Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
000 ΒΕΡΟΙΑΣ
Αρ63.
Αριθ. είς 19870/73
Εξ ἀγορᾶς Δωρεά
Δωρ. Παπαδοπούλου
Συνταγιάρχη

GRVER_00611

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Βυζάντιη 1852.

ἡμαρτημένων, ἡ προσθήκη ὄχι ὀλίγων πρῶτον ἤδη ἀνευρημένων, τότε τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἔργον δύναται ἵνα παραβληθῇ φερεγγύως καὶ πρὸς αὐτὸν τοῦ Στεφάνου τὸν Θησαυρόν. Τοῦτο δὲν πρέπει ἵνα κριθῇ ὡς περιαυτολογία, τῆς ὁποίας καὶ ἀνάγκην ἄλλως ὁ συντάκτης αὐτοῦ δὲν ἔχει, ἀλλ' ἀληθεία ἀναγκαία ἵνα ἐξακριβωθῇ καὶ γνωσθῇ, ὡς ἀφορῶσα ἐθνικὸν τοῦ λοιποῦ ζήτημα, ζήτημα τὸ ὁποῖον εὔχομαι καὶ ἐλπίζω νὰ λυθῇ ὅσον οὔπω ὑπὸ τῆς περιζοιχούσης τὴν πολιάν μου Ἑλληνικῆς νεολαίας, καὶ ἐξηγοῦμαι σαφέστερον.

Καὶ πρὶν μὲν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον μετ' αὐτήν, ἦτον καὶ εἶνε χρέος ἡμῶν ἑκάστου τῶν περὶ λόγους ἀσχολουμένων ἵνα πειθαναγκάσωμεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν σοφὴν Εὐρώπην, ὁσάκις πρόκειται περὶ Μούσης Ἑλληνικῆς, ἵνα στρέφῃ, ἐκοῦσ' ἀέκουτα, πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὰ βλέμματά της, ὄχι ἵνα διδάξῃ πλέον καὶ κανονίσῃ (τοῦτο ἤθελεν εἶναι αἰσχρὸν δι' ἡμᾶς τοὐντεῦθεν), ἀλλ' ἵνα μάθῃ καὶ διδαχθῇ, καὶ, ἐρωτῶσα μὲ παλλομένην καρδίαν, πῶς εἶπεν ἢ πῶς ἡρμήνευσεν ἢ πῶς ἀπεδέχθη τοῦτο ὁ Οἰκονόμος, ὁ Μουσοξούδης, ὁ Ἀσώπιος, ὁ Γενναδίος, ὁ Ῥαγκαβῆς, ὁ Φιλητᾶς, ὁ Οἰκονομίδης κλπ. κλπ., ἵνα παραδέχηται τοῦτο ὡς ὅρον, μηδόλως ξενιζομένη, διότι αὐτὸ τοῦτο φυσικῶς πράττομεν καὶ ἡμεῖς ὁσάκις πρόκειται περὶ τῆς Ἀγγλικῆς, φέρ' εἰπεῖν, ἢ Γερμανικῆς ἢ Γαλλικῆς φιλολογίας καὶ ἀρχαιολογίας καὶ ἱστορίας. Οὕτως ἔπραττον καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ ξένης γλώσσης. Καὶ παρατηρήσατε μὲ πόσην συστολὴν κρίνει περὶ τοῦ Κικέρωνος ὁ Λογγῖνος, π.χ., ὁμιλῶν πρὸς Ῥωμαῖον περὶ Ῥωμαίων: « Οὐ κατ' ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ (λέγω δὲ, εἰ καὶ « ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν), καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει... Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπισκοποῖτε ».

Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔχων καὶ αὐτὸς ὡς βάσιν, καί τοι ἐλάχιστος ἐν πολλοῖς καὶ ἀρίστοις, θαυμάζω (πῶς γὰρ οὔ;), καὶ ἐπαινῶ, καὶ φιλοτιμοῦμαι, τὸ κατὰ δύναμιν, ἵνα βαδίσω κατ' ἴχνος τῶν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην μεγάλων τῆς φιλολογίας φωστήρων· καὶ τοῦτο διατί πάλιν; διότι αὐτοὶ συνέπεσε ἵνα ἔχωσι πρὸ τοσούτων αἰώνων τὰ χειρόγραφά μου, αὐτοὶ ἀπήλαυον διαρκοῦς καὶ ἀμεταπτώτου εὐημερίας καὶ ἡσυχίας, ἐν ᾧ ὁ Ἕλλην δὲν ἐτόλμα πολλάκις οὔτε τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν ἵνα προσβλέψῃ, τρέμων ὑπὸ τὸν πέλεκυν καχυπόπτου καὶ δυσμενοῦς ἐξουσίας· ἀλλὰ σήμερον εἶνε ἡ σειρά μου, καὶ προκειμένου περὶ γλώσσης Ἑλληνικῆς, αἰσθάνομαι ὅτι ἀνέλαβον χρέος ἄλλο, καὶ νομίζω ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος ὑποφωνούσης, ἵνα μὴ παραδεχθῶ ἀβασανίστως μηδέν, ἵνα ἀποβρίψω πολλὰ ἐσφαλμένα καὶ παρατράγωδα, καὶ ἵνα ἐπανορθώσω τὰ πλεῖστα, ἀποδίδων οὕτω χάριν ἀντὶ χάριτος, χωρὶς οὐδοπωτοῦν ἵνα φρονήσω ὅτι ἔπραξά τι μέγα, ἀλλ' ὅτι ἔπραξα ὅ,τι ὄφειλον, ὅ,τι ἦτον ψυχικῶς παρεπόμενον νὰ πράξω. Καὶ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ σκέπτεσθαι συνιζῶ ἐπανειλημμένως, καὶ παρακαλῶ ἐπιμόνως τοὺς νέους μάλιστα σπουδαστὰς τῆς γλώσσης καὶ τῆς φιλολογίας ἵνα ἔχωσι πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὡς διαμενούσης τῆς εὐγνωμοσύνης ἀδικλείπτου καὶ αἰωνίας, ἵνα παύσῃ πλέον ἡ πτόησις ἐκείνη περὶ τὰ μεγάλα, μέγιστα ἀληθῶς (τίς τὸ ἀρνεῖται;), ἀλλ' οὐχ ἧττον ξένα, ὡς πρὸς τὴν πατρῴαν ἡμῶν φωνήν, ὀνόματα.

Ἡ γλῶσσα, ἡ γλῶσσα ἡ καθ' ἡμᾶς, αὐτὴ ἡ λαλουμένη καὶ καθ' ἡμέραν ῥυθμιζομένη, εἶνε ὁ δοκιμίτης λίθος, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἕλλην, ὡς δι' ἐνστίκτου, ἀναγνωρίζει, καὶ μὴ προσέχων πολλάκις, τὸ κίβδηλον ἢ ἀκίβδηλον τῶν ἀρχαίων φωνῶν: παραδ. χάριν: Ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει που (4): « Μὴ κορακιεῖ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία »: Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐννοεῖ παρευθὺς ὅτι τὸ

(4) Ὁμιλ. Δ' εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, Τόμ. Δ', 624, 23.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κορακισί εδῶ δὲν εἶν' ἄλλο παρὰ τὰ κοινῶς παρ' ἡμῖν γνωστὰ Κορακιστικά; Ἀλλ' ὁ Seager, ἀγνοῶν τὴν σημερινὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἠρκέσθη 'νὰ 'τὸ μεταφράσῃ lingua corvina, καὶ τίποτε περισσότερον: Μὲ τὴν μετάφρασιν ὅμως ταύτην ὁποῖον πλέον ἐξήγαγε νοῦν ὁ σοφὸς ἀνήρ, αὐτὸς ἂν εἰδοίη. Ἄλλο: Εἰς τοῦ Ὡραπόλλωνος τοὺς χρησμοὺς ἀναφέρεται: »Πῶς ἄνθρωπον λάμειαν (τὰ πλειότερα χειρόγραφα ἔχουσιν ὀρθότερον, λάμιαν) ἔχοντα; Ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφοῦσιν· οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται, καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει (1)». Ἡ λέξις αὕτη, τόσον εὔκολος δι' ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερον ἀκόμη λέγομεν δι' ἄνθρωπον πολυφάγον: »Λάμιαν ἔχει μέσα 'του (ἢ) εἰς τὴν κοιλίαν 'του», ἀπαράλλακτα σχεδὸν μὲ τοῦ Σώφρονος τὸ ἐν Θυννοθήρᾳ: »Ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκα τινος δῆσθε», κατεζάλισε τοὺς μεταφραστάς, οἱ ὁποῖοι τέλος ἀπεφάσισαν 'να τὸ διορθώσωσι Λαίμειαν ἢ Λαιμόν!

Πολλὰ τοιαῦτα ἀνεῦρον εἰς τὸ ὑπ' ὄψιν μου Λεξικὸν τοῦ Στεφάνου, τὰ ὁποῖα, διαφυγόντα τὴν προσοχὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ Hase καὶ τῶν Dindorffiων, ἤθελον ἀποφύγῃ πάντως οἱ σοφοὶ ἄνδρες, ἐὰν ἐσπούδαζον κατὰ βάθος καὶ οὐχὶ ἐν παρέργῳ τὴν σημερινὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἢ κάλλιον ἐὰν ἀνέθετον τὴν διόρθωσιν τῆς ἐκδόσεως οὐχὶ μόνον τοῦ Λεξικοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀλλ' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Βυζαντινῶν, εἰς Ἕλληνας (2).

Καὶ διὰ μὲν τὰ »χρυσοῦφαντα σεντόνια καὶ προσόψια» τοῦ Χωνιάτου, ἐξηγούμενα προσωπίδας, Personæ, Larvæ, καὶ τὸ Μελίγγιον (=Μηνίγγιον), membrum, ἄρθρον, μέλος κτλπ. κτλπ., ὡς προερχόμενα ἐξ ἀγνοίας τῆς γλώσσης, οὔτε ἤθελον ἀναφέρει ὀλότελα (ποῦ ἔμεινε πλέον 'νὰ 'τὰ κακίσω;)· τὸ 'να ἐκληφθῇ ὅμως τὸ ἐπιφερόμενον παράδειγμα εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως Σκάνδαλον, »Ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλα ἕθεντό μοι (Ψαλμ. 136, στίχ. 6)», ὡς στίχος ἀνωνύμου ποιητοῦ τραγικοῦ, καὶ (ὡς ἀπαιτοῦντος δῆθεν τοῦτο τοῦ δοχμιακοῦ μέτρου) 'να διορθωθῇ τὸ μὲν Σκάνδαλα Σάνδαλα, τὸ δὲ Τρίβου Τρίβω, ἀποδεικνύει ὅτι ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐπικρατεῖ, φαίνεται, ἰδέα ἀκόμην, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπεθάνομεν, λόγῳ γραμμάτων καὶ κριτικῆς. Εἶνε λοιπὸν τόσον τολμηρὸν καὶ ἄκαιρον, ἐὰν φιλοτιμηθῶμεν νὰ δείξωμεν ὅτι ζῶμεν;

Ἐπίσης δὲν ἤθελον ἀναφέρει οὔτε τὸ Ἐριθακώδης, τὸ ὁποῖον ὁ μὲν Alexandre ἐξηγεῖ bavard, μὴ ἐννοήσας διόλου τὸ προηγούμενον οὐσιαστικὸν Γραῖαι, οἱ δὲ ἐκδόται τοῦ Θησαυροῦ ἀφῆκαν ὅλως ἀνεξήγητον, οὔτε τὸ Συγκρίτης, ἐξηγηθὲν adcessor judicis, ὡς ἐὰν ἦτον Σύνκριτης, ἐν ᾧ εἶνε προφανῶς ἐσφαλμένον ἀντὶ Ἰσοκρίτης, οὔτε τὸ Ῥήσιον (γρφ. Ῥήγιον), ἐκληφθὲν ὡς ἡρῷον τοῦ Ῥήσου οὔτε τὰς ἀνυπάρκτους λέξεις Νεουρέω, Προσύνδεσμος, Προφάσκω, Ὑπεραπολαύω κτλπ. κτλπ., προελθούσας ἐξ ἀναγνώσεων ἐσφαλμένων (διότι πόσον σφῆνος τοιούτων δὲν περιέχει ἆρα καὶ τὸ ἐμὸν τοῦτο ἔργον; καθὼς, διὰ πολλοὺς ἀκόμην αἰῶνας, ὅλα τὰ Λεξικὰ τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν), ἐὰν δὲ συνετέλουν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀναντιῤῥήτου ταύτης ἀληθείας, τὴν ὁποίαν πολλάκις θέλω ἐπαναλάβει ὅτι »περὶ φωνῆς προκειμένου Ἑλληνικῆς, ἀσυγκρίτως ἁρμοδιώτεροι κριταὶ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πατροπαραδότως λαλοῦντες τὴν φωνὴν τῶν Ἑλλήνων, κἂν ὑποτεθῶμεν (πρὸς παρηγορίαν τοῦ Φαλμεράϋερ) οὐχὶ γνήσιοι ἀπόγονοι ἐκείνων».

Τὰ πλεῖστα ταύτων, ἔπραξα ὅ,τι ἠδυνήθην, ἵν' ἀποφύγω, διονυχίζων πολλάκις ὥρας ὁλοκλήρους τὴν λέξιν, καὶ ἀνατρέχων εἰς τὰς πηγὰς, καὶ παραβάλλων τὰ χωρία πρὸς ἄλληλα, καὶ πάντα τρόπον μ-

(1) Ὡραπόλλ. Β', 109. (2) Πενθεῖ τὴν στέρησιν τοῦ μακαρίτου Νικολάου Δ. Μάνου ὁ Διδῶτος, ἀποθανόντος τῇ 8 Νοεμβρίου τοῦ 1831, εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν, καὶ ἔχει δίκαιον· διότι ἦτον ἀληθῶς ἁρμόδιος ὁ ἄνθρ., διὰ τὴν πατροπαράδοτον πολυμάθειάν 'του, 'νὰ καθορίσῃ πολλὰς ἐλλείψεις τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Στεφάνου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χανώμενος πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰ μὲν συμπτύσσων, τὰ πλεῖστα δὲ ἀναπτύσσων, ἕτερα δὲ ἐπανορθῶν, καὶ πανταχοῦ τὰ περιττὰ ἢ μὴ ἄφευκτα παραλείπων, καθὼς δύναται 'να 'τὸ πληροφορηθῇ ἕκαστος, παραβάλλων, π. χ., τὰς λέξεις Ἑλλανοδίκης, Ἐμφυσιόω, Ἔμφυσις, Εὐτράπελος, Ἥρως, Ἰατρά-πεζος, Ἰσάψηφος, Κρηπὶς κτλπ. κτλπ.

Εἶπον ὅτι παρέβαλα πρὸς ἀλλήλας τὰς διαφόρους γνώμας: Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ παλαιοὶ Λεξικοὶ συμφωνοῦσι πάντοτε πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος; Ἀρκοῦσι πρὸς ἀπόδειξιν τούτου δύο παραδείγματα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμέσως στοιχείου: Τὸν ἐπακτὸν ὅρκον ἐξηγοῦσιν ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι τῶν Λεξικῶν, καθὼς καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Εὐριπίδου (4), τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον. Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Ἁρποκρατίων, ἑρμηνεύων »ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τοὐτέστιν αἱρεῖται«, καὶ ἀναφέρων πρὸς ἀπόδειξιν τὸν Λυσίαν ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ τὸν Ἰσοκράτην ἐν τῷ πρὸς Δημόνικον. Τοῦ πρώτου 'δὲν σώζεται, κατὰ δυστυχίαν, ὁ λόγος' ἀλλ' ἐκ τοῦ δευτέρου, τοῦ ὁποίου ἰδοὺ ὁλόκληρον τὸ χωρίον: »Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύω προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ » κινδύνων μεγάλων διασώζων' περὶ δὲ χρημάτων μηδέποτε ὀμόσῃς, οὐδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς κτλ.«, φαίνεται μᾶλλον ὅτι δὲν ἔχει διόλου δίκαιον ὁ Ἁρποκρατίων. Τὸ ἐπίκριον εἶναι φαίνεται ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου: »Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ (5)· » Ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοί» λης ἰσοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον (6) «: Τί σαφέστερον; Καὶ ὅμως ὅ,τε σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ ὁ Σουΐδας λέγουσιν ὅτι εἶνε »τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα«, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, διατί ὄχι, ἐὰν ἴκριον ἦνε τὸ σχαρὶ τοῦ πλοίου;

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ὅτι τὸ τοῦ Λεξικογράφου ἔργον, τὸ ὁποῖον περιορῶσιν οἱ πλεῖστοι, ὄχι μόνον εἶν' ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἔχει καὶ πολλὴν τὴν φιλοσοφίαν. »Τ'ῆς σοφίας γάρ » τοι τὸ μὲν ἐν τῇ τῆς ψυχῆς ἀρετῇ, τὸ δὲ ἐν τῇ χρείᾳ τῆς φωνῆς,« λέγει ὁ πεῖραν παρασχὼν τούτου Ἰούλιος Πολυδεύκης.

Ἡ ἐτυμολογία ἰδίως τῶν λέξεων εἶνε ἡ ἀληθὴς φυσιολογία τῆς γλώσσης· διότι, καθὼς ἡ φύσις ἐξηγεῖ πολλαχοῦ τὴν λέξιν, οὕτως ἡ λέξις ἑρμηνεύει οὐχὶ σπανίως τὴν φύσιν. Ἂς πραγματευθῶμεν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μὲ πλειοτέραν ἐπιστασίαν.

»Τὸν ὑπὲρ ἐτυμολογίας λόγον πρῶτος εἰσήγαγε Πλάτων, λέγει ὁ Διονύσιος (7), πολλαχῇ μὲν καὶ » ἄλλοθι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ «. 'Δὲν εἶνε τῆς παρούσης ἡμῖν εὐκαιρίας ἔργον 'να παρακολουθήσωμεν τὰς ἰδέας τοῦ δαιμονίου τούτου ἀνδρὸς, ἐκπίπτοντος πολλαχοῦ εἰς παραδοξολογίας. Ὁμολογοῦμεν δὲ μόνον ὅτι, ἀναγινώσκοντες τὸν Κρατύλον, ἐνεθυμήθημεν πολλάκις τίνες ἂν ἤθελον καταξῆ οἱ πρωτότυποι ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ Πλάτωνες, οἱ Ἀριστοτέλεις, οἱ Ἱπποκράτεις, ἐὰν ἐγνώριζον καὶ ἐσπούδαζον τὰς διαλέκτους τῶν συγχρόνων αὐτοῖς βαρβάρων, καθὼς 'τοὺς ἔλεγον, καὶ μέχρι τίνος ἤθελον προαγάγῃ τὴν περὶ θεωρίας τῶν γλωσσῶν ἐπιστήμην, ἐὰν ἐξῆγαν τὰ συμπεράσματά 'των ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας, κατὰ τὸ σημερινὸν σύστημα τῆς Linguistique. Ἀλλ' εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ὁ δίγλωσσος ἄνθρωπος ἦτον εὕρημα σπανιώτατον, » καὶ θαῦμα τοῦτο ἦν, ἄν» θρωπος εἷς ἀκριβῶν διαλέκτους δύο «, λέγει ὁ Γαληνός.

Καὶ ὅμως αἱ γενικαὶ θεωρίαι, τὰς ὁποίας ἐμάντευσεν οὕτως εἰπεῖν, ὁ Πλάτων, μένουσιν ἀναλλοίωτοι, καὶ, ὑπὸ γενικωτέραν ἔποψιν ἐξετάζων τις τὴν ἀνθρωπίνην ἁπλῶς φωνὴν, καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἰδίως, 'δὲν δύναται παρὰ 'να ἀναγνωρίσῃ ὅτι φθόγγοι τινὲς ἐκφράζουσι φυσικῶς τοῦτο μᾶλλον ἢ ἐκεῖνο

(4) Φοιν. 343. (5) Ὀδυσσ. Ε', 254. (6) Ἀπολλών. Ἀργοναυτ. Β', 1264. (7) Ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ αἴσθημα· ὅλα, π. χ., τὰ τραχέα ἔχουσι ῥιζικὸν τὸ ρ, καθὼς τὸ λ ὅλα τὰ λεῖα: Κρούειν, Θραύειν, Ῥῆξις (τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Τρύφωνος, » εὕρηται ἅπαξ παρ' Ἀλκαίῳ καὶ Φρῆξις «, διὰ τῆς ἐκφωνουμένης δηλονότι τῶν Αἰολέων δασείας, ὅθεν τὸ Λατινικὸν Frango, Fragi κτλ.), Γλυκὺς, Γλεῦκος, Γλάγος (Lax, Γλᾶξ, ὅθεν ἡ γενικὴ Γάλακτος), Γλαυκὸς, Λευκὸς (Lux, Lucis, ὅθεν) Λύκος (διὰ τὸ λευκὸν τοῦ τριχώματός του), ἀφ' οὗ τὸ Λυκαυγὲς καὶ Λυκόφως, ὄχι διὰ τὸ δυσδιάκριτον μεταξὺ λύκου καὶ κυνὸς (l'entre chien et loup), ἀλλὰ διότι καὶ ἡ αὐγὴ εἶνε Λύκη.

Ἀλλ' ἡ φυσικὴ παρατήρησις αὕτη, ὁ μόνος περὶ τὴν ἐτυμολογίαν ἀλάνθαστος σχεδὸν ὁδηγὸς, σπανίως ἐχειραγώγει τοὺς παλαιοὺς ἡμᾶς Ἐτυμολόγους, οἵτινες, ἀντὶ νὰ παρατηρῶσι τὸν ἦχον τῆς φωνῆς καὶ τὴν φύσιν, ἀνέτρεχον εἰς βεβιασμένας καὶ γελοίας παραγωγὰς, τῶν ὁποίων ὁ Suicerus (1) συνέλεξεν ὅσας περιέχει τὸ μέγα Ἐτυμολογικὸν. Ἂς ἀναφέρωμεν τούτων δύω ἢ τρεῖς, τὰς ἀτοπωτέρας.

Παρετηρήθη ἤδη ὑπὸ πολλῶν ὅτι αἱ λέξεις Πατὴρ καὶ Μήτηρ εὑρίσκονται ἔχουσαι ὡς χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τὸ Π καὶ Μ, τὰ πρῶτον καὶ εὐκολώτερον ἐκφωνούμενα ὑπὸ τῶν νηπίων, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἀρχαιογόνους καὶ μητέρας, καθὼς τὰς ὀνομάζουσι, γλώσσας, ἀπ' αὐτῆς τῆς Σανσκριτικῆς· ἀλλ' ἀνοίξατε τὸν Ἐτυμολόγον, καὶ θέλετε ἰδεῖν ὅτι ὁ πατὴρ παράγεται » παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ » συνουσίᾳ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων, ἢ » παρὰ τὸν ἦχον τὸν γινόμενον ἐν τῷ καταφιλεῖν » τὰ παιδία, ἢ » παρὰ τὸ τοὺς παῖδας τηρεῖν κτλπ. κτλπ., ὅλα παραδοξότερα τὸ ἓν τοῦ ἄλλου.

Τὸ Σελάχιον ἐτυμολογεῖται, μὲ ἱκανὴν τοὐλάχιστον πιθανότητα, ἐκ τοῦ Σέλας χέειν, διὰ τὴν φωσφορικὴν τοῦ δέρματος αὐτοῦ ἰδιότητα: Ἀλλ' ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Φώτιος λέγουσιν ὅτι » Σελάχια τὰ ἔσω » λεχάζοντα καὶ λοχεύοντα: » Σελάχιον εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἔσω λεχάζειν, « διότι ἐπίστευον ὅτι, ὄχι μόνον ζωοτοκεῖ, καθὼς ὅλα τὰ κήτη, ἀλλ' ὅτι καὶ καταπίνει ἐν καιρῷ κινδύνου τὰ νεογνά του, ἵνα τὰ διασώσῃ.

» Ἐλάφοις, λέγει ὁ χρησὸς καὶ σεβαστὸς τῆς Χαιρωνείας φιλόσοφος (2), τοὔνομα πεποιῆσθαι παρ» ὠνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, « καὶ ὁ Εὔηνος, κατὰ τοῦ Ὀνειροκρίτου τὴν μαρτυρίαν, λέγει ὅτι » τὸ ζῶον ἡ κάμηλος ἐτύμως κέκληται κάμμηρος, ἐπεὶ μέσους κάμπτει τοὺς » μηροὺς, ἐπιτεμνόμενον τοῖν σκελοῖν τὸ ὕψος «, ἐν ᾧ τὴν ἀπὸ τοῦ Παρθικοῦ ἢ Περσικοῦ παραγωγὴν τῆς λέξεως ἐγνώριζε καὶ ὁ Στράβων, μεθερμηνεύων Καμήλου οἶκον τὰ Γαυγάμηλα (3).

» Ἐτύμως καλοῦμεν Οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν εἶναι τῶν ἄνω «, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (4), καὶ τοῦτο ἴδεν εἶνε ἀπίθανον, καθὼς καὶ ὅτι » τὴν καρύαν οὕτως ὠνόμασαν, ὅτι, πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν » ἀφιεῖσα, λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτὴν παρακεκλιμένους », κατὰ τὸν Πλούταρχον (5)· ἀλλ' ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος λέγῃ ὅτι » φιλόλογον καὶ οὐκ ἀηδὲς ὅτι ῥιγεδανὸς κακοθάνατός ἐστιν εἰδέναι· δάνον γὰρ » Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι «, δίκαιον ἔχει ὁ φιλόλογος μαθητὴς νὰ ἐρωτήσῃ, τί ποιητέον τὰ Ἠπεδανὸς, Μακεδανὸς, Οὐτιδανὸς κτλ.;

Μέχρι τίνος δὲ παρεξέτεινον τὴν ἐτυμολογικὴν ταύτην λεπτολογίαν, καὶ γαυρούμενοι μάλιστα διὰ τοῦτο, ἀρκεῖ νὰ ἴδῃς πεῖσμα τὸ ἑξῆς χωρίον τοῦ Εὐσταθίου: » Ἡμεῖς μὲν ἐνενοοῦμεν, ὡς παρὰ τὸ » ἴε ὁ ἱερὸς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ διερὸς καὶ τῶν ὅσα τοιαῦτα· σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, » καὶ ῥῶσιν ἐμφαντασάμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι (6) «.

Τὰ Λυπινάρια ἐτυμολογεῖ ὁ Σουΐδας ἐκ τοῦ Λυπεῖν, ὡς πικραίνοντα τὴν γεῦσιν· καὶ τῷ ὄντι ὁ Οὐϊργίλιος εἶπε που: tristis lupini calamus· ἀλλ' ἡ λέξις, Ἀτινικὴ προφανῶς, οὐδεμίαν ἄλλης ἐτυ-

(1) Suic. Thes. Eccl. Vol I, p. 1079–80. (2) Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα κβ. σελ. 976 Δ. (3) Στρβ. ΙΣΤ', 337. (4) Περὶ Κόσμου ΣΤ'. (5) Ἠθ. σελ. 657, Α. (6) Εὐστθ. Σύμμικτ. 119, 70.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μολογίας ἔχει ἀνάγκην, καὶ ἀκόμην ὀλιγωτέραν τὸ » Μάραθρον, ὃ δὴ Ῥωμαῖοι λέγουσι Φαίνουκλον, » παρ' ὅτι φαιὸν ποιεῖ τὸν ὄκλον, ἤγουν τὸν ὀφθαλμόν », κατὰ τὸν αὐτὸν Γλωσσογράφον.

Καὶ ἂν ἦσαν τοιλάχιστον κωμικαὶ καὶ πρὸς διάχυσιν αἱ παραγωγαὶ αὗται πεποιημέναι, οὐδὲν ἦν τὸ θαυμαστὸν, καθὼς π. χ. ὅταν ποιητής τις ἀνώνυμος, ἐτυμολογῶν τοὺς Ἰσαύρους, λέγῃ ὅτι

» Δῦρας ἴσα θέουσιν, ὅθεν λάχον οὔνομα τοῦτο »,

ἢ ὅταν ὁ Τζέτζης παράγῃ τοὺς Ἰάμβους ἐκ τοῦ ἰὰν βάζειν, πικρολογεῖν:

» Ἰὸν δέπως βάζοντες ἐμπίκροις λόγοις,
» κλῆσιν κατεπλούτησαν Ἰαμβογράφων »·

Ἀλλ' ὅταν ὁ διδάσκαλος τῶν Βασιλείων καὶ Γρηγορίων Λιβάνιος βεβαιῇ (1) ὅτι » Γένος ἐστὶ Κελτικὸν » ὑπὲρ Ῥῆνον ποταμὸν, ἐπ' αὐτὸν Ὠκεανὸν καθῆκον, οὕτως εὖ πεφραγμένον πρὸς τὰ τῶν πολέμων » ἔργα, ὥστε τὴν προσηγορίαν ἀπ' αὐτῶν εὑράμενοι τῶν πράξεων, ὀνομάζονται Φρακταί· οἱ δὲ ὑπὸ » τῶν πολλῶν κέκληνται Φράγκοι, προσηγορίᾳ τῇ τῶν πολλῶν ἀμαθίᾳ διεφθαρμένῃ », τότε εὐλόγως δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι, μετὰ τὰς νεωτέρας μάλιστα σπουδὰς τῆς Σανσκριτικῆς καὶ Ζενδικῆς διαλέκτου, ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε περὶ Ἐτυμολογίας συστήματα, δὲν λέγω τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν νεωτέρων, τοῦ Kanne, τοῦ Kuithan, τοῦ Riemer, τοῦ Wagner, καὶ αὐτοῦ τοῦ εὐφυεστάτου Murray, φαίνονται σαθρὰ, καὶ ἐπομένως πρὸς καταρτισμὸν ἑνός τινος, ἀληθοῦς ὁπωσδήποτε καὶ ἑδραιοτέρου, ἐτυμολογικοῦ συστήματος ἀπαιτοῦνται ἔρευναι, τῶν ὁποίων μόλις ἤρξαντο πρό τινων ἐτῶν ἐν Εὐρώπῃ.

Διότι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, πολλῶν λέξεων ἐξέλιπεν ἡ ριζικὴ ἢ πρωτότυπος, καὶ σώζονται μόνον αἱ παράγωγοι: ὅτι ὑπῆρχε, π. χ., ἀρχικὴ λέξις Δάπος, συνώνυμος, πιθανῶς, τοῦ Τόπος, καὶ τοῦ ὁποίου παρήχησις εἶναι φαίνεται ὁ Τάπης, συμπεραίνεται ἐκ τοῦ Ἔδαφος, Ποδαπὸς, Ἡμεδαπὸς, Ἀλλοδαπός.

Καὶ δοθέντος τούτου, ὅταν εὑρίσκω εἰς τοὺς παλαιοὺς ποιητὰς Κρῖ λευκὸν, καὶ οἱ Σχολιασταί μοι λέγωσιν ὅτι εἶνε κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ Κρῖμνον ἢ Κριθὴ, προτιμῶ μᾶλλον νὰ ὑποθέσω ὅτι εἶνε λέξις πρωτότυπος, συγγενὴς τοῦ Κρᾶ=Κάρη, καὶ δηλοῦσα τὴν κορυφὴν, τὸ ἄνθος, τὸ ἄριστον διαφόρων πραγμάτων, ὅθεν ἡ Κριθὴ, ἡ ἀρίστη δηλαδὴ βρώμη· τὸ Κρίμνον, ἡ σεμίδαλις τοῦ ἀλεύρου· ὁ Κρίνος, τὸ ἐκλεκτότερον τῶν λειρίων· τὸ Κρέας, Κρεῖας καὶ (Δωρικῶς) Κρᾶς, τὸ καλλήτερον (χρησιμώτερον) μέρος τοῦ σφαγμένου ζώου· ὁ Κρείων, Κρέων, Κρείσσων τῶν ἄλλων, ὁ βασιλεύς· ὁ Κριὸς ἢ Κρῖος (καθὼς τὸν λέγει ὁ Ὅμηρος: » Κρῖε πέπον «), ὁ προεξάρχων τῆς ποίμνης, ἴσον τῷ Κρεῖος, ὁ ἐκλεκτὸς, ὅθεν εἴδός τι ἐκλεκτῶν ἐρεβίνθων ἐκαλοῦντο Κρεῖοι, καθὼς καὶ αἱ μεγάλαι ἢ πελωρίδες κόγχαι, καὶ Κρεῖα ἢ Κρῖος ἢ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, Κρίος, εἷς τῶν Τιτάνων (2), καὶ ὁ τοῦ Φρίξου παιδαγωγὸς, ἐξ οὗ ἡ μυθολογία· αὐτὸ τοῦτο τὸ Κρίνω (ἐκλέγω), ἴσον τῷ Κραίνω, δικάζω κυριαρχικῶς καὶ ἀποφασίζω, ἴσως δὲ καὶ τὸ Χρὴ, Χράω, ὅθεν Χρήσιμος.

Ἐπίσης παρατηρῶ τὰς λέξεις Κάρη, Κέρας (Cornum), Κέραμος, Κράνον (Cornus), Κρανὸς· Σκίρος, πᾶν σκληρὸν, δηλαδὴ, κατ' ἀναγραμματισμὸν, Κσηρὸν σῶμα, λατύπη, γύψος, ὅθεν ἡ νῆσος Σκῦρος, καὶ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἢ Λακωνίαν ἡ Σκίρος, εἰς δὲ τὴν Ἀττικὴν τὰ Σκίρα, ὅθεν ἡ Σκιρὰς Ἀθηνᾶ, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἤγοντο τὰ Σκιροφόρια, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, διατί ὄχι καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Τσῆρος, καὶ ὅλων τούτων προϋποθέτω λέξιν μὴ σωζομένην, Κῆρον τυχὸν ἢ Κᾶρον κτλπ.

Εἶπον ὅτι τοῦ σημαινομένου ἡ φύσις ἐξηγεῖ πολλαχοῦ τὴν λέξιν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν, καὶ παράδειγμα

---

(1) Λόγῳ Γ', τῷ ἐπιγραφομένῳ Βασιλικῷ. (2) Ὑπ. Θεογ. 134, 375· Ἀπολλόδ. Α'. 1, 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τούτου φέρω τὴν λέξιν Ἀργὸς καὶ Ἔργον (Αἰολ. Ϝάργον (1)). Τοῦ πρώτου ῥίζα φαίνεται τὸ Ἔρδω, τοῦ ὁποίου συγγενὲς ἡ ἀναγραμματισμὸς εἶνε τὸ Ῥέζω· τοῦ Ἔργου συγγενὲς ῥῆμα ἐφύλαξε παρ' ἡμῖν ἡ συνήθεια τὸ Ὀργόνω, ἀνάλογον μὲ τῶν παλαιῶν τὴν Ὀργάδα (ὀργωμένην) γῆν. Ἀλλ' αἱ τοιαῦται γαῖαι, ἐν παραθέσει πρὸς τὰς κεχερσωμένας καὶ ἀκαλλιεργήτους, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἀποθερισθῶσιν ἡ στεγνώσωσι, φαίνονται λευκαὶ=ἀργαί· ἡ ἀργὴ (χέρσος) γῆ ἐγέννησε τὴν ἀργίαν ἢ ἀεργίαν· ἐκ τούτου ὁ ἀργός, εἴτε λευκὸς, εἴτε μηδὲν πράττων (τρεφόμενος πρὸς τρυφὴν, δηλ., κατὰ τὸν ποιητὴν, Τραπεζεὺς) κύων, καὶ ὁ πολυόμματος, καθὸ ἄγρυπνος, φρουρὸς τῆς δαμάλεως Ἰοῦς (ἴσως πρώτην φορὰν μετενεχθείσης ἐκ τῆς εὐβότου Αἰγύπτου) Ἄργος· τὸ Ἄργος, ἡ κατάλευκος, καθὸ καλλιεργημένη ἢ καὶ ἀπὸ βαλτώδους ἐστεγνωμένη, πεδιὰς τῆς Ἀργολίδος· ὁ Ἄργυρος, τὸ λευκότερον τῶν μετάλλων· ἡ Ἄργιλος (λευκὴ γῆ) κτλπ. κτλπ. Ἐκ τούτου ὁ Ἐναργὴς καὶ ἡ Ἐνάργεια, » ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης· » ἀργὸν γὰρ τὸ καθαρὸν », κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον, δηλαδὴ λευκὸν, καθὼς καὶ τὸ Λατινικὸν asper, χέρσος, ἄκαρπος, παρήγαγε τὸ παρ' ἡμῖν ὁμώνυμον τοῦ λευκοῦ ἄσπρος, καὶ ἄσπρα τὰ κέρματα, τὰ ἀργύρια.

Πρὸς ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων συμβάλλεται πολὺ καὶ ἡ ἀρχαιολογία: Ἡ πράσις δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ πέρασις, διαβίβασις εἰς τὸ πέραν· διότι οἱ παλαιοὶ πειραταὶ τοῦ Αἰγαίου, Κᾶρες τὸ πλεῖστον καὶ Φοίνικες, τοὺς μὲν ἀπὸ τῶν νήσων ἁρπαζομένους ἐπίπρασκον περνῶντες πέραν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν· τοὺς δὲ ἐκεῖθεν (καὶ τοῦτο ἦτον τὸ συνηθέστερον), εἰς τὰς νήσους.

» Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
» πέρνασχ', ὃν τιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
» εἰς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν (2) α.

Καὶ ἁπλῶς δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς λέγει ὅτι

» . . . καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα (3),

δηλαδὴ ἐπώλησα. Ἐκ τούτου καὶ πόρνη, κατ' ἀρχὰς ἡ ἀργυρώνητος δούλη, ἀναλογώτερον, ὡς πρὸς τὴν γραφὴν, μὲ τὸ παρ' ἡμῖν περνᾷν, συμφωνότερον τῷ Ὁμηρικῷ περνάς· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Πρᾶγμα, Πράττειν, κυρίως Πραγματεύεσθαι, ἐμπορεύεσθαι, παζαρεύειν.

Τὰ τοπικὰ πρὸ πάντων ὀνόματα περιέχουσι πολλάκις ἐν ἑαυτοῖς ὁλόκληρον τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῶν τόπων, ἀπὸ τῶν ὁποίων παρωνομάσθησαν· διότι εὐδερμία ἀμφιβολία ὅτι οἱ πρῶτοι αὐτῶν οἰκήτορες τὰ ἐχαρακτήρισαν ἀπὸ τῶν κυριωτέρων συμβεβηκότων τῆς χώρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πρῶτον ἐπέχουσι τόπον τὰ δένδρα, ὡς τὰ προχειρότερα καὶ φυσικώτερα ἑκάστου τόπου γνωρίσματα. Καστανέαν καὶ Λεῦκα καὶ Κυπαρίσσιον ὀνομάζομεν καὶ σήμερον τὰ χωρία μας, καθὼς καὶ οἱ πρόγονοί μας Ἐλάτειαν καὶ Ἐλαίαν καὶ Ὄην καὶ Ὄλυνθον. » Τρεμιθοῦς· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ (λέγει ὁ συμπολίτης » μου Στέφανος) ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερμίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὠνο» μάσθαι, ὥσπερ πλεῖστα ἄλλα ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς πλεοναζόντων φυτῶν, ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦντα, » ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον καὶ Ἐλαίαν «. Καὶ ἡ Τελμισσὸς δὲν εἶνε, νομίζω, ἄλλο παρ' αὐτὸ τοῦτο Τέρμιθος, εἰ καὶ ὁ πολὺς Hammer (4) παράγει οὐκ ἀπιθάνως αὐτὴν ἐκ τοῦ Περσικοῦ Τελμὶς (ἑρμηνεία), διὰ τὸ αὐτόθι μαντεῖον.

Ἀλλ' εἰς μερικὰ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων εἶνε δυσκολωτέρα ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἐτύμου, διότι, ἀπολεσθείσης τῆς ἀρχικῆς προφορᾶς, δὲν προσέχομεν, παρεκτὸς τούτου, καὶ εἰς τὴν γραφὴν τῆς δασείας. Ἡ

(1) » Αἴτε Γέπος, αἴτε Γάργον, « Ἐπγρφ. Ἐλεατ. περὶ Βοικλίφ. τ. Δ', ἀριθ. 11. (2) Ἰλ. Ω, 751, κ. ε. (3) Ἰλ. Φ, 102
(4) Hammer Constant. und Bosp. T. II, s. 148.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζάκυνθος ὅτι εἶνε Ἄκανθα δὲν ἠθέλομεν ἴσως τὸ μαντεύσῃ, ἐὰν δὲν ἀπεμνημόνευον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ Σάγουντον· καὶ ἵνα εὕρωμεν τῆς Λαρίσσης τὴν ἐτυμολογίαν, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἰδός τι δρυὸς ἡ μελίας ὀνομάζεται Λάρις.

Καὶ ἀληθῶς τῆς δασείας ἡ ποικιλία εἰς τὰ τοπικὰ κυρίως ὀνόματα, καθὸ μᾶλλον ἀνέπαφα, καταφαίνεται. Ἂς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν λέξιν Ἕλος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἄλλο, εἰμὴ ὕδωρ στάσιμον, σηπόμενον ὑπὸ τῆς ἕλης (θερμότητος) τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ Ἕλη καὶ Εἵλη αὕτη, ἡ σημαίνουσα, παρεκτὸς τῆς θερμότητος, καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, παράγαγε σμῆνος λέξεων ἄλλων, αἱ ὁποῖαι δὲν διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων, εἰμὴ κατὰ τὴν δασεῖαν μόνην. Καὶ πρῶτον τὸ Σέλας, ὅθεν Σελήνη· Ἑλένη, Ἐλάνη ἡ λαμπάς, κατὰ τὸν Ἀμερίαν παρ' Ἀθηναίῳ (1)· ἔπειτα τὸ Σέλινον, φυτὸν καὶ θερμὸν καὶ ἔλειον (» ἐλεόθρεπτον α, καθὼς τὸ ὠνόμασεν ὁ Ὅμηρος)· αὐτὸ τοῦτο ἔπειτα τὸ Ἕλος καὶ Ἄλσος (Saltus, Βάλτος), καὶ Ἰλὺς, καὶ Ὕλη, καὶ Ἀλέα καὶ Γέλως· ἔπειτα οἱ Δελφοὶ (Ἕλος=Γέλφος), τοὺς ὁποίους, διὰ τὴν σῆψιν πάντως τοῦ Ἕλους, » χρόνῳ ὕστερον καὶ Πυθώ... ἐκάλεσαν οἱ περιοικοῦντες (2) «· ἡ Δελφοῦσα πηγὴ,

« . . . πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο (3) »,

ἄλλη ἐπομένως παρὰ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Τέλφουσαν· ἡ ἐν Σικελίᾳ Γέλα, δηλαδὴ Ἕλη μὲ τὸ Γ· ἡ ἐν Λευκανίᾳ Ἐλέα, ἡ πρότερον Ὕλη καὶ Ὑέλη καὶ ὕστερον Βελία (γραφομένη παρὰ τῷ Πλινίῳ Helia, ὅθεν πιθανῶς προέκυψεν ἡ παρὰ τῷ Στεφάνῳ Θύελλα), « a paludibus, quibus cinguitur, quas Græci » ἕλη dicunt. Fuit ergo Helia; sed accepit δίγαμμον, v scilicet consonnans, et facta Velia, ut » Henetus, Venetus », κατὰ τὸν Σέρβιον (4)· Λέγει δὲ καὶ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Διονύσιος (5): » Χωρία τὰ » περὶ τὴν ἱερὰν λίμνην, ἐν οἷς ἦν τὰ πολλὰ ἑλώδη, ἃ νῦν, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον, » Οὐέλια ὀνομάζεται α· Ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἐλεὼν καὶ Ἐλεών (ἀδιαφόρως) καὶ Εἰλέσιον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος (6) »· ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἱδρύσθαι, « κατὰ τὸν Στράβωνα (7)· ὅθεν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ Ἕλους ἐκαλοῦντο, κατὰ τὸν Στέφανον, οὐχὶ μόνον Εἵλωτες, ἀλλὰ καὶ Ἐλεᾶται καὶ Ἔλειοι· ἡ Ἴλις, οὐδὲν ἄλλο οὖσα, ἢ ἀποξηρανθὲν ἕλος περὶ τὰς τοῦ Ἀλφειοῦ ἐκβολὰς, καθὼς περὶ τὰς τοῦ Ῥήνου ἡ Ὁλλανδία. Καὶ αὐτὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἑλῶν ἔχον φαίνεται τὴν καταγωγήν τοῦ, εἴ γε Ἑλλὰς, ὡς γνωρίζομεν, ἐκλήθη τὸ κατ' ἀρχὰς ἡ περὶ τὸν Πηνειὸν καὶ τὴν Θεσσαλίαν χώρα, ἡ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (8), » ἡ περὶ τὸν Ἀχελῶον καὶ τὴν Δωδώνην α, ὅπου, κατὰ τὸν » φιλόσοφον τοῦτον, καὶ ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐγένετο περὶ τὸν Ἑλληνικὸν μάλιστα τόπον, » καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν » ὅθεν τὸ μὲν ἐν Δωδώνῃ ἱερὸν ὠνομάσθη, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, Ἕλλα, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς Ἑλλοὶ καὶ (μὲ τὴν δασεῖαν) Σελλοί, ὄχι » ἀπὸ Ἕλλου τοῦ δρυ» τόμου », ὃς πρῶτος εὗρε δῆθεν τὸ μαντεῖον, κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ Εὐστάθιον, ἀλλὰ, πολὺ πιθανώτερον, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον, ἀπὸ τοῦ Ἕλους, ἐξ οὗ καὶ Σελλήεντες, διάφοροι ποταμοὶ, ἀμφιβαλλόμενοι καὶ αὐτοὶ, λέγει ὁ Εὐσάθιος (9), καθὼς καὶ αἱ πόλεις Ἔφυραι(=Γέφυραι), τὰς ὁποίας παραρρέοντες ἱστοροῦνται.

Ἐὰν ἀνατρέξωμεν δὲ εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς ἕλης πηγὴν τὸν ἥλιον, θέλομεν εὕρει τὴν λέξιν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν πηγὴν αὐτὴν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ πολισμοῦ, ὅπου ὁ θεὸς Βὴλ ἢ Βῆλος τῶν Χαλδαίων, ὁ Ἦλ ἢ Ἐλὰ τῶν Ἀσσυρίων, Φοινίκων καὶ Ἑβραίων. Ὅθεν καὶ ὁ Εὐφορίων, κατὰ τὴν ἐπιτομὴν τοῦ

(1) Ἀθ. ΙΒ', 699. (2) Παυσ. Ι', 6, 5. (3) Ἀπολλων. Ἀργον. Β', 106. (4) Εἰς Οὐεργιλλ. Αἰν. ΣΤ', 359. (5) Ῥωμ. Ἀρχ. Α', κ'. (6) Ἰλ. Β, 500, καὶ Κ, 266. (7) Θ', 400. (8) Μετεωρολογ. Α', 14. (9) Ἰλ. 316, 28

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στράβωνος, » τὸν ἥλιον λέγει ἦλ «, μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ καὶ ὁ Σέρβιος (1), » Solem colunt (Assyrii), qui ipsorum lingua Hel (alii EL) dicitur, unde et ἥλιος «.

Ἀπὸ συμβεβηκότων ὠνομάσθησαν οἱ πλειότεροι τόποι: Ἡ (ἢ μᾶλλον Ὁ) Κόρινθος δὲν εἶν' ἄλλο εἰμὴ Κόρυ-νθος, λόφος εἰς ὀξὺ λήγων, καὶ τοῦτό τις ἵνα πληροφορηθῇ, ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τὴν Ἀκροκόρινθον καὶ τὰς κόρυθας (περικεφαλαίας) τῶν παλαιῶν. Τὸ Ἄργος δὲν εἶνε, καθὼς προεῖπομεν, ἄλλο παρὰ πεδίον ἀργόν, δηλ. λευκόν, καθὼς ὅλα τὰ ἀπὸ βάλτων ἐκχερσωθέντα χωράφια (ἀγροὶ κατ' ἀναγραμματισμόν), καὶ ἰδίως τὸ περὶ τὴν Μαντινικὴν πεδίον τῶν Τσηπιανῶν, τὸ φερωνύμως πάλαι καλούμενον Ἀργόν, » καθάπερ γε καὶ ἔστι, λέγει ὁ Παυσανίας (2)· τὸ γὰρ ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ κατερχόμενον ἐς » αὐτὸ ἐκ τῶν ὀρῶν, ἀργὸν εἶναι τὸ πεδίον ποιεῖ, ἐκώλυέ τε οὐδὲν ἂν τὸ πεδίον τοῦτο εἶναι λίμνην, » εἰμὴ τὸ ὕδωρ ἠφανίζετο εἰς χάσμα γῆς «. Ὁ Ἰλισσὸς εἶνε αὐτὸ τοῦτο Εἰλισσός, δηλ. ἑλικοειδής, ὁποῖος καὶ ἄλλος ἐν Δαλματίᾳ ἢ Ἰλλυρίᾳ, ὅς τις συμμίγνυται τῷ Δρυμόνι μεγίστῳ ποταμῷ, κατὰ τὴν » Ἄνναν τὴν Κομνηνὴν, καὶ ὁ Ἐλισσοῦς ἢ Ἑλίσσων, ἄλλος ποταμὸς τῆς Ἠλιδος, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἐνέμοντο τοῦ Αὐγείου αἱ ποῖμναι (3). Ἡ Πάρος δὲν σημαίνει, νομίζω, ἄλλο εἰμὴ πλησίον (παρὰ), ὡς κειμένη παρὰ τὴν Νάξον, καθὼς καὶ ἄλλη νῆσος, ἡ Φάρος, παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποχερσωθεῖσα μὲ τὸν καιρόν. Ἡ δὲ Δῆλος ἐνδέχεται μὲν νὰ παρωνομάσθη καὶ ἀπὸ τοῦ περιόπτου τῆς θέσεώς της, ἀλλὰ, πολὺ πιθανώτερον, καὶ ἐκ τοῦ κεῖσθαι τῆλε (μακρὰν) τῆς Νάξου· καθὼς καὶ ἡ Τῆνος, εἴτε διὰ τὴν ἀπόστασιν εἴτε διὰ τὴν ἔκτασίν της, ὁμοίως καὶ ἡ Τένεδος καὶ ἡ Τένεα.

Ἀλλ' οἱ παλαιοὶ γεωγράφοι ἐπροτίμων πολλάκις τὰς ἀπὸ τῶν Ἡρώων παρωνυμίας, θεραπεύοντες τὰς ἀρχαίας προλήψεις καὶ τὰς ἐκασταχοῦ ἰσχυούσας οἰκογενείας. » Τῇ Κορωναίων δὲ πόλει, λέγει ὁ » Παυσανίας (4), ἐστὶν ὄμορος Κολωνίδες. κεῖται δὲ τὸ πόλισμα αἱ Κολωνίδες ἐπὶ ὑψηλοῦ, μικρὸν ἀπὸ » θαλάσσης «. Τί φυσικώτερον παρὰ νὰ ὀνομασθῇ Κολωνὶς τὸ ἐπὶ κολωνοῦ (λοφιδίου, colline) κείμενον πολίχνιον, καθὼς καὶ σήμερον αἱ Κολίναι, χωρίον πλησίον τῆς Μαντινείας; Ἀλλ' ἡ ἐτυμολογία αὐτὴ ἦτον κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀνεπαρκὴς· διότι ἔχουσι καὶ τὰ ἔθνη, καθὼς καὶ τὰ ἄτομα, τὴν κενοδοξίαν των. » Οἱ δὲ ἐνταῦθα (προσθέτει ὁ περιηγητὴς) οὐ Μεσσήνιοι φασὶν εἶναι, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀτ» τικῆς ἀγαγεῖν σφᾶς Κόλαινον λέγουσι· Κολαίνῳ δὲ κόρυθον τὴν ὄρνιθα ἐκ μαντεύματος ἐς τὴν ἀποι» κίαν ἡγήσασθαι «. Καὶ τὴν πατροπαράδοτον ταύτην τῶν Μεσσηνίων δόξαν φαντάζομαι μὲ πόσην προθυμίαν ἐπιστοποίουν οἱ Ἀθηναῖοι (5)! Σχερία ἐκαλεῖτο ἡ Φαιακία ἀρχήτερα, βεβαίως ἀπὸ τοῦ Ξερροῦ=Σχεροῦ=Χέρσου, ἀναλόγως τῷ Σκύρος, Σκύρα, Φσύρα κτλπ., καθὼς καὶ Κέρκυρα (κάρκαιρε) ὑστερώτερα ἡ αὐτὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἴσχειν (ἀγκυροβολεῖν, πιάνειν) εἰς τὸν λιμένα ταύτης τὰ πλοῖα· ἀλλ' ὁ Στέφανος φέρει μάρτυρα ἀξιόπιστον τὸν Ἀριστοτέλη, λέγοντα ὅτι » κέκληται οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν » Δήμητραν, φοβουμένην μὴ οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐπιχεόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆναι τοῦ Ποσειδῶνος ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα· ἐπισχεθέντων οὖν τούτων, ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι «. Κοτύλαιον ὠνομάζετο ἓν τῶν βουνῶν τῆς Εὐβοίας, καθὼς καὶ Κότυλος λόφος τις ἐν Τροφάδι παρὰ τὴν Ἴδην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ῥέουσιν ὁ Σκάμανδρος καὶ ὁ Γράνικος, καὶ δὲν εἶν' ἀμφιβολία ὅτι ἀμφότερα ἐπεκλήθησαν οὕτω διὰ τὸ κοτυλοειδὲς (ποτηροειδὲς) αὐτῶν σχῆμα· ἀλλ' ὁ Ἀρχέμαχος, τοῦ ὁποίου τὴν φράσιν ἀπεμνημόνευσεν ὁ Ἁρποκρατίων, λέγει ὅτι » ἐκλήθη οὕτως » ἀπὸ Κοτύλου, ὃς φαίνεται κατασχεῖν τὸ ὄρος ». Καθὼς καὶ ἡ Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ ἥρωος Φλίου μᾶλλον

(1) Ad Virg. AEn. I, 696. (2) Π', ζ', 1. (3) Θεοκρ. ΚΒ'. 9. (4) Μεσσην. ΑΔ', Β. (5) Σημειωτέον ἐν παρόδῳ ἓν τῆ ἀλλόκοτον σύμπτωσιν τοῦ ὀνόματος τῶν Καλωνείων τούτων ἀποίκων μὲ τοὺς Colonis τῶν Ῥωμαίων.

ἢ ἀπὸ τοῦ λιμνοχαροῦς φυτοῦ Φλέω-φλοῦ, καὶ τὸ Ἄργος ἀπὸ τοῦ Ἄργου, καὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ ἀρχαῖαι πόλεις, τὰς ὁποίας παραλείπων, διὰ τὸ ἄπειρον, ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σημειώσω ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Αἰγιαλὸς, τὸ πρὸς βορρᾶν δηλονότι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀπὸ τῆς Ἥλιδος ἄχρι τοῦ Ἰσθμοῦ, παραιγιάλιον τῆς Πελοποννήσου, εἶχεν ἐπώνυμον αὐτοῦ τὸν Αἰγιαλέα!!

Πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ὀρθογραφίας δὲν πρέπει νὰ ξενιζώμεθα, ἡμεῖς μάλιστα οἱ Ἕλληνες, πεπεισμένοι ἐκ πείρας ὅτι ἡ αὐτὴ λέξις ἐπροφέρετο, καθὼς βλέπομεν ὅτι καὶ ἐγράφετο, διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν τοπικῶν διαλέκτων, ἄλλως ἄλλοθι. » Εἰ δὲ ἐν ἑτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἑτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει, αὐδὲν » πρᾶγμα· οὐδ' εἰ πρόσκειταί τι γράμμα, οὐδ' εἰ ἀφῄρηται, οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο, ἕως ἂν ἐγκρατὴς ᾖ » ἡ οὐσία τοῦ πράγματος, δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι... καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων, τὴν δύ» ναμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ οὐκ ἐκπλήττεται εἴ τι πρόσκειται γράμμα, ἢ μετάκειται, ἢ ἀφῄρηται, ἢ » καὶ ἐν ἄλλοις παντάπασι γράμμασίν ἐστιν ἡ τοῦ ὀνόματος δύναμις «. Ἰκόνιον καὶ Εἰκόνιον, Ἴλη καὶ Ἶλη, Τιμᾶν καὶ Τειμᾶν· Γνόφος, Δνόφος, Κνέφας, Νέφος, Ζόφος, ὅλα συγγενῆ καὶ σχεδὸν συνώνυμα· ὁ παρὰ τῷ Ἀρριανῷ ποταμὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου Πρύτανις, γράφεται παρὰ τῷ Σκύλακι Πόρδανις· ἡ Ἑλένη εὑρηται ὄχι μόνον Γουελένα, ἀλλὰ καὶ Γουελένα, καθὼς καὶ ὁ Ἄναξ Γουάναξ καὶ Γουάναξ· τὸ δὲ ὄνομα Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος Ελσντρὲ ἢ Ελχσντρε, ἐπὶ διαφόρων ἀρχαίων χαλκῶν κατόπτρων, εὑρεθέντων ἐν Ἰταλίᾳ (1)· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων Βοιωτικῶν, Κρητικῶν, Χαλκιδικῶν κλπ. ἐπιγραφῶν, ἀρκεῖ νομίζω μόνον ἡ » Ἀπέδωκε Εὐβούλῳ Ἀρχεδάμῳ Φωκεῖ ἀπὸ τᾶς σουγγράφω τὸ κατα» λυπον «. » Διὰ γὰρ τὸ πανταχῇ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα, οὐδὲν θαυμαστὸν ἂν εἴη, εἰ ἡ παλαιὰ φωνὴ » πρὸς τὴν νυνὶ βαρβαρικῆς μηδὲν διαφέροι (*) «. Ἢ ἂς φαντασθῇ τις εἰς ποίαν ἀμηχανίαν ἤθελον εὑρεθῆν' οἱ ἀπόγονοι ἡμῶν, ἐὰν, μετὰ δύο τρεῖς χιλιάδας χρόνων, ἀνεγίνωσκον ἐγκεχαραγμένον παύποτε, συνεργείᾳ τοῦ διαβόλου, κἀνὲν τῶν δικανικῶν ἐγγράφων ἐκείνων τῆς Ἑπτανήσου, τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν.

Τούτου ἄρα δοθέντος, ἀκούων Ἐρέτριαν, τὴν ἐτυμολογῶ, μηδὲν ἐνδοιάζων, ἐκ τοῦ ἀροτριᾷν, ὄχι μόνον διότι εὑρίσκω ἐπονομαζομένην αὐτὴν καὶ λευκάλριτον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σωπάτρου παρ' Ἀθηναίῳ (2), ἀλλὰ διότι καὶ ὁ Κράτης, ἕτερος ποιητὴς, » ταῦραν ἐρέτρην « ἐπωνόμαζε σκώπτων Μενέδημον τὸν Ἐρετριέα, καθὼς καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἀλέτρι ὀνομάζω καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ ἄροτρον. Τὴν δὲ Φύρκον, τὸ παρὰ τὸ Λέπρεον φρούριον τῆς Ἥλιδος, νομίζω εἶναι οὐδὲν ἕτερον ἢ Πόργον, τοῦ ὁποίου τὴν πρὸς τὸ Ἔρκος συγγένειαν καταδείκνυσιν ἐκδηλότερον ὁ Πόρκος=Κύρτος, τὸ Ψαρακόφινον.

Ἐκτὸς δὲ τούτων, πλείστας λέξεις παρέλαβον, ὡς γνωρίζομεν, οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπ' ἄλλων ἐθνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον ἐπιμιξίαν. Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ οἱ Φοίνικες, καὶ οἱ Πέρσαι, καὶ οἱ Σκύθαι αὐτοὶ μετέφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι μόνον τὰς τέχνας των καὶ τὰ προϊόντα των, ἀλλὰ καὶ τὰς λέξεις των, τῶν ὁποίων εἶνε περιττὸν, ἐὰν οὐχὶ καὶ γελοῖον, νὰ ἀναζητῇ τις τὴν ἐτυμολογίαν ἀλλοῦ. » Ἐγὼ » γὰρ ὑποπτεύω, λέγει ὁ Πλάτων, ὅτι πολλὰ οἱ Ἕλληνες ὀνόματα, ἄλλως τε καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις » οἰκοῦντες, παρὰ τῶν βαρβάρων εἰλήφασιν... ἐν οἷς καὶ τὸ πῦρ· φανεροὶ γάρ εἰσιν οὕτως αὐτὸ κα» λοῦντες Φρύγες, σμικρόν τι παρακλίνοντες· καὶ τό γε ὕδωρ, καὶ τὰς κύνας, καὶ ἄλλα πολλά. Οὐ τοί» νυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι· ἀλλ' ἐπειδάν τις ἐρευνῶν ἐπ' ἐκείνοις γένηται τοῖς ὀνόμασιν, ἃ ὠσ» περεὶ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων, δίκαιος ἂν εἴη μηκέτι ταῦτα ἐς ἄλλα » ὀνόματα ἀναφέρειν «. Τὸ Ἑλληνικὸν Μέγας ἔχει τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ζενδικοῦ ἢ Πεχ-

(1) Ide Durand des Antiqu. p. 418 καὶ 421. (2) Πλάτ. ἐν Πρωτάρχῳ. (3) Β. Θλ. Δ'. 100.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεβικοῦ Μὼγ, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εἶνε Μὲχ, Μάχ, μεταβᾶσα εἰς τὴν Χαλδαϊκὴν, καθ' ὃν καιρὸν ὁ λαὸς τῆς Βαβυλῶνος παρεδέχθη τὸ θρησκευτικὸν σύμβολον τῶν Περσῶν, καὶ ἐσήμαινε παρ' αὐτοῖς τὴν τῶν ἱερωμένων καὶ μεμυημένων τὰ ἀπόῤῥητα τῆς θρησκείας τάξιν, τοὺς Μάγους. Ταύτης παράγωγον, ἐμφαινόμενον ἀριδηλότερον εἰς τὸ Λατινικὸν Magnus, εἶνε τὸ Ἑβραϊκὸν Μαγὼγ καὶ τὸ Περσικὸν Μομπὲδ, διδάσκαλος, λόγιος. Ὅλα σχεδὸν τῶν Ἀσιατικῶν ἀρωμάτων, βαφῶν καὶ ἰατρικῶν τὰ ὀνόματα εἶνε ξενικὰ, καθὼς καὶ τῶν τοπικῶν τὰ πλειότερα. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες, καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ ἐσημείωσα (1), εἶχον τὴν συνήθειαν ἵνα μεταφέρωσι ταῦτα ἐπὶ τὸ εὐφωνότερον, τοῦ ὁποίου καὶ μόνου συνήθως ἐφρόντιζον, καὶ ἵνα τοῖς δίδωσιν ὁπωσδήποτε καὶ ἀνάλογον σημασίαν, ἀδιαφοροῦντες ἐὰν εἶχέ τι κοινὸν ἢ ὄχι μετὰ τῆς πρωτοτύπου. Τὸ Χαλδαϊκὸν ἢ Ἀραβικὸν Δαοὺρ=Δούρ, τὸ σημαῖνον ἁπλῶς Ὄρος, ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Θαβὼρ, καὶ τὸ ἐν τῇ Ῥόδῳ Ἰταβύριον, μετεποιήθη εἰς Ταῦρον. Μεροὺ ὀνομάζεται μέρος τῶν ὀρέων Ἰμάλα ἢ Ἰμαλαΐα, ἀφιερωμένον εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Πατρὸς, κατὰ τὴν Βραχμανικὴν θεολογίαν, καὶ αὐτοῦ λέγεται μεταστρατοπεδευσάμενος ὁ Διόνυσος πρὸς ἀνάῤῥωσιν τοῦ στρατεύματός του· ἐκ τούτου λαβοῦσα ἀφορμὴν ἡ μυθολογία, ἔπλασε τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα περὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς, ὀνομάσασα μηροτραφῆ τὸν Διόνυσον, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν Ἴωνες ἐπρόφερον Δεύνυσον, οἱ δὲ Σάμιοι Δεόνυσον, »Κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν, Δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται«, λέγει ὁ Ἐτυμολόγος. Καὶ τῷ ὄντι, Δεβὰ οἱ Ἰνδοὶ καλοῦσι τὸν θεὸν (ὅθεν Deus ὁ Ζεὺς, προφερόμενος ὑπὸ τῶν Λακώνων καὶ Βοιωτῶν Δεὺς), καὶ ἐνίοτε τὸν βασιλέα. Ἀφ' ἑτέρου πάλιν Νύσα εἶνε ὄνομα διαφόρων πόλεων τῆς Ἀσίας· Νοὺχ δὲ ἡ Νοῦς=Νῶε εἶνε, κατὰ τὸν Τζέτζην (2), αὐτὸς οὗτος ὁ Διόνυσος. Καὶ ἰδοὺ εἰς ποίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βάσεις στηρίζονται ὅλαι τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν αἱ ἱστορίαι. Ἡ Ἔρημος εἶνε τὸ Ἑβραϊκὸν Ἀρὰμ, καθὼς καὶ Ἔρεβος τὸ Ἐρὲμπ, δύσις, ἑσπέρα, ὅθεν καὶ Ἀραβία (Ἐρεμπὶ) ἡ πρὸς ἑσπέραν τῆς Ἑλλαιστίνης χώρα, τοὺς κατοίκους τῆς ὁποίας, τρωγλοδυτοῦντας τὸ πλεῖστον διὰ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, »Ἐρεμβοὺς ἐκάλεσαν, ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν, ὅπερ ἐστὶν εἰς τὴν γῆν (3)«. Καὶ παρατηρητέον πόσον φυσικώτερον μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Ποιητὴς, ὅταν λέγῃ:

»Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠερειδὲς,
»Πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον (4)«.

Ὁ Ἄποπις ἢ Ἄφωφις, σημαίνων, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Αἰγυπτίων, Γίγαντα (5), μετεποιήθη εἰς Ἔπαφον,

»ἐξ ἐπαφῆς καὶξ ἐπιπνοίας Διός . .
»Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι.
»Ἐνταῦθά σὴ σε (τὴν Ἰὼ) Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
»ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον.
»ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων
»τέξεις κελαινὸν ἔπαφον (6).

Ἀλλ' ὁ μακαρίτης Κοραῆς εἰπέπου (7) ὅτι ἡ λέξις κουμὰς (ὀρνιθῶν), ἂν καὶ πιστεύεται κοινῶς ὅτι ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐπέρασεν εἰς ἡμᾶς, ἐξ ἐναντίας οἱ Τοῦρκοι τὴν ἔλαβαν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ἀπόδειξιν φέρει ὅτι ὁ μὴ γνωρίσας ποτὲ τοὺς Τούρκους Ἡσύχιος λέγει ῥητῶς: »Κουμάσιον (Κουμᾶσι γράφεται εἰς τὸν Κώδηκα), τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα«, καὶ εἶναι λέγει, κατὰ τροπὴν διφθόγγου, ἀντὶ Κοιμάσιον, ἀπὸ τοῦ Κοιμῶμαι. Ἀλλ' ὁ ἀοίδιμος ἐλησμόνησεν ὅτι ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος, ὁ μὴ γνωρίσας ποτὲ τοὺς Τούρκους, ἔχει καὶ »Σάνδυξ. . ἡ κιβωτὸς«, τὴν ὁποίαν Σαντὺκ ὀνομάζουσι καὶ σήμερον οἱ Τοῦρκοι, καὶ, τὸ παραδοξότερον: »Ἀζάτι, ἡ ἐλευθερία«, ἀπαράλλακτα δηλαδὴ καθὼς καὶ σήμερον

(1) Ἴδε Δεξικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς διαλέκτου κτλ. (2) Ἐξηγ. Π', 687. (3) Στέφ. ΙΣΤ', δ'. (4) Ὀδυσσ. Μ, 81. (5) Ἴδε τὸν Jablonskun. (6) Αἰσχύλ. Προμ. καὶ Ἱκέτ. (7) Ἀτάκτ. Τ. Δ', ά, 372.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Τούρκων. Διότι, πρῶτον μὲν τίς ἡμᾶς ἐγγυᾶται ὅτι τὸ σωζόμενον τοῦ Ἡσυχίου γλωσσάριον εἶνε ὁλόκληρον ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἔργον· δεύτερον δέ, ὅτι οἱ Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸ Καλὸν λέγουσιν ἐὔ, καὶ τὸν λιμένα λιμὰν, καὶ τὸ συμπόσιον τζουνμποὺς κτλ., ἔλαβον πάντως λέξεις τινὰς ἀπ' ἄλλων ἐθνῶν, συγχρόνων τοῦ Ἡσυχίου καὶ τῶν Ἑλλήνων· καὶ τρίτον, ὅτι, καὶ μὴ γνωρίζων τις ἔθνος τι, δύναται νὰ καταχωρήσῃ λέξιν, ἥτις ἀπὸ τῆς γλώσσης ἐκείνου ἐπέρασεν, ἀγνοοῦντος αὐτοῦ, εἰς τὴν ἰδικήν του.

Ἄλλη πηγὴ ἐτυμολογίας εἶνε ἡ ὀνοματοποιΐα. » Εὐφυέστατοι γάρ ἐσμὲν τὰς φωνὰς ταῖς ὁμοίαις » φωναῖς κατονομάζειν, διὰ τὸ ὁμογενὲς ἤδη· καὶ πλεονάζουσι μὲν ἐνταῦθα αἱ ὀνοματοποιΐαι, οἷον » τὸ κελαρύζειν, καὶ κλαγγὴ δὲ, καὶ ψόφος, καὶ βοὴ, καὶ κρότος, ὧν τὰ πλεῖστα ἤδη » καὶ κυρίως ἐκφέρεται α. Ὁ δὲ Ἀθήναιος ἐσημείωσεν ὅτι τῶν πλειοτέρων πτηνῶν τὰ ὀνόματα εἶν' ἀπ' ὀνοματοποιΐας· ἡ Χὴν, ὁ Κόκκυξ, ἡ Κρὲξ, ὁ Σπίνος, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὁ Ἔποψ, τὸν ὁποῖον ὅμως, upupam ὁμοίως καὶ ὑπὸ τῶν Λατίνων ὀνομασθέντα, καὶ ἰδίῳ τρόπατι βεβαιοῦντα ὅτι τὸ ὄνομά του εἶν' ἀπὸ τῆς φωνῆς του (ἐποποῖ), τὴν ὁποίαν ἐμιμήθη καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (1), ὁ Ἱερώνυμος » upupam, » λέγει (2), nos de Græci nominis similitudine traximus (nam et ipsi ἔποπα appelant, ap eo » quod stercora humana considerat) α. Καὶ ταῦτα λέγων, εἶχεν ἴσως ὑπ' ὄψιν τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (3) ἀναφερόμενον τοῦ Αἰσχύλου στίχον: » ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν α!! Καὶ τούτου τεθέντος (εἰρήσθω δ' ὡς ἐν παρόδῳ), προτιμότερον νομίζω, καθὼς καὶ ἄλλοτε εἶπον, τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν ὄνομα Πάπια παρὰ τῶν ἀρχαίων τὴν Νῆσσαν, καὶ τὴν Κικκάβην (Κουκουβάϊαν) παρὰ τὴν Γλαῦκα.

» Ἀλλ' ἡ ὀνοματοποιία, σκοπὸν ἔχουσα νὰ παραστήσῃ ἐνάρθρως ψόφον ἄναρθρον, εἶν' ἀδύνατον, λέ» γει ὁ Κοραῆς (4), νὰ ἐκφωνηθῇ ἢ νὰ γραφθῇ πάντοτε καὶ ἀπὸ πάντας μὲ τοὺς αὐτοὺς χαρακτῆρας α. Ὅθεν ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κρότου ὑπάρχουσι τὸ Μορμύρω (μουρμουρίζω), Βορβορύζω, Κορκορύζω, (ὅθεν τὸ κοινῶς) Γουργουρύζω· Παφλάζω, Καχλάζω καὶ Χοχλακίζω. Τὸν πλοῦτον τῆς ποιητικῆς ταύτης μεταλλίτιδος τόσον καλῶς ἐγνώριζεν ὁ δαιμόνιος Ὅμηρος, ὥστε πρὸς χάριν αὐτῆς παρέβαινε καὶ αὐτοὺς τοὺς γραμματικοὺς κανόνας (ἐὰν κανόνων εἶχεν ἀνάγκην ὁ δημιουργὸς τῶν κανόνων). Ὅθεν καὶ τὸ » Κρίκε δὲ ζυγὸν (5) α, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τὴν ἐκ τοῦ Κρίζω, νὰ ἦνε Κρίγε, ἡμαρτημένον ἀόριστον ὠνόμασαν οἱ Γραμματικοί, καὶ εἰς τὸ Κρίγε τινὲς αὐτῶν αὐτὸ μετεποίησαν· ἀλλ' ὁ Ζηνόδοτος » Ἡμεῖς δὲ οὐ φαμὲν ἡμαρτῆσθαι, λέγει ἀλλὰ πεποιῆσθαι α, καὶ ἔχει δίκαιον· διότι τῷ ὄντι τοῦ κρικ, τοῦ φυσικοῦ τούτου κρότου συντριβομένου ξύλου, τὴν δύναμιν δὲν αἰσθάνεταί τις πλέον εἰς τὸ Κρίγε.

Μίαν ἀκόμη παρατήρησιν, ὡς πρὸς τὴν συγγένειαν τῶν ὀνομάτων, ἥτις εἶνε τῷ ὄντι μυστηριώδης, δίδει ἡμῖν ἀφορμὴν νὰ ἐπιφέρωμεν ὁ Πλάτων, παρατηρήσας πρὸ ἡμῶν ὅτι » τὰ πρῶτα ὀνόματα τε» θέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτὰ, περιτιθέντων γράμματα καὶ ἐξαι» ρούντων, εὐσχημίας ἕνεκα, καὶ πανταχῇ τρεφόντων, καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου.. ὡς' ἐμ» βάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευτῶντες ποιοῦσι μηδ' ἂν ἕνα ἄνθρωπον συνεῖναι » ὅ,τι ποτε βούλεται τὸ ὄνομα α. Καὶ τῷ ὄντι, ἐὰν ἐλεγέτις, π. χ., ὅτι τὸ ῥῆμα Ζητῶ ἔχει ἀρχικὴν αὐτοῦ ῥίζαν τὸ Χάος, τίς δὲν ἤθελε ξενισθῇ διὰ τὸ παράδοξον. Καὶ οὐχ ἧττον, αὕτη καὶ οὐχὶ ἄλλη φαίνεται εἶναι ἡ ἐτυμολογικὴ αὐτοῦ ῥίζα. Ναὶ· πλὴν πόσοι μετασχηματισμοὶ ἐμεσολάβησαν μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν λέξεων! ἂς παρακολουθήσωμεν πρὸς ἀπόδειξιν τὴν λαβυρινθώδη αὐτῶν ὁδόν. Τὸ πρω-

(1) Ὄρν. 227. (2) Κεφ. Ε', εἰς τὸν Ζαχαρ. (3) Σ. Ἰσορ. Θ', 49. (4) Ἀτάκτ. Δ', 48. (5) Ἰλ. Π, 470.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόπτυπον Ἄω τὸ Πνέω, ἡ φυσικὴ τοῦ ἀέρος αὔτη ὀνοματοποιία, τὴν ὁποίαν σαφέστερον αἰσθανόμεθα εἰς τὸ θαμιστικὸν τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἀάζω (4), ἐγέννησε φυσικῶς τὸ Χάος, τὸ ἐν τῷ κενῷ χῦμα τοῦ ἀέρος· τὸ κενὸν τοῦτο παρήγαγε μεταφορικώτερον τὸ Χᾶτος=Χῆτος, τὴν στέρησιν, ὅθεν τὸ Χατέω=Χατίζω, στεροῦμαι, καὶ ἑπομένως, ἔχων ἀνάγκην νὰ γεμισθῶ, Αἰτέω=Αἰτίζω, ἀφ' οὗ, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς ζ (καθ' ἣν καὶ ὁ Χάραξ ἔγεινε παρὰ τοῖς Ἀρκάσι Ζάραξ), παρήχθη τὸ Ζατέω=Ζητέω.

Ἀλλ' ἐξακολουθοῦντες τὴν ἀλληλουχίαν τῶν ὀνομάτων, εὑρίσκομεν ὅτι αὐτὸ τοῦτο τοῦ Ἄω παρήγαγε φυσικῶς τὸ Χαίνω· τὸ χαῖνον εἶνε κενὸν, τὸ κενὸν χωρητικόν· ὅθεν Χανδάνω, καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Χωρῶ, τοῦ ὁποίου τὸ θεματικὸν Χάω παρήγαγε τὸ Κῶος, κοίλωμα γῆς, σπήλαιον, κατὰ τὴν τῶν Κορινθίων διάλεκτον (5), ἀφ' οὗ ὁ τῶν Λακεδαιμονίων Καιάδας, ὁ τῶν Ῥωμαίων Cavus, ὅθεν ὁ τῶν Βυζαντινῶν Γάβος καὶ ἡ παρ' ἡμῖν Γούβα ὁ Κῆπος (Κᾶπος), τόπος ἐσκαμμένος· αὐτὸ τὸ Σκάπτω· ἡ Κάπετος· ὁ Κηφισσὸς (Καφισσὸς), εἴτε διὰ τὸ κοῖλον εἴτε διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν κήπους· ὁ Καφηρεὺς, διὰ τὰ περὶ αὐτὸν σπήλαια κτλ. κτλ.

Ἄλλη τοῦ θεματικοῦ Χάω προφορὰ παρήγαγε τὸ Κύω, τὸ Κῦτος, τὴν Κύπην καὶ Κύβην, κοιλότητα, τὴν Κύμβην, τὸ Κύπελλον (κοῦπαν), τὸν Κύβον (κυρίως=Κῶον, τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου), τὴν Γυπὴν=Φωλεὰν, κοίλωμα, τὸ Κύπτω, τὸν Κυφὸν=Ὑβὸν, τὸν Κύαθον, τὴν Χύτραν (Ἰωνικῶς Κύθραν), τὸ Κεύθω=Κύθω, ὅθεν ἴσως τὰ Κύθηρα, ὡς κρησφύγετον τῶν πειρατῶν, οἵτινες, ἀπ' αὐτῶν ὁρμώμενοι, κατέτρεχον ἀείποτε τὴν Λακωνίαν, καὶ, κατ' ἄλλην προφορὰν, τὸν Κώωνα, ὅς τις ἐχρησίμευε καὶ ὡς Κώδων, τὴν Κώδειαν, κεφαλὴν τῆς μήκωνος, τὴν Κύδωνα, πόλιν πρωτεύουσαν τῆς Κρήτης κτλ.

Τοῦ αὐτοῦ ῥήματος Ἄω, κατ' ἄλλην προφορὰν τῆς δασείας, παράγωγα εἶνε τὸ Ὕω=Χύω=Χύνω=Νίφω=Νίπτω· τοῦ Ὕω συγγενὲς εἶνε τὸ Φύω, καὶ τούτου τὸ Φλύω, συνώνυμον τῷ Βλύζω, Βρύω, ὅθεν ὁ Φλέως=Φλοῦς, τὸ φυτὸν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὁ Φλιοῦς τῆς Σικυωνίας, καὶ αἱ Φλυαὶ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν Flos, καὶ ἡ Χλόη· αὐτὸ τοῦτο τὸ Πολὺς, καθὼς φαίνεται καθαρώτερα εἰς τὸ Πλέων=Πλείων καὶ Πλῆθος, κοινῶς Βρυάζων. Τοῦ Ὕω παράγωγον εἶνε τὸ Ὕδνον, ὡς φυόμενον μετὰ τὰς πρώτας τοῦ φθινοπώρου βροχὰς, καὶ αὐτοῦ συγγενὴς ὁ ποταμὸς Κύδνος, ἡ νῆσος Κύθνος, ἡ » Κύδνα, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἡ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα ὀνομασθεῖσα α, κατὰ τὸν Θεαγένην ἐν Μακεδονικοῖς, ἴσως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ὑδατόβιος Κύκνος, καθ' ὅσον μάλιστα ἐλέγετο, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, καὶ Κύδνος, ἐνδεχομένως δὲ καὶ τὰ Κύθηρα, ταυτὸν εἰπεῖν Ὕδρα.

Ἄλλη πρωτότυπος λέξις τὸ Ἄχα, ὅθεν τὸ Ῥωμαϊκὸν Aqua, παρήγαγεν ὄχι μόνον τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Ἀχελῷον, καὶ, διὰ τὴν συγγένειαν τῶν λέξεων, τὸν Ἀῶον, ποταμὸν τῆς Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ τὴν Αἶαν=Γαῖαν· ὅθεν Χαοὶ καὶ Χάϊοι ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι, οἱ γηγενεῖς, οἱ ἰθαγενεῖς· Χάονες, οἱ παραποτάμιοι· Ἄονες, οἱ κάτοικοι τῆς καθύδρου Βοιωτίας· Ἀχαΐα καὶ Ἀχαιοὶ, διὰ τὸν αὐτὸν πάντως λόγον· καὶ αὐτὸς πιθανῶς ὁ Αἴας=Φαίαξ, ἰθαγενὴς, εὐγενής. » Θαῤῥῶν τοίνυν ἔα καὶ ὄνομα, τὸ μὲν, εὖ κεῖ» σθαι, τὸ δὲ μὴ· καὶ μὴ ἀνάγκαζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα, ἵνα κομιδῇ ᾖ τοιοῦτο, οἷόν περ ὁ » ὄνομά ἐστιν· ἀλλ' ἔα καὶ τὸ μὴ προσῆκον γράμμα ἐπιφέρεσθαι. . καὶ μηδὲν ἧττον ὀνομάζεσθαι τὸ » πρᾶγμα καὶ λέγεσθαι, ἕως ἂν ὁ τύπος ἐνῇ τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ (6). «

Διὰ τῶν λόγων τούτων τοῦ θείου Πλάτωνος ἔπρεπε νὰ παρηγορήσωμεν ὁπωσοῦν τὴν ἀκηδίαν, εἰ

(4) « Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμὸν α, Ἄρστ. (5) Στέρ. Βυζ. ἐν φ. Κῶς. (6) Πλάτ. αὐτόθι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἦν καὶ ἄκοντες περιηγάγομεν τὸν ἀναγνώστην διὰ ξηρᾶς ὀνομάτων τερθρείας, ἀτεχνῶς ποτίμῳ λόγῳ ἁλμυρὰν ἐκκλύζοντες ἀκοήν, καὶ, ἐπανάγοντες τὸν λόγον εἰς τὴν ἀπ' ἀρχῆς πρόθεσιν, ἵνα ἐπιφέρωμεν ἐπὶ πᾶσιν ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν εἰρημένων προτίθενται ὡς εἰκασίαι ἁπλαῖ, καὶ οὐδέποτε ὡς κανόνες· καὶ διὰ τοῦτο, προλαμβάνοντες πᾶσαν ἐπ' αὐτῶν πικροτέραν κρίσιν, λέγομεν καὶ ἐνταῦθα ὅ, τι καὶ ἄλλοτι ἀλλαχόθι, ὅτι καὶ αὐτὰ τῶν προγενεστέρων τὰ σφάλματα χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα, ὡς παρέχοντα ἀφορμὴν εἰς ἀνεύρεσιν τῶν ἀληθεστέρων καὶ ὀρθοτέρων, καὶ ἑπομένως ὄχι μόνον 'δὲν ἀποφεύγομεν τὰς ἐπὶ τῶν εἰρημένων κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις, ἀλλὰ καὶ 'τὰς προκαλοῦμεν μάλιστα. » Ἴσως μὲν γὰρ οὕτως ἔχει, ἴσως δὲ καὶ οὔ· καὶ ἐγὼ αὐτὸς οὐ» δὲν ἂν ἰσχυρισαίμην ὧν εἴρηκα. Σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἀνδρείως τε καὶ εὖ, καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀποδέχε» σθαι α, καθὼς λέγει πάλιν ὁ φιλόσοφος, τοῦ ὁποίου τὸν λόγον εἴχομεν κείμενον τῶν εἰρημένων, ὡς ἐπίλογον τῶν ὁποίων ὀφείλομεν ἤδη νὰ εἴπωμεν δύο λέξεις καὶ περὶ τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων, τὸ ὁποῖον, ἐν ἐπιμέτρῳ προσετέθη εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου: Τὸ Λεξικὸν τοῦτο εἶνε, καθὼς καὶ ἐπιγράφεται, ἐπιτομὴ τοῦ μεταφρασθέντος πρὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν ἀπὸ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ 'δὲν περιέχει, εἰμὴ μόνον τὰ γνωστότερα ἢ συχνότερον ἀπαντώμενα ὀνόματα εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀλλὰ, καί τοι ἐπιτομώτερον ἐκείνου, περιέχει οὐχ ἧττον πεντακόσια περισσότερον ὀνόματα, τὰ σημειωθέντα δι' ἀστερίσκων. Παρεκτὸς δὲ τούτου, καθαρεύει καὶ τῶν σφαλμάτων, τῶν ὁποίων ἐκεῖνο μυρμηκιᾷ, καὶ ἀπόδειξις ἔστω μόνον ἡ λέξις Ἀναγυροῦς.

Ὅσον δὲ περὶ τῶν Πινάκων, τοὺς ὁποίους προσέθεσα εἰς τὸ τέλος, 'δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο 'νὰ εἴπω, εἰμὴ ὅτι μεταφρασθέντες ἁπλῶς ἐκ τῶν προσηρτημένων εἰς τὸ τοῦ Alexandre Ἑλληνικο-Γαλλικὸν Λεξικόν, ἀνελογίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν παρ' ἡμῖν νομοθετηθέντος μετρικοῦ συστήματος, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο 'δὲν εἶνε μέχρι τοῦδε κοινῶς ἐν χρήσει, προσελογίσθησαν ἐν παραθέσει τά τε Γαλλικὰ καὶ τὰ Τουρκικὰ μέτρα καὶ σταθμὰ, ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃ τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τὰ τοιαῦτα βοηθήματα ἀκριβείας.

Τούτων προεκτεθέντων, παρακαλῶ ἤδη ταπεινῶς τοὺς ἀπανταχοῦ λογίους, εἴ τι εὕρωσιν ἐπιλήψιμον καὶ χρῄζον μεταβολῆς καὶ ἐπανορθώσεως, 'να εὐαρεστηθῶσι 'να μοὶ 'τὸ ἀναγγείλωσι, πεπεισμένοι ὅτι θέλω 'τὸ ἀποδεχθῆ' εὐγνωμόνως, καὶ 'τὸ ἀντιτάξῃ ἀντὶ τῶν ἡμαρτημένων, ἐφ' ᾧ καὶ μόνον ἐτυπώθη καὶ τὸ βιβλίον στερεοτύπως.

Ἔγραφον Ἀθήνῃσι, τῇ 19 Νοεμβρίου **1851.**

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξήγησις τῶν συντετμημένων λέξεων.

ἀδκμ.	ἀδόκιμος λέξις.
ἀνμλ.	ἀνώμαλος.
ἀποκ.	ἀποκοπὴ (λέξεως).
βτν.	βοτανική.
γνμ.	γνωμικόν.
γρμτ.	γραμματικῶς, κατὰ τοὺς γραμματικούς.
Δ.	Δωρικῶς.
ἐκδχ.	ἐκδοχή.
ἑλλ.	ἑλλειπτικῶς.
ἐν.	ἐνικόν.
ἐνεργ.	ἐνεργητικόν.
ἐνστ.	ἐνεστώς.
ἑπμ.	ἑπομένως.
ζ.	ζῶον.
θετ.	θετικόν.
ἰδιαιτ.	ἰδιαιτέρως.
καταχρ.	καταχρηστικῶς.
κρσ.	κρᾶσις.
κυρ.	κυρίως.
κωμ.	κωμικῶς.
Μ.	μέλλων.
μσ.	μέσον (ῥῆμα).
μτβτ.	μεταβατικόν.
μτγν.	μεταγενέστερον.
μτθ.	μετάθεσις.
μτνμ.	μετωνυμία.
μτπλ.	μεταπλασμός.
μτφορ.	μεταφορικῶς.
μτχ.	μετοχή.
νλγ.	νεολογία.
νμ.	νομικῶς.
ὀπ.	ὁποῖος, α, ον.
οἰκ.	οἰκιακὴ (φράσις ἢ λέξις).
ὀνμτπ.	ὀνοματοποιία.
ὁρστ.	ὁριστικὴ (ἔγκλισις).
παραλλ.	παραλλήλως, ἐκ παραλλήλου.
παρβλ.	παράβαλε.
παρθ.	παραθετικὸν (δηλ.) συγκριτικὸν ἢ ὑπερθετικὸν ὄνομα.
παροξ.	παροξύτονον.
παρτ.	παρατατικός.
πθ.	παθητικόν.
πλ.	πλεῖστον.
πλθ.	πληθυντικόν.
πρκ.	παρακείμενος.
προθετ.	προθετικῶς ἢ προθετοπτώτως.
προπαρξ.	προπαροξύτονον.
πρσ.	πρόσωπον.
πρστ.	προστ. (ἔγκλισις).
πτν.	πτηνόν.
πτ.	πτῶσις ἢ πτωτικόν
π. χ.	παραδείγματος χάριν.
σπν.	σπανίως ἢ σπάνιον.
σπντ.	σπανιώτατα, -τον.
συγκ.	συγκοπὴ (λέξεως).
συνήθ.	συνήθως ἢ συνηθέστερον.
συνεκδχ.	συνεκδοχικῶς.
συχντ.	συχνότερον.
συγχ.	συγχέεται.
συγγ.	συγγενές.
τρπ.	τροπικῶς (ἀλληγορικῶς).
τρπρ.	τροπάριον (ἐκκλησιαστικόν).
τρτπρσ.	τριτοπροσώπως.
ὑποτ.	ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.
φ.	φυτόν.
φρ.	φράσις.
χ.	χωρίς.
ψ.	ψάρι.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀναφερομένων Συγγραφέων.

Ἀέτ.	Ἀέτιος
Ἀθ.	Ἀθήναιος.
Αἰλ.	Αἰλιανός.
Αἰσχ.	Αἰσχίνης.
Αἰσχλ.	Αἰσχύλος.
Ἀλκ.	Ἀλκίφρων.
Ἀνδκδ.	Ἀνδοκίδης.
Ἀντφ.	Ἀντιφῶν.
Ἀππ.	Ἀππιανός.
Ἀπλδ.	Ἀπολλόδωρος.
Ἀπλλν.	Ἀπολλώνιος.
Ἄρατ.	Ἄρατος.
Ἀρετ.	Ἀρεταῖος.
Ἀρρ.	Ἀρριανός.
Ἀρστδ.	Ἀριστείδης.
Ἀριστν.	Ἀριστοαίνετος.
Ἀρσττ.	Ἀριστοτέλης.
Ἀρστφ.	Ἀριστοφάνης.
Βασ.	Βασίλειος.
Γαλ.	Γαληνός.
Γργ.	Γρηγόριος (ὁ θεολόγος).
Γρφ.	Γραφαὶ (Π. καὶ Ν.)
Διον.	Διονύσιος ὁ περιηγητής.
Δ. Ἁλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.
Διόδ.	Διόδωρος.
Δ. Κάσσ.	Δίων Κάσσιος.
Δημ.	Δημοσθένης.
Δσκρ.	Διοσκουρίδης.
Δ. Χρ.	Δίων Χρυσόστομος.
Ἐπγρ.	Ἐπιγραμματοποιοί.
Ἑρμγ.	Ἑρμογένης.
Εὐρ.	Εὐριπίδης.
Ἡλ.	Ἡλιόδωρος.
Ἡρ.	Ἡρόδοτος.
Ἡρωδ.	Ἡρωδιανός.
Ἡσ.	Ἡσίοδος.
Θγν.	Θέογνις.
Θδρτ.	Θεοδώρητος
Θκ.	Θουκυδίδης.
Θκρ.	Θεόκριτος.
Θλγ.	Θεολόγοι
Θμ.	Θωμᾶς Μάγιστρος
Θμστ.	Θεμίστιος.
Θπμπ.	Θεόπομπος.
Θφρ.	Θεόφραστος.
Ἱππκρ.	Ἱπποκράτης.
Ἰσ.	Ἰσαῖος.
Ἰσκρ.	Ἰσοκράτης.
Ἰωσ.	Ἰώσηπος.
Καλλ.	Καλλίμαχος.
Κλμ.	Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς.
Λδ.	Λιβάνιος.
Λκ.	Λουκιανός.
Λξ.	Λεξικογράφοι ἢ (ἁπλῶς) Ἀνώνυμοι ἢ Ἄγνωστοι τῷ συντάκτῃ συγγραφεῖς.
Λογγ.	Λογγῖνος.
Λόγγ.	Λόγγος.
Λρτ.	Λαέρτιος.
Λσ.	Λυσίας.
Λυκ.	Λυκόφρων.
Μξμ.	Μάξιμος.
Μυθ.	Μυθολόγοι.
Νίκ.	Νίκανδρος.
Νόνν.	Νόννος.
Ξεν.	Ξενοφῶν.
Ὀπ.	Ὀππιανός.
Π. Αἰγ.	Παῦλος Αἰγινήτ.
Παυσ.	Παυσανίας.
Πλ.	Πλούταρχος.
Πίνδ.	Πίνδαρος.
Πλάτ.	Πλάτων.
Πλβ.	Πολύβιος.
Πλδ.	Πολυδεύκης.
Πλνδ.	Πλανούδης.
Σδ.	Σουΐδας.
Σιμ.	Σιμωνίδης.
Σξτ.	Σέξτος.
Σοφ.	Σοφοκλῆς.
Σπφ.	Σαπφώ.
Στβ.	Στοβαῖος.
Στρ.	Στράβων.
Συν.	Συνέσιος.
Σχλ.	Σχολιασταί.
Τζ.	Τζέτζης.
Χρσ.	Χρυσόστομος.
Φίλ.	Φίλων.
Φλστρ.	Φιλόστρατος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α, α, ἄλφα (τὸ), ἄκλ. Πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ἴδε Ἄλφα. ||. (μεταφορ.) ἡ ἀρχή. « Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, » Γρφ. ||. Ὡς ἀριθμ. σημεῖον, εἰ μὲν ἔχει τὴν ὀξεῖαν ἄνωθεν, ά, σημαίνει ἓν (1), ἡ Πρῶτος, η, ον· εἰ δὲ ὑπογεγρ. α, χίλια (1000). ἔθεν: φα. χίλια καὶ ἓν (1001)· φωά, χίλια διακόσα ἓξ ἐν (1801). **Α**, (ψιλ.), συντίθεται μὲ πολλὰς λέξεις, τῶν ὁπ. μεταβάλλει κατὰ διαφόρους τρόπους τὴν ἔννοιαν. Καὶ 1) ὡς ζερητ. (ἀντὶ τοῦ Ἄνευ ἢ τοῦ Μή), σημαίνει ἢ τὴν στέρησιν, ἢ τὴν ἀπουσίαν, ἢ τὸ ἐναντίον τοῦ πράγματος. « Ἄηλος, ἄδηλος· Κακὸς, ἄκακος· Νόμος, ἄνομος, Ϗρ. Ὅτε εἰ μὲν ἡ λέξις, ἧς προτάσσεται, ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, παχυνίθεται· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων τὸ ν δι' εὐφωνίαν. » Ἄξιος, ἀνάξιος. Ἴσος, ἄνισος, Ὅμοιος, ἀνόμοιος, Ϗρ.

2) ὡς Ἀθρ. ς. (ἀντὶ τοῦ Ὁμοῦ ἢ τοῦ Ἅμα), σημαίνει τὴν ἕνωσιν, τὴν συνάθροισιν, ἢ τὴν ἑαότητα δύο κυρίως πραγμάτων. » Ἀδελφὸς, ἀντὶ Ὁμόδελφος (ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος)· Ἀκόλουθος, ἀντὶ Ὁμοκέλευθος (ὁ τὴν αὐτὴν κέλευθον βαδίζων)· Ἀτάλαντος, ἀντὶ Ἰσοτάλαντος (ὁ ἰσοβαρὴς)· Πᾶς, Ἅπας κτλ. 3) ὡς Ἐπιτατ. (ἀντὶ τοῦ Ἄγαν), σημαίνει τὸ πολὺ ἢ τὸ μέγα. » Ἀχανὴς, ὁ πολὺ κεχηνώς. Ἄξυλος, ὁ πολύξυλος Ϗρ. Ἡ σημασ. ὅμως αὕτη εἶνε σπν., ἴσως μάλιστα καὶ ἀμφ. 4) ὡς Πλεοναστ. ἢ μᾶλλ. Κύφων., προτίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένων λέξεων, χωρὶς νὰ προσθέτῃ τίποτε εἰς τὴν σημασίαν των. « Στέχυς, ἄζαχυς, Σπαίρω, ἀσπαίρω, κτλ. (Καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν Ἀγκινάραν ἀντὶ Κινάραν, Ἀπήγανον ἀντὶ Πήγανον, κτλ).

Ἀ (μακρ.), Δ. ἀντὶ Ἡ, θηλ. τοῦ Ὁ.

Ἄ (βραχ.), οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅς. 2) Δ. ἀντὶ Ἑᾶ, οὐδ. πληθ. τοῦ Ἑός.

Ἆ (μακρ.), θηλ. δυϊκ. τΞ Ὅς. 2) Δ. ἀντὶ Ἥ, θηλ. τοῦ αὐτοῦ.

Ἀ (ψιλ. περισπ.), ἐπίῤ ἢ ἐπιφών. Σχετλ. μέν, ὅταν ἐκφράζῃ οἶκτον. « Ἀ δείλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄναχσο σὸν κατὰ θυμὸν, » Ὅμ. 2) Ἐπιπληκτ. δε ἢ Ὀνειδιστ. (μὲ ἀγανάκτ. ἢ εἴρων) » Ἀ δείλ', ἦ μάλα δήσε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος, « Ὅμ. » Ἀ δείλ', οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐών, χραίσμησεν Ἀχιλλεὺς « αὐτ. 3) Θαυμαστ. » Ἀ, μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο, « Ἐπγρ. » Ἀ (τὸ ὁποῖον, κατ' ἄλλους, γραπτέον Ἀ) καλὸν, αὐτοπόνητον, ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν! « Ἐπγρμ. 4) Χαρᾶς ἐμφαντ. » Εἶπε δὲ ᾗ χαίρων ὁ γεωπόνος· Ἀ.., » Ἐπγρ. 5) Ἀπαγορευτ. ἢ Ἐτιμητ. (ἐπιφερομένου τοῦ Μή). » Ἀ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα, « Ἀριςφ.

Ἀ (ὅσα περισπ. καὶ ὑπογεγραμ.), Δ. ἀντὶ ἯΙ δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς. (ἐκλαμβ. καὶ ἀντὶ) ἐπίῤ. τοπ. ἢ ὁμοιωμ. « Ὁ δ' ᾧ πόδας ἄγον, ἐχώρει, « Θκρ. » Ἀ τάχος, εἰς Αἴγυπτον, « αὐτ. (ἴδε καὶ ἯΙ).

Ἅ ἄ, ἢ Ἅ ἄ, ἢ Ἄ ἄ ἄ, ἐπιφών. γελῶντος ἢ ἁπλῶς χαίροντος, (ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Χά χά χά!) » Βαβαί. χορεῦσαι παρακαλεῖμ' ὁ Βάκχειος· Ἅ Ἅ Ἅ, « Εὐρ.

Ἄ ἄ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζον πόνον ἢ λύπην, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Ἄχ ἄχ !) » Ἄ ἄ, δύννη με τείρει, « Εὐρ. » Καὶ ε᾽πε Γεβεὼν, Ἄ. ἄ. Κύριέ μου Κύριε, « Γρω. (τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ᾗ τριπλοῦν.) » Ἀ, ἄ, ἄ, Κύριε, « Ἰεζεκ. 2) Ἀποτρεπτ. ἢ Ἐπιπληκτ. » Ἄ ἄ (τὸ ὁποῖον κατά τινες μὲν γραπτέον Ἀ ἄ, καὶ ψιλοτέαν ἀμφότερα· κατ' ἄλλους δὲ Ἀ, ἄ)· τί δράσεις, ὦ γεραιὲ, μὴ πέσῃς, « Εὐρ. » Ἀ, ἄ, τὴν ὀῆδα μή μοι πρόσφερε, « Ἄρςφ. » Ἄ ἄ, μηδαμῶς, μὴ, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος, « Σοφ. 3) Ἐφεκτ. » Ἄ ἄ, τί δῆτα μέλλετ'; « Εὐρ.

Ἀάατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἄατος ὁ ἀβλαβὴς, ὥστε τὸ ἐν τῶν δύο ζερητ. ἀναιρεῖ τὴν δύναμιν τοῦ ἄλλου· ἢ ἀ, ἐπιτ. ᾗ ἀατὲς, ῥηματ. τοῦ Ἀάομα], (τὸ δεύτερον α μακρὸν). Βλαπτικὸς, πολυβλαβὴς. ἐπίπονος, δύσκολος. « Ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, « Ἰλ. Ξ. » Ἄεθλας ἀάατος, « Ὀδ. Φ. Χ. 2) (τὸ πρῶτον α βραχὺ). [ἀ, ἀατὸς]. Ἀβλαβὴς, ἀκέραιος· ἀπαράβατος. » Κῆρτος ἀάατον, « Ἀπλλν. » Ἄεθλος (» Ὅρκος) ἀάατος, « Ὁμ.

Ἀαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἄγνυμι]. ἄθραυστος (ἀτσάκκιστος)· ὠμὸς, ἀκέραιος· ἢ δύσθραυστος (δυσκολοτσάκιστος)· (ἐπμ.) στερεὸς, δυνατὸς, ἰσχυρός.

Ἀαδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀάσκω, ἢ Δ. ἀντὶ Ἀηδεῖν, ἐνοχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀσιτεῖν, ἀπορεῖν.

Ἀαδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀηδὴς.

Ἀάζω [ἄω], Μ. ἀάσω (οἱ λοιπ. χρόν. οὐκ εὔχρηστοι). Φυσῶ μὲ ἀνοικτὸ στόμα, ἐκπνέω θερμὸν τοῦ στόματός μου. χουχούλιζω, (ἐναντ. τῷ Φυσῶ). « Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν, « Ἀρστ.

Ἀάθη, ἀόρ. πθ. τοῦ Ἀάω.

Ἀακτος (ὁ, ἡ). = Ἀαγὴς.

Ἀάλιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄλιος, μέταιος, ἄτακτος.

Ἀανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀνύω]. ὁ μὴ δυνάμενος τελεσθῆναι, ἀκατόρθωτος, ἢ 2) ὁ μὴ δυνάμενος ἐνεργῆσαι, ἀνίσχυρος.

Ἀάομαι (κυρ. εὔχρ. μόνον τὸ γ'. πρσ. τοῦ ἐνεστ.), Μ. ἀάσομαι (ἀόρ. Ἀασάμην ἢ Ἀσάμην, σημαίνων ποτὲ μὲν τὸ Ἐβλαψα, ἠπάτησα· ποτὲ δὲ τὸ Ἐβλάφθην, ἠπατήθην· ἡμαρτον· ἐλυπήθην· ἀόρ. πθ. Ἀάσθην). Βλάπτω, ἀπατῶ, (ἴδε Ἀάσκω καὶ Ἀάω).

Ἀάπλετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπλετος.

Ἀαπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἅπτομαι], ἀνέγκλητος, ἀπρόσκοπτος (ἐπμ.) φυβερὸς, φευκτέος.

Ἄασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀάσκω.

Ἀασσάμην, ἴδε Ἀάομαι

Ἄᾶσι, γ'. πρσ. πλθ. τοῦ Ἄημι.

Ἀαίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀάομαι, φρήν]. βεβλαμμένος τὰς φρένας, φρενοβλαβὴς, ἀναίσθητος, μωρὸς, (ἴδε καὶ Ἀεσίφρων).

Ἀάσκω, Μ. ἀάσω (ἀόρ. Ἄασα ἢ Ἄσα. οἱ δὲ λοιπ. χρόν. ἐκ τοῦ Ἀάομαι), Π. [ἀω ἢ ἄτω]. βλάπτω, ἀπατῶ.

Ἀασμὸς (ὁ). χουχούλισμα, Ζ. Ἀάζω.

Ἀάσπετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσπετος.

Ἄαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀάομαι]. ἀβλαβὴς, ἄθικτος· ἀπαράβατος· ἀνυμάρτητος.

Ἀάσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσχετος.

Ἄᾶται, γ'. πρσ. τοῦ ἀνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀάομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄβτα (ἡ), Δ. Π ἀντὶ Ἀτή, βλάβη, συμφορά· ἀπάτη, κτλ.

Ἄβται, γ'. πρσ. τοῦ π0. ἐνστ. τῆς ὀρχ. τοῦ Ἀάω (χορταίνω) «Καὶ κρατερὸς περ ἐὼν ἄβαται πολέμιος,« Ἰλ.

Ἄβατος (καὶ τὰ δύο α βραχ.) καὶ (κατὰ συγκ.) Ἄτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀάω]. ἀκόρεος, ἀχόρταγος. 2) (τὸ θευτ. α μακρ.) ἀβλαβής. 3) (καὶ τὰ δύο α μακρὰ), πολυβλαβὴς, (ἴδε καὶ Ἀάατος ϗ Ἀήτος).

Ἀάω, Μ. ἀάσω (ἀόρ. Ἄασα καὶ Ἄσα), Π. (μὲ αἰτ. μέν) Βλάπτω. ζημιῶ. φθείρω. ἀπατῶ. πληγόνω, (ἴδε ϗ Ἀάομαι). 2) (μὲ γεν. δὲ) χορταίνω, [ἄω, ἄημι], (ἴδε καὶ Ἄατος).

Ἄβα, Δ. ἀντὶ Ἥβη.

Ἀβαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πω βαθίζων. «Ἠῶιος—,« Εὐθάλ. (Προλεγ. Πρᾴξ. Ἀποστ.)

Ἄβαθος, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βάθος.

Ἀβαθμιδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βαθμίδας.

Ἄβαθρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στύλος) ὁ μὴ ἔχων βάθρον (βάσιν, θεμέλιον).

Ἀβακέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. [ἄβακὴς]. σιωπῶ (εἴτε δι' ἄγνοιαν, εἴτε δι' ἀπορίαν, εἴτε διὰ προάθυμίαν). εἶμαι ἄκακος (ὡς μικρὸν παιδίον)· (ἐπμ.) ἀπατῶμαι· εὐκόλως· μωραίνω.

Ἀβακέως-ῶς, ἐπίρ. Ἁπλῶς, σιωπηλῶς. παιδαριωδῶς.

Ἀβακήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Ἀβακὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, βάζω]. ἄφωνος, ἄλαλος, σιωπηλὸς· ἀθῶος, ἁπλοῦς, ἄκακος (ὡς ἀρὰν παιδίον)· ἀμαθὴς, ἀνεπιτήδειος· λήθης, μωρός.

Ἀβακίζω, Μ. ἴσω, = Ἀβακέω.

Ἀβάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄβαξ. 2) = Ἄβαξ (κυρίως εἰς τὰς σημασ. 2: 3: 4: 6, καὶ 9).

Ἀβακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄβαξ, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μικρὴ πλάκα λιθοστρώτου ἐδάφους, καὶ τὰ πεταλάκια ἐξ ὧν συντίθεται τὸ λεγόμενον Μωσαϊκόν.

Ἀβακοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἄβακος.

Ἄβακτος (ὁ, ἡ), Π. ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁπ. κἀγὼ δὲν δύναμαι (βάζω), (ἐπμ.) ἀσήμαντ.· δυστυχής.

Ἀβάκχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων μέρος (μὴ ἔχων χώραν, ἀνεπιτήδειος, ἀμύητος) εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου, εἰς τὰς ᾠδὰς τοῦ εἴνου, εἰς τὴν εὐθυμίαν τῶν συμποσίων, (ἐν γεν.) ἄμοιρος χαρᾶς.

Ἀβάλε [ᾰ, βάλε] ἡ Ἄβαλε [ᾰπόβαλε], ἐπίρ. Σχετλ. ϗ Ἀπευκτ. (συντ. μὲ εὐκτ. ὁριστ, ἀπαρ., Παρὰ δὲ τοῖς μεταγεν. καὶ ἰδίως τοῖς ἐκκλησ. καὶ μὲ γεν. καὶ μὴ δοτ.). Μὴ γένοιτο! Ἄπαγε! Ἄμποτε νὰ μὲ! μὴ τὸ δώσῃ ὁ θεός! 2) φεῦ! βαβαί! ἀλίμονον! «Ἄβαλε σοι, Στέφανε, εἰδωλολάτρησας«, Ἐπιλ.

Ἀβαμβάκευτος (ὁ, ἡ), [ἀ, βαμβακεύω = φασμακεύω]. (κυρ. φαγητὸν) ἀκαρύκευτον, παταπόν, ἄνοστον.

Ἀβάναυσος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ναύσως. Ὁ μὴ βάναυσος.

Ἄβαξ [ᾰ, βάσις], ακος (ὁ), (ἐν γέν.) σανὶς ἢ πλάκα, (ἴδιαιτ. δὲ) 2) πίναξ ἀριθμητικὸς, ἐπὶ τοῦ ὁπ. κατανέμονται τὰ γωμετρ. σχήματα καὶ οἱ ἀριθμοί. 3) τὸ σανίδι, ἐπὶ τοῦ ὁπ. μετροῦν χρήματα (ἀσπροσάνιδον) ἢ λογαριάζουν μὲ ψήφους (πετραδάκια). 4) τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζεται τὸ τάβλι, ἡ δάμα, τὸ ζατρίκιον, κτλ. 5) τὸ γώρισμα (ἢ θέσις) τοῦ ἁρμαριοῦ, καὶ τὸ ἄνωθεν αὐτοῦ τραπεζοειδὲς ὕπου βάλλονται διάφορα σκεύη, πρὸς ἐπίδειξιν ἢ εὐπρέπειαν. 6) τὸ στρογγυλὸν σκεῦος (ταβλᾶς) ἐπὶ τοῦ ὁπ φέρουν τὰ φαγητὰ κτλ. εἰς τὸ τραπέζι. 7) ἡ βάσις τοῦ κιονοκράνου, ἢ ὄροις, ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε ὄγκου. 8) ὁ δίσκος ἢ τὸ φαινόμενον πλάτος τοῦ ἡλίου, 9) (πληθ.) τόποι τις τοῦ θεάτρου, (ἢ πάγκαις κοιν.)

Ἀβάπτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βαπτιζόμενος (βουλῶν), ἀλλὰ πλέων ὡσὰν φελλός. 2) ὁ μὴ βαπτισθεὶς (βουτηγθεὶς ἢ βουτήσας), ἀβούτηκτος, (ϗ ἐκκλησ.) ἀβάπτιστος. 3) (μτφρ.) ὁ μὴ βυθιζόμενος εἰς τὴν λύπην ἢ τὸν φόβον, ἀπτόητος. ‖. (οὐσ.) Ἀβάπτιστον (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. (τρύπανον) διὰ τὰ συντρίμματα τοῦ κρανίου.

Ἄβαπτος (ὁ, ἡ), = Ἀβάπτιστος ϗ Ἄφαβος ϗ Σίδηρος —,« Ἀξ., ὁ Ἀστόμωτος.

Ἀβαρβαριστὶ, καὶ

Ἀβαρβαρίςως, ἐπίρ. Χωρὶς βαρβαρισμούς

Ἄβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βάρβαρος.

Ἄβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ εἶδων (προξενῶν) βάρος, ἐλαφρὸς, ἀπείρακτος.

Ἄβαρις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων βάριν (πλοῖον).

Ἀβάρκη, = Ἀφάρκη.

Ἀβαρῶς, ἐπίρ. Ἐλαφρῶς, ἀνεπαγθῶς.

Ἀβᾶσαι, Δ. ἀντὶ Ἀβῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀβάω.

Ἀβασάνιστος (ὁ, ἡ). ἀδοκίμαστος, ἀνεξέτασος, ἀγύμναστος, ἄπρακτος. 2) ὁ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) βασάνους, ἀτιμώρητος. 3) (ἐπὶ ὕφους συγγραφέως) ὁ μὴ βεβιασμένος, φυσικὸς, εὔκολος.

Ἀβασανίστως, ἐπίρ. Ἀνεξετάστως κτλ.

Ἀβασίλευτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων βασιλέα.

Ἀβάσκανος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ βασκαίνων (φθονῶν.) 2) εἰλικρινὴς, ἀπροσποίητος.

Ἀβάσκαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βασκαινόμενος, ἀνώτερος φθόνου, ἀνεπίδεκτος βασκανίας, (ὕλη ‖- υὸς.) Ἀβάσκαντον (τὸ), φυλακτήριον κατὰ τῆς βασκανίας.

Ἀβασκάντως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ βασκανθῇ.

Ἀβασκάνως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ φθονῇ.

Ἀβάστακτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τακτος. Ὁ διὰ τὸ βάρος ἀσήκωτος, (μτφρ.) ἀνυπόφορτος.

Ἀβαστᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀβητής.

Ἀβάτα (τὰ), Π. (σπνετ.) ἀντὶ Ἄβατος (ἡ).

Ἄβατος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος, ποταμὸς κτλ.) ἀπάτητος, ἀδιάβατος ἢ δύσβατος. (ἐπμ. 2) ἔρημος. 3) (συνεκδ.) ἱερὸς (ὕπου κανεὶς δὲν πατεῖ, (ἐμβαίνει). 4) ἀκαθαλίκευτος (ἵππος, κτλ.). 5) ἀδάπτητος (ἅλωμα κτλ.). 6) ἀφόρητον (ὑπόδημα).

Ἀβατόω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι ἄβατον, ἐρημόνω, (Γρφ.).

Ἀβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ) ἀσφαλὴς, ἀντὶ Ἀναφὴς. 2) = τῷ

Ἄβαφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βαμμένος ἢ βουτημένος, ἀβούτηκτος, ἄβαπτος.

Ἄββαλε, Αἰολ. ἀντὶ Ἀπέβαλε,

Ἀββάλλω, Αἰολ. ἀντὶ Ἀποβάλλω.

Ἀββάλλυσα, Αἰολ. Ἀντὶ Ἀπεβάλλυσα.

Ἀββέλυκτος (ὁ ἡ), Π. ὁ μὴ βδελυκτὸς (μὴ ἀποτρόπαιος).

Ἀβέβαιος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ μὴ σταθερὸς, ἄστατος, εὐμετάβολος. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μὴ βέβαιος, ἀμφίβολος, ἀδέσποτος.

Ἀβεβαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀβεβαίου, ἀστασία.

Ἀβεβαίως, ἐπίρ. Μετ' ἀβεβαιότητος, ἀστάτως.

Ἀβέβηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ἱερὸς, ὅπου δὲν ἐμβαίνουν οἱ βέβηλοι (ἀνίεροι, ἁμαρτωλοί).

Ἀβελτερία (ἡ), ἴδε Ἀβελτηρία.

Ἀβελτεροκάκκυξ, υγος (ὁ), ἀβέλτερος (μωρὸς) ὡς ὁ κοῦκος (τὸ πτηνόν).

Ἀβέλτερος [ᾰ, βέλτερος, ὁ μὴ διακρίνων τὸ βέλτιον ἢ, ἁ, ἐπιτ., βέλτερος, πολλὰ καλὸς, παραβλ Ἀριστοτ.], α ἢ ος, ον. Ἀπειρόκαλος, εὐήθης, ἀνόητος. μωρὸς· (σπν.) ἀδιόρθωτος.

Ἀβελτέρως, ἐπίρ. Ἀνοήτως κτλ.

Ἀβελτηρία (Ἀττ. ἀντὶ Ἀβελτερία), ας (ἡ). εὐήθεια, ἀνοησία, μωρία, (σπν.) θειλία, ἀνανδρία, (ἴδε καὶ Ἀβέλτερος).

Ἀβίαστος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βίας γινόμενος, ἑκούσιος, πρωϊαιρετικὸς. 2) ὁ μὴ λοκιπράτας ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος βίαν, ἐλεύθερος. 3) (ἐπὶ ἑρμην. λέξ. ἢ ἐννοίας) ὁ μὴ βεβιασμένος, φυσικὸς.

Ἀβιάστως, ἐπίρ. Χωρὶς βίας, ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως κτλ.

Ἄβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων βιβλία.

Ἄβιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βίον, στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἀκτήμων, πτωχὸς. 2) = Ἀβίωτος. 3) = Πολύβιος, πλούσιος, (ἀλλὰ τοῦτό μοι φαίνεται γραμματικὴ περιττολογία).

Ἀβίωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄβιος καὶ

Ἀβίωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίος) ὁ μὴ βιώσιμος, ἀνυπόφορτος, τὸν ὁπ. δὲν δύνανται νὰ ζήσῃ. ‖. « Ἀβιώτων (ἢ Ἀβιωτὰ) μοι ἐστι,« δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω, ἴδε ϗ Ἀβιώτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑποφέρῃ τις τὴν ζωήν του. « Ἀβιώτως ἔχω,« νομίζω ἀνυπόφορτον τὴν ζωήν μου, ἢ (ἀσθενῶν) δὲν εἶμαι διὰ ζωήν, κινδυνεύω.

Ἀβλάβεια (ἡ). Ἔλλειψις βλάβης, ἢ ἀβλαβὴς κατάστασις (ἢ διατήρησις) τινος. 2) ὁ χαρακτὴρ τοῦ μὴ βλάπτοντος, ἀθῳότης, ἀκακία.

Ἀβλαβέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀβλαβῶς.

Ἀβλαβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ βλάπτων, ἄβλαβος· ἀθῷος, ἄκακος. 2) ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἄβλαπτος, σῶος· ἄβουλος ἀπαράβατος.

Ἀβλαβίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀβλάβεια.

Ἀβλαβῶς, ἐπίρ. Χωρὶς (νὰ προξενῇ ἢ ν δοκιμάζῃ) βλάβην. 2) (παρ' Ὁμήρ. Ἴλιμ. Ἴρμ 83) ἀντὶ Ἀπροσκόπτως, ὁ παρεμπόδιστος.

Ἀβλακεύομαι καὶ Ἀβλακοῦμαι (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βλακείας, μὴ μαλθακός.

Ἀβλαπτος (ὁ, ἡ). = Ἀβλαβής.
Ἀβλάπτως, ἐπίρ. = Ἀβλαβῶς.
Ἀβλαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δὲν βλαχάνω, μένω· Ἀβλαστής ἐος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἀβλάστητος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἀβλάστητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλαστάνων πλέον, ἢ βλαστάνων δυσκόλως, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ, ἄγονες, ἄκαρπος. (μτφρ.) ἄχρηστος, ἀνωφελής. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀβλαστος.
Ἀβλασφήμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίας.
Ἄβλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βλαύτας (ὑποδήματα), ξυπόλυτος.
Ἀβλεμέως, ἐπίρ. Π. ἀσθενῶς, χαύνως, βραδέως. 2) (απν.) ἀκρατῶς, [ἐκ τοῦ
Ἀβλεμής [ἄμελής], ἐος, (ὁ, ἡ), Π. ἀδύνατος, ἄτονος, χαῦνος, νωθρός. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀβλεμές, ἐπίρ. = Ἀβλεμέως.
Ἀβλενής (νης), ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βλέννας (μύξας).
Ἀβλεπέω-ῶ, Μ. ἡσω, σπν. ἀντὶ Ἀβλεπτέω.
Ἀβλεπής, ἐος (ὁ, ἡ) κακὸς, αὐτιδανός. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀβλεψής.
Ἀβλεπτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δὲν βλέπω, τυφλώττω, ἢ κακῶς βλέπω, ἀμβλυωπῶ, παρεβλέπω· (καὶ μτφρ.) σφάλλω, δὲν προσέχω. 2) στρέφω ἢ χαμηλώνω τὰ ὄμματά μου ὥστε μὴ κυττάξω.
Ἀβλέπτημα (τό). παρόραμα, σφάλμα, ἀπροσεξία.
Ἄβλεπτος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Ἄόρατος.
Ἀβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἔχων βλιφαρίδας (συνκδ.) ἀμάτια.
Ἀβλεψία (ἡ). τυφλότης, ἀμβλυωπία, (μτφρ.) ἀπροσεξία, ἀστοχασία, πώρωσις τῆς καρδίας.
Ἀβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ὄἴατος) ὁ μήπω βληθείς (ριφθείς), (ἐπμ.) καινούργιος, ἀμεταχείριστος.
Ἄβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βληθείς (κτυπηθείς), ἄτρωτος.
Ἀβληχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τόπος) ερούμενος βληχῆς (φωνῆς προβάτων), (ἐπμ.) χωρὶς πρόβατα, ἔρημος.
Ἀβληχροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀβληχρὸν ποιῶν τινά, ἀσθενοποιός. «Θάνατος—,» Σχολ.
Ἀβληχρὸς, οῦ (καὶ σπντ.) Ἀβληχρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), [ἐπιτ., βληχρός] (ἄνθρ.) ἀδύνατος, μαλθακὸς, ἄτονος, λεπτὸς κτλ. (θάνατος) βραδὺς, ἡσυχος· (νόσος) χρονικὴ, διαρκὴς, ὄχι ὀξεῖα· (περίπατος) ἥρεμαῖος, μὴ ταχύς.
Ἀβλίμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλιμασθείς (ἀπὸ τοῦ Βλιμάζω), ἀψηλάφητος· ἀνεξέτασος.
Ἄβοατι, ἐπίρ. Δ ἀντὶ Ἄβοητι.
Ἄβοατος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἄβοητος.
Ἀβοηθησία (ἡ). στέρησις βοηθείας.
Ἀβοήθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. = θήτως. Ὁ στερημένος ἢ ἀνεπίδεκτος βοηθείας· ἀνίατος.
Ἀβόηθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βοηθῶν (ὠφελῶν), ἀχρησίμευτος. 2) = Ἀβοήθητος.
Ἄβοητι, ἐπίρ. Χωρὶς βοὴν (θόρυβον, ἐναντίωσιν, ἀντιλογίαν), ἡσύχως, σιωπηλῶς· ἐκουσίως, αὐτοκλήτως· εὐκόλως.
Ἄβοητος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χωρὶς βοῆς (θορύβου), ἥσυχος, σιωπηλός. 2) ἄκλαυστος, ἀμυρολόγητος, ἀξεσώνητος.
Ἀβολεω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ Ἀντιβολέω, συναπαντῶ, ἀντιμέτωπος· ἐπιτυγχάνω.
Ἀβολητὺς, ὑος (ἡ). ἔντευξις, συνάντησις, ἀντάμωσις.
Ἀβολήτωρ, ορος (ὁ). ὁ συναπαντήσας (ἀντιβολήσας), ὁδοιπόρος (συνκδ.) μάρτυς. 2) = Ἄβολος.
Ἄβόλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βολισθείς, μὴ ἐξετασθεὶς διὰ τῆς βολίδος (σκανδηλίου).
Ἄβολος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕπνος, ὄνος κτλ.) ὕπνος ὃν δὲν ἔλλαξεν ἀκόμη τὰ πρῶτα ὀδόντιά του, (ἐπμ.) νέος, ἢ 2) ὅπου δὲν ἀλλάξει πλέον τὰ ὀδόντια, (δηλ.) ἐμετάλλωσεν ἀντελῶς, (ἴδε Βόλος).
Ἄβολλος καὶ Ἄβόλλα (ἡ), (ἐκ τοῦ Λατ. Abulla), «εἶδ. γλαμύδος ἁπλῆς ἢ διπλῆς. Ἄβος, α, ον, Δ. (ἄμπελος) ἡδῶσα, ἀκμάζουσα, γέφυτος, τρυφερά.
Ἀβοσκὴς, ἐος καὶ
Ἄβοσκητος καὶ
Ἄβοτος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἀνεπιτήδειος πρὸς) βοσκὴν, ἢ ὅπου δὲν ἐβόσκησαν ἀκόμη ζῶα, ἄκαρπος.
Ἀβουκόλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βουκολούμενος, ἀφύλακτος. 2) Π. ὁ ἀνέξιος βουκολήσεως (φροντίδος), ἀδιάφορος, εὐκαταφρόνητος.
Ἀβουλεί, καὶ Ἀβουλεύτως, ἐπίρ. Ἀβούλως.
Ἀβούλευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. = εὔτως, = Ἄβουλος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.
Ἀβουλεύω-ῶ, Μ. ἡσω. Οὐ βούλομαι, δὲν θέλω· δὲν τὸ ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω. 2) δὲν βουλεύομαι (στοχάζομαι, συλλογίζομαι), εἶμαι ἀσυλλόγιστος.
Ἀβούλημα (τό). ἔργον ἀστοχάστων (ἀσυλλογίστων) ἢ ἀκούσιον.
Ἄβουλής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἄβούλητος, ἀκούσιος.
Ἀβουλησία (ἡ). τὸ μὴ βούλεσθαι (θέλειν), ἔλλειψις θελήσεως.
Ἄβούλητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ θέλων, ἢ ὁ πράσσων τι ἀκουσίως. 2) (παθ. ἢ οὐδ.) Ἄβούλητον (τό), ὅτι γίνεται χωρὶς ἢ παρὰ τὴν θέλησίν μας, ἀκούσιον· (ἐπμ.) δυστύχημα, συμφορὰ, συμβὰν δυσάρεστον καὶ λυπηρόν.
Ἀβουλήτως, ἐπίρ. Ἀκουσίως, παρὰ γνώμην.
Ἀβουλία (ἡ). ἀχρασία· ἀνοησία. 2) κακὴ συμβουλή. 3) ἔλλειψις θελήσεως, ἀμφιβολία, [ἐκ τοῦ
Ἄβουλος (ὁ, ἡ). ἀσύγαστος, ἀσυλλόγιστος· ἀνόητος. 2) στερημένος συμβουλῆς. 3) ἀναποφάσιστος. 4) = Ἄβούλητος.
Ἀβούλως, ἐπίρ. Χωρὶς βουλὴν (σχέψιν, κρίσιν, συμβουλὴν κτλ.), ἀστοχάστα, ἀσυλλόγιστα.
Ἀβούτης, ᾱ καὶ (Ἰων.) εω, (ὁ) Π. ὁ μὴ ἔχων βοτὰ (βοσκήματα, θρέμματα), ἀκτήμων, πτωχός.
Ἄβρα καὶ (σπν.) Ἄβρα, ας (ἡ), [ἄβρὸς, ἡ ἦδη, ἡ Συρ. Ἀβρὰχ ἡ ἑταίρα ἢ σύντροφος]. νέα δούλη (σκλάβα). θεράπαινα (ἢ μᾶλλον σύντροφος) ἀγαπητὴ τῆς δεσποίνης, παρακόρη ἢ (Ἰταλ.) καμαριέρα. (Ἰνιότε) = Παλλακίς.
Ἀ(Ἄ)βραμίς, ίδος ἢ ίδος (ἡ). ὀψάριόν τι τοῦ Νείλου. (κατὰ τὸν Κορ. τὸ Ῥαλλ.) brême.
Ἀβρανίς, ίδος (ἡ), εἶδ. χιτῶνος κροκωτοῦ ἢ κροσσωτοῦ τῶν Λακεδαιμον. (ἴσως ἡ κοιν.) Ἀνδραμίδα, (παραθλ. Ἐνδρομίς).
Ἄβρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βρεγμένος, ἄβρεγος, στεγνός, ξηρός.
Ἀβρίζομαι, = Ἀβρύνομαι.
Ἀβρίζω. Μ. ίξω, [ἀ ἐπιτ., ἢ εὔφων.] = Ποιζω. 2) [ἀ στερ.] δὲν κυπαίζω (βρίζω), ἀγρυπνῶ.
Ἄβριθὴς, ἐος (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων βάρος (βρίθος), ἐλαφρός.
Ἄβρικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, βρίζω]. ἄγρυπνος, ἐγρήγορος ἢ ὀλιγύπνος. 2) = Ὑπόκωφος, δύσκωφος.
Ἀβρίς, ἐπίρ. Π. [ἀβρίζω]. ἀγρύπνως, ἐγρηγόρως. (κυρ. ἐπιφών. ἐνχρήσει ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν στρατιωτικοῦ παραγγέλματος, Φλάκκες γρηγορᾶτε!).
Ἀβροβάτης, ου (ὁ). ὁ ἀβρῶς (ἁπαλῶς) βαίνων, ὁ περιπατῶν καμαρωτὰ ὡς αἱ γυναῖκες.
Ἀβροβιος (ὁ, ἡ), = Ἀβροβίωτος.
Ἀβροβοστρυχος (ὁ, ἡ), = Ἀβρόκομης.
Ἀβρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). κοιλιόδουλος.
Ἀβρογύος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γυναικωδῶς κλαίων (μυρολογῶν).
Ἀβρόβαις, αιτος ἢ αῖτος (ὁ, ἡ) (κυρ. τράπεζα) πολυτελῶς καὶ τρυφηλῶς ἡτοιμασμένη.
Ἀβροβίαιτα (ἡ). ἁβρὰ (τρυφηλὴ) δίαιτα εὐπάθεια, ἡδυπάθεια.
Ἀβροβιαιτάομαι-ῶμαι, Μ. ἡσομαι. Ζῶ ὡς Ἀβροβίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν τρυφηλῶς καὶ ἡδονικῶς ‖. «Τὸ ἀβροβίαιτον», Δ ἀβροβίαιτος βίος, ζωὴ τρυφηλή.
Ἀβροβιαίτως, ἐπίρ. Τρυφηλῶς.
Ἀβρόειμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἱματια (εἵματα) μαλακὰ καὶ πολυτελῆ.
Ἀβρόκαρπος (ὁ, ἡ). ἀφέρων τρυφερὸν καρπόν. ‖. (κύν.) Ἀβρόκαρπον, τὸ (φυτὸν) Λιβύστικον, (Ἑπτύρ.).
Ἀβροκόμας, α, Δ. ἀντὶ Ἀβροκόμης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἁβρὰν (τρυφερὰν, γυναικωδῶς καλλωπισμένην) κόμην. (ἐπὶ ἀνδρ.) καλλιφώλλος, «ὠθαλής».
Ἀβροκόσμητος (ὁ, ἡ). ἁβρῶς (λαμπρῶς) κεκοσμημένος, φαιδραστόλιστος. «Νύμφη—,» Κ. Μανασσ.
Ἀβρομίτρης, ου (ὁ) ὁ φορῶν λαμπρὰν μίτραν (ζώνην ἢ διάδημα).
Ἄβρομος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ. βρίμος]. ἀθόρυβος, ἡσυχος. 2) [ἀ ἐπιτ.] πολυτάραχος, θορυβώδης. 3) (κτγν.) = Ἄβρομος. (ὕπνος ‖. αὐσ.) Ἄβρομον (τό), φυτὸ ὀρίγανον.
Ἀβρονήτης (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἐμβεβροντημένος, ἀνέκπληκτος.
Ἀβροπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λαμπρὰ ἢ μαλακὰ πέδιλα.
Ἀβροπέταλος ᾰ (Ἰων.) Ἀβροπέτηλος (ὁ, ἡ) Π. (κυρ. ῥόδον) μὲ τρυφερὰ φύλλα (πέταλα).
Ἀβρόπηνος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πίπλος) ὑφασμένος ἐκ λεπτῆς (ἁπαλῆς) πήνης (ζήμονος, νήματος).
Ἀβροπλουτος (ὁ, ἡ), Π. πολυτελὴς, κομψός. «Χαίτη—,» Εὐρ.
Ἀβρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς καὶ τρυφεροὺς πόδας, (ἐπμ.) περιπατῶν καμαρωτά. «Ἀηδόνες».
Ἀβρὸς [ἄπτομαι, ἡ ἥδη], ὁ, ἡ, Δ. Ἄπλλε, τρυφερὸς (δελικάτος). 2) τρυφηλὸς, μαλθακὸς, γιλιβόνιος. 3) πολυτελὴς,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μεγαλοπρεπής, σολισμένος· ὡραῖος· ἐκλεκτός. 4) ἀστεῖος, νόστιμος· πρόσγαρος. 5) καμαρωτός, ἀγέρωχος, σαβαρδε, (παρβλ. Γαῦρος).

Ἁβρόαιτος (ὁ, ἡ), = Ἁβρόβατος.

Ἁβροσταγής, ές (ὁ, ἡ), ὁ στάζων ἁβρότητα, τρυφηλότατος.

Ἁβροστόλιστος (ὁ, ἡ), ὁ τρυφηλῶς (πολυτελῶς) ἐστολισμένος.

Ἁβροσύνη (ἡ), = Ἁβρότης. 2) συγχ. τῆν Ἀφροσύνη.

Ἁβροτάζω [ἄβροτος], Μ. άξω, Π. χάνω (κυρ. ἐν καιρῷ νυκτός) τὸν δρόμον ἢ ἄνθρωπον τὸν ὁπ. ἡλπιζα νὰ συναπαντήσω.

Ἁβρόταξις, ιος (ἡ), Π. ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀποπλάνησις (χάσιμον δρόμου, ἢ ἀνθρώπου ζητουμένου καθ' ὁδόν), (ἐν γέν. δὲ) ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

Ἁβροτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἁβροτάζω.

Ἁβρότη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἄβροτος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἐπιθ.) ἡ νύξ (ἢ ὡς μὴ ἔγνωσα βροτοὺς ἢ βρότον, ἢ ὡς ἀμβροτος, θεία, ἱερά, ἢ ἐκ τοῦ Ἀμβροτεῖν),

Ἁβροτήμων [ἄβροτέω], ονος (ὁ ἡ), Π. ὁ ἀποτυχὼν (ἀποπλανηθείς), (ἐπμ.) ἀνεπιτυχής· ἁμαρτωλός.

Ἁβρότης (ἡ) ἁπλότης, τρυφερότης (βελικατέσσα). 2) τρυφηλότης, ἡδυπάθεια. 3) πολυτέλεια, μεγαλοπρέπεια (κυρ. εἰς τὰ φορέματα). 4) χάρις, γλυκύτης, κομψότης (εἰς τὸ φέρσιμον), γλαφυρότης (εἰς τὴν ὁμιλίαν).

Ἁβρότιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύτιμος. (εἰς τὸν Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 672. διορθοῦσί τινες) Ἀβρόπηνος.

Ἁβροτόνιος, η, ον (κυρ. μῦρον ἢ ἔλαιον), ἰδ. Ἁβροτονίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ

Ἁβρότονον καὶ Ἁβρότονον (τὸ), [ἄβρὸς, τόνος], φυτ. θαμνώδες, ὅμοιον μὲ τὸ ἀψίνθιον, (Τιμόκ.) Κιαφυρὶ (διότι μυρίζει «σὰν Κάμφορα.) (Κατὰ τοὺς λεξικογρφ. ὁ Δενδρολίβανος, περὶ οὗ ὅμως Ζ. Διβανωτός).

Ἄβροτος [ἀ, βροτὸς, Ζ. Ἀβρότη], η, ον, Π. ὁ ἀστερημένος βροτῶν (ἀνθρώπων), (ἐπμ.) ἔρημος, (ἐθ) «Νὺξ ἀβρότη, « Ομ. 2) = Ἄμβροτος, ἀθάνατος, θεῖος. 3) = Ἀπάνθρωπος.

Ἁβροτράπεζος (ὁ, ἡ), ὁ παρατιθέμενος εἰς λαμπρὰν ἢ πολυτελῆ τράπεζαν. « Δεῖπνον, — « Κ. Μανασσ.

Ἁβροφυής, ές (ὁ, ἡ), (κυρ. φυτὸν ἢ φύλλον) φύσεως (φυῆς) τρυφερᾶς (ἁπαλῆς).

Ἁβροχαίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἁβροχαιτίτης, εσσα, εν, Π. = Ἁβροκόμης.

Ἁβροχία (ἡ), = Ἀνομβρία, (κοιν.) ἀναβροχιά.

Ἁβρεχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁβροείμων, φορῶν χιτῶνα μαλακὸν (πολυτελῆ).

Ἄβροχος (ὁ, ἡ), = Ἄβρεκτος ἢ Ἀνομβρος.

Ἁβροχρους-χροος, ου ἢ Ἁβρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶτα (δέρμα) ἁπαλὸν καὶ τρυφερὸν.

Ἁβρόχως, ἐπίρ. Χωρὶς βροχὴν ἢ βρέξιμον.

Ἄ("Α)βρυνα (τὰ), τὰ μυῦρα, τὰ μοῦρα συκάμινα ἢ τὰ βατόμουρα.

Ἄβρυντης, ου (ὁ). ἄβροτος μέτοχος, τρυφηλὸς, ἡδονικός.

Ἁβρύνω [ἄβρὸς], Μ. υνῶ. Στολίζω, ||. (μσ.) στολίζομαι, καλλωπίζομαι. 2) φαντάζομαι, ὑπερηφανεύομαι· καμαρόνω. 3) ζῶ τρυφηλῶς καὶ πολυτελῶς.

Ἄβρωμα (τὸ), [ἄβρὸς], εἰδ. Μεγαρικῆς γυναικείας στολῆς.

Ἁβρωμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἄβρωμος (ὁ ἡ). (κυρ. ἰχθὺς) ὁ μὴ βρωμῶν, μὴ προξενῶν δυσωδίαν.

Ἄβρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄβροτος.

Ἁβρῶς, ἐπίρ. Τρυφερῶς κτλ. (ἴδε Ἄβρὸς).

Ἁβρωσία (ἡ). ἀτροφία, νηστεία· πεῖνα.

Ἄβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγὼν, ἢ μὴ τρώγων, νήστις, ἄσιτος. 2) ὁ μὴ φαγωθεὶς ἢ μὴ τρωγόμενος. « Ἡ τῆς ῥοιᾶς ἐπιφάνεια —, « Γρ.

Ἄβυσσος ἢ Ἄβυλλος (ὁ, ἡ), = Ἄβυσσος. « Εἰς ἄβυθον φλυαρίαν (ἄλλ. διορθ. Ἄβυσσον φλυαρίας) ἐμπεσών, « Πλούτ.

Ἀβύρσευτος (ὁ, ἡ), = Ἀδέψητος, μὴ βεβυρσευμένος (ἀργασμένος).

Ἀβυρτάκη (ἡ), [Περσ. ἀμπερ-τάγ]. εἶδ. ξυνοῦ ἀλμυροῦ ἢ ὁρμέος φαγητοῦ (σάλτσας ἢ σαλάτας) κατεσκευασμένου ἀπὸ διάφορα χόρτα καὶ ξυνόῤῥιζα.

Ἀβυρτακοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ κατασκευάζων ἀβυρτάκην.

Ἀβύρτακος (ὁ), = Ἀβυρτάκη.

Ἀβυρτακώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀβυρτάκης, ἀβυρτάκῃ ὅμοιος.

Ἄβυσσοπόρος (ὁ, ἡ), διὰ τοῦ ὑποίου περνᾷ ἄβυσσος (πλῆθος ὕδατος).

Ἄβυσσος (ὁ, ἡ), (ἐπιθετ. μὲν) ὁ μὴ ἔχων βυθὸν (Ἰων. βυσσόν), βαθύτατος, ἄπατος, (ἢ μτφορ.) ἄπειρος, ἀναρίθμητος. « Φάραγγες ἄβυσσοι, « Στρ. « Λίμνη, βάθος, ὡς λέγεται, ἄβυσσος, « Δ. Ἀλ. ||. (οὐσ. δὲ) Ἄβυσσος (ἡ), βάραθρον, βάθος ἀπεράντων, (ὅθεν παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ 3) πλῆθος ἄπειρον ὑδάτων ἢ τὰ ὕδατα ἐν γένει, καὶ 4) ὁ ᾅδης, ὁ τάρταρος, ἡ κόλασις.

Ἀβυσσοτόκος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ὁ γεννῶν ἄβυσσον ὑδάτων.

Ἀβωλόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βωλοκοπηθείς, ἀσβάρνιστος, ἀβωλοκόπητος.

Ἀβῶς, ῶτος (ὁ, ἡ); [ἀ, βῶσαι, Ἰων. = βοῆσαι]. ἄφωνος.

Ἀγα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀγη.

Ἀγάαμαι, Π. (κατὰ πλεονασμ.) ἀντὶ Ἄγαμαι (ἴδε καὶ Ἀγάομαι).

Ἀγαγέν, Δ. ἀντὶ Ἀγαγεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄγω.

Ἀγαγεν, Π. ἀντὶ Ἤγαγεν, ἀόρ. Β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἄγω.

Ἀγαγύρτης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀγύρτης.

Ἀγάζηλος (ὁ, ἡ), πολύζηλος, φθονερώτατος.

Ἀγάζομαι [ἄγη], Μ. άσομαι καὶ Π. άσσαμαι (κορ. Ἀγάσθην ἢ μσ. Ἀγασάμην καὶ Υ. Ἀγασάμην, κτλ.), Π. = Ἄγαμαι, (μὲ αἰτ. μέν) θαυμάζω, σέβομαι· ἐγαρίνω. 2) (μὲ γεν. δὲ ἢ δοτ. προθέτ.) φθονῶ, ζηλεύω, μισῶ, ἢ 3) ἀγανακτῶ, μέμφομαι· καταφρονῶ. (ἴδε καὶ παραβλ. Ἄγαμαι καὶ Ἀγάομαι).

Ἀγαθαρχία (ἡ). ἡ ἀρχὴ παντὸς ἀγαθοῦ, τὸ ἄκρον (ἀρχικὸν) ἀγαθὸν, (θλγ.) ἡ Ἁγία Τριάς.

Ἀγαθαρχικὸς, ἡ, όν. (θλγ.) Ὁ τῆς ἀγαθαρχίας (τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ), θεαρχικός.

Ἀγάθειος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγάθειος.

Ἀγαθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγαθίς.

Ἀγαθίζομαι, Μ. ίσομαι. (Κωμ.) Ὁμιλῶ λόγια (πράττω ἔργα) εὔρημα (ἀγαθοῦ οἴνου).

Ἀγαθὶς [ἄγαν, θέως ἢ πανώτ. Ἀκατὶς], ίδος (ἡ). κεδάρι (νήματος ἢ ῥάμματος). « Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, « παροιμ., σωρὸς (πλῆθος) ἀγαθῶν. 2) εἶδ. ἐντόμ., (κοιν.) κωβαρίδα ἢ γιλιοστόβαρον.

Ἀγαθογονία (ἡ), ἐπιγονὴ (παραγωγὴ) ἀγαθῶν.

Ἀγαθοδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πραξενῶ εὐδαιμονίαν. εἶμαι καλοζήζικος.

Ἀγαθοδαιμονιστὴς, οῦ (ὁ). (Κωμ.) ὁ πίνων ὀλίγον, ὀλιγοπότης, ἐγκρατευτὴς, (ἴδε τὸ ἑπόμ.)

Ἀγαθοδαίμων, ονος (ὁ), ὁ ἀγαθὸς θεὸς ἢ δαίμων (κυρ. ὁ Διόνυσος, εἰς τιμὴν τοῦ ὁπ. ἐῤῥόφων περὶ τὸ τέλος τῆς τραπέζης ὀλίγον ἄκρατον οἶνον).

Ἀγαθοδότης, ου (ὁ) καὶ Ἀγαθοδότις, ιδος (ἡ), καὶ ἐπίῤ. — δότως. Ὁ δωτὴρ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀγαθοδωρία (ἡ). δώρησις ἀγαθῶν.

Ἀγαθόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπ' ἀγαθῷ δῶρα δόμενος, αἴσιος.

Ἀγαθοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. — ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος ἀγαθοῦ (διάθεσιν [ροπὴν] πρὸς τὸ ἀγαθόν).

Ἀγαθοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀγαθουργέω.

Ἀγαθοεργία (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθοεργὴς, ές, καὶ

Ἀγαθοεργὸς (ὁ, ἡ), = Ἀγαθουργὸς. ||. οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην οἱ κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι μεταξὺ τῶν ἐπάτων πέντε γεροντότεροι, οἱ ὁπ. ἐξέλυντο δ' ὑποθέσεις τῆς πολιτείας ὅπου ἦτον ἀνάγκη.

Ἀγαθοθέλεια (ἡ). ἡ θέλησις (ἢ ἐκλογὴ) τοῦ καλοῦ.

Ἀγαθοθελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ θέλων (προαιρούμενος) τὸ ἀγαθὸν, Εὐαγγ.

Ἀγαθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω καλὸν περί τινος, ἐπαινῶ.

Ἀγάθοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγαν θοὸς (ταχὺς, ὀξύλιγγος).

Ἀγαθοπάροχος (ὁ, ἡ). ἀγαθῶν παρεκτικὸς, ἀγαθοδότης.

Ἀγαθοπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀγαθουργέω, εὐεργετῶ, κάμνω (χαρὰ, προξενῶ) καλὸν εἴς τινα.

Ἀγαθοπρεπὶα (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τὸ ἀγαθὸν, εὐεργετικὸς (ἀστρολογ.) αἴσιος.

Ἀγαθοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀγαθουργέω.

Ἀγαθοπραγία (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων εἰς τοὺς ἀγαθούς. 2) ὁ προθυμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ εὐεργετεῖν.

Ἀγαθοπρεπῶς, ἐπίῤ. καθὼς πρέπει εἰς τοὺς ἀγαθούς.

Ἀγαθοπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ) ὁρᾶν τὸ ἀγαθὸν, (θλγ.)

Ἀγαθόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναῤῥέων ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ ὁ πηγάζων ἀγαθά.

Ἀγαθὸς [ἄγαμαι], ἡ, όν, (τὸ συγκρ. Ἀμείνων, Βελτίων, Κρείσσων, καὶ τὸ ὑπερλ. Ἄριστος, Βέλτιστος, Κράτιστος· τὸ ὁ Ἀγαθώτερος, -ώτατος, μόνον παρὰ τοῖ

βτγν.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Κακός, δηλ. Καλός (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς λέξ. τὰς σημασ.). « Ἀγαθὸς δαίμων, « = Ἀγαθοδαίμων. » Ἀγαθῇ τύχῃ, « (εἰδ. εὐχ. ἢ χαιρετ.) μὲ ὥραις καλαῖς! καλορρίζικος, η, ον, κτλ. ! « Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες, « Παρ. » Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον, « Παρ. » Διαφέρει πολιτεία πολιτείας, ἀγαθὴ φαύλης, « Ἀρχ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἀνδρεῖος. » Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῶν γενέσθαι· εἰ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται, « Θκ. 3) φρόνιμος, τίμιος. (καὶ ἐν γέν.) ἐνάρετος, (σπν. δὲ ὁ) εὔμορφος. » Ἐσορῶσιν ὄψιν ἀγαθὴν, « Ἰλ. Ω., (ὄθεν:) « Καλὸς κἀγαθός. « Ὦ γαθὲ (κατ' ἀποκ. ἀντὶ) Ὦ ἀγαθὲ, (ωρ. προσφώνητ., καθὼς καὶ τὸ Ὦ λῶτε. Ὦ βέλτιστε, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν Καλέ.) » Ὦ γαθὲ Καλάσιρι, « Ἠλ. 4) ἄξιος, ἱκανός, ἐπιτήδειος, ἐξέγων εἰς ἕν τι. » Βίην (» Βοὴν) ἀγαθὸς, « Ὁμ. » Καὶ πίγχας, ᾧ λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοί, « Ξεν. » Ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸ ,« Πλ. » Ἀγαθοὶ γὰρ μεταλαβεῖν ἐθῆ καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον Ῥωμαῖοι, « Πλθ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Κοιλίαι ξυγκαίειν ἀγαθαί, « Ἱππκρ., πολλὰ θερμαί, (ἐπμν.) ὑποκείμεναι εἰς ἐμῤῥήξεις. 5) χρήσιμος, ὠφέλιμος (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.). « Λίδῳ δ' οὐκ ἀγαθὴν φήσ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προικτῇ. « Ὅμ. » Οὗτοι δ' ἂν εἶεν καὶ τοκεῦσιν ἀγαθοὶ, καὶ πάσῃ τῇ ἑαυτῶν πόλει, καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλων, « Ξεν. » Ἔρωτάς με, εἴτι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθὸν, ἢ ὀφθαλμίας, ἢ λοιμοῦ, αὐτ. » Ἀγαθὸν πρὸς (σῆτας κτλ.), « Θφρ. ᾧ Ἀσκρ. » Λόγος ἀγαθὸς πρὸς ὀλκὴν δομήν. « Γρρ. 6) (ἐπὶ ζ. καὶ ἀψύχ.) ὁ ἔχων καλὰς ἰδιότητας, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του. « Γῆ (« Χώρα) ἀγαθὴ, » Ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοί, « Ξεν. » Ἀγαθοὶ πυραὶ, » Ἀγαθὸς οἶνος, κτλ. « (παραβλ. Γενναῖος). « Ἀγαθὴ δαίς, « Ἰλ. Ψ. » Ἴδατα πίνειν οὐκ ἀγαθά, « Ἱππκρ. ‖. (οὐσ.) Ἀγαθὸν (τὸ), σημ. ἐνικῶς μὲν, (Α') τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ ἀπολύτως, ἢ τὸ καθ' αὐτὸ ἀγαθὸν. « Οὐ γὰρ ἐγωγε δύναμαι νοῆσαι τ' ἀγαθὸν, « Ἐπίκουρ. » Ὁ θεός ἐστι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, « Θλγ. (Β'.) τὸ συμφέρον, τὴν ὠφέλειαν. » Ὄνησιν μὲν εὐδαιμίαν φέροντες, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός, « Δμ. » Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει, « Θκ. » Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; « Εὐαγγ. Κἰς οἱ τὸ πλθ. (Α') τὰ ὑπάρχοντα, τὰ πλούτη, ὅλα ἐν γέν. ὅσα συντείνουν πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ εὐζωΐαν. « Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, « Γρρ. » Πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί, « Ξεν. » Λὶ τράπεζαι γ' εἰσὶν ἐπινενημέναι ἀγαθῶν ἁπάντων. « Ἀρστφ. (Β'.) τὰς εὐεργεσίας. » Μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πείσῃ, « Ξεν. (Γ'.) τὰ προτερήματα. » Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς, οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, « Ἰσαρ. (Δ'.) τὰ καλὰ ἤθη ἢ παραδείγματα. » Παιδευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς « Ασ., (πρβλ. Καλός).

Ἀγαθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγαθωσύνη.

Ἀγαθοτέλεια (ἡ), ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ ἡ τελεία ἀγαθότης.

Ἀγαθοτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθὸν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἀγαθός.

Ἀγαθότης (ἡ). ἡ διάθεσις τοῦ ἀγαθοῦ, καλοσύνη.

Ἀγαθο.τροπος (ὁ, ἡ). ἀγαθὸς τοὺς τρόπους, καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπος.

Ἀγαθότυπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν τύπον τοῦ (ἄκρου) ἀγαθοῦ, (Θλγ.).

Ἀγαθουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω (Ἐργάζομαι τὸ ἀγαθὸν. 2) εὐεργετῶ.

Ἀγαθούργημα (τὸ) καὶ

Ἀγαθουργία (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ἀγαθὸν ἔργον. 2) εὐεργεσία. 3) = Ἀνδραγαθία, κατόρθωμα.

Ἀγαθουργικὸς, ἡ, όν. = Ἀγαθοποιός.

Ἀγαθουργικῶς, ἐπίῤῥ. Εὐεργετικῶς. 2) εὐμενῶς.

Ἀγαθουργὸς (ὁ, ἡ). = Ἀγαθοποιός.

Ἀγαθοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθός.

Ἀγαθοφιλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φιλῶν τὸ ἀγαθὸν, φιλάγαθος.

Ἀγαθόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρονήματα καλά.

Ἀγαθοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ φύσει ἀγαθὸς (καλῆς φύσεως ἄνθρωπος). « Ἀθλητῶν ἁπάντων ἀγαθοφυέστατε καὶ λαμπρότατε «.

Ἀγαθοφυΐα (ἡ). ἡ φυσικὴ ἀγαθότης, ἢ τὸ καλὸν φυσικόν.

Ἀγαθόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἀγαθύνω (μτγν. καὶ Γρφ.), Μ. υνῶ. Κάμνω (Καθιστῶ, Ἀποδεικνύω) τι ἀγαθὸν (λαμπρὸν κτλ.). » Ἀγαθύναι ὁ θεὸς τὸ ὄνομα Σαλομών, « Γρφ. 2) εὐεργετῶ, φέρομαι εὐμενῶς πρός τινα. » Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς, « Γρφ. » Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιὼν, « αὐτ., (τὸ ὁποῖον ὁ Σύμμαχ. μετέφρασεν:) «εὐεργέτησον. 3) Κάμνω τὸ καλὸν, διάγω ἐναρέτως. » Οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθύναι, « Γρφ. 4) στολίζω. « Καὶ ἐξέβαλε ἐγὼ ἔνυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, « Γρφ. 5) (πθ. ἢ μτ.) εὐαρεστῶ, ἀρέσκω. « Ἵ' ἀγαθυνθήσεται ὁ παῖς σου ἐνώπιόν σου, ὥστε πέμψαι αὐτὸν « Γρφ.

Ἀγαθῶς, ἐπίῤῥ. Καλῶς· συμφερόντως· ὀρθῶς· ἀφοβῶς· αὐτάρκως.

Ἀγαθωσύνη (ἡ), = Ἀγαθότης. 2) (ἐκκλησ.) εὐτυχία.

Ἀγαίομαι, Π. = Ἀγάζομαι καὶ Ἀγάομαι.

Ἀγαῖος (ὁ, ἡ), [ἄγη], ἐπίφθονος.

Ἀγακλεὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγαν εὐκλεής, κατὰ πολλὰ ἔνδοξος (περίφημος).

Ἀγακλειτὸς, ἡ, όν, Π. = τῷ προηγ.

Ἀγακλεῶς, ἐπίῤῥ. Π. πολλὰ ἐνδόξως.

Ἀγακλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀγακλεής.

Ἀγακλύμενος, η, ον, καὶ

Ἀγακλυτὸς, ἡ, όν, Π. [ἄγαν κλύω], = Ἀγακλεής.

Ἀγακτίμενος, η, ον, Π. [ἄγαν κτίζω], (κυρ. πόλις) = Ὑπερτιμένη, πολυάνθρωπος.

Ἀγάλακτες (οἱ), Ζ. Ἀγάλαξ.

Ἀγαλακτία (ἡ). Ἐλλειψις γάλακτος. 2) (ἐπιτ.) ἀφθονία γάλακτος.

Ἀγάλακτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων γάλα. 2) ὁ μὴ βυζάσας ἀκόμην, ἀρτιγέννητος. 3) ὁ μὴ βυζάσας πλέον, ὑποκόμος νος (τοῦ γαλ.). 4) (κυρ. τόπος διὰ βοσκὴν) ὁ παράγων κακὸν γάλα. 5) (σπν. κατ' ἐπίτ.) ὁ ἔχων πολὺ γάλα. 6) (τὸ ἀ ἄῤῥ.) = Ὁμογάλακτος, συγγάλακτος, συγγενὴς, (ἰδίως δὲ) ἀδελφὸς (ὁ βυζάσας τὸ αὐτὸ γάλα)· (ὄθεν·

Ἀγαλακτοσύνη (ἡ). ἡ συγγένεια.

Ἀγάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ), (σπν. πύρ. τοῦ Ἀγάλακτος. (ὄθεν:) Ἀγάλακτες, ἀδελφοὶ (οἱ θηλάσαντες τὸ αὐτὸ γάλα), (καὶ ἐνίοτε) συγγενεῖς· συνομήλικες· σύντροφοι.

Ἀγαλέες, α, ον, ῶς Ἀγαλίες.

Ἀγαλλίαμα (τὸ). = Ἀγαλλίασις, καύχημα.

Ἀγαλλιάσιμος (ὁ, ἡ). δι' ἀγαλλίασιν ἁρμόδιος, χαρμόσυνος. « Ἡμέρα— ,«Γρφ.

Ἀγαλλίασις, εως (ἡ). (Γρφ.) χαρὰ μεγάλη, εὐφροσύνη· καύχημα.

Ἀγαλλιάω-ῶ καὶ (μσ., ὁ καὶ συνηθέ.) Ἀγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, (Γρφ.) = Ἀγάλλομαι.

Ἀγαλλὶς, ίδος (ἡ), Ζ. Ἀναγαλλίς.

Ἀγάλλοχον (τὸ), [Ἑβρ. ἀγαλὸθ]. ξύλον τῆς Ἰνδ. ἀρωματικώτατον, (τὸ Τουρκ. Οὐδαγάτσι).

Ἀγαλλω [ἄγη, ἄγαμαι]. Μ. αλῶ (Δωρ. Ἀττ. Ἴαγλα, ὀθ. τὸ ἅπαρ. Ἀγῆλαι, πρκ. Ἠγαλμαι). Στολίζω· εὐτρεπίζω (συγυρίζω). « Εὐνὰς ἀγῆλαι, « Εὐρ. » Ἠγαλλε τὴν τράπεζαν ταῖς ἑβδόμαις σι, « Αξ. (ᾧ πθ. ἢ μσ.) » Ἡ γῆ ἀγάλλεται ἀνεμώναις, ἴοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, « Ἀφθ. 2) τιμῶ, αἰδέομαι· παννυχρίζω εἰς τιμήν τινος. « Καὶ σε θυσίαισιν ἀγαλλόμεν ἀεί, « Ἀρχ. 3) (μσ.) σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι· καυχῶμαι, καμαρόνω. « Τὰ μὲν Ἕκτωρ ἔγχεσι ὤμοισιν ἀγάλλεται, « Ἰλ. Σ. » Λὶ δὲ πόλιες αὗται τῷ τε ὀνόματι ἠγάλλοντο, « Ἡρ. 4) χαίρω, ἐντρυφῶ, εὑρίσκω εὐχαριστησιν καὶ ἡδονὴν εἴς τι, (ᾧ κατ' ἔκπ.) ἀπολαμβάνω. » Ὑμνιῦες ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν, « Ἰλ. Β. » Κῆνες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ, « Ὀδ. Ε. » Θυμαίαν τινὰ ἡδονὴν ἀγάλλεται, « Ἐργ. » Ἄμφω ἀγαλλόμενοι τὸν τάφον ὡς θάλαμον, « Ἐπγρ.

Ἀγαλμα (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε τι διὰ τὸ ὁπ. ἀγάλλεταί τις, ἀγαλλίαμα, στολίδι, (ὀθ. 2) ἀφιέρωμα, κόσμημα ναοῦ, (καὶ κατ' ἔκτ. 3) εἴδωλον, εἰκὼν (κυρ. γλυπτή), ἀνδριάς, (παρβλ. Γλύπτης).

Ἀγαλματίας, ου (ὁ). εὔμορφος (καλοκαμωμένος) ὡς ἂν ἄγαλμα.

Ἀγαλμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγαλμα.

Ἀγαλματίτης, ου (ὁ), = Διθυκόλλα.

Ἀγαλματογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (δαιδαλῶν, κατασκευάζων) ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγαλματοποιΐαν, (ὄθεν

Ἀγαλματοποιητικὴ, καὶ

Ἀγαλματοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλμ.

Ἀγαλματοποιὸς (ὁ), ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἀγάλμ.

Ἀγαλματουργία (ἡ), = Ἀγαλματοποιία.

Ἀγαλματουργικὸς, ἡ, όν, = Ἀγαλματοποιητικός.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγαλματουργός (ὁ), = Ἀγαλματοποιός.
Ἀγαλματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (βαστῶ) ἄγ., (ὀθ. πρπ.) φέρω ἐν τῇ ψυχῇ μου ὡς ἄγ. τὴν εἰκόνα ἢ τὴν ἐνθύμησίν τινος ἀνεξάλειπτον.
Ἀγαλματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων(βαςῶν) ἄγ. (καὶ πρπ.) τὴν ἐνθύμησιν ἢ τὸν εἰκόνα τινὸς πράγματος ὡς ἄγ.
Ἀγαλματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφώνω τινὰ εἰς ἄγ.
Ἀγαλμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ἀγάλματι ὅμοιος.
Ἀγαλμοστυπῆς, ές (ὁ, ἡ). τετυπωμένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος ἀγάλματος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ
Ἀγαλματότυπος (ὁ). ἀγαλματοποιός.
Ἀγαμαι [ἄγη], Μ. άσομαι (ἀόρ. Ἠγάσθην καὶ Ἠγασάμην). Θαυμάζω· σέβομαι, τιμῶ. (μὲ αἰτ.) » Ὡς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, « Ὀδ. Ζ. 2) ἐπαινῶ, ἐγκρίνω, εὐαρεςοῦμαι. » Καὶ ἐγὼ, ἀγασθείς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα «, Πλάτ. » Ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν «, αὐτ. » Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος «, αὐτ. Ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀργηστοδιδάσκαλον «, Ξεν. » Ὅταν ἀγασθείς (τὸν ἵππον) πρίηταί τις «, αὐτ. (καὶ μὲ δῶμ γενικὰς) » Τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; » Δημ. || (οἱ χρόν. τοῦ ῥήμ. τούτου συγγένονται παρὰ ποιητ. μὲ τοὺς τοῦ Ἀγάζομαι, -αίομαι, -άομαι.)
Ἀγαμένως, ἐπίῤ. = Ἀσμένως 2) ὑψηλῶς, μεγαλοπρεπῶς, ὑπερθαυμάστως. » Ἀγαμένως λέγειν, « Ἀρχ.
Ἀγαμήστωρ [ἄγαν, μήδομαι], ορος (ὁ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φρόνιμος, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος).
Ἀγάμητος (ὁ, ἡ), = Ἄγαμος, ἀνύπανδρος.
Ἀγαμία (ἡ). ἡ ζωὴ (κατάστασις) τοῦ ἀνυπάνδρου.
Ἀγάμιον (τὸ), (ὑπόγρ. μίνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) » Ἀγαμίου (καθὼς ἦτον καὶ Κακογαμίου καὶ Ὀφιγαμίου) δίκη, » ἢ κατὰ τῶν ἀνυπάνδρων κρίσις ἐν Σπάρτῃ.
Ἄγαμος (ὁ, ἡ). ἀνύπανδρος. || » Γάμος ἄγαμος (ῥῆμ. ὅμοια μὲ τὸ « Βίος ἀβίωτος, κτλ.), ὁ πρόξενος δυστυχίας.
Ἄγαν [ἄγω, ἢ ἄγη], ἐπίῤ. ἐπιτάσ., = λίαν, κατὰ πολλὰ, ὑπερβολικά. = Μηδὲν ἄγαν. « Γνμ. « Τοὺς ἄγαν νέους, « Ξεν. » Οἱ ἄγαν σπεύδοντες βραδύτερον ἀνύουσι, « Πλ. (αἱ ῥῆσ.) » Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἄγαν, « (ἐκλαμβ. ἀντὶ) ὁ πολὺς, ὁ ὑπερβολικὸς, ὁ ὑπέρμετρος. « Ἡ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν, « Πλ. (εἰς ἕξ τὰς ῥῆσ.) » Οὐκ ἄγαν μέγα (βαθὺ) ῥιζον, ὁμολογούμενον κτλ.), « (τὸ Οὐκ ἄγαν, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ Ὄγι τύπιν, || (εἰς τὰς συνθ. ἢ ἀπεβάλλει, ἢ φυλάττει, ἢ μεταβάλλει τὸ ν).
Ἀγανακτέω-ῶ [ἄγαν, ἄχθομαι], Μ. ήσω. Πονῶ (κυρ. ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ ἰδιαιτ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ὅταν πρωτοβγαίνουν), (ἐνεστῶν 2) (ἐπὶ ψυχῆς) ὀργίζομαι, λυποῦμαι, μοὶ κακοφαίνεται, παίρνω πρὸς βάρος, δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι, κτλ. » Ὁ δὲ καὶ πρόσθεν μὲν οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ἂν τινα τὸ κατέκλασε τῶν παρόντων ». Πλάτ. » Ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σοβαρῷ ἐθεράπευεν ὁ Ἰησοῦς, « Γρφ. » Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, « Λκ. » Ὑπὲρ φιλοσοφίας ἠγανάκτει περιῤῥιγμένης, « αὐτ. » Καὶ ἥδιστα ἀγανακτῶ, « αὐτ. » Ἀγανακτήσασα δὲ τούτοις τῶν Φλιασίων ἡ πόλις, Ἰσκρ. » Τηλικαύτην πρᾶξιν ὁρῶν ἠγανάκτησας; « Δημ. (καὶ μσ. σπν.) » Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, « Λκ.
Ἄγαν, Δ. ἀντὶ Ἄγην, φθόνον ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄταν, βλάβην.
Ἀγάν, Δ. ἀντὶ Ἀγλή, καμπήν.
Ἀγανάκτησις, εως (ἡ). πόνος σωματικὸς καὶ ἰδίως ὁ τῆς ὀδοντοφυΐας. 2) θυμός. 3) δυσαρέσκεια. 4) ἀνυπομονησία.
Ἀγανακτητέον, θετ. τοῦ Ἀγανακτῶ.
Ἀγανακτητικός, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ἀγανάκτησιν· θυμώδης· δυσαρεςημένος.
Ἀγανακτητικῶς, ἐπιῤῥ. Μὲ διάθεσιν ἀγανακτητικήν.
Ἀγανακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἄξιος διὰ) ἀγανάκτησιν, ἀνυπόφορτος.
Ἀγανακτικὸς ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς, = Ἀγανακτητικὸς (-ικῶς).
Ἀγανὴς, ές (ὁ ἡ), = Ἀγανός.
Ἀγάννιφος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν, νίφω]. ὁ κατὰ πολλὰ χιονισμένος ἢ χιονιζόμενος.
Ἀγανοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἁγνὰ (ἱλαρὰ, γλυκὰ, ὡραῖα) βλέφαρα (καὶ συνκδχ.) ὄμμάτια.
Ἀγανόφρεως, α, ον, καὶ
Ἀγανορία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀγηνόριος, -ία.
Ἄγανος (ὁ, ἡ), [ἄγνυμι]. εὐκολοτσάκιστος (ὀθ. καιν. Ἄγανον ὁ Αὐθέριξ.). 2) ὁ τσακισμένος (κομμένος) ἀπὸ τινος.
Ἀγανὸς, ἡ, ον, Π. [ἀ ἐπιτ. γάνος, ἡ ὄγαμαι]. πρᾶος, ἱλαρὸς, γλυκὺς, πρόσχαρος, χαριτοῖος » Ἐέλος — « Ὅμ., τὸ ὠκύμορον (ς). 2) ἐξιλεωτικὸς, καταπραϋντικός.
Ἀγανοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φέρομαι προσηνῶς (μὲ γλυκύτητα, ἔχω συμπάθειαν) πρός τινα.
Ἀγανοφροσύνη (ἡ), Π. πραότης, γλυκύτης ἤθους.
Ἀγανόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πρᾶος, ἥμερος, γλυκὺς, εὐάρεστος.
Ἀγανώπης, ᾰ (ὁ) καὶ Ἀγανῶπις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων (καὶ μέλιζα ἡ ἔχουσα) γλυκὰ ὀμμάτια (ὤπας).
Ἀγάνωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀγήνωρ.
Ἀγανῶς ἐπίῤ. Πράως, φιλικῶς, εὐχαρίςως.
Ἀγάνωτος (ὁ ἡ). ὁ μὴ γανωμένος.
Ἀγάομαι-ῶμαι, (πρωτότ. τοῦ Ἀγάζομαι, -αίομαι, Ἀγαμαι), Π. ὑπερθαυμάζω, μένω ἐκστατικός. 2) μισῶ, ἀποστρέφομαι. (παρβλ. Ἀγάζομαι καὶ Ἀγαμαι).
Ἀγαπάζω,-ομαι, Μ. άσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Ἀγαπάω, (ἐπρ.) ὑποδέχομαι φιλικῶς, ἐναγκαλίζομαι καὶ καταφιλῶ, περιποιοῦμαι.
Ἀγαπητὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀγαπητή.
Ἀγαπάω-ῶ [ἄγαιο, ἄγαμαι], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. μέν) διάκειμαι φιλικῶς ἢ ἐρωτικῶς πρός τινα. » Τὰς πόρνας ἀγαπῶντας μᾶλλον ἢ τοὺς ἐταίρους, « Ξεν. » Ὁ μὴ ἀγαπῶν τις, οὐδ' ἂν φιλοῖ: Οὐδέπω, « Πλάτ. » Ἐφιλήσατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἠγαπήσατε ὡς εὐεργέτην, « (Δ. Κάσσ.). 2) (μὲ δοτ. δὲ, ἢ αἰτ. ἢ μετχ. ἢ ἀπαρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναλελυμ.) εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀποδέχομαι. » Οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν, « Θκ. » Ἐκέλευον ἀπιέναι καὶ ἀγαπᾶν τὴν συναγωνισαμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς, « Πλ. » Ἀγαπῶ μιᾷ συνιέναι, « Λκ. » Οὐκ ἀγαπᾷς, ὃθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; « Ὀδ. Φ. » Ἠγάπησαν τὸ πραχθὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, « Πλ. » Ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθάς, « Γρφ.
Ἀγαπέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀγαπάω, (ὀθ. τὸ Ἠγάπεων, « Θκρ. ἐπγρ. ιθ', 4).
Ἀγάπη (ἡ). κλίσις καὶ διάθεσις φιλική, συμπάθεια, φιλία. || » Ἀγάπαι (αἱ), ὠνομάζοντο τὰ συσσίτια τῶν πρώτων χριστιανῶν, ὡς συντηρητικὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐαγγελικῆς ἀγάπης.
Ἀγάπημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης, τὸ ἀξιαγάπητον ὑποκείμενον.
Ἀγαπήνωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνδρίαν ἢ τοὺς ἀνδρείους (ἀνέρας).
Ἀγάπησις, εως (ἡ). ἡ ἀγάπη, τὸ ἀγαπᾶν.
Ἀγαπητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀγαπάω, ἀξιαγάπητος.
Ἀγαπητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀγαπᾶν, καλοκάγαθος· φιλικός.
Ἀγαπητικῶς, ἐπιῤ. Φιλικῶς, εὐνοϊκῶς.
Ἀγαπητὸς, ἡ, όν. Ἠγαπημένος· ἀξιαγάπητος. 2) ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος. 3) (οὐδ.) Ἀγαπητὸν, τὸ ἀρκετὸν, εἰς ὅ,τι πρέπει νὰ εὐχαριστῆται τις. » Ἀγαπητὸν καὶ ὀλίγους φίλους εὑρεῖν, « Ἀρχ.
Ἀγαπητῶς, ἐπῤ. Ἠσμένως, εὐχαρίστως. 2) μόλις καὶ μετὰ βίας. » Ἀγαπητῶς ὀλίγα πρότερον σεσωσμένος, « Ἀσ.
Ἀγαπτερέως, ἐπίῤ. Π. τάχιστα, μὲ μεγάλην ὀλιγωρίαν, (καὶ κοιν.) σὰν πουλί.
Ἀγαργάλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γαργαλιζόμενος (ἐρεθιζόμενος).
Ἀγαρικὸν (τὸ), εἶδ. μανιταρίου λευκοειδοῦς, φυτρώνοντος εἰς τὰ στελέχη τῶν δένδρων, (καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ γινομένη) ὕσκα.
Ἀγάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἄγαν (σφοδρῶς, ὁρμητικῶς) ῥέων.
Ἀγασθενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ δυνατὸς (ἀνδρεῖος).
Ἄγασμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ (τῆς ἄγης). 2) τὸ ἀξιοθαύμαστον (ἀξιοσέβαστον) πρᾶγμα. 3) (καὶ αὐτὸς) ὁ θαυμασμὸς, τὸ σέβας, (Σοφ.)
Ἀγασσαῖος (ὁ) καὶ
Ἀγασσεὺς, έως (ὁ), (κυρ. σκύλος) γενναῖος· δυνατὸς, μεγάλος (ὁποῖοι ἦσαν οἱ Βρεττανικοί), (κοιν.) σαμψών.
Ἀγάστοχος, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολλοὺς καὶ μεγάλους σχάγας.
Ἀγάστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἢ συχνὰ στενάζων, ἢ πολλῶν ςεναγμῶν ἄξιος, πολυςένακτος· (ἐπμ.) ἄθλιος, δυστυχέστατος. || » Ἀγάςονος Ἀμφιτρίτη, « Ὅμ., ἡ θάλασσα, ἢ διότι στενάζει (βοᾷ ζει) δυνατὰ, ἢ διότι προξενεῖ πολλοὺς στεναγμοὺς διὰ τῶν ναυαγίων.
Ἄγαστος [ἄγαμαι], ἡ, όν. Θαυμαστὸς

ἀξιοθαύμαστος, (ἐπιμ.) ἀξιέπαινος. 2) ἐκπληκτικός. 3) ἐπίφθονος.
Ἀγάστωρ, ορος (ὁ), Π. [ἐκ ἀΰρ. γαστήρ]. ὁ ὁμομήτριος (ὁμογάστωρ) ἀδελφός· (χ κατ' ἔκτ.) συγγενής.
Ἀγαστῶς, ἐπίρ. Θαυμαστῶς, ἀξιεπαίνως.
Ἀγασυλλίς, ίδος (ἡ), φυτόν τι θαμνώδες ἐκ τοῦ ὄπ. ἀπάζει τὸ Ἀμμωνιακὸν κόμμι.
Ἀγάσυρτος (ὁ, ἡ), ὁ ἄγαν ἀνασεσυρμένος (ἀναίσχυντος).
Ἀγατός, ἡ, όν, Π. = Ἀγαστός.
Ἀγαυός, ἡ, όν, Π. [Ἄγαμαι]. θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος. 2) σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος. 3) εὐγενής· ἀνδρεῖος· ἔνδοξος. 4) λαμπρός, μεγαλοπρεπής. 5) ὑπερήφανος, θρασύς.
Ἀγαυρός, ά, όν, Π. = Ἀγαυός (κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα δύο σημ.), (πορβλ. Γαῦρος).
Ἀγάφθεγκτος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφωνος. 2) πολυλάλητος, ἐξάκουστος.
Ἄγγαρα (τὰ), [Περσ.], τὰ μέρη ὅπου κατέλυον οἱ ταχυδρόμοι (ἄγγαροι) τῶν Περσῶν, σταθμοί, (Τουρκ.) κωνάκια ἢ μενζίλ-χανέδες.
Ἀγγαρεία (ἡ), τὸ ἔργον τῶν ἀγγάρων. « Ἔστι δὲ ἀγγαρεία ἡ παροῦσα ἡ διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς καὶ ὄρμων ἐχούσης· παραγγρεία δέ, ἡ διὰ τῆς πλαγίας ὁδοῦ ». Πανδ. 2) (μτγν.) ἡ ἀκούσιος καὶ χωρὶς πληρωμὴν ὑπηρεσία, ἀγγαριά.
Ἀγγαρεῖον (τὸ), τὸ ἀνῆκον εἰς ἄγγαρον ‖. « Ἀγγαρεῖον καὶ (ἰων.) Ἀγγαρήϊον ὁρόμημα, « Ἡρ., τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἀγγάρου (κωνακίου) μέχρι τοῦ ἄλλου πρὸξιμον.
Ἀγγαρευτής, οῦ (ὁ), ὁ διορίζων (ἐπισταταῖς εἰς) τοὺς ἀγγάρους ἢ τὰς ἀγγαρείας.
Ἀγγαρεύω, Μ. εὐσω. (μτβτ. μὲν) Ὑποχρεόνω τινὰ δυνασεικῶς καὶ χωρὶς πληρωμὴν νὰ χάμῃ τι (καθὼς μετεχειρίζεμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον τὴν λέξιν). 2) (ἀμτβτ. δέ) ὑπηρετῶ ὡς ἄγγαρος, ἢ 3) δουλεύω ἀγγαρεικά.
Ἀγγαρήϊον (τὸ), ἴδε Ἀγγαρεῖον.
Ἀγγαρήϊος, ἰων. ἀντὶ Ἀγγάριος.
Ἀγγαρία (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀγγαρεία.
Ἀγγάριος (ὁ), = τῷ=
Ἄγγαρος (ὁ), [Περσ.]. ταχυδρόμος (τῆς Περσίας), ἀγγελιαφόρος. πρέσβυς. « Τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματηφόρους καλεῖσθαί φασιν Ἄγγάρους », Αξ. « Ἄγγαρον πῦρ. « Αἰσχλ., ἢ διὰ πυρσῶν (φανῶν) διδομένη μακρὰν εἴδησις. 2) ὁ δουλεύων ἀγγαρειάν (κυρ. εἰς τὸ ταχυδρομεῖον). « Ἄγγαροι ἡμίονοι, « Σβ. (δθ. ἐν γέν.) ἐργάτης, ἀχθοφόρος, (καὶ ἐπιμ. 3) χωριάτης, ἄπρακτος· μωρός. ‖ ἰδίωμ.) « Ἄγγαρον, τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον, ἄλλως Κάμαξ », Ἡύς.
Ἀγγαροφορτώνω, Μ. ἤσω. Μεταφέρω τι διὰ τοῦ ἀγγαρείου ἢ χωρὶς πληρωμήν (ἀγγαριά).
Ἀγγειδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγγεῖον.
Ἀγγειθήκη (ἀντὶ) Ἀγγειοθήκη, Ζ. Ἀγγοθήκη.
Ἀγγειολογέω=ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω τὰς φλέβας (Ζ. Ἀγγεῖον).
Ἀγγειολογία (ἡ). ἐξέτασις (περιγραφὴ πραγματεία, διδασκαλία περὶ) τῶν φλεβῶν (Ζ. Ἀγγεῖον).
Ἀγγεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγγος, (ἐν γέν.) σκεῦος ὅπου ἐναποτίθεταί τι, (ἐπιμ.) ἀσκίον, κοῦτσον, ψιθύριον, κτλ. « Ἐνθέσθαι αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν ἐρίων ἄγγεῖον ἓν ἢ δύο ». Δημοσθ. 2) (ἰατρ.) « Ἀγγεῖα, « οἱ περιέχοντες τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος σωλῆνες, αἱ φλέβες, αἱ ἀρτηρίαι κτλ. 3) (βοτ.) ἡ σπερματοθήκη (σπορροθήκη) τινῶν φυτῶν. « Ἕνια δὲ ἐν λεβῆτι, τὰ δὲ ἐν ὑμένι, τὰ δὲ ἐν ἀγγείῳ, τὰ δὲ καὶ γυμνόσπερμα τελείως ». Θφρ. (ὅθεν
Ἀγγειοσπέρματος καὶ
Ἀγγειόσπερμος (ὁ, ἡ)· (βοτ.) κάθε φυτὸν τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος περιέχεται εἰς γαλαρὸν περιάνθιον. « Ἀγγειοσπέρματα (τὰ ὁποῖον ὁ Schneider διώρθ. Ἐναγγειοσπέρματα) δὲ ἤτε μήκωνες, ᾗ ὅσα μήκωνι ὅμοια », Θφρ.
Ἀγγειώδης, ες (ὁ, ἡ). (βοτ.) ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ χρησιμεύων ἀντὶ) ἀγγείου, κοῖλος. « Τοῦ οὐρανοῦ τὸ κύτταρον ἀγγειῶδες, « Σχόλ.
Ἀγγελεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄγγελος, (ὅθ. ἡ αἰτ. πλθ. Ἀγγελῆας).
Ἀγγελίω, Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελῶ, μέλλ. τοῦ Ἀγγέλλω.
Ἀγγελία (ἡ). εἴδησις μήνυμα. 2) πρόταξις ἢ προστροφὴ γινομένη δι' ἀπεσταλμένου. 3) πρεσβεία. 4) φήμη, ἀδόμενον. 5) (εἰς τὸν Ἡρόδ. Α', 54. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀτελείην). 6) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαγγελία. « Σεμνοπρεπῆς τὴν ἀγγελίαν ἄρασε καὶ βεβηκώς, « Θ. Μαγ.
Ἀγγελιαρχος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀρχάγγελος.
Ἀγγελίας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγγελος.
Ἀγγελιαφορέω=ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἀγγελίας, εἶμαι =
Ἀγγελιαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀγγελίας (εἰδήσεις), μηνυτής.
Ἀγγελίεια (ἡ), Π. ἡ φέρουσα εἰδήσεις, μηνύτρια.
Ἀγγελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελία.
Ἀγγελίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελίας. « Ἶρις ἀγγελίης πωλεῖται, « Ἡσ. « Πότην ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλυθες. « Ἰλ. Ν.
Ἀγγελιηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελιαφόρος.
Ἀγγελιήτης (ὁ), Π. = Ἀγγελιώτης.
Ἀγγελικός, ἡ, όν. Ἀγγέλου ἢ (Ἐκκλησ.) τῶν Ἀγγέλων ἴδιος ‖ (οὐσ.) Ἀγγελική, εἶδ. παροινίου ὀρχήσεως.
Ἀγγελικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἄγγελος.
Ἀγγελιώτης, ου (ὁ) καὶ
Ἀγγελιώτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγγελιαφόρος, ἄγγελος. 2) ἀντὶ Ἀγγελικός. « Τάξεις.— « Ἀρίθ.
Ἀγγέλλω [ἄγω], Μ. ελῶ. Δίδω ἢ φέρω εἴδησιν, μηνύω, γνωστοποιῶ. « Ὦ ξεῖν', ἀγγείλαι Λακεδαιμονίοις, ὅτι, « Ἐπιγρ. (χ μτφ.) « Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ σ' ἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, εἶναι φίλος, « Σοφ., ἀντὶ Ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι.
Ἄγγελμα τὸ, = Ἀγγελία.
Ἀγγελοειδεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀγγελοειδής, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) ἀγγέλου, Ἀγγελόμορφος.
Ἀγγελοθυσία (ἡ). ἡ μετὰ τῶν Ἀγγέλων τοποθέτησις τῶν ψυχῶν (κατὰ τὴν τῶν Χιλιαστῶν δόξαν).
Ἀγγελομαρτύρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ ἀγγέλων μαρτυρηθείς (γνωστοποιηθείς).
Ἀγγελομίμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ μίμησιν τῶν Ἀγγέλων, (Ἐκκλησ.)
Ἀγγελόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μορφὴν (εἶδος) ἀγγέλου.
Ἀγγελοπλήρωτος (ὁ, ἡ). πλήρης Ἀγγέλων.
Ἀγγελοπρέπεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀγγελοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἀνήκων) εἰς ἀγγέλους, ἀγγελικός.
Ἄγγελος (ὁ, ἡ), [ἄγω]. ὁ βίβλιον ἢ φέρων εἴδησιν, μηνυτής, μαντατοφόρος. 2) (Ἐκκλησ.) Ἄγγελος θεοῦ. 3) (συνκδχ.) = Ἀγγελία.
Ἀγγελτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄγγελος.
Ἀγγελτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἀγγελίαν ἐπιτήδειος. « Τοῦ μέλλοντος—, « Πορφ.
Ἀγγέλτρια, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἀγγελτήρ, μηνύτρια.
Ἀγγελώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγγέλου ὄνομα.
Ἀγγήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγεῖον.
Ἀγγοθήκη (ἡ). ἡ τῶν ἀγγείων θήκη, (Ζ. καὶ Ἐγγυοθήκη).
Ἀγγοπῆναι (αἱ) καὶ
Ἀγγοπῆνια (τὰ). αἱ τρύπαι τῆς μελικηρήθρας, [Ἄγγος πήνη· διότι εἶναι ὑφασμέναι ὡς δίκτυον], ἴδε καὶ Πήνη.
Ἄγγος, ους (τὸ). ἀγγεῖον, σκεῦος χωρητικὸν ὁποιουδήποτε πράγματος.
Ἀγγούριον καὶ Ἄγγουρον (τὸ). τὸ ἀγγουράκι (διότι τρώγεται ἄγουρον [ἄωρον]· ὅθεν ὅλν εἶνε δυνατὸν νὰ σημαίνῃ, καθὼς τινες ἐνόμισαν, καὶ τὸ 2) χειμωνικόν, καρπούζι).
Ἄγγων, ωνος ἢ ὦνος (ὁ), εἶδ. λόγχης Γαλλικῆς ἢ Γερμανικῆς, κατὰ τὸν Κυρ. Στρβ. Δ'. 5'.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄαγκον, (πορβλ. Ἀγκία).
Ἄγδην, ἐπίρ. Καθὼς ἄγονται (ἀπάγονται) οἱ κατάδικοι. « Σύρουσιν αὐτὸν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχήν » Λέξ.
Ἄγε (καὶ πλθ.) Ἄγετε, (κυρ.) Ἔ', πρσ. τῆς πρστ. τοῦ Ἄγω. 2) (ὡς ἐπίρ. Παρακελ. συντάσ. μὲ πρστ. ἢ αὐθυπότ. καὶ ἀναλογεῖ τῷ τῆς συνηθείας) Ἔλα, ἐλᾶτε (καὶ καταλλήλως τῷ χιδ.) Λῦτε, Ἄγητε. « Ἄγε δή τινα μάντιν ἐριώμεν, « Ἰλ. Α'. « Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες, « Ξεν. « Ἀλλ' ἄγετε, λαμβάνατε ὅπλα, « αὐτ. « Ἀγ' ἔφη, ὅπως πρωΐ παρέσῃ, « αὐτ. « Ἄγε δή, εἶδες, « αὐτ. « Ἄγε, ὦ Τίτε, ἄγε, ὦ Ὀλλίριε, τί οὖν ἀπολογεῖσθε; « (Παρβλ. Δεῦρο καὶ Δεῦτε).
Ἀγείρω [ἄγω, ἀγέρω], Μ. ερῶ (ἀόρ. Ἤγειρα, πρκ. Ἐγήγερκα καὶ Αττ. Ἀγήγερκα). Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω. 3) ζητεύω, μαζεύω ἐλεημοσύνην, (καὶ καταλλήλως) ἐπαίτω δίσκον. « Τῇ θεῷ ἀγείρων, « Δκ. « Ὅτε ἀγείρειεν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἀπόλλωνος. « Ἡρ.
Ἀγείσσωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γείσσα (ζαφάνι, περίφραγμα, [Ταρκ.] περιβόλι).
Ἀγειτονεύτος καὶ
Ἀγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γείτο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νας, ξένος κακὸς γείτων, (ἐπιμ. 2) ἀκοινώνητος.
Ἀγελαδόν, Δ. ἀντὶ Ἀγεληδόν.
Ἀγελάζω, Μ. άσω. Συναθροίζω εἰς ἀγέλην, κάμνω κοπάδι. ‖. (μσ.) Ἀγελάζομαι (ἐπὶ πτην. καὶ ἰχθ.), ζῶ ἢ ταξιδεύω κοπαδιαστά.
Ἀγελαιοκομικός, ἡ, όν = Ἀγελαιοτροφικός, (ὄθεν:) Ἀγελαιοκομική, = Ἀγελαιοτροφία. Ἀγελαιοκόμος, = Ἀγελαιοτρόφος, ἀγελαδάρης. (Νικ. Χων.)
Ἀγελαῖος, α, ον. Ὁ συνηθροισμένος (ζῶν, βόσκων) εἰς ἀγέλην, κοπαδιαχός. «Τῶν γαμψωνύχων οὐδὲν ἀγελαῖον,» Ἀρατ 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην (εἰς τὸ κοινὸν πλῆθος), (ἐπιμ.) ἀσήμαντος, πρόζυχος. 3) ὁ ἐκ τῆς ἐν Σπάρτῃ ἀγέλης τῶν παίδων, (Ζ. Ἀγελάτης).
Ἀγελαιοτροφία (ἡ). ἡ ἐπιμέλεια (τροφὴ) τῶν ἀγελαίων ζώων.
Ἀγελαιοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀγελαιοτροφίαν.
Ἀγελαιοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἀγέλην ἢ ἀγελαῖα ζῶα.
Ἀγελαιών, ῶνος (ὁ). τόπος δι' ἀγέλην.
Ἀγελαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁ πρῶτος τῆς ἀγέλης· ὁδηγῶ (ἐπιστατῶ εἰς) τὴν ἀγέλην.
Ἀγελάρχης, ου (ὁ), = Ἀγέλαρχος.
Ἀγελαρχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀγελάρχου.
Ἀγέλαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς (ὁδηγὸς, ἐπιστάτης, πρῶτος) τῆς ἀγέλης, (Ζ. καὶ Ἀγελάτης).
Ἀγέλασμα (τὸ), Π. [ἀγελάζω]. σωρὸς, συνάθροισμα.
Ἀγελασμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Συναγελασμός.
Ἀγελαστεί, ἴδε Ἀγελαστί.
Ἀγελαστί, ἐπίρ. Χωρὶς γέλια.
Ἀγελαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γελῶ, κρατῶ τὰ γέλια.
Ἀγελαστία (ἡ). τὸ μὴ γελᾶν, σκυθρωπάτης.
Ἀγελαστικός, ἡ, όν, = Ἀγελαῖος.
Ἀγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γελῶν, σοβαρὸς σκυθρωπός. 2) ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος λυπηρός, (ὄθεν) «Ἀγέλαστος,» ἡ ἐν Ἐλευσῖνι πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐκάθησεν ἡ Δήμ. περίλυπος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της.
Ἀγελάτης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐπιστάτης τῆς ἐν Σπάρτῃ καὶ Κρήτῃ ἀγέλης τῶν δεκαεπταετῶν νέων.
Ἀγελείη, ης, Ἰων. ἀντὶ Ἀγέλεια, ας (ἡ) (ἐπιθετικῶς) ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς λείαν (λάφυρα) ἄγουσα.
Ἀγέλη (ἡ), [ἄγω]. συνάθροισις (κυρ. μεγάλων) ζώων καὶ ἰδιαιτέρως βοῶν, (ἐλάτια δὲ) καὶ ἀνθρώπων, κοπάδι. (ἐν γέν.) πλῆθος. «Πόνων —,» Εὐρ.
Ἀγεληβά, Π. ἀντὶ.
Ἀγεληδόν, ἐπίρ. Κατὰ ἀγέλας, ἀθρόως, σωρηδὸν, κοπαδιαστά.
Ἀγέληθεν, ἐπίρ. Ἐκ (Ἀπὸ) τῆς ἀγέλης.
Ἀγελήϊς, ίδος (ἡ), = Ἀγελαία.
Ἀγεληκέμος (ὁ, ἡ), = Ἀγελοκόμος.
Ἀγελήμαιος, α, ον, = Ἀγελαῖος, πρόζυχος.
Ἀγελήτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἀγελαῖος «Βοῦς —,» Δξ.
Ἀγέλῃφι Π. ἀντὶ Ἐν τῇ ἀγέλῃ.
Ἀγελικός, ἡ, όν. Ἀγεληδὸν νεμόμενος, ἀγελαῖος.
Ἀγέλιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γελαῖος, (Ἀθ. Θ'.) 74).
†Ἀγελοκομικός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγελαιοκομικός.
Ἀγελοκόμος (ὁ), Ἀγελαιοτρόφος, ἀγελαδάρης.
Ἀγελοτροφία (ἡ) καὶ
Ἀγελοτρόφος (ὁ, ἡ) = Ἀγελαιοτρόφος κτλ.
Ἀγέμεν καὶ Ἀγέμεναι. Π. ἀντὶ Ἄγειν.
Ἀγεμών, όνος (ὁ), καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Δ. ἀντὶ Ἡγεμών κτλ.
Ἄγεν, Δ. ἀντὶ Ἄγειν. 2) Π. ἀντὶ Ἦγεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρατατ. τοῦ Ἄγω. 3) Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔαγησαν. γ'. πληθ. πρσ. τοῦ πθ. Θ'. ἀορ. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἀγενεαλόγητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς γενεαλογίας.
Ἀγένεια (ἡ). (ἐναντ. τῷ Εὐγένεια), ἡ τοῦ γένους ποταπότης. 2) = Δυσγένεια, τὸ ἄτιμον γένος. 3) (ἐναντ. τοῦ Γενναιότης) χαμέρπεια (ποταπότης) τοῦ φρονήματος.
Ἀγένειος, (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς γένεια (ἄηλ. νέος, ἢ σπανὸς), (ὄθεν ‖. οὐσ.) Ἀγένειον (τὸ), ἡ ἔλλειψις γενείων.
Ἀγενείως, ἐπίρ. Χωρὶς γένεια. «Ἀγενείως γὰρ τοῦ πρωσώπου εἶχε,» Φίλστρ.
Ἀγενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐγενής. 2) ὁ μὴ γενναῖος. 3) ὁ ἄτεκνος, (παρβλ. Δυσγενής). 4) = Ἀγένητος. «Ἦ γέγονεν, ἢ καὶ ἀγενὲς ἔστι;» Πλάτ.
Ἀγένητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος (κτισθείς.) 2) ὁ μηδέποτε ὑπάρξας. «Οὐ δὲ θεοῦ ἐστιν ἀγένητα ποιήσασθαι ὅσ' ἂν ἢ πεπραγμένα,» Ἀγάθ. 3) (παρὰ Σοφ. Τραχ.) = Ἀγενής.
Ἀγενίζω, Μ. ίσω, = Ἀγεννίζω.
Ἀγέννεια (ἡ). = Ἀγένεια.
Ἀγεννής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀγενής.
Ἀγεννησία (ἡ). τὸ μὴ γεννᾶν ἢ μὴ γεννᾶσθαι.
Ἀγεννητογενής, ἐος (ὁ ἡ), Θλγ. ὁ ἐξ ἀγεννήτου γεννηθείς.
Ἀγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεννηθείς. 2, = Ἀγένητος. 3) = Ἄγονος. «Τὸ ἅλμυρὸν ἀγέννητον,» Θφρ. 4) = Ἀγενής, Δυσγενὴς, (Σοφ. Τρ. 61).
Ἀγεννήτως, ἐπίρ. Ἄνευ γεννήσεως.
Ἀγεννία (ἡ), ἀμφ. Π. ἀντὶ Ἀγένεια.
Ἀγεννίζω, Μ. Ἰσω. Γίνομαι (ἢ Φέρομαι ὡς) ἀγενής.
Ἀγεννῶς(ενῶς), ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγενῆ, ἀνάνδρως.
Ἄγεο, Δ. Π. ἀντὶ Ἠγοῦ, Θ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς προστ. τοῦ Ἡγέομαι.
Ἀγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἄγομαι.
Ἀγέομαι, Δ. ἀντὶ Ἡγέομαι.
Ἀγέρας, (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν γέρας (βραβεῖον, ἀντιμισθίαν).
Ἀγέρατος (ὁ, ἡ), = Ἀγέραστος.
Ἀγερέθω, Π ἀντὶ Ἀγείρω.
Ἀγερέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. Θ'. τῆς ἀπαρ. καὶ Ἀγερθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ἀγείρω.
Ἀγερμὸς (ὁ), καὶ
Ἀγερμοσύνη (ἡ), Π. = Ἀγυρμός.
Ἀγερόμην, Π. ἀντὶ Ἠγερόμην, ιικ. ἀόρ. Θ'. τοῦ Ἀγείρω.
Ἀγέρῶ, Αἰολ. ἀντὶ Ἀγείρω.
Ἄγερσις, εως (ἡ). σύναξις, συνάθροισις Ἰλ. (Ζ. Ἀγείρω).
Ἀγέρω, πρωτότ. τοῦ Ἀγείρω.
Ἀγερωχία (ἡ). ὁ γαρακτὴρ τοῦ ἀγερώχου, ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία, (ἐπὶ παιδ.) σερπετιά.
Ἀγέρωχος (ὁ, ἡ). [ἀ, ἐπιτ. καὶ γέρας ἔχειν. θέλειν ἐν πᾶσι τὴν προτίμησιν]. (παρὰ μὲν τοῖς παλ. ἐκλαμβ. ἐπὶ καλῷ, ἀντὶ τοῦ) ἔνδοξος, γενναῖος, μεγαλόφρων. 2) (παρὰ δὲ τοῖς μτγν. ἐπὶ κακῷ), ἄγριος, αὐθάδης, ὑπερήφανος, ἀκατάδεκτος.
Ἀγερώχως, ἐπίρ. Μὲ ἀγερωχίαν (ὑπεροψίαν κτλ., ἢ μεγαλοφροσύνην κτλ.).
Ἀγεύ, Π. (θηλ. ἀναξῆτ.) καὶ
Ἄγες, Δ. ἀντὶ Ἦγες, Θ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἄγω.
Ἀγεσίλαος καὶ (συγκ.) Ἀγησίλας (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος) ὁ ἄγων (ὁδηγῶν, σύρων) τοὺς λαοὺς εἰς ἑαυτόν.
Ἄγεσχον, Π. ἀντὶ Ἦγον, παρτ. τοῦ Ἄγω.
Ἀγέστρατος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὸν στρατὸν, στρατηγὸς, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).
Ἀγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡγέτης.
Ἀγέτις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἡγέτις.
Ἀγέτωρ, ορος (ὁ), Π, ἀντὶ Ἡγήτωρ.
Ἄγευστος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ γευσάμενος, (δοκιμάσας, ἀπολαύσας), ἀμέτοχος. «Τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἦσθ',» Ξεν. «Δίων κακῶν ἄγευστος,» Σοφ. 2) (χ. πτ.) ὁ μὴ γευματίσας (φαγὼν), νηστικός. 3) (πθ.) ὁ μὴ φαγωθεὶς ἢ μὴ φαγώσιμος. «Πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἤδεσται νῦν γέγονε,» Πλ.
Ἀγέω, Ἰων. ἀντὶ Ἄγω.
Ἀγεωμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων εἰς (ἢ μὴ διδαχθείς) τὴν γεωμετρίαν.
Ἀγεωργησία (ἡ). Ἔλλειψις (παραμέλησις, παραίτησις) τῆς γεωργίας.
Ἀγεώργητος (ὁ, ἡ). τόπος (ἢ καρπὸς) ἀκαλλιέργητος ἢ μὴ καλλιεργήσιμος. 2) (Ἄνθρωπος) ἀνεπιτήδειος πρὸς γεωργίαν.
Ἀγεώργιον (τὸ), εὔχρ. μόνον κατὰ γενικ. καὶ εἰς τὴν Νμ. φρσ. «Ἀγεωργίου δίκη,» ἢ κατὰ τῶν μὴ γεωργούντων τὸν κληροῦχηθέντα ἢ ἐκμισθωθέντα αὐτοῖς ἀγρόν.
Ἀγῆ, Π. ἀντὶ Ἐάγη. γ'. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. Θ'. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἀγὴ (ἡ), Π. [ἄζω, ἄγαμαι]. θαυμασμὸς, ἔκστασις· (ὄθεν 2) σέβας, καὶ (σπν.) 3) φθόνος, μῖσος. 4) (εἰς τὸν Πινδ. Πύθ. β'. 151). ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄτη.
Ἄγη καὶ Ἄγη (τὰ), οὐδ. πλθ. τοῦ Ἄγος.
Ἀγὴ, ῆς (ἡ), Π. [ἄγνυμι]. θραῦσις, τσάκισμα, σπάσιμον. καμπή. «Ὄφεος — Ἄρατ.» «Κύματος ἀγή, ἡ (μονλκτ.) «Κυματωγή, ἡ σύντριψις τῶν κυμάτων κ τὴν ἀκρογιαλιὰν, καὶ τὸ μέρος ὅπου συτρίβονται, ἡ (ἄλλ.) Ἀκτή. 2) πληγὴ λαβωματιά, καὶ 3) (μτφορ.) συμφορὰ δυστυχημα.
Ἀγηγέρται, Ἰων γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ πρκ. καὶ
Ἀγήγερκα, -μαι, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀγείρω
Ἀγηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἄγος, ἐλα-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

νω]. ἀποξέπτω (ἐκθάλλω) τι (ὡς μίασμα), (ἐπι. 2) ἐξιλεόνω τὸν θεόν.
Ἀγηλατέω-ῶ, [ἄγω, ἐλάω], Μ. ἤσω. Καταδιώκω, ἀπελαύνω, ἀναστατόνω, λεηλατῶ. »Ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια, «Ἡρ.
Ἀγηλάτημα(τό), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀγηλατέω.
Ἀγήλατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν, ἐλαύνω], (ἐπίθετ. τοῦ κεραυνοῦ). ὁρμητικός, βίαιος, πναγμένος ἀπὸ δυνατὴν χεῖρα.
Ἄγημα (τὸ). (ἐν γέν.) τάγμα στρατιωτικόν, (ὀθ. τὸ Ἀτν. agmen), (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ συγκροτούμενον ἀπὸ ἐκλεκτοὺς πεζοὺς, ἱππεῖς καὶ ἐλέφαντας, καὶ προπορευόμενον τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας.
Ἀγημένα (τὰ), ἀντὶ Ἠγημένα, (πρκ. πθ. τῆς ιστχ. τοῦ Ἡγοῦμαι), τὰ νενομισμένα.
Ἀγηνόρει(ρι)ος, α, ον, Π. ἡρωϊκός.
Ἀγηνορέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. ὑπερηφανεύομαι, αὐθαδιάζω.
Ἀγηνορία (ἡ). ἀνδρία, εὐτυχία. 2) ὑπερηφάνεια. 3) ἀνδραγαθία.
Ἀγήγωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν ἠ ἄγω, ἀνήρ]. ἀνδρεῖος, αὐτάλκης. 2) αὐθάδης, ὑπερήφανος. 3) λαμπρός, μεγαλοπρεπής.
Ἀγήγυα, Ἀπτ. πρκ. τοῦ Ἄγω.
Ἀγή, αυτος, Π. καὶ
Ἀγήμας, Ἰων. ἀντὶ Ἀγήρατος.
Ἀγηρασία (ἡ). τὸ μὴ γηράσκειν, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγήρω.
Ἀγήρατος (ὁ, ἡ),=Ἀγήρως. ||. (οὐσ). Ἀγήρατον (τὸ), εἰδ. φυτ., (Ζ. καὶ παρβλ. Ἀμάραντος).
Ἀγηροκόμητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος γηροκομίας.
Ἀγήρως, ω (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε γηράσκων (παλαιούμενος), (ἐπμ.) ἀθάνατος, αἰώνιος. »Τὸν ἀγήρων (καὶ χ. τοῦ ν, ἀγήρω) ἔπαινον (βίον κτλ.), « (τό δὲ οὐδ. συνήθως μετὰ τοῦ ν.) »Ἀγήρων, ἐὰν βρίσκηται, « Θφρ. »Μὴ μόνον τὸ φιλότιμον ἀγήρω ἡγούμενος « Θιατ.
Ἀγῆς [ἄγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπονούμενος (λυγιζόμενος) ἢ λυγισμένος.
Ἀγῆς [ἄγος], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐναγής.
Ἀγησάμαν, Δ. ἀντὶ Ἠγησάμην.
Ἀγήσανδρος καὶ
Ἀγησίλαος (ὁ, ἡ),=Ἀγεσίλαος.
Ἀγησίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁδηγῶν (διευθύνων) τὸν χορόν.
Ἀγήτειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ
Ἀγητήρ (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠγητήρ.
Ἀγητόρια (τὰ),=Κάρνεια.
Ἀγητός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἀγαστός, θαυμαστός.
Ἀγήτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠγήτωρ.
Ἁγιάζω, Μ. άσω. (Ἐκκλησ.) "Αγιον ποιῶ.
2)=Ἁγνίζω, καθαρίζω (κυρ. διὰ θρησκευτικῶν τελετῶν). 3) καθιερόνω [ἀφιερόνω] εἰς τὸν θεόν. 4) θυσιάζω ὁλοκαύτωμα. 5) σέβομαι, τιμῶ, δοξάζω. »Ἁγιάσεις τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων, « Γρφ. »Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, « αὐτ.
Ἁγίασμα (τὸ), (Ἐκκλησ.) τὸ ἁγιασμένον (καθιερωμένον) πρᾶγμα. »Ἐγενήθη [οὐδαία ἁγίασμα αὐτοῦ, « Γρφ.
Ἁγιασμός (ὁ), (Ἐκκλησ.) καθιέρωσις, ἀφιέρωσις. 2) ἁγνισμός, καθαρισμός. 3) προσφορά, θυσία. 4) ἡ κατὰ Χριστὸν ἁγιότης (καθαρότης), κοσμιότης.
Ἁγιαστήριον (τὸ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἁγιασμένος τόπος, ὅπου τελοῦνται τὰ ἅγια.
Ἁγιαστία (ἡ). ἁγιότης, ἁγιωσύνη.
Ἁγιαστικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) ἁγιασμόν.
†Ἁγιαφόρος (ὁ, ἡ),=Ἱεραφόρος, (Ἐπγρφ.).
Ἁγίγαρτος (ὁ, ἡ). (κυρ. στἀφυλὴ) χωρὶς γίγαρτον (κουκούτσι, σπόρον).
Ἁγίζω [ἄγος], Μ. ἰσω. Προσφέρω (Καίω) τὴν θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. (συνεχ.) ἁγνίζω, ἁγιάζω. 2) (τὸμ.) Ἁγίζομαι, ἀπντ. ἀντὶ Ἅζομαι, σέβομαι κτλ.
Ἁγινέμεν, Δ. ἀντὶ Ἀγινεῖν.
Ἁγίνεκον, Π. πρτ. τοῦ
Ἁγινέω-ῶ [ἄγω], Μ. ἰσω (παρτ. Ἁγίνεον, καὶ πλέον οὖ), Π. Ἰων. φέρω, κομίζω.
2) (ἐνίοτε ἀμτβτ.) κινοῦμαι.
Ἁγιόγραφος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίβλος) τῆς ἁγίας γραφῆς, ὡς ὑπ' ἀνδρῶν ἁγιονσυγγραφεῖσα, ἢ περὶ τῶν ἁγίων πραγματευομένη.
Ἁγιομνήσιον (τὸ). μνήμη ἁγίε, (Ἐκλησ.)
Ἁγιοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. "Αγιον ποιῶ, ἁγιάζω.
Ἁγιοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἁγιοποιῶν, ἁγιαστικός.
Ἁγιοπρέπεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἁγιοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ [πρέπ.])-επῶς. Ὁ ἀνήκιον (πρέπων) εἰς ἁγίους.
"Αγιος [ἄγος, ἠ ἅζω], α, ον. Καθαρός, ἱερός, ἅγιος· σεβάσμιος· θεοσεβής (παρὰ χριστιανοῖς) ὁ εὐαρεστήσας τῷ θεῷ. ||. (οὐσ.) "Αγιον (τό) καὶ (πλθ.) "Αγια (τά), τὸ ἁγιώτατον (καὶ ἐπμ. ἄδατον) μέρος τοῦ ναοῦ· τὸ ἅγιον βῆμα.
Ἁγιοσύνη (ἡ), (Γρφ)=τῶ
Ἁγιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁγίου, ἁγιωσύνη.
Ἁγιόφθογγος (ὁ, ἡ). (ξῆσις) ἣν ἐφθέγξατο ἁγίου στόμα ἅγιον.
Ἁγιοφόρος (ὁ, ἡ),=Θεοφόρος.
Ἁγιόω-ῶ, Μ. ὠσω, ἁγιάζω.
Ἁγίσδεο, Δ. ἀντὶ Ἁγίζου, 6ον. ἐν πρστ. προς. τοῦ Ἁγίζομαι.
Ἁγισμός (ὁ), Ἐναγισμός, ἁγιασμός, θυσία.
Ἁγιστεία (ἡ). τελετὴ θρησκευτικὴ, ἡ πρὸς τὸ θεῖον λατρεία, θυσία. 2) ἁγιότης, εὐλάβεια, [ἐκ τοῦ
Ἁγ. στεύω, Μ. εὔσω, καὶ
Ἁγιστεύω-ῶ [ἁγιάζω], Μ. ήσω. (μτβτ.) λατρεύω, τιμῶ διὰ θυσιῶν καὶ τελετῶν τὴν θεότητα. 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι καθαρὸς (ἅγιος), ἁγνεύω. »Ἁγιστεύω, ᾧ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ.. « Δημ. (ᾧ πθ.) »Χωρὶς τιμώμενα καὶ ἁγιστευόμενα, « Στρ. Θ'.
Ἁγιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἅγιον ἢ ἁγίου ὄνομα.
Ἁγίως, ἐπίρ. Μὲ ἁγιότητα (καθαρότητα, εὐσέβειαν κτλ.).
Ἁγιωσύνη (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἁγιοσύνη.
Ἀγκάζομαι, Μ. άσομαι, Π. σκηνόνω (παίρνω) εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.
Ἀγκαθεν, ἐπίρ. Π.=Ἀγκᾶς, ἢ=Ἀνέκαθεν.
Ἀγκαλέω-ῶ, Μ. ἐσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνακαλέω.
Ἀγκάλη (ἡ), (συνηθίζ. εἰς τὸ πλθ.) Ἀγκάλαι (αἱ), [ἀγκή]. ἡ ἀγκαλιά. »Ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφερομέν αὐτὸς, « Ξεν. »Ἀγκάλη χόρτου, « Ἀξ, ἴδε Ἀγκαλίς. 2) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀγκάλας, κυρτοειδές, βαθύ, (ὄθεν) »Λιμένος (» Κυμάτων, « Πόντου) ἀγκάλαι. «
Ἀγκαλιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω (κυρ. δι' ὑποζυγίων ἢ ὀχήματος) ἀγκαλίδας.
Ἀγκαλιδαγωγός (ὁ, ἡ). (κυρ. ζώων ἢ ἁμάξι) δι' οὗ μεταφέρονται ἀγκαλίδες.
Ἀγκαλιδη(δο)φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω, Μεταφέρω) ἀγκαλίδας.
Ἀγκαλιδη(δο)φόρος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μεταφέρων καὶ
Ἀγκαλιδοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἀγκαλίδας.
Ἀγκαλίζομαι, Μ. ἰσομαι,=Ἀγκάζομαι.
Ἀγκαλίς, ίδος (ἡ). ἀγκαλιὰ (δεμάτι ξύλων, φρυγάνων κτλ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) Π. ἀντὶ Ἀγκάλαι.
Ἀγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας του.
Ἀγκαλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγκαλίς.
Ἀγκᾶς (κυρ. αἰτ. πλθ. τοῦ Ἀγκή, ἢ Ἀγκάλη), ἐπίρ. Π. εἰς (μὲ) τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιά, ἀγκαλιαστά.
Ἀγκεῖμαι, Π. ἀντὶ Ἀνάκειμαι.
Ἀγκεντέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀγκεντίω.
Ἀγκεράτεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνὰ κέρασιν.
Ἄγκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκος
Ἀγκιστρεῖα (ἡ). τὸ δι' ἀγκίστρου ὑψάρευμα, (καὶ μτφορ.) ἁλίευμα, ἀπάτη.
Ἀγκιστρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ ἀγκίστρι.
Ἀγκιστρευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ δι' ἀγκίστρου ὑψάρευμα, (ὄθεν) »Ἀγκιστρευτική, « ἡ τέχνη τοῦ ἀγκιστρεύειν.
Ἀγκιστρεύω, Μ. εύσω. Ὑψαρεύω μὲ τὸ ἀγκίστρι, (καὶ μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ, πιάνω ὡς δι' ἀγκιστρίου.
Ἀγκίστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκιστρον.
Ἀγκιστρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (πασμένος, σκαλωμένος) εἰς τὸ ἀγκίστρι.
Ἀγκιστροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ ἀγκίστρι, (ὁηλ.) καμπύλος.
Ἄγκιστρον (τὸ), [ἄγκος, ἀγκών, ἢ ἄγω]. τὸ ἀγκίστρι καὶ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτό.
Ἀγκιχειροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀγκίχειρα.
Ἄγκιστρος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἄγκιστρον.
Ἀγκιστροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ πρώγων (πάπτων ἢ καταπίνων) τὰ ἀγκίστρια, (ᾧ μτφορ.) ἀχόρταστος, πλεονέκτης.
Ἀγκιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (δένω) εἰς τὴν ὁρμιὰν ἀγκίστριον. 2) λυγίζω τι ὡς ἀγκίστριον. »Ἠγκιστρωμένοι ἀκίδες τῶν ὀϊστῶν, « Πλ. 3) πιάνω μὲ τὸ ἀγκίστριον, (καὶ μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ, αἰχμαλωτίζω. »Παῖδες ἠγκιστρωμένοι, « Τρπ. Ἐκκλησ.
Ἀγκιστρωδής, ους (ὁ ἡ),=Ἀγκιστροειδής.
Ἀγκιστρωτός, ἡ, όν. Κατασκευασμένος εἰς σχῆμα ἀγκιστρίου, ἀγκιστροειδής, κυρτός. 2) ὁ ἔχων ἀγκίστρια.
Ἄγκλιμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάκλιμα, ὁ τόπος ὅπου στέκει ἢ κάθηται ὁ καραβοκύρις.
Ἀγκλίνας, Π. ἀντὶ Ἀνακλίνας.
Ἀγκλίνη (ἡ), (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πλ.) Ἀγκλῖναι, Π. αἱ ἀγκάλαι.
Ἀγκολιζόμαι,=Διαγκυλόομαι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγκομίζω, Μ. ἴσω, Π. ἀντὶ Ἀνακομίζω.
Ἀγκονέω-ῶ (εὐω, ἴζω), Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Ἐγκονέω.
Ἄγκος [ἄγκών], εος (τὸ). στένωμα (στενούρα, κοιλὰς) μεταξὺ δύο ὑψηλῶν βουνῶν ἢ βράχων.
Ἀγκοτύλη (ἡ), Ζ. Ἐγκοτύλη.
Ἀγκράτος, Π. ἀντὶ Ἀνὰ κράτος.
Ἀγκρεμάω-ῶ, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Ἀνακρεμάω.
Ἀγκρίνω, Π. ἀντὶ Ἀνακρίνω.
Ἄγκρισις, Π. ἀντὶ Ἀνάκρισις.
Ἀγκρούομαι, Π. ἀντὶ Ἀνακρούομαι.
Ἄγκτειρα (ἡ), Π. ἡ ἄγγουσα (πνίγουσα).
Ἀγκτὴρ [ἄγχω], ῆρος (ὁ). εἶδ. σιδηροῦ κρίκου μὲ τὸν ὁπ. οἱ χειρῶνργοι ἐνόνουν τὰ χείλη τῶν πληγῶν. 2) (πλθ.) τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ.
Ἀγκτηριάζω, Μ. άσω. Δένω χειρουργικῶς πληγὴν διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.
Ἀγκτηριασμὸς (ὁ). δέσιμον πληγῆς διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.
Ἀγκυλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, =Ἀγκυλίζομαι.
Ἀγκύλη (ἡ), καμπὴ (κλείδωσις) τοῦ ἀγκῶνος καὶ τοῦ γονατος. » Περιδιείρας τὼ πόδε εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην, « Φλγρ. 2) τὸ κατακρεμὲς τοῦ ἀκοντίου λωρίον, ὅθεν κρατούμενον ἐξρίπτετο, (συνκδ. δὲ καὶ αὐτὸ) τὸ βέλος ἢ ἀκόντιον. 3) ἡ χορδὴ τοῦ τόξου. 4) ἡ λαβὴ (τὸ πιάσιμον) τῆς ἀσπίδος. 5) ἡ θηλειὰ τοῦ λωρίου τῶν ὑποδημάτων, εἰς τὴν ὁπ. ἐμβάλλων σις τὸν δάκτυλον, τὰ πενπόνει, ἢ διατερῶν τὴν ἄλλην ἄκραν, τὰ δένει. 6) τὸ νεῦρον ὅπου κρατεῖ ὑποκάτωθεν τὴν γλῶσσαν (τὰ βλέφαρα, τὰ γόνατα κτλ.) καὶ 7) τὸ πιάσιμον (καμπύλωμα) τοῦ νεύρου τούτου καὶ ἡ ἐκτούτε ἀκινησία τῶν μελῶν, ἢ ἄλλ. Ἀγκύλωσις. 8) εἶδ. κυρτοῦ ποτηρίου.
Ἀγκυλιδωτὸς, ἡ ὀν. Ὁ ἔχων ἀγκυλίδα (λαβήν).
Ἀγκυλίζομαι, Μ. ισμαι. Ῥίπτω (ἢ πιάνω ἵνα βίψω) τὸ ἀκόντιον ἢ τὸ βέλος διὰ τῆς ἀγκύλης, (παρβλ. Διαγκυλόω).
Ἀγκύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγκύλη. 2) ὁ κρίκος τῆς ἁλύσου ἢ θώρακος ἁλυσιδωτοῦ. 3) εἶδ. Ῥωμαϊκῆς ἀσπίδος, ancile, (ἴδε Πλ. Νουμ.).
Ἀγκυλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγκύλη· (κυρ. δὲ) ὄργανον τυνηγετικὸν.
Ἀγκυλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βίπτων βέλος ἢ ἀκόντιον διὰ τῆς ἀγκύλης.
Ἀγκυλοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀγκύλωσιν τῶν βλεφάρων. ‖. (οὐσ.) Ἀγκυλοβλέφαρον (τὸ), ἡ ἀγκύλωσις τῶν βλεφάρων, (ἴδε Ἀγκύλη).
Ἀγκυλίζουλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγησις τοῦ Ἀγκυλομήτης.
Ἀγκυλόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀγκύλωσιν τῆς γλώσσης ‖. (οὐσ.) Ἀγκυλόγλωσσον (τὸ), ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώσσης (ἴδε Ἀγκύλη), ὁ κοιν. Γλωσσοδέτης.
Ἀγκυλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀγκυλομήτης. κρυψίνους, συνετός.
Ἀγκυλόδειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην δειρὴν (λαιμόν), καμπουρολαίμης.
Ἀγκυλόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτοὺς) ὀδόντας.
Ἀγκυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκύλης, καμπύλος.
Ἀγκυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀγκύλος.
Ἀγκυλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰς ἀγκύλας (ἰγνύας) τῶν ἵππων.
Ἀγκυλόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. κυρτὸς, ἀγκυλωτός.
Ἀγκυλόκωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλα (συνεστραμμένα, καμπύλα) τὰ μέλη τοῦ σώματος.
Ἀγκυλομήτης, ου καὶ
Ἀγκυλομητὶς, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλην μῆτιν (σκολιὰν βουλὴν), =ἀνοῦργος, διεστραμμένος· ἢ ὁ περὶ τῶν σκολιῶν εὐκόλως βουλευόμενος, συνετός.
Ἀγκυλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτοὺς, στραβοὺς) πόδας, (ὀθεν:) » Δίφρος—, « ὁ θρόνος τῶν ἐν Ῥώμῃ γερουσιαστῶν κτλ.
Ἀγκυλόρινος (ὁ, ἡ). ἀγκύλος τὴν ῥῖνα, καμπουρομύτης.
Ἀγκυλοῤῥόος, α (ὁ). ἀγκύλος (σκολιὸς) τὸν ῥοῦν, ἑλικοειδῶς ῥέων. » Μαίανδρος—, » Νικ. Χων.
Ἀγκύλος [ἄγκών], η, ον. Κυρτὸς, καμπύλος, δρεπανοειδὴς, σκολιὸς, (καὶ μτφρ.) περιπεπλεγμένος, σοφιστικὸς, δυσνόητος. « Λόγος ἀγκύλος, » Φράσις ἀγκύλη, « Δ. Ἁλ. » Ἐρώτημα ἀγκύλον, « Λκ.
Ἀγκυλότης (ἡ). καμπυλότης, σκολιότης κτλ.
Ἀγκυλοτόμον καὶ
Ἀγκυλοτομὶον (τὸ). ἐργαλ. χειρυργ. δι' οὗ κόπτεται ὁ γλωσσοδέτης, Ζ. Ἀγκυλόγλωσσον.
Ἀγκυλότυξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλον (κυρτὸν) ἢ διηγκυλωμένον τόξον.
Ἀγκυλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀγκυλογνώμων, πανοῦργος κτλ.
Ἀγκυλοχείλης, ου καὶ
Ἀγκυλόχειλος, ου (ὁ, ἡ), Π. (ἀετὸς, γὴψ, ἱέραξ κτλ.) ὁ ἔχων χεῖλος (ῥάμφος) κυρτὸν (ἐπικαμπὲς).
Ἀγκυλοχήλης, ου (ὁ, ἡ), Π. (καρκῖνος κτλ.) ὁ ἔχων ποδάρια (χηλὰς) δρεπανοειδῆ (ψαλιδωτά).
Ἀγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, ἀγκιστροιδῆ) ἢ σκολιόν. » Ἠγκυλωμένος τοὺς ὄνυχας, « Ἀρχφ., ἔγων ἀγκυλωτὰ ὀνύχια. 2) δένω, κάμνω τι νὰ πάθῃ ἀγκύλωσιν (νὰ πιασθῇ), (ἴδε Ἀγκύλη). » Ἠγκυλωμένος τὰ ἄρθρα « Ἀγκύλω (σπανιώτ. τύπος τοῦ) Ἀγκυλόω. » Ὁ ὀπισθότονος κατόπιν ἀγκύλει τὸν ἄνθρωπον, « Ἀρετ., τὸν καμπουριάζει.
Ἀγκυλώνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτοὺς) ὄνυχας. » Ἱέραξ—, « Νικ. Εὐγ.
Ἀγκύλως, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει ἀγκύλης, ἀγκιστροειδῶς. 2) (ἐπὶ ὕφους λεκτικοῦ)= Στρογγύλως, συνεπτυγμένως, συντόμως καὶ ἐμφαντικῶς.
Ἀγκύλωσις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) κύρτωσις, κάμψις, στρόβωμα. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) πάθος τι συμβαῖνον περὶ τὰ ἄρθρα καὶ τοὺς ἀρμοὺς, πιάσιμον (κυρ. τῶν δακτύλων, τῶν βλεφάρων καὶ τῆς γλώσσης), ἴδε Ἀγκύλη.
Ἀγκυλωτὸς, ἡ, ὀν. Κυρτὸς, καμπύλος, σκολιὸς κτλ., ἴδε Ἀγκύλος.
Ἄγκυρα (ἡ), [ἄγκών]. τὸ σίδηρον τοῦ καραβιοῦ, ἡ ἄγκουρα, (μτφρ.) σωφάλεια, στήριγμα, ἐλπίς. 2) κάθε ἀγκιστροειδὲς ὄργανον, (ὅθ.) τὸ Τουρκ. τσιγγέλι, τὸ κλαδευτῆρι, τὸ γυριζὸν ἢ κλαδωτὸν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν καὶ συκολόγων (ἢ μαγκοῦρα).
Ἀγκυραῖος καὶ
Ἀγκύρειος, α, ον. Ὁ τῆς ἀγκύρας. « Σχοῖνος—, « Λξ.
Ἀγκυρηβόλιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγκυροβόλιον.
Ἀγκυρίζω, Μ. ίσω. Ὑποσκελίζω, πεδικλονῶ, καταπαλαίω τινὰ κτυπῶν αὐτὸν ὄπισθεν τοῦ γόνατος.
Ἀγκύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκυρα.
Ἀγκύρισμα (τὸ), ἴδε Ἀγκυρίζω.
Ἀγκυρίτης, ου (ὁ), =Ἀγκύρειος.
Ἀγκυροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω) τὴν ἄγκυραν, (ἐπμ.) προσηλόνω, στερεόνω.
Ἀγκυροβόλιον (τὸ). τόπος ὅ. ἄραγμα (ὅπου πιάνει καλὰ τὸ σίδηρον), (κοιν.) ἀραξοβόλι, (μτφρ.) καταφύγιον, ἄσυλον. 2) τὸ βίψιμον τῆς ἀγκύρας, (καὶ συνκδ.) τὸ ἄραγμα τοῦ πλοίου. 3) σίδηρον μὲ τὸ ὁπ. κρατοῦν ἵνα βίψουν τὴν ἄγκυραν.
Ἀγκυροβόλιον (τὸ). τὸ δικαίωμα (ὄσιμον) ὅπου πληρόνουν τὰ πλοῖα διὰ τὸ βίψιμον τῆς ἀγκύρας.
Ἀγκυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπῤῥ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἀγκύρας.
Ἀγκυρομήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. (μῆλαι) ἀγκιστροειδές.
Ἀγκυρουγία (ἡ). τὸ σκάλωμα (πιάσιμον) τῆς ἀγκύρας. 2) ἡ κατάστασις τοῦ ἀραγμένου πλοίου. (μτφρ.) ἀσφάλεια.
Ἀγκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω τὸ πλοῖον διὰ τῆς ἀγκύρας, (μτφρ.) στερεόνω, ἐδραιόζω. 2) κάμνω ἢ μεταχειρίζομαί τι ὡς ἄγκυραν.
Ἀγκύρωμα (τὸ)= Ἀγκυρουγία.
Ἀγκυρωτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ κατεσκευασμένος εἰς εἶδος ἀγκύρας, (μτφρ. λόγος) ὁ στηρίζων καὶ ἐξασφαλίζων τοὺς ἀκούοντας.
Ἀγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγκη (φάραγγας).
Ἄγκων [ἄγω, ἄγνυμι], ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθε λύγισμα (κλείδωσις) τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος. 2) (ἰδιαιτ. δὲ καὶ κυριολεκτ.) ὁ τῆς χειρὸς, ὁ ὄγκωνας. (κατ' ἔκτ.) ἡ ἀγκάλη. » Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν, « Πίνδ. 3) (συνκδ.) ἡ ἄκρα (ἐξοχὴ, καμπὴ, γωνία) τινῶν πραγμάτων, π.χ. » Ἀγκὼν ταίγους, « ἡ ἀγκωνὴ, τὸ ἀγκωνάρι τοῦ τοίχου. » Ἀγκὼν ποταμοῦ (φαρέτρας, δίρρου, κιθάρας κτλ). «
Ἀγκωνίζω Μ. ίσω. Ἀγκαλιάζω καὶ κρατῶ σφιγκτὰ (κυρ. διὰ τοὺς παλαίοντας). 2) (μσ.) Ἀγκωνίζομαι (κυρ. ἐπὶ ποτ.) σχηματίζω ἀγκῶνας (σκολιότητας, ἐξοχὰς καὶ κόλπους). 3) κυρτοῦμαι ὡς ἀγκών, (ἴδε Διαγκυλόω).
Ἀγκωνίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγκὼν.
Ἀγκωνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγκὼν.
Ἀγκωνισμὸς (ὁ). σκολιότης.
Ἀγκωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀγκῶνος.
Ἀγλαέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν κόμην (ὕβριν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Ἀγλαΐα (ἡ). λαμπρότης, γιλπνότης 2) καλλωπισμός. 3) ὡραιότης, καὶ ἡ ἐκ ταύτης εὐημεροσύνη. 4) χαρά, ἀγαλλίασις (ἴδιως ἡ τῶν ἑορτῶν). 5) δόξα.

Ἀγλαίζω, Μ. ἴσω, καὶ Ἀττ. ῐῶ (θύειν τὰ Ἀγλαίεἴσθαι). Λαμπρύνω. 2) στολίζω. 3) δοξάζω, τιμῶ. 4) προξενῶ ἀγαλλίασιν. 5) (μτ.) σεμνύνομαι. 6) αἰσθάνομαι (ἀπολαμβάνω) τὴν ἀπὸ τῆς νίκης καὶ τῶν ἐπαίνων χαράν.

Ἀγλαΐηφι, Ἰων. ἀντὶ Ἀγλαΐᾳ.

Ἀγλάϊσμα (τὸ). καλλώπισμα, στολίδιον, κτλ. 2) = τῷ

Ἀγλαϊσμός (ὁ). στολισμός, καλλωπισμός. 2) ὡραιότης. 3) χαρά.

Ἀγλαϊστός, ἡ, όν. Στολισμένος. 2) ἐπιθυμητός.

Ἀγλαόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ὡραίους βότρυς (σταφύλια).

Ἀγλαόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ κάμνων) εὔμορφα τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος.

Ἀγλαόδενδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στολισμένος μὲ ὡραῖα δένδρα.

Ἀγλαόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων λαμπρὰ δῶρα.

Ἀγλαοεργὸς (ὁ, ἡ). ἀγλαὸς (ἔνδοξος) διὰ τὰ ἔργα του.

Ἀγλαοθηλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς θάλλων, ἀκμάζων.

Ἀγλαόθρονος καὶ

Ἀγλαόθωκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ λαμπροῦ θρόνου καθήμενος.

Ἀγλαόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ὡραίους καρπούς, (μτφρ.) = Ἀγλαότεκνος. 2) (εἰς τὸν Πίνδ. Νέμ. Γ, 97), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγλαόκαλπος, ἡ = Ἀγλαόπηγυς.

Ἀγλαόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ λαμπρᾶς κλίνης ἀναπαυόμενος.

Ἀγλαόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον στῆθος (κόλπον).

Ἀγλαόκουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (λαμπρὰ, ἔνδοξα) τέκνα, Ἀγλαότεκνος. «Κόρινθος—,» Πίνδ.

Ἀγλαόκρανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀγλαόκρηνος, (πηγὴ) βρύουσα διαυγῆ νάματα.

Ἀγλαόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. λαμπρῶς ἐκτισμένος.

Ἀγλαόκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρύνων (χαροποιῶν) τοὺς κώμους (τὰ συμπόσια, τοὺς χορούς). «Φωνὴ—,» Πίνδ.

Ἀγλαομήτηρ, ερος (ἡ), Π. λαμπρὰ (ἔνδοξος) μήτηρ.

Ἀγλαομήτης, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχεδιάζων λαμπρὰς (ἐνδόξους) βουλάς.

Ἀγλαόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν μορφήν.

Ἀγλαόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγλαότεκνος. 2) ἐνδόξου πατρὸς ἔνδοξος υἱός.

Ἀγλαόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὸν πέπλον (ἱμάτιον).

Ἀγλαόπηγυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους βραγίονας (πήγεις).

† Ἀγλαόπιστος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγλαόκτιστος.

Ἀγλαοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγλαὸν ποιῶ, λαμπρύνω, καλλωπίζω.

Ἀγλαόπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους πύργους.

Ἀγλαὸς [ἀγάλλω ἢ αἴγλη ἢ ἀέπιτ. λάω =βλέπω], ἡ καὶ Π. ός, όν. λαμπρός, διαφανὴς, καθαρός. 2) ὡραῖος, εὐειδής. στολισμένος. 3) εὐγενὴς, ἔνδοξος. 4) φαιδρὸς, εὔθυμος.

Ἀγλαότεκνος (ὁ, ἡ), = Ἀγλαόπαις, ὁ ἔχων ὡραῖα καὶ ἔνδοξα τέκνα.

Ἀγλαότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς κτισμένος (κατεσκευασμένος).

Ἀγλαότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς τετιμημένος.

Ἀγλαοτριαίνας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ἀγλαοτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ κρατῶν λαμπρὰν τρίαιναν.

Ἀγλαοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), (ἐπῐρ.) = φανῶς, Π. = Λαμπραφανής.

Ἀγλαοφορὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν λαμπρὰ ἱμάτια (φάρεα).

Ἀγλαοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων λαμπρὸν φέγγος.

Ἀγλαόφημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ προξενῶν λαμπρὰν φήμην.

Ἀγλαόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς φοιτῶν (περιπατῶν), ἢ ὁ λαμπρὰν (ἔνδοξον) ὁδὸν ὁδεύων.

Ἀγλαόφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεμνυνόμενος (λαμπρὸς) διὰ τὸ φορτίον του.

Ἀγλαοφώτευτος (ὁ, ἡ), Π. λαμπρὸς διὰ τὰ ἐν αὐτῷ φυσά. «Κῆπος—,» Κ. Μαγασσ.

Ἀγλαόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν φωνήν. «Μοῦσα(«Λόγος)—,» Πρόκλ. Γρ.

Ἀγλαοφῶτις, ιδος ἢ ίδος (ἡ), εἰδ. φωτ. Ζ. Γλυκυσίδη.

Ἀγλαυκος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔγγλαυκος.

Ἀγλαυρος [ἀγλ. αὔρα], α, ον, Π. = Ἀγλαὸς.

Ἀγλάφυρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῐρ.) = ὑρώς. Ὁ μὴ γλαφυρὸς, ἄκομψος, ἄχαρις.

Ἀγλαῶπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀγλάωψ. 2) (εἰς τὸν Ἡμπτόκλ. ὡς ἐπίθ. τῆς Νυκτὸς), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλαῶπις.

Ἀγλαῶς, ἐπῐρ. Λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς κτλ.

Ἀγλάωψ, ωπος (ὁ, ἡ). Π ὁ ἔχων χαρίεντα καὶ θελκτικὰ ὄμματα (ὤπας) ἢ λαμπρὰν ὄψιν, (ἐπμ.) εὐειδής, λαμπρὸς, φωτεινός.

Ἀγλευκὴς, ές καὶ

Ἀγλευκὸς (ὁ, ἡ). Ἄγλυκος· ἀηδὴς· δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν (καὶ μτφρ.) εἰς τὴν ἀκοήν.

Ἀγλήνης (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμοὺς (γλήνας), ἀόμματος.

Ἀγλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγλὶς.

Ἀγλὶη (ἡ), Ἰων. ἢ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένη ὑπόλευκος κηλὶς ἢ ταῦτα, πάθος (ἀπόστιλψις, παράλαμψις) τῶν ὀμμάτων.

Ἀγλὶς, ίδος ἢ ἴδος (ἡ). ἡ σκιλίδα τοῦ ἀκόρδου.

Ἀγλισχρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γλίσχρος (μυξώδης, γλοιώδης), «Ἔλαιον—,» Ἀρετ.

Ἀγλυκὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἀγλευκής.

Ἄγλυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γλυμμένος (σκαλισμένος, δουλευμένος).

Ἀγλωσσὶα (-ττία), ας (ἡ). σιωπή. 2) στέρησις εὐγλωττίας.

Ἄγλωσσος (-ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν (καὶ ἐπὶ αὐλοῦ) γλωσσίδα, ἄφωνος, βωβός. 2) ὁ στερημένος εὐγλωττίας. «Ἄγλωσσος μὲν, ἦτορ δ' ἀλκιμον,» Πίνδ. 3) ἑτερόγλωσσος, βάρβαρος.

Ἀγλώττως, ἐπῐρ. Ἄνευ γλώσσης.

Ἄγμα (τὸ), [ἄγνυμι]. τὸ κομμάτι τοῦ συντρίμματος. 2) = Ἀγμός.

Ἄγμα (τὸ), [ἄγω], = Κάταγμα, μαλλὶ κλωσμένον.

Ἀγμὶς (ὁ), [ἄγνυμι]. θραῦσις, τσάκισμα (κυρ. κοκκάλων). 2) (πλθ.) τόποι ἀπόκρημνοι, βράχοι.

Ἀγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. ἄκαμπτος, ἀλύγιστος), (μτφρ.) ἀκαταδάμαστος, (συγγ. τῷ Ἄγναπτος καὶ Ἄγναφος (ὁ, ἡ). ἀλύκατος. 2) ἀλανάριαστος.

Ἁγνεία (ἡ). καθαρότης. 2) σωφροσύνη. 3) = Ἁγνισμός.

Ἁγνεῖον [τὸ). μέρος (πηγὴ ἢ σκεῦος) ὅπου τελοῦνται ἁγνισμοί.

Ἄγνευμα (τὸ), Π. = Ἁγνεῖα.

Ἁγνευτήριον (τὸ), = Ἁγνεῖον, καθαρτήριον.

Ἁγνευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ φυλάττων ἢ συντελῶν πρὸς ἁγνείαν (σωφροσύνην).

Ἁγνεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι καθαρὸς (σώφρων, ἁμόλυντος), φυλάττω σωφροσύνην. 2) (μτδτ. μὲ γεν.) ἀπέχω (ἐγκρατεύομαι) ἀπὸ. «Ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι, καὶ οἴνου, καὶ ψευδολογίας,» Ἰλ. 3) (σπν.) = Ἁγνίζω.

Ἀγνήκαμεν, Λίολ. ἀντὶ Ἠγνοήσαμεν.

Ἁγνὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἁγνός.

Ἁγνίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω, (κυρ. μεμιασμένον ὑπὸ φόνου) διὰ θυσιῶν καὶ ἄλλων τελετῶν. 2) (σπν.) Ἁγίζω, θυσιάζω.

Ἄγνινος (-ιος), ου (ὁ, ἡ). (βάθδος) ἀπὸ λιγαριὰν (ἄγναν).

Ἄγνισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἁγνισμόν. 2) = τῷ

Ἁγνισμὸς (ὁ). ὁ διὰ τελετῶν καὶ θυσιῶν καθαρισμός.

Ἁγνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ διὰ τελετῶν καὶ θυσιῶν καθαρίζων.

Ἁγνιστήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἁγνιστικὸς, ἡ, όν, καὶ

Ἁγνίτης, ου (ὁ). ὁ πρὸς ἁγνισμὸν ἐπιτήδειος (χρήσιμος), ὁ ἔχων σύναμιν (ἰδιότητα) ἁγνιστικήν. «Ἁγνίτης πάγος,» Διοσκ., τὸ ὕδωρ, ὡς χρήσιμον εἰς τοὺς ἁγνισμούς, (ὅθεν καὶ ἡ Παροιμ. «Ἁλάλαξα κλύζει πάντα πανθείων κακά»).

Ἀγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γνωρίζω, δὲν ἠξεύρω. 2) δὲν ἐννοῶ, ἀπατῶμαι· [ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. ιζ΄.], ὅθεν

Ἀγνόημα (τὸ). λάθος ἐξ ἀγνοίας (ἀπάτης, ἀπροσεξίας).

Ἀγνοητέον, θ΄τ. τοῦ Ἀγνοῶ.

Ἀγνοητικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἄγνοιαν, (Ἀρς.).

Ἄγνοια (ἡ). ἀπειρία, ἀμάθεια, ἀπροσεξία, ἀνεπαισθησία.

Ἀγνοίω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀγνοέω, (ὅθεν τὸ

Ἀγνοιῶσι, Π. ἀντὶ Ἀγνοῶ.

Ἀγνόμαντις, ιος (ὁ, ἡ), Π. μάντις (προφήτης) ἀγνός.

Ἄγνον (τὸ), [ἄγνυμι], εἰδ. φύκους θαλάσσιον.

Ἀγνοούντως, ἐπῐρ. (μτχ.). Ἐξ ἀγνοίας (ἀπροσεξίας).

Ἀγνοφυὴς (ὁ, ἡ), = Ἀγνιστικός.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἁγνοπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὢν (πολέων) καθαρὸς ἢ καθαριστικός
Ἁγνόρρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥεῖθρα καθαρὰ ἢ καθαριστικά.
Ἁγνὸς [ᾰζ.], ή, όν. Αμόλυντος, καθαρός. « Ἁγνὸς φάος, « Ιλιάτ., Σώφρων, ἀδιάφθορος. "Αγιος, ἱερός. « Χῶρος οὐχ ἁγνὸς πατεῖν, « Σοφ., δηλ. ἔδαφος.
Ἁγνός, υ (ὁ καὶ ἡ), [κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἁγνιος, διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἰδιότητα τῶν σπόρων τοῦ, ἢ ἀντὶ Ἅγιος, ὡς μὴ ἀγνυμένη, θνήσιμος], φυτ. θαμνώδες, ἡ λυγαρηά, ἴδε Λύγος.
Ἁγνόσταμος (ὁ, ἡ). καθαρὸς τὸ στόμα.
Ἁγνοστραφὴς (ὁ, ἡ). ςρημένος (πλεγμένος) ἀπὸ ἄ νον.
Ἁγνοσύνη, Π. ἀντὶ Ἁγνότης.
Ἁγνοτελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁγνὸς διατελῶν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἁγνός, ἢ ὁ ἁγνοὺς τελῶν, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἁγνότης (ἡ), = Ἁγνεία.
Ἁγνοτόκεια (ἡ), Π. ἡ ἁγνῶς τεκοῦσα, (ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου).
Ἁγνόφυτος (ὁ, ἡ), Π ὁ ἁγνῶς φύων ἢ φυόμενος (γεννώμενος).
Ἁγνυμι [ᾰγω], (ὀθ. ὁ) Μ. ἄξω (παρτ. Ἐάγνυον καὶ Ἔαγνυν καὶ [σπν.] Ἴαγνυν, ἀόρ. ά. Ἶξα καὶ Ἔαξα, πθ. πρκ. Ἔαγμαι, καὶ μτ. Ἔαγε, καὶ Ἰων. Ἔαγη καὶ πθ. ἀόρ. Ἐάγην. Ἡ αὔξησις φυλάττεται πολλάκις εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις). Θραύω, συντρίβω, τακκίζω. 2) (μσ.) κάμπτεμαι, λυγίζομαι. « Ὄγκοι πάλιν ἄγεν, « Ἰλ. Δ, ἀντὶ Ἐάγησαν. « Ὁ ποταμὸς ἀγνύμενος, « Ἡρ.
Ἁγνὺς, ύντος, μτγ. τοῦ Ἁγνυμι.
Ἄγνυς [ᾰγω], υθος ἢ ύθος (ἡ), πέτρα τρυπημένη, τὴν ὁπ. ἐκρέμων οἱ ὑφάνται εἰς τὰς ἄκρας τῶν κλωστῶν τοῦ στημονίου ἵνα τὰς κρατῶσι τεντωμένας. ἐλέγετο δὲ καὶ Λέα ἢ Λεία, (ἴδε καὶ Κανών).
Ἄγνυτον, γ'. δοϊκ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὄρνιτ. τοῦ Ἁγνυμι.
Ἀγνύω, = Ἄγνυμι.
Ἁγνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄγνον.
Ἀγνωμονεύομαι, απν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγνωμονέομαι.
Ἀγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἀνοήτως. 2) εἶμαι ἀχάριστος, (ἐπμ.) ἀρνοῦμαι ἢ δυστροπῶ νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου. 3) κακομεταχειρίζομαι τινα, φέρομαι πρὸς αὐτὸν ἀδίκως ἢ ἀπανθρώπως. « Ἀγνωμονηθέντες ὑπὸ τῆς τύχης, « Δημ.
Ἀγνωμόνως, ἐπίρ. Ἀνοήτως. « Εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε; « Δημ. 2) ἀχαρίστως. 3) ἀδίκως.
Ἀγνωμοσύνη (ἡ). ἀστοχασία, ἀνοησία, ἀπειρία, ἀπάτη (Ξεν. Ἀναβ. 2, 3, 6.). 2) ἀχαριστία. 3) ἀδικία, κατάχρησις πολιτική. 4) σκληρότης, ἐναντιότης. « Ἡ τῆς τύχης ἀγνωμοσύνη, « Δημ.
Ἀγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ οὐδ. Ἀγνωμον (τὸ). ὁ μὴ ἔχων γνώμην (γνῶσιν), ἀστόχαστος, ἄνοητος. « Ἕλληνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες, [οἱ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσί τινες, « Μένανδρ. 2) ἀχάριστος. 3) ἄδικος. 4) ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλους γνώμην, (οὐσ.)
« Οὐκ ἀγνώμων, « Σοφ., ἀντὶ Ὁμογνώμων. 5) (ὕπτιος κτλ.) ὁ ἀλλάτε ὅλως τοὺς λεγομένους Γνώμονας ὀδόντας (ἐπμ.) μὴ γνωριζόμενος πλέον ἀπ' αὐτῶν, (ἴδε καὶ παρεβλ. Ἄβολος).
Ἀγνώριστος (ὁ, ἡ), = Ἄγνωστος, ὁ μὴ γνωρισθεὶς ἢ μὴ γνωριζόμενος.
Ἄγνως, ωτος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ ἀγνοούμενος, ἀγνώριστος. « Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτές γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλοντα, « Ὀδ. Ε. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ γνωρίζων (ἠξεύρων, ἐννοῶν), μὴ ἔχων εἴδησιν (ἰδέαν, πεῖραν), ἀνίδεος. « Εἰ δέ τις πανδάπασιν ἀγνὼς εἴη, τί δύναται ἡ γῆ φέρειν, « Ξεν. « Μήτ' ἐπιορκήσῃς, μήτ' ἀγνὼς (ὅπα κακῶς γράφεται ἀγνῶς), μήθ' ἑκοντί, « Φωκυλ. 3) = Ἀγνώμων. « Πορεύεσθαι, σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖς ὅ"Ισοις, « Σοφ.
Ἀγνῶς, ἐπίρ. Καθαρῶς, σωφρόνως.
Ἀγνώσασκεν, Π. ἀντὶ Ἤγνοει.
Ἀγνωσία (ἡ), τὸ μὴ γνωρίζειν. « Διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, « Θκ. 2) = Ἄγνοια. « Ὡς ἀγνωσίᾳ σέβωμεν αὐτούς, « Εὐρ.
Ἀγνώσσασκε, Π. ἀντὶ Ἤγνοει, [ἐκ τοῦ Ἀγνώσσω, Π. ἀντὶ Ἀγνοέω-ῶ, = Ἀγνοέω.
Ἄγνωστος (ὁ, ἡ). ἀγνώριστος, (ἐπμ. 2) ἀσήμαντος. 3) ἀκατανόητος « Ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν χἀμιφάγοι εἰσί, « Θκδ.
Ἀγνώστως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἔχῃ γνῶσιν (εἴδησιν), χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ.
Ἄγνωτος (ὁ, ἡ), = Ἄγνωστος.
Ἀγξηραίνω, Π. ἀντὶ Ἀναξηραίνω.
Ἀγγγυσία (ἡ). τὸ μὴ γογγύζειν.
Ἀγόγγυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γογγύζων (παραπονούμενος).
Ἀγογγύστως, ἐπίρ. Χωρὶς γογγυσμόν, εὐχαρίστως.
Ἀγοήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γοητευθεὶς ἢ μὴ γοητεύσας, ἀγόητευτος.
Ἀγοητεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς γοητείας· ἁπλῶς, χωρὶς ἀπάτης.
Ἀγοίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀγοιντο, εὐκτ. τῦ Ἄγω.
Ἀγομένη (ἐνν. Σχοῖνος), μτχ. τοῦ Ἄγω, ἡ κοιν. καὶ Ἰταλ. Γούμενα (τὸ χανδρότερον παλαμάρι). « Σχοινία μακρὰ, Ἀγομένας λεγόμενα, « Ἀπολλόδ. Πολιορκ.
Ἀγόμφιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γομφίους (δόντας), γέρων.
Ἀγόμφωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ γεγομφωμένος, ἀκάρφωτος.
Ἄγον, Δ. ἀντὶ Ἤγον, παρτ. τοῦ Ἄγω.
Ἀγονατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γόνατα (καὶ ἐπὶ φυτ.) κόμπους. (ὀθ. 2) (μτφρ.) ἄκαμπτος, ἀγέρωχος.
Ἀγονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄγονος (σᾶϊρος).
Ἀγονία (ἡ). στείρωσις, ἀτεκνία· ἀφορία.
Ἄγονος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ γεννῶν, στεῖρος, ἄτεκνος. « Ἡ Σικελία λαγωῶν ἄγονος, « Πλ. (καὶ μτφρ.) « Ἄγονος σοφίας, « Πλάτ. 2) (πθ.) ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγέννητος. « Δίῳ δρεῖές τ' ἄγονός τ' ὄμμεναι, « Ἰλ. Γ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄπονος.
Ἄγοντι, Δ. ἀντὶ Ἄγουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἄγω.
Ἄγορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀρηνῶν ἢ μὴ θρηνούμενος, ἄκλαυτος, ἀμυρολόγητος.
Ἀγορὰ (ἡ), [ἀγείρω]. ὁ δημόσιος τόπος, ὅπου συνέρχεται ὁ λαὸς διὰ τὰς ἀγορὰς ὑποθέσεις, πωλήσεις, ἀγοράσεις κτλ., τὸ παζάρι ἢ (Ἰταλ.) πιάτσα. « Ἀξιοῦντος δὲ τὴν κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι κατ' οἰκίαν, "Ησαν μὲν οὖν, εἶπεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ, « Πλ. 2) ἡ εἰς τὴν ἀγορὰν γινομένη συνέλευσις τοῦ λαοῦ. « Θέμις, ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει, « Ὀδ. Β. « Συλλεγθέντων δὲ τῶν Ἰώνων, ἐγίνοντο ἀγοραί, καὶ δὴ που σφι καὶ ἄλλοι ἠγορώοντο, ἐν δὲ δὴ κτλ., « Ἡρ. « Ἐπεὰν δὲ θύψωσι, ἀγορὴ δέκα ἡμερέων οὐκ ἵσταται σφι, οὔτε ἀρχαιρεσίη συνίζει, « αὐτ. 3) (συνεκδ.) τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν συναγμένων πλῆθος. « Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, « Ἰλ. Β. 4) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ δικ τὰς συνελεύσεις προσδιωρισμένον οἰκοδόμημα. « Ἡ δὲ βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ τῆς ἀγορᾶς ςοᾷ, « Ξεν. (παραβλ. Θόλος καὶ Πρυτανεῖον).
5) αἱ εἰς τὴν ἀγορὰν θεωρούμεναι ὑποθέσεις, καὶ αἱ περὶ αὐτῶν δημηγορίαι. « Χέρεια μάχη, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων, « Ὀδ. Θ. « Οὔτε πόνων εὖ εἰδώς, οὔτ' ἀγοράων, « Ὀδ. Δ. 6) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περὶ πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς διαπραγμάτευσις (τὸ παζάρι), ἡ δοσοληψία, καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐκτεθειμένα πρὸς πώλησιν πράγματα (καὶ κυρ.) αἱ ζωστροφίαι. « Πολει μὲν ἂν οὐ δέξασθαι, ἀγορὴν δ' ἔξω παρέξειν, « Θκ. « Συνηγόρασαν τὸν τε σῖτον πάντα καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὸν οἶνον ἀπ' ἄλλην ἀγορήν, « Ἀρστ. « Ὅστις δ' ἂν τῶν ἐμπόρων πλείστην χρήσιμον ἀγορὰν παρέχων φαίνηται, « Ξεν. « Καὶ τὰ ἐκ γυναικείας ἀγορᾶς διακονῆσαι δυνατός, « Θφρ. (ἐντεῦθεν δὲ) « Ἀγορὰ πλήθουσα, « (χ. Π.) « Ἀγορῆς πληθούσης, « (κυρ.) ἡ τρίτη (ἐννάτη) ὥρα πρὸ μεσημβρίας, ὅτε εἶναι συνήθως γεμάτη ἀνθρώπων ἡ ἀγορά. « Ταραντῖνοι ἐν ἔθει ἦν, πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν, « Αἰλ. 7) ἡ ἐμπορικὴ πανήγυρις, τὸ πανηγῦρι. « Ἀγορὰν συνάγουσι, « Στρ.
Ἀγοράσασθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀγορᾶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Ἀγοράσμαι.
Ἀγοράζω, Μ. άσω. (ἀμτβτ.) Διατρίβω ἢ Συγνάζω ἢ Ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ἀγορά. « Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, « Ἡρ. « Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος ἐν ἀγορᾷ, « Ἀρχφ. 2) (μτβτ. μέ αἰτ.) ψωνίζω, ἀγοράζω. « Ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον, « Ἀρχφ. (ἐξ μσ.) « Ἀγορᾶζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, « Δημ. Ἀγορᾶιος, α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγορὰν (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.) « Ζεὺς (ὁ Ἑρμῆς) ἀγορᾶιος, « ὁ προστάτης (ἔφορος) τῶν κοινῶν συνελεύσεων καὶ ληξοδοσιῶν, ἢ ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὡς τοιοῦτος ἱδρυμένος. « Ἡμέρα —, « ἡ δικασιμος. « Γήτωρ —, « ὁ συνήγορος. « Ἄρτος —, « ὁ ἀγοραῖος (ὄχι ἁπιτικός) κτλ. 2) (οὐσ.) ἔμπορος, μεταπωλητὴς ἢ λιανοπωλητής. « Λέγω δὲ ἀγοραῖον (πλῆθος) τὸ περὶ πράσεις καὶ ὠνὰς καὶ ἐμπορίας ἢ καπηλείας διατρῖβον, « Ἀρχ. « Προσέταξαν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἐξαδάκτυλον, « αὐτ. « Τὰ ὄνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειρεσίαι, « Ξεν. 3) (ἐπιθ. τρόπ. χρόν.

ποταπός· τετριμμένος· γυδαῖος, βάναυσος. «Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους» Ἄρχφ. «Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα,» Ακ. «Ἀγοραῖος ἄνθρωπος,» ὁ περιφερόμενος ἀγροὺς εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ ἄλλ. «Περίτριμμα ἀγορᾶς.»

Ἀγοραίως, ἐπίρ. Χυδαϊκῶς, ἀκόμψως.

Ἀγορανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἡ Γίνομαι) ἀγορανόμος.

Ἀγορανομία (ἡ), τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγορανόμου.

Ἀγορανομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγορανόμον ἢ εἰς τὴν ἀγορανομίαν, καὶ ὁ χρηματίσας ἀγορανόμος.

Ἀγορανόμιον (τὸ). τὸ ἀργεῖον τῶν ἀγορανόμων. «Τὸ δὲ ψήφισμα ἀναγράψαι εἰς τὴν φλιὰν τοῦ ἀγορανομίου,» ἀ Ἐπιγρ.

Ἀγορανόμος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πωλουμένων. «Ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις ὠνίοις ἅπασι τοὺς ἀγορανόμους φύλακας κατεστήσατε, ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ τῇ τέχνῃ χωρὶς σιταφύλακας ἀποκληροῦτε,» Δσ.

Ἀγοράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Π. συνεδριάζω (παρευρίσκομαι, συσκέπτομαι, δημηγορῶ) εἰς κοινὴν συνέλευσιν.

Ἀγόραρχος (ὁ), = Ἀγορανόμος.

Ἀγοράσδεν, Δ. ἀντὶ Ἀγοράζειν.

Ἀγορασείω (γ. Μ.). Ἐπιθυμῶ ν' ἀγοράσω.

Ἀγοραῖα (ἡ), μτγν. καὶ ἀθόκ. ἀντὶ Ἀγόρασις, εως (ἡ) ἀγόρασμα, Ψούνισμα

Ἀγόρασμα (τὸ). τὸ διὰ πώλησιν ἢ ἀγορὰν πραγμα, Ψούνιον,

Ἀγορασμὸς (ὁ), = Ἀγόρασις.

Ἀγοραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων (Ψωνίζων), Ψουνιστής.

Ἀγοραστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν) εἰς τὸ ἐμπόριον. ||. «Τὸ ἀγορασικὸν,» τὸ ἐμπόριον ἢ οἱ ἔμποροι.

Ἀγοραστικῶς, ἐπίρ. Ἐμπορικῶς. ||. «Ἀγοραστικῶς ἔχω,» «ἔχω διάθεσιν ν' ἀγοράσω.

Ἀγοραστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγορασμένος ἢ διὰ πώλημα, Ὠνιος ἢ Πράσιμος.

Ἀγόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἀγορεύειν, δημηγορία.

Ἀγορευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐδημηγόρουν.

Ἀγορευτὸς, ἡ, όν. Περὶ οὗ δύναταί τις ν' ἀγορεύσῃ (νὰ ὁμιλήσῃ). «Οὔτε ῥητὸς, οὔτ'—,» Ἰουσ., = Ἀνέκφραστος.

Ἀγορεύω [Ἀγορά], Μ εύσω. Λέγω, ὁμιλῶ, δημηγορῶ. «Ὁ νόμος ἀγορεύει,» Δσ. «Πρῶτα μέν ὁ κήρυξ, Τίς ἀγορεύειν βούλεται;» Δμ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὑπαγορεύω. «Ἴδε γὰρ ἄμμι φύσις κεράων ἀγορεύει,» Ὀππ. 3) ἀντὶ Προσαγορεύω. «Ἑκυρὸς ἀγορεύεται ὑπὸ τῆς Ἑλένης ὁ Πρίαμος,» Ἐτυμολ.

Ἀγορὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγορά.

Ἀγορῆθεν, Π. ἀντὶ Ἐκ τῆς ἀγορᾶς.

Ἀγορῆνδε, Π. ἀντὶ Εἰς τὴν ἀγορὰν.

Ἀγορητὴς, οῦ (ὁ), Π. ῥήτωρ, δημηγόρος.

Ἀγορητὺς, ύος (ἡ), Π. ἡ περὶ τὸ δημηγορεῖν ἐπιτηδειότης, εὐφράδεια.

Ἀγορῖφι, Π. ἀντὶ Ἐν ἀγορᾷ.

Ἄγορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγορά.

Ἄγος καὶ Ἄγος [Ἄγω, -εμαι], εος-ους (τὸ). θαυμασμός, σέβας. 2) ἀντικείμενον σεβασμοῦ καὶ λατρείας. 3) (συνηθέστ. τὸ) ἀντικείμενον φρίκης καὶ ἀποστροφῆς, μίασμα, ἀνοσιούργημα (καὶ ἰδιαιτ. τόνος) χρῆζον ἁγνισμοῦ. «Τῷ ἄγει ἐνέγκεσθαι,» Ἡρ. 4) (καὶ αὐτὸς) ὁ ἀνοσιουργήσας, ἐναγής. «Τὸ ἄγος ἐλαύνειν,» Θκ.

Ἀγὸς [Ἄγω], οῦ (ὁ), Π. ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς, ὁδηγός.

Ἄγυστος (ὁ), [Ἄγνυμι ἢ Ἄγω, ἐστέον]. ἡ παλάμη. 2) ὁ ἀγκὼν τῆς χειρὸς, (καὶ ἐπμ. 3) ἀγκωνή.

Ἄγρα (ἡ). κυνῆγι (ἀγρίων ζώων). 2) Ψάρευμα. «Παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγηνεία,» Πλ. 3) (καὶ αὐτὸ) τὸ ἀγρευθὲν ζῶον (εἴτε χερσαῖον, εἴτε ἔνυδρον). 4) (συνκδχ.) λεία, λάφυρον.

Ἀγραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἄγραν, (ὄθεν) «Ἀγραία,» ἡ Ἄρτεμις, ὡς ἔφορος τοῦ κυνηγίου.

Ἀγραμματία (ἡ). ἀμάθεια, [ἐκ τοῦ

Ἀγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰδὼς γράμματα, ἀμαθής. 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐκφράζομενος μὲ) γράμματα. «Τῶν φωνηέντων ζώων, τὰ μὲν διάλεκτον ἔχει· τὰ δὲ, ἀγράμματα,» Ἀρστ.

Ἀγραμμάτως, ἐπίρ. Ἄνευ γραμμάτων, ἀμαθῶς.

Ἀγραμμὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἀποτελῶν γραμμήν. «Ἡ στιγμὴ—,» Ἄρστ.

Ἀγράμμους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γραμμάς, (εἶδος βόλεως).

Ἄγραπτος (ὁ, ἡ), = Ἄγραφος. 2) ἀζωγράφιστος.

Ἀγραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρίβω (ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἢ τῆς πόλεως) εἰς τὴν ἐξοχήν. 2) διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἀγραυλὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγραυλος.

Ἀγραυλία (ἡ). ἡ ἐν ἀγρῷ (ἐκτὸς τοῦ οἴκου) διανυκτέρευσις.

Ἄγραυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλιζόμενος (κατοικῶν, διανυκτερεύων) ἐν ταῖς ἀγροῖς, ὄθεν 2) ἐνίοτε) = Ἀγροικος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄγλαυρος.

Ἀγράφιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νομ. φρ.) «Ἀγραφίου δίκη,» ἡ κατὰ τῶν ἐγγεγραμμένων μὲν ὡς ὀφειλόντων εἰς τὸ δημόσιον, ἐξαλειφθέντων δὲ παρανόμως πρὶν πληρώσωσιν.

Ἄγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεγραμμένος, ἄγραπτος. «Βιβλίον (ἢ Γραμματεῖον) ἄγραφον,» Ἰλιετ. Προκλ. «Νόμος—,» «Σὰν., ὁ μὴ ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν εἰς τὸ πινάκιον πρὸς γνῶσιν τοῦ καινοῦ, ἀδημοσίευτος. 2) «Νόμος—,» Ἀρστ., ὁ φυσικός. 3) «Νόμιμον—,» Θκ. τὸ ἐκ παραδόσεως ἔθιμον, τὸ ἔχον ἰσχὺν νόμου. 4) «Ἀδίκημα—,» «Δμ. τὸ ὀπ. δὲν προεῖδε (καὶ ἐπμ.) δὲν τιμωρεῖ ὁ νόμος.

Ἀγράφως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἦνε γραμμένα.

Ἄγρει (καὶ πλθ.) Ἄγρεῖτε (ἢ κατ' ἀποκ.) Ἀγρεῖθ', Π. πρστ. τοῦ Ἀγρέω.

Ἀγρεῖος, α, ον, = Ἀγροικος.

Ἀγρειοσύνη (ἡ), = Ἀγριωσύνη, τὸ φιλέρημον, μισανθρωπία.

Ἀγρεῖφνα (ἡ) ἐργαλ. γεωργ. δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον, (χωδ.) ταουγγράνα. Ἀγρέμιος καὶ

Ἄγρεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πασθεὶς εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ Ψάρευμα.

Ἀγρεσῖε (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄγραι

Ἀγρεύω, Μ. εύσω, [Ἄγρα, -ω] Ἔβρ.—

Ἀγρήτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν, (κατὰ λέξ. ἐκ τοῦ Ἀγήρω) συνθρονιστής. «Σὺν τοῦ—,» Αἰσχ. (παρβλ. Ἱπποκράτης).

Ἄγρευμα (τὸ). τὸ πιασμένον εἰς τὴν ξηρὰν ἢ εἰς τὴν Πλάσσαν ζῶον, κυνῆγι. 2) λάφυρα, καὶ καθ' ὅτι μὲ κόπον καὶ δυσκολίαν ἀποκτώμενον. 3) (συνκδχ.) τὸ δίκτυον, ἡ θηλειὰ, (καὶ μτφρ.) ῥᾳδιουργία, σκευωρία.

Ἀγρεύς, εως (ὁ), = Ἀγρευτής. 2) (ὡς ἐπίθ τοῦ Πανὸς, τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ Ἀριστταίου), ὁ ἔφορος τοῦ κυνηγίου καὶ τῶν ἀγραπτικῶν ἐργασιῶν ἢ τοῦ Ψαρεύματος

Ἀγρεύσιμος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀγρευθῇ, ἀλώσιμος.

Ἄγρευσις, εως (ἡ). ἅλωσις ἄγρας, πιάσιμον.

Ἀγρευτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. καὶ

Ἀγρευτὴρ, Π. ἀντὶ

Ἀγρευτὴς, οῦ (ὁ). κυνηγὸς ἢ Ψαρᾶς.

Ἀγρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος, χρήσιμος) εἰς Ἄγραν.

Ἀγρευτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἀγρευτὴς, κυνηγετικῶς.

Ἀγρευτὸς, ἡ, όν. Ὁ πιασθεὶς εἰς τὸ κυνῆγι.

Ἀγρεύω [Ἄγρα], Μ. εύσω. Π. ἀνω ζῶα εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ Ψάρευμα. 2) (μτφρ.) ἐπιθυμῶ ἢ ἀπουδάζω ν' ἀποκτήσω. «Δόξαν ἀγρεύειν,» Ἰάλ.

Ἀγρέω-ῶ, Μ. ήσω, (Αἰολ. τύπος τοῦ) Ἀγρεύω ἢ Ἀγείρω (καὶ εὐχρηστος, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰς συνθέσεις). Ἰδ. ιω. συλλαμβάνω· κυριεύω. ||. (τὸ πρς.) Ἄγρει, (καὶ πλθ.) Ἀγρεῖτε, (ἐκλαμβ. Π. ἀντὶ ἐπίρ. Παρακελ. (≈ ἰσοδυναμεῖ τῷ) Ἄγε, ἄγετε, σπεύσατε, (καὶ κοιν.) ἔλατε, κάμετε ὀγλίγωρα. «Ἀγρεῖθ' αἱ μὲν δῶμα κορήσατε,» «Ὀμ. Ἴλ.

Ἀγρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγρα.

Ἀγρηθεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐξ ἄγρας.

Ἀγρηνον (τὸ). «Ἐδ. δίκτυον, ἀμφιβλήστρον. 2) δικτυοειδές τι μαλλίνιον πλεκτὸν, ἐπανωφόρι τῶν μάντεων καὶ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Ἀγριαίνω, Μ ανῶ. Ἰρεθίζω, ἐξαγριόνω, (συνηθέστ. εἰς τὸ μσ.) ἐξαγριόνομαι, ἀγριεύω, (ἐπὶ πλήγ.) κακοφορμίζω.

Ἀγριάμπελος (ἡ). ἀγριόκλημα (τοῦ ἀπ. καρπὸς τὸ Ἀγριοσταφύλι).

Ἀγριάνια τὰ, ἴδε Ἀγρόνια.

Ἀγριάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγρία. ||. «Νύμφαι ἀγριάδες,» αἱ κατοικοῦσαι εἰς ἀγροὺς 2) (οὐσ.) = Ἀγριάμπελος (καὶ ἐναντ. τῶν Ἡμερίς).

Ἀγριάω-ῶ. = Ἀγριαίνω.

Ἀγρίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Ἀγρὸς,

Ἀγριελαία (ἡ) καὶ

Ἀγριελαιος (ὁ ξ ἡ), ὃ. ἀγριελιὰ (ἰ νρ.) ἀγριλιά. 2) (ἐπίθ) ὁ ἐξ ἀγριελαίας.

Ἀγρίζω (καὶ ὄχι Ἀγγρίζω), Μ. ίσω. = Ἀγριαίνω. (ἰατρ.) ἐρεθίζω ἢ φλεγμαίνω (κακοφορμίζω).

Ἀγριμαῖος, α, ον. Ὁ μὴ ἡμερωμένος, ἄγριος, ἀτιθάσσευτος. ||. (ἀπὸ τὸ οὐδ.) Ἀγριμαῖον (παρήχθη τὸ τῆς συντθ.) Ἀγριμεγον.

Ἀγριμέλισσα (ἡ), ἐντ. ἡ ἀγριομέλισσα.

Ἀγριοβαλανος (ἡ), ὃ. ἀγριοβαλανιδιά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγριοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ἀγρίως βάρβαρος, ἄγριος καὶ βάρβαρος.
Ἀγριόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἄγρια βουλευόμενος.
Ἀγριογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις –
Ἀγριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀγριόβουλος, ἄγριος τὸ ἦθος.
Ἀγριοδαίτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μέ) καρποὺς ἀγρίους ἢ ἀγρίμια.
Ἀγριδεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄγριος.
Ἀγριόθροος, ους (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἄγριον θροῦν (βοήν).
Ἀγριόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ψυχὴν ἀγρίαν (θηριώδη).
Ἀγριοκάρδαμον (τὸ), φ. τὸ ἄγριον κάρδαμον.
Ἀγριοκάρδιος (ὁ, ἡ), ἄγριος τὴν καρδίαν, σκληροκάρδιος.
Ἀγριόκεντρος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἄγρια κέντρα (ἀκάνθια). « Ἐλάμνος —, » Κ. Μανασσ.
Ἀγριοκινάρα (ἡ), ἀγριαγκινάρα, (ἄλλ.) Ἀκανθα λευκή.
Ἀγριοκοκύμηλον (τὸ), ὀπωρ. ἀγριοδαμάσκηνον, (χυδ.) ταάπρουνον.
Ἀγριοκολοκύνθη (ἡ), φ. τὸ ἄλλως Ταλύπη ἀγρία.
Ἀγριοκρόμμυον (τὸ), φ. ἀγριοκρόμμυδον, (ὁ ἄλλ.) Βολβός.
Ἀγριοκύμινον (τὸ), ἄγρ. κύμινον.
Ἀγριολάπαθον (τὸ), ἄγρ. λάπαθον.
Ἀγριολάχανον (τὸ), ἄγρ. λάχανον.
Ἀγριολειχὴν, ηνος (ὁ), ἀγρία λειχήν.
Ἀγριομαλάχη (ἡ), ἀγριομολόχα, (ἡ ἄλλ.) Ἀλθαία.
Ἀγριόμηλον (τὸ), ἡ Ὀρειμαλίς.
Ἀγριομορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφήν.
Ἀγριομυρος (ὁ, ἡ), ὁ ἄγριος καὶ μωρὸς ἐν ταὐτῷ.
Ἀγριοπαγὸς (ὁ). λειτουργὸς ἀγρίων ξύλων, ἁμαξουργὸς κτλ.
Ἀγριόπνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (φυσῶν) ἀγρίως. » Λαίλαψ —, « Κ. Μανασσ.
Ἀγριοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ποιῶ τινα ἄγριον, ἐξαγριόνω. [Ἐκ τοῦ
Ἀγριοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τινα ἄγριον (σκληρὸν ἢ ἀγροικον).
Ἀγριόῤῥιζον (τὸ), φ. ἀγριοτριανταφυλλον.
Ἄγριος [ἀγρὸς], α, ον (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) τὸ ἐναντίον τοῦ Ἥμερος. 2) (ἐπὶ γηπέδων) ἀκαλλιέργητος. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἀγροικος, (ἐπιμ. 4) ἀνήμερος, θηριώδης, σκληρός. 5) Ἔκδοτος εἰς (κυριευμένος ἀπὸ) κῆνὲν πάθος, π. χ. » Ἄγριος κυβευτής. « Σδ. 6) (ἐπὶ πληγῶν) κακοήθης, κακοφορμισμένη. ||. (οὐδ. θηλ.) Ἀγρία, ἡ Ἄγρωστις καὶ ἡ Ἀνεμώνη. (εἰς τὸν Θφρ. Γ. ιϛ', 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀρία. || (τὸ οὐδ.) Ἄγριον καὶ Ἄγρια, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἀγρίως. » Ὡς ἄγρια παισθεὶς, ὡς τρυφερὸν λαλέεις, « Θκρ.
Ἀγριοσέλινον (τὸ), φ. ἄγριον σέλινον.
Ἀγριοσίκυον (τὸ), φ. πικράγγουρον, ἀγριάγγουρον.
Ἀγριοσταφὶς, ίδος (ἡ), φ. ἀγριοσταφίδα.
Ἀγριοσταφυλῖνος (ὁ), φ. ἄγρ. σταφυλῖνος (συγγ. τῷ
Ἀγριοσταφυλὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς ἀγριαμπέλου, ἀγριοστάφυλον.
Ἀγριοσύνη καὶ
Ἀγριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγρίου.
Ἀγριοφύγος (ὁ, ἡ), = Ἀγριοδαίτης.
Ἀγριόφαγρος (ὁ), ὑψάρ. ὁ (ἄλλ.) Ὀξύφαγρος.
Ἀγριοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἀγριόμορφος.
Ἀγριόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Ἀγριωπός.
Ἀγριόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγριον φρόνημα.
Ἀγριόφυλλον (τὸ), = Πευκέδανον.
Ἀγριόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖαν (βάρβαρον) φωνήν.
Ἀγριόχοιρος (ὁ), ζ. τὸ ἄρσεν. ἀγριογούρουνον.
Ἀγριόψυχος (ὁ, ἡ), = Ἀγριόθυμος.
Ἀγριωψαρία (ἡ), πάθ. ἀγριόψωρα, (ἢ ἄλλ.) γαϊδουρόψωρα.
Ἀγριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀγριαίνω.
Ἀγριππος (ἡ), (παρὰ Λακ.) ἡ ἀγριέλαιος.
†Ἀγρισμὸς (ὁ). ἐρεθισμός.
Ἀγρίφη (ἡ), ἐργαλ., ἴδε Ἀγρεῖφνα.
Ἄγριφος, = Ἄγριππος.
Ἀγριώδης, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἢ διάθεσιν ἀγρίαν.
Ἀγριώνιος, α, ον, (ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ἀναλογ. τῷ) Ὠμηστὴς, ἰάθεν ||. Ἀγριώνια καὶ (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) Ἀγριάνια (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη εἰς τιμήν του.
Ἀγριωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγριον βλέμμα (ὤπας), Ἀγριόμορφος, Ἀγριόφθαλμος.
Ἀγρίως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ἀγριον (ἀνήμερον, θηριώδη, χωριάτικαν κτλ). » Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον, « Πλάτ., ὑπερβολικὰ ἢ (καθὼς λέγομεν κοινῶς) φοβερά.
Ἀγριώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγριῶτις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀγροιώτης.
Ἀγροβόας (ὁ), Π. ἀγριόφωνος, ἀγροικως φθεγγόμενος.
Ἀγροβοι(ῶν)της, ου (ὁ), Π. = Ἀγρονόμος. 2) (εἰς τὸν Στρβ. ιβ'.) ἐσφαλ. ἀντὶ Ὀναγροβότος.
Ἀγρογείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ἀγρῷ γείτων.
Ἀγροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος.
Ἀγροδύτης, ου (ὁ), Π. ὁ δύων ἀγρούς ἢ ἄγραν.
Ἀγροθεν, ἐπίῤῥ. Ἀττ. ἀντὶ Ἐξ ἀγροῦ.
Ἀγρόθι, ἐπίῤῥ. Ἀττ. ἀντὶ Ἐν ἀγρῷ.
Ἀγροικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι ὡς ἀγροῖκος.
Ἀγροικηρὸς, ά, όν. Ἀγροίκου ἤθους.
Ἀγροικία (ἡ). Ὑποστατικὸν, ὅσπίτι τῆς ἐξοχῆς. 2) ἡ ἐν ἀγρῷ διατριβή. 3) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγροίκου, ἀπαιδευσία, χωριατιά.
Ἀγροικίας, ου (ὁ). ἀγροικότερος τὸν τρόπον, (Ργν.).
Ἀγροικίζομαι, Μ. ἰσομαι, = Ἀγροικεύομαι.
Ἀγροικικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀγροῖκον ἢ ἀγροικίαν, χωριάτικος.
Ἀγραικικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς ἀγροῖκος, χωριάτικα.
Ἀγροῖκος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, χωρικὸς, ἀγραδιαίτος. » Τῶν ζώων, τὰ μὲν ἄγροικα, ὥσπερ φάττα· τὰ δὲ ὄρεια, ὥσπερ ἔποψ, « Ἀρ. ἐ. (ἔθιν 2) (συνκδχ.) ἀπολίτευτος, χωριάτης. (ἐπὶ τόπ.) κατοικούμενος ἀπὸ ἄγρια ζῶα, ἀκαλλιέργητος, ἄγριος. » Τοῦ Θυάμου ὄρους, ὃ ἐστιν ἄγροικον, « Θκ. » Ἀγροικος, ὁ σκαιὸς καὶ ἀγροῖκος, ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν· ἐπὶ δὲ ἀμούσου, ὁ ἄγριος, « Ησλ. » Ἀγροῖκος ὀπώρα, « Πλάτ., ἡ πρὸ ἀπῴ-
σιν, ἀπ' ἐναντίας τῇ Γενναίᾳ, τῇ πόλει ὀπωρισμόν.
Ἀγροικόσοφος (ὁ, ἡ). ἀγροίκως (οὐχὶ κατὰ κενόνας) σοφὸς, αὐτοδίδακτος.
Ἀγραίκως(τῶς), Δ. ἀντὶ Ἀγροίκους.
Ἀγροῖκως, ἐπίῤῥ. Χωριάτικα.
Ἀγροιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγριῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγροῖκος, γεωργὸς ἢ βοσκός.
Ἀγροϊωτικὸς, ἡ, όν, = Ἀγροικικὸς.
Ἀγροκήπιον (τὸ). κῆπος ἐν ἀγρῷ, περιβολὶ εἰς τὴν ἐξοχήν.
Ἀκρομέμος (ὁ). ἐπιμελούμενος (κομέων) τοὺς ἀγροὺς, ἐπιστάτης τῶν ἀγρῶν.
Ἀγρόμενος, η, ον, μτχ. τοῦ Ἀγρομαι (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀγείρομαι.
Ἀγρόνδε, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Εἰς ἀγρόν.
Ἀγρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀγρονόμος.
Ἀγρονομία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγρονόμου.
Ἀγρόνομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ νέμων (βόσκων, προπαροξ.) ὁ νεμόμενος (ἀσχολούμενος, διατρίβων ἢ φοβούμενος) εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἀγροδίαιτος, ἄγριος. » Ὄρνις (« Δρῦς, » Γλη, « Μοῦσα, » Νύμφη)—, Π. ||. (οὐσ.) ἄρχων (δικαστὴς) ἐπιστατῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ (ἐν γέν.) τὴν γεωργ'αν.
Ἄγρος (ὁ), [ἀρόω παρθ. ᾱ Ἄργος]. χωράφι. 2) τὰ πέριξ (ἐκτὸς) τῆς πόλεως, ἡ ἐξοχή. 3) ὑποστατικὸν. 4) (συνκδχ.) ἡ ἀγροικία, τὸ ἀπολίτευτον φέρσιμον τῶν χωρικῶν, (ὄθεν:) » Ἀγροῦ πλέως, « Ἡσύχ.
Ἀγροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄγρα.
Ἀγρότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀγροτήρ.
Ἀγρότερος, α, ον, Π. (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) = Ἄγριος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἀγρευτικὸς ἢ Ἀγροικικὸς, Ἀγροδίαιτος.
Ἀγροτήρ (ὁ) καὶ
Ἀγρότης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγροῖκος. » Ἰχὼ (« Πρόδις) — « Σιλ., Μυθ., ἢ 2) Ἀγρευτικὸς. » Ἀγαυνέη —, « Ἐπγρ. ||. (οὐσ.) = Ἀγρευτής. « Ἀγρόται καὶ κυνηγοί, « Σαγχ. » Σωγῶσι σοφοὶ κ' ἀλαλῦσιν ἀγρόται, « Γ. Πισσ.
Ἀγροτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρευτὰς ἢ τοὺς ἀγρότας.
Ἀγροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων τοὺς ἀγροὺς.
Ἄγρυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, γρύζω]. ἄῤῥητος. » Τί δ' ἔπαθες; Ἄγρυκτα κἄλεκτα, « Θερεκρ.
Ἀγρυμι (ὄθ. μτχ. Ἀγρυμένη), Π. = Ἀγρεύω.
Ἀγρυξία (ἡ), Π. σωπὴ ἐντελὴς (ὥστε νὰ μὴ λέγῃ τις οὔτε γρῦ).
Ἀγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κοιμῶμαι, εἶμαι ἄγρυπνος. 2) ἔχω (πάσχω) ἀϋπνίαν. 3) (μὲ δοτ.) προσέχω, ἐπαγρυπνῶ.
Ἀγρυπνητὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀγρυπνῶν.
Ἀγρυπνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει ἄγρυπνος.
Ἀγρυπνία (ἡ). ἔλλειψις ὕπνου, ἀϋπνία.
Ἄγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοιμώμενος, ἄγρυπνος. 2) (μτφρ.) πρωτικτικὸς, ἀκμαῖος, ἄκρατος. 3) (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀγρύπνιας πρόξενος. » Ἠῶν —, » Ἐπγρ. » Κώμα— » Ἰατρ.
Ἀγρυπνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει ἄγρυπνος. 2) ὁ προξενῶν ἀϋπνίαν.
Ἀγρώσσω, Π. ἀντὶ Ἀγρεύω.
Ἀγρωστὶς (ἡ) καὶ Ἀγρώστις (ἡ), Π.

Ἀγρῶστης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρῶστις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κυνηγός. 2) ἀντὶ Ἀγροῖκος.
Ἄγρωστις, εως (ἡ), καὶ απν. Ἄγρωστος (ὁ καὶ ἡ), φ. ἡ ἀγριάδα.
Ἀγρώστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγρώστης
Ἀγρωτὴρ (ὁ) καὶ Ἀγρώτειρα (ἡ), = τῷ
Ἀγρώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρῶτις, ιδος (ἡ) Π. ἀντὶ Ἄγριος ἢ Ἀγροῖκος.
Ἀγυιὰ (ἡ), [ἄγω] ὁδὸς (κυρ. πόλεως), ὁρόμος (ἐπιμήκης), (Τουρκ.) σοκάκι.
Ἀγυιᾶτος, α, ον, καὶ
Ἀγυιάτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγυιᾶτις, ιδος (ἡ), (ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς) προστάτης (ἔφορος) τῶν ὁδῶν, (ὅθεν:) ι. Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, « Εὐρ., αἱ εἰς τιμὴν αὐτοῦ γινόμεναι τελεταὶ καὶ θυσίαι. 2) ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν ἀγυιάν, γείτων, σύνοικος. » Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις, « Πίνδ.
Ἀγυιεύς, έως (ὁ), = Ἀγυιάτης. 2) τὸ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱδρυμένον θυσιαστήριον ἢ στήλη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας. 3) (κατὰ τὴν θλγ. τοῦ Ὀρφ.) ὁ ἀριθμὸς 1 (ὡς μὴ ἔχων γυῖα [μέλη], ἀμερῆς), (ὅθεν
Ἀγυιήτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγυιάτης.
Ἀγυιόπεζα (ἡ), Π. [πούς, γυῖον, πίζα], ἡ Τριὰς (ὡς ἀδιάλειστος).
Ἀγυιοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. πλάττω τὴν φωλεάν μου ἐν τῇ ἀγυιᾷ (ἡ κατὰ σειρὰν ὡς ἀγυιάν).
Ἄγυιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς γυῖα (μέλη, νεῦρα), ἄτονος, ἀδύνατος, ἄναρθρος.
Ἀγυμνασία (ἡ). τὸ μὴ γυμνάζεσθαι.
Ἀγύμναστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεγυμνασμένος ἀνεπιτήδειος, ἀνέτοιμος.
Ἀγυμνάστως, ἐπίρ. Χωρὶς γύμνασιν (προετοιμασίαν). » Ἀγυμνάστως ἔχω τινὸς ἢ πρός τι, » δὲν εἶμαι γυμνασμένος (προετοιμασμένος) εἰς.
Ἀγύναιξ, αικος καὶ
Ἀγύναιος, καὶ
Ἀγύνης, ου καὶ
Ἄγυνος (ὁ). ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.
Ἀγυρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ
Ἀγυρίζω, Μ. ίσω, Π. = Ἀγείρω, [ἐκ τοῦ
Ἀγυρις (ἐξ οὗ τὸ Ὁμήγυρις, Πανήγυρις κτλ.), εως (ἡ). Αἰολ. ἀντὶ Ἀγορά, συνάθροισις, πλῆθος.
Ἀγυρισμὸς (ὁ), Π. συναθροισμός, συγκρότησις.
Ἄγυρμα (τὸ). προϊὸν (ἀποτέλεσμα) τοῦ ἀγυρμοῦ.
Ἀγυρμὸς (ὁ). ζητεία, σύναξις ἐλεημοσύνης (δίσκου), (ἴδε Ἀγείρω).
Ἀγυρμοσύνη (ἡ), Π. = Ἀγερμός.
Ἀγυρτάζω, Μ. άσω. Π. συνάζω ἐλεημοσύνην, ζητεύω, ἐθγάλλω δίσκον. 2) κάμνω (μετέρχομαι) τὸν ἀγύρτην.
Ἀγυρτεία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ἀγύρτου.
Ἀγυρτεύω, Μ, εύσω, καὶ
Ἀγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ ἀγύρτου.
Ἀγυρτὴρ, Π. ἀντὶ
Ἀγύρτης, ου (ὁ) ὁ περιερχόμενος καὶ ζητεύων (καθὼς οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας) ἐλεημοσύνην, ἐθγάλλων δίσκον. 2) ὁ συνάζων περὶ ἑαυτὸν τὸν ὄχλον, ἀπατεὼν, ψευδοπάτρης, μάγος κτλ., (Ἰταλ.) ciarlatano.

Ἀγυρτία (ἡ). = Ἀγυρτεία.
Ἀγυρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀγυρτείαν, ἀγύρτου ἴδιος. 2) ποταπὸς, ἀδιοκαιοφρόντιστος.
Ἀγυρτικῶς, ἐπίρ Μὲ τρόπον ἀγύρτου
Ἀγυρτὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγυρτικὴ. » Μῆσα—, « Τζ.
Ἀγυρτὸς, ἡ, όν. Συναγμένος, συνηθροισμένος.
Ἀγύρτρια (ἡ), θ. τοῦ Ἀγύρτης.
Ἀγυρτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀγυρτικός.
Ἀγυρτωδῶς, ἐπίρ. = Ἀγυρτικῶς.
Ἄγυψος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γύψον, ἄϋψος.
Ἀγχάζω, Π. ἀντὶ Ἀναγκάζω.
Ἀγχαλάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀναγαλάω.
Ἄγχασδε, Δ. Π. ἀντὶ Ἀνέχαζε, παρτ. τοῦ Ἀναγκάζω.
Ἀγχαρμιον ἀντὶ Ἀνάγαρμον, τὸ κρατεῖν τὴν λύγγην πρὸς τὰ ἄνω, ὧν ἐναντ. τὸ Κάγχαρμον, (ἐκφράσεις Μακεδονικαί).
Ἀγχάσκω, Π ἀντὶ Ἀναχάσκω.
Ἄγχαυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ νῦξ πρὸς (ἄγχι, κοντὰ) τὰ ξημερώματα (ὥτε φυσᾷ συνήθως ἡ αὔρα τῆς αὐγῆς).
Ἀγχάω, Π. ἀντὶ Ἀναγαλάω—Ἀνακουφίζω.
Ἀγχέμαχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μάχως Ὁ ἐκ τοῦ πλησίον (ἄγχι) μαχόμενος, ἀνδρεῖος, καὶ ||. » Ὅπλον ἀγχέμαχον «, τὸ πρὸς τοῦτο χρήσιμον.
Ἀγχήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (ἄγχι), γείτων ἢ συνεγχόμενος.
Ἀγχι [ἄγχω], ἐπίρ. (τὸ συγκρ. Ἄσσον ὑ Ἄγχιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἄγχιστα), Π. πλησίον, κοντὰ (ἐπὶ τόπ. ἢ χρόν.). » Ἐλεύσεται ἦδη ἄγχι μάλ', « Ὁδ. Τ. 301.
Ἀγχιάλη, Π θηλ. τοῦ
Ἀγχίαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης (ἄγχι ἁλός), παραθαλάσσιος.
Ἀγχιβαθὴς, ες (ὁ, ἡ). (κυρ. αἰγιαλὸς, λιμὴν κτλ.) ὁ ἔχων βάθος ἀμέσως πλησίον τῆς ξηρᾶς, (» Πάτει τὴν μεγίστην ναῦν ἐπὶ κλίμακος ὁρμεῖν «, λέγει ὁ Στρβ., σαφηνίζων τὴν λέξιν. Τοιοῦτος εἶναι ὁ λιμὴν τοῦ Πόρου εἰς τὴν Ἑλλάδα· οὗ ἐναντ. τὸ Τηλιεδαθής). 2) (ἐν γέν. δὲ ἀντὶ ἁπλ.) βαθὺς, (ὅθεν:) » Ἀγχιβαθὴς φάραγξ (ἢ φάρυγξ) κτλ.
Ἀγχιβασίη (ἡ), Ἰων. προσπέλασις, πλησίασμα.
Ἀγχιβατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιπατῶ (ἔρχομαι ἢ εἶμαι) πλησίον, [ἐκ τοῦ
Ἀγχιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ πλησίον τινὸς περιπατῶν ἢ εὑρισκόμενος, σύντροφος, συνοδοιπόρος.
Ἀγχιβαφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρ' ὀλίγον (σχεδὸν) βουτηχθείς κτλ.
Ἀγχιβλὼς, ὦτος (ὁ, ἡ), Χ. Βλώσκω.
Ἀγχιγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιάζων (μέλλων μετ' ὀλίγον) νὰ ὑπανδρευθῇ.
Ἀγχίγειος (ὁ, ἡ), Π. πλησιόχωρος, συνοίκητης.
Ἀγχιγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιέστερος γειτων. » Τήνῳ Ἄνδρος—, « Αἰσχ.
Ἀγχίγυιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγχίγειος, ὁ πλησίον τῆς γύας (τοῦ ἀγροῦ).
Ἀγχίδομος (ὁ, ἡ), Π. πλησίον [ἄγχι τοῦ δόμου] κείμενος, γειτονικὸς. » Ἀγχίδομοισι (κατὰ διορθ. ἀντὶ Ἄγχι δόμοισι) μελάθροις, « Κόλλουθ.
Ἀγχίζω, Μ. ίσω, = Ἐγγίζω.

Ἀγχιθάλασσος(τος), ου (ὁ, ἡ), = Ἀγχίαλος.
Ἀγχιθανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τοῦ θανάτου, ψυχομαχῶν, μισοπεθαμένος.
Ἀγχίθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον (σχεδὸν ἰσόθεος) τῶν θεῶν.
Ἀγχίθρονος (ὁ, ἡ), Π. συμπάρεδρος, σύνεδρος.
Ἀγχιθυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι πλησίον, εἶμαι—
Ἀγχίθυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς θύρας, ἄμεσος γείτων. 2) πρόχειρος.
Ἀγχικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πολλὴν ὁδὸν (κέλευθον) ἀπέχων, γείτων.
Ἀγχίκρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον (ἄγχι) κρημνοῦ κείμενος.
Ἀγχίλωψ, ωπος (ὁ). τὸ πάθος Ἀγίλωψ (ἴδ. τὴν λέξ.) πρὶν ὡριμάσῃ.
Ἀγχιμαχητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἐκ τοῦ συστάδην (πλησίον) μαχόμενος, ἀνὴρ ἔνοπλος.
Ἀγχίμολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρόθεν ἐρχόμενος (μολὼν). ||. » Ἀγχίμολον κ' ἐξ ἀγχιμόλης, « ἐπίθ. Ἐκ τοῦ πλησίον ἢ Παρευθύς.
Ἄγχιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιέστατος.
Ἀγχινεφὴς, ες (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων (ἐγγίζων) τὸ νέφη, (θηλ.) ὀπαρόψηλος.
Ἀγχινίκης, εως (ὁ), Π. ὁ πρὸς τὸ ἔγγιον ἐπιτήδειος, (ἄλλοι διορθ. Ἀγχινόης).
Ἀγχίνοια (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ παραχρῆμα (ἄγχιστα) νόησις τοῦ καθήκοντος, (Γαλλ. présence d'esprit), ὀξύτης τοῦ νοὸς εἰς ἐφευρέσεις καὶ ἀποκρίσεις, [ἐκ τοῦ
Ἀγχίνοος-ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀξὺν νοῦν, ὁ ἀμέσως ἐννοῶν, εὐστοχῶν περὶ τὸ ἀπινοεῖν καὶ ἀποκρίνεσθαι.
Ἀγχινόως = Ἀγχίνως, ἐπίρ. Μὲ ἀγχίνοιαν.
Ἀγχίπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ μακρὰν ἀπέχων διὰ θαλάσσης.
Ἀγχίπολις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς πόλεως ἢ πλησιόχωρον πόλιν κατοικῶν.
Ἀγχίπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τινὸς πεφευγότος. 2) ὁ μὴ μακρὰν ἀπέχων διὰ θαλάσσης (ἐν γέν.) πλησιόχωρος.
Ἀγχίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ἔχων τοὺς πόδας (ἱσταμένους), ἢ ὁ μετ' ὀλίγον ἐλευσόμενος, (ἐν γέν.) ὁ ἐγγύς.
Ἀγχίπτολις, Π. ἀντὶ Ἀγχίπολις.
Ἀγχίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ῥέων.
Ἀγχίσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιέστατος συγγενής.
Ἄγχιστα, ἐπίρ. Σ. Ἄγχιστος.
Ἀγχιστεία (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ πλησίον (κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς, ἐξ αἵματος καὶ ἐκ πλαγίου· κατὰ δὲ τοὺς μτγν., ἐξ ἐπιγαμβρίας) συγγένεια καὶ τὸ κατ' αὐτὴν δικαίωμα πρὸς κληρονομίαν. » Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, παίδων ὄντων γνησίων, « Ἀρχ. 2) (ἐν γέν.) σχέσις, οἰκειότης (καὶ ἐπιμ.) τὸ δικαίωμα τοῦ πλησιάζειν ἐλευθέρως τινί. » Ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀγχιστεία, « Πλ.
Ἀγχιστεῖον (τὸ), = Ἀγχιστεία (δθ.) » Κατ' ἀγχιστεία, « Σοφ., κατὰ συγγένειαν (οἰκειότητα).
Ἀγχιστεύς, έως (ὁ). ὁ πλησιέστερος συγγενὴς. 2) γείτων, [ἐκ τοῦ
Ἀγχιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πλησιέστατος συγγενὴς ἢ γείτων, συγγενεύομαι. 2) (Ῥῳμ. μέ αὐτ.) νυμφεύομαι τὴν γυναῖκα τοῦ πλησιεστέρου συγγενοῦς μου.
Ἀγχιστὴρ (ὁ), Π. = Ἀγχιστεύς, (θθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κθχ.) » Πάθους ἀγχιστῆρι, « Σοφ., ὁ συναίτιος (συνένοχος) τοῦ κακοῦ.

Ἀγχιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγχιστεῖς.

Ἀγχιστίνδην, ἐπίῤῥ. Κατ' ἀγχιστείαν· (καὶ ἐν γέν.) πλησιέστατα.

Ἀγχιτόνος, ἡ, ον, Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ψυκνοί, ἀλλεπάλληλοι. [Ἐκ τοῦ

Ἄγχιστος (ὁ, ἡ), Π. [Ὑπερθ. ἐκ τοῦ Ἀγχί], ὁ πλησιέστατος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἄγχιστα, ἐπίῤῥ. Πλησιέστατα. » Ἄγχιστα ἐοικώς, « Ὅμ., ὁ κατὰ πολλὰ ὁμοιάζων, ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος. « Οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, (καὶ ἑλλ.) « Οἱ ἄγχιστα, « οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς.

Ἀγχίστροφος (ὁ, ἡ) ὁ τάχιστα (εὐκόλως· συχνάκις· αἰφνιδίως) μεταβαλλόμενος, εὐμεταβλητος, ἄστατος. « Τὸ τῆς τύχης ἀγχίστροφον, « Δ. Ἁλ. (καὶ ἐπὶ στρατιωτικῶν κινημάτων) « Ἀγχίστροφος δίωξις, « ἡ αἰφνίδιος ἐπιστροφὴ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων· (ὅθ. μετφορ. ἐπὶ ῥητ.) » Ἀγχίστροφον ἐπιχείρημα, « τὸ ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ παρὰ προσδοκίαν. ‖ (τὸ οὐδ.) » Ἀγχίστροφα, ἀντί-

Ἀγχιστρόφως, ἐπίῤῥ. » Ἀγχίστροφα βουλεύομαι, « Ἤρ., ἀλλάζω γνώμην.

Ἀγχιτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιάζων νὰ τελειώσῃ (συμπληρωθῇ, ἐκπληρωθῇ), ὁ περὶ τὸ τέλος (καὶ τρπ.) περὶ τὴν ἔκβασιν ὤν.

Ἀγχιτελής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ-

Ἀγχιτερμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀγχιτέρμιων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ τέρματος (τοῦ τέλους, τοῦ σκοποῦ, τῶν συνόρων) ὤν, γείτων, συνορεύων.

Ἀγχίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τοῦ τοκετοῦ ὤν, ἑτοιμόγενος.

Ἀγχιφανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ἢ πρὸ ὀλίγου φανείς, νεοφανής.

Ἀγχίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον φυτευμένος ἢ φυόμενος.

Ἄγχιων, ονος (ὁ, ἡ), [συγκρ. ἐκ τοῦ Ἀγχί]. πλησιέστερος.

Ἀγχόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ κοντὰ (ἀγχοῦ).

Ἀγχόθι, ἐπίῤῥ. Π. = Ἀγχοῦ.

Ἀγχομανές (τό), εἶδος φυτοῦ φαρμακεροῦ (ἄγχοντος).

Ἀγχονάω-ῶ, Μ. ήσω. Πνίγω τινὰ δι' ἀγχόνης, κρεμνῶ.

Ἀγχάνειος (ὁ, ἡ), Π.=Ἀγχονιμαῖος.

Ἀγχόνη (ἡ), [Ἄγχω]. τὸ σχοινὶ (ἡ θηλειὰ) μὲ τὴν ὁπ. κρεμᾶται τις. 2) τὸ διὰ τῆς θηλειᾶς πνίξιμον ἢ κρέμασμα. 3) (μτφορ.) τυραννία, μαρτύριον· ἀδημονία, ἀγανάκτησις, σκάσιμον. » Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; « Ἄρχφ., ‘ δὲν εἶν' αὐτὰ νὰ σκοτωθῇ (νὰ σκάσῃ) κἀνείς!

Ἀγχονίζω, Μ. ίσω, = Ἀγχονάω.

Ἀγχονιμαῖος καὶ ; Ἀγχόνιος, α, ον. Ὁ δι' ἀγχόνης γινόμενος. « Μόρος—, « Εὐσ., τὸ πνίξιμον ἢ κρέμασμα.

Ἀγχονιστής, οῦ (ὁ), ὁ πνίγων, θανατόνων δι' ἀγχόνης.

Ἀγχορεύω. Π. ἴων. Ἀναγορεύω.

Ἄγχορος (ὁ, ἡ), Π [Ἄγχι, ὄρος] συνορεύων, γειτονικός, πλησιόχωρος.

(Ἄγχυς) (τό). πνιγμός, (λέξις πρωτότυπος τοῦ Ἄγχι, Ἀγχοῦ, Ἄγχω κτλ. (σωζομένη μόνον εἰς τὸ Ἐναγχος).

Ἀγχοῦσε, ἐπίῤῥ. Π. (πάντοτε μὲ ῥήματα κινήσεως σημαντικά). Πλησίον.

Ἀγχοῦσταται καὶ

Ἀγχουστάω [Ὑπερθ. τοῦ Ἀγχοῦ], ἐπίῤῥ. Πλησιέστατα, πολλὰ κοντά.

Ἀγχότερος, α, ον, Π. πλησιέστερος, κοντινότερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀγχότερον, ἐπίῤῥ. = τῷ-

Ἀγχοτέρω, ἐπίῤῥ. Πλησιέστερον, κοντήτερα, [συγκρ. τοῦ

Ἀγχοῦ [Ἄγχι], ἐπίῤῥ. Πλησίον, σιμὰ, κοντά. » Ἀγχοῦ χεύμασι Σκαμάνδρου, « Π. Ιλιάδ.

†Ἄγχουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄγχορος.

†Ἀγχῦρος (ὁ), ὁ ὄρθρος, (παρβλ. Ἄγχαυρος).

Ἄγχουσα (καὶ Ἀττ. Ἄγχουσα), ης (ἡ), [Ἄγχω], εἶδ. φυτ., τοῦ ὁπ. τὴν ἐρυθρὰν ῥίζαν μετεχειρίζοντο ὡς κοκκινάδι.

Ἀγχουσίζω, Μ. ίσω. Βάφω τι κόκκινον μὲ ἄγχουσαν. ‖. (μτ.) » Ἀγχουσίζομαι, « βάλλω κοκκινάδι.

Ἄγχω [Ἄγχος], Μ. ἄγξω. Σφίγγω (κυρ. τὸν λαιμόν). » Ἄγχε δέ μιν ἰμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ θειρὴν, « Ἰλ. Γ., (ἐπμ. 2) πνίγω μὲ θηλειάν, καὶ 3) (μτφορ.) ζενανγωρῶ, βιάζω (κυρ. ἐπὶ ὀανειςῶν), (καιν.) πατῶ εἰς (πάνω ἀπό) τὸν λαιμόν.

Ἀγχωμαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἀγχωμάλως.

Ἀγχώμαλος (ὁ, ἡ), [Ἄγχι, ὁμαλός]. ὁ σχεδὸν ἴσιος (ἰσοδύναμος). » Μάχη—, « Θκ., ἡ ἰσόῤῥοπος, ἀναποφάσιστος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀγχώμαλα, = τῷ-

Ἀγχωμάλως, ἐπίῤῥ. Σχεδὸν ἐξ ἴσου.

Ἄγω, Μ. ἄξω (πρκ. Ἦχα [Ἔγρ. ὅθεν Συνῆχας, Ξεν. καὶ Ἤρ.] καὶ Ἀττ. Ἀγήοχα, πθ. πρκ. Ἦγμαι, ἀόρ. ά. Ἤξα [Ἔγρ. ὅθεν Προσῆξα, Θκ. καὶ προστ. Ἄξατε, Ὅμ.] ἀορ. β', Ἤγαγον καὶ μστ. Ἠγαγόμην, πθ. ἀόρ. Ἤχθην, μέλλ. Ἀχθήσομαι). Φέρνω (κυρ. ἔμψυχον). » Ἄγειν τὰς κύνας ἐπὶ τὰ ὄρη, « Ξεν. (καθὼς καὶ τὸ Φέρω, κυρ. ἄψυχον): « Ἦγον μὲν μᾶλλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, « Ὀδ. Δ. (ὕθεν:) » Ἄγω καὶ φέρω (τὸ μὲν διὰ τὰ αὐτοκίνητα, τὸ δὲ διὰ τὰ ἀκίνητα ἢ ἑτεροκίνητα πράγματα), « λεηλατῶ, φέρω ἄνω-κάτω. » Φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, « Ἤρ. » Ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) « Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς ῥινὸς, φασίν, ἑλκων, « Λκ. 2) ὁδηγῶ. « Λύτὸς δ' αὖ' εἶναι ἢ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους, « Ὅμ. » Ἦγεν αὐτοὺς πρὸς τὰ ὕδατα, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τεῖχος ἄγω, « Θκ., τραβῶ (πτίζω) τοῖχον, (καὶ πθ.) » Κόλπος γῆς ἄγεται, « Ἤρ., δηλ. σχηματίζεται· (καὶ μστ. ἡ ἑλλ.) » Ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας, « Δμ., δηλ. ὑπήγαινεν. » Ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, « Ξεν » Ἀγωμεν ἐντεῦθεν, « Γρρ., (ἴδε ἐξ Ἐσάγω [περὶ τὰ τέλη]). 3) (=Ἀπάγω), φέρνω δυναστικῶς, "παίρνω μαζῆ μου σῶρο εἰς τὸ κριτήριον (εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, εἰς τὸν θάνατον κτλ.). » Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαυζώνους τε γυναῖκας, « Ἰλ. Ι. » Ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα, « Αἰσχ. » Ἦγαγον αὐτὸν εἰς τὸ Πραιτώριον, « Γρφ., (καὶ πθ.) » Ἄγεσθαι φόνου, « Πλ. » Ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, « Παυσ. » Ἀγόμενος δὲ ὁ ἄνθρωπος, « Πλ. 4) μεταφέρω, κιβδαλῶ. » Ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας, « Ξεν. 5) κινῶ, φέρω, καταιβάζω (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.). » Ἄγειν γάλα (οὖρα, ἔμμηνα, χολὴν κτλ.), « (καὶ ἑλλ.) » Τὸ ἐπιθυμον ἄγει (ἐνν. τὴν κοιλίαν) χρηστῶς, « Ῥοῦφ. Ἐφ. 6) τραβῶ (βαρύνω) εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω. » Καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε 300 δαρεικούς, « Δμ. (ἐκ τούτου ἡ ἐτυμολογ. τοῦ Ἄξιος). 7) (μεφορ.) διοικῶ, διευθύνω, οἰκονομῶ, μεταχειρίζομαι (τρατάρω). » Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ θεῷ φίλον ἀγέσθω, « Γρ. » Τοῦτο ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα, « Δμ. » Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις, « Πλάτ. » Τοὺς τεταρταίους κατ' ἀρχὰς μερίμνας ἐκ πρόφω ἄγειν χρή. « Γαλ. 8) ἀνατρέφω, παιδαγωγῶ, γυμνάζω. » Ὑπὸ παιδείας ἐλευθερίους ἄγειν καὶ τρέφειν αὐτούς, « Λκ. (καὶ πθ.) » Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, « Ξεν. » Κύνες αἱ ἠγμέναι ἀνεπιστημόνως, « αὐτ., (παρβλ. Λύω). 9) ἐλκῶ πρὸς τὸ μέρος μου (εἰς τὴν εὐνοιάν μου, εἰς τὸ φρόνημά μου), καταπείθω· παρασύρω, ἀπατῶ. » Πάντας ἤγαγε, δῶρα ἀμηχανίαν, « Ἡρωδ. » Ὁρῶν τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον, « Πλ. » Ἵνα μηδεὶς τοῖς ἐξωθεν λόγοις ἠγμένος, « Δμ. 10) διάγω, περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωήν μου κτλ.) » Ἄγειν τὸν βίον εὐθύμως, « Πλ. 11) (ἐπὶ χρονολογ. ἢ ἑορτ.) ἔχω, κρατῶ, λογαριάζω. » Ὀλύμπια (» Διονύσια κτλ). ἄγειν » Τὸ δέκατον ἔτος ἄγει, « Γαλ. » Ἑβδόμην ἐκείνην τὴν ἡμέραν (νύκτα) ἄγων, « αὐτ. » Ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, Μαιμακτηριῶνος, ὡς δὲ Βοιωτοί, Παναίμιος, « Δμ. (ἐξῶ ὑπάγονται ἢ αἱ φρσ.) » Εἰρήνην (« Πόλεμον, » Σχολήν, » Γέλωτα » Πένθος, » Κτύπον, « Γαλήνην κτλ. ἄγειν, « ἀντὶ τοῦ Εἰρηνεύειν, Γαληνιᾶν κτλ. 12) φρονῶ, νομίζω. » Θήβας ἀνάνδρους ὡς ἄγεις; « Εὐρ. » Ὡς θεὸν ἦγόν με, « Ακ. » Τὴν Ἀφροδίτην πρόσω ἄγειν (πρετιμᾶν δηλ.) τοῦ Βακχίου, « Εὐρ. » Τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγομεν, « Χρ. (ἐξῶ ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ. » Ἐν τιμῇ [» Διὰ τιμῆς, αἰδοῦς, μνήμης, φροντίδος, φυλακῆς κτλ., ἢ » Πλείστου. » Παρ' οὐδὲν) ἄγειν τινά, (ἢ μτ.) » Ἄγεσθαί τινα ἐν τιμῇ, « Ἡρ. ἀντὶ τοῦ Τιμᾶν, Αἰδεῖσθαι, Ὀλιγωρεῖν κτλ. (παρβλ. Πιτῶ). 13) (μτ.) φέρω ἢ παίρνω μαζῆ μου. » Συνδειπνον (» Ὕστερημα, » Φορτία κτλ.) ἄγεσθαι, « » Ἄγονται ὑφ' ἑαυτὰς τοὺς νεοττούς, « Ἀρστ. » Ἄγομαι (ἑλλ. ὡς ἐπὶ τὸ τοῦ Οἴκαδε) γυναῖκα, « (ἢ δι' ἐμαυτ. » Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι, « Ἡσ. (ἢ διὰ τὸν υἱόν μου) « δὲ υἱῷ τὴν Σκηπίωνος ἀδελφὴν ἠγγετο, « Πλ. (ἐνίοτε λείπει τὸ, ἵνα καὶ): « Ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἠγοντο ἐξ ἀλλήλων, « Ἡρ.

Ἄγω, Μ. ἄξω, (ἀόρ. Ἦξα καὶ Ἔαξα, Μ. πρκ. Ἦγα καὶ Ἔαγα), = Ἀγνυμι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἀγῶ. ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ, (πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἀγωγαῖος, α, ον. Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγωγέα. « Κυνάγγη—, » Ἐπγρ.

Ἀγωγεῖον (τὸ). = Χαμαιτυπεῖον

Ἀγωγεύς, έως (ὁ) ὁδηγός. 2) ἀγωγός. 3) = Ῥυτῆρ, καπίστρι, λυτάρι (διά τὰ λαγωνικά).

Ἀγωγὴ (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἄγειν, ὁδηγία· φέρσιμον· κουβάλημα. 2) ἀνατροφή, παιδαγωγία. 3) ἐπιμέλεια, φροντὶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ προκοπῆς τινος πράγματος, π. χ. φυτοῦ, ἵππου κτλ. 4) μεταχείρισις (διεύθυνσις) ἔργου τινός, π. χ. νόσου ὡς ἐκ μέρους τοῦ (ἀτροῦ (Ἰταλ. trattamento)· συνθήκη λόγου· (μουσ.) σύνθεσις ᾄσματος κτλ. 5) τρόπος (φέρσιμον) τοῦ ἀνθρώπου, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς. 6) ὁ δρόμος (ἡ σειρὰ) τῆς ὁμιλίας (ποιήματος κτλ.).

Ἀγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος (εὔκολος) νὰ μετακομισθῇ. « Νόμισμα—, « Πλούτ. τὸ ἔχον πέρασιν. 2) (μεφορ.) εὐκατάπειστος, εὐκαπάτητος. 3) (κατάδικος, φυγὰς) τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ συλλάβῃ ὅπου εὕρει. 4) (πλθ.) « Ἀγώγιμα, « αἱ πρὸς ἐξαγωγὴν ἢ εἰσαγωγὴν προσδιορισμέναι πραγματεῖαι.

Ἀγώγιον (τὸ). τὸ φορτίον ὅσον δύναται νὰ σηκώσῃ μία ἅμαξα. 2) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν μετακόμισιν φορτίου, ἀγῶγι.

Ἀγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος (χρήσιμος) εἰς τὸ ἄγειν (καθ' ὅλας τοῦ ῥήμ. τὰς σημασ.) « Δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, « Πλ. « Τὸ φάρμακον δύναμιν ἔχει ἀγωγὸν, » Δσκρ. Τάδε μέν τοι καὶ ὕπνου ἄγωγά, » Ἀρετ. 2) (οὐσ.) ὁδηγός. « Ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγοὺς Ὑρ. 3) « Ἀγωγὸς ὕδατος, « Ἡρωδ., τὸ (μονολεκτ.) Ὑδραγωγεῖον. 4) (οὐδ. « Ἀγωγὸν, « τὸ ἑλκυστικὸν, τὸ θέλγητρον, ἀπατηλὸν (καταπειστικὸν) φερσιμον.

Ἀγὼν [ἄγω], ῶνος (ὁ). (κυρ. ἂν καὶ σπανιώτατα) Συνάθροισις, ὁμήγυρις. « Ἀγὼν νεῶν, « Ἰλ. Θ. « Θεῖος ἀγὼν, « Ἰλ. τ. (ἴδε καὶ Ἀγώνιος). 2) ἡ ἐν σταδίῳ (θεάτρῳ κ.τ.λ.) μάχη, ὁ συναγωνισμὸς περὶ βραβείου. « Τέσσαρες ἦσαν οἱ λεγόμενοι Ἱεροὶ καὶ Στεφανῖται ἀγῶνες ἐν τῇ Ἑλλάδι, « Ἐπγρ. 3) ὁ τόπος ὅπου ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες. « Προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον, « Θκ. 4) (ἐν γέν.) προσπάθειαι περὶ νίκης, (ἐπμ.) πόλεμος, φιλονεικία· κριτολογία κτλ. « Οὐ λόγων ἀγὼν ἔρις, « Εὐρ. 5) κίνδυνος, δυσκολία, στενοχωρία. « Ὁ τῶν παλιτευομένων βίος ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸς, « Δημ. 6) τὸ ἐναγώνιον ὅρος τοῦ λόγου.

Ἀγωνάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν (προεδρεύων) εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ἀγωνία (ἡ). μάχη, συναγωνισμός. 2) σωμασκία. 3) στενοχωρία. 4) κίνδυνος. 5) φόβος.

Ἀγωνιάτης, ου (ὁ). ἀγωνίᾳ συνεχόμενος, ἐναγώνιος, (Ἀρτ.).

Ἀγωνιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι, (ἐπμ.) εὐρίσκομαι εἰς ἀγωνίαν (ἀνησυχίαν), φοβοῦμαι μὴν ἀποτύχω· κανδυνεύω.

Ἀγωνίδαται, Ἰων. Π. (ἀντὶ Ἠγωνισμένοι εἰσὶ) γ'. πλθ. πρκ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνιεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀγωνιοῦμαι, μέλλ. Ἀττ. τοῦ

Ἀγωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μάχομαι περὶ βραβείου (κυρ. εἰς τοὺς δημοσ. ἀγῶνας, ἢ εἰς τὸ θέατρον, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον).

2) (ἐν γέν.) φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι, (ἐπμ. 3) κοπιάζω, ἔχω περισπασμοὺς καὶ ἀνησυχίαν· κινδυνεύω. ‖. (ὁ πρκ. καὶ ὁ ἀόρ. ἔχουν ἐνίοτε ᾠ πθ. σημασίαν): « Ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ᾠγωνισμένοις, « Δημ.

Ἀγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, (ἐπμ. 2) ὁ προξενῶν ἀγωνίαν, φόβον, ξενοχωρίαν κτλ. = Ἐναγώνιος. 3) « Ἀγώνιοι, « ἑλέγοντο οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοί, ἢ διότι συνεκρότουν τὴν ὁμήγυριν (τὸ συμβούλιον) τῶν θεῶν (ἴδε Ἀγὼν), ὅθεν καὶ ἐλατρεύοντο εἷς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ θυσιαστήριον· ἢ διότι ἦσαν (καὶ ἰδαιτ. ὁ Ζεύς, ὁ Ποσ., ὁ Ἀπ., καὶ ὁ Ἑρμ.) ἔφοροι διαφόρων ἀγώνων.

Ἀγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γωνίας.

Ἀγώνιαις, εως (ἡ), = Ἀγωνισμός, τὸ ἀγωνίζεσθαι, (Θκ. Ε', 5.)

Ἀγώνισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος. 2) βραβεῖον, ὑπόληψις, τιμή. « Ἁπάτῃ περιγενόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε, « Θκ. 3) φιλονεικία, ἁμιλλα. 4) σύγγραμμα (ποίημα, λόγος) ἀναγινωσκόμενον δημοσίᾳ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ βράβευσιν· (ὅθεν ὁ Θκ. λέγει ὅτι ἡ ἱστορία του δὲν εἶνε) « Ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα «.

Ἀγωνισμὸς (ὁ). τὸ ἀγωνίζεσθαι (γυμνάζεσθαι, συζητεῖν, φιλονεικεῖν κτλ.).

Ἀγωνιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνιστήριος, α, ον, = Ἀγωνιστικός. ‖. (οὐσ.) Ἀγωνιατήριον (τὸ), ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος.

Ἀγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (εἰς τοὺς δημοσ. ἀγῶνας, εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὸ θέατρον [ὅθεν Τριαγωνιστὴς], εἰς τὸ κριτήριον κτλ.), (ἐπμ.) = Ἀθλητὴς, πολεμιστὴς, ὑποκριτὴς, δικηγόρος, κτλ. « Ἵπποι ἀγωνισταί, « Δημ., οἱ γυμναζόμενοι διὰ τοὺς ἀγῶνας. « Γεωμετρίας ἄκρος ἀγωνιστὴς, « Πλ. ὁ ἔχων εἰς αὐτὴν μεγάλην ἕξιν. « Ἀληθείας ἀγωνιστὴς, « αὐτ., ὁ πρόμαχος (ὑπερασπιστὴς) τῆς ἀληθείας.

Ἀγωνιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ τοὺς ἀγωνιστάς. 2) ὁ ἔχων κλίσιν (ἕρσιν) πρὸς τὸ ἀγωνίζεσθαι, φιλότιμος. « Ἀγωνιστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι. « Ἀγωνιστικὸν ὕδωρ, « Π. Δίγ., τὸ διδόμενον ῥᾳδικινδύνως εἰς τοὺς νοσοῦντας.

Ἀγωνιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγωνιζοῦ, φιλονείκως, φιλοτίμως, τολμηρῶς. « Ὑγρῷ χρηστέον ἀγωνιστικῶς, « Λέτ.

Ἀγωνοδίκης, ου (ὁ). ὁ δικάζων τοὺς ἀγῶνας.

Ἀγωνοθεσία (ἡ). ἡ διάταξις (συγκρότησις) τῶν ἀγώνων. 2) τὸ ἄξιωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἀγωνοθέτου.

Ἀγωνοθετέω-ῶ, Μ. ἠσω, Διορίζω (Διατάττω, Συγκροτῶ) ἀγῶνα. « Ἀγωνοθετοῦσι τὰ γενέσια, « Δ. Ἁλ., ἐπιτελοῦσιν ἀγῶνας εἰς τὰ γενέθλιά των. 2) εἶμαι ἀγωνοθέτης. 3) δίδω ἁρμήν (διεγείρω) εἰς πόλεμον, βάλλω σκάνδαλα. « Στάσιν ἀγωνοθετοῦντες, « Ἰώσ.

Ἀγωνοθετὴρ, Π. ἀντὶ

Ἀγωνοθέτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγωνοθέτις, ιδος (ἡ). ὁ θέτων (συγκροτῶν, διατάττων καὶ βραβεύων) τοὺς ἀγῶνας, (ἐν γέν.) κριτὴς, βραβευτὴς, ἀνταποδότης.

Ἀγωνοθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγωνοθεσίαν ἢ τὸν ἀγωνοθέτην. 2) ἱκανὸς (ἱκανὸς) πρὸς ἀγωνοθεσίαν.

Ἄγωνος, α (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀγὼν, (ἐν χρήσει μόνον ἡ δοτ. πλθ. Ἀγώνοις ἀντὶ Ἀγῶσι).

Ἄγωνος (ὁ, ἡ), = Ἀγώνιος.

Ἀδαγμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀδαγμός.

Ἀδάδος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ὄνου.) ὁ μὴ ἔχων ὄρθὰ. 2) ὁ μὴ ἔχων ὄρθὰς (λαμπάδας).

Ἀδαδούχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δαδουχηθεὶς (προπεμφθεὶς μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων). « Γάμος—, « Σχολ., « Σκότιος, κρυφὸς, (ἐπμ.) παράνομος.

Ἀδαημονία καὶ

Ἀδαημοσύνη (ἡ), Π. ἀπειρία, ἀμάθεια, ἀνεπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Ἀδαήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δάω = διδάσκω]. ὁ μὴ δαήμων (ἔμπειρος), ὅπερ ἀμαθὴς, ἀνεπιτήδειος· ἀσυνήθιστος.

Ἀδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀδαήμων.

Ἀδάητος (ὁ, ἡ), Π. ἀγνώριστος, ἄγνωστος· ἀκατανόητος.

Ἀδαίδαλτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαιδάλλω]. Δ μὴ δαιδαλμένος (ποικιλμένος) ἐντέχνως, ἀκαλλώπιστος.

Ἀδαίετος (ὁ, ἡ), [ἀ, δαίω], ἀμοίραστος, ἀδιανέμητος, ἀκέρτος.

Ἀδαὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀδαὴς.

Ἀδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαΐζω], ἀδιασπάρακτος, ἀρθάστος.

Ἀδάϊος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀδάϊος.

Ἀδαιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαίς=δαιτός], ὁ μὴ φαγώσιμος.

Ἀδαίτρευτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαιτρεύω], = Ἀδαίετος καὶ Ἀδαιτος.

Ἀδαίτρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀδαίτρευτος.

Ἀδακρυς, τος (ὁ, ἡ), = Ἀδάκρυτος. 2 ὁ μὴ κινῶν εἰς δάκρυα. « Ἀδάκρυς μάχη, « Ξεν., ἡ χωρὶς φόνου τῶν νικητῶν.

Ἀδάκρυτος, ἐπίρ. Χωρὶς δάκρυα.

Ἀδάκρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δακρύων. 2) ὁ μὴ κλαυσθεὶς, ἄκλαυστος.

Ἀδακρύτως, ἐπίρ. = Ἀδακρυτί.

Ἀδαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀδήλητος, ἀβλαβὴς.

Ἀδαμάντινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ σκληρότατον σίδηρον (στεῖλι), Σ Ἀδάμας, (ἐπμ. 2) σκληρότατος, στερεώτατος, (καὶ μτφρ.) ἀνένδοτος. 3) (μτγν.) διαμαντένιος.

Ἀδαμαντεύω, Π. δεμένος μὲ ἀδάμαντα (στεῖλια). (ἐπμ. 2) στερεῶς καρφωμένος.

Ἀδαμαντοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀδαμάντινα (στεῖλινα πέδιλα, ἐπμ. ἄρτια) πέδιλα (ὑποδήματα). (μτφρ.) « Νίκαι ἀδαμαντοπέδιλος, « Πίνδ. (παρὰ Στρβ.), ὁ ἔχων στερεὰν καὶ ἀκλόνητον βάσιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας 2

Ἀδάμαντας (ὁ, ἡ), Π. Ἀδάμαστος.
Ἀδάμας [ἀ. δαμάω], αντος (ὁ), (κυρ. ἐπιθ.) = Ἀδάμαστος, ἀκαταπόνητος· σκληρός. « Χαλινὸς —, « Λίσχ. (ὄθ. ‖. οὐσ παρὰ τοῖς ἀρχ.) ὁ σκληρότατος σίδηρος (στιλπνὸς) ἢ χαλκός. 2) (παρὰ τοῖς μτγν.) ὁ πολύτ. λίθ., τὸ διαμάντ.
Ἀδαμαστί, ἐπίρ. Ἀκαταδαμάστως, ἀχαλινώτως.
Ἀδάμαστος καὶ Π. Ἀδάματος, καὶ
Ἀδαμνος(μος), « (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δαμασθεὶς ἢ μὴ δαμαζόμενος· ἀκαταδάμαστος «Πῶλος—, « (καὶ μτφρ.) « Παρθένος —, « ἡ ἀνύπανδρος.
Ἄδαν, Δ. ἀντὶ Ἅδην.
Ἅδαν, Δ. ἀντὶ Ἅδην.
Ἀδαξάω(έω)-ῶ ξ
Ἀδάξω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀδαξάω.
Ἀδαξησμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀδαξασμός.
Ἀδαπάνητος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ δαπανηθεὶς ἢ μὴ δαπανώμενος, ἀνεξάντλητος· ἀνεξάντλητος.
Ἀδάπανος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀπαιτῶν δαπάνην, ἄξοδος. 2) ὁ μὴ δαπανηρὸς (πολυέξοδος), ὀλιγοέξοδος.
Ἀδαπάνως, ἐπίρ. Χωρὶς δαπάνην, ἀνεξόδως.
Ἄδαπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ δάπτω], ὁ μὴ ξεσχισθεὶς (σπαραχθεὶς), ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ξεσχισθῇ.
Ἀδάρκη (ἡ) καὶ Ἀδάρκης (ὁ) καὶ Ἀδάρκιον (τὸ), εἶδ. μανιταρίου ἁλμυρεῦ, φυομένη ἐπὶ τῶν καλάμων ἐν εἴδει μαλλίου, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀφάρκη.
Ἄδαρτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ξεγδαρμένος, ἄγδαρτος.
Ἄδασμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πληρώσας ἢ μὴ πληρώνων δασμόν, ἀσύδοτος.
Ἄδαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. δαίω], ἀμοίραστος.
Ἀδαυῶς [ἀ, δαύω], ἐπίρ. Π. = Ἀγρύπνως.
Ἀδδεής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀδεής.
Ἀδδηκότες (οἱ), Π. ἀντὶ Ἠδηκότες, μτχ. τοῦ Ἀδέω.
Ἄδδην, Π. ἀντὶ Ἄδην.
Ἀδδήσειε, Π. ἀντὶ Ἀδήσειε, εὐκτ. τοῦ Ἀδέω.
Ἀδδίξ, ιγος (ὁ), μέτρον χωρῶν τέσσαρας χοίνικας, (παρβλ. Ἀδδιξ).
Ἄδε, Π. ἀντὶ Ἆδε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) Ε'. ἀόρ. τοῦ Ἀνδάνω.
Ἀδεεῖ, = Ἀδεῶς.
Ἀδεής [ἀ, δέος], ές (ὁ, ἡ). ἄφοβος· ἀμέριμνος, (ἐπιμ. 2) αὐθάδης, τολμηρός, ἀναίσχυντος. 3) ἀσφαλής, ἀκίνδυνος. ‖. « Δέος ἀδεές, « Πλάτ., φόβος χωρὶς λόγον (αἰτίαν βάσιμον). 4) (σημ. ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐμπνέων φόβον, μὴ ἐπιφοβος. « Τὸ δὲ θαρσοῦν (αὐτοῦ), ἀσθενὲς ὂν, πρὸς ἰσχύοντας τοὺς ἐχθροὺς, ἀδεέστερον ἐαύμενον, « Θκ.
Ἀδεής [ἀ δέομαι], ές ξ
Ἀδεητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρείαν (ἀνάγκην) μηδενός. 2) ὁ μὴ ἀναγκαῖος, περιττός.
Ἀδεΐ, Δ. ἀντὶ Ἠδεῖ, δοτ. τοῦ Ἠδύς.
Ἀδεια (ἡ). ἀφοβία, ἀσφάλεια. « Ἵν' ἀδείᾳ σὺ ποιεῖσθαί τι, « Ἥρ., μὴ νομίζειν τι ἀσφαλές, μὴ τολμᾷν. 2) (μτγν.) Ἄδεια, συγχώρησις, ἐξουσία.
Ἀδειῶν, Δ. ἀντὶ Ἠδειῶν, γεν. πλθ. θηλ. τοῦ Ἠδύς.
Ἀδεῖη, Ἰων. ἀντὶ Ἀδεια.
Ἀδειής, ές (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀδεής.
Ἄδεικτος (ὁ, ἡ). Ὁμὴ δειχθεὶς ἢ μὴ δεικνύμενος.
Ἀδείμαντος ξ Ἀδείματος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς δείματος (φόβου), ἄφοβος, ἀπτόητος, ἢ 2) ὁ μὴ πρεξεκῶν φόβον.
Ἀδειμάντως, ἐπίρ. Ἄνευ δείματος, ἀδεῶς.
Ἀδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνδάνω.
Ἄδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δειπνήσας, νηστικός.
Ἀδεισιδαιμονία (ἡ). Ἔλλειψις δεισιδαιμονίας.
Ἀδεισιδαιμόνως, ἐπίρ. Χωρὶς δεισιδαιμονίαν.
Ἀδεισιδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεισιδαίμων.
Ἀδεισίθεος (ὁ, ἡ), Π. ἀθεόφοβος.
Ἀδέκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεκασθεὶς ἢ μὴ δεκαζόμενος, ἀδωροδόκητος, (ἐπιμ.) δίκαιος, ἀπροσωπολήπτος.
Ἀδεκάζως, ἐπίρ. Χωρὶς δεκασμοῦ, δικαίως, ἀπροσωπολήπτως.
Ἀδεκάτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεκατισθείς, ἀδεκάτιστος ἢ μὴ δεκατιζόμενος, ἀσύδοτος.
Ἄδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεκτὸς, ἀπαράδεκτος. (ἐκκλησ.) ἀφωρισμένος. 2) ὁ μὴ δεχόμενός τι, ἀνεπίδεκτος.
Ἀδελφεᾶ, ᾶς (ἡ), Δ. ξ
Ἀδελφεή, ῆς (ἡ) ξ
Ἀδελφειὴ, ῆς (ἡ), Ἰων. Π. θηλ. τοῦ Ἀδελφειός, οῦ (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀδελφός.
Ἀδελφεοκτόνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδελφοκτόνος.
Ἀδελφιὸς, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδελφός.
Ἀδελφὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀδελφός.
Ἀδελφιδέη-ῆ, θηλ. τοῦ Ἀδελφιδέος-οῦς (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ἀνεψιὸς· (ἐνίοτε) ὁ υἱὸς τοῦ ἐξαδέλφου ἢ τῆς ἐξαδέλφης, ὁ (ἄλλ.) Ἐξανεψιὸς, μικρὸς ἀνεψιός.
Ἀδελφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀδελφός, -φή.
Ἀδελφιδοῦς, οῦ (ὁ), (Γρφ.) ἀντὶ Ἀδελφιδοῦς.
Ἀδελφίζω, Μ. ίσω, Ὀνομάζω τινὰ ἢ Νομίζω (Θεωρῶ, Μεταχειρίζομαι αὐτὸν) ὡς ἀδελφὸν(-φήν) μου. ‖. (πθ.) εἶμαι ὅμοιος (ἴσος) ἢ ἔχω σχέσιν ξ οἰκειότητα ἀδελφικήν. « Ἠδελφισμένος ἱητρὸς, « Ἱπκρ., ὁ γνήσιος, ὁ παραδεδεγμένος εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν ἰατρῶν.
Ἀδελφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀδελφὸν(-φήν). 2) ὁ θεωρούμενος ὡς ἀδελφὸς, ὅμοιος μὲ ἀδελφὸν(-φήν).
Ἀδελφικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἀδελφὸς(-φὴ), ἀδελφικὰ, μὲ ἀδελφικὴν οἰκειότητα.
Ἀδέλφιξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἢ Αἰολ. Ἀδελφότης, οἰκειότης ἀδελφικὴ· ὁμοιότης.
Ἀδελφογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι τὸν ἢ τὴν ἀδελφ. μου.
Ἀδελφογαμία (ἡ), = Ἀδελφομιξία.
Ἀδελφοζωΐα (ἡ). τὸ ζῆν ἀδελφικῶς.
Ἀδελφοθεία (ἡ), ἀδελφότης ἐν τῇ θεότητι.
Ἀδελφοκοιτία (ἡ), = Ἀδελφογαμία.
Ἀδελφοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω (Κτείνω) ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν μου.
Ἀδελφοκτονία (ἡ), τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀδελφοκτόνου.
Ἀδελφοκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύσας ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν του.
Ἀδελφόμιξ, ιγος (ὁ, ἡ), ὁ ἔνοχος ἀδελφομιξίας.
Ἀδελφομιξία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν αἰμομιξία.
Ἀδελφονεέω-ῶ, Μ. ήσω. Τὸ αὐτὸ (ἀδελφά) σημαίνω.
Ἀδελφόπαις, αιδος (ἡ, ἡ), = Ἀδελφιδοῦς.
Ἀδελφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ἀδελφὸν (ἀδελφοποίητόν) μου.
Ἀδελφοποίητος (ὁ, ἡ). ὁ θετὸς (εἰσποίητος) ἀδελφός, (κοιν.) ἀδελφοποιτός.
Ἀδελφοποίησις, εως (ἡ), καὶ
Ἀδελφοποιΐα (ἡ), τὸ νὰ γένῃ τις ἀδελφοποίητος ἢ νὰ κάμῃ ἀδελφοποίητον.
Ἀδελφοπρεπὴς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἀδελφὸν(-φήν), ἀδελφικῶς.
Ἀδελφὸς [ἀ ἅθρ., δελφὺς], φῆ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μήτρας (δελφύος) γεννηθείς. 2) (ἐπιθ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐδ. ξ πλθ.) ὅμοιος, ἴσος. « Ὀξέα, δριμέα καὶ ξυφνά, καὶ τὰ τούτων (τούτοις) ἀδελφά, « Ξεν. « Πρόφασιν ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν, « Πλάτ. 3) διπλός. « Χεῖρέ τε ξ πόδε ξ ὀφθαλμὸ, ξ τἆλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις, « Ξεν. 4) Π. ἀντὶ Ἀδελφικός. « Χεὶρ —. « Εὐρ.
Ἀδελφότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν οἰκειότης, ἀδελφοσύνη. 2) ὁμοιότης. 3) (ἐκκλησ.) σύζημα ἀνθρώπων πιστούντων ἀδελφικῶς. « Τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, « Γρ.
Ἄδεμεν, Π. ἀντὶ Ἄδειν, ἀπαρ. τοῦ Ἄδω
Ἀδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων δέμνιον (κοίτην, κλίνην).
Ἀδένδρεος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Ἀδένδρος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς δένδρων.
Ἀδενοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος ἀδένος.
Ἀδενώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀδένων. « Οἱ νεφροὶ, τὴν φύσιν ἀδενώδεες, « Ἀρετ. 2) ὁ ἔχων ἀδένας, (Ζ. Ἀδήν).
Ἀδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδέξιος, ἀνεπιτήδειος, ἄπρακτος.
Ἀδεξιώσεως, ἐπίρ. Χωρὶς δεξίωσιν (φιλοφροσύνην, περιποίησιν).
Ἀδερκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Ἀδερκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δέρκομαι]. ὁ μὴ βλεπόμενος, ἀόρατος. 2) ὁ μὴ βλέπων (κυττάζων) τι.
Ἀδέρκτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ φαίνηται, ἀοράτως. 2) χωρὶς νὰ βλέπῃ (κυττάζῃ). (ὅηλ.) ἀποφεύγων τὸ νὰ ἴδῃ.
Ἀδέρματος καὶ
Ἀδερμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς δέρματος.
Ἀδέσμιος, Π. καὶ
Ἀδέσμευτος καὶ
Ἀδέσμος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς δεσμῶν, μὴ δεδεμένος. ‖. « Φυλακὴ —, « Θκ. τὸ νὰ ᾖνέ τις φυλακωμένος, ὄχι ὅμως συγχρόνως καὶ εἰς τὰ σίθηρα.
Ἀδέσποτος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -σπότως. Ὁ μὴ ἔχων δεσπότην (κύριον). « Δοῦλος (« Οἶκος κτλ.) —, « ὁ χωρὶς οἰκονόμον. « Φήμη (« Λόγος κτλ.) —, « ἡ μὴ ἔχουσα « πορος, (ἐπιμ.) μὴ ἀξιόπιστος. « Ἐπιστολὴ —, « ἡ χωρὶς ὑπογραφῆς, ἀνώνυμος, κτλ.
Ἄδετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεμένος, λυτός.
Ἀδευκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δεύκος], = Ἀγλευκὴς, πικρός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄδευτος (ὁ, ἡ). [ἁ, δίψω]. ὁ μὴ ἐργασμένος ὑπὸ τοῦ βυρσοδέψου, ἄργαστος.
Ἀδέω-ῶ [ἄω, ἄδω, ὕδειν Λεσ], Μ. ἡσω. (εὔχρηστοι μόνον οἱ πρκ. Ἄδηκα ἢ Ἄδδηκα, ᾖδ ὁ ἀόρ. Ἄδησα ἢ Ἄδδησα), Π. εἰμαι χορτάτος, (ἐπμ.) αἰωδάνομαι ἀηδίαν (δυσαρέσκειαν). «Μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὁρμαγδῷ, δείπνῳ ἀδήσειεν, « Ὀδ. Λ. 2) βαρύνομαι, εἶμαι ἀποχαμένος. «Καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, « Ὀδ. Μ.
Ἀδέω-ῶ (ὁ ἐνς. ἄχρ.), Μ. ἡσω (πρκ. "Ἀδεκα καὶ σπν. "Ἀδηκα, ἀόρ. β' "Ἄδον καὶ ἀπτρ. Ἀδεῖν), Π. = Ἀνδάνω.
Ἀδεῶς, ἐπίρ. Χωρὶς φόβον (δέος), ἀφόβως. 2) χωρὶς ἔνδειαν, ἀνενδεῶς, ἀνελλιπῶς, ἀφθόνως.
Ἀδήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐχθρικὸς [ἀήϊος]. 2) ὁ μὴ ἐπήμων, ἄγνωστος ἢ ἀκαταξήτητος. 3) = Ἀδήωτος.
Ἄδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δαγκασθεὶς (δηχθείς), ἀδάγκαστος. 2) ὁ μὴ φαγωθεὶς ἢ μὴ τρωγόμενος ἀπὸ τὸν σάρακα. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ δαγκάνων. «Ἔλαιον ἄδηκτον, « Δσκρ., τὸ μὴ καῦον τὸν λάρυγγα.
Ἀδήκτως, ἐπίρ. Χωρὶς δάγκασμα.
Ἀδηκῶς, πρκ. τῆς μτγ. τοῦ Ἀδέω.
Ἀδηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ. || (συνήθ. πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἄδηλος, δὲν φαίνομαι.
Ἀδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [ἁ, δηλέω]. ἀθλαβής.
Ἀδηλία (ἡ), = Ἀδηλότης.
Ἀδηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδηλον ποιῶ, ἀφανίζω.
Ἀδηλοποιὸς (ὁ, ἡ), ἀδηλίας, (ἀφανίας) ποιητικός.
Ἄδηλος, ος καὶ (σπν.) η, ον. Ὁ μὴ φανερὸς (δῆλος), ἀφανὴς· ἀσαφὴς· ακοτεινὸς· κρυφὸς, ἀόρατος· ἀβέβαιος, ἀμφίβολος· ἄγνωστος, ἀσήμαντος.
Ἀδηλότης (ἡ), ἀβεβαιότης· ἄγνοια, ἀπορία.
Ἀδηλόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀδήλους (ἀφανεῖς) φλέβας.
Ἀδηλῶω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἄδηλον (ἀφανὲς, ἀγνώριστον)· κρύπτω, σκεπάζω. 2) (σπν. καὶ ἀμφ.) = Ἀδηλέω, ἀγνοῶ.
Ἀδήλως, ἐπίρ. Ἀφανῶς, κρυφίως· ἀμφιβόλως.
Ἀδημιούργητος (ὁ, ἡ), ᾖ ἐπίρ. —γήτως. Ὁ μὴ κατεσκευασμένος ὑπὸ τεχνίτου. || «Ὁ Ἔλεφας ἀδημιούργητος πρὸς ἀνάστασιν, « Διοδ., εἶνε σωματικῶς διωργανισμένος εἰς τρόπον ὥστε πεσὼν δὲν δύναται νὰ σηκωθῇ.
Ἀδημοκράτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δημοκρατούμενος.
Ἀδημονέω-ῶ [ἀδήμιον], Μ. ήσω. "Εχω (εὑρίσκομαι εἰς) ἀδημονίαν.
Ἀδημονία (ἡ). στενοχωρία ψυχικὴ, ἀνησυχία, θλῖψις, ἀπορία, ἀπελπισία.
Ἀδημονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀδημονέω.
Ἄδημος (ὁ, ἡ), = Ἀποδήμος.
Ἀδημοσίευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δημοσιευθεὶς (κοινοποιηθείς), ἀνέκδοτος.
Ἀδημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀδημονία.
Ἀδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀδέω]. ὁ ἀηδιάσας (βαρυνθεὶς) ὑπὸ πλησμονῆς, (ἐπμ. 2) εὑρισκόμενος εἰς ἀδημονίαν (στενοχωρίαν κτλ.).
Ἄδην καὶ (Αττ.) "Αδην, ἐπίρ. [ἄομαι]. Χερσαϊκὰ, κατὰ κόρον, ἐν ἀφθονίᾳ, δωψιλῶς· ἱκανῶς, ἀποχρώντως, ἀρκετά. «Τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν, « ᾖ « Ἄδην ἡμῖν ἔχουσιν οἱ λέγοι, « Πλάτ. « Ἄδην εἶχον κτείνοντες, « Ἡρ., ἐχόρτασαν (ἐβαρύθησαν) νὰ φονεύουν.
Ἄδηλν, ενος (ὁ καὶ σπν. ἡ). τὸ περὶ τοὺς βουβῶνας, τὰς μασχάλας καὶ τὸν λαιμὸν ἀμυγδαλοειδὲς σαρκίον, ἡ γαργαλήθρα (βαλανίδα) τοῦ λαιμοῦ κτλ.
Ἀδηνέως, ἐπίρ. Π. Ἀκάκως, μὲ ἁπλότητα, [ἐκ τοῦ
Ἀδηνὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερημένος βουλῆς (δήνους), ἄκακος, ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς. 2) ἀπρόσπτος, ἀπρομελέτητος. 3) ἄπειρος, ἀνίδεος.
Ἀδῆος, Ἰων. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Ἀδήϊος.
Ἄδηρις [ἁ, δῆρις], ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Ζοδήριτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μάχης (φιλονεικίας), ἀδιαφιλονείκητος. 2) ἀπολέμητος· ἀκαταμάχητος.
Ἀδηρίτως, ἐπίρ. Ἀμαχητὶ· ἀνενπιβρήτως.
Ἄδης, ου (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Π.) Ἀΐδης, ας καὶ εω (ὁ), [ἁ, ἰδεῖν, ὡς σκοτεινὸς, ἀόρατος], (κυρ.) ὁ θεὸς τοῦ Ἅδου, ὁ Πλούτων (ὅθεν λέγει ὁ Πσπ.) «Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέρεσσιν ἀνάσσων, « Ἰλ. Ο. 2) (συνεδ.) τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος, τὰ καταχθόνια, ὁ ὑπὸ γῆν κόσμος, ἡ κατοικία τῶν νεκρῶν. «Ἐν (« Εἰς) ᾍδου (ἐνν. εἰκῖρ ἢ οἶκον). «Πύλας ἀΐδαο περῆσαι, « Ἰλ. Ξ. 3) ὁ θάνατος, ὁ τάφος. «Κατὰ μὲ φόνιος (πόντιος) ἀΐδας ἔλαι, « Σοφ.
Ἀδηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πολὺ ἢ κατὰ κόρον (ἅδην· ὅθεν οἱ ἁπλοῖ λέγων διὰ τοὺς ἀδηφάγους. «Τρώγει τὸν ᾍδην μὲ τὰ λείψανα. «).
Ἀδηφαγία (ἡ). παλυφαγία, [ἐκ τοῦ
Ἀδηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολὺ (ἴδε Ἀδηφαγέω), φαγᾶς, πολυφάγος. 2) (μτφορ.) δαπανηρὸς, πολυέξοδος. «Λύκος —, « Σδ., ὁ φθειρῶν πολὺ ἔλαιον· » Ἵππος —, « αὐτ., ὁ γυμναζόμενος διὰ τὴν ἱπποδρομίαν, (ᾖ ἐπμ.) τρεφόμενος κατὰ κόρον.
Ἀδήωτος (ὁ, ἡ), [ἁ, δηέω]. ἀκούρσευτος ὑπὸ ἐχθρῶν, ἀπόρθητος.
Ἀδιάβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ διαβῇ (περάσῃ). 2) ἀδιαχώριστος. «Σκέλη ἀδιάβατα, « τὰ ἑνωμένα, ὄχι διαβεβηκότα.
Ἀδιαβεβαίωτος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει βεβαιότης (διαβεβαίωσις), ἀμφίβολος, (Πτλμ.)
Ἀδιαβίβαστος (ὁ, ἡ). Γρμτ. τοῦ ὁποίου ἡ ἐνέργεια δὲν διαβιβάζεται, ἀμεταβίβαστος.
Ἀδιάβλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. βλήτως. Ὁ διαβολῆς ἀνώτερος ἢ ἀνεπίδεκτος, ἄμεμπτος, ἀκατηγόρητος.
Ἀδιάβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαβάλλων ἢ μὴ διαβαλλόμενος, ἀδιάβλητος.
Ἀδιάβροχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαπερώμενος ὑπὸ τῆς βροχῆς. (Γαλλ.) imperméable.
Ἀδιάγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ μηδόλως ἢ δυσκόλως διακρινόμενος (γνωριζόμενος).
Ἀδιάδεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάδοχος.
Ἀδιάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαδιδόμενος, ἀμετάδοτος.
Ἀδιάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς διαδοχὴν, (ἐπμ.) δίγενεκὴς, ἀτελείωτος, ἄζῳος.
Ἀδιάδραστος (ὁ, ἡ). ἀναπόφευκτος.
Ἀδιάζευκτος (ὁ, ἡ). ἀχώριστος.
Ἀδιάθετος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς τάξιν, ἀτακτοποίητος. 2) (μτγν.) ἄτις δὲν ἔκαμε διαθήκην. 3) ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν (στρογγύλην, κλίσιν).
Ἀδιάθετος, ἐπίρ. Χωρὶς τάξιν. 2) χωρὶς διαθήκην.
Ἀδιαιρεσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀδιαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) —ρέτως. Ὁ μὴ διαιρεθεὶς (χωρισθείς), ἢ μὴ διαιρούμενος, ἀδιαχώριστος.
Ἀδιάκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακλεισθεὶς (ἀποχωρισθείς), ἀχώριστος.
Ἀδιακόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακονηθεὶς (ὑπηρετηθείς), ἀνεκτέλεστος.
Ἀδιακόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κεκονισμένος (Ζ. Διακονίζω), (ἐπμ.) ἀναίσθητος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ τοῦ-
Ἀδιακάντιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαπερασθεὶς (τρυπηθείς) ἢ μὴ διαπερνώμενος μὲ ἀκόντιον, ἄτρωτος.
Ἀδιάκοπος καὶ Ἀδιάκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακοπεὶς ἢ μὴ διακοπτόμενος, (ἐπμ.) συνεχὴς, διηνεκὴς.
Ἀδιακόπτως, σπν. ἀντὶ-
Ἀδιακόπως, ἐπίρ. Χωρὶς διακοπὴν, ἀδιάκοπα.
Ἀδιακόσμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακοσμηθεὶς (τακτοποιηθεὶς ἀτακτοποίητος.
Ἀδιακρισία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἀδιάκριτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -κρίτως. Ὁ μὴ ξεχωρισθεὶς ἢ μὴ ξεχωριζόμενος, συγχεχυμένος, ἀξιμπέρδευτος, (ἐπμ.) ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, ἀνεξέλεκτος. «Γάλα ἀδιάκριτον, « Ἀρετ., τοῦ ὁποίου δὲν ἐχωρίσθη ἡ βοῦτυρος.
Ἀδιάλειπτος (ὁ, ἡ). = Ἀδιάκοπος.
Ἀδιαλείπτως, ἐπίρ. = Ἀδιακόπως.
Ἀδιάλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνομιλῶν (διαλεγόμενος) μὲ κἀνένα. (ἐπμ.) μεμονωμένος, ἔρημος.
Ἀδιάληπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. —λήπτως, Ἀδιαχώριστος, (ἐπ.) συνεχὴς, = Ἀδιάλειπτος.
Ἀδιαλησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἀδιάλλακτος (ὁ, ἡ). ᾖ ἐπίρ. —λλάκτως (ἐχθρὸς) Ἀφιλίωτος, ἄσπονδος.
Ἀδιαλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι χωρὶς διαλογισμοῦ.
Ἀδιάλυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λύτως. Ὁ μὴ διαλυθεὶς ἢ μὴ διαλυόμενος, ὅλυτος.
Ἀδιαλώβητος (ὁ, ἡ). ἀβλαβὴς· ἀπείραχτος· ἀγύλαπτος.
Ἀδιαμάσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαμασηθεὶς, ἀμάσητος.
Ἀδιαμέριστος (ὁ, ἡ), = Ἀμέριστος, ἀμείριαστος, ἀκομμάτιαστος.
Ἀδιανόητος (ὁ, ἡ). ἀδιανόβρατος.
Ἀδιανίητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. —ήτως. Ἀκατανίητος, ἀκατόληκτος, ἀνεξήγητος. 2) ἀστόχαστος, ἀπυλόγιστος.
Ἀδιάνυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διανυχθείς.
Ἀδιάνοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βρεχεὶς ἢ μὴ βρεχόμενος (διανύμενος), (ἐπμ.) ἀμάλακτος, σκληρὸς, (ὅθεν: || νῶα) Ἀδιάνοον (τὸ), εἶδ. φυτ., τὸ πελυτρίχιον.
Ἀδιάνυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελειωμένος (διανυόμενος), ἀτελείωτος· ἀκατόρθωτος.
Ἀδιάξιστος (ὁ, ἡ). ἀνεπεξέργαστος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀδιάπαυστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. –παύστως. Ἀδιάκοπος· ἀκατάπαυστος. 2) ὁ μηδέποτε παύων τοῦ πράττειν, ἀνήσυχος, δραστήριος.
Ἀδιάπεπτος (ὁ, ἡ). ἀχώνευτος.
Ἀδιάπλαστος (ὁ, ἡ). ἀσχημάτιστος, ἀδιαμόρφωτος, ἄφθειαστος.
Ἀδιαπνευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Μένω ἀδιάπνευστος, δὲν ἐξατμίζομαι.
Ἀδιαπνευστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀδιάπνευστος (ὁ, ἡ). ἀνεξάτμιστος. 2) μὴ περιπνεόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων 3) μὴ λαμβάνων ἀναπνοήν. 4) (συνεχ.) ἀδιάκοπος.
Ἀδιαπόνητος (ὁ, ἡ). ἀνεπεξέργαστος, ἀκατασκεύαστος· ἀχώνευτος.
Ἀδιαπίρευτος (ὁ, ἡ), =Ἀδιάβατος.
Ἀδιάπτακτος (ὁ, ἡ), =Ἀδιάπτωτος.
Ἀδιαπτωσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀδιάπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. –πτώτως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διαπτωσιν (παραπέσιμον, γάσιμον, λάθος), ἀλάνθαστος· ἀναμάρτητος· ἀμετακίνητος, σταθερός.
Ἀδίαρθρος καὶ
Ἀδιάρθρωτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. –θρώτως. (ἐπὶ ζώων) Ὁ μὴ ἔχων διάρθρωσιν (κλείδωσιν), (ἐπιμ.) ἀδιαμόρφωτος, ἀκατασκεύαστος. 2) (ἐπὶ λίγα καὶ προφορᾶς) ἀσαφὴς, ἀκατανόητος.
Ἀδιάῤῥευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαῤῥέων, ἄθρυπτος.
Ἀδιάῤῥηκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διασχισθεὶς ἢ μὴ διασχιζόμενος, ἀξέσχιστος.
Ἀδιαῤῥοίη (ἡ), Ἰων. Ἡ ἔλλειψις τῆς τῶν ὑγρῶν διαῤῥοῆς, ἔμφραξις.
Ἀδιάρπακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαρπαγείς. »Ὑπὸ τοῦ λύκου—, « Βασ.
Ἀδιασάφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διασαφηθείς, ἀνεξήγητος.
Ἀδιάσειστος (ὁ, ἡ). ἀκλόνητος, ἀκράδαντος.
Ἀδιάσκεπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. –σκέπτως. Ὁ μὴ διασκεπτόμενος, ἀσυλλόγιστος.
Ἀδιάσκευος (ὁ, ἡ). ἀνέτοιμος, ἀσυγύριστος.
Ἀδιασκόπητος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος, ἀδιερεύνητος. »Τόπος—, « Νικ. Χων.
Ἀδιάσκοπος (ὁ, ἡ), =Ἀδιάγνωστος.
Ἀδιάσπαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. –σπάστως. Ὁ μὴ διασπώμενος (ξεχωριζόμενος), ἀδιαχώριστος, ἀξεκόλλητος.
Ἀδιάσταλτος (ὁ, ἡ), =Ἀδιάκριτος, συγκεχυμένος.
Ἀδιαστασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ=
Ἀδιάστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. –πάτως. Ὁ μὴ ἔχων μεταξὺ διάστημα· συνεχὴς, ἀδιάκοπος.
Ἀδιαστικτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. –στίκτως, =Ἀδιάκριτος, Ἀδιαχώριστος, συνεχὴς· ἀνεξέτασος.
Ἀδιάστολος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. –στόλως. Ὁ μὴ διαστελλόμενος (ξεχωριζόμενος), συγκεχυμένος, (ἐπιμ.) ἀσαφὴς.
Ἀδιάστρεπτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. –στρέπτως, ᾗ
Ἀδιάστροφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)—στρόφως. Ὁ μὴ διεστραμμένος (στραβοκαμωμένος), ἴσιος, ὀρθός. » Κανὼν (» Κρίσις)—, « Πλ. Δ. Ἀλ. » Ὀφθαλμὸς—, « ὁ μὴ ἀλλοίθωρος. »Μισθὸς—, « Ἀξ., ὁ ἀνελλειπῶς πληρονομούμενος.
Ἀδιάσχιστος (ὁ, ἡ), =Ἀδιάῤῥηκτος.
Ἀδιασώστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διασωθεὶς (ἀκέραιος), κολεσὸς, ἐλλιπής.
Ἀδιάτακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ βαλλόμενος εἰς) τάξιν, ἀτακτοποίητος.
Ἀδιάτμητος καὶ
Ἀδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακοπεὶς ἢ μὴ διακοπτόμενος, ἀδιαίρετος.
Ἀδιατράνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διατρανούμενος, ἀσαφὴς, ἀναρθρος.
Ἀδιάτρεπτος (ὁ, ἡ). ἀμετακίνητος· ἀμετάβλητος. σταθερός. 2) ἰσχυρογνώμων. 3) αὐθάδης, ἀδιάντροπος.
Ἀδιατρέπτως, ἐπίρ. Ἀμεταβλήτως, σταθερῶς· ἐπιμόνως. 2) ἀναιδῶς.
Ἀδιατρεψία (ἡ). σταθερότης. 2) ἰσχυρογνωμία. 3) αὐθάδεια, ἀδιαντροπία.
Ἀδιατύπωτος (ὁ, ἡ). ἀσχημάτιστος, χωρὶς τύπον (μορφήν).
Ἀδίαυλος (ὁ, ἡ), =Ἀδιέξοδος.
Ἀδιαφθαρσία (ἡ), =Ἀδιαφθορία.
Ἀδιάφθαρτος (ὁ, ἡ), =Ἀδιάφθορος.
Ἀδιαφθορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –
Ἀδιάφθορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. –φθόρως. Ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) διαφθοράν· (κριτὴς) ἀδέκαστος, ἀδωροδόκητος.
Ἀδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀδιάφορος, φρονῶ τὰ πάντα ὅμοια, ἀδιαφορῶ.
Ἀδιαφορητικὸς, ἡ, όν. Ὁ τείνων πρὸς ἀδιαφορίαν.
Ἀδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαφορούμενος, ἀχώνευτος, ἢ ὁ μὴ διαφορῶν (χωνεύων). 2) (σπν.) ἀντὶ Ἀδιάφορος.
Ἀδιαφορία (ἡ) · ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀδιαφορῶντος.
Ἀδιάφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαφορετικὸς, ὅμοιος. 2) ὁ μὴ συντείνων εἰς τίποτε, ἀδιαφόρητος. 3) ὁ μὴ φρονῶν διαφορὰν μεταξὺ τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἔχων ὅλα ὅμοια. 4) ὅποιος ἀδιαφορεῖ, δὲν τὸν μέλλει διὰ τίποτε, ἀδιάφορος.
Ἀδιαφόρως, ἐπίρ. Χωρὶς διαφορὰν, μὲ ἀδιαφορίαν, ὡς πρᾶγμα ἀδιάφορον.
Ἀδιάφρακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.—φράκτως. Ὁ μὴ ἔχων διάφραγμα (χώρισμα, φραγήν), ἀδιαχώριστος, ἄφρακτος.
Ἀδιάφυκτος (ὁ, ἡ), =Ἄφυκτος, ἀναπόφευκτος.
Ἀδιάχυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαχεόμενος (χυνόμενος ἢ λυόμενος). 2) (μτφρ.) ὁ μὴ ἀκατάστατος, σώφρων, συνεσταλμένος, ἐγκρατὴς, σεμνός· αὐστηρῶς συνεπτυγμένος. »Ὁ Δημοσθένης ἀδιάχυτος, « Λογγ.
Ἀδιαχώριστος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. –ίστως. Ὁ μὴ διαχωρισθεὶς ἢ μὴ διαχωριζόμενος, ἀδιαίρετος.
Ἀδιάψευστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.—ψεύστως. Ὁ μὴ ἀπατῶν ἢ μὴ ἀπατώμενος, ἀλάνθαστος.
Ἀδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διδαχθεὶς (μὴ μαθὼν τι ὑπὸ διδασκάλου), ἄπειρος, ἀνίδεος. 2) (πρᾶγμα) τὸ μὴ μανθανόμενον διὰ διδασκαλίας, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ. 3) (θρᾶμα) τὸ μὴ παραστηθὲν εἰς τὸ θέατρον, ἴδε Διδάσκω.
Ἀδιδάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς διδασκαλίας.
Ἀδιεκδίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ὑπερασπίσεως (ἀπολογίας ἐπὶ κριτηρίῳ), ἀδιαυθέντευτος· ἢ ὁ μὴ ἐκδικηθείς.
Ἀδιέκδυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τρόπον ἀποφυγῆς (διεκδύσεως), ἀναπόφευκτος· ἀπροφάσιστος, πρόθυμος.
Ἀδιεκδύτως, ἐπίρ. Ἀναπόφευκτως· ἀπροφασίστως.
Ἀδιεξέλεγκτος (ὁ, ἡ). =Ἀδιεξίτητος.
Ἀδιεξέτασις (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξετασθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος ἐξετάσεως, ἀνεξερεύνητος. (εἰς τὸν Σειρὰχ, ΚΛ', 18) ἀνεκδιήγητος.
Ἀδιεξίτητος (ὁ, ἡ), ξά, ὁ, ἐξειμι], =Ἀδιέξοδος. 2) (μτφρ.) ἀνεξερεύνητος, ἀνεξήγητος, ἀπεριγραπτος.
Ἀδιεξοδευτος καὶ
Ἀδιέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (πέρασμα, ἔβγαλμα).
Ἀδιέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος, ἀκαλλιέργητος. (μτφρ.) ἀνεπεξέργαστος. » Λόγος—, « Πλ.
Ἀδιερεύνητος (ὁ, ἡ), =Ἀνεξερεύνητος.
Ἀδιεκρίνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς ἐξηγηθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, ἀσαφὴς, συγκεχυμένος.
Ἀδιεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διέχειαν, συνεχής.
Ἀδιήγητος (ὁ, ἡ). ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος.
Ἀδιήθητος (ὁ, ἡ). ἀπέραστος ἀπὸ τὸ πανὶ, ἀχράγγιστος, ἀσούρωτος.
Ἀδικαιοδότητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος δικαιοδοσίας. (πόπος) ὅπου δὲν ὑπάρχουν (ἢ δὲν ἰσχύουν πλέον τὰ) δικαστήρια.
Ἀδικαιολόγητος (ὁ, ἡ). δικαιολογίας ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος.
Ἀδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δικασθείς, ἄκριτος.
Ἀδικευσις, εως (ἡ), =Ἀδικοπραγία.
Ἀδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀδικίας, παραβαίνω τὸ δίκαιον (τοὺς νόμους), εἶμαι ἄδικος. 2) φέρομαι ἀδίκως πρός τινα, τὸν βλάπτω, τὸν ὑβρίζω, τὸν ζημιόνω, (ἐν γέν.) κακοποιῶ, ἐπηρεάζω. »Τοὺς ἰχθῦς ἀδικεῖν οὐκ εἴων, « Ξεν. » Τὴν ἀγορὰν ἀδικεῖν, « αὐτ. »Ἤν δὲ ὁ ἔμπορος ἐπιχειρῇ ἀδικεῖν τὸν ἐπιβάτην, « αὐτ. »Ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος ἀδικεῖ νεφρούς καὶ κύστιν, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.
Ἀδίκημα (τὸ). ἄδικος πρᾶξις, ἀδικία, βλάβη, ζημία.
Ἀδίκησις, εως (ἡ), =Ἀδικία.
Ἀδικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀδικῶν.
Ἀδικητικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. –κῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς τὸ ἀδικεῖν.
Ἀδικία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης, κακοπραγία, παρανομία.
Ἀδίκιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδικία.
Ἀδικοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶν ἀποκτήσω δόξαν διὰ τῆς ἀδικίας.
Ἀδικοδοξία (ἡ). ἡ ἀδίκως ἀποκτωμένη δόξα. 2) ἄδικος (παράλογος) ὑπόληψις περί τινος.
Ἀδικομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ἀδίκως· παραβαίνω τοὺς νόμους τῆς μάχης.
Ἀδικομαχία (ἡ). τὰ ἀδίκως (παρὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης) μάχεσθαι (κυρ. ἐν τῇ ὁπλασκίᾳ).
Ἀδικομάχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀδίκως (χωρὶς εὐλόγου αἰτίας ἢ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς ὁπλομαχίας) μαχόμενος. ||. »Ἵππος—, « Ξεν., ὁ δυσπειθής.
Ἀδικομήχανος (ὁ, ἡ), ὁ μηχανώμενος (ἐπινοῶν) ἀδικίας· ὁ ἀδίκων δολίως.
Ἀδικοπήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν βλάβην (πημονὴν) δι' ἀδικίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀδικοπραγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω ἀδικίας, ἀδικῶ
Ἀδικοπραγής ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων ἀδικίας.
Ἀδικοπραγία (ἡ), Ἄδικος πρᾶξις, ἀδικία.
Ἄδικος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ δίκαιον πράττων ἢ γινόμενος, παράνομος. (ἐν γέν.) Ἄνισος, χωρὶς ἀναλογίαν· Ἄμετρος, ὑπερβολικός. » Ἴπος ἄδικος τὰς γνάθους, « Ξεν. ὁ(ἄλλ.) Ἑτερόγναθος.
Ἀδικότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρόπον (χαρακτῆρα, φρόνημα, διαγωγὴν) ἄδικον.
Ἀδικόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄδικον χεῖρα, πράττων ἀδικίας.
Ἀδικοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔγων ἄδικα χρήματα, ὁ πλουτήσας ἐξ ἀδικίας.
Ἀδίκως, ἐπίῤ. Παρὰ τὸ δίκαιον, ἄδικα.
Ἀδινός, ἡ, ὀν, Π. [ἄδην], (κυε.) χορτασικός, (ἐπιμ.) ἄφθονος, πολὺς, ἀλλεπαλλήλως ἐπισωρευμένος· πυκνὸς, ἀθρόος· συχνὸς, ἀδιάκοπος· μέγας, δυνατὸς, ὑπερβολικός. (ἐπὶ φωνῆς) γοερὸς, οἰκτρὸς. » Μελισσάων ἀδινάων, « Ἰλ. Β. » Ἀδινὰ μῆλα, « Ὀδ. Λ. » Ἀδινὸς γόος, « Ἰλ. Ψ. ὃ διαρκὴς· » Ἀδινὸν κἠρ, « Ὀδ. Τ., τὸ κρυψίνουν (=» Πυκιναὶ φρένες). » Ἀδινὸς ὕπνος, « Ἀπλλν., ὁ βαθύς. » Ἀδινὴ ἄτη, « Ἐπτ., ἡ μεγάλη. » Σειρῆνες ἀδιναί, « Ὀδ. Σ., αἱ μεγαλόφωνοι ἢ καλλιϕθόγγοι. ||- (τὸ οὐδ.) » Ἀδινόν, ᾧ » Ἀδινά, ἐπίῤ. ἀντὶ =
Ἀδινῶς, ἐπίῤ. Π. ἀφθόνως· πυκνῶς· συνεχῶς· βαθέως. » Ἀδινὸν κνώσσοντας, « Ἀπλλν. » Ἀδινὰ στοναχίζων, « Ἰλ. Ψ., ἠχητικῶς, μεγαλοφώνως, (ἐπιμ.) οἰκτρῶς, γοερῶς. » Ἀδινὸν μυρμύνη, « Ὅμ.
Ἀδιόδευτος (ὁ, ἡ). ἀδιάβατος, ἀδιαπέραστος.
Ἀδιοίκητος (ὁ, ἡ). ἀδιεύθετος, ἀτακτοποίητος, ἀκυβέρνητος.
Ἄδιον, Δ. ἀντὶ Ἄδιον.
Ἀδίοπτος (ὁ, ἡ). ἀνεπιτήρητος, χωρὶς ἐπιστάτην.
Ἀδιόρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος (διορώμενος).
Ἀδιοργάνιστος καὶ
Ἀδιοργάνωτος (ὁ, ἡ). μὴ διωργανισμένος, ἀκατασκεύαστος, ἀδιαμόρφωτος, ἀσχημάτιστος.
Ἀδιόρθωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ώτως. Ὁ μὴ διορθωθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος διορθώσεως.
Ἀδιοριστία (ἡ), τὸ ἀδιόριστον, (ὡς οὐσ. τοῦ
Ἀδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σύνορα, μὴ χωρισμένος διὰ συνόρων. 2) ὁρισμοῦ ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος.
Ἀδιορίστως, ἐπίῤ. Χωρὶς ὁρισμὸν (προσδιορισμὸν), ἁπλούτως.
Ἀδιπλασίαζος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίῤ.-άζως, (Γρμτ.) Ὁ διπλασιασμοῦ ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος.
Ἀδίπλαστος καὶ Ἀδίπλωτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιπλασίαστος.
Ἀδίστακτος (ὁ ἡ). ἀναμφίβολος, βέβαιος.
Ἀδιστάκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς διαταγμοῦ, ἀναμφιβόλως.
Ἀδιύλιστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιύθητος.
Ἀδιύπνιστος (ὁ, ἡ). ἀξύπνητος. » Δίκη—, « Νικ. Χων.
Ἀδίχαστος (ὁ, ἡ), = -τῳ-
Ἀδιχοτόμητος (ὁ, ἡ) . ὁ μὴ διχοτομηθεὶς ἢ μὴ διχοτομούμενος.
Ἀδιψέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν ἔχω δίψαν.
Ἄδιψος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος πάσχων ἀπὸ δίψαν. 2) ὁ μὴ πρόξενῶν ἢ καταπαύων (σβύνων) τὴν δίψαν, δροσιστικός· (ὕδωρ· ||. οὐσ.) Ἄδιψον, φυτ. εἶδ. μολόχας.
Ἀδίψιος, ἐπίῤ. Χωρὶς δίψαν.
Ἀδίωκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει τις νὰ διώξῃ.
Ἀδμής-ῆτος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἄδμητις, ιδος (ἡ) καὶ
Ἄδμητος, ου (ὁ, ἡ), Π. Ἀδάμαστος.
Ἀδμο(μω)λία-ω, Μ. ἤσω, Π. [ἅσμος=ἀτμὸς, ὀλέω]. ἀγνοῶ, ἀπορῶ, σιωπῶ.
Ἀδμο(μω)λὴ καὶ
Ἀδμολία (ἡ). ἄγνοια, ἀπορία· ἡσυχία· ἀκηδία, ὀλιγωρία.
Ἄδμως, ωνος καὶ ως (ὁ). εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος (συακίου).
Ἄδξθεν, ἐπίῤ. Π. Ἐξ ἕδρου.
Ἄδο-μι, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀνδάνω.
Ἀδόκητος (ὁ, ἡ). (πθ.) ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ προσδοκῶν (ἐλπίζων, προσμένων). ||. » Ἐξ (« Ἀπὸ) τοῦ ὁδοκήτου, ἐπίῤ.=τῳ-
Ἀδοκήτως, ἐπίῤ. Ἀνελπίστως, ἀπροσδοκήτως.
Ἀδοκίμαζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοκιμασθεὶς (ἐξετασθείς), ἀνεξέταστος.
Ἀδοκιμάστως, ἐπίῤ. Ἀβασανίστως, ἀνεξετάστως.
Ἄδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὴν δοκιμὴν (ἐξέτασιν) μὴ ἐγκριθείς· κίβδηλος, νόθος· (ἐπιμ. 2) ἀπερίμμένος, ἄχρηστος, ἀνάρμοστος, ἀνάξιος.
Ἄδοκος (ὁ, ἡ), Π. =Ἀδόκητος.
Ἀδολεσχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πελυλογῶ, ματαιολογῶ φλυαρῶ. 2) (Γρφ.) μελετῶ· διασκεδάζω, [ἐκ τοῦ
Ἀδολέσχημα (τὸ) . ἀντικείμενον ἀδολεσχίας.
Ἀδολέσχης, ου (ὁ), =Ἀδόλεσχος.
Ἀδολεσχία (ἡ). φλυαρία, ἡ μέχρις ἀηδίας πολυλογία . 2) ἡ ἀγχίνους μὲν ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ λεπτολογία, κενοσπουδία. 3) (Γρφ) συνεχὴς μελέτη.
Ἀδολεσχικὸς, ὴ, όν, καὶ ἐπίῤ.-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων τάσιν πρὸς) τὴν ἀδολεσχίαν.
Ἀδόλεσχος, ο (ὁ, ἡ), [ἄδω ἢ ἄδην, λίσγη]. πολύλογος, φλύαρος. 2) ὁ ἐξετάζων σοφιστικῶς καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας.
Ἀδολέσχως, ἐπίῤ. Μετ' ἀδολεσχίας.
Ἀδολίευτος (ὁ, ἡ) , καὶ ἐπίῤ.-εύτως. Ὁ χωρὶς δολιότητος.
Ἄδολος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς δόλου (πονηρίας, ἀπάτης), ἁπλοῦς, εἰλικρινής. 2) ὁ μὴ δολωμένος (νοθευμένος).
Ἀδόλωτος (ὁ, ἡ), =Ἄδολος (2).
Ἀδόλως, ἐπίῤ. Χωρὶς δόλον, εἰλικρινῶς.
Ἄδον, ἀόρ. β'. τῆς ὀρχ. τοῦ Ἀνδάνω.
Ἄδον, Δ. ἀντὶ Ἴδον, παρτ. τοῦ Ἄδω.
Ἀδονὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠδονή.
Ἀδόνες, Δ. ἀντὶ Ἀηδόνες.
Ἀδανευτος(δονητος), « (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δονούμενος, ἀκλόνητος.
Ἀδονὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀηδονίς.
Ἀδόξαστος (ὁ, ἡ).=Ἀδόκητος. 2) (φλοφ.) ὁ μὴ παραδεχόμενος δόξας (ἰδέας, συμπεράσματα, πιθανότητας), (ἐπὶ πραγμ.) τὸ μὴ δοξαστὸν (κατὰ συμπεράσμὸν ἢ φαντασίαν) ἀλλ' ὑπάρχον τῷ ὄντι, βέβαιον.
Ἀδοξάστως, ἐπίῤ. Χωρὶς δόξης (δόγματος, ἰδέας).
Ἀδοξέω-ῶ, Μ. ἤσω. (πθ.) Δὲν ἔχω (ἢ Ἔχω κακὴν) δόξαν (φήμην, ὑπόληψιν), εἶμαι (ἢ θεωροῦμαι ὡς) οὐτιδανός (ἄτιμος, καταφρονεμένος). » Οἱ μὴ εἰδότες ἃ ποιοῦσιν, ἀδοξοῦσι, ἢ καταγέλαστοι γίνονται, « Ξεν. 2) (Ἐνεργ.) νομίζω τι ἄτιμον, περιφρονῶ. » Οὐκ ἀδοξοῦσί μοι θεσπιεῖς μέγαν κεῖσθαι θεῶν, « Ἀλκίφρ., δὲν τὸ ἔχουν δι' ἄτιμόν των. (καὶ πθ.) » Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πολεων, « Ξεν.
Ἀδοξία (ἡ) κακὴ ὑπόληψις, ἀτιμία, δυσφημία· ἐντροπή.
Ἀδοξοποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰκειοποιούμενος (παραδεχόμενος, ἀκολουθῶν) τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ἐλεύθερος εἰς τὴν γνώμην του.
Ἄδοξος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος δόξης (φήμης, ὑπολήψεως), ἀσήμαντος, ἄτιμος, δυσφημισμένος. 2) ὁ μὴ ἀκολουθῶν (συμφωνῶν μὲ) τὴν κοινὴν γνώμην, παράδοξος. 3) = Ἀδόκητος.
Ἀδόξως, ἐπίῤ. Χωρὶς ὑπόληψιν, ἀτίμως.
Ἀδόρητος καὶ
Ἄδορος (ὁ, ἡ) , = Ἄδορτος. 2) (οὐσ.) = Ἄσκος.
Ἄδορπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδειπνος.
Ἀδορύλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰχμαλωτισθεὶς ἢ μὴ αἰχμαλωτιζόμενος. (ἐπιμ. 2) ἀνάλωτος, ἀκαταμάχητος.
Ἀδορυφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων δορυφόρους.
Ἄδος, ους (τὸ). Π. [ἅδην], κόρος, πλησμονὴ.(ἐπιμ.) ἀηδία, βάρος, ἀποκαμωμός.
Ἄδος, ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἅδης.
Ἄδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοθεὶς (χαρισθείς). 2) ὁ μὴ λαβὼν δωρεὰν (προῖκα κτλ.).
Ἀδούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποφέρων δουλείαν (μὴ γενόμενος ποτὲ δοῦλος). 2) (σκλάδος) δουλεύων ἀνέμη πάν πρῶτόν του αὐθέντην, μὴ πωληθεὶς εἰς ἄλλαν.
Ἀδουλία (ἡ). τὸ μὴ ἔχειν δούλους (σκλάδους).
Ἄδουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων δούλους.
Ἀδούλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενός ποτε δοῦλος (σκλάδος). 2) ὁ μὴ στέργων νὰ ὑποδουλωθῇ, ἐλεύθερος.
Ἀδούπητος καὶ
Ἄδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κάμνων κρότον (δοῦπον), ἥσυχος.
Ἀδοραίτης, ου (ὁ), ῥδε Ἀϊδοφοίτης.
Ἀδρακὴς, έος (ὁ, ἡ),= Ἀδερκὴς.
Ἀδρᾶνεια (ἡ). ἡ περὶ τὸ πράττειν (δρᾶν, δραίνειν) ἀδυναμία, ἀπραξία· ἀκηδία.
Ἀδράνεος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀδρανὴς.
Ἀδρανέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ πράξω, εἶμαι=
Ἀδρανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος πράττειν (δρᾶν), ἀδύνατος, ἀνενέργητος· ἀργός, ἀκηδὴς. 2) ὁ ἀδυνατίζων, προλεγόντων ἀδυναμίαν. » Δίωτα —, « Ἰλ.
Ἀδρανία (ἡ). Π. ἀντὶ Ἀδράνεια.
Ἀδρανῶς, ἐπίῤ Μὲ ἀδυναμίαν.
Ἀδράστεια (ἡ)· ἡ θεὰ Νέμεσις, ἡ θεία πρόνοια (ἡ θεία δίκη) τῶν παλαιῶν, « Ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναπόδραστος αἰτία οὖσα κατὰ φύσιν» (λέγει ὁ Ἀριστ.).
Ἀδραστος (ὁ, ἡ), [ἄ, διδράσκω]. ὁ μὴ ἔρα-πετεύων. «Ἀνδράποδον φιλοδέσποτον ᾗ —». « Ἥρ. 2) ἀναπόφευκτος.
Ἄδραστος, Π. καὶ
Ἄδρατος (ὁ, ἡ), [ἄ, δράω]. ὁ μὴ ἐγνέμενος (κατασκευασθείς, τελειωθείς), ἀτελειοποίητος. 2) ἀδύνατος νὰ γένῃ.
Ἀδράφαξις, ιος (ἡ), Ζ. Ἁδράφαξις.
Ἀδράχνη (ἡ), Ζ. Ἀνδράχνη.
Ἀδρέπανος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος δρέπανον. 2) = Ἄδρεπτος.
Ἀδρεπήβολος (ὁ, ἡ), = Μεγαλεπήβολος, (ἐπὶ ῥτρ.) τολμηρὸς καὶ μεγαλοπράγμων περὶ τὴν ἔκφρασιν ἢ ἔννοιαν.
Ἄδρεπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς κτλ.) ἄκοπος, ἀτρύγητος.
Ἀδρέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἀδρύω, (ὅθεν Ἄδρησις, εως (ἡ), = Ἄδρυνσις.
Ἀδρηστεία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδράστεια.
Ἀδρήστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄδραστος.
Ἀδροβατικός, ἡ, όν, = Ξηροβατικὸς καὶ ἐναντ. τῷ Ὑγροβατικός.
Ἀδρόβλωτος (ὁ ἡ). (κυρ. γῆ, ἀγρὸς) ὁ ἔχων ἄδρους (χονδρούς, μεγάλους) βώλους, (ἐπ.) παχύς, καρποφόρος. (ὁ Δσκρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. καὶ ἐπὶ αἵματος, γάλακτος κτλ.).
Ἀδροδάκτυλος (ὁ, ἡ). μεγαλοδάκτυλος, χονδροδάκτυλος.
Ἀδρόκερως, ω (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀδρὰ (μεγάλα) κέρατα.
Ἀδροκέφαλος (ὁ, ἡ). μεγαλοκέφαλος.
Ἀδρομερής, ἐος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ μέρια χονδρὰ καὶ δυνατά, (ἐναντ. τῷ Λεπτομερής). « Ὁ γλυκὺς οἶνος ἀδρομερέστερος τοῦ ἀτόφοντος, « Δοκρ. » Κρίμνα, τὰ ἀδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων, « Γλωσ.
Ἀδρόμερως, ἐπίρ. Εἰς χονδρὰ μέρη (τμήματα).
Ἀδρόμισθος (ὁ, ἡ), ὁ ζητῶν ἢ λαμβάνων ἀδρὸν μισθὸν (χονδρὴν πληρωμήν).
Ἀδρόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀδρούς πόρους.
Ἀδρὸς [ἄδω, ἄδην], ά, όν. Χονδρός, παχύς, θρεμμένος· μεστωμένος, ὥριμος· ἀκμαῖος· μεγάλος· πυκνός· ἱερός, δυνατός, εὔρωστος κτλ.
Ἀδροσία (ἡ). Ἔλλειψις δρόσου.
Ἀδροσύνη (ἡ). Π. = Ἀδρότης.
Ἀδροσφαιρος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς ἀδρὰς σφαῖρας (χονδροὺς θρόμβους).
Ἀδροτέρως, ἐπίρ. Σφαδρότερον, ἀφθονώτερον κτλ.
Ἀδρότης (ἡ). ἡ ἀκμή, τὸ τέλειον ὡρίμασμα (μέστωμα, κυρ. τῶν ἀστραγάλων). 2) χόνδρος, πάχος, μέγεθος. 3) πυκνότης, στερρότης, δύναμις.
Ἀδρόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι ἀδρὸν (ἢ πθ. ἡ μσ.) γίνομαι ἀδρός, μεστόνω, ὡριμάζω· δυναμόνω, μεγαλόνω, κτλ.
Ἀδρυάς, άδος (ἡ), = Ἁμαδρυάς.
Ἄδρυνσις, εως (ἡ). ὡρίμασμα, μεγάλωμα, μέστωμα κτλ.
Ἀδρυντικός, ἡ, όν. Ἀδρύνσεως ποιητικός.
Ἀδρύνω, Μ. υνῶ, = Ἀδρύω.
Ἄδρυον (τὸ), = Ἀκρόδρυον.
Ἄδρυπτος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ ξυσθείς (δρυφθείς) διὰ τῶν ὀνύχων, ἀτσιγγράνιστος. (συνεκδ.) ἄνλαυρος, ἀμορολόγητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ξέων (τσιγγρανίζων κτλ.).
Ἄδρυς, υος (ὁ, ἡ), = Ἀδενόδρυς.
Ἀδρύφα(φρα)κτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων δρύφακτα (κάγκελλα) καὶ (συνεκδ.) δικαστήρια, ἄφρακτος.
Ἀδῦ, ἴδε Ἀδύς.
Ἀδυγλωσσος, Ἀδυεπὴς κτλ. ἴδε Ἠδυγλωσσος κτλ.
Ἀδυναμέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἀδυνατέω.
Ἀδυναμία(ἡ), ἔλλειψις δυνάμεως, ἀτονία.
Ἀδύναμος(ὁ, ἡ), = Ἀδύνατος.
Ἀδυναστία (ἡ), Ἰων. ἀδυναμία.
Ἀδυνάστευτος(ὁ, ἡ). ὁ μὴ διοικούμενος ὑπὸ δυνάζη, ἀβασίλευτος, ἀτυράννητος.
Ἀδυνατέω-ῶ. Μ. ἤσω. Δὲν δύναμαι, δὲν ἠμπορῶ, δὲν ἔχω δύναμιν (ἐξουσίαν), εἶμαι ἀδύνατος. 2) (τριτοπρσ.) εἶναι ἀδύνατον (ἀκατόρθωτον), δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. » Οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα, « Γρῳ.
Ἀδυνατία (ἡ), = Ἀδυναμία· τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ γένῃ τι.
Ἀδύνατος (ὁ, ἡ). (μὲ ἀπαρ. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τι. » Φέρειν (» Λέγειν, » Σιγᾶν κτλ.)—, « Λξ. 2) (χ. πτωτ.) ὁ μὴ ἔχων δύναμιν, ἀνίσχνος, (ἐπίρρτ.) ὁ ἀνεπιτήδειος πλέον εἰς πόλεμον, ἀπόμαχος. » Οὐκ οἶσθα ὅτι οἱ ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους καταδουλωσάμενοι καρποῦνται; « Ξεν. 3) (πθ. ᾗ οὐδ.) Ἀδύνατον, ὅ,τι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γένῃ, ἀκατόρθωτον. » Καλῶς διοικεῖσθαι ἡ Ἰταλία ἀδύνατος, « Δ. Κάσσ. » Ἀδύνατον (καὶ πλθ. » Ἀδύνατα) τοσούτους τρέφειν, « Ξεν.
Ἀδυνάτως, ἐπίρ. (κυρ. εἰς τὴν φρσ.) «Ἀδυνάτως ἔχω,» δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ, εἶμαι ἄβρωστος ἢ ἀδύνατος.
Ἄδυς, εῖα, ύ, Δ. ἀντὶ Ἡδύς.
Ἀδύπνοος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἡδύπνοος.
Ἀδυσώπητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. = πῆτως. Ὁ μὴ δυσωπούμενος (ἐντρεπόμενος), ἀδιάντροπος. 2) ἀνεξιλέωτος, ἀμετάπειστος.
Ἄδυτος (ὁ ἡ). (κυρ. τόπος εἰς ναὸν) ὅπου δὲν εἶνε συγχωρημένον νὰ ἔμβῃ (εἰσδύσῃ) τις, ἄβατος, ἱερός. 2) (ἀστὴρ) ὁ μὴ δύων (βασιλεύων).
Ἀδύτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ δύῃ ποτέ.
Ἀδῶ [ἄσῃ], Π. = Χορτάζω. Ζ. Ἀδέω καὶ Ἄω (συγγενὲς τούτου, ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, εἶνε καὶ τὸ
Ἄδω, εὐφραίνω, (Ἰων. Ἄδω, καὶ, μετὰ τοῦ Γ, Γήθω κτλ.), Ζ. Ἀνδάνω.
Ἄδω [κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἰων. Ἀείδω. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἄω, Ἀημι], Μ. ᾄσω ἢ (μᾶλλ. Ἀττ.) ᾄσομαι (ἀόρ. Ἔσα πρκ. Ἄκα ᾗ πθ. Ἄσμαι, ἀόρ. πθ. Ἤσθην ᾗ τὸ θετ. Ἀοίδα). Ψάλλω, τραγουδῶ, (ἐπὶ πτην.) κελαδῶ, λαλῶ, (συνεκδ.) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω (κυρ. δι' ᾀσμάτων). ||. (τριτοπρσ.) «Ἄδεται, λέγεται, φημίζεται. Ἀδώμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτισθείς· ὁ μὴ χρησιμεύσας εἰς κτίσιμον.
Ἀδών, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀηδών.
Ἀδῶν, ωνος (ὁ), = Ἀδωνις.
Ἀδωναία (ἡ). (ἐπίθετ.) ἡ Ἀφροδίτη. ἴδε Ἀδωνις.
Ἀδώνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος.
Ἀδωνιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ Ἀδώνια.
Ἀδωνιάς, άδος (ἡ), = Ἀδωναία.
Ἀδωνιασμὸς(ὁ).τὸ ἑόρτασμα τῶν Ἀδωνίων.
Ἀδωνίδιον (τὸ). ᾄσμα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος.
Ἀδώνιον (τὸ). τὸ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις ἐκφερόμενον ἄγαλμα τοῦ Ἀδωνίδος.
Ἀδωνις [Ἑβρ.], ιδος (ὁ). θεὸς τῆς Συρίας, ἐρώμενος τῆς Ἀφροδίτης. 2) ἰχθὺς τις ἄγνωστος, ὁ ἄλλ. Ἐξώκοιτος ᾗ Κεφαλός.
Ἀδώρητος (ὁ, ἡ), = Ἄδωρος.
Ἀδωρί, ἐπίρ. = Ἀδώρως.
Ἀδωρία (ἡ), = Ἀδωροδοκία.
Ἀδωροδόκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δωροδοκούμενος, ἀδέκαστος.
Ἀδωροδοκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς δωροδοκίας, ἀδεκάστως.
Ἀδωροδοκία (ἡ). τὸ μὴ δωροδοκεῖσθαι.
Ἀδωροδόκος καὶ
Ἀδωρολήπτης (ὁ, ἡ), = Ἀδωροδόκητος.
Ἄδωρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων ἢ ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα. » Χρημάτων διὰ παντὸς ἀδωρότατος γινόμενος, « Θκ.||. » Ἔγθυρῶν ἄδωρα δῶρα, « Σοφ., ὀλέθρια δηλ. (φρσ. ὁμοία τῷ » Βίος ἄβιωτος κτλ.).
Ἀδώρως, ἐπίρ. Χωρὶς δωρεάν.
Ἀδώτης, ου (ὁ), Π. ὁ μὴ δίδων.
Ἀε, Δ. ἀντὶ Ἀεί.
Ἄεδνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ λαβὼν προῖκα (Ζ. Ἔδνα). 2) ἀνύπανδρος.
Ἀέδνωτος (ὁ, ἡ), = Ἄεδνος, ἴδε καὶ Ἀλφεσίβοιος.
Ἄεθλευμα (τὸ), = Ἄθλος, ἀγώνισμα. (Νικ. Χων.).
Ἀεθλευ(θλη)τήρ, ῆρος καὶ
Ἀεθλευ(θλη)τής, οῦ, ᾗ, = Ἀθλευτὴς ᾗ.
Ἀεθλεύω, Μ. εὐσω. Π. καὶ
Ἀεθλέω, Μ. ἤσω, Ἰων. = Ἀθλέω.
Ἀέθλιος, ος ᾗ η, ον, Ἰων. Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ διδόμενος ὡς ἄθλον (ἄ-θλον). » Ἵππος ἀεθλίη, « Θγν. » Κύπρις ἀέθλιον ἥρπασε μῆλον, « Ἐπγρ., (ἀθ. ||. οὐσ.) Ἀέθλιον (τὸ), = Ἄθλον.
Ἀεθλοθέτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθλοθέτης.
Ἄεθλον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἄθλον.
Ἀεθλονικία (ἡ), Π. ἡ ἐπ' ἄθλῳ νίκη.
Ἀεθλος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἄθλος.
Ἀεθλοσύνη (ἡ), Π. ἄθλος, ἄθλησις.
Ἀεθλοφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀθλοφόρος.
Ἀεί ἢ Ἀεὶ (ᾗ Ἰων. Ἀεί, ᾗ Δ. Ἀέ, Ἀές, Ἀείς, ᾗ Αἰόλ. Ἀΐ, ᾗ Π. κατ' ἄλλον ἐπεκτροπῆς), ἐπίρ. χρόν. Πάντοτε, ἀπαυτάπασιν. « Καὶ τότε ᾗ νῦν ᾗ ἀεί Δημ. »Τὸν ἀεὶ χρόνον, « Ξεν. « Διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου, « αὐτ. » Ἀεὶ ᾗ μᾶλλον, « Πλουτ. » Ἀεί ποτε, « Λξ. » Ἀεὶ ἀεί, « Δκ. 2) = Ἑκάστοτε, κατὰ καιρόν. »Τῷ ἀεὶ βασιλεύοντι Περσῶν, « αὐτ. (τὸ μέχρι τινὸς, πλήν) διαρκῶς, συνεχῶς, ἀδιακόπως. »Καθιέμεν ᾗ πινέμενες ἀεί, « Ὑδ. Φ. « Δεῦρ' ἀεὶ τυχὴν οἱ μέμφομαι, « Εὐρ. 4) τὸ τόσον ᾗ βαθμηδόν. » Αἱ ἀεὶ πλησιέμεναι νῆες, « Θκ. (τὸ Γαλλ.) à mesure que, à fur et à mesure que. ||. (Σημ. ὅτι πολλὰ τῶν ἐκ τοῦ Ἀεὶ συνθέτων παραλείπονται ἐνταῦθα, εἴτε διότι εὔκολον νὰ ἐρμηνευθῶσιν ἐκ τῶν ἀπλῶν εἴτε διότι ἄδηλον ἂν δὲν ἐγράφησαν ἀπ' ἀρχῆς διῃρημένα εἰς δύω λέξ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀειβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω πάντοτε καὶ ἀδιακόπως.
Ἀειβλαστής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε βλαστάνων.
Ἀειβλάστησις, εως (ἡ). τὸ πάντοτε βλαστάνειν.
Ἀείβλαγος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ἀειβλαχής.
Ἀείβολος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε βαλλόμενος (βιπτόμενος ἢ κτυπούμενος).
Ἀειβρυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ἀναβρύων ἢ βρυάζων.
Ἀείβρυτος (ὁ, ἡ), = Ἀειβρυής.
Ἀειγενεσία (ἡ). τὸ ἀεὶ γεννᾷν ἢ γεννᾶσθαι, ἡ ἀΐδιος γονιμότης.
Ἀειγενέτης (γνήτης), ου (ὁ), Π. καὶ
Ἀειγενής (γνής), ές (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀείγνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀδιακόπως γινόμενος ἢ γεννώμενος, ὁ πάντοτε ὑπάρχων, αἰώνιος, ἀθάνατος.
Ἀείδακρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ δακρύων (λυπημένος).
Ἀειδέλιος καὶ Ἀείδελος (ὁ, ἡ), = Ἀειδής, Ἀΐδηλος, Ἀΐδιος.
Ἀείδεν, Π. ἀντὶ Ἤειδεν ἢ Ἄδδε, παρτ. τοῦ Ἄδω.
Ἀείδεν, Δ. ἀντὶ Ἀείδειν ἢ Ἄδδειν.
Ἀειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων εἶδος (μορφήν, ὄψιν κτλ), (ἐπιτ.) = Ἀφανής, ἀόρατος· (ὕθεν μτφρ.) ἀσαφής, ἀγνώριστος, ἄδηλος. « Μωσῆς, ὁ τῆς ἀειδοῦς φύσεως θεατής, « Φιλ. « Καὶ τό γε ὄνομα ὁ Ἅιδης πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀειδοῦς ἐπωνομάσθαι, « Πλάτ. 2) ἄμορφος, ἀσχημάτιστος, ἀσώματος. « Εἶδος ἐξ ἀειδοῦς ἀπεργαζόμενος ἐποίει, « Εὐσ. « Τῶν ἰδεῶν αἱ μὲν ὥσπερ ἀειδεῖς καὶ ὑδαρεῖς .. αἱ δ' ἔχουσαί τινας ἰδέας, « Θφρ. 3) δυσειδής, ἄσχημος· ἀποτρόπαιος. « Νεανίσκου οὐκ ἀειδοῦς, « Διόδ.
Ἀειδία (ἡ), = Ἀμορφία.
Ἀειδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀδιακόπως περὶ ἑαυτὸν στρεφόμενος (δινούμενος). « Τροχὸς (« Ἄτρακτος)—, « Πίνδ., Ἐπγρ.
Ἀείδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀΐδιος.
Ἀειδιότης (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϊδιότης.
Ἀειδουλία (ἡ). ἡ παντοτεινὴ σκλαβιά.
Ἀείδουλος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε σκλάβος.
Ἀείδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀεικίνητος.
Ἀείδω, Μ. ἀείσω, Π. ἀντὶ Ἄδω.
Ἀειδῶς, ἐπίρ. Ἀπείρως, ἀνεπιστημόνως, (Θφρ.).
Ἀειεστώ, οῦς (ἡ). [ἐκεῖ, εἶμι ἢ ἵζαμαι], ἡ παντοτεινὴ ὕπαρξις, αἰωνιότης. (παρβλ. Ἐὼν-τώ).
Ἀειζωΐα (ἡ). τὸ αἰώνιος ζῆν, ἀθανασία, [ἐκ τοῦ
Ἀείζωος ἢ Ἀττ. Ἀείζως (ὁ, ἡ), ὁ ἀεὶ ζῶν, ἀθάνατος, ἀΐδιος, (ὕθεν ||. εὐσ.) Ἀείζωον (τὸ), εἶδ. φυτ. ἀειθαλοῦς, τὸ ἄλλ. Ἀμάραντον.
Ἀείζωτος, Π. καὶ Ἀείζωος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ζωαμίνος, (ἐπιτ.) πάντοτε ἕτοιμος.
Ἀειζώων, ουσα, ον, Π. = Ἀείζωος.
Ἀειθαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάντοτε θάλλω, εἶμαι.
Ἀειθαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε θάλλων (πράσινος, χλωρός, [μτφρ.] ἀκμαῖος).
Ἀειθανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ θνήσκων, (ἐπίθ. τῶν Δειλῶν).
Ἀειθερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε θερμὸς ἢ θερμαίνων.
Ἀείθουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ὁρμητικὸς (θοῦρος) ἢ ἕτοιμος εἰς μάχην. « Ἀλεκτρυών—, « Ὀππ.
Ἀείκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε καρποφορῶν.
Ἀεικείη ἢ Ἀεικίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰκία.
Ἀεικέλιος (ἢ κρσ. Αἰκέλιος), α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἀεικής.
Ἀεικελίως, Π. καὶ
Ἀεικέως, Ἰων. ἀντὶ Ἀεικῶς.
Ἀεικής, ές (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ πρέπον (εἰκὸς) γινόμενος ἢ πράττων· ἀνάρμοστος, ἀπρεπής· ὑβριστικός, ἀτιμαστικός· ἀχρεῖος, τυπιδανὸς, ἄτιμος, ἀξιοκαταφρόνητος.
Ἀεικίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰκία.
Ἀεικίζω, Μ. ἴσω, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Αἰκίζω.
Ἀεικινησία (ἡ). τὸ πάντοτε κινεῖσθαι, ἡ ἀδιάκοπος κίνησις, [ἐκ τοῦ
Ἀεικίνητος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -νήτως. Ὁ πάντοτε κινούμενος.
Ἀεικισμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Αἰκισμός.
Ἀείκλονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε κλονούμενος.
Ἀεικωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ κωμάζων (ξεφαντόνων).
Ἀεικῶς (ἢ κρσ. Αἰκῶς), ἐπίρ. Ἀπρεπῶς, ἀναρμόστως· ἀτίμως, περιφρονητικῶς.
Ἀείλαλος (ὁ, ἡ) ὁ ἀδιακόπως λαλῶν.
Ἀειλαμπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάντ. λάμπων.
Ἀειλιβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε λειβόμενος (σταλάζων, ἀναβρύων), ἀένναος.
Ἀείλιγνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ ἐπιθυμῶν (λίχνος πρός) τι.
Ἀειλογέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδόκ.). Λέγω (Ὁμιλῶ) ἀκαταπαύστως.
Ἀειλογία (ἡ). ἡ ἀκατάπαυστος ὁμιλία. ||. (Νμ.) « Ἀειλογίαν παρέχειν, « Δμ., τὸ νὰ ζνέ τις ἕτοιμος πάντοτε εἰς τὸ νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεών του.
Ἀείλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁμὴ ἐκτεθερμένος εἰς τὴν εἴλην (θερμότητα τοῦ ἡλίου, κὸν ὁπ. δὲν βλέπει ποτὲ ὁ ἥλιος.
Ἀειμακάριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀϊδίων μακαρισμῶν ἄξιος.
Ἀείμαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε μωρὸς (μάργος) ἢ λαίμαργος.
Ἀείμεναι, ἀντὶ Ἄναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.
Ἀειμνημόνευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως, = Ἀείμνηστος.
Ἀειμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ἐνθυμούμενος, ὁ μηδέποτε λησμονῶν.
Ἀείμνηστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μνήστως. Ὁ πάντοτε μνημονευόμενος, μὴ λησμονούμενος ποτέ. 2) ὁ ἄξιος τοῦ νὰ μνημονεύηται (ἀναφέρηται ἢ ἐπιτ. ἐπαινῆται) πάντοτε. 3) = Ἀειμνήμων. « Ἀείμνηστον ἔχων πόθον, « Ἐπιγρ.
Ἀείναος ἢ (κρσ.) Ἀείνας, αντος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀένναος.
Ἀειναῦται (οἱ). δικαστήριόν τι παρὰ Μιλησίοις, συνεδριάζον ἐντὸς πλοίου.
Ἀεινάων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Ἀένναος.
Ἀεινάως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀενάως.
Ἀεινεφὴς, (δος (ἡ). πάθος τῆς ὁράσεως, ὅταν φαίνεται ἀδιακόπως ὡς νέφος τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.
Ἀείνηχτος, ος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε νηχόμενος.
Ἀείνως, ως (ὁ), Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἀένναος.
Ἀειπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). αἰωνίως μόνιμος, ἀΐδιος, (Νικ. Χων.)
Ἀειπάθεια (ἡ), τὸ πάντ. πάσχειν, [ἐκ τοῦ
Ἀειπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάντ. πάσχων.
Ἀείπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε παῖς. ||. (κυρ. θηλ.) = Ἀειπάρθενος.
Ἀειπαλὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε πάλλων (κτυπῶν καθὼς ἡ καρδία), ἀεικίνητος, ἀνήσυχος.
Ἀειπαρθενία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀειπάρθενος (ἡ). ἡ πάντ. παρθένος.
Ἀειπλανὴς, ές καὶ
Ἀεπλάνητος καὶ
Ἀείπλανος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε πλανώμενος (περιφερόμενος, κινούμενος, ἢ ἀφάλλων).
Ἀειρέθερος καὶ
Ἀείρρους-ους καὶ
Ἀείρρυτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πάντοτε ῥέων (τρέχων), ἀένναος.
Ἀείρω, Μ. ἀερῶ καὶ ἀέρσω (πρτ. Ἤ[ἠ Ἄ]ειρον, ἀόρ. ά. Ἤ[ἠ Ἄ]ειρα καὶ Ἄειρα [ἐθ. ὑποτ. Ἀέρσῃ], ἀόρ. β'. Ἤ[ἠ Ἄ]εφον, πθ. πρκ. Ἦερμαι, ὑπερσ. Ἄερτο, ἀόρ. Ἠέρθην), Π. Ἰων. ἀντὶ Αἴρω.
Ἄεις, εῖσα, έν, ἀνύπαρχ. μτχ. τοῦ Ἄημι.
Ἀεισάμην, μπ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείδω.
Ἀεισίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ (αἰωνίως) σεβαστός.
Ἀεισθενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάντ. δυνατὸς (σθένων).
Ἄεισι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἄεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρ. τοῦ Ἄημι.
Ἀείσιτος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων σύνταξιν (σιτηρέσιον) διὰ βίου, (ἰδίως δὲ) ὁ ἐν τῷ Πρυτανείῳ τῶν Ἀθ. τρεφόμενος.
Ἀείσκωψ, ωπος (ὁ, ἡ). εἶδος ὄρνιθος ἐκ τοῦ γέν. τῶν Σκώπων, (τῶν ὁποίων, κατὰ τὸν Ἀριστ. « διαφέρουσι τῷ πάχει, παραπλήσιοι ὄντες τὴν ἰδέαν τῇ τρυγόνι τε καὶ φάττῃ. « Κέκληνται δὲ ἐκ τοῦ ἀεὶ πᾶσαν ὥραν εἶναι).
Ἄεισμα (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἆσμα.
Ἀείσσος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε σώζων.
Ἀειστένακτος (ὁ, ἡ). αἰωνίων στεναγμῶν ἄξιος.
Ἀειστρεφὴς, ἐος καὶ Ἀείστροφος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε στρεφόμενος (περιστρεφόμενος), ἀεικίνητος.
Ἀείτας, Βοιωτ. ὁ ἀετός.
Ἀείτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ τρεπόμενος, ἄστατος.
Ἀείυπνος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε κοιμώμενος.
Ἀειφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φαινόμενος ἢ φέγγων.
Ἀείφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. φημί], ὁ πάντοτε περίφημος.
Ἀειφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀείφατος.
Ἀειφλεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φλέγων (καίων) ἢ φλεγόμενος.
Ἀείφορος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε καρποφορῶν.
Ἀειφρούρητος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἀείφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φρουρούμενος καὶ 2) (ποιητ.) φρουρῶν. (συνκδχ.) ἀειθαλὴς, ἀΐδιος.
Ἀείφυγία (ἡ). παντοτεινὴ (διὰ βίου) ἐξορία.
Ἀείφύλακτος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ἐξήγησις τοῦ Δείφρουρος.
Ἀειφυλλία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀείφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ διατηρῶν τὰ φύλλα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάντοτε φύλλα. » Τῶν ἀειθαλῶν τὰ μὲν φυλλοβόλα, τὰ δὲ ἀείφυλλα. Ἡ μὲν γὰρ ἐλαία καὶ ἡ πίτυς φυλλοβολεῖ, εἰ καὶ λεληθότως· ὁ δὲ φοῖνιξ ἀείφυλλον, τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἐκ τῆς πρώτης βλαστήσεως εἰς τέλος συμπαραμένων, « Θφρ.

Ἀείφωτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀεὶ φέγγων (φωτεινός).

Ἀειχανής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἀεὶ χαίνων.

Ἀειχείματος (ὁ, ἡ), ὁ ἀεὶ χειμαζόμενος.

Ἀείχρηστος (ὁ, ἡ), ὁ πάντοτε χρήσιμος (εἰς μεταχείρισιν).

Ἀειχρόνιος (ὁ, ἡ), παντοτεινὸς, αἰώνιος.

Ἀεκαζίμενος [ᾰ, ἐκών], ῆ, ον, Π. ὁ πράττων τι ἀκουσίως καὶ μὲ δυσαρέσκειαν.

Ἀεκήλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀεικέλιος.

Ἀεκητί, ἐπίρ. Π. [ᾰ, ἐκών], ἀκουσίως, παρὰ γνώμην, (παρβλ. Ἀέκητι.).

Ἀεκούσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀκούσιος.

Ἄεκων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Ἄκων.

Ἀέλιος, Δ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἄελα (ἡ), [ἄω, εἴλω]. συχροφὴ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος (ὅπερ Ἀέλλης ἢ παρβλ. Θύελλα).

Ἀελλαῖος, α, ον, Π. = Ἀελλώδης.

Ἀελλάς, άδος (ἡ), Π. ἡ ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου (ὡς ἀνεμοζρόβιλος) φερομένη, ταχεῖα, ὁρμητική.

Ἀελλήεις, εσσα, εν, Π.=Ἀελλώδης.

Ἀελλής (μόνον ἐν τῷ Γ" τῆς Ἰλ.)ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀολλὴς ἡ Ἀελλῆς (κατὰ κρα.) ἀντὶ Ἀελλήεις.

Ἀελλόδρομος (ὁ, ἡ), Π.=Ἀελλόπους, ταχὺς, ὁρμητικός.

Ἀελλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰς (συνεσραμμένας ἢ κυματιζομένας ὑπὸ τοῦ ἀνέμου) τρίχας.

Ἀέλλυμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τῶν ἀνέμων μαχόμενος.

Ἀελλοπόδης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἀέλλοπος, οδος (ὁ), Αἰολ. Π. καὶ

Ἀελλόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας ταχεῖς (ὁρμητικὸς) ὡς ἀνεμοζρόβιλον.

Ἀελλοπτέρυγος, ου, ἡ

Ἀελλοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτέρυγας ἀέλλης ἢ αἴολας (παρβλ.), ταχύπτερος ἢ ποικιλόπτερος.

Ἀελλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ὁρμητικὸς ὡς) ἀνεμοστρόβιλος.

Ἀελπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄελπτος.

Ἀελπτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δὲν ἐλπίζω, δὲν ἔχω ἐλπίδα.

Ἀελπτία (ἡ). Ἔλλειψις ἐλπίδος. ‖. » Ἐξ ἀελπτίης, « ἐπίρ. Παρ' ἐλπίδα, ἀνελπίστως.

Ἄελπτος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἐλπίδα, ἀνέλπιστος. ‖. » Ἐξ ἀέλπτου, « ἐπίρ=τῷ

Ἀέλπτως, ἐπίρ. Ἀνελπίστως, παρ' ἐλπίδα.

Ἀέμεναι, Π. ἀντὶ Ἄέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.

Ἀεμμα, Π. ἀντὶ Ἄμμα. (εἰς τὸν Καλλ.) ἀντὶ Τύξον.

Ἄένασος καὶ Ἀέννασος, καὶ

Ἀενά(ννά)ων, ουσα, ον, Π. ὁ ἀπὸ τοσεταενῶν (ῥεόντων, τρεχόντων, ἀναβρύων), (μτφρ) ἀκατάπαυστος, παντοτεινός.

Ἀεννάως, Π. Αἰωνίως, ἀκαταπαύστως.

Ἀεννόητος (ὁ, ἡ),=Ἀκατανόητος.

Ἀεξιγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων καὶ δυναμούντων τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος,

Ἀεξίκακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων (φυὼ) τὰ κακά.

Ἀεξίκερως (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὑπ. αὐξάνων τὰ κέρατα.

Ἀεξίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. (ἀναπτύσσων) τὸν νοῦν. » Βίβλος—, « Πρόκλ.

Ἀεξίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. τὴν γέννησιν, γόνιμος.

Ἀεξίτροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. τὴν τροφὴν, θρεπτικὸς.

Ἀεξιφύλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. καὶ τρέφων τὰ φύλλα.

Ἀεξίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. καὶ τρέφων τὰ φυτά.

Ἀέξω, Μ. ἀεξήσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Αὔξω.

Ἀεπτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ δυνάμενος ἕπεσθαι (ἀκολουθεῖν) τινι δι' ἀδυναμίαν, (ἐπμ.) ἀδύνατος. 2) [ᾰ, ἕπω], = Ἄφατος (ἐπομ.) μέγας, φοβερός.

Ἀεργείη, Ἰων. ἀντὶ Ἀεργία.

Ἀεργέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀργέω.

Ἀεργηλὸς, ἡ, ὸν καὶ

Ἀεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀργὸς.

Ἀεργία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀργία.

Ἀεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀργός.

Ἀέρδην [ἀείρω], ἐπίρ. Π. σηκωτὰ, φορᾶδην.

Ἀερέθω, Π. ἀντὶ Ἀείρω, ῥδε Αἴρω.

Ἀερθείς, εἶσα, έν, μτχ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἠέρθησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι διαφανὴς (καθαρὸς) ὡς ὁ ἀήρ. 2) ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος (οὐρανογάλαζον, Τουρκ. Χαβαΐ.).

Ἀερικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ἀέρος ἢ ἐν τῷ ἀέρι, ἀέριος ἢ ἐναέριος. «Πνεῦμα—,« Νικ. Χων.

Ἀέρινος, η, ον,=Ἀερόχρους.

Ἀερίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὸ ὕπαιθρον).

Ἀέριος, α, ον. Ἀερώδης, νεφελώδης· ὁμιχλώδης. 2) ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταζάσει τῆς ἀτμοσφαίρας (ὅηλ. περὶ τὸν ὅρθρον ἢ τὴν αὐγὴν) γινόμενος ἢ πράττων τι, πρωϊνός, 3) ὁ ἐν τῷ ἀέρι κατοικῶν ἢ γινόμενος, ἐναέριος, μετέωρος. (ἐπμ. 4) ὑπερύψηλος, (ᾰ κατ' ἔκτ.) ὑπερμεγέθης. » Μέγεθος ἀέριον· « Ἀέρια πεδία τὰ μέγιθη· » Θῖνες ἄμμου ἀέριοι, « Διόδ.

Ἀερίως, ἐπίρ. Ἐν τῷ ἀέρι ἢ Διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἀερκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φραγμὸν (ἕρκος), ἄφρακτος.

Ἀερόβαμιον, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (πετῶν) εἰς τὸν ἀέρα. » Πτηνὸν—,« Νικ. Χων.

Ἀεροβατέω-ῶ, Μ. ήσω, Περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα, 2) (μτφρ.) ἀσχολοῦμαι εἰς ἀνωφελεῖς ἢ ματαίας θεωρίας, ματαιοπονῶ.

Ἀεροβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν εἰς τὸν ἀέρα. 2) » Οἶκος—, « Πλ., ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος περιπνεόμενος, ἀερικός.

Ἀερόγραπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἀέρι γραφεὶς (ζωγραφισθείς). »Σταυρὸς—,« Ἀνδρ. Κρ.

Ἀεροδίνης, ες καὶ

Ἀεροδί(δο)νητος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἢ ὑπὸ τοῦ ἀέρος δι(δο)νούμενος (κινούμενος, περιστρεφόμενος).

Ἀεροδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἐν τῷ ἀέρι ὡς

Ἀεροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐν τῷ ἀέρι, ἐναέριος.

Ἀεροειθὴς, ὲος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος ἀέρος.

2) νεφελώδης, ὁμιχλώδης, θολερὸς· σκοτεινὸς (κυρ. διὰ βάθος) ἢ ἀόρατος (διὰ μῆκος)· (ὄθεν) » Πόντος » (Ἀκρώρεια Χῶ.) —, « Ὅμ.

Ἀερόεις, εσσα, εν, Π. ντὶ Ἀέριος.

Ἀερόθεν, ἐπίρ. Π. Ὑψόθεν, ἐκ τοῦ ἀέρος.

Ἀερολέαγης, ου (ὁ), Π. [Ἀήρ λέσχη]· ὁ ὁμιλῶν εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὰ εὔκαιρα, εἰς τὰ χαμένα, εἰς μάτην), ματαιολόγος, φλύαρος. καυχησιάρης. 2) =Μετεωρολέσχης.

Ἀερόμαντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων διὰ τοῦ ἀέρος (διὰ τῆς ἀεροσκοπίας).

Ἀερομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ εἰς (ἢ μὲ) τὸν ἀέρα. 2) (μτφρ.) ματαιοπονῶ, (πρβλ.) Σκιαμαχῶ.

Ἀερομαχία (ἡ). πόλεμος εἰς (ἢ μὲ) τὸν ἀέρα. 2) (μτφρ.) ματαιοπονία. Σκιαμαχία.

Ἀερομέλι, ιτος (τό). μέλι τῷ ἀέρος, μάννα.

Ἀερομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὸν ἀέρα· 2) (μτφρ.) ματαιοπονῶ εἰς σοφιζικὰς ἢ μεταφυσικὰς λεπτολογίας.

Ἀερομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὸν ἀέρα, ὅηλ. ματαιοπονῶν ἢ ματαιοφρονῶν.

Ἀερομήκης, ες (ὁ, ἡ),=Οὐρανομήκης, ὑπερύψηλος.

Ἀερομιγὴς, ές (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ ἀέρα ἢ μέ τὸν ἀέρα.

Ἀερόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἀέρος, νεφελοειδής.

Ἀερομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ὁμιλῶ εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὰ εὔκαιρα), ματαιολογῶ. [Ἐκ τοῦ

Ἀερόμυθος (ὁ, ἡ),=Ἀνεμώλια βάζων, Ἀκρητόμυθος.

Ἀρεονηχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολυμβῶν (νηχόμενος) ἐν τῷ ἀέρι, (ἐπίθ. τῶν πτηνῶν).

Ἀερονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι ἢ Σπαράζω εἰς τὸν ἀέρα. [Ὅε ἢ Χειρονομέω].

Ἀερονόμος (ὁ, ἡ), ὁ νεμόμενος (βόσκων ζῶν) ἐν τῷ ἀέρι. » Ὄρνις—, « Ἰμέρ.

Ἀεροπετὴς, ές (ὁ, ἡ),=Οὐρανοπετής.

Ἀεροπέτης, ου (ὁ). ὁ πετῶν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀεροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Περιπατῶ, Ταξειδεύω) διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἀεροπόρος (ὁ, ἡ), ὁ περιπατῶν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀεροσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῆς κατασάσεως τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Ἀεροστήμων (ὁ, ἡ), ὑφασμένος μὲ ἀέρι (λεπτοὺς) στήμονας.

Ἀεροτόμος (ὁ, ἡ), ὁ τέμνων (διὰ τῆς πτήσεως) τὸν ἀέρα.

Ἀεροτονον (τα). μηγανή τις τῶν παλαιτήτις διὰ τῆς ὑλίψεως (τάσεως) τοῦ ἀέρος ἐσφενδόνιζε βέλη.

Ἀεροφαὴς, ές (ὁ, ἡ), Π.=Ἀεροφεγγὴς

Ἀεροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). διαφανὴς ὡς ὁ ἀὴρ ἀεροειδής. » Φιάλη—,« Παλλαδ.

Ἀεροφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων τῷ ἀέρι.

Ἀεροφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀεροφοῖτις, ιδος (ἡ) καὶ

Ἀερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (ἀρχικὸς, περιπατῶν) διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἀεροφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος.

Ἀεροφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ριζωμένος ὡς ὁ ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. τῷ ὁπ. ἡ φωνὴ ἀντηχεῖ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀερόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, οὐρανογάλαζος, (Τουρκ.) Χαβαΐς. »Ἴασπις—, « Ὀρφ.

Ἀέρπυξ, οπος (ὁ), Βοιωτ. ὁ μέρουψ (τὸ πτηνόν).

Ἀερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς ἀέρα.

Ἄερσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερσικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἴρων (κρατῶν ὑψηλὰ) τὴν κεφαλήν· ὑψηλὸς ἢ ἀγέρωχος.

Ἀερσικύδηλις (ὁ), [ἀείρω, κύδηλις=πέλεκυς], Κωμ. ἐπίθ. μάντις, ἀγύρτης.

Ἀερσίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον (περικεφαλαίας), ἢ ὑψόνων (ἀείρων) τὴν κορυφὴν τε, (ἐν γέν.) ὑψηλὸς. »Πύργος—, « Νόνν.

Ἀερσίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν (ἀγέρωχον ἢ γενναῖον) φρόνημα (νοῦν)· μεγαλόφρων ἢ ὑψηλόφρων. 2) ὁ ὑψόνων (ἐπαίρων) τὸν νοῦν, ἐμπνέων ἔπαρσιν ἢ μεγαλοφροσύνην. «Οἶνος—,« Νόνν.

Ἀερσιπέτης, ου (ὁ), Π.=Ὑψιπέτης.

Ἀερσιπόδης (ὁ, ἡ), Π.=Ἀερσίπους, ὑψηλὸς. » Κισσὸς—, « Νόνν.

Ἀερσίπορος (ὁ, ἡ), Π. [ἁ. πόρος]. ὑψηλὸς ἢ βαθύς.

Ἀερσιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψηλὰ πετῶν.

Ἀερσίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ζῶπος) ὁ αἴρων τοὺς πόδας ἐν τῷ καλπάζειν, (ἐπμ.) ταχύπους, ζωηρός.

Ἄερσω, μέλ. τῆς ὁριστ. ἡ ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερτάζω, Μ. άσω ἢ Ἀερτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π.=Ἀείρω.

Ἄέρω, Μ. ἀέρσω,=(ἡ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ) Ἀείρω.

Ἀερῶ, μέλλ. σ'. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερώδης, ες (ὁ, ἡ),=Ἀεροειδής.

Ἀέρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ ἀέρι ἄρσις, ἐναέριος στάσις ἢ κίνησις, (Νικ. Χων.).

Ἀές, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἀεί.

Ἀεσιφροσύνη (ἡ), Π. κουφόνοια, ἐλαφρογνωμία, ἄνοια, [ἐκ τοῦ

Ἀεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ ἥμι, φρήν]. κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος. 2. καὶ Ἀασίφρων.

Ἄεσσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄημι (κοιμῶμαι).

Ἄέσσαι, Π. ἀντὶ Ἄέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.

Ἀέτειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ ἀετοῦ.

Ἀετιδεύς, έος (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ ἀετοῦ, ἀετόπουλον.

Ἀετίτης, ου (ὁ). λίθος τις ἀπάνιος κούφιος ἔνδοθεν, ἀετώτερα.

Ἀετὸς (ὁ), [ἄημι]. τὸ γνωστὸν πτηνὸν, ὁ ἀέτος. 2) σημαία στρατιωτικὴ (εἰς ἄλλων. 3) (οἰκοδ.)=Λέτωμα.

Ἀετοφόρος (ὁ). ὁ κρατῶν τὴν σημαίαν τὸν ἀετὸν, σημαιοφόρος.

Ἀετώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους (γένους) τοῦ ἀετοῦ, ὅμοιος μὲ ἀετόν.

Ἀέτωμα (τό). ἡ (εἰς σχῆμα πετῶντος ἀετοῦ) τριγώνος κορυφὴ τῆς ὀροφῆς τοῦ οἴκου κτλ.

Ἀετώνυχον (ὁ), τὸ φυτὸν ἀετονυχόποδιον.

Ἀΐτωσις, εως (ἡ). ἡ συγκορύφωσις (ὁ σχηματισμὸς) τοῦ ἀετώματος.

Ἄζα [ζάω, ἄζω]. ἡς (ἡ). ξηρασία, γεγυάτης, θερμότης. 2) λέρα (κυρ. σκευῶν παλαιῶν), σκωρία. 3) μαυρίλα, καπνιά, (παρβλ. Ἄση).

Ἀζα(ζά)νω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω, ξερογνόνω, (τρπ.) κατατήκω.

Ἄζω (ψιλ. χ. Μ.), Π. [ζάω]. ξηραίνω, ξερογνόνω, (τρπ.) κατατήκω.

Ἄζω καὶ (συχνότ.) Ἄζομαι (βοσ. χ. Μ.), Π. [ζᾶ, θαυμ. ἐπιφων.]. σέβομαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ. 2) ἀμυνέλλημαι, φοβοῦμαι. ἀποφεύγω, (πρβλ. Χάζομαι).

Ἀζωΐα (ἡ). στέρησις ζωῆς.

Ἄζωνος (ὁ, ἡ),=Ἄζωστος.

Ἄζωος (ὁ, ἡ) ὁ χωρὶς ζωῆς. 2) ὁ μὴ ἔχων ἐν ἑαυτῷ (μὴ γεννῶν) ζῶνον, (ὅθεν:) » Ἄζωα δὲ θέρμας καὶ ἐριήνθης », Θφρ., διότι δὲν σκωλήκιάζουν, δὲν κάμνουν μωμοῦδι.

Ἄζωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φορῶν ζώνην, ξεζώστος· (συνηθ.) ἀνέτως, ἢ πρόθυμος, βιαστικὸς. 2) ἁπλοῦς, ἐξαρμέτωτος.

Ἀη, γ'. πρα. ἑν. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄημι.

Ἀηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (ἢ Πρέπω τι μὲ) ἀηδίαν (ἀνηρεξίαν), ἀηδιάζω, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι.

Ἀηδής, ὲος (ὁ, ἡ). [ᾰ, ἡδός]. ἄνοστος, σιγαμερὸς· δυσάρεστος. » Εἰ πρός τινος αὐτῶν ἀηδές τι σοι συμβέβηκεν, « Ἰσοκρ., δυσαρέσκειαι. 2) παράξενος, ἀνάποδος· βαρετὸς· ἄνοστος, κακόηθης. » Πρὶν μὲν εἰσαγθῆναι εἰς τὸ δικαστήριον ἦν ἀηδής, « Δημ.

Ἀηδία (ἡ). ἀνοστιά, σιχασιά. ἀποστροφή, 2) παραξενιά, ἀναποδιά. 3) κακοήθεια, ἀγριότης.

Ἀηδίζω (κυρ. τριτοπρσ.) Ἀηδίζει μοι ᾰ (πθ.) Ἀηδίζημαι, Μ. ισθήσομαι, (μέ ὄντ. ἢ αἰτ. πρόθετ.) Δἰσθάνομαι ἀηδίαν (ἀποστροφήν, δυσαρέσκειαν), ἀηδιάζω, σιχαίνομαι.

Ἀηδιαμὸς (ὁ). τὸ ἀηδίζεσθαι.

Ἀηδονεών(νί)ος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) τὴν ἀηδόνα.

Ἀηδονία (ἡ). Ἔλλειψις κάθε ἠδονῆς.

Ἀηδονιδεύς, έος (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς ἀηδονιᾶ.

Ἀηδόνιον (τό). ἀηδονάκι.

Ἀηδονίς, ίδος Π. καὶ

Ἀηδὼν, ὼνος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀηδών.

Ἀηδὼν, Δ τσ. ἀντὶ Ἀηδόνα, αἴτ. τοῦ

Ἀηδὼν [ἀείδω], ονος (ἡ), (κυρ) τραγουδάτης, τραγουδίστρια. 2) (συνηθ δέ) τὸ γνωστὸν πτην., ἀηδόνι. 3) [συνεδρ.] ἡ ποιητικὴ φδὴ (ἡ μελῳδία). » Ὧ μὲν τετράπαλαι σποδιὰ· ἀλλὰ καὶ ζώντων ἀηδόνες, « Ἴαγγρ.

Ἀηδὼς, ἐπίρ. Μὲ ἀηδίαν (ἀναρέσκειαν, δυσαρέσκειαν). » Ἀηδῶς ἔχειν τινί, « Δημ. Ἀσ. ἀηδιάζειν (ἀποστρέφεσθαι, ἔχειν ἀντιπάθειαν πρός) τινα.

Ἀήθεια (ἡ). τὸ ἐναντ. τῆς συνηθείας, τὸ νὰ ἦναι πῖς ἀσυνήθιστος.

Ἀηθέσασ, Π. ἀντὶ

Ἀηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. δὲν εἶμαι συνηθισμένος· δὲν συνηθίζω, εἶμαι-

Ἀήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων συνήθειαν, μὴ συνηθισμένος, (ἢ πθ.) ὁ μὴ συνηθισμένος, παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθιστος. 3) (ὑπὸ λογ.) ὁ χωρὶς ἦθος, (» Ἴσως μὲ τὸ ἦθος, ἢ ἄγλοϊ τὴν προφέρειν. «)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀηθία (ἡ),=Ἀήθεια.
Ἀηθίζομαι (μσ. ἀποθετ., εὔχρ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ.). Δὲν εἶμαι συνηθισμένος. (ΰθ.) παροξενεύομαι, δυσαρεστοῦμαι. «Τὸ μὲν πρῶτον ἀηθίζεσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα φέρειν πρᾴως διὰ τὴν συνήθειαν,» Στρ.
Ἀήθως, ἐπίρ. Παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθως.
Ἄημα (τὸ), Π. [ἄημι]. πνοή, φύσημα.
Ἀημερία (ἡ). ἀνημερότης. 2) δυσημερία, δυστυχία.
Ἄημι [ἄω], (χ. Μ.), (παρτ. Ἄην, προστ. Ἄη καὶ οὐκ. Ἄητον, ἀπαρ. Ἀῆναι καὶ Ἀῆμεναι, μτχ. Ἀεὶς. ‖. μσ. Ἄημαι, σαι, καὶ [εὐχρηστότ. τοῦ ἐνεργ.-, ἐκλαμβ. ᾗ ἐνεργ. καὶ παθ.], παρτ. Ἀήμην, Ἄητο, μτγ. Ἀήμενος), Π. πνέω, φυσῶ· ὁρμῶ, πετῶ. 2) μεταφορ.) κινῶ, διεγείρω, ταράττω. 3) (σπν.) φυσῶ κοιμώμενος, ῥέγχω, (ἴδε Ἀω.) » Θυμὸς (»θάμβος) ἄηται,« "Ομ., κινεῖται, διεγείρεται, »Περί τ' ἀμφὶ τε κάλλος ἄητο,« αὐτ., ἔπνεε περὶ αὐτήν. »"Οσα ἐπ' ἀνθρώπας ἄηται μαρτύρια,« Πίνδ., φημίζονται, ᾄδονται, περιφέρονται.
Ἀὴρ [ἄω], ἔρος (ὁ καὶ Π. ἡ). (κυρ.) ἡ ἀτμοσφαῖρα. «Διὸς ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν,« Ἰλ. Ξ. 2) ἀμίς, ἀναθυμίασις. (ἐπμ.) σκότος, ὁμίχλη, ἀορασία. »Κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῇ ἐννύχιαι στεῖχον,« "Ησ. »Ὁ ἀὴρ τὸ ἐωλοῦν κατέχει,« Ἱπκρ. 3) ὁ κοινὸς ἀήρ, ὁ ἀέρας, »Ἀέρα δέρειν,« Παρ.
Ἄησις, εως (ἡ), Π.=Ἄημα.
Ἀήσατος, Δ. ἀντὶ
Ἀήσητος (ὁ, ἡ),=Ἀήττητος.
Ἄησυλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἴσυλος.
Ἄησυρος (ὁ, ἡ), Π. [ἄημι]. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συρόμενος, Ἀνεμοφόρητος, (ἐπμ.) ἐλαφρός, λεπτός· ἀδύνατος, ἡ ταχύς.
Ἀητέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Πετῶ, περιίπταμαι, [ἐκ τοῦ
Ἄήτη (ἡ) καὶ Ἀήτης, ου (ὁ), Π. [ἄημι]. τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.
Ἀητόβοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τῶν ἀνέμων ῥέων, ἢ ὁ διὰ τῆς ῥοῆς ἄνεμον (ἀήσην) διεγείρων.
Ἄητος (ὁ, ἡ), Π. [ἄημι]. ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους. 2) σφριδρός, ὁρμητικός. 3) φυθερός, (παρθλ. Ἄατος).
Ἀητός, Π. ὁ ἀετός.
Ἀήττητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως. Ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος.
Ἄηχος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἦχου (βοῆς ἢ ἠχοῦς). » Τῶν ἀσθματικῶν ὑγρὴ καὶ ἄηχος ἡ φωνή,« Ἀρετ.
Ἀθαλάμευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θαλαμευόμενος. »Παρθένος—,« Χρα.
Ἀθαλάσσευ(πτευ)τος καὶ
Ἀθάλασσος(πτος), καὶ
Ἀθαλάσσω(πτω)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς (ἄπειρος, μακρὰν τῆς) θαλάσσης. »Ἀνθρώπος—,« Ἀρχφ., ἄπειρος ναυτικῆς καὶ θαλασσομαχίας. »Ναῦς—,« Πλδ., ἡ μὴ ἐμβᾶσα ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν. »Οἶνος—,« Γαλ., ὁ μὴ περάσας (ἢ μὴ ἀναπαυθείς μὲ) θάλ.
Ἀθαλὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θάλλων (πρασινίζων), μαραμένος.
Ἀθαλπέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀθαλπῶς, ᾄχι ζεστά, [ἐκ τοῦ
Ἀθαλπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ζέζης (θάλπους), ὁ μὴ θερμαίνων.
Ἀθαμβεῖ, ἐπίρ. τοῦ
Ἀθαμβὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θαμβούμενος (τρομάζων) ἄφοβος, ἀκατάπληκτος, τολμητὸς, ὕθεν
Ἀθαμβία (ἡ). ἀφοβία, τόλμη.
Ἄθαμβος (ὁ, ἡ),=Ἀθαμβὴς.
Ἀθανασία (ἡ). ἔλλειψις θανάτου, τὸ μὴ ἀποθνήσκειν ποτέ.
Ἀθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἀθάνατον (καὶ ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) γίνομαι ἀθάνατος. 2) φρονῶ (πιστεύω) ἀθανασίαν, (παρβλ. Ἀπαθανατίζω).
Ἀθανατισμὸς (ὁ). τὸ νὰ κάμῃ τις τινὰ ἀθάνατον. ἀποθέωσ ις. 2) τὸ πιστεύειν (φρονεῖν) ἀθανασίαν.
Ἀθανατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀθάνατόν τινα.
Ἀθανατοποιὸς (ὁ, ἡ). ἀθανασίας πρόξενος.
Ἀθάνατος, ος ᾰ (Π.) η, ον, ᾰ ἐπίρ.-άτως. Ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτὲ, αἰώνιος, (ὅθεν) »Ἀθάνατοι,« οἱ θεοί. »Ἀθάνατοι στρατιῶται,« τῶν ὁπ. τὸ τάγμα ἀναπληροῦται μὲ ἄλλους ἐπὶ τούτῳ προετοιμασμένους. »Ἀθάνατον πῦρ,« Καλλ., τὸ ἄσβεστον. »Ἀθάνατον κακὸν,« τὸ ἀτελείωτον, παντοτεινόν.
Ἀθανατόω-ῶ, Μ. ώσω,=Ἀθανατοποιέω.
Ἀθανὴς, έος (ὁ, ἡ),=Ἀθάνατος.
Ἄθαπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταφεὶς (παραγιωθείς), ἀνενταρίαφος. 2) ὁ ἀνάξιος ταφῆς. »Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον (ὡς μητραλοίαν)· ἔκ κυσὶ κύρια γενέσθαι,« Ἐπγρ.
Ἀθάρα καὶ (Ἀττ.) Ἀθάρη (ἡ), [ἀθήρ]. κριθάρι ἢ αἰτάρι ξερλουσμένον, φάρος ἢ μπληγοῦρι. 2) ἀλεῦρι ζειᾶς ἢ σίτου. 3) κυρκούτη ἢ παπάρα μὲ πληγοῦρι ἢ ἀλεῦρι καὶ γάλα, ἀλευριά.
Ἄθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίρ.-ρσῶς. Ὁ μὴ ἔχων θάρσος, ἄτολμος, δειλός.
Ἀθαρσόδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀθάρσαν. »Ἐγκέφαλος—,« Ῥοῦφ. Ἐφέσ.
Ἀθαυμασία(στία), ας (ἡ). τὸ μὴ θαυμάζειν, τὸ νὰ μὴ ἀπορῇ τις διὰ τίποτε.
Ἀθαυμαστεί(στεῖ), ἐπίρ. Χωρὶς θαυμασμόν.
Ἀθαύμαστος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίρ.-άστως. Ὁ μὴ θαυμάζων (ἀπορῶν) διὰ τίποτε. 2) (πθ.) ὁ μὴ θαυμασθεὶς ἢ μὴ ἄξιος θαυμασμοῦ.
Ἀθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρῶν ἢ μὴ θεωρήσας τι. » Ὀνείρων—,« Συν.
Ἀθέατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρηθεὶς ἢ μὴ θεωρούμενος, ἀόρατος. »Ὅσα περ θεατὰ ᾗ ἀθέατα,« Φίλ. 2) ὁ μὴ ἰδὼν (μὴ θεωρήσας) τι. »Τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἄθεατος,« Ξεν.
Ἀθεάτριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεατριζόμενος, Ἀνεπίδεικτος.
Ἀθεεί, ἐπίρ. Χωρὶς τῆς συνδρομῆς ἢ θελήσεως τοῦ θεοῦ.
Ἀθεησία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθεησία, τὸ μὴ βλέπειν τι. » Τὰ δεινὰ ἑκάστῳ καὶ τὰ αἰσχρὰ, ἡ ἀθεησία κρύπτει,« Ἀρετ.
Ἀθέητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθέατος.
Ἀθεία (ἡ),=Ἀθεότης.
Ἀθείαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμπνευσθεὶς θείῳ.
Ἀθέλητὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀθέλκτος.
Ἀθέλγω, Μ. ξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀμέλγω.
Ἀθέλεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀθέλητος, ἄκων.
Ἀθελέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν θέλω.
Ἀθέλητος (ὁ, ἡ),=Ἀβούλητος.
Ἀθελκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θελγόμενος (καταπραϋνόμενος), ἀνήμερος, ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος.
Ἀθελξίνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ θέλγων (ἀπατῶν) τὸν νοῦν, ἐμβριθής.
Ἄθελξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄμελξις. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ. περὶ ἄρθρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄλθεξις.
Ἀθεμέλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Ἀθεμελίωτος καὶ Π.
Ἀθέμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων θεμέλιον, ἀκρασφαλής.
Ἀθεμις, ιδος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ.) ἀθεμιστερος, Π. ἀντὶ Ἀθέμιτος.
Ἀθεμ στέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἔργα ἀθέμιτα, παρανομῶ, ἀδικῶ.
Ἀθεμιστία (ἡ),=Ἀθεμιτουργία.
Ἀθεμίστιος καὶ
Ἀθέμιστος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίρ.-ίστιος, Π. ἀντὶ Ἀθέμιτος,-ίτως.
Ἀθεμιτογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάπτω ἀθέμιτον (παράνομον) γάμον.
Ἀθεμιτογαμία (ἡ). γάμος παράνομος (ἄθεσμος). (Νικ. Χων.)
Ἀθεμιτομιξία (ἡ),=Ἀθεμιτογαμία.
Ἀθεμιτοποιὸς (ὁ, ἡ),=Ἀθεμιτουργός.
Ἀθέμιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεμιτὸς (νόμιμος), ᾰ δικος, παράνομος.
Ἀθεμιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἔργα ἀθέμιτα, παρανομῶ.
Ἀθεμιτουργία (ἡ). πρᾶξις ἀθέμιτος, παρανομία, ἀδικία.
Ἀθεμιτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἀθέμιτα (παράνομα) ἔργα, κακοῦργος.
Ἀθεμίτως, ἐπίρ. Ἀδίκως, παρανόμως.
Ἄθεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιστεύων θεὸν, ἀσεβὴς· παράνομος, ἄδικος, κακοποιός. ὁ στερημένος (ἐγκαταλελειμμένος [μὲ προνοούμενος] ὑπὸ τοῦ) θεοῦ.
Ἀθεότης (ἡ). τὸ μὴ πιστεύειν εἰς θεόν· ἀθεΐα, ἀσέβεια.
Ἀθεραπεία καὶ
Ἀθεραπευσία (ἡ). ἔλλειψις θεραπείας (περιποιήσεως, παραμελήσεως κτλ.). [ἐκ τοῦ
Ἀθεράπευτος (ὁ, ἡ). ἐγχειρισθέντος θεραπείαν ἀπεριποίητος, παρημελημένος, ἀνεπίσκεπτος (ἐν καιρῷ ἀσθενείας), (κατ' ἀκτίστακτος. ἀσυγύριστος, ἄνιπτος. κτέγιστος κτλ. 2) ἀνεπίδεκτος θεραπείας, ἀνίατος.
Ἀθεραπεύτως, ἐπίρ. Ἀνιάτως.
Ἀθερηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀθήρ, γίνω]. ὁ φυτρόνων μεταξὺ τῶν ἀστάχυων. (Εἰς τὸν Νίκ. διορθ. Θερειγενὲς.)
Ἀθερὴς, ίδος (ἡ), Π. ἢ ἔχουσα ἀθέρα ἢ ἄμοιρος θερμότητος, ψυχρά. »Ἱρύγου ἀζα—,« Νίκ.
Ἀθερίζω [ἀ, θέρω=θεραπεύω, ἢ ἀθήρ]. ἴσω, Π. Περιῤῥαγνῶ, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ.
Ἀθερίνη (ἡ), [ἀθήρ, διὰ τὸ πολυάκαν τῆς], ὑγρὰ, ἢ ἀθερίνα.
Ἀθερίσαω, Μ. ίξω, Π.=Ἀθερίζω.
Ἀθέριστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθέατος.
Ἀθεσία (ἡ),=Ἀθεότης.
Ἀθεσίφρων (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔμφρων (ἀνόητος), ἀπερίσκεπτος, ἀνεξέταστος. 2) ἀνεπίδεκτος θεραπείας (σκέψεως ἐπιστημονικῆς), ἀγνοια.
Ἀθεωρησία (ἡ). ἡ μὴ παρατήρησις, ἡ ἀπραξία. 2) ἔλλειψις θεωρίας (μελέτης, σκέψεως, παρατηρήσεως ἐπιστημονικῆς), ἀγνοια.
Ἀθεωρητὶ, ἐπίρ. Χωρὶς θεωρίας (παρατηρήσεως, σκέψεως).
Ἀθεώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρηθεὶς (παρατηρηθείς),=Ἀθέατος, ἀνεξέταστος. 2) ἀνεπίδεκτος θεωρίας (σκέψεως ἐπιστημονίδας, χωρὶς πεφωρίαν.
Ἀθεώρητος, ἐπίρ.=Ἀθεωρητί.
Ἀθέως, ἐπίρ. Οὐ κατὰ θεόν, ἀσεβῶς.
Ἀθήητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθέατος.
Ἀθήλητος, ἐος Π. καὶ
Ἀθηλὴς, ἐος Π. ὁ μὴ ἔχων θηλὴν (βύζαν βυζιοῦ). 2) ὁ μὴ θηλάσας, ἀβύζακτος.
Ἀθήλυντος καὶ
Ἄθηλυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐκτεθηλυμένος (μὴ γυναικώδης).
Ἀθὴρ, έρος (ὁ). τὸ ἄγαντεν, τὸ γένει' τοῦ ἀστάχυου)· (συνδᾷ_) τὸ στάχυ. 2) ὁ ἀθέρας (ἡ κόψις) τοῦ σπαρτοῦ (μαχαιριοῦ κτλ.). 3) ἡ μύτη τῆς σαγίττας κτλ.
Ἀθήρατος καὶ
Ἀθήρευτος (ὁ, ἡ). ἀκυνήγητος, ἄπιαστος εἰς τὸ κυνήγι 2)=Ἄθηρος.
Ἄθηρ, Ἰων. ἀντὶ Ἀθέρα.
Ἀθηρηλυγὶς (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἄλεθρος (λυγὸς) τῶν ἀθέρων, τὸ φυσᾶρι μὲ τὸ ὁπ λιγκίζουν, λιχνιατῆρι, (πρβλ. Ἀθηρόβρωτος).
Ἀθηρία (ἡ). ἔλλειψις θήρας (κυνηγίου) ἢ θηρίων.
Ἀθηρίβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (βιβρώσκων, κατατρίβων) τοὺς ἀθέρας, (ἐπίθ. τοῦ λιγνηστηρίου), Ζ. Ἀθηρηλωγὸς.
Ἄθηρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θήραν (κυνηγίου) ἢ θηρία ‖. (οὐδ.) » Τὰ Ἄθηρον,« Πλ. ἀντὶ ἡ Ἀθηρία, » Ἀθ. » Κλωδὸς—,« Γεωπ., ὁ φυγαδεύων τὰ θηρία.
Ἀθηρώδης,=Ἀθηριώδης.
Ἀθήρωμα (τὸ), εἶδος ἀποστήματος φυλλένου συνήθως περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ περιέχον ἀθηρώδες τι ὑγρόν.
Ἀθησαύριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θησαυρισθεὶς (ἀποταμιευθεὶς) ἢ μὴ θησαυριζόμενος, ἄχρηστος πρὸς ἀπόθεσιν. 2) ὁ μὴ θησαυρίζων, ἄσωτος.
Ἀθήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θητεύσας (ξενοδουλεύσας).
Ἀθιγὴς, ές καὶ
Ἄθικτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγικτος, (ἐπμ. 2) ᾰφος, ἀκήρατος· καθαρός. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐγγίσας τι. » Κέρδων ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,« Αἰτχ. »Μύρτοιο δὲ γεῦρες ἄθικτοι,« Καλλ.
Ἀθλαστος (ὁ, ἡ), ἀτσάκιστος.
Ἀθλευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀθλητής.
Ἀθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ
Ἀθλέω-ῶ [Ἄθλος], Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι περὶ βραβείου. 2) (ἐν γέν.) παλαιπωρῶ, κακοπαθῶ, κοπιάζω, ὑποφέρω.
Ἄθλημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον (τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ὁ τρόπος) τῆς ἀθλήσεως. »Νεκρῶν ἄθλημα,« Θκρ., τὸ ἐργόχειρον ἢ τὸ ἐργαλεῖον.
Ἀθλησις, εως (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀθλητοῦ, γύμνασις, ἐξάσκησις. (ἐν γέν.) κόπος.
Ἀθλητὴρ, Π. ἀντὶ
Ἀθλητὴς, οῦ (ὁ). ἀγωνιστὴς (κυρ. ὁ γυμναζόμενος ἢ γυμνασμένος διὰ τοὺς ἀγῶνας, (Ζ. καὶ παιδλ. Ἀγωνοθέτης).
Ἄθλιος (τὸ), [ἴδε Ἄθλιος]. τὸ βραβεῖον τοῦ ἀθλητοῦ, ἀριστεῖον, ἔπαθλον, ἀντιμισθία. »Τῶν πολεμίου ἄθλα ταῦτα τὰ χωρία κεῖνται« ὁ ἀμ. 2) παράγγελμα. »Ἀρήγδεις καταθέτεναι ἄεθλον ;« Θκρ., θέλεις νὰ βάλωμεν ἀτούγκμα ; 3)=Ἄθλος, ἀγών. » Ἔπασκεῖν παγκράτιον, ἢ ᾗ ἄλλο τι τῶν βαρυτέρων ἄθλων,« Αἰσχ. 4) (ἐνίοτε) καὶ ὁ τόπος αὐτὸς ὅπου ἀγωνίζονται οἱ ἀθληταί. »Ὅτις δ' ἂν ἀγορὰν καὶ ἄθλα καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ μιαίνῃ,« Πλάτ.
Ἀθλονίκης, ου (ὁ). νικητὴς ἄθλου, ἀθλοφόρος.
Ἄθλος (ὁ), [ἄω, ἢ ἀ ἐπιτ., τλάω]. ἀγὼν περὶ νίκης, ἆμιλλα. 2) ἔργον πολύμοχθον παλαιπωρίας, καταπάλαισις.
Ἀθλοσύνη (ἡ). Π.=Ἄθλησις καὶ Ἄθλος.
Ἀθλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὡς ἀθλοφόρος.
Ἀθλοφορικὸς, ἡ, όν. Ἀθλοφόρων ἆθλος.
Ἀθλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (πέρνων, κερδίζων) τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς ἀγῶνας, νικητής. »Ἵππους ἀθλυφόρους, οἳ ἄθλια πολλὰ πορόντο,« Ἰλ. Ι.
Ἄθολις καὶ
Ἀθόλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θολωμένος, καθαρός, διαφανής.
Ἄθορος (ὁ, ἡ), [ἀ, θρώσκω]. (ἐπὶ συνουσιαζώντων), ἀπήδηκτος, ἀβάτιστος.
Ἀθορύβητος (ὁ, ἡ). ἀσύγχυστος, ἀνεπλάγητος.
Ἄθορυβος, ἐπίρ. Χωρὶς θόρυβον (ταραχὴν), ἡσυχα.
Ἄθος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἄνθος.
Ἀθραγένη (ἡ), π. Ζ. Ἀτραγένη.
Ἄθραυστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, θραύω]. ἀνθάραγος.
Ἀθράνετος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὑβρμα) ἀτσαμπάτων, (Ζ. ὑρανέω).
Ἄθραυστος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίρ.-αύστως. Ὁ μὴ θραυσθεὶς ἢ μὴ θραυόμενος, ἀτσάκιστος, γερός, ἀκέραιος. 2)=Ἄτρωτος, ἀκλήγωτος.
Ἀθρεῖω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀθρίσω ἢ [ἀγντ.] ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ (νὰ θεωρήσω).
Ἄθριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρωγὰς ἢ μὴ γεύσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φων. «Τροφὴ—,» Ἀρεπ., (ὅπου διορθ. Ἀτρεπτος).
Ἀθρέω-ῶ [ἀ ἐπιτ., τηρέω], Μ. ἡσω. Θεωρῶ προσεκτικῶς ἢ ἀκριβῶς, παρατηρῶ, κυττάζω. ||. (τὸ προς.) Ἄθρει, (ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ δεικν.) ἐπίρ. Ἰδού.
Ἀθρημα (καὶ πλθ.) Ἀθρήματα (τὰ),=Θεώρητρα.
Ἀθρήνητος (ὁ, ἡ). ἀμυρολόγητος, ἄκλαυστος.
Ἀθρηνί, ἐπίρ.=Ἀδακρυτί.
Ἀθρησκευτος (ὁ, ἡ). ἀσεβὴς, ἄθρησκος.
Ἀθρητέον, θετ. τοῦ Ἀθρέω.
Ἀθρητικὸς, ἡ, ὀν. Θεωρητικὸς, παρατηρητικός.
Ἀθριάμβευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θριαμβευθείς, ἀκήρυκτος, ἄγνωστος.
Ἀθριγγω(γκω)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θριγγῶ (ἴδε τὴν λέξιν), ἄρρακτος.
Ἄθριξ, ἄτριχος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μαλλία (τρίχας), ἄτριχος. 2)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) =Ὄθριξ, Ὁμόθριξ.
Ἀθριπήδεσος (ὁ, ἡ), [ἀ, θριψ, ἐσθίω]. μὴ σαρκοφαγομένος, ἀσκωληκοφάγωτος.
Ἄθροεῖ, ἐπίρ. Ἀθρόως ἢ Ἀθρόον.
Ἀθροίζω καὶ Π. (κατὰ διάλυσ.) Ἀθροΐζω [ἄθροος], Μ. οίσω. Συναθροίζω, συνάζω, μαζόνιω.
Ἀθροίσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ συναθροίσῃ. 2) ὁ συναθροίζων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συνάθροισιν, (ὅθεν:) «Ἡμέρα —,» Γρ., ἡ ἑορτάσιμος, καθ' ἣν συνάζεται ὁ λαός.
Ἀθροισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀθροίζειν, συνάθροισις, σύναξις.
Ἀθροισμα (τὸ). συνάθροισμα, μάζωμα.
Ἀθροισματικὸς, ἡ, ὀν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀθροίζεσθαι. «Βίος—,» Βασ., ὁ τῶν ἀγελαίων ζώων.
Ἀθροισμὸς (ὁ),=Ἄθροισις καὶ Ἀθροισμα.
Ἀθροιστήριον (τὸ). τόπος συναθροίσεως.
Ἀθροιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συναθροίζων (συνάζων, μαζόνων).
Ἀθροιστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὸ συναθροίζειν.
Ἄθρονι, ἐπίρ. Ἄνευ θρόνου.
Ἄθρονος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θρόναυ.
Ἀθροποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἀθρόον(ἀπνευστί).
Ἀθρόος [ἀ ἐπιτ., θρόος], α, ον (ᾧ συναιρ. Ἀττ.) Ἄθρους, ου (ὁ, ἡ). συνηθροισμένος εἰς ἓν μέρος, (ἐπιμ.) πολυάριθμος, δαψιλὴς· ἀλλεπαλλήλως ἑνωμένος, συνεπισωρευμένος, συνεχὴς· ὁλόκληρος. «Ἐμείναν ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν.» Ἰλ. Ο. «Ἡ πόλις ἀθρόα,» Θκ. «Ἄθρους ὤφθη,» Πλ., ἐφάνη ἐρχόμενος μὲ ὅλον του τὸ στράτευμα. «Τῶν παρόντων ἄθρους ἐξεχύθη γέλως,» Ἀθ. «Τὰς ἀθρόας ἐν ἀρχῇ εὐσεις ἐκκλιτέον,» αὐτ. «Ἐν πέντε ἀθρόαις ἡμέραις,» Ξεν., εἰς πέντε συνεχεῖς ἡμέρας. «Ὁ ἵππος, μυωπιζόμενος, συστέλλει ἑαυτὸν (ᾧ ῥίπτεται)» Ἀθρόῳ τῷ σώματι,» αὐτ. «Οὐ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον κατὰ μέρη σὺν ἄκρᾳ,» Πλάτ. ||. [τὸ οὐδ.) Ἀθρόον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀθρόως. «Ἀθρόον τοῦ ἕλους ἐκδύντες,» Ἰλ.
Ἄθροος καὶ «ρσ» Ἄθρους (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θροῦν (θόρυβον), ἡσύχος.
Ἀθροότης (ἡ). ἡ ὁλότης, ἡ ὁλοκληρία, τὸ ὅλον ὁμοῦ διὰ μιᾶς.
Ἀθρόως, ἐπίρ. Ὅλοι ὁμοῦ, διὰ μιᾶς, σωρηδὸν· γενικῶς, ἐν γένει· ἐν ἑνὶ λογῷ· ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν τῷ ἅμα· αἰφνιδίως «Σκιᾶς ἀθροώτερον ἠφανίσθη,» Θμστ. Ἀθροώτατον μὲν οὖν τοῦτ' ἔχω εἰπεῖν περὶ ...,» Ἰσκρ., ἁπλούστατον, γενικώτατον. 2) (σπν. καὶ Π.) χωρὶς θροῦν (θόρυβον), ἡσύχως. «Ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ,» Ξεν. «Ἀθρόως εἰρῆσθαι,» Αξ. «Ὁ δ' ἀθρόως αὖθι πεσών,» Ἀπλάν.
Ἀθρύλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θρυλληθεὶς ἢ μὴ θρυλλούμενος.
Ἄθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος θρύμματα, ἀτσάκιστος. 2)(μτφρ.) ὁ μὴ ἐκνευρισμένος (χαυνωμένος), μὴ τρυφηλὸς· βαρὺς, αὐστηρός. 3) ὁ μὴ ἐκνευρῶν (χαυνόνων, παρακινῶν εἰς τρυφὴν). «Αἰτία—,» Πλθ. «Πρόσωπον σύγκρισις ἄθρ. εἰς γέλωτα,» Πλ.
Ἀθρύπτως, ἐπίρ. Χωρὶς τρυφὴν (χαύνωσιν), αὐστηρῶς.
Ἀθρυψία (ἡ). αὐστηρότης, ἐγκράτεια, λιτότης.
Ἀθυμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δὲν ἔχω καρδίαν (θυμόν), μικροψυχῶ· κακοκαρδίζω, λυποῦμαι· εἶμαι κακοκαρδισμένος (κατηφὴς, μελαγγολικός).
Ἀθυμία (ἡ). ἔλλειψις τόλμης (καρδίας), μικροψυχία. «Τὸ πάνδιαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προσυμία ἀθυμίας,» Ξεν. 2) κακοκαρδίσμα, λύπη, κατήφεια, μελαγγολία.
Ἀθυμίατος (ὁ, ἡ). ἀνεξάτμιστος.
Ἄθυμος ὁ, ἡ), (τὸ παθτ.-ότερος,-ότατος). Ὁ μὴ ἔχων καρδίαν (θυμόν), ἄτολμος, δειλὸς, μικρόψυχος, ἀόργητος. ||. Ὁ μὲν ἀνὴρ θυμοειδὴς, ἡ δὲ γυνὴ ἄθυμος,» Πλάτ. 2) ἀπρόθυμος, ὀκνὸς, νωθρός. «Ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν,» Ξεν. 3) κακοκαρδισμένος, λυπημένος, μελαγχολικός.
Ἀθύμως, ἐπίρ. Χωρὶς καρδίαν (θυμὸν, τόλμην, ὄρεξιν, προθυμίαν), ἀνορεξία. «Πρὸς τὰς ἐκ θεῶν ἐλπίδας ἀθύμως εἶχον,» Πλ. «Αἱ μέλισσαι, ἐὰν ἐλάττω καταληφθῇ τὰ κηρία, ἀθυμοτέρως ἐργάζονται (ἀθυμότερον πονοῦσι),» Ξεν.
Ἀθυρίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θυρίδας (παράθυρα).
Ἄθυρμα (τὸ), [ἀθύρω]. παιγνίδι· στολίδι· ἄγαλμα.
Ἀθυρμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄθυρμα, παιγνιδάκι.
Ἀθυρογλωττέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἀθυρόγλωσσος (αὐθάδης).
Ἀθυρογλωττία (ἡ). ἀθυροστομία, αὐθάδεια, πολυλογία.
Ἀθυρόγλωττος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. -ώττως. Ὁ ἔχων ἀκράτητον γλῶσσαν (στόμα ἀπύλωτον), ἀθυρόστομος. αὐθάδης.
Ἀθυρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ παίζων (ἀθύρων) μὲ τοὺς νόμους, ὁηλ. καταφρονητὴς τῶν νόμων.
Ἄθυρος (ὁ ἡ), Ζ. Ἀθύρωτος.
Ἀθυροστομέω-ῶ, Μ. ἡσω,=Ἀθυρογλωσσέω.
Ἀθυροστομία (ἡ),=Ἀθυρογλωσσία.
Ἀθυρόστομος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. στόμως.= Ἀθυρόγλωσσος.
Ἄθυρσος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς θύρσου.
Ἀθύρω [θύω-όπω], Μ. ὑρῶ. Παίζω, διασκεδάζω τὸν καιρὸν μὲ παιγνίδια. «Τ θύρων μεγάλα ἔργα,» Πίνδ., παίζων μ (ἔχων παιγνίδι) τὰ μεγ. ἔργα, ὁηλ. ἀ ὀραγαθῶν εὐκόλως.
Ἀθύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θύραν, ἀνοικτός. «Οἴκημα—,» Εὐρ. 2) (μτφρ.) ἐλεύθερος, ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος. «Στόμα—,» Ἀρχ., τὰ ἄλλ. ἀπύλωτον, φλύαρον κτλ. «Θρηνήσασα ἀθύρωτον ὑπαὶ ῥ τρητὴν Ἰάμβης,» Νικ., τὰ σαρκαστικ ἰαμβεῖα τῶν Θρᾳκῶν.
Ἄθυστος, Π. ἀντὶ
Ἄθυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ύτως. Ὁ μὴ θ σιασθεὶς ἢ θυσιασθεὶς κακῶς καὶ παρ νόμως, ἀθυσίαστος. «Ἄθυτα ἱερὰ κ ἀκαλλιέρητα,» Αἰσχ. 2) ὁ ἀνεπιτ δειος (ἀνάρμοστος) πρὸς θυσίαν. «Βοῦς— Πλ. 3) ὁ μὴ τιμηθεὶς (καθαγιασθεὶ διὰ θυσίας. «Γάμος—,» Ασ. «Νόθη ἀθ συνουσία,» Ἰάμβλ. 4) ὁ μὴ θυσιά σας. «Οἱ ὕπατοι ἄθυτοι γίνονται ἐπὶ νίκῃ,» Δ. Κάσ.
Ἀθῶος καὶ Ἀθῷος (ὁ, ἡ), [ἀ, θωή]. ἀνέ κλητος, ἀναίτιος, ἄκακος· (ἐπιμ.) ἀ μώρητος, ἀξήμιος. ἀζήμιος. ἀζήμιος. ἀζ

θυμοῦ, θαυμασμοῦ καὶ ἡδονῆς θηλωτικόν), γῆθοσ! (παρβλ. Εὐσ). « Αἰδοῖ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον, » Ἄρστρ.

Αἰγαγρος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀγριόγιδα, ἀγριοκάτσικον.

Αἰγανέη (ἡ), Π. Ἰων. ἀκόντιον ὁλοσίδηρον (βαπτόμενον δι' ἑνὸς αἰγείου λώρου, καὶ χρησιμεῦον πρὸς θήραν τῶν αἰγάγρων, ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολ.).

Αἴγδην [ᾰΐσασω], ἐπίρ. Π. ὁρμητικῶς, τινακτά.

Αἰγέη καὶ Αἰγείη, Ἰων. Π. ἴδε Αἰγῆ.

Αἴγειος, α, ον. Ἀιδήσιος, κατοικήδιος.

Αἰγείρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ αἴγειρον (λεῦκον).

Αἰγειρίτης, ου (ὁ). ὁ τῆς αἰγείρου. « Μώκης —, » Γεωπ.

Αἴγειρος (ἡ ᾰ σπν. ὁ), ὃ. [ᾰΐσασω;]. λεῦκος, (Τυρκ.) καβάκι. « Αἴγ. ἡ Κρητική, » Ἱππκρ., ἡ κοιν. Καικαβιά.

Αἰγειροτόμος (ὁ), Π. ὁ κόπτων αἰγείρους.

Αἰγειροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) αἰγείρους. » Ἡ Βοιωτία—, « Μ. Τύρ.

Αἰγειρών, ῶνος (ὁ), Π. ᾰάσος αἰγείρων.

Αἰγελάτης, ου (ὁ), Π. ὁ αἴγας ἐλαύνων, γιδοβοσκός.

Αἴγεος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Αἴγειος.

Αἰγῆ, ῆς (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Αἰγέη), (ἐνν. βορᾶ), δέρμα κατσικιοῦ, γιδοτόμαρον.

Αἰγιάλιος, α, ον, σπν. ἀντὶ -

Αἰγιαλίτης, ου (ὁ) ᾰ Αἰγιαλῖτις, ιτιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τοὺς αἰγιαλούς.

Αἰγιαλὸς (ὁ), [ᾰΐσαω ἢ ᾄγνυμι, ᾱλς]. ἡ ἀκρογιαλιά, τὸ περιγιάλι.

Αἰγιαλώδης, εος (ὁ, ἡ),= Αἰγιαλίτης.

Αἰγιαλεύς, έος καὶ (Ἰων.) ῆος, Π. ἀντὶ Αἰγιαλίτης. » Καρκῖνος (« Μόρμυρος)—, « Νίκ.

Αἰγιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βατεύων τὰς αἶγας, ἡ κάμνων βήματα αἰγός.

Αἰγίβοσις, εως (ἡ), Π. ἡ βοσκὴ τῶν γιδιῶν.

Αἰγιβότης, ου (ὁ), Π. Ἀγιδοβοσκός.

Αἰγίβοτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὁ βοσκηθεὶς ὑπὸ (ἡ ἁρμόδιος εἰς βοσκὴν) αἰγῶν.

Αἰγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Αἴξ, γιδάκι, κατσικάκι.

Αἰγιδειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει αἰγίδος.

Αἰγιδοῦχος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Αἰγίοχος.

Αἰγιδῶδης, εος (ὁ, ἡ),=Αἰγιδειδής.

Αἰγιθαλὸς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν μελισσοσφάγων), (ἴσ. τῷ Αἰγισθος).

Αἰγιθήλας, ου (ὁ), = Αἰγοθήλας.

Αἰγίκερας (τὸ),=Αἰγόκερας.

Αἰγί(γιν, γιτ)βος, ου (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, τρυποφράκτης ἢ καλογρήτσα (ἄλλ. παπατσα), (παρβλ. Αἰγοθήλης).

Αἰγίκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κνήμας (πόδας) αἰγιδίου.

Αἰγικορεύς, έως (ὁ), Π. [ᾰΐξ, κορέω ἢ κορέννυμι]. Ἀγιδοβοσκός.

Αἰγίλιψ, ιπος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰΐξ, λείπω]. (ὄρ. τόπος) δύσβατος, ἀπόκρημνος, ὑψηλός, ὅπου μόνον αἱ αἶγες δύνανται νὰ πατοῦν.

Αἰγίλος (ὁ), εἶδ. λυγαριᾶς (τὸ ὀπ. βόσκουν αἶγες).

Αἰγιλώπιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον ὀφρυ) τοῦ Αἰγίλωψ (β).

Αἰγίλωψ, ωπος ᾰ (Π.) οπος (ὁ), [ᾰΐξ, ὤψ]. εἶδ. ἀγρίας κριθῆς ἢ βρώμης. 2) εἶδ. ὄρυδος καρποφορούσης βαλανίδια φαγώσιμα. 3) ἀπόστημά τι (φίστουλας) γινόμενον εἰς τὴν μέσα γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Αἰγινάεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πολλὰ αἰγίδια.

Αἰγινομεύς, έως καὶ

Αἰγινόμος (ὁ). ὁ νέμων αἶγας, γιδοβοσκός.

Αἰγίνομος (ὁ ἡ), Π. ὁ ὑπὸ αἰγῶν νεμόμενος.

Αἰγίοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν) τὴν αἰγίδα.

Αἰγίπαν, ανος (ὁ). ὁ θεὸς Πάν, ὡς ἔχων πόδας αἰγός.

Αἰγιπόδης, ου (ὁ), Π. καὶ

Αἰγίπους, οδος (ὁ ἡ). ὁ ἔχων πόδας αἰγός.

Αἰγίπυρος (ὁ), εἶδ. χόρτου (ἀγριάδας) μὲ ἄνθη ἐρυθρᾶ, (κατὰ λέξ.) Ἀγιοσίταρον, (Γαλλ.) rougeole, (παρβλ. Μελάμπυρον).

Αἰγίς, ίδος (ἡ). δέρμα αἰγός, γιδοτόμαρον. 2) ἔνδυμα ἢ θώραξ ἀπὸ γιδοτόμαρον. 3) (κυρ.) ἡ τρομερὰ ἀσπὶς τοῦ Διὸς ᾰ τῆς Ἀθηνᾶς. 4) [ᾰΐσω],=Κατσιγίς 5) ἢ ῥητινώδης καρδία τοῦ ξύλου τῆς πεύκης, τὸ δαδί. 6) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν,=Ἀγλίη.

Αἰγίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Αἴξ, μικρὸς τράγος.

Αἰγλάζω, Μ. άσω, Π. φιγγοβολῶ, φωτίζω, ἢ φλογίζω.

Αἰγλάεις, εντος καὶ (κατὰ συγκ.) Αἰγλᾶς, ᾶντος, Δ. ἀντὶ Αἰγλήεις.

Αἴγλη (ἡ), Π. [ᾰΐττω ἢ ἀγάλλω]. λάμψις, στιλπνότης, ἀκτινοβολισμα. 2) λαμπὰς, φανός. 3) (τρπ.) λαμπρὰ φήμη, μεγαλοπρέπεια.

Αἰγλήεις, εντος (εσσα, εν) ᾰ (κρ.) Αἰγλῆς, ῆντος, = τῷ

Αἰγλήτης, ου (ὁ), Π. λαμπρὸς, ἀκτινοβόλος· ἀστράπτων, φωτοδότης.

Αἰγληφόρος (ὁ, ἡ). φωτοφόρος, ἀκτινοβόλος.

Αἰγλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φεγγοβολῶ, ἀκτινοβολῶ.

Αἰγλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φεγγοβόλος, φωτεινός.

Αἰγοβάτης, ου (ὁ),=Αἰγιβάτης.

Αἰγοβότας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἰγιβότης.

Αἰγόδορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ δορᾶς (δέρματος) αἰγὸς κατεσκευασμένος.

Αἰγοθήλης, ου (ὁ) πτηνόν τι νυκτερινὸν ὅμοιον χελιδόνι (νομιζόμενον ὅτι θηλάζει τὰς αἶγας).

Αἰγοθήρας, ου (ὁ). θηριωτὴς αἰγῶν (αἰγάγρων).

Αἰγόκερας, ατος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Τῆλις.

Αἰγοκερεύς, έως (ὁ), Π. καὶ

Αἰγόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα γιδιοῦ, γιδοκέφαλος. 2) (αὐσ.) εἶδ. ἀγριογιδίου, καὶ τὸ ἐν οὐρανῷ ἀστροθέτημα τοῦ Ζωδιακοῦ.

Αἰγοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν γιδιοῦ, γιδοκέφαλος. 2) εἶδ. πτηνοῦ (σκολόπακος), Γαλλ. barge.

Αἰγόλεθρος (ὁ). χόρτον τι θανατηφόρον διὰ τὰς αἶγας.

Αἰγομελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλη (πόδας) αἰγός.

Αἰγονομεύς, έος (ὁ), Π.,=Αἰγονόμος.

Αἰγονόμιον (τὸ). τὸ κοπάδι τῶν αἰγιδίων καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν.

Αἰγονόμος (ὁ). ὁ νέμων αἶγας, γιδοβοσκός.

Αἰγόνομος (ὁ, ἡ). ὁ βοσκηθεὶς ὑπὸ (ἡ χρήσιμος [ἐπιτήδειος] πρὸς βοσκὴν) αἰγιδίων.

Αἰγόνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Χ. Αἰγώνυξ.

Αἰγοπίθηκος (ὁ), εἶδ. πιθήκου ἔχοντος σχῆμα αἰγός.

Αἰγόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματισμένος (πεπλασμένος) ὡς αἰγίδιον.

Αἰγοπόδης, ου (ὁ), Π.= Αἰγιπόδης.

Αἰγοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον αἰγός, γιδοπρόσωπος.

Αἰγόπυρος (ὁ), Ξ. Αἰγίπυρος.

Αἰγοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) αἰγός.

Αἰγοτριχίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τρίχας αἰγὸς (μαλλὶ κατσικήσιον).

Αἰγότριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ πατημένος (τριμμένος) ἀπὸ αἶγας.

Αἰγοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων αἶγας.

Αἰγόφθαλμος (ὁ ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς αἰγός, γιδομάτης.

Αἰγωπὸς (ὁ), Π. τὸ ὄρνεον ὁ γὺψ ἢ εἶδος γυπός. « Αἰγυπτιοί, γῦπές σε, « Νίκ.

Αἰγωλιὸς (ὁ), [γωλεύω], εἶδ. πτην. νυκτερινοῦ (μπούφου), (παρβλ. Αἰγοθήλης).

Αἰγώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄνυχας (χηλὰς) αἰγὸς, (ὅθεν

Αἰγώνυχον (τὸ), εἶδ. χόρτου, τὸ ἔλλ. Διπθάσπερμον.

Αἰγωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὤπας (ὀφθαλμοὺς, βλέμμα) ἢ ὤπα (μορφὴν, πρόσωπον) αἰγός. » Τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ καλούμενον « μέλαν . . . ἐνίοις ἐστὶν αἰγωπόν. τοῦτο δὲ ἦθους βελτίστου σημεῖον, καὶ πρὸς ἀξιότητα ὄψεως πράτιστον, » Ἀρστ.

Αἴδας, α ἢ ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἄιδης.

Αἰδεῖο ᾰ Αἴδεο, Π. ἀντὶ Αἰδοῦ, πρός. τοῦ

Αἰδέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι ᾰ Π. ήσομαι καὶ έσσομαι (αόρ. Ἠδέσθην καὶ πρκ. Ἤδεσμαι). Εἶμαι αἰδήμων (ἐντροπαλὸς), ἐντρέπομαι· συστέλλομαι, φοβοῦμαι ἠθικῶς. « Αἰδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δείσας δ' ὑποδέχθαι, « Ἰλ Π. 2) αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι. » Τοὺς φρονιμωτάτους αἰδούμενος ᾰ τοὺς ἰσχυροτάτους φοβούμενος, « Ξεν. 3) δυσωποῦμαι, αἰκτείρω· ἐξιλεύομαι. « Τά δέ τ' αἴδεο, ᾰ μ' ἐλέησον, « Ἰλ. Χ.

Αἰδεσθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἠδέσθησαν.

Αἰδέσιμος (ὁ, ἡ), ὁ ἐμπνέων αἰδῶ (αἰδὰς συμπάθειαν), σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος 2)= Αἰδήμων.

Αἰδεσιμότης (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τῶν αἰδεσίμου, σεβασμιότης.

Αἰδεσίμως, ἐπίρ. Μετ' αἰδοῦς, αἰδημόνως· σεβασμίως.

Αἰδέσις, εως (ἡ),=Αἰδώς.

Αἰδεστέον, θετ. τοῦ Αἰδέσμαι.

Αἰδεστικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ.=κῶς. Αἰδοῦς ἐμποιητικὸς ἢ ἐπιδεκτικός.

Αἰδεσσὸς, ὴ ἢ ὸς, όν,= Αἰδέσιμος.

Αἰδέω-ῶ, Μ. έσω (ἄχρ. ἐνεργ. τοῦ Αἰδέομαι. ὅθ. τὸ αὐνθ. Καταιδέω, καὶ ὁ πθτ. πρκ. Ἠδεσμένος). Κινῶ εἰς αἰδῶ [εἰς σέβας, εἰς οἶκτον, εἰς συμπάθειαν], θυσωπῶ, ἐξιλεύσω.

Ἄϊδιος, Ἰων. ἀντὶ Ἄδιος.

Ἀϊδηλος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, ἰδεῖν]. ἀφανὴς, ἀδ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρατος, μυχικός· ἀσαφής, ἄδηλος· ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος. 2) ἀσήμαντος, ἄβιος. 3) ὀλέθριος, ἀποτρόπαιος, ἐξώλης.

Ἀϊδήλως, ἐπίρ. Π. ἀδήλως, ἀφανῶς, ἢ ἀφανιστικῶς, εἰς ἐξώλειαν.

Αἰδημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι αἰδήμων.

Αἰδημόνως, ἐπίρ. Ἐντροπαλά, μὲ συστολήν, μὲ σεμνότητα.

Αἰδημοσύνη (ἡ). ἐντροπαλότης, σεμνότης, συστολή, [ἐκ τοῦ

αἰδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἐντροπαλός, σεμνός, συνεσταλμένος. ἄτολμος. » Παρθένων αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας, « Ξεν. » Ἰσοκράτης ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος, » Ἀθ.

Ἀϊδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειδής, ἀόρατος, ἀφανής.

Ἀΐδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἅιδης.

Αἰδήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰδέσιμος.

Ἀΐδι, Π. ἀντὶ Ἅιδῃ, δοτ. τοῦ Ἅιδης.

Ἀΐδιος [ἀεί], α ή ες, ον. Παντοτεινός, αἰώνιος.

Ἀϊδιότης (ἡ). αἰωνιότης.

Ἀϊδίως, ἐπίρ. Αἰωνίως.

Ἀϊδνής, ές καὶ

Ἀϊδνός, εῦ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϊδής.

Αἰδοῖος καὶ

Αἰδοῖος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος ἢ -έτερος, -ότατος καὶ -έστατος), Π. [αἰδῶ], = Αἰδέσιμος. » Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ τοῖσι τετύγμην, « Ὀδ. Ξ. 2) = Αἰδήμων. » Κακὸν δ' αἰδοῖος ἀλήτης, « Ὀδ. Ρ. ||. (οὐσ.) Αἰδοῖον (τὸ) καὶ πλθ. Αἰδοῖα (τά), τὰ γεννητικὰ μόρια.

Αἰδοιώδης, ες (ὁ, ἡ). αἰδοίῳ ὅμοιος.

Αἰδοῖως, ἐπίρ. Π. Μετ' αἰδοῦς, αἰδεσίμως.

Αἴδομαι, Π. ἀντὶ Αἰδέομαι.

Αἰδοπόλος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰδοφοίτης.

Αἰδοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Αἰδώς, (συγχ. τῷ Ἀϊδοσύνη.

Ἄϊδος, Π. ἀντὶ Ἅιδου, γεν. τοῦ Ἅιδης.

Ἀϊδὸς δε καὶ (ὑφ' ἓν) Ἀϊδόσδε, Π. ἀντὶ Ἐν Ἅιδου (ἐνν. οἶκῳ ἢ τόπῳ).

Ἀϊδοσύνη (ἡ), Π. ἄγνοια, ἀμάθεια.

Ἀϊδοφοίτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ συχνάζων (φοιτῶν) εἰς τὸν ᾅδην, (θηλ.) φιλάσθενος.

Αἰδόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα αἰδήμον (σεμνόν) ἢ διάθεσιν συμπαθητικήν.

Ἀϊδρείη ἢ Ἀϊδρηίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀϊδρία.

Ἀϊδρήϊες, εσσα, εν, (μτγν. παρασχημ.) τῷ Ἀΐδρις.

Ἀϊδρία (ἡ). ἀμάθεια, ἀπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἄϊδρις, ιος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ εἰδήμων (ἴδρις), ἀμαθής, ἄπειρος, ἀνίδεος.

Ἀϊδροδίκης, ου (ὁ) καὶ

Ἀϊδρόδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ γνωρίζων δικαιοσύνην, ἄδικος, ἄνομος ἄγριος. « Θήρας ἀϊδροδίκας, « Πίνδ.

Ἀϊδρουσύνη (ἡ), Π. = Ἀϊδρία.

Ἀΐδρυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνίδρυτος.

Αἰδῶ, αἰτ. ἐν. τοῦ Αἰδώς.

Αἰδών, ωνος καὶ

Αἰδω(δο)νεύς, έος καὶ Ἰων. ῆος (ὁ), Π. ὁ θεὸς τοῦ ᾅδου, ὁ Πλούτων.

Αἰδώνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ᾅδην ἢ τὸν θεὸν τοῦ ᾅδου.

Αἰδώς, ὀός-οῦς (ἡ), [ἀ, ἰδεῖν· διότι οἱ αἰδούμενοι συστέλλονται νὰ ἴδουν]. ἐντροπή, αἰσχύνη. » Αἰδὼς Ἀργεῖοι, » Ἰλ. Ε. 2) αἴσθημα τιμῆς, φιλοτιμία, φόβος ἠθικὸς διὰ τὰ δοκοῦντα ἢ ὄντα αἰσχρά. » Αἰδὼ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, « Ἰλ. Ο. 3) συστολή, σεμνότης. » Ἐπὶ τοι πρέπει, γύναι, ἅπασιν αἰδὼς ἠγάρις.« Ὀμ. Ἴλιμν. 4) σέβας. » Ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδὼς τεύξῃ, « Ξεν. 5) δυσωπία, συμπάθεια. » Λοκοσουρεῖοι δὲ ἀπειθήσασιν ἐγένετο ὅμως παρὰ τῶν Ἀρκάδων αἰδὼς Δήμητρος ἕνεκα, « Παυσ. 6) τὰ αἰδοῖα, τὰ κρύφια μέλη. » Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδὼ ἀμφικαλύπτει, « Ἰλ. Β.

Ἀϊδῶς, ἐπίρ. Π. ἀοράτως.

Ἀϊεθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειθαλής.

Ἀΐει, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀεί.

Ἀϊειγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀειγενέτης.

Ἀϊειγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειγενής.

Ἀϊειθαλής, Ἀϊείμνηστος κτλ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀειθαλής, Ἀείμνηστος κτλ.

Ἀϊείκοτε, Ἰων. ἀντὶ Ἀείποτε.

Ἀϊείτης, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀετός.

Ἀϊέλουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἴλουρος.

Ἀϊέν, Π. ἀντὶ Ἀεί.

Ἀΐένυπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε (ἀεί) καιμώμενος.

Ἀΐες, Δ. ἀντὶ Ἀεί.

Ἀϊετηδόν, ἐπίρ. Π. ὡσὰν ἀετός.

Ἀϊετιαῖος, α, ον, καὶ

Ἀϊετόειος, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἀετὸν ἢ εἰς ἀέτωμα, [ἐκ τοῦ

Ἀϊετός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀετός.

Ἀϊετώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀετώδης.

Ἀϊζήεις, εσσα, εν, καὶ

Ἀϊζήϊος καὶ

Ἀϊζηός (ὁ, ἡ), Π. [ἀεί, ζέω]. ὁ σφριγῶν (ἀκμαῖος, ὑγιερός, ὁρμητικός, ἐγρήγορος, δραστήριος, καὶ [καθὼς καὶ ἡμεῖς κοιν. λέγομεν] ἐκεῖνος τοῦ ὁπ. τὸ αἷμα βράζει) νέος. » Πρόμαλος αἰζήεις, « Ἀθ. ὁ εὐθαλής. » Βλάστημα αἰζᾶεν, « Ἡσύχ. τὸ εὐτραφές.

Αἰηνής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίανής.

Αἰήσυλος (ὁ, ἡ), Π. = Αἴσυλος.

Αἰήτης, ου (ὁ). Π. ἀντὶ Ἀήτης.

Αἴητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄητος.

Αἰητός, Δ. ἀντὶ Ἀετός.

Αἴθ', (κατ' ἀποκ.) Π. ἀντὶ Αἴθε ἢ Αἴτε.

Αἰθαλέος, α, ον, Π. κεκαυμένος, μαυρισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὴν αἰθάλην. 2) καυστικός. » Πρηστῆρ—, « Ἀπλλν.

Αἰθάλη (ἡ', [αἴθω]. ἡ θερμὴ φάκτη (κοιν. χόβολη, ἀχυλιά, καρβουνιά)· ἡ καπνιά. «Οὐδὲν διήνεγκεν αἰθάλην ἢ λιγνὺν ὀνομάζειν, « Γαλ. (παρβλ. Ἀσβόλη ἢ Λιγνύς)

Αἰθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθαλέος.

Ἀΐθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειθαλής.

Αἰθαλίς, ίδος (ἡ). ἡ μαύρη (ρυσίδη, (κοιν.) καπνιά. 2) ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος σχηματισμὸς τοῦ ἐλαίου.

Αἰθαλίων, ωνος (ὁ). ὁ μαυρισμένος ἀπὸ τὴν καῦσιν, μελανός, (ἐπίθ. τοῦ τέττιγος).

Αἰθαλόεις, εσσα, εν, Π. = Αἰθαλέος.

Αἴθαλος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθάλεος. » Ῥίζα—, « Νίκ. 2) (οὐσ.) = Αἰθάλη. » Χρίονται αἰθάλῳ τὰ πρόσωπα, « Πλ.

Αἰθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαυρίζω τι διὰ τοῦ πυρός. 2) καταχαίω, ἀποτεφρώω. 3) μεταβάλλω τι εἰς αἰθάλην (καπνιάν). » Ἕως ἂν αἰθαλώσῃς λιγνὺν αὐτόρκη, « Δσκρ.

Αἰθαλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ αἰθά(καπνιάν) μαυρισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, « τρα—, « Στρβ. » Οἱ λύκοι αἰθαλώδεις γροιάν, « Σχλ. Θκρ.

Αἰθάλωσις, εως (ἡ), = Αἰθάλη.

Αἰθαλωτός, ἡ, όν. Κεκαυμένος (Μαυρισ νος) ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὴν αἰθάλην, ἢ ταβεβλημένος εἰς αἰθάλην.

Αἰθάν, Δ. ἀντὶ Αἰθῶν, γεν. πλθ. Θηλ. Αἰθός.

Αἴθε, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Αἴθε.

Αἰθερεμβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αἰθεροβ

Αἰθέριος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἐν τῷ αἰθέ ἐκ τοῦ αἰθέρος ὤν, ἀέριος, οὐράνιος

Αἰθεριώδης, ες (ὁ, ἡ), = Αἰθερώδης.

Αἰθερίως, ἐπίρ. Ὑψηλά, εἰς τὸν αἰθ εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰθεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Οὐρανοβάμ

Αἰθεροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Π φέρομαι, Ταξειδεύω) εἰς τὸν αἰθέρα, ρεβατῶ.

Αἰθεροδόσκης, ου (ὁ), ὁ ἐν τῷ αἰθέρι σκων (κατοικῶν).

Αἰθεροδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Περ τῶ) εἰς τὸν αἰθέρα.

Αἰθεροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ αἰθέρι τρέχ αἰθέριος, οὐρανοβάμων. » Ὁ λιμβακ —, « Ἀθαν. » Πετεινὸν—, « Ἀρφ.

Αἰθεροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶ τοῦ αἰθέρος, αἰθερώδης.

Αἰθερόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ αἰθέρος, οὐρανό

Αἰθερολαμπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπω τῷ αἰθέρι.

Αἰθερολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.) ὁμιλῶ ρι τοῦ αἰθέρος ἢ τῶν ἐν αὐτῷ, [ἐκ

Αἰθερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοῦ αἰθέρο μιλῶν, μεταφυσικὸς ἢ ἀστρονόμος.

Αἰθερονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι μόμενος (διατρίβων).

Αἰθερονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω (7 κρατῶ) εἰς τὸν αἰθέρα, (ἀστρολογ-)

Αἰθερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ α πλανώμενος (περιφερόμενος).

Αἰθεροπόρος (ὁ, ἡ), = Αἰθεροδρόμος.

Αἰθερώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν αἰθ

Αἰθήεις, εσσα, εν, Π. = Αἰθαλέος.

Αἰθήρ [ἀιθήρ], έρος (ὁ καὶ Π. ἡ). ὁ τὴν ἀτμοσφαίραν ὑψηλότατος καὶ κ ρώτατος ἀήρ. (συνκδχ.) ὁ οὐρανός, κατοίκους οἱ θεοί, (καὶ αὐτὸς) ὁ ἀ ἀφαιρικὸς ἀήρ. » Αἰθὴρ ὑγρὰ (ὑ κτλ.). « 2) ἡ αἰθρία (ἐξαστριά), τ θερὸν τοῦ οὐρανοῦ φῶς. » Οὐρανὸ ὑπερῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ, « Ἰλ. Π.

Αἰθηλίς, ικος (ἡ), = Αἰθάλις.

Αἰθοπία (ἡ). ἡ ἔγκαυσα αἰθήν (κεκαυμ ὑπὸ τοῦ ἡλίου) ὄψιν, μελαχροινή, τῆς Ἀρτέμιδος).

Αἰθός, ή, όν. Κεκαυμένος, μαῦρος πῦρ ἢ τὸν ἥλιον· μελαχροινός· σ (μουντός). « Σπεδιὰ —, « Καλλ λαμπρός, πυρεισθής. » Ἀσπίδος « Πίνδ.

Αἶθος, εος-ους (τὸ καὶ ὁ), Π. καῦσι σιμον· πῦρ· λάμψις.

Αἴθουσα (ἡ), (κυρ.) θηλ. μτγ. τοῦ Α (οὐσ.), (ἐνν. Στοά). τὸ ἀνωθεν ἐ σμένον, περίστυλον ἢ παντοχόθε ζόμενον, μέρος τοῦ αὐλαίου, ὅ' οὗ χοντο ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τὸν π

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(σάλαν), καὶ ὅπου συνήθως ἐκοιμῶντο οἱ θέλοντες νὰ σηκωθῶσι πρωΐ ξένοι, ἡλιακόν, (Τουρκ.) χαγιάτι, (παρβλ. Αἰθριος).

Αἰθοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεκαυμένος (αἰθὸς) ἢ ὁ καίων (αἴθων) τὴν ὄψιν, (ἐπιμ.) μαῦρος, σκοτεινός· ἢ διάπυρος, λαμπρός. » Οἶνος (» Καπνός, » Χαλκός, » Ἄνθρ) —, « Ὅμ., Σοφ., ζόη καὶ Αἴθων.

Αἴθρα [αἰθήρ], ας (ἡ) Αἰθρία, ἐαρινιά, καθαρὸς καὶ ἀνέφελος οὐρανός. » Ῥῦσαι ὑπ' ἤέρος, ποίησον δ' αἴθρην, « Ἰλ. Ρ. 2) βροσιά, ψύχος, ψυχρὸς ἀὴρ μὲ πάγνην.

Αἴθρανος (ὁ). ὑποπόδιον μὲ κάρβουνα ἀναμμένα. (Γαλλ.) chaufferette.

Αἴθρη (ἡ), Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Αἴθρα.

Αἰθρηγενέτης, ου καὶ ας (ὁ) καὶ

Αἰθρηγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθ. τοῦ Βορέου). ὁ ἐκ τοῦ αἰθέρος γεννώμενος, ἢ ὁ τὴν αἴθρην (ἐαρινὴν ἢ ψύχραν) γεννῶν.

Αἰθρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αἴθριος.

Αἰθρία (ἡ), = Αἴθρη.

Αἰθριάζω (-ιάω), Μ. ἀσω. Ἐκθέτω αι εἰς τὴν αἰθρίαν (ἐαστερινήν). » Ἀδιάντον αἰθριήσας, δίδου, « Ἱππκρ. 2) (οὐδ.) κατοικῶ ἔξω (εἰς τὸ ὑπαιθρον). » Εἰ νυξὶν αἰθριάσοις, « Π. Σολ. 3) (τριπαρασ.) γίνεται αἰθρία, κάμνει αἴθρίαν, ἐαστερεύει. » Αἰθριάζειν τὸν ἀέρα. » Ἀριστ.

Αἴθριος (ὁ, ἡ), = Αἴθριος, πρωϊνός.

Αἰθριοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (κοιμοῦμαι) ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον (εἰς τὸ ἐάστερον, εἰς τὴν δροσιάν).

Αἴθριος, α καὶ ος, ον. Καθαρός, ἀνέφελος, ἐάστερος. » Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὗει, « Θκρ. 2) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ αἰθρίας, (ἐπιμ.) ψυχρός, παγετώδης. » Πάγος —, « Σοφ. 3) ἐκτεθειμένος εἰς τὴν αἰθρίαν, ὑπαίθρος. » Οὔτε οἶκοι, οὔτε αἰθρίους διατρίβειν, « Σωζομ., (ἐθ. ||. εὐσ.) Αἴθριον (τό), τὸ προαύλιον ἢ ἡ αἴθουσα τῶν παλ. Ῥωμαίων, (Λατ.) atrium.

Αἰθριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἴθριος τὸ εἶδος, αἰθερώδης.

Αἰθροβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αἰθεροβατέω.

Αἰθροβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν (βαίνων) εἰς τὸν αἰθέρα, ἀεροβάτης.

Αἰθροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βάλλω (προσβάλλω) αἰθερίως.

Αἰθροδόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι δονούμενος (κλονούμενος).

Αἰθροπλανής, ους (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθεροπλανήτος.

Αἰθροπολεύω (-έω ῶ), Μ. εὐσω ἢ ήσω, Π. = Αἰθεροβατέω.

Αἰθρος (ὁ), Π. ψύχος τῆς αὐγῆς, ἀὴρ παγετώδης, πάγνη.

Αἰθροτόκος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθρηγενής.

Αἰθρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθὼψ.

Αἴθυγμα (τὸ), Π [αἰθύσσω]. κυμάτισμα ἐλαφρὸς φυσιομένης. 2) ἡ λάμψις κινουμένου φωτεινοῦ σώματος. 3) σπινθηροβόλισμα. 4) κάρβουνον παραχωμένον (προσάναμμα, ζώπυρον, (ὄθεν 5) (μεταφορ.) ἐρέθισμα, παρακίνησις, ἀφορμή. » Εὐνοίας αἰθύγματα, « Ἡ.Β.

Αἴθυια (ἡ), [αἴθω, διὰ τὸ μαῦρον χρῶμά της]. πτην. θαλασσ., Βουτηχάρδα, ζεμπούλι, (Τουρκ.) καρὰ-μπατάκι.

Αἰθυιάθεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς αἴθυια, ἁλιεύς.

Αἰθυκτήρ (ὁ), Π. [αἰθύσσω]. ὁρμητικός. » Δόναξ—, « Ἐπιγρ., τὸ βέλος.

Αἰθυλικώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ αἰθύλικα (φουσκαλίδα).

Αἰθύλις [αἴθω], ικος (ἡ). φουσκαλίδα τοῦ δέρματος ἀπὸ καῦσιμον.

Αἰθύσσω [αἴθω, θῶω], Μ. ξω, Π. ἀνάπτω, ζωπυρῶ (μεταφρ.) παρακινῶ, διεγείρω. ||. (οὐδ.) ἀνάπτομαι, λάμπω, ἁλίζω· σπινθηροβολῶ. (μεταφρ.) διεγείρομαι, ἐνθουσιάζομαι· ὁρμῶ.

Αἴθω (παρτ. Ἴθων, ᾧ πλέον οὗ) Ἀνάπτω, καίω, φλογίζω. » Πῦρ αἴθειν, « Ἤρ. (καὶ μεταφρ.) » Χόλον αἴθειν, « Ἀνλκτ. ||. (ἀμτβτ.) καίω· λάμπω, φέγγω. » Δομπτῆρες οὐκέτ' ἤθον, « Σοφ. ||. (παθ.) ἀνάπτω, καίομαι. » Τὰ δὲ οἴδεται κάλιστα, « Ἤρ. » Λαμπάδας αἰθεμένας, « Ἰώσ.

Αἴθων, ωνος (θυσα, ον), μτχ. τοῦ Αἴθω.

Αἴθων, ωνος (ὁ), Π. [αἴθω]. καίων, διάπυρος, φλογερός. » Κεραυνὸς (» Λιμὸς, » Πυρετὸς)—, « Πίνδ., Ἡσ., Αὐκ. 2) πυροειδής, ακτινοβολῶν, ἁλιαστερὴς. » Σίδηρος (» Τρίπους, » Λέβης ὄβρ.)—, « Σοφ., Ὅμ. 3) κεκαυμένος, μαῦρος ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὸν καπνόν, ἡλιοκαμμένος, μελαγροινὸς, ἢ πυρόχρους, ξανθός. (συνκδ.) καρτερικός, ῥωμαλέος. » Λέβης (» Τρίπους, » Λέων, » Ἀλώπηξ, » Ταῦρος)—, « Ὅμ., Πίνδ. 4) Ὀξύς, θερμουργός, ὁρμητικός, δραστήριος. » Ἀνὴρ (» Δογισμὸς) —, « Σοφ, Ἀρχέχρ.

Αἰθωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθὼψ.

Αἶκα, σύνδ. Δ. ἀντὶ Ἐάν.

Αἰκάλαω, Μ. αλῶ. Κολακεύω, χαϊδεύω· θέλγω, τέρπω· θωπεύω, ἀπατῶ.

Αἶκε καὶ (πρὸ φων.) Αἶκεν, σύνδ. Π. ἀντὶ Ἐάν.

Αἰκέλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀεικέλιος.

Αἶκες (αἱ), Ζ. Λίξ.

Αἰκὴ (ἡ), Π. [ἄϊσσω]. κίνημα (πήδημα, τίναγμα) ὁρμητικόν.

Αἴκης ὁ Αἰκής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἀεικής.

Αἰκία (ἡ), [ἀεικής]. κάθε κακὴ μεταχείρησις, ὕβρις, ἀτιμία, κτύπημα, πλήγωμα κτλ. » Ὃ τὸν πρεσβύτερον τολμήσας τύπτειν, δίκην αἰκίας ὑπεγέτω, « Πλάτ. » Ὁπότερος ἦρξε χειρῶν ἀδίκων· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία, « Δμ. 2) Δυστύχημα, ταλαιπωρία. » Οἵαις αἰκίαισιν διακνεόμενος, « Αἰσχλ.

Αἰκίζω [αἰκία], Μ. ίσω. Κακομεταχειρίζομαι (Ἀτιμάζω, Κτυπῶ, Πληγόνω) τινα. » Νεκρὸν —, « τὸν ἀκρωτηριάζω (τοῦ κόπτω τὰ μέλη) πρὸς περιφρόνησιν. » Τὰ χωρία—, « Δμ., δενδροτομεῖν. » Ῥινοκέλουρα, ἀπὸ τῶν ῥικισμένων τὰς ῥῖνας, οὕτω καλουμένη, « Στρβ.

Αἰκισμα (τὸ) καὶ

Αἰκισμὸς (ὁ). κτύπημα, δαρμός, πλήγωμα, ἀτίμασμα.

Αἰκιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ Αἰκίστρια (ἡ). ὁ αἰκίζων (πληγόνων, κτυπῶν, ἀτιμάζων) τινά.

Αἰκιστικὸς, ἡ, ὁν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ αἰκίζειν. 2) ὁ γινόμενος ἐν εἴδει αἰκίας, ἀτιμαστικός.

Αἰκιστὸς, ἡ, ὁν. Ὃ αἰκισθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ αἰκισθῇ.

Αἶκλον (τὸ), Λακων. τὸ δεῖπνον.

Αἰκτὴρ (ὁ), Π. ὁ αἴσσων (ὁρμῶν), ὁρμητικός.

Αἰκτὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἄϊσσω, ἰκνοῦμαι], = Ἀνέφικτος, ἀπρόσιτος, ὄβριστος.

Αἰκῶς καὶ Αἰκῶς, ἐπίρ. Π. = Ἀεικῶς.

Αἴλινος (ὁ, ἡ), Π. [αἰ, λῖνος], γοερός, θρηνητικός, κλαυθμηρός, λυπητερός. ||. (οὐσ.) ᾠδὴ θρηνώδης, μοιρολόγι.

Αἰλούριος (ὁ), εἶδ. χόρτου τὸ ὁπ. τρώγουσι αἱ αἴλουροι, (παρβλ. Ἄσαρον).

Αἰλουρομορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν αἰλούρου.

Αἴλουρος (ὁ, καὶ ἡ), [αἴολος, οὐρὰ, διὰ τὴν ὀφιοειδῆ κίνησιν τῆς οὐρᾶς του]. ζ. (κυρ.) ἀγριόγατος· (μτγν. 2) ἡ νυρίτσα καὶ (ἐνίοτε 3) τὸ κιννάβι.

Αἷμα (τὸ). τὸ γνωστὸν ὑγρὸν τοῦ σώματος, αἷμα. » Πύειρον, τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, « Πλάτ. (καὶ μετμφ.) » Κύχλίδων αἷμα, « Δν., ἡ πορφύρα. » Βατρύων—, « Ἀχ. Τάτ., ὁ οἶνος. 2) (συνκδ.) φόνος, σφαγὴ, φονικόν. » Ἐφ' αἵματι φεύγειν, « Δμ., κατηγορεῖσθαι διὰ φόνον. 3) συγγένεια (κυρ. ἡ ἐξ αἵματος), « Πρὸς αἵματος (» Ἐν αἵματι) εἶναί τινι, « Ἴγειν συγγένειαν μετά τινος. 4) γένος, καταγωγὴ, γενεά. » Ταύτῆς τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι, « Ἰλ. Ζ. Γ. 5) (σπν. καὶ Π.) μάχαιρα αἱματωμένη. » Νεακόντητον αἷμα χειρῶν ἔχων, « Σοφ.

Αἱμαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (καταβάζων) αἷμα.

Αἱμαλε(ων)ρία, ας (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) [αἷμα, κορίννυμι]. θυσία ὑπὲρ τῶν νεκρῶν (κυρ. παρὰ τοῖς Βοιωτ. καὶ Δωρ.), (ἀναλ. μὲ τὸ παρ' ἡμῖν) Μακαριά.

Αἱμακτικὸς, ἡ, ὀν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ αἱμάσσειν.

Αἱμακτὸς, ἡ, ὀν. Αἱματωμένος.

Αἱμαλέος, α, ον. Π. αἱματώδης, αἱματωμένος. » Ὄσπις (» Λέβης, » Ἀμεθυσος)—, « Ἐπιγρ.

Αἱμαλωπὶς, ίδος (ἡ). αἷμα μὲ ὕλην ζωώδη συρρεῦσαν κατὰ συμβεβηκὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξ οὗ

Αἱμαλώψ [αἱμαλέος, ὤψ ἢ μώλωψ], ωπος (ὁ). ὁ ἔχων αἷμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς (πάσχων αἱμαλωπίαν)· αἱματώδης, αἱματωμένος. » Χυμὸς—, « Ἀρετ. 2) = Αἱμαλωπὶς καὶ Μώλωψ. 3) αἷμα διεφθαρμένον (κοιν.) σκοτωμένον.

Αἱμαξις [αἱμάσσω], εως (ἡ). αἱμάτωμα, φλεβοτομία.

Αἱμαποσία (ἡ), = Αἱματοποσία.

Αἱμαπτυσις, εως (ἡ), = Αἱμόπτυσις.

Αἱμὰς, άδος (ἡ). Ἄρθωνος χύσις αἵματος, αἱματοχυσία.

Αἱμασιὰ (ἡ), [αἱμὸς ἢ αἱμάσσω] φράκτης ἀπὸ ἀγκάθια καὶ (κοταχρ.) ἀπὸ λίθους ἢ κεραμίδια. » Αἱμασιὴν πλίνθων ὀπτέων, « Ἤρ.

Αἱμασιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει αἱμασιᾶς.

Αἱμάσσω, Μ. άξω. Αἱματόνω. 2) εἶμαι ματωμένος ἢ αἱματόχρους.

Αἱματεκχυσία (ἡ). (Ἑλλ.), αἱματοχυσία.

Αἱματηρὸς, ὰ, όν. Αἱματωμένος, αἱματώδης. » Τῶν ἀποστασίων ὁρίσται αἱ αἱματηρότεραι, « Ἱππκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἱματηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) αἷμα καὶ σφαγήν.
Αἱματία (ἡ). ὁ γνωστὸς μέλας ζωμὸς τῶν Λακεδ. (διότι κατεσκευάζετο ἐξ αἵματος).
Αἱματιαῖος, α, ον, = Αἱματοειδής.
Αἱματίζω, Μ. ισω. Κάμνω νὰ ἐβγῇ αἷμα, αἱματόνω.
Αἱματικὸς καὶ (σπν.) Αἱμάτινος, η, ον, = Αἱματώδης.
Αἱμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Αἷμα, αἱματάκι.
Αἱματίτης, ου (ὁ) καὶ Αἱματῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος ἢ γινόμενος μὲ) αἷμα. « Αἱματίτης λίθος ἢ (ἁπλ.) Αἱματίτης, « ὁ κοιν. Αἱματοζάτης. » Αἱματῖτις φλέψ, « ἡ φλέβα τοῦ αἵματος. » Χορδὴ —, « τὸ κατεσκευασμένον μὲ αἷμα λευκάνικον.
Αἱματόβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ αἷμα.
Αἱματοδόχος (ὁ, ἡ), = Αἱμοδόχος.
Αἱματοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ αἷμα.
Αἱματόεις, εσσα, εν, Π. αἱματοειδής, αἱματωμένος.
Αἱματόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ αἷμα.
Αἱματολειχὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλείφων αἷμα.
Αἱματόμικτος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ αἷμα.
Αἱματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μετατρέπω τι εἰς) αἷμα.
Αἱματοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῷ προηγ.
Αἱματοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ κάμνων αἷμα (συντελῶν πρὸς αἱματοποίησιν).
Αἱματοποιὸς (ὁ, ἡ). αἵματος ἢ φόνου αἴτιος.
Αἱματοποσία (ἡ). τὸ πίνειν αἷμα.
Αἱματοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω αἷμα.
Αἱματοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων αἷμα.
Αἱματόπους, οδος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ μὲ ἐρυθροὺς (αἱματοειδεῖς) πόδας, (ἄλλοι διορθ. Ἱματόπους).
Αἱματόπτυστος (ὁ, ἡ), Π. αἱμοπτυσίᾳ συνεχόμενος.
Αἱματοπῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Αἱματοπότις.
Αἱματόρραντος, Αἱματόρροια, κτλ., = Αἱμόρραντος, Αἱμόρροια κτλ.
Αἱματορρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥοφῶν αἷμα.
Αἱματόρρυτος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Αἱματοσταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (βουτημένος εἰς τὸ) αἷμα, καταιματωμένος.
Αἱματοστάλακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ σφαγμῶν αἵματος.
Αἱματοσφαγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ σφαγμένος, πνιγμένος εἰς τὸ αἷμά του, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Αἱματοσταγής.
Αἱματουργὸς (ὁ, ἡ). αἵματος (φόνου) πρόξενος.
Αἱματοφόρυκτος (ὁ, ἡ), = Αἱμαφόρυκτος.
Αἱματόφυρτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνακατωμένος (πεφυρμένος) ἢ μεμολυσμένος μὲ αἷμα.
Αἱματοχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τὸ αἷμα, διψῶν αἷμα.
Αἱματοχάρμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Αἱματοχαρής.
Αἱματόχαρτος (ὁ, ἡ), Π. = Αἱματοχαρής.
Αἱματοχυσία (ἡ), = Αἱματεκχυσία.
Αἱματόχυτος (ὁ, ἡ), = Αἱματοσταγής.
Αἱματόω-ῶ, Μ. ώσω. Αἱματόνω, μολύνω μὲ αἷμα. 2) μεταβάλλω τι εἰς αἷμα. » Αἱματοῦται ἡ τροφή, « Γαλ.
Αἱματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ἔχων πολὺ) αἷμα· ὁ προξενούμενος ὑπὸ ἢ ἀνήκων εἰς αἷμα· ὅμοιος (ἢ ἀνακατωμένος) μὲ αἷμα.
Αἱματωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὤπας (ὀμμάτια) ὡσὰν αἷμα, δηλ. βλέμμα φονικόν.
Αἱμάτωσις, εως (ἡ). αἱμάτωμα. 2) ἢ εἰς αἷμα μεταβολή.
Αἱματῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Αἱματωπός.
Αἱμηπότης, ου (ὁ), Π. Ιων. ἀντὶ Αἱματοπότης.
Αἱμηρός, ά, όν, Π. = Αἱματηρός.
Αἱμοβαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἐξ αἰτίας πολλοῦ αἵματος.
Αἱμοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ αἷμα.
Αἱμοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (βιβρώσκων) αἷμα, τρεφόμενος μὲ ὠμὰ κρέατα. 2) (μτφρ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ χύνῃ αἷμα, φονικός.
Αἱμόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱμοβόρος.
Αἱμοδαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Δαίνυμαι) κρέας ὠμὸν καὶ αἱματωμένον.
Αἱμοδιψὴς (ὁ, ἡ). ὁ διψῶν αἷμα.
Αἱμοδόχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) χρήσιμον πρὸς ὑποδοχὴν αἵματος.
Αἱμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Αἱματοειδής.
Αἱμοκέρχνον (τὸ), εἶδος βηχὸς αἱμοπτυώδους καὶ ξηροῦ (κερχνοῦ).
Αἱμολάπτης (ἡ), Π. = Αἱματοπότις. »Βδέλλα—, « Γρ.
Αἱμομίκτης, ου (ὁ). ὁ μιγνύμενος (συνευρισκόμενος) μὲ ἐξ αἵματος συγγενῆ τιν.
Αἱμομιξία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τῶν αἱμομίκτων.
Αἱμοποσία (ἡ), = Αἱματοποσία.
Αἱμοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω αἷμα.
Αἱμοπό(πώ)της, ου (ὁ) καὶ Αἱμοπό(πῶ)τις, ιδος (ἡ), = Αἱματοπότης.
Αἱμοπτυϊκὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων αἱμοπτυσίαν.
Αἱμο(μά)πτυσις, εως (ἡ). τὸ πτύειν αἷμα, αἱμοπτυσία, (πάθος).
Αἱμορραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω αἱμορραγίαν, [ἐκ τοῦ
Αἱμορραγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων αἱμορραγίαν.
Αἱμορραγία (ἡ). ὁρμητικὴ ῥύσις αἵματος.
Αἱμορραγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς αἱμορραγίαν.
Αἱμορραγικῶς, ἐπίρ. Μετ' αἱμορραγίας.
Αἱμορραγώδης, ες (ὁ, ἡ), = Αἱμορρυώδης.
Αἱμόρραντος (ὁ, ἡ), Π. φαντισμένος μὲ αἷμα.
Αἱμορροέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω αἱμορροΐαν.
Αἱμόρροια (ἡ). τρέξιμον αἵματος, αἱμορραγία, (πάθος).
Αἱμορροϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς (ἢ πάσχων, ἢ προξενῶν) αἱμορροΐαν.
Αἱμορροΐς, ίδος (ἡ), εἶδ. ὄφεως, τοῦ ὁπ. τὸ δάγκαμα προξενεῖ γενικὴν αἱμορραγίαν. 2) εἶδ. θαλασσ. κοχλίας. (ἄλλ.) Ἀπορραΐς. 3) (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Αἱμορροΐδες (ἐνν.) φλέβες διὰ τῶν ὁπ. τρέχει κατὰ καιροὺς αἷμα· (κοιν.) ζωχάδες. » Αἱμορροΐς ἡ τε ἐν ταῖς βιαι καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδραν καὶ ἡ τῶν καταμηνίων· καὶ γὰρ καὶ αὕτη αἱμορροΐς ἐστιν, « Ἀρστ.
Αἱμορρόος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων αἱμορροΐαν. 2) = Αἱμόρρυτος. 3) (οὐσ.) = Αἱμορροΐς (ὄφις).
Αἱμορροώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν αἱμορροΐδων. 2) ὁ ἔχων κρᾶσιν αἱμορροϊκήν.
Αἱμορρυὴς, ές (ὁ, ἡ), = Αἱμόρρους.
Αἱμόρρυτος (ὁ, ἡ), = Αἱματόρρυτος.
Αἱμὸς ἡ Αἷμος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) κάθε συνέλευρον πρᾶγμα, καθὼς ἄκανθα, λόγχη, βελόνη κτλ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) δάσος, ἀγκαθότοπος.
Αἱμοσταγὴς, ές (ὁ, ἡ), = Αἱματοσταγής.
Αἱμοστάτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου, (κοιν.) αἱματοστάτης, (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Διοσκορ. εὑρίσκεται ἐσφαλμ. Αἱμοσάτης).
Αἱμοστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ σταματῶν (ἔχων ἰδιότητα νὰ σταματᾷ) τὸ αἷμα.
Αἱμοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὸ αἷμα.
Αἱμοφόρυκτος καὶ Αἱμόφυρτος (ὁ, ἡ), = Αἱματόφυρτος.
Αἱμοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), = Αἱματοχαρής.
Αἱμόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα αἵματος, κόκκινος σὰν τὸ αἷμα.
Αἱμοχρώδης, ες (ὁ, ἡ), αἱμόχρους τὸ εἶδος.
Αἱμοχυσία (ἡ), = Αἱματοχυσία.
Αἱμυλία (ἡ)· γλυκύτης τρόπου, νόστιμον (ὑποχρεωτικὸν, κολακευτικὸν, πολιτικὸν) φέρσιμον, [ἐκ τοῦ
Αἱμύλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱμύλος.
Αἱμυλόμηθης, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Αἱμυλομήθης (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος, εὐπροσήγορος.
Αἱμυλοπλόκας (ὁ, ἡ), = Δολοπλόκας.
Αἱμύλος [αἰμὸς], η, ον. Ὁ ὀξὺς (δεινὸς εὐφραδὴς, ἡ γλυκὺς, κολακευτικὸς, ἀπατηλὸς, πανοῦργος) ἐν τῷ λέγειν, γλυκαμίλητος· θελκτικός. » Τὰν αἱμυλὰν ἀλωπέκων, « Ἀρχφ. » Τὸ τῶν γυναικῶν αἱμύλον, « Δ. Χρτ.
Αἱμωδέω-ῶ [αἰμὸς, ὀδοὺς], Μ. ήσω. Παίρνω τοὺς ὀδόντας (κυρ. τρώγων ἢ βλέπων ἄλλον τρώγοντα ξυνά), μουδιάζω. »Αἱμωδιῶμεν γὰρ, τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας, « Ἀρστ. » Μύλης τριφθείσης πρὸ ἑαυτὴν, ὀδόντες ἡμῶδησαν, « Ἱππκρ.
Αἱμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Αἱματώδης ἢ Αἱμοειδής.
Αἱμωδία (ἡ) καὶ
Αἱμωδιασμὸς (ὁ). μούδιασμα τῶν ὀδόντων.
Αἱμωδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Αἱμωδέω.
Αἴμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δαίμων ἢ Δαίμων, (μέγεν.) εἰδήμων, ἔμπειρος. »Αἴμονι χαλᾷ (ὄνυχι), « Αἰσχύλ.
Αἶμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱματηρός.
Αἱμωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱματωπός.
Αἰνάρετης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ (ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀνδρεῖος (ἐνάρετος).
Αἰνέω, Π. ἀντὶ Αἰνέω.
Αἴνεσις, εως (ἡ), Π. ἔπαινος, ἐγκώμιον.
Αἰνετέον, θετ. τοῦ Αἰνῶ.
Αἰνετήριος, α, ον. Ἐπαινετικός.
Αἰνέτης, ου (ὁ), Π. ἐπαινέτης.
Αἰνετὸς, ἡ, όν. Ἐπαινετὸς, ἀξιέπαινος, [ἐκ τοῦ
Αἰνέω-ῶ [αἶνος], Μ. έσω ἢ Π. ήσω, αἰνῶ, ἐγκωμιάζω. 2) = Συναινῶ, κρίνω, ἀποδέχομαι, στέργω, συγχωρῶ, εὐχαριστοῦμαι. 3) συμβιβάζω. 4) (σπν.) λέγω. 5) ὑποσχομαι, προβάλλω. 7) ἀποτελοῦμαι εὐκτ.
Αἴνη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Αἶνος. 2) ὑπόληψη, φήμη, δόξα.
Αἴνημι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Αἰνέω.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰνήσασαν, Βοιωτ. ἀντὶ Αἰνήσαιεν.
Αἴνῃσιν, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰναῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Αἶνος.
Αἰνητός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Αἰνετός.
Αἴνιγμα (τό). λόγος ἀμφίσβολος καὶ ἀσαφὴς, πρόβλημα σκοτεινὸν καὶ δυσνόητον. 2) ἀλληγορία. 3) εὕρετὸν, (παρβλ. Γρῖφος).
Αἰνιγματίας, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν αἰνιγματωδῶς.
Αἰνιγματίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ἀαλῶ αἰνιγματωδῶς, προβάλλω αἰνίγματα.
Αἰνιγματικός, ἡ, όν, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνιγματικῶς, ἐπίρ. Αἰνιγματωδῶς, δι' αἰνιγμάτων.
Αἰνιγματιστὴς, οῦ (ὁ). = Αἰνιγματίας.
Αἰνιγματοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει αἰνίγματος, αἰνιγματωδῶς.
Αἰνιγματοποιὸς (ὁ). ποιητὴς αἰνιγμάτων.
Αἰνιγματώδης, εος (ὁ, ἡ). αἰνιγματικὸς, αἰνιγματωδῶς ἐκφρασμένος.
Αἰνιγματωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον αἰνιγματώδη, μὲ αἰνίγματα.
Αἰνιγμὸς (ὁ), = Αἴνιγμα.
Αἰνίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. ἀντὶ Αἰνέω.
Αἰνικτὴρ, Π. ᾗ Αἰνικτὴς, οῦ (ὁ). αἰνιγματωδῶς ὁμιλῶν, προτείνων αἰνίγματα.
Αἰνικτήριος, α ἡ ος, ον, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνικτηρίως, ἐπίρ. Αἰνιγματωδῶς.
Αἰνικτὸς, ἡ, όν, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνίσσο(τε)μαι [Αἶνος ἡ αἰνός], Μ. ἰξομαι. Ἀαλῶ αἰνιγματωδῶς (ἀλληγορικῶς). « Ἀέροντες οὐκ ἐναργῶς οὕτως... αἰνιττόμενοι δὲ, « Πλάτ. 2) (μετδ.) ὑπαινίττομαι. « Τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται, « Πλάτ. (καὶ προθετ.) « Αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, « Αἰσχ. (ᾗ πθ.) « Ὁ λαγὼς ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται, « Σχλ. Ακ.
Αἰνοδάκχευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς βεβακχευμένος, κυριευμένος ὑπὸ φρικτοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μανιώδης.
Αἰνοβίης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ φοβερὰν ἀνδρίαν ἔχων, φρικτὸς διὰ τὴν ἀνδρίαν του.
Αἰνόγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευθείς.
Αἰνογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ (ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς) γεννηθείς.
Αἰνογένειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρικώδεις ὀδόντας (σιαγόνας, γένεια).
Αἰνογίγας, αντος (ὁ), Π. δεινὸς (φρικώδης) γίγας.
Αἰνοδοτείρα (ἡ), Π. ἡ διδοῦσα φρικώδη (δυστυχιῶν πρόξενα) δῶρα, κακοποιός.
Αἰνόθεν, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρτ.) « Αἰνόθεν αἰνῶς, « Ἰλ. Π., κακὴν κακῶς, ἀπὸ κακοῦ εἰς κακὸν, ἢ καθ' ὑπερβολὴν κακῶς, (ἴδε καὶ παρβλ. Οἰόθεν).
Αἰνόθρυπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν (φοβερὰ) τρυφηλὸς· ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνοθρυπτος.
Αἰνολαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς (φοβερὰ) λάμπων.
Αἰνόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινὸν λέκτρον (κοίτην) ἔχων, (ἐπιμ.) δυσχώς ὑπανδρευθείς ἢ γεννηθείς· « Μυχὸς—, « Ἀυκόφρ., ἢ φρικώδης φωλεὰ τῆς ἐχίδνης.
Αἰνολέτης, α (ὁ), Π. φοβερὸς ἐξολοθρευτής.
Αἰνολεχὴς, ἐος (ὁ), Π. = Αἰνόλεκτρος.
Αἰνολίων, οντος (ὁ), Π. τρομερὸς λέων.
Αἰνόλινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρικτὸν λίνον (κλωστὴν καὶ [μτφρ. ἀπὸ τῶν Μοιρῶν] τύχην) ἔχων.
Αἰνόλυκος (ὁ), Π. κακὸς (φοβερὸς) λύκος.
Αἰνομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς μαινόμενος.
Αἰνόμορος (ὁ, ἡ), Π. δυσχὴς, κακόμοιρος.
Αἰνοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινὰ παθῶν ἢ πάσχων.
Αἰνοπατὴρ, ἔρος (ὁ), Π. δυστυχὴς πατὴρ.
Αἰνοπέλωρον (τό), Π. τρομερὸν θηρίον.
Αἰνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοβερὰ πληγόων.
Αἰνόποτμος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰνόμορος.
Αἰνὸς [αἰανὸς], ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δεινός.
Αἶνος (ὁ), Π. λόγος· ὁμιλία. 2) διήγησις μυθώδης. 3) ἀποφθεγμα, παροιμία, γνωμικόν. 4) ἔπαινος, ἐγκώμιον.
Αἴνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἶνας (φλέβας) « Τῶν φύλλων τὰ μὲν ἰνώδη, τὰ δὲ αἴνα, « Θφρ.
Αἰνότης (ἡ), Π. ἀντὶ Δεινότης.
Αἰνότλητος (ὁ, ἡ), Π. δεινὸς, ἀνυπόφορτος.
Αἰνοτόκεια (ἡ), Π. δυστυχὴς μήτηρ.
Αἰνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ἑαυτοῦ γεννήσας, δυσχὴς πατὴρ ἢ μήτηρ.
Αἰνότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ἑαυτοῦ γεννηθείς.
Αἰνοτύραννος (ὁ), Π. δεινὸς τύραννος.
Αἴνυμαι (χ. Μ.), Π. = Ἀρνυμαι, λαμβάνω, 'παίρνω· κρατῶ· κυριεύω.
Αἰνῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Δεινῶς.
Αἴξ [αἴσσω], αἰγὸς (ἡ), ζ. 'γίδα, κατσίκα· (ὁ) τράγος. 2) ἀστερισμὸς τις ἐν οὐρανῷ. 3) πυρκαϊδές τι μετέωρον. 4) (πλθ.) Αἶγες, τὰ μεγάλα κύματα, (θθν. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος).
Αἰξ [αἴσσω], ικος (ἡ), Π. = Αἰχὴ (ἐν χρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὰ σύνθ. Κυρροθάϊξ, Πολυάϊξ, Τριγάϊξ κτλ.)
Ἄἶξασκον, Π. ἀντὶ Ἤιξα, ἀόρ. τοῦ Ἀΐσσω.
Αἰολάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Αἰόλλω.
Αἰολίας, ου (ὁ). ὑψάριόν τι παρδαλὸν (αἰόλον), ἢ ἄλλως Κίχλη ἢ ὁ Κορακῖνος.
Αἰολίζω, Μ. ίσω, Π. ποικίλλω· ἀπατῶ.
Αἰόλησις, εως (ἡ), Π. ταχεῖα καὶ εὔκολος κίνησις, εὐκινησία. 2) ποικιλία, στολισμὸς, ᾖξ τοῦ
Αἰόλλω, Μ. ολῶ ἢ ήσω (παρτ. Αἴολον ᾗ πλέον οὖ). Κινῶ (Κουνῶ) τῇδε κἀκεῖσε· περιστρέφω. « Ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλει, « Ὀθ. Γ. 2) ταράττω, προξενῶ ἀνησυχίαν· φοβίζω, ξυπάζω. « Διαθυμέει τε καὶ αἰόλλεται τῇ γνώμῃ, « Ἡρκρ. « Νῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει, « Πινδ. 3) ποικίλλω, κάμνω τι παρδαλόν. « Ὡς' ὄμφακες αἰόλλονται, « Ἡσ., ἀρχίζουν νὰ παρδαλίζουν.
Αἰολόδουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλα βαλεύματα ἐπινοῶν, πολύτροπος, πανοῦργος.
Αἰολοβρόντης, α (ὁ), Π. ὁ ποικίλως (φρικωδῶς) περιστρέφων τὸν κεραυνὸν, (ἐπίθ. τοῦ Διός).
Αἰολόδακρυς (ὁ, ἡ), Π. = Πολύδακρυς.
Αἰολοδείκτης, ου (ὁ), Π. ὁ δεικνὺς ποικίλα φαινόμενα, (ἐπίθ. τοῦ Ἥλιου).
Αἰολόδειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὸν λαιμὸν (δειρήν). Ἴδε ᾗ παρβλ. Ποικιλόδειρος.
Αἰολόδερμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὸν δέρμα. « Αὐγὴ—, « Θκρ.
Αἰολόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων πολυειδῆ καὶ πολυποίκιλα δῶρα.
Αἰολοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν θώρακα, ἢ ταχὺς εἰς τὸ θωρακίζεσθαι.
Αἰολομήτης, ου (ὁ) καὶ
Αἰολόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ποικιλόβουλος, πανοῦργος.
Αἰολομίτρης, ου (ὁ), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν ζωνάρι ἢ διάδημα (μίτραν).
Αἰολόμυλπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλα ᾄσματα μέλπων.
Αἰολόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ποικιλόμορφος.
Αἰολόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλα (πανοῦργα) λαλῶν.
Αἰολόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὴν (πλουμιστὴν) ῥάχιν (νῶτον). « Σάλπιγ—, « Ὅπρ.
Αἰολόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν πέπλον (φόρεμα).
Αἰολοπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰς ἢ ταχυκινήτους πτέρυγας, ἄλλ. ἀναγν. Ἀελλοπτέρυγας).
Αἰολόπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰ πωλάρια, ἢ ὁ εὐκόλως περιστρέφων (δαμάζων) αὐτά.
Αἰόλος [αἰόλλω], η ἡ ος, ον, Π. εὐκίνητος, εὔστροφος, (ἐπιμ.) ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος. « Ποδὸς αἰόλος ἵππος, « Ἰλ. Τ. « Σφῆκες μέσον αἰόλοι, « Ἰλ. Μ., ἐλίγιστοι. 2) ποικιλόχρους, παρδαλὸς. « Νὺξ αἰόλη, « Σοφ., ἢ πεποικιλμένη διὰ τῶν ἀστέρων. 3) (τρπ.) ποικιλότροπος, πανοῦργος, δόλιος. « Ψεῦδος αἰόλον, « Πίνδ. 4) τυμπανόβολος, ἄστατος. « Αἰόλοι ἡμέραι, « Ἄρατ.
Αἰολόσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξὺ (ταχυκίνητον) βλέμμα.
Αἰολοστόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παλιμποίκιλον ζῶμα, δηλ. ὁμιλῶν πολυσήμαντα (διαφόρως ἐξηγούμενα, αἰνιγματωδῶς, ἀμφίβολα) λόγια.
Αἰολότροπος (ὁ, ἡ), Π. ποικιλότροπος.
Αἰολόφωνος (ὁ, ἡ), Π. Ποικιλόφωνος.
Αἰολοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰ ἢ ἀγουρὰ μαλλιὰ (χαίτην).
Αἰολόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ποικιλόχρωματος, παρδαλὸς.
Αἰονάω-ῶ [ᾱῐ̈όω]. Μ. ήσω, = Καταντλέω, περιχύνω, καταβρέχω, μυστικῶς πλύνω.
Αἰόνημα (τό). τὸ ὑγρὸν διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ
Αἰόνησις [ᾱῐ̈όνάω], εως (ἡ), = Κατάντλησις, βρέξιμον, μούσκευμα, πλύσιμον.
Αἰπεινὸς, ἡ, όν καὶ
Αἰπήεις, εσσα, εν, = Αἰπύς.
Αἰπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοσκῶ (Πολέω) αἶγας, εἶμαι 'γιδοβοσκός.
Αἰπολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς αἰπόλους ('γιδοβοσκούς).
Αἰπόλιον (τό). κοπρὶδι ἢ βοσκότοπος αἰγῶν.
Αἰπόλος (ὁ), ἀντὶ Αἰγοπόλος, 'γιδοβοσκός.
Αἶπος, εος (τό), Π. Ὕψος, τόπος ὑψηλὸς, 'ψήλωμα, κορυφὴ· ἀνήφορος. 2) (μτφρ.) κόπος, δυσκολία· ταλαιπωρίαι
Αἰπὺς, ἡ, ύν, Π. = Αἰπύς.
Αἰπύδμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν αἴπει (ὑψηλῷ τόπῳ) οἰκοδομημένος.
Αἰπυβολωτὴς, οῦ (ὁ), Π. δεινῶς βάλλων.
Αἰπύθεν, ἐπίρ. Π. = Ὑψόθεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰπύκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα.

Αἰπύλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον (κορυφὴν ἢ φοῦνταν).

Αἰπυμήτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν νοῦν (μῆτιν), ὑψηλὰ καὶ μεγάλα φρονήματα.

Αἰπύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς κείμενος.

Αἰπυπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν ὕψει πλανώμενος.

Αἰπύς [αἶπος], εῖα, ύ, Π. ὑψηλός. «Πρόγος—, « Ὅμ., ὁ ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους θεμένος(κρεμασμένος). 2) ἐξέχων, ἀετέωρος. «Κολώνη αἰπεῖα, « Ὅμ. 3) (τρπ.) ἄπειρος, ὑπερμεγέθης. «Οὐρανὸς —, « Σοφ. 4) ὀξύς, ταχύς, ἄφευκτος. «Ὄλεθρος—,« Ἰλ. Ρ. 5) δύσβατος, δύσκολος. «Λιπὼ αἱ ἐσσεῖται μάχεσθαι, « Ἰλ. Ν.

Αἶρα (ἡ), Π. [ἀείρω ἢ αἴρω], τὸ σφυρὶ τῶν ζυγῶν. 2) ζιζάνιον φυτρῶνον μεταξὺ τοῦ σίτου, ζιζάνιον.

Αἱρεσιαρχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (γίνομαι)-Αἱρεσιάργης, ου καὶ

Αἱρεσίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς αἱρέσεως.

Αἱρέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνατὸς νὰ παρθῇ (κυριευθῇ), εὐάλωτος.

Αἵρεσις, εως (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ Ἅρσις.

Ἄ̓ρεσις [αἱρέω], εως (ἡ). πάραιμον-πιάσιμον. 2) κυρίευσις, ἅλωσις, αἰχμαλώτισις. 3) προτίμησις, ἐκλογή. « Ἔτις αἵρεσίν σοι δοίη (προθείη). « 4) γνώμη, σκοπός, διάθεσις, προαίρεσις. » Ἦν μὲν ἀπ' ἀρχῆς εὔχετε πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν οὐκ ἀγνώ, « Δμ. 5) ἰδέα, δόξα, σύστημα, (καὶ ἐκκλησ.) αἵρεσις, κακοδοξία. «Φιλοσόφων αἱρέσεις ἄλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντεποιήσαντο, « Ἀθ.

Αἱρεσιώτης, ου (ὁ) καὶ Αἱρεσιῶτις, ιδος, (ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως (φατρίας, συστήματος κτλ.). 2) αἱρετικός.

Αἱρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Αἱρέω.

Αἱρέτης, ου (ὁ) καὶ Αἱρέτις, ιδος (ἡ). ἐκλέγων, διαλεκτής.

Αἱρετίζω, Μ. ἰσω. Ἐκλέγω, προτιμῶ, ἀρέσκομαι. « Ἠρεμίην οὐκ αἱρετίζουσι,« Ἱππκρ. (καὶ μσ.) « Ὧδε κατοικίζω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν, « Γρφ. 2) κλίνω εἰς τὴν αἵρεσίν (φατρίαν) τινος.

Αἱρετικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἐκλέγων (προτιμῶν, προσκολλώμενος εἰς) ἕν τι. » Αἱρετικός ἐστιν ὧν χρή, « Πλάτ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς αἵρεσίν τινα, (ἢ ἐκκλησ.) κακόδοξος. » Αἱρετικὸν ἄνθρωπον, μετὰ πρώτην ἢ δευτέραν νουθεσίαν, παραιτοῦ,« Γρφ. 3)«Αἱρετός. » Αἱρετικοὶ ἐπίσκοποι, οὓς αἱρετίσεται, ἢ γνώμη ἐπιλέξεται, ὁ κατηγορούμενος. « Βαλσ. Καλ.

Αἱρετικῶς, ἐπίρ. Καθ' αἵρεσιν, κατ' ἐκλογήν, ἢ· ὡς αἱρετικός.

Αἱρετιστὴς, οῦ (ὁ)=Αἱρεσιώτης.

Αἱρετὸς [αἱρέω], ἡ, όν,=Αἱρέσιμος, ἁλώσιμος. « Κατὰ μὲν τὸ ἰσχυρὸν οὐχ αἱρετοί . . ., δόλῳ δὲ αἱρετοί, « Ἡρ. 2)=Αἱρετέος, προτιμητέος, ἐπιθυμητός. «Καθ' αὐτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος, « Πλ. 3) ἐκλεκτός, κατ' ἐκλογήν. « Αἱρετὸν δικαστήριον· » Αἱρετοὶ δικασταί· « Ὑπατεία, αἱρετὸς ὤν, πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, « Αἰσχ.

Αἱρετῶς, ἐπίρ. Καθ' αἵρεσιν (ἐκλογήν), ὡς αἱρετοκρατικῆς.

Αἱρέω-ῶ [ἄ̓ρω] Μ. ἥσω. (ἀόρ. Εἷλον ἢ μσ. Εἱλόμην [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἕλω], πρκ. Ἤρηκα καὶ πθ. Ἤρημαι καὶ Ἰων. Ἀραίρημαι. ἀόρ. πθ. Ἠρέθην καὶ μέλλ. Αἱρεθήσομαι). Πιάνω (μὲ τὸ χέρι). «Κόμης ἕλε Πηλείωνα, » Ἰλ. Α. « Μᾶλ' ἐνὶ γυρσὶν ἑλών, « Θκρ. 2) πάνω (κυνηγῶν). » Τοὶ δ' ἐκύπουας λαγὼς ἥρεον, « Ἡσ. » Πῶς ἕλω μέγαν ἰχθύν; « Θκρ. 3) κυριεύω, ὑποτάσσω, ὑπαίρνω. » Ἵππονα πολιορκίᾳ εἷλον, « Θκρ. » Πρότερον δ' ἠρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον, Ἀριςδ. « (καὶ μτφορ.) » Ἐμὲ χόλος (βέος, ὕπνος, ὕμερος κτλ.) ἥρει, « Ὅμ. » Ἕλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν, « Πλ. 4) ἑλκύω, φέρω εἰς τὸ μέρος (θέλημά) μου, καταπείθω. » Τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις, ἢ εἰ δίδοίης τι, « Ξεν. » Ὁ λόγος (» Ἡ γνώμη) αἱρεῖ,« Ἡρ. « Ὁ λογισμὸς αἱρεῖ, « Αἰσχ. (τὸ ὑποῖον, μικρὸν παρακαιρὸν ἐκφράζει διὰ τοῦ: « Ὁ λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνει αὐτὸν γεγραφότα «). 5) νικῶ τὸν ἀντιδικόν μου, ἢ (ἐπμ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου. » Ἑλεῖν τὴν γραφήν, « Δμ. 6) πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ (ἀποδεικνύω ἔνοχόν) τινα, (ἐπμ.) κάμνω νὰ καταδικασθῇ. » Οὐχ αἱρήσεις, ἀλλά σε κλέπτουθ' αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας, « Ἄρχῳ. » Αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἡ κατηγορία ἡ ἐμή, ἀλλὰ τὰ δημόσια γράμματα, « Αἰσχ. » Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ἐάν περ αἱρῇ, « Πλάτ. (ἢ τρπ.) «Μηδ' αἱρεῖται πυρανοίας τὰν δῆμον τῶν Ἀθην. « Αἰσχ. 7) ἐπιχειρῶ, ἀρχίνω. « Τοῦτ' ἤδη ἢ διδάξω, ἔνθεν ἑλών, « Βασ. (κοιν.) π.ἀνώντας ἀπ' ἐξῶ. 8) (μτ.) πάρνω. « Ὕπνον καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, « Θκ. 9) προτιμῶ, ἀποφασίζω. » Τόδε ἢ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, « Ξεν. » Δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν εἵλοντο,« αὐτ. » Αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν, « αὐτ. » Σὺ τοιαύτην εἵλου πολιτείαν, « Δμ. » Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ; Ἀρτ. » Εἵλοντο τὰ τῶν Ῥωμαίων, « Πλ 10) ἐκλέγω, διορίζω. » Αἱροῦμαι ἄρχοντα (δικαστὴν κτλ.), « (καὶ πθ.) « Ἡρημένος πρέσβυς (ναύαρχος, ἡγεμὼν, κτλ.). » Ἠρημένος εἰς (ἐπὶ) τὴν ἀρχήν,« Πλάτ.

Αἱρῆκειν, Π. ἀντὶ Ἠρήκειν, ὑπερσ. τοῦ Αἱρέω.

Αἱρησιτείχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κυριεύων (αἱρῶν) τειχοκαστρα.

Αἱρικὸς καὶ Αἱρινος, η, ον. Ἀπὸ ζυγὰν.

Αἴρω [ἄ̓ρω, ἀείρω], Μ. ἀρῶ (πρτ. Ἤρον, πρκ. Ἦρκα καὶ πθ. Ἦρμαι, ἀόρ. Ἤρθην, ἢ τὸ θετ. Ἀρτέον). Σηκώνω (ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ὑψηλὰ), ὑψόνω. » Αἴρειν χεῖρας (νέκυν χῦρ). » Ἀρὸν σε τὸν κράβδατον, « Γρφ. » Αἴρειν τὰ σημεῖα (τὴν φωνὴν, τὰ ἱστία κτλ.). » Ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσι, « Θκ. » Αἱρόμενα (ἀνατελλόντος ὑηλ.) τοῦ ἡλίου, « Σοφ., » Ἀρθεὶς δ' εἰς βύθος ἐγὼ, ἐπεσκόπουν,« Ακ. 2) (μτφορ.) ὑβρίνω, αὐξάνω. μεγαλοποιῶ, ὑπερεπαίνω. « Αἶρε ἡ ἀρχὴν τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἦρε ἢ ἰσχυρὸν ἐποίησεν, « Ἀνδκδ. « Διὰ τούτων ἤρθη μέγας ἐκεῖνος, « Δμ. » Αἴρω τὸ πρᾶγμα τῷ λόγῳ καὶ φοβερὸν ποιῶ, « Αἰλ. » Τὴν Κικέρωνος ὑπατείαν τῷ λόγῳ ἦρε, « Πλ. 3) ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω. » Ὁ δὲ δῆμος ἤρτο, « Ἡ. » Ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσιν,« αὐτ. 4) ' παίρνω (τραβῶ) ἐπάνω τὴν ἄγκυραν, (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολ.) κινῶ (σηκόνομαι.) Ἐν' ἀναχωρήσω, (ἢ διὰ θαλασ.) « Ἀραντες (ἐνν. τὰς ἀγκύρας) ἐκ Μουνυχίας, « Αἰσχ. (ἢ διὰ ξηρ.) » Ἀραντες (ἐνν. τὸ στρατόπεδον ἢ τὴν ἀποσκευὴν) ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν, « Θκ. » Ἄρας τῷ στρατῷ ἔχώρει, « Πλ. (καὶ συνεκδχ.) » Ἄραντες τὰς ναῦς καὶ μετεωρίσαντες, « Θκ. 5) (Π καὶ μτγν.) ' παίρνω, λαμβάνω, ἀποκτῶ « Αἴρειν ἢ Αἴρεσθαι θάρσος (νίκην, κλέος, μισθὸν, ὄλεθον, φήμην κτλ.) ἢ ἕλκος (πόνον, πένθος, φυγὴν, δίκας κτλ.). » Ἄρον τὸ σὸν, « Γρφ. 6) (μσ.) σηκώνω εἰς τὴν ράχιν μου, φορτόνομαι. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτοὺς ἀράμενοι, « Δμ. 7) (μτφορ) ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ. » Πόλεμον (κίνδυνον, ἀγῶνα) ἄρασθαι. « 8) σηκώνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, κάμνω ἄφαντον· ἀφανίζω, φονεύω· ἀφαιρῶ. » Αἴρειν τὴν τράπεζαναν. « Πόλεμος αὐδὲν' αἴρει πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί, « Σοφ. » Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν, « Γρφ. Ἀροῦσι τὸν τόπον ἢ τὸ ἔθνος, « αὐτ. » Αἱρομένη (δύοντος δηλ) τοῦ ἡλίου, « Ἀρστ. « Καὶ ὃ ἔγει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ, « Γρφ. 9) (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) φέρω, προσφέρω. «Μή μοι οἶνον ἄειρε, « Ἰλ. Ζ. » Ἀλλὰ μοι ἐκ ποταμῶν ὑρύσαν ἄρατε,« Εὐρ. «Αἶρ' αἶρα μάζαν,« Ἀρχῳ. (καὶ μσ) προαφέρω αὐτὸς εἰς ἐμαυτὸν, δηλ. τρώγω. » Οὐ σῖτον αἴρεσθ', οἷχ ὕπνου λαχεῖν μέρος, « Σοφ. «(ἐκ τούτου ἢ ἢ ἐτυμολ. τοῦ Ἄρτος)

Αἰρώδνης, εος (ὁ, ἡ) ' Ὁ ἔχων (ἀνακατωμένον μὲ) αἶρον. 2)=Αἴρινος.

Αἶσα [ἄ̓ινος ἢ δαίω], ης (ἡ), Π. ἡ εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα, τὸ γραφτόν. «Ἄσσα αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, « Ἰλ. Α. 2) ἡ (καλὴ ἢ κακὴ) τύχη, τὸ ριζικόν. » Τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον, « Ἰλ. Α. τὸ ἐπιβάλλον μέρος, τὸ δίκαιον (ἀνάλογον, πρέπον). » Λήϊδος (ὁ Ἐλπίδος, « Ὅμματος) αἶσα, « Ὅμ. Ἡσ. « Κατ' αἶσαν ἢ Παρ' αἶσαν, « αὐτ., κατὰ ἢ παρὰ δίκαιον,δικαίως ἢ ἀδίκως,(παρδλ. Μοῖρ

Αἴσγκος (ὁ, ἡ), [ᾄσω ἢ αἴσω]. κλάδος μισσίνης ἢ ὄβρυης ὀδόμενος κατὰ τάξιν τοὺς συνδεπνοῦντας ἵνα ψάλουν ἢ σχγουδήσουν.

Αἰσάλιων [αἴθαλος], ωνος (ὁ). εἶδ. μικρὸ ἴδρακος.(Γαλλ.) émérillon.

Αἰσθάνομαι [ἄ̓ίω], Μ. αἰσθήσομαι (Ἤσθημην, πρκ. Ἤσθημαι). Λαμβάνω αἴσθησιν (ἐνοιώθω) ἢ διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, κυρ. ὅμως διὰ τῆς ἀκοῆς. » Αἰσθάνω. ψύχους (τῶν πληγῶν, ψόγου κραυγῆς κτλ.). » Φάσκοντάς τινος ὄντα μην, « Ξεν· » Οὐδεμίαν πώποτε ἀγνοιαν ἐγνώμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομ αὐτ. 2) καταλαμβάνω, μανθάνω (ὀψὲ ἀκούῃς), λαμβάνω εἴδησιν, πληροφορῶμαι. » Εἴ τινος αἴσθοιτο δεύμενον

Δημοσιά κεντρική βιβλιοθήκη Θεσσαλ

πάππον, « Ξεν. « Οὐκ αἰσθάνεμαί σε ὁποῖον λέγεις, « αὐτ. « Ἤσθησαι οὖν πώποτέ μου ψευδομαρτυροῦντος ; αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) « Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντος· αἰσθάνεται τὸ βρέφος, « Θκρ. 3) ἔχω αἴσθησιν ἀκριβῆ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, κρίνω ὀρθῶς. « Περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε, « Θκ. « Καὶ πρὸς ἀνθρώπων τῶν αἰσθανομένων, « αὐτ. « Μετρίως αἰσθανόμενοι, « Ξεν.

Αἴσθημα (τό). τὸ ὑπὸ τῆς προσβολῆς τῶν αἰσθήσεων συμβαῖνον εἰς τὴν ψυχὴν πάθημα. 2)=Αἴσθησις (1, 3). « Αἴσθημά τι κἄν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίνεται, « Εὐρ.

Αἰσθηματώδης, ες, (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς αἰσθήματος.

Αἰσθησίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἴσθησις, (Ἀρστ.).

Αἴσθησις, εως (ἡ) ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐνέργεια (ἀντίληψις). « Μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα, « Πλάτ. « Ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχει (παρέχει) ἐκνέφ, « Θκ. 2) τὸ ὄργανον τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, τὸ αἰσθητήριον, (ὅθεν:) « Αἱ πέντε αἰσθήσεις. « Οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει, « Ἀρστ 3) τὸ μέσον (σημεῖον) ὅτ' οὐ αἰσθανόμεθα. « Αἱ τοῦ λαγὼ αἰσθήσεις, « Ξεν., τὰ ἴχνη δηλ. « Καὶ φῆμας ἧς μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν, « Πλάτ.

Αἰσθητήριον (τό). ἡ δύναμις τοῦ αἰσθάνεσθαι, ἡ αἴσθησις. 2) τὸ αἰσθητικὸν ὄργανον, ἡ αἴσθησις.

Αἰσθητής, οῦ (ὁ). ὁ αἰσθανόμενος.

Αἰσθητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, αἰσθαντικός, εὐαίσθητος. « Τὸ δ' αἰσθητικὸν χυμοῦ, γλῶττα, « Ἀρστ.

Αἰσθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προξενοῦντα αἴσθησιν. ἐπαισθητῶς: « Βούλεισαι δεῖξαι τοῦτο αἰσθητικώτερον, « Χρσ. « Αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ, « Αἰλ., αἰσθάνομαι (γνωρίζω) τὸν ἑαυτόν μου· πρασέχω.

Αἰσθητός, ἡ, όν. Ὁ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν (προσβάλλων τὰ αἰσθητήρια).

Αἰσθητῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον αἰσθητόν, ἐπαισθητῶς.

Αἴσθω [ἄω], (παρτ. Αἴσθων ἧς πλέον οὖ.) Π. ἐκπνέω. « Θυμὸν ἄϊσθεν, « Ἰλ. Π. Υ., ἐξεψυχοῦτεν.

Αἰσιμία (ἡ), Π. εὐδαιμονία· ἀφθονία. 2) (Γραμ.) ἰδιότης (ἁρμοδιότης) λόγου τινὸς ἢ φράσεως, [ἐκ τοῦ

Αἴσιμος (ὁ, ἡ), Π. [αἶσα], ὁ προωρισμένος ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, πεπρωμένος, (κοιν.) γραφτός. « Αἴσιμον ἦμαρ, Ἰλ. Χ. « Οὔ τοι αἴσιμόν ἐστι δαμῆναι, « Ἰλ. Φ. 2) προσῆκων, ἁρμόδιος, ἀνάλογος, μέτριος « Αἴσιμα πίνειν, « Ὀδ. Φ., μετρίως ἧς ὅσον πρέπει.

Αἴσιος [αῖσα], α καὶ ος, ον, Π. δίκαιος, ἀνάλογος, ὀρθός. « Ὀλκή—, « Νίκ. 2) εὐτυχὴς, καλορρίζικος. « Αἰετὸς (ὄρνις) οἰωνούς—, « Ὅμ. (παρβλ., Δεξιός).

Αἰσιόω-ῶ, Μ. ὦσω. Κάμνω τι αἴσιον (εὐτυχίας σημαντικόν). 2) (μεσ.) θεωρῶ (νομίζω, ἐκλαμβάνω) τι ὡς αἴσιον.

Αἰσίως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς, καλορρίζικα, εἰς καλὴν (εὐτυχισμένην) ὥραν.

Αἶσος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἶσος.

Αἴσσω [παρβλ. Ἄττω], Μ. αἴξω (ἀόρ. Ἤιξα). Κινῶ (καὶ μσ.) Κινοῦμαι (Πηδῶ, Τινάζομαι) μὲ ὁρμήν· σηκόνομαι· ὀρθὸς, ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω· αὐξάνω. « Χαῖται ὦμοις αἴσσονται, « Ἰλ. Χ. (καὶ πθ.) « Ἐκ χειρῶν ἡνία ἧϊξαν, « Ὀδ. Κ., τοῦ ἔφυγον (ἔπισαν) ἀπὸ τὰς χεῖρας. « Κατὰ δένδρον ἀΐσσει, « Πίνδ. « Μάχθος ἐκ μάχθων ἄϊσσει, « αὐτ.

Ἀΐστι, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τὸ ξεύρῃ κάνεις, [ἐκ τοῦ

Ἄϊστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ϝαστὸς], ἀγνώριστος, ἄφαντος. « Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, « Ὀδ. Α. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἡξεύρων (γνωρίζων) τι, ἀνίδεος. « Ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος, « Εὐρ.

Ἀϊστοσύνη (ἡ), Π. ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις.

Ἀϊστόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τινὰ ἄϊστον (ἄφαντον), ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ἀϊστωρ [ἀ, ϝαστωρ], ορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μὴ εἰδήμων, ἄπειρος, ἀνίδεος.

Ἄϊστως, ἐπίρ. Π. ἀδήλως, ἀφανῶς.

Ἀϊστωτήριος (ὁ, ἡ), Π. ἀφανιστικὸς, ἐξολοθρευτικός.

Αἰσυητὴρ καὶ Αἰσυήτης, ου (ὁ), Π.=Αἰσυμνήτης.

Αἰσυλοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἴσυλα (παράνομα) ἐργαζόμενος, κακοῦργος.

Αἴσυλος (ὁ, ἡ), Π. [αἶσα ἡ ἄτη], κακὸς, ἀσεβὴς, παράνομος, ἄδικος, ἀχρεῖος. « Τίς ἂν τεὰ λέξαι αἴσυλα; « Ἐπτρ., ποιὸς νὰ ἐπαρθυμήσῃ ταῖς ἀχρειότησαίς σου;

Αἰσυμνάω-ῶ [αἶσα, νέμω], Μ. ήσω, Π. διανέμω ἑκάστῳ τὸ δίκαιον· κρίνω, δικαιοδοτῶ· βασιλεύω, διοικῶ.

Αἰσυμνητεία (ἡ). ἡ βασιλικὴ (ἡγεμονικὴ) ἐξουσία, [ἐκ τοῦ

Αἰσυμνητὴρ καὶ Αἰσυμνήτης, ου (ὁ), Π. [αἰσυμνάω], δικαιοδότης, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, βασιλεὺς· ἀγωνοθέτης· ἐπιστάτης.

Αἰσυμνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Αἰσυμνήτης.

Αἴσχιστος, η, ον, συγκρ. καὶ

Αἰσχίων, ονος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. τοῦ Αἰσχρός.

Αἶσχος, εος-ους (τὸ). Ἀσχημία, ἀσχημάδα. « Πρόσωπον ὑπερβάλλαν αἶσχει, « Ξεν. 2) (τρπ.) αἰσχύνη, ἀτιμία, ἐντροπή. « Ἦκιστ' ἂν αἶσχος τοῦτο ὑπολογίζηται, « Ξεν. 3) τὸ ἀπ' ἔξω (ὁ ἄλλ. Ἴυγξ) τὸ τυρίκι, (Ἱππκρ. περὶ γυν. Β').

Αἰσχοω-ῶ, απν. Π. ἀντὶ Αἰσχύνω.

Αἰσχρεύκερδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰσχροκερδὴς.

Αἰσχρεόμυθος καὶ

Αἰσχρεορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰσχρορρήμων.

Αἰσχρεοφημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων αἰσχρὰν φήμην, δυσφημισμένος.

Αἰσχρεῶδιος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσχρὸν βίαν διάγων, αἰσχρὰς διαγωγὴς ἄνθρωπος.

Αἰσχρήγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰσχρῶς (ἀναιδῶς) ἢ ἐπ' αἰσχροῖς γελῶν.

Αἰσχροδιδάκτης, ου (ὁ), Π. αἰσχρότητος διδάσκαλος.

Αἰσχροεπέω-ῶ, Μ. ήσω, Αἰσχρολογῶ, εἶμαι-

Αἰσχροεπὴς, ές (ὁ, ἡ). αἰσχρολογος, ἀχρειόγλωσσος.

Αἰσχροεργέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Αἰσχρεργάω.

Αἰσχροκέρδεια (ἡ). κέρδος ἄτιμον, τὸ νὰ ἦναί τις αἰσχροκερδής.

Αἰσχροκερδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Αἰσχροκερδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κερδίζων ἢ ἐπιθυμῶν νὰ κερδίζῃ μὲ αἰσχροὺς (ἀτίμους) τρόπους.

Αἰσχροκερδῶς, ἐπίρ. Μὲ αἰσχροκέρδειαν.

Αἰσχρολογέω-ῶ, Μ. ήσω.=Αἰσχροεπέω.

Αἰσχρολογία (ἡ). ἀχρειολογία, τὸ νὰ ξυνέ τις-

Αἰσχρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ αἰσχρῶν ὁμιλῶν, ἀχρειολόγος.

Αἰσχρομήτης, ου (ὁ) καὶ Αἰσχρόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰσχρὰ βουλευόμενος ἢ συμβουλεύων.

Αἰσχρομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Αἰσχρολογέω.

Αἰσχροπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Αἰσχροπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ αἰσχρὰ πάσχων, ἀσελγής.

Αἰσχροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Αἰσχρουργέω. 2) κάμνω τι αἰσχρὸν, τὸ ἀσχημίζω· ἀτιμάζω, καταισχύνω.

Αἰσχροποιΐα (ἡ),=Αἰσχρουργία.

Αἰσχροποιὸς (ὁ, ἡ),=Αἰσχρουργός.

Αἰσχροπραγέω-ῶ, Μ. ήσω,=Αἰσχρουργέω.

Αἰσχροπραγία ἧς Αἰσχροπραγμοσύνη (ἡ),=Αἰσχρουργία.

Αἰσχροπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). αἰσχροῖς ἁρμόδιος, αἰσχρὸς.

Αἰσχροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ἀσχημοπρόσωπος.

Αἰσχρορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω,=Αἰσχρολογέω.

Αἰσχρορρημοσύνη (ἡ),=Αἰσχρολογία.

Αἰσχρορρήμων, ονος (ὁ, ἡ),=Αἰσχρολόγος

Αἰσχρὸς [αἰσχος], ά, όν, (τὸ συγκρ. Αἰσχίων ἢ Αἰσχροτέρος, καὶ τὸ ὑπερθ. Αἴσχιστος ἢ Αἰσχρότατος). ὁ προξενῶν ἐντροπὴν (ἀτιμίαν, καταισχύνην). ἀχρεῖος, ἄτιμος, ἄσεμνος. « Αἰσχρὸν φάσμα τοῖς ποιητῆς, « Δημ. « Αἰσχρὲ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης, « αὐτ. 2) βωμολόχος, ἄσχημος. « Τὸν ἰκτῖνον τε καὶ αἰσχρὸν ἐπαινοῦσι λέγων, ὅτι καλός τε καὶ μέγας ἐστί, « Ξεν. 3) μιχθήρος, κακότροπος, ἀχρεῖος. « Τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν, « Πλάτ., ἡ ἀρετὴ ἧς ἡ κακία. 4) ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος. « Αἰσχρὸς πρός τι, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Αἰσχρὸν, ἀντὶ Αἰσχύνη, ἐντροπὴ, ἀτιμία, ὄνειδος. « Καὶ γὰρ αἰσχρὸν, παρόντι μὲν μὴ χρῆσθαι τῷ καιρῷ, παρελθόντος δὲ αὖτοῦ μεμνῆσθαι, « Ἰσαρ.

Αἰσχροσύνη, Π. ἀντὶ-

Αἰσχρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ αἰσχροῦ, ἀσχημάδα· ἀχρειότης.

Αἰσχρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα ἔργα (ἀχρειότητας).

Αἰσχρούργημα (τό), καὶ

Αἰσχρουργία (ἡ). αἰσχρὰ ἧς ἄτιμος πρᾶξις, ἀχρειοτης.

Αἰσχρουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων αἰσχρὰ ἧς ἄτιμα ἔργα, ἀχρεῖος. (Ἰδίως) = Δ ῥητοποιὸς, ἴδε Φοινικίζω.

Αἰσχρῶς, ἐπίρ. Ἀτίμως, μὲ ἄτιμον (καταφρονητικὸν) τρόπον, μὲ καταισχύνην. « Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνίκησεν, « Ἰλ. Ψ., τὸν ἔβρισε μὲ αἰσχρὰς λέξεις.

Αἰσχύνη (ἡ). Ἐντροπὴ (καθ' ὅλας τὰς λέξεις σημασ.). « Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, « Δημ., ἀντὶ Κατασχύνειν. « Δι'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἰσχύνης ἔχειν, « Εὐρ., τὸ ἔχει σ' ἐντροπήν. 2) ἀτιμία, ἀτίμασμα, ἐντρόπιασμα. « Παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, « Ἰσχρ. 3) τὰ κρύφια μέλη. » Καὶ ἀπεκάλυψε τὴν αἰσχύνην αὐτῆς, « Γρφ.

Αἰσχυνομένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Αἰδημόνως, μὲ ντροπὴ, ἐντροπαλά.

Αἰσχυντέον, θετ. τοῦ Αἰσχύνω.

Αἰσχυντηλία (ἡ), ἐντροπαλόστης, [ἐκ τοῦ Αἰσχυντηλός, ἡ, όν. Ἐντροπαλός, σεμνός. 2) ὁ προξενῶν αἰσχυντηλίαν. « Τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλά, « Ἄρστ.

Αἰσχυντηλῶς, ἐπίρ. Ἐντροπαλὰ, σεμνῶς ἢ αἰσχρῶς.

Αἰσχυντὴρ (ὁ). ὁ καταισχύνων (ἐντροπιάζων).

Αἰσχυντηρὸς, ά, όν, Ἀττ. ἀντὶ Αἰσχυντηλός.

Αἰσχυντὸς, ἡ, όν, = Αἰσχρὸς, προξενῶν ἐντροπήν. 2) ἐντροπιασμένος.

Αἰσχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἤσχυμαι καὶ Π. Ἠσχύμμαι, ἀόρ. Ἠσχύνθην). Ἀσημίζω, γαλνῶ, διαφθείρω. « Αἰσχύνοι δέ τί θαητὸν εἶδος, » Πίνδ. » Ἤσχυνε κόμην (νέκυν κτλ.), « Ὅμ. 2) ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω. » Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, « Ἰλ. Ζ. » Ἤσχυνε τὴν παῖδα, « Παυσ. ||. (μσ.) ἐντρέπομαι. » Αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, « Ὀδ. Φ. » Ἠσχύνετο τοὺς πρεσβυτέρους, « Αἰσχ. (παρβλ. Αἰδέομαι).

Ἄἴτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἄϊτης.

Αἴτε, σύνδ. Δ. ἀντὶ Εἴτε.

Αἰτέω-ῶ καὶ (μσ.) Αἰτοῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Ζητῶ (Γυρεύω) τι παρά τινος, παρακαλῶ νὰ μοὶ δοθῇ. » Δίκαιον αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα (αἰτησάμενον) μὴ λαβεῖν, « Θκ. 2) Π. = Ἐπαιτῶ. » Αἰτήσων φῶτα ἔκαζεν, « Ὀδ. Ι.

Αἴτημα (τὸ). τὸ ζητούμενον πρᾶγμα, ζήτημα.

Αἴτημι, Αἰολ. ἀντὶ Αἰτέω.

Αἴτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπαίτης.

Ἄϊτης, ου (ὁ). [ἄω τὸ πνέω, ἢ ἀ ἀθρ., εἶμι]. (παρὰ τοῖς Θεσσαλ.) ὁ ἐρώμενος, (παρβλ. Εἰσπνήλας).

Αἴτησις, εως (ἡ). ζήτησις, παράκλησις.

Αἰτητέον, θετ. τοῦ Αἰτέω.

Αἰτητής, οῦ (ὁ). ὁ ζητῶν.

Αἰτητικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἐπιτηδειος) νὰ ζητῇ.

Αἰτητὸς, ἡ, όν. Ἄξιος ἢ Ἁρμόδιος νὰ ζητηθῇ.

Αἰτία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Αἴτιος. ||. (συνήθ. οὖσ.) ἡ ἀρχὴ (τὸ πρῶτον κινοῦν, ἡ ἄφορμὴ, ἡ ὕλη, τὸ αἴτιον) τινὸς πράγματος. « Αἱ πρῶται (« Αἱ ἐξ ἀνάγκης) αἰτίαι, « Πλάτ., Ἀρστ. » Ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν αἰτίαν ἐξομεν, « Ξεν. 2) κατηγορία, (ὅπλον;) « Αἰτίαν ἔχειν, ἢ » Ἐν αἰτίᾳ εἶναι, « κατηγορεῖσθαι· καὶ « Ἐν αἰτίᾳ ἢ «Δι' αἰτίας ἔ·νειν (ποιεῖσθαι, τιθέναι) τινά, « κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν. « Αἰτίαν ὑπέχω, « Ξεν., δίδω ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν, γίνομαι ὑπεύθυνος 3) ἔγκλημα, ἁμάρτημα. « Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, « Γρφ. « Ἄνδρες λῃσταὶ νῦν αἰτίαν, « Φλωρ.

Αἰτιάασθαι, Π. (κατὰ πλεον.) ἀντὶ Αἰτιᾶσθαι.

Αἰτιάζομαι, Μ. ασθήσομαι, (πθ. τοῦ ἀγρ. Αἰτιάζω). Κατηγοροῦμαι. (Ξεν. Ἑλλ. Δ'., Θκδ. Γ'. 61).

Αἰτίαμα (τὸ). τὸ αἴτιον τῆς κατηγορίας, ἔγκλημα.

Αἰτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀποδίδω τὴν αἰτίαν εἴς τινα, τὸν θεωρῶ αἴτιον τινός. » Τίς σε πόλις αἰτιᾶται νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; « Πλάτ. 2) καθιστῶ ὑπεύθυνον ἐγκαλῶ, κατηγορῶ. « Ἠτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι, « Ξεν.

Αἰτίασις, εως (ἡ). μέμψις, κατηγορία.

Αἰτιατέον, θετ. τοῦ Αἰτιάομαι.

Αἰτιατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς (ἢ ἐμφαίνων) τὴν αἰτίαν, αἰτιολογικός. ||. (Γρμτ.) «Αἰτιατικὴ,« ἡ τετάρτη πτῶσις.

Αἰτιατικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κατηγορητικόν. (Γρμτ.) κατ' αἰτιατικήν.

Αἰτιατὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ατῶς. Ὁ ἔκτινος αἰτίας παραγόμενος. » Ὁ πατὴρ ἐστι τὸ αἴτιον, ὁ υἱὸς τὸ αἰτιατόν. » Θλγ.

Αἰτίζω , Μ. ίσω , Π. = Αἰτῶ, ζητῶ (ἐλεημοσύνην), ζητεύω.

Αἰτιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ Ἀποδεικνύω τὰς αἰτίας (δίδω τοὺς λόγους) τῶν πραγμάτων.

Αἰτιολόγημα (τὸ), τὸ πρὸς αἰτιολογίαν λεγόμενον.

Αἰτιολογία (ἡ). ἡ ἐξέτασις ἢ ἀπόδειξις τῆς αἰτίας (ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου) τοῦ πράγματος.

Αἰτιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ αἰτιολογῶν ἢ ἁρμόδιος πρὸς αἰτιολογίαν.

Αἰτιολογικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐξεταστικὸν ἢ ἀποδεικτικὸν τῆς αἰτίας τῶν πραγμάτων.

Αἴτιος [αἶτια], α ἢ ος, ον. Ὁ δίδων τὴν ἀφορμὴν (γινόμενος αἰτία) τινὸς πράγματος (εἴτε καλοῦ, εἴτε κακοῦ, εἴτε ᾗ ἀδιαφόρου). » Οὔτε μνηςῆρές σοι αἴτιοι, » Σοφ. » Θεοὶ ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιοι ὄντες, « Ἰσκρ. » Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμενος, « Πίνδ. ||. (οὐδ.) τὸ αἴτιον, ἀντὶ ἢ αἰτία, καὶ (φλσφ.) τὸ Σχῆμα (ἀντιθέτως ὡς πρὸς τὴν ὕλην).

Αἰτιώωντο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἠτιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ Αἰτιάομαι.

Αἰτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν αἰτίαν (τὸν λόγον) τοῦ πράγματος. ||. (ἐδ.) τὰ αἰτιῶδες (φλσφ.), = τὸ Αἴτιον.

Αἰτιωδῶς, ἐπίρ. Ὡς αἴτιον. 2) (Γρμτ.) κατ' αἰτιατικὴν (πτῶσιν).

Αἰτιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῆς αἰτίας παρωνομαζόμενος.

; Αἶτος, εος (τὸ), Π. (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀντὶ Ἐνδοιαίτημα.

Αἴφνης [αἰ̓φνᾰ], ἐπίρ. Ἄφνω.

Αἰφνίδιος, α ἢ ος, ον. Ἔξαφνος, ἐξαφνικός.

Αἰφνιδίως, ἐπίρ. Ἔξαφνα.

Αἴφνως, Π. ἀντὶ Ἄφνω.

Αἴχ', ἀντὶ Αἴκα, ἐάν.

Ἀϊχθήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τὸ Λίσσω.

Ἀϊχμάζω [αἰχμᾰ̓ζ], Μ. άσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τὸ κοντάρι, ἀκοντίζω· (συνηθ.) μάχομαι, πολεμῶ· (ἐν γέν.) κινῶ τι ἐχθρικῶς κατά τινος, ὁπλίζω· κατορθόνω διὰ μάχης. » Αἰχμάσας χεῖρα, « Σοφ. » Ἔρως δέ νιν θέλησιεν αἰχμάσαι τάδε, « αὐτ. (συγχ. τῷ Ἐγμάζω).

Αἰχμαλωσία (ἡ). ἡ ἐν πολέμῳ (διὰ πολέμου) ὑποδούλωσις, σκλαβιά.

Αἰχμαλώτευμα (τὸ). ἀντικείμενον αἰχμαλωσίας, λάφυρον.

Αἰχμαλωτεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ αἰχμάλωτον, σκλαβόνω. 2) εἶμαι αἰχμάτος(;).

Αἰχμαλωτίζω, Μ. ίσω. (μτγν), = Αἰχμαλωτεύω, ὑποδουλόνω, σκλαβόνω.

Αἰχμαλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰχμάλωτον ἢ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ αἰχμάλωτος, σκλάβα. » Χεὶρ—, « Σοφ.

Αἰχμαλωτισμὸς (ὁ). αἰχμαλώτευσις, σκλάβωμα.

Αἰχμαλωτιστὴς, ου (ὁ). ὁ αἰχμαλωτίζων, ἀνδραποδιστής.

Αἰχμάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς αἰχμῆς ἁλωθείς (ὑποδουλωθείς διὰ τῶν ὅπλων, σκλάβος (πασμένος εἰς τὸν πόλεμον). 2) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς αἰχμάλωτον. » Ἐὼνὴ—, « Αἰσχλ.

Αἰχματὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἰχμητής.

Αἰχμὴ (ἡ). [ἀκή, ἀκμή]. ἡ τουθερὴ ἄκρα (μύτη) τοῦ κανταριοῦ (καὶ συνηθ.) τὸ κοντάρι, καὶ (κατ' ἔκτ.) ὁ πόλεμος, ἡ μάχη. » Πρὸς τοὺς Λακεδ. κακῶς σφι ἡ αἰχμὴ ἐστήκεε, « Ἡρ. 2) Π. τὸ στράτευμα. » Αἰχμᾷσὺν Ἀργείᾳ, « Πίνδ. (παρβλ. Δόρυ) 3) (ἐν γέν.) ἡ ἄκρα κάθε σουβλεροῦ πράγματος, π. χ. » Ἀγκίστρου —, « Ὀππ. » Κεράτων—, « Φλςρ. Χθ.

Αἰχμήεις, εσσα, εν, Π. = Αἰχμητήριος.

Αἰχμητὴρ (ὁ), Π. = Αἰχμητής.

Αἰχμητήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἰχμὴν (εἰς τὸν πόλεμον), πολεμικός.

Αἰχμητὴς, οῦ (ὁ), καὶ Αἰχμῆτις, ίδος (ἡ), Π. πολεμιστής, ἐπιτήδειος εἰς τὴν αἰχμὴν (εἰς τὸ κοντάρι), ἀνδρεῖος, πολεμικός· ὁρμητικὸς, φοβερός. » Αἰχματὰν κεραυνὸν, » Πίνδ.

Αἰχμόβοτος (ὁ, ἡ). Π. αἰχμάλωτος, δέσμιος.

Αἰχμοφόρος (ὁ ἡ). ὁ ὁπλισμένος μὲ αἰχμὴν (κοντάρι), δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Αἶψα, ἐπίρ. Π. ταχέως· ἀμέσως, εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα· ἅξαινα.

Αἰψηροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [αἰψηρὸς, κέλευθος]. ὁ ταχὺς εἰς τὸν δρόμον, (ἐπίθετ. τοῦ Βορέως).

Αἰψηρὸς [αἰψᾰ], ά, όν, Π. ταχὺς, ὀξύγωνος· ὁρμητικός. » Αἰψηρὸς κόρας γόος, « Ὀδ. Δ., ὁ ταχέως προσγινόμενος. » Ἀγορᾶ—, « Ἰλ. Τ., ἢ ἐν βᾳ συγκροτηθεῖσα κτλ.

Ἄἰω (παρτ. Ἄϊον ᾗ πλέον οὖ), Π. ἀκούω. (» Οὐκ ἀΐεις ὅσον ἀϋτεῖ; « Θκρ). ἐπακούω (» Ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ θεός, « Θκρ.) (ἐν γέν.) αἰσθάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω » Οἵτινες ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες. « Ἄρσφ , (συγχ. τῷ Ἄἴω (παρτ. Ἄϊον καὶ πλέον οὖ), Π. = Ἀνήμι, ἐκ(ἀπο)πνέω.

Ἀΐων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡΐων.

Αἰὼν [αἰεὶ ἢ ἄω], ῶνος (ὁ, καὶ Π. ἡ). Ἄπειρον τοῦ χρόνου διάστημα, ἡ αἰωνιότης. » Ἐξ ἀϊδίου καὶ εἰς αἰῶνα. » Ἐκ αἰῶνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ὅπερ τοῖς ὑπὸ χρόνον ὁ χρόνος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις αἰών, « Θλγ. 2) μέρος (διάρκεια) χρόνου· τὸ διάστημα τῆς ζωῆς, ὁ χρόνος τοῦ βίου. » Τῆς ἑκάστου ζωῆς ἡμῶν τὸν χρόνον αἰῶνα κέκληκεν ὁ Θ. Δαβίδ, « Θδρτ. « Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν, « Ξεν. » Διάγειν (» Τελευτᾶν) τὸν αἰῶνα, Ἀξ. » Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου (τὸν πονηρὸν) περιπατοῦντες, « Γρφ. 3) (θηλ.) Π. ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. » Λύτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς, « Ἰλ. Χ. 4) (ἰατρ.) ὀνωτιαῖος (ὁ τοῦ ῥαχοκοκκάλου) μυελός. » Ἐσφακελίσθη (» Ἐνόσησε) τὸν αἰῶνα, « Ἱππκρ. 5) ἡ διάρκεια 1000, ἡ 70, ἡ (κατὰ τοὺς νεωτ.) 100 ἐτῶν. Ἴδε Γενεὰ καὶ Ἡλικία.

Αἰώνιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ίως, -Ἀΐδιος, παντοτεινός, ἀτελεύτητος.

Αἰωνόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰωνίως ζῶν, ἀθάνατος.

Αἴωρα (ἡ), [αἴρω]. (ἐν γέν.) κάθε μετέωρος (ἐναέριος) ατάσις ἢ κίνησις, ᾗ πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς τοῦτο· (ἴδιον) ἀνεμοκύνια· δίφρος ὀχήματος κρεμαστός· κρεββάτι κρεμαστόν, κτλ. 2) ἡ διὰ τῶν τοιούτων μέσων κίνησις· (ἐπμ.) καὶ ἡ ἐν πλοίῳ ἢ ἐφ' ἵππου περιδιάβασις. 3) τὸ πέταγμα τῶν πτηνῶν. 4) Ζ. Ἀλήτης.

Αἰωρέω-ῶ [αἴωρα], Μ. ήσω. Σηκόνω (Ὑψόνω, Κρεμνῶ, Κουνῶ) τι εἰς τὸν ἀέρα, κρατῶ μετέωρον. » Τοὺς ὄφεις ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. « Δμ. || (πθ.) ὑψοῦμαι (ανηκόνομαι, κρέμαμαι, κινοῦμαι) εἰς τὸν ἀέρα. 2) (μτφρ.) ἀμφιβάλλω, εἶμαι μετέωρος (μὲ δύο γνώμας), κυμαίνομαι μεταξὺ ἀβεβαίων ἐλπίδων. 3) ἐμψυχέμαι, λαμβάνω θάῤῥος, ἐπαίρομαι· ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα, ἐξαρτῶμαι ἀπ' αὐτοῦ. 4) διασκεδάζω, περνῶ τὸν καιρόν μου μὲ ἕν τι. 5) στέκω μακρόθεν ἕτοιμος νὰ ἐπιπέσω κατά τινος. « Νῆες αἰωρούμεναι πρὸ τοῦ λιμένος, « Πλ. » Ῥωμαίων ἐν τῇ Ἑλλάδι τηλικοῦτοις αἰωρουμένων στρατοπέδοις, « αὐτ.

Αἰώρημα (τὸ). κάθε τι εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον καὶ κινούμενον· ανεμοκύνια. » Φόνιον—, « Εὐρ., ἡ ἀγχόνη. » Κήπων —, « Ἐπγρ., οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμ. 2) = τῷ

Αἰώρησις, εως (ἡ). τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρωμα (κρέμασμα, κούνημα).

Αἰωρητός, ἡ, όν. Κρεμαστὸς, κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰωρίζω, Μ. ἴσω, (ἀῤῥηστότερον τοῦ) Αἰωρέω καὶ Μετεωρίζω.

Ἀκά, ᾶς (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀκῆ.

Ἀκᾶ ἢ Ἀκᾷ, Δ. ἀντὶ Ἀκῇ ἢ Ἀκήν.

Ἀκαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καιόμενος ἢ μὴ καυθείς.

Ἀκαθαίρετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -έτως. Ὁ μὴ καθαιρούμενος (κρημνιζόμενος, καταλυόμενος), ἀγάλαστος· ἀκατάπαυστος. » Μάχη—, « Φίλ.

Ἀκαθαρσία (ἡ). λέρα, ἀπαςρία. 2) (τρπ.) κακοήθεια, ἀχρειότης. » Τοῦτο οὐκ ἔγον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, « Δμ. 3) (ἐνίοτε) ἐπίῤῥησεις τῶν κατοικιδίων. » Ἐμάνησάν ποτε ᾗ γυναῖκες ὑπὸ ἀκαθαρσίης τοῦ σκήνεος, « Ἀρετ.

Ἀκάθαρτος (ὁ, ἡ). ἄπαστρος, λερωμένος. (Ῥρο.) μιαρός. 2) (τρπ.) ἀχρεῖος, κακοήθης. 3) (σπν.) μὴ καθαίρων μὴ ἔχων δυναμιν καθαρτικήν. » Πίσσος καὶ ὠχρος, δκόσον ἀφυσότερα, τοσόνδε ἑλκέων ἀκαθαρτότερα, « Ἀρετ.

Ἀκαθάρτως, ἐπίῤῥ. Ὡς ἀκάθαρτος.

Ἀκαθεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐ κατέχω.

Ἀκάθεκτος (ὁ, ἡ). ἀκατάσχετος, ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος.

Ἀκαθέκτως, ἐπίῤῥ. Ἀκατασχέτως κτλ.

Ἀκαθόρατος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος.

Ἀκαθοσίωτος (ὁ, ἡ). ἀνόσιος, ἄνομος.

Ἀκαθυπερτέρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπέρβλητος.

Ἀκαινα [ἀκή], ης (ἡ). κεντρί, σουβλί, βουκέντρι· κομάκι. 2) εἰδ. πήγ. ἀγρομετρικῆς (περιεχ. 10 πόδ. ἢ 160 δακτ. γεωμετρ.).

Ἀκαινοτόμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ήτως. Ὁ μὴ καινοτομηθεὶς ἢ μὴ καινοτομούμενος.

Ἀκερεύομαι, Μ. εὐσομαι, καὶ

Ἀκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (κυρ. εἰς τὸ πθ.) Ὀλίγ ἔχω καιρὸν (εὐκαιρίαν), ἔρχομαι παράκαιρα.

Ἀκαιρι, ἐπίῤῥ. = Ἀκαίρως.

Ἀκαιρία (ἡ). ἔλλειψις ἁρμοδίου καιροῦ (εὐκαιρίας). » Τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντος, « Δμ. 2) παράκαιρος ἐνόχλησις· τρόπος ἢ λόγος ἔξω τοῦ καιροῦ, φέρσιμον ἀνάρμοστον (ἐνοχλητικὸν, ἀδιάκριτον). » Ἡ δὲ ἀκαιρία ἐστὶν ἐντειξις λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας, « Θῤῥ.

Ἀκαίριος, α, ον καὶ

Ἀκαίριμος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἄκαιρος.

Ἀκαιροβόας, α (ὁ). ὁ παράκαιρα βοῶν (φωνάζων), φλύαρος, ἀδιάκριτος.

Ἀκαιρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παρὰ τὸν καιρόν, εἶμαι ἀκαιρολόγος.

Ἀκαιρολογία (ἡ). παράκαιρος πολυλογία, [ἔκ τοῦ

Ἀκαιρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) παρὰ τὸν καιρόν.

Ἀκαιρομυθία (ἡ), = Ἀκαιρολογία.

Ἀκαιροπαῤῥησία (ἡ). Ἄκαιρος παῤῥησία.

Ἀκαιροπαῤῥησιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀκαίρως παῤῥησιαζόμενος.

Ἀκαιροῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀκαιρολόγος.

Ἄκαιρος (ὁ, ἡ). παράκαιρος· ἀνάρμοσος, ἀπρεπὴς, αἴσχρὸς (» Κέρδος ἄκαιρον, « Ἠδονὴ ἄκαιρος « Ξεν.), ἀνεπιτήδειος (» Ἄκαιρος φυλάττειν, « Ξεν.). μάταιος, ἀνωφελὴς, περιττὸς (» Εἰς ἄκαιρα πονεῖν, « Θγν. [κοιν.] Κἰς τὰ εὔκαιρα κοπιάζει). ἐνοχλητικὸς, ἀδιάκριτος (» Ὁ δὲ ἄκαιρος τοιοῦτος ᾖ. « Ἴδε Θῤῥ. Χαρ.). 2) ὁ μὴ ἔχων καιρὸν (εὐκαιρίαν), μὴ ἀδειάζων.

Ἀκαίρως, ἐπίῤῥ. Παράκαιρα.

Ἀκακαλίς, ίδος (ἡ), ἀπόῤῥ θάμνου τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὁμοιάζοντος τὴν μυρίκην. 2) τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου.

Ἀκακέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακέμφατος (μὴ ἐκλαμβανόμενος ἐπὶ κακῷ, ἢ ἀδυσφήμιστος).

Ἀκάκης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄκακος.

Ἀκακήσιος (ὁ), Π. (ἐπίθετ.) ὁ Ἑρμῆς, ἴδε Ἀκακήτης.

Ἀκάκητα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ

Ἀκακήτης καὶ Ἀκάκητος, ου (ὁ), Π. ὁ μηδὲν κακὸν ποιῶν, ἄκακος, ἀθῶος, εὐεργετικὸς, (ἐπίθετ. τῷ Ἑρμ. ᾗ τῷ Προμηθ.).

Ἀκακία (ἡ). ἀθωότης, ἁπλότης, πραότης.

Ἀκακία (ἡ). [ἀκή ᾗ, εἶδ. δένδρ. ἀκανθωδους, ἀπὸ τὸ ὀπ. (ὀνομαζόμενον ἄλλως καὶ Ἄκανθα Αἰγυπτιακὴ, σεάζει τὸ Ἀραβικὸν κόμμι. (εἶδος τούτου εἶνε καὶ ἡ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς) Γαζία.

Ἀκακοήθευτος καὶ

Ἀκακοήθης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ήθως. Ὁ μὴ κακοήθης (πονηρὸς), ἁπλοῦς ἀκέραιος, ἄπλαστος.

Ἀκακοπάθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -θήτως. Ὁ χωρὶς κακοπαθείας.

Ἄκακος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακὸς· ἀθῶος, ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς. 2) Π. κακοῦ ἄπειρος, ἀκακοπάθητος. (Σαπφώ).

Ἀκακούργητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤῥ. -ήτως. Ὁ μὴ κακουργηθείς, ἀδόλαπτος, ἀδολίευτος.

Ἀκάκουργος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ούργως. Ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς, ἄκακος.

Ἀκάκυντος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤῥ. -ύντως, = Ἀκακοπάθητος.

Ἀκάκως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς κακίαν, ἐν ἀθωότητι, μὲ ἁπλότητα.

Ἀκάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακωθεὶς (ζημιωθεὶς, κακοπαθήσας).

Ἀκαλανθίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτην. = Ἀκανθὶς. 2) (Κωμ.) ὄνομα σκύλας.

Ἀκαλαῤῥεῖτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀκαλάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀκαλῶς (ἡσύχως, ἀγάλια) ῥέων, σιγανός.

Ἀκαλήφη (ἡ), [ἀκλή, ἡ [κατ' ἀντίφρ.] ἀκαλή, ἀφή], φυτ. ἡ ταουκνίδα. 2) εἶδ. θαλασσινοῦ, πεταλίδα χωρὶς ὄστρακον, (κοιν.) κολλητσιάνος. 3) (μτφρ.) ὀριμύτης, καυστικότης.

Ἀκαλλὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἄσχημος.

Ἀκαλλιέρητος (ὁ, ἡ). (κυρ. θῦμα) μὴ καλλιερηθὲν, μὴ εὐπρόσδεκτον, μὴ δεικνύον καλὰ σημεῖα.

Ἀκαλλώπιστος (ὁ, ἡ). χωρὶς καλλωπισμόν, ἀστόλιστος.

Ἀκαλλῶς, ἐπίῤῥ. Ἀκόσμως ἄσχημα.

Ἀκαλὸς [ἀκλή], ἡ, όν, Π. ἡσυχος, σιγανὸς (παρβλ. Ἠκηλος).

Ἀκάλυπτος καὶ Π.

Ἀκαλυφὴς, ἐος ᾗ Ἀκάλυφος (ὁ, ἡ). ἀσκέπαστος, ξέσκεπος.

Ἀκαλῶς, ἐπίῤῥ. Π. ἡσύχως, σιγανὰ, (κοιν.) ἀγάλια.

Ἀκαμαντολίγγχης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ἀκάματον (ἀκούραστον) λόγχην, (θηλ.) = τῷ

Ἀκαμαντομάχης, ου (ὁ), Π. ἀκούραστος εἰς τὴν μάχην.

Ἀκαμαντόποους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀκούραστα ποδάρια.

Ἀκαμαντοχάρμας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀκαματοχάρμης.

Ἀκάμας [ἀ, κάμνω], αντος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκάματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπον (κάματον), ἀκούραστος. 2) (συνεκδχ.) ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, (ἐπὶ ποτ.) ἄγευστος. 3) (σπνπ. ἐνεργ.) ὁ μὴ προξενῶν κόπον (κούρασιν). » Γυμνάσια, ὅρμος κτλ., ἄπυστα ἀκάματα, « Ἀρετ.

Ἀκαματοχάρμης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐν τῇ χάρμῃ (μάχῃ, ζριδι) ἀκούραστος.

Ἀκαμάτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς κόπον (κάματον), ἀκούραστα· ἀκαταπαύστως, ἀδιανόπως, ἀενάως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκάμωστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δμμάτια μὴ ἀνοιγοκλείοντα (καταμύοντα), Ἀσκαρδάμυκτος. 2) ὁ μὴ κλείων τὰμμάτι, μηδὲ ποτε κοιμώμενος, ἄϋπνος.

Ἀκαμπής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἄκαμπτος.

Ἀκαμπία (ἡ), = Ἀκαμψία, σκληρότης.

Ἀκαμπτόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀλύγιστα πόδια. » Ἐλέφας—, « Νόνν.

Ἄκαμπτος (ὁ, ἡ), ἀλύγιστος, (μτφρ.) σκληρός, ἀκατάπειρος, ἀδυσώπητος. (ἐπίδρομου) συνεχής.

Ἀκάμπτως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀδυσωπήτως.

Ἀκαμψία (ἡ). ὁ γαρακτὴρ τοῦ ἀκάμπτου.

Ἄκανθα [ἀκή, ἄνθος], ης (ἡ), (ἐν γέν.) κεντρί, ἀγκάθι. 2) κάθε ἀγκαθωτὸν φυτόν. (βίκιτ. δὲ) τὸ γαειδαράγκαθον, πά ἀρκουδόβοτον, ἡ βατσινιά, ἡ παλιουρά κτλ. ||. » Ἄκανθα Λίγυπτία, « Θφρ., Ξ. Ἀκακία. 3) τὸ ρογχοκόκκαλον τοῦ ψαριοῦ (τὸ μουσλεκτ. ψαροκόκκαλον) ἢ τοῦ ψαθιοῦ. 4) (τρπ.) δυσκολία, ἐμπόδιον.

Ἀκανθεών, ῶνος (ὁ). ἀγκαθότοπος.

Ἀκανθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀκανθώδης.

Ἀκανθηρός, ά, όν, = Ἀκανθώδης, ἀγκαθωτός.

Ἀκανθηφόρος (ὁ, ἡ). ἀκανθωτός.

Ἀκανθίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἄκανθαν ἢ ἀκάνθας, (ὄφεν:) εἶδ. φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Σμίλαξ ἀκανθώδης. 2) εἶδ. σκυλόψαρου. 3) εἶδ. τέττιγος (τσίντζηρα).

Ἀκανθίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι ἀγκαθωτός, ἔχω ἀγκάθια. 2) (σπν.) κάνω τι ἀγκαθωτόν. 3) συλλέγω ἀκάνθας.

Ἀκανθικός, ή, όν, = Ἀκανθώδης. ||. (οὐσ.) Ἀκανθική, εἶδ. μαστίγης.

Ἀκάνθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἀγκάθι, ἀγκαθένιος. ||. (οὐσ.) Ἀκάνθινον, εἶδ. βομβακίου καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὕφασμα, ξέκ τοῦ

Ἀκάνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκανθα, ἀγκαθάκι. 2) εἶδ. φυτ. ἀκανθώδους, ἀπὸ τοῦ ὁπ. τὸν βομβακοειδῆ χνοῦν ὑφαίνοντα τὰ λεγόμενα Ἀκάνθινα ὑφάσματα.

Ἄκανθις, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, τὸ σκαθὶ ἢ ἡ καρδερίνα, (Ζ. καὶ παρδ. Θρασπίς καὶ Ποικίλις). 2) εἶδ. φυτ., τὸ ἄλλ. Πριγέφυρον. 3) Π. = Ἀκανθώδης (θηλ.).

Ἀκανθίων, ωνος (ὁ), ζ. Ἀκανθόγυρος.

Ἀκανθοβάτης, ου (ὁ) ἢ Ἀκανθοβάτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ περιπατῶν (βαίνων) εἰς τὰς ἀκάνθας· (τρπ.)=Ἀκανθολόγος.

Ἀκανθοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (φύων) ἀκάνθας. || (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν ἀγκάθια ἢ κόκκαλα ἀπὸ τὸ σῶμα, ἢ τὸ ὁπίσω ἄλλοι διορθ. Ἀκανθολάβιον.

Ἀκανθολογία (ἡ). τὸ συλλέγειν ἀκάνθας, ξέκ τοῦ

Ἀκανθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συνάζων) ἀκάνθια· (τρπ.) ὁ ζητῶν δυσκολίας, σχολαστικὸς (ἐνδιατρίβων σοφιστικῶς εἰς ματαίας λεπτολογίας).

Ἀκανθόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νῶτον (ράχιν) ἀκανθώδη, (ἐπίθετ. τοῦ ἀκανθοχοίρου).

Ἀκανθοπλέκτας (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ ἀγκάθια.

Ἀκανθοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ πληγωθεὶς (κεντρισθεὶς) ἀπὸ ἀγκάθι.

Ἀκανθοπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἀκανθόπλεκτος.

Ἄκανθος (ὁ ἢ ἡ). φυτόν τι ἀκανθῶδες τοῦ ὀπ. τὰ φύλλα ἐμιμοῦντο εἰς τὰ Κορινθ. στυλοκέφαλα, (κοιν.) ἀρκουδόβατον. 2) = Ἄκανθα Λίγυπτία.

Ἀκανθοστεφής, ές (ὁ, ἡ). στεφανωμένος ἢ περιτριγυρισμένος μὲ ἀγκάθια.

Ἀκανθοτάκος (ὁ, ἡ), = Ἀκανθοφόρος.

Ἀκανθοφαγέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἀκάνθια, εἶμαι-

Ἀκανθοφάγος (ὁ, ἡ) ὁ τρώγων ἀγκάθια (καθὼς π. χ. ὁ ὄνος) ἢ σπόρους τῆς ἀκάνθης καὶ ἄλλων ὁμοίων φυτῶν (καθὼς π. χ. ἡ ἀκανθὶς ἢ ἄλλα παρόμοια πτηνά).

Ἀκανθοφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φέρω (Φύω) ἀκάνθια, εἶμαι ἀκανθοφόρος.

Ἀκανθοφορία (ἡ). τὸ φέρειν ἢ φορεῖν ἀκάνθια.

Ἀκανθοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ κάμνων (φέρων ἢ ἔχων) ἀγκάθια.

Ἀκανθοφυέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φύω ἀκάνθας.

Ἀκανθόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα ἀγκαθωτά.

Ἀκανθόχοιρος (ὁ), ζ. (κοιν.) σκαντζόχοιρος.

Ἀκανθόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι ἀγκαθωτόν. || (μσ. ἢ πθ.) ἀποκτῶ ἀγκάθια.

Ἀκανθυλλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τῆς Ἀκανθίς.

Ἀκανθώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνθης, ὅμοιος μὲ ἄκανθαν, ἢ γεμάτος ἀγκάθια, ἀγκαθωτός. (τρπ.) δύσκολος.

Ἀκανθών, ῶνος (ὁ), = Ἀκανθεών.

Ἀκανίζω [ἄκανος], Μ. ἰσω. Ἔχω καρπὸν ἢ ἄνθας εἰς σχῆμα ἀκανθώδας κεφαλῆς.

Ἀκανικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνου.

Ἀκάνιων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκανος.

Ἀκανόνιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ιστως. Ὁ μὴ κανονισθεὶς ἢ μὴ κανονιζόμενος, ἀνεπίδεκτος κανονισμοῦ. 2) ὁ πυρὰ (τοὺς ἐκκλησ.) κανόνας.

Ἄκανος (ὁ, ἡ), [ἀκή]. ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ τινῶν φυτῶν καθὼς τῆς ἀγριαγκινάρας. 2) εἶδος τι γαειδουραγκάθου ἔχοντος τοιαύτην κεφαλήν. 3) ἡ ἀκανθώδης ράχη τινῶν ὀψαρίων. 4) (ἐν γέν.) κεντρί, σουβλί, ἀγκάθι.

Ἀκανώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄκανον.

Ἀκαπήλευτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -εύτως. Ὁ μὴ δολωθεὶς (νοθευθεὶς) ὑπὸ καπήλου (μεταπωλητοῦ), ἄδολος, ἀνόθευτος. (τροπ.) ἀληθής, εἰλικρινής.

Ἀκάπηλος (ὁ, ἡ), = Ἀκαπήλευτος.

Ἀκάπνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καπνισθείς. ||. » Μέλι—, « Στρ., τὸ ατραγγίζον ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς νὰ διωχθοῦν αἱ μέλισσαι διὰ τοῦ καπνοῦ), ἄκαπνον.

Ἄκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καπνοῦ. » Οἶκος (« Ξύλον)—, « Ἱππκρ., Πλ. » Θυσία—, « Λκ., ἡ μὴ τελουμένη διὰ πυρὸς, π. χ. ἡ τῶν καρπῶν (ἢ τρπ.) ἡ ποιήματός τινος ἢ ψδῆς. » Θύειν ἄκαπνα, « Ἀθ., παροιμ. ἐπὶ τῶν ποιητῶν ἢ παραίτων.

Ἀκάπνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκαπνος.

Ἀκαραδόκητος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσδόκητος.

Ἀκάρδιος (ὁ, ἡ) ὁ χωρὶς καρδίαν (νοῦν ἢ τόλμην), δειλὸς ἢ ἀνόητος. 2) (δένδρον) χωρὶς καρδίαν (ψίγαν, ἐντεριώνην).

Ἀκαρὲς, ἐπίρ. Ζ. Ἀκαρής.

Ἀκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκέφαλος, χωρὶς κάρηνον.

Ἀκαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ τριχῶν) ὁ μὴ πειρίμενος (κουρευόμενος) διὰ μικρότητα, (ὅθεν μτφρ.) καθ' ὑπερβολὴν μικρὸς (κοντὸς, ὀλίγος). (ἐπὶ χρόνου) στιγμιαῖος. » Τὴν ἀκμὴν ἀκαρὲς ὥρας μαραίνει, « Πλ. ||. » Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἢ χρόνου, « ἢ (ἐπίρ.) » Ἀκαρεῖ, Ἀκαρέως, « ἐν τῷ δμ. εἰς μίαν στιγμὴν, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ κτλ. ||. » Οὐδ' ἀκαρῆ, « οὔτε τὸ παρα μικρὸν, οὔτε σχέδιν (ψιχάλον ἢ ἄ.). » Ὅτ οὐδ' ἀκαρῆ μοι δανείσαι, « Δμ. » Τὰν ἀ γρὸν οὐδ' ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν, « Ἀλκίφρ. ||. » Παρ' ἀκαρῆ (ἐνν. χρόνον), « σχε δὸν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγον ἔλειψεν. » Ὡς ἔγωγε παρ' ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον, Αἰσχ. (ὅμοιον μὲ τό) » Κατέπεσον ἀκαρῆ τῷ δέ ι, « Στεφ. » Ἀκαρὴς παραπόλας ἀρτίως, « Μένανδρ.) ||. (οὐσ.) » καρὲς (τὸ), τὸ δακτυλίδι τοῦ μικροῦ δα κτύλου. (παρδλ. Ἄτομος).

Ἀκαρι, εως (τὸ). μικρότατόν τι ζωΰριο (σκωληκάκι) τοῦ τυριοῦ, ἀλευριοῦ κτλ. πηδοῦλι.

Ἀκαριαῖος, α, ον, (ἢ ἐπίρ.) -αίως. Ὁ κα ὑπερβολὴν ὀλίγος, ἐλάχιστος, στιγμιαῖο

Ἀκαρίδιος, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀκαριαῖ

Ἀκαρνάν, ᾶνος καὶ

Ἀκάρνης, ακος (ὁ), εἰδ. ἰχθ., Ζ. Ἀχαρνο

Ἀκαρπέω-ῶ, Μ. ἦσω. Δὲν καρποφορῶ, « μαι ἄκαρπος.

Ἀκαρπία (ἡ). Ἔλλειψις καρπῶν ἢ καρπ φορίας, ἀφορία.

Ἀκάρπιστος, Π. ἀντὶ

Ἄκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμν καρπὸν, (τρπ.) ἄγρηστος, ἀνωφελὴς, μ ταιος. ||. » Χρησμὸς—, « Αἰσχλ., ὁ ἐκπληρωθείς.

Ἀκάρπως, ἐπίρ. Χωρὶς καρπὸν. (τρπ.) μάτην, ἀνωφελῶς.

Ἀκάρπωτος (ὁ, ἡ), Π. Ἄκαρπος.

Ἀκαρτέρητος ὁ, ἡ). ἀνυποφόρητος. 2) ὑπομονὸς.

Ἄκαρτος (ὁ, ἡ). ἀκούρευτος, ἀξύριστος.

Ἀκαρύκευτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καρυκεύμ τος (ἀρτύματος).

Ἀκαρφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. κάρφω]. ὁ ξηρανθείς, χλωρός.

Ἄκασκα (κἀ), ἐπίρ. Π. [ἴδε Ἀκή]. ἤσυ σιγανά, ἀγάλι-ἀγάλια. » Πρεσβύτα σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες, « Β τῖν. (ὅθεν

Ἀκασκαῖος, α, ον. Π. ἡσυχος, πρᾶος, μερος. (συνχδ.) φαιδρὸς, λαμπρὸς, πνέων εὐχαριστησιν εἰς τὸν βλέπο (παρδλ. Στιγαλέος).

Ἄκαστος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ, καίνυμαι]. ἀνί τος, ἀκαταπόνητος.

Ἀκαστύφερων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἄκαστ φρήν]. ἀδιάφθορος τὰς φρένας, συνε φρόνιμος.

Ἀκαταβίαστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανάγκαστ ἀπαραβίαστος.

Ἀκατάβλητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ καταβλ ἢ μὴ καταβαλλόμενος, ἀνίκητος, τ ταπόνητος.

Ἀκαταγγείωτος (ὁ ἡ). (ἀνατομ.), ὁ γ ἀγγείων (ἀρτηριῶν).

Ἀκατάγελτος (ὁ, ἡ). ἀκήρυκτος, ἀπ δοποίητος, ἀφνίδιος. » Πόλεμος—, Ἀκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατα σας, ἀπεριγέλαστος.

Ἀκατάγνωστος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -γνώ

Ὁ μὴ καταδικασθεὶς ἢ μὴ καταδικάσιμος, ἀκαταδίκαστος, Ἀκατάκριτος.

Ἀκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος.

Ἀκαταδάμαστος (ὁ, ἡ). ἀκαταπόνητος.

Ἀκατάδεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράδεκτος.

Ἀκαταδίκαστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάγνωστος.

Ἀκαταδούλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταδουλωθεὶς ἢ μὴ καταδουλούμενος, ἀπαπείνωτος.

Ἀκαταζήτητος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ήτως. Ἀσυζήτητος.

Ἀκαταθύμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταθύμιος, ἀπευκταῖος, δυσάρεστος.

Ἀκαταίσχυντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύντως. Ὁ μὴ καταισχύνων ἢ μὴ καταισχυνόμενος, ἀνεπαίσχυντος.

Ἀκαταιτίατος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.

Ἀκατακάλυπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύπτως. Ἀσκέπαστος, ξέσκεπος.

Ἀκατάκαμπτος (ὁ, ἡ). πάντῃ ἄκαμπτος (ἀλύγιστος).

Ἀκατάκαυστος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -αύστως. Ὁ μὴ κατακαείς ἢ μὴ κατακαιόμενος, ἄφλεκτος.

Ἀκατάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκιστος, ἀκομμάτιαστος.

Ἀκατάκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κατακλυσμὸν, ἀκαταπόντιστος.

Ἀκατακόσμητος (ὁ, ἡ). ἄτακτος, ἀδιόρθωτος, ἀσυγύριστος.

Ἀκατάκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = κριτος. Ἀκαταδίκαστος.

Ἀκάκτακτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κατάγνυμι]. ἀτσάκιστος.

Ἀκαταλήκτικός, ή, όν. (Γραμτ.) στίχος μὴ ἔχων εἰς τὸ τέλος συλλαβὴν περιττεύουσαν ἢ ἐλλείπουσαν, ἀνελλιπὴς περὶ τὸ τέλος, (παρδλ. Καταληκτικός).

Ἀκατάληκτος (ὁ, ἡ). ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος. 2) (Γραμτ.) = Ἀκαταληκτικός.

Ἀκαταλήκτως, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.

Ἀκαταληπτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Δὲν καταλαμβάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀκατάληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λήπτως. Ἄφθαρτος, ἄπιαστος. (μτφρ.)ἀκατανόητος.

Ἀκαταληψία (ἡ). τὸ μὴ ἐννοεῖν (καταλαμβάνειν), ἢ (κατὰ τοὺς Πλατωνικοὺς) τὸ μηδὲν δύνασθαι ἐννοῆσαι.

Ἀκατάλλακτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-λλάκτως, = Ἀδιάλλακτος, ἀφιλίωτος, ἄσπονδος.

Ἀκαταλληλία (ἡ). τὸ νὰ μὴ εἶνέ τις-

Ἀκατάλληλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λλήλως, Ἀνάρμοστος, ἀταίριαστος, ἀσύμφωνος, ἀνεπιτήδειος.

Ἀκαταλληλότης (ἡ), = Ἀκαταλληλία.

Ἀκατάλυτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-λύτως. Ἄφθαρτος, ἀχάλαστος, ἀτελείωτος, ἀδιάλλακτος.

Ἀκαταμάθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μανθανόμενος ἢ μὴ καταλαμβανόμενος, ἀκατανόητος.

Ἀκατάμακτος (ὁ, ἡ). [ἀ, καταμάσσω]. ἀζύμωτος, ἄπλαστος, ἀμάλακτος. 2) ἀσφοῦγγιαστος.

Ἀκαταμάχητος καὶ Ἀκατάμαχος (ὁ, ἡ). ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος.

Ἀκαταμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταμετρηθεὶς ἢ μὴ καταμετρούμενος, ἀμέτρητος. Ἀπαράδεκτος

Ἀκατανίκητος (ὁ, ἡ). ἀκαταλήπτος.

Ἀκατάνυκτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κατάνυξιν.

Ἀκατάξεστος (ὁ, ἡ). ἀλάξευτος, ἀδούλευτος, ἀπελέκητος. » Κίων—, « Ἐπιγρ.

Ἀκατοπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος (εἰς τὸ πάλαισμα).

Ἀκατάπαυστος (ὁ, ἡ). ἀτελείωτος, ἀδιάκοπος.

Ἀκαταπαύστως, ἐπίρ. Ἀδιακόπως, ἀκατάπαυστα.

Ἀκατάπληκτος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -ήκτως, Ἀτρόμακτος, ἀξύπαστος.

Ἀκαταπληξία (ἡ). τὸ ἀκατάπληκτον.

Ἀκαταπολέμητος (ὁ, ἡ), = Ἀκαταμάχητος.

Ἀκατάπονητος (ὁ, ἡ). ἀκαταδάμαστος. ἀκαταμάχητος. ἀκούραστος.

Ἀκαταπόντιστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάκλυστος.

Ἀκατάπαστος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ καταπιθείς ἢ μὴ καταπινόμενος.

Ἀκαταπράϋντος (ὁ, ἡ), = Ἀμείλικτος, ἀνήμερος, ἀνεξιλέωτος.

Ἀκαταπτόητος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ήτως. Ἀτρόμακτος, ἀξύπαστος.

Ἀκατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταπεσὼν ἢ μὴ καταπίπτων, ἀκαταμάχητος ἢ ἀπόνητος.

Ἀκατάργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταργηθεὶς ἢ μὴ καταργούμενος.

Ἀκατάρτιστος (ὁ, ἡ). ἀνοργάνιστος, ἀδιόρθωτος, ἀσυγύριστος.

Ἀκατάρτητος (ὁ, ἡ). ἀπάτιαστος.

Ἀκατάδεστος (ὁ, ἡ). ἄσβυστος. » Τίτανος—, « Ἀλέξ. Τραλ.

Ἀκατάσειστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -είστως. Ἀκλόνητος.

Ἀκατασήμαντος (ὁ, ἡ). ἀσημάδευτος, ἀβούλωτος· ἀνυπόγραφος.

Ἀκατάσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀκατασκόπευτος, ἀπαρατήρητος· ἀνεξέταστος. 2) ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος.

Ἀκατασκέπτως ἐπίρ. Ἀνεξετάστως, ἀσυλλόγιστα.

Ἀκατασκίαστος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-άστως, ἢ Ἀκατάσκιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύως. Ὁ χωρὶς σκιακὰ σκεύη (ἔπιπλα)· ἀσυγύριστος, ἀπεριποίητος, ἀδιόρθωτος, ἀρθειαστος· ἀκατέργαστος, ἀδούλευτος· ἀκαλλώπιστος, ἁπλοῦς, φυσικὸς, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀκατασκήνωτος (ὁ, ἡ). ὅπου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κατασκηνώσῃ τις, ἀκατοίκητος.

Ἀκατάσκιος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς ἴσκιον, ἀσκίαστος.

Ἀκατασκόπητος (ὁ, ἡ), = Ἀθέατος, Ἀκατάσκεπτος.

Ἀκατάσκοπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ακόπως. = Ἀκατάσκεπτος.

Ἀκατάσκωπτος (ὁ, ἡ). ἀπερίγελαστος.

Ἀκατασόφιστος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σοφισμάτων ἀκαταμάχητος.

Ἀκαταστασία (ἡ). σύγχυσις, ἀταξία, ἀνησυχία, ἀστασία.

Ἀκαταστατέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι-

Ἀκατάστατος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -τως. Ἄστατος, ἀβέβαιος, ἀνήσυχος, ἄτακτος. » Οὖρα ἀκατάστατα, « Ἱππκρ., θολὰ, ἀκαταπάθητα.

Ἀκατασύρτιστος (ὁ, ἡ). ἀκατακάθιστος, ἀκατεύναστος.

Ἀκατάστρεπτος ἢ

Ἀκατάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κατα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στροφὴν (τέλος, χαλασμὸν, [ἐπὶ δράματος] λύσιν), ἀτελείωτος. 2) (ἐπὶ ὕφους λόγ.) ἀκομψος, ἄχαρις, χωρὶς γλαφυρότητα.

Ἀκατάσχετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σχέτως. Ἀκάθεκτος, ἀκράτητος, ἀστοιμάτιστος, ἀνυπόφερτος. » Δύψος—, « Ἀλ- Ἀφρ.

Ἀκατάτακτος (ὁ, ἡ). ἀπροσδιόριστος.

Ἀκατάτρητος (ὁ, ἡ). ἀτρύπητος πέρα-πέρα.

Ἀκατάτριπτος (ὁ, ἡ). ἄλυωτος, ἀχάλαστος· ἀσύντριπτος.

Ἀκατάφλεκτος (ὁ, ἡ). ἄκαυστος, ἀπυρπόλητος.

Ἀκατάφρακτος (ὁ, ἡ). ἀνοχύρωτος, ἄοπλος.

Ἀκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφρονούμενος ἢ μὴ περιφρονητέος.

Ἀκαταχάρητος (ὁ, ἡ). ὄχι πολλὰ εὔχαρις.

Ἀκαταχώριστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιαφόρητος.

Ἀκατάψυκτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγιχτος, μὴ χαιροῦθος, ἀνήμερος.

Ἀκατάψευκτος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.

Ἀκατάψευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψευδὴς (ξεπλάστος).

Ἀκατέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος, ἄρθειαστος.

Ἀκατεύναστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατευναζόμενος, ἀκαθησύχαστος· ἀνεξιλέωτος.

Ἀκάτη ἢ Δ. Ἀκάτα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκατος.

Ἀκατηγόρητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Ἀμεμπτος, ἀνέγκλητος, ἀνεπίληπτος.

Ἀκατήχητος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ μὴ κατηχηθείς (μὴ διδαχθείς τὰς ἀρχὰς τῆς πίστεως).

Ἀκάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκατος, πλοιάριον. 2) = τῷ

Ἄκατος (ὁ), (ἔνν. Ἱστός) τὸ μεγάλον κατάρτι ἢ παγί.

Ἀκατὶς, (δος (ἡ), = (ἢ πολὺ πιθανώτερον πρωτότ. τοῦ) Ἀγαθὶς (2).

Ἀκατοίκητος (ὁ, ἡ), = Ἀοίκητος.

Ἀκατονόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ὄνομα. » Τὸ θεῖον ἀκατονόμαστον, « Θλγ. 2) ἀνώνυμος, (συνκδχ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος.

Ἀκατόπτευτος ἢ Ἀκάτοπτος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος, ἀκατασκόπευτος.

Ἄκατος (ἢ ἢ σπντ. ὁ), [ἄγω]. εἶδ. πλοίου (βάρκας μὲ πολλὰ κωπιά), ὅμοιον μὲ τὴν Ἰταλ. Σκαμπαβίαν. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος πυτηρίου. 3) τὸ μεγάλον παγὶ τοῦ καραβιοῦ, ἢ μαίστρα.

Ἀκατούλωτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) ἥτις δὲν ἔκλεισε.

Ἀκάττυτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὑπόθημα) χωρὶς κάττυμα (πατοῦνα, κακοῦνι).

Ἄκαυλος (ὁ, ἡ). χωρὶς καυλὸν (τσαμπί, σίδρά).

Ἀκαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ.-αύστως. Ὁ μὴ καυθεὶς ἢ μὴ καιόμενος.

Ἀκαυτη(στη)ρίαστος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καυστηριασμένος (σημαδευμένος μὲ καυμένον σιδηρον).

Ἀκαυχησία (ἡ). τὸ μὴ καυχᾶσθαι, μετριοφροσύνη.

Ἀκαχαί(χέ,χεί)ατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἠκάχηντο, (Γ., πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ

Ἀκαχεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. ἢ

Ἀκάχημαι, πρκ. τῆς ὀχς. τοῦ Ἀγνυμαι.

Ἀκαχήσω (μέλλ. τοῦ [ἐχρ.] Ἀκαχέω ἢ Ἀκαχμ), Ζ. Ἀγνυμαι.

Ἀκαχ!ζω [ἄχυμαι], Μ. (ισω, Π. λυπῶ, πικραίνω, χολοσκάνω.

Ἀκαχμένος (μτχ. τοῦ Ἄχυμαι), η, ον, Π. (ἐξηγ. συνήθ.) κοπετερός, ἀκονισμένος, (ἴδε π. θανώτ.) βαρύς, βαρύνων, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀκάχων (μτχ. τοῦ Ἄχυμαι), ουσα, ον, Π. λυπημένος, πικραμένος.

Ἀκέανός (ὁ), εἶδος φακοειδοῦς ᾗ ἀτεράμνα ὑπρίου, [συγγ. τῷ–

Ἀκέαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κεάζω], = Ἄκλαστος· ἀδιαίρετος· ἀχώριστος.

Ἀκείομαι, Π. ἀντὶ Ἀκέομαι.

Ἀκειρεκόμης, ου (ὁ), Π. = Ἀκερσεκόμης.

Ἀκειρόκομος (ὁ, ἡ), Π. ἀκούρευτος τὴν κόμην (καὶ μτν.) τὰ φύλλα, ἀειθαλής. « Οὐ τὸ φύλλον οὐκ ἀποῤῥήσεται, « κατὰ τὸν ψαλμ.

Ἀκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων ὁδὸν (κέλευθον)· ἀδιέξοδος, ἀδιόδευτος.

Ἀκέλευστος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -εύστως. Ἀπροστακτος, ἀπαράγγελτος, αὐθορμητος, αὐτεπάγγελτος.

Ἀκέλυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κέλυφος (φλοῦσαν, τσώρλιον).

Ἀκενεδεξία (ἡ). τὸ νὰ μὴ δέχεται τις–

Ἀκενέδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κενοδοξίας.

Ἀκενόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγινόμενος (σπουδάζων) εἰς μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα.

Ἀκέντητος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ μὴ κεντηθεὶς (διὰ τοῦ μύωπος) ἢ μὴ ἔχων ἀνάγκην κεντήσεως (παρακινήσεως).

Ἄκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κέντρον (ᾗ μεταφορ.) χωρὶς δύναμιν (τόνον, ἐνέργειαν).

Ἀκένωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κενούμενος (ἀδιαφορούμενος) ποτε, ἀνεξάντλητος.

Ἀκέο, Π. ἀντὶ Ἀκοῦ, προστ. τοῦ

Ἀκέομαι-οῦμαι [ἄκος], Μ. ἐσομαι καὶ ἡσομαι (ἀόρ. Ἠκεσάμην, πρκ. Ἧκεσμαι ᾗ Ἀκήκεσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠκέσθην), ἰατρεύω, βοηθῶ. (τρπ.) διορθόνω· ἐπισκευάζω, (Τουρκ.) μεραμετίζω, μπαλόνω. « Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων, « Λκ. (καὶ πθ. απν.) » Καρδίη οὐποτε ἀκέεται, « Ἀρετ.

Ἀκείνως [ἀκέων], ἐπίρ. Π. ἡσύχως, μὲ σιωπήν.

Ἀκέραιος (ὁ, ἡ), [ἀ, κεράννυμι ἢ κεραΐζω]. ἄκρατος, ἄδολος, καθαρός· εἰλικρινής, ἁπλοῦς ᾗ. » Καὶ ἀκέραιοι, ὡς αἱ περιστεραί, « Εὐαγγ., (πρβλ. Ἄρτιος). 2) ἀνέγγιχτος, ἀπείραχτος· ἀκέρδης, δλάκαιρος, σωστός, (παρβλ. Ἀκήρατος).

Ἀκεραιότης (ἡ). καθαρότης, γνησιότης, εἰλικρίνεια, ἁπλότης. 2) ὁλοκληρία.

Ἀκεραιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἀκέραιον. ‖. (εὖγρ. τὸ μτ.) εἶμαι ἀκέραιος. « Τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλμῶν οὐκ ἀκεραιούμενος, « Εὐς., (περιφρ. ἀντὶ) Μονοφθαλμος.

Ἀκεραίως, ἐπίῤ. Ἀδόλως, καθαρῶς· εἰλικρινῶς. 2) σωστά, καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἀκέρατος (ὁ, ἡ), = Ἄκρατος.

Ἀκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κέρατα.

Ἀκέραυνος, Π. ἀντὶ–

Ἀκεραύνωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ κτυπηθεὶς ἢ μὴ κτυπούμενος ἀπὸ κεραυνόν.

Ἀκέρδεια (ἡ). Ἔλλειψις κέρδους, ζημία, [ἐκ τοῦ

Ἀκερδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων κέρδος, ἀνωφελής.

Ἀκερδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς κέρδος, ἀνωφελῶς.

Ἀκέρκιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ βουλευθεὶς διὰ τῆς ὑφαντικῆς κερκίδος (σαγίττας).

Ἄκερκος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς οὐρὰν (κέρκον).

Ἄκερος (ὁ, ἡ), = Ἀκέρατος.

Ἀκερσεκόμης, ου (ὁ). ὁ μὴ κουρεύσας τὴν κόμην (τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς) του, (ἐπμ.) πάντοτε νέος, (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τοῦ Βάκχου).

Ἀκέρχνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πάσχων ἢ μὴ προξενῶν κέρχνον (βραχνάδαν). « Φάρμακον ἀρτηρίῃ ἄκερχνον, « Ἀρετ.

Ἄκερως, ω καὶ Ἀκέρωτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων κέρατα.

Ἀκεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀκέομαι, βροτός]. ὁ ἰατρεύων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ).

Ἀκέσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς θεραπείας, ἰάσιμος. 2) χρήσιμος εἰς τὸ θεραπεύειν, ἰαματικός.

Ἀκεσίνοσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων (ἀκεόμενος) τὰς νόσους.

Ἀκέσιος (ὁ), ἰαματικὸς, (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Ἀκεπίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων (ἀκεόμενος) τοὺς πόνους.

Ἄκεσις [ἄκος], εως (ἡ). ἴασις, ἰάτρευμα, θεραπεία· διόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή.

Ἀκεσμα (τὸ). ἰατρικὸν, τρόπος (μέσον) διορθώσεως. 2)=Ἄκεσις.

Ἀκέσμιος, α ᾱς, ον, Π.=Ἀκέσιμος καὶ Ἀκέσιος.

Ἀκεσμὸς (ὁ), = Ἄκεσις.

Ἀκέσσιμος, Ἀκεσσίπονος κτλ., Π. ἀντὶ Ἀκέσιμος κτλ.

Ἀκεστὴρ (ὁ), Π.=Ἀκέστωρ. ‖. « Χαλινὸς —, « Σαφ., ὁ ἡμερῶν τὸν ἵππον, ἢ σώζων τὸν ἐπιβάτην.

Ἀκεστήριος (ὁ, ἡ), = Ἀκεστικός.

Ἀκεστὴς, οῦ (ὁ), (ἐν γέν.) διορθωτὴς. « Ἀκ. ἰματίων ῥαγέντων, « Ξεν., ἀμπαλλωτής. « Νόσων—, « Λυκ., = Ἀκέσωρ, ἰατρός.

Ἀκεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διορθόνειν (μπαλλόνειν, ἰατρεύειν κτλ.), (ὕθεν) » Ἀκεστικὴ (ἐννν. τέχνη), « ἡ ῥαπτικὴ ἢ μπαλλωματική.

Ἀκεστὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. σιδηρᾶς μεταλλουργικῆς καμίνου.

Ἀκεστορία (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ ἀκέστορος, ἰατρική.

Ἀκεστορίδης, ου (ὁ), = Ἀκέστωρ, ἰατρός.

Ἀκεστορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκεστορίαν, ἰατρικός.

Ἀκεστορὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀκέστωρ, ἡ ἰατρεύουσα (διορθόνουσα, κτλ.). ‖. (οὐσ.) ἰάτραινα, μαμμή.

Ἀκεστὸς [ἀκέω], ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς θεραπείας (διορθώσεως), ἰάσιμος.

Ἀκέστρα (ἡ), [ἀκέομαι]. βελόνα διὰ μπάλλωμα. (κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) σακκοράφα.

Ἀκέστρια καὶ Ἀκεστρὶς, ίδος (ἡ), = Ἀκεσορὶς. 2) ῥάπτρια, ῥάφτισσα.

Ἀκεστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄκεσις.

Ἀκέστωρ [ἀκέομαι], ορος (ὁ). ἰατρὸς. διορθωτής.

Ἀκεσφορία (ἡ), Π. ἰατρεία. θεραπεία. δύναμις ἰαματική, [ἐκ τοῦ

Ἀκεσφόρος (ὁ, ἡ), [ἄκεσις, φέρω]. ὁ προξενῶν θεραπείαν (διόρθωσιν), ἰαματικός.

Ἀκεσώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρεύων τοὺς πόνους (ἄκεσις ὀδύνης).

Ἀκεύμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκούμενος, μτχ. τοῦ Ἀκέομαι.

Ἀκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κεφαλὴν (ᾗ τρπ.) ἀρχηγόν. (βιβλίον) χωρὶς ἀρχὴν ἢ προοίμιον· (στίχος ἑξάμετρος) ἀρχόμενος ἀπὸ βραχείας συλλαβῆς· (Νμ.) ὁ καταδικασθεὶς εἰς κεφαλικὴν ποινὴν ἢ ἀπίμωσιν ᾗ δραπετεύσας ἢ ἐπικηρυχθείς· (μῦθος) χωρὶς συμπέρασμα, χωρὶς ἐπιμύθιον, ἀτελής.

Ἀκεφάλιος, ἐπίῤ. Χωρὶς κεφαλὴν (ἀρχὴν, προοίμιον).

Ἀκέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἅπαξ μόνον παρ' Ἱππκρτ.) ἀντὶ Ἀκέομαι.

Ἀκέω [ἀκή], ῤ. ἄχρ. (τοῦ ὁπ. δὲν εὑρίσκεται εἰμὴ μόνον τὸ εὐκτ. Ἀκέοις, καὶ ἡ μτχ. Ἀκέων, ουσα), Π. σιωπῶ.

Ἀκέων, ουσα, ον, Π. σιωπηλός.

Ἀκέων, ἐπίῤ. Π. ἡσύχως, μὲ σιωπήν.

Ἀκὴ (ἡ), Π. [ἀ, χαίνω, ἡ ἄγη], ἡσυχία, σιωπὴ, (εὐχρ. Π. εἶνε μόνον ἡ δοτ.) Ἀκῇ (ᾗ ἡ αἰτ.) Ἀκὴν, (ἐκλαμβανόμεναι ὡς) ἐπιῤῥῆμ. (παρβλ. Ἤκα).

Ἀκὴ (ἡ), Π. ἡ ἀκμὴ (ὁ ἀθέρας, ἡ κόψη) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ. « Τὸ ξὺ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος, « Ἡσύχ., (ὕθεν τὸ Λτν.) acies, (ἡ λέξ. εἶνε σπν., παράγει ὅμως πλῆθος ἄλλων λέξ. εὐχρήστων).

Ἀκῇ ἢ Ἀκῇ, ἐπίῤ. Π. ἐν σιωπῇ, σιωπηλῶς, μὲ ἡσυχίαν.

Ἀκὴ (ἡ), εἰς τὸν Ἱππκρ. ἀντὶ Ἄκεσις, θεραπεία, (ἄλλ. διορθ. πλθ. Ἀκη, ἐκ τοῦ Ἄκος).

Ἀκήδεια (ἡ), = Ἀκηδία.

Ἀκηδεμόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κηδεμονίας, ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος.

Ἀκήδεστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκηδεμόνητος καὶ 3) = Ἀκήδευτος.

Ἀκηδέστως, ἐπίῤ. Χωρὶς φροντίδος, μὲ ἀδιαφορίαν (περιφρόνησιν), ἀσυστόλως.

Ἀκήδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν κηδείας, ἄταφος.

Ἀκηδέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ έσω, Π. ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν φροντίζω, [ἐκ τοῦ

Ἀκηδὴς [ἀ, κῆδος], ές (ὁ, ἡ). ἀμελὴς, ἀμέριμνος, ἀξέννοιαστος, ἄλυπος, (ἐπμ.) Π. ἡδὺς, εὐάρεστος. « Πικρὴ μέν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάροισιν ἀκηδής, « Μυθ. 2) παρημελημένος, ἀνεπιμέλητος, ἀπεριποίητος. « Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, « Ὀδ. Ζ. 3) = Ἀκήδευτος. » Οὐχ ὑπέμειναν τοὺς ἑαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς παριδεῖν, « Αἰλ.

Ἀκηδία (ἡ). ἀμέλεια, ῥᾳθυμία. 2) ἀμεριμνία, ἀδιαφορία. 3) πλῆξις, μελαγχολία. » Ἐνύσταξεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ ἀκηδίας, « Ψαλμ.

Ἀκηδασμὸς (ὁ), = Ἀκηδία, πλῆξις, ἀμέλεια.

Ἀκηδιαστὴς, τοῦ (ὁ). ῥᾴθυμος, ἀφίκορος ᾗ. » Ὁ ἀκηδ. μισεῖ μὲν τὰ παρόντα, ἐπιθυμεῖ δὲ τῶν μὴ παρόντων, « Δαμασκ.

Ἀκηδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀκηδίαν, ἀθημονῶ. πλήκτω. » Πολλοὶ εὐχόμενοι ἀκηδιῶσι, « Χρσ.

Ἀκηδῶς, ἐπίῤ. Ἀμελῶς, μὲ ἀδιαφορίαν.

Ἀκήκοα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκήλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θελγόμενος (κη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λούμενος), ἀνεξιλέωτος, ἀπάνθρωπος. »Σειρῆνας ἀκηλήτους, « Πλάτ.

Ἀκηλίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κηλίδα, καθαρὸς, (μτφρ.) ἀνεπίληπτος.

Ἄκημα (τὸ), Π. = Ἄκεσμα.

Ἀκὴν [ἴδε Ἀκή], ἐπίρ. Π. σιωπηλῶς, μὲ ἡσυχίαν.

Ἀκήπευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλλιεργούμενος ἐν κήπῳ, ἄγριος.

Ἄκηπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κῆπον. 2) = »Κῆπας—,« φρσ. Π., ὁ μὴ ἄξιος νὰ ὀναμάζεται κῆπος.

Ἀκηρασία (ἡ), Π. = Ἀκεραιότης (χαρακτῆρος), ἀκμαία.

Ἀκηράσιος, Π. ἀντὶ

Ἀκήρατος (ὁ, ἡ), [ἀ, κεραννύω ἢ κεραίζω]. ἄμικτος, ἄδολος, γνήσιος, καθαρός, διαυγής. »Ὅμβρος —, « Σοφ. »Σμύρνα—, « Ἡρ. »Χρυσὰς—,« αὐτ. 2) = Ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἀνελλιπής, ἀμόλυντος, ἄφθαρτος. »Παρθένος (»Φιλία, »Λειμών), « Ὀλ. Ξεν., Εὐρ. (ᾗ μὲ γεν.) »Κακῶν (»Ὠδίνων)—,« Εὐρ., Ἄπλλν. »Ἀκήρατοι γάμοι καὶ ἄγνοι, « Πλάτ. (καὶ δοτ.) » Οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος, « Εὐρ. (συγχ. τῷ Ἀγήρατος).

Ἀκήριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κῆρ] = Ἀκήρατος, Ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἀθάνατος, ἄφθαρτος.

Ἀκήριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κῆρ]. ὁ χωρὶς ψυχῆς, νεκρὸς, ἄψυχος. (» Ἀκήριον ἦύτ' ὄνειρον, « Ἄπλλν.). ὁ χωρὶς καρδίαν, δειλὸς, ἄτολμος, ἀνανδρος. » Δέον ἀκήριον, « Ὅμ.

Ἄκηρος (ὁ, ἡ). (Ἰατρ.) ὁ κατασκευαζόμενος χωρὶς κηρόν.

Ἀκηρότατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκηρατώτατος, ὑπερθ. τοῦ Ἀκήρατος.

Ἀκηρυκτεί (κτὶ), ἐπίρ. Χωρὶς κήρυκος ἢ κηρυκείου, ἢ χωρὶς προκήρυξιν (προειδοποίησιν), [ἐκ τοῦ

Ἀκήρυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κηρύσσω]. (κυρ. πόλεμος) χωρὶς προλαβούσης διὰ κήρυκος εἰδοποιήσεως, αἰφνίδιος, κρυφὸς. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος κήρυκα (προτείνοντα περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης), ἀσπονδος, ἀδιάλλακτος. 3) ὁ μὴ διαλαληθεὶς ὑπὸ τοῦ κήρυκος, (ἔπμ.) ἀσήμαντος, ἢ 4) (σπν.) ἄγνωστος (ποῦ εὑρίσκεται).

Ἀκηρύκτως, ἐπίρ = Ἀκηρυκτεί.

Ἀκήρωτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἀλειμμένος μὲ κηρόν.

Ἀκηχέατο, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἀκηχέδαται, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκηχεδὼν [ἀκάχω], ὀνος (ἡ), Π, θλῖψις, πόνος ψυχῆς, βάσανον, μέριμνα.

Ἀκήχε(χη)μαι, πρκ. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκιδήλευτος καὶ

Ἀκίδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήλιως. Ὁ μὴ κίδηλος (μὴ κιδηλευθείς), ἄδολος, ἀνόθευτος, εἰλικρινὴς, γνήσιος.

Ἀκίδνὰς [ἀ, κινέω], ἡ, ὀν, Π. ἀσθενὴς, ἀδύνατος, τιποτένιος, πρόστυχος. (παρβλ. Κιδνός).

Ἀκιδώδης, ἐας (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἀκιδωτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων ἀκίδας, ἀγκιδωτὸς, συβλερός.

Ἀκίζω [ἀκίς], Μ. ἴσω. Κάμνω τι συβλερόν.

Ἀκίθαρις (ὁ, ἡ), Π. ἄμοιρος κιθάρας (κιθαρῳδίας), ἀκιθαρωπός.

Ἄκικυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κίκυς] ἀδρανὴς, ἀδύνατος. (ὁ Ἀριστ. [ποιητ.] τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Ἀειδής.

Ἀκινάκης, ου καὶ Ἰων. εας (ὁ). μάχαιρα Περσ., (Τουρκ.) χαντζάρι ἢ γιαταγάνι.

Ἀκ νδυνί, ἐπίρ. = Ἀκινδύνως.

Ἀκίνδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ -ότερος,-ότατος). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑποκείμενος εἰς, ἢ μὴ ἐπιφέρων) κίνδυνον, ἀσφαλὴς. » Ἐν ἀκινδύνῳ, « Ξεν., ἐκτὸς κινδύνου.

Ἀκινδυνότης (ἡ). ἔλλειψις κινδύνου.

Ἀκινδωνώδης, εας (ὁ, ἡ), = Ἀκίνδυνος.

Ἀκινδύνως, ἐπίρ. Χωρὶς κίνδυνον, ἀσφαλῶς.

Ἀκινήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀκίνητος.

Ἀκινησία (ἡ). τὸ μὴ κινεῖσθαι.

Ἀκινητεί(τὶ), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ κινῆται τις.

Ἀκινητέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀκινητίζω, Μ. ἴσω. Εἶμαι (Στέκω) ἀκίνητος, ἄδειν κινοῦμαι.

Ἀκινητίνδα, ἐπίρ. (ὄνοματ.) »Παίζειν—,« Πλδ., εἶδ. παιδιᾶς, καθ' ἣν ὁ μὲν πρόσπαθεῖ νὰ μετακινήσῃ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ἀγωνίζεται νὰ μένῃ ἀκίνητος.

Ἀκίνητος, ος καὶ (Π.) η, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ μὴ κινηθεὶς ἢ μὴ κινούμενος· (ἔπμ.) σερεὸς, ἀκλόνητος· (συνκδχ.) σωστὸς, ἀκέραιος· (τρπ.) σταθερὸς, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος· ἀναίσθητος· βαρυκέφαλος. »Ὁ ἄθεος ἀκίνητος πρὸς τὸ θεῖον, « Πλ. 2) ὅστις δὲν πρέπει ἢ δὲν συμφέρει νὰ μετακινηθῇ (νὰ ἐβγῇ εἰς φῶς, νὰ κοινολογηθῇ). » Ἐπ' ἀκινήτοισι μὴ καθίζειν, « Ἡσ., δηλ. τάφοις. » Ἀκίνητα ἔπῃ, « Σοφ., τὰ ἀπόῤῥητα. »Ἀκίνητον χωρίον, « Ξεν., τὸ ἄσκαπτον.

Ἄκινος (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ, θυμαριοῦ ἢ τοῦ βασιλικοῦ), (Ἀτν.) ocimastrum, (πρβλ. Ἐπίπετρον).

Ἄκιος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ.-ότερος, -ότατος), Π. [ἀ, κίς]. ὁ μὴ ἔχων (μὴ κάμνων) σκωλήκια, ἀθριπήδεστος.

Ἀκιρὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκιδνός.

Ἀκιρῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀδράνειαν, μὲ συζολὴν, ἡσυχα.

Ἀκίς [ἀκή], (ἴδος (ἡ). ἀγκίδα, κάθε τι ἀγκαθωτὸν ἢ ἀσυβλερὸν, (δθ. μτφρ.) »Πόθων ἀκίδες, « τὸ κέντημα (ὁ οἶστρος) τῆς ἐπιθυμίας. »Τῆς κύσεως ἀκίδες,« Ἀρετ., τὰ ἀγκυλώματα (οἱ πόνοι, τὰ κυφώματα) τῆς φούσκας.

Ἀκίχητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κιχάνω], Ἀνέφικτος, ἄφθαστος· ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος ||. (τὸ οὐδ.) » Ἀκίχητα, « ἐπίρ. Εἰς μάτην.

Ἀκίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων στύλους (κίονας),

Ἀκκίζομαι [ἴδε Ἀκκὼ], Μ. ίσομαι, (τὸ ἐνεργ. εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Λίλ.)· Κάμνω τακκίσματα, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν θέλω ἐν ᾧ θέλω, (παρβλ. Θρύπτομαι).

Ἀκκισμα (τὸ) καὶ

Ἀκκισμὸς (ὁ). προσποίησις, ἄρνησις πλαστὴ, (κοιν.) τσακκίσματα, κερατσιαῖς.

Ἀκκιστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ ἀκκίζεσθαι.

Ἀκκὼ, οῦς (ἡ). γυνή τις ἀνόητος καὶ γελοία, (κοιν.) κεράτσα ἢ κερατσίτσα.

Ἀκλαγγί, ἐπίρ. Χωρὶς κρότον (κλαγγήν).

Ἀκλάδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλαδευθείς.

Ἀκλάδ, άδος (ἡ), -ἀκλάδευ-ος.

Ἄκλαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, κλάω]. ἀτσάκιστος ἀκαμπὴς. ἀκλάδευτος.

Ἀκλαυσί(αστί), ἐπίρ. = Ἀδακρυτί.

Ἄκλαυστος (τος), ου (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ κλαίων ἢ μὴ κλαύσας (»Ἀμοὶ δὲ τυμβοσείο καὶ ἄκλαυτοι γλαῦκες ἔθεντο γόον, « Ἐπγρ.). (πθ.) ὁ μὴ κλαυσθεὶς (μυρολογηθείς), ἀθρήνητος· ἀδάκρυτος. » Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, « Σόλ.

Ἀκλαυτί, = Ἀκλαυστί.

Ἀκλεὴς, ές (ὁ, ἡ), (ἡ αἴτ. Ἀκλεᾶ ᾗ Ἰων. Ἀκλεῆ ᾗ Π. Ἀκλέα. πλθ. ἡ ὀν. Ἀκλέες, Π. ἀντὶ Ἀκλεεῖς). ὁ χωρὶς κλέος (φήμης, δόξης), ἄδοξος, ἀσήμαντος. ||. (τὸ οὐδ.) » Ἀκλεὲς, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀκλεῶς.

Ἀκλεία (ἡ), Π. Ἔλλειψις κλέους (δόξης, φήμης), ἀσημαντότης.

Ἀκλειὴς, Π. ἀντὶ Ἀκλεὴς.

Ἄκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλεισμένος ἢ μὴ κλειόμενος, ἀνοικτός.

Ἀκλειῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀκλεῶς.

Ἄκλεπτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ κλέπτων (καὶ μτφρ.) ἀπατῶν, εἰλικρινὴς, (πθ.) ὁ μὴ κλαπεὶς ἢ μὴ κλεπτόμενος.

Ἀκλεῶς, ἐπίρ. Χωρὶς κλέος, ἀδόξως.

Ἀκλήϊστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀκλειστος ἢ 2) = Ἄκλητος, ἀνώνυμος. » Πῶς σε καλέσω, τὸν μόνον ἀκλήϊστον; « Ῥῆγ.

Ἀκλήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ προεργόμενος ἀπὸ) κλῆμα ἀμπέλου.

Ἀκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω κλῆρον (περίδιον, κτῆμα, ἢ κληρονομιὰν), (ἔπμ.) εἶμαι πτωχὸς ἢ ἄτυχος, δυστυχῶ.

Ἀκλήρημα (τὸ) δυστύχημα, ἀτυχία, συμφορά.

Ἀκληρία (ἡ). δυστυχία, πτωχεία· ἀτυχία, ἀθλιότης.

Ἀκληρονόμητος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ κληρονομῶν, ἀπόκληρος. 2) ὁ μὴ ἔχων κληρονόμον, ἄκληρος.

Ἄκληρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλῆρον (κληρονομιὰν ἢ περίδιον ἢ κτῆμα), (ἔπμ.) πτωχὸς ἢ ἄτυχος. »Ἀνὴρ—,« Ὅμ. 2) ὁ μὴ μοιρασθεὶς διὰ κλήρου (λαχνοῦ), ἀμοίραστος· (ἔπμ.) χωρὶς οἰκοκύριον, χωρὶς αὐθέντην. » Γῆ—, « Εὐρ. 3) ὁ μὴ λαβὼν κλῆρον ἢ ὡς κλῆρον. (μὲ γεν.) ἄμοιρος. » Τῶν πατρῴων—, « Πλδ.

Ἀκληρούχητος (ὁ, ἡ), = Ἀκλήρωτος.

Ἀκληρωτεί(τὶ), ἐπίρ. Χωρὶς λαχνὸν (κλῆρον), [ἐκ τοῦ

Ἀκλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μοιρασθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μοιρασθῇ διὰ λαχνοῦ (κλήρου). 2) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαβὼν κλῆρον (μερίδιον ἢ κληρονομιὰν).

Ἄκλητος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀκλειστος.

Ἀκλητί, ἐπίρ. Χωρὶς κάλεσμα (πρυσκάλεσμα), [ἐκ τοῦ

Ἄκλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως. Ἀκάλεστος, ἀπροσκάλεστος. 2) ἀνώνυμος.

Ἀκλινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος, στερεὸς· ἀτάραχος· ἄτρεπτος· ἀκαμπτος· ἀνένδοτος. » Πρὸς τὸ διαμένειν ἀκλινῆ τὸν αἶνον ἐπικιρνᾶναι θαλαττίῳ ὕδατι, « Ἡρακλ.

Ἀκλινῶς, ἐπίρ. Στερεῶς· ἀνενδότως· ἀταράχως.

Ἄκλιτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. ίτως, = Ἀκλινής. 2) (Γραμ.) ὁ μὴ κλιτὸς, κλίσεως ἀνεπιδέκτος.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκλόνητος καὶ Ἄκλονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ κλονηθεὶς ἢ μὴ κλονούμενος, ἀδιάστατος, στερεός· ἀτάραχος, ἀμαλός. « Σφυγμὸς —, « Γαλ.

Ἄκλοπος (ὁ, ἡ). = Ἄκλεπτος. « Ἄγκιστρον ἄκλοπον, « Ὀππ., τὸ γυμνόν, χωρὶς δολώματος.

Ἀκλωδώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων· ὁ μὴ δοκιμάσας κλύδωνα (σκυρτοῦναι).

Ἄκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κυπτούμενος ἀπὸ (μὴ ἐκτελεσμένος εἰς) κλύδωνα (φουρτοῦνα), γαληνιαῖος, ἀτάραχος.

Ἄκλων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλῶνας (κλωνάρια).

Ἄκλωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλωσθεὶς ἢ μὴ κλωθόμενος.

Ἀκμὴ (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀκμή.

Ἀκμάζω, Μ. ἀσω. Εἶμαι (ἐψ(σκομαι) εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας (δυνάμεως, δόξης) μου· εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου, δηλ. ὥριμος (μεστωμένος), εἰς τὴν καλλιτέραν κατάστασιν, εἰς κρίσιμον περίστασιν. « Ἀκμάζοντος τοῦ σίτου (καὶ μτφρ.) τοῦ πολέμου· « Ἀκμαζούσης ἡμέρας (νυκτὸς, ἡλικίας). « Ἀκμάζει τὰ πράγματα, ἐπιμελείας δεόμενα, « Ξεν. (ᾧ ἀπρ.) « Ἀκμάζει βρετθῶν ἔγεσθαι, « Αἰσχλ., τῶρα εἶνε καιρὸς (ἀνάγκη) νὰ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ ἀγάλματα.

Ἀκμαῖος, α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας (δυνάμεως, δόξης) του· ὁ φθάσας εἰς τὴν μεγαλητέραν αὔξησιν (εἰς τὸν καιρόν τα), ὥριμος, μεστωμένος· ὁ εὑρισκόμενος ἢ γενόμενος ἐν καιρῷ (εἰς ἁρμοδιωτάτην ἢ κρίσιμον περίςασιν). « Ἀκμαῖος μόλοι, « Σοφ., ἐν καιρῷ θέλει ἔλθει. « Παρθένος ἀκμαία, « Ἀκ., φθαρμένη, διὰ ὑπανδρείαν. « Τοῦ χειμῶνος τὸ ἀκμαιότατον, « αὐτ., ἡ καρδιὰ τοῦ χειμ. « Αἱ τῶν ὑπνθέσεων ἀκμαιότεραι, « Φλςρ., αἱ οὐσιωδέςεραι. « Ἀκμαῖος τὴν ὀργήν, « Ακ., ὀξύθυμος, ἢ εἰς τὸν βραχμὸν ἀκόμη τοῦ θυμοῦ τα.

Ἀκμαίως, ἐπίρ. Μὲ ἀκμήν.

Ἀκμᾶν, Δ. ἀντὶ Ἀκμήν.

Ἀκμαστὴς, οῦ (ὁ). ἀκμαῖος, (νέος) εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του.

Ἀκμαστικὸς, ἡ, όν, (ᾧ ἐπίρ) -ικῶς. Ὁ φύσει ἀκμαῖος.

Ἀκμὴ (ἡ), [ἀκή, αἰχμή], (κυρ) τὸ κοπτερὸν μέρος (ὁ ἄθερας) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ. « Ἐπὶ ξηρᾶ ἀκμῆς, « παροιμ., εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγμὴν, (παρβλ. Ῥοπή). « Ἀκμὴ ὀνύχων, « Πλ., κοπτερὰ (σβέλερὰ) ὀνύχια. 2) (μτφρ.) ἡ ὀξύτης, τὸ ἄνθος, τὸ κάλλιστον (ἡλικ. καὶ φυσικ.), τὸ ἄκρον, ἡ ἁρμοδιωτέρα (κρισιμωτέρα) ἐποχὴ κάθε πράγματος. « Οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή, « Σοφ. « Ἀκμὴ ὀμμάτων, « Αἰλ., ἡ ὀξυδέρκεια. « Ἀκμὴ ἡλικίας (χρόνου, βίου, νόσου, σίτου, ἀγῶνος, ἔργων, δόξης, « κτλ.). « Οἱ ἐν ἀκμῇ « Σδ., οἱ νέοι. « Κατ' ἀκμὴν χρόνου, « Αἰλ. (καὶ ἑλλ.) « Ἀκμὴν, « ἐπίρ., Εἰς μίαν στιγμὴν, τῶρα ἀμέσως, ὁλονέν, (ὅθεν τὸ κοιν.) ἀκμὴ. « Τὰ δὲ σκευοφόρα ἀκμὴν διέβαινε, « Ξεν. ||. « Ἀκμαὶ (παρὰ τοῖς νεωτ. ἰατρ.), = Ἴονθοι, (τὰ κοινὰ λεγόμενα) σπυριὰ τῆς νεότητος. (Τυρκ.) ἐργενλίκια.

Ἀκμὴν, ἐπίρ. Ἀκόμην, Ζ. Ἀκμή.

Ἀκμηνὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἀκμαῖος.

Ἀκμηνὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἰκμὰς, ἡ ἀκμὴ Αἰολ. ἡ νηστεία]. νηστινός, ἐξηρημένος τροφῆς καὶ ποτοῦ.

Ἄκμης, ητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κάμνω]. ἀκούραστος, ἀκμαῖος, νεαρός. 2) ἄκτιστος, ἀχειροπλήτος. « Ὑλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου, « Ἐπγρ.

Ἀκμητεί(τι), ἐπίρ. Π. ἀπονητὶ, χωρὶς κόπον (κάματον, κούρασιν), εὐκόλα.

Ἄκμητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκμής. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ κουράζων (προξενῶν κάματον), εὔκολος. 3) ὁ μὴ πληγόνων ἢ μὴ προξενῶν πόνον. « Ἀκμητον τύμμα. « Νίκ.

Ἀκμοθέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀκμόθετον (τὸ). τὸ ξύλον (τὸ μέρος) ὅπου τοποθετεῖται ὁ ἄκμων.

Ἀκμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἄκμων [ἀ, κάμνω], ονος (ὁ). τὸ ἀμόνι τῶν χαλκέων. 2) (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκάμας, ὅς τις ἀντέχει εἰς τὰς προσβολὰς ὡς ἄκμων, ἀκαταπόνητος. « Ἄκμονες λόγχης, « Αἰσχ. 3) εἶδ. ἀετοῦ, ('Ιχθ.). 4) εἶδος λύκου, ('Οππ.).

Ἀκναμπτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγναμπτος.

Ἄκναπτος καὶ Ἀκνάφευτος καὶ Ἄκναφος (ὁ, ἡ), = Ἄγναφος. « Ὕδτρυς —, « Μανασσ., Φιλ., (μτνμ.) ὁ ἀπάτητος.

Ἄκνημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κνήμας (ἀντζαις καὶ [συνεδ.] ποδάρια) ἢ κνημίδας.

Ἄκνηστις, ιος (ἡ), Π. [ἀ, κνήθω]. τὸ ῥαχοκόκκαλον τῶν ζώων. 2) εἶδ. φυτοῦ (κνίδης ἢ κνεώρου).

Ἀκνισσος καὶ Ἄκνισος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κνίσσαν, ἄπαχος. 2) = τῷ

Ἀκνίσσωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κνίσσαν (τσίκναν), ἀκάπνιστος, (ἐπμ.) στερημένος θυσιῶν. « Θωμὸς («Ἀγυιὰ) —, « Ἰλ., Ακ.

Ἀκοὴ (ἡ)· ἡ δύναμις (ἢ ἐνέργεια) τοῦ ἀκούειν, μία τῶν πέντε αἰσθήσεων. « Ἐκπληξίν τε ὅμα ᾧ ἀπιστέρησιν ἀκοῆς, « Θκ. « Προσιπεπτώσας εἰς φωνῆς ἀκοήν, « Διόδ. 2) (πλθ.) τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτίον. « Τὰς ἀκοὰς ἀποῤῥάττων, Ακ. 3) ἄκουσμα, λόγος ἐξ ἀκοῆς, φήμη, εἴδησις. « Ἀκοὴ φέρεται, « Εὐρ. « Τοῦτο νῦν ἀκοὴν γράφω, « Ἀρ. « Δειμαίνοντες τοῦ εὐναύχου τὴν ἀκοήν, « Σουίδ., τὸ ὄνομα εὐνοῦχος. 4) (Γρφ. σπν.) ἀντὶ Ὑπακοή. « Ἴσου ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν, « Βασ. Α'. 16.

Ἀκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κοιλίαν. 2) = τῷ

Ἄκοιλος (ὁ, ἡ'. ὁ μὴ ἔχων κοιλότητα, μὴ βαθουλός.

Ἀκοίμητος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ.-ήτως. Ὁ μηδέποτε κοιμώμενος, ἄϋπνος. (μτνμ.) ἄσβεστος. (μτφρ.) αἰώνιος, ἀκατάπαυστος.

Ἀκοίμιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποκοιμιζόμενος· ἄγρυπνος· (μτνμ.) ἀκατεύναστος, ἀδιάκοπος.

Ἀκοινὸς (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοινὸς (διὰ ὅλους).

Ἀκοινωνησία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκοινωνήτου.

Ἀκοινώνητος (ἐ. ἡ). ὁ μὴ κοινὸς, μὴ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ὅλους. 2) ὁ μὴ κοινωνῶν (μὴ λαβὼν μέρος) εἴς τι, ἀμέτοχος. 3) ὁ ἀποφεύγων τὴν (ἢ ἀνεπιτήδειος, μὴ ἔχων τρόπον, φέρσιμον πρὸς) κοινωνίαν (συναναστροφὴν) τῶν ἄλλων, ἰδιόῤῥυθμος.

Ἀκοινωνήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ μετέχουν καὶ ἄλλοι. 2) μὲ ἀκοινώνητον (ἰδιόῤῥυθμον) τρόπον.

Ἀκοινωνία (ἡ). = Ἀκοινωνησία, ἀσυμφωνία. ;Ἀκοιτεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κοίτης (Μίξεως) ἐπιθυμῶ.

Ἀκοίτης, ου (ὁ) ᾧ Ἀκοῖτις, ιδος (ἡ), Π. [ἀ ἀθρ., κοίτη]. = Ὁμευνέτης, σύζυγος.

Ἀκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ πλαγιάζων εἰς) κοίτην. ||. « Μέλι ἄκοιτον, « Πλίν., τὸ καθαρὸν, χωρὶς καταπάτι.

Ἀκολάκευτος, (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως. Ὁ μὴ κολακευόμενος (μὴ θελεαζόμενος ὑπὸ κολακείας).

Ἀκόλακος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κολακείας, μὴ κολακευτικός.

Ἀκολασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκολάστου, (κατὰ λέξ.) ἀτιμωρησία, (ἐπμ.) ἀσέλγεια, ἀκρασία, ἀσωτία, ἀχρειότης, βροπὴ ᾧ ἕξις εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς· αὐθάδεια, ὡραιότης.

Ἀκολασταίνω, Μ. ανῶ, ᾧ Ἀκολαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκόλαστος, ζῶ ἀσελγῶς, πράττω ἀκολασίας.

Ἀκολάστημα (τὸ). πρᾶξις ἀκόλαστος, ἀσέλγεια.

Ἀκολαστητέον, θετ. τοῦ Ἀκολαστέω.

Ἀκολαστία (ἡ), = Ἀκολασία.

Ἀκόλαστος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ἀτιμώρητος, (ἐπμ. ἐπὶ δένδρ.) ἀκλάδευτος, ἀκαλλιέργητος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπαίδευτος ἀσωφρόνιστος· ἀσυνείδητος, ἀδιάντροπος (ἐπμ.) ἀκράτητος εἰς τὴν ἀσέλγειαν, ἔκδοτος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς, ἄσωτος, κακοήθης, διεφθαρμένος.

Ἀκολάτως, ἐπίρ. Ἀσελγῶς, ἀσώτως. ||. « Ἀκολάστως ἔχω πρός τι, « Ξεν., δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγκρατευθῶ ἀπὸ ἕν τι, τὸ κάμνω ἢ τὸ ἀπολαμβάνω ἀμέτρως ᾧ μὲ ὑπερβολήν.

Ἀκολλητὶ, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ κολλήσῃ ἓν μέρος τὸ ἄλλο, [ἐκ τοῦ

Ἀκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κολλήσας (ἐνωθεὶς) ἢ μὴ κολνῶν.

Ἄκολλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κόλλαν ἢ κόλλημα, ἀκόλλητος.

Ἄκολλος (ὁ ᾧ ἡ), Π. [ἀ, κόλος ἡ τροφή], κομμάτι (βοῦκκα, περίσσευμα) ψωμίου.

Ἀκολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω κατόπιν τινός, τὸν συντροφεύω (συνεδεύω)· (συνκδγ. ᾧ τρπ.) εἶμαι ὑπηρέτης (μαθητής, ὀπαδὸς, μιμητὴς) τινος· (ἐπὶ πραγμ. τριτοπρσ.) « Ἀκολουθεῖ, « ἕπεται, εἶνε ἑπόμενον. « Δυοῖν μὲν γὰρ ὄντοιν, ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι, « Ἀρστ. 2) συμβαίνει, γίνεται. « Ἀφ' οὗ ᾧ λοιμὸς καὶ νόσοι πολλαὶ ἠκολούθησαν, « Στρβ. 3) ἀναλογεῖ, συμφωνεῖ, (Πλάτ. Πολ. Γ'.)

Ἀκολούθημα (τὸ). τὸ ἀκολουθοῦν, τὸ συμβαῖνον, τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀκολούθησις, εως (ἡ). τὸ ἀκολουθεῖν. 2) συνέπεια, ἔκβασις. 3) = Ἀκολουθία.

Ἀκολουθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν, ὁ ἑκούσιος (πρυθμιος) ἀκολουθῶν. 2) συνεπὴς, σύμφωνος.

Ἀκολουθία (ἡ). συνέχεια, συνέπεια· συμφωνία, ὁμορροσύνη, ὑπακοὴ· τάξις· ἀπρ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέλεσμα. 3) (συνεδρ.) οἱ ἀκολουθοῦντες κατόπιν ὑπηρέται. 4) (Ἐκκλ.) ἡ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Τυπικοῦ ἀνάγνωσις ἢ ψαλμῳδία,

Ἀκολουθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Ἀκόλουθος (ὁ, ἡ), [ἀ ἀθρ., κέλευθος]. ὁ ἀκολουθῶν (ὑπάγων, ὁδεύων) κατόπιν τινός· ὑπηρέτης, βοηθός, παραστατούμενος· (τρπ.) μαθητής, μιμητής, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (κτλ.) τινός. 2) ὁ ἀποβαίνων (ἑπόμενος) ἔκ τινος. » Ἵνα ᾖ πλέον ἡμῖν ὁ λόγος ἀκολουθότερος γένηται, « Γργ. 3) σύμφωνος, ὅμοιος, ἀνάλογος. » Ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, « Δμ.

Ἀκολούθως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Συμφώνως, ἀναλόγως, ἐπιμένως.

Ἄκολπος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ ἔχων κόλπον (προκοίλιον).

Ἀκόλουθος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ ἠξεύρων κολύμβημα.

Ἀκομία (ἡ)· τὸ μὴ ἔχειν κόμην (μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλήν), φαλάκρα.

Ἀκομιστία (ἡ)· Ἔλλειψις κομιδῆς (περιποιήσεως), [ἐκ τοῦ

Ἀκόμιστος (ὁ, ἡ)· ἐστερημένος τῆς ἀναγκαίας ἐπιμελείας (κομιδῆς), ἀπεριποίητος, ἀσυγύριστος.

Ἀκόμματος (ὁ, ἡ), [ἀ, κομμόω]. ἀζύλιστος, ἀκαλλώπιστος, ἀφυκιασίδωτος.

Ἄκομος (ὁ, ἡ)· ὁ χωρὶς κόμην (μαλλιὰ ἢ φύλλα), φαλακρός.

Ἀκόμπαστος ἢ Ἄκομπος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ κομπάζων (καυχώμενος).

Ἀκόμψευτος ἢ Ἀκόμψος (ὁ, ἡ)· ἀκαλλώπιστος· ἀφελής, ἀνεπιτήδευτος, ἁπλοῦς. 2) ἄχαρις, ἀηδής· πρόστυχος. 3) ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος.

Ἀκόμψως, ἐπίρ. Χωρὶς κομψότητα, χωρὶς χάριν ἴδε.

Ἄκον (ἀντὶ Ἄκων), οντος (ὁ), οὐδ. τοῦ Ἄκων, ἀκούσιον.

Ἀκονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω. 2) (τρπ.) παρορμῶ, ἐρεθίζω. 3) προετοιμάζω.

Ἀκόνδυλος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ ἔχων κονδύλους (κόμπους, ῥόζους, κλείδωσις). 2) ὁ μὴ λαβὼν κονδύλους (γρονθοκοπήματα), ἄδαρτος.

Ἀκόνη (ἡ), [ἀκή]. ἡ πέτρα τοῦ ἀκονίσματος, (κοιν.) ἀκόνι. 2) τὸ μαρμαρένιον ὑδὶ τῶν φαρμακοποιῶν κτλ. 3) κομμάτι (πέτρας ἢ μετάλλ) εἰς σχῆμα ἢ μέγεθος ἀκόνης. 4) Π. ἐρεθισμός (ἐνθουσιασμός) πρὸς μελοποίαν.

Ἀκόνημα (τὸ) ἴδε

Ἀκόνησις, εως (ἡ)· ἀκόνισμα· (μτφορ.) ἐρεθισμός, παρακίνησις.

Ἀκονητής, οῦ (ὁ)· ἀκονιστής.

Ἀκονίατος (ὁ, ἡ)· μὴ ἀλειμμένος μὲ ἀσβέστην (κονίαν), ἀσβέστωτος.

Ἀκόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκόνη. 2) εἶδος ἰατρικοῦ διὰ τὰ ὄμματα.

Ἀκονίορτος (ὁ, ἡ)· ἀσκόνιστος.

Ἀκονιτί, ἐπίρ. Χωρὶς σκόνιν, (δηλ.) χωρὶς κόπον (ἀγῶνα, δυσκολίαν).

Ἀκόνιτον (τὸ) ἴδε

Ἀκόνιτος (ἡ)· φυτόν τι φαρμακερὸν, φυτρῶνον εἰς ἀκόνας (βράχης), (κοιν.) γριγγλεβόταναν ἢ ψάκι.

Ἄκονιτος (ὁ, ἡ)· ἀσκόνιστος, ἀκορνιάκτιτος, (τρπ.) ἀκοπίαστος. 2) = Ἀκονίατος ἢ Ἀκώνιστος.

Ἀκονίτως, ἐπίρ. = Ἀκονιτί.

Ἀκοντί, ἐπίρ. = Ἀκουσίως.

Ἀκοντίας, ου (ὁ). εἶδ. ὄφεως τινεζομένου ὡς ἀκόντιον. (καιν.) σαγίττα ἢ σαγιττιά.

2) εἶδ. μετεώρου ἢ κομήτου.

Ἀκοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω, Τρυπῶ μὲ) τὸ ἀκόντιον. 2) (ἑλλ. ἡ ἀμτθ.) Π. τινάζομαι ὡς σαγίττα· (κατ' ἔκτ.) διαπερνῶ. » Εἴσω γῆς ἀκοντίζεσ' ἀραί, « Εὐρ.

Ἀκόντιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Ἄκων.

Ἀκόντισις, εως (ἡ)· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκοντίζειν, τὸ ῥίψιμον τοῦ ἀκοντίου κτλ., (ἐνγέν.) τίναγμα.

Ἀκόντισμα (τὸ), = Ἀκόντισις. » Ἀκόντισμα τὰ μακρότατον ἐπαινοῦμεν, « Ξεν. 2) τὸ διάστημα ὅπου φθάνει τὸ ῥιπτάμενον ἀκόντιον, μιὰ κονταριὰ τόπος. » Ἐντὸς ἀκοντίσματος προσῆσαν, « Ξεν. 3) ἡ πληγὴ τοῦ κονταριοῦ. » Πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως, « Πλ.

Ἀκοντισμός (ὁ), = Ἀκόντισις.

Ἀκοντιστήρ, ῆρος ἢ

Ἀκοντιστής, οῦ (ὁ)· ὁ ῥίπτων (τινάζων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ) κοντάρι.

Ἀκοντιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γυμνασμένος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀκοντίζειν.

Ἀκοντιστύς, ύος (ἡ). ἡ πρὸς τὸ ἀκοντίζειν ἐπιτηδειότης. 2) ἡ δι' ἀκοντισμῶν μάχη.

Ἀκοντοβόλος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἢ κτυπῶν μὲ) τὰ ἀκόντια, ἀκοντιστής.

Ἀκοντοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (ἢ προσέχων ν' ἀποφύγῃ ῥιπτόμενον ἐναντίον του) τὰ ἀκόντια.

Ἀκοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ἀκόντιον, δορυφόρος.

Ἀκόντως, ἐπίρ. = Ἀκουσίως.

Ἀκοπητί, ἐπίρ. = Ἀκόπως.

Ἀκοπία (ἡ). Ἔλλειψις κόπου.

Ἀκοπιαστί, ἐπίρ. = Ἀκόπως.

Ἀκοπίαστος (ὁ, ἡ). ἀκούραστος· ἀκαταπόνητος. 2) (ἐνεργ.) χωρὶς κόπον, εὔκολος.

Ἀκοπιάστως, ἐπίρ. = Ἀκόπως.

Ἄκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀκοπίαστος. 2) ὁ ἐλαφρόνων (προφυλάττων ἢ γλυτώνων) ἀπὸ τὸν κόπον, (ὅθεν: ||. οὐσ.) Ἄκοπον (τὸ), ἰατρικὸν διὰ τὴν κούρασιν. 2) ὁ μὴ κοπεὶς (φαγωθεὶς) ἀπὸ τὸ σκωλῆκι ἢ τὸν σάρακα. 3) ἄτριπτος, ἀκοπάνιστος.

Ἀκόπριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπρισμένος.

Ἄκοπρος, ου καὶ

Ἀκοπρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀκόπριστος. 2) ὁ μὴ κάμνων τὴν κόπρον του, δυσκοίλιος, ἢ ὁ μὴ ἐνεργῶν πρὸς τοῦτο.

Ἀκόπως, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα. 2) χωρὶς σκωληκοφαγώματος. » Θέρμος δὲ καὶ ἐρέβινθος καὶ ὅλως τὰ ὁριμέα ἀκόπως ἔχει, « Θφρ.

Ἀκορεστία (ἡ). ἀπληστία.

Ἀκόρεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χορταίνων (κορεννύμενος), ἀχόρταγος.

Ἀκορέστως, ἐπίρ. Ἀπλήστως, ἀχόρταγα.

Ἀκορής, έος, Π. ἴδε

Ἀκόρητος (ὁ, ἡ), = Ἀκόρεστος. 2) [ἴδ, κορέω] ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος· ἀσυγύριστος, ἀκαλλώπιστος.

Ἀκορία (ἡ). ἀπληστία, ἀχορταγία. 2) τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις κατὰ κόρον.

Ἀκορίτης, ου (ὁ). (κωμ. οἶνος) κατασκευασμένος μὲ ἄκορον.

Ἄκορνα, ης (ἡ), [ἀκή]. εἶδ. φυτοῦ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ γαϊδουράγκαθου.

Ἄκορον (τὸ). ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα τοῦ φυτοῦ

Ἄκορος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ. τὸ Γερμαν Kalmus), (εἰς ἰατρ. Γλωσσάρ. εὑρηται:) »Ἄκορου ῥίζα, τῆς ἀγριοσπαθούλας, ὅ ἐστιν εἰς τὰ βάλτα, « (παρβλ. Ἀφροδισιάς).

Ἄκορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκόρεστος ἢ Ἀκόρητος.

Ἀκάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κορυφῆς (κεφαλῆς, ἄκρας, ἀρχῆς).

Ἀκορύφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κορυφωθεὶς (τελειωθεὶς, ἀσυμμαρισθεὶς), ἀτελείωτος, ἀναρίθμητος.

Ἄκος, εος-ους (τὸ). ἰατρικὸν, (ἐν γέν.) μέσον πρὸς θεραπείαν (διόρθωσιν)· ὄφελος. » Ἄκος οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι, « Αἰσχλ.

Ἀκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄκοσμος (ἄτακτος κτλ.).

Ἀκοσμήσεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄκοσμος.

Ἀκόσμητος (ὁ, ἡ). ἀσχόλιστος, ἀσυγύριστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν· ἄκομψος, ἄῤῥυθμος. » Λέξις—, « Δ. Ἁλ.

Ἀκοσμήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἀσολισμόν, χωρὶς τάξιν, ἀκόσμως.

Ἀκοσμία (ἡ). ἀταξία, σύγχυσις. 2) ἀχρειότης, κακοήθεια. 3) (ιατγν.) Ἔλλειψις κόσμου (ἀσολισμοῦ). »Ἐαθῆτι κόσμου κόσμος ἡ ἀκοσμία, « Γργ.

Ἀκόσμιος, απν. ἀντὶ

Ἄκοσμος (ὁ, ἡ), = Ἀκόσμητος. 2) ἄτακτος, κακοήθης, ἀχρεῖος.

Ἀκόσμως, ἐπίρ. Χωρὶς τάξιν, ὅπως τύχει, ἀτάκτως.

Ἀκοστή (ἡ), Π. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Κυπρ.) ἡ Κριθή, [ἀκή ἡ ἄκος, ἴδε καὶ Κοστή].

Ἀκοστήσας, ασα, αν, μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀκοστέω, Π. [ἀκοστή], (ἵππος κτλ.) θρεμμένος καλὰ μὲ κριθάρι, (ἐπιμ.) θυμοειδὴς, ζβρίστης, (Τουρκοβαρβ.) ἀζγκίνης.

Ἄκοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς κότον (μνησικακίαν, ἐχθροπάθειαν), ἀμνησίκακος.

Ἀκαάζομαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Ἀκούω, Ἀκροῶμαι. ||. » Δαιτὸς ἀκουάζεσθον, « Ἰλ. Δ., προσκαλεῖσθε εἰς τὸ τραπέζι.

Ἀκουή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκοή.

Ἀκουκα, Δ. πρκ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκούρευτος (ὁ, ἡ), = Ἄκαρτος.

Ἄκουρος (ὁ, ἡ), [ἀ, κείρω], = Ἀκούρευτος. 2) Π. [ἀ, κοῦρος], ὁ μὴ ἔχων υἱόν, ἄτεκνος.

Ἀκουσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ ("Ἐχω διάθεσιν) ν' ἀκούσω.

Ἀκουσιάζω. Μ. άσω. Κάμνω τι ἀκουσίως.

Ἀκουσίθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰσακουόμενος.

Ἀκούσιμος, η ή ος, ον. Ὁ δυνάμενος (εὔκολος) ν' ἀκουσθῇ.

Ἀκούσιος, α ή ος, ον. Ὁ μὴ ἑκούσιος (μὴ θεληματικός).

Ἀκουσιότης (ἡ). τὸ ἀκούσιον.

Ἀκουσις, εως (ἡ). τὸ ἀκούειν, ἀκοή.

Ἀκουσίως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τις, παρὰ γνώμην, στανικῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄκουσμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη ἢ ἀκούεται· (ὄθεν) φωνὴ ὀργάνου μουσικοῦ, τραγουδιοῦ κτλ., μάθημα, διδασκαλία· φήμη, ᾄδομενον, εἴδησις, (παρβλ. Ἀκρόαμα).

Ἀκουσματικός, ἡ, όν, = Ἀκουστικός.

Ἀκουσμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄκουσμα.

Ἀκουστέον, θετ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκουστής, οῦ (ὁ), = Ἀκροατής, μαθητής.

Ἀκουστιάω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀκουστείω.

Ἀκουστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκοήν, ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος, πρόθυμος) εἰς τὸ ἀκούειν. «Πόρος —,» Γαλλ., ἡ τρύπα τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτί. «Ἀκουστικοί, οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρα, διότι ὑπεχρεοῦντο ἐπὶ πέντε ἔτη ν' ἀκούουν μόνον χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν.

Ἀκουστικῶς, ἐπίρ. Προσεκτικῶς. ||. «Ἀκουστικῶς ἔχω,» = Ἀκουστείω.

Ἀκουστός, ἡ, όν. Ὁ ἀκουσθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ. 2) ᾀξ ἀκουστός.

Ἀκουτίζω, Μ. ἴσω ᾧ ιῶ. Κάμνω ν' ἀκούσῃ τις ἢ ν' ἀκουσθῇ τι, διδάσκω. «Ἀκουτίεῖς μοι ἀγαλλίασιν,» Γρφ. ||. (υδ.) ὑπακούω, πείθομαι. «Ἀκατίζειν τοῦ λόγου,» Ἄρστ. ||. (πθ.) διδάσκομαι, ἀκροάζομαι, μανθάνω. «Τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτί(σεί)αθησαν,» Γργ.

Ἀκούω [κοέω], Μ. ἀκούσω καὶ Ἀττ. ἀκρύσομαι (πρκ. Ἀκήκοα, ὑπερσ. Ἠκηκόειν, πρκ. πθ. Ἠκουσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠκούσθην). Ἀκοάω, ἀκροάζομαι, ἑνωτίζομαι. «Ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα,» Ὀδ. 2) ἔχω ἐξ ἀκοῆς, μανθάνω, πληροφοροῦμαι. «Τὰς πόλεις δεῖξον μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν,» Ἀκ. «Ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων ὡς οὐδὲ ᾠόπολεν,» Δια. 3) διδάσκομαι, εἶμαι μαθητής. «Ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου,» Ἀρτ.

4) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· ἐκλαμβάνω. «Ὅταν εἴπω τι τῶν τοιούτων, ἁπλῶς ἀκούειν σε χρή,» Γαλ. 5) ὑπακούω. «Ἀλλ' ἐθέλῃς» εἰπόντος ἀκουέμεν,» Ἰλ. Ζ. «Τοὺς Λακεδαιμονίους εἴθισεν ὑμῶν ἀκούειν,» Δημ. «Καὶ ἔσται βασιλεὺς ὑμῶν, αὐτοῦ ἀκούσεσθε,» Γρφ. «Ὡς Σωκράτους τοῦ Κύρα ἀκουσεία εἰη τοῦ λοιποῦ,» Ἱππ. 6) Π. εἰσακούω, ἐπακούω. «Δι' ἐτῶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν,» Αἰσχλ. (καὶ μὲ δοτ. σπν.) «Δύνασαι δ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ,» Ὁμ. 7) (μετὰ τοῦ Εὖ ἢ Κακῶς ἢ τῶν τούτοις ἰσοδυναμούντων) ἐπαινοῦμαι ἢ κατηγοροῦμαι, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην φήμην, (ἐν γέν.) ὀνομάζομαι. «Ἀκούειν κακὰ πρὸς δούλων,» Σοφ. «Μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα, μηδ' ἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου τις ἀκούῃ παίδων αὐτός,» Νόμ. Σόλ. «Ἐσθλὸς ἀκούω,» Θκρ. «Δικαίων ἤκουσα,» Θκ. «Ἤκουον μουσικὸν (μουσικῶν) εἶναι πρῶτοι,» Ἡρ. καὶ Γργ. «Κόλακες ἀκούουσι,» Δημ.

Ἄκρα, ας (ἡ), Θηλ. τοῦ Ἄκρος. ||. (οὐσ. ἢ ἐλλ.) τὸ ἔσχατον μέρος (ἡ ἄκρη, τὸ τέλος, κυρ. δὲ ἡ κορυφή) κάθε πράγματος· (ὄθεν) = Ἀκρώρεια, Ἀκρωτήριον· φρούριον (κυρ. ἐπὶ λόφου κειμένου), ἀκρόπολις, (ὄθεν ||. «Κατ' ἄκρας ἢ κατάκρας, (καὶ Ἰων. «Κατ' ἄκρης ἢ κατάκρης) ὅλεῖν (πέρθειν, σμύχειν κτλ.), «ἀντὶ Κατὰ κράτος, ἐξ ὁλοκλήρου. «Ὑραιάδας μὲν οὖν εὖ μ, ἄγω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας ᾗ βεβαίως ἑλεῖν αὐτὴν,» Θκ. «Ὡς εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,» Ὀδ. Ε., (παρβλ. Καταικρῆθεν).

Ἀκράαντος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκραντος.

Ἀκραγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κράζων, ἄφωνος, βωβός.

Ἀκράδαντος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -άντως, Ὁ μὴ κραδαινόμενος (κλονούμενος), ἀκλόνητος.

Ἀκραεί, ἐπίρ. Π μὲ οὖριον ἄνεμον, πρύμα, ξέκ τοῦ

Ἀκραής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἄνεμος), ὁ ἄκρως ἄων (πνέων), σφοδρός, ἢ ἄκρατος, (ἐπμ.) εὔθυς, οὖτος.

Ἀκραῖος, α, ον. Ἀκρινός· ἐν ἀκρωτηρίῳ ἢ ἀκρωρείᾳ ἢ ἀκροπόλει κείμενος (κατοικῶν ἢ λατρευόμενος), (ὄθεν) «Ἀκραῖοι θεοί, «Ἥρα («Ἀθηνᾶ, «Ἀφροδίτη) ἀκραια.»

Ἀκραίπαλος (ὁ, ἡ), = Ἀμέθυσος.

Ἀκραιφνής [ἄκρως ἢ ἀκέραιος, φαίνομαι], ἐος (ὁ, ἡ). καθαρός, ἄμικτος, ἄδολος· εἰλικρινής, γνήσιος· 2) ᾠόος, ἀκέραιος.

Ἀκραιφνῶς, ἐπίρ. Καθαρῶς, ἀδόλως, εἰλικρινῶς.

Ἄκραντος (ὁ, ἡ), Π. [ᾄ, κραίνω]. ὁ μὴ ἀποτελεσθείς (ἐκπληρωθείς) ἢ μὴ δυνάμενος ἀποτελεσθῆναι, ἀπέραντος, ἀκατόρθωτος, ἀτελής, ἀνεκτέλεστος, ἀπραγματοποίητος, μάταιος. «Ἐλπίς —,» Οἰνδ. «Νὺξ —,» Αἰσχλ., ἡ πάρωρος, τὸ μεσονύκτιον. «Ἄκραντα βάζω,» Αἰσχλ. «Ἄκρανθ' ὁδοῦρε,» Εὐρ.

Ἀκρεξάνιον (τό). τὸ ἄκρον τοῦ ᾄξονος.

Ἀκρασία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς εὐκρασίας, Ζ. Δυσκρασία. 2) τὸ ἐναντ. τῆς ἐγκρατείας, ἀσωτία. «Ἀκρασία γὰρ ἐμοὶ πᾶν τὸ περιττὸν ᾗ ὑπὲρ τὴν χρείαν, ᾗ ταῦτα πεινώντων ἄλλων,» Γργ. «Ἀκρασία γλώττης,» Πλ., τὸ μὴ ἐχεμυθεῖν. «Ἀκρασία χειρῶν,» Ἰώσ., τὸ δωροδοκεῖσθαι. 3) τὸ νὰ μὴ δύναταί νὰ κρατήσῃ τίς τι, ἀτονία, ἀδυναμία. «Οὔρων —,» Ἀρετ. «Ἡσυχίης —,» αὐτ., ἡ ἀνησυχία. «Ἀκρασίη χειρὸς (γυναίτων),» Ἱππκρ., ἡ παραλυσία. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκρισία.

Ἀκράτεια (ἡ), = Ἀκρασία. τὸ ἐναντ. τῆς ἐγκρατείας. 2) (Ἰατρ.) ἡ πρὸς τὸ κρατεῖν ἀνικανότης, ἀτονία.

Ἀκρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἀκρατής, δὲν ἐγκρατεύομαι.

Ἀκρατευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) ἀκρασίαν.

Ἀκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ κρατήσω τι. 2) = Ἀκρατεύομαι, (Ἱππκρ.).

Ἀκρατέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀκρατῶς.

Ἀκρατής, ἐος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀκρατέστερος καὶ Ἀκρατίστερος). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τι (κυρ. δέ) τὸν ἑαυτόν του (τὰ πάθητου), ἀσωτος, ἔκθετος εἰς τὰς ἡδονάς. «Ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ,» Ἀκ., δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ κριάρι ἀπὸ τὰ κέρατα. «Ἀκρατὴς γάμων,» Σοφ., ἀσελγὴς, μοιχός. «Ἀκρατὴς χειρός,» Ἄρστ., κλέπτης (δωροληπτης) ἢ πλήκτης. «Τὰ παιδία ἀκρατέα ἐῶσῆς,» Ἀρετ. «Τῆς κοιλίας ὑπὸ διαῤῥοίας ἀκρατεῖς,» Δ. Κασσ.

2) (συνκδχ.) ἄτονος, ἀδύνατος. «Χεὶρ ἀκρατὴς,» Ἱππκρ., ἢ παραλελυμένη.

3) (πθ.) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ, ἀκράτητος. «Οὖρον —,» «Ἄρτ. «Ἀκρατὲς στόμα,» Ἀρχρ., τὸ ἀχαλίνωτον (αὐθάδες ἢ μὴ ἐχέμυθον). «Ἀκρατὴς δαπάνη, «Ἐπγρ., τὰ ἄσωτα καὶ χωρὶς λογαριασμὸν ἔξοδα.

Ἀκράτητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δυνάμενος κατηθῆναι, ἀκατάσχετος.

Ἀκρατήτως, ἐπίρ. Ἀκατασχέτως.

Ἀκρατί, ἐπίρ, = Ἀκρατῶς.

Ἀκρατία (ἡ). Ἀττ. ἀντὶ Ἀκράτεια.

Ἀκρατίζομαι, Μ. ίσομαι. Πίνω ἄκρατον (ἀνέρωτον, ἄδολον κρασί). 2) προγευματίζω (κυρ. μὲ ψωμὶ ᾗ ἄδολον κρασί).

Ἀκράτισμα (τό) ᾗ

Ἀκρατισμός (ὁ). τὸ πρόγευμα (διότι συνέστο κυρ. εἰς ψωμὶ καὶ ἄδολον κρασί).

Ἀκρατιστός (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ μὴ προγευματίσας, νηστικός.

Ἀκρατοκώθων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ πίνων ἄκρατον μὲ τὸν κώθωνα (γαβάθαν), πολυπότης, κρασοκανάτας.

Ἀκρατοποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἄκρατον (ἀνέρωτον) τὸν οἶνον.

Ἀκρατοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ἀκρατοπότης, ου (ὁ) καὶ Ἀκρατοπότις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων ἄκρατον (ἀνέρωτον) τὸν οἶνον.

Ἄκρατος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀκρατέστερον καὶ Ἀκρατέσερος). ὁ μὴ κεκραμένος (ἀνακατωμένος), ἄμικτος, καθαρός. «Βαφὴ —,» Πλ. (κυρ. ἐπὶ οἴνου) ἄδολος, ἀνέρωτος. «Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι,» Ἰλ. Β., (ἐπμ.) δυνατός, βαρύς, μεθυστικός, (ᾗ μτφρ.) ἄμετρος, ὑπερβολικὸς, ἀκράτητος. (ὄθεν) «Ὀργὴ (« Παῤῥησία, «Φιλονεικία, «Δημοκρατία, «Διάῤῥοια, ᾗ.) ἄκρατος, «Αξ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀκρατὴς (2), ἄτονος. «Τὸ γὰρ ἐν τούτοις (τοῖς ἐντέροις) θερμὸν, ἣν καταψυχθὲν κοτε .. ἄκρατον ὑπ' ἀσθενίης ἔῃ, διαδιδρήσκει πᾶν ἔργον ἡ τροφὴ,» Ἀρετ.

Ἀκρατοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρασία.

Ἀκρατόστομος (ὁ, ἡ). στόματος ἀκρατὴς, ἀθυρόστομος.

Ἀκρατότης (ἡ). ἡ οὐσία (ποιότης) τοῦ ἀκράτου οἴνου κτλ. «Μέγα μὴν διαφέρει ᾗ οἶνου ᾗ μέλιτος ἀκρητότης εἰς ἰσχὺν ἀμφοῖν,» Ἱππκρ.

Ἀκρατοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δεχόμενος, χωρῶν ἐντὸς αὑτοῦ) ἄκρατον, (ὄθεν. ||. «Ἀκρατοφόρον, εἶδ. ἀγγείου διὰ κρασί, Ζ. ψυκτήρ.

Ἀκρατόφρων, ονος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Χαλίφρων.

Ἀκρατοχόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξάγων ἢ περιέχων καθαρὰν (ἄκρατον) χολήν, «Πυρετὸς —,» Ἱππκρ.

Ἀκράτωρ, ορος (ὁ), = Ἀκρατής.

Ἀκρατῶς, ἐπίρ. Χωρὶς δύναμιν πρὸς τὸ κρατῆσαί τι· χωρὶς ἐγκράτειαν, ἀσώτως, ἀσελγῶς· ἀκαταχέτως. «Ἀκρ. ἔχοντες αὐτῶν,» Ἰσ. «Τῆς οὐρήθρης ἀκρατέως διακειμένης,» Ἱππκρ., παραλελυμένης, (συγχ. τῷ

Ἀκράτως, ἐπίρ. Ἀδόλως, καθαρῶς· καθ' αὑτό, ὅλως διόλου. «Ἀκρ. λευκή,» Ἀκ., κατάλευκος. «Τομῇ εὐθείᾳ ἀκράτως,» Γεωγρφ., ὁλοίσια.

Ἀκρατοχολία (ἡ), Ζ. Ἀκροχολία

Ἀκρατόχολος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀκρόχολος.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἄκρα (τὰ), Π. ἀντὶ Ἄκρα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἄκρος ἢ Ἀκρεος.
Ἀκρεμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ δμοιάζων μὲ) ἀκρέμονας.
Ἀκρέμων, ονος (ὁ). (κυρ.) τὸ ἄκρον (ἢ κορυφὴ) τοῦ κλωναρίου· (συνκδχ. δὲ καὶ ὁλόκληρον τὸ) κλαδὶ ἢ κλωνάρι. » Οὐδὲ γὰρ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν πρέμνων ἐκφύεται, « Γαλ. » Τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ βίζης ᾖ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, « Θηρ.
2) (μτφρ.) ὁ πρῶτος (ἄριστος, ἐξαίρετος). » Τοὺς ὀνομαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας, « Νικ. Χρον.
Ἄκρεως (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κρέας. » Τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος (τῆς ῥινὸς) μέρη, Ἱππκρ. ᾖ Γαλ. » Κρέα ἄκρεα, « Δρετ., τὰ πεδία κλπ. τοῦ ζώου.
Ἀκρέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος περὶ τὰς ἀρχὰς (τὸ ἄκρον) τῆς ἑσπέρας. ||. » Ἀκρέσπερον, ἐπίῤ. Κατάζηθα, (χυδ.) σούρουπα.
Ἀκρήδης, εος καὶ Ἀκρηδος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς (τὸ ἄκρον) τῆς ἡδυς, ὁ μόλις ἡδύσκων, παλληκαράκι.
Ἀκρήδεμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κεφαλοδέματος (κρηδέμνου).
Ἀκρήγων, ονος (ὁ). = Ἀκρέμων.
Ἀκρῆνος (ὁ, ἡ). κρήνης ἄμοιρος. » Κρήνη —, « Γρ., ἡ ἔγουσα σχῆμα μόνον καὶ ὄνομα κρήνης, ξηρά.
Ἀκρησίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀκρασία.
Ἀκρητος, Ἀκρητοποσίη, Ἀκρητόζολος, Ἀκρηχολίη, κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἄκρατος κτλ.
Ἄκρια (τὰ), Π. ἀντὶ Ἄκρα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἄκρος.
Ἀκριβάζω, Μ. άσω, Γρφ. = Ἀκριβόω.
Ἀκρίβωμα (τὸ) ᾖ
Ἀκριβασμὸς (ὁ), Γρφ. = Ἀκρίβωμα καὶ Ἀκρίβωσις.
Ἀκριβαστὴς, οῦ (ὁ), Γρφ. ἀκριβὴς ἐξεταστὴς (παρατηρητὴς).
Ἀκριβεῖ, ἐπίῤ. = Ἀκριβῶς.
Ἀκρίβεια (ἡ). ἡ ἄκρα (σύντονος, λεπτομερὴς) ἐπιμέλεια (ἐξέτασις, φροντὶς, προσοχὴ) εἰς κάθε πρᾶγμα, (κυρ. δὲ, ἡ περὶ τὴν οἰκιακὴν δαπάνην) φειδωλία, αὐστηρὰ οἰκονομία. » Τὰ χρήματα δι' ἀκριβείας ποιεῖσθαι, « Δ. Κάσσ. » Ἐὰν δι' ἀκριβείας ᾖ (τὸ ὕδωρ) καὶ τοῖς γείτοσι, « Πλάτ. 2) ἐντέλεια. » Εὐρημένων τῶν περὶ τὰ βέλη... εἰς ἀκρίβειαν πρὸς τὰς πολιορκίας, « Ἀρστ. 3) ὑπερβολὴ. » Κινδύνων —, « Ἀῤῥ.
Ἀκριβεῖω, Μ. εύσω, = Ἀκριβόω.
Ἀκριβὴς [ἄκρος, βαίνω, ἡ ὰ ἐπιτ., κρίνω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ ἄκρον προσεκτικὸς (ἐπιμελὴς, εὔτακτος, δίκαιος κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ) αὐστηρὸς οἰκονόμος, φειδωλὸς, (κοιν.) ἀκριβὸς. » Εἰς οἰκονομίαν, ἢν ἥκιστα ῥᾴστην καὶ ἀκριβεστάτην εἶναι, « Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ καθαυτὸ, ἐντελὴς, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του. » Ἔχει δὲ ἀκριβεστάτην ἄνθρωπος τῶν αἰσθήσεων τὴν ἀφήν, « Ἀρστ. » Ἀκριβὴς ὄμμασι Δυγκεύς, « Θκρ » Ἠουρία δὲ ἦν —, « Ξ. Ἐφ. ||. » Εἰς (» Πρὸς, » Ἐπὶ) τὸ ἀκριβὲς, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀκριβῶς. » Εἰς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένος, « Δπ.
Ἀκριβοδίκαιος (ὁ, ἡ), ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) δίκαιος. ||. » Τὸ ἀκριβοδίκαιον, « Ἀρστ., ἡ ἀκριβὴς δικαιοσύνη.
Ἀκριβολογέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾖ συχνότ. πθ. Ἀκριβολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω (Λογαριάζω, Διηγοῦμαι) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Ἀκριβολογία (ἡ). ἡ περὶ τὸ λέγειν (λογαριάζειν, ἐξετάζειν κτλ.) ἀκρίβεια. » Δίκαιος ἄνευ ἀκριβολογίας, « Δ. Κάσσ.
Ἀκριβολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (λογαριάζων, ἐξετάζων κτλ.) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Ἀκριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω τι μὲ ἀκρίβειαν, τὸ φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν· ἐξετάζω κατὰ βάθος· μανθάνω ἢ γνωρίζω τι ἐντελῶς (ἀκριβῶς). » Ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤβη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, ᾖ ἄλλοις καθίστη δικάζειν, « Ξεν. » Ἀνδρὸς Δία τὸν ξένιον καὶ Ἱκέσιον ἀκριβοῦντος, « Ἰλ.. » Ἠκριβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀζέρος, « Εὐαγγ.
Ἀκρίβωμα (τὸ). ἀκριβὴς (βητὴ) παραγγελία ἢ ἀπόφασις, ἐντελὴς ᾖ κατὰ βάθος σπουδὴ ἢ πεῖρα (γνῶσις).
Ἀκρίβωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἀκριβόω, ἡ μετ' ἀκριβείας ἔρευνα, ἐξακρίβωσις· ἀκριβὴς γνῶσις ἢ τήρησις. » Νόμου —, « Ἰώσ.
Ἀκριβῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀκρίβειαν, ἐντελῶς. (ἐπὶ λόγων) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἁπλῶς. » Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, « Ἰσκρ. » Λευκὸς γὰρ ἦν ἀκριβῶς, « Ακ. 2) μὲ αὐστηρὰν οἰκονομίαν, φειδωλῶς. » Ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, « Ξεν.
Ἀκρίβωσις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς (λεπτομερὴς, κατὰ βάθος) ἔρευνα ἢ σπουδὴ· ἐντέλεια· τελειοποίησις.
Ἀκριδιὰν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκρίς.
Ἀκριδοθήρα, ας (ἡ). παγὶς διὰ τὰς ἀκρίδας.
Ἀκριδοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἀκρίδας, εἶμαι.
Ἀκριδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἀκρίδας.
Ἀκρίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ εἰς τὰς ἄκρας τῶν βουνῶν. 2) κόπτω τὰς ἄκρας (τὰς κορυφὰς, τὰ ἐξέχοντα μέρη), κορφολογῶ (φυτά).
Ἀκρὶς [ἄκρα], ίδος (ἡ), Ἐντ. ἀκρίδα.
Ἄκρις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄκρα, ἀκρώρεια.
Ἀκρισία (ἡ). Ἔλλειψις κρίσεως (διαγνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ), ἀδιακρισία. » Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους ἐπέτριψεν αὐτὸν, « Ακ. (καὶ Ἰατρ.) » Τὰ προκρινόμενα,..ἢν μὴ ὡμῶς κριθῇ, ἀκρισίαι, « Ἱππκρ. 2) ἡ κατάσασις τῶν μὴ διακεκριμένων (ἢ μὴ δεδικασμένων) πραγμάτων, σύγχυσις, ἀταξία. » Ἀκρισίας ᾖ παρανομίας καὶ φόνου πλήρη τὰ κατὰ τὴν Αἰτωλίαν, « Πλθ.
Ἄκρισμα (τὸ). ἄκρα (φυτοῦ), ἀκρέμων.
Ἀκρισχιὸν (τὸ), ἡ ἄκρα (κυρφὴ) τῆ ἰσχίου.
Ἀκριτὶ, ἐπίῤ. = Ἀκρίτως.
Ἀκριτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακρίνων εἰ βούλεται, ἀκρίτως βουλευόμενος, ἀστύμαστος.
Ἀκριτοδάκρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων ἄμετρα δάκρυα.
Ἀκριτοεπὴς, ἐος καὶ
Ἀκριτόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν ἀκρίτως (ἀπερισκέπτως ἢ ἀκατανοήτως). » Ὄνειρος —, « Ὀδ. Τ., ὁ ὑστεξήγητος.
Ἄκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κριθεὶς (δικασθεὶς ἢ ἀποφασισθεὶς), ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος· ἀξεχώριστος, ἀξιδιάλυτος, συγκεχυμένος, ἄτακτος. » Θάνατος —, « Πλάτ. » Τἀδικήματα ἕως μὲν ἂν ᾖ ἄκριτα παρὰ τοῖς πράξασιν ἔστιν· ἐπειδὰν δὲ κρίσις γένηται, « Λυκοῦργ. » Ἄκριτος ἦν ἡ περὶ αὐτοῦ (τοῦ Ἀλκιβ.) δόξα διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνωμαλίαν, « Πλ. 2) Π. ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος· ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος. » Ἄκριτον πλῆθει κολοιῶν ἔθνος, « Μθ. » Ἄκριτος ἄρων ὄχλος, « Εὐρ. » Δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα ᾖ ἄκριτον, « Ὅμ. 3) ὁ μὴ ἔχων κρίσιν (διάγνωσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ), (ἐπμ.) ἀναποφάσιστος. » Δόξα (» Μοῖρα) —, « Κλ., Ἐπγρ., (παρ' Ἰατρ. συγχ. τῷ Ἄκριτος).
Ἀκριτόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄκριτα (ἄπειρα, ἢ μὴ ἐξωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων διὰ τὴν πυκνότητα) φύλλα.
Ἀκριτόφυρτος (ὁ ἡ), Π. ἀνακατωμένος (πεφυρμένος, ἐμπεφυρμένος) εἰς τρόπον ἀξεδιάλεκτον.
Ἀκριτόχηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὰς χηλὰς ἀκρίτους (ἑνωμένας, μὴ σχισμένας), Μονόχηλος, (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Κριτόχειρος).
Ἀκριτόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκεχυμένως (ἀκατανοήτως) ὁμιλῶν.
Ἀκρίτως ἐπίῤ. Χωρὶς κρίσιν (δίκην). 2) χωρὶς τάξιν καὶ λογαριασμόν. 3) χωρὶς διάκρισιν (στόχασιν).
Ἀκροάζομαι, Μ. άσομαι, σπνταρ. τοῦ Ἀκροάομαι.
Ἀκρόαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀκούει (ἀκροᾶται) τις· (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ μετὰ προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως ἀκουόμενον, καθὼς ἀνάγνωσις, μάθημα, ᾠδὴ, δρᾶμα θεατρικὸν κτλ. » Τοῦ ᾄδιστου τῶν ἀκροαμάτων, ἐπαίνου, ἀνήκουσ εἶ, « Ξεν. 2) (συνκδχ.) αὐτὸς ὁ ἀκουόμενος εὐχαρίτως, καθὼς μουσικὸς, μυθολόγος, γελωτοποιὸς κτλ. » Αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, « Ἀθ. (παρβλ. Ἄκουσμα).
Ἀκροαματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόζων πρὸς) ἀκρόασιν. » Ἀκροαματικοὶ λόγοι, « Ἀρστ., οἱ μὴ συγγεγραμμένοι, ἀλλὰ προφορικῶς μόνον παραδιδόμενοι, (ἐπμ.) ἀνέκδοτοι.
Ἀκροάμων, ονος (ὁ). ἀκροατὴς φιλήκοος.
Ἀκροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκρόω μετὰ προσοχῆς, ἀφηγοῤῥίζομαι· εἶμαι ἀκροατὴς (μαθητὴς) τινος. 2) ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. » Οἱ ἐμμαχοι οὐκ, ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχυῖ μᾶλλον περιγένησθε, « Θκ.
Ἀκρόασις, εως (ἡ). τὸ ἀκροᾶσθαι (ἀκούειν, ὑπακούειν κτλ.). 2) (συνκδ.) = Ἀκρόαμα. 3) ἡ πρὸς ἀκρόασιν γυμνὴ συνέλευσις. » Ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, Ἰσκρ., Πλθ. 4) = Ἀκροατήριον. » Ἔδραν καταλαμβάνειν ἐν ἀκροάσεσι ᾖ θεάτροις, « Πλ.
Ἀκρωτέον, θετ. τοῦ Ἀκροάομαι.
Ἀκροατήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνέρχον-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

ται (καὶ αὐτοὶ περιληπτικῶς οἱ συναρχόμενοι) πρὸς ἀκρόασιν.
Ἀκροατής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀκροώμενός τινος, (ἰδιαιτ.) μαθητής.
Ἀκροατικός, ἡ, όν, = Ἀκροαματικός. » Μέθος—, « Ακ.
Ἀκροατικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀκροατοῦ. » Ἀκροατικῶς ἔχω, « Φίλ., εἶμαι διατεθειμένος πρὸς ἀκρόασιν.
Ἀκροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (βαίνων) ἀκροποδητί (εἰς τὰ νύχια).
Ἀκροβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἓν ἄκρον τῆς ζυγαριᾶς.
Ἀκροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἀκροποδητί (εἰς τὰ νύχια). » Ὀτακουστεῖν ἀκροβατοῦντας, « Φίλ. 2) (συνκδχ.) ὑψηλοφρονῶ. κομπάζω.
Ἀκροβατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀκροβατεῖν.
Ἀκρόβατος (ὁ, ἡ). = Ἀκροβάμων.
Ἀκροβαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπολαίως (κατὰ τὰ ἄκρα μόνον) βαμμένος ἢ βουτημένος.
Ἀκροβελής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄκραν σουβλερήν.
Ἀκροβελίς, ίδος (ἡ). ἡ σουβλερὴ ἄκρα (μύτη) τοῦ βέλους ἢ τοῦ ὀβελοῦ, (παρβλ. Ἀκροβολίς).
Ἀκρόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλλων βλαστάρια εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν). » Ὁ φοῖνιξ ἀκρόβλαστον, « Θφρ.
Ἀκροβολέω-ῶ, Μ ήσω, = Ἀκροβολίζω. Προσβάλλω τὴν ἄκραν, ἢ 2) ῥίπτω τι κρατῶν αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἄκραν.
Ἀκροβολία (ἡ), = Ἀκροβολισμός.
Ἀκροβολίζω (συνηθέστ. τὸ μσ) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. (κυρ.) Ῥίπτω μακρόθεν (ἢ κτυπῶ τὴν ἄκραν τινὸς μὲ) βέλη, ἀκόντια κτλ., (ἐπμ.) ἀρχίζω τὸν πόλεμον, ἀψιμαχέω.
Ἀκροβολίς, ίδος (ἡ). εἶδ. ἐλαφροῦ ἀκοντίου, (παρβλ. Ἀκροβελίς).
Ἀκροβολισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀκροβολισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκροβολίζεσθαι (ῥίπτειν μακρόθεν βέλη κτλ., πρὸς ἀφορμὴν συμπλοκῆς), ἀρχὴ πολέμου, Ἀψιμαχία.
Ἀκροβολισμα (τό). ἀκροβολισμός.
Ἀκροβολιστής, οῦ (ὁ). ὁ παλεμῶν (ῥίπτων βέλη κτλ.) μακρόθεν πρὸς ἀφορμὴν συμπλοκῆς.
Ἀκροβολιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀκροβολισμόν.
Ἀκρόβολος (ὁ, ἡ), (παρᾳξ) = Ἀκροβολιστής. 2) (πρωταρᾳξ. πθ.) Π. ὁ μακρόθεν ῥιπτόμενος (βαλλόμενος, ἀκοντιζόμενος).
Ἀκροβυστία (ἡ). τὸ ἀπερίτμητον μέρος (δέρμα) τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν ἀρρένων, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόβυστος (ὁ, ἡ), [Ἄκρος, βύω]. ὁ ἔχων τὸ ἀκροπόσθιον ἀπερίτμητον, (Τουρκ.) ἀσουννέτευτος.
Ἀκρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ κατωσάγωνον (γένειον) πεταγμένον ἔξω ἢ σαβλερόν.
Ἀκραγωνιαῖος, α, ον καὶ
Ἀκρίγωνος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) βαλλόμενος εἰς τὴν κάτω ἢ ἐπάνω γωνίαν (ἀγκωνὴν) τοῦ τοίχου, ἀγκωνάρι.
Ἀκροδακτύλιον (τό). ἡ ἄκρα τοῦ δακτύλου.
Ἀκρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν). » Δόναξ—, « Ἐπγρ., τὸ καλάμι τῶν ψαράδων.
Ἀκροδίκαιος (ὁ, ἡ), = Ἀκριβοδίκαιος.
Ἀκρόδρυον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) καρπὸς (κυρ. μὲ σκληρὸν ἐξώφλοιον) δένδρου, (εἰς τὴν Ἀττ. σώζεται ἡ λέξ.) ἀκρόδυ. » Οἱ Ἀττικοί.. πάντα τὰ ἀκρόδρια κάρυα λέγουσιν, « Ἀθ. 2) (συνκδχ.) δένδρον καρποφόρον. » Συκῆν φυτεύειν καὶ τἄλλα ἀκρόδρυα πάντα, « Ξεν.
Ἀκροέλικτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον (τὴν κορυφὴν) ἑλικτὸς (στρημμένος, γυριστός).
Ἀκρόζεστος (ὁ, ἡ). ὁ μετρίως ζεματιστὸς (ἐπιμ. γλιαρὸς) ἢ βραστμένος, ἀκραβαρος.
Ἀκροζύγιον (τὸ). ἡ μέση τῆς ζυγαριᾶς ἢ τοῦ ζυγοῦ.
Ἀκρόζυμος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) ὁ μὴ ἔχων πολὺ προζύμι, λειπανάβατος.
Ἀκροζώνιον (τὸ). ἡ ἄκρα (τὸ κοινῶς κεφαλάρι) τῆς ζώνης.
Ἀκρόθαλπτος (ὁ, ἡ), = Ἀκρόθερμος, Ἀκρόκαυστος.
Ἀκρόθε, Π. ἀντὶ
Ἀκρόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ ἢ Εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν).
Ἀκρόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) ἢ μετρίως (εἰς ταῖς ἄκραις μόνον) θερμός.
Ἀκρόθι, ἐπίῤ. Π. εἰς τὴν ἀρχὴν (ἄκραν), περὶ τὰς ἀρχάς. » Ἀκρόθι νυκτός, « Ἀρ., ὅτι ἀρχίζει νὰ νυκτώνῃ.
Ἀκροθιγής [ἄκρος, θιγγάνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν (κατὰ τὰ ἄκρα) μόνον ἐγγιζθείς ἢ ἐγγίσας, ἐπιπόλαιος. » Σκυτάλιον—, « Σό., σουβλερόν.
Ἀκροθιγῶς, ἐπίῤ. Ἐγγίζοντας μὲ τὴν ἄκραν (τὴν ἐπιφάνειαν) μόνον, ὄχι κατὰ βάθος, ἐπιπολαίως. » Κάθες πράως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτοῦ ἑφέλκεσθαι, « Δσκρ.
Ἀκροθίνα (τά), Π. ἀντὶ Ἀκροθίνια, Ζ. Ακροθίνιον.
Ἀκροθινιάζω (καὶ μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -άζομαι, Μ. άσω, -άσομαι. Προσφέρω δῶρον ἢ θυσίαν (καὶ μσ. ποιοῦμαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου) τὰ ἀκροθίνια.
Ἀκροθίνιον (τὸ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) τὸ ἄκρον (τὸ ἐπάνω-ἐπάνω, τὸ καλλήτερον) τῆς θημωνιᾶς (θυνός) κυρ. λαφύρων, προσφερόμενον συνήθως ὡς ἀπαρχὴ εἰς τοὺς θεούς.
Ἀκροθώραξ, ακος καὶ (Ἰων.) Ἀκροθώρηξ, ηκος (ὁ), [Ἄκρος, θωρήσσω]. ὁ μετρίως μεθυσμένος, ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη τῆς μέθης. (Τουρκ.) σακίρ-κεῖφι.
Ἀκρόκαρπος (ὁ, ἡ). (κυρ. δένδρον) φέρον τοὺς καρποὺς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στελέχους. » Ὁ φοῖνιξ—, « Θφρ.
Ἀκρόκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξωθεν ἢ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον καεὶς, καψαλισμένος.
Ἀκροκελαινιάω-ῶ, Μ. άσω (ἡ μ-χ. ἤτις μονη καὶ εὑρίσκεται, Ἀκρακελαινιῶν, πλεοναςμ. Ἰων. τοῦ α), Π. εἶμαι ἐπιπολαίως (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον) μελανός.
Ἀκρικίραια (τὰ). αἱ ἄκραι τῆς ἀντέννας (κεράτας).
Ἀκροκιόνιον (τὸ). ἡ κορυφὴ τῆς κολώνας, κεφαλακόλωνον.
Ἀκροκνέφαιος, ου καὶ Ἀκρακνεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτὸς ἢ τῆς αὐγῆς (ὅτε ἀρχίζει δηλ. νὰ γίνεται, ἢ νὰ παύῃ τὸ [κνέφας] σκότος) γινόμενος ἢ πράττων τι, (παρβλ. Ἀκρέσπερος).
Ἀκροκόμης, ου (ὁ), = τῷ
Ἀκρόκομος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων κόμην (μαλλιὰ ἢ φύλλα) μόνον εἰς τὴν κορυφήν.
Ἀκροκωλία (ἡ), = Ἀκρωμία.
Ἀκροκώλιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄκρα μέλη (κῶλα) τοῦ σώματος, (κυρ. τῶν ζώων) καὶ τὸ ἐκ τούτων φαγητόν. » Ἀκροκώλια διεφθα, « Ἀθ., ὁ (Τουρκ.) πατσᾶς.
Ἀκρόλειον (τὸ), (κυρ. ἐπὶ λαφύρων, λείας), = Ἀκροθίνιον.
Ἀκρόλιθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄγαλμα ἢ ἀνδριὰς) ἔχων τὰ ἄκρα μόνον ἐκ λίθου.
Ἀκρολίνον (τὸ). ἡ ἄκραις (τὸ τριγυρινὸν, τὸ ἄλλως γραντί) τοῦ δικτύου (λίνου).
Ἀκρόλινος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κυνηγὸς) ὁ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ δικτύου (λίνου) στεκόμενος.
Ἀκρολίπαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπολαίως (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον) λιπαρός.
Ἀκρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰς ἄκρας (κορυφὰς) ἀσταχύων, ἀνθέων κτλ., κορφολογῶ.
Ἀκρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ τὰς κορυφὰς (τὸ ἄνθος, τὸν ἀθέρα) τῶν πραγμάτων συλλέγων, (εἰς τὸν Εὐστάθ. ἄλλ. διορθ. Μακρολόγον ἢ ἄλλ. Ἀκρατολόγον).
Ἀκρολοφία (ἡ). ἡ κορυφὴ λόφου ἢ βουνοῦ.
Ἀκρολοφίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν (διατριβῶν εἰς) τὰς ἀκρολοφίας.
Ἀκρόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλοὺς λόφους ἀπότομους, ὑψηλός. ||. (οὐσ.) = Ἀκρολοφία.
Ἀκρολυτέω-ῶ, Μ. ύσω, Π. λύνω τὴν ἄκραν μόνον.
Ἀκρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν καὶ πολὺ μαλλί, (κατὰ τὸν Κορ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μακρόμαλλος.
Ἀκρομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγὺς ἢ εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄκρον) τῆς μανίας ὤν.
Ἀκρομάσιον (τὸ). ἡ ἄκρα (ῥώγα) τῶ μαζοῦ.
Ἀκρομέθυστος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ακρωθώρηξ.
Ἀκρομόλιβδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μολίβδινα εἰς τὰς ἄκρας (καθὼς τὸ δίκτυ τῶν ψαράδων).
Ἀκρομύλη (ἡ), = Μυλακρὶς ἢ Ἐπιγουνίς.
Ἀκρομφάλιον ἢ Ἀκρόμφαλον (τὸ). ἢ ἄκρη (τὸ καταμεσῆς) τοῦ ὁμφαλοῦ (μενιμ.) = κέντρον (ἢ μέση) κάθε πράγματος.
Ἄκρον (τὸ). Ζ. Ἄκρος.
Ἀκρονυγής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -γῶς. = κεντηθείς ἢ κεντῶν εἰς (ἢ μὲ) τὴν ἄκραν.
Ἀκρονύκτιος καὶ Ἀκρόνυκτος (ὁ, ἡ), = Ακρονέφαιος. ||. (οὐσ.) Ἀκρονύκτιον (τὸ) = τῷ
Ἀκρόνυξ, υκτος ἢ υχος (ἡ). ἡ ἀρχὴ ἢ τέλος τῆς νυκτὸς, τὸ ἑσπέρας, ἢ ὁ βαθὺς ὄρθρος.
Ἀκρονυχί, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀκρωνυχί.
Ἀκρονυχία (ἡ) καὶ
Ἀκρόνυχον (τὸ), = Ἀκρονύκτιον, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόνυχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκρονύκτιος καὶ Ακρωνυχος.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκρβουλος (ὁ, ἡ). = Ἀκρουλος.
Ἀκροπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἐμπηγμένος (προσηλωμένος) εἰς τὴν ἄκραν.
Ἀκρόπαθος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κατὰ τὰ ἄκρα.
Ἀκρόπαστος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἀλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος.
Ἀκροπαχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) ἄκρον. « Βακτηρία —, « Λξ.
Ἀκροπενθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) λυπημένος.
Ἀκρόπηλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον λασπώδης (καὶ ὄχι κατὰ βάθος).
Ἀκροπήνιον (τὸ), = Στρόμβος, σβοῦρος.
Ἀκροπις, Ζ. Ἀκρωπίς.
Ἀκρόπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (μτφρ.) ὁ μὴ βαθύνων εἰς τὰ πράγματα, (ἐν γέν.) ἐπιπόλαιος.
Ἀκροποδη(ὸ:)τί, ἐπίρ. (πατῶντας) μὲ ταῖς ἄκραις τῶν ποδῶν, (κοιν.) εἰς τὰ 'νύχια.
Ἀκροπόδιον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ ποδός.
Ἀκροπολεύω, Μ. εὐσω, Π. περιπολῶ εἰς τὸ ὕψος.
Ἀκρόπολις, εως (ἡ). ἡ ὀχυρωμένη ἄκρα (κορυφὴ) τῆς πόλεως, τὸ κάστρον, (Ἰταλ.) καστέλλι.
Ἀκρόπολος (ὁ, ἡ), [ἄκρος, πολέω]. ὑπερύψηλος. 2) ὁ περιπατῶν ἢ διατρίβων εἰς τὰς ἀκρωρείας.
Ἀκρόπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ ἔχων σωλῆνα (διαπεραστικὴν) ἄκραν. « Ὀβελὸς—, « Ὀδ. Γ. 2) (προπαροξ.) τρυπημένος εἰς τὴν ἄκραν, « Σύριγξ —, « Νόν. 3) ὁ περιπατῶν ἢ ἐπιτήδειος νὰ περιπατῇ (ἀναβαίνῃ) τὰς ἄκρας. « Ἵχνος (« Πέδιλον)—, « αὐτ.
Ἀκροπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄκραν (γύρον, οὐΐαν, κενάρι) πορφυρ.
Ἀκροποσθία (ἡ) καὶ
Ἀκροπόσθιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς πόσθης (τοῦ περὶ τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον δέρματος).
Ἀκροποσία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλιμ.) ἀντὶ Ἀκρατοποσία.
Ἀκροποτέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Ἀκρατοποτέω.
Ἀκροπότης, ου (ὁ), = Ἀκρατοπότης
Ἀκρότους, οδος (ὁ, ἡ), = Ἀκροπόδιον.
Ἀκρόπρεμνον (τὸ). τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου, ἡ κορυφή.
Ἀκρόπρωρον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς πρώρας.
Ἀκρόπτερον (τὸ). τὸ πτερὸν τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος, ἢ ἡ ἄκρα τοῦ πτεροῦ, (Π. ἐν γέν.) κάθε ἄκρα. » Ἀκρόπτερα φωτῶν, « Ὀππ., οἱ ἄλλ. Ἀκρόλινοι.
Ἀκρόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρόπολις.
Ἀκρόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιπολαίους ῥίζας, μὴ βαθύῤῥιζος.
Ἀκρορρίνιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς ῥινὸς (μύτης).
Ἀκρορρύμιον (τὸ). ἡ ἐμπροσθινὴ ἄκρα τοῦ ῥυμοῦ (ἡ ῥοῦντα τοῦ τιμονιοῦ) τῆς ἁμάξ.
Ἄκρος [ἄκη], α, ον. Ὁ εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφὴν, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὸ τέλος) τινὸς μέρους ἢ πράγματος εὑρισκόμενος, ἀκρινός. » Πόλις ἄκρη, « Π., ἡ ἀκρόπολις. » Ἀκροπάτου κορυφῇ Οὐλύμποιο, » Ἰλ. Α. « Ἐπ' ἄκρων ποδῶν ἢ ὀνυχων (καὶ χ. τοῦ οὐσ., « Ἐπ' ἄκρων) βαδίζειν, « Ἄκρα νύξ, « Σοφ. » Ἀκρότατος χρεών, « Ἰλ. Δ. 2) (μτφρ.) ὁ κατέχων τὴν πρώτην (τὴν ἀνωτάτω) θέσιν, ὑπέρτατος, μέγιστος, ἔξοχος, ἄριστος· ὑπερβολικός· ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἐπιπόλαιος. « Ἄκρος τὴν τέχνην (τὴν σοφίαν, τὰ πολεμικὰ κτλ.), » Ἄκρα φιλία, « Δαναῶν ἄκροι, « Εὐρ. » Ἄκρος ὀργήν, « ὁ ἐξύθυμος ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) πραΰθυμος (ὄθεν:) » Ὀργὴν οὐκ ἄκρος, « Ἐπ., ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ βαρύθυμος. ||. (οὐσ. θηλ.) Ζ. Ἄκρα. ||. (οὐδ.) ἡ ἄκρη, ἡ κορυφὴ, τὸ ὑψηλότερον μέρος, (καὶ μτφρ.) ὁ ἀνώτατος ἢ ἔσχατος βαθμός. (ὄθεν:) «Τὰ ἄκρα φέρειν, » Ἐπιγρ., ἔχειν τὰ πρωτεῖα. » Εἰς ἄκρον σοφίας ἐλήλακώς. « ||. (ἐπίῤῥ.) Ἄκρον, ἀντὶ Ἄκρως. » Τέκτονα πρίαιο πέντε ἢ ἓξ μνῶν ἄκρον, « Πλάτ., (κοιν.) τὸ πολὺ-πολύ.
Ἀκροσαπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ σεσηπὼς κατὰ τὰ ἄκρα (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν) μόνον. «Χιτὼν ἀκροσαπής,« Ἱππκρ., τροφὴ 'μισοχωνευμένη.
Ἀκροσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων αἴδηρον εἰς τὴν ἄκραν (σιδηρᾶν ἀκωκήν).
Ἀκροσκοτία (ἡ), = Ἀκρανυχία.
Ἀκρόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ ἄκρον (ἐντελῶς) σοφός.
Ἀκροσπάθιον (τὸ). ἡ τρυφερὰ ἄκρη τῆς πλευρᾶς (σπάθης).
Ἀκροσσοί (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κρέασια (φύλλαις).
Ἀκρόστεγος (ὁ, ἡ). ἐστεγασμένος τὰ ἄκρα. ||. (οὐσ. οὐδ.) τὸ ἄκρον τῆς στέγης, (ἄλλως) Γεῖσον.
Ἀκροστήθιον (τὸ). τὸ ἐπάνω ἄκραν τὸ στῆθος.
Ἀκροστίγιον (τὸ) καὶ
Ἀκροστιχίς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἀκρόστιχον (τὸ). ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου. 2) εἶδος ποιημάτιου, τοῦ ὁπ. τὰ πρῶτα ἑκάστου στίχου ψηφία, ἑνούμενα, ἀποτελοῦσι λέξιν ἢ στίχον ἄλλον.
Ἀκροστάλιον (τὸ). τὸ ἄκρον (τὸ χεῖλος) τοῦ πλοίου· (κυρ. δὲ) τὰ πίσω τὴν πρώραν σανίδια ἢ παράσημα, (παρβλ. Ἄφλαστον).
Ἀκροστήμιον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ στόματος. 2)=Ἀκροφύσιον.
Ἀκροσφαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σφαλερὰ (ἀδύνατα) τὰ ἄκρα, (ἐπμ.) παραπατῶν ἢ πίπτων (ἀ μτφρ.) ἀκρατόνων εὔκολα, εὐάλιωτος.«Ἀκατάφορος ἐπιῤῥεπὴς. «Πρᾶξ ἀργήν—,« Πλ. «Πρὸς ὑγίειαν—,» Πλάτ. » Ἴχνος ἀκροσφαλές, « Νίκ. » Ἀκροσφαλεῖς οἱ πόδες καθάπερ οἱ τῶν παίδων,« Κατ. 2) ὁ κάμνων ἄλλον εὐκόλως νὰ πέσῃ,ἀλισθηρὸς (ἐπμ.) ἐπικίνδυνος. «Μὴ ὑγιθύτεραι (αἱ κλίμακες) προτερεῖδίσκεναι, ἀκροσφαλεῖς ὦσι τοῖς προσβαίνουσι,« Πλθ. (καὶ μτφρ.) » Εἴτε ὠφέλιμος (ἡ τέχνη) ὑμῖν πολιτεία, εἴτε βλαβερὰ καὶ ἐπισφαλής, « Θμ.
Ἀκροσφαλῶς, ἐπίῤῥ. Ὁλισθηρῶς, ἐπικινδύνως κτλ. » Ἀκροσφαλῶς ἔχω (διάκειμαι), « εἶμαι ἀκροσφαλής.
Ἀκροσφύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ φθάνων ἕως) τὸ
Ἀκρόσφυρον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ σφυροῦ (τὸ κόκκαλον τοῦ σφυροῦ).
Ἀκροστιβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχισμένην τὴν ἄκραν.
Ἀκροτελεύτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔσχατος, τελευταῖος. ||. (οὐσ.) »Ἀκροτελεύτιον,«τὸ ἄκρον (αἱ ἀλεῦστερίναι λέξεις) ἐπιστολῆς, βιβλίου, ποιήματος. (κυρ. δὲ) αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ ἢ λέξεις στίχου.
Ἀκροτενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τεινων (ἐκτεινόμενος) εἰς τὰ ἄκρα (εἰς τὰς πηρυφάς). » Ὁμίχλη—,« Νόν.
Ἀκρότης (ἡ). τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ. ἡ τελειότης.
Ἀκρότης, ου (ὁ), Π. ἀρχηγὸς, πρῶτος, κεφαλή. «Στρατοῦ—,« Αἰσχλ., (τὸ ἀποῖον διορθ. Ἀγρέτης).
Ἀκρότητος (ὁ, ἡ). ἀκτύπητος. »Ἀκρότητα κύμβαλα,« Ἀθ., τὰ κακόφωνα. 2) ἀπάτητος, ἀστοίβακτος. » Τῆς γῆς κατ' ἐκεῖνο γαύνου τε καὶ ἀκροτήτου σωρευθείσης,« Ἡλ. 3) (μτφρ.) μὴ συγκεκροτημένος, ἀρχάριος, ἄπειρος.
Ἀκροτομέω-ῶ, Μ. ἠσω, [ἄκρος, τέμνω]. κόπτω τὰς κορυφὰς (τὰ ἄκρα), ἀκρωτηριάζω.
Ἀκρότομος (ὁ, ἡ). (προπαροξ.) τοῦ ὁπ. εἶνε κομμένα ἢ μόλις κόπτονται πόνα τὰ ἄκρα, (ἐπμ.) ἀπρόσβατος, ἀπότομος, ἀπέκρημνος. » Αἶθος—, « Ἰώσ. ὁ λεῖος, λαξυστὸς ἢ ὀξὺς, κοπτερὸς, ἢ σκληρός.
Ἀκρότονος (ὁ, ἡ), = Ἀκροτενής. 2) ὁ ἔχων τόνον (νευρώδης, ῥωμαλέος) εἰς τὰ ἄκρα, δυνατὸς εἰς τὰ χέρια.
Ἀκρότος (ὁ, ἡ), = Ἀκρότητος, ὁ μὴ προβεβηκὼς κρότου. 2) ὁ μὴ χειροκροτηθείς. 3) ἀπαίδευτος.
Ἄκρουλος (ὁ, ἡ). οὖλος (σαγουρὸς, στρημμένος) τὰ ἄκρα. « Θρὶξ—, Ἀρστ. « Ἀκρ. τὴν κόμην,« Ι. Δυδ.
Ἀκροφαλής, ές (ὁ, ἡ),=(ἡ ἀμφ. ἀντὶ Ἀκροφανής.
Ἀκροφαλιριάω-ῶ, Μ. ἄσω (ἡ μεγ., ἧτις μόνη καὶ εὑρίσκεται, Ἀκροφαλιριδῶν, πλεονασμ. Ἰων. τοῦ ο), Π. εἶμαι λευκὸς (ἀπὸ ἀφρὸν) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (παρβλ. Ἀκροκελαινιάω).
Ἀκροφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου φαίνεται μόνον ἡ ἄκρα, ἢ ὁ φαινόμενος πρῶτον εἰς τὰ ἄκρα (τῶν βουνῶν). «Πῶς (« Ὄρθρος)—, « Νόνν. «Πώγων ὀΐζυῖ—,« αὐτ.
Ἀκροφυής, ές (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίῤῥ.-φυῶς. Ὁ φυτρόνων εἰς τὰς ἄκρας (κορυφὰς) τῶν βουνῶν. 2) ὁ τέλειος (ἄκρος) κατὰ τὰ φυσικὰ προτερήματα, φύσεως (φρονήματος) εὐγενοῦς.
Ἀκροφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ ἀκροπόλεως, φρουρός.
Ἀκρόφυλλος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὰ φύλλα εἰς τὴν κορυφήν. »Ὁ φοῖνιξ ἀκρόφυλλον,« Θφρ.
Ἀκροφύσιον (τὸ). ἡ ἄκρα (τὸ μασούρι) τοῦ φυσητῆρ. «Ἀπ'ἀκροφυσίων,« Ἀρστ., (παρ.) ὁλοκαίνουργα, ὅ,τι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον. (παρβλ. Δρόσος).
Ἀκροχάλιξ, ικος (ὁ), Π. [ἄκρος, χάλιξ], = Ἀκροθώραξ.
Ἀκροχανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον μόνον ἢ εἰς ἄκρον(κατὰ πολλὰ) χαίνων (γάσκων, ἀνοικτός).
Ἀκροχειλία (ἡ), τὸ ἄκρον τοῦ χείλους.
Ἀκρόχειρ, ειρος (ἡ). τὸ ἔμπροσθεν μέρος (ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τῶν δακτύλων) τῆς χειρός.
Ἀκροχειρία (ἡ), = Ἀκροχειριαμός.
Ἀκροχειρίζομαι(εὐχρηστότ. τοῦ) Ἀκροχειρίζω, Μ. ἰσω, ἰσομαι. Πιάνω τι (κυρίως παλαιὸ) μὲ τὰς ἄκρας μόνον τῶν χειρῶν, πιάνομαι δάκτυλα μὲ δάκτυλα ἢ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ὅποιος νικήσῃ, (ἴδε Παυσαν. Ἠλ. Β'.).
Ἀκροχειρίζις, εως, Ἰων. ἀντὶ
Ἀκροχειρισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀκροχειρισμὸς (ὁ), εἰδ. παλαίσματος, ἴδε Ἀκροχειρίζομαι.
Ἀκροχειρίζομαι (καὶ Π. χε) ριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παλαίων τὸν ἀκροχειρισμόν.
Ἀκραχλίαρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-άρως. Ὁ μετρίως χλιαρὸς, χλιοῦτσικος.
Ἀκροχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκρόχολος (ὀξύθυμος).
Ἀκροχολία (ἡ), ὀξυθυμία, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄκρον θυμὸν (χόλον), θυμώδης, ὀξύθυμος· ὁρμητικός.
Ἀκροχορδόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκροχορδών.
Ἀκροχορδονώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἡ γεμάτος ἀπὸ) ἀκροχορδὰ.
Ἀκροχορδών, όνος (ἡ). εἶδ. ἐκφύματος τοῦ δέρματος (ὑποτιθεμένου ὅτι ὁμοιάζει μὲ ἄκραν ἐντοσθίου χορδῆς), κρεατοελιά, (παρβλ. Μυρμήκιον).
Ἀκρύψιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντελῶς ἢ κατὰ τὴν κορυφὴν μόνον ψιλὸς (ἄτριχος, φαλακρός, [ἢ ἐπὶ δένδρ.] ἄφυλλος.
Ἀκρόψωλος (ὁ), ὁ ἐντελῶς ἢ κατὰ τὸ ἄκρον μόνον ψωλός.
Ἄκρυπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. ύπτως. Ὁ μὴ κρυφὸς ἢ μὴ κρυπτόμενος.
Ἀκρύσταλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παγόνων (μὴ ἔχων κρύσταλλα).
Ἀκρωβελία (ἡ). ἡ ἄκρα τοῦ ὀβελοῦ (ἡ ἄλλ. Ἀκροβελὶς) καὶ τοῦ λεγομένου Ὀβελίου ἄρτου (ὅθεν τὸ κοιν. Καρβέλι).
Ἀκρωλένιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς ὠλένης (τοῦ ἀγκῶνος), (συγχ. τῷ Ἀκρολίνιον).
Ἀκρωμία, ας καὶ Ἀκρωμὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἀκρώμιον (τὸ). ἡ ἐπάνω ἄκρα τοῦ βραχίονος ὅπου ἑνώνεται μὲ τὸν ὦμον. 2) τὸ μέρος τῆς ῥάχης τοῦ ἀλόγου, ὅπα ἑνόνονται τὰ ἐμπροσθινὰ πλατάριά του.
Ἄκρων, ωνος (ὁ). ἡ ἄκρα τῶν μελῶν τοῦ σώματος (κυρ. τῶν ζώων), (ὅθεν) «Ἄκρων χοίρειος,» Ἱππκρ., τὸ χοιρομέρι.
Ἀκρωνία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρωτηριασμός.
Ἀκρώνυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Ἀκρωνυχία.
Ἀκρωνυχί, ἐπίρ. Εἰς (μὲ) τὴν ἄκραν τῶν ὀνύχων, ἐλαφρὰ, (κοιν.) εἰς τὰ νύχια.
Ἀκρωνυχία (ἡ) καὶ Ἀκρωνύχιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῶν ὀνύχων. 2) (μτγν.) = Ἀκρώρεια.
Ἀκρώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ σημαδευθεὶς μὲ ταῖς ἄκραις τῶν νυχιῶν (τοῦ ποδός). «Ἴχνος ἀκρώνυχον,» Πλ., τὸ μόλις διακρινομενον. ||. (οὐσ.) Ἀκρώνυχον (τὸ), = Ἀκρωνυχία.
Ἀκρωπὶς, ίδος (ἡ), [ἄκρος, ὤψ]. τοῦ ὀπ. μόνον ἡ ἄκρα (ἡ ὁ ὀπ., μόνον εἰς τὰς ἄκρας) φαίνεται. 2) [ἄκρος, ὤψ] ὁ ὁμιλῶν ἀδιάρθρωτα (μόλις ἀκουόμενος).
Ἀκρώρεια (ἡ). ἡ ἄκρα (κορυφὴ) τοῦ ὄρους, κορφοβοῦνι.
Ἀκρωρία (ἡ). ἡ ἄκρα (ἀρχὴ) τῆς ἡμέρας (ὥρας), τὰ χαράγματα.
Ἄκρως, ἐπίρ. Εἰς τὸ ἄκρον, ἐντελῶς.
Ἀκρωτηριάζω, Μ. άσω. Κόπτω τὰ ἀκρωτήρια (τὰς ἄκρας) δηλ. (κυρ.) τὰ χειροπόδαρα ἢ τὴν μύτην καὶ τὰ ὦτα ἀνθρώπου, τὴν πρῴραν καὶ πρύμνην πλοίου, τὴν ὀροφὴν οἴκου κτλ., μυστερόνω, (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. (συγχρ.) ἀδυνατίζω, ἀφανίζω. 2) (οὐδ.) ἐξέχω ἐν εἴδει ἀκρωτηρίου, σχηματίζω ἀκρωτήριον (κάβον).
Ἀκρωτηρίασμα (τὸ). τὸ ἀποκοπὲν (ἀκρωτηριασθὲν) μέλος.
Ἀκρωτηριασμὸς (ὁ). ἀποτομὴ (κόψιμον) μέλους ἢ μέρους.
Ἀκρωτήριον (τὸ), (ἐν γέν.) κάθε ἐξέχουσα ἄκρα. 2) (κυρ.) βουνοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, (Ἰταλ.) κάβος. 3) μέλος τοῦ σώματος, χέρι, ποδάρι κτλ. 4) τὸ ἐπὶ τῆς πρῴρας ἔμβολον ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῶν πλοίων. 5) ἡ κορυφὴ (ὁ καβαλάρης) τῆς σκεπαστῆς τοῦ οἴκου, ἢ εἶδ. σαχνισιοῦ, (παρβλ. Δέτωμα). 6) ἡ ἔπαλξις (ὁ προμαχὼν) τοῦ τείχους, κτλ.
Ἀκρωτηριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἀκρωτηρίου.
Ἀκτάζω, ἡ (ὀρθότ.) Ἀκτάζω Μ. άσω. Ξεφαντόνω εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν (ἀκτήν). 2) Π. = Ἀκταίνω.
Ἀκταία [ἄγνυμι], ας (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ κεφοξυλιά. 2) εἶδ. ἐλαφροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς Περσικοῦ φορέματος.
Ἀκταΐζω, Μ. ίσω καὶ
Ἀκταίνω, Μ. ανῶ, Π. [ἀκτὴ ἡ αἴσσω], κινῶ ἢ κινοῦμαι ὁρμητικῶς ᾗ ταχέως, εὑρίσκομαι εἰς ἀδιάκοπον κίνησιν καὶ ἀνησυχίαν (καθὼς εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὰ κύματα)· σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, (παρβλ. Ὑπερικταίνομαι).
Ἀκταῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν (θιατρίβων, κείμενος, ἀνήκων) εἰς τὴν ἀκτὴν (ἀκρογιαλιὰν), παραθαλάσσιος.
Ἀκταιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἀκταίωρος (ὁ, ἡ), [ἀκτὴ ὥρα]. φύλαξ τῶν παραθαλασσίων.
Ἀκταιωρία (ἡ). τὸ φύλαγμα τῶν παραθαλασσίων, τὸ ἔργον τοῦ ἀκταιώρου.
Ἀκταιώριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διατρίβουν οἱ ἀκταιώροι.
Ἀκτέα (ἡ), = Ἀκταία.
Ἀκτέανος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κτέανον]. ἀκτήμων, πτωχός.
Ἀκτένιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτενισμένος ἢ μὴ κτενιζόμενος.
Ἀκτέον, θετ. τοῦ Ἄγω.
Ἀκτερέϊστος καὶ Ἀκτέριστος καὶ
Ἄκτερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κτεριαθεὶς (ἐνταφιασθεὶς μὲ παράταξιν).
Ἀκτὴ, ῆς (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἀκτὸς (ῥηματικ. τοῦ Ἄγνυμι), συντριβόμενος, τσακισμένος, κοπανιαμένος, ἀλεσμένος ἢ δυνάμενος ν' ἀλεσθῇ κτλ., (ὅθεν:) «Ἀλφίτου (Δημήτερος) ἀκτή,» Ὅμ., τὸ ἀλεῦρι ἢ τὸ σιτάρι. 2) ἀγρογιαλιὰ (κυρ. ἡ τραχεῖα καὶ βράχους ἔχουσα, ὅπου συντρίβονται τὰ κύματα. «Ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὄχθη,» Γρμτ., (παρβλ. Ἀγὴ καὶ Ῥηγμίν). 3) (συνκδχ.) οἰκοδόμημα ἔχον ἐξοχὰς, καθὼς βωμὸς, τάφος κτλ.
Ἀκτὴ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀκτέα) = Ἀκταία.
Ἀκτημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκτήμων.
Ἀκτημοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Ἀκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κτήματα (διοκτησίαν, περιουσίαν), πτωχός. 2) (μὲ γεν.) ὁ στερούμενος τινος, μὴ κεκτημένος τι. «Χρυσοῦ—,» Ἰλ. Ι.
Ἀκτηρία καὶ Ἀκτηρὶς (ἡ), Ζ. Στήριγξ.
Ἀκτησία (ἡ), = Ἀκτημοσύνη, [ἐκ τοῦ
Ἄκτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποκτηθεὶς ἢ μὴ ἀποκτώμενος. ἀνάξιος ν' ἀποκτηθῇ.
Ἀκτὶν, ῖνος (ἡ). ἀρχαιότ. τύπος τῆ Ἀκτίς
Ἀκτινηβολία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκτινοβολία.
Ἀκτινηβόλ, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀκτίνων.
Ἀκτινοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαγάλλω (Ῥίπτω) ἀκτῖνας.
Ἀκτινοβολία (ἡ). ἀκτινοβόλισμα.
Ἀκτινοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκτινοβολῶν.
Ἀκτινογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς διδασκαλία (πραγματεία).
Ἀκτινοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ειδῶς. Ὅμοιος μὲ ἀκτῖνας.
Ἀκτινόεις, εσσα, εν, Π. ἀκτινωτὸς, ἀκτινοβόλος.
Ἀκτινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ἀκτῆν (κουφοξυλιάν).
Ἀκτινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν, στεφανωμένος μὲ) ἀκτῖνας.
Ἀκτινωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (περικυκλωμένος ἀπὸ) ἀκτῖνας. «Τροχὸς («Στέφανος)—,» Ἡρ., Φλ.
Ἀκτιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκταῖος. (τὸ Γαλλ.) Littoral.
Ἀκτὶς [ἄγνυμι ἢ ἄγω ἢ αἴσσω], ῖνος (ἡ) ἀκτῖνα· συνκδχ.) λάμψις· (μτφορ.) λαμπρότης. 2) (μτγν.) κάθε τι ἐξέχον ἀπὸ τινος κέντρου ἐν εἴδει ἀκτῖνος· (ὅθεν) αἱ κνῆμαι τοῦ τροχοῦ, τὰ ξύλα τὰ ἑνόνοντα τὸν γῦρον αὐτοῦ μὲ τὴν μέσην. 3) Π. ὁ κεραυνός. 4) Ἀντὶ Ἡμέρα, (Νίκ.) 5) (εἰς τὸν Δσκρ. Β', 187.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκτὴ.
Ἄκτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτισθεὶς, (ἐκκλησ.) ὁ μὴ δημιουργηθεὶς ὑπό τινος.
Ἀκτίτης, ου (ὁ), Π. = Ἀκταῖος. ||. «Λίθος—,» ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰς ἀκτὰς (ἀκρογιαλιὰς), ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς (τῆς Ἀττικῆς), ὁ ἄλλ. Πεντελικός.
Ἀκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκτιστος.
Ἀκτὸς [ἄγω], ὴ, όν. Φερτὸς, μετακομιστός.
Ἄκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων κτύπον (κρότον).
Ἄκτωρ [ἄγω], ορος (ὁ). ὁδηγὸς, ἡγεμών. 2) = Ἀγωγεὺς, καπίστρι.
Ἀκτωρέω-ῶ, Ἀκτωρὸς κτλ. = Ἀκταιωρέω κτλ.
Ἀκυβερνησία (ἡ). Ἔλλειψις κυβερνήτου ἢ κυβερνήσεως.
Ἀκυβέρνητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κυβερνήτην (τιμονιέρην), ἀδιοίκητος
Ἀκύβευτος (ὁ, ἡ). (μτφορ.) ὁ μὴ διακυβεύων (ῥιψοκινδυνεύων) τίποτε, προσεκτικὸς, φρονιμος. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς διακυβεύσεις (μεταβολὰς) τῆς τύχης, βέβαιος.
Ἀκυδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδοξος.
Ἀκύθηρος (ὁ, ἡ). = Ἀναφροδίτος, ἄχαρις.
Ἄκυθος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἄκυτος.
Ἀκύκλιος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκύκλιος· ὁ μὴ διδαχθεὶς (ἢ μὴ περιέχομενος εἰς) τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, ἀπαίδευτος.
Ἀκύκλωτος (ὁ, ἡ). ἀπειρατέχνατος. ἀπεριπύκλωτος.
Ἀκυλιστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ κυλισθεὶς ἢ μὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δυνάμενος νὰ κυλισθῇ, ἀσάλευτος, στερεός, ἀμετακίνητος· (μτφορ.) σταθερός, ἀνέκπληκτος, ἀτάραχος· (ἐπὶ κακοῦ) ἀλύγιστος, μονότονος. (ὅθεν:) «Ῥήτωρ οὐκ ἀκύλιστος,» Σέξτ., ὁ ποικίλλων (εὔστροφος περὶ) τὰς ἐκφράσεις του.

Ἄκυλος (ἡ), [ἄκη], διὰ τὴν ἀκανθώδη θήκην του]· τὸ (φαγώσιμον) βαλανίδι τοῦ πριναριοῦ ἢ τοῦ ἀριοῦ.

Ἀκύμαν(μα)τος, καὶ ἐπίρ.-άντως, καὶ Ἄκυμος (τὸ παρθ.-ότερος,-ότατος), = τῷ Ἀκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ κλύδωνος, γαληνιαῖος, ἡσυχος, (μτφορ.) ἀτάραχος. «Βίος —,» Ἀντ. 2) Π. ὁ μὴ κύων (γεννῶν), ἄγονος, ἄκαρπος. «Νηδύς —,» Εὐρ. «Γῆ —,» Στβ.

Ἄκυπρος (ὁ, ἡ), = Ἀναφρόδιτος.

Ἀκυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐπιτυγχάνω (κυρέω), ἀποτυγχάνω, εἶμαι ἀτυγὴς, (ἔθεν Ἀκύρημα (τὸ), Π. ἀτυγία, δυστυχημα.

Ἀκυρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἄτυχος, δυστυχής.

Ἀκυρία (ἡ). Ἔλλειψις κυρότητος ἢ κύρους, ἀναρμοδιότης, (κυρ. δὲ) ἀκυρολεξία.

Ἀκυρίευτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ κυριευθεὶς ἢ μὴ ἔχων (μὴ ὑποφερὼν) κύριον.

Ἀκυρμα (τὸ), Π. = Ἀκύρημα.

Ἀκυρολεξία (ἡ), = Ἀκυρολογία.

Ἀκυρολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ χωρὶς κύρος, μεταχειρίζομαι (περιπίπτω εἰς) ἀκυρολεξίας.

Ἀκυρολογία (ἡ). ἀκυρολεξία, ὁμιλία χωρὶς κῦρος.

Ἀκυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκυρολογῶν.

Ἄκυρος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ.-ότερος-ότατος). (νόμος κτλ.) ὁ μὴ ἔχων κῦρος (ἰσχύν, νομιμότητα), ἀθετημένος, καταργημένος, ἀνίσχυρος. 2) (λέξις, λόγος) ἀνάρμοστος ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον ἢ μὴ συνειθιζόμενος πλέον, ἄχρηστος. 3) (μὲ γεν.), (ἄνθρωπος) ὁ μὴ ἔχων τὴν κυριότητα (δικαίωμα κτήσεως), μὴ ἐξουσιάζων. «Ὁ δὲ ἄφλων, τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄκυρος ἔσῃ τῶν ἐαυτοῦ,» Πλάτ. «Ἐὰν ἐπιδείξητε αὐτοὺς ἀκύρους ὄντας ὑμῶν· νῦν γάρ φασιν εἶναι κύριοι,» Δμ.

Ἀκυρόω-ῶ, Μ. ὦσω. Κάμνω ἄκυρον, ἀκυρώνω, ἀθετῶ, κατηγορῶ, ἀναιρῶ.

Ἀκύρως, ἐπίρ. Χωρὶς κύρους, ἀκυρολεκτικῶς.

Ἀκύρωσις, εως (ἡ). ἀθέτησις, κατάργησις, ἀναίρεσις.

Ἀκύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπικυρωθεὶς (μὴ λαβὼν κῦρος).

Ἀκυτήριον (ἀντὶ) Ἀκυητήριον (τὸ),=Ἀτόκιον ἢ Ἐκβόλιον (φάρμακον).

Ἄκυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κύων (γεννῶν), ἄγονος, ἄκαρπος.

Ἀκωδώνιστος (ὁ, ἡ), ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Σ. Κωδωνίζω.

Ἀκωκὴ (ἡ), [ἀκή]. σουβλερὴ ἄκρα (μύτη).

Ἀκώλιαστος (ὁ, ἡ), μὴ διῃρημένος εἰς κῶλα (περιόδους).

Ἄκωλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μέλη (κῶλα). ἄπους.

Ἀκωλύτος (ὁ, ἡ). ἀνεμπόδιστος, ἐλεύθερος.

Ἀκωλύτως, ἐπίρ. Ἀνεμποδίστως, ἐλευθέρως.

Ἀκώμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κωμάσας (ξεφαντώσας).

Ἀκωμῳδήτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως. Ὁ μὴ κωμῳδηθεὶς (περιγελασθείς), ἀπερίπαικτος, ἀσατύριστος.

Ἄκων [ἀκή], οντος (ὁ), Π. κοντάρι μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν (ἔνα ρίπτεται μακράν).

Ἄκων [ἀ, ἑκών], ουσα, ον. Ἀκούσιος, βεβιασμένος, ἀτακτικῶς (ἐναντίον τῆς θελήσεως) πράττων ἢ γινόμενος. «Ἀκοντά σ' ἄκων προσπατταλεύσω,» Αἰσχύλ. «Λέκοντος ἔμοιγε,» Ὅμ., χωρὶς τὴν θέλησίν μου. «Τὸ δ' οὐκ ἄκοντες πεπόσθην,» αὐτ. ὄχι χωρὶς τὴν θέλησίν των, δηλ. προθυμίως, (ἐπιτ.) ταχέως.

Ἀκωνίστος (ὁ, ἡ). ἀπίσωτος, ἴδε Κωνίζω.

Ἄκωνας (ὁ, ἡ). (κυρ. σκιάδιον) χωρὶς κῶνον (κορυφὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν).

Ἀκώπητος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κωπιά,(ἐπιτ.) ἀνετοίμαστος.

Ἄκωπος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κώπην (κουπὶ ἢ λαβήν).

Ἄλα, αἰτ. ἐν. τοῦ Ἅλς.

Ἀλαβαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἀλαβάρχης [ἀλάβη], ε (ὁ). (ἐν γέν.) γραφεὺς (κυρ. δὲ ὁ) τοῦ τελωνείου· ἀρχιτελώνης. 2) ὁ μέγιστος ἄρχων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἰουδαίων.

Ἀλαβαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀλαβάρχου.

Ἀλάβαρχος (ὁ), = Ἀλαβάρχης.

Ἀλάβαστος (ᾰ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Ἀττ. ἀντὶ (καὶ, κατὰ τοὺς Γρμτ., ὀρθοτ. τοῦ) Ἀλάβαστρος ᾰ̔.

Ἀλαβάστριον (τὸ), ὁποιαρ τοῦ Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστρίτης, ου (ὁ) ᾰ̔ Ἀλαβαστρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐν. λίθος), Ζ. Ἀλάβαστρος.

Ἀλαβαστροειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ᾰ̔ ἐπίρ.-ειδῶς. Ὁ ὅμοιος εἶδος ἀλαβάστρου.

Ἀλαβαστροθήκη (ἡ). Θήκη (κουτὶ ἢ ἁρμάρι) διὰ τὰ ἐξ ἀλαβάστρου σκεύη.

Ἀλάβαστρος (ὁ), [ἀ, λαβή], εἶδ. πέτρας (λευκῆς, ἰνώδους ᾰ̔ ἀναδιδούσης ἐκμάδα). (παρβλ. Ὄνυξ). 2) (κυρ. οὐθ. καὶ πλθ.) Ἀλάβαστρα (τὰ), τὰ ἐξ ἀλαβάστρου κατεσκευασμένον ἀγγεῖον (κυρ. χωρὶς λαβήν), (ἰδιαιτ. δὲ) τὰ πρὸς ἀναπλάσιν μυρωδικῶν, μυροθήκη, κανὶ (διὰ βοδόσταμμα κτλ.),(συνήθως κατεσκευάζετο εἰς σχῆμα κάλυκος ῥόδου). «Μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα,» Θκρ. «Συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον,» Γρφ.

Ἀλαβαστροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) ἀλάβαστρον.

Ἀλάδη(δα), ης (ἡ). ἀσβόλη, καπνιὰ, (ᾰ̔ ἡ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζομένη) μελάνη.

Ἀλαδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων λαβὴν (πιάσιμον).

Ἀλάδης, ου (ὁ), ητος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (βρινοειδὲς) τοῦ Νείλου.

Ἀλαδώδης, ες (ὁ, ἡ), μαυρισμένος (μεντζουρωμένος) μὲ ἀλάδην.

Ἄλαδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν θάλασσαν (ἅλα). ‖. «Ἄλαδε μύστα,» (ὡσημάζετο ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς τῶν Πλευσινίων ἑορτῆς (ἡ ιϛ΄ τοῦ Βοηδρομιῶνος).

Ἀλάδρομος (ὁ, ἡ). λέξ. διθυραμβ. ᾰ̔ κωμ., ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέχων. ‖. (οὐσ.) τὸ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέξιμον. (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάδρομος.

Ἀλαζονεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀλαζόνος, ψευτοπερηφάνεια, (καὶ κατὰ τὸν Θφρ.) «Ποσοποιησις δυνάμεως ὧν τις οὐ δύναται ποιεῖν,» α. «Τίς ἀλαζονίαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων;—Τοὶ μάντεις,» α. Ἀριστ. Ὄφαις.

Ἀλαζόνευμα (τὸ). Ἔργον ἢ λόγος ἀλαζονικὸς, (κοιν.) μεγάλα λόγια.

Ἀλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ ὡς) ἀλαζών, κομπάζω.

Ἀλαζονία (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀλαζονεία.

Ἀλαζονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν (γινόμενος ἢ φερόμενος μὲ) ἀλαζονείαν.

Ἀλαζονικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀλαζονείαν, ὡς-

Ἀλαζὼν [ἄλη, ζῶ], όνες (ὁ, ἡ), (ἀπὸ παρθ. -έστερος καὶ -ίστατος), φανταμένος, καυχησιάρης, (Τουρκ.) λαφαζάνης. 2) ψευδολόγος, ἀπατεὼν, ψευδοπροφήτης, ψευτόπαπας, (ἀπελ.) τσαρλατάνος. «Ἀλαζόνες λέγοι,» α. Πλ., ἀντὶ Ἀλαζονικοί. «Στάγυες κενοὶ καὶ ἀλαζόνες,» Πλ.

Ἀλάθεια (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀλήθεια.

Ἀλαθεῖς, εῖσα, έν, Δ. ἀντὶ Ἀληθεῖς, ἀδρ. τῆς μεχ. τοῦ Ἀλάομαι.

Ἀλαθέως, Δ. ἀντὶ Ἀληθῶς.

Ἀλαθὴς, ές (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀληθής.

Ἀλάθητος (ὁ, ἡ),=Ἄληκτος, μὴ ληξημονούμενος, ἀξέχαστος. «Μνήμη —,» Χρσ. 2) τὸν ὁποῖον εἴποτε δὲν λανθάνει. «Τὸ θεῖον ἀλάθητον,» α. Αἴσ.

Ἀλαθινὸς, ἁ, όν, Δ. ἀντὶ Ἀληθινός.

Ἀλαὶ ἢ Ἄλαι (αἱ), = Ἀλοπήγια, ἁλυκαί.

Ἀλαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλάομαι.

Ἀλαῖος, α, ον, Π. = Ἀλαός.

Ἀλακάτα (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠλακάτη.

Ἀλαλά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλαλή.

Ἀλαλά, ἐπιφών. πολεμικόν.

Ἀλαλαγὴ (ἡ) καὶ Ἀλάλαγμα (τὸ), καὶ Ἀλαλαγμὸς (ὁ). κραυγὴ πολεμικὴ· ὁμοῦ ἐπινίκιος ἢ χαρμοσύνου· ἦγος θορυβώδης, κρότος. «Αὐλῶν (Τυμπάνων) ἀλαλαγμοί,» α. Εὐρ. [ἐκ τοῦ

Ἀλαλάζω, Μ. άξω. Φωνάζω ἀλαλά (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον)· κηρύττω μὲ θορυβώδεις ᾰ̔ χαρμοσύνους κραυγὰς (ἀλαλάς) τὴν ἀγαλλίασίν μου. «Ἀλαλάζειν νίκην,» Σοφ. 2) (ἐν γέν.) ἐγείλλω ἄναρθρον φωνὴν ἢ κρότον. «Κύμβαλον ἀλαλάζον,» Γρφ., (παρβλ. Λαλάζω).

Ἀλαλάξιος (ὁ), Π. ὁ ἁρπακόμενος εἰς τοὺς ἀλαλαγμούς, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος).

Ἀλαλὴ (ἡ), (ὀνομτπ.) κραυγὴ πολεμικὴ (κυρ. ἐν καιρῷ προσβολῆς ἢ νίκης)· (συνών.) νίκη ἢ προσβολὴ· (ἐν γέν.) φωνὴ χαρμόσυνος ἢ θορυβώδης καὶ ἄναρθρος, ταραχή.

Ἀλάλημαι, (ἀπαρ. Ἀλάλησθαι, μτχ. Ἀλαλήμενος), Π. = Ἀλάομαι.

Ἀλάλητος (ὁ, ἡ)· ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος. ἄφωνος. «Στεναγμῶν —,» Γ΄ῥφ.

Ἀλαλητὸς, οῦ (ὁ), Π. καὶ Ἀλαλητὺς, ύος (ἡ), Ἰων. Π. = Ἀλαλαγμός. κρότος. «Πλακούντων περὶ τὴν γνάθον —,» Κωμ.

Ἀλαλήλως, ἐπίρ. Ἀφώνως, ἀῤῥήτως.

Ἀλαλκε, γ΄. ἐν. προτ. τοῦ ἀόρ. β΄. τοῦ (ἀ χρ.) Ἀλάλκω (ἀπαρ. Ἀλαλκεῖν, ἡμτν, -μένος, ενδκτ. Ἀλάλκοις, υι, οιεν, ὑποτ. Ἀλάλκηται ᾰ̔ μτχ. Ἀλαλκών), Π.=Ἀλέξω.

Ἀλαλκομενεὺς, έος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διός ᾰ̔ Ἀλαλκομενὶς, ίδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀθη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νᾶς, Π. [ἀλάλκω, μένος]. ἰσχυρὰ προστάτις (βοηθός).

Ἀλαλκομένιος (ὁ), ὄνομα ἑνὸς τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς (συμπίπτοντος μὲ τὸν Μαιμακτηριῶνα τῶν Ἀθην.)

Ἀλαλκτήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀλκτήριον,=Ἀλεξιτήριον.

(Ἀλάλκω), ἄγρ. ἴδε Ἀλαλκε.

Ἄλαλος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λαλῶν, ἄφωνος, βωβός.

Ἀλάλυγξ, υγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Λυγμός. 2) στενοχωρία, ἀγωνία· ἀδημονία.

Ἀλαλύκτημαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλύω.

Ἀλάμενος, η, ον, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄλλομαι.

Ἀλάμπετος, Π. ἀντὶ =

Ἀλαμπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λάμπων ἢ μὴ λαμπόμενος (φωτιζόμενος), σκοτεινός, ἀμυδρός. « Πυρετὸς—, « Ἀρετ., ὁ κρυφός. « Ὀφθαλμοὶ ἀλαμπεῖς, « Ἱππκρ., (κοιν.) ἀβυσμένα ὑμμάτια.

Ἀλαμπία (ἡ), ἔλλειψις λάμψεως, σκότος.

Ἀλάξευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) ὁ μὴ λαξευθείς (σκαλισθείς, πελεκηθείς), ἀδούλευτος.

Ἀλάομαι-ῶμαι [ἄλη ἴδε καὶ Βάλλω]. Μ. ήσομαι (παρτ. Ἀλώμην, ἀόρ. Ἠ [ᾐ Π. Ἀ] λήθην, πρκ. [παρὰ Π. ἀντὶ ἐνες] Ἀλάλημαι). Περιφέρομαι (Περιπλανῶμαι) ἐπὶ ματαίῳ. ζῶ εἰς τὴν ξενητειὰν· χάνω τὸν δρόμον, παραστρατίζω. (μτφορ.) πλανῶμαι· ἀπορῶ.

Ἀλαὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, λάω=βλέπω, ἠΐδη]. τυφλός, ἀόμματος, σκοτεινός. μάταιος, (ὄθεν ἴσως τὸ κοιν.) Ψαλαβός, (παρβλ. Ἠλεός).

Ἀλαοσκοπιή, Ἰων. ἀντὶ Ἀλαοσκοπία (ἡ), Π. τυφλὴ (ματαία, ἀπρόσεκτος, ἀνωφελὴς) κατασκόπευσις (βιγλίσμα, παρατήρησις). « Οὐκ ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν, « Ὅμ., Ἴσ., δὲν περιφύλαττε (παρεμόνευεν) ἐπὶ ματαίῳ.

Ἀλαοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν τυφλὰ (ἀλαὰ) γεννήματα.

Ἀλαόω-ῶ, Μ. ώσω, Π [ἀλαὸς], τυφλόνω· ἀπυστερῶ.

Ἀλαπαδνός [ἀλαπάζω], ἡ, όν, Π. ἀδύνατος, ἀτονισμένος, (ἐπμ.) εὐκολονίκητος, εὐάλωτος.

Ἀλαπαδνοσύνη (ἡ), Π. ἀτονία, ἀδυναμία.

Ἀλαπάζω [ἀ ἐπιτ., λαπάζω], Μ. άξω, Π. (κυρ.) ἐξαυτλῶ (ἀφαιρονω) ὅλως διόλου· (συνκδχ.) ἁρπαγαγωγῶ, διαρπάζω, (ἐπμ.) πεωχύνω· ἀδυνατίζω, ἀφανίζω.

Ἄλας [ἅλς], ατος (τὸ). τὸ ἅλας, ἁλάτι.

Ἀλασταίνω (χωρὶς Μ.), καὶ

Ἀλαστέω-ῶ [ἄλαστος], Μ. ήσω, Π. (κυρ.) ὀδυνῶ λυπῶ, μνησικακῶ, (ἐπμ.) δυσχεραίνω, ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, ἀδημονῶ, δεινοπαθῶ.

Ἀλαστορία (ἡ). ἀσέβεια· μοχθηρία, (ἐπμ.) τύψις τοῦ συνειδότος.

Ἀλάστορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλάστωρ.

Ἄλαστος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἀληστος, ἀείμνηστος διὰ τὴν κακίαν του, ἀποτρόπαιος· (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) περιπόθητος. « Τέκνον ἄμὸν ἄλας, « Καλλ. ‖ [ἀ=στ' ἄλλ. ἐτυμολογ., ἀ, λάω=θέλω]. ἀδούλευτος· ἀνυπόφερτος. (παρβλ. καὶ

Ἀλαστωρ [ἄλαστος], ορος (ὁ καὶ σπν. ἡ), ἀσεβὴς, κακοῦργος, (κυρ.) φονεὺς (καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, καὶ μιαίνων ὅσους τὸν πλησιάσουν, ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. 2) ὁ μὴ λησμονῶν ἀλλ' ἐκδικῶν τὰ ἀνοσιουργήματα θεὸς, ἐριννύς, ὀργὴ θεοῦ, θεία δίκη. « Δαίμονας, οὓς ἀλάζορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν, ὡς ἀλήστων τινῶν ἢ παλαιῶν μιασμάτων ποιναῖς ἐπεξ ὄντας, « Πλ. « Ἀλάζορα προσβάλλειν τινί, « αὐτ., =ἄγος (μῦσος) προστρίβειν 3) ὁ καταπράττων ἀκατάπαυστα τινὰ, πειρασμός. « Δεῖν βουκόλων ἀλάστωρ, « Σοφ. « Τὴν τέκνων ἀλάστορα, « Δυκ., τὴν Μήδειαν, (παρβλ. Ἀλιτήριος).

Ἀλάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀλήτης.

Ἀλατεία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλητεία.

Ἀλάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἅλας, ἁλατένιος.

Ἀλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλας. ἁλατάκι.

Ἀλατόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λατομηθείς (πετροκοπηθείς), ἀλάξευτος· (μτφορ.) ἄφθαρτος.

Ἀλατοπωλία (ἡ). πώλησις ἅλατος καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἄδεια.

Ἀλάτρευτος (ὁ, ἡ). λατρείας ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος. « Ἡ ὀγδόη ἡμέρα—, « Κρ.

Ἀλάχανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λάχανα. « Κῆπος—, « Γρ.

Ἀλῐ̄ωπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀλαώψ.

Ἀλαωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἀλαὸς, ὤψ]. τυφλός. 2) σκοτεινός, ἀμαυρός.

Ἀλαωτὺς, ύος (ἡ), Π. τύφλωμα, τύφλα.

Ἀλάὼψ, ωπος ἡ ῶπος (ὁ, ἡ), Π =Ἀλαωπός.

Ἀλγεινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἄλγος (λύπης, πόνου) πρόξενος, ὀδυνηρὸς, λυπηρός· κοπιαστικὸς, ἐπίπονος, δύσκολος. 2) Π. ἄξιος, λύπης, ἐλεεινός.

Ἀλγεινῶς, ἐπ. ρ. Ὀδυνηρῶς, ἐπιπόνως.

Ἀλγεόδωρος (ὁ, ἡ), Π.=Ἀλγεσίδωρος.

Ἀλγεόθυμος (ὁ, ἡ), Π.=Ἀλγεσίθυμος.

Ἀλγεσίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαρίζων πόνους (λύπας).

Ἀλγεσίθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πικραίνων τὴν καρδίαν.

Ἀλγέω-ῶ [ἄλγος], Μ. ήσω. Πονῶ. « Ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, « Θκρ. 2) λυποῦμαι. « Οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν, « Θκ. « Γυναικὸς ἀλγεῖν θάνατον, « Ἰαλ. « Ἀλγεῖν τοῖς (ἐπὶ τοῖς) τῶν φίλων κακοῖς. « Δμ. « Ἤλγησ' ἀκούσας, « Αἰσχλ. ‖ (οὐδ.) « Τὸ ἀλγουν, ἀντὶ ἡ=

Ἀλγηδών, όνος (ἡ), =Ἄλγος, πόνος.

Ἄλγημα (τὸ). πόνου αἴσθημα, πένεμα.

Ἀλγηρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ἀλγεινός.

Ἄλγησις, εως (ἡ). =Ἄλγημα.

Ἀλγινοεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀλγεινός.

Ἄλγιστος, η, ον καὶ

Ἄλγίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παρθ. ἀνμλ. ἀντὶ Ἀλγεινότερος-ότατος. ‖. « Ἄλγιον (ἐνν. ἐστὶν ἢ ἔσται), « Ὅμ., τόσον τὸ χειρότερον, (παρβλ. Ῥίγιος).

Ἄλγος [συγγ. τῷ ἀλέγω], εος-ους (τὸ). πόνος (σωμ. καὶ ψυχ.), (ὀδυν: 2) λύπη, βάσανον, καῦμος. 3) συμφορὰ, δυστύχημα.

Ἀλγυντὴρ (ὁ), Π. ἄλγους πρόξενος, βασανιστής.

Ἀλγύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ ἄλγος (πόνον λύπην), πειράζω. ‖. (πθ.) αἰσθάνομαι πόνον (λύπην), πονῶ, βασανίζομαι.

Ἀλδαίνω [συγγ. τῷ Ἄλθω, Ἀρδω], Μ. ανῶ ἢ ήσω (ἀόρ. Π. Ἀλδήσασκον), Π. κάμνω τι ν' αὐξήσῃ (τραφῇ, μεγαλώσῃ, παχαίνῃ), ἐνδυναμόνω.

Ἀλδήεις, εσσα, εν, Π. εὐαυξὴς, δυναμωμένος.

Ἀλδήσκω (χωρὶς Μ.), Π.=Ἀλδαίνω, (κυρ. οὐδ.) αὐξάνω.

Ἀλέα (ἡ), Π. [ἁλεύω]. τρόπος ἀποφυγῆς, παραμέρισμα, καταφύγιον. ἴδε ᾗ Ἀλεωρή.

Ἀλέα, Π. ἀντὶ Ἀλεέα, αἰτ. τοῦ Ἀλεής, ἡ Ἰων. αἰτ. (ἀσυναίρ.) τοῦ Ἀλῆς.

Ἀλέα καὶ (Ἀττ.) Ἀλέα (ἡ), [συγγ. τῷ Ἴλη, εἴλη]. θερμάτης (ζέστη) κυρ. τοῦ ἡλίου.

Ἀ(Ἀ)λεάζω, Μ. άσω καὶ

Ἀ(Ἀ)λεαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω (Ζεσταίνω) -ομαι (κυρ. εἰς τὸν ἥλιον), ἡλιάζομαι. 2) εἶμαι ζεστός. « Ἀλιαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέπτει· οὕτω δὲ ᾗ ἀλεαίνει μᾶλλον, « Ἀρστ. « Ἔπειθ' ὕ' ἀλεαίνομαι, τοῦτ' ἠμπισχόμην, « Ἀριστφ.

Ἀλεαντικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἀλέαν (ζέστην), θερμαντικός.

Ἀλέασθαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀλεύομαι.

Ἀλεγεινός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.)=εινῶς. Π. ἀντὶ Ἀλγεινός,=ῶς.

Ἀλεγίζω, Μ. ίσω, Π. =Ἀλέγω.

Ἀλεγύνω. Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω, καταγίνομαι εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἀλέγω (παρτ. Ἀλεγων, καὶ πλέον οὖ), Π. [ἀ ἐπιτ., λέγω=συλλέγω]. φροντίζω. « Θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες, « Ἰλ. Π., ἀδιαφοροῦντες διά. 2) λογαριάζω· μετρῶ, συναριθμῶ. « Ἐν τοῖσιν ἀλέγονται, « Πίνδ. 3) (συνκδχ.) ἔχω εἰς ὑπόληψιν, αἰδοῦμαι, τιμῶ. « Λυκρῶν γενεὰν ἀλέγων, « Πίνδ.

Ἀλεεινὸς [ἀλέα], ἡ, όν, Θερμὸς, ζεστός.

Ἀλεεινὸς, ἡ, όν. Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλεγεινὸς, ἡ· φευκτέος, [ἐκ τοῦ

Ἀλεείνω (παρτ. Ἀλεεινων καὶ πλέον οὖ), Π.=Ἀλεύω, ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, παραμερίζω, τραβηχθμαι ὀπίσω.

Ἀλεες, Ἰων. ἀντὶ Ἀλεῖς, ὀν. πλθ. τῷ Ἀλής.

Ἀλεὴ (ἡ), Π.=Ἀλεωρὴ, ἀποφυγή.

Ἀλέη, Ἰων. ἀντὶ Ἀλέα, ζέστη.

Ἀλεὴς, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ζεσταμένος (κυρ. εἰς τὸν ἥλιον), (ἐπμ.)=Ἀλεεινός, ζεστός.

Ἀλείᾱ (ἡ), [ἄλη]. περιπλάνησις.

Ἀλείᾱ (ἡ),=Ἀλιεία.

Ἀλείαντος (ὁ, ἡ), [ἀ, λειαίνω]. ὁ μὴ ὁμαλυνθείς (ἰσασθείς, στιλβωθείς) ἢ μὴ ὁμαλυνόμενος κτλ.

Ἄλειαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄλευρον.

Ἄλειμμα (τὸ).=Ἄλειψις. 2) τὸ πραγμα μὲ τὸ ὁπ. ἀλείφεται, ἄλοιφή, (παρβλ. Χρῖσμα).

Ἀλειμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλειμμα.

Ἀλειμματώδης, ες (ὁ, ἡ)· ὅμοιος μὲ ἄλοιφήν.

Ἀλειπτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀλείπτης.

Ἀλειπτήριον (τὸ). ὁ τόπος (εἰς τὰ λουτρὰ καὶ γυμνάσια) ὅπου ἠλείφοντο μὲ ἔλαιον.

Ἀλείπτης, ου (ὁ). ὁ ἀλείφων μὲ ἄλοι τοὺς λουομένους ἢ γυμναζομένους. 2) (συνκδχ.) ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(τύπ.) παρακινητής. » Ἀλείπτης τῶν πολιτῶν, « Πλ.

Ἀλειπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων, ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀλείφειν ἢ γυμνάζειν, (ὅθεν) « Ἀλειπτική (ἐνν. τέχνη), ἡ ἄλλ. Γυμναστική. « Τὴν ἀδελφὴν ἰατρικῆς τέχνης ἀλειπτικήν, « Φίλ.

Ἀλειπτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἀλείπται.

Ἀλειπτός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἀλείμματος. » Ὑπόθημα—, « Κλμ., τὸ περικεκωνισμένον. ‖. (οὐσ.) Ἀλειπτὸν (ἐνν. φάρμακον), = Ἀλοιφή.

Ἀλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαλειπόμενος (μένων ὀπίσω), ἀνίκητος.

Ἀλείπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀλείπτης.

Ἀλειπτρον (τὸ). ἀκεῦος διὰ τὰς ἀλοιφάς, μυροθήκη.

Ἀλείπτως, ἐπίρ. Ἀνελλιπῶς. Ἀδιαλείπτως.

Ἄλεις, εἶσα, ἐν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἄλεισον (τὸ) καὶ Ἄλεισος (ὁ), [ἄ, λεῖος]. ποτήριον (κυρ. σκαλιστόν). 2) (μτγν.) ἡ Κοτύλη τοῦ ἰσχίου.

Ἄλεῖται, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλειτία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀληττία, ἡ = Ἄλίτημα, ἐκ τοῦ

Ἀλείτης, ου (ὁ), Π. [ἀλιταίνω]. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν, διαφθείρων) τινα. 2) = Ἁλιτρός.

Ἀλειτουργησία (ἡ), = Ἀτέλεια, τὸ νὰ ζῇ τις =

Ἀλειτούργητος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος πάσης δημοσίου λειτουργίας (συνεισφορᾶς, ἀγγαρείας, δασίματος), (παρβλ. Ἀτελής).

Ἀλείφαρ(φας), ατος (τὸ), [ἀλείφω], Π. πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς ἄλειμμα, ἀλοιφή, λίγδα, πίσσα (κτλ.) διὰ στούππωμα ἀγγείων. « Πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ « Θκρ.

Ἀλειφατίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ζυμωμένος μὲ Ἴλάδι ἢ λίγδαν

Ἀλειφή (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλοιφή.

Ἀλείφω [ἀ ἐπιτ., λίπος], Μ. ψω (ἀόρ. Ἤλειψα, πρκ. Ἤλοιφα καὶ Ἀττ. Ἀλήλιφα καὶ πθ. Ἀλήλιμμαι, ἀόρ. Ἠλείφθην, ᾗ ἐ' Ἠλίφην, ᾗ τὸ θετ. Ἀλειπτέον). Χρίω μὲ Ἴλάδι (λίγδαν, κηρί, ἀσβέστην, μυρωδικὰ κτλ.). (μτφρ. ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν) παρακινῶ, παρρμῶ· διεγείρω, ἐγκαρδιόνω· προετοιμάζω. » Ἀλειφόμενος πρὸς τὰν βάρβαρον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, « Πλ.

2) (συνκδχ.) = Ἐξαλείφω, σβύνω.

Ἄλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἄλειμμα, (καὶ μτφρ.) ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις. » Ἡ εἰς τὸ ἱμάτιον ἄλειψις, « Θφρ., τὸ νὰ ἀλείφεταί τις ἐνδυμένος, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἁρπκρ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ζίχου τοῦ Σοφοκλ. » Καὶ Ξηραλοιφεῖν εἵματος διὰ πτυχῶν α).

Ἀλεκτὴρ (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ.

Ἀλεκτορεί(ρι)ας, ου (ὁ, ἡ). πετεινήσιος ἢ ὀρνιθήτικος.

Ἀλεκτοριδεύς, έως (ὁ) καὶ

Ἀλεκτορίδιον (τὸ), = Ἀλεκτορίσκος.

Ἀλεκτορίς, ίδος (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Ἀλέκτωρ, ἡ ὄρνιθα.

Ἀλεκτορίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλέκτωρ, πετεινάρι, πετειναράκι ἢ ὀρνιθοπούλι.

Ἀλεκτορολοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λόφον ἀλέκτορος (χαρχάλι πετεινοῦ). 2) (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ (Ἀντν. Crista).

Ἀλεκτοροφωνία (ἡ). τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ.

Ἄλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος λεχθῆναι, ἀνέκφραστος ἢ ἀπόρρητος.

Ἀλέκτρινος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠλέκτρινος.

Ἀλεκτρίς, ίδος (ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκτροπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἴα.) τὸ (κοιν.) περδικοπάτημα, (παρβλ. Καυκαλίς). 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλεκτροπόδιον.

Ἀλεκτρόλοφος, Ἀλεκτροφωνία κτλ. ἀντὶ Ἀλεκτορόλοφος, κτλ.

Ἄλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λέκτρον (κλίνην) ἢ ἀνάπαυσιν (ἡσυχίαν), ἄϋπνος, ἀνήσυχος. 2) Ἄγαμος, ἀνάπαυδρος ἢ παρθένος, (ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολογ. τοῦ ὀνόματος Ἠλέκτρα).

Ἀλεκτρύαινα, ης (ἡ), θωμ. ἀντὶ Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκρυόνεως (ὁ, ἡ), = Ἀλεκτόρειος.

Ἀλεκτρυόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυονοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν καὶ Ἀλεκτρυονοτρόφος (ὁ), ὁ τρέφων ἀλεκτρυόνας ἢ ἀλεκτορίδας.

Ἀλεκτρυονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὡμοιος μὲ ἀλεκτρυόνα.

Ἀλεκτρυοπώλης, ου (ὁ), = Ἀλεκτρυονοπώλης.

Ἀλεκτρυοπωλητήριον (τὸ). ὀρνιθοπάζαρον.

Ἀλεκτρυών, όνος (ὁ καὶ Ἀττ. ἡ). ὁ πετεινὸς καὶ ἡ ὄρνιθα, [ἐκ τοῦ

Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), [ἀ, λέγω = κοιμῶμαι ἢ λέκρον] = Ἀλεκτρυών. 2) Π. (σπν.), = Ἄλοχος, σύνευνος. » Ὁμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὰς μίλην, « Πλ.

Ἀλέκτως, ἐπίρ. Ἀβρήτως.

Ἀλέκω, (σπν.) = Ἀλέξω.

Ἀλέλαιον (τὸ). Ἔλας μὲ Ἴλάδι, εἶδος σαλάτας ἢ σκλαμούρας.

Ἀλέματος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. Ἀλεμάτως, Δ. Ἠλέματος, -ώτως.

Ἄλεν, Π. ἀντὶ Ἐάλησαν, (γ΄. πλθ. πρτ. τῦ) πθ. ἀορ. β΄. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἀλέν, ῥδε Ἀλτις.

Ἀλεξαίθριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλέξω, αἰθρία]. ὁ προφυλάττων ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἀλέξανδρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλεξήνωρ.

Ἀλεξανεμία (ἡ). ἀσφάλεια, [ἐκ τοῦ

Ἀλεξάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀλεξέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀλέξω.

Ἀλέξημα (τὸ). προφυλακτικὸν ἢ βοηθητικὸν μέσον, βοήθημα, ἰατρικὸν, καταφύγιον.

Ἀλεξήνεμος (ὁ, ἡ), = Ἀλεξάνεμος.

Ἀλεξήνωρ, ορας (ὁ), Π. [ἀλέξω, ἀνήρ]. ὁ βοηθῶν ἢ προφυλάττων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τοῦ Ἀσκλ. καὶ Ἠφ.).

Ἀλέξησις [ἀλεξέω], εως (ἡ). προφύλαξις, βοήθεια, ὑπεράσπισις. ἰατρεία.

Ἀλεξητήρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀλεξητὴρ (ὁ), Π. βοηθὸς, ὑπερασπιστής.

Ἀλεξητήριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς βοήθειαν (ὑπεράσπισιν κτλ.) ἁρμόδιος. ‖. (οὐσ.) Ἀλεξητήριον (τὸ), βοήθημα, προφυλακτικὸν μέσον, ἰατρικόν, φυλακτήριον. καταφύγιον.

Ἀλεξητικός, ή, όν, = Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ.

Ἀλεξιάρη, ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀλεξιάρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀποτρέπων τὰ ἀρὰς (κατάρας, γοητείας, βασκανίας κτλ.), προστάτης, ὑπερασπιστής, Ἀλεξίκακος.

Ἀλεξίβλεμμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὰ βέλη. » Θώραξ—, « Ἐπιγρ.

Ἀλεξίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτρέπων (ἀποποιούμενος) τὸν γάμον.

Ἀλεξίκακος (ὁ, ἡ). ὁ προφυλάττων ἀπὸ (ἀποδιώκων) τὰ κακὰ, (συγχ. τῷ Ἀνεξίκακος), (παρβλ. Ἀποτρόπαιος).

Ἀλεξίλογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν τοὺς λόγους, συντείνων εἰς τὸ λέγειν.

Ἀλεξίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν ἐν ταῖς μάχαις ἢ ἀποτρέπων τὰς μάχας.

Ἀλεξίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν τοὺς βροτούς.

Ἀλεξίμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτρέπων (ἐμποδίζων) τὸν μόρον (τὸν θάνατον ἢ τὴν εἱμαρμένην).

Ἀλέξιμος καὶ Ἀλέξιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξίπονος (ὁ, ἡ). ὁ βοηθῶν εἰς τοὺς πόνους.

Ἀλεξιφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὰ φαρμάκια. ‖. (οὐδ.) Ἀλεξιφάρμακον (τὸ), ἰατρικὸν διὰ τὸ φαρμάκι, ἀντιφάρμακον.

Ἀλέξω [συγγ. τῷ Ἀλέγω, Ἀλκέω κτλ.], Μ. ἀλεξήσω καὶ (μσ.)-ήσομαι (θθ. εὐκτ. Ἀλεξήσειε, πθ. πρκ. Ἠλέξημαι, μσ. ἀόρ. Ἠλεξάμην ἀντὶ Ἠλεκτάμην, θθ. ὑποτ. Ἀλεξώμεσθα καὶ ἡ μτχ. Ἀλεξάμενος, τὸ θετ. Ἀλεκτέον). Ἀποτρέπω (Μακρύνω, Ἐμποδίζω, Προφυλάττω ἀπὸ) τὸ κακόν· βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι τινα.

Ἀλέομαι, Π. ἀντὶ Ἀλεύομαι.

Ἀλεὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἀλεεινὸς ἢ Ἠλεὸς.

Ἀλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠλεόφρων, μαναιόφρων, παράφρων, ἠλίθιος.

Ἀλέπαδνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (φορῶν) λέπαδνα, ἄζυγος.

Ἀλεπίδωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων λέπια.

Ἀλέπιστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λεπισθεὶς (ξυσθεὶς ἢ ξεφλουδισθεὶς).

Ἄλης, ὁν. πλθ. τοῦ Ἄλς.

Ἀλὲς (τὸ), ἰων. οὐδ. τοῦ Ἀλής.

Ἄλεσις, εως (ἡ) καὶ

Ἄλεσμός (ὁ), Ἄλεσμα.

Ἀλεσούριον (τὸ), [Ἄλς, οὐρά], κ΄ζ. θαλασσοζωοφύτου (ὅμοιον αἰδοίῳ), τὸ ἄλλ. Ὁλοθούριον, (παρβλ. Βάλανος ᾗ Δάκτυλος).

Ἀλιστέον, θετ. τοῦ Ἀλέω.

Ἀλεστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀλέθων, μυλωνᾶς.

Ἄλεται, Π. ἀντὶ Ἄληται, γ΄. ἐν. πρσ. τῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλέτης, ου (ὁ), ὁ ἀλέθων. » Λίθος ἢ Ὄνος —, « Ξεν., ἡ μυλόπετρα.

Ἀλετὸς, ου ἢ οῦ (ὁ). ὁ καιρὸς ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλέθειν, Ἄλεσμα. 2) (οὐδ.) = Ἄλητον, ἄλευρι.

Ἀλετρεύω, Μ. εὐσπ. Ἀλέθω, γυρνῶ τὸν χερόμυλον.

Ἀλέτρια (ἡ), Ζ. Ἀλετρὶς.

Δ(Ἀ)λετρίδανος, ου (ὁ). γευδοχέρι, γευδοκόπανον (κυρ. διὰ τὰ ἄλατα).

Ἀλετρὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ (κυρ. δούλη) ἀλέθουσα εἰς τὸν χειρόμυλον. ‖. Ἀλετρίδες καὶ Ἀλέτριαι, ὀνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ προετοιμάζουσαι τὸ ἄλευρον τῶν θυσιῶν παρθένοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλετροπίδιον (τὸ), (μεγν. χυδ.) ὁ σαπερισμὸς Ὡρίων, (κοιν.) Ἀλ(λ)τροπίδι.
Ἀλετών, ῶνος (ὁ), ὁ τόπος ὅπου ἀλέθουν, ὁ μύλος, ἡ ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.
Ἀλεύκαντος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λευκανθείς, ἀλεύκαστος.
Ἀλευρίτης, ου (ὁ), καμωμένος ἀπὸ καθαρὸν ἀλεῦρι.
Ἀλευρεθήκη (ἡ), ἀποθήκη ἀλεύρου.
Ἀλευρομαντεία (ἡ), ἡ δι' ἀλεύρα μαντεία.
Ἀλευρόμαντις, εως (ὁ, ἡ), ὁ μαντεύων (προφητεύων) δι' ἀλεύρα, ᾗ (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων ὡς ἔφορος τῆς τοιαύτης μαντείας.
Ἄλευρον (τὸ), [ἀλέω], ἀλεῦρι (κυρ. τὸ λεπτὸν σιταρήσιον, ᾗ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ., πρὸς διαστολ. τῶν Ἀλφίτων).
Ἀλευροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀλεῦρι.
Ἀλευροποιία (ἡ), κατασκευὴ ἀλεύρου.
Ἀλευρότησις [ἄλευρον, σήθω], εως (ἡ), τὸ ψιλὸν κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ.
Ἀλευρώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδ. ἀλεύρι.
Ἀλεύω [ἄλη], Μ. εὐσω (ἀόρ. Ἤλευα, καὶ μσ. Ἠλευάμην καὶ Ἠλεάμην, προστ. Ἄλευαι, ἀπαρ. Ἀλεύασθαι ᾗ Ἀλέασθαι, ᾗ ἡ μτχ. Ἀλευάμενος). Ἀποτρέπω (Ἀπομακρύνω, Διασκεδάζω) ἀπό τινος τὸ κακόν. » Ἰώ, Θεοί, κακὸν ἀλεύσατέ, « Αἰσχλ. ||. (μσ.) ἀποφεύγω (μακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, προφυλάττομαι ἀπὸ) τὸ κακόν. » Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν, « Ὅμ. » Τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, « αὐτ. » Ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, « αὐτ. » Ἀσβόλην ἀλευμένη, « Σιμ.
Ἀλεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλεκτρος.
(Ἀλέω), εὔχρ. μόνον τὸ μσ. Ἀλέομαι, = Ἀλεύομαι.
Ἀλέω-ῶ [συγγ. τῷ Εἴλω καὶ Οὐλαί], Μ. έσω (παρτ. θ'. Ἤλων, ᾗ ά. Ἤλουν, πρκ. Ἀλήλεκα καὶ πθ. Ἀλήλεσμαι), ἁλέθω (εἰς τὸν μύλον).
Ἀλέω [ἀλής], Μ. ήσω, Ἰων. Συναθροίζω, ἀνόνω.
Ἀλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλίζω.
Ἀλεωρὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ
Ἀλεωρὴ, ῆς (ἡ), Ἰων. [ἀλεύομαι]. ἀποφυγή, προφύλαξις, ἐξασφάλισις, βοήθεια· καταφύγιον.
Ἀλέως [ἀλής], ἐπίρ. Π. ἁθρόως, σωρηδόν.
Ἀλεώσαω (χ. Μ.), Π. [ἀλεύς]. μωραίνω, παραφρονῶ.
Ἄλη (ἡ). περιπλάνησις, τὸ νὰ περιφέρηται τις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ξένους καὶ ἔρημος· (τρπ.) ἀπάτη, ξεπλάνεμα· στενοχωρία, περισπασμός, φροντίδες, ἀστασία νοὸς, φρενοβλάβεια, (παρβλ. Ἄλυς).
Ἀληγὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἄγων (φέρων, μετακομίζων) ἄλας.
Ἀληθάργητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ περιπίπτων (ὑποκείμενος) εἰς ληθαργίαν.
Ἀλήθεια ᾗ Π. Ἀληθείη (ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ ψεύδους, (κατ' ἔκτ.) εἰλικρίνεια, ἁπλότης.
Ἀληθεὶς, εἶσα, ἐν, μτχ. τῦ Ἀλάομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀλεσθεὶς, μτχ. τῦ Ἀλέω, -ήθω.
Ἀληθεὶς, εἶσα, ἐν, μτχ. τοῦ Ἀλέω.
Ἀληθὲς, ἔδε Ἀληθής.
Ἀλήθεμμα (τὸ), ἀλήθεια.
Ἀλήθευσις, εως (ἡ), τὸ ἀληθεύειν (ὁμιλεῖν ἀλήθειαν).
Ἀληθευτὴς, οῦ (ὁ) ὁ ἀπαληθεύων τι, ὁμιλῶν ἀλήθειαν.
Ἀληθευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ὁμιλῶν ἀληθείαν, φιλαλήθης.
Ἀληθεύω, Μ. εὐσω. Ὁμιλῶ ἀλήθειαν, εἶμαι ἀληθινὸς, ἐκπληρῶ (πραγματοποιῶ) τοὺς λόγους μου (τὴν ὑποσχεσίν μου). » Ἀληθεύσαν πάντα, « Ὄτρχμ. 2) ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι, ἀληθεύω. » Εἰ δ' ἀληθεύσειεν ἡ μαντεία, « Ξεν.
Ἀληθιάη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀλήθεια.
Ἀληθὴς [ἀ, λανθάνω], ές (ὁ, ἡ). ἀψευδὴς, ἀληθινὸς· φιλαλήθης, εἰλικρινὴς· χρηστὸς, δίκαιος, ἄκακος. 2) γνήσιος, βέβαιος, ἀναμφίβολος· ὑριὸς· ἀρμόδιος ||. (οὐδ.) » Τὸ ἀληθὲς, ἀντὶ ἡ Ἀλήθεια ||. « Ἀληθὲς (προπαροξ. ᾗ ἐρωτηματ.); « ἀντὶ ἐπίρ. Ἀλήθεια; Καλὲ, ἀλήθεια; Μὲ τὸ δίκασου; Τῷ ὄντι;
Ἀληθίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι, = Ἀληθεύω.
Ἀληθινολογία (ἡ), τὸ ὁμιλεῖν ἀλήθειαν.
Ἀληθινὸς, ἡ, όν. Ἀληθὴς, βέβαιος· ἀναμφίβολος· γνήσιος· εἰλικρινὴς. » Ἐπιδεικνύων πορφυρίδας ἐξιτήλους, φαίην ἀληθινὰς εἶναι, « Ξεν.
Ἀληθινῶς, ἐπίρ. = Ἀληθῶς.
Ἀληθογνωσία (ἡ). ἡ γνῶσις (κατανόησις) τῆς ἀληθείας.
Ἀληθοεπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν ἀλήθειαν.
Ἀληθόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ προμαντεύων (προφητεύων) τὴν ἀλήθειαν.
Ἀληθομυθεύω, Μ. εὐσω, καὶ
Ἀληθομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι-
Ἀληθόμυθος (ὁ, ἡ), Π. φιλαλήθης.
Ἀληθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πραγματοποιῶ.
Ἀληθορκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὀρκίζομαι τὴν ἀλήθειαν, κάμνω ἀληθινὸν ὅρκον.
Ἀληθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλήθεια.
Ἀληθότης (ἡ), τὸ ἀληθεύειν, ἀλήθεια.
Ἀληθουργὸς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἐργαζόμενος ἢ εἰργασμένος μὲ ἀλήθειαν.
Ἀλήθω, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἤλησα), = Ἄλέω, ἁλέθω.
Ἀληθῶς, ἐπίρ. Ἀληθινὰ, ἐν ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, εἰλικρινῶς, καθαυτό.
Ἀλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων λῆϊον (ἀγρὸν) ἢ λεῖαν (λάφυρα), ἀκτήμων, πτωχὸς, ἢ ἄκαρπος.
Ἀλήϊστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ληϊσθεὶς (λαφυραγωγηθεὶς), ἀκούρσευτος, ἀπορθητος.
Ἄληκτος (ὁ, ἡ), ὁ μηδέποτε λήγων (παύων, τελειόνων), ἀκατάπαυστος. ||. (οὐδ.) Ἄληκτον, ἐπίρ. ἀντὶ -
Ἀλήκτως, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.
Ἀλήλα(λη)μαι, Π. ἀντὶ Ἀλάλημαι, ἴδε Ἀλάομαι.
Ἀλήλεκα, Ἀλήλεσμαι, Ἀττ. πρκ. τῦ Ἀλέω.
Ἀλήλιφα, Ἀλήλιμμαι, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἄλημα (τὸ), Π. = Ἄληκτον, ἀλεῦρι τρίψιμον. 2) (μτφρ.) = Παιπάλημα, πανοῦργος (κοιν. Τετραπέρατος) ἄνθρωπος.
Ἀλήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀλῆναι.
Ἀλημοσύνη (ἡ), Π = Ἄλη, πλάνη, περιπλάνησις. » Νόσφιν ἀλημοσύνης, « Διον., ἀλάνθαρσα. 2) (εἰς τὸν Ἀπλλν.) ἀσφαλμ. ἀντὶ Δαημοσύνη.
Ἀλήμων [ἀλάομαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. περιπλανώμενος, τυχοδιώκτης, ἀπατεών. 2) πλανεμένος, ἠπατημένος, ἁμαρτωλός. » Ἀλήμονας ἧς χθονὸς, « Μυθ., περιπλανωμένους μακρὰν τῆς πατρ. δος των.
Ἀλῆναι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλω ἢ Ἰλλω.
Ἄληξ, ηκος (ὁ), εἶδος ὑσπρίου.
Ἀλήπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληφθεὶς (πιασθεὶς ἢ 'παρθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος ληφθῆναι, ἄπαρτος, ἄπιαστος. 2) (τρπ.) ὁ μὴ δίδων λαβὴν (εἰς κατηγορίαν), ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος, ἢ 3) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος. » Ἄληπτοι ἀριθμῷ, « Μέξ., ἀναρίθμητοι.
Ἀλήπτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τις λαβήν, ἀμέμπτως, ἀνεπιλήπτως.
Ἀ(Ἀ)λλὴς ἢ Ἀλλὴς, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [Εἴλω ἢ Ἰλλω] ἀντὶ Ἀθρόος. » Ἀλέες ἐγένοντο, « Ἡρ., συνηθροίσθησαν, (παρβλ. Ἀολλὴς).
Ἀλησθῶ, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλυσθέω.
Ἄλησις [ἀλάομαι], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλη (κυρ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν ἀστέρων). 2) = Ἄλεσις.
Ἀλήστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληστευθεὶς (πατηθεὶς ἢ γυμνωθεὶς ἀπὸ κλέπτας) ἢ μὴ δυνάμενος ληστευθῆναι, ἀπάτητος, ἀξεγύμνωτος.
Ἄλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ λησμονηθεὶς ἢ μὴ λησμονούμενος, ἀλησμόνητος, (ἐπμ.) παλλὰ θλιβερὸς, μὴ ἐπιδεχόμενος παρηγορίαν, (παρβλ. Ἀνεπίλησττος).
Ἄλητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄλλομαι.
Ἀλητεία (ἡ). ἡ ζωὴ τοῦ ἀλήτου, πλάνη, περιπλάνησις, [ἐκ τοῦ
Ἀλητεύω, Μ. εὐσω. Ζῶ (Περιπλανῶμαι τῆδε κἀκεῖσε) ὡς ἀλήτης, διακονεύω.
Ἀλητὴρ (ὁ), [ἀλήθω]. εἶδ. χοροῦ παρὰ τοῖς Σικυωνίοις.
Ἀλητήριος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλιτήριος. 2) = τῷ
Ἀλήτης [ἀλάομαι], ου (ὁ) καὶ Ἀλῆτις, ιδος (ἡ). ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος) τῆδε κἀκεῖσε χωρὶς νὰ καταζαθῇ πουθενά, γύφτος· ζητιάνος, διακονιάρης. ||. » Βίος —, « Ἡρ., ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀλήτου. ||. Ἀλῆτις (ἡ ἀλλ. Ἀλίωρα) ὠνομάζετο Δ'. ἡ ἐν Ἀθ. ἑορτὴ εἰς τιμὴν σῆς Ἠριγόνης, ᾗ Β'. ᾗδή τις εἰς τιμὴν τῶν Ὡρῶν.
Ἀλητικὸς, ἡ, όν. Ἀλήτου ἴδιος.
Ἀλητοβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἄλητον.
Ἀλητοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀλευρώδης, ὁμοιος μὲ
Ἄλητόν (τὸ), Ἰων. Π. [ἀλέω] ἀντὶ Ἄλευρον.
Ἄλητυς, υος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλη, Ἄλησις.
Ἀλθαία (ἡ), [Ἄλθω], φυτ. ἡ ἀγριομολόχα.
Ἀλθαίνω (-έω, -έσκω, -ήσκω, -ίσκω, -έσσω), Μ. ήσω καὶ (σπντ.) έξω, = Ἄλθω.
Ἄλθεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἰατρεμα, θεραπεία.
Ἀλθε(θη)στήριος, α, ον. Π. ἰαματικὸς.
Ἄλθετο, Π. γ'. πρσ. τῦ πθ. παρτ. ἡ τοῦ μα, ἀορ. τοῦ Ἄλθω.
Ἀλθεύς, έως (ὁ), Ἰων. ἰατρὸς.
Ἀλθήεις, εσσα, εν, Ἰων. Π. ἰαματικὸς.
Ἄλθος, εος-ους (τὸ). ἰατρικὸν· ἰατρεία.
Ἄλθω [συγγ. τῷ Ἀλθαίνω], Μ. αλθήσω. Π. Ἰων. ἰατρεύω.
Ἄλια (τὰ), οὐδ. πλθ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἁλία (ἡ), θηλ. ἐν. τοῦ Ἅλιος.
Ἁλία (ἀ), Δ. [ἁλής]. — Ἀγορὰ ἢ Ἐκκλησία (ὑπ. ἡ ἐν Τάραντι Ἁλιαία καὶ ἡ ἐν Ἀθ. Ἡλιαία), συνάθροισις (συνέλευσις) τοῦ λαοῦ· (κυρ. δὲ) τὸ Βουλευτικὸν σῶμα τῶν Ῥυζαντίων.
Ἁλιᾶ, ᾶς (ἡ). τὸ σκεῦος τοῦ ἅλατος, ἁλατερόν.
Ἁλιάδαι, ῶν (οἱ), Π. οἱ θαλασσινοὶ· ναῦται, ταξειδιῶται.
Ἁλιάετος (ὁ), εἶδος πτν., ἀετὸς τῆς θαλάσσης (τῆς ἁλός).
Ἁλιαλής [ἅλς, ἅλμη], ές (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἄνεμος) φυσῶν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ (ἅλλ.) Ἀπόγαιος. Ζ. Τροπαία.
Ἁλιαία (ἡ), ἴδε Ἁλία.
Ἁλιαίετος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁλιάετος.
Ἁλιανθής, ές (ὁ, ἡ), Π. — Ἁλιπόρφυρος.
Ἁλίαρος (ὁ, ἡ). ἁλατισμένος, ἁλμυρός.
Ἁλιάς, άδος (ἡ). (ἐπίθετ.) ἡ εἰς τὴν θάλασσαν (ἅλα) ἀνήκουσα, θαλασσινή, ζῶα μὲ τὸ ψάρευμα. ‖. (οὐσ.) νύμφη (νεράϊδα) τῆς θαλάσσ. ἡ τοῦ Ψαρεύματος. 2) (ἑλλ. τῆ Κόμβῃ ἡ Ναῦς) Ψαροκάϊκον.
Ἁλίασμα (τό), Δ. ψήφισμα τῆς συνελεύσεως ἢ τῆς βουλῆς ἴδε Ἁλία.
Ἁλίαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλ, λιάζομαι]. ἄφευκτος, ἀναπόδραστος· ἀκατάπαυστος. ‖. » Ἁλίαστον, ἐπίῤ. Ἀκαταπαύστως.
Ἁλιάων, Π. ἀντὶ Ἁλίων, θηλ. γεν. πλθ. τοῦ Ἅλιος.
Ἁλιβάνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λιβανισθείς (θυμιατισθείς), ἀθυμίατος.
Ἁλίβαπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βουτηχθείς (βαφείς) εἰς τὴν θάλασ. 2) = Ἁλιπόρφυρος.
Ἁλίβας, αντος (ὁ), Π. ὁ μὴ ἔχων λιβάδα (ὑγρασίαν, ζωτικὸν χυμὸν), μαραμένος, (ἐπιμ.) νεκρός. 2) ὁ μὴ χρησιμεύων εἰς λοιβὴν (σπονδάς). » Οἶνος —, « Καλλ., ὁ ἀοινισμένος.
Ἁλίβατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἁλίβατος.
Ἁλίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, βαίνω]. ὁ περιπατῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλασσοπόρος ἢ 2) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, ἢ 3) ἐσφαλ. ἀντὶ Ὑλησβάτης.
Ἁλιβδύω, Μ. ὑσω, Αἰολ. ἀντὶ Ἁλιδύω, βουτῶ (κυρ. εἰς τὴν θάλασ.), καταποντίζω, (ἐν γέν.) κάμνω ἄφαντον, κρύπτω.
Ἁλίβρεκτος (ὁ, ἡ), Π. βρεγμένος ἢ βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλ.
Ἁλίβρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἢ περικυκλωμένος ἀπὸ) τὴν βοὴν (βρόμον) τῆς θαλ., ἢ ὁ βρέμων (βοῦζων) ὡς ἡ θάλ., ἴδε Ἁλίδουπος.
Ἁλίβροχος (ὁ, ἡ), Π. — Ἁλίβρεκτος.
Ἁλιβρῶς, ῶτος (ὁ, ἡ, τὸ) καὶ
Ἁλίβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, βιβρώσκω], ὁ φαγωθεὶς ὁλόγυρα ἢ καταποθεὶς ὑπὸ τῆς θαλ.
Ἁλίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἁλίδουπος.
Ἁλιγείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γειτονεύων μὲ (πλησιάζων εἰς) τὴν θάλ., παραθαλάσσιος.
Ἁλιγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ (φυτρόνων εἰς) τὴν θάλ. (συγχ. τῷ Ἁλιτενής).
Ἁλίγκιος, α ἢ ος, ον, Π. [ἠλιξ], = (τῷ εὐχρήστοτ.) Ἠναλίγκιος, ὅμοιος.
Ἁλιγήγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων γλυκεῖαν (λιγυρὰν) φωνὴν ἢ ὁμιλίαν.
Ἁλιδινής, ές (ὐ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος (σχηματιζόμενος) ὑπὸ ἢ περιπλανώμενος ἐπὶ τῆς θαλ.
Ἁλίδονος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, δονέω]. τὸν ὀπ. ἔθειρεν ἡ θάλασσα.
Ἁλίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ (ἢ προξενῶν) τὸν κρότον (δοῦπον) τῆς θαλ., ἴδε Ἁλίδρομος.
Ἁλίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιτρέχων (διαπλέων) τὴν θάλ.
Ἁλιδύω, Ζ. Ἁλιβδύω.
Ἁλιεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἁλιέως, Ψαρασύνη. 2) = Ἅλιευσις, Ψάρευμα. 3) τόπος πρὸς ἁλίευσιν ἰχθύων ἁρμόδιος. » Ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας, « Στρβ.
Ἁλιειδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἁλί (θαλάσσῃ) ὅμοιος τὸ εἶδος.
Ἁλιεργής, ές καὶ Ἁλιεργὸς, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐργαζόμενος, ναυτικὸς ἢ ἁλιεύς. 2) = Ἁλιουργής.
Ἁλιερκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἕρκος (περίφραγμα) τὴν θάλ., περικυκλωμένος (ὠχυρωμένος) ὑπὸ τῆς θαλ. » Ἰσθμοῦ διεπρὰς —, « Πίνδ.
Ἅλιευμα (τὸ), = Ἁλιεία, Ψάρευμα. 2) τὸ ἁλιευθέν. 3) μέρος πρὸς ἁλιείαν ἐπιτήδειον. » Ἐν ᾧ τὰ πλείστα ἁλιεύματα τῶν εἰς ταριχείαν ἰχθύων, « Στρβ.
Ἁλιεὺς [ἅλς, εἶμι], ἑος (ὁ). Ψαρᾶς. 2) Π. = Ἅλιος, θαλασσινός, ναυτικός. » Στρατὸς (» Ἐρέτης) —, « Ὅμ. καὶ Ὀππ.
Ἁλιευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἁλιεύς.
Ἁλιευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς τὴν ἁλιείαν ἢ τοὺς ἁλιεῖς, Ψαράδικος. ‖. » Ἡ ἁλιευτικὴ (ἐννν.) τέχνη, = Ἁλιεία, Ψαροσύνη.
Ἁλιεύω [ἅλιεύς], Μ. εὔσω. Ψαρεύω.
Ἁλίζω [ἁλής], Μ. (ισω, = Ἁλίω καὶ [τῷ εὐχρήστοτ.) Συναλίζω, συναθροίζω. (Ἁλιζω), Ἄγγλ. θεματ. τοῦ Ἁλινδέω, κυλίω, (διασωθὲν μόνον εἰς τὸ σύνθετον Ἐξαλίζω).
Ἁλίζω [ἅλς], Μ. ἰσω. Ἁλατίζω. 2) εἴδω ἅλας εἰς τα ζῶα (πρόβατα, βάρδια κτλ.).
Ἁλίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ζωσμένος (περιτριγυρισμένος) ἀπὸ τὴν θάλ. » Ἰσθμὸς —, « Νόνν.
Ἁλίζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῇ ἢ ἀπὸ τῆς θαλ.
Ἁλίζωστις, εως (ἡ), εἶδος φυτοῦ θαλασσ.
Ἁλίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἅλία.
Ἁλιηγὴς [ἅλς, ἄγνυμι], ές (ὁ, ἡ), Π. πέριξ τοῦ ὁποίου συντρίβονται τὰ κύματα, (εἰς τὸν Ὀππ. ἅλλ. ἀναγν. Ἁλιηχής).
Ἁλιήρης, ες (ὁ ἡ), Π. ὁ ἐρέσσων (κωπηλατῶν) ἐν τῇ θαλ.
Ἁλιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁλιεύς.
Ἁλιηχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλίδουπος.
Ἁλίθιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠλίθιος.
Ἁλιθοβόλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λιθοβοληθείς.
Ἁλιθοκόλλητος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ συνηρμοσμένος διὰ λίθων. » Οἶκος —, « Ὀρειθ.
Ἅλιθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς λίθων.
Ἁλιθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ ἢ ἀπὸ τῆς θαλ. τρεφόμενος (ἰχθὺς, ἁλιεὺς, ναυτικὸς κτλ.).
Ἁλικάκα(κκα)ος, ον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Στρύχνου), τὸ ἀλικάκι-ον. ‘ιχε τὸ -ά-.
Ἁλικία (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἡλικία.
Ἁλικὶς, ίδος (ἡ). ἁλμυρὸς, ἁλικός.
Ἁλίκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλυζόμενος (βρεχόμενος) ὑπὸ τῆς θαλ. » Πέτρα (» Ἰώνη —, « Ἐπιγρ.
Ἁλίκμητος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, κάμνω]. ὁ προξενούμενος ὑπὸ τῆς θαλ., ἔχων αἰτίαν τὴν θάλ.
Ἁλικνηλὶς, ίδος (ἡ), Π. τῆς ὁποίας αἱ κνῆμαι κίνε εἰς τὴν θάλ.
Ἁλίκος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠλίκος.
Ἁλικὰς, ἡ, όν, ἀντὶ Ἁλυκὸς, ἁλμυρὸς ἢ Ἅλιος, θαλάσσιος.
Ἁλικότης (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλυκότης.
Ἁλίκρας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ). κεκραμμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θάλ. ἢ ἅλμην.
Ἁλικράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ θαλασσοκράτωρ.
Ἁλικρείων, οντος (ὁ), Π. κρείων (βασιλεὺς ἐξουσιαστὴς) τῆς θαλάσ., θαλασσοκράτωρ.
Ἁλικρηπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα τὴν κρηπίδα (τὸ θεμέλιό ἢ τοὺς πρόποδάς) της εἰς τὴν θάλ., παραθαλασσία.
Ἁλικρόκαλος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος κροκάλας (χαλίκια) τῆς θαλ.
Ἁλίκροτος (ὁ, ἡ). περὶξ τοῦ ὁποίου κροτεῖ (ἠχεῖ) ἡ θάλασσα.
Ἁλίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπιῶν (ἢ κτυπούμενος ἀπὸ) τὴν θάλ., θαλασσινὸς, ναύτης, ἢ παραθαλάσσιος.
Ἁλικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Ἁλίκλυστος.
Ἁλικώδης, εος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλυκώδης.
Ἁλιμέδων, οντος (ὁ), Π. [ἅλς, μέδων]. βασιλεὺς τῆς θαλάσσης.
Ἁλιμενία (ἡ). ἔλλειψις λιμένων, [ἐκ τοῦ
Ἅλιμενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λιμένα.
Ἁλιμενότης (ἡ), = Ἁλιμενία.
Ἁλιμήδης, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ φροντίζων (μεριμνῶν) περὶ τῶν θαλασσίων πραγμάτων, ἐμπειρευόμενος διὰ θαλάσσης.
Ἁλίμικτος (ὁ, ἡ), = Ἁλίκρας.
Ἅλιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεινῶν (μὴ αἰσθανόμενος πεῖναν). ‖. (οὐσ.) Ἅλιμον (τό), εἶδ. παραθαλασσίου φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς λοπουνιᾶς ἢ τοῦ σπανακιοῦ), (κοιν.) ἁλμυρήθρα.
Ἁλιμυρήεις, εσσα, εν καὶ
Ἁλιμυρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, μόρμαι], (ποταμὸς) τρέχων (χυνόμενος) εἰς τὴν θάλ., (βράχος, αἰγιαλὸς κτλ.) βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλ., παραθαλάσσιος. (ἀφρὸς) ἁλμυρὸς, θαλάσσιος.
Ἁλινδάω-ῶ [ἁλῆναι, ἀόρ. Β΄ τοῦ Εἴλλω ἢ Ἴλλω], Μ. ήσω, = Κυλίω, (κυρ.) ἀφίνω τὸ ἅλλαγον νὰ κυλισθῇ εἰς τὸ χῶμα ἢ εἰς τὸ νερὸν, (παρ. Ἐξαλίζω).
Ἁλινδήθρα (ἡ), = Κυλινδήθρα, κυλίστρα, ὁ τύπος ὅπου κυλίονται (οἱ μὲν ἀθλητὰὶ εἰς τὴν ἄμμον, οἱ δὲ ἵπποι κτλ. εἰς τὸ χῶμα ἢ τὰ ὕδωρ). ‖. (μτφρ.) » Ἐπῶν —, « Ἀρχιλ., σωρὸς λίξεων.
Ἁλίνδησις, εως (ἡ), τὸ κύλισμα (κυρ. τοῦ ἁλόγου) εἰς τὸ χῶμα, [ἐκ τοῦ
Ἁλίνδω, Π. ἀντὶ Ἀλινδέω.
Ἁλινήκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἁλινήκτης, ὁ (ὁ), = τῷ
Ἁλινηχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολυμβῶν (νᾳ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γόμενος) εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς τὴν ἅλμην. »Ἐλαία —,« Ἐπιγρ., ἡ ἅλλ. Κολυμβάς.

Ἅλινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ μεταχειριζόμενος, ἢ μὴ πιασθείς μέ) λίνα (ὄϊκτυα).

Ἅλινος, η, ον, = Ἁλάτινος.

Ἅλιξ, ικος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἅλιξ.

Ἁλίξαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, ξαίνω]. ὁ καταξαγωθείς (τριφθείς) ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

Ἁλίοικος (ὁ, ἡ), Θ. ὁ κατοικῶν τὴν θάλ., θαλασσινὸς ἢ παραθαλάσσιος.

Ἁλιόκαυστος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠλιόκαυστος.

Ἅλιος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἅλιος [ἅλς], α, ον, Π. θαλάσσιος. 2) μάταιος, ἀνωφελής. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἅλιον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἅλιως, εἰς μάτην, ἀνωφελῶς.

Ἁλιοτρεφὴς (ἀντὶ Ἁλιτρεφής), ἐος (ὁ, ἡ), Π. Ἁλιθρέμμων.

Ἁλιόω-ῶ [ἅλιος], Μ. ὥσω, Π. ματαιόνω, μηδενίζω, ἀφανίζω.

Ἁλίπαινον (τὸ) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ)

Ἁλίπαντον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρῶτον ἔμπλαστρον πληγῆς (διότι κατασκευάζεται χωρὶς λίπος.

Ἁλιπαρής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. μὴ ἀλειμμένος μὲ λίπος (ἅλδι, πομμάδαν), (ἐπμ.) αὐχμῶν, ἀσυγύριστος.

Ἁλίπαστος (ὁ, ἡ). πασσισμένος (κυκκισμένος) μὲ ἅλας.

Ἁλίπεδον (τὸ), πεδιὰς (κυρ. ἀμμώδης) ἐκτεινομένη εἰς τὸ παράλιον (ἐπμ.) σκεπασμένη ἄλλοτε ἀπὸ τὴν θάλ., (Ἰταλ.) ἀπιάντζα.

Ἁλιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λίπος (πάχος), ἄπαχος.

Ἁλιπὴς [ἁ, λείπω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνελλιπής.

Ἁλίπιστος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλόπιστος.

Ἁλίπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὴν θάλ., ἢ εἰς τὰ παράλια, ἢ 2) ὁ ὑπὸ τῶν θαλασσινῶν (ναυτῶν) περιπλεόμενος.

Ἁλίπλακτος (ὁ, ἁ), Δ. Ἁλίπληκτος.

Ἁλίπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ) Π. ὁ πλανώμενος (περιφερόμενος) εἰς τὴν θάλ.

Ἁλιπλανία (ἡ), Π. ἡ εἰς τὴν θάλ. περιπλάνησις, [ἐκ τοῦ

Ἁλίπλανος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλιπλανής.

Ἁλιπλεύμων, ονος (ὁ), εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) βυζὶ τῆς θάλασσας.

Ἁλίπληκτος καὶ

Ἁλιπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ἀπὸ τὴν θάλ., θαλασσοβαρμένος.

Ἁλίπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων τὴν θάλ., ναύτης, θαλασσινὸς, ἢ ὑπὸ τῆς θαλ. ἐπιπλεόμενος, ὑποβρύχιος.

Ἁλίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δαμὴν (ἀποφοράν) θαλάσσης, μυρίζων θάλ.

Ἁλίπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περνῶν (ταξειδεύων) θάλασσαν.

Ἁλιπόρφυρος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ θαλασσινὴν (καθαυτὸ) πορφύραν.

Ἅλιππα, ατος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ἅλειφαρ.

Ἁλιπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρομάξας (πτοηθείς) τὸν ἦχον τῆς θαλ.

Ἁλιῤῥαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. βράγος) ὅπου συντρίβονται (ῥήγνυνται) τὰ κύματα τῆς θαλ.

Ἁλιῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. [ἅλς, ῥαίω]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) ἐν τῇ θαλ. »Δράκων—,« Νίκ.

Ἁλιῤῥάντος (ὁ, ἡ), Π, ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. βαντιζόμενος (βρεχόμενος), παράλιος.

Ἁλιῤῥήκτος (ὁ, ἡ), Π.=Ἁλιῤῥαγής.

Ἁλιῤῥόθιος, α, ον,=Ἁλιῤῥόθιος. ‖. (οὐσ.) Ἁλιῤῥοθία (ἡ) καὶ Ἁλιῤῥόθιον (τὸ), Π. ἡ βοὴ (ὁ ῥόθος) ἢ ἡ ὁρμὴ τῶν κυμάτων τῆς θαλ.

Ἁλιῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοῦζων (ῥοχθῶν) ὡς ἡ θάλ. 2) ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλ. βρεχόμενος, Ἁλίκλυσος. 3) ὁ ἔχων τὸν ῥοῦν πρὸς (χυνόμενος μετ' ἦχου εἰς) τὴν θάλ. »Ποταμὸς —,« Σοφ., (παρβλ. Ἁλιμυρής).

Ἁλιῤῥοίζος (ὁ, ἡ), Π.=Ἁλίδουπος.

Ἁλιῤῥοος-ους καὶ

Ἁλιῤῥύτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. περιῤῥεόμενος, ἢ ὁ εἰς αὐτὴν ῥέων (χυνόμενος).

Ἅλις [ἀλής], ἐπίῤῥ. Ἀθρόως, σωρηδόν, ἀφθόνως. »Μέλισσαι ἅλις πεποτήσαται,« Ἰλ. Β. »Περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν,« Ἰλ. Γ. »Ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι,« Ἰλ. Ξ. »Ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,« Κύπρος κέκρυτο ἅλις,« αὐτ. 2) ἱκανῶς, ἀρκετά. »Ἦ οὐχ ἅλις ὅτι; « Ἰλ. Ε. »Ἅλις λόγων,« Ἀκ. »Εἰς ἅλις εἰπεῖν,« Θκρ. »Ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν,« Εὐρ. »Ἐπεὶ πρεσβεύοντες μὲν ἅλις εἶχον ἀμφότεροι.« Πλθ.

Ἁλὶς, ἰδος (ἡ). ἁλμύρα, ἅλμη.

Ἁλισγέω-ῶ [ἅλισγος], Μ. ήσω, (Γρφ.). μολύνω, μιαίνω.

Ἁλίσγημα (τὸ), (Γρφ.). μίασμα, μολυσμός.

Ἅλισις [ἁλίζω], εως (ἡ). ἁλάτισμα.

Ἁλίσκομαι, Μ. ἁλώσομαι (ἀόρ. [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἅλωμι] Ἥλων καὶ Ἀττ. Ἐάλων, ωσι, ω, πρκ. Ἑάλωκα καὶ Ἀττ. Ἐάλωκα, ἀπαρ. Ἁλῶναι, μτχ. Ἁλούς, ὑποτ. Ἁλῶ καὶ Π. Ἁλῶ, εὐκτ. Ἁλοίην καὶ Π. Ἁλῴην). Παίνομαι, συλλαμβάνομαι· παίρνομαι, κυριεύομαι, (τρπ.) εἶμαι ἔκδοτος εἰς (κυριεύομαι ἀπὸ) κἀνὲν πάθος. »Οἱ ὑπὸ τῶν ληστῶν ἁλισκόμενοι,« Ξεν. »Τίς ἂν πόλις οὐχ ἁλοίης;« αὐτ. »Ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας γράμματα,« αὐτ. »Οἱ διὰ πόλεμον ἡλωκότες,« Ἀθ. »Ἁλῶναι τριταίῳ (μανίᾳ, ἔρωτι κ.τ.λ.), »Οὕτως ἐαλώκειν τοῦ πάθους« Συν. »Ἔρωτι τῆς κόρης ἁλούς,« (καὶ χ. τοῦ Ἔρωτι) »Τῆς παιδίσκης ἁλούς,« Ἀκ. Φλστρ.

2) ἀποδεικνύομαι ἔνοχος καὶ καταδικάζομαι (ἐν γέν.) χάνω τὴν κρίσιν μου, νικῶμαι. »Ἁλοὺς κλοπῆς (μοιχείας ἢ μοιχὸς, ἀσεβείας ἢ ἀσεβὴς κτλ.), »Ἁλῶναι μιᾷ ψήφῳ,« Δημ. »—πάσαις ταῖς ψήφοις,« Πλ. »Ἁλῶναι θανάτου,« αὐτ., νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον. »Ἀπορίᾳ λόγων ἑαλωκέναι,« Πλούτ. (καταχρ.) »Ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος,« Σοφ., (παρβλ. Αἱρέω).

Ἅλισμα (τὸ), [ἁλίζω], εἶδ. φυτοῦ, πενταένευρον τοῦ νεροῦ.

Ἁλισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἠχῶν (βοῦζων) ὡς ἡ θάλασσα, Ἐρισμάραγος.

Ἁλίσμηκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀπὸ τῆς θαλ. σμηχόμενος (πλυνόμενος, σκεπαζόμενος. ὄερνόμενος).

Ἁλίσπαρτος (ὁ, ἡ), Κωμ., σπαρμένος (ἢ κουκκισμένος) μὲ ἅλας, (ὄηλ.) θαρμένος ὑγρατά, ζυμπανισμένος ἢ (ἐπὶ τοπ.) ἠρημωμένος.

Ἁλιστέφανος, ου καὶ

Ἁλιστεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (ζωσμένος, περικυκλωμένος) ὑπὸ τῆς θαλ.

Ἁλίστονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντηχῶν ἀπὸ τὴν βοὴν (τὸν στόνον) τῆς θαλ.

Ἁλιστὸς, ἡ, όν. Ἁλισμένος, ἁλατισμένος.

Ἅλιστος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλίσκομαι]. ἀπαρακάλεστος, ἴδε Ἁλιτάνευτος.

Ἁλίστρα (ἡ), [ἅλιζω], = Ἁλινοβήθρα.

Ἁλίστρεπτος, ου καὶ

Ἁλιστρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. στρηφογυριζόμενος (βερτόμενος) ὑπὸ τῆς θαλ. »Ναῦς (»Νῆσος)—,« Μουσ., Ἐπιγρ., (συγχ. τοῦ Ἁλιτρεφὴς καὶ Ἁλιστεφής.

Ἁλιταίνω [ἅλη], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἥλιτον (μσ. Ἠλιτόμην καὶ Π. Ἁλιτόμην). πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· σφάλλω, ἁμαρτάνω· παραβαίνω (ἀθετῶ) τὰς θείας ἐντολάς· »Διὸς δ' ἁλίτηται ἐφετμὰς,« Ἰλ. Ω. »Θεοὺς (»Θεοῖς) ἁλιτέσθαι,« Ὀδ. Δ., Ἰλ. Τ. »Μετ' ἀθανάτους ἁλιτεῖν,« Ἡσ. »Οἷ κεν ἁλιταίνηται ὀρφανὰ τέκνα,« αὐτ. »Ὅρκον ἥλιτες,« Ἄπλλν.

Ἁλιτάνευτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤῥ.-εὔτως, Ὁ μὴ λιτανευόμενος (παρακαλούμενος, ἐξιλεούμενος), ἀδυσώπητος.

Ἁλιτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἴσως μὲ τὴν θάλασσαν· ῥηχὺς, χαμηλὸς, ἰσόπεδος.

Ἁλιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνορεύων μὲ (περιοριζόμενος ἀπὸ) θάλασσαν.

Ἁλιτέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλιταίνω.

Ἁλιτεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλητεύω.

Ἁλίτημα (τὸ), Π. [ἁλιταίνω], πλάνη, ἁμάρτημα, ἔγκλημα.

Ἁλιτήμενος, η, ον, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ Ἀνεργ. ἐνεστ.) τῆς μτχ. τοῦ Ἁλιταίνω (συγχ. τῷ

Ἁλιτήμερος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, ἡμέρα], ὁ ἀπατηθεὶς περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, μὴ ποιήσας τι εἰς τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν. »Βρέφος ἁλιτήμερον,« Ἡσ., τὸ γεννηθὲν πρὶν τοῦ καιροῦ, (κοιν.) ἄσωστον, (παρβλ. Ἠλιτόμηνος).

Ἁλιτημοσύνη (ἡ), Π.=Ἁλίτημα, [ἐκ τοῦ

Ἁλιτήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω], πλανεμένος, ἁμαρτωλὸς, ἄθικος, παράνομος, κακοῦργος, ἀθεόφοβος. »Δίκη—,« Ἄπλλν. »Οὔ τε περὶ ξείνους ἁλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον,« Καλλ., ἀντὶ Ἁλιτήματα.

Ἁλιτήριος (ὁ, ἡ), [ἁλιταίνω]. ἀσεβὴς, κακοποιὸς, ἔνοχος ἐγκλήματος, ἐναγὴς (ἐπμ.) σύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν θείαν ὀργήν (καὶ διὰ τοῦτο) Ἀποτρόπαιος. »Ὁ τῆς Ἑλλάδος—,« Αἰσχ. »Δαίμων—,« Ἀλάστωρ. (κατὰ τὴν ἐτυμολογ. τοῦ Πλ. καὶ ἄλλων, πρέπει νὰ γράφεται Ἀλητήριος).

Ἁλιτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἁλιτήριον, ἢ πράττων ἔργα ἁλιτήρια, φρονῶν ἁλιτηριοποιός. »Δύναμις (»Οἶστρος, »Τύχη, »Δαίμων)—,«

Ἁλιτηρὸς, ἁ ἡ ὁς, ὀν, Π.=Ἁλιτήριος.

Ἁλιτόμηνος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἠλιτόμηνος.

Ἁλιτόξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁμαρτάνων (ἁλιταίνων) περὶ τοὺς ξένους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλιτοφροσύνη (ἡ), Π. ἁλιτήριον (ἀσεβὲς) φρόνημα.
Ἀλιτόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἁλιτόφρων.
Ἁλιτραίνω, Π. = Ἁλιταίνω.
Ἁλιτρεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλ. θρέμμων.
Ἁλιτρία (ἡ), Π. Ἁλιτροσύνη.
Ἁλιτρίας, ου (ὁ), Π. = Ἁλιτρός.
Ἁλιτρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ὡς ἁλιτήριος.
Ἁλιτροδίκης, ου (ὁ), Π. ἄδικος κριτής.
Ἁλιτρόνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα (παρδίαν) ἁλιτηρίου.
Ἁλιτρόπος, Αἰολ. ἀντὶ Ἁλιτρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, ποῦς]. πεπλανημένος, ἀκατάστατος. (κατ' ἄλλ.
Ἁλίτροπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλιστροφος.
Ἁλιτρός (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἁλιτηρός), ά, όν, Π [ἁλιταίνω]. ἀσεβὴς, ἁμαρτωλὸς κτλ. (ἴδε Ἁλιτήμων καὶ Ἁλιτήριος).
Ἁλιτροσύνη (ἡ), Π. ἀσέβεια, ἀθεοφοβία, κακία, ἀδικία.
Ἁλίτροφος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλιθρέμμων.
Ἁλίτρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλ. ἢ ὑπὸ τῆς θαλ. τρυχόμενος (κακοπαθῶν, ταλαιπωρούμενος).
Ἁλίτυπος (πος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. τυπτόμενος (δερνόμενος) ἢ παραδέρνων εἰς τὴν θάλ., ναύτης.
Ἁλίτυρος (ὁ). τυρὶ ἁλατισμένον.
Ἁλιφερέω-ῶ. Μ. ώσω, Π. φέρω εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφανίζω, (παρδλ. Ἁλιβδύω).
Ἁλιφθορία (ἡ), Π. ἡ ἐν θαλ. φθορὰ (συμφορὰ, ζημία), ναυάγιον.
Ἁλιφθόρος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ φθείρων ἐν τῇ θαλ., πειρατής. 2) (προπαροξ.) ὁ ἐν θαλ. φθαρεὶς (χαθεὶς, ἀφανισθεὶς), ναυαγήσας ἢ πνιγείς.
Ἁλίφλοιος (ὁ, ἡ), εἶδ. δρυὸς (ἴσ. διὰ τὸν ἁλμυρὸν τοῦ φλοιοῦ αὐτῆς χυμόν).
Ἁλιφροσύνη (ἡ), Π. ματαιοφροσύνη, παραφροσύνη, μωρία, [ἐκ τοῦ
Ἁλίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ματαιόφρων, παράφρων, ἀνόητος. (παρδλ. Καλίφρων).
Ἁλίχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χλαῖναν (ἐπανωφόρι) πορφυρ. (παρδλ. Ἁλιπόρφυρος).
Ἁλίως, ἐπίρ. Π. ματαίως, εἰς μάτην.
Ἁλκά, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀλκή.
Ἁλκάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀλκήεις.
Ἁλκάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλέξω.
Ἁλκαῖος, α, ον, Π. = Ἀλκιμος. || (οὐσ.) Ἁλκαία, ἡ ὀρὰ τοῦ λέοντος, (συγχ. τῷ Ὀλκαία).
Ἄλκαρ (τὸ), ἔκλ. Π. [ἀλκή]. βοήθημα, προφύλαξις.
Ἁλκᾶς, ᾶντος (ὁ), Δ. (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ἀλκάεις.
Ἁλκέα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Ἀλθαία καὶ Ἄλισμα.
Ἁλκέω-ῶ), Μ. ήσω, Γρμτ. (ὅθεν κατ' ἀναδιπλ. τὸ Ἀλάλκω), Ζ. Ἀλέξω.
Ἀλκή (ἡ), βοήθεια, θεραπεία, διόρθωσις. «Κακοῦ δ' οὐκ ἔασεται ἀλκή,» Ἡσ. «Ἀλκὴν τινος ποιεῖσθαι,» Σοφ. 2) τόλμη, ἀνδρία, δύναμις σωματικὴ, ἰσχύς. «Μεγάλην ἐπειμένον ἀλκήν,» Ὁδ. Ι. «Θηρία εἰς ἀλκὴν ἄλκιμα,» Ἱπ. «Τὴν κατὰ θάλατταν ἀλκὴν βασιλέως,» Πλ. «Ἀλκῆς μυρίας ςρατηλατῶν,» Εὐρ. 3) ἀντίστασις ἢ ὁρμὴ πρὸς ὑπεράσπισιν, πόλεμος. «Πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι,» Θκ. «Νῆες πρὸς ἀλκὴν,» Πλ. «Ἀλκὴ καὶ μέγα νείκος ἐγείρεται,» Ὁππ.
Ἀλκή ἡ Ἀλκη (ἡ), [Γερμ. Elch], εἶδ. ἐλάφου τῶν βορ. μερῶν.
Ἀλκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄλκιμος.
Ἀλκῆς, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἀλκήας.
Ἀλκησθενὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀνδρεῖος, πολεμιστὴς, ὑπερασπιστὴς, πρόμαχος, (συγχ. τῷ Ἀλφηστής).
Ἀλκί (ἐκ τοῦ ἀγρ. Ἄλξ), Π. ἀντὶ Ἀλκῇ, δοτ. τοῦ Ἀλκή.
Ἀλκίβιος (ἡ), [ἄλεξω, βίος]. εἶδ. φυτοῦ (ὑπὸ τὸ γένος τῆς πυράντζας ἢ τοῦ φειδογόρτου).
Ἀλκίμαχος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀνδρείως (ἀλκὶ) μαχόμενος.
Ἀλκιμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τινα ἀνδρεῖον (ἄλκιμον).
Ἄλκιμος [ἀλκή], η ἢ ος, ον. Ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, ῥωμαλέος· δυνατὸς· γιερὸς. «Ἄλκιμον ἔγγος,» Ἰλ. Χ. «Ἄλδαν Ἄλκιμον,» Ἡσ. Ἔργ., τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον.
Ἀλκίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. γενναιόφρων, μεγαλόψυχος, εὔτολμος.
Ἀλκτὴρ (ἡ), Π.=Ἀλεξητήρ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλεκτήρ.
Ἀλκτήριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλεξητήριος.
Ἀλκυόνε(νι)ος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλκυόνα. || (οὐσ.) Ἀλκυόνε(νι)ον (τὸ), Α'. εἶδ. θαλασσίου φύκους μὲ τὰ ὁπαὶ ἀλκ. κατασκευάζουν τὴν φωλεάν των· Β', εἶδ. ζωοφύτου, ὅμοιον μὲ φωλεὰν ἀλκ. (ἕν εἶδος τούτων ὠνομάζετο Ἁλοσάγχνη).
Ἀλκυονὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλκυών. || Ἀλκυονίδια (αἱ ἄλλ. [ᾷ ἴσ. ἐσφαλμ.] Ἀλκυονίτιδες) ἡμέραι, αἱ πρὸ ᾗ μετὰ τὰς χειμερ. τροπὰς ΙΔ καλοκαιριναὶ ἡμέραι, καθ' ἃς αἱ ἀλκ. κτίζουν τὰς φωλιάς των.
Ἀλκυονοπτις, ίδος (ἡ), ἴδε Ἀλκυονίς.
Ἀλ(λ)κυών, όνος (ἡ), [ἄλς κύω]. εἶδ. μικροῦ ποικιλογράου θαλασσίου πτηνοῦ, θαλασσοπούλι ἢ ψαροπούλι, (παρδλ. Κηρύλος.)
Ἀλλά [ἄλλος], συνδ. Ἐναντιωματ. (καὶ πάντοτε ἐπακολουθητικὴς ἐννοίας), Α'. κατ' ἄρσ. καὶ θέσ., (συνήθως μὲν προηγουμένης τῆς ἄρσ.) «Οὐ παίζων, ἀλλὰ σπουδάζων.» (ἐνίοτε δὲ συνεπιφερομένης κατ' ἀντίστροφον σχῆμα) «Τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων,» Ἰσκρ. (Β'. κατ' ἀντίθεσιν), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο. «Ἀλλά γε καὶ μετέπιαθεν ἔχει κότον,» Ἰλ. Α. «Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐῤῥύσατο,» Ὁδ. Α. «Ἀλλὰ τὸ γε πῦρ τοῦ καπνοῦ κρεῖσσον,» Ξεν. (Γ'. κατ' ἔνδειαν), πλήν, ὅμως. «Κακὸς μὲν ἦν, ἀλλὰ πεῖθώκης,» Ἰλ. Κ. (ᾗ χωρὶς τοῦ Μέν) «Ἔστι ταῦτα· ἀλλὰ τί δῆ οὕτω πρῷ ἀρίζει;» Πλάτ. «Ὅπως ἡδύναντο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη,» Δημ. (καὶ ἀντιστρόφως, ἐν ἀρχῇ λόγου) «Ἀλλὰ σὺ πῶς ἔχεις; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι καλῶς εἶσθα,» Ξεν. (καὶ ἐλλ.) «Ἀλλ' ἔμοι γε δοκεῖ κτλ.,» Ξεν. (εἰς τὴν ἀρχ. τοῦ Συμπ.). (Δ'. κατ' ἀνθυποφορὰν, ἀντὶ τοῦ Καὶ ἢ τοῦ Καὶ μὴν) «Τί βουλόμενοι μετεπέμπεσθε αὐτούς; ἐπὶ τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπῆρχεν ὅπασιν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε,» Δημ. (καὶ χωρὶς ἐρωτήσ.) «Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε τὸ γράμματα ἐστηκεν· ἀλλ' οὔσης ἱερᾶς ἀπάσης τῆς ἀκροπόλεως, πᾶσά τὴν Ἀθηνᾶν ἐστηκε,» Δημ. (Ε'. κατ' ἐξαίρεσιν ἀντὶ τοῦ Πλήν). «Κτὸς εἰμή» «Οὔτ' μοι ἄλλος αἴτιος, ἀλλὰ τοκῆε θεός,» Ὁδ. Θ. «Οὐδὲν ὄνπαι, ἀλλὰ κωφοὺς ἢ παρῃνημένους,» Ἀρχ. (ᾗ μετὰ τοῦ Π, ὅτε ᾗ συγχ. τῷ Ἄλλα [ᾗ κατ' ἀποκ. Ἄλλ'] ἢ). «Οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον,» Πλάτ. «Δέξαν καλὴν οὐχ οἵόν τε, ἀλλ' ἢ τὰς δι' ἐναγκύντος κτήσασθαι,» Ἰσκρ. «Τοῦτ' τί ἦν ἄλλ' ἢ διὸς λαβύρινθος,» Ἀρχ. (ΣΤ'. κατ' ἐλάττωσιν, μετὰ τοῦ Τε καὶ τῶν ὁμοίων), πᾶν, τοὐλάχιστον. «Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἠμυδρῶς γε,» Γαλ. «Εἰ μὴ καὶ τὸ δίκαιον, ἀλλ' οὖν μέρη γε,» Πλάτ. «Εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις,» Ἰσκρ. 2) Μεταβατ. ἐννοίας, (Δ'. κατ' αἰτιολογίαν), ἐν τοσούτῳ, ἔτι δὴ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Γάρ). «Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ὁπόσους ἔμμεναι αἰὲν ἀνθρώπους,» Ὁδ Υ. «Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔγγον ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο,» Πρ. «Ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν,» Πλάτ. (Β'. ἐν εἴδει παρασιωπήσεως), πλήν, ὅμως. «Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὖθις,» Ἰλ. Δ. «Ἀλλ' οὐ γὰρ προέχει τοιούτων μεμνῆσθαι,» Πρ. «Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις,» Δημ. (Γ'. κατ' ἀνθυποφορὰν), πλήν, ἐν τοσούτῳ. «Ἀλλὰ γὰρ φήσει τις,» Πλάτ. «Ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἐκινδύνευον,» Δημ. (Δ'. κατὰ συλλογισμόν). «Ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί,» Δκ. 3) Παρακελευσ. (Δ'. ἐν εἴδει συμπερασμ.), λοιπὸν ἀφ' οὗ εἶν' ζητσι. «Ἀλλ' ἴεμεν δή τινα μάντιν ἐριόμενοι,» Ἰλ. Α. «Ὦ φίλοι . . οὐ γάρ τι ἴδμεν . , ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,» Ὁδ. Κ. «Εὖγε, ὦ Ἥφαιςε, ἀλλὰ θὲλέ μου τὴν κεφαλὴν,» Λκ. (ὅθε καὶ Ἄγε. (Β'. ἐν εἴδει ἀμφιβολίας), ἴλα ὅμως. «Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα,» Ἰλ. Χ. (Γ'. κατ' ἐλάττωσιν), κἂν, τοὐλάχιστον. «Ὦ θεοί, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν,» Σοφ. «Σὺ δ' ἀλλό μοι ἕνα ἀταλαγμὸν ἐνσχάλυξον,» Ἀρχ. (Δ'. κατ' ἐπίτασ. ἢ συλλογισμ.). «Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε,» Τυρτ., πολεμᾶτε δὴ, ἢ πολεμᾶτε λοιπὸν. 4) Ἐρωτηματ. (ἐν ἀμφιβολίᾳ ᾗ προσδιορισμένης ἢ ὑποτιθεμένης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρνητικῆς ἀποκρίσεως), μήπως; ἢ μήπως τάχας; «Ἀλλ' ἢ μέμηνας,» Σοφ. «Ἀλλ' ἢ ἐδύνη σε εἶληφε;» Ξεν. «Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς ἦσθα, ἔφη, γενέσθαι βουλόμενος; Οὔκουν ἔγωγε. Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης; ἀ αὐτ. (ἴδε ἡμπρεῖ νὰ ὑπαγῇ καὶ ὁ εἰς τὸν 1) (Β'. παράγραφον δεύτερος Ἀλλά), ἴδε καὶ τοὺς παραγρ. 3) (Ε'. ᾗ 5) Βεβαιωτ. (ἐν ἀρχῇ μάλιστα λόγου), ἔστω, μάλιστα, βέβαια. «Λόγῳ παιδεύομεν τοὺς ἄνδρας· ἀλλὰ γρή,» ἔφη, «Πλάτ. «Ἀλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν,» ἀ αὐτ. «Ἀλλ' ἤ, τοιοῦτόν τι ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες,» Λκ. 6) Ἐμφατ. (κυρ. ἐν ἀρχῇ λόγου). «Ἀλλ' ἐγὼ ἐνενόησας ποτὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ., « Ξεν. (Λκδμν. Πολιτ.) « Ἀλλάσε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς ἐπιτρίψειε, « Λκ.

Ἀλλαγή (ἡ), [ἀλλάσσω] ἀλλοίωσις μεταβολή. ἄλλαγμα. ἀλλαξιά. » Ἀλλαγὴ βίου, » Σοφ. 2) (κυρ. ἐπὶ ἐμπορ.) δοσοληψία, συμβόλαιον. »Νόμισμα δὲ τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα ξύμβολον ἡμῖν γενήσεται,« Πλάτ. 3) (μτγν.) ὁ τύπος (σταθμός) ὅπου ἀλλάξουν τὰ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου, (Ἰταλ.) πόστα, (Τουρκ.) μενζίλ. « Ἐὰν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ (παριππεύσῃ), « Πανδ. 4) = Διαλλαγή(ς).

Ἄλλαγμα (τό). = Ἀλλαγή.

Ἀλλαγμός (ὁ), = Ἄλλαξις.

Ἀλλάκτης, ου (ὁ). ὁ κάμνων ἀλλαξίαν, ἔμπορος.

Ἀλλακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα, ὁ συνισάμενος εἰς δοσοληψίαν, ἐμπορικός.

Ἀλλακτός, ή, όν. Ὁ ἀλλαχθεὶς ἢ ἐπιδεχόμενος ἀλλαγήν. ||. (οὐσ.) Ἀλλακτὸν (τό), = Ἀνάφορον, καὶ 2) (Βυζ.) ἡ παρότης 70 ξυλίων (μαζ.γώσεων). « Ὁ ἔχων γυναῖκα καὶ πορνεύων διὰ δώδεκα ἀλλακτῶν σωφρονιζέσθω, « Βασιλικ.

Ἀλλαλοφόνος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀλληλοφόνος.

Ἀλλάντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄλλας, -αντος.

Ἀλλαντοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἀλλᾶντα (λουκάνικον).

Ἀλλαντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλαντοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλαντοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ καὶ

Ἀλλαντοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλάξ, ἐπίῤῥ. (εὐχρηστότ. τό) Ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως, κατ' ἐναλλαγήν.

Ἀλλαξείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ἀλλάξω.

Ἄλλαξις, εως (ἡ), = Ἀλλαγή, ἄλλαγμα.

Ἀλλᾶς ἡ Ἀλλᾶς, ᾶντος (ὁ). λουκάνικον.

Ἀλλάσσω(τιω), Μ. άξω, [ἄλλος]. κάμνω τι ἀλλοιώτικον, ἀλλάζω, μεταβάλλω.

2) κάμνω ἄλλοξιὰν ἢ συμφωνίαν, παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. » Εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήϊα κακὰ εἰς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι, « Ἡρ.

Ἀλλαχῆ, ἐπίῤῥ. = Ἀλλαχόθι. 2) ἀλλέως, ἀλλοιώτικα, μὲ ἄλλον τρόπον.

Ἀλλαχόθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπ' ἄλλο μέρος, ἀπ' ἀλλοῦ.

Ἀλλαχόθι, ἐπίῤῥ. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ στάσ.).

Ἀλλαχόσε, ἐπίῤῥ. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ κινήσ.).

Ἀλλαχοῦ, ἐπίῤῥ. = Ἀλλαχόθι.

Ἀλλάων, Π. ἀντὶ Ἄλλων, θηλ. γεν. πλθ. τοῦ Ἄλλος.

Ἄλλεγον, Π. ἀντὶ Ἀνέλεγον, παρτ. τῆς ὀρς. καὶ

Ἀλλέξας, Π. ἀντὶ Ἀναλέξας, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναλέγω.

Ἀλλεπαλληλία (ἡ). ἀδιάκοπος συνέχεια ἢ ἐπισώρευσις, [ἐκ τοῦ

Ἀλλεπάλληλος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤῥ. -λλόως. "Ενας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, (κοιν.) ἐπαγγεπαναωτός· συνεχής, ἀδιάκοπος.

Ἄλλη (ἐνν. Ὁδῷ), ἐπίῤῥ. (τοπ.) Ἀλλοῦ. »Ἔρχεται ἄλλη,« Ἰλ. Α. » Ἄλλῃ ᾗ ἄλλῃ, « Ἡρ., τῇδε κακεῖσε· ποῦ καὶ ποῦ· πότε ᾗ πότε. »Ἄλλοι ἄλλῃ,« Ξεν., ἄλλοι ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἐκεῖ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, (ἴδε καὶ Ἄλλην). 2) (τρπ.) ἀλλέως, (ἐνν. Βουλῇ ἢ Μεθόδῳ), κατ' ἄλλον τρόπον. » Ἄλλῃ βούλεται, « Ἰλ. Ο. » Οὐκ ἄλλῃ ἔμοι γε δοκεῖ ἔχειν ἡ ταύτῃ,« Πλάτ. » Σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολαμβάνω, « αὐτ.

Ἀλληγορέω-ῶ [ἄλλος, ἀγορεύω], Μ ήσω. Ὁμιλῶ ἢ ἐξηγῶ τι ἀλληγορικῶς· ἄλλα λέγω καὶ ἄλλα ὑπαινίττομαι. ||. (πθ.) ἐξηγοῦμαι (ἐκλαμβάνομαι) ἀλληγορικῶς, ἔχω ἀλληγορικὴν ἔννοιαν.

Ἀλληγόρημα (τό). ἀλληγορικὴ ἐξήγησις ἢ ἔννοια.

Ἀλληγορητής, οῦ (ὁ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (ἢ ἐξηγῶν τὰς) ἀλληγορίας· ὁ ἑρμηνεύων ἀλληγορικῶς (κυρ. μύθους).

Ἀλληγορία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἢ εἰκόνος ἀλληγορικὴ παράστασις τινος πράγματος (δηλοῦσα ἄλλο παρὰ τὰ ἀκουόμενον ἢ φαινόμενον). 2) ἐξήγησις ἀλληγορικὴ (κυρ. μύθου).

Ἀλληγορικός, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐκφραζόμενος μὲ) ἀλληγορίαν, (παρβλ. Ἀναγωγικός).

Ἀλληγορικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀλληγορίας, μὲ ἀλληγορικὸν τρόπον.

Ἀλλήγορος, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἀλληγορικῶς.

Ἄλληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄληκτος.

Ἀλληλαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ αἴτιος ἐκείνου ὅς τις εἶν' ἀμοιβαίως αἴτιος αὐτοῦ.

Ἀλληλανεμία (ἡ). ἡ ἀλλεπάλληλος μεταβολὴ τῶν αὐτῶν ἀνέμων, ὅταν δύω ἄνεμοι διαδέχωνται ἀλλήλους.

Ἀλληλέγγυος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ὁ ἐγγυώμενος ἀμοιβαίως διὰ τὸν ἐγγυητήν του. ||. (οὐσ.) Ἀλληλέγγυον (τό), ἡ ἀμοιβαία ἐγγύησις.

Ἀλληλεγγύως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀμοιβαίαν ἐγγύησιν.

Ἀλληλένδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνδεδεμένος (ἐμπεριδεμένος) μὲ ἄλλον κ' ἐκεῖνος μὲ τοῦτον καθώς (π. χ.) ἡ ἅλυσος.

Ἀλληλίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. 2) κάμνω εἰς ἄλλον ἀμοιβαίως ὅ,τι κάμνει ἐκεῖνος εἰς ἐμέ.

Ἀλληλοβασία (ἡ). ἀμοιβαία ἐπιβασις (καβαλίκεμα).

Ἀλληλοβόρος (ὁ, ἡ), = Ἀλληλοφάγος.

Ἀλληλογονία (ἡ). ἀμοιβαία γέννησις.

Ἀλληλογραφία (ἡ) τὸ νὰ γράφῃ τις ἀμοιβαίως πρὸς ἐκεῖνον ὅστις τὸν γράφει, ἀνταπόκρισις.

Ἀλληλοδιάδυχος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ὁ διαδεχόμενος τὸν διαδεχθέντα ἄλλον κ' ἐκεῖνος πάλιν ἄλλον ᾗ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀδιάκοπος.

Ἀλληλοδιαδύχως, ἐπίῤῥ. Διαδεχόμενος ἕνας τὸν ἄλλον, ἀδιακόπως.

Ἀλληλοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἀμοιβαίως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω τὸν κτείνοντά με. ||. »Ἀλληλοκτονοῦσι,« φονεύονται μεταξύ των, σκοτώνει ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτονία (ἡ). τὸ νὰ σκοτώνῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτόνος (ὁ, ἡ). αἴτιος (ἢ γινόμενος δι') ἀλληλοκτονίας. » Ζῆλος (» Φθόρος) —, « Δ. Ἀλ.

Ἀλληλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Πολεμοῦμεν μεταξύ μας.

Ἀλληλομαχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πόλεμος ἀμοιβαῖος ἢ ἐμφύλιος.

Ἀλληλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν μὲ τὸν οἰκεῖόν (συγγενῆ, φίλον, συμπολίτην) του.

Ἀλληλοπαθής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀμοιβαίως.

Ἀλληλοπενθής, ές (ὁ, ἡ). (πλθ.) οἱ πενθοῦντες ἀλλήλους.

Ἀλληλόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος εἷς μετὰ τοῦ ἄλλου.

Ἀλληλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Τέμνω) τὸν κόπτοντά με. » Περίπατοι ἀλληλοτομούμενοι, « Λξ., βρόμοι χωρίζοντες σταυροειδῶς ἕνας τὸν ἄλλον, γαυροβρόμια.

Ἀλληλότροπος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). » Φαντασίαι ἀλληλότροποι, « Στβ., αἱ πρὸς ἀλλήλας ἀμοιβαίως τρεπόμεναι (μεταβαλλόμεναι).

Ἀλληλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἀμοιβαίως τὸν τροφέα του.

Ἀλληλοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τύπτω τὸν τύπτοντά με.

Ἀλληλοτυπία (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον κτύπημα.

Ἀλληλουχέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἔχω) Κρατῶ ᾗ κρατοῦμαι ἐνταυτῷ.

Ἀλληλουχία (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον κράτημα (δέσιμον, πιάσιμαν), συνέχεια.

Ἀλληλοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀλληλουχίαν (χοατῶν καὶ κρατούμενος ἐνταυτῷ).

Ἀλληλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ᾗ τρώγομαι ἀμοιβαίως.

Ἀλληλοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ᾗ συνεχῶς) ἀφανίζων τὸν ὅμοιόν του. » Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλείοες, » Ἡρ., τρώγονται μεταξύ των.

Ἀλληλοφθονία (ἡ). τὸ νὰ φθονῇ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω ἀμοιβαίως τὸν φθείροντά με.

Ἀλληλοφθορία (ἡ). τὸ νὰ φθείρῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων καὶ φθορόμενος ἀμοιβαίως.

Ἀλληλόφιλος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). οἱ ἀγαπώμενοι (ἔχοντες φιλίαν, συμπάθειαν) μεταξύ των.

Ἀλληλοφονία (ἡ), = Ἀλληλοκτονία.

Ἀλληλοφόνος καὶ

Ἀλληλοφόντης, ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλληλοκτόνος.

Ἀλληλοφόνως, ἐπίῤῥ. Φονεύοντες ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφυής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -φυῶς (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Οἱ γεννῶντες ἀλλήλους (γεννώμενοι ἐξ ἀλλήλων).

Ἀλλήλων [ἄλλος], γεν. πλθ. (χ. δυομαχ. ἐν. ἀριθ. ᾗ χ. ἄρθρ.), (ἡ δοτ. Ἀλλήλοις, αις, οις· ἡ αἰτ. Ἀλλήλους, ας, Δυϊκ. ἡ γεν. ᾗ δοτ. Ἀλλήλοιϊν, Π, ἀντ. Ἀλλήλοιν), ἀντων. ἀλληλοπαθ. "Ενας (

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ, εἷς, μὲ) τὸν ἄλλον, μεταξύ των, ἀ-φάμεσά (ἀναμεταξύ) τους, (χυδ.) συναπό των. » (Δύο σκόπελοι, κείμενοι) πλησίον ἀλλήλων, » Ὀδ. Μ. » Ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, » Ὀδ. Χ. » Δήμῳ ᾗ φιλοσοφίᾳ εἰ πρὸς ἀλλήλας; » Σων. » Τὰ πρὸς ἄλληλα, » Κυϊντιλ, τὰ ἔχοντα σχέσιν μεταξύ των (σχετικῶς θεωρούμενα τοιαῦτα). » Ὁ δι' ἀλλήλων τρόπος. » Λογικ., σχῆμα συλλογισμοῦ, ἐν ᾧ τὸ ἀποδειχθὲν πρῶτον, λαμβάνεται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δευτέρου.

Ἄλλην, (κυρ.) αἰτ. θηλ. τοῦ Ἄλλος. || ἐπίθ. (ἑνν. Ὁδόν), ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπ' ἀλλοῦ. » Ἄλλην ᾗ ἄλλην, » Πλάτ., ἔνθεν κἀκεῖθεν, πότε ἀπ' ἐδῶ ᾗ πότε ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀλλήναλος (ὁ, ἡ), Γρμτ. παρφδ. τοῦ Ἀλλοπρόσαλλος.

Ἀλληνάλλως, ἐπίρ., Ζ. Τηνάλλως.

Ἄλληξ, ηκος ἡ Ἄλλιξ (ᾗ χυθ. κατὰ τὸν Σθ. Γάλλιξ ἢ Γίλλιξ), ικος (ἡ), [ἀλάσσω]. » εἶδ. χειριδωτοῦ (ἢ κομβωτοῦ) χιτῶνος ἢ πορφυρᾶς χλαμύδος (παρὰ Θεσσαλ.). (Λατ.) Alicula, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη τὸ κοιν.) γελάδι.

Ἄλλιστος. Ἀλλιτάνευτος κτλ. Π. ἀντὶ Ἀλίαστος κτλ.

Ἀλλοβλάστητος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστήσας ἐξ ἄλλου (ξένου) γένους.

Ἀλλογενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπ' ἄλλου γένους (ἀπὸ ἄλλην γενεάν), ἀλλοεθνής, ἀλλοφυλος.

Ἀλλογλωσσία (ἡ). διαφορὰ γλώσσης, ἄλλη γλῶσσα.

Ἀλλόγλωσσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἄλλην (ξένην) γλῶσσαν, (ἐπιμ.) ξένος.

Ἀλλογνοέω-ῶ, Μ. ἠσω. Παραγνωρίζω, ἐκλαμβάνω ἄλλο ἀντ' ἄλλου. 2) = Ἀλλοφρονέω, παραφρονῶ.

Ἀλλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Ἀλλόγνωος, ἡ ὠτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλλόγνωτος.

Ἀλλογνώσας, Ἰων. ἀντὶ Ἀλλογνοήσας, μτχ. τοῦ Ἀλλογνοέω.

Ἀλλόγνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἷς ἄλλους (ᾗ ὄχι εἷς ἡμᾶς) γνωστὸς, ἀγνώριστος, ξένος.

Ἀλλοδαπὴς, ἐος (ὁ, ἡ) καὶ Ἀλλοδαπός, ἡ, όν, [ἄλλος, βάπεδον ἡ (κατ' ἀναστροφ.) ἄλλου ἄπο]. ξένος, ἀπ' ἄλλον τόπον, ἀλλοεθνὴς· (συνδχ.) παράξενος, ἀλλόκοτος. ||. (σύν.) Ἀλλοδαπὴ (ἐνν. χώρα ἢ γῆ), « ἡ ξενητειά.

Ἀλλοδημα, ἐπίρ. Ἐν ἄλλῳ δήμῳ, ἐν ἀλλοδαπῇ.

Ἀλλοδημία (ἡ), = Ἀποδημία, ξενήτευμα, ξενητειά. 2) (περιληπτ.) οἱ ξένοι, (κοιν.) ξενούρα. » Πόλιν ἀλλοδημίας μεστὴν, « Πλθ.

Ἀλλόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπ' ἄλλον δῆμον, ἀλλοδαπός.

Ἀλλεδίκης, ου (ὁ). ὁ ἄλλως (παρὰ τὸ δίκαιον) δικάζων.

Ἀλλοδοξέω-ῶ, Μ. ἠσω = Ἑτεροδοξέω, (παρὰ Ἀλλοφρονέω).

Ἀλλοδοξία (ἡ), = Ἑτεροδοξία.

Ἀλλόδοξος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόδοξος.

Ἀλλοεθνὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλο ἔθνος, ξένος· ξενικός. » Πολεμος—, « Ἀ. Ἀλ.

Ἀλλοειδία (ἡ). ἡ διαφορὰ τοῦ ἔθνους (τῆς πατρίδος).

Ἀλλοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀλλοῖος τὸ εἶδος, διαφορετικοῦ σχήματος, ἄλλης μορφῆς. ἀλλοιώτικος· ἀλλόκοτος.

Ἄλλοθ', Π. (κατ' ἔκθλιψιν) ἀντὶ Ἄλλοθι.

Ἄλλοθεν, ἐπίρ. Ἀλλαχόθεν. » Ἐπ' ἄλλοθεν ἄλλος, » Ποιητ., = Ἀλλεπάλληλοι.

Ἄλλοθι, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι. » Ἄλλοθι γαίης, « Ὁμ., εἰς ἄλλο μέρος τῆς γῆς. » Ἄλλοθι πάτρης, « αὐτ., ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν πατρίδα του, μακρὰν τῆς πατρίδος του. » Ἄλλοθί ποι ἢ εἰς, « Ἀμ.

Ἀλλοίβοτος, ἡ ὁν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν (μεταβάλλειν).

Ἀλλοιωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν (μεταβάλλειν).

Ἀλλοιωτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ ἀλλοιωθῇ (μεταβληθῇ), ἐπιδεκτικὸς ἀλλοιώσεως. ||. » Τὸ ἀλλοιωτὸν, « ἡ εὐμεταβλησία.

Ἄλλυκα, ἐπίρ. Δ. ᾗ Αἰολ. ἀντὶ Ἄλλοτε.

Ἀλλόκοτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ότως, [ἄλλος, κότος (κατὰ μετάθ. χαιρ. ἀντὶ τόκος]. τερατώδης, παρὰ φύσιν, ἀσυνήθιστος, παράξενος.

Ἄλλομαι, Μ. ἀλοῦμαι (ἀόρ. Ἠλάμην καὶ [σπν.] Ἤλμην, ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἄλασθαι καὶ Ἀλέσθαι). Πηδῶ, τινάζομαι, ὁρμῶμαι· χοροπηδῶ· σπαράζω. » Αἱ Ἔλαφοι ἤλλαντο πρὸς οὐρανόν, « Ξεν. » Ἄλτο δ' ὄϊστός, « Ὅμ. » Ἐκ δίφρων ἄλτο χαμάζε, « Ἰλ. Γ. Σ. » Ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ, « Ὀδ. Χ. » Ἄλλεται ἀβλαβὲς μὲν ὁ δεξιὸς, « Θκρ., κτυπᾷ (σπαράζει) τὸ μαρίτι μου. » Πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου, « Γρρ., ἀναβρύοντος.

Ἀλλόμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοπάθεια (τὸ). τὸ νὰ πάσχῃ τις ὑπ' ἄλλου ἢ δι' ἄλλου, [ἐκ τοῦ

Ἀλλοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παθῶς. Ὁ πάσχων ὑπ' ἄλλου ἢ συμπάσχων μὲ ἄλλον (συναισθανόμενος δηλ. τὰ δεινὰ ἢ τὰς ἡδονάς του). 2) (Γρμτ.) σ' Ῥῆμα ἀλλοπαθές, « τὸ μεταβιβάζον τὴν ἐνέργειαν, (ὄχι Αὐτοπαθὴς.)

Ἀλλοπρόσαλλος (ὁ, ἡ), [ἄλλος, πρὸς, ἄλλον] ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον μεταβαίνων, ἀλλάζων συχνὰ γνώμην ᾗ φίλους, ἄστατος, παλίμβουλος, διπρόσωπος, εὐμετάβλητος.

Ἀλλοπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδὴς, διαφορετικός.

Ἄλλος, η, ο. Ἕτερος, διαφορετικός. » Ἕτερον μὲν κεῦθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, « Ἰλ. Ι. » Ἄλλος ἄλλοις ἐπιτέρπεται, « Ὀδ. Ξ. » Οὐδέ τις ἄλλος εἶτιος, εἰμή... « Ὀδ. Α. » Ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ, « Ἀρστφ. (ᾗ μέ γεν.) » Ὁ συγγάνει ὂν ἄλλο αὐτὸς τῆς ἐπιστήμης, « Πλάτ. » Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; « Πλάτ. » Ἄλλο τι ἢ διανοῇ; « αὐτ. (ᾗ ἐν συνθ. ἀντὶ σύνδ.) » Ἀλλοτιοῦν οὐδὲ ἰατρός, « αὐτ., ἄρα, λοιπόν. 2) (πραθετ.) ἄλλος τόσος. » Ἄλλα ἑκατὸν δάνεισον, « Ξεν. » Ἄλλα δὲ τόσα ἐνίδῃ, « Παυσ. 3) (παραβολ.) ὅμοιος. » Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, « Παρ. » Ἔστι δὲ φίλος ἄλλος αὐτὸς, « Πκρ. (παρβλ. Δεύτερος). 4) (ἐξαιρετ., ὅτε προσλαμβάνει καὶ ἄρθρ.) ὁ ἐπιλοιπος. » Λεῦ, ἄλλοι τε θεοί, « Ἰλ. Ζ. » Ἡ δὲ ἄλλη Ἑλλὰς, « Φλῆγ. » Ὁ ἄλλος ὅμιλος, « αὐτ. » Ὁ ἄλλος χρόνος, « αὐτ. » Τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὑπεζύλοι, « Ἀθ. » Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, « Δημ. » Μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, « Πλάτ. » Ἐπὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, « αὐτ. » Εἴπερ γυναικῶν ἔστι τῶν ἄλλων μία, « Εὐρ. 5) ἑτεροειδής, ἑτερογενὴς, ξένος (συνδχ.) ἐναντίος. » Ὁπότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης, « Ὀδ. Ψ. » Ὄρνεον ἄλλο, « Ἰλ. Ν. » Ἂν ἄλλο τι γνῶσι, « Πλ., (παρβλ. Ἀλλοῖος). ||. (Σημειωτ. οἱ ῥσ.) » Ἄλλος ἄλλοθεν, « ἄλλος ἀπ' ἐδῶ ᾗ ἄλλος ἀπ' ἄλλου, ἀπὰ διάφορα μέρη. » Ἄλλος ἄλλῃ, « Ξεν. » Ἄλλος ἐξ ἄλλου, » Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς γῆθεν ἀλιυδόμενος, » Ἐπιγρ. » Ἄλλοτ' ἄλλος ὧδε τευχέων τρόπος, « Εὐρ. » Δόσω ὅσον τις ᾗ ἄλλος πλεῖσον δήποτε ἔδωκε, « Ξεν. » Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἑτερον, « Ἰσκρ. » Καλὸν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο, « Ξεν. » Παίων τε ᾗ παιόμενος ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις πληγαῖς, « Δ. Ἀλ., ἀντὶ Ἀλλεπαλλήλοις. ||. » Ἄλλου, » Ἄλλῃ, » Ἄλλην, ἐπίρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὕδε ἕναστον ἐν οἰκείῳ τόπῳ. ||. »Τὰ ἄλλα καὶ (κρ.) « Τἄλλα ἡ Τἆλλα, ᾗ (ἐν.) » Τὸ ἄλλο, ἐπίρ., = Ἄλλως, Ἄλλιως τε.

Ἄλλασε, ἐπίρ. Ἀλλαχόσε.

Ἀλλόσπορος (ὁ, ἡ). ἄλλου σπέρματος (γένους), ἀλλόφυλος.

Ἄλλοτα, Αἰολ. ἀντὶ

Ἄλλοτε [ἄλλος, ὅτε], ἐπίρ. (Χρον.). Εἰς ἄλλον καιρόν, ἄλλην φοράν. » Ἄλλοτε (» Ὁτὲ, » Ποτὲ) μέν, ἄλλοτε δέ, « πότε, πότε. » Ἄλλοτε ἄλλος, « πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος. » Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, « Ξεν., ἐνίοτε, πότε καὶ πότε, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. »Ἄλλοτε ἄλλῃ τοῦ σώματος, « Ἱππκρ. » Ἄλλοτε ἄλλως, « Θγν. » Δασὺς, ἄλλοτε λεῖος, « Ἀθ.

Ἀλλοτέραων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κείμενος εἰς) ἄλλα σύνορα, ξένος.

Ἄλλο τι, ἢ Ἄλλο τι οὖν (καὶ ἀν συνθ.)

Ἀλλοτιοῦν, ἴδε Ἄλλος.

Ἀλλοτριάζω, Μ. άσω. Ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν.

Ἀλλοτριόγαμος (ὁ, ἡ), = Μοιχός.

Ἀλλοτριόγνωμος καὶ

Ἀλλοτριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων.

Ἀλλοτριοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Ἑτεροειδής.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος (ὁ), Γρφ. Ὁ ἐπισκοπῶν (περιεργαζόμενος, παλυπραγμονῶν, κατασκοπεύων) τὰ ἀλλότρια.

Ἀλλοτριολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Ἀλλοτριομορφοβίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βιαιτώμενος (ὑπάρχων, φαινόμενος) εἰς διαφορετικὴν πάντοτε μορφήν, ἀλλάζων μορφὴν ἀδιακόπως, (ἐπίθ. τῆς Φύσεως).

Ἀλλοτριονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ (Πολιτεύομαι, Ζῶ μὲ) ξένους νόμους. 2) ἀνακατόνομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις ἢ κάμνω ἄδικον διανομήν, (ἄλλ. διορθ. Ἀλλοτριωνυμέω).

Ἀλλοτριοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Καταγίνομαι, Ἀνακατόνομαι εἰς) τὰ ἀλλότρια. 2) ἐνεργῶ ἀποστασίαν, ῥαδιεργῶ.

Ἀλλοτριοπραγία (ἡ). ἡ περὶ τὰ ἀλλότρια ἐνασχόλησις.

Ἀλλοτριοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοτριοπραγέω.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη (ἡ), = Ἀλλοτριοπραγία.

Ἀλλοτριοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράκτων (πολυπραγμονῶν) τὰ ἀλλότρια.

Ἀλλότριος [ἄλλος], α, ον. Ξένος, ἀπ' ἄλλον τόπον, ἢ ξενικὸς, ἀνήκων εἰς ἄλλον. » Ἀλλότριος φώς, « Ὀδ. Σ. » Οὔτις ἐπίσχεσις ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, Ὀδ. Ρ. 2) διαφορετικὸς· ἀσυμβίβαστος, ἀνάρμοστος. » Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε σῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, « Δημ. 3) παρᾴξενος, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος. » Ἀλλοτρία κατάστασις, « Δ. Κάσ. 4) ψυχραμένος ἐναντίον τινός, ἐχθρός. » Ἀπ' ἐμεῖο κάρη πάμοι ἀλλότριος φώς, « Ὀδ. Π. » Εἴτε πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας, « Δημ., δυσφάρεστον.

Ἀλλοτριότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (κατάστασις) τοῦ ἀλλοτρίου· (μτφρ.) ἀντιπάθεια, ἀπέχθεια, ψυχρότης. « Διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἀλλοτριότητα, « Πλ.

Ἀλλοτριοτρόπως, ἐπίρ. Μὲ ψυχρὸν (παράξενον, ἀσυνείθιστον κτλ.) τρόπον.

Ἀλλοτριούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ξένης (διαφορετικῆς) οὐσίας μέτοχος.

Ἀλλοτριοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Ζῶ μὲ) ξένο ψωμί.

Ἀλλοτριοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἀλλοτριοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ζῶν ἀπὸ) τὰ ξένα.

Ἀλλοτριοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διαφορετικὸν φρόνημα· εἶμαι ψυχραμένος (ἔχω ἀντιπάθειαν) πρός τινα.

Ἀλλοτριόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόδοξος.

Ἀλλοτριόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα. 2) ὁ ἀγαπῶν τὸ ξένον σῶμα. » Οὕτως ἡ φύσις ἐστὶν—, « Νίκ.

Ἀλλοτριόχωρος (ὁ, ἡ). ξένος, ἀλλοδαπός.

Ἀλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω, κάμνω νὰ πέσῃ εἰς ξένα χέρια. » Κείνως μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται ἡ σὴ ἀρχὴ, εἰς τοῦτον, ἐόντα Πέρσην, περιοῦσα. « Ἡρ. 2) ἀποσπῶ τῆς ἀγάπης (συμμαχίας, οἰκειότητος κτλ.), ἐμπνέω ψυχρότητα (ἀποστροφὴν κτλ.), ἐχθρεύω. » Ἦν δὲ φρούρια ἡμῖν γένηται, ταῦτα δὴ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν, « Ξεν. ||. (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἀντιπάθειαν κατά τινος. » Ὥστε τοὺς ἀναγνόντας τὸ προοίμιον, ἠλλοτριῶσθαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, « Δ. Ἁλ.

Ἀλλοτριωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξένα (ἀνάρμοστα) ὀνόματα. Ζ. Ἀλλοτριονομέω.

Ἀλλοτρίως, ἐπίρ. Ἀνοικείως, ἀναρμόζως· μὲ ψυχρότητα (ἀντιπάθειαν). » Ἀλλοτρίως ἢ ἀλλοτριώτερον ἔχω (διάκειμαί) τινι ἢ πρός τινα, « εἶμαι ψυχραμένος μαζῆ του, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν. » Ἀλλοτρίως τοῦ παρόντος καιροῦ, « Ἀθ.

Ἀλλοτρίωσις, εως (ἡ). στέρησις, ἀποξένωσις. » Οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, « Θκ. 2) = Ἀλλοτριότης, ψυχρότης, ἀπέχθεια.

Ἀλλοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλοιοῦμαι, ἀλλάζω συχνὰ τρόπον, εἶμαι =

Ἀλλότροπος (ὁ, ἡ). διαφορετικός. 2) εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Ἀλλοτρόπως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικά.

Ἀλλοτυπος καὶ

Ἀλλοτύπωτος (ὁ, ἡ). ἀλλέως (διαφορετικὰ) μορφωμένος.

Ἄλλου, (κυρ.) γεν. τοῦ Ἄλλος. ||. ἐπίρ. (τοπ.) = Ἀλλαχοῦ, (καιν.) ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος. »Ἄλλα γέ που, ἢ »Ἄλλα γέπου, « Λσ., κάπου ἀλλοῦ, ἀλλοῦ πουθενά.

Ἀλλοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοιώτικος.

Ἀλλοφάσσω (χ. Μ.), Ἰων. Φάσκω (Λέγω) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, παραλαλῶ, ἢ 2) φαίνομαι ἀλλοιώτικος (τεπαραγμένος).

Ἀλλόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄλλος, πέφνω], ὁ ὑπ' ἄλλου (ξένου) φονευθείς. 2) [ἄλλ., φημὶ ἢ φαίνω], διαφορετικός, ἀλλοιώτικος.

Ἀλλοφέρμων(ὄων), ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἄλλος, φέρδω], ὁ τραφεὶς (ἀνατραφείς) ἀλλοῦ, ξένος.

Ἄλλοφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλοφος.

Ἀλλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοδοξέω, ἔχω ἄλλο (διαφορετικὸν) φρόνημα. » Οἱ δὲ, ἀλλοφρονέοντες, ἔπεμπον, « Ἡρ. 2) ἔχω ἀλλοῦ (ἢ ἄλλα εἰς) τὸν νοῦν μου. » Ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, ἀλλ' ἧμιν ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός, « Ὀδ. Κ. 3) χάνω τὴν αἴσθησίς μου, ἀναισθητῶ, δὲν νοιώθω. » Κάδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἀγουτες, « Ἰλ. Ψ. 4) εἶμαι (γίνομαι) ἔξω φρενῶν, παραλογιάζω. » Τοὺς δὲ τριηρίτας ὑπὸ τῶν βροντῶν καὶ τοῦ σεισμοῦ ἀλλοφρονῆσαι. « Ἡρ.

Ἀλλοφροσύνη (ἡ). Διαφορετικὸν φρόνημα, ἑτεροδοξία. 2) ἀπροσεξία. 3) παραφροσύνη.

Ἀλλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀλλοῦ (ἢ ἄλλα εἰς) τὸν νοῦν του, ἀπρόσεκτος ἢ διπρόσωπος. 2) παράφρων, παραλογισμένος.

Ἀλλοφυής, ές (ὁ, ἡ). ἄλλης (διαφορετικῆς) φύσεως, τερατώδης, ἀλλόκοτος.

Ἀλλοφυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀπὸ (ἢ Περνῶ εἰς) ἄλλην φυλήν, φέρομαι ὡς ἀλλόφυλλος.

Ἀλλοφυλία (ἡ). διαφορὰ φυλῆς, ἑτερογένεια.

Ἀλλοφυλίζω, Μ. (ισω, = Ἀλλοφυλέω, μιμοῦμαι τοὺς ἀλλοφύλους, (ὅθεν

Ἀλλοφυλισμὸς (ὁ). τὰ ἤθη καὶ δόγματα τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἡ μίμησις αὐτῶν.

Ἀλλόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ ἄλλην (ξένην) φυλήν, ἀλλογενὴς, ξένος. » Πόλεμος—, « Π., ὁ ξενικὸς (βαρβαρικός).

Ἀλλοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαλῶ ἄλλην (ξένην) φωνήν.

Ἀλλοφωνία (ἡ), = Ἀλλογλωσσία.

Ἀλλόφωνος (ὁ, ἡ), = Ἀλλόγλωσσος.

Ἀλλοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω χρῶμα.

Ἀλλόχροια (ἡ). ἀλλοίωσις ἢ διαφορὰ τοῦ χρώματος.

Ἀλλόχροος-ους (ὁ, ἡ). παρηλλαγμένος τὸ χρῶμα.

Ἀλλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλλόχροος. 2) ὁ ἔχων ἀλλοῖον ἐξωτερικὸν (μορφὴν ξένου).

Ἄλλυδις [ἄλλος], ἐπίρ. Π. ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος, (παρβλ. Ἀμυδις).

Ἀλλύεσκε, Π. ἀντὶ Ἀνέλυε, παρτ. καὶ

Ἀλλύουσα, Π. ἀντὶ Ἀναλύουσα, μτχ. τοῦ Ἀναλύω.

Ἄλλυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλυτος.

Ἄλλως [ἄλλος], ἐπίρ. (Συγκρ.). Ἀλλέως, διαφορετικὰ, κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοιωτικα. » Μηδαμῶς ἄλλως ποίει, « Ἀρχ. » Ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, « Ἀρχ. » Ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, « Πλάτ. 2) Ἐξαιρετ. (Λ'. κατ' ἐναντ.), πλήν, ὅμως, κατὰ τὰ ἄλλα. » Μειράκιον τι νιχρὸν μέν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, « Ἀρχ. » Φύσις ἄλλως κρατίστη, « Θ (Β'. κατὰ πρόσθ.) καὶ προπάτ., ἢ ἀκόμ τούτου. » Καὶ τὸ σῶμα μάλα εὐρώστ καὶ ἄλλως φιλόπονος, « Ξεν. » Πέφυ γὰρ καὶ ἄλλως, « Θκ. » Οὔτε γὰρ ἄλ λως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, « Δη (Γ'. κατ' ἐπίτασ., πρασκειμένου πάντοτ τοῦ Τε, καὶ ὡς ἐπὶ τὰ πλ., ἢ τοῦ Κα πρὸ πάντων ὅμως, καὶ μάλιστα. « Π πιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννὶς, ἄλ λως τε κἂν ὅμοιον χώραν ἔχωσι, « Δη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Ἄλλως τ' ἀὴν θρασεῖς ὦσι, « Ξεν. » Ἄλλως τε ἦ εἰ φίλος εἴη, « Δκ. » Ἄλλως τε καὶ πρεσπόντων, « Θκ. 3) εἰς μάτην, ἔτσι, τοῦ κακοῦ, χωρὶς σκοπόν, χωρὶς νόημα, κατὰ τύχην. » Ἐπισκέψασθαι πότερον ἄλλως γέγονεν, ἢ τι σημεῖόν ἐστι, « Πλάτ. » Ταῦτά μοι δοκῶ ἄλλως λέγειν, « αὐτ. » Οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες, « αὐτ. » Ὄχλος ἄλλως, « Δημ. » Ἄλλως ῥήσμην, « Δκ. » Ἄλλως πλανώμενος, « αὐτ. » Οὐ πωλῶ, δίδωμι δὲ ἄλλως, « Ἀρ.

Ἄλμα ἡ Ἄλμα (τὸ), [Ἄλλομαι], πήδημα. 2) παλμὸς, σπαρτάρισμα. » Μαζῷ ἀριστερῷ, ὅπῃ ἦ διασημαίνεται τὸ ἄλμα, « Ἱππκρ.

Ἄλμα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἄλμη.

Ἁλμαίνομαι, (χ. Μ.) γίνομαι ἁλμυρὸς, ἁλμυρίζω.

Ἁλμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἁλμαῖα, (Τουρκ.) τουρσουτζῆς.

Ἁλμαῖος, α, ον. Ἁλμυρός. ||. (οὐσ.) Ἁλμαία (ἡ), = Ἄλμη, ἅρμη, σαλαμοῦρα. « Ἁλμαῖα ἦ ἅλμια (τὰ), τὰ εἰς τὴν ἅλμην διατηρούμενα φαγώσιμα (λάχανα κτλ.), (κοιν.) ἁρμυρὰ, (Τουρκ.) τουρσιές.

Ἅλμας, άδος (ἡ), (κυρ. ἐλαία ἡ γογγύλη) βαλμένη εἰς τὴν ἅλμην. ||. (οὐσ.) = Ἁλμαία.

Ἁλματίας [Ἅλμα], ου (ὁ). ὁ πάσχων σπασμοὺς (κυρ. ἐν τῷ περιπατεῖν), (χυδ.) ταρτσακλῆς.

Ἁλμάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ἁλμυρός.

Ἄλμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀλόμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄλλομαι.

Ἅλμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἁλμεύειν, βάλσιμον καὶ φύλαγμά τινος πράγματος εἰς τὴν ἅλμην.

Ἁλμευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἁλμαίας (ἁρμηαῖς, τουρσαῖς), [ἐκ τοῦ

Ἁλμεύω, Μ. εὐσω. Βάλλω εἰς τὴν ἅλμην, κάμνω τουρσιά.

Ἄλμη (ἡ). ἅρμη, σαλαμοῦρα. « Ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ, « Δσκρ. 2) = Ἁλμυρότης, ἁλμύρα. » Ἡ ἅλμη κολάζεται, μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, « Ξεν. 3) Π. τὰ θαλάσσιον νερὸν, (μτγν.) ἡ θάλασσα, « Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν, « Ὀδ. Ε. « Πιτνεῖ δ' ἀ τάλαν' ἐς ἅλμαν, « Εὐρ.

Ἁλμήεις, εσσα, εν, Π. = Ἁλμώδης, Ἁλμυρός.

Ἅλμια (τὰ), Ζ. Ἁλμαῖος.

Ἁλμαποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἅλμην ἡ θάλασσαν.

Ἁλμοπότης, ου (ὁ) καὶ Ἁλμοπότις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων ἅλμην ἡ θάλασσαν.

Ἁλμοποτίστρια (ἡ). ἡ ποτίζουσα ἅλμην (πικρίαν).

Ἁλμυρία (ἡ), = Ἁλμυρότης, ἁλμύρα.

Ἁλμυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἁλμυρὸς, ἔχω ἁλμυρὰν γεῦσιν.

Ἁλμυρὶς, ίδος (ἡ), (ἐπιθετ.) = Ἁλμυρὰ, « (Γῆ) —, « ἡ ἔχουσα ἁλμύραν, (ἐπιμ.) ἄκαρπος. « (Κράμβη) —, « ἡ φυτρόνουσα εἰς τὰ παράλια. ||. (οὐσ.) = Ἅλμη, ἁλμύρα. » Ἐν τῷ κελύφει γὰρ ἡ ἁλμυρὶς, « Θφρ.

Ἁλμυρόγεως, ω (ὁ, ἡ). (τόπος) τοῦ ὁποίου ἡ γῆ εἶνε ἁλμυρά.

Ἁλμυρόπικρος (ὁ, ἡ). ἁλμυρὸς ἦ πικρός.

Ἁλμυρὸς, ά, όν. Ἁρμυρός· (μτφρ.) πικρὸς, λυπηρός.

Ἁλμυρότης (ἡ). ἡ ποιότης τοῦ ἁλμυροῦ, ἁρμύρα.

Ἁλμυρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἅλατος, ἁλμυρίζων, ἁλμυραίτσικος.

Ἁλμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Ἅλμην (σαλαμοῦραν), ἁλμυρός.

Ἅλξις [ἀλέξω], εως (ἡ), Ἰδε Ἔπαλξις.

Ἅλοατὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀλοητός.

Ἀλοάω καὶ (Ἀττ.) Ἀλοάω-ῶ, Μ. ήσω, [Ἄλως]. Ἀλωνίζω. » Τοῦτο μὴν οἶσθ', ὅτι ὑποζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σῖτον, « Ξεν. 2) (συνκδχ.) κάμνω τινὰ νὰ γυρίζῃ ἁλατρόγυρα (νὰ περιφέρεται). » Ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἐωθινοῦ, « Ἀρχ.

3) κτυπῶ (ῥαβδίζω) δυνατὰ, στουμπανίζω. » Ἡ μητέρ' ἠλόησεν, ἡ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν, « Ἀρχ. (Ἴδε καὶ Καταλοάω).

Ἄλοβος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἱερεῖον) χωρὶς λοβὸν (αὐτὶ τοῦ σηκωτιοῦ), (ἐπιμ.) ἀπαίσιον. « Θυομένῳ ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερά, « Ξεν.

Ἀλογεύομαι, Μ. εύσομαι Ζῶ (φέρομαι) ὡς ἄλογον ζῶον· ἀπατῶμαι, παραλογίζομαι, (Ἴδε καὶ

Ἀλογεύω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν λαμβάνω πρόνοιαν (φροντίδα, λόγον), ἀψηφῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, παραιτοῦμαι, περιφρονῶ. « Ἀλογήσας τῆς συμβουλῆς, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Καὶ ἠλογημένη σιωπῶ, « Ἀλκίφρ. ||. (μσ.) = Ἀλογεύομαι, ἀφαλῶ, ἀποτυγχάνω· χάνω τὸ λογικόν μου, παραφρονῶ. » Ἠλόγημαι σοῦ χάριν, « Δκ. ||. (πθ.) Δὲν λέγομαι, εἶμαι (Γραμτ.) ἄχρηστος. » Τὸ Φέρειν ἠλόγηται, « Ἐτυμλ.

Ἀλόγημα (τὸ) σφάλμα, λάθος· ἀνοησία.

Ἀλόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φροντίζει τις, περιφρονούμενος.

Ἀλογία (ἡ). Ἔλλειψις λογικοῦ (ὀρθοῦ λόγου), ἀνοησία, παραλογισμὸς. « Πολλὴν ἀλογίαν τῆς διανοίας παρίχετε, « Θκ.

2) Ἔλλειψις ἀναλογίας, ἀταξία. « Τὴν ἐν τῇ νυκτὶ προγεγενημένην ἀλογίαν, « Πλὲ. 3) ἀπροσεξία· ἀψηφησία, περιφρόνησις· ἀθωφορία. « Ἐν ἀλογίᾳ (ἀλογήσει) ποιεῖσθαί τινα, ἢ « Ἀλογίην ἔχειν τινός, « Ἡρ., μὴ προσέχειν εἰς (περιφρονεῖν) τοὺς λόγους τινός. 4) Ἔλλειψις ἢ ἀπαγόρευσις λόγου (ὁμιλίας), ἀφωνία· σιωπή. » Ἀλογίαν ὑμῖν ἐπιτάττει, « Δκ. 5) τὸ νὰ μὴ δίδῃ τις λόγον (λογαριασμὸν, εὐθύνην) τῶν πράξεών του, (Ἴδε Ἀλόγιον).

Ἀλογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἀλογεύομαι.

Ἀλόγιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) « Ἀλογία δίκη, « κρισολογία ἐναντίον ἐκείνου ὅστις δὲν ἔδωκεν ἢ δὲν θέλει νὰ δώσῃ λόγον τῶν (πολιτικῶν) πράξεών του.

Ἀλογισταίνω, Μ. ανῶ, = Ἀλογεύομαι.

Ἀλογίστευτος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.

Ἀλογιστεύω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ λέγω χωρὶς νὰ συλλογίζομαι, εἶμαι ἀλόγιστος (ἀστόχαστος).

Ἀλογιστὶ, ἐπίρ. = Ἀλογίστως.

Ἀλογιστία (ἡ). ἀσχοχασία, ἀνοησία, [ἐκ τοῦ

Ἀλόγιστος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ἐξεχασμένος. » Οὕτως ἀλόγιστός εἰμι, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίζεσθαι, « Πλάτ. 2) ἀλογάριαστος, ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος, (ἐπιμ.) ἀνεκδιήγητος.

Ἀλογίστως, ἐπίρ. = Ἀλόγως, ἀστόχαστα, χωρὶς λογαριασμόν.

Ἀλογογράφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λογογραφηθείς, ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος.

Ἀλογοθέτητος (ὁ, ἡ). ἀνεύθυνος, ἀνυπεύθυνος· (λογαριασμὸς) ἀδιακαθάριστος, (ἐπιμ.) ἀνεπικόρωτος.

Ἀλογοπράγητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ἀκατεζήτητος, ἀνυπεύθυνος.

Ἄλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑπακούων εἰς τὸ) λογικόν. « Ζῶον ἄλογον, « Πλ. » Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, « Πλάτ. 2) ἡ χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), παράλογος ἢ παράξενος, ἀπροσδόκητος. » Νομίζων ἄλογον εἶναι ἱεροσύλας καλεῖν, « Ξεν. » Τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν, τοῖν δὲ ἑτέροιν καὶ ἀλογώτερα, « Θκ.

3) ὁ μὴ ἀκολουθῶν (ὁδηγούμενος ἀπὸ) τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀνόητος, ἀστόχαστος. » Τὸν πολὺν ὄχλον, τὸν θεραπεύοντα καὶ ἄλογον, λογῳ κρατήσας, « Πλάτ.

4) ὁ μὴ ἔχων λόγον (φωνὴν ἢ εὐγλωττίαν), ἄφωνος, ἄλαλος, καὶ 5) (πθ.) Π. ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος. 6) ὁ μὴ δίδων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἁμάλινων εἰς) λογαριασμόν, ἀλογάριαστος. » Καὶ αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἄλογοι ἔσονται, « Γρφ. 7) ὁ μὴ ἔχων ἀναλογίαν. ||. (οὐσ.) Ἄλογον (ἐνν. ζῶον), κτῆνος, ὑποζύγιον.

Ἀλογοτροφεῖον (τὸ). κτηνοτροφεῖον, σαῦλος, ἀχοῦρι.

Ἀλογόω-ῶ, Μ. ώσω. Στερῶ τινα τοῦ λόγου (τοῦ λογικοῦ), τὸν καθιστῶ ζῶον ἄλογον.

Ἄλογγος (ὁ, ἡ). (ὄβρυ) χωρὶς λόγχης, ἀσίδηρον.

Ἀλογώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἄλογον ζῶον, κτηνώδης.

Ἄλογως, ἐπίρ. Χωρὶς λόγον, παραλόγως. 2) χωρὶς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀστοχάστα, ἀνοήτως. 4) χωρὶς ἀναλογίαν. 5) χωρὶς φωνὴν, σιωπηλῶς, Σοφ. (Οἰδ. Κυλ. 134.)

Ἀλοεὺς, έως (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλωεύς.

Ἀλόη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) δένδρον τῆς ὑπομονῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων του ῥέον πικρότατον κόμμι, (Τουρκ.) σαρισάμπρι.

Ἀλόησις, εως (ἡ). ἁλώνισμα, Ἰδε Ἀλοάω ἦ

Ἀλοητὸς (ὁ). ὁ καιρὸς καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἁλωνίσματος. » Ἐπὶ τὸν ἀλοητὸν ἀποδοῦναι, « Λξ., νὰ τὸ δώσῃ εἰς τ' ἁλώνια (εἰς τὸν καιρὸν ἁγλ. τῶν ἁλωνιῶν).

Ἀλόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐξ ἁλὸς, ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἀλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη ἅλατος.

Ἀλοία, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ἀ(λ)λοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀλοάω, κτυπῶ.

Ἀλοιδόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λοιδορηθείς ἢ μὴ λοιδορούμενος, ἀνεπίδεκτος λοιδορίας.

Ἀλοιδορήτως, ἐπίρ. Χωρὶς λοιδορίας.

Ἀλοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λοιδορῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἁλοίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλοιητήρ (ὁ), Π. [ἁλοιάω]. ἁλωνιστής. (μτγν.) » Ἁλοιητῆρες ὀδόντες, » Ἐπιγρ. οἱ ὀπισινοί, οἱ ἄλλ. Μασητῆρες.
Ἅλοιμα (τό), = Ἄλειμμα.
Ἁλοίμαν, Δ. ἀντὶ Ἁλοίμην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἁλοιμός (ὁ), = Ἄλειψις, ἄλειμμα.
Ἁλοΐτις, ιδος (ἡ), εἶδ. ἁλόης, Ζ. Γεντιανή.
Ἁλοίτης, ου καὶ
Ἁλοιτός, οῦ (ὁ), Π. = Ἀλείτης.
Ἅλοφος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων διὰ ἄλειμμα (ἁλοιφήν).
Ἁλοιφεῖον (τό). τόπος ἢ ἀγγεῖον πρὸς ἀλοιφήν.
Ἁλοιφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἄλειψις, ἄλειμμα. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄλειψιν, (κυρ. δὲ) τὸ ἔγγυι τοῦ γουρουνιοῦ καὶ, τὸ λάδι. 3) τὸ ἐξαλείφειν, ἐξάλειψις, σβύσιμον.
Ἁλοκίζω [ἅλοξ], Μ. ἰσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) αὐλάκια, ὀργόνω. 2) τραβῶ γραμμάς, γαρακόνω. 3) σχίζω (πληγόνω) μὲ τὰ νύχια, τσουγγρανίζω.
Ἁλόντε, δυϊκ. τοῦ Ἅλους, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἅλοξ [σ.γγ. τοῦ ἕλκω καὶ αὐλός], οκος (ἡ), Π. ἀντὶ Αὔλαξ, αὐλάκι, ἡ αὐλακιὰ τοῦ ἀλετροῦ. 2) (συνεκδ.) τὸ ὄργωμα. 3) τὸ ὀργωμένον χωράφι. 4) μεφορ.) τὸ κρεββάτι τοῦ ἀνδρογύνου, (καὶ ἐπμ.) ἡ γενεά (οἱ ἀπόγονοί) τινος. 5) ἡ γραμμὴ τοῦ χαρακώματος ἢ τῆς σχέδας. 6) τσουγγρανιά.
Ἁλόπεδον (τό), = [ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ] Ἁλίπεδον.
Ἁλοπήγιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἁλυκή, [ἐκ τοῦ
Ἁλοπηγός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (πήζων, δουλεύων) ἅλας.
Ἁλόπιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, λοπίζω]. ὁ μὴ ξεφλουδισθείς ἢ μὴ ξεφλουδιζόμενος, ἀξεφλούδιστος. 2) (ἐπὶ δένδρ.) ὁ μὴ φουσκόνων ἐν καιρῷ τῆς ἀνοίξεως, (ἐπμ.) μὴ αὐξάνων ἢ μὴ ἔχων λίπος (πάχος), ἴδε Ἁλίπιστος καὶ Λοπία.
Ἅλοπος (ὁ, ἡ), = Ἀλέπιστος, ἀξεφλούδιστος. » Ἀμοργίς—, « Ἄρχρ. » Λίνον ἅλοπον, » Λξ., ἀδούλευτον, ἀκοπάνιστον.
Ἁλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἅλας.
Ἅλος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἅλως.
Ἁλοσάνθινος, η, ον. (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄνθος ἅλατος (καθαρὸν ἅλας) ἢ νίτρον.
Ἁλοσάγνη (ἡ), (κυρ.) ἡ ἄγνη (ὁ λεπτότατος ἀφρὸς) τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ θαλασσίου ἅλατος. 2) εἶδος τι φύκους ἢ ζωοφύτου, ἴδε Ἁλκυόνε(νι)ον.
Ἁλοσύδνη (ἡ), Π. [ἅλς, ὕω]. ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα.
Ἁλοσύνη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλοσύνη.
Ἁλότριψ, ιβος (ὁ), = Ἀλετρίβανος.
Ἁλοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέφω δι' ἅλατος.
Ἁλοῦμαι, εἶ, εἶται, μέλλ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἁλούμενος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Ἁλέω.
Ἁλούργημα (τό), = Ἀλουργίς.
Ἁλουργής, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος (ἐργασμένος) μὲ θαλασσίαν δηλ. γνησίαν (ἁληθινήν, καθαυτό) πορφύραν.

Ἁλουργία (ἡ), ἡ δι' ἁλουργῶν ἐνδυμασία.
Ἁλουργικός, ή, όν, = Ἁλουργής.
Ἁλουργίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐσθής), φόρεμα ἁλιπόρφυρον (πορφυροῦν), βασιλικὴ πορφύρα.
Ἁλουργοβαφής, ές (ὁ, ἡ), = Ἁλουργής.
Ἁλουργοπάλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος) ἁλουργίδας.
Ἁλουργοπωλική (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἁλουργοπώλου.
Ἁλουργοπώλιον (τό). τὸ μέρος (ὁ τόπος) ὅπου πωλοῦνται αἱ ἁλουργίδες.
Ἁλουργός, ή, όν, = Ἁλουργής.
Ἁλουργοΰφής, ές (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἁλουργικῶς.
Ἁλουργόχρους (ὁ, ἡ). ἁλουργὸς τὸ χρῶμα.
Ἅλους, ὕσα, οῦν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλουσία (ἡ). ἔλλειψις λουσίματος, ἀπλυσία, ἀπαστρία.
Ἁλουτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν λούομαι, εἶμαι ἄλουτος (ἐπμ.) ῥυπαρός, ἀκάθαρτος. » Λίμνη—, « Ἄρχρ.
Ἅλοφος (ὁ, ἡ). (κυρ. περικεφαλαία) χωρὶς λόφον (φούνταν). 2) = Δύσλοφος.
Ἀλύχευτος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς χωρὶς λοχείας. 2) ἡ γεννήσασα χωρὶς λοχεύσεως, (παρβλ. Ἀμαίευτος).
Ἅλοχος (ὁ, ἡ), = Ἀλόχευτος.
Ἄλοχος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἀθρ., λέχος], = Ἀκοίτις, γυνή, σύζυγος.
Ἁλόω, Π. ἀντὶ Ἁλόου-ῶ, (β', ἐν. πρσ. τοῦ) ἐνεστ. τῆς προστ. τοῦ Ἁλόομαι.
Ἅλπνιστος, η, ον, Η ὑπερλετ. τοῦ (ἀγρ.) Ἅλπνος (ἴδε Ἔπαλπνος), [ἅλφω ἢ θάλπω ἢ ἕλπομαι]. γλυκύτατος, χαριέστατος, ἡδονικώτατος.
Ἅλς, ἁλός (ἡ), Π. ἡ θάλασσα. » Ἡ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, « Ὀδ. Μ. 2) (σπν.) ἡ ἅλμη. » Ἐλαίην ἀπεθήκατ' εἰν ἁλὶ νήγεσθαι, « Καλλ. Ἅλς, ἁλός (ὁ), (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) Ἅλες (οἱ), τὸ ἅλας. » Οὐδ' ἅλα δοίης, « Ὀδ. Ρ., (παροιμ. διὰ τοὺς φιλοργύρους), δὲν δίδεις οὔτε σπυρὶ ἁλάτι, (ἴδε καὶ Ἀλώνητος). 2) (μτφρ.) Α'. ἡ φιλία, ἡ οἰκειότης (καὶ μάλιστα ἡ διὰ τοῦ φιλοξενήματος), (ἔθνν.) » Τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, « Αἰσχ. » Ποῦ δὲ ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; « Δημ. » Μέδιμνον ἁλῶν συγκατεδηδοκότες, » Παροιμ., ἐφάγαμεν ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ, καὶ Β'., ἡ ἀστειότης, τὰ εὐφωῆ σκώμματα, ἡ γάρις (τὸ ἅλας) τῆς ὁμιλίας.
Ἁλσηΐς, ίδος ἢ Ἁλσηΐτις, ιδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Ἁλσηΐδες νύμφαι, « Ἀπλλν., αἱ τοῦ ἄλσους (δάσους).
Ἁλσίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Μυοσωτίς.
Ἅλσις [ἅλδω], εως (ἡ), Π. αὔξησις.
Ἅλσις [ἅλλομαι], εως (ἡ), = Ἅλμα, πήδημα, σκίρτημα, παλμός.
Ἁλσοκομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ἁλσοκόμος.
Ἁλσοκομία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα (τὸ ἔργον) τοῦ ἁλσοκόμου.
Ἁλσοκομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἁλσοκομίαν.
Ἁλσοκόμος (ὁ). ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) ἅλσος ἱερόν, [κομέω, καὶ
Ἅλσος [ἄλδω]. εος-ους (τό). (κυρ.) ἅλσος μὲ νερὰ ἀφιερωμένον εἰς θεότητά κ.τ.λ. (ἐν γέν.) κάθε σύνδενδρος καὶ ὑδατόβλητος τόπος, (παρβλ. Ἄρσος).
Ἁλσοφύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ ἅλσους (δάσους ἱεροῦ).
Ἁλσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ φυτρόνων εἰς) ἅλσος· σύνδενδρος, πυκνός.
Ἅλσωμα (τό). τόπος ἁλσώδης. ἅλσος.
Ἁλτήρ (ὁ), [ἅλλομαι]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ἁλτῆρες, σφαῖραι ἢ καμμάτια μολύβδου τὰ ὁποῖα ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς των πρὸς ἐπιτυχεστέραν οἱ πηδῶντες, (ἴδε Γαλ. Γυμναστ. Α').
Ἁλτηρία (ἡ). ἡ σωμασκία τοῦ πηδήματος μὲ τοὺς ἁλτῆρας.
Ἁλτηροβολία (ἡ). τὸ βάλλειν (ῥίπτειν) τοὺς ἁλτῆρας, ἢ διὰ τῶν ἁλτήρων σωμασκία.
Ἁλτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πήδημα, πηδητικός. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πηδᾶν, ἐλαφρός, εὐκίνητος.
Ἄλτο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἅλατο. (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἄλλομαι.
Ἅλυγος (ὁ, ἡ). χωρὶς λύγον (λυγαριάν), χωρὶς μάστιγα.
Ἁλύεσκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἅλυον, παρτ. τοῦ Ἁλύω.
Ἁλύκη (ἡ), Ἰων. = Ἅλυσμός.
Ἅλυκις, ίδος (ἡ). ἅλμη. ||. (πλθ.) Ἁλυκίδες, ἁλοπήγια, Ἁλυκαίς.
Ἁλυκός, ή, όν, = Ἁλμυρός.
Ἁλυκότης (ἡ), = Ἁλμυρότης
Ἁλυκρός, ά, όν, Π. = Θαλυκρός.
Ἁλυκταζω[-αίνω, -έω-ῶ), Μ. ἀσω ἢ ἤσω Π. Ἰων. [ἁλύω]. ταράττομαι, ἀδημονῶ· ἀνησυχῶ, στενοχωροῦμαι, ἀμηχανῶ.
Ἁλυκτοπέδη (ἡ), Π. ἀσμὸς ἅλυτος ἢ βρῦς, ἀνυπόφερτος, [πέδη, καὶ
Ἅλυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλύσκω]. ἀναπόδραστος, ἄφευκτος.
Ἁλυκτοσύνη (ἡ). Π. [ἅλυκτος]. ταραχὴ ἀδημονία, ξενοχωρία, ἀμηχανία, ἀγωνία.
Ἁλυκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἁλμυρώδης.
Ἁλύμαντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άντως. [ἁλυμαίνομαι]. ἄβλαπτος, ἄφθαρτος, ἀπαράκτος.
Ἅλυξ, υκος (ὁ), = Ἅληξ, εἶδος ὀπρίου.
Ἅλυξις [ἁλύσκω], εως (ἡ), Π. ἀποφυγή· παρεμπέρισμα. 2) [ἁλύω], = Ἅλυσμός.
Ἀλύπητος (ὁ, ἡ), ᾳ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ προξενῶν λύπην.
Ἀλυπία (ἡ). τὸ νὰ ζῇς πιε-
Ἄλυπος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ.-ότερος,-ότατος) ὁ μὴ λυπηθεὶς ἢ μὴ λυπούμενος. λύπης ἐλεύθερος ἢ ἀνεπίδεκτος. 2) ἀβλαβὴς ἀπείρακτος. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ λυπῶν (βλάπτων, πειράζων), ἀθῶος, ἀπείρακτος. 4) ὁ καταπαύων (ἀφαιρῶν) τὴν λύπας. ||. (οὐσ.) Ἄλυπον (τό), εἶδ. φυτοῦ ἰαματικοῦ.
Ἀλύπως, ἐπίρ. Χωρὶς λύπην· ἀνενοχλήτως.
Ἅλυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνοδευόμενος ἢ μὲ συνᾴδων (συμφωνῶν) μὲ τὴν λύραν, ἄμουσος ἢ πένθιμος.
Ἅλυς [ἁλύω], υος (ὁ). ἀργία καὶ ἡ ταύτης ἀηδία, πλῆξις. » Δι' τοῦ φρονήματος ἐξάρσεις διαλύουσι τὸν ἅλυν, « τὴν ἀδημονίαν, « Κλήμ., (παρβλ. Ἀλυσείδιον (τό), = Ἀλυαίφιον.

Ἁλυαηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν ἁλυσίδα· μὲ ἁλυσίδας.
Ἁλυσθαίνω καὶ Ἁλυσθέω ᾖ Ἁλυσθαίνω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἁλυσκάνω, ἀδημονῶ, ἁλύω.
Ἁλυσίδιτος (ὁ, ἡ). ἁλυσοδεμένος, ἁλυσιδωμένος.
Ἁλυσίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἅλυσις, ἁλυσιδίτσα.
Ἁλυσιδόω-ῶ, Μ. ὠσω. Δένω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ἅλυσον, ἁλυσοδένω.
Ἁλυσίδωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.
Ἁλυσιώτδς, ή, όν. (κυρ. θώρακ) κατεσκευασμένος (πλεκτὸς) ὡσὰν ἁλυσίδα.
Ἁλύσιον (τό), = Ἁλυσίδιον.
Ἅ(ἀ)λυσις, εως (ἡ), [ἀ, λύω]. ἄλυσος, ἁλυσίδα.
Ἅλυσις [ἁλύω], εως (ἡ), = Ἅλυσμός.
Ἁλυσιτέλεια (ἡ). ἔλλειψις ὠφελείας, ἀκέρδεια, [ἐκ τοῦ
Ἁλυσιτελής, ες (ὁ, ἡ). ἀνωφελής, ἀνωφέλευτος, ἀχρησίμευτος· ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος.
Ἁλυσιτελῶς, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς·ἐπιβλαβῶς.
Ἁλυσκάζω, Μ, άσω καὶ
Ἁλυσκάνω (χ. Μ.), Π.=τῷ
Ἁλύσκω, Μ. ἁλύξω ἢ ἁλύξομαι (ἀόρ. Ἤλυξα), Π. [ἁλύω ἢ ἁλεύομαι]. προσπαθῶ(παραμερίζω) ἵν' ἀποφύγω τι· ἀποφεύγω, γλυτόνω. 2) = Ἁλύω, περιπλανῶμαι.
Ἁλυσμός (ὁ), [ἁλύω], = Ἅλυς, στενοχωρία (κυρ. ἀσθενοῦς), ταραχή, ἀνησυχία, ἀδημονία.
Ἁλυσμώδης, ες (ὁ, ἡ)· ὁ πάσχων ἁλυσμὸν (στενοχωρίαν).
Ἁλυσσας (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (ἢ ἰατρεύων τὴν) λύσσαν, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἄλυσσον(τό), εἶδ. φυτοῦ ἰατρεύοντος τὴν λύσσαν, (κατὰ τὸν Πλίν. τὸ ἄγριον ἐρυθρόδανον [ῥιζάρι], κατ' ἄλλ. ἡ Διοληρίτις βοτάνη).
Ἁλύσσω, Μ. ύξω καὶ
Ἁλυσταίνω, Μ. ήσω, Π. = Ἁλύω ᾖ Ἁλύσκω.
Ἁλυτάρχης, ᾳ (ὁ). ἀρχινόμος, ἄρχων (πρῶτος) τῶν ἁλυτῶν, [ἐκ τοῦ
Ἁλύτης [Ἅλυσις], ου (ὁ). ῥαβδοῦχος ἢ μαστιγοφόρος ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας εἰς τοὺς Ὀλυμπ. ἀγῶνας.
Ἅλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λυθεὶς ἢ μὴ λυόμενος. » Δεσμὸς—, « Ὀδ. Θ. 2) ὁ μὴ λυώσας ἢ μὴ λυόνων. Ἄλυωτος· » Θάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' Ἄλυτοι τὸ πάμπαν, » Ἰλιάτ. 3) ὁ μὴ διαλυθεὶς ἢ μὴ διαλυόμενος, ἀδιάλυτος, ἀξιοδιάλυτος, ἀξεπερβόλευτος, πολύπλοκος· (μτφρ.) ἀνεξήγητος. » Ἀπορία—, « Ἄρρτ. 4) ἀκατάλυτος, ἀκατάπαυστος. » Δρόμον αἰώνων ἄλυτον συνέχεις, « Συν.
Ἁλύτρωτος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -ώτως. Ὁ μὴ λυτρωθεὶς ἢ μὴ λυτρούμενος.
Ἁλύτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ λύεται (νὰ μὴ λυνθῇ, νὰ μὴ ξεδιαλύζεται, νὰ μὴ ἐξηγῆται).
Ἅλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς λύχνον (χωρὶς φῶς).
Ἁλύω καὶ (Ἀττ.) Ἁλύω (χ. Μ.), [ἴλη]. πλανῶμαι, περιφέρομαι τῷδε κακεῖσε ἄργὸς καὶ (ἐπμ.) πλήκτω, στενοχωροῦμαι, ἀπορῶ, δὲν ξέρω τί νὰ κάμω (εἰ

ὑ' ἀποφασίσω)· (ἐν γέν.) εὑρίσκομαι εἰς ψυχικὴν ἀνησυχίαν ᾖ ταραχὴν, δυσφορῶ, ἀδημονῶ· γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου (ἐξ αἰτίας ψυχικοῦ τινος πάθους, καὶ αὐτὸς ἀκόμη τῆς χαρᾶς), ξεπαίρνομαι. » Ἡ ἀλύτεις ὅτι ἦρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, « Ὀδ. Σ.
Ἄλφα (τό), ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, ἴδε Α, α. 2 = ἐφ-
Ἀλφάδιον (τό) = Γνώμων, ἀλφάδι (διὰ τὸ σχῆμά του).
Ἀλφαίνω (-άνω, -άζω,-άω καὶ ἀω-ῶ), Μ. ήσω ἢ ανῶ (ἀόρ. Ἤλφνα, ᾱθ, τὸ εὑρ. Ἄλφοιμι), Π. [ἄλφω]. εὑρίσκω· ἐφευρίσκω, ἐπιτυχαίνω, ἀποκτῶ, κερδίζω. 2) ἀξίζω, πωλοῦμαι, δίδω κέρδος.
Ἀλφεισίβοιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλφαίνω, βοῦς]. (κατὰ λέξ.) ὁ εὑρίσκων (ἀποκτῶν ἢ ἀξίζων) βώδια, (ἐπμ.) εὔμορφος (κυρ. κόρη· διότι ἡ τοιαύτη ἐλάμβανε προγαμιαίαν δωρεὰν πολλὰ θρέμματα ἢ χρήματα, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, παρὰ τοῦ μνηστῆρός της). 2) ὁ αὐξάνων (παχύνων, ὠφελῶν) τοὺς βόας. » Τῶν ἀλφεσίβοιαν, « Δίοχλ.
Ἀλφή, ῆς καὶ
Ἀλφησις, εως (ἡ), Π. [ἀλφαίνω]. εὕρεσις, εὕρημα· κέρδος, ἀπόκτησις. 2) τιμή, ἀξία.
Ἀλφηστεύω, Μ. εὔσω. Εὑρίσκω κέρδος, [ἐκ τοῦ
Ἀλφηστὴρ, ῆρος καὶ
Ἀλφητὴς, οῦ (ὁ), Π. [ἀλφαίνω]. ὁ εὑρίσκων(ἐπινοῶν), ἐφευρετικὸς, (ἐπμ.) κερδίζων ἢ φιλοκερδής, (ἐν γέν.) βιομήχανος, δραστήριος, ἐπιχειρηματίας. 2) εἶδ. ἰχθύος ἀδιορίστου εἴδους.
Ἄλφι (τό), Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἄλφιτον.
Ἀλφιταμοιβός (ὁ), [ἄλφιτα, ἀμείβω] ἀλφιτοπώλης, ἀλωπὰς ἢ ψωμᾶς.
Ἀλφιτεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ἀλφιτέως.
Ἀλφιτεῖον(τό). ὁ τόπος ὅπου κατασκευάζονται ἄλφιτα, ὁ μύλος.
Ἀλφιτεύς, έως (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἄλφιτα, ἀλευρᾶς, μυλωνᾶς, [ἐκ τοῦ
Ἀλφιτεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω ἄλφιτα.
Ἀλφιτηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀλφίτων, ὡσὰν ἀλεύρι.
Ἀλφητηρὸς, ά, ὸν καὶ
Ἀλφιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄλφιτα.
Ἀλφιτευσιδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄλφιτα.
Ἀλφιτοθήκη (ὁ). ἀποθήκη διὰ ἄλφιτα.
Ἀλφιτομάντις, εως (ὁ, ἡ), = Ἀλευρομάντις.
Ἄλφιτον (τό), [ἄλφος, ἢ ἄλφω]. ἄλευρι (κυρ. κριθινον). 2) κριθάρι ξεφλουδισμένον καὶ χονδροτριμμένον, φύρος ἢ μπουλγοῦρι. 3) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἢ σούπας ἢ ἀλευριᾶς (κουρκούτι) ἀπὸ κριθινον ἀλεύρι ἢ φάρον, (Τουρκ.) κεσκέκι. 4) (πλθ.) Ἄλφιτα, τὸ καθημερινὸν ψωμί, αἱ ζωοτροφίαι· (κατ' ἔκτ.) περιουσία, πάρος ζωῆς.
Ἀλφιτοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἄλφιτα.
Ἀλφιτοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ Ἀλφιτοπώλης, ου (ὁ), καὶ Ἀλφιτοπωλίς, ίδος (ἡ), ὁ πωλῶν ἄλφιτα.
Ἀλφιτοπωλητήριον (τό). ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται ἄλφιτα.
Ἀλφιτόσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἄλφιτα.
Ἀλφιτοχρώς, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἀλφίτων, λευκός, λευκόβριξ.
Ἄλφιτος, ους-ους (ἡ). ὄνομα μυθώδους τινὸς θηλυκοῦ φανταστματος (στοιχ. οὖ) μὲ τὸ ὁπ. ἐφοβέριζαν τὰ παιδία.
Ἄλφοι, Π. (γ'. ἐν. πρτ. τοῦ) β'. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀλφαίνω.
Ἀλφοπρόσωπος καὶ
Ἀλφοπρόσωπος (ὁ, ἡ). (ζῶπος) ὁ ἔχων λευκὸν [ἴδε Ἀλφὸς] πρόσωπον ἢ ῥύγχος.
Ἀλφὸς, ή, όν, λέξ. πρωτοτ.(ὅθεν τὸ Λατ. albus, ὁ λευκός. 2) (οὐσ.) εἶδ. λειχήνος λευκῆς ᾖ πιτυριώδους, ἢ ἄλλ. Λεύκη. (Ἅλφω), Γραμ. (ἄχρ. πρὸς παραγ. του) Ἀλφαίνω.
Ἀλφωδὴς, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς ἀλφόν.
Ἄλω (τήν), οὐκ. ἐν. τοῦ Ἅλως.
Ἁλῶ, ᾷς, ᾷ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἅλωά, ᾶς (ἡ), Π. = Ἅλως, ἁλῶνι. » Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει κατ' ἅλωάς, » Ἰλ. Ε. 2) ὁμαλὸς καὶ ἐπίπεδος τόπος δενδρόφυτος ἢ ἀμπελοφυτος. » Σκαφυλρσι μέγα βριθύουσαν ἀλωήν, « Ἰλ. Σ. 3) (ἐν γέν.) πεδιάς, ἴσωμα, κάμπος, (ὕθεν:) » Ποσειδάωνος ἀλωή, » Ὑπν., ἡ θάλασσα.
Ἁλῶα (τά), ἑορτὴ ἀγροτικὴ τῶν Ἀθην., τελουμένη εἰς τὰ ἁλώνια.
Ἁλωεύς, α, ον. Ὁ ἀνήκων καὶ
Ἁλωάς, άδος (ἡ), ἡ ἐπαπατοῦσα εἰς τὰς ἅλωας (τοὺς ἀγροὺς ᾖ τὰ ἁλώνια), (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος).
Ἀλώδητος (ὁ, ἡ). ἄθλαπτος, ἀπείρακτος, ἀκέραιος.
Ἁλώδης, εος (ὁ, ἡ). ἁλατοειδής.
Ἁλωϊνός, ή, όν, Π. ὁ ἀνήκων (εἰσκεκόμενος ἢ χρησιμεύων) εἰς τὰς ἅλωάς (εἰς τὰ ἁλώνια ἢ τοὺς ἀγροὺς), ἀγροτικός.
Ἁλωεύς, έως (ὁ). ἁλωνιστὴς. 2) γεωργὸς, περιβόλαρης, ἀμπελουργός.
Ἁλωή (ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἁλωά.
Ἀλώη, Π. ἀντὶ Ἀλωῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἀλῴη, Π. ἀντὶ Ἀλῷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλωΐος, α ᾖ ης, ον, Π. = Ἁλωϊνός.
Ἁλωΐς, ίδος (ἡ), Π. = Ἅλως.
Ἁλώκαντε, Δ. ἀντὶ Ἐαλώκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ
Ἁλώκασι, Π. ἀντὶ Ἁλῶσι, ἀθρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλώμενος, η, ον, μτχ. τοῦ Ἁλάομαι. (Ἅλωμι), ἄχρι ἴδε Ἁλίσκομαι.
Ἅλων, ωνος (ἡ). = Ἅλως.
Ἁλῶναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἁλωνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐργάζομαι εἰς τὸ ἁλώνι, ἁλωνίζω.
Ἀλώνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκλάβος) ἀγοραζόμενος μὲ ἅλας, (ἐπμ.) εὐωνος, φθηνὸς, πρόστυχος.
Ἁλωνία (ἴσως ὀρθότ.) Ἁλωνιά (ἡ), = Ἅλως, ἁλώνι.
Ἁλωνίζω, Μ. ίσω Ξω [Διατρίβω, Ἐνασχολοῦμαι] εἰς τὰ ἁλώνια.
Ἁλώνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἅλως, ἁλωνάκι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλώνιος, α, ον, = Ἀλωεινός.
Ἀλωνοτρῑβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλωνίζω.
Ἀλωόμενος, η, ον, Π. (κατ' ἐπέγθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἀλώμενος, μεγ. τοῦ Ἀλάομαι.
Ἀλῷος, ᾱ ἢ ος, ον, (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ἀλῷΐος.
Ἀλωπᾶ, ᾶς ἡ (κατὰ τὸν Ἰων. Βασσ. ᾷ Κορ.) Ἀλωπώ, ῶς (ᾰ), Δ. ἀντὶ Ἀλώπηξ.
Ἀλωπεκάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλωπεκίζω.
Ἀλωπεκέη, Ἰων. ἀντὶ
Ἀλωπεκῆ (ἡ), (ἐνν. δορᾷ). τὸ δέρμα (γουναρικὸν) τῆς ἀλωποῦς.
Ἀλωπέκειος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἀλώπεκος, ἀλωπήσιος.
Ἀλωπεκία (ἡ), πάθος (κυρ. τῆς κεφαλῆς), εἶδ. κασσίδας, (Τερκ.) σκτσ-κιράνι, (διότι μαδοῦν αἱ τρίχες), (παρβλ. Κνύος). 2) ἡ τρύπα (φωλιὰ) τῆς ἀλωπεῦς.
Ἀλωπεκίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ (πανοῦργος ὡσὰν τὴν) ἀλώπεκα. 2) εἶδ. σελαχώδους ἰχθύος (ἐκ τοῦ γέν. τῶν γαλεῶν).
Ἀλωπεκίασις, εως (ἡ), = Ἀλωπεκία, (κυρ. δὲ) τὸ πάσχειν ἀλωπεκίαν, [ἐκ τοῦ
Ἀλωπεκιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀλωπεκίαν. 2) = Ἀλωπεκίζω.
Ἀλωπεκιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν (κουτάβι) τῆς ἀλωπεῦς, ἀλουπόπουλον.
Ἀλωπεκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Εἶμαι πανοῦργος ὡσὰν) τὴν ἀλώπεκα· μεταχειρίζομαι πανουργίαις (ἀλεποῦδιαις) ἴν' ἀπατήσω τινά.
Ἀλωπέκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλώπηξ, μικρὰ ἀλωποῦ, ἀλουπίτσα.
Ἀλωπεκίς, ίδος (ἡ), = Ἀλωπέκιον. 2) εἶδ. νόθου ζώου, γεννημένου ἀπὸ σκύλον καὶ ἀλώπεκα, ἀλλ. Κυναλώπηξ. 3) = Ἀλωπεκῆ. 4) εἶδ. ἀμπέλου (τῆς ὁπ. τὰ κλήματα ὁμοιάζουν ἀλωπουρά).
Ἀλωπέκουρος (ὁ), ἀλωπονουρὰ, εἶδ. φυτοῦ.
Ἀλωπεκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλώπεκα· (μτφρ.) δόλιος, πανοῦργος.
Ἀλώπηξ, εκος (ἡ καὶ σπνττ. ὁ), [ἁλάω, ὠψ (διότι παίζει τὰ 'μμάτια της ἢ διότι πλανᾷ τὴν ὄψιν)]. ξ. ἡ ἀλωποῦ ἢ ἀλεποῦ. 2) εἶδ. ἰχθ. (ἴδε Ἀλωπεκίας). 3) εἶδ. πτην. ὁ ἄλλ. Κηναλώπηξ, ἡ ὁ πτερωτὸς σκίουρος τῆς Σκωτ., (Πολωνικ. polatouche). 4) (συνκδχ.) = Ἀλωπεκία. 5) = Ἀλωπεκῆ. 6) (μτγμ.) τὰ περὶ τοὺς γόμφους σαρκώδη μέρη (μῶνες) τοῦ σώματος. 7) (μτφρ.) ἄνθρωπος πανοῦργος καὶ δόλιος.
Ἀλωπός (ὁ, ἡ), = Ἀλωπεκώδης, πανοῦργος ὡσὰν τὴν ἀλώπεκα. 2) = τῷ
Ἀλωπόγρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἀλώπεκος, ὑπόλευκος δηλ. ἢ ὑπόξανθος. 2) ὁ ποθὼν ἀλωπεκίαν, μαδημένος, φαλακρός.
Ἀλωπώ, ἴδε Ἀλωπᾶ.
Ἀλωρήτης, ου (ὁ, ἡ), [ἅλως, ὠρέω], ὁ ἐπιμελούμενος (φυλάσσων) τὰ ἀλῶνια, (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ᾷ τῶν Ὡρῶν).
Ἅλως [ἁλής ἢ ἁλίζω], ω καὶ ως (ἡ), (τὸ πλθ. Ἅλῳ, ων ᾷ Ἅλοι, ων). ἀλῶνι. « Δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴεται σοι τὰ ἄχυρα,» Ξεν. 2) ἡ ὑαλίσερὴ περιφέρεια (ὁ γῦρος) τῆς ἀσπίδος. « Ἅλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,» Αἰσχλ. 3) ὁ φωτεινὸς κύκλος ὁ φαινόμενος ἐνίοτε περὶ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην, ἁλῶνι. 4) ἡ μεταξὺ τῆς σφενδόνης καὶ τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ σρογγυλὴ κηλίς.
Ἁλώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, εὐάλωτος. 2) Π. ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὴν ἅλωσιν πόλεως. »Παιὰν(»Βάξις)—,« Αἰσχλ.
Ἅλωσις [ἁλίσκομαι], εως (ἡ). κυρίευσις (ἅρπισμον) πόλεως, πιάσιμον σκλάβου, αἰχμαλώτευσις. 2) γάσιμον κρίσεως, καταδίκασμα, (Πλάτ. Νόμ. Β'.).
Ἁλωτὸς, ἡ, όν, = Ἁλώσιμος. «Τὸ ζητούμενον ἁλωτὸν, ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον,« Σοφ.
Ἀλώφητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε παύων (λωφῶν), ἀκατάπαυστος.
Ἀλώω, ης, η, Π. ἀντὶ Ἁλῶ, ῷς, ῷ. ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἅμ, Π. (πρὸ τοῦ β, μ, π, φ,) ἀντὶ Ἀνά.
Ἅμα, ἐπίρ. (Χρον.) Ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν. »Ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύασσε,« Ἰλ. Γ. »Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον,« Παροιμ. »Ἅμα μὲν, ἅμα δὲ, « τόσον, ὅσον· πότε ᾷ πότε. »Ἅμα καὶ ἅμα,« Πλάτ., εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα, εἰς τὴν στιγμήν. 2) εὐθὺς καθὼς, ἢ συγχρόνως ἐν ᾧ. »Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ,« Ξεν. »Ἅμα τῷ ἦρι,« Θκ. »Ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουθύτει,« Ξεν. «Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης, προσεβοήθησν,« Θκ. » Ὁ θάνατος ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσας,« Δημ. 3) Ἀθροιστ. (ἀντὶ τῆς Σὺν ἢ τοῦ Ὁμοῦ), μαζῇ. μέ. »Ἅμ' αὐτῷ ἔπονto,« Ὀδ. Δ. »Ἅμ' ἄμφω σύν ῥ' ἔπεσον,« Ἰλ. Π. 4) Παραδολ. ἡ Ὁμοιωματ., ὡσὰν, καθώς. » Ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο, « Ὀδ. Δ.
Ἀμὰ ἢ Ἀμᾶ ἢ Ἀμᾷ, Δ. ἀντὶ Ὁμοῦ.
Ἀμαγγάνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπατηθεὶς ἢ μὴ ἀπατώμενος ὀλ μαγγανειῶν. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος μαγγανείαν (νόθευσιν), ἀνόθευτος, ἄδολος, εἰλικρινὴς, ἀληθινός.
Ἀμαδρυὰς, άδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Νύμφαι (στοιχειὰ) τῶν δένδρων, ὑποτιθέμεναι ὅτι ἐγεννῶντο καὶ ἀπέθνησκον μαζῇ μὲ αὐτὰ [ἅμα, ὄρυς].
Ἀμαθαίνω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμαθὴς, δὲν ἠξεύρω.
Ἀμαθεῖ, ἐπίρ. = Ἀμαθῶς.
Ἀμάθεια (ἡ). ἀπαιδευσία, ἀπειρία, [ἐκ τοῦ Ἀμαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀπαίδευτος, ἀγράμματος. 2) ἄπειρος, ἀνίδεος. 3) ἀμάθητος, ἀσυνήθιστος· ἀπροσδόκητος. 4) ἄπρακτος, ἀγρεῖκος. 5) Π. ἄγνωστος, ἀγνώριστος.
Ἀμάθητος (ὁ, ἡ), = Ἀμαθὴς.
Ἀμαθία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀμάθεια.
Ἀμαθῖτις, ίδος (ἡ). ἡ ζῶσα (εὐριακομένη) εἰς τὴν Ἄμμον (Ἄμαθον). «Κόγχος—,« Ἀθ.
Ἀμαθόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμμώδης.
Ἄμαθος (ἡ). ἄμμος, ἀμμουδιά.
Ἀμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω (λεπτύνω, συντρίβω) τι ὡσὰν τὴν ἄμμον, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, (παρβλ. Ἀμαλδύνω).
Ἀμαθώδης, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμμώδης.
Ἀμαθῶς, ἐπίρ. Ἀπαιδεύτως, ἀγροίκως. 2) ἀδήλως, ἀπροσδοκήτως, ἢ ἐσφαλμένως. «Ἐνθέχεται τὰς ἐμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου,« Θκ.
Ἀμαίευτος (ἡ). ἡ μὴ μαιευθεῖσα (γεννήσασα ἠγεννηθεῖσα χωρὶς βοήθειαν ὑμαμῆς). 2) ἡ μηδέπτε μαιευθεῖσα, δηλ. παρθένος, (παρβλ. Ἀλόγευτος).
Ἀμαιμάκετος, η καὶ ος, ον, Π. [ἁ στερ., μάγομαι, ἢ ἀπὸ τ., μαιμάσσω ἢ μῆκος]· ἀκαταμάχητος, ἀκατοπόνητος· ὑπερμεγέθης· τερατώδης, φοβερός.
Ἀμαίωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμαίευτος.
Ἀμαλακιστία (ἡ). τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις μαλθακὸς (ἐκτεθηλυμένος) ἀλλὰ σκληρὸς (συνειθισμένος εἰς τοὺς κόπους).
Ἀμάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μαλαχθεὶς ἢ μὴ μαλασσόμενος (ἀπαλυνόμενος), σκληρὸς (μτφρ.) ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος.
Ἀμαλάπτω, Μ. άψω, Π. = Ἀμαλδύνω.
Ἀμάλθακτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμάλθακτος.
Ἀμαλδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἀμαλδύνω, Μ. υνῶ, Π. Ἰων. [ἀμαλδς]· ἀπαλύνω· ἀδυνατίζω, σμικρύνω· ὑποκρύπτω, ἀμαυρόνω· διαφθείρω· καταχρίφω· ἀφανίζω, (παρβλ. Ἀμαθύνω).
Ἀμαλεύω, Μ. εύσω, = Ἀμαλλεύω.
Ἀμάλη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμαλλα.
Ἀμαλητόμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τέμνων ἀμάλλας (δεμάτια), θεριστής.
Ἀμάλθακτος (ὁ, ἡ), = Ἀμάλακτος.
Ἀμαλίζω, Μ. ίσω, = Ἀμαλλεύω.
Ἀμάλλα, ης (ἡ), Π. [ἀμάω]. δράγμα (δεμάτι, χειρόβολον) ἀσταχύων. 2) (σπνκδχ.) τὸ θέρος. 3) = Ἀμάλλιον.
Ἀμαλεύω, Μ. εύσω, Κάμνω (Δένω) ἀμάλλας (χειρόβολα), δεματιάζω τὰ στάχυα (ἐν γέν.) σφίγγω, συνδέω.
Ἀμάλλιον (τὸ). τὸ καλαμόσχοινον μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὰς ἀμάλλας, δεματικόν.
Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος καὶ
Ἀμαλλοδέτης, ου (ὁ), Π. ὁ δένων τὰς ἀμάλλας (τὰ χειρόβολα τῶν ἀσταχύων).
Ἀμαλλοτόκεια (ἡ), Π. καὶ
Ἀμαλλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα, αὐξάνουσα) καὶ
Ἀμαλλοφόρος (ὁ, ἡ), ἡ φέρουσα (κρατοῦσα) ἀμάλλας, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἀμαλὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἁπαλὸς, τρυφερὸς· ἀδύνατος. 2) Αἰολ. ἀντὶ Ὁμαλὸς (ἔθεν
Ἀμαλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Ἀμαλύνω, Μ. υνῶ, Π. = Ἀμαλδύνω.
Ἀμαλῶς, ἐπίρ. Ἁπαλῶς· ἀδυνάτως, ὀμαλῶς, εὐκόλως, μετρίως.
Ἀμάμαξυς, υος ἢ (Αἰολ.) υδος (ἡ). εἶδ. τῆς φωλῆς, ἡ κληματαριὰ (δράνα). ἴδε Ἀνδενδράς.
Ἀ[λ]μάμηλις [ἅμα, μῆλον], ιδος ἢ ιδ. (ἡ). εἶδ. δένδρου (μηλιᾶς ἢ μυσμουλιᾶς) καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, (παρβλ. Ἀμασυλλὶς καὶ Ἐπιμηλὶς).
Ἀμάμυς, υκος (ἡ), = Ἀμάμαξυς.
Ἀμανίτης [Ἄμανον, βουνὸν τι τῆς Κιλικίας], ου (ὁ). εἶδ. ἐκλεκτῶν μανιταριῶν ἴδε Μύκης.
Ἀμάντευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προμαντευθεὶς ἢ μὴ προμαντευόμενος, ἀπροφήτευτος. 2) ὁ μὴ συμβουλευθεὶς ἢ μὴ συμβουλευόμενος τοὺς μάντεις καὶ τὰ μαντεῖα. 3) ὁ μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων νὰ μαντεύσῃ (νὰ προμαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).
Ἄμαξα καὶ (Ἰων.) Ἅμοξα [ἅμα, ἄξων], ης (ἡ). ἁμάξι, (κυρ.) βυζαντινὸν ἢ μονοκάραμπον. « Τὰ ἐξ ἁμάξης λέγειν,» Παροιμ. ἀπὸ τῶν πρὸς διάχυσιν ὑβρίζ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σῶν ‘νες τῶν ἁμαξῶν ἀλλήλας καθ' ὁδὸν γυναικῶν εἰς τὰ Ἐλευσίνια, (κοιν.) λέγει ὅσα σέρν' ἡ σκοῦπα, (παρβλ. Γεφυρίζω καὶ Πομπεύω). 2) Π.=Ἀροτρον. 3)=Ἁμαξιτός. 4) ὁ ἀστερισμὸς τῶν ἑπτὰ ἀχέρων τῆς μεγάλης ἄρκτου, (κοιν.) Ἁλέτρι καὶ ἄλλως Πούλεια ἢ Κλῶσσα.

Ἁμαξαΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁμαξα.

Ἁμαξαῖος, α, ον, Π. ἀνεὶ Ἁμαξιαῖος.

Ἁμαξάριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Ἅμαξα, ἁμαξάκι.

Ἁμαξεία (ἡ). ταξείδευμα ἢ κουβάλημα μὲ τὸ ἁμάξι.

Ἁμαξεύς, έως (ὁ). ἁμαξάρης, ἁμαξηλάτης. 2) «Βοῦς —,» Πλ., ὁ σύρων (ζευγόμενος εἰς) ἅμαξαν, ἁμαξάρι(βι)κος, (ἐκ τοῦ Ἁμαξεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι ἁμαξάρης (ἁμαξηλάτης). 2) ταξειδεύω ἢ κουβαλῶ μὲ τὸ ἁμάξι. «Ὁδὸς ἁμαξεύεσθαι δυναμένη,» Στρ., ἴδε Ἁμαξιτός. 3) (μτφρ.) περνῶ μὲ δυσκολίαν ἢ ταλαιπωρίαν τὴν ζωήν μου. «Ἡμάξευσα τοῦτον δύσζωον κἀθλιωτον βίον,» Ἐπγρ.

Ἁμαξήλατος (ὁ, ἡ), (κυρ. ὁδὸς) ἡ πατουμένη (ἐλαυνομένη, διοδευομένη) ὑπὸ ἁμαξῶν, (ἴδε Ἁμαξιτός).

Ἁμαξηποδες (οἱ), ἴδε Ἀμαξόπους.

Ἁμαξήρης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς ἅμαξαν. ‖. «Ὁδὸς —,» Εὐρ.=Ἁμαξιτός.

Ἁμαξητὸς, ἡ, ὀν.=Ἁμαξήλατος.

Ἁμαξηφόρητος (ὁ, ἡ),=Ἁμαξοφόρητος.

Ἁμαξιά (ἡ),=Ἁμαξοτροχία.

Ἁμαξία (ἡ),=Ἁμαξιτός.

Ἁμαξιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (μετακομιζόμενος μὲ) ἅμαξαν (ἐπιμ.) μέγας ἢ βαρύς (ὥστε νὰ φορτωθῇ ἐν ἁμάξῃ).

Ἁμαξιεύς, έως (ὁ),=Ἁμαξεὺς καὶ Ἁμαξοπηγός.

Ἁμαξικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἅμαξαν. 2) ὁ κείμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀσφριεμοῦ τῆς ἁμάξης, βόρειος.

Ἁμάξιον (τὸ) καὶ

Ἁμαξίς, ίδος (ἡ),=Ἁμαξάριον, ἁμαξάκι.

Ἁμαξίτης, ου (ὁ), ὁ ἀνήκων εἰς (μετακομιζόμενος μὲ) ἁμάξι.

Ἁμαξιτὸς καὶ (Ἰων.) Ἁμαξιτὸς (ἡ). (κυρ. δρόμος) διὰ τοῦ ὁπ. περναῦν ἁμάξια, (ἐπιμ.) πλατὺς καὶ ὁμαλός.

Ἁμαξοδίτης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἁμαξίδιος καὶ

Ἁμάξοικος (ὁ, ἡ), ὁ κατοικῶν (διάγων τὸν βίον του) εἰς ἁμάξι, καθὼς οἱ νομάδες Σκύθαι (Τάταροι).

Ἁμαξοπηγέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) ἁμάξια.

Ἁμαξοπηγία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἁμαξοπηγοῦ.

Ἁμαξοπηγός (ὁ). ὁ κατασκευάζων (πηγνύων) ἁμάξια, ἁμαξᾶς.

Ἁμαξοπληθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων (πλήθων) ἓν ἁμάξι, (βηλ.) μέγας, βαρύς.

Ἁμαξο(ξή)πους, οδος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλ.) τὰ ξύλα τῆς ἁμάξης, περὶ τὰς ἄκρας τῶν ὁπ. στρέφονται αἱ τροχοί.

Ἁμαξοτροχία (ἡ). τὸ αὐλάκι (σημάδι) ὅ,πω σχηματίζεται εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἁμαξιοῦ.

Ἁμαξουργία (ἡ),=Ἁμαξοπηγία.

Ἁμαξουργὸς (ὁ),=Ἁμαξοπηγός.

Ἁμαξοφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (μετακομιζόμενος) ἐφ' ἁμάξης.

Ἅμαρ, ατος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἦμαρ.

Ἀμάρα [ἄμη, ἀῶ], ας (ἡ). αὐλάκι διὰ πότισμα. 2) λαγούμι διὰ τὰ νερὰ καὶ τὰις βρώμαις γκρίζι. 3) χανδάκι, τάφος μὲ νερόν, γκράνα.

Ἀμαράκινος, η, ον. Ἀπὸ ἀμάρακον (μαντζουράναν).

Ἀμαρακόεις, εσσα, εν, Π. δμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀμάρακον.

Ἀμάρακον (τὸ) καὶ

Ἀμάρακος (ὁ), φυτὸν εὐῶδες, ἢ μαντζουράνα.

Ἀμαράντινος, η, ον. Ἀπὸ ἀμάραντον. 2)=τῷ

Ἀμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε μαραινόμενος, ἀειθαλὴς· (μτφρ.) ἄφθαρτος, αἰώνιος. ‖. (οὐσ.) Ἀμάραντος (ὁ) καὶ Ἀμάραντον (τὸ), τὸ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς οὕτως ὀνομαζόμενον φυτὸν καὶ ἄνθος.

Ἀμάργαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ζολισμένος μὲ) μαργαριτάρια, ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμάργαρος, Π. Δ. ἀντὶ Ἠμάργαρος (λίθος), τὸ μαργαριτάρι.

Ἀμάρεμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἀμάρας τρέχον νερὸν ἢ ἀκαθαρσία.

Ἀμαρεύω, Μ. εὐσω. Τρέχω (Χύνομαι, ἢ [μτβτ.] Ποτίζω) διὰ τῆς ἀμάρας.

Ἀμαρίαῖος, α, ον. (κυρ. νερὸν) ὅ,που τρέχει ἀπὸ ἀμάραν.

Ἀμαρὶς, ίδος (ἡ). μικρὴ ἀμάρα, αὐλακάκι.

Ἀμαρτάνω [παρβλ. Ἀμβροτάζω], Μ. ἤσω καὶ (εὐχρηστότ.) ἥσομαι (ἀόρ. Ἥμαρτον ἢ [σπυτρ.] Ἡμάρτησα ἢ Π. Ἥμβροτον, πρκ. Ἡμάρτηκα ἢ τὸ θετ. Ἀμαρτητέον). Ἀποτυχαίνω, αστοχῶ, δὲν κατορθώνω, (ἢ ἁμπλτ.) δὲν τελειοφορῶ. «Ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, Ἰλ. Ε. «Φανείσης δ' ἄρκτου, εὖσις μὲν, ἀκοντίσας ἥμαρτε,» Ξεν. (ἢ μὲ γεν.) «Ὡς τῆς Λέσβου ἡμαρτήκασαν,» Θκ. (καὶ μπ. ἢ πθ.) «Ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ,» Θφρ. 2) ἀπατῶμαι, γελοιοῦμαι, σφάλλω, κάμνω (ἢ ἔχω) λάθος (ἢ ἐκκλησ.) ἁμαρτίαν. «Ἀεὶ πρῶτος ἔλαξε, ἢ οὐχ ἡμάρτανε μύθων,» Ὀδ. Α. «Τοῦτό τις λέγων, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τἀληθέος,» «Ηρ. «Ζεὺς ἐφορᾷ ἢ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ,» Ὀδ. Ν. «Ἦν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Πάνθ' ὅσα ἡμάρτηται (»Τὰ ἡμαρτημένα) Λακεδαιμονίοις,» Ξεν. «Ἡμάρτηται ἡ γραφή,» Πλθ. 3) σφάλλομαι, χάνω ζημιόνομαι. «Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς,» Ὀδ. Ι. «(Γυνὴ) ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει βίου,» Εὐρ.

Ἁμαρτὰς, άδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἁμαρτία.

Ἁμαρτέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. ἀντὶ Ὁμαρτέω.

Ἁμαρτῆ ἢ Ἁμαρτῇ, Π. ἀντὶ Ὁμαρτῇ.

Ἁμάρτημα (τὸ),=Ἁμαρτία.

Ἁμαρτηρὸς, ὁ, ὀν. Ἁμαρτωλὸς· ἡπατημένος· ἡμαρτημένος, ἐσφαλμένος.

Ἁμαρτητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπιρρεπής· ὁ συνήθως ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἁμαρτάνων (ἀποτυγχάνων ἑαυτῷ). «Περὶ ταῦτα μὲν ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν, ὁ δὲ κακὸς ἁμαρτητικός,» Ἀρστ.

Ἁμαρτία (ἡ). ἀποτυχία, λάθος, σφάλμα, πταίσμον· ἀσέβημα, ἁμάρτημα, παράβασις τῶν θείων ἐντολῶν.

Ἁμαρτίνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἡμαρτημένον (χαμένον) τὸν νοῦν του, παράφρων, ἀνόητος.

Ἁμάρτιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἁμάρτημα.

Ἁμαρτοεπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἁμαρτάνω, ἔπος] ὁ κάμνων λάθη (ἀπατώμενος) περὶ τοὺς λόγους του, παραλογιζόμενος, ἢ μὴ ἐπιτελῶν ὅσα λέγει, ὁμιλῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, μωρολόγος.

Ἁμαρτολόγος (ὁ, ἡ),=Ἁμαρτοεπὴς.

Ἁμαρτύρητος καὶ Ἀμάρτυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδειχθῇ μὲ) μάρτυρας, ἀναπόδεικτος, ἀδιάποτος.

Ἁμαρτύρως, ἐπίρ. Χωρὶς μάρτυρας ἢ μαρτυρίαν, ἀναποδείκτως.

Ἁμαρτωλὴ καὶ (Ἰων.) Ἁμαρτωλίη (ἡ), Π.=Ἁμαρτία.

Ἁμαρτωλὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πράττων (ὑπηνεμισμένος εἰς) ἁμαρτίας.

Ἁμαρυγὴ (ἡ), Π. [ἀμαρύσσω],=Μαρμαρυγὴ, λάμψις, ὐάλισμα. 2) ταχεῖα κίνησις (κυρ. τοῦ φωτὸς καὶ τῶν φωτεινῶν σωμάτων, π. χ. ὀφθαλμῶν, κατοχρ. δὲ καὶ χειλέων καὶ ποδῶν). 3) (πλθ.) αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου.

Ἁμάρυγμα (τὸ),=Ἁμαρυγὴ.

Ἀμαρύσσω, Μ. ὐξω. Π.=Μαρμαρύσσω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, σπινθηροβολῶ, ὐαλίζω.

Ἅμαξ, άξος (ἡ), Π. (ἐπθετ.) ἡ ναῦς, καράβι, (ἄλλ. ἀνάγν. Ἀμίς).

Ἅμᾶς, Δ. ἀντὶ Ἠμετέρας, αἰτ. πλθ. θηλ. τοῦ Ἀμός.

Ἅμας, Δ. Ἡμᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἅμας, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἅμη.

Ἁμάσας, ασα, αν, Δ. ἀντὶ Ἁμήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἁμάσεται, Δ. ἀντὶ Ἁμήσεται, μσ. μέλλ. ἀ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀράω.

Ἁμάσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μασηθείς, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μασηθῇ.

Ἀμαστίγωτος καὶ

Ἀμάστικτος (ὁ, ἡ). ἄθορτος μὲ μάστιγα.

Ἁμασκᾶς, άδος (ἡ), εἶδ. δένδρου (μεληᾶς ἢ ἀπηδῆς) καὶ

Ἁμάσυκον (τὸ), εἶδ. μήλου ἢ ἀπιδίου ἀριμάζον εἰς τὸν καιρὸν τῶν σύκων, (παρβλ. Ἀμάμηλις).

Ἅματα, πλθ. τοῦ Ἅμαρ.

Ἁματροχάω-ῶ, Μ. ἠσω. Τρέχω μαζῷ (κυρ. ἐπὶ ἁμαξῶν, τῶν ὁπ. συνεπλέχθησαν ἢ κοντεύουν νὰ συμπλεχθοῦν οἱ τροχοί).

Ἁματροχία (ἡ), Π. συγκρουσις (συμπλοκὴ) τῶν τροχῶν δύο ἁμαξῶν εἰ ὁπ. τρέχουν ὁμοῦ.

Ἀμάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμήτωρ.

Ἁμαυρέβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων βίον σκοτεινὸν (ἄδοξον, ἀσήμαντον).

Ἁμαυρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἁμαῦρου καρπόν.

Ἁμαυρὸς [ᾶ, μαίρω πρωτότ. τοῦ μαρμαίρω], ά, όν. Σκοτεινὸς, ἀμυδρὸς, θαμπὸς· μαῦρος ἢ σκοῦρος (μουντὸς), μόλις φαινόμενος (διακρινόμενος)· (μτφρ.) ἀδύνατος, πεπαλαιωμένος, ἀσήμαντος. «Λυγνάριον (»Εἰδώλον, »Ἰχνος) ἁμαυρὸν, »Ἐλπὶς (»Γενεὰ, »Δόξα, »Νύσσα) ἁμαυρὰ, »Πυρετὸς ἁμαυρὸς, «Ἀρετ.

Ἁμαυρότης (ἡ). ἡ (θλῖψις (ὁ γαρακτὴρ) τοῦ ἁμαυροῦ, σκοτάδι, ἁμυδρότης (θαμπάδα)· ἀδυναμία, ἀσημαντότης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμαυροφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ μόλις (ἀμωδῶς) φαινόμενος ἢ φέγγων.

Ἀμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀμαυρὸν (ἀμυδρὸν, σκοτεινόν), θαμβόνω, σκοτίζω, (μτφρ.) ἐξασθενίζω, ἀμαυρόνω· φανίζω. » Θυομένῳ δὲ αὐτῷ, ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῷ οὐρανῷ, « Ἡρ. » Ἠμαυρωμένος τὰς ὄψεις (τὴν ἀκοήν), « Πλ. » Χρὴ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν, « Πίνδ. » Τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἡμαύρωκε (ὁ Πρύδοτος) πρᾶξιν, « Πλ. » Εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρθιον ἄχθος ἀείρας, ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη, « Ἡσ. » Τὰ ὑπώπια, κυάνοις περιθλώμενα, ἀμαυροῦται, « Ἀθ., χάνονται, ἐξαλείφονται.

Ἀμαυρῶς, ἐπίρ. Ἀμυδρῶς, μόλις. » Κατακούειν ἀμαυρῶς φοίζου τινὰς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένου, « Πλ.

Ἀμαύρωσις, εως (ἡ). σκοτείνιασμα· ἀδυνάτισμα· (κυρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀμαυρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) νὰ σκοτίζῃ (ἀδυνατίζῃ κτλ.).

Ἀμάχανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμήχανος.

Ἀμαχεί(χι) καὶ

Ἀμαχητί, ἐπίρ. Χωρὶς μάχην (πόλεμον, φιλονεικίαν).

Ἀμάχη(χε)τος καὶ

Ἄμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μαχόμενος (πολεμῶν ἢ πολεμήσας). » Οἱ δὲ ἀμάχητοι ἑκατέρων ἴσασιν ὅτι.., « Ξεν. » Τὴν ἡμέραν ἄμαχοι διήγαγον, « αὐτ. 2) = Ἀκαταμάχητος. » Χεὶρ (» Δυναζεία) —, « » Κάλλος (» Κακὸν) ἄμαχον, « Ξεν. » Ἀπότομός τε γάρ ἐστι ταύτη ἡ ἀκρόπολις ᾗ ἄμαχος, « Ἡρ. » Ἕκτορα Τρῳὰς ἄμαχον κίονα, « Πίνδ. 3) = Ἀμήχανος, ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. » Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, « Πίνδ. 4) ὑπερβολικὸς, ἄπειρος, ἀναρίθμητος. » Εἰς ὑπερφίαν ἐξαρθεὶς ὅμαχον, « Σδ. » Ἰγθύων ἀπηνέγκατο (» Χειμῶνος καταῤῥήγνυται) πλῆθος ἄμαχον, « Αἰλ.

Ἀμάχως, ἐπίρ. = Ἀμαχεί 2) καθ' ὑπερβολήν, κατὰ πολλά. » Ὡρων γὰρ αὐτὸν ἀπειδόντα τοῦτο ἀμάχως, « Σδ.(;).

Ἀμάω-ῶ [ἄμη], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Κόπτω, ᾗ (ἰδιαιτ.) θερίζω· (συνηθ.) μαζόνω· σωρεύω· (μτφρ.) καρποῦμαι, κερδίζω, ἀπολαμβάνω. » Ἀντὶ ταύτης τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, « Πλ.

Ἀμβαίνω, Π. ἀντὶ Ἀναβαίνω.

Ἀμβαλεῦ, Δίολ. Π. ἀντὶ Ἀναβαλοῦ.

Ἀμβάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἀναβάλλομαι.

Ἄμβασε, Π. ἀντὶ Ἀνεβίβασε.

Ἀμβάσῃ, Π. Δ. ἀντὶ Ἀναβήσῃ, β'. ἐν. πρστ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἄμβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάβασις.

Ἀμβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀναβάτης.

Ἀμβατός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἀναβατός.

Ἀμβῆ, ῆς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμβων.

Ἀμβήξατο, Π. ἀντὶ Ἀνεβήξατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀναβήσσω.

Ἄμβικος, ου καὶ

Ἄμβιξ, ικος (ὁ), (ἐν γέν.) ποτῆρι, ξυλοπίνακον, (ἰδιαιτ. δὲ) χύτρα μὲ γυριστὴν περιφέρειαν ἢ σκέπασμα, (θ., [διὰ τῆς προθέπεως τοῦ Λατιν. ἄμβι-] ὁ κοιν.) λαμπίκιο.

Ἀμβλακέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀόρ. Ἤμβλακον), Π. ἀντὶ Ἁμπλακέω.

Ἀμβλακία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἁμπλακία.

Ἀμβλήδην, ἐπίρ, Π. ἀντὶ Ἀναβλήδην.

Ἀμβλίσκω καὶ

Ἀμβλόω-ῶ, Μ. ώσω, [ἄμβλυς ἢ βλώσκω]. (μτβτ.) Κάμνω ν' ἀποβαλθῇ (ᾗ [ἀμτβτ.] Ἀποβάλλω) ἔμβρυον. » Αἱ μᾶται, φαρμάκια διδοῦσαι, ὃ ἐὰν δόξῃ ἀμβλίσκειν ἀμβλίσκουσι, « Πλάτ. 2) = Ἀμβλύνω. »Ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου (ἀμπέλου), « Θφρ., (κοιν.) τυφλόνονται.

Ἀμβλυγώνιος (ὁ, ἡ). (μθμτκ.) ὁ ἔχων ἀμβλείας γωνίας, (ἐναντ. τοῦ Ὀξυγώνιος).

Ἀμβλύζω, Π. ἀντὶ Ἀναβλύζω.

Ἀμβλυντὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀμβλύνων (ἐξασθενίζων).

Ἀμβλυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (ἰδιότητα) τοῦ ἀμβλύνειν. » Οἱ ἄλες ὄψεως ἀμβλυντικοί, « Δσκρ.

Ἀμβλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀμβλὺ, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν ὀξύτητα (καὶ μτφρ.) τὴν δραστηριότητα, ἀδυνατίζω. » Τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλύνας, « Δαμασκ. (ᾗ πθ.) »Τῆς τε συμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι, « Θκ.

Ἀμβλυώπεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμβλυντικός.

Ἀμβλὺς [ἴδε Μῶλυς], εῖα, ύ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ὀξὺς, ὃηλ.) μὴ σουβλερὸς (κοπτερὸς (καὶ μτφρ.) δραστήριος), (ἐπμ.) νωθρὸς, ἀδρανὴς· βαθύνους. » Ξιφίδιον ἀμβλὺ, « Πλ. »Ἀμβλεῖα γωνία, « Μθμτκ. » Ἀμβλυτέρας αὐτοὺς ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην, « Πλ. » Τοὺς ἀφυεστέρους καὶ ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀμβλὺ, ἐπίρ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Ἀμβλέως) » Ἀμβλὺ ὁρᾶν (ἀκούειν κτλ.), « (ᾗ συγκρ. ἢ ὑπερθ.) »Ἀμβλύτερον (»Ἀμβλύταπα) αὐτὸς ἑαυτοῦ ὁρᾷ, « Πλάτ.

Ἀμβλυσμὸς (ὁ), = Ἀμβλωσις.

Ἀμβλυτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν ἀμβλύτητα.

Ἀμβλύτης (ἡ). ατάρησις (τὸ ἐναντ. τῆς) ὀξύτητος. 2) (μτφρ.) ἀδράνεια, νωθρότης, εὐήθεια.

Ἀμβλύω, Μ. ύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἀμβλὺς, ἀδυνατίζω.

Ἀμβλυωγμὸς (ὁ), [ἄμβλυώσσω], = Ἀμβλυωπία.

Ἀμβλυωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλυωπὴς, ές (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ πάσχων ἀμβλυωπίαν, κοντόφθωτος· (μτγμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀμπέλου) βεβλαμμένος, τυφλός. 2) (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν ἀμβλυωπίαν. » Ὁ φακὸς ἀμβλυωπὴς, « Δσκρ. » Τὸ ὠκιμον ἀμβλυωπὲς, « αὐτ. (ἴδε καὶ Ἀμβλώψ).

Ἀμβλυωπία (ἡ), [ἄμβλυς, ὤψ]. ἀδυναμία τῆς ὁράσεως.

Ἀμβλυωπὸς (ὁ, ἡ), = Ἀμβλυωπής.

Ἀμβλυωσμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀμβλυωγμός.

Ἀμβλυώσσω(ττω), [ἄμβλυς, ὄσσα], Μ. ώξω. Πάσχω ἀμβλυωπίαν, εἶμαι κοντόφθωτος, δὲν καλοβλέπω. (εἰς τὸν Δκ. Τιμεύρηται καὶ μεταβατικῶς:) » Ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα «.

Ἀμβλωβρίδιον (τὸ), τὸ ἐξαμβλωμένον (σκωπτωμένον) ἔμβρυον, ἀπόβρασμα. 2) = Φθόριον, ἰατρικὸν πρὸς ἐξάμβλωσιν.

Ἄμβλωμα (τὸ), = Ἀμβλωβρίδιον, ἀπόβλημα.

Ἀμβλωπὴς, ές καὶ

Ἀμβλωπὸς, οῦ (ὁ, ἡ), = Ἀμβλυωπὴς, -πός.

Ἀμβλώσιμος, η, ον. Ὁ πρὸς ἐξάμβλωσιν ἁρμόδιος. ‖. » Ἦπαρ ἀμβλώσιμον, « Μαξ. (περιφρ. ἀντὶ

Ἄμβλωσις [ἀμβλόω], εως (ἡ). ἀπόβλησις (ἐμβρύου). 2) (μτγμ.) τύφλωσις τῶν ὀφθαλμ. τῆς ἀμπέλ.

Ἀμβλώσκω, = Ἀμβλίσκω.

Ἀμβλώσσω(ττω), Μ. ώξω, = Ἀμβλίσκω 2) = Ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλωψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμβλυωπής. » Κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαί, κ' σε γινώσκω, « Εὐρ.

Ἀμβόαμα (τὸ), Π. Δ. ἀντὶ Ἀναβόημα.

Ἀμβοάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναβοάω.

Ἄμβολα (τὰ), = Σύμβολα, ἡ μέση τῆς κεραίας (ἀντέννας) ὅπου εἶνε δεμένη μὲ τὸ κατάρτι.

Ἀμβολᾶ, ᾶς (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀμβολή.

Ἀμβολάδαν, Δ. ἀντὶ

Ἀμβολάδην, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβολάδην.

Ἀμβολαδὶς, ἐπίρ. Π. = Ἀμβολάδην.

Ἀμβολὰς, άδος (ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀναβολὰς (ἐνν. γῆ), τὸ ἀπὸ τάφρον ἢ λάκκον ἐβγαλμένον ᾗ ἑκατέρωθεν ἢ πέρι αὐτῶν ἐπισωρευμένον χῶμα.

Ἀμβολὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβολή.

Ἀμβολιεργὸς (ὁ), Π. ὁ ἀναβάλλων τὸ ἔργον του, ὀκνὸς, ἀμελής.

Ἀμβολίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀναβολή.

Ἀμβροσία (ἡ). ἡ τροφὴ τῶν θεῶν, (Π. Ἀμβρόσιος).

Ἀμβροσιόδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀσμὴν ἀμβροσίας.

Ἀμβρόσιος, α ἢ ος, ον, Π. [ἄμβροτος], φθαρτος, ἀθάνατος, θεῖος, (ἐπμ.) θαυμάσιος (κατὰ τὴν εὐωδίαν, ἡδύτητα, ὡραιότητα κτλ.), χαριτωμένος.

Ἀμβροτεῖν, Π ἀντὶ Ἁμαρτεῖν, ἀόρ. ἄ τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἄμβροτον, Π. ἀντὶ Ἄμαρτον, ἀόρ. β'. τοῦ ρς. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἄμβροτος (ὁ, ἡ), Π. = (πλὴν συνηθ.) Ἄβροτος καὶ Ἀμβρόσιος.

Ἀμβυξ, υκος (ὁ), = Ἄμβιξ.

Ἀμβὼν [ἀναβαίνω], ωνος (ὁ). τὸ ἐξέχον καὶ γυριστὸν πρὸς τὰ ἔνδον χεῖλος (περιφέρεια) ἀσπίδος, πινακίου, ποτηρίου κτλ. » Ἐώθων, ἄμβωνας ἔχων, ὑποκοπεὶ τὸ οὐ καθαρὸν τοῦ ὕδατος, « Ἀθ. 2) σειρὰ λόφων, ψήλωμα βαινῶδες (κατὰ περιξ κοιλάδος), (παρβλ. Ὄφρυς). (ἐκκλησ.) ὁ ἄμβωνας.

Ἀμβῶσαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβῆσαι, ἀόρ. β' τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀμβώσας, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβήσας, ἀόρ. β' τῆς μτχ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἄμε, Δ. ἀντὶ Ἐμὲ ἢ Ἡμᾶς.

Ἀμέγαρτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μεγαίρω]. (ἐπραγμ.) = Ἄφθονος, πολὺς, μέγας, φοβερός. » Πόνος (» Μάχη, » Ἄνεμος κτλ.) Ὅμ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἀζήλωτος, ἀσύμαντος· ἄθλιος. » Ἀμέγαρτε σαῦτο» Ὀδ. Ρ.

Ἀμεγέθης, εος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων μέγε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμέθεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεθεκτός. 2) (ἐνεργ.) = Ἀμέτοχος.
Ἀμεθέκτως, ἐπίρ. Χωρὶς μετοχήν (μέθεξιν).
Ἀμεθεξία (ἡ). Ἔλλειψις μετοχῆς (μεθέξεως).
Ἀμεθόδευτος καὶ Ἀμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μέθοδον (τρόπον, τέχνην, τάξιν), ἄτεχνος· ἄτακτος.
Ἀμέθυσος (ζος) (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ μὴ μεθύων· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ διασκεδάζων (ἢ προφυλάττων ἀπὸ) τὴν μέθην. « Ἔστι δὲ (τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα) καὶ ἀμέθυστα, προλαμβανόμενα, ὅσον ε. ἢ ζ'.,» Δσκρ., (ὕθεν 2) (οὐσ.) εἶδ. (πολυτ.) λίθου καὶ χόρτου (νομιζομένων ὡς τοιούτων).
Ἀμειαγώγητος (ὁ, ἡ). ἀζύγιστος, ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος, ἴδε Μειαγωγέω.
Ἀμείβω [ἴδε Ἀμεύω], Μ. ἀμεῖψα (πρκ. Ἠμειφα καὶ πθ. Ἠρειμμαι, ἀόρ. Ἠμείφθην, καὶ τὸ θετ. Ἀμειπτέον). Ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀφήνω ἕν καὶ ταίρνω (ἢ περνῶ εἰς) ἄλλο. » Μορφὴν ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν, « Εὐρ. » Δάμαρτ' ἀμείψας, « αὐτ. » Πολλὰ ἀμείβων γρώμασα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, « Ἰουλ. » Καὶ ἡ μὲν ἠμειψε τὸ εἶδος εἰς κορώνην, ἡ δὲ εἰς νυκτερίδα, « Αἰλ. (καὶ μσ.) » Κύκνον ἀμειψάμενος, « Ἐπγρ. » Ὀλίγον τόνυ γουνὸς ἀμείβων, « Ἰλ. Α., (ὀθ.) » Ἀμείβουντες (οὐσ.), οἱ, κάτωθεν διεστῶτες καὶ κατὰ κορυφὴν ἑνωμένοι καὶ συγκραυοῦντες τὴν οἰκοδομήν, στύλοι, (Τουρκ.) Παγιανιτάδες (καὶ κοιν.) Ψαλίδες. » Ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, « Ακ. (ᾗ μσ.) » Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, » Ἰλ. Ο. » Θύραν ἐκ θύρας (κτλ.) ἀμείβων, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος., « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔκδοχ.) » Ἀμειψαν δώματα, » αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἀμείψασθαι πύλας, « (αὐτ.) » Ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, » Ἰλ. Κ. (καὶ ἑλλ. καὶ μτφορ.) » Πάντας ἀζήλους ἀπέδειξε τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἀμείψαντας, » Ἡρωδ., ὃηλ. ἀποθανόντας. 2) κάμνω ἀλλαξιάν. » Γλαῦκος πρὸς Διομήδην τεύχε' ἀμείβε, χρύσεα χαλκείων, « Ἰλ. Ζ. (καὶ μσ.) » Ἀμείβομαι γῆν οὐρανοῦ, « Πλ. 3) (μσ.) ἀνταποδίδωμι, ἀνταμείβω. » Κέρδη πανηρὰ ζημίαν ἀμείβεται, » Εὐρ. » Ταῦτα τοὺς φίλους ἠμείψατο, » Ἡρ. » Οὐχ' οἷόν τ' εἶναι τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, » Βασ. » Ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, » Ακ. » Δώροις τοὺς θεοὺς ἠμείβετο, » Πρωθ. (ᾗ πθ.) » Φόνος ἀμείβεται φόνῳ, » Εὐρ. 4) διαδέχομαι. » Ἀγρυπνίαν ὕπνος ἀμείβεται, » Γρ. » Ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, « Ὀδ. Ι., (παρβλ. ἀριθμ. Δ.) » Ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, » Εὐρ. (ᾗ πθ.) » Φόνος ἀμείβεται φόνῳ, » αὐτ. 5) ἀποκρίνομαι. » Τὴν δ' αὖτ' ἀγῶν ἠμείφθη, » Παβρ. » Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ, » Ὀδ. Μ. » Προσαγορεύει με ἡ γυνή, κἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, » Ακ. » Ἐκείνων δὲ τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, « Ἡλ. » Ἀνεβόησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία, « αὐτ. (καὶ χ. εἰτ.) » Μουσάων δ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅτε καλῇ, « Ἰλ. Α. (παρβλ. ἀριθμ. 4) » Ὡς τὼ μὲν χαλεπῶσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἔστασαν, « Ὀδ. Γ.
Ἀμειβής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀμείβητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε μειδιῶν, ἀγέλαστος, (ἐπμ.) σκυθρωπός, ἄγριος, ὀφθερός. » Τήξασαι κενεῶνας ἀμειβήτοιο βαράθρου, » Ὀρφ.
Ἀμειδήτως, ἐπίρ. Χωρὶς μειδίαμα, σκυθρωπῶς.
Ἀμείλικτος (χος), ον (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μειλισσόμενος, σκληρός, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος.
Ἄμεινον, οὐδ. τῶν Ἀμείνων. ‖ (ἐπίρ.) = τῷ
Ἀμεινόνως, ἐπίρ. Καλλήτερα.
Ἀμεινότερος, α, ον, Π. ἀντί
Ἀμείνων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ Ἀγαθός, καλλήτερος, καλλιώτερος, ἀνδρειότερος, ἀξιώτερος κτλ. ‖ (τὰ οὐδ.) Ἄμεινον (ἐκλαμβ., Λ'. ἀντὶ ἁπλ. θετ.) » Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον, » Ησ. (Β'. ἀνωτ ἐπίρ.) » Αἰσχρὸν περιορᾶν τὴν Ἀσίαν ἄμεινον πράττουσαν τῆς Εὐρώπης, « Ἰσκρ.
Ἀμείρω, Μ. ἀμέρσω, Π. = Ἀμέρδω.
Ἀμειψικοσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετακοσμέομαι.
Ἀμειψιφίβυσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω σχῆμα (ρυσμόν), μετασχηματίζομαι.
Ἀμειψιφίρυσμία (ἡ). μετασχηματισμός.
Ἀμειψις [ἀμείβω], εως (ἡ). ἀλλαγή, μεταβολή· ἀνταλλαγή· ἀντάμειψις· ἐκδίκησις· ἀπόκρισις.
Ἀμειψίχροος-ως (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα.
Ἀμείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μείωσιν (ἐλάττωσιν), ἀκέραιος.
Ἀμέλγω [συγγ. τῷ Ἀμέρδω], Μ. ξω. Ἀρμέγω. (κυρ. καὶ μτφορ.) » Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, « Ἀρχ., τοὺς τρυγᾶς, τοὺς παίρνεις ὅ,τι ἔχουν, τοὺς ἀρμέγεις.
Ἀμέλει, (κυρ.) Β'. πρσ. τῆς πρτ. τοῦ Ἀμελῶ. Μή σε μέλῃ, ἔσα ἡσυχος· (ἐπμ.) ἐπίρ. (ἐν γέν. μὲν Ἐμφαντ. ἐδαιτ. δὲ 1) (βεβαιωτ.) τῷ ὄντι, μέλιστα, βέβαια· ἂς εἶναι (ἐνίοτε εἴρωνι). 2) (διασαφητ.) δηλαδή, ἤτουν, παραδείγματος χάριν.
Ἀμέλεια (ἡ). ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.
Ἀμελετησία (ἡ). Ἔλλειψις μελέτης (σκέψεως, ἐξασκήσεως, προετοιμασίας).
Ἀμελέτητος (ὁ, ἡ). ἀπρομελέτητος, ἀγύμναστος, ἀνέτοιμος.
Ἀμελετήτως, ἐπίρ. Χωρὶς μελέτην (γύμνασιν, προετοιμασίαν).
Ἀμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέν μοι μέλει, ἀδιαφορῶ, παραμελῶ.
Ἀμελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμελῶν, ἀδιάφορος, ῥᾳθυμος. 2) ὁ ἀμελούμενος. » Οὐδ' ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, » Δμ. » Τὰ τῆς πόλεως ἀμελῆ, « αὐτ.
Ἀμεληταία, ας καὶ Ἀμέλητος, ως (ἡ), = Ἀμέλεια.
Ἀμελητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀμελῶ, ἀσήμαντος.
Ἀμελητί, ἐπίρ. = Ἀμελῶς.
Ἀμέλητος (ὁ, ἡ), = Ἀμελητέος. » Καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει, » Θγν.
Ἀμελία (ἡ). Π. ἀντὶ Ἀμέλεια.
Ἀμελλητί [ἀ. μέλλω], ἐπίρ. Χωρὶς ἀναβολήν (ἀργοπορίαν), ἀμίσως, ἀνυπερθέτως.
Ἀμέλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μέλλων (ἀργοπορῶν), ταχύς, πρόθυμος. 2) ὁ γινόμενος χωρὶς (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) μέλλησιν (ἀναβολήν), κατεπείγων.
Ἀμελλήτως, ἐπίρ. = Ἀμελλητί.
Ἀμελξις, εως (ἡ). Ἄρμεγμα.
Ἀμελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀμέλειαν (ἀδιαφορίαν).
Ἀμεμπτος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος, μέμψεως ἀνεπίδεκτος, χωρὶς ἐλάττωμα. 2) ὁ μὴ παραπονούμενος, (ἐπμ.) εὐχαριστημένος. » Δωρησάμενος δὲ αὐτοῖς πολλὰ, ᾗ ἀμέμπτους ποιησάμενος, « Ξεν.
Ἀμέμπτως, ἐπίρ. Χωρὶς μέμψιν (κατηγορίαν ἢ παράπονον), ἀνεπιλήπτως, εὐχαρίστως, ἀφθόνως, μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως. » Ὃν δ' ἐπαινέσειε, τοῦτο δῶρα ἀμέμπτως ἐδίδου, » Ξεν.
Ἀμεμφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀμεμπτος.
Ἀμεμφία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμέμπτου.
Ἀμεμφῶς, ἐπίρ. = Ἀμέμπτως.
Ἀμεμψιμοίρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεμψιμοίρος.
Ἀμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἆναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄω (χορταίνω).
Ἀμενηνός, ἡ, όν, Π. = Ἀμενής, ὁ μὴ ἔχων μένος (δύναμιν), ἀδύνατος, (ἐπμ.) εὔθραυστος, ἀνύπαρκτος κτλ.
Ἀμενηνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀδυνατίζω, χαλνῶ, ματαιόνω.
Ἀμενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμενηνός.
Ἄμενος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἄμενος, μτγ. τοῦ Ἅμαι.
Ἀμενητί, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ σταθῇ (περιμένῃ), ἀμέσως.
Ἀμέρα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἡμέρα.
Ἀμέργω, Μ. ξω, = Ἀμέλγω (ῶθ., κατὰ μετάθ. στοιχ., τὸ κοιν.) Ἀρμίγω. 2) (καταχρ.) κόπτω (τρυγῶ, μαζόνω) καρπούς, ἄνθη κτλ.
Ἀμέρδω [ἀ, μέρος], Μ. σω, Π. χερῶ. ἀφαιρῶ, » Ὀφθαλμῶν ἄμερσεν, « Ὀδ. Θ. » Ὅσσε δ' ἀκερδέω αὐγῇ κορύθων ἄπο λαμπομένων (κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε), » (Ὁμ. Πσ.), (καὶ ἑλλ.) » Ἔντεα καπνὸς ἀμέρδει (ἐννν. τοῦ λάμπειν, ἐπμ.) φθείρει, χαλνᾷ. (καὶ πθ.) » Δαιτὸς ἀμερδόμενοι, « Ὀδ. Φ. » Φίλης κῆνος ἀμερθῆς, » Ἰλ. Χ.
Ἀμερής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ διαιρούμενος εἰς) μέρη, ἀδιαίρετος. » Σημεῖον ἀμερές, » Ακ. 2) ὁ μὴ λαμβάνων μέρος. » Δικαίως καὶ ἀμερῆ ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, « Ακ.
Ἀμερία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ Ἀμερῆ.
Ἀμεριαῖος, α, ον, = Ἀμερής, (ἐπμ. 2) = Ἀκαριαῖος, μικρότατος.
Ἀμεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμέριμνος (χωρὶς φροντίδα), ἀδιαφορῶ.
Ἀμεριμνησία καὶ Ἀμεριμνία (ἡ). Ἔλλειψις μερίμνης, ἀφροντισία, ἄνεσις.
Ἀμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φροντίδα, ἀξένοιαστος. 2) ἀνεπιμέλητος. » Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως, » Σοφ.
Ἀμεριμνως, ἐπίρ. Χωρὶς φροντίδας.
Ἀμέτιος, Δ. ἀντὶ Ἡμέριος.
Ἀμέριστος (ὁ, ἡ). οἷα παθὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μερισμὸν (διαίρεσιν), ἀδιαίρετος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμερμηρεί(ρι), ἐπίρ. Π. [ἐρ, μερμαίρω] ἀντὶ Ἀμερίμνως.
Ἄμερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἥμερος.
Ἀμέρσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμέρδω.
Ἀμερσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν (ἐμποδίζων) τινὰ τοῦ γάμου.
Ἀμερσίνους-ους καὶ
Ἀμερσιφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφαιρῶν τὸν νοῦν (τὰς φρένας).
Ἀμερῶς, ἐπίρ. Χωρὶς μέρη ἢ μερισμόν, ἀδιαιρέτως.
Ἄμες ἢ Ἄμμες ἢ Ἀμὲς, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἀμεσαίτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μεσίτην, ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς μεσιτείας.
Ἄμεσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μεσολάβησιν. «Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τῶν ἀμέσων εἰσίν· ἡ γὰρ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει,» Ακ.
Ἀμέσως, ἐπίρ. Χωρὶς μεσολάβησιν.
Ἀμεταβατος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-άτως. Ὁ μὴ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀμετακίνητος, (ὄθεν 2) (Γρμτ.) ῥῆμα ἀμεταβατὸν τὸ μὴ μεταβιβάζον τὴν ἐνέργειαν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχον ἐκ τρίτου πλαγίαν πτῶσιν.
Ἀμεταβλησία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμεταβλήτου.
Ἀμετάβλητος καὶ Ἀμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀναλλοίωτος.
Ἀμετάγνωστος (ὁ, ἡ), = Ἀμεταμέλητος, ἀπίπονος, ἀμετάθετος.
Ἀμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταδίδων ἢ μὴ μεταδόσιμος.
Ἀμετάθετος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος.
Ἀμετακίνητος (ὁ, ἡ). ἀμετασάλευτος, γερὸς, σταθερός.
Ἀμετακινήτως, ἐπίρ. Ἀπαρασαλεύτως, γαθερῶς.
Ἀμετάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκκιστος. (μτφορ.) ἀταλέρος.
Ἀμετάκλητος (ὁ, ἡ). ἀκράτητος, ἀκατάσχετος.
Ἀμετακλινὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος.
Ἀμετάληπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμέθεκτος. 2) (τρπ.) = Ἀκατάληπτος.
Ἀμεταλλακτος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος.
Ἀμετεμελητί, ἐπίρ. = Ἀμετεμελήτως.
Ἀμεταμέλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. = Ἀμετανόητος, ὁ μὴ μεταμελούμενος (μετανοῶν, ἀλλάζων γνώμην). 2) ὁ μὴ προξενῶν μεταμέλειαν, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁπ. δὲν μεταμελεῖταί τις, (ἐπιμ.) βέβαιος. «Ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ θεοῦ,» Γρφ.
Ἀμετανόητος (ὁ, ἡ), = Ἀμεταμέλητος. «Ἀμετανόητον τὴν ἀνάληψιν, ᾗ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει,» Ακ.
Ἀμετάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετεπειθόμενος (ἀλλάζων γνώμην), ἐπίμονος.
Ἀμετάπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβάλλων σχῆμα, ἀναλλοίωτος.
Ἀμεταπτῆτος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος.
Ἀμετάπταιστος (ὁ, ἡ). ἀλάνθαστος.
Ἀμεταπταισία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἀμεταπτώτου.
Ἀμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπίπτων (μεταβαλλόμενος), ἀναλλοίωτος, σταθερός.
Ἀμετάστατος (ὁ, ἡ). ἀμετάθετος, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος. «Ἀμετάστατα... τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν, εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα,» Βασίλ.
Ἀμεταστρεπτεί(πτι), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ γυρίζῃ ὀπίσω.
Ἀμετάστρεπτος καὶ Ἀμετάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταγυρίζων ὀπίσω. 2) (τρπ.) ἀμετάβλητος, ἀμετάπειστος, ἐπίμονος ἢ ἀδιάφορος, (παρβλ. Ἀνεπίστρεπτος).
Ἀμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος καὶ Ἀμετάπειστος.
Ἀμετατροπία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμετατρέπτου.
Ἀμετάτροπος (ὁ, ἡ). = Ἀμετάτρεπτος.
Ἀμεταφόρητος καὶ Ἀμετάφορος (ὁ, ἡ). ἀμετακόμιστος, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος, (καὶ παρὰ Γρμτ.) ἄχρηστος εἰς μεταφοράς.
Ἀμεταχείριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταχειρισθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς μεταχειρίσεως, ἀνοικονόμητος.
Ἀμέτερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἡμέτερος.
Ἀμετεώριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετεωριζόμενος (φηκονόμενος ὑψηλὰ, [καὶ μτφορ.] μὴ ἐπαιρόμενος), βαρὺς, ἐμβριθής.
Ἀμέτοχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (λαβὼν) μετοχὴν εἴς τι.
Ἄμετρα, ἐπίρ. Ἀμέτρως.
Ἀμετρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἀμέτρητος, ος καὶ Π. η, ον, = Ἄμετρος, ἄπειρος, μέγας.
Ἀμετρήτως, καὶ
Ἀμετρὶ, ἐπίρ. Ἀμέτρως.
Ἀμετρία (ἡ). Ἔλλειψις μέτρου ἢ μετριότητος, ὑπερβολή. Ἄπειρον πλῆθος.
Ἀμετροβαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀμέτρητον βάθος.
Ἀμετρόβιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Μακροβιώτατος.
Ἀμετροεπὴς, ἐς (ὁ, ἡ), = Ἀπεραντολόγος, ἢ ὁ μὴ μετρῶν (ζυγίζων) τοὺς λόγους του, ἀστόχαστος.
Ἀμετρόκακος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κακός.
Ἀμετρολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φλυαρῶ, πολυλογῶ.
Ἀμετροπότης, ου (ὁ). ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πίνων.
Ἄμετρος (ὁ, ἡ). Ὑπέρμετρος, ἀμέτρητος, ὑπερβολικὸς, παραπολύς. «Δαρεικοὺς ἀμέτρους τινάς,» Ξεν. «Γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα,» αὐτ. 2) (ἐπ' στίχ. Ποιητ.) ὁ μὴ ἑξαμετρος.
Ἀμέτρως, ἐπίρ. Χωρὶς μέτρον (μέτρημα), καθ' ὑπερβολήν.
Ἀμευσιεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω, ἔπος]. ὁ ἀλλάζων λόγους (ἀποκρινόμενος ἢ ὁμιλῶν κατ' ἐρωτοαποκρισιν).
Ἀμεύσιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω], = Διαθεύσιμος, διαθετός.
Ἀμευσίπορος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω, πόρος], (κυρ. δρόμος) ἐναλλάσσων, ὄχι ἴσιος.
Ἀμεύω [βάμω ἀμέω, ὃθ. τὸ ἐδικόν μας Ἀρε, Ἀμετε], Π. = Ἀμείβω, ἀλλάζω, ἀνταμείβω (συχνότ.) περνῶ, ὑπερβαίνω (καὶ μτφορ.) νικῶ.
Ἀμή, ῆς (ἀ), θηλ. τοῦ Ἀμὸς, Δ. ἀντὶ Ἡμέτερος.
Ἀμή (ἡ), (ἐργαλ. διὰ θέρισμα), δρεπάνι, 2) (διὰ σκάψιμον), τσαπεῖ, ἡ τσάπα. «Σκαφίον πλατὺ,» (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θκδ.) 3) (διὰ μάζωμα χόρτου), ξυλοτσουγγράνα. 4) (διὰ ἄντλημα νεροῦ), καδί ἢ ἀνασυρτῆρι, (παρβλ. Ἀμίς).
Ἀμὴ ἢ Ἀμῇ, ἐπίρ. (κυρ. δοτ. τοῦ ἀχρ. Ἀμὸς-Τις), τρόπον τινὰ, (ἴδε τὸ ἑπμ.)
Ἀμηγέπη (πο, που, πως), ἐπίρ. Τρπ. καὶ Τοπ. (ἀριστολογ.) μὲ κάποιον τρόπον, ὁπωσοῦν· εἰς κάποιον τόπον, κάπου· κάπως· ὅπου (ὅπως) τύχει.
Ἀμὴν, ἐπίρ. Βεβαιωτ. ἢ Εὐκτ. (ἡ λέξ. νομίζ. Ἑβρ. «ἀλλ' ἴσ. παρεσχηματίσθη καὶ ἀπὸ τοῦ Δωρ. Ἂ μὴν, ἀντὶ Ἦ μὴν), ἴδε Ἦ.
Ἀμὴν, αἰτ. τοῦ Ἀμὴ ἢ Ἀμὴς.
Ἀμήνιον (τὸ), ἴδε Ἀμμιον.
Ἀμῆνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Ἀμήνιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μῆνιν, ἀόργητος, ἀμνησίκακος
Ἀμηνίως, ἐπίρ. Χωρὶς μῆνιν (ὀργὴν, μνησικακίαν).
Ἀμήρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξετυλιχθεὶς (ξεκινβαριασθεὶς κτλ.), ἴδε Μηρύω. 2) (μτφορ.) ἀπέραντος, ἀτελείωτος ἢ ἀτελὴς, ἢ ἀνεξήγητος.
Ἀμης [ἴδε Ἀμάω], ητος ἢ (Ἰων.) εω (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ. ἡ) γαλατόπιττα.
Ἀμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἀμητὴρ (ὁ), Π. [ἀμάω]. θεριστὴς. 2) (μτφορ.) ἐξολοθρευτὴς.
Ἀμητήριον (τὸ), [ἀμάω], ἐργαλ. γεωργ. δρέπανον.
Ἀμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θέρισμα (Ἄμητον) ἢ εἰς τὸ ζυμαρικὸν Ἀμην-ητ.
Ἀμητίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμὴς.
Ἄμητος, ου ἢ οῦ (ὁ), [ἀμάω]. ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θερίζειν, τὸ θέρος, τὸ θέρισμα. 2) (συνεκδ.) τὰ θερισμένα ἢ θεριστέα γεννήματα καὶ χωράφια. «Ἄμητος δ' ὀλιγίστου,» Ἰλ. Τ.
Ἀμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ γνωρίζων, ἢ ἔχων κακὴν καὶ ἄστοργον) μητέρα. «Ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ἔγημε ἄλλην γυναῖκα,» Ἡρ. 2) Π. «Μήτηρ ἀμήτωρ,» Σοφ. ἢ ἀναξία τοῦ ὀνόματος τῆς μητρός.
Ἀμηχανέω (άω)-ῶ, Μ. ἠσω. Δὲν ἔχω τρόπον (μηχανήν), δὲν ἠμπορῶ νὰ. «Ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν,» Αἰλ. «Ἐλήλυθας εἰς φίλης, ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός,» Ἡρ. 2) ἀπορῶ, δὲν ἠξέρω τί νὰ κάμω, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν. «Ἀμηχανῶ γάρ, πότερ' ἔχω τάδ', ἢ μεθῶ,» Εὐρ. (παρβλ. Ἀπορῶ).
Ἀμαχανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀμήχανος.
Ἀμηχάνητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ μηχανῶν ἀκαταγώνιστος, ἀνίκητος κτλ.
Ἀμηχανία (ἡ). = Ἀπορία, ἔλλειψις τρόπων, στενοχωρία, ἀνάγκη, ἔνδεια, δυσκολία.
Ἀμηχανοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀνίκανος (ἀνάξιος) διὰ κάθε ἔργον.
Ἀμηχανοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Μηχανῶμαι ἀχρήστα καὶ μάταια ἔργα, ἐπιχειρίζομαι ἀδύνατα.
Ἀμήχανος, (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άνως. Ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐφεύρῃ) τρόπον (μηχανήν), εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν. «Ἀπάντων ἀμηχανώτατος ἦν ὅ, τι χρὴ λέγειν πορίσασθαι,» Δμ. (ἐπμ. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψίκανος, ἀνάξιος, ἀνεπιτήδειος, ἀνόητος, εὐήθης. » Κούρην ἤγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, Ἰλ. Τ. » Ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη,« Εὐρ. 3) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. » Ὁδὸς ἀμήχανος εἰσελθεῖν σφαγεύμαι ,« Ξεν. » Ἀμήχανον νοῆσαι, « Πλάτ. 4) δεινός, φοβερός, ἀναπόφευκτος, ἢ ἀδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος. » Ἀμήχανα δεσμά,« Ὅμ. Ἴλ. Θ. 5) (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀμετάπειστος, ἀνένδοτος. » Σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ,« Ἰλ. Π. 6) (ἐπὶ ὀνείρ.) ἀνεξήγητος. 7) ἀμέτρητος, ἄπειρος, ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος, ὑπερβολικός. »Πλῆθος («Κάλλος) ἀμήχανον, ἢ »Ἀμήχανος τὸ πλῆθος (τὸ κάλλος),« Ξεν. »Ἀμήχανος χρόνος (πόθος, »εὐδαιμονία, χαρά κτλ.). »Βίας ἀμήχανος μακαριότητι,« Πλάτ.

Ἀμία (ἡ) καὶ Ἀμίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ. γεφάρι ἢ θύννος, (κοιν.) λεπίς. » Ἀμίαις τοὔνομα περίσχηκεν ὁ συναγελασμός,« Πλ.

Ἀμίαντος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) = Ἀμόλυντος, καθαρός. » Τίμιος ὁ γάμος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος,« Γρφ. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἀσπρουράδαινης πέτρας (τριστολίθου). ἀπὸ τὴν ὁπ. γίνονται ὑράσματα μὴ καιόμενα.

Ἀμιγής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γῶς, = Ἀμικτος.

Ἀμίθεος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠμίθεος.

Ἄμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίκτως. Ὁ μὴ μιχθεὶς (ἑνωθείς), ἢ μὴ μιγνύμενος, καθαρός, ἄδολος. 2) = Ἀνεπιμικτος, μὴ ἔχων ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συναναστροφάς), (ἐπμ.) ἀπλησίαστος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίωτος. ἄγριος.

Ἀμίλλα [ἄμα, ἴλη], ης (ἡ). συνερισμός, ἀνταγωνισμός, συνερισιά, μάχη, συμπλοκή, φιλονεικία. » Ταῖς πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἀμίλλαις » Ἀμίλλαν ποιεῖσθαι,« Ἀμιλλῶμαι. ||. »Ἐξ ἀμίλλης,« ἐπίρ. Κατὰ συναγωνισμόν.

Ἀμιλλάομαι—ῶμαι, Μ. ἠσόμαι. Συνερίζομαι, φιλοτιμοῦμαι (ἀγωνίζομαι) νὰ μιμηθῶ νὰ φθάσω ἢ νὰ ὑπερβῶ τινα εἴς τι. (προθετ.) » Ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους (πρὸς τὴν τύχην), « Εὐρ., Ἰσαρ. » Ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία,« Ξεν. »Ἀμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος, « Πλ. » Δι' ὀρῶν τε ᾗ παντοίας ὁδοῦ ἀμιλλώμενοι « Πλάτ. »Ὥρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον ,« Ξεν. » Νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα νομίζετε ἀμιλλᾶσθαι,« αὐτ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις ,« Πλάτ. » Φάτ' ἀμιλλᾶσθαι βίᾳ γνώμην δικαίαν ,« Εὐρ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἑλλ.) » Ἀμιλλᾶσθαι στάδιον (δίαυλον, ἐφίππιον κτλ.) ,« Πλάτ. » Ἀμιλλᾶσθαι γοον (λόγον),« Εὐρ. »Οἱ Πέραι τὰ κατάντη ἀμιλλώμενοι ,« Ξεν. (καὶ πρὸς τελ. ἀπαρ.) »Ἀμιλλήσεται, ὡς ἁπάντων αὐτὸς πλεῖστον λάβοι, « Πλάτ. (ᾗ πρὸς ἐπίρ.) » Δεῦρ' ἀμιλλᾶται ποεῖ,« Εὐρ. Ἀμίλλημα (τό), = Ἄμιλλα. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμίλλης.

Ἀμιλλητήρ (ὁ), Π. συν(ἀντ)αγωνιστής. » Τροχοὶ ἀμιλλητῆρες.« Σοφ., οἱ συνεριζόμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ ταχυτητος.

Ἀμιλλητήριος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἄμιλλαν (ἀγῶνα). » Ἵπποι ἀμιλλητήριοι, « Ἀρσθ. ||. (οὐσ.) Ἀμιλλητήριον (τό), ὁ τόπος ὅπου ἀγωνίζονται.

Ἀμιλλητής, οῦ (ὁ), = Ἀμιλλητήρ.

Ἀμιλλητικός, ἡ, όν = Ἀμιλλητήριος.

Ἀμιμητόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον ἀμίμητον.

Ἀμίμητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Τὸν ὁπ. κανεὶς δὲν ἐμιμήθη ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μιμηθῇ.

Ἀμὶν (μῖν), Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Ἠμῖν.

Ἀμιξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμίκτου. 2) = Ἀνεπιμιξία.

Ἄμιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ὁμοῦ ἢ ἴσια μὲ ἵππον. καθὼς (π. χ.) οἱ Κένταυροι, (ἐπμ.) ὀγλίγωρος. ||. (οὐσ.) Ἄμιπποι, Α'. στρατιῶται πεζοὶ τεταγμένοι μὲ τοὺς ἱππεῖς, τοὺς ὁπ. ἴσως καὶ διεδέχοντο φανερομένους, (παρβλ. Διμάχης)· Β'. Ἱππεῖς σύρανες μαζῆ των καὶ δεύτερον ἵππον, (παρβλ. Ἀμφιπποι)· Γ'. αὐτοὶ οἱ τοιοῦτοι ἵπποι, (Τσρκ.) γεδέκια, (παρβλ. Παρήορος).

Ἀ(Ἀ)μὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀμή (3), (ἴδιαιτ. δὲ) κατουρακάναν, κατσροκπόμαρον. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀμάς.

Ἀμισγής, ές (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμιγής.

Ἀμισθί, ἐπίρ. Χωρὶς μισθόν, χάρισμα, δωρεάν.

Ἀμισθία (ἡ). τὸ μὴ λαμβάνειν μισθόν.

Ἄμισθος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λαμβάνων (ἢ γινόμενος χωρὶς) μισθόν. (ἐπμ.) ἀνωφελής. » Ἄμισθος λύπη, « Αἰσχλ.

Ἀμίσθωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ μισθωμένος, (ἐπμ.) ἀδωροδόκητος.

Ἀμισυλλεύτος καὶ Ἀμισύλλας (ὁ, ἡ). ἀλιάνισος, ἀπομμάτιαζος, (ἴδε Μισύλλα).

Ἄμισχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὑποκορ. ἢ ἄνθ.) χωρὶς τσουνὶ (οὐράν, πιάδι).

Ἀμιτρος (ὁ, ἡ). χωρὶς ζώνην (μίτραν), ἄζωστος, (ἐπμ.) ἀνύπανδρος.

Ἀμιτροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χιτῶνα ἄμιτραν (ἄζωστον, χαλαρόν).

Ἀμιχθαλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμικτος, Ἀνεπιμικτος, ἀπλησίαστος, (ἐπιθ. τῆς λήμνου)

Ἄμμα (τό), [ἅπτω]. (ἐν γέν. κάθε) δέσιμον, κόμπος. 2) (ἰδιαιτ.) τὰ ἰμάτια τοῦ πλημματιοῦ, (παρβλ. Ἀψίς). 3) σχοινίον τεσσαρακοντάπηχυν (διὰ τὸ μέτρημα τῶν ἀγρῶν), στρεμματοσχοινον.

Ἀμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄμμα.

Ἀμμαθεῖν, Π. ἀντὶ Ἀναμαθεῖν, ἀπαρ. τοῦ Ἀναμανθάνω.

Ἄμμας, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμᾶς.

Ἀμματίζω, Μ. ἰσω. Δένω κόμπον (ἄμμα).

Ἄμμε, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἡμας.

Ἀμμέγα, Π. ἀντὶ Ἀνά μέγα.

Ἀμμείνας, Π. ἀντὶ Ἀναμείνας, μτχ. τοῦ Ἀναμένω.

Ἀμμεναι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄμεναι.

Ἀμμένομεν, Π. ἀντὶ Ἀναμένομεν, ἀ. πρσ. πλθ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀμμένω, Π. ἀντὶ Ἀναμένω.

Ἄμμες, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμεῖς.

Ἀμμέσον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ μισον.

Ἀμμέων, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἡμῶν.

Ἄμμι ἢ Ἄμμιν, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμῖν.

Ἄμμι, ιος (τὸ), εἰδ. κομμένου Διθιοπικοῦ.

Ἄμμιγα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀνάμιγα(γδα).

Ἀμμίγθην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀναμίγδην.

Ἀμμίξας, Π. ἀντὶ Ἀναμίξας, ἀόρ. ἀ. τῆς μτγ. τοῦ Ἀναμίγνυμι.

Ἄμμιον (τὸ), [ἄμμος]. τὸ ἀκατασκεύαστο. Κιννάβαρι.

Ἀμμίσγω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἀναμίσγω, Ἀναμίγνυμι.

Ἀμμίτης, ου (ὁ) ᾗ Ἀμμῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. λίθος), ἀμμόπετρα.

Ἀμμνάσει, Π. Δ. ἀντὶ Ἀναμνήσει, γ'. ἑν. πρσ. τῶ μέλλ. τῆς ὁρ. τῶ Ἀναμιμνήσκω.

Ἀμμοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) εἰς τὴν ἄμμον. ||. (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως.

Ἀμμοβίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῇ ἄμμῳ (ζῶν) διαιτώμενος.

Ἀμμόδρομος (ὁ). ἱπποδρόμιον ἀμμῶδες.

Ἀμμοδύτης, ου (ὁ), ὁ δύων (τρυπόνων, χωνόμενος) εἰς τὴν ἄμμον. ||. (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως.

†Ἀμμοδυώτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμμοδύτης ἢ Ἀμμοβίαιτος.

Ἀμμοκονία (ἡ). ἀσβέστης (κονία) ἀνακατωμένη μὲ ἄμμον.

Ἀμμόνιτρον (τὸ). ἄμμος ἀνακατωμένος μὲ νίτρον (διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὑαλιοῦ).

Ἀμμορία (ἡ), Π. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἀμορία, ἀτυχία.

Ἄμμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄμορος ἢ Ἀμοιρος.

Ἄ("Α)μμος (ἡ), ὁ ἄμμος.

Ἀμμότροφος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν τῷ ἄμμῳ τρεφόμενος.

Ἀμμόχρυσος (ὁ). χρυσοῦς ἄμμος· (ἐπμ. 2) εἶδ. πυλυτ. λίθου (ἂς τις φαίνεται ὡς ἂν ἐζωμώθη μὲ τοιοῦτον ἄμμον)ᾗ (Τσρκ.) Γκαλδίζ-τασι.

Ἀμμοχωσία (ἡ). παράχωμα εἰς ἄμμον, (ἄλλ.) Ψαμμισμός.

Ἀμμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἄμμον.

Ἄμμων, ωνος (ὁ). ὁ θεὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἀφρικήν. » Ἄμμωνα γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία, « Ἡρ.

Ἀμμωνιεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τοῦ Διὸς-Ἀμμωνος.

Ἀμμωνιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος) εἰς τὴν Ἀμμωνίαν, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀμμωνιακὸν (ἐνν. κόμμι ἢ ὕλας), εἶδ. ἅλατος δρυκτοῦ (τὸ Τουρκ. Νισανταρι) ἢ ῥητίνης.

Ἀμμωνιάς, άδος καὶ Ἀμμωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ γῆ τοῦ Ἀμμωνος, ἡ Λιβύη.

Ἄμναμος, ου (ὁ) καὶ Ἀμνάμιον, ονος (ὁ), Π. [ἄμυδις]. ἔγγονος, ἀπόγονος.

Ἀμνάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀμνός, ἀρνάδα, προβατίνα.

Ἀμνηστος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμνηστος.

Ἀμνεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀμνόν, ἀρνήσιος.

Ἀμνή, ῆς (ἡ), Π. = Ἀμνάς.

Ἀμνημόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μνημονευόμενος (ἀναφερόμενος), λησμονημένος, ἢ λησμονητέος, παραπεταμένος.

Ἀμνημονέω -ῶ(-ῶω), Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμνήμων, δὲν ἐνθυμοῦμαι, λησμονῶ.

Ἀμνημοσύνη (ἡ). λησμόνημα, ἐξάχασμα.

Ἀμνήμονος, ἐπίρ. Χωρὶς μνήμην (ἐνθύμησιν). » Ἀμνημόνως ἔχω, « = Ἀμνημονεύω.

Ἀμνήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων, ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴ ἐνθυμούμενος, μὴ ἔχων μνημονικόν, ξεχασιάρης. 2) Π. = Ἀμνημόνευτος.

Ἀμνησικακέω-ῶ. Μ. ἤσω. Εἶμαι ἀμνησίκακος, δὲν φυλάττω πάθος.

Ἀμνησικάκητος (ὁ, ἡ), = Ἀμνησίκακος.

Ἀμνησικακία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμνησικάκου.

Ἀμνησίκακος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μνησίκακος (φιλέκδικος), μὴ φυλάττων πάθος.

Ἀμνησικάκως, ἐπίρ. Μὲ ἀμνησικακίαν.

Ἀμνηστεία (ἡ), = Ἀμνηστία.

Ἀμνήστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεμνηστευμένος (ἀρράβωνισμένος). » Ἀμνήστευτος γυνή, » ἡ παλλακίς. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀμνήστευτα, Π. ἀντὶ-

Ἀμνηστεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς μνηστείαν (ἀρραβῶνα).

Ἀμνηστέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἀμνημονέω. » Χρόνῳ ἀμνηστούμενα, » Θκ.

Ἀμνηστία (ἡ), = Ἀμνημοσύνη, λησμόνημα (κυρ. τῶν ἁμαρτημάτων), (ἐπμ.) συγχώρησις. » Οἷόν ἐστι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀμνηστίας ἐπὶ τοῖς τριάκοντα, « Πλ.

Ἀμνήστος (ὁ, ἡ), = Ἀμνημόνευτος καὶ Ἀμνήμων.

Ἀμνιάς, άδος (ἡ). ἡ Εἰλείθυια, [ἐκ τοῦ

Ἀμνίον καὶ (ὀρθότ.) Ἄμνιον (τὸ), [αἷμα ἢ ὑμήν]. ἡ περιέχουσα τὸ ἔμβρυον μεμβράνα, (κοιν. Ἀκολουθ.). 2) τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν θυσιαζομένων ζώων.

Ἀμνίον (τὸ), ὑποκ. τοῦ Ἀμνός, ἀρνάκι. »Τὸ πρόσωπον ἔχεις ἀμνίου, τὰ δ' ἔνδον δράκοντος, « Ἔτυμ.

Ἀμνίς, ίδος (ἡ), = Ἀμνάς.

Ἀμνοκῶν, ῶντος ἢ οῦντος (ὁ), Κωμ. ὁ σκεπτόμενος (κοῶν, Ἰων. ἀντὶ νοῶν) ὡς ἀρνίον, ἔχων νοῦν προβάτου, εὐήθης.

Ἀμνός (ὁ), [ἀ, μένος ἢ μνοῦς]. τὸ νέον πρόβατον, ἀρνί.

Ἀμνοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. προβατίνα) φέρουσα (ἐν γαστρὶ) ἀμνόν, ἐγγαστρωμένη.

Ἀμογητί, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα, [ἐκ τοῦ

Ἀμόγητος (ὁ, ἡ), [ἀ, μογέω]. ἀκούραστος.

Ἀμόθεν [ἀμός, Δ. ἀντὶ Τις), ἐπίρ. (Τοπ.) ἀπὸ κάνεν (ὁποιονδήποτε) μέρος. » Ἀμόθεν γέ ποθεν, « Πλάτ., ἀπ' ὁπουδήποτε.

2) ὡς ἔγγιστα, ἐν γένει. » Τῶν ἀμόθεν εἴδεα τοῖα πελέσθω, « Ὀππ.

Ἀμόθι [ἴδε Ἀμόθεν], ἐπίρ. (Τοπ). εἰς ἕν ὁποιονδήποτε μέρος, ὁπουδήποτε.

Ἀμοῖ [ἴδε Ἀμή], ἐπίρ. Πρὸς ὁποιονδήποτε μέρος· κάπου.

Ἀμοιβάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀμοιβαῖος.

Ἀμοιβαδίς(δὸν), ἐπίρ. = Ἀμοιβαίως.

Ἀμοιβαῖος [ἀμοιβή], α ᾷ ος, ον. 'Ο ἐναλλὰξ (ἀλληλοδιαδόχως, κατ' ἀμοιβὴν ἢ ἀνταμοιβὴν) γινόμενος. » Λόγας —, « Ἐπγρ., ὁ κατ' ἐρωταποκρισιν, (ὅθεν καὶ ὁ Θουκυδ. ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Μαρκελ. Ἀμοιβαῖος). » Τοῖχος —, « Νόνν., = Μεσότοιχον. » Ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος, « Δ. Ἀρεοπαγ., ἀνάλογον. » Χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, « Πλ., διηρημένος εἰς δύο ἀντιφωνικὰς στάσεις.

Ἀμοιβαίως, ἐπίρ. Ἐναλλάξ, ἀλληλοδιαδόχως.

Ἀμοιβάς, άδος (ἡ), Π. (κυρ. χλαῖνα) τὴν ὀπ. ἔχει τις ἵνα μεταλλάξῃ. » Βίβλος —, « Νόνν., τῆς ὁποίας τὰ φύλλα διαδέχονται (ἢ συνέχονται πρὸς) ἄλληλα.

Ἀμοιβή (ἡ), [ἀμείβω]. ἄλλαγμα, ἀλλαξιά. μεταβολή. 2) ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ), (ὅθ.) ἐκδίκησις.

3) ἀπόκρισις. » Σὺ μέν τοι ἀποδεξάμενος ὑβρίσματα ἐν τῷ λόγῳ, οὔμε ἔπειτας ἀσχήμονα ἐν τῇ ἀμοιβῇ γενέσθαι, « Ἡρ.

Ἀμοιβήδην, καὶ

Ἀμοιβηδίς(δὸν), ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀμοιβαίως.

Ἀμοιβὸς, ἡ, ὀν, = Ἀμοιβαῖος (ὅθεν ἐπὶ στρατ.) ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ φονευμένου.

Ἀμοιρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν ἔχω (δὲν λαμβάνω) μέρος, ἀπεροῦμαι, εἶμαι ἄμετοχος.

Ἀμοίρημα (τὸ), στέρησις, ἀμεθεξία, (ὁδ: κατ' ἔκτ.) ἀτυχία, συμφορά.

Ἀμοιρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων μέρος (μερίδιον), ἄμετοχος, ἐστερημένος. 2) (χ. πτ.) = Ἄμοιρος, ὁ μὴ ἔχων μοῖραν.

Ἀμολγαῖος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε Ἀμολγός]. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (χρησιμεύων διὰ) ἄρμεγμα. » Μαστὸς —, « Ἐπιγρ., ὁ σπαργών, (ἐπμ.) ἀκμαῖος. » Μάζα —, « Ὑπ., ἡ ποιμενική, (ἐπμ.) γαλακτεσκεύαστος ἢ καλοσαναβασμένη (ἁφράτη), (Παρβλ. Ἀμορβαῖος).

Ἀμολγεύς, έως (ὁ). ἀγγεῖον διὰ ἄρμεγμα, καρδάρι.

Ἀμόλγιον (τὸ) καὶ

Ἀμολγίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμολγεύς.

Ἀμολγὸς (ὁ), [ἀμέλγω]. (αὖσ.) Α'. ὁ καιρὸς (κυρ. ἡ δείλη ὥρια καὶ ὁ βαθὺς ὄρθρος) καθ' ὃν ἀρμέγουν, ᾗ Β'. [ἀ, μολέω ἢ μογέω], ἡ ἀκμὴ τῆς νυκτὸς, τὸ μεσονύκτιον, (ἐν γέν.) σκότος βαθύ. » Νυκτὸς ἀμολγῷ, « Ὅμ. (καὶ ἐπιθετ.) « Νὺξ —, « Εὐρ., ἡ βαθυτάτη (σκοτεινοτάτη).

2) (ἐπιθετ.) = Ἀμοργός.

Ἀμόλυντος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ μολυνθείς, καθαρὸς, ἀλέρωτος (ἀλέκαστος). 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ μολύνων (λερόνων). (ὅθ.) » Φάρμακον ἀμόλυντον, « Γαλ., τὸ μὴ ὑγρὸν (νερουλόν), ἢ τὸ μολυσμοῦ ἀποτρεπτικὸν ἢ ἀνεπίδεκτον.

Ἀμόμφητος, Π. καὶ

Ἀμομφος (ὁ, ἡ), = Ἀμεμπτος.

Ἀμόρα, ας (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ σεμιγδάλι καὶ μέλι.

Ἀμορβαῖος [ἀμορβὸς ἢ ἀμορβὸς], α, ον, Π. σκοτεινὸς ἢ ποιμενικὸς, (παρβλ. Ἀμολγαῖος).

Ἀμορβάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀμορβεύς.

Ἀμορβεύς, έως (ὁ), Π. = Ἀμορβός.

Ἀμορβεύω (έω-ῶ), Μ. ήσω, Π. [ἀμορβός]. ἀκολουθῶ κατόπιν τινός, τὸν συντροφεύω.

Ἀμορβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μορφή]. σκοτεινός.

Ἀμορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἄμα, ἀρμάω]. ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν τινός, σύντροφος, συναδοιπόρος, (ὅθεν 2) (ὑβ.) ποιμήν, βοσκός.

Ἀμοργεύς, έως (ὁ). ὁ πατῶν τὰς ἐλαίας, [ἐκ τοῦ

Ἀμόργη (ἡ), [ἀμέργω]. ἀμόργα, τὸ καταπάτι τοῦ λαδιοῦ (ᾗ καταχρ.) τοῦ κρασιοῦ. 2) εἶδ. ἄνθ. καὶ 3) χρῶμ. πορφυροῦν.

Ἀμοργίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμοργίς, ὕφασμα πορφυροῦν.

Ἀμόργινος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπμν.

Ἀμοργίς, ίδος (ἡ), εἶδ. λιναρίου λεπτοτάτου. 2) τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον (κυρ. εἰς τὴν νῆσον Ἀμοργὸν) πολυτελὲς ὕφασμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πορφυροῦν (μόριον) ἢ ἐρυθρόν.

Ἀμοργὶς [ἀμέργω], ίδος (ἡ). (κυρ. προβατίνα) μὴ ἀρμεγομένη πλέον, (κοιν.) μαργιά.

Ἀμοργμὸς (ὁ), [ἀμέργω]. ἄρμεγμα, σύψιμον. 2) (μτφορ.) ἐκλογὴ ἢ συλλογή.

Ἀμοργὸς (ὁ), [ἀμέργω]. ἀρμεκτής. 2) (μτφορ.) ὁ ἁρπάζων (βυζάνων, ἀρμέγων) τὰ ζημπόια.

Ἀμορία (ἡ). σύνορον, συνόρευμα.

Ἀμορίτης [ἀμόρα], ου (ὁ), (ἐνν. ἄρτος) ψωμὶ ἀπὸ σεμιγδάλι καὶ μέλι.

Ἄμορος (ὁ, ἡ), [ἀ, μόρος]. ἄτυχος, ἄμοιρος (καθὼς λέγουν εἰς τὴν Πελοπόννησ.).

2) = Ἄμοιρος.

Ἀμορφία (ἡ). Ἔλλειψις μορφῆς ἢ εὐμορφίας (εὐσχημοσύνης).

Ἄμορφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. Ἀμόρφως. 'Ο χωρὶς μορφὴν (σχῆμα). » Ὁ θεὸς μορφοῖ τὰ ἄμορφα, « Φίλ. 2) = Δύσμορφος, ἄσχημος.

Ἀμόρφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν τὴν ἀπαιτουμένην μορφὴν, ἀσχημάτιστος.

Ἀμὸς, ἡ, ὀν, (ἄχρ.) Ἰων. ἀντὶ Τίς, (ἴδε Ἀμὴ καὶ Ἀμόθεν).

Ἀμὸς ἢ Ἀμὸς, ἡ, ὀν, Δ, Π. ἀντὶ Ἐμέτερος

Ἄμος, ου (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἄμμος.

Ἅμος, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἡμος.

Ἄμοτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μοτὸς ἡμέτερ [ἄχρ πρωτ. τοῦ] μετρῶ]. ἀχόρταγος. ὑπέρμετρος, ἀκατάπαυστος κτλ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἄμοτον, ἐπίρ., Καθ' ὑπερβολὴν, ἀδιακόπως.

Ἀμουσία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμούσου.

Ἀμουσολογία (ἡ). ὁμιλία ἀπαίδευτος καὶ χωρὶς χάριν.

Ἄμουσος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ. κυρ.) ὁ ἄπειρος μουσικῆς καὶ ποιήσεως. » Διδάσκει ποιητὴν ἔρως, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, « Εὐρ., (ᾗ ἐπὶ πτην.) » Ἄμουσοι ὄρνιθες, « Βασ., οἱ μὴ κελαδοῦντες. 2) (ἐν γεν.) ἀναίσθητος ὡς πρὸς τὰς ὡραίας τέχνας, ἀφιλόπεπειρό)καλος, χωριάτης, (ἐπμ.) ἀπολίτευτος. 3) (συνδυ. ἐπὶ πραγμ.) ἄῤῥυθμος, ἀνάρμοστος, ἀηδής. » Σκώμματ' οὐκ ἄμουσα, « Δαγγ. » Ἀμουσοτάταισι σὺν ὠδαῖς, « Εὐρ.

Ἀμουσότης (ἡ), = Ἀμουσία.

Ἀμούσως, ἐπίρ. Χωρὶς μοῦσαν (παιδείαν, χάριν, φιλοκαλίαν κτλ.).

Ἀμοχθεί(χθί), ἐπίρ. = Ἀμόχθως.

Ἀμόχθητος καὶ Ἀμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπιάσας (μοχθήσας). » Ὕπνος πάρεστ' αὐτοῖς ἡδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις, « Ξεν.

2) ὁ μὴ πραξενῶν κόπον, εὔκολος.

Ἀμόχθως, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα.

Ἀμπάλον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πάλον.

Ἀμπάλλω, Π. ἀντὶ Ἀναπάλλω.

Ἄμπαυμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάπαυμα.

Ἀμπαύομαι, Π. ἀντὶ Ἀναπαύομαι.

Ἀμπαυστήριος, Ἰων. ἀντὶ Ἀναπαυτήριος

Ἀμπεδίον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πεδίον.

Ἀμπείρας, Π. ἀντὶ Ἀναπείρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμπέλαγος, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πέλαγος.
Ἀμπελάνθη (ἡ), = Οἰνάνθη.
Ἀμπελεῖον (τὸ), = Ἀμπελών.
Ἀμπέλειος (ὁ, ἡ), = Ἀμπέλινος.
Ἀμπελεών, ῶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμπελών.
Ἀμπελικός, ἡ, όν. Ἀμπέλου ἴδιος, ἀμπελήσιος, (Μ. Ἀντ. Η'. 46).
Ἀμπέλινος, η, ον. Ἀμπελήσιος. ‖. »Γραῦς ἀμπελίνη, « Ἐπιγρ. Κωμ., ἡ μέθυσος.
Ἀμπέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄμπελος, ἀμπελάκι.
Ἀμπελίς, ίδος (ἡ), = (ἡ ὑποκορ. τοῦ) Ἄμπελος. 2) εἶδ. πτην. ὅμοιον μὲ συκαλίδα. 3) εἶδ. φυτ. θαλασσ.
Ἀμπελίτης, ου (ὁ) ἢ Ἀμπελῖτις, ιδος (ἡ), = Ἀμπέλινος. » Ἀμπελῖτις γῆ « Δσκρ.
Ἀμπελίων, ωνος (ὁ), εἶδ. πτην. = Ἀμπελίς.
Ἀμπελογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθείς (προϊόν) ἐκ τῆς ἀμπέλου.
Ἀμπελόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἀπὸ (ἢ κατάλληλος διὰ) ἀμπέλια.
Ἀμπελοεργός (ὁ, ἡ), Ιων. (καὶ ἀσυναιρ.) ἀντὶ Ἀμπελουργός.
Ἀμπελόκαρπον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἴδε Ἀπαρίνη.
Ἀμπελομιξία (ἡ), Κωμ., ἡ μετ' ἀμπέλου μίξις (ἕνωσις, συνουσία).
Ἀμπελόπρασον (τὸ), φ., εἶδ. πρασουλίδας (τῶν ἀμπελ(ων), ἴδε Γηθυλίς.
Ἀμπελος (ἡ), [ἀνά, πάλλω]. ἀμπέλι (ἢ τὸ δένδρον καὶ ὁ τόπος). 2) (συνκβ.) εἶδ. πολιορκητικῆς μηχανῆς (Λατ. vinea). 3) (μὲ τὸ ἐπίθ. λευκὴ ἢ μέλαινα) εἶδ. φυτοῦ (περιπλεκ.), Ζ. βρυωνία.
Ἀμπελοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτεύω (ἢ μᾶλλον Στυλόνω τὸ) ἀμπέλι.
Ἀμπελοστάτης, ου (ὁ). ὁ φυτεύων ἢ στυλόνων τὸ ἀμπέλι.
Ἀμπελουργεῖον (τὸ), φυτοκομεῖον κλημάτων. 2) = Ἀμπελών.
Ἀμπελουργέω ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω ἀμπέλια, εἶμαι ἀμπελουργός. 2) (μτφορ.) καταχρῶμαι (προδίδω, ἁρπάζω) τὰ δημόσια.
Ἀμπελούργημα (τὸ) καὶ
Ἀμπελουργία (ἡ), τὸ δούλευμα (ἡ καλλιέργεια) τῆς ἀμπέλου.
Ἀμπελουργικός, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀμπελουργὸν ἢ τὴν ἀμπελουργίαν. (ὕθεν:) » Ἀμπελουργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἀμπελουργοῦ.
Ἀμπελουργὸς (ὁ, ἡ), ὁ καλλιεργῶν ἀμπέλια.
Ἀμπελοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων τὰ ἀμπέλια, (ἐπίθ. τῆς ᾽γίδας).
Ἀμπελοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. γῆ) ἐπιτηδεία (εὔφορος) διὰ ἀμπέλια.
Ἀμπελοφυτὴς, ου (ὁ), Π. ὁ φυτεύων (ἢ κάμνων νὰ φυτρώσουν) ἀμπέλια.
Ἀμπελόφυτος (ὁ, ἡ), κατάφυτος μὲ ἀμπέλια.
Ἀμπελοφύτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμπελοφύτης.
Ἀμπελώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος ἀμπέλου. 2) = Ἀμπέλινος καὶ Ἀμπελόεις.
Ἀμπελών, ῶνος (ὁ), ἀμπελότοπος, ἀμπέλι.
Ἀμπέμψει, Π. ἀντὶ Ἀναπέμψει.
Ἀμπεπαλών, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) δόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπάλλω.
Ἀμπερὲς, ἐπίρ. Π. (κατὰ διάλυσ. τοῦ) Διαμπερές.
Ἀμπετάσας, Π. ἀντὶ Ἀναπετάσας, δόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναπετάννυμι.
Ἀμπεχόνη (ἡ), ᾗ Ἀμπέγονον (οὗ τὸ ὑποκορ.) Ἀμπεχόνιον (τὸ), [ἀμπέχω]. ἔνδυμα, φόρεμα, φορεσιά.
Ἀμπέχω [ἀμφί, ἔχω], Μ. ἀμφέξω (παρτ. Ἠμπεχον, δόρ. Ἠμπισχον, ἔθ. ἀπαρ. Ἀμπισχεῖν). (ἐν γέν.) = Περικαλύπτω, Περιέχω, σκεπάζω ὁλοτρόγυρα. » Οὐρανὸν ἄχλυς ἀμπέχει, « Ἄπολλ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ καὶ συνηθέστ.) ἐνδύω. » Σὴν σάρκ' ἀμφέξει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) « Ὦ κακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχῃ, « Ἀρχφ.
Ἀμπηδάω, Π. ἀντὶ Ἀναπηδάω.
Ἀμπὶ, πρόθ. Αἰολ. ἀντὶ Ἀμφί.
Ἀμπισχνέομαι-οῦμαι (παρτ. Ἠμπισχνούμην, καὶ πλέον οὖ), Π. καὶ
Ἀμπίσχω (παρτ. Ἠμπισχον, ᾗ πλέον οὖ), = Ἀμπέχω.
Ἀμπλακεῖν, Π. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμπλακίσκω.
Ἀμπλάκημα (τὸ), Π. [ἀμπλακίσκω]. ἁμάρτημα, πταῖσμα, ἔγκλημα. 2) (σπνρ.) τιμωρία.
Ἀμπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμπλακίσκω]. (χ. πτ.) ἀμαρτωλός, ἐγκλήματος ἔνοχος, κακοῦργος. 2) (μὲ γεν.) πεπλανημένος, μεμακρυσμένος.
Ἀμπλακία (ἡ), Π. = Ἀμπλάκημα.
Ἀμπλάκιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ἀμπλακία.
Ἀμπλακίσκω [ἀνά, πλάζω], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἠμ[ᾗ ποιητ. Ἀμ]πλακον.), Π. (μὲ γεν.) ἀπατῶμαι, μακρύνομαι τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω. 2) (χ. πτ.) πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· (ὄθεν:) ἁμαρτάνω.
Ἀμπνείω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀμπνευμα (τὸ) καὶ Ἀμπνευσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάπνευμα (-ευσις).
Ἀμπνέω, Μ. εὔσω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀμπνοὴ, Π. ἀντὶ Ἀναπνοή.
Ἀμπνυμαι, Μ. πνύσαμαι (ἀόρ. Ἀμπνύ[ύν, ύσ]θην), Π. = Ἀμπνύω.
Ἄμπνυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀμπνυμαι.
Ἀμπνύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω, ἴδε Ἀμπνυμαι.
Ἀμπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναπολέω.
Ἀμπόλιν, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πόλιν.
Ἀμπόναν, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πόνον.
Ἀμπρεύω [ἴδε Ἄμπρον], Μ. εὐσω, Π. τραβῶ (σύρω, κυρ.) τὴν ἄμαξαν. 2) (μτφορ.) διάγω (περνῶ) τὴν ζωήν μου.
Ἄμπρον (τὸ) καὶ Ἄμπρας (ὁ). τὸ λωρὶ ἢ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένα τὰ ζῶα εἰς τὸ ἁμάξι.
Ἀμπτάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀναπτάμενος, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίπταμαι.
Ἀμπτολίεθρον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πτολίεθρον.
Ἀμπτυχὴ, Π. ἀντὶ Ἀναπτυχή.
Ἀμπυκάζω (-ίζω), Μ. άσω ἢ ίσω. Π. [ἄμπυξ, ἡ ἀναπυκάζω], = Ἀναδέω, σηκώνω καὶ δένω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, (ἐπμ. 2) στεφανόνω. 3) (ἐπὶ ζῴπ.) χαλινόνω· ἀναχαιτίζω, (ὄθ: 4) (μτφορ.) ἐμποδίζω.
Ἀμπυκτὴρ (ὁ), Π. = Ἄμπυξ.
Ἀμπυκτήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς Ἀμπυκτῆρα.
Ἄμπυξ [ἀμπέχω], υκος (ὁ, ἡ)· κεφαλόδεσμος γυναικείος πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν τοῦ μετώπου, (ἐπμ.) εἶδ. ζεφυρένου ἢ διαδήματος. 2) (ἐπὶ ζῴπ.) = Προμετωπίδιον, (καὶ κατ' ἔπτ. 3) = Χαλινός.. 4) (συνκβ.) κάθε τι περιφερές, (ἐπμ.) ὁ τροχὸς ἢ τὸ ατεράνι τοῦ τροχοῦ, καὶ 5) σκέπασμα ποιητείου κτλ.
Ἀμπωτίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ θαλάσσ.) Κάμνω (ἡ Πάσχω) ἄμπωτιν, τραβιοῦμαι ὀπίσω, [ἐκ τοῦ
Ἄμπωτις(σις), εως καὶ ιδος (ἡ), [ἀναπίνω]. τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω τράβιγμα τῆς θαλάσσης ὅταν φρυσκονγᾷ, (ἴδε Παλίρβοια). 2) (συνκβ.) ἡ εἰς τὰ ἐντὸς ἀναστολὴ (μετάστασις) τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.
Ἀμυγδαλέα ᾗ (Ιων.) -λέη (ἡ), = Ἀμυγδαλῆ.
Ἀμυγδαλέος, α, ον, = Ἀμυγδάλινος.
Ἀμυγδάλη [ἀμυχή, διὰ τὸ πραγὶ ἐξώφλιόν του ἢ διὰ τὴν πικρύτητά του], ης (ἡ), τὸ ἀμύγδαλον.
Ἀμυγδαλῆ (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀμυγδαλέη), ῆς (ἡ), ὅ. ἡ ἀμυγδαλιά.
Ἀμυγδάλινος(λιος), (νη (ια), ον. Ἀμυγδαλένιος. » Ἀμυγδάλινον ἔλαιον, « Δσκρ., τὸ ἀμυγδαλόλαδον.
Ἀμυγδαλίς, ίδος (ἡ), = Ἀμυγδάλη.
Ἀμυγδαλίτης, ου (ὁ), = Ἀμυγδάλινος καὶ = Ἀμυγδαλοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀμυγδαλόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ ἀμύγδαλον.
Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου (ὁ), [ἀμύγδ. κατάγνυμι]. ἴργαλ. μὲ τὸ ὁποῖον τσακίζεν τὰ ἀμύγδαλα.
Ἀμύγδαλον (τὸ), = Ἀμυγδάλη.
Ἀμύγδαλος (ἡ), = Ἀμυγδαλῆ.
Ἀμυγδαλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἀμυγδαλοειδής.
Ἄμυγμα (τὸ) καὶ Ἀμυγμὸς (ὁ), = Ἄμυξις καὶ Ἀμυχή.
Ἀμυδὶς [ἅμα], ἐπίρ. Π. (Αἰολ.) ὁμοῦ, ἐνταυτῷ, συγχρόνως, (παρὰ Ἀλλυδὶς).
Ἀμυδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ
Ἀμυδρὸς [ἀμαυρός], ά, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -δρῶς. (σχεδὸν) Σκοτεινὸς, θαμπὸς, θυσιάζωνστος, μόλις φαινόμενος (διακρινόμενος), σχεδὸν ἀνεπαίσθητος. » Γράμματα ἀμυδρά, « Θκ. » Ψυγμὸς ἀμυδρός, « Γαλ. » Ἐλπὶς ἀμυδρὰ, « Πλ.
Ἀμυδρότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ ἀμυδροῦ.
Ἀμυδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀμυδρόν, τὸ ἀμαυρόνω (ὀλιγωτεύω, ἀδυνατίζω).
Ἀμύδρωσις, εως (ἡ), = Ἀμαύρωσις, ἀκουστείνασμα, ἀδυνάτισμα (κυρ. τῆς ὁράσεως).
Ἀμύελος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων μυελόν, ἄμυαλος.
Ἀμύζω, Μ. ύσω, = Μύζω.
Ἀμυησία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀμυήτου.
Ἀμύητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ μυηθείς (διδαχθεὶς τὰ μυστήρια), (Ἐκκλησ.) ἀκατήχητος, ἀβάπτιστος. 2) (μτφορ.) ἀδίδακτος, ἄπειρος, ἀμαθητος.
Ἀμύθητος (ὁ, ἡ), = Ἄρρητος, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος, ἀναρίθμητος.
Ἄμυθος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς μύθων. »Οὐκ ἴσμεν ἄμυθον ποιητήν. « Πλ.
Ἀμύκητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐστρημένος μυκηθμοῦ (μουγγρίσματος βιφλίων), (ἐπμ.) ξερήμος, σιωπηλός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμύκλη καὶ Ἀμυκλαῖς, ἴδος (ἡ), εἶδ. ὑποδήματος (κατασκευαζομένου εἰς τὰς Ἀμύκλας τῆς Λακων.)

Ἀμύκτηρ (ὁ). ὁ μὴ ἔχων μυκτῆρα (μύτην).

Ἀμυκτικός, ἡ, όν, (ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἀμύσσειν (ξεσχίζειν, τσουγγρανίζειν) ἐπιτήδειος.

Ἀμύλιον (τὸ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἄμυλον.

Ἄμυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλεσθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀλεσθῇ εἰς τὸν μύλον· (ὅθεν ‖ οὐσ.) Ἄμυλος (ἔνν. πλακοῦς (ὁ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ Ἄμυλον (ἔνν. ἄλευρον)(τὸ), κατασταλόν, (Τούρκ.) νισεστές.

Ἀμύμων [ᾰ, μῶμος], ονος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) τέλειος εἰς τὸ εἶδός του, χωρὶς ἐλάττωμα, (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ ἀνθρ.) ἐνάρετος ἔνδοξος (ἐπὶ πραγμ.) ἐκλεκτός.

Ἄμυνα [ᾰ, μύνη, ἡ ἄμω· ἴδε Ἀμύω], ης (ἡ). βοήθεια· ὑπεράσπισις· ἀντίσασις· ἐκδίκησις.

Ἀμυνάθω (χ. Μ.), Ἀττ. = Ἀμύνω.

Ἀμυνίας, ου (ὁ), Κωμ. = Ἀμυντικός.

Ἀμυντέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀμύνω.

Ἀμυντὴρ (ὁ) καὶ Ἀμύντειρα (ἡ). βοηθὸς· ὑπερασπιστής· ἐκδικητής. ‖ (οὐσ. πλθ.) Ἀμυντῆρες (οἱ), τὰ ἐμπροσθινὰ κλαδιὰ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου.

Ἀμυντήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμυντικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἱκανὸς) πρὸς ἄμυναν, προφυλακτικὸς, βοηθητικὸς· ἐκδικητικός. «Τῶν ζώων, τὰ μὲν, ἀμυντικά· τὰ δὲ, φυλακτικά· ἔστι δὲ ἀμυντικὰ, ὅσα ἡ ἐπιτίθεται, ἢ ἀδικούμενα ἀμύνεται,» Ἀρστ.

Ἀμύντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀμυντήρ.

Ἀμύνω [ἄμυνα], Μ. υνῶ, (ἀόρ. Ἤμυνα ᾱ). (μὲ αἰτ.) Ἀποκρούω, ἀπομακρύνω κακόν τι. «Δαναοῖσι λοιγὸν ἄμυνον,» Ἰλ. Α. «Πρόσθεν σταῖεν, βέλος ἄμυνεν,» Ἰλ. Δ. «Τρῶας νεῶν (ἀντὶ ἀπὸ τῶν νεῶν) ἄμυνεν,» Ἰλ. Ο. 2) (μὲ δοτ. ‖ Π. μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἔνν. ὅμως παντ. τῆς αἰτ.) βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, πολεμῶ ὑπέρ. «Μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ σφίσιν αὐτοῖς,» Ξεν. «Παιδὸς ἀμύνει,» Ἰλ. Π. «Νεῶν ἀμυνέμεν,» Ἰλ. Ν. «Ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος,» Ἰλ. Ρ. (‖ χωρ. πτ.) «Ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἶσι ‖ ἡμῖν,» Ἰλ. Ν. «Χάλαζαν αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται,» Πίνδ. 3) (μσ.) ἐκδικῶ ἢ ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, πολεμῶ, ὑπερμαχῶ, διαυθεντεύομαι. «Ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα,» Πλάτ., τὴν ἐκδικῶ, ἐκδικοῦμαι δηλ. τοὺς ἐχθρούς της. «Τοὺς κύκνους φασὶ, ταῖς ἀετοῖς μαχομένους, ἀμύνεσθαι μὲν αὐτοὺς, οὐ μὴν ἄρχειν ἀδίκων,» Αἰλ. «Οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς,» Ἰσοκρ. (καὶ προθετοπτ.) «Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης,» Ἰλ. Μ. «Αἱ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι,» Ξεν. (‖ ἑλλ.) «Ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος,» Ἀκ. (‖ χ. πτ.) «Οὐδὲν ἔστι μικρὸν οὐδ' ἀσθενές, ὃ μὴ ζήσεται, τολμῶν ἀμύνεσθαι,» Πλ.

4) (ἐπὶ καλῷ) ἀνταμείβω, ἀποδίδω χάριν ἀντὶ χάριτος. «Ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι,» Θκ.

Ἀμύς, ἐπίῤῥ. Τσουγγρανιστά, ξεγδαρτά.

Ἀμυξὶς [ἀμύσσω], εως (ἡ). = Ἀμυχὴ, τσαγρανισμα, ξέσχισμα. 2) (ἰατρ.) χάραγμα.

Ἄμυος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μὲν ἀλλὰ λεπτοὺς καὶ ἀφανεῖς) μυῶνας.

Ἀμύριστος καὶ Ἄμυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος μὲ μύρον.

Ἀμύσσω(ττω), Μ. ὄξω, [ἴδε Αἶμος]. Ξεσχίζω ἐπιπολαίως, τσουγγρανίζω. «Τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς,» Σδ. «Μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς,» Θκρ. 2) (ἰατρ.) = Καταχάζω, χαράζω. 3) (μτφορ.) πληγόνω, λυπῶ, χολοσκάνω. «Καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντὶς,» Αἰσχλ. (‖ πθ.) «Φρήν μοι ἀμύσσεται φόβῳ,» αὐτ. Ἀμυσσαγώγητος (ὁ, ἡ), = Ἀμύητος.

Ἀμυστὶ [ᾰ, μύω], ἐπίῤῥ. (κυρ. πίνω) Χωρὶς ἀνάσαν, χωρὶς νὰ κλείσω στόμα, μονορρούφι.

Ἀμυστίζω, Μ. ίσω. Πίνω ἀμυστὶ (μονορρούφι.)

Ἄμυστις, ιδος ἢ ιος (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις ἀμυστὶ (μονορρούφι), (ὅθεν 2) εἶδ. μεγάλου ποτηρίου Θρακικοῦ.

Ἄμυστος (ὁ, ἡ), = Ἀμύητος.

Ἀμυχὴ (ἡ), [ἀμύσσω], = Ἀμυξὶς, τσαγγρανιὰ, σχάσιμον, γαραγματιά. «Ἔπειτα δὲ ἐγκατασκαζέσθω, βαθυτέρας ἐμβάλλων τὰς ἀμυχάς,» Δσκρ.

Ἀμυχηδὸν καὶ Ἀμυχὶ, ἐπίῤῥ. = Ἀμύξ.

Ἀμυχιαῖος, α, ον. Ὁ ἐν εἴδει ἀμυχῆς, ἐπιπόλαιος, ὀλιγοχρόνιος. «Τὰ μὲν ἡδονταῖα, ἀμυχιαῖα,» Αἰσχ. Σωκρ.

Ἀμυχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμυγμός

Ἀμυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἀμυχῆς, ἢ γεμάτος ἀμυχὰς (σχασίματα).

Ἀμύω, Μ. ύσω, Δ. ἀντὶ Ἠμύω.

Ἀμφαγαπάω-ῶ (ἄζω), Μ. ήσω ἢ άσω, Π. (κυρ.) ἀγκαλιάζω σφικτὰ (πρὸς ἀπόδειξιν ὑπερβαλλούσης καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἢ φιλοφρονητικῆς ὑποδοχῆς).

Ἀμφαγερέθομαι καὶ Ἀμφαγέρομαι, Μ. αγερθήσομαι, Π. συναθροίζομαι πέριξ τινός. «Θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι,» Ἰλ. Σ.

Ἀμφαδὰ καὶ Ἀμφάδην, ἐπίῤῥ. = Ἀμφαδόν.

Ἀμφάδιος [ἴδε Ἀμφαδόν], α, ον, Π. φανερὰς, πασίδηλος. ‖ (ἡ δοτ.) Ἀμφαδίῃ (‖ ἢ αἰτ.) Ἀμφαδίην (ἐκλαμῤ.) ἐπίῤῥ. ἀντὶ τοῦ

Ἀμφαδὸν [ἀναφαίνω], ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἀναφανδὸν, φανερά. «Ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδὸν,» Ὀδ. Ξ.

Ἀμ-φαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἀναφαίνω.

Ἀμφαιωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κρεμῶ καὶ σείω τι εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀμφάκης, εος ἢ εος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμφήκης.

Ἀμφ-αλάλημαι, (κυρ.) πρκ. (ἀντὶ ἐνες.) τὲ

Ἀμφ-αλάομαι (χ. Μ.), Π. [ἀμφί, ἀλάομαι], περιπλανῶμαι, περιφέρομαι.

Ἀμφαλλάζ, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἐναλλάξ, [ἐκ τοῦ

Ἀμφαλλάσσω(ττω), Μ. ξω. Π. μεταβάλλω, ἀλλάζω ὅλως δι' ὅλου.

Ἀμφανδὸν, ἐπίῤῥ. Π. = Ἀναφανδόν.

Ἀμφανέειν, Π. ἀντὶ Ἀναφανεῖν, μέλλ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναφαίνω.

Ἀμφ-αραβέω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω ἢ ίσω, Π. ἀντιγῶ (ἀραβέω) εἰς ὅλα τὰ πέριξ, (ἐπμ.) κάμνω μέγαν κρότον.

Ἀμφαφίστερος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμφιδέξιος, θηλ.) ἀριστερὸς ἢ ἀπὸ τὰ δύο χέρια, (ἐπμ.) ὅλως δι' ὅλα ἀνεπιτήδειος καὶ 2) (μτφορ.) ἀνάποδος (ἀδέξιος, ἀπαίσιος κτλ.).

Ἀμφασίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφασία,

Ἀμφαυξὶς [ἀμφί, αὔξω], εως (ἡ) = Ἀμφιφύα.

Ἀμφ-αφάω-ῶ (καὶ κατ' ἐπένθ. Ἀμφαφῶ), Π. [ἀμφί, ἀφή]. ψηλαφῶ (πασπατεύω) ὁλοτρόγυρα· χαϊδεύω· (συνκλγ.) μεταχειρίζομαι, (Γαλλ.) manier. «Ἓν μὲν τόξον οἶδ' ἀμφαφάασθαι,» Ὀδ. Θ.

Ἀμφ-ελελίζομαι, Μ. ίξομαι, Π. γυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμφιέλικτος, [ἐκ τοῦ

Ἀμφ-ελίσσω, Μ. ίξω, Π. = Ἀμφιελίσσω.

Ἀμφ-έλκω. Μ. ξω, Π. ἀντὶ Περιέλκω, σύρω κατόπιν μου ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀμφ-ελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ἀμφί, ἔλυτρον]. σκεπάζω (τυλίζω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφελύτρωσις, εως (ἡ), Π. [ἀμφελυτρόω] περιτύλιξις, σκέπασμα ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφ-εν-έπω (χ. Μ.), Π λέγω (διηγοῦμαι) κατ' ἔκτασιν ἢ μὲ τόνον (ἔμφασιν).

Ἀμφέξω, μέλλ. τοῦ Ἀμπέχω.

Ἀμφ-έπω, Π. = Ἀμφιέπω.

Ἀμφεπίοξε, Δ. ἀντὶ Ἀμφεπίασε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀμφιπιάζω.

Ἀμφ-ερείδω, Μ. σω, Π. ζυλόνω (ὑποστηρίζω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφ-ερέφω, Μ. ψω, Π. σκεπάζω (ἰρέφω) γύρω-τριγύρω.

Ἀμφ-ερυθαί(θραί)νω, Μ. ανῶ. Κοκκινίζω πανταχόθεν ἢ ἐντελῶς.

Ἀμφ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, Π. περικυκλόνω, ἢ πλησιάζω.

Ἀμφέρω, Π. ἀντὶ Ἀναφέρω.

Ἀμφέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμφίσταμαι.

Ἀμ-φεύγω, Π. ἀντὶ Ἀναφεύγω.

Ἀμφεφόβηθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἀμφεφοβήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Ἀμφιοβέομαι.

Ἀμφέχανε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀμφιχάινω.

Ἀμφεχύθη, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. καὶ

Ἀμφέχυτο, Π. ἀντὶ Ἀμφεκέχυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπέρσ. τοῦ Ἀμφιχέω.

Ἀμφ-έχω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἀμπέχω = Περιέχω.

Ἀμφήκης [ἀμφί, ἀκή], εος (ὁ, ἡ). (κυρ. μάχαιρα κτλ.) μὲ δύο κόψαις, δίστομος.

Ἀμφηλίξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ (ἀμφί) δύο ἡλικιῶν, μεσόκοπος.

Ἀμφήλυθον, Π. ἀντὶ Ἀμφῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμφέρχομαι.

Ἀμφημερινός καὶ Ἀμφήμερος (ὁ, ἡ). (κυρ. πυρετὸς) καθημερινός. (Ἐδ. Ἐπισημαίνω).

Ἀμφηρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφερέφω], ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν (ἐπμ. καλῶς) σκεπασμένος, ἢ ἔχων δύο σκεπάσματα.

Ἀμφήρης [ἀμφί], εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο ὤμεις (πασσάλους, κόψαις, ἀράδας κτλ.). «Ναῦς (»Σκηνή, «Λύλος ᾱ,)—» «Ἀμφῆρες ἀκάτιον (δόρυ, στόμα κτλ.).»

Ἀμφηρικός, ἡ, όν, (κυρ. Ἀκάτιον) = Δικωπον, (ἐπμ.) μικρὸν ἢ στενόμακρον.

Ἀμφῆρις, ιδος (ὁ, ἡ) καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφήριστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, ἔρις]. ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος. 2) (μέ δοτ.) συγκρινόμενος, ἐξισούμενος. «Εὐρυβάτῃ ἐπὶ πουηρίᾳ ἀμφήριστος,» Σβ.

Ἀμφί, πρόθ. (συντ. μὲ γεν., δοτ., ᾗ αἰτ.) ἰσοδυναμ. τῇ Περί, ᾗ σημ., ἐν μὲν συντ. 1) Τόπ. ἡ τὸ πέριξ καὶ πλησίον, ἐντός, ἐπάνω, ἀναμεταξύ. «Πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,» Ἰλ. Β. «Ἀμφὶ ταύτης οἰκοῦσι τῆς πόλιος,» Ἡρ. «Καῦρίῃ ἀμφὶ βέεθρα» Ἰλ. Β. «Τὴν κτείνεν ἀμφ' ἐμοί,» Ὀδ. Α. «Φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ λείψω,» Σοφ. «Θήκατο δ' ἀμφ' ὦμοισι (κεφαλῇσι, στήθεσσι, πόδεσσι κτλ.),» Ὁμ. «Ἱδρῶσσι δὲ τελαμὼν ἀμφὶ στέθεσσι,» Ἰλ. «Ἀμφὶ δὲ κεράεσσιν ἀνακηκίει ἰδρώς,» Ἰλ. Ν. «Ἀμφ' ὀνύχεσσι πεπαρμένη,» Ἡσ. «Ἀμφὶ πυρὶ ζῆσαι τρίποδα,» Ὁμ. «Ἀμφὶ πόνῳ πόνος,» Εὐρ. 2) Αἰτ. ποιητ. ἡ τὸ Οὗ ἕνεκα. «Μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης,» Ἰλ. Π. «Ἀμφ' Ἑλένῃ ᾗ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι,» Ἰλ. Γ. «Ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος, εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,» Ὀδ. Θ. «Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς δι-ξὰς ἐκφέρεται λόγος,» Ἡρ. «Ἀμφὶ μὲν κρίσιος τῶν μνηστήρων τοσαῦτα ἐγένετο,» Πλάτ. «Δείσας ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ,» Γαλ. «καὶ ἐπὶ ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρός) «Φοῖβου Ἀπόλλωνα ἀμφὶ ᾗ αὐτῆς εἶνεκεν" Ἥρης λίσσομαι,» Ἀπλλν. 3) τὸ Περί τι ἡ Σχέσιν ᾗ ἀναφοράν. «Ἀμφὶ δείπνον ἔχειν,» Ξεν. «Οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες,» αὐτ. «Ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλά,» Ἀκ. «Οὐκ οἶμαι σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν,» Ξεν. «Τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον,» αὐτ. (ᾗ μὲ δοτ.) «Οἱ ἀμφὶ λόγοις ἐόντες,» Ἡρ. (μὲ κύρ. δὲ ὀνόματα) «Οἱ ἀμφὶ Κῦρον,» Ξεν., (σημ., ποτὲ μέν:) ὁ Κῦρος μὲ τοὺς περὶ αὐτόν. (ποτὲ δὲ:) οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ Κύρου· (ποτὲ δὲ:) ὁ Κῦρος αὐτὸς μόνος. (ὁμοίως ἐξηγοῦνται ᾗ αἱ φρσ.) «Οἱ μέν τοι ἀμφὶ Ἀριστιππον ᾗ Ἐπίκηρον,» Ἀκ. «Οἱ ἀμφὶ Κορινθίους,» Ἡρ. «Τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον,» Πλάτ. (παρβλ. Περί) ᾗ. 4) (μὲ αἰτ.) Ἐλάττωσιν, ἡ τὸ Περὶ πε, ὡς ἐγγύς, σχεδόν (ἐπὶ ποσότ. ᾗ χρόνου). «Ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους,» Δξ. «Ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος,» Ἀκ. «Ἀμφὶ βουλυτὸν ἦδη,» Ἰλ. (ᾗ μὲ προσδιορ. ἡ διάρκ. χρόνου) «Τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον,» Πίνδ. «Λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον,» αὐτ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. σημ.) τὸ Κύκλωθεν ἡ ἀμφοτέρωθεν ἡ πανταχόθεν, ᾗ ἐπιτ. (ἐπιτατ.) τὸ Ὅλως διόλου, ἐντελῶς. «Ἀμφηρεφής, Ἀμφίαλος, Ἀμφιέννυμι, Ἀμφίστομος = Δίστομος, κτλ. (καὶ παραλλ. μὲ τὴν Περί) Ἀμφιπεριςρωφάω. ‖. (παρὰ Ποιητ. ἐκλαμβ. πολλάκις ἀντὶ ἐπίρ. τῷ Κύκλῳ, ἢ ἰσοδυν. τῷ Ἄμφω, ἢ πρέπει νὰ συνταχθῇ μὲ τὸ, ἀποσπασθὲν αὐτῆς διὰ ποιητικοὺς λόγους, ῥῆμα:) «Ἀμφὶ δὲ Κόλχων ἔθνεα ναιετάουσιν,» Ἀπλλν. «Ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήτορες ἀὐτῆς,» Ἰλ. Δ. «Ἀμφὶ δὲ ζόσε νὺξ ἐκάλυψεν,» Ὁμ. ἀντὶ Ἀμφεκάλυψεν. ‖. (ἐνίοτε κεῖται παραλλ. μὲ τὴν Περί, ἢ τὸ Ἐντεκαί) «Ἀμφὶ περὶ κρήνην,» Ἰλ. Β. «Ὅφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται ἀθάνατος,» Ἀπλλν.

Ἀμφ-άζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης (ἁλὸς) περιεχόμενος.

Ἀμφιάνακτες (οἱ), Κωμ. οἱ διθυραμβοποιοί. [ἐκ τοῦ

Ἀμφιανακτίζω, Μ. ἰσω. Συνθέτω ἢ Ψάλλω διθυράμβους, αἱ ὁπ. (καὶ ἰδιαιτ. οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ.) ἄρχιζον συνήθως μὲ τὰς λέξεις «Ἀμφὶ ἄνακτα» κτλ.

Ἀμφίασις, εως (ἡ), καὶ

Ἀμφίασμα (τὸ), καὶ

Ἀμφιασμὸς (ὁ), Π. = Ἀμφίεσις κτλ.

Ἀμφιάχω (χ. Μ), (ὁ πρκ. τῆς μετχ. Ἀμφιαχώς, υῖα, ὡς), Π. φωνάζω (ἰάχω) ὁλόγυρα.

Ἀμφι-βαίνω, Μ. βήσομαι (πρκ. Ἀμφιβέβηκα[-βακα] δθ. ἡ μτχ. Ἀμφιβεβώς-βώς), Π. (κυρ.) ἐμβαίνω ἔμπροσθέν τινος, ἵνα τὸν ὑπεραπισθῇ, Προπολεμῶ, προστατεύω, (κατ' ἔκτ.) κυριεύω. «Πάνυ φρένας ἀμφιβέβηκεν,» Ἰλ. Ζ. 2) σέκομαι καθὼς οἱ καβαλικεύοντες. «Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαίνε,» Ὀδ. Ε.

Ἀμφι-βαλεῖμαι, Π. ἀντὶ Ἀμφιβαλοῦμαι, μσ. μέλλ. τοῦ

Ἀμφι-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Περιβάλλω, βάλλω ἐπάνω ἢ τριγύρω. «Δουλοσύνην ἀμφιβαλοῦσα κάρα,» Εὐρ. (καὶ μσ.) «Ἠμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες (ἑαυτούς),» Ἰλ. Θ. (ᾗ μσ.) «Κυνέην ἀμφιβαλεῖμαι,» Ὀδ. Χ. 2) = Περιλαμβάνω, δράττομαι, ἀγκαλιάζω. «Ὡς οἱ χεῖρε ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι,» Ὀδ. Ρ. «Ἀμφιβαλόντε ἀλλήλω,» Ἰλ. Ψ. «Ἀμφιβαλε μαστὸν ὠλέναισι μητρός,» Εὐρ.

3) (μσ. ἢ ἀμετ. παρὰ λογογρφ.) κλίνω καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, Διστάζω. «Ἀμφιβάλλειν εἰωθὸ τὰ φίλτρα,» Ἀλκ. «Μὴ μέλλε μηδ' ἀμφιβάλλε,» Ἀπλ.

Ἀμφίβασία, ας, καὶ

Ἀμφίβασις, εως (ἡ), Π. [ἴδε Ἀμφιβαίνω], = Περικύκλωσις (ἐχθρῶν). 2) πόλεμος τριγύρω ᾗ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος (μάλιστα νεκροῦ). (ὅθεν 3) = Ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.

Ἀμφισβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφισβητέω.

Ἀμφίβατήρ (ὁ), Π. [ἀμφιβαίνω]. ὑπερασπιστής. 2) ἀμφιῤῥεπὴς, ἀδέβαιος.

Ἀμφίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς δύο διαφορετικὰ στοιχεῖα, καθὼς π. χ. ὁ βάτραχος, (εἰς τὸν ὑπ. «Ἀμφιβίων ἔδωκε νομὴν Κρονίων,» Ὅμ.), ὁ κροκόδειλος, ἡ φώκη κ.ᾗ.

Ἀμφίβλημα (τὸ), Π. περιτύλιγμα, φόρεμα, περίβολος (αὐλῆς κτλ.).

Ἀμφιβληστρευτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀμφίβληστρον, ἁλιευτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιβληστρεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβληστρικὸς, ἡ, ὀν, = Ἀμφιβληστρευτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίβληστρον (τὸ), Π. = Ἀμφίβλημα. «Ἀμφιβλήστρα γὰρ τοίχων ὀρ ς ὑψηλὰ,» Εὐρ. 2) (συνήθ.) εἶδ. δικτύου, (κοιν.) ἀθίβολος ἢ πεζόβολος.

Ἀμφίβλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος.

Ἀμφιβόητος (ὁ, ἡ), = Περιβόητος.

Ἀμφιβολεὺς, έος (ὁ), Π. = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίβολή (ἡ), = Ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβολία (ἡ). διχογνωμία, διαταγμός. 2) ἀπορία, σκοτοδινία.

Ἀμφίβολος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ ἑκατέρωθεν βαλλόμενος (κτυπούμενος), περικυκλιομένος. «Ἀμφίβολοι γιγνόντες ὑπὸ τῶν πολεμίων,» Πλ. 2) (ἐνεργ.) ὁ κτυπῶν (ἢ βιπτόμενος) καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. «Ἀμφίβολοι κάμακες,» Ἐπγρ. 3) ὁ κλίνων ᾗ πρὸς τὰ δύο μέρη, ἔχων δύο γνώμας. 4) ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν, διλημματικός. «Ἀμφίβολοι λόγοι,» Ἐσχρ.

5) Π. = Ἀμφίβληστρος, (ὅθεν) «Πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον,» Ἐπγρ., τὸ Ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβόλως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀμφιβολίαν.

Ἀμφι-βόσκομαι, Π. = Περιβόσκω. 2) εἶμαι ἀμφίβιος, (Νικ. Χων).

Ἀμφίβουλος (ὁ, ἡ), Π. ἀμφίβολος, μὲ δύο βουλάς (γνώμας).

Ἀμφιβράγχια (τὰ). τὰ ἑκατέρωθεν τῆ λαιμοῦ (βρύγχου) μέρη, ἡ γαργαλήθρας, (παρβλ. Παρίσθμια).

Ἀμφίβραχυς, εως (ὁ). ποὺς στίχου συγκείμενος ἐκ μακρᾶς συλλαβῆς μεταξὺ δύο βραχέων.

Ἀμφιβρότος, η ή ος, αν. (κυρ. ἀσπὶς) ἡ σκεπάζουσα πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν τὸν ἄνθρωπον (βροτόν).

Ἀμφίβροχος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν (ἐντελῶς) βρεγμένος, (καὶ συνηθ.) μεθυσμένος.

Ἀμφίβωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιβόητος.

Ἀμφι-γάνυμαι, Μ. γανύσομαι, Π. χαίρω (γάνυμαι) καθ' ὑπερβολὴν περί τινος.

Ἀμφίγειος (ὁ, ἡ). γείτων, πλησιόχωρος.

Ἀμφίγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ δύο γένυς (σπάματα) ἔχων, δίσωμος.

Ἀμφι-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀμφιγάνυμαι.

Ἀμφίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. = Δίγλωσσος.

Ἀμφι-γνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφιβάλλω. 2) δὲν καλογνωρίζω.

Ἀμφίγνωμος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δίγνωμος, Διχογνώμων.

Ἀμφιγνώτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, γοῦα]. ὁ πανταχόθεν ἢ κατὰ πολλὰ μυρίλογνώσεις.

Ἀμφίγονος (ὁ, ἡ). προγονός.

Ἀμφιγυ(γυι)ήεις, εσσα, εν, Π. χωλὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας (γυῖα).

Ἀμφιγυ(γυι)ος, α (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄρτια τὰ μέλη (γυῖα), (ἐπμ.) δυνατὸς, γιερὸς καλῶς ὡπλισμένος (ἀκονισμένος κτλ.).

Ἀμφιγυ(γυι)όω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀκριωτηριάζω ἢ ἀκονίζω ἑκατέρωθεν.

Ἀμφιδαής, ος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν κόπτων (δαίων), δίστομος.

Ἀμφι-δαίω (πρκ. Ἀμφιδέδηα), Π. καίω (δαίω) ὁλοσχερῶς· περικυκλόνω (ἀχθρικῶς).

Ἀμφι-δάκνω, Μ. δήξομαι, Π. δαγκάνω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ γιερά.

Ἀμφιδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν δακρυομένος, ἢ πολλῶν δακρύων πρόξενος.

Ἀμφίδασυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἢ πολλὰ πυκνὸς (μαλλιαρός).

Ἀμφίδεα (ἡ) καὶ Ἀμφίδεον (τὸ). (ἐν γίνῳ ἄλυσος ἢ κρίκος δενόμενος τριγύρω καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάθε τι κρικοειδές, (ἰδιαιτ. δὲ) βραχιόλιον, ἢ περιδέραιον.

Ἀμφιδεής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, δέος]. = Περιδεής. 2) [ἀμφί, δέω]. ὁ δένων ἢ δενόμενος ὁλοτρόχως.

Ἀμφι-δέμω καὶ (μσ.) -δέμομαι, Μ. δεμῶ, -οῦμαι (ἀόρ. Ἠμφέδεμα, -άμην), Π. οἰκοδομῶ (δέμω) ὁλοτρόχως.

Ἀμφιδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος ἴσ τὰς δύο χεῖρας ὡς δεξιάς, (ἐπμ. 2) (συνδχ.) ὁ εἰς πάντα ἐπιδέξιος (ἐπιτήδειος). 3) (μτφρ.) » Πέλεκυς —, « Λξ., ὁ δίστομος. 4) ὁ ἐπαμφοτερίζων, ἀμφίβολος. 5) (Π. ἴσ σπντ.) = Ἀμφότερος.

Ἀμφιδεξίως, ἐπίρ. Πολλὰ ἐπιτήδεια (ἐπιδέξια).

Ἀμφίδεον (τὸ), ὅδε Ἀμφιδέα.

Ἀμφι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. = Περιδέρκομαι.

Ἀμφιδέτης, ου (ᾱ). τὸ λωρὶ ὅ,που δένει τὸν ζυγὸν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν βωδιῶν.

Ἀμφίδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν (στερεῶς) δεμένος.

Ἀμφι-δέω, Μ. δήσω, Π. δένω ὁλόγυρα, περιτυλίσσω.

Ἀμφι-δηριάομαι-ῶμαι, Μ. ἀσομαι, Π. ἀνθ' Ἀμφισβητῶ, πολεμῶ (ὁηριάω) περί τινος.

Ἀμφ.δήριτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήριστος, ἀμφισβητήσιμος. » Νίκη —, « Θκ. 2) περιμάχητος.

Ἀμφι-διαίνω, Μ. ανῶ, Π. βρέχω (διαίνω) ὁλόγυρα ἢ ἐντελῶς, μουσκεύω.

Ἀμφι-δινεύω(έω-ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, Π. στρέφω (δινέω) ὁλόγυρα, περικυκλόνω. »Ὦ πέρι γεῦμα κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, « Ἰλ. Ψ., ἢ περιφέρειά του ἦτον ἀπό.

Ἀμφι-δοκεύω, Μ. εύσω, Π. παραμονεύω.

Ἀμφ.δοκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφιδοξέω.

Ἀμφι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σείω (κλονίζω, ταράττω) πανταχόθεν.

Ἀμφι-δοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (εἶμαι μὲ) δύο γνώμας (δόξας), διστάζω, ἀμφιβάλλω, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίδοξος (ὁ, ἡ). ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ἀμφισβητήσιμος. » Ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ, « Θηρ.

Ἀμφίδορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἐκβαρμένος (ἐκπετσωμένος).

Ἀμφίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος ἴσ ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ μητέρα σκλάβους.

Ἀμφίδρομος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) μὴ σηκωμένος μὲ τὴν μίαν μόνην χεῖρα (δραχμήν) ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς δύο ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) περιλαμβανόμενος ἀμφοτέρωθεν ἐντὸς τῆς χειρός, (ἐπμ.) εὐμεγέθης, βαρύς, ἢ μέτριος, (παρβλ. Ἀμφιλαφὴς καὶ Χειροπληθής).

Ἀμφιδρακὴς [ἀμφί, δέρκομαι], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα ἢ κέντημα) μὲ δύο ὄψεις (πρόσωπα), (τὸ κοιν. Ἀναίβατόν, ἐναντ. τῷ Μονοπρόσωπον).

Ἀμφιδρόμια (τὰ). ἡ πέμπτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ περὶ τὴν λεχὼ γυναῖκες περιέτρεχον, μὲ τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, τὴν ἑστίαν τοῦ οἴκου, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίδρομος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ περιτρέξῃ. » Τεῖχος ἀμφίδρομον, « Εὐρ., (παρβλ. Ἀμφίπολος). 2) ὁ ἔχων δύο δρόμους (κινήσεις). » Κῦμα ἀμφίδρομον, « Σοφ. » (Οἱ περὶ τὸν πορθμὸν τῆς Σικελίας) τόποι ἀμφίδρομοί εἰσι διὰ τὰς παλιρροίας, « Στρ.

Ἀμφίδρυπτος(φος), ου (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφιδρυφής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, δρύπτω]. ὁ ἐκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν ξεσχισθείς.

Ἀμφίδυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίδυμος, διπλοῦς. «Αἰμὴν («Ἀκτή, »Σπήλαιον—, « Ὅμ. Ἀπλν., ὁ ἔχων δύω εἰσόδους ἢ δύο ἀγκυροβόλια, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-δύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐνδύω.

Ἀμφιειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίεκτον (τὸ), εἶδ. μέτρου χωρητῶν (ὡς ἔγγιστα) ἐν ἢ δύο ἑκτημόρια (1 ἢ 2 τρίτα) τοῦ διπλοῦ ἀμφορέως, (παρβλ. Ἡμίεκτον).

Ἀμφιέλικτος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμφιελίσσων (ἡ), Π. = Ἀμφίστροφος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἑλισσόμενος (στρεφόμενος, κυματιζόμενος), (ὅθ. 2) (μτφρ.) ἀμφιβρεπής, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-ελίσσω, Μ. ξω, Π. περιστρέφω, περιτυλίζω.

Ἀμφι-έννυμι, Μ. ἀμφιέσω (ἀόρ. Ἠμφίεσα, πρκ. Ἠμφίεσμαι καὶ σπν. Ἀμφιεῖμαι, ἀόρ. Ἠμφιέσθην), [ἀμφί, ἕννυμι]. Ἐνδύω. » Τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ, « Ξεν. (καὶ τρπ.) »Ὕδωρ ἀμφιέσασθαι, « Εὐρ., ἀντὶ Καταβυθισθῆναι. « Ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, « Γργ.

Ἀμφιέπω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιέπω, περιθάλπω, περιποιοῦμαι, καταγίνομαι εἰς, εὐτρεπίζω. » Βοῦς ἕδεσθαι τε καὶ ἄμβροτον, « Ἰλ. Ψ. « Ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν, « Ἀπλν. » Πηδάλι' ἀμφ.έπεσκεν, « αὐτ. (παρβλ. Ἀμφιπένομαι). 2) ἔχω (βάλλω) εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω. » Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπεν, « Ἰλ. Σ. » Ἀμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἕπον (καὶ μσ. ἕπονθ') ὡσεί τε θῶες, « Ἰλ. Λ., ἀντὶ Παρείποντο.

Ἀμφίεργος (ὁ, ἡ). ἡ ὑπὸ δύω τινῶν ἐργαγασθεῖσα, ἢ = Ἠμίεργος.

Ἀμφ.έρχομαι, Π. = Ἀμφέρχομαι.

Ἀμφίεσις [ἀμφιέννυμι], εως (ἡ). τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι. 2) = τῷ

Ἀμφίεσμα (τὸ). (ἐν γέν.) σκέπασμα, (ἰδιαιτ. δὲ) φόρεμα, ἔνδυμα.

Ἀμφιεστρίς, ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι (οἰκιακὸν ἢ νυκτικόν).

Ἀμφιετεί, ἐπίρ. Κατ' ἔτος, κάθε χρόνον.

Ἀμφιετηρίς, ίδος (ἡ). (ἑνν. ἑορτὴ) τελουμένη κατ' ἔτος.

Ἀμφιετηρὸς, ά, όν καὶ

Ἀμφιετὴς, ές (ὁ, ἡ καὶ Π. Ἀμφιέτη). ὁ κατ' ἔτος γινόμενος, ἐτήσιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀμφιέτες, ἐπίρ. = Ἀμφιετεί.

Ἀμφιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι (ἰζάνω) ἐπάνω, προσκολλῶμαι.

Ἀμφίζευκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐζευγμένος (ἑνωμένος).

Ἀμφι-ζέω, Μ. ζέσω, Π. ἀναβράζω ὁλόγυρα.

Ἀμφίζωστος (ὁ, ἡ), Π. περιεζωσμένος.

Ἀμφ.ήκης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήκης.

Ἀμφιθάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐκατέρωθεν θαλάμους.

Ἀμφιθάλασσος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφίαλος.

Ἀμφ.θαλής, ές (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ἐκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν θάλλων, εὐθαλὴς ἀκμαῖος, ἄφθονος, πλήρης. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἔχων ζῶντας ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς του, (Λτν.) patrimus et matrimus, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-θάλλω, Μ. αλῶ, Π. ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν θάλλω, εἶμαι εἰς πλήρη ἀκμήν.

Ἀμφι-θάλπω, Μ. ψω, Π. ζεσταίνω ὁλοτρόχως· χαϊδεύω, περιποιοῦμαι.

Ἀμφιθέατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀμφιθεάτρου. « Ἱππόδρομος —, « Δ. Ἁλ. || (οὐσ.) Ἀμφιθέατρον (τὸ), θέατρον ἔχον τὰς βαθμίδας διατεθειμένας εἰς τρόπον, ὥστε ὅπου καθήσῃ τις, νὰ βλέπῃ.

Ἀμφίθετος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ποτήριον) μὲ δύο βάσεις ἢ λαβάς, ὥστε νὰ δύναται καὶ πίστομα τιθέμενον, νὰ χρησιμεύῃ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ, (παρβλ. Ἀμφικύπελλος).

Ἀμφι-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) τρέχω ὁλόγυρα. 2) (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) περιφέρομαι, κυκλοφορῶ.

Ἀμφιθηγὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμφίθηκτος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀκονισμένος (τεθηγμένος).

Ἀμφίθλασις, εως (ἡ). τὸ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν σπάσιμον (ράγισμα).

Ἀμφι-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Συντρίβω τι πανταχόθεν, κοπανίζω καλά. » Μήλων σάρκες ἀμφιθλασθεῖσαι, ἐπίθημα, « Ἀρετ.

Ἀμφι-θοάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀμφιθέω.

Ἀμφ.θορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμφιθρώσκω.

Ἀμφίθριπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν χυνόμενος καὶ πήζων (ἴδε Τρέφω).

Ἀμφίθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν συντριφθείς, γενόμενος θρύμματα, (μτφρ.) πολλὰ τρυφηλός.

Ἀμφίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο θύρας, δίπορτος, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀμφίθυρον (τὸ). = Πρόδομος, ἀντικάμαρα. 2) (Ἐκκλησ.) ἡ ὡραία πύλη τοῦ ἁγ. βήματος ἢ τὰ δύο αὐτῆς θυρόφυλλα. »Ὅταν ἴδῃς ἀνεῳγμένα τὰ ἀμφίθυρα, « Χρσ. 3) = Δίπτυχον.

Ἀμφι-ἱστημι, Μ. στήσω, Π. = Ἀμφίστημι.

Ἀμφι-καλύπτω, Μ. ψω, Π. ἀντὶ Περικαλύπτω, περιλαμβάνω.

Ἀμφικάρηνος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφικαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δικάρηνος, δικέφαλος, (ἴδε καὶ Ἀμφικέφαλος).

Ἀμφίκαρπος (ὁ, ἡ). = Δίφορος, ὁ δίς τοῦ ἔτους (ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη) καρποφορῶν.

Ἀμφίκαυσις(στις, τις), εως (ἡ). τὸ πρωτοφανήσιμον ἢ ἀμάτωτον κριθάρι, τὸ ὁποῖον πρὶν μετεχειρισθοῦν ἐκαψάλιζαν (καθὼς τὴν κοιν. ψάνην).

Ἀμφι-κεάζω, Μ. άσω, Π. σχίζω εἰς πολλὰ κομμάτια, ἢ ξεφλουδίζω.

Ἀμφι-κειμαι, Μ. κείσομαι, Π. ἀντὶ Περικέιμαι.

Ἀμφικείρω, Μ. καρῶ, Π. ἀντὶ Περικείρω.

Ἀμφικέλευστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, κέλλω]. ὁ ἑκατέρωθεν ἰσοβαρὴς, ἰσόρροπος, (ὡς

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κινούμενος νὰ μὴ πίπτῃ), (ἴδε καὶ Ἀμφίκοιλος).
Ἀμφικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφίδρομος, ὁ μεταξὺ δύω δρόμων κείμενος.
Ἀμφίκερος, ον καὶ
Ἀμφίκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίκερως, ὁ ἔχων δύο κέρατα. 2) (ἐπὶ πλοίου) ὁ περὶ τὰς κεραίας (ἀντέννας) πρυσηρμοσμένος.
Ἀμφι-κεύθω, Μ. σω, Π. σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, (καὶ ἐπμ.) κρύπτω ἐντελῶς.
Ἀμφικέφαλος (ὁ, ἡ), = Δικέφαλος. 2) (ἐπὶ σκευῶν) ὁ ἔχων δύω ἄκρας. » Κλίνη (» Καθέδρα)—,« ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀκουμβιστήρια ἢ προσκεφάλαια, (ἴδε καὶ Ἀμφικνέφαλος).
Ἀμφικίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστυλος, ἢ 2) βασταζόμενος ἀπὸ δύω σειρὰς στύλων.
Ἀμφίκλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ εἰς δύο τσακκισμένος, ἢ κατατσακκισμένος.
Ἀμφίκλαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιδάκρυτος.
Ἀμφι-κλύζω, Μ. σω, Π. ἀντὶ Περικλύζω.
Ἀμφίκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίκλυστος, ὁ πανταχόθεν ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη βρεχόμενος.
Ἀμφικνέφαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. κλίνη) ἔχουσα ἑκατέρωθεν προσκέφαλα, (παρβλ. Ἀμφικέφαλος).
Ἀμφικνεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ἀπὸ σκότος (κνέφας), θεοσκότεινος.
Ἀμφίκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν κοῖλος. ‖. » Ξύλον ἀμφίκοιλον, « Σδ., τὸ ἄλλ. Ἀνάφορον τῶν βαστάζων.
Ἀμφίκολλος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν κολλημένος, (παρβλ. Παράκολλος).
Ἀμφικομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐπιμελοῦμαι (στολίζω) πανταχόθεν.
Ἀμφίκομος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων πολλὰ μαλλία ἢ φύλλα. ‖. (σύν.) Ἀμφικόμη (ἡ), ε/δ. πολυτ. λίθου.
Ἀμφίκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο κόψαις, δίτομος.
Ἀμφίκουρος (ὁ, ἡ), Π. τριῶν οἰῶν (κόριον) ὁ δεύτερος ἢ μεσαῖος.
Ἀμφίκουρος (ὁ, ἡ), Π. = Περίκουρος.
Ἀμφι-κραδαίνω(άω-ῶ), Μ. ανῶ ἢ ήσω, Π. κουνῶ (σείω) πανταχόθεν.
Ἀμφίκρανος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἀμφικάρηνος. 2) ὁ περιτυλίσσων τὴν κεφαλήν.
Ἀμφικρέμαμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφαιωρέομαι.
Ἀμφικρεμὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ ὁλόγυρα κρεμάμενος.
Ἀμφίκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν κρημνώδης. 2) (μτφρ.) ἐπικίνδυνος. »Ἀμφίκρημνον ἐρώτημα,« Δκ., τὸ διλημματικόν.
Ἀμφίκρηνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμφίκρανος.
Ἀμφικτί(κτύ)ων, ονος (ὁ), [ἀμφί, κτίζω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ κατοικῶν (κείμενος) περίξ, περίοικος. »Τοῖσι ἀμφικτίοισι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος, « Ἡρ. (ἐπμ. 2) ὁ ἀπεσταλμένος (βουλευτὴς) εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν συνέλευσιν.
Ἀμφικτυόγειος (ὁ, ἡ), = Ἀμφικτυονικός.
Ἀμφικτυονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι διωρισμένος Ἀμφικτύων.
Ἀμφικτυονία (ἡ). ἡ συμμαχία ἢ ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτ. 2) τὸ ἀξίωμα ἢ τὰ χρέη τοῦ Ἀμφικτ.
Ἀμφικτυονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ τοὺς) Ἀμφικτ.
Ἀμφικτυονὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. πόλις) συμπεριλαμβανομένη εἰς τὴν Ἀμφικτ. συμμαχίαν. 2) θεότης τιμωμένη ὑπὸ τῶν (ἢ προστατεύουσα τοὺς) Ἀμφικτ.
Ἀμφι-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀνακατόνω πανταχόθεν.
Ἀμφι-κυλίνδέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἀμφι-κυλίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Περικυλίω.
Ἀμφικύπελλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σχῆμα διπλοῦ (ἐχόντος ἡνωμένας τὰς βάσεις) ποτηρίου (κυπέλλου), (παρβλ. Ἀμφίθετος).
Ἀμφίκυρτος, ος ἢ η, ον. Ὁ ἑκατέρωθεν κυρτὸς (γυρτὸς), στρογγυλὸς κατὰ τὰ τρία τέταρτα. »Σελήνη—,« Πλ., ἡ πρὶν ἢ μετὰ τὴν πανσέληνον, (παρβλ. Διχότομος). »Ξύλον—,« Σδ., = Ἀμφίκοιλον.
Ἀμφικύσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφικυνέω.
†Ἀμφιλαβὴς, έος (ὁ, ἡ), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἀμφιλαφής.
Ἀμφίλαλος (ὁ, ἡ), Π. πολύλογος.
Ἀμφι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι, Π. = Περιλαμβάνω.
Ἀμφιλάφεια (ἡ). ἡ ἀμφοτέρωθεν λῆψις (πιάσιμον), (ὄθεν 2) (συνεκδ.) ἀφθονία, μέγεθος. 3) (μτφρ.) ἀντίληψις, βοήθεια, ὠφέλεια, [ἐκ τοῦ
Ἀμφιλαφὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ ἀμφοτέρωθεν (ἢ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἢ πανταχόθεν) λῃπτὸς, (ὄθεν 2) (συνεκδ.) μέγας, πλατὺς, πολὺς, ἄφθονος, (καὶ ἐπὶ δένδρ.) φουντωτὸς, πυκνόφυλλος. 3) (σπν.) ὁ βοηθητὸς ἢ ὑποστηριχθεὶς ἑκατέρωθεν.
Ἀμφιλαφία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμφιλάφεια.
Ἀμφιλαφῶς, ἐπίρ. Ἀφθόνως κτλ.
Ἀμφι-λαχαίνω, Μ. ανῶ, Π. περισκάπτω (κυρ. δένδρ.), ξελακκόνω.
Ἀμφι-λέγω, Μ. λέξω. Φιλονεικῶ, λογομαχῶ· ἀμφισβητῶ. 2) ἀμφιβάλλω. »Βρονταῖς ἀμφιλέξει τις, μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι, « Ξεν.
Ἀμφι-λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀντὶ Παραλείπω, Ἐγκαταλείπω.
Ἀμφίλεκτος (ὁ, ἡ). ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος. 2) Π. (ἐνεργ.) ὁ φιλονεικῶν (ἐρίζων).
Ἀμφιλέκτως, ἐπίρ. Ἀμφιβόλως.
Ἀμφι-λογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφιλέγω.
Ἀμφιλογία (ἡ). ἀμφιβολία, ἀμφισβητήσεις, φιλονεικία.
Ἄμφίλογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λόγως, = Ἀμφίλεκτος.
Ἀμφίλοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν λοξὸς, (καὶ μτφρ.) ἀμφίβολος, ἀσαφὴς.
Ἀμφίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ περιλαμβάνων δύω λόφους (κορυφάς). » Ζυγὸς—,« Σοφ.
Ἀμφιλύκη (ἡ), Π. (κυρ. νὺξ) ἡ πλησίον ἢ μεταξὺ σκότους (λύχνης) καὶ φωτὸς, τὸ γλυκοχάραγμα, (παρβλ. Λυκαυγής).
Ἀμφίμακρος (ὁ), ποὺς στίχου συγκείμενος ἐκ βραχείας συλλαβῆς μεταξὺ δύο μακρῶν.
Ἀμφίμαλλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἑκατέρωθεν μαλλιαρός.
Ἀμφι-μάπτω, Μ. ψω, Π. πιάνω (ἄρπτομαι) τι πανταχόθεν.
Ἀμφι-μάσσομαι, Μ. ξο(σο)μαι, Π. σφογγίζω ὁλοτρόγυρα.
Ἀμφιμάσχαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) μὲ δύο χειρίδας (μανίκια).
Ἀμφιμάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμφιμήτωρ.
Ἀμφιμάχητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιμάχητος.
Ἀμφιμάχομαι, Μ. μαχήσομαι, Π. πολεμῶ ὑπὲρ ἢ περίγυρά τινός.
Ἀμφιμέλας (ανος), αινα, αν, Π. ὁ πανταχόθεν μαῦρος (σκοτεινὸς), (ἐπμ.) βαθὺς ἢ κρυφός.
Ἀμφι-μέλει, Μ. μελήσει, ρῆμα ἀπρσ. Π. κατὰ πολλὰ μέλει, εἶνε περὶ πολλοῦ.
Ἀμφιμέμηλε, Π. πρκ. (ἐκλομβ. ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Ἀμφιμέλει.
Ἀμφιμ-μυκε, Π. πρκ. τοῦ Ἀμφιμυκάομαι.
Ἀμφι-μερίζω,-ομαι, Μ. (σω,-ομαι, Π. ἀντὶ Διαμερίζω, μοιράζω (χωρίζω) εἰς δύο.
Ἀμφιμήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. ἔχον ἑκατέρωθεν σχῆμα μήλης.
Ἀμφιμήτριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν μήτραν κείμενος ἢ σηλὼν τὴν κατάστασιν αὐτῆς. 2) ὁ περὶ τὴν πρόσω (καρίναν[τοῦ καραβίου τόπος, (ὄθεν ‖. σύν.) Ἀμφιμήτρια (τὰ), = Ὑγκοίλια. 3) Π. = τῷ
Ἀμφιμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀδελφοὶ ἀπὸ ἕνα πατέρα καὶ δύο ἢ καὶ πλειοτέρας μητέρας.
Ἀμφιμιγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν καὶ ἐντελῶς ἢ ἀναμεταξὺ μεμιγμένος (ἀνακατωμένος), [ἐκ τοῦ
Ἀμφι-μίγνυμι, Μ. μίξω, Π. ἑνόνω ἐντελῶς.
Ἀμφι-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἀμφίμυκον, πρκ. Ἀμφιμέμυκα), Π. μυγγρίζω (βρύζω) δυνατὰ, ἀντιχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.
Ἀμφι-νάω, Μ. νάσω, Π. τρίχω (χύνομαι) ὁλόγυρα.
Ἀμφινεικὴς, έος, καὶ
Ἀμφινείκητος, ου, καὶ
Ἀμφίνεικος, ου (ὁ, ἡ), Π. = Περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος.
Ἀμφι-νέμομαι, Μ. νεμοῦμαι, Π. βόσκω (ἢ (ἐπμ.) κατοικῶ ἐντὸς ἢ εἰς τὰ πέριξ. 2) (συνεκδ.) περιέχω. » Σὲ δ' ὅλβος ἀμφινέμεται, « Πίνδ.
Ἀμφι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π.=Ἀμφιγνοέω-ῶ.
Ἀμφίνους-ους (ὁ, ἡ), ὁ θεωρῶν ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν τὰ πράγματα, σκεπτικὸς, στοχαστικὸς, ἢ 2) ὁ ἀμφιβάλλων περὶ πάντων, ἐφεκτικός.
Ἀμφι-ξέω, Μ. ξέσω, Π. ἀντὶ Περιξέω, πελεκῶ (ξύνω) ὁλοτρόγυρα, ἰσάζω.
Ἀμφίξοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ καλῶς ξέων (πελεκῶν), κοπτήρ.
Ἄμφιον (τὸ), = Ἀμφίασμα.
Ἀμφιορκία (ἡ), = Ἀμφωμοσία.
Ἀμφιπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἐμπηγμένος, στερεός.
Ἀμφίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν τιναζόμενος (παλλόμενος), (ἐπὶ φωνῆς) ἀνηχῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφι-παλύνω, Μ. υνῶ, Π. Περιῤῥαίνω, ῥαντίζω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-παπάσσω, Μ. άξω, Π. κτυπῶ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν.

Ἀμφιπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι πλὴν ὄχι καὶ ὁμοπάτριοι, (παρβλ. Ἀμφιμήτωρ).

Ἀμφι-πεδάω-ῶ, ήσω, Π. δένω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφίπεδος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ἀπὸ πεδιάδας.

Ἀμφι-πένομαι (χ. Μ.), Π. = Ἀμφιπονέομαι, κυπαίζω, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, εὐτρεπίζω (συγυρίζω), (παρβλ. Ἀμφιέπω καὶ Ἀμφιταλέω).

Ἀμφιπεπαρμένος, η, ον, Π. πθ. πρκ. τῆς μεχ. τοῦ Ἀμφιπείρω.

Ἀμφι-περι-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κρέμαμαι ὁλοτρόγυρα, (Νικ. Χων.).

Ἀμφι-περι-έπομαι, Μ. έψομαι. Παρακολουθῶ ἑκατέρωθεν, (Νικ. Χων.)

Ἀμφι-περιϊστημι, Μ. στήσω, Π. στήνω (τοποθετῶ) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-περι-κλάω, Μ. σω, Π. τσακκίζω ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου.

Ἀμφιπερικτίονες (οἱ), Π. = Περικτίονες, περιοικοῦντες.

Ἀμφι-περι-πλάζομαι, Μ. άχθομαι, Π. περιπλανῶμαι.

Ἀμφιπερι-πλέγθην, Ἐπίῤ. Π. ἐν εἴδει περιπλοκάδος, περιτυλίζοντας.

Ἀμφι-περι-πτώσσω, Μ. ξω, Π. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφι-περι-σκαίρω, Μ. . . ; Π. σκιρτῶ (χοροπηδῶ) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-περι-στέφω, Μ. έψω, Π. στεφανόνω πανταχόθεν, περικυκλόνω, περιέχω, (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἀμφι-περι-στρέφω, Μ. έψω, καὶ

Ἀμφι-περι-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. στρέφω (γυρίζω) πανταχόθεν.

Ἀμφι-περι-τρί(τρύ)ζω, Μ. ξω, Π. φωνάζω (τσιρίζω) ὁλοτρόγυρα. « Ἀμφιπεριτρύζεσι χελιδόνες, » Ἐπγρ.

Ἀμφι-περι-τρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέμω ὅλος, φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφι-περι-φθινύθω, Μ. φθίσω, Π. φθείρομαι ὅλως δι' ὅλου.

Ἀμφι-περι-φρίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀνατριχιάζω καθ' ὅλα τὰ μέλη.

Ἀμφι-πετάννυμι, Μ. πετάσω, Π. ἐξαπλόνω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, Π. ἀντὶ Περιίπταμαι.

Ἀμφι-πήγνυμι, Μ. πήξω, Π. ἐμπήγω (τυλόνω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφίπηρος (ὁ, ἡ). πηρὸς (βεβλαμμένος) καὶ κατὰ τὰ δύο 'μμάτια (πόδια κτλ.).

Ἀμφι-πιάζω, Δ. ἀντὶ Ἀμφιπιέζω, Μ. σω, Π. θλίβω (σφίγγω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (ἐπμ.) πνίγω.

Ἀμφι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, καὶ

Ἀμφι-πιπνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιπίπτω ἢ Προσπίπτω.

Ἀμφιπλεκής, ές, καὶ

Ἀμφίπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. περιπλεγμένος, ἐμπερδεμένος, ξέκ τοῦ

Ἀμφι-πλέκω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Περιπλέκω, περιτυλίσσω· ἀγκαλιάζω.

Ἀμφίπλευρος (ὁ, ἡ), (κυρ. θύρα ἢ θυρίς) μὲ δύο πλευρὰς (φύλλα, [Τουρκ.] κανάτια).

Ἀμφίπληκτος, ου καὶ

Ἀμφιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν πληττόμενος (κτυπούμενος) ἢ πλήττων. « Φύσιγγανον ἀμφιπλῆγες, « Σοφ., τὸ δίστομον.

Ἀμφι-πλίζ, ἐπίῤ. Π. (παρβλ. Περιβάδην) κάμνοντας διασκελιαίς ὁλόγυρα, ξέκ τοῦ

Ἀμφι-πλίσσω, -ομαι, Μ. ίξω, -ομαι, Π. διασκελῶ ὁλοτρόγυρα, (παρβλ. Διαβαίνω καὶ Περιβαίνω).

Ἀμφι-πλύνω, Μ. πλυνῶ, Π. ἀντὶ Περιπλύνω ἢ Ἀποπλύνω.

Ἀμφίπνευμα (τὸ), = Δύσπνοια.

Ἀμφίποκος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίμαλλος.

Ἀμφιπολεία (ἡ) ὑπηρεσία. « Διὸς —, « Διόδ., (περιληπτ.) ἀντὶ οἱ ἀμφίπολοι (ὑπηρέται) τοῦ Διός, οἱ Ἱερεῖς, ξέκ τοῦ

Ἀμφι-πολεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀμφι-πολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιστρέφομαι (ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι, περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ. «Τρῶμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, « Πίνδ., θεραπεύειν. « Ὄργιον ἀμφιπολεύειν, « Ὀδ. Ω., καλλιεργεῖν. « Τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἀμφιπολοῦσαν, « Ἡρ., οὖσαν ἱέρειαν ἢ νεωκόρον τοῦ, (παρβλ. Ἀμφιπένομαι).

Ἀμφίπολος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) ὁ ἐνασχολούμενος εἰς (πολέων ἀμφί)τι, ὑπηρέτης (κυρ. ἐπὶ γυναικ.)· (ἰδιαιτ. δὲ 2) = Περίπολος, ὁ περιτριγυρίζων. 3) (πθ.) ὁ περιτριγυριζόμενος ἢ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ, (ἐπμ.) = Περίβλεπτος. « Τύμβον ἀμφίπολον ἔχων, « Πίνδ., (παρβλ. Ἀμφίδρομος).

Ἀμφι-πονέομαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφιπένομαι.

Ἀμφι-ποτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφιπέτομαι.

Ἀμφίπους (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) στρατιώτης ἱππεὺς σύρων κατόπιν του καὶ δεύτερον ἵππον, καὶ γυμνασμένος νὰ μεταπηδᾷ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον κατὰ τὴν χρείαν, (παρβλ. Ἀμφιππος).

Ἀμφ-ιππο-τοξάτης, ου (ὁ), τοξότης ἐφιππος σύριον κατόπιν του καὶ δεύτερον ἵππον καθὼς οἱ ἄμφιπποι.

Ἀμφι-πρανεύω, Μ. νεύσω, Π. κλίνω ἑκατέρωθεν πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφιπρόστυλας (ὁ, ἡ). (κυρ. ναὸς) ἔχων μόνον ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν (καὶ ὄχι ὁλοτρόγυρα) σειρὰν στύλων, ἢ 2) ἔχων διπλοῦν προστύλιον.

Ἀμφιπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Διπρόσωπος.

Ἀμφίπρυμνος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ δύο πρύμνας (καὶ ἐπμ. δύο πηδάλια· ἴδε Δίπρωρος) ὥστε νὰ διευθύνηται μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν χωρὶς νὰ γυρίζῃ, (παρβλ. Δίκρατος).

Ἀμφι-πταμαι, Μ. ἀμφιπτήσομαι, Π. = Ἀμφιπέτομαι.

Ἀμφι-πτύσσω, Μ. πτύξω, Π. ἀντὶ Περιπτύσσω, διπλόνω ὁλοτρόγυρα, περιλαμβάνω, περιπλέκω, ἀγκαλιάζω.

Ἀμφιπτυχή (ἡ), Π. ἀντὶ Περιπτυχή, περιπλοκή, ἀγκάλιασμα.

Ἀμφίπυλος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίθυρος.

Ἀμφίπυρος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός, ὅλος πῦρ, διάπυρος. 2) ὁ κρατῶν καὶ εἰς τὰ δύο χέρια πῦρ ἢ ὄξος, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος).

Ἀμφιῤῥεπής, ές (ὁ, ἡ)· ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) ἀμοιβαίως πρὸς ἀμφότερα τὰ ῥέρη, (ἐπμ.) ἄστατος, ἀβέβαιος· ἀμφίβολος.

Ἀμφιῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, Π. ἀντὶ Περιῤῥήγνυμι.

Ἀμφιῤῥηδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν ῥαινόμενος, (ἴδε ἡ Περιῤῥηδής).

Ἀμφιῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιῤῥεπής.

Ἀμφιῤῥυτος καὶ Π. (διὰ τὸ μέτρ.) Ἀμφίρυτος, η ἤ ος, ον, Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν περιῤῥεόμενος. « Νήσῳ ἐν ἀμφιῤῥύτῃ, « Ὀδ. Λ.

Ἀμφιῤῥώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν (καὶ κυρ. κατὰ κάθετον) σχισμένος ἢ σκαλισμένος. « Πέτρας (« Κλωβοὺς) ἀμφιῤῥῶγας, « Ἀπλν., Ἐπγρ.

Ἀμφὶς [ἀμφί], ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. « Δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἑκάστον νεμέθοντο, « Ἰλ. Λ. 2) ἀντὶ Πέριξ, πανταχόθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλοτρόγυρα, (ἐπμ.) ἀκριβῶς, σαφῶς ἢ Λίαν. « Βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφὶς, « Ἰλ. Θ. « Ἀμφὶς ἰδών, « Ἡσ. « Ἀμφὶς ἀριζήλω, « Ἰλ. Σ.

3) ἀντὶ Μεταξύ, ἀνάμεσα ἢ εἰς τὴν μέσην. « Ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, « Ἰλ. Γ. « Τάφρον, ἣ χ' ἵππους καὶ ἄνδρας ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα, « Ἰλ. Π. « Πολλὰ περὶ ἑῴπαλ' ἀμφὶς ἐάγη, « Ἰλ. Λ. (ὄθεν

4) ἀντὶ Δίχα, χωρὶς, χωριστά, ἢ Ἐκτὸς, ἔξω ἢ μακράν. « Ἀμφὶς Διὸς ἦσθιεν, « Ἰλ. Θ. « Ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ ὁρμαίνην, « Ἰλ. Ψ, « Ἣ δέ μ' ἐρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα, « Ὀδ. Τ., χωριστὰ ἓν πρὸς ἕν, (καὶ χ. πτ.) « Ἀμφὶς φράζεσθαι (φρονεῖν), « Ἰλ. Β. Ν., ἀντὶ Διχονοεῖν ἢ Ἀμφιγνοεῖν.

Ἀμφι-σαλεύω, Μ. εύσω, Π. κουνῶ ἢ κουνοῦμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀμφίσβαινα, ης (ἡ), εἶδ. ὄφ. κολοβοῦ, ὄζις περιπατεῖ (βαίνει) καὶ ἐμπρὸς ᾗ ὀπίσω, ᾗ διὰ τοῦτο φαίνεται ὡς δικέφαλος. 2) (ἀνατομ.) αἱ ἀπὸ τῆς μήτρας πρὸς τοὺς μαστοὺς δύο φλέβες.

Ἀμφισβασίη (ἡ), Ἰων. καὶ

Ἀμφίσβασις, εως (ἡ), Π. = Ἀμισβήτησις.

Ἀμφισβατέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀμφισβητέω.

Ἀμφίσβητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμφισβήτησιμος καὶ Ἀμφίβολος.

Ἀμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠμφισβήτουν, ἀόρ. Ἠμφισβήτησα, πρκ. Ἠμφισβήτηκα). Διαφωνῶ, ἔχω διαφορετικὴν γνώμην. « Ἀξιῶ ὑμᾶς περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μέν, ἐρίζειν δὲ μή, « Πλατ. « Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ Ἴσως καὶ Τάχα, « Ἀρις. « Πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν, Ἀριστ. « Περὶ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως, ἐπὶ Δελφινίῳ γίνονται αἱ εὐθύναι, « Λίλ. 2) ἀντιλέγω, φιλονεικῶ. « Ὅρα οὖν πρὸς τίνα λόγον τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν, « Πλάτ. 3) ἀντιποιοῦμαι τι ὡς ἰδικόν μου, (ἐπμ.) κριαολογοῦμαι περὶ αὐτοῦ. « Ἠμφισβήτει οὖν αὐτῷ μέρους τινὸς τοῦ χωρίου, « Ἰσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφισβήτημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμφισβητήσεως.
Ἀμφισβητήσιμος (ὁ, ἡ). Ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, διαφιλονεικούμενος· ἀμφίβολος.
Ἀμφισβήτησις, εως (ἡ). ἀσυμφωνία. 2) ἀμφιβολία. 3) φιλονεικία, κρισολογία.
Ἀμφισβητητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἀγαπῶν τὰς) ἀμφισβητήσεις, φιλόνεικος.
Ἀμφισβήτητος (ὁ, ἡ), = Ἀμφισβητήσιμος.
Ἀμφισβητικός, ἡ, όν, = Ἀμφισβητητικός.
Ἀμφίσκιος (ὁ, ἡ). (Γεωγρ.) ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην ὡς πρὸς τὸν ἥλιον θέσιν, ὥστε τοὺς μὲν ἓξ μῆνας τοῦ ἔτους ἡ σκιά του σχηματίζεται πρὸς τὸ νότιον, καὶ τοὺς ἄλλους ἓξ πρὸς τὰ βόρειον μέρος· εἶνε δηλ. ὡς πρὸς ὅλον τὸ ἔτος ὅτι ὁ Περίσκιος (ἴδε τὴν λέξιν) ὡς πρὸς ἓν νυχθήμερον.
Ἀμφιστατήρ, Π. ἀντὶ Ἀμφιστάτης, ου (ὁ), = Ἐπιζάτης, ἐπιθεωρητής, ἐξεταστής.
Ἀμφίσταυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) ἑκατέρωθεν σταυρὸν, σταυρωτὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.
Ἀμφιστέλλω, Μ. στελῶ, Π. ἀντὶ Περιστέλλω, ἐνδύω σκεπάζω πανταχόθεν.
Ἀμφίστερνος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Περίστερνος, ἐπιστήθιος. 2) ὁ ἔχων διπλοῦν στῆθος ἢ περιστέρνιον.
Ἀμφιστεφής, ές (ὁ, ἡ). Π. = Περιστεφὴς περιτριγυρισμένος, στεφανοειδῶς περιτυλιγμένος. 2) = Ἐπιστεφὴς, γεμάτος ὡς τὰ χείλη.
Ἀμφίστημι καὶ (μσ.) -ίσταμαι, Μ. ἀμφιστήσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Περιίστημι, -αμαι, στήνω (ᾧ μσ.) στέκω ὁλόγυρα. 2) (μετγν.) ἐπιστατῶ, καταγίνομαι εἰς, ἐξετάζω.
Ἀμφίστομος (ὁ, ἡ), = Δίστομος καὶ Ἀμφίδυμος.
Ἀμφιστρατάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. περικυκλόνω μὲ στρατεύματα, περιστρατοπεδεύω, πολιορκῶ.
Ἀμφιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοθεν ἢ ἀκριβῶς στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος.
Ἀμφίστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν εὐκόλως στρεφόμενος, εὔστροφος.
Ἀμφιφαλὴς, ές (ὁ, ἡ)· (κυρ. κόκκαλον τοῦ σώματος) ἐβγαλμένον ἀπὸ τὸν τόπον του (στραγγουλισμένον, παραστρατισμένον), [ἐκ τοῦ
Ἀμφι-φάλλω, -ομαι, Μ. φαλῶ, -οῦμαι ᾧ ήσομαι. Ἐβγάζω ἢ Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου (κυρ. ἐπὶ ἐξαρθρώσεως κοκκάλων). 2) γυρίζω ἀπ' ἐδῶ ᾧ ἀπ' ἐκεῖ, παραβέρνω (ἐπὶ ἀσθενῶν). 3) παραπατῶ, κονδυλῶ.
Ἀμφίσφαλσις, εως (ἡ). Ἔβγαλμα (Ἐβγάλσιμον) κοκκάλου, ἐξάρθρωσις. 2) στενοχωρία (παραδρομὸς) ἀσθενοῦς. 3) παραπάτημα.
Ἀμφίσφυρον (τὸ). (Ἀνν.) Ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως (σκεπάζει ὀπισθεν ᾧ) τὰ κότσια (σφυρὰ) τοῦ ποδός.
Ἀμφίσωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν βλεπόμενος, ἀνακτὸς (τρόπιος) ὁλοτρόγυρα.
Ἀμφιταθεὶς, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιτείνω.
Ἀμφι-ταλαντεύω, Μ. εύσω, Ζυγίζω καὶ ἀπὸ (ἡ Βαρύνω καὶ πρὸς) τὰ δύο μέρη τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ. 2) (τρπ. ἀμφιβάλλω ἢ καλοστοχάζομαι, [ἐκ τοῦ
Ἀμφιτάλαντες (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη ἐξ ἴσου, ἰσόρροπος. 2) (τρπ.) ἀμφίβολος.
Ἀμφι-τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Ἀμφιτέμνω.
Ἀμφι-τανύω, Μ. ύσω. Π. = Ἀμφιτείνω.
Ἀμφιτάπης, ητος (ὁ) καὶ
Ἀμφίταπις, ιδος (ἡ) καὶ
Ἀμφίταπος, ου (ὁ, ἡ). (κυρ.) τάπης (Τουρκ. χαλί, ἰγρὰμ.) ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μαλλιὰ ἢ κρόσσια.
Ἀμφι-ταράσσω(ττω), Μ. άξω, Π. κάμνω μεγάλην ταραχὴν, φέρω ἄνω-κάτω.
Ἀμφιταρβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. περίφοβος, κατατρομαγμένος.
Ἀμφιτέθηλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Ἀμφιθάλλω.
Ἀμφι-τείνω, Μ. τενῶ, Π. ἐκτείνω (τεντόνω, ἐξαπλόνω) ἀπὸ ἢ πρὸς ὅλα τὰ μέρη.
Ἀμφιτειχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰ τείχη ὤν, πολιορκῶν. 2) (πθ.) περιτειχισμένος.
Ἀμφι-τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. ἀντὶ Περιτέμνω.
Ἀμφίτερμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ συνόρων (τερμάτων) κείμενος, περιωρισμένος ἢ ἀκριβῶς προσδιορισμένος.
Ἀμφιτέρμως, ἐπίρ. Π. ἀκριβῶς, προσδιορισμένως.
Ἀμφιτέτυκτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ
Ἀμφι-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. κατασκευάζω (δουλεύω, προσαρμόζω) ὁλόγυρα.
Ἀμφι-τίθημι, Μ. θήσω, Π. ἀντὶ Περιτίθημι, περιβάλλω, ἐνδύω.
Ἀμφι-τινάσσω, Μ. άξω, Π. τινάζω (σείω) πανταχόθεν.
Ἀμφι-τιτυβίζω, Μ. ίξω, Π. ταυρίζω (κελαδῶ) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἀμφιτόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἑκατέρωθεν κόπτων (τέμνων), δίτομος. 2) Π. (προπαροξ.) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν κομμένος.
Ἀμφίτορνος καὶ Ἀμφιτόρνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν (ὁλοτρόγυρα) τετορνεμένος, ὁλοστρόγγυλος.
Ἀμφι-τρέμω, Π. = Ἀμφιτρομέω.
Ἀμφι-τρέχω, Μ. θρέξω ἢ δραμοῦμαι, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.
Ἀμφιτρὴς, ῆτος, καὶ
Ἀμφίτρητος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν τετρημένος (τρυπημένος), ἔχων δύο τρύπας (εἰσόδους).
Ἀμφιτριβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς τριμμένος.
Ἀμφι-τρίβω, Μ. ίψω, Π. ἀντὶ Περιτρίβω.
Ἀμφιτρίτη (ἡ), [ἀμφί, τρέω]. ἡ θεὰ τῆς θαλ., γυνὴ τοῦ Ποσειδ. 2) (μεταφ.) ἡ θάλασσα.
Ἀμφι-τρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέμω ὅλος, φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.
Ἀμφι-τροχάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.
Ἀμφιτρυχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. χαλασμένος πανταχόθεν, καταξισχισμένος, κουρελιασμένος.
Ἀμφίτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιπλὴξ.
Ἀμφι-φαείνω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀμφιφαίνω, λάμπω (φέγγω) ὁλόγυρα.
Ἀμφιφαὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιφανὴς, Ὁλόφωτος, ὁλοφάνερος, κτλ.
Ἀμφίφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. περικεφαλαία) μὲ διπλοῦν φάλον (λόφον), ἢ πανταχόθεν ἔχουσα φάλους (ἀσπιδειδὴ κορυθία), (παρβλ. Τετραφάλαρος).
Ἀμφιφανὴς, ές (ὁ, ἡ). = Ἀμφιφαὴς, ὁ πάντοθεν φαινόμενος ἢ φέγγων, ὁλοφάνερος, πασίδηλος. 2) (ἐπὶ ἄστρων ᾧ μετεώρων) ὁ φαινόμενος πρωὶ καὶ ἑσπέρας ἐξ δύο διάφορα τοῦ οὐρανοῦ μέρη.
Ἀμφιφάω, ἀντὶ Ἀμφιφαίνω, Π. φέγγω ἢ φωτίζομαι πανταχόθεν.
Ἀμφίφλοξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀμφίβολον (διηρημένην εἰς τρόπον ὥστε δὲν διακρίνει τις πόθεν ἔρχεται) φλόγα.
Ἀμφι-φοβέω-ῶ, -ομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ήσομαι (ἀόρ. Ἀμφεφοβήθην), Π. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν (καὶ ἐπμ. σκορπίζομαι, φεύγω) περὶ ἢ περὶ τινός.
Ἀμφιφορεὺς, έως (ὁ), Π. = Ἀμφιφορεύς.
Ἀμφι-φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι προσεκτικῶς, καλοστοχάζομαι.
Ἀμφιφὼς (ἡ), ἡ ἄλλ. Ἀμφαυσὶς, ἡ κορυφὴ δένδρου κομμένη (κυρ. ἐλάτης) περίξ τῆς ὁποίας φυτρόνουν νέα κλωνάρια.
Ἀμφιφὼν, ῶντος (ὁ), [ἀμφιφάω]. ζωμαρικόν τι, ἔχον περὶ αὐτὸ φῶτα, τὸ ὁπ. ἔφερον λιτανεύοντες εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, κατὰ τὴν ις', τοῦ μηνὸς (Μουνυχιῶνος) ὅτε ἐφαίνοντο συγχρόνως εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ αἱ δύω φωστῆρες, ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὁ μὲν ἀνατέλλων, ἡ δὲ δύουσα.
Ἀμφιχαίνω, Μ. χανοῦμαι, Π. τριγυρνῶ μὲ ἀνοικτὸν (χαῖνον) στόμα ἵνα καταπίω τι, (συνκδ.) καταπίνω.
Ἀμφίχαιτος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαίτην (ᾧ ἐπὶ δένδρ.) φυλλάδας κλίνουσαν ᾧ πρὸς τὰ δύο μέρη.
†Ἀμφιχαλκοφάλαρος (ὁ, ἡ). (Ἄρχ. Ἀχ., ὅπου ὅμως ἀνάγν.) Ἀμφὶ χαλκοφάλαρα.
Ἀμφιχανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν χαίνων (ἔχων χάσματα, ἢ φοβερίζων νὰ καταπίῃ).
Ἀμφιχάσκω, Π. = Ἀμφιχαίνω.
Ἀμφι-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀμφέχεα χῶ-), Π. ἀντὶ Περιχέω, περιχύνω. ‖ (πθ.) χύνομαι ὁλόγυρα, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω.
Ἀμφι-χολόομαι-οῦμαι, Μ. χολώσομαι, Π. ὀργίζομαι (χολιάζω) κατά τινος.
Ἀμφι-χορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Περιχορεύω, περικυκλόνω χορεύων ἢ ἐν εἴδει χορεῦ.
Ἀμφίχρους-ους (ὁ, ἡ), = Δίχρους.
Ἀμφίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. περιχρυσωμένος, ὁλόχρυσος.
Ἀμφίχυτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τεῖχος ἢ πρόχωμα) βουνοειδῶς ἐκατέρωθεν σχηματισμένον ἀπὸ χῶμα χυτόν.
Ἀμφίχωλος, (ὁ, ἡ)· χωλὸς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.
Ἀμφοδάρχης, ου (ὁ). ὁ Ἄρχων μιᾶς ἀμφόδου (ὁμάδος).
Ἄμφοδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἄμφοδον.
Ἀμφόδιον, ὑπόκορ. τοῦ
Ἄμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη δρόμον. ‖ (νῦν) = Ῥύμη, (ἐν γέν.) δρόμος (« Ἄμφοδος χαλεπή, » Ξεν.). (ἰδιαιτ. ᾧ) ὁ ἔχων διέξοδον, (Τουρκ.) μαχαλὲς, ἡ ὑπαίτια ἑκατέρωθεν (Τμρκ.) σω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κόκι (« Εἰς τὰ ἄμφοδα ἱστάμενοι ἐκακολόγουν, » Ἐτυμ.), ἠνούμενος σταυροειδῶς μὲ ἄλλον. (κοιν.) σταυροδρόμι.

Ἀμφόδους, οντος (ὁ, ἡ), = Ἀμφώδων, ὁ ἔχων διπλᾶ ἢ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντια.

Ἀμφοῖν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἀμφω.

Ἀμφορεαφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τοὺς ἀμφορεῖς, εἶμαι=

Ἀμφορεαφόρος (ὁ, ἡ), βαςάζος· χαμάλης, (κυρ.) ὁ κουβαλῶν ἀμφορεῖς, (καὶ ἐπιμ.) = Ὑδροφόρος.

Ἀμφορεῖδιον (τὸ), = Ἀμφορίδιον.

Ἀμφορεύς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἀμφι [ἢ Ἀνα]φορεύς), ἰώας (ὁ). ἀγγεῖον πήλινον (λαγήνι ἢ κανάτι) ἔχον ἑκατέρωθεν χέρια (πιασίματα). 2) μέτρ. χωρητ. διὰ τὰ ὑγρά, ἴδε Μετρητής. 3)=Φίρετρον ἢ Φορεῖον.

Ἀμφορίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμφορεύς, λαγηνάκι, κανατάκι κτλ.

Ἀμφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἀμφορέα.

Ἀμφορίσκος (ὁ), = Ἀμφορεῖδιον.

Ἀμφοτεράκις, ἐπίρ. = Ἀμφοτέρως, κατὰ δύο τρόπους. 2)= Ἅλις, ἢ ταῖς δύο φοραῖς.

Ἀμφοτεριζω, Μ. ἰσω, = Ἐπαμφοτερίζω. 2) (ἐνεργ.) σχηματίζω ἑκατέρωθέν μου, ἢ περιέχω ἐν τῷ μεταξύ. «Τῶν δὲ (τριῶν τῆς Σικελίας) πλευρῶν, ἃς ἀμφοτερίζουσιν αἱ τρεῖς ἄκραι, δύω μέν εἰσι κοῖλαι, τρίτη δὲ κυρτή.» Στρ.

Ἀμφοτεροβλεπτος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων εἰς δύω μέρη συγχρόνως ἢ ἐναλλάξ, (ἐπιμ.) ἀμφιβάλλων.

Ἀμφοτερογλωσσος (ὁ, ἡ), = Δίγλωσσος. 2) ὁ ὁμιλῶν ὑπὲρ καὶ κατὰ τινος, ὑπερασπιζόμενος σοφιστικῶς δύω ἐναντίας ἀλλήλαις δύξας, (παρβλ. Δίλογος).

Ἀμφοτεροδέξιος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιδέξιος.

Ἀμφοτερόπλους-ους (ὁ, ἡ)· (κυρ. γῆ) πρὸς τὴν ὁπ. ἡμπορεῖ νὰ πλεύσῃ τις ἀμφοτέρωθεν, καθὼς π. χ. ἡ Κόρινθος. 2) δάνειον ναυτικὸν, τοῦ ὁπ. ἀναδέχεται ὁ δανειατὴς ὄχι τοὺς εἰς τὸν πηγαιμὸν ἢ τοὺς εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μόνον τοῦ πλοίου ἐνδεχομένους κινδύνους (τὸ ὁπ. ὀνομάζεται Ὑπερόπλουν), ἀλλὰ ἀμφοτέρων.

Ἀμφότερος [ἄμφω], α, ον. (συνηθές. εἰς τὰ πληθ. καὶ χωρὶς ἄρθρου) Καὶ οἱ δύω, (ὅηλ.) καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. (ὄχι μόνον ἐπὶ δύο ἀτομικῶς:) «Εἰ δ' ἀμφοτέρων τῶν ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιτο,» Γαλ. (ἀλλὰ ἢ ἐπὶ πολλῶν, εἰς δύο ὅμως διῃρημένων) «Πολλοὶ ἔπεσον ἀμφοτέρων,» Ἡρ. «Ἀμφότερα τὰ σκέλη, ἢ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια.» Ἀρστ. ‖. (ἐπὶ ἐγνωσμένων ἢ χαρακτηριζομένων διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ῥήματος ὅ,τι ἄδων, ἢ κατὰ προαναφώνησιν, παραλείπεται τὸ οὐσιαστικόν:) «Κόπτων ἀμφοτέρῃσιν (ἐννοεῖ χερσὶν),» Ὀδ. Σ. «Ἐπ' ἀμφοτέρων (ἐννοεῖ ποδῶν) βεβακώς,» Θκρ. «Ἀμφοτέροις (ἐννοεῖ ὄμμασι) βλέπειν,» Καλλ. «Ἀμφοτέρων ἕνεκα προσήκει τοὺς τοῦ θεοῦ θεράποντας μακαρίζειν καὶ θαυμάζειν,» Χρσ. «Ἐπ' ἀμφοτερα γινόμενοι ταῖς γνώμαις,» Θκ. «Ἐπ' ἀμφοτερα σώματος ἢ ψυχῆς.» Πλάτ. ἢ χωρὶς προθ.) «Καὶ ἐμπόριον παρέχουσιν ἀμφοτέραις,» Θκ. Δ', 13. ‖. (τὸ οὐδ. μάλιστα ἐκλαμβ., κατ' Ἔλλειψιν προθ. ἀντὶ) ἐπίρ. «Ἀμφότερον, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής,» Ἰλ. Γ. «Ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἐῆος,» Ἰλ. Ν.

Ἀμφοτερόχωλος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίχωλος.

Ἀμφοτέρωθεν, ἐπίρ. Καὶ ἀπὸ Ἀμφοτέρωθι, ἐπίρ. Καὶ εἰς. } τὰ δύο μέρη.

Ἀμφοτέρως, ἐπίρ. Κατὰ δύω τρόπους.

Ἀμφοτέρωσε, ἐπίρ. Καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.

Ἀμφουβίζω, Μ. ἰσω, = Προσουδίζω, ἐκ τοῦ Ἀμφουδίς, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀμφὶ τὸ οὖδας, πρὸς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς.

Ἀμφράσσαιτο, Π. ἀντὶ Ἀναφράσσαιτο, μσ. ἀορ. ἀ. τῆς Εὐκτ. τοῦ Ἀναφράζομαι.

Ἀμφ-υλάω-ῶ (χ. Μ.) Π. ὑλακτῶ (γαβγίζω) ὁλόγυρα.

Ἀμ-φύω, Μ. φύσω, Π. ἀντὶ Ἀναφύω.

Ἄμφω [ἀμφὶ ἢ ἀμφὶς]. (ἢ γεν. καὶ δοτ. ἀμφοῖν), ἀντων. (δοῦκ. ἀριθμ. χωρὶς ἄρθρ. ἢ ἐνίοτε ἄκλ.) Καὶ οἱ δύω ὁμοῦ (ἐπὶ δύο ἢ πολλῶν, ἴδε Ἀμφότερος). «Ἀνεπτάμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,» Ἀρχ. (ἢ χωρὶς τοῦ οὖδ.) «Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν,» Σὸ. «Ἐπ' ἄμφω (ἐνν. ὦμω ἢ ἰσχίω) καθεύδουσι,» Βτσ.

Ἀμφώβελος (καὶ ὀχι) Ἀμφώβολος (ὁ), Π. εἶδος ὀβελοῦ (σούβλας) ἔχοντος ἀμφοτέρωθεν ἀκωκὴν (μύτην). ‖. (πλθ.) Ἀμφώβελα (τὰ), εἶδ. μαντείας διὰ σπλαγχνοσκοπίας.

Ἀμφώδων, οντος (ὁ, ἡ), = Ἀμφόδους, ὁ ἔχων δύω σειρὰς ὀδόντων, ἢ ὅλους τοὺς ὀδόντας πλατεῖς (ἐναντ. τῷ Καρχαρόδους), ἢ ὁ καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ στόματος ὀδοντωτός. «Τῶν ἀμφωδόντων τὸ γάλα οὐ τυρεύεται,» Ἀρστ., (ὅθεν ‖. οὐσ. Π.) ὁ ὄνος.

Ἀμφὼης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφὶ, οὖς], = Ἀμφωτος.

Ἀμφωλένιος (ὁ, ἡ) Π. = Ὑπωλένιος, ἀγκαλοφορούμενος. ‖ (οὐσ.) Ἀμφωλένιον (τὸ), τὸ περὶ τὰς ὠλένας βραχιόλιον.

Ἄμφωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ περὶ τοὺς ὤμους.

Ἀμφωμοσία (ἡ). ὁ ὅρκος τὸν ὁπ. ἔβλεπον πρὶν τῆς δίκης ἀμφότεροι οἱ διάδικοι.

Ἀμφωτὶς, ίδος ἢ ίδος (ἡ) = Ἀμφορεὺς, ἀγγεῖον μὲ δύο χερούλια (αὐτία, πιασίματα).

2) (συνκδχ.) τὰ πιάσιμον (αὐτὶ) τοῦ τοιούτου ἀγγείου. «Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων,» Παρομ., (γεμάτος) ὡς τὰ χείλη. 3) τὸ χάλκινον ἢ δερμάτινον σκέπασμα τῶν αὐτίων, τὸ ὁπ. ἐφόρουν διὰ προφύλαξιν οἱ πύκται. «Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφώτιδας,» Πλ. 4) (ἐπὶ πλοίων,=Ἔπωτίς.

Ἄμφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὦτα (αὐτία, χερούλια, πιασίματα).

Ἀμῆν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμωμήτως, ἐπίρ. = Ἀμέμπτως, ἀκατηγόρητος.

Ἀμωμίς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ὑδροδιάζοντος ὡς τὸ Ἄμωμον.

Ἀμωμίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ φύλλα Ἀμωμίδος ἢ μὲ Ἄμωμον (τὸ), εἶδ. φυτ. τῆς Ἰνδ. ἢ ὁ ἀρωματικὸς αὐτοῦ σπόρος (παρβλ. Καρδάμωμον).

Ἄμωμος (ὁ, ἡ), = Ἀμεμπτος, χωρὶς μῶμον (ψεγάδι, ἐλάττωμα).

Ἀμῶν, μτχ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμῶν, Δ. ἀντὶ Ἡμῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἀμώντεσι, Δ. ἀντὶ Ἀμῶσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμῶς [ἀμὸς ἀντὶ Τις], ἐπίρ. (κυρ. ἂν χρήσει εἰς τὰ σύνθετα), ἴδε τὸ ἑπμν.

Ἀμωσγέπως, ἐπίρ. Τρόπον τινὰ, καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. ὁπωσοῦν, (ἴδε καὶ Ἀμηγέπη).

Ἄν, μόρ, ἡ σύνδ. Ὑποθ. (σημ. ὅτι τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶνε μὲν ἢ ἦτον δυνατὸν νὰ γένῃ, ἐὰν ὅμως ἄλλο τι ἐγίνετο· ὅθεν ἢ ὁσάκις μὲν ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ Ἠμπορεῖ ἢ Ἠμποροῦσε νὰ, ὀνομάζεται Δυνητικός· ὁσάκις δὲ διὰ τοῦ Θέλε, Βουλητικός. Συντ. δὲ, εἰ μὲν ὁ λόγος εἶνε περὶ πραγμ. γεγουότος καὶ τὸ ἀμπέρασμα σχεδὸν βέβαιον, μὲ ὁριστ. χρόνου παρῳχημένου): «Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, Διογένης ἂν ἤμην,» Πλ. «Πάλαι ἂν ἀπολώλατε,» Δμ. (Εἰ δὲ περὶ παρόντος ἢ μέλλοντος ἢ τὸ συμπέρασμα τρόπου τινὰ ἀμφίβολον, μὲ εὐκτ. ἢ ὑποτ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.): «Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις,» Παρ. «Πῶς ἂν ὡμότερος συκοφάντης γένοιτο;» Δμ. «Δεινὸν μέν τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε,» Ξεν. «Ἴστε ἄρισθ' ἂν διδάξετε περὶ αὐτῶν,» Ἰσκρ. «Πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν,» Ξεν. «Ἐλπίζων ζῶντας ἂν ἁρίσκειν πράξειν,» Ἀντφ. «Οὐδ' οὕτως ἄπορος ἦν, ὥστε οὐκ ἂν ἐξευρεῖν,» Δμ. «Καὶ μάλις' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα,» Ἰσκρ. 2) Ἀοριστολογ. (μὲ ὑποτ. ῥῆμα ἢ ἀναφορ. ἀντων.) «Ὃς ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται,» Γρφ. «Ἀλλ' ὁπόταν τις ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱὸς ἐστι,» Ἀκ. «Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς,» Δμ. 3) Διηγκτ. (μὲ ὑποτ. ἢ πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς φρσ.) «Ἂν δέ μὴ πείθωνται τινες,» Ξεν. (ἴδε Ἐάν). ‖. (ἐνίοτε ὁ Ἂν ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν αὐτὴν φρσ. δὶς καὶ τρὶς, ἢ παρὰ τῷ Ἀρχ. [Ἀχ. 312] ἢ τετράκις πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν ἢ σαφήνειαν τοῦ λόγου).

Ἀν' (κατ' ἀποκοπ., ἐπιμ. φων.) ἀντὶ Ἀνά. «Ἀν' ἑκάστην ἡμέραν,» ἴδε Ἀνά.

Ἀν ἢ Ἄν, Π. ἀντὶ Ἀνά. «Ἀν φάος, ἀν νέκυας,» Ὅμ. «Ἂν φυτᾷ,» Ἡσ. «Ἂν δὲ συβώτης ζῇτατο,» Ὅμ., ἀντὶ Ἀνίστατο, (καὶ ἄλλ.) «Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις,» Ὅμ., ὅηλ. Ἀνίστη.

Ἄν, Δ. ἀντὶ Ἦν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἀν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἃ ἄν.

Ἀνά [συγγ. τῷ Ἄνω], πρόθ. (συντ. μὲ αἰτ., Π. δὲ καὶ Ἰων. καὶ μὲ δοτ. ἢ δὶς μόνον, ὅπερ καὶ ἀμφίβολον, μὲ γεν. Σημ. δὲ ἐν μὲν συντ. 1) τὸ διὰ μέσου, ἀνάμεσα, μεταξύ, ἢ τόπον κατ' ἔκτασιν. «Ἐρχόμενον ἀνὰ ἄζυ,» Ὀδ. Τ. «Ἀνά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,» Ὀδ. Ξ. «Ἀνὰ τὰ ὄρη σκαδαννύμενοι,» Πλ. «Ἀνὰ χώμα ἔχειν τινὰ,» Ξεν. «Ἀνὰ χώμα εἶναί τινι,» Ἀκ.

2) (κυρ. παρὰ Ποιητ.) τὸ ἐπάνω. «Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην,» « Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ,» Ἀνὰ φωσὶ μὲν ὦκρο. «Ἀνὰ Γαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάρφαξαρ,« "Ομ. »Χρυσέαις ἀν' ἵπποις,« Πίνδ. »Πλεῖν ἀνὰ τὸν ποταμόν,« Ἡρ.

3) ἐπιμερισμόν.»Ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας,« Ξεν. »Ἐν τέτταρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν· ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτικτεν,« Ἀρχ. »Ῥαβδούχοις ἀνὰ δύο χρώμενοι,« Δ. Κάσ. »Κατακλίνατε αὐτοὺς ἀνὰ πεντήκοντα,« Γρφ. »Ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον,« αὐτ. (καὶ τὸ σελικωφαν. ἢ περιττ. τῆς Ἀποκαλ.) »Ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων.« 4) διάρκειαν ἢ ἐπιμερισμὸν χρόνου. » Ἀνὰ νύκτα,« Ἰλ. Ξ. »Ἀνὰ τὸν πόλεμον, »Ἀνὰ πᾶν ἔτος, » Ἀνὰ πέντε ἔτεα, » Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην,« Ἡρ. 5) (ἐπιῤῥήματ.) τρόπον. »Ἀνὰ κράτος, »Ἀνὰ μέρος.« ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ πάλιν (κοιν.) ξανά. »Ἀναβλαστάνω, Ἀναγέννησις. Ἀναγινώσκω. 2) τὸ ὀπίσω. » Ἀναποδίζω, Ἀναχαιτίζω. 3) τὸ ἐναντ. τοῦ ὑπάρχοντος (ἐκφραζόμενον κοιν. διὰ τοῦ Ξε). »Ἀναπτύσσω. Ἀνακαλύπτω. 4) τὸ ἐπάνω, ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω. »Ἀναβαίνω, Ἀνάφασις, Ἀναπνοή (καὶ ἐπμ.) τὸ φανερὰ, παῤῥησίᾳ, ἢ δυνατά. » Ἀνακηρύττω, Ἀναγορεύω, Ἀναδοῶ, (ἢ) ἐπίτασιν ἢ ἀκρίβειαν. »Ἀνάπλεως, Ἀναζητῶ, Ἀνακαθαίρω, Ἀναξηραίνω. 5) τὸ τριγύρω. » Ἀναδέω, Ἀναβάλλομαι. 6) τὸ μεταξύ. »Ἀναῤῥέφομαι. 7) τὸ ἴσον ἢ ἀναλογίαν. » Ἀνάλογος. ||. (Ποιητ. πολλάκις ἢ Ἀνὰ πρέπει νὰ συνταχθῇ ὄχι μὲ τὸ πλησιέστερον ὄνομα, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀπωτέρω ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ ὑπ. διεσπάσθη διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου): »Ἀνὰ πρυμνήσια λῦσαι, »Ἀνὰ τεύχε' ἄειρας, »Ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦεν,« (οὕτω, κατά τινας, πρέπει νὰ συνταχθῇ ᾗ τὸ) »Ἀνὰ νηὸς βαίνειν,« Ἰλ. Ι, καὶ Ὀδ. Α.

Ἀνάβα, ἀντὶ Ἀνάβηθι, Β'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς προστ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβάδην, ἐπίῤῥ. Μὲ τὰ πόδια σηκωμένα καὶ ἀκκιμβημένα εἰς τὸν τοῖχον (διὰ ξεκίνρασμα), ἢ τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς τἄλλο.

2) ἐπάνω, ὑψηλά, εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, τοῦ σπιτίου. 3) = τῷ

Ἀναβαδόν, ἐπίῤῥ. Καβαλλικευτά.

Ἀναβαθικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς σχῆμα) ἀναβαθμ., κλιμακωτός.

Ἀναβαθμίς, ίδος (ἡ),=Βαθμίς, σκαλί, σκαλοπάτι.

Ἀναβαθμὸς (ὁ),=Ἀναβαθμίς. 2)=Ἀνάβασις, ἀναίσθημα. 3)=Ἀνάβαθρον.

Ἀναβάθρα (ἡ), σκάλα κινητὴ (κυρ. πλοίου), ἴδε Ἀποβάθρα.

Ἀνάβαθρον (τὸ),=Ἀναβαθμίς. 2) κάθισμα (θρονί ἢ σταρίδι.) ὑψηλὸν μὲ σκαλοπάτια, ἄμβωνας ἢ βῆμα. 3) τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βάθρου ἢ ὑποποδίου.

Ἀναβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἀνέβην, πρκ. Ἀναβέβηκα ᾗ. Ὁ δὲ ἐνεργ. μέλλ. Ἀναβήσω, καὶ οἱ δύο ἀόρ. Ἀνέβησα καὶ Ἀνεβησάμην [σπνττ. παρὰ λογογρ.] ἔχουν μεταβατ. σημασ. »Ἐπὶ τὰς καμήλους ἀνέβησεν ἄνδρας,« Ἡρ.). (μετὰ ᾗ χωρὶς πτ., συνήθως δὲ προθετοπτ.) Ἀναβαίνω (ἐν γέν. ἀπὸ κάτω ἐπάνω, ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον μέρος, [ἐπμ.] ἀπὸ τὰ παράλια πρὸς τὰ μεσόγεια ἢ πρὸς τὸ πέλαγος). »Ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν,« Ἰλ. Α. »Ἀναβὰς τὸν (ἢ ἐπὶ τὸν) ἵππον (ἢ ἐπὶ τοῦ ἵππου), ἐπὶ τὴν τριήρη κτλ. (καὶ ἑλλ.) »Οἱ μὲν ἵππειν ἀναβάντες ἐπέπλεον,« Ἰλ. Α. (ᾗ πῶ. κατὰ μτχ.) »Ἵππος ἀναβαινόμενος,« Ξεν. »Οἱ γὰρ λακτίζοντες ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἐκποδὼν ποιητέοι,« αὐτ. »Ἀναβάντες ἐπὶ τὸν νεὼν, καὶ τὴν ὀρροὴν διελόντες,« αὐτ. »Ἀναβάντες κατὰ τὰς κλίμακας,« αὐτ. »Ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην,« Δημ. (ᾗ ἑλλ.) »Καί μοι ἀνάβητε τούτων μάρτυρες,« αὐτ. »Ἂν' ὁρασθῦρην ἀναβεῖν,« Ὀδ. Χ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Ἡ ἄμπελος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα,« Ξεν. » Ἀνέβαινε κατὰ τὴν ἐς Πλαταιὰς φέρουσαν,« Ξεν. »Ὁ δὲ Λύσανδρος ἀνέβη πρὸς Κῦρον,« αὐτ. »Ἀνέβησαν εἰς Ἱεροσόλυμα,« Γρφ. »Ἀναβὰς ἐξ Αἰγύπτου εἰς Αἰθιοπίαν,« Παυσ. »Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβῆμεναι,« Ὀδ. Α. (οὗ τὸ ἐναντ.) »Ἀπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν,« Ὀδ. Ξ. (καὶ μὲ δοτ. σπν.) » Νεκροῖς ἀμβαίνοντες,« Ἰλ. Κ.

2) (συνηθ. ἐπὶ ζώων)=Ὀχεύω, βατεύω. »Οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι,« Ἡρ. 3) (ἐπὶ φυτ. καὶ τῶν ὀμ., ἐπὶ νόσων ᾗ.) αὐξάνω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. »Ἀνέβησαν ἄκανθαι,« Γρφ. » Κίρατα ἀναβαίνοντα.« Ξεν. »Ἢ μὴ ἐπ' ἐκαίδεκα πήχεας ἀναβῇ ὁ ποταμὸς, οὐχ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χώρην,« Ἡρ. 4) (ἐπὶ λόγου) διαδίδομαι, διατρέχω. »Φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει,« Ὀδ. Ζ. 5) = Μεταβαίνω, καταντῶ, περνῶ εἰς ἄλλα χέρια. » Εἰς Λεωνίδην ἀνέβαινε ἡ βασιλεία,« Ἡρ. 6) (τριτοπρσ.) = Ἐκ(Συμ, Ἀπὸ)βαίνει, προέρχεται, ἀπολαύσει, λαμβάνει τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. »Καλῶς ἀναβαίνει τὰ πρήγματα,« Ἡρ. »Ἂν μέν τι κακὸν ἀναβαίνῃ ἀπ' ὧν ὁ δῆμος ἐβούλευσε,« Ξεν.

Ἀναβακχεύω, Μ. εύσω, καὶ Π.

Ἀναβακχιόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτβτ.)= Ἐκβακχεύω, ἐνθουσιάζω, ἐμπνέω μανίαν βακχικήν. ||. (μτ.) ἐνθουσιάζομαι βακχικῶς.

Ἀναβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἀνέβαλον ᾗ.). Ἀναιδάζω, βάλλω (τοποθετῶ) ἢ ῥίπτω (τινάζω) ἐπάνω (ὑψηλά). »Ὄρυσσον τάφρον καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς,« Ξεν. (ὅθ καὶ Ἀμβολάς). »Οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν,« αὐτ. (καὶ μα. ἑλλ.) » Τοὺς πρεσβυτέρους τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι προσεθίσας,« αὐτ. » Ἕτερον γὰρ ἂν ὁ ἵππος ἀναβάλλοι τὸν ἐπιβάτην,« αὐτ., τὸν τινάζει ἀπ' ἐπάνω του ᾗ τὸν ῥίπτει κατὰ γῆς. « Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε,« Καλλ., ἀνέβρυε· (ᾗ ἀμτβτ.) »Ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον,« Λξ., ἀναζέει, κυλάζει. »Ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα,« Ἀρστ., γυρίζουν τὰ ματάτια του πρὸς τὰ ἐπάνω. » Ἀναβάλλομαι θωμάτιον,« Λξ. (ᾗ ἑλλ.) » Ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως,« Πλ., ῥίπτω εἰς τὸν ὦμον τὴν ἄκραν (ποδιὰν) τοῦ ἐπανωφορίου μου, ἢ ἀνασηκόνω τὰ ροῦχά μου. « Ἧβα τὴν χεῖρα ἔχουσα ἀναβεβλημένον,« Δω. (παρὰ τῷ Ἀρχῳ.) » Ἀναβαλλομένη (κεῖται ἀντιθ. τῷ » Συγκαλύπτεται θωμάτια),« Ἐκκλ. (ὕβνει 2)=Περιβάλλομαι, φορῶ (κυρ. ἐπανωφόρι). »Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον,« Γρφ. »Τὴν δὲ γλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικὴν, Ἀρχ. 3)= Ἀναλαμβάνω, παίρνω ἐπάνω μου. » Ἀνὰ κίνδυνον βαλῶ,« Αἰσχλ. »=Ἀναῤῥίπτω. » Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους,« Ἡρ. 4) ἀργοπορῶ, ἐπιφέρω ἀναβολήν, ἀφίνω τι ἕνα τὸ κάμω εἰς ἄλλον καιρόν. »Μηκέτι νῦν ἀναβάλλ« Ῥήτορες ἐνὶ τοῦτον ἄθλον,« Ὀδ. Τ. »Τοὺς λόγους, οἷς ἀναβάλλουσιν ὑμᾶς,« Δημ. (συνηθέστ. δὲ τὸ μσ. ἢ πθ.) »Οὐδ' εἰς τοὺς παῖδας ἀναβάλλεσθαι τὰς τιμωρίας,« Ἰσοκρ. » Ἀναβάλλομαί τοι εἰς τριτην ἡμέρην ἀποκρίνεσθαι,« Ἡρ. »Μὴ τοίνυν ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας,« Ῥωσ. 5) ἀναβύω (ἀφίνω) τι εἴς τινα νὰ τὸ κατορθώσῃ. » Ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀντεβάλλοντο,« Αἰσχ. 6) (μουσικ.) μελετῶ, πρωτοιμάζω (δοκιμάζω) τὴν φωνήν μου πρὶν ἀρχίσω, (Γαλλ. prélude)· (ἐπὶ ὀμιλίας) προοιμιάζομαι. »Ὅτῳ ὁ, φορμίζων, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν,« Ὀδ. Α. (καὶ κατ' ἔκτ.) ἀρχινῶ. « Καὶ οἱ μὲν τέτταγες μακρὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον,« Ἀφθ. »Λαναβάλλεσθαι τινα ὀρθῶν,« Φλῦρ. (δθ. ἀντὶ τοῦ) ἐπιχειρίζομαι. »Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους,« Ἡρ. (καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη προοιμίασις γίνεται ἀργῶς καὶ ἡ φωνὴ ὑψοῦται κατ' ὀλίγον, τὸ οὐδ. τῆς μτχ.) » Ἀναβεβλημένον (ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ) ἐπίῤῥ. Ἀναβεβλημένως (καὶ παρὰ μὲν τοῖς μουσικ. ἐκλαμβ. ἀντιθ. τῷ Κπιτροχαν., καθὼς παρὰ τοῖς Ῥωμ. τὸ **Andante** τῷ **Adagio**· παρὰ δὲ τοῖς γραμ. καὶ ῥήτορσιν, ἀντιθ. τῷ Σύντονον), βραδέως, ἀτόνως, ὀκνηρῶς. » Τὸ ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς,« Δ. Ἁλ. (παρὰ Ἀνάγω).

Ἀναβαπτίζω, Μ. ίσω. Ξαναβαπτίζω.

Ἀναβάπτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀναβαπτισμὸς (ὁ). Ξαναβάπτισμα.

Ἀναβαπτιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ Ξαναβαπτίζων ἢ πρεσβεύων αἱρετικῶς τὸν ἀναβαπτισμόν.

Ἀναβάσιμος (ὁ, ἡ),= Ἀναβατός.

Ἀνάβασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν, τὸ ἀναιβασμα· (ὅθ. δὲ 2) τὸ καβαλλίκευμα. » Τιθέντην ἐπαινοῦμεν τὴν ἀνάβασιν,« Ξεν. (τὸ δὲ τῶν Σοφοκλ.) »Ἵππων ἄμβασις,« (συνηθ. ἀντὶ τοῦ ἱππικὸν στράτευμα. 3) (ἐπὶ πλοίου) τὸ (Ἰταλ.) ἐμβαρκάρισμα. 4) ἐκβρατσία (κυρ. εἰς μέρη ὑψηλότερα ἢ μεσόγεια). » Καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως,« Ξεν. 5) (ἐπὶ ποταμ. καὶ πυρετ.) πλημμύρα, αὔξησις. 6) (θεολογ.) προκοπὴ, πρόοδος (εἰς τὴν περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων θεωρίαν). » Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο,« Γρφ.

Ἀναβασμὸς (ὁ),= Ἀναβαθμὸς, σκαλοπάτι, ἀναίσθημα.

Ἀναβαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω εἰς τοὺς ὤμους μου, φορτόνομαι.

Ἀναβατήριον (τὸ), (ἀνν. Ἱερόν), θυσία γινομένη πρὸ τοῦ ἐμβαρκαρίσματος.

Ἀναβάτης, ου (ὁ). ὁ καβαλλικεύων (ἀναβαίνων) ἵππον, καβαλλάρης. 2) ὁ ἀρσενικὸς ἵππος, ὁ ἀναβαίνων (βατεύων) τὰς θηλείας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναβατικός, ή, όν. Ὁ πρὸς ἀνάβασιν (καβάλλαν) ἐπιτήδειος, καλὸς καβαλλάρης.

Ἀναβατός, ή ή ος, ον ἡ όν. Εὐκολοαναίβατος. «Ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐστι πόλις, « Ἰλ. Ζ. « Τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα, « Ἡσ., δηλ. πλεύσιμος.

Ἀναβεβαμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβεβλημένως, ἐπίρ. ἴδε Ἀναβάλλω (6).

Ἀναβέβροχε, Π. ἀντὶ Ἀνέβροχε, γ'. ἐν. πρστ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβέβρυχε, Π. ἀντὶ Ἀνέβρυχε, γ'. ἐν. πρστ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβρύχω.

Ἀναβήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἀναβῆναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβήσασ(τω), -ομαι, Μ. βήξομαι. Βήχων ἐβγάλλω φλέγματα κλπ.

Ἀναβιβάζω, Μ. άσω. Ἀναιβάζω. « Ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα ἐπὶ τὸν ἵππον, « Ξεν. (ἴδε καὶ Ἀναβάλλω). «Σκοποὺς ἀναβιβάζων, « αὐτ. 2) (ἐπὶ πλοίων) = Ἀνέλκω, τραβῶ ἔξω (εἰς τὴν ξηράν). « Πρὸς τὴν γῆν ἀνεβίβαζε τὰς τριήρεις, « Ξεν. 3) ἐμβαρκάρω. « Ἀναβιβασάμενοι ἐπὶ τὰς ναῦς τοὺς ὁπλίτας, « Θκ. 4) παρασιάζω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον (πρὸς συνηγορίαν μου κτλ.). «Τήτορας ἀναβιβάσονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν, Ακ. « Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; « Ἀνδκ. « Οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστιν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδ' ἐλέγξαι οὐδένα, « Πλάτ. 5) (τρπ.) αὐξάνω, ἀκριβαίνω τὴν τιμήν. « Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς καὶ ποιήσας ἡμιολίους, « Διόδ. 6) προβιβάζω. « Ἀναβιβάζειν εἰς τιμήν, « Πλ. 7) (σπν.) = Ἀναβαίνω.

Ἀναβίβασμός (ὁ), = Ἀνάβασις, ἀναίβασμα (ἴδε καὶ Σχοινίον).

Ἀναβιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Κατατρώγω, καταβρογθίζω.

Ἀναβιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀόρ. β'. [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἀναβίωμι] Ἀνεβίων, ως, ω, ὤθ. εὐκτ. Ἀναβιώην, ἀπαρ. Ἀναβιῶναι, ᾗ ἡ μτχ. Ἀναβιούς), ἴδε Ἀναζάω ᾗ Ἀναβιώσκομαι.

Ἀναβίωσις, εως (ἡ). ζωντάνεμα, [ἐκ τοῦ Ἀναβιώσκομαι, Μ. βιώσομαι, (μτθτ. καὶ μα.) ζωντανεύω ἡ Ξαναζῶ.

Ἀναβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. (ἀμετβ.) Ξαναφυτρώνω, βλαστάνω ἐκ δευτέρου ᾗ (μτφρ.) ἀναγεννῶμαι. 2) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) Βλαστάνω, φυτρόνω. 3) (μετβ.) κάμνω νὰ βλαστήσῃ (φυτρώσῃ [ᾗ μτφρ.] ἀναγεννηθῇ) τι.

Ἀναβλάστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀναβλαστάνει (Ξαναφυτρόνει). 2) = Παραφυάς, παραβλάσταρον. 3) = τῷ

Ἀναβλάστησις, εως (ἡ). ξαναφύτρωμα (ᾗ μτφρ.) ἀναγέννησις.

Ἀνάβλεμμα (τὸ). κύτταγμα πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀναβλέπω, Μ. βλέψω, ομαι. Βλέπω πρὸς τὰ ἐπάνω, σηκόνω τὰ ματιά μου ψηλά. «Ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπηύξατο, « Ξεν. 2) βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον. «Οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι, « αὐτ. 3) (ἀμετβ.) ἀνοίγω τὰ ματιά μου (ἐν ᾧ τὰ εἶχα κλεισμένα). « Καταμῶν ἴσῃσι τὴν βῶλον· ἀναβλέψας δὲ ἐρωτᾷ, « αὐτ. 4) (πρλ. ὠν) ἀποκτῶ πάλιν τὴν ὅρασίν μου, ἀνοίγουν (ἰατρεύονται) τὰ ματιά μου. « Καὶ ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί, « Γρφ.

Ἀνάβλεψις, εως (ἡ), = Ἀνάβλεμμα. 2) ἡ τῆς ὁράσεως ἀνάκτησις.

Ἀναβλήδην [ἀναβάλλω], ἐπίρ. Τινακτά, πηδηκτά. « Ἀναβλήδην ὀχέονται, « Ἀρ. 2) δυνατά, μὲ ὁρμὴν (ἀναβρασμὸν) ἢ μὲ ἀναβολὴν καὶ διακοπάς, ἀργά, (ἐπμ.) παραπονετικὰ ἢ μὲ ὀλολυγμὸν (ἀναφυλλητόν). « Ἀμβλήδην γοάωσα, « Ἰλ. Χ. (ἴδε καὶ Ἀμβολάδην).

Ἀναβληδόν, ἐπίρ. = Ἐπαναβληδόν, ἐν εἴδει ἐπανωφορίου (μανδύου), (Τορκ.) καλτὰν -κανάτι.

Ἀνάβλησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναβολή, ἀργοπορία.

Ἀναβλητικῶς, ἐπίρ. = Ἀναβεβλημένως ἢ Ἀναβλήδην.

Ἀναβλόζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω. 2) (μτθτ.) κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ. 3) πλημμυρῶ. 4) κοχλάζω.

Ἀνάβλυσις, εως (ἡ). ἀνάβρυσις. 2) πηγή.

Ἀναβλύω, Μ. ύσω, = Ἀναβλύζω.

Ἀναβλώσκω, Μ. μολοῦμαι, Π. ἀναβαίνω, ἐπανέρχομαι.

Ἀναβοάω-ῶ, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατά. 2) ξεφωνίζω (θρηνολογῶν). 3) ἀνυμνῶ ἢ ἐπικαλοῦμαί τινα μεγαλοφώνως.

Ἀναβόημα (τὸ) καὶ Ἀναβόησις, εως (ἡ). δυνατὴ (μεγάλη) φωνὴ ξεφωνητόν.

Ἀναβοθρεύω, Μ. ευσω. Ἀνοίγω (Σκάπτω) λάκκον.

Ἀναβολάδην καὶ Ἀναβολαδίς, ἐπίρ. Ιων. Π. = Ἀναβλήδην. «Λέβης ζεῖ ἀμβολάδην, « Ἰλ. Φ., χοχλακίζοντας. «Γηρύετ' ἀμβολάδην, « Ὅμ. ᾗ Πίνδ., μεγαλοφώνως ἢ ἀναβεβλημένως καὶ λιγυρῶς. « Σίδηρον ἀμβολαδὶς τετύποντες, « Καλλ., ἐκ διαλειμμάτων, ἢ ἐναλλάξ, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. «Ἀμβολάδην ἀναβάλλων, « Ἡρ., μὲ ἀναβολὴν (ἀργοπορίαν).

Ἀναβόλαιον (τὸ), = Περιβολαῖον, ἐπανωφόρι. 2) ἐργαλ. χειρουργ.

Ἀναβολάς, άδος (ἡ), ἴδε Ἀμβολάς.

Ἀναβολεύς, έως (ὁ). (κυρ. ὑπηρέτης) ὁ ἀναβάλλων (ἀναβιβάζων) τὸν ἱππέα ἐπὶ τὸν ἵππον. « Οἱ ἀναβολεῖς, ἁρπάσαντες αὐτὸν παρεβίβασαν, « Πλ. 2) λίθος ἐξέχων (Τορκ. μπινὲκ-τασί) ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε παρόμοιον βοήθημα. 3) ἡ σκάλα (τὸ ζεγγί) τοῦ ἀλόγου (ἀντὶ τοῦ ὅπ. ὅμως οἱ παλαιοὶ εἶχον σιδήριόν τι, ἐξέχον ἐκ πλαγίου τοῦ δόρατος). « Ἵππευ χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινε· « Σδ. 4) ἐργαλ. χειρουργ. = Ἀναβολαῖον.

Ἀναβολή (ἡ). ἀργοπορία, ὑπέρθεσις πράξεώς τινος εἰς ἄλλον καιρόν. « Μηδὲ ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν, μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός, « Πλάτ., μὲ διορίαν, (Τορκ.) βερεσιέ. 2) ἔνδυμα, ἐπανωφόρι. «Ἀναβολὰς βραγείας φοροῦσι, « Πλάτ. 3) (μουσικ.) προοίμιον, (Γαλλ. prélude), (ᾗ κατ' ἔκτ.) ἐναρξις, ἀρχή. « Ἐν ἀναβολῇ (ἀναβολαῖς) εἶναι, « Φλγρ., = Ἀργεῖσθαι. 4) ἀνάβασις ἢ ὑπέρβασις (ὄρους), ἀνάπλους (ποταμοῦ). 5) (σπν.) = Ἀμβολὰς (γῆ). 6) (Νμ.) = Ἐκκλησία. «Ἀρ' ἧς οὐκ ἦν ἀναβολὴ δίκης ἐπὶ βασιλέα, « Στρ.

Ἀναβολικῶς, ἐπίρ. = Ἀναβλητικῶς.

Ἀναβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβληθεὶς ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀναβολῆς. « Δίκη—, « Ἡσ., ἢ ἀναβληθεῖσα διὰ περίστασιν.

Ἀναβορβορύζω, Μ. ύξω. Γουργουρύζω (ἢ Γεύγομαι) δυνατά. 2) μυρμουρύζω (δυσαρεστούμενος).

Ἄναβος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἄνηβος.

Ἀναβουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἐκ δευτέρου.

Ἀναβουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Σκέπτομαι ἐκ νέου, ἢ = Μεταβουλεύομαι, ἀλλάζω γνώμην.

Ἀναβράζω (-σσω, -ττω), Μ. άσω. (μτθτ.) Βράζω, κάμνω τι νὰ βράσῃ (κοχλάσῃ) καὶ χυθῇ. 2) (ἀμτθτ.) βράζω, παίρνω βράσιν, κοχλάζω καὶ χύνομαι, (οὐ. 3) ἀναβρύω, (ἴδε καὶ Ἀναζέω).

Ἀνάβρασις, εως (ἡ). βράσιμον, ἀναβρασμός, κοχλάκισμα.

Ἀνάβραστος (ὁ, ἡ). βραστός, βρασμένος.

Ἀναβράχω, ἄχρ. (ὤθ. ὁ ἀόρ. Ἀνέβραχον). Κάμνω κρότον (μπράμ-μπράμ), βρύζω (καθὼς π. χ. ἡ θάλασσα, ἢ τὰ κύματα ὅταν πάνουν). (ἐπὶ θύρας κτλ. ἀνοιγακλειομένης) τρίζω.

Ἀναβρέχω, Μ. βρέξω. Ξαναβρέχω, ξαναμουσγεύω.

Ἀναβρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω μέγαν κρότον (βρόμον).

Ἀναβροντάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βροντῶ δυνατὰ ἢ κατὰ συνέχειαν, ἢ ξανα(ἐκ δευτέρου) βροντῶ.

Ἀναβρόξειε, Π. ἀντὶ Ἀναβροχθίσειεν, γ'. ἐν. πρστ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀναβροχθίζω, (παρβλ. Ἀναβρό[βρυ]χω).

Ἀναβροχίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Δένω τι μὲ βρόχον καὶ τὸ ἀναιρῶ ἢ τὸ κρατῶ μετέωρον.

Ἀναβροχισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβροχίζειν.

Ἀναβροχίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀναβρωθίς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτγ. τοῦ Ἀναβιβρώσκω, (ἴδε καὶ Ἀναβρόξειε).

(Ἀναβρόχω), Μ. βρέξω, Γρμτ. ἀντὶ Ἀναβροχθίζω ἢ Ἀναβιβρώσκω, (παρβλ. καταβρόχω).

Ἀναβρυάζω(ττω), Μ. άσω, Π. κάμνω μέγαν θόρυβον (κρότον).

Ἀναβρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Οὐρλιάζω) δυνατά. θρηνῶ μετὰ βρυχήματος.

Ἀναβρύχω, Μ. βρύξω, Π. ἀναβρύω μὲ κρότον καὶ κοχλασμόν.

Ἀναβρύω, Μ. βρύσω, = Ἀναβλύζω.

Ἀνάβρωσις, εως (ἡ). καταφάγωμα.

Ἀναβρώσκω, μέλλ. τοῦ Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων καταβρωτικὴν (καταναλωτικὴν) δύναμιν.

Ἀνάβω, Δ. ἀντὶ Ἀνήβω, ὀν. ᾗ αἰτ. ὄυϊκ τοῦ Ἄνηβος.

† Ἀναβωλακίας, ἰσφαλμ. ἀντὶ Ἀνὰ βωλακίας, (Ζ. Βωλάκιος).

Ἀναβῶσαι, Ιων. ἀντὶ Ἀναβῆναι.

Ἀναγαλλίς [ἀνά, ἀγάλλω], ίδος (ἡ), φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς Γαλατσίδας) μὲ ἄνθη πορφυρόχροα ἢ γαλάζια (τοὺς σπόρους του τρώγουν τὰ πουλάκια).

Ἀναγαργαρίζω, Μ. ίσω, = Γαργαρίζω, κάμνω γαργάρας.

Ἀναγαργάρισμα (τὸ) καὶ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἀναγαργαρισμός (ὁ).=Γαργαρισμός, γαργάρα.

Ἀναγαργάριστος (ὁ, ἡ), (συνήθ, εἰς τὸ οὐδ.) Ἀναγαργάρισον (ἀνν. φάρμακον), τὸ χρησιμεῦον διὰ γαργάραν.

Ἀναγγελία (ἡ), = Ἀγγελία, δηλοποίησις, [ἐκ τοῦ

Ἀναγγέλλω, Μ. αγγελῶ (ἀόρ. Ἀνήγγειλα κτλ.). Δίδω εἴδησιν, γνωστο(δηλα)ποιῶ, ἀναφέρω, διηγοῦμαι. «Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτός,» Πλ., ἠλθεν εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν.

Ἀνάγγελος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνάγγελτος, ἀγνωστοποίητος. » Μάχη—,« Ἐπγρ., τὴν ὁπ. δὲν ἔμειναν οὔτε ποῖος νὰ ἀναγγείλῃ.

Ἀναγείρω, Μ. αγερῶ. Ξανασυνάζω.

Ἀναγελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ δυνατά, χαχλανίζω.

Ἀναγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ.

Ἀναγέννησις, εως (ἡ). Ξαναγέννημα.

Ἀναγέομαι-εῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀνηγέομαι.

Ἀνάγευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀναγεύω, Μ. γεύσω. Δίδω εἰς τινα νὰ γευθῇ (δοκιμάσῃ) τι.

Ἀναγηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἀνακηρύττω (Ἀνυμνῶ) μεγαλοφώνως.

Ἀναγής [ἁ, ἅγος], ἐος (ὁ, ἡ), = Ἄναγνος, καὶ Ἀναγής.

Ἀναγιγνώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Ἀνέγνων κτλ.). (κυρ.) Γινώσκω μὲ ἀκρίβειαν, (ἐπμ.) γνωρίζω, καλογνωρίζω, διακρίνω. «Πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα;» «Ὀδ. Α. (ὄθεν 2) (συνηθές. λογοτρ.) διαβάζω (βιβλίον). «Διαφέρουσι τῶν λόγων εἰς τὸ πείθειν οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγινωσκομένων,» Ἰσκρ. 3)=Ἀναπείθω ἢ Μεταπείθω (ὥστε εὐχρηστότ. ὁ ἀ. ἀόρ. Ἀνέγνωσα). »Ἀναγινώσκεις βασιλέα χρατεῦσθαι,« Ἡρ., (καὶ πθ.) »Δείσας μὴ ἀναγνωσθῇ Ξέρξης ποιέειν ταῦτα,« αὐτ. (καθὼς καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. λέγομεν κοινῶς: Τὸν ἐδιάβασεν ἢ τὸν ἔψαλεν).

Ἀναγκάζω, Μ. άσω. Φέρω τινὰ εἰς (ἢ Ἐπιφέρω εἴς τινα) ἀνάγκην, βιάζω, ὑποχρεόνω δυναστικῶς. (κυρ. πρὸς ἀπαρ.) » Πολὺς γὰρ οἶνος μίκρ' ἀναγκάζει φρενεῖν,« Γνμ. (καὶ πθ.) »Ἀναγκασθησόμεθα τὴν αὐτὴν εὔνοιαν ἔγειν τοῖς σοῖς πράγμασιν,« Ἰσκρ. (καὶ ἐλλ. τοῦ ἀπαρ.) »Πρὶν ὑπὸ σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι,« Πλάτ.

Ἀναγκαῖος, α καὶ (σπν. Ἀττ.) ος, ον. Ὁ μὴ δυνάμενος ἄλλως γενέσθαι, ἀφευκτος. »Ἃ ταῖς πόλεσι πρόσεστιν ἁπάσαις ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα,« Λυ. 2) ὁ ἐξ ἀνάγκης γινόμενος, ἀναγκασμένος, (ἐπμ.) ὄχι καθὼς πρέπει, ἄθλιος. (ὀθεν:) »Ἀναγκαῖαι πολεμισταί,« »Ὀδ. ιε., οἱ γέροντες. »Καὶ τὴν ὅπλισιν αὐτῶν ἀναγκαίαν οὖσαν,» Θκ. (ἐπμ. 3) ἀγλήρος, δυσάρεστος. »Ἀναγκαίη δ' ἐπιμιξις ἀνδρὸς τοιούτου τελέθει,« Θγν. 4) ὁ ἀνάγκην συνεπιφέρων, ἀναγκαστικός, βίαιος, δυναστικός, (ὄθεν:) »Ἦμαρ ἀναγκαῖον,» Ὀδ. Π., τὸ ἄλλ. Δούλιον, (καὶ ἐλλ.) »Ἀναγκαῖον (ἀνν. οἴκημα), = Ἰσ. ᾧ. »Ξεν., τὸ δεσμωτήριον (ὅπου ὁμως ἄλλοι ἀναγν. Ἀνακλῶν).» Μῦθος ἀναγκαῖος, «Ἰλ., Ρ., ὁ ἀπειλητικός. » Τύχη ἀναγκαία, «Σοφ., ἡ δουλική. » Τράπεζα —, « Σδ., ἡ πενιχρά. » Ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις, « Πλάτ., αἱ ἰσχυραὶ ᾗ ἀναντίῤῥητοι. 4) (οὐδ.) τὸ κατὰ φύσιν ἀπαιτούμενον, ἢ πεπρωμένον, (καὶ ἐπμ.) ἀπαραίτητον. » Τὸ θεῶν ἀναγκαῖον,« Εὐρ., »Ἐξ ἀναγκαίου τύχης,« Σοφ., μὲ βίαιον θάνατον. » Τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα,« Θκ. » Τῶν τεχνῶν τὰς πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας,« Ἰσκρ. (ὄθεν ᾗ παρ' ἡμῖν κοιν. Ἀναγκαῖον, κατ' εὐφημ., τὸ πρὸς Ἀπόπατον μέρος τοῦ οἴκου). 5) συγγενὴς (κυρ. ὁ ἐξ αἵματος, ὡς) κατ' ἀνάγκην οἰκεῖος. » Ὅσοι, μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειότερους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέχον,« Ἰσκρ. 6) ὁ ρώσιμος χρήσιμος, καίριος, (ὄθεν:) » Ἀναγκαῖον,« Ἀρτεμδρ., τὸ Αἰδοῖον. » Καὶ τὰ μάλιστ' ἀναγκαιότατα τοῦ σώματος κατοπτεύσωμεν,« Κύριλ. » Μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα,« Δημ. [[. (τὸ οὐδ.) Ἀναγκαῖον (ἐκλαμβ. ἐνίοτε) ἀντὶ ἡ Ἀνάγκη. » Τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,« Εὐρ. » Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου,« Σδ.

Ἀναγκαιότης (ἡ). συγγενικὴ οἰκειότης, συγγένεια.

Ἀναγκαίως, ἐπίῤῥ. Ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην. » Ἀναγκαίως ἔχει,« Ἰσκρ., εἶν' ἐπάναγκες.

Ἀνάγκασμα (τὸ). ἀνάγκη, βία.

Ἀναγκαστήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀναγκαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀναγκάζων (βιάζων, στενοχωρῶν). βίαιος.

Ἀναγκαστός, ἡ, όν. Βιασμένος, ἀναγκασμένος.

Ἀναγκαστῶς, ἐπίῤῥ. Ἀναγκαστικὰ, βεβιασμένως.

Ἀνάγκη (ἡ), [ἀνάσσω, ἡ ἀνάγω, ἡ ἀνέγκω, ἡ ἄγκος, ἡ ἄγχω ᾗ. ἡ δυναστικῶς ὑποχρεοῦσα ἢ ἀφεύκτως ἐπιφέρουσα τὸ ἀποτέλεσμα (φυσικὴ ἢ ἠθική) αἰτία (ὅθεν παρὰ τοῖς ἀρχ.) ἡ Εἱμαρμένη. « Οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι, πλὴν τὸν θεόν,« Ἀριστ. »Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχανται,« Παρ. » Μὴ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν ἃ μὴ βουλόμεθα,« Δημ. » Καὶ Ἀρατου κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων σύμμαχον,« Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία βοιωτῶν τεταγμένους,« αὐτ. » Πολλὴ (» Πᾶσα) ἀνάγκη (ἐνν. ἐστίν), (ᾗ ἁπλ.) » Ἀνάγκη,» »Ἐξ (»Ὑπ') ἀνάγκης,» Κατ' (»Πρὸς) ἀνάγκην,» »Ὑπ' ἀνάγκη,« »Ὀδ. Β. (καὶ ἐλλ.) » Ἀνάγκη, ἀντὶ Ἀναγκαίως, ἐξ ἀνάγκης, ἀκουσίως. » Ὅς ῥ' ἠιδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη,« »Ὀδ. Α. » Ἄτε οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελουσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἔβιώσατε,« Ξεν. 2) ἀναγκαστικὸν μέσον, βία, στενοχωρία. 3) (πλθ.) Θάνατος, τυραννία. » Συλλαβὼν καὶ τὰς ὑγιάτας ἀνάγκας ἐποίησε,« ἀπελθόντων ἑνὸς,« Δημ. » Τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα,« Πλθ. » Πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα,« Πλ. » Εἰσὶ δὲ τέτταρες καὶ δέκα ἡμέραι, ἐν αἷς ἡ ἀνάγκη αὕτη ἔχει τὰς κύνας,« Ξεν.

Ἀναγκοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μεθτ.) Τρέφω (κυρ. κτῆνος) ἀκουσίως, τὸ βιάζω νὰ φάγῃ. 2) (μσ.) = Ἀναγκοφαγέω.

Ἀναγκόσιτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶον) ἀναγκαζόμενον νὰ τρώγῃ. 2)= Ἀναγκοφάγος.

Ἀναγκοτροφέω-ῶ, καὶ Ἀναγκοτραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω βίαιτα, (ἐπὶ ἀθλητῶν) τρώγω ἀκουσίως καὶ ἀναγκασμένος (ὄχι ὅταν καὶ ὅτι καὶ ὅσον θέλω, ἀλλὰ πολὺ πλειότερον ᾗ συχνότερα, ἵνα παχύνω καὶ δυναμώσω). 2) (ἰατρικ.) « Ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα,« Θπμπ., ὑποφέρω δυσαρεσκείας τινὰς διὰ μέλλοντας σκοπούς, συμμορφοῦμαι ἀκουσίως μὲ τὰς περιστάσεις. »Τὸ ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα, ἐναργέστατα παρείληπται ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως ᾗ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος,« Λογγ.

Ἀναγκοφαγία (ἡ). βίαιτα βεβιασμένη (καθὼς ἡ τῶν ἀθλητῶν), [ὅτε τὸ προηγ.).

Ἀναγκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων βίαιταν αὐστηρὰν, ἢ πρώγων ἐξ ἀνάγκης (καθὼς οἱ ἀθληταί). [ὅτε Ἀναγκοφαγέω.

Ἀναγκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω ἐξ ἀνάγκης καὶ χωρὶς νὰ θέλω.

Ἀνάγκυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. κονπάρι) χωρὶς ἀγκύλην (λωρὶ διὰ τοῦ ὁποίου ῥίπτεται).

Ἀναγλυκαίνω, Μ. ανῶ, Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου γλυκόν.

Ἀνάγλυπτος (ὁ, ἡ), ὁ σκαλισμένος (γεγλυμμένος) εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλουμίδια νὰ ἐξέχουν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειάν τω.

Ἀναγλυφὴ (ἡ). (γλυφὴ) σκάλισμα (πέτρας, μετάλλου κλπ.) ἀνασηκωτὸν (ἐξέχον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἀνάγλυφος (ὁ, ἡ), = Ἀνάγλυπτος.

Ἀναγλύφω, Μ. γλύψω (τὸ ἐναντ. τοῦ Διαγλύφω), σκαλίζω (πέτραν κτλ.) εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλουμίδια νὰ σχηματίζωνται ἐξέχοντα (ἀνάγλυπτα).

Ἀναγνάμπτω, Μ. γνάμψω. Λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω. » Ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή,« Ἰλ. Γ., ἐστράβωσεν. 2) ῥέμω εἰς τὴν πλώτην του στάσιν λογισμόν τι, (ἐπμ.) λύω. « Δεσμὸν ἀνεγναμψαν,« Ἰλ. Ω. (συγχ. τῷ

Ἀναγνάπτω, Μ. ἅψω. Γνάπτω (πτενίζω) πάλιν καὶ ἰσάζω (καθὼς οἱ γναφεῖς τὰ πλυμένα ὑμάτια).

Ἀναγνεία(ἡ) ἀκαθαρσία, ἔλλειψις ἁγνείας.

Ἀνάγνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁγνισθεὶς (καθαρισθεὶς κυρ. ἀπὸ ἔγκλημα) καὶ

Ἄναγνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁγνός, ἀκάθαρτος, ἀναγὴς, βέβηλος.

Ἀναγνωρίζω, Μ. ίσω. Γνωρίζω ἢ Ξαναγνωρίζω.

Ἀναγνώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναγνωρίζειν, ἀναγνωρισμός.

Ἀναγνώρισμα (τὸ). τὸ σημεῖον δι' οὗ ἀναγνωρίζεταί τι.

Ἀναγνωρισμὸς (ὁ), = Ἀναγνώρισις.

Ἀναγνωστεύω (χ. Μ.) Ὑπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀναγνώσω.

Ἀνάγνωσις, εως (ἡ), = Ἀναγνώρισις. 2) (συνηθές.) ἀνάγνωσμα (βιβλίου κτλ.). 3) (σπνπ.) κατάπτωσις ἢ μετάπτωσις. (ὅθεν Ἀναγιγνώσκω).

Ἀνάγνωσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀναγινώσκει (διαβάζει) τις. 2) (ὡς ἐκ τοῦ ἀκουόντος)= Ἀκρόαμα. » Οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἥδιον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνάγνωσμα γένοιτο τῶν Πυλαιμένους γραμμάτων, « Συν.

Ἀναγνωστέος, α, ον. Ἄξιος ἀναγνώσεως.

Ἀναγνωστήριον (τὸ). τόπος ὅπ' ἀνάγνωσιν. 2) = Ἀναλογεῖον.

Ἀναγνώστης, ου (ὁ). διαβαστής.

Ἀναγνωστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν πρὸς) ἀνάγνωσιν.

Ἀνάγνωστος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός. 2) = Ἀναγνωστέος. 3) = Ἄγνωστος, ἀγνώριστος ἢ δυσανάγνωστος.

Ἀναγόρευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κήρυκος διαλάλησις, ἢ ἡ διὰ προκηρύξεως δημοσίευσις.

Ἀναγορευτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διὰ τὴν ἀναγόρευσιν (βασιλέως κτλ.). « Τὰ ἀναγορευτήρια (ἐνν. ἱερά), « Νικ. Χων.

Ἀναγορεύω, Μ. εὔσω ἢ ερῶ (ἀόρ. Ἀνηγόρευσα ἢ Ἀνεῖπον κτλ. ὅδε Ἀγορεύω). Ἀνακηρύττω δημοσίᾳ, γνωστοποιῶ διὰ κήρυκος ἢ προγράμματος, διαλαλῶ, (ἐπμ.) διορίζω ἢ προβιβάζω τινὰ εἰς ἀξίωμα. « Καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην, « Δημ. « Ἀνηγορεύθη στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τοῦ δήμου παντὸς, « Πλ. « Τῷ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπε, « Αἰς.

Ἀνάγραμμα (τὸ), = Ἀναγραμματισμός.

Ἀναγραμματίζω, Μ. ἰσω. Σχηματίζω δι' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλην ἐξ ἄλλης λέξιν. « Καί τις τὸ Ἀρσινόη, Ἥρας ἴον ἀνεγραμμάτιζεν, « Εὐστ. (καὶ πθ.) « Ἀναγραμματισθεὶς γὰρ ὁ χόλος τὸν λόχον ποιεῖ, « αὐτ.

Ἀναγραμματισμός (ὁ). ἡ μετατόπισις τῶν γραμμάτων (στοιχείων) λέξεώς τινος πρὸς σχηματισμὸν ἄλλης, π. χ. Ἥρα, ἀήρ. Κόλος, ὄχλος κτλ.

Ἀνάγραπτος (ὁ, ἡ). γεγραμμένος εἰς μέρος τι πρὸς ἐνθύμησιν.

Ἀναγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ καταγράφῃ εἰς τοὺς δημοσίους κώδηκας τὰς πράξεις τῆς πολιτείας. 2) (Μηχαν.) τὸ χρησιμεῦον ὡς πρότυπον εἰς τοὺς τεχνίτας ἵνα σχεδιάζουν τὰ ἔργα των.

Ἀναγραφή (ἡ). ἡ εἰς τοὺς δημοσίους κώδηκας ἐγγραφή. « Πόλεις τῆς ἀναγραφῆς ὀρεγομένας, « Ξεν. 2) σύντομος καταγραφὴ ἢ περιγραφή. « Τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρίψας, « Πλ. « Ὧν κατὰ τὴν Σάμιον ἐνδόξων ἀναγραφή, « Ἀθ. 3) πίναξ, καπάλογος, (ἐν γέν.) ἔγγραφον ἢ ἀντίγραφον. « Τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσέδωκεν αὐτῷ, « Πλ., (παρβλ. Ἀπογραφή.), ξέκ τοῦ

Ἀναγράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Περνῶ, Καταγρόνω) εἰς κώδηκα (σύγγραμμα, κατάλογον, συμφωνητικὸν κτλ.) (ὅδε:) = Ἐγ(Συγ, Κατά, Μετά, Περί, Ἀνά, Ἐπι)γράφω. « Κύεργέτης βασιλῆος ἀναγράφη, « Ἡρ. « Ἐν τοῖς φίλοις ἀναγεγράψῃ, « Δ. Κάσ. « Ἀναγράψαι βιβλίον « Γαλ. « Μισθιβάτου δὲ ἀναγράφει κάλαμα Σωσίπατρος, « Ἀθ. « Εἰς στήλην ἀναγράφειν τοὺς προδότας, « Δίαχ. « Ὁ τὰς Ἀμφοτέρους ἐπισκολὰς ἀναγράψας, « Δημ., (καὶ μσ.) « Ἐξημίξεσθαι τὴν τιμὴν, ἣν ἀνεγράψατο, « Ἀρις. « Νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, « Λκ. 2) ζωγραφίζω (ἀποτελειόνω) τὸ προσχεδιασθέν. « Δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι, « Ἀρις. 3) ἀναπίθημι· ἀποδίδω. « Σοὶ τὰ νικητήρια ἀναγράφομεν, « Γμν. Ἐκκλησ. (παρβλ. Ἐγγράφω).

Ἀναγρεύομαι, Μ. εύσομαι. Περιπλανῶμαι εἰς ἄγραν, κυνηγῶ.

Ἀναγρία (ἡ). (ὁ καιρὸς καθ' ὃν εἶνε) Ἔλλειψις ἢ ἐμπόδισμα κυνηγίου ἢ ὑφαρεύματος.

Ἀναγρύζω, Μ. γρύξω, = Γρύζω. « Οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας, « Ξεν., δὲν μὲ ἀφῆκες νὰ εἴπω οὔτε γρῦ.

Ἀναγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω πάλιν (ἐκ νέου) ἢ ἐπαγειλημμένως, ξαναγυμνάζω.

Ἀναγυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω.

Ἀνάγυρις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνάγυρος, ου (ὁ, ἡ), φυτ. δυσώδες (ὅμοιον μὲ λυγαριὰν), (ἄλλο παρὰ τὸν Ὀνόγυρον), (ὅθεν ἡ παρ.) « Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον. « (εἰς τὰς Ἀθ. ὀνομάζεται) ἀκόνυζος, (παρβλ. Κόνυζα).

Ἀναγχιππέω-ῶ, Μ. ήσω. (Κωμ.) εἶμαι ἱππεὺς ἐξ ἀνάγκης.

Ἀνάγχω, Μ. άγξω, Π. ἀντὶ Ἄγχω, Ἀπάγχω, πνίγω.

Ἀνάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀνήγαγον κτλ.). Φέρω (Τραβῶ) ἀπὸ κάτω ἐπάνω (ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον μέρος), ἀναβάζω, ανηκόνω, ὑψόνω. (μσ.) ἀναβαίνω. « Ἀνήγαγον εἰς φάος αὐθις, « Ἡσ. « Ἀνήγαγεν εἰς ὑπερῷον, « Γρφ. « Οὓς διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς θεοὺς ἀνήγαγεν, « Ἰσκρ. « Γυναῖκ' ἀνῆγες ἐξ ἅπλης γαίης, « Ἰλ. Γ. « Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' Ἀτρεΐδης; « Ἰλ. Ι. « Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην ἠδ ἀνήγαγον αὖθις ἐς Ἄργος, « Ἰλ. Ο. « Ἀνάγειν κάρα, « Σοφ., ἀντὶ Ἀνανεύειν. « Ἀνάγειν εἰς τιμὰς « Πλ. « Τιμίον σε ἀνάξει, « Εὐρ. « Κλίνει τε κἀνάγει πάλιν, « Σοφ. « Περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτόν, « Πλ. « Ἀνάγειν τὸν λόγον, « Γρ., ἐπανάγειν αὐτὸν εἰς τὸ προκείμενον, ἢ ἐπαναλαμβάνειν. « Ἀνάγειν τῷ χρόνῳ, « Σοφ. προλαμβάνειν. « Ἀνάγειν πνεῦμα, « Ἀνάγειν αἷμα, (κοιν.) ξερνᾶν αἷμα. « Ἀνάγειν σκόλοπας (πάχος, φλέγμα, χολὴν κτλ.), « Ἰατρ., (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) « Ὅπως τοῖς ἄνωθεν ἀντιλαμβανόμενα, ῥᾷον ἀνάγῃ πρὸς τὸ μετεωρότερον, « Ἀριστ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Γῆ εἰς ὀρῶν κορυφὰς ἀνηγμένη, « Γρ. 2) ανηκόνω (τραβῶ ἐπάνω) τὴν ἄγκυραν (ἐξ ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) μακρύνω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα, (ἐπμ.) κινοῦμαι (ξεκινῶ) διὰ θαλάσσης μὲν πρὸς τὸ πέλαγος, διὰ ξηρᾶς δὲ πρὸς τὰ μεσογειότερα, (κατ' ἔκτ.) μακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀπομποξρομῶ, (καὶ μτφρ.) ἐπιμάζομαι (ἢ ἀρχίζω) νὰ. « Ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμὸν (ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα), « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ταῦτα δὲ ποιήσαντες, ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνάγουτο, « Ἡρ. (καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν νεῶν) « Ἔλεγον ὅτι νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἶεν εἰς Κύζικον, « Ξεν. « Ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) « Ὅθη σκοτώδης ἀναγαγὼν (ἐνν. τὴν ἀποσκευὴν), ἐστρατοπεδεύσατο, « αὐτ. « Ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βελους, « αὐτ. (καὶ τρπ.) « Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὡς τι ἐρῶν, « Δρά. « Ἀναγόμενον ὡς ἀδολεσχήσοντα, « Πλάτ. 3) (διὰ τὴν ὑψηλὴν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν ναῶν θέσιν) προσφέρω (θυσίαν κτλ.), (ἢ κατ' ἔκτ.) ἑκτελῶ ἑορτὴν, πανηγυρίζω. « Ἀνάγετε παιᾶνα, « Σοφ. « Ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ, « Γρφ. « Χορούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις (ἐς τὴν Δῆλον), « Θκ. « Πανηγύρεις ἀνάγουσι, « Λκ. « Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα, « Ἡσ. 4) (διὰ τὴν κοινωνικὴν δὲ ὑπεροχὴν τῶν ἀρχόντων) ἀναφέρω, ἀναθέτω, ἀποδίδω. « Ἀνάγω εἰς βασιλέα (εἰς τοὺς ἄρχοντας, εἰς τὴν σύγκλητον κτλ.) « Πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον, « Ἀριστ. « Πάντα ἀναγάγοι ἄν τις πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις, « αὐτ. « Πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν ἢ τὸ μὴ ὄν, « αὐτ. 5) (ἀντὶ τοῦ ἀπλ. Ἄγω), φέρω, ὁδηγῶ, παίρνω. « Τὴν δὲ θέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγον ὄν δε δόμον δε, « Ὁμ. « Ἀνάγεσθαι σύνοικον, « Ἡρ. 6) ἀνατρέφω. « Ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγὸς, « Πλάτ. « Ποῦ διαιτᾶσθαι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοὺς ἀνήβους, « Πανδ. « Ἀνάγωγος γὰρ ἡ μὴ καλῶς ἀχθεῖσα κόρη, « Ξεν. (παρβλ. Ἀναβάλλω καὶ Ἀναφέρω).

Ἀναγωγεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀνάγων (ἀναβιβάζων, ὑψόνων κτλ.). « Πλοίε, ψυχῶν ἀναγωγεῦ, « Ἐπγρ. (ἰδιαιτ. δὲ) = Ἀναφορεύς, τὸ λωρὶ τῆς ἀσπίδος (τῶν ὑποδημάτων κτλ.).

Ἀναγωγή (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάγειν (ἴδε τὴν λέξ.), ἀναβασμα κτλ., ξέρασμα. « Αἵματός (« Σιτίων), « Γαλ. Ἀρετ. « Ἐξ ἀναγωγῆς, « Ἀρστ. μὲ ἀγῶνα, ὡς ἂν νὰ ξερνᾷ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (ἐπὶ πλοίου) ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἀναχώρησις, ὁ ἀπόπλους. « Νεῶν—, « Δημ. « Περὶ ἀναγωγὴν ἐγινόμεθα, « Λκ. 3) (Νμ.) ἡ τῶν πωληθέντων ὑπαιτίων ἀνδραπόδων ἐπιστροφὴ πρὸς τὸν πωλήσαντα καὶ ἡ ἀντ' αὐτῶν ἀποζημίωσις τοῦ ἀγοραστοῦ. (ἴδε Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.). 4) = Ἀγωγή, ἀνατροφή, παιδαγωγία, (ἢ ἐπὶ φυτ.) καλλιέργεια. « Ἡ δὲ ἀναγωγὴ, καὶ ἦν καλοῦσι τινες τῶν φυτῶν παιδείαν, « Θφρ.

5) (φιλοσοφ. καὶ θλγ.) ἡ πρὸς θεωρίαν τῶν ἀΰλων καὶ μυστικωτέρων τῶν θείων γραφῶν ἔρευναν ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς.

Ἀναγωγία (ἡ). στέρησις ἀγωγῆς (παιδαγωγίας), κακὴ ἀνατροφὴ, κακοήθεια.

Ἀναγώγια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), τὰ ἄλλ. Ἀναβατήρια (ἴδε τὴν λέξ.). 2) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Σικελίᾳ διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀναγωγὴν (τὸν ἀπόπλουν) τῆς Ἀφροδ. εἰς τὴν Λιβύαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ναῶν της.

Ἀναγωγικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς = Ἀναγωγός. « Τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν, « Ἀρεῖ. 2) (μτφρ.) ὁ ἀνυψῶν τὸν νοῦν πρὸς θεωρίαν τῶν ἀΰλων, (ζόη·ν) « Νοῦς ἀναγωγικός, « Θλγ., τὸ μυστικὸν νόημα τῶν θ. Γραφ. ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, (παρβλ. Ἀλληγορικός).

Ἀναγώγιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναγωγικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἀναγωγός ή, όν. Ὁ ἀνάγων (ἀναβάζων κτλ.), ἢ ἔχων δύναμιν ἀναγωγικήν (ἀνελκυστικήν κτλ.). » Πτυέλου ἐξίν ἀναγωγός, « Ἀθ.

Ἀνάγωγος (ὁ, ή), (καὶ ἐπίρ.) -αγώγως. Ὁ ἐστερημένος ἀγωγῆς (ἀνατροφῆς), ἀπαίδαγώγητος, κακοναθρεμμένος, ἄτεκτος, κακοήθης, ἄπρακτος, (ἐπὶ ζ.) ἀγύμναστος, ἀμάθητος (ἴδε Ἀνάγω, περὶ τὸ τέλος).

Ἀναγώνιστος (ὁ, ή), ὁ μὴ ἀγωνισθείς (μὴ λαβὼν μέρος εἰς ἀγῶνα). « Εἴ τις γε ἀσκητὴς, πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιονίκου γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν, οὐκ ἂν μοι δοκεῖ δικαίως ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης, « Ξεν. (ἴδε ᾗ Θκδ. Δ. 92).

Ἀναδάζομαι, Μ. δάσομαι, καὶ Ἀναδαΐομαι, Μ. δαίσομαι. Μοιράζω ἢ Ξαναμοιράζω (κυρ. γῆν, ἢ νεως) κατακτηθεῖσαν, ἢ, διὰ πολιτικὰς περιστάσεις, ἐκ νέου διανεμηθεῖσαν μεταξὺ τῶν κατοίκων).

Ἀναδαίω, Μ. δαΐσω, Π. κατακαίω, ἀνάπτω.

Ἀναδάκνω, Μ. δήξομαι, Ἀναδαγκάνω. 2) προξενῶ δῆγμὸν (τσούξιμον).

Ἀναδασμός (ὁ). ἐξαναμοίρασμα (ἢ ἅπλ.) μοίρασμα (κυρ. γῆς), ἴδε Ἀναδάζομαι,

Ἀνάδαστος (ὁ, ή). ὁ ἐκ νέου (ἢ ἐκ δευτέρου) μοιρασθείς, Ξαναμοιρασμένος. 2) (μτφρ. καὶ μτγν.) ἄκυρος, ἀθετημένος, ἀνενέργητος, μάταιος.

Ἀναδατέομαι-οῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀναδάζομαι.

Ἀναδέβρομα, πρκ. τοῦ Ἀνατρέχω.

Ἀνάδειγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται πρὸς δεῖγμα ἢ ἐπίδειξιν, (κυρ. δὲ) εἰκὼν ἢ ἄγαλμα. 2) εἶδος λαιμοδέτου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ κήρυκες πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς φωνῆς των.

Ἀναδείκνυμι, Μ. δείξω. Σηκόνω τι ὑψηλὰ ἕνα τὸ δείξω. « Τὸν πυρσὸν ἀναδείξαντες, « Πλθ. » Σημήϊον ἀνέδειξε, « Ἡρ. (δθ. 2) φανερόνω, κοινοποιῶ, (ἐπιμ.) = Ἀναγορεύω, ὑψόνω, διορίζω εἰς δημοσίαν θέσιν. » Ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν, « Πλ. 3) παράγω εἰς τὸ εἶναι, συνιστῶ. « Τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, « Ἡσ. » Τότε δὲ ᾗ τὰ σωσίπολα ἀναδέδεικται, « Θεοδ. 4) καθιερόνω, ἐγκαινιάζω. » Ἱερὰν ἀναδειχθὲν Καίσαρι, « Στρ. » Τὸ θέατρον ἀναδείξας, « Πλ. 5) (σπ. ᾗ Π.) ἀνοίγω. » Ἀναδεικνύναι πύλας, « Σοφ. (παρβλ. Ἀποδείκνυμι).

Ἀνάδειξις, εως (ἡ). δείξιμον, φανέρωσις. ἀναγόρευσις· καθιέρωσις κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀναδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀναδέχομαι.

Ἀναδεκτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἢ θέλων ν' ἀναδεχθῇ τι.

Ἀνάδελφος (ὁ, ή). ὁ μὴ ἔχων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν.

Ἀναδέρομαι, Μ. δεροῦμαι, Π. ἀνοικοδομῶ, Ξανακτίζω, (ἢ ἅπλ.) κατασκευάζω.

Ἀναδενδράς, άδος (ἡ). (κυρ. ἄμπελος καὶ μάλιστα ἀγριάμπελος) τυλιγμένη ἐπάνω εἰς δένδρον, δράνα, κλημαπαρθά.

Ἀναδενδρίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἀπὸ γαρύλια δράνας.

Ἀναδενδρομαλάχη (ἡ), = Δενδρομαλάχη.

Ἀναδέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. = Ἀναβλέπω, κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω. 2) ἀνοίγω τὰ μάτια μου (κυρ. μετὰ λειποθυμίαν).

Ἀναδέρω, Μ. δερῶ, Ὑδέρνω, (μτφρ.) ξεσκεπάζω, φανερόνω. 2) ἀναδίδω πληγὴν, (καὶ μτφρ.) διεγείρω ἀνάμνησιν ὀλεθρίαν, ἢ ὀμιλῶ λόγους πικροὺς καὶ ἐγγικτικούς. 3) ἀναμασσῶ τὰ πολλάκις πρὸς ρηθέντα.

Ἀνάδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναδέειν (τὴν κόμην, στέφανον κτλ.).

Ἀναδεσμεύω(-έω-ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, = Ἀναδέω.

Ἀναδέσμη (ἡ) καὶ Ἀνάδεσμος (ὁ), = Ἀνάδημα, εἶδ. διαδήματος ἢ κεφαλοδέσμου γυναικείου.

Ἀνάδετος (ὁ, ή). ὁ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἄνω (κυρ. τῆς κεφαλῆς) δεμένος, ὁ ἀναδεδεμένος τὴν κεφαλὴν, φορῶν διάδημα, στεφανωμένος.

Ἀναδεύω, Μ. δεύσω. Ἀνακατόνω (κυρ. βούγρᾶ, ἢ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν ὁμοῦ), ζυμόνω. « Τὴν ἀποδὼν ἀναδεύσας κηρῷ ὑγρῷ, « Αἰλ. 2) μουσκεύω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ποτισθῇ καλὰ (νὰ πίῃ ὅλον τὸ ὑγρόν). (μτφρ.) » Διὰ τῆς παιδείας οἷον ἀνέδευσε ταῖς ἤθεσι τῶν παίδων τοὺς νόμους, « Πλ.

Ἀναδέχομαι, Μ δέξομαι. Δέχομαι (Σηκόνω) ἐπάνω μου. » Πολλὰ δὲ σάκος ἀνεδέξατο λοῦρα, « Ἰλ. Ε. » Καὶ προσνήχόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, « Ἀππ. 2) (μτφρ.) ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι· συναθροίζω, ἐπιχειρίζομαι· (κυρ. δὲ) παίρνω ἐπάνω μου νὰ κάμω τι, (ἐπιμ.) ἐγγυῶμαι ὑπόσχομαι. » Οὐχ ἑκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα, « Δμ. » Ἀνεδέξατο ὥτας ἠδύνατο πλείστας τῶν ἐκ τῆς μάχης ἀνασωζομένων, « Ξεν. » Τοὺς ἀφυστερεῦντας ἀναδεχόμενος, « Πλ. » Τούτοις πιστεύων, ἀνεδέχετο τὸν πόλεμον, « Σδ. » Ἀναδέχομαι τὴν δίκην (τὸ ἔγκλημα, τὴν τιμωρίαν). » Ἐγὼ σοι ἀναδέχομαι ἥδιον πολὺ τούτῳ πιστότερόν σοι φίλον, « Ξεν. » Ἀναδεχομένους ὑποχειρίας ποιήσειν τὰς Ἀθήνας, « Ἡρ. » Πέντε τάλαντα ἀνέδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, « Φαλ. » Τὸν δὲ Μεγακλέα Λεύντιος ἀνεδέξατο τῶν χρημάτων, « Πλθ. 3) = Ἀπεκδέχομαι, προσμένω. » Τοὺς ἀφυστερεῦντας ἀναδεχόμενος, « Πλ. » Ἀνεδέχετο τὴν Ἀσσυρίου παρουσίαν, « Σδ. 4) (σπν.) = Διαδέχομαι. » Ἔνθα ἀναδεξάμενοι, Ἀπόλλον, τεὰ Καρνεῖα, « Πίνδ.

Ἀναδέω, Μ. δήσω. Δένω τι ἐπάνω ἢ τριγύρω (κυρ. εἰς τὴν κεφαλὴν), (ὕθεν:) στεφανόνω, (καὶ συνηθ.) ἀναγορεύω. » Δάφνας ἀναδήσας πρὸς ἑκατὸν κίρας, « Πλ. » Δάφνα τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες, « Πίνδ. (καὶ μσ.) » Κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, « Θκ. (ᾗ παθ.) » Οἱ καλῶς ἀποθανόντες, θαλοῦς ἀνεδοῦντο, « Αἰλ. 2) (μσ.) δένω τὴν κεφαλήν μου διάδημα, στεφανόνομαι· (ᾗ μτφρ.) περιποιῶ εἰς ἑαυτὸν, ἀποκτῶ. » Στέφανον (καὶ μτφρ.) » Δόξαν (« Κλέος, » Αἶσχος κτλ.) ἀνιδήσατο, « 3) δένω τι ἀπό τινος. » Τῶν ναῶν τινας ἀναδούμενοι, εἶλκον κενὰς, « Θκ. 4) (μτφρ.) ἀναφέρω, οἰκειοποιῶ. » Ἀνέδησεν ἑωϋτὸν εἰς τινα θεῶν ἢ ἡρώων. » Ἀναδήσανεί τε τὴν πατρὴν εἰς ἑκαιδέκατον θεὸν, « Ἡρ. (ᾗ μσ.) » Οὕτως ἑαυτοὺς ἀνεδήσατο τῇ συνωμοσίᾳ ἐχειρώσατο, « Αἰλ., τοὺς εἵλκυσε (τοὺς προσήλωσεν) εἰς ἑαυτόν.

Ἀνάδη(δε)μα, ατος (τὸ), = Διάδημα. « Ταινιώσας τῷ ἀναδήματι, « Δ. Κάσ.

Ἀνάδησις, εως (ἡ). δάγκασμα. 2) φαγοῦρα.

Ἀναδιαλύω, Μ. λύσω, = Διαλύω, συμβιβάζω.

Ἀναδι-αρθρόω, Μ. ώσω, = Διαρθρόω, διαιρῶ κατ' ἄρθρα.

Ἀνα-διδάσκω, Μ διδάξω. Διδάσκω ἐκ νέου, Ξαναδιδάσκω, (ἐπιμ.) σαφηνίζω, ἀποδεικνύω καλλίτερα, (ὕθεν) μετανοῶ. » Ἢ σὲ πεισθῆναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν, « Αν. » Τὸν γρησιῶν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει, « Λρτρ. 2) παραστένω τὰ ἔνδοτερα εἰς τὸ θέατρον τὰ αὐτὰ δράματα τροποποιημένον.

Ἀναδιζήσιμος, Μ. δισόμαι. Ἐπιγω ἀνάπ...

Ἀναδίδωμι, Μ δώσω. (μτθτ.) Κάμνω νὰ ἀναθοῦν (φυτρώσῃ, ἀναβρύσῃ) τι. » Ὅσα τε ἡ γῆ ἀναδίδωσι ὠραῖα, « Θκ. » Ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, « Πλ. || (ἀμτβτ.) ἀναβρύω, φυτρόνω. « Ἐκ τῆς γῆς τροφὴ ἀναδίδοσα, « Πλ. » Ἀναδιδοῦσι πηγαί, « Ἡρ. (ᾗ μσ.) » Πηγὴν ἀναδοθῆναι ἐάσω, « Ακ. » Ἡ δὲ φλὸξ ἀναδοθεῖσα, « Μυθ. 2) = Διαδίδωμι, διαμοιράζω. » Ἡ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, « Ἀλέξ. Ἀφρ. » Τὴν ὑγρὸν ἀναδιδόναι, « Ακ. (δθ: 3) (συνηθ.) προτείνω τι εἰς ἀνέψιν καὶ συζήτησιν. « Συναιρόμενος τοὺς φίλους, ἀναδίδου διαβούλιον, τί δέον εἴη πράττειν, « Σδ. 4) (ἀντὶ τοῦ ἅπλ.) Δίδωμι. « Ἵ μήτερ, φνάδας δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, « Λρτρ. 5) (ἐναντ. τῷ Ἐπαίδωμι.), ρίπτω ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ. » Κἄπειτα πάλιν ἀναδίδωσιν, « Ἀρατ. 6) = Ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω. » Ἀναδοῦναι τὸ κισσύδιον, « Ακ.

Ἀναδικάζω, Μ. άσω. Ἀναθεωρῶ ὑπόθεσιν δεδικασμένην, Ξανακρίνω. || (μσ.) κρίσολογοῦμαι εἰς ἔκκλητον δικαστήριον, (παρβλ. Παλινδικέω).

Ἀναδικία (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου κρισολογία, (παρβλ. Παλινδικία).

Ἀνάδικος (ὁ, ή) ὁ ἐκ δευτέρου δικαιικῶς συζητούμενος ἢ συζητητέος. » Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, « Προκ. (παρβλ. Παλίνδικος).

Ἀναδίκω (ἄχρ. δθ τὸ ἀπαρ. Ἀνδικεῖν, ἀντὶ Ἀναδικεῖν), Π. ῥίχνω ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀναδινεύω (-έω-ῶ), Μ. εύσω (ήσω), Π. κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ περιστρέφω (καθὼς ὁ ἁλιεὺς τὴν ἀρμὴν πρὶν τὴν ῥίψῃ). 2) (μσ.) περιφέρομαι, φέρνω γύρας.

Ἀναδιπλασιάζω, Μ. άσω, = Ἀναδιπλόω.

Ἀναδιπλασιασμὸς (ὁ), (κυρ. παρὰ γραμματικοῖς) ἡ Ἀναδίπλωσις τῆς συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν συγγενῶν συμφώνων· θέωμαι, τεθέαμαι· Ἐτυμολ. ἐτήσιμον.

Ἀναδιπλόω, Μ. ώσω, Ξαναδιπλόνω, διπλασιάζω τὸ ὕδη διπλωμένον ἢ διπλασιασμένον.

Ἀναδίπλωσις, εως (ἡ). Ξαναδίπλωμα. 2) (Ῥητ.) = Ὑπανάληψις. 3) (Ὑμνογρ.) = Ἀναδιπλασιασμός.

Ἀναδιψάω(-ῶ) Μ. ήσω. Ἀνερωτῶ, ἐξ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ετάζω (σκαλίζω) κατὰ βάθος, (ἐπμ.) ἀνακατόνω.
Ἀνα-βοιβυκάζω(ίζω), Μ. άσω(ίσω). Ἀνακατόνω μὲ τὸν βοΐβυκα (γελιάφαρα).
Ἀναβορὰ (ἡ). Γάβαρσιμον, ξέγδαρμα.
Ἀνάβυσις, εως (ἡ). ἀναθλάστησις· ἀνάβλυσις· διάβοσις, διανομή. »Ἡ εἰς τὸ σῶμα τῶν σιτίων ἀνάβυσις,« Γαλ. 2) (μτφρ.) ἔμπνευσις, ζωή, (ἴδε Ἀναβίβωμι.)
Ἀναβοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἀνάβοσιν. »Ἡ καλλία ἀναβοτικὴ τῶν τροφῶν.« Γργ.
Ἀνάβοτας (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοθείς ἢ ἀποδοτέας (Θκ. Γ. 32.).
Ἀνάβου, βόσθω, (β', ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β', τῆς προστ. τοῦ Ἀναβίβωμι.
Ἀναβοῦ, βείσθω, (β', ἐν. πρσ. τοῦ) ἐνεστ. τῆς προστ. καὶ
Ἀναβούμενος, η, ον, ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναβέω.
Ἀνα-βουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιστῶ τινα πάλιν βοῦλον, ξανασκλαβόνω.
Ἀναβούλωσις, εως (ἡ). Ξανασκλάβωμα.
Ἀναβοχεῖς, έως (ὁ), =Ἀνάβοχος.
Ἀναβοχὴ (ἡ), τὸ ἀναβέχεσθαι (ἀναλαμβάνειν) ἢ ἑαυτὸν (δηλ.)=Ἀνάπαυσις, ἄνεσις. »Ἀναβοχὰν τελεῖν πόνων,« Σοφ. Τραχ. (ἢ εἰς ἑαυτὸν, δηλ.) ὑπόσχεσις· ἐγγύησις.
Ἀνάβοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβεχόμενος (ἀναλαμβάνων) τι εἰς ἑαυτὸν ἢ ὑποσχόμενος νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, (ἐπμ.) ἐγγυητής, ἢ (ἐκκλ.) ἀνάβοχος (νουνός, κουμπάρος).
Ἀνα-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναπρέχω.
Ἀναδρομὴ (ἡ). τρέξιμον πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄνοδος ἢ ἐπάνοδος ὁρμητική. (ἐπὶ φυτ.) ἡ ταχεῖα βλάστησις, αὔξησις.
Ἀνάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατρέχων, ἐπιστρέφων δρομαῖος. »Ἰχθύες ἀνάδρομοι,« Ἀλεξ. Τραλλ., οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναπλέοντες τοὺς ποταμούς, (ἴδε καὶ Ἀλάδρομος).
Ἀνα-δύομαι, Μ. δύσομαι, (ἀόρ. Ἀνέδυν ζωή). (τὸ ἐναντ. τοῦ Καταδύομαι, δηλ.) ἐγείρω (κυρ. ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλ. ἢ ἢ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν ὄψιν), ξετρυπόνω, (ἢ ἐπὶ ἡλίου) ἀνατέλλω. »Ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς,« Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) »Ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,« αὐτ. (ὕθεν:) »Ἀρροδίτη ἀναδυομένη,« Ἀθ. »Ὅπου γὰρ ἂν κρύψω τῷ ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσανται καὶ πεζικαὶ ἢ ἱππικαὶ δυνάμεις,« Πλ. (παρδλ. Ἀνακύπτω). 2) τραθηοῦμαι ὀπίσω, κοντυστέκομαι, (καὶ μτφρ.) δυσκολεύομαι νὰ ἐπιχειρήσω τι, παραιτοῦμαι, ἀλετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀλλάζω σκοπόν, ἀπυρεύγω. »Μή τις μοι ὑποδείσας ἀναδύῃ,« »Ὀδ. Δ. »Προκαλεῖται γάρ με, ἢ ἀναδῦναι πάντως αἰσχρὸν, Δκ. (καὶ μτ.) »Ἀναδύεται πόλεμον,« Ἰλ. Η. »Τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν;« Δμ. »Νόμος δὲ μαρτυρίου, μήτε ἐθελοντὰς πρὸς τοὺς ἀγῶνας χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι,« Γργ.
Ἀναδὺς, ῦσα, ὺν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναβύομαι.
Ἀνάδυσις, εως (ἡ). τὸ ἀπὸ τοῦ βάθους (κυρ.) τῆς θαλάσσης »εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀγαλλόμενον, (ἐπὶ ξηρᾶς) ἐκτρύπωμα. 2) ὑποχώρησις, ἀποφυγή, παραίτησις, ἀποποίησις· ἀθέτησις ὑποσχέσεως. ἀργοπορία. μετομέλεια.
Ἀνάεδνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄεδνος ἢ Ἀνέδνος, (κυρ. ἡ νυμφευομένη) χωρὶς ἔδνα (προῖκα, ἢ προγαμιαίαν δωρεάν).
Ἀναείρω, Μ. αερῶ, Π. ἀντὶ Ἀναίρω, σηκόνω ἐπάνω, ἀνασηκόνω· ἁπαίρνω.
Ἀνάελπτος (ὁ, ἡ). Π.=Ἄελπτος, ἀνέλπιστος.
Ἀναέξω, Μ. αεξήσω, Π.=Ἄξω, αὐξάνω, μεγαλόνω.
Ἀναερτάζω, Μ. άσω, Π.=Ἀναείρω.
Ἀνα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσω. Ζωντανεύω, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ἀναστήνομαι.
Ἀνα-ζείω, Π. ἀντὶ Ἀναζέω.
Ἀνάζεμα (τὸ) καὶ
Ἀνάζεσις, εως (ἡ). βράσιμον, βράσις, ζεμάτισμα· κόγλασμα. »Πυρὸς ἀνάζεσις.« Ἀρστ., ἀντὶ Ἀνάβοσις, ξέσπασμα.
Ἀνα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (κυρ.) Ξαναβάλλω πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν, ξαναζεύγω, (ὅθ. συνηθέστ. συνδύζ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀναχωρῶ, μετατοπίζομαι (κυρ. ἐπὶ στρατοπεδεύοντος), ἐπιστρέφω ὕθεν ἦλθον. »Γῆμας δὲ, εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυε,« Ξεν. »Ἀναζεύγνυσι πεζῇ διὰ τῆς Συρίας,« Πλ. »Καὶ ἀνέζευξεν ἕκαστος εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ,« Γρφ. (καὶ μτδτ.) »Ἀναζεύξης πρὸς Ἰσθμὸν τὰς νῆας,« Ἡρ.
Ἀνάζευξις, εως (ἡ). μετατοπισμὸς (κυρ. στρατοπέδου), ἀναχώρησις· ἐπιστροφή.
Ἀνα-ζέω, Μ. ζέσω, =Ἀναβράζω, ἁπαίρνω (ἡ κάμνω νὰ ἁπάρῃ) βράσιν. »Γλοιὸν ἀναζέσας, διήθησαν,« Γαλ. »Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δίς, ὑποσπασον τὸ πῦρ,« Ασκρ.
Ἀνα-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν νὰ εὕρω τι.
Ἀναζήτησις, εως (ἡ). ἀκριβὴς ἐξέτασις πρὸς ἀνεύρεσιν.
Ἀναζυγὴ (ἡ), =Ἀνάζευξις. 2) ἄνοιγμα θύρας, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐναντ. τοῦ Συ[Ἐπ.] ζυγόω), ἐβγάλλω τὸν (ἢ ἀπὸ τὸν) ζυγὸν, ξεζεύγω. 2) σηκόνω τὸ ζύγωθρον (τὸν αὐρτην, τὸν μάνδαλον) τῆς θύρας, (ἐπμ.) ἀνοίγω.
Ἀνα-ζωμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακατόνω μὲ προζύμι (καὶ ἐπμ.) κάμνω νὰ ἀναβῇ (φουσκώσῃ) τὸ ζυμάρι κτλ.
Ἀνα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω. ἐξιστορῶ περιγράφω.
Ἀναζωγράφησις, εως (ἡ). ζωγράφισμα, περιγραφὴ, ἐξιστόρησις.
Ἀναζωγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωὴν, ζωντανεύω.
Ἀνα-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω (σφιγκτὰ) ἀπὸ πάνω. ||. (μσ.) ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου, ἀνασκουμπόνομαι, (συνκδ.) ἑτοιμάζομαι. 3) ξανοζώνω, (ἢ συνκδ.) βάλλω πάλιν εἰς ἐνέργειαν στρατιώτην ἀπόμαχον.
Ἀνα-ζωόω-ῶ, Μ. ώσω, =Ἀναζωγρέω.
Ἀνα-ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανανάπτω (κυρ. τὸ πῦρ, καὶ μτφρ. τὴν προθυμίαν, τὰς ἐλπίδας κτλ.), ἐγκαρδιόνω, δίδω τόνον. »Ὡς τὰ ἀνθηρὸν καὶ τερπνὸν ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν,« Πλ. (ἢ πθ. ἢ μσ.) »Τὰ τῶν Θηβαίων πάλιν ἀνεζωπυρεῖτο,« Ξεν.
Ἀναζωπύρησις εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναζωπυρεῖν, ἐμψύχωσις κτλ.
Ἀνάζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀναζώνυμι. »Ἡ τῆς ἀρχῆς—,« Νικ. Χων.
Ἀνα-θάλλω, Μ. θαλῶ καὶ θαλήσω. (κυρ. ἐπὶ δένδρ.) Πρασινίζω (Ἀνθίζω, Ἀμπέζω) ἐκ νέου. ||. (μτδτ.) κάμνω τι νὰ πρασινίσῃ κτλ.
Ἀνα-θάλπω, Μ. θάλψω. Ξαναζεσταίνω.
2) (μτφρ.)=Ἀναζωπυρῶ.
Ἀνα-θαρρέω (ἢ Ἰων. θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἁπαίρνω πάλιν θάρρος, ἐμψυχόνομαι.
Ἀναθάρρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἁπάρῃ τις πάλιν θάρρος.
Ἀναθαρρύνω (καὶ Ἰων. θαρσύνω), Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ πάλιν θάρρος, ἐγκαρδιόνω.
Ἀνα-θαυμάζω, Μ. άσω ἢ άσομαι. Θαυμάζω πάλιν (ἐκ δευτέρου).
Ἀνάθεμα (τὸ), (κυρ.)=Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. 2) (ἐκκλησ. ἀντὶ ἐπιθ. ἢ ἐπίρ.) τὸ ἀλλότριον (χωρισμένον ἀπὸ) τοῦ θεοῦ ἢ τῆς ὁμηγύρεως τῶν πιστῶν.
Ἀναθεματίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Κάμνω τι ἀνάθημα, ἀφιερόνω. »Πᾶν ἀνατεθεματισμένον ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ, σοὶ ἔχαι,« Γρφ. 2) (ἐκκλ.) ἀφορίζω, καταρῶμαι, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα.
Ἀναθεματικός, ἡ, όν, =Ἀναθηματικός.
Ἀναθεματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθεματίζειν, ἀναθεμάτισμα.
Ἀναθέμεν καὶ Ἀναθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἀνατθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνατίθημι.
Ἀνα-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ξαναζεσταίνω (μτφρ.) ἐξάπτω, ἐνθουσιάζω.
Ἀνάθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθέτειν (ἀποδίδειν, ἀναφέρειν εἰς τινα τὴν αἰτίαν, κτλ.). »Τὴν τῶν ὅλων πραγμάτων ἀνάθεσιν ἔχειν,« Αξ. (κυρ. δὲ 2) προσφορὰ εἰς ναὸν, ἀφιέρωσις. 3)=Ὑπόθεσις, ἀναβολὴ, διορία. »Τὰ χρήματα δοῦσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν,« Ἡρωδ.
Ἀναθετέον, θετ. τοῦ Ἀνατίθημι.
Ἀνα-θέω, Μ. θεύσομαι, =Ἀνατρέχω.
Ἀνα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ, Ἐξετάζω) τι πανταχόθεν καὶ ἐπανειλημμένως (ἐπμ.) μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν.
Ἀναθεώρησις, εως (ἡ). ἡ ἐπανειλημμένη καὶ καλὴ βάθας παρατήρησις (ἐξέτασις κτλ.).
Ἀνα-θλάζω, Μ. άσω. Βυζάνων τραβῶ πάνω τὸ γάλα, ἢ Ξαναβυζάνω.
Ἀναθλήσει, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀναθλήσῃ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀναθάλλω.
Ἀνάθημα (τὸ). ἀφιέρωμα. 2) (συνκδ.) στολίδι. »Μηλπὴ τ' ὀργηστύς τε, τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα θαιτός,« Ὀδ. Δ.
Ἀναθηματικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος ἢ προορισμένος εἰς ἀνάθεσιν (ἀφιέρωσιν).
Ἀνα-θλάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ
Ἀνα-θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Ζωλίζω) θυνατά.
Ἀνάθλος (ὁ, ἡ), =Ἀναγώνιστος.
Ἀνα-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τι ἀναπατώνοντάς το. »Ἀναθολοῦται ὁ οἶνος γενόμενος τῆς λύσεως,« Δρστ
Ἀνάθολωσις, εως (ἡ). Θόλωμα (καὶ ὡς

τούτου) ἀνακάτωμα. » Ὅπῶν ἀναθελιώσει χρώμενος, « Πλάτ.

Ἀνα-θόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι, = Ἀναθρώσκω.

Ἀνα-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν θόρυβον.

Ἀνάθρεμμα (τό). τὸ ἀνατραφὲν ὑπό τινος.

Ἀνάθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναθρεμμένος.

Ἀνάθρεψις, εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς ἀναλαμβάνοντος), τὸ νὰ τραφῇ (παχύνῃ) πάλιν ἐκ νέου.

Ἀνα-θρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναθεωρέω, παρατηρῶ μὲ προσοχήν. » Ὡς γραφεὺς ἀποστάθεις ἰδοῦ με κἀνάθρησον, « Εὐρ. » Τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα, « Θκ.

Ἀνάθρησις, εως (ἡ). ἀκριβὴς παρατήρησις (ἴδε τὸ προηγ.).

Ἀνα-θρύπτομαι, Μ. θρύψομαι, = Θρύπτομαι.

Ἀνα-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἀνέθορον κτλ.). Πηδῶ (Τινάζομαι, Πετηοῦμαι) ἐπάνω. » Ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ὕπτιον, « Ἱπ. » Ὕψι ἀναθρώσκων, « Ἰλ. Δ. » Ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος, « Πλ.

Ἀνα-θυάω-ῶ, Μ. άσω ἢ ήσω (ᾱ). (κυρ. ἐπὶ θηλ. χοίρων [ἴδε Θυάω]) Ὁρμῶ ἐκ νέας, λαμβάνω πάλιν ἐπιθυμίαν συνουσίας.

Ἀναθυμίαμα (τό), καὶ

Ἀναθυμίασις (ἡ). τὸ ἀναίθασμα καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἐξάτμισις. «Θερμαινομένης γὰρ τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, τὴν ἀναθυμίασιν ἀναγκαῖον γίνεσθαι, « Ἀρχ. [ἐκ τοῦ

Ἀνα-θυμιάω-ῶ (ἄζω), Μ. άσω. Ἀναβιβῶ (Μεταβάλλω εἰς) καπνὸν ἢ ἀτμὸν, (καὶ μπ. ἢ πθ.) ἀναβαίνω ὡς καπνὸς ἢ ἀτμὸς εἰς τὸν ἀέρα· διαλύομαι εἰς ἀτμὸν ἢ καπνὸν, ἐξατμίζομαι, (καὶ μπορ.) ἐξάπτομαι, ἀναζωπυροῦμαι. » Ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς, ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται, « Πλ. » Ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ πρεσπάρχον μῖσος, « Πλθ. (καὶ πθ.) » Τὸν ἥλιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθυμιᾶσθαι, « Ἀρχ.

Ἀνα-θύω, Μ. θύσω, Π. ἀναπηθῶ μὲ ὁρμήν. » Τὸ δ' ὡς τ' ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε, « Καλλ.

Ἀναθωΰσσω, Μ. ὑξω, Π. φωνάζω δυνατά.

Ἀναίδεια (ἡ). ἀναισχυντία, ἀδιαντροπιά.

Ἀναιδεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἀναισχυντῶ, φέρομαι μὲ ἀδιαντροπίαν.

Ἀναιδήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀναιδὴς.

Ἀναιδημόνως, ἐπίρ. = Ἀναιδῶς.

† Ἀναίδην, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνέδην, ἢ = Ἀναιδῶς.

Ἀναιδὴς, ἐος καὶ Π.

Ἀναίδητος (ὁ, ἡ). = Ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος· ἀδιάκριτος, αὐθάδης. (ὅθεν μτφορ.) σκληρὸς, ἀπότομος. » Λᾶας ἀναιδὴς, « Ὁμ. » Ἀναιδέας ὀδόντας (δράκοντος), « Θκρ., (παρβλ. Λαμπτὴς). 2) (σπν.) ὁ μὴ αἰδέσιμος. » Ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις, « Λκ., (παρβλ. Αὐθάδης).

Ἀναιδία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναίδεια.

Ἀναιδῶς, ἐπίρ. Ἀναισχύντως, ἀσυστόλως, ἀδιάντροπα.

Ἀν-αιθύσσω, Μ. ὑξω, Π. ἐξάπτω (καὶ μσ.) ἐξάπτομαι, δίδω (καὶ μσ. παίρνω) φωτιὰν, διεγείρω, -ομαι, παρακινῶ, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀναίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνάκαιω, ἀνάπτω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀναιμακεί, ἐπίρ. = Ἀναιμωτί, [ἐκ τοῦ

Ἀναίμακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μάκτως. Ὁ μὴ αἱματωμένος, ἀμάτωτος.

Ἀναίματος (ὁ, ἡ), = Ἄναιμος.

Ἀναιμία (ἡ). ἔλλειψις αἵματος.

Ἀναιμόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκας χωρὶς αἷμα τος.

Ἄναιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων αἷμα.

Ἀναιμότης (ἡ), = Ἀναιμία.

Ἀναιμόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα χωρὶς αἵματος, χλωμός.

Ἀναίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄναιμος.

Ἀναιμωτί(σι), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα.

Ἀναίνομαι [ἀ, αἰνέω ἢ ναί], Μ. ῦμαι (παρατ. Ἠναινόμην καὶ [μετγν.] Ἠνηνάμην, ἀόρ. Ἠνηνάμην [ὀθ. ὑποτ.] Ἀνήνηται καὶ ἀπαρ. Ἀνήνασθαι). Ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, δὲν στέργω, δὲν καταδέχομαι, ἀποποιοῦμαι.

Ἀναίρεσις, εως (ἡ), = Ἀφαίρεσις, πάρσιμον, σήκωμα (κυρ. νεκρῶν πρὸς ταφήν). » Ἀλλὰ τὸ μέγεθος τοῦ χειμῶνος εἶναι τὸ κωλῦσαν τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν, « Ξεν. 2) ἀνατροπὴ, καταργήσις, ἀνύρωσις (κυρ. νόμων)· ἀφανισμός. 3) σκότωμα.

Ἀναιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀναιρέτης, ου (ὁ). ὁ ἀναιρῶν, ἀνατροπεὺς, φονεὺς κτλ.

Ἀναιρετικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀναιρεῖν, φθαρτικὸς, ἀνατρεπτικὸς κτλ. (ὅθεν) » Νόσημα ἀναιρετικὸν, « Ἀρχ., τὸ θανατηφόρον.

Ἀναιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνεῖλον ᾰ μσ. Ἀνειλόμην καὶ πθ. Ἀνῃρέθην, κτλ.). Σηκόνω καὶ παίρνω (κυρ. ἀπὸ καταγῆς). » Οἱ μὲν ἔπειτ', ἀνελόντες ἀπὸ γθονὸς, ἔσχον, « Ὁδ. Γ. (καὶ μσ.) » Στρεψὶν ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο, « Ἱπ. » Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀγελῶν, « Ἰλ. Α. » Ὁ μὲν ἀσπὶδα ἀναιρεῖται, « Ἀρχ. » Ἀνελόμενος εἰς πυξίδα, « Δσκρ. (ὅθεν 2) σηκόνω νεκρὸν ἵνα τὸν θάψω. » Τοὺς ἀποχειμένους ἐν τοῖς δήμοις, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς πρυτάνεσιν ἀναιρεῖν ᾰ θάπτειν, « Δμ. » Λόγον ὑποσχεῖν (τοὺς στρατηγοὺς), διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγοὺς, « Ξεν.

3) (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, σηκόνω (ἐβγάλω) ἀπὸ τὴν μέσην, (ὅθ:) φονεύω, γαλνῶ, καταστρέφω, ἀφανίζω. ἀκυρόνω, καταργῶ κτλ. » Εἰ ἀνέλωμεν ἐκ μέσου τὰς βλασφημίας, « Δμ. » Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ἀναιρῶν, « αὐτ. » Οἱ τύραννοι ὅλους οἴκους ἀναιροῦσι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὸ φωκέων ἔθνος ἀνῃρημένον, « Δμ. » Τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων, τοὺς δὲ καταλείπειν, « αὐτ. » Ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν, « αὐτ. » Τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα ἀνελεῖν, « Θκ. » Ἀνελεῖν ἑαυτὸν, « Πλ. (ὅθ. συνκδχ.) » Ἀναιροῦσα ψῆφος, « αὐτ., ἡ μέλαινα, ἡ καταδικάζουσα. » Ἀναιροῦντες τὴν ῥίζαν, « Δσκρ., ξερριζόνοντες καὶ παίρνοντες ὡς χρήσιμον. » Ἀναιροῦ τὴν σποδὸν, » αὐτ., σήκονε, ᾰ ρίπτε ὡς ἄχρηστον. 4) (μσ.) παίρνω ἐπάνω μου ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω, εἰσαποιοῦμαι, ἀναγωρίζω τι ἀνήκον εἰς ἐμέ· ἐπιχειρῶ

» Ἀρά κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην; » Ὀδ. Σ. » Ἀναιροῦμαι πόλεμον (ζυγὸν, πόνον κτλ.), » Ἔργον ἀναιροῦμαι, « Πλάτ., = Ἐργολαβῶ. » Ἀνελέσθαι πονηρὰν τῆς λίσσοπου ψυχῆς, « Ἱπ. » Σῖτα ἀναιρεῖσθαι, αὐτ. (ἴδε καὶ Αἴρω). » Παῖδας ἐξαύσης διδύμους ἀνελόμενος, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἐκτεθεῖς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικὸς, « Ἰσκρ. » Ἀγγελικὸν ἀνηγεμένοι βίον, « Χρσ. (ὅθεν 5) κερδίζω, ἀποκτῶ. » Ἀναιροῦμαι Ὀλύμπια (Πύθια, ἀγῶνας, ἆθλα κτλ.), « » Καὶ Ὀλυμπιάδας ἀνελόμενος τεθρίππῳ, « Ἱπ. » Καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο, « Συν. (καὶ τρπ.) » Ποίῳ σε ἔργῳ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται; « Ξεν. 6) = Συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι. » Τὸ μὲν τῶν τέκνων ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἀναίρεται, « Ἱπ. » Καὶ σε ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι, « αὐτ. 7) χρησμοδοτῶ. » Τὴν Πυθίην ἀνελεῖν λέγουσι τὸν θρηλλούμενον χρησμὸν, « Πλ. » Ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, « Πλάτ. (ᾰ πθ.) » Τὸ ἀνῃρημένον, « Λξ., τὸ χρησμοδοτηθὲν, ἡ χρησμὸς, (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Πῶς οὐκ ἄλογον, παρὰ θεῷ ἀναιρεῖσθαι; « Ἀριστδ. ἢ Παυσ., ἀντὶ Μαντεύεσθαι.

Ἀν-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω, (ἴδε Αἴρω).

Ἀναισθησία (ἡ). Ἔλλειψις αἰσθήσεως ἢ εὐαισθησίας· ἀνοησία· εὐήθεια· ἀπραξία.

Ἀναισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω αἴσθησιν, εἶμαι ἀναίσθητος, δὲν αἰσθάνομαι. » Ἕλεῶ αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν, ἀναισθητοῦσαν τῶν συμφορῶν, « Βασ (καὶ χ. πτ.) » Ὁ θανὼν ἀναισθητεῖ, « Ἐπίκτ.

Ἀναίσθητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ αἰσθανόμενος, μὴ ἔχων αἴσθησιν, (ᾰ συνκδχ.) ἀνόητος, εὐήθης. » Ἀναισθητος τῶν κακῶν, « Πλάτ. » Οὔκουν σκαιὸς εἶ ᾰ ἀναίσθητος; « Ἀμ. (ὅθεν) » Τὸ ἀναίσθητον, « ἀντὶ ἢ Ἀναισθησία. 2) (πθ. καὶ εὐδ.) = Ἀνεπαίσθητος, μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν. » Μικρὸν γλυκὸ εἰς πολὺ ὕδωρ μιγθὲν, ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν, « Ἀρχ. » Ὁ ἀναίσθητος θάνατος, « Θκ.

Ἀναισθήτως, ἐπίρ. Χωρὶς αἴσθησιν, ἀνοήτως. μὲ ἀναισθησίαν. 2) (σπν.) = Ἀνεπαισθήτως.

Ἀναισιμόω-ῶ [αἶσα, αἴσιμος], Μ. ώσω, (Ιων.). Καταναλίσκω, ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι. » Πάντες ἡμέραι ἀναισιμοῦνται, « Ἱπ., κέρνυῦν. (παρβλ. Καταναισιμόω).

Ἀναίσιμωμα (τό). δαπάνη, ἔξοδον.

Ἀναίσιμος, Μ. αἶσα. Πηδῶ (Τινάζομαι, Σηκόνομαι μὲ ὁρμήν) ἐπάνω.

Ἀναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀναίσχυντος, δὲν ἔχω ἐντροπήν. » Παίεσθαι δέοι ἂν εἶεν οἱ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, « Λκ.

Ἀναισχύντημα (τό). πρᾶξις ἀδιάντροπος.

Ἀναισχυντία (ἡ). Ἀναίδεια, ἀδιαντροπιά.

Ἀναισχυντιγράφος (ὁ, ἡ). συγγραφεὺς ἀναισχύντων.

Ἀναίσχυντος (ὁ, ἡ). Ἀναιδὴς, ἀδιάντροπος.

2) αἰσχρὸς, ἄτιμος. » Εἰς ἀναισχύντους ἤθεκε τρόπους, « Θκ.

Ἀναισχύντως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐντροπήν, ξεδιάντροπα.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναιτιολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰτιολογηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος αἰτιολογίαν, ἀνεξήγητος.

Ἀναίτιος, α ᾰ ος, ον. Ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν (ἀρχήν). « Ὁ θεὸς καὶ πατὴρ ἀναίτιος, « Θλγ. 2) ὁ μὴ ὀϊδων αἰτίαν, (ἐπμ.) ἀνεύθυνος, ἀθῷος.

Ἀναιτίως, ἐπίρ. Χωρὶς αἰτίαν (λόγον, ἀφορμήν). 2) χωρὶς κατηγορίαν, ἀμέμπτως, ἀνεγκλήτως.

Ἀναιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ὑψηλά, ἢ τὸ κρατῶ κρεμασμένον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀναιχάζω, Μ. άσω. Γελῶ ὑπερβολικά, χαχλανίζω.

Ἀνα-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω, ξεκαθαρίζω, παστρεύω. 2) (μτφρ.) σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέση. « Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, « Γρ. 3) ἐξηγῶ. « Παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος, « Πλάτ. 4) (ἰατρ.) δίδω ἢ (μσ.) παίρνω ἐμετικὸν, καθαρίζω (-ομαι) ἀπὸ πάνω.

Ἀνακάθαρσις, εως (ἡ). πάστρεμμα· ξεκαθάρισμα· (μτφρ.) ἐξήγησις. (ἰατρ.) πάστρεμμα τοῦ στομάχου δι' ἐμετικοῦ.

Ἀνακαθαρτικός, ἡ, όν. Ὁ καθαρίζων ἄνωθεν (κυρ. τὸν στόμαχον διὰ τοῦ ἐμέτου).

Ἀνα-καθέζομαι, Μ. καθεδοῦμαι, = Ἀνακαθίζομαι. 2) (απν.) ξανακάθουμαι(;).

Ἀνα-κάθημαι (χ. Μ.). Κάθουμαι ἴσια ἢ σταυροπόδι (ὄχι πλάγια δηλ.).

Ἀνα-καθίζω. Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω τινὰ ᾗ τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ ἴσια. 2) (μσ.) ἀνασηκόνομαι (ὧν εἰς ὀριζόντειον θέσιν) καὶ κάθημαι ἴσια. « Διατρέχοντες δὲ οἱ λαγωοὶ ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπακούουσι, « Ξεν. (καὶ κατὰ παθ. σχηματ.) « Ὁ δὲ Σωκρ., ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, ἀνέκαμψε τὸ σκέλος. « Πλάτ.

Ἀνα-καθίνυμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνακαθίζω.

Ἀνα-καινίζω, Μ. ίσω, = Ἀνανεόω, ξανακαινουργόνω.

Ἀνακαίνι(νω)σις, εως (ἡ), καὶ

Ἀνακαινισμός (ὁ), = Ἀνανέωσις, ξανακαινούργωμα.

Ἀνα-καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀνα-καινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακαινίζω.

Ἀνα-καίω, Μ. καύσω. Ἀνάπτω τὴν φωτιάν, (μτφρ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.

Ἀνα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα ὀνομαστὶ καὶ μεγαλοφώνως (νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ). « Ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνομαστί, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Μέγα βοῶν ἀνεκαλεῖτο τοὺς θεράποντας, « Ηλ. » Ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας, « Ἀρρ. « Τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος, « Σδ. » Ὕστερον ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθὸν, « Βασ. (ὅθεν. 2) (μτφρ.) ἀναζωπυρῶ, ξελιχαθυμῶ, ἐπανάγω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ διάθεσιν, διορθόνω. « Ὑπερφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, « Ηλ. « Οἱ κύριες τὰς ὑστερικῶς πνιγομένας ἀνακαλοῦνται ὀσφραινόμενοι, « Δσκρ. « Λύτη, ὀσφραινομένη, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖται, « αὐτ. (παρβλ. Ἀνακτάομαι). « Οὓς ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος; « Ἀκ. « Δύνασαι πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥτταις, « Σρα. 3) ἐπικαλοῦμαι (ἐνθυμίζω, ἀναφέρω) ἐξ ὀνόματος, ἢ συχνά. « Ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν, « Ξεν. « Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάς, « Εὐρ. » Ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ, « Θκ. » Ὕστερον ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθὸν, « Βασ. Ἀνα-καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνακυλινδέω.

Ἀνα-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καθαρίζω (Παζαρεύω) ἐπιμελῶς. 2) ἐπαναφέρω εἰς τὸ πρότερον κάλλος.

Ἀνακαλυπτήριον καὶ Ἀνακάλυπτρον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ πρώτη ἀπὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο πρώτην φορὰν εἰς τὸν ἄνδρα της χωρὶς τὸ νυμφικὸν σκέπασμα, καὶ 2) τὰ ὦρα τὰ ὁπ. τότε ἐλάμβανε, (παρβλ. Θεώρητρα). ‖ ἐκ τοῦ

Ἀνα-καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω, (καὶ μτφρ.) φανερόνω. ‖. ἐβγάλλω τὸ σκέπασμά μου.

Ἀνακάλυψις, εως (ἡ). ξεσκέπασμα· φανέρωμα.

Ἀνακαμπὴ (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω λύγισμα.

Ἀνα-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω ἢ λυγίζομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω. 2) ξαναλυγίζω,-ομαι. 3) ἐπιστρέφω. 4) πηγαινοέρχομαι, (Ἰταλ.) σολάτσάρω. « Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, « Πλ.

Ἀνακάμψιρος, ωτος (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἀμαράντου), τὸ ὁπ. ἐνομίζετο ὅτι συνετέλει πρὸς ἀνάκαμψιν τοῦ ἔρωτος.

Ἀνακαμψίπνους (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄνεμος, ἐναντ. τῷ Εὐθύπνους), ὁ ἀνακάμπτων πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. πνέει (καθὼς ὁ ἀνεμοστρόβιλος).

Ἀνάκαμψις, εως (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω λύγισμα 2) ξαναλύγισμα. 3) ἐπιστροφή. 4) ἀνταγάκλασις.

Ἀνάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀγκάθια (ᾗ ἐπὶ ὕψαρ.) κόκκαλα.

Ἀνα-κάπτω, Μ. κάψω. Καταπίνω ὁλόκληρον, (κοιν.) γάφτω.

Ἀνάκαρ, ἐπίρ. Π. (ἐναντ. τῷ Κατώκαρ, δηλ.) μὲ τὸ κεφάλι τὸν ἀνήφορον.

Ἀνακάρδιον (τὸ), (ἰατρ.), ὁ καρπὸς, (ἐνίοτε δὲ) καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον.

Ἀνάκαρδος (ἡ), δένδρ. τῆς Ἰνδίας, φέρον τὰ ἀνακάρδια.

Ἀνακάταξις, εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ κοκκάλων) ξανατσάκκισμα.

Ἀνάκαυσις, εως (ἡ). Ἄναμμα φωτιᾶς (καὶ μτφρ.) ἐρεθισμός.

Ἀνα-καχλάζω, Μ. άσω. Βράζω χοχλακίζοντας καὶ ξεγειλίζω.

Ἀνακάχλασις, εως (ἡ). ἡ μετὰ κοχλακισμοῦ κάτωθεν ἀνάδρασις.

Ἀνάκαψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακάπτειν (καταπίνειν), χάψιμον.

Ἀνα-κεάζω, Μ. άσω, Π. σχίζω πέρα-πέρα.

Ἀνά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (κυρ.) Κεῖμαι ἐπάνω εἰς, (ὅθεν) εἶμαι ἁφιερωμένος (καὶ ἐπμ.) στημένος, (κυρ. ἐπὶ ἀνδριάντων ᾗ ἀναθημάτων). « Τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς, « Θκ. « Κρατῆρες δέ οἱ ἐξ χρύσεοι ἀνάκειται, « Ὁμ. « Εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγυιαῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, « Ἰσοκρ. « Ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ Ἰλιάδος παλαιστής, « « Ὑπομνήματα ἀνακείμενα, « Αἰσχ. (ὅθεν 2) (μτφρ.) εἶμαι ἀφωσιωμένος (παραδομένος), ἐγὼ ὅλας μου τὰς ἐλπίδας εἰς· ἀναφέρομαι ἢ ἀποδίδομαι. « Ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, « Ακ. « Ἀνάκειται κύδος καὶ συμποσίοις, « Σδ. » Πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναῦς, « Θκ. » Ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται, « Ἀρρ. » Εἰς ὀλίγους οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται, « Φαλ. 3) (ἀθκμ.) ἀντὶ Κατάκειμαι, κείτομαι (εἶμαι ξαπλωμένος) ἢ πίστομα ἢ πλάγια ἢ ἀνάσκελα (κυρ. ὅταν τρώγω εἰς τὴν τράπεζαν, καθὼς ἐσυνήθιζον οἱ ἀρχαῖοι). « Ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα, « Ἀλέξ. Ἀφρ. « Τυρρηνοὶ δεῖπνοῦσι μετὰ τῶν γυναικῶν ἀνακείμενοι ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ, « Δ-ρστ. (ὅθεν:) « Τόποι ἀνακείμενοι, « Εὐς. — « Τύποι, χθαμαλοί. 4) (ἀπλ. ἀντὶ) εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς. « Δεῖμα καὶ μελεδῶνας ἄγκειμαι, « Ἀπλλν.

Ἀνάκειον (τὸ). τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων.

Ἀνα-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω σύρριζα.

Ἀνακεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀπαρακάλυπτως, ξέσκεπα, φανερά.

Ἀνα-κέκλομαι, Π. ἀντὶ Ἀνακαλέομαι, ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως.

Ἀνα-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω μέγαν θόρυβον, φωνάζω δυνατά.

Ἀνακέλαδος (ὁ), Π. μέγας θόρυβος, βαή.

Ἀνακέομαι-οῦμαι, Μ. ακέσομαι. Διορθόνω ἐκ νέου, ξαναμπαλλόνω.

Ἀνα-κέρμαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνάκειμαι.

Ἀνα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω, συγκερνῶ. « Τὰ μὲν ἤδοντα... πλείοσιν ὀδύναις ἀνακεκραμένα, « Αἰσχ. Σωκρ. « Ἀνακραθέντων κοινῇ ἐπιγαμίαις τῶν γενῶν, « Πλ. 2) ξανα (ἐκ δευτέρου) κερνῶ ἢ συγκερνῶ.

Ἀνακες (οἱ), Ζ. Ἄναξ.

Ἀνάκεστος (ὁ, ἡ), = Ἀνήκεστος.

Ἀνα-κεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπαναλαμβάνω κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν συντομίᾳ τὰ προειρημένα 2) συμπεριλαμβάνω «εἰς ἕν. « Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, « Γρρ. 3) ἀναπληρόνω.

Ἀνακεφαλαίωσις, εως (ἡ). ἡ σύντομος ᾗ κεφαλαιωδὴς ἐπανάληψις τῶν προειρημένων. 2) ἡ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ περίληψις. 3) ἀναπλήρωσις.

Ἀνακεφαλαιωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀνακεφαλαίωσιν.

Ἀνακέχυκα, πρκ. τοῦ Ἀναχώνυμι.

Ἀνα-κηκίω (χ. Μ.), Π. ἀναβρύω μὲ ὁρμήν.

Ἀνακήρυκτος (ὁ, ἡ). ὁ διαλαληθεὶς παντοῦ (κυρ. διὰ τοῦ κήρυκος), παγκήρυχτος.

Ἀνακήρυξις, εως (ἡ). (κυρ.) ἡ διὰ κήρυκος γνωστοποίησις, ξέκ τοῦ

Ἀνα-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Γνωστοποιῶ (κυρ. διὰ τοῦ κήρυκος), ἀναγορεύω (κυρ. νικητήν), διακηρύττω παντοῦ, ἐπαινῶ.

Ἀνακής, Δ. ἀντὶ Ἀνήκεστος.

Ἀνα-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω ἐκ νέου.

Ἀνα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ καὶ ἐπιτινάζω τι ὑψηλά. « Ἀνακινήσαντες αὐτὸν μετέωρον, ῥίπτουσι ἐς τὰς λόγχας, « Ἡρ. 2) ἀνακατόνω, (ᾗ μτφρ.) ξεγείρω. 3) (ἐνν. τὰς χεῖρας), προετοιμάζομαι εἰς πάλην, κάμνω διάφορα κινήματα μὲ τὰς χεῖρας μου.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνακίνημα (τὸ) καὶ
Ἀνακίνησις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε κίνημα γινόμενον πρὸς τὰ ἄνω, (ὄθεν 2) ἀνακάτωμα (καὶ μτφρ.) παρακίνησις. 3) (κυρ. ὸὲ) αἱ πρὸ τοῦ ἀγῶνος γειρονομίαι τῶν πυγμάχων ἢ παλαιστῶν, (ἢ ἐν γέν.) προετοιμασία· προοίμιον.
Ἀνα·κίρνημι, = Ἀνακεράννυμι.
Ἀνα·κλάζω, Μ. κλάγξω, = Ἀνακράζω, φωνάζω δυνατὰ, (καὶ ἐπὶ σκύλων) γαυγίζω ἀλλεπαλλήλως.
Ἀνα·κλαίω, Μ. κλαύσω,-ομαι. Κλαίω μεγαλοφώνως, (ἀρχίζω νὰ) μυρολογῶ μὲ ξεφωνητά. ‖. (μσ.) παραπονοῦμαι.
Ἀνάκλασις, εως (ἡ), καὶ
Ἀνακλασμὸς (ὁ). τσάκκισμα (λύγισμα, δίπλωμα) πρὸς τὰ ἐπάνω.) = Ἀντανάκλασις.
Ἀνάκλαστος (ὸ, ἡ). ὁ παθὼν ἢ ἐπιδεχόμενος ἀνάκλασιν (ἀντανάκλασιν).
Ἀνακλα·θμὸς (σμὸς), οῦ (ὁ) καὶ
Ἀνάκλασμα, εως (ἡ). κλαύσιμον (μυρολόγι) μὲ ξεφωνητά.
Ἀνα·κλάω-ῶ, Μ. άσω. Τσακκίζω (λυγίζω) πρὸς τὰ ἄνω. Τῶν θυομένων ταῖς οὐρανίοις θεοῖς προβάτων ἀνακλῶσι τὸν τράχηλον, « Εὐστ. » Ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, « Δκ. 2) (ἐπὶ ἀκτίν. ἢ ἤχ.) ἀνταν·κλῶ καὶ (μσ.) ἀνταν·κλῶμαι. «Τὸ τοῦ φωτὸς ἀνακλώμενον, « Ἀλ. Ἀφρ.
Ἀνα·κλέπτω, Μ. ψω. Ξαναλέπτω. ‖. (μσ.) ἀναχωρῶ κρυφίως.
Ἀνάκλημα (τὸ), = Ἀνάκλησις. (ἰδιαιτ. ὸὲ παρὰ μουσικ.) τὸ ὑπὸ τοῦ κορυφαίου διδόμενον εἰς τὸν χορὸν σύνθημα πρὸς ἔναρξιν τοῦ μέλους, ἢ τὸ κανονάρχισμα.
Ἀνάκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαλεῖν (κυρ. στρατιώτας, ἢ ἐξορίστους). 2) ἐπίκλησις θεοῦ πρὸς βοήθειαν. 3) = Ἀνάκλημα.
Ἀνακλητήρια (τὰ) ἑορτὴ τελουμένη (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτον) ὅταν, γενόμενος ἐνῆλιξ ὁ βασιλεὺς, ἀνηγορεύετο.
Ἀνακλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάκλησιν, προσκλητικὸς πρὸς ἐπιστροφὴν, παρορμητικός. «Λόγοι ἀνακλητικοὶ πρὸς ὁμόνοιαν, « Πλ. » Οἱ ἅλες ὀρέξεως ἀνακλητικοί, « Δσκρ. « Τὸ ὄξος ἀνακλητικὸν τῶν καταφερομένων, « Δξ. ‖. (οὐσ.) Ἀνακλητικὸν (ἐγκ. ᾆσμα), « τὸ προσκαλοῦν τοὺς στρατιώτας νὰ ἐπιστρέψουν.
Ἀνάκλητος (ὸ, ἡ). ὁ ἀνακαλεσθεὶς (κυρ. εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν).
Ἀνακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀνακαλῶν (προσκαλῶν) εἰς τὸ κριτήριον, κλητήρ.
Ἀνάκλιμα (τὸ). (κυρ. γῆς), κατήφορος, κατηφορικὸν μέρος.
Ἀνακλινοπάλη (ἡ), εἶδ. παλαίσματος, (Ἰσ.) = Πατχράτιον.
Ἀνακλι·ντήριον ἢ Ἀνάκλιντρον (τὸ). σκαμνὶ (κτλ.) μὲ ἀκκουμβιστήρια, (Γουρν.) σαμάρι, (Εὐρωπ.) καναπὲς, ‖ἐκ τοῦ
Ἀνα·κλίνω, Μ. κλινῶ. (ἐν γέν.). Βάλλω τι εἰς θέσιν πλαγίαν, τοποθετῶ τινα εἰς τρόπον ὥζε νὰ ἐξαπλωθῇ (ἀκκαμβήσῃ, πλαγιάσῃ κτλ.). « Ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῷ φάτνῃ, « Γρφ. «Ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκώνος, « Λκ. (καὶ ἄλλ.) «Περιζώσεται ἢ ἀνακλινεῖ αὐτούς, « Γρφ. (ἢ μσ.) «Ἀνακλιθεὶς, πόσον ὕπτιος, « Ὀδ. Σ. (ὅθεν 2) (ἐπὶ θύρας, κυρ. κατῳρ ακτὴς) σηκώνω τὸν καταῤῥάκτην ἢ τὸν ἀκουμβῶ πλάγια εἰς τὸν τοῖχον, (ἢ συνδ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀνοίγω. » Ἡμέν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, « Ὀδ. Δ. « Ὅταν τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν ἀνακλίνῃ, κατίει σπυρίδα, « Ἡρ.
Ἀνάκλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακλίνειν ἢ ἀνακλίνεσθαι, πλάγιασμα, κτλ.
Ἀνακλισμὸς (ὁ), = Ἀνάκλισις καὶ Ἀνάκλιντρον.
Ἀνακλιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἀνάκλισιν ἐπιτήδειος.
Ἀνάκλιτος (ὸ, ἡ). ὁ ἀνακεκλιμένος (πλαγιασμένος ‖ἢ.). 2) = Ἀνακλιτικὸς. (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀνάκλιτον (τὸ), = Ἀνάκλιντρον.
Ἀνα·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονίζω ἐκ θεμελίων.
Ἀνα·κλύζω, Μ. κλύσω. Πρίχω τι συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως (καθὼς τὰ κύματα τὸ περιγιάλι).
Ἀνα·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ἀνάπτδα, ξεκλώθω (ξεχρήφω) ἢ Ξαναλκλώθω. (μτφρ.) μεταποιῶ, μεταβάλλω. «Τὰ πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειε, « Ακ.
Ἀνα·κνισσόω, Μ. ώσω. Γεμίζω ὅλον τὸν οἶκον (κτλ.) ἀπὸ κνίσσαν.
Ἀνα·κογχύζω, Μ. ύσω. (ἐναντ. τῷ Ἀποκογχύζω, δηλ.) γεμίζω τι μὲ τὸ κοχλιάριον.
Ἀνα·κογχυλιάζω, Μ. άσω, = Ἀναγαργαρίζομαι. 2) ξεβουλλόνω καὶ Ξαναβουλλόνω (πλαστογρφικῶς).
Ἀνακογχυλιασμὸς (ὁ), = Ἀναγαργαρισμός.
Ἀνακογχυλιαστὸς, ἡ, όν, = Ἀναγαργαριστός.
Ἀνα·κογχυλίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακογχυλιάζω.
Ἀνακόγχυλισμὸς (ὁ), = Ἀνακογχυλιασμός.
Ἀνακοῖ, ῶν (οἱ), = Ἄνακες, (Ζ. Ἄναξ).
Ἀνάκοιλος (ὸ, ἡ). Ἀνακοίλωτος.
Ἀνα·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλαγιάζω καὶ ἀποκοιμῶμαι.
Ἀνακοίνεα, ἰων. ἀντὶ Ἀνακοίνω, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἐνεστ. τῆς προς. τοῦ
Ἀνα·κοινόω-ῶ καὶ (μσ. ὅ καὶ εὐχρηστότ.) Ἀνακοινόομαι-ώμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Κάμνω τι κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλου, μεταδίδω, ἑνόνω. » Ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος ἀνακοινοῦται τῷ "Ιστρῳ τὸ ὕδωρ, « Ἡρ. » Ἀνακοινοῦσθαι αὐτὰν τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν, « Παυσ. 2) κοινοποιῶ τι (κυρ. μυστικὸν) εἰς ἄλλον, ξεμυστηρεύομαι (ἐν' ἀκούσω τὴν γνώμην του). «Πρᾶξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνου πᾶσι, « Θγν. (καὶ ἄλλ.) « Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοινοῦ, « Ἰσκρ. « Εἴ δέ τι δυσχερὲς σοι ἐστὶν, ὧν λέγομεν, ἀνακοινώσασθαι τοῖς θεοῖς θυόμενος, « Ξεν., συμβουλεύσου (ἐρώτησε) τὸ μαντεῖον, (παρδλ. Κοινόω).
Ἀνακοίνωσις, εως (ἡ). κοινοποίησις (κυρ. μυστικοῦ), ξεμυστήρευσις (πρὸς ζήτησιν συμβουλῆς). (σχῆμα ῥητ.) ὅταν ὁ ῥήτωρ ἐρωτᾷ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ ἀντιδίκου.
Ἀνα·κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διέπω (διατάττω) τι ὡς κοίρανος.
Ἀνα·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι καλῶς (μὲ κόλλαν). 2) Ξανακολνῶ.
Ἀνακόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται, (ἐπιμ. ἐμπλαστρον. 2) = τῷ
Ἀνακόλλησις, εως (ἡ). κόλλημα δυνατὸν. 2) ξανακόλλημα.
Ἀνακολλητικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ κολλᾶν ἢ Ξανακολλᾶν.
Ἀνακολυβία (ἡ). ἔλλειψις συνεπείας (συνεχείας, συναρμαγῆς). ‖ἐκ τοῦ
Ἀνακόλουθος (ὸ, ἡ). ὁ μὴ φυλάττων συνέπειαν (συνέχειαν), ἀσυνάρτητος, ἀνάρμοστος, (ὅθεν παρὰ Γραμματ ‖. οὐσ.) Ἀνακόλουθον (τὸ), τὸ ἀσυνάρτητον τῆς συντάξεως.
Ἀνακολούθως, ἐπίῤ. Χωρὶς συνέπειαν, ἀσυναρτήτως, ἀναρμοστως.
Ἀνα·κολπάζω (ίζω), Μ. άσω (-ίσω) καὶ
Ἀνα·κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναστηκόνω ταῖς πιδιαῖς (τοὺς κόλπους) τοῦ φορέματός μου ἵνα μὴ σύρωνται, ἀνασκουμπώνομαι.
Ἀνα·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμιδτ. καὶ μσ.) Ὑβγαίνω ἐπάνω κολυμβῶν. 2) (μετ ὅτ.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, « Τὸ φῦκος, ὃ οἱ σπογγιεῖς ἀνακολυμβῶσι, « Θφρ.
Ἀνα·κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀποκτῶ) πάλιν κόμην (καὶ ἐπὶ δένδρ.) φύλλα.
Ἀνακομιδὴ (ἡ). φέρσιμον ἢ πάρσιμον ὀπίσω. 2) ἐπάνοδος, ἐπιστροφὴ. 3) ἀνάῤῥωσις. 4) μετακόμισις λειψάνων (νεκρῶν).
Ἀνα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ὀπίσω ἢ ἐπάνω. « Ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, « Ξεν. (ἢ πθ.) « Ἀνεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, « Πλ. 2) (μαζ) παίρνω ὀπίσω. « Ἂν τις τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῶς ὅπως ἀνακομίσῃ, « Ξεν. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ) ἐπιστρέφω, (ἢ μτφρ.) ἀναλαμβάνω ἢ ἀπὸ λειποθυμίας ἢ ἀπὸ νόσον. «Ἀποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκέτι « Γαλ. « Σώματα ἀνακομισθέντα, « αὐτ. (παρδλ. Ἀνακτάομαι).
Ἀνακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω (καὶ μσ.) Τινάζομαι ἐπάνω. «Ἅλμα δ' ἀνακόντιζε διὰ στρεπτοῦ χιτῶνος, « Ἰλ. Ε.
Ἀνάκρος (ὸ, ά), Δ. Ἀνήκοος.
Ἀνακοπὴ (ἡ). ὀπισθοδρόμησις (ἐξ αἰτίας ἀντικρούσεως). 2) ἐμπόδισμα, σταμάτισμα, (ἴδε Ἀνάκρουσις). 3) μέρος ὕδατος τὸ μετὰ παλίῤῥοιαν ἢ πλημμύραν ἀναπολειπόμενον, (παρδλ. Ἀνάχυσις), ‖ἐκ τοῦ
Ἀνα·κόπτω, Μ. κόψω. Ἐμποδίζω (Κουντῶ) πρὸς τὰ ὀπίσω. « Θυρῶν δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, « Ὀδ. Φ. (καὶ πθ.) «Τὸ ποτὸν εἰς τὰς βῖνας ἀνακόπτεται, « Ἀρετ., = Ἀναστρέχει. 2) ἐμποδίζω, σταματῶ. « Ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, « Γρ. (καὶ πθ.) «Φθέγξασθαι βουλόμενος, ἀνεκόπτόμην, « Ακ. (ἴδε καὶ Ἀνακρούω). 3) = Ἀνορύττω καὶ Ἐκκόπτω.
Ἀνα·κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαρόνω (Παχαίνω) ἐπιμελῶς, ξεβραγνίζω.
Ἀνα·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναβάλλω εἰς τάξιν.
Ἀνα·κοσμοποιέω-Μ. ήσω. Δημιουργῶ ἐκ νέου τὸν κοσμον.
Ἀνάκουστος (ὸ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀκουσθῆναι, ἀκουστὸς ἢ 2) = Βἰάκουστος.
Ἀνα·κουφίζω, Μ. ίσω. Ἐλαφρόνω, καὶ (ἐπιμ.) ἀνασηκόνω, (μτφρ.) ἀναπαύω. παρηγορῶ.
Ἀνακούφισις, εως (ἡ). ἐλάφρωμα ἢ (ἐπιμ.) ἀνασήκωμα, (καὶ μτφρ.) παρηγορία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνακούφισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντείνει πρὸς ἀνακούφισιν.

Ἀν-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω μὲ προσοχήν· ἀφηγκράζομαι.

Ἀνα-καθαίνω (άω-ώ), Μ. ανῶ. Κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ σεῖο

Ἀνα-κράζω, Μ. κράξω (πρκ. [ἀντὶ ἐνεχ.] Ἀνακέκραγα, καὶ Μ. -κεκράξομαι). Φωνάζω δυνατά, ξεφωνίζω. » Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον, « Ξεν.

Ἀνάκρασις [ἀνακεράννυμι], εως (ἡ), = Ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα.

Ἀνακραδῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνακεράννυμι.

Ἀνα-κραυγάζω, Μ. άτω, = Ἀνακράζω.

Ἀνακραύγασμα (τὸ). κραυγὴ μεγάλη, ξεφωνητόν.

Ἀνα-κρέκομαι, Μ. κρέξομαι, Π. ἀρχίζω νὰ κελαδῶ (καὶ μτφρ. νὰ ἀνυμνῶ) μεγαλοφώνως, (παρβλ. Ἀνακρούω).

Ἀνα-κρέμαμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ ὑψηλὰ ἢ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-κρήμνυμι, Μ. κρημνίσω. Κρημνίζω, (ἐκ θεμελίων), ἀναποδογυρίζω. »Ὑπονόμοις τὸ τεῖχος ἀνεκρήμνη, « Ἅπ.

Ἀνάκρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνάκρασις.

Ἀνα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν (ἐρωτῶν ἐπανειλημμένως), ἀναθεωρῶ κρίσιν (ἂν ἔγινε κολῶς). ||. (μσ.) Ἀνακρίνομαι, κρισολογοῦμαι ἢ φιλονεικῶ μετά τινος. » Τοὺς δὲ ἐπεί, ἀνακρινομένους πρὸς ἑαυτούς, ὡς κατελάμβανε, « Πρ.

Ἀνάκρισις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς (καὶ δι' ἐπανειλημμένων ἐρωτήσεων) ἐξέτασις, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ δικαστικὴ προεξέτασις τῆς ὑποθέσεως ἂν ἦνε ἢ ὄχι εἰσαγώγιμος εἰς δίκην, ἢ περὶ αὐτῆς αυζήτησις, (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἀναλεώρησις αὐτῆς, ἂν ἐδικάσθη καλῶς ἢ ὄχι.

Ἀνακριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἀνάκρισιν.

Ἀνα-κροταλίζω, Μ. (σω. ξ

Ἀνα-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ δυνατὰ (κυρτὰς χεῖρας μὲ πρὸς ἀπόδειξιν ἀποδοχῆς καὶ εὐαρεστήσεως). » Τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ἑφ' ἡδονῆς, « Ἀρχ. (καὶ ἑλλ.) »Οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουρράστου μόνου, « αὐτ. »Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει, « Παροιμ., ἀποπαρδῆσαι.

Ἀνάκρουσις, εως (ἡ). κούντημα πρὸς τὰ ὀπίσω, (κυρ. δὲ ἐπὶ ναυτ.) τὸ ἀνάποδον κωπηλάτισμα ἵνα χαματήσῃ ἢ ὀπισθοδρομήσῃ κατὰ πρύμναν τὸ πλοῖον, (Τουρκοβαρβαρ.) σιγάρισμα. (ἀθ. μτφρ.) = Παλινῳδία. 2) (μουσικ.) = Προαναβολὴ καὶ Προανάκρουσις, (καὶ κατ' ἔκτ.) προοίμιον (κυρ.) ὕμνου ἢ ποιήματος.

Ἀνακρουσπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνακρούων.

Ἀνάκρουστὸς (ὁ, ἡ) (κυρ. ὕφασμα) κρεμάμενον τὸν ἀνήφορον εἰς ἐργαλεῖον ἔχοντα τὰ στημόνι κρεμαστὸν καὶ ὄχι πλάγιον, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-κρούω, Μ. κρούσω. Κουντῶ πρὸς τὰ ὀπίσω. (ἐπμ.) ἐμποδίζω, ἢ κάμνω νὰ ὀπισθοδρομήσῃ τι, χαματῶ (κυρ. πλοῖον, ἢ ὕφασμα τραβῶν τὸ χαλινάρι), [ὅθ. Ἀνάκρουσις ἢ Ἀνακόπτω. ||. (μσ.) Ἀνακρούομαι, (ἐπὶ Μουσ.) = Προανακρούομαι, (ἀθ. ἐνγέν.) ἀρχίζω (κυρ. ᾠδὴν ἢ ποίημα).

Ἀνα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ἐντελῶς καὶ μὲ πολλὴν προσοχήν.

Ἀνακρωτηρίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκρωτηριασθεὶς, ἀκέραιος, σῶος.

Ἀνα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (Πάλιν ὀπίσω) πάλιν, ξαναποκτῶ.

2) διερθρόνω, φέρω τι εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν, (ἀθ. 3) κάμνω τὸν ἀσθενῆ ἢ λειποθυμήσαντα νὰ ἀναλάβῃ. »Εἰ δὲ ἐκλυθείεν, ὀσφρητικοῖς ἀνακτήσασθαι, « Γαλ. »Πνίγας ὑστερικὰς ἀνακτᾶται, « Δσκρ. »Ἀνακτῶμαι ἐμεωῦτόν, « Πρ., ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι. 4) κερδίζω (φέρω, ἑλκύω) τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, τὸν κάμνω νὰ οἰκειωθῇ (φιλιωθῇ) πάλιν μαζῆ μου, »Ὥστε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀστυάγην, « Ξεν., (παρβλ. Ἀνακομίζω).

Ἀνακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνάγω ἢ (σπν.) τοῦ Ἀνάσσω.

Ἀνάκτησις [ἀνακτάομαι], εως (ἡ). τὸ νὰ ἅπαρῃ τις ὀπίσω (ἀποκτήσῃ, διορθώσῃ) πάλιν τι, ἢ τὸ νὰ κάμῃ τινὰ νὰ συνέλθῃ (νὰ οἰκειωθῇ μετ' αὐτοῦ κτλ.), ξελιγοθύμημα.

Ἀνακτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἀναποκτᾶ (ξελιγοθυμᾶ κτλ.) »Ἀνακτητικὸν δὲ καὶ γλήχωνι, « Ἰατρ.

Ἀνα-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πάλιν ἢ ἐκ νέου, ξανακτίζω.

Ἀνάκτισις, εως (ἡ). ξανακτίσιμον.

Ἀνακτίτης, ου (ὁ), πέτρ. πολύτ. = Γαλακτίτης.

Ἀνακτορία (ἡ), Π. ἡ βασιλικὴ ἀξία, διοίκησις.

Ἀνακτόριος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄνακτα (τὸν βασιλέα ἢ τὸν οἰκοκύριον). »Ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω, « Ὀδ. Ο.

Ἀνάκτορον (τὸ), (ᾷ πλθ.) Ἀνάκτορα (τὰ). ἡ κατοικία τοῦ ἄνακτος, τὸ βασιλικὸν παλάτι. 2) (κυρ. δὲ) ὀνομάς τῶν Διοσκούρων, τὸ ἄλλ. Ἀνάκειον, (ᾷ ἐν γέν.) ναὸς (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ, (ὅθεν 3) (ἐκκλησ.) τὸ ἱερὸν βῆμα.

Ἀνακτοτελέστοι, ῶν (οἱ). οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Κορυβαντικῶν μυστηρίων.

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), = Ἄναξ, ἐξουσιαστὴς, κύριος, ἀργηγός.

Ἀνα-κυλίκω, (χ. Μ.), = Ἀμβλίσκω, ἀποβάλλω ἔμβρυον, καὶ (ἐπμ.) ξαναγγαστρόνομαι.

Ἀνα-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατώνω, ἑνώνω.

Ἀνα-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτθτ.) Περιχρέφω, φέρω τι (καὶ μσ. ἔρχομαι) πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μεταγυρίζω, περιφέρομαι, κυκλοφορῶ, (τρπ.) ἐπαναλαμβάνω πάλιν τὸ ἴδιον. » Ἀνακύκλει μου δέμας « Εὐρ. »Τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλεῖ λόγους, « Πλ. »Ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα, « Ακ. (καὶ μσ.) « Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλεῖται, « Ἀθ. » Ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον, « Αξ.

Ἀνακύκλησις, εως (ἡ). κυκλοφορία, τριγύρισμα, ἐπανάληψις (ἴδε τὸ ῥῆμα). » Ἡ ἀνακύκλησις τοῦ τριποδος διὰ πάντων, « Πλ.

Ἀνακυκλικὸς, ἡ, όν. (κυρ.) σχοίνισμα τὸ ὀπ., καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον, ἔχει νάημα.

Ἀνακυκλισμὸς (ὁ), = Ἀνακύκλησις.

Ἀνα-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακυκλέω (ὅθεν:) »Ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ, « Ἑρμ., ἢ δημώδης καὶ τετριμμένη.

Ἀνακύκλωσις, εως (ἡ), = Ἀνακύκλησις, (ὅθεν.) » Πολιτειῶν ἀνακύκλωσις, « Πλθ., ἢ μεταβολὴ, Γαλλ. révolution.

Ἀνακυλισμὸς (ὁ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω (ἀνάποδον) κύλισμα, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι τὸν ἀνήφορον ἢ ὀπίσω. 2) (μσ.) ἐπιστρέφω, (καὶ ἐπὶ νόσου) ξανακυλῶ. 3) ξαναπυλίσσω (τὸ κυλινδροειδῶς τυλιγμένον).

Ἀνα-κυμβαλίζω, Μ. άσω. Π. ξκύμβη, ἢ κύμβαλον]. πίπτω ἀνάποδα ἢ κατακέφαλα μὲ κρότον μέγαν.

Ἀνακυπτώ-ῶ, Μ. ψω, Π. κάμνω τινὰ νὰ ἀνακύψῃ, τοῦ γυρίζω τὴν κεφαλὴν ὀπίσω (ἵνα τὸν σφάξω), (ἀθ. 2) (συνκδχ.) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Ἀνα-κύπτω, Μ. κύψω. Σηκόνω τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ γέρνω ὀπίσω (καθὼς τὰ πτηνὰ ὅταν πίνουν). 2) ἐξαγίνομαι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλ. (ἢ τῆς ξηρᾶς) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ξετρυπόνω, ξεφυτρύω (κυρ. καὶ μτφρ.), ἀναφαίνομαι (»Ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος, τὸ πλέον ὑπὸ γῆν ῥυείς, εἶτ' ἀνακύψας, « Στρ.) (μτφρ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἐλαφρόνομαι, εὐρίσκω ἄνεσιν, ἀνασαίνω. » Οὕτω δὲ καὶ ἐγὼ ἀνέκυψα ἀκούσας, « Ξεν. (παρβλ. Ἀναδύω ἢ Ἀναφύω).

Ἀνάκυρτος (ὁ, ἡ). κυρτὸς πρὸς τὰ ὀπίσω, (παρβλ. Ἀνάσιμος).

Ἀνα-κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κουνῶ (κυρ. τὸ κωδοῦνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον) ἵνα κάμω ἦχον.

Ἀνα-κωκύω, Μ. ύσω. Κλαίω μὲ ξεφωνητά.

Ἀνάκωλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ φθάνων ἕως τὸ γόνατα, (ἐπμ.) ἐπάνω ἀπὸ τὰ κότσια (πιδάρια), (ὅθεν ἐνγέν.) κοντὸς, κοντοπόδαρος. »Κόμηλος ἀνάκωλος, « Διόδ.

Ἀνα-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω (σταματῶ) σύρων ὀπίσω.

Ἀνα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Περιγελῶ (κατὰ μίμησιν τῶν κωμῳδῶν).

Ἀνακῶς [ἄναξ, ἡ ἀνέχω], ἐπίρ. Ἰων. Ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως· (ὅθεν:) »Ἀνακῶς ἔγω τινός, « Πλ. Θησ., ἐπιμελοῦμαι.

Ἀνα-κωφέω(ώω)-ῶ, Μ. ήσω. ἢ ώσω Ξεκουφαίνω.

Ἀνακωχεύω [ἀνακωχὴ], Μ. εύσω. καὶ Ἀνακωχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σταματῶ, ἐμποδίζω τὸν δρόμον (κυρ. πλοίου ἢ ἅρματος) (ἐν γέν.) ἀναβάλλω, κάμνω διακοπὴν (κυρ. πολέμου). »Ὁ δὲ Μαρδόνιος ἀνεκώχευε, ἢ οὐκ ἔσινετο τὴν γῆν, « Ἡρ. »Οἱ δὲ βάρβαροι ὑπερ τοῦ Φαλήρου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας, ἀπέπλωσαν, « αὐτ. (ἢ κατ' ἐναλλαγ.) » Ἀνεκώχευσαν ἔτι πελάγιαι αἱ νῆες, « Ἀρρ. ἐστάθησαν εἰς τὰ πανιὰ ἢ (Ἰταλ.) ὀρτσαλαμπάντα.

Ἀνακωχὴ (ἡ), [ἀνέχω]. ἡ προσωρινὴ διακοπὴ (κυρ. πολέμου)· σταμάτισμα (εἰς τὰ πανιὰ) πλοίου (ἴδε τὸ προηγ.), (ἐνγέν.) ἀναβολὴ, ἐμποδισμα, κράτημα ὀπίσω.

Ἀναλάζομαι, Μ. λάσομαι, Π. = Ἀναλαγεύω, ξαναπαίρνω.

Δημόσια-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναλακτίζω, Μ. ἰσω. Ελωτσῶ ᾗ (ἐπμ.) ἀποῤῥίπτω.
Ἀναλαλάζω, Μ. ἀξω. Φωνάζω (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον) δυνατά, κάμνω μέγαν ἀλαλαγμόν.
Ἀναλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀνέλαβον κτλ.). (ἐν γέν.) Παίρνω ἐπάνω μου ἢ μαζῦ μου ἢ εἰς τὸν οἶκόν μου. « Ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα ἐναι, « Ἡρ. » Τοὺς ἄνδρας ἀναλαβόντες ἴτε, « Ξεν. » Ἀναλαβὼν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανούς, « Ἐκκλησ. » Ἀναλαμβάνοντας εἰς τροφίσκους τὰ κεκομμένα φύλλα καὶ ἄνθη, « Δσκρ. » Ἀνελάμβανεν αὐτοὺς ἐν τῇ πόλει, « Ἡρῳδ. » Ἐποιήσατο αὐτὸν παῖδα καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν, Δμ. (ὄθεν)

2) περιποιοῦμαι, καλαπιάνω, θεραπεύω, ἀναπαύω. » Ἐστιάσεσι καὶ θέαις τὸν δῆμον ἀνελάμβανε, « Πλ. » Λουσάμενον δὲ αὐτῷ, ᾗ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντι, « Ἀππ. » Πρὸ ἔργου δέ ἐσπιν, ἀναλαμβάνειν τὸν ἀκροατὴν, « Ἀρς. » Ἀναλαμβάνειν τὸν στρατὸν, « Πλθ. » Ἀναλαμβάνειν τὸν ἀσθενοῦντα, « Δμ. 3) Παίρνω (ἐντυπόνω καλῶς) εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ἐνθύμησίν) μου, (ἐπμ.) μανθάνω ἀπ' ἔξω. » Ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν μνήμην (εἰς τὴν διάνειαν), « (καὶ ἑλλ.) » Καὶ ἔστιν ὃ ἔδωκε, πάλιν ἀναλαβεῖν, « Ἀριϛ. » Ἀναγνοὺς δὲ τὸν λόγον ὁ Λύσανδρος, ἔμελλε λέγειν ἐν τῷ δήμῳ ἀναλαβών, « Πλ. 4) ἐνδύομαι, φορῶ. » Κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, « Ἀθ. (καὶ ἑλλ.) » Ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως, « Πλάτ. 5) κρατῶ (ἔχω, πιάνω) εἰς τὰς χεῖράς μου. » Ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βιβλους, « Πλθ.

6) λαμβάνω εἰς τὴν κυριότητάμη (ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου κτλ.), οἰκειοποιοῦμαι. 7) ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι, ἐπιχειρίζομαι. » Ἀριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει, « Δμ. » Ἀναλαμβάνειν πᾶσαν τὴν ἐπενεχθεῖσάν οἱ αἰτίην, « Ἡρ. » Πόλεμον ἀναλαμβάνειν, « Λξ. » Κίνδυνον ἀναλαβέσθαι, « Ἡρ. 8) = Ἀνακτῶμαι, παίρνω πάλιν ὀπίσω (ἐναπαίρνω) ἐκεῖνο ποῦ εἶχα καὶ ἔχασα (ἐπμ.) τὴν ὑγείαν μου ᾗ τὴν προτέραν μου δύναμιν (σηκωθεὶς ἀπὸ ἀσθένειαν), (κοιν.) παίρνω ἐπάνω μου. » Καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν, ἣν καὶ πρότερον εἴχομεν, « Ἰακρ. » Ἀναλαβόντες τὴν Σαλαμῖνα, « Πλ. » Τὰ κατερῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, « Δμ. (ὄθεν:) » Ἀναλαβεῖν τὴν ὑγείαν (τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν), « Γαλ. » Ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἐκ τῆς νόσου, « Θκ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου, « Γαλ. (ᾗ μὲ ἄλλ. ἑλλ.) » Τῶν οἴκων ἑναῖς ὁ ἀναλαμβάνων διατάττει, « αὐτ. (ὄθεν:) » Ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, « Λξ., ἔρχομαι (συνέρχομαι) εἰς τὸν ἑαυτόν μου. « Εἰ γὰρ μηδένες τῶν πώποτε δυσχυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς, « Ἰσνρ. » Ὥστε πολὺν εἶναι τὸν γέλωτα, καὶ μηδ' ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς δύνασθαι, « Πλ. » Ταῦτα ἀκούσας, τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπλάγην, πάλιν δὲ ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, ἀντεῖπον, « Ἰσνρ. (καὶ πθ.) » Ἀνειλημμένος εἰς τὸ γένος, « Λκ. 9) ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον, φέρω (καὶ μσ. ἔρχομαι) εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, διορθόνω. » Τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἐνδειαν τοῦ στόματος, « Ἀριϛ. » Μετὰ δὲ ταῦτα τὸ τρῶμα ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνεμαχέσαντο, « Ἡρ. » Τὴν ἁμαρτίαν ἀναλαβεῖν πειράσομαι, « Σοφ.

10) πάνω πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐπαναλαμβάνω. » Ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία, « Πλάτ. » Ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφύγῃ ἡμᾶς, « αὐτ. 11) σηκόνω (καὶ ζένω) ἐπάνω. » Ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας (μᾶσι, « Πλ (καὶ πθ. ἡ μσ.) » Τῇ μίτρᾳ ἀντιλημμένος τοὺς βοερύχους, « Λκ. 12) κρατῶ (τραβῶ) ὀπίσω. » Οἱόν περ ἵππον, τὸν λόγον ἐκάστοτε δεῖ ἀναλαμβάνειν, « Πλάτ., (παρβλ. Ἀναιρῶ).

Ἀναλάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω λάμψιν (φλόγα), παίρνω φωτιάν, (κοιν.) κορόνω. » Τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει, « Ξεν. 2) λάμπω πάλιν ὡς ᾗ πρότερον, (συνκδχ.) ξαναφαίνομαι, (τρπ.) ἀνέρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν (ἀκμὴν κτλ.).

Ἀναλγής, ἐος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ αἰσθανέμενος ἢ μὴ προξενῶν πόνον (ἄλγος), ἀπονες, σκληρός.
Ἀναλγησία (ἡ). Ἔλλειψις πόνου (ἄλγους), ἀπονιά, σκηρότης· ἀναισθησία.
Ἀνάλγητος (ὁ, ἡ), = Ἀναλγής, ἀπονενοημένος, ἀναίσθητος, ἀλύπητος.
Ἀναλγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πόνον· μὲ ἀπάθειαν (ἀναισθησίαν, ἀδιαφορίαν).
Ἀναλδαίνω, Μ. ανῶ, Π. κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ (αὐξήσῃ, ἀναδοθῇ). 2) (μσ.) φυτρόνω, αὐξάνω (κυρ. ἐπὶ φυτ.).
Ἀναλδής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ αὐξάνων (ἀλδαίνων), ἀδύνατος. 2) ὁ ἐμποδίζων τὴν αὔξησιν.
Ἀναλδίσκω (χ. Μ.), Π. = Ἀναλδαίνω.
Ἀναλεαίνω, Μ. ανῶ. Π. ὁμαλύνω τι ἐκ νέου, ξαναϊσιάζω. 2) κοπανίζω (τρίβω) καλά.
Ἀναλέγω καὶ (μσ. ᾗ ειλυρηστότ.) Ἀναλέγομαι, Μ. λέξω, -ομαι. = Συλλέγω, διαλέγω καὶ παίρνω (κυρ. πράγμα σκορπισμένον κατὰ γῆς). » Τοὺς ἀποπίπτοντας στρουθῆρας ἐπίμενος ἀνελέγετο, « Ἡρ. » Ἀναλέγεται τῇ γλώσσῃ τοὺς σκώληκας, « Ἀρς. (καὶ μσ.) » Ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις, « Ρασ » Ἀναλεξάμενος τὸ πνεῦμα, « Ἡρ., παίρνωντας τὴν ἀναπνοήν του. 2) λογαριάζω μὲ τὸν νοῦμε, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου. » Ἀναλέγομαι ταῖς διαδοχαῖς τὸν χρόνον, « Πλ. » Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν τῶν πολεμίων, « Σδ. 3) ἀναγινώσκω. » Ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δὲ ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα, « Λκ. » Ἵνα μηδεὶς τὰ γεγραμμένα ἀναλέξηται, « Σδ. 4) ξαναλέγω, ἀπομνημονεύω. » Καὶ δέσμην πυρὸν οἶσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, « Ξεν.
Ἀνάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειφθεὶς (κυρ. μὲ λάδι), (συνκδχ.) ἀγύμναστος.
Ἀναλειφή (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ μὴ ἀλείφεται τις μὲ λάδι (μέρον κτλ.).
Ἀναλείχω, Μ. λείξω. Ψοφγίζω τι γλείφοντάς το.
Ἀναλέκτης, ου (ὁ). Διαλεκτὴς, συμμαζωκτὴς· ὁ συνττάττων ἀνάλεκτα.
Ἀνάλεκτις, ίδος (ἡ). εἶδος μικροῦ τρασκεφαλίου, τὸ ὁπ. φοροῦν ὑπὸ τὰ ἐνδύματα οἱ ἔχοντες ἀνίπους τοὺς ὠμοπλάτας (ἵνα διορθώσουν τὸ ἐλάττωμά των).
Ἀνάλεκτος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος καὶ συναθροισμένος, ἢ ἄξιος ἐκλογῆς καὶ συλλογῆς, (ὄθεν ‖. οὐσ.) Ἀνάλεκτα (τὰ), συλλογὴ ἐκλεκτῶν πεινμάτων.
Ἀνάλήθης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = Ληθαιος. Ὁ μὴ ἀληθὴς, ψευδής.
Ἀνάλημμα (τὸ), [ἀναλαμβάνω]. Ὕφωσις (κυρ. τείχους), ἐπισκευή. 2) (οὐσ.) χῶμα (Τουρκ. σέτι) πρὸς ἐξασφάλισιν τείχους. 3) τὸ ἐπὶ τοιούτου χώματος οἰκοδόμημα, (ἰδιαιτ. δὲ 4) ὡρολόγιον ἡλιακόν.
Ἀναληπτέον, θετ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.
Ἀναληπτήρ (ὁ). Ἀγγεῖον δι' οὗ ἔπαιρναν (ἀνελάμβαναν) νερὸν εἰς τὰς θυσίας
Ἀναληπτικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) = ικῶς. (ἰατρ.) Δυναμωτικός.
Ἀνάληψις [ἀναλαμβάνω], εως (ἡ), = Ἀνάκτησις, Ξαναπάρσιμον. 2) = Ἀνάῤῥωσις, ἀνδυνάμωσις, ξεκούρασμα. 3) ἰδιοποίησις (κυρ. παιδίου), υἱοθέτησις. 4) ἐπιχείρησις, ἐργαλεῖα. 5) μάθησις. 6) ἐπισκευή, ἐπανόρθωσις (Θκ. Κ', 65). 7) (ῥτρ.) ἐπανάληψις. 8) (ἐκκλησ.) ἡ εἰς οὐρανοὺς ἀνάβασις τοῦ Χριστοῦ.
Ἀναλθὴς, ἐος, καὶ
Ἀνάλθητος (ὁ, ἡ). (νόσος) ἀνίατος. 2) (ἰατρικὸν) ἀνενέργητον.
Ἀναλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, ἀλίγκιος]. ἀνόμοιος.
Ἀναλιχμάω-ῶ, Μ. ήσω. Καλῶς (ἢ Ξανα-) λιχνίζω.
Ἀνάλιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήλιος.
Ἀνάλιπος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀνήλιπος.
Ἀναλίσκω [ᾰ, ἡ ἀνά, ἁλίσκω ἢ ἁλίζω] Μ. ἀλώσω (ἀόρ. Ἀνῆλ[ᾰ ἢ Ἀνά καὶ Αττ. Ἀνάλωσα, καὶ πθ.-ώθην, πρκ. Ἀνήλ[ᾰ Ἀνά, καὶ Αττ. Ἀνάλωκα ἢ πθ.-ωμαι). Ἐξοδεύω, τελειόνω. » Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλίσκει, « Ξεν. 2) (μεφορ.) χαλνῶ, φθείρω, ἀφανίζω.
Ἀνάλιστος (ὁ, ἡ). Ἀνάλατος.
Ἀναλιχμάομαι-ῶμαι, Μ. λιχμήσομαι, = Ἀναλείχω.
Ἀνάλκεια, Π. καὶ
Ἀναλκία (ἡ), Ἰων. ἀδυναμία, ἀνανδρία, [ἐκ τοῦ
Ἄνολκις, ιδος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ.-ίδα καὶ-ιν), Π. [ᾰ, ἀλκή]. ἀδύνατος, ἄνανδρος.
Ἀνάλλαγμα (τὸ). ἀλλοίωσις.
Ἀνάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάζων ἢ μὴ ἀλλάξας, ἀμετάβλητος.
Ἀναλλέξαι, Π. ἀντὶ Ἀναλέξαι.
Ἀναλληγόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλληγορικός.
Ἀναλλοίωτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ώτως. Ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἀλλοίωσιν, ἀμετάβλητος.
Ἀναλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ξανά.
Ἀναλλίζουσα, Π. ἀντὶ Ἀναλύουσα.
Ἀναλκὴς καὶ
Ἀνάλμυρος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων ἅλμην, ἅλατος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναλογάζην, ἐπίρ. = Ἀναλόγως, κατ' ἀναλογίαν.
Ἀναλογεῖον (τό). τραπέζι ὅπου ἀκκουμβοῦν τὰ βιβλ. εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἀναλόγι.
Ἀναλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνάλογος, ἔχω ἀναλογίαν (ὁμοιότητα) μὲ ἄλλο τι. » Τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν ἀναλογεῖ λυγγιαίᾳ φλογί, « Ἀλ. Ἀφρ.
Ἀναλογητικός, ἡ, όν. Ὁ κρίνων ἐξ (ἢ ἐνασχολούμενος συστηματικῶς εἰς τὰς) ἀναλογίας.
Ἀναλογία (ἡ). (κυρ. παρὰ μθματκ.) ἡ μεταξὺ δύο ποσῶν (θεωρουμένων κατὰ σύγκρισιν) ὁμοιότης. (ἐπὶ πραγμ.) συμμετρία.
Ἀναλογίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ξανασυλλογίζομαι· καλοσχάζομαι. 2) λογαριάζω. 3) συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας. 4) (σπν.) μεταγνῶ.
Ἀναλογικός, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἀναλογίαν 2) = Ἀναλογητικός.
Ἀναλόγιον (τό), = Ἀναλογεῖον.
Ἀναλόγισμα (τό). τὸ δι' ἀναλογισμοῦ συμπέρασμα. 2) = τῷ
Ἀναλογισμός (ὁ). σκέψις, συλλογισμός. 2) λογαριασμός (κυρ. δι' ἀναλογίας), παραλληλισμός (δύο ποσῶν) κτλ. 3) Ἐξαναλογάρισμα. 4) = Ἀναλογία. 5) = Ἀναλόγισμα. 6) (σπν.) = Μεταμέλεια.
Ἀναλογιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος εἰς) ἢ ὁ μεταχειριζόμενος ἐκ συστήματος ἀναλογισμούς.
Ἀνάλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀναλογίαν (σχέσιν, ὁμοιότητα, συνέπειαν κτλ.) πρὸς ἄλλο τι, σύμμετρος. » Ἀνάλογον σῶμα, οὗ τὸ πλάτος τρίτον τοῦ μήκους, « Εὐστ. » Αἱ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον ἄμφω γὰρ ἔλκει τὴν τροφήν, « Ἀρστ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀνάλογον, ἐπίρ. = Ἀναλόγως. « Ἐκ τούτων συγκραθεῖσα καὶ ἀνάλογον μερισθεῖσα, « Πλάτ.
Ἀναλόγως, ἐπίρ. Κατ' ἀναλογίαν.
Ἄναλος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.
Ἀναλόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἄχρ. κατ' ἐνεστ.) = Ἀναλίσκω.
Ἄναλτος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.
Ἄναλτος (ὁ, ἡ) Π. [ἁ, ἄλθω ἢ ἅλις]. ἀχόρταστος.
Ἀναλύζω, Μ. λύξω. Ἔχω (ἢ κλαίω μὲ) ἀναφυλλητόν.
Ἀνάλυσις, εως (ἡ). (φυσικ. μθματκ. λογικ. γραμτκ.) συνθέτου σώματος ἢ πράγματος ἢ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἀναγωγὴ καὶ ἀποκατάστασις. (ἐπμ. ἐν γέν.) χάλασμα, καταργησις (ἀκύρωσις) νόμου κτλ. 2) = Λύσις, Διάλυσις, ἐξήγησις (προβλήματος κτλ.), ἀπαλλαγή (κακῶν κτλ.). 3) ἐπιστροφὴ ἢ ἀναχώρησις, (θεν:) ἀποβίωσις, θάνατος.
Ἀναλυτὴρ (ὁ), Π. καὶ
Ἀναλύτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀναλύων (ἐλευθερόνων, διαλύων κτλ.). (ἰδιαιτ.) ὁ λύνων τὰ μάγεια (ἐξηγῶν τὰ ἄνειρα), ἀνειροκρίτης.
Ἀναλυτικός, ἡ, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἀνάλυσιν, ἐξηγητικός.
Ἀναλύω, Μ. λύσω. (κυρ. ἐν γέν.) Λύνω ἢ ξαναλύνω, ξηλύνω, ξαπλέκω, ξετυλίζω κτλ. » Δολιχὴν ἀναλύετ' ἄκανθαν (ὁ ῥάκων), « Ἀπλαν. » Τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ' ἀναλύειν, « Πλ. » Δι' ἡμέρας ὑφαίνειν, νύκτωρ δὲ ἀναλύειν τὸν ἱστόν, « Πλ. (θεν 2) (μτφορ.) διαλύω, ξεδιαλύζω· ἐξηγῶ. 3) ἐλευθερόνω, ἀπολύω, διορθόνω. 4) φέρω τι εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, τὸ διαιρῶ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, (θεν 5) χαλνῶ, καταργῶ, ἀκυρόνω. » Οὐκ ἔστι τὰ γενόμενα ἀναλύσαι, « Χρσ. 6) (ἑλλ. ἡ ἀμτβτ.) ἐπιστρέφω ἢ ἀναχωρῶ, (θεν 7) ἀποθνήσκω.
Ἀναλφάβητος (ὁ, ἡ). ὁ παντάπασιν ἀμαθής, ὁ μὴ γνωρίζων οὔτε τὸ ἀλφάβητον.
Ἀνάλωκα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἀνάλωμα (τό). τὸ ἔξοδον. » Τὸ ἐκνοῦμενον ἀνάλωμα φέρειν, « Θκ. » Ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν αὐτούς, « Δμ.
Ἀναλωμάτιον (τό). (μθματκ.) τὸ ἐπάνω ἄκρον (λῶμα) τινὸς πράγματος.
Ἀνάλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλίσκειν, ἔξόδιασμα.
Ἀναλυτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἀναλωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναλίσκων (ἐξοδεύων), ἔξοδιαστής.
Ἀναλωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀδιακόπως ἐξοδεύων, κακοξοδιαστής.
Ἄνάλωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. πόλις κτλ.) ἀκυρίευτος, ἄπαρτος. 2) (μτφορ. ἄνθρωπος) ἀνίκητος. (ὁθ.) » Χρήμασιν ἀνάλωτος, « Πλ., ὁ ἀδωροδόκητος.
Ἀναλωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠσυχάζω, ἀναπαύομαι.
Ἀναμαιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Κινοῦμαι μὲ μανίωδη ὁρμὴν ἔνθεν κἀκεῖθεν.
Ἀναμαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ξανα(ἢ Συγνα)μαλάζω. 2) ζυμόνω ἢ ξαναζυμόνω.
Ἀναμανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Ξαναμαθαίνω, μανθάνω (πληροφορῶμαι ἐξετάζων) καλλίτερα. » Χρόνῳ αὖ πολλῷ σφι ὕστερον ὅῆλα ἀναμανθάνουσι ἐγένετο, « Ἡρ.
Ἀναμαντεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ξαναμαντεύομαι, ζητῶ ᾗ λαμβάνω δεύτερον χρησμὸν ἀναιρετικὸν τοῦ πρώτου, (Δ Κάσα).
Ἀναμάξευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) μὴ ἁμαξιτός, ἀδιάβατος μὲ ἁμάξι.
Ἀναμαρμαίρω, Μ. αρῶ. Π. λάμπω πανταχόθεν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμορμύριο).
Ἀναμαρτησία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀναμαρτήτου.
Ἀναμάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁμαρτήσας, ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὸ ἁμαρτάνειν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ἀλάνθαστος, χωρὶς ἐλάττωμα. » Πότερον, ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τέ ᾗ ἁμαρτάνειν, « Πλάτ. » Τὴν τῶν ὅλων τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ καὶ ἀναμάρτητον, « Ξεν. ‖. (οὐσ.) τὸ Ἀναμάρτητον, ἀντὶ ἢ Ἀναμαρτησία. » Τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστᾶσι, « Λογγ.
Ἀναμαρτήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἁμάρτημα, ἀλάνθαστα.
Ἀναμαρτοεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. (ἐναντ. τοῦ Ἀμαρτοεπής, ὅηλ.) ἀλάνθαστος (ἄψευστος) εἰς τοὺς λόγους του.
Ἀναμαρυκάομαι-ῶμαι, Δ. ἀντὶ Ἀναμηρυκάομαι.
Ἀνα-μασά(σσά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναμασσῶ, (ἐπὶ ζ.) = Ἀναμήρυκῶμαι, (καὶ μτφορ.) Ξαναστοχάζομαι, καλοσυλλογίζομαι.
Ἀνα-μάσσω(ττω), καὶ μσ.-ομαι, Μ. μάξω, -ομαι. Ἀνακατώνω τι μὲ τὰ χέρια, μαλάζω, ζυμόνω, (ἐπμ.) προσκολλῶ εἰς ἐμαυτόν, Ἀπαίρνω μέρος αὐτοῦ ἐπάνω μου. » Καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ὁ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, « Ὀδ. Τ., (θεν:) = Ἐκ(ἄπο, Ἐναπο)μάσσω, (καὶ τρπ.) = Μιμοῦμαι. » Ὃ δ' ὅλου ὁ κηρὸς ἀνεμάττετο τὴν σφραγῖδα, « Θμ.
Ἀνα-μασσεύω, Μ. εύσω, = Ἀναζητῶ, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.
Ἀναμασχαλιστὴρ (ὁ). βραχιόλι, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν αἱ γυναῖκες ὀλίγον τι κατωτέρω τῆς μασχάλης.
Ἀνάματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νάματα (πηγὰς τρεχάμενα), ἄνυδρος.
Ἀνα-μάχομαι, Μ. οῦμαι. Ξαναπολεμῶ, ἐπανολαμβάνω τὴν μάχην (ἵνα διορθώσω τὴν ἧττάν τὴν ὁπ. ἔπαθα), (θεν μτφρ.) διορθόνω, ἀναπληρῶ. » Ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθορὰν, « Ἀρστ.
Ἀνάμβατος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) χωρὶς ἀναβάτην, ἀκαβάλικευτος.
Ἀνάμελκτος (ὁ, ἡ). ἀνάρμεκτος.
Ἀναμέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω ἢ τραγῳδῶ μεγαλοφώνως.
Ἀναμεμιγμένως, ἐπίρ. = Ἀναμίγδην, ἀνάκατα.
Ἀναμεμίγμαι, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πλ. πρκ. τοῦ Ἀναμίγνυμι.
Ἀνα-μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν. » Ἀνέμενε τὸ στράτευμα, « Ξεν. » Ἀνάμεινον, ἐὰν ὑμῖν τί σοι, « Ἀρστ. » Μὴ ἀναμένειν ἔστ' ἂν ἡ χρεία ἀναγκάζῃ, « Ξεν. » Ἀναμένειν, ὁπότε κομιεῖσθαι ἔμελλε, « Δμ. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω. » Ἀνάμεινον φασγάνου τομάς, « Εὐρ. 3) ἐπιμένω. » Ἀναμένειν ἐν τοῖς ἤθεσιν, « Ἰσκρ.
Ἀνάμερος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀνήμερος.
Ἀνάμεσος (ὁ, -ἡ). ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τῷ μεταξὺ κείμενος.
Ἀνάμεστος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἕως ἐπάνω.
Ἀνα-μεστόω, Μ. ώσω. Γεμίζω ἕως ἐπάνω.
Ἀνα-μετρέω-ῶ, ᾗ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Μετρῶ ἐκ δευτέρου (καὶ ἐπμ.) μὲ ἀκρίβειαν, Ξαναμετρῶ. » Ἔπεμπε τοὺς ἀναμετρήσοντας, ὅσῳ ἐλάττων ὁ χῶρος γένοιτο, « Ἡρ. 2) (συνκδχ.) Ξαναπερνῶ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. » Ὅαρ' ἔτι τὴν ὅλην ἀναμετρήσομι Χάρυβδιν, « Ὀδ.. 3) ἐπαναλαμβάνω, ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἕν. « Καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρημένων, « Λκ. 4) διανέμω, ἀπονέμω. » Εἰς ταὐτόρυλον ἀναμετρουμένη ὄκρυ, « Εὐρ.
Ἀναμέτρησις, εως (ἡ). Ξανα (ᾗ [ἐπμ.] κρ. ὲς) μέτρημα (κυρ. γῆς).
Ἀναμηλόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Ἐρευνῶ προσεκτικῶς πληγὴν ᾗ ἐδ. ἄλλο τι ἀπ' αὐτῆς μὲ τὸ μῆλι, (παρβλ. καταμηλόω).
Ἀνα-μηρύκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξανα(ἢ συχνὰ ἢ ἀδιακόπως) μηρυκῶμαι.
Ἀνα-μήρυμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναυλίζω τὴν κλωσσὰν εἰς (ἢ τὴν ξετυλίζω ἀπὸ τὸ κουβάρι, (Ζ. Μηρύω ᾗ παρβλ. Ἀναπτύζομαι).
Ἀνα-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειρίζομαι πάλιν (ἡ Ἐφευρίσκω νέας) μηχανάς, δοκιμάζω μὲ ἄλλον τρόπον.
Ἀνάμιγμα(γμα) καὶ Ἀναμίγδην, ἐπίρ. Ἀνάκατα, ἀνακατωμένα, [ἐκ τοῦ-
Ἀναμίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀνακατόνω δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ.
Ἀνάμικτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος.
Ἀναμίλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἁμιλλαν, ἀδιαφιλονείκητος, ἀναμφισβήτητος.
Ἀναμιμνήσκω, Μ. μνήσω (μὲ αἰτ.). Φέρω πάλιν εἰς τὴν μνήμην, ἐνθυμίζω. || (μσ. ἢ πθ.) Ἀναμιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι (ἀόρ. Ἀνεμνήσθην), (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. » Καὶ μνήμης μὲν καὶ διδαχῆς πολλὰ (τῶν ζώων) κοινωνεῖ· ἀναμιμνήσκεσθαι δὲ οὐδὲν ἄλλο δύναται, πλὴν ἄνθρωπος, « Ἀρστ.
Ἀνα-μίμνω, Π. ἀντὶ Ἀναμένω.
Ἀναμινυρίζω, Μ. ἴσω, Π. τραγουδῶ μὲ λεπτὴν καὶ τρεμουλιαστὴν φωνήν.
Ἀναμίξ, ἐπίρ. = Ἀνάμιγα, ἀνάκατα.
Ἀνάμιξις, εως (ἡ). ἀνακάτωμα δύο ἢ καὶ πλειοτέρων πραγμάτων ὁμοῦ.
Ἀναμίσγω, Μ. μίξω, = Ἀναμίγνυμι.
Ἀναμισθαρνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπληρώνομαι διὰ τὴν δουλευσίν μου, ἢ Γίνομαι πάλιν δοῦλος διὰ μισθόν.
Ἀναμισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξανανοικιάζω, δίδω ἢ παίρνω (πιάνω) πάλιν τι μὲ ἐνοίκιον.
Ἀνάμμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον ἢ καίει.
Ἀνάμματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κόμπον (ἄμμα). Ἀναμμένος, Ἰων. ἀντὶ Ἀνημμένος, (πθ. πρκ. τῆς μτγ. τοῦ Ἀνάπτω).
Ἀνάμνησις, εως (ἡ). ἐνθύμησις. 2) ἐνθύμημα, ξαναθύμισμα.
Ἀναμνήτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἐνθυμητικόν. 2) ὁ διεγείρων τὴν ἀνάμνησιν.
Ἀνάμνηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν ἢ ἐρχόμενος εἰς τὴν μνήμην.
Ἀναμολεῖν, ἀόρ. Ϲ΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναβλώσκω.
Ἀνα-μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω πάλιν ἢ ἀπὸ πάν' ὡς κάτω, καταλερόνω ἢ ξαναλερόνω.
Ἀναμονή (ἡ). τὸ νὰ προσ(ὑπο, ἐπι-χρ.) μένῃ τις.
Ἀνα-μορύγνυμαι, Μ. μόρξομαι. Προσκολλῶ (Παίρνω) τι ἐπάνω μου, ποτίζομαι μὲ αὐτό, τὸ συνηθίζω, (παρβλ. Ἀναμάσαω).
Ἀνα-μορμύρω, Μ. υρῶ, Π. ἀναβρύω ἢ ἀναβράζω μὲ κρότον (μουρμουρητόν).
Ἀνα-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω τι ἐκ νέου, τῷ δίδω νέαν μορφήν.
Ἀναμόρφωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου μόρφωσις, μετασχηματισμός.
Ἀναμυχθίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. στενάζω ἐκ βάθους, (ἡ ἰσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμυχθίζομαι).
Ἀνα-μοχλεύω, Μ. εύσω. Ἀνασηκόνω τι μὲ τὸν μοχλόν (λοστόν), (μτφορ.) φανερόνω.
Ἀναμπέχονος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἀμπεχόνην (ἐπανωφόρι).
Ἀναμπέχω (=ἴσχω), Μ. ἀμφέξω, Π. = Ἀμπέχω.
Ἀναμπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πλανώμενος, ἀναμάρτητος· ἀλάνθαστος· ἄφευκτος.
Ἀνάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ φορῶν ἀμπυκα (κεφαλοδέσιμον).
Ἀνα-μυλλαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Ἀνανεύω, ἀρνοῦμαι (κάμνων σχῆμα μὲ τὰ χείλη μα).
Ἀνα-μυρίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ἐκ δευτέρα μὲ μύρον, (ἐκκλησ.) Ξαναμυρόνω.
Ἀναμυρισμός (ὁ). (ἐκκλησ.) Ξαναμύρωμα.
Ἀνα-μυχθίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. = Ἀναμοχθίζομαι.
Ἀνα-μύω, Μ. μύσω. Ἀνοίγω τὰ ὀμματιά μου.
Ἀναμφήριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως, = Ἀναμφισβήτητος καὶ
Ἀναμφίβολος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -βόλως, = τῷ
Ἀναμφίδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δόξως. Ἀναμφίβολος. βέβαιος.
Ἀναμφίεστος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -έστως. Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος (ἠμφιεσμένος), γδυτός.
Ἀναμφιλέκτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -λέκτως, = τῷ
Ἀναμφίλογος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -λόγως = τῷ
Ἀναμφισβητήσιμος, καὶ
Ἀναμφισβήτητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -ητήτως· Ἀδιαφιλονείκητος, ἀναντίρρητος· ἀναμφίβολος, βέβαιος. »Εἰς ἀναμφισβήτητον πάντες κατεχωρίζοντο, « Ξεν., χωρὶς νὰ λανθάσουν, νὰ ἐκλάβουν ἄλλ' ὄντ' ἄλλο.
Ἀναμωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Περιγελῶ ἀναφανδόν.
Ἀνανέγκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατ' ἀνέγκην, ἑκούσιος.
Ἀνανδρεία (απν.) ἀντὶ
Ἀνανδρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ κατάφασις) τοῦ ἀνάνδρου.
Ἀνανδριεῖς, έων (οἱ). εὐνοῦχοι.
Ἄνανδρος (ὁ, ἡ). (ἀνὴρ) χωρὶς ἀνδρίαν, χωρὶς ἀνδρικὸν χαρακτῆρα· ἄτολμος, δειλός, γυναικώδης. 2) (γυνὴ) χωρὶς ἄνδρα, ἀνύπανδρος, ζηλ. παρθένος ἢ χήρα.
Ἀνανδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιστῶ τινα ἄνανδρον, ἐκθηλύνω ἢ 2) εὐνουχίζω.
Ἀνάνδρως, ἐπίρ. Μὲ ἀνανδρίαν.
Ἀνάνδρωτος (ὁ, ἡ). Π. (κυρ. γυνὴ) χωρὶς ἄνδρα.
Ἀνα-νεάζω, Μ. άσω, = Ἀνανεόνω. 2) (οὐδ.) γίνομαι πάλιν νέος, ξανανειόνω.
Ἀνανεῖται, Π. γ΄. ἐν. προσ. τοῦ Ἀνανέομαι.
Ἀνα-νέμω, Μ. νεμῶ. Διανέμω ἐκ νέᾳ, ξαναμοιράζω. 2) (μσ.) ἀπαριθμῶ, διεξέρχομαι (ἀπιρνῶ) τι ἀναγινώσκων.
Ἀνα-νέομαι (χ. Μ.). Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι.
Ἀνα-νεόω-ῶ, (εὐχρηστότ. τὰ μσ.) -οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι, = Ἀνανεάζω, κάμνω τι πάλιν νέον, τὸ ξανακάμνω ἐκ νέᾳ, ξανανειόνω, ξανακαινουργόνω. »Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τῶν Ὀθρυάδην ἐκεῖνον, « ΔΘ.
Ἀνάντετος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ἀντίμμ]. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων ἄνεσιν. 2) ὁ μὴ ἄνετος (χαλαρὸς), σύντονος.
Ἀνάνευσις, εως (ἡ), [ᾰνανεύω]. (Γρρ. μτφορ.) ἀνάπνευσις, ἄνεσις, ἀπαλλαγή.
Ἀνάνευσις, εως (ἡ), [ᾰνανεύω]. κίνημα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ ἄνω εἰς σημεῖον ἀρνήσεως, (ὄθ. συνκχ.) Ἄρνησις, ἀποποίησις.
Ἀνανευστικός, ἡ, όν. Ἀρνητικός, ὁ πάντοτε ἀνανεύων (ἀποποιούμενος).
Ἀνα-νεύω, Μ. νεύσω, (ἐναντ. τῷ Κατανεύω), ἀγνόνω τὴν κεφαλήν μου ἐπάνω (κυρ. ἔνα φανερόνω ὅτι δὲν θέλω), (ὄθ. συνκχ.) Ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι. » Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν, « Ἰλ. Π. » Οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον, « Ξεν. (παρβλ. Ἀνακόπτω).
Ἀνα-νέω, Μ. νεύσομαι. (κολυμβῶν) Ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (ὄθ. μτφορ.) ἀναπνέω, εὑρίσκω ἄνεσιν (ἀπαλλαγήν). »Θάπτων γε μὴν τῆς πλόνης ἀνανεύσας, « Ἰώσ.
Ἀνανέωμα (τό). τὸ ἀνανεωθὲν πρᾶγμα.
Ἀνανέωσις, εως (ἡ). Ξανανέωσις, ἀνακαίνισις.
Ἀνανεωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντείνων πρὸς ἀνανέωσιν (κυρ. τῆς ἐνθυμήσεως).
Ἀνα-νηπιεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναγίνομαι νήπιον· Ξαναμωραίνομαι.
Ἀνανήφω, Μ. νήψω. (ἀμτβτ.) Ξεμεθῶ, ξεζαλίζομαι, ξενυστάζω. Ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, (συνκχ.) γλυτώνω, ἐλευθερόνομαι. »Ὅπως ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς παγίδος τοῦ διαβόλου, « Γρρ. 2) (μτβτ.) ξεζαλίζω τινά, κάμνω νὰ τοῦ περάσῃ τὸ μεθύσι.
Ἀνα-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἀνανέω.
Ἀνάνθινος (ὁ, ἡ). = Ἀνανθής.
Ἀν-ανθόω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανανθίζω.
Ἀνανθίς, ίος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἄνθη. (συνκχ. ἐπὶ χρωμ.) ὁ ἀποβαλὼν τὸ ἄνθος (τὴν ζωηρότητα) τῆς βαφῆς του, ξεθωριάσας, (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) παρακμάσας, ἀτονήσας.
Ἀνάνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ προξενῶν λύπην (ἀνίαν), ἄλυπος.
Ἄνανιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήνιος, χωρὶς ἡνία, ἀχαλίνωτος.
Ἀνανίσσομαι, Μ. νίξ(ἢ νει)σομαι, Π. = Ἀνανέομαι, ἐπανέρχομαι.
Ἀνανίως, ἐπίρ. Χωρὶς λύπην (ἀνίαν).
Ἀνανοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, ξαναενθυμοῦμαι.
Ἀνανοίγομαι, Μ. οἰξομαι. (ναυτ.) Ἀνοίγω, μακρύνομαι ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ πέλαγος, (ἰταλ.) ἀλαργέρω.
Ἀνανομή (ἡ). ἡ ἐκ νέου (ἢ ἁπλ.) διανομή, ξαναμοίρασμα. 2) (μτφορ.) ἀναπολλήσις.
Ἀνανοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναβλώστω.
Ἄνανται [ᾰνᾰ, ἄντα], ἐπίρ. Ἀνηφορικά, τὸν ἀνήφορον, (Σ. Ἀνάντης καὶ παρβλ. Κάτανται).
Ἀνανταγώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ εὑρίσκων ὅμοιον ἀνταγωνιστήν, (ἐπίρ. ἐπὶ μὲν ἀνθρ.) ἀνίκητος. (ἐπὶ δὲ πραγμ.) ἀδιαφιλονείκητος.
Ἀνανταπόδοτος (ὁ, ἡ). (κυρ. παρὰ Γρμτ.) λόγος χωρὶς ἀπόδοσιν, ἐλλειπὴς, (καθὼς τὸ) « Κἂν μὲν ποιῇ καρπὸν· εἰ δὲ μή γε κτλ., « Γρρ.
Ἀνάντης [ᾰνᾰ, ἄντα], ους (ὁ, ἡ). (ἐναντ. τῷ Κατάντης, ζηλ.) ἀνηφορικὸς, (ᾗ μτφορ.) δύσκολος.
Ἀνανταπόδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ἀπ. δὲν τολμᾷ τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον.
Ἀνανταπόκριτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -κρίτως, = τῷ
Ἀναντίρρητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -ρήτως. Ὁ ἀντιλογίας ἀνεπίδεκτος.
Ἀναντιρώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων ἢ μὴ λαμβάνων ἀπόκρισιν. 2) = Ἀναντίρρητος.
Ἀναντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω ὅλον τὸ νερὸν τοῦ πηγαδίου. 2) (μτφορ.) ὑποφέρω (δοκιμάζω) κόπους.
Ἄνανυτος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήνυτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄναξ [ἄνασσω], ακτος (ὁ), (ἡ κλητ. Π. Ἄνα, ὅταν ὁ λόγος ἦνε περὶ θεοῦ. Εἰς τὸ πλ. Ἄνακες ᾖ Ἄνακτι, κυρ. οἱ Διόσκουροι), (ἐν γέν.) κύριος, ἐξουσιαστής, ἀρχηγός, πρῶτος· ἄρχων, βασιλεύς, ἔφορος, ἐπιστάτης, προστάτης, (παρβλ. Δεσπότης). 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Κύπρον) υἱὸς ἢ συγγενὴς βασιλέως, (Ἰδ. Ἰσοκρ. Εὐαγ. καὶ Ἄρχτ. Πολιτ.)

Ἄναξα, Π. ἀντὶ Ἤναξα, ἀόρ. τοῦ Ἀνάσσω.

Ἀνα-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξύνω (ᾗ ἐπιμ.) Ἀνοίγω πάλιν (κυρ. πληγήν ἔχουσαν ἤδη ταύπαν), (ἰδ. μεταφορ.) ἀνανεόνω μῖσος (ἔριν, λύπην παλαιὰν κτλ.).

Ἀνα-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πάλιν ἢ ὅλως διόλου, καταξηραίνω.

Ἀναξήρανσις, εως (ἡ). ἐντελὲς ἢ δεύτερον ξήραμα.

Ἀναξηραντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν νὰ ἀναξηραίνῃ.

Ἀναξηρασία (ἡ), = Ἀναξήρανσις.

; Ἀναξία (ἡ), (κυρ.) Θηλ. τοῦ Ἀνάξιος. ‖. (ιδ. σ.) Ἔλλειψις ἀξίας, (Πλάτ. Πρτγρ. ᾗ Ἀρτ. Ζ'. μά. 106).

Ἀναξία (ἡ), Π. [Ἀνάσσω]. προσταγὴ ἢ ἐξουσία.

Ἀναξιδώρα (ἡ), Ω. (ἐπίθ. τῆς Δήμ.) ἡ ἀνάγουσα ἐκ τῆς γῆς καὶ δωρουμένη τοὺς καρποὺς ἢ, ἡ βασιλικῶς μεγαλόδωρος, (παρβλ. Ἀνησιδωρος)

Ἀναξιολογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἄξιος λόγε, ἀσήμαντος, μηδαμινός.

Ἀναξιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἀδίκως) ἀνάξια ἐμαυτοῦ, ᾗ ἀγανακτῶ διὰ τοῦτο.

Ἀναξιόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀξιόπιστος.

Ἀνάξιος, α ᾱος, ον. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ὁ μὴ ἄξιος δι' ἕν τι, ἀνοίκειος, ἀνάρμοχος. » Ἀνάξιαι γάρ ἐστε δυστυχεῖν, « Εὐρ. » Ἀνάξιον ὑμῶν καὶ τῆς τῶν προγόνων δόξης, « Δημ. 2) (γ. πτ.) ὁ μὴ ἀξίζων τιμάτε, ἄτιμος, καταφρονημένος.

Ἀναξιότης (ἡ) ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀναξίου.

Ἀναξιφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. [Ἀνάσσω, φόρμιγξ]. (κυρ. ὤμος) ὁ ἐξοπλίζων καὶ ἔχων ὑπηρετοῦσαν αὐτῷ τὴν κιθάραν.

Ἀναξίως, ἐπίρ. Παρ' ἀξίαν· ἀνοικείως· ἀδίκως.

Ἀνα-ξυνόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἀνακοινόω.

Ἀναξυρὶς, ίδος (ἡ), (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.), μακρὺ καὶ πλατὺ βρακὶ ἢ πανταλόνι τῶν Περσ. (τὸ Τουρκ. τσαξούρι).

Ἀνα-ξύω, Μ. ξυσω. Ξύνω ἢ Ξαναξύνω ᾗ ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, (ἐπιμ.) καθαρίζω, στιλβόνω. «Κίονες πληγέντες καὶ ἀναξυσθέντες, « Πλ.

Ἀνάξω, μέλλ. τοῦ Ἀνάγω ᾗ Ἀνάσσω.

Ἀ-ανοίγω, Μ. οίξω, Π. ἀντὶ Ἀνοίγω.

Ἀνα-παιανίζω, Μ. ίσω. Παιανίζω μεγαλοφώνως.

Ἀνα-παιδεύω, Μ. εύσω. Παιδαγωγῶ (Διδάσκω) ἐκ νέου.

; Ἀναπαίζω, Μ. παίξω. Περιγελῶ, ἀνειμπαίζω.

Ἀναπαιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) ἀναπαίστους στίχους.

Ἀνάπαιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ποῦς μετρικὸς) συγκείμενος (ἀντιθ. τῷ δακτύλῳ, ᾗ διὰ τοῦτο ἐτυμολογούμενος ἐκ τοῦ Ἀναπαίω) ἀπὸ δύω βραχ. ᾗ μίαν μακρ. συλλαβήν. ‖. (οὐσ.) Ἀνάπαιστοι (οἱ) ᾗ Ἀπάιστα (τὰ), οἱ ἀναπαιστικοὶ στίχοι.

Ἀναπαιστρίδες (αἱ). τὰ σφυριὰ τῶν σιδηρουργῶν κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀνα-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ἀναποδα ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀντικρούω. (ἰδ.) » Ἀναπαίων ῥυθμός, « Φλαυτρ., ὁ ἀναπαιγικός.

Ἀνα-παλαίω, Μ. παλαίσω, = Ἀναμάχομαι. Ξαναπαλαίω (ἴνα νικήσω).

Ἀναπάλειπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνεξάλειπτος.

Ἀναπάλη (ἡ). Ξαναπάλαισμα. 2) εἶδ. χοροῦ (ἔχοντος μίμησίν τινα πάλης καὶ παγκρατίου).

Ἀνάπαλιν, ἐπίῤῥ. = Ἔμπαλιν, ὀπίσω, ἀνάποδα, ἐξανάστροφα, ἐκ τοῦ ἐναντίου. » Ἀνάπαλιν στίχοντες, « Εὐρ. » Ἀνάπαλιν ἔχει, « Εὐστ., εἶνε τὸ ἐναντίον.

Ἀναπάλλακτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὑπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀπαλλαγῇ.

Ἀνα-πάλλω, Μ. παλῶ. Κουνῶ (Σείω) εἰς τὸν ἀέρα (π. χ.) τὸ κοντάρι πρὶν τὸ τινάξω. 2) τινάζω ἢ κάμνω νὰ τιναχθῇ (καὶ μσ. τινάζομαι, πηδῶ) ἐπάνω, (ἐπὶ ἵππου) σηκόνομαι εἰς τὰ ὀπίσω τὰ ποδάρια. (ἐπὶ ὑψαρ.) ἀπαράζω.

Ἀνάπαλσις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπάλλειν, κούνημα, σπαρτάρισμα κτλ.

Ἀναπάντητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναπαντηθεὶς ἢ μὴ συναπαντώμενος.

Ἀναπαρείς, εἶσα, ἄν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπείρω.

Ἀνα-παριάζω, Μ. άσω. Μετανοῶ, ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου (καθὼς οἱ Πάριοι, πολιορκούμενοι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου).

Ἀναπάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαρτισθείς, ἡμιτελής.

; Ἀνάπας, αντος (-ασα,-αν), = Σύμπας.

Ἀνα-πάσσω, Μ. πάσω, = Ἐπι(Κατα)πάσσω, πασσίζω (κουκκίζω, χύνω) λεπτόν τι ὡς σκόνιν ἐπάνω εἰς.

Ἀνα-πατάσσομαι, Μ. άξομαι, = Ἀνακρούομαι, προοιμιάζω (ἐπὶ μουσ. ὀργ.).

Ἀνα-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ τὸν ἀνήφορον, ἐπάνω (ἐναντίον) εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ἀναπαύδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ(ῤ.)-ητος. Ὁ μὴ ἀπαυδῶν ἢ μὴ ἀπαυδήτας, ἀκούραστος.

Ἀνάπαυλα, ης (ἡ), = Ἀνάπαυσις, ἡσυχία. διακοπὴ· ἀνακωχή. 2) (συνκδχ.) τόπος ἀναπαύσεως. »Ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν εἰσι, « Πλάτ.

Ἀνάπαυμα (τὸ). τόπος δι' ἀνάπαυσιν.

Ἀναπαύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπιτήδειος.

Ἀνάπαυσις, εως (ἡ), = Ἀνάπαυλα, ἄνεσις, ξεκούρασμα.

Ἀναπαυστή(τή)ριος, ου (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (συντείνων εἰς, ἀρμόδιος δι') ἀνάπαυσιν, ἀναπαυτικός. » Θῶκος ἀμπωστήριος, « Ἤρ. (ᾗ ἄλλ.) » Νὺξ ἀναπαυστήριον κάλλιστον, « Ξεν. ‖. (οὐσ.) Ἀναπαυτήριον (τὸ), (ἐνν. ἅσμα) σημεῖον προσκαλοῦν τοὺς στρατιώτας εἰς ἀνάπαυσιν.

Ἀνα-παύω, Μ. παύσω. Κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ ἀπὸ τὸ ἔργον του καὶ ν' ἀναπαυθῇ, ξεκουράζω. ἀφήνω τι ἀπὸ τὰς χεῖρας μου κατὰ γῆς, καταθέτω. »Ὅς ῥ' ἔτε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ γθονί, « Ἰλ. » Ἀνέπαυσε τὸ φασκώλιον, « Ἀΐλ. ‖. (μσ.) ξεκουράζομαι, ἐλαφρύνομαι, γλυτώνω. εἶμαι ἥσυχος (ἀμέριμνος), πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· κοιμοῦμαι· ἀποθνήσκω. « Σὺ δὲ ἀνάπαυσαι, ὅτι πεπάνηκας, « Ξεν. »Ἀναπαυόμενοι ἐπὶ τῆς χιόνος, « αὐτ. »Ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, « Ἰσοκρ. »Ἔδοξεν ἀναπαύσασθαι, καὶ κατεκλίθη, « Ξεν. » Τῆς διανοίας ἐκείνης ἀναπαύομαι, « αὐτ. »Νυκτὸς ἐπιδιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο, « Ἡρωδ.

Ἀνα-ραφάζω, Μ. άσω. Βράζω καὶ γογγυλακίζω.

Ἀνα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω (κυρ. μὲ δυσκολίαν, ἢ μὲ ἀπατηλοὺς τρόπους ἢ λόγους ᾗ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ). (ὄθεν 2) ἀπατῶ, παρατύρω. 3) (ἐνίοτε) μεταπείθω (ς). » Καὶ νῦν, εἴ τις πάτε... ὠργίζετό μοι... ἀναπειθέσθω, Θκ. (παρβλ. Δ'. 140). 4) ἐρεθίζω, διεγείρω. »Ἔνια τῶν βρωμάτων ᾗ μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπείθει, « Ξεν. « Οἱ μὲν τοῖς λόγοις πειθόμενοι, οἱ δὲ τοῖς δώροις ᾗ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι, « Ξεν.

Ἀνα-πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπεινῶ.

Ἀνάπειρα (ἡ). δοκιμή. γύμνασις (κυρ. ναυτική).

Ἀνα-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω ἢ Ξαναδοκιμάζω, κάμνω πάλιν δοκιμήν, προσπαθῶ ἐκ νέου.

Ἀνα-πείρω, Μ. περῶ. Σουβλίζω, περνῶ εἰς τὸ σουβλί, τρυπῶ πέρα-πέρα.

Ἀνάπεισμα (τὸ), [Ἀναπείθω]. ξελάσπωμα, ἐγκαρδίωσις, τάλμη. 2) καραβόσχοινον (παλαμάρι) χρήσιμον εἰς τὰ θέατρα, (παρβλ. Ἀναπέσμα).

Ἀναπειστήριος, α ᾱ ος, ον. Καταπειστικὸς, ἐρεθιστικὸς, ἑλκυστικὸς, ἀπατηλός.

Ἀνάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ καταπεισθεὶς (ἐρεθισθεὶς, ἀπατηθεὶς κτλ.).

Ἀνα-πεμπάζω, Μ. άσω. Μετρῶ καὶ ξαναμετρῶ, ξαναλογαριάζω. (μσ. μτφορ.) σκέπτομαι καλῶς, ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου, ἐπαναλαμβάνω, μελετῶ. »Ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενος, « Δι. 2) = Ἀναμηρυκῶμαι, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ἐπάνω » Φρουρούς ἀνέπεμπεν εἰς τὰς ἄκρας, « Ξεν. 2) ἀναβίδω, ἐξαγάλλω (ἀποφορὰν, ἀτμὸν κτλ.). 3) στέλλω ὀπίσω ἢ ξαναστέλνω.

Ἀναπεπταμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀναπετάννυμι.

Ἀνα-πέπτω, Μ. πέψω. Ξαναβράζω, ξαναμαγειρεύω. 2) ξανα (καὶ [ἐπιμ.] καλο)χωνεύω.

Ἀναπεπτωκότως [Ἀναπίπτω], ἐπίῤῥ. (μγ.) ἀπροθύμως.

Ἀνα-πέσσω(πτω), Μ. π(ψω, = Ἀναπέπτω.

Ἀνα-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ξεδιπλώνω, πεντώνω, ἀνοίγω, (μτφρ.) ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ, φανερώνω.

Ἀναπέτεια (ἡ). ἀνοιγμα. (συνκδχ.) ἀνοικτοσύνη, (μτφρ.) ἄνεσις.

Ἀναπετὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός. » Ὀφθαλμὸς —, « Ἀρετ.

Ἀνα-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. β'. Ἀνεπτόμην), = Ἀνίπταμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναπέφηνα, πρκ. τοῦ Ἀναφαίνομαι.
Ἀναπέσλαμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναφλάω.
Ἀνα-πηγάζω, Μ. άσω. Ἀναβρύω.
Ἀνα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Καρφόνω ὑψηλά. 2) = Ἀναπείρω.
Ἀνα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐπάνω ἢ πρός τὰ ὀπίσω· (ἐπὶ πηγῶν κλπ.) ἀναβρύω μὲ ὁρμήν.
Ἀνάπήδησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπηδᾶν.
Ἀνα-πηλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναπάλλω, (ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ Ἀναπιλέω ἢ Ἀναμηλόω).
Ἀνα-πηνίζομαι, Μ. ίσομαι. Τυλίζω εἰς ἀβρόκτι ἡ κουβάρι, κουβαριάζω, τυλιγαδιάζω, (κυρ. δὲ) ἐβγάλλω μετάξι ἀπὸ κουκκούλια, (παρβλ. Ἀναμηρύομαι).
Ἀναπηρία (ἡ). ἡ κατάστασις μέλους ἢ σώματος ἀναπήρου, (Τουρκ.) σακατλῆκι.
Ἀνάπηρος (ὁ, ἡ). μισερός, (Τουρκ.) σακάτης.
Ἀνα-πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἀνάπηρον, (Τουρκοβ.) τὸν σακατεύω.
Ἀνα-πίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀναπηδάω καὶ Ἀνα-πιδύω, Μ. ύσω. Ἀναβρύω.
Ἀνα-πιέζω, Μ. πιέσω. Κάμνω τι νὰ πιναχθῇ ἐπάνω ζουλίζοντάς το· ἀμπώθω, ἀντικρούω, (ὄθεν).
Ἀνάπίεσμα (τὸ). μηχανὴ διὰ σήκωμα ἢ τίναγμα ἐπάνω (κυρ. τῶν ὑποκριτῶν κλπ. εἰς τὸ θέατρον), (παρβλ. Ἀνάπεισμα καὶ Καθέκτης).
Ἀνα-πίλναμαι (χ. Μ.), Π. μακρύνομαι.
Ἀνα-πίμπλημι, Μ. πλήσω (ἀόρ. Ἀνέπλησα κτλ.). (κυρ.) Γεμίζω ὡς ἐπάνω· (συνκόλλ. καὶ τρπ.) τελειόνω, ὁλοκληρώνω (τὸ χάδιον τῆς ζωῆς μου κτλ.), ὑποφέρω, δοκιμάζω (δυστυχίας κτλ.), προξενῶ πλημμύρην, χορταίνω, διά(μετα)δίδω (μολυσμα κτλ.). (μτφορ.) ἐκπληρῶ (τὰς θελήσεις μου κτλ.), εὐχαριστῶ (τὰ πάθη μου κτλ.).
Ἀνα-πίμπρημι, Μ. πρήσω. Ἀνάπτω καὶ καταλαίω, ἢ 2) φυσῶ καὶ φουσκόνω· (ὄθεν τὸ:) » Δάκρυ ἀναπρήσας, « Ὅμ. (ὁμπορεῖ νὰ ἐξηγνηθῇ καὶ κατὰ τὰς δύο τῆς λέξ. ἐκδοχάς).
Ἀνα-πίνω, Μ. πίομαι. Ἐαναπίνω, ξαναπατσίνω. 2) ῥουφῶ ὅλως διόλου, βυζάνω, ἀποῤῥοφῶ.
Ἀνα-πιπράσκω, Μ. περάσω. Ἐανα(Μετα)πουλῶ.
Ἀνα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Γέρνω ἢ Πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω. » Οἱ ἐρέται ἐν τάξει πρανεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσι, « Ξεν. 2) ἐξαπλόνομαι, ατρώνομαι, πλαγιάζω. » Ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη, « Γρω. 2) (μτγν. ἢ ᾶδικ.) ἀντὶ τοῦ Ἀνα(κλίνομαι) κείμαι, κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι. 3) (συνηθέσ. μτφορ.) χάνω τὴν προθυμίαν μου, ἢ κάθημαι ἀξέννοιαστος καὶ ἀδιάφορος καὶ (ἐπμ.) παραμελῶ. » Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι, « Θκ. » Ἀναπεπτώκει τὰ τῆς ἐξόδου, « αὐτ.
Ἀνα-πιστεύω, Μ. εὐσω. Ἐαναπαίρνω θάρρος, ἐμπιστεύομαι πάλιν εἰς τὰς δυνάμεις μου.
Ἀνα-πίτνημι, Μ. πετάσω, Π. ἀντὶ Ἀναπετάνυμαι.
Ἀνα-πτενέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀναπίπτω.
Ἀνα-πλάζομαι, Π. πλάζομαι, = -ῶ
Ἀνα-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. περιπλανῶμαι.
Ἀνάπλασις, εως (ἡ). ἡ ἐκδευτέρου πλάσις, ξαναφτιασίδιασμον, ἀναγέννησις. » Ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται, « Ἱππκρ. 2) ἢ ἐξ ὑπαρχῆς πλάσις πράγματος ἀνυπάρκτου (καὶ ἐπμ.) ψευδοῦς.
Ἀνάπλασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνεπλάσθη (ἔγινε δηλ.) κατὰ μίμησιν (καὶ ἐπμ. ἔχει τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα μόνον) ἄλλο, (ὄθεν) γέννημα τῆς φαντασίας, ψεῦδος, μῦθος κτλ.
Ἀναπλασμὸς (ὁ), = Ἀνάπλασις.
Ἀνα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω ἐκ νέου, ξαναφτιάνω, « Ὥσπερ οὐκ ὄντας ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, « Γργ. 2) πλάττω ἐξ ὑπαρχῆς, σχηματίζω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. » Τῷ κηρῷ βίας ᾗ ἵππους ἀνέπλασταν, « Δκ. 3) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου καὶ παριστῶ ὡς ὄντα (πράγματα ἀνύπαρκτα). » Τὴν ὕλην ἀγένητόν τινες ἀναπλάττουσι, « Γργ. 4) = Προσπλάττω, ἀποδίδω. » Τὸ κεφάλαιον τῶν πράξεων εἰς ἐκεῖνον ἀναπλασθῇ, « Πλδ. (ΙΙ'. 22, 4).
Ἀνα-πλείω, Π. ἀντὶ Ἀναπλέω.
Ἀνα-πλέκω, Μ. πλέξω, = Συμπλέκω, πλέκω τι μετεξὺ ἄλλου. ‖. (μσ.) πλέκω καὶ σηκόνω ἐπάνω τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς μου.
Ἀνάπλευσις, εως (ἡ), = Ἀνάπλους. 2) (χειρουργ.) κούνημα καὶ πέσιμον σεσηπότος ὀδόντος ἢ κοκκάλου, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Μακρύνομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος, (ἐπὶ ποταμ. δὲ) πλέω ἀνάντίον τοῦ ῥεύματος. 2) πλέω ὀπίσω, ἐπιστρέφω. 2) ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. » Οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι, μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσιν, « Ἀλ. Δφρ. 4) (χειρουργ. ἐπὶ ὀδόντων κλπ.) κουνῶ καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πέσω.
Ἀνάπλεως (ὁ, ἡ). γεμάτος ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω). 2) (σπν.) μολυσμένος ἀπὸ νόσημα κολλητικόν κτλ.
Ἀνα-πλήθω, Μ. πλήσω, Π. ἀντὶ Ἀναπίμπλημι.
Ἀνα-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἀνα-πλημμύρω, Μ. υρῶ, Π. πλημμυρίζω, ξεχειλίνω ἢ κάμνω νὰ πλημ.
Ἀνα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, καλογεμίζω, (ἐπμ. 2) ἀπογεμίζω, ἀναπληρόνω τὸ ἐλλεῖπον. » Ἀναπληροῦν τὸν τόπον τοῦ (ἰδιώτου, « Γργ.
Ἀναπλήρωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦσαν πρὸς ἀναπλήρωσιν.
Ἀναπληρωματικός, ἡ, όν, = Ἀναπληρωτικός.
Ἀναπλήρωσις, εως (ἡ). ἢ πρᾶξις τοῦ ἀναπληρόνειν, ἀπογέμισμα κτλ.
Ἀναπληρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀναπληρῶν, χρησιμεύων (ἀρμόδιος) εἰς ἀναπλήρωσιν.
Ἀνα-πλήσσω, Μ. πλήξω. Κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξαναπιναχθῇ ἐπάνω ἢ ὀπίσω.
Ἀναπληστικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν πλησμονὴν, χορταστικός. (ἐπὶ νοσημ.) κολλητικός.
Ἀναπλοκὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπλέκειν. (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μουσικ.) συνέχεια φωνῶν ἁρμονικῶν ἢ ἀναίσθημα τῆς φωνῆς ὁλίγον κατ' ὀλίγον, (παρβλ. Κατάπλοκή).
Ἀνάπλους-ους (ὁ). (ἐναντ. τῷ Κατάπλους, δηλ.) τὸ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ (ἐπὶ ποταμ.) τὸ ἐναντίον τοῦ ῥεύματος πλεύσιμον. 3) ἐπιστροφὴ (ὁδὸς θαλάσσης)
Ἀναπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω, ξεπλόνω· ξεδιπλόνω, (μτφορ.) ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ.
Ἀνα-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξαναπλύνω· ξεπλύνω, (ἐκμ.) ἐξαλείφω.
Ἀνάπλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπλύνειν.
Ἀνάπλωσις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, ἐξάπλωμα, (μτφορ.) ἀνάπτυξις.
Ἀνα-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναπλέω.
Ἀνα-πνείω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀνάπνευμα (τὸ). τόπος ὁ' ἀνάπαυσιν.
Ἀνάπνευσις, εως (ἡ), = Ἀναπνοὴ ᾗ Ἀνάπαυσις.
Ἀναπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς τὴν) ἀναπνοήν. 2) ἀναπαυτικός.
Ἀνάπνευστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπνευστός.
Ἀνα-πνέω, Μ. πνεύσω. Παίρνω ἢ Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀνασαίνω, (καὶ συνκόλλ. ἢ μτφορ.) ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, εὑρίσκω ἄνεσιν, ξεκουράζομαι. 2) (μτθτ.) κάμνω (δίδω δηλ. καιρὸν εἰς) τινα νὰ ἀναπνεύσῃ (νὰ ξεκουρασθῇ [καὶ ἐπὶ πυρός) νὰ ἐβγάλῃ καπνόν, νὰ πάρῃ ἀνάσαν, νὰ ξεθυμάνῃ). » Ἀναπνεύσας τὴν ὕπνον, « Ἰλ. (παρβλ. Ἀνα(Δπο)λύγω καὶ Ἀποπνέω).
Ἀνα-πνίγω, Μ. πνίξω. Σφίγγω (ὡρ. τὴν φωνήν μου, ὥστε νὰ ἐβγαίνῃ λεπτὴ καὶ διαπεραστική).
Ἀναπνοὴ καὶ Ἀνάπνοια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπνέειν, ἀνασασμός. » Τῆς ἀναπνοῆς τὸ μὲν εἰσπνοή ἐστι, τὸ δὲ ἐκπνοή, « Ἀρστ., ἴδε καὶ Διάπνοια. 2) (συνκόλλ.) ἀνάπαυσις, ξεκούρασμα, ἄνεσις. » Τῶν πόνων ἀναπναῦν, « Βασ. 3) ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἀναπνέει (ἀερίζεται ἢ ξεθυμαίνει) τι. » Ἀναπνοὰς τοῖς ὕδασι ᾗ φρέασι ὤρυττε, « Πλ. » Ἐπεὰν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισι ἀναπνοαὶ ἀνοιχθῶσι, « Ἀρβ. 4) ἀναθυμίασις, ἀτμός.
Ἀνα-πνύω, Μ. ύσω (ἀόρ. πθ. [ἀντὶ ἐνεργ.] Ἀνεπνύσθην), Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀναπόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποβληθεὶς (χαθεὶς) ἢ μηδέποτε ἀποβαλλόμενος, ἢ μὴ ἀποβλητέος (ἀπορριπτέος).
Ἀναπογραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγεγραμμένος εἰς τὸ κατάστοιχον (κυρ. τῆς φορολογίας).
Ἀναπόδειχτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδειχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ἀποδειχθῆναι.
Ἀναπόδειχτος, ἐπίρ. Χωρὶς ἀποδείξεις.
Ἀναπόδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδοχῆς ἄξιος, ἀπαράδεκτος.
Ἀνα-ποδίζω, Μ. (σω. Περιπατῶ ἀνάποδα (χωδ.) Ἀτσόκωλα. 2) (μτθτ.) γυρίζω (ἀνακαλῶ) τινὰ ὀπίσω, κάμνω νὰ ἐπαναλαβῇ ὅσα εἶπε, ξαναρωτῶ τὰ ἴδια. (ἐπμ. 3) ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν. » Ἀνεποδίσειν ἑαυτόν, « Ἡρ., ἀναίρεσιν ἢ ἐπανέλαβεν ὅσα εἶπε.
Ἀναποδισις, εως (ἡ), καὶ
Ἀναποδισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναποδί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζειν, ἐξέτασις ἀκριβής, ἔπανάληψις. « Κατ' ἀνάλυσιν ἢ ἀναποδισμὸν εἰπεῖν, » Ἀλ. Ἀρρ.

Ἀνα-πυδόομαι-οῦμαι, Μ. . . . ; Ἀποκτῶ πάλιν πόδια, (ἴ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Δ', 32).

Ἀναπόδοτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀποδοθείς (δοθεὶς ὀπίσω ἢ πωληθείς) ἢ μὴ ἀποδοτέος. 2) (γραμτ.) = Ἀνανταπόδοτος.

Ἀναπόδραστος (ὁ, ἡ). Ἄφευκτος, ἀναπόφευκτος. 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ (ἀποφύγῃ, ὀραπετεύσῃ).

Ἀνα-ποικίλλω, Μ. -ιλῶ. Στολίζω (Πλουμίζω) ἀπ' ἐπάνω, Ξαναστολίζω.

Ἀνάποινος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.)-οίνως. Ὁ ἀπελευθερωθεὶς χωρὶς ἄποινα (λύτρα).

Ἀναπόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δοὺς ἀπόκρισιν.

Ἀναπόλαυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπολαμβάνων ἢ μὴ ἀπολαμβανόμενος.

Ἀνα-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπολεμῶ.

Ἀναπολέμησις, εως (ἡ). ἀνανέωσις τοῦ πολέμου, Ξαναπολέμημα.

Ἀνα-πολ μόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω πάλιν τινὰ εἰς πόλεμον.

Ἀνα-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω καὶ Ξαναγυρίζω (τὸ ἐπάνω κάτω, τὸ ἔμπρὸς ὀπίσω κτλ.), κυλίω τι ἀνάποδα. 2) Ξαναμασσῶ τὴν τροφὴν (καθὼς τὰ ζῶα), μηρυκῶμαι. 3) (μτφρ.) = Ἀναπεμπάζω, περιφέρω (ἢ φέρω πάλιν) τι εἰς τὸν νοῦν μου, Ξανανθυμοῦμαι, μελετῶ.

Ἀναπόλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπολεῖν, (ῥτρ.) = Ἐπανάληψις ἢ Ἀναφορά.

Ἀναπολητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἕξιν εἰς τὸ ἀναπολεῖν.

Ἀνα-πολίζω, Μ. ίσω, = Ἀναπολέω.

Ἀναπολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀπολογίαν, ἀσυγχώρητος. 2) ἀνυπεράσπιστος.

Ἀναπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς ἀπολύσεως (ἐλευθερίας ἢ συγχωρήσεως), (ἐπὶ δεσμωτῶν κτλ.) ἢ προσκολλημένος πάντοτε εἰς ἓν μέρος (καθὼς τὰ ὠόβια κτλ.).

Ἀναπομπὴ (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ τὰ ὀπίσω στάλιμον, ἐγκλισιμον, ξέγωμα.

Ἀναπόμπιμος (ὁ, ἡ). ὁ τυγὼν ἢ ἄξιος ἀναπομπῆς, ὁ σταλεὶς ὀπίσω, ἐπιστραφείς.

Ἀναπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων ἐπάνω ἢ ὀπίσω τινά.

Ἀναπόνιπτος (ὁ, ἡ). Ἄνιπτος, Ἄπλυτος.

Ἀνα-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω (Διευθύνομαι) πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναβαίνω.

Ἀναπόσβεστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ σβύσῃ, Ἄσβυστος.

Ἀναπόσπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άστως. Ὁ μὴ δυνάμενος ἀποσπασθῆναι, ἀξεκόλλητος.

Ἀναπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποστατήσας ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποστατήσῃ.

Ἀναπότυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποτυχὼν ἢ μὴ ἀποτυγχάνων.

Ἀναποτσιασμὸς (ὁ). ἀνασταναγμὸς βαθὺς μὲ κατόρθωσιν ἐξ αἰσίας ἀδημονίας.

Ἀναπότριπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀποτρίψῃ (ὀγάλῃ, τινάξῃ) ἀπὸ πάνω του, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνάπραξις, εως (ἡ). ἐπίμονος ἀπαίτησις καὶ εἴσπραξις χρέους.

Ἀνάπρασις, εως (ἡ). Ξαναπώλησις.

Ἀναπρόσσω(τω), Μ. πράξω. Ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω χρέη (φόρους κτλ.). » Διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπράξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι, « Θκ.

Ἀναπράτης, ου (ὁ). ὁ Ξαναπώλης, μεταπράτης.

Ἀνα-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Στέλλω πρέσβεις ἢ Στέλλομαι καὶ ὁ ἴδιος πρέσβεις εἰς μέρος κείμενον εἰς ὑψηλοτέραν (γεωγραφικῶς) θέσιν.

Ἀνα-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἀναπίμπρημι.

Ἀνάπρισις, εως (ἡ). σχίσιμον μὲ τὸ πριόνι, ‖ ἐκ τοῦ

Ἀνα-πρίω(-ίζω), Μ. ίσω. Πριονίζω κατὰ μῆκος, σχίζω μὲ τὸ πριόνι.

Ἀναπτάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ Ἀναπτάσθαι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀνα-πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Δίδω) εἴς τινα πτερὰ ἵνα πετάξῃ. 2) (μτφρ.) δίδω ἐλπίδας εἴς τινα, διεγείρω, ἐμψυχόνω, ἐνθουσιάζω. ‖. (μσ.) ἀνοίγω (ἐκτείνω) τὰ πτερά μου, καὶ (μτφρ.) ἐνθαρρύνομαι, ἐνθουσιάζομαι ᾔρ. (παρβλ. Ἀναπτοέω, Ἀναρτάω καὶ Ἀνασοβέω).

Ἀνα-πτερυγίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω (καὶ κινῶ) τὰ πτερά μου ἵνα πετάξω.

Ἀναπτέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναπέτομαι.

Ἀναπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀνάπτης, ου (ὁ). ὁ ἀνάπτων (διεγείρων) στάσιν, ταραχὴν κτλ.

Ἀνα-πτοέω-ῶ καὶ Π. Ἀναπτοιέω, Μ. ήσω. Φοβίζω, ξυμπάζω (καὶ μσ. ἢ τ0.) ξυμπάζομαι (κυρ. καὶ μτφρ.). « Ὥστε τὴν Ἀσίαν ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, » Πλ.

Ἀναπτόμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπέτομαι.

Ἀναπτος (ὁ, ἡ), ‖ ά, άπτον ἢ ἄπτομαι ‖. ὁ μὴ προσαφθεὶς ἢ ἀναφθείς. 2) ἄπιαστος, ἀνέγγιχτος.

Ἀνάπτυκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνεπτυγμένος (ἀνοιγμένος, ἐξηγημένος) ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀναπτύξεως (δυνάμενος ν' ἀνοιχθῇ κτλ.), « Τῶν διὑρων (ὑστρακοδέρμων), τὰ μέν ἐστιν ἀνάπτυκτα, ὥστε συγκλείσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι, οἷον αἱ κτένες κτλ. τὰ δὲ συγκέκλεισται ἐπ' ἀμφότερα, οἷον αἱ σωλῆνες, « Ἀρστ.

Ἀνάπτυξις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, ἄνοιγμα, (μτφρ.) ἐξήγησις.

Ἀνάπτυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπτύειν.

Ἀνα-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλώνω, ἀνοίγω. « Ἀναπτύξας τὸ βιβλίον, « Ἡρ. « Ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα (τὸ κέρας ᾔρ.), « Ξεν., ἐκτείνειν. 2) (μτφρ.) ἐξηγῶ.

Ἀναπτυχὴ (ἡ), = Ἀνάπτυξις.

Ἀνάπτυχος (ὁ, ἡ), = Ἀνάπτυκτος.

Ἀνα-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω, ἐβγάλλω φλέγματα κτλ. (ἐπὶ θαλάσσ.) ἐξερνῶ, ῥίπτω ἔξω. » Κύματος ἀνέπτυεν ἀχνὴν, « Ἀπλλν. 2) (μτφρ.) περιφρονῶ, » Ὁ τὰς Προφίλου διατομὰς ἀναπτύων, « Γαλ.

Ἀνάπτω, Μ. ἅψω. Κρεμῶ (Ἀναρτῶ, Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς ἄλλο (κυρ. δὲ ἀνάθημα εἰς ναόν). » Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, « Ὁδ. Γ. (καὶ μτ.) » Ἀνῆψατο χερσὶν ἐθείρας, « Ἀπλλν. 2) (μτφρ.) ἀποδίδω (προσάπτω) εἴς τινα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν τι). « Ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, « Εὐρ. » Πνεῦμα ἀνάπτειν, « Ἀρστ. Προβλ., μεταδίδειν μίασμα διὰ τῆς ἀναπνοῆς. « Εἰς ἑαυτὸν ἀνάπτειν τὴν αἰτίαν τῶν γενομένων, « Πλ. » Μοναίσῳ τὴν χάριν ἀνάπτων, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Χάριν τοι ἀνάπτομαι, « Ἀπλλν. 3) ἀνάπτω (λύχνον, πῦρ κτλ.) καὶ 4) (μτφρ.) ἐξάπτω, διεγείρω. » Τὸ κοιμηθὲν πένθος ἀνάψαι πάλιν, « Χρα. ‖. (μσ.) κρεμῶ (δένω) ἢ ἔχω κρεμασμένον (δεμένον) τι ἀπὸ πάνω μου. » Γραῖες ἀνημμέναι κόσκινα, « Ἀπλλδ. (καὶ μτφρ.) » Τάρβος ἀνάψομαι, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; « Ἀπλλν.

Ἀνάπτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπίπτειν, (σπν. καὶ ἀδκμ.) κάθισμα εἰς τὴ τραπέζι· πίσιμον π' ἀνάσκελα, (ὄθεν μτφρ.) ἀθυμία, ἀνορεξία, ἀμέλεια, ἀναβολή.

Ἀνα-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως (Ἐξετάζω ἐπιμελῶς) καὶ μανθάνω.

Ἀνα-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πυρώσῃ (ἀνάψῃ).

Ἀνα-πυρσεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω ὑψηλὸ πυρσὸν (ἵνα δώσω εἴδησιν). 2) κάμνω ζωηρότερον χρῶμά τι (κυρ. κόκκινον).

Ἀνάπυστος (ὁ, ἡ), [ἀναπυνθάνομαι]. παρίγνωστος. 2) (σπν. ᾔ Π.) ἀνήκουστος.

Ἀνα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανα(Μετα)πωλῶ.

Ἀνάπώλημα (τὸ). Ξανα(μετα)πούλημα.

Ἀνα-πωμάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τὸ πῶμα (τὸ στούπωμα, Τουρκ. τὸ καπάκι) ξεστουπώνω.

Ἀνάπωσις(τις), εως (ἡ), = Ἄμπωτις.

Ἀνα-ραΐζω, Μ. ίσω, ἀνετ Ἀναῤῥοΐζω

Ἀναραιρηκῶς, ότος (ὑπ. ός), Ἰων. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Ἀνῃρηκῶς, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀν-αράσμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀναιρῶ τὴν γενομένην κατάραν, ξεκαταρηοῦμαι.

Ἀνάρβυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἀρβύλας (ὑποδήματα), Ξυπόλυτος.

Ἀνάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων ἀργύριον. » Τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο ἀνάργυρος ὤν, « Ἀσ. » Ἀνάργυρος ἢ ἄχρυσος ἦν ἔτι τότε ὁ Πύθιος, « Ἀθ.

Ἀνάῤῥευτος (ὁ, ἡ). ἀπότιστος.

Ἀνάρθμιος (ὁ, ἡ), = Ἀνάρσιος, ἀνάρμοστος.

Ἀναρθρία (ἡ). στέρησις ἄρθρων, (ἀπμ.) ἀτονία.

Ἀνάρθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μὲν ἀλλὰ μὴ φαινόμενα διὰ τὸ πάχος) ἄρθρα (ἁρμοὺς, κλείθρους, εἴθεν: 2) συνεκτικός) ἄτονος, ἀδύνατος. 3) (Γρμ.) λόγος χωρὶς ἄρθρα, ἢ λέξις μὴ διαιρουμένη εἰς συλλαβάς, (ἐπμ.) ἄσημος, ἀκατανόητος. » Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους, « Πλ.

Ἀν-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναμετρῶ (καὶ τρπ.) Ἐπαναλαμβάνω μὲ τὸν νοῦν μου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναλογιζομαι. 2) μετρῶ ἀνάποδα. (Παυσ. Ἀρκαδ.).

Ἀναρίθμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀριθμηθεὶς ἢ μὴ ὑποπίπτων εἰς ἀριθμόν, ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος, (καὶ τρπ.) ἀσήμαντος, ἀξιοκαταφρόνητος, μὴ ἐμβαίνων εἰς λογαριασμόν (εἰς τὴν ἀράδα). »Ἀμήτωρ', ἀνάριθμητον, ἐκ βούλης τινός,« Εὐρ. 2) ὁ μὴ γνωρίζων ἀριθμητικήν.

Ἀνάριθμος (ὁ, ἡ), =Ἀναρίθμητος, ἄπειρος ἢ μηδαμινός. 2) ὁ μὴ μετρῶν τι διὰ τίποτε, (καὶ ἐπιμ.) χρώμενος αὐτῷ ἀφειδῶς. »Ἀνάριθμος θρήνων,« Σοφ.

Ἀναριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γευ(ἢ προγευ)ματίζω.

Ἀναριστησις, εως (ἡ), =Ἀναριστία.

Ἀναριστία (ἡ). =Ἀνάριστος.

Ἀνάριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γευ(ἢ προγευ)ματίσας, νηστικός.

Ἀναρίτης, ου (ὁ), =Νηρίτης, εἶδ. θαλασσ. κυλίου, (ὄθεν:

Ἀναριτοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. νῆσος) ἡ τρέφουσα ἀναρίτας.

Ἄναρκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑπακούων εἰς) ἀρχηγόν, ἀνυπότακτος, ἀνεξάρτητος.

Ἀναρμόδιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίως, =Ἀνάρμοστος.

Ἀν-αρμόζω, Μ. αρμόσω, =Ἁρμόζω ἢ Συν-(Προσ-αρμόζω.

Ἀναρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνάρμοστος, δὲν συμφωνῶ, δὲν ταιριάζω.

Ἀναρμοστία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀναρμόζω. ἀσυμφωνία, δυσαναλογία, [ἐκ τοῦ

Ἀνάρμοστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μόστως. Ἀταίριαστος, ἀσύμφωνος· ἄτοπος· παράλογος κτλ.

Ἀν-αρμόττω, Ἀπτ. =Ἀναρμόζω.

Ἀναρπάγδην, ἐπίρ. Μὲ ἀναρπακτικὸν τρόπον.

Ἅναρπαγή (ἡ). Ἅρπαγμα πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀναρπάζω, Μ. άσω ἢ ἄξω. Ἁρπάζω τι αἰφνιδίως ἢ μὲ ὁρμὴν ἢ τὸ 'παίρνω μαζῆ μου ἐπάνω. 2) αὐρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον (εἰς τὴν καταδίκην, εἰς τὴν ἐξορίαν κτλ.), (ἐπμ.) τὸν κάμνω ἄφαντον, τὸν χάνω ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, (ἐπὶ πόλ.) κατασχέφω, ἐρημόνω.

Ἀναρπάδανδρος(ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀναρπάζων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τῆς Σφιγγός).

Ἀνάρπαστος (ὁ, ἡ), ὁ ἁρπασθεὶς (κυρ. δὲ ἐξορισθεὶς) μὲ ὁρμὴν ἢ αἰφνιδίως ἐπάνω, γενόμενος ἄφαντος, ἀφανισθεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, (παρβλ. Ἀνάσπαστος).

Ἀναρραΐζω, Μ. (σω. Ξαναγίνομαι ὑγιὴς, ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου, ξεγιερεύω.

Ἀναρράπτω, Μ. ράψω. Ξαναῤῥάπτω, ἢ Ῥάπτω ἀπὸ 'πάνω, 'μπαλλόνω, ἢ συῤῥάπτω.

Ἀναῤῥαφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥάπτειν, (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ χειρουργ.) τὸ ῥάψιμον σχίσματος ἢ πληγῆς τοῦ ἐπάνω 'μματοφύλου, (ἐναντ. τῷ Καταῤῥαφή).

Ἀναῤῥαφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς τὴν χειρουργ. ἀναῤῥαφήν.

Ἀναῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω νὰ ψάλλω (νὰ ἀναγνώσω σχεδὸν ὡς ῥαψῳδὸς) μεγαλοφώνως.

Ἀναῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω πρὸς τὰ ἐπάνω (καθὼς τὸ ἓν μέρος τῆς ζυγαριᾶς, ὅταν ᾖ ἐλαφρότερον τοῦ ἄλλου).

Ἀναῤῥέω, Μ. ῥεύσω. Ῥέω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπμ. ἐπὶ πηγ.) ἀναβρύω.

Ἀνάῤῥηγμα (τὸ). τὸ ῥαγισμένον (ἀνοιγμένον) μέρος (γῆς, τείχου κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ἀναῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, (μτ. πρκ. Ἀνέῤῥωγα κτλ.). Σγίζω (καὶ μσ. Σχίζομαι) μὲ ὁρμὴν εἰς ὕψος, ἀνοίγω (κυρ. καθὼς ἡ γῆ ἢ τοῖχος ἀπὸ σεισμόν), (ὕπ. συνκδγ.) ἐβγάλλω ἢ ἐβγαίνω ἔξαφνα ἢ μὲ κρότον εἰς τὴν μέσην, ξεσπάνω ἢ 'ξαναστάνω. »'Ελασιβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη,« Ἀρχῳ. »Πῦρ (»'Ιδωρ, »Τὸ ἕλκος) ἀνεῤῥάγη,« »Ἀνέῤῥωγεν ἐπὶ παλὺ τὸ αἰδοῖον (τῆς θηλείας ἐλέφαντος),« Ἀρστ. »Ἀντίπυροι ἐμβαλλόμεναι (αἱ νῆες), ᾗ ἀναῤῥαγείσαι τὰς παραξειρασίας,« Θκ. (ᾗ τρπ.) »Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας,« Θκρ. (ᾗ μσ.) »Ἀνερράγησαν αἱ κακίαι,« Πλ. (παρβλ. Ἐκρήγνυμι).

Ἀναῤῥηθείς, εῖσα, έν, πθ. άῤῥ. Ε'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνάῤῥημα (τὸ), =Ἀνάῤῥησις, κήρυγμα.

Ἀνάῤῥηξις, εως (ἡ), [Ἀναῤῥήγνυμι]. σχίσιμον (ἄνοιγμα) εἰς δύο κτλ.

Ἀνάῤῥησις, εως (ἡ), =Ἀναγόρευσις, κοινοποίησις διὰ κήρυκος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἔπαινος δημόσιος.

Ἀναῤῥίνον (τὸ), [ἄνω ῥίς], εἶδ. φυτ. ὅμοιον μὲ τὸ κάρδαμον ἢ τὴν ῥόκαν. (λέγεται καὶ Ἀντιῤῥίνον καὶ Βουκράνιον καὶ Λυχνὶς ἀγρία).

Ἀναῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ μὲ τὴν ῥιπίδα τὸ πῦρ καὶ τὸ ἀνάπτω, (μτφρ.) ἐξυπνῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐξάπτω, παροξύνω.

Ἀναῤῥιπισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥιπίζειν.

Ἀναῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀναῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἐπάνω (τὸν ἀνήφορον). »Ὧν ἀναῤῥίψας τι τῶν γειοδῶν, κάτω φέρεται,« Ἀρστ. 2) (μτφρ. ἀπὸ τῶν κυβευόντων) διακ(ῖνδ)υνεύω, διακιμάζω τὴν τύχην μὲ ᾗ ὅπου τὸ 'βγάλουν ἡ ἄκρη. »Πᾶς ἀνερῤῥίφθω κύβος,« Πλ. »Τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἀναῤῥίψας κύβον,« αὐτ. »Μάχην ἀναῤῥίψαι,« αὐτ. »Τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτούμενον,« Θκ. (καὶ πθ.) »Ἅπαξ ἀναῤῥιφθέντος τοῦ κινδύνου,« αὐτ. (καὶ ἑλλ.) »Εἰς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτεῖν,« αὐτ.

Ἀναῤῥιχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Σκαλόνω καὶ ἀναβαίνω (δένδρον, τοῖχον κτλ.), (χυδ.) σκαρδαλόνω, καντζαρόνω κτλ.

Ἀναῤῥίχησις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥιχᾶσθαι, καντζάρωμα κτλ.

Ἀνάῤῥιψις, εως (ἡ). ῥίψιμον (τέναγμα) πρὸς τὰ ἐπάνω, (μτφρ.) ῥιψοκινδυνευσις.

Ἀνάῤῥοια (ἡ). τὸ τράβηγμα τῆς θαλάσσης εἰς τὰ ὀπίσω (εἰς τὰς παλιῤῥοίας).

Ἀναῤῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀναῤῥοφέω, καταπίνω (ῥινῳῶ) μὲ κρότον, (παρβλ. Ἀπαῤῥοιβδέω).

Ἀναῤῥόβδησις, εως (ἡ). ῥόφημα ἢ 'ξαναῤῥόφημα.

Ἀναῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω (Ἀναβρύω) μὲ ὁρμὴν καὶ κρότον.

Ἀναῤῥοπία (ἡ). κλίσις (τάσις) πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω, [ἐκ τοῦ

Ἀνάῤῥοπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, διευθυνόμενος) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω

Ἀνάῤῥους, ου (ὁ), =Ἀνάῤῥοιζος.

Ἀναῤῥοφέω(άω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥουφῶ ἢ 'Ξαναῤῥουφῶ.

Ἀναῤῥόφησις, εως (ἡ), =Ἀναῤῥοίβδησις.

Ἀναῤῥοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ πουθενὰ ᾗ πάλιν τραβιοῦμαι ὀπίσω μὲ μέγαν κρότον (καθὼς τὰ κύματα).

Ἀνάῤῥυσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωσις. 2) θυσία, καθιέρωσις τοῦ θύματος, (ὄθεν 3) ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων. [ἐκ τοῦ

Ἀναῤῥύω [ἀνά, ῥύω ἢ ἐρύω], Μ. ῥύσω. (κυρ.) Γυρίζω τὴν κεφαλὴν τοῦ ζῴου πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω ἵνα τὸ σφάξω, (ὅθεν) θυσιάζω (κυρ. εἰς τοὺς οὐρανίους θεούς). 2) (μτ.) 'γλυτώνω, ἐλευθερόνω. »Τὴν ἥτταν—,« Δ. Ἀλ., Ἀνακαλοῦμαι.

Ἀναῤῥύνωμι, Μ. ρύσω. Ξαναβυναμόνω, Ξαναγιερεύω, (καὶ μσ.) ἀναλαμβάνω ἀπὸ νόσον.

Ἀναῤῥώομαι, Μ. ρώσομαι, Π. γυρίζω μὲ ὁρμὴν ὀπίσω, ὀπισθεροδρομῶ.

Ἀνάῤῥωσις, εως (ἡ), ἡ ἐκ νέου ἐνδυνάμωσις, ξεγιέρεμμα.

Ἀνάρσιος, α ἢ ος, ον, Π. (ἐν γέν.)=Ἀνάρμοστος, ἀσυμβίβαστος, (ὑθ. ἀνῆρ.) ἐχθρὸς, δυσμενὴς, (πρᾶγμα) ἐναντίον, δυσάρεστον, ὀλέθριον, ἄτοπον, ἄδικον.

Ἀναρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο. »Ἀνῆρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ,« »Ἥρωδ., (ᾗ μσ.) »Ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος,« Φλζ. (ᾗ μτγν.) »Πάντων τρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι,« Πλ. 2) (συνηθέσ. μτφρ.) κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται ὅλως διόλου ἀπὸ (νὰ συνίσταται εἰς) ἓν ἄλλο, ἀφιερόνω ἐντελῶς. »Δήμῳ μὴ πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος,« Εὐρ. »Εἰς τὸν δῆμον ἀνηρτήσαντ' ἑαυτούς,« Δημ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένος,« Αἰσχ. »Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσι,« Πλ. 3) κρατῶ τινα (διὰ τῶν ἐλπίδων) μετέωρον ἢ τὸν ἐγκαρδιόνω εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τι. »Ἱππιστὴν ἔχων, ἐλπίσιν ἀναρτήσας αὐτούς,« Ἡρόδ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξελπίδων,« Δημ. »Ἀναρτήσαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύσαι,« Ἱππ. »Ἀναρτήσαντος σὺ γε τὰ ἔργα ποιεῖν,« αὐτ. 4) (μσ.) ἐλκύω (κερδίζω) τινὰ εἰς τὴν εὔνοιάν μου, τὸν προσηλόνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τὸν πλειοῦμαι ἐντελῶς. »Ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ,« Φλζ. »Τοσοῦτα φῶλα ἀνηρτήσατο,« Ξεν., (παρβλ. Ἀνάπτω καὶ Ἀναπτερόω).

Ἀνάρτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρτᾶν, κρέμασμα, (καὶ μτφρ.) προσήλωσις, αἰχμαλώσις κτλ.

Ἀναρτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀναρτᾷ (κρατῇ μετέωρον ἢ προσηλόνῃ κτλ.) τινα.

Ἄνάρτιος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀριθμὸς) ὁ μὴ ἄρτιος, ὅλ. ὄχι ζυγὸς, ἀλλὰ μονός.

Ἀνάρτυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀρτυμένος (καρυκευμένος μὲ ῥυθμικὰ πλπ.), ἀνάτιμος.

Ἀναρυτήρ (ὁ). ἄγγειον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλομεν νερὸ κτλ. [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀν-αρύτω καὶ Ἀν-αρύω (συνηθέστ. τὸ μτ.), Μ. αρύω. Ἐβγάλλω (Τραβῶ) νερὸν ἀπὸ τὰ πηγάδι (κρασὶ ἀπὸ τὸ βαρέλλι, κλπ.).

Ἀν-αρχαΐζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι πάλιν ἀρχαῖον.

Ἀναρχία (ἡ). Ἔλλειψις ἀρχῆς (κυβερνήσεως) καὶ ἄρχοντος. «Τὴν ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου,» Πλάτ.

Ἄναρχος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-ἄρχως. Ὁ μὴ ἔχων ἀρχήν. «Ὁ θεὸς μόνος ἄναρχος.» Θλγ. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀρχὴν (κυβέρνησιν) ἢ ἄρχοντα. «Μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι,» Πλάτ.

Ἀναρχοφωτόμυστος (ὁ, ἡ), Π. (Θλγ.) ὁ μεμυημένος ὑπὸ (ἢ εἰς τὰ μυστήρια) τοῦ ἀνάρχου φωτός.

Ἀνα-σαλεύω, Μ. εύσω. Συχνὰ ἡ πρὸς τὰ ἐπάνω σαλεύω (κουνῶ) τι.

Ἀνα-σειράζω, Μ. άσω. Τραβῶ ὀπίσω καὶ ἐμποδίζω τι διὰ τῆς σειρᾶς (ἁλύσου, σχοινίου, γαλινοῦ κτλ.). «Ἀψ' ἀνασειράζοντες (τὴν ναῦν), ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν,» Ἀπολλν. (καὶ τρπ.) «Θεῶν σέ τις ἀνασειράζει καὶ παρακόπτει φρένας,» Εὐρ., (παρβλ. Ἀναγαιτίζω).

Ἀνασειρασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασειράζειν.

Ἀνασεισίφαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνασείων τὸν φαλλὸν, (ἐπίθ. τῶν ἑταιρίδων καὶ τῶν βακχευόντων).

Ἀνάσεισμα (τὸ) καὶ

Ἀνασεισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀνα-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ, Τινάζω) ἐπάνω-κάτω, (ἐπμ.) ξεδιπλόνω. «Ἱμάτια ᾖ στρώματα ἀνασείσαι καὶ συνθεῖναι,» Ξεν. «Ἀνασείσας τὰ ἱζία,» Πλ.-Ρρ. 2) σείω (κουνῶ) τι σηκόνοντάς τα ὑψηλά. «Οἱ δὲ, ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, ... τὰς χεῖρας ἀνέσεισαν, δηλοῦντες προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα,» Θκ. 3) (μτφρ.) ἀνακατόνω, διεγείρω (εἰς στάσιν κτλ.), ἢ φοβερίζω (καθὼς ὁ σηκόνων καὶ κουνῶν ξύλον, κτλ.). «Ἀνασείει τὸν λαὸν,» Γρρ., (παρβλ. Διασείω).

Ἀνασελγαίνω, Μ. ανῶ ἢ ήσω. Ἀσελγαίνω ἀναρνδὸν, ἐνοχλῶ τινα μὲ ἀδιαντροπίαν.

Ἀνα-σεύω (χ. Μ.), Π. τινάζω (κουνῶ) τι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἀνα-σηκάω-ῶ, Μ. ώσω,=Ἀντισηκόω, φέρω (κυρ. τὴν ζυγαριὰν) εἰς ἰσορροπίαν.

Ἀνασθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἀνασαίνω συχνὰ καὶ μὲ δυσκολίαν.

Ἀνασιλλοκομάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κόμην ἀνάσιλλον, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἀνάσιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνασηκωμένα πρὸς τὴν κορυφὴν ἢ ἀκτένιστα (ἐπμ.) κατσαρὰ, ἄγρια (ἰδιότ. τοιαῦτα εἶνε ᾖ τὰ τοῦ λεονταρίου. Ἰδε τὸν Ἀρστ.) τὰ ἐμπροσθινὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του.

Ἀνα-σιμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι,=Ἀνασιμόω, ξέκ τοῦ

Ἀνάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (κυρτὸς) πρὸς τὰ ἄνω («Ὁ ἐλέφας τοὺς δύο μεγάλους ὀδόντας ἔχει ἀνασίμους,» Ἀρστ.) (ἴδ. αρτ.) ὁ ἔχων μύτην ἀναστηκωτήν. «Ἀνάσιμα τὰ πλοῖα τοιοῦνται,» Ἀρστ. (παρβλ. Ἀνάστειρος).

Ἀνα-σιμόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀνασηκόνω (Συφρόνω) τὴν μύτην μου (καθὼς τὰ ζῶα ὅταν ὀσφραίνωνται).

Ἀνα-σκαίρω, Μ. αρῶ, = Ἀνασκιρτάω.

Ἀνα-σκαλεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω ᾖ ἐβγάζω. ἀνακατόνω (τὴν φωτιὰν κτλ.), (ὄθ. μτφορ.)=Ἀναζωπυρῶ.

Ἀνα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ξεσκάπτω καὶ ἐβγάζω, ξερρίζόνω, ξεχόνω, (ὄθεν:) κρημνίζω, ἀφανίζω.

Ἀνα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ᾖ ἐξετάζω προσεκτικῶς ᾖ ἐπανειλημμένως.

Ἀνα-σκευάζω, Μ. άσω. (ἐναντ. τῶ Κατασκευάζω, ὅπλ.) σηκόνω (μαζόνω) τὰ σκεύη μου (τὰ μετακομίσω, (ἐπμ.) μετοικῶ. «Τὴν ἀγορὰν εἶσω ἀνεσκεύασαν,» Ξεν. (ᾖ πθ. ἢ μσ.) «Τῶν δὲ παλεμίων εἰς βαθεῖς καὶ ἑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων,» Πλ. «Ὁ στόλος εὐτάκτως κατεσκευάζετο ᾖ πάλιν ἀνεσκευάζετο,» αὐτ. 2) σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἐξαλείφω, ξερρίζόνω, χαλνῶ, ἀφανίζω, (ᾖ ρτρ.) ἀναιρῶ. «Τὴν λήκυθον καθελὼν ᾖ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν,» Θκ. «Τὴν νόσον (»Σύριγγας, »Ἕλκη) ἀνασκευάζειν,» Δσκρ. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ τραπεζιτῶν) «Ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν,» Δμ., = Χρεωκοπεῖν. 3) (σπν.) κατασκευάζω ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ, (Στρβ.)

Ἀνασκευαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) εἰς τὸ νὰ ἀνασκευάζῃ (χαλνᾷ κτλ. ἢ, ἐκ τοῦ ἐναντ.) ξαναφτειάνῃ (διαρθόνῃ κτλ.). «Ἀνασκευαστικὸν τῆς ἀμβλυωπίας,» Δσκρ.

Ἀνασκευὴ (ἡ). τὸ σήκωμα (ἢ μετατόπισις) τῶν σκευῶν ἢ τῆς φρατ. ἀποσκευῆς, μετοικεσία. 2) χάλασμα, ἀνατροπὴ, (ᾖ ρτρ.) ἀναίρεσις. 3) (σπν.) ἡ ἐκ νέου κατασκευὴ, ξαναφτειάσιμον.

Ἀνασκησία (ἡ). Ἔλλειψις ἐξασκήσεως.

Ἀνάσκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξησκημένος, ἀγύμναστος.

Ἀνασκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐξάσκησιν.

Ἀνα-σκίδνυμι, = Ἀνασκεδάννυμι.

Ἀνα-σκινδυλεύω, Μ. εύσω, = Ἀνασκολοπίζω.

Ἀνα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· χοροπηδῶ (ἀπὸ τὴν χαρὰν μου).

Ἀνα-σκολοπίζω, Μ. ίσω. Παλουκόνω.

Ἀνασκολόπισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνασκολοπισμὸς (ὁ). παλούκωμα.

Ἀνα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνασκέπτομαι. «Εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοπείη πῶς ἀποβέβηκε,» Ξεν.

Ἀνασκοπὴ (ἡ). ἡ ἐπανειλημένη ᾖ ἀκριβὴς παρατήρησις (θεωρία, μελέτη, ἐξέτασις)

Ἀνα-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω ᾖ φθείρω τι κατ' ὀλίγον ὀλίγον.

Ἀνα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζω (ᾖ ἐπμ.) φυγαδεύω. «Θηρευτὴς, εἰ ἀνασοβεῖ θηρεύων, δυσαλωτέραν τὴν ἄγραν ποιεῖ,» Πλάτ. 2) ἐρεθίζω, διεγείρω. «Τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν,» Σδ., (ὄθεν:) «Ἀνασεσοβημένος τὴν κόμην,» Δκ., μὲ ἀναπηχωμένα (φαντωμένα) μαλλία, (παρβλ. Ἀνάσιλλος).

Ἀνασόβησις, εως (ἡ). φυγάδευσις (διὰ ξυπάσματος).

Ἀνα-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Τραβῶ καὶ ἐβγάλλω μὲ ὁρμὴν, ξερρίζόνω.

Ἀνάσπασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασπᾶν, ξερρίζωμα.

Ἀναστατήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάσπασιν,

Ἀνάσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ τραβιγθεὶς ἐπάνω» ξερριζωθεὶς κτλ., (ἐπμ. 2) ὁ ἐξοριζθεὶς εἰς μέρος μεσόγειον καὶ μεμακρυσμένον. (παρβλ. Ἀνάρπαστος).

Ἀναστάστὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀνασπασθῆναι (ἐλκυσθῆναι πρὸς τὰ ἄνω), (ὄθεν) «Ἀνασπαστὸς πύλη,» Σοφ., ἡ ἀναβοκατοιδαζομένη (ἢ κοιν. Κλαβανῆ), (ᾖ ρύσι) «Ἀνασπαστοὶ (ἔνν. ἱμᾶντες), τὰ λωρία τῶν ὑποδημάτων κτλ. ᾖ ἐκ τοῦ

Ἀνα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. (ἑν γέν.) Τραβῶ (Παίρνω) ἐπάνω, ἐβγάλλω, ξερρίζόνω. «Ἀνασπάσας δὲ (ἔνν. τὰς ῆρας), ὀπίσω τὸ εἶς τὴν Θήρην,» Ἡρ. «Ἔπειτα ἀνασπάσασι τὴν βύβλον ἐκ τῶν ἑλέων,» αὐτ. «Ἀνασπᾶ τὴν ἀτμίδα,» Παυσ. (ᾖ περιφραστ.) «Λόγῳ ἀνασπᾶν,» Σοφ., ἀντὶ Ὁμιλεῖν μεγαλοφώνως. 2) τρυβῶ (σύρω) ὀπίσω. «Τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν,» Ἀρχμ. (ᾖ μσ.) «Ἐκ γρόος ἕλγος ἀνεσπάσατο,» Ἰλ. Ν. 3) σηκόνω (μαζόνω) ἐπάνω. «Λαῖφος ἀνασπᾶν,» Ἀπλλν. «Ἀνασπᾶν τὸ πρόσωπον (τὸ μέτωπον, τὰς ὀφρῦς)», συρρύνειν τὸ πρόσωπον. (καὶ πθ. ἢ μσ.) «Ὠμοπλάται ἀνεσπασμένοι,» Ἀρχτ. 4) ἐξορίζω, φυγαδεύω, κάμνω τινὰ ἀνάπαρον (ἴδε τὸν λέξ.). «Ὡς ἀνασπάσοντας αὐτοὺς ἥκοι τοὺς Ἀθηναίους,» Ἰσχρ.

Ἀνα-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω καλὰ μὲ (ἢ τραβῶ τὴν ὑγρασίαν ὡσάν) τὸ σφουγγάρι.

Ἄνασσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Ἄναξ, βασίλισσα, (προσφωνητικῶς ἐπὶ θεῶν) Κυρία, Δέσποινα κτλ.

Ἀνασσείασκε, Π. ἀντὶ Ἀνέσειε, γ'. ἑν. παρατ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνασείω.

Ἀνάσσατος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀνήσσητος.

Ἀνάσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνασσεύω] ὁ δρομῶν (κινούμενος) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀνάσσω [Ἄνω, ἀνῶ], Μ. ἀνάξω (ἀόρ. Ἄνηξα [καὶ Π. Ἄναξα]). (ἐν γέν.) Ἐξουσιάζω, διοικῶ, βασιλεύω. (συνήθ. μὲ δτ.) «Τρῶσσιν ἀνάξειν,» Ἰλ. Γ. «Κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσει,» Ὀδ. Δ. (ἢ μὲ γεν.) «Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,» Ἰλ. Α. (ᾖ πρυθετ.) «Ἦ (»Μετ') ἀθανάτοισιν ἀνάξειν,» Πσ. (καὶ μσ.) «Τρὶς γὰρ δὴ μιν φασὶ ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν,» Ὀδ. Τ. (καὶ πθ) «Ἀνάσσονται ἐμοί,» Ὀδ. Δ. (ᾖ κατ' ἀλλ. ἔκδοχ.) «Παρ' ὅτῳ τὸ Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται,» Σοφ., ἀντὶ Ἀνακτορικῶς «» ἔχεται.

Ἀν-άσσω(ττω), Μ. ἄξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀναΐσσω.

Ἀνάστα, ἀντὶ Ἀνάστηθι, β'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀναστάδὸν, ἐπίρ. Στεκόμενος ἢ Σηκωθεὶς ὀρθιος, εἰς τὸ ποδάρι.

Ἀνάσταλμος (ὁ). ὁ ἄμβων τοῦ ναοῦ (παρὰ τῷ Χιωνιάτῃ).

Ἀνα-σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. κάμνω νὰ ξ" λάξῃ.

Ἀναστᾶλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀναζέλλειν (ἐμποδίζειν κτλ.), (ὡσαύτ.) στυπτικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνα-σταλύζω, Μ. όξω, Π. γόνω ςαλαγμούς διαρρώων ἀλλεπαλλήλους.
Ἀναστάς, άντος (ᾶσα, άν), ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίσταμαι.
Ἀναστάς, άδος (ἡ), Π.=Παστάς.
Ἀναστάσιμος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάστασιν.
Ἀνάστασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) σήκωμα ἐπάνω καθημένου ἢ κοιμωμένου ἢ ἀσθενοῦντος ἢ τοποθετημένου εἰς ἔνεδραν, (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἡ ἀναβίωσις νεκροῦ, ζωντάνεμα. 3)=Μετανάστευσις (ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰς ξένον τόπον), Μετοικεσία. «Ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅπη χρεὼν εἴη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι,» Ἡρ. 4)=Ἐπανάστασις, (ἴδε τὸ ῥῆμα). 5) (ἐνεργ.)=Ἀναζάτωσις. «Ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος,» Δημ. 6) (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀνέγερσις, ἀνόρθωσις (τείχους κλπ.). 7) ζήσιμον ἢ ἐναναζήσιμον (ἀνδριάντος κλπ.).
Ἀναστατήρ (ὁ), Π.=Ἀναστάτης.
Ἀναστατήριος, α, ον. (κυρ. θυσία) τελουμένη διὰ τὴν ἀνάςασίν (ἀνάῤῥωσίν) τινος.
Ἀναστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀναστατόνων (ἐρημάζων, ἐξολοθρεύων) τόπον τινὰ κτλ.
Ἀναστατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς,=Ἀναστάσιμος, ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάςασιν (τοῦ Χριστοῦ). 2) ἐπαναστατικός, διαγερτικὸς πρὸς ἀποστασίαν.
Ἀνάστατος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ἀναστατωθεὶς (διωχθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του) ἢ μεταναστεύσας, (πόλις) ἐρημωθεῖσα, σκορπίσασα, καταστραφεῖσα. ‖. (οὐσ.) Ἀνάστατοι (οἱ), εἶδ. ἄρτων εἰς τὰς Ἀθ., (τὸ κοιν.) ψωμὶ ἀναιβατὸν ἢ ἀφράτον, (ἄν δὲν ἦν ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναστοί).
Ἀνα-στατόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) Ἀναςατόνω, διώχνω τινὰ ἀπὸ τὸν τύπον του, τὸν βιάζω νὰ μεταναστεύσῃ. 2) διεγείρω πρὸς ἐπανάστασιν. 3) ἐρημόνω, καταστρέφω.
Ἀναστάτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστατόνειν.
Ἀνα-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρεμῶ ἢ ἔμπήγω εἰς σταυρὸν (παλούκι), σταυρόνω ἢ παλουκόνω. «Τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν ἀνεσταύρωσε,» Ξεν. 2) ξαναχώνω. «Ἀναζωπυροῦντες τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ,» Γρῳ.
Ἀνασταύρωσις, εως (ἡ). σταύρωμα ἢ ξαναταύρωμα.
Ἀνα-σταχύομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. ᾷ Ἀνα-σταχύω, Μ. ύσω, Π. φυτρόνω ᾗ αὐξάνω ὡς στάχυς. 2) κάμνω ἀσταχυα, σταχόνω.
Ἀνα-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (καὶ ἰατρ.) Σφίγγω (Στύφω) τι ὅλως διόλου, ἢ ξαναστεγνόνω.
Ἀνα-στείβω, Μ. στείψω. Καταπατῶ ἢ Ξαναπατῶ, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).
Ἀνάστειρος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) ἔχον τὴν στεῖραν (τρόπιν) σηκωμένην πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῴρας. (παρβλ. Ἀνάσιμος).
Ἀνα-στείχω, Μ. στείξω, Π. περιπατῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναιβαίνω ἢ ἀπαισθοδρομῶ.
Ἀνα-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Μαζόνω, Σηκόνω) ἐπάνω, (ναυτ.) σιγγάρω. «Τὴν αἰθαλαίαν ἀνέστελλον,» Πλ. «Ἐπλέομεν ἀναστείλαντες καθ' ἡμέραν τὰ ἱστία,» Πλδ. (ᾗ συνηθ.) «Ἀναζέλλουσα ἀπωπάς,» Ἐπιγρ. (ᾗ μτ. ἢ πθ.) «Ἀνεςαλμένῳ τῷ χιτῶνι καθήμενος οὐκ εὐπρεπῶς,» Πλ. (ᾗ ἐλλ.) «Ἀνεσταλμένος προσώπατι,» αὐτ. (παρβλ. Ἀνασύρω). 2) στέλνω ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ. «Οἱ δὲ δρήκοντες ἀνέςελλον ἑαυτούς,» Αἰλ. (καὶ μσ. ᾗ πθ.) «Τοξευόμενοι δὲ ἀνεςέλλοντο,» Θκ. (καὶ συνηθ.) «Ἀναστέλλεσθαι τροφήν,» Αἰλ., κόπτεται τὸ φαγητ' του, κάμνει δίαιταν.
Ἀνα-στενάζω, Μ. άξω, καὶ
Ἀνα-στεναγίζω Μ. ίσω, Π. καὶ
Ἀνα-στενάχω, Μ. άξω, Π. καὶ
Ἀνα-στένω (χ. Μ.). Στενάζω ἐκ βάθους (καρδίας), βαρειαναστενάζω, (ᾗ συνηθ.) κλαίω, μυαλαγῶ.
Ἀνάστερος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἄνασερος, χωρὶς ἀστέρας.
Ἀνα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ
Ἀνα-στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω, βάλλω τι ἀλόγυρα ὡσὰν (ατηλίζω μὲ) ςεφάνι. «Ἡ Ἐρεσιώνη, κλάδος ἐξὶν ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένος,» Πλ.
Ἀνα-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι δίσκον (ἢ εἰς) στήλην ἵνα φαίνεται πρὸς ἐνθύμησιν.
Ἀναστήλωσις, εως (ἡ). στήσιμον ἐπάνω, (ἢ ἐν εἴδει) στήλης.
Ἀνάστημα (τὸ). μέρος γῆς ξέχον, Ψήλωμα. 2) τὸ ὕψος τοῦ σώματος, ἡ κορμόςασις (τὸ Τουρκ.) μπόϊ (ὄχι μόνον ἀνθρώπου ἀλλὰ ᾗ φυτοῦ). «Τὸ δ' ἀνάςημα τῆς χαμαίδρυος οἷον απ.θαμιαῖον,» Θφρ. 3) (τρπ.) μεγαλοφροσύνη ἢ μεγαλοπρέπεια.
Ἀνα-στηρίζω, Μ. ίξω,=Ἀναστηλόω, ςήνω τι στερεῶς ὄρθιον (πρὸς ἐνθύμησιν).
Ἀνα-ζήσιμα (χ. Μ.). Θέλω (Ἐπιθυμῶ) νὰ ἀναστήσω (ἀναστηλώσω) τι.
Ἀνα-στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω τι ἀπὸ πάνω μὲ στιγμὰς ἢ μὲ σίδηρον πυρωμένον.
Ἀνα-στοιβάζω, Μ. άσω. (νλγ.) Σπρώχνω τι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὸ ἐπισωρεύω εἰς στοῖβαν.
Ἀναστοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπλάττω τι μὲ (ἢ Ἀναλύω εἰς) τὰ αὐτὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκειται· καινιαπλάω, ἀναμορφόνω.
Ἀναστοιχείωσις, εως (ἡ),=Ἀνάπλασις, 2)=Διάλυσις.
Ἀναστολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστέλλειν, ἀνασήκωμα κτλ.
Ἀνα-στομόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω τὸ ςόμα, πλατύνω τὸ στόμιον· ἐστονωπόνω, ξεφράζω (αὐλάκι κτλ.), (τρπ.) ξεθηλίζω (τὴν ὄρεξιν). 2) (μσ. ἢ πθ.), (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι, (ἐπὶ φλεβ.) ἀνοίγομαι. 3) στενόω ἐν εἴδει στομίου, σχηματίζω στόμιον.
Ἀναστόμωσις, εως (ἡ). Ἄνοιγμα τοῦ στόματος (ᾗ μτφρ.) τῆς ὀρέξεως κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).
Ἀναστομωτήριος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀναστομωτικός, ἡ, όν. Ὀχρηςιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἀναστόμωσιν· (ἰατρ.) ἀρεθιστικὸς τῆς ὀρέξεως.
Ἀνα-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀναςενάζω.
Ἀναστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀστραγάλους (κότσια).
Ἀνα-στρατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ξαναγίνομαι στρατιώτης· ἐκστρατεύω ἐκ δευτέρου.
Ἀναστρατοπεδεία (ἡ). τὸ σήκωμα πρὸς τὰ ὀπίσω (μετατόπισμα) τοῦ στρατοπέδου ἐξ τοῦ
Ἀνα-στρατοπεδεύω, Μ. εὐσω. Σηκόνω καὶ μεταφέρω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ στρατόπεδον, (παρβλ. Ἀποστρατοπεδεύω).
Ἀνα-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω τι ἀνάποδα (δηλ. τὸ ἐπάνω κάτω, ἢ τὸ μέσα ἔξω, ἢ τὸ ἔμπρὸς ὀπίσω), (μονολεκτ.) ἀναποδογυρίζω, (συνηθ.) ἀναστρέπω, χαλνῶ, ἀφανίζω. «Δίφρους τ' ἀναστρέψαιεν, κατὰ δ' αὖτοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν,» Ἰλ. Ψ. (ᾗ πθ.) «Τὴν πᾶσαν ἀναστρεφομένην, κόπρον τῇ γῇ παρέχειν,» Ξεν. «Ἀνεστρόφθαι τὰς πολιτείας ᾗ καταλελύσθαι τοὺς νόμους,» Ἰσοκρ. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ (τραβιχθῇ ἢ ἐπανέλθῃ ὀπίσω). «Τοὺς στρατιώτας τοὺς ἡμετέρους ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι,» Αἰσχ. «Καίσαρ ὑπαντιάζων, ἐπειρᾶτο ἀναστρέψαι τοὺς φεύγοντας,» Πλ. (καὶ τρπ.) «Πάλιν τοίνυν τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν,» Πλάτ., ἀντὶ Ἐπαναλάβωμεν. 3) (ἐμβ. ἢ ἑλλ.) γυρίζω ὀπίσω ἢ ἀνάποδα, ἐπιςρέφω. «Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας,» Λκ. «Οἱ δέ, βάδην ἀποχωροῦντες, ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐλαύνοντας, ἀνέστρεψαν,» Ξεν. «Ἐνταῦθα ὁμοίως ἀναστρέψαι τὸ πρᾶγμα,» Ἑρμ. (θθεν) «Ποίημα ἀναστρέψον,» τὸ ὁπ. δύναταί τις νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἀνεστρόφως. (καὶ πθ.) «Τιμοῦ τοῦτο ἀνέστραπται,» Ξεν., μοῦ εἶναι ἐναντίον. «Τὸ διδόμενον ἐπ' αἰσχρῷ αἰτίᾳ, οὐκ ἀναςρέφεται,» Παυδ., δὲν δίδεται (παίρνεται) ὀπίσω. 5) (μσ.) διατρίβω (εὑρίσκομαι, περιέρχομαι) εἰς ἕνα τινὰ τόπον, καταγίνομαι εἴς ἕναι, ζῶ (ςέρεμαι) οὕτως ἢ ἄλλως. «Ἀλλά τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι,» Ὀδ. Ν. «Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς (» Περὶ τὰ γυμνάσια, «Ἐν τῷ φανερῷ, «Ἐν ἱματίοις) ἀναστρέφεσθαι,» Ξεν. καὶ Πλ. «Ὅτι οὗτος μὲν ἐν μέσαις εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο,» Ξεν. «Οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναςρεφόμενοι,» αὐτ. «Ἀναστραφθαι περὶ τοῦτο δοκοῦσι,» Δσκρ. (παρβλ. Ἀναστρέφω καὶ Ἀποστρέφω).
Ἀναστρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων ἀστρολογίαν.
Ἄναστρος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἄστρα.
Ἀναστροφάδην, ἐπίῤῥ.=Ἀναστρόφως, ἐξαναστροφα.
Ἀναστροφή (ἡ). ἀναποδογύρισμα, (δθ. 2) (παρὰ Γραμμτ.) ἡ ἀντίστροφος θέσις τῶν λέξεων (καὶ ἐπιμ.) ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου, (παρβλ. Ἀντιστροφή). 3) γύρισμα ὀπίσω ἐπιστροφή, «Διώκειν, καὶ μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν,» Ξεν. 4) ἡ ἕνα τινὶ τόπῳ διατριβὴ ἢ διαμονὴ ᾗ ὁ τόπος αὐτός, «Ὡραιας πέτρα, δαιμόνων ἀναστροφή,» Αἰσχύλ. 5) διαγωγή, «Τὴν ἀναστροφὴν ἡμῶν ἔχοντες καλήν,» Γρῳ. 6) ἀναχύλησις, ὑπάγγελμα. 7) ἀνάβολή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνάστροφος (ὁ, ἡ). ἀναποδογυρισμένος, ἐξανάστροφος.
Ἀναστρόφω, ἐπίρ. Ἀνάποδα, ἐξανάστροφα.
Ἀνα-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιστρέφω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἀνα-στυφελίζω, Μ. ίσω, Π. συνταράττω, φέρω ἄνω κάτω.
Ἀνα-στύφω, Μ. ςύψω. Σκυθρωπάζω, (χυθ.) κατσουφιάζω.
Ἀνα-στύω, Μ. στύσω. = Στύω.
Ἀνασύνταξις, εως (ἡ). ἡ ἀναθεώρησις καὶ τροποποίησις τῆς φορολογίας, ἐκ τοῦ
Ἀνα-συντάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἀναθεωρῶ τὰς καταστάσεις τῶν πολιτῶν ᾗ διορίζω ἀναλόγως τὰ δοσίματα.
Ἀνάσυρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσύρθη ἐπάνω (ἀνεσηκώθη ᾗ ἐπιμ. ἐγνώσθη), ἐκ τοῦ
Ἀνα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω (Τραβῶ) ἐπάνω (κυρ. τὰ φορέματά μου), (μτφρ.) δείχνω, φανερόνω. || (μσ.) » Ἀνασύρομαι (ἐνν. τὸν χιτῶνα χλ.), « σηκόνω τὰ φορέματά μου. (ὄβ.) »Ἀνασεσυρμένος, η, ον, ὁ ἀναίσχυντος, καὶ (κοιν.) ξετσουπωμένος.
Ἀνα-σφαδάζω, Μ. άσω. Τινάζω τὰ ποδάρια μου τὸν ἀνήφορον, κλωτσῶ, σπαράζω (ἀπὸ πόνον, θυμὸν κτλ.).
Ἀνα-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Σηκόνω τὸν πεσόντα. 2) (συνηθέστ. τὸ μσ.) σηκόνομαι (ἀναλαμβάνω) ἀπὸ ἀσθένειαν, ξεγιαρεύω. 3) (σπν.) Ξαναπίπτω, ἢ πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἀπ' ἄλλου μέρους.
Ἀνα-σφογγίζω, Μ. ίσω, Ἰδε Ἀνασπογγίζω.
Ἀνα-σφραγίζω, Μ. ίσω. Ξεβουλλόνω.
Ἀνα-σχέθω, (παρτ. ἀντὶ ἀορ. Ἀνέσχεθον), Π. ἀντὶ Ἀνέχω.
Ἀνάσχεσις, εως (ἡ), = Ἀνοχή, ὑπομονή. 2) κράτημα, ἐμπόδισμα. 3) = Ἀνατολή.
Ἀνασχετὸς, ἡ, ὸν, = Ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.
Ἀνασχήσω, ἀντὶ Ἀνέξω, μέλλ. τοῦ Ἀνέχω.
Ἀνα-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω κατὰ μῆκος (ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω), καταξεσχίζω.
Ἀνα-σχινδυλεύω, Μ. εύσω, = Ἀνασκινδυλεύω.
Ἀνα-σῴζω, Μ. σώσω. Ἐλευθερόνω (Καρδίζω) πάλιν πρᾶγμα χαμένον καὶ τὸ φέρω σῶον ὀπίσω, ξαναποκτῶ. 2) (τρπ.) φέρω τι εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, τὸ ξανανθυμοῦμαι. 3) = Διασώζω, διατηρῶ χλ.
Ἀνα-ταινύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.
Ἀνα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀνακατόνω, βάλλω εἰς ἀταξίαν, φέρω ἄνω κάτω, κατασυγχύζω.
Ἀνάτασις, εως (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω τάσις, ἅπλωμα (τέντωμα) τῶν χειρῶν χλ. (ὄβ. τρπ.) ἀνύψωσις τοῦ νοὸς κτλ., ὕφος σοβαρὸν ᾗ ἀπειλητικόν. Ὑπερηφάνεια.
Ἀνα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν, ἀραβιάζω· συντάττω. » Ἐπειδὴ περ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν, « Γρφ. 2) (μσ. μτφρ.) ἀναθεωρῶ (ἀναπολῶ) μὲ τὸν νοῦν μου, ξαναμελετῶ ἐν πρὸς ἐν.
Ἀνατατικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἁρμόβιος (διατεθειμένος) πρὸς ἀνάτασιν, ἀπειλητικὸς, ἔντονος· ἐμβριθὴς· ἀνυψῶν τὸν νοῦν κτλ.
Ἀνατεῖ, ἐπίρ. Π. χωρὶς βλάβην (ἄτην), ἀζημίως, ἀτιμωρητί.
Ἀνα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Σηκόνω, Ἁπλόνω) τι πρὸς τὰ ἄνω. (καὶ μτφρ.) ὑψόνω τὸν νοῦν, ἐνθουσιάζω. 2) (μσ.) φοβερίζω (κυρ. σηκόνων τὸ χέρι ἢ ὅπλον, ἢ ὑψόνων τὴν φωνήν). »Οὐδὲν εἴχον ἡμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, « Δμ. 3) (ὀλγ.) ὑψόνομαι διὰ τοῦ νοὸς πρὸς θεωρίαν τῶν θείων. 4) ὑπερηφανεύομαι, ἔχω ὕφος σοβαρόν. 5) (ἀμτβτ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως. »Πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα, « Ἲρ.
Ἀνα-τειχίζω, Μ. ίσω. Ἀνανεόνω (Ξαναχτίζω) τεῖχος.
Ἀνατειχισμὸς (ὁ). ἀνανέωσις (Ξανακτίσιμον) τείχους.
Ἀνατέλλω, Μ. τελῶ. (μτβτ.) Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (ἔβγῃ ἐπάνω, φυτρώσῃ κτλ.) τι. »Ὁ θεὸς τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, « Γρφ. »Τοῖσι δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, « Ἰλ. Ε. 2) (ἀμτβ.) ἐβγαίνω ἐπάνω (κυρ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου), φυτρόνω, γεννῶμαι, ἀναβίβομαι. » Ὅσοις ἂν μὴ ἀνατείλωσιν οἱ ὀδόντες, « Ἀρστ. »Ἐκ ταύτης ὧν ἀνατέλλων ὁ Ὕπανις ποταμὸς, βέει, « Ἲρ. (καὶ μσ.) » Φλὸξ ἀνατελλομένα, « Πίνδ.
Ἀνα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Σχίζω) κατὰ μῆκος, (ἰατρ.) κάμνω ἀνατομὴν σώματος.
Ἀνατέτακα, πρκ. τοῦ Ἀνατείνω.
Ἀνατεταμένως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, ἐντόνως, σοβαρῶς· ἐπιμόνως.
Ἀνα-τήκω, Μ. τήξω. Κάμνω τι νὰ λιώσῃ ἐντελῶς (νὰ ἀναλύσῃ, νὰ φθαρῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον), (μτφρ.) χαυνόνω, ἀτονίζω.
Ἀνάτηξις, εως (ἡ). λιώσιμον (μετάλλου κτλ.), (τρπ.) χαύνωσις.
Ἀνατί, ἐπίρ. = Ἀνατεί.
Ἀνα-τίθημι, Μ. ἀναθήσω. Βάλλω τι (ὑψηλὰ) ἐπάνω εἰς ἄλλο, (ὄβ.) φορτόνω (καὶ μσ.) φορτόνομαι, σηκόνω, (καὶ τρπ.) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑποφέρω. »Ἀναθεὶς αὐτὸν ἐπὶ κρημνόν τινα, « Ἀρστ. »Ἀναθήσειν τὴν νύμφην ἐπὶ τὸ ζεῦγος, « Σθ. (καὶ μσ.) » Ἀνθέμενοι κεφαλῆσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας, « Ἀπλλν. » Ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, « Ξεν. » Κάμηλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία, « Παρ. 2) (μτφορ.) ἀναθέτω, ἐπιτρέπω, ἀφίνω εἴς τινα τὴν φροντίδα ἢ ἀποβίδω πρσάπτω εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν τινός. (μὲ δατ.) »Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, « Ἰλ. Χ. » Ὧν ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν, « Ἰσκρ. (ᾗ προθετ.) »Ὅδε ἡ πίστις ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, « Πλθ. » Ἀγαθετέον τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον, « Πλ. »Ταῦτ' ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη, « Δμ. »Τὰ τοιαῦτα ταῖς χώραις ἀνατετέον, « Θρ. 3) (μσ.) κοινοποιῶ (ξεμυστηρεύομαι) τὴν γνώμην μου χλ. εἰς τινα, ἐκθέτω, ἀναφέρω. »Τὴν πρᾶξιν ἀνέθεντο τῶν ἑταίρων τισί, « Πλ. » Ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον, « Γρφ. »Ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, « αὐτ. 4) ἀναβάλλω τι δι' ἄλλον καιρόν. »Ἀναθώμεθα εἰς τὸν οἰκεῖον τοῦ λόγου τόπον ταῦτα, « Πλ. »Ἀναθετέον τὰ σκέμμα μέχρις ἄν, « Συν. » Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, » Θμς. »Προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν, « Σοφ. 5) μεταθέτω, τοποθετῶ τι ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, (τρπ.) μεταγνώ, ἀλλάζω γνώμην, ἀθετῶ (ἀναιρῶ) τὸν λόγον μου, (ἐν γέν.) μεταβάλλω. » Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔχειν. » Ἀντιφ. » Ἐὰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ ἀνατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, Ἀκ. » Καὶ ἔγωγε ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων ἀναθέσθαι ὅσα ἂν σὶ βούλει, « Πλάτ. » Οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτους ἀνατίθεσθαι, « Ξεν. »Τὰς ἀντιθέσεις εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι, « Ἑρμγ. 6) κρεμῶ ἢ τοποθετῶ ὑψηλά τι ὡς ἀνάθημα, ἀφιερόνω, προσφέρω. » Μονόξυλον δέ ὅ,τι ἂν ἐθέλῃ τις ἀνατιθέτω πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά, « Πλάτ. » Ἀναθέντες τὰ τρόπαια, « Δμ. » Ἀναθεῖναι μὲν εἰς τὸ Ἡραῖον, « Ἲρ. Ὦ καὶ τὴν σύνταξιν ἀνατιθέαμεν, « Δσκρ. (ᾗ πθ.) » Πῶ νάλλιος ἀνατεθήσεται, ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα; « Ἄρχρ. (καὶ μσ.) » Θεοῖς ἀναθήματα ἀνατίθεσθαι, « Πλάτ.
Ἀνα-τίκτω, Μ. τέξομαι. Ξαναγεννῶ.
Ἀνα-τίλλω, Μ. ιλῶ. Μαδῶ (Τσουμπῶ, Ἐβγάλλω) τρίχα-τρίχα.
Ἀνα-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναιβάζω (Αὐξάνω, Προσθέτω εἰς) τὴν τιμὴν πράγματος πωλουμένου, ἐκτιμῶ ὑπὲρ τὸ δέον, (παρβλ. Ἐπιτιμάω).
Ἀνατιναγμὸς (ὁ). κλονισμὸς, τίναγμα δυνατὸν πρὸς τὰ ἐπάνω, ᾗ ἐκ τοῦ
Ἀνα-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω δυνατὰ ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἀνα-τιταίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.
Ἀνα-τιτραίνω (άω-ῶ), Μ. τρήσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα.
Ἀνα-τλάω-ῶ, Μ. τλήσω (ἀόρ. Ἀνέτλην, πρκ. Ἀνατέτληκα). Ὑποφέρω, δοκιμάζω (τραβῶ) δεινὰ κτλ.
Ἀνάτλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνέτλη (ὑπέφερέ) τις.
Ἀνατμίζομαι, Μ. ίσομαι. = Ἐξατμίζομαι.
Ἀνα-τοιγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Διατοιγέω.
Ἀνα-τοκίζω, Μ. ίσω. Παίρνω τόκους τόκων, κάμνω τὸ διάφορον κεφάλαιον.
Ἀνατοκισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατοκίζειν.
Ἀνατολὴ (ἡ), (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ τὸ μέρος ἀπὸ τὰ ὁπ. ἀναφαίνεται. 2) τὸ ἔβγαλμα ἐπάνω, φύτρωμα (π. χ. τῶν ὀδόντων). 3) (αὐσ.) τὸ πρὸς τὰς ῥίζας τῶν ὀνύχων λευκόν.
Ἀνατολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατολήν.
Ἀνα-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναθαῤῥέω.
Ἀνατομὴ (ἡ). κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ μῆκος (κυρ. σώματος νεκροῦ).
Ἀνατομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀνατομίαν, (ζυ.) Ἀνατομικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ἀνατομία. »Ἀνατομικοὶ (ἐνν. ἄνθρωποι), « οἱ μεταρρυθμισμένοι ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἀνατομίαν ἰατροί.
Ἀνάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τάσιν (ἢ ἐκτεταμένος) πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ὑψηλότερος μᾶλλον ἢ πλατύτερος.
Ἀνα-τοπάομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Τοποθετῶ, βάλλω τι εἰς τὸν τόπον του. »Πολλὰ τῶν ἑαυτῷ εἰρημένων εἰς ἐπιστολὰς ἀνετοπώσατο. « Φλῳρ., τὰ συνέταξεν ἐν εἴδει ἐπιστολῶν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνατυπώσω).
Ἄνατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. ἄτη]. ἀβλαβὴς (καὶ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ τὴν ἐνεργ. καὶ κατὰ τὴν πθ. ἐκθοχ.). ἀπείρακτος.

Ἀνατρεπτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνατρέπειν, ἀφανιστικός. [ἐκ τοῦ

Ἀνατρέπω, Μ. τρέψω. Ἀναποδογυρίζω (κυρ. καὶ μτφρ.), φέρω ἄνω κάτω, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἀναιρῶ. » Ἀνατρέπω τὴν τράπεζαν, « Λξ., = Ἀνασκευάζω, (ὁμλ.) Χρεωκοπῶ· (καὶ μσ.) » Τοὺς μὲν ὄρθους τῇ βίᾳ τῇ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο. « Ξεν. (καὶ πθ.) Ἥττον ἀνατρέπεται τὰ πλατέα, « Ξεν. » Ἐπὶ κυνὶ γὰρ ἀνατρέπεται ἡ θάλασσα, « Ἀρστ. (ᾧ μτφ.) » Γῆμαι, παρὰ καιρὸν ἡηθέν, ἀνατρέπει βίον, « Γνμ. » Ἀλλ' ἀνατρέψω ταῦτ' ἀντιλέγων, « Ἄρρφ.

Ἀνα·τρέφω, Μ. θρέψω. (κυρ.) Κάμνω τι διὰ τῆς τροφῆς ν' αὐξήσῃ (δυναμώσῃ), ἐξαναθρέφω. » Ἐκ νόσου ἀνατρεφομένῳ, « Ἱππκρ.

Ἀνατρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποσύρομαι, ὀπισθοδρομῶ, ἢ ἐπανέρχομαι. » Τοτὲ μὲν ἔκφρονας γιγνομένους, τοτὲ δ' ἀνατρέχοντας εἰς τοὺς οἰκείους λογισμούς, « Στρβ. » Ἀνατρέχειν πρὸς οὐρανὸν, « Φίλ. » Ὕδωρ (» Πῦρ) ἀνέδραμε κάτωθεν. « Λξ., ἀνέβλυσεν. 2) (μτφρ.) αὐξάνω, ψηλόνω ἢ πρήσκομαι (ταχέως καὶ διὰ μιᾶς). » Τὰ γὰρ εὖθὺς ἀνατρέχοντα (φυτὰ), λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ γίγνεται, « Θφρ. » Ὃ δ' ἐνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος, « Ἰλ. Σ. » Αἰσχὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ, « Ὀδ. Σ. » Σμῶδιγγες ἀνὰ πλευρὰς ἀνέδραμον, « Ἰλ. Ψ.

Ἀνάτρησις, εως (ἡ). τρύπημα (κυρ. πέρα-πέρα).

Ἀνάτρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος (πέρα-πέρα), κατατρυπημένος.

Ἀνατριανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταράττω, φέρω ἄνω κάτω (καθὼς ὁ Ποσ. τὴν γῆν μὲ τὴν τριαινόν του).

Ἀνατρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἢ συγκατρίβω (κυρ. ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ἀνάτριχα). 2) τρίβω (κοπανίζω) δύο ἢ ᾧ πλειότερα πράγματα μαζῆ γιὰ ἑνωθοῦν. 3) τρίβω τι τὸ ἐξαλείφω, (ἐπμ.) ἀφανίζω.

Ἀνατρίζω, Μ. τρίξω, Π. ἐβγάλλω λεπτὴν καὶ διαπερστικὴν φωνήν.

Ἀνάτριπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα χνουδωτὸν) τριμμένον ἀπὸ τὴν παλυκαιρίαν ἢ καὶ ἐπίτηδες (καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν ῥάσον ἢ ἡ ταύγα).

Ἀνατριχὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἀναστηκωμένας (γυρισμένας ἀνάποδα), (παρ.) Ἀνάσιλλος).

Ἀνατριψις, εως (ἡ). τριψιμον (συχνὸν καὶ ἀνάτριχον).

Ἀνατροπεύς, έως (ὁ). ὁ ἀνατρέπων (φθείρων, ἀφανίζων), ἐξολοθρευτὴς, ὀλετὴρ.

Ἀνατροπὴ (ἡ). ἀναποδογύρισμα, καταρροφὴ, ἀφανισμός· ἀναίρεσις (λόγων). χάλασμα (στυμάχου κτλ.).

Ἀνατροπεύς, έως (ὁ). ὅς τις ἀνατρέφει τινά.

Ἀνατροφὴ (ἡ). θρέψιμον, ἀνάθρεψις, αὔξησις.

Ἀ.ατροχάζω (-άω-ῶ), Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέχω.

Ἀνατριχασμὸς (ὁ). τρέξιμον ·πισόκωλα (εἶδος σωμασκίας).

Ἀνατυκὸς, ἡ, όν. Ὁ μὴ Ἀττικός.

Ἀνα·τυλίσσω(ττω), Μ. ἴξω. Ξανα (ἢ Πε) τυλίξω, (καὶ μτφρ.) στρέφω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ἀναπολῶ.

Ἀνα·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι μὲ τὸν νοῦν μου κατὰ μίμησιν ἄλλου, φαντάζομαι. » Ἐθεᾶτο τὴν Τροίαν, ἀνατυπούμενος τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις, « Πλ. (παρβλ. Ἀναπλάττω).

Ἀνατύπωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνετυπώσατό (ἐφαντάσθη) τις· ἰδέα.

Ἀνατύπωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ πλάττῃ τις μὲ τὸν νοῦν του (νὰ φαντάζηται) τι.

Ἀνατυπωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (ἢ συντείνων πρὸς) ἀνατύπωσιν.

Ἀνα·τυρβάζω, Μ. άσω. Ἀνακατόνω, ταράττω, βάλλω εἰς ἀταξίαν.

Ἀναυάγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) ναυάγιον.

Ἀναύγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀτερημένος αὐγῆς, ἀφώτιστος, σκοτεινός.

Ἀναυδὴς, ές καὶ

Ἀναύδητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος αὐδῆς, ἄλαλος, βωβός. 2) ἀῤῥητος, ἀνέκφραστος, ἀνεκλάλητος.

Ἀναυδία (ἡ). ἀφωνία, σιωπὴ, [ἐκ τοῦ

Ἄναυδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -αύδως, = Ἀναύδητος.

Ἀναυλεῖ, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ναῦλον, ἄναυλα.

Ἄναυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς αὐλοῦ (φλογέρας) γινόμενος. 2) ὁ μὴ ἠξεύρων νὰ λαλήσῃ τὸν αὐλόν.

Ἀναυλόχητος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) μὴ ναυλογούμενον, (ἐπμ.) μικρόν.

Ἀναυμάχητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ναυμαχίας.

Ἀναυμάχιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Ἀναυμαχίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ μὴ ναυμαχήσαντος στρατιώτου.

Ἀναυξὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος αὔξησιν.

Ἀναυξησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μὴ αὐξάνοντος.

Ἀναύξητος καὶ Ἄναυξος (ὁ, ἡ), = Ἀναυξής.

Ἀν·αύξω, Μ. αὐξήσω. Αὐξάνω καθ' ὑπερβολήν.

Ἄναυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀναβιβῶν (ἢ μὴ περιπνεόμενος ἀπὸ) αὔρας, (ὕθεν ||. οὐσ.) = Χειμαῤῥους, ξηροπόταμον.

Ἄναυς, αος (ὁ, ἡ), D. (μόνον εἰς τὴν φρσ.). » Νῆες ἄναες, « Αἰσχλ., καράβια τὰ ὁπ. δὲν ἀξίζουν πλέον τοῦτο τὸ ὄνομα, δηλ. ἀπηλπισμένα, γαμένα, ἢ ἄχρηστα.

Ἀν·αὐτέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ αὐσω, (ἐκ τοῦ Ἀν·αύω), Π. = Ἀναβοῶ, φωνάζω δυνατά.

Ἀναύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς αὐχένος (λαιμοῦ).

Ἀν·αύω, Μ. αύσω. Ἀνάπτω καὶ καίω τι

Ἀν·αφαίνω, Μ. φανῶ (αμτδ.) Φέγγω, φωτίζω. » Ἀμοιβηδὶς δ' ἀνάφαινον ὄμμαθ', « Ὀδ. Σ., (ὕθεν 2) (μτδ. καὶ συνκβ.) δείχνω, φανερόνω, ἀποδείχνω. » Οἱ θεοὶ ἄστρα ἐν τῇ νυκτὶ ἀνέφηναν, » Ξεν. » Ὃν ἔχω δόξαν περὶ ἐμαυτοῦ ἀναφαίνων, « αὐτ. 3) (ἀντιθ. τῷ Ἀποκρύπτω), βλέπω, ξανοίγω μακρόθεν (κυρ. τὴν ξηρὰν ὅταν πλέω). » Ἀναῤῥήνατες δὲ τὴν Κύπρον, « Γρῤ. ||. (μσ.) φαίνομαι ἢ ξαναφαίνομαι, ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν. » Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλιος ἀὴρ, « Ἰλ. Λ., (καὶ πθ.) » Ψευδόμενος ἀναφαίνεται, « Ξεν., (καὶ οἰδ.) » Τὸ ἐκ πρώμνης ἀναφαῖνον ἀκάτιον, « Ἡρ.

Ἀναφαίρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀφαιρέσῃ ἢ ν' ἀφαιρεθῇ (στερηθῇ).

Ἀναφαλαντίας, ου (ὁ). ὁ κατὰ τὸ μέτωπον ἢ τὰ ὀφρύδια φαλακρός.

Ἀναφαλαντίασις, εως (ἡ). ἡ φαλακρότης αὐτῶν αὐτῶν τῶν ὀφρυδίων.

Ἀναφαλαντος (ὁ, ἡ), (Γρῤ.) = Ἀναφαλαντίας.

Ἀναφαλάντωμα (τὸ). τὸ φαλακρωθὲν μέρος τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ μετώπου.

Ἀναφανδὰ καὶ Ἀναφανδόν, ἐπίῤῥ. Φανερὰ, ὁλοφάνερα.

Ἀν·αφαντάζω, Μ. άσω, = Ἀναφαίνω, φανερόνω.

Ἀν·αφέρω, Μ. ἀνοίσω (ἀόῤῥ. Ἀνήνεγκα Χῤ.). Φέρνω (Ἐβάλλω) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναιβάζω· σηκόνω. » Ἐπτακισχιλίας τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνηνέγκαμεν, « Αἰσχ. » Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐγκλυδωνίῳ ἀναφέρειν, « Θκ. » Ἐπτὰ μηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς λάδοντας ἀναφέρει, « Ἀλ. Ἀρ. » Πολιὰς (» Λῖμα, » Τὸ πνεῦμα) ἀναφέρειν, « αὐτ. (ᾧ πθ.) » Ἡ ἀλμυρὶς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος ἀναφέρεται, » Θφρ. » Ἀναβολιάσεις ἀναφέρονται, « Ἀρστ. » Ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανὸν, « Γρῤ. » Τὰ πήγαια τῶν ὑδάτων ἀναφέρεται, « Πλ. (ᾧ ἄλλ.) » Ὃ δὲ ἀνηνέγκατο (ἴσν. φωνὴν ἢ πνεῦμα) ἄρα στενάξας, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Αἱ Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον, « Πλ., τὸν ἐγκαρδίωναν, ἢ τοῦ ἔφεραν εἰς τὴν μνήμην. 2) (διὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν τῶν ναῶν ᾧ τῶν ἀγαλμάτων), προσφέρω εἰς τὸν θεὸν ἢ εἰς τὸ δημόσιον, συνεισφέρω. » Ἀνενεγκάντων δὲ πάντων ᾧ εἶχον, « Ἀρστ., (καὶ πθ.) » Πρὸς δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην αἱ πρόσοδοι τῶν κοιτῶν ἀναφέρονται, « αὐτ. » Οἱ τὰς παλαιὰς ἀναφέροντες θυσίας, « Χρα. » Ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας, « Γρῤ. 3) ἀποδίδω τὴν αἰτίαν ἢ ἀναθέτω εἰς. » Ἀνέφερον εἰς Αἰνείαν τὴν τοῦ γένους διαδοχήν, « Ἡρωδ. » Εἰς αὐτὸν ἐκέλευσεν ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν, « Πλ. » Εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω, « Πλάτ. 4) ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι, ἐκθέτω· δίδω πληροφορίας, ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ. » Ἰδίαν δέ τινα λόγον ὁ Ἴστρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφέρει περὶ Λίβυας, « Πλ. » Ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον, « αὐτ. » Ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους τὸ πρᾶγμα, « αὐτ. 5) (μσ. ἐνεργ.) ἐνθυμοῦμαι. » Διὰ τὸ μὴ μεμνῆσθαι μηδ' ἀναφέρειν, « Πλ. » Καὶ ἀναφέρων ἀπὸ τῶν ἐγγεγραμμένων τὴν ἔμψυχον συνουσίαν, « Συν.

6) ἐβγαίνω ἐπάνω (εἰς τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης ὅταν κολυμβῶ), (καὶ μτφρ.) ἀναλαμβάνω (σηκόνομαι, ἀγλυτσόνω) ἀπὸ ἀσθένειαν, συνέρχομαι ἀπὸ μέθην ἢ λειποθυμίαν. » Ὅταν δὲ τελέως ἐγερὸν ἐν τῷ βυθῷ γένηται, τότε ἀναφέρεσθαι καὶ ἐπινεῖ, « Θφρ. » Διὰ τὸ βάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδυομένων ἀνεφέρετο, « Ξθ. (καὶ πθ.) » Καὶ γρόνων ἄφθογγος ἦν, μόγις δ' ποτε ἀνενεγθείς, εἶπεν, « Ἡρωδ. (καὶ μτ.) » Ἀνενεγκάμενον δὲ καὶ ἀναπτοήσαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἤρ. (καὶ ἐλλειπτ.) » Ἀναφέρων ἐκ τῆς τληγῆς, « Πλ. » Ἐκλιπὼν δὲ μόλις ἀνήνεγκεν, « αὐτ. » Κακῶς ὑπὸ μέθης καὶ μόλις ἐκ τῶν ὑπνων ἀναφέροντες,« αὐτ. (καὶ τρπ.) » Οὐκ ἂν ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἡττωμένοις ἀναφέρειν καὶ ἀναταλμᾶν ταυταχάκις, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) » Καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν, « Θκ. » Αἱ Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Ποιμπήϊον, » Πλ.

Ἀναφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἐπάνω ἢ ὀπίσω, (ἐπμ.) ἀποφεύγω, ἐλυτόνω.

Ἀναφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀποφεύγῃ.

Ἀνάφευξις, εως (ἡ). ἀποφυγή· καταφύγιον.

Ἄναφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἁφήν, ἄπιαστος, (ἐπμ.) ἁπαλός, τρυφερὸς ἢ ἄϋλος, (πρπ.) ἀνεξίκακος.

Ἀναφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ μεγαλοφώνως ἢ ἐμφαντικῶς καὶ μὲ τόνον καὶ ὕφος προφητικόν. » Τὴν Σιβύλλαν φασὶν ἀναφθέγγεσθαι, « Πλ.

Ἀναφθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Τρέχω εἰς τὸν ὄλεθρόν μου. » Κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης; « Ἀρχ., τί ὑγκρεμνίσθης χ' ἦλθες ἐδῶ ἐπάνω;

Ἀναφλασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀναφλάω-ῶ, Μ. φλάσω, = Ἀναστόω.

Ἀναφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Περιπίπτω πάλιν εἰς φλόγωσιν, κακοφορμίζω ἐκ νέου, πρήσκομαι ἐξ αἰτίας φλογώσεως.

Ἀναφλέγω, Μ. φλέξω. Ἀνάπτω ἢ Ξαναανάπτω, κάμνω τι νὰ ἐβγάλῃ φλόγα, (καὶ μτφρ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.

Ἀνάφλεξις, εως (ἡ). ἄναμμα, ἔξαψις, ἐρεθισμός.

Ἀναφλογίζω, Μ. ίσω, = Ἀναφλέγω.

Ἀναφλύω(ύζω), Μ. ύσω, Π. χοχλακίζω βράζων, (ἀπὶ πηγῶν) = Ἀναβλύζω μὲ ἦχον.

Ἀναφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐκφοβέω, ξυπάζω, φοβίζω, τρομάζω.

Ἀναφοιβάζω, Μ. άσω, = Ἀνακαθαίρω καὶ Ἀναφθέγγομαι.

Ἀναφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φοιτῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω, ἀναβαίνω ἢ ἐπανέρχομαι.

Ἀναφοίτησις, εως (ἡ), = Ἄνοδος ἢ Ἐπάνοδος.

Ἀναφορά (ἡ). ἀναίβασμα, ἔβγαλμα ἐπάνω. » Ἐπιπλεῖ γὰρ (ὁ ἰχθὺς), τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, « Ἀρστ. » Αἵματος ἀναφορά, « Ἀθ. 2) = Ἀποφορά, ἀναθημίασις. 3) εἰσόδημα. » Ἀναφορὰν φέρειν, ἀνδρὶ μὲν 70 κριθῶν μεδίμνους, « Πλ. 4) προσφορὰ (εἰς τὸν θεόν). » Ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα, « Γῆφ. 5) ἡ μετά τινος σχέσις, ἢ πρός τι τάσις, ἀπόδοσις (ἀνάδοσις) τῆς αἰτίας ἢ πράγματός τινος. » Ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν,« Ἀρστ. » Πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν ὄθμὸν ἐστιν,« Ἀρστ. 6) καταφύγιον, (δικας.) προσφυγή, ἀπολογία. » Ὑπελείπετο γὰρ ἑαυτῷ, εἴ τι γένοιτο, ἀναφορὰν, « Δμ. » Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς, Φυτδος, « Εὐρ. 7) ἔκθεσις, ἐξιστόρησις, πληροφορία. 8) ἀνάρρωσις, (τρπ.) ἐπανόρθωσις, σωτηρία. » Οὐκ ἦλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, « Πλ. 9) (ῥτρ.) = Ἐπαναφορά.

Ἀναφορεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν. ἐπιθ.) ὁ ἀναφέρων (σηκόνων), (ὄθεν || οὐσ.) κάθε τι συντείνον πρὸς ἀναβάστασιν (σήκωμα, πιάσιμον κτλ.). (ἰδαιτ. δὲ 1) τελαμὼν τῆς ἀσπίδος· 2) = Ἀνάφορον: (ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης εἶχε τὰ τοιαῦτα προσηρμοσμένα εἰς αὐτήν).

Ἀναφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναφέρω. 2) (ναυτ.) ἑτοιμάζομαι νὰ ἐπιστρέψω.

Ἀναφορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (ἐν γέν.) Ὁ συντείνων πρὸς (ἀνήκων εἰς) ἀναφορὰν, (ὄθεν Γρμτ.) ὁ ἀναφερόμενος εἰς πρᾶγμα ἤδη ἐγνωσμένον ἢ προειρημένον. (ἰατρ.) = Λιμοπτυϊκός. (ἀρχιμ.) ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν.

Ἀνάφορον (τὸ), (ἐνν. ξύλον) ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνηκόνουν οἱ βαστάζοι κρεμασμένα τὰ φορτία των, ἢ μόνοι ἢ μετ' ἄλλων,(Ἰταλ.) μανέλλα. » Μεταβαλλόμενος τἀνάφορον, « Ἀρχφ.

Ἀναφορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορτόνομαί τι εἰς τοὺς ὤμους μου.

Ἀναφορύσσω, Μ. ύξω, = Ἀναφυράω.

Ἀναφραγνυμι, Μ. φράξω, = Ἀναφράζω.

Ἀναφράζομαι, Μ. φράσομαι. Παρατηρῶ ἐπανειλημμένως χ προσεκτικῶς, (ἐπμ.) ἀναγνωρίζω.

Ἀναφράσσω, Μ. φράξω. Ξεφράξω, ξεχαμπόνω.

Ἀναφρίσσω, Μ. φρίξω. Ἀνατριχιάζω.

Ἀναφροδισία (ἡ). ἡ ἀποχὴ τῶν ἀφροδισίων. 2) ἔλλειψις χάριτος (κομψότητος, θελγήτρων), ἐκ τοῦ.

Ἀναφρόδιτος (ὁ, ἡ). στερημένος τῶν χαρίτων τῆς Ἀφροδίτης, (ἐπμ.) ἄχαρις, ἄκομψος, χωρὶς θέλγητρον. 2) ἐγκρατευόμενος ἀπὸ ἀφροδισια.

Ἀναφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω (Ἔρχομαι εἰς) τὰς φρένας μου, ξαναφρονιμεύω.

Ἀναφροντίζω, Μ. ίσω. Ἀναπολῶ τι πολλάκις εἰς τὸν νοῦν μου, καλοσυλλογίζομαι.

Ἄναφρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἀφρόν, (ἱππκρ.).

Ἀναφυγὴ (ἡ). ἀναχώρησις πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) ἀποφυγή, καταφύγιον.

Ἀνάφυξις, εως (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀναφυράω-ῶ, Μ. άσω, καὶ

Ἀναφύρω, Μ. φυρῶ. Ἀνακατόνω, ζυμόνω μαζῆ (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολ. 2) λερόνω,

Ἀναφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Συγνοφυσῶ καὶ φουσκόνω τι, (μτφρ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν, (καὶ μσ.) ὑπερηφανεύομαι, φουσκόνω.

Ἀναφύσημα (τὸ), = Ἀναφύσησις. 2) ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁπ. γίνεται ἡ

Ἀναφύσησις (ἡ). φύσημα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀνάδοσις (πυρὸς, ἀτμοῦ κτλ.).

Ἀναφυσητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διατεθειμένος πρὸς) ἀναφύσησιν.

Ἀναφυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπαίνω βαθειὰ καὶ συχνά. »Δελφῖνες ἀναφυσιώντες, « Ἡσ. » Ἀσπετον ἐκ καμάτοιο ἄσθμ' ἀναφυσιόων,« Ἀπλλν.

Ἀνάφυσις, εως (ἡ). Ξαναφύτρωμα.

Ἀναφύσσω, Μ. αφύξω (ἀόρ. Ἀνήφυσα), Π. ἐβγάλλω (ἀνασύρω) νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι κτλ.

Ἀναφυτεύω, Μ. εύσω. Ξαναφυτεύω.

Ἀναφύω, Μ. φύσω. (μτβτ.) Φυτρόνω, ἐβγάλλω, ἀναδίδω. » Ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνέφυσεν, « Ἀπλλ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) φυτρόνω ἢ Ξαναφυτρόνω, Ξαναγίνομαι. »Ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν, ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας,« Ἡρ. » Καὶ πάλιν ἀναφύεσθαι πολλὴν, « Θφρ. (καὶ τρπ.) » Δίκαι ἀναφύονται τοῖς νόθοις ἐκ τοῦ γράμματος ἐκείνου, « Πλ.

Ἀναφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω δυνατὰ, ἐκφωνῶ, προφέρω μεγαλοφώνως (παρβλ. Ἀναφθέγγομαι).

Ἀναφώνημα (τὸ). τὸ μεγαλοφώνως ῥηθέν. 2) = τῷ

Ἀναφώνησις, εως (ἡ),= Ἐκφώνησις, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μεγαλοφώνως (μάλιστα πρὸς ἐξάσκησιν).

Ἀναφωτίς, ίδος (ἡ), (νλγ.), παράθυρον εἰς τὴν στέγην, φεγγίτης.

Ἀναχάζω, Μ. χάσω. (σπν. μτβτ. συνηθές. δὲ μσ.) Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, τραβιοῦμαι ὀπίσω. » Ἐπιδιώκοντες, χ πάλιν ἀναχάζοντες, « Ξεν. »Οὐκ ἔτ' ἐμιμνεν, ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, « Ἰλ. Ο.

Ἀναχαίνω, Μ. χανοῦμαι. Ἀνοίγω τὸ στόμα (Χάσκω) τὸν ἀνήφορον. » Καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε,« Λκ.

Ἀναχαιτίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Σηκόνω ὀρθὴν τὴν χαίτην, (ἐπμ.) ῥίπτω τὸν ἐπιβάτην, (ἐν γέν.) ἀνατρέπω· (μτφρ. καὶ ἀμτβτ.) ἀπειθῶ, ἀτακτῶ, σηκόνω κεφάλι. »Ἀναχαιτίσαντα τὸν δῆμον,« Πλ. » Μικρὸν τι πταῖσμα, ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε,« Δμ. » Ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, « Εὐρ. (χ ἄλλ. προθ.) » Ἀνεχαίτισε τῶν πραγμάτων, « Πλ. ἐξέννοιασεν ἀπὸ (ἐπίναξεν ἀπὸ) πάνω τὰς φροντίδας. 2) (μτβτ.) σύρω τὸν ἵππον ἀπὸ τὴν χαίτην ὀπίσω, (ὄθ. ἐν γέν.) ἐμποδίζω. » Τὴν ναῦν τοῦ ὁρμεῖν, « Λκ. »Τὰ πάθη τῆς ἀλόγου ὁρμῆς,« Ἀλ. Ἀφρ. κτλ. (παρβλ. Ἀνασειράζω.).

Ἀναχαίτισμα (τὸ). ἐμπόδισμα. 2) (σπν.) ἀντίστασις, ἀπείθεια.

Ἀναχαλασμός (ὁ). χαλάρωμα, ξεπέντωμα.

Ἀναχαλαστικός, ἡ, όν. Χαυνωτικός,(ἰατρ.) μαλακτικός, ἐκ τοῦ

Ἀναχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντόνω, χαλαρόνω, μαλακόνω.

Ἀναχάραξις, εως (ἡ). ἡ διὰ ξυσίματος ἀφαίρεσις, ἐκ τοῦ

Ἀναχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ξύνων ἐβγάλλω τι ἀπό τινος, (ἐπμ.) τὸ κάμνω τραχὺ καὶ ὅλον χαραγματίας, (τρπ.) ἐρεθίζω.

Ἀναχάσκω (παρτ. Ἀνέχασκον), = Ἀναχάνω.

Ἀναχαυνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακουφίζω, ἐμπνέω ἔπαρσιν καὶ κενοδοξίαν.

Ἀναχειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ εἰς τὸ χέρι (κυρ. τὸν χαλινόν), (ἐπμ.) ἡμπαδίζω.

Ἀναχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηφίζω· Ξαναεκλέγω (διὰ ψηφοφορίας).

Ἀναχελύσσομαι, Μ. χέσομαι. Βήσσω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάλλω φλέγμα κτλ. ἀπό τό στῆθος (χέλυν) μου.

Ἀνα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀνέχεα κτλ.). Κάμνω τι νά ξεχειλήσῃ ἢ χυθῇ· (μτφορ.) διαδίδω. «Φήμην—,» Ἰλ. 2) (τρπ.) =Συγχέω, ἀνακατόνω. 3) ἐκλύω, χαυνόνω. || (μτ.) ξεχειλῶ καί χύνομαι ἔξω, (ἐπί ποτ.) πλημμυρῶ. 4) χαυνοῦμαι· ζῷ.

Ἀνα-χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω τινά μέ χλαῖναν.

Ἀνα-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιαρόν, τό βάλλω εἰς τό πῦρ νά συχλιάνῃ.

Ἀνα-χνοαίνομαι, Μ. ανθήσομαι· καί-

Ἀνα-χνοάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω, Σκεπάζομαι ἀπό) χνοῦδι, ἐβγάλλω τάς πρώτας τοῦ γενείου (κλπ.) τρίχας.

Ἀναχοή (ἡ). =Ἀνάχυσις. «Αἱ τῆς Λίννης ἀναχοαί,» Ἀσγγ. 2) τό μέρος διά τοῦ ὁποίου τρέχει καί χύνεται τι ὑγρόν.

Ἀνα-χορεύω, Μ. εὐσω. Χορεύω μέ πηδήματα, χοροπηδῶ. 2) (συνκδ.) τιμῶ τινά διά χορῶν, χορεύω δηλ. εἰς τιμήν του. «Ἐν Ὕμνοις Εὔιον ἀναχορεύων,» Ἀρφ.

Ἀνα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι, (ἐμφ.) =Διαχράομαι, φανεύω, ἀφανίζω.

Ἀνα-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάλλω φλέγματα, ξερόχαλίζω. (μτφ.) ἐξερεύγομαι. «Τήν ψυχήν—,» Νικ. Χών.

Ἀνα-χρεμψις, εως (ἡ), τό νά ἐβγάλῃ τις βήχων φλέγματα, ξερόχαλίσμα.

Ἀνα-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω ἀπό πάνω ἤ ὅλως διόλου.

Ἀνα-χρονίζω, Μ. ίσω. Παραβαίνω τήν χρονολογικήν ἀκρίβειαν, κάμνω λάθος εἰς τήν χρονολογίαν.

Ἀνα-χρονισμός (ὁ). λάθος εἰς τήν χρονολογίαν.

Ἀνα-χρώννυμι, Μ, χρώσω. Χρωματίζω(βάφω) τι ἐπιπολαίως. 2) λερόνω, (ἢ μτφορ.) μολύνω διά κολλητικοῦ νοσήματος.

Ἀνάχρωτις, εως (ἡ). βάψιμον (χρωματισμός) ἐπιπόλ. 2) λέρωμα· μόλυσμα διά νοσήματος κολλητικοῦ.

Ἄνάχυμα (τό). τό μέρος ὅ,που σκεπάζει ἡ παλλίρροια τῆς θαλάσσης. 2) =Ἀνάχυσις.

Ἀνάχυρτος (ὁ, ἡ). (κυρ. πηλός) χωρίς ἄχυρον.

Ἀνάχυσις [ἴδε Ἀναχέω], εως (ἡ). χύσιμον πρός τά ἐπάνω, ξεχείλισμα, πλημμύρα, (μτφορ.) «Τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν,» Γρφ. 2) =Ἀνάχυμα (ἴδε Στρδ. ΣΤ'. ἢ πρβλ. Ἀνακοπή).

Ἀνάχυσμα (τό). ὁ σωρός τοῦ ἐκβαλλομένου ἀπό λάκκον (κτλ.) χώματος, καί τό δι' αὐτοῦ σχηματιζόμενον πρόχωμα παρά τάς ὄχθας ποταμοῦ κτλ., (πρβλ. Ἀμβολάς, καί Ἄνδηρον).

Ἀνα-χωματισμός (ὁ). ἀνύψωσις τῆς γῆς δι' ἐπισωρεύσεως χώματος ἀνασκαπτομένου.

Ἀνα-χωνεύω, Μ. εύσω. Ξαναλυόνω τι εἰς τό χωνευτήριον.

Ἀνα-χώνυμι, Μ. χώσω. Ὑψόνω τό ἔδαφος τῆς γῆς ἐπισωρεύων χῶμα (πρός διαφόρους χρήσεις. Ἴδε τά παραδείγματα). «Καί ἡμεῖς ἐθύψαμεν αὐτούς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον,» Λπ. «Τήν ὁδόν ἀνακεχωκότες, καί ὑψηλοτέραν ποιοῦντες,» Δμ. «Τοῦτο δέ τό χῶμα κατασπάσαι Κῦρον ἐν τῇ παλιορκίᾳ ἀναχωννύοντα τῇ πόλει,» Ἀθ. 2) (σπν.) παραχώνω. «Τό ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον βάμα ἀναρύττων,» Σον.

Ἀνα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηγοῦμαι (ὀπίσω). «Ἀναχωρεῖν ἐς τοῦ πισθεν,» Ἀρφ. 2) ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. «Καί ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεύς,» Θκ. 3) φεύγω, μισεύω, μετοικῶ. «Ἀναχωρεῖν ἐπ' οἶκον,» Δμ. «Ὑπό Βοιωτῶν ἀναχωρέσαι ἐς Ἀθήνας,» Ἡρ. 4) τραβηγοῦμαι εἰς μέρος ἄγνωστον καί ὁλιγάνθρωπον. «Ἡσυχίζειν ἀναχωρήσαντά ποι,» Κικ. (ὅπ:) «Ἀνακεχωρηκώς τόπος,» Ἡρωδ., ὁ παράμερος καί μοναχικός. «Ἀνακεχωρηκυῖα χώρα,» Θφρ., ἡ μεσόγειος. «Βιβλίον («Ῥῆμα) ἀνακεχωρηκός,» Ἁλ., τό σπάνιον. «Τό ἀνακεχωρηκός τῆς φύσεως,» Χρσ., ἀντί Τό παρά φύσιν κτλ. 5) μεταβαίνω. «Προβῆναι εἰς τήν τιμιωτέραν ἕδραν, καί ἀναχωρῆσαι εἰς τήν ἀτιμοτέραν,» Ξεν. «Ἀποθανόντος δέ τοῦ Δαρείου, ἡ βασιλίνη ἀνεχώρησε εἰς τόν παῖδα τόν ἐκείνου Ξέρξια,» Ἡρ.

Ἀναχώρημα (τό). τόπος παράμερος, μοναξιά. 2) =ῥῶ

Ἀναχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναχωρεῖν, ἐπιστροφή, μισευμός. 2) =Ἀναχώρημα, καταφύγιον. «Ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπει,» Δμ. (παρβλ. Ἀναφορά).

Ἀναχωρητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναχωρήσας (πραβηχθείς) ἀπό τόν κόσμον καί ζῶν εἰς τήν μοναξίαν, ἐρημίτης, ἀσκητής.

Ἀναχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρός ἀναχώρησιν.

Ἀνα-χωρίζω, Μ. ίσω. Ξεχωρίζω καθένα εἰς τόν τόπον του. 2) κάμνω τινά νά ἀναχωρήσῃ (μισεύσῃ ἢ ἐπανέλθῃ).

Ἀνάχωσμα (τό). =Ἀνάχωμα.

Ἀνα-ψαλλίζω, Μ. αλῶ. Ψηλαφῶ ἐλαφρά (ἐπάνω-ἐπάνω).

Ἀνα-ψηλάσσω, Μ. άξω, Π. ψυλαφῶν τι ἐλαφρῶς τό ἀνοίγω.

Ἀνα-ψαω-ῶ, Π. ψήσω. Σφρυγίζω, 'πείρνω τι ἀπό πάνω μέ πανί (μαλλί, σφουγγάρι, κτλ.).

Ἀναψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω Ψηλαφῶ (καί μτφορ. Ἐξετάζω) τι πάλιν (ἐκ νέου), ἀναθεωρῶ (δίκην), (Νεωρ.).

Ἀναψηλάφησις, εως (ἡ). ἡ συχνή καί ἀλλεπάλληλος ψηλάφησις, (ἐπμ.) ἐξέτασις ἀκριβής

Ἀνα-ψηφίζω, Μ. ίσω. Καθυποβάλλω τι ἐκ δευτέρου εἰς ψηφοφορίαν, (ἐπμ.) ἀκυρῶ (νόμον, ἐκλογήν, διορισμόν κτλ.), (ἐν γέν.) ἀλλάζω σκοπόν καί 'ξαναρχίνω ἢ 'ξαναπάμνω τι.

Ἀναψήφισις, εως (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου περί τινος ψηφοφορία, (ἐπμ.) ἀκύρωσις (νόμου κτλ.).

Ἀνα-ψήχω, Μ. ψήξω. =Ἀναψάω.

Ἄναψις, εως (ἡ). Ἄναμμα, καύσιμον.

Ἀναψυκτήρ (ὁ). ὁ δροσίζων (ἀναπαύων, πρυξινῶν ἀναψυχήν).

Ἀναψυκτικός, ἡ, όν. Δροσιστικός, ἀναπαυτικός.

Ἀνάψυξις, εως καί

Ἀναψυχή (ἡ). Δρόσισμα, ξανάσασμα, ξεκούρασμα, (μτφορ.) παρηγορία, ἄνεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-ψύχω, Μ. ψύξω. Ἀναψύχω, δροσίζω, (ἐπιπ.) ἀναπαύω, ξεκουράζω· ἐμψυχόνω. «Ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξεν,» Γρφ. 2) στεγνόνω εἰς τόν ἀέρα. (γεωγραφ.) ξηραίνω (Ἕλος κτλ.) καί τό κάνω γεωργήσιμον. «Λέγουσι τά χωρίον, ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν, ἡ Κωπαΐς, ἀνεψύχθαι πρότερον, ᾗ γεωργεῖσθαι,» Στρδ. «Τάς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον,» Πλ. 3) (ἀμτδ. ἢ μτ.) Ξανοσαίνω, ξεκουράζομαι, ἔρχομαι εἰς τόν ἑαυτόν μου· εὑρίσκω ἄνεσιν. «Τότε, νή τήν Ἀρτεμιν, ἀνεψύχομεν,» Ἀλκίφρ. «Ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,» Ἰλ. Κ. «Ἀναψύξω πόνων,» Κύρ.

Ἀνδαίω, Μ. δαίσω, Π. ἀντί Ἀναδαίω.

Ἀνδάνω [ᾄδομαι], Μ. ἀδήσω (παρτ. Ἡνδ[καί Ἐλ]άτων, ἀόρ. Ἔκδον [ἴδε τό ἀπαρ. Ἀδεῖν ἢ μσ. Ἀδέσθαι], πρκ. Ἕαδα), Π. (ἢ σπν. παρά λγρφ.) ἀρέσκω, εὐαρεστῶ. (συνήθ. μέ δοτ.) «Καί ποιέων ταῦτα, Σπαρτιήτησι ἀδήσεις,» Ἡρ. «Ἀδηκε βουλή,» Ἱππών (καί μέ εἰτ. σπν.) «Οὐδέ Ζεύς ὧν πάντας ἀνδάνει,» Θγν.

†Ἀνδάντορος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντί Ἀνδέκτωρ (ἴδε Ἐκδέκτωρ).

Ἄνδεμα (τό), Π. ἀντί Ἀνάδεμα [ἐκ τοῦ

Ἀνδέω, Μ. δήσω, Π. ἀντί Ἀναδέω.

Ἄνδηρον (τό), [Ἄνθος, ἡ Ἄνω], (συνηθέστ. εἰς τό πλθ.). (ἐν γέν.) χῶμα ἢ ἄμμος ἐπισωρευμένος (ἢ ἐντός περιτειχίσματος). Τερκ. πτι, Ἰταλ. terrâpieno. «Φύτευται δ' ἐν τοῖς ἐπί τῶν τοίχων ἀνδήροις,» Θφρ. «Ὅπως τό ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῷ τῶν ἀνδήρων ἀφαιρῆται κατασκευῇ,» Σλ. 2) (ἡ περα τας ὄχθας ποταμ. ἢ τάφρα, ἐνίοτε δέ ἢ τῆς θαλάσσ.). «Σαργοί θρώσκουσιν ἐπ' ἀνδήροιο θαλάσσης,» Ὀππ. 3) (ἡ ἐντός κήπων, πρός φύτευσιν ἀνθέων κλπ.), (κοιν.) βραγιά ἢ λαχανιά (καί Τουρκ.) ταχύς. «Ἀμάρακος, πρασιαί τε καί ἀνδήροισι χλοάζων,» Νίκ., (παρβλ. Αὐλών καί Ἀνάχωμα).

Ἀνδιδοῦ, Π. ἀντί Ἀναδιδοῦ.

Ἀνδικεῖν, Π. ἀντί Ἀναδικεῖν, βίττειν πρός τά ἔνω.

Ἀνδίκιτης, ου (ὁ), Π. [Ἀνδικεῖν], τό σκανδάλι τῆς παγίδας, (παρβλ. Ῥόπτρον).

Ἀνδίχα, ἐπίρ. Π. [ἄνα, δίχα]. ξέχωρα, ξεχωριστά, χωρίς, μακράν. 2) εἰς δυο μέρη.

Ἀνδοκιός, έως (ὁ), Π. Ἴων. ἀντί Ἀναδοχύς.

Ἀνδραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω «Φέρομαι ὡς ἀνήρ ἀγαθός (σάν παλληκάρι), κάμνω ἀνδραγαθίας || (πθ. ἐπί πραγμ.) κατορθοῦμαι. «Τά μέν οὖν ἠνδραγαθημένα λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις,» Πλ.

Ἀνδραγάθημα (τό). τό ἔργον (κατόρθωμα τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, ἀνδραγαθία, παλληκαριά.

Ἀνδραγαθία (ἡ). ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, παλληκαριά. 2 =Ἀνδραγάθημα.

Ἀνδραγαθίζομαι, Μ. ίσομαι. =Ἀνδραγαθέω. «Ἡ παύεσθαι τῆς ἀρχῆς καί ἐκ τοῦ δ. κινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι,» Θκ., φιλοτιμεῖσθαι περί ἀρετῆς, ἐπιδείκνυσθαι γενναιότητα.

Ἀνδραγαθικός, ή, όν. Ὁ ἁρμόζων εἰς ἄνδρα ἀγαθόν, παλληκαρήσιος.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνδράγρια (τά), Π. τὰ ἀπὸ τοῦ νικηθέντος ἐγθροῦ ἁρπαζόμενα λάφυρα.

Ἀνδραγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγχων (πνίγων) τοὺς ἀνθρώπους, δήμιος.

Ἀνδράδελφος (ἡ ἤ ος). ὁ ἡ ἡ ἀδελφ. τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του).

Ἀνδρακάς, άδος (ἡ), Π. (πλὴν ἀμφ.) μερίδιον.

Ἀνδρακάς, ἐπίρ. Π. Κατ' ἄνδρα, ἕκαστος.

Ἀνδραπόδεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνδραπόδοις.

Ἀνδραποδίζω, Μ. ἰσω. Σκλαβόνω. «Παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι.» Θκ. (καὶ μσ.) «Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι,» Δμ. (καὶ πθ.) «Πόλις ἠνδραποδισμένη,» αὐτ. 2) (σπν.) μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ ἀνδραποδιστοῦ, ἐμπορεύομαι ἀνδράποδα.

Ἀνδραποδισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνδραποδισμός (ὁ). σκλάβωμα. 2) τὸ νὰ ξεβγάλῃ (ξελογιάσῃ) τι ετὸν σκλάβον ἄλλου.

Ἀνδραποδιστήριος (ὁ). ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνδραποδίζειν.

Ἀνδραποδιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἁρπάζων ἀνθρώπους καὶ πωλῶν αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδοκάπηλος). 2) ὁ ξεβγάλλων (ξελογιάζων) τοὺς ξένους σκλάβους.

Ἀνδραποδιστικός, ἡ, όν, = Ἀνδραποδιςήριος.

Ἀνδραποδοκάπηλος (ὁ). = Σωματέμπορος, ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδιστὴς καὶ Ἀνδραποδώνης).

Ἀνδράποδον (τὸ). [Ἀνήρ, ποῦς (παρβλ. Κλιμακὶς)· ἢ ἀποδίδομαι]. σκλάβος. «Ἀνδράποδα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα,» Θκ.

Ἀνδραποδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἰδιώματα ἢ χαρακτῆρα) ἀνδραποδ., χαμερπής, δουλοπρεπής, ποταπός, βάρβαρος κτλ.

Ἀνδραποδωδία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδραποδώδους, μικροπρέπεια, χαμέρπεια κτλ.

Ἀνδραποδωδῶς, ἐπίρ. Δουλοπρεπῶς, χαμερπῶς κτλ.

Ἀνδραποδώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων ἢ ἐμπορευόμενος μὲ) ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδοκάπηλος).

Ἀνδράριον (τὸ), = Ἀνθρωπάριον, μικρὸς (πιποτένιος) ἄνθρωπος.

Ἀνδράφαξις, εως (ἡ), = Ἀτράφαξις.

Ἀνδραχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τόσον βαρὺς ὥςε ἀποτελεῖ φορτίον (ἄχθος) ἀνδρός.

Ἀνδράχλη (ἡ), [Ἄνθραξ]. = Ἀνθρανος.

Ἀνδραχνας (χλος), ου (ὁ) καὶ

Ἀνδράχνη (χλης), ης (ἡ), φυτ. ἡ ἀντράκλα. ἡ (ἄλλ.) γλιστρίδα (ἢ Τουρκ.) σεμίζ-ὄτι. 2) δένδρ. ἡ ἀγριοκουμαριὰ καὶ ὁ καρπός της.

Ἀνδρεία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνδρεῖος. 2) (ἀμφ.) = Ἀνδρία.

Ἀνδρεῖα (τά), ἴδε Ἀνδρεῖος.

Ἀνδρείκελος (ὁ, ἡ), ὁμοιος (εἴκελος) μὲ ἄνδρα ἢ ἄνθρωπον. || (οὐσ.) Ἀνδρείκελον (τὸ), = Ἀνδριάς. 2) βαφὴ ὁμοιάζουσα τὸ φυσικὸν τοῦ ἀνθρώπου χρῶμα, (ἐπμ.) φυκωσίδι.

Ἀνδρειόθυμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα.

Ἀνδρεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδροίκειος. «Ὑποδήματα, τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα,» Ξεν. «Καὶ ἔχει ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα,» Πλάτ. || (οὐσ. ἐν.) Ἀνδρεῖον (τὸ), Α'. τὸ ἀνδρικὸν μόριον, Β'. = Ἀνδρία. (πλθ.) Ἀνδρεῖα (τὰ), Δ'. τὰ ἐν Κρήτῃ συσσίτια τῶν ἀρρένων, ὁμοια μὲ τὰ ἐν Σπάρτῃ Φειδίτια· ἢ Β'. = Ἀνδρεῖον (Α'.). 2) ὁ ἔχων φρόνημα (γενναιότητα) ἀνδρὸς, ἄφοβος (μετὰ λογισμοῦ), ἀνδρειωμένος, παλληκάρι. «Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ,» Εὐρ., (παρβλ. Ἀνδρικός).

Ἀνδρειότης (ἡ), = Ἀνδρία.

Ἀνδρειοφόνως, ἐπίρ. (νλγ.) Μὲ φρόνημα ἀνδρικόν, γενναίως.

Ἀνδρει(δρι)φόντης, ου (ὁ), Π. ὁ φονεύσας ἄνδρα, (ἐπίθ. τοῦ Ἅρμοῦ), (παρβλ. Ἀνδροφόνος).

Ἀνδρειῶν, ῶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνδρῶν.

Ἀνδρείως, ἐπίρ. Μὲ ἀνδρίαν, παλληκαρήσια.

Ἀνδρεράζρια (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας.

Ἄνδρεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνδράσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἀνήρ.

Ἀνδρεύμενος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνδρούμενος, μτχ. τοῦ Ἀνδρόω.

Ἀνδρεύομαι, Μ. εὐσομαι, = Ἀνδρόομαι, γίνομαι ἄνδρας.

Ἀνδρεῶν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνδρῶν.

Ἀνδρηλατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διώχνω ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πατρίδα ἢ τὸ καταφύγιόν του· ἐξορίζω, [ἐκ τοῦ

Ἀνδρηλάτης, ου (ὁ), Π. ὁ φυγαδεύων (ἐλαύνων, ἐξορίζων) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἢ ἀρετὴ) τοῦ ἀνδρείου, ἀφοβία (μὲ κρίσιν). «Τὴν γὰρ ἀνδρίαν τοῦ ἐντόμου (τῆς μυίας) ἢ ἀλκὴν οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,» Ακ. 2) (σπν.) αὐθάδεια.

Ἀνδριαντίσκος (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Ἀνδριάς.

Ἀνδριανταγλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων, δουλεύων) καὶ

Ἀνδριαντοπλάστης, ου (ὁ), ὁ πλάττων (ἀπὸ πηλὸν, κηρὸν γύψον κτλ.) ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντοπλαστικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπλάστου.

Ἀνδριαντοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω (Φθειάνω) ἀνδριάντας ἢ (μὲ πτωτ.) τὸν ἀνδριάντα τινός.

Ἀνδριαντοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπ.

Ἀνδριαντοποιία (ἡ). τὸ φθειάσιμον ἀνδριάντος. 2) = τῷ προηγ.

Ἀνδριαντοποιϊκὴ (ἡ), = ητικὴ.

Ἀνδριαντοποιὸς (ὁ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἄνδρ.

Ἀνδριαντουργέω-ῶ, Μ. ἤσω, = -ποιέω, ἐργάζομαι ἄνδρ.

Ἀνδριαντουργία (ἡ), = -ποιία.

Ἀνδριαντουργὸς (ὁ), = -ποιὸς.

Ἀνδριάς [Ἀνήρ], άντος (ὁ). ὁμοίωμα (ἀπὸ χαλκ. χρυσ. λίθ. κτλ.) ἀνθρώπου.

Ἀνδρίζω, Μ. (ἰσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (γιεράν, παλληκάρι). «Ἡ γεωργία τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζει,» Ξεν. || (μσ. καὶ πθ.) γίνομαι ἄνδρας, ἐμβαίνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, (ἐπμ.) ἀποκτῶ δύναμιν (σωματ. καὶ ψυχ.), φρόνημα ἀνδρικόν. 2) φέρομαι ὡς ἄνδρας, ὑπερέχω ἀνδρείως, (ἀντέχω εἰς) τοὺς κόπους, τὰς δυστυχίας κτλ. «Ἀνδρίζου ἢ κραταιούσθω ἡ καρδία σου,» Γρφ.

Ἀνδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδροίκειος. «Χιτὼν (ὁ Χορὸς) ἀνδρικὸς,» Ξεν. 2) ὁ ἔχων φρόνημα καὶ σχῆμα ἀνδρὸς, παλληκαρήσιος. «Γυνὴ ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ,» Ακ., (παρβλ. Ἀνδρεῖος).

Ἀνδρικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἄνδρας, ἀνδρίκια, παλληκαρήσια.

Ἀνδρίον (τὸ), = Ἀνδράριον, ἀνθρωπάκι.

Ἀνδρισμα (τὸ). ἔργον ἀνδρὸς, παλληκαριά.

Ἀνδρισμὸς (ὁ). τὸ ἀνδρίζεσθαι, ἀνδρία, παλληκαριά.

Ἀνδριστὶ, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.

Ἀνδροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ τοῦ Ἀνδραγαθής.

Ἀνδροβατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι =

Ἀνδροβάτης [ἀνὴρ, βαίνω], ου (ὁ), = Παιδεραστής.

Ἀνδροβόρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.

Ἀνδρόβουλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐναντ. τῷ Γυναικόβουλος, θηλ.) ἔχων θέλησιν ἀνδρικήν.

Ἀνδροβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδροβόρος.

Ἀνδρόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαγωθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων. 2) = Ἀνδροβρὼς.

Ἀνδραγένεια (ἡ). ἡ τοῦ ἀνδρὸς γενεὰ, ἡ διὰ τῶν ἀρρένων διαδοχὴ τοῦ γένους (καταγωγὴ, γενεαλογία).

Ἀνδρογίγας, αντος (ὁ), Π. γιγαντιαῖος ἄνθρωπος, ἢ ἄνθρωπος καὶ γίγας.

Ἀνδρογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ἄνδρας (ἀνθρώπους, ἢ ἀρσενικὰ παιδία).

Ἀνδρογύνης καὶ

Ἀνδρόγυνος, ου (ὁ). ὁ ἔχων φύσιν ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, ἀρσενικοθήλυκος, ἑρμαφρόδιτος. 2) = Εὐνοῦχος. 3) τρυφηλὸς, γυναικώδης, ἐκτεθηλυμένος. 4) ὁ χρησιμεύων ἢ εἰς ἄνδρας ἢ γυναῖκας. «Δουτρὰ ἀνδρόγυνα,» Ἐπιγρ.

Ἀνδρογύνως, ἐπίρ. Ὡς ἑρμαφρόδιτος ἢ εὐνοῦχος.

Ἀνδροδαΐκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνὴρ, δαΐζω]. ὁ φονευμένος ὑπ' ἀνδρῶν.

Ἀνδροδάμας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταδαμάζων ἢ φονεύων τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος φιλοξένως ἀνθρώπους.

Ἀνδρυθέα (ἡ), Π. (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς), ἀνδρικὴ (ἀνδρειωμένη) θεά.

Ἀνδρύθηλυς, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδρόγυνος.

Ἀνδρυθὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θανατωθεὶς ὑπ' ἀνδρῶν.

Ἀνδροκάπηλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνδραποδοκάπηλος.

Ἀνδροκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπονῶν (ἀφανίζων) τοὺς ἀνθρώπους, φθοροποιός.

Ἀνδρόκμητος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ χέρια ἀνθρώπου.

Ἀνδροκοιτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἄνδρα.

Ἀνδροκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνὴρ, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (περιποιούμενος) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδρακτασία (ἡ), = Ἀνδρακτονία.

Ἀνδρακτονιὸν (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φονεύονται ἄνθρωποι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνδροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
Ἀνδροκτόνος (ὁ). ὁ κτείνων (φονεύων) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
Ἀνδρόλαγνος (ὁ, ἡ). λάγνος (ἀσελγὴς) διὰ τοὺς ἄνδρας.
Ἀνδρολέτειρα (ἡ), Π. ἡ ἀφανίζουσα (ὀλεθρία διὰ) τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀνδρολῃΐα (ἡ) καὶ
Ἀνδρολήψιον (τὸ). τὸ δικαίωμα ὅ,που εἶχον οἱ Ἀθην.ῖ, ὅταν ξένος ἐφόνευε συμπολίτην των καί, ζητούμενος, δὲν παρεδίδετο, νὰ συλλαμβάνουν πρὸς ἀντεκδίκησιν τρεῖς συμπατριώτας τοῦ φονέως.
Ἀνδρολογέω-ῶ(ἴζω), Μ. ήσω(ίσω). Ψυνάζω κατ' ἐκλογὴν ἄνδρας διὰ τὸν πόλεμον, στρατολογῶ.
Ἀνδρολογία (ἡ). στρατολογία. 2)φορολογία κατ' ἄνδρα, κεφαλιάτικον.
Ἀνδρολόγος (ὁ). ὁ στρατολογῶν.
Ἀνδρομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τρελλαινόμενος διὰ τοὺς ἄνδρας.
Ἀνδρομανία (ἡ). μανία διὰ τοὺς ἄνδρας.
Ἀνδρομάχος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ μαχόμενος πρὸς ἄνδρας, πολεμικός.
Ἀνδραμεγέθης, ες (ὁ, ἡ), = Ἀνδρομήκης, ὁ ἔχων μέγεθος ἀνδρὸς, (Νικ. Χων.).
Ἀνδρόμεος [ἀνήρ], α, ον, Π. ἀνθρώπινος.
Ἀνδρομήκης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μῆκος (ἀνάστημα) ἀνδρός.
Ἀνδρομήρον (τὸ), [ἀναδρομὴ]. (ἐγχειρίδιον) τὸ ἄλλ. Σύσπαστον, διότι τὸ σίδηρόν του ἀνεσπᾶτο ἐντὸς τῆς λαβῆς, ὅθεν τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰ θέατρα οἱ ὑποκριταὶ πρὸς μίμησιν αὐτοχειριῶν ἢ φόνων, (γράφεται καὶ Ἀνδρομηπόν).
Ἀνδρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι (;)
Ἀνδρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἤδη ἀνδρούμενος (ἢ ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα ἢ ἀνάστημα) παῖς.
Ἀνδροπλασία (ἡ). πλάσις ἀνθρώπων ἢ ἀνδριάντων.
Ἀνδροπληθεία (ἡ), Π. πλῆθος ἀνδρῶν, πολυανθρωπία.
Ἀνδροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων ἀνδρίαν (ἀνδρικὸν φρόνημα), ὁ μορφόων ἄνδρας.
Ἀνδρόπορνος (ὁ, ἡ). ἀνὴρ πορνευόμενος.
Ἀνδροπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων ('ταιριάζων) εἰς ἄνδρα.
Ἀνδροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ἀνδρὸς ἢ ἀνθρώπου.
Ἀνδρόπρῳρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδροπρόσωπος.
Ἀνδροσάθης, ες καὶ
Ἀνδροσάθιων, ωνος (ὁ, ἡ), = Πόσθων.
Ἀνδρόσαιμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀφ' Ἡράκλοντος κόκκινον ζωμόν), τὸ ἄλλ. Ὑπέρικον.
Ἀνδρόσακες, ες (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἀγνώστου (ἴδε Δοκρ. Γ'. 430. καὶ Πλίν. Κ2'. 4).
Ἀνδρόσινις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων (σινόμενος) τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀνδροσύνη (ἡ), Π. = Ἀνδρία.
Ἀνδρόσφιγξ, ιγγος (ὁ). σφίγξ μὲ κεφαλὴν καὶ στῆθος ἀνδρὸς (ἀντὶ ὄχι γυναικός, καθὼς παριστάνεται συνήθως).
Ἀνδρότης, ητος ἢ ῆτος (ἡ), Π. ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνδρότης).
Ἀνδροτρεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτέμνω (Εὐνουχίζω) ἄνδρας.
Ἀνδροτυχὴς, ές (ὁ), Π. ἡ ἐπιτυχοῦσα ἄνδρα, ὑπανδρευθεῖσα.
Ἀνδροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι-
Ἀνδροφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνθροποφάγος.
Ἀνδρόφθορος (ὁ, ἡ). Π. (παροξ.) ὁ φυείρων τοὺς ἀνθρ. 2) (προπαροξ.) ὁ φθαρεὶς (φονευθεὶς) ὑπ' ἄνδρ. » Αἵματος ἀνδροφθόρου, « Σοφ., τοῦ ἐξ ἀνθρωποθυσίας.
Ἀνδροφονεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνδροφόνος.
Ἀνδροφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω ἄνθρ.
Ἀνδροφονία (ἡ). φόνος ἀνδρ. ἢ ἄνθρ.
Ἀνδροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας ἄνθρ. 2) ἡ φονεύσασα τὸν ἄνδρα της.
Ἀνδροφόντης, ου (ὁ), Π. = Ἀνδρειφόντης ἢ Ἀνδροφόνος.
Ἀνδρύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα ἀνδρός.
Ἀνδρφυλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυὴν (φυσικὸν διοργανισμὸν) ἀνδρός.
Ἀνδρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φωνὴν ἀνδρός.
Ἀνδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνδρίζω, ἐνισχύω. 2)μεταβάλλω εἰς ἄνδρα. 3)(παθ.) γίνομαι ἄνδρας, μεγαλόνω, τρανεύω. 4) (ἐπιγων.) ὑπανδρεύομαι. 5)(ρ.σ.)φέρομαι ὡς ἀνὴρ. 6)ἐκπληρῶ τὸ ἀνδρικὸν καθῆκον.
Ἀνδρύνω, Μ. υνῶ, = Ἀνδρόω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀδρύνω.
Ἀνδρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἀνδρικός.
Ἀνδρωδῶς, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.
Ἀνδρὼν, ῶνος, καὶ
Ἀνδρωνῖτις, ιδος (ἡ). τὸ μέρος τοῦ οἴκου ὅπου διέτριβον οἱ ἄνδρες, (ἀντιθ. τῷ Γυναικωνῖτις).
Ἀνδρωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὄνομα ἀνδρὸς (ἀνδροίκειον).
Ἀνδρωνυμικὸς, ἡ, όν. (Γρμμ.) Ὁ ἀπ' ἀνθρώπου παρωνυμούμενος, π. χ. Διόνυσος -Διονύσιος, Δημήτρα-Δημήτριος.
Ἀνδρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα ἀνδρός.
Ἀνδρῷος, α, ον, (σπν.) = Ἀνδρεῖος.
Ἀν.δύομαι, Μ. δύσομαι, Π. ἀντὶ Ἀναδύομαι.
Ἀνδωκα, Π. ἀντὶ Ἀνέδωκα.
Ἀνέαστος (ὁ, ἡ), [ἄ, νεάζω]. ἀνήροτος, ἀγεώργητος, (Στρβ. ΙΑ'. δ'.).
Ἀνεβίων, ως, ω, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναβιόω.
Ἀνέβραχε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναβρέχω.
Ἀνέβωσε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνεβόησε.
Ἀνέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐγγυήσεως, μὴ ἀξιόχρεως, (ὅθεν) » Θυγάτηρ—, « Πλ. ἢ μὴ ἀρραβωνισμένη. »Υἱὸς—, « Πλδ. ἀ μὴ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῶν γονέων του, νόθος.
Ἀν.εγείρω, Μ. ἐγερῶ. Σηκόνω· ἐξυπνίζω· (μεταφορ.) ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ· (ἐπὶ τοίχων κλπ.) ξανακτίζω. ||. (ὁ μσ. ἀόρ. ἀντὶ τοῦ παθ.), ἴδε Ἀνεγρόμην.
Ἀνεγέρμιον, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σηκωθεὶς ἀπὸ τὸν ὕπνον.
Ἀνέγεραις, κως (ἡ). σήκωμα ἐπάνω. Ἐξύπνημα· (ἐπὶ κτιρίων) Ξανακτίσιμον.
Ἀνεγερτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος πρὸς ἀνέγερσιν. (Ἐκκλησ.) = Ἀναστάσιμος. » Ἦδειν τὰ ἀνεγερτήρια. « Νικ. Χων.
Ἀνέγερτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξυπνήσας ἢ μὴ ἐξυπνῶν, ἀξύπνητος (ἴδε Νήγρετος).
Ἀνεγκλησί, ἐπίρ. = Ἀνεγκλήτως.
Ἀνέγκλητος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος κτλ. 2) = Ἀναμφισβήτητος, ἀδιαφιλονίκητος. » Ἀνεγκλήτους τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους καταλελοιπέναι, « Πλάτ.
Ἀνεγκλήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔγκλημα, ἄμεμπτως κτλ.
Ἀνέγκυος (ὁ, ἡ). ἡ μὴ ἐγγαστρωμένη.
Ἀνεγκωμίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐγκωμιασθείς.
Ἀνέγνων, ως, ω, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναγινώσκω.
Ἀνεγρόμην, Π. μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἀνεγείρομαι, (ὅθεν τὸ ἀπαρ. Ἀνέγρεσθαι. Ακ.).
Ἀνεγχώνητος (ὁ, ἡ), = Ἀνένδεκτος, ὁ μὴ δυνατὸς (ἐγχωρῶν) γενέσθαι.
Ἀνεδόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἰσασθείς (ἁμαλυνθείς, πατηθείς). 2) ὁ μὴ κατεδαφισθείς (χρημνισθείς).
Ἀνεδέγμην (δθ. Ἀνεδέγμεθα), Π. ἀόρ. β'. ἡ ὑπερπ. τοῦ Ἀναδέχομαι.
Ἀνέθην [ἀνίημι], ἐπίρ. Ἀνέτως, ἐν ἀνέσει, ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως. 2)ἀσυστόλως. 3) ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, κατακορῶς.
Ἀνέϊδρακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναδίρκομαι.
Ἀνείδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνατρέχω.
Ἀνέδραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἑδραῖος (σταθερός, στερρὸς), ἀστήρικτος, ἄστατος.
Ἀνείδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναδύομαι.
Ἀνείδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναδίδωμι.
Ἀνέεργον, Π. ἀντὶ Ἀνέργον, παρτ. τοῦ Ἀνείργω.
Ἀνέσαντες, Π. Ἰων. μτγ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀνέζω ἢ Ἀνίζω, = Καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω.
Ἀνέηκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀνῆκα, πρκ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνεθελησία (ἡ). τὸ νὰ μὴ θέλῃ τις, [ἐκ τοῦ
Ἀνεθέλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θέλων. ὁ πράττων τι ἀκουσίως. 2)(παθ.) = Ἀθέλητος, ἀκούσιος.
Ἀνεθελήτως, ἐπίρ. Ἀκουσίως.
Ἀνέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνατίθημι.
Ἀν.εθίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνεθίζω.
Ἀνέθιστος (ὁ, ἡ). ἀσυνήθιστος.
Ἀνειδέος (ὁ, ἡ), (νλγ.), (Φλαρ.) ὁ μὴ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μορφήν).
Ἀνείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνεράω.
Ἀν.ειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰδωλοποιέω, ἀναπλάττω τι ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον.
Ἀνειδωλοποίησις, εως καὶ
Ἀνειδωλοποΐα (ἡ), = Εἰδωλοποίησις.
Ἀνεῖκα, πρκ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀν.εικάζω Μ. άσω. Μιμοῦμαι τὰ κινήματά (τὴν φωνὴν κτλ.) τινος διὰ περιγέλιον, (Τουρκοβαζ.) κάμνω τὸ τακλίτι τι.
Ἀνεικαίστης (ἡ). τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις τίποτε ὅπως τύχῃ (εἰκαίως), φρονήσις, προμήθεια.
Ἀνείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (μαντεύσῃ, συμπεράνῃ ἐξ εἰκότων), ἀτέκμαρτος.
Ἀνεικόνα, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνεικὴς [ἄ, νεῖκος], ές (ὁ, ἡ). ἀφιλονείκητος, (οὕτως ἀνεγίνωσκόντινες τὸ »Ἀνεικέα μισθόν, « Ἰλ. Μ. 433).
Ἀνεικόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παριστανόμενος δι' εἰκόνος. »Τὸ θεῖον ἀνεικόνιστον, « Θλγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνεικᾶς, ὅτος (ῦτα, ὁς), πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνειλείθυια (ἡ). (γυνὴ) ἡ μὴ ἐπικαλεσαθεῖσα (ἢ εἰς μάτην) τὴν Εἰλείθυιαν, (ᾶηλ.) ἄτεκνος ἢ δύστοκος.

Ἀνειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω ἢ Ξετυλίζω, (παρβλ. Ἀνελίσσω).

Ἀνείλημα (τὸ). περι(ἡ ξε)τύλιγμα, (ὄθεν 2) (ἰατρ.) = Στρόφος, πόνος (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.

Ἀνείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείλησις, εως (ἡ), = Ἀνείλημμα.

Ἀνείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀνειλίξις, εως (ἡ). ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, (καὶ μτφορ.) ἀνάπτυξις, διασάφησις, [ἐκ τοῦ

Ἀνειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἀνελίσσω.

Ἀνειλλιῶ(ίλλω), = Ἀνειλέω, (ἴδε Ἰλλω).

Ἀνειμάρθαι, (ἀθκμ.), μὴ εἶναι εἱμαρμένον.

Ἀνειμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίημι, (ὄθεν

Ἀνειμένως, ἐπίρ. = Ἀνέδην, ἐλευθέρως [ᾷ]. 2) χωρὶς τόνον, ἡσύχως, μετρίως.

Ἀνειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀνῆειν κτλ.). Ἀναιβαίνω. « Εἰς ἄστυ ἀνιὼν Φαληρόθεν, » Πλάτ. (ὄθεν ἐπὶ ἡλίου) = Ἀνατέλλω· (ἐπὶ πήγ.) = Ἀναβρύω. (ἐπὶ φυτ.) = Ἀναφύομαι κτλ. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. « Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, » Ὀδ. Θ. « Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ, » Ὀδ. Ε. « Ἀνειμι ἐκεῖσε τοῦ λόγου, » Ἴρ.

Ἀνείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων φόρεμα (εἷμα), γυμνὸς ἢ κακοενδυμένος.

Ἀνειν, Ἰων. ἀπαρ. τοῦ Ἄνω = Ἀνύω.

Ἀνεῖναι, ἀόρ. β. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνείργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω, κρατῶ ἢ κουντῶ ὀπίσω, « Ἀνείργε τοὺς στρατιώτας ὠθουμένους εἰς τὸ πρόσθεν, » Ξεν.

Ἀνειρξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνείργειν, ἐμπόδισμα.

Ἀνείρομαι, Μ. ερωμαι, Π. ἀντὶ Ἀνέρομαι.

Ἀνειρύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνερύω.

Ἀνείρω (χ. Μ.) Δένω ἐπάνω. 2) = Συνείρω, συμπλέκω (στέφανον κτλ.).

Ἄνεις, εἶσα, ἐν., ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ Ἀνεῖσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀόρ. ϵ'. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰσαγθεὶς (ἐμβασθεὶς εἰς τὰ ἐνδότερα), (ἐπμ.) = Ἀμύητος, ἀμάθητος.

Ἀνεισίδωρος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνησίδωρος.

Ἀνείσοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων εἴσοδον (ἔμβασμα), (ἐπμ.) = Ἄβατος.

Ἀνεισφορία (ἡ), = Ἀτέλεια, ἀσυδοσία, [ἐκ τοῦ

Ἀνείσφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων (ἐλεύθερος ἀπὸ) συνεισφορᾶς, ἀσύδοτος.

Ἀνεῖται γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἄνειω, Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέκαθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, [ἐκ τοῦ

Ἀνεκάς ἢ Αττ. Ἀνεκας [ἀνᾰ, ἑκᾰς], ἐπίρ. Μακρὰν (εἰς βύθος), πολλὰ ὑψηλά.

Ἀνέκβατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον (τόπον νὰ ἐκβῇ τις). « Χαράδρα—, » Θκ.

Ἀνεκείαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ ἐκβαλλόμενος διὰ τῆς βίας, ἀπαραίλαστος.

Ἀνεκδαρτί, ἐπίρ. Χωρὶς ὑγδάρσιμον.

Ἀνέκδαρτος (ὁ, ἡ). ἄγδαρτος.

Ἀνεκδήμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκ(ἀπο)δημήσας, ἀξενήτευτος. 2) ὁ πρὸς ἐκδημίαν (ταξειδι) ἀνάρμοστος, (ὄθεν:) « Ἡμέρα ἀνεκδ. καὶ ἀνέξοδος, » Πλάτ.

Ἀνεκδιήγητος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.)-ήτως. Τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ διηγηθῇ, ἀπερίγραπτος.

Ἀνεκδίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν.

Ἀνέκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκδοθείς, ἀδημοσίευτος. 2) (κόρη) ἀνύπανδρος.

Ἀνεκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐκδρομὴν (ἀποφυγὴν), ἀναπόφευκτος.

Ἀνεκθέρμαντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ζεστάνῃ.

Ἀνέκθυτος (ὁ, ἡ). (μίασμα) τὸ διὰ θυσιῶν μὴ ἐκπλυνόμενον.

Ἀνεκκλησίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πειθόμενος (ἢ μὴ παρευρισκόμενος) εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, (ἐκκλησ.) ἐξωκκλησιασμένος, ἀφωρισμένος. 2) (τόπος) ὅπου δὲν ἔγινεν ἢ δὲν γίνεται συνέλευσις.

Ἀνέκκλιτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐκκλίνῃ (παραμερίσῃ), ἄφευκτος.

Ἀνέκκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τακτικὰς ᾗ εὐκόλους τὰς ἐκκρίσεις (κενώσεις) τῆς κοιλίας, δυσκοίλιος.

Ἀνέκλαγον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνακλάζω.

Ἀνεκλάλητος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφραστος.

Ἀνέκλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είπτως. Ὁ μηδέποτε ἐκλείπων, ἀνεξάντλητος, ἀκατάπαυστος, παντοτεινός.

Ἀνέκλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκλεγθείς.

Ἀνεκλιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκλειπτος, Ἀνελλιπής.

Ἀνεκλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λογαριασμόν. 2) ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος.

Ἀνεκλογίστως, ἐπίρ. Χωρὶς λογαριασμόν.

Ἀνέκνιπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκπλυτος, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκπαίμπλημι, Μ. πλήσω, (ἀμφ.). Ξαναγεμίζω ὡς ἐπάνω.

Ἀνέκπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρομάζων (ξυπάζων ἢ ξυπταζόμενος).

Ἀνεκπλήκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔκπληξιν.

Ἀνεκπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεμισθεὶς ἢ μὴ γεμιζόμενος.

Ἀνέκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεπλυνόμενος, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποξενωθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ἀποξενωθῆναι, (συγγ. τῷ Ἀνεκπύητος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ μὴ ἐμπυάζων, (ἴδε Ἐκπυέω).

Ἀνέκπυστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐκπυνθάνομαι], ὁ μὴ γνωσθεὶς (ἢ μὴ δυνατὸς νὰ γνωσθῇ) δι' ἐξετάσεως.

Ἀνέκραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνακράζω.

Ἀνεκρίζωτος (ὁ, ἡ). ἀξερίζωτος.

Ἀνεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνέχω.

Ἀνεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποφέρων μὲ ἀνοχὴν, ὑπομονητικός.

Ἀνεκτὸς, ἡ ἡ ὸς όν. Ὑποφερτὸς, ἀνοχῆς ἄξιος.

Ἀνέκτριπτος (ὁ, ἡ). ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκτῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποφερτὸν τρόπον, ὑποφερτά.

Ἀνέκφευκτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκκλιτος, ἀναπόφευκτος. 2) ὁ μὴ ἐκ(ἀπο)φεύγων, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ.

Ἀνεκφοίτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξαλνων (φοιτῶν) ἔξω, ἀλλὰ καθήμενος πάντα μέσα.

Ἀνέκφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται, ἢ δὲν πρέπει νὰ ἐβγάλῃ τις ἔξω (νὰ δημοσιεύσῃ).

Ἀνέκφραστος (ὁ, ἡ), = Ἀνεκδιήγητος, Ἀνεκλάλητος.

Ἀνεκφώνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐκφωνήσῃ (προφέρῃ, ξεστομίσῃ).

Ἀνέκφραστος, (ὄθεν:) « Τὸ ὑπογεγραμμένον ι ἀνεκφώνητον, » Γρμτ.

Ἀνέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔλαιον ἢ ἐλαίας.

Ἀνέλατος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ἐλαύνω]. ἀσφυροκόπητος.

Ἀνέλεγκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έγκτως, = Ἀνεξέλεγκτος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἔλεγχον (ἀναίρεσιν, ἀπόδειξιν κτλ.).

Ἀνελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐξετάζων ἀκριβῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἀποδεικνύω.

Ἀνελεημόνως, ἐπίρ. = Ἀνηλεῶς, ἀνελέημονα.

Ἀνελεημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελεήμονος.

Ἀνελεήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεὴς, ἄσπονος, ἀλύπητος, σκληρόκαρδος.

Ἀνελέητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνάξιος ἐλέους (συμπαθείας).

Ἀνελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀνελελίζω, Μ. ίξω, Π. κουνῶ μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνελευθερία καὶ

Ἀνελευθεριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελευθέρου ἀνθρώπου, μικροπρέπεια, χαμερπεια, φιλαργυρία.

Ἀνελεύθερος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) Ὁ μὴ πρέπων εἰς (ἢ μὴ πράττων ὡς) ἐλεύθερον, (ἐμπ.) βάρβαρος, ἀπολίτευτος κτλ. (ἰδιωτ.) μικροπρεπὴς, φιλάργυρος.

Ἀνελευθέρως, ἐπίρ. Χαμερπῶς, μικροπρεπῶς κτλ.

Ἀνέλευσις, εως (ἡ), [ἀνέρχομαι] = Ἄνοδος ἢ Ἐπάνοδος.

Ἀνέλιγμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα περι(ἡ ξε)πυλιγμένον, (ὄθεν) « Ἀνέλιγμα χαλκῆς Ἐπγρ., τὰ σγαρά (μαλλιά) ἢ ἡ πλεξίδες.

Ἀνέλιξις, εως (ἡ). περι(ἡ ξε)τύλιγμα. 2) περιστροφὴ, κυκλοφορία. 3) ἀνοιγμα (θύρας). 4) (μτφορ.) = Ἀνάπτυξις, [ἐκ τοῦ

Ἀνελίσσω (τῶ), Μ. ίξω. Περι(ἡ, Ξε)τυλίζω. « Βιβλία χερσὶν ἀνελίττειε, » Ἀν. (καὶ τρ.) « Ἀνέλισσε βίον, » Πλ. Διάγω, περνῶ. 2) γυρίζω, (καὶ ἐπμ.) ἀνοίγω (θύραν κτλ.). 3) (μτφορ.) Ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ.

Ἀνελκέω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι ὕλον ἀνοίγω παλαιὰς πληγάς.

Ἀνέλκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται νὰ ἑλκυσῃ (σύρῃ).

Ἀνελκύω, Μ. ύσω, καὶ

Ἀνέλκω, Μ. ἕλξω (ἀόρ. Ἀνέλκυσα κτλ. Τραβῶ (Σύρω) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπμ.) ἐβγάλλω ἔξω. « Τὸν πῆχυν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Ἔλκειν, « Ἰλ. Α. » Τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες « Θκ.

Ἀνέλκωσις, εως (ἡ). Ἄνοιγμα πληγῆς.

Ἄνελκωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων ἕλκος (πληγήν).

Ἀνέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ "Ελλην.

Ἀνελλήνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων Ἑλληνισμόν, ἀλλότριος τοῦ Ἕλλην. ἰδιώματος.

Ἀνελλιπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μηδενὸς στερούμενος (ἐλλείπων).

Ἀνελλιπῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ λείπῃ τίποτε.

Ἀνελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα.

Ἀνελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χωρὶς ἐλπίδα.

Ἀνελπιστία (ἡ), στέρησις ἐλπίδος, ἀπελπισία, [ἐκ τοῦ

Ἀνέλπιστος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδόκητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ἀπηλπισμένος. « Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες, « Θκρ. » Τὸ ἀνέλπιστον, « Θκ. ἀντὶ ἡ Ἀνελπιστία.

Ἀνελπίτως, ἐπίρ. Χωρὶς (ἡ Παρ') ἐλπίδα.

Ἄνελυτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔλυτρον (σκέπασμα, περιτύλιγμα). » Τῶν κουλεοπτέρων τὰ μὲν ἔχει ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερά· τὰ δὲ, ἀνέλυτρα, « Ἀρστ.

Ἀνέμβατος (ὁ, ἡ). ὅπου δὲν δύναται (δὲν ἔχει πόδες) νὰ ἐμβῇ τις, (ἐπμ.) =Ἄβατος. 2) (ἐνεργ.) ὃς τις δὲν ἐμβῆκεν ἢ δὲν δύναται νὰ ἐμβῇ.

Ἀνεμέσητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ δικαίως καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον (νέμεσιν), ἀνεπίφθονος. 2) ὁ μὴ φθονῶν, μὴ φιλάττων πάθος.

Ἀνέμετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξερνῶν ἢ μὴ ξερνώμενος (μὴ κινῶν εἰς ἐμετόν).

Ἀνεμέτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐμετόν.

Ἀνεμίωτος (ὁ, ἡ). ἀμοίραστος. 2) ἀμέτοχος. 3) ἀδόσκητος.

Ἀνεμία (ἡ). (ἰατρ.) Ἄνεμος, φλάτον.

Ἀνεμιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ ἀνέμου, (αὐγὸν) χεμάτον ἄνεμον, κλούβιον. 2) (μτφρ.) κούφος, ἄστατος, μάταιος. » Ἐλπίδες ἀνεμ.., « Πλάτ.

Ἀνεμίδιος, α, ή ος, ον, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμίζω, Μ. (ἰσω. Κινῶ διὰ τοῦ ἀνέμου.

Ἀνέμιος, α, ον, = Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμοδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὡσὰν τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνεμώδης, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀνέμους.

Ἀνεμοθρους (ὁ, ἡ), Π. βοῦζων (ἀντηχῶν) ἀπὸ τοὺς ἀνέμους.

Ἀνεμοκοῦται, ῶν (ἡ). μάγοι ἐν Κορίνθῳ, νομιζόμενοι ὅτι ἀπεκοίμιζον διὰ γοητειῶν τοὺς ἀνέμους.

Ἄνεμος (ὁ), [ὄνημι] ἡ αφοβρὰ κίνησις καὶ ῥοὴ τοῦ ἀέρος.

Ἀνεμοσκεπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπάζων (διαυθεντεύων) ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρεφόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμοσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἠχολογῶν (σφαραγῶν) ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμοτρα(τρε)φής, ές (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀνεμότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων τραφεὶς (φουσκώσας, αὐξήσας, ἢ σκληρυνθείς).

Ἀνεμοφθορία (ἡ). ἡ ὑπὸ τῶν ἀνέμων προξενουμένη φθορὰ, [ἐκ τοῦ

Ἀνεμόφθορος (ὁ, ἡ). ὁ φθαρεὶς (χαλασθεὶς) ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἀνεμοφόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. παίρνει (σηκόνει, ἢ ἐσήκωσεν) ὁ ἄνεμος, ἐλαφρὸς, (καὶ μτφρ.) ἄστατος, μάταιος, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Ἀνεμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνεμίζω, ἐκθέτω εἰς τὸν (γεμίζω ἀπὸ) ἄνεμον, « Καὶ οἵ γε, . . . τοὺς γηλόφους ἀνιόντες, τὰς σημαίας ἠνέμωσαν, « Νικ. Χων. (Ἰατρ.) πρήσκω, φουσκόνω, (ᾧ μτφρ.) ξεπαίρνομαι, (κοιν.) παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα, ὑπερηφανεύομαι, ξυππάζομαι, « Καὶ ἐδόκει περὶ τὸν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι, « Αἰλ.

Ἀνέμπληκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήκτως, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνέκπληκτος.

Ἀνέμπλητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ φέρων πλησμονήν.

Ἀνέμπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. μὲ (ἢ εἰς) τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ πλεύσῃ.

Ἀνεμπόδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίστως. Ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος.

Ἀνεμπέλητος (ὁ, ἡ), ἀπώλητος.

Ἀνέμπτωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ περιπίπτων εἰς.

Ἀνέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφαίνων (παριστάνων, ἀποδεικνύων) ἢ μὴ ἐμφαινόμενος, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος, χωρὶς ἔμφασιν, ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος. »Προσώπῳ κατάσχεσις—, « Πλ. (π. τ. ἀκ.)

Ἀνεμφάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔμφασιν (ἐντύπωσιν).

Ἀνεμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνεμόεις.

Ἀνεμώκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ταχὺς (ὠκὺς) ὡς ἄνεμος.

Ἀνεμωλία (ἡ), = Ἀνεμώνη, (κυρ. δὲ θηλ. τῶ

Ἀνεμώλιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνεμοφόρητος, ἀφημένος εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, (μτφρ.) ἀσύστατος, μάταιος, τιποτένιος. » Ἀνεμώλια βάζειν, « Ὀδ. Α. λόγια ἐς τὸν ἀέρα, (παρβλ. Ἀνεμοφόρητος).

Ἀνεμώνη (ἡ), εἶδ. ἄνθ. (τοῦ ὁπ. ὁ ἄνεμος σκορπίζει εὐκόλως τὰ φύλλα), παππαροῦνα.

Ἀνεμωνις, (ἴδος (ἡ), Π. ἡ ἀνεμώνη.

Ἀνεμῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι κατεπράϋνε τοὺς ἀνέμους.

Ἀνενδεής, ἐς (ὁ, ἡ). ὁ μηδενὸς ἔνδειαν (ἔλλειψιν) ἔχων.

Ἀνένδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδεχόμενος (δυνατὸς) γενέσθαι.

Ἀνενδεῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ λείπῃ τίποτε.

Ἀνενδοίαστος (ὁ, ἡ), [ἀ. ἐνδοιάζω]. ἀναμφίβολος.

Ἀνενδοιάστως, ἐπίρ. Ἀδιστάκτως.

Ἀνένδυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άτως. Ὁ μὴ ἐνδίδων εἰς τίποτε, ἄκαμπτος, ἐπίμονος· ἀταλάντευτος.

Ἀνένδυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδεδυμένος.

Ἀνένεικα καὶ (μσ.) Ἀνενεικάμην, Π. ἀντὶ τοῦ Ἤνεγκα, Ἠνεγκάμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνενειχθείς, εῖσα, έν, Π. ἀντὶ Ἀνενεχθείς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτγ. καὶ

Ἀνενεκτέον, θετ. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνενεργής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀνενέργητος.

Ἀνενεργησία (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνενεργήτου.

Ἀνενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνεργῶν, μὴ ἔχων ἐνέργειαν, ἀδρανής.

Ἀνενθουσίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ χωρὶς ἐνθουσιασμόν.

Ἀνεννόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν περί τινος, ἀνίδεος, ἄπειρος. »Ἀνεννόητος τῶν τοιούτων ὑπάρχοντες, ἐκπλήττονται, « Πλθ.

Ἀνενόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνοχλούμενος, ἡσυχος, ἀπείρακτος.

Ἀνέντατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐντεταμένος, ἀτέντωτος, (καὶ τρπ.) ἄτονος.

Ἀνέντευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀντεμόνων (εντυγχάνων) κἀνένα, τὸν ὁπ. δὲν δύναται κάνεις ν' ἀνταμώσῃ, ἀπρόσιτος, ἀκοινώνητος, μισάνθρωπος, ὑπερήφανος, (ᾧ συνκδ.) ἀδωροδόκητος.

Ἀνεντρεγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐντρεχὴς (ἔξυπνος, ἐγρήγορος), νωθρὸς, βραδύς.

Ἀνέντροπος (ὁ, ἡ). ἀδιάντροπος.

Ἀνεξάκουστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀκούσῃ μακρόθεν.

Ἀνεξάλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είπτως. Ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, μόνιμος, διαρκὴς.

Ἀνεξάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάσσων (μεταβαλλόμενος), ἀναλλοίωτος.

Ἀνεξάντλητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε ἐξαντλούμενος, ἀτελείωτος.

Ἀνεξαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπατώμενος.

Ἀνεξαρίθμητος (ὁ, ἡ), = Ἀναρίθμητος, ἀμέτρητος.

Ἀνεξάρνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ, (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἀρνούμενος.

Ἀνεξεικόνιστος (ὁ, ἡ), = Ἀνεικόνιστος.

Ἀνεξέλεγκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έγκτως, = Ἀνέλεγκτος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἐξέλεγξιν (δι' ἐξετάσεως ἀπόδειξιν ἢ ἀναίρεσιν).

Ἀνεξέλευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀνεξέλικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίκτως. Ἀξετύλικτος, ἀξεμπέρδευτος.

Ἀνεξέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐργασθεὶς ὄχρι τοῦ τέλους, ἀτελὴς, ἡμιτελής.

Ἀνεξερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἔρευναν, μὴ μανθανόμενος δι' ἐρεύνης, ἀκατανόητος, μυστηριώδης.

Ἀνεξέταστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἐξέτασιν. »Ἀνεξέταστον μὴ κάλαζε μηδένα, « Γνμ.

Ἀνεξετάστως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐξέτασιν.

Ἀνεξεύρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν εὑρίσκει (ἐξεύρει) ἢ δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τις. »Ἀριθμὸς—, « Θκ., ἀμέτρητος, ἄπειρος.

Ἀνεξήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἐξήγησιν, ἀσαφήνιστος· ἀνέκφραστος, ἀνεκδιήγητος.

Ἀνεξικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνεξίκακος.

Ἀνεξικακία (ἡ). ἡ χαρακτὴρ τοῦ ἀνεξικάκου.

Ἀνεξίκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνεχόμενος (ὑποφερόμενος) τὰ κακὰ, ὑπομονητικὸς, μακρόθυμος. « Τὰ κῶλον τῶν λεπτῶν ἐντέρων . . . ἀνεξικακώτερον, « Ἀρστ., ὡς καὶ τιμῆς καὶ καύσεως ἐπιδεκτικώτερον.

Ἀνεξικάκως, ἐπίρ. Μὲ ἀνεξικακίαν (ὑπομονήν).

Ἀνεξίκμαστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ χάνων ἢ μὴ χά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σας τὴν ζημίαβα (τὸν ζυμόν) του· μὴ ξηραινόμενος (στεγνόνων).
Ἀνεξίλαστος (ὁ, ἡ), ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος, ἀδιάλλακτος.
Ἀνεξίτηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χάνων τὴν βαφήν του· ἀνεξάλειπτος· διαρκὴς, (παρβλ. Δευσοποιός).
Ἀνεξίτητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεξέλευστος.
Ἀνεξιχνίαστος (ὁ, ἡ). ἐξιχνιάσεως ἀνεπίδεκτος, ἀνεξερεύνητος.
Ἀνεξοδίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὑρὼν ἢ μὴ ἔχων πέρασιν, μὴ ἐξοδευόμενος.
Ἀνέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον (ἔβγαλμα). 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ.
Ἀνέξοιστος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφορος.
Ἀνεοι, Π. = Ἀνεῳ.
Ἀνέονται, (ιων. ἀντὶ Ἀνίενται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνεσ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνεόρταστος καὶ
Ἀνέορτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἑορτὰς, ὁ χωρὶς ἑορτῶν. 2) ὁ μὴ ἑορτάσιμος ἢ μὴ ἑορταζόμενος.
Ἀνεοστασίη (ἡ), (ιων. ἀντὶ Ἀνεοστασία.
Ἀνεπάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαγγελθεὶς (προαναγγελθείς). « Πόλεμος—,» Πλδ., = Ἀκήρυκτος. 2) ὁ μὴ προσκαλεσθεὶς νὰ ἔλθῃ, ἀκάλεστος.
Ἀνεπαίσθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν αἰσθάνεται τις.
Ἀνεπαισθήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τις.
Ἀνεπαΐστατος (ὁ, ἡ). [ἀ, ἐπαΐω]. ὁ μὴ ἀκουσθεὶς ἢ μὴ ἀκουόμενος, ἀνήκουστος.
Ἀνεπαισχυντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ὑντως. Ὁ μὴ αἰσχυνόμενος, ἀναισχυντος. 2) ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν νὰ αἰσχύνεται, (κοιν.) ἀσπροπρόσωπος.
Ἀνεπαιτίατος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.
Ἀνεπάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κείμενος ἐναλλάξ. « Ζῶα ἀνεπάλλακτα.» Ἀρετ., τῶν ὁπ. οἱ ἐπάνω ὀδόντες, κλειομένων τῶν σιαγόνων, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὰ διαζήματα τῶν κάτω, ᾗ ἀνάπαλιν, ἀλλ' ἀκουμβοῦν κατὰ κορυφὴν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου.
Ἀνέπαλτο (ᾗ ἡ μτχ. Ἀνα[νε]πάλμενος), Π. ἀντὶ Ἀνεπάλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἀναπάλλω, ἢ τοῦ Ἀνεφάλλομαι (· ἀλλὰ τότε γραπτέον Ἀνεπᾶλτο).
Ἀνεπανόρθωτος (ὁ, ἡ). ἀδιόρθωτος.
Ἀνέπαφος (ὁ, ἡ). [ἀ, ἐφάπτομαι]. ἀνέγγικτος, ἄπιαστος.
Ἀνεπαφρόδιτος (ὁ, ἡ), = Ἀναφρόδιτος, ἄχαρις.
Ἀνεπαχθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὢν (προξενῶν) βάρος.
Ἀνεπαχθῶς, ἐπίρ. Χωρὶς βάρος, εὐχαρίστως, προθύμως, εὐκόλα.
Ἀνεπέγκλητος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ.-γκλήτως, = Ἀνέγκλητος, ἀνατάκριτος, (Νικ. Χων.).
Ἀνεπηρέαστος (ὁ, ἡ). ἀνενόχλητος, ἀπείρακτος.
Ἀνεπίβατος (ὁ, ἡ), = Ἄβατος, ἀπάτητος.
Ἀνεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (ἢ μὴ κάμνων) ἐπιβουλὰς, μὴ ἐπιβουλευόμενος (μήτε ἄλλων μήτε ὑπ' ἄλλου).
Ἀνεπίγνωστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ώστως. Ὁμ. ἀγνωριαθεὶς δι' ἐξετάσεως κατὰ βάθος.
Ἀνεπίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐπιγραφῆς, ἀνώνυμος, (ἵππ.) ἀδέσποτος.
Ἀνεπιδεὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνενδεὴς.
Ἀνεπίδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων ἐπίδειξιν.
Ἀνεπίδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεκτικὸς τινος. 2) = Ἀνένδεκτος, μὴ δυνατὸς νὰ γένῃ.
Ἀνεπίδετος (ὁ, ἡ). (κυρ. πληγὴ) χωρὶς δέσιμον (ἄδετος) ἀπὸ πάνω.
Ἀνεπίδικος (ὁ, ἡ). ἀκριασολόγητος, ἀδιαφιλονείκητος (ἐπὶ δικαστηρίου), (παρβλ. Ἐπίδικος).
Ἀνεπιδίω, Μ. ιδίσω. (κυρ. ἐπὶ ἱδρῶτος) Ἀναβρύω, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναπιδύω).
Ἀνεπίδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδιδοὺς (αὐξάνων), ἀπράκοπος (κυρ ἐπὶ φυτ.).
Ἀνεπιείκεια (ἡ). δυστροπία, σκληρότης κτλ. [ἐκ τοῦ
Ἀνεπιεικὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀνήμερος, ἀπάνθρωπος, σκληρός.
Ἀνεπιεικῶς, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιείκειαν, αὐστηρῶς.
Ἀνεπιζητησία (ἡ). Ἔλλειψις ἐπιμόνου ἐξετάσεως, ἀδιαφορία.
Ἀνεπιθόλωτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἐπιφάνεια δὲν ἐθόλωσε, καθαρός.
Ἀνεπιθύμητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐπιθυμίας.
Ἀνεπικάλυπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ὑπτως. Ἀσκέπαστος, ξέσκεπος· φανερός.
Ἀνεπίκαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ). ἀκαψάλιστος, (γυδ.) ἀτσουρούφλιστος.
Ἀνεπικηρύκευτος(ὁ, ἡ),=Ἀκήρυκτος(1. 2).
Ἀνεπίκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως,=Ἀνέγκλητος.
Ἀνεπικοινώνητος (ὁ, ἡ), = Ἀκοινώνητος.
Ἀνεπικούρητος (ὁ, ἡ). στερημένος (μὴ τυχὼν) ἐπικουρίας, ἀβοήθητος.
Ἀνεπικρισία (ἡ). Ἔλλειψις ἐπικρίσεως (ἀποφάσεως), [ἐκ τοῦ
Ἀνεπίκριτος (ὁ, ἡ). ἐνεργ. ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ) κρίσιν, νὰ κάμῃ διάγνωσιν ἢ ἀπόφασιν, ἄκριτος, ἀσυλλόγιστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ κριθεὶς (ἀποφασισθείς), ἀναποφάσιστος, ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐπίκρισιν.
Ἀνεπικρίτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπίκρισιν.
Ἀνεπίκρυπτος (ὁ, ἡ) ὅστις δὲν κρύπτεται ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ.
Ἀνεπικώλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύτως,= Ἀνεμπόδιστος.
Ἀνεπίληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήπτως. Ἄπιαστος, (μτφορ.) μὴ δίδων λαβὴν εἰς σίποτε ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς του, ἀμέμπτος.
Ἀνεπίληστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιλανθανόμενος (λησμονῶν ἢ λησμονούμενος), ἀλῆσμόνητος, (παρβλ. Ἀλήστος).
Ἀνεπιλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως. Ἄκριτος, ἀσυλλόγιστος. 2) (πθ.) ἀλογάριαστος, ἀπροβούλευτος.
Ἀνεπιμέλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιμελούμενος (ἢ ἄλλον ἢ ὑπ' ἄλλου).
Ἀνεπίμικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνακατωμένος, καθαρός. 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἐπιμιξίαν (σχέσεις, συναναστροφὴν, ἐμπόριον κτλ.) μὲ ἄλλους, ἀκοινώνητος, μεμονωμένος. ||(οὐσ.) «Τὸ ἀνεπίμικτον.»=Ἡ ἀνεπιμιξία.
Ἀνεπιμίκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιμιξίαν.
Ἀνεπιμιξία (ἡ). Ἔλλειψις ἐπιμιξίας (συναναστροφῆς, σχέσεως κτλ.).
Ἀνεπίμονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπίμονος (διαρκὴς, σταθερὸς), ἐπιπόλαιος, ἄστατος προσωρινὸς· ἀνυπόμονος.
Ἀνεπινοησία (ἡ). ἡ ἰδιοτης τοῦ ἀνεπινοήτου, ἀπροσεξία.
Ἀνεπινόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ θέλων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐν(ἐπι)νοήσῃ (ἐφεύρῃ, παρατηρήσῃ), ἀπρόσεκτος. » Ἀνεπινόητος τῆς ποικιλίας, « Διόδ.
Ἀνεπίξεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξυσθεὶς (ἰσασθεὶς) ὕστερον ἀπὸ πάνω, (ἐπμ.) ἀτελὴς, ἡμιτελὴς.
Ἀνεπίπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλαστὴν (προσποιημένην) ἐπιφάνειαν, (τρπ.) ἀνυπόκριτος.
Ἀνεπίπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμπλεγμένος (μπερδεμένος) μὲ ἄλλους, (ἐπμ.) = Ἀνεπίμικτος, ἄσχετος.
Ἀνεπίπληκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήκτως. Ὁ μὴ τυχὼν (ἢ ἀνάξιος, ἢ ἀναισθητῶν εἰς τὰς) ἐπιπλήξεις, (ἐπμ.) ἀδιορθωτος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐπιπλήττων, ἀνεξίκακος.
Ἀνεπιπληξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ κατάστασις) τοῦ ἀνεπιπλήκτου.
Ἀνεπιπρόσθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σίποτε ἐπιπροσθοῦν (ἐμποδίζον τὴν θέαν του).
Ἀνεπίῤῥεκτος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ, ἐπιῤῥέζω]. εἰς τὸν ὁποῖον ἐπάνω δὲν ἐβυσίασαν ἀκόμην, ἀκαθέρωτος.
Ἀνεπισήμαντος (ὁ, ἡ). ἀσημάδευτος, ἀβούλλωτος, μὴ διακρινόμενος δι' ἐξωτερικῶν σημείων, (ἐπμ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος.
Ἀνεπισημείωτος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἐπισημειώσεις (σχόλια), ἀνεξήγητος.
Ἀνεπίσκεπτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-έπτως. Ὁ μὴ ἐπισκεπτόμενος (ἄλλον ἢ ὑπ' ἄλλου), ἀπαρατήρητος, ἀνεπιμέλητος, ἢ ἀπρόσεκτος.
Ἀνεπισκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνεπίδεκτος ἐπισκευῆς, ἀδιορθωτος.
Ἀνεπισκεψία (ἡ). Ἔλλειψις ἐπισκέψεως, ἀπροσεξία.
Ἀνεπισκίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, φανερὸς.
Ἀνεπισκόπητος(-σκόπευτος), ου (ὁ, ἡ). = Ἀνεπίσκεπτος, χωρὶς ἐπιτηρητὴν (καὶ ἔκκλησ.) ἐπίσκοπον.
Ἀνεπισκόητος(-ίατος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκοτούμενος, φανερὸς.
Ἀνεπιστάθμευτος ᾗ
Ἀνεπίσταθμος(ὁ, ἡ). Ἐλεύθερος τοῦ νὰ δίδῃ σταθμὸν (κονάκι) εἰς στρατιώτας.
Ἀνεπιστασία (ἡ). Ἔλλειψις ἐπιστασίας, ἀπροσεξία.
Ἀνεπιστάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπιστάτην.
Ἀνεπίστατος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίσκεπτος, ἀπρόσεκτος.
Ἀνεπιστάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιστασίαν (προσοχὴν), ἐν παρέργῳ, ἐν παρόδῳ.
Ἀνεπιστημόνως, ἐπίρ. Χωρὶς τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιστήμην, ἀμαθῶς, ἀπείρως.
Ἀνεπιστημοσύνη (ἡ). ἀπειρία, [ἐκ τοῦ
Ἀνεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος τῆς ἀπαιτουμένης περὶ τι ἐπιστήμης, ἄπειρος, ἀνίδεος, ἄπρακτος. » Ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὄπου τράπωνται.»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θκ. « Ἀνεπιστήμων ἵππῳ χρῆσθαι, « Ξεν. « Τὸ ἀνεπιστῆμον, « Πλάτ., ἀντὶ Ἡ ἀνεπιστημοσύνη.

Ἀνεπιστρεπτεί(πτι), ἐπίρ. = Ἀνεπιστρέπτως.

Ἀνεπιστρεπτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δὲν γυρίζω ὀπίσω νὰ κυττάξω, (ἐπμ.) ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει τίποτε, εἶμαι -

Ἀνεπίστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιστρέφων, μὴ γυρίζων ὀπίσω νὰ ἰδῇ, (ἐπμ.) ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος, (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) πολλὰ προσεκτικὸς, προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον του. 2) (σπν.) ἀνάξιος ἐπιστροφῆς (προσοχῆς), ἀσήμαντος, (παρβλ. Ἀμετάστρεπτος).

Ἀνεπιστρέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ στραφῇ ὀπίσω, (ὀηλ.) μὲ ἀδιαφορίαν, ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμονὴν, (παρβλ. Ἀμεταστρέπτως).

Ἀνεπιστρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίστρεπτος.

Ἀνεπιστρέφω, Μ. στρέψω. Ξαναγυρίζω ὀπίσω.

Ἀνεπιστρεψία (ἡ). ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.

Ἀνεπίστροφος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίστρεπτος.

Ἀνεπιστρόφως, ἐπίρ. = Ἀνεπιστρέπτως.

Ἀνεπισφαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μὴ ἐπισφαλὴς, (ὀηλ.) = Ἀσφαλὴς, ἀκίνδυνος.

Ἀνεπίσχετος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-έτως, = Ἀκατάσχετος, ἀκράτητος, ἀνεμπόδιστος.

Ἀνεπίτακτος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-τάκτως. Ὁ μὴ κατ' ἐπιταγὴν πράττων ἢ πραττόμενος, ἀπαράγγελτος, αὐτεξούσιος. 2) ὁ μὴ δεχόμενος προσταγὴν, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, ἢ ἀπειθὴς.

Ἀνεπίτατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τεντωθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ τεντωθῇ.

Ἀνεπιτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτυχὼν ἢ μὴ ἐπιτυγχάνων, ἀτυχὴς, ἀνεπιτυχὴς.

Ἀνεπιτέχνητος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ χωρὶς τέχνην (ἢ πανουργίαν), ἄτεχνος, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀνεπιτήδειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπιτηδειότητα εἰς τίποτε, ἀνίκανος, ἀνάξιος, ἀνάρμοστος, ἀταίριαστος, ἀσύμφωνος, ἀνοίκειος, ἀνωφελὴς, (ἐπμ.) ἀλλότριος, ἀναντίος, ἐχθρός.

Ἀνεπιτηδειότης (ἡ). ἀνικανότης· ἀσυμφωνία· ἀντιπάθεια κτλ.

Ἀνεπιτηδείως, ἐπίρ. Μὲ ἀνεπιτηδειότητα, ἐχθρικῶς.

Ἀνεπιτήδευτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -εύτως, = Ἀνεπιτέχνητος, ὁ μὴ ἐπιτηδὲς (ἢ χωρὶς ἐπιτήδευσιν) γινόμενος.

Ἀνεπιτίμητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίπληκτος. 2) ἀξιτίμητος (καὶ ἐπμ.) ἀφορολόγητος· « Χωρία ἀνεπιτίμητα, « Λξ., (παρβλ. Ἀνυποτίμητος).

Ἀνεπιτρεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐντρέπομαι, ἀδιαφορῶ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνεπιστρεπτέω), Αρτ. ΣΤ', ε. 8.

Ἀνεπιτρόπευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτροπευόμενος (ὑπιστατούμενος).

Ἀνεπίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπίτροπον. 2) = Ἀνεπίστροφος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος.

Ἀνεπιτυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίτευκτος.

Ἀνεπιφανὴς, ἐος καὶ Ἀνεπίφανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άνετως. Ὁ μὴ φανταζόμενος, μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων φανταστάν (ἐπίδειξιν, λαμπρότητα ἐξωτερικήν).

Ἀνεπίφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άτως. Ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) ἀπροφάσιστος· ἀναντίρρητος.

Ἀνεπίφθονος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.)-όνως. Ὁ μὴ ἐπίφθονος, ἀζήλευτος. 2) ἀκατηγόρητος, ἀνεπίληπτος.

Ἀνεπίφραστος (ὁ, ἡ), Π. ἀπαρατήρητος· ἀπροσδόκητος.

Ἀνεπιχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἢ κατὰ τοῦ ὁπ. δὲν ἐπεχείρησεν ἢ δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ κάνείς τίποτε, ἀπρόσβλητος, ἀνέγγικτος.

Ἀνέπνευτο, Π. γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄμπνυμαι ἀντὶ Ἀναπνέω.

Ἀνεποπτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος ἐποπτὴς (ἴδε τὴν λέξιν) εἰς τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, ἀμύητος.

Ἀνεπόψιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπ' ὄψιν.

Ἀνεπτά(πτό)μην, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀνίπταμαι ᾰ Ἀναπέτομαι.

Ἀνεραμαι, Μ. εραθήσομαι (ἀόρ. Ἀνηράσθην), Ξαναερωτεύομαι, ξαναγίνομαι ἐραστής τινος.

Ἀνεραστία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ (διάγῃ) τις -

Ἀνέραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ ἐμπνέων ἔρωτα.

Ἀνέργαστος (ὁ, ἡ). ἀβούλευτος.

Ἄνεργος (ὁ, ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Ἔργα ἄνεργα, « Εὐρ., τὰ μηδόλως ἢ χωρὶς ὄφελος γεγονότα.

Ἀνερεθίζω, Μ. ίσω. Ἀδιακόπως παρακινῶ (κυρ. εἰς τὸ κακὸν), ἐξάπτω, διεγείρω.

Ἀνέρεικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐρείκω]. ὁ μὴ ψιλοκοπανισμένος (ἀλεσμένος).

Ἀνερεί(ρέ)πτω, Μ. ερεί(ρέψω), Π. = Ἀναρπάζω, παίρνω (σηκόνω) τι μαζῆ μὲ πρὸς τὰ ἐπάνω. « Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, « Ὀδ. Α. « Στόμαχος ἀνερεπτόμενος, « Νίκ., ἀνακατωνόμενος, (χυδ.) ἀναγουλιάζων.

Ἀνερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ῥεύγομαι ᾰ ξερνῶ, (ἐπί ποτ.) χύνομαι εἰς.

Ἀνερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζων ἐπιμόνως εὑρίσκω.

Ἀνερεύνησις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὕρεσις.

Ἀνερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐρευνηθεὶς (καὶ ἐπμ.) μὴ εὑρεθείς.

Ἀνερέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀνερῶ, μέλλ. (ἀμλ.) τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνερίθευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπηλλαγμένος (ἢ μὴ κατορθούμενος διὰ) ῥᾳδιουργίας (σκευωρίας), (ὅθεν:) « Ἡγεμονία —, « Φίλ., ἡ ἀδ. αφιλονείκητος ᾰ ἀστασίαστος. » Δ.-καστὴς —, « Λξ., ὁ ἀδέκαστος.

Ἀνερίνεαστος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ σύκων) ὁ μὴ ὡριμασθεὶς διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ, (μτφρ.) ἄγονος, μαλθακός.

Ἀνέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διεγείρων ἔριν, ἀδιαφιλονείκητος.

Ἀνερκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἔρκους (περιφράγματος), ἄφρακτος.

Ἀνερμάτιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίων) ὁ μὴ ἔχων ἔρμα (σαβούραν), ἀσαβούρωτος, (μτφρ.) ἄστατος.

Ἀνερμήνευτος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.) -εύτως. Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνεπίδεκτος ἑρμηνείας, ἀνεξήγητος.

Ἀνέρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Ἀνηρόμην), = Ἀνερωτάω.

Ἀνερπύζω, Μ. ύσω, ᾰ

Ἀνέρπω, Μ. ἕρψω (ἀόρ. Ἀνείρπυσα κτλ.). Σύρομαι ἢ Περιτυλίσσομαι (ὡσὰν φίδι) καὶ ἀναιδαίνω. » Ὁ δὲ κίττις, δίκης ἁρπέλων, κατὰ τῶν δένδρων ἀνέρπει, « Δίλ.

Ἀνερρήθην, πθ. ἀόρ. ὰ. (ἀμλ.) τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνέρρωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρα. τοῦ Ἀναρρήγνυμι.

Ἀνέρρω, Μ. ερρήσω (ἀόρ. Ἀνήρρησα), Ὑπάγω ἢ Ἔρχομαι πρὸς ὕλεθρον, κρημνίζομαι, χάνομαι.

Ἀνερυθρίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ κοκκινίζων (κυρ. ἀπὸ ἐντροπὴν), ἀναίσχυντος.

Ἀνερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω, ξερακκακινίζω, ἢ Κατακοκκινίζω.

Ἀνερύω, Μ. ερύσω, Π. σύρω ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (συγχ. τῷ Δῦ ερύω).

Ἀνέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀνῆλθον ᾰ). Ἀναβαίνω, ἐβγαίνω (ἀπὸ τὸ νερὸν) ἐπάνω, (ὅθεν ἐπὶ ἡλίου κλπ.) ἀνατέλλω, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω. 2) Π. = Ἐπανέρχομαι. 3) (μτφρ.) καταντῶ· ἀνήκω ἢ ἀναφέρομαι εἰς.

Ἀνερῶ, εἷς, εἶ, μέλλ. ἀμλ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπιμόνως καὶ ἐπανειλημμένως, ξαναρωτῶ ἢ συγκεφρωτῶ, ἐξετάζω.

Ἄνες, β. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. ᾰ

Ἀνέσαιμι, Π. ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. ᾰ

Ἀνέσαν, Π. ἀντὶ Ἀνεῖσαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέσαντες, Π. ὀνμ. πλθ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίζω ἢ Ἀνίζω.

Ἀνέσει, Π. ἀντὶ Ἀνήσει, γ'. ἐν. πρα. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνεσθίω, Μ. εσθίσομαι. Τρώγω ὅλως διόλου ἢ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον.

Ἀνέσιμος (ὁ, ἡ). ἄτονος, ἐκλελυμένος, ἀδρανὴς, ἄκνιδος, [ἐκ τοῦ

Ἄνεσις, εως (ἡ), [Ἀνίημι]. ξετέντωμα, χαλάρωμα. » Ἐν τῇ ἐπιτάσει ᾰ ἀνέσει τῶν χορδῶν, « Πλάτ. 2) (τρπ.) χαϋνωσις, ἀτονία. 3) ἀνάπαυσις, ἐλάφρωσις (ἀλιγοστευσις) τῶν κόπων κτλ. 4) ἄδεια, ἐλευθερία. « Δούλων ἄνεσις, « Πλάτ. 5) = Ἄφεσις, συγχώρησις. « Χρέους (« ἁμαρτημάτων) —, « Πλ.

Ἀνέσπερος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἡμέρα) χωρὶς ἑσπέραν, ἀβράδυαστος, (ἐπμ.) ἀτέλειωτος.

Ἀνέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. β'. τοῦ Ἀνασεύομαι.

Ἀνέσταν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀνέστησαν, καὶ Ἀνεστέασι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνεστήκασι ᾰ

Ἀνεστηκώς, ῶτος (ῶσα, ὼς), Ἰων. ἀντὶ Ἀνεστηκὼς ἢ Ἀνεστὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίστημι.

Ἀνέστιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἑστίαν (γωνιὰν), (ἐπμ.) ἄοικος, πλανήτης, φυγὰς, (παρβλ. Ἀνίδρυτος).

Ἀνεστραμμένως, ἐπίρ. Ξανάστροφα, ἀνάποδα.

Ἀνέσχεθον, Π. παρτ. τοῦ Ἀνασχέθω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνεκτέζω, Μ. ετάσω. Ἐξεκτάζω ἐπανειλημμένως, ξαναρωτῶ, ἀνακρίνω.
Ἀνέκταιρος (ὁ, ἡ). ἄφιλος, χωρὶς σύντροφον.
Ἀνετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνετειρόωτος (ὁ, ἡ). = Ἀναλλοίωτος.
Ἀνετικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (καὶ παρὰ Γραμματ., ἀντιθ. τῷ Ἐπιτατικός, ὁ σημαίνων) ἄνεσιν.
Ἀνέτλην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνατλάω.
Ἀνέτοιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἕτοιμος, (ἐπιμ.) ἀπρόθυμος.
Ἀνετος (ὁ, ἡ), [Ἀνίημι]. ξετεντωμένος, χαλαρός, ξεπλεκτος. 2) ἀφειμένος, ἀπολυτός, ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, (ὅθεν) «Γῆ (« Βοῦς) —, « ὁ ἀφιερωμένος εἰς θεόν τινα, « Ἡμέρα —, « ἡ ἑορτάσιμος, « Λειμών —, « ὁ ἀνοικτός. « Ναὸς —, « ὁμὴ ἄβατος, κτλ. 3) (τρπ.) ἄτακτος, ἄσωτος, παραλυμένος.
Ἀνετυμολόγητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἐτυμολογία εἶν' ἄγνωστος ἢ ἀδύνατος.
Ἀνέτυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύμως, = τῷ προηγ.
Ἀνέτως, ἐπίρ. Μὲ ἄνεσιν· ἀνεμπόδιστα· ἀσυστόλως· χωρὶς τόνον, κτλ. (παρβλ. Ἀνέδην).
Ἄνευ, σύνδ. ἡ πρόθ. (συντ. μὲ γεν. ἢ σημ. 1) Στέρησιν (ἢ τό) χωρίς. « Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζειν, « Ἀρχφ. « Ἄνευ ἔθεν, « Ἰλ. Β. « Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, « Κικ. 2) Ἐξαίρεσιν (ἀντὶ τοῦ) πλήν, ἐκτός. « Ὁ γὰρ τότε πόλεμος, ἄνευ τοῦ ζῆν καλὴν ἐνεγκεῖν, « Δημ. « Ἄνευ τούτων, ἢ (κατ' ἀντιστροφ.) «Τούτων ἄνευ.« Αξ. 3) (σπν. καὶ Π.) Τόπον (ἢ τὸ) μακρὰν, ξέχωρα, μακρόθεν. « Οὐ γάρ ποτ' ἄνευ δηίων ἦν, « Ἰλ. Ν, (παρβλ. Ἀνεύθεν).
Ἀνευάζω, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατὰ (κυρ. τὸ βακχ. ἐπιφών. Εὐοῖ, Εὐάν), (συνηθ.) ἐκφράζω μὲ φωνὰς τὴν χαρὰν μου· (μτβτ.) ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ μεγαλοφώνως. « Χριστὸν ἀνευάζων νεκυσσόον, « Νόν.
Ἀνευθα καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ τοῦ Ἄνευ, χωρὶς, μακράν, παράμερα χβ. « Οἵος ἄνευθ' ἄλλων, « Ἰλ. Χ. (καὶ χωρὶς πτ.) « Ἐγγύθι μοι θάνατος, οὐδὲ τ' ἄνευθεν, « Ἰλ. Χ. « Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθε κάοντο, « Ἰλ. Ψ.
Ἀνεύθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος· ἄτακτος· ἄχρηστος, ἀνάρμοστος.
Ἀνευθυνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις-
Ἀνεύθυνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ χρεωστῶν νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του. « Παλαιὸς οὗτος λόγος, ἀνεύθυνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. « Ἀκ. (καὶ ἐπίρ.) « Ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι, « Συν., (ἐπιμ. 2) πλημμελοῦσιος, ἀνεξάρτητος, ἡ ἀναίτιος, ἄθῳος, (ὅθεν) μὴ τιμωρητέος.
Ἀνευθύνως, ἐπίρ. Χωρὶς εὐθύνην.
Ἀνευκτος (ὁ, ἡ). μὴ εὐκταῖος, ἀπευκταῖος. 2) ὁ μὴ εὐχόμενος (προσευχόμενος). « Καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις, « Ἐπιγρ.
Ἀνευλαβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς εὐλάβειαν (συστολὴν, ὑποψίαν), (ἐπιμ.) ἀπροφύλακτος, (καὶ ἐκκλησ.) ἀδιάφορος (μὴ ἔχων εὐλάβειαν) πρὸς τὰ θεῖα.
Ἀνεύρεσις, εως (ἡ). ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, εὕρεσις (πράγματος ἀγνώστου ἢ χαμένου).
Ἀνεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὑρεθεὶς ἢ μὴ δυνατὸς νὰ εὑρεθῇ (ἀνακαλυφθῇ).
Ἀνευρίσκω, Μ. ευρήσω. (ἀκριβῶς ἐρευνῶν) Εὑρίσκω ἢ Ξαναευρίσκω. « Αἱ κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκουσι, « Ξεν.
Ἄνευρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νεῦρα, (συνηθ.) ἄτονος, ἀδύνατος.
Ἀνευρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι εὐρυχωρότερον (πλατύτερον).
Ἀνεύρυσμα (τὸ) καὶ
Ἀνευρυσμὸς (ὁ). πλατυσμὸς, ἄνοιγμα, ἀναστόμωσις· (κυρ. παρ' Ἰατρ.) πάθος τῆς ἀρτηρίας.
Ἀν-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τινα μεγαλοφώνως. 2) μυρολογῶ, ξεφωνίζω. « Ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε, ἃ τοιαῦτα ἄττα εἰπεῖν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, « Πλάτ.
Ἀνεύφραντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐφρόσυνος.
†Ἀνευφωνέω ῶ, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀνευφημέω.
Ἀνεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Εὔχομαι πάλιν, Ξαναεύχομαι. 2) (σπν.) ἀναιρῶ τὴν εὐχὴ ἢ τὴν παράκλησίν μου.
Ἀνεφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Π. πηδῶ ἢ Ξαναπηδῶ ἐπάνω τινός.
Ἀνέφαπτος (ὁ, ἡ). = Ἀνέπαφος, (κυρ. ἀπελεύθερος) εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα πρὸς ὑποβούλωσιν.
Ἀνεφ-έλκω, Μ ἑλξω, Π. Ξανασύρω (Ξανατραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου.
Ἀνέφελος (ὁ, ἡ). χωρὶς σύννεφα, ξάστερος, (καὶ συνηθ.) φανερός.
Ἄνεφθος (ὁ, ἡ). ἄβρωτος.
Ἀνέφικτος (ὁ, ἡ). [ἐφικνέομαι]. ἄφθαστος. « Ἀνέφικτος ἀνθρώποις ὁ οὐρανός, « Δικ. (μτφορ.) ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. « Πολλὰ τῶν εὐπόρων ἄπορα φαίνεται, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα, « αὐτ.
Ἀνεχέγγυος (ὁ, ἡ). = Ἀνέγγυος, ὁ μὴ ἔχων (παρέχων) ἐγγύησιν, ἀξιόπιστος, (Θκ. Δ', 53).
Ἀν-έχω, Μ. ἑξω ἢ σχήσω (παρτ. Ἀνεῖχον καὶ μσ. Ἠ[καὶ Ἀττ. Ἤ]νεχόμην, ἀόρ. Ἀνέσχον, καὶ μσ. Ἠ[καὶ Ἀττ. Ἤ]νεσχόμην, καὶ πθ. Ἀνεσχέθην, μσ. καὶ πθ. πρκ. Ἀνέσχημαι, χβ.). Σηκώνω, Ἐβγάλλω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, ὑψόνω ἐκτείνω, ἢ κρατῶ ὑψωμένον (ἁπλωμένον) καὶ ἐπιμ. ἑτοιμον. « Θεοῖσι χεῖρας ἀνέσχον, « Ἰλ. Χ. « Ἐξ ὀχεῆς ὄρις αὐχέν' ἀναχών, « Καλλ. « Ἀνέχειν πυρσόν, « Πλ. « Ἀνέσχε πρὸ αὐτοῦ τὴν χλαμύδα, « αὐτ. « Ἀνεχέμοι τὴν χεῖρα, « Θπμπ. (ἢ μσ.) « Σκῆπτρον ἀνέσχετο πᾶσι θεοῖσι, « Ἰλ. Η. « Ὀβελὸς ἀνασχομένῳ, « Ἰλ. Ψ. (ἢ ἑλλ.) « Κύψε δ' ἀναχόμενος σχίζῃ, « Ὀδ. Ξ. « Οἱ ἱππῖς εἰς κύκλωσιν τὰς ἴλας ἀνεχόμενοι, « Ξεν. (καὶ τρπ.) « Ἡ φύσις ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης πάλαι μὲν τοὺς προγόνους ἡμῶν ἀνέσχε, « Πλ. 2) κρατῶ τι ὑψωμένον, ὑποστηρίζω, (ἢ μτφορ.) βαστῶ, ὑποφέρω, ἀντέχω. «Τὸν Ἄτλαντα ἀνιέναι οὐρανὸν καὶ γῆν, « Παυσ. « Τὸν πηλὸν μηδὲν ἐπιπολῆς ἀνέχειν δύνασθαι, « Σδ (καὶ τρπ.) « Αἱ περιουσίαι τοὺς πολίτους μᾶλλον, ἢ αἱ βίαιοι εἰσφοραὶ ἀνέχουσι, « Θκ. « Πόνους ἀνέχων ῥᾴστα, « Σοφ. 3) (τρπ.) τιμῶ, περιθάλπω, περιποιοῦμαι, ἔχω τι περὶ πολλοῦ (καὶ κοιν.) τὸ ἔχω ἐπάνω εἰς τὰ χέρια μου. « Ἐπεί σε στέρξας ἀνέχει θυμοριδὴς Αἴας, « Σοφ. «Εὐδικίας ἀνέχῃσι, « Ὀδ. Ι. « Οὐ γὰρ ξείνους οἵδ' ἀνέχονται, « Ὀδ. Π.
4) (κατ' ἄλλην σημασ. τῆς Ἀνά), πρτ. τῷ ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ. « Ἀντιλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. « Ἰλ. Ψ. « Ἀνεῖχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, « Πλ. « Ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν μὴ ὑπ' αὐτοὺς εἶναι, « Θκ. 5) (ἑλλ. ἢ μσ.) ἐξέχω, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγαίνω ἔξω ἢ ἐπάνω, (ἐπὶ ἡλίου κτλ.) ἀνατέλλω, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω, κτλ. « Βωμὸς οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς, « Στρ. « Ἄκρα ἀνέχουσα ἐς τὴν θάλασσαν, « Παυσ. « Τῶν τοίχων τὰ λείψανα ὥσπερ σκόπελοι διὰ τῆς πόλεως πάσης ἀνέχουσι, « Βκσ. "Ωζε τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν, « Πλ. « Ἡ θάλασσα ἀνέχει πρὸ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, « Θκ. « Ἀμ' ἠλίῳ ἀνέχοντι, « Ξεν. « Καὶ ἡ σελήνη ἀνασχήκει λαμπρά, « Σδ. « Φῶς πολὺ λαμπρὸν ἐξ οἰκίας ἀνασχεῖν, « Πλ. « Δὸς δὲ ἐς τὴν θάλασσαν, οὐ πρότερον ἀνέξῃ πρὶν..., « Ἡρ. « Ὁ δὲ πρῶτος ἀναγῶν τοῦ ὀρύγματος, ἦν Μάγης, « Σδ. (καὶ τρπ.) « Ἐκ τοῦδε σοι λυπηρόν τι ἐμελλεν ἀνασχήσειν, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) « Τοὺς ἐπὶ τῶν λόγων ἀνέχοντας, « Ἀρχδ. «Οὐκ τόκοισι καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες. « Σοφ., ἐβγαίνουν ἐπάνω, δηλ. γλυτόνω.
6) στέκω ἀκίνητος, σταματῶ τὸν δρόμον μου, κοντοστέκομαι, ἀργοπατῶ, (καὶ γεν.) ἀπέχω, παύω. « Ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε, « Θκ. « Τὴν μὲν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνείχεν (ἐνν. τὰς ναῦς) εἰς δὲ τὴν ἐπέραν ἐξεβίβαζε, « Ξεν. « Μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου, « Ἀππ. « Ἀνέχων τοῦ φονεύειν, « Πλ. 7) (μσ.) Ἀνέχομαι, (κυρ.) κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ὀρθὸν, δὲν πίπτω κάτω, (ἐπιμ.) ὑποφέρω, ἀντέχω, βαστῶ. « Βίβλοι, οὐδέ σ' ἄδηρον ἔτ' ἀνασχήσεσθαι, « Ἰλ. Ε. « Οὐδέ πω ὥρη εὔδειν, καὶ κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, « Ὀδ. Α. « Οὔ σφι λίθος χθὼν οὐδὲ σίδηρος, χαλκὸν ἀνασχίσθαι, « Ἰλ. Δ. « Οὐ γὰρ ξείνους οἵδ' ἀνέχονται, Ὀδ. Η. « Ψυχὴ καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι, « Ξεν. « Μηδὲ τοὺς περὶ αὐτῶν λόγους ἀνέξεσθε, « Δημ. (καὶ μὲ γεν.) « Δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, « Ὀδ. Χ. « Ὁμβρων τε ἢ ἡλίου ἠνείχοντο, « Ἡρωδ. « Ἀνέξῃ γὰρ μικρὸν ὑποβαρβαρίσαντος, « Συν. (ἢ μὲ μτχ.) « Ἵππος οὐκ ἀνέχεται τὴν δέην τῆς καμήλου ὀρέων, « Ἡρ. « Ἠνείχετο στεφανούμενον τὸν ἐχθρὸν ὁρῶν, « Δημ. « Οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες, « Ξεν. (ἢ ἑλλ. τῆς μτχ.) « Καὶ τὴν αὐτῶν χώραν ἀνέχεσθαι πορθουμένην, « Ἰσοκρ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐκ ἀνέχεται ὑβρισθῆναι, « Ἀλλ. Ἀρχ. (καὶ ἀπολύτ.) « Τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο, « Ἰλ. Α. « Ἀνέχου, ἢ ἀπέχου. « Παροιμ. « Δύναται δ' ἡ κάμηλος ἀποστῆναι καὶ ἀνέχεσθαι καὶ τέσσαρας ἡμέρας, « Ἀριστ. (καὶ πλεονασ.) « Ἀνεχόμενοι φέρειν ὑφ' ὑγειμῶνα, « Ἡρ.
Ἀνέψανος (ὁ, ἡ). (κυρ. νερὸν) εἰς τὸ ὁπ. δὲν βράζουν εὔκολα τὰ ὄσπρια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνέψητος (ὁ, ἡ). ἄβαστος.
Ἀνεψιά (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνεψιός.
Ἀνεψιαδῆ (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνεψιαδοῦς, τοῦ (ὁ), = Ἐξανέψιος, ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἐξαδέλφ. (τοῦ ἢ τῆς ἀνεψ.), μικρανεψιὸς ἢ δεύτερος ἐξάδελφος. »Ἔστι γὰρ ἡ τούτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατὴρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτων τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνου καὶ τῆς ἐμῆς, ἀνεψιαδοῦς, « Δμ.
Ἀνεψιὸς (ὁ), [ἀνάπτω], = Ἀδελφιδοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἀδελφ., πρωτεξάδελφος, (ἢ ἁπλ.) ἐξάδελφος. » Ἀνεψιὸς πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρός. » Ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων, « Ἰσ.
Ἀνεψιότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἐξαδέλφων σχέσις (συγγένεια), ἐξαδελφάτον.
Ἀνέψυχθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἀνεψύχθησαν, ἀόρ. πθ. τοῦ Ἀναψύχω.
Ἀν-έψω,-ομαι, Μ. εψήσω,-ομαι. Ξαναβράζω.
Ἀνέω, πε., ἡ, ωμεν κτλ., Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἄνεω, ἐπίρ. Π. ἴδε Ἄνεως.
Ἄνεως, ὁν. πλθ. τοῦ Ἄνεως.
Ἀνέῳγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. καὶ = Ἀνέῳγον, παρτ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνεῴγοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀορ. β'. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνεῳγότως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνοικτά.
Ἀνέῳνται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνέῳξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἄνεως, ω (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἄω ἢ αὔω]. Ἄφωνος σιωπηλός. ||. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἄνεω, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ σιωπὴν, σιωπηλά.
Ἀνέῳχα, πρκ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνῆ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄνυσις, [Ἄνω, ἀντὶ Ἀνύω], κατόρθωσις, τελείωμα.
Ἀνῆι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνηβάσκω(-άω-ῶ), Μ. ηβήσω ἢ ηβήσομαι (ἀόρ. Ἀνήβησα). Ξανανεύομαι. 2) (σπν.) μεγαλόνω, γίνομαι παλληκάρι (ἐφηβος).
Ἀνηβητήριος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ συντελῶν πρὸς ἀνήβησιν (ἀνανέωσιν), ἀνανεωτικός.
Ἄνηβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθάσας ἀκόμη τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης (τὰ 14 ἔτη), ἀνήλικος.
Ἀνήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνάγω.
Ἀνηγεμόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἡγεμόνα (ἀρχηγόν, ἐξουσιαστὴν ἢ ὁδηγόν).
Ἀν-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Διηγοῦμαι.
Ἀνήγρετος (ὁ, ἡ), Π. = Νήγρετος, ἀξύπνητος, ἀσήκωτος ἀπὸ τὸν ὕπνον.
Ἀνήδομαι, Μ. ησθήσομαι. Δὲν χαίρω πλέον, (καὶ ὡς ἂν εἴποι τις κοινῶς) ξεχαίρομαι. » Ἃ τότ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι, « Λξ.
Ἀνήδονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-όνως. Ὁ μὴ ἡδονικὸς, ἄνοστος, ὀχληρός.
Ἀνήβυντος(-υστος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἥβυσμα, ἀκαρύκευτος, ἄνοστος (κυρ. καὶ μτφρ.).
Ἀνήεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνήῃ, Π. ἀντὶ Ἀνῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνηθίκευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἠθοποίησιν ἀνεπιτήδειος.
Ἀνήθοεις, εσσα (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ, ᾗ Ἀνηθοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ Ἄνηθον (τὸ), [Ἄνω, θίω], τὸ γνωσὸν φυτ. ὁ Ἄνηθος, (ἴδε καὶ Ἄνισον).
Ἀνηθοποίητος (ὁ, ἡ). (λόγος) μὴ παρισάνων ζωηρῶς τὰ ἀντικείμενα. (ὑποκείμενον) τοῦ ὁπ. τὰ ἤθη (ὁ χαρακτὴρ) δὲν εἶνε καλῶς περιγεγραμμένα. (ῥήτωρ) ἀνεπιτήδειος πρὸς ἠθοποΐαν. »Ὁ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, « Λαγγ. 2) (ἄνθρωπος) τοῦ ὁπ. τὰ ἤθη δὲν εἶνε μορφωμένα, ἀπαίδευτος, ἄπρακτος.
Ἀνήϊξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναΐσσω.
Ἀνήϊον, Π. παρτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνῆκα, ἀόρ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνήκεστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀκέομαι]. ἀνίατος, ἀδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος, ἀπαρηγόρητος, ἀδιάλλακτος. 2) ἄκρος, ὑπερβολικός· ἔσχατος (κίνδυνος κτλ.).
Ἀνηκέστως, ἐπίρ. Χωρὶς θεραπείαν (διόρθωσιν, συγκατάβασιν χ.τ.λ.), ὑπερβολικά.
Ἀνηκής, ές (ὁ, ἡ), [ἀ, ἄκος], = Ἀνήκεστος.
Ἀνηκίδωτος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνακίδωτος, χωρὶς ἀκίδα (σουβλερὴν ἄκραν).
Ἀνηκοΐα (ἡ). τὸ νὰ μὴ ἀκούῃ ἢ ἀκούηται τις, κωφότης· ἀπείθεια, παρακοή· (καὶ συνκῶχ.) ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, [ἐκ τοῦ Ἀνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούων ἢ μὴ ἀκούσας. » Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεὸς, « Γνμ. » Εἷς ἀνήκοον τῶν ἄλλων, « Ἡλ., εἷς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀκούουν οἱ ἄλλοι. 2) ἀπειθὴς, παρήκοος, (καὶ απν.) ἀμαθής.
Ἀνηκουστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀκούω (καὶ συνηθίζ.) δὲν ὑπακούω, παρακούω. »Οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν, « Ἰλ. Θ.
Ἀνηκουστία (ἡ), = Ἀνηκοΐα, [ἐκ τοῦ Ἀνήκουστος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε ἀκουσθείς, ἢ μὴ ἄξιος ἀκοῆς. 2) = Ἀνήκοος.
Ἀνηκόως, ἐπίρ. Χωρὶς ν' ἀκούσῃ ἢ ν' ἀκουσθῇ. »Ἀνηκόως ἔχω, « εἶμαι ἀνήκοος, δὲν ἤκουσα, δὲν ἔμαθα, » Ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, « Πλ.
Ἀνῆκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀνάγω.
Ἀν-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω, καταντῶ, ἐκτείνομαι ἕως εἰς. » Τὸ δὲ γένος αὐτοῦ εἰς Ἐρεχθέα ἀνήκει, « Πλ. »Εἰς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ ἀνήκουσι, « Θκ. » Τὴν κεφαλὴν εἰς ὀξὺ ἀνήκησαν, « Αἰλ. »Χρημάτων ἢ Χρήμασιν ἐς τὰ μέγιστα (πρῶτα) ἀνήκοντες, « Ἡρ. »Γεωπεῖναι ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκοντες, « αὐτ. »Φόραγξι ταῖς τὸ μῆκος ἀνηκούσαις, « Διόδ. »Ἀνάθημα μέγιστον ἀνήκων, « αὐτ. (ἐξ ἐπίρ.) »Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκει, « Ἡρ. »Τόδε μεῖζον ἀνήκει, ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν, « Σοφ., εἶν' ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου. 2) (τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) = Προσήκει, ἀναφέρεται, ἀφορᾷ, πρέπει, ἁρμόζει, εἶν' ἐπόμενον, (κοιν.) ἔχει νὰ κάμῃ μέ. » Τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, « Δμ. » Τοῦτο εἰς πόλιν ἀνήκει, « Ἡρ., δὲν σημαίνει τίποτε, εἶνε ἀδιάφορον. » Σὲ τοιοῦτον ἀνήκει τὸ κῦρος ἔχειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὸ ἀνῆκον, « = Προσῆκον, καθῆκον κτλ.
Ἀνηλάκατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος ἠλακάτην (ῥόκκαν).
Ἀνηλάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνάλλομαι.
Ἀνήλατος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐλαύνω]. ἀσφυροκόπητος (μτφρ.) ἀκαταδάμαστος, ἄκαμπτος.
Ἀν-ηλεγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀπηλεγέω, δὲν φροντίζω.
Ἀνηλεγέως, = Ἀπηλεγέως [ἐκ τοῦ Ἀνηλεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπηλεγὴς, ἀμέριμνος.
Ἀνηλεὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀνελεήμων, ἀσυμπαθὴς, ἄσπλαγχνος, σκληρὸς, ἄπονος.
Ἀνηλέητος (ὁ, ἡ), = Ἀνελέητος.
Ἀνήλειπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνάλειπτος, μὴ ἀλειμμένος (μὲ λάδι, πίσσαν κτλ.).
Ἀνηλειψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μὴ ἀλειμμένου ἢ ἀλειφομένου (κυρ. μὲ λάδι, καθὼς οἱ παλαιοὶ, μετὰ τὸ λουτρὸν), (ἐπμ.) ἀνουσία, ἀπαστρία.
Ἀνηλεῶς, ἐπίρ. Ἀνελεήμονα, ἀλύπητα.
Ἀνηλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνηλεὴς.
Ἀν-ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω (κυρ. εἰς μέρος ὑγρόν).
Ἀνήλικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθάσας ἀκόμη εἰς (νόμιμον) ἡλικίαν.
Ἀνήλιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, μὴ φωτιζόμενος (βλεπόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου, (ἐπμ.) σκοτεινὸς ἢ σκιερός. ||. » Ἀνήλιον ψῶς, « Πργ. τὸ μὴ προερχόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
Ἀνήλιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἥλιψ]. ἀνυπόβητος, ἀσπόλυτος.
Ἀνηλιφὴς, έος καὶ Ἀνήλιφος, ου (ὁ, ἡ), = Ἀνήλειπτος.
Ἀνηλοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀναλόω.
Ἀνήλυσις, εως (ἡ), = Ἀνέλευσις, ἄνοδος ἢ ἐπάνοδος.
Ἀνήλωκα ᾖ (πθ.)-μαι, πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἀνήλωτος (ὁ, ἡ). ἀκάρφωτος, ξεκάρφωτος (Ἄννα Κομν.).
Ἀνήμελκτος (ὁ, ἡ), = Ἀνάμελκτος, ἀνάρμεκτος.
Ἀνῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνήειμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Ἄνειμι.
Ἀνήμερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἥμερος, ἄγριος, ἀπάνθρωπος.
Ἀνημερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνημέρου, ἀγριότης.
Ἀνημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω κατ' ὀλίγον διὰ τῆς συνηθείας.
Ἀνημέρως, ἐπίρ. Μὲ ἀνήμερον (ἄγριον) τρόπον.
Ἀνημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνάπτω.
Ἀνῆν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνήναθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπρ. τοῦ Ἀναίνομαι.
Ἀνήνεγκα καὶ Ἰων. Ἀνήνεικα, ἀόρ. ά. ᾗ Ἀνήνεγκον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνηνεμία (ἡ), = Νηνεμία, ἔλλειψις ἀνέμου, ἡσυχία, [ἐκ τοῦ Ἀνήνεμος (ὁ, ἡ), = Νήνεμος, ὁ χωρὶς ἀνέμων, ἥσυχος.
Ἀνήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνάνιος, ὁ χωρὶς ἀνίας (λύπης).
Ἀνήνις (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς ἡνίας (χαλινοῦ), ἀχαλίνωτος, ὑπερήφανος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνήνοθε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀναθέω ἢ τοῦ Ἀνέργομαι ἢ τοῦ Ἀνθέω -ῶ, (παρβλ. Ἐνήνοθε).

Ἀνήνυτος(στος), ον (ὁ, ἡ). [ἀ, ἀνύω]. ἀτελείωτος, ἀκατόρθωτος. 2) ἄπειρος, ἀναρίθμητος. «Βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμόν,» Πλδ. «Μῆκος ἀνήνυτον τῆς ὁδοῦ,» αὐτ. 3) ἀνωφελής, μάταιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀνήνυτα, ἐπίρ. = τῷ

Ἀνηνύτως, ἐπίρ. Χωρὶς τέλος (ἀποτέλεσμα), εἰς μάτην.

Ἀνήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀνανδρος.

Ἀνήπυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάπυστος ἢ Ἄπυστος, ἀνήκουστος.

Ἀν-ηπύω, Μ. ύσω, Π. Ἰων. Ἀναφωνῶ, λέγω ἢ ψάλλω μεγαλοφώνως.

Ἀνήρ [παρβλ. Ἄρρην], ἀνδρὸς καὶ Π. ἀνέρος (ἡ κλητ. Ἄνερ κτλ. πλθ. δοτ. Ἀνδράσι καὶ Π. Ἀνδρεσσι). (ἐν γέν. μάλιστα παρὰ ποιητ.) = Ἄνθρωπος. «Ἀνδρῶν τε θεῶν τε,» «Ὅμ. «Ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθείς,» Θκ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) ὁ ἀρσενικὸς (ἀντιθ. τῷ Γυνή). «Ἑαθὴς ἄλλῃ γυναικί, ἄλλη ἀνδρί,» Ξεν. 3) ὁ ὑπανδρευμένος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του). «Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας,» Γρφ. (ἴδε ᾗ Πόσις). 4) ὁ εἰς ἀνδρικὴν (τελείαν) ἡλικίαν. «Καὶ παῖδα, ᾗ μειράκιον, ᾗ ἄνδρα,» Πλ. «Εἰς ἄνδρας τελεῖν (ἐγγράφεσθαι, δοκιμάζεσθαι, παραγγέλλειν),» Δμ., Ισκρ. «Τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος,» Ξεν. (ἐπιμ. 5) ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος, ἄξιος τοῦ ὀνόματος ἀνήρ. «Πολλοὶ μὲν ἄνδρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες,» «Ηρ. «Ἡ φιλοτιμία οὐκ ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις ἐμφύεται· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ, οὗτοί εἰσιν ἤδη οἱ ... ἄνδρες ᾗ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι,» Ξεν. (ᾗ τὸ γνωφόν) «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι,» Δμ. 6) ὁ λόγου ἄξιος, ἐπίσημος κτλ. (καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ) ἄνθρωπος. «Οὐ μέμνησ' ὅτι ἀνὴρ γεγέννησαι ὅ' ἐμέ;» Ἀρχφ. (Παρβλ. Ἄνθρωπος).

Ἀνήρεικτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνέρεικτος.

Ἀνηρέμητος (ὁ, ἡ). ἀνήσυχος, ἀνησύχαστος.

Ἀνήρεσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀρεσὸς, δυσάρεστος.

Ἀνήρευ, Δ. ἀντὶ Ἀνήρου, ἐ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἢ παρτ. τοῦ Ἀνέρομαι.

Ἀνηρεφὴς, ους (ὁ, ἡ). χωρὶς ὀροφὴν (σκεπὴν), ἀσκέπαστος.

Ἀνήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, † ἄρω]. ἀνάρμοστος, (ὕθεν ἐπὶ γυναικὸς) ἀνύπανδρος.

Ἀνήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάριθμος.

Ἀνηροσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνηροσία, ἀγεωργησία, [ἐκ τοῦ

Ἀνήροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. γῆ, ἀγρὸς) ὁ μὴ ὠργωμένος, ἀγεώργητος, ἀδούλευτος.

Ἀνηρώτευν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνηρώτων, παρτ. τοῦ Ἀνερωτάω.

Ἀνησίδανος ᾗ Ἀνησίδωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνίημι, δᾶνος ἢ δῶρον]. (ἐπίθ. τῆς Γῆς ἢ τῆς Δήμητρος), ἡ ἀναδίδουσα ἄφθονα τὰ δῶρά της.

Ἀνησιμώθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναισιμόω.

Ἄνηστον (τονς), ου (τὸ), Ἰων. ᾗ Δ. τὸ Ἄνηθον.

Ἀνήσσητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀήττητος.

Ἀνήφαιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων πῦρ ("Ηφαιστον), ὁ χωρὶς πυρός.

Ἀνήφθω, Ϛ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς προστ. τοῦ Ἀνάπτω.

Ἀν-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω) μέγαν ἦχον, ἠχῶ δυνατά.

Ἀνήχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνάγω.

Ἀνήω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. Ϛ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνθαιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι (ἀόρ. Ἀνθειλόμην ᾗ). Ἐκλέγω τι κατὰ προτίμησιν ἢ εἰς τὸν τόπον ἄλλου. «Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατείας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται,» Ξεν. «Ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης διατριβῆς,» αὐτ. 2) Παίρνω τι παρεγκωνίζων ἢ προλαμβάνων ἄλλον ἢ προτιμώμενος ἀντ' αὐτοῦ. «Οὐδεὶς ᾠφανον ἀνθαιρήσεται,» Εὐρ. Ἑκ.

Ἀνθαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνθαιρέομαι.

Ἀνθ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πάνομαι (Ἐξελέγχομαι, Χάνω τὴν κρίσιν μὲ, Καταδικάζομαι κτλ.) ἀφ' οὗ ἔπιασα κτλ., ἔηλ. παθαίνω ὑπ' ἄλλου ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ εἰς ἄλλον.

Ἀνθ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συν-(Ἀντ)αγωνίζομαι, συνερίζομαι.

Ἀνθάμιλος (ὁ, ἡ). συν(ἀντ)αγωνιστὴς, ἀντίζηλος.

Ἀνθ-άπτομαι, Μ. ἅψομαι. Πιάνω μὲ προθυμίαν, ἐπιχειρῶ. «Παρεκελεύοντο ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων,» Θκ. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). 2) = Καθάπτομαι, προσβάλλω τινά. 3) πιάνω (ἐγγίζω) ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἔπιασεν.

Ἀνθειλόμην, μσ. ἀόρ. Ϛ'. τοῦ Ἀνθαιρέομαι.

Ἀνθεινὸς, ἡ, όν, = Ἀνθινός.

Ἀνθεκτέον, θετ. τοῦ Ἀντέχω.

Ἀνθελιγμὸς (ὁ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιςροφή.

Ἀνθέλξ, ικος (ἡ), τὸ γυρισμένον πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς ἕλικος τοῦ ὠτίου.

Ἀνθελκάντως, ἐπίρ. (μτγ.) Τραβῶντας ἕνας ἀπ' ἐδῶ ᾗ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, [ἐκ τοῦ Ἀνθέλκω, Μ. ἑλξω. Σύρω (Τραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου τι τὸ ὁπ. τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸ ἰδικόν του, (ἐπμ.) ἐμποδίζω, (μὲ βοτ.) ἐναντιοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιμεθέλκω).

Ἄνθεμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάθεμα.

Ἀνθεμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀνθέμιον.

Ἀνθεμίζομαι, Μ. ισομαι. Παίρνω (Συνάζω) τὸ ἄνθος, ἀπανθίζω.

Ἀνθέμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθεμον. «Ἀνθέμιον χρυσίου,» Γρφ., τὸ ἄνθος (ὁ ἀδέρας, ἡ λαγάρα ἢ ὁ ἀφρὸς) τοῦ χρυσοῦ ἢ (ἴσ.) τὸ κοιν. βαράκι. 2) εἶδος γραμμῆς ἑλικοειδοῦς ἢ περιπλοκάδας εἰς τὰ κεφαλόστυλα. 3) = τῷ

Ἀνθεμὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ χαμολούλουδον, χαμόμηλον (μεγάλον).

Ἀνθεμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄνθος ἢ ἄνθεμον.

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος, (ἐπὶ σκευῶν) ἐγκολπιαστὸς, δουλεμμένος, σκαλισμένος, [ἐκ τοῦ

Ἄνθεμον (τὸ), = Ἄνθος, λουλοῦδι, ξόμπλι, (μτφρ.) ὁ αἰθέρας, τὸ καλλιώτερον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἀνθεμορρύτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκρέων ἀπὸ τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τοῦ μέλιτος).

Ἀνθεμουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀργαζόμενος τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τῆς μελίσσης).

Ἀνθεμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθεμοειδὴς καὶ Ἀνθεμοείς.

Ἀνθεξις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἀντέχῃ (κρατῇ σφικτά) τις.

Ἀνθερεών, ῶνος (ὁ). τὸ ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα σαρκώδες μέρος τοῦ πηγουνιοῦ, ὅπερ κυρίως σύζευκνον [ἄνθους] αἱ τρίχες τοῦ γενείου.

Ἀνθερίκη (ἡ) καὶ

Ἀνθέρικος (ὁ). ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι, ἡ καλαμιὰ, [ᾗ συγκλ.] ὁλόκληρον τὸ φυτὸν) τοῦ σίτου καὶ τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀνθερικώδης (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθέρικον.

Ἀνθερὶς, ικος (ὁ), = Ἀνθέρικος.

Ἀνθεσαν, Π. ἀντὶ Ἀνέθεσαν.

Ἀνθεσιεργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμουργός.

Ἀνθεσιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν περὶ τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τῆς μελίσσης).

Ἀνθεσίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθηρὸν (ποικίλον) χρῶμα, ποικιλόχρους.

Ἀνθεστήρια (τὰ). ἑορτὴ τῶν ἀνθέων τῆς ἀνοίξεως τελουμένη ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Νυσαίου Βάκχου, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ὄγδοος μὴν τῶν Ἀθην., καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ Ἀνθεστήρια, συμπίπτων τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον.

Ἀνθ-εστιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀμοιβαίως ἐρωτῶ, φιλεύω ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐφίλευσε.

Ἀνθεσφόρια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης (διότι ἡρπάγη ἀνθοφοροῦσα).

Ἀνθεσφόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθοφόρος. ||. (οὐσ.) Ἀνθεσφόροι (αἱ), γυναῖκες ἀνθοφοροῦσαι εἰς τὰς τελετὰς (ἐν γέν.) ἢ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεσφορίων (ἰδιαιτ.).

Ἄνθετο, Π. ἀντὶ Ἀνέθετο.

Ἀνθεῦσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθοῦσαν, αἰτ. ἐν. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μτγ. καὶ

Ἀνθεῦσι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθοῦσι, γ'. πλθ. πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ

Ἀνθέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ᾗ ἀρχ.) Ἀναβλύω φυτρώνω (συνήθ. δὲ) ἀνθίζω, ἐβγάλλω ἄνθος, λουλουδίζω, εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος μου, (ὕθεν 2) (μτφρ.) ἀκμάζω, αὐξάνω, ἔχω ἀφθονίαν ἀπό. «Ἀργόμενος ἀνθεῖ ᾗ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετὸς,» «Ἱππ. «Τῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις,» Ακ. «Ὅσ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν,» Ἀρχφ. «Ἤνθει φαίνεσθαι ἡ στρατιὰ,» Ξεν.

Ἄνθη (ἡ), = Ἄνθος. 2) = Ἀνθησις, ἄνθισμα.

Ἀνθηθῶν, όνος (ἡ), [Ἄνθος], = Ἀνθηρὰ ὕλη, μέλισσα.

Ἀνθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος.

Ἀνθήλη (ἡ), [ἀνθάω]. τὸ πετρωτὸν γνωμίδιον τοῦ σπόρου τινῶν (ᾗ ἡ σχυροειδὴς φοῦντα τοῦ καλαμιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων) φυτῶν. 2) εἶδ. φυτ. ἀπὸ τὸ γένος τῆς Λυχνίδος.

Ἀνθήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος ἢ τοῦ Ἀνθήλη.

Ἀνθήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων εἰς (κείμενος ἀντιθέτως πρὸς, καὶ Π. ἴσος, ὅμοιος μὲ) τὸν ἥλιον. ||. (οὐσ.) Ἀνθήλια (τὰ) Ἀνθήλιοι (οἱ), φαινόμενόν τι μετέωρον Ζ. Παρήλιος. 2) εἶδος σκιαδίου ὑπὸ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν (μάλιστα τῶν ἵππων) ἀπὸ τὸν ἥλιον, (Ζ. Παρώπιον).
Ἄνθημα (τό), = Ἄνθησις.
Ἀνθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμόεις.
Ἀνθηραγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἀνθηρῶς.
Ἀνθηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς. Ὁ ἔχων ἄνθη, ἀνθεμένος, (συνκδγ.) ἀκμαῖος ἢ 2) ὁ ἔχων ζωηρὸν (γλυκὺ ἢ ἀνοικτὸν) χρῶμα, ποικιλόχρους, (ἐν γέν) τερπνός, εὔμορφος, κομψὸς κλ. «Τὰ ἀνθηρὰ τῶν ὀρνέων,» Ἀρχ. (στρ.) «Ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ,» Ξεν. «Τὰ ἀνθηρὰ καὶ τρυφερὰ τῶν ὀνομάτων,» Πλ. (ἐκ κωτσχρ.) «Μανίας ἀνθηρὸν μένος,» Σοφ., (παρβλ. Ἀνθινός).
Ἀνθηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθηροῦ, ζωηρότης.
Ἄνθησις, εως (ἡ), τὸ ἄνθισμα (τῶν δένδρων, καὶ ἐν γέν. τῶν φυτῶν).
Ἀνθησάομαι-ῶμαι, Μ, ησσηθήσομαι. Νικῶμαι ἢ ἡνδίσθω ἀμοιβαίως.
Ἀνθητικός, ή, όν. Ὁ ἀνθίζων (ἔχων τάσιν πρὸς ἄνθησιν).
Ἀνθηφόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθοφόρος.
Ἀνθίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. ὁ Ἄλλ. Κάλλιγθυς.
Ἀνθιερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω ἀμοιβαίως ἢ ἀνθ' ἄλλου.
Ἀνθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη· πλουμίζω· βάφω (κυρ. μὲ ἀνθηρὸν χρῶμα ἢ μὲ διαφόρων εἰδῶν ἀνοικταὶς θωριαίς). κάμνω τι ἀνθηρὸν (κομψὸν κτλ.), καλλωπίζω. «Ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν,» Δ. Ἁλ. «Σκῆπτρον μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον,» Παυσ.
Ἀνθικός, ή, όν. Ὁ κάμνων (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) ἄνθη.
Ἀνθιμος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμόεις, ἀνθηρός.
Ἀνθίνης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄνθη.
Ἀνθινός, ἡ, όν, (ἢ) ἡ, ον. Καμωμένος (Συνθεμένος) ἀπὸ ἄνθη. 2) = Ἀνθηρός, ὁ ἔχων ἄνθη, πλουμιστὸς ἢ παρδαλὸς ἢ ἀνοικτός. «Ἀνθινὰ φορεῖν,» Ἀξ.
Ἀνθίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος, λελυθάκι.
Ἀνθιππάζομαι, Μ. άσομαι, Τρέχω μὲ τὸ ἅλογον ἀπ' ἐναντίας ἢ κατεπάνω τινὸς κινουμένου ἐπίσης ἐναντίον μου, (ἴδε ἐκ τὸ ἐπιμ.).
Ἀνθιππασία (ἡ), κίνημα ἱππικὸν γινόμενον ἀντιθέτως ἄλλου προγεγανάτος κινήματος. 2) ἐξόρμησις ἱππέως ἢ ἱππέων ἐναντίαν ἄλλου ἢ ἄλλων τοιούτων οἱ ὁποῖοι ὁρμοῦν κατ' αὐτῶν· συμπλοκὴ ἱππικοῦ πρὸς ἱππικόν.
Ἀνθιππεύω, Μ. εύσω, = Ἀνθιππάζομαι.
Ἄνθισμα (τὸ). στόλισμα μὲ ἄνθη ἢ χρώματα.
Ἀνθίστημι, Μ. στήσω (ἀόρ. Ἀντέστησα, καὶ μσ. Ἀντέστην, μσ. πρκ. Ἀνθέστηκα), Στήνω τι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου, στήνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος («Ἀνθίστασαν τριπλοῦν ἐκ αὐτοῦ ὡς νικήσαντες,» Θκ.)· ἀντιτάττω· συγκρίνω, παραβάλλω. || (μσ.) ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι. «Τοῖς δημαγωγοῖς ἀνθιστάμενος,» Πλ. (καὶ προθετ.) «Ἀνθίσταμαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα,» Ξεν. (καὶ ἀπόλ.) «Ἦν ἀνθίστηται ὁ πολέμιος, δῆλον ὅτι μάχεσθαι δίησει,» αὐτ. «Ἀντισταθείσης δὲ τῆς βουλῆς, καὶ οὐ βουλομένης πείθεσθαι,» Ἡρ.
Ἀνθοβάφεια (ἡ). βάψιμον μὲ διάφορα ἢ ἀνοικτὰ (ζωηρὰ) χρώματα. [ἐκ τοῦ
Ἀνθοβαφής, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ πολυποίκιλα ἢ ἀνθηρὰ (ἀνοικτὰ) χρώματα.
Ἀνθοβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάφων μὲ διάφορα ἢ ἀνοικταὶς θωριαίς.
Ἀνθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτθτ. ἐπὶ δένδρ.) Χύνω τὰ ἄνθη μου. 2) (μτθτ.) ῥίπτω (βαίνω τινὰ πρὸς σημεῖον τιμῆς μὲ) ἄνθη.
Ἀνθοβόλησις, εως καὶ
Ἀνθοβολία (ἡ). (ἀμτθ.) τὸ πέσιμον τῶν ἀνθέων ἀπὸ τὰ δένδρα. 2) (μτθτ.) τὸ νὰ ῥίπτῃ τις πρὸς τιμὴν ἄνθη ἐπάνω τινός, νὰ τὸν βαίνῃ μὲ λουλούδια.
Ἀνθοβόλης (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων ἢ ἐκβάλλων) ἄνθη, ἀνθίζων, ἀνθηρός. «Ἀνθοβόλος θρίξ,» Ἔπγρ.
Ἀνθοβοσκτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) εἰς ἢ μὲ τὰ ἄνθη.
Ἀνθόβροχον (τὸ). ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων. 2) ἄνθος εὔοσμον.
Ἀνθοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (χωρῶν) ἐντὸς ἑαυτοῦ ἄνθη. «Τάλαρος—,» Ἔπγρ.
Ἀνθοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρόκην (ὑφάδι) ἀνθηρὰν ἢ παρδαλόν.
Ἀνθολκή (ἡ). τὸ ἀπεναντίας τράβηγμα (ἴδε Ἀνέλκω), ἀντιπερίσπασις, ἀντίσπασις.
Ἀνθολκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθέλκων (τραβῶν ἐκ τοῦ ἐναντίου, βαρύνων ἀπὸ τὸ ἄλλα μέρος», (παρβλ. Ἀνθέρυσος.
Ἀνθολογέω-ῶ καὶ (μθ.)-ομαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συλλέγω (Μαζόνω) ἄνθη ἢ τὸν χυμὸν τῶν ἀνθέων (καθὼς αἱ μέλισσαι), (μτφορ.) «παίρνω κατ' ἐκλογὴν τὸ κάλλιτερον (τὸ ἄνθος).
Ἀνθολογία ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθολογεῖν, ἀνθολόγημα. 2) (μτφορ.) συλλογὴ ἐκλεκτῶν ποιημάτων κλπ. (ᾗ ἰδιαιτ.) ἐπιγραμμάτων.
Ἀνθολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνθολογίαν, (θτ: ||. κλ.) «Ἀνθολογικὰ (τὰ), βιβλία πραγματευόμενα περὶ ἀνθολογίας.
Ἀνθολόγιον (τὸ), = Ἀνθολογία (2)
Ἀνθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἄνθη. 2) (μτφορ.) ὁ συγγράφων ἀνθολογίας.
Ἀνθομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνομιλῶ, ἀνταποκρίνομαι.
Ἀνθόμοιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.
Ἀνθομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέργω (Συμφωνῶ) μὲ ἐγώ. || (συνηθέζ. τὰ μσ.) κάμνω συμφωνίαν, ὁμολογῶ ἀπαραβιάστως καὶ μετὰ βεβαιότητος. «Περὶ Σωκράτους τάδε ἐγράψατο καὶ ἀνθωμολογήσατο Μέλιτος,» Σδ. 2) ὁμολογῶ (εὐχαριστῶν διὰ) τὴν εὐεργεσίαν. «Ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ θεός,» Γρφ.
Ἀνθομολόγησις, εως καὶ
Ἀνθομολογία (ἡ). ἀμοιβαία συμφωνία, συγκατάθεσις. 2) (Γρφ.) ἡ πρὸς εὐχαρίστησιν γινομένη ὁμολογία (κήρυξις) τῆς εὐεργεσίας.
Ἀνθονεμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. νέμομαι τὰ (ἢ εἰς τὰ) ἄνθη, [ἐκ τοῦ
Ἀνθονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τριφόμενος ἀπὸ (βόσκιον εἰς τὰ) ἄνθη.
Ἀνθοπλίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω ἐκ ἐγὼ ἐποιμαζόμενος πρὸς ἀντίστασιν. «Ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς ἦσαν ἀνθοπλισμένοι,» Κύρ.
Ἀνθοπλίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀνθιστεταγμένος εἰς ἄλλον ὁπλοφόρος στρατιώτης.
Ἀνθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἢ ἐβγάλων (κάμνων) ἄνθη.
Ἀνθοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἄνθη (λουλούδια ἢ βαφάς).
Ἄνθορε, Π. ἀντὶ Ἀνθῆρε, γ', ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀναθρώσκω.
Ἀνθορίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἐναντίον ὁρισμὸν (ἀποφασίζω ἀλλέως) περί τινος, τὸ προαδορίζω κατ' ἄλλον τρόπον.
Ἀνθορισμός (ὁ). ὁ κατ' ἄλλον (ἐναντίον) τρόπον προσδιορισμὸς τινος πράγματος.
Ἀνθορμίω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ δύο ἐχθρικῶν στόλων) κεῖμαι ἀραγμένος (καὶ ἕτοιμος πάντοτε πρὸς μάχην) ἀντικρὺ ἄλλου.
Ἄνθορες (ὁ), Σ. Ἀντορές.
Ἄνθος [ἔω, ἡ ἄνω], εος-ους (τὸ), (ἡ γεν. πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀσυναιρέτ. Ἀνθέων) τὸ ἄνθος τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, λαυλοῦδι. 2) (συνηθζ.) πᾶν ὅ,τι ἐπιπολάζει, «ἵνες ἢ ἐβγαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν,» (θθ:) «Ἄνθος πυρός,» «Ὀμ., ἡ φλόγα. «Ἄνθος οἴνου,» ὁ ἀφρὸς ἢ ἡ ταύτα (τοῦ παλαιοῦ καὶ δυνατοῦ κρασίου). «Χαλκοῦ ἄνθος,» ἴδε Χάλκανθον. (ᾗ ἐπὶ χρωμάτων) «Ἄνθος,» ἡ ζωηρὰ ᾗ λαμπρὰ (κοιν. ἀνοικτὴ) θωριά. «Ἄνθη προσώπου,» «Ἱππκρ., ἡ κοκκινάδες ἢ τὰ ἐξανθήματα. 3) (ἀτφρ.) τὸ καλλίτερον (ἐξέχον, ἐκλεκτότερον) μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ἄνθος, ἡ κορυφή, ὁ ἀθέρας (ἐπὶ ἀνθρ.) ἡ ἀκμὴ (τὰ ἄνθος) εἰς ἡλικίας. (κατ' ἐκτ.) ἀτολμισμός, ἐγκαλλώπισμα· ὡραιότης, δεῖα, λαμπρότης κτλ. «Ἄνθεα ὕμνων,» Πίνδ. «Μανίας ἄνθος,» Σοφ. «Πίης ἄνθος,» Ἰλ. Ν. «Ἐν τῇ μάχῃ ὅτι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολῶλει,» Θκ.
Ἄνθος, ου (ὁ), εἶδ. μικρ. πτην. παρυδατίου (ἐκ τοῦ γένους τῶν Λίγιθαλῶν).
Ἀνθοσμία, ου (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ ἔχων ὀσμὴν ἀνθέων, (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ οἴνου) εὐώδης, (καινν.) μοσχάτος.
Ἀνθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνθησις.
Ἀνθότου, (κακῶς) ἀντὶ Ἀνθ' ὅτου, ἴδε Ὅς τις.
Ἀνθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κυβαλῶ, ἢ Ἐβγάλω) ἄνθη.
Ἀνθοφόρια (τὰ), = Ἀνθηφόρια.
Ἀνθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κάμνων) ἄνθη.
Ἀνθοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φύων (γεννῶν) ἄνθη. 2) ὁ ἔχων φύσιν ἄνθους, ὅμοιος μὲ ἄνθος, (ἐπιμ.) λαμπρόχρους ἢ ποικιλόχρους.
Ἀνθρακεία (ἡ). ἡ κατασκευὴ ἀνθράκων, τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρακέως.
Ἀνθρακεύς, έως, καὶ
Ἀνθρακευτής, οῦ (ὁ). καρβουνιάρης.
Ἀνθρακευτός, ή, όν. Ὁ γινόμενος (ἁρμόδιος νὰ γίνῃ) κάρβουνον, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνθρακεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) κάρβουνα.
Ἀνθρακηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κάρβουνον.
Ἀνθρακιά (ἡ). σωρὸς ἀνθράκων ἀναμμένων, καρβουνιά· (συνηθ.) καμίνι καρβούνων. 2)=Ἀνθρακεία.
Ἀνθρακίας, ου (ὁ). μαῦρος ὡσὰν κάρβουνον.
Ἀνθρακίζω, Μ. ίσω. = Ἀνθρακόω, κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) κάρβουνον. 2) (ἀμτβτ.) ὁμοιάζω τὸν (πολύτ. λίθ.) ἄνθρακα, λάμπω ὡσὰν καρβοῦνι.
Ἀνθράκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθραξ.
Ἀνθράκιος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακίας.
Ἀνθρακίς, ίδος (ἡ). = Ἀνθρακιά, καρβουνιά. 2)=Ἀπ(Ἐπ)ανθρακίς.
Ἀνθρακίτης, ου (ὁ) καὶ
Ἀνθρακῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ κάρβουνον, ἐκ τοῦ γένους τῶν καρβούνων.
Ἀνθρακοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἄνθρακος, λαμπρὸς ἢ μαῦρος ἢ καίων ὡσὰν κάρβουνον.
Ἀνθρακόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (ἢ ὅμοιος μὲ) κάρβουνα.
Ἀνθρακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κάρβουνα, καρβουνιάρης.
Ἀνθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς, Τὸ καίω ὡς οὗ νὰ γένῃ) κάρβουνον. «Δαλὸς ἠνθρακωμένος,» Εὐρ.
Ἀνθρακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακοειδὴς ἢ Ἀνθρακόεις.
Ἄνθραξ [ἄνθος ; ἢ αἴθω], ακος (ὁ). κάρβουνον. «Ἄνθραξ γαιώδης,» Θφρ. (ἡ) ἐκ τῆς γῆς,» Ἀντιγ. Καρύστ. ὁ μονολεκτ. Γαιάνθραξ ἢ Λιθάνθραξ, ἢ κοιν. Πετρακάρβουνον. 2) (συνηθ.) πέρ. πολύτ. (τὸ κοιν.) Ῥουμπίνι ἢ Καρβοῦνι. 3) πρῆσμά τι (πόνημα) ἐβγαῖνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς λοιμώδεις νόσους, (χυδ.) Μουρατήγανον ἢ (κατ' εὐφημ.) Εὐλογημένον. 4) βῶλυς κινναβάρεως.
Ἀνθρηδών, όνος καὶ
Ἀνθρήνη (ἡ) [Ἄνθος], εἶδ. ἐντόμ. ἀγριομέλισσα, (κοταχρ. δὲ καὶ Π.)=Μέλισσα.
Ἀνθρήνιον (τό). ἡ φωλιὰ (τὸ ἀφηκομάνδρι) ἢ ἡ κηρήθρα (κυρ. μὲν) τῶν ἀγρίων (κοταχρ. δὲ) καὶ τῶν ἡμέρων μελισσῶν.
Ἀνθρηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθρήνιον.
Ἀνθρηνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθρήνην.
Ἀνθρι(θρι, θρυ)σκον ἢ Ἀνθρίσκιον (τὸ) ἢ Ἀνθρίσκος (ὁ). φυτ. φαγώσιμον ἢ εὐώδες ὅμοιον μὲ τὸ ἄνηθον.
Ἀνθρωπαρέσκεια (ἡ), (ἐκκλησ.) ἡ ἐπιθυμία ἢ πρόσπάθεια εἰς τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις (εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς) εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄχι εἰς τὸν θεόν.
Ἀνθρωπάρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν (εἴτε μὲ καλὸν εἴτε μὲ κακὸν τρόπον) νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ (ἐπιμ.) εἰς αὐτοὺς μᾶλλον παρὰ εἰς τὸν θεόν.
Ἀνθρωπάριον (τό), = Ἀνδράριον, μικρὸς (τιποτένιος) ἄνθρωπος.
Ἀνθρωπείη (ἡ), Ἰων. καὶ ἀσυναίρ. ἀντὶ Ἀνθρωπῆ.
Ἀνθρώπειος, α ἢ ας, ον = Ἀνθρώπινος.
Ἀνθρωπείως, ἐπίρ. = Ἀνθρωπίνως.
Ἀνθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ (Φέρομαι) ὡς ἄνθρωπος. «Ψυχὴ ἀνθρωπευομένη,» Στράβ. ἢ ἐνοικοῦσα εἰς ἀνθρώπινον σῶμα.
Ἀνθρωπῆ (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀνθρωπέη) ἢ Ἀνθρωπηΐη (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα (ταμάρι) τοῦ ἀνθρώπου.
Ἀνθρωπήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθρώπειος.
Ἀνθρώπησις, εως (ἡ), (ἐκκλησ. καὶ σπν.) ἀντὶ Ἐνανθρώπησις.
Ἀνθρωπίζω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. ίσω, -ομαι. (ἀμτβτ.) Ζῶ ἢ Φέρομαι (Πολιτεύομαι) ὡς ἄνθρωπος. 2) (μτβτ. καὶ ἐκκλησ.) κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (ἢ [παθ. ἢ μσ.] γίνομαι) ἄνθρωπος, ἐνανθρωπίζω.
Ἀνθρωπικός, ή, όν, καὶ
Ἀνθρώπινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄνθρωπον, σύμφωνος (ἀνάλογος) μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, (ἐπιμ.) μέτριος. «Ἀνθρώπινον τὸ πάθος,» Ξεν. «Τὸ ἀνθρώπινον γένος,» Πλ. (καὶ ἑλλ.) «Πᾶν τὸ ἀνθρώπινον,» «Ἡρ. «Κατὰ τὸ ἀνθρώπινον,» Θκ. » Ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου,» Σδ., ἀντὶ Κατὰ φιλανθρωπίαν. «Ἀνθρώπινα ἁμαρτεῖν,» Ξεν.
Ἀνθρωπίνως, ἐπίρ. Ὡς ἄνθρωπος. «Ἀνθρωπίνως λαλεῖν,» Ἀθ. 2) φιλανθρώπως, μετρίως, ἀνθρωπινά· «Νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος,» Δμ. «Φέρειν ἀνθρωπίνως τὰς ἐξουσίας,» Πλθ.
Ἀνθρωπιον (τό) ἢ
Ἀνθρωπίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθρωπος, ἀνθρωπάκης.
Ἀνθρωπισμός (ὁ), (κοιν.) ἀνθρωπιά. τὸ νὰ γένῃ τις ἄνθρωπος, δηλ. νὰ ῥυθμίσῃ διὰ τῆς ὀρθῆς παιδείας τὰ ἤθη του. » Οἱ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται,» Ἀριστ. 2) (ἐκκλησ.) = Ἐνανθρώπησις.
Ἀνθρωποβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθρωποφαγέω.
Ἀνθρωποβορία (ἡ). = Ἀνθρωποφαγία.
Ἀνθρωποβόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποφάγος.
Ἀνθρωποδέρωτος (ὁ, ἡ) · ὁ φαγωθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων.
Ἀνθρωπογενὴς, έος (ὁ). ὁ γεννηθεὶς ἄνθρωπος, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. 2)=τῷ
Ἀνθρωπογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου.
Ἀνθρωπογλωσσος (ὁ, ἡ). ἔχων γλῶσσαν ἀνθρωπίνην, ὁμιλῶν ὡς ἄνθρωπος.
Ἀνθρωπογονία (ἡ), ἡ γένεσις (δημιουργία) τῶν ἀνθρώπων, (κατὰ τὴν θεογονίαν τῆ Ἡσ.)
Ἀνθρωπογράφος (ὁ, ἡ). ὁ ζωγραφίζων ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθεωθεὶς ἄνθρωπος, ἡμίθεος. 2) δαίμων μεταμορφούμενος εἰς ἄνθρωπον, (κοιν.) διάβολος μεταμορφωμένος.
Ἀνθρωποδήκτος (ὁ, ἡ), ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἄνθρωπου ‖. (ὑδρ.) Ἀνθρωποδηκτον (τό), δάγκαμα ἀνθρώπου, ἀνθρωπινὴ δαγκαματιά.
Ἀνθρωποδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου.
Ἀνθρωποειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωπόμορφος.
Ἀνθρωποειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀνθρώπου.
Ἀνθρωποθηρία (ἡ). τὸ νὰ κυνηγᾷ ἢ πιάνῃ τις ἀνθρώπους.
Ἀνθρωπόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καρδίαν (γενναιότητα, φρόνημα) ἀνθρώπου.
Ἀνθρωποθυσία (ἡ). τὸ νὰ θυσιάζῃ τις ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ἀντὶ ζώων ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποκάπηλος (ὁ, ἡ), = Ἀνδραποδοκάπηλος.
Ἀνθρωποκομικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀνθρώπων.
Ἀνθρωποκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποκτονία (ἡ), φόνος (σκότωμα) ἀνθρώπου.
Ἀνθρωποκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (κτείνων) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
Ἀνθρωπολατρεία (ἡ). τὸ νὰ λατρεύῃ τις ἄνθρωπον ὡς θεόν.
Ἀνθρωπολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω ἄνθρωπον ὡς θεόν, (ἐπιμ.) εἶμαι =
Ἀνθρωπολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων ἄνθρωπον ὡς θεόν.
Ἀνθρωπόλιθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξολοθρεύων (ὀλέθριος διὰ) τοὺς ἀνθρ.
Ἀνθρωπολόγος (ὁ, ἡ). ὁ διαλεγόμενος περὶ φύσεως ἀνθρώπου.
Ἀνθρωπολογικὸς (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Βροτολογικός.
Ἀνθρωπομάγειρος (ὁ, ἡ). ὁ μαγειρεύων ἀνθρώπινον κρέας.
Ἀνθρωπόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἀνθρώπου.
Ἀνθρωπονομικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς νομὴν (βοσκημα, διοίκησιν) ἀνθρώπων.
Ἀνθρωποῦμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Ἀνθρωπίζομαι, γίνομαι ἄνθρωπος, (παρδλ. Ἀνθρωπεύομαι).
Ἀνθρωποπάθεια (ἡ). τὸ νὰ πάσχῃ τις ὡς ἄνθρωπος, νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἀνθρώπινα πάθη.
Ἀνθρωποπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἢ Συμπάσχω μὲ ἄλλον) ὡς ἄνθρωπος, αἰσθάνομαι τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπ-φύσεως.
Ἀνθρωποπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-παθῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ παθήματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.
Ἀνθρωποποιία (ἡ), τὸ νὰ κάμνῃ (δημιουργῇ, πλάττῃ) τις ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποποιὸς (ὁ, ἡ). κατασκευάζων (δημιουργῶν, μορφώνων) ἀνθρώπους.
Ἀνθρωποπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ) · ὁ ἁρμόζων (πρέπων) εἰς ἄνθρωπον.
Ἀνθρωποπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἄνθρωπον.
Ἀνθρωποῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀφανίζων (φθείρων) τοὺς ἀνθρώπους.
Ἄνθρωπος (ὁ) [ἀνήρ, ῶψ] (ὡς προσηγορ.) τὸ γένος τοῦ ἀνθρώπου. «Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικὸν, γελαστικὸν, κτλ.» ‖. (εὐδ.)=Ἀνήρ. «Κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης,» Ἰλ. Π. 2) = Δοῦλος. « Δομβάνουσι ὑποζύγιά τε ἢ ἀνθρώπους, « Πρ. » Συνηκολούθουν δ' αὐτῷ ἄνθρωποι δώδεκα στρωματόδεσμα φέροντες, « Αἰσχ. 3) =Στρατιώτης. « Καὶ ᾤχετο ἀπιὼν μετὰ τοῦ λοχαγοῦ σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι,» Ξεν. 4) (ἐμφαντικῶς ἐκφερόμενον, ἐπαινουμένης καλῶς ἢ παρ' ἡμῶν μὲ τὸ) ἀνὴρ ἀγαθὸς, καλὸς κἀγαθὸς, κτλ. «Μέγιστόν ἐστ' ἄνθρωπος, ἢν ἄν-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρωπος ὁ, « Γνμ., (παρδλ. Ἀνήρ). 5) (μὲ τὸ θηλ. ἄρθρ.) ἡ γυνή. » Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον, « Πλ. 6) (χ. ἄρθρ. ἀντί) ἐκεῖνος ἡ οὗτος. » Ὁρᾶτε γὰρ οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, « Δμ. 7) (πλθ.) οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ τὸ γένος ὁλόκληρον τῶν ἀνθρώπων, ὁ κόσμος. » Μαντήϊα μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι, « Ἡρ. » Ἡ ἐξ ἀνθρώπων εὐδαιμονία » Ἱππκρ., ἡ ἐνδεχομένη εἰς ἄνθρωπον. » Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς. Δμ., ἀντὶ ἀπανθρώπους. » Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, « Ἡλ., ἀντὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποσφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Σφάζω (Θυσιάζω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπότης (ἡ). ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. 2) (σπν.) τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνθρωποτόκος (ἡ). ἡ γεννήσασα (τεκοῦσα) ἄνθρωπον, (ἀντιθ. τῷ Θεοτόκος).

Ἀνθρωπουργία (ἡ), = Ἀνθρωποποιία, ξέκ τοῦ

Ἀνθρωπουργός (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποποιός.

Ἀνθρωποφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρώγω ἄνθρ. ξέκ τοῦ

Ἀνθρωποφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἄνθρ.

Ἀνθρωποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἄνθρ.

Ἀνθρωποφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἄνθρωπος.

Ἀνθρωποφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποφυής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύσιν ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρώπινος ἢ Ἀνθρωποειδής.

Ἀνθρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀναθρώσκω.

Ἀνθυβρίζω, Μ. (σω. Ὑβρίζω καὶ ἐγὼ τὸν ὑβρίσαντά με.

Ἀνθελκυστέω-ῶ, Μ. ἥσω. Γαβγίζω ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις μὲ γαβγίζει.

Ἀνθύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος. 2) = τῷ

Ἀνθυλλίς, ίδος (ἡ). φυτόν τι διαιρούμενον εἰς δύο εἴδη (ἴδε Ἀσκρ. Γ. 153).

Ἀνθυπάγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀνθυπήγαγον κτλ.) Σύρω (Ἐνάγω) εἰς τὸ δικαστήριον ἐκεῖνον ὅς τις μ' ἐγκάλεσε. 2) = Ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυπαγωγὴ (ἡ), = Ἀντέγκλημα καὶ Ἀνθυποφορά.

Ἀνθυπαλλαγὴ (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἀνταλλαγή. 2) (Γραμτ.) = Μετάληψις καὶ Μετάπλασμός, ξέκ τοῦ

Ἀνθυπαλλάσσω, Μ. αλλάξω. Ἐάμνω ἀμοιβαίαν ἀλλαγήν.

Ἀνθυπαντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι. Προϋπαντῶ καὶ ἐγὼ τὸν προϋπαντήσαντά με. ἀνταπαντῶ, ἀποκρίνομαι.

Ἀνθυπατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου.

Ἀνθυπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀνθύπατος.

Ἀνθυπατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀνθύπατον.

Ἀνθύπατος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἀντὶ (εἰς τόπον) ὑπάτου.

Ἀνθυπείκω, Μ. είξω. Ὑποχωρῶ (Ἐνδίδω, Συγκαταβαίνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθυπείξις, εως (ἡ). ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀνθυπερβάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑπερβαίνω ἢ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ὑπερέβη.

Ἀνθυπερφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ὑπερηφάνως πρὸς ἐκεῖνον ὅς τις μὲ φέρεται τοιουτοτρόπως.

Ἀνθυπηρετέω, Μ. ήσω. Ἀποδίδω ὑπηρεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας, κάμνω χάριν (δούλευσιν) ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθυποπτεύομαι-οῦμαι, Μ. υποσχήσομαι. Ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθυποβάλλω, Μ. βαλῶ, = Ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυποκαθίστημι, Μ. καταστήσω. Ἀντικαθιστῶ τι ἢ τινὰ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀνθυποκρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Προτοποιοῦμαι (Καμώνομαι, Προφασίζομαι) καὶ ἐγώ.

Ἀνθυπομνύμναι, Μ. ομοῦμαι. Ὁρκίζομαι (ἐπὶ δικαστηρίου) τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅτι ὡρκίσθη (ἴδε Ὑπόμνυμαι) ὁ ἀντιδικός μου (κυρ. περὶ νομίμου ἢ μὴ ἀπουσίας) καὶ οὗτω κατορθώνω παράτεσιν ἢ ἐξαναλούθησιν τῆς δίκης.

Ἀνθυποπτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ὑποπτεύει.

Ἀνθυποπρύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Ὑποσκάπτω ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις ὑποσκάπτει ἐναντίον μου.

Ἀνθυποστρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω (μετ. ἢ μσ.) καὶ ἐγὼ πάλιν ὀπίσω καθὼς ἐγύρισεν ἄλλος.

Ἀνθυποτίθημι, Μ. υποθήσω. Προβάλλω (ἢ Βάλλω ἐνέχυρον) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθυποτιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐναντίον δειτέρας δικαζικῆς ἐκτιμήσεως (ἴδε Ὑποτιμάομαι) κάμνω τρίτην.

Ἀνθυπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθυπηρετέω.

Ἀνθυπούργημα (τὸ). χάρις (δούλευσις) ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθυποφέρω, Μ. υποίσω (ἀόρ. Ἀνθυπήνεγκα κτλ.). Ἀναιρῶ τὰς ἐνστάσεις (τὴν ἀπολογίαν) τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀνθυποφορὰ (ἡ). ἀναίρεσις τῶν ἐνστάσεων (τῆς ἀπολογίας) τοῦ ἀντιδίκου.

Ἀνθυποχώρησις, εως (ἡ), = Ἀνθύπειξις, ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀνθυπομωσία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθυπόμνυσθαι (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἀνθυφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἐκδίκησιν ἄλλης προγεγονυίας γνωμένη ὑφαίρεσις. 2) (ῥτρ.) ἡ ἐλάττων πρότασις τοῦ ἐπιχειρήματος.

Ἀνθυφαιρέω-ῶ, Μ. αιρήτω (ἀόρ. Ἀνθυφεῖλον κτλ.). Ὑφαιροῦμαι (Παίρνω, Στερῶ κρυφὰ) τι ἀπὸ ἐκεῖνον ὅς τις ἐπῆρε πρῶτος τὸ ἰδικόν μου.

Ἀνθυφίσταμαι, Μ. υποστήσομαι (ἀόρ. Ἀνθυπέστην κτλ.). Ἀναλαμβάνω (Ὑπόσχομαι νὰ κατορθώσω) τι ἀντιφιλοτιμούμενος πρὸς ἄλλον ὅς τις τὸ ὑπεσχέθη πρῶτος.

Ἀνθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ γεμάτος μὲ ἄνθη.

Ἀνθωραΐζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ ὑπερβῶ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸν καλλωπισμὸν ἢ τὴν ὡραιότητα.

Ἀνία (ἡ), ξἀ, ἰάομαι]. θλῖψις τῆς ψυχῆς, λύπη, στενοχωρία, (Ἀλλ.) ennui.

Ἄνια (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀνία.

Ἀνιάζω, Μ. άσω, = Ἀνιάω, λυπῶ. ||. (μσ.) λυποῦμαι. » Θυμῷ (» Κεκάτεσσιν) ἀνιάζων, « Ὁδ. Χ., Ἰλ. Σ.

Ἀνιάομαι-ῶμαι, πθ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνιάομαι (καὶ Ἰων. -έομαι)-ῶμαι, Μ. (ἀ- (καὶ Ἰων. ιή)σομαι. Ἴαννα (ἢ Ἐντελῶς) ἰατρεύω.

Ἀνιαρὸς [ἄνια], ά, όν (τὰ παρὰ τ. -ότερος, -ότατος). Λυπηρός, ἐνοχλητικός, δυσάρεστος. 2) (σπν.) λυπημένος.

Ἀνιαρῶς, ἐπίρ. Μὲ λύπην.

Ἀνίασι, ἀντὶ Ἀνιεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίατος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀνιάτρευτος (ὁ, ἡ). ἀγιάτρευτος, ἀθεράπευτος· ἀδιόρθωτος.

Ἀνιατραλάγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρικῆς ἀνιδεύς.

Ἀνιάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἰατρειάν.

†Ἀνίαχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λίλαχος.

Ἀνιάχω, Μ. ιαχήσω, Π. = Ἀναθοῶ.

Ἀνιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀνιάζω, λυπῶ· ἐνοχλῶ. ||. (πθ.) λυποῦμαι.

Ἀνίγρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ἀνιαρός.

Ἀνιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τῷ Ἀνοράω.

Ἀνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ μηδὲν ἔχων ἴδιον.

Ἀνιδιτεί, ἐπίρ. = Ἀνιδρωτί, ξέκ τοῦ

Ἀνιδίω, Μ. ιδίσω, = Ἀνιδρόω.

Ἀνίδρις (ὁ, ἡ), = Ἀνίδρωτος.

Ἀνιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἱδρόω, χύνω ἱδρῶτα, ἢ Ξαναϊδρόνω.

Ἀνίδρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱδρυμένος (ἑδραῖος), (ἐπμ.) ἀβέβαιος, ἄστατος. 2) = Ἀνέστιος, ὅς τις δὲν κατεστάθη πουθενά, ἀλλὰ πλανᾶται ὡσὰν γύφτος, (ἐπμ.) ἀκοινώνητος, μισάνθρωπος.

Ἀναδρύω, Μ. ύσω. Στήνω, θεμελιόνω· ἢ Ξαναστήνω, ἀνεγείρω.

Ἀνίδρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἀνίδρωτος. (Ἀρετ.).

Ἀνίδρωσις, εως (ἡ). Ἱδρωμα ἄφθονον ἢ Ξαναϊδρωμα.

Ἀνιδρωτί, ἐπίρ. Χωρὶς ἱδρῶτα, (καὶ συνκβχ.) χωρὶς κόπον.

Ἀνίδρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱδρώσας ἢ μὴ ἱδρώνων, (ἐπμ.) μὴ κοπιάζων.

Ἀνίεμαι, πθ. ἡ μσ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίερος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) = ἱερώς. Ὁ μὴ ἱερὸς, (ἐπμ.) = Βέβηλος.

Ἀνιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀφ(Καθ)ιερόνω.

Ἀνιέρωσις, εως (ἡ), = Ἀφ(Καθ)ιέρωσις.

Ἀνίεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνίει(-η), γ'. ἐν. πρτ. τοῦ παρατ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνιεῦνται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνιάομαι.

Ἀνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνία.

Ἀνιηθείς, εῖσα, έν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιαθείς. ἀόρ. ά. τῆς πθ. μεχ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνίημι, Μ. ἀνήσω (ἀόρ. Ἄνηκα κτλ.), = Ἀνατείνω, Ἀναβιβάζω, Ἐγείλλω, (ἐπὶ φυτ.) Ἀναφύω, (ἐπὶ πηγ.) Ἀναβρύω κτλ. » Ἀκανθὸς ἀνίησιν ἀΐτας, « Ὁδ. Δ. «Ἄνδρα, ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν, » Παυσ. » Τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσιν, » Ἀρστ. » Ἕλη ἀπὸ ταὐτομάτου φλόγα ἀνῆκε, » Θκ. 2) ξετεντόνω, χαλαρόνω. (Τουρκ.) μπολιακάνω, (συντθχ.) λύνω, ἀνοίγω, ξεσκεπάζω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐκκαλοῦθ.) ἀφίνω ἐλεύθερον, ξεκαλνώ, παραιτῶ, (μεταφ.) δίδω ἄνεσιν ἢ δόσ ανσγχωρῶ, (Π.) ἰραθίζω, διεγείρω ἐναντίον. » Τὰ τόξα καὶ τὰς λόγχας ἀνίεμεν, ἵν' ὑπεκτίνοι ξυνηθάμιον, » Πλ. » Ἀνίημι τὰ πρόσωπα, « Δξ. » Ἄνεσαν πόλεμον, » Ἰλ. Φ. » Ἀνιεμένων πόλεμος παφλάσσει πυχῶν, « Ἡμν. Ἐκκλ. » Τὰς ἐρύσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνιᾶσιν ἀσπόρους, « Θφρ. » Ἀνεῖς αὐτῷ θηρᾶν, « Ξεν. (ᾗ ἑλλ.) » Οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ἐδίωκεν, « αὐτ. »Ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας, « Εὐρ. » Ἀνεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν, « αὐτ. » Ἄνες αὐτὴν τῆς ζημίας, « Συν. » Ἀνιέναι τὰ χρέα, « Πλ. » Ἀνιέναι τὸ σῶμα εἰς ῥᾳδιουργίαν, » Ξεν. » Θεῶν δέ σ' ἐ μῆνις ἀνῆκεν, « Ἰλ. Φ. (καὶ μσ.) » Κόλπον ἀνιεμένη, « Ἰλ. Χ. (καὶ πθ.) »Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, « Σό. » Ταῦρος ἀνεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, « Ἰσκρ. » Ἀνεῖνται εἰς νομὰς οἱ λειμῶνες, « αὐτ. » Ἐμπόριον ἀνεῖται, « Στρ. »Ἀνιέμενοι ὑβρίζουσι, « Πλάτ. » Ἀνεῖται τῇ βουλομένῃ γάμου μεταλαμβάνειν, Πλ. (ὅθεν ἡ μτχ.) » Ἀνειμένος, ἀντὶ Ἄνετος, ἄτονος, (τρπ.) ἄσωτος, τρυφηλός. »Ἀνειμένος χαρακτὴρ λόγου, « Δρ. » Βίος ἀνειμένος, « Αξ. » Δίαιτα ἀνειμένη, « Θκ. 3) (κατ' ἔκτ.) ἀναλύω, λειόνω, ἀπαλύνω. » Ἀνίῃσι μαστοὺς γονδριοῦντας, « Δσκρ. (καὶ πθ) » Ὁ ὀπὸς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, « αὐτ. » Ἀνιέμενος ἐλαίῳ, « αὐτ. 4) (σπν. ᾗ Π.) Ὑδέρνω. » Λίγας ἀνιεμένους, « Ὀθ. Β. 5) ἀφιερόνω, (ἐπμ.) ἀφίνω ἀκαλλιέργητον. » Καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν, « Θκ. » Καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι, « Παυσ. » Καὶ ἅπας τῷ Κρείττονι ἀνεῖται, « Ζδ.

Ἀνιηρέστερος, η, ον, Ἰων. συγκρ. τοῦ Ἀνιηρός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιαρός.

Ἀνιήσειε, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιάσειε, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἁ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνίκα, σύνδ. Δ. ἀντὶ Ἡνίκα.

Ἀνίκανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ Ἱκανὸς ὃιά, ἢ 2) εἰς τὸν ὁπ. δὲν εἶν' ἱκανὸν τίποτε.

Ἀνίκατος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀνίκητος.

Ἀνικεί, ἐπίῤῥ. Χωρὶς νίκην, (καὶ ἐπμ.) χωρὶς μάχην.

Ἀνικέτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ Ἱκετευθεὶς ἢ μὴ ἱκετευόμενος, ἀδυσώπητος. 2) ὁ μὴ Ἱκετεύσας.

Ἀνίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ μὴ νικώμενος, ἀκαταμάχητος.

Ἀνικμάζω, Μ. ἀσω. Ἐβγάλλω ἐπάνω τὴν ἰκμάδα (ὑγρασίαν), (ἐπμ.) στεγνόνω, ξηραίνω, (ἢ) νατίζω ἐπιπολαίως.

Ἄνικμος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἰκμάδα (ὑγρασίαν), ξηρός, στεγνός.

Ἀνίλαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξιλέωτος.

Ἀνίλεως, ω (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεής, ἀλύπητος.

Ἀνίμαστος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ἰμάσσω]. ἀμαστίγωτος.

Ἀνιμάω-ῶ, Μ. ιμήσω. Ἀναστρώ, τραβῶ ἐπάνω (κυρ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι μὲ τὸ λωρί [ἱμάντα]). » Καὶ ἀναβάντες, ἀνίμων ἀλλήλους τῷ δόρατι, » Ξεν. » Πίνειν δρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ » Ἡρωδ.

Ἀνίμησις, εως (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω τράβημα (βγάλσιμον κτλ.), (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἄνιος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀνιαρὸς ἢ Ἀνίατος.

Ἀνίουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀκόμην ἰούλους, ἀγένειος, ἄνηβος.

Ἀνίοχος (ὁ), Δ. Ἀντὶ Ἡνίοχος.

Ἀνιππεύω, Μ. εύσω. Ἀναβαίνω ἔφιππος.

Ἄνιππος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐποχούμενος εἰς) ἵππον, πεζός. 2) ὁ μὴ ἔμπειρος τοῦ ἱππεύειν. 3) (τόπος) μὴ ἐπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν, δύσβατος. » Τά τε ἱππάσιμα τῆς χώρας ἄνιππα ποιεῖν, « Λίν. Τακτ.

Ἀνίπταμαι, Μ. ανα-πτήσομαι (ἀόρ. Ἀνέπτην κτλ). Πετῶ ἐπάνω (ὑψηλά).

Ἀνιπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνίπτα (ἄπλυτα) ποδάρια, (ἐπίθ. τῶν Ἱερέων τοῦ ἐν Δωδώνῃ Διός).

Ἄνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νιφθεὶς ἢ μὴ νιπτόμενος, ἄπλυτος.

Ἄνις, ἐπίῤῥ. Π. Βοιωτ. ἀντὶ Ἄνευ.

Ἀνισάζω, Μ. άσω. Ἰσάζω, ἐξισάζω.

Ἀνισάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄνισος κατὰ τὸν ἀριθμόν.

Ἀνισασμὸς (ὁ). Ἴσασμα, ἐξίσωσις.

Ἀνισίτης, ου, (ὁ) καὶ Ἀνισῖτις, ιδος (ἡ), κατεσκευασμένος μὲ ἄνισον.

Ἀνισοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἄνισον.

Ἀνισόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἀνίσους κύκλους.

Ἀνισόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἰσόμετρος, ὃυα-ανάλογος.

Ἀνισομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ (Ἴσον) μὲ ἄλλον μῆκος.

Ἄνισον (τὸ), φυτ. καὶ τὸ ἀρωματ. αὐτοῦ σπέρμα, (κοιν.) γλυκάνισον, (συγχ. μὲ τὸ Ἄνηθον).

Ἀνισοπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἄνισος κατὰ τὸ πάχος (χόνδρος).

Ἀνισόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνίσους τὰς πλευράς.

Ἄνισος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἴσος μὲ ἄλλον. 2) (τρπ.) ἄδικος, μεροληπτης.

Ἀνισότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνίσου.

Ἀνισότιμος (ὁ, ἡ). Ἄνισος κατὰ τὴν τιμὴν, μὴ ἰσότιμος.

Ἀνισοτοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ πλοίω) Ἔχω τὸν ἕνα τοῖχον ἄνισον, γέρνω πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἀνισοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ φύσιν ἄνισος, φύσει ἀνόμοιος.

Ἀνισόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνισάζω, ἐξισόω, κάμνω τι Ἴσον μὲ ἄλλο.

Ἀνίστημι, Μ. ανα-στήσω (ἀόρ. Ἀνέστησα καὶ μσ. Ἀνέςην κτλ.). Στήνω ὀρθόν, σηκόνω (ᾗ μσ. σηκόνομαι) ἐπάνω. »Στήλας (» Βωμούς, » Τείχος κτλ.) ἀνιστάναι, « Ἡρ., Ἀῤῥ. »Τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν, « Πλάτ. » Γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, « Ἰλ. Ω. (καὶ μσ.) » Πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, « Ἰλ. Α. (καὶ γ. πρσθ.) » Ἀναστάντες τῶν βάθρων, « Πλ. (ᾗ ἀπολ.) » Ἀνίστω (ἀντὶ Ἀνίστασο), φησίν, ὦ κακόδαιμον, « Δδ. » Τὰς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνεστώσας, « Μλ. » Ἀνίστημί τινα τοῦ βωμοῦ, « Θκ., δίχομαι τὸν Ἱκέτην καὶ, δίδων εἰς αὐτὸν τὰ πιστὰ, τὸν πείθω ν' ἀφήσῃ τὴν Ἱκετήριον θέσιν (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ) » Ἀνίστημί τινα τοῦ οἰκήματος, « Αξ. « Ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας, « Δμ. 2) σηκώνω (καὶ μσ. σηκόνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ξυπνῶ, (ᾗ μτφρ.) διεγείρω, παρακινῶ, (ἢ ἐπὶ κακοῦ) σηκόνω εἰς τὰ ποδάρι, κάμνω τινὰ νὰ ἐπαναστατήσῃ. » Ἐξ εὐνῆς ἀνιστᾶσα, « Π. Ξ. » Κατακοιμίζοντας καὶ ἀνιστάντας, « Ξεν. » Ἰὼ νῦν Ἄϊαντα ἄνστησον, « Ἰλ. Κ. » Ἀνίστησιν οὖν τοὺς Θρᾷκας, « Θκ. (ἐδῶ ἀνακτέον κατά τινας καὶ τὸ) » Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, « Ἰλ. Λ., ὃηλ. ἐπαναζατήσῃ. 3) ἀναζήνω (ζωντανεύω) νεκρόν. » Οὐ γάρ τι πρήξεις, ἀναχθέμενος υἷος ἑῆος, οὐ δέ μιν ἀναστήσεις, « Ἰλ. Ω. (ᾗ μσ.) » Λῦτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, « Ἰλ. Φ. 4) ἀηκόνιο ἀπὸ ἐν μέρος ᾗ φέρω εἰς ἄλλο, μετατοπίζω. » Ἀναστήσας τὸ στρατόπεδον, « Θκ. (καὶ μσ.) » Ἀνέστησαν ἐξ Αἰγίνης, « αὐτ. 5) = Ἀναστατόω, φυγαδεύω ἢ μετοικίζω ἀλλοῦ τοὺς κατοίκους πόλεως ἢ ἐπαρχίας τινός, (ἐπμ.) φέρω ἄνω κάτω (καταζρέφω, ἐρημόνω, ἀφανίζω) τὸν τόπον· διαλύω (σκορπίζω) τὴν συνέλευσιν κτλ. » Ἀργεῖοι Τρωνθίους, Ὀρνεάτας, Μυκηναίους ᾗ. ἀνέζησαν, « Παυσ. »Ἐσταιεῖς ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους κατῴκισε, « Πλ. » Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, « Ἰλ. Δ. (καὶ πθ.) » Περιείδετε ἀναστατωθεῖσαν, « Δμ. (καὶ διὰ τοῦ μσ. ἀορ.) » Οἱ κακοῦργοι ἀνέζησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θκ. »Ὑπὸ Λιγύων ἀναστάντες, « αὐτ. (ᾗ διὰ τοῦ μσ. πρκ.) » Πόλις ἀνέστηκε δουρί, « Εὐρ. » Ἐν ἀνεστηκυίῃ τῇ χώρᾳ, « Ἡρ., (ᾗ ἐκ τοῦ ἐναντ. 6) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ. » Θήβας κατέστρεψεν, ἀλλ' οὐκ ἄλλας τοιαύτας ἀναστήσει, « Πλ. 7) (μσ.) (ἐπὶ συνελεύσεως) σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου (παρουσιάζομαι, ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην) γιάνα ὃημηγορήσω. » Τοῖσι δ' ἀνίστη Κάλχας, « Ἰλ. Α. » Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσοισιν ἀναστάς, « Ἰλ. Τ. » Ἀνισταμένους ἐν τῷ ὄῆμῳ λέγειν, « Πλ. (παρβλ. 9). 8) (συνδ. καὶ προθετ.) = Ἐπανίσταμαι, σηκόνομαι κατά τινος. « Ἐπὶ τὴν χύτραν ἀνίσταμαι, « Ἀρχ. » Ἀνίστασθαι δὲ ἐπὶ τὴν Νέαιραν νυκτὸς τοὺς δούλους, « Δμ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Μή τις τοι ἄλλος ἀναστῇ, « Ὀθ. Σ. 9) σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν (ἀπὸ τὸ κρεββάτι), γίνομαι καλά. » Ἦ ῥ' αὖτις ἀνέστη, κῆρας ἀλύξας, « Ἰλ. Ο. »Τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανεν ἀναζάντας, « Θκ. » Εἰ εἴμαρται σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἀναστήσῃ, « Ξεν. 10) φέρω (παρουσιάζω ὡς) μάρτυρα κτλ. (Πλάτ.), (παρβλ. Ἀναβιβάζω).

Ἀνιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω (Ἐρωτῶ) ἐπιμόνως νὰ πληροφορηθῶ.

Ἀνιστορησία (ἡ). τὸ νὰ γνέ τις =

Ἀνιστόρητος (ὁ, ἡ). ὁ ζεγνμένος τῆς γνώσεως τινὸς πράγματος ἢ (ἐν γέν) τῆς Ἱστορίας, ἀνίδεος. 2) (πθ.) ὁ μὴ ἐξιστορηθεὶς, μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἄγνωστος. 3) = Ἀνεκδιήγητος, μὴ δυνατὸς νὰ ἐξιστορηθῇ.

Ἀνιστορήτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ἰδέαν τῆς ἱστορίας ἐν γέν. (ἢ τῆς ἰσχυρᾶς τινὸς πράγματος). » Ἀνιστορήτως ἔχειν τινός, « Πλ., ἀγνοεῖν.

Ἀνίστω, Ἀττ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Ἀνίστασο. (Ἐ. πρσ. τοῦ) ἑνς. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀνισχάνω (παρτ. Ἀνίσχανον), ἀντὶ Ἀνίσχω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνίσχιος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων ἰσχία (γόμφοι; ἢ κωλυμέρια).
Ἀνίσχυρος ᾗ
Ἀνισχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰσχύν, ἀδύνατος.
Ἀ-νίσχω (παρτ. Ἀνίσχον καὶ πλέον οὖ),=Ἀνέχω.
Ἀνίσως, ἐπ.β. Μὲ τρόπον ἄνισον.
Ἀνισωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνισοῦν, ἐξίσωσις.
Ἀνιόζω, Μ. (ὀξω (ἀόρ. Ἀνίὑξα), Π. φωνάζω (χουγιάζω) συνατά.
Ἀνιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰχθύας.
Ἀνίχνευσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἴχνηλασίας ἀνεύρεσις, ἐξιχνίασις, ξετρύπωμα κτλ.
Ἀνιχνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνιχνεύων, ἐξιχνιαστής.
Ἀνίχνευτος (ὁ, ἡ). ὃν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ ἀνιχνεύσῃ, ἀνεξιχνίαστος.
Ἀνιχνεύω, Μ. εὔσω. Εὑρίσκω (Ξετρυπώνω) τινὰ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του.
Ἀνεξιχνίαστος (ὁ, ἡ),=Ἀνίχνευτος.
Ἀνιώδης, εως (ὁ, ἡ), (ἀ-φ-)=Ἀνιαρός
Ἄνιωτος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ἰωω], ὁ μὴ σκωριάζων, ἀκκυρίαστος.
Ἀνκεῖται, Π. ἀντὶ Ἀνανεῖται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἀνανέομαι.
Ἀννέφελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνέφελος.
Ἄννησαν(τον), αι (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄνηθον.
Ἀ-νξηραίνω, ἐσφαλμ., ἀντὶ Ἀγξηραίνω.
Ἀνόδευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναται τις τὰ ὁδεύσῃ (περιπατήσῃ), δύσβατος.
Ἀνοδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω, (Νικ. Χων.).
Ἀνοδία (ἡ). Ἔλλειψις ὁδοῦ, ἡ δύσβατος ὁδός, κακοστρατιά.
Ἄνοδμος (ὁ, ἡ),=Ἄνοσμος.
Ἀνοδοντος (ὁ, ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἀνόδους.
Ἄνοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀδόν, χωρὶς δρόμον, ἄβατος. «Δίοδος —, « Εὐρ.
Ἄνοδος (ἡ),=Ἀνάβασις, ἀναίβασμα. «Ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη,« Ξεν. 2) ἀνήφορος. «Φράξαντες τὴν εἰς Καπετώλιον ἄνοδον,« Ἡρώδ.
Ἀνόθους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀδόντια.
Ἀνοθύρομαι, Μ. οθυροῦμαι. Κλαίω μὲ ξεφωνητά.
Ἀνόθυρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν (ἢ ἀνάξιος) ὀθυρμοῦ, ἀμυρολόγητος. 2) (μτθ.) ὁ μὴ ὀθυρόμενος.
Ἄνοζος (ὁ, ἡ). (κωρ. ξύλον ἢ δένδρον) χωρὶς ὄζους.
Ἀνοήμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀνόητος.
Ἀνοησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοήτου.
Ἀνοητεύω, Μ. ήσω ἢ ανῶ, Πίμαι-
Ἀνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ.β.)-ήτως. Ὁ μὴ ἔχων νόησιν, μὴ ἐννοῶν, ἀσυλλόγιστος, μωρός. 2) (πθ.)=Ἀκατανόητος. 3) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἐννοῶν τι. «Ἀνόητος ὢν τῆς φωνῆς,« Ἀκ. « (παρδλ. Συνετός).
Ἀνοθευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νενοθευμένος, γνήσιος, ἄδολος.
Ἀνοια (ἡ). στέρησις νοός, ἀνοησία, (παρεδλ. Ἄγνοια).
Ἀνοιγμα (τὸ). μέρος (οἴκου κτλ.) ἀνοικτόν, θύρα, χαραγμάδα.
Ἀνοίγνυμι (παρτ. Ἀνεώγυων=υσν) ᾗ
Ἀ-οίγω, Μ. οίξω (παρτ. Ἄνοι[καὶ Αττ. Ἀνεῳ]γον, ἀόρ. Ἄνοι[καὶ Δωτ. Ἀνέῳ]ξα, πρκ. Ἀ-έ['Πνέ]ωχα [ᾗ δοκιμώτ.]-ωγμ., πθ. πρκ. Ἄνοι[καὶ Αττ. Ἀνέῳ καὶ Ἀνέῳ]γμαι, ἀόρ. πθ. Ἀνοί[καὶ Αττ. Ἀνεκαὶ Ἀνέ]ῳχθην καὶ δ'. Ἀνοίγην). Ἀνοίγω (ἐν γέν. κάθε πρᾶγμα κλεισμένον), (δθ) ξεστουπόνω ξεδιπλόνω (ἐπὶ πλοίων) Ἀνοίγω εἰς τ' ἀνοικτά, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω. «Ἀνῴχθησαν, ὡς ἕκαστος ἤνοιξε, « Ξεν. « Ἄνοιξε δὲ Βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη,« Θκρ, (συνκδχ. ἀντὶ) πίθον περιέχοντα οἶνον εὐώδη. «Ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο,« Ἐπγρ. «Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν,« Σδ., ἀντὶ Σχιζομένοις. Ἀνατεμνομένοις, « Ἀνειφγόσι τοῖς ὄμμασι, « Ἀκ. « Τὰ ἀνοίγοτα τοῦ σκαφιδίου, « αὐτ.
Ἀνοιδαίνω, Μ. ανῶ, ᾗ
Ἀνοιδεῖω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ
Ἀνοιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (σπν. μτθτ.), πρήσκομαι, (καὶ τρπ.) ἐξάπτομαι (ὑπὸ θυμοῦ κτλ.).
Ἀνοίδησις, εως (ἡ). φούσκωμα, (Ἀρχτ.).
Ἀνοιδίσκω, Μ. οιδήσω ; =Ἀνοιδαίνω.
Ἀνοίκειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκεῖος (οἰκιακὸς), (ἐπμ.) ἀσυνήθιστος, ἀλλότριος, ἄσχετος, ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος κτλ.
Ἀνοικειότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνοικείου, ἀλλοτριότης κτλ.
Ἀνοικείως, ἐπίρ. Χωρὶς οἰκειότητα· ἀναρμόστως κτλ. «Ἀνοικείως ἔχει πρὸς, « Συν., δὲν εἶνε ἐπιτήδειος (δὲν ἔχει διάθεσιν) διά.
Ἀνοίκητος (ὁ, ἡ),=Ἀοίκητος, ἀκατοίκητος.
Ἀνοικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω (πόλιν ἔρημωμένην) ἐκ νέου, ξανακτίζω, ἢ ξαναποικίζω εἰς αὐτήν. 2) μετοικῶ ἢ μετοικίζω εἰς ὑψηλὸν ἢ μισόγειον μέρος (καὶ ἐν γέν.) μακρύνομαι. «Ἀνοικίσαι σφᾶς εἰς τὴν Περσίδα,« Ἀρρ. «Οὐκ εἶμι γείτων ὑαλάσσης, ἀλλ' ἀνῴκισμαι,« Συν. (ὄθ. μτφορ.) « Ἀνῳκισμένος τοῖς χρόνοις,« Σδ., ὁ πολλὰ ἀρχαῖος. «Ἀνῴκισαν τοῦ φθόνου,« Φλγρ. 3) (συνκδχ.) ἐρημόνω, ἀναστατόνω, (καὶ μα.) μετοικῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ἀλλοῦ, μεταναστεύω, (Ἀρχτ. Ῥητορ. Β'.)
Ἀνοίκισις, εως (ἡ) ᾗ
Ἀνοικισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοικίζειν ἢ ἀνοικίζεσθαι, Μετοικισία, Μεταναστεύσις κτλ.
Ἀνοικοδομέω-ῶ, Μ, ήσω. Ξανακτίζω, ἢ κτίζω καλὰ ὡς ἐπάνω, (ἐπμ) φράζω, ἐμποδίζω. «Τὰς λαύρας πλίνθοις ἀνοικοδομεῖν,« Ἀρχφ.
Ἀνοικοδόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκοδομηθείς, ἄκτιστος.
Ἀνοικονόμητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ οἰκονομῶν τὰ πράγματά του, ἄσωτος, ἀκατάστατος. 2) (πθ.) ὁ μὴ τακτοποιημένος.
Ἄνοικος (ὁ, ἡ),=Ἄοικος.
Ἀνοικτέον, θετ. τοῦ Ἀνοίγω
Ἀνοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ),=Ἀνήλεής, ἀσυμπαθὴς, ἄπονος.
Ἀνοίκτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κανεὶς δὲν οἰκτείρει (λυπεῖται, πονεῖ).
Ἀνοικτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ δυνάμενος ἀνοιχθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ἀνοίγματος. 2) ὁ ἀνοιγμένος, ἀνοικτός
Ἄνοικτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς οἶκτον, ἀσπλαγχνος, ἀλύπητος. 2 -τῳ
Ἀνοικτρος (ὁ, ἡ),=Ἄνοικτος.
Ἀνοίκτως, ἐπίρ. Χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα.
Ἀνοιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω μὲ δυνατοὺς ἀναστεναγμούς, μυρολογῶ.
Ἀνοιμωκτεί(κτί), ἐπίρ. Χωρὶς οἰμωγῆς, ἀστενάκτως.
Ἀνοίμωκτος (ὁ, ἡ). ἀθρήνητος, ἀστέναχτος, ἀμυρολόγητος.
Ἀνοίξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν, ἄνοιγμα.
Ἀνοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνοιστὸς, ἡ, όν. Ὁ φερθεὶς ὀπισω ἢ ἐπάνω, ἀναφερθείς.
Ἀνοιστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰστρηλατῶ, ἐρεθίζω, ἐξάπτω.
Ἀνοίσω, μέλλ. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνοκωχὴ (ἡ),=Ἀνακωχή.
Ἀνολβία (ἡ). στέρησις ὄλβου (πλούτου), πενία, δυστυχία.
Ἄνολβος καὶ Ἀνολβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄλβον (πλοῦτον), δυστυχὴς, πτωχὸς· ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Ἀνόλεθρος (ὁ, ἡ),=Ἀνώλεθρος. 2) ὁ μὴ ὀλέθριος.
Ἀνολκὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέλκειν, τράβηγμα ἐπάνω.
Ἀνολολύζω, Μ. ύζω. Κλαίω δυνατὰ καὶ μὲ συχνὸν ἀναφυλλητόν, ξεφωνίζω (ὀλολέ, ὀλολέ), (ἐπὶ ψύχ.) ἀντηχῶ. 2) (μὲ αἰτ. ἁλλ.) καλανίζω τινὰ μὲ δυνατοὺς θρήνους.
Ἀνολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι (ἀόρ. Ἀνωλοφυράμην), Κλαίω μὲ ξεφωνητὰ, μυρολογῶ.
Ἀνολύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Ἀνολολύζω.
Ἀνομαι, πθ. τοῦ Ἀνω ἀντὶ Ἀνύω.
Ἀνομαλίζω(-όω-ῶ), Π. ίσω ἢ ώσω,=Ἀνισόω.
Ἀνομάλωσις, εως (ἡ) ἐξίσωσις.
Ἀνομβρέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ἀναβρύω, χύνω ἀνάβρυσιν δυνατὴ βροχὴ (θηλ. ἀρθόνως), (ἀμτθ.) τρέχω κρουνηδόν.
Ἀνομβρὴς, εσσα, εν, Π. ὁ συνεχῶς καὶ ἀφθόνως βρεχόμενος.
Ἀνομβρία (ἡ). Ἔλλειψις ὄμβρου, ἀναβροχιά.
Ἄνομβρος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὄμβρου (βροχῆς).
Ἀνομέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τοὺς (ἢ Ζῶ χωρὶς) νόμους, εἶμαι ἄνομος. || (πθ. ᾗ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) «Ἀνομούμενον (τὸ),=τῳ
Ἀνόμημα (τὸ). Ἔργον παράνομον, παρανομία.
Ἀνομία (ἡ). Ἔλλειψις (ἡ παράβασις τῶν) νόμων. 2)=Ἀνόμημα.
Ἀνομιλήτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμιλῶν (συναναστρεφόμενος) μὲ κάνένα, ἀνοιώνητος. 2) Ἄπρακτος, ἀπολίτευτος. 3) (μὲ γεν.) ἄπειρος, ἀνίδεος. « Ἀνομίλητος παιδείας καὶ συνουσιῶν ἐῶν προσηκουσῶν,« Πλάτ.
Ἀνόμιχλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὁμίχλης.
Ἀνομμάτος (ὁ, ἡ),=Ἄομματος.
Ἀνομογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνομοιογενὴς.
Ἀνομοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνομοιοειδὴς.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνομόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος (ζηλῶν) ἀνόμοιον ἄλλου τινὸς ἐπάγγελμα κτλ.
Ἀνομοθέτητος, (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς νομοθεσίας, ἄτακτος.
Ἀνομοιογενής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γενῶς. Ὁ διαφορετικοῦ γένους.
Ἀνομοιοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ διαφορετικοῦ εἴδους.
Ἀνομοιομερής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἀνόμοια μέρη.
Ἀνομοιόπτωτος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.), ὁ ἔχων ἀνομοίας τὰς πτώσεις.
Ἀνόμοιος, α ἢ ος, ον. Ὁ μὴ ὅμοιος, διαφορετικός.
Ἀνομοιόστροφος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ ἔχων ἀνομοίας στροφάς.
Ἀνομοιότης (ἡ). Ἔλλειψις ὁμοιότητος, διαφορά.
Ἀνομοιόχρονος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.) ὁ ἔχων ἀνόμοιον τὸν χρόνον (τὴν διάρκειαν τοῦ φθόγγου τῶν συλλαβῶν).
Ἀνομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀνόμοιον.
Ἀνομοίως, ἐπίρ. Οὐχ ὁμοίως, διαφορετικά.
Ἀνομοίωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ἀνόμοιον.
Ἀνομολογίσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμφωνῶ (Εἶμαι [Μένω] σύμφωνος καθ' ὅλα, Συγκατατίθεμαι) περί τινος. « Ἀνομολογοῦμαί τι, (ἢ) πρός τινα, (ἢ) παρά τινος, « Πλάτ. ||. (πθ.) ὁμολογοῦμαι παρὰ πάντων. « Ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, « Δμ. « Ὁ γὰρ θεὸς τάξεως ᾗ ζωῆς αἴτιος ἀνωμολόγηται, « Φίλ., (ὅθεν ||. κατὰ μτχ.) Ἀνομολογούμενος, ὁ ἀναντίῤῥητος, βέβαιος. « Ἵνα δή μοι ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, « Δξ. 2) (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. σημαινούσης τῆς προθ. τὸ ἀνάπαλιν.) ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου ἢ ἀντιφάσκω. « Ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα, « Ἄρστ (καὶ κατὰ μτχ.) « Ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις, « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) « Ἵνα δή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, « Πλάτ.
Ἀνομολόγημα (τὸ). συμφωνία ἢ συγκατάθεσις.
Ἀνομολογία (ἡ). ἡ ἀμοιβαία συμφωνία, συγκατάθεσις διὰ λόγων. 2) ἀσυμφωνία, ἀντίφασις.
Ἄνομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ζῶν χωρὶς, ἢ μὴ φυλάττων τοὺς) νόμους. 2) ὁ μὴ κατὰ νόμους, παράνομος.
Ἀνόμως, ἐπίρ. Χωρὶς νόμον, παρανόμως.
Ἀνόνητος (ὁ, ἡ), [ᾰ, ὀνίνημι], ὁ μὴ ὠφελῶν, ἀνωφελής. 2) (μέ γεν.) ὁ μὴ ὠφελούμενος ἀπό. « Πάντων ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, « Δμ.
Ἀνονόμαστος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνωνόμαστος.
Ἀνεντες (τοῦ), γεν. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνω (ἀντὶ Ἀνῶ).
Ἀνόξυντος (ὁ, ἡ). ὁ προφερόμενος ἢ γραφόμενος χωρὶς ὀξείας.
Ἄνους (ὁ, ἡ), (ἀσυναίρ.) ἀντὶ Ἄνους.
Ἀνόπαια, ἐπίρ. Π. [ᾰ, ὄψ]. ἐκτὸς ὄψεως, ἀφανῶς, ἀοράτως.
Ἀνόπιν, ἐπίρ. Πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἴδε Κατόπιν).
Ἀνόπλος (ὁ, ἡ), = Ἄοπλος, ἐξωπλισμένος.
Ἀνοπλίως, ἐπίρ. Χωρὶς ὅπλων.
Ἀνοπτος καὶ Ἀνόρατος (ὁ, ἡ), = Ἄόρατος.
Ἀνοργάζω, Μ. άσω. (ἰατρ.) Προδιαθέτω (Ἐργάζω) διὰ μαλακτικῶν τὸ σῶμα πρὸς φαρμακοποσίαν.
Ἄνοργανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄργανα.
Ἀνοργία (ἡ). Ἔλλειψις ὀργίων (μυστηρίων).
Ἀνοργίαστος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὀργίων, ἀνεόρταστος, ἢ ἀμύητος.
Ἀνοργίζω, Μ. ίσω, = Ἀνοργάζω.
Ἄνοργος (ὁ, ἡ), = Ἀόργητος.
Ἀνορέα (ἡ), Π. [ἀνήρ], = Ἀνορέη.
Ἀνορεκτέω-ῶ, Μ ήσω. Ἔχω (Πάσχω) ἀνορεξίαν, εἶμαι.
Ἀνορεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν, ὁ πάσχων ἀνορεξίαν.
Ἀνορέκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ὄρεξιν, μὲ ἀνορεξίαν.
Ἀνορεξία (ἡ). Ἔλλειψις (ζέρησις) ὀρέξεως.
Ἀνόρεος, α, ον, Π. [ἀνήρ]. ἀνδρεῖος, πολεμικός.
Ἀνορθιάζω, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατά, σηκόνω τὸν κόσμον εἰς τὸ ποδάρι μὲ ταῖς φωναῖς μου.
Ἀνορθόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἀόρ. Ἀν[καὶ Ἐν]ώρθωσα, ὁμοίως καὶ οἱ λοιπ. παρήχ.). Σηκόνω (Στήνω) τι ὀρθόν, ἰσιάζω. 2) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ. « Ἀνορθοῖ τὸ τεῖχος ὁ Κόνων, « Ξεν. « Ἀνόρθωσον ὅσα ἐγὼ ἐνέπρησα « Ἡρ. 3) = Διορθόω, μεταῤῥυθμίζω ἐπὶ τὸ κρεῖττον.
Ἄνορνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀρνιαθείς.
Ἀνορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν (Τινάζομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου) ἐπάνω.
Ἀνορμίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα, ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος.
Ἄνορμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὅρμον (λιμένα διὰ ἄραγμα).
Ἀνόρνυμι, Μ. ὄρσω, Π. παρακινῶ, διεγείρω, σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι.
Ἀνορούω, Μ. ορούσω, Π. τινάζομαι (πετηοῦμαι) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω. « Ἐπ' ὄχθῳ ἀνορούειν, « Ξεν.
Ἀνόροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀροφήν.
Ἀνορρόπύγιος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ ἔχων ὀρρόπυγιον (καὶ ἐπιμ.) οὐρὰν, κολοβός. « Ἀνορρόπυγιος δὲ πάντων τῶν ἐντόμων ἡ πτῆσις ἐστιν, « Ἀρστ., δέν διευθύνεται καθὼς τῶν πτηνῶν, δι' ἔλλειψιν ὀρροπυγίου.
Ἀνόρσω, μέλλ. τοῦ Ἀνορνυμι.
Ἀνορταλίζω, Μ. ίσω, = Ὑπερύσσομαι, κτυπῶ τὰ πτερὰ (καθὼς οἱ πετεινοὶ ὅταν νικήσουν, ἢ τὰ μικρὰ πτηνὰ ὅταν ὁρμίζουν κατὰ πρῶτον νὰ πετάσουν)· καμαρόνω, χειροκροτῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.
Ἀνορύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω (Κλαίω) μεγαλοφώνως.
Ἀνορύσσω (ττω), Μ. ὀρύξω, = Ἀνασκάπτω, ξεχώνω· ξεῤῥιζόνω· (καὶ συνκβχ.) καταστρέφω, ἀφανίζω.
Ἀνορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύων τινάζομαι ἐπάνω (Χοροπηδῶ) ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.
Ἄνορχος (ὁ). ὁ μὴ ἔχων ὄρχεις, εὐνοῦχος.
Ἀνοσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νοσήσας, ἄνοσος.
Ἀνόσιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ίως. Ἀνίερος, βέβηλος· ἀσεβής, ἀλιτήριος. 2) Π. ὁ μὴ τυχὼν ὁσίας (τῶν περὶ τὴν ταφὴν νενομισμένων). « Ἀκτέρητον, ἀνόσιον νέκυν, « Σοφ.
Ἀνοσιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοσίου ἀσέβεια.
Ἀνοσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἀνοσιουργήμα (τό). ἔργον ἀνόσιον, ἔγκλημα.
Ἀνοσιουργία (ἡ), = Ἀνοσιούργημα, ἀσέβεια.
Ἀνοσιουργός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἔργα ἀνόσια, κακοῦργος.
Ἀνοσίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀνόσιον, ἀσεβῶς, παρανόμως.
Ἄνοσμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀσμὴν (μυρωδιάν).
Ἄνοσος (ὁ, ἡ)· (ἐπὶ πρσ.) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς νόσους, ὑγιής. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μὴ νοσώδης, ὑγιεινός.
Ἀνόστεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀστᾶ (κόκαλα), (ὅθεν Π. ||. οὐσ.) ὁ πολύπους, τὸ χταπόδι.
Ἀνόστητος καὶ Π.
Ἀνόστιμος καὶ
Ἄνοστος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ μὴ νοστήσας (ἐπιστρέψας) εἰς τὴν πατρίδα του, (ἐπὶ ἐπὶ ὀπωρ. κλπ.) μὴ φθασμένος (γενωμένος, μεστωμένος). ἄγουρος, ἄνοστος. 2) (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. κφνεῖς δὲν ἐπιζητεῖ πλέον.
Ἀνόσως, ἐπίρ. Χωρὶς νόσον, ὑγιῶς.
Ἀνότιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νοτιζόμενος (μὴ ἔχων ὑγρασίαν), στεγνός.
Ἀνοτατύζω, Μ. ύσω ἢ ὐξω, Π. ξεφωνίζω (ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τὸ θρηνητ. ἐπιῤῥών, Ὀστοτύζ).
Ἀνούατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων αὐτιὰ (οὔατα).
Ἀνουθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νουθετηθείς ἢ μὴ δεχόμενος (κοιν. μὴ 'παίρνων ἀπὸ) νουθεσίαν.
Ἄνους (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἄνοος), ου (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων νοῦν, ἀνόητος.
Ἀνούσιος (ὁ, ἡ). (φλσφ.) ὁ μὴ ἔχων οὐσίαν (ὑπόστασιν, ὕπαρξιν), π. χ. ἡ νόσος, ὁ θάνατος κτλ. « Τὰ θεῖα ᾗ νοερὰ ὑπερούσια μέν, οὐκ ἀνούσια δέ, « Θλγ.
Ἄνουσας (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄνοσος.
Ἀνούτατος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, οὐτάω]. ἀπλήγωτος, ἀτρύπητος (μὲ κοντάρι κτλ.).
Ἀνουτητί, ἐπίρ. Π. χωρὶς πληγώματος.
Ἀνούτητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνούτατος.
Ἀνοφρυάζω, Μ άσω (εὐχρηστότ. κατὰ διάθεσ.). Σηκόνω ὑπερηφάνως τὰ 'φρύδια μου, (τὸ κοιν.) 'ψήλωσ' ἡ μύτη του.
Ἀνοχεύομαι, Μ. εύσομαι. (μτγν.) Κάμνω ἀνακωχὴν (ἀνοχάς).
Ἀνοχεύς, έως (ὁ). ὁ ἀνέχων (ὑποχηρίζων).
Ἀνόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀχευθείς ἢ μὴ ὀχευόμενος, ἄπειρος ὀχείας, ἀβάτευτος. « Τὸ τῶν ὑστερακοδέρμων γένος μόνον ὡς εἰπεῖν, ἀνόχευτον, « Ἀρστ.
Ἀνοχεύω, Μ. εύσω. Κρατῶ ἢ Μένω ὀπίσω, σταματῶ, (Νικ. Χων.), παρδλ. Ἀναπνεύω.
Ἀνοχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνέχω, σηκόνω (κρατῶ) τι ὑψηλά.
Ἀνοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέχειν ἢ ἀνέχεσθαι, κράτημα ὀπίσω, σταμάτισμα ἐμπόδισμα, (ὅθεν εἰς τὸ πλ.) = Ἀνακωχή. 2) Ὑπομονή, μακροθυμία. 3) Π. ἀναπαυλή.
Ἀνοχλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνοχλίζω.
Ἀνοχλησία (ἡ), = Ἀνοχλησις.

Ἀναζληπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἀναπηκωτικήν, ξέκ τοῦ Ἀναοκλίζω, Μ. ίσω, = Ἀναμοχλεύω, ἀναπηκόνω (κυρ. μὲ τὸν μοχλόν). « Νὰ τοὺσι ἀ' ἀνοχλίζουσιν, « Ὀππ.

Ἄνοχλος (ὁ, ἡ), = Ἀνενόχλητος, ἥσυχος.

Ἀνοχμάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀνοχέω καὶ Ἀναμοχλεύω.

Ἄνυχος, (ἴσως) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σόγχος.

Ἀνόγυρος (ὁ, ἡ), = Ἀνώχυρος, ὁ μὴ ὀχυρός.

Ἀνοψία (ἡ), ἔλλειψις ὄψου (προσφαγίου κυρ. ὀψαρίου).

Ἄνοψος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων ὄψον (προσφάγι, ὄρτυμα), ξηρός (ἢ νερόβραστος.

Ἄνπερ, σύνδ. Ἁπλῶς ὅμως, ἂν τῷ ὄντι, (ὅδε καὶ Εἴπερ καὶ Ἤν περ).

Ἄνπερ, Δ. ἀντὶ Ἤν περ.

Ἄνστα, Π. ἀντὶ Ἀνάστα = Ἀνάστηθι, Θ'. πρ. τοῦ ἀόρ. Ε'. τῆς προς. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀνστάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Ἀναστάς.

Ἀνστέφω, Μ. στέψω, Π. ἀντὶ Ἀναστέφω.

Ἀνστέφεναι, Π. ἀντὶ Ἀναστῆναι.

Ἀνστήσειν, Π. ἀντὶ ἀναστήσειν.

Ἀνστήτην, Π. ἀντὶ Ἀνεστήτην, γ'. δυϊκ. πρα. τοῦ ἀορ. Ε'. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀνυγρέφω, Μ. γρέψω, Π. ἀντὶ Ἀναγρέφω.

Ἀνυχεθειεν, Π. ἀντὶ Ἀνασχέθειν ἢ Ἀνέχειν.

Ἄνυχεο, Π. ἀντὶ Ἀνάσχου, προς. τοῦ Ἀνέχομαι.

Ἀνυχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνασχετός.

Ἄντα [ἀντί], ἐπίρ. ἢ πρόθ. (συντ. μὲ γεν.) Π. ἀντίκρυ, κατάντικρα, κατὰ πρόσωπον, ἐμπροσθεν· ἐναντίον. « Τολμήσεις Διὸς ἄντα ἔγχος ἀείρας, « Ἰλ. Θ. » Ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ, « Π. « Ἄντα (« Ἐς ἄντα) ἰόων, « Ὅμ., Ἡσ. « Θεοῖσιν ἄντα ἔρχει, « Ἰλ. Ω. (βλέποντάς τον τις κατὰ πρόσωπον) ὡμοίαζεν ἀπαράλλακτα.

Ἀντ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω μὲ ἀλλαξιάν.

Ἀντ-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) ἐρῶ (ἀόρ. Ἀντεῖπον ξ-εῖπα, πρκ. Ἀντείρηκα χρ.). Ἀντιλέγω, δημηγορῶ τὰ ἐναντία· ἀντιφάσκω.

Ἀντ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀντιζέκομαι, πολεμῶ ἐναντίον τινός, ἀντιπράττω· συναγρίζομαι πρός τινα.

Ἀνταγώνισμα (τὸ). συναγωνισμός, φιλονεικία, ἐναντίωσις, πόλεμος.

Ἀνταγωνιστής, οῦ (ὁ). ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἀντίζηλος κτλ.

Ἀνταδελφος (ὁ), ὁ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἀδελφοῦ.

Ἀντ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ καὶ ἐγὼ (πρὸς ἐκδίκησιν) τὸν ἀδικήσαντά με.

Ἀντ-έφω, Μ. φσομαι. Τραγῳδῶν ἀποκρίνομαι εἰς ἄλλον τραγῳδοῦντα, (μετφορ.) ἀντιπράττω κατά τινος.

Ἀντ-χείρω, Μ. αρῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀνταίρω. Ἀντάειρε, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀντήρις.

Ἀνταθλος (ὁ, ἡ), = Ἀνταγωνιστής.

Ἀντ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι ἢ αἰδεσθήσομαι. Ἐντρέπομαι (Σέβομαι) καὶ ἐγὼ τὸν ὅστις μὲ ἐντρέπεται.

Ἀνταῖος [ἄντα ἢ ἀντί], α, ον, Π. ἀντίκρυνός· « Ἰλὴγὴ ἀνταία, « Εὐρ., ἢ εἰς τὰ ἐμπρόσθια τοῦ σώματος, εἰς τὰ στῆθος. 2) (συνκδχ.) ἐναντίος, ἐχθρός. 3) ὁ παρακαλῶν (κατευόνων), ἱκέτης. (παρβλ. Πρωτροπαῖος). 4) ὁ ἐπικαλῶν τοὺς ἱκετεύοντας (ἴδε Ἀντιάζω). « Ἀνταία Θεά, « Ὄρφ., ἡ Ῥέα « Ἀνταία δαίμων, « Ἀπλλν., ἡ Ἑκάτη.

Ἀντ-αἴρω καὶ (μσ.)-αίρομαι, Μ. αρῶ, -οῦμαι (ἀορ. Ἀντῆρα, -άμην, κτλ.). Σηκόνω (κυρ. τὸ χέρι μου) ἐναντίον τινός, (συνκδχ.) ἀντιστέκομαι, πολεμῶ, ἐναντιοῦμαι. « Πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνταίρων, « Πλ. (καὶ μσ.) « Γαλωτοποιῶ ἀντ-αιρόμενος, καὶ παίων καὶ πτιόμενος, « Λκ. (καὶ μὲ τὴν μτδτ. πτ.). « Χεῖρας (« Ὅπλα) ἀνταίρόμενοι, « Θκ. 2) (ἀμτδτ. ἢ μσ.) ὀψοῦμαι ἀντικρύ τινας. « Σκόπελος ἀνταίρει, « Λκ.

Ἀντ-αισχύνομαι, Μ. υνθῶμαι. = Ἀνταιδέομαι.

Ἀντ-αιτέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ζητῶ χάριν ἀντὶ χάριτος. 2) ζητῶ (κυρ. ψῆφας πρὸς ἐκλογήν) ἐγὼ ἀντὶ (εἰς τόπον, ὡς ἐπίτροπος) ἄλλου.

Ἀντ-αιτιάσομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ (Ἐγκαλῶ) καὶ ἐγὼ τὸν κατηγορήσαντά με.

Ἀντακοῖον (τὸ), (ἔνν. τάριχος) τὸ παχὺ ἢ καπνιζόν κομμάτι τοῦ ἰχθ. ἀντακαίου, ξυρὶ ἢ μουρούνα ἁλατισμένη.

Ἀντακαίος (ὁ). ὀψάριν κητώδες τῶν μεγάλων ποταμῶν, (ἴσως) ἢ μουρούνα ἢ τὸ μερσίνι, (παρβλ. Μύραινα).

Ἀντ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἐγὼ ἄλλον καθὼς καὶ ἐμὲ ἄλλος.

Ἀντακολουθία (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως γινομένη ἀκολούθησις.

Ἀντακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ τόπον ἐπέχων ἀκολούθου (ὑπασπιστοῦ).

Ἀντ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀκοντίζω καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅστις ἠκοντισεν ἐναντίον μου.

Ἀντ-ακούω, Μ. ακούσομαι, καὶ

Ἀντ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Ἀκούω (Ἀκροῶμαι) καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἤκουσε.

Ἀνταχρωτήριον (τὸ). ἀκρωτήριον κείμεναν ἀντικρὺ ἄλλου ἀκρωτηρίου.

Ἀντ-αλαλάζω, Μ. αλαλάξω. Ἀποκρίνομαι δι' ἀλαλαγμοῦ εἰς τὸν ἀλαλάξαντα.

Ἀνταλλαγή (ἡ). ἀλλαξιά, (χυδαϊρδ.) τράπα.

Ἀνταλλαγμα (τὸ). τὸ πρὸς ἀνταλλαγὴν διδόμενον ἢ λαμβανόμενον. « Τί δώσει ἄνθρωπος ἀνταλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; « Γρφ., ξέκ τοῦ.

Ἀντ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Κάμνω ἀλλαξιάν, δίδω τι καὶ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. « Οὐδενὸς κέρδους ἀνταλλακτέον τὴν φιλοτιμίαν, « Δια.

Ἀντ-αμείβω (ξυχρησιμ. τὸ μσ.)-ομαι, Μ. αμείψω, -ομαι. Δίδω τι ἀντ' ἐκείνου ὁποῖ. ἔλαβα, (ὀθεν) ἀποκρίνομαι. 2) ἀποδίδω (κάμνω) τὴν ἀνταμοιβήν (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ). « Τὸν ἐχθρὸν ἀντημείβεσθαι κακοῖς, « Αἰσχ.

Ἀντάμειψις, εως (ἡ), = τῷ-

Ἀνταμοιβή (ἡ). ἀνταπόδοσις (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ), ἀντιμισθία ἢ ἐκδίκησις.

Ἀνταμοιβός (ὁ). ὁ ἀντημείβων. 2) Π. ὁ ἀμειφθείς (ἀλλαχθείς) καὶ δοθείς εἰς τόπον ἄλλου. « Τοὔτοιτοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι οὐνομ' ἔθεντο, « Καλλ.

Ἀντ-αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι. Ἀντιστέκομαι, ἀντεκδικοῦμαι.

Ἀντ-ανδρίζω, Μ. άσω. Ἀγαπῶ, ν καὶ ἐγὼ τι καθὼς ἀνεδείκνυεν ἄλλος ἀπεντικρύ.

Ἀντ-ανα-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω τι παραβάλλων αὐτὸ μὲ τὸ πρωτότυπον.

Ἀνταναγνώστης, ου (ὁ). ὁ ἀναγινώσκων τι ἵνα τὸ παραβάλῃ μὲ τὸ πρωτότυπον.

Ἀντ-ανά-γω, (συνηθ. τὸ μτ.)-ομαι, Μ. άξω, -ομαι (ἀόρ. Ἀντανήγαγον, -όμην, κτλ.). Μακρύνω τὸν στόλον μου ἀπὸ τὴν ξηράν, ὅπου ἦτον ἀραγμένος. ξ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, ἵνα ἀντισταθῶ εἰς τὸν ἐχθρόν, ὅστις ἔκαμε τὰ ἴδιόν και ἔρχεται ἐναντίον μου.

Ἀντ-ανα-δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Ἀντανέδωκα κτλ.). Ἀναδίδω ξ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἢ διπλόω ἐναλλὰξ ἑκατέρωθεν.

Ἀντανάιρισις, εως (ἡ). ἡ ἐξανάγκασις ἢ ἀμοιβαίως γινομένη ἀγόρευσις ξέκ τοῦ

Ἀντ-αν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντανεῖλον κτλ.). Ἀναιρῶ (Ἀφανίζω κτλ.) ξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-ανα-ίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω (Ὑψόνω) τι ἐξ ἐναντίας.

Ἀντανάκλασις, εως (ἡ), καὶ

Ἀντανακλασμός (ὁ). ἡ ἐπὶ τὸ ἀνάποδιν φορὰ (ἐπιστροφή) τοῦ ἀντικρουσθέντος σώματος. 2) (ῥητ.) τὸ μεταχειρισθῆ τις πρὸς ἐπιστομισιν τοῦ ἀντιδίκου τὴν αὐτὴν ἐκείνου λέξιν ὑπ' ἄλλην ὕβρεως αἰτίαν, (παρβλ. Παρονομασία).

Ἀνταναπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνταναπλάσεως ἐπιδεκτικός, ὁ δυνάμενος ἀνταναπλᾶν ἢ ἀνταναπλᾶσθαι.

Ἀντ-ανα-πλάω, Μ. πλάσω. Ἀποξέω ἀνα-πλάσεως (τὸ φῶς ἢ τὸν ἦχον).

Ἀνταναπορή (ἡ) = Ἀναπορή, Ἀντίκρουσις ξέκ τοῦ

Ἀντ-ανα-πρόπτω, Μ. πρόψω, = Ἀναπόπτω, Ἀποξάντι προύω.

Ἀντ-ανα-πλήσσω, Μ. πλήξω. Ἀφανίζω τὸν ἀφανίσαντά με.

Ἀντ-αναμένω, Μ. μενῶ. Προσμένω ξ ἐγὼ καθὼς μὲ πρόσμεναν, ἀναμένω ἄλλον καθὼς ἄλλος ἐμέ, (Θκ. Γ'. 13).

Ἀντ-ανα-παύομαι, Μ. παύσομαι. Ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ ἀδιάσχετης τῆς σειρᾶς μου.

Ἀντ-ανα-πίμπλημι, Μ. ἀναπλήσω, Γεμίζω ὡς ἐπάνω ἢ Ξαναγεμίζω τι καὶ ἐγὼ συνεργάζόμενος πρὸς ἄλλον.

Ἀντ-ανα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἢ Ξαναπλέκω τι καὶ ἐγὼ κατ' ἄλλον (παρ' ὅ τινα τὸ ἔπλεξεν ἄλλος) τρόπον.

Ἀντ-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναπληρῶ καὶ Ἀνταναπίμπλημι.

Ἀνταναπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας ἢ κατὰ συνεργισμὸν γινομένη ἀναπλήρωσις.

Ἀνταναπλήσω, μέλλ. τοῦ Ἀνταναπίμπλημι.

Ἀνταναζῆναι, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνταναίσταμαι.

Ἀντ-αναστρέφω, Μ. στρέψω. Ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω. « Πρὸς ἡμᾶς ἀνταναστρέφουσι, καθάπερ πρὸς τὸν βάλλοντα ἡ σφαῖρα, διὰ τὴν ἀντιτυπίαν παλινδρομοῦσα, « Κλμ.

Ἀντ-ανα-τρέχω, Μ. ἀναδραμοῦμαι (ἀόρ. Ἀνέδραμον, πρκ. ἀνδράμηκα). Ἐβγαίνω μέσα εἰς

Δημοκρατία Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλίας

ένω (ἡ Ἀναβαίνω τρέχων) καὶ ἐγὼ καθὼς ἄλλος.

Ἀντ-ανα-φέρω, Μ. οἴσω (ἀόρ. Ἀντανήγαγον κτλ.). Φέρω τι ὀπίσω ἢ ἐπάνω πρὸς ἀνταλλαγήν.

Ἀντ-ανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποσύρομαι (Ὑπισθοδρομῶ) καὶ ἐγώ.

Ἀντανδρος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς εἰς τόπον ἄλλου [ἀντί, ἀνδρός].

Ἀντ-άν-ειμι, Μ. ελεύσομαι (παρτ. ἡ ἀόρ. Ἀντανῆλθ). Ἀναβαίνω (Ὑψοῦμαι) ἢ ἐγὼ συνερίζομενος πρὸς ἄλλον.

Ἀντ-ανείργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω (Ἀποκρούω) ἢ ἐγὼ καθὼς μ' ἐμπόδισεν ἄλλος.

Ἀνταναλεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνταναιρέω.

Ἀντ-ανα-ίσσω, Μ. ανα-ίξομαι (ἀόρ. Ἀντανέσχον ἴξομαι). Στήνω (Σηκόνω) ἐναντίον τινος. || (μσ.) Ἀντανίσσομαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Ἀντανέστην κτλ.). Στέκομαι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινὸς, ἀντιστέκομαι. « Ἔρωτι μὲν νῦν δς τις ἀντανίσταται, « Σοφ.

Ἀντ-ανα-ίσχω, Μ. ανασχήσω (ἀόρ. Ἀντανέσχον σχήσομαι). Κρατῶ ὑψωμένον τι ἐναντίον ἢ καταντικρύ τινος. 2) (ἀμτδτ. ἢ μσ.) ἀναιδαίνω (καὶ ἐπὶ ἄρχ.) ἀνατέλλω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀνταναίσιμα (τὰ). τὰ χρησιμεῦον πρὸς ἀνίσωσιν (ἀναπλήρωσιν, ἰσορροπίαν, ἐξισασμὸν) δύο ποσοτήτων.

Ἀντ-ανοίγνυμι, Μ. ανοίξω. Ἀνοίγω τι ἀντικρὺ ἄλλου. «Κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα. « Λογγ.

Ἀνταν-ύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντάξιος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀξίαν (τιμήν), ἰσότιμος. « Οὐδὲν ψυχῆς ἀντάξιον, « Ἰλ. Ι.

Ἀντ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζητῶ (Ἰταλ. Pretentero, Ἀπαιτῶ, ἢ Κρίνω ἄξιον) ἢ ἐγώ.

Ἀντ-απ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ ἢ ἐγὼ.

Ἀντ-απ-αμείβομαι, Μ. αμείψομαι,=Ἀνταμείβομαι, ἀποκρίνομαι, ἀποδίδωμι τὰ ἴσα.

Ἀντ-απ-αστράπτω, Μ. αστράψω. Ἀστράπτω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω καὶ ἐγώ.

Ἀντ-απ-οδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-απο-δίδωμι, Μ. ἀποδώσω (ἀόρ. Ἀνταπέδωκα ἀποδέδωκα). Δίδω πρὸς ἀνταλλαγὴν, δίδω ὀπίσω, ἀποδίδω, ἀνταμείβω. « Χρησαμένη γάρ ὕρηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι,« Βεργμ. « Τὴν δὲ ἡχὴν ἀνταπέδωκαν φρικωδεστάτην τὰ ὄ.η, « Δ. Κασ. (Ῥτρ. καὶ Γραμμτ.) « Ἀνταποδοῦναι τὴν μεταφορὰν, « Ἀρστ. || (μσ. ἢ πθ.) πωλοῦμαι πάλιν, ἐπιστρέφω, ἀνταναλώμαι κτλ. (παρὰ Γριμμτ.) ἀπαρτίζομαι διὰ τῶν ἀναλόγων ἀνταποδοτικῶν ὀνομάτων.

Ἀνταπόδομα (τὸ). τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν δι-δόμενον ἢ ἀποδιδόμενον. 2) = τῷ

Ἀνταπόδοσις, εως (ἡ). ἀνταμοιβὴ, ἀνταναλάσις, ἐπιστροφὴ κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀνταποδοτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταποδοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) ἀνταπόδοσιν, (ἴδεν Γριμμτ.) « Ἀνταποδοτικὰ ὑγρατὰ, « τὰ ἀναφερόμενα πρὸς ἄλληλα: Τόσος, ὅσος· Τότε, ὅτε κτλ.

Ἀνταποδοτικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἀνταπόδοσιν.

Ἀντ-απο-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἀνταπέδυν, κτλ.). Ἐνδύνομαι νὰ παλεύσω, (ᾗ μτφορ.) ἑτοιμάζομαι κατά τινος.

Ἀντ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντάποινα (τὰ), Π. τὰ πρὸς ἐξεγορὰν ἢ ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν διδόμενα, πρόστιμον.

Ἀντ-απο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Ἀνταπεκρινάμην ἢ Ἀνταπεκρίθην). Ἀμοιβαίως (ἢ Ἐναντίον τινὸς, ἢ Πρὸς τὸν ἀποκριθέντα ἤδη) ἀποκρίνομαι.

Ἀνταπόκρισις, εως (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς ἢ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀπόκρισιν (ἤδη δοθεῖσαν γινομένη) ἀπόκρισις.

Ἀντ-απο-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν ἄλλου φονευθέντος.

Ἀντ-απο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀνταπέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔδωκα, ἢ Ἀπολαμβάνω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, ἀνταμείβομαι.

Ἀντ-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω. Ἀφανίζω τὸν ἀφανισαντάμε. || (μσ.) Ἀνταπόλλυμαι, Μ. ολοῦμαι. Χάνομαι (Φανεύομαι) ἀντὶ ἄλλου τὸν ὁπ. ἔκαμα νὰ χαθῇ (ἐφόνευσα)

Ἀντ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι καὶ ἐγὼ.

Ἀνταπόπλασις, εως (ἡ). ἀντίκρουσις, ἀνταπάκλασις.

Ἀντ-απ-έμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω καὶ ἐγὼ ὀπίσω (ἢ εἰς τύπον ἄλλου) τι, ἀντανακλῶ.

Ἀντ-απ-έρδω, Μ. παρδήσομαι. Πέρδω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ,=Ἀνταποπέμπω.

Ἀνταποστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀνταποστέλλω. « Πρέσβεων—, « Νικ. Χων.

Ἀνταποστροφὴ (ἡ). ἀμοιβαία ἀντιπάθεια (ἀποστροφή).

Ἀντ-απ-ταφρεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀντ-απο-τειχίζω, Μ. ίσω. Ὀχυροῦμαι καὶ ἐγὼ διὰ τάφρων ἢ τείχους ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις ὠχυρώθη παρομοίως ἐναντίον μου.

Ἀντ-απο-τίω, Μ. τίσω. Πληρόνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀποδίδω.

Ἀντ-απο-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκθέτω ἢ ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τὴν γνώμην μου κτλ., ἀποδεικνύω ἐκ τοῦ ἐναντίου ὅτι.

Ἀντ-απο-φέρω, Μ. απ-οίσω. Παίρνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀνταποχὴ (ἡ). ἐξοφλητικὸν δανειζοῦ πρὸς χρεώστην, (ἴδε Ἀποχή).

Ἀντ-άπτομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθάπτομαι.

Ἀντ-απ-ωθέω-ῶ, Μ, ωθήσω ἢ ώσομαι. Ἀμπώθω (Κουντῶ) ἢ ἐγὼ ὀπίσω ἀμοιβαίως.

Ἀνταπωθησις καὶ Ἀντάπωσις, εως (ἡ). ἀμοιβαῖον κοὐντημα (ἄμπωγμα) πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀντ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἢ Ξαναμετρῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, παραβάλλω ἀριθμὸν μὲ ἀριθμόν.

Ἀντ-αρκέω-ῶ Μ. αρκέσω. Εἶμαι ἀρκετὸς ν' ἀντισταθῇ, (ν' ἀνθέξῃ).

Ἀνταρσιάκης, ἡ, όν. Ὁ κείμενος ἀντιδίτως τῷ ἀρκτικῷ, νότιος, μεσημβρινός.

Ἀνταρσία (ἡ). (νλγ.) ἀντὶ τοῦ (δοκιμωτ.)

Ἀνταρσις, εως (ἡ). ἐπανάςχασις, ἀπυζασία.

Ἀνταρτης, ου (ὁ). (νλγ.) αποστάτης, ἐπαναστάτης.

Ἀντ-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Χαιρετῶ τὸν χαιρετοῦντά με, ἀποδίδω τὸν χαιρετισμόν.

Ἀντ-αστράπτω, Μ. άψω,=Ἀνταπαστράπτω.

Ἀντ-αυγέζω, Μ. άσω. Ἀνταναλῶ τὴν λάμψιν (αὐγήν).

Ἀνταυγεια (ἡ). ἀνταυάκλασις τῆς λάμψεως. (ἐπὶ χρωμάτ.) contrasle.

Ἀντ-αυγέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ἀνταυγάζω.

Ἀνταυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων εἰς λαμπρὸν σῶμα ἢ ἀνταναλῶν τὴν λάμψιν.

Ἀντ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντιλαῶ, ἀποκρίνομαι.

Ἀντ-αϋτέω-ῶ, Μ. αὐσω, Π. ἀντηχῶ.

Ἀνταφαίρεσις, εως (ἡ). η ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας γινομένη ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀντ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνταφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ-αφ-ίημι, Μ. ανταφήσω (ἀόρ. Ἀνταφῆκα κτλ.). Ἀφήνω (Ῥίπτω) καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ-αχέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀντηχέω.

Ἀνταω-ῶ [ἄντα ἢ ἀντί], Μ. ήσω ἢ ήσομαι (κτλ. ὁμαλῶς), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀντικρύζω, συναπαντῶ, (καὶ κατ' ἔκτ.) ἀντιστέκομαι. 2) (μὲ γεν. καὶ Π. μὲ αἰτ.) μετέχω, ἀπολαμβάνω. « Τοῦ γὰρ ᾗ δαίτης ἠνήσατε, « Ὀδ. Γ. « Ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, « Ἡρ.

Ἀντ-εγ-γράφω, Μ γράψω. Καταγράφω (Γίρνω) εἰς τὸν κατάλογον ἄλλο ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔσβυσα ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω (Ὑψόνω) κτίριον ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Ῥίπτω τὸ ἔγκλημα εἰς) ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐγκαλεῖ.

Ἀντέγκλημα (τὸ). τὸ ῥίψιμον τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα, κατηγορία ἐναντίον τοῦ κατηγόρου.

Ἀντεγκληματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντέγκλημα.

Ἀντ-εγ-χειρίζω, Μ. ίσω. Ἀντὶ τοῦ ἐγχειρισθέντος μοι ἐγχειρίζω καὶ ἐγὼ ἄλλον.

Ἀντ-εικάζω, Μ. άσω. Παρομοιάζω (Παρεβάλλω) καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τινά.

Ἀντείνω, Μ. τενῶ, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντεῖπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀντέπω καὶ

Ἀντείρηκα, πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἀντέρω, ἀντὶ Ἀντιλέγω.

Ἀντ-είρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀντέρομαι.

Ἀντ-εισ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀντικαθιστῶ.

Ἀντεισαγωγὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐμβάσῃ τις ἀντὶ (ἢ ἐξ ἐναντίας) τοῦ ὑπάρχοντος ἄλλου, ἀντικατάστασις. (ῥτρ.) = Ἔνστασις.

Ἀντείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικαταστάθείς (ῥτρ.) ὁ ἀντιπροβαλλόμενος δι' ἔνστασιν.

Ἀντ-εισ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω καὶ ἐγὼ μέσα ἐναντίον ἄλλου. 2) (ἀμτδτ.) κάμνω καὶ ἐγὼ εἰσβολὴν πρὸς ἐκδίκησιν

Ἀντ-εἰσ-ειμι, Μ. εἰμι (πρτ. Ἀντεισῄειν) = τῷ-
Ἀντ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ ἐξεναντίας, ἢ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.
Ἀντ-εισ-φέρω, Μ. εισ-οίσω (ἀόρ. Ἀντεισήνεγκα κτλ.), = Ἀντεισάγω. « Ἀντεισφέρειν νόμον, » Δημ., προτείνειν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος ἄλλου.
Ἀντεκδρομεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντεκτρέχω.
Ἀντ-εκ-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζων ἐβγάλω (στραγγίζω) τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντ-εκ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω καὶ ἐγὼ τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. μοῦ ἔκλεψεν ἄλλος.
Ἀντ-εκ-κομίζω, Μ. ἰσω. Ἐβγάλω ᾧ παίρνω καὶ ἐγὼ καθὼς μοῦ ἐπῆρεν ἄλλος.
Ἀντ-εκ-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω καὶ ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ (κυρ.) τ' ὀμμάτι ἄλλα καθὼς ἐκεῖνος ἔκαμεν εἰς ἐμέ.
Ἀντ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ᾧ ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἔξω.
Ἀντ-εκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι, = Ἀντανάγομαι.
Ἀντ-εκ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω καὶ ἐγὼ τὸν ἐκπλήξαντά με.
Ἀντέκτασις, εως (ἡ). (ῥτρ.) = Ἀντιπαρέκτασις, ἐκ τοῦ
Ἀντ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἀπλάνω) ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου.
Ἀντ-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω (ἀόρ. Ἀντεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω καὶ ἐγὼ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου, κάμνω διαφορετικὴν (ἐναντίαν) ἔκθεσιν.
Ἀντ-εκ-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον· πληρόνω εἰς τόπον (ἢ ἐκ μέρους) ἄλλου.
Ἀντέκτισις, εως (ἡ). πληρωμὴ προσίμου· ἀντιμισθία.
Ἀντ-εκ-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τὸν ἀναθρέψαντά με. «Περὶ τῶν πελαργῶν ὅτι ἀντεκτρέφονται θρυλλεῖται,» Ἀρστ.
Ἀντ-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἀντεξέδραμον κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ καὶ τρέχω ἐναντίον τοῦ τρέχοντος κατεπάνω μου.
Ἀντ-εκ-φέρω, Μ. ἐξ-οίσω (ἀόρ Ἀντεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ καὶ πάίρνω τι καθὼς μοῦ ἤπῆραν. 2) = Ἀντεκτίθημι.
Ἀντ-ελαυνόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Νικῶμαι (Ὑποχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντελιγμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνθελιγμός.
Ἀντ-έλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ Ἀνατέλλω.
Ἀντ-ελπίζω, Μ. ἰσω. Ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· ἀναλαμβάνω πάλιν ἐλπίδας.
Ἀντ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ (κυρ. εἰς τὸ καράβι ἕνα ἐκπλεύσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ). (ἁπλῶς) ἐμβαίνει τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο. «Ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ ᾗ ἐν ταῖς θύραις οἱ γιγλυμοί,» Ἀξ. Ἱππκρ.
Ἀντ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω μέσα τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔβγαλα, ἀντικαθιστῶ. 2) (ἀμτβτ.) = Ἀντεκβάλλω.
Ἀντέμβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμβαίνειν.
Ἀντ-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ῥυβάζω ᾧ ἐγὼ (κυρ. στρατιῶτας εἰς τὰ πλοῖα ἕνα ἐκπλέυσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ).
Ἀντεμβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμβάλλειν, ἀντικατάστασις.
Ἀντ-εμ-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Φοβερίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντ-εμ-παίζω, Μ. παίξω, Περιπαίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιπαίζει.
Ἀντ-εμ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήγνω τι καὶ ἐγὼ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινός. » Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖς ἀντεμπαγῶ, « Ἀρστρ.
Ἀντ-εμ-πίπλημι, Μ. ἀντεμπλήσω (ἀόρ. Ἀντενέπλησα κτλ.). Γεμίζω πάλιν ἐκεῖνο τὸ ὁπ. ἐκένωσα.
Ἀντ-εμ-πίπρημι, Μ. ἀντεμπρήσω (ἀόρ. Ἀντενέπρησα κτλ.). Καίω (Πυρπολῶ) ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντ-εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας. || (μσ.) ἐναγκαλίζομαι τὸν ὅστις μὲ ἀγκαλίζεται.
Ἀντεμπλοκή (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον περίπλεγμα (ἀγκάλιασμα).
Ἀντ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ, καὶ
Ἀντ-εμ-φανίζω, Μ. ἰσω. Ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον.
Ἀντ-εμφασις, εως (ἡ). ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις τῆς προτάσεως τοῦ ἀντιδίκου. «Ὁ βάρος ἐκτεινόμενον ἔγει τὸ α πρὸς ἀντέμφασιν τοῦ οὐδετέρου,» Γρμτ.
Ἀντεναγωγή (ἡ). ἡ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος γινομένη ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου ἀγωγή.
Ἀντεναντίωσις, εως (ἡ). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν ἐκφράζωμέν τι διὰ τοῦ ἐναντίου, π. χ. » Οὐκ ἐλάχιστα, « ἀντὶ Μέγιστα.
Ἀντ-εν-δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, φέρω ἐναντίας ἐνδείξεις.
Ἀντένδειξις, εως (ἡ). ἐναντία ἀπόδειξις ᾗ ἢ δι' αὐτῆς ἀναίρεσις τῶν ἐνδείξεων του ἀντιδίκου.
Ἀντ-εν-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἀντενέδυν κτλ.). Ἐνδύομαι ἄλλο φόρεμα, ἀλλάζω τὸ ἐνδυμά μου.
Ἀντενέδραι, ῶν (αἱ). αἱ κατὰ τῶν ἐνεδρευόντων γινόμεναι ἐνέδραι.
Ἀντ-εν-εδρεύω, Μ. εὔσω. Ἐνεδρεύω τὸν ἐνεδρεύοντά με, ἀντιτάττω ἐνέδραν εἰς ἐνέδραν.
Ἀντ-εν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἔχω τὴν ἐναντίαν ἐνέργειαν.
Ἀντενεχυράζομαι, Μ. άσομαι. Λαμβάνω καὶ ἐγὼ ἐνέχυρον.
Ἀντενέχυρον (τὸ). τὸ ἀμοιβαίως δοθὲν ἐνέχυρον.
Ἀντ-εξ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀντεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ (κυρ. τοὺς στρατιώτας μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ), ἀντεκστρατεύω. 2) ἀντὶ τοῦ εἰσαγθέντος (ἐμπορικῶς) ἐξάγω ἄλλο. « Ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστά ἐστιν ἀντεξάγειν, » Ξεν. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. ᾗ μτφορ. μὲ ὁτ.) ἐναντιονομαι, ἀντιπράττω.
Ἀντ-εξ-ετάζω-ῶ, Μ. άσω. Ἀπαιτῶ ᾗ ἐγὼ.
Ἀντ-εξ-αν-ίστημι, Μ. ἀντεξαναστήσω. Διεγείρω (Ἐπαναστατῶ) ᾗ ἐγὼ κατά τινος.
Ἀντ-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ καὶ ἐγὼ τὸν ὅστις μὲ ἠπάτησε.
Ἀντ-εξ-ειμι, Μ. εἰμι (πρτ. Ἀντεξῄειν κτλ.), = Ἀντεξέρχομαι.
Ἀντ-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐκστρατεύω ᾗ ἐγὼ (κυρ. μὲ ἱππικὸν) ἐναντίον τοῦ ἐρχομένου κατεπάνω μου ἐχθροῦ.
Ἀντ-εξ-έρχομαι, Μ. ἐξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ᾗ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.
Ἀντ-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀλλήλους (τοὺς διαδίκους ἢ τοὺς μάρτυράς των). || (μσ. ἢ πθ.) παραβάλλομαι (κυρ. ἐπὶ δικαζηρίῳ) πρός τινα, (ἐν γέν.) συγκρίνομαι. « Στρ τηγοῖς τοῖς ἀρίστοις ἀντεξεταζόμενος, » Λκ. 2) (συνηθέστ.) ἀνερίζομαι ἢ ἀντιξέκομαι. » Ἀντεξεταζόμενος τῇ γνώμῃ, » Λκ.
Ἀντεξέτασις, εως (ἡ) καὶ
Ἀντ-εξετασμός (ὁ). ἡ συγχρόνως γινομένη ἐξέτασις τῶν διαδίκων ἢ τῶν μαρτύρων πρὸς ἀλλήλους.
Ἀντεξέτασαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀντέξειμι.
Ἀντ-εξ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ᾗ ἐγὼ μὲ ὁρμὴν κατὰ τῆ ὁρμῶντος ἐναντίον μου.
Ἀντεξόρμησις, εως (ἡ). τὸ κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐχθροῦ ὁρμητικὸν κίνημα.
Ἀντέξωσις, εως (ἡ). ἔξωσις ἀμοιβαία.
Ἀντ-επ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀντεπήγαγον κτλ.). Φέρω (Ὁδηγῶ) τοὺς στρατιώτας κατὰ τοῦ ἐρχομένου ἐναντίον μου ἐχθροῦ.
2) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀπαντῶ τὴν ἔφοδόν του.
Ἀντ-επ-αίδω, Μ. αἰδοῦμαι. Ντρέπω ᾗ ἐγὼ μὲ ἐντροπὴν τὸν μεταχειριζόμενον ἐναντίον μου τοιοῦτος.
Ἀντ-επ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ τὸν ἐπαινέτην μου, ἀποδίδω ἔπαινον ἀντὶ ἐπαίνου.
Ἀντ-επ-αν-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀντεπανήγαγον κτλ.) = Ἀντεπάγω (κυρ. ἐπὶ πλοίων).
Ἀντ-επ-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐπιστρέφω ἐκ δευτέρου.
Ἀντ-επ-αφ-ίημι, Μ. ἀντεπαφήσω. Ξαπολῶ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινός.
Ἀντ-έπειμι, Μ. εἰμι (πρτ. Ἀντεπῆειν κτλ.), = Ἀντεπέρχομαι.
Ἀντ-επ-εισ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀντεπεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.
Ἀντεπείσεισος (ἡ). ἔμβασμα ἀμοιβαῖον ἢ ἐναντίον.
Ἀντ-επ-ισ-φέρω, Μ. οἰσω (ἀόρ. Ἀντεπεισήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω ᾗ ἐγὼ πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι ᾗ ἄλλα ἐναντίον τινός ἢ κατὰ συναρισμόν.
Ἀντ-επ-εξάγω, Μ. ἄξω. Ἐβγάλλω ᾗ ἐγὼ (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. Ἐβγαίνω μὲ) τοὺς στρατιώτας μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.
Ἀντ-επ-έξειμι, Μ. εἰμι (ἀόρ. Ἀντεπεξῆειν κτλ.), = τῷ-
Ἀντ-επ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ Ἀντεπεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐρχομένου ἐναντίον μου ἐχθροῦ.
Ἀντεπέξοδος (ἡ). δευτέρα ἐξόρμησις κατὰ τῶν πολιορκούντων (ἐν ᾧ ἀσχολοῦνται εἰς ἄλλο μέρος κατὰ τῆς πρώτης).
Ἀντ-επ-αρείδομαι, Μ. ερείσομαι. Ἐπαγηρίζομαι (Ἀκκομβῶ) εἰς τὸν ἐπαρειδόμενον ἐπάνω μου (ἐπιπ.) ἀντιπαλαίω, ἀντιστέκομαι.
Ἀντ-επ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐναντίον μου.
Ἀντεπαιωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἢ Ξο-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρωτῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἐρωτῶντά με· εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀντιδίκου μου ἀποκρίνομαι ὅτι' ἄλλης ἐρωτήσεως.

Ἀντεπερώτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπερωτᾶν.

Ἀντ-επ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται τι μὲ λέγουν.

Ἀντ-επ-ιβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω ἢ Ἀναβαίνω καὶ ἐγὼ μὲ βαίνω κατά τινος ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντ-επ-ιβουλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβουλεύομαι τὸν ἐπιβουλεύοντά μου, εἰς ἐπιβουλὴν ἀντιτάττω (ἢ τὴν ἀποκρούω μὲ) ἐπιβουλήν.

Ἀντ-επ-ιγράφω, Μ. γράψω. Ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφὴν ἢ Τὴν ἀφήνω μὲν, ἀλλὰ κάμνω καὶ ἐγὼ ἄλλην ἐναντίαν.

Ἀντ-επ-ιδείκνυμι, Μ. δείξω. Κάμνω ᾗ ἐγὼ ἐναντίον τινὸς (ἢ συνεριζόμενος πρὸς αὐτὸν) ἐπίδειξιν.

Ἀντεπίθεσις, εως (ἡ). ἔφοδος ἐναντίον ἐφόδου.

Ἀντ-επ-ιθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός. εἶμαι ἀντίζηλος ἢ ἀντεραστής του. ‖. (πθ.) καθὼς ἐπιθυμῶ μὲ ἐπιθυμοῦν. » Ἀντεπιθυμοῦμαι τῆς συνουσίας, « Ξεν.

Ἀντ-επ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Ἐπικαλοῦμαί τινα ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντ-επι-κηρύσσω(πτω), Μ. ὑξω Κηρύττω ἢ Ἐπικηρύττω (ἴδε τὴν λέξιν) ᾗ ἐγὼ τὸ ἐναντίον.

Ἀντ-επι-κουρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιβοηθέω.

Ἀντ-επι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω τώρα καὶ ἐγὼ καθὼς πρωτοῦ ὑπερίσχυεν ἀντ' ἐμοῦ ἄλλος.

Ἀντ-επι-λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Κρατῶ καὶ ἐγὼ ὅ,τι δύνατὰ ἐκεῖνο ὅ,που κρατεῖ καὶ ζητεῖ νὰ μοῦ 'πάρῃ ἄλλος.

Ἀντ-επι-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπιμελοῦμαι (Ἐννοιάζομαι) καὶ ἐγὼ τὸν ὅς τις μ' ἐννοιάσθῃ ἢ ἐννοιάζεται.

Ἀντ-επ-μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω τὸν καιρὸν) καὶ ἐγὼ καθὼς κάμνει ἐναντίον μου ἄλλος, ἀντιτάττω τὴν αὐτὴν μέλλησιν, (Θκ. Γ', 12).

Ἀντ-επι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ᾗ ἐγὼ ᾗ ἀποδίδω τὸ ἴσον (μέτρον πρὸς μέτρον).

Ἀντ-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω) καὶ ἐγὼ κατά τινος.

Ἀντ-επι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Κινοῦμαι μὲ τὰ πλοῖά μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ-επιῤῥέω, Μ. ῥεύσω, -ομαι. Τρέχω (Χύνομαι) ἀπὸ πάνω εἰς μέρος τὸ ὁπ. χύνεται (ἀδειάζει) ἀπὸ κάτω.

Ἀντ-επίῤῥημα (τὸ). τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐν τοῖς θεατρικοῖς δράμασι Παρεκβάσεως, (ζδε Ἐπίῤῥημα).

Ἀντ-επι-σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ ᾗ ἐγὼ τὸν ὅς τις μὲ περιγελᾷ.

Ἀντι-επ-στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποκρίνομαι ὅτ' ἐπιστολῆι.

Ἀντ-επι-στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐκστρατεύοντος ἐναντίον μου.

Ἀντ-επι-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, γυρίζω ὀπρὸς-ὀπίσω.

Ἀντεπιστροφή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιστρέφειν

Ἀντ-επι-σφαγ(ιάζω), Μ. άξω. Προσάζω καὶ ἐγὼ τὸν προσάξαντά με, δίδω ἐναντίαν προσταγήν.

Ἀντ-επι-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω ἐπιτείχισμα (ὀχύρωμα) ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντ-επι-τίθημι, Μ. επιθήσω. Βάλλω τι ἐπάνω καὶ ἐγὼ κατά τινος. 2) ἀντεγχειρίζω (κυρ. ἐπιστολὴν ἀποκριτικήν). »Ἀντιπάτρῳ γεγραφότος, ἀντεπετίθει κελεύων μὴ βοαθοῦνειν, « Ἰώσ. ‖. (μσ. πρὸς δοτ.) προσβάλλω τινά, ἐφορμῶ κατ' αὐτοῦ ἐχθρικῶς.

Ἀντ-επι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω καὶ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ τρέχοντος κατεπάνω μου.

Ἀντ-επι-φέρω, Μ. εποίσω(ἀόρ. Ἀντεπήνεγκα κτλ.). Φέρω (Παρουσιάζω, Προτείνω) καὶ ἐγὼ τὸ ἐναντίον.

Ἀντ-επι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φιλοτιμοῦμαι (Συνερίζομαι) κατά τινος.

Ἀντεπιφορά(ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιφέρειν.

Ἀντ-επι-χειρέω ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ (Κινοῦμαι, Ἐνεργῶ) ᾗ ἐγὼ κατά τινος (ῥητ.) ἀναιρῶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀντιδίκου μὲ ἄλλου ἐπιχειρήματος.

Ἀντεπιχείρησις, εως(ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιχειρεῖν.

Ἀντ-ερανίζω, Μ. ίσω. Ἀπαιτῶ νὰ πληρώσῃ καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἀνάλογόν του εἰς ἔρανον.

Ἀντεραστής, οῦ (ὁ) καὶ

Ἀντεράστρια (ἡ). ἀντίζηλος εἰς ἔρωτα, ‖ἐκ τοῦ

Ἀντ-εράω-ῶ, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Ἀνηράσθην κτλ.). Ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι ἀμοιβαίως. 2) εἶμαι ἀντεραστὴς (ἀντίζηλος) μέ τινα.

Ἀντ-εργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι πρός τινα ὅ,τ' ἐργολαβίαν.

Ἀντ-ερείδω, Μ. ερείσω. (μτθτ.) Στυλώνω τι ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν (ἀπὸ τὸ ἄλλο) μέρος.

2) (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) ἀντιστέκομαι (κυρ. ἀκκουμβῶ ᾗ συνατὰ τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς μὴ θέλων νὰ ὑπάγω ὅπου μὲ σύρουν), (ἐπμ. καὶ ἐν γέν.) ἀντέχω, ἀντιτείνω, ἐναντιοῦμαι.

Ἀντερεῖν, μέλλ.(ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τῶ Ἀντιαγορεύω ἢ Ἀντιλέγω.

Ἀντέρεισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντερείδειν, ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ἀντέρεισμα (τὸ). στύλωμα, ἀκκούμβισμα (καὶ μεταφορ.) ἐμπόδιον, ἐναντίωσις.

Ἀντερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀνταγορεύω ἢ Ἀντιλέγω.

Ἀντ-εριδαίνω, Π. ἀντί

Ἀντ-ερίζω. Μ. ίσω. Φιλονεικῶ ἐναντίον τινός.

Ἀντ-έρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Ἀντηρόμην), = Ἀντερωτῶ.

Ἀντ-ερύομαι, Μ. ερύσομαι, Π. Βαραίνω (Τραβῶ) ἴσια μέ (μεταφορ.) ὀξίζω, ἀργίζω.

Ἀντέρως, ωτος (ὁ). ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωτας.

2) ὁ ἐναντίος τοῦ Ἔρωτος ᾗ Ὁ ἐκδικῶν τοὺς περιφρονημένους ἐρᾶς θεός.

Ἀντ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντερώτησις, εως(ἡ). ἐρώτησις ἀμοιβαία ἢ γινομένη πρὸς ἀπόκρισιν ἄλλης.

Ἀντεστραμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀνάποδα, τὰ ἐναντίον, ξανάστροφα.

Ἀντέταμαι, Π. ἀντί Ἀνατέτακα, γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀνατείνω.

Ἀντ-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ τὸν εὐεργέτην μου, ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντ' εὐεργεσίας.

Ἀντευεργέτημα (τὸ). ἡ ἀμοιβαίως ἀποδοθεῖσα εὐεργεσία.

Ἀντευεργετικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν (πρόθυμος) εἰς τὸ ἀντευεργετεῖν.

Ἀντεύκρατος (ἡ), Γεωγρ. (Ζώνη) ἡ ἐκεῖθεν τοῦ Ἰσημερινοῦ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὁπ. κατοικουμένη.

Ἀντ-ευνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐνοῶ τὸν εὐνοοῦντά με.

Ἀντ-ευπάσχω, Μ. ευπείσομαι (παρκ. Ἀντευπέπονθα). Ἀντευεργετοῦμαι.

Ἀντ-ευποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντευεργετέω.

Ἀντ-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τὸν ἔπαινέτην μου, ἀποδίδω εὐφημίαν ἀντ' εὐφημίας. 2) (ἀμτθτ.) ἀποκρίνομαι ὅτ' εὐφημήσεων.

Ἀντ-ευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-ευχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐχαριστίαν (εὐγνωμοσύνην) ἀντ' εὐχαριστίας.

Ἀντ-εφ-εστιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀνθεστιάω.

Ἀντ-εφ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω, = Ἀντεπινοέω.

Ἀντ-εφ-οβέω, Μ. εύσω. Κάμνω ἔφοβον πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς γινομένης ἐναντίον μου.

Ἀντ-εφ-οδιάζω, Μ. άσω. Ἐφοδιάζω φρούριον κτλ. κατά τινος, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζομαι πρὸς διαρκῆ ἀντίστασιν.

Ἀντ-εφ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ ᾗ ἐγὼ κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐναντίον μου.

Ἀντ-εφ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος ἀντίκρυ (καὶ πάντοτε ἕτοιμος νὰ ᾖ πλεύσω ἐναντίον) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ-έχω, Μ. άνθξω (ἀόρ. Ἀντέσχον). Κρατῶ σφιγκτὰ (ἢ Κρατοῦμαι ἀπό) (συνκδχ. ᾗ μτφρ.) εἶμαι προσηλωμένη εἰς. »Ἀνεχέσθαι σοι τούτων τῶν ἀνόρων ξυμβουλεύω, « Πλάτ. (μὲ γεν. ᾗ ἀπν. αἰτ.) » Ἀντέχων αὐτοῦ τὴν χεῖρ». « Δι. » Καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντέχ... το, « Θκ. « Ἀνθξέται κρίματος ἡ χώρα σου, « Γρφ. « Ἀντέχεσθαι πρυμνῆς, « Ἀρεστ., « Ξεν. Ἀντέχεσθε τῆς ἐλευθερίας, « Δμ. 2) (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ. μὲ δάση ἢ πρθετ. αἰτ.) ἀντιστέκομαι, βαστῶ, πορεύω (ἐπμ.) διαρκῶ ἢ ἐξαρκῶ. »Ἀντέσχειν τῷ ὄψει μὴ δυνηθέντες ἐπαναρυκεύσαντο, « Σθ. » Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν μᾶλις ἀντέσχεν, « » Ταχὺ σήπεσθαι καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν, « Πλ. « Οὐκ ἀντέχω ὁμοίως βαστάζειν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ὅπως ἐπιπλέαν ὁ σῖτος ἀντίσχῃ, « Θκ. « Τὰ μέλανα ποταμῶν, οὐκ ἀντισχόντα τῷ πρατῷ τὸ ῥέεθρον, ἀλλ' ἀπολιπόντα... Π. (Σημ. ὅτι τοῦτο ἄλλοι ἀναγεννοῦσι τὴν ἐπμ. σημασ.). 3) (απν.) κρατῶ χωρὶς ἐμπρός μου τι ὡς πρόσπισμ. » Ἰσχεσθε τραπέζαις ὠκυμόροις, « Ὅ...

Ἀντέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀντάω.

Ἀντήεις [ἄντα], εσσα, εν, Π. ὁ ἀντικείμενος εἴς τινα, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀντήλιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνθήλιος.

Ἀντημοιδός, (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀντιμοιδός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντην [ᾶδε Ἄντα], ἐπίρ. Π. (πάντοτε πρὸς ῥῆμα) ἀντικρύ, ἐμπροσθεν· ἀναφανδόν, φανερά. « Ἀντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοίσομαι. « Ὀδ. Ζ.

Ἀντήνωρ, ορας (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνταν̃δρος.

Ἀντηρετέω-ῶ, Μ, ἦσω. Κωπηλατῶ ἀνάποδα ἢ ἐναντίον τινὸς, (μεταφορ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω, [ἐκ τοῦ

Ἀντηρέτης, ου (ὁ). ὁ κωπηλατῶν (ἐρέσσων) ἀνάπαλιν ἢ κατά τινος, (ὁμ. μεταφορ.) ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρός.

Ἀντήρης [ἀντί], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντικρυνός. « Πληγαὶ ςέρνων ἀντήρεις, « Σοφ., αἱ ἀντικρύζουσαι (καταφερόμεναι εἰς) τὸ στῆθος. « Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν, « Εὐρ., νὰ τὸν ἀντικρύσω, νὰ ςῶ̃ ἀντίκρυ μου, νὰ μ' ἐναντιωθῇ, (παρβλ. Ἀνταῖος).

Ἀντηρήδιον, ὑποκορ. τοῦ Ἀντηρίς.

Ἀντηρὶς [ἀντί ἢ ἀντερείδω], (ὅος (ἡ) (ἐν γέν. κάθεμ ςῶλωμα, ἀκκαμβ. ςῆρι, (Θερμ.) ντερέκι, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ὑποκάτω τῶν ἐξωτερίων (μπαλκονίων ἢ τῶν ὁμοίων) σταθερὸ ξύλον.

Ἀντησις, εως (ἡ). ἀντίκρυσμα, συναπάντησις ἢ προϋπάντησις· (συνεκδ.) ἐκκλησία.

Ἀντηχέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀντιλαλῶ.

Ἀντήχησις, εως (ἡ). ἀντιλάλημα.

Ἀντί, προθ. (συντ. μόνον μὲ γεν. ἢ σημ., ἐν μέν συνθ. 1) Τόπον ἢ τὸ ἔμπροσθεν, κατεναντίον, κατὰ πρόσωπον, (ἐπμ.) ἐναντίον (κατά) τινος. « Ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος, « Ἡσ. « Ἀντὶ ἐμεῖο στήσεσθαι, « Ἰλ. Φ. (ὅπου ὅμως ἄλλ. διορθ. Ἀντ', ὡς ἐκ τοῦ Ἄντα, καὶ Ἀντί', ὡς ἐκ τοῦ Ἀντία). 2) (συνεκδ.) σύγκρισιν ἰσότητα· ἀνταλλαγήν, ἀνταποδοθήν· ἀντικατάστασιν· (κοιν.) εἰς τόπον ἄλλου. « Ἀντί τοι εἶμι· ἴκεταο, « Ἰλ. Ι. « Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται ἀνέρι, « Ὀδ. Θ., εἶναι ὡσὰν (ἴσα μέ). « Πρεῖς ἄνδρες ἀντὶ πεφάσθαι, « αὐτ. « Ἓν ἀνθ' ἑνός, « φρσ., ἐν γένει, ἕνι λόγῳ, (κοιν.) ἕνα καὶ ἕνα. « Εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου, « Ξεν. « Ἀντὶ πολλῶν χρημάτων αἱρεῖσθαι τὸ συνοῖσον τῇ πόλει. « Δημ. « Ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι, « αὐτ. « Ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος, « Ἀρςχ. « Ἀποδοὺς ἀνθ' ὧν σὲ διεπορθμευσάμην, « Λκ. « Δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, « Γρφ. « Ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται τῇ γυναικί, « αὐτ. « Ἀνθ' οὗ, « Ἀνθ' ἵνα, « Ἀνθ' ὧν, « ἐπειδή, διότι. « Ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ, « Ξεν. « Μείζον' ἀντὶ τῆς τάρρης, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρός) « Ἀντὶ παίδων τῶν δε, « αὐτ., εἰς τὴν ζωὴν των, ἔτσι νὰ ζήτω! (παρβλ. Οὕτω). || (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ κατ-αντικρύ. « Ἀντίπορος. 2) ἐναντιότητα. « Ἀντίθεος (ὁ Κύκλωψ). Ἀντίχριστος. 3) ἰσότητα, ὁμοιότητα. « Ἀντίθεος (ὁ Ὀδυσσεύς). Ἀντόξιος, Ἀντίτυπον. 4) ἀνταλλαγὴν ἢ ὁμοιοτροπίαν. « Ἀντιδίδωμι, Ἀντιδίδομαι. 5) τόπον ἄλλου. « Ἀνθύπατος.

Ἀντία, ἐπῤ Π. (κυρ. δὲ οὐδ. πλθ.) τοῦ Ἀντίος (ὅπου ἴδε).

Ἀντιάαν, Ἰων. ἀντὶ Ἀντιᾶν, ἀπαρ. τοῦ Ἀντάω.

Ἀντιάζω [ἀντίος], Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Ἀντικρύζω, συναπαντῶ· ἀδράνω ἀντικρύ τινος (ἢ ἵνα τὸν ἀντιςῶ)· « Θεοὶ Γιγάντεσσι μάχην ἀντιάζουσι, « Πίνδ. (ἢ ἵνα τὸν παρακαλέσω), (ὄθεν

2) = Ἱκετεύω. « Καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφετίου Διός, « Σοφ. « Ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων καὶ δεομένων, « Πλ., (παρβλ. Ἀντάω).

Ἀντιαμοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα (ἡ), Π. ἐπίθ. ἢ Ἀμαζών, ὡς ἐξισουμένη (ἢ ἀνθιστομένη) πρὸς ἄνδρα ἐν ταῖς μάχαις. 2) « Στάσις—, « Πίνδ., ἢ ὁπλίζουσα ἄνδρα κατ' ἄνδρὸς, πρόξενος ἀλληλομαχίας.

Ἀντάξαν, ονος (ὁ), (ἀςρον.) ὁ ἀνταρατικὸς πόλος.

Ἀντιάς [ἀντίος], άδος (ἡ), (κυρ.) εἰς τὸ πλθ.), ἢ γαργαλήθρας τοῦ λαιμοῦ (ὅταν ἦνε πρησμένες), (παρβλ. Παρίσθμια).

Ἀντιαχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀντιάχω (χ, Μ.), Π. = Ἀνηχῶ, ἀντιφωνῶ.

Ἀντιάω-ῶ [ἀντίος], Μ. άσω, = Ἀντιάζω, ἀντικρύζω, συναπαντῶ· παρευρίσκομαι, (ἐπμ.) ἀπολαμβάνω, μετέχω, λαμβάνω μέρος. « Πολέμοιό ἀντιάων, « Ἰλ. Ν. « Κύπρης ἀντιάσας, « Ἰλ. Α. « Οὔτε τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν, « Σοφ. (ᾱ μακ.) « Ἀντιάσαι γάμου, « Ἰλ. Ω., (παρβλ. Ἀντιάζω). 2) (σπν. μὲ αἰτ.) ἐπιμελοῦμαι, συγυρίζω. « Καὶ ἐμὰν λέχος ἀντιόωσαν, « Ἰλ. Α., (τὸ ὀπ. ὅμως ἄλλοι ἐξηγοῦν, κατὰ τὴν 1 σημασ.) μετέχουσαν, (παρβλ. Ἀντιβολέω).

Ἀντιβάδην, ἐπίῤ. Ἐναντίον· ἀνάποδα, πισόκωλα, [ἐκ τοῦ

Ἀντιβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀντιτείνω, ἀντιστέκομαι κτλ., (παρβλ. Ἀντερείδω).

Ἀντιβάλανος (ἡ), = Κηκίς.

Ἀντιβάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κατὰ τοῦ ῥίπτοντος ἐναντίον μου, κτυπῶ καὶ ἐγώ. « Οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἔβαλλον· εἰ δ' ἐκ τῆς ὁλκάδος ἀντέβαλλον, « Θκ.

2) Βάλλω τι εἰς τόπον ἄλλου, (ὄθεν:) « Ἀντιβαλλόμενα φάρμακα, « Δακρ., τὰ ἀναπληροῦντα τὴν ἔλλειψιν ἀλλήλων ὡς ἰσοῦνται. 3) παραβάλλω, συγκρίνω (κυρ. βελία ἢ ἔγγραφα πρὸς ἄλληλα), (ὄθεν:) « Ἀντιβάλλειν λόγας πρός τινα, « Γρφ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλεῖν. 4) (ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) ἀντιστέκομαι. « Περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς, « Ἀρςχ.

Ἀντιβασιλεύς, έως (ὁ), ὁ ἐπέχων τόπον (διοικῶν ὡς ἐπίτροπος) βασιλέως.

Ἀντιβασιλεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι ἀντιβασιλεύς, βασιλεύω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντίβασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιβαίνειν, ἐναντίωσις.

Ἀντιβάτης, ου (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ ἀντιβαίνων, (ἰδιαιτ. δὲ) (οὐσ.) τὸ ὑπεσθεν ςῶλωμα (ἢ ἀμπαρᾶ, ὁ μοχλὸς) τῆς θύρας.

Ἀντιβατικός, ἡ, όν. Ὁ διατεθειμένος πρὸς ἀντίστασιν (ἐναντίωσιν).

Ἀντιβλῆ, (κυρ. δοτ. τοῦ Ἀντίβιος, [ὅπου ἴδε] ἔκλαμβ. ῶς) ἐπίῤ. Π. = Ἀντιβίῃ.

Ἀντιβιάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀντιτάττω βίαν εἰς τὴν βίαν.

Ἀντιβλίβω, Μ. βλίψω, συν(πρὸ)πάντῶ, δράνω ἀντικρύ τινος (ἢ ἵνα τὸν ἀντιςῶ)· « Θεοὶ Γιγάντεσσι μάχην ἀντιάζουσι, « Πίνδ. (ἢ ἵνα τὸν παρακαλέσω), (ὄθεν

2) = Ἱκετεύω. « Καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφετίου Διός, « Σοφ. « Ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων καὶ δεομένων, « Πλ., (παρβλ. Ἀντάω).

Ἀντιαμοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα (ἡ), Π. ἐπίθ. ἢ Ἀμαζών, ὡς ἐξισουμένη (ἢ ἀνθιστομένη) πρὸς ἄνδρα ἐν ταῖς μάχαις. 2) « Στάσις—, « Πίνδ., ἢ ὁπλίζουσα ἄνδρα κατ' ἄνδρὸς, πρόξενος ἀλληλομαχίας.

Ἀντάξαν, ονος (ὁ), (ἀςρον.) ὁ ἀνταρατικὸς πόλος.

Ἀντιάς [ἀντίος], άδος (ἡ), (κυρ.) εἰς τὸ πλθ.), ἢ γαργαλήθρας τοῦ λαιμοῦ (ὅταν ἦνε πρησμένες), (παρβλ. Παρίσθμια).

Ἀντιαχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀντιάχω (χ, Μ.), Π. = Ἀνηχῶ, ἀντιφωνῶ.

Ἀντιάω-ῶ [ἀντίος], Μ. άσω, = Ἀντιάζω, ἀντικρύζω, συναπαντῶ· παρευρίσκομαι, (ἐπμ.) ἀπολαμβάνω, μετέχω, λαμβάνω μέρος. « Πολέμοιό ἀντιάων, « Ἰλ. Ν. « Κύπρης ἀντιάσας, « Ἰλ. Α. « Οὔτε τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν, « Σοφ. (ᾱ μακ.) « Ἀντιάσαι γάμου, « Ἰλ. Ω., (παρβλ. Ἀντιάζω). 2) (σπν. μὲ αἰτ.) ἐπιμελοῦμαι, συγυρίζω. « Καὶ ἐμὰν λέχος ἀντιόωσαν, « Ἰλ. Α., (τὸ ὀπ. ὅμως ἄλλοι ἐξηγοῦν, κατὰ τὴν 1 σημασ.) μετέχουσαν, (παρβλ. Ἀντιβολέω).

Ἀντιβάδην, ἐπίῤ. Ἐναντίον· ἀνάποδα, πισόκωλα, [ἐκ τοῦ

Ἀντιβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀντιτείνω, ἀντιστέκομαι κτλ., (παρβλ. Ἀντερείδω).

Ἀντιβάλανος (ἡ), = Κηκίς.

Ἀντιβάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κατὰ τοῦ ῥίπτοντος ἐναντίον μου, κτυπῶ καὶ ἐγώ. « Οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἔβαλλον· εἰ δ' ἐκ τῆς ὁλκάδος ἀντέβαλλον, « Θκ.

2) Βάλλω τι εἰς τόπον ἄλλου, (ὄθεν:) « Ἀντιβαλλόμενα φάρμακα, « Δακρ., τὰ ἀναπληροῦντα τὴν ἔλλειψιν ἀλλήλων ὡς ἰσοῦνται. 3) παραβάλλω, συγκρίνω (κυρ. βελία ἢ ἔγγραφα πρὸς ἄλληλα), (ὄθεν:) « Ἀντιβάλλειν λόγας πρός τινα, « Γρφ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλεῖν. 4) (ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) ἀντιστέκομαι. « Περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς, « Ἀρςχ.

Ἀντιβασιλεύς, έως (ὁ), ὁ ἐπέχων τόπον (διοικῶν ὡς ἐπίτροπος) βασιλέως.

Ἀντιβασιλεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι ἀντιβασιλεύς, βασιλεύω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντίβασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιβαίνειν, ἐναντίωσις.

Ἀντιβάτης, ου (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ ἀντιβαίνων, (ἰδιαιτ. δὲ) (οὐσ.) τὸ ὑπεσθεν ςῶλωμα (ἢ ἀμπαρᾶ, ὁ μοχλὸς) τῆς θύρας.

Ἀντιβατικός, ἡ, όν. Ὁ διατεθειμένος πρὸς ἀντίστασιν (ἐναντίωσιν).

Ἀντιβλῆ, (κυρ. δοτ. τοῦ Ἀντίβιος, [ὅπου ἴδε] ἔκλαμβ. ῶς) ἐπίῤ. Π. = Ἀντιβίῃ.

Ἀντιβλίβω, Μ. βλίψω. Βλάπτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν βλάψαντά μου.

Ἀντιβλέπω, Μ. βλέψομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Βλέπω κατὰ πρόσωπον, καὶ (μεταφορ.) τολμῶ ν' ἀντιστεθῶ.

Ἀντιβλῆμα, ατος (τό). τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ βλέμματος, τὸ κατὰ πρόσωπον κύτταγμα.

Ἀντιβλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Ἀντέμολον κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) συναπαντῶ (ἀντικρύζω) τινα, (παρβλ. Ἀντιβολέω.)

Ἀντιβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ἢ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀντηχῶ.

Ἀντιβοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν βοηθόν μου.

Ἀντίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (ἐκτιμᾶται) ἴσα μὲ ἕν βάρι.

Ἀντιβολέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παρτ., παρὰ μὲν ποιητ. Ἀντε[ᾱ]πιν. Ἀντιβόλουν, παρὰ δὲ τοῖς λυρφ. Ἀντιβόλουν) (μὲ δοτ.) Ἀντικρύζω, συναπαντῶ. « Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντιβόλησαν, « Ἰλ. Π. « Πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν ὑψηλός, « Ἡσ.

2) (μὲ γεν.) λαμβάνω μέρος, μετέχω, ἀπολαμβάνω, ἐπιτυγχάνω. « Μάχης (« Γάμου κτλ.) ἀντιβολήσαι, « Ἰλ. Δ. « Οὐκ ἀντεβόλησε τῶν ἀνὴρ θυατός, « Πίνδ.

3) (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ. « Στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι, « Ἀρςχ. « Ἀντιβολῶ σε πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, « Ἀκ. « Συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντες, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) « Καὶ ἠντιβόλουν προσκείμενοι, « Ἀθ. (παρβλ. Ἀντιάζω).

Ἀντιβολή, καὶ Ἀντιβόλησις, εως, ἢ Ἀντιβολία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀντιβάλλω ἢ Ἀντιβολέω, ἀντίκρυσμα, συναπάντησις· ἐναντίωσις· σύγκρισις, παραβολή (ἐγγράφου κτλ.)· παράκλησις, ἱκεσία.

Ἀντιβομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ, μπουμπουνίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιβουκολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιξαποτῶ.

Ἀντιβραδύνω, Μ. υνῶ. Ἀργοπορῶ ἢ ἐγώ.

Ἀντιβροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βρυντῶ ἢ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ βραντῶντος.

Ἀντιγεγωνέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντιγέγωνα). Ἀντιγέγωνα), Π. = Ἀντιάχω.

Ἀντιγενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γενεαλογῶ κατ' ἄλλον τρόπον· εἰς τὴν γενεαλογίαν τινὸς ἀντιτάττω ἄλλην.

Ἀντιγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός.

Ἀντιγηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γηροκομῶ τινα πρὸς εὐγνωμοσύνην ἢ καθὼς αὐτὸς ἐγηροκομήθην ἄλλον.

Ἀντιγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διαφορετικὴν γνώμην, εἶμαι ἀντιγνώμων.

Ἀντιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἐναντίαν (διαφορετικὴν) γνώμην.

Ἀντιγράμμα (τό), = Ἀντίγραφον. 2) τὸ ἀμοιβαίως διδόμενον ὑποχρεωτικὸν ἔγγραφον.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ καταγράφῃ (πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν) τὰ ὑπ. κατέγραφε συγχρόνως καὶ ὁ Ταμίας δημόσια χρήματα.

Ἀντιγραφή (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιγράφειν, ἔγγραφος εἰς ἔγγραφον ἀπόκρισις, (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἡ ἔγγραφος ἀπολογία ἢ ἀντικατηγορία εἰς ἔγγραφον κατηγορίαν (γραφήν). 3) (πλθ.) τὰ ἔγγραφα τῆς κρισολογίας.

Ἀντίγραφον (τό). τὸ ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ἀντιγραφὲν, ἀντίτυπον (χειρόγραφον). ‖. (πλθ.) τὰ κατάστιχα τοῦ ἀντιγραφέως, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἀντίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ πρωτοτύπου ἀντιγραμμένος, ἢ ζωγραφισμένος κατὰ μίμησιν. 2) ὁ καταγεγραμμένος ὡς ἀνταγωνιζῆς τινος, (ἴδε Ἀπογράφω).

Ἀντι-γράφω, Μ. γράψω. Ἀποκρίνομαι ἐγγράφως εἰς ἔγγραφον. 2) (σπν.) ἀντιγράφω (ξεσηκόνω) ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου. 3) (μσ.) ἀπολογοῦμαι ἐγγράφως εἰς ἔγγραφον κατηγορίαν, (ἴδε Γράφω). 4) ἀντεγκαλῶ (ἐγγράφως).

Ἀντιδάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω καὶ ἐγὼ τὸν δάκνοντά με. 2) ξαναδαγκάνω, (Ἡρ. Β').

Ἀντι-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, ἀντιθέτω.

Ἀντίδειξις, εως (ἡ). ἐναντία ἀπόδειξις.

Ἀντιδεῖπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν εἰς τόπον ἄλλου καλεσμένου.

Ἀντι-δέχ.ομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Χαιρετῶ καὶ ἐγὼ (προτείνων ἀμοιβαίως τὴν δεξιάν) ἢ ὑποδέχομαι φιλοφρόνως τινά.

Ἀντιδέομαι, Μ. δεήσομαι. (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) Παρακαλῶ (Ζητῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π.=Ἀντιβλέπω.

Ἀντι-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Λαμβάνω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔδωκα.

Ἀντι-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλκύω ἐξ ἐγὼ πρὸς τὸ μέρος μου τὸ πλῆθος (ἀντιπαλιτευόμενος εἰς ἄλλον δημαγωγόν).

Ἀντι-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ (Κατασκευάζω) καὶ ἐγὼ τι κατὰ μίμησιν ἢ κατὰ συνερισμὸν πρὸς ἄλλον,

Ἀντιδι-βαίνω, Μ. βήσομαι. Διαβαίνω (Περνῶ) καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μέρος ἐκείνου ὅστις ἐπέρασεν εἰς τὸ ἐδικόν μου.

Ἀντι-δια-βάλλω, Μ. βαλῶ. Διαβάλλω (Κατηγορῶ) ἐξ ἐγὼ τὸν διαβάλλοντά με.

Ἀντιδι-αζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, = Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντιδιαίρεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιδιαιρεῖν.

Ἀντιδιαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀντιδεῖλον κτλ.). Διαιρῶ ἢ Ὑποδιαιρῶ εἰς δύο ἐναντία μέρη ἢ κατὰ τὸν ἐναντίον ἄλλου τρόπον, (ἐν γέν.) ξεχωρίζω, ἀντιτάττω, (καὶ μσ.) διαφέρω.

Ἀντιδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντιδιαλέγομαι, Μ. λέξομαι. Φιλονεικῶ ἀντιλέγω.

Ἀντιδι-αλλάσσομαι, Μ. αλλάξομαι, Κάμνω ἀμοιβαίως ἀλλαγήν, δίδων ὀπίσω ὅτι εἶχα παρμένον καὶ λαμβάνων ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐδικόν μου. 2) φέρω ἄνω κάτω.

Ἀντιδιάμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενος.

Ἀντ-δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ἀνάποδα, ἐμπερδεύω, (μτφορ.) ἐφευρίσκω καὶ δίδω περιπεπλεγμένην ἀπόκρισιν.

Ἀντιδια-στέλλω, Μ. στελῶ, = Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντιδιαστολή (ἡ). ξεχώρισμα, διαφορά.

Ἀντι-δια-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Διατάττω τὸ ἐναντίον.

Ἀντιδια-τίθημι, Μ. διαθήσω. Βάλλω τι εἰς ἐναντίαν (ἢ πρὸς ἑαυτὸ ἢ πρὸς ἄλλο) θέσιν. ‖. (μσ.) κάμνω ἐναντίον τινὸς ὅ,τι ἔκαμεν αὐτὸς κατ' ἐμοῦ. «Κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθεσθαι,» Εὐρ.

Ἀντι-δ-δάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω τὰ ἐναντία ἄλλου τινός. 2) συναγωνίζομαι πρὸς ἄλλον δραματοποιὸν ἐπὶ θεάτρου. «Λάσος ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σ.μωνίδης,» Ἀρχῳ.

Ἀντι-δίδωμι, Μ. ἀντιδώσω. Δίδω τι ἀντὶ (πρὸς ἀνταλλαγὴν) ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔλαβα· κάμνω ἀλλαξιάν.

Ἀντιδι-εξ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. ἐξ ἀόρ. Ἀντιδιεξῆλθον), = τῷ

Ἀντιδι-εξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιδιεξῆλθον κτλ.). Διηγοῦμαι καὶ ἐγὼ ἢ τὰ αὐτὰ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἄλλο τι ἀντὶ τοῦ προηγηθέντος.

Ἀντι-δι-ίστημι, Μ. ἀντιδια-στήσω, = Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντιδικάζομαι, Μ. δικάσομαι. Κρισολογοῦμαι μετά τινος.

Ἀντιδικασία (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς κρισολογία (ἐν γέν.) διένεξις, διαφορά.

Ἀντι-δικέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παρτ. κτλ. Ἠντιδικοῦντ κτλ.). Ἔχω διαφοράν (κρισολογίαν) μετά τινος ἀντιφέρομαι.

Ἀντιδίκησις, εως ἡ

Ἀντιδικία (ἡ), = Ἀντιδικασία.

Ἀντίδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ κριτηρίου ἀντιφερόμενος πρός τινα· «Καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρων τοῖς ἀντιδίκοις,» Δμ. 2) (ἐν γέν.) ἐχθρὸς, ἀντίζηλος, ἐναντίος.

Ἀντι-διορίζομαι, Μ. ορίσομαι. Δίδω ἐναντίον ὁρισμὸν περί τινος.

Ἀντι-διορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Ἐναντίον τοῦ ὀρύγματος (ὑπονόμου) τῶν ἐχθρῶν ἀνοίγω ἐξ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους ἄλλο, (παρλ. Ἀντιμεταλλεύω).

Ἀντι-δογματίζω, Μ. ίσω. Πρεσβεύω καὶ διδάσκω τὰ ἐναντία δόγματα.

Ἀντι-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Φρονῶ τὸ ἐναντίον.

Ἀντι-δοξάζω, Μ. άσω, = Ἀντιδοκέω. 2) δοξάζω τὸν δοξάσαντά με(;).

Ἀντιδοξέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιδοκέω.

Ἀντίδοξος (ὁ, ἡ). ὁ δοξάζων (φρονῶν) τὸ ἐναντίον.

Ἀντίδοσις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ ἀμοιβαία δόσις, ἀνταλλαγὴ ἢ ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβὴ (καλοῦ ἢ κακοῦ)· (ἰδιαιτ. δὲ ἐν Ἀθήναις) ἡ ἀλλαγὴ τῆς περιουσίας δύο πολιτῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅταν ὁ εἷς αὐτῶν παρεπονεῖτο ὅτι, καὶ τοι πτωχότερος τοῦ ἄλλου, ὑπεχρεοῦτο μ' ὅλην τοῦτο εἰς τὰς κοινὰς συνεισφορὰς ἴσα μ' ἐκεῖνον.

Ἀντίδοτος (ὁ, ἡ). ὁ διδόμενος ἢ ἀποδιδόμενος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἐναντίον, (ἀθεν ‖. οὐσ.) Ἀντίδοτος (ἡ). (ἴνν. πόσις) καὶ Ἀντίδοτον (τό), (ἀνν. φάρμακον), (ἐν γέν.) ἰατρικὸν, (κυρ. δὲ) ἀντιφάρμακον.

Ἀντι-δουλεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ ἐξ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν ὑπηρετήσαντά με.

Ἀντίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τόπον δούλου (σκλάβου).

Ἀντίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἢ ἀντηχούμενος.

Ἀντι-δράσσομαι, Μ. δράξομαι. Πιάνω (Ἀδράχνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνω).

Ἀντι-δράω-ῶ, Μ. δράσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ὅ,τι μ' ἔκαμαν. «Θρηνοῦσαι οἷα ἔπαθον, καὶ οἷα ἀντέδρασαν,» Παυσ.

Ἀντι-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς συναπάντησίν τινος, (ἐπμ.) συμπίπτω.

Ἀντι-δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Δυσαρεστοῦμαι ἐξ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιδωρεά (ἡ). δωρεὰ διδομένη ἀντὶ τῆς ληθείσης.

Ἀντι-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. δωρήσομαι. Χαρίζω ἐξ ἐγὼ δῶρον ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁποῖόν μοι ἐχάρισαν, ἀνταμείβω.

Ἀντίδωρον (τό). τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀντιδωρεὰν διδόμενον. 2) (ἐκκλησ.) τὸ ἀντὶ τῶν θείων δώρων (τῆς θείας μεταλήψεως) διανεμόμενον εἰς τοὺς πιστοὺς ψωμίον.

Ἀντι-ζηλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Ἀνθαμιλλάομαι, εἶμαι =

Ἀντίζηλος (ὁ, ἡ). ἀνταγωνιστὴς, ἀντεραστὴς κτλ.

Ἀντι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τὸν ζητοῦντά με.

Ἀντι-ζυγοῦμαι, Ἰων. ἀντι (τοῦ ἀχρ.) Ἀνθίζομαι, καθήμαι ἀπεναντικρύ τινος.

Ἀντίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ζυγαριᾶς βαλλόμενος πρὸς ἰσορροπίαν, (ὅθεν) = Ἰσόρροπος, Ἰσοβαρὴς, ἢ Ἀντίστοιχος, Ἀντίθετος κτλ.

Ἀντι-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ ἰσορροπήσῃ βαρύνων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος της, (ἐπμ.) ἐξισοῦμαι ἢ ἀντιτάττομαι.

Ἀντιθάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ἐξ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ζεσταίνει.

Ἀντίθεμαι, Π. ἀντὶ Ἀντιτίθεμαι.

Ἀντίθεος, ὁ (καὶ Ἰων.) ἡ, ον. Ὁ ἴσος (ὅμοιος) μὲ θεόν, ἰσόθεος. 2) (σπν.) θεὸς ἐναντίος ἄλλου θεοῦ.

Ἀντι-θεραπεύω, Μ. εύσω. Περιποιοῦμαι (Καλοπιάνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιποιεῖται.

Ἀντι-θερμαίνω, Μ. θερμανῶ, = Ἀντιθάλπω.

Ἀντίθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτίθεναι (ἴδε Ἀντίθημι); ἀντιπαράθεσις, ἐναντίωσις. (Ῥτρ.) = Ἀντίθετον (ἀχημ.).

Ἀντιθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀντιθέσεις.

Ἀντίθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατέχων) τὴν ἐναντίαν θέσιν, τοποθετημένος ἐξ ἐναντίας, ἀντικείμενος. ‖. (οὐσ.) Ἀντίθετον (τό), (ἀχημ. ῥτρ.) = Ἀντίθεσις, (καθὼς τὸ τοῦ Δμ. «Ἐδίδασκες γράμματα, ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γὼ δὲ ἐροίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δὲ ἐτελούμην, κτλ. «).

Ἀντιθέτως, ἐπίρ. Κατ' ἀντίθεσιν ἢ Δι' ἀντιθέσεων.

Ἀντιθήσω, Μ. θεύσομαι. Τρίχω πρὸς συναπάντησιν. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ πρέξιμον.

Ἀντιθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ καὶ ἐγὼ τι κατὰ τοῦ ἀκονῶντος ἐναντίον μου.

Ἀντιθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Χουλῶ) ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν θλίβοντά με.

Ἀντιθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντιθρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας θρονῶν (θόρυβον, κράτος), ἀντηχῶ.

Ἀντίθρονος (ὁ, ἡ), Ὁ ἔχων τὸν θρόνον του (καθήμενος) ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντίθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντιθρονῶν, ἀντηχῶν.

Ἀντιθύρετρος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπέχων τόπον θύρας.

Ἀντίθυρος (ὁ, ἡ), ὁ καταντικρὺ τῆς θύρας κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ἀντίθυρα (τὰ), Π. τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος, (Ἴδε Σοφ. Ἠλ. 1429).

Ἀντικαθαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντικαθεῖλον κτλ.). Κρημνίζω (Χαλνῶ) καὶ ἐγώ τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. μοῦ ἐχάλασαν.

Ἀντικαθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ἢ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐκαθάρισε.

Ἀντικαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, =Ἀντικάθημαι.

Ἀντικαθεύδω, Μ. ευδήσω (παρτ. Ἀντικαθηῦδον ἢ Ἀντεκάθευδον). Ξαγκοιμοῦμαι ἢ Κοιμοῦμαι ἀντικρὺ τινος.

Ἀντικάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι (παρτ. Ἀντεκαθήμην). Κάθημαι ἀντικρὺ τινος. 2) ἀντιστρατοπεδεύω. « Τοῖς τῆς πατρίδος τείχεσιν ἀντικαθήμενον, « Πλ. κτλ.).

Ἀντικαθίζω, Μ. ίσω (ἀόρ. Ἀντεκάθισα κτλ.). Καθίζω τινὰ ἀντικρὺ ἄλλου. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.)= Ἀντικάθημαι, ἀντιστρατοπεδεύω.

Ἀντικαθίστημι, Μ. ἀντικατα-στήσω (ἀόρ. Ἀντικατέστησα καὶ μσ. Ἀντικατέστην, κτλ.), Στήνω (Βάλλω, Τοποθετῶ) ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἢ εἰς τόπον ἄλλου, ἀντικαταστήνω. « Ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων στρατηγοὶ ἀντικαταστᾶσι, « Ξεν. ‖. (μσ.) ἀντιστέκομαι, εἶμαι ἐναντίος, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. πρόθετ.).

Ἀντικακουργέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ Ἀντικακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κακοποιῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν κακοποιοῦντά με.

Ἀντικαλέω-ῶ, Μ. έσω. Καλῶ (Προσκαλῶ) ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐκάλεσε.

Ἀντικαλλωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ τινα εἰς τὸν καλλωπισμόν.

Ἀντικανονίζω, Μ. ίσω. (ἐκκλσ.) Διορίζω ἄλλους (ἐναντίους) κανόνας ἢ, Πράττω ἐναντίον τῶν κανόνων.

Ἀντικάρδιον (τὸ). τὸ μεταξὺ στήθους καὶ λαιμοῦ λακκάκι, ὁ φάρυγξ.

Ἀντικαρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντιτάττω καρτερίαν εἰς τὰ δεινά.

Ἀντικατακαίνω, Π. ἀντὶ Ἀντικατακτείνω, Μ. κτενῶ. Ἐκδικοῦμαι φόνον μὲ φόνον.

Ἀντικατακαμπάνω, Μ. λήψομαι. Πιάνω καὶ ἐγὼ τόπον ἀντικρὺ (καὶ ἐπμ. ἐναντίον) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντικατακλέγω, Μ. λέξω. Βάλλω (Περνῶ) εἰς τὸν κατάλογον ἄλλως στρατιώτας.

Ἀντικατακλείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως εἰς ἄλλον κατὰ κληρονομίαν.

Ἀντικαταλλαγή (ἡ). ἀλλαξιά, (χυδ.) τράμπα.

Ἀντικατάλλαγμα (τὸ). =Ἀντάλλαγμα, ἐκ τοῦ

Ἀντικατ.αλλάσσω(ττω)ομαι, Μ. άξομαι. Κάμνω ἀλλαξιὰν, δίδω τι καὶ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο (κυρ. ἐπὶ νομισμ.). « Τὸ χρυσίον ἀντικαταλλαττ. ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, « Δημ. « Χρημάτων ἀντικαταλλ. τὴν ἀρχήν, « Ἡρωδ. (ἢ προθετ.) « Ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας (« Ὑπὲρ οὐδενὸς τὸ ζῆν) ἀντικαταλλ., « Ἀρστ. ἢ Ἰσκρ. 2) (σπν.)= Συνδιαλλάττω,-ομαι, φιλιάνω(ἢ φιλιάνομαι πρός) τινα.

Ἀντικατα.μύω, Μ. μύσω. Κλείω καὶ ἐγὼ τὰ ἐμμέτιά μου καθὼς τὰ εἶχε κλεισμένα πρωτοῦ ἄλλος.

Ἀντικαταπλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ξυπάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐξύπνασε.

Ἀντικατασκευάζω, Μ. άσω. Κατορθόνω τι ἐναντίον τοῦ κατορθωθέντος ὑπ' ἄλλου.

Ἀντικατάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικαθιστάναι, (ρητ.) ἔνστασις, ἐναντίωσις, ἀντιλογία, διαφιλονείκησις.

Ἀντικατα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στρατοπεδεύω ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντικατάσχεσις, εως (ἡ). κράτημα (ἐμπόδισμα) ὀπίσω. « Πνεύματος (« Οὔρους) —, « Ἀρστ.

Ἀντικατα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ (Διορίζω) τι ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθ.ῶ.

Ἀντικατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Τραβῶ) συνεπὰ πρός τὸ μέρος μου, (μτφορ. καὶ ἀμτβτ.) ἐναντιόνομαι, διϊσχυρίζομαι.

Ἀντι-κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Κάμνω ἢ ἐγὼ καταδρομὴν εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἐχθροῦ, καταδρέχω τὸν κατατρέχοντά με.

Ἀντι-κατα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ τὸν καταφρονοῦντά με.

Ἀντι.κατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ (Ἀντεγκαλῶ) τὸν κατήγορόν μου. 2) (φιλοσ. καὶ διαλεκτ.) ἀποδίδω εἰς δύο τινὰ πράγματα ἀμοιβαίως καὶ σχετικῶς τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, (ὅθεν) « Ἀντικατηγορούμενα, « τὰ πρὸς ἄλληλα σχετικῶς καὶ κατ' ἀναλογίαν ἀντιφερόμενα, (παρβλ. Ἀντιστρέφω).

Ἀντικατηγορία (ἡ), = Ἀντέγκλημα.

Ἀντικατιζούμενοι, Ἰων. ἀντὶ Ἀντικαθεζόμενοι, μτχ. τοῦ Ἀντικαθίζομαι.

Ἀντικατταχθήμεν, Δ. ἀντὶ Ἀντικαταχθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντικατατάσσω.

Ἀντικεῖμαι, Μ. κείσομαι. Κῖμαι τοποθετημένος ἀντικρὺ τινος, κατέχω τὴν ἐναντίαν θέσιν. (ὅθεν συγκδ.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντικειμένως, ἐπίρ. Ἐξ ἐναντίας, ἐχθρικῶς. « Ἀντικειμένως ἔχειν τινί ἢ κρός τινα, = Ἀντικεῖσθαι.

Ἀντικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὁδὸν (κέλευθον) ἐξ ἐναντίας ἐρχόμενος, (μτφορ.) ἐναντιούμενος.

Ἀντι-κελεύω, Μ. εύσω. Προστάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν προστάζοντά με.

Ἀντίκεντρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπέχει τόπον κέντρου (παρακινήτεως).

Ἀντι-κηδεύω, Μ. εύσω, Π. περιποιοῦμαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-κήδομαι, Μ. κεκαδήσομαι, Π. φροντίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως περί τινος.

Ἀντι-κηρύσσω(ττω), Μ. ὑξω. Κηρύττω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κινέω-ῶ, Μ.ήσω. Κινῶ (ἢ μσ. ἰλλ.) Κινοῦμαι κατά τινος.

Ἀντικίνησις, εως (ἡ). κίνημα ἐναντίον.

Ἀντι-κίχρημι, Μ. ἀντι-χρήσω. Δανείζω(ἢ μσ.) Δανείζομαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κλάζω, Μ. κλάγξω, Π ἀντηχῶ.

Ἀντι-κλαί (ἢ Ἀττ. κλάω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω, = Ἀνταναπλάω.

Ἀντίκλειθρον (τὸ) ἢ Ἀντίκλεις, ειδος (ἡ). ἀντικλεῖδι (Κλμ. Ἀλεξ. Στρμ. 2).

Ἀντι-κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἀκκουμπῶ (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἰλλ.) Γέρνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντι-κνημίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὸ Ἀντικνήμιον (τὸ), τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος (τὸ καλάμι) τοῦ ποδός, (ὡς ἀντίθετον τῷ κνήμῃ).

Ἀντικοίλον (τὸ). τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ ποδός.

Ἀντι-κολάζω, Μ. άσω. Τιμωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν κολακεύοντά με.

Ἀντι-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρνω (μσ. Παίρνω) ἄλλο τι ἀντὶ τοῦ πρώτου.

Ἀντι-κομπάζω, Μ. άσω. Καυχῶμαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κεντῶ (Ἀκκομπῶ) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἵνα κάμω ἰσορροπίαν.

Ἀντικόντωσις, εως (ἡ). κούντημα (ἀκκούμπημα) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρὸς ἰσορρόπιαν.

Ἀντικοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικόπτειν, ἀντίκρουσις, ἐμπόδισμα.

Ἀντι-κόπτω, Μ. κόψω. Ἀντικρούω, κουντῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπμ.) ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι.

Ἀντι-κορύσσομαι, Μ. κορυθήσομαι, Π. ἁρματόνομαι κατά τινος, ἀντιμάχομαι.

Ἀντι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατάττω(κυρ. τὸ στράτευμα) ἐναντίον τινὸς, ἀντιπαρατάττω.

Ἀντικόσμησις, εως (ἡ). ἀντιπαράταξις.

Ἀντι-κράζω, Μ. κράξω. Φωνάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀποκρίνομαι μὲ φωνάς.

Ἀντι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξυπνίζω (Ἐπικρατῶ) ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντι-κρίνω, Μ. κρινῶ. Συγκρίνω ἀντιτάττων πρὸς ἄλληλα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντίκρισις, εως (ἡ). σύγκρισις. 2)(σπν.) ἀπόκρισις.
Ἀντίκρουσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικρούειν, ἀντίστασις, ἀποτυχία.
Ἀντικρούω, Μ. κρούσω. Κυνητῶ ὀπίσω, ἀπωθῶ, (καὶ μτφρ.) ἐναντιοῦμαι. 2) (ἀμτβτ. πρὸς ὀστ.) κτυπῶ ἐπάνω εἰς στερεὸν τι σῶμα ἢ στρέφω ὀπίσω, (μτφρ.) ἀπαντῶ ἐμποδίαι, ἀποτυγχάνω.
Ἀντικρὺ [ἀντί], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀντίκρυ, κατὰ πρόσωπον, εἰς (ἀπὸ) τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος. 2) Π. ἀντὶ τοῦ
Ἀντικρυς, ἐπίρ. (Τροπ.). Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) φανερά, χωρὶς περιστροφάς. 3) ἀμέσως, παρευθύς. 4) ὅλως διόλου, ἀπαραλλάκτως, ἀκριβῶς. 5) (σπν.) = Ἀντικρύ. « Ἀντικρυς καταστὰς, « Πλ.
Ἀντικτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ τι δι' ἀνταλλαγῆς ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀπολεσθέντος.
Ἀντίκτησις, εως (ἡ). ἀπόκτησις πράγματός τινος εἰς τόπον ἢ εἰς ἀνταλλαγὴν ἄλλου.
Ἀντίκτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονευθεὶς ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.
Ἀντικτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντηχῶ, ἀντιβροντῶ.
Ἀντίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντηχῶν.
Ἀντικυμαίνομαι, Μ. κυμανθήσομαι. Ταράττομαι ἀπὸ κύματα ἐναντία (ἀντιξέφοντα).
Ἀντικυρέω-ῶ, Μ. κύρσω, Π. ἀντικρύζω, συναπαντῶ.
Ἀντίκυρσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντικυρέω.
Ἀντικωλύω, Μ. ὑσω. Ἐμποδίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντικωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ (Περιπαίζω) τὸν κωμῳδήσαντά με.
Ἀντιλαβὴς, έως (ὁ), τὸ πιάσιμον (χέρι) τῆς ἀσπίδος.
Ἀντιλαβὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (κυρ. καὶ μτφρ.). « Πολλὰς γὰρ τὰ λεχθέντα ἔχει ἀντιλαβὰς, « Πλάτ. 2) (παρὰ τοῖς Τραγικ. Ποιητ.) γνωμολογία σύντομος (ἐξ ἑνὸς, τὸ πολὺ, ἡμιστιχίου).
Ἀντιλαγχάνω, Μ. λήξομαι, Ἀποκτῶ καὶ ἐγώ τι διὰ τοῦ λαγχνοῦ. 2) « Δίκην—, « ῥτρ., ἀνακινῶ τὴν ὑπὸ τῶν διαιτητῶν ἐν ἀπουσίᾳ μου ἀποφασισθεῖσαν κρισολογίαν· ἀνεγκαλῶ τὸν ἀντίδικόν μου.
Ἀντιλάζο(ζυ)μαι (χωρὶς Μ.), Π = Ἀντιλαμβάνομαι.
Ἀντιλακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντιλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀντέλαβον, ᾠμαι. Ἀντελαβόμην κτλ.). Παίρνω τι εἰς ἀνταλλαγὴν ἢ εἰς τόπον ἄλλου. « Ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν, « Γρφ. ‖ (μτ. μὲ γεν.) πιάνω (κρατῶ ἢ κρατοῦμαι, πιάνομαι) σφιγκτὰ ἀπὸ ἕν τι. « Ἀντιλαμβανόμενοι τῶν δορατίων γυμνοῖς τοῖς χερσὶ, « Πλ. (ᾧ κατ' ἄλλην ἔκδ.) « Τῶν μετεώρων ἀντελάβετο, « Θκ., ἔπιασε τὰ βουνά. « Ἀντιλαμβάνεσθαι δίκης του, « Πλ. (καὶ στρπ.) « Ἀντιλαμβανόμενοι φιλοσοφίας, « αὐτ. » Ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. « Δημ. 2) (συνών. καὶ μτφρ.) ἐπιμελοῦμαι, ἐπιτηδεύω, βοηθῶ. « Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, « Γρφ. » Ὁ δὲ Κύριός μοι ἀντελάβετό μου, « αὐτ., (παρβλ. Ἐπιλαμβάνω). 3) σκαλόνω (ᾧ ἐπίφυτ.) ῥιζόνω, πιάνω. « Ἐὰν δὲ καὶ ἀντιλάβηται μὴ καρποφορεῖν, « Θφρ., (παρβλ. Λαμβάνω). 4) (= Ἐπιλαμβάνομαι), ἐπιπλήττω, πιάνομαι μὲ. « Χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι ᾧ ἐλέγχειν, « Πλάτ. 5) αἰσθάνομαι, μετέχω. « Ἡ ψυχὴ ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἡ μὲν ὄψις τῶν χρωμάτων, ἡ δὲ ἀκοὴ τῶν φωνῶν ἀντιλαμβάνεται, « Βασ.
Ἀντιλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἀπ' ἀντικρὺ, ἀντανακλῶ ἢν λάμψιν, (ἐπμ.) σκοτίζω, θαμβόνω. « Ἡ λέξις ἀντιλάμπει εἰρ ἀκροατῆ πρὸς τὸ ὑπολοιπόμενον, « Πλ.
Ἀντιλαμψις, εως (ἡ). ἡ ἀνταπάκλασις τῆς λάμψεως.
Ἀντιλέγω, Μ. λέξω καὶ ερῶ (ἀόρ. Ἀντέλεξα καὶ Ἀντεῖπον, πρκ. Ἀντείρηκα, βλ. διττῶς). (μὲ ὀστ. ἢ αἰτ. πρυθετ.) Λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιστέκομαι, φιλονεικῶ, διαφέρομαι. « Οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάγκην μὴ εἶναι, « Γρφ. » Οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη, « Θκ. » Ἀντέλεγον ὡς οὐχ ἡμαρτημένων τούτων, « Ἰσκρ. » Οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν τὸ μὴ χαρίζεσθαι, « Ξεν.
Ἀντίλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀντιλογίαν, ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος.
Ἀντίλεξις, εως (ἡ), = Ἀντιλογία. 2) συνδιάλεξις (κυρ. τῶν προσώπων τοῦ δράματος).
Ἀντιλεσχαίνω, Μ. ανῶ. Συνομιλῶ πρὸς διασκέδασιν (νὰ περάσ' ἡ ὥρα), φλυαρῶ ἀμοιβαίως.
Ἀντιλέων, οντος (ὁ), Π. ὅμοιος μὲ λέοντα
Ἀντιληκτικὸς, ἡ, ὀν. (κυρ. στίχ. ἰαμβ.) ἐναντίος τοῦ ληκτικοῦ ἢ Καταληκτικοῦ, (ἴδε Ἀρχ. 248).
Ἀντίληξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαγχάνειν, ἀντεναγωγή.
Ἀντιληπτέος, α, ον, θετ. τῷ Ἀντιλαμβάνω.
Ἀντιληπτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (ἔχων δύναμιν εἰς) τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι. » Τὸ τῆς φωνῆς ἀντιληπτικὸν αἰσθητήριον, « Ἔτυμ.
Ἀντιλήπτωρ, ορος (ὁ). βοηθός.
Ἀντίληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαμβάνειν ἢ ἀντιλαμβάνεσθαι, Παρσιμον εἰς ἀνταλλαγὴν (« Τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων, καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῷ ἠπείρῳ διδωσι, « Θκ.). πιάσιμον (« Τῶν ἀκροατηρίων—, « αὐτ.). ἐπιπληξις· βοήθεια, κτλ.
Ἀντιλιτανεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντιλόβιον (τὸ) καὶ
Ἀντίλοβις, ίδος (ἡ). τὸ ἐπάνω μέρος (τὸ ἀντικρύζον εἰς τὸν λοβὸν) τοῦ αὐτίου.
Ἀντιλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιλέγω.
Ἀντιλογία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἐναντίωσις εἰς τοὺς λόγους τινὸς, ἐναντιολογία· λογομαχία, φιλονεικία· (καὶ ἐν γέν.) ἀντίστασις· (λτρ.) ἀναίρεσις τῶν ἐναστάσεων τοῦ ἀντιδίκου· ἀπολογία. « Ἀντιλογίης κυρήσαι, ἠμὲς ἀντιλογίην παρέχειν τινὰ, « Ἡρ.
Ἀντιλογίζομαι, Μ. ίσομαι, Δογαριάζω (Συλλογίζομαι) ᾧ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου.
Ἀντιλογικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἐπιτήδειος (ἔχων κλίσιν) εἰς ἀντιλογίαν, φιλόνεικος, σοφιστικὸς, (ὕβρει:) « Ἀντιλογικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ διὰ σοφισμάτων διαλεκτική.
Ἀντίλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντιλέγων ἢ ἀντιλεγόμενος, ἀντιφατικός.
Ἀντιλοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑβρίζω (Βρακολογῶ) ᾧ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ὑβρίζει.
Ἀντιλυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνταποδίδω ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐλύπησεν.
Ἀντιλύπησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλυπεῖν.
Ἀντίλυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας.
Ἀντίλυτρον (τὸ). τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐξαγορᾶς, τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον.
Ἀντιλυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαγοράζω ἐγὼ ἀμοιβαίως ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐλύτρωσε.
Ἀντιμαίνομαι, Μ. μανήσομαι. Τρελλαίνομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως διά τινα ἢ κατά τινος.
Ἀντιμανθάνω, Μ. μανθήσομαι. Μανθάνω τὸ ἐναντίον ἐκείνου τὸ ὁπ. εἶχα μάθει. 2) ἀντ' ἐκείνων τὰ ὁπ. διδάσκω μανθάνω ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἄλλα.
Ἀντιμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὀστ. ἢ αἰτ. πρυθετ.) Μαρτυρῶ τὸ ἐναντίον, δίδω ἐναντίαν μαρτυρίαν.
Ἀντιμαρτύρομαι, = τῷ προηγ.
Ἀντιμάχησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμάχεσθαι.
Ἀντιμάχομαι, Μ. μαχέ(καὶ Π. χή)σομαι ἢ μαχοῦμαι, Ἀντιπολεμῶ (Ἀντιφέρομαι) πρός τινα, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι.
Ἀντίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντιμαχόμενος, ἐναντίος, ἐχθρός.
Ἀντιμεθίκω, Μ. ἑλῶ (ἀόρ. Ἀντιμεθέκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι ἐναλλὰξ πότε ἀπὸ τὸ ἓν καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, (παρβλ. Ἀνθέλκω).
Ἀντιμεθίστημι Μ. ἀντιμεταστήσω (ἀόρ. Ἀντιμετέστησα, καὶ μσ. Ἀντιμετέστην κτλ.). (ἐν γέν.) Μεταβάλλω, ἀλλάζω ἀμοιβαίως τὴν θέσιν δύο ἢ ᾧ πλειστέρων πραγμάτων, τοποθετῶν τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου ᾧ ἐκεῖνο ἀντὶ τούτου.
Ἀντιμειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ὡς μειράκιον (φιλοτιμοῦμαι μειρακιωδῶς) πρὸς ἐκεῖνον ὅστις φέρεται πρός με τοιουτοτρόπως.
Ἀντιμελίζω, Μ. ίσω. Μελῳδῶ (ἢ Τονίζω μέλη) καὶ ἐγὼ καθὼς ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον συνερίζομαι περὶ τούτου.
Ἀντιμέλλω, Μ. μελήσω, = Ἀντιβράδυνω.
Ἀντιμέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Παραπονοῦμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντιμένω. Μ. μενῶ. Ἀντέχω, διαρκῶ.
Ἀντιμέρεια (ἡ), (Γραμμ.), ἡ μετάληψις μέρους τινὸς τοῦ λόγου ἀντὶ ἄλλου.
Ἀντιμεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γεωγρ.) ἔχω θέσιν ἀντίποδας ὡς πρὸς τινα. κεῖμαι ὑπὸ τὸν ἀντίθετον αὐτῷ μεσημβρινόν. 2) (ἀστρνμ.) φθάνω εἰς τὸν ἐναντίον κέντρον τοῦ μεσημβρινοῦ, (ἴδε τὸ ἐπμ.).
Ἀντιμεσουράνημα (τὸ). (ἀστρνμ.) τὸ ἐναντίον τοῦ μεσημβρινοῦ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰρήκεται ὡς πρὸς ἡμᾶς ὁ ἥλιος τὸ μεσουράνιον.

Ἀντιμεταβαίνω, Μ. βήσομαι. Μεταβαίνω εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου ὅστις μετέβη εἰς τὴν ἰδικήν μου.

Ἀντιμεταβάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα.

Ἀντιμετάβασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταβαίνειν.

Ἀντιμεταβολή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταβάλλειν, (Ρτρ.) ἡ κατὰ τόπον μόνον καὶ οὐχὶ κατὰ τόπον ἐναλλαγὴ τῶν αὐτῶν λέξεων πρὸς παραγωγὴν ἄλλου νοήματος, π. χ. « Τύχῃ τέχνην εὕρηκας, τὸ τύχην τέχνῃ, » (παρβλ. τὸ ἑπμ.).

Ἀντιμετάθεσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία μετατόπισις, (Ρτρ.) ἡ κατὰ τόπον ἢ οὐχὶ κατὰ τόπον ἐναλλαγὴ τῶν λέξεων πρὸς ἀλλήλας. « Οἷς μὲν ἐγὼ δεινὸς, οὐκ ὁ νῦν καιρὸς· οἷς δ' ὁ νῦν καιρὸς, οὐκ ἐγὼ δεινός, » Ἰσκρ. (παρβλ. τὸ προηγ.).

Ἀντιμετα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἀφήνω τι ἢ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, ἢ πάλιν ἀντὶ τούτου ἄλλο τὸ ὁπ. μοὶ ἀναλογεῖ.

Ἀντιμετάληψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταλαμβάνειν.

Ἀντιμεταλλεύω, Μ. εὐσω. Ἀνοίγω μέταλλον (λαγούμι) ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ, (παρβλ. Ἀντιδιορύσσω).

Ἀντιμεταῤῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι. Τρέχω (χύνομαι) ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἢ ἀπ' ἐκείνου πάλιν εἰς τοῦτο καὶ ἐναλλάξ.

Ἀντιμετα-πάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Ἀντιμεθέλκω.

Ἀντιμετάστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεθίστανται.

Ἀντιμετάταξις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα ἀντιμετατόπισις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, [ἐκ τοῦ

Ἀντιμετα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Μετατοπίζω πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα μέρη τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, οἷον τὸ δεξιὸν ἐπ' ἀριστερὰ καὶ ἀνάπαλιν.

Ἀντιμετα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω συχνὰ θέσιν (καὶ μεφορ.) φρόνημα.

Ἀντιμέτ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιμετέων), = τῷ

Ἀντιμετ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ὁρ. Ἀντιμεθήλυθον κτλ.). Ἐνεργῶ (Ὀργανίζω, Προσπαθῶ νὰ καταρθώσω) τι τὸ ὁπ. ζητεῖ συχρόνως καὶ ἄλλος. « Ἔπατος ἠρέθη, πολλῶν ἀνιμετιόντων, » Πλ.

Ἀντιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω τι μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, (ἐν γέν.) ἀνταμείβω· ἐξισῶ.

Ἀντιμέτρησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἀπόδοσις· ἐξίσωσις.

Ἀντιμέτ-ωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ μέτωπον γυρισμένον καταντικρύ τινος, ἀντικρύζων κατὰ πρόσωπον.

Ἀντιμηνίω, Μ. ίσω. Ἀντοργίζομαι.

Ἀντιμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ ἢ Μεταχειρίζομαι ἢ ἐγὼ μηχανὰς (φαβλουργίας) ἐναντίον τινὸς, ἀντενεργῶ.

Ἀντιμηχάνημα (τὸ). Ἀντενέργεια, τρόπος ἐναντιώσεως.

Ἀντιμίμησις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία μίμησις τῶν κινημάτων (στρατηγημάτων) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντίμιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου γενόμενος, ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀντι-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἢ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ μισεῖ.

Ἀντιμισθία (ἡ). ἀνταμοιβὴ, πληρωμὴ ἀνάλογος,

Ἀντίμισθος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (ἢ διδόμενος πρὸς) ἀντιμισθίαν.

Ἀντι-μνηστεύω, Μ. εύσω. Ζητῶ εἰς γάμον ἐκείνην τὴν ὁπ. συγχρόνως ζητεῖ καὶ ἄλλος.

Ἀντι-μοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσομοιρέω, ἔχω (λαμβάνω) καὶ ἐγὼ μερίδιον ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἀντιμοιρία (ἡ), = Ἰσαμοιρία, μερίδιον διδόμενον ἐξ ἴσου εἰς ἕκαστον τῶν ἐχόντων δικαίωμα, τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μερίδιον, (Δμ. ὑπὲρ Φορμ.).

Ἀντιμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιβλώσκω.

Ἀντιμολία (ἡ), ἴδε Ἀντιμωλία.

Ἀντίμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποδίδων (ἀντηχῶν) τὴν μολπὴν τινος, μελῳδῶν κατὰ μίμησιν ἄλλου. 2) τοῦ ὁποίου ἡ μολπὴ ἐνεργεῖ κατά τινος.

Ἀντίμορφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -μόρφως. Ὁ παρεμφερὴς ὁμοίαν τὴν μορφὴν τινος.

Ἀντι-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκρίνομαι εἰς τὰ μυγγρίσματά τινος.

Ἀντι-μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Περιγελῶ καὶ ἐγὼ ἐκείνον ὅστις μὲ περιγελᾷ.

Ἀντιμωλία (ἡ), [μῶλος], (κυρ. δίκη) εἰς τὴν ὁπ. εἶνε παρόντες ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, (παρβλ. Ἐπιῤῥωλία).

Ἀντιναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαρώνω (Κατασκευάζω) ἢ ἐγὼ καράβια κατὰ (ἢ Τὰ κατασκευάζω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμποροῦν νὰ ἀντιχθοῦν εἰς ιά) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἐναντίον τῶν κυμάτων ἢ τοῦ ῥεύματος.

Ἀντι-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν νικήσαντά με.

Ἀντι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Στοχάζομαι τὸ ἐναντίον, συλλογίζομαι ἀλλέως (διαφορετικά).

Ἀντινομία (ἡ). ἡ ἐναντιότης (ἀντίφασις) νόμου τινὸς πρὸς ἄλλον ἢ πρὸς ἑαυτόν.

Ἀντινομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (περιέχων) ἀντινομίαν, ἀντιφατικός.

Ἀντι-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διορίζω νόμους ἐναντίους, νομοθετῶ τὰ ἐναντίον.

Ἀντίνους (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ συλλογιζόμενος διαφορετικὰ (τὰ ἐναντίον).

Ἀντι-νουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβουλεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν συμβουλεύσαντά με, ἢ Συμβουλεύω τὰ ἐναντία.

Ἀντίνωτος (ὁ, ἡ), ὁ γυρισμένος ἢ ἐκκεκομμένος πρὸς ἄλλον βάχυ μὲ βάχυ.

Ἀντι-ξοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀντίκειμαι, ἐναντιοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Ἀντίξους-ους (ὁ, ἡ), [ἀντί, ξίω]. (κυρ.) ὁ ῥωκανισμένος (ξυσμένος) ἀνάποδα, (μεταφορ.) ἐναντίος. « Ἓν μυρίῳ γνώμῃσι, μίαν οὐκ ἔχω ἀντίξουν, » Ἤρ.

Ἀντιξόως, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀναπόδα· ἐναντίον.

Ἀντι-ξόω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ξύει.

Ἀντι-ξύς, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ τοῦ Ἀντιξόως.

Ἀντίον (τὸ). τὸ ἀντὶ (τοῦ ἐργαλειοῦ), (ἴδε Ἀντίος καὶ παρβλ. Κανών).

Ἀντίος, ἐπίῤῥ. Π. (κυρ. οὐδ. τοῦ Ἀντίος), Ἀντικρὺ ἢ Ἐναντίον (τινός).

Ἀντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. [ἀντίος], ἀντικρύζω, συναπαντῶ· ἐναντιοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιάω).

Ἀντίος [ἀντί], α, ον. (μὲ γεν. ἢ δοτ. καὶ πάντοτε σχεδὸν ἐπιῤῥηματικῶς) Ἀντικρυνὸς, (ἐπμ. 2) ἐναντίος. « Ἀντίος λέαβα, » Αξ. » Ἕκτορος ἀντίος εἶναι, » Ἰλ. Π. » Στήμεναι ἀντία σεῖο, » Ἰλ. Χ. « Ἀντία ζέουσι τούτοις, » Ἤρ. « Ἀντία θεσπίνης φάσθαι, » Ὀδ. Ο. (καὶ χωρὶς πτ.) « Ἀντίος ἐλαύνει, » Ξεν. » Ἀντίοι ἔσαν, » Ἰλ. Δ. » Ἐκ τῆς ἀντίης, » Ἤρ., ἀντὶ Ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιοστατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀντιστατέω, ἀντιοτέκνομαι.

Ἀντιόῤῥων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν τὰ ἐναντία.

Ἀντιόων, ωσα, ον, Π. ἀντὶ Ἀντιῶν, ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀντιάω.

Ἀντιπαγὴς [ἀντιπήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινὸς [πηγμένος· ἢ κτισμένος.

Ἀντιπάθεια (ἡ). τὸ νὰ παθαίνῃ τις ὅ,τι κακὸν ἔκαμεν εἰς ἄλλον. 2) ἡ φύσει ἐναντία πρός τι διάθεσις, ἀποζορφή. 3) ἀντίθετος κατάστασις· (ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενέργεια.

Ἀντι-παθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω ἀντιπάθειαν· πάσχω τὸ ἐναντίον πάθος ἄλλου, εὑρίσκομαι εἰς ἀντίθετον κατάστασιν. « Ὧν (κρήνην) ταῖς παλιῤῥοίαις τῆς θαλάττης ἀντιπαθεῖν· κατὰ μὲν τὰς πλήμας ἐκλείπουσαν, κατὰ δὲ τὰς ἀμπώτεις πληρουμένην, » Στρβ. (ὅθεν 2) (ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶ, (παρβλ. Ἀντιπάσχω).

Ἀντιπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντιπάθειαν (καὶ ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶν κατά τινος. (ὅθεν) » Ἀντιπαθὲς, = Ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον.

Ἀντι-παίζω, Μ. παιξοῦμαι. Παίζω ἢ Ἀγκίζομαι πρός τινα.

Ἀντίπαις, αίδος (ὁ, ἡ). ὁ παραλλάξας ἤδη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν (ὁ Ἄλλ. Βούπαις καὶ Πρόσηβος), (παρβλ. Ἀρείπαις). 2) Π. ὁ ἀντὶ (εἰς τόπον) παιδός.

Ἀντι-παίω, Μ. παίσω, = Ἀντικρούω καὶ Ἀντιπίπτω.

Ἀντιπάλαισις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ἀντιπαλαίω, (Νικ. Χων.).

Ἀντιπαλαιστὴς, οῦ (ὁ), = Ἀντίπαλος, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίω κατά τινος, ἀντιπαλαίω.

Ἀντι-παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀντιμηχανάσμαι.

Ἀντι-πάλλομαι, Μ. παλοῦμαι. Κτυπῶ πυθμενὰ τινάζομαι ἀλίσω.

Ἀντίπαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πάλως. Ὁ ἐναντίος (κυρ. εἰς τὴν πάλην), ἀνταγωνιστὴς, ἰχθ. ός. 2) = Ἰσοπαλὴς, ἰσοδύναμος, ἀνάλογος, ἰσόῤῥοπος. « Πόλιν μεγάλην οἰκοῦντες, καὶ ἐν ἥβῃσιν ἀντιπάλοις αὐτὴ τεθραμμένους, » Θκ. (ἐπίῤ.) = Ἀντίπαλα κακὰ ἐχήσαντες, » αὐτ. « Εἰς ἀντίπαλα καθιστάναι, » αὐτ.

Ἀντι-πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντιτάττω πανουργίαν εἰς πανουργίαν.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντι-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Ἀντιπαρατίθημι.

Ἀντιπαραβολή (ἡ). παράθεσις, σύγκρισις.

Ἀντιπαραγγελία (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαγγέλλειν, (κυρ. δὲ) ὁ περὶ δημοσ. ὑπουργήματος συναγωνισμός.

Ἀντι-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω τὴν ἐναντίαν παραγγελίαν. 2) ὀργανίζω (ἀντενεργῶ) νὰ λάβω τὸ αὐτὸ δημόσιον ὑπούργημα τὸ ὁπ. ζητεῖ συγχρόνως καὶ ἄλλος. 3) (Νμ.) ἀρνοῦμαι ὅτι εἶμαι πατὴρ τοῦ κυφορουμένου.

Ἀντιπαραγραφή (ἡ), (Νμ.) ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀντι-παρα-γράφομαι, Μ. γράψομαι. (Νμ.) Ἀπολογοῦμαι εἰς τὴν περὶ παραγραφῆς αἴτησιν (ἡ ἀναιρῶ τὰς περὶ αὐτῆς ἐνεργάσεις) τοῦ ἀντιδίκου, (ἐν γέν.) ἀντιτάττω παραγραφὴν εἰς παραγραφήν.

Ἀντι-παρ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀντιπαρήγαγον κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μέσον (προβάλλω) τι. 2) ἀντιπαρατάττομαι (κυρ. διὰ περιατροφῶν καὶ πλαγίων κινημάτων) ἐναντίαν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιπαραγωγή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαράγειν, (κυρ. δὲ) κίνημα πλάγιον ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. (ἐν γέν.) ἀντίςασις.

Ἀντι-παρα-δίδωμι, Μ. δώσω. Παραδίδω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπαράθεσις, εως (ἡ), = Ἀντιπαραβολή.

Ἀντι-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πλαγίως ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ (ἵνα τὸν βάλω εἰς τὴν μέσην).

Ἀντι-παρ-αινέω-ῶ, Μ. έσω, = Ἀντινουθετέω.

Ἀντι-παρα-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ (Παρακινῶ ἢ Συμβουλεύω) καὶ ἐγὼ τινα νὰ κάμῃ τὸ ἐναντίον.

Ἀντι-παρά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κατέχω τὴν ἀντίθετον ἢ παράλληλον θέσιν τινός.

Ἀντι-παρα-κελεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀντιπαρακαλέω.

Ἀντιπαράκλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρακαλεῖν.

Ἀντι-παρα-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά (Θκ. Δ', 80).

Ἀντ.-παρα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Παραπλέω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον ἐναντίον μου ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος (Θκ. Β'. 83).

Ἀντι-παρα-παρεύομαι, Μ. εύσομαι. Βάλλω εἰς κίνησιν τὸ μέτωπον τῶ στρατεύματός μου (ἢ ἁπλῶς) Περνῶ μὲ τὸ στράτευμά μου ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-παρα-σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Ἑτοιμάζομαι καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνης ὅστις ἑτοιμάζεται ἐναντίον μου.

Ἀντιπαρασκευή (ἡ). ἡ πρὸς ἀντίστασιν ἑτοιμασία.

Ἀντιπαράσασις, εως (ἡ). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν διατείνεταί τις ὅτι, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τοῦ ἀντιδίκου, οὐχ ἧττον ἔχει δίκαιον· ἢ ὅταν, ἀδυνατῶν ν' ἀναιρέσῃ τὴν βάσιν, καθάπτεται τῶν τρόπων, (παρβλ. Ἔνστασις).

Ἀντιπαραστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιπαράστασιν.

Ἀντι-παρα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου πλησίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντιπαρασχεν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπαρέχω.

Ἀντι-παράταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρατάττειν.

Ἀντιπαράτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρατείνειν.

Ἀντι-παρα-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς παράταξιν ἐναντίον τῶ ἐχθροῦ τὸ στράτευμά μου.

Ἀντι-παρα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ἀντικρὺ ἄλλου παραλλήλως· ἀντιπαρατάττω· παραβάλλω, συγκρίνω.

Ἀντι-παρα-τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι πλησίον ἄλλου, (ἐπμ.) συγκρίνω, ἀντιτάττω. «Ἀντιπαρατιθέντες αἰσχρὰ καὶ σεμνά,» Συν.

Ἀντι-παρα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπαραχώρησις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀντι-πάρ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπαρὼν κτλ.), = Ἀντιπαρέρχομαι.

Ἀντι-παρ-εισ-ρέω, Μ. ρεύσομαι. Χύνομαι μέσω (Ἐμβαίνω μὲ τρόπον) καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντιπαρέκτασις, εως (ἡ), = Ἀντιπαράτασις.

Ἀντι-παρ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ, = Ἀντιπαρατείνω.

Ἀντι-παρ-εξ-άγω, Μ. άξω. (ἀόρ. Ἀντιπαρεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ τὸ στράτευμά μου παρατεταγμένον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, (μτφορ.) συνερίζομαι, ἐμβαίνω εἰς συναγωνισμόν.

Ἀντι-παρ-εξ-ειμι, Μ. ειμι, = τῷ

Ἀντι-παρ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιπαρεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ἢ ἐγὼ (διὰ κινήματος πλαγίου) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-παρ-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω δι' ἀντιπαραθέσεως.

Ἀντι-παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ ἀντικρὺ τινος ἀπὸ ἄλλον (ἢ τὸν ἀκολουθῶ ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸν) δρόμον.

Ἀντι-παρ-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ἀντιπαρέσχον κτλ.), = Ἀντιδίδωμι.

Ἀντι-παρ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-παρ-ήκω, Μ. ήξω. Ἐπείνομαι ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντι-παρ-ιππεύω, Μ. εύσω. Κινοῦμαι πλαγίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὸ ἱππικόν μου.

Ἀντι-παρ-ίστημι, Μ. ἀντιπαρα-στήσω (ἀόρ. Ἀντιπαρέστησα καὶ μσ. Ἀντιπαρέστην κτλ.). Παραστήνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον (ἢ ἄλλο εἰς τόπον) τοῦ ὑπάρχοντος.

Ἀντι-παῤῥησιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὁμιλῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ τὴν αὐτὴν παῤῥησίαν (ἐλευθεροζομίαν).

Ἀντι-παῤῥωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως παῤῥωδίαν.

Ἀντι-πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Ἀντέπαθον κτλ.). Παθαίνω ὅ,τι (κακὸν ἢ καλὸν) ἔκαμα εἰς ἄλλον. «Τί ἂν δράσειαν αὐτούς, ὅτι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν;» Θκ. 2) (απν. ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶ, (παρβλ. Ἀντιπαθέω).‖ «Ἀντιπεπονθὼς (λόγος), «Γεωμετρ., ὁ ἀντίςροφος, ὁ περιέχων καὶ ἡγουμένους καὶ ἑπομένους ὅρους, καὶ »Ἀντιπεπονθὸς(τὸ),« Νμ., ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἔνοχον ὁμοιοπάθεια.

Ἀντι-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δυνατώτερον τοῦ ἀκουομένου κρότον.

Ἀντι-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά· ἢ τὸν καταπείθω εἰς τὸ ἐναντίον, τὸν μεταπείθω.

Ἀντιπειστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἀντιπείθειν.

Ἀντι-πελαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐγνωμόνως τὴν χάριν (καθὼς οἱ πελαργοί, γηροκομοῦντες τοὺς γονεῖς των).

Ἀντιπελάργησις, εως (ἡ). ἡ τοῦ εὐεργετήματος ἀπόδοσις, εὐγνωμοσύνη (κυρ. τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, κατὰ μίμησιν τῶν πελαργῶν).

Ἀντιπελαργία (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀντι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἢ ἐναντίου τινὸς ἢ ὀπίσω.

Ἀντιπενθής, ἐς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πένθος ἀντὶ πένθους.

Ἀντιπεπονθότως, ἐπίῤῥ. Κατ' ἀντιπάθειαν ἢ ὁμοιοπάθειαν (ἀντεκδίκησιν). 2) κατ' ἀντίστροφον λόγον, ‖ ἐκ τοῦ

Ἀντιπεπονθώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀντιπάσχω.

Ἀντιπέρα, ἐπίῤῥ. = Ἀντιπέραν.

Ἀντιπέραιος, α ον. Ὁ κείμενος.

Ἀντιπέραν(ρας), ἐπίῤῥ. Ἀντικρὺ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος (κυρ. ὅταν ᾖνε μεταξὺ θαλασσα). «Ἡ Ζάκυνθος κεῖται ἀντιπέραν Ἠλίδος,» Θκ.

Ἀντιπέρηθεν, ἐπίῤῥ. Ἰων. Ἀπ' ἀντικρὺ, ἀπὸ τὸ πέρα μέρος.

Ἀντιπέρην, ἐπίῤῥ. Ἰων. = Ἀντιπέραν. «Ἠπείρους δοιὰς, Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε,» Μόσχ.

Ἀντι-περι-άγω, Μ. άξω. Στρέφω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντιπεριαγωγή (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀντι-περι-ειμι, Μ. ειμι. Ἐπανέρχομαι περιοδικῶς, (Ἀρετ.).

Ἀντι-περι-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ ὁλοτρόγυρα.

Ἀντι-περι-ίςημι, Μ. περιςήσω (ἀόρ. Ἀντιπεριέστησα καὶ μσ. Ἀντιπεριέστην κτλ.). Στενοχωρῶ τι πανταχόθεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ συγκεντρωθῇ ἢ νὰ μεταβληθῇ ὁλοτελῶς εἰς ἄλλο τι. «Ἀντιπεριέστησι τὸ ψύχος εἴσω τὴν θερμότητα,» Ἀρχ. (ἢ πθ. ἢ μσ.) «Αἱ νόσοι αἱ τοῦ ὑγροῦ ἀντιπερίςανται εἰς τὰ τοῦ πνεύματος πάθη» αὐτ.

Ἀντι-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Περικυκλόνω ἢ ἀγκαλιάζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ. 3) κάμνω τὸν περίπλουν τῆς γῆς ἢ νήσου τινός, λαμβάνων τὴν ἐναντίαν ἄλλως (περιπλέοντος ἐπίσης) διεύθυνσιν. «Τῷ μὴ συμμίξαι μηδένας τῶν ἀντιπεριπλεόντων,» Στρ.

Ἀντιπερίσπασμα (τὸ) καὶ

Ἀντιπερισπασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπερισπᾶν.

Ἀντι-περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. (ἐν γέν. Τροπῶ τι πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὲ μὲν ἀπ' ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἀπ' ἐκεῖ· (ἰδιαιτ. δι) ἑλκύω διὰ στρατηγήματος τὴν προσοχὴν ἢ τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς ἄλλο μέρος, τὸν ἀπασχολῶ ἀλλοῦ.

Ἀντιπερίξασις, εως (ἡ). ἡ πανταχόθεν περικύκλωσις ἢ ἡ ἐκ τούτου συγκέντρωσις ἢ ἀλλοίωσις τοῦ οὗτω ζενοχωρουμένου.

Ἀντι-περι-στρέφω, Μ. στρέψω. Περιστρέφω τι ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιπεριστροφὴ (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀντι-περι-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταντῶ διὰ περιστροφῆς ὄπισθεν τῶν ἐχθρῶν, τοὺς παίρνω ἀπ' ὀπίσω.

Ἀντι-περι-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως πανταχόθεν τι.

Ἀντι-περι-ωθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουντῶν ('Ωθῶν) τι πανταχόθεν τὸ ἀπενοχωρῶ περὶ ἐαυτὸ, (παρβλ. 'Αντιπεριλαμβάνω).

Ἀντιπεριώθησις καὶ

Ἀντιπερίωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς πανταχόθεν ἀντικρούσεως συγκέντρωσις.

Ἀντίπετρος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν τὴν) πέτραν.

†Ἀντιπεφάσθαι, ἀνάγν. Ἀντὶ πεφάσθαι.

Ἀντι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἢ πηδῶ ἐναντίον τινος.

Ἀντίπηξ, ηγος (ἡ), Π. [ἀντιπήγνυμι]. κιβώτιον, (Τουρκ.) σενδοῦκι.

Ἀντι-πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μυαερόνω (Τωρκ. Σακατεύω) τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντωπίζω, Μ. ίσω Ζουλῶ. Στενοχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπίμπρημι, Μ. πρήσω. Καίω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ἀντέπεσον κτλ.). Πίπτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως κατ' ἐπάνω τινός· ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω ἢ. (ὕθεν ἡ μτχ.) «Ἀντιπίπτων (ὁ),—Ἔχθρὸς, καὶ «Ἀντιπίπτον (τὸ), δυσχώρημα, ἐναντιότης.

Ἀντι-πλαγιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι πλαγίως ἀντικρὺ ἄλλου, πλαγιάζω δύο τινὰ σώματα πρὸς ἄλληλα. (Ἰ. Δυδ. ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν 'Ρωμαϊκῶν Γ', 37).

Ἀντιπλαστὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου πεπλασμένος, (ἐπιμ.) ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀντι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ξανάζερφα ἢ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπλευρος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἡ πλευρὰ ἀντικρύζει μὲ ἄλλην, κείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντικρυνὴν πλευράν.

Ἀντι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω ἐναντίον (κατεπάνω) τοῦ ἐχθροῦ ἢ τοῦ ἀνέμου.

Ἀντιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντιπλήπτων ἢ ἀντιπληττόμενος.

Ἀντι-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἢ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας (κυρ τὰ καρύδια μὲ στρατιῶτας). 2) γεμίζω τι μὲ ἄλλα παρὰ τὸ ὀπ. περιεῖχε.

Ἀντι-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀντικρούω.

Ἀντιπλοια (ἡ). πλεύσιμον κατὰ τοῦ ἀνέμου, (ὕθεν) = Ἰσχυρόπλοια.

Ἀντι-πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ ἐναντίον, (μτφρ.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντιπνοὴ καὶ

Ἀντίπνοια (ἡ). φύσημα ἐναντίον, (μτφρ.) ἐμπόδιον.

Ἀντίπνους-ους (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-πνόως. Ὁ φυσῶν ἐναντίον.

Ἀντίποδες (νἱ), Ζ. Ἀντίποδας.

Ἀντι-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀμοιβαῖον πόθον.

Ἀντι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι (εἴτε καλὸν, εἴτε κακόν). ||. (μσ.) θέλω νὰ οἰκειοποιηθῶ τι τὸ ὀπ. ἐπιθυμῶ ἢ φρονῶ ὅτι μοὶ ἀνήκει, (ἐπιμ.) συναγωνίζομαι πρός τινα (ἢ ἀντενεργῶ) περὶ αὐτοῦ. «Ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος,» Ἡλ. « Ἐπεὶ δὲ Κῦρος τέθνηκεν, οὐκ ἀντιποιούμεθα τῆς ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ,» Ξεν. « Οἱ ἀλλήλοις περὶ ἀνδραγαθίας ἀντεποιοῦντο,» αὐτ.

Ἀντιποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιποιεῖσθαι.

Ἀντίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντὶ ποινῆς (τιμωρίας) ζητούμενος ἢ διδόμενος· (ὕθεν: ||. (οὐσ.) Ἀντίποινον (τὸ),—Ἄποινον, ἀντίλυτρον ἢ πράσιμον.

Ἀντιπολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖναν ὅστις μὲ πολεμεῖ.

Ἀντιπολέμιος, α, ον, (ὰμφ.) = τῷ

Ἀντιπάλεμος (ὁ, ἡ), = Πολέμιος, ὁ πολεμῶν ἐναντίον τινός. « Ἀντιπόλεμοι,» οἱ πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους.

Ἀντι-πολίζω, Μ. ίσω, (ἀδημ.). Κτίζω πολὺ ἀντικρὺ (ἢ ἐναντίον) ἄλλης.

Ἀντι-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ τοὺς πολιορκοῦντας, ἢ Πολιορκῶ ἢ ἐγὼ ἄλλον ἐν ᾧ πολιορκοῦμαι ὑπ' ἄλλου, (Θκ. Ζ', 28).

Ἀντίπολις, εως (ἡ). πόλις κειμένη ἀντικρὺ (ἢ ἀντίζηλος) ἄλλης.

Ἀντιπολιτεία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῶν καθεστώτων πολιτικὸν σύστημα ἢ φρόνημα, ἀντιπολίτευσις, φατριασμός, (ἐν γέν.) ἀντίστασις, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-πολιτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἔχω σύστημα ἢ φρόνημα πολιτικὸν ἐναντίον τῶν καθεστώτων, εἶμαι τῆς ἐναντίας φατρίας εἰς μίαν πόλιν ἢ κυβέρνησιν· (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι (ἀντενεργῶ) εἰς τοὺς σκοπούς τινος.

Ἀντι-περεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὑπάγω (Κινοῦμαι) κατὰ τοῦ ἐρχομένου κατεπάνω μου. 2) περιπατῶ τὸν ἐναντίον δρόμον τινός, (ἐπιμ.) ἀντιστέκομαι εἰς τὰ κινήματά του.

Ἀντι-παρθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν τόπον ἐκεῖνα ὅζτις ἀφάνισε τὸν ἐδικόν μου.

Ἀντιπόρθμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος πορθμοῦ. «Καὶ τῆς ἀντιπόρθμου τῇ Φωκίδι Κορίνθιος,» Στρ.

Ἀντίπορος (ὁ, ἡ), = Ἀντιπόρθμος, κείμενος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν περιγιάλι· (ἐν γέν.) ἀντικρύζων.

Ἀντίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας πατοῦντας ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον, (ὕθεν Γεωγρ.) ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν μὲν ἀλλ' ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενον μεσημβρινὸν εὑρισκόμενος. « Δημώνοξ, δεικνὺς τὴν ἐν τῷ ὕδατι φρέατος σκιὰν, τοιούτους ἔλεγεν εἶναι τοὺς ἀντίποδας » Ακ.

Ἀντιπρακτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀντιπράττων (ἀντενεργῶν) εἰς ἄλλον.

Ἀντιπράξις, εως (ἡ), ἀντενέργεια, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Ἀντενεργῶ (ἀντιφέρομαι ἀντιπολιτεύομαι) πρός τινα.

Ἀντιπρεσβεύτης, οῦ (ὁ), ὁ τόπαν ἐπίχων (ἀπεσταλμένος ἀντὶ) πρεσβευτοῦ, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-πρεσβεύω, Μ. εὐσω. Ὑπάγω (Στέλλομαι, [ἢ μσ.] Στέλνω ἀμοιβαίως) πρεσβ. πρὸς ἐκεῖνον ὅς τις ἐστείλεν εἰς τὴν κυβέρνησίν μου, ἢ ἵνα μεταπείσω τὸν σκοπὸν τῆς πρεσβείας ἄλλου κράτους.

Ἀντι-πρήσω, Μ. πρήξω. ἰων. ἀντὶ Ἀντιπράσσω.

Ἀντι-προ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι· Προβάλλω τι (ἢ Προτείνω τινὰ) ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντιπροβολὴ (ἡ). τὸ νὰ προβάλῃ τις ἀντὶ τοῦ προβληθέντος ἄλλον (νὰ κάμῃ πρᾶτσιν ἐναντίαν).

Ἀντι-πρόειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροΐων κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅς τις ἐβγῆκε καὶ ἔρχεται ἐναντίον μου.

Ἀντι-προ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κίμαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἢ ἀντὶ ἄλλου) πρόθυμος.

Ἀντίπροικα, ἐπίρ. Σχεδὸν χάρισμα (προῖκα), εὐθηνότατα.

Ἀντι-προ-καλέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι. Προκαλῶ ἢ ἐγὼ (κυρ. ἐπὶ δικαστηρίῳ) ἀμοιβαίως τινὰ εἰς συμφωνίαν κτλ.

Ἀντιπρόκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπροκαλεῖσθαι.

Ἀντι-προ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Ἀντιπροέ-[καὶ κρα Ἀντιπρού]πιον κτλ.). Πίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (Σηκόνω ποτῆρι) εἰς ὑγείαν ἐκείνου ὅζτις ἐπῆνεσε ἰδικήν μου.

Ἀντι-πρασ-αγορεύω, Μ. εὐσω ἢ ρῶ (ἀόρ. Ἀντιπρασηγόρευσα ἢ Ἀντιπροεῖπον ἀφ. διῃτῶς). Ἀντιχαιρετῶ.

Ἀντι-προσ-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπισωρεύω περιῤῥ (κυρ φυτὰ) ἄλλο χώρα ἀντὶ τοῦ σκορπισθέντος.

Ἀντι-πρόσ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροσιών κτλ.). Πλησιάζω ἢ ἐγὼ κατ' ἐκεῖνο ὅς τις ἦλθε πλησίον μου.

Ἀντιπροσεκπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπροσαγορεύω.

Ἀντι-προσ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἱππικὸς ἱππικὸν κατά τινος.

Ἀντιπρυσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπροσφέρω.

Ἀντιπρυσερεῖν, μέλλ. ἐνεργ. τῆς ἀπαρ. ἢ Ἀντιπροσερῥήθην, ἀόρ. ἀ. πθ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀντιπροσαγορεύω.

Ἀντι-προσ-ερχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιπροσῆλθον κτλ.), = Ἀντιπροσειμι.

Ἀντι-προσ-κυνέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντιπροσεκύνησα ἢ Ἀντιπροσέκυσα). Προσκυνῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅζτις μὲ.

Ἀντι-προσ-φέρω, Μ. οἴσω (ἀόρ. Ἀντιπροσήνεγκα κτλ.). Φέρω ἢ ἐγὼ τι ἀμοιβαίως πλησίον τινός.

Ἀντιπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ πρόσωπόν του κατ' ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου, τοποθετημένος.

Ἀντιπροσώπως, ἐπίρ. Κατὰ (Πρόσωπον μὲ) πρόσωπον.

Ἀντιπρότασις, εως (ἡ). (ῥητ.) ἡ πρὸς ἀνοίρεσιν τῆς τοῦ ἀντιδίκου ἐπιφερομένη ἄλλη πρότασις, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-προ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἁπλόνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως· «Τοῦδ', τὴν δεξιὰν πρ τεινάντος, ἀντιπροὔτεινε,» Ξεν. 2) (ῥητ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προβάλλω καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀντιτάττω εἰς τὴν πρόταση τοῦ ἀντιδίκου μου ἄλλην.

Ἀντι-προ-τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἔμπροσθέν τινος, ἀντιπροτείνω.

Ἀντίπρῳρες (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίων) ὁ ἔχων γυρισμένην τὴν πρῷραν τὴ ἀντικρὺ τῆς πρῴρας τοῦ ἄλλου. 2 Π. = Ἀντιπρόσωπος, ἀντικρύζων, ἐμπροσθινός, (ἐπμ.) προφανής. ||. (οὐσ.) Ἀντίπρῳρον (τὸ), τὸ ἐναντίον τῆς πρῴρας μέρος τοῦ πλοίου, δηλ. ἡ πρύμνη.

Ἀντίπτωμα (τὸ). δυστύχημα, συμβεβηκὸς ἐναντίον, (ἴδε Ἀντιπίπτω).

Ἀντίπτωσις, εως (ἡ). ἀντίκρουσις, ἐναντιότης. 2) (Γραμμτ.) ἡ χρῆσις ἄλλης πτώσεως ἀντὶ ἄλλης, ἐναλλαγὴ τῶν πτώσεων.

Ἀντιπτωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντίπτωσιν.

Ἀντιπτωτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ σχῆμα ἀντιπτώσεως.

Ἀντίπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ὀπισινόν (τὴν πυγὴν) του γυρισμένον πρὸς τὸν τοῦ ἄλλου. «Ἀντίπυγοι συμπλέκονται,» Ἀρχτ.

Ἀντιπυκτεύω, Μ. εύσω. Παλαίω μὲ ταῖς γροθιαῖς.

Ἀντίπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύλην ἀντικρύζουσαν μὲ ἄλλην.

Ἀντι-πυνθάνομαι. Μ. πεύσομαι, = Ἀντερωτάω.

Ἀντίπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος (ἴσος) μὲ πύργον.

Ἀντι-πυργόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κτίζω πύργον ἐναντίον ἢ καταντικρὺ ἄλλου.

Ἀντι-πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἡψόνω καὶ ἐγὼ πυρσὸν ἀντικρὺ ἄλλου (ἀποκρινόμενος τοιουτοτρόπως εἰς τὸ δι' αὐτοῦ σύνθημα).

Ἀντιρ-ρέπω, Μ. ρέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἄλλο μέρος (ἢ καὶ πρὸς τὰ δύο ἀμοιβαίως) τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ.) κρατῶ ἰσορροπίαν.

Ἀντιρ-ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρεύσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιρρηθῆναι, (ἀνμλ.) ἀόρ. ἀ. πθ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιλέγω.

Ἀντίρρησις, εως (ἡ). ἀντιλογία, ἀναίρεσις τῶν λόγων ἄλλου.

Ἀντιρρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος πρὸς) ἀντίρρησιν, ἀναιρετικός.

Ἀντιρ-ρητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω ἐναντίον τινός.

Ἀντίρριναν (τὸ), εἶδ. φυτ., τὸ ἄλλ. Ἀνέρρινον, (ἀμφότερα διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν σπόρων του μὲ ῥῖνα μυοχαρίου).

Ἀντιρροὴ καὶ

Ἀντίρροια (ἡ). ἡ ἐναντία ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, παλίρροια.

Ἀντιρροπία (ἡ). ἡ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάστιγγος κλίσις, (ἐπμ.) ἰσορροπία.

Ἀντίρροπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (γέρνων) πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ.) ἰσόρροπος, ἰσοβαρής, ἰσοδύναμος, ἀνάλογος, ἀναλόγως, (ἢ κατ' ἔκτ.) ἀντικρυνός.

Ἀντιρρόπως, ἐπίρ. Ἐξ ἴσου, μὲ ἰσορροπίαν.

Ἀντισάζω, Μ. ισάσω, = Ἀντιστώ.

Ἀντι-σέβομαι (χωρὶς Μ.). Σέβομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-σημαίνομαι, Μ. υνοῦμαι. Φέρομαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ ὑπερηφάνειαν πρός τινα.

Ἀντι-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ σηκωθῇ, βάλλων καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος της ἴσον βάρος, (ἐπμ.) ἰσοσταθμίζω, ἀποδίδω τὸ ἴσον, ἐπανορθῶ, ἀναπληρῶ.

Ἀντισήκωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀντισήκωσιν. 2) = τῷ

Ἀντισήκωσις, εως (ἡ). ἐξίσωσις (κυρ. τῆς ζυγαριᾶς), ἰσορροπία· ἀναπλήρωσις· ἀνταπόδοσις.

Ἀντι-σημαίνω. Μ. σημανῶ. Κάμνω (Δείχνω) ἐναντίου σημεῖον· ἔχω ἐναντίαν σημασίαν.

Ἀντίσιγμα, ατος (τὸ). Σίγμα (Σ) ἀντεσραμμένον (μὲ τὸ ὀπ. ἐσημείωναν οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ τὰ παρέγγραπτα καὶ ἀμφίβολα ἔπη).

Ἀντι-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σιωπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Διαθέτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἀλλὰ κατ' ἐναντίον ἄλλου τρόπον) τὰ σκευήματα.

Ἀντι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτίζω τι στεκόμενος ἀντικρύ.

Ἀντισκύλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀντι-σκυλεύω, Μ. εύσω. Σκυλεύω τὸν σκυλεύσαντά με.

Ἀντι-σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως σοφίσματα (πανουργίας) κατά τινος.

Ἀντισοφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναιρῶν τὰ σοφίσματά τινος. «Ἐδεῖτο γὰρ τὸν Ἐπίκουρον, ὡς ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ,» Λκ.

Ἀντι-σόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξισῶ, κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο.

Ἀντίσπασις, εως (ἡ). = Ἀνθολκή. (ἰατρ.) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος διεύθυνσις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, (παρβλ. Παροχέτευσις).

Ἀντίσπασμα (τὸ) καὶ

Ἀντισπασμός (ὁ). = Ἀντίσπασις, τράβηγμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 2) ἀντιλογία, διαφωνία, ἀντενέργεια. 3) (ἐπὶ στρατ. κινημ.) = Ἀντιπερισπασμός.

Ἀντισπαστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἀντισπασμόν, (ἰατρ.) ὁ ἀντενεργῶν εἰς τοὺς σπασμούς. 2) (Γραμμτ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἀντίσπαστον ποιητ. μέτρον.

Ἀντίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ τραβῶν ἢ τραβούμενος πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ πρὸς δύο ἐναντία ἀλλήλοις μέρη, (ἐπμ. 2) σπασμωδικός. 3) ἀντιλέγων, ἀντιτείνων, ἀντενεργῶν, ||. (οὐσ.) Ἀντίσπαστον (μέτρον), τὸ συγκείμενον ἐξ ἑνὸς Ἰάμβου ἢ ἑνὸς Τροχαίου, περιέχον δηλ. τεσσαρὰς συλλαβάς, τὰς δύο ἑκατέρωθεν βραχ. ἢ τὰς δύο μεσαίας μακρ. οἷον Ἀλέξανδρος.

Ἀντι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, (μὲ δοτ.) ἐναντιοῦμαι, (μὲ γεν. Π.) πιάνω, δράττομαι.

Ἀντι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἀντιπράττω μὲ πολλὴν προθυμίαν κατά τινος, προσπαθῶ νὰ καταρυθμίσω τὸ ἐναντίον.

Ἀντισπόδιον (τὸ). στάκτη (σποδὸς) φυτικὴ, χρήσιμος ἐν ἐλλείψει ὀρυκτῆς ἢ μεταλλικῆς.

Ἀντίσποδος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἀντὶ σποδοῦ (στάκτης φυτικῆς ἢ μεταλλικῆς), (ὄθεν ||. (οὐσ.) Ἀντίσποδος (ἡ) καὶ Ἀντίσποδον (τὸ), = Ἀντισπόδιον.

Ἀντι-σπουδάζω, Μ. άσω, = Ἀντισπεύδω

Ἀντι-σταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντισηκόω

Ἀντιστάθμισις, εως (ἡ), = Ἀντισήκωσις

Ἀντι-σταθμίζω, Μ. ίσω, = Ἀντισταθμέω

Ἀντίσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἴσα μὲ ἄλλον, ἰσοβαρής· ἰσοδύναμος· ἀντάξιος.

Ἀντι-στασιάζω, Μ. άσω. Συγκροτῶ (ἢ βγαίνω ἀπὸ τὴν) ἐναντίαν φατρίαν.

Ἀντιστασιαστής, οῦ (ὁ). ὁ συγκροτῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) τὴν ἐναντίαν φατρίαν.

Ἀντιστάσιος (ὁ, ἡ), (ἀμφ.) = Ἀντίσταθμος Ἰσοστάσιος.

Ἀντίστασις, εως (ἡ). ἐναντίωσις. 2) σύγκρισις. 3) ἀντιφατριασμός.

Ἀντιστασιώτης, ου (ὁ), = Ἀντιστασιαστής

Ἀντιστατέον, θετ. τοῦ Ἀνθίσταμαι

Ἀντιστατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθίσταμαι ἐναντιοῦμαι, διεγείρω στάσεις.

Ἀντιστάτης, ου (ὁ), ὁ ἀνθιστάμενος, ἐναντίος, ἐχθρός, ἡ = Ἀντιστασιώτης.

Ἀντιστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀντίστασιν.

Ἀντίστερνον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ῥάχης ὅπου ἀντικρύζει εἰς τὸ κοῖλον τοῦ στήθους εἰς τὸ στέρνον.

Ἀντιστήριγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀντιστήριξιν, στύλωμα, (ἢ μεφορ.) βοήθημα, ὑπεράσπισις.

Ἀντιστηριγμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστήριζειν, ἀντιστήριξις.

Ἀντιστηρίζω, Μ. (ξω. Στηλόνω τι ἀπὸ τὰ ἐναντίον (ἐκείνου πρὸς τὸ ὁποῖον γέρνει) μέρος. (μτφορ.) Ὑποστηρίζω (ὑπερασπίζομαι) τινα ἐναντίον ἄλλου, δίδω χεῖρα βοηθείας.

Ἀντι-στοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω κατὰ στοῖχον (στοῖχαν) ἀντικρὺ ἄλλου στεκομένου παρομοίως. «Χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις,» Σε. 2) (Γραμμτ.) ἀναλογῶ ἢ ἐπμ. ἀλλάσσομαι) μὲ ἄλλο στοιχεῖον.

Ἀντιστοιχία (ἡ). ἡ θέσις (κατάστασις) τοῦ ἀντιστοιχοῦντος. 2) (Γραμμτ.) ἡ περὶ ἄλληλα ἀναλογία καὶ ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων.

Ἀντίστοιχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) = στοίχων. Ὁ ἀντιστοιχῶν, κατέχων (κείμενος εἰς) ἀντίστοιχον θέσιν, (ἐν γέν.) ἀνάλογος ὅμοιος.

Ἀντίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων πρὸς ἄλλον στόμα μὲ στόμα.

Ἀντι-στρατεύω (συνηθ. τὸ μσ.), Μ. εύσω, -ομαι. (μτγν.) Στρατολογῶ καὶ στρατεύω ἐναντίον τινός, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω.

Ἀντι-στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω (μτδτ. πρὸς δοτ.) Εἶμαι στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι, (ἀντιπράττομαι) πρός τινα. 2) (ἀμτδτ.) ἐπέχω τόπον στρατηγοῦ, εἶμαι.

Ἀντιστράτηγος (ὁ). ὁ τόπον ἐπέχων στρατηγοῦ. 2) (σπν.) ὁ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, (Θκ. Ζ, 80).

Ψηφιοποίηση Κεντρικής Στρατιωτικής Βιβλιοθήκης

Ἀντιστρατιώτης, ου (ὁ). στρατιώτης τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος.

Ἀντιστρατοπεδεία καὶ Ἀντιστρατοπέδευσις, εως (ἡ). τὸ νὰ στρατοπεδεύῃ τις ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ, ξέκ τοῦ Ἀντι-στρατοπεδεύω (καὶ μσ.) -ομαι, Μ. εύσω, -σομαι: Ἔχω στημένον τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντιστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντεστραμμένος (ἀναποδογυρισμένος) ἢ δυνάμενος ν' ἀντιστραφῇ, (ὅθεν οὐσ.) «Ἀντίστρεπτα (τὰ), εἶδος μηχανῆς, τὴν ὁπ. δύναται τις νὰ στρέψῃ ἐξίσου πρὸς ὅλα τὰ μέρη, ξέκ τοῦ Ἀντι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, κάμνω νὰ λάβῃ ἐναντίαν διεύθυνσιν (νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ ἐπιστραφῇ ὀπίσω). «Τὸ δοθὲν ἀντιστρέφεται, « Πανδ. » Τοῖς τυράννοις ᾗ τοῦτο ἀντέστραπται ἔμπαλιν, « Ξεν., εἶνε τὸ ἐναντίον, 2) (ἀμτδ., ἢ μσ.) ἀλλάζω τὸν δρόμον μου, στρέφω πρὸς ἄλλο μέρος. » Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἐλαύνει, ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίαν ἐπορεύετο, « Ξεν. 3) στρέφομαι ἐπίσης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος (ἢ αὐτὸς κατ' ἐμαυτοῦ), (ὅθεν:) « Ἀντιστρέφοντες συλλογισμοί, « Διαλεκτ., οἱ καὶ ἀντιστρόφως ἐκλαμβανόμενοι καὶ ἀποδεικνύοντες ἢ τὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἐναντίον τῆς προτάσεως. « Ἀντιστρέφοντα, « = Ἀντικατηγορούμενα. « Ἀντιστρέφον ἐπίγραμμα, « Γρμμτ., τὸ καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον καὶ παρίγον ἢ τὴν αὐτὴν ἢ τὴν ἐναντίαν ἔννοιαν, (παρβλ. Ἀντιστρέφω).

Ἀντιστροφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστρέφειν (κατὰ τὰς τελευτ. μάλιστα τῆς λέξ. σημασ.), (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μὲν τοῖς μετρ.) τὸ μέρος τοῦ ᾄσματος τὸ ὁπ., ἀναλογοῦν στίχον πρὸς στίχον μὲ τὴν στροφήν, ἔψαλλεν ὁ χορὸς ἐπιστρέφων ἀπὸ τῶν δεξ. ἐπ' ἀριστερά· (παρὰ δὲ τοῖς Ῥητ.) ὅταν διάφορα κῶλα λήγωσιν εἰς τὰς αὐτὰς μὲν ἀλλὰ κατὰ διάφορον σημασ. ἐκλαμβανομένας λέξεις· (παρὰ Γρμμτ. βέ) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συνήθους σχήματος τῆς συντάξεως, π. χ. « Ληρεῖς ἔχων, ἀντὶ « Ληρῶν, ἔχεις κτλ. (παρβλ. Ἀναστροφὴ καὶ Ἀναγραμματισμός).

Ἀντιστροφικός, ἡ, όν. (ἐν γέν.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιστροφήν· (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ Γρμμτ.) «Ἀντιστροφικά, « τὰ συγκείμενα ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν λυρικὰ χωρία τῶν δραμάτων.

Ἀντίστροφος (δ, ἡ). ὁ ἀντεστραμμένος (ἴδε τὸ ῥῆμα). 2) ἀνάλογος (κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο ἢ διὰ τῶν ἐναντίων). » Τὸ Καλῶς τῷ Κακῶς ἀντίστροφον, « Δ. Ἀλ. « Ἡ ῥητορικὴ τῇ διαλεκτικῇ ἀντίστροφος, « Ἀριστ. « Τῇ ζωγραφικῇ ἡ ποίησις —, « Πλ. « Τῇ βασιλείᾳ ἡ τυραννίς —, « αὐτ. ᾗᾗ. (οὐσ. παρὰ μετρ.) Ἀντίστροφος (ἡ), = Ἀντιστροφή.

Ἀντιστρόφως, ἐπῖρ. Κατ' ἀντιστροφήν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ ἀνάπαλιν. 2) κατὰ τὴν διὰ τῶν ἐναντίων ἀπαλλαγήν.

Ἀντισυγκρίνω, Μ. κρινῶ. Παραβάλλω τι ἀντίθετος πρὸς ἄλλο.

Ἀντισυλλογίζομαι, Μ. ἰσομαι, (Ῥητ.) Ἀντιτάττω ἐναντίον συλλογισμὸν εἰς τὸν τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀντισυλλογισμός (ὁ). συλλογισμὸς ἐναντίος τοῦ προηγουμένου.

Ἀντισυμμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ συμμαχίαν μὲ ἄλλον κατὰ τοῦ συμμαχήσαντος ἐναντίον μου.

Ἀντισυμποσιάζω, Μ. άσω. Συνερίζομαι πρός τινα περὶ (περιγραφῆς) συμποσίου.

Ἀντισυμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (μουσικὴν) συμφωνίαν.

Ἀντισυναντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Συναπαντῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντισφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντισφαιρίζω. Μ. ίσω. Ῥίπτω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (παίζων) τὴν σφαῖραν πρὸς ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἔρριψε πρὸς ἐμέ.

Ἀντισφάττω, Αττ. ἀντὶ Ἀντισφάζω.

Ἀντίσχην, ηνος ἡ ἠνος (ὁ), (μαθημ.) ἡ ἀνοιθετος γωνία (ᾗ).

Ἀντισχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ὑπερ. καὶ Ἀντίσχεσθε, β'. πλθ. προ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀνέχω.

Ἀντισχηματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἢ μεταχειρίζομαι κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου τὰ ἴδια (βτρ.) σχήματα, τὰ ὁπ. μεταχειρίσθη καὶ αὐτὸς κατ' ἐμοῦ.

Ἀντισχηματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντισχηματίζειν.

Ἀντισχυλαστής, οῦ (ὁ). ὁ περὶ τὰς αὐτὰς σπουδὰς ἀντίζηλος τινός.

Ἀντισχυρίζω, Μ. ίσω. Ἐνδυναμόνω (Ὑποστηρίζω) ᾗ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τινὰ κατά τινος. ‖ (μσ.) διϊσχυρίζομαι πρός τινα περὶ τοῦ ἐναντίου.

Ἀντισχύω, Μ. ύσω. Ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς κατά τινος. 2) (απν.) = Ὑπερισχύω, νικῶ.

Ἀντίσχω, Μ. ἀντι-σχήσω, Ἀορ. ἀντὶ Ἀντέχω.

Ἀντισώζω, Μ. σώσω. Σῴζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἔσωσεν.

Ἀντιταγμα (τὸ). τὸ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τεταγμένον στράτευμα, (ἐν γέν.) ἐμπόδιον.

Ἀντιτακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀντιτάττων τι κατά τινος.

Ἀντιταλαντεύω. Μ. εύσω, = Ἀντιζαθμίζω, (ἴδε καὶ Ἀντισηκόω).

Ἀντιτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἀντίσταθμος, ἰσοτάλαντος.

Ἀντιταμίας, ου (ὁ). ὁδιωρισμένος ἀνεὶ (εἰς τόπον) ταμίου.

Ἀντίτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτάττειν, ἐναντίωσις.

Ἀντίτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτείνειν, πέντωμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἐναντίωσις.

Ἀντι-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω τι ἐν τάξει κατά τινος (π. χ. τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ), ἀντιπαρατάττω. ‖ (μσ. μὲ δατ. ἢ πρυθετ. αἰτ.) ἀντιτείνομαι.

Ἀντι-τείνω, Μ. τενῶ. (μὲ αἰτ.) Τεντώνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. μὲ αἰτ. προθ.) ἀνθίσταμαι. 3) (μὲ δατ.) πείθομαι ἀντικρύ τινος.

Ἀντι-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω=

Ἀντιτείχισμα (τὸ). τεῖχος (φραύριον, ὀχύρωμα) κτισμένον ἐναντίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντι-τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. τέτμηκα (ἐτομάζω) ἐπερικόν ἐναντίον πάθους τινός.

Ἀντι-τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω (Ἡδύνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-τευχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἄπλα (τεύχη) κατὰ τινος ἐχθρός.

Ἀντι-τεχνάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἀντι-τεχνάω-ῶ (καὶ μσ.)-άσομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Ἀντιμηχανάομαι, ἐναντιόομαι τὴν πανουργίαν (τέχνην) εἰς πανουργίαν.

Ἀντι-τεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀντίτεχνος τινος, συνερίζομαι πρὸς αὐτὸν περὶ τὴν αὐτὴν τέχνην.

Ἀντιτέχνησις, εως (ἡ). συνερισμὸς τεχνίτου πρὸς τεχνίτην, ἀντίσοδος πανουργίας εἰς πανουργίαν.

Ἀντί-τεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντίζηλός τινος περὶ τὴν αὐτὴν τέχνην, (ἐπιτ.) ὁμότεχνος, (ἐν γέν.) ἐναντίος.

Ἀντι-τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου, ἀντιτάσσω, παραβάλλω, συγκρίνω. « Δεῖ δὲ ἀντιτίθεναι μάρτυρας, « Ἑρμ. (ᾗ πρυθετ. τοπ.) « Ἐν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῇτε, « Δημ. 2) βάλλω τι ἀνεί (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀντικαθιστῶ. « Ἀναιτιθέντες τὴν Ἀθηνᾶ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας μελέτης, « Θουκ. (καὶ πκραλλ.) « Ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, « Γρρ.

Ἀντι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ καὶ ἐγὼ τινα ἀμοιβαίως ‖ (μσ.) προσδιορίζω κατ' ἐμαυτοῦ ἐπὶ δικαστηρίου ἄλλην τιμωρίαν παρὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, ἐκτιμῶ ἐναντίον, (παρβλ. Ὑποτιμάω).

Ἀντίτιμημα (τὸ). τὸ ποσὸν τῆς (δικαστ.) ἀντιτιμήσεως.

Ἀντιτίμησις, εως (ἡ). ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναφερομένου γινομένη ἐναντία ἐκτίμησις, (ἴδε Ἀντιτιμάω).

Ἀντίτιμος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἴσην (ἀξίαν) τὴν αὐτὴν (δμοιος κατὰ τὴν) τιμήν. 2) ὁ ἀποβλέπων τὴν ἀνήκουσαν τιμὴν (ἀναμοιβὴν ἢ τιμωρίαν).

Ἀντι-τιμωρέω-ῶ, καὶ (μσ.) -οῦμαι, Μ ήσω, -σομαι. Τιμωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά, ἐκδικοῦμαι.

Ἀντι-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-τινω(τιω), Μ. τίσω. Πληρώνω τὸ ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον. ‖ (μσ.) κάμνω τινὰ νὰ μὲ πληρώσῃ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἀντεκδικοῦμαι.

Ἀντίτισις, εως (ἡ). πληρωμὴ ἀντιτίμου ἢ προστίμου, ἀντεκδίκησις.

Ἀντίτιτος (ὁ, ἡ). ὁ πληρωθεὶς ἢ πληρωτέος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἀναμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν, (ὅθεν:) « Ἀντίτα (Π. ἀντὶ Ἀντίτιτα) ἔργα, « Ὅμ., τὰ πρὸς ἀντεκδίκησιν γινόμενα.

Ἀντι-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ᾗ ἐγὼ τολμηρὸς (Ἀντιτάττω τὴν ὁμοίαν τόλμην) κατὰ τοῦ τολμηροῦ.

Ἀντίτολμος (ὁ, ἡ). ὁ τολμηρῶς ἀνθιστάμενος.

Ἀντίτομον (τὸ). ἰατρικὸν, ἀντιφόρμακον, (ἴδε Ἀντιτέμνω).

Ἀντίτονος (ὁ, ἡ). ὁ τεντωμένος ἐναντίον τινὸς ἢ τείνων (τραβῶν) πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· (ὅθεν:) ‖ (φύσ.) Ἀντίτονον (τὸ),

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ πρὸς ἐναντίαν διεύθυνσιν τῆς μηχανῆς χρησιμεῦον σχοινίον.
Ἀντιτοξεύω, Μ. εὐσω. Τοξεύω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν τοξεύοντά με.
Ἀντιτορέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντέτορον), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) τρυπῶ πέρα-πέρα.
Ἄντιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀντίτιτος.
Ἀντίτραγος (ὁ). μέρος τοῦ ὠτὸς, (ἴδε Τράγος).
Ἀντιτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν θρέψαντά με.
Ἀντιτρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἐναντίον (ἢ τὸ ἀνάπαλίν) τινος.
Ἀντιτυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀντιαλλαγήν.
Ἀντιτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ καὶ ἀποκρούω τὸ κτυπῆσαν ἐπάνω μου σῶμα· (μτφρ.) ἐναντιοῦμαι.
Ἀντιτυπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδίδων εἰς (ἀλλ' ἀντικρούων) τὰ προσπίπτοντα κατ' αὐτοῦ σώματα, σκληρὸς (κυρ. ϗ μτφρ.), ἀνένδοτος.
Ἀντιτυπία (ἡ). ἡ ἰδιότης τῶν σκληρῶν ἢ ἐλαστικῶν σωμάτων εἰς τὸν ἀντικρούσαι τὰ κατ' αὐτῶν προσβάλλοντα, (ἐν γέν.) σκληρότης.
Ἀντίτυπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) =τύπως,=Ἀντιτυπής. 2) ὁ ἔχων (παρισάνων, σχηματισμένος κατὰ) τὸν αὐτὸν τύπον, ἐντελῶς ὅμοιος μὲ τὸ πρωτότυπον, (ὅθεν: ||. οὐσ.) Ἀντίτυπον (τὸ), τὸ ἀπεικόνισμα σφραγῖδος, ἀντίγραφον, κτλ.
Ἀντιτύπτω, Μ. τύψω. Κτυπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἐκδίκησιν ἐκεῖνον ὅς τις μὲ κτυπᾷ.
Ἀντιφάνεια (ἡ). ἡ γινομένη εἰς τὸν καθρέπτην ἢ τὸ νερὸν εἰκονίσεις τῶν ἀντικειμένων, (παρβλ. Ἔμφασις).
Ἀντιφάρμακον (τὸ). ἰατρικὸν κατὰ τῶν φαρμάκων.
Ἀντίφασις [ἀντί, φημί], εως (ἡ). ἀντιλογία, πρότασις ἐναντία. 2) ἀπόκρισις.
Ἀντιφατικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἢ μεταχειριζόμενος, ἢ περιπίπτων εἰς) ἀντιφάσεις.
Ἀντιφέρίζω, Μ. ίσω, Π. [φέρω]. (μὲ δοτ. ἢ πρωθυστ. αἰτ.) Ἀνταντιοῦμαι, συναγωνίζομαι, ἐξισοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιφέρομαι).
Ἀντίφερνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τόπον ἐλαχὼν προικὸς (φερνῆς), (ὅθεν: ||. οὐσ.) Ἀντίφερνα (τὰ), τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν γυναῖκα ἀντὶ τῆς προικὸς αὐτῆς διδόμενα.
Ἀντιφέρω, Μ. ἀντοίσω (ἀόρ. Ἀντήνεγκα κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι πρός τινα· ἀνταγωνίζομαι· παραβάλλω. ||. (μσ.) Π. = Ἀντιφερίζω.
Ἀντιφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φυγαδεύομαι (Ἐξορίζομαι) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλου.
Ἀντιφημίζω, Μ. φήσω. Ἀντιλέγω· ἀποκρίνομαι.
Ἀντιφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι, = Ἀντιλέγω. 2) ἀποκρίνομαι, ἀντηχῶ.
Ἀντίφθεγμα (τὸ). τὸ ἀντιφώνημα τῆς ἠχοῦς, ἀντιλαλιά.
Ἀντίφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν (ἀποδίδων) τὸν αὐτὸν ἢ 2) (τὸν ἐναντίον) φθόγγον, (παρβλ. Ἀντίφωνος).
Ἀντιφιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ἀγαπᾷ.
Ἀντιφίλησις, εως (ἡ). ἀγάπη ἀμοιβαία.
Ἀντιφιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι πρός τινα περὶ δόξης.
Ἀντιφιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ἀδιακόπως (Ἀντιφέρομαι) πρός τινα.
Ἀντιφιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πρεσβεύω) ἐναντίον φιλοσοφικὸν αὐτήματα· εἶμαι ἐναντίος τῆς φιλοσοφίας.
Ἀντιφιλοσοφία (ἡ). ἀνεπαίδευσια πρὸς τὴν φιλοσοφίαν· ἐναντιότης φιλοσοφικοῦ αὐτήματος.
Ἀντιφιλόσοφος (ὁ). ὀπαδὸς ἐναντίου φιλοσοφικοῦ συστήματος. 2) ἐχθρὸς ἐν γένει τῆς φιλοσοφίας.
Ἀντιφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συναγωνίζομαι νὰ ὑπερβῶ τινα κατὰ τὴν φιλοτιμίαν.
Ἀντιφιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ φιλοφροσύνην πρός τινα.
Ἀντιφλίγω, Μ. φλίξω, Π. ἀντανακλῶ τὴν φλόγα (λάμψιν).
Ἀντιφονεύω, Μ. εὐσω. Σκοτόνω ϗ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν.
Ἀντίφονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντὶ (πρὸς ἐκδίκησιν) φόνου γινόμενος ἢ διδόμενος.
Ἀντιφορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιφέρειν, ἀντίστασις· σύγκρισις· ἀναφορά.
Ἀντιφορικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἀντιφοράν.
Ἀντιφορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐαναφορτόνομαι, Ἐαπίρνω ἄλλο φόρτωμα πραγματειῶν) ἀντὶ τοῦ πωληθέντος.
Ἀντίφραγμα (τὸ). φραγμὸς, ἐμπόδιον.
Ἀντιφράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τὴν ἰδίαν μου μὲ ἐναντίας λέξεις.
Ἀντίφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, ἐμπόδισμα.
Ἀντίφρασις, εως (ἡ). ἀντιλογία· (γρμτ. ϗ ῥτρ.) ἡ διὰ τῶν ἐναντίων λέξεων ἔκφρασις τῆς ἰδέας.
Ἀντιφράσσω(ττω), Μ. φράξω. Στήνω ἐμπροσθέν τινος φραγμόν, ἐμποδίζω.
Ἀντιφραστικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ κατὰ τρόπον ἀντιφράσεως.
Ἀντιφρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἀνατριχιάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ὅταν βλέπω ἢ ἐνθυμοῦμαί τι.
Ἀντίφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλου, φρουρὸς διωρισμένος ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν.
Ἀντίφρων, ονος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ φρονῶν τὰ ἐναντία, ἔχων ἐναντίον φρόνημα.
Ἀντιφυλακὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιφυλάττειν ἢ ἀντιφυλάττεσθαι.
Ἀντιφύλαξ, ακος (ὁ), = Ἀντίφρουρος.
Ἀντιφυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω (Προσέχω, Παρατηρῶ) ϗ ἐγὼ ἐκ μέρους μου. ||. (μσ.) προφυλάττομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἀπό τινος.
Ἀντιφυτεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω (καὶ Π. Γεννῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀναπλήρωσιν.
Ἀντιφύω, Μ. φύσω (μσ. πρκ. [ἀντί ἐνς] Ἀντιπέφυκα, ἀόρ. Ἀντέφυν κτλ.). Γεννῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός. ||. (μσ) γεννῶμαι κατά τινος, εἶμαι ἐναντίας φύσεως, Ἔχω ἀντιπάθειαν, (ὅθ.: Ἀντιπεφυκὸς (τὸ), φυσικὴ ἀντιπάθεια.
Ἀντιφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ. 2) ἀντιλέγω, ἀποκρίνομαι. 3) κάμνω (μουσικ.) συμφωνίαν δι' ἐναντίων φωνῶν. 4) (μτγν.) ἐγγυῶμαι.
Ἀντιφώνησις, εως (ἡ). ἀντήχησις. 2) ἀπόκρισις, ἀντιλογία. 3) (μτγν.) ἐγγύησις.
Ἀντιφωνητὴς, οῦ (ὁ), (μτγν.). ἐγγυητής.
Ἀντιφωνία (ἡ). = Ἀντιφώνησις. 2· ἡ διὰ ἐναντίων φωνῶν (μουσ.) συμφωνία.
Ἀντίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν [ἀποκρινόμενος]. » Ἀντίφων' ἐμῶν στεναγμάτων κλύουσαι, « Εὐρ. 2) (μουσ.) ὁ διὰ τῆς ἐναντίας φωνῆς ἀνάλογος. « Τοῦ βαρέος ἀντίφωνον τὸ βαρύ, « Πλ. » Ἤδιον τὸ ἀντίφωνον τοῦ συμφώνου, « Ἀρστ. 3) (ἐκκλησ.) » Ἀντίφωνον, « τὸ ἀμοιβαίως ὑπὸ τῶν δύο χορῶν ψαλλόμενον.
Ἀντιφωτισμὸς (ὁ). ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός.
Ἀντιχαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω ϗ ἐγὼ παρομοίως ἢ ἀμοιβαίως, συγχαίρω.
Ἀντιχαλεπαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
Ἀντιχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω χάριν ἀντὶ χάριτος.
Ἀντιχασμῶμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χασμῶμαι βλέπων ἄλλον χασμώμενον.
Ἀντίχειρ, ειρος (ὁ). τὸ μέγα δάκτυλον τῆς χειρὸς (διότι ἀντικρύζει ἢ [κλειομένης τῆς χειρὸς] ἐπιστηρίζεται εἰς τὰ ἄλλα τέσσαρα).
Ἀντιχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (εἰς τὴν διὰ χειροτονίας ψηφοφορίαν) ἐναντίαν γνώμην.
Ἀντιχειροτονία (ἡ). γνωμοδότησις (ψηφοφορία) ἐναντία.
Ἄντιχθων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀντίποδες.
Ἀντιχορδὸς (ὁ, ἡ). (ἐπὶ μσ. ὀργ.) ὁ ἐναντιαντίως ἠχῶν (π. χ. ὁ βαρὺς ὡς πρὸς τὸν ὀξὺν κτλ.), (μτφρ.) ἐναντίος. 2) = Πρόχορδος, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφρ.), (παρβλ. Ἀντίφωνος).
Ἀντιχορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι περὶ ἑτοιμασίας χοροῦ πρὸς ἄλλον χορηγόν, εἶμαι =
Ἀντιχορήγος (ὁ). συναγωνιστὴς ϗ (ἐπμ.) ἀντίζηλος ἄλλου χορηγοῦ.
Ἀντιχορία (ἡ). τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χοροῦ.
Ἀντίχρη, Ἰων. ἀντὶ Ἀπόχρη, ἀπρσ. Ἀρκεῖ, Ἐξαρκεῖ.
Ἀντίχρησις, εως (ἡ). ἡ ἐναντία ἢ ἀμοιβαία μετοχείρησις.
Ἀντιχρηματοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω χρήματα ἐναντίον.
Ἀντίχριστος (ὁ), (Γρφ.) ὁ ἐναντίος τοῦ Χριστοῦ (Μεσίου), Ψευδομεσίας.
Ἀντιχρονισμὸς (ὁ). (Γρμτ.) ἡ χρῆσις ἄλλου χρόνου παρὰ τὸν φυσικῶς καὶ συνήθως ἀπαιτούμενον, π. χ. » Δύριον ἔρχομαι, ἀντὶ ἐλεύσομαι.
Ἀντιψάλλω, Μ. ψαλῶ. Παίζω κιθάραν (λύραν κτλ.) πρὸς ἀπόκρισιν ἄλλου κιθαρίζοντος κτλ., (ἐκκλησ.) ψάλλω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.
Ἀντιψάλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμοιβαίως ἢ κατ' ἀντιφώνησιν ψαλλόμενος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιψηφίζομαι, Μ. ἰσομαι. Δίδω ἐναντίαν ψῆφον ἢ Ἐκδίδω ἐναντίον ψήφισμα, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντίψηφος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων ἐναντίαν ψῆφον.

Ἀντίψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέχων τόπον (ἀντάξιος, ἀντίτιμος τῆς) ψυχῆς. 2) ὁ δίδων τὴν ψυχήν του ὑπὲρ ἄλλου.

Ἀντιψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντλάω, Π. ἀντὶ Ἀνατλάω (ζῶ.) = Ἀντλέω.

Ἀντλεία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντλεῖν (κυρ. εἰς τὰ πλοῖα).

Ἀντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἐξαγάλλω (Ἀδειάζω, Εὐκαιρόνω) τὸ νερὸν τοῦ ἄντλου (τῆς σεντίνας) καὶ (ἐν γέν.) κάθε ὑγρὸν ἀπὸ τὸ περιέχον αὐτὸ μέρος καὶ (ἐλαιστε) τὸ χύνω εἰς ἄλλο, (ζθ. 2) (μτφορ.) ὑποφέρω (κόπον, στενοχωρίαν, δεινὰ κτλ.).

Ἄντλη (ἡ), Π. (ᾰ μτφορ.) ἀντὶ Ἀντλησις.

Ἄντλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀντλεῖται. 2) = Ἀντληρήριον. « Κύριε, ἄντλημα οὐκ ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐξῆ βαθύ, » Εὐαγγ. 3) = τῷ

Ἀντλησις, εως (ἡ), = Ἀντλεία, ἄδειασμα (εὐκαίρωμα) κάθε ὑγροῦ ἀπὸ τὸ περιέχον αὐτὸ μέρος.

Ἀντλητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀντλητής. 2) = τῷ

Ἀντλητήριον (τὸ), κάθε ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν, κουβᾶς, γκαρδέλι, σαμψάκι κλπ.

Ἀντλητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντλῶν (κυρ. εἰς τὰ πλοῖα.

Ἄντλια (ἡ). ὁ τόπος (ἡ μέση) τοῦ πλοίου ὅπου συνάζεται (καὶ τὸ ὄργανον [ἡ Τλοῦμπα] δι' οὗ ἐξαντλεῖται) ὁ ἄντλος (ἴδε τὴν λέξ.). 2) = Ἀντλεία.

Ἄντλον (τὸ), = τῷ

Ἄντλος (ὁ), [ἀνατέλλω], τὸ συναζόμενον εἰς τὴν ἀντλίαν τοῦ πλοίου ὕδωρ καὶ αὐτὴ ἡ ἀντλία. « Ὁ ἄντλος ἐκκέχυται, « Δκ. » Ἄντλῳ δ' ἐνδοῦπησε πεσοῦσα, « Ὀδ. Λ. 2) Π. (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα ἢ τὸ νερόν της, 3) σωρὸς (σίτου κτλ.). 4) = Ἀντλητήριον.

Ἀντνδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι. Ἀποκρίνομαι δι' ὀδυρμῶν εἰς τοὺς ὀδυρμούς τινός.

Ἀντοικοδομέω-ῶ. Μ. ήσω. Κτίζω οἶκον ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντοικοδομία (ἡ), οἰκοδόμημα ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντοικος (ὁ, ἦ). ὁ κατοικῶν ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντοικτείρω, Μ. ερῶ, καὶ

Ἀντοικτίζω, Μ. ἰσω. Λυποῦμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντοίομαι, Μ. οιήσομαι. Νομίζω (Φρονῶ) ἀλλέως ἢ τὸ ἐναντίον.

Ἀντολὴ καὶ Ἀντολίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνατολή.

Ἄντομαι (χωρὶς Μ.), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) συναπαντῶ, (οὐ αἰτ.) Ἱκετεύω, (παρβλ. Λυτάω καὶ Ἀντιάω).

Ἀντόμενος, Μ. ομοῦμαι ἢ ομεῦμαι. Κάμνω ἢ ἐγὼ (ὁ ἐναγόμενος) ἐπίσης ὅρκον περὶ τῆς ἀθωότητός μου.

†Ἄντομος (ὁ), [ἀνατέμνω ;], (Ἐπιγρ.) πάσσαλος.

Ἀντονίνημι, Μ. ονήσω. Ἀντωφελῶ.

Ἀντονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω τι μὲ διαφορετικὸν ἢ ἐναντίον ὄνομα, μεταχειρίζομαι ἀντονομασίαν.

Ἀντονομασία (ἡ). ὀνομασία ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν περὶ τοῦ πράγματος ἰδέαν, (ρτρ.) χρῆσις ἄλλου ἀντ' ἄλλου (π. χ. κυρίου ἀντὶ ἐπιθ. ἢ προσηγορ. καὶ ἀνάπαλιν) ὀνόματος.

Ἀντοργίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Θυμόνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως κατὰ τοῦ θυμουμένου ἐναντίον μου.

Ἀντορέγω, Μ. (ξω. Ἁπλόνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὴν χεῖρα καὶ προσφέρω. ||. (μτ.) ἀντεπιθυμῶ.

Ἄντορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄνθορος, σύνορα στημένον ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλης.

Ἀντορύσσω(ττω), Μ. ὀξω. Σκάπτω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, ἀνοίγω ἐναντίαν τῆς ἐχθρικῆς ὑπόνομον.

Ἀντορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω κατὰ συνέριασμὸν ἢ μίμησιν ἄλλου.

Ἀντοφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωστῶ (Εἶμαι ὑπόχρεως) ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ πρός τινα.

Ἀντοφθαλμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω τινὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (μτφορ.) ἀντιστέκομαι, ταλιμῶ νὰ τὸν ἐναντιωθῶ.

Ἀντόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων τινὰ (ἢ κείμενος ἐμπρὸς) εἰς τὰ μάτια.

Ἀντοχεύς, έως (ὁ), = Ἀντιλαβεύς.

Ἀντοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντέχεσθαι (κρατεῖσθαι ἀμοιβαίως), συγκράτημα.

Ἀντογυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι κατὰ τινος.

Ἀντραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁμοιάζων μὲ, ἢ περιέχων) ἄντρον, σπηλαιώδης.

Ἀντρέπω, Μ. τρέψω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέπω.

Ἀντριάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν) ἡ ἐμφιλοχωρούσα εἰς τὰ ἄντρα (σπήλαια).

Ἀντροδιαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διαιτώμενος) εἰς τὰ σπήλαια.

Ἀντροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος σπηλαίου.

Ἀντρόθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ-

Ἄντρον (τὸ), [ἀνατιτραίνω]. σπήλαιον.

Ἀντροπαίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνατροπή.

Ἀντραφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἢ φυτρωνων εἰς σπήλαια. 3) (τόπος) φύσει σπηλαιώδης.

Ἀντροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὰ σπήλαια.

Ἀντρώδης, εος (ὁ, ἡ). σπηλαιώδης.

Ἀνυγωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀνύγια ἢ καμωμένος εἰς σχῆμα ἄνυγος, καμαρωτὸς, [ἐκ τοῦ

Ἄνυξ [ἄνω ἢ ἀντί, τεύχω], υγος (ἡ), (ἐν γέν.) ἡ περιφέρεια κάθε κυκλοτεροῦς σώματος (ἀσπίδος, τροχοῦ, μαστῶν, μηρῶν, [καὶ μτφορ.] χρόνου κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὰ πρὸ τοῦ ὄπισθου τῆς ἁμάξης στρογγυλώματα, ὅπου ἐσκάλωνεν ὁ ἡνίοχος τὰ χαλινάρια 3) (συνεκδ.) ὁ τροχὸς καὶ 4) τὸ ὄχημα ὁλόκληρον, (παρβλ. Ἰτυς καὶ Μαγές).

Ἀντυποκρίνομαι, Ἀντυπουργέω κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἀνθυποκρίνομαι κτλ.

Ἀντῳδή (ἡ). ᾠδὴ ἀποκριτικὴ εἰς ἄλλην.

Ἀντῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκρινόμενος δι' ᾠδῆς εἰς τὴν ᾠδὴν ἄλλου ἀντιχῶν.

Ἀντωθέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ὦτω. Κουντῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας, ἀντικρούω.

Ἀντώθησις, εως (ἡ) ᾱ

Ἀντωθισμὸς, οῦ (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντωθεῖν, κούντημα ἀμοιβαῖον, ἀντίκρουσις.

Ἀντωμοσία (ἡ), [ἀντόμνυμι]. (κυρίως) ὁ ὅρκος τὸν ὁπ. κάμνει ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος του ἀμοιβαίως καὶ ἐναντίον τοῦ ὅρκου τοῦ κατηγόρου του (παρβλ. Διῶμοσία) ὁ ἐναγόμενος, (ἐν γέν. δί) ὁ παρὰ τῶν διωδίκων διδόμενος ὅρκος, ἰδίως εἰς τὸν Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.) τὸ ἔγγραφον τῆς κατηγορίας. Ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν: « Δικεῖ Σωκράτης κτλ.

Ἀντωνέομαι,-οῦμαι Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω τι εἰς τόπον ἄλλου (πωληθέντος). 2) πλειοδοτῶ ἐπὶ δημοπρασίας.

Ἀντωνυμία (ἡ), (Γρμτ.) ἓν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου.

Ἀντωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀντωνυμ.

Ἀντωνυμικῶς, ἐπίρ. Μὲ (ἡ Ὡς) ἀντωνυμ.

Ἀντωπέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀντοφθαλμέω.

Ἀντωπὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀντώπιος καὶ Ἀντωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντικρύζων τὰ ὄμματά (τοὺς ὤπας) του εἴς τι, βλέπων τινὰ κατὰ πρόσωπον. 2) ὁ κείμενος ἀντικρὺ ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀντωπον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐνώπιον.

Ἀντωσις, εως (ἡ), = Ἀντώθησις

Ἀντωτὶς, ίδος (ἡ), = Ἀμφῶτις (3).

Ἀντωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά, ἀποδίδω τὴν ὀπ. ἔλαβον ὠφέλειαν.

Ἀνυβριστὶ, ἐπίρ. Χωρὶς ὕβριν. [ἐκ τοῦ

Ἀνύβριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑβρισθεὶς (ἀτιμασθεὶς) ἢ μὴ ὑβρίζων.

Ἀνυγίαστος (ὁ, ἡ). ἀνίατος, ἀνιάτρευτος.

Ἀνυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω (Ἀπαλύνω) τι ἐντελῶς.

Ἀνυγρασμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνυγραίνειν.

Ἄνὕδατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ.

Ἀνυδρεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀνασύρω (Τραβῶ) νερὸν ἀπὸ πηγάδι κτλ.

Ἀνύδρευτος (ὁ, ἡ). ἀπότιστος, ξερικός.

Ἀνυδρία (ἡ). Ἔλλειψις ὕδατος (βροχῆς). ξηρασία. [ἐκ τοῦ

Ἄνυδρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ, ξηρός.

Ἄνυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕλην (ὕδατι ξυλικήν). 2) = Ἄϋλος.

Ἀνυμέναιος (ὁ, ἡ). ἄφωνος ὑμεναίου, ἀνύπανδρος, ἢ ὑπανδρευθεὶς χωρὶς τελετὴς γάμων.

Ἄνυμες Δ. Π. ἀντὶ Ἠνύομεν, ά, πλθ, πρσ. τοῦ παρσ. τοῦ Ἀνύω ἢ τοῦ

Ἀνυμι (χ πθ.) Ἄνυμαι (μαρτ. Ἠνύμην), Π. ἀντὶ Ἀνύω, -ομαι.

Ἀνυμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶ (Δοξολογῶ) μεγαλοφώνως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνύμφευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νυμφευθείς, ἀνύπανδρος.
Ἄνυμφος (ὁ, ἡ), = Ἀνύμφευτος. ‖ » Γάμος—,« Εὐρ., ὁ δυστυχής.
Ἀνυπαίτιος (ὁ, ἡ). ἀναίτιος, ἀθῷος.
Ἀνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπάρχων ἐν τοῖς οὖσι, μὴ ἔχων ὕπαρξιν.
Ἀνυπαρξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνυπάρκτου.
Ἀνύπειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπείκων (ἐνδίδων, ὑποχωρῶν), ἄκαμπτος, ἀνένδοτος, κιλ.
Ἀνυπεξαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑπεξαίρεσιν.
Ἀνυπεξάλυκτος (ὁ, ἡ). ἄφευκτος, ἀναπόδραστος, (Νικ. Χων.).
Ἀνυπέρβατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπαιρόμενος ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ἀνυπέρβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βλήτως. Τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ (ὑπερνικήσῃ).
Ἀνυπέρβλητος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἀνυπερήφανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπερήφανος.
Ἀνυπερθεσία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνυπερθέτου.
Ἀνυπέρθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θέτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀναβολὴν (ὑπέρθεσιν).
2) ὁ μὴ ἀναβάλλων τι δι' ἄλλον καιρόν. » Ψυχραταιὰ ἐστι διάθεσις ἀνυπέρθετος τῶν κατ' ὀρθὸν λόγον, « Λρτ.
Ἀνυπεροψία (ἡ). ἔλλειψις ὑπεροψίας.
Ἀνυπεύθυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ύνως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, πληρεξούσιος. 2) ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος. 3) ἀθῶος, ἀναίτιος.
Ἀνυπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπακούων, ἀνυπότακτος, ἀπειθής.
Ἀνυπηλιφὴς, ἐος καὶ
Ἀνυπήλιφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος ὑποκάτωθεν, (ναυτ.) ἀπίσωτος, ἀπαλάμιος.
Ἀνύπηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπήνην (γένειον).
Ἀνυπηρέτητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὑπηρέτου ἢ ὑπηρεσίας, ἀβοήθητος.
Ἀνυπόνω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξυπνῶ.
Ἀνυποδε(δη)σία, ας (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ (περιπατῇ) τις ἀνυπόδετος.
Ἀνυποδε(δη)τέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (περιπατῶ)=
Ἀνυποδε(δη)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα, ἐξυπόλυτος.
Ἀνυπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην, ἀκριασολόγητος, ἀναίτιος.
Ἀνυπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποβολιμαῖος, γνήσιος. 2) (φλσφ.) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑποθετικὴν θεωρίαν. 3) (λογικ. ᾧ Γρμτ.) ὁ μὴ ἔχων ὑποκείμενον.
Ἀνύποιατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-οίατως. Ἀνυπόφερτος.
Ἀνυπόκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίτως. Ὁ μὴ καθ' ὑπόκρισιν, μὴ προσποιημένος, ἄδολος, εἰλικρινής.
Ἀνυπομένε(νη)τος καὶ
Ἀνυπομόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπομονὴν, ἀνυπόμονος. 2) (πθ.)= Ἀνυποίτιος.
Ἀνυπονόητος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -ήτως, (πθ.) = Ἀνυπόπτευτος, (ἐπμ.)= Ἀπροσδόκητος. 2) ὁ μηδὲν ὑποπτεύων. » Ἀνυπονοήτως τοῦ μέλλοντος, « Πλδ.
Ἀνυπόπτευτος καὶ
Ἀνύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑποψίαν.
Ἀνυποπτως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑποψίαν.
Ἀνυποσημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὑποσημειώσεων, ἀσχολίαστος.
Ἀνυπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπόςασιν (βάσιν, σύστασιν, ὕπαρξιν). (ὀλγ.) ὁ μὴ Ἀνυπόστατος. 2) εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ (νὰ σταθῇ ἐμπρὸς), φοβερός, φευκτέος. » Σὺν τινα, ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, « Ακ. 3) ὁ μὴ ἀφίνων καταπάτι (ὑπόστασιν). » Οὖρα ἀνυπόστατα, « Ἀρετ.
Ἀνυπόστολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποστελλόμενος (συστελλόμενος), θαῤῥετὸς, ἄφοβος.
Ἀνυποστόλως, ἐπίρ. Χωρὶς συζολὴν, θαῤῥετά.
Ἀνυπόστρεπτος καὶ
Ἀνυπόςροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιστρέφων, ἢ ὅθεν οὐ δύναταί τις ἐπιστρέψαι.
Ἀνυπότακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθής. 2) ἄτακτος, συγχεχυμένος.
Ἀνυποτίμητος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.)-ήτως. Τοῦ ὁποίου ἡ περιουσία δὲν ἐξετιμήθη, (παρβλ. Ἀνεπιτίμητος). 2) » Δίκη—, « Ἀτρ., ἡ χωρὶς ὑποτιμήσεως (ἴδε τὴν λέξ.).
3) ὁ μὴ φοβούμενος νὰ τιμωρηθῇ.
Ἀνύπουλος (ὁ, ἡ). εἰλικρινὴς, ἀνύποπτος, μὴ ὕπουλος.
Ἀνυποφόρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπόφερτος.
Ἀνυσιέργος (ὁ, ἡ). Π. [ἄνυσ, ἔργον]. φιλόπονος, ὀραστήριος,
Ἄνυσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίμως, = Ἀνυστικὸς, συντελεστικὸς, ὠφέλιμος.
Ἄνυσις [ἀνύω], ἀως (ἡ). ἐκτέλεσις, κατόρθωσις· ὠφέλεια.
Ἀνύστακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος.
Ἀνυστέον, θετ. τοῦ Ἀνύω.
Ἀνυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνύων (κατορθόνιων), ὀραστήριος, (ἐπὶ πραγμ.) συντελεστικὸς πρὸς κατόρθωσιν.
Ἀνυστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀνυσθῆναι, κατορθωτέος, δυνατός.
Ἀνυτικὸς, ἡ, όν, = Ἀνυστικός.
Ἄνυτο, Π. ἀντὶ Ἤνυετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Ἄνυμι ἢ τοῦ
Ἀνύτω καὶ Ἀνύτω (καὶ ὄχι -ττω), (παρτ. Ἄνυτον), Ἀττ. ἀντὶ Ἀνύω.
Ἀνυφαίνω, Μ. ανῶ. Ξεϋφαίνω ἢ Ξαναϋφαίνω, ᾧ (μτφρ.) Ξαναρχινῶ.
Ἀνύφαντος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ὑφασμένος.
Ἀνυψόω ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω παρὰ πολὺ (εἰς τὸ ἄκρον).
Ἀ(ᾧ Ἀττ. Ἀ)νύω, Μ. ύσω (ἀόρ. Ἤνυσα ᾧ πθ. Ἠνύσθην ᾧ Ἠνύθην, πρκ. Ἤνυσμαι καὶ Ἤνυμαι, ὁθ. τὸ θετ. Ἀνυστέον καὶ Ἀνυτέον). Τελειόνω· κατορθόνω. » Ἀνύσας τὸ ἔργον, « Ὀδ. Π. » Ὡς δ' οὐδὲν ἤνυσε,« Δμ. »Οὐκ ἀνύω φθονέουσα,« Ἰλ. Δ. » Μόγις σμικρὸν ἀνύτων,« Πλάτ. » Καὶ τάλαντά τις ἀνύσῃ ἑκκαίδεκα,« Ἀρζφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀπν.) » Στρατὸς ἤνυσε περᾶν, « Αἰσχλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οὐκ ἄν δίω ἀνύσασθαι τάδε ἔργα,« Ὀδ. Π »Καὶ ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων, « Θκρ. » Θεὸς ἅπαν τέκμαρ ἀνύεται,« Πίνδ. » Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν, « Θκρ., κατώρθωσα νὰ τὸν πάρω. » Ἠνυσάμην τρῦτο ἐκ Μοιρῶν,« Ἐπγρ. 2) συμπληρῶ· ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους, (ἐπμ.) φθάνω, καταντῶ. »Παλλὴν ἀνύσας ὁδὸν,« Ἰλ. » Οὔ πω τὴν μεσάτην ὁδὸν ἄνυμες, « Θκρ. » Ἀνύει τὸ λοιπὸν εἰς ἄστυ, « Ακ. (ᾧ ἑλλ.) » Ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε θέουσα, « Ὀδ. Ο. » Ἀνύτειν θάλαμον,« αὐτ. »Ἀνύτειν τὸν ἀῖδαν, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, « Θκρ. 3) = Συν(Κα)τελῶ, κάμνω ἀποτέλεσμα, χρησιμεύω. » Ἐρύσαν λίθους ᾧ γῆν καὶ εἶτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον, « Θκ. » Ταῦτα εἰς πομπὴν ῥημάτων ἀνύτει, « Αἰσχ. Σκρ.
4) ἀποτελειόνω· ἀφανίζω. » Ἐπειδὴ σε φλὸξ ἤνυσεν, « Ὀδ. Ω. 6) (ἑλλ.) βιάζομαι, ἀπεύδω, (κοιν.) κάμνω 'γλήγορα. » Οὐ μέλλειν χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν, « Ἀρζφ. »Ἀνυσόν παθ' ὑποδησάμενος,« αὐτ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Λέγ' ἀνύσας,« αὐτ., (παρβλ. Φθάνω).
Ἄνω (παρν. Ἤνον), Ἰων. Π. ἀντὶ (τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παραγομ.) Ἀνώω (συγγ. τῷ-
Ἄνω [ἀνά], ἐπίρ (Τοπ.) Ἐπάνω, ὑψηλὰ. » Ἄλαν ἄνω ὦθεσκε ποτὶ λόφον,« Ὀδ. Λ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἄνω τοῦ γόνατος,« Φ. Ξρτ. » Ἄνω ποτισμῶν, « Παρ. » Ἄνω θαλάσσης ἔβει, « Δ. Ἄλ., ἔπλεε πελάγιος. » Τί δῆτ' ἄνω κέχηνας,« Ἀρζφ. ᾧ τρπ. » Μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πρ γ[illegible] των, » Αἰσχλ. (καὶ χρονικῶς.) « Οἱ ἄνω χρόνοι, « Δμ., ὅηλ. οἱ περασμένοι, οἱ παλαιοί. « Οἱ ἄνω τοῦ χρόνου (τοῦ γένικιλ.), « Αἴλ. » Οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ,« Φλ. οἱ προγενέστεροι (προπάτορές) 'τν. « Ἄνω τῆς ἐω μικρὸν, « Ἀχιλ. Τάτ. (καὶ ἐνάρθρως). » Ἡ οἰκία τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχει, « Ξεν. « Ἡ ἄνω πόλις, « Λξ., ὅηλ. ἡ ἀκρόπολις. » Περὶ τοὺς ἄνω τόπους,« Ἀθ., τοὺς μακρὰν ὅηλ. τῆς θαλάσσης πρὸς τὰ μεσόγεια. (ὅθεν) » Ὁ ἄνω βασιλεὺς, « Φλςρ., ὁ τῶν Περσῶν. (ᾧ ἑλλ.) » Οἱ ἄνω, « Λξ., ἀντὶ οἱ θεοί. » Ἄνω ᾧ κάτω (ἢ ἀσυνθ.) »Ἄνω κάτω ποιεῖν (διαλέγεσθαι, περιπατεῖν, στρέφειν τοὺς λόγους ἢ τοὺς νόμους, μεταβάλλεσθαι ὅλως), ἀνακατόνειν, φέρειν ἄνω κάτω, κλωθογυρίζειν. « Τί, ὦ πάνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; « Ἀρζφ.
Ἀνῶ, ᾖς, ᾖ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνωγα [μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ [ἀγέ] Ἀνώγω ἀντὶ Ἀνάγω ἢ Ἀνοίγω], Μ. ανώξω (παρτ. Ἠνωγον καὶ Ἠνώγεον, ἢ Ἠ[Α]νώγειν, ἀόρ. Ἤνωξα, προτ. ἐνεσ. Ἀνωχθι, Ἀνωγέτω ἢ Ἀνώχθω, Ἀνώγετε ἢ Ἀνωχθε), Π. (πρὸς ἀπαρ. ἢ αἰτ. ἢ δοτ. προτάζω· παρακινῶ· συμβουλεύω.
Ἀνώγαιον (τὸ), ἴδε Ἀνώγεων.
Ἄνωγε, Π. γ'. πρσ. ἑν. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνῶγε, Π. ἀντὶ Ἀνέωγε, (γ'. πρσ. ἑν. τοῦ) μσ. πρκ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνώγεον, ου καὶ Αττ.
Ἀνώγεων, ω (τὸ), (κάμαρα εἰς) τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ δαπιτίου, ἀνώγι, (παρβλ. Ὑπερῷον). [κυρ. δὲ οὐδ, τοῦ
Ἀνώγειος, ω (ὁ, ἡ), ὁ ὑπεράνω τοῦ δόδματος τῆς γῆς (κυρ. κτισμένος).
Ἀνωγὴ (ἡ), Π. [ἄνωγα]. συμβουλὴ, παράκινησις, παραγγελία, πρόσταγή.
Ἀνωγμὸς, ὁ, πρσ. πλθ. καὶ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνώγω, ἀ. πρσ. ἐν. τῆς ὁριζ. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνωδινία (ἡ). Ἔλλειψις ὠδίνων, [ἐκ τοῦ
Ἀνώδινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὠδίνων (κοιλοπονημάτων).
Ἀνωδύρκας, . . (ὁ), εἰδ. ἰχθ. ὁ ἄλλ. Οὐρανοσκόπος.
Ἄνῳδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ᾄδων (κελαδῶν).
Ἀνωδυνία (ἡ). Ἔλλειψις ὀδύνης, [ἐκ τοῦ
Ἀνώδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ προξενῶν (ἢ μὴ αἰσθανόμενος καὶ 2) (ἰατρ.) ὁ καταπαύων) τοὺς πόνους (τὰς ὀδύνας).
Ἀνωδύνως, ἐπίρ. Χωρὶς πόνους.
Ἄνωθα, Δ. ἀντὶ-
Ἄνωθεν, ἐπίῤῥ. (Τοπ.) Ἀπὸ ἐπάνω· ἀπὸ τὰ ἐπάνω (τὰ μεσόγεια) μέρη. (ᾗ χρον.) ἔκπαλαι, ἐκ προγόνων. « Λάκων ἄνωθεν εἶμι, « Συν., ἢ ἀπ' (ἐξ) ἀρχῆς. « Οἳς πάλιν ἄνωθεν δαλεύειν θέλετε, « Γρρ. «Γεννηθῆναι ἄνωθεν, « αὐτ., ἀντὶ Ἀναγεννηθῆναι.
Ἀνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὥσω. Σπρώχνω (Κουντῶ) πρὸς τὰ ἐπάνω (ᾗ απν.) πρὸς τὰ ὀπίσω. — Ἀποθέω, «Μηδ' εἰς τοὺς πολεμίους τὴν πόλιν ἀνῶσαι, « Θκ., νὰ τὴν ἐκθέσουν εἰς.
Ἀνώθησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνωθεῖν, σπρωξίμον πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἀνώϊστεί, ἐπίῤῥ Π. ἀπροσδοκήτως, ἐξάψνα, [ἐκ τοῦ
Ἀνώϊστος (ὁ, ἡ); Π. Ἰων. [ᾄ, οἶομαι], ἀπρόοπτος, ἄθηλος. 2) ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 3) (σπν. ᾗ ἀμφ.) — Ἄνοος.
Ἀνωΐστως, ἐπίῤῥ. — Ἀνώϊστί.
Ἀνῳχθην, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, ἄφθαρτος.
Ἀνωλόφυρτος (ὁ, ἡ). ἀθρήνητος, ἀμυρολόγητος.
Ἀνωμαλής, ἐος (ὁ, ἡ), — Ἀνώμαλος.
Ἀνωμαλία (ἡ), ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνωμάλου.
Ἀνωμαλίσθαι, πθ. πρκ. τοῦ ἀπαρ. τοῦ Ἀνωμαλίζω.
Ἀνώμαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμαλός, ἄνισος. ᾄτακτος. Ἄτακτος.
Ἀνωμαλότης (ἡ), — Ἀνωμαλία.
Ἀνωμάλως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀνωμαλίαν.
Ἄνωμος, (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὤμους, (δένει) « Ἄνωμοι, « οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.
Ἀνωμοτεί(εῖ), ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὅρκον.
Ἀνώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμόσας (ὁρκισθείς). 2) ὁ μὴ ἐπιβεβαιωθείς (ἐπικυρωθείς) δι' ὅρκου. 3) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου δὲν τολμᾷ τις νὰ ὁμοσῃ.
Ἄνωνις, ιδος (ἡ), — Ὄνωνις.
Ἀνωνόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀνομαζόμενος, ἀσήμαντος. 2) ταν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν τολμᾷ κάνεις νὰ ὀνοματίσῃ (ἐκφράσῃ), ἀνέκφραστος.
Ἀνωνυμεί(μί), ἐπίῤῥ. — Ἀνωνύμως.
Ἀνωνυμία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνωνύμου.
Ἀνώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄνομα (καὶ συνεκδ.) ψήφημ, ἀσήμαντος, ἄγνωστος.
Ἀνωνύμως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὄνομα.
Ἀνωξις, εως (ἡ), — Ἀνωγή.
Ἀνώξω, Π. μελλ. τοῦ Ἀνωγα.
Ἀνώομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνόομαι.
Ἄνωπιον (τὸ). τὸ ὑπὲρ τὴν θύραν ἢ θυρίδα (ὀπὴν) μέρος τοῦ οἴκου, (πρβλ. Πρανώπιον).
Ἀνωρία (ἡ), — Ἀωρία, [ἐκ τοῦ
Ἄωρος (ὁ, ἡ), — Ἄωρος.
Ἀνώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) ὁ μὴ ἔχων ὄροφὴν (σκεπήν).
Ἀνωρρῳδία (ἡ), Π. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμὴ ᾗ ὁ ἐξ αὐτῆς ἦχος (ῥοῦθος) τῶν κυμάτων.
Ἀνώρρωπος (ὁ, ἡ), — Ἀνάῤῥοπος.
Ἄνωρτο, Π. (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) ὑπερσ. ἡ ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀνόρνυμαι.
Ἀνωρύομαι, Μ. ὑσομαι. Οὐρλιάζω (Κλαίω) μεγαλοφώνως.
Ἀνῶσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνωθέω. ;Ἀνῶσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνοῖσαι, Ἄχρ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνώσιμος (ὁ, ἡ), — (ἢ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνάσιμος.
Ἀνώτατος (ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ Ἄνω), ῃ, ον. Ὁ εἷς τὴν ὅλως διόλου ἐπάνω θέσιν. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἀνώτατα, — τῷ
Ἀνωτάτω, ἐπίῤῥ. (ὑπερθ. τοῦ Ἄνω). Εἰς τὴν ὅλως διόλου ἐπάνω θέσιν, ὑψηλότατα. « Τὰ ἀνωτάτω γένη, « Δρτ., τὰ πρώτιστα καὶ κυριώτατα.
Ἀνωτερικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄνω μέρη. [ἐκ τοῦ
Ἀνώτερος [ἀνμλ. συγκρ. τοῦ Ἄνω], α, ον. Ὁ εἷς τὴν πλέον ἐπάνω (παραπάνω) θέσιν, ὑψηλότερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀνώτερον, — τῷ
Ἀνωτέρω, ἐπίῤῥ. (συγκρ. τοῦ Ἄνω). Πλέον ἐπάνω, παριπάνω, ὑψηλότερα (ᾗ χρον.) ἀρχήτερα.
Ἀνωφέλεια (ἡ). Ἔλλειψις ὠφελείας, [ἐκ τῶ
Ἀνωφελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων ὄφελος, ἀνωφέλευτος.
Ἀνωφέλητος (ὁ, ἡ), — Ἀνωφελής. 2) (μέγεν.) ὁ μὴ ἀπολαμβάνων κἀμμίαν ὠφέλειαν ἀπό. 3) (πθ.) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὠφέλειαν, ἀδιόρθωτος.
Ἀνώφελος (ὁ, ἡ), — Ἀνωφελής.
Ἀνωφελῶς, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὠφέλειαν.
Ἀνωφορία (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορά. 2) ἀνήφορος, [ἐκ τοῦ
Ἀνωφερής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (ἔχων τάσιν) πρὸς τὰ ἄνω. « Τὸ πῦρ (« Τὸ ἔλαιον) ἀνωφερές, « Ἀρστ. 2) (τόπος) ἀνηφορικός.
Ἀνώφλιον (τὸ). τὰ ἐπάνω μέρος (φλιὰ) τῆς θύρας, τὸ ἀνῶφλι.
Ἀνώφριτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἄνω φριτῶν (τείνων), ἀνωφερής.
Ἀνωφορέομαι-σύμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω, [ἐκ τοῦ
Ἀνώφορος (ὁ, ἡ), — Ἀνωφερής.
Ἄνωχα, πρκ. καὶ
Ἀνῳχθην, ἀόρ. ἀ. πθ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνωχθι, Π. ἐνεστ. τῆς πρς. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνωχυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὠχυρωμένος.
Ἄξιε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἄξεινος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄξενος.
Ἄξεμεν καὶ Ἀξέμεναι, Π. ἀντὶ Ἄξειν ἢ Ἀγαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄγω.
Ἀξεναγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεναγωγηθείς (φιλοξενηθείς).
Ἀξενία (ἡ). Ἔλλειψις φιλοξενίας, [ἐκ τοῦ
Ἄξενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεχόμενος (περιποιούμενος) ξένους, ἀφιλόξενος.
Ἄξιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀξιαμίνος, ἀπελέκητος, ἀδούλευτος, τραχύς· ἄξυστος.
Ἄξῖα (ἡ), τὸ Ἄξιος.
Ἀξιαγάπητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀγάπης.
Ἀξιάγαστος (ὁ, ἡ). ἀξιοθαύμαστος, ἀξιόπαινος.
Ἀξιαγώνιος (ὁ, ἡ). ἀξιόμαχος, (Νικ. Χων.)
Ἀξιάκουστος καὶ
Ἀξιακρόατος (ὁ, ἡ). ἄξιος ν' ἀκουσθῇ.
Ἀξιαπήγητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀξιαφήγητος, ἀξιοδιήγητος, ἀξιόλογος.
Ἀξιαπόλαυστος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀπολαύσεως.
Ἀξιεπαίνετος καὶ
Ἀξιέπαινος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπαίνου.
Ἀξιεπιθύμητος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ τις.
Ἀξιέραστος (ὁ, ἡ). ἀξιαγάπητος.
Ἀξιήκοος (ὁ, ἡ), — Ἀξιάκουστος.
Ἀξιναρίαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἀξίνη (ἡ). [ξρνυμι]. πέλεκυς δίστομος, τσεκούρι, (Τουρκ.) μπαλτάς. «Ξύλα σχίζων τις, ζητ. τῇ ἀξίνῃ, « Ξεν.
Ἀξινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀξίνη, τσεκουράκι.
Ἀξιοβίωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίος) ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμῇ τις.
Ἀξιοδάκρυτος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοεργὸς (ὁ, ἡ) ἄξιος διὰ δουλειάν, ἢ ἀξίων τὸν κόπον, (Ξεν. Οἰκονομ.).
Ἀξιόζηλος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίῤ.)-ζήλως. Ἄξιος ζήλω (φθόνω ἢ μιμήσεως), ἀξιομίμητος.
Ἀξιοζήλωτος, (ὁ, ἡ), — τῷ προηγ.
Ἀξιοθάνατος (ὁ, ἡ). ἄξιος θανάτου.
Ἀξιοθαύμαστος (ὁ, ἡ), — Ἀξιάγαστος.
Ἀξιοθίατος (ὁ, ἡ). ἄξιος διὰ θεωρίαν.
Ἀξιοθρήνος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοθρηθέντος (ὁ, ἡ). ἀξ. διὰ θρίαμβον.
Ἀξιοκαταρρόνητος (ὁ, ἡ). ἄξιος καταρρονήσεως.
Ἀξιοκοινώνητος (ὁ, ἡ). ἄξιος συναναστροφῆς καὶ σχέσεως.
Ἀξιόκτητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀποκτήσεως. 3) ὁ ἀποκτηθεὶς κατ' ἀξίαν (μὲ τὴν ἀναλογον τιμήν).
Ἀξιολεκτος (ὁ, ἡ), — Ἀξιόλογος.
Ἀξιόληπτος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ τὸν λάβῃ (ἀποκτήσῃ) τις.
Ἀξιόλογος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίῤ.)-λόγως. Ἄξιος λόγου (ὁμιλίας, ἐπαίνου, ὑπολήψεως, ᾗ), σημαντικός, οὐσιώδης, ἀξιομνημόνευτος, μέγας (ἐπὶ πρτ. καὶ πραγμ.), ἀξιότιμος κτλ. « Οὐ γὰρ ἄν τι δρασαίμεν ἀξιόλογον, « Λκ. «Ἀξιόλογα λίθων βάρη, « Συν.
Ἀξιομακάριστος (ὁ, ἡ). ἄξιος καλοτυχισμάκους (μακαρισμοῦ).
Ἀξιομάχητος καὶ
Ἀξιόμαχος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αὐτ. ἢ σπν. ἀπαρ.) ἄξιος (ἱκανὸς) ν' ἀντισταθῇ εἰς μάχην.
Ἀξιομισής, ἐος καὶ
Ἀξιομίσητος (ὁ, ἡ). ἄξιος μίσους.
Ἀξιόμισος (ὁ, ἡ), Π. — Ἀξιομίσητος.
Ἀξιομνημόνευτος, (ὁ, ἡ) - ἄξιος μνήμης (ἀνθυμήσεως).
Ἀξιόνικος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ἄξιος διὰ (ἱκανὸς νὰ κατορθώσῃ) νίκην. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἄξιος. « Ἀξιονικοτεροί εἰμεν Ἀθηναίων ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν, « Ἡρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀξιοπαθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πάσχω ἄξια (λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα) τῶν ἔργων μου.
Ἀξιοπενθής, ές (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοπιστία (ἡ). Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀξιοπίστου.
Ἀξιόπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πίστιος. Ἄξιος πίστεως. « Ὀφθαλμοὶ γλωσσῶν ἀξιοπιστότεροι, » Ἐπιγρ. 2) αὐτάρκης, ἱκανός. « Ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα. » Πλ.
Ἀξιοπιστοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀξιοπιστία.
Ἀξιοποίνως (ὁ, ἡ). ἀξιοτιμώρητος. 2) ὁ κατ' ἄξίαν τιμωρηθεὶς ἢ τιμωρήσας.
Ἀξιοπρέπεια (ἡ). Ἡ πρὸς τὴν ἀξίαν ἀνάλογος εὐπρέπεια, ἔξις τοῦ
Ἀξιοπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀξίαν τινός, ἄξιος· εὐπρεπὴς ἢ μεγαλοπρεπής.
Ἀξιοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀξιοπρέπειαν, καθὼς πρέπει εἰς τὴν ἀξίαν τινός.
Ἀξιοπροστάτευτος (ὁ, ἡ). ἄξιος προσασίας (προεδρίας ἢ ὑπερασπίσεως).
Ἀξιόρατος (ὁ, ἡ), = Ἀξιοθέατος.
Ἄξιος [ἄγω[ῦ]], α, ον. Ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἀξίαν μὲ (ἀξίζων, ἐκτιμώμενος τόσον, ὅσον) ἄλλο τι, ἰσότιμος, ἀντάξιος. (μὲ γεν.) « Βοὸς ἄξιος, » Ἰλ. Ψ. « Οὐδὲ τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, » Πλ. (καὶ μὲ αἰτ. πραθετ.) « Ἄξια εἰς μυρίας δραχμὰς, » Δημ. (καὶ πρτ.) « Οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμεν Ἕκτορος, » Ἰλ. Ν. « Ὅσου ἄξια ἐστὶ γυνὴ κάμνοντι, » Δημ. « Πολλοῦ (« Πλείονος) ἢ » Τοῦ παντὸς, (« Μικροῦ, « Οὐ[Μὴ]δενὸς κτλ.) ἄξιος. « (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Πλείστου ἄξιοι (ἢ « Οὓς πλεῖστ' ἄξιόν ἐστι) κεκτῆσθαι, » Δημ., ἀντὶ Πολύτιμοι κτλ. 2) (συνηθέστ.) εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει (πρέπει, εἶνε εὔλογον, δίκαιον) νὰ ζυθῇ ἢ συμβῇ τι (εἴτε καλὸν, εἴτε κακόν). « Ἐπαίνου ἄξιος μᾶλλον ἢ μέμψεως, » Ξεν. « Θανάτου (« Δόγου κτλ.) ἄξιος, » Δημ., Θκ. « Ὀργῆς ἄξια ποιεῖς, » Δημ. (καὶ μὲ ὅστ.) « Ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, » αὐτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, » Πλάτ. « Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. » Σδ. 3) (χ. πτ.) ὁ ἔχων (ἀξίζων) κάποιαν τιμὴν, ἀξιότιμος ἢ πολύτιμος. « Φέρουσι καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον, » Ξεν. (ὅθεν 4) (τὸ οὐδ.) « Ἄξιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἐστι, καὶ μὲ ἀπαρ.), εἶνε δίκαιον (εὔλογον, πρέπει, ἀξίζει τὸν κόπον) νά. « Τῇ πόλει γὰρ ἄξιον συλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον, » Ἀρχ. « Οὐκ ἄξιον φανερὰν ἔνθαν πρὸς αὐτοὺς κτήσασθαι, » Θκ. « Εἰς τὴν Πελοπόννησον οὐκ ἐξῆλθεν ἡ νόσος, ὅτι καὶ ἄξιον εἰπεῖν, » αὐτ. « Ἄξιόν ἐστί μοι μισεῖν αὐτόν, » Ξεν. « Ἀξιόν σοι μέγα φρονεῖν, » αὐτ. ‖. (τὸ θηλ.) Ἄξια (οὐσ. ἢ ἔλλ. 4) ἢ τιμὴ, ἔκεῖν' ὅ,που ἀξίζει τὸ πρᾶγμα· ἐκεῖν' ὅ,που ἁρμόζει (ἀναλογεῖ) εἰς. « Καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεῤῥίπτετο, » Ἀΐσχ. « Τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν οἱ δικασταὶ τατάτονων, » Πλάτ. « Τὴν μὲν ἀξίαν (ἔνν. ποιοῦσιν) οὐ λάμψεται, » Ἡρ. (καὶ πρυθετ.) « Κατ' (ἢ Παρ') ἀξίαν, » ἀντὶ Ἄξιος ἢ Ἀναξίως. 5') = Ἄξίωμα. « Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντων, » Ἀκ. « Τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς, » Δημ. γ') = Ἀξίωσις, παράκλησις, ἢ θέλησις. δ) ὁ ἀξίζων τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς του (οὔτ' εὐθηνὸς θηλ. οὔτ' ἀκριβὸς), μέτριος κατὰ τὴν τιμήν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἀντὶ τοῦ) Εὔωνος, εὐθηνός. « Ἄξιοι γεγόναμεν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, » Θφρ. « Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας, » Ἀρστφ. 6) (μτφρ.) ἁρμόδιος, ἀνάλογος. « Οὐκ ἄξια οὔτε ὑμῶν οὔτε τῶν πατέρων ποιεῖτε, » Θκ. « Ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν, » αὐτ. « Ἄξια ὥρα, » Ἰλ. . . . » Ἀξιόν σοι ἄλφοι, « Ὁδ. Ο., θέλεις εὕρει δι' αὐτὸ συμφέρουσαν (ὄχι εὐκαταφρόνητον) τιμήν. « Ἀξιός εἰμι, » Ξεν. « Τί δ' ἄξιόν μοι τῆς δε τυγχάνει φυγῆς, » Εὐρ., τί ἔκαμα καὶ νὰ φύγω;
Ἀξιώκεπτος (ὁ, ἡ). Ἄξ. σκέψεως.
Ἀξιοσπούδαστος (ὁ, ἡ). Ἄξ. σπουδῆς (ἐπιμελείας, προσπαθείας).
Ἀξιοστρατήγητος (ὁ, ἡ). = Ἀξιόμαχος καὶ
Ἀξιοστράτηγος (ὁ, ἡ). Ἄξιος τῆς στρατηγίας. 2) (ἐπὶ πραγμ.) Ἄξιος στρατηγοῦ.
Ἀξιοτέκμαρτος (ὁ, ἡ). Ἄξιος (ἱκανὸς) πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος, πιθανὸς· ἀξιόπιστος.
Ἀξιότης (ἡ). Ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου.
Ἀξιοτίμητος καὶ
Ἀξιότιμος (ὁ, ἡ), (τὰ παρθ.-ότερος, -ότατος). Ἄξιος τιμῆς.
Ἀξιοφίλητος (ὁ, ἡ). Ἀξιαγάπητος.
Ἀξιόχρεως, ω (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-χρέως. Ὁ ἄξιος ἀναδεχθῆναι τὰ χρέος τινὸς, (μάρτυς, ἐγγυητὴς), βέβαιος (σίγουρος) ἀξιόπιστος. 2) Ἱκανός· ἄξιος· σημαντικός. « Μέγεθος ἀξιόχρεων, » Ἀθ. « Ἀξιόχρεα ἀπηγήσιος, » Ἡρ. « Ἀξιόχρεως ἐναντιωθῆναι, » αὐτ.
Ἀξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Προσδιορίζω τὴν ἀξίαν (τὴν τιμὴν) πράγματος, ἐκτιμῶ. « Ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον, » Ὀλότ. (ὅθ: 2) κρίνω, φρονῶ, ὑποθέττω, διϊσχυρίζομαι, (Ἰταλ.) prétendere. ζογάζομαι τι ἄξιον (εὔλογον, δίκαιον, καὶ φλσφ. βέβαιον ἢ πιθανὸν), καταδέχομαι, στέργω, (Π.) τιμῶ, ἐγκωμιάζω· ἀξιόνω. » Ἀξιοῦσιν αὐτοὺς πάντων, » Θκ. « Ἀξιωθεὶς τῆς βουλῆς, » Πλ. (καὶ ἑλλ.) « Οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας, » Σοφ. « Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιωθείς, » Εὐρ. « Καλοῖσιν ὁμιναίοισιν ἀξιούμενη, » αὐτ. « Τύμβον ἀξιούμενον τὸν ἐμὸν δρᾶσθαι, » αὐτ. « Βουλόμενος, ἕως ἔτι ἀπαθὴς ἦν, ἃ ἠξιοῦτο, διασώσασθαι τὴν εὐτυχίαν, » Θκ. « Ἀξιοῦσιν εἶναι σφαιροειδῆ τὸν οὐρανὸν, » Θ. Μάγ. (ὅθ. παρὰ Φιλοσφ. Ἀξίωμα), (παρβλ. Βούλομαι). « Οὐ πλούσιοι μόνον ἃ λύγιοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ κτλ., » Πλ. « Ἀπ' Ἄργους καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου, » Ἀρρ. « Ἀξιῶ ἀδικεῖσθαι, » Ἡρ. « (καὶ μσ.) Οὐκ ἀξιεύμενος ἐπὶ τὸν θρόνου ἵζεσθαι, » αὐτ., μὴ νομίζων ἑαυτὸν ἄξιον νὰ. « Μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος, » Ἰσκρ. « Διὰ τὸμὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, » Ἀρστ. 3) παρακαλῶ, ἀπαιτῶ τι ὡς δίκαιον ἢ εὔλογον, ἐπιθυμῶ, θέλω. « Χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, » Θκ. « Ἀξιῶ δὲ δέεσθαι ὑμᾶς μεμνῆσθαι, » Δημ. (καὶ πθ.) « Ἔφη συγχωρεῖν τοῖς ἀξιουμένοις, » Πλθ., ἀντὶ ταῖς Ἀξιώσεσιν.
Ἄξιφος (ὁ, ἡ). Ὁ χωρὶς ξίφους.
†Ἀξιφυλλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀεξίφυλλος.
Ἀξίωμα (τό), = Ἄξία, τιμὴ, βαθμὸς κοινωνικῆς θέσεως, ἀρχικιον. « Ἀποστερεῖν ἀξιώματος καὶ τιμῆς, » Ξεν. (ὅθεν): « Οἱ ἐν ἀξιώματι (-ώμασιν), » οἱ ἀξιωματικοί. 2) ὑπόληψις, σημαντικότης, μέγεθος, ὑπεροχή. (Γαλλ.) crédit. « Ὧν ἐν ἀξιώματι ἀπὸ τῶν ἀστῶν, » Θκ. « Τὸ μὲν οὖν ἀξίωμα τοῦ παρόντος ἀγῶνος, » Ἀρχ. « Τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως, » Δημ. 3) (φλσφ.) λόγος οὐ χρήζων ἀποδείξεως (ὡς) αὐτοπόδεικτος, ἢ πιθανὸς. (ὅθεν:) = Δόγμα, φρόνημα, δοξασία. κῦρος, τὰ ἀξιόπιστον. 4) = Ἀξίωσις, θέλημα, ἀπαίτησις, (ἢ σπν.) παρακάλεσις. « Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, » Γρφ.
Ἀξιωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀξίωμα (ὅδε τὴν λέξιν). 2) ὁ ἔχων (ἢ πράττων τι, ἢ γινόμενος μὲ) ἀξιοπρέπειαν, μεγαλοπρέπειαν, ὁμιλῶν μὲ (φλσφ.) ἀξιώματα. « Ὁ δὲ Ἰσοκράτης μακρῷ ἀξιωματικώτερος Λυσίου, » Δ. Ἁλ.
Ἀξιωματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀξίωμα (ἀξιοπρέπειαν, μεγαλοπρέπειαν), διὰ (φλσφ.) ἀξιωμάτων.
Ἄξιος, ἐπίρ. Κατ' ἀξίαν, πρεπόντως ἀναλόγως. « Ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσομεν, » Ἰσκρ. « Ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, » Α'σχ. 2) εὐθηνὰ, μὲ μετρίαν τιμήν.
Ἀξίωσις, εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀξιοῦν, ἐκτίμησις. 2) ὑπόληψις, τιμή. 3) = Ἀξίωμα (ὀφφίκιον). « Τοὺς ἐν ἀξιώσει προὔχοντας, » Ἀρχ. (καὶ ἑλλ.) « Οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, » αὐτ., ἀντὶ Οἱ ἀξιωματικοί. 4) φρόνημα, ἰδέα, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περὶ τῆς ἱκανότητος ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου, (Γαλλ. prétention), (ἐπμ.) ἀπαίτησις (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὖσα ἡ φαινομένη παράλογος) παράκλησις. « Ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, » Θκ. « Οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις, » αὐτ. « Παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιανδί, » αὐτ. (παρβλ. Δικαίωσις). 5) (σπν.) ἡ δύναμις (σημασία) λέξεως. « Τὴν εἰωσαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων μετέλλαξεν, » Θκ. (Γαλλ.) la valeur ordinaire des mots.
Ἀξιωσέον, θετ. τοῦ Ἀξιόω.
Ἄξόανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ξόανον (ἄγαλμα).
Ἀξονήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὸν ἄξονα ἢ διὰ τοῦ ἄξονος ἐλαυνόμενος (παχέως κινούμενος).
Ἀξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄξονα.
Ἄξοος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄξεστος.
Ἀξυγκρότητος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσυγκρίτητος.
Ἀξύλευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάσος) ἀπ' ὅπου δὲν ἔκοψάν ποτε ξύλα.
Ἀξυλία (ἡ). Ἔλλειψις ξύλων.
Ἀξύλιστος (ὁ, ἡ), = Ἀξύλευτος.
Ἄξυλος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἔχων ξύλα. 2) π. = Ἀξύλευτος, (ἐπμ.) πολύξυλος. (ὅθε λ. αἰ)
Ἀξυμβάτος, Ἀξυμβλητος, Ἀξυμμετρία, Ἀττ. ἀντὶ Ἀσυμβάτος κτλ.
Ἀξύνετος, ου καὶ
Ἀξυνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσύνετος·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀξυρής, ές (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἄξυρος (ὁ ἤ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος ξυρὸν (ξουράφι), ἀξουράφιστος. 2) ὁ μὴ ἐξὺς (κοπτερός) (ἐπιμ.) ἄχρηστος (διὰ ξύρισμα).
Ἀξύστατος (ὁ, ἡ), Ἀττ ἀντὶ Ἀξύστατος.
Ἄξυστος (ὁ, ἡ), = Ἄξεστος.
Ἄξω, μέλλ. τοῦ Ἄγνυμι καὶ Ἄγω.
Ἄξων [ἄγω], ονος (ὁ). τὸ ξύλον τῆς ἁμάξης, περὶ τὸ ὁπ. στρέφονται οἱ τροχοί. 2) (Μθμτ. καὶ Γεωγρ.) ἡ διὰ τοῦ κέντρου τῶν δύο περάτων (πόλων) τῆς σφαίρας διερχομένη γραμμή. 3) (πλθ.) οἱ παλαιοὶ νόμοι τῶν Ἀθην. (σκαλισμένοι ἐπίνω εἰς ξύλα τετράγωνα περιστρεφόμενα εἰς ἄξονας), (παρβλ. Κύρβις).
Ἄογκος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔγων ὄγκον (βάρος).
Ἄοδμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἄοσμος.
Ἀοζέω-ῶ, Μ. ήσω· Π. ὑπηρετῶ, εἶμαι-
Ἄοζος (ὁ), Π. [ἀοσσέω], ὁ ὑπηρετῶν (κυρ. εἰς τὰς θυσίας).
Ἄοζος (ὁ, ἡ), = Ἄνοζος.
Ἀοῖ, Δ. ἀντὶ Ἠοῖ, δοτ. ἑν. τοῦ Ἠώς.
Ἀοιδή (ἡ), Π. Ἰων. [ἀείδω], = Ὠδή.
Ἀοιδιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Ἀείδω, ᾄδω.
Ἀοίδιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀοιδῆς, ἀξιύμνητος, περίφημος (ἐπί τε καλοῦ ᾗ κακοῦ).
Ἀοιδοθέτης, ου (ὁ), Π. ὁ συνθέτων ἀοιδάς, ποιητής, μελοποιός.
Ἀοιδομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τοῦ βραβείου τῆς ἀοιδῆς ἀγωνιζόμενος (φιλονεικῶν) πρὸς ἄλλον ἀοιδόν.
Ἀοιδοπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς ἐνασχολούμενος (πολέων), ποιητής.
Ἀοιδός (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ἀείδω], ᾠδάλτης, τραγουδιστής, ποιητὴς (καὶ ὑθλ.) ποιήτρια (καὶ ἐνίοτε) μάγισσα (ἰατρεύουσα δι' ἐπῳδῶν). 2) (ἐπιθ.) μελῳδικός ἢ 3) (πθ.) = Ἀοίδιμος, (ὄθ. τὸ συγκρ.) » Πέργαμος ἀοιδοτέρη πολίων, « Ἠπγρ. (καὶ τὸ ὑπερθ.) » Ἀηδὼν συμπάντων ἀοιδοτάτη πτεκεινῶν, « Θκρ.
Ἀοιδοσύνη (ἡ), Π. = Ἀοιδή, μελιῤῥεῖα ποίησις.
Ἀοιδοτάτος (-ότερος), Π. ἴδε Ἀοιδός.
Ἀοιδοτοκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τίκτων (δίδων αἰτίαν εἰς ἢ συνθέτων) ἀοιδάς.
Ἀοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατοικούμενος ἢ μὴ κατοικητέος, ἀκατοίκητος.
Ἄοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων οἶκον (κατοικίαν ἢ πατρίδα), ξένος ἢ φυγὰς 2) = Ἀοίκητος. 3) (μὲ γεν.) ὁ μὴ κατοικήσας που.
Ἄοιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οἶμη], = Ἀβιόδευτος καὶ Ἀῤῥητος.
Ἀοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω ἢ δὲν πίνω οἶνον.
Ἀοινίη (ἡ). ἀποχὴ ἢ ἔλλειψις οἴνου, [ἐκ τοῦ
Ἄοινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος οἶνον, (ὄθεν) » Ἀοίνος θυσία, « Πλτ., (παρβλ. Νηφάλιος).
Ἄοισσε, α, αν, Δ. ἀντὶ Ἤρισε.
Ἀοκνίη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀόκνου » Πόνων ἀοκνίη ὑγιεινοτάτη, « Ἱππκρ.
Ἄοκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀκνῶν (ἀμελῶν ἢ συστελλόμενος), φιλόπονος, ἀβάρετος, ἀκούραστος, τολμηρός.
Ἀόκνως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὄκνον, προθύμως.
Ἀολλέω-ῶ, Μ. ησω, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀολλίζω.
Ἀολλήθην, ἐπίῤῥ. Π. ἀθρόως, σωρηδόν, ὁμοῦ, [ἐκ τοῦ
Ἀολλὴς [εἰλέω], ές (ὁ, ἡ), Π. συνηθροισμένος εἰς ἕν, ἑνωμένος ὁμοῦ, πεπυκνωμένος.
Ἀολλίζω, Μ. (σω, Π. [ἀολλὴς], συναθροίζω, συσσωρεύω.
Ἄολον, Π. παρτ. τοῦ Ἄλω.
Ἄοπλος (ὁ, ἡ), = Ἄνοπλος, χωρὶς ὅπλον, ἐξαρμάτωτος. » Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα, « Ξεν.
Ἄοπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ὀ͂ψ]. ἄφωνος, βωβός. 2) (απν.) ἀόμματος ἢ 3) = τῷ
Ἀοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀφθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ὀφθῆναι, ἀόρατος.
Ἀ(ὴ Δ)ορ, ορος (τὸ), Π. [ἀείρω], ξίφος (ἐξ ἑν γέν. κάθε) ὅπλον (κυρ. σουβλερόν).
Ἄορας, Π. αἰτ. πλθ. ἀρα. (ἡ τοῦ προηγ. Ἀορ [τὸ ὁπ. ὅμως εἶν' οὐδέτερον] ἢ τοῦ Ἀωρ-ορος (ἐξηγουμ. διὰ τοῦ) Τρίπους ἢ λεκάνη (ἢ κατ' ἀναγρμ. ἀντὶ Ὄαρας), αἰτ. πλθ. τοῦ Ὄαρ.
Ἀοραφία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀοράτου 2) (απν.) στέρησις ὁράσεως, τυφλότης.
Ἀόρατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ράτως. Ὁ μὴ ὁραθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ὁραθῆναι. 2) (ἐνεργ. καὶ μὲ γεν.) ὁ μὴ ἰδὼν.
Ἀοργησία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μὴ ὀργιζομένου, [ἐκ τοῦ
Ἄόργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀργιζόμενος, ὁ μὴ θυμώδης· πρᾶος, ἀνεξίκακος ||. (οὐδ.) »Τὸ ἀόργητον, « ἀντὶ Τὸ ἀοργησία.
Ἀοργήτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὀργήν.
Ἀορισταίνω (έω-ῶ), Μ. ήσω. Εἶμαι ἀόριστος (ἀπροσδιόριστος), (Γρμτ.) σημαίνω ἀοριστίαν ἢ ἐκλαμβάνομαι ἀορίστως.
Ἀοριστία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀορίστου, τὸ ἀπροσδιόριστον.
Ἀοριστικός καὶ Ἀοριστολογικός, ἡ, όν. (Γραμμτ. καὶ Ῥτρ.) Ὁ σημαίνων ἀοριστίαν, ἐκλαμβανόμενος ἀορίστως.
Ἀόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὅρον (σύνορον ἢ ὁρισμόν), ἀπροσδιόριστος ἢ μὴ ἐμφαίνων τι ὡρισμένον, (ὅθεν Γρμτ.) ὁ Ἀόριστος (χρόνος).
Ἀοριστόω, ῶς (ὁ, ἡ), = Ἀοριστικός.
Ἄορίστως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὅρον (ὁρισμόν), ἀπροσδιορίστως.
Ἄορνος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πίτρα ἢ λίμνη) ὅμοια τὰ ὄρνεα δὲν πλησιάζουν διὰ τὸ ὕψος ἢ τὰς θανασηφόρους ἀναθυμιάσεις.
Ἀορτὴ (ἡ), [ἀείρω], (ἀνατομ.) ἡ μεγ. ἀρτηρ. ἡ μετοχετεύουσα τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς καρδ. εἰς τὰς φλέβας (μτγν.) τὰ δύο ἄκρα τῆς τραχ. ἀρτηρ. (τοῦ λάρυγγος) ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξέρχεται ὁ πνεύμων, (Λατ.) βρόγχια.
Ἀορτηθείς, Π. ἀντὶ Ἀερθείς, (πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς) μτγ. τοῦ Ἀείρω.
Ἀορτὴρ (ὁ), [ἀείρω]. τὸ λωρὶ (ὁ κρεμαστὴρ) τοῦ ξίφους ἢ τῆς ἀσπίδος ἢ δισακκίου. ||. (ἐπιθ.) »Ἵππος —, « ὁ ἄλλ. Παρ(ωρίος ‹ἴδε τὴν λέξ.›).
Ἀορτο, Π. (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀείρω.
Ἀορτρα (τά), (Ἀνατομ.) οἱ δύο λοβοὶ (τὰ χείλη) τοῦ πνεύμονος, (ἴδε Αὐρτή).
Ἀόργης, ου (ὁ), ὁ μὴ ἔγων ὄρχεις.
Ἀοσμία (ἡ). ἔλλειψις ὀσμῆς. 2) δυσωδία, [ἐκ τοῦ.
Ἄοσμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων κακὴν) ὀσμήν.
Ἀοσσέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (ἴσ.) = Ἀοζέω, βοηθῶ, παραστέκομαι.
Ἀοσσητήρ (ὁ), [ἴδε τὰ προηγ.], βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, παραστάτης.
Ἄουτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οὐτάω], ἀτλήγωτος.
Ἀοχληαία (ἡ). ἀνεμοχλησία, [ἐκ τοῦ
Ἀόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνοχλῶν ἢ μὴ ἐνοχλούμενος, ἀνενόχλητος, ἡσυχος, ἀτάραχος.
Ἀοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐστερημένος ὄψεως, τυφλός.
Ἀπαγγελεύς, ἰως (ὁ), Π. = Ἀπαγγελτήρ.
Ἀπαγγελία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαγγέλλειν (διηγεῖσθαι, γνωστοποιεῖν, ἀποφαίνεσθαι κτλ.), (Ῥτρ.) ἑρμηνεία, ἐκφράσις, (ἴδε τὸ ῥῆμα).
Ἀπαγγέλλω, Μ. αγγελῶ, = Ἀναγγέλλω, φανερόνω, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, ἀναφέρω, λέγω. » Ἀπαγγείλατε οὕτῳ ταῦτα (ἡ) ὅτι, « Ξεν. » Ὁ θεὸς ἀπαγγέλλας τὰ ψευδῆ « Δημ. (ᾧ πρεθὲτ.) » Ὧν ἐπεμψας ἀπαγγελοῦντα περὶ τῆς τοῦ παιδίου τελευτῆς, « Πλ. (καὶ μπ.) » Τοὺς πρώτους τὴν Ἀρπάλου φυγὴν ἀπαγγειλαμένους, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἀπηγγέλη αὐτῷ εἰς τὸ παλάτιον, « αὐτ. 2) ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἐκφράζω, προφέρω, ἀποστοματίζω, ἐκφωνῶ. » Πόσους ἀπαγγέλλει στίχους, « Σαν. » Ἀπαγγελίαν λέγω τὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα, » Ἑρμγ.
Ἀπαγγελτέον, θετ. τοῦ Ἀπαγγέλλω.
Ἀπαγγελτήρ (ὁ). ὁ ἀπαγγέλλων, μηνυτής.
Ἀπαγγελτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπαγγελίαν. ||. » Τὸ ἀπαγγελτικὸν, « Ἐπκτ., ἀντὶ ἡ Ἀπαγγελία.
Ἄπαγε, ἐπίῤῥ. ἀπαγαρ. (κυρ. δἐ) Θ'. πρσ. τοῦ προς. τοῦ Ἀπάγω (ὅπου Ζ.).
Ἀπάγελος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἄπα) τῆς ἀγέλης, (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Κρήτ.) ὁ μήπω συμπληρώσας τὰ δεκαεπτὰ τῆς ἡλικίας του ἔτη παῖς, (ἴδε Ἀγελάτης ᾗ Ἀτιμαγέλας).
Ἀπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπηγμένος (πηκτὸς, στερεὸς), ἄπηκτος (καὶ μεταφορ.) ἄστατος, χωρὶς βάσιν, » Ἰλιους ἀπαγέας, « Ἠρ.
Ἀπαγίδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιασθεὶς ἢ μὴ πιανόμενος εἰς τὴν παγίδα.
Ἀπαγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπάγω.
Ἀπαγκυλόω-ῶ, Μ. ωσω, = Ἀγκυλόω.
Ἀπαγκωνίζομαι, Μ. ισομαι. Ἐκτείνων (καὶ ἀπρώγινων μὲ) τοὺς ἀγκῶνάς μου ἀνοίγω δρόμον διὰ τοῦ πλήθους, (ὅθεν): » Ἀπηγκωνισμένη γλῶττα, « Φλγρ., ἢ τολμηρὰ καὶ ἀναίσχυντος.
Ἀπαγλαΐζω, Μ. ίσω, Ἀφαιρῶ τὴν αἴγλην (τὸν στολισμὸν) τινος, ἀτιμάζω.
Ἄπαγμα (τό), [ἀπάγνυμι], (χειρουργ.) τσάκισμα κοκκάλου εἰς τὴν κλειδωσιν, (παρβλ. Κάταγμα).
Ἀπαγνίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαγνίζω.
Ἀπάγνυμι, Μ. άξω, (ἀόρ. Ἀπέαξα κτλ.). Τσακίζω (λγνυμι) ὥστε διόλου ὥστε νὰ χωρίσῃ (κυρ. κόκκαλον), (παρβλ. Κατάγνυμι).
Ἀπαγόρευμα (τό). προσταγὴ ἀπαγορευτικὴ.
Ἀπαγόρευσις, εως (ἡ). ἡ ἴδε τοῦ ἀπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γορεύειν, ἐμποδισμα, ἀποκαμωμός, ἀπόστημα, (ἐπμ.) παράτηρσις.

Ἀπαγορευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαγόρευσιν, ἐμποδιστικός.

Ἀπ-αγορεύω, Μ. εὔσω ἢ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Ἀπηγόρευσα ἢ Ἀπεῖπον ἢ Ἀπεῖπα ᾗ μσ. Ἀπειπάμην, πρκ. Ἀπείρηκα ᾗ. τρ. χως). Ἐμποδίζω διὰ λόγου (προσταγῆς), λέγω (προστάζω) νὰ μή. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) » Ἀπαγορεύειν τινὶ ἢ τινὰ ποιεῖν τι. » Ἀπηγόρευον αὐτοῖς μὴ ἐπβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων, « Ἡρ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Ἐμοί γε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην, « Πλάτ. (ᾗ πθ.) » Ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ὕππῳ χρῆσθαι, « Πλ. » Τοῖς νέοις ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι, « Ξεν. » Ἀπορρηθὲν μὴ καταφεύγειν, « Ἀρχῖ. 2) ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι· παραιτῶ, ἐγκαταλείπω. » Κατάνευσον ἢ ἀπόειπε, « Ἰλ. Α. » Μῆνιν ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Τ. (καὶ μσ.) » Ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, « Ἡρ. » Ἀπείπατο τὴν πατρίδα, « Σό. » Ἀπειπεῖν τὸν οἶον, « Πλάτ. » Ἀπειπεῖν τὴν ἀρχήν, « Ἀρχῖ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ πάντων ἀπορρηθῆναι, « Πλάτ. 3) (= Ἀποδῶ), ἀποκάμνω, βαρύνομαι· ἀπελπίζομαι· παύω. » Ἀπαγορεύειν τῷ πόνῳ (ἢ) πρὸς τὸν πόνον, « Αξ. » Τάλαιν' ἀπείπον ἄλγει, « Εὐρ. » Καὶ ταῖς ψυχαῖς νικῶντες, τοῖς σώμασιν ἀπεῖπον, « Ἰσκρ. » Ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπεῖν, « Ξεν. » Οὔτε λέγων, οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει, « Ξεν. » Οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἀπεροῦσιν, ἐν μέρει ἀναπαυόμενοι, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ ψύχ.) » Ἐν πολλαῖς πράξεσιν ἀνάγκη πολλὰ ᾗ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι, « αὐτ. » Οὐκ εἴων ἀπαγορεῦσαι οἱ μάντεις, « Ἰλ. 4) Π. ὁμιλῶ χωρὶς συστολῆς (φανερὰ, μὲ τόνον καὶ παῤῥησίαν, ἢ ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς, ἢ τὰ εἰρημένα ὑπ' ἄλλου), κηρύττω. » Τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Ι. » Ἀληθείην ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Ψ. » Ἀπερέων Κύρῳ Δακεδαιμονίων ῥῆσιν, « Ἡρ.

Ἀπ-αγρεύω, Μ. εύσω. Παίρνω (Ἀγρεύω) τι ἀπό τινος, ἀφαιρῶ.

Ἀπαγριόω-ῶ, Μ. ώτω. Ἐξαγριόνω.

Ἀπαγρίωσις, εως (ἡ), = Ἐξαγρίωσις.

Ἀπαγροικίζομαι, Μ. ίσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου ἄγροικος (χωριάτης).

Ἄπαγρος (ὁ, ἡ). Ἀτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν (εἰς τὸ κυνῆγι).

Ἀπ-αγχονάω-ῶ, Μ. ήσω, ᾗ

Ἀπ-αγχονίζω, Μ. ίσω. (ἀδκμ.) Αὔνω (Ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπὸ τὴν ἀγχόνην. 2) = τῷ

Ἀπ-άγχω, Μ. άγξω, = Ἄγχω, πνίγω μὲ θηλειὰν, κρεμνῶ. ‖. (μσ.) πνίγομαι (κρεμνῶμαι) μόνος. » Καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο, « Γρφ. » Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο, « Θκ.

Ἀπ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀπήγαγον κτλ.). Φέρω τι μακρὰν, ἀπομακρύνω, (μτφρ.) ἀποτρέπω, ἀποπλανῶ, ξελογιάζω. » Ὁ μὲν ἔγγυς προσάγει, ἂν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει, « Ἀρστ. » Ἀπαγαγεῖν τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, « Ξεν. » Πάντα ἐποίει ὅπως ἀπαγάγοι τοὺς πολιορκοῦντας, « αὐτ. (ᾗ ἑλλ.) » Ἰδὼν δὲ ταῦτα, ἀπήγαγε ταχέως, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην, « Θκ. 2) φέρω τι ὀπίσω (ὅπου ἦτο πρότερον). » Οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν, « Ὅμ. » Ἄπαγε τὸν ἵππον οἴκαδε « Ἀρχῖ. » Ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε, « Ξεν. 3) φέρω μὲ βίαν. » Βόας ἀπάγουσιν, « Ὀδ. Σ. » Ἀπάγειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας (εἰς τὰ δεσμωτήριον κτλ.), « Ῥτρ. » Συλλαβόντες ἀπάγετε παρ' ἐμέ, « Ἡρ. 4) φέρω (ἀποδίδω) ὅ,τι χρεωζῶ. » Τὸν δασμὸν ἀπάγειν, « Ξεν., (παρέλ. Ἀποφέρω ‖. (τὸ πρωτ.) Ἄπαγε (ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπίῤῥ. Σχετλ. ἢ Ἀποτρπτ. » Ἄπαγε (ἐνν. σεαυτοῦ) τὴν ὑπόνοιαν, « Γρῆγ. » Ἄπαγε (ἐνν. σεαυτὸν) τοῦ νόμου, « Συν.

Ἀπαγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπάγειν, ἀπομάκρυνσις, πληρωμὴ (φόρων κτλ.)· (κυρ. δὲ) τὸ εἰς τὴν φυλακὴν φέρσιμόν (σήκωμά) τινος. » Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, « Γρφ.

Ἀπαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀπάγειν, ἀποτρεπτικός.

Ἀπαδεῖν, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαδεῖν, ἀόρ. ϐ', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφανδάνω.

Ἀπάδιος, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἀπάδιες, = Ἀπίδες (ἴδε Ἀπὶς), ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλπίδες.

Ἀπ-άδω, Μ. άσομαι. Ψάλλων ἢ Τραγῳδῶν κάμνω παραφωνίας, (μτφρ.) δὲν συμφωνῶ, (ὄθεν:) » Ἀπάδων, = Ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος, ἀνοίκειος.

Ἀπ-αείρω, Π. ἀντὶ Ἀπαίρω.

†Ἀπ-αέξομαι, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπαέξομαι.

Ἀπ-αθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἀθάνατον, ἀποθεόνω, θεοποιῶ. 2) (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) γίνομαι (ἢ φρονῶ ὡς) ἀθάνατος.

Ἀπαθανάτισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαθανατίζειν, ἀποθέωσις, θεοποίησις.

Ἀπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀπαθοῦς, τὸ μὴ πάσχειν, ἀδιαφορία ἐντελὴς, ἀναισθησία, ξέκ τοῦ

Ἀπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (μὴ κινούμενος ἀπὸ) πάθη, ἀτάραχος ἢ ἀναίσθητος. 2) ὅστις δὲν ἔπαθεν ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάθῃ, ἀβλαβὴς ἢ ἀνεπίδεκτος βλάβης, (καὶ ἐπὶ καλοῦ) ἄπειρος, ἀμέτοχος. » Καὶ τὴν χώραν ἀπαθῆ ἔχοντες, « Θκ. » Ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς αὐτῶν, « Πινδ. » Νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, « Δμ. » Μεγάλων ἀγαθῶν ἀπαθέες, « Ἡρ.

Ἀπάθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπαθὴς.

Ἀπαθῶς, ἐπίῤῥ. Χωρὶς πάθος, μὲ ἀπάθειαν.

Ἀπαί, πρόθ. Π. ἀντὶ Ἀπό.

Ἀπ-αιγειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μετημορφόνω (Μεταϐάλλω) εἰς αἴγειρον (λεῦκον).

Ἀπαιδαγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παιδαγωγηθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος παιδαγωγίας (καλῆς ἀνατροφῆς), (ἐπμ.) ἄτακτος, κακοήθης.

Ἀπαιδαγωγήτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς παιδαγωγίας.

Ἀπαιδάγωγος (ὁ, ἡ), = Ἀπαιδαγώγητος.

Ἀπαιδευσία (ἡ). Ἔλλειψις παιδείας (ἀνατροφῆς), ἀμαθεια· ἀπειρία ᾗ. [ἐκ τοῦ

Ἀπαίδευτος (ὁ, ἡ'). ὁ μὴ πεπαιδευμένος, μὴ λαϐὼν ἀνατροφὴν (παιδείαν), ἀμαθὴς, ἀγύμναστος, ἄπρακτος, ἀπαίδευτος, ἐπίῤῥ. Χωρὶς παιδείαν (ἀνατροφὴν), ἀμαθῶς κτλ.

Ἀπαιδία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἢ τῆς ἄπαιδος, ἀτεκνία.

Ἀπαιθρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀποστεροῦμαι τῶν αἰθαίων, κρύονχίζομαι· ἢ περιτέμνομαι.

Ἀπαιδοτρίβητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γυμνασθεὶς ὑπὸ παιδοτρίϐην, ἀπαίδευτος.

Ἀπ-αιθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταϐάλλω τι εἰς αἰθάλην (καπνιὰν), κατακαίω.

Ἀπ-αιθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταϐάλλω τι εἰς αἰθέρα.

Ἀπαίθομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀνάπτω, ἐξάπτομαι, ἐϐγάλλω φλόγας.

Ἀπ-αιθριάζω, Μ. άσω. Διώκων τὰ νέφη κάμνω αἴθριαν (ξάστερι ά). 2) ἀνθίστημι εἰς τὴν αἴθριαν, (κοιν.) τὰ ἀφήνω κ' ἢ τὸ ἔξοτερον.

Ἀπ-αιθύσσω, Μ. ξω. Φυσῶ (ᾗ ἐπμ.) κ' ἐνώ κυματαειδῶς πρὸς τὸ ἓν μέρος τὴν φλόγα (λαμπάδος κτλ.).

Ἀπ-αίνυμι (χωρὶς Μ.), Π. παίρνω, ἀφαιρῶ (ἀπὸ ἀνθ. κλπ.) ὀρέπομαι.

Ἀπ-αιολάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀποπλανῶ, ἀπατῶ, (ᾗ μσ.) Ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ.

Ἀπαιόλη (ἡ) ᾗ

Ἀπαιόλημα (τὸ) ᾗ

Ἀπαιόλησις, εως (ἡ), Π. ἀποπλάνησις, ἀπάτη, (ᾗ ἐπμ.) Ἀποστέρησις, ἁρπαγή.

Ἀπαιρεθέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαιρεθῶ.

Ἀπαιρεμηνέος, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρημένος.

Ἀπ-αίρω, [ἴδε Αἴρω]. Μ. ορῶ (ἀόρ. Ἀπῆρα κτλ.), Παίρνω, σηκώνω (δι' ἐμοῦ ἢ ἐμοῦ τὰ σκεύη μου (διὰ ϑαλ. δὲ) τὴν ἄγκυραν, (καὶ συνεκδ.) κινῶ ἐγὼ ὑπάγων (καὶ κατ' ἐκτ.) ἀναχωρῶ. » Ὅτε ἐπὶ τὴν πρότερον ἀπήραμεν πρόσθειαν, « Δμ. » Ἦν ἀπαίρωσι (ἐνν. ἡ προσκειμ. τὰς νῆας) ἀπὸ Σκλαμῖνος, « Ἡρ. » Ἀπῆρα σὺν καθεν, « Πλάτ. (καὶ ἑλλ.) » Καὶ οἱ πρόσθεν ἀπήρεσαν, « Δμ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, « Γρφ.

Ἀπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παῖδα ἢ τέκνον. (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Ἄπαις ἀμφοῖν παίδων, « Ξεν. » Ἄπαις βίου, « Ἐπῤῥ., ὁ τοῦ ἄπαιδος. » Παῖδες ἄπαιδες, « Αἰσχλ., οἱ ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος.

Ἀπαίσιος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤῥ.) -σίως. Ὁ μὴ αἴσιος, ὁ ἀντὶ κακοῦ οἰωνοῦ ἐκλαμϐανόμενος.

Ἀπ-αίσσω, Μ. αίξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Χαχωρῶ) μὲ ὁρμὴν μακρὰν τινος.

Ἀπ-αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Ἀποφεύγω τι δι' ἐντροπήν. 2) χάνω κάθε ἐντροπήν.

Ἀπ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ ὀπίσω ὅ,τι ἔδωκα, ζητῶ χρεωστικῶς καὶ ἐπιμόνως ὅ,τι μὲ ἀνήκει. » Ἀπαιτῶν μι τάργυριον, « Ἀρχῖ. » Δίκης τοῦ φόνου ἀπαιτεῖν παρ' αὐτῶν, « Πλουτ. (καὶ πθ.) » Μὲ δὲ μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν, « Ξεν.

Ἀπαίτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαιτεῖν.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἀπαιτητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπαιτῶ.
Ἀπαιτητικός, ή, όν. Ὁ ἀπαιτῶν ἢ "Εχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀπαιτεῖν.
Ἀπαιτίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀπαιτῶ.
Ἀπαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Ἀπειώνιατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερημένος παιῶνος = παιᾶνος (ὕμνων, εὐφημίας), ἡύστρημος.
Ἀπαιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι εἰς τὸν ἀέρα. ||. (πθ. ή μσ.) κρέμαμαι εἰς τὸν ἀέρα, ὑψοῦμαι μετέωρος. « Πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος, » Ακ. 3) κρέμαμαι (ἐξήρτημαι) ἀπό. « Ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, » Ἡσ, (παρβλ. Ἀπαρτάω).
Ἀπαιώρημα (τὸ). τὸ ἀπό τινος κρεμάμενον.
Ἀπακμάζω, Μ. άσω, = Παρακμάζω.
Ἀπακμή (ἡ), = Παρακμή.
Ἀπακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (ἀπ' ἐδῶ ποὺ εἶμαι) μακρὰν τὸ ἀκόντιον ἢ ὡς ἀκόντιον.
Ἀπακριβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀκριβόω καὶ Ἐξακριβόω, κάμνω (ἐφαρμόζω, ἐξετάζω, περιγράφω, μιμοῦμαι) τι ἀκριβῶς ἢ μὲ ἐντέλειαν.
Ἀπακταίνω, Μ. ανῶ. Παύω τινὰ τοῦ ἀκταίνειν (κινεῖσθαι, ἐνεργεῖν), ἀδυνατίζω, καταδαμάζω. ||. (ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀποκάμνω.
Ἀπακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαχθεὶς (ζῶν Ἀπάγω).
Ἀπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος (κυρ. εἰς τὸ πάλαιμα), ἀκαταμάχητος, ἀκαταβάμαστος.
Ἀπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀγύμναστος (ἀσυνήθιστος, ἀνεπιτήδειος) εἰς τὴν παλαίστραν.
Ἀπαλαίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παλαιούμενος, πάντοτε καινούργιος.
Ἀπαλαλκεῖν, Π. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπαλέξω.
Ἀπάλαμνος (μος), ου (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, παλάμη]. ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. 2) ἀνίκανος, ἄπορος, ἀδοήθητος. 3) ἀχρεῖος, ἄτιμος. 4) (σπν.) ἀκνηρός, ἀδρανής, ἀνωφελής, οὐτιδανός.
Ἀπαλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποπλανῶμαι, χάνω τὸν δρόμον, χάνομαι.
Ἀπαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Παύω τοῦ νὰ πονῶ, ξεπονῶ, λησμονῶ (συνηθίζω, [καὶ ἐπμ.] ἀναισθητῶ πρὸς) τὸν πόνον (καὶ μεταφ.) τὴν λύπην. 2) ἀποκάμνω (δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ἀνθέξω εἰς) τοὺς πόνους, (καὶ ἐπμ.) ἀπελπίζομαι.
Ἀπάλγησις, εως (ἡ), παῦσις ἢ ἀναισθησία τῶν πόνων.
Ἀπαλείφω, Μ. αλείψω, = Ἐξαλείφω, σβύνω.
Ἀπαλεξέω-ῶ, Μ. (ἀόρ. Π. Ἀπήλεκον), Ἀποτρέπω τὸ κακόν, (καὶ ἐπμ.) βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, προφυλάττω, ἀπελλάττω. « Ἀπαλεξήσειν τινὰ κακότητος, » Ἰλ. Ρ.
Ἀπαλεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀποφεύγω, Ἀπαληθεύω, Μ. εύσω. Ἐξετάζω ἢ λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἀποδεικνύω.
Ἀπαληλιμμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀπαλείφω.
Ἀπαλθομαι, Μ. αλθήσομαι, Π. ἰατρεύω ἢ ἰατρεύομαι ἐντελῶς.
Ἀπαλίας, ου (ὁ). ἀπαλούτσικος, τρυφερούτσικος.
Ἀπαλλαγή (ἡ). (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαλλάττειν, ἐλευθέρωσις, γλύτωμα, ἀ αχώρησις, κτλ.
Ἀπαλλακτέον, θετ. τοῦ Ἀπαλλάσσω.
Ἀπαλλακτιάω-ῶ, Μ. άσω. = Ἀπαλλαξείω.
Ἀπαλλακτικάς, ή, όν, (μὲ γεν.) Ὁ δυνάμενος ἀπαλλάττειν.
Ἀπαλλακτικῶς, ἐπῤ. Μὲ τρόπον ἢ σκοπὸν ἀπαλλαγῆς. « Ἀπαλλακτικῶς ἔχω, » Ἡσύχ., = Ἀπαλλαξείω.
Ἀπαλλάξ, ἐπῤ. = Ἄλλάξ.
Ἀπαλλαξείω (χωρὶς Μ.). (μὲ γεν.) Ἐπιθυμῶ ν' ἀπαλλαγῶ.
Ἀπάλλαξις, εως (ἡ). = Ἀπαλλαγή, [ἐκ τοῦ
Ἀπαλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω ἢ Προστάζω τινὰ ν' ἀλλάξῃ τόπον (νὰ μακρυνθῇ, νὰ φύγῃ), διώχνω, φυγαδεύω, ἐξωγάλλω, ξεκάμνω, παραιτῶ (καὶ ἑλλ.) φονεύω. « Ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας, » Πλ. « Ἀπήλλαξεν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν γυναῖκα, » Δμ. « Τὴν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε, » Θκ. « Τὰ περιττὰ τῶν σκευῶν ἀπαλλάξωμεν, » Ξεν. « Ἐξελθόμου ἀπαλλάττειν αὐτοῦ Μενέξενον, » Ἰσκρ. « Τὸν μὲν τρόπον τοῦτον ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, » « Ἀπαλλάξας τὰς δυσκολίας, » Δσκρ. « Τῶν φαρμάκων, τὰ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσι (ἐνν. τοῦ βίου) τοὺς προσενεγκαμένους, » Θρρ. 2) (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) ἐλευθερόνω, γλυτόνω. « Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, » Ἀρρφ. « Ἀπαλλάξας τοὺς πολίτας σχολιῶν βουλεύσεων » Πλ. « Τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐκεῖ διατριβῆς, » Ἡρῳδ. (ἢ πθ. ἢ μσ.) « Ἀπηλλάγησαν δουλείας, » Ἰσκρ. « Ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, » Πλ., « Ἀπαλλαγείσαν τῆς ἱερουργίας, » αὐτ. 3) (ἀμτδ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) γλυτόνω, ἀποφεύγω, ξεκόμνω, παύω. « Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει χρόνου, » Ἀρστ. « Ἀπαλλάξομαι τοῦ ἔτι περὶ αὐτῶν μηκύνειν, » Πλ. « Πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; » Ξεν., πῶς πέρασε ἀπὸ τὸν δρόμον; « Δίκαιον ἀπαλλάττεσθαι τὸν βίον, » Δξ. « Ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου (ἢ ἁπλ. μόν.). » Ἀπαλλαγῆναι, » (ἢ μσ.) « Ἐκ τῆσδε γῆς ἀπαλλάσσω πόδα, » Εὐρ.
Ἀπαλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Κάμνω τι ἀλλότριόν τινος, ἀποξενόνω.
Ἀπαλλοτρίωσις, εως (ἡ). ἀποξένωσις.
Ἀπαλοιάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλωνίζω σωτρίβω, κατατσακίζω.
Ἀπαλόθριξ, στριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπαλὰς τρίχας (μαλλιά).
Ἀπαλοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀπαλοάω.
Ἀπαλοιφή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπαλείφειν, ἐξάλειψις.
Ἀπαλοκουρίς, ίδος (ἡ). ἡ ἁπαλὴ (τρυφερὰ) κόρη.
Ἀπαλοπλόκαμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς πλοκάμους.
Ἀπαλὸς [ἔπτομαι], ή, όν, (ᾱ ἁβ.) -αλῶς. Μαλακὸς εἰς σὴν ἁφὴν· τρυφερὸς (διλιμάτος)· [μτφρ.] πρᾶος, ἱλαρός, γλυκὺς κτλ.
Ἀπαλόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπαλὰς σάρκας, (τρυφερὸν κρέας).
Ἀπαλόστρακος (ὁ, ἡ), = Μαλακόστρακος.
Ἀπαλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἁπαλοῦ, μαλακότης, τρυφερότης.
Ἀπαλοτρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Θρεμμένος μὲ τρυφερὰν τροφὴν, εὐτραφὴς, (ἐν γέν.) τρυφερός.
Ἀπαλοφόρος (ὁ, ἡ). Ὁ φορῶν μαλακὰ φορέματα
Ἀπαλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα ἁπαλόν, (εὐαίσθητον παρδίαν, ἤθος πρᾶον).
Ἀπαλόχρους-ους (ὁ, ἡ, καὶ
Ἀπαλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἁπαλὸν χρόα (δέρμα), τρυφερός (δελικάτος).
Ἀπαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἁπαλόν, μαλακόνω, (ᾱ μτφρ.) ἠθικὴ λύνω, χαυνόνω
Ἀπαλυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπαλύνειν μαλάκωμα.
Ἀπαλύσκω, Μ. αλύξω, Π. ἀποφεύγω, γλυτόνω.
Ἀπαμαλδύνω, Μ. υνῶ, Π. ἐξασθενίζω (ἀμαυρόνω) ὅλως δι' ὅλου, ἀφανίζω.
Ἀπαμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀφαιρῶ τὸ σκότος. 2) ἀμαυρόνω ὅλως διόλου.
Ἀπαμάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι ῶμαι, Μ. ήσω, -ώμαι, Π. θερίζω (κόπτω) ὅλως διόλου.
Ἀπαμβλίσκω, Μ. αμβλώσω. Ἀποβάλλομαι ἢ Κάμνω ν' ἀποβληθῇ (ἔμβρυον).
Ἀπαμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὅλως δι' ὅλου ||. (μσ.) ἀναφαίνομαι, ἀναλαμπω.
Ἀπαμβροτεῖν, Π. ἀντὶ Ἁφαμαρτεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁφαμαρτάνω.
Ἀπαμείβομαι, Μ. αμείψομαι, Π. ἀποκρίνομαι.
Ἀπαμείρω, Μ. αμέρσω, Π. ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, (ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) στεροῦμαι, ἀπυχωρίζομαι, (παρβλ. Ἀπομείρομαι).
Ἀπαμελάω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ.
Ἀπαμέργομαι, Μ. αμέρξομαι, Π. Ἀφαιρῶ, ἁρίπομαι.
Ἀπαμέρδω, Μ. αμέρσω, Π. = Ἀπαμείρω.
Ἀπαμμένος, η, ον, Ιων. ἀντὶ Ἀφημμένος, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἁφάπτω.
Ἀπαμπέχω, Μ. ἀπαμφέξω (ἀόρ. Ἀπαμπέσχον κτλ.). Ἐκδύω, γυμνόνω.
Ἀπαμπλακεῖν, Π. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀπαμπλακίω, ἀντὶ Ἁφαμαρτάνω.
Ἀπαμύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ. ᾱ δοτ.) Ἀπομακρύνω (κακόν τι ἀπό τινος). ||. (μσ. μὲ αἰτ. ἢ χωρὶς πτ.!) ὑπερασπίζομαί τινος ἐμαυτὸν ἀντιστέκομαι.
Ἀπαμφιάζω, Μ. άσω. Ἐκδύω, γυμνόνω, ξεκαπέζω.
Ἀπαμφιασμός (ὁ). Γύσιμον, ξεκαπέσμα.
Ἀπαμφιέννυμι, Μ. απαμφιῶσω, = Ἀπαμφιάζω.
Ἄπαν, αντος (τὸ), ὁδ. τοῦ Ἅπας
Ἀπανάγω, Μ. άξω, (ἀόρ. Ἀπανήγαγον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ.). Μακρύνομαι (Κινῶ) πρὸς τὰ μεσογειότερα ἢ πρὸς τὸ πέλαγος.
Ἀπ-αν-ειδεύομαι, Μ. εὐσομαι, = Ἀπαναισχυντῶ, (Νικ. Χων.).
Ἀπ-αναίνομαι, Μ. ανανοῦμαι (ἀόρ. Ἀπηνηνάμην). Ἀπαρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, δὲν θέλω. « Μὴ ἀπαναίνε νουθέτημα, « Γρφ. « Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου, « αὐτ.
Ἀπ-αν-αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπαναλίσκω, καταδαπανῶ.
Ἀπ-αν-αισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀναίσχυντος, χάνω κάθε ἐντροπήν.
Ἀπ-αν-αλίσκω, Μ. αν.αλώσω. Ἀναλίσκω (Ἐξοδεύω) μέρος ἀπὸ τῆς ὅλης ποσότητος (« Καὶ λόγον διδόντων [οἱ ταμίαι] τῶν τε ὄντων χρημάτων καὶ τῶν προσιόντων τοῖς Θεοῖς, καὶ ἐάν τι ἀπαναλίσκηται κατ' ἐνιαυτόν, « Ἐπγρφ. « Ἀπαναλωκυίας τῆς φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τῶν ὁπλιτικοῦ, « Θκ.). (ἐν γέν.) Καταναλίσκω, καταξοδεύω.
Ἀπανάλωσις, εως (ἡ), = Κατανάλωσις.
Ἀπανάστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανίστασθαι, μετανάστασις, μετοικεσία.
Ἀπ-αναστατεύω, Μ. εὐσω, = Ἀπανίζομαι, (Νικ. Χων.).
Ἀπ-αναστέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀναστείλῃ (φυτρώσῃ) τι, καὶ (μσ) ἀναστέλλω (φυτρόνω, ἐκβαίνω) ἀπό.
Ἀπ-αναχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Μακρύνομαι) ἀπό τινος.
Ἀπαναχώρησις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ἀναχώρησις, ἀπομακρυσμός.
Ἀπανδόκευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πανδοχεῖα. « Ὁδὸς ἀπανδόκευτος, « Δημκρ.
Ἀπ-ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Δείχνομαι (Φέρομαι ὡσὰν) ἄνδρας.
Ἀπ-ανδρεω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (ἀνδρεῖον). ‖. (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι (ἢ φέρομαι ὡσὰν) ἄνδρας.
Ἀπάνευθε(θεν), ἐπίρ. Π. [ἀπό, ἄνευθε]. χωριστά, παράμερα, μακράν· χωρίς.
Ἀπ-ανθίω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω (Ῥίπτω) τὸ ἄνθος μου (ᾧ μτφρ.) τὴν ὑπόληψίν (δύναμίν) μου, παρακμάζω, ξεπέφτω.
Ἀπάνθησις, εως (ἡ). τὸ πέσιμον (μάδημα) τῶν ἀνθέων ᾧ ὁ καιρὸς καθ' ὃν γίνεται.
Ἀπ-ανθίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. Συνάζω (Παίρνω) τὸ ἄνθος, ἀνθολογῶ, (μτφρ.) καρπούμαι, ἀπολαμβάνω.
Ἀπάνθισμα (τὸ). τὸ συναγμένον ἄνθος ἢ ὡς ἄνθος. 2) = τῷ
Ἀπανθισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανθίζειν.
Ἀπ-ανθρακίζω, Μ. ίσω. Ψήνω τι ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα. 2) τρώγω ἀπανθρακίδας, (παρβλ. Ἀποπυρίζω).
Ἀπανθρακίς, ίδος (ἡ), = Ἐπανθρακίς, κάθε τι (κυρ. δὲ ὑψάρι ἢ ψωμί) δ,που ψήνεται ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.
Ἀπανθράκισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ψήνεται ἢ ἐψήθη εἰς τὰ κάρβουνα.
Ἀπ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Καίω τι ὡς οὗ νὰ γένῃ) κάρβουνον.
Ἀπανθρωπεία (ἡ), = Ἀπανθρωπία, [ἐκ τοῦ Ἀπανθρωπεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀπ-ανθρωπεύω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸ ἀνθρωπινον ἦθος (τὸ αἴσθημα τῆς ἀνθρωπότητος), γίνομαι ἢ εἶμαι ἀπάνθρωπος ἢ μισάνθρωπος, ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀπανθρωπία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπ(ἡ μισ)ανθρώπου.
Ἀπ-ανθρωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ (Μεταβάλλω τι εἰς) ἄνθρωπον.
Ἀπάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλότριος τῆς φύσεώς του (χωρὶς ἀνθρωπιάν) ἄνθρωπος· σκληρός· ἀκοινώνητος. 2) ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς ἄνθρωπον. 3) ἔρημος, ἀκατοίκητος (δι' ἀνθρώπους).
Ἀπανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ ἀπανθρωπιάν.
Ἀπ-αν-ίστημι, Μ. ἀπαναστήσω (ἀόρ. Ἀπανέστησα ᾧ μσ. [ἀποθ.] Ἀπανέστην ᾧ.). Σηκόνω (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἀπὸ, μετατοπίζω, μετοικῶ ἢ μετοικίζω, μεταναστεύω. « Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀπανιζῶν, « Γργ. « Γῆς κλίνης ἀπανιστάμενος, « Χρσ. (ᾧ παρ.κλλ.) « Ἀπανίσταται ἀπὸ τῆς πόλιος, « Ἡρ. « Ἀπανίσταντο ἑτέρωσε, « αὐτ. (ᾧ ἑλλ.) « Οὐ χαλεπῶς ἀπανίζαντο, « Θκ.
Ἀπάνουργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πανοῦργος, ἄκακος, ἁπλοῦς.
Ἀπανούργως, ἐπίρ. Χωρὶς πανουργίαν.
Ἀπανταχῆ(χῇ), ἐπίρ. = Ἀπανταχοῦ.
Ἀπανταχόθεν, ἐπ.ίρ. = Πανταχόθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἀπανταχόθι, ἐπίρ. (ςάσ.) καὶ
Ἀπανταχόσε, ἐπίρ. (κιν.), = τῷ
Ἀπανταχοῦ, ἐπίρ. (ςάσ.), = Πανταχοῦ, παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς κάθε μέρος.
Ἀπ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω, ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ᾧ σπν. μεμένον αἰτ.) Συναπαντῶ, ἐβγαίνω ἀντικρύ (ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν ἢ ἀντάμωσίν) τινος· ἀντιστέκομαι· τυχαίνω. « Ἀπήντων ὀλίγοι πρὸς πολλούς, « Θκ. (καὶ μσ.) « Τοῖς βαρβάροις ἀπαντήσονται, « Ἀσ. 2) συγχνάζω, ὑπάγω τακτικῶς παθενά, εὐρίσκομαι (συνέρχομαι, ἐμφανίζομαι) εἰς προσδιωρισμένον μέρος ἢ καιρόν. « Τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσαν ἀπαντᾶν εἰς Κύζικον, « Ξεν. « Εἰρημένον αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε, « Ἀρρφ. « Οὐκ ἀπήντησεν ἐπὶ τὴν διαιταν, « Δημ. « Ἀπήντων εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ 2000 μαθηταί, « Ἀρτ. 3) (τριτυπροσ. ἢ κατὰ μτχ.) γίνομαι, συμβαίνω, τυχαίνω· ἢ ἐπιτυγχάνω, τελεσφορῶ. « Μέγιστον πάθος ποῦτ' ἀπήντησε τῇ Λακεδαιμονι, « Δίλ. « Τοῦ χειμῶνος μὴ καθ' ὥραν ἀπαντήσαντος, « Σδ. « Δάκρυα ἀπαντᾷ μοι, « Εὐρ., μ' ἔρχονται. « Τὰ παρὰ τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, « Συν. « Ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία, « Εὐσ. (καὶ πθ.) « Παρὰ δύξαν ἡμῖν ἀπήντηται τὰ πρῶτα, « Δ. Ἀλ. 4) ἀποκρίνομαι. « Διὰ βραχέων ἀπαντᾷν, « Ἑρμγ. « Ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις (ἢ πρὸς τὰ εἰρημένα) ἀπαντήσει, « Ἰσκρ., Πλ.
Ἀπ-αν-τέλλω, Π. ἀντὶ Ἀπανατέλλω.
Ἀπάντη(τη), ἐπίρ. Π. = Πάντη, Πανταχοῦ.
Ἀπάντημα (τὸ). συναπάντημα. 2) = τῷ
Ἀπάντησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντᾶν, συναπάντησις· ἀντάμωσις· ἐναντίωσις· ἀπόκρισις κτλ.
Ἀπαντητέον, θετ. τοῦ Ἀπαντάω.
Ἀπ-αντιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀπαντάω
Ἀπαντικρύ, ἐπίρ. = Ἀντικρύ, ἀπ' ἀντίκρυ, κατάντικρα.
Ἀπαντίον, ἐπίρ. = τῷ προηγ.
Ἀπ-αντλέω ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαντλῶ, (ἐπμ.) ἐλαφρόνω, ὀλιγοστεύω, μετριάζω.
Ἀπάντλημα (τὸ). τὸ ἀπ(ἐξ)αντληθὲν ἀπό τινος.
Ἀπάντλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντλεῖν, ἐξάντλησις, ἐλάφρωσις.
Ἀπ-άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπαντῶμαι.
Ἀπ-ανύω, Μ. ανύσω, Π. ἀποτελειόνω, (ἀπτθτ.) καταντῶ, φθάνω.
Ἅπαξ [ἅπας], ἐπίρ. Μᾷ φορᾷ, μιᾷ φορᾷ μόνον, ἢ μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα. « Ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ (τῆς ἡμέρας). « « Ἅπαξ ἐν τῇ ζόῃ, « Ἡρ. 2) (μετὰ τὸ Ὅταν, Ἐπειδή κτλ. ἀντὶ τοῦ Ἤδη). « Ἅπερ ἅπαξ (ὅταν) ἅπας κατάσχωσιν, « Ἰσκρ. « Ἐπεὶ δὴ δὲ ἅπαξ ἔμαθε, « Σδ. « Εἰς ἅπαξ ἢ Καθ' ἅπαξ κτλ. ἴδε Εἰσάπαξ ᾧ.
Ἁπαξάπαντες, ἁπασαι, ἅπανται. Ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι διὰ μιᾶς.
Ἁπαξαπλῶς, ἐπίρ. Ἓν γένει, χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὅλως διόλου, διὰ μιᾶς.
Ἀπαξία (ἡ). ἀναξιότης.
Ἀπάξιος, α, ον, = Ἀνάξιος.
Ἀπ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δὲν κρίνω ἄξιον (Φρονῶ ἀνάξιον) ἐμαυτοῦ τι, δὲν καταδέχομαι, περιφρονῶ, δὲν ἐγκρίνω. « Οὐ τὴν ἀνδρ' ἀπαξιῶν, ἀλλὰ κτλ., « Πλ. « Ἅπαξ ἀπαξιῶν τὴν ἀπολογίαν, « Δ. Ἀλ. (καὶ μσ. Π.). « Λίσχας ἂς ἀπηξιώσατο, « Αἰσχλ. « Οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσεν, « Δ. ρητ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Μεταβαλεῖν ἀπὸ αὐθήτα φαίην ἀπαξιώσαντος, « Πλ. (καὶ πθ.) « Τοῦτο γὰρ πρὸς πάντων ἀπηξίωτο, « Σθ.
Ἀπηξίωσις, εως (ἡ). τὸ μὴ κρίνειν ἄξιον (εὔλογον), περιφρόνησις κτλ.
Ἀπίορος, Δ. ἀντὶ Ἀπήορος.
Ἀππαῖ, ἐπιφών. Σχετλ. [ἀ, παπαῖ]. Ἀχ! ἀλήμονιο! (ἴδε καὶ Ἀππαπαῖ).
Ἀππαπαῖ, ἐπιφών. Σχετλ. [ἀ, παπαῖ]. Ἀχ! ἀλήμονιο! (ἴδε καὶ Ἀππαῖ).
Ἀπ-ππος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πῶππον (προγόνους), (ἐπμ.) ἄσχετος, ἀλλότριος. « Φῶς οὐκ ἄπππον ἰδαίου πυρός, « Αἰσχλ., (δὲν εἶνε χωρὶς (δηλ. ἔχει) σχέσιν μέ.
Ἀπ-άπτω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφάπτω.
Ἀπαράβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βάτως. Ὁ μὴ παραβαινόμενος ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς παραβάσεως. « Νόμος—, « Ἐπκτ. 2) (μέ γεν.) ὁ μὴ παραβαίνων (παραχαρτζῶν) ἀδιάπτωτος. 3) ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς ἄλλον. « Ἱερωσύνη—, « Γρφ.
Ἀπαράβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκβάλλων ἀπὸ πλαγίου τῆς ῥίζης παραφυάδας (παρεμβλάσταρα).
Ἀπαράβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραβαλλόμενος· ἀσύγκριτος. 2) ἀπαρομοίαστος. 3) ἀτυμβίβαστος. 4) ἀκοινώνητος.
Ἀπαραγγέλτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν (ἢ μὴ δηθεὶς κατὰ) παραγγελίαν.
Ἀπαραγγέλτως, ἐπίρ. Χωρὶς παραγγελίαν.
Ἀπαράγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραγραφεὶς· ὁ μὴ παραγραφόμενος· ἀπεριόριστος· ἀδιόριστος· ἄπειρος. « Ἔσει μὲν οὖν δυσπαράγραφος ἡ ποσότης, οὐμὴν ἀπαράγραφός γε, « Πλ.6.
Ἀπαράγωγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραφερόμενος (παρασυρόμενος), ἀπαράτρεπτος, σταθερός· ἐπίμονος, ἄκαμπτος· αἰώνιος.
Ἀπαράδεκτος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ παραδεκτός. 2) (σπν.) ὁ μὴ παραδεχόμενος τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπαράθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παρατεθειμένα παραδείγματα, (ἐπιμ.) ἁμάρτυρος, ἀδέικτος. 2) ἀπαράθλητος, ἀσύγκριτος.

Ἀπαράθραυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραθραυόμενος (συντριβόμενος), (μτφορ.) σύντανος, ἀδιάκοπος.

Ἀπαραιρῆθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρῆθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπαραίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ παραιτήσῃ (ἀποποιηθῇ), ἄφευκτος. « Τυῖτε τῶν ὄψιν μόνον ἀπαραίτητον, « Πλ. « Ἱκέτευμα—, « αὐτ. » Ἔρως—, « αὐτ. » Κίνδυνος—, Δσκρ. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος παραίτησιν (ἱκεσίαν), ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος. « Δανειςῆς—, « Πλ. « — τὴν ὀργήν, « Φίλ. « — περὶ τὰς εὐθύνας, « Πλ.

Ἀπραιτήτως, ἐπίρ. Ἀφεύκτως. 2) ἀδυσωπήτως.

Ἀπρακάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρακεκαλυμμένος, ξεσκέπαστος, (συνκδ.) φανερός, ἢ (μτφορ.) ἀναίσχυντος ἢ ἄδολος.

Ἀπρακαλύπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέπασμα, φανερᾷ, ἀσυστόλως.

Ἀπρακάλητος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -κλήτως. Ἀπροσκάλεστος· ἀπαρακάλεστος. 2) ἀπαρηγόρητος.

Ἀπρακολούθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήτως. Τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ν' ἀκολουθήσῃ (ψθάσῃ, ἐννοήσῃ), ἀκατανόητος. 2) ὁ χωρὶς συνέπειαν (σειρὰν), ἀσυνάρτητος.

Ἀπαράλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραλειπόμενος, ἀδιάλειπτος.

Ἀπαράλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραλλάττων (διαφέρων ἢ ἀλλοιούμενος), ἐντελῶς ὅμοιος ἢ ἀναλλοίωτος.

Ἀπαραλλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς παραλλαγὴν (διαφορὰν) ἢ ἀλλοιώσεως).

Ἀπαραλλαξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπαραλλάκτου.

Ἀπαραλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γίστως. Ὁ μὴ ἀπατῶν ἢ μὴ ἀπατώμενος διὰ σοφισμάτων.

Ἀπαράλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παράλογος.

Ἀπαραλύμαντος (ὁ, ἡ). ἀπείρακτος, ἀχάλαστος, ἀκίραιος, (Νικ. Χων.).

Ἀπαραμίλλητος καὶ Ἀπαράμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὁμοίαν, ἀσύγκριτος.

Ἀπαραμύθητος (ὁ, ἡ). = Ἀπαραίτητος, ἀδυσώπητος. 2) ἀπαρηγόρητος. 3) ἀδιόρθωτος.

Ἀπαραμυθήτως, ἐπίρ. Ἀδυσωπήτως, ἀπαρηγόρητα.

Ἀπαράμυθος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραμύθητος.

Ἀπαράπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπειθόμενος δι' ἀπάτης καὶ παρὰ τὸ δίκαιον.

Ἀπαραπόδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δίστως. Ὁ μὴ παραποδίζων (παραστρατίζων), ἀπαράτρεπτος. 2) = Ἀπαρεμπόδιστος.

Ἀπαρκοίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ἀνόθευτος, γνήσιος.

Ἀπαρασάλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λεύτως. Ἀμετακίνητος, σταθερός, ἀναλλοίωτος· ἀπαράβατος.

Ἀπαρασήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διακριτικόν τι σημεῖον· ἀσήμαντος.

Ἀπαρασημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἔχων νόθα ἢ ἀδόκιμα) σημειώματα.

Ἀπαράσημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παράσημον, ἀσήμαντος· ἀναπόδεικτος (διὰ σημείων). 2) = Ἀπαραχάρακτος.

Ἀπερασκευασία (ἡ). Ἔλλειψις παρασκευῆς (ἑτοιμασίας).

Ἀπαρασκεύαστος καὶ Ἀπαράσκευος (ὁ, ἡ). ἀνέτοιμος, ἀπροετοίμαστος· (συνηθ.) ἁπλοῦς, λιτός, πρόχειρος, εὔκολος.

Ἀπαρασκεύως, ἐπίρ. Χωρὶς προετοιμασίας· ἐξ ἀπροόπτου· ἐκ τοῦ προχείρου.

Ἀπαράσσω (ττω), Μ. ἀράξω. Βιαίως ἢ μὲ ὁρμὴν (ὀξ. μῖας) ἀποσπῶ (ἀποκόπτω, ἐκρίπτω).

Ἀπαρασχημάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάζων σχῆμα, ἀμετάβλητος.

Ἀπαρατήρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρατηρηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος παρατήρησιν.

Ἀπαρατηρήτως, ἐπίρ. Χωρὶς παρατήρησιν.

Ἀπαράτιλτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρατετιλμένος, ἀμάθητος.

Ἀπάρατος (ὁ, ἡ). = ἀπευκταῖος.

Ἀπαράτρεπτος (ὁ, ἡ). (ἢ ἐπίρ.) -τρέπτως, Ἀγύριστος, ἀπαραστράτιστος· ἀμετάπειστος· σταθερός, ἐπίμονος· ἀδυσώπητος.

Ἀπαράφθαρτος καὶ Ἀπαράφθορος (ὁ, ἡ). ἄφθαρτος, ἀλιάφθορος.

Ἀπαραφύλακτος (ὁ, ἡ). ἀπροφύλακτος· ἀπρόσεκτος.

Ἀπαραφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς προφυλάξεως.

Ἀπαραχάρακτος (ὁ, ἡ). (κυρ. καὶ νομισμ.) ἀκίβδηλος, γνήσιος, (μτφορ.) ἄδολος.

Ἀπαράχυτος (ὁ, ἡ). (κυρ. σῖος) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐχύθη κρυφίως ὕδωρ (μάλιστα θαλάσσιον), ἀνέρωτος, ἄδολος· (καταχρ.) « Ὕδωρ—, « Ἡλ., τὸ καθαρόν.

Ἀπαραχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραχωρῶν (ἐπιμένων εἰς) τὴν θέσιν του, ἀνδρεῖος, ἐπίμονος, ἀνένδοτος.

Ἀπαραχωρήτως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Ἀπαράβολος (ἡ). (κυρ. δίκη) μὴ ἀπαιτοῦσα προκαταβολὴν (παραβόλιον) χρηματικῆς ποσότητος.

Ἀπαργία (ἡ), εἶδ. φυτ. ἐπιγειοφύλλου, (Θρρ. Ζ', 9.).

Ἀπαργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Ἀπαρχὴ, (παρβλ. Ἔξαργμα).

Ἀπαργυρίζω, Μ. ίσω. Πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω χρήματα, ἐξαργυρόνω. 2) (μσ.) ἀποφεύγω (ἀπομακρύνω) τι διὰ χρημάτων. « Τοὺς πολέμους—, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 68).

Ἀπεργυρισμός (ὁ). Ἐξαργύρωσις.

Ἀπ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπαργυρίζω.

Ἀπαρίγκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρεγκλίνων, στερεός, ἀπαρασάλευτος.

Ἀπαρεγχείρητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ βάλῃ χεῖρα, ἀνεπίληπτος ἢ ἐντελής, (ὅλον

Ἀπαρεγχειρήτως, ἐπίρ. Ἐντελῶς.

Ἀπαρέγχυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράχυτος.

Ἀπαρεμπόδιστος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραπόδιστος.

Ἀπαρέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφαίνων (προσδιορίζων σαφῶς καὶ ἀκριβῶς) τὸ πρᾶγμα, (ὅπου: ‖. Γραμμτ.) ἡ Ἀπαρέμφατος (Ἐγκλισις).

Ἀπαρεμφάτως, ἐπίρ. Ἀπροσδιορίστως, (Γραμμτ.) μὲ ἀπαρέμφατον (Ἐγκλισιν).

Ἀπαρενθύμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συλλογιζόμενος ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, μὴ σκεπτόμενος ἐπιπολαίως, προσηλωμένος εἰς μίαν μόνην ἰδέαν, προσεκτικός.

Ἀπαρενθυμήτως, ἐπίρ. Προσεκτικώτατα.

Ἀπαρινόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ παντάπασιν ἀνενόχλητος.

Ἀπ-αρέτκω Μ. αρέσω. (μὲ δοτ. καὶ απν. μὲ αὐτ.) Δὲν ἀρέσω (Δύνεμαι ἢ Δίνομαι ἀναρέστος, Δὲν εὐαρεστῶ, Δυσαρεστῶ) εἰς τινα. « Τὰ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἔστιν ἀπαρέσκειν, « « Ἐν μὲν τοί με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει, « Πλάτ. ‖. (μσ. ἢ πθ.) δὲν ἀρέσκομαι (δὲν εὐαρεστοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, δὲν ἔχω εὐχαριστησιν) εἴς τι, δέν μοι εἶνε ἀρεστόν. « Ἀπηρέσκοντο αὐτοῦ τῷ βίῳ, « Ἡρωδ. ‖. (μσ.) Π. (μὲ αὐτ.) προσπαθῶ ν' ἀρέσω (νὰ εὐαρεστήσω) εἴς τινα. « Οὐ νεμεητὸν, βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι, ὅτι τις πρότερος καλεπήνῃ, « Ἰλ. Τ.

Ἀπάρεστος (ὁ, ἡ). μὴ ἀρεστός, δυσάρεστος.

Ἀπαρηγόρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρήτως, = Ἀπαραμύθητος.

Ἀπ-αρήγω Μ. αρήξω, Π. (μὲ αὐτ.) = Ἀπαμύνω, βοηθῶ τινα ἀποβιώκων (μακρόνων) ἀπ' αὐτοῦ τὸ κακόν.

Ἀπαρθένευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων (ἀνάρμοστος, ἀνοίκειος) εἰς παρθένον. 2) καθαρὸς (ἀθῶος) ὡσὰν παρθένος.

Ἀπάρθενος (ἡ), ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένος. « Παρθένος ἀπάρθενος, « Εὐρ., ἡ μνηστευθεῖσα μὲν ἀποθανοῦσα δὲ πρὸ τοῦ γάμου.

Ἀπ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ (Διακρίνω) κατ' ἄρθρα ἢ ἁρμούς.

Ἀπ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἕν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους), (συνκδ.) πληρόνω σωστὰ καὶ μέχρι λεπτοῦ.

Ἀπαρίθμησις, εως (ἡ). μέτρημα (καὶ συνκδ.) πλήρωμα σωστὸν καὶ ἀκριβές.

Ἀπερίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, καλλιταΐδα.

Ἀπαρινής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ ἀπαρίνην.

Ἀπαρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω, = Ἀρκῶ, = Ἐξαρκῶ, φθάνω. 2) (σπν. μα. καὶ ἐνεργ.) εὐχαριστοῦμαι.

Ἀπαρκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαρκῶν, ἀρκετός.

Ἀπαρκούντως, ἐπίρ. Ἀποχρώντως, ἀρκετά.

Ἀπαρκτίας, ου (ὁ). (ἐνν. ἄνεμος (ὁ ἀπὸ τῆς Ἄρκτου πνέων), (ἰταλ.) Τραμουντάνα, (παρβλ. Βορέας).

Ἀπάρκτιος, α, ον. Ὁ ἀπὸ τῆς Ἄρκτου, ἀρκτικός.

Ἀπ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου, ἀποποιοῦμαι.

Ἀπάρνησις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀρνήσεως ἀποποίησις.

Ἀπαρνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπαρνούμενος (ἀποποιούμενος).

Ἀπαρνος (ὁ, ἡ), = Ἔξαρνος 3) (πθ.) ὁ ὑπό τινος ἀπαρνούμενος.

Ἀπ-άρνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀφαιρῶ.

Ἀπαρόδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάροδον (πέρασμα, δρόμον πλάγιον), ἄβατος.

Ἀπαρόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρορμώμενος· ἀπρακίνητος· νωθρός.

Ἀπ-εξηρέω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἀπανδρόω.

Ἀπαρρησίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑμιλῶν μὲ) παρρησίαν, ἄτολμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαίρειν, ἀναχώρησις, κίνημα διὰ ταξεῖδι.

Ἀπ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξαρτῶ, κρεμῶ τι ἀπὸ (ἢ μακράν) τινος, ἀπομακρύνω. «Ἀπαρτᾷν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, « Δημ. (ᾧ ἐλλ.) » Ἀπαρτήσαντες (ἐνν. ἑαυτοὺς) εἰς ἀλλοτρίαν, « Θκ. (καὶ παθ.) » Ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖστον, « Ἀρστ. «Ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς ᾧ ταῖς γνώμαις, « Δημ., μετέωροι, » Τοσοῦτον ἀπηρτημένη ταῖς χρόνοις, « Δ. Ἁλ., (παθ. Ἀναρτῶ καὶ Ἀπαιωρέω).

Ἀπ-αρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπαρτάω.

Ἀπάρτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαρτᾶν ἢ ἀπαρτᾶσθαι, ἐξάρτησις.

Ἀπαρτί, ἐπίρ. Ἀκριβῶς, σωστά· ἴσια-ἴσια. 2) ἐκ τοῦ ἐναντίου. 3) = τῷ

Ἀπάρτι, ἐπίρ. (Γρφ.) Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς.

Ἀπαρτία(ἡ), = Ἀπάρτισις. 2) = Ἀποσκευή, τὰ σκεύη τοῦ οἴκου (μόμπιλα) ἢ τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν, (ὅθεν) » Ἀπαρτίᾳ (ἑλλειπτ. καὶ ἐπιρρήματ.), « ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς. 3) = Ἀπάρτιον.

Ἀπαρτιζόντως, ἐπίρ. = Ἀπαρτίως.

Ἀπ-αρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἄρτιον (ἐντελές), τελειοποιῶ· συμπληρῶ· ἐξισῶ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξισοῦμαι, ἀναλογῶ, ἁρμόζω, (καὶ παθ.) καταντῶ. » Ἵζει ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς, « Ἀρστ. « Ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ, « αὐτ. » Ἀπαρτίζεσθαι εἰς ἑπτὰ κεφαλάς, « Ἰώσ.

Ἀπαρτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἄπαρσιν (ἀποδημίαν) ἕτοιμος.

Ἀπαρτιλογία (ἡ). σωρὸς (γεμάτος, στρογγυλὸς) λογαριασμός.

Ἀπάρτιον (τὸ). πώλησις τῶν ἐπιπλοίων ἐπὶ δημοπρασίας, (ὅθεν) « Ἀπάρτιον προγράφειν, « Πλ., ἐκθέτειν εἰς δημοπρασίαν, (καὶ ἐπμ.) τοιχοχολλᾷν κατάλογον τῶν πωλητέων.

Ἀπάρτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀπαρτισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαρτίζειν, συμπλήρωσις, τελειοποίησις, τακτοποίησις· ἀναλογία, συμμετρία.

Ἀπαρτιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντελῶν πρὸς) ἀπαρτισμόν.

Ἀπαρτίως, ἐπίρ. = Ἀπαρτί, ἐντελῶς, ὅλως διόλου.

Ἀπαρυστέος, α, ον, θετ. τοῦ

Ἀπ-αρύτω(αρύω), Μ. αρύσομαι, = Ἀποντλέω, (μτφρ.) ἀφαιρῶ, ὀλιγοστεύω.

Ἀπ-αρχαΐζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἀπ-αρχαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀρχαῖον (παλαιὸν, ᾧ ἐπμ.) ἄχρηστον. «Λέξις ἀπηρχαιωμένη, « Δ. Ἁλ.

Ἀπαρχὴ (ἡ) = Ἔναρξις. ‖. (πλθ. ἢ σπν. ἐν.) τὸ πρῶτον (προφανὲς) μέρος κάθε πράγματος (κυρ. ὅλως τῶν προϊόντων τῆς γῆς) τὸ ὁποῖον προσφέρει τις ἢ θυσίαν εἰς τὸν θεὸν ἢ δῶρον εἰς ἄνθρωπον· (ἁπλῶς ἐν γέν.) φόρος. « Συρακουσίοις δὲ ᾧ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ ἐσφέρεται, « Θκ.

Ἄπαρχος (ὁ), Π. ἀρχηγός, [ἐκ τοῦ

Ἀπ-άρχω, Μ. ἄρξω. Εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός). 2) κάμνω τὴν ἀρχὴν, (ὅθ. ‖. μσ. μὲ γεν. ἢ [ἑλλ. αὐτῆς] μὲ αἰτ. ᾧ [περιπ.] μέδυε.) Ἀπάρχω μέρος τινὸς πράγματος καὶ τὸ προσφέρω εἰς τὸν θεὸν ὡς ἀπαρχήν, (ἐν γέν.) κάμνω ἀρχὴν, ἢ ἀφαιρῶ μέρος. (ὅθεν πθ.) » Ἀπηργμένοι, « Κωμ., οἱ περιτετμημένοι ἢ εὐνοχισμένοι.

Ἅπας, αντος (ἄπασα ἅπαν), [ἀπὸ (ἀντὶ τοῦ Ἅμα], πᾶς]. ὅλος ὁμοῦ, ὁλόκληρος. » Ὁ δὲ κρατὴρ ἄργυρους ἅπας, « Ὀδ.Α. » Ἅπας ὁ βίος, « Βσλ. » Ἁπάντων ἀναισχυντότατον, « Ἰσκρ. (ᾧ ἑλλ.) » Ἐξ ἁπάντος (ἐνν. τρόπου). » Ἐν ἅπασιν (ἐνν. πράγμασιν). » Ὁ Βασιλεὺς τῶν ἁπάντων, « Γρφ. 2) ὁ ἔσχατος. « Εἰς ἀπορίαν τὴν ἅπασαν (ἢ » Εἰς ἅπαν κινδύνου) ἐλθεῖν, « Πλάτ. 3) (ἀντὶ ἐπίρ.) ὅλως διόλου. »Τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα, « Πλάτ., (παρβλ. Πᾶς).

Ἀπασβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι ὡς οὖνα γένῃ ἀσβολη (στάκτη ἢ καπνιά).

Ἀπασκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀποσκαρίζω, (ἀμτβτ.) σπαράζω (ᾧ μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ σπαράζῃ (σὰν τὰ ψάρι). » Ἀπασκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι σήμερον, « Μέν., (παρβλ. Ἀποσκαρίζω).

Ἀπ-αππαίρω, Μ. σπαρῶ, = τῷ προηγ.

Ἅπαξι, ἐπίρ. Π. [Ἅπαξος], χωρὶς νὰ φάγῃ τις, νηστικάτα.

Ἀπαστία (ἡ), Π. νηστεία, ἀσιτεία, ἀτροφία, [ἐκ τοῦ

Ἄπαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πατέομαι], = Ἄγευστος, νήστις.

Ἀπ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἐβγάλλω ἀστραπές· λάμπω, ἀκτινοβολῶ.

Ἀπ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασχολῶ τινα εἰς ἄλλο τι παρὰ τὸ ἔργον του, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι.

Ἀπασχολία (ἡ), ἀπασχόλησις ἢ ἐνασχόλησις.

Ἀπατάω-ῶ [ἀπό, ἀτάω, ἢ ἀ. πάτος], Μ. ήσω. Πλανῶ, δελεάζω, γελῶ καὶ (μσ. ἢ πθ.) γελιοῦμαι. « Παρόντος ἀκούειν ἀπατῶμαι, « Πλ. (καὶ ἑλλ. τῆς Περί) » Ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη, « Σοφ. « Τὸ ἀπατώμενον τῆς ἀγγελίας, « αὐτ., ἡ ἀπατηλὴ ἢ ἠπατημένη (λανθασμένη) ἀγγελία.

Ἀπάτερθε(ην), ἐπίρ. Π. ξέχωρα, παράμερα, (μὲ γεν.) μακράν.

Ἀπατεύω, Μ. εύσω. Ἰων. ἀντὶ Ἀπατάω.

Ἀπατεών, ῶνος (ὁ). ὁ ἀπατῶν, δόλιος, ψεύστης.

Ἀπάτη (ἡ), [ἀπὸ, ἄτη], (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπατᾶν ἢ ἀπατᾶσθαι, γέλασμα, Ἀπάτησις. 2) (χωρὶς πτ. συνδ.) ὁ πρὸς ἀπάτην τρόπος, ψεῦδος, πανουργία, δόλεαρ κτλ.

Ἀπατήλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ =

Ἀπατηλός, ἡ, όν. Ὁ ἀπατῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀπατᾶν, δόλιος, ὕπουλος.

Ἀπάτημα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀπάτη.

Ἀπατήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπατηλός.

Ἀπατη-ωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπατῶν ἄνθρωπον ἢ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπάτησις, εως (ἡ), = Ἀπάτη.

Ἀπατητικός, ἡ, όν, = Ἀπατηλός, ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ ἀπατᾶν.

Ἀπάτητος (ὁ, ἡ). ὁμὴ πατηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πατηθῆναι, ἄβατος.

Ἀπ-ατιμάω-ῶ(άζω), Μ. άσω, Π. ατιμάζω ὅλως διόλου.

Ἀπ-ατιμίζω, Μ. (σω, = Ἐξατιμίζω, μεταβάλλω τι εἰς (καὶ σπν. διασκεδάζω τὸν) ἀτιμόν. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξατιμίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀτιμόν.

Ἀπατουρεών, ῶνος (ὁ), (κατὰ τοὺς Κυζικ.) ὁ τρίτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ

Ἀπατούρια(τὰ). ἑορτὴ τελουμένη ὑπὸ τῶν Ἀθην. ᾧ ὅλων τῶν Ἰώνων κατὰ τὸν Πυανεψιῶνα μῆνα εἰς μνήμην τῆς δι' ἀπάτης νίκης τοῦ Βασιλέως τῶν Κόδρου ἢ τοῦ Θυμοίτου κατὰ τῶν Δωριέων, καθ' ἣν ἐνεγράφοντο εἰς τὰς ἀνηκούσας φατρίας καὶ τὰ τέκνα τῶν πολιτῶν.

Ἀπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πατέρα νόθος ἢ ὀρφανός. 2) ἀπόκληρος, ἀνάξιος τοῦ πατρός του. » Ἀπάτωρ ἐμοῦ, « Σοφ. 3) ὁ μὴ ἔχων φρονήματα (ἀναξίως τοῦ ὀνόματος) πατρός. » Πατέρες ἀπάτορες, « φρα.

Ἀπ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, καταξηραίνω.

Ἀπ-αυγάζω, Μ. άσω. Ἐκλάμπω, ἀντανακλῶ τὴν λάμψιν (αὐγήν), ἀκτινοβολῶ. 2) (μσ. Π.) βλέπω μακρόθεν.

Ἀπαύγασμα(τὸ). τὸ ἀπαυγαζόμενον φῶς. 2) = τῷ

Ἀπαυγασμός (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπαυγάζειν, λάμψις, ἀντανάκλασις.

Ἀπ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Χάνω τὴν φωνὴν (αὐδὴν), βωβαίνομαι. 2) (συνήθ. δὲ καὶ Π. μὲ ἀπαρ.) = Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω διὰ λόγου. 3) (χωρὶς πτ.) ἀπαγορεύω. » Ὑπὸ λιμοῦ ἀπηυδηκώς, « Δ.

Ἀπ-αυθαδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαυθαδίζομαι.

Ἀπαυθάδημα(τὸ). ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια.

Ἀπ-αυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι, καὶ

Ἀπ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐθαδιάζω φέρομαι ἢ ὁμιλῶ μὲ αὐθάδειαν, τολμῶ αὐθαδῶς νά.

Ἀπ-αυθημερίζω, Μ. ίσω. Ὑπάγω ᾧ ἐπιστρέφω αὐθημερόν. » Ἀπαυθημερίσαι ἐκ Πίσης εἰς Δίγιναν, « Αἰλ.

Ἀπαύλια(τὰ). ἡ πρὸ τοῦ γάμου νύξ (ἢ τὸ ἐπμ. καὶ παρβλ. Ἐπαύλια).

Ἀπ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Διατρίβω (διαλίζομαι) χωριστὰ ἢ μακράν τινος, ξενοκοιμῶμαι.

Ἀπαυλιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Ἀπαύλια.

Ἄπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τῆς αὐλῆς (τοῦ οἴκου ἢ τοῦ σταύλου του) διατριβῶν, ὁ πόκοιτος.

Ἀπαυλόσυνος (ὁ, ἡ), Π. Ἄπαυλος.

Ἀπαύλησις, εως (ἡ). στέρησις ἢ ἐλάττωσις τῆς αὐξήσεως, παρακμή.

Ἀπ-αυρίσκομαι [ἀπό, αἰρέω], Μ. αυρήσομαι ἢ αυρῶ (ἀόρ. Ἀπηυράμην, ηὑρίω, ηὑράμην ᾧ Ἀπηύρων, ηὑρας, ηὑρα, [ὅθεν ἡ] μτχ. Ἀπαυράμενος ᾧ Ἀπούρας), Ἰων. Π. αἱρῶ, παίρνω (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ δύο αἰτ. ἢ μὲ δύο αἰτ.) » Τήν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων, « Ἰλ. Δ. » Τεύκρων εὖχος ἀπηύρα, « Ἰλ. Ο. 2) = Ἐπαυρίσκω, ἀπολαμβάνω. «Πολλάκι ζώμπασα πολις καλοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα, « Ἡσ. » Τοιοῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, « Αἰσχ.

Ἀπαυστί, ἐπίρ. = Ἀπαύστως.

Ἄπαυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παύων, ἀκατάπαυστος. « Γόων ἄπαυστος, « Εὐρ. » Δίψῃ ἄπαυστον, » Θκ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπαυτίκα, ἐπίρ. Π. παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα.
Ἀπαυτοματίζω, Μ. ἰσω. Πράττω ἢ Παράγω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ (αὐτομάτως).
Ἀπαυτομολέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀναχωρῶ καθὼς οἱ αὐτόμολοι.
Ἀπαυτοσχεδιάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ ἢ Στιχουργῶ ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδίως), =Αὐτοσχεδιάζω,(Γαλλ.)improviser,(οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ «Ἀπαύστως σχεδιάζειν,» τοῦ) Στρβ. Ιδ', ε.
Ἀπαυχενίζω, Μ. ἰσω. Γυρίζω (πρὸς τὰ ὀπίσω) τὸν αὐχένα (κυρ. ζώου), (συνκδχ.) καταδαμάζω. 2) (ἀμτβ. καὶ μεταφορ.) ἀπαναστατῶ, ἀποσείω τὸν ζυγόν, (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.
Ἀπαυχενισις, εως (ἡ), το οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἀποτίναξις. » Τοῦ ζυγοῦ—, « Νίκ. Χων.
Ἀπάφητός, ἡ ἡ ὁς, ὀν ἢ ον, Π. ὁ δυνάμενος ἀπατηθῆναι, εὐαπάτητος, [ἐκ τοῦ Ἀκαφίσκω [Ἄπτομαι], Μ. ἀπαφήσω (ἀορ. Ἤπαφον καὶ μσ. Ἠπαφόμην), Π. (κυρ. χαϊδεύων) Ἀπατῶ.
Ἀπαφρίζω, Μ. ἰσω, =Ἐξαφρίζω, ἐβγάλλω (ἢ παίρνω τὸν) ἀχρον.
Ἀπαχής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάχος (χόρτος), ἄπαχος.
Ἀπαχθείς, εἶσα, έν, (πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπαχλύω-ῶ, Μ. ὑσω. Σκεπάζω μὲ ὁμίχλην (σκοτίζω) ὅλως διόλου. 2) = τῷ Ἀπαχλύω, Μ. ὑσω, Π. ἀφαιρῶ τὴν ὀχλὸν (τὸ σκότος, τὴν ὁμίχλην).
Ἄπαχος (ὁ, ἡ). = Ἀπαχής.
Ἀπαχρειόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἄχρηστον (ἀχρεῖον, ἀνωφελές) ὅλως διόλου.
Ἀπεβήσετο, Π. ἀνεχώρει ἢ ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ, παρτ. (ἀνωμλ.) τοῦ Ἀποβαίνω.
Ἀπέγγονος (ὁ, ἡ). ὁ δισ(ἢ τρισ)έγγονος.(ἐν γέν.) = Ἀπόγονος.
Ἀπεγγυαλίζω, Μ. ἰσω ἢ ἰξω. Π. ἀποδίδω, ἀποκαθιστῶ.
Ἀπεγνωκότως, ἐπίρ.(μτχ.)Μὲ ἀπελπισίαν, ὡς ἀπηλπισμένος.
Ἀπεδανός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἀπεδανός.
Ἀπεδάσσαο, Π. ἀντὶ Ἀπεδάσω, (β'. πρσ. τοῦ) ἀόρ. τοῦ Ἀποδαίομαι.
Ἀπέδει, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τοῦ Ἀποδέω.
Ἀπεζίζω, Μ. (ισω. Κάμνω τι ἄπεδον (ἰσόπεδον, ὁμαλόν), ἰσιάζω.
Ἀπέθικος καὶ
Ἀπεθίλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (φορῶν) πέδιλα, ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.
Ἀπεθόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποθίδωμι.
Ἄπεδος (ὁ, ἡ). [ᾰ, ἀόρ.] = Ἰσόπεδος, ἐπίπεδος, ὁμαλός.
Ἀπεδόμαι, μέλλ. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἀπέδρων, ἔδρας, ἔδρα, ἐδράμεν, ἔδρατε, ἔδραν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀπέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποτρέχω.
Ἀπέδωκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἀπέειπε, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεῖπε, ἀόρ. ἀ. (ἀνωμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπέεργε, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεῖργε, παρτ. τοῦ Ἀπείργω.
Ἄπεζος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πέζας (πόδας).
Ἀπέην, Ἰων. ἀντὶ Ἄπην, παρτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέησιν, Π. ἀντὶ ἀπῇ, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέθηλα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποθάλλω.
Ἀπειθίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ νὰ ξεσυνηθίσῃ.
Ἄπει, β'. πρσ. τοῦ ἐνεσ. τῆς ὁριστ. (ἢ ἀντὶ Ἀπθι, προστ.) τοῦ Ἄπειμι (ἀπέρχομαι) καὶ Ἄπειμι (ἀποδημῶ).
Ἀπείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀφοράω.
Ἀπειθαρχία (ἡ). Ἔλλειψις πειθαρχίας, ἀνυποταξία.
Ἀπείθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀπειθοῦς.
Ἀπειθέω-ῶ, Μ. ἠσω. Δὲν πείθομαι (καταπείθομαι, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι)· εἶμαι ἀπειθής.
Ἀπείθην, Ἰων. ἀντὶ Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπειθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πειθόμενος (καταπειθόμενος, ὑπακούων), ἀνυπότακτος, ἀκατάπειστος, (ἐκκλ.) ἄπιστος· (τόπος) δύσβατος.
Ἀπειθίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀπείθεια.
Ἀπειθικώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπειθίζω.
Ἀπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπείθειαν.
Ἀπεικάζω, Μ. άσω. Παρομοιάζω τι, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινός. 2)συγκρίνω. 3) συμπεραίνω.
Ἀπεικασία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεικάζειν, παρομοίωσις κτλ.
Ἀπείκασμα (τὸ). εἰκών, ὁμοίωμα, συμπέρασμα.
Ἀπεικαστέον, θετ. τοῦ Ἀπεικάζω.
Ἀπεικονίζω, Μ. ἰσω, = Ἀπεικάζω, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινός, τοῦ κάμνω τὸ-
Ἀπεικόϊσμα (τὸ), ἀντίτυπον τῆς εἰκόνος.
Ἀπεικότως, ἐπίρ. Οὐκ εἰκότως, παραλόγως, ἀναρμοστως, ἀδίκως, ἀπιθάνως [ἐκ τοῦ
Ἀπεικὼς, υῖα, ός, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπεοικὼς, παράλογος, ἀνάρμοστος, ἀπίθανος, ἄτοπος, (μτχ. τοῦ Ἀπέοικα).
Ἀπειλεγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολέγω.
Ἀπειλέω (χωρὶς Μ.), Π. = τῷ
Ἀπειλέω-ῶ [ἀπειλή], Μ. ἤσω (μὲ δοτ. ἢ γεν. προθετ. ἢ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Φοβερίζω. » Ἠπείλησε τὸν θρῴπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, « Συν. » Ἠπείλησ' ὅτι βάδιοίμην,« Ἀρχ. » Μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούοντος,« Πλ. (ᾰ μσ.), (Πολύαιν. 2 35.)· (ᾰ πθ.) «Οὐκέτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἀπειλῶ ἄλλοις,« Ξεν. 2) Π. καυχῶμαι. »Ὡς ποτ' ἀπειλήσει,« Ἰλ. Θ. » Ἢ μὲν ἀπείλησας, βητάρμονες εἶναι ἄρίστους,« Ὀδ. Θ. 3) ὑπόσχομαι, τάζω. » Ἠπείλησεν Ἀπόλλωνι ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,« Ἰλ. Ψ.
Ἀπειλέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἀπείλλω.
Ἀπειλή (ἡ). φοβέρα, φοβερισμός. 2)(συνκδχ.) κινδυνος ἐπαπειλούμενος. 3) Π. καύχησις, μεγαλαυχία.
Ἀπειληθείς, εἶσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπειλέω ἢ Ἀπειλίω, φοβερισθείς, ἢ στενοχωρηθείς.
Ἀπείλημα (τὸ). = Ἀπειλή, φοβέρισμα.
Ἀπείλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπείλλω.
Ἀπειλήμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.
Ἀπειλήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἀπειλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀπειλητής.
Ἀπειλητήριος, α, ον, = Ἀπειλητικός.
Ἀπειλητής, οῦ (ὁ, ὁ ἀπειλῶν (φοβερίζων ἢ καυχώμενος ματαίως), φοβερισμὸς ἢ καυχησιάρης.
Ἀπειλητικός, ἡ, όν. Φοβερός, φοβεριστικός.
Ἀπειλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ φοβερισμούς, μὲ φοβεριστικὸν ὕφος.
Ἀπείληφα, πρκ. τοῦ Ἀπολαμβάνω
Ἀπειληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀπειλάς, ἀπειλητικός.
Ἀπειλικρινέω-ῶ, Μ. ἠσω. Καθαρίζω διὰ κατακαθίσματος, λαγαρίζω.
Ἀπειλίσσω, Μ. ίξω. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀφειλίσσω, ξετυλίζω.
Ἀπείλλω, Μ. ειλήσω (ἀόρ. Ἀπείλα ἢ Ἀπείλησα, πρκ. Ἀπείλημαι κτλ.), = Συγκλείω, στενοχωρῶ. » Εἰς ἀπυρίαν (» Εἰς στενὸν) ἀπειληθείς, « Ἡρ. 2) = Ἀποκλείω, κλείω ἔξω, διώκω. » Ὅστις ἀπειλλῃ τῇ θύρᾳ, « Ἡρ.
Ἄπειμι, Μ. ἐσομαι (παρτ. Ἀπὼν κτλ.), =Εἶμαι μακρὰν (ἀπὸν), δὲν εἶμαι παρών, Λείπω. » Ὁπόταν ἄπεστιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα,« Ξεν. » Ἄπιστιν ἐπὶ Θρᾴκης, « Ἀρχ. » Ὦ μηδὲν ἄπεστι τῶν κακῶν, « Πλ.
Ἄπειμι, Μ. εἶμαι (παρτ. Ἀπὼν κτλ.), = Ἀπέρχομαι, ὑπάγω, ἀναχωρῶ. » Σπονδὰς αὐτοῖς εἶναι, ἕως ἂ ἀπιοῦσι,« Θκ.
Ἀπεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄπειμι (λείπω).
Ἀπείπα, ἀνεργ. καὶ
Ἀπεῖπάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. καὶ
Ἀπεῖπον, ἀνεργ. ἀόρ. β'. (ἀνωμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπειραγαθέω-ῶ, Μ. ἤσω, =Ἀπειροκαλέω.
Ἀπειραγαθία (ἡ), =Ἀπειροκαλία.
Ἀπειράγαθος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-γάθως, =Ἀπειρόκαλος(-κάλως).
Ἀπειραίη (ἡ), Π. ἡ ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, Ἠπειρῶτις ἢ μὴ νησιῶτις.
Ἀπειράκις, ἐπίρ. Ἀπειραις φοραῖς.
Ἀπείρανδρος (ἡ), (ᾰ ἐπίρ.)-άνδρως. Ἡ μὴ λαβοῦσα πεῖραν ἀνδρός, παρθένος.
Ἀπείραντος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀπέραντος.
Ἀπείραστος καὶ
Ἀπείρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοκιμασθεὶς ἢ μὴ δοκιμαζόμενος, ἀδοκίμαστος. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, μὴ δυκιμάσας, ἄγευστος, ἄπειρος, ἀνίδεος, ἀμέτοχος, (ἐκκλησ.) ὁ μὴ περιπεσὼν ἢ μὴ περιπίπτων εἰς πειρασμούς. » Ὁ θεὸς ἀπείρατός ἐστι κακῶν,« Γρφ. «Κουρότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες, « Πίνδ. (ᾰθεν:) » Τὸ ἀπείραστον(του),« = ἢ Ἀπειρία.
Ἀπειραχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς (ἀπείρους) τρόπους.
Ἀπειργάθω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ
Ἀπειργω, Μ. εἰρξω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ἐμποδίζω, ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω· χωρίζω. » Αὐχένος ὦμων ἀπείργαθεν, « Ἰλ. Π. » Ἐκ δεξιῆς τὸ ὕδωρ ἀπέργων, « Ἡρ., ᾠφηνοντάς το δεξιά, (παρβλ. Λαμβάνω).
Ἀπειρέσιος, α, ἡ ος, ον, Π. ἄπειρος, ἀναρίθμητος.
Ἀπείρηκα καὶ πθ. Ἀπείρημαι, πρκ. τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπειρητέος [ἐκ Ἀπολέγομαι], α, ον. Ἀπογνώσεως ἄξιος, ἀπηλπισμένος, (Νίκ. Χων.)
Ἀπείρητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπείρατος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπειρία (ἡ), ἔλλειψις πείρας (ἐμπειρίας), ἄγνοια. «Ἐὰν πλανηθῶσι δι' ἀπειρίαν τῶν χωρίων.» Ξεν. 2) πλῆθος ἄπειρον (ἀναρίθμητον). «Ἀπειρία κάσμων, «Ἐπίκουρ.

Ἄπειρίτος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀπειρέσιος.

Ἀπειρκτής, οὐ (ὁ). ὁ ἀπείργων (ἐμποδίζων).

Ἀπειρξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπείργειν, ἐμποδισμα κτλ.

Ἀπειροβαθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄπειρον (ἀμέτρητον) βάθος.

Ἀπειρόδιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν (ἐμπειρίαν) τοῦ βίου.

Ἀπειρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ λαβὼν) πεῖραν γάμου.

Ἀπειρόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δακρύων ἄπειρος. 2) ὁ δακρύων ἀκαταπαύστως.

Ἀπειρόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν θρόνου, μηδέποτε δρασισθείς.

Ἀπειροδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπέραντον (ἀμέτρητον) δύναμιν.

Ἀπειρόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ποτε πεῖραν ζυγοῦ.

Ἀπειρυθάλασσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχω πεῖραν (ἐμπειρίαν ἢ ἕξιν) θαλάσσης.

Ἀπειροκακέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δὲν ἔχω πεῖραν τοῦ κακοῦ, εἶμαι-

Ἀπειρόκακος (ὁ, ἡ). ἄπειρος κακῶν (δυστυχιῶν) ἢ κακίας, ἄκακος.

Ἀπειροκαλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ Ἀπειροκαλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δὲν ἔχω πεῖραν τοῦ καλοῦ, εἶμαι ἀπειρόκαλος, (ἐπιμ.) ἀτακτῶ, φλυαρῶ κτλ.

Ἀπειροκαλία (ἡ), ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀπειροκάλου, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπειρόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων (διακρίνων) τὸ καλὸν, μὴ ἔχων αἴσθησιν τοῦ καλοῦ· ἄπρακτος, χωριάτης, ἄτακτος, (κυρ. δὲ) ξυπασμένος.

Ἀπειροκάλως, ἐπίρ. Μὲ ἀπειροκαλίαν.

Ἀπειρολεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἄπειρος λέχους (ὑπανδρείας), ἀπειρόγαμος.

Ἀπειρολογία (ἡ), = Ἀπεραντολογία.

Ἀπειρομάχης, ου (ὁ), Π. Ἀπειροπόλεμος.

Ἀπειρομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄπειρον μέγεθος, ὑπερμεγέθης.

Ἀπειρύμαθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπειροπόλεμος.

Ἀπειρονίκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν νίκης.

Ἀπειροπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπειροπαθοῦς, ἔλλειψις ἢ ἀπειρία παθῶν.

Ἀπειροπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος (ἀμέτοχος) παθῶν, ἢ δοκιμάσας (ὑποκείμενος εἰς) ἄπειρα πάθη (δεινὰ), πολυπαθής.

Ἀπειροπλάσιος, α ἢ ος, ον, καὶ Ἀπειροπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπειράκις πλειότερος, παλλαπλάσιος ἐπ' ἄπειρον.

Ἀπειροπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἄπειρος (ἀναρίθμητος) κατὰ τὸ πλῆθος.

Ἀπειροπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀπειροπλάσιος.

Ἀπειρόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος τοῦ πλέειν (ταξιδεύειν).

Ἀπειροπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν πολέμου.

Ἀπειροπολέμως, ἐπίρ. Χωρὶς πολεμικὴν ἐμπειρίαν.

Ἄπειρος (ὁ, ἡ). (μὴ γεν.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ λαβὼν) πεῖραν, ἀνίδεος. «Δοχῶν (νΙλιλέμων, Φίλων Ζῆν.) —. «2) (χωρὶς πτ.) ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀπέραντος, ἀτελείωτος, ἀμέτρητος. «Χρόνος (» Πλοῦτος, »Αἰθὴρ Ζῆν.) —,« »Πέλαγος ἄπειρον,« »Ἄρες. » Χιτῶν —,« Εὐρ. (τὸν ὁπ. ὁ Αἰσχλ. ὠνόμασεν) »Ἀμφίβληστρον ἄπειρον,« ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (τραχηλιὰν), (ὅθεν: ᾧ) «Ὕπειρος (γῆ), ἡ Ἄπειρος (ἀπέραντος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς νήσους).

Ἀπειροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπειρία.

Ἀπειρότεχνος (ὁ, ἡ). ἄπειρος τέχνης τινός.

Ἀπειρότοκος (ἡ). ἡ μὴ λαβοῦσα τόκου (γέννας) πεῖραν.

Ἀπειρωδίνη, ης (ἡ), Π. ἡ ἄπειρος ὠδίνων (πανων γέννας), (ἐπιμ.) = Ἀπειρότοκος.

Ἀπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄπειρος, ἀπέραντος, ἀμέτρητος.

Ἀπείρως, ἐπίρ. Μὲ ἀπειρίαν, χωρὶς ἐμπειρίαν. «Ἀπείρως ἔχω τινός,« εἶμαι ἄπειρος αὐτοῦ, δὲν τὸ γνωρίζω.

Ἀπείς, Ἰων. ἀντὶ Ἀφείς, ἀόρ. β', τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀπειστέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀπειθῶ, δὲν πείθομαι ἢ δὲν πιστεύω, εἶμαι-

Ἀπειστος (ὁ, ἡ), = Ἀπειθὴς, ἀκατάπαυστος.

Ἀπὲκ (ᾧ πρὸ φων.) Ἀπὸ, Π. ἀντὶ Ἀπ' ἐκ.

Ἀπεκάπυσσε, Π. γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποκαπύω.

Ἀπέκγονος (ὁ, ἡ), = Ἀπέγγονος, ἀπόγονος τετάρτου βαθμοῦ, τρισέγγονος, ἢ ἔκγονος ἐκγόνου.

Ἀπεκδέχομαι, Π. δέξομαι. Προσμένω τινὰ μακρόθεν. 2) ἐκλαμβάνω, συμπεραίνω.

Ἀπεκδοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκδέχεσθαι, προσδοκίαν. 2) πόρισμα, συμπέρασμα.

Ἀπεκδύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἀπεξέδυσα καὶ μσ. Ἀπεξέδυν κτλ.). Ἐκδύω, Ἐνδύνω, ξεγυμνόνω.

Ἀπέκδυσις, εως (ἡ). Ἐνδύσιμον, ξεγύμνωμα.

Ἀπεκιξα, Π. ἀπέβαλον, ἀόρ. ά τοῦ Ἀποκιχάνω.

Ἀπεκλανθάνομαι, Μ. λήσομαι, Π. λησμονῶ ὅλως διόλου.

Ἀπεκλέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἐκλέγων ἀποβλέπω τὰ ἄχρηστα.

Ἀπεκλελάθεσθε, Π. ἀντὶ Ἀπεκλάθεσθε, (πλθ. β'. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀπεκλανθάνομαι.

Ἀπεκλογὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκλέγεσθαι, ἀπόρριψις τῶν ἀχρήστων.

Ἀπεκλούω, Μ. λούσω. Ἐξάλλω τι μὲ τὸ λούσιμον ἢ πλύσιμον, ξεπλύνω.

Ἀπεκλύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Χαυνόνω ἢ Διαλύω) τι ὅλως διόλου.

†Ἀπεκροφέω, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπεκροφέω.

Ἀπέκρυσις, εως (ἡ). ἀπολύτρωσις, ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή.

Ἀπεκταδὶς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπεκτείνω,

Ἀπέκταγκα ἢ Ἀπέκτακα, πρκ. τῆς ὀρ. ᾧ

Ἀπεκταμμένος, η, ον, πρκ. τῆς μτχ. ᾧ

Ἀπέκτανον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἀπεκτάνθην, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὀρς. τοῦ Ἀποκτείνω.

Ἀπέκτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκτείνειν, τέντωμα.

Ἀπέκτατο, Π. μσ. (ἐκλαμβ. καὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ

Ἀπεκτείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι δεμένον ἀπό τινος μέρους, τεντώνω.

Ἀπέκτητος, Π. καὶ

Ἀπεκτος (ὁ, ἡ), [ά, πέκω]. ἀκτένιστος, ἀκούρευτος, ἀκαλλώπιστος· (μτφορ.) ἀκαλλιέργητος.

Ἀπεκφέρω, Μ. ἀπεξοίσω (ἀόρ. Ἀπεξήνεγκα Ζῆν.). Ἐκβάλλω ἀπό τινος, ἀφαιρῶ.

Ἀπελασία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελαύνειν, ἀποβίωξις· ἁρπαγὴ καὶ ἀναχώρησις.

Ἀπέλαστος (ὁ, ἡ), [ά, πελάζω]. ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος.

Ἀπελάτης, ου (ὁ). ἅρπαξ, (ἰδίως) ἀλωποσούρτης (Νεαρ. 22), [ἐκ τοῦ

Ἀπελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀποβιώκω· ἐμποδίζω· ἀποτρέπω. «Ὅτε Ὀλυνθίους ἀπελαυνόν τινες ἐνθένδε,« Δημ. » Ἀπελαυνειν τοὺς νέους τῶν αἰσχρῶν, Αἰσ. (καὶ πθ.) » Γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην,« Σοφ. »Ἐξ ἡδονῶν μεγάλων εἰς ταπεινὴν δίαιταν ἀπελαύνεσθαι,« Πλ. » Οὐδεὶς ἀπελήλαται τιμῶν καὶ ἀρχῶν,« Ξεν. 2) ἁρπάζω (κυρ. ζῶα) καὶ φεύγω μὲ αὐτὰ ἐμπρός, (Ἡρωδ.), (παρβλ. Ἀπάγω). 3) (ἰατρ. ἢ ἑλλ.) ἀναχωρῶ ἢ ἐπιζρέφω ἔριπος. «Ἀπήλαυνον πρὸς τὰς γυναῖκας,« Ξεν. » Ἀπήλαυνεν ὀπίσω,« Δκ.

Ἀπέλαυον, παρτ. καὶ

Ἀπέλαυσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπολαύω.

Ἀπ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἀφαιρῶν τὸ βάρος τινὸς τὸν ἐλαφρύνω, ξελαφρύνω.

Ἀπελάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπελάσω, μέλλ. τοῦ Ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα (τὸ). ὁ τρόπος ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελέγξεως, 2) = τῷ

Ἀπελεγμὸς (ὁ), καὶ

Ἀπέλεγξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελέγχειν, = Ἐξέλεγξις.

Ἀπ-ελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐξελέγχω, ἀναιρῶ μὲ ἀποδείξεις τοὺς λόγους τινός, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον.

Ἀπελέειν, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. [ά, πέλεθρον], ἀμέτρητος, ἄπειρος.

Ἀπελέκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πελεκηθεὶς ἢ μὴ πελεκώμενος, (ἐπιμ.) ἀδούλευτος, (ᾧ μτφορ.) τραχὺς, ἀνεπεξέργαστος.

Ἀπελέσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπελευθερία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀπελευθέρου. 2) = Ἀπελευθέρωσις.

Ἀπελευθεριάζω, Μ. άσω. Πράττω (Κινοῦμαι) ἐλευθέρως, εἶμαι (ἢ φέρομαι ὡς) ἀπελεύθερος.

Ἀπελευθερικὸς, ἡ, όν καὶ

Ἀπελευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀπελεύθερον ἢ τὴν ἀπελευθερίαν.

Ἀπελεύθερος, α, ἡ ος, ον. Ἀφύλος (Σκλάβος) ἐλευθερωμένος.

Ἀπελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω σκλάβον, τὸν κάμνω ἀπελεύθερον.

Ἀπελευθέρωσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωμα σκλάβου.

Ἀπελευθερωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπελευθερόνων σκλάβον.

Ἀπέλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέρχεσθαι, ἀναχώρησις.

Ἀπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀπέρχομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπελήλακα, πρκ. τοῦ Ἀπελαύνω.
Ἀπελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρις. καὶ
Ἀπελθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπέρχομαι.
Ἀπέλιπον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπολείπω.
Ἀπ-ελίσσω, Μ. ίξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελίσσω, ξετυλίζω.
Ἀπελλάζω, Μ. άσω ἡ άζω, (Δακ.) = Ἐκκλησιάζω, [ἐκ τοῦ
Ἀπελλαῖ (αἱ), [ἀπίλλω], (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Λακεδ.) τὰ περιφραγμένα μέρη (μάνδρας) εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ τὰς κοινὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ. 2) ναοί, παρεκκλήσια (καπέλλαι).
Ἀπελλαῖος (ὁ), [ἄελλα;]. ὁ Δεκέμβριος εἰς τὴν παρὰ Μακεδ.
Ἀπέλλακες (οἱ). οἱ εἰς τοὺς ναοὺς [ἀπέλλας] ὑπηρετοῦντες.
Ἀπελλόμενος, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελόμενος, μσ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἄπελος, ους (τὸ), [ἄ, πέλος [δέρμα]]. πλυγή.
Ἀπ-ελπίζω, Μ. ίσω. (ἀμτθτ. μὲ γεν.) Ἀπελπίζομαι. 2) (μτδτ. μὲ αἰτ.) φέρω εἰς ἀπελπισίαν, ἀπελπίζω. 3) (σπν.) ἐλπίζω τι ἀπό τινας (;). » Δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, « Γρφ.
Ἀπελπισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελπίζειν, ἀπελπισία.
Ἀπέμανον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπομανθάνω.
Ἀπ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶν ἐκβάλλω τι. » Ἀπήμεσε τῶν ῥᾳψῳδιῶν τὰς πολλὰς, « Ακ.
Ἀπεμνήσαντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀπομιμνήσκομαι.
Ἀπεμορξάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπομόργνυμι.
Ἀπ-εμ-πολάω (καὶ μτγν. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὅλως διόλου, ξεπουλῶ, (συνκδχ.) παραδίδω, προδίδω.
Ἀπεμπολή καὶ
Ἀπεμπόλησις, εως (ἡ), πούλημα, ξεπούλημα.
Ἀπεμπολητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπεμπολῶν, πωλητής.
Ἀπ-εμφαίνω, Μ. φανῶ, = Ἀπέοικα, εἶμαι ἀνόμοιος (ἀνάρμοστος, ἄτοπος κτλ.).
Ἀπέμφασις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπεμφαίνοντος, ἀνομοιότης, ἀντίφασις κτλ.
Ἀπεμφερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφερὴς, ἀνόμοιος, διαφορετικός.
Ἀπέναντι καὶ Ἀπεναντίον, ἐπίρ. (μὲ γεν.) = Ἀπαντικρύ.
Ἀπεναντίως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Ἐκ τοῦ ἐναντίου.
Ἀπ-εναρίζω, Μ. ίξω, Π. = Σκυλεύω, γυμνώνω τινὰ τῶν ὅπλων του.
Ἀπενάσθην, Π. ἀόρ. ά. πθ. καὶ
Ἀπένασσα, Π. ἀόρ. ά. ἐνεργ. τῆς Ἀπαναίω.
Ἀπενέγκαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἀπήνεικα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπήνεγκα, ἀόρ. ά. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀπ-ενέω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἐνεὸν (βωβὸν, ἠλίθιον).
Ἀπ-ενέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἢ ὁδ. μὲ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, ἀποβάλλω. παραιτοῦμαι, ἀποφεύγω.
Ἀπενθεῖν, Δ. ἀντὶ Ἀπελθεῖν.
Ἀπένθης, ές (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πένθους (θρήνων), ἄλυπος.
Ἀπένθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πενθηθείς, ἀθρήνητος, ἀμοιρολόγητος. 2) = Ἀπενθής.
Ἀπ-ενιαυτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπενιαυτίζω.
Ἀπενιαύτησις, εως (ἡ), = Ἀπενιαύτισις.
Ἀπ-ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Ἀείπω (ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, Ἀποδημῶ, Ξενητεύομαι ἢ Παύω ἀπό τι) ἕνα χρόνον ὁλόκληρον, (ἀθ: μτφρ.) ἀποθνήσκω ἕνα χρόνον ὑςερώτερα ἄλλου.
Ἀπενιαύτισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀπενιαυτισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπενιαυτίζειν, ἀπουσία (ξενητεία, ἡ διακοπὴ) ἐνιαύσιος.
Ἀπ-εννέπω, Π. = Ἀπενέπω.
Ἀπέντες, Ἰων. ἀντὶ Ἀφέντες, μτχ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπὲξ, Ζ. Ἅπαξ.
Ἀπ-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Μεγάλως ἁμαρτάνω, ἀποτυγχάνω ἐντελῶς.
Ἀπεξελαθόμην, μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπεκλανθάνομαι.
Ἀπ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι ἐντελῶς τι, τὸ ἀποτελειόνω.
Ἀπεξεσμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀποξέω.
Ἀπ-εξ-ηγέομαι -οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ (Διηγοῦμαι) ἓν πρὸς ἕν.
Ἀπεξήρανται, (γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Ἀποξηραίνω.
Ἀπέοικα (πρτ. Ἀπεῴκειν). (μὲ γεν.) Εἶμαι ἀνόμοιος (διαφορετικὸς, ἀλλότριος). || (ἀπρσ.) » Ἀπέοικεν, « εἶνε ἀνάρμοστον (ἀπίθανον, ἄτοπον κτλ.). || (ἡ μτχ.) Ἀπεοικὼς, υῖα, ός, Ζ. Ἀπεικὼς.
Ἀπεοικότως, ἐπίρ. [μτχ. τοῦ Ἀπέοικα], Ζ. Ἀπεικότως.
Ἀπέπαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπανθεὶς (ὡριμάσας) καὶ
Ἀπέπειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πέπειρος (ὥριμος), ἄγουρος.
Ἀπέπλαγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποπλάζω.
Ἄπεπλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γυνὴ) χωρὶς πέπλον, ἀσκεπὴς, (ἐν γέν.) γυμνή.
Ἀπεπτόμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίπταμαι.
Ἀπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν χωνεύω, πάσχω ἀγωνευσίαν, [ἐκ τοῦ
Ἄπεπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, πέπτω]. ἀχώνευτος. 2) Ἀπέπαντος.
Ἀπέπτως, ἐπίρ. Ἀχώνευτα, ἄγουρα.
Ἄπερ, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὅς περ. || (ἐπιβρηματικῶς ἐλλ. τῆς Κατά) = Καθὰ, Καθότι, Καθώς.
Ἀπεραντολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀδιακόπως (ἀπέραντα).
Ἀπεραντολογία (ἡ). ὁμιλία χωρὶς τέλος (πέρας), πολυλογία ἀδιάκοπος, [ἐκ τοῦ
Ἀπεραντολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ἀδιακόπως, πολύλογος, φλύαρος.
Ἀπέραντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πέρας (τέλος, ὅριον), ἀτελείωτος, ἄπειρος, αἰώνιος. 2) ὁ χωρὶς ἀποτελέσματος, (Θκδ. Δ΄, 36).
Ἀπεράντως, ἐπίρ. Χωρὶς τέλος, ἐπ' ἄπειρον, αἰωνίως.
Ἀπέρασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπερᾶν, ξέρασμα. 2) ἡ μετακένωσις (τὸ πεσάσμα) τοῦ ὑγροῦ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ φυτά.
Ἀπέρατος (τος), ου (ὁ ἡ). ὁ μὴ περασθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος περαθῆναι, ἀδιάβατος. 2) = Ἀπέραντος.
Ἀπεράω-τος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περατωθεὶς ἢ μὴ περατούμενος, ἀπέραντος, ἀτελείωτος.
Ἀπεράω-ῶ, Μ. ερέσω. = Ἐξεράω, Ξερνῶ. 2) (ἐπὶ φυτ.) ῥοφῶ (ξυζάνω) ὑγρὸν ἀπὸ τῆς γῆς (Ἔρας).
Ἀπεργάζομαι, Μ. άσομαι. Φέρω εἰς πέρας τὸ ἔργον (τὴν ἐπιχείρησίν, τὴν ἐργαλειόνω, τὴν ὑπόςχεσίν) μου, ἀποτελειόνω, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ. »Οὖμαι, ἅπερ ὑπεθέμην, ἀπειργᾶσθαί μοι, « Ξεν.
Ἀπεργάω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀπεργασία (ἡ). ἐκτέλεσις, τελειοποίησις.
Ἀπεργαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπεργάζομαι.
Ἀπεργαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἀπεργασίαν, ὀραστήριος, κατορθωτικὸς, ἐπιχειρηματίας.
Ἀπεργαστικῶς, ἐπίρ. Ὀραστηρίως, κατορθωτικῶς.
Ἀπεργὸς, ἡ ἡ ος, ον ἡ ὀν, = Ἀργὸς.
Ἀπέργω, Μ. ἕρξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀπερεί [ἄπερ ἡ ἅπερ, εἰ], ἐπίρ. = Ὥσπερεί, ὡς ἄν.
Ἀπερείδω-ῶ (μσ.) -ομαι, Μ. ερείσω, -ομαι, (κυρ.) Ἀκκουμβῶν πουθενὰ (ἐπὶ. συνεπ. μὲ βίαν, μὲ ὁρμὴν κτλ.) κάμνω τι, στρώνω (ἀκκουμβῶ, ἐπακκουμβῶ, ῥίπτω, ἐπισωρεύω κτλ.) τι πουθενὰ, (συνκδχ. ἢ τρπ.) ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω, ἀναθέτω, ἀποδίδω, (καὶ ἀμτθτ.) = Ἀποκλήπτω, κατανῶ, καταπλήττω. » Ἀπηρείσαμεν τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀπενὲς, « Ακ. » Τὴν λείαν (» Τὰς δυνάμεις) εἰς ἀσφαλὲς ἀπηρεῖσθαι, « Πλθ. » Εἰς ἓν ἀπερειδόμενος σῶμα πληγὰς τοσαύτας, « Πλ. » Οὐκ ἔχοντας ἄποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται, « αὐτ. » Τὴν χάριν εἰς αὐτὸν ἀπηρείδοντο, « αὐτ., ἀπέδιδον. » Ἵν' οὕρεσιν ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέοντες, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Τίκτουσιν. (καὶ ἀμτθ.) » Τὸ κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται, « Πλθ., κατανῶ.
Ἀπερείσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπειρέσιος.
Ἀπέρεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπερείδειν, στύλωσις, ἐπακκουμβήσις κτλ.
Ἀπερεύγω (καὶ μσ.)-ομαι, Μ. ερεύξομαι, = Ἀνεξερεύγομαι.
Ἀπέρευξις, εως (ἡ), = Ἔρευξις.
Ἀπερέω-ῶ, μέλλ. (ἀμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπέρημος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔρημος, παντέρημος, ὁλομόναχος.
Ἀπερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ὅλως διόλου, ἀφήνω τινὰ ὁλομόναχον (παντέρημον).
Ἀπ-ερεύω, Μ. ύσω, Π = Ἀπείργω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.
Ἀπερίβλεπτος (ὁ ἡ). ἀπρόβλεπτος, ἀπροφύλακτος, ἀπρόοπτος. 2) μὴ περιβλεπτος. ἀσήμαντος. 3) ἀπρόοπτος, ἀνυπονόητος.
Ἀπερίβλητος (ὁ ἡ). ὁ μὴ περιβεβλημένος (ἐνδυμένος [καὶ ἀπὸ λόγων] μὴ περιτυλιγμένος), ὁμαλὸς, ἀυσικὸς.
Ἀπεριγένητος (ὁ ἡ), [ἀ, περιγίνομαι]. ἀνίκητος, ἀνυπερβλητος, ἀκατορθώτος.
Ἀπερίγραπτος καὶ
Ἀπερίγραφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άπτως,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-άφως. Ὁ μὴ περιγραφόμενος (περιοριζόμενος), ἀπεριόριζος ἢ ἀπροσδιόριστος.
Ἀπεριέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας πανταχόθεν εἰργασμένος, ἀτελής.
Ἀπεριεργία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπεριέργου, ἁπλότης.
Ἀπερίεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ καμωμέ·ος χωρὶς) περιέργειαν, ἁπλοῦς, ἀφελής, λιτός, ἀπέριττος.
Ἀπεριέργως, ἐπίρ. Χωρὶς περιέργειαν, λιτῶς, ὠφελῶς, ἁπλοϊκῶς.
Ἀπεριήγητος (ὁ, ἡ). ἀνεξήγητος ἢ ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος.
Ἀπεριήχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούων περὶ αὐτὸν κανένα ἦχον, ἡσυχος, ἀθόρυβος, (παρβλ. Ἀπεριτύπητος).
Ἀπεριθάμβητος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.-ήτως). ἀνέκπληκτος, ἀσύστολος, (Νικ. Χων.).
Ἀπεριθλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τεθλασμένα (τσακκισμένα) τὰ τριγωνικά του.
Ἀπεριθλάστως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ θλασθοῦν (τσακκισθοῦν) τὰ τριγωνικά.
Ἀπεριθάρτως (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καθαρισθεὶς (διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ τελετῆς), ἀκαθάριστος.
Ἀπερικάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικεκαλυμμένος, ἀσκεπὴς πανταχόθεν (μτφορ.) ἀνυπόκριτος.
Ἀπερίκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σύρων κατόπιν του περιττὰ πράγματα, (ἐπμ.) ἀκαύρωτος, ἀνεμπόδιστος.
Ἀπερικόπως, ἐπίρ. Χωρὶς περικοπὴν (περιττὰ πράγματα), ἀνεμποδίστως, ἀδιακόπως.
Ἀπερικτύπητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δὲν ἔγινεν ἢ δὲν γίνεται κτύπος, ἡσυχος, ἀτάραχος, (παρβλ. Ἀπεριήχητος καὶ Ἀπερισάλπιγκτος).
Ἀπεριλάλητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὴν λαλιὰν (πολυλογίαν) δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ (ἐπιστομίσῃ). 2) ὁ μὴ περι(δια)λαληθεὶς εἰς τὰ πέρις, ἄγνωστος, ἀσήμαντος.
Ἀπερίληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, ἀπεριόριστος. « Διανοίᾳ —, « Γρ., = Ἀπερινόητος. « Ἀριθμῷ —, « Πλάτ., = Ἀναριθμήτος, κτλ.
Ἀπεριμάχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιμάχητος. « Βίος—, « Μέμ.
Ἀπεριμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πολλὰς μερίμνας (φροντίδας), ἀσυλλόγιστος.
Ἀπεριμερίμνως, ἐπίρ. Χωρὶς πολλὴν φροντίδα, μὲ ἀδιαφορίαν, ἀσυστόλως.
Ἀπερινόητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωρῶν (περιλαμβανόμενος) εἰς τὸν νοῦν, ἀκατανόητος. 2) (ἐνεργ.) ἀπρόβλεπτος, ἀπρόσεκτος, ἀπροστύχαστος.
Ἀπερινοήτως, ἐπίρ. Ἀκατανοήτως. 2) ἀνοήτως ἢ ἀπρονοήτως.
Ἀπερίοδος (ὁ, ἡ). (κυρ. λόγος) μὴ ἔχων περιόδους, μὴ περινενοημένος.
Ἀπερίοπτος (ὁ, ἡ). ἀπερίσκεπτος, ἀπρόσεκτος. « Οἱ ἄνθρωποι ἀπάντων ἀπερίοπτοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν, « Θκ. ἀδιαφοροῦν δι' ὅλα (τὰ θυσιάζουν, τὰ παραβλέπουν, τὰ παραμελοῦν) φθάνει μόνον νὰ νικήσουν.
Ἀπεριόπτως, ἐπίρ. Ἀπερισκέπτως, ἀμελῶς.
Ἀπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς ὕρια, μὴ περιοριζόμενος.
Ἀπερίπτυκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ μὴ περιπτυσσόμενος (διπλύνων, σταυρόνων ἐμπρὸς), (ἐπμ.) στενός.
Ἀπερίπτωτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ περιπίπτων εἰς συμβεβηκός τι. « Ἀπερίπτωτος ὑδροφοβίας τηρεῖ, « Δσκρ. 2) (χωρὶς πτ.) ἀκλόνητος· στερεός, βάσιμος, σταθερός, ἁπλανής.
Ἀπερισάλπιγκτος καὶ
Ἀπερισάλπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούσας σάλπιγγας ἠχούσας τριγύρω του, (ἐπμ.) ἀπόλεμος, ἀπειροπόλεμος.
Ἀπερίσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος.
Ἀπερισκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέψιν (ἀστόχαστα).
Ἀπερισκεψία (ἡ). Ἔλλειψις σκέψεως, ἀστοχασία.
Ἀπερισκόπητος καὶ
Ἀπερίσκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀπερίσκεπτος.
Ἀπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπασχολούμενος ἀπὸ (προαπλωμένος εἰς) τὸ ἔργον του, προσεκτικός, ἐπίμονος, σταθερός.
Ἀπερισπάστως, ἐπίρ. Χωρὶς περισπασμόν, προσεκτικῶς, ἐπιμόνως.
Ἀπερισσία (ἡ), = Ἀπεριττότης.
Ἀπέρισσος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀπέριττος.
Ἀπερισσότης (ἡ), Ζ. Ἀπεριττότης.
Ἀπερισσότροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαιτῶν περισσοτέραν τροφὴν ἢ περισσότερον καιρὸν ἵνα τραφῇ, καὶ
Ἀπερισσόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαρκῶν περισσότερον καιρὸν ἄλλου ἰσόχρονος.
Ἀπερίσσως, ἐπίρ. Ζ. Ἀπερίττως.
Ἀπερίσσωτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀπερίττωτος.
Ἀπερίστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικυκλωθεὶς (ἐπμ.) ἐκτὸς κινδύνου (περιστάσεων, συμφορῶν), ἡσυχος, ἀτάραχος, ἀκίνδυνος. « Ῥαστώνη—, « Πλδ. « Ἕλκος—, « Γαλ. « Χωρίον—, « Αρτ. (Ζ', ᾱ. 6), τὸ ὁποῖον οὐ περιίσταται (δὲν ἀποφεύγει) τις, τὸ μὴ ἀποτρόπαιον. 2) ὁ μὴ ἔχων τινὰ τριγύρω του (νὰ τὸν παραστᾷ), ἀβοήθητος, ἀπροστάτευτος, μεμονωμένος, ἐγκαταλελειμμένος. « Σῶσον δ' ἀπέριστατον ἄνδρα, « Φιλδ. 3) (ῥητ.) ὁ μὴ ἔχων περιστατικὰ (αἰτίας). = Ἀσύστατος.
Ἀπερίστρεπτος (ὁ, ἡ). = Ἀπερίτρεπτος.
Ἀπερίτμητος (ὁ, ἡ). (ῥημ.) ὁ μὴ περιτετμημένος (ἄθεν κατὰ τοὺς Ἰουδ.) = Ἀλλόφυλος, ἄπιστος.
Ἀπεριτρεπτος καὶ
Ἀπερίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιτρεπόμενος (ἀναποδογυρίζόμενος), στερεός, ἀκλόνητος. 2) ὁ μὴ ἐπιστρέφων (γυρίζων ὀπίσω), ἀγύριστος, (καὶ συνκδχ.) ἀμέριμνος, ἀδιάφορος.
Ἀπεριττότης (ἡ). Ἔλλειψις τῶν περιττῶν, ἀφέλεια, ἁπλότης κτλ.
Ἀπερίττωτος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Περιττωματικὸς), ὁ μὴ πρωξενῶν ἢ μὴ ἔχων περιττώματα.
Ἀπεριφερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφερὴς (στρογγυλὸς), μὴ ἔχων περιφέρειαν.
Ἀπεριφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφερόμενος (κυκλοφορῶν).
Ἀπερίψυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κρύωμα ἢ κρυολόγημα.
Ἀπέρξας, Ἰων. ἀντὶ Ἀπείρξας, μτχ. τοῦ Ἀπείργω.
Ἀπερράγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.
Ἀπερέθην, πθ. ἀόρ. ᾰ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπερόηχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.
Ἀπερράγασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.
Ἀπ·ερρω (χωρὶς Μ.). Ὑπέγω (εἰς ὄλεθρον) χάνομαι. « Ἀπερρε, « Ἀρχφ., χάσου, ὕπαγε εἰς τ' ἀνάθεμα, κρημνίσου, ξεκουμπίσου κτλ.
Ἀπέρρωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ἀποῤῥήγνυμι.
Ἀπ·ερυγγάνω (χωρὶς Μ.), = Ἀπερεύγω.
Ἀπ·ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Δὲν κοκκινίζω πλέον ἀπὸ (Χάνω κάθε) ἐντροπὴν, γίνομαι ἀδιάντροπος, ἀπαναισχυντῶ.
Ἀπ·ερύκω, Μ. ερύξω. Ἐμποδίζω (Ἀπομακρύνω, Ἀποδιώκω) κακόν τι ἀπό τινος, τὸν προφυλάττω. « Κἠ τῳ πολέμιαν ἀπήρυξα, « Ξεν. « Ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Πρόσθεν δ' ἀπερύκου, « Σοφ., ἄπεχε, φυλάττου.
Ἀπ·ερυσιβίω-ῶ. Μ. ώσω. Γεμίζω ἐρυσίβην (καὶ ἐπμ.) ἀφανίζω (κυρ. γέννημα).
Ἀπ·ερύω (καὶ μσ.)-ομαι, Μ. ερύσω,-ομαι, Π. ἀποσπῶ (ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος.
Ἀπ·έρχομαι, Μ. ἀπελεύσομαι ἢ ἄπειμι (ἀόρ. Ἀπῆλθον κτλ.). Ὑπάγω, ἀναχωρῶ. « Οἴκου ἀπερχομένη, « Ὀδ. Β. « Ἀπέλθειν ἐκ (ἀπὸ) τῆς ἐκκλησίας. « Ἰσαρ. « Παρὰ βασιλέως πολλοὶ πρὸς Κῦρον ἀπῆλθον, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἡ λίμνη πρὸ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ, « Ῥηρ. ἔχωσε ἀπὸ 'πάνω του. 2) (μτφορ.) ἀποθνήσκω. « Ἀπελθόντος δὲ Σωκράτους, « Αρτ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Πάλιν κτλ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. « Τῶν ἐλπιζομένων σὺ μὲν πάλιν ἀπῆλθες, « Ἰσαρ. « Προσόραμεῖν δὲ πάλιν ἀπελθεῖν, « Ξεν. (καὶ μτχ.) « Ἀπῆλθε κινδυνεύσας (τρωθεὶς), « αὐτ.
Ἀπερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπερωεύς, έως (ὁ), Π. ὁ ἐμποδίζων (ἀποματῶν, ἐναντιούμενος κτλ.), ἐκ τοῦ
Ἀπ·ερωέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. κρατῶ τὴν ὁρμὴν (ἐρωὴν) τινος, ἐμποδίζω, (καὶ μτθτ. ἢ ἄλλ. μὲ γεν.) παύω, παρεμποδίζομαι, ἀπαθαρομῶ.
Ἀπερωή (ἡ), Π. ἐμπόδισμα· ὁπ. ἀθρόμησις· ἀναχώρησις.
Ἀπέρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐπέρασμένος (ῥάσιος), ἀπατρόπαιος, ἀπάνθρωπος, = Δύσερως.
Ἄπες, Ἰων. ἀντὶ Ἄφες, ἀόρ. β'. τῆς πγτ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἄπεσαν, Π. ἀντὶ Ἀπῆσαν, ἀπεῖχον, ἦσαν μακράν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέσβης, Δ. ἀντὶ Ἀπέσβης, β'. ἐν. πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποσβέννυμι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπ-εσθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκβάλλω τὴν ἐαυτήτά μου, ἐκδύομαι.
Ἀπ-εσθίω, Μ. ἔδομαι (ἀόρ. Ἀπέφαγον κτλ.). Τρώγω (μέρος φαγητοῦ). 2) παύομαι τοῦ ἐσθίειν, ἀποτρώγω.
Ἀπεσκής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πέσκος], ἀσκέπαστος (μὲ δέρμα ἢ ξώφλοιον.)
Ἀπεσκίμφθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποσκίμπτομαι.
Ἀπέσκληκα, πρκ. τοῦ Ἀποσκέλλω.
Ἀπεσκληκότως, ἐπίρ. [ἀπέσκληκα]. Σκληρῶς.
Ἀπέσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀπειμι.
Ἀπέσσουα, (Λακων.) ἀντὶ Ἀπεσαύη ἢ Ἀπεσαύθη, γ'. ἑν. πρσ. ϟ
Ἀπέσσυθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀπεσάθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἀπέσσυμαι, πρκ. τοῦ Ἀποσεύομαι.
Ἀπέστιχον, Π. ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀποστείχω.
Ἀπεστάλην, πθ. ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀποστέλλω.
Ἀπέστασαν, Π. ἀντὶ Ἀπέστησαν.
Ἀποστράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ἀποστράφην, ἀόρ. Β'. πθ. τοῦ Ἀποστρέφω.
Ἄπεστος, ους καὶ
Ἄπεστος, οῦς (ἡ), Π. Ἰων. [ἔπειμι ἢ ἀφίστημαι]. Ἀπουσία, Ἀποδημία.
Ἀπέστων, Αττ. ἀντὶ Ἀπέστωσαν, πλθ. γ'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἄπειμι (λείπω).
Ἀπεσχαρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (ἐπὶ πληγ.) Ἀποβρίπτω τὴν ἐσχάραν (τὴν πέτσαν, τὸ κάρκαδον), (ἰατρ.) ἰατρεύομαι.
Ἀπέσχηκα, πρκ. καὶ
Ἀπέσχον, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀπέτηλος καὶ Ἰων. Ἀπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων φύλλα (πέταλα), ἄφυλλος.
Ἀπέτμον, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀποτέμνω.
Ἀπετέτιξει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Ἀπετέτιθει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποτίννυμι.
Ἀπέτραγον, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀποτρώγω.
Ἀπετράπην, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀποτρέπω.
Ἀπευδιασμός (ὁ). ἡ ἀποκατάστασις τῆς εὐδίας, ξαστέρωμα, γαλήνισμα.
Ἀπ-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εὐδοκῶ, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω· ἀπορρίπτω.
Ἀπ-ευθυναπτίζω, Μ. (σω. Ἀποθνήσκω μὲ καλὸν (ἔνδοξον) θάνατον.
Ἀπευθής, ές (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μὴ πυθόμενος (μαθών, ἀκούσας), ἀμαθής, ἄπειρος· ἀνίκανος. 2) (πθ. χ. πτ.) ἀνήκουστος, ἀγνώριστος· ἀσήμαντος.
Ἀπ-ευθύνω, Μ. υνῶ. (σιάζω. » Ἕντερον ἀπευθυσμένον, « Ἀνατομ. 2) (μτφορ.) βάλλω εἰς τάξιν, ῥυθμίζω, διορθόνω· (ἐπιμ.) παιδεύω, τιμωρῶ. 3) = Διευθύνω· διοικῶ. 4) = Κατευθύνω. » Πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὰ βέλος, « Βαλ. » Ἐὰν βαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν, « Εὐρ., κατευοδώσῃ.
Ἄπευκος (ὁ, ἡ), (ἐπὶ φυτ.) = Ἄδαδος.
Ἀπευκταῖος, α, ον. Ἀνάξιος τοῦ νὰ εὔχεται τις νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, τὸν ὁπ. εὔχεται ἕκαστος ν' ἀποφύγῃ, ἀποτρόπαιος, μιαιφόνος κτλ.
Ἀπευκτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἀπεύχεσθαι.
Ἀπευκτός, ἡ ή όν, ον ἡ ὄν. Ἀπευκταῖος.
Ἀπευνάζω, Μ. άσω. Κοιμίζω, (μτφορ.) καταπραΰνω.
Ἄπευστος (ὁ, ἡ), = Ἀπευθής.
Ἀπ-ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς (ἢ κάμνω τι μὲ) τάξιν. » Ἀπευτακτῶ τοὺς φόρους, « Στρ., τοὺς πληρόνω ἐν καιρῷ καὶ ἀνελλιπῶς.
Ἀπεύχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπευκταῖος.
Ἀπ-εύχομαι, Μ. εὐξομαι. Εὔχομαι νὰ μὴ γένῃ (μὴ συμβῇ) τι, (τὸ ὁπ. ἐπιμ.) φοβοῦμαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἀποφεύγω.
Ἀπ-ευωνίζω, Μ. ίσω, = (ἢ μᾶλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπευωνίζω.
Ἀπεφηνάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποφαίνω.
Ἀπέφθαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀποφθείρω.
Ἀπέφθιθον(θεν), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀπέφθινον, ἀόρ. τοῦ Ἀποφθίνω.
Ἄπεφθος (ὁ, ἡ), [ἀφέψω]. ὁ πολλάκις βρασμένος ϟ ξαναβρασμένος, (ἐπιμ.) λαχαρισμένος, καθαρώτατος.
Ἀπ-εχθαίρω, Μ. αρῶ. (μὲ αἰτ.) Μισῶ (ἐξ ὅλης καρδίας), ἀποστρέφομαι. 3) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω τι μισητὸν (ἀποτρόπαιον) εἰς τινα, τὸν κάμνω νὰ τὸ ἀποστραφῇ.
Ἀπ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι (ἀόρ. Ἀπηχθόμην, πρκ. Ἀπήχθημαι). (μὲ δοτ. καὶ σπν. αἰτ.) Εἶμαι (Γίνομαι) μισητός. » Ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι, « Πλάτ. » Δόγος ἀπεχθανόμενος, « Ξεν. 2) (μὲ αἰσ. προθετ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἐχθρὸς, μισῶ. » Πρὸς τὴν ἡγεμονίαν ἀπηχθάνοντο, « Πλ.
Ἀπέχθεια (ἡ). Ἔχθρα, ἀποστροφή, ἀντιπάθεια,
Ἀπεχθέμεν(έμεναι), Π. ἀντὶ Ἀπέχθεσθαι.
Ἀπέχθημαι, Π. ἀντὶ Ἀπέχθη, Β'. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀπεχθάνομαι
Ἀπέχθημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπεχθείας, πρᾶγμα ἢ πρόσωπον ἄξιον ἀπεχθείας.
Ἀπεχθήμων, ονος καὶ
Ἀπεχθής, ές (ὁ, ἡ). μισητός, μεμισημένος.
Ἀπεχθητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἀπέχθειαν, ἢ γινόμενος ἀπεχθής.
Ἀπέχθομαι (παρατ. Ἀπηχθόμην), = Ἀπεχθάνομαι.
Ἀπεχθῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπέχθειαν. » Ἀπεχθῶς ἔχω τινί, « = Ἀπεχθάνομαι.
Ἀπέχρη, παρατ. τοῦ Ἀπόχρη.
Ἀπεχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω (Ἐνδυναμόνω) τι ἐντελῶς.
Ἀπ-έχω, Μ. ἀφ-έξω (ἀόρ. Ἀπέσχον κτλ.). Κρατῶ μακράν, μακρύνω, ἐμποδίζω. (μὲ αἰσ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ') » Λοιμοῦ χεῖρας ἀφέξει, « Ἰλ. Α. » Ἄνεμοι κακὰς ἀπέχωσιν ἀηταὶς, « Πσ. » Ἑκὰς νήσων ἀπέχειν νῆα, « Ὀδ. Ο. » Οὐδὲν ἀπέχει, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας, « Ὀδ. Χ. » Μηδὲ τοῦ σώματος τῶ χεῖρε ἀπασχέσθαι μου, « Δημ. 2) ἔχω τι παρμένον, τὸ ἀπέλασον, τὸ ἐπληρώθην. » Ἀπέχω τὴν χάριν, « Συν. » Ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, « Γρρ. 3) (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι μακρὰν τινος, ἀπέχω ἀπὸ, διαφέρω. » Δίχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν, « Ξεν. » Ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην, « αὐτ. » Τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τι, « Ἰσκρ. » Ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων, « Πλ. » Ἠοὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἀπέχεσθαι οἴνου, « Ἀρστ. » Πολέμου ἀφεξόμεθα, « Ἰλ. Θ. » Τὸ συμβουλεύειν ἀφεκτέον, « Ἰσκρ. » Ἀνέχου καὶ ἀπέχου, « Γνμ. » Οὐκ ἀπεσχόμην τὰ μὴ ἐκ ἐλθεῖν, « Ξεν. » Ἀπεχόμενοι ὥστε μὴ ἐμβάλλειν, « Θκ. 4) (ἀπρσ.) φθάνει, ἀρκεῖ. » Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτὴν, « Ἀνακρ.
Ἀπεψία (ἡ), [ἀ, πέπτω]. ἀγωνευσία.
Ἀπ-έψω, Μ. εψήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφέψω.
Ἀπέψων, παρατ. τοῦ Ἀποψάω.
Ἀπεών, οῦσα, όν. Π. ἀντὶ Ἀπών, μτχ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέωσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀπωθέω.
Ἀπήγαγον, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπήγγειλα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαγγέλω.
Ἀπηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφηγέομαι.
Ἀπήγημα (τὸ), Ἀπήγησις (ἡ), κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἀφήγημα κτλ.
Ἀπῆγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπῆγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπάγχω.
Ἀπηγορεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαγορεύω. [μσ.) ἀπολογοῦμαι.
Ἀπηγόρημα (τὸ). συνηγορία, ἀπολογία,
Ἀπήδαλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πηδάλιον.
Ἀπήειν, παρτ. ἡ ἀόρ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).
Ἀπήεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ (παρτ.) Ἀπηέναι
Ἀπ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διηθέω, στραγγίζω (περνῶ) ὑγρόν τι ἀπὸ πανί, σουρόνω, (παρβλ. Διϋλίζω),
Ἀπήθημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ὅ,που ἀπεράσθη ἀπὸ πανί.
Ἀπήϊα, Π. ἀντὶ Ἀπήειν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπῆκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοος.
Ἀπηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπιμελέστατα, ἐντελέστατα.
Ἄπηκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαγής. 2) ὁ μὴ πήζων (μὴ ἐπιδεχόμενος πῆξιν). » Τὸ μὲν στέαρ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ δὲ πιμελὴ ἄπηκτον, « Ἀρχ.
Ἀπήλασα, πρκ. καὶ
Ἀπήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπελαύνω.
Ἀπήλαυον, Αττ. ἀντὶ Ἀπέλαυον, παρτ. καὶ
Ἀπήλασα, Αττ. ἀντὶ Ἀπέλαυσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπολαύω.
Ἀπ-ηλεγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἀπηλεγής], = Ὀλιγωρῶ, ἀδιαφορῶ, δέν μοι μέλει.
Ἀπηλεγέως, ἐπίρ. Π μὲ ἀδιαφορίαν, χωρὶς συστολὴν, ἐλευθέρως παῤῥησίᾳ, ἀποτόμως· ἐπιμόνως, βιαίως, [ἐκ τοῦ
Ἀπηλεγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀπό, ἀλέγω]. ὁ μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος· ἀπόνομος, σκληρός.
Ἀπηλιαστής, οῦ (ὁ), Κωμ. ὁ φεύγων τὰ δικαστήρια (ἴδε Ἡλιαστής). μὴ φιλόδικος.
Ἀπ-ηλιθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἠλίθιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆλιξ.
Ἀπηλιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) Λεβάντες.
Ἀπηλλάγην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀπαλλάττω.
Ἀπηλοίησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπαλοιάω
Ἄπηλος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς πηλοῦ (λάσπης), ἀλάσπωτος.
Ἀπήμαντος (ὁ, ἡ). [ἀ, πημαίνω], = Ἀπήμων. ἀβλαβής, ἀκέραιος.
Ἀπήμβροτον, Π. ἀντὶ Ἀφήμαρτον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἁμαρτάνω.
Ἀπημελημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ὅλως διόλου παρημελημένως.
Ἄπημεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Λείπω).
Ἀπῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπῆειμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Ὑπάγω).
Ἀπήμιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπιθ. τοῦ Διός], ὁ ἀπατρέπων τὴν βλάβην (τὸ πῆμα).
Ἀπημοσύνη καὶ
Ἀπημοσύνη (ἡ), Π. ἡ ἰδιότης καὶ κατάστασις τοῦ ἀπήμονος, ὑγεία, ἀκεραιότης, ἀθωότης, ἀκακία.
Ἀπήμων, ονες (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πῆμα]. ὁ μὴ βλάπτων (ἐμποδίζων κτλ.), (ἀλλὰ) βοηθῶν, συνεργῶν. » Ἄνεμος (» Δόγος, » Ὕπνος κτλ.)—, « 2) ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλάβην, ἄβλαπτος, σῶος, ἀκέραιος. » Πάντες ἀπήμονες ἦλθον, « Ὀδ. Δ.
Ἀπῆν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Λείπω).
Ἀπήνεγκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀπήνεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπηνοῦς, σκληρότης ἀπανθρωπία.
Ἀπηνεμία (ἡ). νηνεμία, γαλήνη, ἀπανεμιά, [ἐκ τοῦ
Ἀπήνεμος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου δὲν φυσᾷ (δὲν πιάνει) ἄνεμος.
Ἀπηνέως, Ἰων. Π. ἀντὶ ἀπηνῶς.
Ἀπήνη (ἡ), [ἀπὸ, ἠνία;], ἁμάξι (συρόμενον συνήθως ὑπὸ ἡμιόνων). 2) Π. συνωρὶς ἵππων ἢ ἡμιόνων. 3) (ἐνγέν.) ὄχημα. (ἄθεν) » Ναὶ ἀπήνη, » Εὐρ. τὸ καράβι.
Ἀπηνήκωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πηνήκης (φενάκης), ἀξυράλιάριης, ἀφακιόλιστος, (Νίκ. Χων.)
Ἀπηνηνάμην, ηνήνω, ηνήνατο, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπαναίνομαι.
Ἀπήνεικεν, Ἰων. ἀντὶ Ἀπήνεγκεν, ἀόρ. ἀ τοῦ Ἀποφέρω, Ἀπαίρνω.
Ἀπηνὴς [ἀπὸ ἠνὴς], ἐος, (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσηνὴς, σκληρὸς, ἀπότομος, ἄκαμπτος· (ἐπμ.) ἀνάρμοστος· ἀπαίδευτος.
Ἀπῆνθον, Δ. ἀντὶ Ἀπῆλθον, ἀόρ. τοῦ Ἀπέρχομαι.
Ἀπηνῶς, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀπανθρώπως, ἀποτόμως.
Ἀπῆξεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπαίσσω.
Ἀπηόριος καὶ
Ἀπήορος (ὁ, ἡ), Π. ἐκκρεμὴς, μετέωρος· ὑψηλός· μεμακρυσμένος. » Κλῶνες ἀπήορι, « Ἐπῖγρ, ἀπηρτημένοι, παρεκτεταμένοι. » Ἐχθρῶν ἄπαορα, « Πίνδ.
Ἀπῆρα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπαίρω.
Ἀπήρημαι, πρκ. τοῦ Ἀπάρχομαι.
Ἀπήρης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πηρὸς], = Ἀπήρατος, Ἀπήμων.
Ἀπήρκα, πρκ. τοῦ Ἀπαίρω.
Ἄπηρος (ὁ, ἡ). = Ἀπήρωτος. 2) ὁ μὴ ἔχων πήραν (διασάκι).
Ἀπήρτημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπαρτάω.
Ἀπηρτισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντελῶς, πληρέστατα.
Ἀπήρυγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀπερεύγομαι.
Ἀπηρυθριασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Πάντη ἀναισχύντως, ξεδιάντροπα.
Ἀπήρωτος (ὁ, ἡ). μὴ πεπηρωμένος, ὑγιὴς, σῶος, ὁλομελὴς, ἀκέραιος.
Ἀπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφήσω, μέλλ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπήτρια (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀπήτρια.
Ἀπηύρων, ας, α, κτλ. ἴδε Ἀπαυρίσκομαι.
Ἀπήχεια (ἡ). (μουσ.) ἀσυμφωνία. κακοφωνία, παράφωνία· (μτφορ.) διαφωνία, διχόνοια.
Ἀπ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐκβάλλω) ἦχον, ἠχῶ μακρόθεν, ἀντηχῶ, (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἀντηχήσῃ. 2) = Ἀπάδω (κυρ. καὶ μτφορ.)
Ἀπήχημα (τὸ). ἀντήχημα, συνέχεια τῆς φωνῆς (ἀφ' οὗ παύσῃ), (μτφορ.) μίμημα, ἴχνος. 2) (γεωργ.) ἡ ἀντικρὺ τοῦ κτυπηθέντος μέρους (κυρ. τῆς κεφαλῆς) γινομένη πληγή.
Ἀπηχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φων. μουσ.) νόθος, ἀηδὴς, (μτφορ.) = Ἀπάδων, ἀσύμφωνος.
Ἀπήχησις (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπηχεῖν, ἀντήχησις, (μτφορ.) ἀσυμφωνία.
Ἀπήχθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπηχῶ, ἐπίρ. Ἐναντίαν (Ἐκτὸς) τοῦ ἤχου, ἀσυμφώνως, ἀταίριαστα.
Ἀπήωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπήορος.
Ἀπιάλλω, Μ. ιαλῶ, Π. ἀποπέμπω.
Ἀπιδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφοράω.
Ἀπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄπειμι (Ὑπάγω).
Ἀπ·ιέμι, Μ. ἀπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίημι.
Ἀπίθανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πιθανότητα, ἀπίστευτος, ἄτοπος. 2) ὁ μὴ ἔχων πειθῶ, ἀνεπιτήδειος πρὸς τὸ καταπείθειν. 3) (σπν.) ὁ μὴ πειθόμενος (πιστεύων) εὐκόλως, δύσπειστος.
Ἀπιθανότης (ἡ). Ἔλλειψις πιθανότητος.
Ἀπιθάνως, ἐπίρ. Χωρὶς πιθανότητος. » Ἀναγινώσκειν τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, » Ἰσκρ.
Ἀπιθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀπειθέω.
Ἀπιθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπειθής.
Ἄπιθι, 6'. πρσ. τῆς προστ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπιθύνω, Μ. υνῶ, = Ἀπευθύνω.
Ἀπίκαται, Ἰων. ἀντὶ Ἀφιγμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀφικνέομαι.
Ἀπικέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίκοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τοῦ Ἀφικνέομαι.
Ἀπ·ικμάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν ἰκμάδα, στεγνόνω.
Ἀπ·ικνέομαι, Μ. ξομαι (ἀόρ. Ἀπικόμην), Ἰων. ἀντὶ Ἀφικνέομαι.
Ἄπικρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πικρότητα.
Ἀπικρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολὴν, μὴ θυμώδης.
Ἀπίλλω (παρτ. Ἀπίλλον), = Ἀπειλλω
Ἀπιμελὴς, ἐος καὶ
Ἀπίμελος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πιμελὴν (πάχος), ἄπαχος.
Ἀπινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πῖνον (λέπαν), καθαρός.
Ἀπινύσσω, Μ. ύξω ἢ ύσω; Π. δὲν ἔχω ἔμφασιν πινυτὸς (συνετὸς), δὲν ἔχω φρόνησιν ἢ αἴσθησιν, ἀνοηταίνω, ἀναισθητῶ.
Ἀπίξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀφιξις.
Ἀπίξομαι, Ἰων. ἴδε Ἀπικνέομαι.
Ἀπιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀπίου, ὅμοιος μὲ
Ἄπιον (τὸ) καὶ
Ἄπιος (ὁ), ὁπωρ. τὸ ἀπίδι. 2) εἶδ. φυτ. μὲ ῥίζας φαγωσίμους ἀπιδοειδεῖς (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ σελίνου ἢ τοῦ εὐφορβίου), ἢ ἄλλ. Ἰσχάς καὶ Χαμαιδάλανος.
Ἄπιος (ἡ), δένδρ. ἡ ἀπιδιά. 2) = Ἄπιον.
Ἄπιος, α, ον, Π. [ἀπό]. ὁ μακρὰν ἀπὼν, μεμακρυσμένος, μακρυνός.
Ἀπ·ιπόω-ῶ, Μ. ώσω. Στραγγίζω, ξεζουμίζω.
Ἄπις, ίδος (ἡ), Π. = Πραπὶς, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) φρένες, σύνεσις, (ἴδε Ἀπάδις).
Ἀπ·ισόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνισόω.
Ἀπίσωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πισσωμένος
Ἀπισέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίστανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀπιστείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπιστία.
Ἀπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Δὲν πιστεύω, δὲν ἐμπιστεύομαι, δὲν ἔχω πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην, δυσπιστῶ, ὑποπτεύω. 2) ἀπειθῶ, δὲν ὑπακούω ‖ (πθ.) δὲν πιστεύομαι (ὑπ' ἄλλου). » Οἳ ἂν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας, « Ξεν.
Ἀπιστητέον, θετ. τοῦ Ἀπιστέω.
Ἀπιστητικὸς, ἡ, όν. Ὁ κλίνων (ἔχων διάθεσιν) εἰς τὴν ἀπιστίαν, δύσπιστος.
Ἀπιστία (ἡ). τὸ ἀπιστεῖν, Ἔλλειψις πίστεως, δυσπιστία κτλ. » Ἀπιστίᾳ τῆς παρούσης ἡδονῆς ὄκρυοντες, « Πλ. 2) = Ἀπιθανότης. » Τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀπιστίαν ὧν λέγει, « Ἰσκρ. 3) ἀπιθανότης, ὑποπτοξία, (Ἰσκρ. Ἀρχιδ.).
† Ἀπιστοκόρος (ὁ, ἡ), Π. (ἀθμ.). πλήρης (κεκορεσμένος) ἀπιστίας.
Ἄπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιστεύων, δύσπιστος (ἴδε Θρρ. Χαρ.). 2) Π. = Ἀπειστος, ἀπείθαρχος. 3) = Ἀπειθὴς, μὴ ὑπακούων. 4) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φυλάττων πίστιν (ἀλήθειαν), δόλιος. 5) (πθ.) μὴ ἀξιόπιστος, ἀπίστευτος, ἀπίθανος.
Ἀπιστοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ ἀπιστία.
Ἀπιστούντως, ἐπίρ. (μτχ.) = τῷ
Ἄπιστως, ἐπίρ. Χωρὶς πίστιν, μὲ ἀπιστίαν, δόλως· ἀπιθάνως κτλ.
Ἀπ·ισχναίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἀπ·ισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὀλίγον διόλου ἰσχνὸν (λιγνόν).
Ἀπ·ισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατοῦμαι κατὰ τὰ ἀρνοῦμαι (ἀποπιοῦμαι), ἢ πιστεύω εἰς τι ἐπιμόνως.
Ἀπίσχω, Μ. ἀπ·σχήσω, = Ἀπέχω.
Ἀπίσωσις, εως (ἡ). πρᾶξις τοῦ ἀπισῶ, ἐξίωσις.
Ἄπιτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεσ. τῆς ὁριστ. ἢ τῆς προστ. καὶ.
Ἀπιτέον, θετ. τοῦ Ἄπειμι (Ὑπάγω).
Ἀπίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀπίδια.
Ἀπιτητέον, = Ἀπιτέον.
Ἀπίχθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῖχθαι
Ἀπ·ιχθύομαι, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ἰχθύν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπηθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπεχόμενος ἰχθύων, μὴ τρώγων ὀψάρια.
Ἀπίων(εῶν), γεν. πλθ. τῶν Ἀπίος ἢ Ἀπίονος.
Ἀπίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πίων (παχὺς), ἀπαχύς.
Ἀπίων, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάρχω).
Ἀπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπλανής.
Ἀπλαῖ, ῶν (αἱ), (ἐνν. κρηπῖδες) εἶδος Λακωνικῶν ὑποδημάτων μὲ μονοὺς (ἁπλοῦς) πάτους.
Ἀπλέκτης (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναμπλάκητος.
Ἀπλάνεια (ἡ). Ἔλλειψις πλάνης, ἀκινησία, μονιμότης, [ἐκ τοῦ
Ἀπλανής, ἐος καὶ
Ἀπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλανώμενος (περιφερόμενος, [καὶ μτφορ.] ἀπατώμενος), ἀμετακίνητος, σταθερός, εὐθύς, δίκαιος, ἀλάνθαστος.
Ἁπλανῶς, ἐπίρ. Χωρὶς πλάνην.
Ἁπλαστος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἑαφλμ. ἀντὶ) Ἀπίλαστος ἢ Ἄπλατος.
Ἄπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπλασμένος, ἄμορφος, ἀσχημάτιστος. 2) ἀπροσποίητος, εἰλικρινής, ἁπλοῦς, ἄδολος.
Ἁπλάστως, ἐπ. ρ. Ἀπροσποιήτως, ἁπλῶς κτλ.
Ἄπλατής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλάτος.
Ἄπλατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπίλαστος καὶ Ἄπλετος
Ἀπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεγμένος (περιπεπλεγμένος).
Ἀπλεονέκτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεονεκτῶν ἢ μὴ πλεονεκτούμενος, ὁ μὴ θέλων (ἢ μὴ παθὼν ἀπὸ) γινομένος χωρὶς) πλεονεξίαν.
Ἄπλετομεγέθης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄπλετον (ἄπειρον) μέγεθος, ὑπερμεγέθης.
Ἄπλετος (ὁ, ἡ), [ᾰ, π(λυνω)]. ἀπρόσιτος, φοβερός, τερατώδης· ἄπειρος· ἀμέτρητος· ὑπερμεγέθης.
Ἄπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἀδύνατα) πλευρά (πλαγινά)· (μτφορ.) ἀσυνόδευτος, ἀδούθητος.
Ἄπλευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλευσθεὶς ἢ μὴ πλεύσιμος.
Ἁπλήγιος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἁπλοῦς τὸν τρόπον, ἁπλοϊκός, [ἐκ τοῦ
Ἁπληγίς, ίδος (ἡ), = Ἁπλότης.
Ἄπληκτος (ὁ, ἡ). ἀπλήγωτος, ἀκτύπητος· (συνκδχ.) μὴ θέλων παρακίνησιν, πρόθυμος.
Ἀπλημμελὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀναμάρτητος, ἀλάνθαστος.
Ἁπλήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἁπλήρωτος καὶ
Ἁπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρωθεὶς (γεμισθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος πληρωθῆναι· ἀγέμιστος· ἀτελὴς· ἀχόρταστος, ἄπληστος.
Ἁπληρώτως, ἐπ. ρ. = Ἁπλήστως.
Ἁπλιστεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι ἄπληστος, κάμνω τι μὲ ἀπληστίαν.
Ἁπληστία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁπλήστου, τὸ νὰ γνέ τις ἄπληστος (νὰ μὴ χορταίνῃ ποτέ).
Ἁπλήστινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄπληστος οἶνου, οἰνοπότης ἀχόρταστος.
Ἄπλήστος (ὁ, ἡ), = Ἁπλήρωτος, ἀγέμιστος, ἀχόρταστος· (συνκδχ.) ἄπειρος, ὑπερμεγέθης. «Φεύγειν φυγῇ ἁπλήστῳ,» Πλάτ.
Ἁπλήστως, ἐπίρ. Μὲ ἀπληστίαν, ἀχόρταστα.
Ἁπλητὸς (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁπλατος.
Ἁπλόη (ἡ), = Ἁπλότης.
Ἁπλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Οὐλόθριξ.
Ἁπλοια (ἡ), τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ πλεύσῃ (ταξειδεύσῃ) δι' ἔλλειψιν ἢ ἐναντιότητα ἀνέμου.
Ἁπλοίζομαι, Μ. ἰσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ μὲ ἁπλότητα (εἰλικρίνειαν).
Ἁπλοΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁπλοια.
Ἁπλοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ φερόμενος ἢ γινόμενος μὲ ἁπλότητα, ἄκακος, ἀφελὴς, φυσικὸς, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος κτλ., (ἴδε Ἁπλοῦς).
Ἁπλοϊκῶς, ἐπίρ. Μὲ ἁπλότητα, χωρὶς ἐπιτήδευσιν, ἀδόλως, ἀφελῶς, κτλ.
Ἁπλοῖς, ἴδος (ἡ), (κυρ.) χλαῖνα ἢ ἐαθὴς ἁπλὴ (μονὴ, ὄχι διπλῆ), (παρβλ. Διπλοΐς).
Ἁπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλοκάμους (πλεξίδας).
Ἁπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἁπλεκτος.
Ἁπλοκύων (ὁ). ἁπλοῦς (φυσικὸς, ἀληθινὸς, καθ' αὐτὸ) κυνικὸς φιλόσοφος (ἐπίθ. τοῦ Ἀντισθένους).
Ἁπλόος-οῦς, ᾶ-ῆ, όον-οῦν (τὸ παρθ. Ἁπλοώτερος καὶ Ἁπλούστερος, -ούστατος), [ἄπαξ, πέλω]. ὁ μὴ διπλοῦς ἢ πολλαπλοῦς, μὴ σύνθετος, μονὸς, μονοειδὴς, (καὶ μτφορ.) φυσικὸς, ἀνεπιτήδευτος, ἄδολος, εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος, ἄκακος. 2) σαφὴς, μὴ περιπεπλεγμένος. 3) εὐθὺς, εὐσπάτητος, εὐκολόπιστος κτλ.
Ἁπλους-ους (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Ἁπλοώτερους,-ώτατος). ὁ μὴ πλεύσιμος, ἄπλευστος. «Ἁπλους ἡ θάλαττα ὑπὸ τῶν λῃστῶν γίγνε,» Δρ. 2) ὁ μὴ δυνάμενος πλέειν, ἄχρηστος διὰ πλεύσιμον. «Ἑπτὰ δὲ νῆες ἅπλοι ἐγένοντο,» Θκ.
Ἁπλοπάθεια (ἡ). (φλοφ.) ἡ ἁπλῆ μόνον ἀντίληψις (ἐντύπωσις) τῶν αἰσθημάτων, [ἐκ τοῦ
Ἁπλοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). (φλοφ.) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἁπλᾶς μόνον ἐντυπώσεις (ἀντιλήψεις) τῶν αἰσθημάτων, ὁ εὑρισκόμενος πάντοτε εἰς παθητικὴν μοναν κατάστασιν.
Ἁπλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἁπλόης-οῦς.
Ἁπλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἁπλότης.
Ἁπλοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπλοῦν σχῆμα (σχηματισμὸν), μονοειδὴς· σταθερός.
Ἁπλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁπλοῦ, εὐθύτης, ἀκακία, ἡ εὐθύτης κτλ.
Ἁπλοτομέω-ῶ, Μ. ἤσω. (χειρουργ.) Κάμνω ἁπλὴν τομὴν, σχίζω (ἀνοίγω) μὲ ἁπλοῦν καὶ εὔκολον τρόπον.
Ἁπλοτομία (ἡ). ἡ δι' ἁπλοῦ σχισίματος ἢ κοψίματος γινομένη χειρουργικὴ πρᾶξις.
Ἁπλους (ὁ, ἡ), Ζ Ἁπλοος.
Ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, Ζ. Ἁπλόος.
Ἁπλουστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλούσιος, ὁ μὴ ἔχων πλοῦτ. ‖. «Πλοῦτος ἄπλουτος, κ Πλ., ὁ ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος ἢ ἄχρηστος.
Ἁπλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἁπλοῦν, (ἐπμ.) ξαδιπλόνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω.
Ἁπλυσία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἁπλύτου, λέρα, ἀκαθαρσία, (ᾷ μτφορ.) αἰσχρότης.
Ἁπλυσίας, ου (ὁ) εἶδος σπόγγου χρώματος κιτρινορυπάρου.
Ἄπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλυθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος πλύσιμον, ἄπαρος, λερωμένος. «Ῥαφαὶς ἄπλυτος,» Πσύχ., εἶδ. μελανορυπάρου ῥεπανίου, (Τουρκ.) κιζανορέπανον.
Ἄπλωμα (τὸ), ἡ ποᾶξις τοῦ ἁπλόνειν.
Ἁπλῶς (τὸ παρθ. Ἁπλούστερον ἢ Ἁπλουστέρως, Ἁπλούστατα), ἐπίρ. Μὲ ἁπλοῦν (μιᾶς λογῆς, καθ' ἕνα μόνον) τρόπον μονοειδῶς, (ἐπμ.) εὐκόλως, χωρὶς σκοπὸν ἐπιπολαίως, ὅπως τύχει, ἁπλῶς ᾗ ὡς ἔτυχε, (τρπ.) ἁπλᾶ. «Ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου,» Ἀρ. «Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς,» Ἰσκρ. 2) μὲ ἁπλότητα, ἀδόλως, ἀνυποπτως. «Ἁπλῶς ἀνεγίνωσκε,» Πλ. 3) ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς. «Τῶν δὲ Ἀθηναίων κατέδυ μὲν οὐδεμία (ναῦς) ἁπλῶς,» Θκ. 4) ἀπολύτως, γενικῶς, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἐν γένει, ἐν συντόμῳ. «Ἁπλῶς οὐδὲ ἓν ὧν λέγει συνίημι,» Ἀλ. «Πάνυ ἁπλῶς,» Δμ. «Ἁπλῷ ἁπλῶς,» ἴδε Ἁπλοῦς.
Ἄπλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄπλευστος, μὴ πλεύσιμος.
Ἀπ ής, ές (ὁ, ἡ), Π [ἀ στερ.] ὁ μὴ πνέων (φυσῶν). 2) [ἀ ἐπιτ.] ὁ λίαν (δυνατὰ) πνέων. «Πῦρ ἀπνές,» Ἐπιχ.
Ἀπνεύματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν) ἀέρα.
Ἄπνευστι, ἐπ. ρ. Χωρὶς ἀνασασμὸν, χωρὶς ν' ἀναπνεύσῃ, ἀδιακόπως. «Ἄπνευστί ἔχω,» Πλάτ., = Ἀπνευστιάζω.
Ἀπνευστία (ἡ), τὸ μὴ πνέειν (ἀναπνέειν), πρόσκαιρος παῦσις τῆς ἀναπνοῆς.
Ἀπνευστιάζω Μ. άσω. Δὲν ἀναπνέω, κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου.
Ἄπνευστος (ὁ, ἡ), = Ἄπνους.
Ἀπνεύστως, ἐπίρ. = Ἀπνευστί.
Ἄπνοια (ἡ). Ἔλλειψις ἀνέμου, νηνεμία.
Ἄπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πνοὴν (ἀναπνοὴν), νεκρός. 2) (τόπος) ὅπου δὲν πνέουν ἄνεμοι. 3) ξεθυμασμένος.
Ἀπό, προθ. (συντ. μὲ γεν. ᾗ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) Τόπου (ἢ κατὰ κίνησιν, δηλ.) ἀπομάκρυνσιν (κ' ἐπμ.) χωρισμὸν ἢ τὸ μακρὰν ᾗ ἔξω. «Φίλης ἀπὸ πατρίδος,» Ἰλ Β. «Ἀπὸ τῆς ἁλόκου,» αὐτ. «Ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι,» Θκ. «Ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους,» Στρ. «Λύλιξαναι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει,» Θκ. «Ἀπ' ὀφθαλμῶν γίνεσθαι,» Λξ., δηλ. ἄφαντος. «Ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα,» Λξ., δηλ. χηρεύουσα. «Ἀπ' οὔτας ἄγγελος,» ... ὁ δύσφημος,» Σοφ. «Ὁ ἀπὸ ἑσπέρας ἥκων,» Λξ., δηλ. ἀπρώην. «Γενόμενος ἀπὸ τῶν πραξέων ἐκείνων,» Πλ., δηλ. παῦσαι. (ἐδῶ ὑπάγονται ᾗ αἱ φρσ.) «Ἀπὸ θυμοῦ (τρόπου, γνώμης, ἐλπίδος κτλ.), (ἢ κατ' ἔφασιν:) «Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο,» Ξεν.
2) Διάστημα. «Ἀπεκείχιζε τὴν πολιν ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν,» Ξεν 3) ἀρχὴν ἢ καταγωγὴν. «Τῶν ἀφ' Ἡρακλέους,» Θκ. «Οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης,» Ὀδ Τ. «Οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες» Θκ. (ᾗ περιφρ.) «Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς (τῆς βουλῆς, τοῦ βήματος, τῆς θεμέλης κτλ.),» ἀντὶ οἱ Στωϊκοὶ (οἱ βουλευταὶ, οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρήτορες, οἱ κωμικοὶ ἢ τραγικοὶ κτλ.). (καὶ καταχρ.) »Ὁ ἀπ' ἀνθράκων (ἀπὸ τηγάνου) ἰχθύς,« ἀντὶ Ὀπτὸς ἢ Τηγανιστός. 4) Αἰτίαν, (ἢ ποιητικήν:) »Χωλὸς ἀπὸ τραύματος,« Ακ. »Ἀπὸ τοῦ πολέμου βιοτεύειν,« Ξεν. »Ἀπὸ παραγγέλσεως μᾶλλον ἢ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς,« αὐτ. »Ἀφ' ἑνὸς σημείου,« Θκ. »Ἀπὸ συνθήματος,« Τργ. »Μηδὲν ἐλπίζειν ἀπ' αὐτοῦ χρηστὸν,« Πλ., (ἢ ὀργανικήν:) »Τάξις ἀπὸ κρατεροῦ,« Ἰλ. Θ. »Κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς,« Χρσ., (ἢ ὑλικήν:) »Ἀπὸ κέδρου,« Θκρ. »Ἀπὸ γλυκερῶν μέλιτος,« αὐτ. »Ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων αὐταρκέστατα ζῶν,« Ξεν. »Ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης,« Ἀρχ. »Στέφανος ἀπὸ ταλάντων ξ'.,« Δημ. (ἐσῶ ὑπάγονται καὶ ἐπιρ. φρσ.) »Ἀπὸ γλώττης (μνήμης, τύχης κτλ.),« Ἀπὸ ταὐτομάτου (τοῦ ἴσου, τοῦ προφανοῦς, τοῦ κρατίστου, τοῦ παραχρῆμα κτλ.). 5) Μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου ἢ μετοχήν. »Ἀπὸ τῶν οὐσιῶν εἰσφέρειν τοὺς πολίτας,« Πλ. »Ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον,« Ἀρχφ. »Μήδεα ἀπὸ θεῶν,« Ὀδ. Ε. »Κάλλος ἀπὸ χαρίτων,« Ὀδ. Ζ. 6) Χρόνον ἢ τὸ ἔκτατε ἢ ὕστερον. »Ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους,« Δημ. »Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου,« Θκ. »Ἀφ' ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου,« Αἰσχ. »Εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας,« Ξεν. »Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας,« Γρφ. »Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας,« Διόδ. »Ἀπὸ δείπνου,« Ἀξ. »Ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἀπέθανε,« Ακ. »Ἀπ' ἐκείνου (ἐνν. τοῦ χρόνου),« Ἰσ. »Τὸ ἀπὸ τοῦδε,« (καὶ μὲ ἐπίρ.) »Ἀπὸ πέρυσιν,« »Ἀπὸ τοῦ νῦν,« »Ἀπ' ἄρτι.« || (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ μακρόθεν. »Ἀποβλέπω. 2) τὸ μακρὰν ἢ χωρισμὸν καὶ στέρησιν, »Ἀπάμισθος, Ἄπουσιος, Ἀποδημῶ, Ἀποικῶ, Ἀπογαλακτίζω, Ἀπαυδῶ, Ἀποτάσσομαι. 3) παῦσιν ἢ τελειοποίησιν. »Ἀπαλγέω, Ἀπεργάζομαι. 4) ἄρνησιν. »Ἀπόφημι. 5) τὸ ἐναντίον τοῦ ὑπάρχοντος. »Ἀπογίνομαι. 6) ἐπιστροφὴν ἢ τὸ ὀπίσω. »Ἀπολαμβάνω, ἀποδίδωμι. 7) τὸ πανταχόθεν ἢ ἐντελῶς. »Ἀποφράττω, Ἀπολαμβάνω. 8) τὸ μᾶλλον. »Ἀποζῶ. 9) ἐπίτασιν ἢ ἔμφασιν. »Ἀποθαυμάζω, Ἀποθνήσκω. 10) μεταβολήν. »Ἀπολιθόω. || (Παρὰ Ποιητ. Α'.) χωρίζεται τοῦ ῥήματος (παρεντιθεμένων ἄλλων μερῶν): »Ἀπό σ' ὀλῶ,« Ἀρχφ., ἀντὶ Ἀπολῶ σε. (Β'. περιττεύει) »Ἀπὸ μακρόθεν,« Γρφ.

Ἀπο, ἐπίρ. Π. (τὸ συγκρ. Ἀπωτέρω, τὸ ὑπερθ. Ἀπωτάτω). μακρὰν, ἔξω, ὕδε Ἀπὸ (πρόθ.).

Ἀπο, Π. κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ Ἀπὸ (ὅταν τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα). »Νεῶν ἄπο ἢ κλισιάων,« Ἰλ. Β. »Ἐμεῦ ἄπο,« Ἄπλλν. »Βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,« Ἀξ. (ἢ κατά τινας) »Ἄπο σκαπῶ (καιρῶ, γνώμης κτλ.).

Ἀπο-αἰνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπαίνυμαι.

Ἀποαίρεο, Π. ἀντὶ Ἀφαιροῦ.

Ἀπο-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Ἀφαιρῶ.

Ἀποαφύω (ἢ μᾶλλ.) Ἀπ-αφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀντὶ Ἀφύω, ἀρύομαι, ἀπαντλῶ.

Ἀπόβα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπόβηθι, ἀόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀπο-βαθίζω, Μ. ἰσομαι. Ὑπάγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος.

Ἀποβάθρα (ἡ). ἡ σκάλα (ἡ γέφυρα) διὰ τῆς ὁπ. ἐκβαίνομεν ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, [ἐκ τοῦ

Ἀποβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἀπέβην βῆν.). (μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ἀ. μτθτ. ἀντὶ τοῦ) Ἀποβιβάζω. »Τὴν στρατιὰν ἀπέβησε.« Ἡρ. (συνήθ. δὲ ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) Ἐβγαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), ξεμβαρκάρω, ἢ καταβαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸν ἵππον), ξεπεζεύω. »Καταβῆσις, οὗ πρότερον ἀπέβη τῆς τριήρους.« Πλ. »Ἀποβάσαι ἀπὸ τῶν πλοίων,« Ἡρ. »Περιπλεύσας ἀπέβη εἰς τὴν γῆν,« Ξεν. »Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί (ἢ) ἐπὶ χθόνα,« Ἰλ. Ω. Γ. »Ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων,« Ακ. 2) ἀναχωρῶ, φεύγω, (ἐκ μτφρ.) ἀποθνήσκω. »Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη (καὶ μσ.) ἀπεβήσατο, τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,« Ἰλ. Α. 3) (ἐπὶ πραγμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρσ.) λαμβάνω ἔκβασιν, γίνομαι, συμβαίνω, ἐβγαίνω, ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι, καταντῶ. »Ἀπέβα τοι κατὰ γνώμαν,« Θκρ. »Πῶς ἀποβέβηκε τὰ τοῦ χρησηρίου;« Ξεν. »Σκοπεῖν παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν ὅκως ἀποβήσεται,« Ἡρ. »Ὧν ἠλπίζομεν, οὐδὲν ἀπέβηκεν,« Ἰσκρ. »Ἀπέβη δ' εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς,« Πλ. »Ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσι,« Ακ. »Ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ,« αὐτ. (θθ. εἰς τὸ οὐδ.) »Ἀποβαίνοντα,« Θκ., τὰ ἀποτελέσματα, αἱ συνέπειαι, (καὶ κοιν.) τὰ ἀποβησόμενα. 4) (σπν.) ἀντὶ τοῦ Ἀναβαίνω (κυρ. ἐπὶ ποτ.), πλημμυρῶ. »Ὅταν ὁ ποταμὸς ἀπεβῇ,« Θρφ.

Ἀποβάλλω, Μ. βαλῶ, (σπν. ἐκ Π.) ἀποῤῥίπτω, ἐκβάλλω ἀπὸ πάνω μου, ξεκάμνω· (καὶ μτφρ.) ἀποποιοῦμαι. »Εἰκῇ τὸν σῖτον ἀπέβαλον,« Ξεν. »Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν,« Ἰλ. Β. (καὶ μσ.) »Τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃς;« Θκρ. »Τοὺς τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους,« Ακ. 2) (συνήθ.) γάνω, χερσοῦμαι. »Νικηθέντες, ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον,« Πλ. »Οἱ νικῶμενοι τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι,« Ξεν. »Ἀπέβαλον τοσούτους ὑπὸ Κίμβρων,« Πλ.

Ἀποβάπτω, Μ. βάψω. Ποιτῶ (βωθίζω) τι εἰς. »Ἀποβάπτειν εἰς ὕδωρ (ἐν ἅλμῃ),« Ασκρ., Ἀθ.

Ἀπόβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβαίνειν (κυρ. ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν), ξεμβαρκάρισμα. 2) ἔκβασις· ἀποτέλεσμα. 3) ἀναχώρησις κτλ.

Ἀποβαστάζω, Μ. άσω. Ἀπάγω, Ἀποφέρω.

Ἀποβατήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). θυσία τελουμένη διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀποβασιν.

Ἀποβάτης, ου (ὁ). (κυρ. ἀθλητὴς) γυμνασμένος ν' ἀπο(καὶ πάλιν νὰ ἐπι)βαίνῃ τοῦ ἵππου ἢ τῆς ἁμάξης ἢ νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον ἢ ἀπὸ ἁμάξης εἰς ἅμαξαν ἐν ᾧ τρέχουν, (ὅθεν:) »Ἀποβάτην (ἐνν. ἀγῶνα) ἀγωνίσασθαι,« Πλ.

Ἀποβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀποβάτην (ἀθλητὴν ἢ ἀγῶνα).

Ἀποβέβηκα, πρκ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀποβιβάζω, Μ. άσω. Ἐκβάλλω (διώκω) τινὰ ἀπὸ τὸ βῆμα ἢ (ἀν γέν.) ἀπὸ θέσιν του, καθαιρῶ.

Ἀποβῆναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀποβλήσω(ττω), Μ. βλήξω. Βλήχων ἐβγάλλω (φλέγμα κτλ.).

Ἀποβιάζομαι, Μ. άσομαι, Π = Ἐκβιάζομαι, ἐβγάλλω (ἀποσπῶ, ἀποδιώκω κτλ.) τι διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω, στενοχωρῶ.

Ἀποβιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ξεβαρκάρω, (ὅπ. Ἀποβαίνω).

Ἀποβιβασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβιβάζειν, ξεβαρκάρισμα.

Ἀποβιβρώσκω, Μ. βρώσομαι, = Καταβρώγω, ἀποτρώγω.

Ἀποβιόω-ῶ, Μ. βιώσομαι, (ἄγρ. εἰς τὸν ἐνεστ. δανείζον δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους του εἰς τὸ Ἀποζάω). Ἀποθνήσκω.

Ἀποβιώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος κατὰ) τὴν ἀποβίωσιν.

Ἀποβίωσις, εως (ἡ), [ἀποβιόω]. παῦσις τοῦ βίου, θάνατος.

Ἀποβλάπτω, Μ. βλάψω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Προξενῶ βλάβην, στερῶ, (καὶ πθ.) στεροῦμαι, χάνω.

Ἀποβλαστάνω, Μ. βλαςήσω, -ομαι, = Ἐκβλαστάνω, φυτρώνω (καὶ μτφρ. γεννῶμαι, κατάγομαι) ἀπό.

Ἀποβλάστημα (τὸ). τὸ ἀπό τινος βλαςῆσαν, βλαστάρι, (καὶ μτφρ.) τέκνον ἢ ἔκγονος.

Ἀποβλάστησις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ἐκβλάστησις, φύτρωμα, (καὶ μτφρ.) γέννησις, καταγωγή.

Ἀπόβλεμμα (τὸ). τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ κατὰ πρόσωπον κύτταγμα.

Ἀποβλεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, (ἐπμ.) = Περίβλεπτος, σημαντικώτατος, ξεχωριστός, [ἐκ τοῦ

Ἀποβλέπω, Μ. βλέψω. (μὲ αἰτ. πρόθετ.) Βλέπω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ἢ μὲ προσοχήν, γυρίζω (ἢ ἔχω προσηλωμένα) τὰ βλέμματά μου εἰς τι· (συνκῶς.) θαυμάζω, ἐπιθυμῶ, ἔχω εἰς ὑπόληψιν, ἢ προσμένω (ἐξήτησαι) ἀπό, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἔχω τὸ θωρί μου, (ἢ μτφρ.) τείνω (ἀφορῶ) πρός, ἔχω σχέσιν καὶ συντείνω εἰς· (μὲ γεν. προθετ.) ἀποχρ. τὰ βλέμματά μου ἀπό, παραβλέπω, περιφρονῶ. (χ. πτ.) βλέπω ὀπίσω ἢ ἄλλη

Ἀποβλῆθναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀποβάλλει (ἀποῤῥίπτει) τις, ἀποῤῥιμμάτιον.

Ἀποβλητικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἀποβολήν.

Ἀπόβλητος (ὁ, ἡ). ἀποβεβλημένος ἢ ἄξιος ἀποβολῆς, ἀπορρίπτεος, ἀξιοκατάφρονητος.

Ἀποβλίσσω(ττω), Μ. βλίσω. Στραγγίζω (κυρ. τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας), παίνω, ἀφαιρῶ.

Ἀποβλύζω(-βλύω), Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (ἐν γέν.) χύνω ἔξω. Ἐκρυῶ

Ἀποβλωσκω, Μ. ἀπομολοῦμαι, Π. Ἀποβλώσκομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀποβοὴ (ἡ), = Καταβοή. »Ὅσον ἀποβοὴν ἐγεκα,« φρσ., (κοιν.) διὰ τὸ μάταιο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποβολεύς, έως (ὁ). ὁ ἀποβάλλων (ξίφτων, χάνων κτλ.). || "Οπλων—, « Πλάτ.

Ἀποβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβάλλειν, ἀπόρριψις, χάσιμον.

Ἀποβολιμαῖος, α, ον, Κωμ. = Ἀποβολεύς, ἢ Ἀπόβολος (ὁ, ἡ), (Γρφ.) = Ἀπόβλητος.

Ἀποβόσκομαι, Μ. βοσκήσομαι. Βόσκω (Τρέφομαι) ἀπό.

Ἀποβουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Χωρίζω (Ἀπομακρύνω, Κάμνω ν' ἀποσπασθῇ, νὰ χαθῇ) ζῶον ἀπὸ τὸ κοπάδι (βουκόλιον). (μτφορ.) ἀπατῶ, ξεβγάλλω, ξελογιάζω, ξεπλανῶ.

Ἀποβουκόλημα (τὸ). μέσον πρὸς ἀποβουκόλησιν (κυρ. ἢ μτφορ.), ἀπάτη, δελέασμα.

Ἀποβράζω, Μ. βράσω, = Ἐκβράζω, βράζων (κοχλάζων) χύνω ἔξω, ξαρνῶ. 2) ἐξαφρίζω, παίρνω (ξεβγάλλω) τὸν ἀφρὸν (ἢ καταχρ.) τὰ πίτυρα, κοσκινίζω. 3) (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) παύω τοῦ βράζειν, (καὶ μτφορ.) ξεθυμαίνω, καταπραΰνομαι, μετριάζω.

Ἀποβράσμα (τὸ). πᾶν τὸ ἀποβρασσόμενον, (ὑγλ.) ἀφρὸς χ., (καταχρ.) πίτυρον χ.

Ἀποβρασμός (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποβράζειν, ἐκβολή. ξεθύμασμα κτλ.

Ἀποβράσσω(ττω), Μ. βράσω, = Ἀποβράζω.

Ἀποβραχῆναι, π.θ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβρέχω.

Ἀποβρεγμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν εἰς τὸ ὁπ. μασκεύσάν τι μετέδωκε τὴν ποιότητά του, ἐκ τοῦ

Ἀποβρέχω, Μ. βρέξω. Βάλλω (Ἀφίνω) τι εἰς ὑγρὸν νὰ μουσκεύσῃ ἢ (ἐτμ.) νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν ποιότητά του.

Ἀποβρίζω, Μ. βρίξω, Π. νυστάζω ἢ ἀποκοιμοῦμαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ), (κοιν.) παίρνω τὸν ὕπνον μου.

Ἀποβρίθω, Μ. βρίσω. Κατὰ(ἢ Ἐκ)πλίβω τι διὰ τοῦ βάρους μου.

Ἀποβροχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποβρέχειν.

Ἀποβροχθίζω, Μ. ίσω, = Καταβροχθίζω.

Ἀποβρύζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Σφίγγω, Πνίγω) μὲ τὸν βρόχον, (ἢ 2)λύνω(ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ) τὸν βρόχον (ἢ χειρουργ. τὸ πληγωμένον μέλος ἀπὸ) τὴν φασκιάν.

Ἀποβρύκω, Μ. βρυξῶ. Π. Τραβῶ μὲ τὰ δόντια, δαγκάνω.

Ἀπόβρωμα (τὸ), [ἀποβιβρώσκω]. τὸ καταφαγωθέν.

Ἀποβύω, Μ. βύσω. Φράζω (Στουππόνω) ἢ 2) ξεστουπόνω (ς).

Ἀποβώμιος καὶ

†Ἀποβωμος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τοῦ βωμοῦ, ἀσεβής, βέβηλος, ἢ ἀπρόσδεκτος εἰς θυσίαν.

Ἀπόγειος, α ἢ ος, ον, = Ἀπόγειος.

Ἀπογαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γῆν. « Ἡ γλῶς τοῦ ποταμοῦ ἀπογαιοῦται, « Ἐτμ.

Ἀπογαλακτίζω, Μ. ίσω. Ἀποκόπτω τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ γάλα.

Ἀπογαλακτισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογαλακτίζειν, ἀπόκομμα (τοῦ παιδίου).

Ἀπογαλακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γάλα.

Ἀπόγε(γαι)ος, α ἢ ος, ον. Ὁ μακρὰν τῆς γῆς, (ὄθεν ὀχρημ.) » Ἀπέγειον (ἐνν. διάστημα), « ἡ μεγαλητέρα ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς. 2) ὁ ἀπὸ τῆς γῆς ἐρχόμενος· ὄθεν ναυτ.) || » Ἀπόγειος (ἐνν. ἄνεμος) ἢ Ἀπογεία (ἐνν. αὔρα), « ὁ πνέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν (οὐ ἐναντ. ἡ Τροπαία), καὶ » Ἀπόγειον (ἐνν. σχοινίον), « τὸ παλαμάρι μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, (παρβλ. Πεῖσμα ἢ Πρυμνήσιον).

Ἀπογειόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλω πέριξ τινὸς (Ἀσφαλίζω μὲ)-

Ἀπογείωσις καὶ

†Ἀπογείωμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ὀροφῆς, (κοιν.) οἱ ρεῦται τῆς σκεπῆς, (Τουρκ.) τὸ σατζάκι (τοῦ σπιτιοῦ).

Ἀπογεμίζω, Μ. ίσω. Εὐκαιρόνω, ξεφορτόνω.

†Ἀπογεμόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀπογομόω.

Ἀπογεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἀπό τινος, παράγω.

Ἀπογέννημα (τὸ). τὸ γεννηθὲν ἀπό τινος.

Ἀπογέννησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογεννᾶν.

Ἀπογεύομαι, Μ. εὔσομαι. Γεύομαι (Βάλλω εἰς τὸ στόμα μου) ὀλίγον μέρος τινὸς πράγματος διὰ δοκιμήν, (ἴν γέν.) δοκιμάζω.

Ἀπογεφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Τραβῶ, Κλείω μὲ) γιφύρι πέρα-πέρα.

Ἀπογηράσκω, Μ. γηράσω. Γηράσκω ὅλως διόλου, καταντῶ εἰς ἔσχατον γῆρας.

Ἀπογίνα(γνο)μαι, Μ. γενήσομαι. (μὲ γεν.) Γίνομαι (Πάγω) μακρὰν, μακρύνομαι, χωρίζομαι· (χ. πτ.) λείπω, ἀναχωρῶ, χάνομαι, (καὶ μτφορ.) ἀποθνήσκω. « Τὰ ὄντα τῶν ἀπογενομένων, « Ἡρ., Θκ.

Ἀπογινώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Δὲν ἀναγωρίζω, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω, ἀκυρόνω, ἀναιρῶ, κηρύττω ἀπαράδεκτον. » Ἀπογινῶναι τὴν θειότητα τῆς ἀρετῆς ἀνόσιον, « Πλ. » Ἀπογινώσκειν τὴν γραφὴν (τὴν ἔνδειξιν), « Δημ. » Προσωτέρω διώκειν ἀπέγνω, « Πλ. 2) (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ἀπολύω τῆς κατηγορίας, κηρύττω ἀθῶον, ἀθῶνω. « Ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν, « Ἀσ. » Μήτε ἀπεγνῶτω μηδέν, μήτε καταγνῶτω, πρὶν ἀκούσῃ, « Αἰσχ.

3) (μὲ γεν. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) ἀπελπίζω τινὰ ἢ ἐμαυτόν. ἀπελπίζομαι· (ἐτμ.) παραιτοῦμαι ἀπό. » Ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν, « Ἄρρτ. « Οὐ γὰρ ἀπεγνωκὼς ὑμᾶς μετέστην, « Δημ. « Τὴν πολιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυστυχίαν τηλικαύτην, « Πλ. » Ἐπειδὴ τοῦ ζῆν ἀπέγνω, « Διόδ. » Ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν, « Δημ. » Πειθοῦς ἀπεγνωκότες, ἀνάγκην τοῖς προσήγομεν, « Συν. » Τῆς πατρίδος ἀπεγνωσμένον, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Ὁ δὲ ἀπογνοὺς καὶ ἀθυμήσας, ἀπέθανε, « Πλ. « Πρὸς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας, « αὐτ. (καὶ π.θ.) « Τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο, « αὐτ. » Ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, « αὐτ. » Βουλὴ ἀπεγνωσμένη, « Ἡρ.

Ἀπογκίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπίπτω κατὰ τὸν ὄγκον, ξεπρήσκομαι.

Ἀπογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀγκῶδες, γεμίζω, φουσκόνω.

Ἀπογλαυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γλαυκὸν (χρῶμα). || (μ. ἢ π.θ.) γίνομαι ὅλως διόλου γλαυκός. (Ἰατρ.) παθαίνω γλαύκωσιν.

Ἀπογλαύκωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πάθους τῆς γλαυκώσεως (ὄδε τὴν λέξιν) ἀποτύφλωσις.

Ἀπόγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἔχων ὀλίγα ἀχαμνοὺς) γλουτούς.

Ἀπογλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὀλίγον ἢ ὅλως διόλου γλυκύ.

Ἀπογλύφω, Μ. γλύψω. Γλύφων (Σκώνω Σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος.

Ἀπο-γλωττίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ(Κόπτω) τινὸς τὴν γλῶσσαν.

Ἀπόγνοια (ἡ), = Ἀπόγνωσις, ἀπελπισία.

Ἀπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). (κυρ. Τύπος κτλ.) ὁ μὴ γνωριζόμενος πλέον ἀπὸ τοὺς γνώμονας ὀδόντας, ὁ ἄλλ. Λειπογνώμων, (παρβλ. Ἄδολος).

Ἀπόγνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογινώσκειν, ἀθώωσις· ἀπελπισία, κτλ.

Ἀπογνωστέον, θετ. τοῦ Ἀπογινώσκω.

Ἀπογνώστης, ου (ὁ). ὁ εὐκόλως ἀπελπιζόμενος.

Ἀπογομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπογεμίζω, ξεφορτόνω.

Ἀπογραφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τοῖς γόμφους (τὰ ξυλοεάρφια), ξεκαρφώνω, (ἐπμ.) διαλύω.

Ἀπογονή (ἡ). ἡ σειρὰ τῶν ἀπογόνων, ἢ διαδοχὴ τοῦ γένους.

Ἀπόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπό τινος γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. (κυρ. δὲ) ὁ ἔγγονος· (ὁ δὲ διέγγονος καὶ καθεξῆς λέγεται) » Τρίτος [» Τέταρτος κτλ.) ἀπόγονος. » Ἀρίστων Θεοπόμπου ἀπόγονος ἕβδομος, « Παυσ.

Ἀπογραφεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων δημόσιος γραμματεύς.

Ἀπογραφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογράφειν, Ἀντιγραφή. 2) = Καταγραφή. 3) κατάλογος, κατάστιχον, σημειωτάριον, ἡμερολόγιον. » Ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν, « Δημ. 2) εἶδ. δίκης ἐν Ἀθ. κατὰ τοῦ ψευτεριατοῦ τῶν δημοσίων, (ὅρα Ἀπογράφω καὶ παρβλ. Ἀναγραφή).

Ἀπόγραφος (ὁ ἡ). ὁ ἀπό τινος γεγραμμένος, ἀντιγραμμένος, (ὄθεν || οὐσ.) Ἀπόγραφον (τὸ), = Ἀντίγραφον.

Ἀπογράφω, Μ. γράψω. Ἀντιγράφω, ξαναγράφω κατὰ μίμησιν. » Ἀπ' αὐτῆς ἀπέλλης τὴν Ἀναδυομένην ἀπεγράψατο, « Ἀθ. 2) καταγράφω, περνῶ εἰς κατάστιχον, σημειόνω. « Καὶ ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἀπεγράψατο τήν τε γρεῖαν εἰς ἣν ἐλήφθη ταρτύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος, « Δημ. 3) κινῶ κατά τινος δίκην ἀπογραφῆς, τὸν ἐγκαλῶ (ἐγγράφως) ὡς ἀφετεριατὴν τῶν δημοσίων καὶ (διὰ τοῦτο) ἔχοντα πλειότερα τῆς καταγραφείσης ἢ δημευθείσης περιουσίας, (ὅρα Δημ. πρὸς Νικόστρ.). « 4) περνῶ εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα (δηλ. δημεύω) τὴν περιουσίαν τινός. « Τὰ χωρία δημεύειν ἢ τὰς οἰκίας, καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν, « Δημ. (ἢ μπ.) » Οἱ δὲ ἄλλοι, εἰς τὸ ἀργαστήριον ἐλθόντες, τὰ ἀνδράποδα ἀπεγράφοντο, « Ασ. 5) (μσ.) γράφομαι (γράφω δηλ. τὸ ὄνομά μου, ἐπμ. ὑποσχομαι, ὑποχρεοῦμαι)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ κάμω τι, (κυρ. δὲ) νὰ ὑπηρετήσω ὡς στρατιώτης. » Ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν· ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, « Πλ. » Ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτοῖς, « αὐτ. » Ὥσπερ ἂν εἴτις, Ὀλυμπιάσι νικήσας πολλάκις, ὕστερον, γέρων ὤν, ἀπογράφοιτο ἔτι, ᾧ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιγράφους, « Αἰσχ. » Λόγων μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, « Ἰσκρ., προσδιώρισα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν. 6) καταγράφομαι ὡς παλίντης (ᾧ ἐπιμ. φορολογητέος) καὶ ὡς τοιοῦτος δίδω κατάλογον τῆς περιουσίας μου. » Ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρὸν, ὡς ἱππάδα δὲ τελῶν ἄρχειν ἠξίου τὰς ἀρχάς, « Ἰσ.

Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, « Γρφ. Ἐναχοῦ ἔξεστι πᾶσιν ἀπογραψαμένοις κλησιάζειν καὶ δικάζειν, « Ἀρστ. 7) βρ.) ὑπόχρεος ἐγγράφως (ἐπὶ δικαστηρίου) νὰ ἐνάξω εἰς δίκην ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁπ. ἀποδίδω τὸ ἔγκλημα ἀπολογούμενος. » Ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς τοῦτον διαδικασίαν, « Δημ.

Απογυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄχρηστα τὰ μέλη (γυιά) τινος, τὸν ἐκνευρίζω, (κοιν.) τοῦ κόπτω τὰ ἥπατα.

Απογυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἐντελῶς ἢ ἐκ νέου, ξαναγυμνάζω. » Ἀπογυμνάζων στόμα, « Αἰσχλ. (φρστ.) λέγων ὅ,τι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα.

Απογυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ἐντελῶς, ἀφήνω ὁλόγυμνον· ἀφαιρῶ· (μτφορ.) ἐβγάλλω εἰς τὰ φανερὸν, ξεσκεπάζω.

Απογύμνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογυμνοῦν, ἐξεγύμνωμα κτλ.

Απογυναικόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ γυναικώδη (ἀνανδρον), ἐκθηλύνω.

Απογυναίκωσις, εως (ἡ). ἐκθήλυνσις.

Απογωνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γωνιῶδες (κωχιαστόν).

Απόδα, αἰτ. ἐν. τοῦ Ἄπους.

Αποβάζομαι (βαίομαι), Μ. βάσ(βαί)σομαι. Π. μοιράζω εἰς (ἢ μοιράζομαι μὲ) ἄλλους, 'παίρνω (ἢ δίδω, ἐβγάλλω) μερίδιον, χωρίζω μέρος· μετέχω ἢ μεταδίδω. » Ἀποδασάμενος τῆς ἑαυτοῦ στρατιᾶς μόριον, « Ἡρ.

Αποβάκνω, Μ. βήξομαι. Δαγκάνων ἀφαιρῶ μέρος ἀπό τινος, 'παίρνω μιὰ 'βουκα'. » Μῆλα ἀποβεβηγμένα, « Δκ.

Αποβακρυτικός, ἡ, όν. (κυρ. ἰατρικὸν) Παρακινητικὸν τῶν δακρύων πρὸς θεραπείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, [ἐκ τοῦ

Αποβακρύω, Μ. ύσω. Κύνω δάκρυον, δακρύζω. 2) κλαίω, διηγοῦμαι μετὰ δακρύων. 3) (σπν.) παύω τοῦ νὰ χύνω δάκρυα.

Αποβαμέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀποδημέω.

Αποβάμιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀπόδημος.

Αποβάπτω, Μ. βάψω. Ἀποτρώγω, ἀφαιρῶ, ἐλαττόνω.

Αποβαρθάνω, Μ. βαρθήσομαι. Ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι ὀλίγον, (κοιν.) 'παίρνω ἕνα ὕπνον. 2) (σπν.) ἐξυπνῶ.

Απόβασμα (τὸ), [ἀποβάζομαι]. μερίδιον.

Αποβάσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ληφθεὶς ἢ διθεὶς κατὰ διανομὴν· ὁ χωρισθεὶς ὡς μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου· (κυρ. δὲ) ἄποικος λαβὼν μέρος γῆς, [ἐκ τοῦ

Αποβασμός (ὁ), [ἀποβάζομαι]. διανομὴ, μοίρασμα, χώρισμα. 2) μέρος (χωρισμένον ἀπὸ τοῦ ὅλου), ἀπόσπασμα (στρατεύματος).

Αποβάστος(τος), ου (ὁ, ἡ), = Ἀποβάσμιος, ἄποικος.

Αποβαστύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀποβασμός.

Αποβατέομαι-οῦμαι, Μ. βάσομαι, Π. = Ἀποβάζομαι.

Αποβεβιλιακότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ μεγάλην δειλίαν, μὲ πολλὴν συστολήν.

Αποβεβηγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποβάκνω.

Αποβέβρακα, πρκ. τοῦ Ἀποβιβράσκω.

Αποβέβωκα, πρκ. τοῦ Ἀποβιβώμι.

Αποβεβὴς, ές (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀτελὴς, μὴ ἐντελῶς γεμάτος, [ἐκ τοῦ

Αποβεῖ, Μ. βεήσει. (ἀπρσ.) Δείπει, εἶνε ἐλλιπές, (ἴδε Ἀποβέω).

Αποβειβίσσομαι, Μ. ίξομαι, Π. φοβίζω (ᾧ ἐπμ.) ἐμποδίζω τινά.

Αποβείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδείχνω, φανερόνω, κάμνω τι γνωστὸν καὶ ἀναμφίβολον, ἐξηγῶ. » Πολλὰ γὰρ εἰπὼν, οὐδέν γε τρανῶς ἀπέδειξας, « Εὐρ. (ἀ πθ.) » Περὶ μὲν οὖν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) » Καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, μὴ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος, « Ξεν. » Ἀποδείκνυμαι γνώμην, « Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Ἀποφαίνομαι. 2) ἐβγάλλω εἰς τὴν μέσην, παράγω, γεννῶ, » Τῶν δὲ γυναικῶν ἔνιαι ᾧ παιδαρία αὐτῷ ἀπέδειξαν, « Ἰσκρ.

3) κάμνω, κατορθόνω. » Ὡς ἂν, παραλαβὼν ἡμερώτερον, ἀποδείξῃ ἀγριώτερον ἢ παρέλαβε, « Πλάτ. » Ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, « αὐτ. » Ἡ τροφὴ καὶ συγγενῶν ᾧ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι, « Συν. (καὶ μσ.) » Οὐδὲν ἀποδεξάμενος λαμπρὸν ἔργον, « Ἡρ. » Ἀπεδέξατο εἰς τοὺς ὑπηκόους εὐεργεσίας μεγάλας, « αὐτ. 4) = Ἀναδείκνυμι, ἀναγορεύω, διορίζω, χειροτονῶ· (ᾧ ἐπὶ κτιρίων) καθιερῶ, ἐγκαινιάζω. » Ἀπέδειξαν ἱέρειαν τῆς Ἑστίας, « Πλ. » Ὁ ἀποδείξας σε δήμου πρόεδρον, « Συν. » Μέλλων ἀποδείκνυσθαι τὸ κατεσκευασμένον ὑπ' αὐτοῦ θέατρον, « Πλ. (καὶ πθ.) » Στρατηγεῖν Ἀχαιῶν ἀποδειχθείς, « Παυσ. 5) προσδιορίζω. » Ἐν βουλευτηρίῳ ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον, ξυνώκισε πάντας, « Θκ. » Τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, « Δημ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο οἰκητήριον ἀπεδέδεκτο αὐτῷ, « Παυσ. » Οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς, οὔτε χρωνίων ἀποδεδειγμένων, « Ἰσκρ. 6) (σπν.) παρασκευάζω, μιμοῦμαι. » Παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων, « Πλάτ. 7) ἀντὶ τοῦ Ἐπιδείκνυμι, -υμαι, κάμνω ἐπίδειξιν.

Αποδεικτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) ἀπόδειξιν.

Αποδεικτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποδεικτικὸν τρόπον.

Απόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεχόμενος (ἢ πρακείμενος εἰς) ἀπόδειξιν. 2) ἀποδεδειγμένος.

Αποδειλίασις, εως (ἡ). ἡ διὰ δειλίαν παραίτησις τῆς ἐπιχειρήσεως.

Αποδειλιατέον, θετ. τοῦ

Αποδειλιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ γεν.) Φοβοῦμαι (Δειλιῶ) κατὰ πολλὰ, (ἐπμ.) δὲν τολμῶ νὰ ἐπιχειρήσω τι, παραιτοῦμαι ἀπὸ φόβον.

Αποδείξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεικνύειν, διασάφησις, παράστασις, ἐξήγησις, ἔκθεσις. » Ἐνταῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξ ποίησαι, τίποτ' ἦν ἃ ἔπραξας, « Αἰσχ. 2) κοινοποίησις, ἔκδοσις. » Ἰσορίης—ς' Ἡρ. 3) διορισμός. 4) προσδιορισμός 5) κατόρθωσις, ἐκτέλεσις. » Ἔργων μεγάλων—, « Ἡρ. 6) (ῥτρ.) = Ἔνθύμημα, Συλλογισμός. 7) τὸ μέσον τῆς ἀποδείξεως, τεκμήριον. » Τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί, « Δημ. 8) (σπν.) = Ἐπίδειξις.

Απο-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (Σηκόνομαι ἀπὸ) τὸ δεῖπνόν μου.

Αποδειπνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ περισσεύσας (μοίνας) ἀπὸ τὸ δεῖπνον. 2) = τῷ

Αποδείπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφθάσας εἰς (ἢ σηκωθεὶς ἀπὸ) τὸ δεῖπνον.

Απο-δειροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) Ἀποκοπτω τὴν δειρὴν (τὸν λαιμὸν) τινος· σφάζω, ἀποκεφαλίζω.

Απο-δείρω, Μ. δερῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδέρω.

Αποδεκάτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατεύειν, δεκάτισμα.

Απο-δεκατεύω-ῶ, Μ. εύσω καὶ

Απο-δεκατόω-ῶ, Μ. ώσω. = Δεκατίζω, 'παίρνω εἰς τὰ δέκα ἐν· 'παίρνω (ἢ δίδω) τὸ δέκατον, συνάζω τὴν δεκάτιάν. ἐκλέγω διὰ λαχνοῦ μεταξὺ δέκα στρατιωτῶν ἕνα καὶ τὸν = παιδεύω.

Αποδεκάτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατοῦν, δεκάτισμα· δεκατιά.

Αποδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποδέχομαι

Αποδεκτήρ καὶ

Αποδέκτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδεχόμενος (συνάζων, εἰσπράττων) τὰ δημόσια χρήματα καὶ ἀπ' αὐτῶν πληρόνων, ταμίας.

Απόδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοχῆς ἄξιος, εὐπρόσδεκτος, εὐάρεστος.

Αποδέκτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐπρόσδεκτον, εὐαρέστως.

Απο-δενδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μετὰ βάλλω εἰς [καὶ πθ.] Γίνομαι) δένδρον.

Αποδέξασθαι, ἀόρ. τῆς ἀπρ. τοῦ Ἀποδέχομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀποδέξασθαι, μ' ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδείκνυμι.

Αποδεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀποδεξις. 2) = Ἀποδοχή.

Αποδέξομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποδέχομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀποδείξομαι, μ. μέλλ. τοῦ Ἀποδείκνυμι.

Απόδερμα (τὸ). τὸ ἀποσπασθὲν δέρμα.

Απο-δερματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ δέρμα, ξεπετσόνω.

Απο-δέρω, Μ. δερῶ. Ἀφαιρῶ τὴν δορὰν, 'γδέρνω, (συνκδ.) δέρνω τινὰ δυνατά, (κοιν.) τοῦ τινάζω τὴν προβιάν.

Απόδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεῖν. τὸ ἀπὸ τινος δέσιμον.

Απο-δεσμεύω, Μ. εύσω. Δένω τι δυνατὰ εἰς (ἢ μὲ) ἄλλο, κάμνω (δένω εἰς) κομπόδεμα.

Απόδεσμος (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπάδησιν, δέμα, φασκιό, (κυρ. δέ) = Κεφαλόδεσμον ἢ Στηθόδεσμον γυναικεῖον, στηθοπάνι, (Γαλλ.) corset. 2) κομπόδερμα.

Ἀπο-δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποδεσμεύω.

Ἀποδέχομαι, Μ. δέξομαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δέχομαί (ὄχι ἁπλῶς ἀλλὰ μὲ εὐχαρίτησιν) τι παρά τινος, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι, ἐπαινῶ, (παρβλ. Ἀγαμαι). 2) (σπν.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (ὁ Μέλλ. τούτου τοῦ ῥήματος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν Ἰων. μέλλ. τοῦ Ἀποδείκνυμαι).

Ἀποδέω, Μ. δήσω, = Ἀποδεσμεύω.

Ἀπο-δέω, Μ. δέησω, (μὲ γεν. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) Εἶμαι κατώτερος (ἀλλιπὴς), λείπω, μένω ὀπίσω, ἀπέχω. «Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες,» Ἀκ. «Τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ Ἀθήνησι Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ,» Παυσ. «Μέγεθος καὶ ῥώμην ἀπέδει οὐδενός,» αὐτ. «Πόλις ἅπλων ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα,» Πλ. «Ἀποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι,» Φύλ. «Ἔτη τὸ ποσὸν ὀλίγῳ, βραχὺ) ἀποδέοντα ἑκατόν,» Ἀρστ. «Μύρια τριακοσίων ἀποδέοντα,» Θκ.

Ἀπο-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλως διόλου φανερόν, Ἀποδεικνύω.

Ἀποδημαγωγέω ῶ, Μ. ήσω. Ἀποπλανῶ (Παρασύρω) τινὰ δημαγωγικῶς.

Ἀποδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Εἶμαι) μακρὰν τοῦ δήμου μου, ξενητεύομαι, λείπω ἀπὸ τὸν τόπον (τὴν πατρίδα) μου. «Ὡς ἐλευθέρῳ ἔξεστί μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν,» Ξεν. «Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;» Ἀρστ. «Δεῦρο ἀπεδήμεις,» Πλ. «Ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν,» Γρφ. «Μακρὸν τῶν ἀνθρώπων ἀπόδημῶ,» Σιν. «Ἐπὶ στρατείαν ἀποδημεῖν,» Αἰλ. «Ἐνθένδε εἰς ἄλλαν τόπον ἀποδημῆσαι,» Πλάτ.

Ἀποδημητής, οῦ (ὁ), καὶ

Ἀποδημητικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων ν' ἀποδημῇ, ὁ ἀγαπῶν (ἐπιτήδειος εἰς) τὰς ἀποδημίας.

Ἀποδημία (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδημεῖν, ξενήτεμα, ταξεῖδι, ἀπουσία, [ἐκ τοῦ

Ἀπόδημος (ὁ, ἡ). Ὁ ἀπὼν ἀποδημῶν, λείπων ἀπὸ τὸν δῆμον (τὴν πατρίδα) του, ξενητευμένος. «Πόλεμος —,» Πλό., ὁ ὑπερόριος.

Ἀπεδία (ἡ). Ἡ κατάστασις τοῦ ἄποδος, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις (ἢ νὰ ἔχῃ ἀχαμνὰ καὶ ἄχρηστα) πόδια.

Ἀπο-δι-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀπεδιείλον κτλ.), = Ἀποδιαστέλλω.

Ἀποδιαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κρίνων ὡς διαιτητὴς ἀπολύω (θῴωνω). «Τὴν δίκην ἣν (αὐτοῦ) καταδιδιητήκει, ταύτην ἀποδεδιητημένην ἀπαιτεῖν,» Δημ.

Ἀποδιάκειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἐναντίαν διάθεσιν (ἀντιπάθειαν) πρός τι, (Κλίμ. Παιδαγ. Β'.).

Ἀποδια-στέλλω, Μ. στελῶ. (μὲ αἰτ. ἢ ἐξ δοτ.) Ξεχωρίζω τι ἀπό τινος, διαμοιράζω. «Ἀποδιαστελλόμενος,» Γρφ., ὁ ἰμπεδόμενος, ἀποκεκλεισμένος.

Ἀποδιαστρέφω, Μ. τρέψω. Ξυνίζω (Χάνω) τὸν καιρόν μου εἰς μάτην, χασομερῶ τοῦ κακοῦ.

Ἀπο-διδάσκω, Μ. διδάξω. Κάμνω τινὰ νὰ ξεμάθῃ (λησμονήσῃ) ὅσα ἐδιδάχθη.

Ἀποδιδράσκελλα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς, ἡ ἄλλ. Δραπετίνδα, (κοιν.) Κρυφτό, (παρβλ. Μυίνδα), [ἐκ τοῦ

Ἀπο-διδράσκω, Μ. ἀπο-δράσομαι (ἀόρ. Ἀπέδρασα, καὶ β'. Ἀπέδραν, [ῶθεν) ἀπαρ. Ἀποδράναι, μτχ. Ἀποδράς). Φεύγω ἀπὸ πουθενὰ δρομαῖος ἢ κρυφίως καὶ ὑπάγω εἰς μέρος ἄγνωστον, θραπετεύω, διαφεύγω. 2) (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαι) τι.

Ἀπο-διδόασι, Μ. ἀπο-δώσω, = Ἀποδώω.

Ἀπο-δίδομαι, Μ. δώσω (ἀόρ. Ἀπέδωκα καὶ μσ. Ἀπεδόμην κτλ.). Δίδω (Ἐπιστρέφω) ὀπίσω ὅ,τι ἔλαβον, δίδω χρεωστικῶς εἰς ἐνα ὅ,τι τῷ ἀνήκει, (ἐπρ.) πληρόνω (κάμνω) τὸ χρέος μου. «Ἀπόδοτε αὐτοῖς πάντα ὅσα ἐλάβετε,» Ξεν. «Ἀπόδος τὰ πορθμεῖα,» Ακ. «Οὐδέ γονεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν,» Ἰλ. Δ. «Τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα,» Ξεν. «Ὅ,τι περ ἂν λάβῃ ἡ γῆ καλῶς καὶ δικαίως ἀποδίδωσι,» αὐτ. «Χάριτας ἀποδιδόναι,» αὐτ. «Τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι,» Δημ. (ξ πθ.) «Αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου,» αὐτ. 2) ἀπονέμω· προσδιορίζω. «Μουσικὴν γυναιξὶν ἀποδιδόναι,» Πλ. «Ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι,» αὐτ. «Ἀπέδοσαν αὐτῷ τὰ πρωτεῖα.» Θμρ. «Τὸ κρίνειν ἀποδοτέον οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι,» Πλάτ. (καὶ πθ.) «Μάλιστα δὲ ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι,» Ἀρς. «Ἡ φύσις ἑκάστῳ τῶν περιτεταμμάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μέριον,» αὐτ. 3) ἀφήνω (ἐπιτρέπω) τι εἴς τινα· ἀναφέρω. «Εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπέδοσαν,» Ισκρ. 4) κάμνω (ὅ,τι χρειωστῶ νὰ κάμω), ἐκτελῶ, κατορθόνω. «Τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν,» Ἀρστ. «Τὰ τελειότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον,» αὐτ. «Τὸν λόγον τοῦτον οὐδεὶς ἂν ὑμῶν ἱκανώτερον ἀποδοῖεν,» Πλάτ. 5) δίδω τὸν ὁρισμὸν τινὸς πράγματος, τὸ ἐξηγῶ, τὸ περιγράφω. «Οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ που ἀποδοτέον,» Πλάτ. «Τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασιν,» Ἀρστ. «Σιμμίας δὲ τὴν κοτύλην ἀποδίδωσιν ἄλεισον,» Ἀθ. 6) ἐξαγγέλλω πάλιν εἰς τὰ φανερόν, (μσ.) ἀναφαίνομαι, ἐπανέρχομαι. «Ὧν λοχαγῶδῶν τὰ μὲν τὴν ἐξαμοιρίαν ἀποδίδωσι,» Θρρ. «Ἀποδιδόασι διὰ πλειόνων γενῶν αἱ ὁμιλίητικαί,» Ἀρστ. «Ἤδη δὲ ἀπέδωκέ τι (τῶν συγγενῶν σημείων) καὶ βιὸς τριῶν,» αὐτ.

7) (μσ.) πωλῶ (μὲ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Πιπράσκω, ἴδε τὸ παράδειγμα), ξεκόμνω. «Τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ... δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο τῷ θυγατρί,» Πλ. «Οἰκέτην πονηρὸν πιστεῦσαι καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὐρεθέντος,» Ξεν. (καὶ ἐνεργ. ἀλλὰ σπν. ἢ ἀμφ.) «Τ' ἀνδράποδα ἀπέδοσαν,» Θκ.

Ἀπ-ο-δι-ίσταμαι, Μ. ἀπ-οδι-αστήσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ὅλως διόλου ἀπ' ἄλλου.

Ἀπο-δικάζω, Μ. άσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Καταδικάζω, δηλ.) ἀθῳόνω. «Αὐτοὶ ἐγὼ ἀπεδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι,» Αἰσχ.

Ἀποδικεῖν, Π. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀποδίκω. 2) ἐνεργ. τῆς ἀπαρ. «ου-

Ἀπο-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολογοῦμαι ἐπὶ δικαστηρίου.

(Ἀπ-οδίκω), ἄχρ. (ὅθεν ὁ ἀόρ. Β'. Ἀπέδικον, τὸ ἀπαρ. Ἀποδικεῖν καὶ ἡ μτχ. Ἀποδικών), Π. ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου.

Ἀπο-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω ἀποδιώκω (ἀπορρίπτω) τι. 2) παύω τοῦ νὰ περιστρέφω, ἀποτελειόνω τὸ ἀλώνισμα.

Ἀπο-δίομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀποδιώκω.

Ἀπο-διοπομπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δι' ἐξιλεωτικῆς πρὸς τὸν ἀποτρόπαιον Δία θυσίας ἢ ἐπικλήσεως μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ κακόν τι, (ἴν γέν.) ἀποδιώκω, ἀποποιοῦμαι, κτλ. (παρβλ. Ἀποτροπιάζομαι καὶ Ἐκθύω).

Ἀποδιοπόμπησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιοπομπεῖσθαι, ἀποτροπιασμός· ἀποποίησις.

Ἀπο-δι-ορίζω, Μ. ίσω. (Γρφ.) Χωρίζω διὰ συνόρων.

Ἀπο-δισκεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τὸν (ἢ ὡς) δίσκον.

Ἀπο-δι-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Κουνῶ τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀποδιωκτήρ, ῆρος ἢ Ἀποδιώκτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδιώκων, καὶ

Ἀποδιώκτρια (ἡ). ἡ ἀποδιώκουσα, [ἐκ τοῦ

Ἀπι-διώκω, Μ. διώξομαι. Διώχνω ἔξω ἢ μακράν.

Ἀπο-δίωμαι, Π. ὑποτ. τοῦ Ἀποδίομαι.

Ἀποδίωξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιώκειν, διώξιμον.

Ἀποδοκεῖ (ἀπρ. ἐκ τοῦ

Ἀπο-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω (ἀόρ. Ἀπέδοξεν, = Οὐ δοκεῖ, δὲν ἐγκρίνεται, δὲν εἶνε (ἢ δὲν φαίνεται) ὠφέλιμον ἢ ἄριστον. «Μὴ ἀποδόξῃ ὑμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι,» Ξεν. (καὶ παραλλ. μετὰ τοῦ Μὴ) «Ἀπέδοξέ σφι μὴ τιμωρέειν ἴωσι,» Ἡρ.

Ἀπι-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἀφ' οὗ δοκιμάσω (ἐξετάσω) τι 'δὲν τὸ ἐγκρίνω, (ἐπμ.) τὸ ἀποβάλλω ὡς ἀδόκιμον καὶ ἄχρηστον.

Ἀποδοκιμασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδοκιμάζειν, ἡ ἀποβολὴ (καταρρίψησις) τινος ὡς ἀδοκίμου καὶ ἀχρήστου.

Ἀποδοκιμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποδοκιμάζω.

Ἀπόδοκιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοκιμασθείς, μὴ ἐγκριθείς, ἀδόκιμος, ἀνάξιος.

Ἀπόδομα (τὸ). (Γρφ.) τὸ ἀποδοθὲν ἢ ἀποδοτέον, προσφορά, εἴσιμον, (χυδ.) ταμάμ.

Ἀποδόμεναι, Π. ἀντὶ Ἀποδοῦναι.

Ἀπο-δοξάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν δόξαν (τὴν ὑπόληψίν) τινος, ἀτιμάζω, (Νικ. Χων.)

Ἀποδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁρπόδος.

Ἀποδος, γεν. τοῦ Ἄπους.

Ἄποδος, (Β'. ἐν. προσ. τοῦ) ἀόρ. Β'. τῆς πρατ. καὶ

Ἀποδόσθαι, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδίδομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποδόσιμος (ὁ, ἡ). ὃς τις πρέπει ἢ δύναται (εἶνε διὰ) ν' ἀποδοθῇ.
Ἀπόδοσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδίδειν, πληρωμὴ (χρέους κτλ.)· ἐξήγησις, ὁρισμός· ἔκθεσις, περιγραφή· (Γρμτ.) τὸ δεύτερον (τὸ συμπληρωτικὸν) μέρος τῆς περιόδου, ἡ ἀντιστοιχοῦσα πρόταασις (σπν.) πώλησις.
Ἀποδοτήρ (ὁ). ὁ ἀποδίδων, πληρωτής, ἀνταποδότης.
Ἀπόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (καταγόμενος) ἀπὸ δούλων.
Ἀποδοῦναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἀποδοχεῖον (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται(ὑποδέχεται)τίς τινα ἢ βάλλει τι.
Ἀποδοχεύς, έως (ὁ), = Ἀποδέκτης.
† Ἀπ.δυχεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι ἀποδοχεύς.
Ἀποδοχή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδέχεσθαι, παραλαβή· ἔγκρισις· ὑποδοχή, ὑποδεξίωσις, ἔπαινος, τιμή· εὐχαρίστησις.
Ἀπο-δρομόω-ῶ, Μ. ὡσω, Π. βάλλω τι πλάγια (διπλα), πλαγιάζω, γέρνω (ὑπίσω).
Ἀποδρᾶ, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'., τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀπόδραγμα (τὸ). ὅ,τι ἡ ὅσον ἀδράξας ἁπέσπασε τις, χεράδα.
Ἀποδραθεῖν, Π. ἀόρ. β'., τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδαρθάνω.
Ἀπόδραθι, ἀόρ. 6'., τῆς προς. καὶ
Ἀποδραίην, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀποδραμεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτρέχω.
Ἀποδρᾶναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἀποδρᾰς, ᾶσα, ᾶν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀπόδρασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιδράσκειν, φυγὴ (κρυφία), δραπέτευσις, λειποτάκτησις.
Ἀποδράσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀπο-δράσσω(ττω) ξ (μσ.) Ἀποδράσσο(ττο)μαι, Μ. δράξω, ομαι. Ἀδράχνων (Περιλαμβάνων μὲ τὴν χεῖρά μου) τι τὸ ἀποσπῶ (π. χ. χόρτον κτλ.), (ἐν γέν.) 'παίρνω μέρος ἀπό τινος.
Ἀποδρέπω καὶ (μσ.) -δρέπο[πτο]μαι, Μ. δρέψω,-ομαι. Κόπτω (Συνάζω) κυρ. ἄνθη ἢ καρπούς, (ἐν γέν.) ἁφαιρῶ, 'παίρνω.
Ἀποδρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδρᾶναι.
Ἀπόδρασις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπόδρασις.
Ἀπόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτρέφων δρυμαῖος ἢ ἀπ. δρόμον (τρίξιμον). 2) ὁ μένων ὀπίσω εἰς τὸν (ἐπμ. ἄχρηστος πρὸς) δρόμον, δρομεὺς ἀπόμαχος.
Ἀποδρομὴ (ἡ), [ἀποτρίχω], = Ἀπόδρασις, ἀποφυγή. 2) (σπν.) καταφυγή.
Ἀπο-δρύπτω(δρύφω), Μ. δρύψω, Π. ξεσχίζω (ἀποκόπτω) τι μὲ τοὺς ὄνυχας κτλ., τσουγρανίζω.
Ἀποδρῶν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀποδραίην.
Ἀπο-δύνω, Μ. δύσω, Π. ἀντὶ Ἀποδύω.
Ἀποδυρμός (ὁ), ὀδυρμὸς σύντονος, θρηνολογία, [ἐκ τοῦ
Ἀποδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι. (μὲ αἰτ.) Θρηνολογῶ, προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι. « Ταῦτα γὰν ἀποδύρου προς μὲ, « Ακ.
Ἀπόδυσις, εως (ἡ). 'γδυσιμον, ξεγύμνωμα.
Ἀπο-δυσπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσφορῶ, ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι, (ἐπμ.) ἀπελπιζομαι, ἀποθειλιῶ, δυσαρεστοῦμαι ξ παραιτοῦμαι, ἀπομακρύνομαι, ἀπέχω· Ἀποτυγχάνω.
Ἀποδυσπέτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδυσπετεῖν, ἀδημονία, δυσαρέσκεια, ἀπελπισία.
Ἀποδυτήριον καὶ Ἀπόδυτρον (τὸ). ὁ (πρὸ τοῦ λουτροῦ καὶ τῆς παλαίστρας) τόπος ὅπου ἀποδύονται.
Ἀπο-δύω, δύσω (ἀόρ. Ἀπέδυσα ξ μσ. Ἀπέδυν κτλ.), (μὲ δύο αἰτ. ἢ αἰτ. ξ γεν.) = Ἐκδύω, γυμνόνω, ξεγυμνόνω, (ξ μτφορ.) ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω, (ξ μσ.) ἀποφεύγω. » Ἀποδύω σε τὴν ἐσθῆτα ἢ τῆς ἐσθῆτος, « Ακ. (καὶ μσ.) » Ἀπόδυσαι, ξ ἥδη παλαίωμεν, « αὐτ. (ξ πθ.) »Οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν, « Ἀρστρ. » Ἀπεδέδυντο τὸν φόβον, « Πλθ. » Ἀποδυόμενοι (ἴσ. -λυόμενοι) τὰς διαβολάς, « Πλ. 2) (συνκδχ. ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) ἑτοιμάζομαι, ἐπιχειρίζομαι, καταπιάνομαι, (ξ κοιν.) ἀνασκουμπόνομαι » Οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι πρᾶξιν, « Πλ. » Πρὸς τὸν πόνον, ὡς πρὸς τὸν ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι, « Δίλ. » Τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδὺς δίδασκειν, « Ξέν.
Ἀποδῶ, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἀποδέω, δέω.
Ἀποδῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἀπο-δωρέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω μέρος πράγματος ἀνήκοντος εἰς ἐμέ.
Ἀπο-δώσειω (χωρὶς Μ.). 'Επιθυμῶ ("Εχω διάθεσιν) νὰ ἀποδώσω.
Ἀποεισμένος, η, ον, Π. μτχ. τοῦ Ἀποέννυμι.
Ἀπόειμι, Π. ἀντὶ Ἄπειμι.
Ἀποειπεῖν, Π. ἀντὶ Ἀπειπεῖν, καὶ
Ἀποεῖπον, Π. ἀντὶ Ἀπεῖπον, ἀόρ. 6'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀποείρω, Μ. ἔρσω (ἀόρ. Ἀπόερσα), Π. ἀποσπῶ· παρασύρω.
Ἀποελπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνέλπιστος ἢ ἀπηλπισμένος.
Ἀπο-έννυμι, Μ. . .; (ὁ πθ. πρκ. Ἀπεσμένος), Π. ἀντὶ Ἀποδύω.
Ἀπο-εργάθω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀποέργμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀπεργομενος ἢ Ἀπειργθείς ἢ Ἀπειργάμενος, μτχ. τοῦ -
Ἀπο-έργω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀπόερσα, Π. ἀόρ. ά. καὶ
Ἀποέρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἀποείρω, ἢ (ἀσφαλμ.) ἀντὶ Ἀποέρξω.
Ἀπο-ζάω-ῶ, Μ. ζήσω ἢ ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Ἀπέζησα ἢ Ἀπεβίων κτλ.). Ζῶ ἀπό τινος, ζῶ μὲ στενοχωρίαν ξ πτωχικά, μόλις ζῶ.
Ἀπόζεμα (τὸ), [ἀποζέω], -Ἀφέψημα, (Ἰταλ.) δεκότον.
Ἀπο-ζέννυμι, Μ. ζέσω, = Ἀποζέω.
Ἀπο-ζευγόω, Μ. . .; Ἰων. ἀντὶ
Ἀπο-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. 6'. Ἀπεζύγην), -Ἀποζυγόω. 2) = Διαζευγνύω, ἀπο(δια)χωρίζω. » Δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας, « Αἰσχλ. (περιφρ. ἀντὶ ἐπεριπάτησα καὶ ἦλθον).
Ἀπο-ζέω-ῶ, Μ. ζέσω. Βάλλω τι νὰ βράσῃ (νὰ 'πάρῃ μίαν-δυὸ-βράσεις), (ἰατρ.) κάμνω δεκότον. 2) (ὑδ.) δὲν βράζω (δὲν κοχλακίζω) πλέον, κόπτεται ἡ βράσις μου.
Ἀποζήν, ἀπαρ. τοῦ Ἀποζάω.
Ἀπο-ζυγόω-ῶ, Μ. ὡσω. 'Εβγάλλω τὸν (ἢ ἀπὸ τὸν) ζυγόν, ξεζεύγω.
Ἀπόζω, Μ. οζήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Ἀπόδωδα). 'Εβγάλλω ὀσμὴν (μυρωδίαν), μυρίζω. « Μύρου (« Κινάβρας κτλ.) ἀπόζων, « Ακ. » Ἀπόζει θεαπέσιον (παραπλήσιον κτλ.), « Ἡρ.
Ἀπο-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω βλέπων τι, μιμοῦμαι τὴν ζωγραφ. ἀντίνος, κάμνω ('παίρνω) τὴν εἰκόνα του.
Ἀπο-ζώννυμι, Μ. ζώσω. 'Εβγάλλω ('παίρνω) τὴν ζώνην τινός, ξεζώνω, (συνκδχ.) ἐξαρματόνω, (ἐπμ.) ἀπολύω (κυρ. στρατιωτικόν) τῆς ὑπηρεσίας, καθαιρῶ.
Ἀπο-θάλλω, Μ. θαλήσω, Παύομαι τοῦ θάλλειν, χάνω τὰ φύλλα (τὰ ἄνθη, τὴν ὥραν μου), μαραίνομαι, παρακμάζω.
Ἀπο-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω τινὰ (μὲ τὴν ἰδίαν μου θερμότητα).
Ἀποθανεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἀποθανών, οῦσα, όν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποθνήσκω.
Ἀποθαρρέω(θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. 'Παίρνω θάρρος, ἐγκαρδιόνομαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) τολμῶ νὰ κάμω τι.
Ἀπο-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω κατὰ πολλά, ἀπορῶ περί τινος.
Ἀπο-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Βλέπω(Παρατηρῶ) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλά τι μὲ πρασοχήν.
Ἀπο-θειάζω, Μ. άσω. Γίνομαι (ἢ 'Ομοιῶ ὡς) θεόπνευστος, ἐνθουσιάζομαι.
Ἀπο-θειόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀποθεόω.
Ἀπο-θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, ξεθεμελιόνω.
Ἀπόθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἀπὸ μακρύά. (μὲ γεν.) μακράν. (ἐνάρθ. ξ ἑλλ.) « Ὁ (ἢ τό, τὰ κτλ.) ἀπόθεν, « μεμακρυσμένος μακρυνός.
Ἀπόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μακράν (μεμακρυσμένος) τοῦ θεοῦ· ἄθεος.
Ἀπο-θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἀπὸ ἄνθρώπου θεόν, θεοποιῶ.
Ἀποθεραπεία (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ ἐντελὴς θεραπεία (ἰατρεία, περιποίησις, λατρεία), (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ διὰ γυμναστικῆς τρίψεων ἀποτελείωσις τῆς ἀναρρώσεως ἀσθενοῦς.
Ἀποθεράπευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ
Ἀποθεραπευτικὴ (ἡ), ἡ (ἐνν.) τέχνη τοῦ ἀποθεραπεύειν (κυρ.) ἀσθενῆ εἰς ἀνάρρωσιν.
Ἀπο-θεραπεύω, Μ. εὑσω. Λατρεύω μὲ θρησκευτικὰς τελετάς. 2) καταρθώνω τὴν ἀντελὴ ἀνάρρωσιν ἀσθενοῦς διὰ γυμναστικῶν τρίψεων.
Ἀπο-θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζων ἀποκόπτω
Ἀπόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθαλὼν τὴν (μὲ ἔχων πλέον) θερμότητα. « Οἱ γέροντες ἀπόθερμοι, « Ἀρετ.
Ἀποθέσιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς κτλ.) πρὸς ἀπόθεσιν(ἀποταμίευσιν) ἐπιτήδειος.
Ἀπόθεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτίθεναι ἢ ἀποτίθεσθαι· ἀποταμίευσις, ἀποβολή, ἀπόρριψις, ἀπαίνισις· ἔκθεσις (βρεφῶν). 3) (Γρμτ.) ἡ παῦσις (μείωσις) τῆς φωνῆς εἰς τὸ τέλος τῆς φράσεως. 4) (ἀρχιτεκτ.) ὁ ἐπάνω λί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

κότερος καὶ κάτω παχύτερος σχηματισμὸς τῶν ατύλων, ἢ ἄλλ. Ἀπόφυσις.
Ἀποθεσπίζω, Μ. ἴσω. Ὁμιλῶ ὡς προφήτης, χρησμοδοτῶ, προλέγω.
Ἀποθέσπισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθεσπίζειν, χρησμοδότησις.
Ἀπόθεσπος (ὁ, ἡ). Π. [ἀπό, θέσασθαι], = Ἀπευκταῖος· ἀποτρόπαιος· ἀπόβλητος, ἀπερίμμενος, (παρβλ. Ἀπόθετος).
ποθεται (αἱ), = τόπος βαραθρώδης παρὰ τὴν Σπάρτην ὅπου ἐξετίθεντο τὰ κακῶς ὠργανισμένα βρέφη.
πόθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτεθειμένος (φυλαγμένος, βαλμένος) κατὰ μέρος, κρυμμένος, (ἐνίοτε συνκδχ.) ἄχρηστος.
Ἀποθέω, Μ. θεύσομαι, = Ἀποτρέχω, ἀναχωρῶ δρομαῖος.
Ἀποθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Παρατηρῶ) μακρόθεν καὶ μὲ προσοχήν.
Ἀποθεώρησις, εως (ἡ). ἡ μακρόθεν ᾗ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.
Ἀποθέωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθεῶν, θεοποίησις.
Ἀποθήκη (ἡ). τόπος ὅπου ἐναποθέτονται (βάλλονται πρὸς φύλαξιν) πράγματα, κελλάρι, ὁμπάρι, μαγαζί κτλ.
Ἀποθηλασμός (ὁ). βύζαγμα ἢ ἀποβύζαγμα, ἀπόκομμα.
Ἀποθηλύνω, Μ. υνῶ, = Ἀπογυναικώω, ἐκθηλύνω.
Ἀποθηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ θηριώδη καὶ ἄγριον, ἐξαγριόνω, (ἐπὶ πληγ.) κακοφορμίζω, (σπν.) γεμίζω ἀπὸ θηρία.
Ἀποθηρίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς θηρίον ἄγριον μεταβολή, ἐξαγρίωσις, κακοφόρμισμα (πληγῆς).
Ἀποθησαυρίζω, Μ. ἴσω. Ἀποταμεύω, ἐναποθέτω, βάλλω κατὰ μέρος.
Ἀποθησαυρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθησαυρίζειν, ἀποταμίευσις.
Ἀποθήσω, μέλλ. τοῦ Ἀποτίθημι.
Ἀπόθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθητός (ἐπιθυμητός).
Ἀποθινόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἢ Φράζω μὲ σωροὺς (θῖνας) ἄμμου.
Ἀποθλασμός (ὁ). τσάκισμα, ζούλιγμα, [ἐκ τοῦ
Ἀποθλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Τσακκίζω μέρος ἀπό τινος, καταζουλίζω.
Ἀποθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων (Ζουλίζων, Σφίγγων) ἐκβάλλω τι, ατύθω, στραγγίζω, ξεζουμίζω, (μτφρ.) ἀφαιρῶ ἢ ἐκβάλλω δυναστικῶς.
Ἀπόθλιμμα (τό). ὁ ἐκβαλλόμενος διὰ τοῦ στραγγίσματος ζωμὸς ᾗ 2) τὸ τσήπουρο τοῦ στραγγισθέντος, ἀποστραγγίδι.
Ἀπόθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθλίβειν, ζούλιγμα, στράγγισμα, (μετφρ.) συμφορά, στενοχωρία.
Ἀποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι, = (ᾗ εὐχρηςότ. τοῦ) Θνήσκω, πεθαίνω. ||. (μὲ ὑστ. ἢ γεν. προθετ.) φονεύομαι ὑπό τινος, (παρβλ. Ἐκθνήσκω).
Ἀποθορεῖν, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποθρώσκω.
Ἀπόθου, μσ. ἀόρ. Ε'. τῆς πρς. τοῦ Ἀποτίθημι.
Ἀποθρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ θρασὺν (αὐθάδη), (μσ.) γίνομαι θρασὺς (τολμηρός), αὐθαδιάζω.
Ἀπόθρausις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθραύειν, σύντριψις, ἀλώνισμα.
Ἀπόθραυσμα (τό), κομμάτι πράγματος σπασμένου, [ἐκ τοῦ
Ἀποθραύω, Μ. θραῦσω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι ᾗ πκίρνω τὰ κομμάτια, ἢ καταπάνω, κατασυντρίβω, (πθ. καὶ μτφρ.) ἐκπίπτω.
Ἀποθρέξω, -ομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποτρέχω.
Ἀποθρηνέω-ῶ, Π. ήσω, = Ἀποδύρομαι, θρηνῶ ἀπαρηγόρητα.
Ἀποθριάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Κόπτω τὰ θρία (τὰ συκόφυλλα), (ἐν γέν. δέ) ἀφαιρῶ, ἀπακόπτω.
Ἀποθρίζω, Μ. θρίξω καὶ θρίσω, = Ἀποθερίζω, κόπτω (κυρ. τὰς τρίχας), κουρεύω, (ὀθεν) » Ἀπεθρίξατο, α Προκ., ἐκουρεύθη, ἔγινε (θηλ.) καλόγηρος.
†Ἀπόθριξ, ιγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἀποβαλὼν τὰς) τρίχας, ἄτριχος.
Ἀπόθρισμα (τό), Π. [ἀποθρίζω]. Θρύμμα, κομμάτι.
Ἀπόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐρχόμενος (προερχόμενος).
Ἀποθρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω θρύμματα, (μτφρ.) ἐκνευρίζω (ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου.
Ἀποθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. β'. Ἀπέθορον), Π. πηδῶ ἀπό τινος, τινάζομαι (ἢ πρὸς τὰ κάτω) » Νηὸς (»Ἵππε ἢ » Ἀφ' Ἵππου) ἀποθρώσκειν, α Ὅμ., Ἡρ. (ἢ πρὸς τὰ ἄνω) » Καπνὸν ἀποθρώσκοντα, α Ὀδ. Α., ὑψούμενον, ἐκβαίνοντα, » Ἐρημοὶ ἀποθρώσκοντες, α Ἡσ.
Ἀποθυμάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἀμφ.) Ἀθυμέω.
Ἀποθυμίασις, εως (ἡ). ἡ ἐξερχομένη ἀπό τινος ἀναθυμίασις, [ἐκ τοῦ
Ἀποθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἀχνὸν (ἀποφοράν, ἀναθυμίασιν).
Ἀποθυμίη (ἡ), Ἰων. Θηλ. τοῦ
Ἀποθύμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταθύμιος, δυσάρεστος, λυπηρός.
Ἄποθυμος (ὁ, ἡ), = Ἄθυμος, ἀπρόθυμος, ἄβουλος.
Ἀποθυννίζω, Μ. ἴσω. Ἀποβάλλω (Περιφρονῶ) τινα ὡς κύβηθη (ὁποῖοι ὑποτίθενται οἱ θύννοι).
†Ἀποθυρίζω, Μ. ἴσω καὶ
†Ἀποθυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποκλείω, διώχνω τινὰ ἔξω τῆς θύρας, (κοιν.) τὸν ξεπορτίζω.
Ἀποθυσά(ατά)νιον, ου (τό). εἶδος πατηρίου.
Ἀποθύω, Μ. θύσω. Προσφέρω μέρος ἀπό τινος εἰς θυσίαν. 2) ἀποδίδω τὰ τάξιμόν (τὴν πρὸς τὸν θεὸν ὑποσχεσίν) μου.
Ἀποθωπεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω ὑπερβολικά.
Ἀποθωρακίζω, Μ. ἴσω. Ἐκβάλλω (Παίρνω) τὸν θώρακα.
Ἀποίδησις, εως (ἡ). φούσκωμα (πρήξιμον) ὑπερβολικόν. 2) ξεφούσκωμα (ἐλάττωσις) τοῦ πρηξίματος.
Ἀποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος ἢ μὴ δυνάμενος γενέσθαι, ἀκατόρθωτος. 2) ὁ μὴ τελειώσας ἀκόμη, ἀγέννητος, ἀτελείωτος. 3) ὁ ἐκ τοῦ προχείρου κατωμένος, ἄτεχνος, ἀνεπιτήδευτος· ἁπλοῦς, ἄκακος.
Ἀποιήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ποιητικὴν κομψότητα καὶ ποικιλίαν, ἀνεπιτηδεύτως.
Ἀποικεσία(ῆ), (Γραμ.) = Ἀποίκησις, Ἀποικία.
Ἀποικίω-ῶ, Μ. ήσω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τοπ. ἐπίρ.) Κατοικῶ μακράν. » Τὸ δ' ἑκατοστερὸν ἔμ' ἀποικίᾳς, α Θκρ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) μετοικίω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ἄλλου, κάμνω ἀποικίαν.
Ἀποικία (ἡ). ἀποστολὴ ἢ μετοίκησις μέρους τῶν κατοίκων ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον, καὶ αὐτὸς ὁ οὕτω κατοικισθεὶς τόπος. » Κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία εἶναι, α Ἀρστ.
Ἀποικίζω Μ. (ἴσω. Στέλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ ἀλλοῦ ἢ μακράν, τὸν στέλλω εἰς ἀποικίαν· κατοικίζω τόπον τινὰ μὲ ἀποίκους. » Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν, α Ἰσκρ. » Τὰς μὲν ὅρα Θρινακίην εἰς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, α Ὀδ. Μ. (καὶ πλ.) » Πόλις ὑπὸ Συρακουσίων ἀπῳκισμένη, α Πλ. » Γῆς εἰς ἐπίρρων ἀπῳκισμένος συγγένειαν, α αὐτ. (ᾗ ἁπλ.) » Ἀπῳκισμένος τῆς θαλάσσης, α Ἰώσ., κατοικοῦντας μακρὰν αὐτῆς.
Ἀποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ποικίλος, ἁπλοῦς, μανότονος, χωρὶς ποικιλίαν.
Ἀποικίλτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεποικιλμένος (κεντημένος ἢ βαμμένος μὲ διάφορα χρώματα).
Ἀποίκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἀποίκους ἢ ἀποικίαν.
Ἀποικίς, ίδος (ἡ), (κυρ. πόλις) Ἄποικος, ἀποικία.
Ἀποίκισις, εως (ἡ), καὶ
Ἀποικισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποικίζειν ἢ ἀποικεῖν.
Ἀποικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Φράζω (Κλείω) μὲ οἰκοδομήν.
Ἀποικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω διὰ κακῆς (ὄσα συνήθροισα διὰ καλῆς) οἰκονομίας. 2) = Ἀποσκευάζομαι, Ἀποσκυβαλίζω.
Ἀποικονόμησις, εως καὶ
Ἀποικονομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποικονομεῖν, ἀποβολή, ἀποσκυβάλισις.
Ἄποικος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τοῦ οἴκου ἢ τῆς πατρίδος του· ξένος, ἀλλότριος. 2) ὁ ἀταλεὶς εἰς ἀποικίαν. » Πολίχνιόν τι Ἀθηναίων ἄποικον, α Δκ. » Ἄποικος Ἑλλάς, α Ἀρχδ., ἡ Ἰωνία.
Ἀποικτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐλεεινολογῶ εἴς τινα (Προσκλαίομαι διά) τὴν κατάστασίν μου.
Ἀποίμαντος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος (μὴ ὁδηγούμενος ὑπὸ) ποιμένος.
Ἀποιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ ἀπαρηγόρητα καὶ μὲ ἀπελπισίαν.
Ἄποινα (τό). τὰ πρὸς ἐξαγορὰν αἰχμαλώτου ἢ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς τοῦ φόνου διδόμενα χρήματα, τιμὴ αἵματος, πρόστιμον, (ἐν γέν.) ἀντίτιμον, (απν.) ἀνταμοιβή.
Ἀποινάω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω (κυρ. παρὰ τοῦ φονεύσαντος συγγενῆ μου) χρήματα (ἴδε Ἄποινα) καὶ τοῦ χαρίζω τὴν ζωήν. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) Π. λαμβάνω τι ὡς ἀνταμοιβὴν ἢ ὡς ἀντίτιμον.
Ἀποινεί, ἐπίρ. Π. χωρὶς ποινήν, ἀτιμωρητί.
Ἀποίνητος (ὁ, ἡ), Π. ἀτιμώρητος.
†Ἀποιουίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ γλεύκους) Φράζω καὶ μετεβάλλομαι εἰς οἶνον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποινόδικος (ὁ, ἡ), Π. δίκαιος ἐκδικητής.
Ἀποινόδορπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων τὰ πρὸς ἐξαγοσὰν ἢ ἐξιλασμὸν φόνου προσφερόμενα (ἄποινα).
†Ἄποινον (ἄγρ. εἰς τὸ ἐν.), ἴδε Ἄποινα.
ξἈποινόω-ῶ, Μ. ὠσω, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀποινάω.
Ἄποιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ποιότητα (οὐσίαν, γεῦσιν). » Ὕδωρ βέλτιστον τὸ ἀποιότατον, « Ἀθ.
Ἀποιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀπ-οϊστεύω, Μ. εύσω, Π. ῥίπτω τὸν ὀϊστὸν κατά τινος καὶ τὸν φονεύω.
Ἀποίσω, μέλλ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀπ-οἰχομαι, Μ. οιχήσομαι. Εἶμαι ἀπὼν, Ἀλείπω, γίνομαι ἄφαντος, ἀποθνήσκω. » Λείψαν' ἀποιχομένων, « Φκλ. 2) (μέ γεν.) ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποφεύγω. » Κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, « Ἰλ. Λ.
Ἀπ-οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι· Ἀποφεύγω ἢ Προσπαθῶ ν' ἀποφύγω τι ὡς κακὸν οἰωνὸν, ἀποστρέφομαι.
Ἀπ-οκαθαίρω, Μ. αρῶ, Ἀφαιρῶ τινος τὴν ἀκαθαρσίαν, καθαρίζω ἐντελῶς, ξεπαστρεύω. (θρησκ.) = Ἁγνίζω.
Ἀποκάθαρμα (τὸ). ἡ ἀφαιρεθεῖσα ἀκαθαρσία, περίττωμα, (ἴδε Κάθαρμα).
Ἀποκάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθαίρειν ἢ ἀποκαθαίρεσθαι, ἡ ἐνέργεια τοῦ καθαρσίου, κένωσις· (θρησκ.) = Ἁγνισμός.
Ἀποκαθαρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐντιτήδειος) πρὸς ἀποκάθαρσιν.
Ἀπ-οκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ἀποκαθίζομαι, κάθημαι κατὰ γῆς ἢ ἀργός.
Ἀποκαθεύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὸν οἶκόν μου, κοιμοῦμαι χώρια, (παρβλ. Ἀποκοιτέω).
Ἀπ-οκαθηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεκαρφώνω.
Ἀποκαθήλωσις, εως (ἡ). ξεκάρφωμα.
Ἀπ-οκάθημαι (χ. Μ.). Κάθημαι μακρὰν (παρόμερα, χώρια) ἢ ἀργὰς, (ὥθεν) » Ἀποκαθημένη γυνὴ, « Γρφ., ἡ ἔχουσα τὰ καταμήνιά της.
Ἀπ-οκαθίζω ξ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω,-ίσομαι,=Ἀποκάθημαι καὶ Ἀποκαθέζομαι, (κυρ. δἐ) κάθημαι ὀλίγον ξ πάλιν σηκόνομαι (καθὼς οἱ ἀποσταμένοι ὁδοιπόροι).
Ἀπ-οκαθιστάνω(ιστάω-ῶ), ξ
Ἀποκαθίστημι Μ. ἀποκατα-στήσω. Φέρω ἢ βάλλω πάλιν (καὶ μσ. Ἐπανέρχομαι) εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ θέσιν ἢ τάξιν, ἀποκαταστήνω, ἀποδίδω· ἰατρεύω· ἀναδεικνύω, κατορθόνω· (σπν.) διαλύω· καταπραΰνω· (ἐπὶ ὑγρῶν θολωμένων) κάμνω νὰ κατακαθήσῃ (καὶ μσ.) κατακάθημαι, καταταλάζω· καταντῶ.
Ἀπ-οκαίνυμαι (χ. Μ.), Π. ὑπερβαίνω, νικῶ, ἀφαιρῶ τὸ πρωτεῖον τινός.
Ἀποκαίριος (ὁ, ἡ), = Ἄκαιρος, ἔξω τοῦ (πρέποντος) καιροῦ, παράκαιρος, ἄτοπος, ἀνάρμοστος.
Ἀπ-οκαίω, Μ. καύσω. Καίω ὅλως διόλου, κατακαίω.
Ἀποκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀντέχω πλέον εἰς (Ἀποκάμνω ἀπὸ) τὰ δεινὰ· γίνομαι (ἢ φέρομαι ὡς) κακὸς (ζηλιάρης, ἀνανδρος, ῥάθυμος), = Ἀποδειλιῶ, (ἐνίοτε) λειποτακτῶ.
Ἀποκάκησις, εως (ἡ). τὸ μὴ ἀντέχειν εἰς τὰ δεινὰ, ἀποδειλίασις, ῥαθυμία.
Ἀπ-οκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. (μὲ δύω αἰτ.) Ὀνομάζω (κυρ. μὲ ὄνομα ἐπίθετον), ἐπονομάζω. 2) (μὲ αἰτ.) προσκαλῶ (φωνάζω) τινα κατὰ μέρος. 3) Π. (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) = Ἀπαγορεύω.
Ἀποκλυπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀποκαλύπτειν, συντελῶν πρὸς ἀποκάλυψιν.
Ἀπ-οκαλύπτω, Μ. καλύψω. Ἀφαιρῶ (Ἐβγάλλω, Σηκόνω) τὸ κάλυμα, ξεσκεπάζω, (συνκβχ.) φανερόνω. ||. (μσ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) φανερόνω τὸν σκοπόν μου, ξεμυστηρεύομαι. 2) σκεπάζω ὅλως διόλου, ἀποσκεπάζω. » Μακάριοι ὧν ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι, « Γρ.
Ἀποκάλυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαλύπτειν, ξεσκέπασμα, φανέρωσις, δηλοποίησις.
Ἀπ-οκάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποσθένω (Δὲν ἀντέχω πλέον, Ἀτονῶ) ἀπὸ τὸν κόπον κτλ, (ἐπμ.) ἀποφεύγω, παύω, παραιτοῦμαι ἀπό.
Ἀπ-οκάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω ἢ Γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐπιστρέφω, ἀλλάζω (παρεκτρέπομαι, ἐκκλίνω ἀπὸ τὸν) δρόμον· (συνκβχ.) παραιτοῦμαι, παύω.
Ἀποκαμψις, εως (ἡ). λύγισμα, γύρισμα, ἐπιστροφή.
Ἀπ-οκαπνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Γεμίζω τι μὲ) καπνὸν, ἰατρεύω μὲ καπνίσματα.
Ἀποκαπνισμὸς (ὁ). κάπνισμα, (ἰατρ.) = Ὑποκαπνισμός.
Ἀπ-οκαπύω, Μ. ύσω, Π. ἐκπνέω, (ἴδε Κάπτω).
Ἀπ-οκαραδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω μὲ ἀνυπομονησίαν.
Ἀποκαραδοκία (ἡ). ἡ μετ' ἀνυπομονησίας προσδοκία.
Ἀπ-οκαρατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκεφαλίζω.
Ἀπόκαρμα (τὸ). τὸ ἀφαιρεθὲν διὰ τῆς ἀποκάρσεως.
Ἀπ-οκαρπεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀποκαρπίζομαι, (Νικ. Χων.).
Ἀπ-οκαρπίζω, Μ. ίσω. Ἁπίρνω (Τρυγῶ καὶ μσ. Ἀπολαμβάνω) τὸν καρπὸν τινος.
Ἀπ-οκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Παράγω) καρπὸν, καρποφορῶ.
Ἀπόκαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκείρειν (κουρεύειν, ἀφαιρεῖν μέρος ἀπό τινος).
Ἀποκαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποκείρω.
Ἀπ-οκαρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑποφέρω) μέχρι τέλους (ἄχρι θανάτου), (ὥθεν κυρ.) ἀποθνήσκω ἑκουσίως διὰ τῆς πείνας. 2) δὲν καρτερῶ πλέον, χάνω τὴν ὑπομονήν, ἀπελπίζομαι.
Ἀποκαρτέρησις, εως (ἡ), ὁ διὰ τῆς πείνας θελητικὸς θάνατος. 2) ἀνυπομονησία, ἀπελπισία.
Ἀπ-οκαρφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφολογῶ (ἴδε τὴν λέξιν) ἀπό τινος.
Ἀπ-οκατ-αἰνω, Μ. ἑσομαι. Καταβαίνω ἀπό τινος.
Ἀπ-οκατ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ξαναφιλιόνω.
Ἀποκατάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθιστᾶν (φέρειν ἢ ἔρχεσθαι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἢ τάξιν ἢ κατάστασιν)· ἀπόδοσις.
Ἀποκαταστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποκαθιστῶν (φέρων εἰς τὴν προτέραν θέσιν ἢ τάξιν ἢ κατάστασιν).
Ἀποκατάσχεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκατέχειν (σταματᾶν, κρατεῖν ὀπίσω).
Ἀπ-οκατ-αθήμι, Μ. ἀποκατα-θήσω. Ἁπίνω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ ἀποθέτω ἀλλοῦ.
Ἀπ-οκατ-αφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (καὶ Φαίνομαι) ὡς εἰς καθρέπτην.
Ἀπ-οκατ-αψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω κατάψυχρον.
Ἀποκατέαγαι, Ιων. ἀντὶ Ἀποκάθημαι γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀποκάθημαι.
Ἀπ-οκατ-έχω, Μ. ἀποκαθ-έξω ἢ ἀποκατα-σχήσω. Κρατῶ (Ἐμποδίζω) ὀπίσω.
Ἀπ-οκατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι ἐντελῶς.
Ἀπ-οκαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποβάλλω (ἢ Ἐβγάλλω ὅλον) τὸν καυλόν.
Ἀποκαύλησις, εως (ἡ). ἡ ἀποβολὴ τοῦ καυλοῦ.
Ἀπ-οκαυλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τὸν καυλὸν (τὸ τρυφερὸν βλαστάρι, τὴν κορυφὴν) φυτοῦ, (συνκβχ.) κόπτω τι ὡσὰν καυλὸν δηλ. πέρα-πέρα ἢ εἰς τὴν ἄκραν μόνον, κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω.
Ἀποκαύλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαυλίζειν, κόψιμον πέρα-πέρα ἢ τῆς ἄκρας μόνον.
Ἀπόκαυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. φυτὸν) μὴ ἔχον διὰ ὅλου (ἢ ἀποβαλὸν τὸν) καυλόν.
Ἀπόκαυμα (τὸ). τὸ μένον μετὰ τὴν ἀπόκαυσιν.
Ἀπόκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαίειν, καύσιμον.
Ἀπ-οκάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀποκαίω.
Ἀποκεῖλαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποκέλλω
Ἀπ-όκειμαι, Μ. κείσομαι. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρσ. ἢ κατὰ μτχ. καὶ μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Εἶμαι βαλμένος κατὰ μέρος (ἢ λαγμένος) ἵνα χρησιμεύσω ἢ ἐνεργήσω ἐν δέοντι. » Εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, « Λκ. » Ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος, « Ἡρμγ. 2) εἶμαι προαποφασισμένος (προωρισμένος). » Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, « Γρφ. « Καὶ τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, « Γρ. 3) κεῖτομαι μακρὰν ὡς ἄχρηστος ἢ ἀδιάφορος. » Καὶ ῥητορικὴ ἀπέκειτο ἀμέλουμένη, « Φλτρ.
Ἀπ-οκείρω, Μ. κερῶ, Κουρεύω ὅλως διόλου ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, στερῶ. » Πόλις ἀνδρῶν τοσούτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη, « Δ. Ἁλ.
Ἀποκεκαλυμμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ξέσκεπα· φανερὰ· χωρὶς συστολήν.
Ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ῥίψασυκινδύνως.
Ἀποκεκλίατο, Ιων. ἀντὶ Ἀπεκέκλιντο (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀποκλίνω.
Ἀποκεκλῖσθαι, Ιων. ἀντὶ Ἀποκέκλεισθαι πθ. πρκ. τῆς ὁρᾶ. τοῦ Ἀποκλείω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποκεκλημένος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Ἀποκεκλεισμένος, τθ. πρκ. τῆς μτχ., καὶ Ἀποκεκληρωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωρισμένα, κατὰ μέρος.

Ἀποκεκρυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὅλως διόλου, κρυφά.

Ἀποκέλλω, Μ. σκελῶ. (κυρ. ἐπὶ πλοίων) Ἐξέρχομαι ἢ Ἐξαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, μακρύνομαι ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἢ τὸν λιμένα, χάνω τὸ νερά μου (καὶ ἐπὶ ὁδοιπορ.) τὸν δρόμον. παραστρατίζω.

Ἀπόκενος (ὁ, ἡ). κενὸς (ἄδειος) ὅλως διόλου.

Ἀποκενόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐκαιρόνω (Ἀδειάζω) ὅλως διόλου.

Ἀποκεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ ὀλίγον, (μτφρ.) δίδω νύξιν. 2) κεντῶ (τρυπῶ, σουβλίζω) πέρα-πέρα.

Ἀπακέντησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεντεῖν, τρύπημα (σούβλισμα) πέρα-πέρα.

Ἀπόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξω ἢ μακρὰν τοῦ κέντρου (τῆς σφαίρας του), Ἔκκεντρος.

Ἀποκένωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκενοῦν, ἄδειασμα ἐντελὲς, εὐκαίρωμα.

Ἀποκερδαίνω, Μ. ανῶ. Κερδίζω (Ὠφελοῦμαι) ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω.

Ἀποκερματίζω, Μ, ίσω. = Κατακερματίζω, Κατακομματιάζω, (κυρ. δὲ) ἀλλάζω μεγάλον νόμισμα μὲ μικρὰ, χαλνῶ δραχμὴν κτλ., (Κωμ.) ἐλαττόνω (ἐξοδεύω) τὴν περιουσίαν μου.

Ἀποκεφαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὴν κεφαλήν.

Ἀποκεφάλισμα (τὸ). ἡ λέρα ποὺ πίπτει ἀπὸ τὴν κεφαλήν.

Ἀποκεφαλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεφαλίζειν, ἀποκεφάλισμα.

Ἀποκεφαλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀποκεφαλίζων.

Ἀποκηδεύω, Μ. εύσω. Ἀφίνω τὸ πένθος, παύω τοῦ νὰ πενθηφορῶ.

Ἀποκηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. δὲν φροντίζω, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, ζῆκ τοῦ

Ἀποκηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π, = Ἀκηδὴς, Ἀμελὴς, ἀφρόντιστος.

Ἀποκήρυγμα (τὸ). τὸ πωλούμενον διὰ κήρυκος. 2) = Ἀποκήρυξις.

Ἀποκήρυκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. υἱὸς) ἀπόκληρος. (ἐκκλησ.) ἀφωρισμένος, ἀπασυνάγωγος.

Ἀποκήρυξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκηρύττειν, πώλησις διὰ κήρυκος, δημοπρασία. 2) ἀποξένωσις (κυρ. υἱοῦ ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ἀποξένωσις ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός του). (ἐκκλησ.) ἐξωκλησιασμὸς, (παρβλ. Ἐκκήρυξις).

Ἀποκηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Πωλῶ τι διὰ τοῦ κήρυκος (ἐπὶ δημοπρασίας). 2) κάμνω (κηρύττω) τὸν υἱόν μου ἀπόκληρον, (ἐκκλησ.) ἀφορίζω, ἐξωκλησιάζω, (ἐνεγκλ.) ἀποξενώνω, ἀπαρνοῦμαι. 3) ἀπαγορεύω διὰ τοῦ κήρυκος. » Ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ σοῦ ξρατεύειν, « Ξεν. Ἀποκιθαρίζω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαγάλλω (Παίρνω, Γυμνόνω τινὰ ἀπὸ) τὴν κιθαριν (εἶδ. τιάρας).

Ἀποκίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀποσκεδάννυμαι.

Ἀποκικλήσκω, Π. ἀντὶ Ἀποκαλέω.

Ἀποκινδύνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκινδυνεύειν, ριψοκινδύνευσις.

Ἀποκινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐπιχειρῶ (Δοκιμάζω) τι ριψοκινδύνως, ριψοκινδυνεύω. » Πειράσομαι ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν,« Ξεν. (ξμὲ αἰτ. προθετ.) » Ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, « Θκ. 2) (ἀπν. μὲ γεν.) χωρίζομαί τινος (τὸν παραιτῶ) ἐν καιρῷ κινδύνου.

Ἀποκινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Σηκόνω, Ἐξαγάλλω) τι ἀπὸ τὸν τόπον του, μετακινῶ, μετατοπίζω.

Ἀποκίνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκινεῖν, μετακίνησις, μετατόπισις.

Ἀπόκινος (ὁ). φυγὴ, δραπέτευσις. 2) εἶδ. ἀσελγοῦς χοροῦ, (παρβλ. Ἀπάσεισις).

Ἀποκισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς κισσόν.

Ἀποκιχάνω, Μ, κιχήσομαι (ἀόρ. Ἀπέκιξα), Π. ἀποβάλλω, χάνω.

Ἀποκλαδεύω, Μ. εύσω. Ἀφαιρῶ (Κόπτω) τοὺς κλάδους δένδρου.

Ἀποκλάζω, Μ. κλάγξω καὶ κλάξω. Ἐξαγάλλω φωνήν τινα (κλαγγήν.)

Ἀποκλᾴζω, Μ. κλαξῶ, Δ. ἀντὶ Ἀποκλείω.

Ἀποκλαίω, Μ. Κλαύσομαι. Κλαίω (Θρηνολογῶ) τινα. 2) παύω τοῦ κλαίειν, ξεθυμαίνω κλαίων. 3) (μσ.) προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι. » Οἱ μέν γε ἀποκλαίονται πενίαν αὐτῶν, « Ἡρρ.

Ἀπόκλαρος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀπόκληρος.

Ἀπόκλασμα (τὸ). τὸ ἀποκλασθὲν, συντριμμα, κομμάτι.

Ἀπόκλαυμα(-αυσμα), ατος (τὸ). κλαύσιμον, θρηνολογία, μυρολόγι.

Ἀποκλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (Κόπτω) τι ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου, κατασυντρίβω.

Ἀποκλᾶφω, Μ. κλαύσομαι, = Ἀποκλαίω.

Ἀπόκλεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλείειν (κλειδόνειν ξίω, ἀποβάλλειν. κτλ.), ἀποβίωξις.

Ἀπόκλεισμα (τὸ). τὸ ἀποκεκλεισμένον πρᾶγμα ἢ μέρος· (Γρφ.) φυλακή.

Ἀπόκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκεκλεισμένος (κλεισμένος ἔξω ἢ πανταχόθεν), φυλακωμένος.

Ἀποκλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ ἔξω, διώχνω, στερῶ, ἐμποδίζω, (Νμ.) ἐξαιρῶ. » Οἱ δὲ, ταύτῃ ἀποκλειόμενοι,« Θκδ., ἀποτυγχάνοντες κατὰ τοῦτο. 2) κλείω τι καλῶς πανταχόθεν, ἀγκλείω, περικλείω, φυλακόνω.

Ἀποκλέπτω, Μ. κλέψω, = Ἐκκλέπτω

Ἀποκλῄζω καὶ

Ἀποκλῄζω, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκλείω.

Ἀποκληρονόμος καὶ

Ἀπόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποξενωθεὶς (ἀτερηθεὶς) τῆς κληρονομίας. 2) ὁ μὴ ἔχων κλῆρον (μερίδιον) εἴς τι, ἀμέτοχος. 3) (ἀπν.) ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ κλήρου.

Ἀποκληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκλέγω (Μοιράζω, Προσδιορίζω) διὰ κλήρου. » Ἀρχὰς ἃς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν ἐν τῷ Θησείῳ, « Αἰσχ. » Αὐτοῖς δὲ χώραν τῆς Ἰταλίας ἀποκλήρωσε πολλήν, « Πλ. 2) ἐξαιρῶ διὰ (ἢ στερῶ τοῦ) κλήρου τινὰ, τὸν κάμνω ἀπόκληρον.

Ἀποκλήρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ ἢ διανομή.

Ἀποκληρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀποκληροῦν (μοιράζων διὰ κλήρου).

Ἀποκληρωτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ πράττων ἢ διαλῶν ὄντι λάγοι, διϊσχυριζόμενος ἢ ἀποφαίζων ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε.

Ἀπόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκαλεσμένος ἔξωθεν ἢ ὀπίσω, = Μετάκλητος. 2) ἐκλελεγμένος. Ἔγκριτος.

Ἀπόκλιμα (τὸ). τὸ κατηφορικὸν (πλάγιον) μέρος βουνοῦ. 2) (ἀστρνμ.) ἡ πρὸς τὴν δύσιν φορὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων, (ἐπμ.) παρακμή.

Ἀποκλίνω, Μ. κλινῶ, (μὲ γεν. ἢ ἐπίβ. τοπ.) = Ἐκκλίνω, στρέφω τι πρὸς ἄλλο μέρος, (μσ.) παραστρατίζω, παραμερίζω, ἀποφεύγω. » Ἐλαίᾳ κεράμιον ἀποκλινθῆναι μὲν, ὡ μέν τοι γε παθεῖν οὐδὲν, « Δμ. 2) (ἄλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) κλίνω (γέρνω, ἀκκαμβῶ [καὶ μτφρ.] ἔχω ἢ λαμβάνω κλίσιν, διάθεσιν) πρὸς. » Εἰς εἰρήνην ἀποκλίνει, « Δμ. 3) (μὲ ἐπίβ.) = Ἀποβαίνω, λαμβάνω ἔκβασιν, καταντῶ.

Ἀπόκλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλίνειν (γέρνειν πρὸς ἕν μέρος), παρεκτροπὴ, παραμέρισμα, ἀποφυγὴ· ἀποχωρῆσι (παρβλ. Ἀφορμὴ).

Ἀπόκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκλίνων (κλίνων πρὸς τὸ τέλος, πρὸς τὴν παρακμήν) » Ἡμέρα—, « Πλ.

Ἀποκλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω, ἀφαιρῶ (διὰ πλυσίματος ἢ κλύσματος) τὰς ἀκαθαρσίας.

Ἀπόκλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλύζειν, ἔκπλυμα.

Ἀπόκναισις, εως (ἡ). λύπη (κόπτουσα τὰ ἥπατα).

Ἀποκναίω, Μ. κναίσω, (κυρ.) = τῷ

Ἀποκναίω-ῶ, Μ. κνήσω (ἀπαρ. Ἀποκνῆν). (κυρ.) Πόνων ἀφαιρῶ τι, τρώγω, φθείρω, ἀφανίζω. (μτφρ.) ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ, (κοιν.) ἐξαγάλλω τὴν ψυχήν, (Ἰταλ. στεκάρω), τυραννῶ, φέρω εἰς ἀπελπισίαν. (πθ.) ταλαιπωροῦμαι, βαρύνομαι, πλήττω, ἀποκάμνω.

Ἀποκνίω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ὀκνῶ (Συστέλλομαι, Δὲν τολμῶ) νὰ ἐπιχειρήσω τι, ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαι) τι διὰ φόβον ἢ ὀκνηρίαν, (γυθ.) ὑπηρηθοῦμαι. » Μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον, « Θκ. » Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι, « Ἰσκρ. » Πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, « Δξ.

Ἀπόκνησις, εως (ἡ). ἀποφυγὴ (ἀναβολὴ, παραίτησις) ἔργου τινὸς δι' ὀκνηρίαν ἢ δειλίαν.

Ἀποκνητέον, θετ. τοῦ Ἀποκνίω.

Ἀποκνίζω, Μ. κνίσω. Κόπτω τι μὲ τὸ νύχι ἢ τσιμπῶ νας. 2) ξύνων λεπτύνω, ξεφλουθίζω (ξύλον κτλ.).

Ἀπόκνισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκνίζειν, κόψιμον μὲ τὸ νύχι.

Ἀπόκνισμα (τὸ). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς ἀποκνίσεως.

Ἀποκογχύζω, Μ. ύσω. Ἀδειάζω τι μὲ κόγχην (μυδοτσεφλον) ἀντὶ κοχλιαρίου.

Ἀποκοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀποκοιτέω· 2) κοιμῶμαι ὀλίγον, Παίρνω ἕνα ὕπνον, ἢ μὲ Παίρνει ὁ ὕπνος, ἀποκοιμοῦμαι.

Ἀποκοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω τινὰ ἄλλοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ὄχι εἰς τὸν οἶκόν του. 2) κάμνω νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος, τὸν ἀποκοιμίζω.

Ἀπο-κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν κοίτην μου, ξενοκοιμοῦμαι.

Ἀπόκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ἀλλοῦ ἢ ὄχι εἰς τὴν κοίτην του, (ὅθεν) « Ἀπόκοιται, » οἱ νυκτοφύλακες τῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως φρουρίων.

Ἀπο-κολάπτω, Μ. ἄψω. Κολάπτων (Κτυπῶν κυρ. μὲ τὸ σφυρὶ πέτραν) ἐβγάλλω κομμάτια.

Ἀπο-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεκολλῶ.

Ἀποκολοκύντωσις, εως (ἡ)· μεταμόρφωσις εἰς κολοκύνθην.

Ἀπο-κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω τι ὅλως διόλου ἢ ἀφαιρῶν αὐτοῦ μέρος ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἀπο-κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κόλπον.

Ἀπο-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκολυμβάω, ἐβγαίνω (γλυτόνω) εἰς τὴν ξηράν κολυμβῶν.

Ἀπο-κομάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀδκμ.) Ἀποβάλλω τὴν κόμην, μοῦ πίπτουν τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς.

Ἀποκομιδή (ἡ). μετακόμισις, ἐξαγωγή, πάρσιμον ἢ φέρσιμον ὀπίσω, ἐπιστροφή, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον. 2) φέρω ὀπίσω. 3) (μσ.) ἐπιστρέφω εἰς τὸν τόπον μου, ἀναχωρῶ. 4) πάρνω ὀπίσω (ξαναπαίρνω) ὅ,τι ἔδωσα ἢ ἔχασα, (παρβλ. Ἀποφέρω).

Ἀπόκομμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος κομμένον μέρος, κομμάτι.

Ἀπο-κομπάζω, Μ. άσω. Σπάνω (Κόπτομαι) μὲ κρότον (καθὼς π. χ. ἡ κόρδα μουσικοῦ ὀργάνου). 2) (μτφρ.) ὁμιλῶ μὲ μέγαν κομπασμὸν, μεγαλαυχῶ χωρὶς λόγον.

Ἀπο-κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουντῶ μὲ τὸ κοντάρι (καθὼς οἱ ναῦται ὅταν μακρύνουν τὸ πλοῖον των τῆς ξηρᾶς). « Ἀγκύρας ἀποκοντουμένας, » Ἀρρ., τὰς καλῶς σκαλωμένας ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντίου) τὰς συρομένας διὰ τὸ ἀμμώδες τοῦ ἐδάφους.

Ἀποκοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκόπτειν, ἀποτομή. « Χρεῶν—, » Πλ., Χρεωκοπία. « Συλλαβῆς—, » Γρμτ., πάθος λόγου, ὡς Δῶ ἀντὶ Δῶμα, Κρῖ ἀντὶ Κρῖμενον.

Ἀπόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκεκομμένος (κυρ. τὰ αἰδοῖα), εὐνουχισμένος, (συνκδ.) ἀδύνατος, ἐνευρισμένος.

Ἀπο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπό τινος, κόπτω ὅλως διόλου, ἀφαιρῶ, ξεμποδίζω, κόπτω τὸν δρόμον. « Κάρη ἀπέκοψε παραστύς, » Ἰλ. Α. « Νῆῶν ἀποκόψειν ἄκρα κορυμβάς, » Ἰλ. Ι. « Ἀποκόπτειν ἐλπίδα, » Θξρτ. « Ἀπεκόπτειν εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλή, » Ἀλκίφρ., ἀφαιρεῖ τὴν ἀμφιβολίαν. « Τὸ πράγμασιν ὁμιλεῖν οὐκ ἀποκόπτει τοῦ θείου, » Συν. (ἐξ ἀθ.) « Ἀποκοπεὶς χεῖρα, » Φίλ. « Ἀπεκόπησαν οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τοῦ λόγου, » Ξεν., ἐδιώχθησαν. « Ἀπεκόπη τῶν ἰχνῶν (ἢ ὁπλ.) » Ἀπέκοπη) ἡ κύων, » Σδ., ἔχασε τὰ ἴχνη. « Φωνὴ ἀποκεκομμένη, » Πλ. (καὶ μσ.) « Ἀπεκοψάμην νεκρόν, » Εὐρ., τὸν ἐμυρολόγησα (κτυπῶσα τὸ στῆθός μου, ξεσχίζουσα τὰ μάγουλά μου κτλ.).

Ἀποκορέννυμι, Μ. κορέσω. Κορταίνω τινὰ ἐντελῶς.

Ἀπο-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω (Σκουπίζω, Παστρεύω) τι καλῶς.

Ἀπο-κορσόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Ἀποκείρω.

Ἀπο-κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κορυφόω, κάμνω τι κορυφωτὸν (σουβλερὸν), συνάγω εἰς κορυφὴν (« Ἡ ὀλὸξ ἀποκορυφοῦται. » Θφρ.), (μτφρ.) ὁμιλῶ ἢ ἀποκρίνομαι ἐν συντομίᾳ (κεφαλαιωδῶς, συνοπτικῶς), (παρβλ. Συγκεφαλαιόω ἢ Συγκορυφόω).

Ἄποκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πόκον (μαλλὶ διὰ κούρευμα), (ὅθεν) ἀκούρευτος.

Ἀπο-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ (Παίρνω, Σηκόνω) τὸν στολισμὸν (κόσμον) τινός, ξεστολίζω.

Ἀποκόσμιος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ὁ μακρὰν τοῦ κόσμου ζῶν, ἀναχωρητής, ἐρημίτης.

Ἀπο-κοτταβίζω, Μ. ίσω. Χύνω κατὰ γῆς τὸ μένον εἰς τὸ ποτήριον κραὶ «εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ ἰδιαίτερόν τινα κρότον (ἴδε Κοτταβίζω), (ἐν γέν.) χύνω, (ἢ ἐνίοτε) ξερνῶ.

Ἀποκοτταβισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις (ἡ παιδιὰ) τοῦ ἀποκοτταβίζειν.

Ἀπο-κουρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποκείρω, κάμνω τινὰ μοναχόν.

Ἀποκουρή (ἡ), (ἐκκλ.) = Ἀπόκαρσις, κούρευμα μοναχοῦ.

Ἀπο-κουφίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἐλαφρόνω (Ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπὸ τοῦ βάρους.

Ἀποκούψιμος (ὁ, ἡ). ὅσις πρέπει (εἶνε δικά) ν' ἀποκοπῇ.

Ἀπο-κραδίζω, Μ. ίσω, Π. ἀφαιρῶ (κίπτω) τι ἀπὸ τὸν κλάδον τῆς συκῆς (κράδης).

Ἀποκράδιος (ὁ, ἡ), Π. κομμένος ἀπὸ τῶν κλάδων τῆς συκῆς.

Ἀπο-κραιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀπο-κραιπαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπαλλάττομαι τῆς κραιπάλης, ξεμεθῶ.

Ἀποκραιπαλισμός (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἀπαλλαγὴ (διάλυσις) τῆς κραιπάλης, ξεμέθυσμα.

Ἀπο-κρανίζω, Μ. ίσω, Π. ἀφαιρῶ (παίρνω) τι ἀπὸ τοῦ κρανίου ἢ τὸ κρανίον ἀπό τινος, ἀποκεφαλίζω.

Ἀπο-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ. 2) ὑπερβαίνω κατὰ πολὺ· νικῶ, καταδαμάζω.

Ἀπο-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω (πθ. Ἀποκρεμάννυμαι, ᾠμσ. Ἀποκρέμαμαι). Κρεμῶ τι ἀπό τινος, ἀφίνω νὰ κρέμεται.

Ἀποκρεμάω-ῶ, μέλλ. Ἀπτ. τοῦ Ἀποκρεμάννυμι.

†Ἀπο-κρεόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς κρέας. 2) (ἐκκλησ.) ἀποκρεύω.

†Ἀπόκρεως, ω (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ἡ ἀπουσία τοῦ κρέατος, ἀποκρηά.

Ἀποκρῆθεν, ἐπίρ. Π. [ἀπὸ, κράς], ἀπὸ τὴν κεφαλήν, ἀπὸ ἐπάνω, (παρβλ. Κατακρῆθεν).

Ἀπόκρημνος (ὁ, ἡ). κρημνώδης, ἀπότομος.

Ἀποκριθόν, ἐπίρ. [ἀποκρίνω]. Χωριστά.

Ἀπόκριμα (τὸ). ἀπόφασις κριτοῦ, ὕφος. 2) ἀπόκρισις ἡγεμόνος. 3) (πλθ.) τὰ ἀποκρινόμενα τὰ σώματος, περιττώματα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-κρίνω, Μ. κρινῶ, Χωρίζω (Ξεγωρίζω) τι ἀπό τινος, διαλέγω, ξεδιαλέγω. « Ἀπὸ πολλῶν ἀποκρίνεται τὰ ἀξιολογώτατα, » Παυσ. « Ἀποκρίνω τοῦ ἀλεύρου τὸ πίτυρον, » Γαλ. (ᾠ πθ. ἢ μσ.) « Τὼ οἱ ἀποκριθέντε ἐναντίον ὁρμηθήτην, » Ἰλ. Β. « Ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες τοῦ εἴνεκα θῇ, » Θφρ. 2) δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω, ἐβγάλλω, ἐξαιρῶ (δικαστικῶς) ἀποξενόνω. « Τὸν μὲν μνήμονα καὶ θυσεξαπάτητον ἔγκριτέαν, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον, » Πλάτ. (ὅθεν) « Ἀποκρινόμενος, » Ἰατρ., « τὰ περιττώματα. 3) (μσ. ἢ πθ.) καταντῶ. « Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, εἰς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη, » Θκ. 4) (μσ. ἀποθετ.) Ἀποκρίνομαι (μλλ. Ἀποκρινοῦμαι ᾠ σπν. Ἀποκριθήσομαι, ἀόρ. Ἀπεκρινάμην ἢ Ἀπεκρίθην). δίδω ἀπόκρισιν. « Σὺ δ' ἀπόκρινέ μοι τόδε, » Λ. ρφ. « Πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνασθαι, » Δημ. Ἀπόκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρίνειν ἢ ἀποκρίνεσθαι, ξεγώρισμα, ξεδιάλεγμα, (ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων, (συνηθέστ. δὲ) ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν.

Ἀποκριτέον, θετ. τοῦ Ἀποκρίνω.

Ἀποκριτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀποκρίνειν (ξεχωρίζειν κτλ.), (ἰατρ.) ὁ εὐκόλως τὴν διαφόρησιν τῶν περιττωμάτων.

Ἀπόκριτος (ὁ, ἡ). ξεχωρισμένος, διαλεγμένος.

Ἀπο-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (κυρ. μὲ τὰ δάκτυλά μου).

Ἀποκρότημα (τὸ). κρότος (κυρ. ὁ γινόμενος διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων).

Ἀπόκροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ γῆς) σκληρὸς τραχὺς, (παρβλ. Ἐπίκροτος).

Ἀπο-κρουνίζω, Μ. ίσω. Ἀναβρύω ὡς κρουνὸς ἢ ἀπὸ κρουνοῦ.

Ἀποκρούνισμα (τὸ). τὸ ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ βλύζον (νάμα), Νικ. Χων.

Ἀπόκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρούειν, ἀπώθησις, ἀποδίωξις. « Σελήνης—, » Ἀλ. Ἀφρ., ἡ ἄλλ. Μείωσις.

Ἀποκρουστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (χρήσιμος εἰς) τὸ ἀποκρούειν. « Σελήνη —, » Προκλ., ἡ φθίνουσα.

Ἀπόκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκρουσθεὶς (ἀποβληθείς, ἀποδιωχθεὶς κτλ.).

Ἀπο-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ τι, ἀπορρίπτω, τινάζω ἀπὸ τὸ χέρι μου. « Κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκρουσμένου, » Ἀρστρ., σπασμένου. « Ἀποκρουόμενα τοῦ ὕπνου, » Ξεν.

Ἀποκρύπτασκε, Π. ἀντὶ Ἀπέκρυπτε, παρὰ τοῦ

Ἀπο-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ἀπό τινος, κρύπτω ὅλως διόλου, κάμνω νὰ φανῶ, σκεπάζω, (συνκδ.) σκοτίζω, μαυρόνω· ὑπερβαίνω. « Χιὼν ἄπλετος ἔκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἄνδρας, » Ξεν. « Τὴν Κάτωνος λογιοσύνην ἀπέκρυψε, » Πλ. « Ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς, » Ἀρχδ. (ᾠ μσ.) « Οὐδέν σε ἀποκρύψομαί σε, » Πλ. « Ἀπεκρύπτετο τὴν διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς. » 2) χάνω τι ἀπὸ τὴν ὅρασιν μου, μακραίνομαι τόσον ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπω πλέον. « Φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος, ἀποκρύψαι γῆν, » Πλάτ. (καὶ ἄλλ.) « Ἐπειδὴ ἀπε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωροῦντες ἀπέκρυψαν, « Θκ., δὲν ἐφαίνοντο πλέον.

Ἀπο-κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ὡσ. Κάμνω τι ὅλως διόλου (τὸ μεταβάλλω εἰς) κρύσταλλον, (μτφ.) πετύνω, κρυσταλλιάζω.

Ἀπόκρυφη (ἡ), = Ἀπόκρυψις. 2) τόπος διὰ κρύψιμον, κρυψιῶνα.

Ἀπόκρυφος (ὁ, ἡ). ὁ κρυμμένος ἀπό τινος, κρυφὰς ὅλως διόλου, μυστικός.

Ἀπόκρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρύπτειν, κρύψιμον.

Ἀποκτάμεν ἡ Ἀποκτάμενʼαι, Π. ἀντὶ Ἀποκτέναι, ἀόρ. Β΄. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀποκτάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. Β΄. τῆς μτχ. = τοῦ Ἀποκτείνω.

Ἀποκτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Χάνω ἐκεῖνο ὅπου ἀπέκτησα, ἀπαλλοτριοῦμαι τῆς κτήσεώς τινος, πωλῶ, ξεκάμνω.

Ἀπο-κτείνω, Μ. κτενῶ, = Κτείνω, Φονεύω.

Ἀποκτηνόω-ῶ, Μ. ὡσ. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου (τὸν Μεταβάλλω εἰς) κτῆνος.

Ἀπόκτησις, εως (ἡ). ἡ τῆς κτήσεως ἀποβολή, ἀπαλλοτρίωσις ἰδιοκτησίας.

Ἀπόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς (ἀπαλλοτριωθείς, παύσας τοῦ νὰ ἦνε κτῆμά τινος, πωληθείς).

Ἀπο-κτίνυμι, Μ. κτενῶ, = Ἀποκτείνω.

Ἀπόκτισις, εως (ἡ), = Ἀποίκισις, ἀποικία.

Ἀποκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Β΄. Ἀπέκτυπον). Κάμνω κτύπον· ἀντηχῶ.

Ἀπο-κυμαίνω, Μ. εὐσω. Ἐκλέγω διὰ λαιγνοῦ (διὰ κυμάων).

Ἀποκυβεύω, Μ. εὐσω. Βάλλω διὰ μίαν φορὰν ὅλα μου τὰ χρήματα εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων (κοιν. κάμνω va-banque), (μτφρ.) = Ἀποκινδυνεύω.

Ἀποκυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω, Πίπτω (Πηδῶ) ἀπὸ πουθενὰ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταί).

Ἀποκυδαίνω, Μ. ανῶ. Δοξάζω (Ἐπαινῶ, Ἐγκωμιάζω) κατὰ πολλά.

Ἀποκυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτίκτω, γεννῶ, (μτφρ.) προξενῶ.

Ἀποκύησις, εως (ἡ). γέννησις.

Ἀποκυίσκω, Μ. κυήσω, = Ἀποκυέω.

Ἀποκυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποκυλίω.

Ἀποκύλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκυλίειν.

Ἀποκύλισμα (τὸ). τὸ ἀποκυλισθὲν πρᾶγμα.

Ἀποκυλίω, Μ. κυλίσω. Κυλίων τι τὸ μετατοπίζω,

Ἀποκυματίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (Σπρόχνω) τι κυματοειδῶς· κάμνω τι ἀνώμαλον ὡσὰν τὴν ἐπιφάνειαν κυματιζούσης θαλάσσης.

Ἀπόκυνον (τὸ), = Κυνάμορον, Κυνοκράμβη κτλ., εἶδ. φυτ. θανατηφόρου διὰ τοὺς κύνας, σκυλοβότανον, (ἴδε καὶ Κολχικόν).

Ἀπο-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ὀλίγον (Ἀρχφ. Λυσ. 1003).

Ἀποκυρόω-ῶ. Μ. ώσω, = Ἀκυρόω, κάμνω ἄκυρον. 2) ἐκλέγω τινὰ μεταξὺ πολλῶν καὶ τὸν κάμνω πληρεξούσιον.

Ἀποκυφτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτόν.

Ἀποκύρωσις, εως (ἡ). ἀκύρωσις.

Ἀποκύω, Μ. κυήσω, = Ἀποκυέω

Ἀποκωκύω, Μ. ύσω, = Ἀποιμώζω.

Ἀποκώλυσις, εως (ἡ). ἐμπόδισμα, [ἐκ τοῦ

Ἀποκωλύω, Μ. ύσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος.

Ἀπο-κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου κωφόν, ξενουφαίνω.

Ἀπολάβειον (τὸ). ὄργανόν τι μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦν τὴν ἄγκυραν.

Ἀπο-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἀπέλαχον κτλ.). (μὲ αἰτ.) λαμβάνω διὰ λαγνοῦ μέρος ἀπό τινος. 2) (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω εἰς τὸν λαγνόν.

Ἀπο-λάζυμαι(χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπο-λαιμίζω, Μ. ίσω, = τῷ

Ἀπο-λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν λαιμὸν, σφάζω.

Ἀπο-λακέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀπέλακον κτλ.), = Ἀποκροτέω.

Ἀπολάκησις, εως (ἡ), ἢ Ἀπολάκημα (τὸ), = Ἀποκρότημα.

Ἀπο-λακτίζω, Μ. ίσω. Μακρύνω τι ἀπʼ ἐμοῦ ἢ Μακρύνομαι ἀπό τινος λακτίζων, ἀποσκιρτῶ· (μτφρ.) ἀπορρίπτω μὲ περιφρόνησιν.

Ἀπολακτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολακτίζειν.

Ἀπο-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὅ,τι τύχοι, φλυαρῶ.

Ἀπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀπέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀπό τινος (τὸ ὁπ. χρειωστεῖ ν' ἀπόδωση), Ἐπαίρνω πάλιν ἢ ὀπίσω (ὅ,τι ἔχασα ἢ ἔδωκα). « Ἀπολάβετε παρʼ αὐτοῦ τὸν λόγον, « Λίσχ. « Τοὺς ὅρκους ἀπολαβεῖν παρʼ αὐτοῦ, « Δμ. « Πόσου ἂν πράσιο, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, « Ξεν. 2) Ἐπαίρνω κατὰ μέρος. « Ἀπέλαβον αὐτὸν, καὶ αὐτῷ διελέχθην, « Φλτρ. (καὶ μτ.) « Ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατʼ ἰδίαν, « Γρφ. 3) χωρίζω, ξεχωρίζω, ἐξαιρῶ. « Ἀπολαμβάνων ἕ ἂν δυσχερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ, « Πλάτ. 4) ἐμποδίζω τὴν ἀναχώρησίν τινος, τὸν κλείω πουθενὰ, τοῦ κόπτω τὸν δρόμον. « Τοὺς πολεμίους ἀπολαβόντες χωρίῳ (ἢ) ἐν χωρίῳ τινὶ (ἢ) εἰς χωρίον τι, « « Τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, « Πλ. « Ὅταν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς τύχωσι, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Ἦν που ὑπὸ ἀτελείας ἀπολαμβανόμεθα, « Θκ. « Ἀπειλημμένοι εἰς ἀπορίαν (ἐν μέσῳ, ἐν ξενῷ, ἔνδον κλπ.). 5) (πθ.) κρατοῦμαι ἀπό. « Ἀπειλῆπτο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, « Λκ.

Ἀπο-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἐντελῶς λαμπρὸν (καὶ μτφρ.) ἔνδοξον.

Ἀπο-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω ἀπʼ ἐμαυτοῦ (Ἀνατανακλῶ μακρὰν) λάμψιν. « Ἀστὴρ δʼ ὡς ἀπέλαμπεν, « Ἰλ. Χ., « Αὐγήν τινα ἠδεῖαν ἀπολάμπει, « Λκ. (ἢ μσ. ἢ πθ.) « Χάρις ἀπελάμπετο πολλὴ, « Ἰλ. Ξ.

Ἀπολαμφθέντες, Ἰων. ἀντὶ Ἀποληφθέντες, πθ. ἀόρ. ἅ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπο-λάπτω, Μ. λάψω. Πίνω (καθὼς οἱ σκύλοι κτλ.) μὲ τὴν γλῶσσαν, καταπίνω μὲ ἦχον.

Ἀπόλαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολαύειν ἢ ἡ ἐκ τούτου ἡδονὴ ἢ ὠφέλεια.

Ἀπόλαυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπολαμβάνει τις.

Ἀπολαυστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀγαπῶν τὰς) ἀπολαύσεις.

Ἀπολαυστὸς, ἡ, ὀν. Τὸν ὁπ. δύναται τις ν' ἀπολαύσῃ.

Ἀπο-λαύω, Μ. λαύσω ἢ (ὀρθ.) λαύσομαι (ἀόρ. Ἀπέ[καὶ Ἀττ. Ἀπή]λαυσα, πρκ. Ἀπολέλαυκα), (ἐπὶ καλοῦ) = Ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι, καρποῦμαι· (ἐπὶ κακοῦ) δοκιμάζω, ὑποφέρω, παθαίνω. « Ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, « Ἰσκρ. « Τῶν ἠδέων ποτῶν ἀπολαύσεται, « Ξεν. « Σχολῆς (ο' Ἐξουσίας) ἀπολαύειν, « Λίσχ. Ρρσ. « Δίδαξα μή τι κακὸν ἀπολαύσαιμι, « Ἰσκρ. « Θορύβου καὶ βοῆς ἧ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε, « Ἀρρ. « Καὶ πολλὰ ἀπολελαυκέναι τῆς Καίσαρος φιλίας, « Πλ. (καὶ μσ.) « Τοιαῦτα ἀπολαύσαντας τῶν Διὸς ἐρώτων, « Δκ.

Ἀπολαχεῖν, ἀόρ. Β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπολαγχάνω.

Ἀπο-λεαίνω, Μ. λεανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν). 2) κατασυντρίβω, λειάνω, κάμνω σκόνην.

Ἀπο-λέγω, Μ. λέξω, = Ἐκλέγω, διαλέγω, συλλέγω τὸ χρήσιμον, ἐξαιρῶ (ἀπορρίπτω) τὸ ἄχρηστον. « Ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν, « Πλ. 2) λέγω εἰς ὅλους, γνωστοποιῶ, φανερόνω. « Τοῦτο δέ τί ἂν μᾶλλον ἀπολέσαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δύναιτο; « Φίλ. 3) = Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω (μσ.) = Ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω· ἀπελπίζομαι. « Ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν, « Γρφ. (καὶ χ. πτ.) « Μὴ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ παρακεχωρηκότας, « Πλ. 4) = Ἀπόφημι, ἀποποιοῦμαι, ἀποδοκιμάζω· ἀπαρνοῦμαι, ἀποφεύγω. « Ὡς τῆς θεοῦ τὴν ἐκεῖσαν ἀπολεγομένης, « Πλ. « Ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν, « αὐτ.

Ἀπολεῖ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπολέσει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. μέλλ. (ἢ) ἀντὶ Ἀπολῇ, β΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἐν. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπόλεια (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἀπώλεια.

Ἀπο-λείβω, Μ. λείψω, = Ἀποστάζω.

Ἀπόλειμμα (τὸ). τὸ ἀπολειφθὲν, λεῖψανον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ

Ἀπολείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω ἢ μακρὰν ἢ μέρος ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου· ἐγκαταλείπω· ὑπερβαίνω. « Οὐδʼ ἀπέλιπεν ἐν διαθήκαις, « Ἀππ. « Ἀγήριο δόξαν ἀπέλιπον, « Ἀξ. « Ἔνθεν λέγων ἀπέλιπες, πειρᾷ διεκπεραίσαι, « Ξεν. « Οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν μὴ δικαίως λεγομένων, « Δμ. « Οὐκ ἀπέλιπαν αὐτὸν δυστυχήσαντα, « Ἰσκρ. Τοσοῦτον ἀπέλειπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους περὶ τὸ φρονεῖν, « αὐτ. (καὶ ἀλλ.) « Ἀπολελειπυῖα γυνὴ, « Δμ. ἡ χωρισθεῖσα (φυγοῦσα ἀπό) τοῦ ἀνδρός της. 2) (ἀμτβ. ἢ ἄλλ. καὶ τρπ.) τελειόνω, ἐκλείπω. « Τὰ χρήματα ταχέως ἀπολείπει, « Ἰσκρ. « Τῆς τροφῆς ἀπολειπούσης, « Θῳρ. « Ὁ ποταμὸς ἀπολείπει, « Πρ. 3) ἐλλείπω, θέλω (χρειάζομαι) τόσον τι ἵνα ἀναπληρώσω, εἶμαι ἐλλιπὴς, ἐλαττοῦμαι. « Ἀπὸ πηχέων τεσσάρων ἀπολείποντα τρεῖς δακτύλους, « Πρ. « Γεγονὼς ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν, « Ἰσκρ. « Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ περιπεσεῖν, « αὐτ., ὀλίγον ἔλειψε νά. « Μικρὸν ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι, « Πλ. (καὶ πθ.) « Μικρὸν ἀπελείποντα τοῦ τέλους ἔχειν, « αὐτ., (ὀηλ.) ἦτο σχεδόν. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. ἢ πθ.) μένω ἢ ἀφίνομαι ὀπίσω, χωρίζομαι, μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρύνομαι, ἀπέχω, δέν προφθάνω ἐν καιρῷ, καθυστερῶ, (καὶ τρπ.) εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι, ἀποτυγχάνω. » Ἐφέπεσθαι ἀπολείποντας ὡς πλήθρον, « Ξεν.

Ἀπολειτουργέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τελειόνω τὴν ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν) μου δαπανῶν ἐξ ἰδίων.

Ἀπο-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων ἀφαιρῶ τι, σφογγίζω μὲ τὴν γλῶσσαν.

Ἀπόλειψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολείπειν, ἐγκατάλειψις, παραίτησις. (πθ.) καθυστέρησις· διάζευξις (γυναικός). »Ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι πρὸς τὴν γυναῖκα, « Δμ. (καὶ τρπ.) «Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κακίαν οὐκ ἔστι γραψάμενον ἀπόλειψιν κτλ., « Πλ.

Ἀπόλεκτος (ὁ, ἡ), διαλεγμένος, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.

Ἀπολελαμμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀπειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπολελεγμένως, ἐπ/ρ. (μτχ.), = Ἀπηλεγέως, παρημελημένως, ἀπροθύμως.

Ἀπολελυμένως, ἐπ/ρ. (μτχ.), = Ἀπολύτως, ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως.

Ἀπολέμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολεμηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πολεμηθῆναι.

Ἀπόλεμμα (τὸ), [ἀπολέπω]. φλοιὸς, πέτσα, τσώφλιον.

Ἀπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς πόλεμον (διὰ ἀπειρίαν ἢ ἀνικανότητα), εἰρηνικὸς, φιλόσοφος ἢ ἀπόμαχος. 2) = Ἀπολέμητος.

Ἀπολέμως, ἐπ/ρ. Χωρὶς πόλεμον.

Ἀπολέομαι-οῦμαι, μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμαι.

Ἀπο-λεπίζω, Μ. ἰσω, = Ἀπολέπω, ἐβγάλλω τὰ λέπια κτλ.

Ἀπολέπισμα (τὸ), = Ἀπόλεμμα.

Ἀπο-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λεπτὸν (σωβλερόν).

Ἀπο-λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ τὸ λέπος (τὴν φλοιὸν κτλ.), ξεφλουδίζω, ξεπετσόνω.

Ἀπολέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀπολέσασα, Π. ἀντὶ Ἀπόλλυτο, γ'. ἐν. πρκ. τοῦ πθ. πρτ. καὶ

Ἀπολέσω, μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λευκαίνω, Μ ανῶ. Λευκαίνω (λησπρίζω) τι ὕλιος διὰ ὕ. τὸ κάμνω κάτασπρον.

Ἀπολέω-ῶ, μέλλ. Ἀττ. καὶ

Ἀπολῶ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λήγω, Μ. λήξω. (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) Παύω, ἀποτελειόνω, καταντῶ. « Οὐκ ἀπολήγει κλαγγῆς, « Ἰλ. Φ. » Εἰς ἓν ἀπολήγει, « Ἀρστ. » Δένδρων γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, « Ἰλ. Ζ.

Ἀπο-ληκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Ἀπολακέω.

Ἀπο-ληκυθίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸ ληκύθιον (τὸ φυκιασίδι [καὶ μτφρ.] τὸ ἐπικίνητον κάλλος) τοῦ λόγου.

Ἀπόλημψις, εως (ἡ), Ἰων ἀντὶ Ἀπόληψις.

Ἀπόλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπολήγειν, παῦσις, ἀποτέλεσις.

Ἀπο-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ, παραλογῶ.

Ἀπολῆσθαι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπόληψις, εως (ἡ). Ἐπάρσιμον ὀπίσω, ἐξαίρεσις, κλείσιμον, κράτησις, ἐμπόδισμα κτλ., (ἴδε Ἀπολαμβάνω).

Ἀπο-λιθάζω, Μ. άσω. (Κωμ.) Φεύγω, ἀναχωρῶ ταχέως, (παρβλ. Ἀπολιταργίζω).

Ἀπο-λιγαίνω, Μ. ανῶ. Ἐβγάλλω φωνὴν λιγυρὰν (διαπεραστικὴν ἢ ἐναρμόνιον).

Ἀπολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀψηφῶ ὁλότελα, περιφρονῶ, Κατολιγωρῶ, (Νικ. Χων.).

Ἀπο-λιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς λίθον.

Ἀπολίθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς λίθον μεταβολὴ (μεταμόρφωσις) τινος.

Ἀπο-λικμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκλικμάω, ἐξολοθρεύω, (Νικ Χων.).

Ἀπο-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἀπολείπω.

Ἀπο-λινόω-ῶ, Μ. ώσω. (Ἰατρ.) Δίνω τι μὲ λινὴν κλωστὴν ἕνα κοπῆ μόνον του.

Ἀπολίνωσις, εως (ἡ). Δέσιμον μὲ λινὴν κλωστήν.

Ἀπολιόρκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολιορκηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πολιορκηθῆναι.

Ἄπολις, ιδος καὶ Π. ιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πόλιν (πατρίδα). 2) (σπν.) ἀπολίτευτος, ἄπρακτος. 3) » Πόλις ἄπολις, « Πλάτ., ἡ ἀφανισμένη, (ἢ ἐπμ.) ἀναξία τοῦ ὀνόματος.

Ἀπο-λισθαίνω(-άνω), Μ. ήσω. Γλιζρῶ ἢ φεύγω, ξεγλιστρῶ.

† Ἀπόλιστος (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ἄπολις.

Ἀπο-λιταργίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Φεύγω, ἀναχωρῶ ταχέως, (παρβλ. Ἀπολιθάζω).

Ἀπολίτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολιτευόμενος (πράττων τὰ τῆς πολεως), τραβγμένος ἀπὸ (ἢ ἀνίκανος διὰ) τὰ πολιτικὰ πράγματα. 2) ἀνάρμοστος εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ τὸν πολιτικὸν ἄνθρωπον. 3) ὁ μὴ ἔχων (μὴ σχηματιζων) πολιτείαν, (ἐπμ. 4) μὴ πεπολισμένος, ἄπρακτος.

Ἀπο-λιχμάω-ῶ καὶ (μσ.) Ἀπολιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, = Ἀπολείχω.

Ἀπολλήγω, Μ. ήξω, Π. ἀντὶ Ἀπολήγω.

Ἀπολλυν, κλητ. τοῦ Ἀπόλλων.

Ἀπολλύασι, Ἀττ. γ'. πρσ. πλθ. τοῦ

Ἀπόλλυμι, Μ. ολέσω ἢ (Ἀττ.) ολέω-ῶ (ἀόρ. Ἀπώλεσα, πρκ. Ἀπώλεκα ἢ Ἀπολώλεκα καὶ μσ. [πθ.] Ἀπόλωλα κτλ.). Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » Τὸ μὲν σώζει τὰς πολεις, τὸ δ' ἀπόλλυσι ἢ ἀνατρέπει, « Πλ. 2) χάνω ὅλως διόλου, ἀποβάλλω, στεροῦμαι. » Πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύασι, « Θκ. (καὶ πθ.) » Καὶ τῶν νεῶν τριῆς ἀπόλλυνται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, « Ξεν. » Πάλαι ἀπολώλει τῷ φόβῳ, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ὡς ἀπόλοιτο ἢ ἄλλος; « Ὀδ. Α. » Ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμεν, « Πλ. » Ἀπόλωλα δείλαιος, « Ἀρχ. » Ὁ κάκιστ' ἀνέμων ἀπολούμενος, « Λκ.

Ἀπολλύς, ῦσα, ὺν, μτχ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπόλλων, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπόλλωνα, αἰτ. τοῦ Ἀπόλλων, ωνος (ὁ). ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογίας.

Ἀπ-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκρίνομαι εἰς (Ἀναιρῶ) τὴν κατ' ἐμοῦ ἢ κατ' ἄλλου κατηγορίαν, δικαιολογοῦμαι (ἢ ἁπλ.) αἰτιολογῶ, προφασίζομαι. « Ἀπολογεῖσθαι τοῖς κατηγορίαις, « Πλ. (ἢ) — » πρὸς τὰ κατηγορημένα, « Πλάτ. » Ἐν τῇ βουλῇ ἀπελογησάμενος ὡς οὐκ ἠδεῶκει, « Ξεν. » Ἀπελογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντ κτλ. « Δκ. » Ἀπολογεῖσθαι θανάτου δίκην, « Θκ. » Ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου, « Πλθ. » Ἀπελογητέον τῇ τροφῇ τὴν αἰτίαν, « Θφρ. » Ἀπολογεῖσθαι περὶ ἑαυτοῦ (ἢ) ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων τὴν αἰτίαν, « Ἰσκρ., Δκ., (παρβλ. Ἀπολογίζομαι).

Ἀπολόγημα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἀπολογίαν, δικαιολόγημα· πρόφασις.

Ἀπολογητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ γινόμενος (ἢ χρησιμεύων) πρὸς ἀπολογίαν.

Ἀπολογία (ἡ). ἀπόκρισις εἰς κατηγορίαν· δικαιολογία· πρόφασις.

Ἀπο-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω, Κρατῶ λογαριασμόν. 2) λογαριάζω, συμπεραίνω. 3) ἐπαριθμῶ, ἐκθέτω (διηγοῦμαι) λεπτομερῶς· ἐξηγῶ, ἀποδεικνύω.

4) (σπν.) = Ἀπολογοῦμαι. » Καὶ τ' ἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν, « Ξεν. » Ἃ δὴ βούλομαι ὑμῖν ἀπολογίσασθαι περὶ ἐμαυτόν, » Δμ. » Τῶν δὲ μαγείρου δαπάνην ἡμερῶν τινων ἀπολογιζομένου, « Πλ. » Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ἐξ ὧν ἔδει πολιορκουμένας ἀκούσασθαι ὑμᾶς, « Δμ. » Ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφῶν ἀπορίαν καὶ τὰ γεγονότα περὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἀδικήματα, « Πλθ., (παρβλ. Ἀπολογέομαι).

Ἀπολογισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολογίζεσθαι (δίδειν λογαριασμὸν κτλ.). 2) ἀπολογία, δικαιολογία, αἰτιολογία. 3) πρόφασις. 4) (συνεκδ.) λογαριασμὸς κατάστιχον.

Ἀπόλογος (ὁ). διήγησις διεξοδικὴ· μῦθος. 2) (πλθ.) κατάστιχον λογαριασμῶν· κατάλογος.

Ἀπολοίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀπόλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπόλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολειφθεὶς (μείνας περισσεύσας), ἐπίλοιπος.

Ἀπο-λούζω, Μ. ύξω, = Ἀνολούζω.

Ἀπόλουμα (τὸ). τὸ νερὸν ὅπου ἐλούσθη τις.

Ἀπόλουσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολούειν, ἀπολούσιμον.

Ἀπολούτριος (ὁ, ἡ). ὁ μείνας (περισσεύσας) ἀπὸ τὸ λουτρόν. » Ἀπολούτριον (ὕδωρ), = Ἀπόλουμα.

Ἀπο-λούω, Μ. λούσω. Λούων (Πλύνων) καθαρίζω, ξεπλύνω.

Ἀπο-λοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Μυρολογῶ) τινα. 2) παύω τοῦ κλαίειν.

Ἀπο-λοχμάομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (Δι' φυτῶν) Γίνομαι (Κατανῶ) λόχμη (δάσος πυκνόν), ἀγριεύω, θηριεύω.

Ἀπο-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, Π. ἐβγάλω ἀπὸ 'πάνω μου τὰ λύματα (τὰς ἀκαθαρσίας), πατρεύομαι. 2) βλάπτω (λυμαίνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζω.

Ἀπολυμαντήρ, ῆρος (ὁ). ἀφανιςής. » Δαιτῶν —, « Ὀδ. Ρ., παράσιτος πολυφάγος (κοινὸ) σκωπτίζων (γλείφων) τὰ πινάκια.

Ἀπόλυματα (τὰ), Π. ἀκαθαρσίαι, περιττώματα, (ἢ ἀναγνωσ. κατὰ διάλυσιν) ἄλλα λύματα.

Ἀπολυπραγμόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολυπραγμονῶν (ἐμβαίνων εἰς πολλὰ πράγματα), φιλήσυχος, ἀπράγμων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπολυπράγμονήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πολυπραγμοσύνην, ἡσύχως, ἀπεριέργως.
Ἀπολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀπολυπραγμάνητος.
Ἀπολύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀπολύσαι (ἀπαλλάξαι τῆς κατηγορίας), ἀθωωτικός. 2) ἄξιος ἀπολύσεως (ἀθωώσεως).
Ἀπόλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολύειν, ἄφεσις, ἀπαλλαγή, ἐλευθέρωσις· ἀθώωσις· ἀναχώρησις ἢ ἄδεια πρὸς ἀναχώρησιν, (μτφρ.) = Ἀποδίωσις, θάνατος.
Ἀπολυτικός, ἡ, ὐν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἀπολύειν (ἀθωώνειν κτλ.), συγκαταβατικός. 2) ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀπόλυσιν (ἄφεσιν, ἄδειαν ἀναχωρήσεως κτλ.), = Ἀπολυτήριος.
Ἀπολυτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπολυτικὸν (συγκαταβατικὸν) τρόπον. «Ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, « Ξεν., ἔχω διάθεσιν (κλίνω εἰς τὸ) νὰ τὸν ἀθωώσω.
Ἀπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολελυμένος (ἀφειμένος, ἐλευθερωμένος κτλ.), (γραμτ. ᾧ ῥτρ.) θετικός. ἀτελής, ἀνανταπόδοτος· (φλσφ.) ἀόριστος, ἄσχετος, ἀφῃρημένος.
Ἀπολυτρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐλευθερόνω τινὰ δίδων ἢ λαμβάνων λύτρα, ἐξαγοράζω. « Συλλαβὼν, καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἑννέα, « Δμ.
Ἀπολύτρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ λύτρων ἀπαλλαγὴ (ἐλευθέρωσις), ἐξαγορά.
Ἀπολύτως, ἐπίρ. Μὲ ἀπόλυτον τρόπον, ἀνέως, ἐλευθέρως, ἀνεξαρτήτως, (Γραμτ.) ἁπλῶς, κατὰ θετικὸν σχηματισμόν· ἢ ἀμεταβάτως, χωρὶς ἀπόδοσιν. (Φλσφ.) ἀφῃρημένως, ἀορίστως, ἀπροσδιορίστως, ἀσχέτως· καθ' αὐτό.
Ἀπολύω, Μ. λύσω. Λύω τι ἀπό τινος, (συνκλ.) χωρίζω, (μτφρ.) ἐλευθερόνω, ἀπαλλάττω, συγχωρῶ, ἀθωόνω. «Τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, « Πλ. (καὶ μσ.) « Ἀπολυσάμενος τὴν μάχαιραν ἅμα καὶ τὸν ζωστῆρα, « αὐτ. (καὶ παθ.) « Ὠνητοὶ δέ εἰσιν οἱ κρότωνες, ὅταν ἀπολύωνται τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρίων, « Δσκρ. (καὶ τρπ.) « Χρημάτων πολλῶν ἀπέλυσεν αὐτούς, « Ξεν. « Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, « Γρφ. (παρβλ. Ἀποπέμπω). « Ἀπόλυσόν με ταύτης τῆς ἐπιμελείας, « Ξεν. « Ἀπολύειν τῶν ὑβρικῶν, « Λν. « Σαυτὸν αἰσχρᾶς αἰτίας ἀπολύων, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) « Ἀπολέλυσαι τῆς φρονείδος, « Αξ. « Ἀπολελυμένον ὄνομα ἢ ῥῆμα, « Γραμτ. = Ἀπόλυτον. 2) (μσ.) ἐξαγοράζω. « Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα. « Ἰλ. Χ. 3) ἀναιρῶ, ῥίπτω ἀπὸ πάνω μου, δικαιολογοῦμαι. « Ἀπολύομαι τὰς αἰτίας (τὰς ὑπονοίας, τὰ ἐγκλήματα, τὰς διαβολὰς, κτλ.), « 4) ἀναχωρῶ. «Ἀνέκαμψε, καὶ, λαβὼν, αὖθις ἀπέλυετο, « Πλ.
Ἀπολωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταισχύνω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαι.
Ἀπόλωλα, μσ. [ἀνώ παθ.] πρκ. καὶ
Ἀπόλωμαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀπόλλυμι.
Ἀπολωπίζω, Μ. ίσω, = Ἐκλωπίζω, Λωποδυτέω, ἀφαιρῶ τὴν λώπην (τὸ ἔνδυμα), ξεγυμνόνω.
Ἀπολωτίζω, Μ. ίσω. Π. = Ἀπανθίζω, ἀφαιρῶ τὸν λωτὸν, 'παίρνω τὸ ἄνθος.
Ἀπολωφάω (καὶ ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποκτύω, καταπαύω.
Ἀπομαγδαλιά, ᾶς ἡ ᾶς καὶ
Ἀπομαγδαλίς, ίδος (ἡ), [ἀπομάσσω]. κομμάτι ψίγας ψωμιοῦ μὲ τὰ ὀπ. ἐσφούγγιζαν τὰ χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ᾗ ὕστερα τὸ ἔῤῥιπτον εἰς τοὺς σκύλους, (ὅθεν ἄλλ.) Κυνάς.
Ἀπόμαγμα (τὸ). ὅ,τι ἐχρησίμευσε πρὸς ἀπόμαξιν (σφούγγισμα, πάστρευμα). 2) τὸ διὰ τῆς ἀπομάξεως ἀφαιρούμενον, = Ἀποκάθαρμα. 3) = Ἐκμαγεῖον.
Ἀπομαδαρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ
Ἀπομαδάω-ῶ, Μ. ήσω, ᾗ
Ἀπομαδίζω, Μ. ίσω. Μαδῶ (τσουμμαδῶ) ὅλως διόλου, κάμνω τινὰ πάντη φαλακρὸν, τοῦ ἀφαιρῶ τὰς τρίχας.
Ἀπομάθημα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὀπ. ἀπέμαθέ (ξεσυνήθισεν ἢ ἐλησμόνησέ) τις, μάθημα ξεχασμένον. 2) = τῷ
Ἀπομάθησις, εως (ἡ). τὸ ν' ἀπομάθῃ (ξεμάθῃ, λησμονήσῃ) τις ὅ,τι ἔμαθεν.
Ἀπομαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Ἀπαλλάττομαι τῆς μανίας. 2) = Ἐκμαίνομαι, γίνομαι ἐντελῶς μανιώδης, ἀπατρελλαίνομαι.
Ἀπομακρύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω τι ἀπό τινος. 2) = Ἀπομηκύνω.
Ἀπομάκτης, ου (ὁ). ὁ ἀπομάττων (σφογγίζων, καθαρίζων).
Ἀπομάκτρα (ἡ) ᾗ
Ἀπόμακτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόμαξιν, (κυρ. δὲ) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὀπ. ἰσάζων τὸ μέτρον τῶν γεννημάτων, (κοιν.) ῥίγλα.
Ἀπομαλα(μαλθα)κίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ
Ἀπομαλθακόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου μαλθακὸς (ἄτονος, ἀπρόθυμος), ἐκνευρίζομαι, (μὲ αἰτ. προθετ.) = Ἀποδειλιῶ, δὲν τολμῶ ἢ βαρύνομαι νὰ κάμω τι.
Ἀπομανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Ἀνημονῶ ἐκεῖν' ὅ,που ἔμαθα, ξεμαθαίνω, ξεσυνηθίζω.
Ἀπομαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ ὡς μάντις, μαντεύω, προμαντεύω· εἰκάζω, συμπεραίνω.
Ἀπόμαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομάττειν, σφογγισμα, πάστρευμα κτλ.
Ἀπομαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω ὅλως διόλου (ἢ κατ' ὀλίγον), ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω· (μσ.) πνέω, ἐκλείπω.
Ἀπομαρτυρέω-ῶ. Μ. ήσω, καὶ
Ἀπομαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Δίδω ἢ φέρω μαρτυρίαν, βεβαιόνω τι διὰ μαρτύρων, διϊσχυρίζομαι φέρων (ἢ ἐπιστηριζόμενος εἰς) μαρτυρίας.
Ἀπομάσσω(ττω), Μ. μάξω. Ἀφαιρῶ τὴν ἀκαθαρσίαν, σφογγίζω πάστρεύω, καθαρίζω, « Καθαίρων τοὺς τελουμένους, ᾗ ἀπομάττων τῷ πηλῷ ᾗ τοῖς πιτύροις, « Δμ. (καὶ μσ.) « Ἀποματτόμενοι τὰς χεῖρας τοῖς ψωμοῖς (ἢ) εἰς τοὺς ψωμούς, « Ἀθ. « Ἀπομασσόμενος τῇ χειρὶ τὸν ἱδρῶτα, « Ησλ. « Ἀπομασσόμενοι τὸν ὑμῶν τὸν κονιορτόν, « Γρφ. 2) λαμβάνω τὸν τύπον τινός, μιμοῦμαι. « Ἀπομάττειν σχήματα, « Πλτ. (ᾗ μσ.) « Ἄλλα παρ' ἄλλων ἀποματτόμενος μαθήματα, « Ρῶσ. « Ἑπτὰ τῶν τοῦ Λίσχίνου διαλόγων τὰ Σωκρατικὸν εἶσιν ἀπομεμαγμένοι ἤθεσι, « Αρτ. 2) ἀφαιρῶ διὰ τῆς ἀπομάκτρας τὸ ὑπερβαῖνον τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, ἰσάζω μὲ τὴν ῥίγλαν τὰ κοιλόν. « Χοίνικα ἀπομεμαγμένην, « Δκ. « Μὴ μοι κενὴν ἀπομάξῃς, « Θκρ. (πκρομ.), νὰ μήμου κόψῃς τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι, (ᾗ μσ.) « Σὺδ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει, « Ἀρσχ., λαμβάνεις (σινεργέσ ον), (παρβλ. Ἀπομόργνυμι).
Ἀπομαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ (δέρνω) δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.
Ἀπομαυλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἄτακτόν (μωρὸν) τι κίνημα, (κατ' εὐφ.) = Ἀποπέρδω.
Ἀπομάχομαι, Μ. μαχοῦμαι ἢ μαχέσομαι (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Πολεμῶ (κυρ. ἀπὸ τείχους), μαχόμενος ἀπακροῦμαι ἢ ναυτιοῦμαι.
Ἀπόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἀπὸ) τῆς μάχης. 2) ἀνίκανος τοῦ λοιποῦ πρὸς μάχην, (παρβλ. Ἀπόλεμος).
Ἀπομειλίσσομαι, Μ. ίξομαι. Ἐξιλεόνω μὲ γλυκεῖς λόγους.
Ἀπομείρομαι, Μ. εροῦμαι(;), Π. δίδω (ἢ 'παίρνω ἢ ἔχω ἢ ἀπαιτῶ) μερίδιον, μετέχω. 2) (πθ. μὲ γεν.) εἶμαι χωρισμένος ἀπό, (παρβλ. Ἀπομείρω).
Ἀπομείωσις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ὀλιγόστευσις (ἐλάττωσις, ἀφαίρεσις).
Ἀπομελαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου μέλαν (κατάμαυρον), ἀπομαυρίζω.
Ἀπόμελι, ιτος (τὸ). τὸ ἀπέμπλυμα τῶν μελικηρίδων, νερόμελον, μέλι νερωμένον.
Ἀπομέμαγμαι, πθ. καὶ
Ἀπομέμαχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἀπομάσσω.
Ἀπομεμφομαι, Μ. μέμψομαι. Κατηγορῶ ('Επιπλήττω) πικρῶς ἢ μετρίως καὶ φιλικῶς.
Ἀπομένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω ἢ ὑπόλοιπος, περισσεύω.
Ἀπομερίζω, Μ. ίσω. Ἐξαλλομέρος, μοιράζω, ξεχωρίζω.
Ἀπομερμηνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαλλάττομαι ἀπὸ κάθε μέριμναν, (ὅθεν συνκλ.) ἀποθυμάκω.
Ἀπομερισμὸς (ὁ). μοίρασμα, διανομή.
Ἀπομερμηρίζω, Μ. ίσω ἢ ίσω. Ἀφήνω κατὰ μέρος (ἀνημονῶ) τὰς φροντίδας μὲ ἀποκοιμοῦμαι, (παρβλ. Ἀπεμερίζω).
Ἀπομεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἐντελῶς ἀπογεμίζω.
Ἀπομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ σωστὰ, δίδω [μοιράζω (καὶ μσ.) 'παίρνω] μὲ τὸ μέτρον. «Μείζονι ἀπεμετρήσαθαι παρὰ τοῦ πατρὸς τοξεύσιν, « Ξεν. (καὶ παθ.) « Ἀπομετρεῖται περὶ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος, « Πλθ.
Ἀπομέτρημα (τὸ). τὸ διδόμενον μὲ μέτρον. (κοιν.) ταγῆνι.
Ἀπομηκύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτείνω τι εἰς μῆκος, μακραίνω.
Ἀπομηνίω, Μ. ίσω, Π. φιλάττω μῆνιν (πάθος), μνησικακῶ.
Ἀπομηρόομαι, Μ. ώσομαι, Π. τραβῶ ἰσόπαχο μὲ τὸ ἀγχίστρι.
Ἀπομίγνυμι, Μ. μίξω, = Ἀναμίγνυμι, ἀνακατώνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπο-μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι ἀπαραλλάκτως, κάμνω κατὰ μίμησιν τὸ ἴδιον. « Τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς, « Πλ. (καὶ πϋ.) » Πόλον ἀπομεμιμημένον ἔκ τινος ἡλιοτροπίου, « Ἀθ.

Ἀπομίμημα (τὸ). τὸ κατὰ μίμησιν γενόμενον, ἀφομοίωμα.

Ἀπομίμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομιμεῖσθαι.

Ἀπο-μιμνήσκομαι, Μ. ἀπο-μνήσομαι. Φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι (κυρ. τὸ καλὸν ἢ κακὸν ὅ,που ἔπαθα), (παρβλ. Ἀπομνημονεύω).

Ἀπο-μινύθω (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω.

Ἀπόμιξις, εως (ἡ), = Ἀνάμιξις.

Ἀπο-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποφεύγω τι διὰ μῖσος.

Ἀπόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων πλέον (ὑπηρετῶν χωρὶς) μισθόν. ὁ ἀπεργηθεὶς τοῦ μισθοῦ του, μὴ πληρωθείς. 3) ὁ ζῶν ἀπὸ τὸν μισθὸν του, μισθωτός.

Ἀπο-μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμφωνῶ τινα μὲ μισθὸν, ἐκθέτω εἰς ἐργολαβίαν· ἐνοικιάζω.

Ἀπομίσθωμα (τὸ). τὸ ἀπομισθωμένον (ἐνοικιασμένον ἢ παραχωρηθὲν κατ' ἐργολαβίαν) πρᾶγμα, (ϑθ. εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ πρόσοδοι τοῦ δημοσίου.

Ἀπο-μνάομαι-ῶμαι, Μ, ήσομαι, Π. Ἰων. = Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπομνημόνευμα (τὸ)· λόγος ἢ πρᾶξις ἀξιομνημόνευτος, (παρβλ. Ἀπόϑεγμα).

Ἀπομνημόνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομνημονεύειν (διηγεῖσθαι ἀπὸ μνήμης κτλ.).

Ἀπο-μνημονεύω, Μ. εὐσω. Ἀναφέρω (Διηγοῦμαι) τι ἀπὸ μνήμης (ἐξ ἀκοῆς). 2) ἐνθυμίζω, φέρω εἰς τὴν ἐνθύμησιν. 3) = Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπο-μνησικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πάθος καὶ ζητῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Ἀπόμνυμι, Μ. ομόσω (ἢ ὀρθτ.) ομοῦμαι (ἀόρ. Ἀπώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον ἀρνητικὸν, ἀρνοῦμαι μεθ' ὅρκου. »Ἀπώμοσεν ἢ μὴν μὴ πεπεῖσθαι, « Ξεν. »Ἐρωτηθεὶς, εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον, ἀπώμοσε μηδὲ ὀβολόν. » Ἂν ἀπομόσῃς ταναντία τούτων, « Δημ. » Καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς, « Ἀρχφ. ‖. (μσ.) παραιτοῦμαι ἐνόρκως, κάμνω ὅρκον ὅτι δὲν ἠξεύρω (δὲν εἶδα κτλ.), ἀποποιοῦμαι. »Ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχὴν, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Εἰς τὴν ἀγορὰν, ἔνθα οἱ Ῥωμ. ἄρχοντες ἀπόμνυνται, « Ἡρ. » Ἀπώμνυντο μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα, « αὐτ. » Τοῖς βαναύσοις, τοῖς τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνυμένοις, « αὐτ.

Ἀπομνύω, Π. ἀντὶ Ἀπόμνυμι.

Ἀπόμοιρα (ἡ). (μὲ γεν.) μέρος, μερίδιον (ἀνῆκον ἢ διδόμενον εἰς τινα).

Ἀπομοίριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν (ἢ λαμβανόμενος ὡς) μέρος τινὸς ὅλου.

Ἀπομολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβλώσκω.

Ἀπο-μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ ὅλως διόλου μόνον· ἀποκλείω (στερῶ) ἀπό.

Ἀπόμοργμα (τὸ), = Ἀπόμαγμα, ἔκτυπον, ἔκ τοῦ

Ἀπο-μόργνυμι ἢ Ἀπο-μάργνυμι, Μ. μόρξω ἢ ομόρξω. Σφογγίζων ἀφαιρῶ (δάκρυ, ἱδρῶτα κτλ.). ἀποσφογγίζω. 2) Πλίβων ἐκπιέζω, ξεζουμίζω 3) ἀναλαμβάνω (καὶ μσ. σχηματίζομαι κατὰ) τὸν τύπον τινὸς, (παρβλ. Ἀπομάσσω).

Ἀπόμορξις, εως (ἡ)· ἀφούγγισμα· ξεζούμισμα· (σπν.) ἀποτύπωσις.

Ἀπόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄλλην (ἀγνώριστον) μορφὴν, ξένος.

Ἀπομόσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπόμνυμι.

Ἀπόμοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομνύναι, ἡ μεθ' ὅρκου ἀπάρνησις (παραίτησις).

Ἀπομοτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ χρησιμεύων (ἢ πρόθυμος, ἕτοιμος) πρὸς ἀπόμοσιν.

Ἀπομοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπομοτικὸν τρόπον. » Ἀπομοτικῶς ἔχω, « εἶμαι πρόθυμος (ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀπομόσω.

Ἀπόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἀλλότριος) τῶν μουσῶν, ἄμουσος, ἀκομψος, ἀπρακτος.

Ἀπομούσως, ἐπίρ. = Ἀμούσως, ἀτέχνως κτλ.

Ἀπο-μοχλεύω, Μ. εὐσω. Σηκόνω ἢ Μετακινῶ τι διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Ἀπόμυγμα (τὸ). μύξα (τὴν ὁπ. ἀφαιρεῖ τις διὰ τῆς ἀπομύξεως).

Ἀπο-μυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνω τι ἀπό τινος, ἀποῤῥοφῶ.

Ἀπο-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀπαγορεύω, ἀποτρέπω τινὰ ἔργου τινὸς διὰ λόγων (μύθων), μεταπείθω.

Ἀπόμυιος (ὁ), ὁ διώκων τὰς μυίας, (ἐπίϑ. τοῦ Διὸς εἰς τὴν Ἴλιδα).

Ἀπο-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκβάλλω μυκηθμὸν, μουγγρίζω (σὰν βοῦς).

Ἀπομυκτέον, ϑετ. τοῦ Ἀπομύσσω.

Ἀπο-μυκτηρίζω, καὶ

Ἀπο-μυκτι(χϑι)ζω, Μ. ίσω. Περιγελῶν ἀποβάλλω τι, περιφρονῶ.

Ἀπομυκτισμὸς (ὁ)· ἡ μετὰ περιφρονήσεως ἀποποίησις.

Ἀπο-μυλλαίνω, Μ. ανῶ. Σουφρόνω καὶ Στραβώνω τὰ χείλη μου πρὸς περιφρόνησιν.

Ἀπομυξία (ἡ), = Ἀπόμυγμα.

Ἀπο-μύσσω(πτω), Μ. μύξω. Ἐβγάλλω τὴν μύξαν, παστρεύω τὴν μύτην· (μτφορ.) σωφρονίζω ἢ ἀπατῶ τινα.

Ἀπο-μύω, Μ. μύσω. Κλείω ἐντελῶς τὰ ὀμματιά μου, (ὕϑεν 2) Π. ἀποθνήσκω.

Ἀπομφαλύγωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων (ἐβγάλλων) φουσκαλίδας.

Ἀπο-μωλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω (Ἐξασθενίζω) ὅλως διόλου.

Ἀπο-μωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου μωρὸν, ἀποτρελλαίνω.

Ἄπον, όντος (τὸ), οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄπειμι (Ἄλειπω).

Ἀπονάϊατο, Ἰων. γ'. πλϑ. πρσ. τοῦ

Ἀπονάϊμην, πϑ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπο-ναίω, Μ. νάσω (εὐχρ. κυρ. ὁ ἀόρ Ἀπένασα ἢ Ἀπένασσα καὶ μσ. Ἀπενασάμην, καὶ πϑ. Ἀπενάσθην), Π. = Ἀποικίζω (καὶ μσ.) Ἀποικῶ, μετατοπίζω· (ἐνγεν.) στέλλω ἢ φέρνω ἀλλοῦ ἢ ὀπίσω.

Ἀπο-ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Μουδιάζω ὅλως διόλου, γίνομαι πάντη νωθρὸς, ξῶς μὲ τοῦ

Ἀπο-ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ μουδιάσῃ, προξενῶ ἀναισθησίαν (νωθρότητα, ληθαργίαν), ἀποναρκόνω.

Ἀπονάρκωσις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀποναρκωθέντος.

Ἀπόνασθαι, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπο-νεκρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μένω νεκρὸς (ἀκίνητος, ἀναίϑητος), ἀπονεκρόνομαι.

Ἀπονέκρωσις (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπονεκρωθέντος.

Ἀπονέμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπονέμειν.

Ἀπονεμητέον, ϑετ. τοῦ Ἀπονέμω.

Ἀπονεμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον.

Ἀπονεμητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πρόθυμος (ἔχων διάϑεσιν) εἰς τὸ ἀπονέμειν ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον, φιλοδίκαιος.

Ἀπο-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω δικαίως καὶ κατ' ἀναλογίαν, δίδω (ἀποδίδω, προσδιορίζω) εἰς ἕκαστον τὸ ἀνῆκον. 2) Π. ἀναγινώσκω τι εἰς ἐπήκοον ἄλλου.

Ἀπονενοημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἀπόνοιαν, ἀπηλπισμένα.

Ἀπο-νέομαι, Μ. νεύσομαις Π. ἀναχωρῶ· ἔρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀπο-νεοττεύω, Μ. εύσω. Πάω τοῦ νεοττεύειν, ξεκλωσσῶ.

Ἀπονέστερος, α, ον, ἀντὶ Ἀπονώτερος, συγκρ. τοῦ Ἄπανος.

Ἀπόνεμμα (τὸ), = Ἀπόκλιμα, κατωφέρεια.

Ἀπονεῦραι, Δ. ἀντὶ Ἀπονίσαι.

Ἀπο-νευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς νεῦρον. 2) (ἀμφ.) κόπτω τὰ νεῦρα, ἐκνευρίζω.

Ἀπονεύρωσις (ἡ)· ἡ τῶν μυώνων εἰς νεῦρα (τένοντας) μεταβολή.

Ἀπο-νεύω, Μ. νεύσω, = Ἀνανεύω, ἀρνοῦμαι, (μὲ γεν.) ἐγκλίνω, ἀποφεύγω. κλίνω (γέρνω [ἢ μτφορ. μὲ αἴτ. προθ.]) ἔχω κλίσιν [διάϑεσιν]) πρός.

Ἀπο-νέω, Μ. νήσω, Π. = Ἀποσωρεύω, ἐκφορτόνω. ‖. (μσ.) » Στέρνων ἀπονησάμενη, « Εὐρ., νὰ πήσω (ἐβγάλω) τὸ βάρος ἀπὸ τὴν καρδίαν μου.

Ἀπονήμενος, ἡ, ον, Π. μτχ. τοῦ

Ἀπονήμην, σα. το, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπονήμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπονηρευσία (ἡ). ἐλλειψις πονηρίας, κακία, τὸ νὰ ἦνέ τις =

Ἀπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πονηρίαν, κακός.

Ἀπο-νηστίζομαι, ίσομαι. Παύω τοῦ νηστεύειν, χαλνῶ τὴν νηστείαν (καθὼς τοῦ οἱ Τοῦρκ. τὸ ἰφτάρι).

Ἀπονητὶ, ἐπίρ. = Ἀπόνως.

Ἀπόνητο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἀπονήμην.

Ἀπόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δουλευθεὶς (προθελῆς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ δουλευθῇ· ὁ μὴ ἀπαιτῶν (γενόμενος χωρὶς) κόπον εὔκολος.

Ἀπονητότατα, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ

Ἀπονήτως, ἐπίρ. = Ἀπόνως, χωρὶς κόπον εὐκόλως.

Ἀπο-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἀποκολυμβάω, φεύγω (γλυτώνω) κολυμβῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπονία (ἡ). Ἔλλειψις πόνου (κόπου ἢ ὀδύνης), ἀργία, ὀκνηρία, ἀνάπαυσις, ἀναλγησία.

Ἀπο-νίζω, Μ. νίσω, = Ἀπονίπτω.

Ἀπο-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὴν νίκην μου, νικῶ ἐντελῶς ἢ κατορθόνω νὰ νικήσω (καὶ μτφορ. νὰ μεταπείσω, νὰ ἐξιλεώσω) τινά.

Ἀπόνιμμα (τὸ), = Ἀπόνιπτρον. 2) ἀπόπλυμμα.

Ἀπ-ονίνημι ᾗ (μσ.) Ἀπ-ονίναμαι, Μ. ονήσω, -ήσομαι. (μὲ γεν.) Ὠφελῶ ἢ Ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, κερδίζω, ἀπολαμβάνω.

Ἀπόνιπτρον (τὸ). νερὸν ὅπου ἐπλύθη ἢ θὰ πλυθῇ σῶμα νεκροῦ.

Ἀπο-νίπτω, Μ. νίψω. Πλύνω (κυρ. τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας), ξεπλύνω, (μσ.) νίπτομαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'). « Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη ἀπένδομεν, « Ἄρχφ.

Ἀπο-νίσσομαι (χ. Μ.), Π. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀπο-νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπλύνω τι μὲ νίτρον.

Ἀπο-νοέομαι=οῦμαι, Μ. ήσομαι (εὔχρ. μάλιστα ὁ πρκ. Ἀπονενόημαι καὶ ὁ ἀόρ. Ἀπενοήθην). Χάνω (Ἐβγαίνω ἀπὸ) τὸν νοῦν μου, (ἐπμ.) δὲν ψηφῶ τίποτε, χάνω κάθε συστολήν, ἀπελπίζομαι ὁλότελα, (ἢ μᾶλλ.) πράττω ὡς ἀπελπισμένος, βιαιοκινδυνεύω. » Τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη, « Ξεν. » Παντάπασιν ἀπονενόηται, καὶ μήθ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτε ἄλλου μηδενὸς φροντίζει, « Ἰσκρ., (ᾗ προθετ.) » Φοβηθεὶς μὴ παντάπασιν ἀπονοηθῶσι κατ' αὐτῶν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Αἱ τῶν πόλων αὐτοῦ ἐπιτάσεις ἀπενοήθησαν, « Λκ. » Ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις, οἷος κτλ. (ἴδ. Θφρ. Χαρ.).

Ἀπόνοια (ἡ). ἀπέρισις νοός, ἄνοια. (ἐπμ.) θρασύτης, τόλμη παράλογος, παραφορά, ἀπελπισία, κίνημα ἀπηλπισμένου· χάσιμον κάθε συστολῆς, ἐντελὴς ἀναισχυντία, » Ἀπόνοια ἐστὶν ὑπομονὴ αἰσχρῶν ἔργων καὶ λόγων, « Θφρ.

Ἀπονομάζω, Μ. άσω. Καλῶ τινα ἐξ ἀνόματος· ἡ = Παρονομάζω.

Ἀπονομή (ἡ), = Ἀπονέμησις.

Ἀπονομίζω, Μ. ίσω. Ἐμποδίζω διὰ νόμου, ἀπαγορεύω.

Ἄπονος (ὁ, ἡ). χωρὶς πόνου (κόπου) γινόμενος, εὔκολος. 2) ὁ ἀποφεύγων (ἀποστρεφόμενος) τὸν κόπον, ἀργός, ὀκνηρός. 3) ὁ μὴ ἔχων (ἐλεύθερος ἀπὸ, ἢ ὁ μὴ πραξεύων, ἢ ὁ καταπραΰνων τοὺς) πόνους· (ἔθνει ||. (οὐσ.). » Ἄπονα φάρμακα, « Ἰατρ. τὰ παυσώδυνα. 4) συγχ. τῷ Ἄγονος καὶ Ἀτονος.

Ἀπο-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀπονόστησις, εως (ἡ). ἐπιστροφή.

Ἀπονοσφι (καὶ πρὸ φων.) Ἀπονοσφίν, ἐπίρ. Π. παράμερα, χωριστά, (μὲ γεν.) μακρὰν ἀπό.

Ἀπο-νοσφίζω, Μ. ίσω, Π. χωρίζω, μακρύνω· ἀφαιρῶ, στερῶ (καὶ πθ.) στερεῦμαι. 2) (σπν. μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω.

Ἀπο-νοστεύετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσταλγῶ μεταπεῖθω (ἀποτρέπω) τινά, συμβουλεύω τὸ ἐναντίον.

Ἀπο-νυκτερεύω, Μ. εύσω. Ξενυκτῶ ἔξω ἢ μακρὰν τινός.

Ἀπονύμφης, ου καὶ

Ἀπάνυμφος (ὁ). ὁ ἀποφεύγων (ἀποστρεφόμενος) τὸν γάμον, μισογύνης.

Ἀπο-νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπμ.) εἶμαι ἀπρόσεκτος ἢ ἀμελὴς ἢ (καθὼς λέγομεν κοιν.) κοιμισμένος.

Ἀπο-νυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ ὄνυχια, (μτφορ.) ἀφαιρῶ. 2) ξεσχίζω μὲ τὰ ὄνυχια, τσουγγρανῶ. 3) = Ἐξονυχίζω.

Ἀπονύχισμα (τὸ). κομμάτι ὀνυχίου. 2) τὸ ξεσχισμένον μέρος μὲ τὰ ὄνυχια, τσουγγρανιά.

Ἄπονος, ἐπίρ. Χωρὶς πόνον (κόπον ἢ ὀδύνην), εὔκολα.

Ἀπο-νοτίζω, Μ. ίσω, Π. κάμνω τινὰ νὰ στρίψῃ τὰ νῶτα (νὰ τραπῇ εἰς φυγήν), φυγαδεύω, (καὶ μσ. ἢ πθ.) φεύγω.

Ἀπο-ξαίνω, Μ. ξανῶ, = Καταξαίνω, δέρνων ξεπετάσσω.

Ἀπόξεινος, Π. ἀντί

Ἄπόξενος (ὁ, ἡ), = Ἄξενος. 2) Π. (μὲ γεν.) ξενητευμένος (μεμακρυσμένος ὅλως διόλου) ἀπό, ξέρριατος.

Ἀπο-ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ Ἀποδεικνύω τινὰ ἢ τι (ἐπμ. Ἀποβάπτω ὡς) ξένον (ἀλλότριόν) τινος, ἀποξενόνω· ἐξορίζω, φυγαδεύω. ||. (μσ. ἢ πθ.) φεύγω ἢ ζῶ εἰς τὴν ξενητειάν, γίνομαι (ἢ ἀποδεικνύομαι, ἢ φαίνομαι ὡς) ξένος, (μὲ γεν.) στεροῦμαι (ἀποξενόνομαι) τινός.

Ἀποξένωσις, εως (ἡ). τὸ ν' ἀποξενωθῇ (νὰ ζῇ εἰς τὴν ξενητειάν) τις, (ἐπμ.) νὰ λάβῃ ξένα ἤθη καὶ ζώμωτα.

Ἀπο-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Ψελεκῶν, Ῥοκανίζων) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος. » Ἀπὸ δ' ἔξεσε χειρα, Ἰλ. Ε., (ἐπμ. 2) κάμνω ὁμαλὸν (λεῖον, ὑαλιστερὸν [καὶ μτφορ.] κομψόν, τετορνευμένον), ἐπεξεργάζομαι, ἐξευγενίζω. »Τὸ τοῦ ἤθους ἀπεξεσμένον, « Γρ.

Ἀπο-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου.

Ἀπο-ξιφίζω, Μ. ίσω. Ἀποκόπτω διὰ τοῦ ξίφους.

Ἀπο-ξυλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) τὰ ξυλώδη μέρη φυτοῦ κτλ.

Ἀπ-οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὀξὺ (λεπτὸν εἰς τὴν ἄκραν, σουβλερὸν ἢ 2) ξοινόν), ξοινίζω.

Ἀπο-ξυράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποξύρω.

Ἀπόξυρος (ὁ, ἡ), (κυρ. βράχος κτλ.) = Ἀπότομος, κομμένος ὡς ἂν μὲ ξυράφι, ἢ ξυρισμένος, γυμνός.

Ἀπο-ξύρω, Μ. ξυρῶ. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸ ξυράφι, ξυρίζω. » Κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι, « Ξιφιλ.

Ἄποξυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν πανταχόθεν εἰς ὀξύτητα, σουβλερός, μυτερός.

Ἀπόξυσμα (τὸ). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τοῦ ξυσίματος, κοψίδι, φακανίδι.

Ἀπο-ξυστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμβλύνω, στομόνω, κάμνω τι κυρτὸν ὡς ξυστρον. 2) ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ξύστρου.

Ἀπο-ξύω, Μ. ξύσω, = Ἀποξέω, ἀφαιρῶ (καὶ μσ.) ῥίπτω (ἐβγάλλω) ἀπὸ πάνω μου. » Γῆρας ἀποξύσας, « Ἰλ. Ι.

Ἀπο-παγήσομαι, μέλλ. πθ. τοῦ Ἀποπήγνυμι.

Ἀπο-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποπλανῶ διὰ κακῆς παιδαγωγίας.

Ἀπο-παίζω, Μ. παίξομαι. Λέγω τι πρὸς ἀστεϊσμόν. 2) παύω τοῦ νὰ παίζω.

Ἀπο-παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ παλαιώσῃ ὅλως διόλου (ᾗ ἐπμ.) νὰ μείνῃ (ἢ νὰ θεωρῆται ὡς) ἄχρηστον· σκουρόνω.

Ἀποπάλησις, εως (ἡ), = Ἀπόπαλσις, (ἰατρ.) ἐξάρθρωσις, παραστράτισμα (κοκκάλου), [ἐκ τοῦ

Ἀπο-πάλλω, Μ. παλῶ. Ἀπορρούω, ἀποτινάζω, (ᾗ μσ.) ἐκτινῶ, τινάζομαι. »Οἷον σπινθῆρας ἀποπάλλεσθαι, « Ἀρτ.

Ἀπαπαλμός (ὁ) καὶ

Ἀπόπαλσις, εως (ἡ). τὸ ἀποπάλλειν ἢ ἀποπάλλεσθαι, τίναγμα, ἐκ(ἀπο)πήδησις.

Ἀποπαλτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος ἀποπάλλειν ἢ ἀποπάλλεσθαι, ἐλαστικός.

Ἀπόπαππος (ὁ). ὁ πάππος τοῦ πάππου, (παρβλ. Ἠπίπαππος καὶ Πρόπαππος).

Ἀπο-παπτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ ἄνθος) εἰς πάππον (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἀπο-παπτάινω, Μ. ανῶ. Π. κυττάζω ὀπίσω μου ἢ ὀλόγυρά μου, τρομαγμένος νὰ φύγω χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν.

Ἀποπαρδεῖν, ἀόρ. ἔ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποπέρδω.

Ἀπο-παρθενεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀπο-παρθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ (ᾗ μσ. Σάνω) τὴν παρθενίαν.

Ἀπάπαστος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) = Ἄπαυστος, Ἄγευστος.

Ἀπο-πάσχω, Μ. πείσομαι. (κατὰ τοὺς Στωϊκούς) Φαντάζομαι τὸ ἐναντίον. » Πάθε ἢ ἀπόπαθε, « Λῤῥ. » Ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἥμέραν εἶναι (ἢ) ὅτι ἡμέρα ἐστίν, « αὐτ., φαντάσου ὅτι εἶνε ἢ ὅτι δὲν εἶνε, (ἴδε Πάσχω).

Ἀπο-πατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀφοδεύω, μακρύνομαι τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, παραμερίζω, (συνηθέστ. κατ' εὐφημ.) κάμνω τὴν χρείαν μου, γέζω.

Ἀποπάτημα (τὸ). τὸ περίττωμα τῆς κοιλίας, κόπρος.

Ἀπόπατος (ὁ). ὁ (παρόμερος) τόπος ὅπου ἀποπατοῦμεν, χρεῖα, ἀναγκαῖον. 2) = Ἀποπάτημα.

Ἀποπαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπαύειν, κατάπαυσις, ἐμποδισμα, τέλος.

Ἀποπαύστωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀποπαύων.

Ἀπο-παύω, Μ. παύσω. (μὲ αὐτ. καὶ γεν.) Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ παύσῃ, ατσαμπώζω. ||. (μσ.) παύω, κάμνω ἀποχὴν· τελειόνω· ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, [καὶ μτφορ.) ἀποθνήσκω.

Ἀπόπειρα (ἡ). πεῖρα (δοκιμὴ) μὲ πλάγιον τρόπον.

Ἀπο-πειράω-ῶ (ἢ μᾶλλ.) Ἀποπειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.). Κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω πλαγίως ᾗ μὲ τρόπον.

Ἀπο-πέκω, Μ. πέξω. Κουρεύω (κυρ. πρόβατον).

Ἀπο-πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἰσάζω) μὲ τὸν πέλεκυν.

Ἀπο-πελιδνόω (ἢ ὀρθότ.) -πελιόω-ῶ, Μ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου πελιδνὸν (μελανὸν), (μσ.) μελανιάζω.
Ἀπόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποπεμφθεὶς ἢ ἄξιος ἀποπέμψεως, ἀπέβλητος.
Ἀπο-πεμπτόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Πληρόνω) τὸ πέμπτον μέρος ἢ δεκάτον.
Ἀπο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω, σέλλω ὀπίσω ἢ μακρὰν ἢ μέρος ἀπό τινος, ἀποστέλλω. «Ἀποπέμπουσίν εἴκοσι ναῦς αὐτῷ, » Θκ. 2) ἀφίνω (δίδω ἄδειαν εἰς) τινα νὰ ἀναχωρήσῃ· ξεπροβοδῶ, ξεβγάλλω. 3) ἀποδιώκω, (κοιν.) δίδω δρόμον, χωρίζω (τὴν γυναῖκά μου). (ἐν γέν.) ἀπορρίπτω, ἀποποιοῦμαι, ἀποδοκιμάζω. 4) (ἀπν.) = Ἐκφέρω, διαδίδω (μυστικόν). 5) (μσ.) = Ἀποδιαπομπεύομαι, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀπολύω).
πόπεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπέμπειν, στάλσιμον ὀπίσω, ἀποδίωξις, χώρισμα (γυναικός), κτλ.
Ἀπο-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ (Μυρολογῶ) τινα μὲ πόνον καὶ ἐκ καρδίας. 2) ἀφίνω (παύω ἀπό) τὸ πένθος.
Ἀποπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἀποπίπτω.
Ἀπο-περαίνω, Μ. ανῶ, καὶ
Ἀπο-περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι εἰς πέρας, ἀποτελειόνω.
Ἀποπεράτωμα (τό). τὸ μέρος ὅπου ἀποπερατοῦται (καταντᾷ) τι, ἡ ἄκρα.
Ἀποπεράτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπερατοῦν, συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις.
Ἀπο-περάω-ῶ, Μ. άσω. Διαβιβάζω, περνῶ τινα ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο (ἢ εἰς τὸ πέραν) μέρος.
Ἀπο-πέρδω ᾰ (μσ.) Ἀπο-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ἀπέπαρδον κτλ.). Ἀφίνω (Τινάζω) πορδ., κλάνω.
Ἀπο-περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποτρέπω (Φέρω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος) τινὰ διὰ στρατηγήματος.
Ἀπο-περκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου περκὸν (μελανόστικτον ὡς ἂν τὸ ὡριμάζον ἤδη σταφύλι).
Ἀπο-πεσέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποπεσοῦμαι, μέλλ. καὶ
Ἀποπέσω, Π. ἀντὶ Ἀποπέσῃ, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποπίπτω.
Ἀπο-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Ἀφίπταμαι, πετῶν ἀναχωρῶ ἢ ἐπιστρέφω, (συνκδ.) γίνομαι ὑφαντός.
Ἀποπεφασμένως, ἐπίρ. [μτχ. πθ. τοῦ Ἀποφαίνω]. Ἀναφανδόν, φανερὰ, σαφῶς.
Ἀποπέφυκα, πρκ. τοῦ Ἀποφύομαι.
Ἀπο-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω ἢ παγόνω τι ὅλως διόλου, (μσ.) ξεπαγιάζω.
Ἀπο-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπό τινος κάτω ἢ μακρὰν ἢ ὀπίσω· (ὅθεν) = Ἀποσκιρτῶ.
Ἀπο-πιάζω(ἔζω), Μ. άσω (έσω). Σφίγγω δυνατὰ ἢ πανταχόθεν, στενοχωρῶ. πνίγω. 2) = Ἐκπιέζω, σφίγγων ἐβγάλλω τι, στραγγίζω, ξεζουμίζω, (μτφρ.) ἀφαιρῶ διὰ τῆς βίας.
Ἀποπίεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπιέζειν, στράγγισμα κτλ.
Ἀποπίεσμα (τό), = Ἐκπίεσμα. 2) τὸ μετὰ τὴν ἀποπίεσιν ἐναπολειπόμενον, τσίπουρον ἢ καταπάτι.
Ἀπο-πίμπλημι, Μ. ἀποπλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀπογεμίζω· χορταίνω καλῶς. (μτφρ.) « Τὸν θυμὸν—,« εὐχαριστῶ τὸν θυμόν μου, ξεθυμαίνω, (παρβλ. Ἐκ[Ἀνα, Συμ]πληρόω).
Ἀπο-πινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τὴν λέραν (τὸν πῖνον), καθαρίζω. 2) καταλερόνω.
Ἀπο-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀπὸ ἢ ὅλως διόλου.
Ἀπο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἀπό τινος κάτω, ἐκπίπτω· παραστρατίζω, χάνω τὸν δρόμον, ἀποπλανῶμαι, (μτφρ.) ἀποτυγχάνω.
Ἀπο-πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι ὅλως διόλου, ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς.
Ἀπο-πλάζω, Μ, πλάγξω Π., ἀντὶ
Ἀπο-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεπλανῶ, ἀπομακρύνω, ἐβγάλλω (ᾧ μσ.) ἐβγαίνω ἀπὸ (γάνω) τὸν δρόμον (ᾧ μτφρ. τὸν σκοπόν, τὸ προκείμενόν) μου, παρεκτρέπομαι.
Ἀποπλάνησις, εως (ἡ). τὸ ἀποπλανᾶν ἢ ἀποπλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ξεπλάνεμα, παρεκτροπή, κτλ.
Ἀποπλανίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀποπλανηθεὶς (χάσας τὸν δρόμον).
Ἀπο-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω τι κατὰ μίμησιν πρωτοτύπου, ἀπομιμοῦμαι, ἀποτυπόω.
Ἀποπλάστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πλάττων τι κατὰ μίμησιν.
Ἀπο-πλεῖω, Π. ἀντὶ
Ἀπο-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Ἀναχωρῶ διὰ πλοίου (διὰ θαλάσσης).
Ἀποπληκτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἀποπληξίαν. 2) = τῷ
Ἀπόπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπηθεὶς ἀπὸ ἀποπληξίαν ἢ κεραυνόν, (ἐπμ.) ἐκστατικός, ἠλίθιος ἢ μανιώδης.
Ἀποπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς ἂν ἀπόπληκτος, μὲ ἔκστασιν, μανιωδῶς.
Ἀποπληξία (ἡ). (ἐν γέν.) = Ἔκπληξις, (κυρ. δὲ) τὸ γνωστὸν πάθος, (Τουρκ. ϐαμλᾶς).
Ἀπο-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποπίμπλημι, ἀπογεμίζω· ἀναπληρόνω, κτλ.
Ἀποπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπληροῦν, ἀπογέμισμα, χόρτασμα, ἀναπλήρωσις κτλ.
Ἀποπληρωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποπληρῶν (ἐκπληρῶν κτλ.).
Ἀπο-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ δυνατὰ ἢ αἰφνιδίως καὶ ῥίπτω κάτω τινὰ (ἐπμ.) τὸν κάμνω νὰ ἐκπλαγῇ (νὰ χάσῃ τὰς φρένας του κτλ.). 2) = Ἀποκρούω, ἀνταγακλῶ.
Ἀπο-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. (Κωμ.) φεύγω πηδῶν (διασκελῶν).
Ἀπόπλοια (ἡ). ἀναχώρησις πλοίου, ἀπόπλους, (Νικ. Χων.).
Ἀπόπλους-ους (ὁ). ἡ ἀναχώρησις πλοίου ἢ διὰ πλοίου. 2) (ἐπιθ.) = Ἅπλους-ους. 3) Ἕτοιμος νὰ ἐκπλεύσῃ (ν' ἀποπλεύσῃ). » Εἴ τις ἀπόπλους ἔμπορος, « Ἐπγρ. (Ε'. 178).
Ἀπο-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω τοῦ νὰ ἦμαι πλούσιος, χάνω τὰ πλούτη μου.
Ἀπόπλυμα (τό). τὸ νερὸν ἐν ᾧ ἐπλύθη τι, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνων ἀφαιρῶ (τὴν ἀκαθαρσίαν), ξεπλύνω.
Ἀπο-πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Ἀποπλέω
Ἀπο-πνείω, Π. ἀντὶ Ἀποπνέω.
†Ἀπο-πνευματίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπνέω, Ἀποπέρδω.
Ἀπόπνευσις, εως (ἡ), = Ἀποπνοή.
Ἀπο-πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω (Φυσῶ) ἀπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος. 2) (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐβγάλλω πνοὴν (ὀσμὴν), ἀναπνέω, μυρίζω. 3) (οὐδ.) ἐξατμίζομαι, ξεθυμαίνω. 4) = Ἐκπνέω, ξεψυχῶ. 5) = Ἀποπέρδω.
Ἀπο-πνίγω, Μ. πνίξω ἢ πνιξοῦμαι. Πνίγων φονεύω, (μτφρ.) στενοχωρῶ, πασατόνω, χολασκάνω, (παρβλ. Ἄγχω).
Ἀποπνοὴ καὶ
Ἀπόπνοια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπνέειν, ἀναπνοή· ἀποφορά· ἐξάτμισις. ξανέμισμα.
Ἀπόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὰς πνοὰς) τῶν ἀνέμων.
Ἀπο-ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μακρύνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, ἀπαρνοῦμαι, ἀποδοκιμάζω.
Ἀποποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποποιεῖσθαι, ἀπομάκρυνσις, ἀπάρνησις κτλ.
Ἀπο-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπομάχομαι, πολεμῶ ἀπὸ μέρος ὑψηλόν.
Ἀποπομπαῖος, α, ον. Ὀχρησιμεύων (ἢ γινόμενος) πρὸς ἀποπομπὴν κακοῦ, ἀποτρόπαιος, ἀλεξίκακος. (ὅθεν): «Τράγος—» Γρφ. (Λευΐτ. Ις'), ὁ ἀφινόμενος πρὸς ἐξιλασμὸν εἰς τὴν ἔρημον.
Ἀποπομπὴ (ἡ), = Ἀπόπεμψις, ἀποδίωξις, ἀποποίησις, παραίτησις, ἐξορία, χωρισμὸς γυναικὸς κτλ. (κυρ. δὲ) ἀποτροπὴ κακοῦ· ἐξιλασμὸς καὶ θυσίας.
Ἀποπόμπιμος (ὁ, ἡ), = Ἀποπομπαῖος. «Ἡμέρα—, « Δξ., = Ἀποφράς.
Ἀπο-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατίζω (παύω) πλέον, παύομαι τῶν πόνων, (ἐπμ.) τελειόνω τὸ ἔργον μου.
Ἀπόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκαμωμένος (ἐπμ. παύσας) ἀπὸ τὸν κόπον (πόνον), μὴ κοπιάζων πλέον.
Ἀπο-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταβυθίζω τινὰ εἰς τὸ πέλαγος (εἰς τὸν πόντον).
Ἀποπορὴ (ἡ). τὸ ἀποπέρδειν.
Ἀποπορεία (ἡ). ἀναχώρησις· ἐπιστροφή, ὀπισθοδρόμησις, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω, ἀναχωρῶ. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.
Ἀποπορευτέον, θετ. τοῦ Ἀποπορεύομαι.
Ἀπο-πόρφυρος (ὁ, ἡ), = Ἀπόρφυρος ἢ = Λοπόρφυρος.
Ἀπο-πράσσω(ττω)ομαι, Μ. πράξομαι, = Ἀνταπράσσομαι, ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω ὅ,τι μοι χρεωστεῖται.
Ἀποπρεσβεία (ἡ). ἡ ἀναφορὰ τοῦ πρέσβεως ἔκθεσις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πρεσβείας του, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Λέγω ὅσα «ἔμαθα παραγγελμένος (ὡς πρέσβυς) νὰ εἴπω, ἐκτελῶ τὴν πρεσβείαν μου. 2) δίδω λόγον τῆς πρεσβείας μου εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μὲ ἀπέστειλαν.
Ἀποπριάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀποπρίαμαι, τοῦ (ἀγορ.) Ἀποπρίαμαι, ἀγοράζω ἀπό τινος, ἐξαγοράζω.
Ἀπόπρισμα (τό). τὸ ἀποπίπτον διὰ τοῦ πριονίσματος, πριονίδι [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποπρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω, Ἀφαιρῶ) τι διά τοῦ πρίονος, πριονίζω.
Ἀποπρίω, ἀντί Ἀποπρίασο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἀποπρίαμαι (ἀπό τοῦ ὀπ. δανείζεται χρόνους τό) Ἀπωνέομαι.
Ἀποπρό, ἐπίρ. Π. (μέ γεν.) Μακράν ἀπό.
Ἀποπροάγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀποπροήγαγον Χρ.). Ἀπομακρύνω ἤ (ἀμτβτ. ἤ ἑλλ.) ἀπομακρύνομαι· (ὅθεν, κατά τούς Στωϊκ.) τό ἐναντ. τοῦ Προάγω. « Τά οὐδετέρως ἔχοντα, οὔτε προήχθη, οὔτε ἀποπροήχθη, « Ἀρτ. (2', μά, 106), (ἴδε Χ Ἀποπροηγμένα).
Ἀποπροαιρέω-ῶ, Μ. αἱρήσω (ἀόρ. Ἀποπροεῖλον Χρ.), Π. ἀντί Ἀφαιρῶ, 'παίρνω, 'παίρνω μέρος (ὀλίγον) ἀπό.
Ἀποπροβαίνω, Μ. βήσομαι, Π. ὑπάγω μακράν, μακρύνομαι ἀπό.
Ἀποπροβάλλω, Μ. βαλῶ, Π. ῥίπτω (τινάζω) τι μακράν.
Ἀποπροήκει, Π. ἀντί Ἀποπροῆκε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀποπροΐημι.
Ἀποπροελθών, οῦσα, όν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποπροαιρέω.
Ἀποπροηγμένα (τά), (κατά τούς Στωϊκ.) τά κατά τόν βίον, π. χ. νόσος, πτωχεία, θάνατος Χρ. (ἀντιθ. τῷ Προηγμένα).
Ἀπόπροθε καί (πρό φων.) -θεν, ἐπίρ. Π. μακρόθεν.
Ἀποπροθέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχων ἀναχωρῶ (μακρύνομαι) ἀπό τινος.
Ἀποπροθί, ἐπίρ. Π. = Ἀποπρό, μακράν.
Ἀποπροΐημι, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω (τινάζω) μακράν ἤ κάτω, ἀφίνω ἀπό τάς χεῖράς μου, ρίπτω.
Ἀποπρολείπω, Μ. λείψω, Π. ἀφίνω τι πολύ κατόπιν (ὀπίσω) μου.
Ἀποπροναφίζω, Μ. ίσω, Π. χωρίζω τι μακράν τινος, ἀπομακρύνω.
Ἀπόπροσθεν, ἐπίρ. Π. = Ἀπόπροθεν.
Ἀποπροσποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀποποιοῦμαι, δέν θέλω νά οἰκειοποιηθῶ (νά ἀναγνωρίσω), ἀποδοκιμάζω.
Ἀποπροσωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀφαιρῶ τι (π. χ. τάς τρίχας διά τοῦ χυδίσματος) ἀπό τοῦ προσώπου μου.
Ἀποπροτέμνω, Μ. τεμῶ, Π. κόπτω (χωρίζω) ἕν μέρος ἀπό τινος.
Ἀποπροφεύγω, Μ. φεύξομαι ἤ φευξοῦμαι, Π. φεύγω.
Ἀποπταίνω, ἐσφαλ. ἀντί Ἀποπαπταίνω.
Ἀποπτάμενος, η, ον, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίπταμαι.
Ἀποπτερίζω, Μ. ίσω. Κουντῶ μακράν μέ τήν πτέρναν μου, κλωτσῶν ἀποῤῥίπτω ἤ καταπατῶ.
Ἀποπτερυγίζομαι, Μ. ίσομαι Χ
Ἀποπτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Τινάζω (Κτυπῶ) τά πτερά μου ἵνα (ἤ δοκιμάζων νά) πετάξω.
Ἀποπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίπταμαι.
Ἀποπτής, ούς (ὁ). ὁ βλέπων (παρατηρῶν) μακρόθεν, σκοπός, βιγλάτωρ.
Ἀποπτήσω, Μ. πτήξω, Π. = Ἀποπτοήσομαι.
Ἀπόπτισμα (τό), ἐσφαλμ. ἀντί Ἀπόπτισμα.
Ἀποπτοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβίζω (τρομάζω, ξυπνάζω) Χ φυγαδεύω τινά.
Ἀπόπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐστερημένος (μακράν τῆς) πόλεως, ἄπολις, ἐξόριστος.
Ἀποπτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρόθεν ἤ ἄνωθεν βλεπόμενος, (ὕθ. ἐπί τόπ.) = Ὕψηλός. «Οὕτω λαλεῖς, ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος.» Πλάτ.
2) ὁ μακράν τῆς ὄψεως, (ἐπμ.) μήτε βλέπων μήτε φαινόμενος, ἀθέατος.
Ἀπόπτυγμα (τό), [πτύσσω], δίπλωμα (φορέματος Χρ.).
Ἀπόπτυσμα (τό). τό ἀποπτυόμενον.
Ἀποπτυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπτύειν, ἀπόπτυσις, (συνκδχ.) περιφρόνησις.
Ἀποπτυστήρ (ὁ). ὁ ἀποπτύων (Χ συνκδχ. περιφρονῶν, μή δεχόμενος).
Ἀποπτυστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποπτύω.
Ἀπόπτυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀποπτύσεως (ἀποστροφῆς), μισητός, ἀποῤῥιπτέος, ἀξιοκαταφρόνητος.
Ἀποπτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω, ἐξεράλλω πτύσμα ἤ ὡσάν πτύσμα, (συνκδχ.) ἀποποιοῦμαι, ἀποῤῥίπτω, δέν δέχομαι, ἀποστρέφομαι, περιφρονῶ.
Ἀπόπτωμα (τό) Χ
Ἀπόπτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπίπτειν, πέσιμον, (μτφρ.) ἀποτυχία, συμβεβηκός ἐναντίον Χ παρ' ἐλπίδα.
Ἀποπυδαρίζω, Μ. ίσω. Χορτηδῶ κτυπῶν μέ τάς πτέρνας μου τά ὀπίσθιά μου, ἤ (κατά τόν Εὐζάθ.) « Ἀποπνευματίζω ἄρας τόν πόδα,» (ἴδε Πυδαρίζω).
Ἀποπυητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρός ὡρίμασιν (ἔμπυασμα) ἀποστήματος, ἐκ τοῦ
Ἀπό πυίσκω, Μ. πυήσω. Κάμνω (τό ἀπόστημα) νά ἐμπυάσῃ.
Ἀποπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νά μάθω τι ἀπό τινος.
Ἀποπυργίζω, Μ. ίσω. Ὑψόνω ἤ Ὀχυρόνω (Περιφράττω) τι ὡς πύργον.
Ἀποπυρίας, ου (ὁ). (χωρ. ὄρτος) 'ψημένος εἰς τά κάρβουνα, = Ἀπανθρακίας.
Ἀποπυρίζω, Μ. ίσω. 'Ψήνω τι ὀλίγον εἰς τά κάρβουνα, Χ τό τρώγω ἀμέσως, (παρβλ. Ἀπανθρακίζω).
Ἀποπυρίς, ίδος (ἡ) = Ἀπανθρακίς.
Ἀποπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον πῦρ, ἐξάπτω.
Ἀπό πυτίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπτύω.
Ἀποπωματίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τό πῶμα, ξεστουππόνω.
Ἀποραφανίδωσις, εως (ἡ), = Ῥαφανίδωσις.
Ἀποράω (έω) -ῶ, Ιων. ἀντί Ἀφοράω.
Ἀποργής, ές (ὁ, ἡ). 'Οργίλος, ἀπηνής.
Ἀποργίζω, Μ. ίσω. 'Κρεθίζω τήν ὀργήν τινος, παροργίζω.
Ἀπορέγχω, Μ. ρέγξω, Π. ἀντί Ἀποῤῥέγχω, παύω τοῦ ῥέγχειν, δέν ροχαλίζω πλέον, (συνκδχ.) ἐξυπνῶ.
Ἀπορέγω, Μ. ορέξω. Δίδω (προτείνων τήν χεῖρα) μέρος ἀπό τινος ὅλου εἰς τινα, ἁπλογερνῶ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω.
Ἀπο-ρέπω, Μ. ρέψω, Π. ἀντί Ἀποῤῥέπω, = Ἀπό (Ἐκ) κλίνω, φεύγω.
Ἀπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μή πορεύσιμος, ἀδιάβατος, ἄβατος.
Ἀπορέω-ῶ Χ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι (κυρ.) Δέν ἔχω πόρον (πέρασμα), (συνηθέστ. τρπ.) δέν ἔχω τρόπον, ἐυρίσκομαι εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν). δέν ἔχω (δέν ἐξεύρω) τί νά κάμω· εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, διστάζω, ζερσῦμαι, δέν ἔχω, πάσχω ἔλλειψιν, δέν ἠμπορῶ (ἤ δέν πιστεύω ὅτι ἠμπορῶ) νά, δέν ἠξεύρω, ἔχω ἀπορίαν ἤ ἀμφιβολίαν εἰς ἕν τι, δέν τά ἐννοῶ. (ὕθεν πθ.) «Ἀπορούμενον, = τῷ
Ἀπέρημα (τό). τό ἀνεικείμενον τῆς ἀπορίας, ζήτημα (πρόβλημα) ἄπορον· ἀπορία, ἀμφιβολία.
Ἀπορηματικός, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἐκφράζων ἤ ἀνήκων εἰς) ἀπορίαν.
Ἀπορηματικῶς, ἐπίρ. Μέ ἀπορηματικόν τρόπον, ἐν εἴδει ἀπορίας.
Ἀπορητικός, ή, όν. Ὁ ἀπορῶν (ἀμφιβάλλων) εἰς ὅλα, σκεπτικός, ἐρευτικός.
Ἀπόρθητος (ὁ, ἡ). ὁ μή πορθηθείς (διαγουμισθείς) ἤ μή δυνάμενος πορθηθῆναι.
Ἀπορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω πάλιν ὀρθόν τό πεπτωκός, ἐπιάζω, διορθόνω· διεικῶ, (παρβλ. Ἀνορθόω).
Ἀπερθωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορθοῦν, διόρθωσις, ἐπανόρθωσις Χρ.
Ἀπορία (ἡ). ἡ κατόςασις τοῦ ἀπορεῖσθαι, ἀμηχανία· ξενοχωρία· ἄγνοια («Διά τήν ἀπορίαν τοῦ ἀποκτείναντες,» Ἀντιφ.)· ἀδεξιότης, ἀμφιβολία· ἔλλειψις, ἀνέχεια, ἐνδεια· δυσκολία· «κίνδυνος· ἀνικανότης, τό μή δύνασθαι. «Ἡ ἀπορία τοῦ μή ἡσυχάζειν,» Θκ. 2) Ἀπόρημα.
Ἀπαριγάω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντί Ἀποῤῥίνάω.
Ἀπορνεύω-ῶ Χ
Ἀπορνιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω εἰς πτηνόν.
Ἀπορνίθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς πτηνόν (ὄρνιν) μεταμόρφωσις.
Ἀπόρνυμι (Χ μσ.) Ἀπ-όρνυμαι, Μ. ὄρσω, Π. ἀντί Ἀπορμῶ, κινῶ τι ἤ κινοῦμαι ἀπό τινος τόπου.
Ἀπορυπότητος (ὁ, ἡ). ὁ μή ἔχων (καμωμένος χωρίς) πόρους σώματος.
Ἄπορος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ μή ἔχων πόρον (πέρασμα, δίοδον), ἀδιάβατος, ἀδιόδευτος. «Ἄτραπός στενή Χ ἄπορος,» Πλ. «Ποταμῷ παντάπασιν ἀπορωτάτῳ, « αὐτ. »Ἄνεμος ἄπορος.» Ἡρ., ὁ ἐναντίος. «Ἄπορος ὑπόθεσις, » 'Ρητ., ἡ ζηρά, μή ἐγχωσα ὕλην πρός ἐπεξεργασίαν. 2) (μτφρ.) ὁ μή ἔχων ἤ μή δυνάμενος νά «ὑρῇ πόρον (τρόπον, μηχανήν), ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν), ἀνίκανος, ἀδήθης. «Πανταχόθεν ἄπορα καθεζώμενος,» Θκ. » Πάντων γ' εἶην ἀπορώτατος, « Δίαλ. »Ἄπορος φρόνιμα,« Εὐρ. « Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγριόκιον Χ ἄπορον,» Ἀρχφ. 3) ἐστερημένος (περιστάσεις Χρ.), ἐνδεής, πτωχός. «Πάντων ἄπορος,» Πλάτ. »Τοῖς ἀπόροις οὐ δανείζουσι,» Πλ. »Ἄπορος δίαιτα,« Πλάτ., ἡ πτωχική. 2) ὁ προξενῶν (φέρων εἰς) ἀπορίαν, ἀ (ἡ δυσ)κατορθώτος, ἀδύνατος. »Ἄπορα προαμίγειν,« Θκ. « Ἄπορος ἦν ἡ διάβασις τοῦ στρατοῦ, « Ἡρωδ., (ὕθ. ||. οὐδ.) Ἄπορον, = Ἀπορία. »Ἄπορον ἦν ὁδῷ χρήσασθαι,« Συν. (καί περιφρ.) »Ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τά γιγνόμενον,« Θκ. (καί πλθ.) »Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο ἡίσθαι τό παρόν,« αὐτ. » Ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη, « Πλ. »Ἐκ τῶν ἀπόρων ἐφάνη δή τις ἔασθος τοῖσι βαρβάροισι,« Ἡρ. »Ἀναγκάζεται, κατά τό ἄπορον, καταλῦσαι, « Θκ. »Ὀρώντες περισι πολλά τά ἄπορα ξυμβεβηκότα,« αὐτ. »Τά δυνατά ἐν ἴσῳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὰ ἀπορώτατα, « αὐτ. β) ἀσαφής, ἀμφίβολος, δυσδιάλυτος. » Ἐρωτήσεις ἀπόρους, « Ακ. » Ἄπορα ἐρωτᾷ, « αὐτ. γ) = Δυσπόριςτος, δυσεύρετος. » Ἄπορον θῦμα, « Πλτ. » Ὅσοι δὲ .. οἱ δὲ .., οὗτοι πάντες ἀπορώτατοί εἰσι, « Πλάτ. (Ἀπολογ. Σωκρ.).

Ἀπορούω, Μ. ορούσω, Π. τινάζομαι ὀπίσω, μακρύνομαι ὁρμητικῶς, ἀναχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ.

Ἀπορρᾱγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.

Ἀπορ-ραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραιτοῦμαι τινὸς ἔργου διὰ ῥᾳθυμίαν, παραμελῶ.

Ἀπερ-ροΐνιος, Μ. ρανῶ. Ῥαντίζω (Χύνω κατ' ὀλίγον) τι ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω.

Ἀπορρᾶς, ίδος (ἡ), εἶδ. κοχλίου (ἰνηρίτης ἢ πορφύρας), (εἰς τὸν Ἄρχτ. ἄλλ. ἀναγν., ἴσ. ἐσφαλμ., ἔχει ἀμυρράς.).

Ἀπερ-ρέω, Μ. ῥεύσω, Π. ἀφαιρῶ (ἀποσπῶ) τι διὰ τῆς βίας ἀπό τινος καὶ τὸ ἀφανίζω.

Ἀπορράντήριον (τὸ). σκεῦος μὲ νερὸν διὰ ῥάντισμα, (ἐκκλησ.) ἁγιασματάρι.

Ἀπορρᾰξ, ᾰγος (ἡ), = Ἀπορρώξ.

Ἀπορρᾰξις [[ἀπορράσσω]], εως (ἡ), εἶδ. παγνιδίου συνισταμένου εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις τὴν σφαῖραν κατὰ γῆς, ᾗ μετὰ τόσας ἀναπηδήσεις, νὰ τὴν ξαναπιάσῃ.

Ἀπορ-ῥαπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζων ἀποδιώκω. (Σημ. ὅτι εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δ Ἀλ. κ. πρέπει, νομίζω, ν' ἀναγνωσθῇ Ἀπορριπτιζούσης).

Ἀπορ-ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω καλῶς (πέρα-πέρα, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ὡς τὴν ἄλλην).

Ἀπορ-ῥάσσω, Μ. ῥάξω. Ἀναπηδῶ, ἀντικρούομαι, κτυπῶ (τινάζομαι) ὀπίσω.

Ἀπορ-ραψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἀπὸ ζήθους περικοπὰς ῥαψῳδιῶν· λέγω ἐκ τοῦ πρωχείρου (αὐτοσχεδιάζω) στιχουργῶ· ματαιολογῶ, λέγω ὅ,τι μοῦ καταίβῃ.

Ἀπορ-ρέω, Μ. ῥεύσω, Π. = Ἀποῤῥέω.

Ἀπορ-ρέομαι (χωρὶς Μ.). Ἀποπλανῶμαι, παρασύρομαι, ἀφορεῦμαι εἰς ματαίας φαντασίας.

Ἀπορ-ῥευματίζω, Μ. ίσω. (ἰατρ.) Στρέφω ἀλλοῦ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος· (ἐπμ.) ἐλευθερόω ἀπὸ τὴν καταῤῥοὴν (ἀπὸ τὰ ῥευματικὰ κτλ.).

Ἀπορ-ρέω, Μ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι, = Ἐκρέω, χύνομαι (πηγάζω, ἀναβρύω, ἀναδίδομαι) ἀπό τινος. » Καὶ ὑγρασία τις ἀπορρέει τῆς βατάνης, « Δσκρ. » Ἀπορρέοντα λοιμικὴν ἀπορρώαν, « Ἀλ. Ἀφρ. 2) (συνκδχ.) πίπτω, σκορπίζομαι, χάνομαι. » Ἀπορρύσεις τοῦ ἵππου, « Πλ. « Καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρύσεται, » Γῤῥφ. (ᾗ μεταφρ.) » Ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆσις, « Σοφ.

Ἀπόῤῥηγμα (τὸ). κομμάτι σχισμένον ἀπό τινος, ξέκ τοῦ

Ἀπορ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω (κόπτω) ἀπό τινος· χωρίζω μὲ βίαν· (ταυτὸ ωμ) σπεύω· ἀποσπῶ. » Ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρους, « Ὁδ. L. » Δεσμὸν ἀπορρῆξαι, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ. ᾗ μσ.) » Ἀπερρώγοσι δ' ἀπ' αὐτῆς νησίδες, « Παυσ. » Ἀπορρήγνυόνται τοὺς ὤμους, « Ξεν. (καὶ μ. φορ.) » Βίον (« Ψυχήν) ἀπορρήξας, « Εὐρ. καὶ Ἐπγρ. » Οἱ λίθοι φωνὰς ἀπορρήξουσι, « Πισ. » Ἀπορρήξας τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν, « Αἰσχ. « Εἰ ἀπορρᾳγείη ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τὸ ἰωνικὸν φῦλον, « Ἡρ. » Τὸ εὐώνυμον κέρας αὐτῶν, ἀπορρᾳγέν, ἔφευγε, « Θκ.

Ἀπορῥηθῆναι, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀπόῤῥηκτος (ὁ, ἡ). = Ἀπορρώξ, Ἀπότομος.

Ἀπόῤῥημα (τὸ). τὸ ἀπηγορευμένον πρᾶγμα. 2) = Ἀπόῤῥησις.

Ἀπόῤῥηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορρηγνύειν, σχίσιμον (κόψιμον) βίαιον· ἀποστασις κτλ.

Ἀπόῤῥησις, εως (ἡ) =, Ἀπαγόρευσις. 2) ἄρνησις, ἀποποίησις· = Ἀποκήρυξις.

Ἀπορ-ῥήσω, Μ. ῥήξω, (σπν. τύπ. τοῦ) Ἀπορρήγνυμι.

Ἀπόῤῥητος (ὁ, ἡ). ἀπηγορευμένος, ἐμποδιομένος διὰ νόμου. 2) (συνήθ.) ὁ μὴ συμφέρων (ἢ ἀδύνατος) νὰ λεχθῇ, ἀνέκφραστος ἢ μυστικός. » Πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλούς, « Πλ. » Πλόντες ἑαυτοὺς τὰ ἀπόῤῥητα, « Δμ. « Ἀπόῤῥητα ποιεῦμαι, « Ἡρ. φυλάττω τι μυστικόν. (καὶ ἐπιῤ.) » Ἐν ἀπιῤῥήτῳ (ἢ) Ἐν ἀπιῤῥήτοις (ἢ) Δι' ἀπιῤῥήτων, = τῷ

Ἀπορῥήτως, ἐπίῤ. Κρυφά, μυστικά· μυστηριωδῶς, ἀνεκφράστως.

Ἀπορ-ριγέω-ῶ, Μ. ήσω (ποκ. Ἀπέῤῥιγα ᾰχ.). Φρίττω (Τρέμω, Φοβοῦμαι) νὰ κάμω τι.

Ἀπορ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκριζόω, ξεῤῥιζόνω. 2) κάμνω (ἐβγάλλω) ῥίζας.

Ἀπ-ῤῥινάω, Μ. ήσω. Ῥινίζων ἀφαιρῶ, κόπτω (ξαίρνω) μὲ τὸ ῥινί.

Ἀπορῥίνημα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ ῥινίου ἀφαιρούμενον.

Ἀπ-ῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Μακρύνω (Ἀποθιώκω) μὲ τὸ φύσημα τῆς ῥιπίδος (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι).

Ἀποῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω μακράν, τινάζω ἀπὸ πάνω μου, (συνκδχ. ᾗ μτφορ.) ῥίπτω τι ὡς ἄχρηστον, καταφρονῶ, ἀποδοκιμάζω, (ὄθεν πθ.) » Ἀπερῤῥιμμένος, « ὁ ἀπίθανος καὶ καταφρονημένος (ᾗ κοιν.) ἀπορῥιγμένος. 2) ῥίπτω λόγους ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἢ μὲ σκοπὸν νὰ ἐγγίσω τινά.

Ἀπορῥίψιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀπορῥίψεως, ἄχρηστος, (κοιν.) ἀπορῥιψιμιάς.

Ἀπόῤῥιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορῥίπτειν.

Ἀπόῤῥοη καὶ

Ἀπόῤῥοια (ἡ), = Ἐκροή, χύσιμον (πρέξιμον) ὑγροῦ, πέσιμον φύλλων (τριχῶν ᾰχ.).

2) (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἀπορρέον (χυνόμενον, ἀναβλύζόμενον κτλ.) πρᾶγμα, μέρος ὑγροῦ ῥέοντος, σταλαγματιά· ἀποφορά, ἀναθυμίασις, καὶ 3) ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἀπορρέει (χύνεται) τι. » Ἐμφραχθείσης τῆς ἀπῤῥοίας, ᾗ ἐπὶ τὸ ὕδωρ, « Ξεν. » Αἵματος ἀπορρόαι, « Εὐρ. » Ἡ ἀπόῤῥοια τῶν θυμιαμάτων, « Ἄρστ. » Ἡ αὐτὴ βλάπτουσαν ἀπορῥοὴν φρίσει, « Πλ. (καὶ μτφορ.) « Δοξης ἀπόῤῥοια, « Γῤῥφ. (παρβλ. Ἀπυῤῥώξ).

Ἀπορ-ροιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ξερνῶ (ἀναδίδω) μὲ κρότον. » Ὄρνις ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς, « Χοφ., ἐβγάλλει φωνήν, (παρβλ. Ἀναῤῥοιβδέω καὶ Ἀπορροφάω).

Ἀπόῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀπορῥέων (ἀναθιδομενος, πηγάζων) ἀπό τινος.

Ἀπορ-ροφάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ ὅλον ἢ μέρος.

Ἀπερ-ρυείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. ᾗ Ἀπορρύῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπερρέω.

Ἀπορ-ρύπτω, Μ. ῥύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, ἐκπλύνω, πασπρεύω, καθαρίζω.

Ἀπόῤῥυσις, εως (ἡ), = Ἀπόῤῥοη.

Ἀπόῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόῤῥοος. 2) εὔθετος πρὸς ἀπορῥύην, κατηφορικός.

Ἀπορ-ῥύψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορρύπτειν, πάστρεμμα.

Ἀπορ-ρύω, Μ. ρύσω, Π. ἀντὶ Ἀποῤῥέω.

Ἀπορῥωγάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀπ-ῤῥώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) ἀποῤῥαγείς (σχισθείς, κοπείς) ἀπὸ βουνόν, (ἐπμ.) = Ἀπότομος, κρημνώδης. 2) εὐθυτ. = Ἀπόῤῥοια, ἀπόσπασμα, μέρος. » Ἐωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ, « Ὁδ. Κ. » Οἶνος ἀμέρσοιτο καὶ νέκταρος ἀπορρώξ, « Ὁμ. Ι. (καὶ μεταφορ.) » Ἐριννύων ἀπορρῶξι, « Ἐπγρ.

Ἀπ-ορύσσω, Μ. ορύξω. Ξεσκάπτω ἢ = Κατορύσσω.

Ἀπ-ορφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὀρφανόν, (καὶ μσ. ᾗ πθ) μένω ὀρφανὸς. Ὀρφανεύω. 2) Π. χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων.

Ἀπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πορφύρας.

Ἀπ-ορχέομαι οῦμαι, Μ ήσομαι. Κάνω τὰ ἐξαίτιας τοῦ χοροῦ. (παρβλ. Ἐξορχέομαι).

Ἄπορως, ἐπίῤ. (πάντοτε μὲ τὰ ῥήματα) Ἔχω ἢ Διάκειμαι, « εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν, στενοχωροῦμαι, δὲν ἠμπορῶ νά.

Ἄπος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Λίπος.

Ἀποσάλευσις, εως (ἡ), οὐσ. τοῦ

Ἀπο-σαλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀραγμένος μακρὰν τῆς ξηρᾶς, (κοιν.) στέκομαι εἴς τ' ἀνοικτά, (μτφορ.) εἶμαι μετέωρος (ἀναπαράστατος, μὲ δύο γνώμας) ἢ ἔχω πολλὰ ὀλίγην ἐλπίδα. 2) (μτβτ.) διώκω τακτικῶ ἀπό τινος (ἀπομακρύνω) τινὰ διὰ τῆς βίας, παρασύρω.

Ἀπο-σαρκόω-ῶ, Μ ώσω. Μεταβάλλω εἰς σάρκα, τὸ κάμνω νὰ σαρκώσῃ (νὰ τραφῇ, ν' αὐξήσῃ, νὰ πάσῃ κρέας).

Ἀπο-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκωπίζω (Σκάνω) πασπρικά, ἀποτελειόνω τὸ σκόσμα. 2) σαρόνων ἐκβάλλω, (Κυπ. Χωρ.) Ἀποσάρωμα (τὸ). σκουπίδι, σαρίδι.

Ἀπο-σάττω, Μ. σάξω. Ἐβγάλλω τὸ σαγμάρι τοῦ ζώου, ξεσαμαρόνω· ξιφορτώνω.

Ἀπο-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι σαφὲς, σαφηνίζω ἀκριβῶς, (ἐξηγῶ, φανερόνω).

Ἀπο-σβέννυμι, Μ. σβεσω (ὁ ἀόρ. Ἀπέσβην καὶ ὁ πρκ. Ἀπέσβηκα, ἔχουν πθ. σημασ.). Σβύνω ἐντελῶς· (μτφορ.) κάμνω νὰ παύσῃ, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω· ἀφανίζω, ἐξαλείφω· (μσ. ᾗ πθ.) παύομαι, λείπω, χάνομαι, σβύνω, ἀποθνήσκω.

Ἀπόσβεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἀπόσβεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσείειν (ἀποτινάζειν κτλ.). 2) = Ἀπόσβεσμος, χωρὰς μὲ ἄσεμνα κτίσματα.

Ἀπο-σείω, Μ. σείσω. Τινάζω τι ἀπό τινος (ᾗ μσ.) Τινάζω (Ῥίπτω, Τινάζομαι) ἀπὸ τὴ πέση τι ἀπὸ πάνω μου. (μτφορ.) ξεφορτώνομαι. « Ἀπεσείσμενος τὴν ἐ-

σιν, « Ἡρ. » Ὀχευθῆσαι δὲ αἱ ὄρνιθες ἀποσείονται, « Ἀρστ.

Ἀπο-σεμνόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι σεμνὸν (σεβαστὸν, μεγαλοπρεπές).

Ἀπο-σεμύνω, Μ. υνῶ, = Ἀποσεμνόω. 2) μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω, ὑπερεπαινῶ. 3) (ἰατρ.) καυχῶμαι, κάμνω ἐπίδειξιν, φέρομαι μὲ ὕφος.

Ἀπο-σεύω (χ. Μ.), Π. = Ἀποσείω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω. ||. (πθ. ἡ μσ.) Ἀποσεύομαι, Μ. συθήσομαι (ἀόρ. Ἀπεσύθην, ἡ Ἀπεσάμην). φεύγω, ἀναχωρῶ.

Ἀποσήθω, Μ. σήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ κόσκινον ἢ ἀπὸ τὸ πανὶ, κοσκινίζω, (ᾧ ἐπὶ ὑγρῶν) στραγγίζω, σουρόνω.

Ἀπο-σηκάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἀποσηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ σηκοῦ (τῆς μάνδρας), μανδρίζω ἢ χωρίζω (διὰ περιφράγματος), ἀποκλείω.

Ἀπο-σημαίνω, Μ. ανῶ. Δίδω σημεῖον· γνωστοποιῶ διὰ σημείων· ὑπαινίττομαι (« Εἰς Νικίαν, ἐχθρὸς ὢν, ἀπεσήμαινεν. « Θκ.). (μσ.) βάλλω σημάδι (σημαδεύω) ἵνα γνωρίζω (π. χ. ἄνθρωπον ὑποπτον πολιτικῶς ὄν). βουλλόνω (ἐπιστολὴν ἢ πράγματα σημειοῦμαι-οῦμαι, Μ. ὠσομαι. Σημειόνω, κρατῶ σημείωμα, ποιοῦμαι σημείωσιν.

Ἀπο-σήπω, Μ. σήψω. Κάμνω (λφ. ἀπο) τι νὰ σαπῇ ὅλως διόλου, ἀφανίζω διὰ τῆς σήψεως. ||. (ὁ μσ. ἀντὶ πθ. πρκ.) Ἀποσέσηπα, ἐσάπησα ὅλως διόλου.

Ἀπόσηψις, εως (ἡ). σάπημα ὅλως διόλου.

Ἀποσίγησις, εως (ἡ). ἡ παντελὴς σιωπὴ, (παρβλ. Ἀποσιώπησις).

Ἀποσιεύμενος, μτχ. τοῦ Ἀποσιόομαι.

Ἀποσιμίω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ. ἐπὶ βιοῦς) Κάμνω τι σιμὸν (πλατομύτικον). (ἐπὶ στρατευόμ.) ἀπομακρύνω τὸ κέντρον πλησιάζων τὰς πτέρυγας πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐν εἴδει ἡμικυκλίου· (ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου) ἀπομακρύνομαι ἀναλόγως ἵνα πάρω δρόμον καὶ προσβάλω σφοδρότερον διὰ τοῦ ἐμβόλου (Θκδ. Δ, 25). (ἐνεγέν.) κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, ἡμικυκλοειδὲς), (παρβλ. Ἐπισιμόω).

Ἀποσίμωσις, εως (ἡ). (ἴδε τὸ προηγ.) κίνημα πολεμικοῦ πλοίου.

Ἀποσιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφοσιόομαι.

Ἀπο-σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπέχω σιτίων (τροφῆς), δὲν φρώγω πλέον, παύω τοῦ νὰ τρώγω.

Ἀποσιτία (ἡ)· ἀποχὴ σιτίων (τροφῆς), ἀνορεξία ἐντελὴς, ἀποστροφὴ πρὸς τὸ φαγεῖν, (ἐν γέν.) = Ἀσιτία.

Ἀποσιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἐπιβρέπων πρὸς) ἀποσιτίαν.

Ἄποσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπέχων σιτίων (τροφῆς), ἄσιτος, νήστις. 2) ὁ ἔχων ἀποστροφὴν πρὸς τὸ φαγεῖν, πάσχων ἐντελῆ ἀνορεξίαν.

Ἀποσιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σιωπῶ ὅλως διόλου ἢ ἐνῷ ὁμιλῶ, διακόπτω τὴν ὁμιλίαν μου. 2) (μτβ.) = Παραιωπῶ, περνῶ τι μὲ σιωπήν, δὲν τὸ λέγω.

Ἀποσιώπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσιωπᾶν, παῦσις ἐντελὴς ἢ διακοπὴ τῆς ὁμιλίας, (ῥητ.) = Παρασιώπησις.

Ἀπο-σκάπτω Μ. σκάψω. Σκάπτων ἐκβάλλω, ξεσκάπτω, ξεχόνω, (συνκδχ.) κατεδαφίζω. 2) κόπτω (χωρίζω) μὲ (ἀνοίγω ὀλόγυρα) χανδάκι.

Ἀπο-σκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀπασκαρίζω, σπαράζων ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ μὲ σπασμούς.

Ἀπο-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω καὶ Ἀττ. σκεδάω-ῶ, Σκορπίζω μακρὰν, ἀποδιώκω, (παρβλ. Διασκεδάννυμι).

(Ἀποσκέλλομαι), ἄχρ. (ὅθεν εὔχρ. ὁ) Μ. σκλήσομαι (ὁ ἀόρ. Ἀπέσκλην, ᾗ ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Ἀπέσκληκα). Ξηραίνομαι· λιγνεύω καθ' ὑπερβολὴν, γίνομαι σκληρὸς (κατάξηρος, [κοιν.] πεστὶ καὶ κόκκαλον)· ξεπαγιάζω, (κοιν.) κοκκαλιάζω.

Ἀπο-σκεπάζω, Μ. άσω, = Ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω.

Ἀποσκεπαρνίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ σκεπάρνι.

Ἀποσκεπαρνισμὸς (ὁ). κόψιμον μὲ τὸ σκεπάρνι. ||. (ἰατρ.) εἶδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου.

Ἀπο-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Ἀποσκοπέω.

Ἀποσκέπω, Μ. σκέψω, = Ἀποσκεπάζω.

Ἀπο-σκευάζω, καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, άσομαι. Σηκόνω (Συγυρίζω, Μεταφέρω) τὰ σκεύη μου. 2) ἐξαγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην· ῥίπτω (πινάζω) ἀπὸ πάνω μου, ξεφορτώνομαι, ξεκάμνω, ξεπαστρεύω. ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, (δηλ.) = Ἀποπατῶ.

3) ἀποφεύγω, ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω. 4) χαλνῶ, χρημνίζω, (ἐπὶ λόγων) ἀναιρῶ, (παρβλ. Ἀνασκευάζω καὶ Συσκευάζομαι).

Ἀποσκευὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκευάζειν, ξεφόρτωμα, κένωσις τῆς κοιλίας καὶ ὁ τόπος ὅπου, τὸ ἀναγκαῖον κτλ. 2) τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα σκεύη (τὰ Τουρκ. καλαμπαλήκια).

Ἀπόσκημα (τὸ), = Ἀποστήριγμα, (ἰατρ.) γομὸς νοσώδης καταντήσας (ἀποσκήψας) εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἀπόστημα).

Ἀπόσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον (ἀλλ' εἰς ἄλλην ἢ εἰς μεμακρυσμένην) σκηνήν.

Ἀπο-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Ἔχω στημένην τὴν σκηνήν μου (κατοικῶ) μακράν. 2) (Γρφ.) σηκόνω (ξεστήνω τὴν σκηνήν μου) ἵνα μισεύσω, (παρβλ. Διασκηνόω.).

Ἀπο-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμπῶ δυνατὰ, ῥίπτω τι (καὶ [μάτιβος] πίπτω) μὲ ὁρμὴν κατέ τινος (« Ἀγαθαὶ δ' ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι. « Πίνδ.). ξεσπάνω· καταντῶ· (ἰατρ. ἐπὶ γυμῶν νοσοποιῶν) καταστελλόω αἰφνιδίως εἴς ἓν μέρος τοῦ σώματος (παρβλ. Ἀπερείδω). (ἐπὶ ὀνείρ.) ἐβγαίνω, ξεδιαλύζω· (ἐπὶ ὀργῆς) ξεθυμαίνω.

Ἀπόσκηψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκήπτειν.

Ἀπο-σκιάζω, Μ. άζω. Κάμνω ἴσκιον. « Σκιὰς ἀποσκιαζομένης. « Πλάτ. γινομένης ἀπό. 2) βάλλω εἰς τὸν ἴσκιον, σκεπάζω ἀπὸ τοῦ φωτὸς, (συνκδχ.) σκοτίζω, κρύπτω.

Ἀποσκίασμα (τὸ). ἡ γινομένη (σχηματιζομένη) ὑπό τινος σκιὰ, (μτφορ.) ἀπεικόνισμα, σκιαγραφία.

Ἀποσκιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκιάζειν (κάμνειν ἴσκιον), ὁ σχηματισμὸς τῆς σκιᾶς.

Ἀποσκίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀποσκεδάννυμαι.

Ἀποσκίμπτω, Μ. σκίμψω, Π. = Ἀποσκήπτω.

Ἀπο-σκινδίζω, Μ. ίσω, = Ἀπολακτίζω, ἀποσκιρτῶ.

Ἀπο-σκιρράω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (Κάμνω τι σκληρὸν ὡς) σκίρρον.

Ἀποσκίρρωμα (τὸ). τὸ ἀποσκιρρωθὲν πρῆγμα.

Ἀπο-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν φεύγω ἀπό τινος, (μτφορ.) λειποτακτῶ, ἀποστατῶ.

Ἀποσκλήσομαι, μ(λλ. τὸ Ἀποσκέλλομαι.

Ἀπόσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν σκληρός.

Ἀπο-σκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀπο-σκληρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκληρὸν ||. (μσ.) φέρομαι μὲ ἄκραν σκληρότητα καὶ ἰσχυρογνωμίαν.

Ἀποσκνίπτω. Μ. σκνίψω, Ἰων. ἀντὶ Ἀποσκίμπτω.

Ἀπο-σκνιφόω-ῶ, Μ. ώσω, [σκνίφος], = Ἀποσκοτίζω.

Ἀπο-σκολύπτω, Μ. ὓψω. Τδίρνω, ξεπετάνω· ξεφλουδίζω· γυμνόνω· περιτέμνω.

Ἀπο-σκοπέω, Μ. εὔσω, καὶ

Ἀπο-σκοπῶ-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλὰ ἢ μὲ προσοχὴν, ἀποβλέπω εἰς.

Ἀποσκοπιάζομαι, Μ. άσομαι, = τῷ προηγ.

Ἀποσκόπιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μακρὰν (ἐκτὸς, ἐναντίον, μὴ ἐπιτυγχάνων) τοῦ σκοποῦ, ἄτοπος, παράλογος.

Ἀπόσκοπος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ. 2) ὁ ἀποσκοπῶν, κυττάζων (παρατηρῶν) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλά.

Ἀπο-σκορακίζω, Μ. ίσω. Στέλλω τινὰ εἰς κόρακας (εἰς τ' ἀνάθεμα), ἀποδιώκω (ἀποῤῥίπτω) περιφρονητικῶς καὶ ὑβριστικῶς, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω· ἐξορίζω πολλὰ μακράν.

Ἀποσκορακισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκορακίζειν, ἀποδίωξις, καταφρόνησις κτλ.

Ἀπο-σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω μέρος ἢ ὅλως διόλου.

Ἀπο-σκοτίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος τὸ σκοτίζον αὐτὸν σῶμα. 2) = τῷ

Ἀπο-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου· (ζωγραφ.) βάλλω εἰς τὴν εἰκόνα ἴσκιον.

Ἀπο-σκυβαλίζω. Μ. ίσω. Χωρίζω ἀπό τινος τὰ σκύβαλα· ἀπορρίπτω τι ὡς σκύβαλον (ἄχρηστον, περιττόν).

Ἀποσκυδμαίνω. Μ. ανῶ, Π. (μὲ δοτ.) ὀργίζομαι κατά τινος.

Ἀποσκώζομαι, Μ. ώσομαι, Π. = τῷ προηγ.

Ἀπο-σκωπτίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Ἀφαιρῶ τὸ βάρος τῆς κεφαλῆς μου μὲ τὰς τρίχας (καθὼς ἔκαιμαν οἱ Σκύθαι τοὺς αἰχμαλώτους των), (καταχρ.) κουρεύω μέχρι τοῦ δέρματος, ξυρίζω.

Ἀπο-σκυλίω-ῶ, Μ. ήσω, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπο·σκυλεύω, Μ. εὐσω. Παίρνω λάφυρα ἀπό τινος ξεγυμνόνω, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ.

Ἀπόσκωμμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος πρός τινα ῥιπτόμενον σκῶμμα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σκώπτω, Μ. σκώψω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἡ προθετ.) Ῥίπτω σκώμματα κατά τινος, χλευάζω, περιπαίζω.

Ἀπόσμα-ω, = Ἀποσμήχω.

Ἀπόσμημα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἀποσμήξεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σμήχω, Μ. σμήξω. Σφουγγίζων ἀφαιρῶ, παστρεύω.

Ἀπο·σμικρόω-ῶ, Μ. ώσω καί

Ἀπο·σμικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου μικρόν.

Ἀποσμίλευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμίλης ἀφαιρούμενον, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σμιλεύω, Μ. εὐσω. Κόπτω (Σκαλίζω, Δουλεύω) τι μὲ τὴν σμίλην· (μετφορ.) ἐξετάζω λεπτομερῶς, ἐπεξεργάζομαι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ αὐστηρότητα.

Ἀποσμυγῆναι, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ἀπο·σμύχω, Μ. σμύξω. Καίων διὰ σιγανοῦ πυρὸς ἀφανίζω, (μτφορ.) κατατήκω ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.

Ἀποσοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζων φυγαδεύω, ἀποδιώκω (φοβίζων). » Ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπεσόμενον, « Σδ. (καὶ μσ-) » Ὅπως ἀποσοβῆται τῇ οὐρᾷ τὰ λυποῦντα, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Οὐκ οἷός τε εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλωτα, « Ἀρστφ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ὑπάγω πουθενὰ βιαστικός (ἐπμ. κουνῶν τὰς χεῖράς μου).

Ἀποσόβησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσοβεῖν, ἀποδίωξις.

Ἀποσοβητήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἀποσόβησιν, φυγαδευτικός.

Ἄποσος (ὁ, ἡ). (Φλαφ.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑποπίπτων εἰς) ποσότητα καὶ μέτρον.

Ἀπο·σοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σοφόν.

Ἀποσπάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀπεσπασμένος ἀπό τινος. ‖ (ρῆμ.) Ἀποσπάδιον, = Ἀπόσπασμα, κομμάτι.

Ἀποσπάραγμα (τὸ). ἀπόσχισμα, κομμάτι, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σπαράσσω (ττω), Μ. άξω. Ξεσχίζων ἀποκόπτω.

Ἀπο·σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος (Ξετυλίζω, Ἐβγάλλω ἀπό) τὰ σπάργανα, ξεφασκιόνω.

Ἀποσπαρθά(τά)ζω. Μ. άσω. Σπαράζω, σπαρταρῶ, ἀποθνήσκω μὲ σπασμούς (μὲ τέτανον), (παρβλ. Ἀποσκαρίζω).

Ἄποσπᾶς, άδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀποσπάδιος.

Ἀπόσπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπεσπάσθη (ἀπεκόπη) ἀπό τινος, κομμάτι.

Ἀποσπασμάτιον (τὸ). μικρὸν ἀπόσπασμα, κομματάκι.

Ἀποσπασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσπᾶν, ἀπόσπασις, ἀπομάκρυνσις, (ἐπιλόγ.) παρέκβασις.

Ἀπόσπαστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἀπεσπάσθη ἢ δύναται ν' ἀποσπασθῇ.

Ἀπο·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω (ξεκολνῶ, χωρίζω) τι ἀπό τινος, ἀπομακρύνω (καὶ μτ. ἢ πθ., κατόπιν τῶν μτγν., καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀπομακρύνομαι » Ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσι, « Λκ. 2) (σπν.) εὐνουχίζω. » Ἐκτομίαν καὶ ἀπεσπασμένον οὐ προσάξετε, « Γρφ.

Ἀπο·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἀπό τινος, χύνω σπόρον.

Ἀποσπένδω, Μ. σπείσω. Χύνω ἀπ' ὀλίγον ἢ ἀπό τινος ἀγγείου ἐν εἴδει σπονδῆς, κάμνω (προσφέρω ἢ ἀποτελειόνω τὰς) σπονδάς.

Ἀπο·σπερμαίνω, Μ. ανῶ, καί

Ἀπο·σπερματίζω, Μ. ίσω. Χύνω (ἀπὸ τοῦ σώματός μου) σπέρμα, κάμνω ῥεῦσιν, (συνκδχ.) τεκνογονῶ.

Ἀποσπερματισμός (ὁ). χύσις τοῦ σπέρματος, ῥεῦσις.

Ἀπο·σπεύδω, Μ. σπείσω. Προσπαθῶ νὰ μεταπείσω (ν' ἀποτρέψω) τινὰ ἀπό τὸν σκοπόν του, ἐμποδίζω τὴν σπουδήν (τὸν ζῆλόν) του, (παρβλ. Ἀποσπουδάζω).

Ἀπο·σπινθηρίζω. Μ. ίσω. Ἐβγάλλω σπίθας, σπινθηροβολῶ.

Ἀπο·σπογγίζω, Μ. ίσω, Σφουγγίζω καλῶς, Παίρνω μὲ τὸ σφογγάρι, τελειόνω τὸ σφούγγισμα ἢ τὸ σφουγγάρισμα

Ἀποσπόγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ σπόγγου ἀφαιρούμενον, ἀποσφουγγίδι. 2) = ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφογγίζειν, ἀποσφούγγισμα.

Ἀπο·σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) στάκτην, χάνω, ἀφανίζω. » Ἀπεσπόδησαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων, « Ἀριστφ., Ἔπεσαν τὰ νύχια μου, ξεποδαριάσθηκα.

Ἀπόσποδος (ὁ, ἡ), = Ἄσποδος ἢ Ἐκάσποδος, ἀπόβλητος, μιαιτός, ἀποτρόπαιος, ἀδιάλλακτος.

Ἄπόσπορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ἀπόγονος (καταγόμενος ἀπό) τινος.

Ἀπο·σπουδάζω, Μ. άσω. (σπν. μτβτ.) Κόπτω (Ἐμποδίζω, Ψυχραίνω) τὴν σπουδήν (τὴν προθυμίαν, τὸν ζῆλόν) τινος. (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) γίνομαι ψυχρότερος (ἀμελέστερος) περί τι, παραμελῶ.

Ἀποσ·σεύω, Π. ἀντὶ Ἀποσεύω.

Ἀπόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀποσεύομαι], ὁ φυγὼν μὲ ὁρμὴν ἢ διωχθείς (φυγαδευθείς) ἀπό τινος.

Ἀπόστα, ἀντὶ Ἀπόστηθι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀπόσταγμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος στάζον ὑγρόν· ἢ σταλαγματιά. 2) = Ἀπόσταξις.

Ἀποσταδόν (δὸν), ἐπίῤῥ. Π. [ἀφίστημι]. Μακρύθεν.

Ἀπο·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω ἀπό τινος. » Ῥανίδες εἰς τοὐδαφος ἀποστάζουσι, « Φίλ., (καὶ μτβτ.) » Ἀμβρουσίαν εἰς αὐτῆθος ἀποστάξασα γυναικός, « Θκρ.

Ἀποσταθείς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίστημι.

Ἀπο·σταθμάω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Τραβῶ) εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω.

Ἀποστάλαγμα (τὸ), = Ἀπόσταγμα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σταλάζω, Μ. άξω καί

Ἀπο·σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Ἀποστάζω.

Ἀποστελλέον, θετ. τοῦ Ἀποστέλλω.

Ἀπόσταξις, εως (ἡ). τὸ ἀπό τινος στάξιμον. 2) = Ἀπόσταγμα. » Ἀπηθοῦσι καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀπόσταξιν, « Θφρ.

Ἀπόστας, ᾶσα, ἄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀποστασία (ἡ), = Ἀπόστασις.

Ἀπόστασιον (τὸ). χωρισμὸς γυναικὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα, (ὅθεν): » Βιβλίον ἀποστασίου, « Γρφ., τὸ διαζύγιον. ‖ » Ἀποστασίου δίκη, « Πλάτ., ἡ κατὰ τῶν ἀγαρίστων ἀπελευθέρων ἢ τῶν ἀναχωρούντων ἐν καιρῷ κινδύνου πολιτῶν.

Ἀπόστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφίστασθαι, ἀπεχωρισμός, ἀπομάκρυνσις· ἀναχώρησις· ἀπαλλοτρίωσις (κτήματος). διαφορά, ἀνομοιότης. 2) ἀποστασία, ἐπανάστασις. » Ἀπόστασις μέν γε τῶν βιαίων τι παγόντων ἐστι, « Θκ. 3) διάστημα, (ὅθ.) » Ἐξ ἀποστάσεως, « Θφρ., μακρόθεν. 4) (ἰατρ.) ἡ εἰς ἔμπυον μεταβολὴ ἢ μετατόπισις τῶν νοσοπαθῶν χυμῶν, = Ἀπόστημα, ἡ λύσις τῆς συνεχείας (ἐνίοτε) κένωσις. 5) (Ῥμτ. καὶ Ῥτρ.) διακοπὴ καὶ πάλιν ἔναρξις τοῦ λόγου ἀσύνδετος. 6) ζύγισμα ([ὅθ. Ἀστυ]τος). 7) (μτγν.) ἀποθήκη (ἢ λιανοπούλημα) πραγματειῶν.

Ἀποστατέον, θετ. τοῦ Ἀφίστημι καὶ Ἀφίσταμαι.

Ἀπο·στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω (Εἶμαι) μακρὰν, Λείπω· παραιτοῦμαι, τραβῶ γέρι· ἀπέχω ἀφίνω (δὲν εἶμαι εἰς) τὴν θέσιν μου· ἀποστατῶ, γίνομαι ἀποστάτης (παρβλ. Ἀφίσταμαι).

Ἀποστατήρ, ῆρος (ὁ), Δ. ἀντὶ-

Ἀποστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀποστατῶν (χωριζόμενος, μακρυνόμενος) τινος (κυρ. δὲ ἢ τῆς θρησκείας του ἢ τῆς Κυβερνήσεως). 2) ὁ ζυγίζων, ζυγιαστὴς, (καὶ μτφορ.) κριτής. (ὅθεν:) » Τοὺς ἀργαλέας ἀποστατῆρας εἶμεν, « Πλ., κρίνειν, ἀποφασίζειν, ἢ = Ἀφίστασθαι, μὴ λαμβάνειν μέρος.

Ἀποστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόζων πρὸς) ἀποστασίαν· (ἰατρ.) ὁ καταντῶν (κλίνων) εἰς ἀπόσημα.

Ἀποστατικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς ἀποστάτης, κατὰ τρόπον ἀποστασίας. (Γρμ.) = Ἀσυνδέτως.

Ἀποστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀποστάτης.

Ἀπο·σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω (Χωρίζω, Ὀχυρόνω) μὲ παλούκια, ἀπομακρύνω, τειχίζω διὰ σταυρώματος. 2) (σπν.) κρεμάνω εἰς τὸν σταυρόν, σταυρόνω.

Ἀπο·σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξηραίνω τι (τὸ κάμνω (καὶ μσ. ἢ πθ. γίνομαι) σταφίδα, σταπιδιάζω.

Ἀπο·σταχύω-ῶ, Μ. ήσω καί

Ἀπο·σταχύω, Μ. ύσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω) στάχυα, σταχύνω, ἢ 2) παύω τοῦ σταχύειν, ξεσταχύνω. » Ὅταν ἀποσταχύῃ τὰ σπαρέντα, βοτανιζέσθω, Γεωπ.

Ἀπο·στεγάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν στέγην, ξεσκεπάζω (οἰκοδόμημα). 2) = Ἀποστέγω.

Ἀποστέγασμα (τὸ). ἡ διὰ στεγάσματος πρόφυλαξις.

Ἀπο·στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Στρώνω) τι καλῶς ὥστε νὰ μὴ περνᾷ τὸ νερόν, (ἰατρ.) προξενῶ δεινὸς ἐμφράξεις.

Ἀπο·στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζων μὲ στέγην ἐμποδίζω (προφυλάττω) τι ἀπὸ πρόχρομα.

Ψηφιακή Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερoίας

Ἀποστείβω, Μ. στείψω. Π. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.
Ἀποστεινόω-ῶ, Π. ἀντὶ ἀποστενόω.
Ἀποστείχω, Μ. στείξω. Π. ὑπάγω ὀπίσω, ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου. 2) (μτβτ.) ἀφαιρῶ ἢ χάνω.
Ἀποστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ἀπ' ἐμοῦ μακρὰν ἢ πρὸς ἄλλον τι, στέλλω τινὰ μὲ παραγγελίαν ὡς ἀπεσταλμένον, ξεκινῶ (στόλον κτλ.), ξεβγάλλω, ξεπροβοδῶ. 2) (μὲ γεν.) Π. Ἀποδιώκω. ‖. (μσ.) κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα, ἀναχωρῶ.
Ἀποστενόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἀπὸ πλατύτερου στενότερον ἢ ὅλως διόλου στενόν, στενεύω.
Ἀποστεπτικός, ἡ, όν, [ἀποστέφω]. (κυρ. ὕμνος) Ψαλλόμενος ἐν καιρῷ τοῦ ξεστεφανώματος.
Ἀποστέργω, Μ. στέρξω. Παύω τοῦ ν' ἀγαπῶ, λαμβάνω ἀποστροφὴν πρὸς ἀηδιάζω.
Ἀποστερεόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι στερεὸν (τὸ στερεόνω) ἐντελῶς.
Ἀποστερέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ μὲ δύω αἰτ.) Στερῶ τινα (Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, (κυρ.) κατακρατῶ (δὲν ἀποδίδω) τὸ ξένον πρᾶγμα. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) Λείπω ἀπό. « Τὸ σαφὲς μ' ἀποστερεῖ,» βύρ., 'μοῦ λείπει ἡ βεβαιότης.
Ἀποστέρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστερῶ, ἀφαίρεσις, χάψιμον.
Ἀποστερητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποστερῶν (κατακρατῶν) τὸ ξένον πρᾶγμα.
Ἀποστερητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἀποστερεῖν.
Ἀποστερητρίς(τρις), ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀποστερητής.
Ἀποστερίζω(ισκω) καὶ
Ἀποστέρομαι, = Ἀποστερέω.
Ἀποστερνόω-ῶ, Μ. ὡσω, καὶ
Ἀποστέφω, Μ. στέψω. Ἀφαιρῶ ('Παίρνω, 'Εβγάλλω) τινὸς τὸν στέφανον, ξεστεφανόνω.
Ἀποστηθίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ἀπὸ στήθους (ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ἐκ περιουσίας, χωρὶς νὰ προμελετήσω ἢ ἀπὸ μνήμης, χωρὶς νὰ βλέπω εἰς βιβλίον), (παρβλ. Ἀποστοματίζω).
Ἀπόστημα (τὸ), = Ἀπόστασις, ἀπομακρυσμός. 2) διάστημα. 3) τόπος παράμερος. 4) (ἰατρ.) ἀπόστημα ἢ ἐξάρθρωμα. « Ἐὰν ἀπόστημα ἐπιγένηται ἐξ ἅλματος ἢ - πτώματος, « Ἱππιατρ., ἴδε καὶ Ἀφίστημι (7).
Ἀποστηματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (πάσχων) ἀπόστημα, (παρβλ. Ἔμπυος).
Ἀποστηματίζω, Μ. ἰσω. (γραμτ.) Ἀφίνω ἔκκριτη (διακόπτω, ζεματῶ) τὸν λόγον, (ἴδε Ἀπόστασις).
Ἀποστηματικός, ἡ, όν, = Ἀποστηματώδης. 2) (γραμτ.) ὁ σημαίνων διαίρεσιν (χωρισμόν).
Ἀποστημάτιον (τὸ). μικρὸν ἀπόστημα.
Ἀποστηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν) ἀποστήματος.
Ἀποστῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀποστήριγμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἀποστηρίζεται τι, ἀκκουμπιστῆρι· (ἰατρ.) = Ἀπόκλημα, [ἐκ τοῦ
Ἀποστηρίζω, Μ. ἰξω, = Ἀπερείδω, ἐπακουμβῶ, (ἰατρ.) = Ἀποσκήπτω.
Ἀποστήριξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστηρίζειν.
Ἀποστιβής, ἰος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν τῆς στίβου (τοῦ πεπατημένου δρόμου), παράμερος ἢ παραμερίσας.
Ἀποστῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀποστιλβόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ στίλβῃ (νὰ λάμπῃ, νὰ ὑαλίζῃ).
Ἀποστίλβω, Μ. στίλψω. Ἐκπέμπω λάμψιν, λάμπω, ὑαλίζω.
Ἀπόστιλψις, εως (ἡ). ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως.
Ἀποστλεγγίζω, Μ. ἰσω. Ἀφαιρῶ τὴν λέραν (τὸν κονιορτὸν, τὴν ἱδρῶτα κτλ.) ἀπὸ τοῦ σώματος μὲ τὴν στλεγγίδα.
Ἀποστλέγγισμα (τὸ). ἡ διὰ τῆς στλεγγίδος ἀφαιρουμένη λέρα (κτλ.) τοῦ σώματος.
Ἀποστολεύς, εως (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἀρμάτωμα ἢ τὴν ἐκπλευσιν τοῦ σκάφους.
Ἀποστολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστέλλειν, ξεπροβόδισμα (ξένου), ξεκίνημα (στόλου), στάλισιμον (πραγματιῶν διὰ θαλάσσης)· (ἐκκλησ.) τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα.
Ἀποστολικός, ἡ, όν. (ἐκκλησ.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπόστολον.
Ἀποστολιμαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος δι' ἀποστολῆς ἢ ἐν εἴδει ἀποστολῆς.
Ἀπόστολος (ὁ, ἡ). (ἐπιθετ.) ὁ ἀποστελλόμενος, ξεκινῶν (κυρ. διὰ θαλάσ.). « Ἐρινῆρεῖ ἀπόστολος, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόστολον πλοῖον, « αὐτ. 2) (οὐσ.) ὁ ἀπεσταλμένος πουθενὰ μὲ παραγγελίαν, ἀπεσταλμένος. (ἴδε ἐκκλησ.) Ἀπόστολος. 3) (Νμ.) τὸ ἔγγραφον δι' οὗ παραπέμπεται ἡ ἐκκλητος δίκη. 4) στόλος, ἐκστρατεία διὰ θαλάσσης, (μτγν. δὲ) καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς.
Ἀποστοματίζω, Μ. ἰσω. Ἀναγινώσκω ἢ Ὑπαγορεύω τὰ περιεχόμενα εἰς βιβλίον χωρὶς ὅμως νὰ βλέπω εἰς αὐτό, (ἐπιμ.) λέγω ἀπ' ἔξω (ἀπὸ ζήθους), (παρβλ. Ἀποστηθίζω). 2) (Γρφ.) δίδω εἰς τινα ἀφορμὴν νὰ ὁμιλῇ ἴνα τοῦ 'πάρω λόγια.
Ἀποστομίζω, Μ. ἰσω, = Ἀποστοματίζω ἢ Ἀποστομόω-ῶ, Μ. ὡσω, = Ἐπιστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινός, τὸν ἀποστομόνω. 2) (συνκβχ.) φράζω (αὐλάκι κτλ.), στουπόνω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐνανε. 3) -λναστομόω, ἀνοίγω. 4) χαλνῶ τὸ σῶμα (τὴν κόψιν) καπτεροῦ ἢ σουδλεροῦ πράγματος, ὁμβλύνω.
Ἀποστόμωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστομοῦν, κλείσιμον ἢ (ἐκ τοῦ ἐνανε.) ἄνοιγμα τοῦ στόματος κτλ.
Ἀπόστοργος (ὁ, ἡ), = Ἄστοργος.
Ἀποστορέννυμι, ἀντὶ Ἀποστρώννυμι.
Ἀποστραγγαλίζω, Μ. ἰσω. Σφίγγων (στραγγαλίζων) τὸν λαιμὸν τινος τ�όν πνίγω.
Ἀποστρακίζω, Μ. ἰσω, = Ἐξοστρακίζω, διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ φυγαδεύω (ξορίζω).
Ἀποστρακόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω τι εἰς (ξηραίνω ἢ σκληρύνω ὡς) ὄστρακον.
Ἀποστρατεία (ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρ.) «Ἀποστρατείας δίκη. « ἡ κατὰ τῶν μὴ (ἢ κακῶς) στρατευσαμένων, (παρβλ. Ἀστρατεία).
Ἀποστρατεύω (ἢ ὁρθ.)-εύομαι, Μ. εὐσω. -ομαι. Παύω (Παραιτοῦμαι, Διμβάνω τὴν ἄφεσίν μου ἀπὸ) τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.
Ἀποστράτηγος (ὁ). ὁ παῦσας ἢ παυθεὶς τῆς στρατηγίας.
Ἀποστρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μεταφέρω τὸ στρατόπεδόν μου μακρὰν τινος, (παρβλ. Ἀναστρατοπεδεύω).
Ἀποστρεβλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μιστρόνω (Σκατεύω) τινὰ διὰ στρεβλώσεων.
Ἀποστρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι (ἢ μσ. ἢ ἑλλ., Γυρίζω ἐμαυτόν ἢ τὸ πρόσωπόν μου) ὀπίσω. (συνκβχ. μὲ αἰτ.) μιαίνω, ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀνο[Δια, Ἐπι]στρέφω καὶ
Ἀποστροφή (ἡ). γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) μίασις, ἀντιπάθεια. 3) κατσφύγιον. 4) σχῆμά τι τῆς Ῥτρ. (ἴδε Διάτασις).
Ἀποστροφία (ἡ). ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης (ἴδε Παυσαν.).
Ἀπόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπεστραμμένος (γυρισμένος ἀνάποδα, βλέπων ὀπίσω ἢ ἀλλοῦ). 2) (μὲ γεν.) ὁ ἐμπνέων ἀποστροφὴν, ἀηδίας, μισητός, ἀποτρόπαιος, ‖. (οὐσ.) « Ἀπόστροφος (ἡ), μέρος τῆς παραβάσεως τὸ ὁπ. ὁ χορὸς ἔψαλλε στρεφόμενος πρὸς τοὺς θεατάς· (γραμτ.) τὸ σημεῖον τῆς ἀποβολῆς φωνήεντος.
Ἀποστρώννυμι, Μ. στρώσω. Ξεστρώνω (Ξεσαμαρόνω, Ξεφορτόνω) τὸ ζῶον.
Ἀποσυγέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀόρ. Ἀπέσυξα καὶ Ϛ'. Ἀπέσυγον). Μιαίνω μὲ ὑπερβολὴν, ἀποστρέφομαι.
Ἀποσυκάζω, Μ. άσω. Ἀποδιώκω τινὰ μὲ τὸ ξύλον (στύπος).
Ἀποσυρφελίζω, Μ. ἰξω, Π. = Ἀποσείω, ἀποδιώκω, ἀπυκρούω, ἀπωθῶ.
Ἀποσύρω, Μ. σύψω. Κάμνω τι νὰ σύψῃ (νὰ μὴ τρίζῃ), προξενῶ ψιφάδαν (εἰς τὸ ἀτόμα), (ἄθλιον μτφορ.) « Ἀποσύρων τῇ φωνῇ, « Ἡσύχ., κακόφωνος.
Ἀποστῶ, ἀόρ. Ϛ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀποσυκάζω (-ίζω), Μ. άσω (ισω). Κόπτω σῦκα (δοκιμάζων μὲ τὸ χέρι τὰ ὡριμώτερα), (μτφορ.) 'παίρνω τινὸς χρήματα φεβερίζωντάς τον, (κοιν.) τὸν τρυγῶ.
Ἀποσπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁρπάζω, ξεγυμνόνω, διαγουμίζω, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ. « Τῶν ὑπνων ἀποσπάλητο, « Ἰλ., ἔχασε τὸν ὕπνον του.
Ἀποσυμβαίνει, Μ. βήσεται. (τρπρσ.) Δὲν συμβαίνει, δὲν γίνεται, δὲν ἀκολουθεῖ.
Ἀποσυμβουλεύω, Μ. εύσω, = Ἀποσυμβουλεύω, διὰ τῶν συμβουλῶν μου μεταπείθω τινά.
Ἀποσυν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀποσυνήγαγον κτλ.). Συνάζω τι ἀπό τινος. 2) (τὸ ἐνανε. τοῦ Συνάζω), διαιρῶ, χωρίζω.
Ἀποσυνάγωγος καὶ
Ἀποσύναγτος (ὁ, ἡ). ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδ. (ἀπὸ τὴν αὐναξιν τῶν πιστῶν), ἀφωρισμένος, ἐξωκκλησιασμένος.
Ἀποσυν-εργάω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συνεργῶ, ἀντενεργῶ, ἐμποδίζω.
Ἀποσυρίττω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τὰ συριττώδες (ὠλοσιῶδες), (ἰατρ.) μεταβάλλω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς σύριγγα (φίστουλαν), ῥοφῶ ἢ ἐκπέμπω ὡσὰν τὴν σύριγγα τοῦ κλυστηρίου.
Ἀπο-συρίζω(ττω), Μ. ἴζω, = Ἐκσυρίττω, διώκω τινὰ σφυρίζοντάς τον· σφυρίζω δυνατὰ ἢ μὲ ἀδιαφορίαν.
Ἀπόσυρμα (τὸ) ξέγδαρμα, ξεφλούδισμα, ξεπέτσωμα, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-σύρω, Μ. συρῶ. Ἁπλώνω μὲ τὸ σύραιμον, σύρων ὀπίσω ἀφαιρῶ, τραβῶ ἀπὸ Ἁπάνω, ξεφλουδίζω, ξεπεστόνω.
Ἀπο-συσ-σιτέω. Ἀείπω ἀπὸ (Δὲν παρευρίσκομαι εἰς) τὸ συσσίτιον.
Ἀποσύστασις, εως (ἡ)· τὸ ἐναντ. τῆς συστάσεως, ἀνατροπή, ἀφανισμός, ἐξόντωσις.
Ἀπόσφαγμα (τὸ), = Ὑπόσφαγμα, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-σφάζω(ττω). Μ. σφάξω. Σφάζων φονεύω.
Ἀπο-σφαιρίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω (Τινάζω) ὀπίσω τὴν ἀφαῖραν ἢ ὡσὰν ἀφαῖραν.
Ἀποσφαίρισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφαιρίζειν.
Ἀπο-σφαιρόω-ῶ, Μ. ὡσω Κάμνω τι σφαιροειδὲς (στρογγυλὸν ὡσὰν σφαῖραν).
Ἀπο-σφακελίζω, Μ. ἰσω. Προξενῶ ἢ (οὐδ. αὐτοπ.) Παθαίνω σφάκελον, σαπίζομαι (κυρ. ἀπὸ ψύχραν) καὶ πίπτουν τὰ μέλη μου· ξεπαγιάζω· (ἐπμ.) κοκκαλιάζω, ξεραίνομαι ὅπως ἤθελεν εὑρεθῶ, (χυδ.) κακαρόνω.
Ἀπο-σφακέλισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀποσφακελισμός (ὁ), τὸ πάθος τοῦ ἀποσφακελίζειν, (χυδ.) κακόρωμα.
Ἀποσφαλῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Ἀπο-σφάλλω, Μ σφαλῶ (μὲ γεν. ἐκ β'.). Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (νὰ χάσῃ τὸν δρόμον, νὰ λαυθασθῇ, ν' ἀποτύχῃ), ἀποπλανῶ. || (πθ. ἢ μσ.) χάνω τὸν δρόμον· παραστρατίζω· (μτφορ.) ἀποτυγχάνω, [ἴδε ἐκ
Ἀπο-σφαλμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραπατῶ, σκοντάπτω· κοντυλῶ· πίπτω (ς)· (ἐπὶ Ἴππου)= Ἀποσκιρτῶ.
Ἀποσφάξ, ἄγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπερῴξ, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. = Ἀποσφάζω.
Ἀπο-σφενδονάω, (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (Τινάζω) διὰ τῆς σφενδόνης.
Ἀπο-σφενδόνητος (ὁ, ἡ)· ὁ ἀποδιωχθεὶς διὰ πετροβολήματος (μὲ τὴν σφενδόνην).
Ἀπο-σφενδονίζω, Μ. ἰσω, = Ἀποσφενδονάω.
Ἀπο-σφηκόω-ῶ. Μ. ὡσω. Ξεσφίγγω, λύνω.
Ἀποσφῆλαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποσφάλλω.
Ἀπο-σφηνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἐμπρὸς λεπτότερον ὡς σφῆνα. 2) σφίγγω τι καλῶς τὸ σχιζόμενον ξύλον τὴν σφῆνα.
Ἀπο-σφίγγω, Μ. σφίγγω. Σφίγξω δυνατά, (συνκδχ.) πνίγω· δένω σφιγκτά· ζενεύω, (μτφορ.) συντέμνω.
Ἀπόσφιγξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφίγγειν, δέσιμον σφικτὸν, σφίξιμον δυνατὸν, πνίξιμον, στένεμμα.
Ἀποσφραγίζω, Μ. ἰσω. Βουλλόνω (ἢ συνκδχ.) Κλείω καλῶς, ἀσφαλίζω· 2) = Ἀνασφραγίζω, ἀφαιρῶ τὴν σφραγίδα, ξεβουλλόνω.
Ἀποσφράγισμα (τὸ). ἡ ἐπιτευχιμένη σφραγὶς, τὸ ἔκτυπον τῆς σφραγίδος.
Ἀποσφραγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀποσφραγίζων (βουλλόνων ἢ ξεβουλλόνων).
Ἀπο-σφραίνω, Μ. ανῶ. Δίδω εἰς τινα νὰ μυρίσῃ. 2) (μσ.) Ἁπλώνω ὀσμὴν, μυρίζομαι. 3) ἐβγάλλω μυρωδίαν, μυρίζω.
Ἀπο-σχάζω, Μ. σχάσω. (ἰατρ.) Χαράζων (Σχίζων μὲ τὸ νυστέρι) ἀφαιρῶ. «Ἀποσχάζων τι τοῦ αἵματος, » Στρβ.
Ἀπο-σχαλιδόω-ῶ, Μ. ὡσω. (κυνηγ.) Στήνω (Σκαλόνω) τὰ δίκτυα εἰς τὰς σχαλίδας (τὰ ἐπὶ τούτῳ διχαλωτὰ ξύλα).
Ἀποσχαλίδωμα (τὸ)· ἡ ἐξέχουσα ἄκρα (διχάλα) τῆς σχαλίδος ὅπου σκαλόνεται τὸ κυνηγ. δίκτυον.
Ἀπο-σχάω-ῶ, Μ. σχάσω, = Ἀποσχάζω.
Ἀποσχεδιάζω, Μ. άσω, = Αὐτοσχεδιάζω, λέγω ἢ κάμνω τι ἀπροβουλεύτως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.
Ἀποσχεῖν, ἐνεργ. καὶ
Ἀποσχέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀπόσχεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχεσθαι, ἀποχὴ, ἐγκράτεια· στέρησις.
Ἀποσχήσω, μέλλ. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀποσχηματίζω, Μ. ἰσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἄλλο σχῆμα.
Ἀπο-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζων ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, χωρίζω· διακόπτω.
Ἀπο-σχίς, ίδος (ἡ). ἀγκίδα τσακκισμένου κοκκάλου. (μτμ. ἐν γέν.) μέρος ἀπεσχισμένον, ἀπόσπασμα, (πρβλ.) Ἀπορρώξ.
Ἀπόσχισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσχίζειν, ἀπόσπασις.
Ἀπόσχισμα (τὸ). τὸ ἀπεσχισμένον κομμάτι.
Ἀπο-σχοινίζω, Μ. ἰσω. Χωρίζω τι ἀπό τινας τοιούτους μεταξὺ σχοινίου, (ἐν γέν.) διαχωρίζω, ἀπομακρύνω, ἀποκλείω, (πρβλ. Περισχοινίζω).
Ἀπο-σχολάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ὅσος καιρὸς μοι μένει ἀπὸ τὰς ἀσχολίας μου τόν ἀφιερόνω (τὸν μεταχειρίζομαι) εἰς.
Ἀπόσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων (μὴ συχνάζων εἰς) τὸ σχολεῖον.
Ἀπο-σώζω, Μ. σώσω (μὲ αἰτ. προθ. ἢ γεν. ἐκ β'.) Φέρω τινὰ σῶον (καὶ [μσ.] Καταφεύγω, Καταντῶ, Φθάνω) εἰς μέρος ἀσφαλές, γλυτόνω ἀπὸ (εἰς).
Ἀποσωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Συνάζω τι εἰς) σωρόν,
Ἀποταγὴ (ἡ), = Ἀπόταξις.
Ἀπόταγμα (τὸ). ἀπαγόρευσις, ἐμπόδισμα.
Ἀποτάδην [ἀποτείνω], ἐπίρ. Κατ' ἔκτασιν, εἰς μάκρος, διεξοδικῶς· ὁρμητικῶς.
Ἀποταθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποτείνω.
Ἀποτακῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποτήκω.
Ἀποτακτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀποτασσόμενος (ἀρνούμενος, ἀφήνων τι καὶ φεύγων), ἀναχωρητής.
Ἀπόταχτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀποτεταγμένος (ξεχωρισμένος, φυλαγμένος) 2) προσδιωρισμένος, μετρημένος. 3) ἀπηγορευμένος.
Ἀποταμίευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποταμιεύειν.
Ἀποταμιευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀποταμιεύων ἢ φυλάττων τὰ ἀποταμιευθέντα, κελλάρης.
Ἀποταμιεῦσαι (εὐχρηστότ. τὸ μσ.)· εὔσομαι, Μ. εύσω, -ομαι, καὶ
Ἀποταμιόω-ῶ, Μ ώσω. Βάλλω (Φυλάττω, Κρύπτω, Ἀποθέτω) τι εἰς τὸ ταμεῖον.
Ἀποτάμνω. Μ. ταμῶ, Ἰων. ἀνεἰ Ἀποτέμνω.
Ἀπόταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτάσσειν (χωρίζειν εἰς διαφόρους κλάσεις)· παραίτησις· ἀπάρνησις· ἀποχαιρετισμός.
Ἀπότασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτείνειν (ἢ ἀποτείνεσθαι πρός) τι, ἐξάπλωμα, τέντωμα· ἀκοπὸς (ὑποθετικὸς) συγγράμματος ἢ ὁμιλίας.
Ἀπο-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω κατὰ μέρος, ξεχωρίζω, διαιρῶ εἰς διαφόρους τάξεις· τοποθετῶ κατὰ τάξιν. Παρατάττω. Προσδιορίζω. || (μσ. μὲ δοτ.) ἀποχαιρετῶ, παραιτῶ, χωρίζομαι, ἀπαρνοῦμαι.
Ἀπόταυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάμαλις) τὴν ὁποῖαν ἀφίνουν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ταῦρον.
Ἀπο-ταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ταῦρον, (δηλ.) ἀγριεύω, ἐξαγριόνω (καὶ μσ. μὲ δοτ.) ἐξαγριοῦμαι κατά τινος.
Ἀπόταφος (ὁ, ἡ), = Ἄταφος. 2) θαμμένος ξεχωριστά.
Ἀποτάφρευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ
Ἀπ.-ταφρεύω, Μ. εύσω, Χωρίζω (Ὀχυρόνω, τόπον τινὰ μὲ τάφρον.
Ἀποτεθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτίθημι.
Ἀπο-τείνω, Μ. τενῶ, = Ἐκτείνω, ἁπλόνω, τεντόνω· (μτφορ.) τραβῶ εἰς μάκρος, ἐξακολουθῶ ὁλονὲν καὶ χωρὶς διακοπήν. « Ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, » Ἀκ. « Μακρὸν λόγον ἀποτέτακα, » Πλ. (καὶ ἑλλ.) « Μόρῳ ἀποτεινούμεν, ἢν διαλαγώμεθα, » αὐτ. « Τὰ χαλκεῖα πληγέντα, μακρὰν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει, ἐὰν μὴ ἐπιλάβηταί τις, » αὐτ. « Μαχόμενοι μέχρι μέσων νυκτῶν ἀπέτεινον, » αὐτ. (ἢ πθ.) « Ἀποτεινομένου τοῦ πότου, » Ἀκ. « Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς, » αὐτ. 2) (μσ.) = Διατείνομαι, διϊσχυρίζομαι ἐπιμόνως, φιλονεικῶ, ἐμιλῶ μὲ τόνον κατά τινος ἀναφέρων τὸν λόγον μου πρὸς αὐτόν. « Ὁ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πρὸς ἐκείνους ἀποτείνεσθαι, » Βασ. « Πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος ἀποτείνεται, » Σχλ. Δωστρ. (ἢ ἑλλ.) « Ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνεται, » Ἀκ.
Ἀπο-τειχίζω, Μ. ἰσω. Χωρίζω (Κλείω ἐντὸς) ἐκτὸς τι μὲ τεῖχος· (ἐπμ.) ἐμποδίζω. 2) ἀποτελειόνω τὸ ἡμιτελὲς (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ. 3) ἀφαιρῶ, χαλνῶ τὸ ὑπάρχον) τεῖχος.
Ἀποτείχισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτειχίζειν (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασ.).
Ἀποτείχισμα (τὸ), τόπος ἀποτειχισμένος, ὀχύρωμα πρὸς ἀποτείχισιν, (Θκ. ς', 98).
Ἀποτείχισμὸς (ὁ). = Ἀποτείχισις.
Ἀπο-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Συμπεραίνω ἀπό τινος, λαμβάνω τι ὡς τεκμήριον.
Ἀπο-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ χωρὶς (τοῦ στερῶ τὰ) τέκνα.
Ἀποτέλειος (ὁ, ἡ). ὁ διαπρέψας εἰς τὰς μεγαλητέρας πολιτικὰς θέσεις (τέλη).
Ἀπο-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι εἰς ἐντέλειαν, ἀποτελειόνω, (πρβλ. Ἀποτελῶ).
Ἀποτέλεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτελεῖν, ἀποτελείωσις, κατόρθωσις, πραγματοποίησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποτέλεσμα (τό), τὸ προϊὸν (τὸ τέλος, ἡ ἔκβασις) ἡποιαςδήποτε ἐνεργείας, ὁ ἀποτελεσθείς ἀκοπός. 2) (ἀστρολογ.) ἡ ἐπιρροὴ τῶν ἀστέρων.

Ἀποτελεσματικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ παράγων ἀποτέλεσμα· ἐνεργὸς, δραστικός. 2) (ἀστρολογ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἀστέρων, (ὅθεν ‖. » Ἀποτελεσματικὴ «, ἡ περὶ τούτου ἐπιστήμη, καὶ » Ἀποτελεσματικός «, ὁ ἐπαγγελλόμενος αὐτήν.

Ἀποτελεσματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποτέλεσμα, δραστικῶς. 2) μὲ ἀποτελεσματικὸν τρόπον.

Ἀποτελεσμός (ὁ), = Ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελεστικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἀποτελῶν ἢ δυνάμενος ἀποτελέσαι τι, δραστήριος. 2) (γραμτ.) ὁ σημαίνων (ἢ ἀφ' ἧκτος εἰς) ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω, καταντῶ (μτθ. ἢ ἀμτθ.) εἰς. 2) (σπν.) = Ἀποθνήσκω.

Ἀποτελεύτησις, εως (ἡ). τελείωμα, τέλος, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Φέρω τι εἰς τέλος (εἰς ἐντέλεσιν), τελειόνω, (ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω· » Ἀπετέλεσε τὸ τεῖχος, « Ξεν. (ὅθεν πθ.) » Ἀποτετελεσμένος ἀνήρ (ἐπίτροπος κτλ.), « αὐτ., ὁ τέλειος, συγκεκροτημένος. 2) = Ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ, κατορθόω· προξενῶ. » Τὸ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, « Πλδ. » Ἀποτελεῖν μανίαν, « Λξ. 3) ἀποδίδω (πληρόνω) ὅ,τι χρεωστῶ, κάμνω τὰ χρέη μου. » Ἀποτελεῖν τινι τὰ δίκαια, « Ξεν. » Ἀποτελεῖν εὐχάς, « αὐτ.

Ἀποτέμνω, Μ. τμῶ. Κόπτω (ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος, χωρίζω. » Ἀποτεμόντες τὰς κεφαλὰς τῶν νεκρῶν, « Ξεν. » Τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτέμνοντας. « Πλάτ. » Ὁ Ἅλυς ποταμὸς ἀποτέμνει (καὶ μσ.) ἀποτέμνεται κάτωθεν τῆς Λιάας τὰ κάτω, « Ἡρ. Ἀβδ. ‖ (μσ.) κόπτω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, κόπτω καὶ ποιρνω, οἰκειοποιοῦμαι. » Ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα, « Ἰλ. Χ. » Ὅταν οἱ πολέμιοι τὴν χώραν (ἢ) τῆς χώρας ἀποτέμνωνται, « Ἰσκρ. » Ἀποτέμνονται τῆς λείας συχνήν, « Πλ.

2) κόπτω τὸν δρόμον τινός. » Πυριούμενον δὲ ἀπετέμνοντο αὐτὸν οἱ Μεσσήνιοι ἐπὶ ξενῶν τῆς ὁδοῦ, « Ξεν. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) χωρίζω τι καὶ τὸ ἀφιερόνω εἰς τινα. » Τέμενός ἐστι χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τινί, « Εὐς.

Ἀπότεξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτίκτειν, γέννησις.

Ἀποτερματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω αὔνορα (τέρματα), χωρίζω ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω. 2) ἀποκλείω· ἐξορίζω. 3) (μσ.) καταντῶ.

Ἀποτερματισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτερματίζειν.

Ἀποτέταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀποτείνω.

Ἀπότευγμα (τό), = Ἀποτυχία.

Ἀποτευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀποτυγχάνων ἢ ὁ προξενῶν ἀποτυχίαν.

Ἀπότευξις, εως (ἡ), = Ἀποτυχία.

Ἀποτέφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) στάκτην.

Ἀπο-τηγανίζω, Μ. ίσω. Ψήνω τις (ἢ Τρώγω εὐθὺς ἀπὸ) τὸ τηγάνι.

Ἀποτήκω, Μ. τήξω. Λυόνω ὅλως διόλου ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφανίζω, ἐξαλείφω.

Ἀποτῆλε καὶ Ἀποτηλόθι καὶ Ἀποτηλοῦ, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) μακρὰν ἢ μακρόθεν τινός.

Ἀπότηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτήκειν, λυώσιμον, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἁλυσομένου ἀποστάλαξις.

Ἀπο-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρατηρῶ, παραφυλάττω, προσμένω (καιρὸν κτλ.).

Ἀποτίβατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀπρόσβατος.

Ἀποτίθημι καὶ (μσ. ὃ καὶ συνηθίζ.) Ἀποτίθεμαι, Μ. θήσω, -ομαι (ἀόρ. Ἀπέθημην ἢ πθ. Ἀπετέθην χρ.). = Ἀπιβάλλω, βάλλω τι μακρὰν ἢ κάτω, ἐβγάλλω ἀπὸ πάνω μου, ἀποῤῥίπτω, παραιτῶ, ἀποφεύγω. » Τιύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί « Ἰλ. Γ. » Βραδυτῆτα καὶ ῥᾳθυμίαν ἀποθέσθαι, « Δμ. » Οὐκ ἀπετίθετο τὴν ἀρχὴν, « Ἀθ. » Ἀποτίθεσθαι τὸν πόλεμον, « Λξ. » Τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι, « Γργ. » Ἀποτίθεσθαι τὸ γιγνόμενον, « Ἀρστ., ἐκθέτειν βρέφας. 2) βάλλω τι πάλιν ὀπίσω (εἰς τὸν τόπον του). » Ἀπονίζεσθαι τὰ ἔνερα εἰς τὴν οἰκείαν χώραν, « Γαλ. 3) βάλλω κατὰ μέρος, φυλάττω δι' ἄλλον καιρόν, ἀποταμιεύω. » Τὰς βαλάνους τῶν φοινίκων ξηραίνοντες, τραγήματα ἀπετίθεσαν, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Ἀποτίθεσθαι εἰς τὴν ἑξῆς νύκτα, « αὐτ. » Εἰς ἀγγεῖον ἀποτίθειν, « Δσκρ.

4) παρακαταθέτω, ἐναποθέτω. » Τὰς δωρεὰς εἰς ἀξιολογωτέρους ἄνδρας ἀπόθεσθε, « Λξ. » Ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς πρυτάνεις ἀποτεθοῖεν, « Πλ.

Ἀποτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ τι ἐντελῶς. (ἐπὶ ζῳ.) γόνω τὰ αὐγά μου, (παρβλ. Ἐκτίκτω).

Ἀποτίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶν ἀφαιρῶ, τσιμαδῶ.

Ἀπότιλμα (τό), τὸ ἀφαιρεθὲν διὰ τοῦ μαδίσματος.

Ἀποτιμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀτιμάζω, δὲν τιμῶ πλέον, καταφρονῶ. 2) (Νμ.) ἐκτιμῶ τι καὶ τὸ βάλλω (ἢ (μσ.) τὸ λαμβάνω) ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. » Καίτοι δεινὸν, τὴν μὲν λέγειν ὡς ἀποτιμήσατο τὸ χωρίον, τὸν δὲ ἀποτετιμηκότα φαίνεσθαι γεωργοῦντα, « Δμ. » Ἀποτιμήσασθαι ψῆφισι τὸ χωρίον τῆς ποσικός, « αὐτ., τὸ ἔλαβεν ἐνέχυρον διὰ τὴν πρίξιά της.

3) ξεκάμνω (Ἀγλυτόνω ἀπό) τι πληρόνω ἓν τόσον. » Οἱ ἄνθρωποι αἰσχροὶ εἶναι πολλοῦ ἀποτιμῶνται, « Ἱππ., (παρβλ. Ὑποτίθημι καὶ Ἐκτιμάω).

Ἀπότιμημα (τό). τὸ ἐκτιμηθὲν καὶ δοθὲν εἰς ὑποθήκην κτῆμα.

Ἀποτίμησις, εως (ἡ). ἡ ἐκτίμησις ἢ ὑποθήκευσις κτήματος.

Ἀποτιμητής, οῦ (ὁ). Ἐκτιμητὴς τοῦ διδομένου ἢ λαμβανομένου εἰς ὑποθήκην κτήματος.

Ἄποτιμος (ὁ, ἡ), = Ἄτιμος. 2) (Νμ.) ὁ ἐκτιμηθεὶς ἢ δοθεὶς εἰς ὑποθήκην.

Ἀποτίναγμα (τό). τὸ τιναχθὲν (βρφθὲν ἢ πεσὸν) ἀπό τινος, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-τινάσσω, Μ. άξω, Τινάζων ῥίπτω τι ἀπό τινος.

Ἀπο-τίνω(νυα)μι καὶ

Ἀποτίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω, ξεπληρόνω· ἀνταποδίδω, ἐξορκῶ. » Δανείζεται ὁ ἀμερτωλὸς ἢ οὐκ ἀποτίσει, « Γρφ. 2) πληρόνω πρόστιμον (συνηθέζ.) τιμωροῦμαι. » Πολλάκις ἐκρίθην ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, « Ξεν. « Ἀποτίνει δῆμος ἀτασθαλίας βασιλῆων, « Ἡσ. 3) (μσ.) ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. » Ἀλλὰ τούτων μεγάλ' ἀποτίσαιντο, « Ξεν. » Παλαιῶν δ' ἀπεείνυτο τιμήν, « Ἰλ. Π.

Ἀποτίπλαστος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀπροσπίλαστος.

Ἀπότισις, εως (ἡ), τὸ ἀποτίνειν, πληρωμὴ, ξεπλήρωμα, ἀνταπόδοσις· τιμωρία· ἐκδίκησις.

Ἀποτιτθὸς (ὁ, ἡ), = ἀποκομμένος ἀπὸ τὸ βυζὶ (τὸν τιτθόν).

Ἀποτίω, Μ. τίσω, = Ἀποτίνω.

Ἀπο-τμήγω, Μ. τμήξω, Π. = Ἀποτέμνω, χωρίζω, ἀποσπῶ.

Ἀπότμημα (τό). τὸ ἀποτμηθὲν (ἀφαιρεθὲν κτλ.), κομμάτι.

Ἀποτμηματίζω, Μ. ίσω. (νγλ.) Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τμήματα, κομματιάζω, διαιρῶ. » Τὴν στρατιάν—, « Νικ. Χων.

Ἀπότμησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀποτομή.

Ἀποτμήσι, ἤγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπρῤῥώξ, ἀπότομος.

Ἀποτμητέον, θετ. τοῦ Ἀποτέμνω.

Ἄποτμος (ὁ, ἡ), Π. ἀστερημένος πότμου (τύχης), ἄτυχος, δυστυχής.

Ἀπότοκος (ὁ, ἡ). ὁ τεχθεὶς (γεννηθεὶς) ἀπό τινος. ‖ (οὐδ.) Ἀπότοκον (τό), (μὲ γεν.) γέννημα (πρόϊόν, ἀποτέλεσμά) τινος.

Ἀπο-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ νὰ κάμω (Ἐπιχειρῶ μὲ τόλμην) τι, (ὁθ. πθ) » Ἀποτετολμημένον, « = Τόλμημα, ἐπιχείρημα τολμηρόν.

Ἀπότολμος (ὁ, ἡ), = Ἄτολμος.

Ἀπότομος, ὄος (ἡ). = Ἀπότομος (πέτρα), Ἀπρῤῥώξ. ‖ (οὐσ.) σχίζω τὴν ἀποίαν μετεχειρίζοντο ἀθλητάι τινες ὡς ἀκόντιον, (Τουρν.) λομπούτι, ἡ μέρος γῆς (τέμενος) διδόμενον εἰς τοὺς ἀθλητὰς ὡς βραβεῖον.

Ἀποτομεύς, έως (ὁ). ὁ ἀποτέμνων.

Ἀποτομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτέμνειν, κόψιμον ἀπό τινος, χώρισμα· ξυρίσμα βρόμων· (μσν.) = Ἡμιτόνιον.

Ἀποτομία (ἡ)· ἡ χαρακτὴρ τοῦ ἀποτόμου, πληρότης· αὐστηρότης· τραχύτης.

Ἀπότομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτετμημένος, κομμένος (χωρισμένος) ἀπό τινος, (κυρ. βράχος) κομμένος κατὰ κάθετον, (ἐπμ.) κρημνώδης, ἀπρόσβατος, (μτφρ.) σκληρός, τραχὺς, αὐστηρὸς κτλ. ἐγγλωτικός.

Ἀποτόμως, ἐπίρ. Μὲ ἀπότομον (σκληρὸν κτλ.) τρόπον· (κοιν.) ὄρθ-κοφτά. 2) ὡρισμένως, ἐξαιρετικῶς, κατ' ἀκρίβειαν. » Οὐδὲν τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν οὔτ' ἀγαθόν, « Ἰσκρ.

Ἀπο-τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω μακρόθεν τι (ἢ Φυγαδεύω τινὰ) διὰ τοῦ τόξου. » Τὸν λοιμὸν ὁ Φοῖβος ἀποτοξεύει, « Ακ. (καὶ τρπ.) » Πάνυ εὐστόχως σοι τὸ σκῶμμα ἀποτετόξευται, « αὐτ.

Ἀπο-τορνεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι διὰ τοῦ τόρνου στρογγυλὸν ἢ ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλδν (χ μτφορ.) κομψόν, τετερνευμένον.
Ἄποτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιών, ὄψασμένος, ἢ μὴ πίνων ποτέ. «Ἕνια τῶν ζώων ἄποτα.» Θφρ. 2) (παθ.) ὁ μὴ πινόμενος, μὴ χρησιμεύων διὰ πόσιμον.
Ἀποτραγεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτρώγω.
Ἀπότραγμα (τό), τὸ περίσσευμα (ἀπομεινάρι) τῶν τραγημάτων, ἀποφάγι.
Ἀπο-τραχηλίζω, Μ. ἰσω. Ἐβγάλλω (Στραγγαλίζω) τὸν λαιμόν τινος, πνίγω. 2) (μσ.) ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν λαιμόν (τὸν τράχηλόν) μου. «Τὸ ἀργαῖον αὐτῷ περιφύλαγμα τὸν ταῦρον ἀποτραχηλισάμενος,» Νικ. Χων.
Ἀπο-τραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου τραχὺ (σκληρόν), ἐξαγριόνω.
Ἀποτρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος πρὸς τὸ) ἀποτρέπειν (ἐμποδίζειν, μεταπείθειν κτλ.).
Ἀπότρεπτος (ὁ, ἡ). = Ἀποτρόπαιος, ἀξιομίσητος.
Ἀπο-τρέπω, Μ. τρέψω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ πρόθετ. ἐκ δ΄.) Γυρίζω τι ἀλλοῦ (πρὸς ἄλλο μέρος), κάμνω νὰ μακρυνθῇ (νὰ ὀπισθοδρομήσῃ), ἐμποδίζω. ||. (μσ. ἢ ἑλλ.) γυρίζω ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ. Ἀπέρνω ἄλλον ὀρόμον· ἀποφεύγω· παραιτῶ. (συνκδχ. καὶ τρπ.) λαμβάνω ἢ φέρομαι μὲ ἀπέχθειαν κατά τινος (Θκδ. Γ΄, 68), (παρβλ. Ἀποστρέφω).
Ἀπο-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ ἀπό τινος ἢ γλίσχρως καὶ μόλις (ὅσον νὰ ζῇ).
Ἀπο-τρέχω, Μ. θρέξω ἢ θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Μακρύνομαι (Φεύγω, Ἀναχωρῶ) ἀπό τινος τρέχων, (καὶ μτφρ.) ἀποβαίνω, γίνομαι. 2) τρέχω ὀλίγον (κάμνω ἕνα δύο δρόμους) πρὸς σωμασκίαν. 3) (μὲ αἰτ. προθ.) προστρέχω, καταφεύγω, ἢ 4) καταντῶ.
Ἀπότρεψις, εως (ἡ). = Ἀποτροπή.
Ἀπο-τριάζω(σσω), Μ. άσω. Νικῶ ἐντελῶς (ἴδε Τριάζω), θριαμβεύω.
Ἀποτριβή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτρίβειν (παστρεύειν τι διὰ τοῦ τριψίματος, φθείρειν διὰ τῆς συχνῆς μεταχειρίσεως κλπ.).
Ἀπο-τρίβω, Μ. τρίψω. Τραβῶν ἀφαιρῶ (ἐξαλείφω) τι ἀπό τινος, παστρεύω. 2) χαλνῶ διὰ τῆς συχνῆς μεταχειρίσεως, τρώγω, ἀφανίζω. ||. (μσ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) ἐβγάλλω (ρίπτω, τινάζω) ἀπὸ 'πάνω μου, ἀποφεύγω, ἀποποιοῦμαι.
Ἀπότριμμα (τό). τὸ διὰ τῆς τρίψεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία· περίττωμα· ἀπορρίμμα.
Ἀπο-τριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀλιγοστεύω τι κατὰ τὰ δύο τρίτα, βράζω τι ὡς οὗ νὰ μείνῃ τὸ ἓν τρίτον.
Ἀπότριχες, πλθ. τοῦ Ἀπόθριξ.
Ἀπο-τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος τὰς τρίχας, μαδῶ.
Ἀπότριψις, εως (ἡ). = Ἀποτριβή.
Ἀποτροπάδην, ἐπίρ. Π. [ἀποτρέπω], γυρίζοντας ὀπίσω.
Ἀποτρόπαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτρέπων (ἀπομακρύνων, ἐμποδίζων) δεινόν τι, ἀποτρεπτικός, (ἴδε) «θεοὶ ἀποτρόπαιοι,» Ξεν. «θυσία—,» Ηλ. ἡ πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν γινομένη, (παρβλ. Ἀλεξίκακος χ Ἀποπομπαῖος). 2) ὁ ἀποτροπῆς (ἀποστροφῆς) ἄξιος. φευκτέος, ἀξιομίσητος, ἀπαίσιος.
Ἀποτροπάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἀποτρέπομαι.
Ἀποτροπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτρέπειν (μεταπείθειν κτλ.), ἀπομάκρυνσις, ἐμπόδισμα, ἀποφυγὴ κτλ.
Ἀποτροπία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀποτροπή.
Ἀποτροπιάζω, Μ. άσω, = Ἀποτρέπω, (ἐπιμ.) ἐπικαλοῦμαί τινα τῶν ἀποτροπαίων θεῶν πρὸς ἀπομάκρυνσιν κακοῦ. ||. (μσ.) ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω.
Ἀποτροπιασμα (τό). θυσία πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ.
Ἀποτροπιασμὸς (ὁ). τὸ ἀποτροπιάζειν ἢ ἀποτροπιάζεσθαι· ἀποστροφή.
Ἀποτρόπιος (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπαιος, ἀποτρεπτικός.
Ἀπότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτρεπόμενος (χωρίζων ἀλλοῦ ἢ ὀπίσω, ἀπομακρυνόμενος, ἀποφεύγων τι). 2) = Ἀποτρόπαιος, ἀποτρεπτικὸς τῶν θεινῶν, ἢ ἀποστροφῆς ἄξιος.
Ἀποτροφή (ἡ). τὸ νὰ τρέφηται τις ἀπό τινος ἢ γλίσχρως χ μόλις (ὅσον νὰ ζῇ).
Ἀπότροφος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἀνατραφεὶς μακράν τινος (κυρ. δὲ μακρὰν τῶν γονέων χ οἰκείων 'του), (ἐπιμ.) ξένος, ἀλλότριος.
Ἀπο-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ (Κόπτω, Συνάζω) τι ἀπό τινος.
Ἀπο-τρύχω(τρύω), Μ. τρύσω. Κάμνω τινὰ ν' ἀποκάμῃ, καταπονῶ, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, δαπανῶ, ἀφανίζω, γάνω. «Οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρή,» Σοφ.
Ἀπο-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἀπέτραγον κτλ.), Κόπτω μὲ τὰ 'δόντιά μου, τρώγω μέρος ἢ ὁλόκληρον· παύω τοῦ τρώγειν.
Ἀπότρωκτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐφαγώθη (ἀπεκόπη διὰ τῶν ὀδόντων) μέρος· (ὄθεν: γρμτ. κατὰ μτφορ.) ὁ παθὼν ἀποκοπὴν συλλαβῆς.
Ἀπο-τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀποτρέπω.
Ἀπο-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν κατορθόνω· χάνω, (ὄθ: ||. (παθ.) «Ἀποτετευγμένον, » τὸ μὴ ἐπιτυχηθέν, μὴ λαβὸν τὴν ἐλπιζομένην ἔκβασιν.
Ἀπο-τυκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ (Ἰσάζω) πέτραν κτλ. μὲ τὸ σφυρὶ (τύκον).
Ἀπο-τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκληρὸν ὡς τύλον (ρόζον).
Ἀπο-τυμπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶν τινα μὲ τὸ ξύλον (Στουμπανίζων) τὸν φονεύω, (κοιν.) σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ὄθεν) φονεύω ὡς κακοῦργον, (χ ἐν γέν.) φονεύω ἀνηλεῶς.
Ἀπο-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Παίρνω (Μιμοῦμαι) τὸν τύπον τινός, κάμνω (σχηματίζω) τι κατὰ τὸν τύπον ἄλλου, 'παίρνω ἀντίτυπον.
Ἀπο-τύπτω, Μ. τύψω. Παύω τοῦ νὰ κτυπῶ (καὶ μσ.) νὰ κτυπηθοῦμαι.
Ἀποτύπωμα (τό). τὸ ἀποτυπωθὲν (σχηματισθὲν κατὰ μίμησιν ἄλλου), ἔκτυπον, ἀντίτυπον.
Ἀποτύπωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτυποῦν (σχηματίζειν τι κατὰ τὸν τύπον ἄλλου, 'παίρνειν ἀντίτυπον).
Ἀπο-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω (καὶ συνκδχ. Κλείω, Φράζω, Στουππόνω) τὸ ὅλως διόλου. «Ἀποτυφλωθῆσαν αἱμορρόιδων,» Π. Αἰγ.
Ἀποτύφλωσις, εως (ἡ). τύφλωμα ἐντελὴς (συνκδχ.) φράξιμον, στούππωμα.
Ἀπότυχημα (τό) καὶ
Ἀποτυχία (ἡ). ἡ μὴ ἐπιτυχία, ἡ κακὴ ἔκβασις ἐπιχειρήσεώς τινος, ἀτυχία, δυσχολία.
Ἀποτυχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνεπιτυχῶς, χωρὶς ἐπιτυχίας.
Ἀπο-υλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ἰατρεύω) ἐντελῶς πληγήν.
Ἀπούλωσις, εως (ἡ). «Κλείσιμον (Ἰάτρευμα, σάρκωμα) ἐντελὲς πληγῆς.
Ἀπουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (χρήσιμείων εἰς) ἀπούλωσιν.
Ἀπ-ουραγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Σχηματίζω (Εἶμαι τεταγμένος εἰς τὴν) ὀπισθοφυλακὴν (οὐρὰν) τοῦ στρατεύματος τινος.
Ἀπούρας καὶ (μσ. ἀντὶ παθ.) Ἀπουράμενος, Π. ἀόρ. τοῦ Ἀπαυρίσκομαι.
Ἀπ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω χ ήσομαι. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου μαζῆ μὲ τὸ οὖρος, (ἐν γέν.) κατουρῶ.
Ἀπούρησις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ Ἀπουρέω, κατούρημα.
Ἀπ-ουρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφορίζω.
Ἄπουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν (ἔξω) τῶν συνόρων, ἐξόριστος.
Ἀπ-ουρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέω μὲ ἐναντίον (ὄχι οὖριον) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὅλως διόλου οὖριον ἄνεμον.
Ἄπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων κοντοὺς καὶ ἀχρήστους) πόδας.
Ἀπούσα, θηλ. τοῦ Ἀπών, μτχ. τοῦ Ἄπειμι (Ἄλείπω).
Ἀπουσία (ἡ). τὸ νὰ ἢνέ τις ἀπών (νὰ Ἄλείπῃ), ἔλλειψις· στέρησις, χάσιμον (τῆς περ. ουσίας), ζημία. 2) (σπν.) = Ἀποσπερματισμός.
Ἀπ-ουσιάζω, Μ. άσω, = Ἄπειμι, δὲν εἶμαι παρών, Ἄλείπω. 2) παραχωρῶ ἢ χάνω μέρος τῆς περιουσίας μου, ζημιοῦμαι. 3) (σπν. μὲ αἰτ. πρόθετ.) = Ἀποσπερματίνω.
Ἀποφαγεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτρώγω.
Ἀπο-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐβγάλλω (καὶ παθ. Ἐβγαίνω) εἰς τὸ φανερόν, γνωστοποιῶ. (καὶ παθ.) φαίνομαι. «Ὅσα μοι ἔσθ' ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω,» Ξεν. «ἑνὶ ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδόκιμοι εἶεν,» Ξεν. 2) ἀποδεικνύω, παραστήνω (διὰ λόγων ἢ ἄλλως πως), ἐξελέγχω. «Ἱππέας δὲ ἀπέφαινε 1200,» Θκ. «Ἀπέφαινεν ἔχον τὸ ἄγαλμα 40 τάλαντα σταθμὸν χρυσίου, καὶ περιαιρετὸν εἶναι,» αὐτ. «Καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων,» αὐτ. «Ἃ δὲ ἀξιώτερόν ἐστε, πειρατόμεθα ἀποφαίνειν,» Ξεν. «Τὴν βουλὴν ἀποφαίνειν τοὺς εἰληφότας χρήματα,» Δείν. (καὶ μσ.) «Ὃν ἡ βουλὴ ἀποφαίνεται χρήματα ἔχειν,» αὐτ. (καὶ παθ.) «Ὃς ἀποφαίνεται 20 τάλαντα ἔχων,» αὐτ., ἐφωράθη. 3) ἀναφέρω, καταμηνύω. «Ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον εἴ τίς τινα οἶδε τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον ὄντα βουλεύειν,» Λυσ., Πλάτ. 4) παρέχω, ἐπιδείκνυμι, ἐμφανίζω, φέρω εἰς τὸ μέσον. «Ἔργον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, « Δημ. » Ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, « Λσ.

6) κάμνω νὰ γένῃ τι, κατορθόνω. » Πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφῆναι, « Δκ. » Ἕρια παραλαβοῦσαν, ἱμάτια ἀποφῆναι, « Ξεν. 6) ὁμιλῶ θετικῶς (ἀποφαντικῶς), ἐκφράζομαι, ἐκφράζω γνώμην, ἀποφασίζω. » Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε, « Βτρχμ. » Περὶ μὲν ὧν κατείληφέ τις ἀποφαίνεσθαι, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχειν, « Αρτ. « Μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν, « Ἰσκρ. « Μὴ ἀποφαίνεσθαι ἄνευ τῶν συνδικαιτητῶν, « Δημ.

Ἀπόφανσις, εως (ἡ). τὸ ἀποφαίνειν ἢ ἀποφαίνεσθαι, « ἀπόδειξις· ἔκφρασις θετικὴ (γνώμης κτλ.). (φλσφ.) = Ἀξίωμα, κρίσις· Ἀπόφασις, βεβαίωσις·

Ἀποφαντικός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἢ χρήσιμεύων πρὸς) ἀπόφανσιν, ἀποδεικτικός, ἀποφασιστικός, θετικός, ὁριστικός.

Ἀποφαντικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀποφαντικὸν τρόπον, θετικῶς, ὁριστικῶς· ἐν εἴδει ἀξιώτος, μετὰ βεβαιότητος.

Ἀπόφαντός, ἡ καὶ ος, ον. (φλσφ.) Ὁ ἐκφράζων ἀποφαντικῶς τὸ Οὐ, ἀρνητικός μετὰ θετικότητος, (παρβλ. Κατάφαντος).

Ἀπόφασις, εως (ἡ), [ἀπόφημι]. Ἄρνησις.

2) [ἀποφαίνω] = Ἀπόφανσις, Ἔκφρασις θετικὴ γνώμης κτλ. 3) = Ἀποκρισις.

4) (Νμ.) τὸ καταστιχον τῆς περιουσίας.

Ἀποφάσκω (χ. Μ.), = Ἀπόφημι [ὕθεν.

Ἀποφατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ἀρνητικός.

Ἀποφαυλίζω, Μ. ἴσω, = Ἠκφαυλίζω, σμικρύνω διὰ λόγων, ἐξευτελίζω, περιφρονῶ, ἐξουθενῶ.

Ἀποφέρβομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) βόσκω (τρέφομαι) ἀπό τινος, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω.

Ἀποφέρω, Μ. ἀποίσω (ἀόρ. Ἀπήνεγκα κτλ.). Παίρνω τι ἀπό τινος καὶ τὸ φέρω μακρὰν ἢ ἀλλοῦ. « Βραδέως τοίνυν καὶ πρόαφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα, « Ἀθ. » Ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν πρᾳοτάτω, » Ξεν. « Ἀπενεγκὼν δὲ ὁ ἀττὸς τὸν λαγὼν ἐπὶ λόφον, ἐχρῆτο, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ὅσα ἂν δυνώμεθα ἀπενέγκασθαι μεθ' ἡμῶν αὐτῶν, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) « Ἔκαμε, καὶ ἀπηνέχθη ἔτι ζῶν εἰς Δακεδαίμονα, « Ξεν. « Ἀπενεχθεὶς εἰς τοὺς βαρβάρους, ἐδούλευεν, « αὐτ. « Ἀποφέρεσθαι τῶν ζώων τὰ τοιαῦτα διὰ τὴν θερμότητα, « Ἰλ. (καὶ μτνμ.) « Ἀποφέρει δὲ ἡ νύσις τὸν ἄνθρωπον, « Δϐ., (καιν.) τὸν ἔπῆρεν ἡ παγοῦκλα. « Μάτην ἑαυτοὺς ἀπήγεγκαν, « Χρσ., ἐφονεύθησαν μόνοι των. 2) φέρω (δίδω) μέρος προσδιωρισμένον ἀπό τινος, (ὕθεν:) πληρόνω φόρου (χρέος κτλ.). « Τάλαντον ἔταξαν αὐτοῖς τῷ Διὶ ἀποφέρειν, « Θκ. « Δασμὸν, ὅνπερ ἔφερον ἐκείνῳ, σοὶ ἀποίσω, « Ξεν. « Τῶν οἰκετῶν ἕκαστος τούτῳ ἀπέφερε δύ' ὀβολούς, « Αἰσχ. « Ἀποφέρων φέρει τὰ γιγνόμενον, « Δκ. « Ἀπόφερε τὰ χρέα, « Δρςφ. « Ναύτας ἀποφέρειν. « Δμ. (καὶ πθ.) » Τοὺς ἱππεύσαντας ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι, « Δσ. 3) ἠαίρνω ὅ,τι μοῦ ἀνήκει, κερδίζω, ἀποκαύω. « Ἀγαπάτωσαν Θήβιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, « Δκ. (καὶ μσ.) » Τὸ δεύτερον ὄθλον ἀποίσῃ, « Θκρ. « Τούτων τὴν δόξαν ἀποίσεσθε, » Πρωδ. 4) δίδω, παρέχω ἀφορμὴν ἀναφέρω. « Ἀποφέρειν λόγον πρὸς τοὺς λογιστάς, « Αἰσχ. « Αἰσχίνης ἀπήνεγκε παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, « αὐτ. « Δόξαν τοὺς βουλευτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προτεισάντας τῶν δημοτῶν, « Δμ. « νὰ ἀναφέρουν ποῖοι καὶ πόσοι εἶνε· (καὶ πθ.) « Ἀπηνέχθη δὲ ἡ κατὰ τοῦδε τοῦ ψηφίσματος γραφὴ, « αὐτ.

Ἀποφεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι. (μὲ αἰτ. καὶ [σπν.) μὲ γεν.) Φεύγω (Γλυτόνω) ἀπό (Νμ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μιᾶς ἀθωοῦμαι, (ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Λλκιϐ.) « Ὡὴθη εἶναι τὸν δίκην ἔχοντα, ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐξὸν φυγεῖν, « Πλ.

Ἀποφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἕτοιμος (ἢ ἐπιτήδειος, ἢ συντελαστικὸς) πρὸς ἀποφυγήν.

Ἀπόφευξις, εως (ἡ). (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφεύγειν, ἀποφυγή, γλύτωμα, (Νμ.) ἀθώωσις.

Ἀποφηλικίζω, Μ. ἴσω. Κόπτω (Τρυγῶ) ἄγουρα σῦκα (φήληκας), (ϐλ. μτφρ.) ἐπιφέρω βίαν, πράσσω τι διὰ τῆς βίας.

Ἀπόφημι, Μ. φήσω. Λέγω (ἀποφασιστικῶς καὶ ὡρισμένως) τὸ Ὄχι, ἀρνοῦμαι, (παρβλ. Ἀπολέγω).

Ἀπόφημος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ εὔφημος, δύσφημος, ἀπαίσιος.

Ἀπόθαρμα (τὸ), [ἀποφθείρω]. = Ἔκτρωμα, ἀπόϐλημα. 2) = Φθόριον, ἰατρικὸν πρὸς ἐξέμϐλωσιν.

Ἀποφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ ἀποφαντικῶς καὶ μὲ ἔμφασιν (ἀποφθεγματικῶς) ἢ ὡς μάντις (ἐπμ. ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ὡς ἀπὸ τρίποδος), χρησμοδοτῶ.

Ἀποφθεγκτήριος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Ἀπόφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόῤῥητος, Ἀνεκλάλητος. 2) ἀνάξιος ὁμιλίας ἢ ἀναφορᾶς.

Ἀπόφθεγμα (τὸ). λόγος (κυρ. μαντεῖου ἢ σοφοῦ ἀνδρὸς) ἐκφράζων ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ μεγάλην καὶ βιωφελῆ ἀλήθειαν, (παρβλ. Ἀπομνημόνευμα).

Ἀποφθεγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος (ὁμιλῶν) συνήθως καὶ εὐκόλως μὲ ἀποφθέγματα. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἀπόφθεγμα, (ἐπμ.) αὐντομος καὶ εὐφυής.

Ἀποφθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Καλνῶ) ὅλως διόλου, ἀφανίζω· ἀποϐάλλω (ῥίχνω) τὸ ἔμϐρυον. || (πθ.) » Ἀποφθαρῆθί μου, « Ἄρςφ, χάσου (κρημνίσου) ἀπ' ἐμπρός μου, ὕπαγε 'στ' ἀνάθεμα κτλ.

Ἀποφθίμενος, Π. ἀντὶ Ἀπεφθιμένος, πθ. πρκ. ἢ (κατὰ συγκ.) μσ. ἀόρ. β', τῆς μτχ. τοῦ

Ἀποφθινύθω (χ. Μ.) καὶ

Ἀποφθίνω (φθίω), Μ. φθίσω, Π. χάνω (ἀφανίζω) ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω, (καὶ ἀμτϐ. ἢ πθ.) χάνομαι, ἀποθνήσκω.

Ἀποφθίσθω, Π. γ'. ἐν. πρα. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ Ἀποφθίνω.

Ἀποφθορὰ (ἡ). ἀπόϐλημα (ἔμϐρυου).

Ἀποφιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τὸ στόμα τοῦ ζώου διὰ τοῦ φιμοῦ, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀποστομόνω.

Ἀποφλαυρίζω, Μ. ἴσω, = Ἀποφαυλίζω.

Ἀποφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Κάνω τὴν φλεγμονὴν, ξεπρήσκομαι, ξθυμαίνω, κατατραῦνομαι.

Ἀποφλεγματίζω, Μ. ἴσω. Ἐξιγάλλω (Πατρίζω ἀπὸ τὰ) φλέγματα.

Ἀποφλεγματισμὸς (ὁ). κένωσις τοῦ φλέγματος.

Ἀποφλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν, ξεφλουδίζω.

Ἀποφλύζω, Μ. φλύσω. Κοχλάζων ἐξιγάλλω, ἢ πιὸω τοῦ νὰ κοχλάζω, (μτφρ.) ξθυμαίνω.

Ἀποφοιϐάζω, Μ. άσω. Χρηματοδοτῶ, προφητεύω· ὁμιλῶ προφητικῶς ἢ ὡς ἀπὸ τρίποδος.

Ἀποφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, παύω τοῦ νὰ συχνάζω εἰς μέρος τι (τοῦ νὰ ἦμαι μαθητὴς τινος). 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ὑπάγω (μεταϐαίνω) ἀλλοῦ, (μτφρ.) ἀποθνήσκω.

Ἀποφοίτησις, εως (ἡ). ἀναχώρησις, ἀπομακρυσμός· (μτφρ.) θάνατος.

Ἀπόφονος (ὁ, ἡ), Π. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Φόνος —, « Εὐρ., ἀποτρόπαιος, πραξενῶν φρίκην.

Ἀποφορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφέρειν, ἀπακόμισις, φόρτιμον ὀπίσω ἢ ἄλλου, μετακόμισις κτλ. 2) ὁσιμον (κυρ. τὸ πληρονόμενον ἀπὸ σκλάϐον ξενοϐουλεύοντα), ἐνοίκιον κτλ. (ἐν γέν.) 3) κέρδος, εἰσόδημα, ἀπολαϐή, διάφορον. 4) (ἀριθμ.) = Ἀφαίρεσις, ὑφειλμός. 5) ἡ ἀπό τινος ἀναϐιϐαζομένη (καλὴ ἢ κακὴ) ὀσμὴ, ἀναθυμίασις κτλ., (παρβλ. Ἀναφορά).

Ἀποφόρησις, εως, (ἡ), = Ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις.

Ἀποφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἢ ἄξιος ἀποφέρεσθαι, (ὅθεν ||.(οὐσ.) Ἀποφόρητα, οἱ γλιγούδια τὰ ὁποῖα οἱ κελεσμένοι ἠμποροῦσαν νὰ 'πάρουν καὶ εἰς τὸν οἶκόν των.

Ἀπόφορος (ὁ, ἡ). = Ἀφόρητος, ἀνυπόφορος, ἀποτρόπαιος. 2) = Ἀφορος, ἄκαρπος. 3) (σπν.) ὁμὴ ὑποφέρων, ἀδύνατος.

Ἀποφορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξεφορτόνομαι.

Ἀποφράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἀποφράσσω.

Ἀπόφραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφράσσειν, φράξιμον (ἀτούπωμα, κλείσιμον) ἐντελὲς.

Ἀποφρὰς, άδος (ἡ), [ἀπὸ φράζω]. (κυρ. ἡμέρα) ἀπαίσιος, (ἐπμ.) παρατηρήσιμος, μὴ ἐργάσιμος. ||. » Ἄνθρωπος ἀποφράς, Συν., « ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος.

Ἀποφράσσω (ττω), Μ. φράξω. Κλείω (Κόπτω) μὲ φραγμὸν (ἐν γέν.) σφαλνῶ, ἐμποδνῶ, ἐμποδίζω.

Ἀποφροντίζω, Μ. ἴσω (μὲ αἰτ.) Παραιτῶ τὴν φροντίδα, δὲν φροντίζω πλέον.

Ἀποφρύγω, Μ. φρύξω. Ξεροψήνω, Ξηροτηγανίζω, (Τουρκ.) καϐουρδίζω· καταξηραίνω.

Ἀποφυὰς, άδος (ἡ), = Ἀπόφυσις, = Παραφυὰς, (μτφρ.) πάρεργον, ἐπουσιῶδες.

Ἀποφυγγάνω, = Ἀποφεύγω.

Ἀποφυγὴ (ἡ), = Ἀπόφευξις.

Ἀποφύλιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀνήκων εἰς καμμίαν) φυλὴν· ξένος.

Ἀποφυλλίζω, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἀφαιρῶ

Δημοσια Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

(κόπτω) τὰ φύλλα δένδρου. 2) (ἀμπέλ.) χάνω (μανδοῦν καὶ πίπτειν) τὰ φύλλα μου.

Ἀποφύλλισις, εως (ἡ). κύψιμον ἢ πέσιμον τῶν φύλλων.

Ἀποφύναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποφύω.

Ἀπόφυσις, εως (ἡ). = Ἀπόφευξις.

Ἀποφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶν ἀπομακρύνω (ἢ ἀφαιρῶ ἀπό τινος) τι. 2) = Ἐκφυσάω, ἐκπνέω. 3) (εὐφημ.) = Ἀποπέρδω.

Ἀποφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφυσᾶν.

Ἀπόφυσις, εως (ἡ). [Ἀποφύω]. (βτν.) βλαστάρι ἢ παραβλάστημον. (ἀνατομ.) μέρος ἐξέχον τῶν σαρκῶν ἢ κοκκάλων τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἐπίφυσις).

Ἀποφυτεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφυτεύειν, μεταφύτευμα.

Ἀπο-φυτεύω, Μ. εύσω. Ἀποσπῶν μέρος φυτοῦ τὸ φυτεύω ἀλλοῦ, μεταφυτεύω.

Ἀπο-φύω, Μ. φύσω. Ἐβγάλλω ἀποφύσεις (βλαστάρια ἢ παραβλάσταρα). ||. (παθ. ἢ μσ.) γεννῶμαι (φυτρόνω [ἐπμ.]γιορίζομαι) ἀπό τινος. ||. (ὁ πρκ.) Ἀποπέφυκα, (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι φύσει ἀνεπιτήδειος (ἀνίκανος, ἔχω φυσικὴν ἀντιπάθειαν) πρός τι, δὲν εἶμαι καμωμένος διά.

Ἀποφώλιος (ὁ, ἡ). ἀπέβλητος (κυρ. ἀπό τῶν ἀγόνων ὠῶν ἢ τῶν ξένων πτηνῶν, τὰ ὁπ. ἀποῤῥίπτονται τῆς φωλεᾶς), ἀδόκιμος, μάταιος, ἀτελεσφόρητος, ἄγρηστος· περατώδης, ἀλλόκοτος, ἄγριος.

Ἀπο-χάζομαι, Μ. χάσομαι, Π. (μὲ γεν.) = Ἀποχωρέω, μακρύνομαι (τραβηχοῦμαι) ὀπίσω.

Ἀποχαλασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀπο-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφήνω χαλαρόν, ξετεντόνω, ξαπολνῶ (τὸ σχοινί) ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ ὅλως διόλου.

Ἀπο-χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ χαλινάρι, ξεχαλινόνω.

Ἀποχαλκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τι ἀπό (ἢ Σκεπάζω μὲ) χάλκωμα.

Ἀπο-χαλκίζω, Μ. ισω, (Κωμ.) Ἀφαιρῶ τινος ὅλα τὰ χρήματα, τὸν ξεγυμνόνω, τοῦ πλέρνω ἕως ἓν τελεπτὸν (χαλκίον).

Ἀπο-χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) καλῶς μὲ χαρακώματα.

Ἀποχάραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀπο-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζων ἀφήνω σημεῖον, (ἰατρ.) πλέρνω αἷμα διὰ χαράγματος.

Ἀπο-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Χαρίζω ἀπ' ὅ,τι ἔχω πλουσιοπαρόχως.

Ἀπο-χειμάζει, Μ. άσει, (ἀπρσ.). Παύει (Περνᾷ) ὁ χειμὼν ἢ ἡ κακοκαιρία (ἢ ἀνεμοζάλη.)

†Ἀπο-χειρίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Κόπτω) τινος τὴν χεῖρα. » Ἀποχειρισθεὶς τὴν δεξιάν, « Σδ.

Ἀποχειρόβιος, ὁ, ἡ.

Ἀποχειροβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βιῶν) ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν του

Ἀπόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πρόχειρος· ἀνέτοιμος.

Ἀποχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδοκιμάζω τι, ἐκβάλλω τινὰ τοῦ ὑπουργήματός του ἢ ἀθωόνω ψηφοφορῶν διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς χειρός, (παρβλ. Ἀποψηφίζομαι).

Ἀποχειροτονία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχειροτονεῖν, ἀποδοκιμασία ἢ ἀθώωσις ψηφοφορουμένη δι' ἐκτάσεως τῆς χειρός, (παρβλ. Ἀποψήφισις).

Ἀπο-χειρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δύο αἰτ.) Ἀφαιρῶ (Ἁρπάζω) τι ἀπὸ τὰς χεῖράς τινος, τοῦ τὸ ὑστερῶ.

Ἀπο-χετεύω, Μ. εύσω. Στρέφω ἀλλοῦ δι' ὀχετοῦ (αὔλακος) τὸ νερὸν ποταμοῦ κτλ.

Ἀπο-χεύω, Π. ἀντ.

Ἀπο-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀπέχεα κτλ.). Χύνω ἀπό τινος ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω ἢ κατὰ γῆς ἢ εἰς ἀγγεῖον, ἀναβρύω. » Παγαὶ ἀποχεύανται, « Εὐρ. » Ἀπόχει μετὰ καρδαμώμου, « Δσκρ. » Ἀποχεῖ τὸν καρπὸν τοῦ στάγνος, « Γαζ.

Ἀποχή (ἧ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχειν ἢ ἀπέχεσθαι· ἀπόστασις, διάστημα· ἐγκράτεια. (Νμ.) ἐξόφλησις.

Ἀπο-χηρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. ᾗ γεν.) Κάμνω τινὰ νὰ χηρεύσῃ, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ (στερῶ) τι ἀπό τινος.

Ἀποχναύω, Μ. γναύσω. Ἁρπάζων τι ἀπό τινος τὸ ῥοκανίζω (τὸ ξεκοκκαλίζω).

Ἀπόχορδος (ὁ, ἡ). ἀσύμφωνος κατὰ τὰς χορδάς, παράφωνος, (μτφορ.) ἀνάρμοστος.

Ἀπο-χραίνω, Μ. χρανῶ. (ζωγρφ.) Ἐνόνω (καὶ οὕτως Ἀλλαιόνω) ἀνεπαισθήτως ἢ βαθμηδὸν τὰ χρώματα τῆς εἰκόνος, οὐδετερόνω τὴν ζωηρότητά των. (ἐπμ.) τῆς δίδω ζακιον, τὴν κάμνω φυσικωτέραν, (ἴδε Ἀπόχρωσις καὶ παρβλ. Συμφθείρω).

Ἀπο-χρέω-ῶ, Μ. χρήσω. Χρησμοδοτῶ.

2) εἶμαι ἀρκετός. «Οἷς ἐγὼν ἀπεχρέω, « Ἐπτρ. ||. (συνηθέστ. δὲ τρτπρσ.) Ἀπόχρη, Μ. χρήσει. (παρτ. Ἀπέχρη, ἀόρ. Ἀπέχρησεν, ἀπαρ. Ἀποχρῆναι ἢ Ἀποχρῆν, μτχ. Ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν). Ἀρκεῖ, φθάνει, εἶνε ἀρκετόν (συντ. διαφόρως) » Οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ τοῦτο, « Δμ. » Ἀπόχρη τὰ κεφάλαια εἰπεῖν, « Λκ. » Ὁ ποταμὸς οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιᾷ, « Ἡρ. » Ἀπέχρησεν αὐτῷ ἀπολαβεῖν, « Ἰσκρ. »Ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, « Δκ. ||. (μσ. μὲ δοτ. καὶ προθετ. αἰτ.) Ἀποχρῶμαι, Μ. χρήσομαι (αἱ κράσεις σπν. εἰς α, συνηθ. δὲ εἰς η). μεταχειρίζομαι μετρίως καὶ μὲ προσοχὴν (ὅταν ᾖνε ἀνάγκη ἡ εὐκαιρία) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀφειδῶς καὶ μὲ ὑπερβολήν, = Καταχρῶμαι, (ἐπμ.) γαλνῶ, ἀφανίζω, καταναλίσκω, (καὶ κατ' ἔκτ. μὲ αἰτ.) φονεύω, (Θκ. Γ', 71). 2) νομίζω (μοὶ φαίνεται) τι ἀρκετόν, ἀρκοῦμαι (εὐχαριστοῦμαι) εἰς αὐτό. » Ἀποχρεώμενος τούτοις, « Ἡρ. »Οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχειν μήδων, « αὐτ.

Ἀπόχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπύεται διὰ τῆς ἀποχρεμψέως, φλέγμα, βόχαλον.

Ἀποχρεμπτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς (ἢ συντελῶν πρὸς, εὐκολύνων τὴν) ἀπόχρεμψιν.

Ἀπο-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Χρεμπτόμενος ἐβγάλλω φλέγματα, ξεβροχαλίζομαι.

Ἀπόχρεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχρέμπτεσθαι (ἐβγάλλειν φλέγματα), ξεβροχάλισμα.

Ἀπο-χρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποχράομαι.

Ἀπόχρη, Μ. χρήσει, (ἀπρσ.), Ἀρκεῖ, φθάνει, (ἴδε Ἀποχράω.)

†Ἀποχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφαιρῶν τὰ χρήματά τινος, ἐπιζήμιος, ἢ ὁ μὴ συνιζάμενος εἰς χρήματα.

Ἀπόχρησις, εως (ἡ), [ἀποχράομαι]. ἡ πρός τι χρῆσις· κατάχρησις. 2) φθορά, κατανάλωσις· φόνος. 3) = Χρεία.

Ἀπο-χρίω, Μ. χρίσω. Ξύνω (ἀφαιρῶ τὸ χρίσμα (τὸ ἀλειμμένον εἴς τι πρᾶγμα).

Ἀπο-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς χρυσόν, τὸ κάμνω ὁλόχρυσον. ἐξαργυρόνω εἰς φλωριά.

Ἀποχρώντως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ἀρκετά, (ἴδε Ἀποχράω).

Ἀπο-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Ἀναιρῶ (Ὀδηγερόνω) τὸ παλλὰ ζωηρὸν χρῶμα τῆς εἰκόνος, (παρβλ. Ἀποχραίνω).

Ἀπόχρωσις, εως (ἡ). (ζγρφ.) ἡ τεχνικὴ δι' ἀλλήλων ἀμαύρωσις τῶν χρωμάτων τῆς εἰκόνος πρὸς κατόρθωσιν σκιᾶς, (ἴδε Ἀποχραίνω καὶ παρβλ. Φθορά).

Ἀποχυθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποχέω.

Ἀπο-χυλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Παίρνω) τὸν χυλὸν τινος.

Ἀπόχυμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος χυθέν.

Ἀπο-χυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω τι καλῶς πανταχόθεν.

Ἀπόχυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχέειν = Ἔκχυσις, χύσιμον.

†Ἀποχωλεύω, Μ. εύσω ᾗ

Ἀπο-χωλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου χωλόν, (χυδ.) ἀποκουτσαίνω.

Ἀπο-χώννυμι, Μ. χώσω. Χωρίζω (ἢ φράζω) τι ἐπισωρεύων χῶμα.

Ἀπο-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρύνομαι, τραβηχοῦμαι ὀπίσω, ἀναχωρῶ, παραμερίζω (ὕθεν) = Ἀποπατέω, ὑπάγω πρὸς χρείαν μου, (κοιν.) ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω, (ὕθεν

Ἀποχώρημα (τὸ), = Ἀποπάτημα, τὸ ἐξερχόμενον κάτωθεν περίττωμα, ἡ κόπρος.

Ἀποχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχωρεῖν, ἀναχώρησις, παραμερισμός (συνκδχ.) κένωσις τῆς κοιλίας.

Ἀπο-χωρίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπό τινος ἀπομακρύνω. ||. (παθ.) = Ἀποχωρέω.

Ἀποχώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχωρίζειν, χωρισμός, ἀπομάκρυνσις.

Ἀποχωριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποχωρίζων.

Ἀπόχυσις, εως (ἡ). [ἀποχώννυμι]. φράξιμον διὰ χώματος ἐπισωρευμένου, ἀπόχωσιὰ (ποταμοῦ κτλ.).

Ἀποψαίστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἀποψῶν (ἀποσφαγγίζων).

Ἀπο-ψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τι μὲ τὸ ψαλίδι.

Ἀπο-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. (κυρ.) Ἀφήνω τὴν τεντωμένην χορδὴν τοῦ τόξου ἵνα τυνοχθῇ τὸ βέλος· (ἐν γέν.) τινάζω (ῥίπτω ἢ ἀπώστω) τι διὰ τῶν τεντωμάτος.

Ἀπόψαλμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγγιζομένη ἡ χορδὴ κάμνει ἦχον.

Ἀπο-ψάω-ῶ, Μ ψήσω. Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος διὰ τῆς ψαύσεως (δι' ἐλαφρᾶς πρόψεως). ἀποσφυγγίζω, πλένω τὸ ἐπάνω. » Ἀποψᾶν τῷ δακτύλῳ (σπόγγῳ, μάκτι κτλ.) τὸ ἐπιπλέον, « Δσκρ. (ᾗ μσ.) »

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πωμένον(πλ.χείρα)εἰς χειρόμακτρον.« Σίν., (παρβλ. Ἀπομάσσω.
Ἀποψεύδω, Μ. ψεύσω. Ἀπατῶ τινὰ μὲ τὰ ψεύματά μου. || (μσ. μὲ γεν.) γελοῦμαι, ἀποτυγχάνω.
Ἀπόψημα [ἀποψήχω], καὶ
Ἀπόψημα (τό), [ἀποψάω]. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ σφυγγίσματος ἢ τριψίματος,= Ἀπότριμμα, λέρα, ἀκαθαρσία.
Ἀπόψηστος (ὁ, ἡ), [ἀποψάω]. ὁ ἀποσφογγισμένος (ἀφαιρεθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν). || (ὑδρ.) Ἀπόψηστον (τό), ἐφαλμ. ἀντὶ Ἀπόψησμον (τό).—Ἀπόμακτρον.
Ἀποψηφίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ἀπολύω τῆς κατηγορίας (ἀθῳόνω) τινά ἢ, ἀπορρίπτω (ἀποδοκιμάζω, ἀκυρόνω) τι διὰ τῆς ψήφου μου, (ἐν γέν.) δίδω ψῆφον ἀρνητικὴν, ἀποφαίζω (λέγω) νὰ μὴ γένῃ τὸ περὶ οὗ ἡ ψηφοφορία. « Ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, « Δμ., (παρβλ. Ἀποχειροτονέω).
Ἀποψήφισις, εως (ἡ), τὸ ἀποψηφίζεσθαι, ἡ διὰ ψηφοφορίας ἀποβολὴ ἢ ἀθώωσις.
Ἀποψήχω, Μ. ψήξω, = Ἀπιψάω.
Ἀποψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) ἀφίνω τινὰ γυμὸν (κυρ. ἀπὸ τρίχας ἢ φύλλα), τσουμαδῶ, (ἐν γέν.) ξεφαιρῶ, γυμνόνω) ἀπό.
Ἀποψίλωσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποψιλοῦν, μάθημα, ξεγύμνωμα.
Ἄποψις, εως (ἡ), ἡ μακρόθεν ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ θέα, (καιν.) θῶρι, ἢ τὸ μέρος ἢ κτίριον (μάλιστα παραθαλάσσιον)ἀπὸ τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ ἔχῃ τοιαύτην θέαν,(Γαλλ.) belvédère, (Τουρκ.) κιόσκι, [ἐκ τοῦ
Ἀποψάομαι, μέλλ. τοῦ Ἀφοράω.
Ἀποψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, ἐβγάλλω ἦχον, (ὄπ.) = Ἀποπέρδω.
Ἀποψόφησις εως (ἡ), τὸ ἀπ.ψοφεῖν, (εὐφ.) κλάτσιμον.
Ἄποψυγμα (τό), [ἀποψύχω], = Ἀφόδευμα, περίεωμα, κόπρος.
Ἀποψύξις, εως (ἡ). δρόσισμα, ἀέρισμα· ξεψύχημα· κένωσις τῆς καιλίας, πχ. [ἐκ τοῦ
Ἀποψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω (ἀφίνω) τι ἔστω νὰ κρυώσῃ ἢ βρεγμένον νὰ στεγνώσῃ (νὰ ξηρανθῇ) εἰς τὸν ἀέρα, ἀεριζῶ· δροσίζω, (καὶ μσ.) δροσίζομαι, λαμβάνω ἀναψυχήν, ἀνασαίνω, ξανασαίνω, (κατ' εὐφημ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) = Ἀποπαίω (ὄθ. Ἀπόψυγμα), (ἢ πθ.) κρυόνω, παγόνω, ξεπαγιάζω, (καὶ μεταφ.) σβύνει ἡ προθυμία μου, ναρκυῶμαι, (κοιν.) κρυόνει ἡ καρδία μου. « Τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθέλλονται, τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα,« Ἀθ. «Ἀποψύχειν τὸ σκαφίδιον,« Δκ. (καὶ ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) « Ἠπειδὴν ἀποψύξῃ (ἐνν. ὁ ἀήρ), « Πλάτ., (κοιν.) (τὸ βράδυ) ὅταν δροσίσῃ. « Λεπτὸν ἀποψύχων,« Βίων. (ἢ μσ.) « Ἐδρῶ ἀποψύχοντο χιτώνων. « Ἰλ. Χ. (καὶ πθ.) « Ἀποψύχθη τὰ ἄκρα,« Γαλ. «Ἀποψυχθεῖσα αἰθάλη,« Δαμ. « Ὧν ἐνθυμηθεῖσα ἀπέψυγμαι,« Ἀλκ. (καὶ μεταφ.) « Ἀπεψυγμένοι πρὸς τὸ μέλλον « Ἀρετ., ψυχροὶ ἢ ἀδιάφοροι. 2) ξεψυχῶ ἢ λιγοψυχῶ. «Τὸν δὲ πρωτοεἰ «Ἆλεκ ἀποψύχοντα,« Ὀδ. Ω. « Ἀποψυχόντων ἀνδρῶπων ἀπὸ φόβου, « Γρφ. (καὶ μὲ πτ.) « Ἀποψύχων βίου, « Σοφ., (παρβλ. Ἀνα[Ἀπο]πνέω καὶ Ἀνεψύχω).
Ἀπο-ψωλόω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνῶ τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου· (ὄθεν) « Ἀπεψωλημένος, « Ἀριστ., ὁ ἀσελγής, ὁ ἀκόλαστος.
Ἀπώμνυς, Π. ἀντὶ Ἀπώμνυε, β'. ἐν. προστ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀπόμνυμι.
Ἄππα ἀντὶ Πάππα, (ἑλλ.) προσφών. χαϊδευτ. παιδίου πρὸς τὸν πατέρα του,(παρβλ. Ἀφᾶ καὶ Ἄττα).
Ἀπαπαί, ἐπιφών.(συγκαταθ.).Κύγε,(Ἰταλ.) μπράβο ! (παρβλ. Ἀττατταί).
Ἀππέμπω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀναπέμπω.
Ἀπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτε, ἀπρακτῶ.
Ἀπραγία (ἡ), τὸ μηδὲν πράττειν, ἀργία.
Ἀπραγμάτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαιτῶν(κατορθούμενος ἢ κατορθωθεὶς ἐν παρέργῳ καὶ χωρὶς) πολλοὺς κόπους, πρόχειρος, εὔκολος ἢ 2)(ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὅλως διόλου ἀκατόρθωτος. 3) ὁ μὴ ἔχων(μὴ ἀσχολούμενος εἰς, ἀνεπιτήδειος πρὸς) ὑποθέσεις(μάλιστα ἐμπορικάς),(ἐν γέν.) ἀμελὴς, ἀνίκανος, ἀπερίεργος.
Ἀπραγμόνως, ἐπίρ. Χωρὶς πράγματα(φροντίδας, κόπους, δυσκολίας), εὐκόλως.
Ἀπραγμοσύνη (ἡ)· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπράγμονος ἀνθρώπου, ἀποχὴ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἀφιριμνία, ἡσυχία, ἀκινησία.
Ἀπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἀποφεύγων(βίωσιτ. τὰ πολιτικὰ) πράγματα (ὑποθέσεις, κόπους, δυσκολίας, κρισολογήματα, σκοτούρας),φιλήσυχος· ἀμέριμνος· ἄπειρος τῶν κόσμ. 2)(ἐπὶ πραγμ.) = Ἀπραγμάτευτος, εὔκολος, πρόχειρος· ἡσυχος.
Ἀπρακτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπραγέω. 2) δὲν κατορθόνω τὴν ὑπόθεσίν μου, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου, ἀποτυγχάνω.
Ἄπρακτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μηδὲν κατορθώσας, ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ του. « Ἀπράκτους τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν, « Ἡρῳδ. 2) ἀνενέργητος. « Τὸ φάρμακον ἄπρακτα ἀπεργάζεται τὰ θανάσιμα, « Δσκρ. 3) = Ἄργὸς, ἀχρησίμευτος. « Ἀνὴρ—, « Ἰλ. « Ἄρχων—, « Βυζ., ὁ μὴ ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλ' ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι. « Γῆ—, « Γργ., ἡ μὴ διδοῦσα εἰσόδημα.
4) ὁ μὴ ἐργάσιμος. « Ἡμέρα—, « Ακ., ἡ ἑορτάσιμος. Ὅθ(πθ.) ἀκατόρθωτος, ἀτελεσφόρητος, χωρὶς ἔκβασιν (ἀποτέλεσμα), μάταιος, ἠδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος. « Πόλ ἐμοὶ (« Κρις., « Ἐλπὶς, « Ὀδύνη κτλ.)—, « Ὁμ. 6) (μὲ δοτ.) ὁ μὴ γενόμενος (πραχθεὶς) ὑπό τινος, ἀπολητος. « Τί τούτων ἄπρακτόν ἐς ταύτοιζα Δμ. (περὶ Παραπρ. 434).
Ἀπράκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔκβασιν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, εἰς μάτην.
Ἀπραξία (ἡ). Ἔλλειψις ἢ διακοπὴ πράξεων ἢ ἐργασίας, ἀργία. 2) = Ἀπραγμοσύνη.
Ἀπρασία (ἡ). Ἔλλειψις ἀγορασιῶν, ἀπωλησία, (Τουρκ.) κεσάτι, [ἐκ τοῦ
Ἄπρατος (ὁ, ἡ). [ἐξ, πιπράσκω]. ὁ μὴ πωληθεὶς ἢ μὴ πωλούμενος, ἀπώλητος.
Ἀπραΰντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταπραϋνόμενος, ἀνεξιλέωτος· ἀνήμερος.
Ἀπρέπεια (ἡ), = Ἀκοσμία, ἀσχημοσύνη, [ἐκ τοῦ
Ἀπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὄπρεπος, ἀνάρμοστος· ἄτοπος.
Ἀπρεπία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρέπεια.
Ἀπρεπῶς, ἐπίρ. Ἐξ αὐτοῦ πρέποντος, ἀναρμόστως.
Ἀπρηκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήκτως, Ἰων ἀντὶ Ἄπρακτος, -άκτως.
Ἀπριῆντες (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπριῶντες.
Ἀπριατὴν, ἐπίρ. Π. ὡραῖον, χωρὶς πληρωμὴν, χάριαμα, [ἐκ τοῦ
Ἀπρίατος, ος (καὶ Π. η, ον, [ξἰ, πιπράσκω]. Ὁ μὴ πωληθεὶς ἢ μὴ ἀγορασθεὶς ἀλλὰ δοθεὶς χάρισμα.
Ἀπριγδα καὶ
Ἀπρικτεί, Π. = τῷ
Ἀπρὶξ [ἀ, πρίω;], ἐπίρ. (Κρατῶντας) σφιχτὰ, ἀναποσπάστως, ἀχώριστα.
Ἄπριστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πρίω]. ἀπρόνοιστος.
Ἀπροαιρεσία (ἡ). Ἔλλειψις προαιρέσεως (κρίσεως· ἀρθῆς καὶ θελήσεως), Ἀπροβουλία, [ἐκ τοῦ
Ἀπροαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έτως. Ὁ μὴ ἔχων(πράττων τι χωρὶς) προαίρεσιν (ἐλευθέραν θέλησιν ἢ ἐκλογὴν μετὰ κρίσεως). 2)ὁ γινόμενος χωρὶς τὴν προαίρεσίν τινος, ἀκούσιος,(παρβλ. τῷ
Ἀπροβούλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύτως. Ὁ μὴ σκεπτόμενος (βουλευόμενος) πρίν, ἀπροπαρασκεύαστος, ἄκριτος. 2) (πθ.) ὁ ἀπροβούλευτος γινόμενος,ἀπρομελέτητος· (κυρ. δὲ) ὁ μὴ προσυζητηθεὶς ὑπὸ (μὴ καθυποβληθεὶς πρώτου εἰς σκέψιν) τῆς βουλῆς, γινόμενος χωρὶς προβουλεύματος.
Ἀπροβουλία (ἡ). Ἔλλειψις σκέψεως, ἀπροπαρασκεύαστος, ἄκριτος.
Ἀπροβούλιος (ὁ, ἡ),(καὶ ἐπίρ.) -βούλως, = Ἀπροβούλευτος, -εύτως.
Ἀπροδιηγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς προδιήγησιν (προανάπτυξιν).
Ἀπροδιορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τις τὸν ὁρισμὸν τοῦ πράγματος (χωρὶς νὰ τὸ προσδιορίσῃ) προηγουμένως.
Ἀπρόελπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος.
Ἀπρόθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς προθεσμίαν, (ἐναντ. τῷ Ἐμπρόθεσμος).
Ἀπροθέτως, ἐπίρ. Χωρὶς πρόθεσιν (σκοπὸν προηγούμενον), ἀπρομελετήτως, ἀπροσχεδιάστως, ὄχι ἐπιτηδεύτως.
Ἀπρόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ πράττων τι μὲ) προθυμίαν.
Ἀπροϊδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π.= Ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ προβλέπων, ἀπροπαρασκεύαστος.
Ἄπροικος (ὁ)· χωρὶς προῖκα.
Ἀπρόϊτος (ὁ, ἡ),(καὶ ἐπίρ.) -ίτως, [ξἰ, πρόειμι]. Ὁ μὴ ἐξερχόμενος ἀπὸ (καθήμενος πάντοτε εἰς) τὸν οἶκόν του.
Ἀπροκάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κάλυμμα (σκέπασμα) ἐμπρὸς τοῦ, φανερὸς, (μεταφ.) εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος.
Ἀπροκαλύπτως, ἐπίρ. Χωρὶς προκάλυμμα, φανερὰ, παρρησίᾳ, ἀπροφασίστως.
Ἀπροκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατεσκευασμένος πρωτοῦ, ἀπροετοίμαστος ἀκαλλώπιστος.
Ἀπροκοπία (ἡ). Ἔλλειψις (τὸ ἐναντ. τῆς) προκοπῆς, [ἐκ τοῦ
Ἀπρόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προκόπτων, μὴ κάμνων καμμίαν προκοπὴν, (χυδ.) ἀνηπρόκοπος.
Ἀπρόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προκληθεὶς ὑπὸ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πνος, ἔχων (ἐπιμ.) καιρὸν ἀκόμη νὰ γέν-η. 2) (απν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οἰκοθεν) ἄ-ξηλος. 3) ἐλεύθερος ἀπὸ προλήψεις.

Ἀπρομήθεια (ἡ). ἔλλειψις προμηθείας πρεβλέψεως), ἀπρονοησία.

Ἀπρομήθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προβλεφθεὶς ἢ μὴ πρεβλέπων, ἀπρόνοητος.

Ἀπρονησία (ἡ). τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπροσοχασία.

Ἀπρονητέω ῶ, Μ. ήσω. Δὲν προστοχάζομαι, Εἶμαι-

Ἀπρονητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προνοῶν (προβλέπων, φροντίζων προτοῦ) περὶ τινος, ἀπροστόχαστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ προβλεπόμενος ἢ μὴ δυνάμενος προβλεφθῆναι· διοικούμενος χωρὶς πρόνοιαν.

Ἀπρονοήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πρόνοιαν, ἀπροστοχάστως.

Ἀπρονόμευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προνομευθεὶς (λαφυραγωγηθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος προνομευθῆναι, ἀκούραευτος.

Ἀπρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πρόξενον, ἀλλοδαπός.

Ἀπροοιμιαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς προοίμια.

Ἀπρόοπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν προεῖδεν ἢ δὲν δύναται νὰ προΐδῃ τις, ἀπροόρατος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. ‖. »Ἐξ (» Ἀπὸ τοῦ) ἀπροόπτου, « = τῷ

Ἀπροόπτως, ἐπίρ. Ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως.

Ἀπροόρατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άτως, -Ἀπρόοπτος, -όπτως.

Ἀπροπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀπρόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προπίπτων (κλίνων, συγκατανεύων, συγκατατιθέμενος) εὐκόλως, ἐφεκτικός, (συγχ. τῷ Ἀπρόπτωτος).

Ἀπροσάντητος (ὁ, ἡ). ἀσυναπάντητος, ἀπροσιτος.

Ἀπροσαύητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κανεὶς (ἢ ὅς τις κἀνένα) δὲν ὁμιλεῖ (προσαυδᾷ), Ἀπροσηγόρητος.

Ἀπροσβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναται τις οὔτε νὰ πλησιάσῃ.

Ἀπροσβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν προσέβαλεν ἢ δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τις, ἀπυλέμητος· ἀπλησίαστος.

Ἀπροσδεής, ἐος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ χρειαζόμενος καὶ ἄλλο τι.

Ἀπροσδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεχόμενος κἀνένα (ἢ τὸν ὁπ. κἀνεὶς δὲν δέχεται) πλησίον του, ἀπλησίαστος, ἀπαράδεκτος.

Ἀπροσδιόνυσος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ μὴ ἀριθμῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, (ἐν γεν.) ἀνάρμοστος, παράκαιρος, ἄτοπος.

Ἀπροσδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσδιορισμένος, μὴ ἔχων προσδιορισμόν. » Τῶν ὡρισμένων προτάσεων, αἱ μὲν ἀπροσδιόριστοι, « Ἀριστ.

Ἀπροσδιορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς προσδιορισμόν.

Ἀπροσδόκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσδοκώμενος (καὶ [ἐνεργ.] μὴ προσδοκῶν), ἀνέλπιστος, ἀνεπάντεχος. ‖ »Ἐξ ἀπροσδοκήτου,—τῷ

Ἀπροσδοκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἀπαντεχθῇ τις, παρ' ἐλπίδα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀπροσέγγιστος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσιτος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσέχων.

Ἀπροσέλευστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσέλθῃ, Ἀπρόσιτος.

Ἀπροσεξία (ἡ). τὸ μὴ προσέχειν, ἔλλειψις προσοχῆς.

Ἀπροσηγόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον κἀνεὶς δὲν ἐχαιρέτησε (δὲν ὡμίλησε).

Ἀπροσηγορία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀπροσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χαιρετῶν (προσαγορεύων) τινα, ἀμίλητος, ἀκοινώνητος, ἄγριος.

Ἀπρόσθικτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγικτος, ἄψαυστος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσικτος (ὁ, ἡ), [ἀ,προσικνέομαι], =τῷ

Ἀπρόσιτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ιτως, [ἀ, πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπλησίαστος, ἀπροσέγγιστος κτλ.

Ἀπρόσκεπτος (ὁ, ἡ) ἀπρόοπτος, ἀπρομελέτητος· ἀπροβούλευτος· ἀπροστόχαστος, ἀπρόσεκτος.

Ἀπροσκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς προμελέτης, ἀπροστοχάστως, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀπρόσκλητος (ὁ, ἡ). ἀπροσκάλεστος. »Δίκη—, « Δμ., ἡ χωρὶς κλητῆρος, ἀμάρτυρος.

Ἀπροσκλινής, ἐος (ᾖ ἐπίρ.) -κλινῶς, -τῷ

Ἀπρόσκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλίσιν (προσπάθειαν) εἰς.

Ἀπρόσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ προσκεπτόμενος, Ἀπρόσκεπτος.

Ἀπρόσκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσκόπτων (σκανταφτῶν, προσκρούων) εἴς τι, ὁ μὴ σκανδαλίζων τινὰ ἢ μὴ σκανδαλιζόμενος ὑπό τινος.

Ἀπροσκόπτως, ἐπίρ. Ἀσκανδαλίστως κτλ.

Ἀπροσκορής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν κόρον (πλησμονὴν, ἀηδίαν), ἀθάρετος.

Ἀπρόσκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσκρούων εἴς τινα, ἀσκανδάλιστος, ἀπείρακτος.

Ἀπρόσλητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ. μὲ γεν.) ὁ μὴ προσλαμβάνων τι, ἀνεπίδεκτος. 2) (πθ.) ὁ μὴ προσλαμβανόμενος ὑπό τινος, ἀπαράδεκτος.

Ἀπρόσλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἄτοπος, παράκαιρος.

Ἀπροσλόγως, ἐπίρ. Ἀναρμόστως ὡς πρὸς τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος.

Ἀπρόσμαστος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξῆγ. τοῦ Ἀπροπίμαστος.

Ἀπρομάχητος καὶ

Ἀπροσμαχος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ κάμῃ μάχην (ν' ἀντιταθῇ), ἀκαταμάχητος.

Ἀπροσμηχάνητος καὶ

Ἀπροσμήχανος (ὁ, ἡ). διὰ τὸν ὁπ. μηχανὴ (τρόπος, μέσον ἐπιχειρήσεως) δὲν ὑπάρχει ἢ δὲν ἰσχύει.

Ἀπροσμιγὴς, ἐος καὶ

Ἀπρόσμικτος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσίγγιστος, Ἀπρόσιτος· Ἀκοινώνητος.

Ἀπροσόδευτος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ (νὰ προχωρήσῃ), δύσβατος.

Ἀπρόσοιατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -οίατως, [ἀ, προαφέρω]. ἀνοικονόμητος, ἀνυπόφορτος· δύσκολος, ἀκοινώνητος.

Ἀπροσόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσομιλῶν (συναναστρεφόμενος) τινα, ἀνομίλητος, ἀκοινώνητος.

Ἀπρόσοπτος καὶ

Ἀπροσόρατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται (δὲν τολμᾷ) τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, φοβερὸς, ἄγριος.

Ἀπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ (ἀράξῃ).

Ἀπροσπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -παθῶς. Ὁ μὴ ἔχων καμμίαν προσπάθειαν (κλίσιν) εἰς.

Ἀπροσπέλαστος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσίγγιστος, ἀπλησίαστος.

†Ἀπρόσπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πλεχθῇ μὲ ἄλλο τι, ἀσυμβίβαστος.

†Ἀπροσπόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προστιθέμενος εἰς τοὺς λοιποὺς πορισμούς τινος, (Θε. Νμ.) » Ἀπροσπόριστα, « ὅσα, προσκτηθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ καὶ λογιζόμενα ἴδια κτητά του, νέμεται μὲν, δὲν δύναται δὲ καὶ νὰ διαθέσῃ ὅπως θέλοι, ὁ πατήρ.

†Ἀπρόσπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσπταίων (σκοντάπτων), ἢ μὴ κάμνων ἄλλον νὰ προσπταίσῃ, ἀπρόσκοπος, ἀσκανδάλιστος.

Ἀπροσπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀπρόσπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσπίπτων (προσκρούων ἢ ταπεινούμενος) εὐκόλως, ἀσφαλὴς, σταθερὸς, ἀκλόνητος, (συγχ. τῷ Ἀπρόπτωτος).

Ἀπρόσρητος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσηγόρητος. »Ἡμέρα—, « Πλθ., καθ' ἣν οὐ γίνονται ἐπισκέψεις.

Ἀπροστάσιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) » Ἀπροστασίου δίκη, « Δξ, ἡ κατὰ μετοίκου μὴ ἐχοντος προστάτην, (ἴδ. καὶ τὰς δύο λέξ.).

Ἀπροστάτευτος καὶ

Ἀπροστάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων προστάτην (ὑπέρασπιστὴν, ἡγεμόνα κτλ.)

Ἀπρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐμπρὸς στόμα (ἄκραν σωληνὴν ἢ κοπτερήν).

Ἀπρόσφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσφιλὴς (ἀγαπητὸς, εὐάρεστος).

Ἀπρόσφορος (ὁ, ἡ). ἀνάρμοστος· ἀεπιτήδειος· ἀκοινώνητος.

Ἀπροσφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ἀνάρμοστος, ἀεπιτήδειος, (Νικ. Χων.).

Ἀπρόσφυλος (ὁ, ἡ). ἀλλόφυλος, ξένος, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος.

Ἀπροσφώνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσφωνήσῃ (ἀναμιώσῃ, ὁμιλήσῃ), ἀνέντευκτος· ἀβυσώπητος.

Ἀπρόσψαυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσψαύσῃ (ἐγγίσῃ).

Ἀπροσωπόληπτος (ὁ, ἡ), (ᾖ ἐπίρ.) =Λῆπτως. Ὁ μὴ λαμβάνων πρόσωπον (προσωπίδα), ἀνυπόκριτος· (κριτὴς) χωρὶς προσωπολήψιαν· ἀμερόληπτος.

Ἀπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πρόσωπον (προσωπίδα). 2) ἀσχημοπρόσωπος, (χυδ.) κακομούτσουνος. 3) (γραμ.) » Ἀπρόσωπον ῥῆμα, « τὸ ἀπρόσωπως (ὅλη μόνον τριτοπροσώπως) σχηματιζόμενον.

Ἀπροτέλεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρότελεπτος.

Ἀπροτίμαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, προτιμάσω]=, Ἀψαυστος, ἄθικτος, ἀπείρακτος· Ἀνέφικτος.

Ἀπροτίοπτος ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρόοπτος.

Ἀπροφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπρόοπτος.

Ἀπροφάσιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζητῶν (μὴ εὑρίσκων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) προφάσεις, πρόθυμος, (ἐπὶ πραγμ.) ἄφευκτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπροφασίστως, ἐπίρ. Χωρὶς προφάσεις, προθύμως, ἀνυπερθέτως, ἀφεύκτως.
ἀπρόφατες (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πρό, φημί]. ἀπροφήτευτος. (ἐπμ.)=Ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) τὸν ὁπ. δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ προφέρῃ, ἀνέκφραστος, φρικτός, ἢ ἄπειρος.
ἀπροφάτως, ἐπίρ. Ἐξ ἀπροόπτου, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως.
ἀπροφύλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφυλαττόμενος. 2) ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν προφυλάττεται ἢ δὲν δύναται νὰ προφυλαχθῇ τις.
ἀπροφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς προφύλαξιν.
ἄπταισία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
ἄπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πταίων (σκοινοβάτων, [καὶ μτφρ.] σφάλλων, ἀποτυγχάνων), ἀλάνθαστος, ἀναμάρτητος.
ἀπταίστως, ἐπίρ. Χωρὶς πταῖσμα (λάθος, σφάλμα), ἀλάνθαστα.
ἀπτέον, θετ. τοῦ Ἅπτω.
ἄπτερίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπτέρως.
ἄπτερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πτερά, (ἐπμ.) μὴ πετῶν ᾗ (μτφρ.) μὴ λησμονούμενος. «Τῷ δ' ἄπτερος ἕπλετο μῦθος,» Ὀδ. Ρ. Τ. 2) [τὸ ἀ, ἀρ. ἢ ἐπιτ.] = Ἰσόπτερος ἢ Πολύπτερος, ταχύς. «Ἄπτερος φάτις,» Αἰσχ.
ἀπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας.
ἀπτερύομαι (ὑσσομαι), Π. [ἀ, ἐπιτ. ἢ πλεονασ., πτερύσσομαι]. κτυπῶ τὰ πτερά μου πρὸς ἔνδειξιν χαρᾶς.
ἀπτέρως, ἐπίρ. Π. μὲ πολλὴν ταχύτητα, ὡσὰν πουλί, ἢ αἰφνιδίως, χωρὶς κράτος, ἐλαφρά.
ἀπτέρωτος (ὁ, ἡ), = Ἄπτερος.
ἄπτερν, ἦνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πετῶν, μὴ ἔχων ἀκόμη πτερά.
ἄπτικός, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἁφῆς, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἅπτεσθαι (ἐγγίζειν, πιάνειν).
ἄπτιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτίλον (γνωσ., πούπουλον).
ἄπτιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πτίσσω]. ἀκοπάνιστος· ἀξεφλούδιστος.
ἀπτοεπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἄπτοος ἀντὶ ἀπτοήτος ἢ ἅπτομαι, ἔπος]. θρασὺς ἢ ἐγγιτικὸς εἰς τὸ λέγειν, αὐθάδης, ἀθυρόστομος.
ἀπτοήτος καὶ
ἀπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πτοούμενος (τρομάζων), ἄφοβος, ἀξύπνητος.
ἀπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπόλεμος.
ἄπτομαι, Μ. ἄψομαι, μα. τοῦ Ἅπτω.
ἀπτός, ἡ, όν. Ὁ τῇ ἁφῇ ὑποπίπτων, πιαστός, χειροπιαστός, ψηλαφητός.
ἄπτρα (ἡ). τὸ φτίλι τοῦ λύχνου.
ἄπτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄπτρα.
ἄπτυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πτύων, μὴ ἐβγάλλων φλέγματα (ὑγρά).» «Ψῆξ—,» Ἱππокρ., ξεροβήχας. 2) (πθ.) ὁ μὴ πτυόμενος (ἐβγαλλόμενος ὡς φλέγμα).
ἅπτω, Μ. ἅψω (ἀόρ. Ἧψα καὶ μσ. Ἡψάμην, πρκ. [ἀπν.] Ἧφα καὶ πθ. Ἥμμαι, ἀόρ. Ἥφθην καὶ τὸ θετ. Ἅπτέον). (μέ αἰτ.) Δένω (Κρεμῶ) ἀπὸ. » Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταὐτὸν ἐστι,» Πλάτ. « Ὑψε βρόχον,» « Ἐπγρ. (καὶ μσ.)» Ἁψαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,» Ὀδ. Α. (καὶ κατοχρ.) « Πλὴν ὅπτειν τινί,» Αἰσχλ. ἀντὶ συνάπτειν. 2) (συνηθέστ.) βάλλω (δίδω) φωτιὰν, ἀνάπτω. »Ἅπτεται, λύχνου, « Ἄρσφ. (καὶ μσ.)» Ἁψάμενος ὁδοῦ. « Φλ. (καὶ πθ.)» Ἀφῆν ἡμμένην, « Ἄρσφ. (καὶ Ἰλλ. ἢ ἀμτθ.)» Δᾷς ἅπτουσα, « Δ. Κασσ. 3) (μσ. μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) ἐγγίζω, πιάνω (συνκόψ.) ἐπιχειρίζομαι, (κοιν.) καταπιάνομαι, ἀρχινῶ, βάλλω χέρι, δοκιμάζω, (κατ' ἔκτ.) τρώγω, (μεφορ.)=Καθάπτομαι, ἐγγίζω μὲ λόγια· ἐρεθίζω, κινῶ τὴν φιλοτιμίαν (τὴν περιέργειαν κτλ.) τινός· προσβάλλω. » Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα,« Ἰλ. Β. « Τίς μου ἥψατος « Γρφ. »Ἔργου (» Μουσικῆς, » Πολιτείας, » Πολέμου, κτλ.) ἅπτεσθαι, « Πλ. » Ἥπτοντο Σικελίας,« αὐτ. »Καὶ ζώων, ἀγεύστων πρώτερον, ᾕψαντο, « αὐτ. » Τὰ ὄρνεα καὶ τὰ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται,« Θκ. »Σίτου ἅπτεσθαι, « Ὁμ. » Ἅπτεσθαι γυναικός,« Ξεν. » Ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων, ἀλλήλων ἅπτοντο καταπιώμενοι,« Ἡρ. » Φχμὲν γὰρ ἐνίοτε τὸν λυποῦντα ἅπτεσθαι ἡμῶν, ἀλλ' οὐχ ἡμᾶς ἐκείνου,« Ἀρστ. » Ταχὺ τοῦ Θεμιστοκλέους ἔοικεν ἅψασθαι τὰ πολιτικὰ πράγματα,« Πλ. » Ἅπτεται δὲ κεφαλῆς κάρον ἐπιφέρων,« Ἀσκρ., κτυπᾷ ς' τὸ κεφάλι. »Τοῦ φρονεῖν ᾗ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται,« Πλ. »Οὐ μὴν ἤπτετό γε τῶν πολλῶν οὗτος ὁ λόγος,« αὐτ., δὲν τοὺς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν, δὲν τὸν ἐπίστευαν.
4) κολνῶ, προσκολλῶμαι, πιά ω, σκαλόνω, (ἐπμ.) συνέχομαι, συναισθάνομαι. »Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως τὰ ὀρνίθων τῶν πτερίνων,« Θφρ. « Τὸ πρῶτον ἐν τῷ Περαικῷ ὁ λοιμὸς ἤψατο τῶν ἀνθρώπων,« Θκ. »Λοιμὸς ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας,« Πλ. Ἢ φιάνω (ἐκτείνομαι) ἔως. « Ἅπτεται Ἡρακλέος σταλᾶν,« Πινδ. (καὶ μὲ δοτ.) « Στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις,« αὐτ. »Ὅσαις ἀγλαΐαις ἁπτόμεθα,« αὐτ.
Ἁπτῶς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πίπτων (ᾗ μτφρ.) μὴ αφάλλων, ἀπταιστός.
Ἅπτωτος (ὁ, ἡ), =Ἁπτῶς. 2) (γρμτ.) ὁ μὴ ἔχων πτώσεις, ἄκλιτος.
Ἁπτώτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ πίπτῃ (καὶ μτφρ.) νὰ σφάλλῃ τις, ἀναμαρτήτως. 2) (γρμτ.) χωρὶς πτώσεις, ἀκλίτως.
Ἅπυγος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ύτερος, ότατος). Ὁ μὴ ἔχων (ἔχων ὀλίγ. λιγνὴν) πυγήν.
Ἀπυθμένος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πυθμένα (ρίζαν, κορμόν, πάτον).
† Ἀπικνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πυκνὸς, ἀραιός. (μουσ.) ἴδε Πυκνός.
Ἀπύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύλην, μὴ κλείων, ανοικτός, (μτφρ.) ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος.
Ἀπυνδάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύνδακα (πάτον). « Κύλιξ—,» Σοφ.
Ἄπυος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύον (ἔμπυον), ἀνεμπύαστος.
Ἀπυργος καὶ
Ἀπύργωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύργους, ἀτείχιστος, ἀνοχύρωτος.
Ἀπύρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἐλεύθερος, ἀπὸ) πυρετὸν, χωρὶς θέρμην.
Ἀπυρεξία (ἡ). ἔλλειψις πυρετοῦ· τὸ νὰ ᾖ τις
Ἀπύρετος (ὁ, ἡ), =Ἀπύρεκτος.
Ἀπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἔχων ἁπαλὸν πυρῆνα (κουκκούτσι [καὶ Κωμ. ἐπὶ ἰχθ.] κόκκαλον).
Ἀπρεμήλη (ἡ), χειρουργ. τι ἐργαλ. (μηλί) χωρὶς πυρῆνα (κομπί) εἰς τὴν ἄκραν.
Ἄπυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἐπιτεῶν, γινόμενος χωρὶς μὴ βλῆθεὶς ἀκόμη εἰς τὸ πῦρ. » Οἶκος—,« Ἡσ. « Τροφὴ—,« Σᾶ. « Ἱερὰ ἄπυρα ᾗ ὡς ἐκ τούτου συνκόψ.) « Ἐρινῦσες ἄπυροι,« Πίνδ. » Δέδηε (« Τρίπους κτλ.)—,« Ὁμ., ὁ κακουργιος ἢ πολύτιμος καὶ (ἐπμ.) χρησιμευων μονον πρὸς καλλωπισμον. «Μέλι—,« Λκ., τὸ ἄλλ. Ἀκαπνον. «Χρυσὸς—,« Δ. Σικ. καὶ » Θεῖον—,« Δσκρ., τὰ αὐτοφυές. « Ἄρδις—,« Αἰσχλ., ἢ φαρμακωμένη ἢ ἐρωτικὴ, (ἐπμ.) κατέσα χωρὶς πυρὰς 2) (ἰατρ.) =Ἀπύρικτος.
Ἄπῦρος, ἐπίρ. Χωρὶς πῦρ, (ᾗ ἰατρ.) χωρὶς θέρμην.
Ἀπύριστος (ὁ, ἡ), =Ἄπυρος μὴ περάσας διὰ τοῦ (κατασκευασθεὶς χωρὶς) πυρός.
Ἄπυστος (ὁ, ἡ). [ἀ, πυνθάνομαι] Π. ὁ μὴ ἀκουσθείς, ἄγνωστος. 2) (ἐνεργ. ᾗ μὲ γεν.) ὁ μὴ μαθὼν (ἀκούσας, πληροφορηθείς) τι, ἀνίδεος.
Ἀπύτας, ω ὁ, Δ. ἀντὶ Ἠπύτης, κράκτης (κῆρυξ μεγαλόφωνος, [ἐκ τοῦ Ἀπύω, Μ. ὤσω, Π. ἴων. Φωνέζω· λέγω (κηρύττω, ἐπικαλοῦμαι ἀνυμνῶ κτλ.) μεγαλοφώνως, (ἐν γέν.) ἠχῶ, βοῶ).
Ἀπφᾶ (καὶ σπν.) Ἀπφᾶ, (ἀκλ.) ὑποκορ. προσφών. (κυρ.) μεταξὺ ἀδελφῶν, (πρβλ. Ἅππα καὶ Τέττα).
Ἀπφᾶσ ον καὶ Ἀπφίδιον καὶ Ἀπφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀπφᾶ, (συνθ.) λέξις χαϊδευτικὴ μεταξὺ ἐρωμένων.
Ἀπφύζιφος), ὁος καὶ
Ἀπφώς, ὼ (ὁ), Δ. (παρεγχημ. τοῦ Ἀπφᾶ), =Πάππας.
Ἄπωγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πώγωνας, ἀγένειος.
Ἀπωθέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀπάδω, [ἐκ τοῦ Ἀπωθός (ὁ, ἡ). ὁ ἀπώθων, μὴ συμφωνῶν εἰς τὸν τόνον τῆς ᾠδῆς, (μτφρ.) ἀνάρμοστος.
Ἀπωθεν [ἀπό], ἐπίρ. =Ἀπωθεν, μακρόθεν.
Ἀπωθέω-ῶ καὶ (μτ.)-οῦμαι, Μ. ἀπωθήσω ἢ ἀπώσω,-ομαι (ἀόρ. Ἄπωσα κτλ. κατὰ τὸ Ἄθωμ. Κυν-τῶ Σπρώχνω) μακρὰν ὀπίσω, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω ἀπορρίπτω δὲν δέχομαι, (παρὰ Διωθέω).
† Ἀπωθητος (ὁ, ἡ), = Ἄπωστος.
Ἀπώλεια (ἡ). [ἀπόλλυμι]. χάσιμον· ζημία· φθορὰ, αφανισμὸς· χαμὸς, ὄλεθρος.
Ἀπωλιστικὸς (ὁ, ἡ). Π. ὁ πρὸς ἐνὸν τὸν ἀφανισμὸν οἶκον, (κοιν.) ἀφύνων ἀπίτ.
Ἀπώλειτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἔπος) ὁ μὴ πολεμοῦμενος, ἄτρωτος, ἀκατάβαστος.
Ἀπωλόμην, μα. ἀόρ. Β' τοῦ Ἀπόλλυμι.
Ἀπωμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὲ ος χωρὶς) πῶμα [Γυρκ. καπάκι· ἀπωμαστος.
Ἀπωμίζομαι, Μ. (σπν. Ἀποσπάζω· ὦμόν μου, ξεροντόνομαι... « Ἰωνικοὶ ἄχθος ἀπωμισάμενοι,« Ἀν. Περσ. Σ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπωμοσία κα.
Ἀπώμοσις, εως (ἡ), = Ἀπόμωσις, ἡ μεθ' ὅρκου ἄρνησις, ἐξώμοσις.
Ἀπωμοτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) = ικῶς, = Ἀπομωτικός.
Ἀπώμοτος (ὁ, ἡ), [ἀπόμνυμι]. ὁ μεθ' ὅρκου ἀπαρνούμενος (ἐνεργ. καὶ πθ.) ἢ ἀπαρνητέος· (ἐπιμ.) φευκτέος, ἀποτρόπαιος ἢ ἀπηγορευμένος ἢ ἀδύνατος γενέσθαι, ἀνέλπιστος. « Χρημάτων ἄελπτον οὐδὲν, οὐδ' ἀπώμοτον, οὐδὲ θαυμαστὸν, « Ἀρχίλ.
Ἀπών, οῦσα, όν, μτγ. τοῦ Ἄπειμι (ἀείπω).
Ἀπωνάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπονίνημι.
Ἀπώρυξ, υγος (ἡ). αὐλάκι νεροῦ ὑπόγειον, ὑδραγωγεῖον. 2) = Κατώρυξ, καταβόλαδα.
Ἀπώρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. κόκκαλον συντριμμένον) τὸ ὁπ. δὲν ἀπέκτησε πωρὶ (δὲν ἐκόλλησε, δὲν ἔδεσε) ἀκόμη.
Ἀπωσικόματος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κώπη) ἡ ἀπωθοῦσα τὰ κύματα.
Ἄπωσις, εως (ἡ) καὶ
Ἀπωσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπωθεῖν, κούντημα ὀπίσω, σπρώξιμον, ξεκούντημα.
Ἀπωστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἀπωθεῖν, ἀποκρουστικός.
Ἀπωστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀπωσθεὶς ἢ δυνάμενος ἀπωσθῆναι, ἀπόβλητος.
Ἀπώτατος, η, ον, (συγκρ. ἀνμλ.). Ὁ κείμενος –
Ἀπωτάτω [ἀπό], ἐπίῤ. Ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα, καὶ
Ἀπώτερος, α, ον, (συγκρ. ἀνμλ.). Ὁ κείμενος.
Ἀπωτέρω, ἐπίῤ. Πλέον μακρὰν, μακρύτερα.
Ἀπωχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διάλου ὠχρὸν (κίτρινον ἢ χλωμόν).
Ἀρ, Π. (πρὸ συμφ.) καὶ
Ἀρ', (λογογραφ. πρὸ φων.) ἀντὶ
Ἄρα (ψιλ. ὀξ.), μορ. ἡ σύνδ. Συμπέρασμα τ (ἡ κατὰ λογικὴν βεβαιότητα), λοιπόν, ἐπομένως· « Εἰσὶ βιωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, « Λκ. (ἢ κατ' εἰκασίαν ἢ μετά τινος ἀμφιβολίας), καθὼς φαίνεται· « Θεκαάμενος δὲ, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, "Ἕλληνες ἄρα, ἔφη· « αὐτ. » Ἐμελλεν ἄρα. « αὐτ. » Οὐκ ἄρα μόνον ἦγν ἐρίδων γένος, « Ἡσ. (ἢ θαυμαστικῶς ἢ ὡς περιτρεπόντως:) « Οὗος ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὸν ἐλάνθανον, « Πλ. 2) Διστακτ., ἴσως, τάχα. « Κἄ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος, « Δμ. » Ἂν (« Ἐὰν) ἄρα δύνωνται, « Γργ (καὶ ἐν εἴδει εἰρωνίας) « Ἔξεις ἄρ' ἄνθρωπας χαμαιρέπων, τὴν πόλιν ἐλεῖν αὐτοδυεί; « Ἀρχ. » Καὶ τοῦτο ἐκοίμω σε λέγειν, ὡς ἄρα πρεῖς σε γραψάμενος πρότερον κτλ, « Δμ. 3) (παρὰ ποιητ. μάλιστα) Παραπληρωματ. (σημ. μηδὲν σχεδὸν, ἢ ἀνεξήγητόν τι:) « Ἀψ δ' ἄρ' ἔπειτα, ἐπ' ῥοῦσιν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, καδδ' ἄρα πήρην θῆκεν, « Ὀδ. Ρ. ||. (συγχ. ἐνίοτε μὲ τὸ
Ἄρα (ψιλ. περισπ.), σύνδ. Ἐρωτηματ. ἢ Ἀπορηματ. (ἡ = Ἆρα ἢ Α. ἀντὶ Ἦ ῥα], ἀρά γε, τάχας καὶ λοιπόν; « Ἆρα παυσῃ φενακίζων; « Ἀρχ. » Ἀρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; « αὐτ. » Ἆρ' οὖν, ἔφασαν, ἦλθ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται; « Ξεν. » Ἆρά ποτε τὴν ἐρᾶν σου κεφαλὴν περιπτύξομαι; « Συν. || (παρὰ ποιητ. ἐκλαμβ. καὶ παραπληρωματ. ἀντὶ τοῦ Ἄρα).
Ἀρά, ᾶς (ἡ). (ἐν γέν.) δέησις, ἱκεσία, εὐχὴ (ἢ ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ), (ὅθεν 2) (συνηθ.) κατάρα. 3) (συνκδ.) βλάβη, συμφορὰ, δυστύχημα, ζημία.
†Ἀραβδὸς (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀῤῥάβδος, χωρὶς ῥάβδον.
Ἀραβέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Κάμνω κρότον βροντῶ, κτυπῶ. » Ἀράβησε τεύχεα, « Ἰλ. Ε (καὶ μτθτ.) » Ἀράβησαν ὀδόντες, « Ἀπλν., [ἐκ τοῦ
Ἄραβος (ὁ), Π. [ἀράσσω]. ὁ κρότος (κτύπος) σκληρῶν σωμάτων συγκρουομένων. » Ὀδόντων —, « Ὅμ., Ἡσ. » Τυμπάνων —, « Αἰλ., (παρβλ. Ἄραβος).
Ἀράγδην, ἐπίῤ. Μὲ κρότον, μὲ –
Ἄραγμα (τὸ), = τῷ
Ἀραγμὸς (ὁ), [ἀράσσω]. κτύπημα (σύγκρουσις) σκληρῶν σωμάτων, (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος.
Ἀραδιούργητος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀῤῥαδιούργητος.
Ἄραδος (ὁ), [ἀράσσω]. ταραχὴ, ἀνησυχία, (ἰατρ.) στενοχωρία, καρδιοκτύπι· ἀνακάτωσις, γουργουρητὸν, (παρβλ. Ἄραβος).
Ἀράζω, ζᾳς (ὀρθότ.) Ἀῤῥάζω.
Ἄραι. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀραιόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ ὀδόντια. » Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βραχυβιώτεροι, « Ἀρστ.
Ἀραιόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας (μαλλιά), (παρβλ. Ψεδνός).
Ἀραιόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιοὺς τοὺς πόρους τοῦ σώματος.
Ἀραιὸς [ἄῤῥω], ά, όν. Ἀρὺς, μὴ πυκνός· ἔχων μεταξὺ διαστήματα ἢ πόρους χαλαροὺς καὶ ἀνοικτὰς, ἀπογγοειδῆς, (ἐπιμ.) ἐλαφρὸς, εὐκολοσήκωτος (ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξ.), λεπτὸς, φτενός· λιγνός· ἁπαλός, γαῦνος, (συνκδχ.) ἀδύνατος, ἀργοκίνητος, (καὶ κατ' ἔκπ.) μικρὸς, ὀλίγος· στενός· εὔθραυστος. » Σφυγμὸς —, « Ἱππκρ. » Ναῦς (« Γλῶσσα) —, « Ἡσ. » Κνήμη, » Εἰσαδος) — « Ὅμ. » Πνεῦμα (καὶ μτφρ. Ἦθος) —, « Σιμπλ. ||. » Γαστὴρ —, « Νίκ. (καὶ χ. τῷ οὐσ.) » Ἀραιὴ, « ἡ κοιλία (τὸ προκοίλι) μὲ τὰ ἔντερα, (ὅθεν Μεσάραιον = Μεσεντέριον).
Ἀραῖος, α ἢ ος, ον. (ἐν γέν.) Ὁ ἄξιος (ἢ ὁ ἀποκτώμενος δί) ἀρᾶς (εὐχῆς), εὐκταῖος. 2) ὁ ἐπακολούθων (ἐκτελῶν) τὰς ἀρὰς, ἱκέσιος. 3) (συνήθ.) = Κατάρατος. 4) ὁ ἐπισύρων κατάραν ἢ δυστύχημα κατά τινος, Ἀλάστωρ, Ἀλιτήριος.
Ἀραιόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰς (ὄχι σφικτὰς) σάρκας.
Ἀραιόστημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὸν στημόνι.
Ἀραιόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιοὺς στύλους.
Ἀραιοσύγκριτος (ὁ, ἡ, = Ἀραιόπορος.
Ἀραιότης. (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀραιοῦ.
Ἀραιόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ φύλλα, μὴ πυκνόφυλλος.
Ἀραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀραιὸ (ἀρὺ, χαῦνον, ἁπαλὸν κτλ.), ἀραιώνω.
Ἀραίωμα (τὸ). τὸ ἀραιωμένον μέρος, ἄμε ταξὺ ἄδειος τόπος, διάστημα, χαραμ μάδα.
Ἀραίως, ἐπίῤ. Ἓν εἴδει ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κα τάρας).
Ἀραιῶς, ἐπίῤ. Ἀρᾳὰ κτλ. 2) (χρον.) ὀλ συχνὰ, σπανίως, ἀρᾳὰ καὶ πού, πού δ πότε.
Ἀραίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀραιῶ χαύνωσις κτλ, (χυδ.) ἀρᾳεμμα.
Ἀραιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ κάμνων (ἢ δυνάμ νος νὰ κάμῃ) τι ἀρὺ· (ἰατρ.) διαλυτικ
†Ἀράκη (κτη), ης (ἡ), Αἰολ. [ᾱ], εἶδ. γ λης.
Ἀράκιον (τὸ) καὶ
Ἀρακὶς, ίδος (ἡ), καὶ
Ἀρακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Ἄρακος (ὁ), [ᾰ], εἶδος ὑσπρίου, ὁ ἀρακὰς (παραβλ. Λάθυρος καὶ Ὄχρος).
Ἀραξίχειρ, ειρος καὶ
Ἀραξίχειρος, ου (ὁ), Π. ὁ κτυπούμενος (ἢ ρασσόμενος) μὲ τὸ χέρι, (ἐπίθ. τυμπάν ὁμοίου μὲ τὸ Τουρκ. Τέφι).
Ἄραο, Π. ἀντὶ Ἤρω, (Ε΄. ἐν, πρσ. τοῦ) ἀόρ. ἀ. τοῦ Αἴρω, ἢ 2) τοῦ παρ. Ἀράω.
Ἀράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (ἐν γέν.) χομαι, προσεύχομαι, ζητῶ ἀπὸ (παρ καλῶ, ἐπικαλοῦμαι, ἢ ὑποσχόμαι τὸν θεὸν, (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) καταρῶμ
Ἀραρτμένος, η, ον, ἀντὶ Ἀρηρεμένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω.
†Ἀραρίζω, = Ἀῤῥάζω.
Ἀραρίσκω [†Ἄρω], Μ. ἄρσω, (παρτ. ράρισκον, ἀόρ. Ἤρ[Ἀρ]σα καὶ [συχνό Ἤ[Ἀ]ραρον, πρκ. [ἀντὶ ἑνς.] Ἄρᾳ ρα, ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἠ[Ἀ]ρήρ
Ἀράρειν, πθ. πρκ. Ἀρήρεμαι [ὄθ. ἡ μ Ἀρηρεμένος]. ἀόρ. πθ. [σπν.] Ἀρθῆν μσ. [ἀντὶ πθ.] ἀόρ. Ἀραρέσθαι καὶ [ἀ ἐνεργ.] Ἄρσασθαι. Ἡ δὲ Αἰολ. μτχ. Ἀρ νος [περὶ ἧς ὄρα ἐν αἰκλῳ τάπρ] θ ρητέα μᾶλλον ὡς ἐπίθετον), Π. Ἀρμ ζω, προσ(συν)αρμόζω, ταιριάζω, ἁνμ στερεόνω, τοποθετῶ ἀνηκόντως, κατ τω, συγυρίζω· ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, μηθεύω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα· παύω, εὐχαριστῶ. ||. (ἀμτθτ.) εἶμαι σ ρεῶς προσηρμοσμένος κτλ. ἢ ἁμέτ πτως ἀποφασισμένος (ὅθεν ὁ πρκ. « ρεν, « Εὐρ., Λκ., δὲν γίνεται ἀλλ ἁρμόζω, ἁρέσκω, εὐαρεστῶ κτλ.
Ἄραρον, Π. ἀντὶ Ἤραρον, ἀόρ. Β΄. κα
Ἀραρὼς, υῖα, ός, ἀντὶ Ἀρηρὼς, πρκ. μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω, (ἴδε καὶ Ἀρηρ)
Ἀραρότως, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀρηρότως.
Ἄρας, ασα, αν, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ
Ἄρασθαι, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λ
Ἀρᾶσθαι, ένς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀράομ
Ἀράσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀρᾶς (εὐχῆς κατάρας), εὐκταῖος ἢ ἀπευκταῖος (ἐνεργ.) ὁ ἀρώμενος (εὐχόμενος ἢ κα ρώμενος).
Ἀράσσω [ᾰ, ἐπιτ., ῥάσσω], Μ. ἄξω. Κ πῶ τι μὲ κρότον· συντρίβω.
Ἀρατήριον (τὸ). τόπος προσευχῆς (ἀρᾶ εὐκτήριον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

[[ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ χρηλοῆ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς) ἀράν.
Ἀρίς, όν. Ὁ ἄξιος (ἢ κατορθωθεὶς δι') φρῆς ἢ κατάρας), εὐκταῖος, ἐπιθυμητὸς ἢ ἀπευκταῖος, ἀποτρόπαιος.
τὸ, ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. ά. τῆς πρς.
Ἀράγ(κι)δνα, ης (ἡ). φυτὸν ἀρακοειδές.
Ἀραχναῖος, α, ον καὶ
Ἀράχνειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀράχνην, ἀραχνήσιος.
Ἀράχνη (ἡ), = Ἀράχνης, 2) τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, ἡ ῥαχνιά. 3) εἶδος θαλασσίου καβούρου, (παρβλ. Μαΐα).
Ἀραχνήεις, εσσα, εν, Π. = Ἀράχνειος. 2) = Ἀραχνοειδὴς. 3) γεμάτος ῥαχνιαίς.
Ἀράχνης, ου (ὁ), [[ἀήρ ἢ αἴρω ἢ ἀραιὸς ἕχνος, ἢ ἀναῤῥιχῶμαι]]. τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ ἀνυφαντής.
Ἀραχνία (ἡ). ἡ ἀραχνιά.
Ἀραχνικὸς, ἡ, όν, = Ἀραχναῖος.
Ἀράχνιον (τὸ), = Ἀράχνη, ἀραχνιά, (ὅθεν 2) εἶδ. νοσήματος τῶν ἐλαιῶν ἢ ἀμπέλων. 3) ὑποκορ. τῆς Ἀράχνης.
Ἀραχνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀραχνιαίς, ἀραχνιάζω. 2) σχηματίζω πέριξ τινὸς (σκεπάζω μὲ) ἀραχνοειδές τι ὕφασμα. Ἠραχνίωκε τοῦ σπληνὸς ἐναίμαισι φλοβίοισι, « Ἱππκρ.
Ἀραχνιώδης, τος καὶ
Ἀραχνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀραχνίου ὑφάσματος, ὅμοιος μὲ ῥαχνιάν.
Ἀραχνὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀράχνης.
Ἀραχνώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος ὑπὸ ἀραχνῶν (ἢ ὅμοιος ὡς τὸ ὕφασμα τῆς) ἀράχνης.
Ἀραχνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀραχνοειδής.
Ἀραχώ, Μ. ήσω, Π. (απντ.) ἀντὶ Ἀράσσω.
Ἄραχος (ὁ), [[ς]]. τὸ στρογγυλὸν κοπίδι σαντοτόμιον (τσαγγάριδων).
Ἀραχὺς, ης καὶ
Ἄραχος (ὁ), ος (ἡ), [[ἄραβος]]. εἶδος ὑποδήματος (ἀπὸ ταὶς λάσπαις), = Πηλοβατίς.
Ἀραχτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτερωτὰς (ἀπὸ τὰς) ἀρβύλας.
Ἄρβη, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀργήεις.
Ἄρβηλος, Μ. ανῶς Π. εἶμαι λευκὸς (ἀρτιμετρ.) λευκαίνω, ἀσπρίζω.
Ἄρβηλος, α, ον, = Ἀργώδης, δύσκολος, δυσκολοκατόρθωτος· βαρὺς, ὀχληρὸς· δεινὸς, χαλεπὸς, ἐπίπονος.
Ἄρβηλος, ἐπίῤῥ. Ἐπιπόνως, δυσκόλως, χαλεπῶς. Φαίνε Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀρκοῦ·
παρὸ ὄρυς ἢ βράκων, ἢ εἶδ. νομιστὰ τινας ἐτυμολογ. τὸ κ
ᾶλ(ι), τὸ. ὁ ἔχων λευκοὺς λόβ
ης, ἡ, ὁ, Ι. = Ἀργεννός.
ιστης, (ἐπίθετ.) ὁ Ἑρμῆς ὡς νικήσας πύγον ἢ ἁπλῶς ὄρακοντα (ὃς Ἀργεῖφ).
Ἀργέλιρος (γέν.) κάθε ἄκρα ἄχρηστος (ἀργὴ ἐλιᾶς), (ἰδιαιτ. δὲ) τὰ κοτόμια τῆς.
Ἄργεμα καὶ (τὸ) καὶ
Ἄργεμος (ὁ) λις λευκὴ) τοῦ ὀφθαλμοῦ, (πύκωμα).
Ἀργεμώνη (ἡ). [[ἄργεμα, ἀνίημι]], φυτόν τι.
Ἀργεινὸς, ἡ, όν, Π. = Ἀργὸς, λευκός.
Ἀργεστὴρ, ῆρος καὶ Ἀργεστὴς, οῦ (ὁ), Π. λευκὸς, λαμπρός.
Ἀργέστης, ου (ὁ), Π. (ἐν γέν. ἐπίθετ. βροχεροῦ ἢ ὀρμητικοῦ ἀνέμου) ὅστις σκεπάζει τὴν ἀτμοσφαῖραν μὲ λευκὰ νέφη ἢ τὴν θάλασσαν μὲ λευκὰ κύματα, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἀπὸ τῆς θερ. δύσ., ὁ κοιν. Μαΐστρος καὶ ἄλλ. Σκίρων κτλ.
Ἀργέτι, δοτ. καὶ Ἀργέτα, αἰτ. τοῦ Ἀργῆς, ἀντὶ Ἀργῆτι[τα].
Ἀργέτις, ίδος (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ Ἀργῆς.
Ἀργέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμετβτ.) Μένω ἀργὸς (χωρὶς δουλειάν), δὲν κάμνω τίποτε, ἔχω σχόλην. (πθ.) παραμελοῦμαι, μένω χωρὶς ἀποτέλεσμα, δὲν ἐμβαίνω εἰς ἐνέργειαν.
Ἀργήεις, εσσα, εν, Π. καὶ
Ἀργῆς ἢ Ἀργὴς, ῆτος (ὁ), Π. λευκὸς, λαμπρός.
Ἀργῆς ἢ Ἀργὴς, έω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀργᾶς, εἶδ. ὄφεως.
Ἀργηστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ἀργεστὴς.
Ἀργία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀργὸς, νὰ μὴ ἐργάζηται, ὀκνηρία· (ἐκκλ.) ἡ κατὰ τὰς ἑορτὰς διακοπὴ τῆς ἐργασίας, σχόλη.
Ἀργιδόεις (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (τρέφων) λευκοὺς βόας.
Ἀργικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸν λαμπρὸν καὶ ἀστράπτοντα κεραυνόν.
Ἀργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς ἀργίαν.
Ἀργίλλος (ίλλος), ου (ἡ). ἀσπρόχωμα.
Ἀργιλλώδης (ιλλώδης), εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἄργιλλον.
Ἀργινόεις, εσσα, εν, Π. λευκόχρους, λευκοειδὴς, ἀσπρουλιάρικος.
Ἀργιόδους, οντος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ὀξεῖς ἢ λευκοὺς (ἀργοὺς) ὀδόντας.
Ἀργιπόδης, ου (ὁ) καὶ
Ἄργιπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταχεῖς ἢ λευκοὺς (ἀργοὺς) πόδας.
Ἄργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. ἀντὶ Ἅπαργμα, Ἀπαρχή.
Ἀργμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἠργμένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄρχομαι.
Ἀργολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀνωφελεῖς λόγους, ματαιολογῶ.
Ἀργολογία (ἡ). ἀνωφελὴς ὁμιλία, ματαιολογία.
Ἀργομέτωπος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος διὰ κτίσιμον) τοῦ ὁποίου τὸ φαινόμενον εἰς τὴν ὄψιν τοῦ τοίχου μέρος δὲν εἶναι πελεκημένον.
Ἀργοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ ἀργὸν (ὀκνηρόν).
Ἀργὸς [[ὁδὸς Ἀργὸς κατωτέρω]], ἡ, όν. Λευκὸς, ἄσπρος, (κατ' ἔκτ.) λαμπρὸς, (συνκχ.) ταχυκίνητος, ὀγλίγωρος.
Ἀργὸς (ὁ, ἡ), [[κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀεργός]], ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ἀκαμάτης. 2) (πθ.) ὁ μὴ ἐργασμένος, ἀδούλευτος, (κυρ. ἐπὶ γῆς) ἀκαλλιέργητος, ἄσπαρτος (ἐπομένως λευκὴ, ὄχι πράσινη, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐτυμολογία τοῦ Ἀργὸς, καθὼς καὶ ἀπὸ τοῦ Λατ. ἄσπρος· (ἐπὶ λίθων) γέν.) ἄφθεγκτος, (ἐπὶ ζώων) ἀργὸς, τὸ ἄπραγος.
Ἀργοτροφέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τρέφομαι ἀργὸς (χωρὶς νὰ κάμνω τίποτε).
Ἀργοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων χωρὶς νὰ ἐργάζεται, ἀκαμάτης.
Ἀργυραμοιβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀργυραμοιβίαν ἢ τὸν ἀργυραμοιβὸν (Τουρκ.) σαῤῥάφικος, (ὅθεν) « Ἀργυραμοιβικὴ, ἡ τέχνη τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, (Τουρκ.) σαῤῥαφλίκι.
Ἀργυραμοιβικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀργυραμοιβικὸν τρόπον, ὡσάν-
Ἀργυραμοιβὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀμείβων (ἀλλάζων) ἀργυρᾶ κτλ. μὲ ἄλλα νομίσματα, (Τουρκ.) σαῤῥάφης.
Ἀργύραπις, ίδος (ὁ), (στρατιώτης) ὁ ἔχων (κρατῶν) ἀργυρᾶν ἀσπίδα, (συνκδχ.) ἐπίλεκτος.
Ἀργυρεῖον (τὸ). μεταλλεῖον ἀργύρου. 2) ἐργαστήριον χρυσοχόου ἢ ἀργυραμοιβοῦ
Ἀργύρειος (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Ἀργύρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ) ἄργυρον ἀσημένιος. ||. (τοῦ.) Ἀργυροῦς (ὁ), τὸ ἀργυροῦν νόμισμα.
Ἀργυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀργυρεύων, μεταλλευτὴς (δουλεύων εἰς μεταλλεῖον) ἀργύρου.
Ἀργυρεύω, Μ. εύσω. Μεταλλεύω ἄργυρον, δουλεύω (σκάπτω κτλ.) εἰς ἀργυρεῖον.
Ἀργυρηλάτης, ου (ὁ). ὁ δουλεύων (σφυρηλατῶν) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Ἀργυρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος (διὰ σφυροκοπίας), ἀσημένιος, δουλευμένος μὲ ἀσῆμι.
Ἀργυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀργύριον.
Ἀργυρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα (μορφὴν) ἀργύρου, ὁμοιάζω 'σὰν ἀσῆμι. 2) (μσ. ἢ πθ.) συναζω (κερδίζω) ἀργύριον, ἀργυρολογῶ.
Ἀργυρικὸς, ἡ, όν. Χρηματικὸς.
Ἀργυριοθήκη (ἡ). Κιβώτιον (Σενδοῦκι ἢ Ἀρμάρι κτλ.) δι' ἀργυρᾶ νομίσματα ἢ σκεύη.
Ἀργυριοκόπος (ὁ), = Ἀργυροκόπος.
Ἀργύριον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἄργυρος (ἐν γέν.) τὸ κομμένον ἀσῆμι, νομίσματα ἀργυρᾶ καὶ ἄλλα, (κοιν.) ἄσπρα. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἀργυρεῖον.
Ἀργυρὶς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε σκεῦος (κυρ. δὲ) πατῆρι ἀργυροῦν.
Ἀργυρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρίζεσθαι (κερδίζειν ἀργύρια), ἀργυρολογία.
Ἀργυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀργυρῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων ἢ πληρονόμενος εἰς) ἄργυρον ἢ ἀργύρια. «Ἡ (« Ψαμμος)—, « Αξ., τὸ ἀσημόχωμα. » Ἄγων—, « Πλ., τὸ ἀνάντ. τοῦ Στρατονίτης.
Ἀργυρόδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργ. νεφρὰν (βιόν), (ἐπίθ. τοξου).
Ἀργυρογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἀργυρογνώμων, ονος (ὁ). ὁ δικιμίζων -ατινας) ἀντὶ (χωρίζων, διακρίνων) τὸν ἄργυρον ἀπὸ τοὺς καὶ σαῤῥάφης.
Ἀργυροδίνης, ου (ὁ), -οχίη, ης ἡ ης, (Ἰων.). Τὸ σχημα- ὁμενον κατὰ γῆς ἕχνος (αὐλάκι) τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος, (καινν.) ἁμαξιδά.
Ἁρματολία (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ἁρματωλησία.

Δημοτική Βιβλιοθήκη Πειραιώς

Ἀργυροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφήν, χρῶμα, στιλπνότητα) ἀργύρου.
Ἀργυρόηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυροῦς ἥλους, στολισμένος μὲ ἀσημοκάρφια.
Ἀργυροθήκη (ἡ), = Ἀργυριοθήκη.
Ἀργυρόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) ἀργυροῦν θρόνον.
Ἀργυροκάπηλος (ὁ). ὁ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἄργυρον.
Ἀργυροκοπεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου κόπτεται καὶ σφυροκοπεῖται τὸ ἀργύριον, νομισματοκοπεῖον ἢ ἐργαστήριον ἀργυρακόπου, (Τουρκ.) κουγιουμτζίδικον.
Ἀργυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Δωλεύω, Σφυροκοπῶ) τὸν ἄργυρον, εἶμαι-
Ἀργυροκοπιστήρ, (Κωμ.) ἀντὶ
Ἀργυροκόπος (ὁ). νομισματοκόπος ἢ χρυσικός.
Ἀργυρόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργ. σεφάνια ἢ τραχούς
Ἀργυρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἀργύριαν (κυρ. ἀπὸ συνεισφοράς), (ἐν γέν.) παίρνω χρήματα.
Ἀργυρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀργυρολογηθείς, καθυποβληθείς εἰς (ἢ κατορθωθείς μὲ) ἀργυρολογίαν.
Ἀργυρολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρολογεῖν, ἡ εἰσπραξις τῶν συνεισφορῶν.
Ἀργυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀργυρολογῶν, συνάζων συνεισφορὰς, εἰσπράκτωρ.
Ἀργυρομιγής, ές (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ἄργυρον.
Ἀργυρόπεζα (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πόδας (πέζας) ἀργυροῦς, λάμποντας ὅηλ. ὑπὸ λευκότητος ἢ στολισμένους μὲ ἀργυροκέντητα σανδάλια.
Ἀργυρόπεζος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Ἀργυρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἀργυροῦς. » Δίφρος—, « Ἅρπ.
Ἀργυροπράκτης, ου (ὁ). ὁ εἰσπράττων ἀργύριον (φόρους κτλ.), ἀργυρολόγος, ἢ = Ἀργυροπράτης.
Ἀργυροπρακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀργυροπράκτην, (ὄθεν ‖. οὐσ.) Ἀργυροπρακτική, ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἀργυροπράκτου.
Ἀργυροπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἀργύριον, τραπεζίτης.
Ἀργυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ μὲ μετρητά.
Ἀργυρόῤῥιζος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθ. ποταμοῦ) ὁ ἀναβρύων ἀπὸ μεταλλεῖον ἀργύρου, (παρβλ. Ἀργυρόφλεψ).
Ἀργυροῤῥύτης, ου (ὁ), Π. = Ἀργυροδίνης.
Ἄργυρος (ὁ), [ἀργὸς = λευκός]. τὸ γνωστὸν μέταλλον (κοιν.) ἀσῆμι. ‖. »Κοῖλος—, « Ξεν., τὰ ἀσημένια σκεύη, τὰ ἀσημικά. » Χυτὸς—, « Ἀρστ., ὁ ὑδράργυρος.
Ἀργυροστερής, ές (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ στερῶν (κλέπτων) τινος τὸ ἀργύριον.
Ἀργυρότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοίχους ἀργ.
Ἀργυρότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τόξον ἀργυροῦν (λαμπρὸν, ὑαλιστερὸν, πολύτιμον).
(συ)[illegible], ά, οῦν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀργ-
Ἄρα (ὑ)λ. πρβ.
Ἀπορηματ. [ἡ = Ἆρα ἡ
ἔχων ἀργυρᾶ φάρμακα τινος τάγαι καὶ λοιπὰ σκεύη ἀργυρᾶ φαρμακίζων; » Ἄρχφ. » Ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; « αὐτ. » Ἄρ' οὖν, ἔφαναν, μὴ καὶ τῶν ἐναντιωτάτων « λα, μὴ πυκνή), Π. [ἀρδὼ, ἀπειλή, φοβερισμός· κατάρα, βλασφημία, ὑβρις, ἀρὰ].
Ἀργυρόφλεψ, εβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φλέβας ἀργύρου ἢ ἀργυρᾶς, (πκρβλ. Ἀργυρόῤῥιζος).
Ἀργυροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπαγρυπνῶν εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἀργυρίων, θησαυροφύλαξ.
Ἀργυροχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυροῦν χαλινόν.
Ἀργυροχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ἀναλύω) τὸν ἄργυρον, εἶμαι-
Ἀργυροχόος (ὁ). ὁ χύνων (ἀναλύων) τὸν ἄργυραν, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Ἀργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (καὶ Π. Πληρόνω ἢ Ἀνταμείβω) μὲ ἀργύριον, ἀσημόνω.
Ἀργυρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἄργυρον.
Ἀργύρωμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ζολίδι ἢ σκεῦος ἀργυροῦν, ἀσημικόν.
Ἀργυρώνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκλάβος) ἀγορασμένος (ὠνέομαι) μὲ ἀργύριον.
Ἀργύφεος, α, ον καὶ
Ἄργυφος (ὁ, ἡ), Π. [ἀργὸς]. λευκὸς, κάταστρος.
Ἀργῶς, ἐπίῤ. Ἀμελῶς, νωθρῶς· εἰς μάτην, ἀνωφελῶς· χωρὶς λόγον, χωρὶς σκοπόν.
Ἄρδα (ἡ), Ἰων. [ἄρδω]. ῥῦπος, λέρα, ἀκαθαρσία (κυρ. ἐξ αἰτίας ἀλείμματος).
Ἀρδάλιον (τὸ), = Ἀρδάνιον.
Ἄρδαλος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ἄρδα]. λερωμένος, ἀλειμμένος. ‖. (ὑσ. ἀρσ.) ῥῦπος, λέρωμα.
Ἀρδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀλείφω, (συνκβ.) λερόνω, θολόνω.
Ἀρδάνιον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (εἰς εἶδος γλάστρας ἢ τοῦ κάτω μέρους στάμνας) ἀπὸ τοῦ ὁποίου ποτίζονται (ἄρδονται) τὰ ζῶα ἢ δαντίζονται οἱ συνηλεύοντες νεκρόν.
Ἀρδέεσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤρδε, γ'. ἐν. πρσ. παρτ. τοῦ Ἄρδω.
Ἀρδεία καὶ
Ἀρδευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρδεύειν, πότισμα, ράντισμα, βρέξιμον.
Ἀρδευτής, οῦ (ὁ). ὅστις ἀρδεύει, ποτιςής.
Ἀρδεύω, Μ. εύσω, = Ἄρδω, ποτίζω.
Ἀρδηθμὸς (ὁ), Π. = Ἀρδμός.
Ἄρδην [ἄϊρω], ἐπίῤ. Σηκωτὰ, εἰς τὸν ἀέρα, φορᾶδην. » Πηδῶντος ἄρδην τάφρων ὕπερ, « Σοφ. » Νέκυν φέρουσαν ἄρδην εἰς τάφον, « Εὐρ. 2) ἐκ θεμελίων, ὅλα ὁμοῦ (χωρὶς ἐξαίρεσιν), ἐξ ὁλοκλήρου, κατὰ κράτος. » Πάντας ἄρδην τοὺς θεούς, « Ἀρχφ. » Τὸν τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα, « Αἰσχ.
Ἄρδην [ἄρδω], ἐπίῤ. Ποτίζοντας, ραντίζοντας.
Ἀρδιοθήρα (ἡ), [ἄρδις, θηράω]. ἐργαλεῖον χειρουργ. (τσιμπίδι) μὲ τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσαν καὶ ἐβγάλλαν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς.
Ἄρδιος [ἄϊω=ἁρμόζω], ονς (ἡ). (κυρ.) ἡ σωβλερὴ ἄκρα (μύτη) τῆς σαγίττας, (κατ' ἐκτ.) ἡ σαγίττα, τὸ σοντάρι κτλ.
Ἀρδμὸς (ὁ), Π. = Ἄρδευσις. 2) ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα, ποτίστρα, [ἐκ τοῦ
Ἄρδω [συγγ. τοῦ ἀλδαίνω ἢ ἄρυομαι], Μ. ἄρσω (ἄρδω, Ἴρσα). Ποτίζω· βρέχω, (συνκβ.) δροσίζω, (ἐπιμ.) τρέφω, αὐξάνω.
Ἀρεῖ, ἴς (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἄρειος.
Ἀραι (Θεσσαλλος καὶ Ἰων.

Ἀρειθύσανος (ὁ), Π. (περιφ. ρηνεύω. φιλοπόλεμος, ἐμπειροπόλ[illegible], ης, ὁ μεθύσανος (φοῦντα, στολίδι, (εὐ) χαρακτ.
Ἀρειμανής, ές καὶ ητὸς
Ἀρειμάνιος (ὁ, ἡ). ὁ μαινό[illegible] (γῆς ἢ καταισαμένος) διὰ τὸν Ἄρην [illegible] καιρῷ πολέμου, εἰς ἄκρον φιλοπόλεμος.
Ἀρειμανιότης (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀρειμάνιος.
Ἄρειον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἀρείων καὶ
Ἄρειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Ἄρην, (συνκβ.) πολεμικὸς, ἀνδρεῖος.
Ἀρειότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀρείων
Ἀρειόφρων (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τόλμην (θάρρος, πολεμικὸς, τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον.
Ἀρείφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρης, πέφνω]. φονευμένος ὑπὸ σιδήρου εἰς τὸν πόλεμον. 2) [ἄρης, φημί] = Ἄρειος, περίφημος εἰς τοὺς πολέμους.
Ἀρείων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. ἀνηλλ. τοῦ ἀγαθὸς, καλλίτερος (κυρ.) πολεμικώτερος (ἐπιμ.) ἀνδρειότερος κτλ. (ἴδε Ἀριστος).
Ἄρεκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρρεκτος.
Ἀρέσαι, ἐνεργ. καὶ
Ἀρέσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τῶ Ἀρέσκω
Ἀρέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω
Ἀρέσκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρέσκου πρὸς τὸ ἀρέσκειν ἐπιθυμία, τὸ [illegible] τις νὰ φαίνεται ἀρεστὸς μὲ εὔγενικὸν, ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἐπὶ κακοῦ) κολακεία.
Ἀρέσκευμα (τὸ). προσπάθεια εἰς τὸ ἀρέσῃ τις, κολακεία, ψευτοπολιτικὴ
Ἀρεσκεύομαι, Μ. εύσομαι. Προσπαθῶ ἐπιτετηδευμένως κολακευτικοὺς τρόπους νὰ φανῶ ἀρεχὸς, νὰ ἑλκύσω τὴν [illegible] τινος. 2) (μτδτ.) ἐξιλεόνω.
Ἀρεσκευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀρεσκεύεσθαι, κολακευτικὸς. [illegible] τικὸς.
Ἄρεσκον, Π. ἀντὶ Ἤρεσκον, παρτ. [illegible] ρέσκω.
Ἄρεσκον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἀρεσκος
Ἀρέσκον (τὸ), μτχ. οὐδ. τοῦ Ἀρέσκω
Ἀρεσκόντως, ἐπίῤ. Κατ' ἀρέσκειαν, εὐαρέστησίν τινος, μὲ τρόπον ἀρε[illegible] φιλάρεστον.
†Ἄρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν (κ[illegible] κολακευτικούς, χαμερπεῖς ἢ ἐπ[illegible] μένης τρόπους, ὑποίσεις εἰς ὅλους
Ἀρέσκω [†ἄρω], Μ. [illegible] νεσαι κτλ. καὶ μσ. Ἀρεσ[illegible] κτλ. πρκ. πθ. καὶ μ[illegible] δοτ. καὶ Ἀττ. [illegible] τρτπρσ. ἢ κατὰ [illegible] ἢ φαίνομαι ἀρεστὸς [illegible] τινα, εἶμαι ἢ μένω [illegible] (εὐαρεστοῦμαι [illegible] μὲ ἀρέσει) τι. » Τῷ γ[illegible] ἤρεσκεν. « Ξεν. » Ἵνα [illegible] γα, « Θκ. » Εἰ οὖν τί σοι [illegible] αὐτ. » Ὁ βίος οὗτος οὐκ [illegible] Πλάτ. » Καὶ ἀρέσει τ[illegible] νέων, « Γρφ. » Τὰ ἀρι[illegible] σόφοις, « Πλ. (καὶ μ[illegible] σκόμενος τῇ κρίσει, [illegible] νίδη οὐκ ἀρεσκόμενος [illegible]

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

[Ἀρι, φράζομαι], = Ἀρίγνωστος, Ἀριδηλος κτλ., εὐκολογνώριστος.

Ἀρίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατά πολλά φρόνιμος, φρονιμώτατος ἢ μεγαλόφρων.

Ἀρκάλη (νη), ης (ἡ). τὸ ἀντὶ ἢ τὸ μιτάρι τοῦ ἐργαλειοῦ, (παρβλ. Ἄγνυς ἢ Καῖρος).

Ἄρκειον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (δύο εἰδῶν) ἢ πλατομανδύλα, ἢ τὸ ἀρκουδοβότανον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ)

Ἄρκειος [Ἄρκος], α, ον, = Ἄρκτειος, ἀρκουδήσιος.

Ἀρκεόντιος, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀρκούντιος.

Ἀρκεσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀρκέω, γυῖον]. ὁ ἐνδυναμόνων (ἢ δυνατὸς κατὰ) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἀρκεσις [ἀρκέω], εως (ἡ), βοήθεια· ὠφέλεια.

†Ἄρκεσμα (τὸ), = Ἄρκος (τό).

Ἀρκετός, ἡ, όν. Ἀποχρῶν, ἱκανός.

Ἀρκετῶς, ἐπίρ. Ἀρκετά.

Ἀρκεύθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀρκευθίδας ἢ ἄρκευθον.

Ἀρκευθίς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου, τὸ κεδροκούκουτσον, (κυρ. δὲ ὑποκορ. τοῦ=

Ἄρκευθος (ἡ), εἶδ. δένδρ., (κοιν.) κέδρος καὶ (διὰ τὰ πολλὰ του ἀγκάθια) κέντρον, (Τσακων.) ἀρβίτσι.

Ἀρκέω-ῶ [συγγ. τοῦ Ἀρήγω καὶ Ἀλκέω], Μ. ἐσω. Ἀπομακρύνω (Ἀποδιώκω, Ἐμποδίζω) κακόν τι ἀπό τινος· (μὲ αἰτ. καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) «Οὐ τίς οἱ ἤρκεσεν ὀλέθρου», «Ἰλ. Ζ. «Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξ τοῦτό γ' ἀρκέσει», «Σοφ. «Οὐκ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ θανεῖν», «αὐτ. 2) (μὲ δοτ. ἐλλ. τῆς αἰτ.) βοηθῶ, ὠφελῶ. «Ἀρκεσόν μοι», «Σοφ. «Πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ», «Ὅμ. 3) (συνηθέστ. παρὰ λογογρ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ σπν. μὲ ἀκαρ. ἢ μτχ.) εἶμαι ἀρκετός, φθάνω, =Ἐξ(Ἐπ)αρκῶ, ἡμιπορῶ νά. «Οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε», «Θκ. «Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν», «Πλάτ. «Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἰχούσαις συνέχειαν;» «Συν. «Οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι», «Χρσ. (καὶ τριτοπρσ.) «Οὐ τὰ χωρία μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι», «Ξεν. (καὶ κατ' ἀνάλυσ.) «Ἀρκεῖ ὅτι», «Ἀρκεῖ σάν,» αὐτ. (οὗτον) «Τὰ ἀρκοῦντα», «αὐτ., τὰ ἀρκετά. 4) (σπν.) = Διαρκῶ. «Τούτοις ἠσυχία ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖ», «Θκ. 5) (σπν. ἀντὶ τοῦ 6) (μσ. ἢ πθ. μὲ δοτ. ἢ μτχ.) μοὶ εἶνέ τι ἀρκετόν, μὲ φθάνει, εὐχαριστοῦμαι εἰς αὐτό. «Ἀρκοῦ τῷ εἶναι», «Ξεν. «Ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι», «Γρφ. Ἠρκοῦντο προσφερόμενοι γάλα», «Διόδ. «Τινές ἐνὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει», «Δακρ. «Ἀρκέσω ὑνήσκουσα», «Σοφ.

Ἀρκηλός (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀρκύλος = Ἀρκτύλος.

Ἀρκίος [ἀρκέω], α ἢ ος, ον, Π. ἀποτρεπτικὸς κακοῦ, βοηθητικός, σωτήριος, ὠφέλιμος. «Ἀρκια νοῦσων», «Νίκ. «Οὐ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἔσσεται φυγέειν κύνας», «Ἰλ. Π. «Νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι», «Ἰλ. Ο. 2) = Ἀρκετός· ἱκανός. «Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω», «Ἡ. «Τίσαι χάριν ἀρκίως τιμαί», «Ἀπλίν. «Ὅλων πόλιν ἄρκιοι ἄ-

ραι», «Καλλ. 3) ἀνάλογος, ἁρμόδιος, μέτριος, ἀρκετός (οὔτε πολὺς ὄβλ. οὔτε ὀλίγος). «Δέκας [«Στόμα», «Κάρηνον κτλ.) ἄρκιον ἢ ἄρκιος», «Ὑπ.

Ἄρκιος, α ἢ ος, ον, Π. = Ἄρκτειος, [ἐκ τοῦ Ἄρκος, συ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρκτος.

Ἄρκος [ἀρκέω], εος-ους (τὸ), Π. βοήθημα, ἰατρικόν.

Ἀρκούντιος, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀρκετά, μετρίως, ὅσον χρειάζεται. «Ἀρκούντως ἔχω», «Θκ., = Ἀρκοῦμαι. «Ἀρκούντως ἔχει», «αὐτ., εἶνε ἀρκετόν, φθάνει.

Ἄρκτεία (ἡ), καθέρωσις τῶν παρθένων εἰς τὴν Ἄρτεμιν, (ἴδε Ἀρκτεύω).

Ἀρκτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἄρκτον, ἀρκουδήσιος.

Ἀρκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἄρχω ἢ Ἄρχομαι.

Ἀρκτεύω, Μ. εὐσω. Ἀφιερώνω Ἄρκτον (ἢ ἀντ' αὐτῆς παρθένον, ἢ [ἐν γέν.) ἀπαρχὰς εἰς τὴν Ἄρτεμιν, (ἴδε Ἄρκτος).

Ἀρκτῆ (ἡ), (κατὰ κρᾶσ. ἐκ τοῦ Ἀρκτίη, ἐνν. δορά), τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας, ἀρκουδοτόμαρον.

Ἀρκτικός, ἡ, όν. Ὁ κείμενος πρὸς Ἄρκτον, βόρειος.

Ἀρκτικός, ἡ, όν. (γραμτ.) Ὁ ἀνήκων (τεσπουδεταμένας) εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως.

Ἄρκτιον (τό), φυτ. = Ἀρκειον.

Ἀρκτόμυς, υος (ὁ). εἶδος μικροῦ τετραπόδου, (Γαλλ.) marmotte, [μῦς καὶ

Ἄρκτος (ἡ), ζ. ἡ ἀρκούδα. 2) εἶδος μαλακοστράκου (ἀσκωῦ ἢ παγουριοῦ), (Ἀρχ. Ζ. ε, 16). 3) ἀστερισμός τις (ὁ ἀειρούμενος εἰς μεγάλην [ἴδε Ἄναξ] ἢ μικρὰν [ἴδε Κυνόσουρα]), (καιν.) ἄζυρον τῆς τραμουντάνας. 4) (συνεδρ.) τὸ πρὸς Ἄρκτον (τὸ ἄλλ. Βόρειον) μέρος τῆς γῆς. 5) (πλθ.) αἱ εἰς τὴν Βραυρῶν Ἀρτεμιν Ἀθην. ἀφιερωμέναι μέχρι γάμου δεκαετεῖς παρθένοι, (ἴδε Ἀρκτεύω).

Ἀρκτοῦρος (ὁ), [Ἄρκτος, οὐρά ἢ οὖρος ἢ ὥρα], λαμπρός τις ἀστὴρ πλησίον (εἰς τὴν οὐρὰν) τῆς μεγάλης Ἄρκτου ἢ περὶ τὴν ζώνην ἢ τὰ σκέλη τῆ ἀρτοφυλακος.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος (ὁ). ἀστερισμός τις (πλησ. τῆς μεγ. Ἄρκτου), ὁ Ἄλλ. Βοώτης καὶ Ἠρίων. (συγχ. μὲ τὸν, ἀποτελοῦντα μέρος αὐτοῦ, Ἀρκτοῦρον).

Ἀρκτόχειρ, ειρος (ὁ). εἶδος τετραπόδου, ἴσ. ὁ Ἀκανθόχοιρος.

Ἀρκτύλος (ὁ), τὸ μικρὸν τῆς ἀρκούδας, ἀρκουδάκι, ἀρκουδόπουλον.

Ἀρκτῷος, α, ον, = Ἀρκτικός.

Ἀρκυοστασία (ἡ). τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων καὶ ὁ τόπος ὅπου ζήνονται, τὸ ἄλλ. Ἀρκυστάσιον, [ἐκ τοῦ

Ἀρ("Αρ)κυς, υος (ἡ), [εἴργω]. εἶδος χονδροῦ δικτύου (πλεμμάτι) τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοὶ (κυρ.) διὰ τὰ ἀγρίμια.

Ἀρκυστάσιον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου ζήνονται αἱ ἄρκυς.

Ἀρκύστατος (ὁ, ἡ), Π. ζημένος καθὼς αἱ (ἢ περιφραγμένος ἀπό) ἄρκυς. ‖. (οὐσ.) Ἀρκύστατον (τό), = Ἀρκυστάσιον.

Ἀρκυωρέω-ῶ, Μ. ἴσω. Ψυλάττω (Παρατηρῶ, Παραμονεύω) τὰς στημένας ἄρκυς, «ἔμαι»

Ἀρκυωρός (ὁ), [Ἄρκυς, Ὥρα]. ὁ παραφυλάττων τὰ στημένα δίκτυα κυνηγός.

Ἄρμα (τό), [Αἴρω]. πᾶν ὅτι παίρνει (σηκόνει, βαστᾶ, [μεταφ.) ὑποφέρει τις, βάρος, φορτίον· ἁγγαρεία· διαμονητροφὴ (ἴδε Ἀριμαλιά).

Ἅρμα (τὸ), [Ἁρμόζω]. ἁμάξι (κυρ. πολεμικὸν ἢ ἱπποδρομικὸν δίτροχον καὶ σιδηρόμενον ἀπὸ ἄλογα). 2) (συνεδρ.) τὰ ἄλογα μαζημένα (ἢ καὶ χωρὶς) τὸ ἁμάξι, ὅθεν) «Ἅρμα λευκόν», «Ξεν. ἢ «Ἅρμα τρέφειν,» τὸ (μανάλεκ.) Ἁρματοτροφεῖν.

3) τόπος τις μεταξὺ Ἀττικ. ἢ Βοωτ., ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὅταν ἤζυγαστεν ἐνομιζετο ἀγαθὸς οἰωνός, ἠτατραπτε ὁ ἀπανιώτατα, (ὅθεν ἡ παροιμ.) «Διὰ ἅρματος καὶ σπανίως», «Πλ.

Ἁρμᾶ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἁρμή.

Ἁρμαλιά (ἡ), Π. [Ἁρμα]. τροφὴ (κυρ. τὴν ὁπ. παίρνει τις μαζί του διὰ τὸν δρόμον ἢ μοιράζεται μὲ ἄλλον), ἐφόδιον, (Ἰταλ.) κομπάνια.

Ἁρμάμαξα (ἡ). εἶδος ἁμάξης σκεπασμένης, (Ἰταλ.) καρέττα, (Τουρκ.) κοτσὶ

Ἁρματεύ(τεί)ος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς ἅρμα (ἁμάξι, ἅρμα). ‖. «Νόμος —», «Πλ., σκοπὸς πολεμικός, (Γαλλ.) marche. «Μέλος —», «Εὐρ., τὸ θρηνητικόν, μυροδύζι.

Ἁρματεύω, Μ. εὐσω, Π. = Ἁρματηλατέω.

Ἁρματηγός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγων (κινῶν) τὰ ἁμάξι.

Ἁρματηλασία (ἡ). τὸ νὰ διώχνη (ὁδηγῇ) τις τὸ ἁμάξι, τρέξιμον μὲ ἁμάξι, [ἐκ τοῦ

Ἁρματηλατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διώχνω (Ὁδηγῶ, Τρέχω μὲ) τὸ ἁμάξι, εἶμαι=

Ἁρματηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἱππεύων (διώκων, ὁδηγῶν, τρέχων μὲ) τὰ ἁμάξι, (Ἰταλ.) καροτσιέρης.

Ἁρματήλατος (ὁ, ἡ), Π. (δρόμος) ὁ ὑπὸ ἁρμάτος ἐλαυνόμενος (πατούμενος, διαβαινόμενος), ἁμαξιτός. 2) ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος περιστρεφόμενος (κοῦφ. ὁ ἰξίων τῆς μυθολογ.)

Ἁρμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅρμα.

Ἁρματοδρομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέχω μὲ τὸ ἁμάξι, ἀγωνίζομαι εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματοδρομία (ἡ). τρίξιμον ἁμαξίων, ἱπποδρομία μὲ ἁμάξια.

Ἁρματοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων μὲ ἁμάξι, ἀγωνιζόμενος εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματόεις, εσσα, εν, Π. = Ἁρματειος.

Ἁρματόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κτύπος) γινόμενος ἀπὸ ἁμάξια.

Ἁρματομαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι ἀπὸ ἁμάξης.

Ἁρματοπηγέω(ποιέω)-ῶ, Μ. ἤσω. Πήγνυμι (Κατασκευάζω) ἁμάξι, εἶμαι=

Ἁρματοπηγός(ποιος), οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων (φτειάνων) ἁμάξια, ἁμαξᾶς.

Ἁρματοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέφω (βόσκω ὁ. Ἅρμα (ἴδε τὴν λέξ.), κρατῶ ἁμάξι μὲ ἄλογα (κυρ.) διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ τις ἄλογα διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν.

†Ἁρματοτροχία (ἐσφαλμ. κατά τινας) ἀντὶ Ἁρματροχιά, ας ἡ ᾶς, καὶ

Ἁρματροχιά, ης (ἡ ής, (Ἰων.). Τὸ σχηματιζόμενον κατὰ γῆς ἴχνος (αὐλάκι) τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος, (κοιν.) ἁμαξιλήκι.

Ἁρματωλία (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ἁρματηλασία.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Πειραιώς

Ἁρμενίζω, Μ. ἰσω. Ταξιδεύω μὲ πανιά, [ἐκ τοῦ
Ἁρμενος, η, ον, (κυρ. πθ. ἡ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἁραρίσκω), προσηρμοσμένος, προετοιμασμένος· (συνηθ. ὡς ἐπίθ. ἀντί) Ἁρμόδιος, ταιριασμένος ἢ εὐάρεστος, ἢ ἀναγκαῖος, ἀπαιτούμενος, (ὅθεν ||. ἐσ.) Ἁρμενον (τὸ), (ἐν γέν.) αὐνεργον (ὁποιασδήποτε τέχνης), (ἰδιαιτ. δὲ ᾗ συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πανιὰ μὲ τὰ σχοινιὰ κλπ. τοῦ καραβιοῦ.
Ἁρμὴ (ἡ), Ἰων. [Ἅρω], = Ἁρμογή· (ἰατρ.) ἡ συναρμογὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, (ἐπὶ πληγ.) = Συνούλωσις, Συρραφή κτλ.
Ἁρμηλατέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. ἀντὶ Ἁρματηλατέω.
Ἁρμηλάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρματηλάτης.
Ἅρμιος, ἐπίρ. Π. Ἁρμοῖ.
Ἁρμογή (ἡ), [Ἁρμόζω], = Συναρμογή, ταίριασμα· συνάφεια, ἕνωσις, τάξις, τακτοποίησις, συμμετρία, ἀναλογία· (μσ.) = Ἁρμονία.
Ἁρμόδιος [Ἁρμόζω], α, ον. Ταιριασμένος, κατάλληλος, πρόσφορος· ἀνάλογος. (οὐσ.) Ἁρμόδιοι (οἱ), οἱ συγγενεῖς, οἱ οἰκεῖοι, (κοιν.) οἱ ἐδικοί.
Ἁρμοδίως καὶ
Ἁρμοζόντως, ἐπίρ. Καταλλήλως, προσφυῶς· ἀναλόγως, [ἐκ τοῦ
Ἁρμόζω [Ἁρμὸς], Μ. ὁσω, = Συν(Προσ, Ἁρ)αρμόζω, ταιριάζω· ἑνόνω· συνδέω· (μσ.) ῥυθμίζω· (τρπ.) ἀρβαβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω· (ἐν γέν.) συμβιβάζω· διευθετῶ, τυπιθετῶ καταλλήλως, τακτοποιῶ· διοικῶ (ὀθ. Ἁρμοστής). ||. (ἀμτθ.) εἶμαι ἁρμόδιος, ταιριάζω, συμφωνῶ, (ὀθ. ἀπρσ.) »Ἁρμόζει, πρέπει· ὠφελεῖ, (καὶ ἡ μτχ.) » Ἁρμόζων, = Ἁρμόδιος. ||. (μσ.) ἀρβαβωνίζομαι ἢ ὑπανδρεύομαι· συμβιβάζομαι χτλ.
Ἁρ(Ἀρ)μοῖ, ἐπίρ. Π. [Ἁρμὸς], = Ἄρτιως, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, παρευθύς, ἀμέσως.
Ἁρμολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Συλλέγων συναρμόζω (συνδέω, τακτοποιῶ κτλ.).
Ἁρμολογία (ἡ). συναρμογή.
Ἁρμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συναρμοζων κτλ.
Ἁρμονία (ἡ), = Ἁρμός. 2) (μτφρ.) συνθήκη, συμφωνία, συμβιβασμός· ὁμόνοια. 3) τάξις, εὐταξία· κανονισμός, διάταξις. 4) ἀναλογία, συμμετρία, εὐρυθμία, (μσ.) τὸ εὔηχον ἀποτέλεσμα τῆς συμφωνίας· σκοπός, ἦχος.
Ἁρμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἁρμονίαν· μουσικός.
Ἁρμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἁρμόδιος, προσφυής.
Ἁρμονιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς ὁμόνοιαν, μὲ τὸν ὁποῖον καθεὶς ταιριάζει (συμβιβάζεται, ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ).
Ἁρμονίως, ἐπίρ. Μὲ ἁρμονίαν, προσφυῶς.
Ἁρμὸς (ὁ), [Ἅρω], = Ἄρθρον, κόμπος, κλείδωσις (κυρ. τῆς ὠμοπλάτης). (συνηθ.) τὸ μέρος ὅπου συναρμόζεται (ἀνοιγοκλείει) ἡ θύρα (κτλ.), (Ταρκ.) ῥεζές. 2) (σπν.) ξυλοκάρφι, καὶ 3) (τρπ.) συναρμογή, διοργανισμός.
Ἁρμουσία (ἡ), Π. ἀντὶ
Ἁρμωνίς, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρμόζειν, ἕνωσις, συνάφεια, συν(προσ)αρμογή, ταίριασμα, (σπν.) διοικησις, κτλ.
Ἁρμοσμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι εἶνε ἡρμοσμένον (ταιριασμένον κτλ.), = Ἁρμός.
Ἁρμόσσω, = Ἁρμόττω.
Ἁρμοστὴρ, ῆρος καὶ
Ἁρμοστὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἁρμόζων (ταιριάζων, συμβιβάζων, τακτοποιῶν κτλ.) (ἰδιαιτ. δὲ ὁ παρὰ τῶν Λακεδ. σελλόμενος εἰς τὰς ἀποίκους ἢ συμμάχους ἢ ὑπηκόους πόλεις) διευθυντὴς, διοικητὴς, ἔπαρχος κτλ. (ὄθ. Ἐκκλησ.) = Ἐπίσκοπος.
Ἁρμοστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (ἢ χρησιμεύων, ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἁρμόζειν ἢ ἁρμόζεσθαι.
Ἁρμοστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἁρμοσθεὶς ἢ δυνάμενος ἁρμοσθῆναι· ἁρμόδιος, ταιριασμένος, ἀνάλογος κτλ. ||. (οὐσ.) Ἁρμοστὴ (ἡ), ἡ ἀρβαβωνιαστικὴ ἢ ἡ σύζυγος.
Ἁρμόστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρμοστής.
Ἁρμόσυνος (ὁ), = Ἁρμοστής· (ἰδιαιτ. δὲ εἷς τὸ πλθ.) οἱ ἐπὶ τῆς εὐταξίας τῶν γυναικῶν διωρισμένοι ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες.
Ἁρμοττόντως, ἐπίρ. = Ἁρμοζόντως, [ἐκ τοῦ
Ἁρμόττω, Μ. ὁσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἁρμόζω.
Ἅρνα (τὸν), αἰτ. τοῦ (ἰχρ.) Ἅρς ἢ Ἀρήν. Ζ. Ἀρνός.
Ἁρνακὶς, ἰδος (ἡ). τὸ δέρμα (ἢ προβιὰ) τοῦ ἀρνιοῦ, (κοιν.) ἀρνιακό, (καὶ ἄλλ.) ψοφάκι.
Ἀρνέα (ἡ), = τῷ πρηγ.
Ἀρνεῖον (τὸ). τόπος ὅπου πωλεῖται κρέας ἀρνήσιον.
Ἀρνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀρνὸν, ἀρνήσιος.
Ἀρνειὸς (ὁ). τὸ ἀρσενικὸν καὶ τέλειον τὴν ἡλικίαν ἀρνί, κριάρι.
Ἀρνευθοίνης, ου (ὁ), Π. ὁ τρώγων (θαινούμενος, τρεφόμενος μὲ) ἀρνία, ἀρνοφάγος.
Ἀρνέομαι-οῦμαι [ἀ, αῖρω, ἢ ἀρνέω], Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἠρνησάμην ἢ Ἠρνήθην, πρκ. Ἠρνημαι). Λέγω τὸ Ὄχι· ἀποποιοῦμαι· παραιτοῦμαι· δὲν στέργω. « Ἀρνεῖται τὸν γάμον, « Ὀδ. Α. « Οὐκ ἐς', οὐδὲ ἔοικε τεόν ἔπος ἀρνήσασθαι, « Ὀδ. Θ. « Ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστὰς, « Σχολ. Ἀρχφ., ἀντὶ Τὸ δάνειον. « Ἀνέμας ἠρνήσαντο, « Ἠπγρ., ἀντὶ Τὴν ἀνδρικὴν φύσιν. « Ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι, « Ξεν. « Οὐδ' ἀρνηθεῖεν ὡς οὐκ εἶσι, « Δμ.
Ἀρνεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ἀρνός.
Ἀρνευτὴρ (ὁ), Π. [ἀρνεύω] βουτηκτὴς, κολυμβητὴς, (παρβλ. Κυβιστητήρ.)
Ἀρνευτήρια (ἡ ἢ τά). ἡ τέχνη (τὰ γυμνάσματα) τοῦ ἀρνευτῆρος.
Ἀρνευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἀρνευτήρ, ῶθ. 2) εἶδ. ὑψαρίου (ἴδε Ἱππουρος), [ἐκ τοῦ
Ἀρνεύω, Μ. εὐσω. Π. πηδῶ (κυρ. μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον, καθὼς τὰ ἀρνιὰ), (ὅθεν) πίπτω (βουτῶ) κατακέφαλα εἰς τὸ νερὸν (καθὼς οἱ κολυμβηταί).
Ἀρνησίθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρνούμενος τὸν θεόν.
Ἀρνήσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται τις ν' ἀρνηθῇ.
Ἀρνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρνεῖσθαι.
Ἀρνητέον, θετ. τοῦ Ἀρνοῦμαι.
Ἀρνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (ἢ ἐπιφερετὴς πρὸς) ἄρνησιν.
Ἀρνητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀρνητικὸν τρόπον.
Ἀρνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀρὴν, ἀρνάκι.
Ἀρνόγλωσσον (τὸ), φυτ. (κοιν.) πεντάνευρον ἢ παζί.
Ἀρνὸς, οῦ (ὁ), (κυρ.) γεν. τοῦ (ἀχρ.) Ἅρς ἢ Ἀρὴν, (ἡ δοτ. Ἀρνι, ἠαίτ. Ἀρνα, βοϊκ. Ἄρνε, οἶν, πλθ. Ἄρνες, Ἀρνῶν, Ἄρνας). ἀρνὶ (κυρ. τὸ ἀρσεν.), Ζ. Ἀρνὸς (τὸ ὁπ. ἀναπληροῖ τὰς ἀχρ. πτσ.).
Ἀρναφάγος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀρνεοθοίνης.
Ἀρνόφυλλον (τὸ), φυτ. = Κύτισος.
Ἄρνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. [ἄρω], ταίρνω, λαμβάνω, (ἢ μᾶλλ.) προσπαθῶ νὰ λάβω (ν' ἀποκτήσω, νὰ κερδήσω, νὰ γλυτώσω κτλ.). (σπν.) προκρίνω, προτιμῶ.
Ἀρνῳδὸς (ὁ). ῥαψῳδὸς ὅς τις ἐλάμβανε μισθὸν ἀρνίον, (παρβλ. Τραγῳδός).
Ἀρνὼν, ῶνος (ὁ). μανδρα ἀρνίων.
Ἀξιοῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀρξομαι, μέλλ. τοῦ Ἄρχομαι.
Ἀρόμαν, Δ. ἀντὶ Ἀραίμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Αἴρω.
Ἄρομα (τὸ), [ἄρω]. τόπος ὠργωμένος ἢ διὰ ὄργωμα.
Ἀρόμην, Π. ἀντὶ Ἠρόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Αἴρω.
Ἀρόμε(μμε)ναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἀρᾶσθαι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρόω.
Ἄρον, ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ Αἴρω.
Ἄρον (τὸ), γέν. φυτ. (ἴδε Δρακόντιον καὶ Κυλοκάσιον).
Ἄρος [Ἄρω], εος (τὸ), Π. (σπν. ᾗ σχεδὸν ἄκλιτ.) ὄφελος, κέρδος, (παρβλ. Ἄρκιος).
Ἀρόσιμος [Ἀρόω], η ἢ ος, ον. (κυρ. τόπος) Καλὸς διὰ ὄργωμα, γεωργήσιμος, (ἐπμ.) εὔφορος, (μτφρ.) γόνιμος.
Ἄρουσις [Ἀρόω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεωργεῖν, ὄργωμα. 2) Π. = Ἄρουρα, ἀγρὸς ἀρόσιμος ἢ ὠργωμένος.
Ἀροτέον, θετ. τοῦ Ἀρόω.
Ἀροτὴρ (ὁ). ὁ ἀροτριῶν (ὀργώνων), γεωργὸς, ζευγᾶς. « Βοῦς, — « Ὑσ., τὸ (κοιν.) καμαρὸν (βῶδι). (μτφρ.) γεννήτωρ, πατήρ.
Ἀροτήριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀροτήσιος.
Ἀρότης, ου (ὁ), = Ἀροτὴρ.
Ἀροτήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρόσιμος.
Ἀρωτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς ἄρωσιν ἐπιτήδειος (ἁρμόδιος).
Ἄροτος (ὁ), = Ἄρωσις, ὄργωμα, (ἐν γέν.) ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, (μτφρ.) τεκνοποιία. 2) = τῷ
Ἀρότὸς (ὁ). ὁ καιρὸς τοῦ ἀρότου (τοῦ ὀργώματος), (ὅθεν συνηθ.) = Ἐνιαυτός.
Ἀρότὸς, ἡ, όν. Ὁ ὠργωμένος ἢ ἀρώσιμος.
Ἀρατραῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄροτρον, γεωργικός.
Ἀρότρευμα (τὸ), = Ἄρομα.
Ἀροτρεὺς, έως καὶ
Ἀροτρευτὴρ (ὁ), = Ἀροτὴρ, γεωργὸς, [ἐκ τοῦ
Ἀροτρεύω, Μ. εὔσω, Π. = Ἀροτριάω.
Ἀροτρητὴς, οῦ (ὁ), = Ἀροτὴρ. 2) = Ἄροτρον.
Ἀροτρίασις, εως (ἡ). ὄργωμα, [ἐκ τοῦ
Ἀροτριάω-ῶ, Μ. ἄσω (πθ. πρκ. Ἠροτρίαμαι [σμαι] κτλ.). Ἐργάζομαι τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, ὀργώνω, κάμνω γωράφι.
Ἀρότριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρόσιμος καὶ Ἀροτραῖος.
Ἀροτροδίουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀροτριῶν ἐναλλὰξ ζηλ. ὑπάγων καὶ ἐπιστρέφων [κτλ.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Βερροίας

θὼς οἱ ἀγωνιζόμενοι τὸν θίασλον), (παραβλ. Βουστροφηδόν).
Ἀροτραειδής, ἐος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ ἄροτρον (τό), [ἀρόω]. ἀλέξ.
Ἀροτραπόνος (ὁ, ἡ). Ὁ πονῶν (κοπιάζων) περὶ τὸ ἄροτρον.
Ἀροτρόπους, οδος (ὁ, ἡ). τὸ ὑπὸ ἢ τὸ (κοιν.) Ἀλετραπόδι, (παρβλ. Γύης).
Ἀροτροφορέω-ῶ, Μ, ἤσω. Φέρω (Σύρω) τὸ ἄροτρον.
Ἄρουρα (ἡ), [ἀρόω]. ὁ ὠργωμένος ἢ ἀρόσιμος τόπος, χωραφότοπος· (ἐν γέν.) = Ἀγρὸς ἢ Πεδιάς· (Π.) Γῆ, (καὶ μτφορ.) ἡ κοιλία τῆς μητρός. 2) (σπν.) = Δήϊον. 3) μέτρον ἐκτάσ. (100: πηχ. Αἰγυπτ.), στρέμμα.
Ἀρουραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατρίβων εἰς τὰς ἀρούρας, ἀγροτικός, χωρικός.
Ἀρούριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄρουρα, χωράφακι.
Ἀρουρίτης, ου (ὁ), = Ἀρουραῖος. » Μῦς —, « Ὕαυρ.
Ἀρουροπόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πονῶν (κοπιάζων) εἰς τὰς ἀρούρας, γεωπόνος.
Ἀρόω-ῶ [ἔρα ἢ ἀῖρω;], Μ. ἀρόσω (ἀόρ. Ἤροσα, πρκ. Ἀρήροκα καὶ πθ. Ἀρήρομαι, ἀόρ. πθ. Ἀρόθην), = Ἀροτριάω, ἀργόνω, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ τὴν γῆν· (απν.) σπέρνω· (μτφορ.) τεκνοποιῶ.
Ἀρόωσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄροσις.
Ἀρπάγδην, ἐπίρ. Ἁρπαχτά, ἁρπακτικά, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.
Ἁρπαγεύς, τος (ὁ), = Ἅρπαξ.
Ἁρπαγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρπάζειν, ἡ διὰ βίας ἀφαίρεσις, ἅρπαγμα.
Ἁρπάγη (ἡ). ἀγκιστροειδὲς ἐργαλ. (Τουρκ.) τσεγκέλι, ἡ κάντζα.
Ἁρπαγιμαῖος, α, ον καὶ
Ἁρπάγιμος, η ἢ ος, ον, Π. = Ἁρπακτός.
Ἁρπαγίμως, ἐπίρ. = Ἁρπάγδην.
Ἁρπάγιον (τό), ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον τρυπημένον κάτωθεν ἐνεῖδει κλεψύβρας, »
Ἅρπαγμα (τό). τὸ ἁρπαγμένον ἢ εὔκολον ν' ἁρπαχθῇ πρᾶγμα, (ἐν γέν.) πρόχειρον καὶ εὔκολον κέρδος, ἔρμαιον (« Τὴν συντυχίαν ἅρπαγμα ποιησάμενος, « Ἡλ.)· (εἰς τὸ πλθ.) κλεψιαίς, ἁρπαγαίς, (Τυρκ.) χαμίνια, » Τὰ περὶ τὰς τριήρεις ἁρπάγματα, « Αξ.
Ἁρπαγμὸς (ὁ), = Ἁρπαγὴ ἢ Ἅρπαγμα.
Ἅρπαγος (ὁ), (μεγ.) ἀντὶ Ἅρπαξ.
Ἁρπάζω [ἅρπη], Μ. ἁσω ἢ ἀσομαι ἢ ἄξω (ἀόρ. Ἥρπασα [ξα], πρκ. Ἥρπακα ἢ πθ. Ἥρπασμαι ἢ Ἥρπαγμαι, ἀόρ. Ἡρπάσθην καὶ β'. Ἡρπάγην, καὶ τὸ θετ. Ἁρπακτέον ἢ Ἁρπαστέον). Ἁρπάχνω (Παίρνω, Σηκόνω, Ἁφαιρῶ) τι δυναμικῶς καὶ μὲ βίαν· κλέπτω, » Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; « Ἄρχφ. » Σχίζαν ἁρπάσασα, « Αἰλ. » Ἁρπάζει ὁ ἵππος τὸν χαλινὸν (ὁ ποταμὸς τοὺς διαβαίνοντας), « Ξεν. » Αὐκος πρόβοτον ἁρπάσας. « Μυθ. » Τὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε, « Θκρ.
Ἁρπάκτειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ
Ἁρπακτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρπακτής.
Ἁρπακτήριος, α ἢ ος, ον, Π. = Ἁρπακτικός.
Ἁρπακτής, οῦ (ὁ). ὁ ἁρπάζων, ἅρπαξ, ἢ = τῷ
Ἁρπακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (συνειθίζων ἢ ἠμπορῶν) ν' ἁρπάζῃ, ἅρπαγος.
Ἁρπακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἁρπακτικὸν τρόπον, ἁρπακτικά.
Ἁρπακτός, ἡ, όν. Ὁ παρθεὶς (ἀποκτηθεὶς) μὲ (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἁρπαγήν, κλοπιμαῖος.
Ἅρπακτύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁρπαγή.
Ἁρπάλαγος (ὁ). Ἐργαλ. κυνηγ. μὲ τὸ ὁπ ἁρπάζουν τοὺς λαγούς.
Ἁρπαλέος, α, ον, Π. ὁ ἁρπαζόμενος, (ἐπμ.) πολλὰ ἐπιθυμητός, περιποθάστος, (κοιν.) λαχταριστός, ὀρεκτός.
Ἁρπαλέως, ἐπίρ. Ἁρπακτικά, μὲ βίαν. » Πῖνε καὶ ἤσθιεν ἁρπαλέως, « Ὀδ. Σ., δηλ. μὲ μεγάλην ὄρεξιν.
Ἁρπαλίζω, Μ. ἰσω, Π. (μὲ δοτ.) παραδίδομαι ὅλως διόλου εἰς ἕν τι. ‖. (μὲ αἰτ.) ἁπαίρνω τι μὲ πολλὴν προθυμίαν.
† Ἁρπάλιμος, η, ον, καὶ
† Ἁρπαλός, ἡ, όν, (Γραμ.) ἐξήγ. τοῦ Καρπάλιμος, (ἴδε Ἁρπαλέος).
Ἅρπαξ, αγος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπάζων, ἁρπακτής. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἁρπάγη. 2) (θηλ.) Π. = Ἁρπαγή.
Ἁρπαξίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ ἁρπαγῆς ζῶν.
Ἅρπασμα (τό), = Ἅρπαγμα.
Ἁρπαστικός, ἡ, όν, = Ἁρπακτικός.
Ἁρπάστιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Ἅρπαστὸν (τό), εἶδ. σφαίρας καὶ τὸ δι' αὐτῆς παιγνίδιον, τὸ ἄλλ. Ἐφεπίνδα ἢ Φαινίνδα, (κυρ. δὲ) οὐδ. τοῦ
Ἁρπαστός, ἡ, όν, = Ἁρπακτός.
Ἁρπεδής, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἁρπάω. πέδος], ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, ὁμαλός, [ζύγον
† Ἁρπεδίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι ἐπίπεδον, ἰσάζω τὴν ἐπιφάνειάν του.
Ἁρπεδόεις, εσσα, εν, Π. = Ἁρπεδής.
Ἁρπεδονάπτης, ου (ὁ). ὁ καταμετρῶν μὲ τὸ στρεμματόσχοινον τὴν γῆν, γεωμέτρης, [ἅπτω καὶ
Ἁρπεδόνη (ἡ), [ἁρπάζω]. (ἐν γέν.) σχοινί, τριχιά· νῆμα, κλωστή· (ἰδιαιτ. δὲ) θηλειὰ (διὰ κυνηγ.), πέδικλον· στρεμματόσχοινον. κόρδα (τοῦ τόξου).
Ἁρπεδονίζω, Μ. ἰσω. Πιάνω (Κυνηγῶ) μὲ τὴν ἁρπεδόνα, πεδικλόνω.
Ἁρπεδών, όνος (ἡ) = Ἁρπεδόνη.
Ἅρ(Ἀρ)πεζα (ἡ) καὶ
Ἅρ(Ἀρ)πεζος (ὁ), Π. [ζω] = Αἰμασιά, ἀγκαθοφράκτης, ἡ τοῖχος χωρὶς λάσπην ἢ ἀσβέστην, (κοιν.) ξερολιθι.
Ἅρπη (ἡ)· (ἐν γέν.) κάθε δρεπανοειδὲς ἢ ἀγκιστρωτὸν ἐργαλ., (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ὀδοντωτὸν δρεπάνι, ἡ κόσσα. » Ἅρπην καρχαρόδοντα, « Ἡσ. 2) τὰ κυρτὸν αἰδηρον μὲ τὸ ὁπ. διευθύνουν τοὺς ἁλιφάντας. 3) εἶδ. ἁρπακτικοῦ ἀετοειδοῦς ἢ ἱερακοειδοῦς θαλασσίου πτηνοῦ (παρβλ. Ἰκτῖνος). 4) ἀστερισμός τις (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Περσέως.
Ἁρ(Ἀρ)πίς, ίδος (ἡ), Π. [ράπτω]. εἶδ. ὑποδημάτων, (παρβλ. Ἀρβύλη ἢ Κρηπίς).
Ἅρπυια (ἡ), [ἁρπάζω]. τερατόμορφον τι ὂν τῆς μυθολογίας, θηλυκὸν κακοποιὸν δαιμόνιον· (ἀλληγορ.) = Τυφῶν, σίφωνας, ἀνεμοστρόβιλος, (ὀδ.) » Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, « Ὀδ. Α. » Ἁναρπάσασα θύελλα, « Ὁμ., τοὺς πηῷ ὁ ἄνεμος, ἡρπάσθησαν κατὰ κράτος, ἐχάθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.
Ἁρπυιογόνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἁρπυιῶν.
Ἅρπυς, υος (ὁ). Π. [ἁρπάζω], Αἰολ. = Ἅρπυια.
Ἁῤῥάβδος (ὁ, ἡ). = Ἀραβδος, γωρὶς ῥάβδον ἢ ῥάβδους (κλώνους ἢ ἀράβδους). (ἴδε ᾗ
Ἁῤῥαβδώτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥαβδωτὸς (ἀραβδωτός).
Ἁῤῥαβὼν [Ἑβρ.], ῶνος (ὁ). ἡ διδομένη προκαταβολὴ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συμφωνίας, (Ἰταλ.) ἀκάπαρον, (Τουρκ.) πεϊδ(κατ' ἐκτ.) = Ἐνέχυρον.
Ἁῤῥαβωνίζω, Μ. ἰσω. Δίδω ἁῤῥαβῶνα, (ἐπμ.) ἐξασφαλίζω δι' ἁῤῥαβῶνος, (Ἰταλ.) ἀκαπαριάζω, (Τουρκ.) πεϊλαστίζω.
Ἁῤῥαφής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥαφος. ‖. (μτφ.) » Ἁῤῥαγὲς ἅμμα, λξ., τὸ μὴ δακρύον.
Ἁῤῥαφιουργητός (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥαφιουργῶν ἢ μὴ ῥαφιουργούμενος· προσεκτικός, πέμπτος.
Ἁῤῥύζω [ἄνυμπτ.]. (ἐπὶ σκύλ.) Τρυνιάζω, κάμνω ἀορ., (παρβλ. Τάζω).
Ἄῤῥαιστος (ὁ, ἡ, [ἀ, ῥαίω] ἄῤῥαρτος, ἀπέραιος· ἀκατάγωνιστος.
Ἀῤῥάντος (ὁ, ἡ). ἀῤῥάντιτος.
Ἄῤῥατος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἄῤῥητος.
Ἀῤῥαῦς ᾗ
Ἀῤῥαφὴς, ἴος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥαφήν.
Ἀῤῥεκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ῥέζω], = Ἀποίητος, ἀτελείωτος.
Ἄῤῥεν, οὐδ. τοῦ Ἄῤῥην.
Ἀῤῥενίζομαι, = Ἀνδρίζομαι.
Ἀῤῥενικὸς, ἡ, όν, Ἀττ. ἀντὶ ἀρσενικὸς, ἀνδρικός.
Ἀῤῥενιστέον, θετ. τοῦ Ἀῤῥενίζομαι.
Ἀῤῥενογενὴς, ἔος (ὁ, ἡ). ἀνδρικοῦ γένους, ἀνδρικός.
Ἀῤῥενογονία (ἡ) γέννησις (πτεγονία) ἀρσεν. παιδίων, [ἐκ τοῦ
Ἀῤῥενογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ἄρσεν. παιδία.
Ἀῤῥενόμορφος (ὁ, ἡ). = Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥενόπους, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρσεν. παιδίων γεννήτωρ.
Ἀῤῥενοπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πλῆθος ἀνδρῶν.
Ἀῤῥενοποιὸς (ὁ, ἡ), = Ἀνδροποιός.
Ἀῤῥενότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἄῤῥενος, ἦθος (φρόνημα) ἀνδρικὸν, ἀνδρία.
Ἀῤῥενοτοκέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γεννῶ ἄρσεν. παιδ., εἶμαι =
Ἀῤῥενοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννῶσα ἄρσεν. παιδ.
Ἀῤῥενοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν μόνον (ἐξωτερικὴν) ἄῤῥενος, ψηλυδρίας, (Ι. Ἀνδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Γ, 62)
Ἀῤῥενόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (ἀνδρεῖον κτλ.), ἴδε Ἀνδρίζω.
Ἀῤῥενωδὴς, ες (ὁ, ἡ), = Ἀνδρικός, Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥενωδῶς, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.
Ἀῤῥενωνυμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι =
Ἀῤῥενώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄρσεν. ἢ ἀνδρ. ὄνομα.
Ἀῤῥενωπία (ἡ). τὸ ἓνε τις =
Ἀῤῥενωπὸς, ἡ ἢ ὸς, όν. Ὁ ἔχων ὄψιν ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτ., μορφήν, [ἡ συνκδχ.] φρόνημα, χαρακτῆρα ἀνδρικ.

Ἀῤῥενωπῶς, ἐπίῤῥ. Ἀῤῥενωδῶς, ἀνδρικῶς.

† Ἀῤῥενωπῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥενωπός.

Ἀῤῥεπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μηδετέρωσε ῥέπων, ἀκλινής, ἰσοῤῥοπος· σταθερός. ἄκαμπτος. ἀμετακίνητος· ἀμετάθλητος.

2) ὁ μὴ ἔχων ῥοπὴν (βάρος), ἀσήμαντος· ἀνεπαίσθητος.

Ἀῤῥεπῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ἰσοῤῥοπίαν, ἀκλινῶς· ἀμεταῤῥέπτως· ἀνεπαισθήτως.

Ἀῤῥιψία (ἡ) τὸ μὴ ῥέπειν· σταθερότης, ὁμαλότης χαρακτῆρος.

Ἄῤῥηκτος (ὁ, ἡ)· ὅστις δὲν ἐῤῥάγη ἢ δὲν ῥήγνυται (ἀπάνει, κόπτεται, σχίζεται κλ.). πυκνός, γερός, στερεός· (συνκδχ.) ἀκούραστος, ἀκαταπόνητος· ἀδιάκοπος, κτλ.

Ἀῤῥήκτως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς νὰ σπάνῃ (κόπτεται κτλ.), ἀκαταπονήτως.

Ἀῤῥημοσύνη (ἡ), ἄκρα σιωπή, τὸ νὰ ἦνέ τις.

Ἄῤῥημων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφέρων μήτε λέξιν, σιωπηλός.

Ἄῤῥην, ενος (ὁ, ἡ), καὶ Ἄῤῥεν, ενος (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄρσην, Ἀρσενικός, (γραμτ.) ἄρσεν. γένος· (συνκδχ.) = Ἀνδρικός, ῥωμαλέος, εὔτολμος, δυνατός, κτλ. (παρβλ. † Ἀρλὴν καὶ Ἀνήρ).

† Ἀῤῥηνίω-ῶ, Μ. ἤσω. Μαλώνω, γρηνιάζω, εἶμαι =

Ἀῤῥηνής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ὄνομ.], (κυρ. ἐπὶ σκύλ.) ἄγριος, ἀγκανιάρης, (κοιν.) γρηνιάρης, (παρβλ. Γρύζω).

Ἀῤῥησία (ἡ), = Ἀῤῥημοσύνη.

Ἀῤῥητολεπτοπνευστος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ λεπτότης τῆς πνοῆς (τοῦ πνεύματος) δὲν ἐκφράζεται.

Ἀῤῥητοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω (καὶ Ἀῤῥητοποιία (ἡ), τὸ νὰ βάλνῃ τις καὶ Ἀῤῥητοποιός (ὁ, ἡ), ὁ πράττων ἄῤῥητα διὰ τὴν αἰσχρότητά των ἔργα, ἀχρειότητες οἵ που δὲν λέγονται.

Ἀῤῥητόρευτος (ὁ, ἡ), χωρὶς (μὴ σπουδάσας τὴν) ῥητορικήν.

Ἄῤῥητος, ος καὶ Π. η, ον, [ἀ, ῥητός]. Περὶ οὗ δὲν ὠμίλησεν ἢ δὲν ὁμιλεῖ ἢ δὲν δύναται (ἢ δὲν πρέπει) νὰ ὁμιλήσῃ τις, (ἐπιμ.) = Ἀνέκφραστος, ἀξιοπόρισις, Ἀπόῤῥητος κτλ. (ἢ καθὸ) μυστηριώδης, ἱερός, (ἢ καθὸ) ἄγνωστος, ἀσήμαντος, (ἢ καθὸ) ἀνήκουστος, (ἢ καθὸ) αἰσχρός· ἀποτρόπαιος, (ἴδε καὶ Ῥητός).

Ἀῤῥητουργία (ἡ), = Ἀῤῥητοποιΐα, αἰσχουργία.

Ἀῤῥητουργικός, ἡ, όν, = Ἀῤῥητοποιός, αἰσχρουργός.

Ἀῤῥήτως, ἐπίῤῥ. Μὲ (Ἑ'ς) τρόπον ἄῤῥητον, ἀνεκφράστως, μυστηριωδῶς.

Ἀῤῥηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κοατῶ) τὰ σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὰ Ἀῤῥηφόρια, εἶμαι Ἀῤῥηφόρος (ἴδε τὴν λέξ.)

Ἀῤῥηφόρια (τὰ), ἡ ἑορτὴ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ τελουμένη πομπὴ τῆς ἀῤῥηφορίας.

Ἀῤῥηφορία (ἡ), = Ἀῤῥηφόρια. 2) τὸ νὰ ἦνέ τις =

Ἀῤῥηφόρος (ἡ), [Ἄῤῥητον ἡ Ἔρση, φέρω], παρθένος Ἀθηναία, ἥτις, εἷς τὴν πομπὴν τῶν Ἀῤῥηφορίων, ἐκράτει τὰ ἱερὰ σκεύη μὲ τὰ μυστηριώδη σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Γῆς.

Ἀῤῥηχος (ὁ, ἡ), Π., Ζ. Ἰδ. Ἀῤῥηγός.

Ἀῤῥιγέως, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Ἀριγῶς.

Ἀῤῥίγητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ῥιγῶν (μὴ τρέμων ἀπὸ ψύχος, ἢ φόβον), ἀτρόμητος, (ἴδε καὶ Ἀῤῥίγητος (ὁ, ἡ), (τὸ παραθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ψύχος, μὴ κρυόνων.

Ἀῤῥίγωτος, ἐπίῤῥ. Χωρὶς νὰ κρυόνῃ (ἢ νὰ τρέμῃ) τις, ἀφόβως.

Ἀῤῥίζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥίζας.

Ἀῤῥίζωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥιζώσας ἢ μὴ ῥιζωμένος. » Αἱ μὲν πίνναι ἐῤῥίζωνται· οἱ δὲ σωλῆνες ἀῤῥίζωτοι διαμένουσιν, » Ἀρστ.

Ἄῤῥιν καὶ Ἄῤῥις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα (μύτην καὶ συνκδχ. ὄσφρησιν).

Ἀῤῥίπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥιπιζόμενος (ἀνεμιζόμενος). » Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα, φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγρὸν, ἀδιάπνευστα καὶ ἀῤῥίπιστα (ἀλλ. ἀναῤῥίπιστα) μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐγκινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι, » Γαλ. (Ἀῤῥιχάομαι-ῶμαι), Μ. ήσομαι. (ἄχρ.) πρωτότ. τοῦ Ἀναῤῥιχάομαι, [ἐκ τοῦ

Ἀῤῥιχος (ὁ καὶ Ἀττ. ἡ) ἀντὶ Ἄρσιχος, [Ἄρσις] καλάθι, κοφίνι, χερσκάλαθον, (παρβλ.) Δίρκος.

Ἀῤῥόα καὶ (Ἰων.) Ἀῤῥοίη (ἡ), παῦσις (ἔλλειψις) ῥοῆς ὑγροῦ· (ἰδιωτ. παρ' ἰατρ.) στάσις τῶν καταμηνίων.

Ἄῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥεπής.

Ἀῤῥυθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (εἶμαι χωρὶς, ἢ Σφάλλω εἰς τὸν) ῥυθμόν, κάμνω παραφωνίας.

Ἀῤῥυθμία (ἡ). Ἔλλειψις ῥυθμοῦ, κακυφωνία, παραφωνία.

Ἄῤῥυθμοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων χωρὶς ῥυθμὸν (τάξιν, μέτρον).

Ἄῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥυθμὸν (τάξιν, ἀναλογίαν), ἀνάρμοστος, ἄμετρος· ἄτακτος.

Ἀῤῥύθμως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ῥυθμὸν (τάξιν, μέτρον, ἀναλογίαν κτλ.), ἀτάκτως, ἀναρμόστως.

Ἀῤῥύπαντος (ὁ, ἡ). = Ἀμόλυντος, ἀλέκρωτος.

Ἀῤῥύπαρος καὶ

Ἄῤῥυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥύπον (λέραν), καθαρός.

Ἄῤῥυπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥύπτω]. Ἄπλυτος.

Ἀῤῥύπωτος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥύπαντος καὶ Ἄῤῥυπος.

Ἀῤῥυσίαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥυσιάζω]. ὁ μὴ ληφθεὶς ὡς λάφυρον ἢ ἐνέχυρον, ἀνεπηρέαστος.

Ἀῤῥυτίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥυτίδας, (ἐπιμ.) νεαρός, (ἐπὶ καρπ.) νιοπός.

Ἀῤῥωδέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀῤῥωδέω.

Ἀῤῥωδίη (ἡ), Ἰων, ἀντὶ Ὀῤῥωδία.

Ἀῤῥῶξ, ῶγος (ὁ, ἡ', Π. = Ἀῤῥαγής, ἄσχιστος, ἀῤῥάγιστος, ἄσκαπτος.

Ἀῤῥωστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσθενῶ, εἶμαι ἄῤῥωστος (ἀδύνατος, ἀνήμπορος), (παρβλ. Νοσῶ).

Ἀῤῥώστημα (τὸ). πάθος, ἀῤῥωστία, (παρβλ. Νόσημα).

Ἀῤῥωστήμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀῤῥώστος, (ἡμαλλ.) φιλάσθενος, (κοιν.) ἀῤῥωστόρης.

Ἀῤῥωστία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀῤῥώστου, ἀτονία, ἀδυναμία, Ἀσθένεια, (παρβλ. Νόσος). 2) Ἔλλειψις προθυμίας ἢ θελήσεως, ἀνορεξία. » Ἐν ἀῤῥωστίᾳ τοῦ στρατεύειν ἦσαν, « Θκ. = Οὐκ ἐῤῥώοντο ἐς τὸ.

Ἄῤῥωστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥώννυμαι], = Ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀνήμπορος. 2) ἀπρόθυμος, ἀβρανής. » Πολλῷ δὲ τὴν ψυχὴν ἀῤῥωστοτέρου γενόμενον, » Θκ.

Ἀῤῥώστως, ἐπίῤῥ. Εἰς κατάστασιν ἀῤῥωστίας.

(Ἄρς), ἄχρ. ὄνομ. τῆς γεν. Ἀρνός.

Ἄρσαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄρδω ἢ τοῦ (ἀχρ.) Ἄρω. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἆραι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρσάμενος, η, ον, Αἰολ, ἀντὶ Ἀράμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρσενικός, ἡ, όν, ἀντὶ Ἀῤῥενικός, ὁ εἷς τὸ ἄρσεν, γένος ἢ φῦλον ἀνήκων. ‖. (οὐσ.) Ἀρσενικόν, εἴδ. ἡμιμετάλλου, τὸ (κοιν.) Ποντικοφάρμακον καὶ (Τουρκ. κατὰ παραφθορ.) Ζερνίκι.

Ἀρσενικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ γένος ἀρσενικόν.

Ἀρσενογενής, Ἀρσενογονία κτλ. Ἴδε Ἀῤῥενογενής κτλ.

Ἀρσήν, ενος (ὁ, ἡ) καὶ Ἄρσεν, ενος (τὸ), Ἴδε Ἄῤῥην.

† Ἄρσιος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνάρσιος), Ἁρμόδιος· σύμφωνος· ἀνάλογος, δίκαιος, ὀρθὸς κτλ.

Ἀρσίπους, ποδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερσίπους.

Ἄρσις [αἴρω], εως (ἡ). σήκωμα· ἀναβάσμα· φόσκωμα. » Κυμάτων (» Ζύμης) —, » Ἀρστ., Γργ. 2) Πάρσιμον, ἀφαίρεσις ἢ σήκωμα ἀπὸ τὴν μέτρην, ἀναίρεσις. » Ἵππος τριῶν ἄρσιν, « Δσκρ. (ὄν. γραμτ.) = Ἀρνησις. » Τὰ κατ' ἄρσιν καὶ θέσιν, » Γραμτ.

Ἄρσφαρμα, βάρος, (συνκδχ.) δόσιμον, ἀγγαρεία. » Ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, » Γῆρ. 4) (ἐναντ. τοῦ Θέσις), τὸ ἀναιβοκαταβασμα (κυρ. μέλ.) τῆς χειρὸς τῶν ἀλωνιστῶν ἢ σφυροκόπων (» Ὑπὸ μίαν ἄρσιν ἢ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ κατατιθέμενοι, » Γεωπον.), (συνκδχ. δὲ παρὰ μουσ. καὶ μετρ.) τῆς φωνῆς.

Ἄρσιχος (ὁ), Ζ. Ἀῤῥιχος.

Ἄρσος, εος-ους (τὸ), Π. [ἄρδω]. = Ἄλσος, λειμών, λιβάδι ποτιστικον.

Ἀρτάδη (ἡ), (Περσ.) μέτρ. χωρητ. ἰσομέτρους σχεδὸν μὲ τὸν Ἀττ. μέδιμνον, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη τὸ σήμερον ἐν χρήσει εἰς τὴν Αἴγυπτ.) Ἀρδέπι.

Ἀρταμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [Ἄρταμος] κατακόπτω, λιανίζω, κομματιάζω.

Ἄρταμις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἄρτεμις.

Ἄρταμος (ὁ), Π. [† ἀρι, τέμνω], λιανιστής, κρεωδαίτης· μάγειρος. 2) σφαγεύς.

Ἀρτάνη (ἡ), σχοινίον ἢ θηλειὰ ὃ.Ὁ κρέμαμα, [ἐκ τοῦ

Ἀρτάω-ῶ [αἴρω], Μ. ήσω. Κοεμῶ τι (καὶ ‖. [πν. μὲ γεν. ἡμόνην ἢ πρωτ.] Κρέμαμαι ἢ [ὑπερφορ.] Ἐξήρτημαι) ἀπό τινος.

Ἀρτέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἤρτηνται, (γ' πρσ. τοῦ) Ἀρτάω.

Ἀρτεμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὑγιαίνω, εἶμαι·

Ἀρτεμής [† ἄρω, ἄρτιος], ἐος (ὁ, ἡ). σῶος, ἀβλαβής, ὑγιής, ἀκέραιος, ὅλον

Ἀρτεμία (ἡ), Π. ὁλοκληρία, ὑγεία.

Ἀρτεμιβόλητος (ὁ, ἡ), = Σεληνοβλήτος, σεληνιαζόμενος, [βάλλω καὶ

Ἄρτεμις [ἀρτεμής], ιδος (ἡ). ἡ γνωστὴ θεὰ τῆς μυθολογ. ἀλληγορημένη εἰς τὴν σελήνην.

Ἀρτεμισία (ἡ), φυτ. ἀψινθοειδές, (παρβλ. Βότρυς).

Ἀρτέμων [ἀρτάω], ονος (ὁ), τὸμεγάλον ἢ (κατ' ἄλλ.) τὸμικρὸν πανὶ τοῦ πλοίου (ἢ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαΐστρα ἡ τὸ μπαρακέττα). 2) εἶδος προχιλαίας (μακαρᾶ), ἴδε Πολυσπαστον καὶ Ἐπάγων.

Ἀρτεπιβουλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἐπιβουλεύομενος (κλέπτων, ἁρπάζων) τὸ ψωμί.

Ἀρτίω, Μ. ἤσω. Ἰων. ἀντὶ Ἀρτίζω.

Ἄρτημα (τὸ), [Ἀρτάω], (ἐν γέν.) πᾶν ὅ, τι κρέμαται, κρεμαστάρι· (π. χ.) σκαλοῤῥῆκι· στολίδι τοῦ λαιμοῦ βαρῦδι (βαλίμι) τῆς ἀπετονιᾶς· φοῦντα ἡ γαειτάνι τῆς σακκούλας κτλ. κτλ.

Ἀρτὴρ (ὁ), [Αἴρω], εἶδ. ἀμπαδένιων ὑποδημάτων, καλτσοῦνι. 2) τὸ τσενκέλι τῶν βαστάζων.

Ἀρτηρία (ἡ), [Αἴρω]. (ἐν γέν.) ἡ σκληροτέρα καὶ ὀγκωδεστέρα φλέβα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μεγάλη φλέβα τῆ λαιμοῦ (ἡ ἄλλ. Τραχεῖα) δ.' ἧς ἀναπνέομεν, ὁ λάρυγγας (ἴδε Λαρυγξ), ϗ 2) ἡ φλέβα τοῦ σφυγμοῦ.

Ἀρτηριακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀρτηρ. ἢ εἰς τὴν (τραχ.) ἀρτηρ. 2) βραγχνιασμένος.

Ἀρτηριοτομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σχίζω (Ἀνοίγω, Παίρνω αἷμα ἀπὸ) τὴν ἀρτηρίαν.

Ἀρτηριοτομία (ἡ), σχίσιμον (ἄνοιγμα) τῆς (πάρσιμον αἵματος ἀπὸ τὴν) ἀρτηρ.

Ἀρτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀρτηρ.

Ἀρτητός, ἡ, όν. Κρεμαστός. 2) (συνκ. ὁ/.) θαυμαστός, ἐξαίρετος.

Ἄρτι [Αἴρω ἢ Ἄρω], ἐπίρ. Πρὸ ὀλίγου, νεωστί. « Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην, « Λκ., μόλις (ὅτι) εἶχα παύσῃ. » Ὅταν ἄρτι φύηται, « Θρρ., εὐθὺς ὅταν πρωτοφυτρώνῃ. 2) τώρα, αὐτὴν τὴν στιγμήν, κατὰ τὸ παρον. « Ἄρτι δακρύετε Ξεν. « Πῶς οὖν ἄρτι βλέπεις; « Γρρ. « Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, « αὐτ. ‖. « Ἀπ' ἄρτι (ἡ) Ἀπάρτι, « Γρρ., ἀπὸ τώρα ϗ εἰς τὸ ἑξῆς. ‖. « Ἄρτι μέν... ἄρτι δέ, « Λκ., ποτὲ μὲν... ποτὲ δέ. ‖. (εἰς τὰς συνθ. σπν.) ἐντελῶς, ἀκριβῶς, (παρβλ. Ἀρτίως).

Ἀρτιάζω [Ἄρτιος], Μ. ἄσω. Παίζω τὸ λεγόμενον κοινῶς παιγνίδι Ζυγὰ-ἢ-μονά.

Ἀρτιάκις, ἐπίρ. (Ἀριθμ.) τὰ ἐναντ. τοῦ Περισσάκις, μὲ ἄρτιον ἀριθμόν, ζυγά.

Ἀρτιάλωτος (ὁ, ἡ), [Ἄρτι, ἁλίσκω]. ὁ πρὸ ὀλίγου πιασθείς.

Ἀρτιασμός (ὁ). τὸ ἀρτιάζειν (παίζειν Ζυγὰ-ἢ-μονά).

Ἀρτιβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγα βαμμένος ἢ βουτημένος.

Ἀρτιβλαστὴς, ἐος καὶ

Ἀρτιβλάστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου βλαστήσας (φυτρώσας).

Ἀρτιβρεφὴς, ἴδε Ἀρτιτρεφὴς.

Ἀρτιβρεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγα βραχεῖς.

Ἀρτίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ὑπανδρευθείς, νιόπανδρος.

Ἀρτιγένειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ ἐβγάλῃ γενειάδα.

Ἀρτιγενὴς, ἐος καὶ

Ἀρτιγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, νεογέννητος.

Ἀρτιγλαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγα σκαλισθείς (πελεκηθείς), καινουργιοδουλευμένος.

Ἀρτίγονος (ὁ, ἡ), = Ἀρτιγέννητος.

Ἀρτιγραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγα γραφείς.

Ἀρτιδαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρτιδίδακτος, ἀρτιμαθής.

Ἀρτιδάκρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας, κλαῦμένος, ἢ ὁ μέλλων ὅσονοῦπω νὰ κλαύσῃ, ἔχων τὰ δάκρυα α' τὰ 'μάτια, ἢ (ἰσφαλρ.) ἀντὶ Ἀριδάκρυς.

Ἀρτιδίδακτος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ πρὸ ὀλίγου διδαχθείς τι. 2) (λόγος) ὁ πρὸ ὀλίγου παραδοθείς.

Ἀρτιδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, ψωμάκι, (κοιν.) κομματάκι (μία βυκίτσα) ψωμάκι.

Ἀρτίδομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου οἰκοδομηθείς, νεόκτιστος.

Ἀρτιδορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ὑδαρθείς, νεόβαρτος.

Ἀρτιδρεπὴς, ἐος καὶ

Ἀρτίδρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου κοπεὶς ἀπὸ τὸ δένδρον, χλωρός.

Ἀρτιέπεια (ἡ), Π. ἐπίθ. θηλ. τοῦ, ἡ (οὐσ.) ὁ χαρακτὴρ τοῦ (ὁηλ.) τὸ νὰ ἦνέ τις.

Ἀρτιεπὴς ἐος [Ἄρτιος, Ἔπος], (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν εὔκολα καὶ καθαρὰ (εὔγλωττος, ἑτοιμολόγος) ἢ ὀρθὰ καὶ μὲ εἰλικρίνειαν, φιλαλήθης.

Ἀρτιζυγία (ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγου εἰς γάμον σύζευξις, (ἢ κατὰ τὸν Σχλ. ὀρθότ.) ἡ ἐν ὑγιείᾳ ἐντάμωσις (ἐπιστροφὴ) τῶν ἀπόντων συζύγων.

Ἀρτίζω καὶ (μα.) -ίζομαι, Μ. (σω, -όμαι. Ἑτοιμάζω· βάλλω τι εἰς τὸν τόπον του· διορθώνω· ἐκτελῶ, κατορθόνω, πραγματοποιῶ· συγκροτῶ.

Ἀρτίζωος (ὁ, ἡ), = Βραχύβιος, ὀλιγόζωος.

Ἀρτιθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀνθίσας (ἀνοίξας).

Ἀρτιθανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανών.

Ἀρτίκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καυθείς.

Ἀρτίκολλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ ἐντελῶς (ἀκριβῶς) κολληθείς (συναρμοσθείς), ἐντελῶς σύμφωνος, προσφυέστατος.

Ἀρτικόμης, ου (ὁ), Π. = Ἀρτίκομος.

Ἀρτικόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔφεραν ἢ ἔλαβαν.

Ἀρτίκομος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποκτήσας μαλλιὰ ἢ φύλλα.

Ἀρτικροτέω-ῶ, Μ. ἤσω, (Κωμ.). Συγκροτῶ, συμφωνῶ.

Ἀρτίληπτος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸ ὀλίγου ληφθείς (πιασθείς).

Ἀρτιλογία (ἡ). ἀκριβὴς (εὐκρινὴς) ὁμιλία, (παρβλ. Ἀπαρτιλογία), [ἐκ τοῦ

Ἀρτιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν εὐκρινῶς (σαφῶς, κυριολεκτικῶς). (παρβλ. Ἀρτίεπης).

Ἀρτιλογως, ἐπίρ. Μὲ λέξεις σαφεῖς καὶ εὐκρινεῖς.

Ἀρτιλόχευτος (ὁ, ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγου γεννηθεῖσα. 2) ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, νεογέννητος.

Ἀρτιμαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγα μαθών τι, ἀδιάβαστος.

Ἀρτιμελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶα (ἐντελῆ, ἄρτια) τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἀκέραιος.

Ἀρτίνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄρτιον (ὀρθὸν, ὑγιῆ) νοῦν, συνετός.

Ἀρτιοπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (κυρ.) «Χορβαί-, « Μουσ., αἱ δεμέναι (τεντωμέναι) εἰς τὴν λύραν κατὰ τὸν ἄρτιον ἀριθμόν.

Ἀρτιοπείρασος (τος), ου (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς) ἄρτιος διαιρούμενος εἰς δύο περιττούς, (οὐ ἐναντ. ὁ Περισσόρτιος).

Ἄρτιος (ὁ, ἡ). [Ἄρτι]. σωστός, πλήρης, ὁλόκληρος, τέλειος, ὑγιής. 2) (ὑψηρ.) ὀρθός, εὔλογος, (παρβλ. Ἀκέραιος). 3) (ἀριθμ.) ὁ δίχα διαιρετὸς, (κοιν.) ζυγός. 4) (μὲ δοτ.) = Ἀρμόδιος, ταιριασμένος· σύμφωνος, ἀνάλογος. 5) (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) ἕτοιμος· πρόθυμος, ἱκανός.

Ἀρτιότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἄρτιου, ὁλοκληρία.

Ἀρτιπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ςηθείς (οἰκοδομηθείς), καινούργιος, νεόκτιστος, (ἐπ.) νεοσύστατος, (ἀπὸ τυροῦ) νωπὸς, χλωρός.

Ἀρτίπαις, αἰδος (ὁ, ἡ). ὁ μόλις πρὸ ὀλίγου ἢ ἐντελῶς ἤδη ἡλικιωθεὶς παῖς, (κοιν.) σωστὸ παιδάκι, (παρβλ. Ἀντίπαις).

Ἀρτιπλουτος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸ ὀλίγου πλουτήσας, = Νεόπλουτος. ‖. « Χρήματα-, « Εὐρ., τὰ πρὸ ὀλίγου ἀποκτηθέντα.

Ἀρτιπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη πολεμῶν, μόλις τελειώσας πολεμόνοντας.

Ἀρτίπους, Π. ἀντὶ

Ἀρτίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ϗ τοὺς δύο πόδας ὑγιεῖς (γιερούς, θυνατούς). 2) ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν ἢ ἡήη ἐρχόμενος.

Ἀρτισις [Ἀρτίζω], εως (ἡ). Ἑτοίμασμα, τελειοποίησις, διόρθωμα, συγύρισμα κλ.

Ἀρτίσκαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σκαφθείς, νεοσκαμμένος.

Ἀρτίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, μικρὸν ψωμί, ψωμάκι.

Ἀρτιστερὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἀρτίως (νεωστὶ) στερηθείς· (μτνμ.) ἀγυρωθεὶς (ἐπισκευασθείς) μὲ νέας ἐπάλξεις. « Τεῖχος —, « Νικ. Χων.

Ἀρτιστομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) εὐκρινῶς ϗ ἐλευθέρως.

Ἀρτιστομία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἀρτίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν εὐκρινῶς ϗ καθαρῶς, ἔχων καλὴν προφοράν, (παρβλ. Ἀρτιλόγος). 2) « Λιμὴν (« Κόλπος) —, « Στρβ., ὁ ἔχων ὁμαλὴν (εὔκολον) εἴσοδον, ὁ σχηματιζων ἐντελές ϗ καθαυτὸ ἀσφαλὲς ἀπόμερον.

Ἀρτιστράτευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγα καταταχθεὶς εἰς τὸ στρατεύμα, νέος στρατιώτης.

Ἀρτιτέλεστος καὶ

Ἀρτιτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγα τελειοποιηθεὶς ἢ κατηχηθεὶς (μυσταγωγηθείς).

Ἀρτίτοκος (ὁ, ἡ), [Ἄρτι εἵκτω]. νεογέννητος.

Ἀρτιτόκος (ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγα γεννήσασα.

Ἀρτίτομος (ὁ, ἡ), [Ἄρτι τέμνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου κοπεὶς, κεκομμένος.

Ἀρτίτονος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ ἐντελῶς ἡρμοσμένος (κουρδισμένος), (ἐπμ.) μελῳδικὸς, ἐναρμόνιος.

Ἀρτιτρεφὴς (ἢ κατ' ἄλλ. Ἀρτιβρεφὴς), ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βυζάνων ἀκόμη.

Ἀρτίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρτιος (ἀκέραιος) τοὺς τρόπους, ἀβίαστος, (ὀθέν) « Ἀρτίτροπος, « Αἰσχλ., αἱ Δαναΐδες παρθένοι.

Ἀρτίτυπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου τυπωθεὶς (σχηματισθείς).

Ἀρτιὑπώχρως (ὁ, ἡ). ἀκόμην ὀλίγον ἢ ἐντελῶς χλωμός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρτιωλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀναβλέψας (λαβὼν πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του).
Ἀρτιφανής, ές (ὁ, ἡ). = Νεοφανής, πρωτοφανήτιμος.
Ἀρτίφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρτι, πέφνεν]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.
Ἀρτιφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω σῶας τὰς φρένας μου, εἶμαι =
Ἀρτίφρων, ονος ὁ, ἡ). ἄρτιος (σῶος) τὰς φρένας, (ἐπμ.) ἔννοῶν (συλλογιζόμενος) καλῶς.
Ἀρτιφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φυτρώσας ἢ γεννηθείς καὶ
Ἀρτίφυτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πρὸ ὀλίγου φυτευθείς, (ἐν. γέν.) νέος, ἀρτιγέννητος.
Ἀρτιφωνία (ἡ). = Ἀρτιστομία, [ἐκ τοῦ
Ἀρτίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καθαρὰν φωνὴν (εὐκρινῆ λαλιάν), = Ἀρτίστομος.
Ἀρτιχανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ ἤδη ἀνοίγων (χαίνων, σχιζόμενος).
Ἀρτιχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χαραχθείς (σκαλισθείς, γροφείς).
Ἀρτίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ τὰς δύο χεῖρας ἀρτίας (σῴας, ἱερᾶς, εὐχρήστους), (ἐπμ.) = Ἀμφιδέξιος.
Ἀρτίχνους, ους (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ κάμνῃ (νὰ σκεπάζεται μὲ) χνοῦδι, νέος, τρυφερός.
Ἀρτιχόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἑορτασθείς (ἢ ὑποδεχθείς) μὲ χορούς.
Ἀρτιχριστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χρισθείς (ἁλειφθείς, μυρωθείς κτλ.), νεόχριστος.
Ἀρτίχυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χυθείς ἢ χιονευθείς.
Ἀρτιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζομαι μὲ ἀρτίου ἀριθμοῦ ὄνομα, (ἀντιθ. τῷ Περισσωνυμέω).
Ἄρτιος [ἄρτιος], ἐπίρ. Ὀρθῶς, ἀκριβῶς, (κοιν.) σωστά, ἐντελῶς· ἁρμοδίως, ἀναλόγως. 2) (συνηθέστ.) πρὸ ὀλίγου, νωστί, ἐσχάτως. 3) = Ἤδη, τῶρα. ἐν ᾧ ἀκόμη, (παρβλ. Ἀρτι).
†Ἀρτίωσις, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἀρτισις, ἀπαρτισμός.
Ἀρτοβαισία (ἡ), [Ἄρτος, βαίνυμι]. κόψιμον καὶ μοίρασμα ψωμίου.
Ἀρτοδοσία (ἡ), = τῷ προηγ., ἡ πρᾶξις τοῦ
Ἀρτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Δίδω (Μοιράζω) ψωμὶ (ταγῆνι).
Ἀρτοθήκη (ἡ). ὁ τόπος ὅπου βάλλων (φυλάττουν) καὶ
Ἀρτοκοπεῖον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου κόπτουν (κάμνουν) τὸ ψωμί, ψωμάδικον.
Ἀρτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ζυμόνω, Πλάττω) τὸ ψωμί, εἶμαι ψωμᾶς.
Ἀρτοκοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτοκόπον, ψωμάδικος.
Ἀρτοκόπιον (τὸ), = Ἀρτοκοπεῖον.
Ἀρτοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (ζυμόνων, πλάττων κτλ.) τὸ ψωμί, ψωμᾶς.
Ἀρτύκρεας, ατος (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, κρεατόπιττα, ἢ (Τουρκ.) κιοφτές.
Ἀρτολάγανον (τὸ), εἶδ. ζυμαρικοῦ, (Τουρκ.) τσεμπέκι.
Ἀρτολάγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ψωμὶ καὶ λαγούς.
Ἀρτόμελι, ιτος (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, ἢ μελόπηττα.
Ἀρτοποιεῖον (τὸ), = Ἀρτοκοπεῖον, ψωμάδικον.
Ἀρτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀρτοκοπέω, κάμνω ψωμί.
Ἀρτοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀρτοποιΐαν.
Ἀρτοποιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ τοῦ ἄρτου, τὸ νὰ κάμνῃ τις ψωμί.
Ἀρτοποϊκός, ἡ, όν, = Ἀρτοκοπικὸς ἢ Ἀρτοποιητικός.
Ἀρτοποιὸς (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) ὁ κάμνων ψωμί. « Ζύμη—, « Γργ. ‖. (οὐσ.) = τῷ
Ἀρτοπόπος (ὁ, ἡ), [Ἄρτ. πέπτω], = Ἀρτοκόπος, ψωμᾶς.
Ἀρτοπτεῖον (τὸ). ὁ τόπος καὶ τὸ σκεῦος ὅπου ψήνεται (ὀπτᾶται) τὸ ψωμί, φοῦρνος ἢ (Βυλγ.) πόνιτσα.
Ἀρτόπτης, ου (ὁ). ὁ ψήνων τὸ ψωμί, φουρνάρης. 2) = Ἀρτοπτεῖον (τὸ σκεῦος).
Ἀρτοπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτόπτην ἢ τὸ ἀρτοπτεῖον.
Ἀρτοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου πωλεῖται τὸ ψωμί, ψωμάδικον ἢ ψωμοπάζαρον.
Ἀρτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ψωμί, εἶμαι
Ἀρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ψωμί, ψωμᾶς.
Ἀρτοπώλιον (τὸ), = Ἀρτοπωλεῖον.
Ἀρτοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀρτοπώλης.
Ἄρτος (ὁ), [ἄρω ἢ αἴρω]. ψωμί, (ἐν γέν.) τροφή.
Ἀρτοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ψωμί. 2) (ἐν γέν.) τρώγω (τὸ συνειθισμένον μου φαγητ').
Ἀρτοσιτία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις μόνον ψωμί.
Ἀρτοτρυφέω-ῶ, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀρτυς.-οφεω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυμόνω καὶ πλάττω τὸ ψωμί.
Ἀρτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καὶ
Ἀρτοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων) ψωμί.
Ἀρτοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὸ ψωμί. ‖. (οὐσ.) Ἀρτοφόρον (τὸ), ψωμοκάνιστρον.
Ἀρτοχάριτες, ων (αἱ), εἶδος ζυμαρικοῦ, Ζ. Χρήσιος.
Ἄρτυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄρτυσιν τοῦ φαγητοῦ, (παρβλ. Ἅρωμα ἢ καρύκευμα).
Ἀρτυματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἄρτυμα.
Ἀρτυματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἄρτυμα.
Ἀρτύνας καὶ
Ἀρτυνος, ου (ὁ), = Ἁρμοστής, ἄρχων (διοικητὴς) τινῶν Ἑλλην. πόλεων.
Ἀρτύνω, Π. ἀντὶ Ἀρτύω.
Ἀρτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. = Ἀρθμός.
Ἄρτυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρτύειν (ἑτοιμάζειν) τὰ φαγητά.
Ἀρτυτὴρ (ὁ), = Ἄρτυνος.
Ἀρτυτικός, ἡ, όν Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἄρτυσιν.
Ἀρτητός, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος μὲ ἀρτύματα.
Ἀρτύω [ἄρω], Μ. ύσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, ἑτοιμάζω· συγκροτῶ· διορθόνω. (συνηθ. καὶ μτγν.) κατασκευάζω τὸ φαγητὸν μὲ ἀρώματα κτλ., (μτφορ.) μηχανορραφῶ κατά τινος
Ἀρυβαλίς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἀρύβαλος (λλος), ου, (ὁ), [ἀρύω]. = Ἀρύταινα. 2) σακκοῦλα (ἀνοιγοκλειομένη μὲ συρτὰ γαϊτάνια).
Ἀρυατὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρυτήρ.
Ἄρυστις, εως (ἡ) καὶ
Ἀρύστιχος (ὁ) καὶ
Ἀρυστρὶς, ίδος (ἡ), Π. = τῷ
Ἀρύταινα (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε ἀγγεῖον (ἁπλᾶ πλατύτερον καὶ κάτω πλατύτερον) χρήσιμον εἰς τὸ νὰ παίρνῃ (ἀρύεται) τις νερὸν κτλ., ἀντλητήριον, κουβαδάκι, σαψάκι, (κυρ. δὲ) τάσι τοῦ λουτροῦ, ἱμπρίκι, βόϊ (τοῦ Ἁλβιοῦ) κτλ., (ἐνίοτε) = τῷ
Ἀρυτὴρ (ὁ), = Ζωμήρυσις, χουλιάρα διὰ κέντημα.
Ἀρυτήσιμος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον βύθονται τις νὰ ἀντλήσῃ καὶ πίῃ· ποσιμος.
Ἀρύτω, Ἀττ. ἀντὶ
Ἀρύω [ἐρύω], Μ. ύσω (εὐχρηστότ. τὸ μσ.). Ἐβγάλλω (Παίρνω) νερὸν κτλ. μὲ μικρότερον ἀγγεῖον ἀπὸ μεγαλύτερον. (παρβλ.) Ἀντλῶ, (μτφορ.) ἀπολαμβάνω. « οἱ οἰνοχόοι ἀρύσαντες ἀπὸ τῆς φιάλης τῷ κυάθῳ. « Ξεν. « Φέρονται κώθωνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι, « αὐτ. « οὓς καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἠρύσαντο, « Λίλ (καὶ πθ.) « Οἵ τ' Ὠκεανοῦ ἀρύονται, « Ἀρ., ἐβγαίνουν (ἀνατέλλουν) ἀπό
Ἀρχάγγελος (ὁ). (Ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος (πρωτοστάτης) τῶν ἀγγέλων.
Ἀρχαγέτας, α (ὁ). Δ. ἀντὶ Ἀρχηγέτης.
Ἀρχᾶθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἀρχῆθεν.
Ἀρχαΐζω, Μ. ίσω Μιμοῦμαι (Ζῶ, Πολιτεύομαι κατὰ) τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ὁμοιάζω ἀρχαίοις.
Ἀρχαϊκός, ἡ, όν. Ὁ ὁμοιάζων ἀρχαῖος, (ἐπμ.) ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, ἢ εὐήθης, ἄπρακτος, ἀπειρόκαλος.
Ἀρχαϊκῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη κτλ.) τῶν ἀρχαίων.
Ἀρχαιογονία (ἡ). ἡ ἀρχαιότης τῆς γενεᾶς, [ἐκ τοῦ
Ἀρχαιόγονος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος ἀπὸ ἀρχαίαν γενεάν. (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, (παρβλ. Ἀρχέγονος).
Ἀρχαιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συγγράφων περὶ ἀρχαιοτήτων, ἢ ἀντιγράφων ἀρχαῖα συγγράμματα, (ἐν γέν.) ἀρχαιολόγος.
Ἀρχαιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἀρχαίοις.
Ἀρχαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ τῶν ἀρχαίων ἢ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι, μεταχειρίζομαι ὕφος ἀρχαϊκόν.
Ἀρχαιολογία (ἡ). ὁμιλία (σύγγραμμα ἢ σπουδὴ, ἐπιστήμη) περὶ τῶν ἀρχαίων.
Ἀρχαιολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἔμπειρος) εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν.
Ἀρχαιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ ἀρχαίων ἢ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι.
Ἀρχαιόνομος (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ τοὺς ἀρχαίους νόμους, ἀρχαϊκός.
Ἀρχαιοπινὴς, ές (ὁ, ἡ), [Ἀρχ., πῖνος]. ὁ ἔχων λεπτὸν (σκωρίαν, τὰ σημεῖα) τῆς ἀρχαιότητος.
Ἀρχαιόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παλαιόθεν (ἐκ προγόνων) πλούσιος, ὄχι νεόπλουτος.
Ἀρχαιοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀρχαιότητά τινος. 2) σεβάσμιος διὰ τὴν ἀρχαιότητά του
Ἀρχαῖος [ἀρχή], α, ον, (τὸ παρθ. ότερος, ότατος καὶ [ἀνωμλ.] -έστερος, -έσματος). Παλαιὸς, τοῦ παλαιοῦ καιροῦ· πρωτεύων· πολυκαιρινὸς (μτφορ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, εὐπάτητος· εὐήθης. ‖. (οὐσ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρχαῖον (τό), τὸ κεφάλαιον τοῦ ὀφειλέτου, (Ἰταλ.) τὸ καπιτάλι ἢ (Τουρκ.) ὁ σερμαγές. ‖. (ἐπιβήματ.) » Τὸ ἀρχαῖον, « Παυσ., Λίλ., πάλαι ποτέ, τὸν παλαιὸν καιρόν. » Ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, « Θκ., παλαιόθεν.

Ἀρχαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρχαίου, τὸ νὰ ἦνέ τις ἀρχαῖος · (κοιν.) τὰ παλαιὰ χρόνια.

Ἀρχαιοτροπία (ἡ). ὁ τρόπος (τὰ ἤθη) τῶν ἀρχαίων, ἁπλότης, ‖ἐκ τοῦ

Ἀρχαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ἀρχαϊκός.

Ἀρχαιοτρόπως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων.

Ἀρχαιότυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τύπον, (παρβλ. Ἀρχέτυπος).

Ἀρχαιρεσία (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἐκλογὴ (αἵρεσις) νέου ἄρχοντος. 2) = τῷ

Ἀρχαιρέσια (τὰ). ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν συνέλευσις ἢ ὁ καιρὸς καθ' ὃν συγκροτεῖται.

Ἀρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Συνέρχομαι (ἡ Συγκροτῶ συνέλευσιν) πρὸς ἀρχαιρεσίαν.

2) προσπαθῶ νὰ ἐκλεχθῇ τις (καὶ μτ.) νὰ ἐκλεχθῶ ἐγὼ ἄρχων.

Ἀρχαιρεσιακὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχαιρεσίαν ἢ εἰς τοὺς ἀρχαιρεσιάζοντας.

Ἀρχαϊσμὸς (ὁ). τὸ ἀρχαΐζειν (μιμεῖσθαι τὰ παλαιὰ [καὶ ἐπμ.] ἀσυνήθιστα ἤθη καὶ ἔθιμα). ‖. (οὐσ. παρὰ γραμτ.) φράσις ἀπηρχαιωμένη (σπανία, ἀσυνήθιστος).

Ἀρχαϊκὸς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἀρχαῖοι· ἁπλῶς, ἀκάκως κτλ.

†Ἀρχάνας, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγάρνας.

Ἀρχέγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τῆς γενεᾶς, ὁ πρῶτος προπάτωρ. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρώτην τοῦ γένους καταγωγήν, παλαιός. 3) ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ἢ παρέχων τὰς πρώτας τῆς γενέσεως ἀρχάς.

Ἀρχεδίκης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος καὶ (ἐπμ.) νόμιμος (ἰδιοκτήτης, ὁ ἔχων τὸ πρώτιστον δικαίωμα.

Ἀρχεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου συνήθως διαμένουν καὶ συνεδριάζουν οἱ ἄρχοντες, παλάτιον, βουλευτήριον κτλ. 2) (συνεκδ.) τὸ σῶμα (ἡ ὁλομέλεια) τῶν ἀρχόντων, τὸ συμβούλιον, τὸ δικαστήριον κλ.

2) ὁ τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ δημόσ. ἔγγραφα.

Ἀρχέκακος (ὁ ἡ). ὁ πρωταίτιος (ἡ ἀρχὴ) τοῦ κακοῦ ἢ τῶν κακῶν.

Ἀρχέλαος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Ἀρχέλας, α (ὁ), Δ. καὶ

Ἀρχέλαος, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. καὶ Ἰων. ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς, πρῶτος) τοῦ λαοῦ, βασιλεὺς κτλ.

Ἀρχένεως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρχων τῆς νεὼς, καραβοκύριος. 2) ὁ πρώτην ἤδη φορὰν πλέων, πρωτοτάξειδος.

Ἀρχέπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν πλοῦτόν του, ἢ ἄρχων διὰ τὰ πλούτη του, ἢ = Ἀρχαιόπλουτος.

Ἀρχέπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρχων πόλεως.

†Ἀρχερανίζω, Μ. (σω. Εἶμαι· (Ἀρχερανιστὴς), οῦ (ὁ), = Ἐρανάρχης. » Τὸ κοινὸν τῶν Ἐρανιστῶν, ὧν ἠρχεράνιζε Μάριων, « Ἐπιγρφ. (Σῦρα, ὑπὸ Δ. Ῥοσσ.).

Ἀρχεσθμόλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρχ., μολπή], ὁ ἀρχίζων πρῶτος (δίδων τὸ σημεῖον τοῦ ν' ἀρχίσουν) τὸ ᾆσμα, πρωτοψάλτης.

†Ἀρχιάπερος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκρέσπερος.

†Ἀρχίσπρατας (ὁ, ἡ), Π. ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, στρατάρχης.

Ἀρχίτας, α (ὁ), Δ. ἄρχων, ἀρχηγὸς, πρῶτος.

Ἀρχέτυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἀρχὰς πρῶτος τυπωθεὶς καὶ χρησιμεύων ὡς ‖. (οὐσ.) Ἀρχέτυπον (τὸ) = Πρωτότυπον, παράδειγμα.

Ἀρχεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) = Ἄρχω, εἶμαι ἀρχηγὸς, ἡγεμονεύω, βασιλεύω κτλ.

Ἀρχέχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος (ἐξάρχων) τοῦ χοροῦ, (παρβλ. Χορηγὸς).

Ἀρχὴ (ἡ), [ἄρχω]. τὸ σημεῖον (ὁ ὅρος) ἀφ' οὗ ἄρχεταί τις. » Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγορᾶς, « Ἡρωδ. » Ἀρχὴν ποιοῦμαι (λαμβάνω), « = Ἄρχομαι. ‖. (ἐπιρ.) » Ἐξ(« Ἀπ', » Τὸ ἀπ' ἀρχῆς, « Ἐν ἀρχῇ, « Κατ' ἀρχάς, « Τὸ κατ' ἀρχάς, « Δημ. (ᾧ ἐλλ.) « Ἀρχάς, « Ὀλβ. (καὶ ἀρνητ.) » Τὴν ἀρχὴν, (καὶ ἀνάρθρ.) » Ἀρχήν, « διόλου, παντάπασι, » Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα, « Σοφ. » Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχῆς, « Θκ. (ᾧ κατ' ἄλλ. ἐκβ.) » Τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν, « Γρφ., πρῶτον, πρὸ πάντων. » Ἀρχὴν μὲν μὴ φύναι ἐπιγθονίοισιν ἄριστον, « Ἴδα. » Ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι, « Ξεν.

2) ἡ ἄκρα. » Τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, « Ακ. » Πλέκεται πεισμάτων ἀρχαί, « Ὑβρ.

3) ἡ βάσις τὸ θεμέλιον. » Τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς ἢ τὰς ὑποθέσεις, « Δημ. » Ἀρχὴν βάλλεσθαι, « Πλάτ. 4) ἡ πρώτη αἰτία (ἡ πηγὴ, ἡ ἀφορμὴ) πράγματός τινος. » Διαφέρουσιν ἀρχαὶ ἢ στοιχεῖα, « Σδ. » Τὸ ἐν ἀρχῇ (ἢ »Τὸ ἐξ ἀρχῆς) αἰτεῖσθαι, « Ἀρχ. 5) ἐξουσία, ἡγεμονία πολιτικὴ (κυρ. ἄρμοσθος). » Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, « Παρ. » Ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, « Θκ. » Ἐν ἀρχῇ τοῦ στρατοῦ γενόμενος, « Πλάτ. » Καταλύσας τὰ βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς, « Ξεν. 6) ἡ διοίκησις, τὸ δικαστικὸν σύστημα, (συνεκδ.) οἱ ἄρχοντες. » Τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς, « Ξεν. » Ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἦλθη, « Αἰλ. 7) τὸ κράτος, ἡ ἐπικράτεια. » Τῶν λιμένων τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, « Θκ. » Ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ, « Ἡρωδ.

Ἀρχιγενὴς, ους (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πρωταίτιος τοῦ νὰ γένῃ τι.

Ἀρχιγυμνεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἀρχιγυμνέω, Μ. ήσω. Ἀρχινῶ, κάμνω τὴν ἀρχὴν, εἶμαι ἢ γίνομαι=

Ἀρχιγέτης, ου (ὁ) καὶ Ἀρχηγέτις, ιδος (ἡ) = Ἀρχηγός.

Ἀρχηγικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀρχηγίαν ἢ τὸν ἀρχηγόν.

Ἀρχηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἀρχὴν (εἴδων τὸ παράδειγμα) πρῶτος, ἄρχων, ἡγεμὼν· ὁδηγὸς· πρωταίτιος. » Γένους —, « προπάτωρ, πρῶτος θεμελιωτής.

Ἀρχηθεν, ἐπίρ. Ἐξ(Ἀπ') ἀρχῆς, παλαιόθεν.

Ἀρχήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρχεῖον.

Ἀρχίατρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἰατρῶν.

Ἀρχιβούκολος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων.

Ἀρχιβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος (πρόεδρος) τῆς βουλῆς.

Ἀρχιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρχέγονος.

Ἀρχιγραμματεύς, έως (ὁ). ὁ πρῶτος (μεγάλος) γραμματικός.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν δεσμοφυλάκων.

Ἀρχιδιάκονος (ὁ), (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν διακόνων.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (προεδρεύων) δικαστής.

Ἀρχίδικος (ὁ). ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

Ἀρχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀρχῆ, μικρὰ ὀφείλιον.

Ἀρχιεπίσκοπος (ὁ), (Ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν ἐπισκόπων, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν Πατριάρχην ἀμέσως, καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν ἐπισκόπους.

Ἀρχιερόομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Εἶμαι ἢ γίνομαι ἀρχιερεύς, = Ἀρχιερατεύω.

Ἀρχιερατεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἀρχιερέως, ἀρχιερωσύνη.

Ἀρχιερατεύω, Μ. εύσω, = Ἀρχιερόομαι.

Ἀρχιερατικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀρχιερέα.

Ἀρχιερεία (ἡ), = Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιερεύς, έως καὶ

Ἀρχιέρως, ω (ὁ). ὁ πρῶτος (ἄρχων, ἀνώτερος) τῶν ἱερέων.

Ἀρχιερωσύνη (ἡ), = Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιεταῖρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν φίλων ἢ τῶν συντρόφων, ὁ ἐπιστήθιος ἢ τὸ πρωτοπαλλήκαρον.

Ἀρχιευνοῦχος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν εὐνούχων.

Ἀρχίζωος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀρχὴ (πρώτη αἰτία) τῆς ζωῆς.

Ἀρχιθάλασσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτωρ.

Ἀρχιθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχιθέωρος.

Ἀρχιθεώρησις, εως καὶ

Ἀρχιθεωρία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθεώρου.

Ἀρχιθέωρος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν (τῶν στελλομένων πρέσβεων εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ ἐν γέν. διὰ θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν).

Ἀρχιθιασίτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (κορυφαῖος) τοῦ θιάσου (τῆς Βακχικῆς παρατάξεως).

Ἀρχιθύτης, ου (ὁ). ἀρχιερεύς, (Νικ. Χων.).

Ἀρχικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξουσιαστὴς τῶν κεραυνῶν.

Ἀρχίκλωψ, ωπος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν, πρωτοκλέπτης.

Ἀρχικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀρχὴν (ἐξουσίαν)· ἐπιτήδειος (ἔμπειρος, ἱκανὸς) εἰς τὸ ἄρχειν, ἡγεμονικός.

Ἀρχικυβερνήτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τιμονιέρης ἢ πιλότος στόλου.

Ἀρχιλῃστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν λῃστῶν.

Ἀρχιμάγειρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων, (Τουρκ.) ἀσιτσίμπασης (εἰς τὴν Γρφ. ὁ αὐτὸς καὶ) ἀρχισωματοφύλαξ. » Ἀρχιμάγειρος, ὁ παρατηρητὴς, καὶ νῦν ἀποβλ. ρίας, « Προκοπ.

Ἀρχιμανδρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀρχιμανδρίτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀρχηγὸς τῆς μάνδρας (κοινοβίου, μοναστηρίου), ἡγούμενος, -ισσα.

Ἀρχίμιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν μίμων (τῶν ὑποκριτῶν παντομιμικοῦ μέρους)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρχιοινοχοεία (ἡ), τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιοινοχόου.
Ἀρχιοινοχόος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, πρωτοκερκστής
Ἀρχιπατριώτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς) τῆς πατρίδος, πατριάρχης.
Ἀρχιπειρατής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν πειρατῶν.
Ἀρχίπλανος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν) τῶν νομάδων.
Ἀρχιποιμήν, ένος ἡ ενος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων.
Ἀρχιπουσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πρῶτος εἰς συμπόσιον.
Ἀρχιπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος πρεσβευτής, ὁ ἀρχηγὸς πρεσβείας.
Ἀρχιρεύς, ῆος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρχιερεύς.
Ἀρχισυντροπος (ὁ). ἀρχιμάγειρος.
Ἀρχιστράτηγος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) στρατηγός.
Ἀρχισυνάγωγος (ὁ). (Γρφ.) ὁ ἄρχων τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδ.
Ἀρχιτεκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχιτέκτων· κτίζω (οἰκοδομῶ ἢ σχεδιάζω) ἀρχιτεκτονικῶς· (μτφορ.) ἐφευρίσκω πανουργίας.
Ἀρχιτεκτόνημα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτ., οἰκοδομή, κτίριον· (μτφορ.) ἐπίνοια, πανουργία.
Ἀρχιτεκτονία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἀπάγγελμα) τοῦ ἀρχιτέκτ. 2) ἡ ἀρχιτεκτονικὴ κατασκευὴ (οἰκοδομὴ) κτιρίου.
Ἀρχιτεκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὴν ἀρχιτεκτ., (ἐν γέν.) ὁ εἰδάμων καὶ δίδων τὸ σχέδιον ὁποιουδήποτε ἔργου. 2) ὁ ἀπαιτῶν τέχνην ἵνα γένῃ. ||. (οὐσ.) Ἀρχιτεκτονικὴ (ἡ), (ἐννν. τέχνη) = Ἀρχιτεκτονία, (ἐν γέν.) ἐπιτηδειότης εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον.
Ἀρχιτεκτων, ονος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν τεκτόνων (ἢ ἐν γέν.) τεχνιτῶν, πρωτομάστορης (κυρ. καὶ μτφορ.). «Τῷ ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς,» Δα-
Ἀρχιτελώνης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐπιστάτης ἢ ἐνοικιαστὴς τῶν τελωνείων.
Ἀρχιτρίκλινος (ὁ). ὁ πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ Τρικλίνου (τῆς τραπέζης) τοῦ ἡγεμόνος.
Ἀρχιϋπασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ὑπασπιστῶν.
Ἀρχιφίλος (ὁ). ἀρχηγὸς φυλῆς.
Ἀρχιφὼρ, ῶρος (ὁ). ὁ ἄρχων ὅς τις ἔκρινε τοὺς κλέπτας (φῶρας). 2) = Ἀρχιλῳστής.
Ἀρχίφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὢν ἀρχὴ (πηγὴ, πρώτη αἰτία) τοῦ φωτός.
Ἀρχογλυπτάδης, ου (ὁ), (Κωμ.), = Ἀρχολίπαρος, ὁ γλύφων (κατατρίβων, κυνηγῶν, μὴ ξεκυλλῶν ἀπὸ) τὰ ὑπουργήματα.
Ἀρχειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀρχικός, ἀρχειώδης, οὐσιώδης ἢ φαινόμενος τοιοῦτος.
Ἀρχολίπαρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.), Ζ. Ἀρχογλυπτάδης.
Ἀρχοντιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γένω ἄρχων.
Ἀρχοντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄρχοντα.
Ἀρχὰς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄρχων, ἀρχηγὸς, πρῶτος. 2) ἀνεμιστὸ κωλαύτερον, ὁ πάτος.
Ἄρχω [συγγ. τοῦ Ἔργομαι καὶ Ὀρχέομαι], ἀλ. ἄρξω (πθ. πρκ. Ἦργμαι, οῦ, ἡ μτχ. Ἠργμένος), (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ Π. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀρχινῶ, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν, πράττω τι (δίδω τὸ παράδειγμα) πρῶτος ἐγώ. «Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε (ᾧ μσ.) ἦρχετο,» Ὀδ. Ι, Ο. «Ἄρχε θεοῖσι δαιτὸς,» Ἰλ. Ο. «Ἀρχωμάχης (πολέμου, ἀδικίας, διαφορᾶς κτλ.), «Θκ., Δμ. Ἦρ. «Ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων,» Δρ. (ᾧ χωρὶς τῦ οὐκ.) «Ἀμύνεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν ἀδίκων,» Αἰλ. (ᾧ μὲ αἰτ. ἢ ὅτ. σπντ.) «Ἄρχειν ὕμνου,» Πίνδ. «Σπονδαῖσιν ἄρξαι,» αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Ἦρχ' ἀγορεύειν,» Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς μτχ.) «Ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων,» Ἰλ. Β. «Ἄρχω καθυβρίζουσα,» Σοφ (καὶ μσ.) «Ἐνσοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι,» Ἰλ. Ι. (ᾧ πρόθετ.) «Ἐκ Διὸς ἀρξώμεθα,» Καλλ. (καὶ ἐπίρ.) «Ἐντεῦθεν ἦρξάμην,» Ἡσιόδ. 2) γίνομαι ἀρχὴ (ἀφορμὴ, αἴτιος). «Ἡ δὲ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει,» Θκ. 3) προηγοῦμαι, προπορεύομαι. «Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχεν,» «Ὅμ. «Ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης,» αὐτ. 4) (μὲ γεν.) γίνομαι ἄρχων (ἀρχηγὸς, βασιλεὺς κτλ.), ἐξουσιάζω, ὁρίζω, διοικῶ. «Πάντων τῶν ἄλλων ζώων ἐξ ἀρχὴν ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν,» Ξεν. «Ἀρχόντες εἰσὶ καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν,» αὐτ. (ᾧ χωρὶς πτ.) «Καὶ ἄρχων ᾧ ἰδιώτης,» «αὐτ. (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) «Οἱ ἐννέα ἄρχοντες,» (ᾧ ἰδιαιτ.) «Ἄρχων (ὁ ἐπώνυμος), «(ᾧ μτφορ.) «Γαστρός (ὁ) Ἔπνευ κτλ.) ἄρχειν,» Αξ. (καὶ πθ.) «Ἀρχεσθαι βουλικὴν ἀρχὴν,» «Ἄρχ. «Ἄρχε, μαθὼν πρῶτον ἄρχεσθαι,» Γνμ. «Ἄρχομαι ταῦτα,» Πλάτ., ὑποτάσσομαι (πείθομαι) εἰς (ὅθεν:) «Ἀρχάμενοι,» Ξεν., οἱ ὑπήκοοι, 5) (μσ.) προσφέρω ἀπαρχάς. «Ὁ δ' ὠμοθετεῖτο πανταχόθεν ἀρχόμενος μελέων,» «Ὀδ. Ξ. 6) (σπν. τρτπρσ.) ἐπικρατεῖ, ἀποτελεῖ τὸ ὅλον ἢ τὰ πλείονα μέρος. «Τοῦ δὲ λοιποῦ ἔργου ἅπαντος ἐγκύκλιόν ἄρχει ὁ Ἐλευσινιακὸς λίθος,» Ἐπγρφ., (ἀπαράλλακτον τῷ Γαλλ.) Il règne tout autour, (ὅθ. 7) = δοκεῖ, νικᾷ, ὑπερισχύει, ἀποφασίζεται διὰ πλειοψηφίας. «Σέο δ' ἕξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ,» Ἰλ. Ι.
Ἄρχων, οντος (ὁ). ἄρχοντας, ἐξουσιαστὴς, πρόεστὼς, πρώτος, κτλ., (ζδε Ἄρχω).
Ἀρχώνης, ου (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πρῶτος τῶν ἐργολαβούντων (ἐνοικιαζόντων) τὰς θηλυσ. προσόδους.
†Ἀ(Ἄ)ρω, ἄχρ. θεματ. διαφόρων εὐχρ. λέξ. ᾧ δανειζόν ἰδίως τοὺς χρόνους του εἰς τὸ Ἀραρίσκω, (παρβλ. Εἴρω).
Ἀρωγὴ (ἡ), [ἀρήγω]. βοήθεια, ὑπεράσπισις, συνεργία, προστασία κτλ.
Ἀρωγοναύτης, ου (ὁ), Π. ἀρωγὸς (βοηθὸς) τῶν ναυτῶν, (ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων).
Ἀρωγὸς (ὁ, ἡ). [ἀρήγω]. (μὲ γεν.) ὁ βοηθῶν (προφυλάττων, κτλ.) τινα. «Βροτεῶν—,» «Ἐπγρ. «Δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν παθῶν,» «Δσκρ. «Ἐλπίδων—,» «Σοφ., ὁ ὑποθάλπων τὰς ἐλπ. ||. (οὐσ.) βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, συνεργὸς κτλ. (ἐπὶ κριτηρ.) συνήγορος.
Ἄρωμα (τὸ), [†ἄρω]. (ἐν γέν. κάθε) μυρωδικὸν, π. χ. κανέλλα. καρυοφύλλου, πέπερι, κτλ. (παρβλ. Ἄρτυμα),
Ἀρωματίζω, Μ. ίσω. Κατασκευάζω (βούνω) τι μὲ ἀρώματα. 2) (ἀμτβτ.) εὐωδιάζω ὡς ἂν ἄρωμα.
Ἀρωματικός, ἡ, όν. Εὐώδης, ἔχων μυρωδίαν ἀρώματος.
Ἀρωματίτης.υ(ὁ) [Ἄρωματῖτις,ιδος(ἡ).κατεσκευασμένος μὲ ἀρώματα, μυρωδάτος
Ἀρωματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀρώματα
Ἀρωματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω ἢ βαστῶ) ἀρώματα, [ἐκ τοῦ
Ἀρωματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ κρατῶν) ἀρώματα.
Ἀρωματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀρωματικός
Ἀρώμεναι, Π. ἀντὶ Ἀροῦν, ἐνεστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρόω.
Ἀρωνία (ἡ), [ᾱ], εἶδ. δένδρα (μασμυληᾶς)
Ἀρωραῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἀρουραῖος.
Ἄρως, ωος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἤρως.
Ἀρώσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρόσιμος.
Ἄρωστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄῤῥωστος.
Ἄς, αἰτ. πλθ. θηλ. καὶ
Ἅς, Δ. ἀντὶ Ἧς, γεν. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς
Ἄς, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἕως. «Οὐχ ἅς ποδαγ' ἔχοντι ταὶ τριήρεες,» Ἀριστφ. «Τοὶ δὲ μισθωσάμενοι καρτεύσονται τὸν ἀεὶ χρόνον, Ἅς κα πρωγγύως ποτάγωντι,» Ἱππ. γρφ. «Πιεῖν τι δεῖ, ἅς γόνυ χλωρόν,» Θήρ.
Ἀσαγήνευτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν ἐπιασθῇ ἢ δὲν πιάνεται εἰς τὴν σαγήνην.
Ἄσαι, Π ἀντὶ Ἄάσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἀάσκω.
Ἄσαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τῦ Ἄω, γορταίνω
Ἄσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄδω.
Ἄσακτος (ὁ, ἡ), [ᾰ, σάττω]. μὴ πεπηγμένος (στοιβαγμένος) ὄυνατα, χαῦνος, ἀνακουφωτός.
Ἀσαλαμίνιος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ μὴ παρευρεθεὶς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος, (ἐπίῤ.) ἀπειροπόλεμος, μὴ ναυτικός· †Ἀσάλεια (ἡ), Π. [ασαλής]. γαλήνη, ἡσυχία, ἀταραξία. ἀμεριμνία.
Ἀσάλευτος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίῤ.)-εύτως. Ὁ μὴ σαλευθεὶς ἢ μὴ σαλευόμενος, ἀκλόνητος· στερεὸς· ἀτάραχος· ἀμέριμνος.
Ἀσαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀσάλευτος, ἀτάραχος, ἥσυχος.
Ἀσαλία (ἡ), Π. = Ἀσάλεια.
Ἀσάλπιγκτος (ὁ, ἡ). ὁ τόπος ὅπου ἡ ὁ κῆρυξ ὅτε δὲν ἀκούεται (δὲν ἠχεῖ) ἡ σάλπιγξ· 2) ὁ μὴ κηρυχθεὶς ἢ μὴ καλεσθεὶς διὰ τῆς σάλπιγγος 3) (συνκδ.) = Ἀπόλεμος.
Ἄσαμεν, Π. ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀάσκω ἢ Ἄω.
Ἀσάμενος, η, ον, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀάομαι ἢ Ἀάσκω.
Ἀσάμινθος (ἡ), [ἄσω, μινύθω;]. κάδος ὅπου ἐλούοντο (παρβλ. Πύελος).
Ἀσάνδαλος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν χωρὶς σανδάλια, ὑπόλυτος.
Ἄσαντος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, σαίνω]. ἀκολάκευτος· ἀνηλεὴς· ἀνήμερος.
Ἀσάομαι-ῶμαι, Ζ. Ἀσαω.
Ἀσαπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἄσηπτος.
Ἀσαρίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄσαρον.
Ἀσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄσαρκος (λιγνός).
Ἀσαρκία (ἡ). λιγνάδα, τὸ νὰ ἦνέ τις = Ἄσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ συγκείμενος ἀπὸ) σάρκας, λιγνός, ἠρός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσαρκώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἄσαρκος, ξηρακιανός.
Ἄσαρον (τὸ), [ἄσᾱρ;] φυτ. ἰατρ. (Τουρκ.) κεδί-ότού, (Ἰταλ.) Βαλλεριάνα.
Ἄσαρος καί
Ἀσάριστος (ὁ, ἡ). ἀσκούπιστος, (ὄθεν ‖. ἐπ.) Ἀσάρωτον (τὸ), εἶδ. Μωσαϊκοῦ (σωμακί) παριστάνον ἀσκούπιστον ἔδαφος τραπεζαρείου.
Ἀσαωθαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάομαι ἢ Ἀάσκω.
Ἀσάφεια (ἡ). ἔλλειψις σαφηνείας, σκοτεινότης (νοήματος), ἀβεβαιότης, [ἐκ τοῦ
Ἄσαφής, ές (ὁ, ἡ), (ἀ ἐπίρ.)-φῶς. Ὁ μὴ σαφής, σκοτεινός, ἄδηλος, ἀβέβαιος.
Ἀσάω-ῶ [ἄσᾱ], Μ. ήσω, Π. (ἐνεργ.) Προξενῶ πλησμονὴν ἢ (ἐπμ.) ἀηδίαν, ἀνορεξίαν. ‖. (μτφ.) Ἀσάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ὀθ. ὁ ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. Ἀσηθῆναι). Ἔχω (Αἰσθάνομαι) πλησμονὴν (ἀηδίαν, ἀνορεξίαν), μὲ ἔρχεται ἀνακάτωσις, ἀηδιάζω, (μτφρ.) πλήκτω, δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι. »Ἐδίζητο, ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη, « Ἡρ.
Ἀσβίστος (ὁ, ἡ). ἄσβυστος, (μτφρ.) ἀκατάπαυστος, αἰώνιος, ἀτελείωτος. ‖. (εὐσθλ.) ἀσβίστης (κυρ. ὁ ἄσβυστος). 2) εἶδ. ὑφυκτοῦ.
Ἀσβολαίνω καὶ Ἀσβολάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσβολόω.
Ἀσβόλη (ἡ), [ψόλος], καπνιὰ (τῶν καπνοδόχων).
Ἀσβολόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (ἢ μαῦρος ὡσὰν τὴν) ἀσβόλην.
Ἀσβολος (ἡ καὶ σπν. ὁ), = Ἀσβόλη.
Ἀσβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Μαυρίζω) μὲ ἀσβόλην.
Ἀσβολώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀσβόλην.
Ἄσε, Π. ἀντὶ Ἄασε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀάσκω.
Ἀσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσεβοῦς, ἀθεΐα.
Ἀσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσεβὴς (Ἄθεος κτλ.), δὲν ἔχω σέβας πρὸς τὰ θεῖα (ἰδὲ αἴτ. προθετ.) πράττω ἢ λέγω τι ἀσεβές, φέρομαι ἀσεβῶς πρός τινα. »Ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια, « Ξεν., (καὶ πθ.) »Τὰ περὶ τοὺς Ἀμφισσέας ἠσεβημένα σοι, « Αἰσχ. »Ὅταν τὼν τις ἀσεβηθῇ τῶν οἴκων, « Πλάτ., πάθῃ τι ἀσεβές.
Ἀσέβημα (τὸ). πρᾶξις (λόγος) ἀσεβής.
Ἀσεβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σέβων (τιμῶν) τὸν θεὸν ἢ τὰ θεῖα, ἄθεος, ἀθρησκος, ἀθεόφοβος· (ἐν γέν.) κακότροπος, κακοποιός, ἀχρεῖος.
Ἀσέβησις, εως (ἡ). τὸ νὰ πράττῃ τις ἀσεβῆ ἔργα, νὰ φέρηται-
Ἀσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσέβειαν, ὡς ἀσεβής.
Ἄσει, Δ. ἀντὶ Ἄσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. -ῶ Ἄδω.
Ἄ ..ν, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄω.
Ἀσειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ δεμένος μὲ) σειρὰν (ἄλυσον), ἐλεύθερος, ἄδετος, (μτφρ.) ἀχαλίνωτος. 2) = τῷ.
Ἀσείρωτος (ὁ, ἡ). (Ἵππος) δεμένος ἀμέσως εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἁμάξης ἢ ὄχι ἐμπρὸς ἡ πλάγια καθὼς ὁ Σειραφόρος. »Ὄχημα ἀσείρωτον, « Εὐρ., τὸ συρόμενον ἀπὸ τοιούτους (δηλ. ἀπὸ δύο μόνον) ἵππους.
Ἀσειστος (ὁ, ἡ). ἀ μὴ σειασθεὶς ἢ μὴ σειόμενος, ἀκλόνητος.
Ἀσελγαίνω, Μ. ήσω καὶ ανῶ (ἀμ. κατὰ Τιμαρ. 744). Διάγω ἀσελγῶς, πράττω ἀσελγείας, (μὲ αἰτ. πρσθετ.) φέρομαι ἀσελγῶς (ὑβριστικῶς) πρός τινα, τὸν ἀτιμάζω.
Ἀσέλγεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἢ διαγωγὴ) τοῦ ἀσελγοῦς· ἀγρειότης. ἀναισχυντία· (ἐν γέν.) ἀμετρία, ὑπερβολή.
Ἀσελγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσελγαίνω.
Ἀσελγέως, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀσελγῶς.
Ἀσελγής [ᾰ, ἐπιτ., θέλγω], ές (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἄμετρος, ὑπερβολικός. (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ μὴ ἔχων ὅρον εἰς τὰς ἐπιθυμίας (εἰς τὰ πάθη) τυ, ἄσωτος, ἀκόλαστος, ἀναισχυντος, αὐθάδης· βίαιος, ὑβριστής, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος.
Ἀσελγόκερως, ωτος καὶ ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη (κοιν. ἀφύσικα) κέρατα.
Ἀσελγομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μανιωδῶς ἔκδοτος εἰς τὴν ἀσέλγειαν.
Ἀσελγῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσέλγειαν, ἀκολάσως, ὑβριστικῶς κτλ. (σπν.) μὲ ὑπερβολήν.
Ἀσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σελήνης, σκοτεινός, θεοσκότεινος.
Ἄσεμνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-σέμνως. Ὁ χωρὶς σεμνότητος (συστολῆς), αἰσχρός· κακοήθης· ἀγρεῖος.
Ἀσιπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσεβέω.
Ἄσεπτος (ὁ, ἡ), (ἐνεργ.) = Ἀσιβής. »Τὸ ἄσεπτον, « Εὐρ., ἀντὶ Ἀσέβεια. 2) (πθ.) τὸν ὁποῖον κάνεις δὲν αἰδεῖται.
Ἀσεσθαι, Π. μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάσκω.
Ἄσεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ ἢ Ἀσεῦμαι, Δ ἀντὶ Ἄσομαι, μσ. μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἄδω.
Ἀση (ἡ), [ἰ-ᾰ̄ω τὸ χορταίνω]. ἀηδία (ἐξαιτίας πλησμονῆς)· ἀνορεξία. (μτφρ.) ἀδημονία, πλῆξις, στενοχωρία, (παρβλ. Ἄλυς). 2) (συνκδχ.) ἀντικείμενον ἀηδίας, ἀκαθαρσία, (παρβλ. Ἄζα).
Ἄσῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Ἄδω.
Ἀσηθῆναι, ἀορ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τῶ Ἀσάομαι.
Ἀσήκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικλεισμένος εἰς τὸν σηκόν, ἀμάνδριστος.
Ἀσήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωστοποιηθείς, ἀδήλωτος. 2) ἀσημάδευτος, ἀβούλωτος, (συνκδχ.) ἀφύλακτος, ἔρημος, ἀπροστάτευτος, (ὅδε καὶ Ἄσημος).
Ἄσημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περασθεὶς εἰς σημείωμα, μὴ παρατηρηθείς, μὴ σημαδευθείς, ἀσημάδευτος.
Ἀσημόγραφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (προπαροξ.) ὁ γραμμένος μὲ ὕφος σκοτεινὸν ἢ μὲ χαρακτῆρας δυσαναγνώρισης.
Ἄσημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σῆμα (σημάδι, βούλλαν ᾗ.). »Ἀργύριον (« Χρυσίον) ἄσημον, « Θκ., τὸ μὴ νομισματακοπηθέν. 2) (συνκδχ.) = Ἀδιάρθρωτος· ἀσαφής, σκοτεινός· ἀγνώριστος· μὴ σημαίνων τίποτε· (μτφρ.) ποταπὸς, ἀσήμαντος.
Ἀσημάντης (ἡ). ἀσημαντότης.
Ἀσήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσημος.
Ἀσήμως, ἐπίρ. Χωρὶς κἀνὲν διακριτικὸν σημεῖον· ἀσαφῶς· χωρὶς ἐπισημότητα.
Ἄσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) σῆψιν.
Ἀσηρὸς [ᾰ̄ση], ά, όν. Ἀηδὴς, σιχαμερὸς, πλήκτικός.
Ἀσηρῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀηδίαν.
Ἀσήτατος (ὁ, ἡ), [ᾰ, σήθω]. ἀκοσκίνιστος.
Ἄσθεις, εῖσα, έν, πθ. ἀορ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄδω.
Ἀσθένεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς, ἀτονία, ἀδυναμία, ἀνικανότης. 2) ἀρρωστιὰ. 3) ἔλλειψις, ἔνδεια. »Βία (»Χρημάτων)—, « Ἡρ., Ξεν.
Ἀσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσθενὴς (ἀδύνατος ἢ ἄρρωστος), δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ.
Ἀσθένημα (τὸ). ἀσθένεια, ἀρρωστιὰ, τὸ νὰ γνέ τις-
Ἀσθενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σθένος (δύναμιν), ἀδύνατος (φυσ. καὶ ἠθ.), ἀνίσχυρος, ἀνίκανος. 2) ἀνήμπορος, ἄρρωστος.
Ἀσθενίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀσθένεια.
Ἀσθενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀσθένειες, φιλάσθενος, ἀδυνάτου κράσεως· (ἐν γέν.) ἀδύνατος, ἀνίσχυρος.
Ἀσθενοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀσθένειαν, ἀδυναπίζων.
Ἀσθενόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀσθενεῖς (λεπτὰς, ἀδυνάτους ἢ ἐπιπολαίους) ῥίζας.
Ἀσθενόψυχος (ὁ, ἡ). μικρόψυχος, ὀλιγόψυχος.
Ἀσθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀσθενές, ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω.
Ἀσθενῶς, ἐπίρ. Χωρὶς δύναμιν.
Ἀσθένωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσθενοῦν, ἐξασθένισμα, ἀδυνάτισμα.
Ἄσθῆναι, πθ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄδω.
Ἄσθμα (τὸ), [ᾰ̄ω ἢ ἀάζω]. (ἐν γέν.) πνοή, φύσημα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ συχνὴ καὶ δύσκολος ἀναπνοὴ (ἢ ἀπὸ κούρασμα), (κοιν.) λαχάνιασμα, (ἢ ἀπὸ στένωσιν τοῦ στήθους), (κοιν.) ἄσμα (καὶ χῠδ.) ζουζούνι, (παρβλ. Δύσπνοια).
Ἀσθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (ἢ Πάσχω ἀπὸ) ἄσθμα, λαχανιάζω, κανταναπαίνω.
Ἀσθματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ πάσχων ἀπὸ) ἄσθμα.
Ἀσθματώδης, ες (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀσθμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἄσθμα. »Λέων—, « Μανέθ., ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδ. Λέοντος, διότι ἐπιτείλλει εἰς τὰ κυνικὰ καύματα.
Ἀσιγησία (ἡ). τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ σιωπήσῃ, [ἐκ τοῦ
Ἀσίγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος σιγᾶν, λάλος, πολύλογος.
Ἀσιγμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ποίημα χωρὶς Σ.
Ἄσιγμος (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων σίγμα (ἐπμ.) μὴ προξενῶν σιγμὸν (συριγμόν).
Ἀσίδηρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σιδήρου (ὅπλων), ἄοπλος. »Βίος—, « Μέμ.
Ἄσικχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σιχασιάρης, μὴ σιχαινόμενος. 2) ὁ μὴ προξενῶν ἀηδίαν, μὴ σιχαμερός.
Ἀσίλλα (ἡ), [ἰ, ᾰ]. = Ἀνάφορον (κυρ. τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ ἰχθυοπῶλαι).
Ἀσιλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκώνω τι εἰς τὸν ὦμον μὲ τὴν Ἀσίλλαν, εἶμαι βαρεζός ἢ ἰχθυοπώλης.
†Ἀσίνη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλσίνη ἢ Ἀλξίνη ἢ Ἰασίνη.
Ἀσινὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νῶς, [ᾰ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αίνομαι], = Ἀβλαβής (ἐνεργ. καὶ πθ.), ἀπείρακτος.
Ἄσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἄσις]. λασπώδης.
Ἀσίραγνος (ὁ), εἶδος ἀκρίδας χωρὶς (ἡ μὲ ἐχούσης ἀκόμη) πτερά.
Ἄσις [ἄση], ιος (ἡ), Π. = Ἰλύς, λάσπη ποταμοῦ, (κοιν.) λούνη.
Ἀσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαμένω ἄσιτος, δὲν τρώγω τίποτε, νηστεύω.
Ἀσιτία (ἡ). ἀπουσία ἢ ἔλλειψις σιτίων, νηστεία.
Ἄσιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγὼν, νηστικός. 2) ὁ μὴ τρώγων, κάμνων δίαιταν, νηστεύων.
Ἀσίτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τρώγῃ (ἢ χωρὶς νὰ φάγῃ) τίποτε, (χυδ.) νηστικάτα.
Ἀσκαθὴς, ές (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀσκηθής.
Ἀσκαίρω [ἀ ἐπιτ., σκαίρω], Μ. ερῶ, = Ἀσπαίρω.
Ἀσκάλαβος καὶ
Ἀσκαλαβώτης, ου (ὁ), εἶδος μικρᾶς ἢ κατεσχυμένης γαστερίτσας, (Ἰταλ.) stellio.
Ἀσκάλαφος (ὁ), εἶδος μπούφου ἢ κουκουβάϊας.
Ἀσκάλευτος καὶ
Ἄσκαλος καὶ
Ἄσκωλτος (ὁ, ἡ). ἄσκαπτος διὰ τῆς σκαλίδος, ἀσκάλιστος.
Ἀσκαλώπας, ου (ὁ), = Σκολόπαξ.
Ἀσκαμωνία (ἡ), = Σκαμωνία.
Ἀσκανδάλιστος (ὁ, ἡ), (νλγ). ὁ μὴ σκανδαλιζόμενος.
Ἀσκάντης [ἄ], ου (ὁ). παληοκρέββατον.
Ἀσκαρδαμυκτεί (κτεῖ), ἐπίρ. [ἀ, σκαρδαμύσσω]. Χωρὶς ν' ἀνοιγοκλείῃ τις τὰ ὄμματα.
Ἀσκαρδαμύκτεω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ἀσκαρδαμυκτεί.
Ἀσκαρδαμύκτης, ου καὶ
Ἀσκαρδάμυκτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ ὀμμάτια δὲν ἀνοιγοκλείουν ἀλλὰ μένουν πάντοτε ἀνοικτά.
Ἄσκαρης, ές καὶ
Ἄσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκαίρων (σκιρτῶν ἢ σπαρόζων).
Ἀσκαριδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀσκαρίδας.
Ἀσκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀσκαίρω.
Ἀσκαρὶς [ἀσκαίρω], ίδος (ἡ). μικρὸν σκωλήκι τῆς κοιλιᾶς (τοῦ τυριοῦ ἢ τοῦ νεροῦ), (κοιν.) πηδοῦλι.
Ἄσκαρος (ὁ), [ἄσκος], = Ἀσκέρα. 2) [ἀσκαίρω]. εἶδ. κροτάλου.
Ἀσκαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἀσκάρους, βαστάζος. 2) ὁ κρατῶν καὶ παίζων ἄσκαρον, χορευτής.
Ἀσκαύλης, ου (ὁ), [ἄσκος, αὐλέω]. ὁ παίζων τὴν ἀσκομαντοῦραν (χυδ.) γκάϊδαρ.
Ἄσκαρος (ὁ, ἡ). ἄσκαπτος.
†Ἀσκεθὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀσκηθής.
Ἀσκελέως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως, ἀκατάπαυστος, [ἐκ τοῦ
Ἀσκελὴς [ἀ, στερητ.], ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἄχρηστα) σκέλη (πόδια), συνκλ.) ἀποστραμένος, ἀποκαμωμένος. 2) Π. [ὁ, αὐχοις.] = Ἰσοσκελής, (ἐπίζυγαρ.) Ἰσόζυγος. 3) Π. [ἀ, ἐπιτ., σκίλλω], κατεσκληκὼς, κατάξηρος, (συνκβ.) ἀκύρωτος, (ὕδωρ) || (τὸ οὐδ.) Ἀσκελὲς, ἐπίρ. = Ἀσκελέως.
Ἀσκέπαρνος (ὁ, ἡ). ἀσκεπάρνιστος, ἀπελέκητος, ἀδούλευτος.
Ἀσκέπαστος (στρος) καὶ
Ἀσκεπὴς, ές καὶ
Ἄσκεπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκέπην (σκέπασμα, σκεπαστὴν), ξέσκεπος, ἀξεσκέπαστος, ἀνοικτὸς ἀπὸ πάνω.
Ἀσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκεπτόμενος, ἀτόγαστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ παρατηρηθείς, ἀπαρατήρητος, ἀνεξέτασος.
Ἀσκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέψιν, χωρὶς παρατήρησιν, ἀσυλλογίστως, ἀνεξετάστως.
Ἀσκέρα (ἡ), [ἄσκος]. εἶδ. μαλλιαρῶν ὑποδημάτων διὰ τὸν χειμῶνα.
Ἀσκέριαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀσκέρα.
Ἀσκευὴς, ές, Π. καὶ
Ἄσκευος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὰ ἀναγκαῖα σκεύη (σύνεργα ἢ ἔπιπλα), ἀνέτοιμος, ἄοπλος.
Ἀσκευώρητος (ὁ, ἡ), [ἀ, σκευωρέω]. ἀσκάλιστος, ἀνεξέτασος.
Ἀσκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Φθειάνω, Δουλεύω) τι τεχνικῶς ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, λεπτουργῶ. » Χρύσειον θρόνον (»Ἑρμῆνα, » Ἔρια κτλ.) ἀσκήσας, « Ὅμ. « (ἢ πθ.) »Ἅρμα χρυσῷ εὖ ἤσκηται,« Ἰλ. Ι. 2) ἐπιμελοῦμαι, στολίζω, διευθετῶ πατρεύω, συγυρίζω. » Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, « Ὀδ. Α. (ζδε καὶ Ἀσκηθής). » Ἀσκεῖν γένειον, « Ἡρ. » Ὡς δὲ ταῖς αἰσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς, « Φιλ. (ἢ πθ.) » Κόμας ξανθὰς εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας, « Ἡρωδ. 3) (σπν. καὶ Π.) τιμῶ, θεραπεύω θρησκευτικῶς, λατρεύω. » Δαίμον' ἀσκήσω, « Πινδ. (καὶ πθ.) "Ενθα σώτειρα θέμις ἀσκεῖται, « αὐτ. 4) ἐξασκῶ, γυμνάζω, (συνκβ.) ἐνδυναμόνω. » Περιπατοῦντες ἀσκεῖτε τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν, « Ξεν. » Ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά, « αὐτ. » Ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον, « Ἀρρ. »Ῥαθυμοῦντες, ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονηρὸν, « Χρσ. (ἢ πρὸς ἄπαρ.) » Ἀσκῶν κρατεῖν, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται, « Ἀκ. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) = Ἀσκοῦμαι, (μσ. ἢ πθ.) γυμνάζομαι, μελετῶ, καταγίνομαι εἰς, ἢ μετέρχομαι (πράττω) τι. » Ἀσκεῖν πένταθλον (τέχνην, λόγους, ἀρετὴν, δόλους κτλ.)' » Ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιζάς, « Ἰσκρ. » Ἀσκῶν καθαρίζειν, « Ἀκ.
Ἀσκηθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε ἀσκέω 2]. φυλαγμένος μὲ προσοχὴν, συγυρισμένος, (ἐπμ.) σῶος, ἀπείρακτος, ὑγιὴς, ἀκέραιος. » Μέλι ἀσκηθὲς, « Ἀθ., τὸ καθαρόν.
Ἄσκημα (τὸ). τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἀσκεῖται (καταγίνεται) τις, Γύμνασμα. 2) τεχνικὸν κατασκεύασμα, στολίδι.
Ἄσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκηνήν. » Δίαιτα —, « Αἴξ, ἢ ἐν Ἰταλίᾳ. 2) (μτφρ.) εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος.
Ἀσκήνως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑπόκρισιν.
Ἄσκησις, εως (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀσκητοῦ, γύμνασις, ἐξάσκησις· ἀπουσία, μελέτη, (ἐν γέν.) ἐνασχόλησις, ἔργον, ἐπάγγελμα.
Ἀσκητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀσκέω.
Ἀσκητήριον (τὸ). τόπος ἐξασκήσεως, γυμνάσιον. (ἐκκλησ.) κοινόβιον, μοναστήριον.
Ἀσκητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐξασκούμενος (ἐνασχολούμενος) εἰς ἔργον τι· (ἰδιαιτ. δὲ) = Ἀθλητὴς, (ὕθ. ἐκκλησ.) = Μοναχός.
Ἀσκητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἄσκησιν, ἀθλητικός.
Ἀσκητικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἀσκητὴς, καθὼς οἱ ἀσκηταί.
Ἀσκητὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ (κατορθωθῇ) δι' ἀσκήσεως. 2) ὁ ἐπιδεκτικὸς (ἢ κατεσκευασμένος διὰ) τεχνικῆς καὶ λεπτῆς ἐργασίας. 3) γυμναζόμενος, ἐξησκημένος.
Ἀσκήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀσκητής.
Ἀσκίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, ἀσκέπαστος, ἀσκότιστος.
Ἀσκίδιον καὶ
Ἀσκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀσκὸς, μικρὸ ἀσκί, τουλουμάκι.
Ἄσκιος (ὁ, ἡ), [ἀ, στερητ.]. ὁ μὴ ἔχων (μὴ κάμνων) σκιάν, (ὄθ. Γεωγρ.) »Ἄσκιοι,« οἱ ἀμέσως ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν οἰκοῦντες (ὡς ἔχοντες θὶς τοῦ ἔτους τὸν ἥλιον κατὰ κορυφήν). 2) Π. [ἀ, ἐπιτ.] ὁ ἔχων πολλὴν (πυκνὴν) σκιάν, βαθύσκιος.
Ἀσκίπων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κρατῶν (μὴ μεταχειριζόμενος) σκίπωνα (βακτηρίαν).
Ἀσκίτης, ου (ὁ). (κυρ. ὕδρωψ) ὅστις πρήκει τὴν κοιλίαν ὡς ἀσκὸν, (παρβλ. Τυμπανίτης).
Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ). υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (συνκβ.) ἰατρός.
Ἀσκληπιὰς, άδος (ἡ). εἶδ. (ἢ ἐπίθ. διαφόρων) φυτ. ἰατρ.
Ἀσκοδέτης, ου (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὸ στόμα τοῦ ἀσκοῦ.
Ἀσκιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ἴδε Ἀσκός).
Ἀσκοκήλης, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἀπὸ σπάσιμον (κήλην) τὸ ὁπ. κρέμαται ἐμπρὸς ὡς ἀσκός.
Ἀσκοπήρα (ἡ). τὸ δερμάτινον σακκὶ ἢ δισάκκι τῶν βοσκῶν, (χυδ.) ταγιρτζίνα.
Ἄσκοπος (ὁ, ἡ), = Ἄσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος. 2) ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 3) ἀπέραντος, ἀναρίθμητος, ἀκατανόητος, ἀνεξήγητος. 4) Π. ἀντὶ Ἀόρατος. 5) ὁ γινόμενος χωρὶς (ἢ μὲ ἐπιτυχαίνων τὸν) σκοπὸν, ἀνωφελὴς, μάταιος. || (τὸ οὐδ.) Ἄσκοπα, ἐπίρ. = Ἀσκόπως.
Ἀσκοπετίνη (ἡ). ἀγγεῖον δερμάτινον διὰ νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ματαρᾶς, (παρβλ. Πυτίνη).
Ἀσκόπως, ἐπίρ. = Ἀσκέπτως. 2) ἐξ ἀπροόπτου, αἰφνιδίως. 3) χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς τέλος, εἰς μάτην.
Ἀσκορδίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεταυριζόμενος (ξεροτανιζόμενος), (συνκβ.) ἀτάραχος, ἡσυχος.
Ἀσκὸς (ὁ), ασκί, (Τουρκ.) τουλοῦμι. » Ἀσκὸν δέρω τινά, « παρ., (καιν.) τοῦ ἐβγάλλω τὸ τομάρι, τὸν κάμνω τουλοῦμι θηλ. τὸν σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ἐν γέν. τὸν κάμνω τὰ πάνδεινα, τὸν ἀφανίζω κακὴν-κακῶς. » Ἀσκὸς δεδάρθαι κἀπετρίφθαι γένος, « Σόλ. 2) σακκὶ (κτλ.) δερμάτινον, (παρβλ. Θύλακος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι.
Ἀσκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, κουβαλῶν) ἀσκὶ γεμάτον κρασὶ (εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου).
Ἀσκύλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκυλευθείς (ξεγυμνωθείς), ἁλαφυραγώγητος.
Ἀσκυλτος (ὁ, ἡ), [ἀ, σκύλλω], ἀξέσχιστος, ἀβασάνιστος· (ἐν γέν.) ἀπείρακτος, ἀνενόχλητος.
Ἀσκύλτως, ἐπίρ. Ἀβασανίστως, ἀνενοχλήτως.
Ἄσκυρον (πὸ), [ἀ ἐπιτ., σκύρον]. εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Ἀνδρόσαιμον.
Ἀσκυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκύφον (ποτήριον).
Ἀσκώλια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου (καθ' ἣν χάριν γέλωτος ἐπῄδων μ' ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς ἀσκὶα φουσκωμένα καὶ ἀλειμμένα μὲ λάδι), ἴδε ᾠ-
Ἀσκωλιάζω [ἀσκὸς ἢ σκῶλον], Μ. άσω. Ἔχων τὸ ἕν μου πόδι σηκωμένον πηδῶ ἢ στέκω μὲ μόνον τὸ ἄλλο, (ἴδε καὶ
Ἀσκωλιασμός (ὁ). πήδημα μ' ἕνα πόδι, εἶδ. παιδιᾶς, (χυδ.) Κούτσα-μιὰ, κούτσα-δυό.
σκωλίζω, Μ. ίσω, = Ἀσκωλιάζω.
Ἄσκωμα (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε δερμάτινον τύλιγμα (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ περὶ τὸν σκαλμὸν καὶ τὸ κωπίον. 2) τὸ πετσὶ ἢ ἀσκὶ τῶν φυσερῶν. 3) (ἐν γέν.) φούσκωμα, πρήξιμον.
Ἄσμα (τὸ), [ᾄδω], = Ὠδὴ, τραγούδι, ψάλσιμον.
Ἀσμάραγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ κάμνων κρότον (σμαραγδν), ἀθόρυβος.
Ἀσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄσμα, τραγουδάκι.
Ἀσματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων συνθέτων) ᾄσματα (κυρ. ἐκκλησ. τροπάρια).
Ἀσματοκάμπτης, ου (ὁ), Κωμ. (κυρ.) λυρικὸς ἢ διθυραμβικὸς ποιητής, ὅστις κάμνει πολλὰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς (ἐπιμ.) διαστρέφει τὴν φυσικὴν ἁπλότητα τῆς ποιήσεως.
Ἀσματοποιός (ὁ, ἡ). ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων.
Ἀσμεναίτατος (σπν.) ἀντὶ
Ἀσμενέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Ἀσμενος.
Ἀσμενέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Νοστιμεύομαι, ἐπιθυμῶ.
Ἀσμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Ὑποδέχομαι φιλοφρόνως (Περιποιοῦμαι) τινά. 2) (μὲ δοτ. ἢ μτγ.) ἀρκοῦμαι (εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι, μοὶ ἀρέσει.
Ἀσμενισμός (ὁ). εὐχαρίστησις· χαρά.
Ἀσμενιστέος, ἡ, όν. Εὐάρεστος, ἐπιθυμητός.
Ἄσμενος [ἤδομαι], η, ον, (τὸ παρθ. ἑκὼν, ἑκοῦσα, ἑκούσιος, ἑκούσιον, ἑκόντος, ἑκούσης, ἑκόντες, ἑκούσας, ἑκούσια, ἑκόντα, ἑκόντε, ἑκούσαιν, ἑκόντοιν, ἑκούσαις, ἑκόντων, ἑκουσίοις, ἑκουσίοισιν, ἑκουσίοις, ἑκούσιοι, ἑκούσιαι, ἑκούσια, ἑκουσίοιν, ἑκουσίαις, ἑκουσί

παροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ (τὰ ὑφείδια) ἀσπίδας. 2) γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀσπιδοφέρμων.
Ἀσπιδοῦγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ἀσπίδα, ἀσπιδοφόρος.
Ἀσπιδοφέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀσπ., φέρω]. ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἀπὸ τὴν ἀσπίδα του (δηλ. τὰ λάφυρα καὶ τὸν πόλεμον), πολεμιστής.
Ἀσπιδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) ἀσπίδα, εἶμαι.
Ἀσπιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ἁρματωμένος μὲ) ἀσπίδα, πολεμιστής.
†Ἀσπίζω, Μ. ίσω, (εὐχρηστότ. τὰ αὐνθετα:) Προ('Υπερ)ασπίζω.
Ἄσπιλος ᾰ
Ἀσπίλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σπίλον (κηλίδα), καθαρός, (μεταφορ.) ἄμεμπτος.
Ἀσπίνθιον (τὸ), Κωμ. (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ἀψίνθιον.
Ἀσπίς, (ίδος (ἡ). τὸ γνωστὸν προφυλακτικὸν ὅπλον, σκουτάρι, (Τουρκ.) καλκάνι, (ὅθ αἱ πολεμ. φρσ.) »Ἐξ ἀσπίδος,« »Ἐπ' (» Παρ') ἀσπίδα, « (δηλ.) ἀπὸ (πρὸς) τὰ ἀριστερά, (παρβλ. Δόρυ). 2) (συνκδχ.) στράτευμα (συγκείμενον κυρ. ἀπὸ ὁπλίτας). » Ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη, « Ἡρ. 3) σειρὰ (γραμμὴ) στρατιωτῶν ἀσπιδοφόρων. » Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, « Ἀρχφ. » Ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος παρατάξαμένους.« Ἰσχρ., δηλ. κατὰ μέτωπον. 4) Π. μάχη. »Ὤξειν εἰς ἀσπίδα.« Εὐρ., θὰ πολεμήσουν. 5) εἶδ. (ἀπροσδιόριστον εἰδικ.) φαρμακευτικοῦ ἄφεως.
Ἀστιστλρ, ῆρος καὶ
Ἀσπιστής, οῦ, καὶ
Ἀσπίζωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀσπιδοφόρος, στρατιώτης, πολεμιστής.
Ἀσπλαγγνία (ἡ) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσπλάγχνου, τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ἄσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σπλάγχνον (καρδίαν [συνκδχ.] τῦλιμην ἢ συμπάθειαν), ἀειλὸς ἢ σκληρός, ἀπάνθρωπος.
Ἄσπληνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἰατρεύων τὴν) σπλῆνα, (ὅθ. ||. ὑσ.) Ἀσπλήνιον (τὸ), εἶδ. φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς πτέρης), σπληνοβότανον.
Ἀσπονδεί, ἐπίῤ. Χωρὶς σπονδὰς, (συνκδχ.) χωρὶς φιλίαν ἢ συνθήκην, ἀδιαλλάκτως.
Ἀσπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἄσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σπονδῶν (χωρὶς θυσίας ἢ συνθήκης). »Ἀνακωχὴ—,« Θκ. 2) (συνήθ.) ὅστις δὲν δέχεται (δὲν κάμνει) ἢ παραβαίνει τὰς σπονδὰς (τὰς συνθήκας), ἀδιάλλακτος. » Πόλεμος—, «.
Ἀσπορία (ἡ). Ἔλλειψις σπαρσίματος.[ἐκ τοῦ
Ἄσπορος (ὁ, ἡ), = Ἄσπαρτος. 2) ἄκαρπος, μὴ κάμνων σπόρον.
Ἀσπούδαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος μετὰ σπουδῆς (ἐπιμελείας), παρημελημένος. 2) ὁ μὴ ἄξιος σπουδῆς, μὴ περισπούδαστος, φευκτέος, ὀλέθριος.
Ἀσπουδεί, ἐπίῤ. Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν.
Ἄσπρις, εως καὶ
Ἄσπρος, ου (ἡ), εἶδ. ἔρυθρ.
Ἄσσα (δασ.), Ἰων. ἀντὶ Ἄτινα, οὐδ. πλθ. τοῦ ὅστις, (ἴδε Ἄττα).
Ἄσσα (ψιλ.), Π. ἀντὶ Ἄττα = Τινὰ, οὐδ. πλθ. τοῦ Τίς. » Ὁπαῖ' ἄσσα,« Ὀδ. Ε., (ἴδε καὶ Αττη).
Ἀσσάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἀσάομαι.
Ἀσσάριον (τὸ), εἶδ. μικροῦ (Λατιν.) νομίσματος,(δέκα ἀπετέλεν μίαν Ἀττ. δραχ.).
Ἄσσιον, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἄσσον.
Ἄσσιστα, ἐπίῤ. Π. = Ἀσσοτάτω.
Ἄσσιστος, η, ον, Π. = Ἀσσότατος.
Ἄσσον, ἐπίῤ. = Ἄγχιον, πλησιέστερον.
Ἀσσότατος, η, ον, Π. ὑπερθετ. ἀνμλ. τοῦ Ἄσσον, ὁ πλησιέστατος.
Ἀσσοτάτω, ἐπίῤ. Π. = Ἄγχιστα, πλησιέστατα.
Ἀσσότερος (καὶ Αἰολ. Ἀσσύτερος, ὅθεν Ἐπασσύτερος), α, ον, Π. ὁ πλησιέστερος.
Ἀσσοτέρω, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἄσσον.
;Ἄσσω ἀντὶ Ἄϊσσω, ἴδε Ἄτπω.
;Ἀσσώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσώδης.
Ἀσταγῆς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στάζων ἀλλὰ γυνόμενος κρουνηδόν, πολὺς, ἄφθονος.
Ἀσταθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀταθερός, ἄστατος, ἀβέβαιος.
Ἀστάθμευτος (ὁ, ἡ), (ἀμφ.) = Ἀνεπισταθμευτος.
Ἀστάθμητος (ὁ, ἡ), [ἀ, σταθμάω]. ἀζύγιστος, ἀλογάριαστος, (μτφρ.) ἀπρόοπτος, ἀκανόνιστος, ἄστατος, ἀβέβαιος. »Ἀζέρες ἀστάθμητοι,« Ξεν., οἱ Πλανῆται. » Ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς, ᾧ τινί πος' ἂν καὶ ἀναξίως ξυμπέσοι,« Θκ.
Ἀσταθμος (ὁ, ἡ), (ἐπγρφ.), ἀζύγιστος.
Ἀστακὸς (ὁ), τὸ γνωστὸν θαλασσ. ὀστρακόδερμ., ὁ στακός. » Οἱ ἀστακοὶ διαφέρουσι τῶν καρἀβων, τῷ ἔχειν χηλάς.« Ἀρστ.
Ἀστακτί, ἐπίῤ. Ὄχι μὲ ζαλαγμοὺς, ἀλλὰ κρουνηδὸν, [ἐκ τοῦ
Ἄστακτος καὶ
Ἀστάλακτος (ὁ, ἡ), = Ἀσταγὴς, ὁ μὴ στάζων (σταλάζων). » Ἀήρ—,« Πλ., ὁ ξηρὸς, μὴ βαρύς.
Ἀσταλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στέλλω]. ἀνένδυτος, ἀνέτοιμος.
;Ἀσταλύζω, Μ. ύξω, = Σταλύζω.
Ἀστάνδης, ου (ὁ), Περσ. ταχυδρόμος, (παρβλ. Ἄγγαρος).
Ἀστασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀστάτου· ἀβεβαιότης.
Ἀστασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ἀπὸ ἐπαναστάσεις, ἥσυχος, εἰρηνικός.
Ἀστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν στέκω εἰς ἓν μέρος, περιπλανῶμαι (κινοῦμαι) ἔνθεν κἀκεῖθεν· εἶμαι=
Ἄστατος (ὁ, ἡ). ἀκατάστατος, ἀβέβαιος· κλονούμενος. 2) ἀζύγιστος. »Ἃ δὲ τῶν χρημάτων τῶν ἱερῶν ἄστατά ἐστιν, ἡ ἀπόστασις ἔστω παρὰ τῶν νῦν μετὰ τῶν προτέρων ἀρχῶν, « Ἐπγρφ. (Ἀττ.).
Ἀστάτως, ἐπίῤ. Ἀκατάστατα. 2) χωρὶς ζύγισμα.
Ἀσταφιδίτης, ου (ὁ) καὶ
Ἀσταφιδίτις, ίδος (ἡ), = Σταφιδίτης(τις).
Ἀσταφὶς, ίδος (ἡ), = Σταφὶς.
Ἀσταφύλινος (ὁ) = Σταφύλινος.
Ἀστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σταφύλια.
Ἄσταχυς, υος (ὁ), = Στάχυς.
Ἀστέγαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐστεγασμένος, ἀσκέπαστος.
Ἀστεγὴς, ές καὶ
Ἄστεγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέγην (συνκδχ. οἰκίαν), ἄοικος. 2) = Ἀστέγαστος. 3) ὁ μὴ χέων (βαζῶν, ἀντέχων). » Πλῆθος—,« Ἀξ., ὁ διαῤῥέων· (μτφρ.) »Ἄστεγος γὰρ εἰς τὰ χείλεσι,« Γρφ., ὁ μὴ φυλάττων μυστικὸν, φλύαρος. 4) (πθ.) = Ἀστεκτος.
;Ἀστειεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ
Ἀστείζομαι, Μ. ίσομαι. Φέρομαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ) ὡς ἀστεῖος, χαριεντίζομαι, χωρατεύω.
Ἀστειολογία (ἡ) λόγος (ὁμιλία) μὲ χάριν καὶ πνεῦμα, [ἐκ τοῦ
Ἀστειολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) νόστιμα καὶ μὲ πνεῦμα.
Ἀστειορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ χάριν καὶ πνεῦμα, ἀστείζομαι, χωρατεύω.
Ἀστεῖος, α ἢ ος, ον, = Ἀστικὸς, (συνκδχ.) κομψὸς, χαρίεις, πνευματώδης, νόστιμος (εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον κτλ.). 2) (ἐπὶ πραγμ.) καλὸς, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος ἢ (πιθανὸν.) ἀρκετὰ καλὸς, καλοφτιαγμένος. » Ἑλλέβορος (» Οἶνος κτλ.)—,« Στρ.
Ἀστειοσύνη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ
Ἀστειότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἀστείου, χάρις, κομψότης κτλ.
Ἀστειπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στείβω], = Ἀστιβὴς, ἄβατος.
Ἀστεϊσμὸς (ὁ). λόγος ἢ πρᾶξις μὲ ἀστειότητα, χωράτευμα νόστιμον.
Ἀστείως, ἐπίῤ. Μὲ ἀστειότητα (χάριν, πνεῦμα, νοστιμάδαν).
Ἄστεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, στέγω]. ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος. 2) (ἐνεργ.) ἀνυπόμονος, (παρβλ. Ἀστεγος).
Ἀστέκτως, ἐπίῤ. Ἀφορήτως· ἀνυπομόνως.
Ἀστελέχης, ες, = τῷ
Ἀστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέλεχος (κορμόν).
Ἀστέμβακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στεμβάζω]. ἀπάτητος, (συνκδχ.) ἀνύβριστος, ἀκατατρύπητος, (παρβλ. καὶ
Ἀστεμβὴς, (σπν.) ἀντὶ
Ἀστεμφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στέμβω=στεμβάζω], ἀκλόνητος, ἀκίνητος, στερεός, (μτφρ.) σκληρὸς, τραχὺς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος· ἄφοβος, ἀτρόμητος, ἀπόρθητος.
Ἀστεμφῶς καὶ Ἀστεμφέως, ἐπίῤ. Π. στερεῶς, ἀμετακινήτως, δυνατά.
Ἀστενακτεί(κτί), ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ στενάξῃ.
Ἀστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στενάζων ἢ μὴ δίδων αἰτίαν εἰς στεναγμούς.
Ἀστενάκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς στεναγμοὺς, = ἀστενακτεί.
Ἀστέον, θατ. τοῦ Ἔδω.
Ἀστεπτος (ὁ, ἡ). ἀσεφάνωτος· (συνκδχ.) ἀπίμητος.
Ἀστεργάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (γυνὴ) ἡ μὴ στέργουσα (ἀποφεύγουσα) τοὺς ἄνδρας (τὴν ὑπανδρείαν).
Ἀστεργὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἄστοργος, δυσμενὴς, ἀδυσώπητος.
Ἀστέρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄστρα ἢ τοὺς ἀστέρας.
Ἀστερία (ἡ), (ἐνν. λίθος), εἶδ. πολυτ. πέτρα (ἴδ. Πλίν. Σ'. Θ. καὶ παρβλ. Ἀστὴρ).
Ἀστεριαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ἀστέρα.
Ἀστερίας, ου (ὁ), πλουμισμένος μὲ βούλλας ὡσὰν ἄρα, (Γαλλ.) étoilé. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἰέρακος, (Γαλλ.) autour.
Ἀστερίζω, Μ. ισω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀστέρα. 2) = Καταστερίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀστέριος, α ή ος, ον. Ὅμοιος μὲ (ἀκτινωτὸς ἢ λάμπων ὡσὰν) ἄστρον. » Λίθος ἀστέριος,« Πλίν. ,—Ἀστερία. 2)—Ἀστερίας. » Φαλάγγιον ἀστέριον, « Νικ.

Ἀστερίσκος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀστήρ, ἀστράκι. 2) τὸ ἀστεροειδὲς σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κριτικοὶ ἀσημείωναν τὰ ἐκλεκτὰ χωρία συγγράμματος ἢ ποιήματος. 3) εἶδος σταυροειδοῦς ἔργαλ. 4) εἶδος φυτοῦ,(παρβλ. Ἀστήρ).

Ἀστερισμός (ὁ). ἀκτινοβολία. 2) σολίδι τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. 3)=Ἀστροθέτημα.

Ἀστεροδίνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν ἀζέρων περιστρεφόμενος.

Ἀστεροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἄστρα.

Ἀστεροειδῶς, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα ἀστέρος.

Ἀστερόεις, εσσα, εν , Π. γεμάτος (λάμπων ἀπὸ) ἄστρα.

Ἀστερόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀστέρας εἰς τὰ νῶτά του.

Ἀστεροόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀζέρας ἀντὶ ὀμμάτων, (ἐπίθ. τῆς Νυκτός).

Ἀστεροπὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀστραπή.

Ἀστεροπητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἀστράπτων ἢ ῥίπτων ἀστροπελέκια.

Ἀστεροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν) τοὺς ἀστέρας, ἀστρονόμος.

Ἀστεροφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων.

Ἀστεροφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἀστερόω-ῶ, Μ. ώσω, (σπν.) ἀντὶ Ἀστερίζω. ||- (παθ.) εἶμαι (στέκομαι) ὡσὰν ἄστρον.

Ἀστερῳδὴς , ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀστέρων, ἀστεροειδής.

Ἀστερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ (φαινόμενος ὡσὰν) ἄστρον. ἢ γεμάτος (λάμπων ἀπὸ) ἄστρα.

Ἀστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέφανον.

Ἀστεφάνωτος (ὁ, ἡ), =Ἀστεπτος.

Ἀστὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀστός.

Ἀστήλος (ὁ, ἡ). (κυρ. τάφος) ὁ μὴ ἔχων στήλην.

Ἀστὴν, ἠνος καὶ

Ἀστηνὸς (ὁ, ἡ), [ᾰ, ῐσταμαι]. ἄστατος, δύστυχὴς, ταλαίπωρος, ἄθλιος, (παρβλ. δύστηνος).

Ἀστὴρ, έρος (ὁ), (ἡ ὀστ. πλ.θ. Ἀζεσαι). (ἐν γέν.) σῶμα λαμπρὸν οὐράνιον , μετέωρον, (συνήθ.)=Ἀζρὸν (ἴδε καὶ παρβλ. τὴν λέξ). 2)εἶδ. θαλασσινοῦ,(κοιν.)σαυρός. 3) εἶδ. πτηνοῦ μὲ κόκκινο πτερά. 4) εἶδ. φυτοῦ μὲ κόκκινα ἄνθη (ἴδε Ηεφώνιον). 5)εἶδ. πολυτ. πέτρ., ῥουμπίνι ἢ καρβοῦνι, (παρβλ. Ἀζερία ἢ Ἄνθραξ). 6) εἶδ. χώματος. 7) ὄνομα διαφόρων ἰατρικῶν διὰ τὰ ὀμμάτια ἢ τὸ στόμαχι.

Ἀστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στήριγμα (βάσιν), ἀστερέωτος.

Ἀστιβὴς, ἐος καὶ Π.

Ἀστίβητος καὶ Ἀστίβευτος (ὁ, ἡ), [ᾰ, στείβω]. ἄβατος, ἀπάτητος, ἀδιάβατος.

Ἀστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀναστραφεὶς ἢ διατρίβων εἰς τὸ ἄστυ (εἰς πόλιν) ἤχι εἰς χωρίον, καζρίνδε, πολίτης, (ἐπρ.) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εὐγενικὸς, πρακτικὸς, πολιτικὸς κτλ. (παρβλ. Ἀστεῖος). 2) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστοὺς (πολίτας) καὶ ἄχι εἰς τοὺς ξένους ἢ μετοίκους. » Ἀζικοὶ νόμοι. » Ἀστικαὶ δίκαι.

Ἀστικὸς [ᾰδω] ἡ, ὀν, =Ὡφικός.

Ἀστικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐστιγμένος, ἀβούλλωτος, ἀσημάδευτος. 2) » Χωρίον ἄζικτον,« Αξ., τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς χρέη, (ἐπμ.) μὴ ἔχον σημείην τὴν περὶ τούτου στήλην. (ἴδε Ὅρος).

Ἀστικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολιτικὸν (εὐγενικὸν) τρόπον, καθὼς συνηθίζουν οἱ ἀστικοί.

Ἀστλέγγιστος (ὁ, ἡ). ἀπάστρευτος μὲ τὴν στλεγγίδα, ἀξύστριστος, ἄτριφτος.

Ἀστλιγξ, ιγγος (ἡ), Ζ. Ὀστλιγξ.

Ἀστοιχείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων οὔτε τὰ πρῶτα ζαιχεῖα (τὰς πρώτας ἀρχὰς) τῶν γνώσεων, ἀμαθής.

Ἄζοιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατὰ σειρὰν (ζοῖχον).

Ἀστολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζαλεὶς (ξεκινηθεὶς), ἢ σταλεὶς ἐπὶ κακῷ, (παρβλ. Ἄναυς).

2)=Ἀσταλής.

Ἀστομάχητος (ὁ, ἡ). ἀμίαητος· ἀστενοχώρητος.

Ἄζομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μικρὸν) στόμα. » Αἱ γρυπαὶ κύνες, ἄστομοι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγώ,« Ξεν. » Ἵππος—,« Σδ., ὁ σκληρόζομος,(κοιν.) βαρυκέφαλος. » Αὐλὸς—,« Αξ. ὁ μὴ ἔχων γλωσσίδα. 2) (συνεκδ.) ὁ μὴ εὔγλωττος, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν.

3) ὁ μὴ ἔχων στόμιον (εἴσοδον). 4) ἄτιστος εἰς τὴν γεῦσιν. 5)=τυφ

Ἀστόμωτος (ὁ, ἡ). (αἰδηρος) ὁ μὴ ἔχων ζόμωμα (βαφήν).

Ἀστονάζητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀζέναστος

Ἀστονος (ὁ, ἡ), [ᾰ, στερ.], =Ἀζέναστος.

2) [ᾰ, ἐπιτ.] =Πολύστονος.

Ἀζύξενος (ὁ , ἡ). ξένος καταγόμενος ἀπὸ ἄστους (πολίτας), ἐντοπίσιος.

Ἀστοργία (ἡ), ἔλλειψις στοργῆς (φιλοστοργίας), σκληρότης πρὸς τοὺς οἰκείους [ἐκ τοῦ

Ἄζοργος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων στοργὴν (ἀγάπην πρὸς τοὺς οἰκείους του), σκληρὸς, ὁπλαγχνος. 2) (σπν.) ὁ ἀνάξιος στοργῆς, ἀποτρόπαιος.

Ἀστορὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀζωστος.

Ἀστὸς, ἡ. Κάτοικος τοῦ ἄστεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθ.), πολίτης.

Ἀστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν ἐπιτυγχάνω (τὸν σκοπὸν), σφάλλω, ἀποτῶμαι.

Ἀστόχημα (τὸ). λάθος, σφάλμα.

Ἀστοχία (ἡ). ἀποτυχία. ἀπροσεξία, παραδρομὴ, [ἐκ τοῦ

Ἄστοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ ἀκοποῦ, ἀπρόσεκτος, ἀστόχαστος.

Ἀστόχως, ἐπίρ. Ἀνεπιτηδείως, χωρὶς σκέψιν, ἀφαλερῶς.

Ἀστράβη (ἡ), [ἀστροβὴς], σαμάρι,(κατ' ἔκτ.) ἡμίονος ἢ ἅλογος μὲ ἀναποτικὸν σαμάρι(παλάγκι) διὰ καβάλαν.(Ὁ Ἰζάτζης Χ.λ. Θ', 200: τὸ ἐξήγγελ » ξύλον ὄρθιον τοῦ ὄρρου τῶν ἁρμάτων, εἰς ὃ ἐπικεκύφασιν οἱ ἡνίοχοι , ὡς ἀστραβὴ τηροῦν τὸν ὄρρον, ἢ τὸν ἡνίοχον κρατοῦν τοῦ μὴ πυροληβαίνειν, ὅπερ καὶ Ἀστραπὴ κοινῶς καλεῖται, »)

Ἀστραβηλάτης, ου (ὁ). ὁ ὁδηγῶν (ἐλαύνων) τὴν ἀστράβην , μουλαρᾶς ἢ ὁ ἡλάτης.

Ἀστραβήλος (ὁ), =Στραβήλος.

Ἀστραβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ στρεβλὸς (στραβὸς), ἴσιος· ὁ μὴ στραβώνων, ἀστρίβωτος). » Ἀστραβέστατόν ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον , « Θρρ. , (παρβλ. Ἀστραφὴς).

Ἀστραβίζω, Μ. (ισ. Ἰσάζω, ὀβελόνω

2) (ἀμτβ.) φορῶ (ἢ καβαλικεύω εἰς) ἀστράβην.

Ἀστραβιστὴρ (ὁ), ἐργαλ. γεωδαιτικόν.

Ἀστραγάλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστραγάλους.

Ἀστραγάλη (ἡ) , Ἰων. ἀντὶ Ἀστράγαλις.

Ἀστραγαλίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τοὺς ἀστραγάλους (κοιν.) τὸ κότσι.

Ἀστραγαλῖνος (ὁ),εἶδ. πτην. τὸ ὅλλ. Ποικίλι, (κοιν.) στραγαλιάνος, καρδερίνα (παρβλ. Ἀκανθίς).

Ἀστραγάλιον(τὸ) καὶ

Ἀστραγαλίσκος (ὁ),ὑποκορ. τοῦ Ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλισμὸς (ὁ). τὸ παιγνίδι τῶν ἀστραγάλων, (κοιν.) κότσι,

Ἀστραγαλιστικὸς , ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀστραγαλισμόν.

Ἀστραγαλίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀστραγαλῖτις, ίτιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ ἀστραγάλους.

Ἀστραγαλομαντεία (ἡ). εἶδ. μαντείας ἢ ἀστραγάλων.

Ἀστραγαλομάντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων τὸ μέλλον διὰ τοῦ ῥίψιματος τῶν ἀστραγάλων.

Ἀστράγαλος (ὁ), [στρέφω, τράβαλος], =Σπόνδυλος (κυρ. τοῦ ραχοκοκκάλου καὶ ἰδιαιτ. τοῦ λαιμοῦ). » Ἐκ δέ μοι αὐχὴν ἀστραγάλων ἰάχη,« Ὀδ. Δ. 2) (συνηθ.) τὸ κότσι τοῦ πυδαριοῦ. » Τοῦ ἀστραγάλου, τὸ μὲν πρανὲς, τὸ δ' ὕπτιον· ἢ τὰ μὲν κῶα καλούμενα, τὰ δὲ ἄζια,« Ἀρζτ. « Μάζις ἐκ τῶν ἀστραγάλων, « Ἀκ., ἢ ἄλλως Ἀστραγαλωτή. 3) τὸ παιγνίδι μὲ τὰ κότσια. » Ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν ξενωπῷ , « Πλ. (ἐπειδὴ κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ ἐλέφαντα, λέγει ὁ Θκρ.) » Οἱ ποδες ἀστραγαλοι του, « λευκότατοι ἦσαν.

4 (θηλ.) ἐλικοειδὴς τις ἢ οἱ ἀπαιρωτὰς στολισμὸς τοῦ Ἰων. ἐπιστυλίου. 5) εἶδ. φυτοῦ, ἀγρία γλυκόῤῥιζα. » Ἀστράγαλον ἐκκόπτειν, « Πλ.

Ἀστραγαλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀστραγάλου.

Ἀστραγαλωτὸς, ἡ, ὀν. Συγκείμενος (Πλεγμένος) ἀπὸ ἀστραγάλους. » Μυρὶς ἀστραγαλωτὴ, « Πλ.

Ἀστρᾶτος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ (ἢ περιέχων) ἄστρα.

Ἀστραπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (ἢ ῥίπτων ἢ συνοδευομένος μὲ) ἀστραπάς.

Ἀστραπεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ ἀστράπτων, ῥίπτων ἀστραπάς.

Ἀστραπὴ (ἡ). ἡ ἀστραπὴ, (συνκλχ.) τὸ ἀστροπελέκι· λάμψις.

Ἀστραπηβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Καβαλῶ)τὰς ἀστραπὰς(τοὺς κεραυνούς).

Ἀστραπηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ προξενῶν) ἀστραπάς.

Ἀστρόπιος (ὁ, ἡ), Π. =Ἀστραπαῖος.

Ἀστραπουδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἀστραπήν.

Ἀστραπτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀστράπτων.

Ἀστράπτω [ᾰστὴρ ἢ στρέφω], Μ. ἄψω, Ῥίπτω ἀστραπὰς. 2)κάμνω ὡς ἀστραπή, ῥιγηλοβολῶ. 3) (μτβ.) φωτίζω.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀστράρχη (ἡ), Π. ἡ βασίλισσα τῶν ἀζέρων, (ἐπιθ. τῆς ασελήνης).
Ἄστρασι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἀστήρ.
Ἀστρατεία (ἡ). ἐξαίρεσις ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. 2) λειποταξία. » Ἀστρατείας ἐάλω, « Δημ.
Ἀστράτευτος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν (ἡ ἀνεπιτήδειος πρὸς) στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. 2) ὁ μὴ ὑπηρετήσας ἢ μὴ θέλων νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιωτικῶς.
Ἀστρατηγησία (ἡ). ἔλλειψις ἢ ἀπειρία (ἀνεπιτηδειότης) στρατηγοῦ.
Ἀστρατήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ διοικούμενος ἀπὸ κακὸν καὶ ἀνεπιτήδειον) στρατηγόν. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ στρατηγήσας ἢ μὴ γνωρίζων τὴν τέχνην τοῦ στρατηγεῖν.
Ἀστρατηγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς στρατηγὸν ἢ χωρὶς στρατηγικὴν ἐμπειρίαν.
Ἀστραφὴς, ές καὶ
Ἄστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στρεφόμενος, ἀγύριστος, ἄκαμπτος, ἀμετάτρεπτος, (παρβλ. Ἀστραβής).
†Ἀστρίζω, Μ. ἴσω, = Ἀστραγαλίζω.
Ἀστρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄζρα.
Ἄζρις, ιος (ὁ ἢ ἡ), Π. ἀντὶ Ἀστράγαλος.
†Ἀστριχος (ὁ), = τῷ προηγ.
Ἀστροβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ τὸ ἄστραν τὸν Κύνα ἢ ἀπὸ τὸν ἥλιον, (χυδ.) λιβάκωμένος.
Ἀστροβλησία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ἀζροβλήτου, (χυδ.) λιβάκωμα.
Ἀστρόβλητος (ὁ, ἡ), = Ἀστροβλής.
Ἀστροβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γίνομαι ἀστρόβλητος, ἀρρωστῶ (ἐπὶ φυτ. μαραίνομαι) ἀπὸ τὰ κυνικὰ καύματα, μὲ κτυπᾷ ὁ ἥλιος εἰς τὴν κεφαλήν.
Ἀστροβολία (ἡ), = Ἀστροβλησία.
Ἀστροβολίζομαι, Μ. ἰσομαι, = Ἀστροβολέομαι.
Ἀστροβολισμὸς (ὁ), = Ἀστροβλησία.
Ἀστρογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γειτονεύων μὲ (πλησιάζων εἰς) τὰ ἄστρα, ὑπερύψηλος.
Ἀστρογνωσία (ἡ), = Ἀζρομαντεία, Ἀζρολογία.
Ἀστροδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν (διαιτώμενος) εἰς τὸ ὕπαιθρον.
Ἀστροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄζρον.
Ἀστροθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). παρατηρητὴς τῶν ἄστρων, ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος, (Νικ. Χων.).
Ἀστροθεσία (ἡ). ἡ θέσις πολλῶν ἀζέρων ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἢ πρὸς ἀλλήλους ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας σχέσις τῶν ἀστερισμῶν.
Ἀστροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων· συνάπτω εἰς ἕνα ἀστερισμὸν διαφόρους ἀστέρας.
Ἀστροθέτημα (τὸ), = Ἀστροθεσία. 2) τὸ σύζημα (ἢ ὁμὰς) ἀστέρων ἡνωμένων εἰς ἕνα ἀστερισμόν.
Ἀστροθέτης, ου (ὁ). ὁ προσδιορίζων τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀζερισμῶν, ἀστρονόμος.
Ἀστρόθετος (ὁ, ἡ). ἀστροθετημένος, ἡνωμένος εἰς ἕνα ἀστερισμόν. 2) ἀνήκων εἰς τὴν ἀστροθεσίαν, ἀστερισμικός.
Ἀστροθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων εἰς (λατρεύων ὡς θεοὺς) τὰ ἄστρα.
Ἀστρόλαβον (τὸ), ἐργαλ. ἀστρονομ. πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὕψους καὶ πλάτους τῶν ἀστέρων.
Ἀστρολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ περὶ τῶν ἀστέρων, εἶμαι =
Ἀστρολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν περὶ τῶν ἀστέρων, ἀστρολόγος.
Ἀστρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ἀστρονομίαν, εἶμαι ἀστρολόγος.
Ἀστρολόγημα (τὸ). παρατήρησις (πρόρρησις) ἀστρολογική.
Ἀστρολογία (ἡ), (παλ.) = Ἀζρονομία. (μτγν.) ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐπιβρύσεως τῶν ἀζέρων, ἀστρομαντεία.
Ἀστρολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀζρολογίαν. || (οὐσ.) Ἀστρολογικὴ (ἡ), = Ἀζρολογία, ᾗ Ἀζρολογικός (ὁ), = τῷ -
Ἀζρολόγος (ὁ), παλ. = Ἀζρονόμος. 2) (μτγν.) = Ἀζρόμαντις.
Ἀζρομαντεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων μαντεία, ἀζρολογία.
Ἀζρομαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀζρομαντείαν. || (οὐσ. θηλ.) = Ἀζρομαντεία· (ἀρσ.) = τῷ -
Ἀζρόμαντις, εως (ὁ). ὁ μαντευόμενος (προλέγων τὰ μέλλοντα) διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων, ἀστρολόγος.
Ἄζρον (τὸ), (κυρ.) σωρὸς ἀζέρων, ἀζροθέτημα· Ζώδιον, (ἰδιαιτ.) ὁ ἥλιος καὶ ὁ Σείριος ἀζὴρ, ὁ ἄλλ. Κύων, (ὅθεν τὰ Κυνικὰ καύματα). » Περὶ τροπὰς καὶ περὶ ἄζρον, « Θφρ.
Ἀστρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀστρονόμος, καταγίνομαι εἰς τὴν ἀζρονομίαν, (μτθτ.) παρατηρῶ καὶ προσδιορίζω ἀστρονομικῶς τὰς θέσεις ᾗ κινήσεις τῶν ἀστέρων.
Ἀζρονόμημα (τὸ). τὸ ἀζρονομικῶς προσδιωρισμένον ἀζροθέτημα.
Ἀζρονομία (ἡ). ἡ ἐπιζήμη τοῦ ἀζρονόμου
Ἀζρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἢ τὸν ἀστρονόμον. || (οὐσ.) = τῷ -
Ἀστρονόμος (ὁ). ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἢ ἀστρολογίαν, ἐπιζήμων τῆς θέσεως (τῆς κινήσεως ᾗ τῶν ἰδιοτήτων) τῶν ἀζέρων.
Ἀζροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Ἀζροβλής.
Ἀζροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς τὴν παρατήρησιν καὶ σπουδὴν τῶν ἀστέρων, ἀζρονομῶ.
Ἀζρυθμιστος (ὁ, ἡ). ἄπλυτος (μὲ τὸ φυτ. ζρύθιον), ἀσαπούνιστος.
Ἀζροφαὴς καὶ
Ἀζροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς ἄστρον.
Ἀστροφέναξ, ακος (ὁ). ἀπατεὼν ἀστρολόγος.
Ἀζρυφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ (ἢ ὑπὸ) τῶν ἄζρων περιφερόμενος.
Ἀζροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (ἐμπεριέχων) τὰ ἄζρα.
Ἀζροφος (ὁ, ἡ), = Ἀζρεπτος.
Ἀζροχίτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδυμένος μὲ ἄζρα, φορῶν κατάζερον χιτῶνα. » Οὐρανὸς —, « Π. Σιλεντ.
Ἀζρω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Πλουμίζω) μὲ ἄζρα, κατοζίζω
Ἀζρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀστρων ὅμοιος (ἢ γεμάτος) μὲ ἄζρα.
Ἀζρῶος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ᾗ Π. φθάνων [ὑψούμενος] ἕως) τὰ ἄστρα.
Ἀζρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀστερωπός.
Ἀστρωσία (ἡ). ἔλλειψις στρώματος, [ἐκ τοῦ
Ἄστρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στρωμένος, (Ἵππος Ἡλ.) ἀσέλλωτος, ξεσαμάρωτος, (ἐγγέν.) ξέζρωτος, ἀσυγύριζος. » Ὄζῳ τὲ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόζητον ᾗ ἄζρωτον, « Πλάτ.
Ἄστυ, εος καὶ εως (τὸ). κάστρον, πόλις (κυρ. πρωτεύουσα καὶ περιτειχισμένη), (ἰδιαιτ. δὲ ἡ) ἀκρόπολις (καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Ἀθ.).
Ἀζυάναξ, ακτος (ὁ), Π. ὁ ἀνάσσων (βασιλεύων) τῷ ἄστεος.
Ἀστυβούτης, ου (ὁ), Π. κῆρυξ δημόσιος, διαλλακτὴς τοῦ ἄστεος.
Ἀστυγειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γειτονεύω μὲ (Κατοικῶ πλησίον εἰς) τὸ ἄζυ, συναρεύω.
Ἀζυγειτονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) ἀζυγείτονας. »Πάλεμος —, « Πλ., ὁ μεταξὺ ἐθνῶν συναρεύοντων, [ἐκ τοῦ
Ἀστυγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γειτονεύων (συναρεύων) μὲ τὴν πόλιν, (ἐν γέν.) γείτων, πλησιόχωρος. » Πόλεμος —, « Ἀρζτ., ἀντὶ Ἀστυγειτονικός.
Ἄζυδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὸ ἄστυ.
Ἀζυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἐπιδρομὴν (ἔφοδον) κατὰ τοῦ ἄζεος.
Ἀζ,ικὸς, ἡ, όν, = (καὶ ἴσ. ἰσφαλμ. ἀντὶ) Λατικός.
Ἀστυλὶς, ίδος (ἡ), Ζ. Στιλίς.
Ἀστυλος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς στύλους (καὶ μεταφορ.) χωρὶς ὑποστήριγμα.
Ἀστυνίκιος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πόλις) νικῶσα (ὑπερέχουσα) τὰς λοιπάς.
Ἀστυνομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀζυνόμος.
Ἀστυνομία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀστυνόμου.
Ἀστυνομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀστυνόμον ἢ τὴν ἀστυνομίαν.
Ἀστυνομιον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον (τὸ κριτήριον, ὁ πάπας τῶν συνεδριάσεων) τῶν ἀστυνόμων.
Ἀζυνόμος (ὁ), Π. [ἄστυ, νέμω]. (ἐπιθ.) ὁ διοικῶν (ἐφευρὼν) τὴν πόλιν. || (οὐσ.) ἄρχων διωρισμένος νὰ φρουντίζῃ διὰ τὴν καθαριότητα ᾗ εὐπρέπειαν τῆς πόλεως (παρβλ. Ἀγορανόμος).
Ἀστύομας (ὁ, ἡ), Π. κοινὸς εἰς ὅλον τὸ ἄστυ. τοῦ ὁποίου μετέχει ὅλη ἡ πόλις. » Ἀγλαΐαι ἀστύνομοι, « Πίνδ.
Ἀστύοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν, διοικῶν, προστατεύων) τὴν πόλιν.
Ἀστυπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρίβω ἢ περιφέρομαι εἰς τὴν πόλιν.
Ἀστυπολία (ἡ). ἡ ἐν τῷ ἄστει διαμονὴ, τὸ νὰ κατοικῇ εἰς εἰς πόλιν.
Ἀστυπολίτης, ου (ὁ). κάτοικος ἄζεος, πολίτης. (Νικ Χων.).
Ἀστυπόλος (ὁ), = Ἀζυπολίτης.
Ἄστυραν (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ἄστυ, κ.τ.λ. λίχνιον.
Ἄζυσία (ἡ), [ἀ, ζύω]. νάρκωσις τοῦ σώ. ὄζ.) αἰδίου. » Φαρμάκῳ τινὶ αὐτὸν ἐξ

εὐήλυνε, ᾗ οὗτος ἐκεῖνος ἀστυσίᾳ παρὰ πᾶσαν τὴν νύκτα συσχεθείς, « Δ. Κάσσ.
Ἀστυτις, εως (ἡ), εἶδος θηρίδακος. [ἐκ τοῦ
Ἄστυτος (ὁ, ἡ), [ἀ, στύω]. ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν, ἄγονος.
Ἀστύτριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ θιατρίβων πάντοτε εἰς τὴν πόλιν.
Ἀστυφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στυφελίζω]. ἀκλόνητος, ἀδιάσειστος, ἀτάραχος.
Ἀστύφελος, η ἡ ος, ον, Π. ὁ βὴ τραχὺς (στυφελὸς), μὴ πετρώδης.
Ἀστυφία καὶ Ἀστυψία (ἡ), [ἀ, στύφω]. εὐκοιλιότης. 2) [ἀ, στύω] ἀνικανότης πρὸς συνουσίαν.
Ἀσυγγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συγγενὴς, μὴ οἰκεῖος, ἀλλότριος.
Ἀσυγγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων συγγνώμην, ἀσπλαγχνος, ἀδυσώπητος.
Ἀσύγγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυγὼν ἢ ἀνάξιος συγγνώμης, ἀσυγχώρητος.
Ἀσυγγνωστως, ἐπίρ. Ἀσυγχωρήτα.
Ἀσύγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς συγγραφῆς (ὁμολογίας, ἀποδεικτικοῦ κτλ.). «Ἀσυγγράφα δανείσασθαι, « Δημ.
Ἀσυγγύμναστος (ὁ, ἡ), = Ἀγύμναστος.
Ἀσυγκατατιθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν στέργω.
Ἀσυγκέραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συγκεραθεὶς ἢ μὴ συγκιρνώμενος, ἄκρατος, ἄμικτος, ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυγκίνητος (ὁ, ἡ). ἀκλόνητος, ἀτάραχος.
Ἀσυγκλείστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικλεισθεὶς ἢ μὴ περικλειόμενος μετ' ἄλλου.
Ἀσύγκλωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλωθόμενος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, (τρπ.) ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυγκόμιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ καρπ. καὶ γεννημ.) ἀσυναγκτος, ἀκουβάλητος εἰς τὴν ἀποθήκην.
Ἀσύγκρατος (ὁ, ἡ), = Ἀσυγκέραστος.
Ἀσυγκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κρίτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν (ἕνωσιν ἢ παρομοίωσιν), ἄμικτος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος, ἢ 2) ἀπαράβλητος.
Ἀσυγκρότητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τήτως, [ἀ, συγκροτέω]. Ἀνέτοιμος, ἀγύμναστος, ἀμελέτητος, (ἐπὶ λογ.) ἄτονος.
Ἀσύγκυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κύτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος συγκυσιν (ἕνωσιν, ἀνακάτωσιν), ἄμικτος· ἀναλλοίωτος, (παρβλ. Ἀσύμφυρτος).
Ἀσυγχώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρήτως. εἰς τὸν ὁπ. δὲν ἐδόθη ἢ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δοθῇ ἄδεια (συγχώρησις, ἄφεσις), ἀσυγγνωστος. 2) = Ἀσυγγνώμων.
Ἀσυζυγικτος (ὁ, ἡ). ἀσυμβίβαστος, ἀταίριαστος.
Ἀσυκοφάντητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τήτως. Ἀκατηγόρητος, ἀδιάβλητος.
Ἀσυλαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων (ἀνήκων εἰς) ναὸν ἄσυλον.
Ἀσυλάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων ἄσυλος (ἀπαραβίαστος) ἢ ἐπιστάτης τῶν ἀσύλων.
Ἀσυλεί, ἐπρ. Ὡς εἰς ἄσυλον, ἀσφαλῶς, ἀπαραβιάστως.
Ἀσύλητος (ὁ, ἡ). ἀσκύλευτος, ἀκούρσευτος, ἀπαραβίαστος. (Ἴδε καὶ Ἀσύλωτος).
Ἀσυλία (ἡ). τὸ δικαίωμα (ἡ ἀσφάλεια, τὸ ἀπαρασίαστον) τοῦ ἀσύλου.
Ἀσύλληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. Ἀκατάληπτος. 2) (θηλ.) ἡ μὴ συλλαμβάνουσα, στεῖρα, ἄγονος.
Ἀσυλληψία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασ.).
Ἀσυλλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γίστως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (μὴ εὑρισκόμενος μὲ) συλλογισμόν· ἐναντίος ἢ ἐκτὸς τῶν κανόνων τῆς λογικῆς· ἀλογάριαστος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἠξεύρων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ συλλογισθῇ (σκεφθῇ, λογαριάσῃ), ἀστόχαστος, ἄφρων.
Ἄσυλος (ὁ, ἡ), = Ἀσύλητος, ἀσφαλὴς, ἀνενόχλητος, ἀκίνδυνος κτλ. || (οὐσ.) «Ἄσυλον (τὸ), τόπος (ναὸς κτλ.) ἱερὸς, ἀπάτητος, ὅπου ὁ καταφεύγων ἀσφαλίζεται.
Ἀσύλωτος (ὁ, ἡ), ἄλλος τύπος τῆ Ἀσύλητος. «Ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι δεξιτερή,» α Καλλ., (συνεκδ.) ἀντὶ Γυμνοί, (κατὰ λέξ.) Ἀγύμνωτοι.
Ἀσύμβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βάτως. Ἀσύμφωνος, ἀσυμβίβαστος. « Γραῦμα—, « Ἀρετ., τὸ μὴ συμφυόμενον.
Ἀσύμβλητος (ὁ, ἡ). ἀσύγκριτος· ἀσυμπέραντος.
Ἀσυμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συνεισφέρω, εἶμαι·
Ἀσύμβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεισφέρων τὸ ἀναλογόν του, ἀσυντέλης· ἀκοινώνητος. || « Δεῖπνον—, « Ἀθ., τὸ γινόμενον·
Ἀσυμβόλως, ἐπίρ. Χωρὶς συμβολὴν (συνεισφοράν, ἔρανον).
Ἀσυμβούλευτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ζητῶν συμβουλήν.
Ἀσυμμετρία (ἡ), ἔλλειψις συμμετρίας, [ἐκ τοῦ
Ἀσύμμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μέτρως. Ὁ μὴ ἔχων συμμετρίαν (ἀναλογίαν πρὸς ἄλλο τι), ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος.
Ἀσυμμιγὴς, ἐος καὶ
Ἀσύμμικτος (ὁ, ἡ). ἄσυμικτος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυμμνημόνευτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν μνήμην του ἢ νὰ ἀναφέρῃ ἡμῖν μὲ ἄλλο τι.
Ἀσυμπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ λαμβάνων συμπηξὶν (σύστασιν διὰ συνενώσεως), ἀσύστατος.
Ἀσυμπάθεια (ἡ), ἔλλειψις συμπαθείας, [ἐκ τοῦ
Ἀσυμπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -παθῶς. Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων συμπάθειαν πρὸς ἄλλον.
Ἀσύμπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπλεκόμενος (συνενούμενος μὲ ἄλλον), ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυμπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπληρούμενος, ἀτελείωτος.
Ἀσύμπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἀσύμπλεκτος.
Ἀσυμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμπέσῃ (νὰ συμβῇ).
Ἀσυμπώρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ κοκκάλιων) ὁ μὴ συνενούμενος (συγκολλώμενος) διὰ πωρώσεως, ἄδετος.
Ἀσυμφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ μὴ φαινόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὅλως διʼ ὅλου καὶ διὰ μιᾶς, ἀφανὴς, ἄδηλος, ἀσαφὴς, ἄφυρτος.
Ἀσύμφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμφέρων, ἀνωφελὴς.
Ἀσυμφόρως, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς.
Ἀσυμφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀταίριαστος, ἀσυμβίβαστος, καὶ
Ἀσύμφυλος (ὁ, ἡ). ἀνοίκειος, ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος, ἀκοινώνητος, ἀλλότριος.
Ἀσύμφυρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπεφυρμένος (ἀνακατωμένος) ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἑνωθῇ (ἀνακατωθῇ) μὲ ἄλλον, ἄμικτος, ἄκρατος, (παρβλ. Ἀσύγκυτος).
Ἀσύμφυτος (ὁ, ἡ), = Ἀσυμφυὴς. «Ἠξύμφυτα τὰ χείλεα τοῦ τραύματος,» Ἀρετ., ἀσυγκόλλητα.
Ἀσυμφωνία (ἡ). τὸ νὰ νὰ ἦνέ τις·
Ἀσύμφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ μὴ συμφωνῶν (κυρ. κατὰ τὸν ἦχον ἢ τὴν διάλεκτον, ᾗ μτφορ. κατὰ τὴν γνώμην), ἀταίριαστος, ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυναγώγος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) = Ἀποσυνάγωγος.
Ἀσυναίρετος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ρέτως. (γραμτ.) Ὁ μὴ συναιρούμενος, μὴ πάσχων συναίρεσιν.
Ἀσύνακτος (ὁ, ἡ). ἀμάζωκτος, ἀσυνάθροιστος. (λογικ.) ὁ μὴ παράγων συμπέρασμα· ἀσυνάρτητος. (Ἐκκλησ.) ὁ ἐκτὸς τῆς συνάξεως τῶν πιστῶν, ἀφωρισμένος, ἐξωκκλησιασμένος.
Ἀσυναλγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναλγῶν (συμπάσχων, συμπονῶν), ἀσυμπαθὴς.
Ἀσυνάλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λείπτως. (γραμτ.) Ὁ μὴ συναλειφόμενος, μὴ πάσχων συναλοιφήν.
Ἀσυναλλάκτως (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ κάμῃ συνάλλαγμα (νὰ διαπραγματευθῇ), ἀκοινώνητος· ἀδιάλλακτος.
Ἀσύναπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναφθῇ (ἑνωθῇ, συνδεθῇ), ἀκοινώνητος· ἀσυνάρτητος.
Ἀσύναρθρος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -άρθρως. (γραμτ.) Ὁ μὴ συνδεόμενος μὲ ἄρθρον.
Ἀσυναρίθμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναριθμηθῇ μὲ ἄλλους.
Ἀσυνάρμοστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναρμοζόμενος, ἀσυμβίβαστος καὶ
Ἀσυνάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων συνάφειαν, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος· (μετρ.) στίχος συγκείμενος ἀπὸ ἑτερογενεῖς ῥυθμούς.
Ἀσυναρχὶς, οῦς (ὁ, ἡ). = Ἀσύναπτος, ἀσυμβίβαστος, (Νικ. Χων.).
Ἀσύνδετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δέτως. Ὁ μὴ συνδεόμενος (ἑνωμένος, συννημμένος), (γραμτ. καὶ ῥητ.) ὁ χωρὶς συνδέσμων.
Ἀσύνδηλος (ὁ, ἡ), = Ἀτμφανὴς, ἄδηλος.
Ἀσυνδύαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άστως. Ὁ μὴ συνδυαζόμενος (ἑνούμενος εἰς δυάδα), ἀσύζυκτος· ἀνύπαυρος.
Ἀσυνειδησία (ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν εἴδησίν (γνῶσιν) τινος πράγματος μὲ ἄλλους.
Ἀσυνείδητος, ἐπίρ. (μὲ ῥοτ.) Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε (χωρὶς νὰ ἔχῃ κάμμίαν εἴδησιν) τοῦ πράγματος.
Ἀσυνείκαστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ συνεικάσῃ (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).
Ἀσυνέργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεργῶν (βοηθῶν, χρησιμεύων) εἰς τίποτε.
Ἀσυνεσία (ἡ). ἔλλειψις συνέσεως (φρονήσεως), ἀνοησία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δεν ἔχω σύνεσιν, δὲν ἐννοῶ, εἶμαι ἀσύνετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), ἀνόητος, μωρός, ἀστόργαστος. 2) ὁ μὴ ἔχων γνῶσίν τινος πραγματος, ἀμαθής, ἄπειρος. «Ἐν ᾧ μὴ μελετῶνται ἀξυνετώτεροι ἔσονται,» Θκ. 3) (σπν.) ἀκατανόητος, ἀκαπάλη-πτος.

Ἀσυνηγόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ συνήγορον, ἀβοήθητος, ἀνυπεράσπιστος.

Ἀσυνήθεια (ἡ). Ἔλλειψις συνηθείας, [ἐκ τοῦ

Ἀσυνήθης, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήθως. Ὁ μὴ συνειθισμένος, ὁ παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθιστος, ἀρχάριος.

Ἀσυνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσύνετος.

Ἀσυνθεσία (ἡ). παράβασις συνθήκης (συνθεσίας),

Ἀσυνθετίω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὰς συνθήκας.

Ἀσύνθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θέτως. Ὁ μὴ σύνθετος, ἁπλοῦς. 2) (γραμτ.) παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συνθέσεως, ἄτακτος, συγκεχυμένος. 3) ἄμικτος, ἀσυμβίβαστος, ἀκοινώνητος. 4) ὁ μὴ δεχόμενος ἢ μὴ φυλάττων συνθήκας, ἄπονδος, ἀδιάλλακτος, ἢ ἄπιστος, ἀβέβαιος, ἄστατος. 5) ὁ μὴ συμφωνηθείς· ὁ παρὰ τὰς συνθήκας.

ϕ Ἀσυνίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ἀσυνείδητος.

Ἀσυνεφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συννεφιζων (μὴ φέρων σύννεφα), ἀσυννέφιαστος.

Ἀσύννους, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σύννους, ἀπρόσεκτος.

Ἀσυνόδευτος (ὁ, ἡ). ἀσυντρόφευτος καθ' ὁδόν, μὴ ἔχων συνοδίαν.

Ἀσυνοίκιστος (ὁ, ἡ). μὴ συνῳκισμένος, (Νικ. Χων.).

Ἀσύνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλεπόμενος ὅλος διὰ μιᾶς.

Ἀσυνουσίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναναστρεφόμενος κάνενα, ἀκοινώνητος.

Ἀσυντακτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ συντεταγμένος (παρατεταγμένος), εὑρισκόμενος εἰς ἀταξίαν, ἀνέτοιμος. 2) ἀσύμμετρος. 3) (γραμτ.) ὁ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως. 4) ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ δημόσια βάρη.

Ἀσυνταξία (ἡ). ἀταξία, συγχυσις, (γραμτ.) ἔλλειψις συντάξεως.

Ἀσύντατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἢ μὴ ἀπαιτῶν πολλὴν τάσιν (ζενοχωρίαν.

Ἀσυντέλεστος (ὁ, ἡ), (ᾱ ἐπίρ.) -έσιως. Ἀτελής, ἐλλιπής, ἀτελειαπόλητος.

Ἀσυντελής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τελῶς. Ὁ μὴ συντελῶν (συνεισφέρων) τὸ ἀναλογόν του (κυρ. εἰς τὰ δημοσ. βάρη), ἀσύδοτος· (ἐν γέν.) ἀχρησίμευτος. 2) = Ἀσυντέλεστος.

Ἀσυντονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ' ὁ.) -τόνως. Ὁ μὴ πολυτεντωμένος, χαλαρός, (τρπ.) ἀδρανής, ἀπρόθυμος.

ϕ συντρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυπημένος πέρα-πέρα.

ϕ συντριπτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συντριβόμενος, ἄθραυστος.

Ἀσυνυπαρκτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ (νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ὕπαρξιν) μὲ ἄλλον.

Ἀσυρής, ές (ὁ, ἡ), [ᾰ, σύρω = σαρόνω], βδελυρός, ἀκάθαρτος.

Ἀσύριστος (ὁ, ἡ) ἀσφύριστος, ἀπερίπαιστος (μὲ τὸ σφύρισμα).

Ἀσυσκεύαστος (ὁ, ἡ). ἀσυμμάζωκτος, ἄβαλτος εἰς τὴν θήκην του, ἀσυγύριστος.

Ἀσυσκευάστως, ἐπίρ. Εἰς ἀταξίαν, ἀνω-κάτω.

Ἀσυστασία (ἡ). Ἔλλειψις συστάσεως, ἀταξία, παραχή, ἀκαταστασία, [ἐκ τοῦ

Ἀσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ σύστασιν (ὕπαρξιν, συνέχειαν, τάξιν κτλ.), ἄστατος, ἀκατάστατος, ἀσυμφωνος, ἀντιφατικός, ἀσυμβίβαστος, ἀσυνάρτητος, συγχεχυμένος. «Ὄνε γάλα εἰς τυρὸν ἀσύστατον,» Ἀρετ., ἄπηκτον πρὸς σύστασιν τυροῦ, ἀτύρωτον.

Ἀσύστολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στόλως. Ὁ μὴ συστελλόμενος, ἄφοβος. (γραμτ.) ὁ μὴ πάσχων συστολὴν συλλαβῆς.

Ἀσύστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεστραμμένος ἢ μὴ συστρεφόμενος, ἀστρήμωκτος, ἀσυμμάζωκτος, ἀξενογύρητος, (ἐπὶ λόγ.) ἄτονος, Ἀσυγκρότητος.

Ἀσύφηλος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰσῦλος]. σύτιδανός, ἄτιμος, καταφρονημένος ἢ ἀξιοκαταφρόνητος, κακός, ἀχρεῖος, ὑβριστικός.

Ἄσυχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἥσυχος.

Ἀσφάδαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάστως. Ὁ μὴ σφαδάζων (μὴ πάσχων ἢ μὴ προξενῶν σπασμούς), ἥσυχος.

Ἀσφακέλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν σφάκελον (γάγγραιναν τῶν κοκκάλων).

Ἄσφακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφαγμένος, ἄσφακτος.

Ἀσφάλεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀσφαλὴς (νὰ μὴ φοβῆται νὰ παρασαλεύσῃ, νὰ πέσῃ, νὰ πάθῃ κακόν, νὰ κινδυνεύσῃ)· μονιμότης, βεβαιότης, ἀφοβία, (Ἰταλ.) σιγουριτά.

Ἀσφάλειος (ὁ), = Ἀσφάλιος.

Ἀσφαλέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀσφαλῶς.

Ἀσφαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφάλλων (γλιστρῶν, πίπτων), στεκόμενος ζερεκ, ἀπαρασάλευτος, ἀμετακίνητος· ἄπταιστος· στερεός· βέβαιος, μόνιμος· ἀκίνδυνος· (Ἰταλ.) σιγουρος.

Ἀσφαλίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ισομαι. Βάλλω τι εἰς ἀσφάλειαν, ἐξασφαλίζω, (Ἰταλ.) σιγουράρω. πιστοποιῶ, βεβαιόνω (δι' ἐγγυήσεως ἢ ὅπως ἄλλως), ὀχυρόνω, προφυλάττω· (μσ.) προσέχω. 2) κλείω ἀσφαλῶς, (κοιν.) σφαλνῶ. 3) (μὲ αἰτ.) ἀποκρούω (προλαμβάνω) τὸν κίνδυνον.

Ἀσφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἀσφαλῶς τὴν γῆν, (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ἀσφάλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσφαλίζειν, ἐξασφάλισις, (Ἰταλ.) σιγουράρισμα· ὀχύρωσις· κλεισιμον (σφάλισμα), κτλ.

Ἀσφάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐξασφάλισιν· στήριγμα, ὀχύρωμα· σαβούρα πλοίου· ἐγγυησις, ἐνέχυρον, κτλ.

Ἀσφαλίων, ονος (ὁ), = Ἀσφάλιος.

Ἀσφαλτίας, ου (ὁ), [ᾰ, σφάλλω]. ὁ σελευταῖος σπονδύλος τοῦ ραχοκοκκάλου.

Ἀσφαλτίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὀσμὴν (χρῶμα κτλ.) ἀσφάλτου.

Ἀσφάλτιον (τὸ), εἶδ. τριφύλλου.

Ἀσφαλτίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀσφαλτῖτις, ιδος (ἡ), ὁ περιέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) ἄσφαλτον.

Ἄσφαλτος (ἡ), [ἀσφαλής]. τὸ φυσικὸν (ὀρυκτὸν ἢ ῥευστὸν) κατράνι, (παρδλ. Πίσσα).

Ἀσφαλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ἄσφαλτον, κατρανόνω.

Ἀσφαλτώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄσφαλτον.

Ἀσφάλτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν μὲ ἄσφαλτον, κατράνωμα.

Ἀσφαλῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσφάλειαν, στερεῶς, ἀρόβως, ἀκινδύνως, βεβαίως, σίγουρα.

Ἀσφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σφαραγέω.

Ἀσφάραγος (ὁ), Π. ἀντὶ Σφάραγος, || Αττ. ἀντὶ Ἀσπάραγος.

Ἀσφαραγωνία (ἡ), Αττ. ἀντὶ Ἀσπαραγωνία.

Ἄσφε, Ἄσφι, Αἰολ. ἀντὶ Σφέ, Σφί,

Ἀσφιγκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφιγγόμενος, ἀσφιχτος.

Ἀσφοδέλινος, η, ον. Καμωμένος (Κατεσκευασμένος) ἀπὸ ἀσφόδελον.

Ἀσφόδελος (ὁ), εἶδ. φυτ. μὲ ἄνθη κρίνου ῥίζας γεωμηλώδ. (κοιν.) σφέρδουκλι.

Ἀσφοδελώδης (ὁ), Π. τόπος περιέχων ἀσφοδέλους καὶ (ἐν γέν.) ἄνθη.

Ἀσφοδελώδης, ους (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ τοῦ γένους ἢ τοῦ εἴδους τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀσφράγιστος (ὁ, ἡ). ἀβούλλωτος, ἀσημάδευτος.

Ἀσφυκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω διάλογ (ἢ Ἔχω πολλὰ ἀδύνατον) σφυγμόν, (συνεχῆ.) εἶμαι ἀτάραχος.

Ἄσφυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν σφυγμὸν (κλονον, σπασμόν, ταραχήν). 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἀδύνατον) σφυγμόν. 3) ὁ μὴ σφιζῶν (κτυπῶν καθὼς ὁ σφυγμός).

Ἀσφυξία (ἡ). ἔλλειψις (παῦσις τοῦ) σφυγμοῦ.

Ἀσχαλάα, Ἰων. ἀντὶ Ἀσχαλᾷ, γ'. ἐν. πρ. τοῦ ἐνε. τῆς ὁρ. τοῦ

Ἀσχαλάω-ῶ (γ. Μ.), Π. ἀντὶ

Ἀσχάλλω [ᾰ, ἴσχω], Μ. ἀλῶ, (ω ἐ βοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) λύπημονῶ, ἀγανακτῶ, φυσαρεστοῦμαι. 2) (μτβ.) οἰκτείρω, λυποῦμαι, ἐλεεινολογῶ.

Ἀσχέδωρος (ὁ), Σ. κελ. ὁ σύαγρος, τὸ ἀγριογούρουνον.

Ἀσχετος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων σχέσιν μὲ ἄλλο τι, ἀφῃρημένος, μεμονωμένος. 2) Π. ἀκράτητος· ἀνυπόρρητος· ἄμετρος, ὑπερβολικός.

Ἀσχέτως, ἐπίρ. Χωρὶς καμμίαν σχέσιν, ἀφῃρημένως. 2) ἀμέτρως, μὲ ὑπερβολήν.

Ἀσχηματίστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τίστως. Ὁ μὴ ἔχων σχηματισμόν (διαμόρφωσιν), (ὑλ.) ἄϋλος, ἀσώματος. 2) (λόγος) ὁ χωρὶς (φτρ. ἢ γραμτ.) σχημάτων, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀσχήματος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) = Ἀσχημάτιστος.

Ἀσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἄσχημα (ἄπρεπα, ἀδιάντροπα), σπάκτω· κάμνω ἀπρεπῆ (ἀνάρμοστα) σχήματα, φαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται ἄσχημος, (Ἰταλ.) δέν κάμνω κα-
λὴν φιγοῦραν.
Ἀσχημόνως, ἐπίρ. Ἄσχημα, ἄτακτα κτλ.
Ἄσχημος (ὁ, ἡ), (ἀπν.) ἀντὶ Ἀσχήμων.
Ἀσχημοσύνη (ἡ). ἄσχημον (ἀπρεπὲς) κά-
μωμα (φέρσιμον).
Ἀσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σχῆμα
(μορφήν). 2) κακοσχηματισμένος, ἄ-
σχημος. 3) (συνηθ.) ἀπρεπὴς, αἰσχρὸς,
ἐπονείδιστος, ἄτιμος.
Ἀσχιδής, ἐος, = τῷ-
Ἄσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σχισμένος ἢ μὴ
σχιζόμενος· ἀδιαίρετος. (συνηθ.) ὄρθορ-
τος.
Ἀσχολέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ αἰτ.) Δίδω εἰς
τινα δουλειὰν ἢ αἰτίαν (Τὸν κάμνω) νὰ
ἀνασχοληθῇ. || (ἀπν. ἀμτβ. ἢ ἄλλ.) ἀν-
τὶ || (πθ. ἢ μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) ἔχω
ἀσχολίαν, ἀνασχολοῦμαι (καταγίνομαι)
εἴς. « Ἀσχολούντας μὲν καὶ πολεμοῦν-
τας, φαίνεσθαι ἀγαθούς· εἰρήνην δ' ἄγ-
οντας καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώ-
δεις, » Ἀρστ.
Ἀσχόλημα (τὸ) ᾧ
Ἀσχολία (ἡ). ἀνασχόλησις, ἔργον (εἰς τὸ
ὁπ. ἀσχολοῦνται τις), δουλειά. 2) (μὲ
γεν.) ἀπασχόλησις, ἐμπόδισμα. « Ἀσχο-
λίαν παρέχω (παρασκευάζω) τιν ,= Ἀ-
σχολῶ ἢ Ἀπασχολῶ.
Ἄσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀσχολίαν (ἀνα-
σχολούμενος, μὴ εὐκαίρων).
Ἀσχόλως, ἐπίρ. Χωρὶς σχολὴν (εὐκαιρίαν).
Ἀσῶ, Θ'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἀσάομαι.
Ἀσῶδης [ᾶση], ους (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος
ἢ προξενῶν ἀηδίαν (βάρος, ἀνορεξίαν
κτλ.). 2) Π. [ᾶσις] λασπωθὴς, βαλ-
τώδης.
Ἀσωματία (ἡ), ('Εκκλησ.) τὸ μὴ ἔχειν
σῶμα.
Ἀσωματοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος
ἀσωμάτου.
Ἀσώματος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -μάτως. Ὁ μὴ
ἔχων σῶμα, ἄϋλος.
Ἀσωματότης (ἡ), = Ἀσωματία.
Ἀσωμος (ὁ, ἡ), = Ἀσώματος.
Ἄσωος (ὁ, ἡ), = Ἄσωτος, ἀδιόρθωτος, χω-
ρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.
Ἀσωτεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ
τοῦ ἀσώτου.
Ἀσωτεῖον (τὸ). τόπος ἀσωτίας, πορνοζά-
ειον κτλ.
Ἀσωτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ζῶ ἀσώτως, κά-
μνω ἀσωτίας.
Ἀσωτία (ἡ), = Ἀσωτεία.
Ἀσωτιεῖον (τὸ), = Ἀσωτεῖον.
Ἀσωτοδιδάσκαλος (ὁ). ὁ διδάσκων τὴν ἀ-
σωτίαν, (ἐπιγρφ. κωμῳδ.).
Ἀσωτοποσία (ἡ). πολυποσία ἀσώτου.
Ἄσωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις
νὰ σώσῃ, χαμένος, χωρὶς ἐλπίδα σωτη-
ρίας. (θθ. συνηθ.) ὁ κατεξοδιεύμενος εἰς
τὰς ἡδονὰς, κακοήθης, διεφθαρμένος.
2) Π. (μὲ δοτ.) ὁ μὴ σωτήριος. ὀλέθριος.
Ἀσώτως, ἐπίρ. Μὲ ἀσωτίαν ἢ Χωρὶς σω-
τηρίαν, ὡς ἄσωτος. « Τῶν νυσούντων
τοὺς ἀσώτως ἔχοντας, » Πλ., τοὺς χω-
ρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.
Ἀσωφρόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σωφρονισθεὶς
ἢ μὴ σωφρονιζόμενος, ἀδιόρθωτος. 2)
(ἀπν. ἐνεργ.) ὁ μὴ σωφρονίζων, μὴ συν-
τελῶν πρὸς σωφρονισμόν.
Ἄτα (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἄτη.
Ἀτακτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι ἄτακτος, κά-
μνω ἀταξίας· κινοῦμαι ἀτάκτως, δὲν φυ-
λάττω τάξιν, (ἐπὶ στρατ.) δὲν εὑρίσκο-
μαι εἰς τὴν θέσιν μου· παραβαίνω τὰ
χρέη μου.
Ἀτάκτημα (τὸ). κίνημα (κάμωμα) ἄτα-
κτον, ἀταξία.
Ἄτακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φυλάττων,
ζῶν χωρὶς ἢ μὴ βαλμένος κατὰ) τάξιν,
συγχεχυμένος· ἀκατάστατος· κακοήθης
κτλ. (εἰς τὸν Λυκοῦργ.) ὁ μὴ τεταγμέ-
νος εἰς στρατιωτικὴν τάξιν.
Ἀτάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς τάξιν.
Ἀταλαιπώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως.
Ἀκαμπτος, ἀπλαγχνος. 2) = τῷ-
Ἀταλαίπωρος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -πώρως. Ὁ
μὴ θέλων νὰ κοπιάσῃ (νὰ στενοχωρη-
θῇ), ἀποφεύγων τὰς ταλαιπωρίας, ἀμε-
λὴς, ἀμέριμνος. 2) (πρᾶγμα) τὸ γινό-
μενον χωρὶς κόπον ᾧ ταλαιπωρίας, εὔ-
κολον, πρόχειρον.
Ἀτάλαντος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ ἀθρ., τάλαντον].
(μὲ δοτ.) ἰσοδυνάμης, ἴσος, ὅμοιος.
† Ἀταλάφρων, ονος (ὁ, ἡ) = (ἡ κατ' ἄλλ.
ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀταλόφρων.
Ἀτάλλω (χωρὶς Μ.), Π. [ᾰτάλδς], τρέφω
(ἀνατρέφω) μὲ ἐπιμέλειαν καὶ φιλοστορ-
γίαν· περιποιοῦμαι· (πθ. ἢ μσ.) τρεφό-
μαι· αὐξάνω, μεγαλόνω. 2) (ἀμτβ.)
παίζω, πηδῶ, χορεύω, ᾄδω
Ἀτάλλωτος (τὸ), Π. παιγνίδια, πηδήματα.
Ἀτολὸς, ἡ, ὸν, Π. [ᾰτάλλω], τρυφερὸς,
νεαρὸς, παιδικός.
Ἀταλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παι-
δὸς φρονήματα, ἁπλοῦς (ἄκακος) ὡς μι-
κρὸν παιδίον.
Ἀταλόψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρυφερὸν
(ἀδύνατον, πολλὰ εὐαίσθητον) καρδίαν.
Ἀταμίευτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ φυλαττόμενος
εἰς ταμεῖον, ἀθησαύριστος. 2) ἐξοδευ-
τὴς, ἄσωτος.
Ἀτεμιστος, ἐπίρ. Χωρὶς οἰκονομίαν, ἀ-
φειδῶς, ἀμέτρως.
Ἀτενίζω (ἡ), ἔλλειψις τάξεως (εὐταξίας),
σύγχυσις, ἀκαταστασία.
‡Ἀτέξιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄτακτος (κυρ.
σφυγμός).
Ἀταπεινωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταπεινούμενος
(μὴ καταπίπτων), μεγαλόψυχος.
Ἀτάρ, σύνδ. Π. (κυρ. ἐναντ.) = Ἀλλά, Δέ,
Πλήν, ὅμως, ἤτοι μὲν ᾧ. (πρβλ. Αὐτάρ).
Ἀταρακτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι ἀτάραχος
(ἥσυχος), δὲν ταράττομαι.
Ἀταρακτοποιητὴς (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ πράττῃ
τίς τι μὲ ἀταραξίαν (χωρὶς πάθους).
Ἀτάρακτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ταραχθεὶς ἢ μὴ
ταραττόμενος, ἀσύγχυτος, ἥσυχος, ἀνε-
νόχλητος (ἀπὸ ψυχικὴν ταραχήν).
Ἀταραξία (ἡ), τὸ νὰ ἦναί τις-
Ἀτάραχος (ὁ, ἡ), = Ἀτάρακτος.
Ἀταράχως, ἐπίρ. Χωρὶς ταραχὴν, μὲ ἀ-
ταραξίαν, ἥσυχα.
‡Ἀτάρβακτος, (καὶ ἐπίρ.) -άκτως, Δ. καὶ
Ἀτάρβὴς [ᾰ, ταρβέω], ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐ-
πίρ.) -βῶς, ᾧ
Ἀτάρβητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως, Π. ἥ-
ρωϊκὸς, ἀτρόμητος, ἀτάραχος.
Ἀταρβίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. δείχνω ἀνε-
βίαν, εἶμαι ἢ φρονῶ ἀταρβὴς (ἀτρο-
μητος).
Ἀταρίχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταριχευθεὶς ἢ
μὴ ταριχευόμενος, ἀπάστωτος, ἀνάλα-
τιστος, ἀβαλσάμωτος.
Ἀτάρυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, ταρμύσσω], = Ἀ-
ταρβὴς, ἄφοβος.
Ἄταρνον (τὸ), ἴδε Δίστρον.
Ἀταρπιτὸς καὶ Ἀταρπὸς (ἡ), Π. (κατὰ με-
τάθ.) = Ἀτραπός.
Ἀταρτηρὸς, ά, όν καὶ Ἀτάρτηρος (ὁ, ἡ), Π.
ἀντὶ Ἀτηρὸς (ἴδε Ἐπιτάρρυθος), βλαπτι-
κὸς· σκληρὸς· ὑβριστικός.
Ἀτάρχευ(χυ)τος, ᾰ (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, ταρχύω].
ἄταφος.
Ἀταυθαλέω-ῶ, Μ. ἠσω, Π. = Ἀταυθάλλω.
Ἀταυθαλία (ἡ), Π. ἀχρειότης, κακία, αὐ-
θάδεια, ἀταξία, ἀνομία.
Ἀταυθάλλω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι (πράτ-
τω, φέρομαι ὡς)-
Ἀταύθαλος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰτη], ἀνόητος· ἄ-
τακτος, ἀχρεῖος· αὐθάδης, ὑβριστὴς· κα-
κὸς, ἄχριος.
Ἄταυρος καὶ
Ἀταύρωτος (ὁ, ἡ) (κυρ. ἀδμαλὶς) εἰς τὴν
ὁπ. δὲν ἐπλησίασεν ἀκόμη ταῦρος, (μετ-
φορ. γυνὴ) ἀνύπανδρος.
Ἀταφία (ἡ), τὸ νὰ μένῃ τις-
Ἄταφος (ὁ, ἡ), ατερνημένος ταφῆς, ἄθα-
πτος.
Ἀτάω ῶ [ᾰτη], Μ. ἠσω, Π. (ἀπν. ἢ ἄχρ.
εἰς τὸ ἐνεργ.) βλάπτω. || (πθ.) βλάπτο-
μαι, ζημιοῦμαι, (ἴδε καὶ Ἀτέω).
Ἄτε, (κυρ.) ὑδ. πλθ. τοῦ Ὅς τε. || (ὡς ἐ-
πίρ. πρὸς μτχ. αἰτιολογ., ἀλλ. τῆς Κα-
τὰ ἡ τῇ, Διό) ὡσὰν ὁπῶς, ἐπειδὴ, καθ-
ότι. « Μετὰ ἰδρῶτος, ἅτε καὶ θέρος ὄν-
τος, » Πλάτ. 2) (πρὸς αἰτ. ὁμοιωματ.)
= Καθὼ, Καθάπερ, ὡσὰν κτλ. « Κτείνειν
ἀλλήλους ἅτε πολεμίους, » Ἡρ. (ᾧ ἀν-
τιστρφ.) « Πῦρ ἅτε διαπρέπει, » Πίνδ.,
(παρβλ. Ὡς). 3) (σπν. ἐναντιωματ.) =
Καὶ τοι, μ' ὅλον ὅ,τι. « Ἄτε θρασὺς, »
Νόν.
Ἀτειγκτος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -κτως, [ᾰ, τέγ-
γω], ἄβρεκτος, ἀμούσκευτος· (συνηθ. ᾧ
μτφρ.) σκληρὸς, ἄκαμπτος, ἀδυσωπη-
τος· ἀπλαγχνος· ἀπεργήορητος.
Ἀτειρὴς [ᾰ, τείρω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀκατα-
πόνητος, ἀκούραστος· σκληρὸς, ἄκαμ-
πτος, (παρβλ. Ἄτρυτος).
Ἀτείχιστος (ὁ, ἡ), μὴ ὠχυρωμένος μὲ τεῖ-
χη (τειχοκαστρα)· ἀπεριτείχιστος.
Ἀτεκμαρτος (ὁ, ἡ), [ᾰ, τεκμαίρομαι], τοῦ
ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ
μαντεύσῃ) τὸ τέλος ἢ νὰ ἐκβάλῃ συμ-
πέρασμα· ἄδηλος· ἀστόχαστος, ἀπρο-
βούλευτος, (πρβλ. Ἀνείκαστος). || (τὸ
οὐδ.) Ἀτέκμαρτο, = τῷ-
Ἀτεκμάρτως, ἐπίρ. Χωρὶς κανὲν σημεῖον·
ἀπροβουλεύτως, ὅπως τύχει.
Ἄτεκμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτεκνος.
Ἀτεκνέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι Ἄτεκνος.
Ἀτεκνία (ἡ). ἀτεκνία τέκνων ἢ ἀνικανό-
της πρὸς τεκνοποιΐαν, χειρωσις. « Ψυ-
χῆς,—, » Γ.Ῥφ.
Ἄτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμε-
νος ν' ἀπηκτήσῃ τέκνα, ἄγονος.

Ἀτεκνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Στερῶ τινα τῶν τέκνων του, τὸν κάμνω ἄτεκνον.
Ἀτέλεια (ἡ), -ων. Τὸ νὰ ζνέ τις ἀτελὴς (μὴ ἐντελὴς ἢ ἀσύδοτος), ἀσυδοσία.
Ἀτελείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελειωθεὶς (ἀλλὰ μείνας) ἀτελής. 2) = τῷ
Ἀτέλεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τελεσθῇ (νὰ καταρθωθῇ, νὰ λάβῃ πέρας), ἀκατόρθωτος. 2) ὁ μὴ τελεσθεὶς εἰς τὰ μυστήρια, ἀμύητος, ἀκατήχητος· βέβηλος. 3) ἀντὶ Ἀτελής. « Χώρα —, « Δμ. (1462). ||. (τὸ οὐδ.) Ἀτέλεστα, ἐπίρ. Π. χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀνωφελῶς· εἰς μάτην.
Ἀτελεσφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελεσφορήσας ἢ μὴ τελεσφορῶν (μὴ καρποφορῶν ἢ μὴ κρατῶν μὴ ὡιμάζων τὸν καρπόν).
Ἀτελεύτητος (ὁ, ἡ), (απν.) ὁ μὴ λαβὼν τέλος (ἀλλὰ μείνας) ἀτελής, ἡμιτελής. 2) (συνηθ.) = τῷ
Ἀτέλευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελείωτος. ἀπέραντος, αἰώνιος.
Ἀτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τέλειος, μὴ ἐντελὴς, ἐλλιπὴς, ἀτελειοποίητος. » Ἀτελὲς μηθὲν ἡ φύσις ποιεῖ, « Ἀρχ. 2) (συνήθ.) ὁ μὴ πληρόνων (μὴ ὑποκείμενος εἰς) τέλη (δοσίματα), ἀσύδοτος ἢ ἀνέξυδος. » Λιμὴν —, « Πλδ. » Βοσκήματα —, « Ἀρχ. (καὶ μὲ γεν.) » Τούτων ἀπάντων ἀτελεῖς ἐσμεν, « Ακ. 3) ὁ ἐναπολειπόμενος ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων, καθαρός. « Μνᾶ ἀτελής, « Δμ. 4) (απν. καὶ Π.) = Ἀτέλεστος, ἀμύητος.
Ἀτελὴς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτέλεια.
Ἀτελώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώσας ἢ μὴ πληρόνων τελώνιον, ἀδεκάτιστος.
Ἀτέμβω (χ. Μ. οὔτε ἄλλ. χρόν.), Π [ἀτη.], (μὲ αἴτ.) βλάπτω· ἐνεχλῶ· ἀπατῶ. ||. (πθ. μὲ γεν.) στεροῦμαι· δὲν ἔχω. ||. (μσ. μὲ δοτ.) μέμφομαι, κατηγορῶ, παραπονοῦμαι.
Ἀτενὴς [ἀ ἐπιτ., τείνω], ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ.) πολλὰ τεντωμένος· (συνκδχ.) πολλὰ προσεκτικὸς (προσηλωμένος) εἰς, σταθερός, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος, σκληρός. αὐστηρὸς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀτενὲς ἐπίρ. = (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Ἀτενῶς.
Ἀτενίζω, Μ. ἰσω. (μὲ αἴτ. προθετ. ἢ απν. μὲ δοτ.) Βλέπω ἀτενῶς (ἀσκαρδαμυκτί), προσηλόνω τὰ 'μμάτιά μου (καὶ μτφορ.) τὸν νοῦν μου (προσέχω ὅλως διόλου) εἰς.
Ἀτενισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτενίζειν, προσήλωμα τῶν ὀφθαλμῶν· προσοχή.
Ἀτενῶς, ἐπίρ. Μὲ τεντωμένα (προσηλωμένα) 'μμάτια, ἀσκαρδαμυκτί, μὲ ἄκραν προσοχήν. 2) ἐντελῶς, ὅλως διόλου, ἀπαράλλακτα. » Ἀτενὲς ἴχελοι, « Πίνδ. 3) ἴσια, κατ' εὐθείαν. » Ἀτενὲς (-νῆς) ἀπ' οἴκων, « Εὐρ.
Ἄτερ, ἐπίρ. ἢ προθ. Ἰων. (μὲ γεν.) = Ἄνευ, χωρὶς, ἐκτός. » Ἄτερ Ζηνός, « Ἰλ. Ο., χωρὶς τὴν θέλησιν (τὴν βοήθειαν) ἢ τὴν εἴδησιν, παρὰ γνώμην) τοῦ. (χ. πτ.) παράμερα, ἐξώρα. » Ἄτερ ἥμενον, « Ἰλ. Α.
Ἀτεραμνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτεραμνότης.
Ἀτέραμνος (ὁ, ἡ), [ἀ, τέραμνος]. (κυρ. ἐπὶ ὑπερ.) Κακοβάστακτος· ἀχωνευτος ἢ δυσκολοχώνευτος, σκληρὸς (κυρ. ἢ μτφορ.), τραχὺς, ἀνένδοτος, ἀπειθὴς, ἄκαμπτος κτλ.
Ἀτεραμνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ φυσικὸν) τοῦ ἀτεράμνου, τραχύτης, σκληρότης.
Ἀτεραμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μετέχων ἀτεραμνότητος.
Ἀτερήμων, ονος, Ἀττ. καὶ
Ἀτέρεμνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτέραμνος.
Ἀτερηδόνιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, τερηδονίζομαι]. (κυρ. ἐπὶ ξυλ.) ἀσαρακοφάγωτος.
Ἀτερθε(θεν), ἐπίρ. Π. = Ἄτερ.
Ἀτερμάτιστος, ου καὶ
Ἀτέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τέρμα (ὅρον, τέλος), ἀπέραντος, ἀτελείωτος. (Π. ἐπὶ κατόπτρου) στρογγύλος, κυκλοτερής.
Ἄτερος (τὸ α βραχὺ), α, ον, Δ. ἀντὶ Ἕτερος.
Ἄτερος (τὸ α μακρὸν), ἀτέρα, θάτερον (ἡ γεν. θατέρου κτλ.), Ἀττ. ἀντὶ Ὁ ἕτερος, ἡ ἑτέρα κτλ. Ὁ ἄλλος ἡ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο.
Ἀτερπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἀτερπὴς, δυσαρεστῶ.
Ἀτερπία (ἡ), = Ἀτερψία.
Ἀτερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τέρπων, ἀηδὴς, ὀχληρὸς, δυσάρεστος.
Ἄτερπος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀτερψία (ἡ). ἔλλειψις τέρψεως, δυσαρέσκεια.
Ἀτευκτέω-ῶ, Μ. ἡσω, (μὲ γεν.) = Ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω (τὸν σκοπὸν, τὸ παθούμενον).
Ἀτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχάνων (μὴ ἐπιτυγχάνων) τοῦ σκοποῦ, ἀνεπιτυχής.
Ἀτευξία (ἡ). τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν, ἀποτυχία.
Ἀτευχὴς, ἐος καὶ
Ἀτεύχητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων τεύχη (ὅπλα ἢ σύνεργα), ἄοπλος, ἀ ἑτοιμος.
Ἀτέχναστος (ὁ, ἡ), = Ἀτεχνίτευτος.
Ἀτεχνὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων κάμμίαν τέχνην· (καὶ τρπ. βόλους, πανουργίας), ἄτεχνος, ἀνεπιτήδειος, ἀμαθὴς· ἁπλοῦς, ἄκακος.
Ἀτεχνία (ἡ). ἄγνοια τέχνης, ἀνεπιτηδειότης.
Ἀτεχνίτευτος (ὁ, ἡ). κατωμένος χωρὶς τέχνην, φυσικὸς, ἁπλοῦς, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος.
Ἄτεχνος (ὁ, ἡ), = Ἀτεχνὴς καὶ 2) = Ἀτεχνίτευτος.
Ἀτέχνως, ἐπίρ Χωρὶς τέχνην ἢ τέχνας (δόλους, πανουργίας), ἀφελῶς, φυσικῶς, εἰλικρινῶς, μὲ ἁπλότητα, (ὅθεν
Ἀτεχνῶς, ἐπίρ. (μτφορ.) Ἀληθῶς· τῷ ὄντι· παντάπασιν, ὅλως διόλου· καθαυτὸ, ἀπαραλλάκτως.
Ἀτέων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀτέω, = Ἀτάω, Π. Ἰων., παράτολμος, θρασὺς, ἀπονενοημένος, [ἐκ τοῦ
Ἄτη (ἡ), [ἀάω]. πρόσκομμα (ἐμπόδιον· ἁμάρτημα· ἀπάτη· βλάβη, ζημία, συμφορὰ) κυρ. ἐξ ἁμαρτιῶν καὶ ἀνοησίας ἢ κατὰ θείαν παραχώρησιν, (ὅθεν παρὰ Π.) ἡ τῶν τοιούτων συμφορῶν πρόξενος θεότης (Ἐμπαρέη).
Ἄτηκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τήκω]. ὁ μὴ λυόνων (ἀναλυομένος) διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τοῦ ὕδατος, ἄλυωτος.
Ἀτημέλεια (ἡ). ἀνεπιμέλησία, [ἐκ τοῦ
Ἀτημελέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ, παραμελῶ, εἶμαι.
Ἀτημελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μελῶς = Ἀμελὴς, ἀφρόντιστος. 2) = τῷ
Ἀτημέλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Παρημελημένος.
Ἀτημελία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτημέλεια.
Ἄτηρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀτειρὴς, ἢ = τῷ
Ἀτηρὸς [ἄτη], ἀ, όν. Ἐπιβλαβὴς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος, (ἴδε καὶ Ἀταρτηρὸς).
Ἄτιετος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄτιτος.
Ἀτίζω, Μ. ἰσω, Π. περιφρονῶ, ἀτιμάζω.
Ἀτιθάσευ(σευ)τος καὶ
Ἀτίθασος(σος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξημερούμενος, ἀνήμερος, ἄγριος.
Ἀτίθηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνατραφεὶς χωρὶς τιθήνης, ἀθήλακτος » Βίος —, « Μανέθ. ὁ τῶν ἐκθέτων βρεφῶν.
Ἀτιμαγελέω(άως)-ῶ, Ν. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-
Ἀτιμαγέλης, ου (ὁ). (κυρ. ταῦρος) ὁ ἀτιμάζων (χωριζόμενος δηλ. ἀπὸ) τὴν ἀγέλην, βόσκων μόνος.
Ἀτιμάζω. Μ. άσω. (μὲ αἴτ.). Δὲν τιμῶ· περιφρονῶ· (μὲ ἄπαρ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) κρίνω τι ἢ τινα ἀνάξιον τινος. 2) ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν, προξενῶ ἀτιμίαν, ὑβρίζω, καταισχύνω, (παρβλ. Ἀτιμόω).
Ἀτιμασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμάζειν, περιφρόνησις, ἀτιμία.
Ἀτιμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀτιμάζω.
Ἀτιμαστὴς, οῦ, καὶ
Ἀτιμαστὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀτιμάζων (ἀφαιρῶν τὴν τιμὴν τινος), ὑβριστής.
Ἀτιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀτιμάζω.
Ἀτίμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τιμηθεὶς ἢ μὴ τιμητέος, ἄτιμος, κατεφρονημένος. 2) ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐκτίμησιν, ἀνεκτίμητος, πολύτιμος. » Τοὺς τὰ μαθήματα καπηλεύοντας καὶ μισθῶν ἀτιμήτων πράττοντας, « Ἰάμβλ. 3) (Νμ.) » Δίκη —, « Ἐπερ., τῆς ἀπ. ἡ τιμωρία δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ προσδιορισθῇ ὡς ὡρισμένη ἤδη ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῶν νόμων. » Σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος. οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον.., ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, « Εὐς.
Ἀτιμία (ἡ). ἔλλειψις (ἀφαίρεσις) τῆς τιμῆς, αἶσχος, ὕβρις, περιφρόνησις, (παρβλ. Ἀτίμωσις).
Ἀτίμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κἀμμίαν τιμὴν μὴ ἀξίζων τίποτε.
Ἀτιμοπενθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων (πενθῶν) τὴν ἀτιμίαν του.
Ἀτιμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀτιμίαν.
Ἄτιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ώτατος). Ὁ μὴ ἔχων τιμὴν (μὴ τιμώμενος καταφρονημένος, ἀπόβλητος, (ἐπὶ νομισμ.) ὁ μὴ ἔχων πέρασιν. (μὲ γεν.) ἄνανδρος ἢ στερημένος (ὄμοιος) τῆς τιμῆς (περὶ ἧς ὁ λόγος) » Ἄτιμους γερῶν, ὧν νῦν ἴσχουσι, καταλείψετε, « Θκ. 2) (κυρ.) ὁ στερηθεὶς κατὰ τοὺς νόμους τῆς τιμῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου ἢ 3) ὁ κηρυχθεὶς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος καὶ (ἐπιτ.) φανευόμενος ἀτιμωρήτως ὑπὸ τοῦ τυχόντος. (ἐν γεν.) ἀνεκδίκητος. « Ἄτμος τεθνάτω, « Νομ. Σολ. » Τοῦ νῦν οἴκου ἄτιμον ἕδεις, « Ὀδ. Π.
Ἀτιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδικῶ τινὰ (πολι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τικῶς) Ἄτιμον, καταδικάζω εἰς ἀτιμίαν. 2) (σπν.) = Ἀτιμάζω, περιφρονῶ, κατασχύνω.

Ἀτιμωρησία (ἡ). τὸ νὰ μένῃ τις ἀτιμώρητος.

Ἀτιμωρητεί(τί), ἐπίῤῥ. = Ἀτιμωρήτως, χωρὶς τιμωρίαν, [ἐκ τοῦ

Ἀτιμώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-ρήτως. Ὁ μὴ τιμωρηθείς. 2) ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν (ἱκανοποίησιν), ἀνεκδίκητος, ἀδοήθητος.

Ἀτίμως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀτιμίαν, μὲ τρόπον ἄτιμον.

Ἀτίμωσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμοῦν, ἡ ποινὴ τῆς (πολιτικῆς) ἀτιμίας, ἀτίμωσμα.

Ἀτιμωτικός, ἡ, όν, (ᾷ ἐπίῤῥ.)-κῶς. Ὁ προξενῶν (ἐπιφέρων) ἀτιμίαν.

Ἄτινακτος (ὁ, ἡ). ὅς τις δὲν ἐτινάχθη ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τιναχθῇ, ἀκλόνητος, ἀσάλευτος· (συνκδχ.) ἀναπόφευκτος.

Ἄτις, Δ. ἀντὶ Ἥτις, θηλ. τοῦ Ὅστις.

Ἀτιτάλλω, Μ. αλῶ, Π. = Ἀτάλλω.

Ἀτιτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀτίζω.

Ἄτίτης, ου, Π. = τῷ

Ἄτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος. 2) ὁ μὴ ἔχων (μὴ δυνάμενος) νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του κτλ. (ᾳ).

Ἀτίω, Μ. ίσω, Π = Ἀτίζω.

Ἄτλαγενὴς καὶ Ἀτλαντογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους (υἱὸς ὃηλ. ἡ θυγάτηρ) τοῦ Ἄτλαντος.

Ἄτλας, αντος (ὁ). Γίγας τῆς μυθολογ. καὶ τὰ ὄρη τῆς Ἀφρικ. 2) (συνκδχ.) ζῶλος (ὑποστήριγμα) εἰς σχῆμα Ἄτλ., (κοιν.) στρεβλοξύλων, [ἐκ τοῦ

Ἄτλας, αντος (ὁ), Π. [ἀ ἐπιτ. ἡ στερ., τλάω], = Πολύτλας, ἡ Ἀτολμος, Ἀκαρτέρητος, [ζῶων

Ἀτλησία (ἡ). ἀτολμία, ἀνυπομονησία, μικροψυχία.

Ἀτλη(καὶ Δ. τλα)τέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, εἶμαι ἄτολμος.

Ἄτλη(ᾷ Δ. τλα)τος, ου (ὁ, ἡ), Π. [ἀ,τλάω]. ἀνυπόφερτος.

Ἀτμενεύω [ἀτμὴν], Μ. εύσω, Π. Εἶμαι δοῦλος (σκλάβος).

Ἀτμενία (ἡ), Π. δουλεία, ὑπηρεσία, ταλαιπωρία.

Ἀτμένιος (ὁ, ἡ), Π. κοπιαστικὸς, πολύμοχθος, ἐπίπονος.

Ἀτμενὶς ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀτμὴν, δούλη.

Ἀτμενος (ὁ), Π. = Ἀτμήν.

Ἀτμεύω, Μ. εύσω, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀτμενεύω.

Ἀτμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτμὶς, ἀτμός.

Ἀτμὴν, ένος (ὁ), Π. [ἀ ἐπιτ., δάμνημι]. δοῦλος, σκλάβος, ὑπηρέτης, ὑπήκοος, (παρβλ. ἀμώς).

Ἄτμητος (ὁ, ἡ), [ἀ, τέμνω]. ἄκοπος· μὴ εὐνοωχισμένος· ἀκλάδευτος· ἀκούρευτος, (κυρ.) ἀδενδροτόμητος· (ἐπὶ μεταλλείων) ἄσκαπτος, ἀδούλευτος. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος τομὴν (κύψιμον)· ἀκομμάτιαστος, ἀδιαίρετος.

Ἀτμιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀτμίζω.

Ἀτμιδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἀτμόν.

Ἀτμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.

Ἀτμιδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀτμώδης.

Ἀτμίζω, Μ. ίσω Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ἀτμόν (ἀναθυμίασιν), ἀγνίζω.

Ἀτμὶς, ίδος (ἡ), = Ἀτμός.

Ἀτμισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀτμισμὸς (ὁ). τὸ ἀτμίζειν, ἀνάδοσις ἀτμοῦ, ἀναθυμίασις.

Ἀτμιστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀτμόν.

Ἀτμοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ ἀτμόν, ἐν εἴδει ἀτμοῦ.

Ἀτμὸς (ὁ) = [ἄω ἢ ἀάζω]. ἀχνὸς, ἀναθυμίασις.

Ἀτμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀτμόν.

Ἀτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ περιφραγμένος μὲ) τοῖχον.

Ἀτοκεῖ, ἐπίῤῥ. Χωρὶς τόκον (διάφερον).

Ἀτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀτοκίαν (χειρωσιν), (ὀθεν ‖. αὐσ.) Ἀτόκιον (τὸ), ἰατρικὸν ἔχον ταυτότην ἐνέργειαν.

Ἄτοκος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἡ μὴ τεκοῦσα ἢ μὴ τίκτουσα, στεῖρα, ἄγονος. (τρπ.) « Χρήματα ἄτοκα, « ᾳξ., τὰ δανεισμένα χωρὶς τόκου, ἢ μένοντα ἀτόκιστα.

Ἀτόκως, ἐπίῤῥ. = Ἀτοκεί.

Ἀτολμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω τόλμην, δὲν τολμῶ, εἶμαι ἄτολμος.

Ἀτόλμητος (ὁ, ἡ). (κυρ. πρᾶγμα) τὸ ὁπ. δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Ἀτολμία (ἡ), ἔλλειψις τόλμης, δειλία, [ἐκ τοῦ

Ἄτολμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -μως. Ὁ μὴ ἔχων τόλμην, δειλὸς, μικρόψυχος.

Ἄτομος (ὁ, ἡ), = Ἄτμητος, ἄκοπος· ἀδιαίρετος. « Μέχρι τῶν τελευταίων καὶ ἀτόμων διαφορῶν, « Πλ. ‖. (νὺσ. θηλ.) τὸ λεπτότατον καὶ ἀδιαίρετον τῆς ὕλης ἢ τοῦ χρόνου μόριον. « Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, « Γρφ., (παρβλ. Ἀκαρὴς).

Ἀτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτονος (ἀδύνατος), πάσχω ἀτονίαν, δὲν ἔχω δύναμιν, (μὲ ἀπαρ.) δὲν ἠμπορῶ.

Ἀτονία (ἡ). ἀδυναμία, τὸ νὰ ἦνέ τις.

Ἄτονος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίῤῥ.)-νως. (κυρ.) Ὁ μὴ τεντωμένος, χαλαρὸς, (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὁ μὴ ἔχων τόνον (δυναμιν), ἀσθενὴς, ἀδύνατος, νωθρὸς, ἀδρανὴς, κτλ. 2) (γρμτ.) ἀτόνιστος.

Ἀτόξευτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν ἐτοξεύθη ἢ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοξευθῇ, ἀσαγίττευτος.

Ἄτοξος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ) τόξον.

Ἀτόπαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, τοπάζω]. ὁ μὴ εὐριακόμενος μὲ συμπερασμὸν, ἀνείκαστος.

Ἀτόπημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος ἄτοπος.

Ἀτοπία (ἡ). τὸ νὰ γίνηται ἢ λέγηταί τι ἄτοπος, παραλογισμὸς, ἀντίφασις, παραξενιὰ, ἀνοησία κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἄτοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -πως. (κυρ.) Ὁ μὴ ὢν εἰς τὸν πρέποντα τόπον, (κοιν.) μὴ ἔχων τὸν τόπον του, (συνκδχ.) ἀνάρμοστος, παράλογος, παράκαιρος· παράδοξος, παράξενος, ἀσυνήθιστος· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνῤῥ.) γελοῖος, εὐήθης, ἀνόητος, (ἐνίοτε) ὁ τυχὼν, ἄσκοπος· ἀδιάφορος. « Ἐν τοῖς κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων, κοὐδὲ γινώσκειν ὀκνῶν, « Εὔπολ.

Ἀτόρευτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τορεύω]. ἀσκάλιστος, ἀδούλευτος.

Ἀτόρητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, τορέω]. ἀτρύπητος, ἀπλήγωτος.

Ἀτόρνευτος (ὁ, ἡ). μὴ δουλευμένος εἰς τὸν τόρνον, μὴ τορνευμένος.

Ἄτος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἄατος(ζος), ἀκόρεστος.

Ἀτραγένη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, Χ. Κληματῖτις.

Ἀτραγῴδητος καὶ

Ἀτράγῳδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων (ἀρμόζων· εἰς τραγῳδίαν, πεζὸς, ταπεινὸς, ἐκφρασμένος·

Ἀτραγῴδως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς τραγικὴν ἔμφασιν, χωρὶς κρότον καὶ μεγαλοβρημοσύνην, χωρὶς ὑπερβολὴς.

Ἀτράκτιον(τὸ), μικρὸν ἀδράκτι. ἀδρακτάκι.

Ἀτρακτοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄδραχτι.

Ἄτρακτος (ὁ, ἡ), [ἀ ἐπιτ., ταράττω;] τὸ ἀδράκτι· (ὀθεν διὰ τὸ ὁμοιόσχημον 2) τὸ βέλος (ἡ σαγίττα) τοῦ τόξου· καὶ 3) ἡ κορυφὴ (ἡ κοιν. τσοῦντα) τοῦ καρτιοῦ ἢ τῆς ἀντένας, (παρβλ. Ἠλακάτη). 4) = τῷ

Ἀτρακτυλὶς(λλὶς), ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῶν γειτοδουραγκάθων) ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμναν ἀδράχτια, (κυρ. δὲ) ὑποκορ. τοῦ Ἄτρακτος.

Ἀτράνωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρανόω]. ὁ μὴ καθαρῶς ἐξηγημένος (εὐκρινημένος), ἀσαφήνιστος.

Ἀτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς τράπεζαν (καὶ συνκδχ.) χωρὶς τροφήν.

Ἀτραπιτὸς, Π. καὶ

Ἀτραπὸς (ἡ), [ἀ, τρέπω]. ὁδὸς στενὴ, μονοπάτι, (ἐν γέν.) δρόμος, στράτα.

Ἀτραυμάτιστος (ὁ, ἡ), = Ἀτρώτος, ἀπλήγωτος.

Ἀτράφαξις(ξυς), εως ἡ υος (ἡ), [ἀ ἐπιτ., τρέφομαι], εἶδ. φυτ. (ὅμοιον μὲ τὸ ἀπανάκι), κοιν. λυθουδιά.

Ἀτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τράχηλαν (λαιμὸν), (ἐπιθ. τοῦ καβούρου).

Ἀτράχυντος (ὁ, ἡ). ἀνεπίδεκτος τραχύνσεως, (Δρετ.).

Ἀτρέκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρεκοῦς, ἀκρίβεια, ἀλήθεια, βεβαιότης.

Ἀτρεκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀκριβῶ, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἀτρεκέως, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀτρεκῶς.

Ἀτρεκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρέχω]. ἀκριβὴς, ὀρθὸς, δίκαιος, ἀληθὴς, βέβαιος. ‖. (εἰ οὐδ.) Ἀτρεκὲς, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἀτρεκῶς.

Ἀτρεκίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτρέκεια.

Ἀτρεκῶς, ἐπίῤῥ. Ἀληθῶς, βεβαίως, τῷ ὄντι, μὲ ἀκρίβειαν.

Ἀτρέμα καὶ (πρὸ φων.) Ἀτρέμας, ἐπίῤῥ. Π. [ἀ, τρέμω]. χωρὶς νὰ σαλεύσῃ (νὰ κινηθῇ), ἡσυχα, χωρὶς κρότον, ἀνεπαισθήτως, σιγανὰ, (κοιν.) ἀγάλι-ἀγάλια. « Ἔχω (» Ἦμαι)—, « Ὅμ., Ξεν., ἡσυχάζω, δὲν σαλεύω. « Οἱ Ἕλληνες ἀτρέμας εἶχον ἐν τῷ Ἀρτεμισίῳ, « Ἡρ. « Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, « Ξεν. 2) (ἐνίοτε κατὰ συνκδχ.) ἀκριβῶς, (Πλούτ. Θεμιστ. 27).

Ἀτρεμαῖος, α, ον, = Ἀτρεμὴς.

Ἀτρέμας, ἐπίῤῥ. Ζ. Ἀτρεμα.

Ἀτρεμεύτης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτρεμία.

Ἀτρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω (Στέκω) ἀκίνητος, ἡσυχάζω, δὲν σαλεύω, δὲν κάμνω κρότον (ταραχὴν, σύγχυσιν), [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀτρεμής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρέμων (μὴ σαλεύων, μὴ κινούμενος), ἡσυχος, ἀκίνητος, ἀτάραχος· ἄφοβος.
Ἀτρεμία (ἡ). ἠρεμία, ἡσυχία· ἀκινησία· ἀταραξία.
Ἀτρεμίζω, Μ. ἴσως, = Ἀτρεμέω.
Ἄτρεπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έπτως. Ὁ μὴ τρεπόμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, ἀμετακίνητος, σταθερός, ἐπίμονος· (συνκβ.) ἄφοβος.
Ἀτρεπτότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρέπτου, σταθερότης, ἐπιμονὴ κτλ.
Ἄτρεπτος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.) -έστως, Π. [ἀ, τρέω]. ἀτρόμητος, ἄφοβος.
Ἀτρεύς, έως (ὁ), Π. = Ἀτρέπτος, (ὄθεν) «Ἀτρὴ (δρθ. τρεῖες) ἀνάγκαι, « Ἀνάλ., οἱ ἀμετατρέπτοι νόμοι τῆς ἀνάγκης.
Ἀτρέψια (ἡ). = Ἀτρεπτότης.
Ἀτρῆες (οἱ), ἴδε Ἀτρεύς.
Ἄτρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως, [ἀ, τιτραίνω]. Ἀτρύπητος. 2) ὁ μὴ σκάπτων (καθὼς οἱ μύρμηκες καὶ ἄλλα ζῶα) τρύπας πρὸς κατοικίαν, (Ἀρχ.).
Ἀτρήχυντος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀτράχυντος, ὁ μὴ τραχύνων (προξενῶν δριμύτητα), ἁπαλός.
Ἀτρίακτος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀνίκητος, (ἴδε Τριάζω).
Ἀτρίβαστος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἀτριβής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἄτριπτος, (δρόμος) ἀπάτητος, ἀβούλευτος, (χιτών) ἀφόρετος, ἀμεταχείριστος. (ἐπμ.) καινούργιος, (σῖτος) ἄλιστος, ἀκοπάνιστος, (ἄρτος) ἀζύμωτος ἢ μὴ καλοζυμωμένος. (ἄνθρωπος) ἄπειρος, ἀγύμναστος, ἀσυνήθιστος (ἀπὸ δουλειάν).
Ἀτριβῆ, ἐπίρ Χωρὶς νὰ τριφθῇ (νὰ φαγωθῇ, νὰ χαλάσῃ), ἢ 2) χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθῇ, χωρὶς ἀργοπορίαν.
Ἀτρίβων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τρίβωνα ῥάσον, ἐπανωφόρι. 2) Π (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀτριβής, ἄπειρος, ἀτυνήθιστος.
Ἄτριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἄτριον.
Ἄτρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀτριβής.
Ἄτριχος, γεν. τοῦ Ἀθριξ, χωρὶς τρίχας (μαλλιά).
Ἀτριγόσαρκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σάρκα ἄτριχον.
Ἄτριψ, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτριβής.
Ἀτριψία (ἡ). ἔλλειψις τριβῆς, ἀπειρία.
Ἀτρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Δὲν τρομάζω, εἶμαι Ἀτρόμητος καὶ
Ἀτρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρέμων (μὴ δειλιῶν), ἄφοβος.
Ἀτρόμως, ἐπίρ. Χωρὶς τρόμον, μὲ ἀφοβίαν.
Ἀτροπία (ἡ), = Ἀτρεψία, τὸ ἀμετάβλητον· ακληρότης, πεισμονὴ (αὐστηρότης) παράλογος, κύρίεια, ἀνοησία· κακοτροπία, [ἐκ τοῦ
Ἄτροπος (ὁ, ἡ), = Ἄτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος· αἰώνιος· ἀκαμπτος, ἀμετάστατος, σκληρός, ἀδυσώπητος, κακότροπος, διεστραμμένος· ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος.
Ἀτροφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Δὲν τρέφομαι, δὲν αὐξάνω (δι' ἔλλειψιν τροφῆς), πάσχω (πίπτω εἰς) ἀτροφίαν, (κοιν.) ζουρλίζω.
Ἀτροφία (ἡ)· ἔλλειψις τροφῆς. 2) ἀσθένεια σωματος μὴ ὠφελουμένου ἀπὸ τὴν τροφὴν, μαρασμός, (κοιν.) ζοῦρα, [ἐκ τοῦ
Ἄτροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρεφόμενος (αὐξάνων), ἄθρεπτος. ὁ πάσχων ἀτροφίαν, (κοιν.) ζουριασμένος. 2) ὁ μὴ τρέφων (μὴ θρεπτικός).
Ἀτρύγετος, ἡ καὶ ος, ον, καὶ
Ἀτρυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Ἀτρύγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυγηθεὶς ἀκόμη, ἀσύναχτος, ἢ· ὁ μηδέποτε τρυγηθείς, ἄκαρπος· (συνκβ.) ἔρημος, ἢ· ἄπατος, ἀπέραντος· ἄβυσσος, (συνκβ. ἐκ τοῦ
Ἄτρυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τρύγα (κοπάνι, ἀμούργιον), καθαρός, λαγαρισμένος.
Ἀτρύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄτρυτος. « Κακῶν—, « Αἰσχλ., ὁ μὴ καταπίπτων ἐν τοῖς δεινοῖς, ἀκαταπόνητος ὑπὸ τῶν συμφορῶν.
Ἀτρύπητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυπημένος, Ἄτρητος.
Ἄτρυτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρύω]. = Ἀτειρὴς, ἀκαταπόνητος, ἀκαταδάμαστος· ἀκούραστος. 2) = Ἄτριπτος. « Ὁδὸς—, « Θκρ., ἀπάτητος, (ἐπμ.) τραγέτα, δύσβατος· (ὀθ. ἐν γέν.) δύσκολος. 3) ὁ ἀπορεύγων τοὺς κόπους, ἀργὸς, ἀκαμάτης.
Ἀτρυτώνη (ἡ), (παρασχημ. τοῦ) Ἄτρυτος, ἀκαταδάμαστος, (ἐπίθ. τῆς Ἀθ.).
Ἀτρύφερος καὶ
Ἀτρύφητος καὶ
Ἄτρυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυφερὸς (τρυφηλὸς), ἄθρυπτος.
Ἀτρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτρωτος.
Ἀτρωσία (ἡ), τὸ νὰ μὴ γνέ τις -
Ἄτρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρωθεὶς (πληγωθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος τρωθῆναι, ἀπλήγωτος.
Ἀτρώτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ πληγωθῇ.
Ἄττα, (Ἀκλ.) προσφων. (τιμητ.) υἱοῦ πρὸς πατέρα καὶ (ἐν γέν.) νεωτέρου πρὸς γεροντότερον, (παρβλ. Ἄππα).
Ἄττα (ψλ.) Ἀττ. ᾶ Ἄσσα Ἰων. , = Τιγᾶ, οὐδ. πλθ. τοῦ (ἀορ.) Τις. « Τεθῳμένοι δὲ ταῦτα ἄττα ἐστί, « Πλάτ. « Ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, « αὐτ. « Σκαλαθυρμάτι' ἄττα, « Ἀρχ. « Ὁποῖ' ἄσσα εἵματα ἔχε, « Ὁδ. Ε. « Ἀλλ' ἄττα πεντήκοντα, « Φερεκρ. « Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκολουθίαν ἄττα δὴ πιστοῦν, « Πλθ. (ᾗ ἐρώτημ.) « Εἶτις ἐρωτᾷ ὑμᾶς αὐτὰ ἄττα ἐστι; « Πλάτ. (καὶ ἔμφαντ. ἀντὶ τοῦ) Πάτε ἢ τοῦ Ἄρα. « Πηνίκ' ἄττα φαίνεται; « Ἀρχ. « Ἐν ἄλλοις τισὶν ἄττ' οὖν, « Πλάτ.
Ἄττα (δασ.), Ἀττ. καὶ Ἄσσα, Ἰων. ἀντὶ Ἄτινα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅς τις. « Ὠφάζεται ἄσσ' ἐθέλησθα, « Ἰλ. Α. « Ἄσσα ἂν ὁ δῆμος συνθῆται, « Ξεν. « Ἄττα δή ποτ' εἰῦν, « αὐτ.
Ἀτυγᾶς, ᾶ ἢ α, καὶ
Ἀτταγᾶς, ᾶ ἢ α, καὶ
Ἀτταγῆς, ῆνος, καὶ Ἰων.
Ἀτταγής, ἐος (ὁ), πτην. (πλουμισμένον μὲ στίγματα), λιβαδοπέρδικα, ταγηνάρι ἢ ἀρτιχυνάρι. (Κωμ.) δοῦλος στιγματίας.
Ἀττακεύς, έως (ὁ), δψάρ. σαλιόμος, (παρβλ. Ἀντακαῖος).
Ἀττάκης, α (ὁ), (Γρφ.) εἶδος ἀκρίδος, (παρβλ. Ἀττέλαβος).
Ἀτταλατατά, ἐπιφών. (χαρᾶς), ἢ ἴσ. (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀταπαττατά.
Ἀτανίτης, α (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τηγανίτης (ἄρτος), [ἐκ τοῦ
Ἀττανον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.
Ἀτταπαττατά, ἐπιφών. (λύπης ἢ πόνου) ἄχ, ἄχ! πὸ πὸ πό!
Ἀττάραγος (γος), ου (ὁ), ἡ φασκαλίδα ποῦ σχηματίζεται εἰς τὴν κόμην (πέτασαν) τὸ ψωμάκι ἐν ᾧ ὑφήνεται, ἢ τὸ ψίχουλον (ὄθεν τρπ.) τὸ ἐλάχιστον. « Οὐδ' ὅσον ἀττάραγον, « Βαλλ., μήτε ψίχαλον, (=παρβλ. Ἀκαρὲς καὶ Γρύ).
Ἀτταταί ἢ Ἀτταταιαῖ, ἐπιφών. = Ἀταπαττατά.
Ἀττέλλα (καὶ Ἰων. λε) ἔος, ου (ὁ), [ἄτομ.] εἶδος ἀκρίδος ἢ κονθάρου χωρὶς πτερὰ ἢ· ἀκρὶς ἀτελὴς (μικρὰ) ἀκόμη, (παρβλ. Βρούχος).
Ἀττελεβόφθαλμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς προπεπτωκότας (πεταχτοὺς πρὸς τὰ ἔξω) ὡς τοῦ ἀττελάβου.
Ἄττης, ὁ ἐρώμενος τῆς Κυβέλης ἢ ὁ Διόνυσος. (ἐπιφων.) « Γῆς Ἄττης, Ἄττη Γῆς (ἢ, κατὰ τὸν Σδ.) Γῆς, « Δμ., εἶδος ὄρκου μυστηριώδους ἢ κατάρας, μὲ τὸν Ἄττην ἴσ. ἀναλογ. τῷ (Ἰταλ.) cuspelli di Bacco!
Ἀττικουργὴς, ές (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (καμωμένος) κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον.
Ἄττω, Μ ᾶξω (ἀορ. Ἦξα), Ἄττ. ἀντὶ Ἄσσω
Ἀτυζηλὸς, ἡ, ὀν, Π. τρομερὸς, [ἐκ τοῦ
Ἀτύζω [Ἄτη], Μ. ὑξω, Π, ἐκπλήττω, φέρω εἰς ἔκστασιν· φοβίζω, τρομάζω ‖ (πθ.) φοβοῦμαι (ᾗ φεύγω), τρομάζω, ξυπτίζομαι· ἀποστρέφομαι.
Ἀτυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, τεύχω]. = Ἀποίητος. « Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τειχιζόμενον εἶναι ἄτυκτον, « Φλ.
Ἀτύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ακληρυνθεὶς ἀπὸ πολὺ τρίψιμον, μὴ ἀπυκτήσας τύλους (σκληρὰ πρηξίματα, κοτσια).
Ἀτύμβευτος καὶ
Ἄτυμβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τύμβον (μνῆμα) ἄταφος.
Ἄτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἀδιάρθρωτα, προφέρων κακῶς τὰς λέξεις. 2) = Ἀτύπωτος.
Ἀτύπητος (ὁ, ἡ). ἀκτύπητος, ἄβαρτος.
Ἀτύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ (ἢ κακῶς) τυπωμένος, ἀδιαμόρφωτος, ἀσχημάτιστος, κακοκαμωμένος.
Ἀτυράννευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) αὐτως. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (μὴ διοικούμενος ἀπὸ) τυράννους.
Ἄτύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος τυρί, ἀπηκτος.
Ἀτυφία (ἡ), τὸ νὰ μὴ γνέ τις -
Ἄτυφος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. ὁ τος, -ότατος) Ὁ μὴ ἔχων τύφον (οἴησιν, κενοδοξίαν), μετριόφρων, ταπεινός.
Ἀτύφω, ἐπίρ. Χωρὶς τύφον, χωρὶς φαντασίαν, μὲ ταπείνωσιν.
Ἀτυχέω-ῶ, Μ. ἦσω. (χωρὶς πτ.) Δὲν ἔχω τύχην, εἶμαι ἀτυχὴς (μὲ γεν.) δὲν ἐπιτυγχάνω (δὲν κατορθώνω) τὸν σκοπόν μου· ἀποτυγχάνω, (παρβλ. Ἁμαρτάνω). ‖ (πθ. καὶ κατὰ μτχ.) Ἀτυχηθὲν (τὸ), = τῷ
Ἀτύχημα (τὸ), πρᾶξις ἀτυχὴς, δυστύχημα, συμφορὰ, ἀποτυχία· ἁμάρτημα (σφάλμα) ἀκούσιον.
Ἀτυχὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων (ἔχων ἐναντίαν) τύχην, ἄτυχος· δυστυχὴς· (μὲ γεν.) μὴ κατορθωτικὸς, ἀνεπιτυχὴς, ἢ μὴ κατορθώσας (ἀπολαύσας) τι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ὑγησις, εως (ἡ), = Ἀτύχημα.
ὑγιεῖς, εἶαα, ἐν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀτύζω.
τυχία (ἡ). Ἔλλειψις (ἐναντιότης) τύχης, δυστυχία· (μὲ γεν.) ἀποτυχία.
τυχος, ἐπίρ. Χωρὶς τύχην, δυστυχῶς· ἀνεπιτυχῶς.
Ὑ, ἐπίρ. (Τοπ.) Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀνάπαλιν. 2) (Χρον.) = Αὖθις, πάλιν, ἐκ δευτέρου. 3) (Τροπ.) ἀμοιβαίως· ἐξ ἐναντίας· ἐπίσης. 4) (ἐνίοτε προσθετ. ἢ μεταθετ. μετὰ τῶν συνδ.) = Δή καὶ Δέ, (παρβλ. Αὖτε). 5) (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκ παραλλ. μετὰ τοῦ Αὖθις ἢ Πάλιν). «Καὶ ἀπειλᾶτ' αὖθ' αὖτοὺς πρέσθεις,» Δμ.
Δ ὐ(καὶ Ἀττ. Λύ)αίνω, Μ. ανῶ, [αῦσ]. Ξηραίνω.
Αὐαλέος, α, ον. Ξηρός, κατάξηρος· αἰχμηρός· τραχύς.
Αὖ(Αὔ)ανσις, εως (ἡ). Ξήρανσις.
Αὐανσὴ (ἡ), (ἔνν. νόσος), μαρασμός.
Αὐαντικός, ἡ, όν, Ξηραντικός.
Αὔασις, εως (ἡ), = Ὄασις (Ἀραβ. Οὐάγ), τόπος καλλιεργημένος μεταξὺ τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς.
Αὐασμὸς (ὁ), [αὐαίνω]. Ξήρανσις, ξηρασία, (Ἱππ.)
Αὐάτα, ας (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄτη.
Αὐγάζω [αὐγὴ], Μ. άσω. Φωτίζω, λαμπρύνω. 2) Π. βλέπω (καθαρά). 3) (εἰδ. καὶ μτ.) λάμπω, φέγγω.
Αὐγάσθεο, Δ. ἀντὶ Αὐγάζου, βλέπε, πρς. τοῦ προηγ.
Αὔγασμα (τὸ) καὶ
Αὐγασμὸς (ὁ). φωτισμὸς, λάμψις.
Αὐγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αὐγάζω, λάμπω.
Αὐγὴ (ἡ), [ἄως]. Λάμψις, φῶς. «Γπ' αὐγὰς ἴδωμεν,» Πλάτ., ἂς τὰ ἴδωμεν εἰς τὸ φῶς. 2) ὁ ὄρθρος, τὰ χαράγματα. 3) Π. (πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί.
Αὐγήεις, εσσα, εν, Π. λαμπρὸς, φωτεινός. 2) ὀξυδερκής.
Αὐγήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Αὐγητὴρ (ὁ), Π. ὁ φωτίζων (φέγγων).
Αὐγοειδὴς, ες (ὁ, ἡ). φωτοειδὴς, λαμπρὸς ὡς τὸ φῶς.
Αὐδάζομαι. Μ. άσομαι καὶ άξομαι καὶ
Αὐδάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, Π. ὁμιλῶ, λαλῶ, λέγω. ||. (πθ.) λέχθαι, ὀνομάζομαι, [ἐκ τοῦ
Αὐδὴ (ἡ), Ἰων. Π. [ἄυω]. φωνὴ (ἀνθρώπου), ὁμιλία· λόγος, (παρβλ. Αὐτή).
Αὐδήεις [αὐδὴ], εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων φωνὴν (ἀνθρωπίνην), δυνάμενος νὰ ὁμιλῇ. 2) (μτγν.) ὁ ἔχων μελῳδικὴν ἢ δυνατὴν φωνήν. 3) (συνκδχ.) διαδότης, ἀνεμαστός, περίφημος.
Αὐδήσασκε, Π. ἀντὶ Ηὔδα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αὐδάω.
Αὐδρία (ἡ), = Ἀνυδρία, [ἐκ τοῦ
Ἄυδρος (ὁ, ἡ), = Ἄνυδρος.
Αὐδυναίος (ὁ), Μακεδ. ὁ Ἰανουάριος μήν.
Αὐερύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀπερύω ἢ Ἀνερύω, (κυρ. δὲ) Αὖ ἐρύω, σύρω ὀπίσω (κυρ. τὸν λαιμὸν τοῦ ἱερείου ἵνα τὸ ἀφάσω), (συνκδχ.) θυσιάζω. 2) βυζάνω, πιπιλίζω.
Αὐζηλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Αὐαλέος.
Αὐὴρ, ἄρος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀήρ.
Αὐθάδεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις=

Αὐθάδης [αὐτὸς, ἀνδάνω], ες (ὁ, ἡ), (κυρ.) = Αὐτάρεσκος· φαντασμένος, οἰηματίας· (ἐπιμ.) θρασὺς, ἀκατάσχετος· (σχυρογνώμων· τροπετὴς· (συνκδχ.) σκληρὸς, ἀπότομος. «Σφηνὸς γνάθος —,» Αἰσχλ., (παρβλ. Ἀναιδὴς).
Αὐθαδία (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθάδεια.
Αὐθαδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ αὐθάδη, τῷ ἐμπνέω αὐθάδειαν. ||. (μσ.) = τῷ
Αὐθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι (Γίνομαι) αὐθάδης, δείχνω (φέρομαι μὲ) αὐθάδειαν, (κοιν.) αὐθαδιάζω.
Αὐθαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει αὐθάδης.
Αὐθάδισμα (τὸ)· πρᾶξις ἢ λόγος αὐθάδης.
Αὐθαδόστομος (ὁ, ἡ), Π. αὐθάδης, ὁμιλῶν.
Αὐθαδῶς, ἐπίρ Μὲ αὐθάδειαν.
Αὔθαιμος, ου καὶ
Αὐθαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὁμαίμων, (συγγενὴς) ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, αὐτάδελφος.
Αὐθαίρετος (ὁ, ἡ), [αὐτὸς, αἱρέω]. ὁ ἐκλεγθεὶς ὑπό τινος θελημ. ἢ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ), ἑκούσιος, αὐτοπροαίρετος.
Αὐθαιρέτως, ἐπίρ. Ἑκουσίως, αὐτεξουσίως, αὐτοπροαιρέτως κτλ.
Αὐθέκαστος (ὁ, ἡ), [αὐτὸς, ἕκαστος]. αὐτὸς καθ' (ὅλ') ἑαυτὸν μόνον· ἰδιόρρυθμος· ἀνεξάρτητος, φιλαλήθης, εἰλικρινὴς, ἀνεπιτήδευτος· ἀκριβὴς, αὐστηρὸς, (παρβλ. Ἕκαστος).
Αὐθεκάστως, ἐπίρ. Αὐστηρῶς, χωρὶς συγκατάβασιν.
Αὐθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι αὐθέντης τινὸς, τὸν ἐξουσιάζω· (χ. πτ.) λαμβάνω ἐξουσίαν (πληρεξουσιότητα), αὐθεντεύω.
Αὐθέντημα (τὸ). Ἔργον αὐθεντείας (πληρεξουσιότητος).
Αὐθέντης, ου (ὁ), [αὐτὸς, ἔντης]. ὁ πράττων τι ἰδιοχείρως, αὐτεξούσιος, ἐξουσιαστὴς ἀπόλυτος· (ἰδίως ἐπὶ φόνου) αὐτουργὸς, αὐτόχειρ, (καὶ πθ.) ὁ αὐτοχειρίᾳ γενόμενος.
Αὐθεντία (ἡ). κυριότης, αὐτεξουσιότης· κῦρος (τὸ)· ἐξουσία.
Αὐθεντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων κῦρος, (οὗ ἐναντ. τὸ Ἀδέσποτος).
Αὐθεντομήνευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἑρμηνευόμενος, εὐκολοεξήγητος.
Αὐθέψης, ου (ὁ). εἶδος σκεύους, ὅπου ψήνει τις ἐκ τοῦ προχείρου φαγεῖ· μὲ ὀλίγον πῦρ, (παρβλ. Πανθέψης).
Αὐθημερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Τελειόνω) τι αὐθημερόν. (παρβλ. Ἀπαυθημερίζω).
Αὐθημερινὸς, ἡ, όν, = Αὐθήμερος, ὁ γινόμενος=
Αὐθήμερον, ἐπίρ. Εἰς μίαν (Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν) ἡμέραν, (κοιν.) μονημερίς, [κυρ. οὐδ. τοῦ
Αὐθήμερος (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος εἰς μίαν μόνην (ἢ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἰδίαν) ἡμέραν. 2) αἰφνίδιος. 3) ἐφήμερος, προσωρινὸς, ἢ 4) καθημερινός. ||. (τὸ οὐδ.) Αὐθήμερον, ἐπίρ. = Αὐθημερόν.
Αὖθι, Π. ἐπίρ. (Τοπ.) ἀντὶ Αὐτόθι, αὐτοῦ, ἐκεῖ. 2) (Χρον.) τῶρα εὐθὺς, κατ' αὐτὴν (ἐκείνην) τὴν στιγμήν. 3) (μτγν.) ἀντὶ Αὖθις (ς).
Αὐθιγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ) ὁ γεννημένος αὐτοῦ (εἰς τὸν τόπον), ἐντόπιος, αὐτόχθων. «Ἠεταμὸς —,» Φίλ., ὁ Αἰνιανὸς ἐκ πηγῆς

ὄχι ἐκ βραχῆς (χειμάρρου). «Ἐ) ιμος—,» Εὐρ., ὁ οἰκιακὸς, (παρβλ. Ἐπιχθόνιος).
Αὖθις [αὖ], ἐπίρ. Ἀνάπαλιν, ὀπίσω. «Αὖθις ἴκωμαι,» Ὅμ. «Αὖθις ἐξελθεῖν,» Ἡσ. 2) = Πάλιν, ἐκ δευτέρου. «Καὶ ἦρτο δεύτερον αὖθις,» Ἰλ. Δ. «Αὖθις καὶ αὖθις,» Πλάτ. 3) ἔπειτα· ἄλλοτε· εἰς τὸ ἑξῆς. «Ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις,» Πλάτ. «Αὖθις βουλευσόμεθα,» Ξεν. «Ὁ αὖθις χρόνος,» Φίλ. «Οἱ αὖθις,» Ἰσκρ., ἀντὶ Οἱ ἀπόγονοι.
Αὐθόμαιμος (ὁ, ἡ), Π. = Αὔθαιμος.
Αὐθομολογέομαι, Μ. ήσομαι, (κυρ. κατὰ μτγ.) «Αὐθομολογούμενον πρᾶγμα,» Ἀκ., τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ βέβαιον (ἀποδεδειγμένον).
Αὐθόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (κινούμενος πρὸς πρᾶξίν τινα) ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐθύπαρκτος καὶ
Αὐθυπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάρχων (ὑφιστάμενος) ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐθυπόκτακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τάκτως, (γραμτ.) ὁ ἀόριστος τῆς ὑποτακτικῆς.
Αὐθωρεί (ρι), ἐπίρ. Αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς τὴν στιγμὴν, ἀμέσως.
ἡ Αὐθωρὸν, ἐπίρ. (ἀνάγν.) Αὔθωρον.
Αὔθωρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος αὐθωρεί ||. (τὸ οὐδ.) Αὔθωρον, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐθωρεί.
Αὐίαχος (ὁ, ἡ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀΐαχος ἢ Ἀνίαχος [ἀ, ἰάχω], ὁμὴ (ἡ [ἐκ τοῦ ἀνατ.] δυνατὰ) φωνάζων.
Αὐλαία (ἡ), (ἔνν. Τάπις), παραπέτασμα, (Ἰταλ.) κουρτίνα, (Τουρκ.) περδές.
Αὐλακεργάτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐργαζόμενος (ἀνοίγων) αὐλάκια, (ἐπίθ. τοῦ ὑνίου).
Αὐλακίζω, Μ. ίσω, = Αὐλακοτομέω.
Αὐλακισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλακίζειν, αὐλάκισμα.
Αὐλακόεις, εσσα, εν, Π. κομμένος αὐλακιαῖς, αὐλακωμένος, ὠργωμένος.
Αὐλακοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω, Ἀνοίγω, Κάμνω, Τραβῶ) αὐλακιὲς, ὀργάνω.
Αὐλᾶν, ᾶντος (τὸ), (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Αὐλᾶεν, Δ. ἀντὶ Αὐλῆεν, αὐδ. τοῦ Αὐλήεις.
Αὐλαξ, ακος (ἡ), [αὐλὸς], αὐλακιὰ, (ἀνγεν.) αὐλάκι. 2) (σπν.) = Ὄγμός.
Αὐλάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τῆς αὐλῆς (τοῦ παλατίου).
Αὔλειος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (φέρων κτλ.) εἰς τὴν αὐλὴν, (θύρα (« Πύλη αὐλείου ἢ (ἁπλ.) «Αὔλειος,» ἢ αὐλόπορτα, (παρβλ. Μέσαυλος). «Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου,» Ὀδ. Α., εἰς τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας. ||. (οὐσ.) Αὔλειον (τὸ), ἡ αὐλὴ, τὸ μεταξὺ τῆς αὐλείου καὶ τοῦ πύργου διάστημα.
Αὐλείτης, ου (ὁ), Π. = Αὐλήτης.
Αὐλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ (Παίζω, Λαλῶ) τὸν αὐλόν. ||. (πθ.) ἀκούω τοὺς αὐλοῦντας. 2) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ (καὶ ἐν γέν.) τῆς μουσικῆς.
Αὐλὴ (ἡ), [ἄω], τόπος περὶ τῆς οἰκίας περιτειχισμένος καὶ ὕπαιθρος. 2) (σπν.) = Πρόδομος, (παρβλ. Αἴθαπα); 3) = Ἐπαυλις, μάνδρα, ἀγροικία. 4) παλάτιον.
Αὐλήεις, εσσα, εν, Π. ὁ παιζόμενος (λαλούμενος) μὲ τὸν αὐλόν.
Αὐλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παίζεται μὲ τὸν αὐλόν, ᾄσμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὔλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλεῖν, παίξιμον (λάλημα) τῆς φλογέρας.
Αὐλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Αὐλητής.
Αὐλητήριος, α, ον, = Αὐλητικός. || (οὐσ.) Αὐλητηρία (ἡ), = Αὐλαθήκη.
Αὐλητής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν αὐλόν.
Αὐλήτης, ου (ὁ). κάτοικος (ἐπισκάτης) ἐπαύλεως.
Αὐλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλητήν. « Αὐλητικὴ (ἡ), » ἡ τέχνη τοῦ αὐλητοῦ.
Αὐλητικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ αὐληταί.
Αὐλήτρια (ἡ), = Αὐλητρίς.
Αὐλητρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ = Αὐλητρίς, ἰδος (ἡ), θηλ. τοῦ Αὐλητής, ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν.
Αὐλία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ αὐλοῦ.
Αὐλιάδες (αἱ). αἱ ἐνορεύουσαι τὰς αὐλὰς (τὰς μάνδρας), (ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν.)
Αὐλιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς αὐλήν.
Αὐλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Αὐλή, αὐλίτσα. τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο κατ' οἶκον 3) ὑποκορ. τοῦ Αὐλός.
Αὐλίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μανδρίζομαι· ξενυκτίζω (κυρ. εἰς τὸ ὕπαιθρον), κάμνω κωνάκι· ατρατοπεδεύω· (ἐν γέν.) κατοικῶ, διατρίβω.
Αὐλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (διατρίβων, ὑπηρετῶν) εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν, ἄνθρωπος τοῦ παλατίου, (Ἰταλ.) κουρτεζάνος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλόν, = Αὐλητικός.
Αὔλιον (τὸ). μάνδρα· καλύβα, γωρι· ατόσπιτον· σπήλαιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Αὔλιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς αὔλιν (ἔπαυλιν), ὁ χρησιμεύων ἀντὶ (ἐπέχων τόπον) ἐπαύλεως, π. χ. σπήλαιον κτλ. » Ἀστὴρ—, « Ἀπλν., ὁ Ἕσπερος, (διότι τότε ἐπιστρέφουσιν τὰ βοσκήματα εἰς τὸ μανδρί). [ἐκ τοῦ
Αὖλις [αὐλή Αἰολ.], ιδος (ἡ), = Ἔπαυλις, μάνδρα, σταῦλος· φωλεὰ (κοίτη) ζώου· (ἐν γέν.) κατοικία· τόπος διὰ ξενύκτισμα εἰς τὸν κάμπον, (Τουρκ. κωνάκ-γερί· ὅθεν:) « Αὖλιν θέσθαι, « Ἰλ. Ι., = Αὐλίσασθαι.
Αὐλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Αὐλός, μικρὸν φλάσουνον· καλαμάκι· σωληνάριον· τρυπίτσα.
Αὐλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλίζεσθαι, διανυκτέρευσις εἰς τὸ ὕπαιθρον κτλ.
Αὐλιστήριος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ἐπιτήδειος πρὸς αὐλισμόν.
Αὐλοδόκη (ἡ), Π. [αὐλός, δέχομαι], = Αὐλοθήκη.
Αὐλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) αὐλοῦ, σωληνοειδής.
Αὐλοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω (Κατασκευάζω) αὐλούς. 2) Π. συγκροτῶ ἀγῶνα αὐλητῶν.
Αὐλοθήκη (ἡ). θήκη (θηκάρι, κουτί) διὰ τοὺς αὐλούς.
Αὐλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κατασκευάζω) αὐλοὺς ἢ ἄλλο τι ἐν εἴδει αὐλῶν.
Αὐλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Αὐλομανὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἢ διὰ) τὸ λάλημα τοῦ αὐλοῦ.
Αὐλοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλοποιΐαν. » Αὐλοποιητική, « ἡ τέχνη τοῦ αὐλοποιοῦ.
Αὐλοποιητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν αὐλοποιῶν.
Αὐλοπαιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ (τὸ φθειάσιμον) τῶν αὐλῶν.
Αὐλοποιϊκὸς, ἡ, όν, = Αὐλοποιητικός.
Αὐλοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων αὐλούς.
Αὐλὸς (ὁ, [ἄω]. φλογέρα (Ἰταλ.) φλάουτον ἢ κλαρινέττα, (Τουρκ.) νέϊ, κτλ. (ἐνίοτε) σάλπιγξ, (ἐν γέν.) σωληνάριον ἢ καλάμι καὶ κάθε τι σωληνοειδές, (ὅθεν:) = Αὐλών· στάδιον· φλέβα· Κρουνὸς (αἵματος κτλ.) Διώρυξ, ὑδραγωγὸς· ἡ τρύπα τοῦ θηλυκωτηρίου· τὸ μασοῦρι τῆς φυσούνας κτλ., εἶδ. μήτους ἢ θαλασσινοῦ, ἴσ. ὁ Φωστὴρ ἢ ἡ σουλήνα, (παρβλ. Σύριγξ καὶ Κάλαμος).
Αὔλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑλικός, μὴ συνιστάμενος ἐξ ὕλης, ἀσώματος.
Αὐλοτρύπης, ου (ὁ), (Κωμ.) = Αὐλοποιός.
Αὐλοτρυπητικὸς, ἡ, όν, = Αὐλοποιητικός.
Αὐλωδία (ἡ). ἡ μελῳδία τῶν αὐλῶν· τραγούδι συνωδεύομενον μὲ αὐλόν.
Αὐλῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὴν αὐλῳδίαν ἢ τὸν αὐλῳδόν.
Αὐλῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ παίζων (ἢ συνοδεύων μὲ τὴν φωνήν του) τὸν αὐλόν.
Αὐλὼν [αὐλὸς], ῶνος (ὁ καὶ Π. ἡ), κοιλὰς στενόμακρος μεταξὺ ἢ ὄρη ἢ ὀρέων ἢ ὄρους καὶ θαλάσσης ἢ ὄρους καὶ ποταμοῦ, (Γαλλ.) vallon, (ἐν γέν.) στενόμακρον πέρασμα, δίοδος· (οἰκοδομ.) μακρανάρι· (ὀθ. ἐπὶ θαλάσ. 2)=Παρθμός. « Αὐλὼν' ἐπέρασν Μαιωτικὸν, « Δ'σχλ. 3) χανδάκι, (Τουρκ.) λαγοῦμι. 4) ὑδραγωγεῖον.
Αὐλωνιὰς, άδος (ἡ). (νύμφη) ἡ κατοικοῦσα εἰς αὐλῶνας.
Αὐλωνίσκος (ὁ). μικρὸς αὐλών.
Αὐλωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) αὐλῶνος.
Αὐλωπίας, ου (ὁ), = Αὐλωπός.
Αὐλωπὶς, ιδος (ἡ), Π. [αὐλὸς, ὤψ]. (κυρ. περικεφαλαία) ἔχουσα αὐλοὺς (τρυπας) διὰ τὰ ὁμμάτια ἢ αὐλοειδῆ κορυφὴν ὅπου ἐμπήγεται ὁ λόφος.
Αὐλωπὸς (ὁ), εἶδ. ἐχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Ἄνθους), ὅθε Χρύσοφρυς.
Αὐλωτὸς, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος ἐν εἴδει αὐλοῦ· σωληνάριος ἢ σάλπιγγος).
Αὐξάνω [αὔξω], Μ. αὐξήσω καὶ (μόνον παρὰ τοῖς Ο'.)-ανῶ (πθ. ἀόρ. Ηὐξήθην). Κάμνω τι ν' αὐξήσῃ (νὰ τραφῇ, νὰ μεγαλώσῃ, τὰ πληθαίνῃ κτλ.), (τρπ.) ὑψώνω· ἐκπολιτίζω, μεγαλοποιῶ· ἐνδυναμώνω, φέρω εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν. ||, (ἀμτβ. καὶ μσ.) τρέφομαι, αὐξάνω, πληθαίνω, μεγαλόνω (κυρ. καὶ μτφορ.), ὑψοῦμαι, φθάνω εἰς ἀκμήν. « Μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ποταποῦ ηὔξησται, « Δμ.
Αὔξη (ἡ), = Αὔξησις.
Αὔξημα (τὸ). παν ὅ,τι αὔξησεν ἢ ηὐξήθη. 2) = τῷ
Αὔξησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ αὐξάνειν, μεγάλωμα.
Αὐξητικὸς, ἡ, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν ἢ ἔχων τάσιν πρὸς (ἐπιδεχόμενος) αὔξησιν. « Τὰ μονυστελέχη εἰς μῆκος μόνον αὐξητικά, « Θφρ.
Αὐξήρης (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς μακροθιότητα.
Αὐξιθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν (διατηρῶν τὸ ἀειθαλὲς) τῶν φυτῶν.
Αὔξιμος (ὁ, ἡ), = Αὐξητικός.
Αὔξις, εως (ἡ), = Αὔξησις.
Αὐξὶς, ίδος (ἡ). τὸ νεογνὸν τοῦ βόννου, (παρβλ. Κεράδιλη).
Αὐξιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων τὴν τροφὴν ἢ συντελῶν πρὸς αὔξησιν διὰ τῆς τροφῆς
Αὐξιτροφος (ὁ, ἡ). (Αξ.) ὁ αὐξάνων διὰ τῆς τροφῆς, νέος ἀκόμην.
Αὐξιφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ λαμβάνων αὔξησιν φωτός.
Αὐξίφωτος (ὁ, ἡ), = Αὐξιφαής.
Αὐξομείωσις, εως (ἡ). ἡ αὔξησις ἢ μείωσις (ἡ παλίρροια) τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ἡμερῶν.
Αὐξοσέληνον (τὸ), Π. ἡ αὔξησις (γέμισις) τῆς σελήνης.
Αὔξω [ἄγω, ἀέξω], Μ. αὐξήσω, = Αὐξάνω.
Αὐ(Αὐ)ὴ (ἡ), [αὔω], Π. ἠγρασία, σάγγη. 2) κραυγὴ, ξεφωνητόν.
Αὖ(καὶ Ἀττ. Αὗ)ος, ου, (ὁ, ἡ), [αὔω] ξηρός· στεγνός· ἄκαρπος. 2) (ἐπὶ ἤχου φωνῆς) ὀξύς, διαπεραστικός. 3) (μτφορ.) ἐκστατικός, ἀκίνητος (ὡς νεκρός)
Αὐότης (ἡ). ξηρότης, ξηρασία.
Ἄϋπνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἄϋπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοιμώμενος, ἄγρυπνος (κυρ. καὶ μτφορ.), ὁ πάσχων ἢ (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν ἀϋπνίαν. 2) Π. « Κρῆτα ναὶ ἄϋπνοι, « Σοφ., αἱ ἀγρυπνίαι.
Ἀϋπνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϋπνία.
Αὖ(ἡ Αὖ)ρα, ας (ἡ), [ἄω], πνοὴ (φύσημα λεπτὸν) ἀνέμου· δεράκι δροσερὸν (τῆς αὐγῆς)· ἀναθυμίασις (δρόσοι) ποταμοῦ ἢ θαλάσσης. 2) Αἰολ. ἀντὶ Ἠώς (3. Ἄως)· ἡ αὐγὴ (ὅθεν τὸ Λατ. aurora), ὅθε Αὔριος.
Αὐρίζω, Μ. ίσω. Ἀναβάλλω τι διά-
Αὔριον, ἐπίρ. Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν (κυρ. ὅμως τὸ πρωΐ· ὅθεν κοιν.) ταχέως. » Ἐξ αὔριον, » Ἡ αὔριον ἡμέρα, (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) « Ἡ αὔριανα ἀντὶ ἡ αὐρινή. » Τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι » Πλ. » Τὰ αὔριον τίς οἶδεν; « Ἀνακρ. [κυρ. οὐδ. τοῦ
Αὔριος (ὁ, ἡ), Π [αὔρα ἡ αὐγή], (απν.) ὁ αὐρινός, ὁ πρωϊνὸς » Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; « Καλλ.
Αὔρειν (τὸ), Π. (απν.) τὸ χρυσίον, (ὅθεν τὸ Λατ. aurum καὶ ὁ Θησαυρός).
Αὐροφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς αὔρας (τοῦ ἀνέμου) φερόμενος, ἀνεμοφόρητος.
Αὖς (τὸ), (ἡ γεν.) αὐτός, Λακ. ἀντὶ Οὗς, ὠτός, (ὅθεν κοιν.) τὰ αὐτί.
Αὔσιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Τηύσιος.
Αὐσταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Αὐαλέος.
Αὐστὴρ (ὁ), τὸ ἁπλοῦν τοῦ Ἐξαυστὴρ = Ἀρυτὴρ.
Αὐστηρία (ἡ), = Αὐστηρότης, [ἐκ τοῦ
Αὐστηρὸς [αὖος], ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς, (κυρ.) Δρίμυς, σφοδρός, ξύνδυς, (ἐπὶ ἐλαιοτ.) ταγγός, (κοιν.) τσουχτερός. (μτφορ.) σκυθρωπός, συβαρός· ἀκριβής, ἀδυσωπητος.
Αὐστηρότης (ἡ). ἡ ἰδιοτης [ὁ χαρακτὴρ] τοῦ αὐστηροῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὖτα, Δ. ἀντὶ Αὖτη, ὄνομ. καὶ
Αὕτη » Αἰολ. ἀντὶ Αὐτῆ, θοτ. τοῦ θηλ. τοῦ Οὗτος.
Αὖτὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Αὐτή.
Αὐτάγαθος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Αὐτοάγαθος.
Αὐτάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγέλλων τι ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς νὰ σταλῇ ὑπὸ ἄλλου), ἢ ὅτι ἔπαθεν ἢ εἶδεν αὐτός του.
Αὐτάγγελτος (ὁ, ἡ), = Αὐτάγγελος. 2) ὁ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγγελθείς (παραγγελθείς ἢ παρακινηθείς), αὐτόκλητος.
Αὐτάγητος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτὸς, ἀγαμαι]. ὁ θαυμάζων (ἐπαινῶν) αὐτὸς ἑαυτόν, αὐτάρεσκος. Αὐθάδης.
Αὐταγωγία (ἡ), Π. [αὐτὸς, ἀγρέω=αἱρέω], ἐκλογὴ αὐθαίρετος, αὐτεξούσιος ὑπῆς. » Ἐξ αὐταγωγείας, « Καλλ., ἑκουσίως, κατ' ἰδίαν ἐκλογήν, [ἐκ τοῦ
Αὐτάγρετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθαίρετος.
Αὐτάδελφος (ὁ, ἡ), Π. (οὐσ.) ὁ καθαυτὸ (γνήσιος, ὁμοπάτριος δηλ. καὶ ὁμομήτριος) ἀδελφός. 2) Π. (ἐπίθ.) ὁ ἀνήκων εἰς αὐτάδελφαν ἢ αὐταδέλφην.
Αὐταιώρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνυψούμενος (αἰωρούμενος).
Αὐτανδρί, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐτάνδρως, ἐπίρ. τῷ
Αὐτάνδρος (ὁ, ἡ). (ὅστις ἐκυρίευθη, ἐπνίγη, ἐχάθη) μὲ ὅλους ὅσους περιεῖχεν ἀνθρώπους, (κοιν.) σύψυχος, (παρβλ. Αὐτόφορτος).
Αὐτανίψιος (ὁ). γνήσιος (καθαυτὸ) ἀνεψιός, (παρβλ. Αὐτάδελφος).
Αὐτάρ [αὖτε, ἄρα], Π. σύνδ. = Ἀτάρ, δέ, ἀλλά· ὅμως· ἐν τοσούτῳ· ἐπομένως, λοιπόν· ἀφ' οὗ λοιπόν.
Αὐταρίσκεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Αὐτάρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρίσκων τὸν ἑαυτόν του (ὑπὲρ πάντα ἄλλον), φίλαυτος, οἰήματίας.
Αὐτάρκεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις αὐτάρκης, νὰ εὐχαριστῆται εἰς ὅσα ἔχει, μετριότης, ὀλιγάρκεια.
Αὐταρκέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀντέχω, δ. ἀρκῶ. ἐπαρκῶ. » Ὡς τῶν γ' ἐνθάδε μηδὲ τοῖς παροῦσιν αὐταρκούντων, « Θκ. 2) ἀρκοῦμαι εἰς αὐτὰ ποὺ ἔχω· εἶμαι=
Αὐτάρκης, ες (ὁ, ἡ). (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) ἀρκετὸς (αὐτὸς καθ' ἑαυτόν), ἱκανὸς, ἀπροχῶν. ἀνεξάρτητος. » Ἡ πόλις αὐτῶν (τῶν Κερκυραίων), αὐτάρκη θέσιν κειμένη, Θκ. » Αὐτάρκεις ἐσομένας ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσι, « Ἡρ. » Κάλυμμα πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὐτάρκες « Γργ. » Πάντα αὐτοῖς αὐτάρκη ἦν, « Ἡρ. » Ὅσον αὔταρκες, Λξ. ὅσον χρειάζεται. 2) ὁ ἐπαρκῶν αὐτὸς εἰς ἑαυτόν (ἀρκούμενος εἰς ὅσα ἔχει), μέτριος, ὀλιγάρκης. » Μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης, « Ξεν. » Βίος αὐτάρκης, « Ἐπιγρ. ||. (οὐσ.) » Τὸ αὐτάρκες, » ἀντὶ ἡ αὐτάρκεια.
Αὐταρκία (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐτάρκεια.
Αὐτάρκως, ἐπίρ. Μὲ αὐτάρκειαν· ἀποχρώντως, ἀρκετά.
Αὐταρχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι αὐτάρχης.
Αὐταρχή (ἡ). ἡ καθαυτὸ ἀρχή, ἡ πρώτη αἰτία.
Αὐτάρχης, ου (ὁ). αὐτοκράτωρ, μονάρχης ἀπόλυτος· πλουτοξούσιος.
Αὐταρχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Λὐταργος (ὁ). = Αὐτάργης.
Αὐταυτός, ή, όν, (Κωμ.) αὐτὸς ὁ ἴδιος, αὐτότατος.
Αὖτε [αὖ, τε], ἐπίρ. ἡ σύνδ. Π = Αὖθις, πάλιν· ἔπειτα. » Εἰδέ κεν αὖτε δόωσιν, « Ἰλ. Ι. » Ἦν δ' αὖτε χρόνῳ, « Πίνδ., (παρβλ. Αὖ). 2) (μετδτ. ἢ ἐναντιοματ.) ἀντὶ τῶν Δὲ. » Νὺν αὖτε, « Ἰλ. Α. (καὶ ἐκ παραλλ.) » Ἄλλοτε δ' αὖτε, « Ἰλ. Σ.
Αὐτέη, Ἰων. Αὐτῆ, θηλ. τοῦ Λὐτός.
Αὐτεἰδωλον (τὸ), (Ἐκλησ.) καθαυτὸ (αὐτόχρημα) εἴδωλον.
Αὐτέκμαγμα (τὸ) καθαυτὸ (ἀπαράλλακτον) ἀπεικόνισμα.
Αὐτέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐλεγχόμενος, αὐταπόδεικτος.
Αὐτενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν ἢ κινούμενος.
Αὐτενιαυτος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐφετινός.
Αὐτεξούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξουσιάζων αὐτὸς ἑαυτὸν, κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀνεξάρτητος· ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐξουσίαν, ἐξουσιάζων ἀπὸς του, μονάρχης ἀπόλυτος, αὐτοκράτωρ ||. (οὐσ.) Αὐτεξούσιον (τὸ), =τῷ
Αὐτεξουσιότης (ἡ). ἡ ἐξουσία ἑαυτοῦ, ἐλευθερία τῆς θελήσεως, ἀνεξαρτησία.
Αὐτεξουσίως, ἐπίρ. Μὲ αὐτεξουσιότητα.
Αὐτεπάγγελτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπαγγελλόμενος ἢ ἀναδεχόμενός τι, αὐθορμήτως· ἀπροσκάλεστος· ἀπαρακίνητος.
Αὐτεπιβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβουλεύόμενος τὸν ἑαυτόν του.
Αὐτεπίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπισκάτην παρὰ τὸν ἑαυτόν του.
Αὐτεπίσπαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐπισπᾶται (ἐπισύρει) τις εἰς ἑαυτὸν μόνος του.
Αὐτεπιτάκτης, ου (ὁ) ὁ ἐπιτάττων (προστάζων) ἐξ οἰκείας δυνάμεως (αὐτεξουσίως) ἢ = Αὐτεπίστακτος.
Αὐτεπιτακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος =
Αὐτεπιτακτικῶς, ἐπίρ. = Αὐτεξουσίως.
Αὐτεπίτακτος (ὁ, ἡ), (ἄνθρ.) ὁ ἐπιτάττων (προστάζων, διοικῶν) ἑαυτὸν, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος. ἢ 2) (νόμος) τὸν ὁπ. ἐπιβάλλει τις εἰς ἑαυτόν.
Αὐτεπώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ (μὲ ἄλλον τινὰ) ἐπωνύμιον ἢ ὄνομα, συνονόματος.
Αὐτερέτης, ου (ὁ), [αὐτὸς, ἐρέσσω] στρατιώτης ἢ ἐπιβάτης πλοίου ὅστις εἶν' ἐνταυτῷ καὶ κωπηλάτης.
Αὐτέτης, ου (ὁ), ἀντὶ Αὐτοαετής, ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐφετινός, (συγγ. τῷ Αὐτίτης).
Αὐτευν, Δ. ἀντὶ ἀντὶ Ἑαυτοῦν, πλθ. γ'. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ=
Αὐτέω-ῶ, Μ. οὐσω, Π. ἀντὶ Δύω.
Αὐτή, θηλ. τοῦ Αὐτός.
Αὕτη, θηλ. τοῦ Οὗτος.
Αὐτῆ, (ἡ), Π. κραυγὴ, φωνὴ μεγάλη (κυρ. τῶν μαχομένων), ἀλαλαγμὸς, (ὀθ. συνκδχ. 2) μάχη. 3) προφορὰ, (παρβλ. Αὐδή).
Αὐτηΐ, Ἀττ. ἀντὶ Αὕτη.
Αὐτήκοος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἀκούσας τι ἀπὸς του (κοιν.) μὲ τὰ ἴδιά του αὐτιά. 2) ὁ μὴ ὑπακούων (ὑποτασσόμενος) εἰς ἄλλον παρὰ τὸν ἑαυτόν του, αὐτεξούσιος.
Αὐτῆμαρ, ἐπίρ. Π. = Αὐθημερόν.
Αὐτιγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αὐθιγενής.
Αὐτίκα [κἀτὸς], ἐπίρ. (πρὸς ἐνεστ. ἢ παρφγ.) Πάραυτα, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, εὐθὺς, παρευθύς. » Αὐτίκα νῦν ἐ'πὲ, « Ὀδ. Σ. » Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀγόρευεν, Ἰλ. Β. » Αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀνέδωκα, « Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Ἄμα. 2) (πρὸς μέλλ.) μετ' ὀλίγον, τῶρα (εὐθὺς, ἀμέσως) μετ' ὀλίγον. »Ἀλλ' αὐτίκ' ὑπὲρ τούτων τῶν δέ.., « Δμ. (συνῆθ. μετὰ τοῦ Μάλα καὶ Δὴ μάλα) » Εἶσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα, « Ἀρχφ. 3) καὶ πρῶτον μέν, καὶ ἰδοὺ εὐθύς, παραδείγματος χάριν. » Ὥσπερ τὸν Οἰδίποδον αὐτίκα φασὶν « ὑβρίσθαι, « Πλάτ. ||. (ἐν συνθ.) » Ὁ (ἢ, τὸ κτλ.) αὐτίκα, « ἀντὶ Ὁ τωρινὸς, ἢ ὁ προσωρινὸς. » Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, « Θκ. (καὶ ἐπ' ῥήματικῶς). Ὡς ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, « αὐτ., (παρβλ. Εὐθύς).
Αὖτις, ἐπίρ. Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Αὖθις.
Αὐτίτης [αὐτὸς], ου (ὁ). (οἶνος) ἄδολος, ἀκατασκεύαστος, ἄμικτος, (ἐπιμ.) ἁπλοϊκὸς ἢ ἐντοπιος, (συγγ. τοῦ Αὐτέτης). 2) (σπν.) μόνος, μεμονωμένος, ἀκοινώνητος.
Αὐτμὴ (ἡ), Π. ξύω]. πνοὴ, ἀναπνοὴ. φύσημα. 2) ἀτμὸς, ἀναθυμίασις (κυρ. φλογώδης), καπνὸς, (συνκδχ.) πυράδα, λαύρα· φλόγα. Ἰαμβ. (ὀθ.) ἔγχος ζωσαν κυνηγουμένου.
Αὐτμήλη, ένος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Αὐτμή.
Αὐτοάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' αὐτὸ ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ (φύσει) ἀγαθὸς, ὅλος ἀγαθότης.
Αὐτοαγαθότης (ἡ). ἡ καθ' αὐτὸ ἀγαθότης.
Αὐτοαδάμας, αντος (ὁ) καθαυτὸ (ἀληθινὸν) διαμάντι.
Αὐτοαλήθεια (ἡ). ἡ καθαυτὸ ἀλ.
Αὐτοαληθῶς, ἐπίρ. Πολλὰ (Ὅλως βλ.) ἀληθινά.
Αὐτοάνθρωπος (ὁ, ἡ). (Φλσφ.) ὁ καθ' τὸ (κατὰ πάντα, τέλειος) ἄνθρ. ἢ, ὁ ἄνθρ. ἐν γένει, ἢ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου. 2) αὐτόχρημα (ἀπαράλλακτος) ἄνθρ.
Αὐτοαπλότης (ἡ). ἡ καθαυτὸ ἁπλ.
Αὐτοαρετὴ (ἡ). ἡ καθαυτὸ ἀρ.
Αὐτοβοάω-ῶ Μ. ἤσω. Φωνάζω (Ὁμολογῶ, Μαρτυρῶ) αὐτὸς μου ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ μου, φέρω μάρτυρα ἐμαυτόν.
Αὐτοβοεί, ἐπίρ. Μὲ τὴν πρώτην (πολεμικὴν) βοήν, μὲ τὸν πρῶτον ἀλαλαγμὸν, (θηλ.) μὲ πρώτην προσβολήν· εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα.
Αὐτοβούτης (ὁ, ἡ). ὁ προσκαλῶν αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀκάλεστος. 2) ὁ μαρτυρῶν μεγαλοφώνως ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ διασαλπίζων ἑαυτόν. 3) ὁ ἐκπέμπων ἦχον ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐτεβορέκτ, ου (ὁ). καθαυτὸ (αὐτόχρημα, ἀπαράλλακτος) βορ.
Αὐτοβούλησις, εως (ἡ). ἡ ἐλευθέρα (ἀνεξάρτητος) θέλησις.
Αὐτοβούλητος, (καὶ ἐπίρ.)=ήτως.=τῷ=
Αὐτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ οἰκείας (ἐλευθέρας, ἀνεξαρτήτου) θελήσεως γενόμενος ἢ ἐνεργῶν, ἑκούσιος.
Αὐτογένεθλος, ου καὶ
Αὐτογενὴς, ές καὶ
Αὐτογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οὐχὶ ὑπ' ἄλλου) γεννηθείς. 2) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γένους. 3)=Αὐθιγενὴς, αὐτοῦ γεννημένος, ἐντόπιος.

Αὐτογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ). (ζῶπτὸς) καθὼς εἶνε μὲ ὅλην τὴν αἰχμὴν (γλωχῖνα) του ἡ ὁλοσίδηρος, (κοιν.) ἀτόφιος, μὴ ἔχων ξεχωριστὴν γλωχῖνα, (παρβλ. Αὐτόγυος).

Αὐτογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ τὴν (Ἐνεργῶ κατ') ἰδίαν μου γνώμην ἢ ἀρέσκειαν, δηλ.=

Αὐτογνωμόνως, ἐπίρ. Αὐθαιρέτως, αὐτεξουσίως.

Αὐτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (ἀπομαιζῶν) κατ' ἰδίαν του γνώμην, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος. » Οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους, « Ἀρρτ.

Αὐτογνωτογ(ζος), ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθαίρετος, Αὐτογνώμων.

Αὐτόγονος (ὁ, ἡ), Π. Αὐτογέννητος.

Αὐτογραμμὴ (ἡ). (μθματκ.) ἡ καθ' αὐτὸ (ἀφηρημένη, ἰδανικὴ [καὶ καθὼς ἐσυνήθισαν νὰ λέγουν] καθαρὰ) γραμμή.

Αὐτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἰδιοχείρως.

Αὐτόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδιοχείρως γραμμένος. ||. (οὐσ.) Αὐτόγραφον, τὸ ἰδιόχειρον ἔγγραφον, τὸ πρωτότυπον.

Αὐτόγυος (ὁ, ἡ), [αὐτὸς, γύης]. (κυρ. ἄρστον) μονοκόμματον, μονόξυλον, ἀτόφιον, (ἐπμ.) γιερὸν, στερεὸν, (καὶ κατὰ τοῦτο ἐναντ. τοῦ Πηκτόν).

Αὐτοδαὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. Αὐτοδίδακτος ἢ αὐτομαθής.

Αὐτοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτὸς, δαΐζω]. ὁ ξεσχισθεὶς (φονευθεὶς) ἀπὸς του, αὐτόχειρ.

Αὐτόδαιτος (ὁ, ἡ), Π.=Αὐτόδειπνος.

Αὐτοδάξ [αὐτὸς, δάξ], ἐπίρ. Δαγκάνοντας δυνατὰ (πικρὰ, μὲ μανίαν) ἢ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του (τὰ χείλη του, τὰ χέρια του), καθὼς κάμνουν πολλάκις οἱ θυμωμένοι. »Ὁ αὐτοδάξ τρόπος, « Ἀρχφ., ἡ πικρία (τὸ δηκτικὸν) τοῦ ἤθους. »Γυναῖκες αὐτοδάξ ὠργισμέναι, « αὐτ., μανιωδῶς.

Αὐτόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν μόνος του κατὰ μέρος (ὄχι μὲ ἄλλους, ἢ μὲ ἴδιά του ἔξοδα, ἢ πληρώνων, ἢ φέρων μαζῆ καὶ τὸ φαγεῖ του) εἰς δεῖπνον.

Αὐτόδεκα (ἄκλ.). σωστὰ (ὁλόκληρα, ἴσα ἴσα) δέκα.

Αὐτοδέσποτος (ὁ, ἡ). δεσπότης ἀπόλυτος (ἀπεριόριστος), αὐτεξούσιος.

Αὐτόδετος (ὁ, ἡ). ὁ δεσμευθεὶς ἀπὸς του, ἐμβὰς αὐτοθελήτως εἰς τὰ δεσμά.

Αὐτόδηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φανερὸς, μὴ χρήζων ἐξηγήσεως.

Αὐτοδημιούργητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ δημιουργηθείς.

Αὐτοδιακονία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Αὐτοδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετούμενος μόνος του, μὴ ἔχων (ἐπμ.) ἀνάγκην διακόνου (ὑπηρέτου).

Αὐτοδίδακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάκτως. 'Ο διδαχθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως, χωρὶς διδάσκαλον), (ὅθεν. ||. » Αὐτοδίδακτον, « τὸ Γαλλ. genie. ἢ μᾶλλον τὸ instinct.

Αὐτοδιήγητος (ὁ, ἡ). συμβὰν τὸ ὁπ. διηγεῖται ἀπὸς του ὁ παθών. » Ἑρμηνεία —, « Ἀρτ., ἢ μὴ κατὰ διάλογον, ἀλλ' ὡς ἐκ προσώπου αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, (παρβλ. Αὐτοπρόσωπος).

Αὐτοδιηγούμενος, η, ον. 'Ο διηγούμενος ἀπὸς του καὶ ὄχι διαλογικῶς (διὰ προσώπων) ἢ, ὁ διηγούμενος τὰ ἴδιά του συμβάντα.

Αὐτοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ καθαυτὸ (τῷ ὄντι, φύσει) δίκαιος.

Αὐτοδικαιοσύνη (ἡ). ἡ καθαυτὸ δικαιοσ.

Αὐτοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι-

Αὐτόδικος (ὁ, ἡ). ὁ δικαζόμενος κατὰ τοὺς ἰδίους του (τοὺς τῆς πατρίδος του) νόμους καὶ ἀπὸ δικαστὰς συμπολίτας του, (ἐπμ.) αὐτόνομος. 2) ὁ δικηγορῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. 3) ὁ λαμβάνων μανός του (καὶ ὄχι διὰ τῶν δικαστηρίων) τὸ δίκαιόν του.

Αὐτόδιον [αὐτ. δδός], ἐπίρ. Π. Ἰων. Εὐθὺς, Ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα. (κατὰ λέξιν) ὅτι ἦλθεν (καθὼς ἦτον) ἀπὸ τὸν δρόμαν, ἢ εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου.

Αὐτοδόξα (ἡ). αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ δόξα ἀπολύτως θεωρουμένη, (παρβλ. Αὐτογραμμὴ) καὶ

Αὐτοδόξαστον (τὸ). πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ὑποτεθῇ ἀπολύτως (ἀφηρημένως) ἢ καθ' ἑαυτό.

Αὐτόδορος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶνε μὲ (ὅλον του) τὸ δέρμα. »Αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσι,« Πλ.

Αὐτόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἢ κινούμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτοκίνητος.

Αὐτοδύναμις, εως (ἡ). ἡ καθαυτὸ δύναμις.

Αὐτοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δυνατὸς, ἔχων οἰκοθεν τὴν δύναμιν.

Αὐτοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁμοιόμορφος, ἐντελῶς ὅμοιος, ἁπλοῦς.

Αὐτοεῖναι (τὸ). (Θλγ.) αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ εἶναι ἢ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ εἶναι.

Αὐτοέκαστος (ὁ, ἡ). ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν, (ὅθε Αὐθέκαστος). ||. (φλοφ.) » Αὐτοέκαστον, « ἡ ἰδέα ἑκάστου πράγματος ἀπολύτως θεωρουμένου.

Αὐτοέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τυλιασόμενος, ἐκ φύσεως ἑλικτὸς (σγουρός).

Αὐτοενεργητικὸς, ἡ, όν. (γρμτ.) 'Ο ἔγων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνεργητικὴν σημασίαν (ἂν καὶ συγηματίζεται παθητικῶς).

Αὐτοεντεῖ, ἐπίρ. Αὐτοχειρί, [ἐκ τοῦ

Αὐτοέντης, ου (ὁ). Π. αὐθέντης, αὐτόχειρ. ;Αὐτοεξία (ἡ). τὸ ἔγειν (κατέγειν) ἑαυτὸν, ἐγκράτεια, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Εὐεξία.

Αὐτοεξουσία (ἡ).=Αὐτεξουσιότης.

Αὐτοετεῖ καὶ Αὐτοέτες, ἐπίρ. τοῦ

Αὐτοετὴς, ἐσε (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι ἐντὸς τοῦ ἔτους » Πρόβατον καὶ αἶξ αὐτοετὲς ὀχεύεται καὶ κύει, « Ἀρρτ.

Αὐτοζήμιος (ὁ, ἡ). ὁ τιμωρῶν (ἢ ἐπιζήμιος εἰς) ἑαυτόν.

Αὐτοζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος (εὑρισκόμενος) χωρὶς νὰ ζητηθῇ.

Αὐτοζωὴ (ἡ). ἡ καθαυτὸ καὶ κατ' ἐξοχὴν ζωή.

Αὐτόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐν ἑαυτῷ τὴν ζωήν.

Αὐτοθαὶς, ἴδος (ἡ). Θαὶς αὐτόχρημα (ἀπαράλλακτη).

Αὐτοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θανατωθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτόχειρ.

Αὐτόθε, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐτόθεν.

Αὐτοθελεί, ἐπίρ. Αὐτοθελήτως, οἰκειοθελῶς, [ἐκ τοῦ

Αὐτοθελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν ἢ γινόμενος αὐτοθελήτως· ἑκούσιος.

Αὐτοθέμελλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ θεμελιωθεὶς ἢ χρησιμεύων εἰς ἑαυτὸν ὡς θεμέλιον.

Αὐτόθεν [αὐτὸς], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπ' αὐτοῦ (Ἀπ' ἐδῶ, Ἀπ' ἐκεῖ) ὅπου εἶναι χωρὶς νὰ μετατοπίσῃ. 2) (Χρον.) εὐθὺς ἀπὸ τῶρα (ἀπὸ τότε), ἀπ' αὐτὴν (ἐκείνην) τὴν ἰδίαν στιγμὴν· ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα. 3) (Τρπ.) ἐκ τοῦ προχείρου, οἰκοθεν, ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (αὐτόχρημα) θεῖος. ||. (οὐσ.) ὁ μόνος καθαυτὸ ἢ ἀληθὴς θεός.

Αὐτόθηκτος (ὁ, ἡ), Π. (σίδηρος) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κοπτερὸς (ἀκονισμένος), (χωρὶς νὰ λάβῃ δηλ. τὴν διὰ τοῦ πυρὸς βαφήν).

Αὐτοθήριον (τὸ). Θηρίον αὐτόχρημα.

Αὐτόθι [αὐτὸς], ἐπίρ. Αὐτοῦ (ἐδῶ ἢ ἐκεῖ).

Αὐτόθροος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. θρεύω]. ὁ προφερθεὶς ἀπὸ τὸ ἴδιον στόμα τινός.

Αὐτοῖ, Π. ἀντὶ Αὐτοῦ, γεν. καὶ

Αὐτοῖσι(σιν), Π. ἀντὶ Αὐτοῖς, δοτ. πλθ τοῦ Αὐτός.

Αὐτοκάβδαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάλως [αὐτ. κάβος]. (κυρ.) Ζυμωμένος (ἢ τρῶ Καμωμένος, Συνθεμένος) ἐκ τῶ προχείρου καὶ ὅπως ἔτυχεν, αὐτοσχέδιος, εὐτελὴς, εὐτυβανός, (παρβλ. Αὐτολήκυθος).

Αὐτοκάθαρσις, εως (ἡ). (ἐκκλησ.) ἡ καθαυτὸ κάθαρσις, ἢ πηγὴ παντὸς (ψυχικοῦ) καθαρισμοῦ.

Αὐτόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ καθαυτὸ ἢ φύσει καλὸς (ὡραῖος ἢ ἀγαθός).

Αὐτοκασιγνήτη (ἡ) καὶ

Αὐτοκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Αὐτάδελφος.

Αὐτοκατάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καταδικαζόμενος.

Αὐτοκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) κατεσκευασμένος, ἀχειροποίητος.

Αὐτοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. κέλευθος] ὁ ὑπάγων (ὁδοιπορῶν) ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθόρμητος.

Αὐτοκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς προτροπὴν (κελεύσεως) ἄλλου γινόμενος ἢ πράττων τι, αὐθόρμητος, Αὐτεπίτακτος.

Αὐτοκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αὐτοκέλευστος.

;Αὐτοκέρας, ἀντὶ Αὐτόκρας.

Αὐτοκέραστος (ὁ, ἡ).=Αὐτόκρατος.

Αὐτοκέφαλος (ὁ, ἡ), (μτχν. καὶ ἐκκλησ.) αὐτεξούσιος, μὴ ἔχων ἀνώτερον (κεφαλήν). || (οὐδ.) Αὐτοκέφαλον (τὸ), ἡ καθαυτὸ κεφαλὴ (πρὸς διαζωλὴν τῆς ὑποτεθειμένης ὡς τοιαύτης).

Αὐτοκινησία καὶ

Αὐτοκίνησις, εως (ἡ). αὐθόρμητος κίνησις, [ἐκ τοῦ

Αὐτοκίνητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ὄχι ἑτεροκίνητος.

Αὐτόκλαδος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶναι μὲ (ὅλα τοὺς) τὰ κλαδιά.

Αὐτόκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. ἀφ' ἑαυτοῦ προσκαλεσμένος, (δηλ.) ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος ἀκάλεστος.

Αὐτοκμὴς, ῆτος καὶ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Αὐτόκμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου) καμωμένος, ἀχειροποίητος ἢ αὐτοσχέδιος.
Αὐτόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυσικὴν κόμην (μαλλιά). 2) (ἐπιρρημ.) καθὼς εἶνε μὲ ὅλα του τὰ μαλλιὰ ἢ τὰ φύλλα.
Αὐτοκρᾶής, ές (ὁ, ἡ) καὶ
Αὐτόκρας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ), = Αὐτοκρατος.
Αὐτοκράτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Αὐτοκράτωρ, αὐτοκρατόρισσα.
Αὐτοκρατής, ές (ὁ, ἡ), = Αὐτοκράτωρ Αὐτεξούσιος. ‖. « Τὸ αὐτοκρατές », « ἡ αὐτεξουσιότης, τὸ αὐτεξούσιον.
αὐτοκρατορεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Γίνομαι, Διοικῶ ὡς) αὐτοκράτωρ.
Αὐτοκρατορία (ἡ). ἡ δύναμις (ἡ ἀξία, καὶ ἡ ἐπικράτεια) τοῦ αὐτοκράτορος, μοναρχία ἀπόλυτος.
Αὐτοκρατορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ γινόμενος ἀπὸ) αὐτοκράτορα. ὁ κλίνων (ἐπιρρεπὴς) πρὸς αὐτοκρατορίαν.
Αὐτοκρατορίς, ίδος (ἡ). (κυρ. πόλις) καθέδρα αὐτοκρατόρος.
Αὐτόκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) συγκεκραμένος, (κυρ. οἶνος) ἀδύνατος (ἐλαφρὸς), ὅπου δὲν σημαίνει νερόν. (ἐν γέν. 2) = Εὔκρατος, μέτριος.
Αὐτοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξασκάζων, (κρατῶν) ἑαυτοῦ ἢ δι' ἑαυτοῦ· ἀνεξάρτητος· (πρεσβυς, στρατηγὸς) πληρεξούσιος, ἀνυπεύθυνος, μὴ ὑπεξούσιος, αὐτεξούσιος, (ἡγεμὼν) μονάρχης, ἀπόλυτος. (Λατ.) ἐμπεράτωρ. « Μάχη — », « Θκ., καθ' ἣν ἕκαστος μάχεται ὅπως θέλῃ. » Λυγίσαμ αὐτοκράτορι, « αὐτ., ἐπιμόνως, ἀμεταπείστως.
Αὐτοκρηής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αὐτοκρατής.
Αὐτόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ κριθεὶς (ἀποφασισθεὶς [ἐπὶ ὑπερβ.] ξεσκαλυθείς).
Αὐτόκτητος (ὁ, ἡ). Ἰδιόκτητος.
Αὐτόκτιστος (ᾷ Π.) -κτιστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ (ὀηλ. ὑπὸ τῆς φύσεως) κτισθείς, ἀχειροποίητος.
Αὐτοκτονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κτείνω (Φονεύω) τὸν ἑαυτόν μου, γίνομαι -
Αὐτόκτονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κτόνως. Ὁ φονεύσας ἑαυτὸν ἢ ἄλλον ἰδιοχείρως, αὐτόχειρ. 2) (πλθ.) = Ἀλληλοκτόνος.
Αὐτοκυβερνητεί(τ)ι, ἐπίρ. Κυβερνῶν (Διοικῶν τὸ πλοῖον ἢ τὸ ἁμάξι) ἀπὸ τὰ, χωρὶς κυβερνήτην ἢ ἡνίοχον.
Αὐτόκυκλος(ὁ). ὁμαθηματικὸς (κατ'ἰδέαν) κύκλος, τὸ ἰδανικὸν τοῦ κύκλου.
Αὐτοκύλιστος (ὁ, ἡ) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κυλισθείς (μετατοπισθείς).
Αὐτοκύριος (ὁ, ἡ), = Αὐτεξούσιος, Αὐτοδέσποτος. 2) (θλγ.) ὁ καθαυτὸ (φύσει) κύριος, ὁ θεός.
Αὐτόκωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μόνα (χωρὶς κρέας ὀηλ.) τὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος), λιγνὸς, ἄπαχος, (κοιν.) πετσὶ καὶ κόκκαλον.
Αὐτόκωπος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. σπαθί) ἔχον ὁλοσίδηρον (ὄχι προσθετὴν ὀηλ.) τὴν κώπην, ἢ (ἐπ.ῥημ.) καθὼς εἶναι μὲ (ὅλην) τὴν κώπην (τὴν λαβήν).
Αὐτολάλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ὁμιλῶν) μόνος του μὲ τὸν ἑαυτόν του.
Αὐτολεξεί, ἐπίρ. Κατὰ λέξιν, μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις· λέξιν πρὸς λέξιν.
Αὐτολετὴρ (ὁ), Π. [αὐτ. θλυμι]. = Αὐτόχειρ, Αὐτοκτόνος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ « Αὐτ' όλεθρος.
Αὐτολήκυθος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, καθαλῶν) ἀπὸς τε τὴν λήκυθον (τὸ 'λακωνικὸν) εἰς τὸ γυμνάσιον, (ὀηλ.) ἢ πτωχὸς ἢ φιλάργυρος ῥυπαρός, (ἐπιμ.) παράσιτος, ἢ μηθὲν ἄλλο ἔχων παρὰ τὴν λήκυθον, (ἐπιμ.) ἕτοιμος διὰ κάθε τι, πρόχειρος, (παρβλ. Αὐτοκάθελος).
Αὐτολιθίνος κτλ.
Αὐτόλιθος (ὁ, ἡ), αὐτόχρημα πέτρινος· (συνκδχ.) σκληρότατος.
Αὐτολόγος (ὁ), (θλγ.) αὐτὸς ὁ Υἱὸς ᾧ Λόγος τοῦ Θεοῦ.
Αὐτολόχευτος(δ,ἡ),Π.=Αὐτογέννητος(1).
Αὐτόλυκος (ὁ). ὁ καθαυτὸ (αὐτόχρημα, ἀπαράλλακτος) λύκος.
Αὐτολυρίζων, οντος (ὁ), ὁ παίζων ἀπὸς τε τὴν λύραν, (μόν. εἰς τὴν παροιμ.) « Ὅνος —, » Ακ.
Αὐτομάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις -
Αὐτομαθής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)- ῶς. Ὁ μαθὼν ἢ μανθάνων τι ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς διδάσκαλον), Αὐτοδίδακτος.
Αὐτομαρτυρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι -
Αὐτομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). ὁμαρτυρῶν αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ.
Αὐτοματεί(τ)ι, καὶ
Αὐτομάτην, ἐπίρ. = Αὐτομάτως.
Αὐτοματία (ἡ), = Αὐτοματισμός. 2) (ἐπιθ.) ἡ θεὰ τοῦ αὐτομάτου, ἡ Τύχη.
Αὐτοματίζω, Μ. ἰσω. Πράττω τι αὐτόματος (αὐθόρμητος).
Αὐτοματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοματίζειν. 2) τὸ νὰ γίνεταί τι αὐτομάτως.
Αὐτόματος [αὐτ. ματομαι], ος καὶ Π. η, ον. Ὁ γινόμενος (συμβαίνων ἢ ἐνεργῶν) ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τύχην, αὐθόρμητος· αὐτόκλητος· αὐτοφυὴς· αὐτοσχέδιος, ᾷ. « Τὸ αὐτόματον (ᾷ κρ.) » Γεὐτόματον, « ἡ τύχη, ἡ τυχηρὸν συμβεβηκός, περιστατικόν, ἢ μηχάνημα (ἄγαλμα κτλ.) αὐτοκίνητον. » Αὐτόματος θάνατος, « ὁ φυσικός, (καὶ ἐπιρ.) » Ἐκ (νὰπῇ) τοῦ αὐτομάτου, » = Αὐτομάτως.
Αὐτοματουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων αὐτόματα (μηχανήματα αὐτοκίνητα).
Αὐτομάτως, ἐπίρ. Αὐθορμήτως ἀφ' ἑαυτοῦ· κατὰ τύχην, ἐκ φύσεως.
Αὐτομαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι αὐτοπροσώπως, (κυρ.) δικηγορῶ αὐτὸς ὑπὲρ ἑαυτοῦ.
Αὐτομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός. ‖. (οὐσ. θηλ.) αὐτὴ ἡ μήτηρ, αὐτόχρημα (γνησία) μήτηρ.
Αὐτόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ λαβὼν μόνος αὐτὸς (καὶ ὄχι ἄλλος) μερίδιον.
Αὐτομολέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ αἰτ. πρόθετ.) Γίνομαι αὐτόμολος, (ἐν γέν.) ὑπάγω πυθενὰ (παραδίδομαι εἰς τι) αὐθόρμητος.
Αὐτομόλησις, εως καὶ
Αὐτομολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτομολεῖν, τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόμολος. ‖. (οὐσ.) Αὐτομολίαι (αἱ), αἱ παραφυάδες (τὰ κολοβρίζια) τῆς ἀμπέλου κτλ.
Αὐτόμολος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.) -μόλως [αὐτ. πολέω], (ἐν γέν.) Ὁ ὑπάγων πουθενὰ οἰκειοθελῶς, (κυρ. δὲ) ὁ λειποτακτῶν ᾷ καὶ ἀφεύγων πρὸς τοὺς ἐχθρούς.
Αὐτόμορος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ.) ζύγλμα (ᾷ.) αὐτορυές, πελεκημένον ὁμαλῶς ἀπὸ τὸν βράχον.
Αὐτονεκρος (ὁ, ἡ), αὐτόχρημα νεκρός.
Αὐτονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι αὐτόνομος, διοικοῦμαι καὶ ἐγὼ ἰδίῳ μου νόμῳ.
Αὐτονομία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις -
Αὐτόνομος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νόμως. Ὁ διοικούμενος μὲ ἰδικούς του νόμους, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος. 2) (ἐπὶ ζώων) ὁ βόσκων ἐλευθέρως (χωρὶς κουμάνους).
Αὐτονυκτί, ἐπίρ. Κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα.
Αὐτονυχεί(χ)ι, Π. = τῷ προηγ. 2) μὲ τὰ ἴδιά του νύχια.
Αὐτόξυλος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ἁπλοῦν ξύλον, πρόχειρος· ἢ ἀπὸ ἓν κομμάτι ξύλον, μονοξύλος· ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὸ ξύλον, αὐξύλος.
Αὐτοοδέτερον (τό), (γρμτ.) καθαυτὸ (ἀπολύτως) οὐδέτερον.
Αὐτοπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ὀηλ.) πεπηγώς, αὐτοφυὴς, ἀχειροποίητος· ἢ ὁ αὐτομάτως πηγάζων.
Αὐτοπαθεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ αὐτοπαθοῦς.
Αὐτοπαθής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παθῶς. Ὁ πάσχων (αἰσθανόμενος) ἢ παθὼν αὐτὸς ἀμέσως ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τι, (ἐπιμ.) πληγοφορημένος (πεπεισμένος) ἐκ πείρας. Αὐτόπειρος. (γρμτ.) ὁ παγκεντρονων ἢ μεταβάζων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐνέργειαν.
Αὐτοπαθητικός, ἡ, όν. (γρμτ.) Ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ παθητικὴν σημασίαν (ἀν ᾷ σχηματίζεται ἐνεργητικῶς).
Αὐτόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθαυτὸ (γνήσιος) παῖς.
†Αὐτοπάμων, ονος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πέπαμαι]. = Ἐπίκληρος, μόνος κληρονόμος.
Αὐτοπαράκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς παρακλήσεως) πράττων τι.
Αὐτοπάρακτος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.) -ράκτως. Ὁ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ παραχθεὶς εἰς τὸ εἶναι.
Αὐτοπαραξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ δύναμις) τοῦ παράγειν ἑαυτόν.
Αὐτοπάτωρ, ορος (ὁ). ὅστις εἶνε αὐτὸς ἑαυτοῦ πατήρ.
Αὐτόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τι ἐξ ἰδίας πείρας, (παρβλ. Αὐτοπαθής). ‖. « Τὸ αὐτοπείρον, » ἀντὶ Ἡ αὐτοπειρία.
Αὐτοπεποίθησις (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεποίθησιν ἐν ἑαυτῷ (πεπεισμένος αἰσθάνεται περί τινος. « Ἐνίκμη —, » Σύγκελλ., (Γαλλ.) assurance.
Αὐτοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πάσ. πῆμα]. ὁ βλάπτων ἑαυτόν.
Αὐτόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστος, μὴ γρήζων ἐξωτερικῆς πιστοποιήσεως.
Αὐτόπλεκτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) πλεγμένος.
Αὐτοποδητί καὶ Αὐτοποδί, ἐπίρ. Μὲ τὰ ἴδιά του πόδια, (ὀηλ.) πεζός.
Αὐτοποδία (ἡ), τὸ νὰ περιπατῇ (ταξειδεύῃ) τις μὲ τὰ ποδάρια τε (πεζός). ‖. (ἡ θστ.) Αὐτεποδία, ἐπίρ. = Αὐτοποδί.
Αὐτοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ παράγων (παρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γήνων, κωπασκευάζων) ὄχι τὸ ὁμοίωμα τοῦ πράγματος ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Αὐτοποίητος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου) καμωμένος, αὐτοσχέδιος, πρόσπτυχος.

Αὐτοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιῶν τι, ἡ 2) (πθ.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιηθείς, αὐτοφυής.

Αὐτοπόκιστος καὶ

Αὐτόπλοκος (ὁ, ἡ), (κυρ. χιτών) ὁ ἀπὸ ἀδούλευτον, μᾶλλι καμωμένος, ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὰ μαλλιὰ (μὲ τὸ χνοῦδι), ἀκούρευτος, (ἐν γέν.) πρόσχυχος.

Αὐτόπολις, εως (ἡ). πόλις αὐτόνομος (ἀνεξάρτητος) ἢ ἀπατελοῦσα καθ' ἑαυτὴν κράτος (δημοκρατίαν).

Αὐτοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης αὐτοπόλεως.

αὐτοπόνητος καὶ

Αὐτόπονος (ὁ, ἡ), = Αὐτόκμητος.

Αὐτοπόρφυρος (ὁ, ἡ), = Ὁλοπόρφυρος.

Αὐτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν ἢ δυνάμενος νὰ περιπατῇ πεζὸς (αὐτοποδί) ἢ οἰκειοθελῶς, (Ακ. Τίμ.).

Αὐτοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοπραγέω, (κοιν.) κυτάζω τὴν δουλειάν μου. 2) ζῶ κατ' ἀρέσκειαν (ὅπως θέλω), εἶμαι ἀνεξάρτητος (αὐτεξούσιος).

Αὐτοπραγία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις ὅπως θέλει, αὐτεξουσιότης, ἐλευθερία, (παρβλ. Ἰδιοπραγία).

Αὐτοπραγματεύτως, ἐπίρ. Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀτέχνως, ἀκαλλωπίστως.

Αὐτόπρεμνος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πρέμνον]. Καθὼς εἶνε μὲ (ὅλους) ταὶς ῥίζαις, σῴῤῥιζος.

Αὐτοπρεπτος, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωρίζων τὶ τοῦ πρέπει.

Αὐτοπροαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ρέτως. Ὁ πράττων (ἐκλέγων, ἀποφασίζων) τι κατ' ἰδίαν προαίρεσιν, (ἀ πθ.) ὁ πραχθεὶς (ἀποφασισθεὶς) ἐλευθέρως (αὐτοθελήτως), (ἐν γέν.) ἑκούσιος, αὐθαίρετος.

Αὐτοπρόνοια (ἡ), (ἐκκλησ.) αὐτὴ ἡ ἰδία θεία πρόνοια.

Αὐτοπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -σώπως. Ὁ παριστάνων εἰς τὸ θέατρον χωρὶς προσωπεῖον ὅμοιον τοῦ κωμῳδουμένου. 2) ὁ ὁμιλῶν ἢ παρασιαζόμενος ὁ ἴδιος ἀμέσως πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (ὄχι δι' ἐπιστολῆς ἢ ἀπεσταλμένου). ‖. (οὐσ.) Αὐτοπρόσωπον (τό), (ἐνν. σύγγραμμα) ὅπου ὁ συγγραφεὺς δὲν εἰσάγει πρόσωπα λαλοῦντα ἀλλ' ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος, (παρβλ. Αὐτοδιήγησις).

Αὐτοπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι αὐτόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων ἢ ἰδών τι ἀπὸ τοῦ του μὲ τὰ ἴδιά του ὄμματα.

Αὐτοπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) αὐτόπτην.

Αὐτόπτος (ὁ, ἡ) ὁ ὀφθεὶς αὐταῖς ὄψεσιν, (ὄθεν ‖. «Ἐπ' αὐτόπτῳ, = Ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Αὐτοπυρίας, ᾶ (ὁ), (ἄρτος) Ψημένος ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τὰ κάρβουνα, = Ἀποπυρίας.

Αὐτοπυρίτης, ου καὶ

Αὐτόπυρος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πυρός]. (ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ ἀκοσκίνιστον (καθὼς εἶνε μὲ τὰ πίτυρα) ἀλεῦρι, (κοιν.) χονδρὸν (πρόστυχον) ψωμί.

Αὐτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (δηλ.) λιανοπωλῶν αὐτὸς τα (κοιν. ἀπὸ πρῶτον χέρι) τὰ προϊόντα τῶν ἰδίων τα κτημάτων ἢ τὰ ἐργόχειρά του, (παρβλ. Μεταβολεύς).

Αὐτοπωλική (ἡ), (ἐνν. τέχνη), τὸ ἔργον τοῦ αὐτοπώλου.

Αὐτορέγμων, ονος καὶ

Αὐτόρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. ῥέζω]. ὁ πράξας ἢ πραχθεὶς αὐτογειρί.

Αὐτόρῥοφος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπασμένος μὲ φυσικὴν (αὐτορῥοφῆ) ὀροφήν.

Αὐτόῤῥιζος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Αὐτόπρεμνος, Προῤῥιζος. 2) Π. ὁ ἔχων φυσικὰς ῥίζας (θεμέλια), ἀπατελῶν ἓν σῶμα μὲ τὸ μέρος ὅπου εἶνε ῥιζωμένος.

Αὐτορῥιφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιπτόμενος (πίπτων) ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόῤῥυ (καὶ Π. ρυ)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) ῥέων.

Αὐτὸς [ταῦ,τὸς, ἡ αὕτε θς], ὴ, ό. Ἀντνμ. (ἀναπληροῦσα παρὰ τοῖς λογογρφ. κυρ. μὲν τὸ γ'. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ά. καὶ δ'. πρσ. τῆς προσωπικ. ἢ πρωτοτύπου). «Σημανθέντων δὲ τούτων τῷ Ἀστυάγει, ἐκδοηθεῖ καὶ αὐτὸς ᾧ ὁ υἱὸς αὐτοῦ,» Ξεν. «Τί με, σπεύδοντα καὶ αὐτόν, ἀτρύνεις;» Ὅμ. «Οὔ τοι γε νόου καὶ αὐτὴ δεύεαι,» Ὀδ. Π. 2) (ὡς ἐπίθ.) ὁ ἴδιος, (κοιν.) ἀτός του (καὶ ὄχι ἄλλος) (μὲ κάποιαν ἔμφασιν). «Αὐτὸς ἔφα,» Παρ. «Οὐδ' αὐτῆς Ἐκάβης,» Ἰλ. Ζ. (καὶ μὲ τὰς πρωτοτ. ἀντνμ.) «Αὐτὸς ἐγὼ (ἐκεῖνος κτλ.),» Ἀξ. «Ὃ δ' αὐτὸς ἐγὼ ἦλυθον,» Ὀδ. Φ. (καὶ μὲ τὰς κτητ.) «Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα,» Εὐρ. «Τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ θάπτειν,» Σοφ. (ᾧ μὲ τὰ τακτ. ὀνόμ. κατ' ἄλλην ἐκδχ.) «Ἦν ἦρχε Δωριεὺς τρίτος (πέμπτος, δέκατος κβ') αὐτός,» Θκ., ὃηλ. αὐτὸς (ἐνν. πρῶτος) μὲ ἄλλους δύο (πέσσαρας, ἑνδέκ κτλ.). 3) μόνος, ἀτός τα (ὄχι μὲ ἄλλα; ἢ ὁ ἴδιος ἄλλα). αὐτὸς ἀμέσως, αὐτοπροσώπως ἢ αὐθορμήτως. «Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἄπαντα σοφὸς,» Θγν. «Ὄφρ' ὄρκια τάμῃ αὐτὸς,» Ἰλ. Γ. «Αὐτὸς περ ἰὼν,» Ἰλ. Θ. «Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω,» Ἰλ. Ρ. «Καί τοι Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζε,» Γρφ. «Δι' αὐτοῦ γὰρ ἐσμὲν,» Πλάτ. «Ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰῤῥήθαι,» αὐτ. (ᾧ παραλλ.) «Αὐτὸς κτήσατο οἶος,» Ὀδ. Ξ. 4) (ἐνάρθρως, παρὰ Π. δὲ σπν. καὶ ἀνάῤθρ.) ὁ αὐτός (ἡ αὐτή, τὸ αὐτὸ καὶ [κρ.] ταὐτό). Ὁ ἴδιος (ἡ ἰδία κτλ.), ἀπαράλλακτος, ὅμοιος. «Τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί,» Ἀθ. «Ὁ αὐτὸς εἰμι τῇ γνώμῃ,» Θκ. «Ὅτε ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην,» Ἰσκρ. «Ἀνὴρ ὅδ' οὐκέτ' αὐτός,» Σοφ. «Ἐλεησόμεθα αὐτὰ κέλευθα,» Ἰλ. Μ. «Ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἣν περ οἱ ἄλλοι,» Ὀδ. Θ. (ᾧ μὲ δοτ.) «Τὸν αὐτὸν φίλον τε καὶ ἐχθρὸν νομιζέτω πᾶς τῇ πόλει,» Πλάτ. (καὶ ἐπιῤῥήματ.) «Ἐν ταὐτῷ (ἐνν. χρόνῳ). ‖. «Εἰς (ἢ Ἐπὶ» Κατά) τὸ αὐτὸ (ἐνν. μέρος) γενόμενοι,» Ἀξ. «Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφιεν,» Θκ. «Αὐτὰ δὴ ταῦτα,» Συν., ἴσια-ἴσια τοῦτο. «Οἱ συρφετώδεις ᾖ, αὐτὰ τοῦτο, ἰδιῶται,» Ακ., αὐτόχρημα. ‖. (ᾧ κατὰ δοτ. ἑλλ. τῆς Συν) «Αὐτῇ κενγείῃ, αὐτῇ τε θαλάσσῃ,» Ἰλ. Θ. «Αὐτῇσι ῥίζῃσιν,» Ἰλ. Ι., (κοιν.) καθὼς ἦτον μὲ ταὶς ῥίζαις» σῴῤῥιζον. «Αὐταῖς λέξεσι,» Πλ., μὲ αὐτὰς τὰς (ἰδίας) λέξεις. «Ἤρξετο αὐτόθεν (ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου) αὐταῖς πέδαις,» Δμ. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ πρόθ.) «Ἀνόρουσεν αὐτῷ σὺν φορμυγγι,» Ἰλ. Ι. ‖. (οἱ Κωμ. μεταχειρίζονται ἐνίοτε τὸ παρθτ.) Αὐτότερος, -ώτατος (πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς αὐτοκρίσεως) ‖. (ἡ γεν.) Αὐτᾶ (ἑλλ. τῆς Ἐπὶ, ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπίῤῥ. (Τοπ.) Ἐδῶ (Ἐκεῖ) ὅπου. ‖. (ὅασυν. εἰς τὰς πλαγ. πτ. ἔπεχει τόπον τοῦ) Ἑαυτοῦ, -ῷ, -ὸν κτλ. «Αὐτὸς καθ' αὐτόν,» Ἀξ. (ἴδε Ἑαυτοῦ).

Αὐτόσαρκες, ων (οἱ, αἱ). (ἐκκλησ.) αὐτόχρημα σάρκες, ὅλως διόλου σαρκικοί, φρονοῦντες μόνον διὰ τὸ σῶμά των.

Αὐτόσε, ἐπίῤῥ. (Τοπ. κινήσ.). Αὐτοῦ, ἐκεῖ, πρὸς αὐτὰ (ἐκεῖνο) τὰ μέρη.

Αὐτοσίδηρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀπὸ σίδηρον.

Αὐτόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος ἐξ ἰδίων του, (ἴδε Αὐτόδειπνος καὶ Οἰκόσιτος).

Αὐτοσκαπανεύς, έως (ὁ). καθαυτὸ σκαφτιᾶς (γεωργός).

Αὐτοσκευάστος καὶ

Αὐτόσκευος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου, ἀτέχνως) κατεσκευασμένος.

Αὐτόσκηνος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπόσκηνος.

Αὐτόσκωμμα (τὸ). καθαυτὸ (χαρίεν δηλ. ἢ εὐφυὲς) σκῶμμα.

Αὐτοσοφία (ἡ). αὐτὴ ἡ ἰδία (ἢ καθαυτὸ) σοφία.

Αὐτοσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῆς φύσεως σπαρμένος.

Αὐτόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. σεύω]. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος ἢ γινόμενος, αὐθόρμητος.

Αὐτοσταδία (ἡ). (κυρ. μάχη) ἢ ἐκ τοῦ συνεγγυς (ἐκ τοῦ συστάδην), (κοιν.) σπαθὶ μὲ σπαθί.

Αὐτόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυσικὴν (ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ τοῦ προχείρου καμωμένην) στέγην, ἢ 2) καθὼς εἶνε μὲ (ὅλην) τὴν στέγην.

Αὐτόστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ στοιχῶν (ἀκολουθῶν) ἑαυτῷ, (ὃηλ.) ἰδιορῥύθμως, ἀκοινώνητος, ἄσχετος, μεμονωμένος.

Αὐτόστολος (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (στελλόμενος κινῶν διὰ ταξειδι) μόνος καὶ ἀπροστοιμάστος, ὧν (ἐμπ.) καὶ ναύτης καὶ ἐπιβάτης ὁ αὐτός, (παρβλ. Αὐτήρετης καὶ Ἰδιόστολος).

Αὐτόστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στενάζων ἑαυτὸν ἢ καθ' ἑαυτόν.

Αὐτοστράτηγος (ὁ). ὁ καθαυτὸ (πληρεξούσιος δηλ.) στρατηγός.

Αὐτόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐπιστηριζόμενος εἰς) αὐτοφυεῖς στύλους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Αὐτόστολος).

Αὐτοσφαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγεὶς αὐτοχειρὶ ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν οἰκείων του.

Αὐτοσχεδά, ἐπίῤῥ. Π. = Αὐτοσχεδόν.

Αὐτοσχεδία (ἡ). (κυρ.) θηλ. τοῦ Αὐτοσχέδιος. ‖. (οὐσ. ἢ ἑλλ. τοῦ μάχη) = Αὐτοσταδία. ‖. (ἐπίῤῥ.) «Ἐξ αὐτοσχεδίας,» ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνετοίμως.

Αὐτοσχεδιάζω, Μ. άσω. Πράττω τι ἢ ὁμιλῶ αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπράχθη ἢ αὐτοσχεδίως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὐτοσχεδιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοσχεδιάζειν.
Αὐτοσχεδιαστής, οῦ (ὁ). ὁ αὐτοσχεδιάζων.
Αὐτοσχεδιαστί, ἐπίρ. = Αὐτοσχεδίως.
Αὐτοσχεδιαστικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων ἢ δυνάμενος νὰ αὐτοσχεδιάζῃ. 2) = τῷ
Αὐτοσχέδιαστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος αὐτοσχεδίως.
Αὐτοσχεδίην, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ (Κατ') αὐτοσχεδίαν, = Αὐτοσχεδόν.
Αὐτοσχέδιος [αὐτ. σχεδόν ἡ σχέδη], ος ἡ α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος.
Αὐτοσχεδίως, ἐπίρ. Αὐτομάτως, ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προετοιμασίαν, ἀπρομελετήτως, μὲ βίαν, ὅπως τύχοι, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀκρίτως, ἀτάκτως, ἀτέχνως κτλ.
Αὐτοσχεδόν, ἐπίρ. Π. (πάντοτε ἐπὶ μάχης) ἐκ τοῦ πλησίον, (κοιν.) χέρι μὲ χέρι, ἀπαθῆ μὲ ἀπαθῆ. 2) (μὲ γεν.) = Σχεδόν, πλησίον, σιμά. 3) (σπν. χ. πτ.) = Αὐτοσχεδίως· ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς.
Αὐτότατος, η, ον, (Κωμ.) ὑπερθ. τοῦ Αὐτός.
Αὐτοτέγης (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτόστεγος.
Αὐτοτέλεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐτοτελοῦς, ἐντέλεια, ὁλοκληρία.
Αὐτοτέλεστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτελούμενος.
Αὐτοτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ καθ' ἑαυτὸν τέλειος (ἐντελής, πλήρης). «Δίκη, » Λξ., ἡ ἀνέκκλητος. 2) ὁ τελειόνων (ἐπανεργόμενος δηλ.) εἰς ἑαυτόν, (ἐπμ.) ἀτελείωτος. 3) ὁ τελῶν (πληρόνων φόρον) εἰς ἑαυτόν, (δηλ.) ἀνεξάρτητος, αὐτεξούσιος ἢ πληρεξούσιος. «Ἱππεῖς αὐτοτελεῖς, » Ακ., οἱ τρεφόμενοι ἐξ ἰδίων. 4) ὁ ἐπαρκῶν ἑαυτῷ (μὴ ἔχων ἀνάγκην ἄλλου), αὐθύπαρκτος. «Αἰτίαι αὐτοτελεῖς, » Φλσφ., τὸ ἐναντ. τοῦ Συναίτιαι.
Αὐτοτελῶς, ἐπίρ. Ἐντελῶς, αὐτεξουσίως, ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐτότερος, α, ον, (Κωμ.) συγκρ. τοῦ Αὐτός.
Αὐτοτεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μαθὼν τὴν τέχνην, αὐτοδίδακτος, φύσει ἐπιτήδειος.
Αὐτοτης (ἡ). (Φλσφ.) = Ταυτότης.
Αὐτότοκος (ὁ, ἡ). εὐθὺς ἅμα γεννηθεὶς ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὰ τέκνα του. 2) (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τεχθείς, αὐτογέννητος.
Αὐτοτραγικὸς, ἡ, όν. Αὐτόχρημα τραγικός.
Αὐτοτρίγωνον (τὸ). (μθμτκ.) τὸ κατ' ἰδέαν τρίγωνον, τὸ ἰδανικὸν τοῦ τριγώνου.
Αὐτότροφος (ὁ, ἡ). (οἰκιμ.) ἀντὶ Αὐτόσιτος.
Αὐτότυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ τύπον σχηματισμένος. 2) (σπν.) ὁ κτυπηθεὶς αὐτοχειρί.
Αὐτοῦ [ἴδε αὐτὸς], ἐπίρ. (Τοπ. στάσ.) Κῶ ('Εκεῖ, Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον) ὅπου εἶμαι (εἶσαι, εἶνε). «Μὴ με παρὲξ ἄγε, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ, » Ὀδ. Ο. » Στῆτ' αὐτοῦ, » Ἰλ. Ζ. (καὶ παραλλ.) » Ἐνθάδε (»Τῇδ') αὐτοῦ, » Ἥρρ. καὶ Πλάτ.
Αὐτοῦ (ζασ.), ἀντὶ Ἑαυτοῦ, (ἴδε Αὐτὸς ἢ Ἑαυτοῦ).
Αὐτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω (Κάμνω τὴν δουλειάν μου) μόνος μου, ἐργάζομαι ἰδιοχείρως.
Αὐτούργημα (τὸ). το ἔργον τῶν ἰδίων χειρῶν τινος.
Αὐτουργητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου) εἰργασμένος, πρόστυχος.
Αὐτουργία (ἡ). ἡ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ἐργασία, (ἐπμ.) κακοπάθεια, γύμνασις. (ἢ ἐπμ.) ἐμπειρία. «Φόνου —, » Αἰσχλ., = Αὐταγερία.
Αὐτουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ Ὁ ἀγαπῶν) τὴν αὐτουργίαν. ||. (οὐδ.) «Αὐτουργικόν, » περιληπτ. ἀντὶ Οἱ αὐτουργοί (γεωργοί).
Αὐτούργιον (τὸ). κτῆμα (ὑποστατικὸν) τὸ ὁποῖον δίδει ἀφ' ἑαυτοῦ εἰσόδημα, π. χ. ἐλαιῶν, ἀλυκή, κτλ.
Αὐτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (θκλτ.ὼν) ἀτός του μὲ τὰ ἴδιά του χέρια, δικαιοπράκτης, ἐργάτης, (κυρ.) γεωργός. 2) (μὲ γεν.) ὁ πράξας (κατορθώσας) τι μόνος. «Φιλοσοφίας —, » Ξεν. «Αὐτουργῷ χειρὶ, » Σοφ., = Αὐτόχειρι. 3) (πθ.) = τῷ
Αὐτουργότευκτος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτούργητος.
Αὐτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ καταφαγὼν ἑαυτὸν ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ φαγωθείς.
Αὐτοφανῶς, ἐπίρ. = Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς.
Αὐτόφι (φιν), Π. ἀντὶ Αὐτοῦ ἢ Αὐτῷ ἢ Αὐτοῦς, γεν. ἢ δοτ. (ἐν. καὶ πλθ.) τοῦ Αὐτός. ||. (ἐπίρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὰς προθ. Παρ', Ἐπ', Ἀπ') αὐτόφιν, = Αὐτοῦ, Αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ.
Αὐτοφιλανθρωπία (ἡ). ἡ καθαυτὸ φιλανθρωπία.
Αὐτοφίλαυτος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα (καθ' ὑπερβολὴν) φίλαυτος.
Αὐτόφλοιος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶνε μὲ τὴν φλοιδάν του, ἀξεφλοίδιστος.
Αὐτοφόνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = φόνως, = τῷ
Αὐτοφόντης, ου (ὁ), Π. ὁ αὐτοχειρὶ φονεύων ἢ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον, = Αὐτόχειρ.
Αὐτοφορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. φέρβω], = Αὐτοφάγος.
Αὐτόφρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορτωμένος (σηκόνων ἀτός του) τὸ ἴδιον του φορτίον. (συνηθέστ. ἐπίρρηματ.) καθὼς εἶνε μὲ ὅλον τὸ φορτωμα. «Αὐτόφορτον ἀπολωλέναι τὴν νοῦν, » Πλ.
Αὐτοφρόνησις, εως (ἡ). ἡ καθαυτὸ φρόνησις.
Αὐτοφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φρουρούμενος, ἢ φρυρῶν (φυλάττων) αὐτὸς ἑαυτόν.
Αὐτοφυὴς, έος (ὁ, ἡ) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) γεννηθείς (φυτρώσας, αὐξήσας), αὐτομάτως, φυσικὸς (ὄχι τεχνητὸς), ἀχειροποίητος, (ἐπμ.) ἀληθινὸς, ἄδολος, γνήσιος. «Καρπὸς (» Δημήν, » Χρυσὸς, »Ἁρμὸς ἵππου κτλ.) —, » Θκ., Ξεν., Διοδ., Πλ. » Λουτρὸν (» Κάλλος, » Χρηστήριον κτλ.) αὐτοφυὲς, » Π. Δ'γ., Συν. » Αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδαι, » Συν. ||. (τὰ οὐδ.) Αὐτοφυὲς, ἀντὶ ἐπίρ. Αὐτοφυῶς.
Αὐτόφυτος (ὁ, ἡ), = Αὐτοφυὴς ἢ 2) αὐτοῦ (εἰς τὸν τοπον) φυτρώσας (γεννηθείς), ἐντόπιος.
Αὐτοφυῶς, ἐπίρ. Φύσει, ἐκ φύσεως, αὐτομάτως· ἀληθῶς, γνησίως· καθαυτὸ, αὐτόχρημα.
Αὐτοφωνία (ἡ). ἡ καθαυτὸ (ἢ ἰδία) φωνή τινος. [ἐκ τοῦ
Αὐτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν σῦτὸς ἀμέσως καὶ οὐχὶ δι' ἄλλου. «Χρησμὸς —, » Ακ., ὁ ἀποδίδομενος ἀπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ θεοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἱερέων.
Αὐτοφώρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φωραθείς, αὐτόλεγκτος, αὐταπόδεικτος.
Αὐτοφωρεί(ρί). ἐπίρ. Ἐπ' αὐτοφώρῳ.
Αὐτόφωρος (ὁ, ἡ), (κυρ. κλέπτης) [φώρ], ἐν γέν. δὲ παντὸς δήποτε ἐγκλήματος ἔνοχος) ὁ πιασθεὶς ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, (ὅθεν συνήθ.) » Ἐπ' αὐτοφώρῳ, » ἐπίρ, 'Εν ᾧ πράττει τις τὴν κλοπὴν (ἢ κάθε ἔγκλημα), (ἐπμ.) ἀναπολογήτως.
Αὐτόφως, ωτος (τὸ). (θλγ.) τὸ καθ' αὐτὸ φῶς, ἡ πηγὴ τοῦ φωτὸς, (τὸ ἅγιον Πνεῦμα).
Αὐτόφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχων τὸ φῶς.
Αὐτόχαρις, ιτος (ἡ). καθαυτὸ (ὅλως) χάρις.
Αὐτόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ἢ πράξας τι [σπν. δὲ καὶ πθ.] ὁ πρωτεῖα) ἰδιοχείρως, αὐτουργός. « Αὐτόχειρ τῆς μάχης, « Ἡρωδ. « Αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν, « Ἰσοκρ. « Αὐτόχειρες τὴν σκευὴν ἐβάψαμεν, » Γρφ. « Αὐτόχειρ τοῦ φόνου, » Πλάτ. (κυρ. δὲ χ. τῆς γεν.) » Αὐτόχειρι, = Αὐτοκτόνως, ὁ φονεύων ἑαυτὸν ἢ ἄλλον αὐτοχειρί. «Τοὺς αὐτόχειρας τῷ Καίσαρος, « Ἀππ. (ἢ ἐπίρ.) » Αὐτόχειρ κτεῖνειν, » Σοφ., ἀντὶ =
Αὐτοχειρὶ, ἐπίρ. Μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι, ἰδιοχείρως.
Αὐτοχειρία (ἡ). τὸ πράττειν τι (καὶ αὐτὸ τὸ πραχθὲν) αὐτοχειρὶ, (κυρ. δὲ) αὐτοκτονία. ||. (συνηθέστ. κατὰ δοτ. καὶ ἐπίρ.) Αὐτοχειρία, = Αὐτοχειρὶ.
Αὐτοχειροτονήτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ χειροτονηθείς (ἐκλεχθείς, διορισθείς).
Αὐτόχειρι, ἐπίρ. Π Αὐτοχειρὶ.
Αὐτόχθες, ἐπίρ. [σια-ζσια χθές.
Αὐτοχθονος ὁ, ἡ), Π. μὲ τὸν τόπον αὐτὸν, μὲ ὅλην του τὴν πατρίδα.
Αὐτόχθων, ονος (ὁ, ἡ), = Αὐτοφυὴς. « Ἔαστα (» Πηγὴ) —, » Εὐστ. 2) αὐτοῦ εἰς τὴν χώραν (χθονα) γεννημένος, ἐντόπιος [ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων), πολίτης ἐκ προγόνων (γνήσιος), (παρβλ. Γηγενής).
Αὐτοχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. χολόομαι], ὁ ἀφ' (ἢ καθ') ἑαυτοῦ θυμώνων.
Αὐτοχορήγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οἰκειοθελῶς) χορηγηθείς (δοθείς, προμηθεσθείς, ἑτοιμασθείς).
Αὐτοχώνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐτόχωνος.
Αὐτόχρημα, ἐπίρ. Αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (χρῆμα), τῷ ὄντι, καθαυτὸ, ἐντελῶς, ἀκριβῶς, ἀπαραλλάκτως. » Ὡς αὐτόχρημα αἱ μῦται, « Ἀρχδ., ἀπαράλλακτα καθώς.
Αὐτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ φυσικὸν του χρῶμα, χρωματισμένος ἐκ φύσεως ἄβαφος.
Αὐτόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁλόχρυσος.
Αὐτόχυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὸν ἴδιόν του (τὸν φυσικὸν) χυμόν
Αὐτόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) χυμένος ἢ χωνευμένος, αὐτοφυὴς. (παρβλ. καὶ
Αὐτοχώνευτος, ἐξήγ. τοῦ
Αὐτόχωνος (ὁ, ἡ, Π. [αὐτ. χώνυς], ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ πραχείρου) γωνευμένος, ὅπως ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον, ἀ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατέργαζος, ἡ μὴ χρήζων ἄλλης ἐργασίας, χυτός.
Αὐτοψα(ψί), ἐπίρ. Αὐταῖς ὄψεσι, μὲ τὰ ἴδιά του μάτια.
Αὐτοψία (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόπτης τινὸς πράγματος.
Αὐτοψυχή (ἡ). ἡ καθαυτὸ ψυχή.
Αὐτῶ, Δ. ἀντὶ Αὐτοῦ.
Αὐτῷ, δοτ. τοῦ Αὐτός.
Αὐτῷ (δασ.), ἀντὶ Ἑαυτῷ, (ἴδε Αὐτὸς καὶ Ἑαυτοῦ).
; Αὐτῳδὸς ἡ Αὐτῳδός, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος ἢ ᾄδων.
Αὔτως καὶ (Ἀττ.) Αὐτῶς (ᾱ), ἐπίρ. [ταὐτοὺς Αἰολ. ἀντὶ Αὐτούς]. Π. ἀντὶ Οὕτως, « Αὔτως ὅπως περ, » Σοφ. , (κοιν.) ἔτσι καθώς ἦτον. 2)(μὲ δοτ.)ὡσπερ, καθὼς, ὡς ἄν, ὁμοίως. » Γυναιξὶν αὔτως, » Ἀνκρ. 3) (συνήθ.) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως· (ἐπιμ.) μὲ ἁπλότητα (ἀφέλειαν) ἢ παρημελημένως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς λόγον ἢ αἰτίαν, ἀδιαφόρως, εἰς μάτην, ἔτσι τοῦ κακοῦ. » Λευκὸν ἔτ' αὖτως, » Ἰλ. Σ. ||. » Ὦ, θ' αὕτως, » ἀντὶ Ὡσαύτως ὅ!, Ζ. Ὡσαύτως.
Αὐχαλέος, α, ον, Π. ὁ αὐχῶν (καυχώμενος). (κοιν.) καυχησιάρης.
Αὐχενίζω, Μ. ἰσω. Συντρίβω ἢ Κόπτω τὸν αὐχένα, ἀποκεφαλίζω. 2) (ἰατρ.) σφίγγω τὸν αὐχένα τοῦ ζώου μὲ σχοινὶ (ἵνα στενωθοῦν αἱ φλέβες πρὸς φλεβοτομίαν). 3) (τρπ. καὶ ἄλλ. ἢ ἀμέτ.) φασκόνω, καμαρόνω.
Αὐχένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν αὐχένα.
Αὐχενιστὴρ (ὁ), Π. ὁ αὐχενίζων (σφίγγων τὸν αὐχένα τινός).
Αὐχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καυχῶμαι, μεγαλορρημονῶ. 2) Π. φρονῶ, ὑπολέτω, (κοιν.) λέγω, [ἐκ τοῦ
Αὐχὴ ἢ Αὔχη (ἡ), Π. [εὔχομαι], ἀντὶ Αὔχησις.
Αὐχήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αὐχητικός.
Αὔχημα (τὸ). = Καύχημα, μεγαλαυχία. 2) Π. δόξα, φήμη.
Αὐχὴν, ένος (ὁ). (κυρ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, (συνκδ.) ὁ λαιμός, (ὀθ. 2) ἰσθμὸς ἢ πυρθμός, (ἐν γέν.) κάθε πέρασμα ξενόν. 3) μέρος τοῦ πηδαλίου, (ἴσ. τὸ κοιν.) δοιδύκι.
Αὔχησις, εως (ἡ). = Καύχησις, ἔπαρσις, οἴησις, μεγαλορρημοσύνη κτλ.
Αὐχητικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμπνέων ἔπαρσιν, ὑπερήφανος, Καυχησιάρης.
Αὐχμαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Αὐχμῶν, Αὐχμηρός.
; Αὐχμάω (μόν. εἰς τὴν μτχ. Αὐχμῶν, ῶσα, ῶν) καὶ
Αὐχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Φαίνομαι αὐχμηρὸς, [ἐκ τοῦ
Αὐχμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐχμός.
Αὐχμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αὐχμηρός.
Αὐχμηροκόμης, (ὁ). ὁ ἔχων αὐχμηρὰν κόμην.
Αὐχμηρὸς, ά, όν. Ξηρὸς, (συνκδ.) ἄλουστος, ἄπλυτος, (ἐπμν.) τραγύς, ἀδρύς, ἄγριος· λερωμένος, κορνιασμένος· πτωχὸς. ἄθλιος· ταλαίπωρος. [ἐκ τοῦ
Αὐχμὸς (ὁ), [εὔω], (ἡ καταξανσις τῆς ἀτμοσφαίρας ὅταν ἐπικρατῇ ἐλλειψις ἐξ αἰτίας καύσωνος καὶ ἀνομβρίας, (κοιν.) συννεφόκαυμα, (συνκδ.) ἀφορία, (ἐν γέν.) ἔλλειψις· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπλυσία, ἀπορία.
Αὐχμώδης, εος (ὁ, ἡ). = Αὐχμηρός.
Αὔω ἢ (Ἀττ.) Αὕω, Μ. αὔσω (οἱ ἄλλ. χρόνοι κ. εὔχρ), Π. [ἄω]. ξεγνόνω, ξηραίνω, (κατ' ἔκτ.) καίω, ἀνάπτω, (παρβλ. Δυίω καὶ Δαύω).
Αὔω [ἄω], Μ. αὔσω (ἀόρ. "Ηυσα), Π. φωνάζω, κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ· ξεφωνίζω, (ἐν γέν.) βλάζω, ἀυτιχῶ.
Αὔως ὁηλ. Ἄγως [ἄω], οῦς (ἀ), Αἰολ. ἀντὶ τοῦ Δ. Ἀὼς = Ἠώς.
; Ἀφαγιστεύω καὶ
Ἀφαγνεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀφαγνίζω, Μ. ίσω, [ἀπὸ, ἁγνίζω]. Καθαρίζω τι (κυρ. διὰ τελετῆς καὶ ἐξιλασμῶν), καθαγιάζω· καθιερόνω· (Κωμ.) = Ἀποδύω, ξεγυμνόνω.
Ἀφαγνισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαγνίζειν, καθαρισμὸς, ἐξιλασμὸς· καθιέρωσις.
Ἀφάδιος, α ἢ ος, Π. [ἀπὸ ἀνδάνω]. δυσάρεστος· μισητὸς, ἀποτρόπαιος.
Ἀφαίμαξις, εως (ἡ). ἀφαίρεσις αἵματος, φλεβοτομία, [ἐκ τοῦ
Ἀφαιμάσσω, Μ. άξω. Ἀφαιρῶ μέρος τοῦ αἵματος, φλεβοτομῶ, (κοιν.) παίρνω αἷμα.
Ἀφαίρεμα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ ἀφαιρεθὲν ἢ ἀφαιρετέον (ὅθεν Γρφ.) τὸ ἐξαιρεθὲν προσδιωρισμένον διὰ τὸν θεόν μέρος τοῦ Ἱερείου, (ἐν γέν.) Ἀπαρχὴ, προσφορὰ, ἀφιέρωμα. 2) = Ἀφαίρεσις.
Ἀφαιρεματικὸς, ἡ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀφαίρεμα, ἀναθηματικὸς, (παρβλ. Ἀφαιρετικός).
Ἀφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν, ἀφαίρεμον, (γραμ.) ἡ ἀποκοπὴ ἀρκτικοῦ στοιχείου· (Ἀριθμ.) ὑφαίρεσις. (φλοσ.) ἡ εἰς τὸ φανικὸν (ἀφῳρημένον) ἀναγωγὴ τῶν πραγμάτων καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θεωρία των. (ὅθεν:) » Ἐξ ἀφαιρέσεως, » Θλγ., ἀφῳρημένως.
Ἀφαιρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος πρὸς τὸ) ἀφαιρεῖν.
Ἀφαίρετις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἀφαιροῦσα (ἀρπάζουσα).
Ἀφαίρετος (ὁ, ἡ). Ὅς τις εἶνε δυνατὸν ν' ἀφαιρεθῇ.
Ἀφαιρέω-ῶ, Μ. αἱρήσω (ἀόρ. Ἀφεῖλον κτλ.) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἡ [σπν.] δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ θ'.) Παίρνω (Σηκόνω· Ἐβγάζω) τι ἀπὸ τινος. » Ἦν τῶν ἀφέλῃ τις ταῦτα τῶν συμποσίων., » Αν. » Μάχας σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῶ, » Ξέν. (ᾱ μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) » Ταῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν ς » Δμ. » Πολλὴν χώραν τοὺς πλησίους ἀφελομένην, » Ἰσκρ. » Τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον, » Γαλ. » Ἀφαιρῶ (ἢ » Ἀφαιροῦμαι) τινα εἰς ἐλευθερίαν, » Ρ!ρ., ἐλευθερόνω (παίρνω) τινὰ ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶν' ἐλεύθερος. (καὶ πθ.) » Ὑφ' ὑμῶν τὸν σῶμαν ἀφῃρέθη, » Ἀρρ. » Δύναμιν ἀφῃρημένον, « Φίλ., στερηθέντα.
Ἄφαιστος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥφαιστος.
Ἀφάκη (ἡ), εἶδ. φυτ. καὶ ὁσπρ. (ὅμοιον μὲ τὴν φακὴν). (παρβλ. Βίκος).
Ἀφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Ἀφηλάμην κτλ). Πηδῶ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.
Ἄφαλος (ὁ, ἡ). (περικεφαλαία) χωρὶς φαλόν.
Ἀφάλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφάλλεσθαι, πήδημα ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον.
Ἄφαλτος (ὁ, ἡ). Π. [ἀφάλλομαι], ὁ μεταπηδῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.
Ἀφ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Ἠμάρτον κτλ.). Ἀποτυγχάνω· χερουμαγχάνω.
Ἀφαμαρτοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμαρτωπής.
Ἀφάμιλλος (ὁ, ἡ), [ἀπὸ, ἄμιλλα]. ὁ μὴ δυνάμενος πλέον (ἢ ἀνίκανος ἀπ' ἀρχῆς) νὰ πολεμήσῃ. 2) μὴ περιμάχητος.
Ἀφ-ανδάνω, Μ. αδήσω. (μὲ δοτ.) = Ἀπαρέσκω.
Ἀφάνεια (ἡ). σκότος· ἀσάφεια, ἀδηλότης, [ἐκ τοῦ
Ἀφανὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος, κρυμμένος· ἄφαντος· ἄδηλος. ἄγνωστος (μτφρ.) ἀσήμαντος. » Ἐν ἀφανεῖ κεῖται, » Λξ., εἶνε κρυφὸν ἢ ἄδηλον. » Ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, » Λξ. = Ἀφανῶς. 2) = Ἄφαντος.
Ἀφανία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφάνεια.
Ἀφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἀφανὲς (ἄφαντον), σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, κρύπτω, σκεπάζω, ακοτίζω, ἐξαλείφω (χάνω) ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐξολοθρεύω, θαπεύω, ἀσχημίζω· χαλνῶ ||. (ἀπν. ἀμτθτ. ἢ ἄλλ. ἀντὶ τοῦ ||. πθ.) γίνομαι ἄφαντος, κρύπτομαι, χάνομαι, δέν φαίνομαι, ἐξολοθρεύομαι.
Ἀφάνισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀφανισμὸς (ὁ). τὸ ἀφανίζειν ἢ ἀφανίζεσθαι, κρύψιμον, χάσιμον, ἐξολοθρευσις κτλ.
Ἀφανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων κτλ.).
Ἀφανιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀφανίζειν, φθοροποιός.
Ἀφανιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀφανισθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀφανισθῇ.
Ἀφαντασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλέπων (μὴ ταραττόμενος ἀπὸ) φαντάσματα καὶ ὀπτασίας.
Ἀφαντασίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φαντασίαν (ζωηρὰν ἔννοιαν) τινος πράγματος, μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι.
Ἄφαντάστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ, μὴ ἔχων τι φαντασίας. 2) = Ἀφαντασίαστος.
Ἄφαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος πλέον, γενόμενος ἀφανὴς, ἀφανισθείς, ἐξολοθρευθείς.
Ἀφαντόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) Κάμνω ἄφαντον, ἀφανίζω.
Ἀφανῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ φαίνεται, κρυφίως, ἀφράτως· ἀδόξως.
Ἀφ-άπτω, Μ. ἅψω Δίνω (Κρεμῶ) τι ἀπό τινος, συνδέω, πρυσκολλῶ. 2) λύνω, ξεδένω (ς).
Ἄφαρ [ἀπό, ἢ ἅπτω, ἢ ἀφαιρέω], ἐπιρ. Π. ὀγλίγωρα· εὐθύς, παρευθύς, ἐντὸς ὀλίγου, ἐν τῷ ἅμα, ἀμέσως. εὐκόλως, ἐν εὐ προχείρῳ· ἔπειτα. (πρὸ τῶν συγκριτ.) πολλῷ, κατὰ πολλά· (σπν.) ὁλονέν, ἀδιακόπως, (παρβλ. Αὐτίκα).

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφαρπάζω, Μ. ἀσω ἡ άξω. Ἁρπάζω (Παίρνω μὲ βίαν) τι ἀπό τινος.
Ἀφάρτηρος [ἄφαρ], α, ον, Μ. (συγκρ. ανμλ.) ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος.
Ἀφάρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φαρόω] Π. (σπν.) = Ἀνήρατος, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος.
Ἀφασία (ἡ), [ἄφατος], τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ λαλήσῃ (ἀπὸ φόβον ἢ ἔκχυσιν), (ψυχολ.) ἀπορία.
Ἀφασσόω-ῶ καὶ
Ἀφάσσω [ἀφή], Μ. ἀφάσω (ἀόρ Ἤφασα), Ἰων. ἀντὶ Ἅπτομαι, πιάνω, ψηλαφῶ (γυδ.) πασπατεύω, χειρομαλάζω.
Ἄφατος (ὁ, ἡ), [ἀ, φημί], ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος· ἄπειρος, ὑπερμεγέθης· αἰσχρὸς, ἀποτρόπαιος· ἀπόῤῥητος, μυστικός· ἀδόξος, ἀσήμαντος. 2) (απν.) ἄφωνος, ἄλαλος· σιωπηλός.
Ἀφάτως, ἐπίῤῥ. Ἀνεκφράστως κτλ.
Ἀφ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ἀπο(Κατα)ξηραίνω· κατακαίω· κατατήκω, (ἴδε ἀφ Ἀφαύω).
Ἀφαυρός, ά, όν, Π. [ἀ, ἐπιτ., φαῦρος Δ. ἀντὶ φαῦλος], ἀδύνατος, παραμικρός· (παρβλ. Ἀμαυρός).
Ἀφαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξασθενῶ, ἀδυναπάζω.
Ἀφ-αύω, Μ. αύσω, = Ἀφαυαίνω· καψαλίζω, φρυγανίζω, (παρβλ. Ἀφεύω).
Ἀφάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀφάσσω.
Ἀφεγγής, ές (ὁ, ἡ) ὁ μὴ φέγγων, σκοτεινός· ἀφαυλος, ἀόρατος. (Π.) τυφλός.
Ἀφ-εδράζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὴν θέσιν (ἕδραν) του, μετατοπίζω.
Ἀφεδρεία (ἡ). ἡ κατάστασις τῆς ἐν ἀφέδρῳ γυναικός, [ἐκ τοῦ
Ἀφεδρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποκάθημαι, κάθημαι (ἢ καθίζω τινά) μακράν τῶν ἄλλων (παράμερα, ἐξώχωρα), (ἔθεν
Ἄφεδρος (ἡ). ἡ ῥύσις καὶ ὁ καιρὸς τῶν καταμηνίων, καὶ
Ἀφεδρών, ῶνος (ὁ). τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία (πόρευσις)· ὁ ὑγιεὺς διὰ τοῦ ὀπ. ῥέουσιν αἱ ἀκαθαρσίαι, (Τουρκ.) γκερίζι. 2) ὁ πρωκτός (ᾗ).
Ἀφέη, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆς, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς) ὑποτ. καὶ
Ἀφέηκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆκα, ἀόρ. ἀ τῆς ὁρ. καὶ
Ἀφεθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφειδέως, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἀφειδῶς.
Ἀφειδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν φείδομαι, δὲν λυποῦμαι, δὲν ἀκριβεύομαι, ἀψηφῶ· παραμελῶ, παραβλέπω, ἀδιαφορῶ· περιφρονῶ, δὲν ὑπηφῶ. ◦ Ἀφειδήσαντες ἐλεαθε, « Ἀπλιν., χωρὶς προσπάθειαν, ἀφιλοπροσώπως.
Ἀφειδέως, ἐπίῤῥ. Π Ἰων. ἀντὶ Ἀφειδῶς.
Ἀφειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φειδόμενος, ὁ ἐξοδεύων (καὶ ἐν γέν. πράττων τι) ἀφειδῶς· ἄψηφος· ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος. 2) (πθ.) ὁ γινόμενος ἢ διδόμενος ἀφειδῶς, ἀκριβείας, ἄφθονος, πλουσιοπάροχος, (κοιν.) ἀλύπητος. ◦ Τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθειστήκει, « Θκ., κατέπλεον ἀφειδοῦντες τῶν πλοίων.
Ἀφειδία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφειδεῖν, ἀψηφησία· ἀσπλαγχνία· ἀφθονία.
Ἀφειδῶς, ἐπίῤῥ. Χωρὶς φείδω, χωρὶς φειδωλίαν, ἀλύπητα· ἀνηλεῶς. μὲ ἀψηφησίαν· ἀδιαφόρως, χωρὶς προσπάθειαν. ◦ Ἀφειδῶς ἔχω τινός, « λξ., = Ἀφειδέω.
Ἀφείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ
Ἀφεῖκα, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἄφειλον καὶ (μσ.) Ἀφειλόμην (ᾗ σπν. Ἀφειλάμην), ἀόρ. β'. τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἀφεῖμαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρς. ᾗ
Ἀφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἀφεῖς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφεκάς, ἐπίῤῥ. [ἀπό, ἑκάς]. Μακρόθεν ἢ Πολλὰ μακράν.
Ἀφεκτέον, θετ. τοῦ Ἀπέχω ἢ Ἀπέχομαι.
Ἀφεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀπέχεσθαι, ἐγκρατής.
Ἀφέλεια (ἡ). ἁπλότης· ἀθωότης (φυσικὴ), ἁπλοϊκότης, [ἐκ τοῦ
Ἀφελής [ἀ, † φελλεύς], ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁμαλὸς, ἐπίπεδος, χωρὶς πέτρας. ◦ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, « Ἀρῤῥ. 2) (συνήθ. μτφρ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, ἀνεπιτήδευτος. (ἐπὶ πραγμ.) λιτὸς, πτωχικὸς, οἰκονομικὸς.
Ἀφ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπετσόνω τὴν πληγὴν (τὸ ἕλκος) ᾗ (ἐπμ.) κάμνω νὰ ἀνοίξῃ ἐκ νέου. (ἐν γεν.) ξεφλουδίζω.
Ἀφέλκυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ-
Ἀφ-έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Ἀφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ ὀπίσω, Ἀποσπῶ) τι ἀπό τινος.
Ἀφέλκωσις, εως (ἡ), [ἀφελκόω]. ξεπέτσωμα (πληγῆς)· ξεφλούδισμα.
† Ἀφελότης (ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἀφέλεια.
Ἀφέλω, ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἀφελῶς, ἐπίῤῥ. μὲ ἀφέλειαν, ἁπλοϊκῶς, ἀνεπιτηδεύτως κτλ.
Ἄφεμα (τὸ), [ἀφίημι]. ῥίψιμον, πίναγμα. (ἰατρ.) κένωσις.
Ἄφενος, ου (ὁ) καὶ
Ἄφενος, εος-ους (τὸ), Π. [ἀπό, Ἕνος = ἐνιαυτός]. (κυρ.) χρονικὸν εἰσόδημα, εἰσοδία· (ἐν γέν.) περιουσία, κατόχωσις· (κτηματική), ὑπάρχοντα, πλοῦτος· κέρδος, (παρβλ. Ἐπιετανός).
† Ἀφευτίδα, ἐπίῤῥ (ἀσαφλμ.) ἀντὶ Ἀφετινδα, ἴδε Ἐφετινδα.
Ἄφεξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχεσθαι, ἀποχή, ἐγκράτεια.
Ἀφέξω, μέλλ. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀφορέοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων (ἔχων) οἶκον, ἄοικος, ὁ ἀφαιρεθ.ὶς (στερηθεὶς) τὸν οἴκον του.
† Ἀφερέπονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποφέρων τὸν κόπον (τὴν δουλειάν), μὴ φερέπονος.
Ἄφερκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀπὸ, ἕργω] (μὲ γεν.) κλεισμένος ἔξω, χωρισμένος, ἐμποδισμένος.
Ἀφ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεθερμηνεύω, ἀσφηνίζω.
Ἀφ-ερπετόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἑρπετὸν (εἰς ὄφιν).
Ἀφερπύζω, Μ. ύσω. Π. = Ἀφέρπω.
Ἀφ-ερπυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἕρπυλλον (εἶδ. φυτοῦ).
Ἀφ-έρπω, Μ. ἑρψω (ἀόρ. Ἀφείρπυσα κτλ.) Ἀναχωρῶ ἕρπων, φεύγω ἀγάλι-ἀγάλια, (ἐν γέν. καὶ Π.) φεύγω, ὑπάγω.
Ἀφέρτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Ἀφέρτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ
Ἄφερτος, η ᾗ ος, ον, Π. = Ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος. 2) (σπν.) ὁ μὴ ὑποφερῶν (μὴ σηκόνων), ἀδύνατος.
Ἄφτε, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφέσιμος (ὁ), Ἐσμός, (κυρ. δέ) ἡ ἀναχώρησις (τὸ ἐπίταγμα) τοῦ νέου σμήνους ἀπὸ τὸ μελίσσι.
Ἀφεσταίην, ἀντὶ Ἀφεστήκοιμι, πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀφίσταμαι (τοῦ ὁποίου ὁ πρκ. Ἀφέστηκα σχηματίζεται εἰς μερικοὺς χρόνους καθὼς τὰ εἰς μι ῥήματα).
Ἀφεστάναι, ἀντὶ Ἀφεστηκέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἀφέστηκα.
Ἀφεστᾶσι, ἀντὶ Ἀφεστήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀφεστήκω [ἀφέστηκα], Μ. εστήξω, = Ἀφίσταμαι, στέκω μακράν τινος.
Ἄφεστιος (ὁ, ἡ). ὁ μακράν τῆς ἑστίας (τοῦ οἴκου του) εὑρισκόμενος, ἀποδήμος· ἢ ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, ξένος, ἀλλότριος.
Ἀφεστὼς, ῶσα, ὼς (γεν. ῶτος κτλ.), ἀντὶ Ἀφεστηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀφετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφέτην, Π. γ'. δώκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β' τῆς ὁρς. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀφέτης.
Ἀφετήριος [ἀφίημι], α ἢ ος, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἄφεσιν (χάλασμον, ῥίψιμον, ξεκίνημα κτλ.). 2) ὁ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ (σιναχθῇ). ||. (οὐσ. Ἀφετηρία (ἐνν. γραμμή), τὸ μέρος (ἢ ἀρχὴ) τοῦ σταδίου (ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκινοῦσαν οἱ δρομεῖς κτλ.)· (μτφρ.) κάθε ἀρχὴ ◦ Ἀφετήριον (τὸ), « τὸ μέρος τοῦ λιμένος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κινοῦν (σηκώνονται εἰς τὰ πανιὰ) τὰ πλοῖα. (ὄθεν) ◦ Ἀφετήριοι θεοί, « οἱ ἐφορεύοντες τὴν ἀφετηρίαν ἢ τὸ ἀφετήριον.
Ἀφέτης [ἀφίημι], ου (ὁ). ὁ βίπεδος (σπνδζων) βάλη κτλ. διὰ τῶν ἀφετηρίων ὑρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάνων, σφενδονιςτής κτλ. 2) (πθ. παρὰ Λακεδ.) ὁ ἀπελεύθερος.

Ἀφετικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀφίνῃ (ῥίπτῃ, συγχωρῇ, ἐλευθερόνῃ κτλ.).

Ἄφετος (ὁ, ἡ) ἀφειμένος, ἀπόλυτος, ἄνετος. ἐλεύθερος· συγχωρημένος· ἀπροστάτευτος. ἐγκαταλελειμμένος· (Λογικ.) ἄσχετος, ἀφορημένος.

Ἀφευκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) -κτως, [ἀ, φεύγω], = Ἀναπόδρατος, ἀναπόφευκτος.

Ἀφ·εύω, Μ. εὐσω, Π. καψαλίζω, (χυδ.) ταφυρουρλίζω, (συνκδ.) παστρεύω.

Ἀφέψημα (τὸ). (ἰατρ.) τὸ ζεμὶ βρασμένου χόρτου κτλ., (Λατ.) δεκότον.

Ἀφέψησις καὶ

Ἄφεψις, εως (ἡ). πολὺ βράσιμον, χύλωμα, χώνευσις. [ἐκ τοῦ

Ἀφ·έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι πολλὴν ὥραν ὥςτε νὰ χυλώσῃ (νὰ τρυφεραίνῃ), βράζω ὡς οὗ νὰ μείνῃ ἐν τόσον, (ἰατρ.) κάμνω δεκότον.

Ἀφέωντα, (Γρφ.) ἀντὶ Ἀφεῖνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφὴ (ἡ). ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ αἴσθησις (μία τῶν πέντε) τοῦ ἅπτεσθαι, ἔγγιγμα, πάσιμον, ψηλάφημα. «Ἀφὴν ἐνδίδωμι,» Δξ., δίδω λαβήν, ἀφίνω νὰ μ' ἐγγίσουν. «Ἀφὴν προσφέρω τινί,» Πλ., προσβάλλω τινά, ἀντιστέκομαι, ἀντιλέγω. «Συνειλεγμένον τὰς ἀφὰς,» Αἰσχ. Σοφ., εἶχε κάμει τὰ συνήθη τῶν παλαιστῶν προαιμιώδη χειροπατήματα, (ἐπιμ.) ἦταν ἕτοιμος. 2) ἡ κιτρινη σκόνη (ὁ ἄμμος) μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαλείφοντο οἱ παλαισταὶ πρὶν τῆς συμπλοκῆς. «Ἀφῆς προσδεῖσθαι,» Ἀῤῥ. Ἐπικτ. 3) = Συναφὴ, ἁρμός, σύνδεσμος. «Πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀφῶν συμβιβάζόμενον,» Γρφ. (μτφρ.) «Ὁ λόγος οὐκ ἔχει ἀφὰς καὶ τόνους,» Δ. Ἁλ. 4) ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται τις πρὸς ἕνωσιν, τὸ ἑλκυστικόν. «Ἀφὴν εἶχεν ἡ συνδιαίτησις,» Πλ. 5) [ἅπτω] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν, ἄναμμα. «Περὶ λύχνων ἀφὰς,» Ἱππ.

Ἀφηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν· παύω τοῦ νὰ εἶμαι ἔφηβος.

Ἄφηβος (ὁ, ἡ). ὁ περάσας τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.

Ἀφ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) (ἀναχωρῶν ἀπὸ πυθενὰ) Γίνομαι ὁδηγὸς, πηγαίνω ἐμπρὸς, προηγοῦμαι, (δίδαιτ εἰς τὸν πόλεμον) εἶμαι αὐξηγός, διοικῶ τὰ ὄπισθεν τοῦ λόχου (τῆς δεκαδαρχίας κλπ.). (τρπ.) δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα, εἶμαι ἄρχων (καθηγητὴς σχολείου κτλ.), (ἐν γέν.) διοικῶ. 2) (Ρμ.) = (ἡ συγχ.) τῷ Ἡγοῦμαι. 3) (μὲ αἰτ.) = Διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ.

Ἀφήγημα (τὸ), = Διήγημα, ἐξιστόρησις. 2) προεισαγωγή.

Ἀφηγηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς, = Διηγηματικός.

Ἀφηγήμων, ονος (ὁ), Π. ὁδηγὸς· ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἀφήγησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηγεῖσθαι, διήγησις, ἐξιστόρησις.

Ἀφηγητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἀφηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διηγούμενος (ἐξιστορῶν) τι. 2) ὁδηγὸς, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἀφηδύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου (ἢ ἀπὸ ἁηδοὺς) ἡδὺ, τὸ γλυκαίνω, τὸ νοστιμίζω.

Ἀφηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπηθέω.

Ἀφῆκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφήκω, Μ. ήξω, = Ἀφικνοῦμαι, φθάνω (ἔρχομαι ἀπὸ πουθενά).

Ἀφηλικέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ

Ἀφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς (κατὰ δὲ τοὺς μτγν. ὁ μήπω φθάσας) τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, παρῆλιξ.

Ἀφηλιώτης, ε (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Ἀπηλιώτης.

Ἀφ·ημαι (χ. Μ.), Π. [ἀπὸ, ἧμαι]. κάθημαι μακρὰν (παράμερα, ξέχωρα).

Ἀφ·ημερεύω, Μ. εὐσω. Λείπω ἀπὸ πουθενὰ μίαν ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν μου ἀλλοῦ (ἢ ὄχι εἰς τὸ διωρισμένον μέρος).

Ἄφημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φήμην, ἄδοξος, ἀσήμαντος.

Ἄφήμως, ἐπῤ. Π. ἥσυχα, μὲ σιωπήν.

Ἀφ·ηνιάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Ἀποτινάζω (Δὲν δέχομαι, δὲν ὑπακούω εἰς) τὰς ἡνίας· (μτφρ.) ἀπεθῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπαναστατῶ κατὰ, (μὲ γεν.) ἀποσκιρτῶ (χωρίζομαι) ἀπό τινος.

Ἀφηνίασις, εως (ἡ) καὶ

Ἀφηνιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηνιάζειν, ἀπείθεια· ἀποστασία.

Ἀφηνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφηνιάζων, ἀπειθὴς, ἀποστάτης.

Ἀφ·ηνιάω-ῶ, Μ. άσω, (νλγ.) ἀντὶ Ἀφηνιάζω.

Ἀφήρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀφῆτες, (ὁ'. πλθ. πρσ. τοῦ) ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφηρωΐζω, Μ. ίσω, Κάμνω τινὰ ἥρωα, τὸν συναριθμῶ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἡμιθέων.

Ἀφ·ησυχάζω, Μ. άσω. Γίνομαι πάλιν ἥσυχος.

Ἀφήτωρ, ορος (ὁ), Π. [ἀφίημι]. ὁ ῥίπτων βέλη, τοξευτὴς, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Ἄφθα (ἡ), [ἅπτω], (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδ. ἐξανθήματος (κυρ. τῶν μικρῶν παιδίων), ἄφρας, (καιν.) σάγκαμα.

Ἀφθαρσία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφθάρτου.

Ἀφθαρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄφθαρτον.

Ἄφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθειρόμενος· ἀπαθὴς· ἀθάνατος.

Ἄφθαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) -άστως. Τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ φθάσῃ, ἀνέφικτος.

Ἀφθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ἄφτρας, συγκαίομαι.

Ἀφθεγκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἄφθογγος, δὲν δμιλῶ.

Ἀφθεγτί, ἐπῤ. Χωρὶς νὰ δμιλῇ, [ἐκ τοῦ

Ἄφθεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἄλαλος, ἄφωνος. 2) (σπν.) = Ἄῤῥητος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν τολμᾷ τις νὰ λαλήσῃ.

Ἀφθιτόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ συμβουλὴ (μῆτις) εἶναι -

Ἄφθιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φθίνω]. ἄφθαρτος, ἀθάνατος, αἰώνιος· ἀμετάτρεπτος. ἀλάνθαστος.

Ἄφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀποτελῶν) φθόγγον, ἄφωνος· ὁ μὴ λαλῶν, ἄλαλος, σιωπηλός.

Ἀφθονέστατος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀφθονέστερος, α, ον, (σπν.) πάρθτ. τοῦ Ἀφθονος.

Ἀφθόνητος (ὁ, ἡ), (ἐπῤ.) -ήτως. Ὁ μὴ φθονούμενος.

Ἀφθονία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις -

Ἄφθονος (ὁ, ἡ). = Ἀφθόνητος. 2) (συνηθ.) = Ἀσφαλὴς, πλουσιοπάροχος· πολύς. «Ἀφθόνως,» Δμ., ἀντὶ -

Ἀφθόνως, ἐπῤ. = Ἀσφαλῶς, μὲ ἀφθονίαν, πλουσιοπαρόχως.

Ἀφθορία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις -

Ἄφθορος (ὁ, ἡ). ἀχάλαστος, (μτφρ.) παρθένος, ἀπειρόγαμος.

Ἀφθῶδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄφθας.

Ἀΐσα ἡ), [ᾱ], ἀγριολάχανόν τι φαγώσιμον, (ἴσ. -Βήχιον).

Ἀΐγμαι, πρκ. τοῦ Ἀφικνέομαι.

Ἀφιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ἐλαφρόνομαι· ἐβγάλλω τι διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ὡς ἱδρῶτα.

Ἀφίδρυμα (τὸ). βωμὸς ἢ ἄγαλμα (κυρ. ἀπομίμημα ἄλλου ὁμοίου), (ἴδε Ἀφιδρύω).

Ἀφίδρυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἀφιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Καθιερόνω) ἄγαλμα ἢ βωμὸν κατὰ μίμησιν ἄλλου προδρομένου. 2) Π. μετατοπίζω τι μακρὰ, ἀποικίζω, ἐξορίζω.

Ἀφίδρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ἱδρῶτος κένωσις, ἵδρωμα.

Ἀφίεθι καὶ

Ἀφίει, β'. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς προστ. ἄφες, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἀφίεις, εἶσα, ἐν, ἐνς. τῆς μτχ. καὶ

Ἀφίεμαι, πθ. ἡ μσ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφ·ιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθιερόνω, ἀφιερόνω.

Ἀφιέρωμα (τὸ). τὸ ἀφιερωμένον πρᾶγμα.

Ἀφιέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιερόνειν, καθιέρωσις.

Ἀφ·ιζάνω καὶ Ἀφ·ίζω, Μ. ιζήσω, = Ἀφημαι. 2) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐκάθημην.

Ἀφ·ίημι, Μ. ἀφήσω (ἀόρ. Ἄφῆκα καὶ Ἀφηκάμην ἢ Ἀφείμην, κτλ.), Ἀφίνω ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, τινάζω (ῥίπτω) μακρὰ. «Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν α Ἰλ. Ω. «Ὅσσον τις τ' ἀφέηκε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ,» Ἰλ. Ψ. «Ἀφεὶς ἐαυτὸν ἐπὶ τὸν πρτομὸν,» Πλ. «Οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι,» αὐτ. «Λίθους ἀφιέντες ὥσπερ ἀγκύρας εἰς τὸ ὕδωρ,» Ξεν. «Ἀφιέντες τὸ τύφ μέλλοντες,» αὐτ. «Ἀφιέντες βάλλουσι τὴν φωτιάν. 2) ἐβγάλλω ἀπ' ἐμοῦ τι, ἀναδίδω. «Πηγὰς ἀφιεῖ δακρύων Χρσ. «Ἀφίησιν ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλὸν Θφρ. «Οἷας ἠφίει φωνάς,» Δμ. «Ἀφιεῖσι τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιείς,» Δι. «Παντοδαπὰ ἀφιέναι χρώματα,» Πλ. «Ἀναπετόμεναι, ἀφιᾶσιν ὑγρὸν,» Ἀρστ. 3) ἀφίνω τι ἢ τινὰ ἐλεύθερον, ἀπολύω (κοιν.) ξαπολνῶ. (μτφρ.) δίδω ἄδειαν, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ· ἀθωόνω. «Τὰς μὲν γὰρ τὰς μὲν ἡμέρας δεσμεύουσι, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσι,» Ξεν. «Ἀφεικέναι τὸν ὕδωρ ἐπὶ τὸ πεδίον,» αὐτ. (ἐξ ἁλός) «Ἀφεῖναι εἰς (ἐνν. τὴν ναῦν) εἰς τὸ πέλαγος.» «Ἀφεῖναι ἐκίνησαν,» (Ἰταλ.) ἀλάργαρεν, (ἴδε ἀλάργα, αἴρω). «Ἀφεῖς τῶν αἰχμαλώτων τινάς,» Ξεν. «Ἀφέσαν τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας,» Αἰσχ. «Τοὺς παῖδας ἀφιέναι παίζειν,»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. «Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν.» Δμ. Νικίου ἡμῖν ἄφες.» Πλ. «Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν.» Γρφ. «Ὁ νόμος κελεύει, περὶ ὧν ἅπαξ ἀφῆ τις καὶ διελύσηται, μηκέτ' ἐξεῖναι δικάζεσθαι.» Δμ. «Ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον.» Πλ. (καὶ πθ.) «Κριθέντες ἠφείθησαν.» Ξεν. «Οὐκ ἀφείθην ἀπολαῦσαι.» Χρσ. «Ἀφειμένος τῆς χρεωτείας.» Πλ. «—τῶν τόκων.» Δμ. 4) ἀφίνω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, παραχωρῶ, παραιτῶ· παραιτοῦμαι ἀπό· ἀπορρίπτω. «Ἀνθεμοῦντα αὐτοῖς ἠφίει.» Δμ. «Ἀφιέναι τινί τι κατὰ διαθήκην.» Λξ. (ᾗ μσ.) «Ἀφεμένω τῆς εὐθὺ ὁδοῦ.» Πλάτ. «Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων.» Λκ. «Ἐκὼν τυραννίδος ἀφεῖτο.» Ξεν. «Μένος (τὸ θυμὸν) ἀφεῖναι.» Ὅμ., Σοφ. «Ἀφεῖναι τὴν γυναῖκα.» Πλ., νὰ τὴν χωρίσῃ. «Ἀφεῖνται φρενῶν.» Σῦδ., ἔχασαν τὰς φρένας των. «Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πιόντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν.» Ἰλ. Α., ἀπέβαλον (ἔχασαν, ὄχλ. ἐθεράπευσαν, ἐχόρτασαν) τὴν δίψαν των. (παρβλ. Ἐξέτημι). 5) παραμελῶ, παραβλέπω, ἀποσωπῶ, ἀδιαφορῶ. «Πάντα τἄλλ' ἀφεὶς καὶ παριδών.» Δμ. «Καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου.» Γρφ. (καὶ μσ.) «Μὴ ἀφίεσθαι τῆς σωτηρίας τοῦ κοινοῦ.» Θκ.

Ἀφικάνω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀφικνέομαι.

Ἀφικέσθαι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἀφίξομαι (ἀόρ. Ἀφικόμην, πρκ. Ἀφῖγμαι καὶ τὸ θετ. Ἀφικτέον). (μὲ αἰτ. πρόθετ. ἡ Π. μὲ αἰτ. μόν.) ἔρχομαι, ἔρχομαι· καταντῶ. «Εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι.» Λξ., καταντῶ εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην.

Ἄφικτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἱκέτης, πρόσφυξ.

2) (σπν.) = Ἱκέσιος, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Ἀφιλάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλάγαθος.

Ἀφιλάλληλος (ὁ, ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ μὴ ἀγαπῶντες ἀλλήλους.

Ἀφιλανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλάνθρωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώπως. Ὁ μὴ φιλάνθρωπος, ἀπάνθρωπος, μισάνθρωπος.

Ἀφιλαργυρίω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλάργυρος, δὲν φιλαργυροῦμαι.

Ἀφιλαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλάργυρος.

Ἀφιλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ζημιάρη, τὸν χαροποιῶ.

Ἀφιλάσκομαι, Μ. ιάσομαι. Ἐξιλιτόνω.

Ἀφιλαύτως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλαυτίαν.

Ἀφιλεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλέργος, δὲν ἀγαπῶ νὰ δουλεύω.

Ἀφιλεργία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὴν δουλειάν, νὰ μὴ ἦνε φιλέργος.

Ἀφιλέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς συντρόφους (τοὺς φίλους) του.

Ἀφιλέχθρως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τις νὰ κάμῃ ἐχθρικῶς, χωρὶς ἐχθροπάθειαν.

Ἀφιλήδονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλήδονος.

Ἀφιλήτης (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀγαπητός.

Ἀφιλία (ἡ). Ἔλλειψις φίλων ἢ φιλίας.

Ἀφιλίωτος (ὁ, ἡ). μέ τὸν ὁπ. δὲν δύναται νὰ φιλιωθῇ, ἀδιάλλακτος.

Ἀφιλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν δόξαν, μὴ φιλόδοξος.

Ἀφιλοδόξως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἀφιλοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Ἀφιλεργέω.

Ἀφιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ θεάματα.

Ἀφιλοθεΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν θεόν, ἀσεβής.

Ἀφιλοκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλοικτίρμων, ἀνελεήμων.

Ἀφιλοκαλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸ καλόν, μὴ ἔχων φιλοκαλίαν.

Ἀφιλοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀγαπῶ νὰ κομπάζω (νὰ καυχῶμαι).

Ἀφιλοκομπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν (συνηθίζων) νὰ κομπάζῃ.

Ἀφιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας), ἀμέτοχος φιλολογίας.

† Ἀφιλονείκητος καὶ

Ἀφιλόνεικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς φιλονεικίας.

Ἀφιλονείκως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλονεικίαν.

Ἀφιλοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλόξενος.

Ἀφιλοπλουτία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις μὲ ὑπερβολὴν (νὰ καταφρονῇ) τὸν πλοῦτον, ἀφιλοχρηματία.

Ἀφιλοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, φιλήσυχος.

Ἀφιλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλόπονος.

Ἄφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φίλον ἢ φίλους. 2) ὁ μὴ αἰσθανόμενος (μὴ ἐκτιμῶν) φιλίαν. 3) ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς φίλον ἢ εἰς τὴν φιλίαν· ἐχθρικός· δυσάρεστος· ἀποτρόπαιος.

Ἀφιλοσόφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλοσοφήσας, μὴ ἀπουδάσας τὴν φιλοσοφίαν, ἀπαίδευτος. (παρβλ. καὶ

Ἀφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλόσοφος, ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος τούτου. «Οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν καλουμένων φιλοσόφων ἀφιλοσοφώτερον.» Ἀθ.

Ἀφιλοστάχυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ (μὴ ἔχων) στάχυα, ἄκαρπος.

Ἀφιλοσταργέω-ῶ, Μ, ήσω. Εἶμαι =

Ἀφιλόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φιλοστοργίαν, σκληρός, ἀπάνθρωπος.

† Ἀφιλοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα του.

Ἀφιλοτιμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἀφιλότιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν (τὴν δόξαν) ἢ τὰς τιμάς· μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐμπνέων) αἴσθημα φιλοτιμίας· χαμερπής, ἀγενής· μικροπρεπής· ἀφιλόκαλος.

Ἀφιλοτίμως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλοτιμίαν.

Ἀφιλοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ χρήματα (τὸν πλοῦτον).

Ἄφιλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄφιλον (ἐχθρικόν), ἐναντίον τῆς φιλίας.

Ἀφιματόω-ῶ, Μ, ώσω. Ἀφαιρῶ (Ἀπαίρνω, Ἐβγάλλω) τινος τὰ ἱμάτια, τὸν ξεγυμνόνω.

Ἀφίξις [ἀφικνέομαι] εως (ἡ), ἔλευσις, φθόνιμον. 2) ἀναχώρησις. «Εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς.» Γρρ.· 3) Π. = Ἱκεσία.

Ἀφιππάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀναχωρῶ, Φεύγω) ἢ Ἔρχομαι ἔφιππος.

Ἀφιππεία (ἡ). Ἄγνοια τοῦ (ἀνεπιτηδειότης πρὸς τὸ) ἱππεύειν.

Ἀφιππεύω, Μ. εύσω, = Ἀφιππάζομαι.

Ἀφιππία (ἡ), = Ἀφιππεία, ἐκ τοῦ

Ἄφιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος ἱππικῆς, ὁ μὴ ἡξεύρων νὰ ἱππεύῃ. 2) ὁ μὴ ἔχων ἵππον ἢ στερηθεὶς τὸν ὅπ. εἶχε. 3) (τόπος) ἀνεπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν.

† Ἀφιπποτοξότης, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀμφιποτοξότης.

Ἀφίπταμαι, Μ. ἀποπτήσομαι (ἀόρ. Ἀπέπτην καὶ μσ. Ἀπεπτάμην κτλ.). Φεύγω πετῶν.

Ἀφιστάνω (κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ

Ἀφίστημι, Μ. ἀποστήσω (ἀόρ. Ἀπέστησα, καὶ μσ. Ἀπεστησάμην, καὶ Β'. Ἀπέστην, πρκ. Ἀφέστηκα κτλ.). Βάλλω (Στήνω) τι μακρὰν τινος, χωρίζω, ἀπομακρύνω. «Οὐ χρὴ ἄγαν ἀφιστάντιν καὶ ἀπαρνεῖν τὰ ὀνόματα.» Λκ. «Ἀφιστάναι φρενῶν.» Σοφ. 2) Ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. «Θέλαντα πολιτεύεσθαι αὐτὸν ἀπέστησε.» Λρτ. «Ἐκείνων γὰρ οὐδὲν ἀπέστησεν οὐδέποτε τῆς περιθέσεως.» Πλθ. 3) ἀποσπῶ, κινῶ εἰς ἀποστασίαν. «Τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι.» Θκ. «Ὅπως τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσιν.» αὐτ. 4) Παύω, στηλόνω, ἰατρεύω. «Ἀπεχήνας (=λέπρας, «Νόμας) ἀφίστησι.» Δσκρ. 5) (ἀπν.) Εἶμαι (Λείπω) μακρὰν, ἀπειμι. «Πολλὸν ἀφιστάντες.» Ὅμ. 6) (μσ.) εἶμαι ἢ στέκω μακρὰν τινος, ἀπέχω. ἀναχωρῶ· ἀπομακρύνομαι· προθυμοῦμαι· ἀποφεύγω. «Τῶν σαυτοῦ ἐνὸς ἀφιστᾶσι.» Δμ. «Τὸ ἀποστῆναι γαλεπὸν ἀεὶ φύτευε, ἣν ἔχει τις ἀεί.» Λρχφ. «Τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι.» Λκ. «Ἡ μὲν ὀκκρύουσα ἀπέστη.» Ἡρωδ. «Εἰς ἰθώμην ἀπέζησαν.» Θκ. «Ἵνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν;» Γρφ. «Τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα.» Ἀρστ. «Τοῖς μακροτέρω ἀφεστηκόσιν.» αὐτ. «Ὡς γραφεὶς ὑποζευθεὶς ἰδοῦμε κἀνάθρησον.» Εὐρ. 7) (ἐκτρ.) γίνομαι (μεταβάλλομαι εἰς) ἀποσημα, ἢ Ἐξαρθρούμαι. «Συμβαίνει ἐν τοῖς κνήμαις ἀποστῆναι τὰς περόνας.» Ἱππιατρ. «Πολλάκις ἡ περόνη ἀποστᾶσα χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον.» Ξεν. «Τέμνειν χρὴ τὸ οὖτος ἀφιστάμενον.» Γαλ. «Ὀστᾶ ἀφιστάμενα.» Δσκ. «Τὰ ἀφεστῶτα.» Γαλ., ἀντὶ Τὰ ἀποστήματα.

8 ἀποστεῶ, γίνομαι ἀποστέωμα. «Ἐπαλομένους ἦν τῶν Μακεδόνων ἀφίζωθαι.» Σδ. (καὶ προθ.) «Πω δὲ καὶ πρὸς πολεμίους αὐτὸν γιγνώσκειν ἀφιστάμενον.» Ξεν. Θηκαι εἶμαι, τραβοῦμαι, πάω. «Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς.» Πλουτ. «Ἀπίστη τοῦ διανυφαγήσαι.» Σων. 10) ζυγίζω, πείρνω ἢ δίδω μὲ τὸ ζύγι. «Τὸν ὑποδεξάμενον καὶ ἀποσημαίνοντα τὸν χαλκόν.» Δμ. «Χρεῖος ἀποστήσωντα.» Ἰλ. Ν., ἀπούσουσιν, (ἀλλ. διορθ. Ἀποτίσωνται).

Ἀφίχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφικνέομαι.

Ἄφλαστον (τὸ), ζ. ἡ πρὸς τὸ ἄνω ἐξέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γουσα κυρτὴ ἄκρα τῆς πρύμνης τῶν πλοίων, (παρβλ. Ἀκροστόλιον).
φλεβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλέβας.
Ἀφλέγμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) φλεγμονήν. 2) ὁ ἐμποιῶν (προφ. λάττων ἀπὸ) αὐτήν. 3) ὁ μὴ ἔχων φλέγμα (κακοχυμίαν), ὑγιοῦς κράσεως.
Ἄφλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλεγθεὶς ἢ μὴ φλεγόμενος. 2) (ἐπὶ φαγητ.) πᾶν ὅ,τι τρώγεται χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ πῦρ (βλ. ἀμαγείρευτον).
Ἀφλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλογισθεὶς ἢ μὴ φλογιζόμενος.
Ἄφλοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλοιάν.
Ἄφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλοιὸν (φλοιόν).
Ἀφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ., φλοῖσβος]. ὁ χωρὶς θόρυβον (βοὴν) ἢ ἀφρόν, (ἴδε καὶ Ἀφλοισμός (ὁ), Π. [ἀ ἐπιτ., φλοῖσβος]. ὁ κρότος κύματος ἀφρίζοντος, (συνκλ.) ἄφρισμα, ἀφρός.
Ἄφλυαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλύαρος, μὴ ἀγαπῶν τὰς περιττολογίας.
Ἀφλυκταίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) φλυκταίνας (ἐξανθήματα).
Ἀφνείομαι (γ. Μ.) ἡ
Ἀφνειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πλουτῶ, γίνομαι–
Ἄφνειος καὶ Ἄφνεος [Ἄφενος], ὰ ἡ ὸς, ον, (τὸ πραθ. ἐνίοτε Ἀφνειέστατος), Π. ὁ ἔχων πολλὰ εἰσοδήματα, πλούσιος. «Ἄφνειος βιότοιο (μήλοισι, φρένας κτλ.) » Ὅμ., Ἡσ.
Ἄφνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄφνειός.
Ἄφνος, εους-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄφενος.
Ἄφνω [ἄψα ἢ ἀφανῶ], ἐπίρ. Διὰ μιᾶς, ἔξαφνα, ἐξ ἀπροόπτου.
Ἀφόβητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ φοβούμενος, ἀπτόητος, ἄφοβος.
Ἀφοβία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις–
Ἄφοβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φοβούμενος (μὴ αἰσθανόμενος καὶ 2) Π. ὁ μὴ ἐμπνέων) φόβον.
Ἀφοβόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ ἔχων (σπλάγχναν) καρδίαν ἄφοβον.
Ἀφόβως, ἐπίρ. Χωρὶς φόβον.
Ἀφόδευμα (τὸ), = Ἀποπάτημα, περίττωμα τῆς κοιλίας, κόπρος.
Ἀφοδευτήριον (τὸ), = Ἀπόπατος, χρεία, ἀναγκαῖον, [ἐκ τοῦ
Ἀφοδεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Μακρύνομαι (Παραμερίζω) ἀπὸ τὴν ὁδὸν, (ὅθεν συνκδχ.) = Ἀποπατῶ, [ἐκ τοῦ
Ἄφοδος (ἡ), ἀναχώρησις. 2) ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, ὑπαθυδρόμησις. 3) (συνήθ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων τῆς κοιλίας. 4) = Ἀφόδευμα. 5) = Ἀφοδευτήριον.
Ἀφοίβαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φοιβαίνω]. ἀκαθάριστος, ἐναγής.
Ἀφοίνικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φοινίσσω]. ἀκοκκίνιστος.
Ἀφοίτητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ φοιτῶν (συχνάζων) εἴς τινα τοπον. 2) (παθ. τόπος) ὑπου δὲν συχνάζει (ἢ δὲν δύναται νὰ συχνάζῃ) κάνεις, ἄβατος.
Ἄφολκος (ὁ, ἡ), [ἀπὸ, ὁλκὴ ἢ ἕλκω]. ὁ μὴ τραῶν (βαρύνων) εἰς τὸ ζυγὶ ὅσον πρέπει, ἐλαφρὸς, (Τουρκ.) ἐξικικος.
Ἀφομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀποχωρίζομαί τινος, παύω τοῦ νὰ τὸν ἀκολουθῶ· ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἁμαρτέω.
Ἀφόμοιος (ὁ, ἡ), = Ἀνόμοιος, ἢ 2) ὅμοιος, [ἐκ τοῦ
Ἀφομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅμοιον (Τὸ πυρομοιάζω) μὲ ἄλλο· μιμοῦμαι· συγκρίνω, παραβάλλω.
Ἀφομοίωμα (τὸ). τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου γενόμενον· ἀπεικόνισμα· ἀντίτυπον ἀπαράλλακτον.
Ἀφομοίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφομοιοῦν ἢ ἀφομοιοῦσθαι, παρομοίασμα· αὔγκρισις.
Ἀφοπλίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τινος τὰ ὅπλα, τὸν ἐξαρματόνω.
Ἀφοράω-ῶ, Μ. ἀποψόμαι (ἀόρ. Ἀπεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν. 2) (συνήθ.) ῥίπτω (προσηλόνω) τὰ βλέμματά μου εἴς τι, ἀποβλέπω. 2) (σπν.) στρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπό.
Ἀφόρβιον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀρόβευμα.
Ἄφορητος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.)-ήτως, [ἀ, φορέω]. Ἀνυπόφορτος. 2) (μτγν.) ἀφόριος, ἀφόρετος.
Ἀφορία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῆς εὐφορίας, ἀκαρπία.
Ἀφορίζω. Μ. ίσω. Χωρίζω τι διά συνόρων· ξεχωρίζω· ἐξαιρῶ· βάλλω κατὰ μέρος· διορίζω, προσδιορίζω στερῶ, ἀφαιρῶ. « Καὶ ἀφοριεῖ τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, » Γρφ. «Ἡ ἐκ πάντων ἢ ἐκ τινῶν ἀφωρισμένων. » Ἅγρτ. « Ἀφωρισμένος εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, » Γρφ. (καὶ μσ.) « Χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι καὶ διακληδεῖν, » Ἰσκρ. « Τιμὰς νεοτέρων ἀφοριζόμενος, » Εὐρ. 2) βάλλω ὅρον (πέρας) εἴς τι, τὸ τελειόνω. «Τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίσωμεν, » Πλδ. (καὶ μσ.) «Ἀφορισάμενος δὲ τὸν λόγον.» Ἰσκρ. 3) δίδω τὸν ὁρισμόν τινος πράγματος, τὸ προσδιορίζω· τὸ περιγράφω. « Ἱπποκράτης, ἀφορίζων τὴν ἔνδειαν, ἔφη ὑγείας εἶναι μητέρα, » Συν. (καὶ μσ.) « Οὔτε τὴν ἀξίαν ἑκάστου ἀκριβῶς ἀφωρίσατο,» Γαλ. (καὶ πθ.) « Οὕτως ἀφώρισται ἡ τύχη,» Πρ. 4) ἐξορίζω, (ὅθ. μτφρ.) ἐξωκκλησιάζω, (χυδ.) ἀφορνῶ. « Καὶ μ' ἀπὸ γῆς ὥρισεν Ἰλιάδος, » Εὐρ. 5) (Νμ.) βάλλω κτῆμα εἰς ὑποθήκην ἢ ἐνέχυρον (ὅθε Ὅρος). « Ἴστε γὰρ ὅσοις ἀφώρισται ἡ οὐσία αὐτοῦ, » Δμ.
Ἀφόρισμα (τὸ). τὸ ἀφορισμένον (ξεγωρισμένον, προσδιορισμένον κτλ.) πράγμα.
Ἀφορισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορίζειν, χώρισμα διὰ συνόρων, ἐξαίρεσις· προσδιορισμός· (συνήθ.) ὁρισμὸς σύντομος· γνώμη περιεκτικὴ τῶν κυριωτέρων τῆς ἐννοίας· (ἐκκλησ.) ἐξωκκλησιασμός.
Ἀφοριστικὸς, ἡ, ον. Ὁ δυνάμενος (ἢ χρησιμεύων πρὸς τὸ) ἀφορίζειν (προσδιορίζειν κτλ.). 2) ὁ ἐκτελειωμένος–
Ἀφοριστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀφορισμοῦ, (ὅηλ.) συνοπτικῶς καὶ περιληπτικῶς.
Ἀφ-ορμάω-ῶ καὶ ἀ (Π.) -ῶμαι, Μ. ήσω,-ώμαι. Ὁρμῶ (Κινῶ) ἀπὸ τινος μέρους· ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι. «Ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, « Ξεν. (καὶ χ. πρόθ.) « Τῆς δ' ἀφορμῶσι χθονὸς, « Εὐρ. (καὶ μσ. Π.) «Ὅπποτε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν, « Ἰλ. Β. «Ἀφορμηθέντα νέεσθαι, « Ἀπλν.
Ἀφ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Ῥίβγαίνω) ἀπὸ τὸν ὅρμον (λιμάνα), ἐκπλέω.
Ἀφορμή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορμᾶν, ἀφόρμησις, ἀπομάκρυνσις· (ὅθεν Φλόσοφ.) τὸ ἐναντίον τῆς ὁρμῆς (τῆς κλίσεως), ἀποστροφή, ἀντιπάθεια. 2) (συνήθ.) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. ὁρμᾷ (κινεῖται) τις δι' ὁποιανδήποτε (κυρ. ὅμως διὰ πολεμικὴν) ἐπιχείρησιν, ὁρμητήριον, (ὅθεν τρπ.) ἡ αἰτία (τὸ μέσον, ἡ ὕλη) ὁποιασδήποτε πράξεως· τὸ (Ἰταλ.) καπιτάλι, ὁ (Τουρκ.) στερμαγές. (κατ' ἔκτ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ περιουσία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, (κοιν.) ὁ τρόπος, ἡ κατάστασις· (ἐν γέν.) πρόφασις· λαβή· εὐκαιρία.
Ἀφ-ορμάω-ῶ [ἀφορμάω], Μ. άσω. Ἐνθυμοῦμαι (Θέλω) νὰ ἀναχωρήσω.
Ἀφορμιγκτος (ὁ, ἡ), Π. (Ὕμνος) ὁ μὴ συνοδευόμενος μὲ τὸν ἦχον τῆς φόρμιγγος.
Ἀφορμίζω, Μ. ίσω. = Ἀφορμέω.
Ἀφόρμικτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφόρμιγκτος.
Ἄφορμος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀφορμήσας (ἀναχωρήσας) ἀπό.
Ἀφορολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώνων φόρον, μὴ φορολογούμενος, ἀσύδοτος.
Ἄφορος (ὁ, ἡ). ἄκαρπος, (τρπ.) ἄγονος. 2) ἐλεύθερος φόρου, ἀτελής, (Στρβ. Π', ἀλλ
Ἄφορτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φόρτωμα, ἄφορτωτος.
Ἀφόρτως, ἐπίρ. Χωρὶς φόρτωμα, χωρὶς βάρος, ἀνεπαγῶς.
Ἀφόρυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φορύσσω]. ἀμόλυντος.
Ἀφοσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω· καθαρίνω· καθαρίζω θρησκευτικῶς. ||. (συνήθ. μσ.) ἐκτελῶ θρησκευτικόν τι καθῆκον (κυρ. ὑπὲρ νεκροῦ), ἐξιλεόνω διὰ τελετῶν (κτλ.) τὸν θεὸν ἢ τοὺς ἀποθανόντας, (ἐν γέν.) κάμνω (ἐκπληρῶ ἢ δείχνω ὅτι ἐκπληρῶ) τὰ χρέη μου, (κοιν.) δίδω εἰς ξένον δίκαιον (ὅσιον), (ἐπμ.) ἀναπαύω πως δήποτε τὴν συνείδησίν μου· (ἐν γέν.) ξεφορτόνομαι ἀπό ὁποίου δήποτε (ἠθικοῦ) βάρος· ἀποποιοῦμαι. ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω τι ὡς ἐναγές, (παρβλ. Ἀποδιοπομπούμαι καὶ Ἀποτροπιάζομαι). προσφέρω ὡς ἀπαρχὴν μέρος (μάλιστα τῶν τροφῶν τοῦ ἱερείου), (ἐπμ. καὶ συχν. μτφρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ "Οσιον, "Ιστω κτλ.) κάμνω τι κατὰ χρέος (ἐπμ.) κατὰ συνείδησιν ἀλλὰ διὰ τὸν τύπον (τὴν συνήθειαν, διὰ τὸ εὐσχήμον).
Ἀφοσίωμα (τὸ). μέσον πρὸς ἀφοσίωσιν· ἀφιέρωμα.
Ἀφοσίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοσιοῦν ἢ ἀφοσιοῦσθαι, ἐκπλήρωσις χρέους (θρησκευτικοῦ ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ συνείδησιν), (ἐπμ.) « Ἀφοσιώσεως Ἕνεκα, ἢ » Πρὸς ἀφοσίωσιν, = » Ὑστέρησεν γάρ, διὰ τὸν τύπον, (κοιν.) διὰ τὸ [illegible] τια.
Ἄφοῦ, ἀντὶ (τοῦ ἄχρ.) Ἄφησο, (Δ' Δν. τοῦ) μσ. ἀόρ. Β'. τῆς πρχ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφώνητα, Π. ἀντὶ Ἀφῶντα, μτχ. τοῦ Ἀφάω.
Ἀφραδέω, Μ. ήσω, Π. πράττω (φέρομαι) Ἀφραδέως, ἐπίρ. Π. ἀφρόνως, ἀνοήτως, [ἐκ τοῦ
Ἀφραδὴς [ἀ, φράζομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ἄσκεπτος, ἀστόχαστος, (ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφραδία (ἡ). Π. ἀνοησία, μωρία. 2) (μὲ γεν.) ἄγνοια, ἀπειρία.
Ἀφραδμόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφραθέως.
Ἀφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφραδής.
Ἀφραίνω (χ. Μ), Π. = Ἀφραδέω, παραφρονῶ.
Ἄφρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φραγμὸν (περιτείχισμα), (ἐπιμ.) ἀφύλακτος, (μτφορ.) ἀπροφύλακτος· ἀπροστάτευτος, ἔρημος. « Φίλων—, « Σοφ.
Ἀφρασμόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφραδμόνως, [ἐκ τοῦ
Ἀφράσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφράδμων.
Ἄφραστος (ὁ, ἡ), [ἀ, φράζω], = Ἄρρητος, ἀνέκφραστος. 2) π. ἀπαρατήρητος, ἀφανής, σκοτεινός, ἄδηλος· κρυφὸς, παράμερος· « Ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος, « Ἀπλλν. « Εἰς τὸ ἀφραστότατον χωρίον, « Ἡρ. 3) αἴσχρός, μιαντός, ἀπωτρόπαιος. «Φάτις—,« Σοφ. 4) ἀπρόσπτος, ἀπροσδόκητος. « Ὕκποθεν ἀφράστοιο, « Ἀπλλν., ἐξ ἀπροόπτου. 5) ἀστόχαστος, ἀνόητος, ἀπροβούλευτος. « Ἄφραστοι γελόωσι, « Νίκ.
Ἀφραστῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄφραστον (ἀνέκφραστον). 2) Π. ἀπροσδοκήτως. 3) ἀνοήτως.
Ἀφρέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀφρίζω.
Ἀφρηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφρολόγος.
Ἀφρητὴς, ου (ὁ), Π. ὁ προξενῶν ἀφρὸν περὶ ἑαυτόν. « Δελφὶν—, « Ἐπγρ.
Ἄφρήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀνήκων εἰς καμμίαν) φρήτραν (συγγένειαν ἢ ἀδελφότητα), ἀκοινώνητος.
Ἀφριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀφρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἀφρόν.
Ἄφρικτὶ, ἐπίρ. Χωρὶς φρίκην.
Ἀφρόεις, εσσα, εν, Π. ἀφρισμένος, γεμάτος ἀφρόν.
Ἄφρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφρίζειν, ἄφρισμα.
Ἀφρῖτις [ἄφρὸς], ιδος (ἡ). εἶδος μικρᾶς (ἢ τὰ νεογνὰ, ὁ γόνος τῆς) ἀφύας, ὀψάρ. (Τουρκ.) ταραμποῦκια.
Ἀφρόγαλα (τὸ). ὁ ἀφρὸς τοῦ γάλακτος, τὸ (Τουρκ.) καϊμάκι.
Ἀφρογένεια (ἡ), Π. (ἐπίθετ.) ἡ Ἀφροδ., [ἐκ τοῦ
Ἀφρογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἀφροῦ.
Ἀφροδισιάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Ἑορτάζω ἢ Ἀποδαμβάνω τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδισιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδισιὰς, άδος (ἡ). εἶδ. φυτ. διεγερτικοῦ πρὸς ἀφροδισιασμὸν, (ἴσ.) ἡ Ἄκορος.
Ἀφροδισιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφροδισιάζειν.
Ἀφροδισιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφροδισιάζων.
Ἀφροδισιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιῤῥεπὴς (ἐκδοτος) πρὸς τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδίσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀφροδ. ‖. (οὐσ.) Ἀφροδίσιον (τὸ), ὁ ναὸς καὶ « Ἀφροδίσια (τὰ), ἡ ἑορτὴ ἢ ἡ ἡδονὴ τῆς Ἀφροδ.
Ἀφροδίτη (ἡ). ἡ γνωστὴ θεὰ (ἢ ἡ ἡδονὴ) τοῦ ἔρωτος. 2) (ἐν γέν.) κάλλος· χάρις, θέλγητρον.
Ἀφρόκομος (ὁ, ἡ), Π. (επν.) ὁ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν κόμην τινὸς (κολυμβητοῦ) ἀφρὸν στάξων.
Ἀφρόλιτρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀφρόνιτρον.
Ἀφρολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων (παίρνων) τὸν ἀφρόν.
†Ἀφρόνευσις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀφρόνησις, [ὡς ἐκ τοῦ
Ἀφροντύω, Μ. ύσω, = τῷ
Ἀφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀφραίνω, εἶμαι ἄφρων, παραφρονῶ, (ὄθεν
Ἀφρόνησις, εως (ἡ). = Ἀφροσύνη, ἀνοησία.
Ἀφρόνιτρον (τὸ), εἶδος ὄρυκτοῦ ἢ ἄλκαλι, (κυρ.) ὁ ἀφρὸς (ἄλλο παρὰ τὸ ἄνθος) τοῦ νίτρου.
Ἄφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς φροντίδων, ἀμέριμνος, (κοιν.) ἀξένναιαστος.
Ἀφροντισία (ἡ). ἔλλειψις φροντίδων, ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.
Ἀφροντιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω φροντίδας, εἶμαι ἄφροντις, ἀδιαφορῶ.
Ἀφροντιστὶ, ἐπίρ. = Ἄφροντις, ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος. 2) σκληρὸς, ἀπάνθρωπος. 3) (πθ.) παρημελημένος.
Ἀφρονιστὶ, ἐπίρ. Χωρὶς καμμίαν φροντίδα· μὲ ἀδιαφορίαν· ἐν παρέργῳ.
Ἀφρόνως, ἐπίρ. Χωρὶς φρόνησιν, ἀνοήτως.
Ἀφρὸς (ὁ), [ἀφύω]. ὁ ἄφρος. 2) = Ἀφρῖτις (ἀφύη).
Ἀφροσέληνος (ὁ), ὁ ἄλλ. Σεληνίτης (λίθος).
Ἀφροσκόροδον (τὸ). εἶδος σκόρδου ἀσπρου καὶ μεγάλου (κοιν.) Ἀφράτου.
Ἀφροσύνη (ἡ). ἔλλειψις φρενῶν, ἀνοησία. 2) συγχ. τῷ Ἀδροσύνη.
Ἀφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι= Ἀφρούρητος καὶ
Ἄφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑποκρεούμενος νὰ ἔχῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ πρὸς) φρουρὰν, μὴ φρουρούμενος, ἀφύλακτος.
†Ἀφροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀφράτος, τρυφερὸς, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀδροφυὴς.
Ἀφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (ᾗ πθ. Κάμνω, Ἐβγάλλω) ἀφρόν.
Ἄφρυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φρύγω]. ἀκαψάλιστος, (Τουρκ.) ἀκαβούρδιστος.
Ἀφρὼ, οῦς (ἡ), Π. ἡ Ἀφροδ.
Ἀφρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος) ἀφρὸν, ἀφρίζων ἢ ἀφράτος.
Ἄφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φρένας, ἀνόητος, μωρός.
Ἀφυβρίζω, Μ. ίσω. Πολύ τοῦ νὰ ὑβρίζω (νὰ εἶμαι αὐθάδης), ξεθυμαίνω· καταπραΰνομαι.
Ἀφυγιάζω, Μ. άσω. Φέρω τινὰ εἰς τὴν πρώτην του ὑγείαν, τὸν ἰατρεύω.
Ἀφυγιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφυγιάζειν.
Ἀφυγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὑγρὸν, νὰ τίζω ἀποπλύνω.
Ἀφύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀφύη.
Ἀφυδραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἀφυγραίνω.
Ἀφύη (ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Ἀφύων), [ἀ, φύω· διότι ὑπετέθετο γεννωμένη ἀπὸ τὸν ἀφρὸν ἢ τὸν βοῦρκον τῆς θαλ.], εἶδ. μικρ. ὀψαρ. (Μαρίδα), (παρβλ. Ἀφρῖτις).
Ἀφυὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ αἴτ. προθετ.) ὁ μὴ ἔχων εὐφυΐαν (ἐπιτηδειότητα φυσικὴν, διάθεσιν) πρὸς, ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος· (σπν.) ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος· (ἐν γέν.) κὐήθης.
Ἀφυΐα (ἡ). ἀνικανότης φυσική.
Ἀφυΐδιον (τὸ), = (ἢ διορθ. ἀντὶ) Ἀφύδιον.
Ἄφυκος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς φῦκος, ἀφυκιασίδωτος.
Ἄφυκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ὄκπιος, = Ἀφευκτος, ἀλάνθαστος. « Ἔν ἀφύκτῳ ἔχομαι, « Λκ., εὑρίσκομαι πιασμένος εἰς τρόπον ὥστε δὲν δύναμαι νὰ φύγω.
Ἀφυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν προσέχω, δὲν προφυλάττομαι ἀπὸ, εἶμαι =
Ἀφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φυλάξῃ, ἢ 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φυλαχθῇ, ἄφευκτος. 3) ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφρούρητος, ἀνεπιτήρητος, ἢ μὴ προφυλάττων ἑαυτὸν, ἀπρόσεκτος.
Ἀφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς φύλαξιν (προφύλαξιν), ἀπροσέκτως.
Ἀφυλαξία (ἡ). Ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως ἢ προφυλάξεως, ἀπροσεξία
Ἀφυλίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω τι ἀπὸ τὴν ὕλην, λαγαρίζω.
Ἀφύλισμα (τὸ). ἀποχέτευμα, κατσπά=.
Ἄφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (γυμνὸς ἀπὸ) φύλλα (καὶ συνήθ.) δένδρα, ξηρός.
Ἀφύλλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄφυλλος.
Ἀφύλιμος (ὁ, ἡ), Π. Ἄφυκτος, ἀλάνθαστος· ἢ 2) ἀσφαλὴς, ἄφθονος, [ἐκ τοῦ
†Ἀφυλὶς, εως (ἡ), = Λφυλία.
Ἀφυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ.
Ἄφυπνος (ὁ, ἡ). ἔξυπνος.
Ἀφυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποκοιμοῦμαι, παίρνω ἕνα ὕπνον, ἢ 2) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ.
Ἄφυρτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φύρω]. ἀζύμωτος, ἄμικτος.
Ἀφύρτως, ἐπίρ. Ὄχι ἄνω-κάτω, χωρὶς σύγχυσιν, ἐν τάξει.
Ἀφυσγετὸς (ὁ), Π. [ἀφύσσω]. ἡ λάσπη ἢ ἄλλαι ἀκαθαρσίαι τὰς ὁποίας καταιβάζει τὸ θαλασσίνον νοτάρι. 2) (ἐπ θετ. σπν. ἢ ἀμφ.) = Ἀφύλιμος, Ἄφυκτος. « Τόρωψ—, « Νίκ.
Ἀφύσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεφυσημένος, ἀφούσκωτος.
Ἄφύσικος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἀφυὴς
Ἀφυσιολογήτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διδαχθεὶς (μὴ γνωρίζων, ἢ μὴ συμφωνῶν μὲ) τὴν φυσιολογίαν.
Ἄφυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφύσσειν, ἀντλησις.
Ἄφυσσος (ὁ, ἡ), (ἰατρ.) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ προξενῶν ἢ διαλύων τὴν) φῦσαν (Ἰταλ. τὰ φλάτα).
Ἀφύσσω, Μ. ύξω (ἀόρ. Ἤφυσα, πθ. πρκ. Ἤφυσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠφύσθην ἢ τὸ θετ. Ἀφυστέον), Π. [ἀπὸ ὦω, ἢ ἀῦω=ψάω], = Ἀρύομαι, Ἀντλῶ, τραβῶ (κοιν. πιάνω) κρασὶ κτλ. ἀπὸ τὸ βαγένι. 2) = Ἀναντλῶ, γύνω, ἀδειάζω. « Ἕλκυς ἀφύσσων σίδαλίον, « Ὀππ., σχίζων (ἐπιμ.) ἄδε ἄζων τὴν ἐμπεριεχομένην ὕλην, ῥιπτῶν βλ. Διαφυσσω). 3) (συγχ.) Διαφορεύω. « Πλοῦτον ἀφύσσειν, « Ἡλ. Α. (ᾗ μσ.) « Ἡλλα ἠφυσάμην, « Ὀδ. Π.
Ἀφυστερέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἀφυστερίζω, Μ. ίσω. = Καθυστερῶ. Ἀποτελείπομαι, μένω ὄπισω, ἔρχομαι ὕστερον (ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρὸν), (ἐπιμ.) ἀπυφυγχάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφύτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυτευμένος, (συνκδχ.) ἐπιπολαιος. « Χῶρος ἀργὸς ᾖ—, » Ξεν.

‡Ἄφῡω, Μ. ὑσω, = Ἀφύσσω.

Ἀφῡω, Μ. ὑσω, Ἰων. γίνομαι λευκὸς, ἀσπρίζω.

Ἀφῡώδης [ἀφύω], εος (ὁ, ἡ), Ἰων. Ἀσπρειδερός, χλωμός. 2) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀφύης.

Ἀφῡῶς, ἐπίρ. Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα· ἀναρμοστως· μὲ τρόπον ἀφυῆ· κακῶς. « Χώρα κεκραμένη —, » Πλ., μὴ εὔκρατος.

Ἀφῶ, ᾷς, ᾷ, ᾶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφώνητος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥήτος, Ἀνέκφραστος. 2) = Ἄφωνος.

Ἀφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ἄφωνος ἢ (λέξις τις) ἀνεκφώνητος. « Διὰ δὲ ἀφωνίαν τοῦ Σέξτης Ξέστης λέγεται κατὰ μετάθεσιν στοιχείου, » Ἐτυμολ.

Ἀφωνίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ ἄφωνον.

Ἄφωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ζερηθεὶς τὴν) φωνὴν, ἄλαλος· σιωπηλός. 2) ὁ μὴ ἀποτελῶν φωνὴν (ἦχον). « Γράμματα—, » Γρμτ.

Ἀφώνως, ἐπίρ. Χωρὶς φωνὴν (ὁμιλίαν), μὲ σιωπήν.

Ἀφώρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φωραθεὶς (πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ) ἢ μὴ δυνάμενος φωραθῆναι, ἀνεξέλεγκτος.

Ἀφωρισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Διακεκριμένως, ξεχωριστά.

Ἀφώτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φωτισθεὶς ἢ μὴ φωτιζόμενος, σκότεινός, σκοτισμένος. (Ἐκκλησ.) ἀβάπτιστος, ἀκατήχητος.

Ἀχαΐα (ἡ), [ἄχος ἢ ἦχος], (ἐπ. θετ.) ἡ Δήμητρα

Ἀχαϊνέη καὶ Ἀχαΐνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀχαϊνης, ου (ὁ), Π. [ἀκή]. ἔλαφος μέγας ἢ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν (ὁ ἄλλ. Σπαθίνης καὶ Πασσαλίας διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων του). 2) ἄρτος ἢ ζυμαρικὸν μίγα εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Ἀχαΐας.

Ἀχάλαζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν χάλαζαν.

Ἀχάλινος καὶ

Ἀχαλίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ κρατούμενος ἀπὸ) χαλινὸν, ἀκράτητος, ἀκαταδάμαστος.

Ἀχάλκευτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχάλκητος.

Ἀχαλκεύτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυλευμένος ὑπὸ χαλκέως.

Ἀχαλκεύω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω οὔτε λεπτὸν, εἶμαι =

Ἀχαλκής, ές καὶ

Ἄχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χαλκὸν (χάλκωμα ἢ σίδηρον, [καὶ συνκδχ.] ὅπλα ἢ χρήματα) πτωχὸς, ἀναργυρος ἢ ἄοπλος, [καὶ γεν.] γυμνὸς, ἐστερημένος. « Ἀσπίδων—, » Σοφ.

Ἀχάλκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χάλκωμα.

Ἀχάνεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀχανοῦς, ἔκτασις, βάθος ἀπεράντων.

Ἀχάνη (ἡ). κοφίνι μεγάλον. 2) εἶδ. μέτρου (Περσ. καὶ Βωιωτ.) χωρούν 40 μεδίμνους.

Ἀχανὴς [ἀ στερ., χαίνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χαίνων (χάσκων, ἀνοίγων τὸ στόμα), βαθὺς, ἄλαλος· κλεισμένος, ξενδόπορος, (ᾧ ἐκ τοῦ ἐναντ. 2) [ἀ, ἐπιτ.] ὁ κατὰ πολλὰ χαίνων (ἀνοικτὸς), ἐκτεταμένος, βαθύτατος, ἄπειρος. « Μέγα ᾧ ἀχανὲς στράτευμα, » Πλ.

Ἀχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κεχαραγμένος (σκαλισμένος, τυπωμένος, μεμορφωμένος), ἀδιαμόρφωτος· ἀσημείωτος, ἄγνωστος. « Ἀστὴρ—, » Νόν.

Ἀχαράκωτος (ὁ, ἡ). ὁ (μὴ ἔχων (μὴ ὠχυρωμένος μὲ) χαρακώματα, ἄφρακτος.

Ἀχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐστερημένος χαρᾶς, λυπηρὸς, σκυθρωπός.»

†Ἀχαριότης (ἡ), (σπν. καὶ ἀδκμ.) τὸ νὰ ἦνέ τις =

Ἀχαρις, ιτος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀχαριστέρους). ὁ μὴ ἔχων χάριν, ἄναστος, χωρὶς ἡδονὴν, χωρὶς θέλγητρα, δυσάρεστος· λυπηρός. « Μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως, » Ἀῤῥ. 2) (σπν.) = Ἀχάριτος.

Ἀχαριζέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κάμνω ἢ δὲν γνωρίζω χάριν, εἶμαι ἀχάριστος. ‖ (πθ.) ἀνταμείβομαι μὲ ἀχαριστίαν. « Ἀρετὴς ἀχαριστευμένης, θεὸς οὐ παραμελεῖ, » Πλ.

Ἀχαριστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Ἀχάριστος (ὁ, ἡ). ὁμὴ κάμνων ἢ μὴ γνωρίζων χάριν. 2) = Ἄχαρις. 3) ὁμὴ ἀπολογοῦν χάριν (μὴ ἀνταμειφθείς), ἀνευχαρίστητος.

Ἀχαρίστως, ἐπίρ. Μὲ ἀχαριστίαν, ἀπρονόητως, χωρὶς εὐχαριστησιν.

Ἀχάριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄχαρις ἢ Ἀχάριστος.

Ἀχαρίτως, ἐπίρ. Χωρὶς χάριν, μὲ τρόπον ἄχαρι.

Ἀχάρνα(νη), ης (ἡ) καὶ

Ἄχαρνος, ου καὶ Ἄττ.

Ἀχαρνεὺς, ῶ (ὁ), [ι], εἰδ. ζυθὸς (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ λαβράκος) ὁ ἄλλ. Ἀκαρνανὴ Ἀκάρνας.

Ἀχάτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου.

Ἄχει, Π. δοτ. ἐν. τοῦ Ἄχος.

Ἀχεῖ Δ. ἀντὶ Ἤχει, γ'. ἐν. πρσ. τῶ παρτ. ᾧ

Ἀχεῖ, Δ. ἀντὶ Ἠχεῖ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁῤῥ. τοῦ Ἠχέω.

Ἀχειλος (ὁ, ἡ), ὁμὴ ἔχων χείλη (ἄκρας).

Ἀχείμαντος καὶ

Ἀχείμαστος καὶ Π. Ἀχείματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χειμαζόμενος (μὴ ὑποκείμενος εἰς ψύχος ἢ ἀνεμοζάλην), ἀτάραχος.

Ἀχείμερος, Π. καὶ

Ἀχείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀχείμαστος.

Ἀχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἔχων χεῖρας, (χυδ.) κατοχέρης, (τρπ.) ἀνεπιτήδειος.

Ἀχειραγώγητος (ὁ, ἡ). ὁμὴ χειραγωγηθεὶς ἢ μὴ χειραγωγούμενος, ἀνημέρωτος, ἄγριος.

Ἀχειρέες (οἱ), πλθ. τοῦ

†Ἀχειρίς, ές (ὁ, ἡ), = Ἄχειρ.

Ἀχειρία (ἡ). ἔλειψις χειρῶν, (συνκδχ.) ἀνεπιτηδειότης.

Ἀχειρίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χειρίδας (μανίκια).

†Ἀχειρομίαντος (ὁ, ἡ). (νλγ.) ἀμόλυντος ἀπὸ χειροπιασίματα.

‡Ἀχειρόπλαστος (ὁ, ἡ), = Ἀχειροποίητος.

‡Ἀχειρόπλοκος (ὁ, ἡ). ὁμὴ πλεγμένος ᾧ

Ἀχειροποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤῥ. -ήτως) ὁμὴ καμωμένος ἀπὸ χέρια ἀνθρωπου.

Ἄχειρος (ὁ, ἡ), = Ἄχειρ.

Ἀχειροτέυκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχειροποίητος.

Ἀχειρότμητος (ὁ, ἡ). ὁμὴ κοπεὶς ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου.

Ἀχειροτόνητος (ὁ, ἡ). ὁμὴ ἐκλεγθεὶς διὰ τῆς ἐκτάσεως (καὶ ἐκκλησ. μὴ ἱερωθεὶς διὰ τῆς ἐπιθέσεως) τῶν χειρῶν.

Ἀχείροτος (ὁ, ἡ), [ἀ χειρόω]. ἀκυρίευτος, ἀνυπότακτος, ἀκαταμάχητος. 2) Π. ἀνέγγικτος, ἱερὸς.

Ἀχελῳΐος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀχελῶον (καὶ Π. ἐν γέν. εἰς κάθε νερόν), παρυδάτιος, παραποτάμιος. ‖ (οὐσ.) = ἀντὶ Ἀχελῶος.

Ἀχελωΐς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀχελῴος. « Πόλεις ἀχελωΐδες, » Αἰσχ., αἱ παραθαλάσσιοι, παραποτάμιοι, (παρζλ. Ἀγερωΐς).

Ἀχελῷος (ὁ), [ἄχα, λέξ. ἄχρ. σημ. ὕδωρ ἔθεν τὸ Λατ. aqua], ὁ γνωστὸς ποτ. τὴν Αἰτωλ. καὶ διαφόρων ἄλλων τόπων.

2) Π. (ἐν γέν.) ποταμὸς, (συνκδχ.) ποτάμιον ὕδωρ.

Ἀχερδος (ἡ ᾧ απν. ὁ), [συγγ. τῷ Ἀχρὰς] εἶδ. ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου (μὲ τὸ θέ ἔκαμναν φράκτας), (πιθαν.) ἢ ἀγριαπήδη, (καιν.) γκορτζιά.

Ἀχερόντειτ(τι)ος, ου (ὁ, ἡ), = Ἀχερούσιος.

Ἀχερουσιὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀχερούσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ποτ.) Ἀχέροντα (καὶ κατὰ μετωνυμ.) εἰς τὸν Ἅδην.

Ἀχερωΐς, ίδος (ἡ), Π. = Ἀχελωΐς, παραποταμιος, (θθ. ‖ οὐσ.) θένδρ. ἢ λεύκη, [ἐπ τῷ Ἀχέρων [ἴδε Ἀχελῷος]; οντος (ὁ). ποταμὸς τῆς Ἠπείρου κτλ. (μυθολογούμενος ὅτι τρέχει εἰς τὸν ᾍδην), (θθ.) Π. ὁ ᾍδης.

Ἀχέτα, ας (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠχέτης, ὁ κάμνων ἦχον, (ἐπιθ. τοῦ τέττιγος ᾧ τοῦ καλλιτέχνη).

Ἀχεῦσιν, Δ. ἀντὶ Ἠχοῦσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἠχέω.

Ἀχεύω [ἄχος], Μ. εὐσω. Π. λυποῦμαι ᾧ Ἀχέων, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀχέω, λυπούμενος.

Ἀχήλωτος (ὁ, ἡ). χωρὶς χηλὴν (σχισμὴν) εἰς τὰ ὀνύχια.

†Ἀχὴν, ῆνος ἢ ενος (ὁ), [ἀ, ἔχω]. ἄκτημων, πτωχός, (ὅθεν

Ἀχηνία (ἡ), Π. ἔλλειψις, ἀνέχεια, ἔνδεια, πενία.

Ἄχθεινός [ἄχθος], ἡ, ὸν (ᾧ ἐπῤῥ. -εινῶς. Θαρετος· ὀχληρος· λυπηρὸς, δυσάρεστος.

Ἀχθηδὼν, ονος (ἡ). πόνος, λύπη, δυσαρέσκεια.

Ἀχθηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ Ἀχθοφορέω.

Ἀχθίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω. « Κάμηλον—, » Βαῤῥ. (Μύθ.).

Ἄχθομαι [ἄχθος], Μ. ἀχθέσ(χθέ)ασμαι καὶ ἀχθεσθήσομαι (ἀόρ. Ἠχθέσθην). Εἶμαι βαρυφορτωμένος· (συνήθ. μτφρ.) βαρύνομαι, λυπούμαι, δυσαρεσκοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, ξενοχωροῦμαι· θυμώνω. (Π.) πονῶ. « Λίην ἄχθομαι ἕλκος, » Ἰλ. Ε. 2) (πθ. μὲ δοτ.) ἀντὶ τοῦ Ἄχθομαι, εἶμαι μισητὸς (ὀχληρὸς), (παρζλ. Ἀχνυμαι).

Ἄχθος [ἄγω ἧς ἄχος], εος·ους (τὸ). βάρος, φόρτωμα· (μτφρ.) λύπη, θλῖψις.

Ἀχθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω βάρος (φορτωμα)· (μτφρ.) ὑποφέρω θλῖψις.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀχθοτόσημα (τὸ). τὸ βάρος (φόρτωμα) τὸ ὁποῖον σηκόνει τις.
Ἀχθοφορία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀχθοφορεῖν.
Ἀχθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀχθοφορῶν (σηκόνων βάρη), βαστάζος, (Τουρκ.) χαμάλης.
Ἀχί, Δ. ἀντὶ Ἠχί.
Ἀχιλλειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ἀχιλλέως, (ἐπιμ.) ὁ εὐγενέστερος, ὁ καλλίτερος (ἐκλεκτότερος) εἰς τὸ εἶδός του· (ὄθεν:) » Σπόγγος—, « Ἄρστ., ὁ λεπτότερος καὶ ἁπαλώτερος. » Κριθή— (καὶ ἑλλ. τοῦ οὐσ.) « Ἀχίλλειος, ἡ ἄλλ. Ἀχιλήϊς, τὸ καλλήτερον (εὐτραφέστερον) κριθάρι. Πόα —, « Δακρ., εἶδος σιδηρίτου.
Ἀχιλλήϊς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Ἀχιλῆϊς, Ζ. Ἀχίλλειος.
Ἀχίλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ φαγὼν) χορτάρι (ἄχυρον, κριθάρι κτλ.). 2) [τὸ ά ἐπιτ.] ὁ ἔχων πολὺ χορτάρι (βοσκὴν ἄφθονον).
Ἀχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φορῶν) χιτῶνα (ὑποκάμισον).
Ἀχλαινία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις –
Ἀχλαινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φορῶν) χλαῖναν (ἐπανωφόρι χειμωνιάτικον).
Ἄχλοτος καὶ
Ἄχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων χλόην (πρασινάδαν), ξηρός.
Ἀχλόνθην, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἀχλύω.
Ἀχλυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀχλυώδης.
Ἀχλυόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τοὺς πόδας περικυκλωμένους ἀπὸ ἀχλύν.
Ἀχλύω–ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ἀχλύν, σκοτίζω.
Ἀχλύς, ύος (ἡ). ὁμίχλη, καταχνιά· σκότος· σκοτεινιὰ, ζάλη· λύπη, μελαγχολία.
Ἀχλύω [ἀχλύς], Μ. ύσω (ἀόρ. Ἤχλυσα), Π. σκεπάζομαι μὲ ἀχλύν, σκοτίζομαι, σκοτεινιάζω 2) (ἐνεργ. παρὰ τοῖς μεταγν.) σκεπάζω μὲ ἀχλύν, σκοτίζω, (ὁθ. ὁ πθ. ἀόρ.) » Ἠχλύνθη γαῖα, « Κόϊντ., ἐσκοτείθη.
Ἀχλυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἢ σκεπασμένος) μὲ ἀχλύν, ἀμυδρὸς, θολὸς· καταχνιασμένος, συννεφιασμένος.
Ἀχνα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἄχνη.
†Ἀχνάζω, Μ. άσω, (γρμτ. σχηματ.) τοῦ Ἀχνάσημι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀχθομαι, δυσφορῶ, μισῶ.
Ἄχνη (ἡ), [ἀ, κνάω]. τὸ λεπτότατον μέρον ὁποιουδήποτε πράγματος (τὸ ὁποῖον ἐπιπολάζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ σηκόνεται ἀπὸ τὸν ἀέρα), ἄθέρας, ἀφρὸς· γνοῦστη, (κοιν.) ἀχνὸς κτλ.
Ἄχνοος–ους (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων γνοῦδι (καὶ Π. ἀφρόν). » Ὑπήνη—, « Ἐπιγρ.
Ἀχνυμαι [ἄχος], Μ. ἀκαχήσομαι (ἀόρ. Ἠ [καὶ ἀναυξ. Ἀ]καχόμην, πρκ. Ἀκήχεμαι ἢ Ἀκάχημαι), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἢ πρόθεσ. ἐπ-). Λυποῦμαι, ἀθημονῶ. ‖. (ἐνεργ. «ὤχρ. μόνος ὁ ἀόρ. ἀ. Ἠ[ξ ἀναυξ. Ἀ]κάχησα καὶ ὁ β'. Ἠ[Ἀ]καχον, καὶ ὁ μέλλ. Ἀκαχήσω). Λυπῶ, πικραίνω, (κοιν.) χολοσκάνω· στενοχωρῶ, βαρύνω. (ὁθ. ὁ » Ἔγχος ἀκάμενον ὀξεῖ χαλκῷ, « Ὁδ. Α., (παρβλ. Ἄνθομαι).
†Ἄχνυς [ἄχνυμαι], ύος (ἡ), Π. λύπη.
Ἀχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄχνην.

Ἀχολία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις–
Ἄχολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ καταπαύων τὴν) χολὴν (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ἄχομαι, Π. Ἀχνυμαι.
Ἀχανδρος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων χόνδρους.
Ἀχορδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χορδὰς (κόρδαις). » Φόρμιγξ—, « Ἀρσφ.
Ἀχόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἑορταζόμενος μὲ) χορούς. 2) ὁ μὴ χορεύων (ὄθεν 3) Π. λυπηρὸς, σκυθρωπός.
Ἀχορηγησία (ἡ). Ἔλλειψις ζωοτροφιῶν, τὸ νὰ ζῇ τις–
Ἀχορήγητος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ λαμβάνων τακτικῶς τὰ πρὸς ζωάρκειαν, ἀπρομήθευτος.
Ἀχορηγία (ἡ), = Ἀχορηγησία.
Ἄχορος (ὁ, ἡ), = Ἀχόρευτος.
Ἀχόρταστος (ὁ, ἡ), = Ἀκόρεστος, ἄπληστος.
Ἄχος [ἄχ !], εος–ους (τὸ). θλῖψις τῆς ψυχῆς, λύπη ἐγκάρδιος, πόνος.
Ἀχραάντος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀχραντος.
Ἀχράδινος, η, ον. Ἀπὸ ἀχράδα, ἀχλαδήσιος.
Ἀχραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀχράδας.
Ἀχραής, έος, Π. καὶ
Ἄχραντος (ὁ, ἡ), [ἀ, χραίνω ἢ χράω]. ἀνέγγικτος, (ἐπιμ.) ἀμόλυντος.
Ἀχράς [συγγ. τοῦ Ἀχερδος], άδος (ἡ). δένδρ. ἢ ἀγριαπιδιὰ, (ἡ ὁ καρπὸς της) τὸ ἀγριάπιδον.
Ἀχρειόγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν χωρὶς αἰτίαν (χωρὶς νόημα) ἢ ὅταν δὲν πρέπῃ εὐήθης, ἀνόητος.
Ἀχρεῖος, ος καὶ (σπν.) α, ον, = Ἄχρηστος, ἀνωφελὴς· περιττὸς· μάταιος, ἄσκοπος· παράκαιρος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀχρεῖον ἢ Π. Ἀχρειον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Ἀχρείως, ἀχρήστως, ἀνωφελῶς· χωρὶς αἰτίαν, παράκαιρα· μὲ τρόπον ἄσκοπον (ψυχρὸν, βεβιασμένον).
Ἀχρειότης, ητος (ἡ). ἀχρηστία, (Νικ. Χων.).
Ἀχρειόω–ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀχρεῖον (ἄχρηστον).
Ἀχρείως, ἐπίρ. Ζ. Ἀχρεῖος.
Ἄχρεος (ὁ, ἡ), Π. ᾧ
Ἀχρεῖς, εσσα, εν, Π.
Ἀχρήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀχρεῖος.
Ἀχρήϊστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄχρηστος.
Ἀχρηματία (ἡ). Ἔλλειψις χρημάτων, ἔνδεια, πενία.
Ἀχρηματίστος (ὁ, ἡ), [ἀ, χρηματίζω]. (κυρ. ἡμέρα) καθ' ἣν δὲν θεωροῦνται δημόσιοι ὑπηθέσεις.
Ἀχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρήματα, πτωχός.
Ἀχρηματονέω–ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω χρήματα, εἶμαι ἀχρήμων (πτωχός).
Ἀχρημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχρηματία, [ἐκ τοῦ
Ἀχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀχρήματος.
Ἀχρηστεία (ἡ). Ἔλλειψις χρήσεως, τὸ νὰ μὴ καμνῃ τις τινος (ἢ τὸ νὰ μὴ ζῇ τι εἰς) χρῆσιν.
Ἀχρήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρήσιμος, ἄχρηστος.
Ἀχρηστέω–ῶ, καὶ (μσ.)–έομαι–οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. (γραλ.) εἶμαι ἄχρηστος.
Ἀχρηστία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις–
Ἄχρηστος (ἀ(ἡ), [ἀ, χράομαι]. ἀνωφελὴς, ἀχρησιμευτος, παρίτητος, τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τίποτε. (γραμ.) ὁ μὴ ἐν χρήσει (μὴ εὔχρηστος), ἀσυνείθιστος. 2) ὁ μὴ μεταχειριζόμενός τι. » Ἄχρηστος συνέσει, « Εὐρ. 3) [ἀ, χράω] ὁ μὴ δούς ἢ μὴ λαβὼν χρησμόν.
Ἀχρηστόω–ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (γρμτκ.) ἄχρηστον, διαπαίζω.
Ἀχρήστως, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς· εἰς μάτην (γρμτ.) οὐκ ἐν χρήσει.
Ἄχρι καὶ (πρὸ φων.) Ἄχρις [ἄκρος], ἐπίρ. (τοπ. ἢ χρον.) ἢ πρόθ. (συντ. κυρ. μὲ γεν. ἢ αἰτ. προθετ.) = Ἕως. » Ἄχρι λόγου, « Πλ. » Ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγήν, « Ἰσοκρ. » Ἄχρι τοῦ διελθεῖν, « Δκ. » Ἀχρι μάλα κνέφαος, « Ὀδ. Σ. (καὶ πρόρρημα ὁριστ. ἢ ὑποτ. μετὰ ἢ καὶ χωρὶς τοῦ Οὗ) » Ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾖτο εἶναι, « Ξεν. » Ἄχρις εἰώρων τὸ φῶς, « Ἀθ. 2) Π. ἕως τὴν ἄκραν, ἐντελῶς, ἀκριβῶς, ὅλως διόλου. » Ἀπὸ δ' ἑστίαν ἄχρις ἄραξεν, « Ἰλ. Π., ἢ 3) ἐπάνω–ἐπάνω, ἐπιπολαίως, μόνον εἰς τὴν ἄκραν. » Γράψεν δέ οἱ δύτεον ἄχρις αἰχμῆ, « Ἰλ. Ρ., (παρβλ. Μίχρι).
Ἄχριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρισμένος (ἀλειμμένος, μυρωμένος).
Ἀχροάω–ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄχρους (χωρὶς ὄψιν, χλωμὸς, ξεθωριασμένος).
Ἀχροια (ἡ). Ἔλλειψις χροιᾶς, χλωμάδα.
Ἀχροιάω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀχροάω.
Ἄχροιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄχροος–Ἄχρους.
Ἄχρονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)–νως. Χωρὶς χρόνον, αἰώνιος.
Ἄχροος–ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρόαν (χρῶμα, θωρίαν, ὄψιν), ξεθωριασμένος· χλωμός. » Σκότος, « — Ὠκ.
Ἀχρυσόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρυσοῦν πέπλον (σκέπασμα).
Ἄχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρυσόν, πτωχός.
Ἀχρωματόπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρωματισθεὶς ἢ μὴ χρωματιζόμενος, ἄδαφος.
Ἄχρωματος καὶ
Ἄχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων χρῶμα· (συνηθ.) ἀναιδὴς, ἀθιάνατρόπος.
Ἄχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἄχρους.
Ἄχρωστος (ὁ, ἡ), = Ἀχρωμάτιστος.
Ἄχυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καὶ
Ἀχύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβαλλόμενος εἰς) χυλὸν ᾧ
Ἄχυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καὶ
Ἀχύμωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δίδων) χυμὸν, ἄνοστος, ἀνούσιος.
Ἀχύνετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἐπιτ., χέω]. ὁ χυνόμενος ἀφθόνως, ἐκτεινόμενος εἰς πολὺ διάστημα. » Ὕδωρ —, « Νίκ. (παρβλ. Νήχυτος).
Ἀχύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἄχυρα· ἀχυρένιος.
Ἀχυρίτις, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχυρίνη, θηλ. τοῦ Ἀχύρινος.
Ἀχυρμιὰ (ἡ). σωρὸς (θημωνιὰ) ἀχύρων.
Ἀχύρμὸς (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀχύρινος, συνεστάμενος μόνον εἰς ἄχυρα, ἄκαρπος. » Ἀμήτου —, « Ἀρ.
Ἀχυροδόκη ᾗ
Ἀχυροθήκη (ἡ), = Ἀγυρών, ὁ τόπος ὅπου ἐπισωρεύουν (ἀποθετοῦν) τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄχυρον (τὸ), τὸ καλάμι ✠ οἱ ἀθέρες τῶν ἀλωνισθέντων ἀσταχύων, (κοιν.) ἄχερον (✠ εἰς τὴν Ἑλλ.) ἄχιουρον.
Ἀχυρὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀχυρών.
Ἀχυρότριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρίβων (ἀλωνίζων, χωρίζων ἀπὸ τοῦ σίτου) τὰ ἄχυρα.
Ἀχυροφαγέω-ῶ, Μ. ἠσω. Τρώγω (καὶ Ἀχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω κατὰ γῆς, Ἀνακατόνω μὲ) ἄχυρα.
†Ἀχυρτὶς, ίδος (ἡ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀχυρῖτις.
Ἀχυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄχυρον.
Ἀχυρὼν, ῶνος (ὁ), = Ἀχυρμιὰ, Ἀχυροθήκη, (κοιν.) Ἀχερῶνα(νας).
Ἀχύρωσις, εως (ἡ), [ἀχυρόω]. στρώσιμον (ἀνακάτωμα τῆς λάσπης) μὲ ἄχυρα.
Ἀχύτλωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, χυτλόω]. ἄλουστος.
Ἀχὼ, οῦς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠχώ.
Ἀχώνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωνευθείς (ἀναλυθείς εἰς τὸ χωνευτήριον) ἢ μὴ χωνευόμενος, ἄλυωτος.
Ἀχὼρ [Ἰχώρ], ῶρος (ὁ). ἡ πιτυρώδης κακοχυμία τῆς κεφαλῆς (κυρ. τῶν μικρῶν παιδιῶν), (κοιν.) πιυρώτης, ἀμπέλι κτλ.
Ἀχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωρῶν (περιλαμβανόμενος) πουθενὰ, ἀπεριόριστος· (συνκδχ.) ἀκατάληπτος. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ χωρῶν (μὴ ἐξαρκῶν εἰς τὸ νὰ περιλάβῃ) τι.
Ἀχώριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίστως. Ὁ μὴ χωριζόμενος 2) ὁ μὴ ἔχων (χῶρον) τόπον προσδιωρισμένον.
Ἄχωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισεσωρευμένος ἐν εἴδει γώματος. 2) ὁ μὴ ἔχων πρόχωμα (ὀχύρωμα).
Ἀψ [ἀπό], ἐπίῤ. Π. = Πάλιν, ἔμπαλιν. ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω.
Ἀψάλακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ψαλάσω], = Ἄψαυστος, Ἀψηλάφητος.
Ἄψαλτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν ἐψάλη ἢ δὲν ψάλλεται, (κιθάρα) ἄπαικτος, (σαγίτα) ἄῤῥιπτος, (ἐν γέν.) = Ἄψαυστος, ἀνέγγιγκτος.
Ἀψάμμαθος ✠
Ἀψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄμμον, μὴ ἀμμώδης.
Ἄψαο, Π. ἀντὶ Ἅψω, Ϲ΄. ἐν. πρα. τοῦ ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἅπτομαι.
Ἀψαυστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ θοτ.) Δὲν ἐγγίζω (ψαύω), δὲν βάλλω χέρι. ||. (πθ.) μένω ἄψαυστος.
Ἀψαυστὶ, ἐπίῤ., = Ἀψαύστως, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ ἢ νὰ ἐγγιχθῇ, (ἐκ τοῦ
Ἄψαυστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -στως. (μὲ γεν.) Ὁ μὴ ψαύσας (ἐγγίσας) τι· (συνηθ πθ.) ὁ μὴ ψαυσθεὶς ἢ μὴ ψαυόμενος, Ἀθικτος, ἀνέπαφος, ἀνέγγικτος.
Ἀψεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ✠ ἐπίῤ.) -γῶς, = τῷ
Ἄψεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψέγω], ἀκαταγόρητος, ἀνεπιλήπτος, ἄμεμπτος.
Ἀψεύδεια (ἡ). τὸ νὰ μὴ λέγῃ τις ψεύματα (νὰ γένε ἀψευδὴς).
Ἀψευδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι-
Ἀψευδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψευδόμενος, φιλαλήθης. 2) ὁ μὴ ψευδὴς (πλαστὸς), ἀληθινός, γνήσιος.
Ἀψευδία (ἡ), = Ἀψεύδεια.
Ἀψευδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς ψεῦδος, ἀληθῶς.
Ἀψευστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀψευδέω, εἶμαι-
Ἄψευστος (ὁ, ἡ), = Ἀψευδὴς.
Ἄψεφὴς [ἀ, †ψέφω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, (κοιν.) ἀψήφιστος.
Ἄψηκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψήχω]. ἄτριφτος· ἀξύστριστος· ἀνέργαστος· ἀκτένιστος.
Ἀψηλάφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψηλαφηθείς, ἀπασπάτευτος· (συνκδχ.) ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος.
Ἀψήφιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ψῆφον (μὴ ψηφοφορήσας). 2) ὁ μὴ ἐκλεχθεὶς (ἀποφασισθεὶς) διὰ ψηφοφορίας.
Ἄψηφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ψῆφον ἢ ψῆφους (πετραδάκια, λιθάρια). «Δακτύλιος («Αἰγιαλὸς) —, « Λξ. 2) = τῷ
Ἀψηφοφόρητος (ὁ, ἡ), = Ἀψήφιστος.
Ἀψίδοε δῆς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀψῖδος (θόλου, καμάρας).
Ἀψιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι ὀλόγυρα εἰς ἄλλο ἐν εἴδει ἀψίδος.
Ἀψίθυμος καὶ
Ἀψικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπτόμενος (ἐγγίζων) τὴν καρδίαν, θελκτικὸς, κατανυκτικός.
Ἀψικορία (ἡ). τὸ νὰ ἤνε τις -
Ἀψίκορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-κόρως, [ἅπτομαι, κόρος]. ὁ ταχέως (ἅμα ἐγγίσῃ τὸ φαγεῖ) χορταίνων. (ἐπμ.) ἄζατος (εὐμετάβολος) εἰς τὰς ὀρέξεις του.
Ἀψιμαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἅπτομαι μάχης, ἀκροβολίζομαι· δίδω ἀφορμὴν εἰς (κοιν. ἀνοίγω) μάχην, φιλονεικίαν.
Ἀψιμαγία (ἡ). ἀρχὴ μάχης ἢ φιλονεικίας, ἀκροβολισμός.
Ἀψίμαχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) - μάχιμος. Ὁ δίδων ἀφορμὴν εἰς (ἀνοίγων τὴν) μάχην, ἀκροβολιστής.
Ἀψιμισία (ἡ). ἀρχὴ μίσους, ἢ μῖσος προσωρινὸν καὶ διὰ μικρολογήματα.
Ἄψινθιον (τὸ), [ἀ, ψίνθος], τὸ γνωστ. πικρὸν φυτὸν, ἢ ἀψινθιά.
Ἀψινθίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἀψίνθιον, (κοιν.) πελίνος.
Ἄψινθος (ἡ), = Ἀψίνθιον.
Ἀ(Ἁ)ψὶς, ἴδος ἡ ἴδος (ἡ), [ἅπτω], = Ἄμμα, (κυρ.) ὁ κόμπος (ἡ θηλειὰ) τοῦ δικτύου. « Ἀψῖσι λίνου, « Ἰλ. Ψ. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) τὸ κλειδὶ (τὸ δίσημον) τοῦ θόλου, (καὶ συνκδχ.) θόλος, καμάρα, τόξον. 3) (ἐν γέν.) κάθε τι εἰς σχῆμα καμάρας ἢ τόξου, ὄθεν 4) (τὰ κυρτὰ ξύλα ἐξ ὧν σύγκειται ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ, (συνκδχ.) ὁ τροχὸς ὁλόκληρος.
Ἄψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἅπτεσθαι, Ἀφὴ, πιάσιμον, ἔγγιγμα. « Φρενῶν — « Ἱπποκρ., φρένησμα, παραφροσύνη. 2) Π. (σπν.) = Ἀψὶς, (Ἡσ. Ἔργ.).
Ἀψίχολος (ὁ, ἡ), [ἅπτομαι, χολή], ὀξύθυμος. (κοιν.) ἀψύς.
Ἄψωγος (ὁ, ἡ), (✠ ἐπίῤ.)-άγως, = Ἄψεκτος.
Ἀψῳδία (ἡ), ἀντὶ Παλιῤῥοια, [ἐκ τοῦ
Ἀψῳδόος-ους ✠
Ἀψορὸς (ὁ, ἡ). Π. [ἄψ, ῥέω ἢ ἔῤῥω]· ὁ ῥέων πρὸς τὰ ὀπίσω, πάσχων παλιῤῥοιαν. « Ὠκεανὸς — « Ἰλ. Σ. 2) (ἐν γέν. ✠ κατ' ἔκτ.) ὁ ὀπισθεδρομῶν (παρδλ. Παλίνορστος). (ὀθ. ||. τὸ οὐδ.) Ἀψορῥὸν, ἐπίῤ., ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ 2) αὖθις, πάλιν ἐκ νέου.
Ἄψος [ἅπταμαι], ους-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ἄψεα, οἱ ἁρμοὶ (αἱ κλειδώσεις) τῶν μελῶν, (συνκδ.) τὰ μέλη τοῦ σώματος.
Ἀψοφητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς κρότον, σιγανὰ, [ἐκ τοῦ
Ἀψόφητος καὶ
Ἄψοφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων κρότον (ψόφον), ἡσυχος, σιγανός. « Ἐμβὰς —, « Νικ.
Ἀψυδρακίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ψύδρακας (ἐξανθήματα, ἰδιωτήρια).
Ἄψυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψύχω]. ὁ μὴ δροσισθεὶς (χρυώσας) ἢ μὴ δροσιζόμενος, ἀκρύωτος.
Ἀψυχαγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψυχαγωγῶν (εὐφραίνων τὴν ψυχήν).
Ἀψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (ἢ Μένω χωρὶς) ψυχήν. λειποψυχῶ.
Ἀψυχία (ἡ). στέρησις τῆς ψυχῆς (τῆς ἀναπνοῆς), λειποθυμία. 2) ἀδειλία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ
Ἄψυχος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει μὴ ἔχων (ἢ ὁ στερηθεὶς τὴν) ψυχὴν, νεκρὸς· ψυχρὸς· ἀνενέργητος. « Ὕλη —, « Πλ. « Ἀπουσία τῆς βουλήσεως, ἄψυχος πᾶσα καθαρτικὴ τελετὴ, « Συν. « Βορᾶ —, « Ῥόδ., τὸ νὰ τρέφεται τις (καθὼς οἱ Πυθαγόρειοι) μόνον μὲ ἄψυχα, δηλ. μὲ φυτὰ, γάλα, μέλι, κτλ. 2) (τρι.) ἀειλὸς, μικρόψυχος. « Ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, « Ἀρχ.
Ἄω, (γραμτ.) πρωτότ. θεματ. τοῦ Ἀάζω, Ἀάομαι, Ἀάσκω, Ἀημι, Αὔω κτλ. (καὶ ὀπ. εὑρηνται μόνον ὁ παρατ.) Ἄεν, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἔπνευν· (ὁ ἀόρ.) Ἆσα (✠ ὁ μέλλ.) Ἄσειν, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ χορτάσαι (σειν), οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται κάλλιον ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ῥήματα).
Ἀὼδης [ἀ, ὄζω], εος (ὁ, ἡ), = Ἄοσμος·
Ἀῶθεν, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Πῶθεν ἢ Ἔωθεν.
Ἀὼν, όνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠών.
Ἄων, ονος (ὁ), ὄνομα τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Βοιωτ.
Ἀῶς, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠῶος ἢ Ἐῶος·
Ἀωρέω-ῶ [ἄωρος], Μ. ήσω. Ἀμεριμνῶ, δὲν φροντίζω, παραμελῶ.
Ἀωρὶ, ἐπίῤ. Παράκαιρα, (κοιν.) πάρωρα· « Ἀωρὶ νυκτὸς ἢ νυκτῶν, « εἰς ὥραν ἀνάρμοστον (πολλὰ περασμένην) τῆς νυκτὸς, μεσάνυκτα.
Ἀωρία (ἡ). τὸ νὰ γίνεταί τι παράκαιρα (πάρωρα, 2) ὥρα περασμένη (κυρ. τῆς νυκτὸς). (ὀθ. κατ' ἔκτ.) ἡ νύξ, τὸ σκότος, (καὶ κυρ.) τὰ μεσάνυκτα. 3) (σπν.) ἡ κατάστασις τοῦ ἀώρου (τοῦ μὴ ὡριμάσαντος). ||. (ἐπ.ῥήματ.) « Ἀωρίαν ἧκειν, « Ἀρχ., ἀντὶ Ἀωρὶ.
Ἀώριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄωρος, παράκαιρος πρώϊμος· ἄγουρος. σκληρὸς, ἄγριος·
Ἀωροθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθανὼν παράκαιρα (πρόωρα).
Ἀωρόλειος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἡλικίαν φαλακρὸς (λεῖος) ἢ λειαινόμενος (μαδῶν εἰς τρίχας του).
Ἀωρόνυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος εἰς ὥραν παρασμένην τῆς νυκτὸς (τὰ μεσάνυκτα).
Ἄωρος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὥρα] παράκαιρος, ἄγουρος (κυρ. καὶ μτφρ.)· ἀνάριμοστος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πος· (τὸ ἐναντ. τοῦ Ὡραῖος, δηλ.) ἄσχημος, κακοκαμωμένος, ἀλλοιμόρφωτος. » Πόδες ἄωροι, « Ὁ Ὀδ. Μ. » Ὄψιν οὐκ ἄωρον, « Βασίλ.

Ἄωρος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὥρα]. ἀνέριμνος, ἀμελὴς· (μὲ γεν.) μὴ φροντίζων περί.

Ἀωρότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς πρόωρα (πρὸ τῶν ἐννέα μηνῶν), (παρβλ. Ἐπιτέλεσμηνος).

Ἄωστο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀὼς, οῦς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠὼς ἢ Ἕως.

Ἀῶσαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀγρ.) Ἀόω ἀντὶ Ἀείδω.

Ἀωσφόρος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἑωσφόρος.

†Ἀωτεύω, Μ. εὐσω, καὶ

Ἀωτέω-ῶ [ἄημι], Μ. ήσω. Π. κομοῦμαι (βαθειὰ), (ἐμπ.) φυσῶ ἢ ροχαλίζω.

Ἄωτον (τὸ) καὶ

Ἄωτος (ὁ), Π. [ἄημι], τὸ λεπτότατον μέρος (ὁ ἀθέρας, τὸ ἄνθος) κάθε πράγματος· (κυρ. δὲ) τὸ λεπτὸν (διαλεκτὸν) μαλλί (ἢ μόνον ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὴν προβιὰν), (συνεκδ.) κάθε τι πλεγμένον ἢ ὑφασμένον ἀπὸ τοιοῦτον μαλλί. » Οἱὸς ἄωτον, « Ἰλ. Ν. « Χρύσεον ἄωτον, « Ἀπλάν., τὸ χρυσόμαλλον δέρμα. » Ἠρῶων ἄωτον, « Θκρ., οἱ Ἀργοναῦται. « Μασικὴς ἄωτον, « Πίνδ. τὸ ἄνθος τῆς μουσ., ἡ λυρικὴ ποίησις.

Ἀωτος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ σκευῶν) ὁ μὴ ἔχων ὦτα (χερούλια, λαβάς).

Β

Β, β, βῆτα (τὸ), ἄκλ. Δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου ||. (ἀριθμ.) β', δύο (2)· ἡ δεύτερος, α, ον· καὶ βῆ, δύο χιλιάδας (2000.).

Βᾶ, ἐπιφών. (γέλωτος ἢ ἐκπλήξεως), (κοιν.) μπᾶ!

Βᾶ, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Βασιλεῦ, κλητ. τοῦ Βασιλεύς.

Βᾶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἔβη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. ᾐ

Βὰ (ὀθν Κατάβα), Π. ἀντὶ Βῆθι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.

Βαΐζω [ὀνομπ. βάζω], Μ. άξω. Λέγω δὲ ὅτι (καθὼς τὰ βρέφη), ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα καὶ συγχεχυμένα, φλυαρῶ. 2) (ἀντὶ Βόσκω), περιπατῶ, ὑπάγω· χορεύω (;).

Βαΐοι [βᾶϊ], ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. (θαυμαστ.), = Παπαί! » Βαΐαι, σὺ δὲ ὁ ἕνοπλος τί βλέπεις; « Ἀκ. (καὶ μὲ γεν.) » Βαΐαι τῶν ὠῶν μυστηρίων, « Ἑλλ. Ἐκκλησ.

Βαϊτάλη, ἐπιφών. (Κωμ.) ἀντὶ Βαΐαι.

Βαϊτάκτης [βαΐζω], ου καὶ

Βάϊαξ, ακος (ὁ). λάλος, πολύλογος, φλύαρος. 2) μανιώδης, ἐνθουσιασμένος.

Βαϊρᾶδύνες, ων (οἱ), Π. οἱ τέτταγες [ἐκ τοῦ

†Βαϊράζω, Μ. άξω, = Βαΐάζω.

†Βαϊσκα, ας (ἡ), Λακεδ. ἡ γέφυρα.

Βαΐω, οῦς (ἡ), ὄνομα νυκτερινῆς τινος θεότητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. (Μπάμπω ὀνομάζεται παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον ἡ Γρηά). » Ἀπὸ γοῦν τῆς Βαΐους, ὁ Βαΐουτζιφάριος παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνεπλάσθη, « Μ. Ψελλ. (ἴδε καὶ Βαΰω).

Βάγμα (τὸ), Π. [βάζω]. φωνὴ, λόγος· φήμη.

Βαγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀγὸς, ἡγεμὼν, ἀρχηγός.

Βάδδομαι, ἴδε Βάδομαι

Βάδην [βαίνω], ἐπίρ. Κατὰ βῆμα, ἀργοπατῶντας, ἀγάλι-ἀγάλια. » Ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἠγεῖτο, « Ξεν. » Ἡρέμα (» Σχολῇ) καὶ βάδην, « Ἀκ. » Θᾶττον ἢ βάδην, « αὐτ., μὲ βήματα ἀνοικτά. » Βάδην ταχὺ ἐφέπτεσθαι, « αὐτ., ἐγλίγωρα γωρὶς ὅμως νὰ τρέχουν. 2) πεζῶς, μὲ τὰ ποδάρια, προπατῶντας. » Τὰ μὲν ἐπ' ἀπήνης, τὰ δὲ ᾗ βάδην, « Ἀππ. (καὶ τρπ.) » Χαμαὶ καὶ βάδην, « Ἀκ. 3) (τρπ.) βαθμηδὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Ἐπείνων βάδην, « Ἄρρ.

Βαδίζω, Μ. ίσω, ίσομαι καὶ Ἀττ. ιοῦμαι (ἀόρ. Ἐβάδισα κτλ.). Βάδην πορεύομαι, περιπατῶ (τακτικῶς), ὑπάγω ἢ ἔρχομαι. » (Ὁ λαγὸς), ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ αὐδεὶς ἑώρακε, « Ξεν. » Ὁδὸν (ἢ ὁ' Ὁδῷ) βαδίζω, « αὐτ. Ἀπέρχω (εἶμαι εἰς τὸν) δρόμον, προοδεύω, προχωρῶ. » Ὁδῷ βαδίζει (ἐνν. τὸ πρᾶγμα), « αὐτ. (κοιν.) πάγει καλά. » Βαδίσομαι δ' ἐπ' αὐτὰ ἃ πέπρακταί μοι, « Δημ. θέλω μεταβῆν'. » Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον, « αὐτ. » Τὰ οὖρα ἀπάνια βαδίζει, « Ἱππκρ. (τρπ.) » Παντὸς ἀναλώματος διὰ μέτρου βαδίζοντος, « Πλ. (καὶ ἐπὶ θλ.) » Πλεῖον βαδίζον εἰς Θαρσεῖς, « Γρφ.

Βάδισις, εως (ἡ) καὶ

Βάδισμα (τὸ). ὁ τρόπος καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ βαδίζειν, προπατησιὰ, περιπάτημα. » Τοῦ βαδίσματος τὸ σισοβημένον (τὸ ἠρεμαῖον), « Σδ., Παλῳ. » Ἀνάλογον τῆς βαδίσεως τοῦ ὄνου, « Ὀνειροκρ.

Βαδισματίας, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων διάθεσιν) νὰ περιπατῇ, Βαδιστικός.

Βαδισμὸς (ὁ), = Βάδισις.

Βαδιστέον, θετ. τοῦ Βαδίζω.

Βαδιστὴς, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν, δρομεύς.

Βαδιστικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων (καμωμένος διὰ) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ περιπατῇ, περιπατητικός.

Βαδιστικῶς, ἐπίρ. = Βάδην.

Βαδιστὸς, ἡ, όν. (τόπος) Ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ περιπατήσῃ, ὁδεύσιμος. » Ὁδὸν ὑπποις βαδιστὴν, « Σχλ.

Βάδομαι, Δ. ἀντὶ Ἄδομαι, ἀγαπῶ.

Βάδος (ὁ), (Κωμ.), = Βάδισις, δρόμος.

Βαδὸς (τὸ), [Ἑβρ.], εἶδ. μέτρου χωροῦντος 50· ξέστας ἢ 48· λίτρας.

Βαδὺς, εῖα, ὐ, Αἰολ. ἀντὶ Ἡδὺς.

Βάζω, Μ. βάξω (τὸ γ'. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. Βέβακται). Λέγω, ὁμιλῶ. » Ταῦτά μ' ἐβάζετε, « Ἰλ. Π. (ἴδε Βαΰζω).

Βάζω, Π. = Βαίνω καὶ Βιβάζω.

Βαθέη, Ἰων. ἀντὶ Βαθεῖα, θηλ. τοῦ Βαθύς.

Βαθέως, ἐπίρ. Βαθειά.

Βάθ·ιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Βαθύτατος. ||. (τὸ αὐσ.) Βάθιστα, ἐπίρ. ἀντὶ Βαθύτατα.

Βαθίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βαθύτερος. ||. (τὸ οὐδ.) Βάθιον, ἐπίρ. ἀντὶ Βαθύτερον.

Βαθμηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ βαθμὸν, κατ' ὀλίγον.

Βαθμὶς, ίδος ἡ τίδος (ἡ), Ὑποκορ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Βαθμὶς.

Βαθμοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βαθμοῦ (σκαλουνίου).

Βαθμὸς (ὁ), [βαίνω]. σκαλί, σκαλοπάτι. » Βαθμὸς ἄρότρου, « Ἀπλάν., τὸ μέρος τοῦ ἀλετρίου ὅπου πατεῖ ὁ γεωργός· (εἰς τὸ πλθ.) = Βάθρον· (τρπ.) τάξις, ἀξίωμα, θέσις. 2) (σπν.) ἴχνος, (;) (παρβλ. Βαλβίς, Βάσις καὶ Βηλὸς).

Βαθμόω-ῶ, Μ. ώσω, Διχῶς κατὰ βαθμούς.

Βάθος, εος-ους (τὸ). ἡ βαθύτης, τὸ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἕως τὸν πάτον διάστημα· (συνεκδ.) τὸ κατώτατον ἢ ἀπώτατον μέρος, (ἐν γέν.) ἔκπασις, μέγεθος· ἀπειρία, ἀβύσσος. (τρπ.) βαθύνοια. » Δῦ δὲ βάθος λίμνης, « Βτρμχ. » Ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρισθαι, « Γαλ. » Εἰς βάθος καταβάλλουσι τὰ φυτὰ, « Θφρ. » Ὡς βάθος κακῶν, « Γργ. » Αἰθέρος βάθος, « Εὐρ. » Ἐν βάθει τῆς γώρας ὀρύσσεσθαι, « Στρ. » Σφίδρα διὰ τοῦ βάθους, « Συν., πολλὰ βαθειά. » Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν ᾗ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν σεῖχος, « Σδ. » Βάθος σοφίας, « Γρφ. » Τὰ βάθη τοῦ θεοῦ, « αὐτ., τὰ ἀνεξιχνίαστα μυστήρια τῆς θείας οἰκονομίας, αἱ θεῖαι βουλαί.

Βάθρα, ας (ἡ), = τῷ ἐσχρηστ. συνθ. Ἀποβάθρα· σκάλα ἢ σκαλοπάτι.

Βαθράδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Βάθρα.

Βαθρεία (ἡ), Π. = Καθέδρα, κάθισμα.

Βαθρειώδης, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βάθρον.

Βαθρόθεν, ἐπίρ. Ἐκ βάθρων, ριζόθεν.

Βάθρον (τὸ), [βαίνω]. κάθισμα, πεζοῦλι, (Ἰταλ.) μπάγκα, σκαμνί. » Διατίθει τὰ βάθρα, « Ἀκ. » Ἀναστάντες τῶν βάθρων, « Πλ. » Ἐκατέρωθεν βάθρα τινὰ ἐν χλιμακος σχήματι, « Ἡρωδ. 2) = Κρηπὶς, Βάσις, ὑεμέλιον, ὑποπόδιον. » Τοῦ ἀγάλματος τὸ βάθρον, « Παυσ. » Ἐκ βάθρων ἀναστᾶν (ἀνεγείρειν), « Ἀκ. (καὶ τρπ.) » Εὐνομία, βάθρων πυλίων, « Πίνδ.

Βαθυαγκὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθείας κοιλάδας (ἄγκη).

Βαθυαιδοῖος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα αἰδοῖον.

Βαθύβουλος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύνους, φρόνιμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαθύγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖαν (εὔφορον) γῆν.
Βαθυγένειος (ὁ, ἡ), = Βαθυπώγων, μακρογένης.
Βαθύγεως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βαθύγειος.
Βαθυγήρων, οντος (ὁ) καὶ
Βαθύγηρως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας, πολλὰ γέρων.
Βαθύγλυπτος (ὁ, ἡ), Π. βαθέως γεγλυμμένος (σκαλισμένος).
†Βαθύγλωσσος (ὁ, ἡ), = Εὔγλωττος ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαρύγλωσσος.
Βαθύγνοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βαθέος γνόφου κεκαλυμμένος.
Βαθυγνωμοσύνη (ἡ). βαθύνοια, φρόνησις.
Βαθυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Βαθύνους, φρόνιμος.
Βαθύδενδρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν δένδρων.
Βαθυδινήεις, εσσα, εν καὶ
Βαθυδινής, έος καὶ
Βαθυδίνης, ου (ὁ, ἡ), Π. (ποταμὸς) ἔχων βαθὺ ρεῦμα (δίνην).
Βαθύδοξος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδοξότατος.
Βαθεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Ὀργόνω) βαθειὰ τὴν γῆν.
Βαθύζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθειὰ (χαμηλὰ, πλατειὰ, [ἐν γεν.] μεγαλοπρεπῶς) ζωσμένος, καλλίζωνος, (ἴδε καὶ παρδλ. Βαθύκολπος).
Βαθύθριξ, βαθύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ καὶ πυκνὰ μαλλιά. » Μῆλα βαθύτριχα, « Ὅμ., Ἄπλιν.
Βαθυκαμπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κυρτὸς (καμπύλος).
Βαθυκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.
Βαθυκήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. (παράφρ.) τοῦ Μεγακήτης, ὁ ἔχων μεγάλας κοιλότητας ἢ μεγάλα κήτη.
Βαθυκλεής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύδοξος.
Βαθύκληρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρπούμενος ἢ κληρονομήσας πολλὰ καὶ μεγάλα κτήματα, βαθύπλουτος.
Βαθυκνήμις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πλατείας καὶ μακρὰς (δηλ. μεγαλοπρεπεῖς) κνημίδας, (παρδλ. Εὐκνήμις).
Βαθύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς (ἢ περιεχόμενος ἀπὸ) βαθεῖς κνημοὺς (κοιλάδας ἢ πρόποδας ὀρέων δασώδεις). » Βαθυκνήμους τε Πλαταιάς, « Νόν.
Βαθύκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺν κόλπον. » Λιμὴν («Γῆ)—, « Πίν.δ., Νόν.
2) (ἐπὶ γυν.) ἡ φοροῦσα μακρὺ, πλατὺ καὶ χαμηλοζωσμένον φόρεμα, ὥζε, χυνομέναν ὑπὲρ τὴν ζώνην, νὰ φουσκόνῃ ἢ νὰ σχηματίζῃ πολλαὶς λόξαις, (παρδλ. Βαθύζωνος).
Βαθυκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μακρὰ μαλλιὰ, εἶμαι=
Βαθυκόμης, ου (ὁ), Π. καὶ
Βαθύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖαν κόμην (μακρὰ καὶ πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Βαθυκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖς κρημνούς.
Βαθύκρηπις, ίδος ἢ ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖαν κρηπίδα, βαθειὰ (στερεὰ) θεμελίωσιν.
Βαθυκρύταλλος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ὑπὸ βαθέος κρυστάλλου.
Βαθυκτέανος καὶ
Βαθυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καὶ εὔφορα κτήματα, βαθύπλουτος.
Βαθυκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλα κύματα.
Βαθύλειμος, ου καὶ
Βαθυλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἢ περιεχόμενος ἀπὸ) βαθυχόρτους λειμῶνας.
Βαθυλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ λήϊον (πολλὰ καὶ καλὰ απαρτά), εὔφορος.
Βαθύλιμνος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἔχουσα βαθείας λίμνας.
Βαθύμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺ καὶ πυκνὸν μαλλί.
Βαθυμῆτα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ
Βαθυμήτης, ου (ὁ) καὶ
Βαθύμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύβουλος ἢ
Βαθύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθὺν νοῦν, φρόνιμος.
Βάθυνσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαθύνειν.
Βαθύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι βαθὺ, τὸ σκάπτω βαθειὰ, τὸ βαθαίνω, τὸ βαθυλόνω. » Βαθύνω τὴν φάλαγγα, « Ξεν., « δίδω εἰς αὐτὴν πλειότερον βάθος παρὰ πλάτος. ‖. (πθ. ἡ μσ.) γίνομαι βαθὺς (βαθαλὸς), βαθαίνω. » Γένειον βαθυνόμενον, « Ἠλ., τὸ μακρὺ καὶ πυκνόν. » Χερσὶ βαθυνομέναις, « Νόν., κοίλαις. » Τοῦ ὄρους κάτω πολλὰ ἕλη βαθύνεται, « Πολύαιν. (καὶ τρπ.) » Σφόδρα ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου, « Γρφ.
Βαθύξυλος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύδενδρος.
Βαθύπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κείμενος εἰς) εὐφορους καὶ ἐκτεταμένας πεδιάδας.
Βαθύπελμος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ὑπόθημα) μὲ χονδρὴν πατοῦναν.
Βαθύπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺ ἢ πλατὺ φόρεμα ἢ σκέπασμα (πέπλον), (παρδλ. Ἑλκεσίπεπλος).
Βαθύπικρος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν πικρὸς, πικρότατος.
Βαθυπλακής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλοκος.
Βαθύπλευρος (ὁ, ἡ). (κυρ. βοῦς) ὁ ἔχων χονδρὰ πλευρὰ, παχὺς, εὔρωστος.
Βαθυπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθέως πλήττων (πληγώνων). » Σκορπίος —, « Νίκ.
Βαθυπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς καὶ πυκνὰς πλεξίδας.
Βαθύπλοκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλοκος.
Βαθύπλους (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ πλέουσα μόνον εἰς βαθεῖα νερὰ, (δηλ.) βαρυφορτωμένη.
Βαθυπλούσιος καὶ
Βαθύπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (ἀμέτρητον) πλοῦτον, μυριοπλούτος.
Βαθυπόλεμος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλοπόλεμος, πολεμικώτατος.
Βαθυπονηρος (ὁ, ἡ), Π. πονηρότατος.
Βαθυπρήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [βθ. πρήων], = Βαθύκρημνος.
Βαθύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὴν (μεγάλην, μεγαλοπρεπῆ) πρώραν.
Βαθυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν καὶ πυκνὸν πώγωνα (γενειάδα), μακρυγένης.
Βαθυῤῥείτης, ου (ὁ) καὶ
Βαθυῤῥείων, ουσα, ον, Π. = Βαθύῤῥους.
Βαθυῤῥήνιος (ὁ, ἡ), Π. [βθ. ῥῆνι]. ὁ ἔχων (καμωμένος ἀπὸ) μακρὺ ἢ πυκνὸν μαλλὶ πρυβάτου.
Βαθυῤῥιζία (ἡ). τὸ μάκρος (βάθος) τῶν ῥιζῶν, [ἐκ τοῦ
Βαθύῤῥιζος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. ὑτερος, ὑτατος), ὁ ἔχων βαθείας ῥίζας, βαθειὰ (τρπ. στερεὰ) ῥιζωμένος.
Βαθύῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. βαθὺς τὸ ῥεῦμα (ῥοθιον), Βαθυδίνης.
Βαθύῤῥους-ους, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ ῥεῦμα. » Ποταμὸς —, « » Ἰλ. Φ. (ἢ τρπ.) » Χρόνος—, « Συν.
Βαθύῤῥωχμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖς ῥωχμοὺς (σχισμάδας). » Χαράδρα —, « Κόντ.
Βαθὺς, εῖα, ὺ, (τὸ παρθ. ὑτερος, ὑτατος, καὶ Π. -ίων, ίστος) Ὁ ἔχων βάθος (χωρ. καὶ μτφορ.). » Ποταμὸς (» Τάφρος)—, « Ἀξ. » Πληγὴ βαθεῖα, « Ἀκ. (καὶ ἐλλ.) » Σκάπτε, βαθείας καταφέρων, « » Οὐλὴ βαθεῖα, « Τακτ., » ἔχουσα πλειότερον βάθος παρὰ πλάτος. 2) ὁ κείμενος εἰς τὸ βάθος, (ἐπμ.) ἀπέχων μακρὰν, (μτφορ.) μὴ ἐπιπόλαιος. » Κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς Ἠπείρου « Ἀρχτ. » Βαθὺν ἄστρων πόρον, « Διον. » Κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, « Ἰλ. Τ. (καὶ τρπ.) » Φρονεῖς βαθεῖα, « Αἰσχλ. » Ἀπὸ βαθείας ἔτι γνώμης, « Συν., ἐκ βάθους καρδίας. » Βαθὺ τὴν παιδείαν, « Ακ. » — τὴν γνώμην, « Πίνδ. 3) μακρὺς ἢ πλατὺς, (μεγέθ.) ἐκτεταμένος, (τρπ.) προχωρημένος, πολυχρόνιος, διαρκὴς (μόνιμος). » Ἔτος —, « Ἀρχτ. » Ἠϊόνων βαθεῖα, « Ἰλ. Β. (συχν.) » Πώγων—, « Συν. » Κόμη (» Κάτη) βαθεῖα, « Στρβ. » Τοῖς γηρασκοῦσι τῶν τετραπόδων.. τὰ ἔρια βαθύτερα γίνεται, ἐλάττω δὲ τῷ πλήθει, « Ἀριστ. » Γῆρας βαθὺ, « Ἀξ. » Ὀθρύου βαθέος, « Γρφ. » Κίρκην (» Σιγὴ) βαθεῖα, « Ἀκ. » Μέθη βαθεῖα, « Ἀξ. » Ὕπνος βαθὺς, « Ἀξ., ὁ ἄλλ. βαρὺς. (ἢ ἄλλ.) » Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, « Ακ. » Οἱ βαθεῖς Ἕλληνες, « Γρφ., οἱ ἀρχαῖοι, οἱ καθαυτό. » Ἄλλη βαθὺ, « Πίνδ. 4) πυκνὸς, χυνδρὸς, (ἢ συνκδχ.) σκοτεινὸς. » Καυλὸς —, « Θρφ. » Πλευρὰ (» Στρωμνὴ [ἢ μ.]) βαθεῖα, « Λυκ. » Ἀὴρ βαθεῖα, « Οὐ. Ι. » Λιθὸν (» Σκότος, » Χρῶμα) βαθὺ, « Ἀξ. 5) (ἐπὶ γεν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος, ἐπισωρευμένος. » Ἀνὴρ (» Κλῆρος, » Πλοῦτος, » Οἶκος)—, « Ἀξ. » Ἠϊὼν (» Τέφρα) βαθεῖα, « Ἰλ. » Λιθὸν (» Κλέος) βαθὺ, « Ἀξ. » Μίδεω βάθυν πλουτεῖν, « Πίνδ.
Βαθύσκαρθμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πηδῶν ὑψηλὰ ἢ ἐκ τοῦ βάθους.
Βαθύσκαφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαθειὰ σκαμμένος.
Βαθύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) πολὺ σκιὸν, κατάσκιος. » Φύεται περὶ τὰ μέθύσκια καὶ ὕφυδρα, « Θφρ.
Βαθυσκόπελος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν βράχους (σκοπέλους), Βαθύκρημνος.
Βαθύσακτος (ὁ, ἡ), = Βαθύγνοφος.
§ Βάθυσμα (τὸ). βαθύτης, κοίλωμα.
Βαθυσμήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς σμήριγγας (πλοκάμους, πρίχας). » Ὑπήνη—, « Νόν.
Βαθυσπήλυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθέα σπήλαια.
Βαθύσπορος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βαθειὰ σπαρμένος ἢ ἀπειρόμενος, «ὕφυρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαθύστερνος (ὁ ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ καὶ μαλλιαρὸν στῆθος. « Λέων—, « Πίνδ. 2) = Βαθύκολπος. « Χθὼν (« Πόντος)—, « Ὑμν., Πίνδ.

Βαθυστήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθέως ἐστηριγμένος (θεμελιωμένος), Βαθύρριζος.

Βαθυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πλατειὰ ἢ μακρυὰ (μὲ πολλὰς δίπλας) φορέματα.

Βαθύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθὺ στόμα (ἀνοιγμα). « Σπήλαιον—, « Στρ.

Βαθύστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ ἀλλεπάλληλα μαλακὰ (παχειὰ) στρώματα.

Βαθύσχοινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καταφυτος ἀπὸ) πυκνὰ καὶ ὑψηλὰ σχοῖνα (βούρλα).

Βαθυτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένας διαστάσεις, (ἐν γέν.) μέγας, εὐρύχωρος. « Ναῦς—, « Ὀππ., ἡ βαρυφορτωμένη.

Βαθύτριχος (ὁ), = Βαθύθριξ.

Βαθύτροπος (ὁ, ἡ), Π. βαθὺς τοὺς τρόπους, Βαθυγνώμων.

Βαθύῦδρος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Μελάνυδρος, ὁ ἔχων βαθειὰ (πολλὰ ἢ εἰς τὸ βάθος κείμενα) νερὰ, (ἐν γέν.) βαθύς.

Βαθύῦπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος βαθὺν ὕπνον.

Βαθυφάραγξ, αγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διατεμνόμενος ἀπὸ) βαθεῖας φάραγγας.

Βαθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π.=Βαθύνους, φρόνιμος.

Βαθύφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα.

Βαθύφωνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἠχεῖ ὡς ἀπὸ βάθους, χονδρόφωνος, ἢ (τρπ.) δυσνόητος. 2) (εἰς τὸν Ἡσίοδον Ἐργ. 19) ἀσφαλμ. ἀντὶ Βαρύφωνος, (τὸ ὁποῖον ὁ Σύμμαχ. μετέφρασε) Βαρὺς χείλεσι.

Βαθυχαῖτης (ὁ, ἡ), Π. [ἐξ. χαιτὶς ἢ χαῖτος]. ὁ ἔχων παλαιὰν εὐγένειαν, (καιν.) τριαεύγενος.

Βαθυχαιτήεις, εσσα, εν, καὶ

Βαθυχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν ἢ πυκνὴν χαίτην ἢ κόμην, μακρομάλλης.

Βαθυχείλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (ὑψηλὰ) χείλη ἢ ἄκρα, (παρβλ.) Βαθύγλωσσος.

Βαθυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ χεῦμα (ρεῦμα), (ἐν γέν.) βαθύς.

Βαθύχυλος, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βαθύγειος.

Βαθυχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, βαθύπλουτος.

Βαθύχρονος (ὁ, ἡ), Π.= Μακροχρόνιος.

Βαθύχρους-ους, ου (ὁ, ἡ). ὁ χρωματισμένος βαθέως ἢ μὲ βαθὺ (σκοῦρον) χρῶμα.

Βαΐαν, γ'. πλθ. καὶ

Βάϊης, ης, η, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. Βαίνω, ἐξ ἐκτ. τοῦ Βαίνω.

Βαιβήλ [Ἑβρ. Μπετ-ἐλ, οἶκος θεοῦ]. λίθος (βωμός, στήλη) εἰς μνήμην θείας ἐπιφανείας ἢ ἀντιλήψεως, (θέσιν ἢ Ἕλλην. μυθολογία τοῦ λίθου Βαιτύλου).

Βάϊνος [βαΐς], η, ον. Ὁ καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ φοινικόφυλλα.

Βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. β'. Ἔβην, πρκ. βέβηκα). Πατῶ· περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι. « Αἱ ταπειναὶ ὁπλαὶ ὁμοίως βαίνουσι, « Ξεν. « Βαίνω πόδα, « Εὐρ., πατῶ (βάλλω) τὸ πόδι μου. « Οὐρανῷ ἐςήριξε ἄκρη ἢ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, « Ἰλ. Δ, « Μεγάλα (« Μακρὰ, « Ἀβρὰ βῆ.) βαίνειν, « Ἀξ., περιπατεῖν μὲ μεγάλα βήματα (ἀργὰ, καμαρωτὰ κτλ.). « Βαίνειν ἐν ῥυθμῷ (ἢ) πρὸς ῥυθμόν, « Πλάτ., Πλ., περιπατεῖν εὐρύθμως. « Ἴσα βαίνω τινί, « Δμ., = Ἔγγὺς βαίνω τινός, « Δ. Ἀλ., περιπατῶ καθὼς ὁ (ἢ ἴσα μὲ τὸν) εἷνα, τὸν ὁμοιάζω, τὸν μιμοῦμαι ἢ τὸν πλησιάζω. « Ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίης, μόλοι, « Σοφ. (ἢ περιφρ.) « Βῆ δὲ θέειν (ἐλάαν), « Ἰλ. Β. Ν. « Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, « Ὀδ. Θ., ἐκίνησε (ἄρχισε) νά. (ἢ πρὸς μετχ.) « Ἀριζεύσαντες ἔβησαν, « Ἠτρυμχ. « Διὰ δίκης ἔβα, « Εὐρ., ἐκδικήθη, ἐτιμώρησεν. « Λίνον ἔβα κόρος, « Πίνδ., χορταίνεται καὶ ὁ ἔπαινος. 2) = Διαβαίνω, Ἀπο(Παρ)έρχομαι, ἀναχωρῶ. « Οὓς κῆρες ἔβαν φέρουσαι, « Ἰλ. Β. « Ἔννέα βεβασαν ἐνιαυτοί, « αὐτ. « Ποῦ ἄρκια βήσεται ἡμῖν; « αὐτ. 3) (ἐπὶ συνεπ. ἀλόγ. ζ.) βατεύω (ἢ πθ.) βατεύομαι. « Ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὧν, « Ἀριστ. 4) (κυρ. εἰς τὸν πρκ. ἢ ὑπερσ.) εἶμαι ζημένος (θεμελιωμένος, μόνιμος), στέκομαι (κεῖμαι) στερεά. « Βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, « Ξεν. « Ὑπὲρ μέσα βεβηκέναι, « Πλάτ. « Ἡ κεφαλὴ ἐπ' αὐχέ.ος ἐβεβήκει, « Φίλ. (καὶ συνηθ.) « Βεβηκυῖα μάχη, « Πλ., ἡ ἐκ τοῦ συστάδην. (ἢ τρπ.) « Εὖ βεβηκυῖα τυραννίς, « Ἑρ. « Βεβηκὼς ἀνήρ, « Πλ., ὁ ἐμβριθὴς καὶ εὐσταθής. « Τὰ βεβηκότ, « αὐτ., ἡ ἐμβριθεια (ἡ σταθερότης) τοῦ χαρακτῆρος. 5) (ἐνεργ. κυρ. εἰς τὸν μέλλ. Βήσω καὶ τὸν ἀόρ. ἀ. Ἔβησα), = Ἀνα(Κατα, Ἐπι)βιβάζω. « Ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, « Ἡρ., (καὶ ρσ.) « Περικαλλέα βήματο δίφρον, « Ὅμ., ἀνέβη.

Βαΐον (τὸ), [Βαΐς]. κλάδος ἢ φύλλον φοίνικος· (συνηθ.) ἀριστεῖον, νικητήριον, τρόπαιον· σκῆπτρον (τῶν βασιλισσῶν). 2) (Βυζ.) ὥρων, χάρισμα.

Βαῖος [Ἴδε Ἠβαῖος], ᾱ, ον, Π. μικρὸς· ὀλίγος. « Ὁ δ' εἶπε πρός με βαῖ' (ἀντὶ βαιά), « Σοφ. « Πότερον ἐχώρει βαῖος, ἢ πολλοὺς ἔχων; « αὐτ., μόνας (μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους) ἢ—τῷ ‖. (τὸ οὐδ.) Βαιόν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὀλίγον. « Βαιὸν μέλλ. χρόνον) ἀμμείνασα, « Ὅμ. « Βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ, « Σοφ., τόσον ὀλίγον φροντίζεις διά. « Κατὰ βαιόν, « Διονυσ., κατ' ὀλίγον. « Βαΐῃς (ἐνν. ἡλικίας) ἄπο, « Ἡσ., παιδιόθεν.

Βάϊος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Βάδιος), α, ον. (κυρ. ἵππος) Κυκνιωπὸς τὸ χρῶμα, (ἴσθεν τὸ Γαλλ.) bai. [Βαΐς].

Βαϊοφόρος (ὁ), ὁ φέρων (κρατῶν) βαΐα, (ὥθ.) « Βαϊοφόρος, « Ἐκκλησ., ἡ πρὸ τοῦ πάσχα κυριακὴ (ἡ Ἄλλ.) τῶν Βαΐων.

Βαΐς, ΐδος (ἡ), [Αἰγυπτ.]. φύλλον ἢ κλάδος φοίνικος, βάϊον.

Βαΐνη (ἡ), [Βαΐς]. φόρεμα ποιμενικὸν δερμάτινον, κοζόκα. 2) ακηνὴ βαρβαρικὴ.

Βαΐτυλος (ὁ), [Ἴδε Βαιθήλ]. ὁ λίθος τὸν ὁπ. κατέπιεν ὁ Κρόνος ἀντὶ τοῦ Διος.

Βαϊφόρος (ὁ, ἡ), = Βαϊοφόρος.

Βαιῶν [βαιός], όνος (ὁ), εἶδ. μικροῦ ὀψαρ. ὁ Ἄλλ. Βλέννος. 2) εἶδ. μέτρου, παρ' Ἀλεξανδρεῦσι,

Βάκανον (τὸ), (μτγν.) ὁ σπόρος τῆς κράμβης καὶ τῆς ραφάνου.

Βάκηλος (ὁ), [ ]. εὐνοῦχος· θηλυδρίας· βλάξ.

Βακίζω, Μ. ἰσω. Προφητεύω καθὼς ὁ Βάκις (μάντις Βοιωτὸς). « Ἡ ἐπαναλαμβάνω συχνὰ τὸ ὄνομά του, (παρβλ. Βαττερίζω καὶ Δατισμός).

Βακκάρινος, η, ον, Ζ. Βακχάρινος.

Βακκάριον (τὸ), (κυρ.) μύρον ἢ ἔλαιον ἀπὸ Βάκκαριν.

Βάκκαρις, ιδος ἡ εως (ἡ), Ζ. Βάκχαρις.

Βακτηρεύω (καὶ μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι. Ἀκκυμβῶ εἰς (περιπατῶ μὲ) βακτηρίαν.

Βακτηρία (ἡ), [βαίνω]. ῥαβδί, (Ἰταλ.) μπαστούνι, δεκανίκι.

Βακτηριάζω, Μ. άσω. Στηρίζω.

Βακτηρίδιον (τὸ), = Βακτηρία.

Βακτήριον (τὸ), (ἐνν. ξύλον), = Βακτηρία.

Βάκτρευμα (τὸ). ἡ πρᾶξις τοῦ βακτρεύειν, ἀκκουμβισμα.

Βακτρεύω, Μ. εύσω, = Βακτηρεύω, [ἐκ τοῦ

Βακτήριον (τὸ), = Βακτηρία.

Βακτροπηρίτης [βάκτρον, πήρα], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν μὲ τὸ ῥαβδὶ εἰς τὰ χέρι ἢ τὸ δισάκκι εἰς τὸν ὦμον· κυνικὸς φιλόσοφος, ζητουλας, ἀγύρτης.

Βακτροπροσαίτης, ου (ὁ). ὁ προσαιτῶν (ζητεύων) μὲ τὸ βάκτρον εἰς τὴν χεῖρα.

Βακτροφόρος (ὁ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) βάκτρον.

Βακχάζω, Μ. άσω, = Βακχεύω.

Βάκχαρι (τὸ), = Βάκχαρις

Βακχάρινος, η, ον. (κυρ. μύρον ἢ ἔλαιον) Κατασκευασμένον ἀπὸ βάκχαριν.

Βάκχαρις, εως (ἡ), φυτ. εὐώδες, (ἴσ. τὸ) Ἄσαρον, (οἱ Τυρκ.) ὀνομάζουν μαχάρ (ἐν γέν. κάθε ἄρωμα, ἰδιαιτ. δὲ τοὺς κόκκους φυτοῦ τινος ἀρωματικοῦ τῆς Ἰνδίας).

Βακχᾶς (ὁ), Π. = Βακχευτής.

Βακχασμὸς (ὁ), = Βακχεῖα.

Βακχάω, = Βακχεύω.

Βακχεβάκχος (ὁ). Ὕμνος εἰς τιμὴν (ἢ εἰς τὸν ὁπ. ἐπανελαμβάνετο συχνὰ τὸ ὄνομα) τοῦ Βάκχου.

Βακχεῖα (ἡ), τὸ βακχεύειν· (ἐν γέν.) μέθη, μανία, παραφορὰ· ἐνθουσιασμός.

Βάκχειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐμπνευσμένος ἀπὸ) τὸν Βάκχον, Βακχικός· ἐνθουσιῶν, μανιώδης. « Θιάσ—, « Εὐρ., ὁ Διόνυσος. « Ποῦς—, « Μετρ., ὁ συγκείμενος ἀπὸ μίαν βραχεῖαν καὶ δύο μακρὰς συλλαβὰς ἢ (κατὰ τὸν Ἄλλ.) τὸ ἀνάπαλιν. ‖ (οὐσ.) Βακχεῖον (τὸ), ὁ ναὸς (ἢ σπν. ἡ ἐορτὴ) τοῦ Βάκχου. 2) = Βακχεῖα. « Εἰς βακχείου πεσών, « Εὐρ. 3) (πλθ.) Βακχεῖα (τὰ), τὰ ὄργια (αἱ ἑορταὶ) τοῦ Βάκχου.

Βακχειώδης, εος (ὁ, ἡ). βεβακχευμένος, μανιώδης.

Βακχειώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Βακχευτής.

Βάκχευμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ πράξεις (τὰ ὄργια) τῶν βακχευόντων.

Βακχεύς, έως (ὁ). ὁ Διόνυσος.

Βακχευόμενος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς βάκχευσιν ἁρμόδιος ἢ προθυμος.

Βακχεύσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βακχεύειν, ἡ ἑορτὴ (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βακχευτής, οῦ (ὁ). ὁ βακχεύων, (ἐνγέν.) ἐνθουσιασμένος, παράφορος.
Βακχευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· (ἐν γέν.) μανιώδης.
Βακχεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Βακχευτής.
Βακχεύω, Μ. εὐσω Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν (ἐκτελῶ τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου. (ἐπιμ.) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἐνθουσιασμένος (μανιώδης). (ἀπρ. ἐνεργ.) = Ἐκβακχεύω, ἐνθουσιάζω, ξετελλαίνω.
Βακχέγορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συγκροτῶν τοὺς βακχικοὺς χορούς.
Βακχέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Βακχεύω.
Βάκχη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Βάκχος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ ἐκτελοῦσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου γυνή, (παρβλ. Μαινάς).
Βακχήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Βακχεῖος.
Βακχιάζω, Μ. άσω, = Βακχεύω.
Βακχιακός, ή, όν, = Βακχικός.
Βακχιάς, άδος (ἡ), Π. ἐπιθ. ἀντὶ Βακχικός. ||. (οὐσ. ἐννν. γυνή) = Βάκχη, ἱέρεια (θιασῶτις) τοῦ Βάκχου.
Βακχικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. — ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον ἢ εἰς τὰ ὄργια καὶ τοὺς θιασώτας του
Βάκχιος, α, ον, = Βάκχειος καὶ Βακχικός. 2) Π. ἀντὶ Βάκχος.
Βακχιόω-ῶ, Μ· ώσω, = Βακχεύω, ἐνθουσιάζω ἢ ἐνθουσιάζομαι.
Βακχίς, ίδος (ἡ), Π. = Βακχιάς.
Βακχιώτης, ου (ὁ), Π. θιασώτης τοῦ Βάκχου.
Βάκχος (ὁ), [Ἴακχος] ὁ θεὸς τοῦ οἴνου ὁ (ἄλλ.) Διόνυσος. 2) (μτμ.) ὁ οἶνος 3) ἡ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸν Βάκχον ἢ ἐκτελῶν τὰ ὄργιά του, (ἐν γέν. ἐνθουσιασμένος, μανιώδης, δεδακχευμένος. 4) στέφανος ἢ κλάδος τὸν ὁπ. ἐφόρουν ἢ ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες. 5) εἰδ. ἰχθ. ὁ (ἄλλ.) Ὀνίσκος.
Βάκχων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βάκχος.
Βαλαγάρα, ας (ἡ). τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. οἱ παλαιοὶ ἔβγαλλον (γύρευον) ἀπὸ τὸν μοχλὸν τὴν βάλανον καὶ (ἐπιμ.) ἐξεκλείδουαν τὰς θύρας των.
Βαλανειόμφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. φιάλη) ἔχουσα κοίλωμα εἰς τὴν μέσην (καθὼς αἱ γοῦρναι τῶν λουτρῶν).
Βαλανεῖον (τὸ). λουτρόν (κυρ. δημόσιον), (συνκδχ.) νερὸν τοῦ λουτροῦ.
Βαλανείτης, ου καί,
Βαλανεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπιστάτης ἢ ὑπηρέτης τοῦ βαλανείου, λουτράρης, (Τουρκ.) τελέκης ἢ χαμαμτζῆς.
Βαλανευτὴρ (ὁ), = Βαλανεύς.
Βαλανευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαλανέα ἢ τὸ βαλανεῖον.
Βαλανεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ βαλανεύς, ἡ ὑπηρετοῦσα ἢ ἐπιστατοῦσα εἰς τὸ λουτρόν.
Βαλανεύω [βάλανος], Μ. εὐσω. Εἶμαι βαλανεύς, ὑπηρετῶ (κυρ. εἰς τὸ λουτρόν ἢ καὶ ἁπλῶς ὅπου δήποτε).
Βαλανηρὰ (τὰ). τὰ ἐκ τοῦ γέν. τῆς βαλάνου ὑποκορικά.
Βαλανηφαγέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι –
Βαλανηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος λπ) βαλάνους.
Βαλανηφόρος (ὁ, ἡ)· ὁ καρποφορῶν βαλάνους.
Βαλανίζω, Μ. ίσω. Τινάζω τὴν βαλανιδήν ὥστε νὰ πέσουν (Συνάζω) τὰ βαλανίδια. 2) (ἰατρ.) βάλλω πυθετὸν (βάλανον).
Βαλάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ βάλανον.
Βαλάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάλανος.
Βαλανίς, ίδος (ἡ), = τῷ Βαλάνιον καὶ τῷ Βαλάνισσα, ης (ἡ), = Βαλανεύτρια.
Βαλανίτης, ου (ὁ), καὶ Βαλανῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ (ἡ καμωμένος ἀπὸ) βάλ.
Βαλανοβόρος (ὁ, ἡ), = Βαλανηφάγος.
Βαλανοδόκη (ἡ). ἡ τρύπα τοῦ μοχλοῦ ὅπου ἐμβάλλεται ἡ βάλανος.
Βαλανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βαλάνου.
Βάλανος (ὁ καὶ ἡ), δένδρ. ἡ βαλανιδηὰ ᾗ 2) (ὁ καρπὸς της) τὸ βαλανίδι. 3) κάθε ὁπωρ. ὁμοιόσχημον, π. χ. Κάζανον, Φοῖνιξ, κτλ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἓν διακριτικὸν ἐπίθ.) « Διὸς βάλανος, « τὸ καρύδι, [ἴδε ᾗ Μυροβάλανος). 4) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, (παρβλ. Πόσθη). 5) τὸ σιδήριον ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸν μοχλὸν (πρὸς κλείδωσιν τῆς θύρας), ἴδε Βαλανάγρα. 6) εἰδ. (ἡ μέρος) στολ(σματος τοῦ λαιμοῦ τῶν γυναικῶν. 7) τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν πρωκτὸν ἀντὶ κλυστῆρος, (κοιν.) ὑπόθετόν. 8) εἰδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) ἐλιά (τῆς θαλάσσης), (παρβλ. Δάκτυλος).
Βαλανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι ὡς βάλανον. 2) κλείω τὴν θύραν μὲ τὴν βάλανον, κλειδόνω, μανταλόνω.
Βαλαντίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βαλάντιον.
Βαλαντιητόμος (ὁ), Π. ἀντὶ Βαλαντιοτόμος.
Βαλαντιοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ἐπιτηδείως τὰ βαλάντια.
Βαλάντιον (τὸ). σακκοῦλα (πουγγί) διὰ χρήματα.
Βαλαντιοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκοπεύων τὰ ξένα βαλάντια.
Βαλαντιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –
Βαλαντιοτόμος (ὁ, ἡ). κλέπτης κόπτων (τέμνων) καὶ παίρνων ἐπιτηδείως ἢ τρυπῶν τὰ βαλάντια.
Βαλανώδης, ους (ὁ, ἡ) = Βαλανοειδής. 2) ὁ ἔχων πολλὰς βαλάνους.
Βαλανωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα βαλάνου, βαλανοειδής. 2) « ὥρα —, « Ξεν., (οἰκονομ.) ἡ κλειομένη διὰ βαλάνου (ᾗ).
Βαλαύσ.ον (τὸ)· τὸ ἄνθος καὶ ὁ ἄγουρος καρπὸς τῆς ἀγριοῤῥοδιᾶς.
Βαλβιδοῦχος (ὁ). ὁ ἔχων (φυλάττων) τὴν βαλβίδα.
Βαλβιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βαλβίδος, ἐξέχων ἑκατέρωθεν κατὰ μῆκος.
Βαλβίς [βάλλω], ίδος (ἡ), = Ἀφετηρία, τὸ σημεῖον (τὸ μέρος) ὅπου ἔστηκον οἱ ὁρμεῖς ἢ ἐπάτουν οἱ διακέοντες (ἐν γέν.) ἀρχή, (ὄθεν:) « Ἐκ (« Ἀπὸ) βαλβίδων, « Ἀρσφ. « Ἐξ αὐτῆς βαλβίδος, « Θδρτ., ἐν πρώτοις, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχήν. 2) = Ἐρηπίς, βάσις, θεμέλιον. « Βαλβῖδα λέγου βαλέσθαι, « Φλςρ. 3) = Βηλός, κατώφλι τῆς θύρας. « Ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβῖδος, « Φλςρ. 4) = Βαθμὶς (σκαλοπάτι κυρ. φρέατος).
Βάλε, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἄβαλε, ἐπίρ. Εἴθε, ἄμποτε!
Βαλλήν(λλῆν), ῆνος (ὁ), [Φρυγ. ἢ Περσ.] βασιλεύς, ἀρχηγός, (Τουρκ.) βαλῆς, (ὄθεν)
Βαλη(λλη)ναῖος, α, ον. Βασιλικός.
Βάλιος, α, ον. Ταχυκίνητος· ὀγλιγώρος. 2) ποικίλος, κατάστικτος, (παρβλ. Αἰόλος καὶ Φάλιος καὶ
Βαλιός, ά, όν, = Ἀλαός, τυφλός, (ὄθεν ||. οὐσ.) Βαλιά (ἡ), ὀφθαλμία, (παρβλ. Ἀλιος).
Βαλλέσκετο, Ἰων, ἀντὶ Ἐβάλετο, γ'. ἐν. παρ. τοῦ παρτ. τοῦ Βάλλω.
Βαλλητύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Βολή, ῥῖψιμον.
Βαλλίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) = Βάλλω. 2) περιστρέφομαι ἢ περιφέρομαι χορεύων.
Βαλλισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ βαλλίζειν.
Βάλλω [κατ' ἐτυμλγ. Στρέφω (Κουνῶ) ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὅθ. συγγ. τῷ Ἀλάω καὶ Πάλλω, ἴδε εἰς τὴν 2. σημασ.], Μ. βτλῶ (ἀόρ. Ἔβαλον, πρκ. Βέβληκα κτλ. τὸ θετ. Βλητέον). Τινάζω, ῥίπτω, (συνκδχ.) ἐπιτυγχάνω εἰς τὸ κτύπημα, (ἐπιμ. 2) κτυπῶ (κυρ. μακρόθεν), προσβάλλω, πληγόνω, (ὅθ: ἡ διαφορὰ τοῦ) « Ὑφὲξ χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλών, Ἰλ. Κ. (ᾗ πλ.) « Βλήμενος ἠὲ τυπείς, « (καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ γνωστοῦ αἰνίγματος·) « Βάλλει κοὐ βάλλει, « Ἀθ., ἔῤῥιψε πλὴν δὲν τὸν κτύπησε. « Πολλοὺς προέηκα ὀϊστοὺς, τὸν δ' οὐδύναμαι βαλέειν, « Ἰλ. Θ. « Σκότον, ὃν οὐκ οἶδ' εἴ τις βέβληκε, « Γρ. « Τοὺς οὔποτ' ἠλιος ἀκτῖσιν ἔβαλεν, « Ὀδ. Ε. «Τὴν θάλασσαν ἄνεμος βάλλει, « Μοσχ. (καὶ προθετ.) « Ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, « Γρφ. « Ἵππων μ' ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, « Ἰλ. Κ. « Φράζευ μή σε (σκορπὸς) βάλῃ, « Ἰλ. (καὶ μὲ δοτ.) « Βάλλει μήλοις τὸν αἰπόλον, « Θκρ. « Ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον, « Γρφ. (καὶ τρπ.) « Σκώμμασι βάλλειν τινά, « Συν. (καὶ χ. πτ.) « Βαλὼν, ἠκόντιζον, « Ξεν. « Κἄν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ, « Δμ. (ᾗ μετρφ.) « Τῆς Ἀττικῆς ὀρθοπεδίας πορρὼ που βάλλειν, « Ψελλ. (καὶ πθ.) « Ἀεροειδὴς βληθείς, « Φλςρ. (ᾗ τρπ.) Ἄγει βεβλημένος, « Λῤῥ. 3) ῥίπτω (κάμνω ἢ ἀφήνω τι νὰ πέσῃ) κάτω, Καταβάλλω, κρημνίζω· (καὶ μόνον εἰς τὸν πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ τρπρσ.) κεῖμαι, κειτόμαι· « Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαῖᾳ, « Ἰλ. Α. « Πρὸς πέτρησι βαλὼν, « Ὀδ. Δ. « Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλεν, « Ὀδ. Ζ. « Ἐνὰς βαλέειν, « Ὀδ. Ι., νὰ ῥίψῃ σῶμα. « Βάλλει (ὁ ἵππος κτλ.) τοὺς ὀδόντας, « Ἀρσφ. « Σπόρων ἐν νηοῖσι βάλοντες, « Θκρ. « Κύβους βάλλοντας, « Πλάτ. (ᾗ ἑλλ.) « Κυβευτῇ πολλὰ βάλλοντι καὶ καλά, « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) « Ἂν πολλὰ βάλῃς, ἄλλος βαλεῖ πολλοῖον βαλεῖς, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) « Νῶν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοί, « Ὀδ. Δ., ἀπεφάσαν (ἀπὸ μτφρ. τῶν κυβ. ἢ ἐσωψηφοφορ., ἀλλ' ὁρα μᾶλλ. εἰς τὴν 3η σημασ.). (καὶ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐτυμολγ. τῆς λεξ.) « Μήκωνα δ' ὡς ἑτέρωθε κάρη βάλεν, Ἰλ. Θ., ἔῤῥιξε (ᾗ βγαρε) τὸ κεφάλι του πλάγια. « Ταρβήσας δ', ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, « Ὀδ. Π. τὰ ἔστρεψε. « Πρόσωπον ἐς γῆν βαλών

σα, « αὐτ. Εὐρ. » Πρὸς γῆν ὄμμα βαλών, « αὐτ., ἔρρηξε τὰ 'μμάτιά του κατὰ γῆς' (καὶ ἑλλ.) » Βάλλ' (ἐνν. σεαυτόν) ἐς κόρακας (ἐς μακαρίων κτλ.), « Παρομ. (κοιν.) ὅμε 'ς τ' ἀνάθεμα ('ς τὸν διάβολον κτλ.). (καὶ πθ.) » Τέκνα βαλόμενα προτὶ γαίῃ, « Ἰλ. 1. » (Νήσοις), οἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληνται, « Νίκ., κεῖνται (ἀλλὰ παρβλ. καὶ τὰ τελευτ. παράδειγμ. τῆς ὅ σημασ.). » Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, « Γρῤῥ., κεῖται. » Λύκος, ὑπὸ κυνῶν δηχθείς, ἐβέβλητο, « Μυθ 4) = Ἐκβάλλω, (ἐπὶ φυτ.) Ἐκφύω, (ἐπὶ ῥευστῶν) Ἐκχέω, κτλ. » Εἰ δὲ παραληρῶν ἀλώσει καὶ βαλεῖς τι μαλθακόν, « Δ-ρστρ., ἐβγάλῃς ἀπὸ τὸ στόμα σου, προφέρῃς. »Δάκρυ βαλέειν κατ' ὄσσων (κατὰ βλεφάρων, παρειῶν ἄπο κτλ.), « Ὅμ., ἔκαρ (καὶ ἑλλ.) » Ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων (ἐνν. τὸ ὕδωρ), « Ἰλ. Δ , (ὁηλ.) χυνόμενος. (ᾗ ἐπὶ φυτ.) »Τὸ πολυποδιον μετὰ τὰ ὄζατα ἀεὶ βάλλει (ἐνν. φύλλα κτλ.), « Θεοφρ.,(ὁηλ.)φυτρόνει. ὅ)=Τίθημι,(κοιν.) βάλω (τοποθετῶ) τι πουθενά (κυρ. δὲ μέσα ἢ ἐπάνω ἢ τριγύρω), (ἐπιμ.) ='Εμβάλλω (Ἐπι, Περι)βάλλω, (ἐπὶ ῥευστῶν) Ἐγχέω, (ἐπὶ ἐνδυμ.) φορῶ. » Πάνυ ᾠ ἐν χειρσι βάλω, « Ἰλ Ρ. » Βαλὼν ἐν νηῒ, « Ὀδ. Σ. (καὶ μέσ. ἑλλ. τῆς πραθ.) » Ἅρμενα νηυσὶ βάλοντο, « Ἀπλλν. » Κυνέην βάλεν, « Ἰλ. Η. » Βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις, « Γρῤῥ., (κοιν.) νὰ βάλῃ τὰ ἄσπρα του εἰς τὸ διάφορον. »Ἦν πλαισιν ἀκοὰν βάλλω, « Εὐρ. (κοιν.) βάλλω αὐτὶ (ν' ἀκούσω). » Ἐς οἶνον βάλε φάρμακον, « Γρῤῥ. (καὶ χ. τοῦ προθ.) » Βάλλ' οἶναν, « Ἄνακρ. » Πρὶν ἐπὶ γᾶν Φρυγῶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν, « Εὐρ., πρὶν πατήσῃ εἰς. » Βαλεῖ τὰς ῥίζας αὐτοῦ, « Γρῤῥ. » Βαλῶ περὶ σὲ χάρακα, « αὐτ. » Ἀμφὶ δ' ὦμοις βάλλ' (καὶ μσ. βάλλεσο) αἰγίδα (ξίφος κτλ.), « Ὅμ. (ᾗ ἑλλ. τοῦ προθ.) » Βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοις (τὸ κρήδεμνον), « Ἐπιγρ. » Βοῶν ὑπ' ἄροτρα βάλω. « Μόσχ. » Ἵππους τοὺς αὐτοὺς πρόσθε βαλὼν, « Ἰλ. Ψ (καὶ τρπ.) »Ἐς στάσιν ἅμμε βάλῃς « Πλ. (καὶ μέδοτ.) » Πρὶν χώραν τήν δε κινδύνῳ βαλεῖν, « Αἰσχλ. « Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν, « Γρῤῥ. (ὅμοιον τῷ) » Φιλάγνητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, « Ἰλ. Δ. « Τρώεσσι θέρσος βάλε, « Κόϊντ., ἐνέπνευσε. « Σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε (βαλεῦ), « Θγν. (καὶ μσ.) » Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, « Πλ. (καὶ ἀντιστρφ.) » Ἐς φροντίδας νοῦν ἐβαλόμην, « Εὐρ. (ᾗ ἄλλ.) » Ἐπ' ἰμεωτοῦ βαλόμενος ἔπρηξε, « Ἡρ., ἀπ' ἐμαυτοῦ, αὐθόρμητος, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ἄλλον, (κοιν.) τὸ κεφάλαιόν μου. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Νῦν δ' ἕτερος ἐβάλοντο θεοί, « Ὀδ. Α, ἀπεφάσισαν (ὅδε καὶ τὴν 3 σημασ.). (καὶ περιφρ.) » Εἰς μνήμην ἐβάλοντο, « Πλ., ἀντὶ ἐνθυμήθησαν. » Ἐς οὖτα βαλέσθαι, « Ἀρχιλ., ἀντὶ Ἐνωτισθῆναι. »Εἰς ταστέρα βάλλεσθαι, » Ἡρ., ἀντὶ Συλλαμβάνειν. » Ἐβάλοντο κρηπῖδα, »Πίνδ., ἐθεμελίωσαν. (καὶ συνκδχ.) » Ἅστυ βαλέσθαι, « Ἀπλλν., κτίσαι ἢ τειχίσαι, (ᾗ μτφρ.) » Ἀρχὴν βαλέσθαι, « Πλάτ.

Βαλλωτὴ (ἡ), φυτ. τὸ ἄλλ. μέλαν Πράσον, ἄγριον μελισσόχορτον, ἢ βρωμοχόρτι.

Βαλὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Βηλός.

Βαλσαμίνη (ἡ), φυτ. τὸ ἄλλ. Βούφθαλμον, [ἐκ τοῦ

Βάλσαμον (τὸ), [φοινικ. Μπὰλ-σαμὴν, κύριος τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος]. ὁπὸς ἡ ῥητίνη εὐώδης καὶ ἰαματικὴ δένδρου τινὸς τῆς Συρίας. 2)=Ἡδύσμος.

Βάλσαμος (ἡ), δένδρ. τῆς Ἰνδ. ἀπὸ τὸ ὁπ. τρέχει τὸ βάλσαμον, βαλσαμόδενδρον.

Βαλσαμουργέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι -

Βαλσαμουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καλλιεργῶν τὸ βάλσαμον.

Βαλσαμώδης, ες (ὁ, ἡ)- ὅμοιος μὲ (εὐώδης ὡς) βάλσαμον.

Βαλσαμὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ βαλσαμόδενδρα.

Βᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Βῆμα.

Βαμβαίνω [ὄνμπτ. σ,γγ. τῷ Βαβάζω], Μ. ανῶ. Τρέμω (ἀπὸ φόβον ἢ ψύχος), τρεμουλιάζω, κτυπῶ τὸ 'δόντι ἁμου (ἐπιμ.) πιάνεται ἡ γλῶσσά μου, τραυλίζω.

Βαμβακεία (ἡ), = Φαρμακεία, [ἐκ τοῦ

Βαμβακεύω [Βάμβα, Δ. ἀντὶ Βάμμα], Μ. εύσω, = Φαρμακεύω, μαγεύω.

Βαμβακεύρια καὶ

Βαμβακὶς, ίδος (ἡ), = Φαρμακὶς, μάγισσα.

Βαμβακὸς (ὁ), (απν.) ἀντὶ Φαρμακὸς.

Βαμβακοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Βομβυκοειδὴς, (ἴδε Πάμβαξ, ακος).

Βαμβαλέω-ῶ, Μ. ήσω (ὅθ. ὁ θόρ. δ'. Βάμβαλε) ᾗ

Βαμβαλίζω (ύζω), Μ. ίσω (ύσω), = Βαμβαίνω, τρεμουλιάζω.

Βᾶμεν (μες), Δ. ἀντὶ Ἔβημεν ἢ Βῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρατ. ἢ ὑποτ. τοῦ Βαίνω.

Βάμμα (τὸ), [Βάπτω], = Βαφὴ, χρῶμα· (ἐν γέν.) ὁποιονδήποτε ὑγρὸν (κυρ. διὰ βάψιμον), (ὅθ. 2) = Ἔμβαμμα, ζωμὶ (κυρ. διὰ βούτημα), (ἰταλ.) σάλτσα. » Σμέλων—, « Π., τὸ μέλι. 3) ἡ πρᾶξις τοῦ βάφειν, βάψιμον. » Ἵνα μὴ σε βάψω βάμμα Σαρδιανικὸν, « Ἀρχῤῥ., κόκκινον, (ὁηλ.) νὰ μήσε 'ματώσω δέρνων.

Βαμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάμμα, ζεμάκι.

Βὰν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Βαίνω.

Βανὰ, βανηκὸς (ἀ), Βοιωτ. ἀντὶ Γυνὴ, (παρβλ. Βύνη καὶ Γανᾶ).

Βαναυσία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ βαναύσου (κυρ. καὶ μτφρ.).

Βαναυσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βάναυσον.

Βαναυσοποιΐα (ἡ). ἔργον βάναυσον, χωριατιά.

Βάναυσος (ὁ), [βαῦνος, αὐω;]- (κυρ.) ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος τεχνίτης, χαλκεὺς, σιδηρουργὸς κτλ. (ἐν γέν. καθ' ὑπ.) χειροτέχνης, χονδροδουλευτὴς. ||. (ἐπιθ.) »Τέχνη —, « ἡ τῶν βαναύσων. 2) (μτφρ.) χυδαῖος, ἀπαίδευτος, ἄπρακτος, μικροπρεπὴς, ἀπειρόκαλος, χωριάτης, βάρβαρος κτλ.

Βαναυσοτεχνέω καὶ

Βαναυσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Μεταχομαι) βάναυσον τέχνην.

Βαναυσουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ βαναυσουργοῦ.

Βαναυσουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος βάναυσον τέχνην, χονδροδουλευτής.

Βαναυσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαρακτῆρα βάναυσον.

Βαναύσως, Ἐπίῤῥ. Ὡς βάναυσος, μὲ τρόπον βάναυσον.

Βάξις [βάζω], ιος (ἡ), Π. φωνὴ, λόγος· φήμη· χρησμός.

Βαπτηρία (ἡ) καὶ

Βαπτήριον (τὸ). βαφὴ, γρῶμα, ἢ ἐργαστήριον βαφέως, (κυρ. δὲ θηλ. καὶ οὐδ. τοῦ

Βαπτήτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ βάφειν, βαπτικός.

Βάπτης, ου (ὁ), = Βαφεὺς, (οὕτως ὀνομάζοντο οἱ ἱερεῖς καὶ θιασῶται τῆς θειᾶς Κατυττοῦς, διότι ἐβάπτοντο [ἔβαφον] τὰς τρίχας των ἢ Ἀφροκισιδώνοντο, ἴδε Συνέσ. Φαλάκρ. ἐγκ. 83).

Βαπτίζω, Μ. ίσω, = Βάπτω, βουτῶ (βυθίζω) εἰς ὁποιονδήποτε ὑγρὸν, καταβρέχω, (συνκδχ.) λούω. » Βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, « Πλ. » Ἐὰν μὴ βαπτίσωνται οὐκ ἐσθίουσι, « Γρῤῥ. (ὅθ. 2) (ἐκκλησ.) βαπτίζω. 3) ἀντλῶ (ᾱ). » Φιάλαις ἐκ πίθων μεγάλων βαπτίζοντες ἀλλήλοις προέπινον, « Πλ. 4) (πθ. ἢ μσ.) βαπτῶ, βουλῶ, πνίγομαι (κυρ. καὶ μτφρ.). »Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν . « Γρῤῥ. (καὶ ἑλλ.) »Τῶν γῆς βεβαπτισμένων (ἐνν. τῷ οἴνῳ), « Πλάτ., (παρβλ. Βρέχω). (καὶ τρπ.) » Ὀφθήμασι βεβαπτισμένος, « Πλ. » Ἰδὼν βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, « Πλάτ., (κοιν.) τὰ ἔχανεν, ἐμπεριδεύετα, δὲν ἤξευρε τί νὰ πῇ.

Βαπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς βάψιμον.

Βάπτισις, εως (ἡ) καὶ

Βάπτισμα (τὸ) καὶ

Βαπτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαπτίζειν, βούτημα· λούσιμον, πλύσιμον. « Βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξυλίνων, « Γρῤῥ. (ὅθεν παρὰ χριστιανοῖς) » Τὸ θεῖον ᾗ ἱερὸν βάπτισμα, « Ἐκκλησ.

Βαπτιστὴρ (ὁ), (μτγν.) = τῷ

Βαπτιστήριον (τὸ), ὁ τύπος ὅπου βαπτίζονται (βυτοῦν, λούονται), δεξαμενὴ, κολυμβήθρα.

Βαπτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βαπτίζων.

Βαπτὸς, ἡ, όν. Βυτημένος, βαμμένος, χρωματισμένος, ἢ δυνάμενος νὰ βουτηχθῇ (ἀνταληθῇ κτλ.). » Βαπτὰν κάλπισι παγὰν, « Εὐρ.

Βάπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Βάπτης.

Βάπτρον (τὸ), = Βάμμα, βαφὴ.

Βάπτω, Μ. βάψω (ἀορ. πθ. Ἔβαφην). (κυρ.) Βουτῶ (Βυθίζω) τι εἰς ὁποῖόν δήποτε ὑγρόν. » Βάπτω τι εἰς ὕδωρ (ἢ) ἐν ὕδατι (ἢ, ἑλλ.) ὕδατι (ἢ) ὕδατος, « Δξ. » Ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος« Γρῤῥ. 2) (συνκδχ.) πλύνω. »Τὰ ρια βάπτουσι θερμῷ, « Ἀρχῤῥ. 3) βάφω, χρωματίζω. »Τρίχας βάπτειν, « Δσκρ. (καὶ μσ. ἑλλ.) » Βαπτόμενος (ἐνν. τὰς τρίχας [ἢ τὸ πρόσωπον] ἑαυτοῦ) βατραχείῳ, « Δρῤῥ. « Βάπτεται τις, θέλων καλὸς εἶναι, « Ν. Δαμ. » Ἔβαψας ἔγχος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς Ἀργείων στρατῷ, « Σοφ., τὸ αἱμάτωσες. » Βάπτω σίδηρον, « Ὀδ. Ι. τὸν βουτῷ θερμὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἵνα τὸν σκληρύνω. 4) ἀλείφω, γανόνω, βερνικόνω, μαλαμματοκαπνίζω. » Αἱ κόλικες βάπτονται πρὸς τὸ εἶναι δοκεῖν ἀργυραῖ, « Ἀθ. 5) γεμίζω (βουτῶν τὸ ἀγγεῖον), ἀντλῶ. » Τεῦχος βάψασ' ἔνεγκε πουτίας ἀλάς, « Κύρ. » Ἄλα βάπτε, « Νίκ. » Σάμεριον, ὑδροφόροι, μὴ βάπτετε, « Καλλ. 6) (ἀμτβ. ἡ ἑλλ.) βυτῶ, βυλῶ. » Ἔδαψε ναῦς, « Κύρ. » Ῥόδον βάπτειν, « Ἀρ. (καὶ παθ.) » Βάπτεται ναῦς, « Ἀξ.

Βαραγγιάω-ῶ, Βαράγχιον, Βάραγχος κτλ. ἀντὶ Βραγγιάω κτλ.

Βάραθρον (τό). [φέρω, θθ. τὸ Ἰων. Βέρεθρον], λάκκος βαθύτατος, χάσμα γῆς, καταβόθρα (ποταμοῦ), (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τόπος βαραθρώδης ὅπου ἔβριπτον τοὺς κακούργους (ὅθ. τρπ.) ὄλεθρος, ἀφανισμός, (κοιν.) ὀργὴ τοῦ θεοῦ. » Ἐν τῷ βαράθρῳ γεμάζειν, « Δημ.

Βάραθρος (ὁ). Ἄνθρωπος ἄξιος διὰ τὸ βάραθρον, ὀλέθριος, (κοιν.) κατεργάρης, κρεμασμένος κτλ.

Βαραθρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ῥίπτω τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, τὸν ἐξολοθρεύω, (κοιν.) χαντακόνω.

Βαραθρώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ βάραθρον.

Βάραξ [ᾰ], ακος (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ ἄλλ. τολύπη, μπουρέκι (!).

Βαρβαρίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἢ Φέρομαι ὡς βάρβαρος. 2) φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων (κυρ. τῶν Περσῶν). 3) κάμνω βαρβαρισμούς.

Βαρβαρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἄξιος ὁ ὰ) τοὺς βαρβάρους. 2) = Βάρβαρος. (ὅθεν:) » Τὸ βαρβαρικόν, « Θκ., ἀντὶ οἱ βάρβαροι, τὰ βάρβαρα ἔθνη. » Εἰς τὸ βαρβαρικόν, « Δκ., ἀντί-

Βαρβαρικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον βάρβαρον, καθὼς οἱ βάρβαροι.

Βαρβαρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Βάρβαρος.

Βαρβαρισμός (ὁ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις (τὴν Ἑλλην. γλῶσσαν) παρὰ κανόνας καὶ

Βαρβαριστί, ἐπίρ. Βαρβαρικῶς, κατὰ τὸ (ὁ)ὠμα τῆς γλώσσης καὶ τὴν προφορὰν τῶν βαρβάρων.

Βαρβαρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) βάρβαρον (ἢ ὡς βάρβαρον τὴν Ἑλληνικὴν) γλῶσσαν, = Βαρβαρόφωνος.

Βαρβαρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὴν γνώμην.

Βαρβαροήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρβαρα ἤθη, ἀπολίτευτος.

Βαρβαρόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θυμὸν (καρδίαν) βάρβαρον, ἀπάνθρωπος.

Βαρβαροκτόνος (ὁ, ἡ). (παρὸξ.) ὁ φονεύσας (πρωταρξ., ὁ φονευθεὶς ἀπὸ) βαρβάρους.

Βαρβαρολέτειρα (ἡ), Π. ἡ ἀφανίζουσα (ὁ λεθρία πρὸς) τοὺς βαρβάρους.

Βάρβαρος (ὁ, ἡ). (κατὰ τὴν γνωστὴν παροιμ.) Πᾶς μὴ Ἕλλην, ξένος (ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας), ἀλλοεθνής, (κυρ. δὲ) ἀλλόγλωσσος, (ἴδε Στρ. ΙΔ', Ϛ'. 677.). (συνών.) βαρβαροήθης, ἀπολίτευτος, ἀνελεύθερος, χωρὶς ἀνατροφὴν, ἀφιλόκαλος κτλ. ἢ σκληρός, ἀπάνθρωπος κτλ. 2) = Βαρβαρικός. » Πόλεμος (» Γλῶσσα, » Ἐπιστολὴ κτλ.) —, « Ἀξ. » Χελιδὼν, ἐπὶ βάρβαρον ἐξομένη πέταλον, « Ἀρχφ. » Τὸ βάρβαρον, « (περιληπτ.) ἀντὶ οἱ βάρβαροι.

Βαρβαροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς βάρβαρος, ἔχω κακὴν προφοράν.

Βαρβαροστομία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Βαρβαρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (προφέρων) ὡς βάρβαρος.

Βαρβαρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἰδίωμα) τοῦ βαρβάρου, ἀπαιδευσία, σκληρότης ἤθ.

Βαρβαρότροπος (ὁ, ἡ). Βάρβαρος τοὺς τρόπους.

Βαρβαρότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (κατοικούμενος ἀπὸ) βαρβάρους.

Βαρβαρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρβαρον φρόνημα.

Βαρβαρόφυλος (ὁ, ἡ). Βάρβαρος τὴν φυλὴν (τὸ γένος).

Βαρβαροφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρβαρίζω κατὰ τὴν γλῶσσαν, εἶμαι βαρβαρόφωνος.

Βαρβαροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Βαρβαρόφωνος (ὁ, ἡ), = Βαρβαρόγλωσσος.

Βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ βάρβαρον (κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν γλῶσσαν) ἢ τὸν ὑποβουλόνω εἰς τοὺς βαρβάρους.

Βαρβαρώδης, εος (ὁ, ἡ). Βάρβαρος τὸ εἶδος.

Βαρβαρωνυμία (ἡ). Βαρβαρότης ὀνόματος.

Βαρβάρως, ἐπίρ. = Βαρβαρικῶς.

Βάρβιλος (ὁ), Ζ. Βρόβυλος.

Βαρβιτίζω, Μ. (σω. Κράω (Παίζω) καὶ

Βαρβιτιστής, οῦ (ὁ), ὁ παίζων τὸ

Βάρβιτον (τὸ) καὶ

Βάρβιτος (ἡ, καὶ σπντ. ὁ). εἶδος μουσικοῦ πολυχόρδου ὀργάνου, λύρα, κιθάρα, λαγοῦτον.

Βαρβιτῳδός (ὁ, ἡ). τραγουδιστὴς συντροφεύων μὲ τὴν φωνήν του τὸ βάρβιτον, (λεξν.).

Βάρδιστος, Π. ἀντὶ Βράδιστος, ὑπερθ. τοῦ Βραδύς.

†Βαρέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.) = Βαρύνω.

Βαρέως, ἐπίρ. Βαρειῶ, μὲ τρόπον (ᾧ γρμτ. ἢ μουσ. μὲ τόνον) βαρύν, μὲ δυσκολίαν. » Ἀμυγδάλη ὁ καρπὸς βαρέως, « Γρμτ. » Κάκη, βαρέως, ἡ κακία, « αὐτ. » Αἱ βόες βαρύτερον φθέγγονται αἱ θήλειαι τῶν ἀρρένων, « Ἄρστ. » Βαρύτατα ὑπακούει, « Ἱππκρ. » Βαρέως ἔχω ἢ φέρω, « = Δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, βαρύνομαι.

†Βαρυκοέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυηκοέω.

Βάρημα (τὸ) καὶ

Βάρησις, εως (ἡ), = Βάρος, φόρτωμα.

Βαρίδιος, αντος (ὁ), Π. [βάρις, βαίνω]. ναύτης.

Βαρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βαρύτης.

Βᾰ(Βᾰ)ρις, ιδος καὶ ιος καὶ εως (ἡ), [Λ: ῠπτ.], εἶδος πλοιαρίου ἢ σχεδίας (κυρ. διὰ τοὺς ποταμούς). 2) Π. (κάθε) πλοῖον, καράβι. 3) παλάτιον, πύργος, ναός, (ἐν γέν.) κτίριον μεγαλοπρεπές.

Βάρμιτον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Βάρβιτον.

Βάρος [φέρω], εος-ους (τό). ἡ Ἰδιότης τοῦ βαρέος, βαρύτης. « Καὶ δὴ πιεζόμεναι οἱ φοίνικες ὑπὸ τοῦ βάρους, κυρτοῦνται, « Ξεν. 2) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ βάρος (βαραίνει), φόρτωμα, ὄγκος. » Τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις, οὗ 'νος φέρει, « Ἀρχφ. 3) (συνκδχ.) πλῆθος, μέγεθος, ἀφθονία. « Κύνα, τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ ποιμνίῳ, « Ἀλκ. 4) (μετφρ.) δύναμις, ἀξίωμα, μεγαλεῖον, ὑπόληψις. » Θεωρῶν τὸ πλῆθος καὶ τὸ βάρος τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων, « Πλθ. » Τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργ. πόλεως, « αὐτ. 5) σεμνότης, ἐμβρίθεια, μεγαλοπρέπεια. » Τὸ β. τοῦ λόγου, « Διόδ. 6) ὀλίψις, στενοχωρία, ἐνόχλησις, φροντίς. » Ἔχει ποτ' ἄρα τοῦτο Καθμείοις βάρος; « Σοφ. » Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, « Γρφ.

Βαροῦλκον (τὸ). μηχανὴ πρὸς τὸ ἕλκειν βάρη, (χυδ. ναυτ.) μακαρᾶς ἢ μποτζογράτης.

Βαρυαὴς [βαρὺς, ἄημι], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφοδρῶς πνέων ἢ βαρύσαιμος.

Βαρυαλγὴς, έος καὶ

Βαρυάλγητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρεῖς πόνους (ἄλγη, λύπας).

Βαρυαχὴς, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Βαρυηχής.

Βαρυαχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν βαρὺ ἄχος (λύπην), βαρυστένακτος.

Βαρυαχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνομαι (Κουράζομαι:) πολλά.

Βαρυαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ βαρύνων, βαρύστατος.

Βαρυβάμιων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως βαίνων, ἀργοπατῶν, ἀργοκίνητος.

Βαρυβόας, α (ὁ), Π. = Βαρύηχος

Βαρυβρεμέτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Βαρυβρεμέτης καὶ Βαρυβρομήτης, ου (ὁ) Π. = τῷ

Βαρύβρομος (ὁ, ἡ), Π. [Βαρὺς, βρέμω]. ὁ κάμνων μέγαν (φρικτὸν) κρότον. » Βροντὴ (» Πόντος, » Ζεὺς) —, « Κύρ.

Βαρυβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ βαγκάνιων (βιβρώσκων, κατατρώγων).

Βαρύγουστος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Βαρύδουπος.

Βαρύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρεῖαν γλῶσσαν, (ὀθητ.) πολύλογος ἢ φιλοκατήγορος.

Βαρυγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [Ϛ. γλωχὶς] πολλὰ σουβλερὸς, φαρμακερὸς. (Νομίζω τι ἐσφαλμ. ἀντὶ Τανυγλώχιν).

Βαρυγούνατος καὶ

Βαρύγουνος (ὁ, ἡ), Π. [Ϛ. γόνυ]. κατακαρασμένος, ἀποσταμένος, ἀργοκίνητος, δύσκολος.

Βαρύγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βάρος εἰς τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος (κοιν.) κόπτων τὰ ἥπατα. » Νόσος —, « Ἐπγρ.

Βαρυδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι δύστυχὴς, ἔχω ἐναντίαν τύχην (δαίμονα).

Βαρυδαιμονία (ἡ). Δυστυχία, κακοδαιμονία.

Βαρυδαιμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυδαιμονέω.

Βαρυδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγαλειωσκληρὰν, ἐναντίαν) τύχην, δύστυχὴς

Βαρυδάκρυος καὶ

Βαρυδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (ἢ ἐλθὼν αἰτίαν εἰς) πικρὰ δάκρυα.

Βαρύδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (δεμένος μὲ) βαρὺ δεσμά.

Βαρύδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκληρὰ ἐκδικούμενος.

Βαρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάρος. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ βαρύδι τῶν οἰκοδόμων κλπ. (παρβλ. Βαρύλλιον).

Βαρυδώτειρα (ἡ), Π. [Ϛ. δίδωμι]. πρόξενος συμφορῶν (δυστυχίας).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαρύβουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κτύπον (βοῦπον).
Βαρυεγκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺν ἐγκέφαλον, χονδροκέφαλος.
Βαρυεργής, ές (ὁ, ἡ), Π. φιλόπονος ἢ ἐπίπονος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαθυεργής.
Βαρύζηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ (ἐπικινδύνως) ζηλωτυπος.
Βαρυηκοέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀκούω μὲ δυσκολίαν, κωφίζω, βαρυακούω.
Βαρυηκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Βαρυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (δύσκολον) τὴν ἀκοήν, βαρυακούων.
Βαρυηχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἠχῶ βαρέως (δυνατά), εἶμαι-
Βαρυηχής, ές ἢ
Βαρυήχητος καὶ
Βαρύηχος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων βαρὺν (δυνατὸν, ὀχληρὸν) ἦχον, βοὺζων δυνατά.
Βαρυθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν ἦχον (θρουν). » Δύλητὴς (» Ἄνεμος, » Κλύδων κτλ.) —, « Π.
Βαρυθυμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι φοβερὰ θυμωμένος (ἀγανακτισμένος ἢ περίλυπος), κακοκαρδίζω, = Ἀραθυμῶ, (παρβλ. Βαρυμηνιάω).
Βαρυθυμία (ἡ) βαρυκάρδισμα, κακοκάρδισμα, ἀγανάκτησις, [ἐκ τοῦ
Βαρύθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), (καὶ ἐπιρ.) -θύμως. Ὁ ἔχων βαρὺν (διαρκῆ ἢ ἐπικίνδυνον) θυμὸν, μνησίκακος, (κοιν.) ἀράθυμος· ἢ λυπημένος, κακοκαρδισμένος, ἀγανακτισμένος.
Βαρύθω (χωρὶς Μ.), Π. = Βρίθω, εἶμαι βαρυφορτωμένος.
Βαρυκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (πεπωρωμένην, ἀναίσθητον) καρδίαν, ἀειλὸς, ἀκήρυξ, ἀνόητος.
Βαρυκέφαλος (ὁ, ἡ). (μτφρ.) βαρὺς τὸν νοῦν, (κοιν.) χονδροκέφαλος.
Βαρυκομπος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύηχος ἢ Ἀγέρωχος.
Βαρυκοτος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύθυμος.
Βαρυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). = Πολυκτήμων, βαθύπλουτος, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαθυκτήμων.
Βαρυκτυπὴς, ές καὶ
Βαρύκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύδουπος.
Βαρυκωφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι πολλὰ κωφός.
Βαρυλαίλαψ, απος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν φρικτοὺς λαίλαπας (ἀνεμοζάλας).
Βαρύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάρος, βαρύδιον (κυρ. τὸ τοῦ ὑδροσκοπίου).
Βαρύλογος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἢ ὑπαγορεύων ῥοὺς ὑδριατικοὺς, ὀχληροὺς).
Βαρύλυπος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ βαρέως λυπῶν ἢ λυπούμενος.
Βαρυμάνιος (ὁ, ά). Δ. ἀντὶ Βαρυμήνιος.
Βαρύμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖς (μεγάλους) μαστούς.
Βαρυμελὴς, ές (ὁ, ἡ). βαρὺς τὰ μέλη τοῦ σώμ., πολύσαρκος, ἢ εὔρωστος.
Βαρυμηνιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Εἶμαι φοβερὰ θυμωμένος ἢ Μνησικακῶ, (παρβλ. Βαρυθυμέω), [ἐκ τοῦ
Βαρυμήνιος (κυρ. εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Βαρυμάνιος) καὶ
Βαρυμηνις, ιος καὶ (δος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. μῆνις] = Βαρύθυμος, μνησίκακος, ὠδυσπήνητος. » Τὴν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύμηνι, « Φιλ.
Βαρυμισθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρὺν (πολὺν ἢ σκληρὸν) μισθὸν λαμβάνων.
Βαρύμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπαιτῶν ἢ ὑποφέρων πολλοὺς κόπους (μόχθους), ἐκπονος, δύσκολος ἢ ταλαίπωρος.
Βάρυνθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐβαρύνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ ἀορ. ἀ. τοῦ Βαρύνω.
Βαρύνοσος καὶ Π. Βαρύνουσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρεῖαν νόσον.
Βάρυνσις, εως (ἡ). βάρος, ἐνόχλησις, πεῖρασμός.
Βαρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν βάρος (ἐνόχλησιν). (γραμτ.) ὁ τονίζων τὰς λέξεις μὲ βαρεῖαν, [ἐκ τοῦ
Βαρύνω, Μ υνῶ, καὶ (συχνότ.) ήσω (ἀόρ. Ἐβάρυνα ἢ [ὀρθότ.] Ἐβάρησα, πρκ. Βεβάρηκα καὶ πθ. Βεβάρημαι, ἀόρ. Ἐβαρύνθην). Προξενῶ (Δίδω) βάρος, βαραίνω (μτθτ. ἢ ἀμτθτ.)· (μτφρ.) ἐνοχλῶ, παραβαρύνω, (μσ.) Βαρυνῶμαι, δὲν (ἢ δυσκόλως) ὑποφέρω, δυσαρεστοῦμαι. » Κατάλιπε ταῦτα· βαρύνει γὰρ ἢ μνημονευόμενα, « Ἀκ. » Ὁ γλυκάζιον οἶνος οὐ βαρύνει τὴν κεφαλὴν, « Ἀθ. » Βαρύνει ἡ πλάζιγξ ἐπὶ θάτερα, « Πλδ. » Βαρύνων τοὺς δικαστὰς, « Ξεν. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἔγχεσι βαρυνόμενοι, « Θκρ. » Τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος, « Πλδ. » Βαρυνομένη τὴν γαστέρα, « Ἀκ. » Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἠρξαντο βαρύνεσθαι καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέπειν, « Γρφ. » Ἐβαρύνθη ἡ καρδία Φαραὼ, « αὐτ., = Ἐσκληρύνθη (ἢ τρπ.). » Τοῖς πραττομένοις βαρυνόμενοι, « Ξεν. (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλειπτ.) » Βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν, « Πλ. 2) (γραμτ.) βάλλω (τονίζω μὲ) βαρεῖαν, (ἴδε Βαρυτονέω).
Βαρύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρὺν νῶτον (ῥάχιν), βαρυφορτωμένος.
Βαρυοδμία (ἡ). ἡ δυνανὴ (βαρεῖα) μυρωδιὰ, [ἐκ τοῦ
Βαρύοδμος (ὁ, ἡ). ἀντὶ Βαρύοσμος.
Βαρύοζος (ὁ, ἡ) = Βαρύοσμος.
Βαρύολβος (ὁ, ἡ), = Βαρυκτήμων, βαθύπλουτος.
Βαρυολκὸς (ὁ καὶ ἡ), = Βαρεῖλκον.
Βαρυόπης, ου (ὁ), Π. = Βαρύφωνος.
Βαρυοργήτος (ὁ, ἡ) Π. = Βαρύμηνις.
Βαρύοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (δυνατὴν, ναρκωτικὴν, δυσάρεστον) ὀσμὴν.
Βαρυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. βαρέως πάσχω, δυσφορῶ.
Βαρυπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). βαρέως πάσχων, ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Βαρυπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελέσας ἢ μηχανευθεὶς βαρεῖαν (δεινὴν) ἐκδίκησιν.
Βαρυπειθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως πειθόμενος, δύσπειστος.
Βαρυπένθεια (ἡ). βαρὺ (μέγα) πένθος, [ἐκ τοῦ
Βαρυπενθὴς, ές καὶ
Βαρυπένθητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως πενθῶν (θρηνολογῶν) ἢ πενθούμενος· ὁ πικρῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.
Βαρυπενθία (ἡ), Π. ἀντὶ Βαρυπένθεια.
Βαρύπενθος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυπενθὴς.
Βαρυπεπτος (ὁ, ἡ), = Δύσπεπτος.
Βαρυπεσὴς (ἴσ. -τὴς), ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως πίπτων ἀπὸ ἢ κατά τινος.
Βαρυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ πάσχων βαρεῖαν βλάβην (πῆμα).
Βαρύπλους-ους (ὁ, ἡ), = Δύσπλους.
Βαρύπλουτος (ὁ, ἡ), = Βαθύπλουτος.
†Βαρυπνείω, ἀνάγν. Βαρὺ πνέω.
Βαρύπνους (ὁ, ἡ) Π = Βαρυπνοϊκὸς Βαρύσαρκος.
Βαρύπονος (ὁ, ἡ), Π. βεβαρυμένος ὑπὸ τοῦ πόνου (τοῦ κόπου ἢ τῆς ὀδύνης), δύσμορος, ἄθλιος, (συγχ. τρ-
Βαρύπρτιμος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυδαίμων, δυστυχὴς.
Βαρύπους, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων τοὺς πόδας (ἐκείνου, ὅστις τὸν σηκάνει). βαρὺς· ἢ ὁ βαρέως κινῶν τοὺς πόδας του, ἀπροταμένος, ἀργοκίνητος.
Βαρυπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). πολυτελὴς, πολυέξοδος· μεγαλυπρεπὴς.
Βαρυρρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Σχλ. Ἐξήγ. τοῦ Κορποφακελοφρήμων.
Βαρὺς, εῖα, ὺ. Ὁ ἔχων βάρος, (ἐπμ.) δυσκίνητος ἢ δυσκολασήκωτος, (συνών.) ἰσχυρὸς (φυσ. καὶ ἠθ.), (μτφρ.) ἐμβριθὴς, σταθερὸς, ασυμνὸς, συβαρὺς, (καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὀχληρὸς, βαρετὸς, δύσκολος, ἀνυπόφερτος· φοβερὸς, ἄγριος. » Βαρὺν ὑπό τε καμάτου καὶ τραυμάτων, « Πλ. (καὶ μτφρ.) » Βαρὺν ἄνδρα, « Νικ. » Τῶν Ὀλυνθίων βαρεῖαν πόλιν οἰκούντων, « Πλδ. » Δεισάντων φθόγγον βαρὺν, « Ὀδ. ι. » Τόνος βαρὺς, « Γρμτ. ἢ Μουσ., ἡ Βαρεῖα (ἀνν. προσῳδία). » Ἵνα τὸ Διὶ φίλος ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό τε ἕτερον αὐτόθεν ἰὼτα ἐξειλόμεν, ἢ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα, « Πλάτ. 2) ὁ προξενῶν βάρος, δύσπεπτος. » Οἱ κέφαλοι βαρεῖς, « Ἀρχ.
Βαρύσαρκος (ὁ, ἡ). βαρὺς ὑπὸ πολυσαρκίας.
Βαρυσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἀπὸ τὸ πολὺ σίδηρον. » Ὑμφαία —, « Πλ. ἢ Μανασσ.
Βαρυσκελὴς, ές (ὁ, ἡ), = Βαρύπους, ἀργοκίνητος.
Βαρυστιπὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν βαρὺν σκίπωνα (βακτηρίαν, ῥόπαλον).
Βαρυσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (σμάραγον), βαρύκτυπος.
Βαρύσπλαγχνος (ὁ, ὁ), = Βαρύθυμος.
Βαρυστεθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Βαρυστεθμος (ὁ, ἡ). ὁ βαραίνων εἰς τὸ ζύγ. (σταθμὸν).
Βαρυστέναχτος (ὁ, ἡ), = Βαρύστονος.
†Βαρυστεναχὼ, ἀνάγν. Βαρὺ στενάχω.
Βαρύστομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρὺ (ὑδριατικὸν ἢ κοπτερὸν) στόμα. » Βυσπλὴξ —, « Ὀππ.
Βαρύστονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στόνως. Ὁ βαρέως (ἐκ βάθους) στενάζων, » Ὑποκριτὴς —, « Δημ. 2) ὁ ἄξιος ἢ αἴτιος βαρέων στεναγμῶν. » Δῆθος (τάφου) —, « Ἐπιγρ.
Βαρυσμφορος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν δεινὴν (βαρεῖαν) συμφορὰν, αθλιώτατος, δυστυχέστατος.
Βαρυσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυσμάραγος.
Βαρύσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρέα σφυρὰ (κότσια ἢ ποδούνια). » Ἔλεφας —, « Μ. Φιλ.
Βαρύσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ σῶμα, χονδρὸς, σωμα-ώδης.
Βαρυτελὴς, ές (ὁ, ἡ), = Βαρύτιμος.

Διεθνές Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας Βέροιας

Βαρυτερβής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν μέγαν φόβον (τάρβος), φοβερώτατος.
Βαρύτης (ἡ). Βάρος (κυρ. καὶ μτφορ.) ἐνόχλησις. 2) παραξενιά, ἀναποδιά· εὐήθεια, ἀναισθησία κτλ., (ἴδε Βαρύς).
Βαρυτιμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον τὴν τιμὴν τινος πράγματος, τὸ πωλῶ πολλὰ ἀκριβά, ζῆκ τοῦ
Βαρύτιμος (ὁ, ἡ). μεγάλης τιμῆς ἄξιος, πολύτιμος, (καιν.) ἀκριβός. Μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διέπρασιν, « Ἱππ.
Βαρύτλητος (ὁ, ἡ), Π. [βὰ τλῆνα]. δυσκολοϋπόφερτος.
Βαρυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τονίζω ἡ Προφέρω τι ὡς βαρύτονον.
Βαρυτόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Βαρύτονος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. τόνως. (γραμ.) Ὁ ἔχων (δεχόμενος) βαρὺν τόνον, τονιζόμενος μὲ βαρεῖαν. 2) (βηρ.) ὁ προφερόμενος (ἐκφωνούμενος) μὲ ἔμφασιν. 3) ὁ δυνατά τεντωμένος, νευρώδης. 4) Π. = Βαρύφωνος (ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαρύτονος).
Βαρύυπνος (ὁ, ἡ). ὁ βυθισμένος εἰς βαρὺν ὕπνον.
Βαρυφθέγκτης, ου (ὁ) καὶ
Βαρυφθόγγος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύφωνος.
Βαρύφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δυνατὸν κρότον (φλοῖσβον). « Κῦμα—,« Ἐπγρ.
Βαρύφορτος (ὁ, ἡ), Π. βαρυσήκωτος ἡ βαρυφορτωμένος.
Βαρυφρονέω-ῶ, Μ. ήσω,=Βαρυθυμέω.
Βαρυφροσύνη (ἡ), = Βαρυθυμία. ζῆκ τοῦ
Βαρύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύθυμος.
Βαρυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι βαρύφωνος.
Βαρυφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.
Βαρύφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, χονδρόφωνος. « Τῶν ζωων τὰ μὲν ἀνδρεῖα βαρύφωνά ἐστι, τὰ δὲ θεῖλα ὀξύφωνα, « Ἀρστ.
Βαρύχειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρέα (χονδρὰ) χείλη.—Αἰθίοψ—,« Ἐπγρφ.
Βαρυχειμων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς βαρὺν χειμῶνα.
Βαρύχολος (ὁ, ἡ), =Βαρύθυμος, μνησίκακος. « Κάμηλος—,« Κ. Μανασσ.
Βαρύχορδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χορδὰς ἠχούσας βαρὺν τόνον.
Βαρυχυμία (ἡ), βαρύτης (δυσπεψία)χυμῶν, κακοχυμία.
Βαρύψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὀκνηρός (ἴδε ᾧ Βαρυκάρδιος).
Βαρυώδης [βᾰ. ὦζω], ες (ὁ, ἡ), Π.= Βαρύοσμος.
Βαρυώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἡ προξενῶν βαρείας ὀδύνας (φρικτὰς; πόνους).
Βαρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.)= Ἀμβλυωπέω, βλέπω μὲ δυσκολίαν, εἶμαι=
Βαρωπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων μὲ δυσκολίαν, ἀμβλυωπής.
Βᾶς, βᾶσα, βᾶν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.
Βασαναστραγάλα (ἡ), (Κωμ. ἐπίθ. τῆς ποδόγρας), ἡ βασανίζουσα τοὺς ἀστραγάλους.
Βασανηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει βασάνου (δοκιμασίας) ἢ Διὰ βασάνων.
Βασανίζω, Μ.ίσω. Δοκιμάζω (κυρ. τὸ χρυσίον) μὲ τὴν βασανον (λυδίαν) λίθον· (ἐν γέν.) δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐξακριβόνω τὴν ἀλήθειαν. « Κατ' ἔπος βασανιεῖν αὐτοῦ τὰς τραγῳδίας, « Ἀρστ. « Βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα,« Πλάτ. (ᾧ πθ.) « Τὸ ψευδὲς κάλλος ὑπὸ τῶν ἔλεγχων βασανίζεται, « Ξεν. « Βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην,« Πλάτ. « Ἀκριβῶς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα,« Χρσ. 2) βάλλω τινὰ εἰς τὰς βασάνους (τὸν τιμωρῶ [Γαρκ. τὸν σκεντζεύω], τὸν τυραννῶ) νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν· (ἐν γέν.) πειράζω, στενοχωρῶ. « Βασάνιζε καὶ στρέβλου τὸν ἀλάστορα,« Πλ., (ἴδε ᾧ Ἀρχ. Βατρ. 618), (ᾧ πθ.) «Παρελυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος, « Γρφ.
Βασανισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βασανίζειν, ἐξέτασις, δοκιμή, τυραννία, βασάνισμα.
Βασανιστὴρ (ὁ), = Βασανιστής.
Βασανιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) βάσανον. || (οὐσ.) Βασανιστήριον (τὸ), (ἐν γέν.) μέσον (τρόπος πρὸς ἐξέτασιν· (κυρ. ὄᾳ) ὁ τόπος ᾧ τὸ ὄργανον τῶν βασάνων.
Βασανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βασανίζων (ἐξετάζων, δοκιμάζων ἢ τυραννῶν), ἐξεταστὴς (ἀνακριτὴς) τῶν κατηγορουμένων. « Τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα, « Δημ.
Βασανιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ) ικῶς. Ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ βασανίζειν.
Βασανιστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Βασανιστής.
Βασανίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου, (ἄλλως) Λύδιος, (Γαλλ.) basalte.
Βάσανος (ἡ), (ἐνν. λίθος) ἡ πέτρα μὲ τὴν ὁποίαν δοκιμάζων τὸ μάλαμμα, (ἄλλως) Λυδία ᾧ Χρυσῖτις, (Τουρκ. μεγκι). 2) (μτφορ) ἐξέτασις, δοκιμή, ἀποδιξις, πληροφορία. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἡ διὰ τῶν τιμωριῶν δικαστικὴ ἐξακρίβωσις τῆς ἀληθείας, (ἐν γέν.) τιμωρία, βάσανον, τυραννία.
Βατεῦμαι, Δ. ἀντὶ Βήσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω.
Βασιλεία (ἡ). τὸ βασιλεύειν, ἡ βασιλικὴ ἐξουσία. 2) ἡ ἐπικράτεια ἔθνους βασιλευομένου. 3) ἡ διάρκεια τῆς ἐξουσιας ἑκάστου βασιλέως.
Βασίλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Βασίλισσα.
Βασίλεια (τὰ), πλθ. τοῦ Βασίλειον.
Βασιλειάω ῶ, Μ. άσω (ι). Ἐπιθυμῶ νὰ βασιλεύσω.
Βασιλείδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Βασιλεύς.
Βασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὡρισμένος ἀπὸ) τὸν βασιλέα, βασιλικός. « Σῦκα βασίλεια, « τὰ (μονολεκτ.) «Συκοβασίλεια,« Ἀθ., τὰ καὶ σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας Βασιλικὰ ὀνομαζόμενα. || (οὐσ.) Βασίλειον (τὸ), (ἐνν. δῶμα), ἡ κατοικία τοῦ βασιλέως, τὸ βασιλικὸν παλάτιον· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) « Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς, « Ἀθ. 2) τὸ βασιλικὸν διάδημα ἢ 3) θησαυροφυλάκιον. 4) (πλθ.) ἡ ἑορτὴ τοῦ βασιλέως.
Βασιλεὺς, έως (ὁ, ἡ). ἀρχηγὸς (ἡγεμὼν) ἔθνους· κύριος. ἐξουσιαστής, αὐθέντης· (ἐν γέν.) ἄνθρωπος πλούσιος (ἔνδοξος, ἐπίσημος), (παρδλ. Ἄναξ). || (κατ' ἐξοχὴν »Βασιλεὺς(ὁ μέγας ἢ »Ὁ βασιλεὺς«, ὁ τῶν Περσῶν. || (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ δεύτερος τῶν ἐννέα ἀρχόντων (διέπων κυρ. τὰ θρησκευτικά). 3) (μτνμ. εἶδος πτηνοῦ, (τροχίλος), (ἄλλ.) Βασιλίσκος ᾧ Τύραννις.
Βασιλεύτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Βασιλεύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Βασιλὺς ὁ ἀξιώτερος (-ώτατος) νὰ βασιλεύῃ, ἀναξιότερος.
Βασιλευτὸς, ἡ, όν. Ὁ διοικούμενος (ἢ φ. ο κητέος) ὑπὸ βασιλέων.
Βασιλεύω, Μ. εὐσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ. προθετ. καὶ Π. μὲ δοτ. ἑλλ. προθ.) βίμαι (Διοικῶ ὡς) βασιλεὺς, (ἐν γέν.) πρωτεύω, ὑπερέχω· εἶμαι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μου, ἀκμάζω, θριαμβεύω. (πθ) διοικοῦμαι ὡς βασιλέων » Πολις βασιλεύουσα, « Ἀλ. « Χωρὶς ἡμῶν ἓξ βασιλεύσατε,« Γρφ. (Γρφ. καὶ μτγν.) κάμνω (ζωρίζω) βασιλέα.
Βασιληγενέτειρα (ἡ). μήτηρ (γεννήτειρα) βασιλέως.
Βασιληγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ βασιλικοῦ γένους.
Βασιληΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βασιλεία ἢ βασιλεια.
Βασιληΐος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βασίλειος.
Βασιλῆϊς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βασιλική. « Ἀρχὴ (« Τιμὴ) —, « Ὅμ., Ἡσ., || (οὐσ.) ἀντὶ Βασιλὶς, Βασίλισσα.
Βασιλίζω, Μ. ίσω. Φρονῶ τὰ (Εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος) τοῦ βασιλέως. 2) (μτ.) γυρομαι (ζῶ) ὡς βασιλεύς.
Βασιλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ τὸν) βασιλέα· (ἔνν. ἐκλεκτὸς, πρῶτος εἰς τὸ εἶδός του || (οὐσ.) Βασιλικοί, οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλικοῦ αὐλικοί. « Βασιλικὴ (ἐνν. στοά), λαμπρὸν δημόσιον κτίριον (κυρ. ἐπάνω εἰς δύο σειρὰς στύλων) φέρον πρὸς τὰ βασίλεια, (Τ.) νικόκι. »Βασιλικὸν (ἐνν. δόγμα, νομεῖον, τέλος)« παλάτιον, θησαυροφυλάκιον, (συνκδχ.) δόσιμον. 2) ἀλιφῆς ἢ ἐμπλάστρου. 3) (μνγν.) φυτ. Ὠκιμον. (κοιν.) βασιλικός.
Βασιλικῶς, ἐπίρ. Καθὼς ἁρμόζει εἰς βασιλέα.
Βασιλίνδα, ἐπίρ (ἐνν. Παίζειν), εἶδ. παιγνιδ. τῶν παιδίων (τῶν ὁπ. ἓν γίνεται μὲ λαχνὸν βασιλεὺς καὶ προστάζει τὰ ἄλλα).
Βασίλινναι (ἡ), Π.(απντχ.) ἀντὶ Βασίλισσαι.
Βασιλὶς, ίδος (ἡ) , = Βασίλισσα ἢ βασίλεια, ἀντὶ Βασιλική.
Βασιλίσκος (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Βασιλεύς. 2) ἶδος μικροῦ πτηνοῦ (τροχίλος), Κορθύλος καὶ παρδλ. Τύραννος. 3) (μυθολογ.) ἕρπες. 4) εἶδ. θαλασσ. ὀστρίου. 5) ἀζὴρ τις ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀστερίου Λέοντος.
Βασιλισσα (ἡ). ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως.
Βασιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δύναται νὰ πατήσῃ καὶ νὰ σταθῇ, πορεύσιμος. 2) δύσβατος· στερεὸς, μόνιμος, [ζῆκ τοῦ
Βασις [βαίνω], εως (ἡ). = Βάσεις. « Ἐπὶ βάσεως ἑστηκὼς, « Ἀπλλδ. 3) (ὑποδήματος) Πέλμα. « Οὐ γὰρ σιδηρόπλαγον ὑπεδύσω βάσιν, « Ἀχ. (Ὠκυπ. 164). 4) τὸ μέρος ὅπου πατεῖ τις ἢ εἶναι στημένον τι, πάτημα. 5) γνως, θεμέλιον (κυρ. καὶ μτφορ). « Ἀνδριάντος κτλ.)—,« Μθμτ., τὸ μισαίτατον σημεῖον τοῦ κύκλου. 6) (γραμμ.) τὸ ἴσον μέρος

ὑπ. μέλλει νὰ ψαλθῇ τὸ ᾄσμα], (Ἰταλ.) τάκτον. » Βάσιν ἐνδούς τινα ῥυθμοῦ, « Λογγῖν. 6) (μετρ.) ἡ ῥυθμικὴ κατάληξις τῶν κώλων καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐπικρατοῦντος εἰς τὸ ποίημα μέτρου.

Βασκαίνω [βάσκω ἢ φάος, καίνω], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐβάσκηνα καὶ πθ. Ἐβασκάνθην). (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Βλάπτω (Μαγεύω) διὰ τῆς ὁράσεώς μου, (κοιν.) ᾽ματιάζω, βλέπω μὲ ὄμμα φθονερὸν, ζηλεύω, φθονῶ· (ἐπιμ.) μέμφομαι, κατηγορῶ ψευδῶς, συκοφαντῶ. » Ὁ δὲ, σιγήσας ἡνίκ᾽ ἔδει λέγειν, ἀντὶ δύσκολον συμβῆ, τοῦτο βασκαίνει, « Δημ.

βασκαναντικός, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βασκαντικός.

Βασκανία (ἡ). τὸ βασκαίνειν ἢ βασκαίνεσθαι, (κοιν.) ᾽ματιασμα· φθόνος. συκοφαντία.

Βασκάνιον (τὸ), = Προβασκάνιον, προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας, (κοιν.) φυλακτὸν διὰ τ᾽ ὀμμάτι.

Βάσκανος (ὁ, ἡ). ὁ βασκαίνων, φθονερὸς, φιλοκατήγορος, συκοφάντης· ἀχάριστος. ἀπατεών.

Βασκαντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ βασκαίνειν, φθονερὸς, φιλοκατήγορος.

Βασκάνως, ἐπίῤῥ. Μὲ βάσκανον τρόπον, φθονερῶς κτλ.

Βασκάς (ἡ), Ζ. Φασκάς.

Βάσκε, Π. ἀντὶ Βαῖνε, πρς. καὶ

Βάσκον, Π. ἀντὶ Ἔβαινον, παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Βαίνω.

Βαττεσούνη (ἡ), Π. ἀντὶ Βασκανία.

Βάσκιο, (γραμτ.) ἀντὶ Βαζῶ ἢ Βαίνω.

Βασκιὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βαιμός.

Βάσσα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Βῆσσα.

Βασσάκα, ας (ἡ), [Θρᾳκ.]. (κυρ.) ἀλώπηξ. 2) θέρμα ἀλωπεκος, ἀλωπεκῆ. 3) φορεμα τῶν Βακχῶν (ἴσ. ἀπὸ ἀλωπεκάς). 4) Π. = Βάκχη· Πόρνη.

Βασσαρεῖος, α, ον, Π. = Βασσαρικός.

Βασσαρεὺς, έως (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Βάκχος.

Βασσαρεω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Βακχεύω.

Βασσαρικὸς, ἡ, όν, = Ἀλωπέκειος· Βακχικὸς πορνικος.

Βασσάριον (τὸ) καὶ

Βασσαρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βασσάρα.

Βάσσαρος (ὁ), = Βασσαρεύς. 2) (ἡ) = Βασσάρα, ἀλώπηξ.

Βάσσιων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Βαθίων, συγκρ. τοῦ Βαθύς.

†Βασταγὴ (ἡ), ἀντὶ

Βάσταγμα (τὸ). κᾶν ὅ,τι σηκάνει τις ἐπάνω του, φορτωμα, [ἐκ τοῦ

Βαστάζω, Μ. άσω καὶ Δ. άξω (ἔθεν πθ. πρκ. Βεβάσταγμαι, ἀόρ. Ἐβαστάχθην κτλ.). Σηκόνω (φάρτωμα). » Ἰχῶτος ὡς με βαστάσῃ, « Σοφ. 2) σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, μεταφορικῶς, ᾽παίρνω, ἀφαιρῶ· κλέπτω. » Ὡς μή τι αὐτοῦ βασταχθείη τῶν ἀποκειμένων, » Ἀρτ. » Ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταξε, « Γρηγ. » Ὁ Σύλλας ἐπελθὼν ἐβάζασε τὴν ἀργίαν, « Ἀππι. ἐγάλασεν, ἀκύρωσε. 3) Π. (σπν.) ὑψόνω, μεγαλύνω. »Αὐτρὰ Νυμφὰν βαστάζεις, « Πινδ. 4) πιάνω, κρατῶ, (κοιν.) βαστῶ. » Χέρα βαζάσας χερί, « Αἰσχιλ. 5) (συνήθ.) δοκιμάζω τὸ βάρος τινὸς πράγματος μὲ τὸ χέρι μου, (ἐν γέν.) ζυγίζω, ἐξετάζω. » Ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἰρήσομαι, « Εὐρ. »Πάντ᾽ ἐξήτασε, πάντα δ᾽ ἐβάσταξε φρενὶ, « Ἀρχφ. (καὶ πθ.) » Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοὶ, « Ἀρστ.

Βαστακτὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ βαστάζων (σηκόνων φορτίον), βαστάζος.

Βαστακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βαστάζειν.

Βαστακτικῶς, ἐπίῤῥ. Φορᾶδην, σηκωτά.

Βαστακτὸς, ἡ, όν. Ὁ βασταζόμενος ἢ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ (σηκωθῇ), σηκωτός.

Βάσταξ, ακος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Βαστακτής. 2) βασταγερὸς, (μτφρ.) εὐκατάστατος, κυβερνημένος.

Βαταλίζομαι, Βάταλος, ἴδε Βατταλίζομαι, Βάτταλος.

Βατάτη (ἡ) καὶ (ὑποκορ.)

Βατάνιον (τὸ), [Σικελ. ἢ μᾶλλ. Ἀραβ.]. πάτον, (Λατ.) patina.

Βᾶτε, Δ. ἀντὶ Βῆτε, γ᾽. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6᾽. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.

Βατεύω, Μ. εὐσω καὶ Π.

Βατέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἰοων.) ἀντὶ Πατέω-ῶ.

Βάτην, Αἰολ. ἀντὶ Ἔβήτην, γ᾽. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6᾽, τῆς ὁρς. τοῦ Βαίνω.

Βατὴρ (ὁ). ὁ βαίνων (βαδίζων), περιπατητικός. 2) ὁ τόπος ὅπου βαίνει (πατεῖ, στέκει) τις, (ἅθεν 3) = Βηλὸς, κατώφλιον καὶ 4) = Βαλβὶς (κυρ. ᾗ μτφρ.). 5) Π. (σπν.) = Βακτηρία (ς). 6) = Χορδότονον 7) (ἴσ.) = Ἀναβολεὺς (2).

Βατηρία (ἡ), Ο σπν. ἀντὶ Βακτηρία, (κυρ. θηλ. τοῦ

Βατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος πρὸς βάσιν (πάτησιν). » Λέγους βατήριον, « Φιλόσ., (περιφρ.) τὸ βάτεμα.

Βατητὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ συντελεῦσα πρὸς βάσιν (ἀνάβασιν). » Κλίμαξ—, « Ἐπιγρ.

Βάτης, ου (ὁ). ὁ βατεύων.

Βατία (ἡ), Π. ἀντὶ Βάτος.

Βατιάκη (ἡ), καὶ (ὑποκορ.)

Βατιάκιον (τὸ) εἶδ. πατηρίου ἢ κρατῆρος.

Βατιδοσκόπος (ὁ), (Κωμ.). ὁ κατασκοπεύων τὰς βατίδας, (θηλ.) λαίμαργος, ὀψοφάγος.

Βάτινος, η, ον. Ὁ τῆς βάτου. ||. (οὐσ.) Βάτινον (τὸ), = Βάτον, (κοιν.) Βάτσινον.

Βάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βατὶς καὶ Βάτος. ||. (τὸ τοῦ Ἀριστοφ. γραπτέον) Βάττιον, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φάττιον. 2) = Βατιάκιον.

Βατὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (καὶ, κατὰ τὸν Ἡσυχ. καὶ Ἐπίγραμμ., ἄλλο παρὰ τὸ) Βάτος, (ψάρ.). 2) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, τρυπεφράκτης, (παρβλ. Ἀκανθὶς).

Βατιδρόπις (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄρνεον (τρυγῶν, συλλέγων) βάτα.

Βατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βάτινος ἢ Βατώδης.

Βάτον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς βάτου, βάτσινον, βατόμουρον.

Βάτος (ἡ καὶ ὁ). θάμνος ἀκανθώδης, βατσινιά. ||. » Ἰδαία—, » Ἀσκρ., ἡ σιεπρηά· 2) (ὁ) εἶδ. ἰχθ. (πλατὺ καὶ ἀγκαθωτὸν), ἴδε Σάλαχος.

†Βάτος (ὁ), [Ἑβρ.], εἶδος μέτρου (χωρ. 3. ἀμφορ.).

Βατὸς [βαίνω], ἡ, όν. Τὸν ὑπ. δύνατοί τις νὰ διαβῇ, βάσιμος, ὁδεύσιμος κτλ.

Βατράχειος καὶ Π. Βατράχεος (ὁ, ἡ), ὁ τῶν βατράχων. ||. (οὐσ.) Βατράχειον (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) χρῶμα, = Βαφὴ πρασινοκίτρινος μὲ τὴν ὁποίαν ἁλείφον τὰ πρόσωπά των οἱ ὑποκριταὶ τῶν ἐπινοηθοῦν αἱ πρόσωπίδες, (ἴδε Βατράχιον).

Βατραχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βατράχιον, βαθρακάκι.

Βατραχίζω, Μ. ἰσω. Κολυμβῶ (ἁπλόνων συγχρόνως χεῖρας καὶ πόδας) ὡσὰν τὸν βάτραχον.

Βατράχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάτραχος, βαθρακάκι. 2) εἶδος φυτοῦ (μὲ κίτρινα ἄνθη), (ἀπ᾽ αὐτὸ κατεσκεύαζετο τὸ Βατράχειον χρῶμα).

Βατραχὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βάτραχος. 2) φόρεμα πράσινον βαθὺ (ὡσὰν τὸ χρῶμα τοῦ βατράχου). 3) = Βατράχιον, (φυτ.).

Βατραχίτης, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος). πέτρα πολύτ. (πρασινωπή).

Βατραχομυομαχία (ἡ). μάχη βατράχων ᾗ μυῶν (ποντικῶν), (ὑπόθεσις τοῦ γνωστοῦ Ὁμηρικοῦ ποιήματος).

Βάτραχος (ὁ), [βοῶ, τρυχὸς], ζ. (ἀμφίβιον) ὁ βαθρακός. 2) εἶδος (πλασ.) (χθ., βαθρακόψαρον. 3) τὸ ὑπὸ τὴν ὁπλὴν τοῦ ἵππου βαθούλωμα, (παρβλ. Χελιδών). 4) πάθος (πρήξιμον) τι ὑπὸ τὴν βίζαν τῆς γλώσσης, (κοιν.) βαθρακάκι. 5) (μτφρ.) ἄνθρωπος μηδαμινὸς (χαμερπὴς).

Βατραχώδης, εος (ὁ, ἡ). βατράχῳ ὅμοιος.

Βατταλίζομαι, Μ. ἰσομαι. Διάγω [Δίσχυρίζω] ὡς-

Βάτταλος (ὁ), κυρ. καὶ ἐτυμολογ. = Πάταλος. 2) (συνων.) = Μαλθακὸς, θηλυδρίας, Κίναιδος. » Φασὶ δὲ τὸν Δημοσθένην, κάτισχνον ᾗ νοσώδη τὴν ἕξιν ὄντα, ἐξ ὑποκρίσματος τίτθης τινὸς τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην σχεῖν, « Ἰλ.

Βατταρίζω [ἀνάμπ.], Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ἀσαφῆ καὶ ἀδιάρθρωτα, τραυλίζω. μουρμουρίζω· φλυαρῶ, Βαττολογῶ, περιττολογῶ, (παρβλ. Βακίζω καὶ Δατισμός).

Βατταρισμὸς (ὁ). τὸ βατταρίζειν, τραυλισμὸς, φλυαρία, περιττολογία· μουρμούρισμα. » Χελιδόνων—, « Ἡσυχ.

Βατταριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βατταρίζων (τραυλίζων), φλύαρος.

Βαττολογέω-ῶ [ἴδε Βατταρίζω], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα καὶ τραυλὰ (ἐπαναλαμβάνων τὰς συλλαβὰς ἢ τὰς λέξεις), (ἅθεν) ματαιολογῶ ἢ πολυλογῶ, φλυαρῶ.

Βαττολόγημα (τὸ). περιττολογία, παλυλογία.

Βαττολογία (ἡ). τὸ βαττολογεῖν, πολυλογία, ἀργολογία, φλυαρία.

Βαττολόγος (ὁ, ἡ). ὁ βαττολογῶν, πολύλογος, φλύαρος.

†Βυτύλη (ἡ). (γυνὴ) πολλὰ κοντὴ τὸ ἀνάστημα, νάνος.

Βατωδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βάτου, ὅμοιος μὲ βάτον. »Μόρον βατώδες, « Ἀθ., τὸ βατομοῦρον. 2) γεμάτος βάτα.

Παυαλίζω, Μ. ἰσω. (Κωμ.) Ἀποκοιμίζω (μὲ τραγούδια), ναναρίζω, [ἐκ τοῦ

Βαυδάω [γάω], Μ. ήσω. (Κωμ.) Κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι(ζ).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαυδὼ (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος, (ὅθεν τὸ κοιν.) μπάμπω (γρηᾶ). Ἴδε ᾗ Βαθώ.

Βαύζω [ῦ̆πτπ.], Μ. ὤξω = Γλακτῶ, γαβγίζω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Βαυκαλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Βαυβαλίζω, (ὅθεν

Βαυκάλημα (τό), νανάρισμα, τραγῳδὸς πρὸς ἀποκοίμισμα τῶν νηπίων.

Βαυκάλιον (τό) καὶ

Βαύκαλις [ῦ̆πτπ.], ἴδος ἡ ἐως (ἡ). ἀγγεῖον στενόστομον, (κοιν.) μπουκάλι, (ἐχρησίμευε κυρ., καθὼς καὶ ὁ κρατήρ, εἰς τὸ νὰ κρυώνῃ τὸ ποτόν·) (ὅθεν·) « Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας,» Ἐπγρ.

Βαύκαλος (ὁ), = Βαυκός.

Βαυκανόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Βαυκανίζω, ἡ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαυκαλάομαι.

Βαυκάνη (ἡ), = Βαυκάνη.

Βαυκίδες (αἱ), [βαυκός], εἶδ. γυναικείων ὑποθημ.

Βαυκίζομαι, Μ. ισομαι, = Θρύπτομαι, καμαρώνω, κάμνω τσακκίσματα.

Βαύκισμα (τό), καὶ

Βαυκισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαυκίζεσθαι, τσακκίσματα· εἶδ. χοροῦ καὶ ᾠδῆς μὲ πολλὰ λυγίσματα.

Βαυκοπανοῦργος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ καὶ εἰς τὰ μικρὰ πράγματα πανοῦργος, λωλοπόνηρος.

Βαυκὸς, ἡ, ὀν, = Ἄβρὸς, τρυφηλός· νόστιμος, καμαρωμένος.

Βαύνη (ἡ) καὶ

Βαῦνος (ὁ), [καῦω]. καμίνι, χωνευτήριον· πυροστιά· φοῦρνος.

Βαύσδω, Δ. ἀντὶ Βαύζω.

Βαῦσμὸς (ὁ). γαύγισμα.

Βαφεῖον (τό). τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαφέως.

Βαφεὺς, έως (ὁ). βαφιᾶς, (Τ.) μπογιατζῆς.

Βαφὴ (ἡ), = Βάψις, βούτημα. « Ἐκαρτέρουν βαφῇ, σίδηρος ὡς, » Σοφ. 2) χρωματισμὸς, βάψιμον. « Ζωγραφίαι παρεῖαι καὶ χειλέων βαφαί, » Φλςρ. 3) χρῶμα, θωριά. « Ἄνθη ἀποθειλήκοτα τὴν βαφὴν,« Ἀκ»Ὀδυσσ., κρατούμενος, ἀπυβάλλει τὴν βαφὴν, καὶ γίνεται παντάπασιν ἀδαφὴς καὶ ὑδατώδης, « Πλ. (μτφορ.) « Βαφὴ ῥητορική, « Ὑλ.

Βαφικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαφέα ἢ τὴν βαφήν. « Βαφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ βαφέως.

Βάφιον (τὸ), = Ὀξύδαφον.

Βάψιμος (ὁ, ἡ). ἁρμοδιος (ἕτοιμος) διὰ βάψιμον.

Βάψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βάπτειν, βούτισμα, χρωμάτισμα κτλ.

Βάω, βῶ), εὐχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. ᾗ κατὰ μτχ. Ἐκβῶντας, Προβῶντες.

Βδάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἔβδηλα). Βυζάνω. ἁρμέγω. « Βυκόλον πολὺ βδάλλουσα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) « Ἢ σὺ γε βδήλατο γλάγος, « Ν π.

Βδάλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βδάλλειν, βύζαγμα, ἁρμέγμα.

Βδέλλα [βδάλλω], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν σκωλήκιον, ἡ αἰμάτελλα. 2) (σπν.) = Βδέλλιον.

Βδελλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Προσκελλῶ) βδέλλας.

Βδέλλιον (τὸ), φυτὸν τῆς Ἀραβ. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ εὐῶδες (ῃ) κόμμι.

Βδελλολάρυγξ, υγγος (ὁ), (Κωμ.) παράσιτος, λαίμαργος.

Βδέλυγμα (τὸ). κάθε βδελυρὸν (σιχαμερὸν) πρᾶγμα, σίχαμα.

Βδελυγματίας, ου (ὁ), = Βδελυγμίας.

Βδελυγμία (ἡ). ἀηδία, ἀναγοῦλα, σιχασιά· ἀποστροφή. 2) βρῶμα, δυσωδία.

Βδελυγμίας, ου (ὁ) = Βδελυκτός.

Βδελυγμὸς (ὁ), = Βδελυγμία.

Βδελυκτὸς, ἡ, όν. Βδελυγμοῦ ἄξιος, βδελυρὸς, σιχαμερός.

Βδελύκτροπος (ὁ, ἡ), Π. βδέλυρὸς καὶ ἀποτρόπαιος.

Βδελυκτῶς, ἐπίρ. Μὲ βδελυκτὸν (σιχαμερὸν) τρόπον.

Βδελυρεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω (Φέρομαι) ὡς βδελυρὸς (ἀχρεῖος, ἀναιδὴς, κακοήθης).

Βδελυρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ βδελυροῦ, ἀχρειότης, κακοήθεια, ἀναίδεια. 2) = Βδελυγμία, ἀηδία, σιχασία. « Δοκεῖ αὐτὰ ὄζειν σικύου ἀγρίᾳ ὑπὸ τῆς βδελυρίης, « Ἱππκρ.

Βδελυρὸς, ά, όν, = Βδελυκτὸς, σιχαμερός· ἀχρεῖος, κακοήθης, ἀδιάντροπος.

Βδελυρῶς, ἐπίρ. Μὲ βδελυρὸν (ἀηδῆ, ἀχρεῖον) τρόπον, σιχαμερά.

Βδελύσσομαι [βδέω], Μ. ύξομαι. (κυρ. ᾗ μτφορ.) Ἀηδιάζω, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι· μισῶ.

Βδελυχρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Βδελυρός.

Βδέννυμαι, Μ. βδέσομαι, = Βδέω.

Βδέσμα (τὸ). πορδὴ, (ἐν γέν.) βρῶμα, [ἐκ τοῦ

Βδέω, Μ. βδέσω, -ομαι (ἀόρ. Ἔβδεσα). Κλάνω ἢ Τσιρλίζω (παρβλ. Τιλάω), (ἐν γέν.) βρωμῶ, (ὅθεν) « Σίλφη βδέουσα, « Γαλ., εἶδ. ἐντ., βρωμοκάνθαρος.

Βδόλος (ὁ). βρῶμα, δυσωδία (κυρ. πορδὴς ἢ λύχνου σβυσμένου), [ἐκ τοῦ

Βδύλλω [βδέω], Μ. βούλῶ. (κυρ.) Χέζομαι ἀπὸ τὸν φόβον μου, (ἐν γέν.) φοβοῦμαι.

Βέβαα, Ἰων. Π. ἀντὶ Βεβηκα, πρκ. τοῦ Βαίνω.

Βεβαιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ) βέβαιος τὴν γνώμην (τὸ φρόνημα), σταθερός.

Βεβαιόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βεβαίαν πίστιν, σταθερὰς (πιστὰς) εἰς τὸν λόγον του.

Βέβαιος [βέβαο]. « ἡ (ὀρθ.) ος, ον. Στερεὸς, ἀκλόνητος, σταθερὸς, ἀσφαλὴς, (Ιτ.) σίγουρος, ἀξιόπιστος, πλήροφορημένος. « Οἶνος—, « Γεωπον., ὁ βαστακτερός. « Τὸ βέβαιον, ἀντὶ ἡ-

Βεβαιότης (ἡ), τὸ ἀφῤῥημ. ὑσ. τοῦ Βέβαιος, σταθερότης, ἀσφάλεια, πληροφορία ὄψ.

Βεβαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σταθερὸν χαρακτῆρα (τρόπον).

Βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (ἢ Λέγω ὡς) βέβαιον, ἀσφαλίζω, βεβαιόνω, πιστοποιῶ, ἐπικυρόνω, στερεόνω, ἐγγυῶμαι. « Εἰ βεβαιώσειεν αὐτῷ Δικαιογένης τὸ βλανέϊον, « Ἰσ.

Βεβαίωμα (τὸ), = Βεβαίωσις, στήριγμα.

Βεβαίως, ἐπίρ. Μετὰ βεβαιότητος, ἀναμφιβόλως, θετικῶς, ἀσφαλῶς, (Ιτ.) σίγουρα. « Βεβαίως κλειτὸν ἦν, « Θε., ἐκλείετο καλά.

Βεβαίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βεβαιόνειν, ἐξασφάλισις, στερέωσις, ἐπικύρωσις, πιστοποίησις, ἐγγύησις κτλ. « Βεβαιώσεως δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος πρᾶγμα ἀμφισβητούμενον.

Βεβαιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βεβαιόνων (ἐξασφαλίζων κτλ.), ἐπικυρωτής.

Βεβαιωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) βεβαίωσιν, ἐπικυρωτικός.

Βέβανται, Π. (γ'. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Βάζω.

Βεβακὼς, υῖα, ὸς, Δ. ἀντὶ Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Βέβαμεν, Βέβατε, Βεβᾶσι, ἀντὶ Βεβήκαμεν, Βεβήκατε, Βεβήκασι, πρκ. τῆς ὑρ. τοῦ Βαίνω.

Βεβαρηὼς, Ἰων. ἀντὶ Βεβαρηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαρύνω.

Βεβαὼς, ῶτος, Π. Ἰων. ἀντὶ

Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.

Βέβηλος (ὁ, ἡ), [βαίνω, βηλός]. (τόπος ὅπου ἠμπορεῖ καθεὶς νὰ ἔμβῃ (νὰ πατήσῃ), ὄχι ἄβατος (ἄβατος)· (ἄνθρ.) ἀμύητος, ἀνίερος, (ἐν γέν.) μεμιασμένος, ἀκάθαρτος.

Βεβηλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ βεβήλου· ἀκαθαρσία.

Βεβηλοτροπία (ἡ). βεβηλότης τρόπων, κακοήθεια.

Βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (κυρ. ἐφ' ᾧ τι βέβηλον, μιαίνω, μολύνω.

Βεβήλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον βέβηλον, ὡς βέβηλος.

Βεβήλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βεβηλοῦν.

Βεβιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ βίαν, ἀναστικῶς, ἀκουσίως.

Βεβιημένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βεβιασμένος.

Βεβίωται, πθ. πρκ. τοῦ Βιόω.

Βεβλῆσι, Ἰων. ἀντὶ Βεβλῆσαι, β'. ἀν. ἀ

Βεβλῆται, Βεβλῆτο καὶ

Βεβλῆται, Βεβλῆτο, Π. Ἰων. ἀντὶ Βεβλῆνται, Ἐβεβλῆντο, γ'. πλθ. πρκ. καὶ ὑπερ., τῆς ὁρ. καὶ

Βεβλημέ-ος, η, ον, Π. ἀντὶ Βεβλημένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βάλλω.

Βεβουλευμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ σκέψιν, μὲ σύλογισμὸν. 2) ἐκ προμελέτης, ἐκ πίτηδες.

†Βεβραδὼν, όνος (ὁ), = Βαβραδών.

†Βεβραδύζω, Μ. άξω, = Βαβραδύζω.

Βε(βεμ)βρᾶς, άδος (ἡ). εἶδος μικροῦ βόμβυλίου, ἴδε Μεμβράς).

Β(βεμ)βραφύη, ης (ἡ). εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ βεμβράδας εἰς τύπον ἀφύων.

Βεβρωθοῖς, Π. ἀντὶ Βεβρῶκοις, πρκ. εὐκτ. καὶ

Βεβρὼς, ῶσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ Βεβρωκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Βεβρώσεται, (μετ' ὀλίγ.) μλλ. τοῦ Βιβρώσκω.

Βεβυσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βύω.

Βεβωμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βεβοημένος.

Βεβὼς, ῶσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.

Βέβᾳ, Ἰων. ἀντὶ Βᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπότ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω ἢ Βίομαι.

Βεβῦσθον (τὸ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Βεβυσμένον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

†Βεινέω-ῶ κτλ. (σπν.) ἀντὶ Βινέω κτλ.
Βείομαι, Π. ἀντὶ Βήσομαι ἢ Βιώσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω καὶ τοῦ Ζάω.
Βείω, Ἰων. ἀντὶ Βῶ, ἀ. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βεκκεσξήνος(ὁ, ἡ), (Κωμ.). παμπόλαιος, ὑπέργηρως, (ἐπιτ.) ἀνόητος, εὐήθης, ξαναμωραμένος, [σελήνη, καὶ
Βέκκος καὶ
Βέκον (τὸ), (Φρυγ. ἢ Κυπρ.) ὁ ἄρτος, (ὁ Κορ. ἐσημ. ὅτι ἢ Ἀλθανιστὶ τὸ ψωμὶ λέγεται Μπούκ).
Βελεμνίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου ἔχοντος σχῆμα βέλους, [ἐκ τοῦ
Βέλεμνον (τὸ), Π. = Βέλος.
Βελεμνοτοξοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων βέλη (βέλεμνα) καὶ τόξον.
Βελένιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φαρμακερ., (ἴσως ἀπ' ἐθῶ τὸ Ἀτν.) venenum. (Γαλλ.) venin, (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ. Τοξικὸν καὶ Ἐλένιον).
Βέλενος(ννος), ου (ὁ). εἶδ. ἰχθ. (ἴσ.) = Βλέννος.
Βελεσιχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τὰ βέλη, φιλοπόλεμος ἢ κυνηγετικός.
Βελικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ βέλη. ||, « Βελικὰ (ἐνν. βιβλία ἢ ἔργα), « Ἀθ. τὰ περὶ βελοποιΐας καὶ τοξευτικῆς πραγματευόμενα.
Βελίτης, ου (ὁ). (κάλαμος) χρήσιμος εἰς κατασκευὴν βελῶν.
Βέλλερος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἔλλερος.
Βελοθήκη (ἡ), = Φαρέτρα.
Βελομαντία (ἡ). εἶδ. μαντείας (λαχνοῦ) διὰ τῶν βελῶν.
Βελόνη (ἡ). ἡ κορυφὴ (μύτη) τοῦ βέλους κτλ. 2) (συνήθ.) = Ῥαφὶς, βελόνι. 3) εἶδ. ἰχθ. (κοιν.) Ζαργάνα.
Βελόνιον (τὸ) καὶ
Βελονίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βελόνη, βελονάκι.
Βελονοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βελόνης.
Βελανοθήκη (ἡ), τὸ γνωστὸν ἔργαλ.
Βελονοποικίλτης, ου (ὁ). ὁ κεντῶν (ποικίλλων) ὑφάσματα μὲ τὴν βελόνην.
Βελονοπώλης, ου (ὁ) ἢ Βελονόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν βελόνια.
Βελοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κατασκευάζω βέλη.
Βελοποιητικὸς, ἡ, όν, = Βελοποικός.
Βελοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ βελῶν.
Βελοποικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν βελοποιΐαν, (ὅθ. ||. Βελοποικὴ, ἡ τέχνη καὶ Βελοποικὰ, τὰ βιβλία τὰ περὶ βελοποιΐας.
Βελοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (φθειάων) βέλη.
Βέλος [βάλλω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε ὅπλον ῥιπτόμενον μακρόθεν, (κυρ. δὲ) σαγίττα. »Ἔγχος ἔχθιστον βελῶν, « Σοφ. » Βέλος κεραυνοῦ, « αὐτ. » Ἕξω (» Ἐντὸς) βέλους. « Διόδ. 2) κτύπημα, πλήγωμα, πληγὴ (συνκδ.) πόνος δριμὺς, σαγίττευμα. » Ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ἀξὺ γυναῖκα, « Ἰλ. Α.
Βελοστασία (ἡ). ὁ τύπος ὅπου στήνεται ἡ βελόστασις, ἐως (ἡ). μηχανὴ διὰ τῆς ὁπ. ῥίπτων βέλη, βαλίστρα. 2) = Βελοστασία.
Βελοσφενδόνη (ἡ). βέλος μὲ στυπεῖον ἢ πίσσαν εἰς τὴν ἄκραν σφενδονιζόμενον πρὸς πυρπόλησιν ξυλίνων πύργων καὶ μηχανῶν.
Βελουλκίω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἕλκω (Τραβῶ, Ἐβγάλλω) τὰ βέλος ἀπὸ τῆς πληγῆς.
Βελουλκία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βελουλκεῖν.
Βελουλκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (Ἐπιτήδ. πρὸς) βελουλκίαν.
Βελουλκὸς (ὁ). ὁ βελουλκῶν (χειροῦργος). ||. Βελουλκὸν (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. (χρήσιμον πρὸς βελουλκίαν).
Βέλτατος, η, ον, Π. (σπν.) Ὑπερθ. ἀντὶ Βέλτιστος, καὶ
Βέλτερος, α, ον, Π. συγκρ. ἀντὶ Βελτίων.
Βέλτιον, ώδ. τοῦ Βελτίων ἢ (ἐπίρ.) ἀντὶ βελτόνως, ἐπίρ. Κάλλιον, καλλήτερα.
Βελτιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καλλητερεύω.
Βέλτιστος, η, ον, ὑπερθ. ἢ
Βελτίων [βέλτων], ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος, κάλλιστος.
Βελτίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βελτιοῦν, καλλητέρευσις.
Βελτιώτατος, η, ον, Ὑπερθετ. καὶ
Βελτιώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Βελτίων, (κατὰ μίμησιν τοῦ Μειζότερος καὶ Χερειότερος).
Βελτιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βελτιῶν, διορθωτής.
Βελτιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντείνων (χρησμεύων) πρὸς βελτίωσιν.
Βεμβη(δι)κιάω-ῶ, Μ. άσω. Γυρίζω (Περιστρέφομαι) καὶ
Βεμβη(δι)κίζω, Μ ίσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ (περιστρέφηται) ὡς
Βέμβηξ(διξ), ικος (ἡ). σβοῦρος, φοῦρλα, (Τ.) τοπάτσι. 2) = Δίνη, περιστροφὴ (ὕδατος, ἀνέμου κτλ.), ἀνεμοστρόβιλος. 3) εἶδ. σφήκας, (παρβλ. Τενθρηδών).
Βεμβικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βέμβικα, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Βικώδης. ἐπειδὴ ἢ περὶ ἀγγείου ὁ λόγος).
Βεμβράς, ᾶδος (ἡ), = Μεμβράς.
Βενδίδειον (τὸ), ναὸς καὶ
Βενδίδεια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς (Βενδίδος) Ἀρτέμιδος.
Βενδῖς, ίδος (ἡ). (εἰς τὴν Θρᾴκ. καὶ ἐκεῖθ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ Ἄρτεμις.
Βενθεσικύμη (ἡ), Π. ἡ βυθιζομένη εἰς τὰ κύματα.
Βένθος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Βάθος. » Θαλάσσης (» Ὕλης) βένθεα, « Ὁδ. Α., Ρ.
Βέντιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Βέλτιστος.
Βέομαι, Ἰων. ἀντὶ Βείομαι
Βέρβερι (τὸ), [Ἰνδ.], (ἄκλ.). Ἀστερίδι τῆς Ἰνδ. ἀπὸ τὸ ὀπ. ἐβγαίνει τὸ μαργαριτάρι.
Βέρεθρον (τὸ), ἀντὶ Βάραθρον.
Βερέσγεθος (ὁ), (Κωμ.). εὐήθης, ἀνόητος.
Βεῦδος(θος), εος-ους (τό), Π. [εὖδω;]. δέρμα χρησιμεῦον ἀντὶ στρώματος. 2) φόρεμα γυναικ. ποικίλον ἢ πορφυροῦν.
Βῆ, Π. ἀντὶ Ἔβη, γ'. πλ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ
Βῆ, τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βῆγμα (τὸ). φλέγμα (τὸ ὁπ. ἐκπτύει τις βήχων), ῥόχαλον.
Βῆθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.
Βηλὸς (ὁ), Π. [βαίνω], (ἐν γέν.) = Βάσις, ἔδαφος· (ἰδικῶς δὲ) τὸ κατώφλιον τῆς θύρας· (συνκδ.) οἰκία, κατοικία, (ὅθ. μαρτ.) ὁ οὐρανὸς (ὡς κατοικία τῶν θεῶν). » Βηλὸν ἀστερόεντα, « Κέντ.
Βῆμα (τὸ), [βαίνω], ἀβράσκλιτ. πατημασιά. » Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν αὐτῇ (τῇ γῇ) οὐδὲ βῆμα ποδὸς, « Γρφ. 2) μέτρον ἐκτάσ. (ἴσον 2 ½ πυδ.). « Χίλια βήματα ποιοῦσι μίλλιον ἓν, « Γεωμετρ. 3) (ἐν γέν.) τόπος ἐξέχων τοῦ ἐδάφους ὅπου ἀναβαίνει τις ἵνα φανῇ ἢ ἀκουσθῇ, (ἐπιτ.) θρόνος (κυρ. δικαστοῦ), ἄμβων (πρὸς δημηγορίαν), τὸ θυσιαστήριον (τὸ ἅγιον) τοῦ ναοῦ, κτλ. » Παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, « Δημ. » Πάντες παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, « Γρφ., (ὅθ:) » Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, « Λξ., ἀντὶ Οἱ ῥήτορες ἢ Οἱ ἱερωμένοι.
Βηματίζω, Μ. (ἴσω. Μετρῶ (βρόμον κτλ.) μὲ τὰ βήματα. 2) (μτγν.) περιπατῶ.
Βηματισμὸς (ὁ). ἡ διὰ βημάτων καταμέτρησις.
Βηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταμετρῶν διὰ βηματισμοῦ τὰ διαστήματα, γεωμέτρης.
Βῆμεν ἢ Βήμεναι, Π. ἀντὶ Βῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βαίνω.
Βὴξ, ηγὸς (ἡ καὶ Ἀτπ. ὁ). βῆχας.
Βηράνθεμον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ἠράνθεμον.
Βήρηξ, ηκος (ὁ), Ζ. Βάραξ.
Βηρύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Βήρυλλος (ὁ), πέτρ. πολύτ. (θαλασσοπράσινος τὸ χρῶμα), (κατὰ μεταθ. στοιχ. ἐκ τοῦ χαλδ.) Μπηλοῦρ, (ἴδε Σμάραγδος). » Ἀερωειδὴς —, « Πλίν., ὁ Σαπφειρος.
Βῆσαι, Π. ἀντὶ Ἔβησα, ἀόρ. ἀ. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) ἢ
Βῆσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω.
Βῆσσα [βαθὺς], ης (ἡ)· καὶλὰς σύνδενδρος), (παρβλ.) Νάπη. 2) (μτγν.) εἶδ. ἀγγείου, βωκάλιον.
Βησσήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων βήσσας (καιλάδας, δρυμῶνας).
Βήσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βῆσσα (2).
Βήσσος, εος-ους (τὸ), Π. = Βῆσσα.
Βήσσω(ττω), Μ. ξήξω. Βήχω.
Βῆτα (τὸ). ἄκλ. [Ἑβρ.]. τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.
Βηταρμὸς (ὁ), Π. [βαίνω, ἁρμὸς], χορός. » Ἐνόπλιος —, « Ἀπολλν., (ἴδε Ὑμβρίχιος).
Βητάρμων [βηταρμὸς], ονος (ὁ, ἡ), Π. χορευτὴς.
Βηχίας, ου (ὁ), (ἐνν. φθόγγος). εἶδ. βραγχῆς φωνῆς (παρὰ μουσικ.).
Βηχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ὠφελῶν) εἰς τὸν βῆχα. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ βῆχα. » Τῇ γραιᾷ τῇ βηχικῇ (ὅπου ὁ Fabius διορθωτέον εἶκασε Βησσικῇ), « Ἱππκρ. (παρβλ. Βρυκτικὸς).
Βήχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βὴξ, λεπτὸς βῆχας, βηχάκης.
Βήχιον (τὸ), εἶδ. φυτ. ὠφέλιμον διὰ τὸν βῆχα.
Βηχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (ἢ ὁ ἀνομοιούμενος ὑπὸ) βήχος.
Βία (ἡ), = Ἰσχὺς, Ῥώμη, δύναμις, ὁρμή. » Εἴθ' ὡς ἠθέλομι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, « Ὁδ. Σ. » Τῇ βίᾳ τοῦ σώματος ἐξωθεῖ τὰς πύλας, « Ξδ. (καὶ περιφρ. πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρᾶ Π.) » Βίη Ἡρακλῆος (Πριάμοιο κτλ.) ἡ. » Βίῃ Ἡρακληείῃ κτλ.,« ἀντὶ Ὁ ἀνδρεῖος (φυσικῶς) Ἡρακλῆς, ἡ (καθὼς συνειθίζομεν) Ἡ γενναιότης του ὁ ζεῖνα.

2) ἀνάγκη. » Β' ᾳ (ἡ) » Πρὸς βίαν (καὶ μὲ γεν.) » Β' ᾳ τῶν πολλῶν, « Δμ. »Βίᾳ ἡθῶν, « Εὐρ., χωρὶς νὰ θέλουν, δυναμικῶς, ἀκουσίως. 3) βίαιος (αὐθάδης, πυραννικός, ὁρμητικὸς) χαρακτήρ. » Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι,« Δμ. 4) πρᾶξις βιαία, ἀδικία, παρανομία· ἀτίμασμα κτλ. » Κείνων βίας ἀποτίσιας ἑλλῶν, « Ὀδ. Σ. 5) (ἐνίοτε) ἀπουδή, ταχύτης, (καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως). » Συνοικίζουσί τε τὴν Λέσβον εἰς τὴν Μιτυλήνην βίᾳ, « Θκ. (Γ, 2), ἴδε καὶ Βιαίως.

Βιάζομαι [ζα. συγγ. τοῦ Πιέζω], Μ. άσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἐπιφέρω, Κατορθόνω τι μὲ) βίαν, ἀναγκάζω, ἀναπονχωρῶ. » Μάλα δή σε βιάζεται Ἀχιλλεύς, « Ἰλ. Σ. » Κατολαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται,« Πλ. » Βιάζεσθαι οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, « Θκ. » Μὴ φιλονείκει, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδέν, « Δμ. »Νῶϊ βιήσατο μισθόν,« Ἰλ. Φ., μᾶς ἀπατέρησε διὰ τῆς βίας. » Λαΐτμα βιησάμενοι,« Ἀπλλν. » Βιάσασθαι τὸν εἴσπλουν, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Ἐβιάζετο εἰς τὴν ἀρχήν, « Ξεν. » Βιασάμενοι διὰ τῶν φυλάκων,« Θκ. »Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, « Γρφ. (καὶ μὲ δοτ.) » Βιάζομαι δρόμῳ, « Θκ. » Βιάσασθαι ψεύδεσι, « (ᾧ ἐπίρ.) » Βιάσασθαι εἶπω,« Ὀρφ. (ᾧ πρὸς ἀπαρ.) » Βιάζομαι ἄρχειν,« Πλ. » Ἰδιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν,« Θκ. (καὶ παθ.) » Ὅπως μὴ βιαθῆτε ἁμαρτεῖν, « Δμ. » Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βιάζεται, « Γρφ.

Βιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Βιάζομαι.

Βιαιοθανατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι βιαιοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθνήσκων μὲ βίαιον (ὄχι φυσικὸν) θάνατον.

Βιαιοκλώψ, ῶπος (ὁ). ὁ κλέπτων διὰ τῆς βίας.

Βιαιομαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μάχομαι ἀνδρείως, [ἐκ τοῦ

Βιαιομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μεταχειριζόμενος βίαν (ᾧ ὄχι πανουργίαν) εἰς τὰς μάχας.

Βίαιος, α ᾳ ος, ον. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἐπιφέρων, ἢ γινόμενος μὲ) βίαν, ἀναγκαστικός, τυραννικός, δυναμικός, ἀκούσιος, βεβιασμένος, σφοδρὸς, ὁρμητικός. » Ἕρδειν (ἢ » Πάσχειν) βίαια, « Ὅμ., Θκ. » Βιαίων δίκη,« Νμ., ἡ καθ' ὁποιαδήποτε βιαιοπραγίας. » Ἐκ τοῦ βιαιοτάτου,« Δμ. Ἀλ., διὰ τῆς μεγίστης βίας.

Βιαιότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ βιαίου.

Βιαίως, ἐπίρ. Διὰ τῆς βίας, δυνασταικῶς, ὁρμητικῶς, δυνατά. 2) (ἐνίοτε) κατὰ σπουδὴν, (κοιν.) βιαστικά. » Βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, « Θκ. (Β, 33).

Βιαρχία, ας (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρχῶν εἰς τὸ πρὸς τὸν βίον, ἀρκετὸς νὰ ζήσῃ (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον).

† Βίαρχος (ὁ, ἡ). (ἀδημ.), ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῶν ζωοτροφιῶν στρατεύματος.

Βιάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύνανταί τις νὰ βιάσῃ.

Βιασμὸς (ὁ). βία (κατάτινος), παραβίασις· (ἰατρ.) σπασμὸς ἐπικίνδυνος, τεινεσμός.

Βιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος (πράττων τι μὲ) βίαν καὶ δυναστείαν· ἁρπαξ, τύραννος. 2) Π. ἀνδρεῖος, τολμηρός.

Βιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς βίαν.

Βιαστικῶς, ἐπίρ. = Βιαίως, διὰ τῆς βίας.

Βιαστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ τῆς βίας γινόμενος.

Βιατὰς, ᾶ, Δ. ἀντὶ Βιατὴς, οῦ, (ὁ), Π. = Βιαστής.

‡Βιατήριος (ὁ, ἡ), = Βιαστικός. || (οὐσ.) Βιατήριον (τὸ), ὁρμητήριον πειρατῶν.

† Βιάτωρ (τὸ), (Λακων.) εἶδος μικροῦ ἀγγείου, καυκί, πιάτον.

Βιάω-ῶ, καὶ (μσ.) Βιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Βιάζομαι.

Βιβάζω. Μ. άσω καὶ Ἀττ. βιβῶ. Βάλλω τὰ ζῶα νὰ βατευθοῦν. » Κύνας καὶ ὄρνιθας ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι, « Πλ. (καὶ παθ.) » Τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, « Ἀρχ.

Βιβάς, ᾶσα, άν, καὶ

Βιβάσιμος, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ ἐνγ. τοῦ (ἀχρ.) Βίβημι ἢ Β βάσθω, = Βαίνω, περιπατῶ. »Μακρὰ (»Κυῦρα)—,« Ὅμ., Πίνδ.

Βίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βιβάζειν (ι). 2) εἶδος χοροῦ τῶν Λακεδαιμόνων.

Βιβάσκω, Π. ἀντὶ Βαίνω, βαδίζω.

Βιβαστὴς, οῦ (ὁ). (κυρ. ὕπνος ἢ ταῦρος) ὁ βιβάζων (βατεύων).

Βιβάω-ῶ, Π. ἀντὶ Βαίνω..

Βιβλαρίδιον καὶ

Βιβλάριον (τὸ), = Βιβλιάριον,

Βιβλιαγράφος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βιβλιογράφος.

Βιβλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καταγινόμενος εἰς τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ) βιβλία, πολυμαθής.

Βιβλιάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βιβλίον, βιβλιαράκι.

Βιβλιασόρος (ὁ, ἡ), = Βιβλιοφόρος.

Βιβλιάριον καὶ

Βιβλίδιον (τὸ), = Βιβλιάριον, βιβλιαράκι, χαρτάκι.

Βίβλινος, η, ον. (κυρ. οἶνος) Θρᾴκιος ἢ (ἁπλ.) παλαιὸς, (παρβλ. Βύβλινος).

Βιβλιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω βιβλίον ἢ βιβλία.

Βιβλιογραφία (ἡ). τὸ νὰ γράφῃ τις βιβλία, [ἐκ τοῦ

Βιβλιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ἀντιγράφων) βιβλία.

Βιβλιοθήκη (ἡ). ὁ τόπος ὅπου ἀναπατίθενται καὶ φυλάττονται βιβλία.

Βιβλιοκάπηλος (ὁ), = Βιβλιοπώλης, (κυρ.) μεταπράτης βιβλίων.

Βιβλιοσθὸς, ὁ (ὁ), Δ. ὁ ἠλημονήσας πόσα βιβλία (τόσα πολλὰ!) συγγράψῃ.

Βιβλίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Βίβλος, σύγγραμμα, χαρτί, πετρόδιον, ἐπιστολή, ἀναφορὰ, (ἐν γεν.) ἔγγραφον.

Βιβλιοπωλεῖον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται καὶ

Βιβλιοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν βιβλία.

Βιβλιοσσφος (ὁ). (μτφορ.) ὁ βάπτων (φυλάττων ἀνέκδοτα) τὰ βιβλία.

Βιβλιοφύριον (τὸ). χαρτοφυλάκιον.

Βιβλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων βιβλία (ἐπιστολὰς κτλ.), γραμματοφόρος.

Βιβλιοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω βιβλία, εἶμαι βιβλιοφύλαξ.

Βιβλιοφυλάκιον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου φυλάττονται βιβλία (ἔγγραφα κτλ.), βιβλιοθήκη.

Βιβλιοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ βιβλίων, βιβλιοθηκάριος.

Βιβλὶς, ίδος (ἡ). σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ βίβλον (βύβλον, φλαμουρόχαγκινον. 2) (κλπ.) = Βιβλία, ἔγγραφα, συγγράμματα.

Βίβλος (ἡ), = Βύβλος, ἡ φλοιὸς τοῦ αἰγυπτ. παπύρου, χαρτὶ· βιβλίον.

Βιβλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) βίβλον ἢ βίβλους, βιβλιοφόρος.

Βιβλοφύλαξ, ακος (ὁ), = Βιβλιοφύλαξ.

Βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι (ἀόρ. Ε'. Ἔβρων, ως, ω. πρκ. Βέβρωκα ᾧ πθ. Βέβρωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐβρώθην). Τρωγω, (παρβλ. Ἐσθίω).

Βιβῶντες, Δ. ἀντὶ Βαίνοντες, πλθ. τοῦ Βαίνω.

Βίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βία.

Βιήμαχος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. = Βιαιομάχης.

Βιήσατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐβιάσατο.

Βιηφι, Π. Ἰων, ἀντὶ Βίᾳ

Βικιδιαν καὶ

Βικίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Βίκος ᾧ Βῖκος (ὁ), ἀγγεῖον πήλινον (ξυλινὸν) διὰ κρασὶ κτλ. 2) εἶδος ἀσπρόμυρου, ὁμοιον μὲ τὸν Ἄρακον.

Βικιάδης, ους (ὁ, ἡ), ἴδε Βεμβικιάδης.

Βινέω-ῶ [βαίνω ᾧ] Μ. ήσω. Συνουσιάζομαι.

Βινητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ὄρεξιν πρὸς συνουσίαν.

Βιογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ βίου τινός.

Βιοδοσία (ἡ) καὶ Βιοδοσίη (ἡ), = Βιοδώτης.

Βιόδωρος (ὁ, ἡ) καὶ Π.

Βιοθώτωρ, ορος (ὁ). ὁ διδοὺς (δωρούμενος) βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον, ζωοτρόφος ἢ τροφοδότης.

Βιοζυγὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνόνων (ζυγώνων) τὸν βίον (τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς γυναικός). » Ὑμέναιος—, « Νόν.

Βιοθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [βίος, θάλλω] ὁ μετὰ ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, (παρβλ. Ζωθάλμιος).

‡ Βιοθόνατος καὶ

‡ Βιοθανὴς, ους (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Βιαιοθάνατος.

Βιοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὸν βίον.

Βιοθρέπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

‡ Βιοθρέπτηρ (ὁ), Π. = Βιοθρέμμων.

Βιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω (Γράφω) τι ἀπαραλλάκτως καθὼς γίνεται (ἢ τὸν ἀνθρώπινον βίον, (παρβλ. Ἠθολογέω). 2) συγγράφω τὴν βιογραφίαν τινός.

Βιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἀπαραλλάκτου) περιγραφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, [ἐκ τοῦ

Βιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων (ἀπαραλλάκτως καθὼς εἶνε) τὸν ἀνθρωπίνον βίον, ζωγραφιζόντων τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων, ἠθικὸς, (παρβλ. Ἠθολόγος).

Βιόλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λελυμένος ἐκ τοῦ βίου, νεκρός.

Βιομηχανία (ἡ). τρόπος (μηχανὴ) τοῦ κερδίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βιομήχανος (ὁ, ἡ). ὁ ποριζόμενος εὐμηχάνως (ἐπιτηδείως) τὰ πρὸς τὸν βίον.
Βιόπλαγκτος καὶ
Βιοπλανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν ζῶα πορισσῷ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. 2) ὁ ἔχων ἄστατον (εὐμετάβολον) ἦθος.
Βιοπονητικός, ἡ, όν, καὶ
Βιοπόνος (ὁ, ἡ). ὁ ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῶν κόπων του.
Βιοπορικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ προμηθεύσῃ (εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιομήχανος.
Βίος (ὁ), = Ζωή, ἡ διάρκεια τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον. «Πῶ' ἡμέρα θάνατον ἢ βίον φέρει,» Εὐρ. «Λαγῶ βίον ἔζης,» Δημ. «Ἔκπεμψον (« Τελευτᾶν βλ.) τὸν βίον,» Εὐρ., Ἰσοκρ. «Περὶ ὑμᾶς βία,» Ἀθ. « Βίος ζωῆς,» Πλάτ. Ἐπινομ. « Διὰ βίου,» Λξ. 2) ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς ζωῆς, ἡ διαγωγή, τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ἐπιτήδευμα. « Φιλόσοφος (« Θαλάττιος, » Πολιτικὸς κτλ.) βίος, « Ἀρχιτ. » Ὁ καθημέραν (» Ὁ μετὰ ταῦτα) βίος, « Δημ. » Εὐαυμάζόν σου τὴν τοῦ βίου τάξιν,» Ἰσοκρ. «Τοιαύτην πεποίηνται τοῦ βίου τὴν ὑπόθεσιν,» Δημ, « Βίων πράσεις,» Λκ. 3) τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, αἱ ζωοτροφίαι, (κατ' ἔκτ.) περιουσία, πλοῦτος, (κοιν.) βιὸ καὶ βιός. « Ὧ τινι μὴ βίος ἔνδον κεῖται,» Ἡσ. « Τοῖσι φέρει γαῖα πολὺν βίον,» αὐτ. » Τοῖς παισὶν εἶη μὴ σπάνις βίου, » Εὐρ. » Αἱ φάλαγγες ὑπῆρχον τὰ πρὸς τὸν βίον,» Ξεν. » Ὁ βίος ἡμῖν ἀπὸ τῆς θαλάσσης,» αὐτ. » Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, « Δημ. « Οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο πράττειν,» Ἄρστ. (καὶ πλθ.) « Τοὺς ἀφόρτα ἐὐκαιρουμένους τοῖς βίοις,» Ἀθ. 4) ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι, ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. « Συνεπιμαρτυρεῖ τὰ βίος ἅπας,» Ἄρστ. « Τὰ περὶ τὸν βίον ἁμφισβητήματα, » Φιλ. 5) ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς (ἡ βιογραφία) τινὸς ἀνθρώπου. (« Πλουτάρχου) βίοι παράλληλοι (καὶ Διογένης Λαερτίου) Βίοι φιλοσόφων. (Ὁ Δικαίαρχος ἐποίησε ἢ Βίον Ἑλλάδος,» (τὸ ὁποῖον ὁ Οὐήρρων Graecia vitam μετέφρασε).
Βίος (ὁ), Π. [βιας ἡ ἰδς], = Τόξον (κυρ. τὸ λυγιζόμενον μέρος του), δοξάρι.
Βιοσαύος (ὁ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν ἢ γλυτώνων) τὴν ζωήν.
Βιοστερής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἐνδεής.
Βιοτεία (ἡ), [βιοτεύω]. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν (προζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον).
Βιοτερμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσδιορίζων (βάλλων τέρμα εἰς) τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.
Βιοτευμα (τὸ). ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς ζωῆς, [ἐκ τοῦ
Βιοτεύω [βιοτή], Μ. εὐσω. Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου· (μὲ γεν. προθετ.) ποριζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. « Κἰθιόμενοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν,» Ξεν. (παρὸ. Βιόω).
Βιοτή (ἡ), Π.= Βίος, ζωή, τρόπος τῆς ζωῆς, πορισμος τῶν πρὸς τὸ ζῆν. « Ἀπὸ τῆς ποιήσεως τὴν βιοτὴν ἔχων, » Ἡρ.
Βιοτὴς (ἡ), Π. (σπ.) ἀντὶ Βίος.
Βιοτήμενος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βιωτικός, ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς τὸν βίον, συντηρητικὸς τῆς ζωῆς.
Βιότιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ
Βίοτος (ὁ), Π. ἀντὶ Βίος, ζωή. « Ἀθέμιτον βίοτον, » Ἐπιγρφ. 2) πόρος ζωῆς, περιουσία. « Ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν, » Ὀδ. Α.
Βιοτοσκόπος (ὁ, ἡ) , Π. ὁ ἔχων ἐπιβροὴν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.
Βιοῦς, οῦσα, οῦν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βιόω.
Βιοφειδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀφειδόμενος τὸν βίον (τὴν περιουσίαν) τιν, φειδωλός, οἰκονόμος.
Βιοφθορία (ἡ). φθορὰ (ἀφανισμὸς) τοῦ βίου, [ἐκ τοῦ
Βιοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν βίον.
Βιοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = Δυσφορῶ, ἀδημονῶ.
Βιόχρηστος (ὁ, ἡ), = Βιωφελὴς, χρήσιμος εἰς τὸν βίον.
†Βιόω ῶ [συγγ. τῷ Βείω, περιπατῶ]. Μ. ώσομαι ᾗ απνστ. ὦσω (ἀόρ. Ἔβίων, πρκ. Βεβίωκα κτλ.). Ζῶ. « Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν,» Λκ. « Ὄρνιθες ἐν ὕδατι βιοῦντες, » Θφρ. « Ἔνια τῶν ζερπετῶν (φυτῶν) πέφυκε ποτὲ ᾗ ἐν θαλάσσῃ βιοῦν,» αὐτ. 2) Π. (απν. ἐνεργ.) δίδω ζωήν, ζωοποιῶ. « Σὺ μ' ἐβίωσας,» Ὀδ. Θ. (ἴδε Βιώσκω). ||. (πθ. μόνον «ἐς τὸ γ'. πρσ. ᾗ κατὰ μτχ.) « Ἱκανός μοι χρόνος βεβίωται, » Ἀθ. « Τὰ σὰ ᾗ ἐμοὶ βεβιωμένα.» Δημ. 3)(μσ.) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. « Ἀποδεικνύει πάντα τινὰ τῷ νομάρχῃ ὅθεν βιοῦται, », Ἡρ. (παρὸλ. Ζάω).
Βιόωνται, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ σ, ἀντὶ Βιῶνται), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Βιόομαι=Βιόζομαι.
Βίρρος (ὁ), (λτ.) Μανδύη, χλαμύς, ἐπανωφόρι.
Βιστάκιον (τὸ), Ζ. Πιστάκιον.
Βίσων, ωνος (ὁ), εἶδος ἀγρίου βοὸς τῆς Θρᾴκης, (ἴδε Παυσαν. Γ', 13.).
Βιφατο, Π. ἀντὶ Βιῶντο, γ', πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑλκτ. τοῦ Βιόομαι.
Βιώδης, ες (ὁ, ἡ), = Βιωτικός.
Βιφῆν, Ἀτ. ἀντὶ Βιοῦν, ἐνς. τῆς ὑλκτ. τοῦ Βιόω.
Βιώλεθρος (ὁ, ἡ). ὀλέθριος διὰ τὸν βίον.
Βιῶναι, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βιόω.
Βιώνης, ου (ὁ) , [βίος, ὠνοῦμαι]. ἀγοραστὴς ἢ ἐργολάβος τῶν δημοπρατουμένων ὑπὸ τῆς διοικήσεως.
Βιώσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίμως. Ὅς τις ἔχει (εἶνε διὰ) ζωὴν, ἠμπορεῖ ἢ θέλει νὰ (ἔχει ἢ δίδει ἐλπίδας ὅτι θὰ) ζήσῃ. « Ὁ ἀσθενῶν (« Τὸ βρέφος) βιώσιμα. (ἢ) βιωσίμως ἔχει, « Λξ. (καὶ πλθ.) « Οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, » Ἡρ.
Βιωσις, εως (ἡ),= Βίος, τρόπος τῆς ζωῆς, διαγωγή.
Βιώσκω ᾗ (πθ. ἡ μσ.)-ώσκομαι, Μ. βιώσω, -ομαι,= Βιόω, ζῶ. 2) ζωντανεύω, ζωογονῶ ἢ ζωογονοῦμαι.
Βιωτέον, θετ. τοῦ Βιόω.
Βιωτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἄξιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιομήχανος. 2) (συνήθ. μτγν.) ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὸν βίον καὶ τὰ τοῦ βίου, κοσμικός.
Βιωτὸς, ἡ ἡ ὁς, όν. (κυρ. βίος) τὸν ὁποῖον δύναται ἢ θέλει τις νὰ ζήσῃ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ σύδ. καὶ περιφρ.) « Εἴπερ τι ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ, » Πλ. «Οὐδαμῶς βιωτὸν ἡμῖν ἐστιν,» αὐτ. « Οὐ βιωτὸν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν, » Ἀθ.
Βιωφέλεια (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ
Βιωφελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος (ἐπωφελὴς) εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίαν.
Βιωφελία (ἡ),= Βιωφέλεια.
Βιωφελῶς, ἐπίρ. Ἐπωφελῶς ὡς πρὸς τὸν βίον.
Βλάβεν, Π. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Ἐβλάβησαν, (γ'. πλθ. πρα. τοῦ) πθ. ἀορ. β'. τοῦ Βλάπτω.
Βλαβεραυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς βλάβην τῶν ἀνθρώπων αὐγάζων (φέγγων, ἀνατέλλων). « Κρόνου ὀστὴρ—,» Μ«θ.
Βλαβερὸς, ά, όν (ᾗ ἐπίρ.) -ερῶς, = Βλαπτικός, ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος.
Βλαβεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Βλαψίφρων.
Βλάβεται, Π. ἀντὶ Βλάπτεται.
Βλάβη (ἡ), [βλάπτω]. ζημία, φθορά. « Βλάβης δίκη, » Δημ.
Βλαβίδειος, εσσα, ειον, Π. ἀντὶ Βλαβερὸς.
Βλαβοπαὶος (ὁ, ἡ). βλαβὴς προξένος, βλαπτικός.
Βλάβος, εος-ους (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Βλάβη.
†Βλαδαρὸς, ά, όν καὶ
†Βλαδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ
†Βλαδὸς, ὴ, όν, = Βλαδαρὸς, [ἐκ τοῦ
†Βλάζω [Μαλάσσω], Μ βλάσω ἢ βλάξω; Εἶμαι χαῦνος (μαλθακὸς, ἄτονος, [ἐπιμ.] βλάξ, νωθρός).
Βλαισηπόδης, ου (ὁ) καὶ
Βλαισόπους, οδος (ὁ, ἡ), = ῷ
Βλαισὸς [ἴσως Πλαίσιος], ἡ, όν. Κυρτὸς (κυρ. κατὰ τοὺς πόδας) πρὸς τὰ ἔξω, στραβοπόδης (« Διατί οἱ Αἰγύπτιοι ᾗ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Ἄρστ.) [ἐν γεν.) χωλὸς, παράλυτος· (καὶ ἔκτ.) τραυλὸς, (παρὸλ. Ῥωδός).
Βλαισότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ βλαισοῦ, χωλότης κτλ.
Βλαισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι βλαισὸν (κυρτὸν πρὸς τὰ ἔξω).
Βλαίσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλαισῶν, κύρτωσις. (τρπ.) ἀκαλιότης χαρακτῆρος, ὑπουλότης, δολιότης.
Βλακεία (ἡ) καὶ
Βλάκευμα (τὸ). ὁ γαοκτὴρ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ βλακὸς, ὀκνηρία, ἀδράνεια, ἀϋπθεια, μωρία κτλ.
Βλακεύω καὶ (μσ)- εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι. Φέρομαι ὡς βλάξ, πράττω τι ἀμελῶς καὶ ἀπρονύμως. ἐῤῥυθμῶ, (μτγν.) -θ:ῶπτομαι.
Βλακικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βλάκα, ἢ γινόμενος.
Βλακικῶς, ἐπίρ. Ἀμελῶς, ἀπρεθίμως.
Βλακίστατος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ Πλ«ξ.
Βλακὸς, ὴ, καὶ
Βλακώδης, ες (ὁ, ἡ). = Βλακικός.
Βλακωδῶς, ἐπίρ. = Βλακικῶς.
Βλάμμα (τὸ), (ἀσκμ.) = Βλάβη.
Βλάξ [βλάζω, ἴσως συγγ. καὶ τῷ Βληχῆ διὰ τὸ προβατώδες], ακὸς (ὁ, ἡ). Χαῦνος, μαλθακὸς, νωθρὸς, ὀκνηρὸς, -ύϋπνος. (μτγν.) καυχησιάρης, ξυπνησμένος. « Βλᾶξ ἔνι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ, « Δημκρ.

Βλαπτήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Βλαπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς ἐνεργῶν (ἡ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ) βλάβην, ἐπιβλαβής, [ἐκ τοῦ

Βλάπτω, Μ. βλάψω (πθ. ἄορ. Β'. Ἐβλάβην). (κυρ. παρὰ Π.) Ἐμπερδεύω, πεδικλόνω, ἐμποδίζω (βάλλω πρόσκομμα εἰς) τὸν δρόμον τινός, κάμνω νὰ σκοντάψῃ (καὶ τρπ.) νὰ παραλογιαθῇ (ν' ἀποτύχῃ, νὰ στερηθῇ), (μτγν.) προξενῶ βλάβην (ζημίαν). « Ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, « Ἰλ. Ψ. « Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, « Ὀδ. Ξ., τὸν κατέζησε φρενοβλαβῆ. « Βλάπτων λόγον γέροντος, « Πίδ., παραβαίνων. ||. (ἀθ. ἢ μσ.) σκοντεύω, μένω ἀνενέργητος, (μὲ γεν.) στεροῦμαι. « Βλαφθεὶς ἐν ὄζῳ, « Ἰλ. Ζ. « Βέλεμνα διόθεν βλαφθέντα, « Ἰλ. Ο. « Νόου βεβλαμμένος, « Θγν. (καὶ ἄλλ.) « Μέγα βλαφθεὶς τις, « Μόσχ., πολλὰ ἀνόητος.

Βλάσαμον (τό), Π. ἀντὶ Βάλσαμον.

Βλασκίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἴσως τὸ κοιν.) φλασκόψαρον.

Βλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. Ἐβλάστησα καὶ Β'. Ἔβλαστον). Ἐβγάλλω βλαστὸν (βλαστάρι), φυτρώνω. « Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, « Γρφ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ.) « Βλάστεν ἐξ ἁλὸς νᾶσος, « Πίνδ. « Ἐξ ἀμισέοιν δυοῖν βλαστῶν, « Σοφ. « Ἐ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα, « Αἰσχλ.

Βλαστεῖον (τό) Π. ἀντὶ Βλάστημα, βλαστός.

Βλαστέω-ῶ, σπν. ᾗ Π. ἀντὶ Βλαστάνω.

Βλάστη (ἡ), Π. βλαστός, βλαστάρι, (ἐν γέν.) προϊόν, (μτφρ.) γέννημα, τέκνον. 2) = Βλάστησις, φύξησις.

Βλάστημα (τό) καὶ

Βλάστημος (ὁ), Π. (σπν.) = Βλάστη.

Βλαστήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βλαστητικός.

Βλάστησις, εως (ἡ). τὸ βλαστάνειν, φύτρωμα· (μτφρ.) γέννησις.

Βλαστητικὸς καὶ

Βλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βλάστησιν· ὁ ἔχων δύναμιν (ὁρμὴν, προθυμίαν) εἰς τὸ βλαστάνειν· ὁ βλαστάνων ταχέως.

Βλαστοκοπέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κόπτω τοὺς βλαστούς. « Ὅταν βλαστοκοπηθῇ ὑπὸ πνεύματος ἡ ἄμπελος « Θφρ.

Βλαστολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Συλλέγω (κόπτω) τοὺς βλαστοὺς (τῆς ἀμπέλου κτλ.), κορφολογῶ.

Βλαστολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλαστολογεῖν, κορφολόγημα.

Βλάστον (τό), Π. = Βλάστη καὶ

Βλαστὸς (ὁ), [βάλλω, καθὼς ᾗ οἱ Γάλλοι jetton ἐκ τοῦ jeter]. βλοστάρι, προϊόν, τέκνον κτλ., [ἴδε Βλαστη).

Βλαστοφυλέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἐβγάλλω (Φύω) βλαστούς.

Βλασφημέω-ῶ [βλάσφημος], Μ. ἠσω. Δυσφημῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, (ἐκκλησ.) ὁμιλῶ ἀσεβῶς περὶ θεοῦ, προφέρω λόγους ἀπαισίους.

Βλασφήμημα (τό). καὶ

Βλασφημία (ἡ). λόγος ἀπαίσιος ἢ ἀσεβὴς, ὕβρις, λοιδορία.

Βλασφημόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βλάσφημον γλῶσσαν.

Βλάσφημος (ὁ, ἡ), [βλάπτω ἢ βλάξ, φήμη]. ὁ βλασφημῶν (λαλῶν κατὰ θεοῦ, ὑβρίζων), λοίδορος. ||. (οὐδ.) Βλάσφημον (τό), = Βλασφημία.

Βλασφημοσύνη (ἡ), Π, ἀντὶ Βλασφημία.

Βλασφήμως, ἐπίρ. Μὲ ὑβριστικὸν (βλάσφημον) τρόπον.

Βλαύτη (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) συρτὸν παποῦτσι ἢ κουντοῦρα μὲ θηλυκωτήρια. « Βλαύτας σύρων, « Ἀθ. « Τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, « Πλάτ.

Βλαυτίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βλαύτη.

Βλαχὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Βλαχή.

Βλάχνον (τό), Δ. ἀντὶ Βλῆχνον.

Βλαψιγονία (ἡ), βλάβη (φθορὰ) τοῦ γάνου, ἀτεκνία (κυρ. ἐπὶ μελισσῶν ὅταν ὁλόν τελεσφορῶσιν, δὲν αὐξάνουν).

Βλάψις, εως (ἡ), = Βλάβη. βλάψιμον.

Βλαψίταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων (χαλνῶν, ἀνορύττων) τοὺς τάφους.

Βλαψίφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων ἢ βεβλαμμένος τὰς φρένας, φρενοβλαβής.

Βλείης, Π. ἀντὶ Βληθείης, καὶ

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, Π. ἀντὶ Βληθείην, ης, η, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἐνκτ. τοῦ Βάλλω.

Βλεμεαίνω [βρέμω], Π φοβερίζων ἢ ὑπερηφανευόμενος παριβλέπομαι, ἀγριοκυττάζω.

Βλέμμα (τό), [βλέπω]. κύτταγμα, ὄμματιά. 2) πρόσωψις, θεωρία τοῦ προσώπου.

Βλ'ένα(ννα), ης (ἡ) καὶ

Βλένος(ννος), εος-ους (τό). μύξα, γλίντζα.

Βλένας(ννος), ου (ὁ), εἶδ. (μικροῦ ᾗ ἀχρεῖου) ὄψαρ. (κοιν.) γλῖνος, (παρβλ. Γλάνις).

Βλεννὲς, ἡ, ὸν καὶ

Βλενώ(ννώ)δης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) βλέναν, μυξώδης, μυξιάρης, (συνκδ.) νωθρὸς, ἀκαμάτης, εὐήθης, (παρβλ. Γλαννός). ||.(οὐδ.) Βλενώδες(τό), ἀντὶ Βλένα (ἡ).

Βλεπεδαίμων, ονες (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ βλέπων (νομίζων ὅτι βλέπει) δαίμονας, δεισιδαίμων· παραλογιασμένος, ἢ· ὁ ἔχων βλέμμα (μορφὴν) δαίμονος, χλωμὸς, κατάξηρος κτλ.

Βλέπησις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βλέψις.

Βλέπος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Βλέμμα.

Βλεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) βλέπειν.

Βλεπτὸς, ἡ, όν. Ὁρατὸς, ἀξιοθέατος.

Βλέπω [βάλλω, ῶψ], Μ. βλέψω καὶ (δρθόπ.) βλεψομαι (ἀόρ. Ἔβλεψα, οἱ δὲ λοιπ. χρόνοι ἄχρ.), = Ὁρῶ, θεωρῶ, κυττάζω. « Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα περιπατοῦντας, « Γρφ. « Βλέψον κάτω. — Καὶ δὴ βλέπω. — Βλέπε νῦν ἄνω, « Ἀρχ. « Βλέπω τοῦ ἰδεῖν, « Γρφ., στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἵνα ἴδω, (κοιν.) κυττάζω νὰ ἰδῶ. 2) ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ βλέπειν, (δηλ.) δὲν εἶμαι τυφλός. « Ὁ λέων μόνος τῶν γαμψωνύχων τίκτει βλέποντα, « Πλ. « Οἱ γὰρ βλέποντες τοὺς τυφλοὺς ἡγούμεθα, « Ἀρχ. 3) (συνκδχ.) εἶμαι ζωντανὸς (ᾗ καταχρ. ἐπὶ πραγμ.) φανερός. « Εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' ἂν εἰμώξιαν, « Σοφ. « Πῶς ταῦτ' ἐληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; « Αἰσχλ. 4) ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον βλέμμα. « Ὀξὺ (« Τιτανῶδες, « Κλέπτον) βλέπειν, « Ἀκ., Ἀρχ. « Ἄρην (« Πῦρ, « Ἀστραπὴ, [καὶ Κωμ.] « Κάρδαμα, « Ὑπότριμμα κτλ.) βλέπειν, « Λξ. « Παρθένιαν βλέπειν, « Ἀνκρ. « Σκότον βλέπει, « Σορ. τυφλώττει. « Σαύτη βλέπει, « Ἀρστ. (παροιμ.) = Μαστιγιᾷ, μέλλει ἡ δίδειν αὐτίαν νὰ δαρθῇ, (κοιν.) τὸν τρώγ' ἡ φάγη του. 5) ἀποβλέπω, κλίνω (ἔχω διάθεσιν) πρός, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ. « Τιμῆς (« Ψήφῳ δακεῖν) βλέπουσιν, « Ἀρστ. « Πρὸς τὴν ἀγορὰν βλέποντες, « Θφρ. « Εὖ τοῦτο βλέπει, « παροιμ., ἀρχίζει νὰ ἐκπτη. εἶνε εἰς τὴν παρακμήν. 6) (μτγν.) προσέχω, φυλάττομαι. παρατηρῶ. « Βλέπετε τοὺς κύνας, « Γρφ. « Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, « αὐτ. « Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας, « αὐτ. 7) (ἐπὶ ψύχ.) εἶμαι γυρισμένος (γέρνω, ἔχω τὸ ὦθρι) πρὸς ἢ ἀντικρύ. « Τῆς δὲ θηλείας (ἐλέφαντος) κάτω οἱ ὀδόντες βλέπουσ' », « Ἀρστ. « Οἰκίαι πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσαι, « Ξεν. (παρβλ. Ὁρῶ),

Βλεφαρίζω, Μ. ἰσω, = Σκαρδαμύττω, κινῶ τὰ βλέφαρα, ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ ὄμματα.

Βλεφαρὶς, ίδος (ἡ), (συνηθ. τὸ πλθ.) αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, ὑμματοτσιμπούρια, ὑμματόκλαδα.

Βλεφαρίτις, ιδος (ἡ). ἡ τῶν βλεφάρων « Θρὶξ —, « Μ. Αἰγιν., ἡ Βλεφαρὶς.

Βλεφαροκάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων (κρατῶν ἀνοικτὰ) τὰ βλέφαρα.

Βλέφαρον (τό), [βλέπω]. τὸ ὑμματόφυλλον. « Παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἐλπίδος, « Ἀρστ. 2) (συνκδχ.) Π. ὀφθαλμὸς, (ὡθεν:) « Χρυσέας ἀνίσχει βλέφαρον, « Σοφ. (περ.φρ.) ὁ ἥλιος.

Βλεφαροξυήλη καὶ

Βλεφαροξύστρα (ἡ) ᾗ Βλεφαρόξυστρον (τό) = τῷ

Βλεφαροσάρωθρον (τό), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐκαθάριζον τὰ (πασχοντα βλεφαρίτιδα) βλέφαρα.

Βλεψίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἅλλ.) Κεφαλίνος.

Βλέψις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν ἢ ὅρασις, τὸ βλέμμα.

Βλήδην [βάλλω], ἐπίρ. Π. ῥηχτὰ, ἀνυπητά.

Βλήεται Π. ἀντὶ Βάλληται, γ'. ἑν. ὑποτ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. καὶ

Βλητέος, εῖσα, έν, πθ. ἄορ. ἀ. τῆς μτγ. τοῦ Βάλλω.

Βλῆμα (τό), [βάλλω], = Βολὴ, ῥίψιμον. 2 βάλσιμον, αὐρεύμα, ζρωσίμιον. « Κλίτας —, « Ἐπιγρ. 3) κτύπημα, πλήγη. 4) = Βέλος. 5) εἶδος ζυμαρικοῦ, [παρβλ. Θρυμματίς).

Βλῆμαι, Π. ἀντὶ Βέβλημαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Βλῆμενος, Π. ἀντὶ Βεβλημένος ἢ Βληθείς, πθ. πρκ. ἢ ἄορ. τῆς μτγ. καὶ

Βλήσομαι, Π. ἀντὶ Βληθήσομαι, πθ. μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Βάλλω.

Βλησπρίζω [βάλλω], Μ. ἰσω. (κυρ. ἰσχνασούντος) = Ῥ.πτάζω, ἔχω ξενοχωρίαν, παραδίρνω, (ὡθεν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βληστρισμός (ὁ). στενοχωρία (ἀνησυχία ἀσθενοῦς), παραδαρμός.
Βλήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Βλητήρ.
Βλητέον, θετ. τοῦ Βάλλω.
Βλητήρ (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, τινάζων).
Βλητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ βάλλειν (ῥίπτειν ἢ κτυπᾶν) ἐπιτήδειος, πληκτικός.
Βλητο, Π. ἀντὶ Ἐβέβλητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τῆς ὁρς. τοῦ Βάλλω.
Βλητὸς [βάλλω], ἡ, όν. Κτυπημένος, πληγωμένος, (ὄθεν 2) ἀπτοήτος, ἀποθανὼν αἰφνιδίως. 3) (σπν. ἐνεργ.) ἀντὶ Βλητικός, ὁ κτυπῶν (πληγόνων κτλ.).
Βλήτρον (τὸ). ξυλοκάρφιον, ἢ στεφάνι σιδήρου πρὸς σύνδεσιν δύο σωμάτων.
Βλητρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Συναρμόζω (Συνδέω) διὰ βλήτρων.
Βλιαχάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ
Βλιχάομαι-ῶμαι [βληχή], Μ. ήσομαι. φωνάζω ὡς πρόβατον (ἢ β.έφος), βελάζω.
Βληχάς, άδος (ἡ), Π. ἡ βληχωμένη. «Ὀϊς —, « Ὄπτ., ἡ προβατίνα.
Βληχὴ (ἡ), [ὄνμ.τπ.] καὶ
Βλῆχημὸς (ὁ) καὶ
Βλήχημα (τὸ). ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου ἢ ὑηπίου, βέλασμα.
Βλιχήμιων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ Βληχητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ βληχᾶσθαι.
Βλήχητος, ἡ, όν. (κυρ. οὐδ. ᾗ πλθ.) Κάθε ζῷον τὸ ὁπ. βληχᾶται.
Βλήχνον καὶ
Βλῆχρον (τὸ), φυτ. ἡ φτέρη, (ἴδε Πτερίς), [ἐκ τοῦ
Βλήχρὸς [βλάζω], ά, όν, = Ἀβλήχρὸς, ἄτονος, ἀδύνατος, βραδὺς· νωθρὸς· μαλθακὸς κτλ.
Βλήχρος (ἡ), = εἶδος φυτοῦ (ἄλλο παρὰ τὸ) Βλήχρον, (ἴσ.) = Βλήχων.
Βλαχρὸς, ἐπίρ. = Ἀβλήχρῶς, μετρίως, ἀλαφρᾶ, σιγανὰ κτλ.
Βλήχων, ονος (ἡ), = Βλήχων. 2) (Κωμ.) = Ἐφιάλτειον.
Βλιχώδης, εος (ὁ, ἡ). προβατώδης, εὐήθης.
Βλήχων [βληχή], ωνος (ἡ). φυτ. τὸ φλήσκουνι. (βληχήσκουσι).
Βλιχωνίας, ου (ὁ). κατεσκευασμένος μὲ Βλήχων.
Βλιχώνιον (τὸ), = Βλήχων.
Βλίζω, Μ. βλίσω, (πρωτότ.) τοῦ Βλίσσω καὶ Βλιμάζω.
Βλιμάζομες, Δ. ἀντὶ Βλιμάζομεν, πλθ. τοῦ
Βλιμάζω [βλίζω], Μ. άσω. (ἐν γέν.) = Θλίβω, ζυμόνω, μαλάζω, χειρομαλάζω (κυρ. τὰς ὄρνιθας ἵνα ζῶσι ἂν ἦσι παχεῖαι), (ἐπὶ γυναικ.) = Τιτθολαβῶ, (συνκλ.) ἐπιθυμῶ, (Ἀρχ. Λυσ. 1164). 2) = Βλίσσω.
Βλίμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλιμάζειν.
Βλίνος (ὁ), = Ηλένος, γλίνος, (ὑψάρ.).
Βλίσσω [μέλι], Μ. βλίσω. Στραγγίζω (κυρ. ταῖς μελόσηκταις), ποιρνω (τρύγω) τὸ μέλι, (ἐν γέν.) ἁρμέγω, βυζάνω (κυρ. καὶ μετφρ.).
Βλισσητρὶς, ίδος (ἡ), Π. (χειρ) ἡ βλίσσουσα (τρυγῶσα) τὸ μέλι.
Βλιτομάμας (μμας), α (ὁ), (Κωμ.). ὁ Βλίτρων (ἀριθμέτων) τὸ μαμμὶ, (συνκλ.) μιαρὸς, εὐήθης, μαμμάκουθος. [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ
Βλίτεαν (τὸ), εἶδ. (ἀηδοῦς) λαχάνου, (κοιν.) βλίτον, (καὶ ἄλλ.) πολύ.
Βλίττω, Μ. βλίσω, = Βλίσσω.
Βλιτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βλίτον, (δηλ.) ἄνοστος, ἀνούσιος, ἀνάλατος, μωρός.
Βλίτων, ωνος (ὁ), = τῷ προηγ.
Βλοσυροβλέφαρος (ὁ, ἡ). = Βλοσυρώπης.
Βλοσυρονύχιος (ὁ, ἡ), ἴδε Βλοσυρωνύχιος.
Βλοσυρὸς [βλύζω], ά ή ὸς, όν, = Σοβαρὸς, ἄγριος, φοβερός. » Λέων—, « Ἴσ. » Μέτωπον (» Πρόσωπον) βλοσυρὸν, « Ἴσ., Ὅμ. 2) τραχὺς· σκληρός· (ἐπὶ χυμ.) στυφός. » Βλοσυρὴν ἄκρην, « Ἀπλν. » Βλοσυροῖσι κύδωνος, « Νίκ. » Ἢ ἐκ τῶν παλισκίων πίτυα βλοσυρωτέρα τε ᾗ βορβορώδης, « Θφρ. 4) (ἐπὶ καλοῦ) σεμνός, λαμπρός, μεγαλοπρεπής. » Γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς, « Πλάτ. » Βλοσυραῖς αἴγλῃσι, « Πίνδ.
Βλοσυρότης (ἡ). ἀγριότης βλέμματος, σοβαρότης κτλ.
Βλοσυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βλοσυρὰν φρένα (ψυχὴν ἢ φρόνημα), ἄγριος, σκληρός, ἢ ἀνδρεῖος, πολεμικός.
Βλοσυρωνύχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βλοσυροὺς (τραμεροὺς) ὄνυχας. (εἰς τὸν Ὀρφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Βλοσυραὶ, νύχιαι).
Βλοσυρώπης, ου (ὁ) ἡ εος (ὁ, ἡ) καὶ
Βλοσυρῶπις, ίδος (ἡ), καὶ
Βλοσυρωπὸς (ὁ), Π. ὁ ἔχων βλοσυροὺς ὤπας (ὀφθαλμοὺς), ἄγριος (φοβερὸς) τὴν ὄψιν. » Γοργὼ (» Δράκων)—, « Ὅμ., Βλοσυρῶς, ἐπίρ. Ἀγρίως, σοβαρῶς κτλ.
Βλύζω [ὄνμ.τπ.], Μ. ύσω. Ἀναβρύω (μτθ. καὶ ἀμτθ.), πλημμυρῶ, ἐκχειλίζω, χύνω ἢ χύνομαι. » Κρήνη βλύζουσα ὕδωρ, « Ὀρφ. » Ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει, « Χρηαμ. » Κύλιξ οἴνῳ βλύσειε, « Ἐπγρ., (παρβλ. Βρύω).
Βλύσις, εως (ἡ) καὶ
Πλυσμὸς (ὁ). ἀνάβρυσις, πλημμύρισμα.
Βλυστάνω, μτγν. ἀντὶ Βλύζω.
Βλυστὴρ, (ὁ), Π. ὁ ἀναβρύων (πλημμυρῶν κτλ.).
Βλυστηρὶς, (ὅος (ἡ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βλιστηρὶς.
Βλύω, σπν. ἀντὶ Βλύζω.
Βλωθρὸς [βλώσκω], Π. (κυρ. ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν), = Εὐαυξὴς, ὑψηλός. » Πίτυς (» Ὄγχνη, »Πλάτανος, » Πόα) βλωθρὴ, « Ὅμ., Ἀπλν.
Βλωμιαῖος, α, ον. (κυρ. ἄρτος) χωρισμένος εἰς βλωμοὺς, τετράβλωμος, ὀκτάβλωμος.
Βλωμιῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Βλωμὸς (ὁ), [βάλλω], = Ἔνδεσις, ψωμὸς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ιτ.) βουκκα, κομμάτι ψωμίου.
Βλῶσις, εως (ἡ). πορεία, ἐρχομὸς ἢ πηγαιμὸς· αὔξησις, [ἐκ τοῦ
Βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Ἤμολον, πρκ. Μέμβλωκα), Π. πορεύομαι, περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· αὐξάνω, προχωρῶ. » Μέμβλωκεν ἦμαρ, « Ὀδ. Π.
Βοάγριον (τὸ), [βοῦς ἢ βοᾶ[μάχη] ἀγρεύω]. ἀσπὶς (ἀπὸ) δέρμα βοὸς. 2) (ἐν γέν.) λάφυρον.
Βόαγρος (ὁ). βοῦς ἄγριον.
Βόαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Βόημα.
Βοᾶνθεμον (τὸ). = Βουφθάλμιον.
Βόαξ [βοάω], ακος (ὁ), ὑψάρ. (ἴσ.) = Βόωψ. ἡ (κοιν.) γοῦπα.
Βοᾶσι, Δ. ἀντὶ Βοῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Βοάω.
Βοᾶτης, ου (ὁ) καὶ
Βοᾶτις, ίδος (ἡ), Π. ὁ βοῶν (φωνάζων, ἀντηχῶν).
Βοαυλιον καὶ Βόαυλον (τὸ) καὶ
Βόαυλος (ὁ), Π. = Βούσταθμον.
Βοάω-ῶ [ὄνμ.τπ.], Μ. ήσω. (ἐπὶ ἀβύσσ.) Ἠχῶ, ἀντηχῶ, (κοιν.) βυζῶ. » Κῦμα βοᾷ, « Ἰλ. Ξ., » Ἠϊόνες βοόωσιν, « Ἰλ. Ρ. » Πολλοῖς δὲ κωκυτοῖσιν αἰγμαλωτίδων βοᾷ Σκάμανδρος, « Εὐρ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω (δυνατά). « Ἐλλήνων κικλήσκειν ἕκαστον, μηδὲ βοᾶν, « Ἰλ. Δ. »Σμερδνὸν βοῶν, « Ἰλ. Ο. (καὶ τρπ.) » Αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα βοᾷ, « Ἀρχ. (ὅμοιον μὲ τὸ Λτν) res clamat. 3) λέγω τι μεγαλοφώνως. (κοιν.) ἐβγάλλω ταῖς μεγαλοφώναις. »Ἀπεκτείνειν ἐβόων, « Θκ. « Ἐφ' οἷς ἔωας βοήσεσθε, « Πλάτ. » Βοῶν οὖτος ᾗ κεκραγὼς, ὡς δεινὰ ποιῶ, « Δημ. 4) (μὲ αἰτ.) κράζω τινά· ἐπικαλοῦμαι. » Βοᾶτε τὰν Ἄρτεμιν, « Σοφ. » Οὐνόματι βῶσαι τὸν ἐωυτῆς ἄνδρα, « Ἡρ. » Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; « Ἀρχ. »Τί με βοᾶς; Λκ. » Κῦρον ἐβόα, « Ἡρ. » Βοᾷ μὲν ὅρκους, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Βοήσομαι τὸν πατέρα, « Λκ., » Ἐλείθειαν ἐβόασε, « Θκρ. 5) (συνκδχ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) Ὑμνῶ, ἐπαινῶ. θριλλῶ. » Βοᾶτε τὰν Ἄρτεμιν, « Σοφ. » Βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, « Ἡρ. »Τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι ἐν τῇ πόλει, « Θφρ. » Ἐβόᾶσθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, « Ἡρ.
Βοείη ᾗ Βοείη (ἡ), (ἐνν. βορὰ). δέρμα βοός, βιβλιοτόμαρον.
Βοεικὸς, ἡ, όν καὶ
Βόειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν, βιβλιονὸς ἢ ἀγελαδινὸς. » Ζεῦγος βοεικὸν, « Θκ. »Δέρμα βόειον. « Ὀδ. Ξ. (ἴδε Βοείη). 2) (συνκδχ.) χονδρὸς, μέγας. » Βόεια ῥήματα, « Ἀρχ.
Βοέης, ητ, ον, Ἰων. = Βόειος.
Βοεργάτης, ου (ὁ). ὁ γεωργῶν διὰ τῶν βοῶν, ἀροτήρ.
Βοεὺς, έως (ὁ), Π. λωρὶ ἀπὸ βιβλιοτόμαρον.
Βοὴ (ἡ). φωνὴ μεγάλη, κραυγὴ· κρότος, θόρυβος. »Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, « Φρσ. (κοιν.) διὰ τὰ 'μμάτια. « Τὸ αὐτὸν τὴν βοὴν, « Θκ., ἴδε Λύεσθαι. 2) Π. (κυρ.) αἱ κραυγαὶ τῶν πολεμούντων, (συνκδχ.) πόλεμος, μάχη, (ὅθεν:) » Βοὴν ἀγαθὸς, « Ὅμ., ὁ μεγαλοφώνος (ἐπμ.) ἀνδρεῖος πολεμιστής. » Βοᾶς ὄνομα μηκέτ' εἶη, « Θκρ. 3) (σπνττ.) βοήθεια (;). « Βοὰν αἴτεῖν, « Εὐρ.
Βοῆ, ῆς (ἡ), (κατὰ κρ.) ἀντὶ Βοείη.
Βοηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Βουγενὴς.
Βοήγια (τὰ), [βοῦς, ἄγω]. = Ταυροραγίαι.
Βοηδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μετὰ βοῆς ἢ πρὸς τὴν βοὴν, (ἐπμ.) = Βοηθῶ.
Βοηδρομία (ἡ). τὸ βοηδρομεῖν, βοήθεια.
Βοηδρόμια (τὰ), ἑορτὴ τῶν Ἀθην. (εἰς ἀνάμνησιν τῆς μάχης τοῦ Θησ. κατὰ τῶν Ἀμαζ.), (ὅθεν
Βοηδρομιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τρίτος μὴν τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀθην. (13: Σεπτ.—15: Ὀκτ.) καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ βοηδρόμια.

Βοηδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ βοῆς τρέχων (βοηδρομῶν), βοηθός.

Βοήθαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς βοηθητικοῦ στρατεύματος.

Βοήθεια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοηθεῖν. 2) ἐκστρατεία πρὸς βοήθειαν συμμάχου ἢ αὐτὸ τὸ στελλόμενον ἐπὶ τούτῳ στράτευμα. « Ἡ εἰς Πύλας βοήθεια, » Δημ. « Ἀφικνεῖται ἡ παρὰ Δ. δευτέρα βοήθεια, » Ξεν.

Βοηθέω-ῶ, Μ. ἥσω, (κυρ.) = Βοηδρομέω, τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειάν τινος· (ἐν γέν.) θέλω βοήθειαν, ὑπερασπίζομαι.

Βοήθημα (τὸ), = Βοήθεια, βοηθητικὸν μέσον, ἰατρικόν.

Βοηθηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) βοήθημα, βοηθητικός.

Βοηθήσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.

†Βοήθησις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Βοήθεια.

Βοηθητικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ ἔχων διάθεσιν καὶ προθυμίαν) νὰ βοηθήσῃ.

Βοηθόος, Π. ἀντὶ

Βοηθός (ὁ, ἡ). ὅστις βοηθεῖ, ὑπερασπιστής. « Βοηθὸς ἡμῖν ὡρμήθης, « Ξεν.

Βοηλασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοηλατεῖν, ἁρπαγὴ (κυρ. ζώων), λεηλασία. 2) τὸ ἔργον τοῦ βοηλάτου, βόσκημα βοῶν καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν, [ἐκ τοῦ

Βοηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ἐμπρὸς ἢ Διώχνω (Ἐλαύνω) βόδια (κυρ. κλεμμένα), (ἐν γέν.) ἁρπάζω, λεηλατῶ. 2) βόσκω (ὁδηγῶ) βόας, εἶμαι.

Βοηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώκων, κεντῶν ἢ ὁδηγῶν) τοὺς βόας, βουκόλος, ἀγελαβάρης. « Οἰάτρος —, « Αἰσχλ. (ὁ Πινδ. Ὀλ. Γ', 26: ὀνομάζει καὶ) « Διθύραμβον βοηλάτην (« διότι τῷ κατορθώσαντι αὐτὸν βοῦς ἐδίδετο ἆθλον, « λέγει ὁ Σχολ. ἀλλὰ πιθανώτερόν μοι φαίνεται [ἐκ τοῦ Βοή, ἐλαύνω], ὁ διεγείρων κρότον βοήν, εὐφημίαν).

Βοηλατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βοηλάτην, (ὥθεν) « Βοηλατικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ.

Βοηλάτις, ιδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Βοηλάτης. « Ῥάβδος —, « Μόσχ., ἀντὶ Βοηλατική.

Βόημα (τὸ), = Βοή, φωνή, ἦχος.

Βοηνόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βουνόμος.

Βοῆξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βοᾶξ.

Βοήροτος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, ἀρόω]. ὀργωμένος μὲ βόδια.

†Βοῆς, ου (ὁ). φωνακλᾶς.

Βοήσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ βοᾶν, φώναγμα· βοή, θόρυβος.

Βοήτης, ους (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βοάτης.

Βοητικός, ἡ, όν. Βοῆς διεγερτικός, ἠχητικός.

Βοητός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ βοῆς ἐκφωνούμενος.

Βοητύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βοήσις.

Βόθρευμα (τὸ), = Βόθρος, ὄρυγμα.

Βοθρεύω, Μ. εὐσω. Σκάπτω (Ἀνοίγω καὶ

Βοθρίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω εἰς) βόθρον (λάκκον).

Βοθρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βόθρος, λακκάκι. 2) ὀδοντοκοιλιά. 3) (ἰατρ.) πάθος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Βοθρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βόθρος, λακκάκι.

Βοθροειδής, ές (ὁ, ἡ). σκαμμένος εἰς εἶδος βόθρου.

Βόθρος (ὁ), [βάθος, βυθός]. = Ὄρυγμα, λάκκος, τρύπα· καταβόθρα· πηγάδι.

Βοθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βοθρεύω ἢ Βοθρίζω. || (πθ.) κοιλαίνομαι. « Ὥστ' εἰ πίεσαις τὸ εἴδημα τῷ δακτύλῳ, βοθροῦσθαι τὸν τόπον, « Γαλ. « Ἀνοιδιρωτακόμενον τὸ δατοῦν βοθροῦται, « Ὀρειβ.

Βόθυνος (ὁ), = Βόθρος.

Βοϊδόριον καὶ

Βοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βοῦς, βοϊδάκι, βωδάκι.

Βοϊκλεψ, επος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντ.) Βοόκλεψ.

Βοϊκὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ.-ικῶς, = Βοεικός.

Βοϊστί, ἐπίῤῥ. Ὡσὰν βῶδι. « Βοΐζι λαλεῖν, « Ἐμβλ.

Βοιωταρχέω-ῶ, Μ. Εἶμαι Βοιωτάργης.

Βοιωταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Βοιωτάρχου.

Βοιώταρχος καὶ Βοιωτάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων τῶν Βοιωτῶν (τὸ μέγιστον ἀξίωμα εἰς τὰς Θήβας).

Βοιώτιος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). χονδρὸς (τὸ ἦθη), χωριάτης, εὐήθης (ὁποῖοι ἐνομίζοντο οἱ Βοιωτοί).

Βοιωτιουργής, ές (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος εἰς τὴν Βοιωτίαν ἢ ὑπὸ Βοιωτῶν.

Βολαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βολὴν ἢ βόλον. « Θώννος, « —, « Πλ., ὁ πιασθεὶς μὲ τὰ δίκτυα ἢ μὲ τὸ καμάκι, (παρβλ. Βολιστικός).

Βολαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [βολή, αὐγή]. ἀκτινοβολῶ.

Βολβάριον καὶ

Βολβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βολβός, κοκκάρι, κρομμυδάκι.

Βολβίνη (ἡ), εἶδος βολβοῦ.

Βολβίον (τὸ), καὶ

Βολβίσκος (ὁ), = Βολβίδιον.

Βολβίτεινα, ης (ἡ), = Βολίτεινα.

Βολβιτίνη (ἡ) καὶ

Βολβίτιον (τὸ), εἶδος ἀκταποδίου, Ζ. Ὄζαινα, [ἐκ τοῦ

Βολβίτον (τὸ) καὶ

Βολβίτος (ὁ), ἰων. (ἡκαιν.) ἀντὶ Βόλιτος (τον).

Βολβιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Βολβίτους μυλύνω.

Βολβοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Βολβώδης.

Βολβοκαστάνιον (τὸ). εἶδος φυτοῦ βολβοειδοῦς.

Βολβὸς (ὁ), [ἴδε Δελφὺς]. εἶδος βουνήσιου κρομμυδίου, (κοιν.) βορβὸς, ἀγριοκρόμμυδον. « Βολβὸς κοχλίας τ' ἐξηρέθη, « Θκρ. 2) ἡ βολβοειδὴς ῥίζα διαφόρων φυτῶν. « Βολβὸς καλάμου, « Δσκρ. 3) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ βολβόν. « Ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, « Ο. Δίγ.

Βολβοφάκη (ἡ). φακὴ μαγειρευμένη μὲ βολβούς. (Ἄλλ. γρφ. Πολφοφάκη).

Βολβώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βολβοῦ, κρομμυδοειδής.

Βολβωρυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτων (Ὀρύσσων) ἐσχάλλω βολβούς.

Βολεύς, έος καὶ (Ἰων.) ῆος, Π. ὁ βάλλων, τοξότης, ἀκοντιστής, σφενδονήτης κτλ.

Βολεών [βάλλω], ῶνος (ὁ). τύπος ὅπου ῥίπτονται τὰ σκουπίδια κτλ., σωρὸς κοπριᾶς.

Βολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν, ῥίψιμον, τίναγμα χερός. « Λίθων βολή, « Ἡρ. « Κύων βολαί, « Σοφ. « Ὀφθαλμῶν βολαί, « Ὀδ. Δ., τὰ βλέμματα. 2) = Ἀποβολή πέσιμον. « Ἀνδρῶν ποιεῖ βολήν, « Ὑμν. 3) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς, κτύπημα, πληγὴ, (σπν.) κοιλοπόνημα. « Βολίου βολαί, « Ἀπλλν., αἱ ἀκτῖνες. « Οὐ γὰρ πληγάων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων » Ὀδ. Ρ. 4) = Βέλος. « Βολὴ αἰθέρι, » Ὀππ.

Βολίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης μὲ τὴν βολίδα.

Βόλινθος (ὁ), = Βόνασος.

Βολὶς [βάλλω], ίδος (ἡ). (ναυτ.) τὸ μολύβι μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης (κοιν.) σκανδήλι. 2) = Βολή ἢ βέλος. « Καὶ προσελθών, ὥσπερ αἱ τὰς βολίδας (ἀπὸ τῆς θήρας), ἐκάθευδε παρ' αὐτόν, « Πλ. « Βολίδες ἀχρασῶν, » Σοφ., (περιφρ.) οἱ κέρκυροι. « Βολίδας μυρσίνας, « Δουκ., τὰ βιολία. « Τὴν ὀλίγην βολίδα, « Ἐπγρ., τὸν κύδον.

Βολιστικός, ἡ, όν, (κυρ. ἰχθὺς) = Ἀγκιστροειδὴς Χυτὸς, (ἐπιμ.) πιανόμενος μὲ τὸν γρίπον, (ἴδε Βύλος καὶ παρβλ. Βολαῖος).

Βολίτεινα, ης (ἡ), εἶδος πολύποδος, (βλ.) Ὄζολις.

Βολίτινος, η, ον. Καμωμένος (Συγκείμενος) ἀπὸ

Βόλιτον (τὸ) καὶ

Βόλιτος (ὁ), Ἀττ. τὸ (κοιν.) Βόλβιτον, κόπρος βοός, (κοιν.) βουνιὰ ἢ σβουνιὰ (ἐν γέν.) κοπριὰ, σκύβαλον.

Βόλλα, ας (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Βουλή.

Βόλλομαι ἢ Βόλομαι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Βούλομαι. « Εἰ δ' ὑμῖν ὧδε μῦθος ἀφαυδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε (κατὰ θιόρθ. ἀντὶ βούλεσθε), « Ὀδ. Π, 387.

Βολοκτυπία (ἡ), Π. ὁ κτύπος τῶν βολῶν κύδων, (συνεδρ.) τὸ ῥίψιμον τῶν βολῶν, τὸ παιγνίδι) τῶν κύδων.

Βολος (ὁ), [βάλλω]. = Βολή, ῥίψιμον (κύδων κύδων καὶ τοῦ δικτύου), (κοιν.) πλάσμα (καὶ ῥῆμα Βολάζω). « Βόλον πρὸσθαι, « Πλ. 2) (συνεδρ.) τὰ ὀψάρια ἁπλώνονται εἰς ἕνα βόλον. « Καὶ πεντήκοντα ἁλιάδες πολλάκις ἐπλήρωσαν τὸν βόλος, « Αἰλ. 3) [κατ' ἔκτ.] τὸ δίκτυον. « Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίστατο, » Εὐρ. 4) τὸ πέσιμον (ἅλλαγμα) τῶν ἀδύντων τοῦ νέου ζώου. « Ἀκμάζει δὲ πρὸς καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους, « Ἀριστ. 5) (ἐνίοτε) = Βῶλος, Θρόμβος. « Βόλους θρύπτω, « Γρφ.

Βομβαίνω, Μ. ανῶ. = Βομβέω.

Βομβαλοβομβὰξ, (κατὰ Κωμ. ἐπίτασιν ἢ ἀναδίπλωσιν), = τῷ

Βομβὰξ [βόμβος], (κωμ.) ἐπιφών. (Θαυμ. Σχέτλ. μὲ εἴρων.), = Βαβαί! (παρβλ. Βόμπαξ).

Βομβαύλιος (ὁ), (Κωμ.). ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ βομβῶν, αὐλητὴς ἀνεπιτήδειος, (σπν.) = Βομβύλιος.

Βομβέω-ῶ [βόμβος], Μ. ήσω. Βοῶ, ζέω, ὡσὰν τὴν μέλισσαν), μπομπαρίζω. « Ὅσσε πεσοῦσα, « Ἰλ. Ν, Π. « Βομβεῖ δ' ἀκουαί μοι, « Σπφ. βούζων τ' αὐτάρ, Βομβήσεις, εσσα, εν, Π. ὁ βομβῶν (βοῶν κτλ.). « Μέλισσα —, « Ἐπγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βόμβιγξις, εως (ἡ). τὸ βομβεῖν (βυζειν κτλ.), θροῦς, βοή.
βομβητής, οῦ (ὁ), Π. καὶ
Βομβητικός, ἡ, όν, = Βομβήσις.
ημβος (ὁ), [ὄνομτπ.]. (κυρ.) τὸ μυρμούρισμα (ζουζούνισμα) τῆς μελίσσης κτλ., (ἐν γέν.) βοὴ, μπουμπούνισμα κτλ.
Βομβυκίας, ου (ὁ). (κυρ. κάλαμος) χρήσιμος πρὸς κατασκευὴν (τοῦ καλουμένου βόμβυκος) αὐλοῦ.
Βομβύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βόμβυξ, ζωύφιον, κουκκοῦλι. « Τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, « Ἄρστ.
Βομβυκοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βομβύκος. « Τόνος—, « Νικηφ., ὁ βαρύφωνος.
Βομβύλη (ἡ), εἶδος ἐντόμου ἢ φιάλης, Ζ. Βομβύλιος.
Βομβυλιάζω, Μ. άσω. = Βομβέω καὶ Βορβορύζω, (εἰς τὸν Ἄρστ. ὁ Schneider διορθ. Βαμβαλίζω).
Βομβυλιός (ὁ), [βομβέω] , εἶδος ἐντόμου, ἀγριομέλισσα, (χυδ.) μπούμπαρας, (μτφρ.) ἄνθρωπος ἀχρησίμευτος , (παρβλ. Κηφήν). 2)φιάλη ξενόλαιμος, πλώσκα.
Βομβύλις, ίδος (ἡ) = Βομφόλυξ.
Βομβύλος (ὁ) , = Βομβύλιος (2).
Βομβυξ [βομβέω] , υκος (ὁ). ὁ τῆς μεταξης (ἢ ἄλλος παρόμοιος) σκώληξ, (συνεκδ.) τὸ μεταξι. « Βόμβυξ ἦν τὸ χιτώνιον, « Ἀλκίφρ. 2) (ἐν γέν.) κάθε ἔντομον βομβοῦν. 3) εἶδος αὐλοῦ, (ἴσ. τὸ Τ.) γκιρίφι, (ὅθεν ὁ « Βομβυκίας κάλαμος « Θφρ.).
Βόμβυρ (Ἀσκων.) ἀντὶ Βόμβυξ, (ὅθεν τὸ χυδ.) μπούμπαρας (ἴδε Βομβύλιος).
Βομβώδης , ες (ὁ, ἡ). βόμβῳ ὅμοιος, βαρύφωνος.
Βομβῶν, ῶνος (ὁ), = Βομβών.
Βονασσ(ασσ), ου (ὁ), ζ. ἀγριόβιβλον (Πολλ., Urochi).
† Βονβουλεύω, Μ.εύσω, (Θεσσαλ.) ἀντὶ Ἀνωμολεύω.
Βουβοσκός (ὁ), (γραμτ.) ἐξήγ. τοῦ Βενόμος.
Βουγλήνος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, γλήνη], (καλλίτηλος μίμησις τοῦ) Βλώπις.
Βουδμητήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Βουδμήτης, ου, (ὁ), Π. ὁ δαμαζων(καταπονῶν) τοὺς βόας.
Βουειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βοός.
Βουζύγιον (τὸ). ζεῦγος βοῶν , (ἴδε ᾧ Βουζύγιος).
Βουθύτης, ου (ὁ), = Βουθύτης.
Βούκλεψ, επος καὶ
Βουκλόπος (ὁ , ἡ) , Π. ὁ κλέπτων βόας, Βαϊδοκλέπτης.
Βούκραιρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κραῖραν (κορυφὴν, κέρατα) βοός.
Βούκρανος (ὁ , ἡ), Π. = Βούκρανος.
Βουκταία (ἡ), Π. [Β. κτείνω], σφάξιμον (θυσίασμα) βοὸς ἢ βοῶν.
Βούκτιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς καθ'ὁδηγίαν βοός, (ἐπιθ. τῶν Θηβῶν).
Βουνόμος (ὁ, ἡ), = Βουνόμος.
Βουπρόσωπος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον βοός, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Βούπρωρος).
Βορβοριστής, ου (ὁ). Π. [Β. ῥαίω]. ὁ ἀφανίζων (βασανίζων θανατηφόρως) τοὺς βόας. « Μύωψ—, « Τρυφιοδ.
Βορακόπος (ὁ , ἡ, Π. ὁ παρατηρῶν (ἐνεδρεύων νὰ κλέψῃ) ἢ ἐπιτηρῶν τοὺς βόας.
Βοσσαίος (ὁ, ἡ), Π. [Β. σεύω]. ὁ ἐρεθίζων ταὺς βόας.
†Βούστικτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου σίζοντσι (σφάττονται) βόες, ἢ (ἰσφαλμ.) ἀντὶ Βοόκτιστος.
Βοόσταλος (ὁ, ἡ), Π. [Β. στέλλω]. ὁ ναυστολησθεὶς (μετακομισθεὶς) ὑπὸ βοός.
Βοοσφαγία (ἡ), = Βοοκτασία.
Βοοσχήμων , ονος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μορφὴν) βοὸς, (Νικ. Χων.).
Βοοτρόφος (ὁ, ἡ), Π.= Βωτρόφος, (συγχ. τῷ
Βοότροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βοῶν διατρεχόμενος.
Βοόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω εἰς βοῦν.
Βοῶων, Π. (κατ'ἐπένθεσ. τοῦ ο) ἀντὶ Βωῶν.
Βορά (ἡ). τροφὴ(κυρ. τῶν σαρκοφάγ.ζώων).
Βόραθεν, ἐπίῤ.— Βορρόθεν.
Βορᾶς, ᾶ (ὁ) , απν. καὶ μόνον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον εὔγρ. ἀντὶ Βορρᾶς.
Βόρασσος(σσος), ου (ὁ), ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος ὅταν ἦν' ἀκόμη εἰς τὸ περικάλυμμά του, (Ζ. Ἑλάτη).
Βορβόρεος, α, ον, Π. = Βορβορώδης.
Βορβορίζω, Μ. (σω. Ἔχω θεωρίαν (ὄσμὴν ἢ γεῦσιν) βορβόρου.
Βορβοροθύμως (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων βορβοριώδη (δρωμερὸν) θυμόν. (εἰς τὸν Ἄρξων. ὁ Σχλ. ἀνέγνω, φαίνεται Βαρβαρόθυμος).
Βορβοροκοίτης, ου (ὁ), Π. ὅστις κεῖται εἰς τὸν βόρβορον, (ἐπίθ. βατράχου).
Βορβορόπη (ἡ). ἡ ἔχουσα βορβορώδη (δυσκάθαρτον) ὀπήν.
Βόρβορος (ὁ). λάσπη βρωμερὰ, λούνη ποταμοῦ (λίμνης κτλ.).
Βορβοροτάραξις, εως (ἡ), (Κωμ.) ἀνακατωτούρης (φιλυτάραχος) ἄνθρωπος,(χυδ.) ακατοχούλιαρον.
Βορβοροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων βόρβορον. « Χοίρος—, « Κ. Μανασσ.
Βορβοράω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ (ἡ Μεταβάλλω εἰς) βορβορον, λασπόνω. μολύνω. «Δι'ἔνδειαν ὑγροῦ, τοῦ τότε βορβοροωθέντος, « Ἄρστ. «Βορβορούμεθα ταῦτα λέγοντες, « Κύριλλ.
Βορβορυγὴ (ἡ) καὶ
Βορβορυγμός (ὁ). ὁ ἦχος τοῦ ἐπιφερομένου ὕδατος (ἢ ἀπὸ δέ) τῶν ἐντέρων, γουργούρισμα, γουργουρητόν, [ἐκ τοῦ
Βορβορύζω(χωρὶς Μ.),[ὀνομτπ.] Γαργαρύζω.
Βορβορώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) βόρβορον, λασπώδης, βωμερὸς, σιχαμερός. « Κρυγή—, « Π. Δίγ.
Βορβορωπός (ὁ, ἡ). βορβορῳ ὅμοιος.
Βορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου.
Βορέας, ου ᾳ ω (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Βορεῶν), ἄνεμος ἀρκτοδυτικὸς , (καιν.) βορηᾶς ἢ γραῖδες, (παρβλ. Ἀπαρκτίας).
Βορεασμὸς (ὁ), [βορεάζω]. ἑορτὴ (καὶ [Βορεαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων) εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου.
Βορέηθεν, ἐπίῤ. Ἰων. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βορηᾶ.
Βορέηνδε, ἐπίῤ. (Ἰων.) Πρὸς βορρᾶν.
Βορειῆτις, ιδος (ἡ), Π. Ἰων. = Βόρειος, βορεινὴ.
Βορειάτης, α, ον, Π. ἀντὶ Βόρειος.
Βορειάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Βόρειος, βορεινὴ.
Βορεινὸς, ἡ, όν, = Βόρειος.
Βορειόθεν, ἐπίῤ. = Βορρόθεν.
Βορεῖον (τὸ). [βόρα], εἶδος λευκάνικου.
Βόρειος, α καὶ ος, ος, ον. Βορεινὸς. « Τὸ βόρειον (ἐνν. μέρος) . « Βορρεῖον καὶ Βόρειον (ἐνν. πνεῦμα), « Ξεν., ἡ βόρειος κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας. « Τρέμων οἷόν περ ἐν βορηίῳ νωδός, « Ἀθ.
Βορεὺς, ῆος (ὁ), Δ. ἀντὶ Βορέας.
Βορήϊος, ὑπ. ἴου, ἴων. ἀντὶ Βόρειος.
Βορῆς, έω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βορέας.
Βόριαξ, ακος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Μύριηξ.
Βορὸς, ὁ, ἀν. Φαγᾶς, πολυφάγος. (ἐνιαυτὸς) πολυφαγίας πρεσεύων, (τὸ ὁπωδν ὁ Κύζαθ, ἐξηγεῖ) Βοροποιός. « Ἀγρυπνίη βορὸν, « Ἄρστ.
Βορότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ βοροῦ, πολυφαγία.
Βορρόθεν, ἐπίῤ.— Βορέηθεν.
Βορρᾶθεν, ἐπίῤ.— Βορέηθεν.
Βορρᾶιος, α, ον, = Βόρειος. « Ὅταν ᾖ βορραίαν (ἄλλ. Βορρεῖον), « Ξεν., ὅταν ἦνε (φυσᾷ) βορρᾶς.
Βορρᾶς, ᾶ (ὁ), Ἄττ. καὶ
Βορρᾶς, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βορέας.
Βορως, ἐπίῤ. Ὡς βορὸς, λαιμάργως.
Βόσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Βορά, τροφή.
Βοσκάδιος, α, ον, Π. θρεπτὸς, αἰτιευτὸς, [ἐκ τοῦ
Βοσκάς, άδος (ἡ). ἡ βόσκουσα (τρεφομένη ἵνα πεχύνῃ). « Ὄρνις —, « Νικ., ἡ οἰκιακὴ ὄρνιθα || (οὐσ.) εἶδος παπιᾶς, (ἴδε Φασκάς). 2) εἶδος πιασιᾶς.
Βόσκη, Π. ἀντὶ
Βοσκὴ (ἡ). τροφὴ ζώων. βόσκημα.
Βόσκημα (τὸ). (ἐν γέν) ζῶον ἡμερον, (ἰδιαιτ. δὲ) θρεπτόν. « Παντοδαπὰ βοσκήματα, « Ξεν. 2) = Βοσκὴ, βοσκαιώπος, (Τ.) τσαίρι. « Ἀΰλῃ ἐμὸν βόσκημα , « Ἄρστ.
Βοσκηματώδης, τος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἢ ὅμοιος μὲ βοσκήματα, κτηνώδης.
Βόσκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βόσκειν, βόσκημα, βοσκη.
Βοσκήτωρ, ορος (ὁ). βοσκός.
Βοσκὶς, ίδος (ἡ),=(ἡ ἑοφαλμ. ἀντὶ)Βοσκάς.
Βοσκὸς (ὁ), Π. ποιμήν.
Βόσκω , Μ. βοσκήσω (οἱ ἄλλ. χρόνοι ἄχρηστοι εὐχρηστοῦσι). 'Οδηγῶ εἰς τὴν βοσκὴν (φυλάττω) ζῶα· (κατ'ἔκτασιν) τρέφω, χορταίνω. « Πολλοὺς βόσκει γαῖα « Ὀδ. Δ. « Βόσκειν ἦν γαζέρα , « Ὀδ. Ρ. (ἐκ τρπ.) « Βυσσοῦσαι φυγάδας ἐλπίδες, « Παρ. ||. (μσ.) εἶμαι εἰς τὴν βοσκὴν, τρώγω. « Τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐν ὕδατι βοσκάμενα ζῶα, « Ἄρστ. (καὶ τρπ.) « Βόσκεται τὴν πολιὴν τὰ πῦρ, « Δξ., (παρβλ. Νέμω).
Βοσπορει(ρι)ος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρ.
Βόσπορος (ὁ) , [βοῦς, πορεύ]. στενὸν θαλάσσης. « Θρᾳκιος —, « τὸ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλ., (καιν.) καταστενόν. « Κιμμέριος ἢ Σκυθικὸς—, « τὸ στόμιον τῆς Μαιωτικῆς λίμνης,(παρβλ. Πυρθμός).
Βοστρυς, υχος (ὁ). = Βοστρυχος.
Βοστρυχηδὸν , ἐπίῤ. Ὡν εἶδος βοστρύχου, ἑλικοειδῶς.
Βοστρυχίζω, Μ. (σω. Πλέκω εἰς βοστρύχους (Σγκυρέας) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, (ἐν γέν.) καλλωπίζω· διευθετῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βοστρύχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βόστρυχος.
Βοστρυχοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βοστρύχου, πολυκαμπής, ἑλικοειδής.
Βόστρυχος (ὁ). πλεξίδα ἢ σγαρὸν τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 2) τὸ ἑλικοειδὲς φύτρον τοῦ κλήματος κτλ., (κοιν.) ψαλλίδα, (καὶ ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι στρέφεται ἑλικοειδῶς, π. χ. « Ὑυρὸς—, « Αἴσχλ., ὁ κεραυνός. 3) εἶδος ἐντόμου (πυγολαμπίδος πτεριωτῆς). 4) εἶδος φυτοῦ θαλασ. (παρβλ. Βότρυς). ‖ (οἱ Π. λέγουν σπν. ᾗ εἰς τὸ πλθ.) « Τὰ βόστρυχα. «
Βοστρυχόω-ῶ, Μ. ώσω, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Βοστρυχίζω.
Βοστρυχώδης, ες (ὁ, ἡ). πλεγμένος (γυριαμένος) ἐν εἴδει βοστρύχου, ἑλικοειδής. 2) ἔχων (σκεπασμένος μὲ) βοστρύχους.
Βοστρυχιοδῶς, ἐπίῤ. = Βοστρυχηδόν.
Βοστρύχωμα (τὸ), = Βόστρυχος.
Βοτάνη (ἡ), [[βόσκω]]. χόρτον (κυρ. διὰ βοσκήν), (συνκδχ.) βοσκή, (ἐν γέν.) κάθε φυτὸν (μάλιστα ἰατρικὸν), (κοιν.) βοτάνι.
Βοτάνηθεν, ἐπίῤ. (Τοπ.). Ἀπὸ τὴν βοσκήν.
Βοτανηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) βότανα, (δηλ.) ὄγι σαρκοφάγος.
Βοτανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Βοτανηφόρος (ὁ, ἡ), Π ὁ φέρων (φύων) βοτάνην. « Ὄρος— , « Νόν.
Βοτανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βότανον, χορταράκι.
Βοτανίζω, Μ. ίσω. Μαζόνω (Ξεῤῥιζόνω) τὰ μεταξὺ τῶν ἡμέρων ἄγρια βότανα.
Βοτανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βότανα, (ὕθεν) « Βοτανικὸς, ὁφαρμακοποιὸς ἢ ῥιζοτόμος, καὶ « Βοτανική, « ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰ β.
Βοτάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βοτάνη, χορταράκι.
Βοτανισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοτανίζειν, ξεχορτάριασμα.
Βοτανολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζόνω) βότανα.
Βοτανολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων βότανα.
Βοτανοτρόφος (ὁ, ἡ). (γῆ) τρέφουσα βοτάνας.
Βοτανώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ εὔφορος εἰς) βοτάνην, βοτανοειδής.
Βότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Βοτήρ.
Βοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Βόσκω.
Βοτὴρ (ὁ), Π. βοσκός.
Βοτηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βοτῆρα, ποιμενικός.
Βότης, ου (ὁ), Π. = Βοτήρ.
Βοτὸς, ἡ, όν, Π. ὁ βοσκόμενος (τρεφόμενος). ‖ (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) « Βοτὰ(τὰ), Πλάτ. = Βοσκήματα, θρέμματα.
Βοτρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βότρυς, τσαμπάκι, σταφυλάκι. (μτφορ.) σκιλαρικάκι.
Βοτρυδὸν, ἐπίῤ. Εἰς σχῆμα βότρυος, ὡσὰν τσαμπὶ σταφυλιοῦ.
Βοτρυηρὸς, ά, όν. (κυρ. φυτὸν) Τὸ ὁποῖον κάμνει βότρυας (τσαμπιά) ὡσὰν τὸ σταφύλι.
Βοτρυηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βοτρυφόρος, ὁ φέρων (καρποφορῶν) βότρυας.
Βοτρύϊνος, η, ον, καὶ
Βοτρύϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) βότρυας.
Βοτρυίτης, ου (ὁ), καὶ Βοτρυΐτις, ιδος (ἡ), = Βοτρυίνος ἢ Βοτρυώδης ‖. (ἰούσ.) εἶδος μαργαρίτου. 2) (θηλ.) εἶδος καδιμείας.
Βοτρυόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος (χαρίζων) βότρυας, οἰνοφόρος.
Βοτρυοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίῤ. εἰδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα βότρυος, (παρβλ. ᾗ
Βοτρυόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυας. 2) διατεθειμένος ἢ γυρισμένος ἐν εἴδει βότρυος (βοστρύχου), ἑλικοειδής. « Πλοχμοὶ βοτρυόεντες, « Ἀπλλν.
Βοτρυόκοσμος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ βότρυας.
Βοτρυομήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ βοτρύων. « Ἄμπελος— , « Κ. Μανασσ.
†Βότρυον (τὸ), = Βότρυς, (ἁμφ.).
Βοτρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω βότρυας. « Ἡ ἄμπελος βοτρυοῦται, « Θφρ.
Βοτρυόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. (ἄμπελος) ἡ γεννῶσα βότρυας· (οἶνος) υἱὸς τῆ βότρυος.
Βοτρυοσταγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων (οἶνον) ἀπὸ τοὺς βότρυας. « Ἔρνος βοτρυοσταγές, « Ἀρχέστρ., τὰ κλήματα.
Βοτρυοστέφανος καὶ
Βοτρυοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ βότρυας.
Βοτρυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Καρποφορῶ) βότρυας.
Βοτρυοφόρος (ὁ, ἡ), = Βοτρυηφόρος.
Βοτρυοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων βότρυας περὶ (ἢ βοστρυχωδῶς πλεγμένην) τὴν χαίτην (κόμην) του. « Βάκχος—, « Σπφ.
Βοτρυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς βότρυας.
Βότρυς, υος (ὁ). τσαμπὶ (κυρ. τοῦ σταφυλιοῦ), (συνκδχ.) σταφύλι. 2) εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ, ἢ ἄλλ. Ἀρτεμισία. 3) (σπν. καὶ Π.) = Βόστρυχος.
Βοτρυφόρος (ὁ, ἡ), Ζ. Βοτρυηφόρος.
Βότρυχος (ὁ), = Βόστρυχος, (ἰδιατ.) τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ βότρυος.
Βοτρυώδης, ες (ὁ, ἡ), = Βοτρυοειδής.
†Βου, (γρμτ.) μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρίστως μὲ διαφόρους λέξεις, καὶ σημαίνει τὸ μέγα ἢ πολὺ, καθὼς ᾗ τὸ Ἵππος).
†Βουαγὸρ, Δακεδ. ἀντὶ Βουαγὸς = Ἀγελάτης.
Βυβάλιον (τὸ), εἶδος ἀγρ. σικύα. 2)(πλθ.) βραχιόλιον, (παρβλ. Βομπαλὶς καὶ
Βούβαλις, ιδος (ἡ) καὶ
Βουβάλος (ὁ), ζ. βουβάλι ἢ (πιθανώτ. 2) εἶδος ἐλάφου ἢ ἀγριογιδίου τῆς Ἀφρ.
†Βουβάρας ἢ Βούβαρος, ου (ὁ). μέγας χονδρὸς εὐήθης, ἀλαζών.
Βουβόσιον (τὸ), = Βουκόλιον.
Βούβυσις, ιος (ἡ), Π. = Βούβρωσις, πολυφαγία.
†Βουβότης ου (ὁ), Π. = Βουκόλος.
Βουβότος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου βόσκουν (τρέφονται καλῶς) οἱ βόες
Βούβρωσις (σις), εως (ἡ). [[βου, βιβρώσκω]], = Βουλιμία, πολυφαγία. 2) (τρπ.) λύπη ἢ ὀδύνη ὑπερβολικὴ (κατατρώγουσα τὸν ἄνθρωπον).
Βουβὼν [[βομβῶν]], ῶνος (ὁ). ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ αἰδοίων τόπος. 2) (συνκδχ.) οἱ ἀδένες (κυρ. ὅταν ἦνε πρησμένοι) τοῦ βουβῶνος καὶ ἄλλων τοῦ σωματος μερῶν. 3) (ἐν γέν.) πρήξιμον, (κοιν.) βούζουνας, (παρβλ. Φύγελλον).
Βουβωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω, (Πάσχω) πρήξιμον εἰς τοὺς βουβῶνας καὶ ἀλλοῦ.
Βουβωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν βουβώνων ἢ περὶ τοὺς βουβῶνας.
Βουβώνιον (τὸ), φυτ. ὁ ἄλλ. Ἀστὴρ Ἀττικός.
Βουβωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βουβῶνος.
Βουβωνοκήλη (ἡ). κήλη (στάσιμον) περὶ τοὺς βουβῶνας.
Βουβωνοκηλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ πάσχων) βουβωνοκήλην.
Βουβωνόρμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς βουβῶνα, πρήσκομαι.
Βουγάϊος (ὁ, ἡ), Π. [[†βου, γαίω]]. μεγάλαυχος, ἀλαζών· ἢ εὐήθης, χονδροκέφαλος, ἀργοκίνητος, (παρβλ. Βουκαῖος).
Βουγενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ βοός (ἐπίθ. τῶν μελισσῶν διὰ τὴν μυθολογουμένην καταγωγήν των, ἴδε Γεωπον. 15'. 3). 2) [[βοὴ, γεννάω]], (ἐπίθετ.) ὁ Διόνυσος, (ἴδε Βρόμιος καὶ Βροντογενής).
Βουγέρων, οντος (ὁ). πολλὰ γέρων, ὑπέργηρος.
Βούγλωσσαν (τὸ) καὶ
Βούγλωσσος (ἡ). (γλῶσσα βιβλίου διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ἢ πουράντζα, φυτ. 2) ὄφ. ψάρ., ἡ γλῶσσα.
Βούδιον (τὸ), = Βοΐδιον, βουβάκι.
Βουδόκος (ὁ), Π. [[β. δέχομαι]]. = Βουκόλος.
Βουδάρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑδέρνων (βασανίζων ἀφανίζων) τὰ βώδια.
Βουδύτης, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, ὄρνιθοκάρυδον.
Βουζύγης, ου (ὁ), (ἐπίθετ.) ὁ Ἡρακλῆς, ἢ Ἥρως τις Ἀθην. (ὃς τις πρῶτος ἔζευξε βόας εἰς ἄροτρον). 2) ὁ ἐκτελῶν τάξ ἐν Ἐλευσῖνι ἱεροὺς ἀρότους καὶ τρέφων τοὺς ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισμένους βόας.
Βουζύγιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βουζύγην ἢ εἰς
Βούζυγον (τὸ), = Βουζύγιον.
Βουθερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν οἱ βόες ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, (δηλ.) εὔφορος
Βουθοίνης, ου (ὁ), Π. [[β. θοίνη]]. ὁ τρώγων ἢ φαγὼν ὁλόκληρον βοῦδι (ὡς ὁ Μερακλῆς), πολυφάγος.
Βουθόρος (ὁ), Π. [[β. θόρνυμι]]. (ταῦρος) βατεύων (ἐγγαστρόνων) τὰς βοῦς.
Βουθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων βόας.
Βουθυσία (ἡ) καὶ
Βθυσιον (τὸ). θυσία βοῶν ἢ βοός, (ἐν γέν.) μεγάλη, ἐπίσημος, (παρβλ. Ἑκατόμβη).
Βουθύσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἀγαπώμενος μὲ) βουθυσίαν, (ἴδε καὶ Βωμιστος).
Βουθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω βοῦν ἢ βόας, (ἐν γέν.) θυσιάζω
Βουθύτης, ου (ὁ). ὁ σφάζων τοὺς θυσιαζομένους βόας.
Βούθυτος (ὁ, ἡ), Π. = Βουθύσιος. « Πομπὴ —, « Αἴσχ., εἰς τὴν ὁπ. γίνεται βουθυσία. « Ἡδονή —, « Κύρ., ἡ ἑνωμένη μὲ (προερχομένη ἀπὸ) τὴν βουθυσίαν.
Βούκαινα (ἡ), [[β. ἀκαινα]]. = Βουκέντρον.
Βουκαῖος (ὁ), Π. = Βουκόλος ἢ γεωργὸς (συνκδχ.) ἀγροικος, χωριάτης, (παρβλ. Βουγάϊος).
†Βουκανάω-ῶ (-ίζω), Μ. ήσω (-ίσω), = Βουκανόω.
†Βουκάπη (ἡ). κάπη (φάτνη) τῶν βοῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βουκάρβιος (ὁ). λίθος πολύτ., ὅμοιος μὲ (ἡ εὑρισκόμενος εἰς τὴν) καρβίαν βοὸς, παντζχίρι ἢ περούζες.
Βουκέντης, ου (ὁ). Βουκόλος ἢ γεωργός.
Βούκεντρον (τὸ). τὸ σουβλὶ μὲ τὸ ὁπ. κεντοῦν τὰ βώδια, (κοιν.) φοικέντρι.
Βουκέρας (ὁ, ἡ), = Βούκερως.
Βούκερας, ατος καὶ ασς-ως (τὸ). (κυρ.) βιβδοκέρατον, (ὅθεν διὰ τὸ ὁμοιόσχημον τῶν λοβῶν του), φυτ. (τὸ ἄλλ. Δίτοκεφας), Ζ. Τήλις.
Βούκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα βοός. « Βούκερων ἄγαλμα, « Ἡρ. ‖. (οὐσ.) φυτ., = Βούκερας.
Βουκεφάλας, α (ὁ), Δωρ. (Μακεδ.) ἀντὶ Βουκέφαλος.
Βουκεφάλειον (τὸ), κεφαλὴ βοὸς, βιβδοκέφαλον
Βουκέφαλος (ὁ), ὁ ἔχων κεφαλὴν βοὸς (ὑπερμεγάλην). ‖. (οὐσ.) ἵππος ἐσπιγμένος μὲ βιβδοκέφαλον (ἴσως διότι καὶ ἦτο τῷ ὄντι) βαρυκέφαλος.
†Βούκλεψ, επος (ὁ), = Βοόκλεψ.
Βουκολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Βόσκω (κυρ. βώδια), εἶμαι βουκόλος. (ἐν γέν.) τρέφω (κυρ. καὶ μτφορ.). « Ἐλπίδι ματαίᾳ βουκολούμενοι, « Δκ. 2) (συνκ.χ.) θέλγω, παρηγορῶ, ἀπατῶ, ξελογιάζω. « Κάσω βίψας με βουκολήσεται, « Ἀρχφ. ἀντὶ Βουκολουθήσεται.
Βουκόλημα (τὸ) καὶ
Βουκόλησις (ἡ). (κυρ. εἰς τὴν μτφορ. σημασ.) θέλγητρον, παρηγορία, διασκεδάσις· ἀπάτη, ξελόγιασμα.
Βουκολητὴς, οῦ (ὁ) ἀπατεών.
Βουκολία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ βουκόλου. 2) = Βουκόλιον.
Βουκολιάζω ξ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω,-άσομαι. Τραγουδῶ (συνθέτων ἐκ τοῦ προχείρου) βουκολικὰ ᾄσματα.
Βουκολιασμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ βουκολιάζειν (ψάλλειν ᾄσματα ποιμενικά).
Βουκολιαστὴς, οῦ (ὁ). ποιητὴς ἢ τραγουδιστὴς βουκολικῶν (ποιμενικῶν) ᾀσμάτων.
Βουκολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς βουκόλους, ποιμενικός.
Βουκολίνη (ἡ), τὸ πτην. Σεισοπυγὶς.
Βούκολιον (τὸ). ἀγέλη (κοπάδι) βοῶν. 2) τόπος ὅπου βόσκουν βώδια. 3) Βουκόλημα. « Πενίης — « Ἐπγρ.
Βουκολὶς, ίδος (ἡ). βουκολικὴ, ἁρμοδία πρὸς βουκολίαν.
Βουκόλος (ὁ), [βοῦς, κολέω = πολέω ἢ κόλον]. βοσκὸς βιβδιῶν, ἀγελαδάρης. (καταχρ.) « Πτερόεις — « Αἰσχλ., ὁ οἶστρος (τὸ ἔντομον).
Βουκόρυζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν κόρυζαν (μύξαν), (τρπ.) πολλὰ εὐήθης.
Βοῦκος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ. ἀντὶ) = Βακκαῖος.
Βουκράνιον (τὸ), (κυρ.) = Βούκρανον. 2) φυτ. τὸ ἄλλ. Ἀνεξέρινον. 3) ἐργαλ. χειρουργ., ὅμοιον μὲ
Βούκρανον (τὸ). κρανίον βοός, βιβδοκέφαλον. 2) περικεφαλαία ἀπὸ (ἡ ὠσὰν) βούκρανον.
Βούκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρανίον (κεφαλὴν) βοὸς, βιβδοκέφαλος.
Βουλαῖος, α, ον, (κυρ. θεός) Ἐπιστατῶν εἰς τὰ συμβούλια, ἔφορος τῶν βουλευτηρίων.
Βουλαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Βούλαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος, πρόκδρος) τῆς βουλῆς, Πρόβουλος. 2) ὁ πρῶτος πρυτεύων βουλὴν (γνώμην). 3) (εἰς ἐπιγραφὰς τινας) = Φύλαρχος.
Βουλεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ βουλευτοῦ.
Βουλεῖον (τὸ), = Βουλευτήριον.
Βούλευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ τὸ ἀντικείμενον βουλῆς (σκέψεως), ἀπόφασις· ψήφισμα. 2) = Βουλὴ, συμβουλὴ· γνώμη. σκοπὸς, σχέδιον.
Βουλευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βούλευμα.
Βούλευσις, εως (ἡ). σκέψις.
Βουλευτέον, θετ. τοῦ Βουλεύομαι.
Βουλευτὴρ (ὁ), = Βουλευτής.
Βουλευτήριον (τὸ), ἡ συνέλευσις (τὸ σῶμα) τῶν βουλευτῶν καὶ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Βουλευτήριος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ συμβουλεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.
Βουλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὢν μέλος τῆς βωλῆς, γερουσιαστὴς, συγκλητικὸς κτλ. 2) (μὲ γεν.) ὁ σχεδιάσας ἢ συμβουλεύσας τι. » Ὁ τοῦ θανάτου —, « Αντιφ.
Βουλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προσδιωρισμένος διὰ) τὴν βουλὴν ἢ τὸν βουλευτήν. » Ὅρκος —, « Δμ., Ξεν. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουλεύειν (συμβουλεύειν) ἢ βουλεύεσθαι (σκέπτεσθαι, κρίνειν). » Βουλευτικὸν δὲ μόνον ἀνθρωπός ἐστι τῶν ζώων, « Ἀρστ. ‖. (οὐσ.) Βουλευτικὸν (τὸ), ὁ πόστας τῶν βουλευτῶν εἰς τὸ θέατρον, » Τοὺς πρεσβευτὰς ἐν τῷ βουλευτικῷ θεσθαι, « Δ. Κάσσ. ἢ 2) (περιληπτ.) τὸ σῶμα τῶν βουλευτῶν. » Τὸ βουλευτικὸν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν, « Δ. Κάσσ.
Βουλευτικῶς, ἐπίρ. Φρονίμως, σκεπτικῶς.
Βουλευτὸς, ἡ, όν. Περὶ τοῦ ὁπ. ἔγεινεν ἡ ἡμπορεῖ νὰ γένῃ σκέψις ἢ ἀπόφασις.
Βουλεύω, Μ. εὔσω. Συμβουλεύω ἢ Συμβουλεύομαι, σκέπτομαι, σχεδιάζω, μελετῶ, ἀποφασίζω. » Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, « Ἡσ. » Στρατῷ φρόνιμα βουλεύσας, « Σοφ. » Βούλευσα οὐτάμεναι, Ὀδ. Ι. » Βουλὰς βουλεύει, « Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) » Μετὰ σοῦ βουλευόμενος, « Θκ. » Βουλεύονται εἰ κατακαύσουσιν, « αὐτ. » Βουλεύονται ἀπόστασιν, « Πρ. » Βουλεύω βραδέως, « Ἰσοκρ. » Ἐβούλευσαν δεσμοῖς αὐτοὺς φυλάσσειν, « αὐτ. (καὶ πθ') » Πεπράχθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, « Πλ. » Τὰ βεβουλευμένα, « Δμ 2) (χ. πτ.) εἶμαι βουλευτής. » Γράφω ψήφισμα βουλεύων, « Δμ., [ἐκ τοῦ
Βουλὴ (ἡ), = Βούλησις, θέλημα, ἀπόφασις. » Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, « Ἰλ Α. » Οἱ Ἐρετριέες μάχεσθαι οὐκ ἐποιεῦντο βουλήν, « Πρ. 2) συμβουλὴ, γνώμη. » Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, « Ἡσ. 3) (συνήθ.) σκέψις, σύσκεψις. » Διδόναι (» Προτιθέναι, » Ἐμβάλλειν κτλ.) βουλήν τινι, « Ξεν, « Νυκτὶ βουλὴν δίδου, « Πλ. 4) συνέλευσις (βουλευτῶν), συνέδριον, σύγκλητος, συμβούλιον κτλ. (περιληπτ.) τὸ βουλευτικὸν σῶμα. » Βουλὴν ἵζε γερόντων. « Ἰλ. Β. » Οὔτ' ἐν πολέμου ἀναρίθμιος, οὔτ' ἀνὶ βουλῇ, « αὐτ. » Βουλῆς εἶμι (μετέχω), « Θκ. « Πλ., εἶμαι βουλευτής. » Βουλαὶ τε πολλαὶ καὶ ἐκκλησίαι συνεχεῖς ἤγνοντο, « Δ. Ἀλ. » Τὴν βουλὴν ἐκάλων εἰς τὸ βουλευτήριον. « Δμ. » Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, « αὐτ. » Ἀγνοεῖτε τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλή, « αὐτ. (ἴδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Ἡ ἄνω βουλή, « Πλ., ὁ Ἄρειος πάγος. (πρὸς διαστολὴν) » Τῆς βουλῆς τῶν 500, « αὐτ.
Βούληαι, Π. ἀντὶ Βούλῃ, β'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Βούλομαι.
Βουληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (δημηγορῶ, Γνωμοδοτῶ) εἰς τὴν βουλήν.
Βουληγορία (ἡ). γνωμοδότησις (δημηγορία) ἐνώπιον τῆς βουλῆς.
Βουληγόρος (ὁ). ὁ γνωμοδοτῶν (δημηγορῶν) ἐν τῇ βουλῇ.
Βουλήεις, εσσα, εν, Π. = Βουλευτικὸς (2), φρόνιμος.
Βούλημα (τὸ). θέλημα, σκοπὸς. νόημα.
Βούλησις, εως (ἡ). τὸ βούλεσθαι, θέλησις, θέλημα.
Βουλητὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων δύναμιν πρὸς) τὸ βούλεσθαι. » Τὸ βουλητικὸν, « Λογικ., ἀντὶ ἡ βούλησις.
Βουλητὸς, ἡ, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐκεῖνο τὸ ὁπ. θέλει (βούλεται) ἢ πρέπει ἢ δύναται νὰ θέλῃ τις, ἑκούσιον. » Οἷς δὲ βουλητὸν τοῦτο, « Σχλ. Ἡσ. (ἴδε καὶ Ἀρστ. Ἠθ. Β'.)
Βουληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (φέρων, προτείνων) βουλήν, γνωμοδοτῶν, βουλευτής, (ἐν γέν.) πρῶτας, πρόκριτος. » Οὐ γρῆ πανυόχιαν εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα, « Ἰλ. Β. » Ἀγορὴ —, « Πίνδ., τὸ συμβούλιον.
Βουλὶη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βουλεία.
Βουλιμία καὶ
Βουλιμίασις, εως [ἡ). πεῖνα ὑπερβολικὴ (πάθος συμβαῖνον κυρ. εἰς τοὺς ὀδοιπαροῦντας ἐν καιρῷ μεγάλου ψύχους.) [ἐκ τοῦ
Βουλιμιάω-ῶ [βούλιμος], Μ. άσω. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) βουλιμίαν.
Βουλιμιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βουλιμίας.
Βούλιμος (ὁ), [†βου.λιμὸς], = Βουλιμία. 2) (ἐπιθετ.) ὁ πάσχων βουλιμίαν.
Βουλιμώττω (χ. Μ.), = Βουλιμιάω.
Βούλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βουλευτικὸς (2), φρόνιμος.
Βουλοκοπίδης, ου (ὁ), (Κωμ.), ὁ κόπτων (ταράττων μὲ τὰς ῥᾳδιουργίας του) τὴν βουλήν.
Βούλομαι [†Βόλω, δθ. τὸ Αἰολ. Βόλομαι καὶ τὸ Λατ. Volo], Μ. βουλήσομαι (τὸ β'. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς ὁρ. Βούλει, ὁ παρτ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ]βουλόμην, ὁ ἀορ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ]βουλήθην, ὁ πρκ. Βεβούλημαι). Θέλω· ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νά. » Βουλομαι σίνου ἅπτεσθαι, « Ξεν. » Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, « Ἰλ. Π. » Βούλει πρίομαί σε; « Πλδ. » Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖς φράσω Ἀρχφ. » Ὁ δὲ τριῶν οὐτος ἧς βούλει πυρφυρίδος ἀμείνων, « Δκ. « Τῷ πλήθει οὐ βουλομένῳ ἦν ἀφίστασθαι, « Θκ. » Εἰ ὑμῖν βουλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένοις ἔστιν ἀκοῦειν, « Δημ. » Ἐξηγωγὴν ἔδωκε τῷ βουλομένῳ, « Λῡσ. » Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔστιν, « Εὐρ. » Τὸ βουλόμενον ἐκεῖνο, « αὐτ., ἀντὶ Ἡ βούλησις. 2) προτιμῶ. « Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι ἢ ἀπυλέσθαι, « Ἰλ. Δ. » Ἐβούλετο γῆν φέρειν μᾶλλον, ἢ τρυφῆς συμμετέχειν ἐκείνῳ, « Πλ. » Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων, « Θκ. 3) φρονῶ. « Βούλονται εἶναι διάστημα, ἐν ᾧ μηδὲν ἔχει σῶμα. « Θεσ., (ἴδε ᾗ Θέλω). 4) (τρτπρσ.) σημαίνει, δηλοῖ, (κοιν.) θέλει νὰ εἰπῇ. « Ἤν καλοῦσι πολιτείαν, βούλεται εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, « Ἀρστ. « Βούλεται ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως μηδεὶς μηδὲν ἄδικον πάσχῃ, « αὐτ. « Τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; « Λκ. « Τὸ Συνέδριον, Ἕλληνιστὶ ἑρμηνευόμενον, Γερουσίαν βούλεται δηλοῦν, « Δ Ἁλ.

Βουλόμαχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ θέλων (ἀγαπῶν) μάχας, φιλόνεικος, φιλοπόλεμος.

Βουλύσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόδιος πρὸς) βουλυτόν. « Ὥρη—, « Ἀρ.

Βουλυτός (ὁ). ὁ καιρὸς καθ' ὃν λύονται οἱ βόες ἀπὸ τὸ ἄροτρον, ἢ ἑσπέρα. « Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, « Ἰλ. Π., ἔκλινε πρὸς δυσμάς.

Βουμάσθ(στος), ου (ὁ, ἡ). (κυρ. εἶδ. ραφυλῆς) μὲ μεγάλας ῥώγας (μαστούς).

Βουμελία καὶ Βουμέλιος (ἡ). μεγάλη μελία (εἶδ. δρυός).

Βουμολγὸς (ὁ), Π. ὁ τὰς βοῦς ἀμέλγων (ἁρμέγων). βουκόλος.

Βούμυκοι (οἱ), βοεῖ ὅμοιαι μὲ μυκηθμοὺς (μουγγρίσματα) βοός, τὰς ὁπ. ἐνόμιζαν ὅτι ἤκουον ἐνίοτε πλησίον τῶν ποταμῶν.

Βούνεβρος (ὁ). μέγας νιέβρὸς (ἐλαφόπουλον).

Βούνευρον (τό). μάστιξ ἀπὸ νεῦρον (κυρ. τὸ γεννητικὸν μόριον) βοός.

Βουνίς, άδος (ἡ), (ἐπιθετ.) = Βουνῆτις, Βουνήσια. ‖ (οὐσ.) εἶδ. γογγύλης ἢ ῥαπάνου (μὲ μακρὰν ῥίζαν), (Τουρκ.) μπαΐρτρουπου.

Βουνίζω, Μ. ίσω, (Γρφ.). Κάμνω σωρὸν (στὰ δάση), θημονιάζω.

Βούνιον (τό), εἶδ. φυτοῦ (μὲ φύλλα σελίνου καὶ ἀρωματικὸν σπαρον).

Βουνίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βουνός. 2) = Βουνιάς, (συγχ. τῷ

Βουνὶς (ἡ), Π. ἀντὶ βουνώδης. « Γῆ—, « Αἰσχλ.

Βουνίτης, ου (ὁ) καὶ Βουνῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς βουνούς (εἰς τοὺς λόφους), βουνήσιος. 2) « Οἶνος —, « Δωκρ., ὁ διὰ βουνίς σκευαζόμενος.

Βουνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Περιφέρομαι) εἰς τὰ βουνά.

Βουνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βουνοῦ.

Βουνόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος εἰς τὰ βουνά.

Βουνόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (βόσκων, τρέφων) βόας. ‖. (οὐσ.)= Βουκόλος, ἀγελαδάρης.

Βούνομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου βόσκων ἢ ἐβόσκησαν βόες.

Βουνός (ὁ). λόφος, βουνάκι. 2) σωρὸς, στοίβα, θημωνιά. 3) Π. βωμός. 4) (αἰγγ.) μαστός.

Βουνώδης, εος (ὁ, ἡ).=Βουνοειδής. 2) γεμάτος βουνὰ (λόφους).

Βούπαις, αιδος (ὁ, ἡ). μεγάλον (κοιν. σωστὸν) παιδί, παλληκαράκι, (παρβλ. Ἀντίπαις). 2) Π. = Βουγενής.

Βουπάλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βούπαλον.

Βουπαλίς, ίδος (ἡ),=Περισκελίς, (παρβλ. Βουβάλιαν).

Βούπαλις, εως (ἡ), Π. (σπν.) ἡ περιέχουσα μεγάλην πάλην.

Βουπαλίων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Βούπαλος (ὁ). (Χῖος τις τοῦ ὀπ. τὸ ὄνομα κατέστησε διὰ τῶν κωμῳδιῶν του ὁ Ἱππώναξ ταὐτόσημον τοῦ) εὐήθης (βούβαλος) ἢ ἀχρεῖος, (παρβλ. Βουταλίων).

Βουπάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς ἢ †βοῦ, πάομαι]. ὁ ἔχων (κεκτημένος) πολλοὺς βόας, (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.

Βούπεινα (ἡ), Π. ἀντὶ Βουλιμία.

Βουπλάτης, ου (ὁ), Π. [β. πλάτος]. = Βωκόλος.

Βουπλανόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθετ. ἡ Τροία, ὡς) κτισθεῖσα κατὰ χρησμὸν ὑπὸ τοῦ Ἴλου εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔπεσεν ἡ πλανηθεῖσα δάμαλίς του.

Βουπλόστης, ου (ὁ), Π. ὁ πλάττων (δημιουργῶν ἐκ πηλοῦ κτλ.) βόας, (ἐπίθετ. τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Μύρωνος).

Βούπλευρον (τὸ) καὶ

Βούπλευρος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθώδους.

Βουπληθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλῆθος βοῶν.

Βούπληκτρον (τό), = Βούκεντρον, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Βούπληκτρος, ου καὶ

Βουπλής, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (κτυπῶν ἢ κεντῶν, πληγόνων) τοὺς βόας. ‖, (οὐσ.) = Βούκεντρον ἢ μάστιξ ἢ πελεκυς. « Οὐδ' ἑκατὸν . . βαπλῆγες αὐχένα ταύρων ᾖμαξαν, « Ἐπγρ.

Βουποιητος (ὁ, ἡ), Π. = Βουγενής.

Βουπολμήν, ενος (ὁ), Π. καὶ

Βουπόλος (ὁ), = Βουκόλος.

Βουπομπὸς (ὁ, ἡ), Π. εἰς τοῦ ὁποίου τὴν πομπὴν ἄγονται θυσιασθησόμενοι βόες.

Βουπόρος (ὁ, ἡ), [ῦ πείρω]. (κυρ. ὀβελὸς) ὁ τρυπῶν βῶδι ὁλόκληρον, (θηλ.) μεγάλος.

Βούπρηστις, εως (ἡ). εἶδ. κανθαρίδος (τὴν ὁπ. ὅταν φάγουν τὰ βῶδια πρήσκονται). 2) εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ (ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Δαφάνης).

Βούπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρώραν ἢ πρόσωπον βοός. « Ἑκατόμβη —, « Πλ., ἢ συγκειμένη ἀπὸ ἑκατὸν πρόβατα ᾗ ἕνα βοῦν ὃς τις προηγεῖται.

†Βούρασσος, ου (ὁ),—(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βόρασσος.

Βούβρινον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) = Ἀντίῤῥινον.

Βοῦς [ὄνομτ.], βοός, βοΐ, βοῦν, βοῦ, (πλθ.) βόες, βοῶν, βωσί, βοῦς, (ὁ, ἡ). τὸ γνωσὸν ζῶον, βῶδι. (θηλ.) ἀγελάδα. 2) (συνεκδ.) βρῶτοσάρκιον, (ᾗ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένον) λωρί, μάσχις, (κυρ. δέ) ἀσπὶς. « Βοῶν ἑπτάβοιαν, « Ἰλ. Η. 3) εἶδ. νομίσματος (μὲ τύπον ἢ ἄξιαν βοῦ) τῶν παλ. Ἀθην. (ὄθεν:) « Βοῦς ἐπὶ γλώσσης βέβηκε, « Παροιμ., στωπᾷ διότι ἐδωροδοκήθη ἢ φοβεῖται. 4) εἶδος πλακοῦντος εἰς σχῆμα κρανίου βοὸς ἢ ἡλιοσελήνου. 5) εἶδος ἰχθύος σελαχώδους. 6) (μτφρ.) ἄνθρωπος εὐήθης (χονδροκέφαλος), (κοιν.) βῶδι.

Βουσκαφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασκάπτω, κατεδαφίζω, ἀφανίζω.

Βουσάος (ὁ, ἡ), Π. = Βοσσάος.

Βούσταθμον (τὸ), καὶ Βούσταθμος (ἡ) καὶ

Βουστασία καὶ †Βούστασις, εως (ἡ) καὶ

Βουστάσιον (τὸ), [ῦ ἵσταμαι]. ὁ στάβλος (τὸ ἀχοῦρι) τῶν βοῶν.

Βουστροφηδόν, ἐπίρ. (κυρ. νὰ γράφῃ τις) στρέφων (καθὼς τὰ βῶδια ὅταν ὀργώνουν ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ᾗ ἔπειτα ἀπ' ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ [ἡ ἀνάπαλιν, ἡ οὕτω καθεξῆς, (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἦσαν γραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος).

Βουστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (διεικῶν) τοὺς βόας, (ἐπίθ. τοῦ Βουκέντρου).

Βούστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βοῶν ἐργαζόμενος (σκαμμένος, ὠργωμένος, [κυρ. γυρισμένος).

Βούσυκον (τὸ). τὸ μέγαλον σῦκον.

Βουσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (Θυσιάζω) βόας, (ὄθεν:

Βουσφαγία (ἡ), =Βοσκτασία.

Βούταλις, ιδος(ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτιβίου (ἴσ. ὁ κοιν.) γκιώνης, (παρβλ. Πῶγξ).

Βουταλίων, ωνος (ὁ), (κύριον ὄνομα παρτῆμουτινὸς) μπουνταλᾶ (!), (παρβλ. Βουπαλίων).

Βούτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Βότης, βουκόλος. 2) (ἐπίθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν ἢ βόας, βόειος. « Βούτας φόνος, « Εὐτ., =Βαρβουνια, ἑκατόμβη.

Βούτιμος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων (ἀξίζων πολὺ) τιμὴν ἑνὸς βοός.=Βοώνητος, ἢ πολύτιμος,(παρβλ. Ἀλφαιτίμιος).

Βούτινον καὶ Βούτιον (τὸ) καὶ

Βούτις, ιδος (ἡ),=Βυτίνη, βυτίς, (ἀγγεῖον)

Βούτομον (τὸ) καὶ

Βούτομος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ σχοίνου) τὸ ὁπ. τρώγουν (τέμνουν) οἱ βόες, (κοιν.) βούτημα.

Βουτόρος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ τείρω]. = Βουτόρμος. 2) ὁ βασανίζων τοὺς βόας, (ὄθεν:) « Ὀδὸς —, « Ἡσύχ., ἡ ζενὴ (μακρὰ ἢ βάσκατος).

Βούτράγος (ὁ). ὁ μέγας τράγος ἢ ζῶον ὁμοιάζον βοῦν καὶ τράγον.

Βουτρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Βουνόμος. ‖. (οὐσ.) εἰς τὰς Ἀθ. ὁ διωρισμένος νὰ τρέφῃ τοὺς διὰ τὰς θυσίας προσδιωρισμένους βόας (παρβλ. Βοώνης).

Βούτρυκτον (τό), ὁ Ὄροβος.

Βουτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Κεντῶ) καθὼς ὁ οἶστρος τοὺς βόας.

Βουτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν μὲ τὸν πέλεκυν) τοὺς βόας,= Βουβύτης. ‖ (οὐσ.) = Οἶστρος (τὸ ἔντομον).

Βουτύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ βούτυρον (τὸ). τὸ γνωστὸν πάχος (ἔλαιον) τοῦ γάλακτος. 2) εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁποῖον κλίνεται καὶ ἄρσεν.).

†Βούτυρος (ὁ), εἶδος πυριῶ, (ἴσως) μυζήθρα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Γάλα ἐαθίειν ᾗ χλοερὸς βουτύρους, « Ἀρχίλ.

Βουτυροφάγος, ο (ὁ), Π. ἀντὶ

Βουτυρόφαγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) βούτυρον.

Βουφάγος (ὁ), [βοῦς ἢ φ-βου, τρώγω]. Ζ. Βουβοίνης.

Βούφθαλμον (τὸ), φυτόν τι (φαγώσιμον), (κυρ. δὲ οὐσ. τοῦ

Βουφθάλμους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὁμοιάζων μὲ) ὀφθαλμοὺς βοός, Ζ. Βωῶπις. || (οὐσ. θηλ.) = Βούφθαλμον. 2) (ἀρχ.) εἶδος ἰχθ. (ἴσ.) = Βόψ.

Βουφανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φονεύω (θυσιάζω) βόας.

Βουφόνια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. (καθ' ἣν ἐθυσίαζον βόας εἰς μνήμην τοῦ πρώτου φονευθέντος βοός).

Βουφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τοὺς βόας. « Πέλεκυς—, « Διόδ. « Θοίνη—, « Αἰσχλ. || (οὐσ.) = Βουβύτης.

Βουφορβιω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βόσκω βόας, εἶμαι βουφορβός.

Βουφόρβιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. = Βουκόλιον, [ἐκ τοῦ

Βουφορβός (ὁ, ἡ), Π. [β. φέρβω], = Βουκόλος, Βουνόμος.

Βουφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ σηκόνων πολὺ (μέγα) φορτίον.

Βοῦφος (ὁ), (ἀνμπ.) τὸ γνωστὸν νυκτινόμον ὄρνεον, ὁ (ἄλλ.) Βύας, (κοιν.) μπούφος, (πτφρ.) εὐήθης.

Βουχανθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, ἡ φ-βου, χαίνω]. (κατὰ λέξ.) τόσον μεγάλος ὥστε νὰ χαίρηται (χωρῇ) μέσαθεν ὁλόκληρον βόδι.

Βούχλας (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺν χιλόν (χόρτον, τροφὴν διὰ τὰ βοσκήματα).

Βοῶν, Ἀττ. εὐκτ. τοῦ Βοάω.

Βοωδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βοῦν.

Βοώλης [β. ὠνοῦμαι], « (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ') ὁ διωρισμένος ν' ἀγοράζῃ (νὰ προμηθεύῃ) τοὺς διὰ θυσίαν προσδιωρισμένους βόας, (παρβλ. Βουτρόφος).

Βοώνητος (ὁ, ἡ), [β. ὠνοῦμαι]. ὁ ἀγοραζόμενος διὰ (ἀνταλλαγθείς μὲ) ἓν βῶδι, (παρβλ. Βυΐτιμος).

Βοωνία (ἡ), τὸ ἄξιωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Βοώνου.

Βοώπης, ου (ὁ) καὶ

Βωῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ἡ βου, ὤψ]. ἡ ἔχουσα μεγάλα ὀμμάτια.

Βοωτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀροτριῶ, ἀργάνω, ἡ βόσκω βῶδια, εἶμαι: = Βοώτης, ου (ὁ). Π. = Βούτης, Βουκόλος· γεωργὸς, ζευγᾶς. 2) ἀστερισμός τις, ὁ (ἄλλ.) Ἀρκτοφύλαξ.

Βοωτία (ἡ), = Ἄρουρα ἢ Ἀγροικία.

Βόωψ [ἡ βου, ὤψ], ωπος (ὁ), εἶδος μικροῦ ἰχθ. (μὲ μεγάλα ὀμμάτια), (ἴσ. ἢ κοιν.) βοῦ[γου]πα, (παρβλ. Βόξ).

Βραβεία (ἡ), τὸ ἄξιωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ βραβέως· ἡ διανομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς ἀγῶνας· (ἐν γέν.) διαδίκασις, αἵρεσις, μεσίτευσις πρὸς συμβιβασμόν.

Βραβεῖον (τὸ), ὅ,τι δίδομενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν νικητὴν, ἔπαθλον. 2) ἡ ῥάβδος (τὸ δικανίκι) τοῦ βραβέως.

Βράβευμα (τὸ), (μτγν.) ἀντὶ Βραβεῖον.

Βραβεύς, έως (ὁ), = Βραβευτής.

Βράβευσις, εως (ἡ), = Βραβεία.

Βραβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βραβεύων (κρίνων, ἐπιτρατῶν) εἰς τοὺς ἀγῶνας, (παρβλ. Ῥαβδονόμος)· δοτὴρ (διαναμεὺς) τῶν βραβείων, (ἐν γέν.) μεσίτης, δικαστὴς, διαιτητὴς, (καὶ κατ' ἐκτ.) διοικητὴς, ἀρχηγός

Βραβεύω, Μ. εύσω, (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. καὶ απν. ρ-ἐ γεν.) εἶμαι βραβεὺς (Ἐπιτρατῶ) εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀνταμείβω τοὺς νικητὰς, διανέμω τὰ βραβεῖα. (ἐν γέν.) δικάζω· ἀντομείβω· (καὶ κατ' ἐκτ.) διοικῶ, ἐπιστατῶ, διευθύνω.

Βραβήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Βραβεῖον.

Βράβης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βραβευτής. (εἰς τὸν Δημοθ. ἄλλοι διορθ. Βραβῆι = Βραβεία, αἰτ. τοῦ Βραβεύς).

Βράβ(βη)λον, ο (τὸ), ὀπωρ. (κοιν.) ἀβράμηλον ἢ κορόμηλον καὶ

Βράβυλος (ἡ), δένδ. ἡ ἀβραμηλιά. « Ἡ δαμασκηνὴ φυτεύεται τῇ βραβύλῳ ὁμοίως, « Γεωπον.

Βραγχαλέος, α, ον, = Βραγχώδης.

Βραγχάω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ. ἐπὶ χοίρων) Πάσχω τὸ πάθος βράγχον, (Ἀρστ.).

Βράγχη (ἡ), = Βράγχος, (κυρ.) πάθος τῶν χοίρων.

Βραγχίασις, εως (ἡ), = Βράγχος, βράχνιασμα.

Βραγχιάω-ῶ, Μ. άσω, (κοιν.) Βραχνιάζω ἢ Εἶμαι βραγχνιασμένος.

Βραγχιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Βράγχιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), τὰ σπαθοβράγχια τῶν ὑδρίων, (παρβλ. Βρόγχιον).

Βραγχιώδης, ες (ὁ, ἡ), = Βραγχιοειδὴς.

Βράγχος (ὁ), ἡ

Βράγχος, εος-ους (τὸ), [Βρόγχος]. τὰ γνωστὰ πάθος τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) βράχνιασμα, (παρβλ. Συνάγχη). 2) Π. ἀντὶ Βράγχιον.

Βραγχὸς (ὁ), (κοιν.) Βραχνὸς, = τῷ

Βραγχώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ ὁ προξενῶν) βράγχος, βραχνιασμένος. « Φωνὴ —, « Ἱππκρ. « Ὕδατα βραγχώδη, « Ἀρστ.

Βραδανίζω, Μ. ίσω, Αἰολ. ἀντὶ Ῥαδανίζω.

Βραδέως (τὸ παρθ. Βραδύτερον, ὑπατα ἢ Βράδιον, ιζ-), ἐπίρ. Ἀργά. « Βουλεύεσθε βραδέως, « Θκ. « Βραδέως τῆς ἡμέρας, « Ἀρτ., ἙΩρας τὸ βράδυ.

Βράδινος, ά, ον, Αἰολ. ἀντὶ Ῥαδινός.

Βρᾴδιον, Αἰολ. ἀντὶ Ῥᾴδιον.

Βράδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Βραδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (Ποιητ.) τοῦ Βραδύς.

Βράδος, εος-ους (τὸ), = Βραδύτης, ἀργοπορία.

Βραδυβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως βαίνων (ἀργαπατῶν), ἀργοκίνητος.

Βραδύγαμος (ὁ, ἡ), = Ὀψίγαμος.

Βραδύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βραδέως (μὲ δυσκολίαν).

Βραδυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως ἐννοῶν ἢ ἀποφαίζων, βραδύνους.

Βραδυδινὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βραδέως δινούμενος (περιεγερόμενος), ἀργοκίνητος.

Βραδυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀκούων, = Βαρυήκοος.

Βραδυθάνατος (ὁ, ἡ), = Δυσθάνατος.

Βραδύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως (ὄψιμα) καρποφερῶν.

Βραδυκινησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Βραδυκίνητος (ὁ, ἡ). ἀργοκίνητος.

Βραδυλογία (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις =

Βραδυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βραδέως (ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολίαν). « Βραδυλόγοι γὰρ οἱ γέροντες, « Σχλ.

Βραδυμαθὴς, ές (ὁ, ἡ). = Ὀψιμαθὴς ἢ Δυσμαθὴς.

Βραδυμαθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρόηγ., ὀψιμαθία.

Βραδύνοια (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις =

Βραδύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραδὺν νοῦν, ἐννοῶν βραδέως.

Βραδύνω, Μ. υνῶ. Ἀργῶ, ἀργοπορῶ, (μτ-θτ.) ἀναβάλλω, παρατείνω. « Πρὸς τὸν θάνατον βραδύνων, « Ἡρωδ. (καὶ πθ, « Ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται, « Σοφ.

Βραδυπειθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως (δυσκόλως) καταπειθόμενος, δύσπειστος, (εἰς τὸν Νόνν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Βραδυπευθής).

Βραδυπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολίαν, πάσχω δυσπεψίαν.

Βραδυπευθὴς [βρ. πυνθάνομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βραδέως ἀκουόμενος, σ-γανός.

Βραδυπεψία (ἡ), δυσκολία εἰς τὴν χώνευσιν, ἀτονία τοῦ στομάχου.

Βραδύπιστος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως πιστεύων ἢ πιστεύσας.

Βραδυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξειδεύω) βραδέως.

Βραδύπλοια (ἡ). ἀργοπορία περὶ τὸν πλοῦν.

Βραδύπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως καὶ μὲ δυσκολίαν ἀναπνέων, (παρβλ. Βραχύπνους).

Βραδυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἀργὰ, εἶμαι =

Βραδύπορος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως περιπατῶν (πορευόμενος), ἀργοκίνητος. « Κόσματα (» Ὕδατα) βραδύπορα, « Ἱστρ., τὰ δυσκολοχώνευτα.

Βραδύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ βραδὺς τοὺς πόδας, ἀργοκίνητος.

Βραδυρευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βραδέως ἀποσπερματίνω. « Διὸ τὸ τοὺς εὐνούχους βραδυρευστεῖν, « Καν.

Βραδὺς [ζευγγ. τῷ Βαρὺς], εῖα, ύ. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι βραδέως (ἀργὰ, ἐζώρας), ἀργοπορῶν, ἀργοκίνητος, (συνκδ.) βραδύνους, νωθρὸς, ὀκνηρὸς κτλ. « Τὸ βραδύ, « Θκ., ἀντὶ Ἡ βραδύτης. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Βραδὺ τῆς ἡλικίας, « Ὅμ.

Βραδυσιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βραδυφαγέω.

Βραδυσιτία (ἡ), τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐζώρας (βράδυ).

Βραδυσκελὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Βραδύπους.

Βραδυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ βραδέως, εἶμαι βραδύγλωσσος.

Βραδυτὴς, ῆτος (ἡ). ἀργητα, ἀργοπορία νωθρότης, ὀκνηρία, βραδύνοια.

Βραδυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Βραδυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννήσασα καὶ

Βράδυτοκος (ὁ, ἡ), ὁ γεννηθεὶς βραδέως (ἀργὰ, παρ' ἡλικίαν, ἢ μὲ δυσκολίαν).

Βραδυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ἀργὰ (ἐζώρας, βράδυ). « Νήστεια τὸ μόνον τὸ βραδυφαγῆσαι, « ἀλλὰ ᾗ τὸ βραχυφαγῆσαι, « Ἀντιοχ. ὁμιλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βραδύφωνος (ὁ, ἡ), = Βραδύγλωσσος.
Βραδυχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἀργὰ (ἐξώρας, ὕστερον), ὄψιμος.
Βράζω, Μ. ἄσω, ἴδε Βράσσω καὶ Βρυάζω. 2) (δυναμπ.) φωνάζω ἀὰν τὴν ἀρκοῦδαν.
Βράθυ, υος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ θαμνώδους καὶ ἀκάρπου (μὲ φύλλα κυπαρισσοειδῆ), (παρβλ. Ἐρείκη).
Βράκανον (τὸ). ἀγριολάχανον, (ἴδε Δυσβράκανος).
Βράκη (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), βράκα (βρακί) τῶν παλαιῶν Γάλλων, (παρβλ. Βράκος).
Βράκος, εος-ους (τὸ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Ἔράκος. 2) (εἰς τὸ πλθ.) πολυτελές τι γυναικεῖον φόρεμα, βρακί, (παρβλ. Ἀναξυρίς).
Βράσις, εως (ἡ), = Βρασμός.
Βράσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γύνεται ἔξω διὰ τῆς βράσεως, = Ἔκβρασμα. 2) = Βρασμός.
Βρασματίας, ου (ὁ), (κυρ. ἄνεμος ἢ σεισμός), ὁ (ἄλλ.) Βράστης, = τῷ
Βρασματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος [ὅμοιος] μὲ) βρασμόν. «Γέλως —, « Γργ., ὁ σπασμωδικός.
Βρασμός (ὁ). βράσις, βράσιμον· (συνκδχ.) κλονισμός, σπασμός· σεισμός, (μτφορ.) ταραχή.
Βρασμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρασματώδης.
Βράσσω [ζνγμτπ.], Μ. βράσω. Βράζω (μτθτ. ᾗ ἀμτθτ.), κοχλάζω· (ἐπὶ σίτου κλπ.) ἀνεμίζω, λιχνίζω, ἀνακατόνω, (ἐν γέν.) ταράττω (κυρ. καὶ μτφορ.), (συνκδχ.) = Ἐκβράσσω. || (πθ. ἢ μσ.) βράζω, ταράττομαι, ἔχω σπασμούς. « Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος, « Ακ.
Βράσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βραδίων.
Βράστης, ου (ὁ), (κυρ. σεισμός), = Βρασματώδης.
Βραστικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) βράσιν.
Βράττω, ἴδε Βράσσω.
Βρέχεα-έχη (τὰ), Ζ. Βράχος.
Βραχέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ
Βραχεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Βραχύς.
Βραχεῖς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Βρέχω.
Βραχέως [βραχὺς], ἐπίρ. Ὀλίγον· εἰς ὀλίγον καιρόν, ὀγλίγωρα, σύντομα, (γρμτ.) μὲ βραχὺν φθόγγον.
Βραχῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βρέχω.
Βραχιόνιον (τὸ) καὶ
Βραχιονιστὴρ (ὁ). βραχιόλι,
Βράχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Βραχίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Βραχύς, (ὅπερ
Βραχίων, ονος (ὁ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ μέρος τῆς χειρός, (ἰατρ.) μπράτσο, (τῶν ζώων) ἡ ὠμοπλάτη. « Πρυμνὸς βραχίων, « Ἰλ. Π., ἡ ἄκρη (τὸ ἐπάνω μέρος) τοῦ βραχίονος, (παρβλ. Πῆχυς καὶ Ὠλένη).
Βράχος [ἴδε Βραχὺς], εος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Τέναγος, (κοιν.) ῥηχὰ νερά, βράχοι, Ζ. Ῥαχία.
Βραχύβιος (ὁ, ἡ). ὀλιγόζωος.
Βραχυβιότης (ἡ). ὀλιγοζωΐα.
Βραχυβλαβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μικρὰν (ὀλίγην ἢ ὀλιγοχρόνιον) βλάβην προξενῶν.
Βραχύβωλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἀγρὸς κτλ.) ὁ ἔχων μικρὰς βώλους, (ἐπμ.) πετρώδης, ἄπαχος, (παρβλ. Ἀδρόβωλος).
Βραχυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (μικρὸν, περιωρισμένον, [κοιν.] κοντὸν) νοῦν. «Βραχυγνωμονέστερα ἀνθρώπου τὰ θηρία, « Ξεν.
Βραχυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. (γρμτ.). Γράφω τι μὲ βραχεῖαν συλλαβήν.
Βραχυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὰ δάκτυλα.
Βραχυδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχείας διαστάσεις.
Βραχυδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τρέξῃ (πάρῃ) διὰ μιᾶς πολὺν δρόμον.
Βραχυέπεια (ἡ), = Βραχυλογία, [ἐκ τοῦ
Βραχυεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -επῶς, = Βραχυλόγος.
Βραχυθάλασσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ ὀλίγην (ἀδιάθη) θάλασσαν, ῥηχός.
Βραχυκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Βραχυκατάληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν· (ζύγος) ἐλλειπὴς καθ' ἕνα (τὸν τελευταῖον) πόδα.
Βραχυκαταληξία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ βραχυκαταλήκτου.
Βραχύκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν κέρκον (κοντὴν οὐρὰν).
Βραχυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν κεφαλήν.
Βραχυκομέω(-άω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοντὰ μαλλιὰ (κόμην).
Βραχύκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος ἢ [ῥητ.] μέρη περιόδου), (ἐν γέν.) κοντός. « Σφενδόνη—, « Στρ.
Βραχυλέκτος (ὁ, ἡ). σύντομος.
Βραχυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὀλίγα, εἶμαι βραχυλόγος.
Βραχυλογία (ἡ). ὀλιγολογία, τὸ νὰ ἦνέ τις-
Βραχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα, ὀλιγολόγος.
Βραχυλόγως, ἐπίρ. Μὲ ὀλίγα λόγια, συντόμως.
Βραχυλὸς, ἡ, ὀν. Κοντακιανὸς, μικροκάμωτος.
Βραχυμέρεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Βραχυμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ μέρη (μόρια), λεπτοκάμωτος.
Βραχυμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ σμικρῶν (βραχέων) μεριμνῶν.
†Βραχυμογὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἰατρ.). ὁ μὴ πάσχων πολλὴν ἢ διαρκῆ στενοχωρίαν, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βραχυώδυς.
Βραχυμυθία (ἡ), Π. ἀντὶ Βραχυλογία.
Βραχύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βραχυλόγος.
Βραχυντικὸς, ἡ, όν. (γρμτ. καὶ μετρ.) Ὁ ἔχων ἰδιότητα (δύναμιν) τοῦ βραχύνειν τὴν συλλαβήν.
Βραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι βραχύ, σμικρύνω (κυρ. κατὰ προσωδίαν).
Βραχύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βραχὺν (ἰσχνὸν) νῶτον, βαχιτικὸς, καμπούρης.
Βραχυόνειρος (ὁ, ἡ). (ὕπνος) καθ' ὃν βλέπει τις μικρὰ (σύντομα) ὄνειρα, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς ἢ διακεκομμένος.
Βραχυπαραλήκτεω-ῶ, Μ. ήσω. (γρμτ.) Εἶμαι-
Βραχυπαράληκτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήκτως. (λέξις) ἔχουσα βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν.
Βραχυπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοντοαναπνέω, εἶμαι βραχύπνοος.
Βραχύπνοια (ἡ). κοντανάπασμα.
Βραχύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν (κοντὴν ἢ ὄχι συχνὴν) ἀναπνοήν, (παρβλ. Βραδύπνους καὶ Βραχυπότης).
Βραχύπολις, εως (ἡ), Π. μικρὰ πόλις.
Βραχυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ βραχὺ (στενὸν) πέρασμα.
Βραχύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὸν (σύντομον ἢ στενὸν) πέρασμα. « Εἴπλους—, Πλ.
Βραχυπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ὄχι συχνά, ὀλιγοπότης.
Βραχύποτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Βραχυπροπαραληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω βραχεῖαν τὴν προπαραλήγουσαν.
Βραχύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχέα (κοντὰ) πτερά.
Βραχύπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Βραχύπολις.
Βραχυῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Βραχυλόγος.
Βραχυῤῥιζία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Βραχύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχείας (κοντὰς) ῥίζας.
Βραχὺς [ῥάσσω = σχίζω], εῖα, ὺ, = Μικρὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς λέξεως σὰς σημασίας), κοντὸς, χαμηλὸς, (ἐπὶ στεν.) ῆχος. « Βραχὺς τὸ σῶμα, « Ἀθ. « Ἦν βραχὺς ἢ ὁ κάλαμος, « Ξεν. « Βραχεῖα ξίφη, « Πλ. « Βραχὺν τινα γήλοφον, « Ξεν. « Ἔστι δὲ βραχὺς (ὁ ποταμὸς), ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρὸν, « Ἀθ. (βλ. δὲ Βράχος). 2) ὀλίγος, ὀλιγοχρόνιος, σύντομος· (μτφορ.) παραμικρὸς, τιποτένιος, ἀσήμαντος· (σπν.) εὔκολος. « Ὁ βίος βραχὺς, « Ἱππκρ. « Βραχὺν πινα μῦθον, « Σοφ. « Βραχύτερας γῆς, « Θκ. (καὶ παραλλ.) « Ὀλίγος ἢ βραχὺς χρόνος ἀρκέσει, « Δμ. (καὶ ἑλλ.) « Ἐν βραχεῖ (ἢ) « Πρὸ βραχέος (ἐνν. χρόνε), « Ἐν βραχέϊ (ἐνν. τύπου, διαστήματος), « Θκ. « Ἐκ (διὰ) βραχέων (ἐνν. λόγων), « Δμ. ἐν συντόμῳ, (κοιν.) κοντολογῆς, (καὶ ὑπερθ.) « Τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν, ὡς ἀνθρωπευτάτοις, οὕτως ἔχει, « Συν. « Κατὰ βραχὺ (ἐνν. μέρη), « Γαλ., ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ (ἁπλ.) ὀλίγον. « Ὅσοι ἢ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσι, « Πλάτ. « Βραχὺ μέν τι προῆλθον, « Θκ. « Παρὰ βραχὺ, « Πλθ., παρ' ὀλίγον « Βραχὺ φρονεῖν, τίζειν, « Ἀρχ. « Ἐπὶ (« Πρὸς) βραχὺ, « Θφρ., Πλάτ., πρὸς ὥραν. « Βραχὺ πρὸ δείλης, « Πλ. « Βραχεῖ γέ τινι πλείων, « Πλάτ. « Βραχὺ γὰρ τὸ πᾶ ἡμέτερα σώματα ἀφαίσαι, ἐπίπονον δὲ κτλ., « Θκ. « Βραχέος (ἐνν. λόγου) ἄξιος, « Πλάτ. « Τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν, « Σῦρ. 3) (γρμτ.) ὁ προφερόμενος μὲ βραχὺν (ὀλιγοχρόνιον) φθόγγον. « Ὁ Τρίβραχυς ποῦς ἐκ τριῶν βραχέων συλλαβῶν σύγκειται, « Μετρ.
Βραχύσημος (ὁ, ἡ). βραχὺς τὸ σημεῖον (τὴν προσῳδίαν).
Βραχυσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατασκευασμένος μὲ) ὀλίγον σίδηρον, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς ἢ κοντός.
Βραχυσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχέα (κοντὰ) σκέλη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βραχύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων βραχεῖαν σκιάν, ὀλιγόσκιος.
Βραχυστελέχης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὸν στέλεχος.
Βραχύστιχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγους στίχους.
Βραχυστομία (ἡ). μικρότης (στενότης) στόματος ἢ στομίου, [ἐκ τοῦ
Βραχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν (στενὸν) στόμα ἢ στόμιον.
Βραχυσυλλαβία (ἡ). ὀλιγολογία, συντομία, [ἐκ τοῦ
Βραχυσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) βραχείας (ἢ περιέχων ὀλίγας) συλλαβάς, σύντομος, (κοιν.) κοντοσύλλαβος.
Βραχυσύμβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνεισφέρων ὀλίγον ἔρανον (συμβολήν).
Βραχυτελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τελειόνων ὀγλίγωρα, προσωρινός, σύντομος.
Βραχύτης (ἡ). τὸ ἀφηρημ. τοῦ Βραχύς, ομικρότης, ὀλιγότης· συντομία χρ.
Βραχυτομέω—ῶ [β. τέμνω], Μ. ἦσω. Κλαδεύω βαθειά.
†Βραχύτομος (ὁ, ἡ). κοντοκομμένος, κλαδεμένος βαθειά.
‖Βραχυτονέω—ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι—
Βραχύτονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τεντωμένας, (ἐπὶ) ἔχων ὀλίγον τόνον (ἐλαστικότητα), (ὀθεν) μὴ τινάζων μακρὰν τὰ βέλη.
Βραχυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχὺν (κοντὸν) τράχηλον, κοντολαίμης.
Βραχύπνους (ὁ, ἡ). ὀλιγόπνους.
Βραχυφαγία (ἡ). ὀλιγοφαγία.
‖Βραχυφρεγγίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φέγγων ἀμυδρῶς.
Βραχύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ ἢ ὀλίγα φύλλα.
Βραχυφωνία (ἡ). βραχύτης (λεπτότης) φωνῆς.
Βραχυχρόνιος καὶ Βραχύχρονος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὀλίγον, ὀλιγοχρόνιος, προσωρινός.
Βραχύωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ (κοντὰ) ὠτία ἢ χερούλια.
†Βράχω, (ἄχρ. ἢ πλασθὲν ὑπὸ τῶν γραμτκ. πρὸς παραγωγ. τοῦ πολλὰ εὐχρ.) ἀορ. β'. Ἔβραχον ἢ Βράχον, Π. [ὄνομτπ. πρὸς ἔκφρ. διαφόρ. ἤχων, π. χ.] Τρίζω (καθὼς τὸ ἁμάξι), βροντῶ (καθὼς τὰ συγκρουόμενα ὅπλα), βοΰζω ἢ ἀντηχῶ (καθὼς ἡ θάλασσα ἢ ποταμός), μουγγρίζω (ὡς ταῦρος), βρυχῶμαι (ὡς λέων), (μὲ ἀπαρ.) φωνάζω δυνατά, κτλ., (παρβλ. Ἀραβίω καὶ Βρέμω).
Βραχυώδης, ες (ὁ, ἡ). γεμάτος βράχη (ῥηχὰς) ἢ βράχους.
Βρέγμα (τό), [βρέχω]. τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς (ὅπου συρρέουν ὡς ἐπὶ τὸ τελείωτον τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, μάλιστα τῶν βρεφῶν, τῶν ὁποίων διὰ τοῦτο λέγεται κοιν., καθὼς καὶ εἶναι τῷ ὄντι, τοῦτο τὸ μέρος) ἀπαλόν.
2) = Ἀποβρεγμα.
Βρεκεκέξ ἢ Βρεκεκεκέξ. Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.
Βρέμω (παρτ. Ἔβρεμον καὶ πλέον οὖ) Π. [ὄνομτπ.] βοΰζω (καθὼς τὸ πῦρ, ὁ ἄνεμος τὸ κῦμα κτλ.), σφυρίζω (μουγγρίζω κτλ.), οὐρλιάζω (ὡς λύκος), ἀντηχῶ (« Βρέμει δ' ἀκτή, « Ἀπλλν. [καὶ μσ.] « Βρέμεται σφιν λύρα ᾗ ἀοιδαί, « Πίνδ.) τρίζω τοὺς ὀδόντας ἀπὸ θυμὸν (φρυάττω) κατά τινος, φοβερίζω ἢ καυχῶμαι, — Βρενθύομαι. « Μέγα βρέμει ὅλβιος ἀνήρ, « Ἡρ. « Βρίμιον κατὰ τῆς ἐκκλησίας, (ᾗ ἑλλ. πρὸς ὀοτ.) « Βρέμων χριστιανοῦς, « Γργ., (παρβλ. Βράχω καὶ Βρομέω).
Βρένθει(θι)ον, ου (τό). μῦρον πολύτιμον, [ἐκ τοῦ
Βρένθος [παρβλ. Ῥέθος], ου (ὁ). εἶδ. θαλασσ. πτηνοῦ (τὸ ὁπ. συνειθίζει ὡς φωλεάται, νὰ φουσκώνῃ, καθὼς ὁ κούρκος), (ὄθ. 2) (τρπ.) = Τύφος, οἴησις, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, (κοιν.) κόρδωμα.
Βρενθύομαι [βρένθος], (γ. Μ.). Κορδόνομαι, φουσκόνω (σὰν τὸν κούρκον), καμαρώνω. Ὑπερηφανεύομαι· προσποιοῦμαι, (κοιν.) κάμνω τσακκίσματα· θυμόνω (ι). « Εἴτις Ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν (τὸν ἄρνιν Ἀτερίαν), ὁ δὲ βρενθύεται ᾗ ἀγαναντεῖ, « Αἰλ. « Ἀπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ, « Ἀρρ. « Δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, « αὐτ.
Βρέξις, εως (ἡ). Βρέξιμον.
Βρέτας [συγγ. τῷ ῥέθος], ες (τό). εἴδωλον, ἄγαλμα, ξόανον (κυρ. καὶ μτφορ.).
Βρτφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βρέφος.
Βρεφικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν βρέφος.
Βρεφίον (τό), (μτγν.) = Βρεφύλλιον.
Βρεφόθεν, ἐπίρ. Ἐκ βρέφους, νηπιόθεν
Βρεφοκομέω—ῶ, Μ. ἦσω. Περιποιοῦμαι (ἀνατρέφω) βρέφος ἢ ὡς βρέφος.
Βρεφοκτονία (ἡ). φόνος βρέφους ἢ βρεφῶν, [ἐκ τοῦ
Βρεφοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας βρέφη.
Βρέφος [τρέφω ἢ βρέχω], εος—ους (τό). τὸ ἔμβρυον (ἀνθρώπου ἢ ζώου). « Ἵππον, βρέφος ἡμιόνων κυίουσαν, « Ἰλ. Ψ. « Ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, « Γρφ. « Καὶ βρέφη ἐκτετρῶκται - Ασκρ. 2) (συνήθ.) τὸ νεογεννημένον (κοιν. μωρὸ) παιδί. « Ἐκ (« Ἀπὸ ») βρέφους, = Βρεφύθεν, (παρβλ. Νήπιον).
Βρεφοτροφεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου τρέφονται τὰ ἐκτεθέντα ἢ ὀρφανὰ βρέφη.
Βρεφοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων βρέφος ἢ τὰ βρέφη.
Βρεφουργέω—ῶ, Μ. ἦσω. Δημιουργῶ (Σχηματίζω) βρέφος, τεκνοποιῶ.
Βρεφουργία (ἡ). τεκνοποΐα.
Βρεφουργός (ὁ, ἡ). τεκνοποιός.
Βρεφύλλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βρέφος.
Βρεφώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βρέφος.
Βρεφωδῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν βρέφος.
Βρέχμα (τό) καὶ
Βρεχμός (ὁ), Π. = Βρέγμα.
Βρέχω [ῥέω ἢ ὀνομτπ. συγγ. τοῦ] βράχω], Μ. βρέξω (ἀορ. πθ. Ἐβρέχθην [ὑγρηατότ. παρὰ τοῖς ἀρχ. συγγραφ. τοῦ] Ἐβράχην). Χύνω ὁπόσον δήπατε ὑγρὸν ἐπάνω εἴς τι, ῥαντίζω, ποτίζω, (ὄθ.) μυσκεύω. « Ποταμοὶ οὐδὲ τὸ γόνυ βρέχοντες, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Βρεχόμενος πρὸς τὸν ὁμφαλόν, « αὐτ. 2) (συνεκδ.) μεθοκοπῶ, (παρβλ. Βαπτίζω). 3) (συνήθ.) = Ἔω, ῥίπτω βροχὴν ἢ ὡς βροχήν. « Ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοὺς χάλαζαν (μάννα, πῦρ), « Γρφ. « Βρέχει θεῶν βασιλεὺς γρυσᾶς νιφάδεσσι πόλιν, « Πίνδ. (ᾗ ἑλλ.) « Βρίξω ἐπὶ πόλιν μίαν, ἐπὶ δὲ πόλιν μίαν οὐ βρίξω, « Γρφ. (ᾗ πθ.) « Βρέχομαι, « Ἀνακρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἀπρ. ἢ ἑλλ.) « Βρέχει (ἐνν. ὁ θεός), « Ἔβρεξεν ὑετόν, « Γρφ.
Βρι, μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀγωρίστως μὲ μερικὰς λέξ.) κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Βρίθω.
†Βριακγος (ἡ), = Βάκχη.
Βριαρῆς, ἐος (ὁ, ἡ), (σπν. η ἀμφ.) ἀντὶ
Βριαρός, ά όν, Π. [βριάω], βαρύς, χωματᾶλέος, (σχυρὸς, φοβερός.
Βριαρότης (ἡ). στιβαρότης, ῥωμαλεότης.
Βριαρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων βριαρὰς (στιβαρὰς) χεῖρας.
Βριάω, Μ. άσω, Π. [βρι], ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· αὐξάνω, πληθύνω, πλουτίζω, (ἐνίοτε ἀμτθτ.) εἶμαι ἰσχυρὸς (μέγας, πλούσιος κτλ.), ἀκμάζω.
Βρίζα (ἡ), εἰδ. γεννήματος, Ἰσ. ἡ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. κοιν.) σήκαλη.
Βρίζω [βρίθω], Μ. βρίξω ᾗ βρίσω; Νυστάζω καὶ ἀποκοιμοῦμαι (κυρ. μετὰ εὐφαγεῖ'), (κοιν.) βαραίνω· (συνεκδ.) ἀπαλῶ, ἀπραχτῶ.
Βριζών, οὖς (ἡ). θεὰ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ὀνείρων.
Βριζόμαντις, εως (ἡ). μάγισσα ἐξηγοῦσα τὰ ὄνειρα ἢ προφητεύουσα καθ' ὕπνον (καθὼς τώρα αἱ μαγνητιζόμεναι).
Βριήπυος (ὁ, ἡ), Π. [βρι, ἀπύω], μεγαλόφωνος.
Βριηρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Βριαρός.
‖Βριθίς, έος (ὁ, ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βριθύς.
Βρίθος ᾗ Βρῖθος, εος—ους (τό), Π. [βρίθω] = Βάρος· φορτωμα· (ερπ.) ἐμβρίθεια.
Βριθοσύνη (ἡ), Π. = Βαρύτης, βάρος.
Βριθύκαρπος, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρία (μεγάλα ἢ δυνατὰ) κάρατα.
Βριθύνους—ους (ὁ, ἡ), Π. ἐμβρίθης τὸν νοῦν, βαθύνους, ανεπιπλὰς, φρόνιμος.
Βριθύς, εῖα, ύ, = Βαρύς, [ἐκ τοῦ
Βρίθω [βαρύς], Μ. βρίσω (πρκ. [ἀντὶ ους] Βέβρῖθα). Εἶμαι βαρὺς (φορτωμένος, γεμάτος) ἀπό, ἔχω ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, εὐπορῶ. « Σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ὀλωήν, « Ἰλ. Σ. « Τράπεζα σίτου καὶ κρεῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, « Ὀδ. Ο. (καὶ πθ, ᾗ μσ.) « Ἀμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην, « Χρσ. « Νηοὶ βριθομένῃ δάμαλις, « Ἐπίγρ., ἐγγαστρωμένη, (κοιν.) βαρούμενη, (καὶ τρπ.) « Βεβριθὼς ἤνεγκε, « Ἱππ. 2) (συνεκδ.) βαραίνω, γέρνω (πρὸς τὰ κάτω ἢ πλαγίως), λυγῶ ἀπὸ τὸ βάρος. « Ὅταν δὲ βρίσῃ (ἡ πλάστιγξ) ἐπὶ θάτερα, « Ἀρστ. « Κάτω βρίσει βαρύ, « Ἱππγρ. 3) ὁρμῶ (πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) κατά ἢ ἐπί τινος.. « Οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βεβρισαντες ἔδησαν, « Ἰλ. Ρ. « Τῶδε γὰρ ἔβρισεν, « Ἰλ. Μ. « Οἱ δ' Ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν, « Πλ. « Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τῆς γῆς ἔβρισεν, « αὐτ. (ὄθεν ;) « Ἔρις βεβρῖθυῖα, « Ἰλ. Ρ., ἀντὶ βαρεῖα, φιέρα. 4) ὑπερέχω, ὑπερισχύω. ἐπικρατῶ. « Κἠπειδὰν πιλὺς ἀὴρ βρίσῃ, « Ἱππαρ. « Εἴ τινες πλέον ἢ χερσὶ βρίθειε ἢ πλόωσιν βαρεῖ, « Σοφ. 5) (μτφ.) κάμνω νὰ βαρυνῃ τι, φορτώνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Γαλλ.)**combler**. »Ὅς κέ σ' ἰδόυοισι βρίσας οἶκόν δ' ἀγάγηται, « Ὀδ. Ζ » Ὅς περ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ, « Πίνδ. » Τάλαντα βρίσας, « Αἰσχλ. » Κάλωσε βρίσατε, « Ὀππ., Ἀπλν. (παρδλ. Βρύω).

Βριμάζω καὶ Βριμαίνω, (γραμτ.) = τῷ

Βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (καθὼς ὁ λέων), μουγγρίζω (ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀθημονίαν), φοβερίζω, [[ἐκ τοῦ

Βρίμη (ἡ), [[ὁνμτπ.]]. ὀργή, ἀγανάκτησις, φοβερισμὸς (μὲ) μούγγρισμα, (παρδλ. Βρόμος).

Βριμηδὸν, ἐπίρ. Μουγγρίζωντας (ἀπὸ θυμόν).

Βρίμημα (τὸ), = Βρίμη, ἀπειλὴ· μούγγρισμα.

Βρίμησις, εως (ἡ). τὸ βριμᾶσθαι, μούγγρισμα ἀπὸ θυμὸν, ἀγανάκτησις.

Βριμόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Βριμάομαι.

†Βριμόμυθος, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ὀβριμόθυμος.

Βριμὼ, οῦς (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἑκάτης ἢ τῆς Περσεφόνης (διὰ τὴν φρίκην τὴν ὁπ. ἐνέπνεον).

‡Βριμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φρικώδης, ἄγριος.

Βρίμωσις, εως (ἡ), = Βρίμησις.

‡Βρίνθας (ὁ), εἶδ. πτην. (κοσσύφου ἢ τρυθίου;), (κατά τινας) = Βρένθος. (Ἀρστ. Ζ, θ', 16).

Βριαάρματος (ὁ, ἡ), Π. [[βρίθω, ἅρμα]], ὅστις μὲ τὸ βάρος του κάμνει νὰ λυγᾷ τὸ ἅμαξι.

Βριαυχὴν, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων ἢ βαρὺς τὸν αὐχένα, σκληρὸς ἢ σκληροτράχηλος.

Βρίσσας (ὁ), Ζ. Βρύττος.

†Βρογχιάζω, Μ. άσω, = Βρογχίζω.

Βρογχία (ἡ). ἡ τραχ. ἀρτηρία, (ὅθεν:

Βρόγχιον (τὸ), = Βρόγχος. « Ἐκ τοῦ βρογχίου εἰς τὴν κοιλίαν, « Ἀρστ. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). αἱ χονδρώδεις καὶ σιγμοειδεῖς ἀποφύσεις τῆς τραχ. ἀρτηρ. διὰ τῶν ὁπ. εἶνε ῥιζωμένη εἰς τὸν πνεύμονα. 2) τὰ σπυγγοειδῆ τῆς μύτης κόκκαλα.

Βρογχοκήλη (ἡ). πρήξιμον (φοῦσκα) τοῦ λάρυγγος, (κοιν.) γκοῦσα.

Βρογχοκηλικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων βρογχοκήλην.

Βρογχοπαράταξις, εως (ἡ), (Κωμ.). πολυφαγία, (κατὰ λέξ.) λαρυγγοπόλεμος.

Βρόγχος (ὁ), [[ὁνμτπ.]], = Δάρυγξ, καταπίωνας· λαιμός. 2 ἡ τραχ. ἀρτηρία. 3) βούφημα, βουφίδια, (παρδλ. Βρογχοὺς).

Βρογχωτὴρ (ὁ), τὸ περὶ τὸν λαιμὸν (βρόγχον) ἄνοιγμα τοῦ φορέματος, (κοιν.) τραχηλιά.

Βροδον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥόδον.

†Βρόμεον (τὸ), (ἐκκλησ.), ἐσφαλμ. ἀντὶ Βρομιον.

Βρομάω-ῶ [[βρόμος]], Μ. ήσω. Π. = Βρέμω, βοῶζω (σὰν τὸ μελίσσι κτλ.). « Πυρὸς βρομέουσι θύελλαι, « Ἀπλν. « Ζωμὸν βρομέοντα, « Νίκ., βράζοντα, χοχλακίζοντα.

Βρομιάζομαι [[βρόμιος]], Μ. άσομαι, = Βακχεύω, ἐνθουσιάζομαι.

Βρομιαῖος, α, ον, = Βρόμιος.

Βρομιὰς, άδος (ἡ), = Βρομία. ‖. (οὐσ.) Βάκχη. 2) εἶδ. πατηρίου.

Βρόμιος, α, ον, Π. ὁ κάμνων κρότον (βρόμον), βοῦζων, ἀντηχῶν, θορυβώδης. « Φόρμιγξ βρομία, « Πίνδ. 2) (εἰσ.) ὁ Βάκχος ἢ ὁ οἶνος, (ὅθεν 3) (ἐπίθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόδιος διὰ) τὸν βρόμιον, βακχικός. « Οἰνὰς βρομία, « Ἐπγρ., ἡ ἄμπελος.

Βρομιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρόμιος (3). « Πηλὸς —, « Ἀθ., (μετωνυμ.) ὁ ἀμπελυφόρας.

Βρομιῶτις, ιδος (ἡ), = Βρομιώδης, Βρομία. « Πίδακ—, « Ὀππ. ‖. (οὐσ.) = Βάκχη.

Βρόμος (ὁ), [[βρέμω]]. βοὴ (κυρ. πυρὸς, ἀνέμου κτλ.), κρότος (βροντῆς κτλ.), ἦχος (αὐλῶν κτλ.).

Βρομος (ὁ), Ἰων. (διότι κυρ. ἔπρεπε νὰ ἦνε Βρῶμος, ὡς ἐκ τοῦ [[βιβρώσκω]], εἶδ. γεννήματος, (κοιν.) βρώμη.

Βρομώδης, εος (ὁ, ἡ). ἠχητικὸς, θορυβώδης, (συγχ. τῷ Βρωμώδης).

Βροντᾶος, αία, αῖον. Ὁ ἀνήκων εἰς (προξενούμενος ἀπὸ) τὴν βροντὴν.

‡Βροντὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ βροντῶσα, μαινάς.

Βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ, μπουμπουνίζω· (τρπ.) φητορεύω μὲ πολλὴν σφοδρότητα καὶ δύναμιν λόγου. ‖. (πθ.) ἀντὶ Ἐμβροντάομαι.

Βροντεῖον (τὸ). μηχανὴ (ὄπισθεν τοῦ θεάτρου) πρὸς μίμησιν βροντῆς.

Βρουτὴ (ἡ), [[ὁνμτπ.]]. βροντὴ, μπουμπουνητὸν, (ἐν γέν.) κρότος, βρόντος. 2) (σπν.) = Καραυνὸς ἢ (κατὰ τὸν Larcher) Ἐμβροντησία. « Ἐπεὰν σφι ὁ θεὸς βροντὴν ἐμβάλῃ, « Ἡρ.

Βροντηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν βροντή.

Βρόντημα (τὸ), = Βροντὴ, ἢ κρότος τῆς βροντῆς.

Βροντησικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) τὰς βροντὰς καὶ τοὺς καραυνούς. « Νεφέλη —, « Ἀρστρ.

Βροντητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βροντᾶν.

Βροντιαῖος, α, ον, = Βρονταῖος. »Ὕδωρ —, « Π. Αἰγ., τὸ πίπτον ἐν καιρῷ βροντῶν.

Βροντογενὴς, έος, Π. = Βροντόπαις.

Βροντοειδὴς, έας (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βροντῆς.

Βροντωγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἠχῶν ὡς βροντὴ, βροντώδης.

Βροντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (γέννημα) βροντῆς, (ἐπίθες.) ὁ Διόνυσος ἢ (Ἐκκλησ.) οἱ ἀπόστολοι Ἰάκ. καὶ Ἰωαν. (ἴδε Εὐαγγ. Μάρκ. Γ', 17).

Βροντοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τὰς βροντὰς (τοὺς καραυνούς).

Βροντοσκοπεῖο (τὸ). ἡ παρατήρησις τῶν βροντῶν καὶ ἡ δι' αὐτῶν μαντεία.

Βροντόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βροντώδη φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Βροντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἢ συνωδευμένος) μὲ βροντὴν. « Ἦτος—, « Ι. Δυσ.

Βρότ-αι(τι)ος καὶ

Βροτήσιος, α ἢ ος, ον, Π. [[βροτός]]. ἀνθρώπινος.

Βροτοδαΐ(ι)μων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθετ. ὁ Πάν), περιπατῶν ὡς ἄνθρωπος (ὄηλ. ὄρθιος καὶ τοι τραγόπους).

Βροτογενὴς, έος (ὁ, ἡ). υἱὸς βροτοῦ (ἀνθρώπου).

Βροτόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην φωνὴν (γηρυν). « Ψιττακὸς —, « Ἐπγρ.

Βροτοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποδαίμων, ἡμίθεος.

Βροτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον, ἀνθρωπόμορφος. « Ἀγάλμα—, « Ἐτυμολ.

Βροτὸεις, εσσα, εν, Π. αἱματωμένος ἀπὸ ἀνθρώπινον αἷμα (βρότον).

Βροτοκλώστειρα (ἡ), Π. ἡ κλώθουσα (ἀποφασίζουσα) τὰς τύχας τῶν βροτῶν.

Βροτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Βροτοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθρωποκτόνος, φονεύς.

Βροτολοιγὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρ., ὄλεθρος (μάστιξ, λοιγὸς) τῶν ἀνθρώπων.

Βροτόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προσλαβὼν μορφὴν βροτοῦ.

Βροτοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστης τῶν βροτῶν (τῶν ἀνθρώπων).

Βροτόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνθρωπίνους (βροτοῦ) πόδας.

Βροτὸς (ὁ, καὶ σπν. ἡ), « [[μόρος, ἢ βίος]] θνητὸς, (ὄηλ.) φθαρτὸς, θνητός. ‖. (συνήθ. ὡς οὐσ.) ἄνθρωπος. « Τρίπους βροτὸς, « Ἡρ., αἴνιγμα. (διὰ τὴν βακτηρίαν) ὁ γέρων.

Βρότος (ὁ), [[ῥέω;]]. αἷμα πληγῆς (κυρ. ἀνθρώπου), αἷμα « κακατωμένων μὲ σκότωμα καὶ ἰδρῶτα. « Βρότον αἱματόεντα, Ἰλ. κλπ., (παρδλ. Λύθρον).

Βροτοσκόπος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐφορῶν τοὺς βροτοὺς καὶ τὰς πράξεις των.

Βροτοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σῴζων τοὺς βροτοὺς, σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων.

Βροτοστυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μισῶν (φεύγων) τοὺς ἄνθρ. ἢ μισούμενος ὑπ' αὐτῶν.

Βροτόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνθρώπινον (βροτοῦ) σῶμα.

Βροτουργὸς (ὁ, ἡ), = Βροτοπλάστης.

Βροτοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φωτίζων τοὺς ἀνθρ. « Νοῦ—, « Ἐπγρ.

Βροτόφθορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξυτ.) ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρ. (προπαροξ.) ὁ ἀπὸ φθορᾶς ἀνθρ. « Σκύλα βροτόφθορα, « Εὐρ.

Βροτοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), = Βροτογενής.

Βροτόω-ῶ, Μ. ώσω. Αἱματόνω, λερώνω μὲ αἷμα ἀνθρώπινον (βρότον). « Τεύχεα βεβροτωμένα, « Ὀδ. Λ. 2) κάμνω τινὰ βροτὸν (ἄνθρωπον). » Βροτοὺς λίθους ἐποίησε βροτοῦσαι τοὺς λίθους, « Νικ. Εὐγ. « Βροτωθεὶς, « Ἐργ., ἐνανθρωπήσας.

Βρούκα(χος), ου (ὁ), [[βρύκω]]. « ὁδὸς ἄκρας χωρὶς (ἢ μὴ ἔχουσης ἀκόμη) πτερὰ (παρδλ. Ἀτελάβους).

Βρογχῖος, α, ον, = Βρόγχιος.

Βραχετὸς (ὁ). Π. ἀντὶ

Βραχὴ (ἡ). = Βρεξις, Βρίξιμον. 2) (μετ.) = Ἦτος.

Βραχθίζω [[βράχθος]], Μ. ίσω. Καταπίνω βιαστικὰ καὶ μὲ κάποιον κρότον, (μάλιστ. τὸ) Καταβροχθίζω. 2) ρήν. καταπίνω μιὰ βουφηξιά.

Βροχθισμὸς (ὁ), ἢ πρᾶξις τοῦ βροχθίζειν· κατάποσις, βούφημα.

Βρόχθος (ὁ), = Βρόγχος, λάρυγξ. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

γωλιά, βουφηξιά, μιά βουφηξιά, (ἀηλ.) ὀλίγον. » Ὀλίγην, ὅσον βρόχθον, « Ἱππκρ.
Βρογχώδης, ους (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. λίμνη) βαλτώδης, (ἔμπ.) βρογχίζουσα (καταπίνουσα) τοὺς ἀπροσέκτως πλησιαζοντας. (« Τέλμα δίυγρον, ὕππου τε ὁμοίως καὶ ἄνθρῶ βάσιν εἰς βυθισμὸν ἐνεδρεῦον, « Ἠλ), (συγγ. τῷ Βροχιώδης).
Βροχίζω, Μ. ἰσω. Πάνω μὲ τὰ βρύχια (μὲ ταῖς θηλειαῖς).
Βρόχιος, α, ον, Π. ὁ διὰ βρόγου (θηλειᾶς) γινόμενος. » Μόρος —, « Νίκ., πνιξιμον (κρέμασμα).
Βροχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βρόχος. » Διὰ τοῦ —, « Ἠλ., τὰ ἰμμάτια τοῦ πλεγματιοῦ. 2) [Βρέχω] καλαμάρι ἢ τὸ μέρος τοῦ καλαμαρίου ὅπου βάλλονται (ζῶα μέσα σιγρά) τὰ πτερονοῦβυλα.
Βροχμώδης [β. ἔχω], ους (ὁ, ἡ). ὑγρὸς, νοτερὸς, ἁπαλὸς, (συγγ. τῷ Βροχώδης).
Βρόχος (ὁ), [συγγ. τῷ Βρόγχος]. θηλειὰ (διὰ πνίξιμον), σορτοθηλειά. 2) ἰμάντι (τρόπο) τοῦ δικτυου. 3) (μτφορ.) παγίδα, δίχτυ.
Βροχώδης, ους (ὁ, ἡ), = Βροχερός.
Βροχωτός, ἡ, ὸν, ὁ Πλεγμένος ὡσὰν (ἢ πιασμένος εἰς) τὸν βρόχον.
Βρῦ, Ζ. Βρύλλω καὶ Βρῦω.
Βρυάζω, Μ. άσω, = Βρύω καὶ Βρίθω, εἶμαι γεμάτος, τύπορῶ, (κοιν.) βράζω (τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ προφέρων ὀρθότερον) βρυάζω· ἀκμάζω· τέρπομαι, ἐντρυφῶ, εὐφραίνομαι· σκιρτῶ ὑπὸ χαρᾶς· φρυάττομαι, γαυριῶ. » Βρυαζούσης λεαίνης, « Αἰσχλ. » Τοῦ πάντα βρυάζοντος (ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμ. Βράζοντος). « Ἠλ., ἀκμάζοντας. » Βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ, ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος, « Ἐπίκ.
Βρυάκτης [βρυάζω], ου (ὁ), (ἐπ. θετ. ὁ Πάν), χορευτικὸς, « θόρυβος, (παρὰ Φρυάκτης).
Βρυασμός (ὁ). τὸ βρυάζειν (ἀκμάζειν κ.τ.λ.), εὐφροσύνη, τέρψις.
Βρυάχην, ἐπίρ. Τρίζοντας ἢ Σφίγγοντας τὰ ὀδόντια, [ἐκ τοῦ
Βρύγμα (τὸ), Π. [βρύκω], δάγκαμα.
Βρυγμηδόν, ἐπίρ. Μετὰ βρυγμοῦ (βρυχήματος).
Βρυγμός (ὁ), [βρύκω ἢ βρύχω]. τρίξιμον ἢ συγκρασις (κυρ. τῶν ὀδόντων). 2) = Βρυγμός.
Βρύζω, Μ. βρύξω, = Βρύκω, τρώγω, δοκανίζω, ἢ = Βρυάζω, εὐφραίνομαι, τρυφῶ.
Βρυκετός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βρυχετός, βρυγμός.
Βρυκός [βρύκω], ἡ, όν, Ὁ ἔχων σφιγμένα τὰ ὀδόντια, (κοινῶν) κλειδοζυμιαμένος.
Βρυκτικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων βρυγμὸν (θηλ. παραξυσμὰν), παραξυσμιασμένος. « Τὴν γροῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι, τὴν βρυκτικὴν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βρυτικὴν), Λυκιφρὼν. παρ' Ἀθην., (παρὰ. Βηγικός).
Βρύκω [δύμαι], Μ βρύξω (πθ. ἀόρ. Ἐβρύχην), Σφίγγω καὶ τρίζω ἢ συγκρούω τοὺς ὀδόντας· μασῶ μὲ κρότον, τρώγω μὲ δρμὴν, καταπιάνω, (κοινῶν.) δοκανίζω. « Ἔπειτα δὲ εἰς τὸ στόμα σὸν τῷ κεφάλῃ, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, « Ἀθ. [ἐ τρπ.] » Τὰ πατρῷα βρύκει » αὐτ. (καὶ πθ) » Ὅλετο δ' οἰκτίστως βρυχῦσις ἀλλ, « Ἀπγρ. (καὶ μτνμ.) » Βρύκομαι, τέκνων (ὑπὸ τῶν πόνων δηλανδὴ τῆς πληγῆς), « Σοφ., (παρὰ. Βρύχω).
Βρύλλω, Μ. βρυλῶ. Συχνοπινω, (χυδ.) τσούζω, [ἐκ τοῦ
Βρῦν, μίμησις τῆς φωνῆς τῶν νηπίων ὅταν ζητοῦν νερὸν, (εἰς χειρόγρ. Αξ. εὑρίσκεται) » Βρῦν ὁ οἶνος· (ὁ Φρύνιχ. τὸ γράφει χωρὶς τοῦ ν) » Βρῦ (καὶ λέγει ὅτι ἐγράφετο καὶ) Βοῦ, (κοιν.) μπροῦμ-μπρούμ.
Βρῦς, [βρύκω], ὀχὸς (ἡ), Π. = Βυθὸς, βάθος (θαλάσσης).
Βρυσεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βρυώδης, [ἐκ τοῦ
Βρύον (τὸ), [βρύω]. τὸ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων καὶ τῶν πετρῶν φυτρονον λεπτὸν χόρτον, (κοιν.) μούσκουλη, (παρβλ. Λειχὴν καὶ Μυίον). 2) εἶδος χόρτου τῆς θαλάσσης (ἄλλο παρὰ τὸ) Φῦκος, (κοιν.) Ἀβρί. 3) τὸ πράσινον χόρτον ὅπου φυτρόνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἀκινήτων ὑδάτων,(ἴδε Φυκῆ). 4) τὸ (ἀρσενικὸν) ἄνθος τῆς ἐλαίας, τῆς ἀβγνης, τῆς λεύκης καὶ ἄλλων δένδρων. 5) Π. (ἐν γέν.) ἄνθος.
Βρυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φύων) βρύον. « Ἀβγνη —, « Θρρ., ἡ ἀρσενικὴ.
Βρυόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ βρύον. » Λίθου βρυωθέντες, « Ἀρστ.
Βρύσις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ βρύειν (ἀναβρύειν). 2) (μτγν.) ὁ τόπος ὅπου ἀναβρύει τὸ νερόν.
Βρύσσος (ὁ), Ζ. Βρύττος.
Βρύτεα καὶ Βρύτια (τὰ), [βότρυς ἢ βρύκω]. τὰ τσήπουρα τῶν σταφυλιῶν ἢ ἄλλων, (παρβλ. Στέμφυλα).
Βρυτὴρ (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥυτήρ.
Βρυτικός, ἡ, όν, ἴδε Βρυκτικός.
Βρύτινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ Βρύτον καὶ Βρῦτον (τὸ), = τῷ
Βρύτος ἢ Βρῦτος (ὁ), εἶδος μπίρας ἢ μποζᾶ, Ζ. Ζύθος.
Βρύττινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ βρύτον (νῆμα).
† Βρύττος (τὸ), ἀντὶ Βρύτον.
Βρύττος (ὁ), εἶδος θαλασσ. ἐχίνου. 2) εἶδος καυθάρου. 3) εἶδος μαλλίου τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐγνεθετο καθὼς ἡ βύσσος, (ἴσ. τὸ) πινυμάλλου.
Βρύττω, Μ. βρύξω, Ἀττ. ἀντὶ Βρύκω.
Βρυχάζω, Μ. άσω, = Βρυχάομαι.
Βρυχαλέος, α, ον, Π. ὁ βρυχώμενος.
Βρυχάνα (ἀ), Δ. ἀντὶ Βυκάνη.
Βρυχανόμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι Π. ἀντὶ Βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι.(κυρ.) Φωνάζω 'σὰν τὸ λεοντάρι, οὐρλιάζω. (ἐπὶ ταύρου) μουγγρίζω, (παρβλ. Βριμάομαι καὶ Βρύχω).
Βρυχετὸς (ὁ). = Βρυγμὸς (αὐγκρουσις) τῶν ὀδόντων. ῥῖγος παροξυσμοῦ.
Βρυχὴ (ἡ). = Βρυγμὸς ἡ Βρυχηθμός.
Βρυχηδὸν, ἐπίῤ. = Βρύγδην ἢ Μετὰ βρυχήματος.
Βρυχηθμὸς (ὁ), Π. καὶ
Βρύχημα (τὸ). τὸ βρυγδᾶσθαι, ἢ φωνὴ (τὸ μούγγρισμα, οὐρλιασμα) τοῦ λέοντος κ.τ.λ.
Βρυχητὴς, οῦ (ὁ), Π. καὶ
Βρυχητίας, ου (ὁ). ὁ βρυχώμενος ἢ
Βρυχητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα νὰ βρυχᾶται. » Τὸ βρυχητικὸν τῶν ῥευμάτων, « Τζ., ὁ κρότος, τὸ βρύχημα.
Βρύχιος, α, ον, Π. [βρύξ], = Ὑπερβρύχιος. « Βρύχιον οὐκ ἂῤ χωρεῖν, ἀλλ' ἀνέλκει. « Φίλ. 2) βαθύς. « Ἰοντος —, « Ἀθ. ἡ 3) βρυχώδης. » Ὑγρὸ —, « Ἀπλλν. ||. (ἐξ οὐδ.) Βρύχιον, ἐπίῤ = Βαθύ. ον. » Στενάξας—, « Ἠλ.
Βρυχμὴ (ἡ), Π. = Βρύχημα.
Βρυχμὸς (ὁ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βρύγμα
Βρύχω, Μ. βρύξω (πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Βέβρυχα), = Βρύκω. » Ἔβρυχον ἐπ' ἀστον τοὺς ὀδόντας, « Γρφ. (καὶ ἄλλ.) » Ἔβρυχε ὁ' ἄλλος ἄλλον, « Ἐπγρ. 2) = Βρυχάομαι. » Βέβρυγεν μέγα κῦμα, « Ἰλ. Ρ » Βεβρυχώς, κόνιος διεφαγμένος, « Ἰλ. Ν. » Βέβρυχα κλαίων, « Σοφ.
Βρυχώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ βρυχώμενος, μονιώδης· ἢ ὁ ἐν εἴδει βρυχήματος. « Φωνὰς βρυχώδεις, « Μουσ. Στρατ.
Βρύω [ῥέω], Μ. ὑσω. = Βλύζω ἢ Βρίθω, ἀναβρύω, εἶμαι γεμάτος (ἔχω ἀφθονίαν) ἀπὸ, ἀκμάζω, ἀνθῶ (κυρ. ἐπὶ ἐλαιῶν). » Χάριτες ῥύδα βρύουσαν, « Ἀνακρ. « Πηγὴ βρύουσα τὸ γλυκύ, « Ἐρρ. ἢ (μὲ δοτ.) νάμασι, « Βασ. » Ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, « Λρστ. « Βρύων μελίττειος καὶ πρυδάτοις, « Ἀρχῤ « Ἤλκεσι βρύων. « Πλ. » Ἡ ὑπήνη βρύει θριξίν, « Ἀλκίφρ. » Ἔρως ἄνθεσι βρύει, « Ἰλ. Ρ (κεἰμαι αἰτ.) » Λέπραν ἔβρυες, « Τργ. (καὶ τρπ.) » Πδυναῖς βρύουσα πόλις, « Διδ. (καὶ μὲ γεν.) » Δάφνης βρύων, « Σοφ. » Τράπεζαν παροψίδων βρυάσαν, « Ἀθ. (ἔ γωρὶς πτ.) » Ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, « Σεν. » Θαλλὸν βρύοντα, « Σοφ. » Λιμπελος βρύουσα, « Δσκρ.
Βρυώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) βρύον, (συνκδ.) χαῦνος, ἁπαλὸς τρυφερός.
Βρυώνη, Π. ἀντὶ
Βρυωνία (ἡ), [βρύω], φυτ. (περιπλεκ.), (κοιν.) βρυωνιὰ, ἴδε Δαμπελος.
Βρυωνιάς, άδος καὶ
Βρυωνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Βρυωνία.
Βρῶμα (τὸ). παν ὅ,τι τρώγεται (βεβρώσεται), φαγητόν. 2) τὸ φαγωμένον μέρος, φάγωμα, (ὀδοντιοῦ) κούφωμα, (παρβλ. Βρῶσις).
Βρωμάομαι-ῶμαι [βρόμος], Μ. ήσομαι, = Ὀγκάομαι, γκαρύζω. 2) (μτγν. ἐκ τοῦ Βρῶμος) = Ὄζω, (κοιν.) βρωμῶ. » Βρωμᾶται (τὸ ὁποῖον γράφεται καὶ Βρομᾶται ἐξ Βρομεῖ τε) ὥσπερ οἱ τράγοι, « Ἀρστ. 3) βρώσεως (βρώμης) ἐπιθυμῶ.
Βρωματίζω, Μ. ἰσω. Δίδω φαγεῖ, (κοιν.) ταγίζω, ||. (μσ) τρώγω.
Βρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βρῶμα.
Βρωματαμιξιπάτη (ἡ), (κωμ.). ἡ διὰ τῆς μίξεως τῶν βρωμάτων ἀπάτη (τῶν αἰσθήσεων).
Βρωματώδης, ους (ὁ, ἡ).=Βρωμώδης [ἐκ τῆ
Βρωμόω-ῶ, Μ. ήσω, ἴδε Βρωμάομαι.
Βρῶμη (ἡ), Π. = Βρῶμα, τροφὴ, φαγητόν.
Βρωμήτης [βρωμάομαι], ητου, εν, Π. ὁ ὀγκαρύζων. ||. (οὐσ.) ὄνος.
Βρώμησις, εως (ἡ), ὀγκάρισμα.
Βρωμητὴς, οῦ καὶ
Βρωμιήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Βρωμήτης.
Βρωμολόγος (ἡ). αἰσχρολογίες.
Βρῶμος (ὁ), [βιβρώσκω], Π. (σπν.) ἀντὶ Βρῶμα· τροφὴ. « Δήμιες ἐπιτρόμενοι βρω-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαιο, « Λρ. 2) ἡ βρῶμη (γένν.), ἴδε Βρόμος.

Βρῶμος (ὁ), [ῥῶμέως].(μτγν.) ἡ βρῶμα(κυρ. τῶν τράγων κλπ. ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας), δυσωδία.

Βρωμώδης, εος (ὁ, ἡ). δυσώδης, βαρωμερός.

Βρωσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ φάγω, ἔχω ὄρεξιν.

Βρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος βρωθῆναι, φαγώσιμος.

Βρῶσις [βιβρώσκω], εως (ἡ). τὸ τρώγειν, φαγεῖ', φάγωμαι. » Καλὸς (» Ἀχρεῖος ᾧ), εἰς βρῶσιν,« Γρφ., Ἀθ. 2) σῆψις, φθορά. » Σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, « Γρφ., (παρβλ. Βρῶμα).

Βρωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Βιβρώσκω, φαγώσιμος.

Βρωτήρ (ὁ), Π. ὁ τρώγων (μασσῶν), (τρπ.) κατατρώγων, ἀφανίζων. » Ὀδοὺς—, « Νίκ. » Αἰχμὴ—, « Αἰσχλ.

Βρώτης, ου (ὁ), (μτγν.)= Βορὸς, φαγᾶς, πολυφάγος.

Βρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ διάθεσιν (ὄρεξιν) εἰς τὸ τρώγειν. » Βρωτικὰ φάρμακα,« Ἰατρ., τὰ ὀρεκτικὰ ἢ σηπτικά. » Οἱ ἅλες βρωτικωτέρους ποιοῦσι, « Πλ., μᾶς κάμνουν νὰ τρώγωμεν πλειότερον.

Βρωτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. » Βρ. ἔχω, « Εὐς., = Βρωσείω.

Βρωτὸς, ἡ, όν, = Βρώσιμος. «Βρωτὰ,« Πυθ., τροφαί, φαγητέρα, φαγητά.

Βρωτύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Βρῶσις.

Βύας [ἴδε Βύζω], ου (ὁ), πτην. (νυκτινόμ.) ὁ μπούφος, Ζ. Βύῳος.

Βυβλάριον καὶ Βυβλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βύβλος, φύλλον χαρτίου.

Βυβλινοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὑποδεμένος βύβλινα (δηλ. ἐλαφρὰ) πέδιλα.

Βύβλινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ βύβλον (ἴδε τὴν λέξ.).

Βύβλιον (τὸ). φύλλον χαρτίου κατεσκευασμένου ἀπὸ φλοιὸδαν βύβλου (παπύρου). » Ὠνομάζοντο δὲ ποτε βυβλία μόνον τὰ ἐκ τῆς βύβλου τῆς ἐν Αἰγύπτῳ φυομένης παπύρου γινόμενα· νῦν δὲ καὶ τὰ ἐκ λινοῦ ῥάκους κατεργασθέντα πιλήματα διάκσλλα, ἐν οἷς γράφομεν, « Θ. Γαζ.

Βύβλος (ἡ), τὸ φυτὸν τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου. 2) (κυρ.) ἡ φλοιὸς τοῦ φυτοῦ τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο καθὼς ἡμεῖς τὸ 3)χαρτί (ἢ τὸ 4) φλαμουρί, (ὅθεν » Ὅπλα βύβλινα, « Ἡρ., τὰ φλαμουρόσχοινα). 5) (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Βίβλος, βιβλίον.

Βύζην [βύω], ἐπίρ. Σφιχτά (τὰ ἓν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο), στρυμωκτά, πηκτά. 2) = Ἀθρόως. « Αἷμα βύζην ἀπιὸν,« Ἱππκρ. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τύδην).

Βύζω [ὄνμτπ.], Μ. βυζῶ. Φωνάζω βῦ βῦ (μοῦ μοῦ) καθὼς ὁ βύας (μπούφος), κλαυθμυρίζω (ὡς νήπιον) ,(ἐν γέν.) ἠχῶ, βούζω.

Βυθάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Βυθίζομαι, ὑπάγω εἰς τὸ βάθος.

Βυθίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸν βυθὸν, βουτῶ ἢ βουλῶ, καταποντίζω.

Βύθιος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἢ εἰς τὸν βυθὸν, βυθὺς, ὑποβρύχιος. »Κρονίδης—,« Ἐπγρ., ὁ Ποσειδῶν. »Πόλεμος—,«Ἐπγρ., ἡ ναυμαχία. « Τέχνη—, « αὐτ., ἡ ἁλιευτική. (ᾧ ἀπιβρῆματ.) » Βυθιος ὑπυδὺς, καθάπερ οἱ λάροι, « Λκ. » Βύθιόν τι ζενάξας. « Γαλ.

Βυθισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βυθίζειν ἢ βυθίζεσθαι, βούτηγμα, βούλημα.

Βυθίτης, ου (ὁ) καὶ Βυθῖτις, ίδος (ἡ), = Βύθιος, ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τὸν βυθόν. » Ὑδάτμος—,« Ἐπγρ.

Βυθίως, ἐπίῤ. Εἰς (ἢ Ἀπὸ) τὸ βάθος, βαθειὰ, (ἴδε Βύθιος).

Βυθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς τὸν βυθὸν, βυθίζεμαι ταχέως, βουλῶ, καταποντίζομαι.

Βυθοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (περιτρέχων) τὸν βυθὸν (τὸ πέλαγος).

Βυθὸς (ὁ). τὸ βάθος (ὁ πάτος) τῆς θαλάσσης κτλ. » Μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν δρουσεν , « Ἰλ. Ω. » Κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης , « Ἀθ.(καὶ τρπ.) » Ἐν βυθῷ ἀτεχνίης, « Ἱππκρ.

Βυθοτρεφὴς, έος καὶ Βυθότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος(ζῶν) εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. »Πίννα—, « Κ. Μανασσ.

Βυθώσα, Π. μτχ. θηλ. τοῦ Βυθάω.

Βυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Βυκανίζω.

Βυκάνη (ἡ), [Λατ. » Ὁ μελοποιὸς Ἴβυκος, ἐξ οὗ παρεφθάρθαι τοῖς τεχνικοῖς δοκεῖ τὸ Βυκανίζειν,« Εὐς.], εἶδος σάλπιγγος.

Βυκάνημα (τὸ), = Βυκανισμός.

Βυκανίζω, Μ. ίσω. Λαλῶ (Παίζω) τὴν βυκάνην, σαλπίζω.

Βυκανισμὸς (ὁ). τὸ λάλημα τῆς βυκάνης.

Βυκανιστήριον (τὸ), = Βυκάνη.

Βυκανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν (παίζων) τὴν βυκάνην, σαλπιγκτής.

Βύκτης [βύζω], ου (ὁ), Π ὁ φυσῶν (βούζων). κυρ) » Ἄνεμος.

†Βυλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βύω, βουλλόνω, στουππόνω· γεμίζω ὡς τὰ χείλη.

Βύνη (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Γυνὴ, (παρβλ. Βανά). 2) (ἐπίθετ.) ἡ θεὰ Ἰνὼ , (καὶ μτνμ.) ἡ θάλασσα. » Δάκρυα βύννης, « Εὐφορ., τὸ ἅλας. 3) (ἀντὶ) Βοίνη, κριθὴ ἑτοιμασμένη πρὸς κατασκευὴν ζύθου.

Βύρμαξ, ακος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Μύρμηξ.

Βύρσα (ἡ). δέρμα (ἐργασμένον), τομάρι, πετσί.

Βυρσαίετος (ὁ). ὁ βυρσοδέψης ἀετὸς, (Κωμ. ἐπίθ. τοῦ Κλέωνος).

Βυρσεῖον (τὸ), = Βυρσοδεψεῖον, [ἐκ τοῦ Βυρσεύς, έως (ὁ), = Βυρσοδέψης, [ἐκ τοῦ

Βυρσεύω, Μ. εύσω, = Βυρσοδεψέω.

Βύρσινος, η, ον. Ὁ ἐκ βύρσης (δέρματος) κατεσκευασμένος, πετσένιος. || (οὐσ.) Βυρσίνη(ἡ), λουρὶ, μάστιξ, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μυρσίνη).

Βυρσὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ὑποκορ. τοῦ) Βύρσα.

Βυρσοδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βύρσαν ἀντὶ δέρματος, παχύδερμος.

Βυρσοδεψεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ βυρσοδέψου.

Βυρσοδεψέω-ῶ [βύρσα , δεψέω], Μ. ήσω. Ἀργάζω (Ἑτοιμάζω) τὰ τομάρια, εἶμαι-

Βυρσοδέψης, ου (ὁ). (Τουρκ.) ταμπάκης.

Βυρσοδέψησις, εως (ἡ). τὸ ἄργασμα τῶν τομαρίων.

Βυρσοδεψικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς τοὺς βυρσοδέψας, (Τουρκ.) ταμπάκικος.

Βυρσοδέψιον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βυρσοδεψεῖον.

†Βυρσαπαγὴς [βῆγνυμι], έος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος ἀπὸ βύρσας.

Βυρσοποιὸς (ὁ), = Βυρσοδέψης.

Βυρσοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν βύρσας, τομαρᾶς.

Βυρσοτευὴς, έος (ὁ, ἡ), = Βυρσότονος.

Βυρσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Σωρίζω) βύρσας, εἶμαι:-

Βυρσοτόμος (ὁ), = Σκυτοτόμος.

Βυρσότονος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ βύρσαν τεντωμένην. » Τύμπανον—, « Ἀθ.

Βυρσοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων εἰς λουρία κλπ.) τὰς βύρσας, σκυτοτόμος.

Βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τυλίζω, Ἐνδύω) τι μὲ βύρσαν.

Βυρσώδης, εος (ὁ, ἡ). βύρσῃ ὅμοιος, χονδρὸς, σκληρὸς, (κοιν.) ἀνταυγής.

Βυσαί(σσαί)χην, ενος (ὁ, ἡ). [βύω ἢ βάσσω, αὐχήν]. ὁ ἔχων κοντὸν (χωμένον μεταξὺ τῶν ὤμων) λαιμόν. »Βολίδες—,« Ἀλ.

Βύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Βύω, στούππωμα, παραγέμισμα.

Βύσμα (τὸ), [βύω]. ζούππωμα, βούλλωμα.

†Βύσσα (ἡ), = Βυθὸς, ἄβυσσος. 2) εἶδος πτηνοῦ (γλαυκός).

Βυσσίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς βύσσης.

Βυσσινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὑσγινοβαφὴς.

Βύσσινος, η, ον. Ὑφασμένος ἀπὸ (ἢ βύσσινος ὡσὰν τὴν) βύσσον, (κοιν.) βυσσινένιος. » Βύσσινα ῥήματα, « Πλ., τὰ ἁρμόζοντα εἰς (τὸν φοροῦντα τὴν βύσσον) βασιλέα, ἢ γλυκὰ (μαλακὰ ὡσὰν τὴν β.σσον).

Βυσσοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βυθίζομενος εὐθὺς διὰ τὸ πολὺ βάρος.

Βυσσοδομεύω [βυσσὸς, δομέω], Μ. εύσω, Π. ἀντι-

Βυσσοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτφορ.) Σχεδιάζω (Βουλεύομαι ἢ Ἐνεργῶ) ἐν κρυπτῷ (Τρέφω κρυφὴν μῆσος) κατά τινος.

Βυσσόθεν [βυσσὸς], ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ θεμελίων.

Βυσσομέτρης, ου (ὁ), Π. ὁ μετρῶν τὸν βυθὸν (τὸ βάθος) τῆς θαλάσσης, ἁλιεύς.

Βυσσὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Βυθός.

Βύσσος (ἡ). εἶδος λεπτοτάτου λιναρίου ἢ βαμβακίου τῆς Ἰνδ. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὑφασμα, (ἴσ. τὸ τουλπάνι. « Καὶ ἡσθῆναι τῇ βύσσῳ φησὶν ὁ Ἀπαλλώνιος , « ἔοικε φαιῷ τρίβωνι , « Φλῦρ. » Πρασέλαι βυσσήνῳ , « Πλ. » Ἐνδεδυμένος βύσσινον λευκὸν, « Ἀποκάλ. (συνήθως ἁπλ.) » Βύσσος τὰ κόκκινον ἔνδυμα,« (ὀθ. 2)(μτγν.)=Πορφύρα,(ἴδε Βύσσινος).

†Βυσσοφαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν βύσσινα (πλούσια) φορέματα , (ἄλλαι διορ. Βυσσοβαρὴς).

Βυσσόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. =Βαθύφρων, χαμψίνους, πανοῦργος.

Βύσσωμα (τὸ), Π. [βυσσάω=φράττω], = βύσμα, φράξιμον ἢ 2) = Βυσσὸς, βάθος.

Βύσταξ, ακος (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Μύσταξ.

Βύστρα (ἡ), =Βύσμα, στούππωμα, ἢ βλωμὸς, ἔνθεσις.

Βυτίνη, ης ἢ Βύτις, ίδος (ἡ). ἀγγ. (καὶ) βούτη ἢ βουτσί, (παρβλ. Πυτίνη).

Βύω [συγγ. τῷ δύω], Μ. βύσω (παθ. πρτ. Βέβυσμαι). Στουππόνω· γεμίζω (χώνω ἀπὸ τὰ πλάγια), πετόνω. « Κηρῷ ἐώτα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βῦσον, « Γργ. « Εἶμα βεβυσμένον, « Ἱππερ., τὸ ἄλλ. πεπιλημένον.
Βῶ, βῦς, βῦ, ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βῴδιον (τό), Δ. ἀντὶ Βοήδιον.
Βωθεῖν, Ἰων. ἀντὶ Βοηθεῖν.
Βωκολιάσδομαι, Δ. ἀντὶ Βουκολιάζομαι.
Βωκολιαστάς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Βουκολιαστής.
Βωκολικός, Βωκόλος κτλ. Δ. ἀντὶ Βουκολικός κτλ.
Βῶκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Βοῦκος.
Βώλα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Βουλή.
Βωλάζω, Μ. ἀσω. Σκαλίζω (κοιν. Γυρίζω) τὸ χωράφι, ἀνασκάπτω.
Βωλάκιον (τό). σβωλάκι, ὑποκορ. τοῦ Βῶλαξ.
Βωλάκιος, α, ον, Π. (γῆ) ἡ ἔχουσα βώλακας, παχεῖα.
Βώλαξ, ακος (ἡ), = Βῶλος.
Βωλάριον (τό), = Βωλάκιον.
Βωλήδαν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει βώλου, ὡσὰν σβῶλι.
Βωλίνος, η, ον. Κατεσκευασμένος (Κτισμένος) ἀπὸ βώλους, πλίνθινος.
Βώλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βῶλος, σβῶλι.
Βωλίτης, ου (ὁ) ᾗ Βωλῖτις, ιδος (ἡ), = Βωλοειδής, στρογγυλός. « Στυπτηρία—, « Δσκρ. || (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος (τὸ καλλήτερον) μανιταρίου.
Βωλοειδής, έος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ βῶλον.
Βωλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρίβω τὰς βώλους, σβαρνίζω (τὸ χωράφι κτλ.).
Βωλοκοπία (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ βωλακοπεῖν, σβάρνισμα (τοῦ χωραφίου κτλ.).
Βωλοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ συντρίβων (κόπτων) τὰς βώλους. «Σφύρα—,« Πλδ., ἡ σβάρνα, τὸ (ἄλλ.) βωλοκόπι, (ἐργαλ. γεωργ.).
Βωλοπαιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω βώλους.
Βῶλος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ ᾗ Π. [σπντ.] τὸ), [βόλος]. κομμάτι (κυρ.) χώματος, (κοιν.) σβῶλος, σβῶλι, (συνκδχ.) γῆ, χωράφι, (ἐν γέν.) ὁποιοδήποτε ὄγκος.
Βωλοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (ὀργάνων) Στρέφω τὰς βώλους, ἡ Ὀργάνω ἐκ δευτέρου, (κοιν.) διβολίζω.
Βωλοστροφία (ἡ). δεύτερον ὄργωμα, διβόλισμα.
Βωλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βωλοκοπέω.
Βωλοτόμος (ὁ, ἡ), = Βωλοκόπος. « Μύρμηξ —, « Ἐπιγρ.
Βωλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βωλοειδής, ἡ γεμάτος ἀπὸ βώλους.
Βωμάκευμα (τό), = Βωμολοχία, [ἐκ τοῦ Βωμακεύομαι, Μ. εὑσομαι. Εἶμαι=
Βώμαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Βωμολόχος.
Βώ(Βῶ)μαξ, ακος (ἡ), Π. ὑποκορ. τοῦ Βωμός.
Βωμιαῖος, ἀντ.
Βώμιος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (κείμενος ἐπάνω) εἰς τὸν βωμόν.
Βωμίς, ίδος (ἡ), = Βαθμός, σκαλοπάτι (βωμοῦ), ἡ = πῷ
Βωμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βωμός.
Βωμίστρια (ἡ), Π. Ὑπηρέτις βωμοῦ (ναοῦ), ἱέρεια.
Βωμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βωμοῦ.
Βωμολόχευμα (τό). λόγος (ἡ πρᾶξις) βωμολόχου, βωμολοχία, [ἐκ τοῦ
Βωμολοχεύομαι, Μ. εὑσομαι καὶ
Βωμολοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βωμολοχίας, εἶμαι βωμολόχος, ζητεῶ.
Βωμολοχία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ βωμολόχου.
Βωμολοχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βωμολόχον, βωμολόχου ἴδιος.
Βωμολόχος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ ἐνδρεύων (λοχῶν) περὶ τοὺς βωμοὺς ἵνα λάβῃ μὲ κάθε τρόπον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ μὲ κολακείας καὶ ἀστειότητας) μέρος τῶν θυμάτων, ζητουλιάρης (ὅθεν συνκδχ.) παράσιτος, κόλαξ, γελωτοποιός. (ἐν γέν.) ἀγρεῖος.
Βωμολόχως, ἐπ. Βωμολογικῶς.
Βωμονεί(νί)κης, ου (ὁ). (ὠνομάζετο ἐν Σπάρτῃ) ὁ νικήσας κατὰ τὴν ὑπομονὴν τοὺς ἄλλους νέους εἰς τὰς περὶ τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθ. Ἀρτέμ. μαστιγώσεις.
Βωμός (ὁ), [ᾗβῶ = βαίνω]. (ἐν γέν.) κτίσμα ὁποιουδήποτε ἐπὶ τοῦ ὁπ. δύναται νὰ βαλθῇ ἢ ςηθῇ τι, κρηπὶς· βῆμα κτλ. (συνήθ. δὲ) τὸ θυσιαστήριον, (συνκδχ.) ναός. 2) = Βουνός, λόφος.
Βῶν, Δ. ἀντὶ Βοῦν, αἰτ. καὶ 2) Π. ἀντὶ Βοῶν, γεν. πλθ. τοῦ Βοῦς.
Βωνίτης, ου (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Βουνίτης.
Βώξ ἢ Βῶξ, ωκός (ὁ), (κατὰ κρα.) ἀντὶ Βάξ, ὀψάρ., ἡ βοῦ(γοῦ)πα.
Βωρεύς, έως (ὁ), ὀψάρ. (κυρ. παστὰν) τοῦ Νείλου, (κοιν.) βοῦρος.
Βωρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βωρεύς.
Βῶς, Δ. ἀντὶ Βοῦς.
Βῶσαι, Βώσας, κτλ., Δ. ἀντὶ Βοῆσαι, Βοήσας κτλ., ἐκ τοῦ Βοάω.
Βωσί, Δ. ἀντὶ Βουσί, δοτ. πλθ. τοῦ Βοῦς
Βῶσαι, πλθ. γ'. προ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βωστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Δ. ἀντὶ Βοῶ, κράζω, ἐπικαλοῦμαι (κυρ. πρὸς βοήθειαν).
Βωταλίς, ίδος (ἡ), ἡ νυκτερίς, (παρβλ. Βώταλις).
Βωτὴρ (ὁ), Π. = Βοτὴρ καὶ
Βώτης, ᾱ (ὁ). Δ. Π. = Βούτης, βοσκός, βουκόλος.
Βωτιάνειρα (ἡ), Π. [βόσκω, ἀνὴρ] (κυρ. γῆ) ἡ τρέφουσα τοὺς ἀνθρώπους, εὔφορος.
Βῶτις, ιδος (ἡ), Π. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ αὐνθ., θηλ. τοῦ Βώτις.
Βώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Βωτήρ.

Γ

ΓΑΓ

Γ, γ. γάμμα (τό), (ἄκλ.) τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. || (ἀριθμητ.) γ'. τρία (3) ἡ τρίτος, η, ον· καὶ (ὑπογεγραμ.) γ, τρεῖς χιλιάδες (3000).
γ', (κατ' ἀποκοπ.) καὶ
Γα, Δ. ἀντὶ Γέ.
Γᾶ, γᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Γῆ.
Γαγάτης, ου (ὁ). (ἐνν. λίθος) εἶδος πέτρας μαύρης πισσώδους (ἀπὸ τὰς Γάγας, πόλιν ἢ μέρος τῆς Λυκίας).
Γαγγαλίζω, Μ. ίσω, = Γαργαλίζω (ᾗ ἐπιμ.) βιάζω εἰς γέλωτα (ὅθεν τὸ Καγχαλάω), (παρβλ. Γιγγλίζω).
Γαγγαμεύς, έως (ὁ), = Γαγγαμουλκός.
Γαγγάμη (ἡ) καὶ
Γάγγαμον (τό), τὸ δίκτυ (ὁ ἀργαλειὸς) τῶν στρειδάδων.
Γαγγαμουλκός (ὁ), [γάγγαμον, ἕλκω]. στρειδάς.
Γαγγίτης, ου (ὁ), [Γάγγης, ποτ.], εἶδος πολυτ. πέτρας.

ΓΑΖ

Γάγγλιον (τὸ). [γαγγαλίζω]. πρήξιμον (χωρὶς πόνον) νεύρου, γαργαλήθρα (κυρ. ἡ τοῦ λαιμοῦ).
Γαγγλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γάγγλιον.
Γάγγραινα [γράω], ης (ἡ). καγγραῖνα.
Γαγγραινικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προξενούμενος ἀπὸ) γάγγραιναν.
Γαγγραινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καγγραινιάζω.
Γαγγρεινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γαγγραίνης.
Γαγγραίνωμα (τό), = Γάγγραινα.
Γαγγραίνωσις, εως (ἡ). καγγραίνιασμα.
Γάζα, ης (ἡ), [Περσ.]. θησαυρὸς (κυρ. ὁ τοῦ βασ. τῶν Περσ.), ταμεῖον χρημάτων, (Τουρκ.) χαζνές. (συνκδχ.) φόρος.
Γαζοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὴν γάζαν, εἶμαι γαζοφύλαξ.
Γαζοφυλάκιον (τό), = Θησαυροφυλάκιον.

ΓΑΙ

Γαζοφύλαξ, ακος (ὁ), = Θησαυροφύλαξ.
Γαθέ, (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἀγαθέ, κλητ. τοῦ Ἀγαθός.
Γαθέω, Δ. ἀντὶ Γηθέω.
Γαθυλλίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Γηθυλλίς.
Γαῖα, ας (ἡ), Π. ἀντὶ Γῆ.
Γαιήθεν, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Γήθεν.
Γαιήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Γήϊνος.
Γαιήοχος καὶ
Γαιηοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν ἢ περιλαμβάνων) τὴν γῆν (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.), = Παλιούχος (ὅταν ὁ λόγος γίνεται περὶ ἄλλου θεοῦ).
Γαιηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαιοφάγος.
Γαιοδό(δό)της, ου (ὁ), Π. [γαῖα, δαίω], δοτὴρ (διανομεὺς) γῆς.
Γαιομέτρης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Γεωμέτρης.
Γήϊος, α, ον, Δ. ἀντὶ Γήϊνος = Γήϊνος.
Γαιοτρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ (ἢ ἀπὸ) τῆς γῆς τρεφόμενος.
Γαιοῦχος (ὁ, ἡ), = Γαιήοχος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γαιοφάγος (δ, ἡ), Π. ἀντὶ Γηφάγος.
Γαιοφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γεωφανής.
Γαιόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.). Μεταβάλλω τι εἰς γῆν.
Γαῖσὰν (τὸ) καὶ
Γαῖσὸς (ὁ), Κελτ. εἶδος ὀλοσιδήρου δόρατος τῶν Γαλατῶν, (παρβλ. Γασός).
Γαίω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, καμαρώνω.
Γαιώδης, ες (ὁ, ἡ), Γ. ἀντὶ Γεώδης.
Γάλα, ακτος (τὸ). γάλα. «Ὀρνίθων γάλα,» Παροιμ., (κοιν.) τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, (ἴδε καὶ Ὀρνιθόγαλον).
Γαλάδες ἡ Γάλακες (αἱ), εἶδος χηδάδας (ὄχι γαρακωτῆς) ἢ στρειδιοῦ, (κοιν.) λεχούσαις.
Γαλαθηνὸς, ἡ, όν. (κυρ. βρέφος ἢ ζῶον) Βυζανιάρικον, (ἐπμ.) τρυφερόν.
Γαλακτιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω πολὺ γάλα.
Γαλακτίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἄσπρος σὰν τὸ γάλα.
Γαλακτικὸς, ἡ, όν, ᾗ
Γαλάτινος, η, ον. Κομωμένος ἀπὸ (ἢ Ἄσπρος ὡσὰν) γάλα. «Γαλάκτινα στήθεα,» Ἐπιγρ. ‖. «Γαλάκτινα (ἔνν. ἐδέσματα),» τὰ (κοιν.) γαλατερά.
Γαλακτιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Γάλα, γαλατάκι.
Γαλακτὶς, (ἴδος (ἡ), ᾗ
Γαλακτίτης, ου (ὁ, καὶ Γαλακτῖτις, ιδος (ἡ). εἶδος λίθου ὁ ὁπ., τριβόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ κάμνει λευκὸν ὡς γάλα, (παρβλ. Γαλαξίας).
Γαλακτοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος γάλα, καμωμένος πρὸς τοῦτο.
Γαλακτοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ὁμοιότητα) γάλακτος.
Γαλακτοῦσσα, κατὰ κρ. ἀντὶ Γαλακτόεσσα, θηλ. τοῦ-
Γαλακτόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων (πολὺ) γάλα, γαλατερός.
Γαλακτοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ γάλα.
Γαλακτακόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τὸ γάλα, βοσκὸς.
Γαλακτόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) γάλα.
Γαλακτοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὃς τις ἔπηξεν ὡς γάλα ἢ εἶνε λευκὸς καὶ τρυφερὸς ὡσὰν πηγμένον γάλα.
Γαλακτοποιέω ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) γάλα.
Γαλακτοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ποιῶν (συντελῶν εἰς τὸ νὰ γένῃ) πολὺ γάλα.
Γαλακτοποιΐα (ἡ). τὸ νὰ γίνεται πολὺ γάλα.
Γαλακτοποιὸς (ὁ, ἡ),=Γαλακτοποιητικός.
Γαλακτοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις (ἢ νὰ τρέφεται μόνον μὲ) γάλα.
Γαλακτοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Γαλακτοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (τρεφόμενος μὲ) γάλα.
Γαλακτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω μὲ γάλα.
Γαλακτοτρόφησις, εως, ᾗ
Γαλακτοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ ἢ τρέφηται τις μὲ γάλα.
Γαλακτότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ γάλα.
Γαλακτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Γαλακτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων γαλακτερά.
Γαλακτωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω γάλα. 2) (μτβτ.) τρέφω μὲ τὸ γάλα μου, βυζάνω.
Γαλακτουχία (ἡ). βύζασμα.
Γαλακτοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γάλα, (ἐπμ.) βυζάνων.
Γαλακτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Γαλακτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) γάλα.
Γαλακτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) γάλα.
Γαλακτόχρους-ους (ὁ, ἡ(καὶ Π.
Γαλακτόχρως, ωτος ἡ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα γάλακτος, γαλάζιος ἢ ἄσπρος ὡσὰν τὸ γάλα.
Γαλακτώδης, ες (ὁ, ἡ),=Γαλακτοειδὴς, ὅμοιος μὲ γάλα.
Γαλάκτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς γάλα μεταβολή.
Γαλάνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Γαλήνη.
Γαλαξαῖος α, ον, Π. ἀντὶ Γαλαθηνός.
Γαλαξήιες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γαλακτώδης.
Γαλαξίας, ου (ὁ). ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινόμενος λευκὸς κύκλος. 2)=Γαλακτίτης (λίθος), ὁ ἄλλ. Μόρυχθος.
Γαλέα, α (ἁ), Δ. ἀντὶ Γαλῆ.
Γαλεάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκῶνας γαλῆς (κοντὰ χέρια).
Γαλεάγρα (ἡ). κλωβὸς σιδηρένιον, παγίδα μὲ τὴν ὁπ. ἔπιαναν γαλαῖς (κουνάβια, νυφίτσας κτλ.).
Γαλέη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γαλῆ.
Γαλεόβδολον (τὸ), [γαλῆ, βδόλος, εἶδος φυτοῦ δυσώδους, (κοιν.) βρωμοῦσα, βρωμοχόρτι, (παρβλ. Γαλίοψις).
Γαλεοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ γαλῆν ἢ γαλεόν.
Γαλεὸς (ὁ), εἶδος παρδαλοῦ σκυλοψάρι, (παρβλ. Γαλῆ).
Γαλερὸς, ἁ, όν,=Γαληνός, ἱλαρὸς, φαιδρὸς, εὔθυμος.
Γαλερῶς, ἐπίρ. Εὐθύμως κτλ.
Γαλερωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαλερὰν ὄψιν, ἱλαρὸς, (κοιν.) γελαζουμένος.
Γαλεώδης, ες (ὁ, ἡ),=Γαλεοειδής.
Γαλεώνυμος (ὁ) ὄψαρ. (ἴσ.)=Γαλεὸς ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιώνυμος.
Γαλεώτης, ου (ὁ), εἶδος παρδαλῆς γυρεύρας (σαμμιαμοῦδι), (ἄλλ.) Ἀσκαλαβώτης. 2) (ὄψαρ.) Ξιφίας ἢ Γαλεός. 3)=τῷ
Γαλῆ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Γαλεη), ζ. ἡ νυφίτσα ἢ ἡ ποντικονυφίτσα (ἴδε Μυγαλῆ), ἢ τὸ κυνάδι (ἴδε Ἰκτὶς), (μτγν.) ἡ γάττα. «Γαλῆ ἀγρία ἢ Ταρτησία,» Στρβ., τὸ (Γαλλ.) furet. 2) μικρὸν ὄψαρ., (κοιν.) γαλῆτα, (παρβλ. Γαλεὸς).
Γαλῆν', (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Γαληνὰ, οὐδ. πλθ. τοῦ Γαληνός.
Γαληναία (ἡ), Π. ἀντὶ Γαλήνη.
Γαληναῖος, α, ον, Γαληνός.
Γαλήνεια (ἡ), Π. ἀντὶ
Γαλήνη (ἡ), [γελάω ἢ γάλα]. ἡ ἡσυχία (νηνεμία) τῆς θαλάσσης ἴδιως καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐν γένει, (κοιν.) βιβλ., (ἰταλ.) μπονάτσα, (μτφρ.) ἀταραξία τῆς ψυχῆς, (ἐπμ.) ἱλαρότης τοῦ προσώπου κτλ. 2) εἶδος μεταλλικοῦ,=Μολυβδαίνα.
Γαληνὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ
Γαληνιαῖος, α, ον,=Γαληνός.
Γαληνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι γαλήνιος, γαληνιάζω.
Γαληνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι γαλήνιον καθησυχάζω. ‖. (οὐδ.)=Γαληνιάω.
Γαλήνιος (ὁ, ἡ),=Γαληνός.
Γαληνισμὸς (ὁ). τὸ γαληνίζειν.
Γαληνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαληνὴν (ἱλαρὰν) μορφήν.
Γαληνὸς, ἡ ἢ ὸς, όν. Ὁ εἰς γαληνιαίαν κατάστασιν εὑρισκόμενος (κυρ. ᾗ μτφορ.), ἡσυχος.
Γαληνότης (ἡ),=Γαλήνη, ἱλαρότης.
Γαληνόω-ῶ, Μ. ώσω,=Γαληνίζω, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Χαλινόω.
Γαληνῶς, ἐπίρ. Ἐν γαλήνῃ, ἡσύχως ἱλαρῶ. κτλ.
Γαλιάγκων, ωνος (ὁ, ἡ)=Γαλεάγκων.
Γαλιάγρα (ἡ), Ἰαλεάγρα.
Γαλιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς γαλῆς, καττούδι, καττουδάκι
Γάλιον (τὸ). γόητον μὲ τὸ ὁποῖον τήζουν (ἀντὶ πυτιᾶς) τὸ γάλα.
Γαλίοψις, εως (ἡ), εἶδος χόρτου (δυσώδους) νεκροτσιγκίδα, (παρβλ. Γαλεόβδολον).
Γάλλὸς (ὁ), [Ἄλλος]. ἱερεὺς τῆς θεᾶς Κυβέλης, εὐνοῦχος.
Γαλουργέω-ῶ, Μ. ήσω,=Γαλακτουργῶ.
Γαλούργιον (τὸ). μέρος ὅπου κατεργάζονται τὸ γάλα, τυροκομεῖον.
Γαλουργὸς (ὁ, ἡ),=Γαλακτουργός.
Γαλουχεω-ῶ, Μ. ήσω, Γαλακτωγέω, βυζάνω.
Γαλούγησις, εως (ἡ) καὶ
Γαλουχία (ἡ). βύζασμα.
Γαλουχὸς (ὁ, ἡ), ἡ γαλουχοῦσα, βυζάστρια, τροφὸς, (Νικ. Χων.).
Γάλοως, ω (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γάλως.
Γάλωος, γεν. τοῦ
Γάλως, ω ἡ ωος (ἡ). ἀνδραδέλφη, (ἐνίοτε) ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ.
Γαμβρεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι γαμβρὸς τινος· συμπενθεριάζω.
Γάμβριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γαμβρὸν, γαμβριάτικος.
Γαμβρυκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν γαμβρὸν ἢ τοὺς γαμβροὺς του. «Δρόμος Οἰνομάου—,» Νονν.
Γαμβρὸς (ὁ), [γαμέω]. ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς· νυμφίος· (ἀρχ.) πενθερός· ἀνδράδελφος· (ἐν γέν.) συμπέθερος.
Γαμετὴ (ἡ). ἡ ὑπανδρευμένη γυνὴ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα της), σύζυγος.
Γαμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ σύζυγος καὶ
Γαμέτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ σύζυγος.
Γαμεω-ῶ βαμάω], Μ. ήσω (ἀόρ. ἔγημα). Παίρνω γυναῖκα εἰς γάμον, νυμφεύομαι, (μτγν.) συνοικίζομαι. ‖ (μτφ. ἢ πθ.) παίρνω ἄνδρα, (μὲ δοτ.) ὑποτάσσομαι. ‖. (ὁ Π. τύπος) Γαμέσαι, (σημαίνει) ζητῶ καὶ εὑρίσκω νύμφην διὰ τὸν υἱόν μου. «Αὐτός μοι γυναῖκα γαμέσεται,» Ἰλ. 1
Γαμήλεμα (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Γάμος.
Γαμήλιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γάμους. ‖. Γαμηλία (ἐνν. θυσία), ἢ Γαμήλια (ἐνν. ἱερά), ἡ τελουμένη ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ (φιλευνοντος τοὺς φράτορας του) θυσία ἢ ἀντὶ τούτου διδομένη εἰς αὐτοὺς δωρεὰ, (ὅθεν:) «Κατὰ τοὺς νόμους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γῆμε, καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε, « Δημ.

Γαμηλιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἕβδομος ἢ ὄγδοος μὴν τῶν Ἀθην. (ἀῦ Ἰαν. = ἀῦ Φεβρ.), καθ' ὃν ἐτελοῦντο συνήθως οἱ πλειότεροι γάμοι.

Γαμησίω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῶ.

Γαμίζω, Μ. ἰσω. Ὑπανδρεύω (θυγατέρα κτλ.). ||. (μσ.) ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα.

Γαμικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, γαμήλιος. «Πρὸ τῶν γαμικῶν» (ἐνν. ἱερῶν), « Θκ., πρὸ τοῦ γάμου.

Γάμιος, α ἢ ος, ον, Π. = Γαμικός, γαμήλιος.

Γαμίσκω, Π. ἀντὶ Γαμίζω.

Γάμμα (τό), ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Γ'.

Γαμμοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμμα, κυρτός, δρεπανοειδής.

Γαμοδαίσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ θυσία (τὸ συμπόσιον, ἡ δαῖς) τοῦ γάμου.

Γαμοκλοπέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. κλέπτω τὸν ξένον γάμον, (δηλ.) μοιχεύω.

Γαμοκλοπία (ἡ) μοιχεία, [ἐκ τοῦ

Γαμοκλόπος (ὁ). μοιχός. 2) Π. μοιχικός.

Γαμοποιία (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ τις γάμον.

Γάμορος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Δ. ἀντὶ Γεωμόρος.

Γάμος (ὁ). ἡ νόμιμος σύζευξις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, συνοικέσιον, ὑπανδρεία. « Γάμων ὥραν ἔχουσα, « Πλ. 2) ἡ τελετὴ (τὸ συμπόσιον) τοῦ γάμου, (κοιν.) χαρά. « Εἰλαπίν' ἦὲ γάμος, « Ὁδ. Α. (καὶ πθ.) « Γάμους ἄγειν (ἑστιᾶν, ποιεῖν, κτλ.), « Δξ.

Γαμοστελέω-ῶ, Μ. ἥσω. Στολίζω τὴν νύμφην διὰ τὸν γάμον, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω τὰ τοῦ γάμου.

Γαμοστολία (ἡ). τὸ στόλισμα τῆς νύμφης, (ἐν γέν.) ἡ ἑτοιμασία τοῦ γάμου.

Γαμιστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στολίζων τὴν νύμφην καὶ ἑτοιμάζων τὰ τοῦ γάμου.

Γαμοτελέω-ῶ, Μ. ἐσω. Κάμνω (Ἐκτελῶ) γάμον.

Γαμφὴ ᾗ Γαμφηλὴ (ἡ), [κάμπτω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Σιαγών (κυρ. θηρίου) ἢ ῥύγχος (ὀρνέου σαρκοφάγου).

Γαμψός, ή, όν, Π. ἀντὶ Καμπτός, καμπύλος, γυρτός.

Γαμψότης (ἡ). κυρτότης (ὀνύχων κλπ.).

Γαμψόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι γαμψὸν (κυρτόν). » Γαμψούμενον τὸ ῥύγχος, « Ἀρστ.

Γαμψωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Γαμψότης.

Γαμψώνυξ, υχος καὶ

Γαμψώνυχος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαμψοὺς (γυρτοὺς) ὄνυχας. » Ὄρνιθες (» Ἀσσακοί) γαμψώνυχοι, « Ἀρστ., Ἀθ.

Γανᾶ, ᾶς ἢ ᾶς (ἁ), Δ. (Σικελ.) ἀντὶ Γυνή, (παρβλ. Βανά).

Γανάω-ῶ, Μ. . . . ; Π. λάμπω, ὑαλίζω, (ἐπιμ.) τέρπω (ἡδύνω) τὴν ὄρασιν, (ἐν γέν.) εὐφραίνω, [ἐκ τοῦ

Γάνος [γαίω], εος-ους (τὸ), Π. λευκότης, λάμψις, ὑαλάδα, φαιδρότης, ὡραιότης, ἡδονή, χαρά. (μτφρ.) δόξα, καύχημα, λαμπρότης. « Μελίσσης —, « Εὐρ., τὸ μέλι. » Ἀμπέλου (» βότρυος) —, « Αἰσχύλ., Εὐρ., ὁ οἶνος. « Κρηναῖον —, « Λυκ., τὸ πηγαῖον ὕδωρ. » Ἀρχαῖον —, « Αἰσχύλ.

Γάνος καὶ Γάννος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γλάνος.

Γανόω-ῶ [γάνος], Μ. ὠσω. Κάμνω τι νὰ ὑαλίζῃ (νὰ λάμπῃ), στιλβόνω, (κοιν.) γανόνω, (μτφρ.) φαιδρύνω, χαροποιῶ. ||. (πθ. ἡ μσ.) = Γάνυμαι, εὐφραίνομαι κτλ. ||. (ἀρτδτ.) Γανάω (ᾶ).

Γανύω, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Γανῶν, μτχ. τῶ Γανάω.

Γάνυμαι [γάνος], Μ. ὑσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) χαίρω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι καμαρόνω.

Γανύσκομαι, Π. ἀντὶ Γάνυμαι.

Γάνυσμα (τὸ), Π. = Γάνος, ἡδονή, χαρά, ἡδύσμα, ἄρτυμα.

Γανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλήρης γάνους, γανωμένος, φαιδρὸς, ὡραῖος· παχύς, εὔφορος.

Γάνωμα (τὸ). καὶ

Γάνωσις, εως (ἡ), = Γάνος, ὑαλάδα, γάνωμα, βερνίκωμα, (συνκῦρ.) καλλωπισμός, (μτφρ.) χαρά, εὐχαρίστησις.

Γάπεδον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γῆπεδον.

Γαπετὴς, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Γηπετής.

Γαπόνος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Γηπόνος.

Γάποτος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Γήποτος.

Γὰρ [γε, ἄρα], σύνδ. (ἐν ἀρχῇ λόγου οὐδέποτε τιθέμενος, ἀλλὰ κυρ. μὲν μετὰ μίαν ἢ δύο λέξ., παρὰ δὲ Π. καὶ μετὰ πέντε καὶ ἑξ. » Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ. « Εἶνε δὲ κυρ.) Αἰτιολογ. (καὶ ἑξηγ. διὰ τοῦ) διότι, ἐπειδή. «Μὴ λέγε τοιαῦτα· οὐ γάρ τις πείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω, « Ἰλ. Σ. « Εἰ καί τι ἤμαρτον, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, « Δκ. (ἐνίοτε προηγεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου:) « Ἀτρεΐδη, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοὶ τῷ σε χρὴ πολεμον παῦσαι, « Ἰλ. Π (ἐνίοτε τὸ αἰτιολογούμενον ἐννοεῖται ἐξωθεν ἢ ἐκλαμβάνεται ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τῶν προειρημένων, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐρωταποκρίσεις, καὶ τότε φαίνεται ὅτι συντάσσεται καὶ μὲ εὐκτ. καὶ μὲ ἀπαρ. καὶ μὲ μτχ.) « Ἀπεκρίναντο ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ταῦτα· πάσης γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' Ἀθηναίοις εἶησαν, « Θκ. «Διενοοῦντο τὰς πρυβόσεις συλᾶσθαι, ὅπως μὴ καὶ ταύτας ἀναδῶσιν οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς δυνηθῆναι, « αὐτ. » Διττῶς δὲ τοῦτο δύναται· ἢ γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πολεων, ἢ δὶ ἀποσασιν, « Στρ. » Ἀλλὰ γὰρ φήσει τις, Οὐ ῥᾴδιον. . . . , οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ᾗ. , « Δημ. » Α. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοὺς δ' ὑπερβ ἰνειν νόμους; Β. Οὐ γὰρ τίμοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, « Σοφ. » Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν, « Τυρτ. (καὶ χ. ῥήμ.) « Τὸ λευκὸν πολλὰ σημαίνει· ἢ γὰρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως, « Γαλ. (κατ' ἔλλ., Π. ἐπιφέρεται καὶ μετὰ τὰς κλητικὰς καὶ τὰ εὐκτ. μόρια:) « Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος « Ὅμ. » Γ- πέρτατε Ζεῦ, τεὴ γὰρ ὥραι μ' ἔπεμψαν, « Πίνδ. » Αἴ (» Εἰ) γὰρ, Ζεῦ πάτερ, « Ὅμ.

2) (εἰς τὰς ἐρωτησεις, καὶ μάλιστα παρὰ Π., ἐκλαμβ. ἀντὶ) Συλλογιζ. ἢ Ἀπορηματ. (καὶ ἐξηγ. διὰ τοῦ) ᾗ ; ᾗ . . λοιπόν; » Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πριατο; Ὀδ Ξ. « Μωροὶ καὶ τυφλοί, τίς γὰρ μείζων; ὁ χρυσὸς, ἢ ὁ ναός; « Γρφ.

3) (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἐκλαμβ. ἀντὶ) Βεβαιωτ. (ὅτε φαίνεται καὶ ἡ ἐτυμολογία του). » Λέγω γὰρ οὖν, « Ξεν. (ὁμοίως ᾗ εἰς τὰς ἐρωτῆσεις:) « Ἦ γάρ; « Οὐ γάρ; « αὐτ., δὴν ἔνι; (καὶ ἐνν. ἡ ἀπόκρισις: ἔτσι βέβαια). 4) (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται) Ἐμφαντ. (ἐν εἴδει εἰρωνείας:) « Πάνυ γάρ, οὐχ ὁρᾷς; Δμ; ὦ, ἀληθεία! δὶν βλέπεις; (τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τοῦ Ἀρχφ. Αγ.) «Σῴζοι γὰρ ἐσωζόμην ἐγώ. « 5) (μὲ τὰ μόρ. Ἄν, Ἀλλά, Καί, Τοι κτλ. ἢ τροπολογεῖ τὴν ἰδίαν τοῦ σημασ. ἢ ἐπιτείνει τὴν ἐκείνου), ἴδε Ἀλλά. 6) (εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν διηγήσ. ἢ προαναφωνήσ· φαίνεται ὡς) Παρεμπλήρωματ. (καὶ μένει ἀνεξήγητος:) « Ἦσαν τοίνυν. . . . Ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα κτλ. « Ἀρχφ.

Γαργαίρω [ὄνμτπ.], Μ. αρῶ. Εἶμαι γεμάτος, (κοιν.) βρυάζω, βαρβαλιάζω, (παρβλ. Καρκαίρω).

Γαργάλη (ἡ), = Γάργαλος.

Γαργαλίζω [γαγγαλίζω], Μ. ἰσω. Γαργαλεύω, (μτφρ.) ἐρεθίζω, ἡδύνω, κολακεύω.

Γαργαλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γαργαλίζειν, γαργάλεμμα.

Γάργαλος (ὁ). ἡ ἐκ τοῦ γαργαλίσματος ἡδονή, ἐρεθισμός.

Γάργαρα (τὰ), [γαργαίρω]. πολλά, πλῆθος, ἄπειρα. ||. (ἐν.) Γάργαρον, ὄνομα τόπου (κυρ. ὅπου ἀναβρύουν, ἐπμ. βοΰζουν νερά).

Γαργαρεὼν [ὄνμτπ], ῶνος (ὁ). (κυρ.) ὁ σταφυλίτης ἢ τὰ καρύδι (τοῦ λαιμοῦ), (κατ' Ἐκτ.) ὁ λαρυγξ. (κοιν.) γουργαλας.

Γαργαρίζω [ὄνμτπ.], Μ. ἰσω. Κάμνω γαργάραν.

Γαργαρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γαργαρίζειν.

Γαρέλαιον (τὸ). μίγμα (σάλτσα) ἀπὸ ἅλας καὶ

Γάρον (τὸ) ᾗ

Γάρος (ὁ). κῆπ. ζωμὸς (σάλτσα) κατασκευαζομένης (κυρ.) ἀπὸ τὴν ἅλμην σεσηπότων γαράτων.

Γαρύμεν καὶ Γαρύων, Δ. ἀντὶ Γηρύειν.

Γαρωδης, εος (ὁ, ἡ). γάρῳ ὁμοιος.

Γαστρόπλῆξ, ηγος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) = Γαζρίγαργος, λαίμαργος.

Γαστέρος, Ἰων. ἀντὶ Γαστρὸς, γεν. τοῦ Γαστήρ.

Γαστερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαζρόχειρ.

Γαστὴρ (ἡ). (ἡ γεν. γαστρὸς, ἡ δοτ. γαστρὶ, ἡ δοτ. πλθ. γαστράσι), ἡ κοιλία, ἡ τὸ στομάχι. » Γαστρὶ νέκυν πυνθῆσαι, « Ἰλ. Γ., νὰ γνωτεύσῃ εἰς σημεῖον πένθους. » Γαστρὸς ἥετων ἢ κρείττονα Ξεν., Γαστρίμαργος ἢ ἐγκρατής. » Ἐν γαστρὶ (» Κατὰ γαστρὸς) ἔχειν ἢ φέρειν Δξ., ἐγκυμονεῖν. « Ἐν γαστρὶ ἔσχεν ἢ ἔλαβεν, « Δξ., ἐγγαστρώθη. 2) = Γάστρα, κοίλωμα. » Ὅμους ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος, « Ἐπγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) (συνκδχ.) κυοφορία. « Γυνή τις, ἑπτὰ ἤδη γαστέρας δυστοκοῦσα, » Φλγρ.
Γαστῆρσι, Ἰων. ἀντὶ Γαστρᾶσι.
Γαστορίς, ίδος (ἡ). εἶδ. γογγύλης, (κοιν.) γουλί.
Γάστρα, ας (ἡ). ἡ γαστὴρ (τὸ κοῖλον καὶ τὸ κάτω μέρος) τῶν ἀγγείων· ἀγγεῖον μὲ κοιλιὰν, (κοιν.) γλάστρα. 2) τὸ κῦτος (κοιν. ἀμπάρι) τοῦ πλοίου, (ἴδε Κοῖλος).
Γαστράσι, δοτ. πλθ. τοῦ Γαστήρ.
Γαστραφέτης, ου (ὁ), εἶδ. μηχανῆς διὰ τῆς ὁπ. ἔβρεπτον βέλη.
Γαστρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γαστὴρ, κοιλίτσα.
Γαστρίδουλος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) = Καιλιόδουλος.
Γαστρίζω. Μ. ἰσω Χορταίνω (Τρέφω πλουσιοπαρόχως) τινά. ‖ (μσ.) τρώγω καλά, χορταίνω, γεμίζω τὴν κοιλιάν μου (κυρ. μὲ καλὰ φαγητὰ ᾗ ἑπιμ. ὑπὲρ τὸ δέον). 2) κτυπῶ εἰς τὴν κοιλίαν ἢ πίπτω ‘πίστομα (καθὼς οἱ παλαίοντες), (παρβλ. Κολετράω). 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γραστίζω.
Γαστριμαργέω-ῶ. Μ. ἥσω, = Γαστρίζομαι. εἶμαι γαστρίμαργος.
Γαστριμαργία (ἡ). λαιμαργία, [ἐκ τοῦ
Γαστρίμαργος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.), -άργως, [γαστὴρ, μάργος]. Λαίμαργος, πολυφάγος, κοιλιόδουλος.
Γαστρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γαστὴρ ἢ Γάστρα. » Σπείρων ἐν γαστρίοις, « Σχλ. Πλάτ.
Γάστρις, ιος ἢ ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, καιλαρᾶς, (συνκδχ.) = Γαστρίμαργος.
Γαστρισμός (ὁ), τὸ γαστρίζεσθαι, πολυφαγία.
Γαστρίστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Γάστρις.
Γαστροβαρὴς, ἐος (ἡ), Π. ἐγγαστρωμένη, (κοιν.) βαρυμένη.
Γαστροβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Βορὸς, γαστρίμαργος.
‡Γαστρόβουλος (ὁ, ἡ), = Γαστρίδουλος.
Γαστροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἐξέχων ὡσὰν τὴν) γαστέρα.
Γαστρονήμη καὶ
Γαστρονημία (ἡ) καὶ
Γαστροκνήμιον (τὸ). τὸ ἐξέχον ὄπισθεν παχὺ μέρος τῆς κνήμης (ἄντζας).
Γαστρολογία (ἡ). ὁμιλία ἢ σύγγραμμα περὶ γαστρὸς (ἤγουν καλῶν φαγητῶν), [ἐκ τοῦ
Γαστρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ γαστρὸς (ἤγουν περὶ καλῶν φαγητῶν), (κωμ. παρῳδ. τοῦ Λεξρολογος).
Γαστρομαντεία (ἡ). ἡ ἀγυρτεία τῶν ἐγγαστριμύθων, [ἐκ τοῦ
Γαστρομαντεύομαι, Μ. εὐσομαι. Μαντεύομαι διὰ (ἢ ἀπὸ) τῆς γαστρὸς, (ἴδε Ἐγγαστρίμυθος).
Γαστρονομία (ἡ), (Κωμ. ἀντὶ Ἀρχονομία), = Γαστρολογία.
Γαστροοῖγὴς [γ. οἰδέω], ου (ὁ). πρησκοκοιλης, κοιλαρᾶς.
Γαστροπίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖαν (πίονα) γαστέρα, (ἴδε τὸ προηγ.).
Γαστρόπτης [γ. ὀπτάω], ου (ὁ), σκεῦός τι μαγειρικόν.
Γαστροῤῥαφία (ἡ). (χειρουργ.) ῥάψιμον τῆς γαστρὸς (ὅταν σχισθῇ).
Γαστρόῤῥοια (ἡ), = Διάῤῥοια.
Γαστροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατέμνων τὰς γαστέρας (τῶν νεκρῶν).
Γαστρόφιλος (ὁ, ἡ), = Γαστρίμαργος, κοιλιόδουλος.
Γαστροφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω (Φέρω) εἰς τὴν κοιλίαν μου, κυοφορῶ.
Γαστρόφορων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τῆς γαστρὸς, γαστρίμαργος.
Γαστροχάραδδις, εως (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ ἔχων χάραδδιν (κοιν. λάμιαν) εἰς τὴν κοιλίαν του, πολυφάγος.
Γαστρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Χειρογάστωρ, τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του.
Γαστρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γαστροειδὴς καὶ
Γάστρων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, καιλαρᾶς, ἢ = Γάστρις, λαίμαργος.
Γατομέω, Δ. ἀντὶ γητομέω.
Γαυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γαῦλον (πλοῖον ἐμπορικὸν), ναυτικὸς.
Γαυλὶς, ίδος (ἡ), = ἡ ὑποκορ. τοῦ Γαυλός.
Γαυλιτικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γαυλικός.
Γαῦλός (ὁ), [γωλεός]. ἀγγεῖον ὕπου ἁρμέγουν τὸ γάλα, καρδάρι· κάδδος, σαψάκι (μὲ τὸ ὁπ. ἀδειάζουν τὸ νερὸν τῶν πλοίων), γκερβέλι, κουβᾶς (τοῦ μαγγανοπηγάδου), κρηνὶ (κουβέλι) τῶν μελισσῶν, κτλ. 2) (κυρ. προπερισπ.) = Ὁλκὰς, πλοῖον φορτηγὸν (ἐμπορικὸν).
Γαύραξ, ακος καὶ (Ἰων.) Γαύρηξ, ηκος, (ὁ), [γαῦρος]. καυχησιάρης.
Γαυρίαμα (τὸ). ἔπαρσις, καύχησις, ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ
Γαυριάω-ῶ καὶ (ασ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. άσω,-άσομαι. Καρδονομαι, φουσκώνω, καμαρώνω (κυρ. ‘σὰν τὸ ἄλογον), ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, [ἐκ τοῦ
Γαῦρος (ὁ, ἡ), [γαίω], = Ἀγέρωχος (κυρ. ἵππος), ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπὴς· ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος. » Ἱλαροὶ ᾗ γαῦροι, « Πλ., (παρβλ. Ἄβρὸς καὶ Ἀγαυρός).
Γαυρότης (ἡ). ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια· θρασύτης.
Γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. (σπν. μτβτ.) Κάμνω γαῦρόν τινα. ‖ (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) = Γαυριάω, (ὅθεν :
Γαύρωμα (τὸ), = Γαυρίαμα.
Γαυσὸς, ἡ, όν, ἡ (Αἰολ.) Γαῦσος, α, ον, = Γαμψὸς, κυρτὸς, στρεβλὸς.
Γαυσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γαμψόω.
Γαφάγας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Γηφάγος.
Γάφυτον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γήφυτον.
Γδοῦπος (ὁ), Π. (μόνον εἰς τὰ συνθ.) = Δοῦπος, κτυπος.
Γε, μόρ. ἐγκλιτ. ἢ Σύνδ. 1) Βεβαιωτ. ᾗ Πρασθετ, βέβαια, μάλιστα, τῷ ὄντι, καὶ .... καί, » Α. Ὂν τινα εὐμορφότατον ἤγῃς Β. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος; « Λκ. » Α. Ἦ σπῶ; Β. Λεχρίος γ' ἐπ' ἄκρου λάου, « Σαφ. » Καὶ μετὰ ὅπλων γε ᾖ, « Θκ. » Πάνυ γε, ἔφη, καὶ θαυμάζω γε, « αὐτ. » Εἰ γε αὐτὼς ἐγίγνωσκε, « Λκ. » Α. χωρὶς ἂν εἶσα. Β. καὶ σὲ γ' εἰσάξω, « Σοφ. » Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐχχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, « Γρφ. 2) Ἐλαττωτ., κἂν τοὐλάχιστον, ὅσον διά. » Φιλόσοφος, ἀπό γε τοῦ σχήματος, « Λκ. » Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, « Δμ. » Πλήθει γε οὐχ ὑπερβαλεῖμεθ' ἄν, « Ξεν. » Ἀλλ' ὅ γε σὸς πατὴρ, « αὐτ. » Ἐπεὶ, διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολῶλετε, « Δμ. 3) Αἰτιολογ. (μετὰ τοῦ Δὴ, Μέν, Τοι, Ἦ) » Ἴσως Ἐρινύς ἐστι· βλέπει γέ τοι μανικὸν, « Ἀρχ. » Τῶν μὲν συμμάχων καταῤῥονοῦντες, τοὺς δὲ πολεμίους θεραπεύοντες· τὴν μέν γε μετὰ Ἀγησιλάου στρατιὰν διέθρεψαν, τοὺς δὲ ἑταίρους τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, « Ἰσκρ. 4) Ἐναντιωματ. (μετὰ τοῦ Ἀλλὰ, Μὴν, Μέν τοι κτλ.), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο. » Ἀλλά γε καὶ μετὸ πισθεν ἔχει κότον, « Ἰλ. Δ. » Πόνυθε μὲν οὐδοτιοῦν οὕπω κακὸν, φοβεῖται γε μέν τοι μὴ πάθῃ, « Ξεν. Παραπλήρωμ. ἡ Ἐμφαντ. (πρὸς διάκρισιν ἢ ἐπίτασιν, μετὰ τῶν ἀναφορ. καὶ ἀοριστολογ. μάλιστα ἀντωνυμ. ᾗ ἐπιῤῥ.) » Ἔγωγε, » Ὅδε γε, » Εὖ γε, » Ἰοὺ γε, « Πάνυ γε κτλ. » Ὡς μὴ πάντ' ὤφελόν γε, « Εὐρ. » Ἀρᾶ γ' εἴ τι δράσεις, « αὐτ. » Οὐδὲν γ' ἄλλο, πλὴν γε καρκίνους, « Ἀρχ.
†Γέα (ἡ), (μόνον κατὰ διάλεκτ.) = Γῆ.
Γεάοχος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Γαιήοχος.
Γέγαα, ας, Γέγαμεν, άτε, άσι, Π. ἀντὶ Γέγονα, πρκ τῆς ὁρ. καί
Γεγάμεν, Δ ἀντὶ Γεγονέναι, πρκ. νῆς ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεγαθέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ Γηθέω ἢ γέγηθα.
Γεγάκειν, Δ. Π. ἀντὶ Γεγονέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι
Γέγειος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀρχαῖος, παμπάλαιος, (τρόπον τινὰ) Γηγενὴς, (παρβλ. Χαῖος).
Γεγένημαι, πρκ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεγηθήσις, εως (ἡ), = Γηθοσύνη, εὐφροσύνη.
Γεγηθότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Φαιδρῶς, μετὰ χαρᾶς.
Γέγονα, πρκ. τοῦ Γίγνομαι.
Γέγωνα, πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἄνεμι) τοῦ Γεγωνέω.
Γεγωνέμεν, Π. ἀντὶ Γεγωνεῖν.
Γεγωνεῦν, Π. ἀντὶ Ἐγεγώνουν, παρτ. τῶν
Γεγωνέω-ῶ [γιγνώσκω], Μ ήσω (ἀόρ. β'. Ἐγεγώνον, καὶ τὸ θετ. Γεγωνήτέον), Π. (ἡ σπν. λογογρ.). ὁμιλῶ δυνατὰ ὥστε μὲ ἀκουσουν), φωνάζω· ὑμνῶ (ἐπαινῶ) μεγαλοφώνως, διαλαλῶ. (ἀμτβτ.) ἀντηχῶ. » Τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, « Ὀδ. Ε. » Οὔ πως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, « Ἰλ. Μ. » Γεγωνέ μοι πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, « Σοφ. » Θήρωνα γεγωνητέον ὅπῃ, « Πλν. » Διὰ τὸ ψαθυρὸς εἶναι (ὁ ἀὴρ) οὐ γεγωνεῖ. « Ἀρστ.
Γεγώνησις, εως (ἡ), Π. κραυγὴ, φωνὴ μεγάλη, φωναγμα.
Γεγωνίσκω, Π. ἀντὶ Γεγωνέω.
Γεγωνοκωμία (ἡ). (Κωμ.). γοννὶ φωνάζουσα εἰς τοὺς δρόμους ἢ διάβου τος (διὰ τὴν κακοήθειαν της) εἰς ὅλην τὴν κωμην.
Γεγωνὸς, ἡ, όν, (παρθ.-ότερος,-ότατος). Μεγαλόφωνος· τραγὺς, ἐξάκουστος. » (Οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πέττιγες) πιόντες ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι, « Ἐπιχ.
Γεγώς, ῶσα, ώς, Π. ἀντὶ Γεγωνώς, πρπ. τῆς μτχ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεηπονία, Γεηπονος κτλ. Π. ἀντὶ Γεωπονία, Γεωπόνος κτλ.
Γεηρὸς, ά, όν, = Γεώδης, γήϊνος.
Γειαροτὴρ, ῆρος καὶ
Γειαρότης, ου (ὁ), Π. = Γεωργός.
Γείνασθαι, Π. ἀντὶ Γενέσθαι.
Γείνατο, Π. ἀντὶ Ἐγέννησε.
Γεινάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Γεννήσας. || (οὐσ.) ἀντὶ Γεννήτωρ, γεννήτρια, γονεύς.
Γείνεαι, Π. ἀντὶ Γεννήσῃς, β'. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ὑποτ. τοῦ Γεννάω.
Γεινόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Γενόμενος, γενηθείς.
Γειόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Γῆθεν.
Γειοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [γῆ, κομέω]. ὁ καλλιεργῶν τὴν γῆν, γεωργός.
Γειόλοφος (ὁ), Π. ἀντὶ Γεώλοφος.
Γειομόρος, Γειοπόνος, Γειοτόμος, Π. ἀντὶ Γεωμόρος, κτλ.
Γειοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων) γῆν (χῶμα).
Γείσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γεῖσον,
Γεισιποδίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω (Στηλόνω μὲ) γεισίποδας.
Γεισιπόδησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεισιποδίζειν.
Γεισιπόδισμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα τοῦ πατώματος ἢ τοῦ αὐματος τοῦ κτιρίου δοκὸς (γρεντιά) ἢ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ζηρίζεται γεῖσον.
Γεισίπους, οδος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ξύλα τὰ ἀνέχοντα τὸ γεισιπόδισμα.
Γεῖσον ἢ Γεῖσαον (τὸ). τὸ ἐξέχον μέρος (ζενγνι) τῆς στέγης ἢ τοῦ τοίχου (ἵνα ἐμποδίζῃ τὰ νερὰ ποὺ τρέχουν ἀπὸ τοὺς ρεύτας, ἢ ἵνα κρατῇ ἄλλο, ἐπάνωθεν αὐτοῦ ὑψούμενον, οἰκοδόμημα). (παρβλ. Θριγκός). (συνκδχ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς περικεφαλαίας (τοῦ σκιαδίου κτλ.) ἢ τοῦ φορέματος, (κοιν.) οὐγια, προφύλι κτλ.
Γεισό(ασό)ω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ (ἢ Σχηματίζω τι ὡς) γεῖσον, (ἴδε Ἀπο[Ἐπι]γεισόω).
Γείσωμα (τὸ), = Γεῖσον.
Γείσωσις, εως (ἡ). κατασκευὴ (σκέπασμα διὰ) γείσου.
Γεῖσσον (τὸ) καὶ
†Γεῖσσος (ὁ), (Γρφ.), = Γεισον.
†Γείταινα (ἡ), (ὄχι τόσον εὔχρ.) θηλ. τοῦ Γείτων, γειτάνισσα.
Γειτνία (ἡ), = Γειτόνησις, Γειτονία.
Γειτνιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι γειτόνων, συνορεύω, πλησιάζω, (τρπ.) σχεδὸν ὁμοιάζω. « Ἡ Σύρων φωνὴ γειτνιάζουσα τῇ Ἑβραΐᾳ, « Θεοδώρητ.
Γειτνίασις, έως (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις γείτων. 2) (συνκδχ.) οἱ γείτονες, ἡ γειτονιά.
Γειτνιάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ
Γειτονεύω καὶ (μα.)-εύομαι, Μ. εὔσω, εὐσομαι, καὶ
Γειτονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γειτνιάζω.
Γειτόνημα καὶ Γειτόνευμα (τὸ) καὶ
Γειτόνησις, εως καὶ
Γειτονία (ἡ), = Γειτνίασις.
Γειτονόεις, εσσα, εν, Π. = Γειτόσυνος.
Γειτοσύνη (ἡ), σπν. ἀντὶ Γειτνίασις.
Γειτόσυνος, η ἢ ος, ον, Π. γειτονεύων, γειτονικός.
Γείτων [γῆ], ονος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κτίσμενος πλησίον τινός, γείτονας συνορεῦων, πλησιόχωρος (τρπ.) οἰκεῖος, ὅμοιος, ἔχων σχέσιν μέ. » Γείτων τινὸς ἢ τινί. » Γείτων ἡ Ἰνδικὴ τῆς Αἰθιοπίας, « Ακ. » Τὸ χωρίον τὸ ἐκ (ἐν) γειτόνων μοι τοῦτο, « Δμ. » Σκόπει εἰ ἐκ γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, « Ακ. || (Εἰς ἐπιγραφὰς εὑρέθη καὶ τὸ οὐδ.) « Κεραμεῖα οἷς γεῖτον τὸ βαλανεῖον, « Bœck (Δ', 250).
Γειωπείνης, ου (ὁ), = Γεωπείνης.
Γειώρας, α (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. = Γεωφύλαξ· γεωργός· (Γρφ.) προσήλυτος, ἀλλόφυλος, μέτοικος.
Γέλα, ας (ἁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ἕλη.
Γέλαιμι, αις, αι, Αἰολ. ἀντὶ Γελῶ, ᾷς, ᾷ, ὑποτ. καὶ
Γέλαιν, Αἰολ. ἀντὶ Γελᾷν, ἀπαρ. τοῦ Γελάω.
Γέλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. φαιδρὸς, ἱλαρὸς, (καιν.) γελαζούμενος.
Γελασείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ γελάσω.
Γελάσιμος (ὁ, ἡ). γελοῖος, ἀξιαγέλαστος.
Γελασῖνος (ὁ). ὁ γελῶν πάντοτε (ἐπίθετ. τοῦ Δημοκρίτου). || (οὐσ. ᾗ κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐμπροσθινὰ δόντια (διότι φαίνονται ὅταν γελᾷ τις). 3) τὰ σχηματιζόμενα εἰς τὰς παρειὰς (καὶ εἰς ἄλλα κρεατώδη μέρη τοῦ σώματος) λακκάκια.
Γελάσκω, Π. ἀντὶ Γελάω.
Γέλασμα (τὸ), = Γέλως, γέλια, (κοιν.) χέχλανα, (ὄθ.) Π. ὁ κυματισμὸς (καὶ ὁ ἐκ τούτου ἦχος) τῆς θαλάσσης.
Γελασσοῦντι, Δ. ἀντὶ Γελάσουσι.
Γελαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Γελάω.
Γελαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνηθίζων νὰ γελᾷ ἢ νὰ περιγελᾷ.
Γελαστικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν) τοῦ γελᾶν.
Γελαστὸς, ἡ, όν. Δειγελάστος.
Γελάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Γελαστής.
Γελαστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Γέλως, γέλια.
Γελάω-ῶ, Μ. άσομαι καὶ (σπν.) άσω. Γελῶ. Περιγελῶ· (συνκδχ.) τέρπομαι, (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) λάμπω, φαιδρύνομαι· (ἐπὶ θαλάσσ.) κυματίζω ἐλαφρὰ καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον, (κοιν.) συμβαίνω. « Λικμάτος δὲ πορθμὸς ἐν φρικῇ γελᾷ, « Βέκκ. ἀνέκδ.
;Γέλγη (ἡ), = Γέλγος.
Γελγιδόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχηματίζομαι (Χωρίζομαι) εἰς σκελίδας. [ἐκ τοῦ
Γέλγιον (τὸ), ὑποκορ. τῆ Γέλγη. « Γέλγια.. κουράλια, « Ἡσύχ.
Γέλγις, ιος ἢ ιδος ἢ ιτος (ἡ), = Ἄγλις, ἡ σκελίδα τοῦ σκόρδου.
Γελγοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Γελγοπώλης, « (ὁ) ᾗ Γελγόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν γέλγη, (Τερκ.) ἀχτάρης, [ἐκ τῆ
Γέλγος, εος-ους (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ λιανικαὶ παντὸς εἴδους ᾗ εὐτελεῖς πραγματεῖαι (ὁποίας πωλοῦν π. χ. οἱ [Τ.] ἀχτάριδες), (παρβλ. Γρύτη ᾗ Ῥῶπος).
Γελέω, Ἰων. ἀντὶ Γελάω.
Γελήνη, Αἰολ. ἡ Ἰων. ἀντὶ Σελήνη.
Γελοιάζω, Μ. άσω. Λέγω γελοῖα.
Γελοιασμὸς (ὁ), τὸ γελοιάζειν,
Γελοιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γελοιάζων, γελωτοποιός.
Γελοιάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Γελοιαστής.
Γελοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Γελάω.
Γελοῖος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γελοῖος.
Γελοιολογία (ἡ), = Γελοιασμός.
Γελοιομελίω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἢ Ψάλλω μέλη (ᾄσματα) γελοῖα.
Γελοιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Καθιῶ) τι γελοῖον.
Γελοιοποιὸς (ὁ), = Γελωτοποιός.
Γελοιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ γελοιάζειν ἐπιτήδειος, γελοῖος.
Γελοῖος, α, ον. Ὁ κινῶν (προξενῶν) γέλωτα, ἀστεῖος ἢ ἀξιαγέλαστος, γελοιώδης. || (οὐσ.) Γελοῖον καὶ Ἀττ. Γέλοιον (τὸ), σκῶμμα, ἀσεϊσμός. « Αἰσώπου ἢ Αἰσωπικὸν γέλοιον, « Ἄρχφ.
Γελοιότης (ἡ). τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος, τὸ νὰ ἦνέ τις=
Γελοιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γελοῖος.
Γελοιωδῶς, ἐπίρ. = Γελοίως.
Γελοίων, Π. ἀντὶ Ἐγέλων, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Γελοίωντες, Π. ἀντὶ Γελόωντες = Γελῶντες, πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Γελάω.
Γελοίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γελοιώδη.
Γέλος (ὁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Γέλως.
Γελόων, ωσα, ον, Π. ἀντὶ Γελῶν,
Γέλω, Π. ᾗ Ἀττ. ἀντὶ Γέλωτα, αἰτ. καὶ
Γέλῳ, Π. ἀντὶ Γέλωτι, δοτ. τοῦ
Γέλως, ωτος (ὁ). γέλιον, γέλια. « Γέλως πλατὺς, « Συν. « Γέλωτα παρέχειν (τιθέναι, παρασκευάζειν), « Ἀξ., κινεῖν εἰς γ. « Γέλῳ ἔκδανεν, « Ὅμ., ἔπιθαναν ἀπὸ τὰ γέλια (φρα. ὑπερβολ.). (ᾗ μετωνυμ.) « Ὁ τῆς θαλάσσης γέλως, « Ἀξ., ὁ λεπτὸς κυματισμὸς (ἴδε Γελάω). 2) χλεύη, περιγέλοιον· ἀντικείμενον γέλωτος ἢ χλευασμοῦ. « Γέλωτα (ἢ) « Ἐν γέλωτι τίθεσθαι (ποιεῖσθαί) τι, « Ἀξ. « Ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔπ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι, « Δμ. 3) (σπν.) = Γελασῖνος.
Γελωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Προξενῶ) γέλωτα κάμνων ἢ λέγων γελοῖα, γίνομαι γελωτοποιός.
Γελωτοποιία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Γελωτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ κινῇ διὰ λόγων ἢ σχημάτων εἰς γέλωτα, (Τουρκ.) μυκαλίτης.
Γελωτοπόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γελωτοποιός.
Γεμέω, Π. ἀντὶ Γέμω.
Γεμίζω [γέμω], Μ. ἰσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Γεμίζω· φορτώνω.
Γέμισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς γέμισιν· φόρτωμα, γόμος.
Γεμιστὸς, ἡ, όν. Γεμισμένος, φορτωμένος, παραγεμισμένος.
Γέμις, εος-ους (τὸ), Π. = Γέμισμα, γόμος.
Γέμω (χωρὶς Μ.). (μὲ γεν.) Εἶμαι γεμάτος (φορτωμένος). « Τὸ πλοῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι, « Ἀρχτ. (ᾗ μὲ γεν.) « Κώμας πολλῶν ἀγρῶν γεμούσας, « Ξεν. (ᾗ τρπ.) « Θράσους γέμοντες, « Ηλ.
Γένα (ἡ), Π. ἀντὶ Γέννα, γένος.
Γεναθήμεν, Δ. ἀντὶ Γενηθῆναι, γενέσθαι, ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Γενάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γένους, ὁ πρώτος (πρωτότωρ) τῆς γενιᾶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γεναρχία (ἡ). ἀρχὴ γένους (γενεᾶς).
Γεναρχικὸς, ἡ, ὀν. Γενάρχου ἢ Γενεαρχίας ἴδιος.
Γέναργος (ὁ), = Γενάρχης.
Γενεὰ (ἡ), [γίνομαι]. ἡ γέννησις. «Πεντήκοντα γεγονότες ἔτη ἀπὸ γενεᾶς,» Ξεν. «Ἐκ γενεῆς φαλακροί,» Ἡρ. 2) ἡ ἡλικία, (ὅηλ.) τὸ διάστημα πέντε ἢ ἑπτὰ ἐτῶν. «Πρεσβύτατος (« Νεώτατος) γενεᾷ,» Ἰλ. Ζ. Π. «Τὸν δύο γενεῶν μὴ φλεβοτομεῖν,» Ἰατρ. 3) ἡ διαδοχὴ τοῦ γένους, (ὅηλ.) τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς μέχρι τῆς τοῦ υἱοῦ γεννήσεως πιθανὸν διάστημα (30 ὡς ἔγγιστα ἐτῶν), (ὅθεν τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν ἀποτελοῦσιν ἕνα αἰῶνα). «Ἐς δεκάτην γενεήν,» Ὁδ. Ξ. «Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς,» Δημ., εἰς τὰς ἡμέτερας (εἰς τὸν καιρόν) μας. «Τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατ',» Ἰλ. Α. «Γενεαὶ δεκατέσσαρες,» Γρφ. 4) τὸ γένος (ἡ φύσις). «Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,» Ἰλ. Ζ. 5) τὸ γένος (ἡ [κυρ εὐγενὴς] καταγωγή). «Γενεῇ μὲν ὑπέρτερος ἐστιν Ἀχιλλεύς,» Ἰλ. Α. «Τίς γενεάν;» Ξεν. 6) τὸ γένος (ἡ φυλή, τὸ ἔθνος). «Κρὴς γενεὴν,» Ἐπιγρ. «Μακαριοῦσαί με πᾶσαι αἱ γενεαί,» Γρφ. 7) τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, (ἐν γέν.) ἡ οἰκογένεια. «Χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες,» Πλ.
Γενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐξετάζω καὶ ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν (τοὺς προγόνους) τινος.
Γενεαλόγημα (τὸ) καὶ
Γενεαλογία (ἡ). ἡ γενεαλόγησις, ἡ κατὰ σειρὰν ἀπαρίθμησις τῶν προγόνων (ἡ ἐξέτασις τῆς καταγωγῆς) τινος.
Γενεαλογικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέγων) τὴν γενεαλογίαν.
Γενεαλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξιστορῶν τὰς γενεὰς (τῶν ἡρώων κλπ.).
Γενέαρχης. Γενεαρχία, Γενεαρχικὸς, = Γενάρχης κτλ.
Γενεὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γενεά.
Γενεῆθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ γενετῆς, ἐκ μιᾶς ἀρχῆς.
Γενεηλογέω, Γενεηλογίη κτλ., Ἰων. ἀντὶ Γενεαλογέω κτλ.
Γενεῆφι, Ἰων. Π. ἀντὶ Γενεᾷ.
Γενέθλη (ἡ), Ἰων. Π. = Γένος, Γενεά· καταγωγὴ· ἡλικία κτλ., ἀρχὴ, πηγὴ, γένεσις. «Ἀργύρου γενέθλη,» Ἰλ. Φ., τὸ μεταλλεῖον. «Οὔ τι παλαιὸν, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλῃ,» Ὀππ.
Γενεθλήϊος, η, ον. Ἰων. ἀντὶ Γενέθλειος.
Γενέθλια (τὰ), Ζ. Γενέθλιος.
Γενεθλιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ γενέθλια.
Γενεθλιακὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ γενέθλια ἢ εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Γενεθλιαλόγος.
Γενεθλιαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Προλέγω τὴν τύχην τινὸς (παρατηρῶν ἀστρολογικῶς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του).
Γενεθλιαλογία (ἡ). ἡ ἀστρολανικὴ πρόρρησις τῆς τύχης τοῦ γεννηθέντος.
Γενεθλιαλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν, ἀστρολόγος.
Γενεθλιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γενεθλία. ||. (οὐσ.) ἡ ἡμέρα ἢ ἡ ὥρα τῆς γεννήσεως.
Γενεθλίδιος, Π. ἀντὶ
Γενέθλιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γέννησιν, (ὥθεν:) «Γενέθλιος (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) ἡμέρα,» ἢ καθ' ἣν ἐγεννήθη τις ἢ τὴν ὁποίαν (ἐπιτ.) ἑορτάζει κατ' ἔτος. «Γενέθλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ ἢ δῶρα) τὰ τελούμενα ἢ διδόμενα κατὰ τὴν γενέθλιον ἡμέραν. «Γενέθλια θυγατρὸς ἐρίωνεϊ,» Ἀκ. «Θεοὶ γενέθλιοι,» Πλάτ., οἱ προστάται ἢ ἀρχηγέται τῆς γενεᾶς. «Δαίμων γενέθλιος,» Αἰ., ἢ ἔφορος τῆς γεννήσεως, (κοιν.) ἡ μοῖρα. «Δῖμα γενέθλιον,» Εὐρ. τὸ τῶν γονέων. 2) ὁ ἐκ γενετῆς. «Γενέθλια πήματα κόσμου,» Νόνν. 3) Π. (μὲ γεν.) ὁ γεννῶν (παράγων). «Ἀκτίνων γενέθλιος πατὴρ,» Πίνδ. ὁ ἥλιος.
Γένεθλον (τὸ), Π. = Γέννημα, τέκνον. 2) = Γενέθλη, γένος.
Γενειάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ἐβγάλλω γένεια.
Γενειὰς, άδος (ἡ), (ἐπιθ.) ἡ τῆς γένυος (τῆς κάτω σιαγόνος). «Τῶν ἐπιδεσμήσεών τις λέγεται γενειάς,» Γαλ. 2) (συνήθ. ὡς οὐσ. ἐνν. σιαγών), τὸ κατωσάγωνον, τὸ πηγούνι, (συνκδχ.) ἡ γενειάδα, (ἴδε Γένειον).
Γενειάσκω, Δ. Π. ἀντὶ Γενειάζω.
Γενειάτης, ου (ὁ) ἢ Γενειᾶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων γένεια, (κοιν.) γενάτος. «Τριγλη— « Ἀθ.
Γενειάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Ἐβγάλλω γένειον.
Γενειήτης, εω (ὁ) καὶ Γενειᾶτις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γενειάτης, -ᾶτις.
†Γενειολάβος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν τὸ γένειον (τὸ κατωσάγωνον).
Γένειον (τὸ), [γένυς]. τὸ κατωσάγωνον, τὸ πηγούνι. 2) Π. (ὡς ἐπιθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένειον (τὸ πηγούνι). «Γένειον τρίγωμα,» Αἰσχλ. (ὥθεν ||. οὐσ.) τὰ γένεια.
Γενειοσυλλεκτάδης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὁ συλλέγων (χαϊδεύων) συχνὰ τὰ γένειά του.
Γενέσια (τὰ), Ζ. Γενέσιος.
Γενεσιακὸς, ἡ, ὀν. = Γενεθλιακός.
Γενεσιαλόγος (ὁ), = Γενεθλιαλόγος.
Γενεσιάρχης, ου (ὁ) ἀρχηγὸς (αἴτιος) τῆς γενέσεως· ἢ = Γενάρχης.
Γενέσιος (ὁ, ἡ), = Γενέθλιος. «Γενέσια (τὰ), τὰ γενέθλια (κυρ. ἀποθανόντος.)
Γενεσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι γενεσιουργὸς τινος.
Γενεσιουργία (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴ, δημιουργία, [ἐκ τοῦ
Γενεσιουργὸς (ὁ). αἴτιος τῆς γενέσεως, δημιουργός.
Γένεσις [γίνομαι], εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴ, δημιουργία· ἀρχὴ, αἰτία, πηγὴ· καταγωγὴ· γέννησις.
Γενέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐγίνετο.
Γενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Γενετὴρ, γενν. γενέτειρα.
Γενετὴ (ἡ), = Γένεσις, Γέννησις, ἀρχή. «Βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς,» Ἀκ.
Γενετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Γενέτης.
Γενετήριος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ τελῶν πρὸς) γέννησιν, γεννητικός. ὁ ἐκ γενετῆς, ἔμφυτος.
Γενέτης, ου (ὁ), = Γεννήτωρ, γονεὺς, προπάτωρ. 2) = Γενέθλιος, ἔφορος (προστάτης ἢ ἀρχηγὸς) τοῦ γένους, (ἴδε καὶ Γενήτης). 3) Π. υἱὸς ἢ ἀπόγονος. «Ὁ Διὸς γενέτας,» Σοφ.
‡Γενετήσιος (ὁ, ἡ), Π. = Γενετήριος.
Γενετυλλὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἐπιστατοῦσα (ἐφορεύουσα) τὰς γεννήσεις Θεά.
Γενέωρ, ορος (ὁ), Π. = Γενέτης.
Γενῆς, ηίδος-ῆδος (ἡ), Π. = Γένυς, πάλαικυς, ἀξίνη.
Γενή(γενή)της, ου ἢ οῦ (ὁ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ πλθ.). συγγενὴς (ἐξ αἵματος)· (κυρ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον γένος (ὑποδιαίρεσιν τῆς φρατρίας) κατατεταγμένος καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς γενέτας θεοὺς θυσιάζων πολίτης, (ὅθεν.) «Οἱ Ἐρκείου γεννῆται,» Δημ. οἱ ἔχοντες αὐτὸν προστάτην τοῦ γένους των, ἢ «Γενή(γενή)τη τῶν θεῶν,» Αἰσχ., ἢ ὑπὸ τῶν γενητῶν ἐκλεγομένη ἱέρεια τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης.
Γενητὸς, ἡ, ὀν. Ὁ γενόμενος (λαβὼν ὕπαρξιν, δημιουργηθεὶς) ὑπό τινος ἢ δυνάμενος γενέσθαι. «Ἐπὶ τῶν κατωμάτων ἴσον τὸ γενητὸν τῷ γεννητῷ, ἐπὶ δὲ θεοῦ ἕτερον,» Ἐπιφ.
Γενικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων (ἢ σημαίνων τὸ) γένος, ἴδιος τοῦ γένους. «Γενικὰ ἁμαρτήματα,» Ἡρωδ. «Γενικὴ (πτῶσις),» Γρμτ. 2) (φλαφ.) ὁ θεωρούμενος ἐν γένει, καθολικὸς, ὄχι μερικὸς ἢ εἰδικός. «Γενικαὶ ἀρεταί,» Σδ. 3) (παρὰ τοῖς Βυζ.) Γενικὸν, τὸ δημόσιον ταμεῖον· καὶ Γενικὸς (ἐνν. λογοθέτης), ὁ πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ θησαυροφυλακείου.
Γενικῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, καθολικῶς, ὄχι μερικῶς.
Γένις, ιδος (ἡ), = Γένυς, ἀξίνη, πασπάλη.
Γέννα, ας (ἡ), Π. ἀντὶ Γενεὰ ἢ Γένος.
Γεννάδας, ου ἢ α (ὁ), = Γενναῖος, εὐγενὴς, γνήσιος, ἢ ἀνδρεῖος, γενναιόφρων, (κοιν.) παλληκάρι.
†Γενναδότειρα (ἡ). Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γενεδότειρα.
Γενναιάζομαι, ἢ Γενναΐζομαι, Μ. άσομαι ἢ ίσομαι. Ἀναλαμβάνω (Φέρομαι μὲ) φρόνημα γενναῖον.
Γενναιόθυμος (ὁ, ἡ), = Γενναιόψυχος.
Γενναιοκάρδιος (ὁ, ἡ). γενναιόκαρδος.
Γενναιοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς γενναῖον ἄνδρα.
Γενναιοπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς γενναῖον ἄνδρα.‡
Γενναῖος [γέννα], α, ον. Εὐγενὴς, γνήσιος, ἀπὸ καλὸν γένος (Τουρκ.) σόϊ, (ἢν γέν.) καλὸς, ἐκλεκτός. «Οἱ πένητες ἢ ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων ἢ τῶν πλουσίων,» Ξεν. «Τοῖς γενναίοις Ὀδρυσῶν,» Θκ. «Γενναῖον καὶκλῆρον,» Πλάτ. «Ἵππος (« Κύων, « Ἰχθὺς κτλ.) γενναῖος,» « Ἡρωδ., Ξεν., Πλ. «Σῦκα γενναῖα,» Πλάτ. «Σταφυλὴ γενναία,» « αὐτ. [δὲ καὶ Ἀγροῖκος). «Εὐγενὲς μὲν γὰρ ἐς ἐξ ἀγαθοῦ γένους, γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως,» Ἀρετ.
2) (συνκδχ.) ἀνδρεῖος τὴν ψυχὴν, γενναιόφρων, θαρραλέος, μεγαλόψυχος, εὐτολμος, (κοιν.) παλληκάρι. «Γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου ἀμύνεσθαι,» Θκ. «Νεανίας γενναῖος ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαχῆς, « Ἡρωδ. « Τῶν θηρίων τοῖς γενναίοις, « Πλ. « Ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, « Πλάτ. « Ὦ γενναῖε, « αὐτ. (φρτ.), = Βέλτιζε κτλ. (πολλάκις μὲ εἰρων.). « Γενναῖον ῥῆμα, « Ἀρχ. 3) σφοδρός, δυνατός, μέγας, πολύς, γιερὸς λῖμ. « Σεισμός (« Πώγων) —, « Φλγρ., Πλ. « Ὀδύνη γενναία, « Σοφ. « Κρέας (« Τεῖχος) γενναῖον, « Δ. Χρσ., Ἡρωδ. 4) (εἰς τὸ οὐσ. ἀφῃρημ.) ἴδιος τοῦ γένους, ἔμφυτος, πάτριος. « Οὗ μοι γενναῖον ἁλυσκάζοντι μάχεσθαι, « Ἰλ. Ε. « Οἷς γενναῖον τὴν τε αὐτῶν ἀεὶ ἐλευθεροῦν, ἢ τὴν ἄλλων μὴ δουλοῦσθαι, « Θκ.

Γενναιότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίου, εὐγένεια· γενναιοψυχία· μεγαλοφροσύνη κτλ.

Γενναιόφρων, ονος ὁ, ἡ Γενναιόψυχος (ὁ, ἡ). γενναῖος τὴν ψυχὴν (τὸ φρόνημα), μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.

Γενναῖς, ἴδος (ἡ), = Γενετυλλίς.

Γεννάϊος, ἐπίρ. Μὲ γενναιότητα (ἀφοβρότητα κτλ.), δυνατά, γιερά, παλληκαρήσια.

Γέννασις, ιας (ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Γέννησις.

Γέννατο, Π. ἀντὶ Ἐγείνατο, Ζ. Γείνατο.

Γεννάω-ῶ [γέννα], Μ. ἤσω. Γεννῶ (κυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρός), παράγω εἰς τὸ εἶναι (ἐπὶ γῆς) = Φύω, ἐβγάλλω.

Γέννημα (τό). τὸ γεννηθέν, τέκνον· προϊόν, καρπός. « Ὁ καπνὸς γέννημα τοῦ οἴλακος, « Ἀρχ. 2) (σπν. ἢ Π.) τὸ γεννᾶν, γέννησις. 3) (μτγν. εἰς τὸ πλθ.) τὰ προϊόντα τῆς γῆς, (κοιν.) τὰ γεννήματα.

Γεννηματικός, ἡ, όν, = Γεννητικός.

Γέννησις, εως (ἡ). τὸ γεννᾶν (παράγειν κτλ.) ἢ γενναῖσθαι κτλ.

Γεννήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Γεννητήρ, ῆρος καὶ

Γεννητής, οῦ (ὁ), = Γεννήτωρ, πατήρ· δημιουργός. « Ὅτι γεννήταις οὗσιν ἡμῖν οὐ πείθεται καὶ ὅτι τροφεῦσι, « Πλάτ. « Τὸν ἄνθρωπον οὐ φατέον ἀρχὴν εἶναι οὐδὲ γεννητὴν τῶν πράξεων ὥσπερ καὶ τέκνων, « Ἀρχ.

Γεννήτης, ου (ὁ), Ζ. Γενήτης.

Γεννητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν δύναμιν τοῦ) γεννᾶν. « Ὁ δὲ ἀνὴρ γεννητικὸς περὶ τὰ τρίς ἑπτά, « Ἀρχ. « Ὁ οἶνος αἵματος γεννητικός, « Ἀθ.

Γεννητός, ἡ, όν. Ὁ γεννηθείς ἢ δυνάμενος γεννηθῆναι, υἱὸς (γνήσιος, μὴ υἱοθετημένος). « Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, « Γρφ. (παρβλ. Γενητός.)

Γεννήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ

Γεννήτωρ, ορος (ὁ). ὁ γεννήσας, γονεύς, πατήρ. 2) = Γεννήτης. « Ζεὺς —, « Αἰσχ.

Γεννητῶς, ἐπίρ. Ὡς γεννητός, διὰ γεννήσεως.

Γεννικός, ἡ, όν, = Γενναῖος, εὐγενής, καλός, ἐξαίρετος, μέγας κτλ.

Γεννικῶς, ἐπίρ. = Γενναίως, ἰσχυρῶς, γιερά, δυνατά.

Γεννοδόκειρα (ἡ), Π. ἡ δέκτρια γέννων (τέκνα, ἀπογόνους), (ἐπίθ. τῆς Ἀφρ.).

Γενογηθής, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἢ τὸ γέννημα προξενεῖ χαρὰν (γῆθος).

Γενολατο, Ἰων. ἀντὶ Γένοιντο, (γ' πλθ. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Γίνομαι.

Γένος, εος-ους (τό), = Γενεά. 2) οἰκογένεια, (Ἰταλ.) φαμίλια. « Γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, « Ἀρστ. 3) τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, οἱ συγγενεῖς. « Ἀποθνήσκει γένος οὐδὲν καταλιπών, « Δ. Ἁλ. « Ἐκεῖνοί τε ἐναγεῖς ἐκαλοῦντο ἢ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, Θκ. « Γένει οὖσα ἐγγυτάτω (ἀπωτέρω, ἄγχιστα), « Ῥεμ. 4) φυλή, ἔθνος. « Σύρας τὸ γένος, « Συν. 5) (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ δωδέκατον μέρος τῆς φρατρίας, (ἴδ. Γενήτης). 6) (λογικ. ἢ φιλοσοφ.) ἄθροισμα πολλῶν ἐννοιῶν διαιρουμένων εἰς εἴδη στοιχεῖον. « Διαφέρει εἶδος ἢ γένος, ἢ γένος μὲν ἐξ τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγαι ζῶων γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ ἄνθρωπον, ἵππον ἢ τὰ λοιπά, « Λογγ. « Ἐκ τεττάρων γενῶν συμπέπηγε τὸ σῶμα, « Πλάτ., (παρβλ. Εἶδος). 7) φῦλον, (Γαλλ.) σεξε, (ὅθεν παρὰ Γρμτκ.) « Τὰ τρία γένη. « 8) ἡλικία. « Γένει ὕστερος, « Ἰλ. Γ.

Γενούσιης, ου (ὁ), = Γενήτης, συγγενὴς ἢ ἀπόγονος.

Γέντα (τά), Π. [Γέντος], ἐντόσθια, ἔντερα.

†Γεντιανὴ (ἡ), [Λατ.] (ἔνν. ῥίζα), φυτ. ἰατρ. (πικρότατον).

Γέντιμος, κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Κέρσιμος.

Γέντο, Π. ἀντὶ Ἐγένετο, Ἔγινεν ἢ ἐγενήθη· ἢ 2) Αἰολ. ἀντὶ Εἵλετο, Ἐλαβεν ἔπιασε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀόρ. 6'. τοῦ Αἱρέω).

Γένυ, υος (τό), ἡ (συγνότ.)

Γένυς, υος (ἡ), = Σιαγών (κυρ. τὸ ἄπισθεν αὐτῆς μέρος μὲ τὰ ὀδόντια)· πηγοῦνι, κατωσάγωνον· (κατ' ἔκτ.) στόμα. 2) (μτνμ.) ἡ κόψις (τὸ κοπτερὸν μέρος) ξίφους κτλ. « Λιγκίρου (« Πυράγρης) γενύεσσι, « Νίκ. 3) (συνεκδ.) πέλεκυς, ἀξίνη κτλ., (παρβλ. Γνάθος).

Γεουδὴς, ές (ὁ, ἡ), (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ Γεώδης.

Γεούχος (ὁ, ἡ), Π. = Γαιήοχος.

Γεοφόρης (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γειοφόρης.

Γεόω-ῶ, Μ. ὦσω. Μεταβάλλω εἰς γῆν.

Γεραιὸς, ἁ, όν, (τὸ παρθ. Γερώτερος, αἴτατος), = Γέρων· γηραλέος· (ἐπμ.) = Γεραρὸς, σεβαστός· (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιὸς, γεροντικός.

Γεραιόφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γεραιὸν (γεραντικὴν, ῥῤυτιδωμένην) φλοιόν. « Σῦκα —, « Ἐπγρφ.

Γεραῖραι (αἱ), ἀντὶ Γεραραὶ (ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ δεκατέσσαρες ἱέρειαι τοῦ Βάκχου, [ἐκ τοῦ

Γεραίρω [Γέρα.], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐγέρρηα). Βραβεύω, ἀνταμείβω. (ἐν γέν.) τιμῶ. « Θυμὸς ἐγέραρεν ἑορταῖς, « Πίνδ., ἐχόλιζεν. « Τὰ Θεοίνια γεραίρω τῷ Διονύσῳ, « Δμ., ἐκτελῶ (ὑπηρετῶ εἰς) αὐτὰ ὡς ἱέρεια, (ἴδε Γεραῖραι).

Γεραίτατος, ὑπερθ. καὶ

Γεραίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Γεραιὸς, πρεσβύτερος, γεροντότερος, μεγαλήτερος (κατὰ τὴν ἡλικίαν).

†Γεραϊὼ (χωρὶς Μ.), Π. = Γεραίρω, «Τήθη γεραϊόμενα μνίοις, « Ν κ., σολισμένα (σχεπασμένα) μὲ (παρβλ. Γραϊὼ).

Γερανδρύων (τὸ), [γέρων, δρῦς]. παλαιὸς κορμὸς δένδρου· (μτφορ.) παληόγερως, ἐξαχρόγηρως.

Γεράνιας, ου (ὁ). ὁ ἔχων λαιμὸν ὡς γερανοῦ, μακρολαίμης.

Γεράνιον (τό). μηγανὴ διὰ τῆς ὁποίας σηκόνονται καὶ ἀνέλκονται βάρη, (κοιν.) Γεράνι (ἴδιως τὸ τῶν πηγαδίων). 2) εἶδ. φυτοῦ (εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται τὸ Τερκ. ἐντερσάγι), « Ὅτι ἐπ' ἄκρων τῶν μασχαλῶν ἔχει ἐξοχάς τινας ἀνανευκυλίας ὡς γεράνων κεφαλὰς οὐν τοῖς ῥίμφεσι, « Δσκρ.

Γερανὶς, (ἴδος (ἡ), (ἔνν. ἐπιδεσμὶς), εἶδος χειρουργ. δεσίματος.

Γερανίτης, ου (ὁ), (ἔνν.) λίθος δμοιάζων (κατὰ τὸ χρῶμα) τὸν λαιμὸν τοῦ γερανοῦ.

Γερανοβοτία (δοσία), α (ἡ). κοπάδι γερανῶν βοσκομένων καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν.

Γερανομαχία (ἡ). ἡ πρὸς τοὺς γερανοὺς μάχη (τῶν πυγμαίων).

Γέρανος (ἡ, καὶ [μτγν.] ὁ), πτην. ὁ γερανός. 2) εἶδ. μηχανῆς, Ζ. Γέρανιον. 3) εἶδος αὐρτοῦ χυροῦ, (ὅθεν

Γερανθλακὸς (ὁ, ἡ). ὁ σύρων τὸν χορὸν (γέρανον).

Γεραὸς, ἡ, όν, Π. = Γεραιός.

Γεραρὸς [γεραίρω]. ά, όν. Σεβαστὸς (κυρ. ὡς ἐκ τῆς μορφῆς), σεβάσμιος, ἀξιότιμος. 2) (μτγν.) = Γεραιός. || (οὐσ. πλθ.) ἱερεῖς, ἱέρεια, (ἴδε Γεραῖραι).

Γέρας [γῆρας], γέρως-ως (τό), (ἡ αἰτ. πλθ. Γέρα). δῶρον (διδόμενον κατὰ πρότίμησιν), βραβεῖον, (ἐν γέν.) τιμή, προτίμησις, προνόμιον. « Βασιλεῖαι ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι, « Θκ.

Γεράσμιος (ὁ, ἡ), Π = Γεραρὸς, σεβάσμιος. 2) ὁ διδόμενος ὡς γέρας ἢ πρόσκενῶν τιμὴν εἰς τὸν ἔχοντα ἢ λαμβάνοντα.

Γεράστιος (ὁ), εἷς τῶν μηνῶν τοῦ Μακεδ. ἔτους.

Γερασφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαβὼν ἢ λαμβάνων τὸ γέρας, ἔντιμος.

†Γεργέριμος (ἡ), (ἐλαία) = Δρυπεπὴς, ξαφιδιασμένη εἰς τὰ δένδρα καὶ πεσμένη μόνη της.

†Γεργύρα (ἁ), Λακεδ. ἀντὶ Γοργύρα.

Γέρεα (τά), Π. Ἰων. ἀντὶ Γερα, πλθ. τοῦ Γέρας.

Γέρην, ηνος (ὁ, ἡ). ἔντιμος, (παρβλ. Εἴρην).

Γερηφορίη (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ ἤνέτις = Γερηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γερασφόρος.

Γέρον, κλητ. ἡ Π. (σπν.) οὐδ. τοῦ Γέρων.

Γεροντοαγωγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι = Γεροντοαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν ἢ διδάσκων) γέροντα.

Γερόντειος, α, ον, = Γεροντικός.

Γερουσία (ἡ). ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀξία τοῦ γέροντος (εἰς τὴν Σπάρτην). 2) = Γερουσία.

Γεροντιαῖος, α, ον, = Γεροντικός.

Γεροντίας, ου (ὁ), (Λακεδ.) ὁ πρὸς πατρὸς πάππος.

Γεροντιάω-ῶ, Μ. ὦσω, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γεροντίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἡ Ὁμοιάζω γέριων ἢ
Γεροντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γέροντας. «Τὸ γεροντικόν, « Πλδ., ἡ γερουσία.
Γεροντικῶς, ἐπίρ. Καθὼς ἀνήκει εἰς γέροντα, ὡς γέρων.
Γερόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέρων, γεροντάκι.
Γεροντοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων τοὺς γέροντας.
Γεροντοκομεῖον (τὸ). νοσοκομεῖον διὰ τοὺς γέροντας, γηροκομεῖον, [ἐκ τοῦ
Γεροντοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γεροντοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τοὺς γέροντας, γηροκόμος.
Γερουσία (ἡ). τὸ συνέδριον τῶν γερόντων (τῶν γερουσιαστῶν).
Γερουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-
Γερουσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ μετέχων (ὢν μέλος) τῆς γερουσίας.
Γερούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) τοὺς γέροντας, =Γεροντικός, ἔντιμος, ἢ δ.δόμενος ὡς γέρας, ἐκλεκτός. « Ὅρκος (« Οἶνος)—, « Ὅμ.
Γερράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέρρον, πλεκτὸν διὰ στρώσιμον, ψάθα.
Γερράδι(ρρά)δερμον, ου (τὸ). σκέπασμα δερμάτινον τοῦ γέρρου, ἢ καμωμέναν ἀπὸ γέρρον (ψάθαν) ἀντὶ δέρματος.
Γέρρον (τὸ), [Περσ. ἢ εἴρω]. (ἐν γέν.) πλέγμα ἀπὸ λυγαριάν· ψάθα, γεργάθι κτλ. (κυρ. δὲ 2) ἁσπὶς πλεκτὴ τετράγωνος ἢ βουβοειδὴς (τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Πέρσαι). 3) πλοκὸς, φράκτης πλεκτός. 4) καλύβη ἀπὸ πλοκὸν ἢ σκέπασμα ψάθινον τῶν ἐμπορευομένων εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, (Τυρκ.) σεργκί.
Γερροφόρος (ὁ). στρατιώτης φέρων γέρρον ἀντὶ ἀσπίδος.
Γερροχελώνη (ἡ). μηχανὴ πολεμικὴ (χελώνη) σκεπασμένη μὲ γέρρα, ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐπλησίαζον εἰς τὸ τεῖχος οἱ πολιορκοῦντες.
Γέρυνος (ὁ), = Γύρῖνος.
Γέρων, οντος (ὁ). γέρος, γέροντας· (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ πρόκριτοι (οἱ προεζῶτες, οἱ μεγαλήτεροι) ἔθνους. «Ταῖς συναρχίαις ἢ τοῖς γέρουσι», « (Αἰολ. ἀντὶ γέρουσιν), Ἀρχφ., Γρμτ. 2) τὸ ρωκοκέφαλον. ‖. (ἐπιθετ.) παλαιὸς. πολυκαιρινός, (ὅτε ἔχει καὶ οὐδέτερον). « Σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἀζῇ, « Ὁδ. Χ.
Γερωνία ἢ Γερωσία ἢ Γερωχία (ἡ), Δ. ἀντὶ Γερουσία, (εἰς τὸν Ἀρχφ., Λυσιφ. 980: δικαίως ἀλείμνητος Κοραὴς ὑπερασπίσθη, ἐναντίον τοῦ Βρύγκου, τὴν τελευταίαν γραφήν).
Γεύθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Γεῦσις.
Γεῦμα (τὸ), = Γεῦσις, νοστιμάδα, δοκιμὴ κτλ. 2 πᾶν ὅ,τι γεύεται τις πρὸς δοκιμὴν, δεῖγμα (οἴνου κτλ.). 3) φαγεῖ' φαγητόν. « Ἀποσιτοι πάντων γεμάτων διετέλεσαν, « Ἱππκρ. 4) (μτγν.) τὸ μεσημεριανὸν φαγεῖ'. « Ἀπὸ πρωΐας ἄχρι τοῦ γεύματος, « Σχλ. Ὁμ.
Γεύμεθα, Π. ἀντὶ Γεγεύμεθα, πλθ. γ'. πρα. τοῦ πρκ. τοῦ Γεύομαι.
Γεῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεύεσθαι, ἡ ὡς ἐκ τούτου αἴσθησις. (τρπ.) δοκιμή. (συνκδχ.) ποιότης, οὐσία, νοστιμάδα, (Ἰταλ.) γκοῦστο.
Γεῦσμα (τὸ), απν. ἀντὶ Γεῦμα
Γευστήριον (τὸ). τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐγεύοντο (ἐδοκίμαζον) τὸν οἶνον.
Γεύσης, ου (ὁ). ὁ γευόμενος (δοκιμάζων) τὸν οἶνον εἰς τὰ συμπόσια, (ἄλλ.) Προγεύσης.
Γευστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεῦσιν. »Γευστικῶς ἔχω,« Εὐστ., ἐπιθυμῶ νὰ γευθῶ.
Γευστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον ἐγεύθη ἢ δύναταί τις νὰ γευθῇ, ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς γεύσεως.
Γεύω [συγγ. τῷ δεύω], Μ. γεύσω (πθ. πρκ. Γέγευμαι καὶ [σπν.]-σμαι). Κάμνω (ἀΐδω εἰς) τινα νὰ γευθῇ (νὰ αἰσθανθῇ, νὰ δοκιμάσῃ). « Βούλει σε γεύω ἄκρατον; « Εὐρ. (καὶ τρπ.) « Δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας, « Πλ. « Ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας (ἐνν. ἡμᾶς ἢ τοὺς ἀνθρώπους) τὸν αἰῶνα, « Ἡρ. ‖. (μσ.) λαμβάνω (αἰσθάνομαι τὴν) γεῦσιν, βάλλω εἰς τὸ στόμα μου (καὶ) δοκιμάζω (κυρ. καὶ μτφρ.). »Καὶ γευσάμενος, οὐκ ἤθελε πιεῖν,« Γρφ. »Οὐ γεύσει τῆς θύρας,« Ἀρχφ., δὲν κτυπᾷς νὰ ἰδῇς ἂν σοῦ ἀνοίγουν; « Γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγχείρισιν, « Ἰλ. Γ., νὰ δοκιμάσωμεν (Γαλλ. νὰ μετρήσωμεν) τὰς δυνάμεις μας. 2) τρώγω (κυρ. δύγι χορταστικά). «Σίτου ἐγεύσαντο,« Ξεν. «Καὶ τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, « Θκ.
Γέφυρα (ἡ), [γέα, φυράω, ἢ Ἐγυρὰ]. πρόχωμα, μόλος (ποταμοῦ). 2) (συνήθ.) γεφύρι. 3) (ἐν γέν.) πέρασμα (στενὸν), δίοδος. »Ἡ ἐπὶ τῷ νάπει γέφυρα,« Ξεν. 4) (μετωνυμ.) τὸ μεταξὺ παρατεταγμένων στρατευμάτων κενὸν διάστημα.
Γεφυρίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Καθήμενος εἰς τὴν (μεταξὺ Ἄθην. καὶ Ἐλευσ. ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ) γέφυραν περιγελῶ τοὺς διαβαίνοντας /καθὼς ἐσυνειθίζετο εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ἴδε Ἄμαξα), (ἐν γέν.) χλευάζω, περιπαίζω, σατυρίζω.
Γεφύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέφυρα, γεφυράκι.
Γεφυρισμὸς (ὁ). τὸ γεφυρίζειν, περίπαιγμα, σάτυρα.
Γεφυροστλῆς, οῦ (ὁ). ὁ γεφυρίζων (περιγελῶν), σατυριστής.
Γεφυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (κτίζω) γέφυραν, [ἐκ τοῦ
Γεφυροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (κτίζων) γεφύρια, κτίστης γεφυρῶν.
Γεφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνόνω (Κάμνω διαβατὸν) ποταμὸν (κτλ.) μὲ γέφυραν ἢ πρόχωμα, γεφυρώνω. »Ποταμοὺς νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη,« Πλ. (μτφρ.). »Γεφύρωσε δ' Ἀτρείδαισι νόστον (ὁ Ἀχιλλεύς), « Πίνδ., (δηλ.) εὐκόλυνεν, ἔκαμε δυνατὴν τὴν ἐπιστροφήν.
Γεφύρωμα (τὸ). τὸ γεφυρωμένον μέρος. 2) = τῷ-
Γεφύρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεφυρόνειν, γεφύρωμα.
Γεφυρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ γεφυρόνων τοὺς ποταμούς, ἀρχιτέκτων.
Γεωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαγράφω (Σχεδιάζω) γεωγραφικῶς τὴν γῆν· σπουδάζω (καταγίνομαι εἰς) τὴν γεωγραφίαν.
Γεωγραφία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ γεωγράφου, (δηλ.) ἡ διαγραφὴ τῆς γῆς. 2) (συνκδχ.) πίναξ γεωγραφικὸς, χάρτα.
Γεωγραφικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωγραφίαν.
Γεωγράφος (ὁ). ὁ ἔμπειρος (ἐπιστήμων) τῆς γεωγραφίας ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτήν.
Γεωδαισία (ἡ), [γῆ, δαίω]. διανομὴ (διαίρεσις) γαιῶν (ἀγρῶν, ἐπαρχιῶν κτλ.), = Γεωμετρία.
Γεωδαίτης, ου (ὁ). διανομεὺς γαιῶν, γεωμέτρης.
Γεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) γῆν. »Χώρα—, « Ξεν., ἢ ἄλιθος.
Γεωλοφία (ἡ) καὶ
Γεώλοφον (τὸ). λόφος ἐξέχων εἰς πεδιάδα, μὴ συνεχόμενος μὲ ὄρος, (ἐπιμ.) συγκείμενος ἀπὸ γῆν (χῶμα) καὶ ὄχι πέτρας, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Γεώλοφος (ὁ, ἡ). ἐξέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ γῆν καὶ ὄχι πέτρας) ἐν εἴδει γεωλόφου.
Γεωμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὴν γῆν (ἢ [ἁπλ.] Μετρῶ) ὡς γεωμέτρης, σπουδάζω (καταγίνομαι εἰς) τὴν γεωμετρίαν, εἶμαι-
Γεωμέτρης, ου (ὁ). ὁ ἔμπειρος (ἐπιστήμων) τῆς γεωμετρίας ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτήν.
Γεωμετρία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ γεωμέτρου.
Γεωμετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωμετρίαν. ‖. (οὐσ. ἄρσ.) = Γεωμέτρης, (καὶ θηλ.) = Γεωμετρία.
Γεωμετρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γεωμετρίας, καθὼς οἱ γεωμέτραι, ἐξ ἀναλογίας. » Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον, « Πλ.
Γεωμέτρις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Γεωμέτρης.
Γεωμιτὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ γῆν (μὲ χῶμα).
Γεωμορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν, εἶμαι γεωμόρος.
Γεωμορία (ἡ). ἡ διὰ λαχνοῦ διαμοίρασις (ἢ καλλιέργεια τῆς οὕτω διανεμηθείσης) γῆς. 2) τὸ διὰ λαχνοῦ δοθὲν μερίδιον (κομμάτι) γῆς καλλιεργησίμου.
Γεωμορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωμορίαν ἢ τοὺς γεωμόρους.
Γεωμόριον (τὸ), = Γεωμορία.
Γεωμόρος (ὁ), [γῆ, μείρω]. ὁ λαβὼν εἰς μερίδιον γῆν, κληροῦχος, ἄποικος, κτηματίας, πλούσιος, (ἐν γέν.) γεωργὸς ἢ γεωργικός. « Βοῦς—, « Ἀπλλν. 2) (ἐνεργ.) ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης τῆς γεωμορίας. « Μηνύετω τοῖς γεωμόροις, « Πλάτ., = τῷ
Γεωνόμος (ὁ). ὁ διανέμων τὴν γῆν εἰς τοὺς κληρούχους.
Γεώπεδον (τὸ), = Γήπεδον.
Γεωπείνης, ου (ὁ), (μτφρ.) ὁ πεινῶν (στερούμενος, ἔχων ὀλίγον μέρος) γῆς· ἢ = Γεωπόνος.
Γεωπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω καλλιεργῶν τὴν γῆν, γεωργῶ.
Γεωπονία (ἡ). γεωργία.
Γεωπονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωπονίαν, γεωργικὸς, [ἐκ τοῦ
Γεωπόνος (ὁ). γεωργός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Γεώρας, α (ὁ), = Γειώρας.
Γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Καλλιεργῶ) τὴν γῆν· εἶμαι γεωργός, καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν. (συνκδχ.) νέμομαι, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. « Ἰσυχίαν, ἣν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, « Βασίλ. » Συμφορὰς γεωργεῖν, « Γργ. » Τοὺς χρόνους ἀλογιστίᾳ γεωργήσας, « Ἱππκρ., περάσας ἀσυλλόγιςα τὴν ζωήν του. (καταχρ.) »Ποτὸν, ὃ γεωργοῦσι πηγαί, « Γργ. » Ἡ μέλισσα καρπὸν γλυκὺν γεωργεῖ, « αὐτ.
Γεώργημα (τὸ). τὸ ἔργον τῆς γεωργίας ἢ τὸ γεωργημένον μέρος (χωράφι κτλ.).
Γεωργήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος γεωργηθῆναι, ἐπιδεκτικὸς καλλιεργείας.
Γεωργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γεωργοῦ, ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς. 2) (συνκδχ.) = Γειώργιον.
Γεωργικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὴν γεωργίαν. ‖. »Γεωργικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ γεωργοῦ, καὶ » Γεωργικὰ (ἐνν. βιβλία), « τὸ περὶ γεωργικῆς σύγγραμμα ἢ ποίημα.
Γεώργιον (τὸ), κτῆμα (χωράφι κτλ.) καλλιεργημένον ἢ καλλιεργήσιμον. 2) καρπὸς (προϊὸν) τῆς γεωργίας.
†Γειώργιος (ὁ), (μεγ.) ἀντὶ Γεωργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ὀργάνων, δουλεύων) τὴν γῆν. » Ἄνδρες γεωργοὶ ἢ οὐ θαλάσσιοι, « Θκ. »Βοῦς—, « Λρχφ.
Γεωργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ἀνήκων εἰς) γεωργὸν, ἀγροικικός.
Γεωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω (Ὀρύττω) τὴν γῆν. » Τὸν μεταλλευόμενον ἢ γεωρυχούμενον πλοῦτον, « Κλήμ.
Γεωρυχία (ἡ). σκάψιμον τῆς γῆς, [ἐκ τοῦ
Γεωρύχος (ὁ, ἡ). ὁ σκάπτων (ὀρύττων) τὴν γῆν.
Γεωσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω τὴν γῆν, γεωργῶ.
Γεωτομία (ἡ), Π. ἀντὶ = Γεωργία, [ἐκ τοῦ
Γεωτόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέμνων (σχίζων διὰ τοῦ ἀρότρου) τὴν γῆν, γεωργός.
Γεωτραγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις [καθὼς τὰ μικρὰ παιδία καὶ μερικαὶ ἔγκυοι γυναῖκες] χῶμα.
Γεωφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (χρῶμα) γῆς.
Γεωφάνιον (τὸ). ὠνομάζετο (κυρ. εἰς τὴν Σάμον) μεταλλεῖον γῆς (χώματος ἰατρ. ἢ ζωγραφ.).
Γεωφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ γαιῶν, ἀγροφύλαξ.
Γεωχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος κάλλιον) εἰς τὴν γῆν (εἰς τὴν ἐμβάδα, εἰς τὸ χῶμα).
Γῆ (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Γέα), γῆς (ἡ). ἡ ὅλη σφαῖρα τῆς γῆς. 2) ἓν τῶν τεσσάρων λεγομένων στοιχείων· χῶμα. 3) μέρος τῆς γῆς, τόπος, χώρα, ἐπικράτεια κτλ., ἢ 4) ἀγρὸς, ἀμπελὼν, (ἐν γέν.) κτῆμα, ὑποστατικὸν κτλ.
Γηγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ
Γηγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἀναδοθείς, φυτρώσας) ἐκ τῆς γῆς, αὐτόφυτος, ἐντόπιος (ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων)· (Ρῳρ.) ἄνθρωπος (ἐν γέν.)· (Κωμ.) ὀχρὸς, νεκροπρόσωπος. » Βολβὸς (» Μύκης,» Ἄρχυρος κτλ.) —, « Ἀθ., Πλ. » Γηγενὴς ατρατὸς γιγάντων, « Σοφ. ‖. (οὐσ.) = Γίγας. ‖. (ἐπίθετ.) = Γιγαντιαῖος, μέγας, σφοδρὸς. » Γηγενεῖ φρονήματι, « Ἀρχφ.
Γήδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γῆ (ἀγρὸς), χωράφι.
Γηθαλέος, α, ον, Π. = Γηθόσυνος.
Γήθεν, ἐπίρ. Π. Ἐκ (Ἀπὸ) τῆς γῆς.
Γηθέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρκ. [συνήθ. ἀντὶ ἐνεστ.] Γέγηθα). Χαίρω, εὐφραίνομαι, [ἐκ τοῦ
Γῆθος [ῆθος], εος-ους (τὸ), Π. καὶ
Γηθοσύνη (ἡ), Π. χαρὰ, ἡδονή.
Γηθόσυνος (ὁ, ἡ), Π χαρούμενος.
Γηθοσύνως, ἐπίρ. Μετὰ χαρᾶς.
Γηθυλλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ
Γήθυον (τὸ), [γῆ, θύω = ὁρμῶ], εἶδ. πράσου ἢ κρομμυδίου, (κοιν.) πρασοσκόλιδα, (παρδλ. Ἀμπελόπρασον).
Γήϊνος καὶ (Ἰων.) Γήϊος, η, ον. Ὁ ἐκ γῆς, χωματένιος, (τρπ.) φθαρτός.
Γηΐτης καὶ (κρα.) Γήτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. = Γεωργός.
Γηλέγης, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λέχος (κρεββάτι, στρῶμα) τὴν γῆν, κοιμώμενος κατὰ γῆς, = Χαμαιεύνης. »Σελλοί—, « Καλλ.
Γήλοφος (ὁ), = Γεώλοφον.
Γῆμαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γαμέω.
Γημόρος (ὁ), = Γεωμόρος.
Γηουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Γηοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του (ὁρίζων) γῆν ἢ γαίας 2) = Γαιήοχος.
Γηοχέω, Ἰων. ἀντὶ Γηουχέω.
Γήπεδον (τὸ). μέρος (κομμάτι) γῆς καλλιεργημένου (κυρ. πλησίον οἰκίας), (παρδλ. Οἰκόπεδον.)
Γηπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πεσὼν κατὰ γῆς.
Γηπονέω-ῶ, Γηπονία, Γηπονικὸς κτλ. = Γεωπονέω κλπ.
Γήποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς γῆς πινόμενος (ῥοφούμενος), ὁ ποτίζων τὴν γῆν.
Γῆρᾳ, ἀντὶ Γήρᾳϊ, δοτ. τοῦ Γῆρας.
Γηραιὸς, ὰ, όν. Γηρᾶλέος, γέροντας, (ἐπιθετ.) γεροντικός.
Γηραλέος ἢ Γηράλιος, α, ον, Π. = Γηραιὸς.
Γήραμα (τὸ). γῆρας, γηρατεῖον, (εἰς ἡμᾶς διεσώθη μόνον τὸ πλθ.) γεράματα. 2) = Γήρειον.
Γηρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γηράσκω.
Γηράντεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ
Γηρὰς, ὰσα, άν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Γηράσκω.
Γῆρας [κῆρ;],ατος καὶ αος-ως (τὸ). τὸ γηρατεῖον. 2) (μεταφρ.) Π. παῦσις, τέλος, παρακμή. » Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος, « Αἰσχλ. 3) τὸ δέρμα τοῦ ἄφεως, [ἴδε Δεῦρις].
Γηράσκω καὶ (ἅπαξ μόνον) Γηράσκομαι, Μ. γηράσω καὶ (συνηθέστ.) γηράσομαι (πρκ. Γεγήρακα κτλ.). Γίνομαι γέρων, (κοιν.) γερνῶ, (συνκδχ.) παρακμάζω. 2) (απντ.) Γηροκομῶ.
Γηράω-ῶ (παρτ. Ἐγήρων), Π. ἀντὶ Γηράσκω.
Γήρειον (τὸ). ὁ χνουδωτὸς απόρος τῆς ἀγριαγκινάρας ἢ τῶν ὁμοίων φυτῶν (τὸν ὁπ., ξηρανθέντα, [καίρνει ὁ ἄνεμος), (κοιν.) μαντατοῦρα, (παρδλ. Πάππος).
Γήρει, ἰων. ἀντὶ Γήρᾳ, δοτ. τοῦ Γῆρας.
†Γηροβαρεῖς (ἐσφαλμ.) ἀντὶ (ν ἐν) Γήρᾳ βαρεῖς.
Γηροβοσκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γηροτροφέω.
Γηροβοσκία (ἡ), = Γηροτροφία.
Γηροβοσκὸς (ὁ, ἡ), = Γηροτρόφος, Γηροκόμος.
Γηροκομεῖον (τὸ). νοσοκομεῖον γερόντων, [ἐκ τοῦ
Γηροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Περιποιοῦμαι) τινα εἰς τὰ γηρατειά του.
Γηροκομία (ἡ). τὸ γηροκομεῖν.
Γηροκομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (καταγινόμενος) εἰς τὴν γηροκομίαν.
Γηροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τοὺς γέροντας.
Γηροτροφεῖον (τὸ). κατάστημα ὅπου τρέφονται γέροντες, γηροκομεῖον.
Γηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω τινὰ εἰς τὰ γηρατειά του, γηροκομῶ.
Γηροτροφία (ἡ). τὸ γηροτροφεῖν, γηροκομία.
Γηροτρόφιον (τὸ), = Γηροτροφία.
Γηροτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων γέροντα ἢ τοὺς γέροντας, γηροκόμος.
Γηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω εἰς τοὺς ὤμους μου) γέροντα ἀδύνατον.
Γηρυγάνος (ὁ, ἡ), Π. [γῆρυς, γίγνομαι]. ὁ ἐκβάλλων (γεννῶν) ἦχον.
Γήρυμα (τὸ), Π. [γηρύω], = Φθέγμα, λάλημα.
Γῆρυς, υος (ἡ), Π. φωνὴ, ἦχος· φήμη, [ἐκ τοῦ
Γηρύω ἢ Γηρύομαι, Μ. ύσω, ύσομαι, Π. [κηρύω]. Βγάλλω φωνὴν (κυρ. μελωδικὴν), ὁμιλῶ, ψάλλω (μετθ.) ἀνυμνῶ, κηρύττω, διηγοῦμαι· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. εἰς.) συναγωνίζομαι πρὸς τινα δι' ᾄσματος.
Γήτειον (τὸ), = Γήθυον.
Γήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Γηΐτης.
Γητομέω-ῶ, Γητόμος ἀντὶ Γεωτομέω, Γεωτόμος.
Γηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χῶμα ἢ προϊόντα τῆς γῆς (φυτὰ, ῥίζας κτλ.), πτωχός.
Γύχητον (τὸ) τὸ ἀπαλὸν (συγκείμενον ἀπὸ χῶμα μόνον) μέρος τῆς γῆς.
Γιγαντάϊος, α, ον καὶ
Γιγάντειος, α ἢ ος, ον, καὶ
Γιγαντιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς γίγαντα, ἴδιος γίγαντος, μέγας.
Γιγαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι τοὺς Γίγαντας.
Γιγαντικὸς, ἡ, όν. Γίγαντος ἢ τῶν Γιγάντων ἴδιος.
Γιγαντολέτειρα, ας ἢ Γιγαντολέτις, ίδος (ἡ), Ψλ. τοῦ
Γιγαντολέτωρ, ορος ἢ Γιγαντολέτης, ου (ὁ), Π. ἀφανιστὴς (ἐξολοθρευτὴς) τῶν Γιγάντων.
Γιγαντομαχία (ἡ). μάχη γιγάντων ἢ πρὸς γίγαντας.
Γιγαντομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τῶν γιγάντων.
Γιγαντοπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παλάμας γίγαντος, Γιγαντόχειρ.
Γιγαντορραίστης, ου (ὁ), Π. [γίγας ῥαίω,], = Γιγαντοφόνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γιγαντόσωμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σῶμα γίγαντος, γιγαντιαῖος.
Γιγαντοσβόρος (ὁ, ἡ), = Γιγαντολέτης.
Γιγαντοφόνος (ὁ, ἡ), καὶ
Γιγαντοφόντης, ου (ὁ), καὶ Γιγαντοφόντις ιδος (ἡ), Π. φονεὺς τῶν γιγάντων.
Γιγαντόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), = Γιγαντοπάλαμος.
Γιγαντώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ γίγαντα, γιγαντιαῖος.
Γίγαρτον (τὸ), [ῑ̆]. ὁ σπόρος (τὸ κουκκοῦται) τοῦ σταφυλιοῦ.
Γιγαρτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος) γίγαρτα.
Γίγας [γῑ̆, γίνομαι], αντος (ὁ). γίγαντας, μεγαλόσωμος.
Γιγγίδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, ἀγριορράδικον, (παρβλ. Κιχώριον).
Γιγγίς, ίδος (ἡ), = Γογγυλίς.
†Γιγγλαρος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλ. ἀντὶ) Νίγλαρος, (παρβλ. Γίγγρας).
†Γιγγλίζω, Μ. ἰσω, = Κιχλίζω (ῑ̆), (παρβλ. Γαγγαλίζω).
†Γιγγλισμὸς (ὁ), = Κιχλισμὸς, γέλως ἐκ γαργαλίσματος.
Γιγγλύμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γιγγλυμός.
Γιγγλυμοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Καμωμένος ἢ Συνηρμοσμένος ἐν εἴδει γιγγλυμοῦ.
Γιγγλυμός (ὁ), [γλύφω]. ἡ γρόφιγξ (τὸ θηλυκωτῆρι ὁ [Τουρκ.] ρὶζές) τῆς θύρας Ἀθ. 2) (μτγν.) τὸ θηλύκωμα τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος, ἡ κλείδωσις.
Γιγγλυμόσμαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἑνόνομαι (Συναρμόζομαι) ἐν εἴδει γιγγλυμοῦ, θηλυκώνομαι.
Γιγγλυμώδης, ες (ὁ,ἡ),=Γιγγλυμοειδής, γ. γγλυμῶ ὅμοιος.
Γιγγλυμωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (συνηρμοσμένος μὲ) γιγγλυμούς.
Γίγγρα, ας (ἡ), [ὀνμτπ.], εἶδ. μικροῦ βαρβαρικοῦ τραχυφώνου αὐλοῦ, (παρβλ. Χηνίζω).
Γιγγραίνω, Μ. ανῶ. Παίζω τὸ ὄργανον ὀνομαζόμενον γίγγρον.
Γιγγρανὸς, ἡ, όν. (σκοπὸς, ἦχος) Ὁ ὁποῖος παίζεται μὲ τὸν αὐλὸν γίγγρον.
Γίγγρας, ου (ὁ), = Γίγγρα.
Γιγγρασμὸς (ὁ). ὁ ἦχος ἢ τὸ παίξιμον τῆς γίγγρας.
Γίγλυμος, Γιγλυμώδης κτλ. ἴδε Γιγγλυμός κτλ.
Γίγνομαι (ἀρχαιότ. τοῦ) Γίνομαι [γένω], Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ἐγενόμην ἢ Ἀττ. Ἐγενήθην, πρκ. Γεγένημαι καὶ μσ. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Γέγονα). Λαμβάνω ὕπαρξιν, παράγομαι εἰς τὸ εἶναι, (ἐπὶ ἀνθρ.) γεννῶμαι, (ἐπὶ φυτ.) φυτρώνω. » Εἶπεν ὁ θεὸς, Γενηθήτω φῶς, ἢ ἐγένετο φῶς, « Γρφ. » Οἶκον, ὃν γενόμην, « Ὀδ. Ξ. » Ἡμέρᾳ, τῇ ἑκαστος ἐγένετο, « Ἡρ. « Οἷς σὺ διαφορὰν εἶναι, ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; » Πλ. » Τοῦτον δ' ὡδ' εἰ γίγονεν εἰδώς, Δημ. » Τὸν Λυκοῦργον μόνον τῶν γεγονότων (δηλ. τῶν ἀνθρώπων), « Πλδ. » Γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ, « Ἀρχῳ. » Γεγονέναι βέλτιον (κάκιον) ἄλλων, « Ἰσοκρ., Ασ. « Τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας, « αὐτ. » Τυράννου πατρὸς γενέσθαι, « Αξ. » Γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, « Ξεν. » Γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος, « Γργ. » Τοῖς θεοῖς ἔτεσιν, ὧν τυγχάνω γεγονὼς, « Ἰσκ. » Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, « Δίσχ. » Ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, « Ἰλ. Δ. « Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνου ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἰσχατιᾶς γιγνομένων, « Δημ. (ᾱ̆θ.) « Τὰ γιγνόμενα, « ἀντὶ Τὰ εἰσαδήματα, αἱ πρόσοδοι τῶν κτημάτων. « Τῶν γιγνομένων εἰκοσθὴ πρασσόμενοι, « Θκ. (ἢ μτφρ.) » Τὸ γεγονὸς νον, « ἀντὶ Τὸ προσγινόμενον, τὸ προῖὸν (τὸ κέρδος) τὸ ἐργοχείρι (τῆς πραγματείας, χρημάτων τοκιζομένων κτλ.), τὸ διάφορον, (καὶ ἐν γέν.) τὸ συμφέρον, ἡ ὠφέλεια. » Τοὺς Θηβαίους ἡγεῖτο, ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν, « Δημ. 2) γίνομαι ἢ εἶμαι, ὑπάρχω, χρηματίζω. » Γέγονας ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος; » Ἀρχῳ. « Ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε, « Δημ. « Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται, « Θκ. « Σατύριρ, ἑνὸς τοῦ ποτε γενομένῳ, « Δημ., (ἢ τρπ.) » Ἐμαυτοῦ γίγνομαι. » Ἐκπλήττονται ἢ οὐκέθ' αὑτῶν γίγνονται, « Πλάτ. (ἴδε κατωτέρω). « Τῆς βουλῆς (« Τῶν γεραιτέρων) γεγονὼς, « Δ. Κάσσ. » Τοῦ Πομπηίου γεγονότες, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Τοῦ πλείονος (« Τῆς ἐπιθυμίας) γεγονότες, « Αξ. « Οἱ τῶν κοινῶν ἐπὶ τῷ γεγενημένοι, « Αξ. (ἢ περιφρ.) « Γίγνομαι ἐν πείρᾳ (δι' ἔχθρας, ὀργῆς, λόγων Ἀθ.), « ἀντὶ Πειρῶμαι κτλ. » Ἐγεγόνει τῇ Βυλῇ δι' ὀργῆς, « Πλ. 3) (προθετ. ἢ ἄλλ.) = Παραγίνομαι, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ, (ἐνίοτε)=Παρέρχομαι. » Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ ποταμοῦ, « Ἀρρ. » Γενόμενος πρὸς τῷ Ἰαθμῷ, « Θκ. » Ἐγένετο τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς ἣν ὑπῆγον, « Γργ. « Ὥχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, « Ἰλ. Δ, προώδευσαν. (καὶ μτφρ.) « Ἔννοιά ποθ' ὑμῖν ἐγένετο, « Ξεν., μᾶς ἦλθε κατὰ νοῦν. » Γενόμενος ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἑαυτοῦ [κύριος δηλ.] ἢ πρὸς ἑαυτὸν), « (κοιν.) ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν του. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκβ.) « Γίγνομαι κατ' ἐμαυτόν, « μένω μόνος (« Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπράξειε ἐγενόμεθα, « Αἰσχ.) ἢ συλλογίζομαι (« Ὁ δὲ Πομπήϊος, ἀκούσας, καὶ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « Πλ.), (ἐδῶ ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ τὸ ἀνωτέρω;) » Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, « Δίσχ. » Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, « Ακ., ἀντὶ τοῦ Διελθών. « Γενομένης ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης, « Πλ., ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγμ. » Τὸ δαιμόνιον φῇς, ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε σαυτῷ γίγνεσθαι, « Πλ. « Ἐξ ἀνθρώπων (ὀφθαλμῶν, παθῶν) ἐγένετο, « ἔγινεν ἄφαντος ἢ ἀπιθανεν. » Ἐπειδὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται, « Ηρ. « Γίγνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, « Πλ.

4) (τρπ.) καταντῶ, ἐκβαίνω, ἀποβαίνω· κατορθοῦμαι, πραγματοποιοῦμαι. « Ἐλπίδες οὐ γιγνόμεναι, « Ακ. « Ἃ μὲν ἐπράσσετο, οὐκ ἐγένετο, « Θκ. « Τῶν 120 στατήρων γίγνονται 3600 δραχμαί, « Δημ. (ᾱ̆θ.) » Γιγνόμενον, « Ἀριθμτκ., τὸ προκύπτον, (ἢ Διαλεκτ.) τὸ συμπέρασμα. » Τίς (« Τί, « Οὐκ ἔχω τι) γένωμαι; « Αξ. « Γίγνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Δξ., φρίνεται εἰς τὴν διάκρισιν ἄλλων, ἢ ἐλπίζει εἰς τὴν βοήθειάν των. 5) καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι. « Ἐπὶ ἑκάτερα ἡμέρας πρὸς ταῖς θύραις γίγνονται, « Αξ. « Σφόδρα γεωμέλιν πρὸς τῷ πράγματι, « Πλ. « Γενόμενοι ἐν ποιήσει (καὶ πράγμασι, περὶ τὰ συμβουλεύειν κτλ.) (καὶ τὸ ἐναντ.) » Γενόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων, « Πλ., ἔπαυσε νὰ ἐνασχολῆται εἰς 6) εἶμαι (παρὼν), συρρίσκομαι. « Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασιν (ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, ἐπ' ἀμφότερα ταῖς γνώμαις), « Θκ. 7) (μὲ ἐπίῤ.) διάκειμαι, εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν. « Οἱ περὶ Πλάτωνι δεινπνήσαντες, ἢ εἰσαύριον ἤδιοι γίγνονται, « Πλ. « Κακὸς κακῶς γίγνοιτ' ὁ.., « Ἀθ. (καὶ ἄλλ. τοῦ ἐπίῤ.) » Θυομένῳ δὲ αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο (ἔννοια καλὰ ἢ καλῶς) τὰ ἱερά, « Ξεν. 8) (τρπρα. ἢ κατ' ἀπαρ. ἢ κατὰ μτχ.) συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, τυχαίνει. » Σεισμὸς ἐγένετο, « Γρφ. » Πολλάκις γέγονεν ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, « Ἰσκρ. « Κύριε, τί γέγονεν ὅτι κτλ., « Γρφ. « Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο αὐτῷ, ὥσε χρήμασιν εὐεργετεῖν, « Ξεν. « Πρὸς ἀγαθοῦ (ἢ « Πρὸς κακοῦ) μοι τὸ πρᾶγμα ἐγένετο, « Ἀρστ. « Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ γένοιτο, « Ἀρχῳ. « Μὴ γένοιτο, « Δξ. « Γενομένης δὲ φήμης, « Αξ. « Πανταπασι τὰ γινόμενα λέγεις, « Πλάτ. 9) μπάρκει, εἶνε χρίος (δίκαιον, νόμιμον, προσδιωρισμένον), λαχαίνει, πίπτει εἰς τὸ μερίδιον, (ἐνγέν.) ταιριάζει (ἄθλον ἢ κοινὸν. Τοῦ γίνεται ἢ Δὲν τοῦ γίνεται νὰ πόδημα κτλ.). « Πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γιγνόμενον ἐκομίσαντο, « Ἰσ. « Τὸ γιγνόμενον τῷ θεῷ τοῦ ἀργυρίου ἐξέσε, « Παυσ. « Τὸ γιγνόμενον τίμημα, « Αξ. » Τῷ παιδὶ τοῦ ἀνιψιοῦ κατὰ τοὺς νόμους ἐγίγνετο ἡ κληρονομία. « » Τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, « Ἀρχῑ. « Ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις, « Ξεν. « Οὐ δικαίαν φύσιν γνομένην χάριν, « Δμ. « Τό γ' ἐπὶ μοὶ γιγνόμενον, πειράσομαι διαφέρεσθαι, « Δῑ. 10) ἀξίζει ἢ κοστίζει. « Τῶν ἐξειργασμένων (χώρας) ἔρη τοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι, « Ξεν. τελεῖται, ἐκτελεῖται, παραζήνεται τὸ θέατρον). » Γιγνομένων τῶν ἐν τραγῳδῶν, « Αἰσχ. 12) = Συγγίνομαι. « Γενομένη ἀνδρὶ ἑτέρῳ, « Γρφ. (παρβλ. Γεννάω).

Γιγνώσκω (ἀρχαιότ. τοῦ) Γινώσκω [γνώ], Μ. γνώσομαι ἢ Π. γνωσοῦμαι (ἀόρ. γνων, ως, ω, ωμεν κτλ. [ᾱ̆θ. πρς. Γνώσω, αὐκτ. Γνοίην, ὑπτ. Γνῶ, ὦς, ᾧ κλπ., παρ. Γνῶναι, μτχ. Γνούς], πρκ. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Ἔγνωκα καὶ Ἔγνωσμαι, ἀόρ. Ἐγνώσθην). Γνωρίζω, διακρίνω. » Ἔγνω δ' αἰψ' ἰμὲ καὶν' Ὀδ. Δ. « Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησεν, « (κατ' ἔκτ.) γνωρίζομαι, φιλιόνομαι, (μτγν.) ἀγαπῶ. Ἢ μάλα νῶϊ γνώσεσθον ἀλλήλων καὶ λῴῐον, « Ὀδ. Ψ. «

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γραπέξῃ γνώτην ἀλλήλων, « Ὀδ. Φ. » Γινώσκω τὰ ἐμά, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Θετταλῶν Ἱππεῖς γνωσθήναι αὐτῷ βουλόμενοι, « Ξεν. 2) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, (ἐπμ.) ἠξεύρω. » Ὡς γνῶ χωμέ-νοιο, « Ἰλ. Δ. » Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, « Ἰλ. Ε. » Τοὺς λόγους τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω, « Θκ. » Γνῶθι σαυτόν, « Γνμ. » Ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, « Θκ. » Ἐπεὶ ἔγνω ἐμοῦ ἄτοπα ποιοῦντος, « Ξεν. » εἰ γνώσεται Σωκράτης ὁ σοφὸς ὅτι, ἐμοῦ γαριεντιζομένου, « Πλάτ. » Πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων Ἑρμῆν, « Ακ. » Ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, ᾗ τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτω γίγνωσκε, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) » Γινώσκω χάριν, « Δ. Κάσσ., ἀντὶ Οἶδα (καὶ κοιν. Ἔχω) χάριν, (παρβλ. Οἶδα). 3) νομίζω, φρονῶ, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην. » Ὀρθῶς (« κακῶς ») γινώσκω, « Γιγνώσκειν ὀρθῶς περὶ θεῶν, « Πλ. » Λεγέτω περὶ αὐτοῦ, ὡς ἕκαστος γιγνώσκει, « Θκ. » Ἐγὼ μὲν οὕτω γινώσκω, « Ξεν. » Οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, « Ακ.

4) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. » Τὸ μαντεῖον ἔγνω ἡμετέραν εἶναι τὴν Μεσσήνην, « Ἰσκρ. » Ἀδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ ζεύς, « Ακ. « Οἱ δικασταὶ δὲ, ἀκούσαντες, ταὐτὰ καὶ αὐτοὶ ἔγνωσαν, καὶ δίκα τἀδίκημα ἐτίμησαν, « Δημ. » Πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, « Μυθ. (καὶ πθ.) » Πῶς ἂν κρίσιν ἀκριβεστέραν εὕροιμεν τῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης; « Ἰσκρ. » Τὴν οὕτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δίαιταν, « Δημ. » Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις, « Ακ. (ᾗ [ἅπαξ μόνον] μσ.) » Ὡμολόγηκε νυνὶ ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, « Δημ. 5) (ῥτρ.) ἐφευρίσκω ἐπιχειρήματα. » Ἱκανώτατος δὲ ἀνθρώπων ἦν (ὁ Ἀντιφῶν) εἰπεῖν τε ἃ γνῴη, « Φλγρ. 6) (μτγν.) συνευρίσκομαι (σαρκικῶς). » Ἀδὰμ ἔγνω Εὖαν, « Γρφ. » Οὐδεμίαν ἔγνω τῶν παλλακίδων, « Πλ. » Ὧδε ἔζευ μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω, « Γρφ. 7) (Π. ᾗ ἅπαντ.) = Γνωρίζω, γνωσποιῶ. » Γνώσομαι τὴν ὑλίδιαν Κόρινθον, « Πίνδ. Γίννος (ὁ). ἄλογον ἢ μουλάρι ἀτελὲς καὶ (ἐπμ.) μικροκάμωτον, (κοιν.) μινυτλλί, (παρβλ. Νάνος).

Γίνομαι, Ζ. Γίγνομαι.

Γινώσκω, Ζ. Γιγνώσκω.

Γλαγάω-ῶ (χ. Μ). Ἔχω πολὺ (εἶμαι γεμάτος ἢ τρυφερὸς ἀκόμη ὡσάν) γάλα [Γλάγος].

Γλαγερός, ά, όν, Π. = Γαλακτώδης, γαλατερός, γεμάτος (ἢ ὅμοιος μὲ) γάλα.

Γλαγεροχρόος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαλακτόχροος.

Γλαγέεις, εσσα, εν, Π. = Γλαγερός.

Γλαγοτής, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὅ,που πήζει τὸ γάλα.

Γλάγος, εος-ους (τὸ), Π. = Γάλα.

Γλαγτρόφος (ὁ, ἡ), Π. (παρξ.) ὁ τρέφων (καὶ προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ γάλα.

Γλαγοφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Γαλακτοφόρος.

Γλαγόων, Π. ἀντὶ Γλαγῶν, μτχ. τοῦ Γλαγάω.

Γλάζω, Μ. ἀξω. Π. = Κλάζω.

Γλακτοφάγος, Γλακτοφόρος, Γλακτόχροος, Π. ἀντὶ Γαλακτοφάγος κτλ.

Γλαμάω-ῶ, Μ. ἠσω, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Δημάω, [ἐκ τοῦ

Γλάμα (ὰ), Δ. ἀντὶ Λῆμη, (κοιν.) τσύμπλα.

Γλαμυξιάω-ῶ, Μ. ἀσω; = Γλαμάω, εἶμαι Γλάμυξος (ὁ, ἡ), = τῷ

Γλαμυρός, ὰ, όν ᾗ

Γλαμώδης, εος (ὁ, ἡ) ᾗ

Γλάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δημιῶν, τσυμπλιάρης, τσυμπλιασμένος.

Γλάνις, ιδος ἢ ἴδος ἢ ιος (ὁ, ἡ), ὀψάρ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ) ὅμοιαν μὲ τὸν Σίλουρον, (κοιν.) γουλιανές, (παρβλ. Βλίνος).

Γλανυδές, ἡ, όν, = Βλεννώδης, ἀκαμάτης, ἀχρεῖος, (ὄθεν

Γλάνος (ὁ), ζ. ἡ ὕαινα.

Γλάξ, ακὸς (ἡ), εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. καταιθάζει γάλα, (παρβλ. Γλαύξ).

ᾗ Γλαρίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γλαφίς.

Γλαύκεινος, α, ον. Ὁ τῆς γλαυκός. » Ὠδὴν —, « Σδ.

Γλαυκηπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (μάλιστα ὅπου εἶνε πορθμὸς) γλαυκὰ κύματα. » Κλύδων—, « Ἐμπεδ.

Γλαυκιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἔχω (ἢ βλέπω μὲ) βλέμμα γλαυκὸν (φοβερὸν καθὼς τοῦ λέοντος). 2) = Γλαυκίζω.

Γλαυκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλαῦκος.

Γλαυκίζω, Μ. ἴσω. Ἔχω (ἢ κλίνω πρὸς τὸ) γλαυκὸν χρῶμα. 2) πάσχω ἀπὸ γλαύκωσιν.

Γλαύκινος, η, ον, = Γλαυκός, γαλανοπράσινος.

Γλαύκιον (τὸ). εἶδ. φυτοῦ ᾗ 2) πτηνοῦ, (παρβλ. Γλαυξ).

Γλαυκίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Γλαῦκος.

Γλαυκαειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων γλαυκὸς (γαλαζοπράσινος).

Γλαυκόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὰ ὀμμάτια.

Γλαυκὸς [γλαύσσω ἢ γλαὺξ], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ὀμμάτων τῆς γλαυκός, γαλανὸς ἢ γρᾳνὸς ἢ γαλανοπράσινος, (ἐν γέν.) = Δευκὸς (μὲ κάποιαν γλυκύτητα), ὑπόλευκος, λαμπρὸς (καθὼς τὸ φῶς τῆς σελήνης) ἢ, φοβερὸς, καταπληκτικὸς (ὡς τὰ ὄμματα τοῦ λέοντος).

Γλαῦκος (ὁ), ὀψάρ. θαλασ. (ἐκ τοῦ γεν. τοῦ Ὄνου).

Γλαυκότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ὄψις) τοῦ γλαυκοῦ, γαλανάδα.

Γλαυκοργγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὸν φίγγος. » Σελήνη —, « Ν. Βύγ.

Γλαυκόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Γλαυκόμματος.

Γλαυκόφωτος (ὁ, ἡ), = Γλαυκοφεγγής.

Γλαυκοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων γλαυκὴν χαίτην ἢ κόμην.

Γλαυκόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὸν χρῶμα.

Γλαυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γλαυκόν. 2) προξενῶ γλαύκωσιν.

Γλαυκώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γλαυκός.

Γλαύκωμα (τὸ). πάθος τῶν ὀφθαλμῶν (γινομένων παρὰ φύσιν γλαυκῶν), πανάδα, (παρβλ. Ὑποχυμα).

Γλαυκῶπις, ιδος (ἡ). ἡ ἔχουσα γαλανοὺς ἢ φοβεροὺς ὀφθαλμοὺς, (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Σελήνης), [ἐκ τοῦ

Γλαυκωπὸς (ὁ). ὁ ἔχων γλαυκοὺς ἢ γλαυκὸς ὤπας (ὀφθαλμούς) ἢ ὄψιν, γλαυκοειδής.

Γλαύκωσις, εως (ἡ). ἡ τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ γλαυκώματος ἀμαύρωσις.

Γλαυκώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Γλαυκωπός.

Γλαῦξ [γλαύσσω ἢ ὀνομτπ.], γλαυκὸς (ἡ). ὄρν. νυκτινόμ., (κοιν.) κικκαβάγια. 2) (σανκδχ. ἀπὸ τοῦ χαράγματος) νόμισμα τετράδραχμον τῶν παλ. Ἀθην.). 3) εἶδ. χόρτου, (τὸ ἄλλ.) Γλάξ καὶ (ἴσως) Γλαῦκιον.

Γλαύσσω χ. Μ.), Π. [λεύσσω], λάμπω (μτβτ.) βλέπω.

Γλαφὶς [γλάφω], (δος (ἡ), = Γλυφὶς, σφυρὶ τῶν λιθοξόων (σωμβλερὸν ἀπὸ τὸ ἓν καὶ κοπτερὸν ἀπὸ τἄλλα μέρος), (παρβλ. Γλύφανον).

Γλάφυ, υος (τὸ), Π. [γλάφω]. σπήλαιον, τρύπα, κοίλωμα.

Γλαφυρία (ἡ), = Γλαφυρότης.

Γλαφυρὸς [γλάφω], ὰ, όν. Κοῖλος, βαθυλὸς· σκαλιστὸς, πελεκητὸς· (ἐπμ.) λεῖος, σιλπνὸς, καλλοδουλευμένος· (συγνότ.) εὐμορφοκαμωμένος (κυρ. ψηλὸς ᾗ λιγνὸς), χαρίεις, νόστιμος, ἀνθηρὸς, τερπνὸς· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπιτήδειος (εἰς ψιλοδουλειάν), ἐπιδέξιος, (παρβλ. Κομψὸς).

Γλαφυρότης (ἡ). ἀγαρακτὴρ τοῦ γλαφυροῦ, χάρις, νοστιμάδα· κομψότης.

Γλαφυρῶς, ἐπίρ. Μὲ γλαφυρότητα, νόστιμα, ἐπιδέξια κτλ.

Γλάφω [λάσκω], Μ. γλάψω. Σκάπτω, βαθυλόνω. 2 = Γλύφω.

Γλάχων, ωνος (ὰ), Δ. ἀντὶ Βλήχων.

Γλεῖνος (ὁ), = Γλῖνος.

Γλευκογωγὸς (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος εἰς μετακόμισιν γλεύκους.

Γλεύκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ Γλυκὺς ὡσὰν) γλεῦκος.

Γλευκοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γλεῦκος.

Γλεῦκος [γλυκὺς], εος-ους (τὸ). τὸ κρασὶ πρὶν βράσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, μοῦστος, ἢ καὶ ἀφ' οὗ βρασθῇ, (ἐπμ.) κρασὶ γλυκόν.

Γλεῦδις, ιως (ἡ). μοῦστος βρασμένος. 2) (ἐπιθετ. ὁ) οἶνος ἑνωμένος μὲ πολὺν τοιοῦτον μοῦστον, (ἐπρ.) γλυκὺς ἢ γλυκόπιστος.

Γλέφαρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Βλέφαρον.

Γλήμη (ἡ), = Λῆμη, σαμπλα.

Γλήμιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Γλήμη.

Γλῆνη (ἡ), [γλήνος]. ἡ κόρη (τὸ φαινόμενον ὁμοίωμα εἰς τὸ λαμπρὸν) τοῦ ὀφθαλμοῦ· (συνκδχ.) ὀφθαλμός. (μτνμ.) κορῆται· κούκλα (κυρ. καὶ μετφρ.) τρύπα τῆς κηρήθρας. (χειρουργ.) = Γιγγλυμὸς (τῶν κλειδώσεων), (ὄθεν

Γληναειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ γλῆνην (κλειδώσιν).

Γλῆνος [γλαύσσω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε τι λαμπρὸν (ὐαλιστερὸν), (ζῴ.) ἄστρον· κόρη (τοῦ ὀφθαλμοῦ), ὀφθαλμὸς· κούκλα (ἀπὸ κηρί), κειμήλιον, (παρβλ. Ἄγαλμα).

Γληχὼ, όος-οῦς ᾗ

Γλήχων, ωνος (ἡ), = Βλήχων, φλησκοῦνι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γληγωνίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ γλήχωνα.

†Γλία (ἡ). γλίντζα, (ἴδε Γλαῖος καὶ παρδ. Βλένος).

† Γλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Γλίχομαι.

Γλίνη (ἡ), [γλία]. λέρα, βρῶμα.

Γλῖνος (ὁ), [γλιά], = Βλένος (ὄψάρ.). 2) ξένδρ. εἶδ. σφενδάμνου.

Γλισραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλίσχρον.

Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος (ὁ, ἡ), (κωμ.). ὁ διὰ τῶν ἀντιλογιῶν γλιζρῶν καὶ διαφεύγων(ἐπιμ.)ἄξιος νὰ ἐπιτριβῇ (νὰ χαθῇ.) λίσχρασμα (τὸ), = Γλισχρότης, γλίντζα.

Γλισχρεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι γλίσχρος (φιλδωλὸς), ἀκριβεύομαι, φιλαργυρεύομαι.

† Γλισχρία (ἡ),=Γλισχρότης, ῥυπαρία, φιλαργυρία.

Γλισχρολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω λεπτομερῶς καὶ (Φιλαργυρεύομαι καὶ εἰς) τὸ παραμικροτερον πρᾶγμα.

Γλισχρολογία (ἡ), = Σμικρο(Λεπτο)λογία εἰς οὐτιδανὰ πράγματα.

Γλίσχρος [γλία], α, ον. ἐξώδης, (χυδ.) γλιντζασμένος· γλισιερὸς· (μτφορ.) ἐπίμονος (παρδλ. Λιπαρὴς)· Φιλάργυρος, ῥυπαρός, μικροπρεπὴς· πτωχὸς, πτωχικὸς, εὐτελὴς.

Γλισχρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ γλίσχρου, γλίντζα. (μτφορ.) ῥυπαρία, φιλαργυρία· πτωχεία· λεπτολογία κτλ.

Γλισχρόχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ χολὴν γλισχρώδη.

Γλισχρώδης, εος (ὁ, ἡ). γλίσχρος τὴν σύστασιν, ἐξώδης.

Γλίσχρων, ωνος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ γλίσχρος (πτωχός).

Γλίσχρως, ἐπίρ. Μὲ γλισχρότητα, κολλητικῶς, (μτφορ.) ἐπιμόνως, λιπαρῶς, δυσαποσπάστως· πτωχικὰ, μὲ ἄκραν οἰκονομίαν καὶ στενοχωρίαν· μολις καὶ μετὰ βίας. μὲ μικροπρεπῆ λεπτολογίαν. » Μελίττας οὔτω γλίσχρως γεγραμμένας, ὧν γε καὶ προνομαία δήλη, « Φλῖς.

Γλίχομαι (παρτ. Ἐγλιχόμην καὶ πλέον οὖ), [γλιὰ, ἔχομαι ἢ συγγ. τῷ Λίπτω]. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἢ ἄπαρ.) Ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, (μὲ γεν. προθετ.) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι.

Γλοιάζω [γελοῖος], Μ. άσω. Περιγελῶ τινα Ἰμισοσφαλῶν (ὡς νὰ νυστάζω) τὰ Ἰμμάτια μου, (παρδλ. Ἰλλώπτω).

Γλοιάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Γλοίης, ητος (ὁ). (κυρ. ἵππος) βαρυκέφαλος, πεισματάρης, κακομαθημένος.

Γλοιοπαχὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πάχος (παχύτητα) γλοιοῦ.

Γλοιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλοιόω.

Γλοιοπότης, ου (ὁ) ἢ Γλοιοπότις ιδος, (ἡ), [γλοιὸς, πίνω]. ὁ ῥουφῶν (τραβῶν, βυζάνων) τὴν λέραν (γλίντζαν) τοῦ σώματος. » Χλαμύς—, « Ἔπγρ.

Γλοιὸς (ὁ), [γλία]. γλίντζα (κυρ. τοῦ λιπαροῦ). (ἐν γέν.) λέρα, λίγδα.

Γλοιὸς, ά, όν. Γλιντζιασμένος, (ἐπμ.) γλιστερὸς, (ἐν γέν.) λερωμένος, ῥυπαρὸς, (πρβ.) φιλάργυρος· κακοήθης, ἀχρεῖος· πεισματάρης, (παρδλ. Κονισαλος.)

Γλοιοω-ῶ, Μ. ωσω. Βάμνω τι νὰ γένῃ γλοιῶδες, λειόνω.

Γλοιώδης [γλοιὸς], εος (ὁ, ἡ). ὡσὰν γλίντζα, ἐξώδης, γλιντζιασμένος.

Γλουτία (τὰ), ὀνομάζονται εἰς τὴν ἀνατομ. δύο σκληρὰ σωμάτια περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐγκεφάλου, (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ

Γλουτὸς (ὁ), [γλοιὸς], τὸ ὑποκάτωθεν τῶν ἰσχίων (ἴδε τὴν λέξ.) κρεατῶδες μέρος, (κοιν.) κωλομέρι, (παρδλ. Πυγή.).

Γλυκάζω, Μ. άσω. Εἶμαι γλυκὺς, ἔχω γλυκεῖαν γεῦσιν, γλυκίζω. » Οἶνος γλυκάζων, « Δσκρ. 2) (μτβτ.) = τῷ

Γλυκαίνω, Μ. ανῶ. (μτβτ.) Κάμνω τι γλυκὺ, προξενῶ γλυκύτητα, γλυκαίνω. ||. (πθ.) γίνομαι γλυκὺς, ἀποκτῶ γλυκύτητα, γλυκαίνω. 2) τρώγω γλύκυσμα ἵνα γλυκάνω τὸ στόμα μου.

Γλυκαῖος, α, ον, = Γλυκὺς.

Γλύκανσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γλυκαίνειν, γλύκισμα.

Γλυκαντικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ γλυκαίνων (κάμνων τι γλυκύ).

Γλύκασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γλυκαίνει (προξενεῖ γλυκύτητα), γλύκυσμα, γλυκόν, (Τουρκ.) σερμπέτι κτλ. » Πίετε γλυκάσματα, « Γοφ.

Γλυκασμὸς (ὁ), = Γλύκανσις, Γλύκασμα.

Γλυκέη, Ἰων. ἀντὶ

Γλυκεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Γλυκὺς. ||. (οὐσ.)= Γλυκόῤῥιζα.

Γλυκειδι(κιώ)τερος, α, ον, Π. ἀντὶ Γλυκύτερος, συγκρ. τοῦ Γλυκὺς.

Γλυκερὸς, ὰ, όν, = Γλυκὺς.

Γλυκεροστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκὰ σταφύλια, (ἐπιθ. τοῦ φθινοπώρου).

Γλυκερόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκὺ (λεῖον, τρυφερὸν) δέρμα.

†Γλυκίζω, Μ. ίσω, = Γλυκάζω.

Γλυκί(κοί)νας, α (ὁ). πλακούντιόν τι, (ἴσ.) ἡ μουστοπίτα.

Γλυκισμὸς (ὁ), = Γλυκασμὸς.

Γλύκισμα, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Γλύκυσμα.

Γλυκίστος η, ον, ὑπερθ. καὶ

Γλυκίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Γλυκὺς.

Γλυκόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γλυκὺς ἢ Γπόγλυκυς, (κοιν.) γλυκούτσικος.

Γλυκοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Γλυκοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γλυκὰ ποτὰ ἢ γλύκος=γλεῦκος.

Γλυκορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν γλυκὰ ῥήματα.

Γλύκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Γλεῦκος.

Γλυκυαγχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Γλυκυηγχὴς.

Γλυκυδάκρυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων ἢ προξενῶν γλυκὰ δάκρυα. » Ἔρως—, « Ἔπγρ.

Γλυκυδερκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [γ. δέρκομαι]. ὁ ἔχων γλυκὺ βλέμμα ἢ γλυκεῖαν θεωρίαν. « Φῶς ἡλίου γλυκυδερκές, « Σίβυλ.

Γλυκύθωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων γλυκὰ δῶρα.

Γλυκυηχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ ἠχῶν, ἔχων γλυκεῖαν φωνήν.

Γλυκυθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Γλυκαίνω (Ἡδύνω, Εὐφραίνω) τὴν ψυχήν.

Γλυκυθυμία (ἡ). γλυκεῖα διάθεσις, ἱλαρότης, ἡδονὴ τῆς ψυχῆς (κυρ. εὐαισθήτου ἀνθρώπου), (ἐπὶ κακοῦ) ἀκρασία, φιληδονία.

Γλυκύθυμος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος γλυκυθυμίαν, πρᾶος, ἥμερος, εὐαίσθητος.

Γλυκυκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι= Γλυκύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων γλυκὺν καρπόν. » Ἄμπελος ἡ—, « Θκρ.

Γλυκύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺ (νόστιμον) κρέας.

Γλυκύμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γλυκύμηλον.

Γλυκυμαρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. (χαρακωτῆς) ψηδάδας ἢ καλόγνωμης.

Γλυκυμελίιχος (ὁ, ἡ), Π. γλυκὺς ὡσὰν τὸ μέλι, πρᾶος, ἱλαρός.

Γλυκύμηλον (τὸ), εἶδ. μήλου, γλυκόμηλον.

Γλυκυμορφος (ὁ, ἡ). γλυκὺς τὴν μορφήν.

Γλυκυμυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. γλυκομιλῶ, εἶμαι =

Γλυκύμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος.

Γλυκύνοος-ους (ὁ,ἡ),=Γλυκύθυμος, πρᾶος.

Γλυκύπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ γεννῶν γλυκὰ (ὡραῖα, νόστιμα) παιδιά.

Γλυκυπάρθενος (ἡ), Π. γλυκεῖα (ἀξιέραστος) παρθένος.

Γλυκύπικρος (ὁ, ἡ). γλυκὺς καὶ πικρὸς ἐνταυτῷ, πικρόγλυκος.

Γλυκύπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Ἡδύπνοος.

Γλυκυποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Γλυκυπότης, ου (ὁ), = Γλυκοπότης.

Γλυκυρόδινον (τὸ). γλυκὺ ἔλαιον κατεσκευασμένον μὲ ῥόδα, ῥοδέλαιον.

Γλυκύῤῥιζον (τὸ), εἶδ. φυτ., γλυκόῤῥιζα, (κυρ.) οὐδ. τοῦ=

Γλυκυῤῥίζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν ῥίζαν. ||. (οὐσ. θηλ.) = Γλυκόῤῥιζα.

Γλυκύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ γλυκὰ ῥέων.

Γλυκὺς, έος (εῖα, ὺ), (συγκρ. Γλυκύτερος καὶ Γλυκίων ἢ [σπνττ.] Γλύσσων, ὑπερθ. Γλυκύτερος ἢ Γλύκιστος). Γλυκὺς (κυρ. καὶ μτφορ.), νόστιμος (ἐνίοτε εἰρων.) » Ὡς γλυκὺς εἶ, ὦ Σώκρατες « Πλάτ. (παρδλ. Ἡδὺς). ||. (οὐσ.) Γλυκὺ, έος (τὸ), κρασὶ γλυκὺν ἢ μεῦσαι βρασμένος, (παρδλ. Ἕψημα). 2) (κατ' ἀντίφρ.) ἡ χολή.

Γλυκυσίδη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Πεντόροδον καὶ (κυρ. ἡ ῥίζα του) Παιονία, (χυδ.) χέρι τῆς Παναγίας.

†Γλύκυσμα (τὸ), (μτγν.)=Γλύκασμα, ἄρτυμα, γλυκόν.

Γλυκύστρυφνος (ὁ, ἡ). γλυκὺς καὶ στυφὸς (στρυφνὸς) ἐνταυτῷ.

Γλυκυτὴς (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ γλυκέος γλυκάδα.

Γλυκυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺν (εὐλύγιστον) τράχηλον. 2) (εἶδ. κόψεως Σουίδ. ἐν λ. Στρόβιλος) ἐσφαλμ. ἀντὶ Γυλιοτράχηλος.

Γλυκυφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις πολλὰ (νὰ τρέφηται μὲ) γλυκά.

Γλυκυφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος γλυκύς.

Γλυκύφθογγος (ὁ, ἡ), = Γλυκύφωνος.

Γλυκυφραδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Γλυκυρρήμων εὐφραδὴς.

Γλυκυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =

Γλυκύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν (μελῳδικὴν) φωνήν.

Γλυκυχύλος ἢ

Γλυκύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺν χυλὸν (χυμόν).

Γλύκων, ωνος (ὁ). ὁ κατὰ πολλὰ γλυκὺς (ὕθλων Κωμ.) ἀηδὴς, εὐήθης, (καθὼς καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμεῖς λέγομεν κοιν. διὰ τοὺς τοιούτους ὅτι εἶνε) γλύκα.
Γλύμμα (τό). πᾶν δ,τι εἶνε σκαλισμένον (γεγλυμμένον) εἰς πέτραν (ξύλον κτλ.). 2)=Γλυφή.
Γλυξις, εως (ἡ), =(ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Γλεῦξις.
Γλυπτήρ, ῆρος καὶ
Γλύπτης, ου (ὁ), ὁ γλύφων (σκαλίζων, δημιουργῶν) πέτρας κτλ., λιθοξόος, λεπτουργὸς κτλ. ‖. » Γλυπτὴρ αἰδηροῦς, « Ἐπιγρ. ; =Γλύφανον.
Γλυπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὸ γλύφειν. » Ἡ γλυπτικὴ (ἐννν. τέχνη). «
Γλυπτός [γλύφω], ἡ, όν. Σκαλιστός, πελεκητός.
Γλῶσσιον, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Γλυκίων, συγκρ. τοῦ Γλυκύς.
Γλύφανον (τό), [γλύφω]. τὸ ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόων (λεπτουργῶν κτλ.), σκαλιστῆρι, σμιλάρι, (κοιν.) γλύφτης, τρυπάνι κτλ., (παρβλ. Γλαφίς). ‖. » Καλάμου—, « Ἐπιγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.
Γλύφανος (ὁ, ἡ), Π. =Γλυπτός.
Γλυφεῖον (τό), =Γλύφανον.
Γλυφεύς, έως (ὁ), =Γλύπτης.
Γλυφή (ἡ). σκάλισμα (πελέκημα, δούλευμα) πέτρας (ξύλου κτλ.). 2)=Γλύμμα.
Γλυφίς, ίδος (ἡ). ἡ ἐντομὴ (χαραγματιὰ) τοῦ βέλους ὅπου ἐμβαίνει ἡ κόρδα τοῦ τόξου. 2) (συνκδχ.) τὸ βέλος. 3)=Γλύφανον. 4) (ἀρχιτεκτ.) =Τρίγλυφον ἢ Κιονόκρανον, [ἐκ τοῦ
Γλύφω [γλάφω], Μ. γλύψω. Σκάπτω (Σκαλίζω, Πελεκῶ, Δουλεύω) διὰ τοῦ γλυφείου πέτρας κτλ.
Γλῶξ, ωγὸς (ἡ), Π. (ἄχρ. σχεδὸν εἰς τὸ ἑνικ.) =Δθὴρ (ἄγναον) τοῦ ἀσχύλου, [ἐκ τοῦ
Γλῶσσα [κλάω], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος. » Ἀπὸ γλώσσης, « =Ἀπὸ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς. 2) (συνκδχ.) =Διάλεκτος. » Ἦν τινα γλῶσσαν οἱ Πελασγοί, « Ἡρ. 3) ὁμιλία, λόγος. » Γλώσσης χάριν, « Αἰσχλ.,(κοιν.) ἕνα γένη ὁμιλία. » Ἐξέπεμψε κατασκοπῆσαι καὶ γλῶσσαν αὐτῷ κομίσαι, « Ἀνν. Κομν. » Ταμείου—, « Βυζ., ὁ παρὰ τῷ γεν. ταμείῳ δικηγόρος καὶ » Βασιλικὴ—, « αὐτ., ὁ ἐξ ἀπορρήτων ἢ=Καγγελάριος. 4) (γραμτ.) λέξις ἀπηρχαιωμένη ἢ ποιητικὴ ἀπανία ἢ ξενική, (ἐπμ.) ἀσυνείθιστος. » Λέξον Ὁμήρου γλῶσσαν, « Ἀρστ. (ἴδε ᾗ Κύριος 3). 5)=Γλωττίς. » Αὐλοῦ—, « Ἡλ. » Σάλπιγγος—, « Πλδ. 6) ἡ ἄκρα τοῦ λωριοῦ ἢ τὸ ἐπάνω μέρος (κοιν. ψῆδι) τῶν ὑποδημάτων. » Τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων μόνη ἡ γλ. περιλείπεται, « Κλμ.
Γλωσσαλγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μοῦ πονεῖ (πρωτ.) ἡ γλῶσσα, (ἐπμ.) δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατήσω μυστικὸν (νὰ σιωπήσω), ἢ φλυαρῶ (τόσον ὥστε μοῦ πονεῖ ἡ γλῶσσα), ἢ ἀντὶ
Γλωσσαργέω = Ἀργολογῶ.
Γλωσσαλγία καὶ Γλωσσαργία (ἡ), =Ἀργολογία, ἀκράτητος πολυλογία, φλυαρία.
Γλωσσαλγίας, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ=
Γλωσσάργυος (ὁ, ἡ). φλύαρος, πολύλογος.
Γλωσσάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γλῶσσα.
Γλώσσασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπερασπιζόμενος μὲ τὴν γλῶσσάν του (μὲ τὴν ῥητορικὴν εὐγλωττίαν του). (Κατὰ τὸν Κορ.) ὁ ἔχων γλῶσσαν ἀσπίδος (φαρμακερὰν, Γαλλ. une langue de vipère.
Γλώσσημα (τό), =Γλῶσσα (κυρ. κατὰ τὴν 4 σημασ.). 2) ἐξήγησις γλωσσηματικῆς λέξεως. 3) Π.=Γλωχίν, αἰχμή.
Γλωσσηματίας, ου (ὁ). γλωσσᾶς, λάλος, φλύαρος.
Γλωσσηματίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ μὲ αὐθάδη γλῶσσαν. 2) (πθ.) ἀποκτῶ γλῶσσαν (φωνὴν ἀνθρ.). » Ἡ ἄνος Βαλαὰμ γλωσσηματισθεῖσα κατ' ἄνθρωπον, « Εὐς.
Γλωσσηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐξηγούμενος μὲ) γλώσσημα. » Λέξις—, « Γρμτ., ἀπηρχαιωμένη, ἀσυνείθιστος.
Γλωσσίδιον (τὸ) καὶ
Γλωσσίς, ίδος (ἡ), Ζ. Γλωττίς.
Γλωσσογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ γεμίζων τὴν γαστέρα του (τρεφόμενος) διὰ τῆς γλώσσης του, (π. χ.) δικηγόρος, μυθολόγος κτλ.
Γλωσσογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων γλώσσας, ἐξηγῶν τὰς γλωσσηματικὰς λέξεις.
Γλωσσοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιῤ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα γλώσσης.
Γλωσσοκάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (κατέχων) τὴν γλ. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ. (πρὸς τοιαύτην χρῆσιν).
Γλωσσοκηλικόμπης, ου (ὁ), Κωμ. [γλ. κηλέω, κόμπος], ὁ θέλγων ἢ θελγόμενος μὲ τὰς μεγαλαυχίας του.
Γλωσσοκομεῖον καὶ Γλωσσοκόμιον καὶ
Γλωσσόκομον (τὸ), [γλ. κομίω]. θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν αὐλητικῶν γλωσσιδίων. (ἐν γεν.) κουτί (κατ' ἔκτ.) φακκοῦλι, πουγγί (εἰς τοὺς Δίγυπτ.) νεκροθήκη. (χειρουργ.) κιβωτίδιόν τι στενομακρον ἵνα κρατῇ ἀπίνητα τὰ τσακκισμένα γέρια ἢ πεδάρια.
Γλωσσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, =Γλωσσοτομέω.
Γλωσσοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὴν γλῶσσάν μου, ὁμιλῶ ὀλίγα ᾗ προσεκτικά, φυλάττω ἐχεμυθίαν.
Γλωσσομανία (ἡ). μανία εἰς τὸ ὁμιλεῖν, φλυαρία.
Γλωσσοπέδη (ἡ), Ζ. Γλωττοπέδη.
Γλωσσοπυρσόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν μορφῇ πυρίνων γλωσσῶν.
Γλωσσοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω εὔχροφον γλ., ὁμιλῶ πολλὰ ᾗ μὲ εὐκολίαν.
Γλωσσούμενος (ὁ, ἡ). γλωσσοκομμένος.
Γλωσσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τινὸς τὴν γλῶσσαν.
Γλωσσοχαριτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχρεώνω τινὰ μὲ τὰ λόγια μόνον, ὁμιλῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, τὸν κολακεύω.
Γλωσσώδης, ες (ὁ, ἡ), =Γλωσσοειδής. 2) γλωσσᾶς, φλύαρος.
Γλῶττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Γλῶσσα.
Γλωττίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλωττίς.
Γλωττίζω, Μ. ίσω. Φιλῶ ἀσελγῶς, Ζ. Καταγλωττίζω.
Γλωττικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλ.
Γλωττίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Γλῶσσα, γλωσίτσα. 2) γλωσσίδι (αὐλοῦ κ.ἄ.). 3) ἡ ἐπιγλωττὶς ἢ τὸ μέρος τοῦ λαρυγγος τὸ ὁπ. σκεπάζεται ἀπ' αὐτήν. 4) εἶδος πτην. (μὲ μεγάλην γλῶσσαν) τὸ ὁπ. ὁδηγεῖ τὰ ὀρτύκια.
Γλώττισμα (τὸ), φίλημα ἀσελγές, Ζ. Καταγλώττισμα.
Γλωττισμός (ὁ), =Γλώτισμα.
Γλωττοδαίδαλος (ὁ, ἡ). τεχνικὸς περὶ τὸ λέγειν.
Γλωττοδέσμη (ἡ), =Γλωττοπέδη.
Γλωττοδεσέω-ῶ, Μ. ήσω, =Γλωττοποιέω, ἀῤῥητοποιέω.
Γλωττοπέδη (ἡ). γλωσσοδέτης (κυρ. καὶ μτφρ.).
Γλωττοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω λέξεις ἀσυνήθεις. 2) ἀσχρουργῶ τῷ γλώσσῃ (τῷ στόματι), =Ἀῤῥητοποιέω.
Γλωττοποιητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γλωττοποιὸν ἢ τὴν γλωττοποιίαν. ‖. « Γλωττοποιητικὴ (ἐννν. τέχνη), ἡ τῆς γλωττοποιΐας.
Γλωττοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ γλωττοποιοῦ. 2)=Ἀῤῥητοποιΐα.
Γλωττοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων γλώσσας διὰ τοὺς αὐλούς. 2)=Ἀῤῥητοποιός.
Γλῶχες (οἱ), Ζ. Γλωξ.
Γλωχίν, ῖνος (ἡ), =(ὀρθότ.) Γλωχίς.
Γλωχινέω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω γλωχῖνα.
Γλωχινωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων γλωχῖνα, ἀκιδωτός.
Γλωχὶς [γλῶξ], ῖνος (ἡ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ἀκίδος τοῦ βέλους· (ἐν γεν.) ἄκρα » Δεσμοῦ—, « Ἰλ. Δ. » Κρόκου—, « Γεωπον., αἱ κλωσταὶ τοῦ ἄνθους του. » Θαλάσσης—, « Διον., ἀκρωτήριον.
Γναθαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Γναθων.
Γναθμός (ὁ) καὶ
Γνάθος (ἡ), [γνάμπτω], =Σιαγών. » Γνάθος ἔχουσα ἐδόντας μουνοφιλίας, « Ἱππ. » Ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, « Υ̓δ. Σ. 2) μάγουλον. » Ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον, « Δκ. » Φυσᾷν τὰς γνάθους, « Λξ. 3) (συνκδχ.) ὄδοντ. » Ἔπαγε τὴν γνάθον, « Ἀρστρ. « Σήρεις δ' ἀπ' ὀστέων γναθμοῖς ἀθήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥυσον, « Εὐρ. 4) στόμα, χάσμα. » Πόντου—, « Αἰσχλ., ἡ καταπίνουσα τὰ πλοῖα. 5) (μτνμ.) τὸ κοπτερὸν μέρος (σπαθῶν, πελέκεως κτλ.), (καὶ τρ.) ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις (ὁρμή). » Πυρὸς (» φλεγμάκου)—, « Αἰσχλ., Εὐρ., (παρβλ. Γένυς).
†Γναθόω-ῶ, Μ. ώσω, =Ῥαπίζω (εἰς τὰς γναθους).
Γνάθων [γνάθος], ωνος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλας γνάθους (μάγουλα). 2) (συνκδχ.) φαγᾶς (μτγ.) παράσιτος.
Γναμπτός, ἡ, όν, =Καμπτός, κυρτός, λυγισμένος ἢ εὐλύγιστος (κυρ. ᾗ μτφρ.). [ἐκ τοῦ
Γνάμπτω [ἴδε γόνυ]. Μ. γνάμψω.=Κάμπτω, λυγίζω· (μτφρ.) πείθω, ἐξιλεόνω κτλ., (συγγ. τῷ Γνάπτω).
Γνάμψις, εως (ἡ), =Κάμψις, λύγισμα κτλ.
Γναπτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Γναφεύς, [ἐκ τοῦ
Γνάπτω, Μ. γνάψω, =Κνάπτω, κτενίζω (πλόκια, περιστρέφω εἰς τὸ νηματοδεῖον, [ἐν γεν.] ἑτοιμάζω καθὼς οἱ γναφεῖς) μάλλινον ὕφασμα, (συγγ. τῷ Γνάμπτω).
Γνάπτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Γναφεύς.
Γναφάλιον (τὸ), εἶδος βαμβακώδους φυτοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ οἱ πάππι ἐχρησίμευον ὡς

Γναφαλον(λλον), ου (τὸ), [γνάφος]. τὸ χνοῦδι (τὰ κροκίδια) τῶν λαναριζομένων μαλλίνων ματίων (χρήσιμον κυρ. πρὸς γέμισμα στρωμάτιων).

Γναφαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γνάφαλον, βαμβακώδης.

Γναφεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ γναφέως.

Γναφεὺς [γνάπτω], έως (ὁ). ὁ λαναρίζων (λευκαίνων, [ἐν γεν.] ἑτοιμάζων) τὰ μάλλινα ὑφάσματα.

Γναφευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς τὸ γναφεύειν, (ὅθεν:) » Γναφευτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γναφέως.

Γναφεύω, Μ. εὐσω. Γνάπτω (λευκαίνω, ἑτοιμάζω) τὰ μάλλινα ὑφάσματα, εἶμαι γναφεύς.

Γναφικός, ή, όν, = Γναφευτικός.

Γνάφος [γνάπτω], εος-ους (τὸ). = Κνάφος, ἡ λανάρα, τὸ κτένι τῶν γναφέων. 2) εἶδος (ἀγκαθ.) φυτοῦ, τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πρὸς τοῦτο. 3) βασανιστικόν τι ὄργανον.

Γνάψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γνάφειν.

Γνήσιος [γίνομαι], α, ον. (κυρ.) Ὁ κατὰ νόμον (ἐκ νομίμου συζυγίας) γεννηθείς, υἱὸς μὴ νόθος· (ἐν γέν.) ὁ κυρίως ἢ καθαυτὸ, φυσικός, ἀνόθευτος, ἄδολος, ἀληθινός. » Λόγος—, « Διδ., ὁ μὴ ψευδεπίγραφος. » Γυνὴ—, « Ξεν., ἡ νόμιμος (πρὸς διαστολὴν τῆς παλλακῆς).

Γνησιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γνησίου.

Γνησίως, ἐπίρ. Ἀδόλως, Ἀνοθεύτως, ἀληθῶς, εἰλικρινῶς.

Γνίφων, ωνος (ὁ), (Κωμ.) = Κνιπὸς, φιλάργυρος εἰς τὸ ἄκρον.

Γνοίην, ἀόρ. Β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνοφερὸς, ά, όν, = Γνοφώδης, σκοτεινός, ὁμιχλώδης, [ἐκ τοῦ

Γνόφος (ὁ), [νέφος; κνέφας]. σκοτεινὸν ἢ ἀνεμώδες σύννεφον, ὁμίχλη, σκότος, ἀνεμοστρόβιλος.

Γνοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ γνόφον, σκοτίζω.

Γνοφώδης, εος (ὁ, ἡ). = Γνοφερός.

Γνύθος [γνάθος], εος-ους (τὸ), Π. κοίλωμα, ἀπήλαιον.

Γνῦξ [ἴδε γόνυ], ἐπίρ. Εἰς τὰ γόνατα.

Γνύπετός (ὁ, ἡ), Π. [γόνυ ἴδε τὴν λέξ., πίπτω], ἀσθενής, ἀδύνατος, ῥᾳθυμος.

Γνῶ, (ἀ. πρσ. ἐν. τοῦ) ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ., ἢ 2) Π ἀντὶ Ἔγνω, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τῆς ὁρατ. καὶ

Γνῷ, (γ'. πρσ. ἐν. τοῦ) ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. ᾗ

Γνῶθι, ἀόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνῶμα (τὸ), = Γνώμη, γνῶσις. 2) = γνώρισμα. 3) = Γνώμων (ὁδοὺς ἢ κανών).

Γνωμάτευμα (τὸ). γνώμη, γνωμικὸν, ἀποφθεγμα, [ἐκ τοῦ

Γνωματεύω, Μ. εὐσω. Κυττάζω τὴν ὥραν εἰς τὸν γνώμονα (ἡλιακὸν ὡρολόγιον). 2) διακρίνω. 3) = Γνωμοδοτῶ ἢ 4) Γνωμολογῶ.

Γνώμεναι, Π. ἀντὶ Γνῶναι.

Γνώμη (ἡ), [γιγνώσκω]. σκέψις· σκοπὸς, στοχασμὸς, συμπερασμὸς· κρίσις· ἀπόφασις. »Γνώμην ποιοῦμαι (τιθημι, ἔχω, ἀποφαίνομαι, κτλ.), « Αξ. »Βουλὴς γνώμη, « Δημ. » Παρὰ γνώμην τοῦτο τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, « Θκ., παρὰ προσδοκίαν, ἀνέλπιστον, ἀναπάντεχον. » Γνώμην ἐμὴν, « Ἀρχ. » Γνώμας νικήσεις ἐν τῷ δήμῳ, « αὐτ. (παρβλ. καὶ 4). 2) θέλησις· ἔγκρισις, συγκατάθεσις. »Ἄνευ (ἢ » Ἀπὸ) γνώμης, « Αξ., χωρὶς τὴν γν., (οὗ ἐναντ. τό) »Ἀπὸ γνώμης, « Αξ., μὲ τὴν γν., αὐτοπροαιρέτως ἢ, ἐπίτηδες. » Ὅσοι δὲ τοῦτο γνώμῃ ἔπραξαν, « Δσ. 3) νοῦς· κρίσις, λογικὸν· φρόνησις. » Πρὸς ἑτέρῳ τὴν γνώμην ἔχουσιν, « Αἰσχ. »Ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει, « Δσ. » Σώματα καὶ γνώμας σφάλλει, « Ξεν. » Γνώμης ἁμαρτάνει, « Θκ. » Γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων, « αὐτ. »Τοῦτο ἀνθρώπα γνώμῃ αἱρετέον, « Αξ. 4) κλίσις, διάθεσις, προαίρεσις· φρόνημα. » Πρὸς τὴν εἰρήνην τὴν γνώμην εἶχον, « Θκ. » Τίνα γνώμην εἴσθέμε ἔχειν, « Ἰσκρ. »Τοιαύτην γνώμην ἔσχηκα περὶ ὑμᾶς, « αὐτ. »Τίνα γνώμην ἔχεις; « Ἀρχ., τί φρονεῖς; (παρβλ. ᾗ 1). 5) (ἀπν.) = Γνῶσις, γνωριμία· εὔνοια. » Ἦν δὲ αὐτῷ ἐν γνώμῃ γεγονὼς, « Ἡρ., ἦτον γνωστός του καὶ εὐνοούμενος. 6) (σπν.) = Γνώρισμα (ᾱ). » Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν, « Θγν. (ὅθεν 7) = Γνώμων (ὁδοὺς).

8) συμβουλή. » Ποῦ καταφύγωμεν οἱ γνώμης δεόμενοι; « Πλ. 9) (πλθ.) γνωμικὸν, ἀπόφθεγμα. » Τῶν πρεσχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας, « Ἰσκρ.

Γνωμηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνωμοδοτήσεως (ψηφοφορίας) λέγοντος ἑκάστου τὴν γνώμην του.

Γνωμίδιον (τὸ), (Κωμ.) ὑποχορ. τοῦ Γνώμη.

Γνωμικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκφράζων) γνώμην, γνωμολογικός.

Γνωμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνώμης (γνωμικοῦ).

Γνωμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Ἐκθέτω, Προτείνω) γνώμην.

Γνωμοδότημα (τὸ). ἡ δοθεῖσα γνώμη.

Γνωμοδοτὴς, οῦ (ὁ). ὁ γνωμοδοτῶν, σύμβουλος.

Γνωμοδότησις, εως (ἡ). τὸ γνωμοδοτεῖν.

Γνωμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ μὲ) γνωμικά.

Γνωμολογία (ἡ). τὸ γνωμολογεῖν. 2) παράγγελμα ἠθικὸν, γνωμικὸν. 3) συλλογὴ γνωμικῶν.

Γνωμολογικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὸ γνωμολογεῖν.

Γνωμολογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνωμολογίας.

Γνωμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ συλλέγων γνώμας (γνωμικά).

Γνωμονικὸς, ή, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. (μὲ γεν.) Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ, τι καὶ κρίνῃ περὶ αὐτοῦ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἀστρονομ. ἢ ἀρχιτεκτον.) γνώμονα, (ὅθεν: ||. οὐσ. ἀρσ.) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀρχιτεκτον. ἢ ἀστρονομ., (καὶ θηλ.) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν γνώμονας.

Γνωμοσύνη (ἡ), Π. γνῶσις, φρόνησις, ὀξύνοια.

Γνωμοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.) = Γνωμολογέω, χαλκεύω (κατασκευάζω) γνώμας.

Γνωμοτυπικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. (Κωμ.) = Γνωμολογικός.

Γνωμοτύπος (ὁ, ἡ), = Γνωμολόγος. » Οἱ ἀγροῖκοι μάλιστα γνωμοτύποι εἰσὶν, « Ἀρετ.

Γνώμων [γιγνώσκω], ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) = Γνωμονικὸς, ἔμπειρος, εἰδήμων (χ. πρ.) φρόνιμος, διακριτικὸς, γνωσκὸς. ||. (ὁδὸς) πραγματογνώμων· ἐπιτηρητὴς. 2) (ὁδοὺς) τὸ ὁδοντι τῶν ζώων ὅθεν γνωρίζεται ἡ ἡλικία των, (ἴδε Ἄδολος). 3) (συνήθ.) ὁ ὡροδείκτης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, (συνκδ.) τὸ ὡρολόγιον αὐτὸ, (σπν.) ἀντὶ Κλεψύδρα. 4) (ἐργαλ. μαθημ. ἢ ἀστρνμ.) γωνιόμετρον, (καιν.) γωνιὰ, ἢ = Κανὼν, (Ἰταλ.) βέγκλα. 5) γεωμετρικόν τι σχῆμα. 6) ἡ ἀρίδα (τὸ σίδηρον) τοῦ τρυπάνου. 7) ἡ ταρίφα τῶν τελωνείων.

Γνῶναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωρίζω, Μ. ίσω. (μτδτ. μὲ αἰτ. ᾗ δοτ.) Κάμνω τινὰ νὰ γνωρίσῃ (ἢ ἀναγνωρίσῃ) τι, γνωστοποιῶ, συνιστῶ. » Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, « Γρφ. 2) (ἀμτδτ. ἢ μσ. μὲ αἰτ.) κατανοῶ τι γνωστὸν εἰς ἐμαυτὸν, (ὅηλ.) μανθάνω, πληροφοροῦμαι, καταλαμβάνω ἢ διακρίνω, ἀναγνωρίζω· (σπν.) ἠξεύρω. » Οὐδὲ γνωρίσει μ' ἰδὼν, « Εὐρ. » Τὸ γένειον ἐπεκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, « Ἡρδ. » Καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω, « Ξεν.

Γνώριμος, ος καὶ (σπν.) η, ον. Ὁ γνωριζόμενος (δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ) εὐκόλως, φανερὸς, σαφὴς, εὔληπτος. ||. (ὁδὸς) γνωστὸς, οἰκεῖος. 2) ἐπίσημος. 3) μαθητὴς.

Γνωριμότης (ἡ). σχέσις, γνωριμιὰ. 2) ἐπισημότης.

Γνωρίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γνώριμον (γνωστὸν, εὔληπτον). »Γνωρ. ἔχω τινί, « Δημ. ἔχω γνωριμίαν μέ τινα, εἶμαι γνώριμος του.

Γνώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γνωρίζειν· γνώρισμα, ἀναγνώρισις· γνωστοποίησις· γνωριμία.

Γνώρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γνώρισιν, διακριτικὸν (χαρακτηριστικὸν) σημεῖον.

Γνωρισμὸς (ὁ), = Γνώρισις.

Γνωριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γνωρίζων (πληροφορούμενος καὶ γνωστοποιῶν), πραγματογνώμων.

Γνωριστικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ συντελῶν εἰς τὸ γνωρίζειν, δηλωτικός.

Γνῶς, ᾶ'. ἐν. καὶ

Γνῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωσιγραφία (ἡ). ἀπόφασις δικαστηρίου, ἔγγραφος.

Γνωσιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Μαχοῦμαι ὅτι εἶμαι κατώτερος ἄλλου εἰς τὴν μάχην, (ἐπμ.) μετανοῶ, ἀλλάζω γνώμην. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι ἐναντίος τινὸς, (ἐπμ.) φιλονεικῶ, διϊσχυρίζομαι.

Γνωσιμαχία (ἡ). φιλονεικία, ἰσχυρογνωμία.

Γνωσιμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἔχων ἀποτιπάθειαν) πρὸς τὰς γνώσεις, (ὄνομα ἀρετικῶν).

Γνῶσις [γινώσκω], εως (ἡ). = Ἐξέτασις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

[δία, πληροφορία· μάθησις· σοφία. » Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, « Γρφ. 2) = Γνώρισις, γνωριμία, οἰκειότης. » Κατὰ τὴν γνῶσίν μου τὴν πρὸς αὐτόν, « Αἰσχ. 3) συνουσία (κατὰ τὸ » Ἔγνω Ἀδὰμ Εὔαν. «). 4) ἐπιστημότης. » Ἐπίσημον ὀδὸν εἰς γνῶσιν, « Ἀκ. 5) ἀπόφασις δικαστική. » Διὰ τοῦ δικαστηρίου γνώσεως νόμος κυριώτερος ἔσται, « Δμ.

Γνωστέος, α, ον, θετ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωστήρ, ῆρος καὶ

Γνώστης, ου (ὁ), = Γνώμων (εἰδήμων) τινὸς πράγματος, (ἐπιμ.) πιστοποιῶν (ἐγγνώμενος) περὶ αὐτοῦ. 2) (γραφ.) μάντις.

Γνωστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) = κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γινώσκειν. » Τὸ γνωστικόν, « Πλ., ἡ δύναμις τοῦ γινώσκειν (διακρίνειν κτλ.). 2) ὁ ἔχων ἢ φανταζόμενος ὅτι ἔχει γνῶσιν, (ὕθεν) » Γνωστικοί (εἶδος αἱρετικῶν).

Γνωστός, ή, όν, Ἐγνωσμένος ἢ δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ, γνώριμος, οἰκεῖος, φανερός· ἐπίσημος. » Τὸ γνωσὸν τοῦ θεοῦ, « Γρφ., αἱ ἰδιότητες τῆς θεότητος ὅσας δύναται ὑπωσοῦν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοήσῃ.

Γνωστῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γνωστόν (γνώριμον), φανερά.

Γνωτός, ή, όν, Π. ἀντὶ Γνωστός. ‖. (οὐσ.) ἀδελφός, συγγενής, φίλος. » Οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, « Ἰλ. Ο.

Γνωτοφόνος (ὁ, ἡ), καὶ

Γνωτοφόνευς, ιδος (ἡ), Π. = Ἀδελφοκτόνος.

Γνῶσι, Π. ἀντὶ Γνῶ, καὶ

Γνώσοι, Π. ἀντὶ Γνῶσι, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γοάω-ῶ [γόος], Μ. γοήσομαι (ἀόρ. Ἐγόησα καὶ ᾱ. "Εγων, πθ. μτχ. Γοηθείς), Π. θρηνολογῶ, δδύρομαι, μυρολογῶ, ξεφωνίζω (κυρ. νεκρόν). » Οὐδέ σε μήτηρ ἐνθιμένη λεχέεσσι γοήσεται, « Ἰλ. Φ.

Γογγρίον (τό), κοινολεκτ. ὁ Γόγγρος.

Γόγγρος ὁδός, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γόγγρον. « Οἱ θαλάσσιοι ὄφεις τὴν κεφαλὴν ἐχυτοὶ γογγροειδεστέραν, « Ἀρστ.

Γογγροκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων γόγγρους.

Γόγγρος (ὁ), [γράω-γραίνω], εἶδος ὀψαρ., γέλι θαλάσσιον, (κοιν.) μυγγρί 2) πρῆσμά τι τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων (κυρ. τῆς ἐλαίας).

Γογγρύζω, Μ. ύσω, = Γρυλίζω.

Γογγρώνη (ἡ), = Βρογχοκήλη.

Γογγύζω [ζόγμτ-], Μ. ύσω. Βογγῶ, μορμυρίζω (κυρ. σὲν τὸ τριγόνι, τὸ περιστέρι κτλ.) (μτφορ.) ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι.

Γογγύλευμα (τό), = Στρογγύλευμα, [ἐκ τοῦ στρογγύλος).

Γογγύλεω, Μ. εύσω. Κάμνω τι γογγύλον (στρογγύλον), στρογγυλεύω.

Γογγύλη (ἡ). θηλ. τοῦ Γογγύλος, στρογγύλη. ‖. (οὐσ.) = Γογγυλίς.

Γογγυλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γογγύλιον.

Γογγυλίζω, Μ. ίσω, = Γογγυλεύω.

Γογγύλιον (τό), υποκορ. τοῦ Γογγυλίς, (ἴδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, γαγγύλι, (ταυρκ.) σαλγκάμι. 2) (ἰατρ.) σβώλακι στρογγυλὸν (γογγύλον), χάπι.

Γογγυλοειδής, έος (ὁ, ἡ). γογγύλος (στρογγύλος) τὸ εἶδος.

Γογγύλος [κόγγος], η, ον, = Στρογγύλος, στρογγυλὸς, ὁλοστρόγγυλος.

Γόγγυλος (ὁ), = Κόνδυλος, γρόνθος.

Γογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρογγυλεύω.

Γογγυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γογγυλοειδής.

Γογγυλωπὸς, ἡ, όν, Π. στρογγυλοπρόσωπος.

Γόγγυσις, εως (ἡ) καὶ

Γογγυσμὸς (ὁ). τὸ γογγύζειν, βογκητόν, μουρμούρισμα, (συνκδχ.) δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Γογγυστὴς, οῦ (ὁ) ὁ γογγύζων καὶ

Γογγυστικὸς, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ γογγύζῃ (νὰ παραπονῆται) εἰς κάθε τι, μορμούρης, ἀνευχάριστος.

Γογγυστικῶς, ἐπίρ. Μὲ γογγυσμοὺς ἢ Ἐν εἴδει γογγυσμοῦ.

Γωεδνὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Γοερὸς [γόος], ά, όν. Θρηνώδης, λυπητερός. ἀξιοθρήνητος. (μτνμ.) » Γοερὴ πίτνες, « Νίκ., «ὅτι πολὺ ςάζει δάκρυαν, « Σχλ.

Γοερῶς, ἐπίρ. Λυπητερά.

Γοὴ (ἡ), = Γόης, (κυρ.) ἐπίκλησις (ἐξορκισμὸς) μαγικός.

Γοήμεναι, Π. ἀντὶ Γοᾶν, ἀπαρ. τοῦ Γοάω.

Γοήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Γοερός.

Γοηρὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Γοερὸς.

Γόης [γόη], ητος (ὁ). μάγος, μάντις, χρησμολόγος. (ἐν γεν.) ἀπατεών, (Ἰταλ.) τσαρλατάνος.

Γοητεία (ἡ). τὸ γοητεύειν, μαγεία (κυρ. δι' ἐπῳδῶν), ἀπάτη, (Ἰταλ.) τσαρλατανία.

Γοήτευμα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ γοήτος, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γοητείαν, (καιν.) γήτευμα, μάγια (τὰ). ἀπάτη, δόλος, (ἐπὶ καλοῦ) θέλγηθρον.

Γοητευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ε'ς τὸ γοητεύειν, μαγευτικὸς, θελκτικὸς, ἀπατηλός.

Γοητευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ γοητευτικὸν τρόπον, θελκτικῶς, ἀπατηλῶς.

Γοητεύω [γόης], Μ. εύσω. Μαγεύω, (κοιν.) γητεύω, ἀπατῶ (διὰ γοητειῶν), (ἐπὶ καλοῦ) θέλγω.

Γοητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γόητα, μαγικός.

Γοητικῶς ἐπίρ. Καθὼς οἱ γόητες, ἀπατηλῶς.

Γοῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γοητευτική.

Γόμος (ὁ). [γεμω]. φορτωμα (κυρ. πλοίου), γομάρι.

Γομοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν γόμον (τὸ φορτωμά) του, φορτωμένος.

Γομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γεμίζω, φορτόνω (πλοῖον).

Γομφάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γόμφος.

Γομφιάζω, Μ. άσω. (Γρφ.) Πάσχω γομφιασμόν.

Γομφίασις, εως (ἡ) καὶ

Γομφιασμὸς (ὁ). ὁ πόνος (τὰ μυϊδιασμα, ἡ φαγοῦρα) τῶν ὀδόντων (κυρ. τῶν γομφίων ὅταν σκάνουν ἐν τῷ ὀδοντοφυΐᾳ), (ἐν γέν.) ὀδοντόπονος.

Γομφιοδυοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον) περὶ τοὺς γομφίους ὀδόντας. » Χαλινὸς —, « Σδ.

Γόμφιος (ὁ). [γόμφος], (ἐνν. ὀδούς) ὁ ἄλλ. Μυλόδους, (καιν.) τραπεζίτης. (μετωνυμ.) » Κλειδίου —, « Ἀρχφ.

Γομφόβδετος (ὁ, ἡ) καὶ

Γομφοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [γ. πήγνυμι], δεμένος σφικτὸ (συνηρμοσμένος) μὲ γόμφους, πολυσύνθετος.

Γόμφος (ὁ) καρφὶ ξύλινον, ξυλοκάρφι (κυρ. τὸ συναρμόζον πρὸς ἀλλήλους τὰς σανίδας τῶν πλοίων καὶ τῶν μεγάλων βαρελίων)· (ἐνίοτε σφῆνα· κλεῖδωσις

Γομφόεσμος (ὁ, ἡ), Π. [γ. τέμνω], τρυπημένος μὲ ξυλοκάρφια.

Γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω (Συνδέω, Συναρμόζω) μὲ ξυλοκάρφια, (κυρ. ἐπὶ ναυπηγίας) = Πήγνυμι, (ὀθ. μτνμ.) » Ὁπὸς ἐγόμφωσε γάλα, « Ἐμπεδ.

Γόμφωμα (τό). τὸ διὰ γόμφων συνηρμοσμένον τεχνούργημα. 2) = τῶ

Γόμφωσις, εως (ἡ). καρφωμα μὲ γόμφους (ξυλοκάρφια), συναρμογὴ, (ἀνατομ.) ἡ συνάρθρωσις τῶν κοκκάλων, (ἰδιαιτ.) ἡ σφήνωσις τῶν ὀδόντων.

Γομφωτὴρ (ὁ). λειτουργὸς, (κυρ.) ναυπηγὸς, (χυδ.) μαραγγός.

Γομφωτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) γόμφωσιν. ‖. (οὐσ.) Γομφωτήριον (τό), = Γόμφος.

Γομφωτικὸς, ή, όν, = Γομφωτήριος. ‖. » Γομφωτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γομφωτῆρος.

Γομφωτὸς, ή, όν. Συνηρμοσμένος διὰ γόμφων.

Γονατίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ γονατίσῃ. 2) κατωπῶ μὲ τὸ γόνατον. ‖. (ἀμτθτ. ἢ μσ.). κλίνω τὰ γόνατα, γονυπετῶ, (συνκδχ.) παρακαλῶ.

Γονάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γόνυ.

Γονατόδεσμος (ὁ). καλτσοδέτα.

Γονατοῦμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀποκτῶ (Κάμνω) γόνατα (κόμπους καθὼς τὰ καλάμι κτλ.).

Γονατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γόνατα (κόμπους καθὼς τὸ καλάμι κ.τ.λ.).

Γονεὺς [γονή], έως (ὁ), = Γεννήτωρ, πατήρ. ‖. (πλθ.) Γονεῖς, ὁ πατὴρ ᾗ ἡ μήτηρ.

Γονεύω [γονή], Μ. εύσω. Βάλνω τι γόνιμον, γεννῶ (κυρ. ἐπὶ ζῴ.).

Γονὴ (ἡ), [γίγνομαι], Π. γέννησις, σεκνοποία, ἀρχὴ, πηγὴ, γένος, καταγωγὴ. » Τὴν γονὴν Ἀθηναῖος, « Ἀθ. » Τούτῳ ὁ ὁμφαλὸς ἐκ γονῆς ἐμελάνθη, « Ἱππκρ. 2) σπέρμα. » Τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσούσης, « Ἁπλδ. 3) (πλθ.) = Γέννημα, τέκνον, καρπός. » Ἵππων καὶ ταύρων γονάς, « Αἰσχλ. 4) γεννητικὸν μόριον, μήτρα. » Γυναικὶ δυσποκεούσῃ ἦν τὸ παιδίον ἐν τῇσι γονῇσιν ἔχηται καὶ μὴ εὔπορως ἐξέλθῃ, « Ἱππκρ. (παρβλ. Γόνος).

Γονικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γονὴν, σπερματικὸς, ἢ εἰς τοὺς γονεῖς, πατρικὸς καὶ μητρικός.

Γονιμοποιὸς (ὁ, ἡ) = γονιμότητος ποιητικός.

Γόνιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ γεννῶν ἢ δυνάμενος (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) γεννᾶν, γεννητικός, καρπίμος, εὔφορος, (μτφορ.) ἐπινοητικός, εὐφυὴς. (ἰατρ.) περίτεχνη μεσάρτιος) ἡμέρα, (ἐπιμ.) κρίσιμος. 2) (πθ.) ὁ γεννηθεὶς ἢ δυνάμενος γεννηθῆναι. » Τὰ ἐπτάμηνα (παιδία) γόνιμα, « Ἱππκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δηλ. βιώσιμα. » Εὐρὼς ὑγρότητος γόνιμος, « Πλ. 3) = Γνήσιος. » Ἐλέγχειν εἶδε νόθον καὶ γόνιμον, « Ἐπιγρ., (ἴδε ἡ Γονος).

Γονιμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ γονίμου.

Γονιμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γόνιμος.

Γονίμως, ἐπίρ. Κύφορως· κρισίμως κτλ.

Γόνιος, α ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ Γόνιμος.

Γονοειδής, έος (ὁ, ἡ). γόνῳ (γονῇ) ὅμοιος.

Γονέεις, εσσα, εν, Π. = Γόνιμος.

Γονοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδκμ.) = Τεκνοκτονέω.

†Γονοποιέω-ῶ, Μ. ήσω = Τεκνοποιῶ.

†Γονοποιΐα (ἡ). τεκνο(παιδο)ποιΐα.

Γονοποιὸς (ὁ, ἡ), = Γονιμοποιός.

Γονοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γόνον (γονήν).

Γονορρέω-ῶ (ἡ). ῥεῦσις τοῦ γόνου ἀκούσιος, εἶδ. σφραδισιακ. ἀσθενείας.

Γονορροϊκὸς, ἡ, ὀν. Ὑποκείμενος εἰς γονόρροιαν.

Γονορρυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Γονορρυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων γονόρροιαν.

Γόνος (ὁ), [γίγνομαι]. = Γονὴ, γέννησις· γένος· σπέρμα (κυρ. ζώου)· τέκνον, ἀπόγονος. » Γόνιμ πατὴρ (παῖς), « Ἐτρ., ὁ γνήσιος. 2) (ἰδιωτικμ.) » Γόνος, « τὰ νεογνὰ ἰχθύδια, ὁ (ἄλλ.) Ἄφρὸς. » Ἀπὸ τηγάνου γόνον, « Ἀρστ.

Γονόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Γεννάω.

Γόνυ, ατος (τὸ), (ἡ αἰτ. Γόνυ καὶ πλθ. Γόνατα). γόνατον. » Ἅπτομαι τῶν γονάτων τινὸς, « Ὅμ., (κοιν.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας του (ἵνα τὸν παρακαλέσω). » Λύω γόνατά τινος, « Ὅμ., τοῦ κόπτω τὰ ἥπατα. » Εἰς γόνυ βάλλω (κλίνω, ῥίπτω) τινά, « Ἡρ., τὸν ἐξασθενῶ, τὸν ταπεινόνω. » Ἀριστοτέλης τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέζησεν αὖθις, « Αἰλ. » Θεῶν ἐν γαύνασι κεῖται, « Παραιμ., εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν των, (κοιν.) εἶν' εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι, ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει. 2) (μτγν.) ὁ κόλπος τοῦ καλαμιοῦ (τοῦ κλήματος κτλ.). ‖. [κατ' ἐπένθ. τοῦ ο ἀπὸ λέξ. πρωτοτ. (ἴσως) Γνῦ, ἤτις διασῴζη εἰς τὸ Γνύξι, Γνύπετος, Ἰγνύς, καὶ Πρόγνυ· τῆς αὐτῆς πηγῆς εἶνε καὶ τὸ Γνάπτω].

‡Γονυαγκὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἀγκὼν (τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κλειδώσεως) τοῦ γονατος.

Γονυαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόνον (ἄλγος) εἰς τὰ γόνατα, ποδαλγὸς.

Γονυκαμψεπίκυρτος καὶ

Γονυκλασαγρύπνα (ἡ), (κωμ. ἐπίθετ. τῆς ποδάγρας), ἡ κάμπτουσα καὶ κλῶσα (λυγίζουσα καὶ συντρίβουσα) τὰ γόνατα καὶ πρὸξενοῦσα ὕπνον.

Γονυκλινέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδκμ. σύνθ. τοῦ) Γόνυ κλίνω, γονατίζω.

Γονυκλινὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (ἢ κεκλιμένος εἰς) τὰ γόνατα, γονατιστός.

Γονυκλισία (ἡ). ἡ κλίσις τῶν γονάτων, γονάτισμα, (Ἐκκλησ.) μετάνοια.

Γονυκλιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γονυκλινέω.

Γονύκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυρτὰ πρὸς τὰ ἔνδον (καὶ ἐπμ. συγκρούων ἐν τῷ περιπατεῖν) τὰ γόνατα, στραβοκόδης (παρβλ. Βλασός), (συνηθ. καὶ φυσιολογικμ.) θηλυδρίας, δειλὸς. » Τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων γονυκροτώτερα, « Ἀρστ., (παρβλ. Εἰλίπους).

Γονυπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω εἰς τὰ γόνατα, γονατίζω· προσπίπτω, παρακαλῶ.

Γονυπετὴς, έος (ὁ, ἡ). πεσμένος εἰς τὰ γόνατα, γονατιστός.

Γονυπέτησις, εως (ἡ). πέσιμον εἰς τὰ γόνατα, γονάτισμα· γονυκλισία.

Γονυπετῶς, ἐπίρ. Γονατιστά.

Γονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γονοειδής.

†Γυοπλανὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυοπλανής.

Γόος (ὁ), [ὀνμτπ.], θρῆνος, μυρολόγι, ξεφωνητόν.

Γοόωσσα, Ἰων. Π. ἀντὶ Γοῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Γυάω.

Γόργειος, α ἡ ος, ον, = Γοργόνειος.

†Γοργεύω [γοργὸς], Μ. εὐσω. (νλγ.), Ταχύνω, σπεύδω.

Γοργιάζω Μ. άσω. Μιμοῦμαι (γράφων ἢ ὁμιλῶν) τὸν σοφιστὴν ῥήτορα Γοργίαν.

Γοργίειος, α ἡ ος, ον. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον (τὸ ὕφος) τοῦ Γοργίου.

Γοργολόφα (ἡ) θηλ. τοῦ

Γοργολόφος, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας του κεφαλὴν Γοργόνος, (ἐπιθ.) φοβερός.

Γοργόνειος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μέ) τὰς Γοργόνας. ‖. (οὐσ.) Γοργόνειον (τὸ), ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνος· προσωπεῖόν τι τοῦ παλαιοῦ τραγικοῦ θεάτρου, (ἐν γέν.) φοβητρον.

Γοργονειοειδὴς, έος καὶ

Γοργονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος Γοργόνος, ἀγριοπρόσωπος.

Γοργόωτος (ὁ, ἡ) (κυρ. ἀσπὶς) ἔχουσα εἰς τὸ κύρτωμά (νώτον) της ὁμοίωμα Γοργόνος.

Γοργόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀποκτῶ γοργότητα (ζωηρότητα), γίνομαι =

Γοργὸς [ὀργὴ], ἡ, ὀν. Ταχὺς, ὁρμητικὸς, ζωηρὸς, εὐκίνητος, (κοιν.) σερπετὸς, ξυπνητὸς, ἀνοικτομμάτης· φοβερὸς· καταπληκτικὸς. » Ἵππος γοργὸς ἰδεῖν, « Ξεν., ἔχων ζωηρὸν καὶ κατά τι ἄγριον βλέμμα. » Τὸ γοργὸν, « Ἀξ., ἀντὶ ἡ-

Γοργότης (ἡ) ὁ χαρακτὴρ τοῦ γοργοῦ, ταχύτης, ὁρμὴ, εὐκινησία, ζωηρότης.

Γοργοτομία (ἡ). ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος.

Γοργόφθαλμος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Γοργῶπις.

Γοργοφόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Γοργοφόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύσας τὴν Γοργόνα.

Γοργύρα (ἡ), [ὀνμτπ. ἴδε Γάργαρα], ὑδραγωγεῖον (ὑπόγειον), ὑπόνομος (σκολιὸς ἢ βορβορώδης), (Τουρκ.) μπουβροῦμι, (ἴσως ἀπ' ἐδῶ καὶ τὸ γκεργκύρι (καθαυτὸ μάλιστα γράφεται: καὶ Γέργυρα).

Γοργῶ [γοργὸς ἢ πιθανώτ. μορμῶ], ὁος-οῦς (ἡ). Γοργόνα (μυθολογ.), (ἰδιαιτ.) ἡ Μέδουσα (ἡ φοβερωτέρα τῶν τριῶν). 2) = Γοργόνειον.

Γοργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γοργονώδης.

Γοργῶν, όνας (ἡ), = Γοργὼ.

Γοργώπης, ου (ὁ) καὶ

Γοργῶπις, ιδος (ἡ), = τῷ

Γοργωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ ὦπας (ὄμματα) Γοργόνος, ἀγριόφθαλμος, φοβερός.

Γοργῶς, ἐπίρ. Ταχέως, εὐζώφρως κτλ

Γοργῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Γοργωπός.

Γορπιαῖος (ὁ), ὁ Σεπτέμβρ. μὴν κατὰ τοὺς Μακεδ.

Γοῦν [γε, οὖν], σύνδ. (κυρ.) Ἐλατικ. ἢ Βξαιρετ., κἂν, τοὐλάχιστον, ὅμως, ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλο, τοῦνομα γοῦν ἔχει ἀνθρωπον, « Δμ. » Ἐβούλετο παρασκευαζόμενος γοῦν ὅπλος εἶναι, « Θκ. » Δοκέων πάγυ δευτερεῖα γοῦν οἴσεσθαι, « Ἡρ. 2) Βεβαιωτ., ἐξάπαντος, πράγματι (ἐνίοτε μετ' εἰρων.) » Χαρίεντα γοῦν ἐθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι ταῦτα κατατιθείην, « Ἀριστοφ. » Πάνυ γοῦν ὤκνησεν αὐτὸν (τὸν Μίλωνα) ὁ ταῦρος ἐν τῷ σταδίῳ βαςαχθεὶς, « Γαλ. 3) Συλλογιστ. Αἰτιολογ., λοιπὸν, ἐπειδή, Ὅθεν, διὸ κτλ., ἑπομένως. » Ὑπερβολή τις ἀρετῆς καὶ κάλλους (τῶν Ταρδιτανικῶν ἱματίων) καὶ λαντιαίως γοῦν ὠνοῦνται τοὺς κριοὺς διὰ τὰς ἀρετὰς, « Στρβ. 4) Ἐπεξηγηματ. ἢ Ἐμφαντ., παραδείγματος χάριν, ἀπ. » Μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίστη διὰ τὴν μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχε. » Διὰ ταύτην γοῦν τὴν γῆς κτλ.. Τὴν γοῦν Ἀστακηνὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ὥκνουν οἱ αὐτῆς ἄρχοντες Θκ., (παρβλ. Γε καὶ Δή).

Γοῦνα (τὰ), Π. ἀντὶ Γόνατα.

Γουνάζομαι, Μ. άσομαι, Μ. παρακαλῶ να γονατίσω ἢ πάνω τὰ γόνατά του, πίπτω εἰς τοὺς πόδας του, προσπίπτω (ἐν γέν.) ἱκετεύω.

Γουναλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π, ἀντὶ Γονυαλγής.

Γούασμα (τὸ), Π. γονάτισμα, ἱκεσία.

Γουνοομαι-οῦμαι, Μ. ωσομαι, Π. = Γουνάζομαι.

Γουνοπαχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παχὺ (πολὺ) γόνατα, (ἐν γέν.) παχύς (συγχ. τῷ Γυοπαχὴς, καὶ ἴσως εἶνε Γυνοπαχής).

Γουνὸς (ὁ), Π. [γίνομαι], ἀγρὸς (χώρα, γῆ εὔφορος (γόνιμος). 2) [γόνυ] τόπος ἔχων, ψήλωμα, γεώλοφος.

Γουνὸς, Π. ἀντὶ Γόνατος.

Γοῦνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Γόνος. 2) ἀντὶ Γῶνος, γωνία.

Γοώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γοερός.

Γράβδην [γράφω], ἐπίρ. Τσουγγρανιστὰ ἐπιπολαίως.

Γραβδὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Γραβδίον (τὸ), Αἰτλ. ἀντὶ Ῥάβδιον, σχοινὶ ἀφιόῦ διὰ τὰ πυροφάνια (πύρσαια).

Γράβιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Γραβίδιον.

Γραῖα, ας (ἡ) (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Γεγραμμένη γρμά. » Ὅταν δὲ πεντεκαιδεκαετεῖς γένωνται (αἱ σύες), οὐκέτι γεννῶσιν, ἀλλὰ γραῖαι γίνονται, « Ἀρστ., (ἴδε Γραῦς). ‖. (οὐσ.) Γραῖα, ἡ (ἄλλ.) Μάγειρος, ἐτδ. ἀστρακοδέρμ., (κοιν.) παχύδερμος (ἴδε Ἐριθακώδης).

Γραΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραΐς, Γρηΐδιον (περιφρον.) παλιγυναῖκα.

Γραϊκὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραῦς.

Γραιώδης, γραϊδικὸς.

Γραίνω [ῥαίω], Μ. γρανῶ. Σύνθ. κατα-τρώγω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

...ομαι, Μ. ώσομαι. Ρίνομαι ..., γηρώ, παλαιόνω.
...ιος, ον, (κατά συγκ. ἐκ τοῦ) Γεραιός, ...ικός, παλαιός. « Σταφυλή —, « ...ος, ἡ στερ. διασμένη. « Ἰρείκη («Ἀ... —, « Λίσγ., Σοφ., ἡ ξηρὰ πτλ. ...ον χερί γραΐᾳ λαβοῦσα, Εὐρ. ...ος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Γραῖα, γεγήτσα. ...μα (τό), [Γράφω]. πᾶν ὅ,τι γράφεται ...γράφη τὸ γεγραμμένον. » Πειθόμε... ...τὸν ἐν Δελφοῖς γράμματι, τῷ Γνῶθι ..., « Πλάτ., Ξεν. » Γράμμ' ἐπι... ...σθιον. « Γραγ. 2) κατάστιχον, στη... ...μα (ἐν γέν.) ἔγγραφον, συγγραμμα. ...Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀνα... ...ώρησας, « Κπγρ. «Δέξαι σου τὸ γράμ... ..., ἡ τρύων πεντήκοντα, Κύργγ. 3) ...μμα. » Δέξ' ἀταλὰν χειρῶν πάϊ... ...γράμματα, « Ἐπγρ. 4) (πλθ.) γραφή, ...στολή. «Τοῖς αὖτις φίλοισι γράμματ' ...σσω τάδε, « Εὐρ. » Ἴνίκα γράμμα ...ν εἶδον, ὅ μοι θεῦρο μαλεῖν σ' ἔλεγεν, « ...πγρ. 5) ζωγραφία. » Θάμος τοῦ ζω... ...γράμμα τόδε τὸ γράμμα, « Λίλ. 6) σχε... ...τοῦ ἀληθεΐτου, ψηφί. » Λίθος, ...γραμμάτων Δασρίων πλέως, « Ἡρ » Ἐ... ...γράμματα, « Δημ. 7) — Διά... ...γραμμα. » Ἴνίκα Πυθαγόρας τὸ περι... ...ἔφατο γράμμα κεῖν', ἐφ' ὅτῳ ...ἐγαγε βοσθυσίαν, « Ἐπγρ. 8) ...γράμμιον. 9) (πλθ.) ὅσα μανθάνει ...ς διὰ τῶν σχολείων, τὰ ἐγκύκλια μαθή... ...(ἐν γέν.) παιδεία· φιλολογία. «Δι... ...ὧσιν οἱ μαθόντες γράμματα, « ...

Γραμματοδιδασκαλίδης, ου (ὁ), Π. (Κωμ. ...τοῦ Γραμματοδιδάσκαλος.

Γραμμάτριον (τό), μέτρ. (κυρ. ἰατρ.), τὸ εἰ... ...τέταρτον μέρος τῆς οὐγγίας, (ἀπ.) scripulum.

Γραμματεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ γραμμα... ...κεῖται. « Ἐμμένης διὰ τὴν γραμματείαν ...σχολουμένους. « Πλ. 2) ἡ περὶ τὰ ...ματα ἀναχώλησις, παιδεία, φιλο... ...λογία. « Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, « ...γία.

Γραμματεῖον (τό), (Ἐνγέν. κάθ.) ἔγγρα... ...ον, (ὑποκορ. -δν) συμφωνητικόν, ὁμολο... ...σγράφονται αἱ ἐπιστολαὶ κτλ. « Ἐκ... ...μεῖα τὰ γραμματεῖον, ὃν' ἀναγνῶ λαβὼν ...ατικὰ ὑφείλω, « Ἀρχ. 2) σημείωμα, ...ανορά. « Δοὺς γραμματεῖον, ἡδίω κο... ...ελίκτου ἀπουλεῖ. « Εἰς κάλπην ἐμ... ...ολλὸν γραμματεῖα, ἔχοντα ἑκάστῳ τοὔνο... ...ικά, « Δι. 4) δίπλωμα, « Γράμματα βα... ...ικά, τὴν τῶν Πατρικίων πιμὴν δωρού... ...ένων. « Σβ. 5) (κάθε τι ἐπὶ τοῦ ὀπ... ...ράφεται), σκέδαι πινακίδα, σημειωμα... ...ήριον, φύλλον χαρτίου, πετράδιον ἐμ... ...λλικοῦν —, « Πλάτ. 6) σχολεῖον ἢ ...ρεῖον. 7) χαρτοφυλάκιον, κιβώτιον ...λίκια) γραμμάτων καὶ χρημάτων· (ἰ... ...κρίνια.

Γραμματεύς, έως (ὁ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ...γράφων ἢ ἀντιγράφων. Γραφεύς, γραμ... ...κός (τοῦ κοινοῦ, ὁ αὐτός καὶ) γραμ... ...ατοφύλαξ (καὶ) ἀναγνώστης τῶν δημο... ...σίων ἐγγράφων, (Βυζ.) σικρετάριος, Μνήμων (νοτάριος). » Ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθών, ἀνέγνω, « Θκδ (ὁ Ἄρχον. μετεγεγράσθη κομικῶς καὶ τὸ θηλυκόν). » Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ἐγγεγράψομαι, « Θεσμοφορ. 2) γραμματισμένος, προκομμένος, λογιώτατος, (Γρφ.) νομικός, νομοδιδάσκαλος. « Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεύς; « Γρφ. (παρβλ. Γραμματοδιδάσκαλος).

Γραμματεύω, Μ. εὐσιώ. Εἶμαι γραμματεύς.

Γραμματηφόρος (ὁ), Π. ἀντὶ Γραμματοφόρος.

Γραμματίας, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος), πέτρα πολύτ. (σμαράγδι) μὲ φλέβας τινὰς ὡς γράμματα.

Γραμματίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γραμμάτιον, χαρτάκι, γραμματάκι, καταζιχάκι, σημειωματάκι, βαβαΐκι κτλ.

Γραμματίζω, Μ. ἰσω. Διδάσκω γράμματα, (ὅθεν ἡ μτχ.) « Γεγραμματισμένος (ἡ, ον), « ὁ Προκομμένος. 2) = Γραμματεύω. » Γραμματιδδοντος τῷς πολεμάρχυς Διωνυσίῳ Καλλιμήλιος, « Ἐπγρ.

Γραμματικεύομαι, Μ. εὐτσμαι. Σπουδάζω ἢ Διδάσκω τὴν γραμματικήν, εἶμαι = Γραμματικός.

Γραμματικός, ἡ, όν. Ὁ σπουδάζων ἢ διδάσκων (ἢ ἀνήκων εἰς) τὰ γράμματα (κυρ. τὰ ἐγκύκλια γραμματικά). » Οὐκοῦν δ μὲν ἑκὼν μὴ ὀρθῶς γράφων γραμματικὸς ἂν εἴη.. Ὁ δὲ ἄκων, ἀγράμματος, « Ξεν. (ᾱθ. ‖. οὐσ.) « Γραμματική, « ἡ τέχνη καὶ « Γραμματικός, « ὁ ἐπαγγελλόμενος αὐτήν. » Εἴρηται δὲ γραμματικὴ ἐκ τῶν γραμμάτων, οὐ τούτων μέν τοι, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων, « Διονύσ. Θρ. » Ἐλέγχει τὰ γράμματα, τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς, « Πλ. « Γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου, « αὐτ. 2) ἔμπειρος γραμμάτων ἢ γραμματικῆς, γραμματισμένος, φιλολόγος, κριτικὸς (τῶν ἀρχ. συγγραμμάτων ἢ ποιημάτων). » Μηδὲ σεμνύνῃ, γραμματικοῦ ποιῶν ἔργον, ἃ μὲν εἰρήκασιν οἱ πρόσθεν ἐκμεμελετηκώς, « Γαλ. (παρβλ. Γραμματοδιδάσκαλος). 3) ὁ ατολισμένος μὲ γράμματα (ψηφία). « Ποτήριον —, « Ἀθ.

Γραμματικῶς, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν γραμματικῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς.

Γραμμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γράμμα, γραμματάκι κτλ., (ἴδε Γραμματίδιον).

Γραμματιστής, ᾶ (ὁ), = Γραμματοδιδάσκαλος. 2) = Γραμματεύς, Γραμματικός.

Γραμματιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραμματιστήν. « Γραμματιστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γραμματιστοῦ.

Γραμματοδιδασκαλεῖον (τό). σχολεῖον κοινῶν γραμμάτων (ὅπου διδάσκει ὁ Γραμματοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος τῶν κοινῶν γραμμάτων.

Γραμματοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. = ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει γράμματος (στοιχείου ἢ διαγράμματος).

Γραμματοεισαγωγεύς, έως (ὁ), (Γρφ.) Εἰσαγγελεὺς δικαστηρίου.

Γραμματοκομιστής, οῦ (ὁ). ὁ κομίζων (μεταφέρων) γράμματα. ‖. (ὁ Παλαιμήδης ὀνομάζεται) που γραμματοκομιστὴς, ὡς εἰσαγωγὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ γράμμ.)

Γραμματόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) γράμματα, (ἐπίθ. τοῦ κονδυλίου).

Γραμματοκύφων [γρ. κυπτῶ], ωνος (ὁ). (ἐξευτελιστικῶς) Γραμματεύς, γραφεύς.

Γραμματολικριφίς, ίδος (ὁ). ὁ διαστρέφων τὰ γράμματα, γράφων στραβὰ καὶ ἀναποδα (λικριφίς).

Γραμματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Γραμματοφόρος.

Γραμματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων ἢ περιέχων) ἐπιστολάς. » Κιβώτιον γραμματοφόρον, « Πλδ. ‖. (ὡς ὄν.) γραμματοκομιστής. » Τὸν γραμματοφόρον Βελλεροφόντην, « Εὐρ.

Γραμματοφυλακεῖον καὶ **Γραμματοφυλάκιον** (τό). τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ δημόσια ἔγγραφα.

Γραμματοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιστάτης τοῦ γραμματοφυλακείου.

Γραμμή (ἡ), [γράφω]. σειρὰ, ἁράδα, κονδυλιὰ κατὰ μῆκος. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, « Πλάτ. 2) ζωγραφικὴ χωρὶς χρώματα, ἐγγεγράφημα. « Ἐν γραφαῖς κινητικώτεραν ἢ χρῶμα γραμμὴν, « Πλ. 3) = Βαλβίς, ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου, (Ζ. Ἀφετηρία). (ἐνίοτε) τὸ τέρμα. » Ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν, « Εὐρ. «Ποσὶ γραμμὰ μὲν αὐτὰ στᾶσι, τέλος ἔμμεν ἄεθλον, « Πνδ.

4) (πλθ.) σανίδιον τι μὲ πέντε γραμμὰς καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ παιζόμενον παιγνίδιον (εἶδος βάμμης ἢ τριωβόλι), (ὅθεν) « Τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, « παροιμ., μεταχειρίζεται ᾗ τὸν μόνον ἐναπολειφθέντα τρόπον. (ἄλλο εἶδος παιγνιδίου ἦτο τὸ) » Διὰ γραμμῆς παίζειν, « Πλάτ., (ἴδε Διελκυστίνδα).

Γραμμίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τὰς γραμμάς. (ἴδε Γραμμὴ καὶ Διαγραμμίζω).

Γραμμικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ καταγινόμενος εἰς γραμμάς, Γεωμετρικός, γεωμέτρης.

Γραμμισμός (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγραμμισμός.

Γραμμοδιδασκαλίδης, ου (ὁ), = Γραμμαδιδασκαλίδης.

Γραμμοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐκτεινόμενος (διευθυνόμενος ἢ ἀτενόμακρος) ἐν εἴδει γραμμῆς.

Γραμματοποίκιλος (ὁ, ἡ). π. ποικιλμένος (πλουμισμένος) μὲ γραμμάς.

Γραμμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Γραμμοειδής.

Γραολογία (ἡ). λόγοι (παραμυθία) γραώδη, φλυαρίαι.

Γραοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἀνήκων) εἰς γραῖαν, γραὸς ἴδιος.

Γρασσεύω, ῦς (ὁ), (Κωμ.). ὁ σεύων (κυνηγῶν, ἀγαπῶν ἐρωτικῶς) τὰς γραίας.

Γραστρέφης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατραφεὶς ὑπὸ γραὸς, (παρβλ.) Μαμμάθρεπτος.

Γραφίλος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Γρασσεύς.

Γραφίς [γράφω], ίδος (ἡ). τὸ ἀλλαγμένον δέρμα (ποικάμισον) φειδιοῦ ἢ ἐντομ. 2) εἶδ. πτην., ἴσ. = Θρυπίς.

Γραπτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ †Γράπτης, ου (ὁ). ὁ γράφων (χαρακόνων, τραῦῶν γραμμάς). » Μολίβδος —, « Ἐπγρ., τὸ μολυβδοκόνδυλον.

Γραπτός, ή, όν. Ὁ γραμμένος ἢ δυνάμε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος νὰ γραφῇ, ἐγγεγραμμένος· σημαδεμμένος (πλεσμισμένος) μὲ γράμματα· ζωγραφισμένος, ἐξυπνισμένος.

Γραπτὸς [γράφω], ὸς (ἡ), (πλθ. Γραπτέες, ᾶς [κρσ.] Γραπτὲς), = Ἀμυχή, = τσουγγρανιά, ξυσιμον, σημάδι μαστιγώσεως. 2) Π. γράμμα, γραφή.

Γράσος (ὁ), [ᾰ] ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων. 2) ἡ δυσωδία τῶν τράγων (χυδ. πρηταΐλα) καὶ τοῦ ἰδρῶτος τῆς μασχάλης. 3) = (ἡ συγχ.) τῷ

Γράσσος (ὁ), [ᾰ]. ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν ἐφορμούντων στρατιωτῶν.

Γραστίζω, Μ. ίσω. Τρέφω τὰ ἄλογα μὲ (Τὰ βάλλω εἰς τὸ) γρασίδι, ζέκ τοῦ

Γράστις [γράω], εως (ἡ). χλωρὸν ἡ ἡμίξηρον χορτάρι διὰ τὰ ἄλογα, (κοιν.) γρασίδι.

Γράφων, ωνας (ὁ, ἡ). ὁ βρωμῶν γράσον (πρηταΐλαν), (Λατ. καὶ Γαλλ. Gras, ὁ παχύς).

Γραῦς [γεραῖα ἢ γράω], (ἡ γεν.) γραὸς (ἡ). (ἡ δοτ. Γραΐ, ἡ αἰτ. Γραῦν· πλθ. Γραΐες, γραῶν, γραυσί, γραῦς). Γρηΐ. «Ἀεὶ δὲ τὴν γραῦν ἡ νέα νικᾷν θέλει,» Νικ. Εὐγεν.

2) (μτγν.) ὁ πηγμένος ἀρρὸς (ἡ τσύπα) τοῦ βρασμένου γάλακτος κτλ. «Φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνουσα γρηῦν,» Νίκ.

3) (συνκδχ.) τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν τῶν προβεβηκότων ἐρύτιδωμένον δέρμα.

4) εἶδ. μεγάλου καβούρου ἡ καραβίδας, παγουρομάνα, (παρβλ. Μαΐα). «Γραῖαί τ' ἀριθακώδεες.» Ἐπίχαρμ. ‖ (ἐπιθετ.) = Γραῖος. «Γραῦς ἵππος,» Σδ., παλιγοφοράδα.

Γραφεῖδιον, ὑποκορ. τοῦ

Γραφεῖον (τὸ). κάθε τι (σουβλερὸν ἐργαλεῖον) μὲ τὸ ὁπ. γράφομεν, μολυβοκόνδυλον, (κυρ. δί) πετρακόνδυλον.

Γραφεύς, έως (ὁ). ὁ γράφων, γραμματικὸς ἢ ζωγράφος.

Γραφὴ (ἡ). γράψιμον. «Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ βίλτου γραφήν,» Σοφ. 2) ζωγράφισμα. «Χῶα γραφῇ μεμιμημένα,» Πα.σ. 3) ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνέ τι γραμμένον ἢ ζωγραφισμένον. «Γράμμα πιστούμενον ἐκεῖνο εἶναι ἐκ τῆς ἄλλης αὐτοῦ γραφῆς,» Στρβ. «Ἐπεκράτησε μέν τοι ἡ Ἀριστάρχειος γραφή,» Σχλ. 4) γράμμα, ἐπιστολή. («Τάςδε πορθμεύσειν γραφὰς πρὸς Ἄργος,» Εὐρ.). (ἐν γέν.) ἔγγραφον· σύγγραμμα, βιβλίον («Ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῇ τὸν τόπον ἡ γραφή,» Στρβ.). (ὅθεν κατ' ἔξοχ.) «Γραφαὶ (Ἐκκλησ.), «αἱ τῆς Π. καὶ Ν. διαθήκης. 5) εἰκὼν, ζωγραφία, (μτγν.) κεντίδι, πλουμίδι. «Δακτυλοδεικτοῦντα τὴν ἐν τοῖς ἱματίοις γραφήν,» Φλτρ. «Ἔστι δέ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος, τοιόσδε,» Ἡρ. 6) ἔγγραφος ἐπὶ δικαστηρίου κατηγορία (κυρ. διὰ δημόσια [πολιτικὰ] ἐγκλήματα), ἀγωγή. «Παρὰ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ ἢ τὰς εἰσαγωγάς,» Ἀρστ. (παρβλ. καὶ Εἰσαγγελία ἢ Δίκη).

Γραφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραφὶς ἢ Γράφιον.

Γραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γράφειν ἢ ζωγραφεῖν ἢ περιγράφειν. «Γραφικὸν μέλαν,» Αξ. «Οὐ πάνυ γραφικός τις ὤν,» Δκ. «Γραφικὴ (ἐνν. τέχνη), «Ἀρστ., ἡ ζωγραφική. «Λέξις—,» αὐτ., ἡ χρησιμεύουσα εἰς τοὺς συγγραφεῖς, (δηλ.) ζωηρά, ἐμφαντικὴ, ζωγραφίζουσα τρόπον τινὰ τὰ ἀντικείμενα. 2) ὡραῖος, (κοιν.) ζωγραφιστὸς ἢ διὰ ζωγράφισμα. «Τοῖς γραφικοῖς ἔρωσιν εἰκασμένοι,» Πλ. «Πρόσοψις—,» Διόδ., (Γαλλ.) pittoresque.

3) (ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (ἢ ἔμπειρος τῶν) ἱερ. Γραφ.

Γραφικῶς, ἐπίρ. Μὲ γραφικὸν (ζωηρὸν, ἐμφαντικὸν) τρόπον, ἐν εἴδει ζωγραφίας. «Κεκοσμημένη γραφικῶς ὥσπερ Ἀφροδίτη,» Πλ. 2) κατὰ τὸ ὕφος τῆς (θείας) Γραφῆς, καθὼς λέγει ἡ Γραφή. «Οὔτε εἰς δεξιὰ οὔτε εἰς ἀριστερὰ, γραφικῶς εἰπεῖν, ἐκκλίνων,» Κυρίλλ. Σκυθοπολ.

Γραφιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Γραφίον (τὸ), = Γραφεῖον.

Γραφὶς, ίδος (ἡ), = Γραφεῖον, κονδύλι. (συνκδχ.) ζωγραφία, ἰχνογράφημα. «Φιλίππος, ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις,» Ἐπιγρ.

Γραφίσκος (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς.

Γράφος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Γράμμα. «Αἱ δέ τιν τὰ γράφεα ταῖ καδαλέσοτο,» Ἐπιχρ.

Γράφω [γράω, γλάφω], Μ. γράψω. (κυρ. καὶ Π.) Ξύνω, τσουγγρανίζω. «Γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή,» Ἰλ. Ρ. (ἐπμ. 2) σκαλίζω (σημαδεύω) μὲ σουβλερόν τι ἐργαλεῖον, ἐγχαράττω (καὶ οὕτως ἔγραφαν οἱ παλαιοί), (ὀθ. τὸ Γαλλ.) graver. «Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται,» Θκρ. «Σήματα γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ,» Ἰλ. Ζ. 3) σγηματίζω γραμμὰς, ζωγραφίζω, (ἐπμ.) γράφω μὲ μελάνην. «Εἰκόνα γράφειν,» Ἡρ. «Ζῶα γράφειν ἢ γράφεσθαι,» Ἡρ. (τὸ μονολεκτ.) Ζωγραφεῖν. «Ὅτι δὲ καλὸς ἦν (ὁ Ἀλκιβ.) βῆλον ἐκ τοῦ... τοὺς Ἕλληνας Ἀθήνησι καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ γράφεσθαι,» Ὁλυμπιόδ. «Τὸν Δράκοντα ἔλεγον αἵματι οὐ μέλανι τοὺς νόμους γράψαι,» Πλ. (καὶ μσ.) «Ἐμαυτῷ γέγραμμαι ὑπομνήματα,» Δμ. «Συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων,» αὐτ. «Γράφου δὲ φρενῶν εἶσω,» Σοφ. (καὶ πθ.) «Κύκλος γεγράφθω,» Εὐκλ. «Ποῦ φρενὸς ἐμὰς γέγραπται;» Πίνδ. «Μὴ δεῖσθαι γραφομένων ἢ πλατυσμένων τιμῶν,» Πλ.

4) γράφω (καὶ συνκδχ. στέλνω) γράμμα. «Ἔγραψαν εἰς Λακεδαίμονα,» Πλ.

5) συγγράφω. «Ποιεῖν ἢ γράφειν,» Ἰσοκρ.

6) = Καταγράφω. «Ἐμὲ γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων,» Ξεν. 7) = Περι(Δια)γράφω. «Γράφει οὖν τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ οὕτως,» Δθ. 8) προτείνω (ἐγγράφως) νόμον κτλ., παρουσιάζω (εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου ἢ τῆς βουλῆς) νομοσχέδιον κτλ. «Γράφειν πόλεμον (πρεσβείαν, ψήφισμα κτλ.),» Δμ. «Γράφει τις αὐτοὺς κατάγειν,» Ἑρμγ. «Στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον,» Δθ. (καὶ μσ.) «Αἱ πόλεις νόμους ἐγράψαντο,» Αξ. (ἢ πθ.) «Δεῖ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον,» Πλ.

9) (μσ.) κατηγορῶ (ἐγκαλῶ) ἐγγράφως τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (κυρ. διὰ δημόσιον ἔγκλημα). (συνήθ. μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἐλλειπτ. προθ.) «Ἐγράψαντο [illegible] ρεὰν,» Δμ. «Γράφομαί σε [illegible]» Πλ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) «Γράφομαι [illegible] αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα,» (καὶ κατὰ προσδιορ.) «Γράφεται [illegible] πθ.)» Ἐγράφη παρανόμων τὸ [illegible] Αἰσχ. «Εἴσοι γράφοιτο πεντα[illegible] δίκη,» Ἀρχ., (παρβλ. Ἐγγρ[illegible]

Γραῴζω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (γράω) νὰ γράψω.

Γράω-ῶ, Μ. άσω, = Γραΐνω, τρώγω. τρώγω.

Γραώδης εος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίρ. [illegible] κός

Γρηγορέω-ῶ [Γεγείρω], Μ. ήσω, (μτγν.) Ἐγρηγορέω, εἶμαι ἔξυπνος.

Γρηγόρησις καὶ Γρήγορσις, εως (ἡ, γν.) ἀντὶ Ἐγρήγορσις.

Γρήγορος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἔγρ[illegible]

Γρηΐδιον, Ἰων. ἀντὶ Γραΐδιον.

Γρηΐς (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γραΐδιος, [illegible] κός, παλαιός.

Γρηῦς ἢ Γρῆυς, γρηὸς (ἡ), = Γραῦς καὶ Γρῆυν, κλητ. Γρηῦ καὶ Γρῆ[illegible] Π. ἀντὶ Γραῦς.

Γριπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. [illegible] ζομαι (ὡς διὰ γρίπου), μαζώνω, [illegible] ταταλάζω.

Γριπεὺς, έως (ὁ). Ψαρᾶς, γριπάρης.

Γριπεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω ἀ[illegible] μὲ) τὸν γρῖπον, εἶμαι γριπάρης· [illegible] δελεάζω, ἀπατῶ, σαγηνεύω, [illegible] νω εἰς τὰ δίκτυά μου.

Γριπικὸς, ἡ, όν. Π. ἡ ἀνήκουσα [illegible] γριπέα, γριπευτική. «Τέχνη —,» [illegible]

Γριπίζω, Μ. (σω,=Γριπεύω (κυρ. [illegible]

Γρίπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πιάνει [illegible] γρῖπον. (ἐν γέν.) κέρδος, ἔρμαιο[illegible]

Γρῖπος (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Γρῖπος, [illegible] σαγήνη, (κοιν.) γρῖπος καὶ (ἀλ[illegible] τικόν. 2) (συνκδχ.) τὸ βάλλ[illegible] γρίπου καὶ ὅτα ὄψάρια πιάνον[illegible] βολάν.

Γρίπων, ωνας (ὁ), Π. = Γριπεύς.

Γριφάομαι-ῶμαι, Ζ. Γριπάομαι.

Γριφεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ μὲ (ἢ [illegible] δάζω προτείνων καὶ λύων) γρίφ[illegible]

Γριφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίρ. = [illegible] ος μὲ γρῖφον, αἰνιγματώδης. σκο[illegible]

Γριφολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γριφεύ[illegible]

Γριφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλάττω [illegible] (αἰνίγματα).

Γρῖφος (ὁ), = Γρῖπος, (τρπ. καὶ συν[illegible] νιγμα, εὑρετόν. «Γρῖφος δὲ ἐστ[illegible] ὡς ἔνιοί φασι, ταὐτὸν τῷ αἰνίγμα[illegible] φέρουσι γάρ, ὅτι τὸ μὲν αἴνιγμα [illegible] γεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸν δὲ γρῖφον [illegible] δοκῶν ἐπίστασθαι,» Σχλ.

Γριφότης (ἡ), τὸ γριφῶδες, ἀσά[illegible]

Γριφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γριφοειδὴς.

Γρίφωσις, εως (ἡ). ἢ ἐπὶ τὸ γρῖφ[illegible] θεσις. «Λόγου—,» Τζ.

Γρόμφαινα ᾰ

Γρομφὰς [γρύζω], άδος ᾰ Γρῦμ[illegible] ἡ ἰδος (ἡ). παλαιογουρούνα, σκρο[illegible] ρβλ. Γρωνάς).

Γρόνθος (ὁ). τὸ ἐκτὸς μέρος τῆς [illegible] συγκεκλεισμένης, (κοιν.) γρόθος, (μτγν.) τὰ ἐξίχοντα μέρη τεύχ[illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γανῆς ἕνα πατοῦν οἱ ἀναβαίνοντες· (ἐν γέν.) σκάλα· (ὀθν μυσικ.) ἡ Κλίμαξ τῆς ἑπταφωνίας. 3) εἰδ. μέτρου,=Παλαιστής.

Γραφομάχος (ὁ). στρατιώτης ὡπλισμένος μὲ γράφον.

Γράφυς (ὁ). εἰδ. μικροῦ καὶ λεπτοῦ δόρατος.

Γρασφορός (ὁ),=Γρασφομάχος, δορυφόρος.

Γρουνός (ὁ), Ζ. Γρυνός.

Γρῦ ἢ Γρῦ, συλλαβὴ μιμουμένη τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. «Οὐδὲ γρῦ» ἀπεκρίνατο, « Ἄρςφ. 2) (συνκδχ.) τὸ μηδέν, τίποτε, (κοιν.) ατάλα, ψίχα. « Ἐμοὶ δὲ οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, « Ἰφιλ., (παρβλ. Σκιλη).

Γρύζω [γρῦ], Μ. γρύξω. Φωνάζω καθὼς ὁ χοῖρος ἢ ὁ σκύλος ὅταν δείχνῃ τὰ ὀδόντια (ἴδε Ἀρρηνίω)· ἐξαλλα φωνὴν ἄναρθρον καὶ σιγανὴν, μουρμουρίζω. (ἐπὶ βρέφ.)=Κλαυθμυρίζομαι, (κοιν.) Γρυνιάζω. «Οὐδ' ἔγρυξεν, « Ἄρςφ., δὲν εἶπεν οὔτε γρῦ.

Γρυπὸς [γρύζω], ἡ, όν. Προφερτός. «Ἄρα γρυκτὸν ἐςενύμενς» Ἀρςφ., ἠμπορεῖτε νὰ βγάλετε φωνὴν (νὰ πῆτε γρῦ);

Γρυλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γρύλλος, γουρουνόπουλον.

Γρυλλίζω, Μ. ἰσω,=Γρύζω, φωνάζω ὡσὰν γουρουνάκι (γρύλλος).

Γρυλλισμὸς (ὁ). τὸ γρυλλίζειν, ἡ φωνὴ τοῦ γρύλλου.

Γρυλλίων, ονος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Γρύλλος.

Γρυλλοειδής, ές (ὁ, ἡ). γρύλλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, γρουνοπρόσωπος.

Γρύλλος (ὁ), [γρῦ], γουρουνάκι, γουρουνόπουλον. 2) ὁ ἄλλ. Γόγγρος, ἰχθ.

Γρυμαία ἡ (ὁ, θῶτ.) Γρυμεία (ἡ), [κρύπτω]. σακκιζλί, τορβᾶς, τσέπη. 2) παλιόρουχα, κουρέλια, (ἐν γέν.) τὰ ἄχρηστα (διὰ ῥίψιμον) ἀπομεινάρια (π. χ. ψαριοῦ), σκουπίδια. « Γρυμαία ἔκειτο παντοδαπῶν βελῶν, « Δαμάσκ. (παρβλ. Γρύνη καὶ Σορρατός).

Γρυμαιοπόλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν γρυμαίαν (παλιόρουχα).

Γρυνός (ὁ), [βρύνος]. δαυλὸς (ἀναμμένος ἢ μισοκαμμένος), κούτσουρον.

Γρυπαίετος (ὁ). πτηνὸν μυθῶδες εἷς σχῆμα γρυπὸς καὶ ἀετοῦ.

Γρυπαίνω, Μ. ανῶ,=Γρυπόω.

Γρυπαλίσπης, ικος (ὁ, ἡ). (Κωμ. παρώνυμόν τινος Θασίου ἴσως διότι ἦτον) γρυπὸς (κυρτὸς) τὰ περὶ τοὺς γόμφους (ἀλιευτικὰ) μέρη, (κοιν.) ξεγοφιασμένος ἢ καμπούρης.

Γρυπάν γεν. τοῦ Γρύψ.

Γρυπὸς [ῥέπω], ἡ, όν, (τὸ παρθτ. ὁτερος, -ότατος). Κυρτὸς, (κυρ.) καμπουρωμένος, γερακομύτης· (τρπ.) κατηφὴς, περίλυπος.

Γρυπότης (ἡ). κυρτότης (κυρ. τῆς μύτης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν πτηνῶν).

Γρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γρυπὸν (κυρτὸν), καμπουριάζω. « Γρυποῦνται ὄνυχας (ἐξ ἔμπυοι), « Ἱππκρ.

Γρύπωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γρυποῦν, γρώμωσις, καμπούριασμα.

Γρυσμὸς (ὁ). τὸ γρύζειν, ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου.

Γρυτάριον (τὸ), ὑποκορ. καὶ=τῷ

Γρύτη (ἡ), [ῥίζει καὶ παρβλ. Ῥύτισμα]. τὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ σκεύη τοῦ οἴκου, παληόπανα, κουρέλια (διὰ κούκλας κ.τ.λ.), (τὰ ὁπ. ἐχρησίμευον εἰς τὰς γυναῖκας ἕως) κορδέλλαις, (ἐν γέν.) τὰ λεπτὰ γυναικεῖα φολίδια, (Γαλλ.) chiffons, (πρβλ. Γρυμαῖα, Γέλγη, καὶ Ῥῶπος).

Γρυτοβόκος (ὁ, ἡ), Π. [γρ. βέχομαι]. κατὶ ὅπου ἐβάλλουν αἱ γυναῖκες τὴν γρύτην (τὰς κορδέλλας, τὰ φολιδιά) των, (Γαλλ.) ταλέττα.

Γρυτοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήριον) ὅπου πωλεῖται ἡ γρύτη, [ἐκ τοῦ

Γρυτοπώλης, ου (ὁ) ὁ πωλῶν γρύτην (κορέλλια, κορδέλλας κτλ.)

† Γρύτος (ὁ). (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γρῦπος, Αἰολ. ἀντὶ Ῥῦπος.

Γρῦψ [γρυπὸς], υπὸς (ὁ). ζῶον τῆς μυθολογίας (μὲ κιφαλὴν καὶ πτερὰ ἀετοῦ καὶ σῶμα λέοντος). (ὅθεν ἀπὸ τὸν Αἰσχύλ. ὀνομάζεται «Τετρασκελὴς οἰωνὸς, « Πρμθ. 383).

Γρωθώνη (ἡ). παληόγρηα, παληοσκρόφα, παληοφοράδα κτλ.

Γρωνὰς, άδος (ἡ),=Γρομφὰς, γρουῦνα.

Γρῶνος [γραίνω], η, ον, Π. τρυπημένος, καταφαγωμένος, (ἐπμ.) κοῖλος, βαθουλὸς. || (οὐσ.) Γρώνη (ἐνν. πέτρα), κοίλωμα, τρύπα, σκάφη πετρένια, (κοιν.) γεῦρνα. « Φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις,« Ἐπιγρ. «Μυοδόκος—,« Νίκ., ἡ ποντικότρυπα. « Πελλὶς —, « αὐτ. τὸ καρβάρι των βυσκῶν.

Γύα, ας (ἡ), Π. [γύω],=Χώρα, γῆ ἢ μέρος γῆς, ἀγρὸς, (μτφρ.) μήτρα. 2)=Γύης.

Γυσια (τὰ),=Ἀπόγεια (σχοινία).

Γυάλα (ἀι, Δ. πατήριον, (Πλχ.) αὐάλα (εἰδ. κουβᾶ διὰ τὸ γάλα, ἢ καρβάρι).

Γυαλοθώραξ. ακος (ὁ), ίδε τὰ ἑπμ.

Γύαλον (τὸ), Π. [γύω],=Κοῖλον, κοίλωμα. « Αἰθέρος—, « Ὀρφ., ἡ (ἄλλ.) ἀψὶς τοῦ οὐρανοῦ. «Κρατῆρος—,« Εὐρ., ἴδε Γαστήρ. « Πέτρας—, « Σοφ., τὸ σπήλαιον. «Παρνασσοῦ —, « Ἠσ., ἡ κοιλὰς. « Χρυσοῦ γέμον—,« Εὐρ., ὑπόγειον θησαυροφυλάκιον. « Χειρὸς — ,« Ἐπγρ., ἡ φοῦχτα, ἡ παλάμη (ὅθ. καὶ τὸ Ἐγγυαλίζω). «Χώρας—, « Ἀρςφ., τὸ σύνορον (χαντάκι), (παρβλ. Γύης). (κυρ. δὲ) « Θώρηκος—,« Ὁμ., τὸ ἔμπροσθεν (περὶ τὸ στέρνον) καὶ ὄπισθεν (περὶ τὸ νῶτον) ἀνακουφωτὸν μέρος τοῦ θώρακος, (ὁ ἐκ τῶν δύο τούτων τμημάτων συναρμοζόμενος ὑπὸ τὰς μασχάλας θώραξ ὠνομάζετο Γυαλοθώραξ), (παρβλ. Κῦτος).

Γυαλὸς, ἡ, όν, Π. (κυρ. λίθος) ὁ γεμίζων τὸν γύαλον τῆς χειρὸς (τὴν φοῦχταν), χειροπληθής.

Γύη (ἡ), ἰων. ἀντὶ Γύα.

Γύης, ου (ὁ). τὸ μέρος (γυῖον) τοῦ ἀρότρου εἰς τὸ ὁπ. ἐφαρμόζεται τὸ ὑνί. (ἴσ.)= Ἀρυτρόπους,-(παρβλ. Ἕλυμα). 2) (συνκδχ.) ἡ αὐλακιὰ τοῦ ἀλετριοῦ·(κατ' ἔκτ.) σύνορον· μέτρον γῆς (περιέχον 10 πιρίπου ἀργυιάς). 3)=Γύα, γῆ, ἀγρός.

Γυήτης, ου (ὁ) =Γυιὸς, χωλός.

Γυοτόρους (ὁ, ἡ), Π. [γύα, τείρω]. ὁ τρυπῶν τὴν γῆν. «Μύρμηξ—,«Δριγόδ. Ἔκφρ.

Γυΐα (ἡ), Π. =Γύα.

Γυαλθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [γυῖον, ἀλθαίνω]. ἰατρευτικὸς καὶ

Γυαλκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. δυναμωτικὸς τῶν μελῶν τοῦ σώματος, (συγχ. τῷ

Γυαρκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π.=Ἀρκεσίγυιος.

Γυοδαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων (πράξεῶν κοῦραιν εἰς) τὰ γυῖα. « Κάματος (« Οἶνος]—,« Ἐπγρ.

Γυοδόρος (ὁ, ἡ), Π. [γ. βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Γυοδόμας, α (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν ἢ γυμνάζων) τὰ γυῖα.

Γυοδύνητος (ὁ, ἡ), Π. [γ. δονέομαι]. ὁ τρέμων χειροπόδαρα.

Γυιόκλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολλῶν (σφίγγων, ἢ προσκολλώμενος εἰς) τὰ γυῖα. « Σπάργανον—, « Λυκ.

† Γυιοκόρος, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γυιοβόρος.

Γυῖον (τὸ), [γύω, γῶ]. χέρι ἢ πόδι, (ἐν γέν.) μέλος (μέρος) τοῦ σώματος. 2) (σπν.) ἄλον τὸ σῶμα.

Γυοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ παγόνων (νεκρώνων) τὰ γυῖα.

Γυοπέδη (ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπέδη, δεσμὸς τῶν χειρῶν (καὶ ποδῶν).

Γυιὸς [γυῖον], ἡ, όν. Πιασμένος χειροπόδαρα, παράλυτος, χωλὸς, ἀποκαμωμένος.

Γυιοτακὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. [γ. τήκω]. ὁ προξενῶν ἢ πάσχων μαρασμὸν (ἀτροφίαν).

Γυιοτόρος (ὁ, ἡ), Π.=ἡ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γυοτόρος.

Γυιοτρομέω, Π. τρέμειν τὰ μέλη (γυῖά) μου, τρέμω χειροπόδαρα.

Γυιοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνέχων (κρατῶν, δεσμεύων) τὰ γυῖα.

Γυιοφάγος [ὁ, ἡ], Π.=Γυιοβόρος, σαρκοφάγος ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γαιοφάγος.

Γυιόγαλκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γάλκινα γυῖα, ἰσχυρὸς, ἀκούραστος, ἀκατάπονητος.

Γυιοω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ γυιὸν (χωλὸν, παράλυτον), κόπτω τὰ ἤπατα, ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω. (Τουρκ.) σακατεύω.

Γυλιαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιγνὸν ἢ μακρὺν λαιμὸν [αὐχένα] καὶ

Γυλιὸς (ὁ), [γῦω]. ζιμπίλι ἢ ταχυρτζίκα στενόμακρη πρὸς χρῆσιν τῶν στρατιωτῶν, (παρβλ. Γωλιὸς).

Γυλιοτράχηλος (ὁ, ἡ),=Γυλιαύχην.

Γυμνάζω, Μ. άσω. Ἐξασκῶ (Προετοιμάζω) τινα (κυρ. διὰ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας), (ἐν γέν.) προγυμνάζω, συνειθίζω. «Γυμνάζω ἐμαυτόν,« =τῷ || (μσ.) Γυμνάζομαι. « Γεγυμνασμένοι τὰς ἕξεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις.« Ἀρστ. (ἢ ἄλλ.) « Πολλῶν πολέμων γεγυμνασμένος, « Φλςρ. (καὶ δστ.) « Γεγυμνασμένοι λόγοις, « Ἀκ.

Γυμνάς, άδος (ὁ, ἡ), Π.=Γυμνὸς ἢ Γυμνητεύων. 2) (μέ πτ.) γυμνασμένος, ἔμπειρος. || (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ-

Γυμναστὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνάζεσθαι, γύμνασις, ἐξάσκησις. (εἰς τὸν Στρβ. Γ', β'. ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Κορ., ἀντὶ Αἰσμνασία).

Γυμνασιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Γυμνασιάρχης, ου (ὁ). ὁ διορισμένος ἐπιστάτης (ἄρχων) τοῦ γυμνασίου καὶ ὁ γυμνάζων δι' ἐξόδων του τοὺς ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀγωνιζομένους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γυμναστιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ γυμνασιάρχου.
Γυμναστιαρχικός, ἡ, ὸν. Ὁ τοῦ γυμνασιάρχου ἢ τῆς γυμνασιαρχίας.
Γυμναστιάρχης (ὁ), = Γυμνασιάρχης.
Γυμναστικόν (τό), ὑποκορ. τοῦ-
Γυμνάσιον (τό), = Γυμνασίς, γύμνασμα. 2) ὁ τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο, παλαίστρα· (μτγν.) σχολεῖον.
Γυμνασις, εως (ἡ), = Γυμνασία.
Γυμνασιωδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόζων διὰ) γυμνάσιον.
Γυμνασμα (τό), πᾶν ὅτι γίνεται πρὸς γύμνασιν.
Γυμναστέον, θετ. τοῦ γυμνάζω.
Γυμναστήριον (τό), = Γυμνάσιον.
Γυμναστήριος, α, ον. Γυμναστοῦ ἴδιος, γεγυμνασμένος.
Γυμναστής, οῦ (ὁ). ὁ γυμνάζων (κυρ. τοὺς ἀθλητάς), διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς.
Γυμναστικος, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἔχων διάθεσιν, ἐπιτήδειος πρὸς) γύμνασιν, ἀθλητικός. ‖. » Γυμναστική, « ἡ τέχνη τοῦ γυμναστοῦ.
Γυμναστικώς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν γυμναστῶν, ἀθλητικῶς.
Γυμνής, ῆτος (ὁ), = Γυμνός ἢ Ἑλαφρά (Πτωχικά) ἐνδυμένος, ἡμίγυμνος· (τρπ.) στερημένος (γυμνωμένος) τινός. 2) = Γυμνητικός. » Βίος—, « Ἐπιχ. » Σοφία—, « Πλ. ‖. (οὐσ.) στρατιώτης ἐλαφροαρματωμένος, εὔζωνος, (παρβλ. Ὁπλίτης).
Γυμνητεία (ἡ). τὸ γυμνητεύειν. ‖. (συνοχ.) οἱ γυμνῆτες (στρατιῶται), τὸ τάγμα τῶν γυμνητῶν. » Οἱ ἱππεῖς ᾖ ἡ γυμνητεία τῶν Συρακοσίων, « Θκ., ξἐκ τοῦ
Γυμνητεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι (Περιπατῶ) γυμνὸς ἢ ἡμίγυμνος· (τρπ.) στερροῦμαι. 2) (συνήθ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὡς-
Γυμνήτης, ου (ὁ), = Γυμνής.
Γυμνητία (ἡ), = Γυμνητεία.
Γυμνητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνῆτας. ‖. » Τὸ γυμνητικόν, « ἀντὶ Οἱ γυμνῆτες.
Γυμνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Γυμνήτης.
Γυμνικός, ἡ, όν. Ὑ ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνοὺς (ἀθλητὰς ἢ στρατιώτας). » Ἀγῶνες (» Ὅπλα) γυμν., « Θκ., Ξεν.
ǂΓυμνίτης, ου (ὁ) καὶ Γυμνῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γυμνήτης.
ǂΓυμνοδερκέομαι-οῦμαι· (ἀδκμ. καὶ ἀμφ.) Περιπατῶ (πρὸς ἐπίδειξιν) γυμνός.
Γυμνόκαρπος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων γυμνὸν (χωρὶς ταὼφλοιον) καρπόν, π. χ. Συκῆ, ἐλαία κτλ.
Γυμνοπαιδιά (ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἑορτὴ δεκαήμερος εἰς τὴν Σπάρτην (καθ' ἣν οἱ παῖδες ἐχόρευαν ᾖ ἠγωνίζοντο γυμνοί).
Γυμνοπαιδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς γυμνοπαιδιάς. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδος ὀρχήσεως, Ζ. Ἀναπάλη.
Γυμνοποδία (ἡ), = Γυμνοποδία, ξἐκ τοῦ
Γυμνοποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ-
Γυμνοπόδης, ου (ὁ), = Γυμνόπους.
Γυμνοποδία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Γυμνόπους, οδος (ὁ, ἡ). γυμνοπόδης, ἀνυπόδητος, (καινν.) Ἐμπόλυτος.
Γυμνορρύπαρος (ὁ, ἡ). γυμνὸς ἢ ἡμίγυμνος (κουρελιάρης) καὶ ρυπαρός.
Γυμνός, ἡ, όν. Τοῦτο, χωρὶς διὸλου φορέματα, χωρὶς ἐπανωφόρι, ἄοπλος, ἀξεσκέπαστος. (τρπ.) στερημένος. » Ξίφος (» Τόξον) γυμνόν, « Ὁμ. Ἰλ., τὸ ἐκτὸς τῆς θήκης. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐγχειρίδια γυμνὰ κουλεῶν, « Ξεν. » Ἵππος γυμνός, « Ἀρρ., ὁ χωρὶς σέλλαν. » Γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, « Λξ. » Γυμνὸς ἀπάντων, « Ἰσχρ., (καταχρ. Π.) » Γυμνὸν στάδιον, « Πίνδ., ὅπου ἐτελοῦντο οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες. » Γυμνὸς τὰς παρειάς, « Αἰλ., ἀγένειος. » Γυμνὸς κῆπος, « Πίνδ., ὁ ἀδένδρος. » Ἁρμάμαξα γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων, « Πλ. » Γυμνὸν τὸν βίον ζῶον, « Ἀθ., ὁ σκίλος. » Γυμνὰ ᾖ ἀνελλωφασπέρματα, « Θρρ. « Ἐτετείχιστο δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τοῦ ὄρους, « Στρ. (καὶ ἑλλ.) » Τὰ γυμνὰ τοῦ σώματος, « Σχλ. Θκ., τὰ δεξιά. » Παίοντες (» Παιόμενοι) εἰς τὰ γυμνά, « Ξεν. » Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, « Πλάτ., παροιμ., ἀσυστόλως.
Γυμνοσκελέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μὲ γυμνὰ σκέλη ἢ πόδια.
Γυμνοσοφιστεία (ἡ). ἡ τῶν γυμνοσοφιστῶν αἵρεσις.
Γυμνοσοφιστεύω, Μ. εύσω, Ζῶ ὡς-
Γυμνοσοφιστής, οῦ (ὁ). φιλόσοφος τῆς Ἰνδ. (διότι περιπατοῦν γυμνοί, καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τινὲς δερβίσαι).
Γυμνοσπέρματος καὶ Γυμνόσπερμος (ὁ, ἡ). (βτν.) Ὁ ἔχων γυμνὸν (μὴ ἐμπεριεχόμενον εἰς λοβοὺς) σπέρμα. » Μάραθον δὲ ᾖ ἄνηθον γυμνοσπερματα, « Θρρ.
Γυμνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ γυμνοῦ.
Γυμνοφανής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος γυμνὸς, (Ι. Λυδός).
Γυμνόχρους, ους (ὁ, ἡ), Π. γυμνὸς τὸ σῶμα (τὸν χρῶτα).
Γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω, ξεγυμνόνω· ξαριατόνω· ἀφαιρῶ (στερῶ) τινός τι, εὐκαιρόνω· ξεσκεπάζω, (μτφορ.) φανερόνω. » Γυμνώσας τὸ ἐφίδιον, « Ἡρωδ., ξεθηκαρώσας, ξεσπαθώσας.
Γύμνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνόνειν, γυμνωμα, ξεγύμνωμα κτλ. 2) = Γυμνότης.
Γυμνωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Γυμνόω.
Γύναι, κλητ. ἐν. τοῦ Γυνή.
Γυναικαδελφη (ἡ) καὶ
Γυναικάδελφος (ὁ). ὁ (ἡ) ἀδελφ. τῆς γυναικός τινος.
Γυναικάνηρ, ανδρος (ὁ), (Κωμ.) = Ἀνδρόγυνος, θηλυδρίας.
Γυναικάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γυνή, γυναικούλα, (ἢ περιφρον.) παληογυναῖκα.
Γυναικεῖος, α, καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς γυναῖκα, γυναίκειος, γυναικήτικος.
Γυναικεῖον (τό), = Γυναικωνῖτις. (πλθ.) » Γυναικεῖα (τά), « τὰ καταμήνια ἢ τὰ λόχια. » Γυναικεία θεός, « Πλ., ἡ bona dea τῶν Ῥωμ.
Γυναικείως, ἐπίρ. Γυναικιστί.
Γυναικεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γυναικεραστής, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.
Γυναικηΐτης καὶ (κρσ.) Γυναικῆτης, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Γυναικεῖος. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Γυναικωνῖτις.
Γυναικηρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Γυναικῖτης.
Γυναικίας, ου (ὁ). Θηλυδρίας, ἀνανδρος ἢ γυναικομανής.
Γυναικίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Κάμνω τι γυναικῶδες. ‖. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ μσ.) μιμοῦμαι τὰς γυναῖκας, πράττω τι ὡς γυνή.
Γυναικικός, ἡ, όν, = Γυναικεῖος ἢ Γυναικώδης.
Γυναικικῶς, ἐπίρ. = Γυναικιστί.
Γυναίκιον (τό), = Γύναιον.
Γυναικισις, εως (ἡ) καὶ
Γυναικισμός (ὁ). τὸ γυναικίζεσθαι, τρόπος (φέρσιμον) γυναικὸς ἢ γυναικώδους ἀνδρός.
Γυναικιστί, ἐπίρ. Ὡσὰν γυναῖκα.
Γυναικόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος ἢ συμβουλεύων ὡς γυνή. 2) (πθ.) ὁ ἐπινοηθεὶς ὑπὸ γυναικός.
†Γυναικογήρυτος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Γυναικοκήρυκτος.
Γυναικοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ γυναικός.
Γυναικόδουλος (ὁ, ἡ). Ὑποδουλωμένος εἰς τὰς γυναῖκας.
Γυναικοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), = Γυναικόμορφος, γυναικώδης.
Γυναικόθυμος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) θυμός. Ὁ ἔχων γυναικείαν ψυχὴν (καρδίαν), ἄτολμος, μικρόψυχος.
Γυναικοκήρυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κηρυγμένος (φημισμένος) ὑπὸ ἢ ἐξ αἰτίας γυναικός.
Γυναικόκλωψ, ωπος (ὁ), Π. κλέπτης (ἁρπαξ, ξελογιαστὴς) τῶν γυναικῶν ἢ γυναικός, μοιχός.
Γυναικοκόσμος (ὁ), = Γυναικονόμος.
Γυναικοκρασία (ἡ) Ἀττ. ἀντὶ Γυναικοκρατία.
Γυναικοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι· Ἐξαισθάζομαι (διοικοῦμαι) ὑπὸ γυναικῶν.
Γυναικοκρατία (ἡ). κράτος (διοίκησις, ἐξουσία) γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.
Γυναικοκτόνος (ὁ, ἡ) ὁ φονεύσας γυναῖκα ἢ τὴν γυναῖκά του.
Γυναικομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γυναικομανής, έος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν περισσῶς (ἄχρι μανίας, τρελλαινομένος διὰ) τὰς γυναῖκας.
Γυναικομανία (ἡ). ἔρως μανιώδης πρὸς αἱ γυναῖκας.
Γυναικόμασθος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλους (γυναικωμένους ὡσὰν τῆς γυναικὸς) μαστούς.
Γυναικόμιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) μιμοῦμαι. μιμούμενος τὸν τρόπον (τὰ κινήματα) τῶν γυναικῶν.
Γυναικόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) γυναικός.
Γυναικονομία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ γυναικονόμου.
Γυναικονόμος (ὁ). (εἷς τὰς Ἀθήν. καὶ ἀλλοῦ) ἄρχων διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν διαγωγὴν τῶν γυναικῶν.
Γυναικοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γυναικόμορφα πάσχω (ὑπόκειμαι εἰς) τὰ πάθη τῶν γυναικῶν.
Γυναικοπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς, πενθερός.
Γυναικοπειθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος τοὺς λόγους γυναικὸς ἢ τῆς γυναίκας του.
Γυναικοπίπτης [ῖ. ὀπιπτεύω], ου (ὁ), = Θηνοπίπης, (Τσακων.) ζαμπαρτζῆς.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γυναικοπληθής, ές (ὁ, ἡ), Π. πλήθων (γεμάτος) γυναικῶν.
Γυναικόποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος πρὸς ποινὴν (ἐκδίκησιν) γυναικός.
Γυναικοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), [ᾰ ἐπίρ.]-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὰς γυναῖκας.
Γυναικοπροσωπίας, ου (ὁ) καὶ
Γυναικοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (μηχανείδια) γυναικός.
Γυναικοτραφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ γυναικὸς ἢ γυναικῶν ἀνατραφείς, γυναικώδης.
Γυναικοφίλας, α (ὁ), Δ. ἀντί.
‡Γυναικοφίλης, ου (ὁ), =Φιλογύνης, ἀγαπῶν (ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ) τὰς γυναῖκας, φίλος τῶν γυναικῶν.
Γυναικόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικώδεις φρονήμα.
Γυναικοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυὴν (ἰδιώματα ἢ μορφὴν) γυναικός, γυναικώδης.
Γυναικόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείαν φωνήν.
Γυναικόψυχος (ὁ, ἡ, =Γυναικόθυμος, μικρόψυχος.
Γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τινὰ (συσ. καὶ ἠθ.) εἰς γυναῖκα.
Γυναικώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὴν μορφὴν ἢ τὸ φρόνημα) μὲ γυναῖκα.
Γυναικῶν, ῶνος καὶ
Γυναικωνίτης, ου (ὁ) καὶ
Γυναικωνῖτις, ιδος (ἡ). τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὰς γυναῖκας μέρος τοῦ οἴκου, (Τουρκ.) χαρέμι· (εἰς τὰς ἐκκλησίας μας διεσθη ὁ) Γυναικίτης ἢ (τὸ) Γυναίκειον.
Γυναιμανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Γυναικομανέω.
Γυναιμανής, ές (ὁ), Π. ἀντὶ Γυναικομανής.
Γύναιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γυνή, γυναικάριον.
Γύναιος, α, ον, Π. ἀντὶ Γυναικεῖος.
Γυναμόρος (ὁ), =Ἀνδρόγυνος.
Γυνή (γῆ). [Γένω ἢ γεννῶ], (ἡ γεν. Γυναικός ἢ δοτ. Γυναικί, ἡ αἰτ. Γυναῖκα καὶ [σπνστ.] Γυνῆν, ἡ κλητ. Γύναι. πλθ. ἡ δυϊκ. Γυναῖκες κτλ.). ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος γυναῖκα. 2) σύζυγος. 3) (σπν.) τὸ θηλυκὸν ζώων.
Γυνίς ἡ (μᾶλλ.) Γύννις [Γιννὸς], ιδος (ὁ), (Κωμ.) θηλυδρίας, γυναικώδης, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν.
Γυπάετος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ ὁμοιάζοντος κατά τι τὸν γύπα.
Γυπάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γυπή.
Γυπείος καὶ Γυπιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γύπα.
Γυπεσσι, Π. ἀντὶ Γυψὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Γύψ.
Γυπή (γῆ). ἡ φωλεὰ τοῦ γυπὸς, (ἐν γεν.) τρυπα, σπήλαιον, (παρβλ. Κύπη).
Γυπιάς, άδος (ἡ), Π. (πέτρα) εἰς τὴν ὁπ. φωλεύουν ἢ καθηνται οἱ γύπες, (ἐπμ.) ὑψηλή, ἀπόκρημνος.
Γυπινος (ὁ, ἡ), =Γυπειος.
Γυπιοειδὴς καὶ
Γυπώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν) γυπός.
Γύπων [ῠ], ωνος (ὁ). εἶδος χορευτοῦ.
Γυραῖος καὶ
Γυραλέος, α, ον, Π. =Γυρός.
Γυργάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Γύργαθος (ὁ), [ῠ γῦρος]. (ἐν γεν.) κοφίνι (πλεγμένον ἀπὸ λυγαριάν)· κλωβὶ· καλάθι διὰ ψάρευμα (ἴδε Κύρτος), (εἰς τὴν Ἀττικὴν ὀνομάζουν) γεργάθι (τὸ ἀραιὸν πλέγμα ὅπου κρατεῖ τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν φορτηγῶν ζώων ἄχυρα).
Γυργαθώδης, ες (ὁ, ἡ), καμωμένος εἰς σχῆμα ἢ πλεγμένος ἐν εἴδει γυργάθου.
Γυρεία (ἡ), τὸ ξελάκκωμα τῆς ἀμπέλου, [ἐκ τοῦ
Γυρεύω, Μ. εὔσω, (μτβτ.) =Γυρόω, ξελακκόνω. 2) (μτγν.) περικυκλόνω. 3)(ἀμτβτ.) περιστρέφομαι, (παρβλ. Γυρόω).
Γυρῆαι, Π. ἀντὶ Γυραῖς, θηλ. δοτ. πλθ. τοῦ Γυρός.
Γυρητόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων ἢ κομμένος μὲ γύρον. » Αὔλαξ—, « Ἐπγρ.
Γυρίνη (ἡ), [γῦρις]. ἀλευριὰ, κουρκοῦτι.
Γυρῖνος (ὁ), [γυρός]. ὁ νεογέννητος βάτραχος.
Γυρινώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) γυρίνου.
Γύριος [γῦρος], α, ον. Π. γυρισιὸς, περιφερής.
Γῦρις ἡ Γύρις [ῐ], εως (ἡ). τὸ λεπτότατον (ἢ ἄγνη, ὁ ἀθέρας) τοῦ ἀλεύρου, (παρβλ. Παιπάλη).
Γυρίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ γῦριν.
Γυρόδρομος (ὁ), Π. ὁ ταχέως γυρίζων (περιστρεφόμενος, τρέχων ὁλόγυρα). » Πέτρος—, « Ἴπγρ, ἡ μυλόπετρα.
Γυροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει γύρου, περιφερής.
Γυρόθεν, ἐπ ρ. Περιξ, γυρω, τριγύρω, ὁλόγυρα.
Γυρόμαντις [γῦρις], εως (ὁ), =Ἀλευρόμαντις.
Γυρός, ά, όν. (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Γυρτὸς, κυρτὸς, καμπυλος. »Γυρὸς ὠμοῖσι, « Ὀδ. Τ, καμπύρης. » Ἀγκιστρον γυρὸν, « Ἐπγρ. 2) γυριστὸς, περιφερὴς· στρογγυλός. (ὅθεν) » Γυραὶ πέτραι, « Ὀδ. Δ., οἱ μεταξὺ Μυκόνου Ἀνδρ. καὶ Τήν. δύο σκόπελοι, (κοιν.) Καλογέροι, [ἐκ τοῦ
Γυρος ἡ Γῦρος (ὁ). κύκλος. 2) (μτγν.) γυρισμα, περιστροφή. 3) (κυρ.) λάκκος στρογγυλὸς περὶ τὴν ῥίζαν (ἢ πρὸς φύτευσιν) δένδρου κτλ.
Γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γυρὸν (γυρτὸν ἢ στρογγύλον), γέρνω, λυγίζω· (κυρ.) ἀνοίγω γύρον (λάκκον) περὶ τὴν ῥίζαν (ἢ πρὸς φύτευσιν) δένδρου, (κοιν.) ξελακκόνω, (κατ' ἔκτ.) =Περιταφρεύω, περικυκλόνω. ‖ (πθ. ἢ μσ.) κυρτοῦμαι, κάμπτομαι. 2) γυρνῶ, γυρίζω, ἐπιστρέφω ἢ περιστρέφομαι. » Γυρεῦται προτερὴν ἔμπαλιν εἰς κακίην, « Γργ.
‡Γύρωθεν, ἐπ ρ. Ζ. Γυρόθεν.
Γύρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐγυρώθη (ἐστρογγυλεύθη), κύκλος, στεφάνι, κυβάρι κτλ. (εἰς τὸν Θρᾳ., Φωτ. Ε'. 6., ἐσφαλμ. ἀντὶ Θύρωμα).
Γύρωσις [γυρόω], εως (ἡ). στρογγύλεμμα, λύγισμα κτλ.
Γυρωτέον, θετ. τοῦ Γυρόω.
Γύψ [κύπτω], υπὸς (ὁ), (πλθ. γῦπες), ὄρν. σαρκοφάγον, (κοιν. κατ' ἐξοχ.) ὄρνεον, (Τουρκ.) καρτάλι.
Γύψινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ γύψον.
Γυψοπλαστεῖα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γυψοπλάστου.
Γυψοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστων σκεύη (ἀγάλματα κτλ.) ἀπὸ γύψον.
Γυψοπλαστικὸς, ἡ, όν. Γυψοπλάστου ἦθος. ‖. » Γυψοπλαστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γυψοπλάστου.
Γύψος (ὁ), [γῦψ, ὕψω]. εἶδος ἀσβεστώδους γῆς ἢ πέτρας, (κοιν.) ὕψος, (παλαιότερα) ἀσβέστη ἢ τσιμπισίρι.
Γυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ γύψον.
Γυψώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γύψον.
Γύψωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ γύψου ἐπάλειψις.
Γύω, (θεματ. ἄχρ. π. ωτόν. τοῦ) Κύω. (κατὰ τοὺς γρμτ.) [ἐκ τοῦ
Γῶ (ὡς ἐκ τοῦ Γάω), (ἄχρ. θεματ. πρωτότ. πολλ. λέξ., κατὰ τοὺς Γρμτ.)-Χωρῶ, περιέχω, δέχομαι.
Γωλιτόν (τὸ) καὶ
Γωλεὸς (ὁ), =Φωλεὸς, τρύπα (θηρίου), σπήλαιον, (παρβλ. Γαῦλος καὶ Γυλιός).
Γῶν, Δ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Γοῦν.
Γωνία (ἡ), [γόνυ], κώχη, ἀγκωνὴ, δκρη, (συνηθ.) μέρος γωσμένον (παράμερον, ἀπόκρ.φον). 2) τὸ γωνιόμετρον, (κοιν.) γωνιά.
Γωνιάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω γωνίαν (ἀγκωνήν). 2) ἰσάζω τι μὲ τὴν (τεκτον.) γωνίαν.
Γωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἢ κείμενος) εἰς γωνίαν.
Γωνίαια (τὰ), =Γωνίωμα.
Γωνιασμὸς (ὁ). σχηματισμα γωνίας (ἀγκωνῆς). 2) μέτρημα (ἴσαμα) μὲ τὴν (τεκτον.) γωνίαν.
Γωνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γωνία, κωχίτσα, ἀκρίτσα.
Γωνιοβόμβυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ βομβῶν (μουρμουρίζων) εἰς μέαν γωνίαν, (Κωμ. ἐπίθ. τῶν γραμματικῶν).
Γωνιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), =Γωνιώδης.
Γωνιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Γωνιόω.
Γωνιόπους, ποδος (ὁ, ἡ). γωνιώδης τοὺς πόδας, στρουθοπόδης.
Γωνιόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γωνιώδη φύλλα.
Γωνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γωνιῶδες.
Γωνιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματιζών) γωνίαν, κωχιαστὴς.
Γωνιωδῶς, ἐπ ρ. Ἓν εἴδει γωνίας.
Γωνίωμα (τὸ). πᾶν ὅτι ἐσχηματίσθη ἐν εἴδει γωνίας.
Γωνίωσις, εως (ἡ). τὰ γωνιοῦσθαι, (ἰατρ.) τὸ πραγὸ καὶ τρόπον εἰνὰ τριγωνον κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.
Γωρυτὸς (ὁ, ᾖ [σπν.] ἡ), [γωρίω]. ἡ θήκη τοῦ τόξου (ἢ ὅπ. ἐγρατσιευεν ἐνίοτε καὶ ὡς) φαρέτρα, (παρβλ. Ἐωρυκος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δ, δ, δέλτα (τό), (ἄκλ.), τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) δ', τέσσαρα (4), ἡ τέταρτος, η, ον. ϗ, δ, τέσσαρες χιλιάδες (4000).

Δα, μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρ. μὲ μερικὰς λέξ.), = Ζα.

Δᾶ (ἀ), Δ. ἀντὶ Γῆ.

Δάγμα (τό), Δ. ἀντὶ Δῆγμα.

Δαγύς [ῡ], ῦδος (ἡ). κοιλία κηρένια τῶν μάγων. 2) γυναικεῖόν τι στολίδι τῆς κεφαλῆς.

Δάδινος, η, ον. Καιομένος ἀπὸ δᾳδί.

Δᾰδίς, ιχος ἡ ικος (ἡ). μέτρον χωρούν ἓξ χοίνικας, (ἴσ.) = Δᾶδις, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάδδιχος.

Δᾰδίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δᾰς, δᾳδί, (κατ' ἔκτ.) φτιλὶ διὰ τὰς πληγάς.

Δᾰδίτης, ου (ὁ) καὶ Δᾰδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ δᾳδίου.

Δᾰδιώδης, εος (ὁ, ἡ). = Δᾰδώδης.

Δαδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ Σχίζω ξένδρον ἵνα τρέξῃ ἡ ῥητίνη του ϗ γένῃ δᾳδί, (παρβλ. Δᾰδουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (σχίζων τὸ δένδρον) δᾳδί, (παρβλ. Δᾰδοκοπέω).

Δᾰδουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (δουλεύων τὸ) δᾳδί

Δᾰδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ δᾳδας (ἀναμμένας) καὶ φέγγω, (μτβτ.) φωτίζω. ‖. (ἀμτβτ.) εἶμαι δᾳδοῦχος.

Δᾰδουχία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δᾳδουχεῖν. 2) τὸ ἔργον ϗ τὸ ἀξίωμα τοῦ δᾳδούχ. 3) φωτοχυσία.

Δᾰδοῦχος (ὁ). ὁ κρατῶν (κυρ. εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ εἰς τοὺς γάμους) δᾳδας ἀναμμένας καὶ φέγγων. (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκτελῶν τὰ ἔργον τοῦτο εἰς τὰ μυστήρ. τῆς Ἐλευσ. Ἱερεύς. 2) (συνκδχ.) λύχνος.

Δᾰδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Κάμνω (Μεταβάλλομαι εἰς) δᾳδί. 2) εἶμαι =

Δᾰδιφόρος (ὁ, ἡ) = Δᾰδοῦχος.

Δᾰδόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ. μσ. ἢ παθ.) Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) δᾳδί.

Δᾰδώδης εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ περιέχων) δᾳδί.

Δάδωσις [δαδόω], εως (ἡ). ἡ εἰς δᾳδὶ μεταβολὴ τοῦ δένδρου.

δαείην, Π. εὐκτ. καὶ

δαεῖς, εἶσα, ἐν, Π. μτχ. καὶ

Δαεῖω, Π. ὑποτ. καὶ

Δάεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔδάησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ παθ. ἀορ. β'. τοῦ Διδάσκω.

Δαερὸς [δαΐω], ά, όν. Μαυρισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, καϋμένος, ξηρὸς ἢ λαμπρὸς· ἢ καυστικός.

Δαήμεναι Π. ἀντὶ Δαῆναι.

Δαημοσύνη (ἡ), Π. ἐπιστήμη, μάθησις, γνῶσις, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Δαήμων, ονος (ὁ, ἡ). εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος, [ἐκ τοῦ

Δαῆναι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδάσκω.

Δαῆρ, έρος (ὁ), (ἡ κλητ. Δάερ). ἀνδράδελφος.

Δαηρὸς, ά, όν, = Δαερὸς.

Δαήσεα., Αἰολ. Π. (β'. ἐν. προσ. τοῦ) μσ. μέλλ. τῆς ὁρᾳ. τοῦ διίζάσκω.

Δάηται, Π. (γ'. ἐν. προσ. τοῦ) μσ. (ἀντὶ παθ.) ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δαίω (καίω).

† Δαητὸς, ή, όν, Π. [δαῆναι]. καταληπτὸς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δαϊκτός.

Δαί, Ἀττ. ἀντὶ Δὲ ἢ Δὴ (ἐμφαντικ. κυρ. εἰς τὰς ἐρωτήσεις). » Τί δαί; « Θκ., Ξεν. » Αἰτοῦσι δ' οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.— Τί δαί;—Ὁ μὲν ὕπνον, ὁ δὲ κύνας, « Ἀρχ. «Πῶς δαὶ τῶν φυλακαί τε ϗ εὐναὶ» Ἰλ. Κ. » Ποῦ δαὶ νηῦς ἔζηκεν, « Ὀδ. Δ.

Δαΐ, Π. ἀντὶ Δαΐδι, δατ. τοῦ Δαίς.

Δαιδάλειος, α, ον, = Δαιδάλεος.

Δαιδαλέοδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολυποίκιλον ὀσμὴν, ἐκλεκτός. » Μύρον—, Ἐπγρ. [ἐκ τοῦ

Δαιδάλεος [δαιδάλλω], α, ον, Π. τεχνικῶς κατεσκευασμένος (πλουμισμένος), ποικίλος, πολυποίκιλος, ἀξιοθέατος. » Δαιδαλέη χειρ (τέχνη), « Ἐπγρ. » Δαιδαλέης ἐλάφοιο, « Νόνν., καταστίκτου. » Βρέτας χρυσῷ δαιδαλόεν, « Ἐπγρ.

Δαιδαλευτήρ, ῆρος καὶ Δαιδαλευτὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Δαιδαλεύτρια (ἡ), Π. τεχνίτης (ἐπιτήδειος), [ἐκ τοῦ

Δαιδαλεύω, Μ. εύσω, = τῷ

Δαιδάλλω [δαῆναι], Μ. αλῶ, Π. δουλεύω τι ἐντέχνως, ποικίλλω, πλουμίζω, στολίζω.

Δαίδαλμα (τό), [δαιδάλλω]. τὸ μὲ πολλὴν τέχνην πεποικιλμένον τεχνούργημα, ἀριστούργημα, (Τουρκ.) τεφαρίκι, (παρβλ. Ἄγαλμα).

Δαιδαλόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔστροφον ἢ δόλιον γλῶσσαν, σοφιστὴς, ἢ ὁ λαλῶν ποικίλας γλώσσας.

Δαιδαλόεις, εσσα, εν, Π. = Δαιδάλεος.

Δαιδαλοεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δαίδαλα (τεχνικὰ) ἔργα ἐργαζόμενος.

Δαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. = Δαιδάλεος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τεχνίτης ἄριστος. (οὐδ.) = Δαίδαλμα. » Ὅτι οἱ πάλαι τὰ ξόανα ἐκάλουν δαίδαλα, « Πλουτ.

Δαιδαλόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔστροφον (λιγυρὰν) φωνὴν, ἢ Ποικιλόφωνος.

Δαιδαλόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. (τεχνίτης) ἔχων ἐπιτήδειον χέρι.

Δαιδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Δαιδάλλω.

Δαΐζω [δαΐω], ίξω, Π. σπαράττω, ξεσχίζω, κομματιάζω· φονεύω, (κοιν.) θύω καὶ ἀπολλύω. » Δαΐζων ὕπνους καὶ ἀνέρας, « Ἰλ. Α. » Χερσὶ κόμην δαΐζων, Ἰλ. Σ. » Χιτῶνα περὶ στήθεσι δαΐξαι χαλκῷ, « Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) » Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ ϗθεσσιν Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Ι., ἦσαν μὲ δύο γνώμαις, ἐδίσταζον, (καὶ πθ.) » Κεῖται δεδαϊγμένος γαλκῷ, « Ἰλ. Γ. » Φλογὶ δαΐχθεις, « Πίνδ. » Ἠὲ μογοστοκίῃ δεδαΐγμένη, ἢ διὰ νούσου, » Μανέθ.

Δαΐθ', Π. (κατ' ἀποσιωπ. πρὸ φων. θασ.) ἀντὶ Δαϊτὶ, δοτ. τοῦ Δαΐς.

Δαΐθμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Δαΐσμὸς [δαΐω], διανομὴ, μοίρασμα.

Δαίκτηρ, ῆρος καὶ Δαίκτης, οῦ (ὁ), = Δαΐκτωρ.

Δαϊκτὸς [δαΐζω], ή, όν, Π. ὁ φονευθῆναι (σπαραχθῆναι) δυνάμενος, θνητός.

Δαίκτωρ, ορος (ὁ, Π. ὁ σπαράττων (ϗ καρδίαν), (ἐν γέν.) φθείρων, ἀφανίζων. » Γόος (» Φθόνος) —, « Αἰσχλ., Ἀνακρ.

Δαιμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύομαι ϗ κινοῦμαι ὑπὸ δαίμονος (θεοῦ ἢ διαβόλου), εἶμαι ἢ πράττω ὡς ἐμπνευσμένος ὑπὸ δαίμονος (ὡς θεοφόρητος, ἢ δαιμονισμένος). » Δαιμονᾷ δόμος κακοῖς, « Αἰσχλ.

Δαιμονιακὸς, ἡ, όν. Κυριευμένος (κινούμενος) ὑπὸ δαίμονος, (θεοφόρητος, ἐνθουσιασμένος (ἐκκλησ.) δαιμονισμένος.

Δαιμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Δαιμονάω.

Δαιμονίζω, Μ. ίσω, Θεοποιῶ. ‖. (πθ.) = Δαιμονάω. 2) διοικοῦμαι ὑπὸ τοῦ δαίμονος (τῆς τύχης).

Δαιμονικὸς, ἡ, όν. = Δαιμόνιος, θεῖος, ὑπερφυσικός. (ἐκκλησ.) διαβολικός.

Δαιμονιόληπτος καὶ

Δαιμονιόπληκτος (ὁ, ἡ). ἐνθουσιασμένος, ἐκστατικός, δαιμονισμένος.

Δαιμονιοπληξία (ἡ). ἡ κατάσχασις (τὸ πάθος) τοῦ δαιμονιοπλήκτου.

Δαιμόνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) τὸν δαίμονα (τὸν θεὸν ἢ τὴν τύχην), θεῖος, ὑπερφυσικός, μέγας, θαυμαστὸς ἢ τυχηρός. » Φέρειν χρὴ τὰ δαιμόνια (ἐνν. πράγματα) ἀναγκαίως, « Θκ. » Πολλαί μορφαὶ τῶν δαιμονίων, « Εὐρ. » Δαιμόνιος βραδύτης, « Ἐπγρ. » Ἦ γάρ φύσις δαιμονία ἀλλ' οὐ θεία, « Ἀρστ. » Ὁ δαιμόνιος Πλάτων, « Ἀβ. Ὁ δὲ ἀνὴρ (ὁ Πλάτων) εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος. « Δ-Ἀλ. ‖. (ἡ κλητ. Π. σημαίνει ποτὲ μὲν) ὦ δαῖμον, καλότυχε, εὐλογημένε (παλλάκις κατ' εἰρων.). » Ἀνάμεινον, ὦ θαυμάσιε, « Ἀρχ. (ποτὲ δὲ) Δυσδαίμον, ἄθλιε, κακόμοιρε, κατηραμένε, (Γαλλ.) misérable! » Δαιμόν', ἀπρίμως ἠσθ' ἁλῶν μῦθον ἄκουε, « Ἰλ. Β. ‖. (οὐδ.) Δαιμόνιον (τὸ), (ἐν γέν.) τὸ θεῖον, ἡ θεότης. » Τίμα τὸ δαιμόνιον, « Ἰσοκρ. » Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων, « Πλάτ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ δύναμις (ἡ πρόνοια) τοῦ θεοῦ, ἡ πνεῦμα ἄϋλον· ἄγγελος (φύλαξ ἢ ὁδηγὸς) (μτγν.) διάβολος· (Τὸ πολυθρύλλητον δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους ἤμπορεῖ νὰ ἑρμηνευθῇ μὲ τὴν δημώδη φράσιν) « ἔτσι τοῦ εἶπε (τὸν ἐσουρσεν) ὁ διάβολος του. (Γρφ. δαιμονίου ἀνάλογ. εὑρίσκεται καὶ παρὰ τὸν Λουκιαν.) « Ποῦ βαδίζεις ἀφιγμένος ἀπὸ δαίμονας τὰ δαιμόνια, « (παρβλ. Δαίμων ‖. (σπν.) Δαιμονία (ἐνν. μοῖρα) ϗ Δαιμονία, ἐπιρ. ἀντὶ Δαιμονίως.

Δαιμονὶς, ίδος (ἡ). δαίμων θήλεια.

Δαιμονιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ, ἢ κυριευμένος ἀπὸ) δαίμονα.

Δαιμονίως, ἐπιρ. Ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἐκ θείας κατὰ τύχην· παραδόξως. « Δαιμονίως τὰ ἀπροόπτως ἤκουσε, « Ξεν. 2) ἄκρως, « Ὀ' ὑπερβολήν. » Δαιμ. ἐπεύθμουν, « Ἀρχ. » Φιλόσοφος εἶμι δαιμ., « Λθ.

Δαιμονοβλάβεια (ἡ). = Θεοβλάβεια.

Δαιμονοβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ), = Θεοβλαβὴς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δαιμοναλάτρης, ου (ὁ, ἡ). (Προφ.) ὁ λατρεύων τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.
Δαιμονόληπτος (ὁ, ἡ). δαιμονιζόμενος, (Νικ. Χων.).
Δαιμονομανία (ἡ). Ἔρως μανιώδης (λατρεία) πρὸς τοὺς δαίμονας.
Δαιμονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἐναντίον δαίμονος.
Δαιμονοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (μορφὴν) δαίμονος
Δαιμονοφόρητος (ὁ, ἡ), = Θεοφόρητος, ἐνθουσιασμένος· δαιμονισμένος.
Δαιμονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δαιμονιώδης.
Δαίμων [δαίομαι], ονος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ θεός, ἡ θεότης. « Σὺν δαίμονι. « Ἰλ. Α. 2) (ἰδιαιτ.) θεός τις ἢ θεά. « Ἦρχε δὲ δαίμων. « Ἰλ. Γ., ἡ Ἀφροδ. 3) ἡ δύναμις (πρόνοια) τοῦ θεοῦ, προσωποποιισμένη εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ τάξιν κατωτέρων θεῶν ἢ καλῶν (ἀγγελος), ἢ κακῶν (διάβολος). (μτγν.) ψυχὴ ἀποθανόντος. « Ὦ θεοὶ καὶ δαίμονες. « Αἰσχ. « Τί βλαβερώτερον ; Δαίμων· τί ὠφελιμώτατον ; Θεός. « Πλ. « Τοῦ γυθονίου Δαίμονος, « Αἰσχλ., « Ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας, « Λκ. « (Γαλλ.) les âmânes. 4) (θηλ.) ἡ τύχη (εἴτε καλή, εἴτε κακή), (ὕθεν) « Εὐδαίμων ἢ Δυσδαίμων. « Κατὰ δαίμονα, « Λκ. « Ἐδεδίειν γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος, « Πλ., « Δαίμονι οἵῳ ἔῃσθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον, « Ἡσ. « Εἴ σοι φίλιε πρὸς τὴν δαίμονα, σώστησον αὐτῷ τὸν νεανίσκον, « Ξεν. 5) (ἰδιαιτ.) ὁ φύλαξ (ἀδηγὸς ἄγγελος, ἢ ἡ μοῖρα) ἑκάστου ἀνθρώπου. « Τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φιλάξασθαι, « Αἰσχ. « Ὁ μέγας αὐτοῦ δαίμων, ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε, « Πλ. 6) ἡ εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, ὁ θάνατος. « Πάρος τοι δαίμονα δῶσω, » Ἰλ. Θ. (παρβλ. καὶ Δαίμων [δαήναι], ονος (ὁ, ἡ), = Δαήμων, (παρβλ. Λῖμων).
Δαίνυμι· καὶ (σπν.) Δαινύω, Μ. δαίσω, Ἰων. Π. κάμνω (δίδω) τραπέζι, φιλεύω « Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, « Ἰλ. Ι., κάμε τους τραπέζι. « Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ, « Ἰλ. Ψ., τοὺς ἔκαμε τὸ τραπέζι τῆς κηδείας (τὴν μακαριάν). « Γάμον δαίσειν, « Ὀδ. Γ. « Παιδὸς δαίσαμεν ὑμεναίους, « Εὐρ. « Τὸν ἀνάμῳ τραπέζῃ ἔδωσε, « Ἡρ. Π. (μσ.) τρώγω, εὐωχοῦμαι « Ἤμεθα δαινύμενοι κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ, « Ὀδ. Κ. « Ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ, « Ἰλ. Ω, ἀντὶ Ἐδαίνυσο, (ᾗ μτφρ.) « Ἐχίδνης ἰὸς ὃς ἐδαίνυτο, « Σοφ. [ἐκ τοῦ Δαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. = Δατέομαι, μοιράζω. « Πλεῖον μέρος αὐτῆ ἐδάσατο ἢ τῷ ἀνδρί, « Ξεν. « Τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν, « Ἡρ. « Αὐτὰ δ' ἐγεώργων ἣν ἐδάσαντο γῆν παρὰ τοῦ βασιλέως, « Αὐτοσχέδ. (ᾗ πθ.) « Δίχα δέ σφισι πάντα δέδαστο, « Ὅμ.
Δαίομαι, πθ. τοῦ Δαίω, καίομαι.
Δαΐος [δαΐω], α, ον. Δ. ἀντὶ Δήϊος, πολεμικός, ἐχθρικός. « Ἴυγγος («Ἥρ) δαΐου, « Σοφ., Αἰσχλ. 2) ἐχθρός, πολέμιος. « Δαΐων ὑπέρτεροι, « Πίνδ. 3) φλεγερός. « Τυφὼς δαΐου πῦρος, « Αἰσχλ. « Δαΐος ἀντιπάλοις, « Πλ. 4) Ξύλοις, (κοιν. κατὰ λέξιν) κοῦμένος. « Ὦ δαΐα Τέκμησσα, « Σοφ., (παρβλ. καὶ
Δαΐς [δαΐνημι], α, ον, Π. = Δαήμων, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος. « Δαΐε τεχνίτα, « Ἐπιγρ., (τὸ ὀπ. ὁμοίως εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τοῦ) φοβερὸς, (ὅηλ.) μέγας (κατὰ τὴν τέχνην).
Δαίρω, Μ. δαρῶ (ἀόρ. Ἔδηρα), Ἀττ. (σπν.) ἀντὶ Δέρω.
Δαὶς [δαίνυμι], δαιτὸς (ἡ), Π. (κυρ.) μερίδιον (κομμάτι) κρέατος· (συνκδχ.) εὐωχία, συμπόσιον, τραπέζι φιλικὸν (ἐν γέν.) τροφή. « Μόσχων τε σάρξ τέρεινα, χήνεία τε δαὶς, « Ἀθ.
Δαΐς [δαΐω], ΐδος (ἡ). (ἡ δοτ. Δαΐ, ἀντὶ Δαΐδι, ἡ αἰτ. Δαΐν ἢ Δαΐδα), Ἰων. ἀντὶ Δᾷς, λαμπὰς, φλόγα. 2) (συνκδχ.) μάχη, συμπλοκή. « Ἐπείροχος ἐν δαΐ Κάστωρ, « Θκρ.
Δαΐσιμος (ὁ, ἡ), [δαΐς]. φαγώσιμος.
Δαΐσιος, ὁ πέμπτος μὴν τῶν Μακεδ. (συμπίπτων μὲ τὸν Ἀθην. τὸν Ἀνθεστηριῶνα ἢ τὸν Θαργηλιῶνα). « Τοῦ δαισίου μηνός, ὃς νῦν ἐπιχωρίως Ἰούνιος λέγεται καθ' Ἑλλάδα, « Τζ.
Δαίσφαλτος (ὁ, ἡ), Π. [δαΐς, σφάλλω]. ὁ ῥίπτων ἄλλον ἢ πίπτων αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ. « Μάχη—, « Ακ., ἢ ἱπποῤῥιπής.
Δαιταλεύς, έως καὶ
Δαιταλευτὴς, οῦ (ὁ), (θηλ.) Δαιταλεύτρια (ἡ), Π. = Δαιτυμὼν, [ἐκ τοῦ
Δαιταλεύω [δαίτη], Μ. εύσω, καὶ
Δαιταλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Φ. λεύω· μαγειρεύω.
Δαιταλουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ δαιταλέως, μαγείρευμα.
Δαιταλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τρώγω, εὐωχοῦμαι.
Δαίτη (ἡ), Π. = Δαὶς.
Δαίτηθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τραπέζι (συμπόσιον).
Δαῖτὶς [δαΐω] (ἴδος ἢ ἴδος (ἡ). δεμάτι δαδιῶν (ἀναμμένων), φάκλα. 2) (μεταφ.) κεφαλὴ σκόρδα, (ἀλλὰ νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Δετὶς· τὸ δ ετὸς).
Δαίτρευμα (τὸ) ᾖ
Δαίτρευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαιτρεύειν, μαγείρευμα.
Δαιτρεύω [δαιτρὸς], Μ. εύσω, Π. κόπτω καὶ μοιράζω τὰ κρέας (κυρ. ἱερείου), (ἐν γέν.) θυσιάζω, (καταχρ.) ξεσχίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, σπαράττω.
Δαιτροπόνος (ὁ, ἡ), Π. [δαιτρὸς πονέω], = Δαιτρὸς, μάγειρος.
Δαιτρὸς (ὁ, ἡ), Π. μοιρασμένος· κομμένος, λιανισμένος, (ὕθεν || πθ.) Δαιτρὸν, τὸ μερίδιον, (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς.) « Δαιτρὸν πίνειν, « Ἰλ Δ. || (ἀρσ.) ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὰ κρέατα εἰς τὸ τραπέζι, (κατ' ἔκτ.) μάγειρος.
Δαιτρόσυνη (ἡ). Π. ἡ τέχνη τοῦ δαιτροῦ, τὸ κόψιμον καὶ μοίρασμα ἢ μαγείρευμα τοῦ κρέατος.
Δαιτυμονεύς, έως Π. ᾖ
Δαιτυμών, όνος (ὁ). ὁ καλεσμένος ᾖ συντρώγων εἰς τραπέζι· (κακῶς νομίζεται) = Ἑστιάτωρ. « Τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, τανῦν δ' ἑστιατόρων, « Πλάτ. [ἐκ τοῦ
Δαιτὺς, ύος (ἡ), Π. = Δαὶς
Δαίφρων [δᾷς ᾖ ὀχῆναι, φρήν], ονος (ὁ, ἡ), Π. φιλοπόλεμος, ἐμπειροπόλεμος. ᾖ (ἀπλ.) ἔμφρων, συνετὸς, ἔμπειρος.
Δαίω, καὶ (μσ.) Δαίομαι, Μ. δαίσω, -σομαι, (ἄγρ. κατ' ἐνέργ.). Χωρίζω, κομματιάζω, μοιράζω. « Ὁ δὲ κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοῖρας, « Ὀδ. Ο. (καὶ πθ.) « Λίθοπας, τοὶ ὄχθὰ δεδαίατα, « Ὀδ. Α. (ὀθ. συνεκδχ. 2) Φιλεύω. « Δαίστιν γάμου (πάφον), « Ὅμ. « Τὸν Ἀστυάγη ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ἀμβροσίῃ, ἣν δαίονται θεοί, « Ἀθ. 3) (τρπ.) διδάσκω (ᾗ μσ. ἢ πθ.) διδάσκομαι, μανθάνω, γίνομαι ἔμπειρος. (Ζ. Δαίνυμι, Δαίομαι, Δαΐζω, Δατέομαι καὶ Διδάσκω)
Δαΐω, Μ. δαΐσω (μσ. πρκ. Δέδηα ᾖ ἀόρ. Ἐδαΰμην), Π. = Καίω, (μτθε.) πυρπολῶ. « Ἐπὶ δὲ ξύλα δαΐον ἑλόντες, « Ἰλ. Ξ (ᾗ πθ.) « Ὁπόταν Τροίη πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀχαιοί, Ἰλ. Γ. 2) καίω (ἀμτβ.), ἐξάλλω φλόγα, ἐκλάμπω (τρπ.) ἐξάπτομαι, διεγείρομαι, ἀνάπτω. « Δαΐεν οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ, « Ἰλ. Ε. (καὶ μσ.) « Ὅσσα (» Ἤρις) δεδήει, « Ἰλ. Π., Ρ. « Οἰμωγῇ δὲ δέδηε, « Ὀδ. Γ. (ἀνάλογ. μὲ τὸ) « Παιὰν δὲ λάμπει, γονάεσσά τε γῆρυς, « Σοφ. (παρβλ. Δάω ᾖ Δαύω).
Δαΐως ἐπίῤῥ. Π. [δαΐος]. φοβερὰ, καθ' ὑπερβολήν.
†Δάκαρ (τὸ), [Ἀραβ.], εἶδος κασσίας, (Ἑλλ. γρφ. Δάρκα)
Δάκα, Π. ἀντὶ Ἔδακε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τοῦ Δάκνω.
Δακθύμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δαγκάνων (πληγώνων, πικραίνων) τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα.
Δάκετὸν (τὸ), [δάκνω]. ἑρπετὸν (θηρίον) φαρμακερόν.
Δακνόζω, Μ. όσω, Π. (σπν.) = Δάκνω, κεντῶ, πικραίνω.
Δακνηρὸς, ὰ, όν, = Δηκτικός.
Δακνὶς, ίδος, ᾖ Δάκνὰς, άδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ
Δάκνω, Μ. δήξομαι (πρκ. Δέδηχα καὶ πθ. Δέδηγμαι, ἀόρ. β'. Ἔδακον κτλ.). Δαγκάνω κεντῶ· καίω, (γυβ.) τσιγκλῶ· (μεταφ.) ἐρεθίζω, πειράζω, ἐγγίζω, λυπῶ.
Δακνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δηκτικός.
Δάκος, εος (τὸ), Π. = Δάκετον. 2) = Δῆγμα, δάγκαμα.
Δάκρυ, υος (τὸ), Π. ἀντὶ Δάκρυον.
Δακρυγέλως, ω ἢ ωτος (ὁ), = Κλαυσίγελως, (ἴδε καὶ Δακρύουσις).
Δακρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάκρυον. 2) (βτν.) τὸ δάκρυον (ὁ ὀπὸς) τῆς σκαμμωνίας, (κατὰ παραφθορ.) Diagredion.
Δακρυηρὸς, ὰ, όν, Π. = Δακρυσεις.
Δάκρυμα (τὸ), Π. = Δάκρυα, Κλαύσιμον, (ὀθ. τὸ Δτν.) lacryma.
Δακρυντὸς, ὴ, όν, Π = Δακρυτὸς.
Δακρυογόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (προξενῶν, δίδων αἰτίαν εἰς) δάκρυα.
Δακρυσις, τεται. εν, Π. δακρυσμένος, κλαυμένος, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια. (ἐπίῤῥ.) « Δακρυόεν γελάσασα, « Ἰλ. Χ. 2) προξενος δακρύων. « Πόλεμος, « Ἰλ. Θ.
Δάκρυον (τὸ), [δάκνω ἢ ωμ]· δάκρυ. (μτνμ.) τὸ υγρὸν (ἡ κόλλα) ὅπου τρέχει ἀπὸ τὰ δένδρα.
Δακρυοπετὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κάμνων νὰ πίπτουν (νὰ τρέχουν) δάκρυα, ἀξιοδάκρυτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δακρυοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) δάκρυα.
Δακρυότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος μὲ δάκρυα.
Δακρυόφιν, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Δακρύων, γεν. πλθ. τοῦ Δάκρυον.
Δακρυπλώω (χ. Μ.), Π. πνίγομαι (εἶμαι βουτημένος) εἰς τὰ δάκρυα.
Δακρυρρόεω-ῶ, Μ. ἤσω. Χύνω δάκρυα, κλαίω.
Δακρύρροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (βουτημένος εἰς τὰ) δάκρυα.
Δακρυσταγής καὶ Δακρυσταγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων δάκρυα, δακρύων αἴτιος, αἰτιοδάκρυτος.
Δακρυτὸς, ἡ, ὸν, Π. δακρυτέος, ἀξιοδάκρυτος.
Δακρυχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὐρίσκων ἡδονὴν) εἰς τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, σκληρός.
Δακρυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων δάκρυα.
Δακρυχέω (κυρ. κατὰ μτχ.), = Δακρυρρῶ.
Δακρύω, Μ. ὑσω καὶ Π. ὑσομαι. = Δακρυρρῶ, (κοιν.) Δακρύζω, κλαίω ‖ (πθ.) Δεδακρυμένος, = Δακρυόεις, κλαυμένος.
Δακρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ δακρύζων συχνὰ, ἔχων πρόχειρα τὰ δάκρυα. 2) ἀξιοδάκρυτος. 3) (βτν.) ὁ σχηματιζόμενος (ἢ [ἰατρ.] ὁ χυνόμενος ἢ χύνων ἀφ' ἑαυτοῦ τι) ὡς δάκρυον.
Δακτυλεὺς, έως (ὁ). εἶδ. μικροῦ (μόλις δύο δακτύλων πλάτους) κεροῦς, (ἴδε Μύξος).
Δακτυλήθρα (ἡ). τὸ γνωστὸν ἀκέπασμα τῶν δακτύλων ἐν τῷ ῥάπτειν. 2) εἶδ. βασανιστικοῦ ὀργάνου πρὸς ἐξάρθρωσιν τῶν δακτύλων. 3) ἡ σφενδόνη τοῦ δακτυλιδίου, (ἴδε Πύελος).
Δακτύληθρον (τὸ). δακτυλίδι.
Δακτυλιαῖος, α, ον, Ὁ ἔχων χόνδρος ἢ μῆκος ἑνὸς δακτύλου.
Δακτυλίδιαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάκτυλος ἢ Δακτύλιος, δακτυλάκι ἢ δακτυλιδάκι.
Δακτυλίζω, Μ. ἰσω, = Δακτυλοδεικτέω. 2) (γραμτ.) δίδω εἰς τὸν πόδα στίχου δακτυλικὸν μέτρον.
Δακτυλικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δάκτυλον ἢ τὸν δακτύλιον. 2) ὁ πιεζόμενος μὲ τὸν δάκτυλα. 3) (μτρ.) στίχος συγκείμενος ἀπὸ δακτύλους, (ἴδε).
Δακτυλικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ δακτυλικὸν μέτρον.
Δακτυλιογλυφία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ δακτυλιογλύφου.
Δακτυλιογλύφος (ὁ), ὁ γλύφων (σκάπτων, σκαλίζων) τὰς πέτρας τῶν δακτυλιδίων.
Δακτυλιοθήκη (ἡ). κυτὶ (θήκη) διὰ τὰ δακτυλίδια.
Δακτύλιος (ὁ). δακτυλίδι, (συνκδν.) σφραγὶς. » Δακτυλίου ἀπόμαγμα, « Θῆρ. 2) (κυρ. ἡ βέργα τοῦ δακτυλιδιοῦ) (» Ὄνυξ τὸν δακτύλιον χρυσοῦν ἔχων, « Ἐπιγρ.). (ἐν γέν.) κρίκος, στεφάνι, χαλκᾶς. 3) ὁ τρυπημένος λίθος, ὅπου τὰ πλοῖα ἔδεναν τὰ ἀπόγεια σχοινιὰ των. 4) κωλοτρυπίδα, (παρβλ. Σφιγκτήρ).
Δακτυλιουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων δακτυλίδια.
Δακτυλὶς, (ίδος (ἡ). ὁμοία ἢ ἴση μὲ δάκτυλον » Σταφυλὴ—, « Πλίν., τὸ ἀετονύχι (σταφύλι), (Τουρκ.) παρμακόζουμο.
Δακτυλίτης, ου (ὁ). ὅμοιος ἢ ἴσος μὲ δάκτυλον (ὄθεν οὖδ.
Δακτυλίτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἢ Ἀριστολοχία.
Δακτυλιώτης, ου (ὁ), (ἐνν. δάκτυλος). τὸ τέταρτον δάκτυλον (πλησίον τοῦ μικροῦ) ὅπου φορεῖται συνήθως τὸ δακτυλίδι.
Δακτυλοδεικτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον (ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ).
Δακτυλόδειχτος (ὁ, ἡ). ὁ δακτυλοδεικτούμενος, περίφημος, ἀξιοθέατος.
Δακτυλοδειξία (ἡ). δεῖξιμον μὲ τὸ δάκτυλον.
Δακτυλοδύγμη (ἡ), = Παλαιστὴ, μέτρον 3 σγεδὸν δακτ.
Δακτυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δακτύλου.
Δακτυλοκαμψόδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ὀδύνην διὰ τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων (καθὼς οἱ συλλογιζόμενοι καὶ στρήφοντες ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν τὰ δάκτυλά των).
Δάκτυλον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Δάκτυλος (ὁ), [δείκνυμι], τὸ δάκτυλον (τῆς χειρὸς καὶ [σπν.] τοῦ ποδός). 2) (συνκδν.) εἶδ. μέτρ. ἴσον ἀκτὼ γραμμ. 3) ποὺς μετρικὸς (συγκείμενος ἀπὸ μίαν μακρ. καὶ δύο βραχ. συλλαβάς). 4) (μτνμ.) = Βάλανος, (δηλ.) γουρμᾶς· Πόσῃ· ἐλιὰ τῆς θαλάσ. ἢ Σωλήν. 5) (πλθ. καὶ μετὰ τοῦ ἐπιθ. Ἰδαῖος) ἱερεὺς τῆς Ῥέας, (ὄθεν Παρσιμ.) » Αἴρεν τοὺς Ἰδ. Δακτ., « Ἄρστι, ἀναιρεῖν ἐκ τοῦ μέσου τοὺς ἀδιορθώτους πολίτας.
Δακτυλοτρίπτος (ὁ, ἡ), Π. τριμμένος (στρημμένος) μὲ τὰ δάκτυλα. « Ἄρακτος —, « Ἐπγρ.
Δακτυλωτὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) δάκτυλα, σχηματισμένος ὡς δάκτυλον. « Χειρὶς —, « Εὐρ. » Ποτήριον—, « Ἀθ.
Δάλα (ἡ), Δ. ἀντὶ Δήλη.
Δαλέομαι-εῦμαι, Δ. ἀντὶ Δηλέομαι.
Δαλερὸς [δαλὸς], ά, όν. Καυστικὸς, καυτερός.
†Δάλιον (τὸ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δάβιον, ἢ ὑποκορ. τοῦ
Δαλὸς (ὁ), [δα'ω]. ξύλον καιόμενον ἢ ἡμίκαυστον, δαυλὶ, (μτφρ.) παρηλιξ, γερὸν ἢ γραῖα.
Δαμᾷ καὶ Δαμάᾳ, Π. ἀντὶ Δαμάζει ἢ Δαμάσει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἑνς. ἢ τοῦ μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ
Δαμάζω [δέμω, δέω], Μ. άσω (πρκ. Δέδμηκα καὶ πθ. Δέδμημαι ἢ Δεδάμασμαι, ἀόρ. πθ. Ἐδαμάσθην καὶ Π. Ἐδμήθην καὶ δ'. Ἐδάμην). Ἡμερόνω, βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν (κυρ. ζῶον) (ἐν γέν.) ταπεινόνω, καταπονῶ, καταδαμάζω, νικῶ, (κατ' ἔκτ.) φρονεύω (τρπ.) ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω (ὄθεν Δμὼς), ὑπανδρεύω ἢ ὑπανδρεύομαι ἢ (ἁπλ.) βιάζω γυναῖκα (ὄθεν Γαμέω καὶ Δάμαρ). » Ἄλλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) » Τόν ῥα Ποσειδάων δαμασσάμενη τέκεν Ἅρνη, « Στ. Βυζ. ‖ (πθ.) καταδαμάζομαι, ὑποτάσσομαι κτλ., (κατ' ἔκτ.) φονεύομαι, ἀποθνήσκω. » Καὶ ζῶντες ἢ δμαθέντες, « Εὐρ.
Δαμαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Δαμαστικός.
Δαμαλεῖδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάμαλις.
Δαμάλη (ἡ), = Δάμαλις, δαμάλα.
Δαμαλήβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκων δαμάλια.
Δαμάλης, ου (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταδαμάζων). » Ἔρως —, « Ἀνκρ. ‖ (οὐσ.) = Δάμαλος.
Δαμαληφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ὀλόκληρον) δάμαλιν, = Βουφάγος.
Δαμαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Δαμάζω.
Δάμαλις [δαμάω], εως (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δαμάλη, τὸ θηλυκὸν δαμάλι, δαμαλίδα, (μτφρ.) νέα κόρη.
Δάμαλος (ὁ), = τὸ ἀρσεν. δαμάλι.
Δάμαρ [δαμάζω], αρτος (ἡ), Π. γυνὴ (ὑπανδρευμένη), σύζυγος.
Δαμασί(μ)βροτος, ουτὸ, ἡ), Π. ὁ καταδαμάζων τοὺς βροτοὺς, νικητὴς, καταβροτητής.
Δάμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαμάζειν, καταδάμασμα.
Δαμασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων (κυριεύων) τὰς καρδίας.
Δαμασίφως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. φῶς], ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τοὺς ἀνθρώπους, » Τύραννος —, « Σιμ.
Δαμασμὸς (ὁ), = Δάμασις.
Δαμαστὴρ (ὁ), Π. ὁ δαμάζων, καταδαμαστής.
Δαμαστήριον (τὸ), = Βασανιστήριον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Δαμαστήριος, α, ον ᾗ
Δαμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ δαμάζων ἢ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) εἰς τὸ δαμάζειν.
Δαμαστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ δαμάσῃ.
Δαμάστρια (ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δαμήτειρα.
Δαμασώσιον (τὸ), [ζ. σῶμα], τὸ ἄλλ. Ἄλισμα, φυτ.
Δαμάτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Δαμαστὴρ (ὁ), Π. = Δαμαστήρ.
Δαμάτηρ, ερος (ἡ), (ἡ κλητ. Δάματερ), Δ. ἀντὶ Δημήτηρ.
Δαμάτωρ, ορος (ὁ), Π. = Δαμαστὴρ.
;Δαμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Δαμάζω.
Δαμείην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Δάμεν, Π. ἀντὶ Ἐδάμησαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ
Δαμήμεναι, Π. ἀντὶ
Δαμῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δαμνημι.
Δαμιοργὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημιουργός.
Δάμνα, Π. ἀντὶ Δάμνασαι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ
Δάμναμαι, Π. πθ. ἢ μσ. τοῦ
Δάμνημι καὶ Δαμνάω-ῶ, μέλλ. δαμάσω, Π. = Δαμάζω.
;Δαμνήτης, ου (ὁ), Π. = Δαμαστὴρ, (ζῶον) τὸ θηλ.
Δαμνήτ ς, ιδος (ἡ), = Δαμάτειρα.
Δάμνιππος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, ἐπιτήδειος Ἱππεύς.
Δᾶμος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Δῆμος.
Δαμόσιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Δημόσιος.
Δαμότας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημότης.
Δαμοῦχος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημοῦχος.
Δαμόω, Δ. ἀντὶ Δημόω.
Δάμωμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Δήμωμα.
Δάν, Δ. ἀντὶ Δήν.
†Δάν, δανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζεύς.
Δᾶν, Δ. αἰτ. τοῦ Δα—Γῆ. » Οὐ δᾶν, « Θαρ., ὄχι, μὰ τὴν Γῆν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δανάκη (ἡ), [δάνος]. ὁ ὀβολὸς τὸν ὁπ. ἔβαλλον εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ στόμα πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάρωνος.

Δανδακλίς [ῑ], ίδος (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἄλευρ. κριθαρίου καψαλισμένου.

Δανειακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δάνειον.

Δανείζω, Μ. είσω καὶ ιῶ, Π. (σπν. ᾰ ἀδκμ.) ἀντὶ Δανείζω.

Δάνος [δῐδωμι ;], εος-ους (τὸ), Π. = Δῶρον, (σχυδτ.) = Δάνειον.

Δανύς [δαίω ἢ δήν], ῆ, ύν, (τὸ παρθ.-έτερος, ύτατος), Π. πολυκαιρινός, (ἐπμ.) ξηρός.

Δᾶξ, ἐπίρ. Π. [δάκνω], = Ὀδάξ, μὲ τὸ δόντια.

Δαξασμός (ὁ), [δάξ], = Ὀδαξασμός, φαγοῦρα, τσουξίμον.

Δάος, εος-ους (τὸ), Π. [δαίω], φῶς, δᾳδὶ (ἀναμμένον), λαμπάς.

Δαόω, Δ. ἀντὶ Δηόω.

Δαπανάω-ῶ [δάπτω], Μ. ήσω, Ἐξοδεύω κατεξοδεύω· φθείρω, ἀφανίζω.

Δαπάνη (ἡ) καὶ

Δαπάνημα (τὸ), Ἔξοδον,

Δαπανηρός, ά, όν. Ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν μεγάλην δαπάνην, πολυέξοδος, ἐξοδευτής. (ἐπὶ πραγμ.) κοςιστικός.

Δαπανηρῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα.

Δαπάνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαπανᾶν, καταναλώσις.

Δαπανητής, οῦ (ὁ). ὁ δαπανῶν, ἐξοδευτής.

Δαπανητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ δαπανᾶν, ἀναλωτικός.

Δάπανος (ὁ, ἡ), = Δαπανηρὸς ἢ Δαπανητικός.

Δάπεδον (τὸ), [δᾶ = γῆ, πέδον]. Ἔδαφος (γῆς)· τόπος πατημένος (διὰ χορὸν κλπ.). γήπεδον· πάτωμα (ὑποπίτιον).

Δαπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δάπις, ίδος (ἡ), = Τάπης, (Γαλλ.) tapi, (Τουρκ.) χαλί, κιλίμι, [ἐκ τοῦ

Δάπτος, εος-ους (τὸ), (λέξ. ἀχρ. θεματ. τῶν) Ἔδαφος, (καὶ σωζομένη εἰς τὰ Ἀλλοδαπός, Πεδαπός κλπ.).

Δάπτειρα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ

Δάπτης, ου (ὁ), Π. ὁ δάπτων (τρώγων, δαγκάνων), (ὀθ.) «Μυῖα —,» Αυκ.

Δάπτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δάπτης, καταστρώγουσα, καταναλίσκουσα, [ἐκ τοῦ

Δάπτω, Μ. δᾰ́ψω, Π. ξεσχίζω καὶ τρώγω (κυρ. ἐπὶ θηρίων), (παρβλ. Δατέομαι, Λάπτω καὶ Δαρύσσω).

Δαπτῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δάπτοντα (θηκτικόν, καταβρωτικόν). «Δριμὺ δαπτῶς,» Ἀρετ.

Δάρατος (ὁ), [ᾰ̔], εἶδ. ψωμιοῦ λειπανάβατον τῆς Θεσσαλίας.

Δαρδάπτω, Μ. άψω, Π. = Δάπτω.

Δαρεικός (ὁ). φλωρὶ (εἰκοσάδραχμον) τῆς Περσ. (κατὰ τὸν Gussalin ἴσον μὲ μίαν Ἀγγλ. λίραν).

Δαρειογενής, εος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (ἀπόγονος) τοῦ Δαρείου.

Δαρεῖς, εἶσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Δαρήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τῆς δρστ. τοῦ Δέρω.

Δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Ἔδαρθον καὶ [μτθσ.] Ἔδραθον, πρκ. Δεδάρθηκα), Π. κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι, (Ζ. Καταδαρθάνω).

Δάρκα, ἴδ. Δάκλρ.

Δαρόβιος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Δηρόβιος.

Δαρὸν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Δηρὸν.

Δάρσις [δάρω], εως (ἡ). γύαρσιμον.

Δαρτὸς [δέρω], ή, όν. Γδαρμένος ἢ ὅς πρέπει ἢ ἠμπορεῖ νὰ γδαρθῇ.

Δᾶς, δᾳδὸς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Δαΐς, [δος (ἡ). δᾳδί, δᾳδὶ ἀναμμένον, (Ἰταλ.) τόρτσα. (ὀθ. τρπ.) » Ἐπὶ τὴν δᾳδα τοῦ βίου,« Πλ., θηλ. εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς (ὅταν ἀνάπτεται ἡ νεκρικὴ λαμπάς).

Δασάμην, Π. ἀντὶ Ἐδασάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δάσας, Δ. ἀντὶ Δήσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Δέω, δένω.

Δασάσκετο, Π. ἀντὶ Ἐδᾴζετο, παρσ. καὶ

Δασεῖται, Δ ἀντὶ Δάσεται, μέλλ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δασέως, ἐπίρ. (γρμτ.) Μὲ δασύτητα (φωνῆς), (ὀθλ.) μὲ δασεῖαν (προσῳδ.). 2) » Δασέως ἔχω, « Ἀρχτ., εἶμαι δασὺς (μαλλιαρος).

Δάσκιλλος (ὁ). [ῐ̆], εἶδ. ὄψαρ. κοπροφάγου.

Δάσκιος (ὁ, ἡ', Π. [δᾶ, σκιά]. πολύσκιος, πυκνός, σύνδενδρος. (καταχρ.) πυκνότριχος. » Γενειὰς —, « Αἰσχλ.

Δόσμα (τὸ), Π. [δαίομαι], μερίδιον.

Δάσμευσις [δασμὸς], εως (ἡ). μοίρασμα, διανομή.

Δασμογράφος (ὁ). ὁ γράφων εἰς τὰ κατάστιχα τοὺς δασμούς.

Δασμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (ἢ Ἐπιβάλλω) δασμούς, φορολογῶ. || (πθ.) = Δασμοφορέω.

Δασμολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δασμολογεῖν, φορολογία.

Δασμολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων τὰ δοσίματα (τοὺς δασμούς). » Ναῦς —, « Ἀξ., ἡ ἔχουσα τοὺς δασμολόγους.

Δασμὸς (ὁ), [δαίομαι]. δανεμὴ, μοιρασιά. 2) (σχυδτ.) φόρος, δοσίμον.

Δασμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Πληρώνω, Ὑποκείμαι εἰς) δασμόν, εἶμαι =

Δασμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ πληρώνων δόσιμον, φόρου ὑποτελής.

Δάσομαι, μέλλ. τοῦ Δαίομαι.

Δάσος [δασὺς], εος-ους (τὸ). τόπος σύνδενδρος, λόγγος, (Τουρκ.) δρμάνι. 2) = Δασύτης, » Βδελυττομένη τὸ δάσος τοῦ σώματος, « Ἀλκίφρ.

Δασόφρυς (ἡ) Δασυόφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασείας (πυκνὰς) ὀφρῦς.

Δασπλής, ῆτος (ὁ, ἡ) ἢ Δασπλῆτις, ιδος (ἡ), Π. [δᾶ, πλήσσω, ἢ δυσ. πελάζω]. φοβερός, φρικώδης, δυσπροσπέλαστος.

Δασσάμην, Π. ἀντὶ Ἐδασσάμην, ἀόρ. ά. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δασυγένειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ γένεια.

Δασυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λίξιν μὲ δασεῖαν (προσῳδ.), δασύνω.

Δασύθριξ, δασύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πυκνὰς καὶ τραχείας τρίχας.

Δασυκέρκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνότριχον οὐρὰν (κέρκον). » Ἀλώπηξ—, « Θκρ.

Δασυκνήμις, ιδος καὶ

Δασύκνημος, ου καὶ Δασυκνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὰς κνήμας.

Δασύμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν μαλλί.

Δασυμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὸν μέτωπον.

Δασυντέον, θετ. τοῦ

Δασύνω, Μ. υνῶ (ἀπθ. πρκ. Δεδάσυμμαι καὶ Δεδάσυσμαι). Κάμνω τι δασὺ (πυκνὸν, μαλλιαρὸν κτλ.). » Ὁ Ἀργέτης ταχὺ δασύνει (ἀλλοῦ προσέθηκε καὶ τὸ Νέφεσι) τὸν οὐρανὸν, « Θφρ., τὸν σκεπάζει μὲ πυκνὰ νέφη. 2) (γρμτ.) βάλλω (γράφω ἢ προφέρω τι μὲ) δασεῖαν. » Τὸ χ ἐστὶ κ. δασυνόμενον, « Πλ. » Τὸ Ἵππος δασυντέον, « Ἀθ.

Δασυπόδειος (ὁ, ἡ), ὁ τοῦ δασύποδος.

Δασύπους, οδος (ὁ, ἡ), (κυρ.) ὁ ἔχων μαλλιαρὰ πόδια, (ὀθ. ||. οὐσ.) ἡ (ἄσπρος) λαγὼς ἢ τὸ κουνέλι.

Δασυπρωκτος ἢ Δασύπυγος (ὁ, ἡ). μαλλιαροκώλος (ἀναυσ. τῷ Κίναιδος), (παρβλ. Μελάμπυγος).

Δασυπυκνοθριξ, ιτρίχος (ὁ, ἡ), (κωμ.) ἀντὶ Δασυθριξ.

Δασυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). = Δασυγένειος.

Δασὺς [συγγ. τῷ Δάσκιος], εῖα, ύ. Πυκνός, σκεπασμένος ἀπὸ τρίχας ἢ δένδρα, σύνδενδρος, μαλλιαρὸς. (ἐπμ.) τραχὺς· (ὀθεν γρμτ.) » Δασὺ γράμμα ἢ πνεῦμα καὶ » Δασεῖα (ἀναυσ. προσῳδία).

Δασυσκιος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἑλλην. τοῦ) Δάσκιος.

Δασυσμὸς (ὁ), τὸ δασύνειν ἢ δασύνεσθαι (κυρ. ἐπὶ φωνῆς).

Δασύστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ (μαλλιαρὸ) στῆθος.

Δασυστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ στόμα (γονδρὴν προφορὰν), δασύφωνος.

Δασύτης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ δασέος, πυκνότης, τραχύτης κλπ.

Δασύτριχος (ὁ, ἡ), = Δασύθριξ.

Δασυτρώγλης (ὁ, ἡ), Π. = Δασύπρωκτος.

Δασύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ (τραχὺ) τσώφλιον. » Κάστανον —, « Ἐπιγρ.

Δασύφυλλος (ὁ, ἡ). πυκνόφυλλος.

Δασύφωνος (ὁ, ἡ). χονδρόφωνος, τραχύφωνος.

Δασυχάϊτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων δασεῖαν χαίτην (πυκνὰς τρίχας, μαλλιά).

Δασωδής, ους (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ δάσος, γεμάτος δάση.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δατέομαι-εῦμαι, Μ. δάσομαι (ἀόρ. Ἐδασάμην, πθ. πρκ. Δέδασμαι), Π. = Δαίομαι, μοιράζω, διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω εἰς κομμάτια· μοιράζομαί τι μὲ ἄλλους· (συνκδχ.) τρώγω (κυρ. τὸ μεριδόν μου), (ὀθ. συγχ. τῷ)= Πατέομαι, (παρδλ. Δάπτω).

Δατήριος, α ἢ ος, ον, Π. [Δατέομαι]. ὁ χρησιμεύων πρὸς διανομήν.

Δατητής, οῦ (ὁ), Π. [Δατέομαι], μοιραστής, διανομεύς.

Δατισμός (ὁ), εἰδ. βαρβαρισμοῦ (γελοιώδης ἐπιφώνησις πολλῶν συνωνύμων λέξεων), εἰς τὸ ὁπ. περιέπιπτεν ὁ Πέρσης Δάτις, λαλῶν ἢ ὑποτιθέμενος ὅτι ἐλάλει Ἑλληνιστί, (παρδλ. Βακκίζω καὶ Βατταρίζω).

Δαύκαλις, εως (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καυκαλλίς, (καὶ ἐπειδὴ ἐξηγεῖται, Ποῦς ἀλεκτόρειος), = Ἀλεκτοροποδιον (ἴδε τὴν λέξ.).

Δαυκεῖον (τὸ), Π. = Δαῦκος

Δαυκίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ

Δαῦκιον (τὸ), = τῷ

Δαῦκος (ὁ), [δεῦκος], εἰδ. φυτ., Δαυκί, (Τουρκ.) χαδοῦτσι (κυρ. τὸ ἄγριον), (εἰς τὴν Πελοπόνν.) κασοῦρι, (παρδλ. Σταφυλῖνος καὶ Καῦκος).

Δαῦλός, η, ον, Π. ἀντὶ Δασύς, πυκνός. « Δαυλοὶ πραπίδων, « Αἰσχλ., = Πυκναὶ φρένες

Δαυλὸς (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Δαλὸς, (κοιν.) δαυλός.

Δαύω, Π. δαύσω· Π. (σπντ.) = Ἰαύω, κοιμῶμαι. 2) = Δῶω, καίω, (ὀθεν) « Δεδαυμένος, « Σιμ., ὁ κεκαυμένος, (παρδλ. Δαίω).

Δαφναῖος, α, ον, (ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων. 2) = Δάφνινος. « Στέμμα —, « Ἐπγρ.

Δαφνέλαιον (τὸ), δαφνόλαδον.

Δάφνη (ἡ), τὸ γνωστὸν δένδρον.

Δαφνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) δάφνας, ἢ ὅμοιος μὲ δάφνην.

Δαφνηρεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀροφὴν ἀπὸ (σκεπασμένος μὲ) δάφνας.

Δαφνῆς, ῆντος (ὁ), Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Δαφνήεις.

Δαφνηφαγίω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Μασσῶ) δάφνην ὡς δαφνηφάγος.

Δαφνηφαγία (ἡ). τὸ εὐτ. τοῦ προηγ. « Τὰ μυθοπλαστούμενα περὶ τῆς Ὑσιόδου δαφνηφαγίας, « Τζ.

Δαφνηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (μασσῶν) δάφνην, (ὅηλ.) χρησμολόγος, μάντις, ἐνθουσιασμένος.

Δαφνηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ (Κρατῶ) δάφνην.

Δαφνηφορία (ἡ). τὸ δαφνηφορεῖν.

Δαφνηφορία (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ (δαφνηφόρου) Ἀπόλλωνος.

Δαφνηφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς δαφνηφόρους ἢ τὰ δαφνηφόρια.

Δαφνηφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (φύων) ἢ φορῶν (κρατῶν) δάφνην.

Δαφνιακός, Π. ἀντὶ

Δαφνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὴν δάφνην.

Δάφνινος, η, ον καὶ

Δάφνιος, α, ον. Ὁ ἐκ δάφνης. » Ἔλαιον —, « Δτκρ., Δαφνέλαιον.

Δαφνίς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνοκούκουτσων.

Δαφνίτης, ου (ὁ) καὶ Δαφνῖτις, ιδος (ἡ), = Δαφναῖος (ὁ Ἀπόλλων). 2) ὅμοιος (τῇ γεύσει) μὲ δάφνην.

Δαφνογηθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (γεγηθὼς) ἐπὶ τῇ δάφνῃ, (ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Δαφνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δάφνης. || (οὐσ.) Δαφνοειδές, εἶδος φυτοῦ, χαμαιδάφνη, (Γαλλ.) laureole.

Δαφνόκομον (τὸ) καὶ Δαφνόκομος (ὁ), = Δαφνίς.

Δαφνοκόμης, ου (ὁ) καὶ Δαφνόκομος (ὁ, ἡ), Π. σεφανωμένος (τὴν κόμην) μὲ δάφνην. » Τρίπους —, « Ὑμν., στολισμένος μὲ δάφνας.

Δαφνοπώλης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὁ Ἀπόλλων (ὡς πωλῶν τὴν δάφνην).

Δαφνόσκιος (ὁ, ἡ), Π. κατάσκιος ἀπὸ δάφνας.

Δαφνοφορέω-ῶ, Δαφνοφορία κτλ. = Δαφνηφορέω κτλ.

Δαφνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δάφνην ἢ γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ δάφνας.

Δαφνών, ῶνος (ὁ). τοπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνας.

Δαφνωτός, ἡ, όν. Ὅμοιος τὴν γεῦσιν ἢ τὸ σχῆμα μὲ δάφνην.

Δαφοίνεος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. καὶ

Δαφοινήεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Δαφοινός, ἡ ἢ ός, όν, Π. [δαφόνος]. κατακόκκινος, καταματωμένος (κυρ. ἀπὸ ἀνθρώπων αἷμα), (συνκδχ.) αἱμοδόρος.

Δαψίλεια (ἡ), ἀφθονία· μεγαλοδωρία κτλ., ἴδε Δαψιλής.

Δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δίδω (Ἐξαδεύω) μὲ δαψίλειαν, εἶμαι·

Δαψιλής [δάπτω], ές (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος, πλουσιοπάροχος, (ἐπὶ πραγμ.) ἄφθονος.

Δαψιλὸς, ἡ, όν, Π. (σπν.) ἀντὶ Δαψιλής.

Δαψιλῶς καὶ Π. Δαψιλέως, ἐπίρ. Μὲ δαψίλειαν, ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως.

Δαῶμεν, Π. (πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδάσκω.

Δέ [συγγ. τῷ Δή], σύνδ. Συμπλεκτ. (ἐν ἀρχῇ λόγου οὐδέποτε εὑρισκόμενος, ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἄλλην λέξιν καὶ προηγουμένου ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τοῦ Μέν, ἢ κατὰ μερισμόν:) » Ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος, « Ἀκ. » Ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι, « Ξεν. » Τῶν ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἔφευγον, οἱ δὲ ἐδίωκον, « αὐτ. »Διατιθέμενος αὐτῶν, ὅσην μὲν χώραν καὶ οἷαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσους δὲ θεράποντας, ὅσα δὲ κτήνη, χρυσὸν δὲ, ἐσθῆτα δὲ, « αὐτ. (ἢ κατ' ἐναντίωσιν:) » Ἀλλὰ σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ χάρις, τοῦτον δὲ οὐκ ἂν δεξαίμην, « Ἀκ. »Δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δ' ᾖ, « Δμ. » Πένης μὲν γὰρ ὅσως ἐστὶν, οὐ πονηρὸς δέ, « αὐτ. (καὶ χωρὶς τοῦ Μέν:) »Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων, « αὐτ. (καὶ θετικὸς ἀντὶ τοῦ Ἀλλά:) » Κύλικες οὐκ οἴνου, φαρμάκων δέ, « Πλουτ. » Ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλόσοφοι δέ, « Πλάτ. (καὶ ἐρωτήματ. εἰς τὰς ἀνυποφοράς:) » Λέγεις ὡς σύδὲν εἰμι· ὅμοιος ἐκείνοις ἐγώ; Σὺ δ' ὅμοιος; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σὸς; ἄλλος δέ τις; « Δμ. » Λ. Κλύεις φθέγμα; Π. Πῶς δ' οὐ κλύω; « Αἰσχλ. (καὶ ἐλλειπτ.) » Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰπέμοι, ἔφη, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις; « Ξεν. (καὶ προσθετικὸς ἀντὶ τοῦ Καί:) » "Η μυρίοι Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, πολλὰς δὲ ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, « Ἰλ. Α. » Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεπτὰ, πάντα δὲ τολμητά, « Λξ. 2) Μεταβατ. (μετὰ ἢ ἄνευ χωρὶς τοῦ Μέν:) » "Εν μὲν τοίνυν πολίτευμα τοῦτο τοιοῦτον· ἕτερον δὲ ἀναμιμνήσκωσθε, « Δμ. »Εἷεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί; « αὐτ. 3) Συλλογιστ. ἢ Ἐλαττωτ. (ἀντὶ τοῦ Δή ἢ Οὖν:) » Εἰ δ', ἀξυνήμονα οὖσα, μὴ δέχῃ λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρδίᾳ γε, « Αἰσχλ. » Ἀλλ' εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοὐντεῦθεν λέγε, « Ξεν. » Καὶ τὸ μὲν δὴ ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως, « Σοφ. ἀντὶ Αἰτιολογ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν παρενθέσει λόγου:) » Ἐπανελθὼν δὲ ἀπὸ τοῦ πολέμου, στρατηγῶν δὲ ἐτύγχανε, « Πλ.

Δ) Παραπληρωματ. ἢ Ἐμφατ. (μετὰ τὰς δεικτ. ἀντνμ. ἀντὶ τοῦ Δή:) » Ὃς δέ κεμὴν' αὐτὸς νοέῃ μήτ' ἄλλου ἀκούσῃ, ὁ δ' αὖτ' ἀγρίῳ ἀνΐῃ, « Ἡσ. »Οἱ μᾶλλον τὰ ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησόμενοι, οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἥθουν, « Ἀκ. «Τὸ μέν τοι σε νομίζειν ὑπ' ἐμοῦ δεδιέναι, τοῦτο δ' ἐγὼ χαλεπῶς φέρω, » Ξεν., (παρδλ. Δή καὶ Καί).

Δε [ἴσ. κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ [ἴδε]], μορ. ἐγκλιτ. προστιθέμενον Α'. εἰς τὰ προσ. καὶ ὑποτ. ἄρθρα, (τὰ ὁπ. μεταβάλλει εἰς δεικτ. ἀντνμ. ἢ ἐπρ. Τοπ.) Ὅδε, Ἥδε, Τόδε κτλ. ἢ Ὧδε, Τῇδε κτλ. (Β'. εἰς τὰς ἀναφορ. ἀντνμ., πρὸς πλειοτέραν ἔμφασιν τῆς σημασ.) » Τοιός δε, Τοσός δε, Τηλικός δε κτλ. (καὶ Γ'. εἰς τὰς ἀντ. καὶ [ἀπν.] τὰς δοτ. τῶν ὀνομ., σημαίνον τὸν τόπον ἀντὶ τῆς Εἰς ἢ Ἐν.) » Κλησίηνδε, » Φλιήνδε » Οἴκαδε. » Γνώμοδόμονδε, (καὶ ἐλλ.) » Ἡμέτερον δε (γνώδόμον), « Ὀδ. Ο. » Αἴδόσδε, » Πυθοῖδε, » Ἀθήναζε, «Θήβαζε, « ἀντὶ Ἀθήναζε, Θήβαζε.

Δέαμαι (παρτ. Ἐδεάμην καὶ πλέον οὖ. Π. (ἀπν.) = Δοκῶ, φαίνομαι, (παρδλ. Δόσομαι).

Δέατο, Π. ἀντὶ Ἐδέατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δέαμαι.

Δέγμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ δεγόμενος, ἐκδεχόμενος, προσμένων.

Δέδαα (ὄθεν ἡ μτχ. Δεδαώς), Π. μ.(ἐνεστ. πθ.) πρκ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδάασθαι, Π. ἀντὶ Δεδαῆσθαι.

Δεδάηκα, Π. ἀντὶ Δεδίδαχα, πρκ. ἐνεργ. ἢ

Δεδάημαι, Π. ἀντὶ Δεδίδαγμαι, πρκ. πθ. τοῦ Διδάσκω, (ὄθεν

Δεδαῆσθαι, ἀντὶ Δεδιδάχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδαίαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δεδαϊγμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Δαΐζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δέδεον, Π. ἀντὶ Ἔδακον, ἀόρ. β΄. τοῦ Διδάσκω.
Δέδασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.
Δεδαώς, Ζ. Δέδαα.
Δεδέαται, Δεδέατο, Π. ἀντὶ Δέδενται, Ἐδέδεντο, πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Δέω (δένω).
Δέδειγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δεικνύω.
Δεδεῖκελος (ὁ, ἡ), Π. [Δέδοικα]. δειλός, διειλόταπος.
Δεδείπναμεν, (ὅθεν τὸ ἀπαρ. Δεδειπνάναι), Ἰων. ἀντὶ Δεδειπνήκαμεν, πλθ. γ΄. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δειπνέω.
Δέδεμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δέω.
Δεδέξομαι, (μετ' ὀλίγον) μέλλ. καὶ Δεδέξαται, Ἰων. πλθ. γ΄. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δέχομαι.
Δεδῆα, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. ϗ Δεδῆειν, ὑπερσ. τοῦ Δαίω.
Δεδήσομαι, ῶ, εται., Ἀττ. ἀντὶ Δεδήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεδήξομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. καὶ Δεδήχα, πρκ. τοῦ Δάκνω.
Δεδήωμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Δηϊόω.
Δέδια [δίω] ἀντὶ Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Δείδω, φοβοῦμαι.
Δεδίδαχα, Δεδίδαγμαι, πρκ. τοῦ Διδάσκω.
Δεδίητκα, πρκ. τοῦ Διαιτάω.
Δέδιθι, ἐνς. (ἀνιμλ.) τῆς πρστ. καὶ Δέδιμεν, Δέδ τε, ἀντὶ Δεδίαμεν, Δεδίατε, πλθ. τοῦ Δέδια.
Δεδίκτως [δέδια], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ δειλίαν.
Δεδίσκομαι, Π. ἀντὶ Δειδίσκομαι, φιλοφρονοῦμαι. 2) ἀντὶ Δειδίσσομαι καὶ Ἀττ. Δεδίττομαι, Μ. (ξομαι, φοβίζω, φοβερίζω, (ἐμ.) ἀποδιώκω. 2) (μσ. ἢ πθ.) φοβοῦμαι, τρομάζω.
Δεδίωχηται, Ἀττ. ἢ Π. ἀντὶ Διώκηται, (γ΄. ἐν πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Διοικέω.
Δεδμημένη, Δ (κατ' ἀποκοπ.) καὶ Δεδμήαται, Δεδμήατο, Ἰων. ἀντὶ Δέδμηνται, Ἐδέδμηντο.
Δέδμητο ἀντὶ Ἐδέδμητο (ἐδαμάσθη) ἢ Ἐδεδέμητο (ὡκοδομήθη).
Δεδοίκαμεν, Π. ἀντὶ Δεδοίκαμεν, πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ Δεδοίκα, πρκ. (ἀντὶ [καὶ εὐχρηστότ. τοῦ] ἐνστ.) τοῦ Δείδω, φοβοῦμαι.
Δεδοικότως, ἐπίρ. Μὲ φόβον, [ἐκ τοῦ Δεδοίκω, ες, ει, Π. ἀντὶ Δέδοικα, φοβᾶμαι.
Δεδοίκω, ῇς, ῃ, ὑποτ. τοῦ Δέδοικα.
Δεδόνητο, Π. Δ. ἀντὶ Ἐδεδόνητο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δονέω.
Δέδορκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Δέρκομαι.
Δέδουπα, πρκ. τοῦ Δουπέω.
Δεδραγμαι, ῇαι, κται, μσ. πρκ. τοῦ Δράττω.
Δεδράμηκα, πρκ. τοῦ Τρέχω.
Δέδραται, Π. ἀντὶ Δέδρασται, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Δέρω.
Δέδρομα, β΄. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Τρέχω.
Δεδυκεῖν, Π. ἀντὶ Δεδυκέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δύομαι.
Δεδύνημαι, πρκ. τοῦ Δύναμαι.
Δέδωκα, πρκ. τοῦ Δίδωμι.
Δέει, δοτ. τοῦ Δέος.
Δεελλη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δείλη.
Δεεινός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Δεινός.
Δέελος, Ἰων. Π. ἀντὶ Δῆλος.
Δέῃ ὑποτ. τοῦ Δεῖ καὶ Δέομαι.

Δέημα (τὸ). [Δέομαι]. = Δέησις, παράκλησις.
Δεῆσαν ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.
Δέησις [Δέομαι], εως (ἡ), παράκλησις. 2) (σπν.) = Ἔνδεια, χρεία, ἀνάγκη. 3) (μτγν.) ἀναφορά). (Τουρκ.) ἀρζυχάλι.
Δεῆσαν, μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.
Δεητήριος, α, ον, ϗ
Δεητικός, ἡ, όν. (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δέησιν, παρακλητικός, ἱκετήριος.
Δεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ Δεθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεῖ [δέω], Μ. δεήσει (παρτ. Ἐδεῖ. πρκ. [σπν.] Δεδέηκε, ἀόρ. Ἐδέησε, εὐκτ. Δέοι, μέλλ. Δεήσοι, ὑποτ. Δέῃ καὶ σπντ. κατὰ κρτ.] Δῇ. ἀπαρ. Δεῖν, μτχ. Δέον ἢ Ἀττ. Δέων, ἀόρ. Δεῆσαν καὶ μέλλ. Δεῆσον), ῥ. ἄπρσ. (κυρ. μὲ ἀπαρ.) Πρέπει, εἶν' ἐπόμενον, εἶνε χρεία (ἀνάγκη), χρειάζεται, ἀπαιτεῖται. » Τί δεῖ πολεμίζειν; Ἰλ. Ι. » Κἂν δεῖ (ἄλλ. γρφ. δῇ) μ' ἀποθνεῖν, « Ἀρχῳ. » Δῖ' (ναὶ) πολλὰ τὰ καίρια δεῖ ἐν τῇ θαλάσσῃ ξυμβῆναι, « Θκ. (ϗ ἀναλελυμ.) » Δεῖ σ' ὅπως δείξῃς. « Σοφ. (ϗ μὲ γεν. καὶ δοτ. ἡ [Ἀττ.] αἰτ.) » Οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ, « Εὐρ. » Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτα, « Αἰσχλ. » Ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ, « αὐτ. » Οἶομαι δὲ δεῖν οὐδέν, « Σοφ. » Ὁρῶ καὶ σοι τούτων δεῆσον, « Ξεν. » Δυοῖν δέοντες πεντήκοντα, « Θκ., ὅηλ. 48. » Δυοῖν δεούσας εἴκοσιν, « αὐτ., ὅηλ. 18. » Ἑνὸς δέον εἰκοστὸν ἔτος, « αὐτ., ὅηλ 10. » Ἔτεσιν εἴκοσι, μησὶν ἓξ δέουσιν, « Εὐτ. » Δεῖ δὴ χρημάτων, « Ἀμ. » Τοῦτο δεῖ ἀνδρός, « Ἀρστ., ἀπαιτεῖ. » Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ, « Ακ. » Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, « Ἀμ., πολλὰ μακρυά. » Μικροῦ δεῖν, « Φίλ., ὀλίγον ἔλειψε. » Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν, « Ἰσχρ. » Τοσούτου δεῖ διαφορὰ ἡμῖν γεγονέναι, ὥστε κτλ., « Ασ. » Ἄρχειν βούλεται, δέον ἄρχεσθαι. » Ἄρστ. » Δεήσουν (ἢ « Δεῆσαν) μάχεσθαι, « Ξεν., ἅταν (ἢ ἄν) κάμῃ χρεία νά, (καὶ ἐλλ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ἐν δέοντι ἢ « Ἐν οὐ δέοντι (ἐνν. χρόνῳ), « Ἐγκαίρως ἢ Παράκαιρα. » Εἰς δέον, ἢ « Εἰς τὸ δέον ἢ » Εἰς οὐδὲν δέον (ἐνν. πρᾶγμα), « ὅπου ἔπρεπεν, ἐν καιρῷ, ἢ ἀνωφελῶς, εἰς μάτην. « Οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι, « Γνμ. (ἴδε καὶ Δέω).
Δεῖ (σπνετ.) ἀντὶ Δέσι, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεῖγμα (τὸ), [Δείκνυμι], (κυρ.) τὸ δεικνύμενον πρὸς δοκιμὴν εἰς τὸν ἀγοραστὴν ὀλίγον μέρος τοῦ πωλουμένου πράγματος, (Ἰταλ.) μόστρα ἢ πρόβα, (ὀθ. συνκδχ.) τὸ μέρος τοῦ λιμένος ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ δείγματα τῶν φορτίων ϗ ὅπου διὰ τοῦτο διέτριδον συνήθως εἰς ἔμποροι, (Ἰταλ.) πιάτσα. (« Περιεπάτουν ἐν τῷ δείγματι, « Δμ. » Ἔστησαν ἀνδριάντας ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων δείγματι, « Πλδ.) (ἐν γέν.) σημεῖον, ἀπόδειξις, (ὄθεν:) » Δεῖγμα ποιοῦμαι, « Πλδ., τεκμαίρομαι, συμπεραίνω. 2) Π. (σπν.) παράδειγμα. » Λαβὼν δ' ἀθρόον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων, « Αἰσχλ.
Δειγματίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Παραδειγματίζω, ἐκθέτω εἰς θέαν τοῦ δημοσίου πρὸς ἐπίδειξιν, θεατρίζω, (παρβλ. Πομπεύω).
Δειγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖγμα.
Δειγματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δειγματίζειν, ἔκθεσις πρὸς ἐπίδειξιν (καθὼς π. χ. ἡ Γαλλ. exposition du Louvre). εἰδ. θριάμβου (παρβλ. Πομπεία).
Δείδεκτο, Π. ἀντὶ Ἐδείδεκτο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ϗ
Δειδέμεν, Π. ἀντὶ Δείδειν, ἀπαρ. τοῦ Δείδω.
Δειδέχαται, Δειδέχατο, Ἰων. γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Δέχομαι ἢ Δείκνυμαι, δεξιοῦμαι.
Δειδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [Δείδω], δειλός.
Δείδια, Π. ϗ
Δειδιάω-ῶ, Π. (μτγν.) ἀντὶ Δέδια, φοβοῦμαι.
Δειδίθι, Π. ἀντὶ Δέδιθι, πρς. τοῦ Δέδια.
Δείομεν, δείατε ἀντὶ Δεδίαμεν, δεδίατε, τὰ τοῦ Δείδια.
Δειδ.σκομαι, Μ. ίξομαι (ϗ), Π. ἀντὶ Δείκνυμι· ἢ Δέχομαι, δεξιοῦμαι, πίνω εἰς ὑγείαν. 2) ἀντὶ-
Δειδίσσομαι Μ ίξομαι, (ϗ). Π. ἀντὶ Δειδίσσομαι, φιλοφρονοῦμαι κτλ.
Δείδοικα, Π. ἀντὶ Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Δειδυῖα, Π. ἀντὶ Δεδυῖα, μτχ. τοῦ
Δείδω [δέω], Μ. δείσω ἢ (μᾶλλ.) δείσομαι (ἀόρ. Ἔδεισα, πρκ. εὐρηκατ., μᾶλιστα εἰς τὸ πεζόν, τοῦ ἐνς., Δείδοικα ἀ Δέδια, ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἐδεδοίκειν ἢ Ἐδεδίειν· πρς. Δείδιθι), Π. (μὲ προθετ. γεν. ἢ δοτ. ἢ [ἑλλειπτ.] αἰτ.) φοβοῦμαι. » Δείσας περὶ τοῦ υἱοῦ, « Ξεν. » Δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, « Πρ. » Ὁ θεὸς δείδιώς πάντα δέδιε, γῆν, θάλασσαν κτλ. » Πλ. (ϗ πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. μετὰ τοῦ Μή). » Δείδοικα μὴ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν, « Δμ. » Ἐδεδοίκεσαν μὴ καταλυθείη, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς) » Δέδοικα ὅπως μὴ πάνθ' ὅσα οὐ βουλόμεθα ποιεῖν ἡμῖν ἀνάγκη γενήσεται, « Δμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Δείσαν δ' ὑποδέχθαι, « Ἰλ. Π. || ἢ μτχ.) » Τὸ δεδιός, « ἀντὶ Ἡ δειλία, ὁ φόβος.
Δειελιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [Δειέλη ἀντὶ Δείλη], τρώγω ἢ κοιμοῦμαι (κατ' ἄλλους, προσμένω ἕως) τὸ δειλινόν.
Δειελινός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δειλινός.
Δείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γιγνόμενος περὶ) τὴν δείλην, βραδυνός. » Δείελος ζωὴ ὄων, « Ἰλ. Φ., ὁ βραδυνὸς ἥλιος. » Ὥρη δείελος, « Ἀπλλν. ϗ » Ἦμαρ δείελον, « Ὀδ. Ρ., τὸ δειλινὸν (μέρος τῆς ἡμέρας) καὶ » Δείελον (ἐνν. βρῶμα), τὸ δειλινὸν (φαγητόν).
Δει.κανάω-ῶ ἢ Δεικανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, Π. = Δείκνυμι, δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως, χαιρετῶ (προτείνων τὴν δεξιάν). » Δεικανώοντα δέπασιν, « Ἰλ. Ο., ἐδήκωαν ποτήρι, εἰς ὑγείαν του (καθὼς τὸν εἶδαν).
Δει.κανον (τὸ), = Δείκελον.
Δεικελίζω, Μ. ίσω, Π. [Δείκελον], μιμοῦμαι, παρασταίνω εἰς τὸ θέατρον ὡς
Δεικελικτάς, ά, ὰ. ἀντὶ
Δεικελιστής [δεικελίζω], οῦ (ὁ). μῖμος, ὑποκριτὴς θεάτρου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δείκελον (τό). ὁμοίωμα, εἴδωλον, εἰκών, προσωπεῖον· φάντασμα· Ζωδιον, [ἐκ τοῦ Δείκελος (ὁ, ἡ), Π. [δείκνυμι], = Εἴκελος, ὅμοιος. 2) = Δεικελιστής (ς).

Δεικηλίζω, Μ. ἰσω, = Δεικελίζω.

Δεικηλίκτας, α (ὁ), = Δεικελιστής.

Δείκηλον (τό), = Δείκελον.

Δείκνυ, Π. ἀντὶ Ἐδείκνυ, παρτ. τῆς ὄρς. ἢ ἐνς. τῆς πρσ. τοῦ

Δείκνυμι ᾗ Δεικνύω [συγγ. τῷ Δέχνυμαι]. Μ. δείξω (πρκ. Δέδειχα, καὶ τθ. Δεδειγμαι κτλ). Δείχνω, γνωστοποιῶ, φανερόνω· ἀποδείχνω· ἐκθέτω, καταμηνύω. «Ἐγὼ δείξω ὁδόν, « Ὀδ. Μ. » Ἐγὼ ᾗ τοῦτο φράσω ᾗ δείξω, « Δμ. » Καὶ Φειδίας ἐκεῖνος τὸν Δία ἔδειξε, « Λκ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος; « Εὐρ. » Τιτόνι ἐγὼ δείκνυμι· (ὅπου ἄλλ διορθ. » Ἐγὼ ᾽νδείκνυμι «) ᾗ φήμ' ἐξάγειν ζωμεύματα, « Ἀρχ. 2) (μσ) = Δεικνάομαι, δεξιοῦμαι· ὑποδέχομαι. »Δεικνύμενος φίλων υἱόν, « Ὅμ. Ἴλ., (παρβλ. Δέχομαι).

Δεικτηριάς, άδος (ἡ). γυνὴ δημοσία (ἄτιμος, κοιν. τοῦ φόρου) ἢ (κατ' ἄλλ) ὑποκρίτης θεάτρου, (Γαλλ.) actrice.

Δεικτήριον (τό). βῆμα, ἄμβων. 2) (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.), = Χαμαιτυπεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Δεικτήριος, α, ον, = Δεικτικός.

Δείκτης, ου (ὁ). ὁ δείχνων ἢ παριστάνων τι· ὑποκριτὴς θεάτρου.

Δεικτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς δεῖξιν (ἀποδεικτικός κτλ.).

Δεικτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δείξεως (ἀποδεικτικῶς κτλ.).

Δείλα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δείλη.

Δειλαίνω, Μ. ανῶ, (μτγν.) ἀντὶ Δειλιῶ, εἶμαι δειλός, πράττω τι μὲ δειλίαν.

Δειλαιος, α, ή ος, ον, Π. = Δειλός. 2) ἄθλιος, ταλαίπωρος, (κοιν.) δόλιος. « Οὐ δύναμαι δειλαιος εὔδειν, δακνόμενος ὑπὸ τῆς δαπάνης, « Ἀρχ.

Δειλακρίων, ωνος (ὁ), καὶ

Δείλακρος, α ή ος, ον, (Κωμ.) Ὁ εἰς ἄκρον δειλὸς ἢ δειλαιος, δειλότατος ἢ ἀθλιώτατος.

Δειλανδρόω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δειλὸς (ἄνανδρος).

Δειλανδρία (ἡ). δειλία, ἀνανδρία, [ἐκ τοῦ

Δείλανδρος (ὁ, ἡ), (μτγν.). δειλός, ἄνανδρος.

Δείλαρ, δείλατος (τό), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.

Δείλη (ἡ), [συγγ. τῷ Εἴλη]. (ἐν γέν.) ἡ περασμένη ὥρα ὁποιουδήποτε μέρους τῆς ἡμέρας, (ὅθεν:) »Δείλη πρωΐα ἢ ἐφ', « ὁ πρὸ τοῦ γεύματος καιρός. » Δείλη μεσημβρία, « τὸ ἀπομεσήμερον· (κυρ. δέ:) »Δείλη ὀψία (ᾗ χ. τοῦ οὐσ.) »Δείλη, « τὸ δειλινόν, τὸ βράδυ, (ὅθ. ἑλλ.) » Δείλης ἡ » Δείλης ὀψίας, ἐπιρρήματ., ᾽ξώρας τὸ βράδυ.

Δειλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δειλός.

Δειλία (ἡ). φόβος· ἀνανδρία.

Δειλιαίνω, Μ. ανῶ. Ἐμπνέω δειλίαν, φοβίζω.

Δειλίασις, εως (ἡ). τὸ δειλιᾶν, δειλία, [ἐκ τοῦ

Δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι δειλίαν, εἶμαι δειλός, φοβοῦμαι, δὲν τολμῶ.

Δειλινός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ) τὴν δείλην, βραδυνός. (ὅθεν:) τὸ Δειλινὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιβρήματ.), τὸ βράδυ.

Δειλοκάρδιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δίως. Δειλὸς (τὴν καρδίαν), ἄνανδρος, ἄτολμος.

Δειλοκακιπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω δειλόν τινα μὲ τὴν κομπερήμοσυνην μου, ἢ καὶ τοι δειλὸς ὢν κομπάζω.

†Δειλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (Γρφ.) ἀντὶ Δειλιῶ, [ἐκ τοῦ

Δειλὸς [δέος], ή, όν. Φοβητσιάρης· ἄνανδρος· ἀχρεῖος, τιποτένιος. » Δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον ποιεῖται, « Ἰλ. » Δειλαί τοι δειλῶν γε ᾗ ἔγγυαι ἐγγυάασθαι, « Ὀδ. Θ. » Τὰ ἐν Λίγύπτῳ φυτὰ δύσεργα κομιδῇ καὶ δειλὰ πρὸς χειμῶνάς εἰσι, « Πλ. 2) Π. = Δείλαιος, ἄθλιος, (κοιν.) δόλιος. » Πατροκλῆς δειλοῖο, « Ἰλ. Ρ. » Ὦμοι ἐγώ... δειλή, « Ἰλ. Σ.

Δειλότης (ἡ), = Δειλία· ἡ Δειλαιότης, ἀθλιότης.

Δειλόφθονος (ὁ, ἡ). δειλὸς καὶ φθονερὸς, (εἰς τὰ Φυσιογνωμ. διορθ. Δολοφόνος, ᾗ ὄχι Φιλοφόνος).

Δειλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Δειλόψυχος (ὁ, ἡ). δειλὸς, μικρόψυχος.

Δειλῶς, ἐπίρ. Μὲ φόβον, μὲ δειλίαν.

Δεῖμα (τό), [δείδω]. φόβος. » Τῷ Ἀγησιλάου δείματι ἡσύχαζον, « Παυσ. 2) φόβητρον, τέρας. » Ἀναιδέα δείματα πόντου, « Ὀππ.

Δειμαλνω [δεῖμα], Μ. ανῶ. Φοβοῦμαι. 2) Π. φοβίζω.

Δειμαλέος [δεῖμα], α, ον, (ᾗ ἐπίρ.) -λέως, Π. ὁ ἐμπνέων ἢ αἰσθανόμενος φόβον, φοβερὸς ἢ φοβισμένος.

Δείμασθαι, μα. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δέμομαι.

Δειματηρός [δεῖμα], ά, όν. Φοβερός.

Δειματόεις [δεῖμα], εσσα, εν, Π. περίφοβος, φοβισμένος.

†Δειματοταγής, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἱματοσταγής.

Δειματόω-ῶ [δεῖμα], Π. ώσω. Φοβίζω, ἐμπνέω φόβον. ||. (μσ. ἢ τθ.) φοβοῦμαι, τρομάζω.

Δειματώδης [δεῖμα], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων φρίκην, φοβερός.

Δειμάτωσις εως (ἡ). φοβέρισμα.

Δείμομεν, Π. ἀντὶ Δείμωμεν, ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Δέμω.

Δεῖμος (ὁ), Π. ὁ φόβος πρασωποποιημένος.

Δεῖν, ἀπαρ. (ἢ Ἀττ. μτχ.) τοῦ Δεῖ.

Δεῖν, ἀπαρ. τοῦ Δέω [δένω].

Δεῖνα (ὁ, ἡ, τό), (γεν. Δεῖνος, δοτ. Δεῖνι, αἰτ. Δεῖνα, πλθ. Δεῖνες κτλ.), ἀντων. δεικτ. ἢ ἀναφορ. μετ' ἀοριστίας (ἐνίοτε ἄκλ.), [δεῖς καὶ δεῖν Αἰολ. ἀντὶ Τίς ἢ Εἷς]. ὁ τάδε, ἕνας κάποιος. « Ἐγὼ τοῦ δεῖνος καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ, « Γργ. (ᾗ κλητ.) » Ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, κέρατον, « Ἀθ., (κοιν.) Ἔ! σὺ! πῶς σὲ λέγουν; 2) (τὸ οὐδέτ. χρησιμεύει πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας, ὅταν λησμονῆται ἢ παρασιωπᾶται ἢ καθαυτὸ λέξ., καθὼς κοιν.) τὸ τέτοιο, τὸ λεγάμενον, πρᾶγμα. » Καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, « Λκ. » Καὶ τοι τὸ δεῖνα προσκεφάλαιον οὐκ ἔχω, « Ἀρχ.

Δεινάζω [δεινός], Μ. άσω, = Δεινοπαθῶ, ἀγανακτῶ, (κοιν.) κάμνω μεγάλον κακόν, (παρβλ. Δεννάζω).

†Δεινεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δηνεύω.

Δεινεύω ἢ Δεινέω, = Δινέω.

Δείνη (ἡ), = Δίνη.

Δεινῆες, εσσι, εν, = Δινῆες

Δεινοβίης, ου (ὁ), = Λίνοβίης.

Δεινοεπής, έος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἀπτοεπής.

Δεινοθέτης, ου (ὁ), Π. [ὁ. τίθημι], κακοποιός.

Δεινοκάλεκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. κατέχω] ὁ ὄγκολος κρατούμενος (νικώμενος), ὄγκου κάθεκτος.

Δεινολεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰνολεχής, Δινάγαμος.

Δεινολίνος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Αἰνόλινος.

Δεινολογέω-ῶ καὶ (σύγχρηστότ.) Δεινολογέομαι-οῦμαι, Π. ήσω, ήσομαι. Ἐλλεινολογῶ (Παριστάνω διὰ λόγων φρικτοτέραν ἀφ' ὅτι εἶνε) τὴν κατάστασίν μου, παραπονοῦμαι πικρά, Σχετλιάζω, (παρβλ. Δεινοποιέω).

Δεινολογία (ἡ). ἐλλεινολογία, μεγαλοποίησις τοῦ δεινοῦ, πικρὸν παράπονον.

Δεινόμορφος (ὁ, ἡ). δεινὸς (φοβερὸς) τὴν μορφήν.

Δεινοπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (ἢ ἡ ζωηρὰ ἔκθεσις τῆς καταστάσεως) τοῦ δεινοπαθοῦντος.

Δεινοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἢ Ἀθημονῶ, Παραπονοῦμαι πικρὰ ὅ,τι πάσχω) δεινῶς, (παρβλ. Δυσπαθέω).

Δεινοπαθής, έος (ὁ, ἡ) ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων καὶ διὰ τοῦτο δεινοπαθῶν (παραπονούμενος πικρῶς), (παρβλ. Δυσπαθής).

Δεινοπάθησις, εως (ἡ), = Δεινοπάθεια.

Δεινοπενθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δεινῶς πενθῶν· » Δεινοπενθεῖς γὰρ οἱ βάρβαροι, « Σχύλ.

Δεινοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) Δεινοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Μεγαλοποιῶ ἀπὸ τὸ ἐλλεινότερον ἢ φοβερώτερον τὰ πράγματα, (παρβλ. Δεινολογέω).

Δεινοποίησις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον μεγαλοποίησις τοῦ πράγματος.

Δεινόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα φοβεροὺς πόδας, (ὅηλ.) καταβιώκουσα ἀνενδότως ἢ προξενοῦσα φρίκην ὅταν πλησιάζῃ.

Δεινοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγριεύω (Κάμνω φοβερὸν) τὸ πρόσωπόν μου, γίνομαι σκυθρωπὸς καὶ (ἐπιπ.) δυσπρόσιτος.

Δεινός, ή, όν. (κυρ.) Ὁ ἐμπνέων δέος (φόβον), (ἐν γέν.) φοβερός, (ὅηλ. κακός, ἄγριος. » Δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι, « Ὀδ. Χ. » Δεινὸς μὲν ὄρνις, δεινὸς δὲ κλύειν, « Σοφ. (καὶ ἐπιρρήματ.) » Δεινὸν ἰδών, « Πλ., Λκ. » Δεινὸν δὲ βρόντησεν, Ἰλ. Θ. (ᾗ πλθ.) » Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη, « Ἰλ. Ε. 2) κακός. » Καὶ τὸν πελίμιον δεινότερον ξυέμεν, « Θκ. » Δεινότατον δὲ παντὸς ἦν τοῦ κακοῦ, « αὐτ. » Ἦδη δέ τινες καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τριῶνδε ἐσώθησαν, « αὐτ. » Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά; « Ἀρχ. » Δεινὰ ποιῶ, « Λκ., ἴδε Δεινοπαθέω. » Δεινὸν ποιοῦμαι, « Ρρτ., ἴδε Ποιέω. » Δεινὰ πάσχω, « Δξ. « Ἔπος ξεινόν, »

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ὀδ. Θ. (89)». ‖. τὸ αὐδ.)» Δεινόν. (σημ. Α΄.) φόβος, κίνδυνος. » Δεινὸν γὰρ ἦν μὴ οὐκ ἀντείπωσιν Θκ. «Οὐδὲν δεινὸν μὴ ξυμβῇ στῇ, » Πλάτ. » Καὶ σφίσι, βουλευομένοις, δεινόν τι ἐσέδυνε, » Ηρ. (ἡ Β΄.) συμφορά, δυστύχημα. » Εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει, Ξεν. (καὶ ἐπιρ. ῆματ.) » Δεινὸν καὶ » Δεινά, ἀντὶ δεινῶς. 3) παράξυλος, ἄτοπος. » Δεινὸν γ' ἦπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, » Σεφ. 4) (ἐπὶ καλοῦ) ὁ ἐμπνέων συστολήν, σέβασας. » Δεινός τ' αἰδοῖός τε, » Ἰλ. Γ, Ὀδ. Θ., Ξ. δ) θαυμαστός, παράδοξος μέγας, ἄκρος, ὑπερβολικός. » Ἔρως (» Πόθος)—, » Ξεν. » Λήθη δεινή, » Πλάτ. » Τὸ συγγενὲς τοι δεινόν, ἢ θ' ὁμιλία, » Εὐρ. 6) πολλὰ ἐμπειρος (ἄκρος, ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἔργον του, ἱκανώτατος, ἀξύνους ἢ πανοῦργος. » Σοφὸς καὶ δεινὸς, ἀνὴρ, » Πλάτ. » Δεινὸς εἰς τὰ πάντα, » Ἀρχφ. » Δεινὸς περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, » Πλάτ. » Ἂν τεθειωμένοι τύχωσιν, ἂν τεθῶνται, » Δημ. » Τήτωρ (» Στρατηγὸς) δεινὸς, » Ἰσκρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Δεινὸς λέγειν (γράφειν κ.τ.λ. [καὶ Κωμ.] φαγεῖν, πιεῖν, κτλ.), » Ἄνδρα δεινὸν ὁρεσθατεῖν, » Πλ. » Δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες, » Λίλ. (καὶ τρπ.) » Αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ ἀνείδη, » Δημ.

Δεῖνος, γεν. τοῦ Δεῖνα.

†Δεῖνος (ὁ), = Δῖνος.

Δεινότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ δεινοῦ, (ἐπὶ καλοῦ) ἐπιτηδειότης, ἱκανότης (μάλιστα ῥητορική). ὀξύνοια, (ἐπὶ κακοῦ) πανουργία. (ἐπὶ πραγμ.) δυσκολία. σκληρότης. » Νόμων —, » Ἀρστ.

Δεινοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (προξενῶν) δεινά.

Δεινωλία (ἡ), ἡ δυσκολία εἰς τὸ νὰ ἐθῇ τις τι.

Δεινόω=ῶ, Μ. ὠσω, = Δεινοποιέω.

Δεινωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοβερὸν βλέμμα (ὄψιν φρικώδη).

Δεινῶς, ἐπίρ. Φυσερά· θαυμασίως, καθ' ὑπερβολὴν, εἰς τὸ ἄκρον. » Δεινῶς εἶμ' ἐπιλήσμων, » Ἀθ. » Δεινῶς μέλαινα, » Ἠρ. » Δεινῶς ἔχω, » Ξεν., = Δεινοπαθῶ. » Δεινῶς φέρω, Ἠρ., = Δυσφορῶ.

Δείνωσις, εως (ἡ). ἡ δεινοποίησις (ἐπὶ τὸ φοβερώτερον μεγαλοποίησις) τῶν πραγμάτων· ὑπερβολή.

Δεινωτικὸς, ἡ, όν, (ᾧ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς δεινοποίησιν τῶν πραγμάτων. 2) ὁ ἀγαπῶν νὰ τὰ μεγαλοποιῇ.

Δεινωτὸς, ἡ, όν, = Δινωτός.

Δεινώψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. = Δεινωπός.

Δείξις [δείκνυμι], εως, (ἡ). δείξιμον. 2) ἀπόδειξις, σημεῖον. 3) = Ἐπίδειξις, παράδοσις μαθήματος δημόσιος. 4) (Ῥμ.) = Φάσις.

Δεῖος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Δέος.

Δειπνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖπνον.

Δείπνειας, Αἰολ. ἀντὶ Δειπνήσειας, β΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δειπνέω=ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Τρώγω (κυρ. τὸ βραδυνὸν φαγεῖ'), (ἐνγέν.) τρώγω. » Αἷμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι δειπνήσας, » Ὀδ. Ο. » Δειπνεῖν τἀλλότρια, « Αθ.

Δειπνηαίως(χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ δειπνήσω.

Δείπνημα(τὸ), Π. καὶ

Δειπνηστὸς, ὑος (ἡ), Ἰων. ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου.

Δειπνητήριον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου δειπνοῦμεν.

Δειπνήτης, ου(ὁ). ὁ σύνδειπνος.

Δειπνητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ὄρεξιν διά, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δεῖπνον.

Δειπνητὸς (ὁ), Π. = Δειπνηστός.

Δειπνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖπνον.

Δειπνίζω, Μ. ίσω. Δίδω δεῖπνον, φιλεύω.

Δειπνῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς δεῖπνον ἢ χρησιμεύουσα ἐν καιρῷ δείπνου.

Δειπνιθήρας, ου(ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) τὰ δεῖπνα, παράσιτος.

Δειπνοκλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ προκαλῶν εἰς τὸ δεῖπνον.

Δειπνολογία (ἡ). ποίημα ἢ σύγγραμμα περὶ δείπνων, ἐκ τοῦ

Δειπνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ δείπνων.

Δειπνολύχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ λοχῶν (ἐνεδρεύων) τὰ δεῖπνα.

Δειπνομανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μανίαν διὰ τὰ δεῖπνα.

Δεῖπνον (τὸ), [ὁ ὑπνος ἢ διαπονέω] (κυρ.) τὸ βραδυνὸν (καὶ ἁπλ. κάθε) φαγεῖ' (κατ' ἔκτ.) συμπόσιον. (ἐν γέν.) τροφή. » Ἵπποισι δεῖπνον δότε, » Ἰλ. Β.

Δειπνοπαίθηκος (ὁ), (Κωμ.). παράσιτος.

Δειπνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑτοιμάζω δεῖπνον. ‖. (μσ.) ἑτοιμάζω ἢ κάμνω νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ δεῖπνόν μου ἢ δεῖπνῶ.

Δειπνοποιΐα (ἡ), ἡ ἑτοιμασία καὶ ἀπόλαυσις τοῦ δείπνου.

Δειπνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοιμάζων τὸ δεῖπνον.

Δεῖπνος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Δεῖπνον.

Δειπνοσοφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φιλοσοφῶν (περὶ διαφόρων πραγμάτων) ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου.

Δειπνοσύνη (ἡ), Π ἀντὶ Δεῖπνον (Κωμ. παρῳδία τοῦ ὁμηρικοῦ Τυδεσύνη).

Δειπνοφορία (ἡ). τὸ νὰ φέρῃ (κουβαλῇ τις) τὸ δεῖπνον, ἐκ τοῦ

Δειπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν ἢ περιέχων) τὸ δεῖπνον. » Ὁ ἐρωδιὸς «ὑμηγάνας καὶ δειπνοφόρος, » Ἀρστ. »κιστη—, » Πλδ., τὸ (Τυρκ.) σεφὲρ-τασί.

Δειρὰ (ἀ), Δ. ἀντὶ Δειρὴ, λαιμός.

Δειραγχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [δειρὴ, ἄγχω]. ὁ σφίγγων τὸν λαιμόν. »Βρόγχος—, » Ἐπγρ.

Δειραῖος, α, ον, Π. ὁ ἔχων πολλὰς δειράδας, βουνώδης ἢ φαραγγώδης.

Δειράς, άδος (ἡ), Π. = Δειρὴ (κυρ. ὄρους), ῥάχις (σειρὰ) βουνῶν ἢ = Φάραγξ.

Δείρας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Δέρω.

†Δειραχθὴς, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δειραγχής.

Δειρὴ (ἡ), Ζ. Δέρη, λαιμός.

Δειροκύπελλον (τὸ), (Δέχν.). ποτῆρι μὲ λαιμόν.

Δειρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθετ.) ἡ Γοργόνα Μέδουσα (μτγν. ἀπὸ τῆς θαλασσ. γαλῆς, ἢ ὁπ. ὑπετίθετο γεννῶσα ἐκ τοῦ λαιμοῦ).

Δειροπέδη (ἡ), Π. ἁλυσὶς τοῦ λαιμοῦ, γαργάλι, λαιμοδέτι. 2) = Βρόγχος, θελητά.

Δειροτεμίω=ῶ, Μ. ήσω, = Λαιμοτομέω, ἀποκεφαλίζω.

Δεῖρα [δέω;], ης (ἡ). βόρδορες, ἀκαθαρσία, (ὕδεν.

Δεισαλίης, α, ον. Βορβορώδης, βρωμερός, ἀκάθαρτος, θεσσώδης.

Δεισήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δείδω, ἀνὴρ]. ὁ φοβίζων ἢ φοβούμενος τοὺς ἄνδρ.

Δεισιδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι δεισιδαίμων.

Δεισιδαιμόνημα (τὸ) κα

Δεισιδαιμονία (ἡ), τὸ πάθος (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ δεισιδαίμονος.

Δεισιδαιμόνως, ἐπίρ. Μὲ δεισιδαιμονίαν, ὡς=

Δεισιδαίμων [δείδω, δαίμων], ονος (ὁ, ἡ). (κατ' ἐλέξ.) θεοφοβούμενος, εὐλαβὴς πρὸς τὰ θεῖα. » Ἄνδρες Ἀθην., κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ, « Γρ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὄμως ἐπὶ κακοῦ) ὁ τιμῶν ἀπὸ μόναν φόβον τὸν θεόν, (ἴδε Θφρ. Χαρ.).

Δεισίθεος (ὁ, ἡ), = Δεισιδαίμων.

Δεῖται, γ΄. πρσ. τοῦ Δέομαι.

Δέκα (οἱ, αἱ, τὰ), (Ἀκλ.) ἀριθμ. (10). » Οἱ δέκα (ἐνν. ἐτῶν γεγονότες) ἀρ' ἦσθε, » Ξεν., Σηλ. οἱ 24 ἢ 25 ἐτῶν. » Οἱ δέκα (ἐνν. ἄρχοντες), » Ἴδε Δεκαδοῦχος.

Δεκάβαλμος, ου καὶ

Δεκαβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δέκα βαθμοὺς (σκαλοπάτια).

Δεκάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων δέκα βόες (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἴδε Βοῦς).

Δεκάγλωσσος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων δέκα γλώσσας.

Δεκαγονία (ἡ). δέκα γενεαὶ κατὰ σειράν, δέκατος βαθμὸς γενεαλογίας.

Δεκαγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 γράμματα ἢ γραμμές.

Δεκάγωνος (ὁ, ἡ), (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 10 γωνίας.

Δεκαδακτυλαῖος (λαῖος), α, ον. Ὁ ἔχων 10 δακτ. μῆκος.

Δεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 δάκτυλα (εἷς κάθε χέρι). 2) = Δεκαδακτυλαῖος.

Δεκαδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Δεκαδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων 10 στρατιωτῶν, δεκανεύς. 2) εἷς τῶν 10 ἀρχόντων (τοὺς ὁπ. διώριζον εἰς τὰς ὑπηκόους καὶ συμμάχους πόλεις τῶν αἱ Λακεδ.).

Δεκαδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ δεκαδάρχου. 2) ἡ διοίκησις τῶν (Λακεδ.) δεκαδάρχων.

Δεκαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δεκαδάρχην ἢ τὴν Δεκαδαρχίαν.

Δεκάδαρχος (ὁ), = Δεκαδάρχης.

Δεκάδελτος (ὁ, ἡ). ὁ περιεχόμενος (γραμμένος) εἰς 10 δέλτους (πλάκας, πίνακας).

Δεκαδεὺς, έως (ὁ). ὁ ἕκτης αὐξήσεως (στρατ.) δεκάδος.

Δεκαδικὸς, ἡ, όν. (ἀριθμὸς) Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἢ διαιρούμενος κατὰ) δεκάδας.

Δεκαδοῦχος (ὁ), = Δεκαδάρχης.

Δεκαδυω (δύω), ἀντὶ Δωδεκα.

Δεκάδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 δώρων (παλαιστῶν) ἔκταπιν.

Δεκαεννέα, 19.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δεκαΐξ, 16.
Δεκαεπτά, 17.
Δεκαετηρίς, ίδος (ἡ), διάστημα χρονικὸν περιέχων 10 ἔτη.
Δεκαέτηρος (ὁ), = τῷ
Δεκαέτης, ες ἢ ος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 10 ἔτη. » Χρόνος δεκαέτης (βαρυτόνως), παῖς δεκαετὴς (ὀξυτόνως), « Γρμτ.
Δεκαετία (ἡ). 10 ἔτη.
Δεκαετῶς, ἐπίρ. Εἰς 10 ἐτῶν διάστημα, διὰ δέκα ἔτη.
Δεκάζω [δέκα], Μ. άσω. (κυρ.) Δίδω (Πληρόνω) εἰς τὰ δέκα ἑν. (ὅθεν συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὠροδοκῶ (κυρ. δικαστήν).
Δεκάκις, ἐπίρ. Δέκα φοραῖς.
Δεκακισχίλιοι, αι, α. 10 χιλιάδες.
Δεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 κλίνας.
Δεκακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 κοτύλας.
Δεκακυμία (ἡ). δέκα κύματα ἀλλεπάλληλα, (ὑπερβολὴ τοῦ Τρικυμία).
Δεκάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 κῶλα.
Δεκάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 10 λίτρας. ‖. (οὐσ.) Δεκάλιτρον, ὁ ατατὴρ τῶν Κορινθ. (ἀξίζων 10 ὀβολ. Λίγιν.)
Δεκάλογος (ὁ, ἢ ἡ), (Γρφ.) αἱ 10 κεφαλαιώδεις ἐντολαὶ τοῦ Ἑβρ. νόμου.
Δεκάμετρος (ὁ, ἡ). (στίχος) περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 μέτρα (πόδας).
Δεκαμηναῖος καὶ
Δεκαμηνιαῖος, α, ον καὶ
Δεκάμηνος (ὁ, ἡ). 10 μηνῶν, ὁ διαρκῶν (γινόμενος εἰς) 10 μῆνας, δεκαμηνήτικος.
Δεκαμναιαῖος ᾗ
Δεκαμναῖος, α, ον, καὶ
Δεκάμνους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων (ἢ συμποσούμενος εἰς) 10 μνᾶς.
Δεκαμοιρία (ἡ). 10 μοῖραι (γεωμετρ.).
Δεκάμφορος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 ἀμφορεῖς.
Δακαναία (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ 10 ναῦς.
Δεκανία (ἡ). τὸ δέκατον μέρος τοῦ (στρατ.) λόχου.
Δεκανικὸν (τὸ), (Βυζ.). Τὸ μέρος ὅπου ἔστεκον οἱ δεκανοὶ (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε συγχρόνως καὶ ὡς) εἶδος φυλακῆς.
Δεκανὸς (ὁ), (Βυζ.) = Ῥαβδοῦχος, δορυφόρος. 2) = Δέκαρχος, δεκανεύς.
Δεκαοκτώ, 18.
Δεκάπαλαι, ἐπίρ. (Κωμ.) ἀντὶ Πρόπαλαι, πρὸ πολλοῦ.
Δεκαπέντε, 15.
Δεκαπενταετὴς, ές (ὁ, ἡ). 15 χρόνων.
Δεκαπηχυαῖος, α, ον καὶ
Δεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 10 πηχῶν.
Δεκαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι δεκαπλάσιον καὶ ‖. (πθ.) γίνομαι-
Δεκαπλάσιος, α ἢ ος, ον ᾗ
Δεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -σίως. 10 φοραῖς τόσος.
Δεκάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν 10 πλέθρων.
Δεκάπληγος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 10 πληγάς. ‖. (οὐσ.) Δεκάπληγον (τὸ), αἱ 10 πληγαὶ τῆς Αἰγύπτ.
Δεκάπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ 10 κλωστάς.
Δεκαπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = Δεκαπλάσιος.
Δεκάπολις, εως (ἡ), (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ) 10 πόλεις.
Δεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). 10 ποδῶν (μήκους). « Ὅταν ᾖ δεκάπους τὸ στοιχεῖον, « Ἀρχφ., εἰς ταῖς δέκα (ἢ—ὅ Μ. Μ.) ὥραις (τὸ βράδυ).
Δεκαπρωτεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Δεκαπρώτου, δημογεροντία.
Δεκάπρωτος (ὁ). εἷς τῶν δέκα πρώτων βουλευτῶν τῆς πόλεως (κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν εἶδος τῆς διοικήσεως), δημογέρων.
Δεκάρχης, ου (ὁ), = Δεκαδάρχης.
Δεκαρχία (ἡ), = Δεκαδαρχία.
Δεκαρχικὸς, ἡ, όν, = Δεκαδαρχικός.
Δέκαρχος (ὁ), = Δεκάδαρχος.
Δεκάς, άδος (ἡ). τὸ ἄφρ. οὐσ. τοῦ 10 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 10 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.). » Ἡ Ἀττικὴ δεκάς, « Λκ., αἱ 10 ῥήτορες.
Δεκάσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ 10 σκαλμοὺς (συνκβχ.) κωπιά, (Ταρκ.) μπές-τσιφτές.
Δεκασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεκάζειν, δωροδοκία.
Δεκάσπορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δεκαετὴς, (κατὰ λέξ.) ἐν διαστήματι τοῦ ὁποίου ἔσπειραν δέκα φοραῖς
Δεκαστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ λαμβάνων μισθὸν 10 στατῆρας.
Δεκάστεγος (ὁ, ἡ). (πύργος) μὲ 10 στέγας (πατώματα).
Δεκάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 10 στύλους.
Δεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 συλλαβάς.
Δεκάσχημος (ὁ, ἡ). (μετρ.) στίχος ἔχων δύο πόδας σπονδείους, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους ἢ τὸ ἀνάπαλιν.
Δεκάσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 σχοίνων (30 σταδ.) μῆκος.
Δεκαταῖος, α, ον. 10 ἡμερῶν (ἴδε καὶ Δωδεκαταῖος).
Δεκαταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 10 ταλάντων.
Δεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἢ κοστίζων 10 τάλαντα. » Δίκη—, « Αἰσχ.
Δεκατεία (ἡ), = Δεκάτευσις.
Δεκατέσσα(ττα)ρες, ες, α. 14.
Δεκάτευμα (τὸ). (τὸ ληφθὲν ἢ δοθὲν ὡς) δέκατον.
Δεκάτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεκατεύειν, δεκάτισμα.
Δεκατευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πληρόνονται (συνάζονται) τὰ δέκατα, τελωνεῖον.
Δεκατευτὴς, οῦ (ὁ), = Δεκατηλόγος, τελώνης, ἐκ τοῦ
Δεκατεύω, Μ. εὐσω. Προσφέρω εἰς τὸν θεὸν τὸ δέκατον (τῶν λαφύρων κτλ.). 2) Παίρνω διὰ κλήρου μεταξὺ 10 ἐνόχων τὸν ἕνα ἢ τινα τὸν τιμωρήσω. 3) καθυποβάλλω τινὰ εἰς (ἢ συνάζω τὸ) δέκατον, δεκατίζω. 4) = Ἀρκτεύω. 5) (ἀστρνμ.) = Ἐπιδεκατεύω.
Δεκάτη (ἡ), Ζ. Δέκατος.
Δεκατηλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δεκατεύω, δεκατίζω.
Δεκατηλογία (ἡ). ἡ εἴσπραξις τῶν δεκάτων.
Δεκατηλόγιον (τὸ), = Δεκατευτήριον, ζέκοῦ
Δεκατηλόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (φυλάζων, εἰσπράττων) τὰ δέκατα, δεκατιστὴς τελώνης.
Δεκατημόριον (τὸ). τὸ δέκατον μέρος ὁνός πράγματος.
Δεκατηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (τὰ δῶρα) τοὺς θεοὺς προσδιορισμένα) δέκατα.
Δεκατίζω, Μ. ίσω, = Δεκατηλογέω. 2) = Δεκάζω, (ὅθεν
Δεκατισμὸς (ὁ), = Δεκασμός. 2) = Δεκατηλογία.
Δέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἐννέα. » Δεκάτη (ἐνν. μοῖρα), « τὸ δέκατον, ἡ δεκατιά. (ἐνν. ἡμέρα), ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου (καθ' ἣν καὶ ἔδιδον τὸ ὄνομα, ἀναλογ. μὲ τὸ ὀκτάμας), τὰ βαπτίσια, (ὅθεν) «Δεκάτην ποιῶ (θύω, ἑστιῶ), « Δμ., ἔχω βαπτίσια.
Δεκατόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δέκατος ἀπόγονος.
Δεκατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεκατεύω (3), δεκατίζω.
Δεκατρεῖς, εῖς, ῖα, (ἡ γεν.) δεκατριῶν. 13.
Δεκατώνης, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ὠνούμενος) παρὰ τῆς διοικήσεως τὰ δέκατα, ἐνοικιαστὴς τῶν δημοσ. πρσόδων.
Δεκατώνιον (τὸ), = Δεκατευτήριον.
Δεκαφύϊος (ὁ, ἡ), Π. [ζῶ. φυή]. δεκαπλάσιος τὸ μέγεθος.
Δεκάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ (ἢ διηρημένος εἰς) 10 φυλάς.
Δεκάχαλκον (τὸ). νόμισμα ἀξίζον 10 χαλκοῦς (λεπτά), (κοιν.) δεκάρα, (παρδ. δηνάριον).
Δεκαχῇ, ἐπίρ. Εἰς δέκα τμήματα (μέρη).
Δεκάχιλοι, αι, α, Π. ἀντὶ Δεκακισχίλιοι.
Δεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 χορδάς. » Ψαλτήριον δεκάχορδον, « Γρφ., λύρα (κιθάρα) μὲ 10 κόρδαις.
Δεκέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 ἐμβόλους » Ναῦς—, « Αἰσχλ.
Δεκετηρὶς, ίδος (ἡ), = Δεκαετηρίς.
Δεκέτηρος (ὁ, ἡ), = Δεκαέτηρος.
Δεκέτης, εος (ὁ, ἡ) καὶ Δεκέτις, ιδος (ἡ), = Δεκαετής.
Δέκευ, Ἰων. ἀντὶ Δέχου, πρστ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκήρης, εος (ὁ, ἡ), (ναῦς) μὲ 10 σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Δέχομαι.
Δεκόργυιος (ὁ, ἡ). 10 ὀργυιῶν.
Δεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκτὴρ, ῆρος, Π. καὶ
Δέκτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ δεχόμενος ἢ ἀναδεχόμενος· (ἰδιαιτ.) ζητιάνος.
Δεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ δεχθῇ, χωρητικός, ἐπιδεκτικός.
Δέκτο, Π. ἀντὶ Ἐδέξατο ἢ Ἐδέξατο, γ' πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκτὸς, ἡ, όν. Εὐπροσδεκτος· εὐάρεστος.
Δέκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δέκτης.
Δέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δεκτὴρ.
†Δεκώρυγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δεκόργυιος.
Δελαστρεὺς, έως (ὁ), Π. = Δελεαστρευς.
Δέλαστρον (τὸ), Π. = Δελέαστρον.
Δελεάζω, Μ. άσω. Βάλλω (ἢ Βάλλω τι ὡς)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δέλωμα (Δηλόω ἢ [συνκδ.] Πάνω) εἰς τὸ ἀγκ στρ. κτλ., (μτφορ.) ἀπατῶ.
Δελλόμαι (τό), =Δελλάσμα.
Δέλεαρ [δέλας], ατος (τό), δόλωμα, (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη, θέλγητρον.
Δελεαρπαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπάζων (ἀπὸ τὸ ἀγκ(στρι) τὸ δόλωμα.
Δελέασμα (τό), ὁ τρόπος τοῦ δελεάζειν, δόλωμα, (μτφορ.) γέλασμα.
Δελεασμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέλεαρ.
Δελεασμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ δελεάζειν (κυρ. καὶ μτφορ.), δόλωμα.
Δελεαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ δελεάζειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, ἀπατηλός.
Δελεάστρα (ἡ). παγίς.
Δελεαστρεύς, εως (ὁ), Π. Ψαρᾶς.
Δέλεαστρον (τό). παγίς.
Δέλειαρ, ατος (τό). Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δέλετρον (τό), =Δέλεαρ. 2) κλεπτοφάναρον.
Δελήτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέλος, δέλεαρ.
Δελλίθιον (τό). ἡ φωλεὰ τοῦ ἐντόμου ὀνομαζομένου
Δέλλις [ῐ], ιθος (ἡ). εἶδ. σφηκός.
Δέλος [ἐ Δελω], εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δέλτα (τό), [Ἑβρ.]. τὸ (ἄκλ.) ὄνομα τοῦ στοιχ. Δ. (ὀθεν) τριγωνον ἰσοπλευρον, (ἐπιμ.) εἶδος νήσου τό ὁποῖον σχηματίζει ὁ Κείτος καὶ ἄλλοι ποταμοὶ σχιζόμενοι περὶ τὰς ἐκβολάς των. 2) (Κωμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Δελτάριον καὶ
Δελτίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέλτος.
Δελτογράφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γραφων τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) δέλτον. « Ὑρὴν—, « Αἰσχλ., τὸ μνημονικόν.
Δελτοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-εἰδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος τοῦ Δ, τριγωνος.
Δέλτον (ἴσως ἢ Βέλτον (τό), (κατὰ τοὺς Ἕλληνας) τὸ ἀγαθόν, (ὑθεν Βελτίων, Βέλτιστος).
Δέλτος (ἡ). πίναξ, πινακίδα (κυρ. τρίγωνος). γράμμα (διπλωμένον εἰς σχῆμα Δ). πυτάκιον, (κατ' ἔκτ.) βιβλίον, (ἐν γένι) ἔγγραφον· διαθήκη κτλ.
Δελτόω-ῶ, Μ. ὡσω. Γράφω (Σημειόνω) τι εἰς δέλτον. ἡ 2) διπλόνω εἰς σχῆμα Δ.
Δελτωτὸς [δελτόω], ἡ, όν. Διπλωμένος (Σχηματισμένος) εἰς εἶδος Δ, Τρίγωνος.
Δελφάκειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δέλφακος, χοιρινός.
Δελφακίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω δέλφαξ, μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τοῦ δέλφακος.
Δελφάκινος, η, ον, =Δέλφακος.
Δέλφακος, =Δέλφαξ.
Δελφάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέλφαξ, γουρουνάκι.
Δελφακόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι Δέλφαξ [δελφύς], ακος (ὁ, ἡ). (κυρ. θηλυκὸν) γουρουνάκι (τὸ ὁπ. ἐμιγάλωσεν ἀρκετὰ ὥστε νὰ σφαχθῇ ἢ νὰ γενοβολήσῃ).
Δελφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Δελφους. ||. (οὐσ.) Δελφικὴ, τράπεζα μὲ τρία ποδάρια, (κοιν.) τριπόδι.
Δελφίν ἡ (ὀρθότ.) Δελφὶς [συγγ. τῷ δέλφαξ, ἡ ἔλαφος], ῖνος (ὁ). τὸ γνωστὸν κήτος, ὁ δελφίνας, τὸ δελφίνι, (Τουρκ.) γυρουνόψαρον. 2) (πλθ.) ἔντων ἀρκτ ζωδίων (ἀστερισμῶν). 3) βάρος μολυβδίνων εἰς σχῆμα δελφῖνος τὸ ὁπ. ῥίπτοντες κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων τὰ ἐβουλοῦσαν, (παρβλ. Κερκέτης). 4) εἶδ. ἀγκίστρου, (κοιν.) ζόκα.
Δελφίνη (ἡ) [Δελφίνης, ου (ὁ), =Δελφύνη, ύνης.
Δελφινίζω, Μ. ἰσω. (κολυμβῶν) Βουτῶ (μὲ τὸ κεφάλι) ἀὰν τὸ δελφίνι, (ἀξφν.).
Δελφίνιον (τό). ναὸς τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλ. εἰς τὰς Ἀθήν., (ὥθεν:) « Τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ δικαστήριον, « ὅπου ἐκρίναντο οἱ διὰ κώπης φονεύσαντες. 2) (διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων του) εἶδος φυτοῦ, ἡ ἀγριομελτζάνα, (ἴδε Στρύχνος).
Δελφίνιος (ὁ), (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων (διότι ἐφόνευσε τὸν Δελφίνην δράκοντα ἢ, πιθανώτ., κατὰ παραφθορ., ἀντὶ Τελχίνιος).
Δελφινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δελφίν, δελφινάκι.
Δελφινοειδὴς, έος καὶ Δελφινόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μορφὴν) δελφῖνος.
Δελφινόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡς σημεῖον δελφῖνα.
Δελφινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δελφῖνας. « Πόντος—, « Αἰσχλ. 2) (ναῦς ἢ κεραία) ἁρματωμένη μὲ μολυβδίνους δελφῖνας, (Θκ. Ζ', 41).
Δέλφις, ικος (ὁ), =Δελφικὴ (τράπεζα).
Δελφὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δελφικὴ, θηλ. τοῦ Δελφικος.
Δελφὶς, ῖνος (ὁ), Ζ. Δελφίν.
Δελφύνη (ἡ) [Δελφύνης, ου (ὁ). ὁ ἐν Δελφοῖς χοιροκάλαθος) δράκων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων.
Δελφὺς [συγγ. τῷ Βολβός, ὥθεν τὸ Ατν. Vulva], ύος (ἡ), ἡ μήτρα τῆς γυν.
Δ(ε)λ(ω), ἀχρ. θέματ. (πρὸς παραγωγὴν τῶν λέξ.) Δῆλος, Δῦλος, Δηλέομαι κτλ.
Δέμα (τό), [δέω], =Δεσμὸς, δέσιμον· δεμάτι.
Δέμας (τό), (ἄκλ.), [δέμω], Π. σῶμα, κορμὶ· ἀνάστημα, (κοινὸ) κορμαστειά, (παρβλ. Δορά). ||. (ἐν γέν. ἐλλειπτ. τῆς Κατὰ) ἀντὶ ἐπίρ. τρπ. ἢ ὁμοιωμ., Ὡσάν. « Δέμας πυρός, « Ἰλ. Δ. (παρβλ. Δίκη, Τρόπος, Χάρις κτλ.).
Δεμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δέμα, δεματάκι.
Δέμνιον (τό), [δέμω], Π. κρεββάτι, στρῶμα· κοίτη (φωλεὰ) ζώου.
Δεμνιοτήρης, ου (ὁ), Π. ὁ φυλάττων (μένων εἰς) τὸ δέμνιον (τὴν κοίτην) του κλινήρης· (ἐπὶ πτην.) =Ἀπτήν.
Δέμω ἢ (μσ.) Δέμομαι [δέω], (εὔχρ. κυρ. ὁ ἀόρ. Ἔδειμα ἢ μσ. Ἐδειμάμην, παρκ. Δέδμηκα καὶ πθ. Δέδμημαι). Κτίζω, οἰκοδομῶ· κατασκευάζω.
Δενδαλὶς, ίδος (ἡ), =Δανδαλὶς.
Δενδίλλω (καὶ πλέον οὔ), Π. [δίνέω, Γλῶσσ.]. στρέφω πλαγίως (ποτὲ μὲν πρὸς τοῦτο, ποτὲ δὲ πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη) τοὺς ὀφθαλμούς· ῥίπτω 'μματιαίς· ἀγριοκυττάζω, στραβοκυττάζω.
Δενδρὰς, άδος (ἡ), Π. συγκειμένη ἀπὸ δένδρα.
Δενδρεῖον (τό), Π. ἀντὶ Δένδρον.
Δενδρεβάρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (ἢ τρεφόμενος ἀπὸ) τὰ δένδρα. « Ἴτεῖμα—, « Ἴμπεδ.
Δένδρειον καὶ Δένδρεον (τό), Π. Ἰων. ἀντὶ Δένδρον.
Δένδρεσι, Π. ἀντὶ Δένδρας, δοτ. πλθ. τοῦ Δένδρον.
Δενδρήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος) ἀπὸ δένδρα, δενδρόφυτος, δασώδης.
Δενδριακὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δενδρικὸς.
Δενδρίζω, Μ. (σω. Γίνομαι (ἢ Ὁμοιάζω) δένδρον.
Δενδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) δένδρον.
Δένδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δένδρον, δενδράκι.
Δενδρίτης, ου (ὁ) καὶ Δενδρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῶν δένδρων. « Ἐκπὸς—, « Θφρ., (τὴ) ἐπιτήδειος εἰς δενδροφυτείαν. (Νύμφη, Διόνυσος), ὁ (ἡ) ἔφορος τῶν δένδρων. (Ἄμπελος) ἢ ὑψωμένη ὡς δένδρον ἢ περιπλεκομένη εἰς τὰ δένδρα, =Ἀναδενδρὰς. (βάτραχος, κροκόδειλος) ὁ φωλεύων (ἢ ἀναβαινων) εἰς τὰ δένδρα. (λίθος) δένδρον ἀπολιθωμένον, ἢ πέτρα μὲ φλέβας εἰς σχῆμα δένδρου, (ὥθεν) « Δενδρῖτις θαλασσία, « Δξ. Βτν., τὸ κοράλλιον.
Δενδροβατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀναβαίνω εἰς τὰ δένδρα.
Δενδροβάτης, ου (ὁ). ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰ δένδρα.
Δενδροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μέγεθος) δένδρου.
Δενδρόκαρπος (ὁ). δένδρου καρπός.
Δενδροκολάπτης, ου ἢ Δενδροκόλαψ, οπος (ὁ), =Δρυοκολάπτης.
Δενδροκομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κομῶ δένδρους, εἶμαι κατάφυτος ἀπὸ δένδρα.
Δενδροκόμης, ου (ὁ). =Δενδροκόμος.
Δενδροκομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἐπιτήδειος πρὸς) δενδροκομίαν.
Δενδροκόμος (ὁ, ἡ). (παρξ.) ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) δένδρα, ἀσχολούμενος εἰς τὴν δενδροκομίαν. 2) (προπαροξ.) στολισμένος (σκιασμένος) μὲ φουντωτὰ δένδρα.
Δενδροκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω, =Δενδροτομέω.
Δενδρολάγανον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). λαγανικὸν τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς ὕψος δένδρου.
Δενδρολιβανος (ὁ). τὸ δένδρον ἅ,που κάμνει τὸ λιβάνι. 2) (μτγν.) εἶδος φυτου, Ζ. Λιβανωτίς.
Δενδρομαλάχη (ἡ). φυτ. ἡ δενδρομολόχα.
Δένδρον (τό). (κοιν.) δένδρον· (ἐνίοτε) κορμὸς ἢ ῥίζα δένδρου, (τρπ.) πηγὴ, αἰτία.
Δενδροομαι-ῶμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς, Ὑψοῦμαι ὡς) δένδρον.
Δενδροπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὰ δένδρα.
Δένδρος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Δένδρον.
Δενδρότης (ἡ). ἡ οὐσία (τὰ ξυλώδες κτλ.) τοῦ δένδρου, (παρβλ. Δενδρωσις).
Δενδροτομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κόπτω (ὡς ἐχθρὸς) τὰ δένδρα τινὸς τόπου.
Δενδροτομία (ἡ). τὸ κόψιμον ἢ κλάδεμα τῶν δένδρων, [ἐκ τοῦ
Δενδροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ἢ κλαδεύων δένδρα.
Δενδροφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω (Ἐβγάλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λω) δένδρα. 2) κρατῶ (εἰς τὰς χεῖρας) κλάδον δένδρου, εἶμαι Δενδροφόρος.
Δενδροφορία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τόπος τις δένδρα. 2) τὸ νὰ κρατῇ τις κλάδους δένδρων, (ὕθεν) = Θυρσοφορία, ἑορτὴ τις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, τῆς Δήμητρος κτλ.
Δενδροφόρος (ὁ, ἡ). εὔφορος εἰς δένδρα. 2) ὁ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας κλάδους δένδρου, (ὕθεν. ‖. οὐσ.) = Θυρσοφόρος.
Δενδροφυέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φύω (Γεννῶ) δένδρα. » Δενδροφυούσης ὕδης τῆς γῆς, « Πορφ.
Δενδρόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος μὲ δένδρα. » Πέτρα —, « Ὀρφ., ὁ Δενδραχάτης λίθος τοῦ Πλιν., (ἴδε Δενδρίτης).
Δενδρύζω, Μ. ἀσω. Κρύπτομαι (Κατοικῶ) μέσα ἢ ὑποκάτω εἰς τὰ δένδρα. »Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυζόντας καὶ βαλανηφαγοῦντας βίος, « Εὐστ.
Δενδρύφιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Δένδρον, δενδράκι, δενδρυλλάκι.
Δενδρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δενδροειδής. 2) γεμάτος δένδρα. 3) = Δενδρίτης. »Νύμφαι —, « Ὀρφ.
Δενδρώδεις, εσσα, εν, Π. = Δενδρήεις.
Δενδρών, ῶνος (ὁ). τόπος δενδροφυτός, δενδρότοπος.
Δένδρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς δένδρου μέγεθος αὔξησις.
Δενδρῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ δενδρώδης (ἡ). » Πέτρα —, « Εὐρ., ὁ Πραινασσός.
Δεννύζω [δέννος], Μ. ἀσω, Π. ὑβρίζω, βλασφημῶ, κακολογῶ· περιγελῶ.
Δέννυστος, ἡ, ὀν. Ἐφυβρίστος, καταγέλαστος.
Δέννος [δεινός], ου (ὁ), Π. Ὕβρις, λοιδορία, κακολογία, ἀτιμία.
Δεξαμενή (ἡ), [δέχομαι], (ἐν γέν.) = Δοχεῖον, (ὕθεν φλεφ.) ἡ ὕλη (ὡς δεκτικὴ τῶν σχημάτων). 2) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) δοχεῖον ὕδατος, στέρνα, (Τουρκ.) γαβοῦζι, (ὕθεν 3) (εἰς τὸν Προκόπ. Ἀνέκδ. Γ) ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα τοῦ Βαπτιστηρίου (ἡ ὁποία ἦτον ἄσυλον, ἂν καὶ ὁ Σουΐδας τὸ ἐξηγᾷ κακῶς. » Ἡ τράπεζα ἡ τὰ θεῖα δεχομένη «).
Δεξιά (ἡ), Ζ. Δεξιός.
Δεξιάζω, Μ. ἀσω. Μεταχειρίζομαι μόνον (ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον) τὴν δεξιάν χεῖρα, (ἐναντ. τοῦ Ἀριστερεύω). 2) (ἄμφ.) = τῷ
Δεξιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ιων. ἀντὶ Δεξιόομαι.
Δεξιδωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δωροδόκος.
Δεξιμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος τὰ θυσιαζόμενα πρόβατα (μῆλα). » Ἐσχάρα βωμοῦ —, « Εὐρ.
Δεξιοβολος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἢ ἐπιδέξια βάλλων (τοξεύων, ακοντίζων).
Δεξιόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπιδέξια (εὐστροφα) τὰ μέλη τοῦ σώματος.
Δεξιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ δεξιῶν.
Δεξιοκαθέδρος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ὁ ἐκ δεξιῶν καθήμενος.
Δεξιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τινὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα.
Δεξιολάβος (ὁ), (Γρφ.) τοξότης, δορυφόρος, σωματοφύλαξ.
Δεξιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ αἰτ. καὶ απ. μὲ ὑστ.) Πιάνω διὰ τῆς δεξιᾶς μου τὴν δεξιάν τινος (εἰς σημεῖον φιλοφροσύνης), χαιρετῶ ἢ ὑποδέχομαί τινα φιλικῶς, περιποιοῦμαι, πίνει εἰς ὑγείαν τοῦ ἐκ δεξιῶν παρακαθημένου μας ἢ τῷ δίδω τὸ ποτήριον (ἐν γέν.) δέχομαι. »Πυκνὴν ἄμιλλαν δεξιούμενοι, « Εὐρ. » Ἐδεξιώσατο τὸ λυτήριον τῆς ἁμαρτίας σῶμα ὁ ἀλιτήριος, « Τρπρ, (παρβλ. Δεικανάομαι).
Δεξιός [δέχομαι], ά, όν. Ὁ κείμενος (εὐρισκόμενος) εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, (κοιν.) δεξιός. » Ἔχοντες δεξιοὺς τοὺς πελαστάς, « Ξεν. » Δεξιὰ φάλαγξ, « Τακτ., ἡ λοξὴ, ἡ προσβάλλουσα μὲ τὸ δεξιὸν κέρας τοὺς ἐχθρούς, (ὕθεν·) » Δεξιὰ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χεὶρ), « τὸ δεξὶ χέρι. »Δεξιὰν ἐμβάλλω,« Αἰσχ., = Δεξιοῦμαι· (συνκδχ.) συνθήκη, συμφωνία, ὑποσχέσις. » Δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν,« Ξεν. »Βασιλεῖ οὐχ ὑπήκουσε δεξιὰν πέμποντι, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Δεξιὸς παρὰ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, « αὐτ. » Δεξιάς τε παρδὰς καὶ ὅρκους πατήσας, « Ἀρρ. (ᾗ ἐν εἴδει ἐπιβ. Τοπ.) » Ἐκ δεξιᾶς, » Ἐν δεξιᾷ, (καὶ χ. τῆς προθ.) » Δεξιᾷ, « Διόδ. (Γ. 110) (ᾗ Π.) » Δεξιός,« Καλλ. = Ἐκ δεξιῶν, » Ἐπὶ (» Κατὰ, » Εἰς τὰ) δεξιὰ (ἐνν. μέρη). »Δεξιὰ κώμου, « Εὐρ., τὰ ἀνατολικὰ (καθὼς ᾗ ἀριστερὰ τὰ δυτικὰ, ὡς πρὸς τὸν βλέποντα πρὸς βορρᾶν), (ὕθεν) »Δεξιὸς θεοῖσιν ἐπερχόμενος, « Θγν., ὁηλ. πρὸς ἀνατολάς. » Δεξιὸς ὄρνις, « Ἰλ. Ν., ὁ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος διευθυνόμενος, (ἐπιμ. 2) = Αἴσιος (ἴδε Ἰλ. Μ. 239.), ἀρμέδιος. » Ἄνεμος —, « Ακ. ὁ πρῶμος. » Τύχη —, « Σθ. 3) (ἄνθρ.) ἄξιος, ἐπιτήδειος, ἐπιτήδειος· ἀγχίνους, πνευματώδης· πρακτικός· προκομμένος· καλὸς, ἀγαθός. » Οἱ πολλοὶ, κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, « Θκ. » Ποιητὴς (» Ῥήτωρ) δεξιός, « Ἀρχφ., Πλάτ., = Δεινός. » Διεμυλλαίνεν, ὡς δὴ δεξιός, « αὐτ. Τοὺς δεξιοὺς ᾗ σώφρονας, « αὐτ. » Προοίμιον ἀλλήσεως δεξιόν, « Ἀρχφ. (μτγν. δὲ καὶ μὲ ἀπαρ.) » Δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι, Πρκπ.
Δεξιόσειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ τεθριππου δεμένος παράσειρος ἵππος, (ἐπιμ.) ἄξυς, ὁρμητικὸς (καθὼς εἶνε συνήθως οἱ ταιαῦτοι ἵπποι). «Μέγας Ἄρης —,« Αἰσχλ., (ὅπου ἄλλ. ἀνάγν. Δεξιόχειρος).
Δεξιοστάτης, ου (ὁ), (κυρ.) ὁ πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, (ἐν γέν.) ὁ ἱστάμενος ἐκ δεξιῶν.
† Δεξιοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Στρέφω καὶ ῥίπτω ἐπιδέξια.
Δεξιότης (ἡ). ἀξιότης, ἐπιδεξιότης, ἱκανότης, ἀγχίνοια κτλ. 2 = Δεξίωσις, φιλοφροσύνη.
Δεξιόπτοιγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ κωπηλατῶν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος (τοῖχον) τοῦ πλοίου.
Δεξιορανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δεξιῶν φαινόμενος.
Δεξιόφιν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Δεξιοῦ ἢ Δεξιᾶς.
Δεξιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ παρατεταγμένος εἰς τὴν ἐμπροσθο(ἢ ὀπισθο)φυλακὴν τοῦ δεξιοῦ κέρατος.
Δεξιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. = Περι(Ἀμφι, Ἐπι)δέξιος.
Δεξιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐδεξιῶντο, παρτ. τοῦ Δεξιάομαι.
Δεξίπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος τὸ πῦρ, (τόπος) ὅπου ἀνάπτεται πῦρ.
Δέξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος τοῦ δέχεσθαι, δέξιμον, ὑποδοχή.
Δεξιτερός, ή, όν, Π. ἀντὶ Δεξιός.
Δεξίωμα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι δέχεται πιεῦν, χαριστως, ὥρων εὐπρόσδεκτον. 2) = Δεξίωσις.
Δεξιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δεξιὸν (αἴσιον) ὄνομα ἢ παρωνομομένος ἐκ τοῦ Δεξιός.
Δεξιῶς, ἐπίρ. Εὐφυῶς· ἐπιτηδείως· κτλ. »Τοῦτο γὰρ, αἰσίως κτλ. » Δεξιῶς ἔχω πρός τι,« Πλ., εἶμαι ἐπιτήδειος.
Δεξίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεξιοῦσθαι, πιάσιμον ἀπὸ τὸ χέρι (πρὸς χαιρετισμὸν), ὑποδοχὴ περιποιητική, φιλοφρόνησις κτλ.
Δέξο, Π. ἀντὶ Δέδεξο ἢ Δέξαι, ἀόρ. τῆς πρς τοῦ Δέχομαι.
Δέοι, εὐκτ. καὶ
Δέον, μτχ. τοῦ Δεῖ.
Δέομαι, δέῃ, δέεται καὶ δεῖται, Μ. δεήσομαι καὶ (εἰς τὴν γ', μόνον σημασ.) δεηθήσομαι (ἀόρ. Ἐδεήθην). (μὲ γεν. ἢ απαρ.) "Εχω ἀνάγκην, στεροῦμαι, μοῦ λείπει τι, χρειάζομαι. » Δικῶν οὐ δέομαι, οὐδὲ πραγμάτων, « Ἀρχφ. » Χρημάτων δεόμενον, « Πλ. » Πρόσελθε, δέομαι γάρ τι σου, « Ἀρχφ. » Ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, « Δμ., (ἴδε καὶ Δεῖ). 2) ζητῶ, προσπαθῶ νὰ εὕρω. » Ἀφορμῆς δεόμενος, « Ακ. 3) παρακαλῶ. » Δέομαι ὑμῶν δικαίαν δέησιν. « Δμ. » Ἐδεήθη μὲ συνεπορήσαι αὐτῷ 30 μνᾶς, « Δμ. » Καὶ πρὸς τὸν θεὸν μου δεηθήσομαι, « Γρφ. » Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, « αὐτ.
Δέομαι (ἰσ. ὀρθότ. Δείομαι), Π. (σπνστ) ἀντὶ Δέδια, φοβοῦμαι.
Δεομαι-οῦμαι, πθ. καὶ
Δέον, Π. ἀντὶ Ἔδεον, παρτ. τοῦ Δέω (δένω).
Δέον, οντος (τὸ), ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.
Δεόντων, γεν. πλθ. τοῦ Δέον.
Δεόντων, Αττ. ἀντὶ Δειτωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Δέω (δένω).
Δεοντως, ἐπίρ. (μτγν.). Πρεπόντως, εὐλόγως, καθὼς πρέπει.
Δέος [δέω], δέους (τὸ). φόβος, » Ἡμᾶς ἔχει φόβος τε καὶ δέος, « Ἡρ.
Δέπας [δέφω], ας (τὸ), Π. ποτήριον.
Δεπαστρεύς, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ-
Δέπαστρον (τὸ), Π. = Δέπας.
Δεραγχη (ἡ), Π. [δέρη ἄγχω]. βράγχος, θηλειὰ, ἀγχόνη.
Δεραγχής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δειραγχής.
Δέραιον (τὸ), [δέρη], = Περιδέραιον.
Δεραιοπέδη (ἡ), = Δειροπέδη, θηλειὰ (διὰ πιάσιμον πουλιῶν).
Δέρας [δέρω], ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Δέρμα, προβιά.
Δεργμα (τὸ) καὶ
Δεργμὸς (ὁ), Π. [δέρκομαι]. βλέμμα, κύταγμα.
Δέρη (ἡ), Π. [δέρω], (κυρ.) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, (κατ' ἔκτ. ὅλος ὁ) λαιμός. »Στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ. « Ξεν.
2) (συνκδχ.) = Δειρὰς, ῥάχις ἢ φάραγξ βουνοῦ. » Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρῶν, « Ιλιάδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δερκέσκετο, Π. ἀντὶ ἐδέρκετο, παρτ. τοῦ Δέρκομαι.
Δερκεσυνίς, ίος (ὁ,ἡ), Π. [δέρκομαι, εὐνή]. ὁ κοιμώμενος μὲ ἀνοικτὰ μάτια.
Δερκιάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (πρκ. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνς.] Δέδορκα, ἀόρ. [κατὰ μτθ.] Ἔδρακον, καὶ πθ. [μὲ ἐνεργ. σημασ.] Ἐδέρχθην ἢ β'. Ἐδράκην), = Βλέπω, κυττάζω (κυρ. ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ καθαρά). « Ἐγὼ σκοπέω βλέφαρα δεδορκότα, » Σοφ. ||. (πθ.) φαίνομαι. « Ἡμεῖς ζῶντος καὶ ἐπὶ γθονὶ δερκομένοισι, Ἰλ. Δ. 2) (ὠδ.) λάμπω, φέγγω. « Τὸ κλέος τηλόθεν δέδορκε, » Πίνδ. 3) (καταχρ.) ἀκάω. « Κτύπον δέδορκα, » Αἰσχλ.
Δέρμα (τό), [δέρω], τομάρι, πετσί. δερμάτι. « Ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδοναι, » Δρ., νὰ μαρτυρήσῃ βασανιζόμενος.
Δερματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ ὅμοιος μὲ) δέρμα, (ὕθεν) « Δερματικὸν (ἐννγ. ἀργύριον), τὸ συναζόμενον ἀπὸ τὰ πωλούμενα δέρματα τῶν ἱερείων.
Δερμάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα πετασίου.
Δερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέρμα.
Δερματίς, ίδος (ἡ). ἐπιδερμίς.
Δερματουργία (ἡ). τὸ ἄργασμα τῶν δερμάτων, ἡ τέχνη τοῦ δερματουργοῦ.
Δερματουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν δερματουργίαν. ||. (θηλ.) = Δερματουργία. ||. (ἀρσ.) = τῷ Δερματουργὸς (ὁ). ὁ ἀργάζων τὰ δέρματα, (Τουρκ.) ταμπάκης.
Δερματοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) δέρματα.
Δερματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ δέρματα, εἶμαι = Δερματοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν (ἐνδυόμενος μὲ) δέρματα.
Δερματυχίτων, ωνος (ὁ,ἡ), = Δερματοφόρος.
Δερματῶδης, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ δέρμα.
Δερμηστής, οῦ (ὁ). εἶδ. μικροῦ ἀκώλητου ὀρνέου, ποὺ τρώγει τὰ δέρματα.
Δερμόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δερματώδη πτερά, ὑμενόπτερος. « Ἡ νυκτερὶς δερμόπτερον, » Ἄρστ.
Δερμύλλω, Μ. υλῶ. Γδέρνω· (Κωμ.) = Δέρομαι.
Δέρξις, ίος (ἡ), Π. Ἰων. [δέρκομαι]. κύτταγμα.
Δέρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Δέρμα.
Δερξίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέρριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέρρις [δέρω], εως (ἡ), (ἐνγέν.) = Δέρμα, (ἰδιαιτ. δέ) δέρμα τραχὺ καὶ ἀνέργαστον, (κυρ. δὲ) τὸ ἐκ τοιούτου δέρματος κατεσκευασμένον παραπέτασμα.
Δέρτρον (τό), [δέρω], = Ἐπίπλοον, τὸ σπειρωτὸν σκέπασμα τῶν ἐντέρων τῆς κάτω κοιλίας, (παρβλ. Ὑστρον).
Δέρω [συγγ. τῷ τείρω], Μ. δερῶ, ἀόρ. Ἔδειρα, πρκ. Δέδαρκα, πθ. ἀόρ. Ἐδάρην), Γδέρνω, (συνκδχ.) ἐπιπλήττω σκληρῶς. 2) (μτγν.) δέρνω.
Δέσις [δέω], εως (ἡ). δέσιμον, συμπλοκή, συναρμογή.
Δεσμά (τὰ), πλθ. ἀνμλ. τοῦ Δεσμός.
Δέσμα (τὸ), Π. ἀντὶ Δεσμός.
Δέσμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεσμεύειν, δέσιμον, βάλσιμον εἰς τὰ δεσμά.
Δεσμευτής, οῦ (ὁ). ὁ δεσμεύων.
Δεσμευτικός, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ δεσμεύειν. « Κτῆμα —, » Πλάτ., τὸ σχοινίον.
Δεσμεύω, Μ. εύσω, = Δέω, δίνω, (κυρ.) βάλλω εἰς τὰ δέσμά (εἰς τὰ σίδερα)· κάμνω δεμάτια (δέσμας).
Δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.
Δέσμη (ἡ), [δέω], δεμάτι.
Δέσμημα (τὸ), = Δέμα, δεμάτι.
Δεσμίδιον (τὸ). δεματάκι, [ὑποκορ. τοῦ
Δέσμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέσμη ἢ Δεσμός
Δέσμιος, α καὶ ος, ον. Δεμένος (εἰς τὰ δεσμά). αἰχμάλωτος φυλακωμένος, σφηροδίσμιος. 2) Π. (απντ.) ὁ δεσμεύων, δεσμευτικός. « Ἥμνος ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, » Αἰσχλ.
Δεσμίς, ίδος (ἡ). δεμάτι, δεματάκι.
Δεσμοβροχος (ὁ, ἡ, Π (ἀδκμ.) ὁ περιέχων (βασανίζων μὲ) δεσμὰ καὶ βρόχους. « Εἱρκτὴ —, » Μανέθ.
Δεσμολυτὰς (ὁ, ἡ), Π. λυμένος (ἐλευθερωμένος) ἀπὸ τὰ δεσμά.
Δεσμὸς (ὁ), [δέω], πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ δέσιμον· σχοινί· ἁλυσίδα κτλ (κατ' ἔκτ.) καρφὶ (Ἰλ. Σ. 372). (πλθ.) τὰ σίδερα τῶν φυλακωμένων, (θθ.) « Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, » Δκ., = Δεσμοφύλαξ. 2) δέσιμον, (Ἰατρ.) πάσιμον (τῶν νεύρων κλπ.). 3) κόμπος, κομπίδεμα, δεμάτι.
Δεσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ τῶν δεσμίων καὶ τοῦ δεσμωτηρίου.
†Δεσμόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), (νλγ.), δεμένος τὰς χεῖρας.
Δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεσμεύω.
Δέσιμα (τὸ), Π. ἀντὶ Δεσμός.
Δεσμωτήριον (τὸ). φυλακὴ (διὰ τοὺς δεσμίους).
Δεσμώτης, ου (ὁ), καὶ Δεσμῶτις, ίδος (ἡ), = Δέσμιος, φυλακωμένος.
Δεσμωτικὸς, ἡ, όν, = Δεσμευτικός.
Δεσπόζω [δεσμόω], Μ. όσω. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Εἶμαι (Ὑξουσιάζω ὡς) δεσπότης, ἔχω ἀπόλυτον ἐξουσίαν· κυριεύω, ἀποκτῶ. « Τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύνανται διὰ γραπτῆς νομῆς δεσποσθῆναι, » Νμ. (συνκδχ.) « Διδαχθεὶς τοῦ δε δεσπόσω λόγου, » Αἰσχλ., θέλω τὸν καταλάβει (ἐννοήσῃ).
Δέσποινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Δεσπότης, οἰκοκυρά· (κατ' ἔκτ.) βασίλισσα· (ἐν γεν. ὡς τιμητικὴ προσφών.) κυρία, κοκκώνα.
Δεσποσυνάυτης, ου (ὁ). (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ ναυτικὸν ἀπελεύθεροι Εἵλωτες.
Δεσποσύνη (ἡ). = Δεσποσύνη.
Δέσποσις (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Δεσπόσυνος.
Δέσποσμα (τό), Π. πρᾶξις δεσποτική, προσταγὴ δεσπότου.
Δεσποστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διοικηθῇ (ἢ [κατὰ τὸν Ἄρστ.] καμωμένος νὰ διοικῆται) δεσποτικῶς.
Δεσποσύνη (ἡ), = Δεσποτεία. 2) ἠλ. τοῦ
Δεσπόσυνος, η ἡ ος, ον, = Δεσποτικός, ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην (οἰκοκύριον). ||. (οὐσ.) ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου ἢ καὶ αὐτὸς ὁ οἰκοδεσπότης. 2) ὁ οἰκογενὴς σκλάβος.
Δεσποτεία (ἡ). ἡ δύναμις (ἐξουσία ἢ ἐπικράτεια) τοῦ δεσπότου· κυριαρχία· συνοριότης· δεσποτισμός.
Δεσπότειος, α, ον, Π. ἀντὶ Δεσποτικός.
Δεσπότειρα (ἡ), Π. = Δέσποινα.
Δεσποτεύω (-έω-ῶ), Μ. εύσω (ήσω), Π. ἀντὶ Δεσπόζω.
Δεσπότης, ου (ὁ), (ἡ κλητ. Δέσποτα), ὁ διεπόζων (κυρ. δούλων), (ἐπιμ.) κυριάρχης (ἐξουσιαστής) ἀπόλυτος. (ἐν γέν.) κύριος, οἰκοκύριος, αὐθέντης, ἰδιοκτήτης. (παρβλ. Ἄναξ, μετὰ τοῦ ὁπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ συνάπτουν οἱ Ἄπτ.).
Δεσποτίδιον (τὸ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δεσπότης.
Δεσποτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δεσπότην ἢ εἰς τὸν δεσπότην (οἰκοκύριον κλπ.), αὐθεντικός. 2) ὁ ἐπιτήδειος (ἢ ἐπιρρεπὴς) εἰς τὸ δεσπόζειν.
Δεσποτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δεσποτικὸν τρόπον, τυραννικῶς, προστακτικῶς.
Δεσπότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δεσπόζουσα, (μτγν.) ἐπικρατοῦσα, « Ὀχλοκρασίαν τὴν τῶν θεάτρων δεσποτίν, » Κλιμ.
Δεσποτίσκος (ὁ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δεσπότης.
Δεσποτὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἰσφαλμ.) ἀντὶ Δεσποστός.
Δέστρον (τὸ). τὸ ἐντοῦθεν τῆς πλήμνης τοῦ τροχοῦ σίδηρον.
Δετέον, θετ. τοῦ Δέω (δένω).
Δετὸς [δέω], ἡ, όν. Δεμένος (Συνδεδεμένος) ἢ δυνάμενος νὰ δεθῇ. ||. (οὐσ.) Δεταί (ἐνν. ὄρδες), δεμάτια ὀρθοῦ (ἁλειμμένα ἐνίοτε καὶ μὲ πίσσαν) διὰ ταὶς (Ἰταλ.) τόρτσαις, (ὄρδε Δαΐτις).
Δέτις, ιδος ἢ ίος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δαΐτις.
Δεύεσαν, Π. (απντ.) ἀντὶ Ἔδευσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀόρ. καὶ
Δεύεσκον, Π. ἀντὶ Ἤδευον, παρτ. τοῦ Δεύω.
Δευήσεσθαι, Π. μέλλ. τῆς ἀπορ. τοῦ Δεύομαι (δέομαι).
Δευκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γλυκὺς [ἐκ τοῦ Δεῦκος, εος-ους (τὸ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Γλεῦκος, γλυκύτης.
Δεῦμα (τὸ), Π. [δεύω]. βρέξιμον, μούσγευμα. 2) πρᾶγμα μουγκυμένον, (συνκδχ.) φαγητὸν, (παρβλ. Γεῦμα).
Δεύνυσος (ὁ), Ἰων. ὁ Διόνυσος.
Δευοίατο, Π. ἀντὶ Δευοίντο, πλθ. γ'. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ
Δεύομαι, Μ. δευήσομαι. Π. Αἰολ. ἀντὶ Δέομαι, στεροῦμαι, ἐγὼ ἀνάγκην χρειάζομαι· ἐλλείπω, ἐλαττοῦμαι· εἶμαι κατώτερός τινος.
Δεύρι, Ἄπτ. ἀντὶ
Δεῦρο καὶ (Π.) Δεύρω, ἐπίρ. (Τοπ. ἐπὶ κινήσ.). Ἔδω, « Δεῦρ' Ἴθι, « Ἰλ. Γ. » Δεῦρο κάτισσε, « Ὠρ. « Τὰ τηδε καὶ τὰ δεῦρο, « αὐτ. (καὶ προθετ.) « Μέχρι δεῦρο (ἐμαθον μέχρι δεῦρο, « Πλάτ. « Καὶ ἐς δεῦρο ἐνεργεῖ, « Ἐπιφ. (= ἑλλ.) « Δεῦρ' ἀεί. « Εὖρ., ὡς τῶρα. (καὶ Παρακελ. χωρὶς [ἢ ἀντὶ] ῥημ.) = Ἄγε, Ἔλα. « Δεῦρο σύ, « Ἄρχ. « Δεῦρο ἔξω, « Γρφ. « Καὶ μοι σεῦρο εἰπέ, « Πλ. (παρβλ. Δεῦτε).
Δεῦσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ δεύειν, βρέξιμον, μουσχεύμα.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δευσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάφω, κάμνω τι δευσοποιόν.

Δευσοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ δευσοποιοῦντος, βάψιμον.

Δευσοποιός (ὁ, ἡ), [δεύω, ποιέω]. (βαφεὺς) ὁ, ποὺ δὲν ξεβάφει (δὲν ξεγαίνει, δὲν ξεθωριάζει), ἀνεξίτηλος, (μτφρ.) ἀνεξάλειπτος. (βαφεὺς) (κυρ.) ὁ μεταχειριζόμενος (βουλεύων) τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βαφῆς, (παρβλ. Δίβαφος).

Δεύτατος, α, ον ᾗ

Δεύτατος, η, ον, Π. [δεύομαι], ὑπερθετ. τὸ Δεύτερος, τελευταῖος, ἔσχατος, ὁλοῦτερινός.

Δεῦτε, ἐπίῤῥ. Παρακελ. ἡ (ἀπλ.) Κλητ. [δεῦρο, τε] ἐλᾶτε, ἐλᾶτ' ἐδῶ. « Δεῦθ' ἴ. νὰ ἰδηθῶ. « Ὀδ. Θ. (συνήθ. ὅτ χωρὶς τοῦ συνδ.) « Δεῦτε δ.ωμοι ἔπεσθον, « Ἰλ. Χ. « Δεῦτε προσκυνήσωμεν, « Γρφ. « Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον, « αὐτ. (καὶ παραλλ.) « Δεῦτε ἄγετε, « Ἰλ. Π. (καὶ πρὸς ἑν.) « Δεῦτ' ἄγε, « Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) « Δεῦτ' ἐρ' ὕδωρ, « Θκρ. « Δεῦτε πρός με, « Γρφ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) « Δεῦτε ὀπίσω μου, « αὐτ. (παρβλ. Δεῦρυ). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δ' εὖτε, = Δὲ ὅτε. « Σφαίρῃ δεῦτέ (γρφ. δ' εὖτέ) με βάλλων Ἔρως συμπαίζειν προκαλεῖται. « Ἀθ., ἴδε καὶ Δηῦτε.

Δευτεραγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Δευτεραγωνιστής, οῦ (ὁ). (κυρ.) ὁ ὑποκριγόμενος τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν δραμάτων ἐπὶ θεάτρου ἢ ὁ δικηγόρων δεύτερος ἐπὶ κριτηρίου (ὁ ἄλλ. Δευτερολόγος)· (ἐν γέν.) ὁ ἔχων τὰ δευτερεῖα, κατώτερος (ἢ ἐνεργῶν ἐν ἐλλείψει) τοῦ πρώτου.

Δευτεραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς δύο ἡμέρας ἢ τὴν δευτέραν ἡμέραν.

Δευτερεῖα (τὰ), (ἐνν. ἆθλα). (κυρ.) τὰ δεύτερον βραβεῖον (τὸ διδόμενον εἰς τὸν δευτεραγωνιστήν), (ἐν γέν.) ὁ δεύτερος (κατώτερος) βαθμός, ἡ δευτέρα θέσις (ποιότης κτλ.).

Δευτερέσχατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ (δεύτερος ἀπὸ) τοῦ ἐσχάτου, παρατελευταῖος.

Δευτερεύω, Μ. εὑσω. (μὲ γεν. ᾗ απν. δοτ.) Εἶμαι δεύτερος (κατώτερος ἕνα βαθμὸν) ἄλλου τινός, ἔχω τὰ δευτερεῖα.

Δευτερία (ἡ), θηλ. τοῦ Δευτέριος.

Δευτεριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (ἡ Πράττω, ἡ Ὁμιλῶ) δεύτερος.

Δευτερίας, ου (ὁ), (ἐνν. οἶνος). τὸ δεύτερον κρασὶ ὅπ.ω τραβοῦν ἀπὸ τὰ πατημένα τσήπουρα ἀφ' οὗ τὰ περιχύσουν μὲ νερόν, (χυδ.) λάγγερας.

Δευτέριον (τὸ). τὸ ὕστερον (ἄκλουθον) τῆς γέννας, (κοιν. κατὰ παραφθορ.) λευτέρι, (ἴδε Ἀμνίον), [ἐκ τοῦ

Δευτέριος (ος, ον = Δεύτερος (τὸν γρόνον ἢ τὴν τάξιν), ὑστερινός, κατώτερος. ‖. (οὐσ.) Δευτερία, « Ἰωσ., τὸ Δευτερεῖον.

Δευτεροβόλος (ὁ). (κυρ. ἵππος κτλ.) ὁ ἀλλάζων τὰ δεύτερα ὀδόντια, (ἴδε Βόλος).

Δευτερογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπανδρεύομαι.

Δευτερογαμία (ἡ). δεύτερος γάμος.

Δευτερόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάπτων δεύτερον γάμον.

Δευτερογενής, ές ᾗ

Δευτερόγονος (ὁ, ἡ), = Δευτερότοκος. (ἐπὶ φυτ.) ὄψιμος.

Δευτεροδεκάτη (ἡ). (Γρφ.) τὸ δεύτερον δέκατον, ἢ τὸ δέκατον τοῦ δεκάτε (τὸ ὁπ. ἐπλήρονον οἱ Λευῖται εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῶν Ἑβρ.)

Δευτεροδεκαταιοῦμαι, Μ. ήσομαι. Δεύτερος ἔρχομαι, Δευτερεύω. « Ἡ δεκὰς δευτεροδουμένη μονὰς καλεῖται πρὸς τῶν Πυθαγορείων, « Ἰαμβλ.

Δευτερόδια (ἡ), = Δευτέρωσις, ἐπανάληψις.

Δευτερόζυγος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ τῆς β'. συζυγίας.

Δευτερόκλιτος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ τῆς β'. κλίσεως.

Δευτεροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον (εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην).

Δευτερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Δικηγορῶ (ἐν γέν. Ὁμιλῶ) δεύτερος ἢ ἐκ δευτέρου (περὶ τῶν αὐτῶν).

Δευτερολογία (ἡ). τὸ δευτερολογεῖν.

Δευτερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου) δεύτερος ἢ ἐκ δευτέρου (περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος). 2) = Δευτεραγωνιστὴς (θεάτρου).

Δευτερονόμιον (τὸ). τὸ πέμπτον βιβλίον τῆς (Ἑβρ.) Πεντατεύχου, (καθὸ) δεύτερος νόμος.

Δευτεροπάθεια (ἡ). τὸ νὰ πάθῃ (αἰσθανθῇ ἢ νοσήσῃ) τις ἐκ δευτέρᾳ τὸ αὐτὸ ἢ ἄλλο πάθος ἢ αἴσθημα, ξανακύλημα (ς).

Δευτεροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἢ αἰσθάνομαι ἐκ δευτέρου (τὸ αὐτὸ ἢ ἄλλα πάθος ἢ αἴσθημα), ξαναῤῥωστῶ (ς), ξανακυλῶ (ς).

Δευτερόποσμος (ὁ, ἡ), = Ὑστερόποτμος, ὁ φαινόμενος πάλιν ἀφ' οὗ ἐνομίσθη ἀποθαμένος.

Δευτεροπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (γρμτ.) Εἶμαι =

Δευτεροπρόσωπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ώπως. (γρμτ.) Δευτέρου προσώπου (ῥῆμα ἢ ἀντωνυμία).

Δευτερόπριστον (τὸ), « —σάββατον, « Γρφ., τὸ πρῶτον μετὰ τὸ πάσχα.

Δεύτερος [δύω, ἢ πιθανώτ. δεύω—ἐλλείπω, ἴδε Δεύτατος], α, ον. Ὁ μετὰ τὸν πρῶτον (ἢ Δ'. κατὰ τὸν ἀριθμόν:) « Ἀπόλυσι-θ' ὁ πρῶτος γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, « Ἀθ. « Δευτέραν ἀγαγέσθαι γυναῖκα, « Πλ. (ἢ Β'. κατὰ τὸν χρόνον, ὅηλ.) ὁ κατοπινός, ὑστερινός, ἢ ὁ ἐπαναληφθείς: « Δευτέρᾳ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος, « Ἡρ. « Μή τις κύδος ἄροιτο, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, « Ὁμ. « Οἱ ἐμοῖοι δεύτεροι ἐν νήεσσι λίπησθε, « Ἰλ. Ψ. « Δευτέρῳ χρόνῳ, « Πίνδ. « Ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν τὸν φόνον ἐποιοῦντο, « Πλ. « Ἐντεῦθεν τῆς νομοθεσίας ἤρξατο, τὰ λοιπὰ ἐν δευτέρῳ θεῖς, « Φίλ. « Αἱ δεύτεραι φρονίδες σοφώτεραι, « Παροιμ. « Δευτέρα φιλονοντος, « Δξ., ἢ πρώτη πρὸ τῆς τριακοστῆς (ὅηλ. ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη) ἡμέρα τοῦ μηνός, (ἴδε καὶ Ὕστερος)· (ἡ Γ'. κατὰ τὴν τάξιν:) « Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ πέπαρτος ἐγενόμην, Θκ. (ᾗ ἐπιμ. κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅηλ.) κατώτερος: « Δεύτερα ἄλριστα, « Ἡσύχ. « Οὐδενὰς δεύτερος τῶν τοῦ Ἀριστοτ. μαθητῶν, « Ἀθ. « Οὐδενὸς δεύτερος ἐπιγνῶναι, « Γαλ. « Στρατοῦ δὲ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν, « Θκ. « Ἥβᾳ δεύτερον ἄγειν Ἑρμώνος, « Ἀκ. « Οὐκ ἄξιον τοὺς Ἰαρεῖς τῶν Μωσῶν δευτέρους πίθεσθαι τῶν κολακέων τοῖς θύραις εἰδότων, « Συν. 2) ὁ μετὰ τὸ μὲ ἄλλον, αὐτὸς ὅηλ. ᾗ ἄλλος ἕνας. « Δεύτερος ἦκει, « Αξ. 3) ἄλλος (ὅηλ. ἢ διαφορετικός) « Δεύτερος πλοῦς, « Παροιμ., ὁ διὰ τῶν κωπῶν, ὡς ἐπιγειρούμενος μετὰ τὸν διὰ πανίων· (ἢ ὁμοίως:) « Δεύτερον τοῦτον (τὸν Ἀλσανδρον) ἡ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, « Ἀθ. (ἴδε ᾗ Ἄλλος). ‖. (οὐσ.) Δεύτερον (τὸ), = Δευτέριον. « Καὶ δεύτερα ᾗ ἔμβρυα ἐπισπᾶται, « Δσκρ. 2) (πλθ.) Δεύτερα (τὰ) = Δευτερεῖα. « Τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, « Συν. ‖. (ἐπιῤῥηματικῶς) « Δεύτερον (ᾗ) « Δεύτερα (ἢ Α'. κατὰ χρόνον, καὶ τοῦτο διττῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ) ἄλλην φορὰν, ἄλλοτε: « Οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδ' ἔρξαι ἄχος κραδίην, « Ἰλ. Ρ. « Σοὶ δ' αὖ, ἐπεὶ δεύτερον ἔσται ὧδ' ἔρδειν, « Ἡσ. (ἢ ἀντὶ τοῦ) ἄλλην μίαν φορὰν: « Καὶ μ' ἅμ' ἕτερ δεύτερον αὖτις, Ὀδ. Κ. (καὶ πρόθετ.) « Καὶ ἐκ δευτέρου ὀλέκτωρ ἐφώνησε, « Γρφ. (ἢ Β'. κατὰ τάξιν, ἀντὶ τοῦ) κατόπιν, ἔπειτα, μετά. « Ἐτιμᾶτο δεύτερον μετὰ τὸν Πελοπίδαν, « Ξεν.

Δευτεριστάτης, ου (ὁ). ὁ δεύτερος τοῦ χωροῦ, ὁ μετὰ τὸν πρωτοστάτην.

Δευτερίσχετος (ὁ, ἡ), = Δευτεροῦχος.

Δευτερυταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος (τοποθετημένος) εἰς τὴν δευτέραν θέσιν.

Δευτερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ δευτέρου.

Δευτεροτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν ἢ γεννήσας δευτέραν ἤδη φοράν. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν δευτέραν γέννα, ὁ μετὰ τὸν πρωτότοκον.

Δευτερουργής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δευτέρου εἰργασμένος, (ἐπιμ.) ἐπεξειργασμένος, καλοδουλευμένος, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ξεπεφτιασμένος, (ἐπιμ.) παλαιός. « Ἀλλοίνα—, « Πλδ., ἢ ἄλλ. Ἐπίγναφος. (ἴδε ᾗ

Δευτερουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (βουλεύων) τι ἐκ δευτέρου (ἐπιμ.) μὲ πλείτεραν ἐπιμέλειαν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ ἐργαζόμενος (πράττων, ἐνεργῶν) δεύτερος ἢ τὰ ἤδη εἰργασμένα ᾗ παλαιά, (ἐπιμ.) κατώτερος τὴν τέχνην, ὄχι τόσον ἐπιτήδειος, (ἴδε ᾗ τὸ προηγ.).

Δευτεροῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατέχων τὴν δεύτεραν θέσιν, ἔχων τὰ δευτερεῖα, (ἐν τάξει) δεύτερος.

Δευτεροφανής, ές (ὁ, ἡ). ᾗ ἐπίῤ. -φανῶς. Ὁ δεύτερος (ὕστερον ἄλλου) φαινόμενος δευτερεύων τῇ τάξει τῆς ἐπιφανείας.

Δευτεροφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν ἐμμέτρως καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν ἰδίαν φωνήν. « Ἠχώ—, « Νόνν.

Δευτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, ξανακάμνω τὸ δίον. « Πατάξω αὐτὸν τῷ δόρατι ἅπαξ καὶ τὴν γῆν καὶ οὐ δευτερώσω αὐτόν, « Γρφ. (κοιν.) νὰ τὸν ἀφήσω εἰς τὸν τόπον του (κατὰ τοὺς νομοδιδασκάλους τῶν βάλλω τι εἰς τὴν τάξιν τῶν παραδόσεων).

Δευτέρωμα (τὸ). τὸ ἐπαναληφθέν.

Δευτέρωσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δευτέρως, επίρ. Κατὰ δεύτεραν λόγον, ὕστερον, ἔπειτα (ἴδε Δεύτερον).
δευτέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δευτερόω, ἐπανάληψις. «Ἡ Ἀνὲ πρόθεσις δευτέρωσιν δηλοῖ.» Γρμτ. 3) δεύτερα τάξις (θέσις). «Τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως.» Γρφ. 4) αἱ ἐκ παραδόσεως ἱστορίαι καὶ τὰ ἤθιμα τῶν Ἑβρ. «Χιλίων ἐνιαυτῶν ἐκδοῦναι δευτέρωσιν.» Σιωφρ.
δευτερωτὴς, οῦ (ὁ). (παρὰ τοῖς Ἑβρ.) ὁ διδάσκαλος τῶν δευτερώσεων.
δευτλῆρ (ὁ). ἐργαλ. μαγειρικὸν, (ἴδε.) χυλίδρα ἢ ζυμωτῆρι, ἐκ τοῦ
δεύω, Μ. δεύσω. Βλέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω· βάφω, ἀλείφω· περιχύνω· ἀναπατάνω, ζυμόνω· (σπν. καὶ συνεδρ.) χύνω. «Δεῦσαι καὶ μᾶξαι,» Ξεν. «Γλάγγε ἄγγεα δ' ὄφει,» Ἰλ. Β. (ᾗ πθ.) «Δᾷδας πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας,» Ἡρωδ., ἔσυγγ. τῷ
δέφω, Μ. δέψω, = δεύω, ὑγραίνω, (ἐπμ. κυρ.) = Δεψέω. || (μτ.) μυλακίζουαι.
δεχάμματος (ὁ, ἡ). (δίκτυον) μὲ 10 ἄμματα (θηλειαῖς, κόμπους, ἁμμάτια).
Δέχεται, Π. ἀντὶ Δεδέχεται, Ἰων. γ'. πλθ. πρτ. τοῦ πρκ. τοῦ Δέχομαι.
δεχήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν 10 ἡμέρας.
Δέχθε, Π. ἀντὶ Δέχεσθε ἢ Δέχθητε, ἐνερ. ἢ ἀόρ. τῆς πρς καὶ
Δέχθαι, Π. ἀντὶ Δεδέχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. ᾧ Δέχμενος η, ον, Π. ἀντὶ Δεχόμενος, μτχ. τοῦ Δέχομαι.
Δέχνυμαι, Π. ἀντὶ
Δέχομαι [συγγ. τῷ Δείκνυμι καὶ Δοκέω], Μ. δέξομαι (ἀόρ. Ἐδεξάμην ᾗ Ἐδέχθην, πρκ. Δέδεγμαι). Δαμβάνω, ἁπίρνω (κυρ. διὰ τῆς δεξιᾶς). «Ὡς εἶπὼν, ἐν χεροὶ τίθει· ὁ δὲ δέξατο,» Ἰλ. Ψ. «Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο ἔγχος,» Ὀδ. Δ. «Καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα,» Ἰλ. Α. «Χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο,» Ὀδ. Λ. «Δῶρα δέχομαι,» Αξ, τὸ μονολεκτ. Δωροδοκέω. «Πίζιν δοῦναι ᾗ δέξασθαι,» Γοργ. 2) = Ὑποδέχομαι (τινα). «Οὐδέ με νοσφίσσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων Πηλεύς,» Ἰλ. Σ. (ᾗ ἑλλ. τῆς προθ.) «Δέχεσθαι τινα δόμοις (χώρᾳ κτλ.),» «Εὐρ. «Τῶν πολεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ οὐδὲ ὥστει, (ὥστε δὲ καὶ ὁρμῇ. Θκ. (καὶ δοτ. τρυπολογ.) «Θυσίαις δ' αὐτὸν ἀνιερωτῶντα καὶ βωμιζ ἐδέχοντο,» Πλ. (καὶ συνεδρ.) «Θέμιστες καλλιπαρῄῳ δέπᾳ δέπας,» Ἰλ. Ο. «Τοὶ δὲ χρυσείοις δεπάεσι δειδέχατ' ἀλλήλους,» Ἰλ. Δ.
Β) = Προσδοκῶ, προσμένω, καρτερῶ, (ᾗ ἐπὶ κακοῦ) παραμονεύω. «Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδίγμην ἐνδέξιλέσασθαι,» Ὀδ. Ι. «Αὐθι μένω μετὰ κῶας, δέγμενος εἰσόκεν ἔλθῃ,» Ἰλ. Κ. «Πέρσης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδρομοῖσι, βεβλήκει πρὸς στῆθος,» Ἰλ. Δ. Δ) = Ἀναδέχομαι, ἁπίρνω ἐπάνω μου, (καὶ ἐπμ.) ἀντέχω (ἀντιστέκομαι) εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν. «Τὸν δ' ἐπὶ τῶν ὀπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρὶ,» Ἰλ. Κ. «Οἱ δὲ πολέμιοι οὐκ ἐδέξαντο αὐτοὺς, ἀλλ' ἐγκλίναυσι,» Ξεν. «Δέχεσθαι τὴν ἐπίλασιν,» Δκ. Ε)=Ἀποδέχομαι ἢ Καταδέχομαι, συγκατανεύω, ἐγέργω, εὐχαριστοῦμαι, προκρίνω. «Ἐδέξατο τοὺς λόγους,» Θκ. «Δέχομαί σε ἱκέτην,» Ξεν. «Ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνὸν,» Πλ. «Καὶ πιθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι.» Γργ «Ταῦτά τοι τοῦτο δημηγορήσας, οὐκ ἂν ἐδέξαο ἡν ζῆν,» Ἰσκρ. «Ἐπὶ ποσὶ δέξαι τ' ἄν ὄρριτ' ξυγγενέσθαι,» Πλάτ. «Πολλὰ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν ὁρῶντα,» Πλ. 6) = Ἐκδέχομαι, ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ. «Σὺ δὲ, ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλει δέξασθαι δέχε,» Πλάτ. «Οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν,» Πλ. «Μηδὲ συμφορὰν δέχῃ τὸν ἄνδρα,» Σοφ. 7) = Ἀσπάζομαι, γωρῶ. «Μόλις γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πονθμένον.» «Ἂν θεάτρῳ γαρὸν ἡδόντων, πολλὴ γίνεται ἡσυχία, ὡς τὰ ὀλίτρια ἐκεῖνα δέξασθαι μέλη,» Χρσ. 8 Διαδέχομαι. «Ὅσοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί,» Ἰλ. Τ.
Δέψα, ης (ἡ), [ζδέφω]. πετσὶ (ἐργασμένον), τομάρι.
Δεψέω-ῶ [ζδέφω], Μ. ήσω. (ζυμόνων μὲ τὰ χέρια, χειρομαλάζων) Ἀπολύνω, μαλακόνω, (κυρ.) ἀργάζω (δέρμα κτλ.).
Δέψω, Μ. διψήσω, = Δεψέω.
Δέψω, μέλλ. τοῦ Δέφω.
Δέω, Μ. δήσω (ἀόρ. Ἔδησα ᾗ μσ. Ἐδησάμην, πρκ. Δέδεκα καὶ πθ. Δεδέμαι, ἀόρ. πθ. Ἐδέθην καὶ υέλλ. Δεθήσομαι ᾗ λττ. Δεδήσομαι). Δένω. «Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας,» Ἰλ. Φ. «Λύσει δήσας πρὰς τὴν Δῆλον,» Θκ. (ᾗ μτ.) «Δοίγματα δέοντο,» Ἰλ. Σ «Ποσσὶ δ' ὑποὶ δῆσατο πέδιλα,» Ἰλ. Β. 2) = Δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ σίδερα, φυλακόνω. «Δησάντων αὐτὸν οἱ ἔνδεκα,» Δμ. (καὶ πθ.) «Δεδέσθαι ὑπὸ ἀν ἐκείσῃ,» αὐτ. 3) Π. ἐμποδίζω. «Κάσαί με κελεύθου,» Ὀδ. Δ. || (Σημ. ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ τοὺς διαλλάδον, συναιρεῖται, καθὼς τὰ παρισπώμενα, π. χ. Δέωμαι-δοῦμαι, κτλ.).
Δέω, Μ. δεήσω (ἀόρ. Ἐδέησα). (μὲ γεν.) Χρειάζομαι, ἔχω ἀνάγκην. «Παραδείγματος σοι καὶ τὸ παράδειγμα δεδέηκε,» Πλάτ. «Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει,» Θκ. (ὡς ἐπὶ τὰ πλ. δὲ εἰς τὰς φρα.) «Πολλοῦ (« Ὀλίγου « Μικροῦ ἢ « Παρὰ μικρὸν ᾗ [ἑλλ.] « Μικρὸν, « Τοσούτου ἢ « Τοσουτῳ δέω,» Αξ (ᾗ χωρὶς πτ.) « Ἐδέησα κινδύνου περιπεσεῖν,» Ἀλκ. (καὶ εἰς τὰ ἀριθμ.) « Πεντήκοντα μιᾶς δεούσας,» Θκ. «Δέοντος ἑνὸς τριακοσίῳ ἔτει,» αὐτ., κτλ. (ἴδε Δεῖ καὶ Δέομαι).
Δέω (χωρὶς Μ.), Π. (απντ.). ζητῶ καὶ εὑρίσκω, (ἴδε Δῆω).
Δῆ [ζδὲ ἦ, ἢ δέ κατ' ἐπίτασιν], μόρ. Συνδεσμικὸν ἢ Ἐπιῤῥηματικὸν (Π. μονον ἂν ἀρχῇ λόγου τιθέμενον, ἐκλαμβανόμενον δὲ, ἐν γεν. μὲν καὶ κυρ.) Ἐμφαντ. (καὶ ἀναλογ. τῷ, ἀπ' αὐτοῦ Δωρ. σωζόμενον καὶ παρ' ἡμῖν κοιν.) Δὴ· (ἰδιαιτ. δὲ 1) Βεβαιωτ., τῷ ὄντι, ἀληθεια. «Ναὶ δῆ, ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες,» Ἰλ. Α. «Βώμφημι δῆ σοι,» Σοφ. «Ἡ δῆ λοιγια ἔργα,» Ἰλ. Α. «Δεῖ δῆ χρημάτων,» Δμ., (ᾗ συχνοτ. μετὰ τοῦ Πε): «Μέμνησθε γὰρ δήπου,» αὐτ. «Οὐ γὰρ δήπω κτησιφῶντ μὲν δόναι διώλειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δὲ κτλ.,» αὐτ. 2) Ἐρων. (ἀντὶ τοῦ Δήθεν), ταύτατε. «Αὐτόνομοι δή ὄντες,» Θκ. «Εἰσήγαγε τὸς ἑταιρίδας δή,» Ξεν. «Ἆρα γνώσεται Σωκράτης, ὁ σοφὸς δή;» Πλάτ. «Ἔ, ἦ αὐσώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα,» Εὐρ. «Τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο,» Πλάτ. 3) Συλλογιζ. ἢ Συμπεραστ., λοιπὸν, ἑπομένως. «Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν,» Ἰσκρ. «Οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθην. ἐπέστελλον,» Θκ. «Μὴ δὴ αὐτῶν τὴν τόλμαν δείσητε,» αὐτ. «Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο,» Ἰλ. Β. (ᾗ παρακελ.) «Ἄγε (« Ἴθ. « Δεῦρο « Φέρε) δή,» Λξ. «Ἴτωσι δή,» Σοφ (ᾗ παραλλ.) «Τούτων δὴ ὧν τῶν ἐνδεών,» Πρ. 4) Περιγραφ. (ἐν εἴδει δείγμος). «Ἐνένα δὴ βιβάσαιν ἐνιαυτοί,» ᾗ δὴ δοῦρα αἰσυπήνεων καὶ σπάρτα λέλυται,» Ἰλ. Β. «Λποδοθῆ θοιμάτιον.— Καὶ δὴ χαιρε,» Λρχρ. «Καὶ δὴ προσέρχεται, αὐτ. «Ἠλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου,» Θκ. «Τοῦτο δὴ τὸ ἔργον,» αὐτ. «Ἐνταῦθα δή,» Ξεν. Θκ. «Οὕτω δή,» Ξεν. «Οὕτω δὴ ἤδη,» αὐτ. «Τοτε δὴ τότε (καὶ Π.) « Δὴ τότε,» Ἰλ. Μ. « Δὴ τότε δή,» « Ὅπτε, « Ὁπόσοι δ' ἂν μὴ ἀποτίθωνται τὰ ὅπλα, ἐπὶ τούτους ἡμεῖς καὶ δὴ στρατευόμεθα,» Ξεν.
5) Μεταβατ. (ἀντὶ τοῦ Δι). «Φίλε δὴ καὶ τῶν καλῶν κατάλογον,» Δμ. (καὶ μετὰ τοῦ Δι). «Κἂν τῶν δὴ δὴ γρόνων διατίς αὐτ. 6) Δορ ἀταλογ. (μετὰ τὸ ἀναφορ.) «Ἑκατὸ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή,» Λκ. 7) Προσθετ. (μετὰ τοῦ Καὶ). «Κατακλίνεσθαι αὐτὴν, καὶ δὴ καὶ ᾄδειν ἐκέλευον,» Δμ. «Καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖς κάμνουσι,» Ξεν. «Καὶ τὸ μέγιστον δή,» αὐτ. 8) Ἀπόδατ. (εἰς τὸ τέλος τῆς ἐνν.) «Πίνε δή,» Ξεν. (καὶ ἐρωτημ.) «Ποῖον δή;» Δμ. «Τί δή;» «Τί ἔπαθες;» (παρζλ. Δαί). 9) Ἐπεξηγηματ. (ἀντὶ τοῦ Δηλαδή, καὶ ἐν εἴδει αἰτιολογ.). «Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή,» Πλάτ. «Κατὰ τὰς πύλας ἐλήγον, ὅπως τοῖς Ἀθην. ἀφανὴς δὴ εἴη,» Θκ. «Ἐκυκλοῦντό τε ῥᾳον αὐτοὺς, ὄγκα δή ὄντας,» αὐτ. 10) Παρεπληρωματ. (πάντοτε ὕστερ. μὲ κάποιαν ἔμφασιν). «Δὴ γὰρ τῶν ὀφθαλμοῖσιν,» Ἰλ. Ο. «Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα δ' ἀστήτην,» Δ. «Οἷον δὴ ἄχλος φίλεί,» Θκ. «Μὴ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε τῷ ἐλπίδι ἐποιρώμεθα,» αὐτ. «Δείσαντες μὴ, χρήμασι δή πείσας τινάς,.. ἀποῤῥᾷ,» αὐτ. «Ἐν ποτὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν,» αὐτ. «Κατὰ χρησμὸν δή τινα,» αὐτ. «Ἦα. τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ ἥκεις; Αἰσχλ. «Τέλεί ἐ' ἔθηκε καλῶς, εἰ δὴ καλῶς,» Σοφ «Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἁπάντων γίγνεται σπέρματος,» Ἀρχ. «Ἐναριθμητοὶ δή τισι,» Πλάτ. «Πασῶν δὴ μᾶλιστα,» Αἰσχ. 11) Ἐπιτατ. «Κράτιστος δὴ οὗτος ἐγένετο,» Θκ. «Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ ἐγένετο,» αὐτ. «Τὴν Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ καὶ μετὰ ὅπλων γε δή,» αὐτ. «Οὕτω δὴ κάλλους ἴχων,» Δρ

» Οὕτω δή τοι λαμπρόν, » Συν. » Οὕτω δή τι ἰσχυρόν, « Ἡρ.

Δῆ, απν. ἀνὶ Δέῃ, ὑποτ. τοῦ Δεῖ.

Δηΐλωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δηΐάλωτος

Δήγμα (τὸ) καὶ

Δηγμός (ὁ), [δάκνω]. δάγκασμα. (ιατρ.) πείραγμα, ἐγγίγμαι. » Λεγοις παρῆσιν καὶ δηγμὸν ἔχουσι, « Πλ. 2) (ἰατρ.) πόνος, κόψιμον, σφάκτης. » Ἐν τῷ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν, « Θερρ.

Δηθά, ᾗ Δηθάκι (κις), ἐπίρ. (χρον.) Π [δήν]. Πολὺν (διὰ πολὺν) καιρὸν· συχνάκις, πολλάκις. » Οὐ μετὰ δηθά, « Ἀπλλν., μετ' οὐ πολύ.

Δῆθεν καὶ (σπνετ.) Δῆθε [δή], μόρ. Ἐξηγηματ. (πάντοτε ὅμως μὲ δισταγμὸν ἢ εἰρωνείαν), δηλαδή· τρόπον τινά· τάχα, (χυδ.) τάχατες. 2) Π. Παραπληρωματ. ἢ Ἐμφαντ. ἀντὶ τοῦ Δή.

Δηθύνω [δηθά], Μ. υνῶ, Π. βραδύνω, χρονοτριβῶ, ἀργυπορῶ.

Δηϊάσκω, Π. δηΐόω.

Δηϊάλωτός (ὁ, ἡ), Π. [δῄϊος, ἁλίσκομαι]. αἰχμάλωτος.

Δηϊάω-ῶ, Μ. ἄσω, Π = Δηΐόω.

Δῄϊος, α, ον, Π. = Δᾴϊος, ἐχθρικός· ἐχθρός

Δηϊστής (ἡ), Π. [δῄϊος]. πόλεμος, μάχη.

Δηΐόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. πράττω (φέρομαι) ὡς ἐχθρὸς. (δηλ.) καίω, κάπτω, συντρίβω ἁρπάζω καὶ ξεσχίζω. (ἐν γέν.) ἀφανίζω, ἐρημόνω· φονεύω. (ἀμτθτ.) πολεμῶ. (απν.) ἐχθρεύω.

Δηΐς, ίδος (ἡ), Π. = Δαΐς, μάχη.

Δηΐω, Π. (απν.) ἀντὶ Δηΐόω.

†Δήκοκτα, ης (ἡ), [Λατ. decocta]. νερὸν βρασμένον καὶ ἔπειτα κρυωμένον διὰ πιόσιμον.

Δηκτήριος (ὁ, ἡ), = Δηκτικός.

Δήκτης, ου (ὁ), καὶ

Δηκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ (ἡ διάθεσ.) πρὸς τὸ) δάκνειν, δαγκανιάρης, (μτφ.) δριμὺς (χυμὸς), ἐρεθιστικός, (μτφορ.) ἐγγιτικός, πειρακτικός. » Λόγος —, « Πλ.

Δηλαδή [δῆλα, δῆ], ἐπίρ. Βεβαιωτ. Βέβαια, ἐξ ἅπαντος· ἐννοεῖται (φανερὸν) ὅτι.

Δηλαίνω, Μ. ανῶ; καὶ

Δηλέομαι-οῦμαι [δέλω], Μ. ήσομαι. (μέ αἰτ.) Βλάπτω, φθείρω, χαλνῶ, (τρπ.) παραβαίνω, ἀθετῶ. » Μή τις ὑπερβασίη ἕρκια δηλήσηται, « Ἰλ, Γ. » Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω, « Ὁμ. Ὕμν.

Δηλέομαι-εῦμαι, Δ. = Δήλομαι, βούλομαι.

Δηλήεις, εσσα, εν, Π. = Δηλήμων, βλαπτικός, ὀλέθριος.

Δήλημα (τὸ), Π. [δηλέομαι]. βλάβη, φθορὰ, ζημία.

Δηλήμων [δηλέομαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. βλαπτικός, φθοροποιός, ὀλέθριος. φθορεύς, λυμεών, ἐξολοθρευτής, παραβάτης. » Νέμων —, « Μεθόδ., (συγχ. τῷ Δηλήμων).

Δηλῆσθαι, Δ. ἀντὶ Δηλέεσθαι, ἀπαρ. τοῦ Δηλέομαι-εῦμαι, βούλομαι.

Δήλησις [δηλέομαι], εως (ἡ). βλάβη, βλάψιμον, κακοποίησις.

Δηλητήρ (ὁ). φθορεύς. κακοποιός.

Δηλητήριος (ὁ, ἡ), [δηλέομαι]. βλαπτικός, φθοροποιός. ||. (οὐσ.) » Δηλητήριον (ἐνν. φάρμακον), φαρμάκι.

Δηλητηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος δηλητηρίῳ, φαρμακερός.

Δήλια (τὰ). ἑορτὴ τελουμένη κατὰ τετραετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. εἰς τὴν νῆσον Δῆλον καὶ εἰς τὸ ἐν Βοιωτ. Δήλιον.

Δηλιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. ναῦς). τὸ καράβι τὸ ὁπ. ἔφερνε τοὺς Δηλιαστάς.

Δηλιασταί (οἱ), οἱ στελλόμενοι ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πόλεων θεωροὶ εἰς τὰ Δήλια.

Δήλομαι, Δ. ἀντὶ Βούλομαι, Θέλω. » Ἐς τὰ ἑποίκια χρήσονται ξύλοις ἐς τὰν οἰκοδομάν, οἷς κα δηλῶνται, « Ἐπιγρ.

Δηλονότι, καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) Δηλαονοτιή, ἐπίρ. = Δηλαδή, φανερὸν ὅτι, βέβαια.

Δηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι φανερὸν, γνωστοποιῶ, φανερόνω, [ποιέω καὶ

Δῆλος [δήω], η (ᾗ σπνετ.) ος, ον. Γνωστὸς, φανερὸς, ἀφθαλμοφανής. » Καὶ τυφλῷ δῆλον, « Παροιμ. Τὸ πάχος τοῦ τείχους ὅπερ νῦν ἔτι δῆλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ, « Θκ. 2) (πλθ.) ἀποκάλυψις τῶν μελλόντων διὰ σημείων ἢ κλήρων (Γρφ.). » Ἦσαν γὰρ οἱ Δῆλοι ἐκεῖνα γράμματα τοῦ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβήτου ἐκ χαλκοῦ ἐκτετυπωμένα, ἑκάστου στοιχείου πλείονα ὑπάρχοντα κτλ., « Bachm. An.

†Δηλοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), = Προφανὴς, ἀφθαλμοφανὴς, ἡ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δημοφανὴς.

Δηλόω-ῶ [δῆλος], Π. ώσω. Γνωστοποιῶ, φανερόνω, ἀποδείχνω. (ἀμτθτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι φανερὸς, φαίνομαι, γνωρίζομαι. «Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἐν μοῦνον, ἀλλὰ πανταχῇ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα ἀποδεῖξαι, « Ἡρ.

Δήλωμα (τὸ). δεῖγμα, γνώρισμα, σημεῖον.

Δήλωσις, εως (ἡ). φανέρωσις, δηλοποίησις, γνωροποίησις, ἀπόδειξις, ἐξήγησις.

Δηλωτέον, θετ. τοῦ Δηλόω.

Δηλωτικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς δήλωσιν.

Δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δημαγωγὸς, ἄγω (ὁδηγῶ, διοικῶ κατὰ τὸ θέλημά μου, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου) τὸν δῆμον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ καὶ διὰ κολακειῶν), (ὅθεν ἐν γέν.) θέλγω, ἀπατῶ. » Ἡ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γεγονότων ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον, « Ἀππ.

Δημαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον ᾗ ὁ τρόπος τοῦ δημαγωγεῖν.

Δημαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) δημαγωγίαν.

Δημαγωγικῶς, ἐπίρ. Μὲ δημαγωγικὸν τρόπον.

Δημαγωγὸς (ὁ). ἀγωγὸς (ὁδηγὸς, σύμβουλος, εὐνοούμενος ὑπὸ) τοῦ δήμου. (ἐν γέν.) πολιτικὸς ἀρχηγός. » Ἐπὶ δὲ τῶν ἀρχαίων, ὅτε γένοιτο ὁ αὐτὸς δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς, εἰς τυραννίδα μετέβαλλον. σχεδὸν γὰρ οἱ πλείους τῶν ἀρχαίων τυράννων ἐκ δημαγωγῶν γεγόνασιν, « Ἀρχτ.

Δημαίτητος (ὁ, ἡ), [δῆμος, αἰτέω]. τὸν ὁπ. ζητεῖ (ἐπιθυμεῖ) ὁ λαός.

Δημακίδιον (τὸ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δῆμος.

Δημάρατος (ὁ, ἡ), [δῆμος, ἀράομαι]. ὁ κατ' εὐχὴν τοῦ λαοῦ γενόμενος, εὐκτοῦος (ἐπιθυμητὸς) ὡς πρὸς τὸν λαόν.

Δημαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δήμαρχος.

Δημαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ᾗ τὸ ἔργον τοῦ δημάρχου.

Δημαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δήμαρχον ἢ τὴν δημαρχίαν.

Δήμαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος) ἑνὸς δήμου (εἰς τὰς Ἀθ.) ἢ τοῦ δήμου (εἰς τὴν Ῥώμ.). Ἀτν. **Tribunus (plebis)**.

Δημεγέρτης, ου ἢ εῦ (ὁ). ὁ διεγείρων (εἰς ἐπανάστασιν) τὸν δῆμον, παραχαποῦς.

Δημεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου ἐφονεύοντο ἢ ἐστρεβλοῦντο (ὑπὸ τῶν δημίων) οἱ κατάδικοι.

Δημεραστέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ περιπαθῶς τὸν δῆμον.

Δημεραστὴς, εῦ (ὁ). ἐραστὴς (φίλος) ἐπὶ δήμου.

Δημεραστία (ἡ). ἡ πρὸς τὸν δῆμον ἀγάπη.

Δήμευσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ δημόσιον παραλαβὴ τῆς περιουσίας τινός, [ἐκ τοῦ

Δημεύω, Μ. εύσω. Κάμνω δημοσίαν τὴν περιουσίαν τινὸς, (μετνμ.) » Ἡμέρας δηλημενμένας, « Σδ., αἱ ἀποφράδες ἢ ἑορτάσιμοι. 2) κοινοπ. δημοσιεύω. » Ὁ δεδήμευται κράτος; « Εὐρ., περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δήμου; ἔγινε δημοκρατία;

Δημεχθὴς, έος (ὁ, ἡ). μισητὸς εἰς τὸν δῆμον.

Δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (ἀγορεύω) εἰς τὸν δῆμον (ἢ ἐν γέν.) εἰς δημόσιον μέρος, ῥητορεύω, δημαγωγῶ, ἀπατῶ, (ὕδε Δήμιος).

Δημηγορία (ἡ). ὁμιλία πρὸς τὸν δῆμον ἢ εἰς δημόσιον μέρος.

Δημηγορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς δημηγορίας ἢ τοὺς δημηγοροῦντας· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δημηγορεῖν.

Δημηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ δημηγορῶν. 2) = Δημηγορικός. ||. (οὐσ.) ῥήτωρ δημόσιος.

Δημηλάσιος, α, ον, Π. [δῆμος, ἐλαύνω]. ὁ καταδικάζων εἰς ἐξορίαν. ||. (οὐσ.) » Δημηλασία, « Αἰσχ., ἡ ἐξορία.

Δημήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διωχθεὶς ἀπὸ τὸν δῆμόν του, ἐξόριστος.

Δημήτηρ [δᾶ Δ. ἀντὶ γῆ, μήτηρ]. Δημήτερος-τρος (ἡ), (ἡ αἰτ. Δήμητρα ᾗ Δήμητραν). θεὰ τῆς μυθολογίας, (ἀλληγορ.) ἡ γῆ· (μτνμ.) τὰ γεννήματα, σῖτος, (καὶ συνκδχ.) ὁ ἄρτος. » Τυρὸν ἁμοῦ δήμητρι, « Ὀπ.

Δημητριακὸς, ἡ, όν καὶ

Δημήτριος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς Δήμητρος. ||. (ὁδπλθ.) Δημήτρια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρ. ἢ τοῦ βασιλ. Δημητρ. » Ὁμοίαι ταῖς λιγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις ὑπὸ τῶν θεσμοφοριζουσῶν γυναικῶν, « Πλ. » Δημητριείων τῷ λαμπάδι, « Ἀριστγρφ.

Δημητριοῦλος ᾗ Δημήτρουλος (ὁ). ὄνομα (ἴουλος ἢ οῦλος) εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

Δημίδιον (τὸ), (κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δήμιον.

Δημίζω, Μ. ίσω. [ὑποκρίνομαι ὅτι] εἶμαι

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ μέρος τοῦ δήμου, ἀπατῶ (κολακεύω) τὸν δῆμον, κάμπτω τὸν δημοτικόν. Δημιουργία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δημιουργία. Δημιουργός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Δημιουργός. Δημοπληθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. παμπληθής. Δημοπρασία (ἡ). πρᾶσις (πώλησις) δημοσίᾳ ἢ δημοσίᾳ ἢ δημευθέντων πραγμάτων, (Τουρκ.) μεζάτι.

Δημοπράτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ἢ ἐπὶ δημοπρασίᾳ πωληθείς, δημευθείς.

Δήμιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ δημόσιος. « Πρᾶξις δ' ἡδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, » Ὁδ. Γ. « Τὸ δήμιον, « Αἰσχλ., ὁ δῆμος, τὸ κοινόν, (καὶ ἐπιρ.) « Δήμια πίνουσιν, « Ἰλ. Ρ., πρωτοπίνουσι ἀπὸ τὸ κοινόν. « Δήμια λαβράζειν, « Νικ., δημηγορεῖν, χυδαιολογεῖν ἢ μωρολογεῖν. ‖ (οὐσ.) Δήμιος (ἐνν. δοῦλος), ὁ (Τυρκ.) τζελλάτης (διότι κυρ. ἦτο σκλάβος δημόσιος).

Δημιουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον τεχνίτου (δημιουργοῦ).

Δημιουργέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἐργάζομαι τέχνην τινά (ὡς δημιουργός), (ἐν γέν.) κατασκευάζω, φθειρω. 2) (εἰς Ἐπιγρ.) εἶμαι Δημιουργός (δημογέρων).

Δημιούργημα (τὸ). τὸ δημιουργηθέν, τὸ ἔργον (ἐργαστήριον) τοῦ δημιουργοῦ, τεχνούργημα.

Δημιουργία (ἡ). τὸ δημιουργεῖν· ἡ κατασκευή, (ἡ δουλειά, τὸ φθειάσιμον) τεχνουργήματός τινος. 2) ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀξία τοῦ Δημιουργοῦ. « Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας, « Ἀρστ.

Δημιουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δημιουργόν ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ δημιουργεῖν.

Δημιουργικῶς, ἐπίρ. Ὡς Δημιουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμισθῷ μετερχόμενος ὁποιανδήποτε κοινωφελῆ (δημόσιον) ἔργον, (ἐν γέν.) τεχνίτης, λιθοξόος, λατόμος, (κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρ.) ἰατρός, καὶ μάντις, ἢ κήρυξ, (εἰς τὰς Ἀθ.) ὑπηρετοῦσα τοὺς γάμους, παράνυμφος κτλ., ἢ κατασκευάζουσα ζυμαρικά. (θεολογ.) ὁ ποιητὴς τοῦ παντός. « Ἷμμερας δημιουργός, « Γ'γγ., ὁ ἥλιος. « Μέλιτος δημιουργοί, « Γεωπ., αἱ μέλισσαι. 2) (εἰς τοὺς Δωρ. καὶ ἰδιαιτ. τοὺς Μινυε. καὶ Ἠλ.) Δημογέρων, ἄρχων (=πουργός) τῆς πολιτείας. (ἐπιθετ.) « Ὄρθρος—, « Ὅμ. Ἴλ., ὁ ἐγείρων τὸν δῆμον εἰς τὰ ἐργαστήρια.

Δημιοῤῥάφτης (ὁ, ἡ). Ζ. Δημιόῤῥαφος.

Δημιορρέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι Δημιόῤῥοος (ὁ, ἡ), [δ. βιβρώσκω]. ὁ τρώων (κατατρώγων) τὰ δημόσια, τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς ἰδρῶτας τοῦ λαοῦ.

Δημογέρων, οντος (ὁ, ὁ γεραντώτερος (κτλ.) ἐντιμώτερος τοῦ δήμου, πρεσβύτερος, πρωτόγερος.

Δημοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων τὸν λαὸν, (κυρ.) ἱεροκήρυξ.

Δημοδίωκτος (ὁ, ἡ), (γραμ. ἐξήγ. τοῦ) Δημόσιος.

Δημοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ Δημώδης.

Δημόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ δήμου.

Δημοθοινία (ἡ), [δ. θοίνη]. συμπόσιον διδόμενον ὑπό τινος εἰς ἐκλεγομένους ἀπὸ ὅλον τὸν λαὸν, θυσία, (πανήγυρις) δημοτελής.

Δημόθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. διαβόητος (θρυλλούμενος) μεταξὺ τοῦ δήμου, πασίγνωστος· δημώδης, τετριμμένος. 2) (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν θερμὸν (θροῦν), διεγείρων τὸν δῆμον. « Ἀναρχία—, « Αἰσχλ.

Δημοκατάρατος (ὁ, ἡ). καταηραμένος ὑπὸ τοῦ δήμου.

Δημοκηδής, ἐος (ὁ, ἡ), [δ. κήδομαι]. ὁ φροντίζων ὑπὲρ (προνοῶν διὰ τὰ συμφέροντα) τοῦ λαοῦ.

†Δημοκήρυξ, υκος (ὁ). κήρυξ δημόσιος (σταλμένος ὑπὸ τοῦ δήμου), ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρομοκήρυξ.

Δημόκοινος (ὁ), (κατ' εὐφημ.) ὁ δήμιος.

Δημοκόλαξ, ακος (ὁ). κόλαξ τοῦ δήμου, δημαγωγός. « Οὐδεὶ γὰρ δὴ ἄδηλον ὅτι πᾶς τύραννος ἐκ δημοκολακος φύεται, « Δ. Ἁλ.

†Δημοκόμπος (ὁ). ὁ κομπάζων διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν τοῦ δήμου, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δημοκόπος.

Δημοκοπέω-ῶ, Μ. ἦσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ κυρ. διὰ κολακειῶν καὶ ἀπάτης) ν' ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου, Δημαγωγῶ.

Δημοκόπημα (τὸ). ἔργον (σκευώρημα) δημοκόπου.

Δημοκοπία (ἡ). τὸ πολίτευμα τοῦ δημοκόπου. « Δημοκοπίαν, ἐπιμονὲς νόσημα, τυραννίδος οὐκ ἔλαττον, « Πλ.

Δημοκοπικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) πρὸς δημοκοπίαν.

Δημοκόπος (ὁ). ὁ δημοκοπῶν, δημαγωγός.

Δημόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [δ. κραίνω]. ἐπικυρωμένος (ψηφισμένος) ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Δημοκρατίομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι δημοκρατικῶς, ἔχω (ζῶ εἰς) δημοκρατίαν.

Δημοκρατία (ἡ). εἶδος διοικήσεως, καθ' ἣν τὸ κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν) ἔχει ὁ δῆμος.

Δημοκρατίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὴν δημοκρατίαν, εἶμαι-

Δημοκρατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κλίνων πρὸς) τὴν δημοκρατίαν, φρενῶν δημοκρατικῶς.

Δημολάληκτος (ὁ, ἡ). Ζ. Δημόθροος.

Δημόλευστος (ὁ, ἡ), Π. [δ. λεύω]. λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Δημολογέω-ῶ, Μ. ήσω, =Δημηγορῶ. (κυρ.) ὁμιλῶ δημοτικῶς (τὴν γλῶσσαν ἢ πρὸς χάριν τοῦ δήμου), ἀστειζόμαι, (παρδλ. Δημῴδω).

Δημολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ δημολογεῖν, Δημηγορικός.

Δημολόγος (ὁ), =Δημηγόρος.

Δημοπαθηκὶς (ἡ). ὁ ἀπατῶν μὲ τὰς κολακείας του (ὡς ὁ πίθηκος) τὸν δῆμον.

Δημοπληθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. =Δημοπληθής.

Δημοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ δημοτην (πολίτην), πολιτογραφῶ.

Δημοποίητος (ὁ, ἡ). πολιτογραφηθείς (εἰσποιηθεὶς εἰς τὴν πολιτείαν) ὑπὸ τοῦ δήμου.

Δημόπρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πραχθεὶς ὑπὸ (ἢ ἐν ὀνόματι) τοῦ δήμου.

Δημοπράτος (ὁ, ἡ), = Δημοπράτος.

Δημοπρόβλητος (ὁ, ἡ). (νλγ.). ὁ προβληθεὶς (ἐκλεχθεὶς) ὑπὸ τοῦ δήμου.

Δημορρῥᾴφης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ῥηγμένος ἐναντίον τινὸς ὑπὸ τοῦ δήμου.

Δῆμος (ὁ), [δίδωμι ἢ δᾶ-Γῶ, παρδλ. Λαός]. ὁ λαὸς μιᾶς πόλεως ἢ ἐπαρχίας (κυρ. δημοκρατουμένης), ἢ κοινότης. « Θεὸς δ' ὣς τιετο δῆμῳ, « Ἰλ. Ε. « Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, « Δμ. 2) (ἐν γέν.) πλῆθος. « Ὀνείρων—, « Ὁδ. Π. « Τυράννων δῆμον τετρακοσίων, « Φλστρ. 3) ὁ κοινὸς λαὸς, ὁ ὄχλος, (ἀντιθ. ὡς πρὸς τοὺς ἀρίστους), καὶ ὁ (ἐκ τοῦ ὄχλου· « Ὃν θ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, « Ἰλ. Β. « Οὐκ ἔοικε δήμου ἐόντα, « Ἰλ. Μ. « Τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, « Ακ. 4) χώρα, ἐπαρχία, ἐπικράτεια. « Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, « Ὁδ. Α. « Λυκίης δήμου, « Ἰλ. Π. 5) ἡ συνάθροισις τοῦ λαοῦ. « Παριέναι (« Εἰσιέναι) εἰς τὸν δῆμον, « Ἀποθνῄσκειν ἐν τῷ δήμῳ, « Ξεν. 6) δημοκρατία. « Καταλύειν τὸν δῆμον, « Ξεν. 7) (εἰς τὰς Ἀθ.) χωρίον ἢ χωριὰ (τελοῦντα ὑπὸ ἕνα δήμαρχον). « Διελυμένοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους, « Ἰσκρ. « Ψηφίσαι (« Χολαργεῖς κτλ.) τὸν δῆμον, « Πλ. « Τοῦ δήμου πέντε καὶ τριάκοντα στάδια τοῦ ἄστεος ἀπέχοντος, « Δμ.

Δημός (ὁ), [δαίω]. τὰ πάχος ὅπου σκεπάζει τὰ ἔντερα, (ἐν γέν.) ἄλειμμα, ξύγγι.

Δημοσία, ἐπίρ. =Δημοσίως.

Δημοσιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δημόσιον.

Δημοσίευσις, εως (ἡ). κοινοποίησις. 2) δήμευσις, (ἐκ τοῦ

Δημοσιεύω, Μ. εύσω. (μὲ α(τ.) Κάμνω τι δημόσιον, κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ εἰς ὅλους, κοινολογῶ. 2) =Δημεύω. 3 (χ. τ.) παρουσιάζομαι εἰς τὸ Κοινὸν πράττω τι δημόσιος· « Εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος, « Ἰατρὸς (« Διδάσκαλος) δημοσιεύων, « Πλατ., ἀντίθ.

Δημόσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον ἢ γινόμενος μὲ ἔξοδα τοῦ δήμου· κοινός. « Ἥλιον γὰρ οὔτε θεασοίμεθα ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐδὲν, οὔτε δημοσιώτερον, « Συν. ‖. (οὐσ.) Δημόσιος (ἐνν. δοῦλος), (ἐν γέν.) ὑπηρέτης τῆς πολιτείας, π. χ. Ἀντιγραφεὺς, Ἀργειοφύλαξ, Θησαυροφύλαξ (ς) κτλ., (κυρ. δὲ) Δήμιος ἢ Δεσμοφύλαξ. « Δημόσιον (ἐνν. οἴκημα), ἢ φυλακὴ ἢ τὸ κοινὸν θησαυροφυλάκιον. « Δημόσια (ἐνν. πράγματα ἢ χρήματα), τὰ πολιτικὰ, αἱ ὑποθέσεις ἢ τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου. « Δημοσία (ἢ Δ.) Δαμασία (ἐνν. σκηνή), ἡ τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, (ἀναλογ τροπον τινὰ μὲ τὸ παλάτιον. « Ὅπως δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς ἔχω σκηνοῦσι, σκηνὴν αὐτῇ δημοσίαν ἀπέδειξε, « Ξεν. Πολιτ. Λακ. (ὕθεν). « Οἱ περὶ δαμοσίαν, « Ξεν. Ἑλλ. οἱ ἐπισημότεροι, οἱ περὶ τὸν βασιλέα ὄμισως, (τρόπον τινὰ) οἱ αὐλικοί.

Δημοσιόω-ῶ, Μ. ώσω, =Δημοσιεύω, κοινολογῶ, χωρίζω τι εἰς τὸν δῆμον· ἐδημοσιώθη (Κκδ. Γ'. 68).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημοσιώνης, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ὠνούμενος) τὰς δημοσίας πρασοδυ. ἐνοικιαστής.
Δημοσιωνία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δημοσιώνα, ἐνοικίασις τῶν δημοσίων πρασόδων.
Δημοσιώνιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται καὶ συνάζονται αἱ πρόσοδοι, τὸ κατάστημα τοῦ δημοσιώνου.
Δημόσιος, ἐπίρ. ίως (ἡ Ἀπὸ) τὸ δημόσιον, φανερά, μὲ ἔξοδα (ἢ ἐν ὀνόματι) τοῦ δήμου.
Δημοσόος (ὁ, ἡ), Π. [δ. σώζω]. ὁ σώζων τὸν λαόν.
Δημόστασος (ὁ, ἡ), Π. [δ. στάω]. διωγμένος ἀπὸ τὸν λαόν, φυγᾶς, ἐξόριστος.
Δημοτελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τελούμενος ὑπὸ (μὲ ἔξοδα) τοῦ δήμου.
Δημότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Δημόσιος. ‖ (οὐσ.) ἀντὶ Δημότης.
Δημοτερπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (εὐχαριστῶν, ἀρέσκων εἰς) τὸν δῆμον.
Δημοτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι-
Δημότης, ου (ὁ). πολίτης (ἡ συμπολίτης τινὸς) ἀνήκων εἰς ἕνα τῶν (ἐν Ἀθ.) δήμων. 2) εἷς τοῦ δήμου (τῶν πολλῶν), ἰδιώτης.
Δημοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀγαπῶν (ἔχων ἁλίαιν, καταδεκτικὸς πρὸς) τοὺς δημότας, δημοκρατικός. ‖ (οὐσ.) « Τὸ δημοτικόν, » Διαδ., ἀντὶ Οἱ δημόται, ὁ δῆμος.
Δημοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δημοτικὸν τρόπον, ὡς δημότης ἢ ὡς δημοτικός.
Δημότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Δημότης.
Δημοῦχος (ὁ, ἡ). = Πολιοῦχος. ‖ (οὐσ.) κάτοικος ἢ ἄρχων (προεστὼς, κυρ. εἰς τὰς Θεσπιάς) τοῦ δήμου.
Δημοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Δημοβόρος.
Δημοφανής, ἐος (ὁ, ἡ), ᾗ
Δημόφαντος (ὁ, ἡ) φανερὸς (γνωστὸς) εἰς τὸν δῆμον, πασίδηλος, δημόσιος.
Δημοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὸν δῆμον. 2) (ἑνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυμοφθόρος.
Δημοχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χαροποιῶν (ἀρέσκων εἰς) τὸν δῆμον.
Δημοχαριστὴς, οῦ (ὁ) ὁ κολακεύων (χαριζόμενος εἰς) τὸν δῆμον, δημαγωγός.
Δημοχαριστικὸς, ἡ, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κολακεύῃ (χαρίζεται εἰς) τὸν δῆμον, δημαγωγικός.
Δημόω-ῶ, Μ. ώσω. = Δημοσιεύω, διαδίδω, κοινολογῶ. ‖ (μσ.) πράττω ἢ δημιλῶ ὡς εἷς τοῦ δήμου, (κατ' ἔκτ.) παίζω, χωρατεύω. « Ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; » Πλάτ., (παρβλ. Δημυλιγέω).
Δημώδης, ους (ὁ, ἡ). τοῦ δήμου, κοινός, χυδαῖος, πρόστυχος.
Δήμωμα (τὸ), [δημόω]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ διασκεδάσεις (τὰ παιγνίδια, οἱ ἀστεϊσμοὶ) τοῦ δήμου, τραγούδια δημώδη.
Δημωφελίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δημωφελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος εἰς τὸν δῆμον, κοινωφελής.
Δημωφελῶς, ἐπίρ. Πρὸς ὄφελος τοῦ δήμου, κοινωφελῶς.
Δήν, ἐπίρ. Π. πολὺν καιρόν.
Δηναιὸς [δήν], ἡ, όν, Π. ὁ πολὺν καιρὸν διαγκών, πολυχρόνιος. 2) ὁ πρὸ πολλοῦ ὑπάρχων, ἀρχαῖος, παλαιός. 3) ὁ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐλθών, ἀκριβοθώρητος ‖ (οὐδ.) Δηναιὸν, ἐπίρ. = Δήν.
Δηνάριον (τὸ), [Λατ.]. εἶδος νομίσματος (ἴσον 3 ⅜ ὀβολ.) = Τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο Δηνάριον, « Πλ.
Δῆνος [δέω]. ους-ους (τὸ), Π. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), = Βουλὴ, σκέψις, (συνκδχ.) φρονῆτις, συλλογὴ· τέχνασμα, πανουργία.
Δηξὶς, δηκὸς (ἡ), [δάκνω]. σκωλῆκι τῶν ξύλων, σάρακας.
Δηξιθύμος (ὁ, ἡ), Π. = Δακέθυμος.
Δῆξις [δάκνω], εως (ἡ). δάγκαμα, (μτγν.) κάψιμον, πόνος, τσούξιμον, (τρπ.) ἔγγιγμα, πείραγμα.
Δηξιχερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων τὴν χεῖρα.
Δηόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἀττ. ἀντὶ Δηΐδω, καίω (ἐρημόζω) τόπον τινὰ ὡς ἐχθρός.
Δήπερ, μόρ. (Ἐλαττωτ.) Κἂν, τοὐλάχιστον.
Δήπτη, μόρ. (Βίβα ωτ.) = Δήπου.
Δήποθεν, μόρ. (Ἀριστοτέλουγ.) (εἰς τὴν φρσ.) « Ὑπόθεν δήποθεν, » ἀπ' ὁπου καὶ ἄν.
Δήπουκα, Δ. ἀντὶ
Δήποτε καὶ Δηποτοῦν, μόρ. (Ἀριστοτέλουγ. καὶ Διατακτικ.) « Τί δήποτε; « Λξ., τί πρᾶγμα (διατί) ἀρά γε; » « Ὅς τις δήποτε. « Ὁποιος καὶ ἄν ἦνε. » Οὐ δήπου' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; « Σοφ. μήπως (μὴ τύχῃ) καὶ; » Ὅπως δήποτε, (ἢ) « Ὅν τινα δηποτοῦν τρόπον, « Δμ., ὅπως καὶ ἄν, δὲν μᾶς μέλει πῶς.
Δήπω, Δήπουθεν, μόρ. (Βεβαιωτ.). βέβαια, ἀναμφιβόλως. « Χαιρεφῶντα γάρ ἴσως δήπου, » Πλάτ. 2) (Διατακτ.) « Οὐ δήπου διανοεῖ, » Πλάτ., μήπως τάχα (δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι) στοχάζεσαι;
Δηριάω-ῶ, καὶ (μα. ὃ καὶ ὀρθότ.) Δηριάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. [δῆρις]. μάχομαι, πολεμῶ· φιλονεικῶ, συνεριζομαι· ἀντιφέρομαι.
Δηριηθῆναι, (κατὰ μὲν τὸν Κορ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δῆριν θεῖναι καὶ
Δηριηθήτην, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δῆριν θήτην· (κατὰ δὲ τὰ Δεξ.) ἀόρ. τοῦ
Δηρίομαι, Μ. ἰάομαι (ἀόρ. Ἐδηριάμην ἢ Ἐδηρίσθην), Π. = Δηριάομαι.
Δῆρις, εως ἡ ιος (ἡ), Π. μάχη, πόλεμος· ἁμίλλα· φιλονεικία.
Δηρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [δῆρις, †φάω]. φονευμένος εἰς τὸν πόλεμον.
Δηρίω, Μ. ἰσω, Π. = Δηρίομαι.
Δηρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόβιος, [ἐκ τοῦ
Δηρὸς [δῆν], ά, όν, Π. = Δηνοιὸς, ὁ διαρκὼν πολὺν καιρόν. ‖ « Δηρὸν (ἐνν. Διὰ ἢ Κατὰ χρόνον), ἐπίρ (διὰ) Πολὺν καιρόν.
Δῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Δήσασκον, Π. ἀντὶ Ἔδησα, ἀόρ. τῆς ὀρς. τοῦ Δέω (δένω).
Δήσεν, Π. ἀντὶ Ἔδεξεν = Ἐδεήθη.
Δῆσθε, πλθ. β'. πρα. τῆς ὑποτ. τοῦ Δέομαι.
Δῆτα [δῆν], ἐπίρ. Βεβαιωτ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Ἔμφασ.). βέβαια! καὶ λοιπόν! τέλος πάντων! τάχατες! δά! « Καθ' ὅσις οὐ δῆτα, ἔφη, » Πλάτ., ὄχι δά! « Τί δῆτα; » Ἄρξφ., τί (διατί) τάχα; « Μὴ δῆτα, αὐτ., ὄχι δά!
Δῆτε Δέλ. ἀντὶ Δεῦτε, ἢ 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Δ' ἰδιτε) = Δεῦτε, « Ἀλεγαινέω δηῦτέ

(γρφ. δ' ηὖτέ) μ' Ἔρως ἔτυψεν ὥστε χαλκεὺς πελέκει, « Ἀνακρ.
Δήω, Π (πάντοτε μελλοντικῶς). Θὰ εὕρω.
Δηὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἡ Δημήτηρ
Δήωσις [δῄόω], εως (ἡ). καύσιμον (ἀφανισμὸς) τόπου ἐχθρικοῦ.
Δί, Π. ἀντὶ Διΐ, δοτ. τοῦ Ζεύς.
Διά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. ᾗ σημ. ἐν μὲν συντ., μὲ γεν. μὲν 1) Τόπον (ἢ Δ'. κατὰ διάστασιν, ἐξηγουμένη διὰ τοῦ) διὰ μέσα, ἀναμεταξύ. « Διὰ δὲ Τρῴων πέντε' ἠδ' ἑπικούρων. « Ἰλ. Ν. « Θέσις ἔξια διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσιν ἀνατεθημένων, « Ἡρ. « Ἄθει ᾗ δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος, « Ξεν. « Τὰς ἐλαίας διὰ παλαιοῦ (δι' ἴσου) φυτεύειν, « Θφρ. « Οἰκεῖ δὲ κώμας ἀπειρίστους καὶ ταύτας διὰ παλαιοῦ, « Θκ. « Τὴν φυλακὴν αὐτοῖς δι' ἐλάσσονος, ᾗ μὴ ἀπὸ Βυθέρου εἶναι αὐτ. « Ἐκ δὲ τῶν πύργων, ὧντων δι' ὀλίγου αὐτ. « Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργ. ἦσαν μεγάλοι, « αὐτ. (ᾗ Β'. κατὰ συνέχειαν), πέρα-πέρα, ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. « Τανυσσάμενος διὰ μήλων, » Ὀδ. 1. « Πῇ δὲ διὰ νηὸς, » Ὀδ. . . « Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν αἱ νῆες οὐ διὰ πάσης εἶχον καταστρώματα, « Θκ. « Διὰ ποταμῶν γνωθυμίασιν ἀναφέρονται, « Ἀρστ. « Ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, « Συν. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ. παρ. Π.) « Ἔρχονται πεδίοις, « Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) « Διὰ πάντων τῶν καλῶν διελκυόντες, « Πλ. « Ὅσοις τὸ ζῆν δ.ὰ κακιουργημάτων φλάθη, « Πλάτ. (ᾗ περιφρ.) « Διὰ μαχῆς (λόγων, βασάνων κτλ.) ἔναι ἢ ἐλθεῖν, « Δξ. « Ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων κατασταθῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης. « Ἰσοκ.

2) χρόνον (ἢ Δ' κατὰ διάστασιν) « Διὰ χρόνου λέγειν, « Αἰσχ. « Εἰωθὼς διὰ παλαιοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι, « Ἡρωδ. (καὶ ἄλλ.) « Ὡς ἂν ἀσμένη μι ἐωρακοῖσι, ἑκοντα δὴ διὰ χρόνου. « Ἀσ. « Ἦκω δὴ διὰ χρόνου. Καὶ ὁ Κῦρος ἔφη· Νὴ Δία, διὰ μακροῦ γε, « Ξεν. » Δύξαν μοι διὰ παλαιοῦ προσεμπεῖν αὐτὸν, « Ακ. « Τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας διὰ μακροῦ ὀφθέντα. « Ἀρρ. « Ἐκ γοῦν ἔπιπτε διὰ μακροῦ σαυτὸν, « Ἀκ. « Ἐπεπτείνδι' ἐνιέα ἐτῶν δασμόν, « Πλ. « Διὰ τέτρατα πέμπτα συνάγειν, « Ἀρ.στ. « Διὰ δυοῖν ἡμερῶν, « Δσαρ. « Δι' ἡμερῶν τινων πλεῦσαι, Θφρ. « Καὶ πάλιν « ἐσῆλυεν εἰς Κασπιανοῦμ δι' ἡμερῶν τινῶν. « Γρφ. (ᾗ Δ'. ἀλλ. « Διὰ τρίτης, « Ἀρ.στ. (ᾗ Β'. κατὰ συνέχειαν), ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. « Πᾶς ὁ διὰ μέσου χρόνος, « Δξ. « Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος, « Λξ. « Δικτάτωρα διὰ βίου, « Πλ. « Εἴκοσι ἀπέδεξαν διὰ βίου, « Πλ. « Εἴκοσι παρ' αὐτῷ δι' ἔτους τραφομέ ας, « Ἡρδ. « Ὀπταινόμενος αὐτοῖς δι' ἡμερῶν ἀφ. Γρφ. « Ἀήσειν διὰ τέλους μὴ δύνασθαι διὰ νηρὸς ὤν, « Βιμ. « Καὶ ἀναπαύσασθαι διὰ κροῦ σεσικέναι, « Ακ. 3 Αἰτιατ. (ἢ ὑλ., σημαίν. τὸ μέσον δι' οὗ ἢ ἐν τὴν ἐξ ἧς, καὶ ἐξηγ. κοιν. διὰ τοῦ μ » Οὐ διὰ μελανας ἀλλὰ δι' αἴτιας γράφειν τοὺς νόμους. « Πλ. « Διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τρέφειν, « Γαλ. « Ἀγάλματα ἐξεφάνησε πεποιημένα, « Λξ. « Εἶμι διὰ τίν' ἢ ἀφορμὴν ἢ μελίτης γεγόμενος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λθ. «Διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν τὸν λόγον, « Πλ. « Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναί,« Ξεν. « Διὰ χειρὸς (χειρῶν) ἔχειν τὰς ἡνίας, « Πλ. « Διὰ μνήμης ἔχειν, « Αξ. (καὶ παρὰ μουσικ.) « (ἁρμονία) Διὰ τεσσάρων (ἐνν. γραμμῶν ἢ φωνῶν), « Διὰ πέντε,« Δ « παῶν, « (παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. ἰατρ. ᾠμονολεκτ.) « Διάῤῥοῦον (κολλούριον) «διάκροκον κτλ., τὸ Διὰ ῥόδων (κρόκου κτλ.) ἐσκευασμένον ἰατρικόν.

4) Τρόπον (σημ. τὸ Πῶς, ᾗ ἐξηγ. ὡσαύτως διὰ τοῦ Μέ. « Διὰ πολλῶν (πλειόνων, βραχέων) λέγειν, « Αξ. « Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, « Ξεν. « Αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι,« αὐτ. « Διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν, « Πλ. « Διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων αἴτιοι σωτηρίας τοῖς ἄλλοις κατέστησαν, « Δημ. (ἰδοὺ ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ.) « Διὰ τιμῆς (ὀργῆς, φρονήσεως, ἡδονῆς, φροντίδος κτλ.) ἔχειν τινά, ἢ (πθ.) εἶναί (γενέσθαι) τινι,« ἀντὶ Τιμᾶν (κτλ.) τινα ἢ Τιμᾶσθαι (κτλ.) ὑπό τινος. ‖. (μὲ αὐτ. δὲ 1) Τόπον ἢ χ) Δι' μέσου (Ποιητ.). « Δι' ἄκριας ἔχειν αἶσι, « Ὀδ. Κ. « Βῆ δι' ὄμφα, « Ὀδ. Π. 2) Χρόνον (σπν. καὶ Π.) « Ὀρφναίην (« Ἀμβροσίην) διὰ νύκτα, Ἰλ. Β., Π.

3) Αἰτίαν (ποιητικήν). « Ἐνίκησε δι' Ἀθήνην, « Ὀδ. Θ. « Διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθητε· ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολοῦσθε, « Δημ. « Ἀσθενὴς ἦνδ' ἀργυρίου, « Θκ. « Διὰ τὸ ἄσμενοι ἂν ἐξελθεῖν, « αὐτ. « Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῦ αὐτὸν στεφανῶσαι; « Αἰσχ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) Τόπον ἢ τὸ διάμεσον. « Διαπλέω, διορύσσω. 2) Χρόνου παράτασιν ἢ συνέχειαν. « Διαβιόω, Διαμένω. 3) Διαίρεσιν. « Διαλύω, Διαφωνῶ, Διίστασθαι. 4) τὸ μεταξὺ διάστημα. « Διάλευκος, Διάχρωσος. 5) ἀμοιβαιότητα. « Διαδοκιμάζομαι, Διαφιλοτιμέομαι. 6) ἐντέλειαν. « Διαπράττω. 7) ἐπίτασιν ἢ ἔμφασιν. « Διαγανακτῶ, Διαισθάνομαι, Διαστέρομαι.

Δία, αἰτ. τοῦ Ζεύς.

Δίας, Π. θηλ. τοῦ Δῖος

Διαβαδίζω, Μ. (σω Περιπατῶ διὰ μέσου τινός. 2) περιδιαβάζω, παρνοδιαβαίνω.

Διαβάθρα (ἡ). ἡ σκάλα (γέφυρα) δι' ἧς ὁκ. ἐμβαίνομεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ πλοῖον.

Διάβαθρον (τὸ). εἶδ. ὑποδήματος.

Διαβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀορ. Διέβην χῆ.). Περνῶ (διὰ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης ἢ ἰσθμοῦ) ἀντικρύ. 2) = Μεταβαίνω. 3) σχεδὸν ὄρθιος ἔχων μακράντὸν ἕνα πόδα τοῦ ἄλλου. « Βαδίζον δὲ βραδίως τοῦτο τὸ ζῷον καὶ μεγάλα διαβαίνον, Ἀρστ. (ἴδε καὶ Συμβαίνω).

Διαβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Διέβαλον χῆ.). Περνῶ τι διὰ μέσου ἄλλου ἢ ἀπὸ μίαν ἄκραν εἰς ἄλλην, Διαβιβάζω. « Διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας εἰς τὴν Νάξον, « Ἡρ. (ᾗ ἑλλ.) « Ἐκ Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλόντων (ἐνν. ἑαυτούς ἢ τὰς ἑαυτῶν ναῦς),« Θκ. (καὶ πθ.) « Καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ, « Διοσκ. 2) κατηγορῶ (κάμνω μισητόν, ὑποπτον) τινα πρός ἄλλον· βάλλω σκάνδαλα μεταξύ τινων. « Τὸν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, « Λκ. « Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον, « Πλάτ. (ᾗ πθ) « Διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι, « Πλ. « Βίος διαβεβλημένος,« Ἡρωδ. « Διαβέβληνται πανταχῇ τῷ σώματι,« Πλάτ., εὑρίσκονται εἰς ἔγθραν μὲ, ἔχουν ἀντιπάθειαν, (παρβλ. Συγκρούω). 3) ἀπατῶ. « Διέβαλέ μ' ἡ γραῦς, « Ἀρχῖπ. « Καὶ διαβάλλων ἑαυτὸν εὖ, « Ἡρῳδ. (καὶ μπ.) « Διαβάλλεταί μ' ὁ θεῖος, « Ἀρχῖπ. (καὶ πθ.) « Διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις, « Ἡρ. 4 (σπν.) = Παραβάλλω, ἢ δ) = Καταβάλλω. 6) (μτ.) παίζω (κωμ. κύβους ἢ ὁμοιόν τι) μετά τινος. « Τούτοις γὰρ ὥσπερ ἀστραγάλοις, ὅταν τύχῃ παίζουσι, χρῆται καὶ διαβάλλεται πρὸς αὐτούς, « Πλ. (παρβλ. Διαπληκτίζομαι).

Διαθαπτίζομαι, Μ. ἰσομαι. Παίζων ἢ λαμπλλόμενος πρός τινα εἰς τὸ κολύμβημα βουτῶ εἰς τὸ νερόν.

Διαθαυμάζω, Μ. ἰσω. Ἐξετάζω (δοκιμάζω) τι ἀκριβῶς καὶ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

Διαθασείω (χ. Μ.), ἀντὶ Διαθησείω.

Διαθασιλίζομαι, Μ. ἰσομαι, = Βασιλεύω, διαγωνίζομαι περὶ τῆς βασιλείας πρός τινα.

Διάθασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαθαίνειν, πέρασμα. 2) = Μετάβασις. 3) τόπος ἢ μέσον πρὸς τὸ διαβαίνειν, γέφυρα, πέρασμα, φηγάτοπος, (Τουρκ.) γκετάτι. 4) τὸ διεστηκότων τῶν ποδῶν στάσιμον, (ἐπμ.) ὄἄχημα, ἔκτασις· (τρπ.) μέγεθος, ὕψος, ὄγκος. « Καὶ διάθασιν τοῖς καταστρώμασιν ἔθωκε, « Πλ. « Καὶ μετ' αὐξήσεως ἔνια καὶ διαθάσεως ἐξαγγέλλων, « Πλθ.

Διαθάσκω, Π. ἀντὶ Διαθαίνω ἢ Διαθαδίζω ἢ Διαθιβάζω.

Διαθασταζω, Μ. άσω. Σηκόνω τι ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὸ μεταφέρω διὰ μέσου τινὸς ἢ δι' ὅλης τῆς ὁδοῦ. 2) δοκιμάζω τὸ βάρος τινὸς πράγματος κουνῶν αὐτὸ εἰς τὸ χέρι μου.

Διαθατέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαβαίνω.

Διαθατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συνεργῶν πρὸς) διάθασιν. « Ζεὺς —, « Αξ. ‖. (οὐσ.) « Διαθατήρια (πλ.) (ἐνν. θύματα ἢ ἱερά, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Θκδ. Ε', 116, τ' ρίσκεται καὶ προσκ(μενον), τὰ γινόμενα ὑπὲρ εὐτυχοῦς διαθάσιος (ποταμοῦ χῆ.) καὶ ἐν γέν. ὑπὲρ εὐοδώσεως. 2) « Διαθατήριον,« ἀντὶ Διάθασις, πέραμα.

Διαθάτης, ου (ὁ). ὁ διαβαίνων, περαστικὸς, ὁδοιπόρος. 2) Δ. ἀντὶ Διαθήτης.

Διαθατικός, ἡ, όν. Ὑγρηαμένων (ἐπιτήδειος) πρὸς διάθεσιν· διαπερατικός· (γρμτ.) = Μεταβατικός.

Διαθατός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ διαθῇ. « Ποταμὸς —, « Ξεν., (καὶ τρπ.) « Ὀλίγος εἶναι διαθατὸν τὸν ἐναποκείμενον νοῦν,« Γρ., ἀντὶ Καταληπτόν.

Διαθεθαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω τι ἐντελῶς. ‖. (μτ.) πιστοποιῶ, ἢ ὑποσχομαί τι μετὰ πολλῆς βεβαιότητος, (μὲ ἀπαρ.) ὁμόχρωμίζομαι.

Διαθεθαίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαθεθαιοῦν, πιστοποίησις.

Διαθεθαιωτικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπῤῥ.) -κῶς. Ὁ συντελῶν πρὸς διαθεθαίωσιν.

Διάθημα (τὸ), [διαθαίνω]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) πορεία, περιπάτημα, πέρασμα· ἀδρασκελιά.

Διαθησία (χ. Μ.). Ἔγω ἀκοπὸν ἢ ἕξιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ διαθῶ.

Διαθήτης [διαθαίνω], ου (ὁ). ἐργαλ. (μθμπ. κτλ.), τὸ (χυθ.) πριγέλι καὶ (ἰσπ.) κομπάσσα. 2) τὸ νεροζύγι (ἢ στέφνη) τῶν οἰκοδόμων κλπ. 3) = Σίφων, τυλούμπα. 4) πάθος τι δυσίατον, « Διέῤῥοια τῶν ὑδρώπων, ἢ (κατὰ τὸν Ἀριστ.) «Σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὖρον ξύντηξις «.

Διαθιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (Ἀναγκάζω) καθ' ὑπερβολήν.

Διαθιάζω, Μ. άσω καὶ Ἀττ. -θιῶ. Περνῶ (Μεταφέρω) τι εἰς τὸ ἀντικρυνόμερος.

Διαθιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαθιάζειν, μεταθασμός.

Διαθιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ διαθιάζειν.

Διαθιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω τι ὥσωλεν. Κατατρώγω. « Πάντα ὑπουλα ᾖ σαθρὰ ᾗ διαθιβρωμένα, « Μξμ.

† Διαθιόω-ῶ, Μ. ώσω, (δίδει χρόνους τινὰς εἰς τὸ) Διαζάω.

Διαθίωσις, εως (ἡ). ἡ τοῦ βίου διαγωγή.

Διαθλαστάνω, Μ. θλαστήσω. Ἐβγάλλω (ποῦ καὶ ποῦ) βλαστούς, φυτρόνω ἀναμεταξύ τινος ἢ ὅλως διόλου, ξεφυτρόνω.

Διαθλάστησις, εως (ἡ), τὸ διαθλαστάνειν, ξεφύτρωμα.

Διαθλέπω, Μ. θλέψω καὶ βλέψομαι. Ἀνοίγω ἢ Σηκόνω τὰ ματία μου ᾗ βλέπω ὁλοτρόγυρα ἢ ἀσκαρδαμυκτί, ἀτενίζω.

Διάθλεψις, εως (ἡ). τὸ διαθλέπειν, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ προσοχήν.

Διάθλημα (τὸ), πανθ, τι διαθάλλεται (περνᾷ ἀνάμεσα). «Γλωσσαΐδα τινά, ἣν διάθλημα, « Ι. Δούδς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Διαθλητέον, θετ. τοῦ Διαθάλλω.

Διαθλητικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπῤῥ.)-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος πρός, ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν) διαθολήν.

Διαθλήτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ διαθάλλων.

Διαθλίζω, Μ. θλίψω. Ἀναθρύω.

Διαθλώσκω, Μ. μηλοῦμαι (ἀόρ. Διέμολον, κτλ.), Π. ἀναχωρῶ.

Διαθοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζων κηρύττω (Διαθόω, Γνωστοποιῶ) τι δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον καὶ καθεξῆς πανταχοῦ, (ὕθεν πθ.) « Διαθοῶνται ταῦτα,« Πλάτ., εἶνε παγίγνωστα. « Διαθεθοημένος ἐπὶ συνέσει,« Λκ., ἀντὶ Διαφήμιστος.

Διαθόησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαθοᾶν.

Διαθόητος (ὁ, ἡ). ὁ διεθεθοημένος, περιθόητος, περίφημος, πολυθρύλητος, κατάγνωστος.

Διαθολεύς, έως (ὁ). ὁ διαθάλλων.

Διαθολή (ἡ). τὸ διαθάλλειν, (ἡ ψευδῶς ᾗ κρυφ ὡς γινομένη κατά τινος) κατηγορία, (Τουρκ.) μιναφιλίκι· (συνκδχ.) ὑπόψια.

Διαθολία (ἡ), Π., ἀντὶ Διαθολή.

Διαθολικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπῤῥ.) -κῶς. = Δια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ελητικός. 2) (ἐκκλησ.) ὀδυνήκων εἰς τὸν διάβολον.

Διάβολος (ὁ, ἡ). ὁ διαβάλλων (κατηγορῶν ψευδῶς καὶ κρυφίως), (Τουρκ.) μηναρίκης. » Τοὺς διαβόλους μᾶλλον ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίσει, μείζω ζημίαν ἡγούμενος φίλων ἢ χρημάτων στερίσκεσθαι,« Ξεν. 2) ἐναντίος, ὑποπτος. » Εἴτῳ ὑμῶν διάβολόν τι ἐντῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρέστηκεν, « Ἀνδκδ. ‖. (ὑσ. ὁ ἐκκλησ.) ὁ δαίμων, ὁ σατανᾶς (» Διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν θεὸν διέβαλε πάλιν τὸν θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, « Χρσ).

Διαβόλως, ἐπίρ. Μὲ σκοπὸν διαβολῆς· διαβλητικῶς.

Δια·βομβέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ αἰτ.)=Διαβοάω, διαθρυλλῶ. 2) (χ. πτ.) βομβῶ (βουζω) δυνατὰ καὶ ἀδιακόπως.

Δια·βορβορύζω, Μ. ύξω. Ἔχω διακεκομμένα ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διαρκῆ γουργαρητά.

Ψ Διαβόρειος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος (βλέπων) πρὸς βοῤῥᾶν, (ὁ Κορ. ἔκρινεν ὑποπτον τὴν λέξ.).

Δι·άβορος (ὁ, ἡ), Π. [διαβιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων ἢ κατατρωγόμενος.

Δια·βόσκω, Μ. βοσκήσω. Τρέφω (καὶ πθ. ἢ μσ.) Βόσκω ποτ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ, ζῶ (τρέφομαι) ὅπου καὶ ὅπως δυνηθῶ.

Δια·βοστρυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω ὅλα τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου εἰς πυκνοὺς βοστρύχους (πλεξίδας ἢ σγουρά).

Δια·βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ (διασκεδάζω) τὸ βουκόλιόν μου μὲ τὴν σύριγγα, (μτφορ.) τρέφω μὲ ματαίας ἐλπίδας, θέλγω, εὐφραίνω.

Δια·βουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι (συλλογίζομαι) ἐπιμόνως, συμβουλεύομαι, μελετῶ.

Διαβουλία (ἡ). σκέψις, στοχασμός, σκοπός.

Διαβούλιον (τὸ). συμβούλιον, σύσκεψις. 2) διαλογισμός, στοχασμός, σκοπός, σχέδιον.

Διάβουλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Δίβουλος.

Δια·βραβεύω, Μ. εύσω. Μοιράζω τὸ (ἢ ὡς) βραβεῖον, (συνκδχ.) δίδω τὸ δίκαιον εἰς ἕποιον ἀνήκει, (κοιν.) κάπτω τὴν κρίαιν.

Διάβρεξις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ Διαβρέχειν, κατάβρεξις, μούσγευμα.

Διαβρεχής, έος (ὁ, ἡ), =Διάβροχος, [ἐκ τοῦ

Δια·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω ὅλως διόλου, καταβρέχω, μουσκεύω.

Διαβριθής, έος (ὁ, ἡ), =Ἐμβριθής, πολλὰ βαρύς, (κατ' ἔκτ.) ἰσχυρός, σκληρός [ἐκ τοῦ

Δια·βρίθω, Μ. βρίσω. Καταβαρύνω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.).

Δια·βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, =Βριμάσμαι, Ἐμβριμάομαι.

Διαβροχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβρέχειν, Διάβρεξις.

Διάβροχος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, διαπερασμένος ἀπὸ ὁποιανδήποτε ὑγρόν, μουσκεμένος. » Νῆες διάβροχοι, « Θκ., παληοκάραβα, ποῦ κάμνουν νερά. (ᾧ τρπ.) » Οἶνῳ (» Ἐρωτι)—, « Ακ., Σῆ.

Διάβρωμα (τὸ). καταφαγωμένων (τρυπημένον) ἀπὸ πολυκαιρίαν ἢ σήψιν μέρος, φάγωμα, κουφάλα.

Διάβρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβιβρώσκειν ἢ διαβιβρώσκεσθαι, κατανάλωσις.

Δι·αβρωτικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ διαβιβρώσκειν, σηπτικός, καταναλωτικός.

Δια·βυνέω, Ἰων. ἀντὶ

Δια·βύω, Μ. βύσω, Χώνω τι μὲ βίαν (ἵνα περάσῃ πέρα-πέρα, ἢ μείνῃ ὡς ζέππωμα).

Διαγαληνίζω, Μ. ίσω. Γαληνίζω (Γίνομαι Γλαρός) ὅλως διόλου.

Διαγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ καθ' ὑπερβολήν· (ἰατρ.) κακοφορμίζω.

Διαγανάκτησις, εως (ἡ). μεγάλη ἀγανάκτησις.

Διαγγελία (ἡ). ἡ δι' ἀπεσταλμένου ἢ εἰς ὅλα τὰ μέρη γενομένη κοινοποίησις, μήνυμα.

Δι·αγγέλλω, Μ. ελῶ. Μηνύω δι' ἀπεσταλμένου (ἀγγέλου) ἢ δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον ἢ καθεξῆς, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, κοινολογῶ, διαδίδω. « Ἐξ ὁρᾶς καὶ ψεύδως διαγγελήσονται, « Ψαλμ.

Διάγγελμα (τὸ). τὸ διαγγελθὲν, μήνυμα, εἴδησις.

Δι·άγγελος (ὁ, ἡ). ὁ διαγγέλλων (γνωστοποιῶν) τι εἰς τινα ἢ εἰς ὅλους. » Ἐν χρατοπέδῳ χρῆσθαι διαγγέλοις, « Πλ.

Διαγγελτὴρ (ὁ) ,=Διάγγελος.

Διᾶγε, Δ. ἀντὶ Διῆγε, (γ'· ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τοῦ Διάγω.

Δι·αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω πανταχόθεν (ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀπὸ διάφορα μέρη).

Δια·γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω. 2) (χ. πτ.) χαμογελῶ, εἶμαι ἢ δείχνω πῶς εἶμαι γελαζούμενος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.), ἀρχίζω νὰ γαλαγνίζω (νὰ 'ξαχερεύω κτλ.). » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης, « Πλ., ὅ,τι ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζῃ. » Τὰ τῆς θαλάσσης διαγελῶντα, « Πλ., τὰ ῥηχὰ (ὕφαλα) μέρη ὅπου σγουραίνει (καὶ τρόπον τινὰ γαμογελᾷ) ἡ θάλασσα.

Διάγευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς γεύσεως δοκιμὴ, [ἐκ τοῦ

Δια·γεύω Μ. γεύσω. Δίδω εἴς τινα ὀλίγον τι ὅσον νὰ τὸ γευθῇ (νὰ τὸ δοκιμάσῃ) ‖. (μσ.) δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, (ἴδε Λπογευομαι).

Δια·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Διεγενόμην κτλ.). Διέρχομαι, παρέρχομαι, περνῶ. » Ἐτῶν 200 διαγεγονότων, « Πλ., ἀφ' οὗ πέρασαν (εἰς τὸ μεταξύ). » Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονεν, « αὐτ. 2) διαρκῶ, βαστῶ, ἀντέχω, ζῶ, (κοιν.) περνῶ. » Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι, « Πλτ. » Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένημαι, ἢ διασκοπῶν, « Ξεν. » Ἀπὸ τούτων (τῶν 400 χρυσῶν) ἐλπίζοντες ἄχρι θαλάσσης διαγενήσεσθαι, « Πλ. 3) σώζομαι, γλυτώνω, φθάνω εἰς τὸ τέλος. »Εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ τοῦ κλύδωνος, « Ξεν. » Μόνη γὰρ διαγέγονε διαγωνιζομένη, « Ἀρχδ.

Δια·γιγνώσκω (-γιγνώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Διέγνων κτλ.). Γνωρίζω, διακρίνω. » Τὴν Ἑλλήνην μοι δείξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε, « Ακ. » Διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, « Ἀρχφ. (καὶ πθ.) » Σύνεσιν καὶ παιδείαν, ᾗ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεται, « Δμ. » Χαλκὸν οὕτω λαμπρὸν, ὥστε μὴ διαγινώσκεσθαι τῇ γρόᾳ πρὸς τὸν χρυσόν. » Ἀρστ. (ἐπμ. 2) κρίνω, ἀποφαίζω. » Τὴν δὲ Ἰλιάδα διαγιγνώσκειν,« Δμ. » Διέγνω βράσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον, « Ἡρωδ. » Εἰ κλαίειν διέγνωκας, « Ακ. (καὶ πθ.) » Ἐπὶ διεγνωσμένην κρίσιν καθιστώμεθα, « Αἰσχ. 3) ἀντὶ Διαναγινώσκω, (Πλ.δ.).

Διαγκοινέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἡ

Διαγκοινίζομαι, Μ. ισομαι, Χ. Διαγκωνίζομαι καὶ

Δι·αγκυλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἡ

Διαγκυλίζομαι, Μ. ίσομαι, ἡ

Δι·αγκυλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κρατῶ τὸ ἀκόντιον (τὸ τόξον κτλ.) ἀπὸ τῆς ἀγκύλης καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ῥίψω. » Τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς πελταστὰς διηγκυλισμένους λέγει, « Ξεν. » Ἄνδρα ἄντα τόξον διηγκυλημένον, « Πρωδ. » Κεραυνὸν διηγκυλημένος, « Αη.

Διαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγκωμῶ εἰς τὸν ἀγκῶνα, (συγχ. τῷ Διαγωνίζομαι).

Διαγκωνισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ διαγκωνίζεσθαι, ἀγκομαχισμὸς εἰς τὸν ἀγκῶνα, (συγχ. τῷ Διαγωνισμός).

Διαγλαύσσω (χ. Μ.), Π. φαίνομαι καθαρὰ, Διαφαίνομαι.

Δια·γλάφω, Μ. γλάψω, Π. σκάπτω, χάμνω λάκκον (γεῖρναν, κοίλωμα). » Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα, « Ὑπθ. Δ., (παρβλ. Διαγλύφω).

Διάγλυμμα (τὸ). τὸ διαγεγλυμμένον μέρος (λίθου, ξύλου κτλ.) γλυφὴ, τορεύμα.

Διάγλυπτος (ὁ, ἡ), =Διάγλυφος.

Διαγλυφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγλύφειν, σκάλισμα (σκάψιμον, πελέκημα) μὲ τὴν γλυφίδα.

Διάγλυφος (ὁ, ἡ) σκαμμένος (σκαλισμένος) μὲ τὴν γλυφίδα, [ἐκ τοῦ

Διαγλύφω, Μ. γλύψω. Σκάπτω (Σκαλίζω. Δουλεύω) πέτραν ἢ ξύλον μὲ τὴν γλυφίδα. » Ἡ τοῦ ὀστρέου ὄψις παραπλησία τῷ κτενί, οὐ διέγλυπται δέ, ἀλλ' ἀλείον τὸ ὄστρακον ἔχει, « Ἀθ. 2) (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγλάφω. » Τὴν ὑφὴν μου τοῖς ποσὶ διαγλύψασα. « Αἰλ

Διαγώμη (ἡ). (απν.) ἀντὶ Διάγνωσις, σκέψις, συζήτησις.

Δια·γνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω,= Διακρίνω, Διαγινώσκω.

Δι·αγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), =Διαγνώστης, κριτής.

Δια·γνωρίζω, Μ. ίσω, = Διαγιγνώσκω ‖ (Γρμ.) γνωστοποιῶ.

Διάγνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγινώσκειν (διακρίνειν κτλ.), ἐξέτασις, κρίσις, ἀπόφασις. » Σοὶ δὲ, καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τὰς διαγνώσεις, « Δρ.

Διαγνωστέον, θετ. τοῦ Διαγιγνώσκω.

Διαγνώστης, ου (ὁ). ὁ διαγινώσκων (κανόνων ἢ διακρίνων περί τινος καὶ ἀποφαίζων).

Δι·αγνωστικός, ἡ, όν. Ἐμπειρος (Ἱκανὸς, ἄριστος, Ἁρμόδιος) πρὸς διάγνωσιν, (Γαλλ. connoisseur. » Τὴν ἡλικίαν εἰς διάγνωσιν τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων, « Χρσ.

Διαγογγύζω, Μ. ύσω. Γογγίζω (Μουρμουρίζω, Παραπονοῦμαι) πρός τινα.

Διαγονατος (ὁ, ἡ). (μτν.) ὁ ἔχων κατ' ἐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λον τὸ μῆκός του (σ.γκείμενος ἀπὸ) φόνατα (κομπους), ἡ (ἐσφαλ.) ἀντὶ Διγόνατος.

Διαγόρευσις, εως (ἡ). ἐντολή, παραγγελία κτλ. [ἐκ τοῦ

Διαγορεύω, Μ. εὐσω. Λέγω ('Εκφράζομαι) ῥητῶς, διορίζω, προσδιορίζω, προσάζω, παραγγέλλω. »'Ο νόμος διαγορεύει,« Θκ. » Διηγόρευσεν αὐτῷ ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν, ἡ μή κτλ. « Πλ. (ᾗ πθ.) »'Ως αἱ πλείους γνῶμαι διηγορεύθησαν, « Δ. Ἀλ. » Ἡμέρα διηγορευμένη, « Λξ., ἡ προσδιωρισμένη. 2) (μετὰ τοῦ Κακῶς) = Ἀγορεύω, λέγω ὑμιλῶ, ἡ λέγω πανκοῦ καὶ ἀδιακόπως. » Διαγορεύει κακῶς Ἰλιάτωνα, « Δκ.

Διάγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γραμμένον ἡ ζωγραφισμένον μὲ γραμμὰς ἡ σχήματα καὶ σημεῖα, (ὅθ. κυρ.) βιβλίον μαθ. ἡ μθματκ. » Ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος φέι τὸ ἠθὸ ὑποκρένει, « Πλ. » Γεωμετρίαν μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων, « Ξεν. 2) σχεδίαν, ἰχνογράφημα. »'Υπὸ δημιουργοῦ τινος ἡ γραφέως διαφερόντως ἐκπεπονημένον—, « Πλάτ. 3) κατάστιχον (κυρ. τῶν δοσιμάτων), ταρίφα, φατοῦρα τῶν ἐμπόριων. » Ἀπήτουν αὐτὸν τὸ διάγρ. τῶν σκευῶν, « Δμ. 4) (κατ' ἔκτ.) προσταγὴ ἔγγραφος, διάταγμα, πρόγραμμα. » Ἐκ(« Προ)τιθέναι διάγρ., « Πλ., (ἴδε καὶ Διαγραφή).

Διαγραμμίζω, Μ. ἰσω. Τραβῶ (Χωρίζω τι μὲ) γραμμάς, (ἐπμ.) παίζω τὸ παιγνίδι ὀνομαζόμενον =

Διαγραμμισμός (ὁ), (ἴδε τὸ προηγ.). εἶδ. παιγνιδίου, ὅμια ἡ τριόδι, (ἐπαίζετο μὲ 60 λευκὰς καὶ μαύρας πέτρας). (παρ. Γραμμή).

Διάγραπτος (ὁ, ἡ), [διαγράφω]. σβυσμένος (μὲ τράβιγμα γραμμῆς) ἀπὸ τὸ κατάστιχον κτλ. » Δίκη —, « Ῥτρ., ἡ ἀκυρωθεῖσα.

Διαγραφεύς, έως (ὁ). ὁ καταστρόνων τὸ διάγραμμα (τῶν δοσιμάτων).

Διαγραφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγράφειν, ζωγράφισμα, σχεδίασμα διαγράμματος (καταστίχου κτλ.) σβυσιμον, (ἐπμ.) ἀκύρωσις (δίκης), ἐξόφλησις (ὁμολογίας), κτλ. 2) = Διάγραμμα, καταγραφή, ποίτραφή, κατάστιχον, πίναξ, σχῆμα γεωμετρ., σχέδιον ζωγραφ., προταγὴ συμφωνία, ὁμολογία.

Διαγραφικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἡ χρησιμεύων [ἐπιτήδειος] πρὸς) διαγραφήν. » Διαγραφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ διαγράφειν (ζωγραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν).

Διαγράφω, Μ. γράψω. Τραβῶ (Χωρίζω μὲ) γραμμὰς, σχεδιάζω, ἰχνογραφῶ, περιγράφω. » Διάγραψον πόλιν, « Γργ. » Διαγράψωμεν τὰ τέμπη τῷ λόγῳ, « Αἰλ. ποικτικὸν. » Διαγράφειν τοὺς στρατιώτας,« Πλό. 3) μοιράζω ἡ προσδιορίζω διὰ διαγράμματος (διατάγματος). » Διέγραψε χώρας, « Πλ. » Διέγραψε τῶν φίλων εἰς μὲν σατραπείας, οἷς δὲ στρατηγίας,« Διόδ. » Διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι ὅσον ἕδει λαμβάνειν τὴν ἑταῖραν ἑκάστην, « Σδ. (καὶ πθ.) » Τὴν δὲ κατηναλωμένων καὶ διαγεγραμμένων σχεδὸν ἁπάντων, « Πλ. 3) σβύνω (τραβῶ γραμμὴν), (ἐπμ.) ἀκυρόνω, ἀναιρῶ ἀθετῶ. (συνκχ.) ἐξοφλῶ, παραιτῶ (κρισιολογίαν). » Ταῦτα πάντα μὴ γαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν, « Πλάτ. (ᾗ τρπ.) » Διαγράφειν τὸν βίον, « Αἰσχ. Σωκρ., ἀντὶ Τελειόνειν. » Εἰ διαγράφει τὰ ὀφειλόμενα, « Παπ. (καὶ μσ.) » Πειαθεὶς ὑπὸ σοῦ διεγράψατο, « Δμ. (ᾗ πθ.) » Πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη, « Λρχφ. Διαγρηγορίω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Διεγρηγορέω.

Διαγριαίνω, Μ. ανῶ. 'Εξαγριόνω ἡ 'Εξαγριόνομαι.

Διαγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ ὅλως διόλου, μένω ἀδιακόπως ἄϋπνος.

Διαγρυπνητής, οῦ (ὁ). ὁ διαγρυπνῶν, ἡ ἱκανὸς πρὸς τοῦτο.

Διαγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ('Εξετάζω) ἀκριβῶς καὶ ἀδιακόπως.

Διαγυμνασία (ἡ), συντ. ος (συνεχὴς) γύμνασις, ἐξάσκησις.

Διαγυμνόω-ῶ Μ ώσω. Ξεγυμνόνω, ξεσκεπάζω (τρπ.) φανερόνω,

Διάγυρος, Μ. άγξω. Πνίγω (διὰ βρόχου).

Διάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διήγαγον κτλ.), = Διαβιβάζω, διακομίζω, περνῶ τι εἰς τὸ πέραν μέρος. » Ἐξ ἧς διῆγον ἄρτους ἐπὶ σχεδίας, « Ξεν. 2) (τρπ.) περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωήν) μου, ζῶ, (κατ' ἔκτ.) διατρίβω, κατοικῶ. » Διάγειν τὸν βίον (τὸ γῆρας ᾗδ.), « Πλάτ., Ξεν. » Ζηλωτότατον βίον διάξεις, « Ἀρχφ. » Διάγειν Ὀλύμπια, « Ἡρ. » Τὸ πλείστων τῆς ἡμέρας ἀκριβολιζόμενοι διῆγον, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Εὐκλεῖ διάγουσιν ἐνὶ αφετέροισι δόμοισι, « Ὁμ. Ἴλμ. » Ἀφ' ὧν δανείζεται διάγει, « Δμ. » Διάγοντος αὐτοῦ ἐν προαστείῳ, « Ἡρωδ. » Βιοτὴν ταύτην ἔχων διάξω « Ξεν. » Σιωπῇ διάγειν, « αὐτ. 3) (ἁπλ.) περνῶ (παρατείνω) τὸν καιρὸν κτλ., χρονοτριβῶ. » Ἐγρῶντο μήκει λόγων οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Οὐ πριαῖγε πρὸς τὰς ἀρχὰς ἀλλὰ διῆγε καὶ προὐφασίζετο, « Θκ. » Οὐ διῆγε τοὺς λόγους, « Φλαυρ. » Ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, « Σδ.

4) κάμνω νὰ περνᾶ τις (ἀνεπαισθήτως) τὸν καιρὸν, τὸν διασκεδάζω, τὸν ἀπατῶ. » Ξυμπίνοντας αὐτοὺς διῆγε, « Φλαυρ. » Ἐλπίδας λέγων διῆγε, « Ξεν.

5) κάμνω νὰ ζῇ (νὰ περνᾷ) τις μέ ἕνα τι, τρέφω. » Τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀθηναῖοι ἐνόμουν, τὸν δῆμον διάγουσι, « Δμ., (κοιν.) τὸν περνῶν μὲ τὰ ψεύματα » Ἀχαΐνας διῆγε τὸν στρατὸν, « Φιλ. (καὶ πθ.) » Μελιττοῦπαις διήγετο, « Φλαυρ. (καὶ ἑλλ. ἡ ἀμτθ.) » Ἱππάκη διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας. « Θφρ. 6) διεξάγω. ὁδηγῶ, διοικῶ, κυβερνῶ. » Χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, « Ἰσκρ. (ᾗ πθ.) » Τὴν τοῦ βίου διαγωγὴν ἣν ἂν διάγηται ἕκαστος, « Πλάτ. 7) χωρίζω, ἀνοίγω, ἀπομακρύνω, ἀπισπῶ. » Διήγαγες τὰ σκέλη σε, « Γρφ. » Ἣν βίᾳ διάγωσιν τοὺς ὁδόντας, ἐνατοέξῃ τις ὑγρὸν, « Ἱρετ. » Διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, « Φλζρ.

Διαγωγεύς, έως (ὁ), = Διακομιστής.

Διαγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διάγειν, μετακόμισις εἰς τὸ πέραν. 2) (τρπ.) φάρσιμον, τρόπος τοῦ ζῆν. 3) διοικησις πραγμάτων. 4) πέρασμα τοῦ καιροῦ, διασκέδασις, (Τουρκ.) ἁγλαντζές. 5) ὁ τόπος ὅπου διάγει τις, καταγώγιον, (ἀπὸ πλοίων) λιμήν, (παρβλ. Διατριβή). 6) = Διαφυή, σχισμάδα, κούφωμα. » Χηραμὸν δὲ λέγει πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαί τι, « Σχλ.

Διαγωγικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ἡ χρησίμων πρὸς) διαγωγὴν (διαπεραίωσιν), (ὕδωρ) » Διαγωγικὸν τέλος, « τὸ ἄλλ.

Διαγώγιον (τὸ), (ἴνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ πέρασμα τῶν πλοίων ἢ τῶν πραγματειῶν, (Ἰταλ.) τράνσιτον.

Δι-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω (μαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν (ἀνησυχίαν), φοβοῦμαι ὑπερβολικά.

Δι-αγωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ δοτ, ἢ μὲ πρόθετ.) ἀγωνίζομαι (Συνεχίζομαι, Φιλονεικῶ) πρός τινα μὲ ἐπιμονὴν καὶ φιλοτιμίαν προπαθῶ παντοιοτρόπως.

Διαγώνιος (ὁ, ἡ). (μθματκ.) ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀντικειμένων γωνιῶν ἑνὸς τετραπλεύρου ἡ παραλληλογράμμου ἐκτεινομένη γραμμή.

Διαγωνιστέον, θετ. τοῦ Διαγωνίζομαι.

Διαγωνίως, ἐπῤῥ. (μθματκ.) Μὲ διαγώνιον γραμμήν. » Τὸ τετράγωνον, διαγωνίως διαιρεθὲν, εἰς δύο τρίγωνα λύεται, « Νικομ. Γερ.

Δι-αγωνοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἀφορμὴν μάχης εἰς δύο ἀντιζήλους, τοὺς κάμνω νὰ πιαθοῦν, (ἴδε καὶ Ἀγωνοθετῶ).

†Δια-δάζομαι, Μ. άσομαι, Ζ. Δια-δατέομαι.

Δια-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταδαγκάνω. « Κυριττόντων ἀλλήλους καὶ διαδακνόντων, « Μέμ.

Δια-δακρύω, Μ. ύσω. Κλαίω ἐκ διαλλειμμάτων ἢ ἀδιακόπως.

Δια-δάπτω, Μ. δάψω, Π. καταξεσχίζω ἢ κατατρώγω, κατασπλαγχνόνω.

Δια-δατέομαι, Μ. δάσομαι. Μοιράζω, διαμοιράζω.

Δια-διγμαλίζω καὶ (μαι) -ομαι, Μ. ίσω, -μαι. Θ. ατρίζω παντᾷ, παραδειγματίζω.

Δια-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Περιγράνω) τι ἀκριβῶς, ἀποδείχνω, (ἀλλ. ἢ ἀμτθ.) φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι.

Διαδεκτήρ, ῆρος, καὶ

Διαδέκτωρ, ορος (ὁ). = Διάδοχος. 2) διαδογικὸς, κληρονομικὸς.

Διαδεξίως (ὁ, ἡ). πολλὰ δεξιὸς (αἴσιος).

Διάδεξις, ιος (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Διαδοχή.

Δια-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Διέδρακον καὶ πθ. Διεδέρχθην κτλ.), Π. ἀντὶ Διορῶ, βλέπω διὰ μέσου τινὸς ἢ καθαρὰ, διακρίνω.

Δια-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαδέω.

Διάδεσμος (ὁ). δέσμα (δέσμον) » ὅπως περνῇ μεταξὺ ἄλλου ἢ συνδέσει δύο τινά.

Δια-δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαδέω.

Διαδετέον, θετ. τοῦ Διαδέω.

Διάδετος (ὁ, ἡ). δεμένος καλὰ παντοχόθεν.

Δια-δέχομαι, Μ. δέξομαι. (μὲ αἰτ.) δέχομαι τι τὸ ὁπ. ἐπέρασεν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαμβάνω κατὰ διαδοχήν, γίνομαι διάδοχός τινος, λαμβάνω τὴν θέσιν του. « Διαδέξατο τὴν βασιληΐην,« Ἡρ. «διεδέξατο Σπεῦσαίππων, « Ἀρτ. (καὶ τρπ.) « Τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, « Βιο. (καὶ μὲ δοτ. περιπ., ἀλλ. τῆς αἰτ.) « Ἱππάζει τὰ πολλὰ τῶν ὀρνέων, διαδεχόμενα τὰ ἀρέσκοντα τοῖς θήλεσιν, « Ἀρχ. 2) κάμνω (ἀνοίγω) τόπον καὶ δέχομαι ἐντός τινα. « Διαδεξάμενος διὰ τῶν διαζωμάτων ἐν ταῖς σημαίαις εἴσω τοὺς ἀκροβολιζομένους, « Πλδ.

Διαδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁλοτρόγυρα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἢ σφικτά. « Διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, « Λκ. (καὶ ἀλλ.) « Βασιλεὺς ἀνηγορεύθη διαζησάμενος, « Πλ.

Διαδηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. βλάπτω καθ' ὑπερβολήν, ἀφανίζω.

Διάδηλος (ὁ, ἡ), = Πρόδηλος, Κατάδηλος, ὁλοφάνερος.

Διαδηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διάδηλον, φανερόνω ἐντελῶς, ἀποδεικνύω.

Διαδήλως, ἐπίρ. Προδήλως, ὁλοφάνερα.

Διάζημα (τὸ), [διαδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται (τυλίζεται) ὁλοτρόγυρα, (κυρ. δι) ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν βασιλέων (κυαρολευκος) ταινία, κορώνα. « Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ, « Ξεν.

Διαδηματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ διάδημα, εἶμαι=

Διαδηματοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) διάδημα.

§ α.δ.δράσκω, Μ. δράσομαι, = Διαφεύγω· φεύγω κρυφίως, δραπετεύω.

Διαδίδωμι, Μ. δώσω. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Δίδω τι δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον (ἀπὸ χέρι εἰς χέρι). « Τὴν ἀργὴν διαδιδομέ-ην ἐδ ἔβαμεθα, « Θκ, (ἐπμ. 2) διαμοιράζω· διασπείρω· ἐβγάλλω· ἐκτείνω (τρπ.) κοινοποιῶ. « Ἵνα διαδοίη τοῖς τριηράρχοις, « Δμ. « Βούλεψαν ἀλλήλοισι διαδοῦντες κόρας, « Εὐρ. « Διαδυῦναι νῶτον εἰς ἀμφοτέρους τοίχους, « οὐτ. « Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληρά, « Ἱππαρ. (ἢ ἀλλ.) « Τὸ πνεῦμα διαδίδωσιν (ἑαυτὸ) εἰς τὰ κοῖλα τοῦ πνεύμονος, « Ἀρχ. « Οὐ γὰρ διαδοῦ ὠμὸν ἐὸν τὸ πάθος, « Ἱππκρ., δὲν ἐνδίδει, δὲν σκορπίζεται. « Τῆς ἀτμίδος τοῦ τηγάνου ἐφ' ἑκανὸν διαδιδώσης, « Μακκαβ. (καὶ πθ.) « Εἰς παν τὸ σῶμα διαδίδονται αἱ φλέβες, « Ἀρχ. « Λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, « Πλ.

Διαδικάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἢ ἁπλῶς) κριτής, κρίνω (ἀποφασίζω) κρίσιν τινά, (ἐν γέν.) κρίνω, διακρίνω, ἐξετάζω. ||. (μσ. ἢ πθ.) κρίνομαι ὑπό τινος ἢ πρός τινα, κρισολογοῦμαι.

Διαδικαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω εἰς τινα ὅλα τὰ δίκαια, δικαιολογῶ· θεωρῶ (ἢ προστατεύω, ὑπερασπίζω) τι ὡς πολλὰ δίκαιον, διεκδικῶ, (Θκ. Δ', 100).

Διαδικασία (ἡ), κρισολογία. « Γράφω (τινὶ ἢ πρός τινα) διαδικασίαν, « Δίσχ., κινῶ καὶ τινος (τὸν ἐνάγω εἰς) κρίσιν. 2) ἡ συζήτησις ἢ γνωμοδότησις τῶν δικαστῶν. « Προθεῖναι περί τινος διαδικασίαν, « Δμ.

Δ ικασμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον (ἢ ὑπόθεσις) τῆς κρισολογίας.

Διαδικασμός (ὁ), = Διαδικασία (2).

Δικαδικάω-ῶ, Μ. ήσω. Δικῶ τινα, κάμνω δίκην.

Δι-διακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαδικάζομαι, [ἐκ τοῦ

Διάδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κρισολογίαν.

Διάδιπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἢ πολλὰς δίπλας.

Διαδιφρεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τι ἔξω ἀπὸ (ἢ διατρίχω μὲ) τὸν δίφρον(τὴν ἅμαξαν).

Διαδιώκω, Μ. ώξω. Διώκω συντόνως (ἀνενδότως).

Διαδοιδυκίζω, Μ. ίσω. Βιθουλόνω τὴν παλάμην μου εἰς εἶδος δοίδυκος (κοχλιαρίου). 2) τρῶ ἢ ἀνακατόνω τι μὲ τὴν χουλιάραν ἢ μὲ τὸ 'γδοχέρι.

Διαδοκιμάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς, (καὶ ἐπμ.) γνωρίζω, διακρίνω.

Διαδοκιμαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαδοκιμάζειν.

Διάδοκις, ίδος (ἡ). μικρὰ δοκὸς (γρεντὶ) βαλλομένη πλαγίως πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πατωμάτων.

Διάδομα (τό). τὸ διαδιδόμενον.

Διαδονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τινάζω (Κουνῶ) τι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· κουνῶν ἀνακατόνω.

Διαδοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ (Δοξάζω) τι βεβαίως καὶ μετὰ λόγου.

Δι-αδορατίζομαι, Μ. ισθμαι. Μάχομαι πρός τινα διὰ τοῦ δόρατος.

Δ αδορατισμὸς (ὁ). μάχη διὰ τοῦ δόρατος.

Δι-δόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διαδιδόμενος (δυνάμενος νὰ διαδοθῇ), [ἐκ τοῦ

Διάδοσις, εως (ἡ), τὸ διαδίδειν ἢ διαδίδεσθαι, ἡ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον ἐγχείρισις, διανομή· κοινοποίησις. συνάλλαγμα, δοσοληψία.

Διαδοτέον, θετ. τοῦ Διαδίδωμι.

Διαδοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ ἱκανότητα πρὸς διάδοσιν.

Διαδοχή (ἡ), τὸ νὰ διαδέχεται τις ἄλλον ἢ νὰ πράττῃ τι « Ἐκ διαδοχῆς ἢ « Κατὰ διαδοχάς, « διαδοχικῶς, κατὰ κληρονομίαν, ἐναλλάξ.

Διαδοχικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ διαδοχήν, κληρονομικός.

Διάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐκ διαδοχῆς. ||. (γέν.) ὁ διαδεξάμενος ἢ μέλλων νὰ διαδεχθῇ τινα, κληρονόμος.

Διαδράκοι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διαδέρκομαι,

Διαδραματίζω, Μ. ίσω. Παίζω (Παρασήνω) τὸ δράμα μου μέχρι τέλους.

Διαδραμών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διατρέχω.

Διαδράναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαδιδράσκω.

Διαδρασιπολίτης, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ ἀποφεύγων (μὴ ἐκτελῶν) τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρέη του πολίτης.

Διάδρασις [διαδιδράσκω], εως (ἡ). φυγὴ, δρομπέτευσις.

Διαδράσομαι, μέλλ. τοῦ Διαδιδράσκω.

Δι-αδράσομαι, Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Δράγνω (Πιάνω) τι, (καιν.) φουκτίζω.

Διαδρησιπολίτης, ου(ὁ), = Διαδρασιπολίτης.

Δι-αδρησκεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Διαδιδράσκω.

Διαδρομεύω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διατρέχω.

Διαδρομή (ἡ). τὸ διατρέχειν, πηγαινερχομός, (χυδ.) σύρτα-φέρτα. 2) ὁ τόπος ὅπου δύναται τις νὰ διεξέλθῃ (διατρέξῃ), δίοδος, διέξοδος.

Διάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ διατρέχων (περιφερόμενος ἔνδιεν κακεῖθεν) ἢ παραστικός. 2) (πθ.) διὰ τοῦ ὑπ. διέτρεξεν ἢ δύναται νὰ διατρεχῇ (διέλθῃ) τις ||. (ὠδ.) πέρασμα, (Τουρκ.) γκετσίτι.

Διαδύνω (απν.) ἀντὶ

Διαδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Διέδυν, βδ. ἢ μτχ Διαδὺς κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) ἢ περνῶ ἀνάμεσα ἢ κρυπτομαι, (συνκδχ.) γλυτόνω, ἀποφεύγω· (τρπ.) προφασίζομαι προφάσεις παραλόγους, (παρβλ. Διακρούω).

Διαδυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαδύεσθαι, τρύπωμα, διαπέρασμα ἢ· κρύψιμον, γλύτωμα, (τρπ.) ψευδὴς πρόφασις πρὸς ἀποφυγήν. 2) (συνκδχ.) τοπος πρὸς διάδυσιν, τρύπα, κρυψιῶνα, (Τουρκ.) λαγοῦμι.

Διαδυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς διάδυσιν, διαπερατικός.

Δι-άζω, Μ. άσομαι (τὸ ἐναντ. τοῦ Συνάζω, δηλ.) = Ἀπάζω, διαφωνῶ. 2) (μπ.) φιλονεικῶ (συναγωνίζομαι) πρός τινα περὶ ὡρῆς. 3) ἄζω εἰς τὸ θέατρον ὅταν γίνεται διακοπὴ τοῦ διαλόγου.

Δι-αζωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διανέμω τι ζωρεὰν, μοιράζω ὥρα.

Δι-αεθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Διαθλέω.

Δι-αείδομαι, Μ. είσομαι, Π. κάμνω τι φανερὸν εἰς ὅλους, γνωσοποιῶ, ἀποδεικνύω. ||. (πθ.) φαίνομαι (γνωρίζομαι) ὅλως διόλου.

Δι-αείλω, Μ. αείσω ἢ αείσομαι, Π. ἀντὶ Δ άδω (3).

Δι-αειμένος, Π. ἀντὶ Διειμένος, πθ. πρσ τῆς μεχ. τοῦ Δίημι.

Δι-αειπέμεν, Π. ἀντὶ Διειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀντὶ μέλλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαγορεύω.

Διαίριος, α ἢ ος, ον. Ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος ἢ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενος μετέωρος, ἐναέριος.

Δι-αερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐκθέτω) τι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω.

Διαζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Διέζησα ἢ Διεβίων κ.λ.). Περνῶ τὴν ζωήν μου, ζῶ. « Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; « Ἀρχ., πῶς ἐζοῦσες ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ;

Διάζ-υγμα (τὸ). παν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διαζευξιν, χώρισμα, (ἀνατομ.) = Διάφρ-αγμα.

Διαζευγμὸς (ὁ), = Διάζευξις.

Δι-αζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. Δ'. Διέζυγν κτλ.). Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τὰ συνεζευγμένα, π. χ. ἀνδρόγυνον, ἀδελφοὺς κτλ.

Διαζευκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)=ικῶς. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς διάζευξιν, χωριστικός.

Διάζευξις [διαζεύγνυμι], εως (ἡ). χωρισμὸς (ἀνδρογύνου) χωρισιά.

Διαζηλεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Δι-αζηλοτυπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συναγωνίζομαι πρός τινα, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντίζηλός του.

Διαζήμιον (τὸ). ζημία, πρόστιμον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάζησις, εως (ἡ), τὸ νὰ ζῇ (διαζῇ) τις.
Δια-ζητέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐρευνῶ παντοῦ ἢ μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Διάζομαι [ζ], Μ. άσομαι (πρκ. Δεδίασμαι). Ἀπλόνω τὸ στημένι, τὸ ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἐργαλειόν, (κοιν.) διάζομαι. « Προφορεῖσθαι γάρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν διάζεσθαι, » Πλδ. « Πυκναῖς δ' ἀράχναις δεδίασται, » Χρσμ.
Διαζυγὴ καὶ
Διαζυγία (ἡ), Π. ἀντὶ Διάζευξις.
† Διαζύγιον (τὸ), (νλγ.). διάζευξις ἀνδρογύνου, (κυρ. δὲ) τὸ περὶ αὐτῆς ἐκδιδόμενον ἀποδεικτικὸν ἔγγραφον, (ἴδε Ἀποστάσιον).
Δια-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ζωγραφίζω ἐντελῶς ἢ βαθμηδόν.
Διαζωγράφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διάζωμα (τὸ) τὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου ζωνόμεθα, ἡ μέση· (ἀντομ.) — Διάφραγμα· (μτνμ.) στενόν, στένωμα. 2) (συνκδχ.) ζωνάρι, (μτνμ.) ζεφάνι (ζύλα κτλ.), (τρπ.) ὑποχώρημα, ἐνδυνάμωσις. 3) εἶδ. στενοῦ καὶ κοντοῦ βρακίου ἢ (μᾶλλον) ἐμπροστέλλας, (Τουρκ.) πεζεμάλι, (παρβλ. Περίζωμα).
Διαζωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διάζωμα.
Δια-ζωμεύω, Μ. εύσω. Βράζω τι 'ως οὗ νὰ γένῃ ζωμὸς (νὰ χυλώσῃ).
Δια-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω· χωρίζω ὡς διὰ ζώνης. « Τὸν αὐχένα (τῆς χερσονήσου) διαζώσας ἐρύμασιν ἐκ θαλάσσης εἰς θάλασσαν, » Πλ. 2) (μσ.) βάλλω (σφίγγω τι μὲ) στεφάνια. « Σκάφην διαζώννυσθαι, » Λξ., (ἴδε Διάζωμα). 3) σφίγγω τὴν (ἢ τι περὶ τὴν) μέσην μου διὰ ζώνης, ζώνομαι, (συνκδχ.) ἀνασκομπάνομαι. « Τὸν ἀπανάκην διεζώσμεθα, » Ακ.
Διάζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαζώννυμι.
Διάζωσμα (τὸ), = Διάζωμα.
Διαζωστὴρ (ὁ). ὁ δωδέκατος σφόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου.
Διαζώστης, ου (ὁ) ἢ
Διαζώστρα (ἡ), = Διάζωμα (3).
Δια-ζώω, Π. ἀντὶ Διαζάω.
Διαήμι, Μ. ἀήσω, Π. (ἀπὶ ἀνέμου) διέρχομαι, διαπερνῶ, (παρβλ. Διαπνέω).
Διαΐει, Π. ἀντὶ Διήσει, γ'. ἑν. πρα. τοῦ μέλλ. τοῦ Διέημι.
Δια-θαλασσεύω, Μ. εύσω. Περνῶ θάλασσαν. || (πθ.) μακρύνομαι (χωρίζομαι) τινος διὰ θαλάσσης.
Διαθάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ὅλως διόλου, διαδίδω βαθμηδὸν τὴν θερμότητα εἰς ὅλον τὸ σῶμα.
Διαθέατρω, Μ. θάψω. Θάπτω μετ' ἐπιμελείας.
Διαθαῤῥέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λαμβάνω (ἢ Ἔχω) πολὺ θάῤῥος, ξιθαῤῥεύομαι.
Διαθεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θιωρῶ μὲ ἀκρίβειαν, παρατηρῶ ἐν πρὸς ἕν.
Δια-θεάω-ῶ. Μ. ἡσω. Καπνίζω καλὰ μὲ θειάφι.
Διάθεμα (τὸ). (ὀρολογ.) ἡ ἀντάμωσις τῶν δοντερῶν εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν.
Δια-θερίζω, Μ. ἰσω. Θερίζω τι ὅλως διόλου (τὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην). 2) (ὑβ.) ἀπερνῶ πουθενὰ τὸ θέρος, ξεκαλοκαιριάζω.
Δια-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ὅλως διόλου, (πθ. ἡ μσ.) ξέπτομαι.
Διαθερμασία (ἡ), τὸ νὰ γίνεται τις.
Διάθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) θερμός, διαπερασμένος ἀπὸ τὴν θερμότητα.
Δια-θέρω, = Διαθερμαίνω.
Διάθεσις [διατίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ τοποθέτησις ὁποιουδήποτε πράγματος· διάταξις· διαθήκη· πώλησις (πέρασις) πραγματειῶν· (ζωγρ.) τὸ σχέδιον (γαλλ. plan, ἢ ὑπόθεσις) ζωγραφίας (κυρ. ἐκτεταμένης ἢ πολυπροσώπου), ἢ τὸ σχῆμα καὶ ἡ θέσις τῶν παριστανομένων (ἐπὶ θεάτρου ἢ εἰκόνος) ἀντικειμένων· (ῥητ.) ἡ κατὰ τάξιν ἔκθεσις τῶν ἐπιχειρημάτων, ἡ λεπτομερὴς καὶ ζωηρὰ ἐξεικόνισις καὶ αὔξησις τῶν περιστάσεων, (ἐν γέν.) ἡ οἰκονομία τοῦ λόγου, (παρβλ. Διοίκησις). (πθ.) ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς, προαίρεσις, θέλησις· ἀκοπὸς κλίσις, συμπάθεια· ἡ κάσις (ῥοπὴ) τοῦ σώματος πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνα τὸ πάθος, (κατ' ἔκτ.) νόσος (μάλιστα εἰς τὴν ἀρχήν της).
Δια-θεσμοθετέω-ῶ, Μ. ἡσω. Προσδιορίζω (Τακτοποιῶ) διὰ νόμου.
Διαθετήρ, ῆρος ἢ
Διαθέτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ διευθετῶν (βάλλων εἰς τάξιν) τι.
Διαθετικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διαθέσῃ οὕτως ἢ ἄλλως (νὰ προξενήσῃ τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν εἴς) τι.
Δια-θέω, Μ. θεύσομαι, = Διατρέχω, τρέχω ἔνθεν κἀκεῖθεν. « Δόγμ' διαθέοντος, » Ξεν., θρυλλεῖται (ᾄδεται) λόγος. 2) (μὲ αἰτ. προθ.) τρέχω μετά τινος συνεριζόμενος ποῖος νὰ περάσῃ. « Διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον, » Πλ.
Διαθέωντασι, Ἰων. ἀντὶ Διαθῶνται, γ'. πλθ. πρα. τοῦ μσ. ἀορ. δ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διατίθημι.
Δια-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ καλῶς.
Διαθήκη (ἡ). (ἐν γέν) ἐντολή, παραγγελία, ἢ 2) συνθήκη, συμφωνία, συμβιβασμός. 3) (ἰδιαιτ. συνήθ.) ἡ τελευταία διάταξις (παραγγελία) ἀποθνήσκοντος. 4) (συνκδχ.) ἡ κατὰ διαθήκην ἀφιναμένη εἰς τινα κληρονομία, (ἑβρ.).
Δια-θηλύνω, Μ. υνῶ. = Ἐκθηλύνω.
Δια-θηράω-ῶ, Μ. άσω. Κυνηγῶ τρέχων ἔνθεν κακεῖθεν.
† Δια-θηρεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαπορεύω.
Δια-θηριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποθηριόω, ἐξαγριόνω.
Δια-θιγγάνω, Μ. θίξομαι. Ἐγγίζω ἓν μετ' ἄλλου.
Δια-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω, σπάνω (τσακκίζω) τι εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια. « Ἕλκος διαθλασθέν, » Γαλ., τὸ γενόμενον ἀπὸ κτύπημα ἢ ὄχι κύψιμον.
Δια-θλίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως καὶ μέχρι τέλους, κοπιάζω. (μὲ αἰτ. προθ.) συναγωνίζομαι πρός τινα.
Δια-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω, σφίγγω. (τρπ.) στενογωρῶ.
Δια-θοάζω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω ὅλως διόλου.
Δια-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω (Κάμνω) μέγαν θορυβον, διαταράττω, κατασυγχύνω.
Διάθραυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαθραύω, τσάκισμα εἰς θρύμματα.
Διάθραυστος (ὁ, ἡ). εὔθραυστος, εὐκολωτσάκιστος, ξένος τοῦ
Δια-θραύω, Μ. αύσω. Κάμνω θρύμματα, κατατσακκίζω.
Δια-θρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω παντοῦ παρατηρῶ μὲ προσοχὴν ὁλοτρόγυρα.
Διάθρησις, εως (ἡ). κύτταγμα μὲ περιέργειαν, παρατήρησις.
Δια-θρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Διαθερίζω.
Δια-θρύλλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλλίζω.
Δια-θροίζω, Μ. οίσω, = Συναθροίζω.
Δια-θρυλλίζω-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλλῶ παντοῦ, διακηρύττω, διαδίδω φήμην τινά· καταζαλίζω (ξεκουφαίνω) τινὰ ἐπαναλέγων ἀδιακόπως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. « Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα ἀκούων, » Πλάτ.
Διαθρυμματίς, ίδος (ἡ), = Θρυμματίς.
Δια-θρύπτω, Μ. θρύψω. Συντρίβω, κάμνω θρύμματα, κομματιάζω· (μτφορ.) κάμνω τινὰ τρυφηλόν, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύνω, χαυνόνω. || (μσ. συνκδχ.) κάμνω σακκίσματα, καμαρύνω, ἐντρυφῶ, (παρβλ. Διαθλάω).
Διάθρυψις, εως (ἡ), τὸ διαθρύπτειν ἢ διαθρύπτεσθαι, τρυφηλότης, χαύνωσις, ἡδυπάθεια· (πλθ.) τσακκίσματα.
Δια-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. τινάζομαι (πηδῶ) ἔξω διά τινος τρύπας.
Διάθυρον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρὸ τῆς θύρας βαλλόμενον πλεχτὸν ζύλον ἕνα τὴν προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ διαβαίνοντα ὀχήματα.
Δια-θύω, Μ. ύσω, = Καταθύω.
Διαί, πρόθ. Π. ἀντὶ Διά.
Διαΐζω, ἐπίρ. Π. [ζιαΐσσω], περνῶντας μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου.
Δια-ιθριάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ξαχερόνω (νὰ γίνωμαι = αἴθριος, ξάστερος· διαφανής.
Διαιθρίζω, ἐπίρ. Π. [ζιαΐσσω], περνῶντας μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου.
Δια-ιθριάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ξαχερόνω (νὰ γίνωμαι = αἴθριος, ξάστερος· διαφανής.
Διαιθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι αἴθριον, ξάστερον.
Δια-ιθύσσω, Μ. ίξω, Π. ὁρμῶ (λάμπω ᾗμι) διὰ μέσου.
Δια-ικθύω (χωρὶς Μ.), ἀντὶ Διακαίω.
Δίαιμος (ὁ, ἡ). ὅλως γεμάτος (ἀνακατωμένος μὲ) αἷμα· αἱματώδης· κατακεκαυτωμένος.
Διαΐνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἔδῑνα), Π. ὑγραίνω, νοτίζω, βρέχω, (ὕθεν.) = Διαίνω ἢ = Διαίνομαι (μετὰ. ἢ χωρὶς τοῦ) ὅρμα, = Αἰσχλ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἅλαιο, (παρβλ. Ἰαίνω).
Δια-ιονίζω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ποικίλλω (τρπ.) ἐξαπατῶ.
Διαιρέσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς διαιρέσεως.
Διαίρεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ διαιρεῖν, μοίρασμα· χώρισμα· διαστολή· (ῥητ.) ἀνάπτυξις, ἀνάλυσις· (λυγικ.) διορισμός· (ἀριθμ.) μεριασμός· (γραμτ.) διάλυσις.
Διαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαιρέω.
Διαιρέτης, ου (ὁ). ὁ διαιρῶν, (εἰς τὸν ἀριθμ. μερισμὸν) ὁ ἁλάτευτος ἀριθμός.
Διαιρετικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαιρεῖν, διαχωριστικός.
Διαιρετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διαίρεσιν.
Διαιρετός, ἡ, όν. Ὁ διῃρημένος ἢ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ, ἐπιδεκτικὸς διαιρέσεως·

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

« Οὐ λόγῳ διαιρετός, « Θκ., ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος.

Διαιρετῶς, ἐπίρ. Διῃρημένως, χωριστά.

Δι-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ε'. Διεῖλον ᾠχ.). Χωρίζω (τὸ ὅλον εἰς μέρη), ξεχωρίζω. μοιράζω. « Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος, « Πλ. (ᾠ μα.) « Διειλύμεθα τὰς μερίδας, « Δημ. « Κατ' εἴδη διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα, « Πλάτ. 2) ἀνοίγω εἰς δύο, σχίζω. « Διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλκε κύκλους, « Ἰλ. Γ. « Διελόντες τὴν ὀροφήν, « Ξεν. « Τὴν πύλιδα διῆρων, « Θκ. « Διαιρεῖν τὴν φλέβα, « Γαλ. « Διελόντας τῆς γῆς βάθος πενταπήλαιστον, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Πηλὸν ἐσέβαλον εἰς τὸ διῃρημένον, « Θκ. 3) (μτφρ.) ἀναλύω, ἀναπτύσσω, λέγω (ὁμιλῶ) θετικῶς, διηγοῦμαι μὲ ἀκρίβειαν, προσδιορίζω· κρίνω, ἀποφασίζω. (ἐπὶ νόμ. κλπ.) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ. « Οὐ διῄρηχ' ὁ θεὸς πότερον ἐγρὴ χαρεύειν, « Εὐρ. « Τοῖσι περιοικέουσι, οὗτοί εἰσιν οἱ τὰς διαφορὰς διαιρέοντες, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Τοιαύτης οἵην περ σὺ διαιρέσαι εἶναι, « αὐτ. « Τὸ μὲν πέρας ὑμῖν ὁ πατὴρ διελεῖσθαι, « Δ. Ἀλ. « Οὐκοῦν ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα κτλ., « Πλάτ. « Ἰθι δή μοι.. διελοῦ τάδε, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Χρόνος ὁ ἐν τοῖς νόμοις διῃρημένος, « Ἀρστ., (συγχ. τῷ

Δι-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Διῆρα κτλ.). Σηκόνω τι (διὰ τῆς χειρὸς μου) ὑψηλά, (ἐνγέν.) σηκόνω, ὑψώνω, (μτφρ.) μεγαλοποιῶ. (μσ.) ὑψόνομαι. « Διῆρε τὸ ῥόπαλον, « Ἀκ. « Ἄνω τὸν αὐχένα διαίρειν, « Ξεν. « Τὸ ω δ' αἶρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον, « Ἑρμγ. (καὶ πθ.) « Σεμνὸς καὶ διῃρημένος πρὸς ὄγκον, « αὐτ. « Φλέβες διῃρμέναι, « Ἀρετ., πρησμέναι, φουσκωμέναι. (ᾠ μσ.) « Τὴν βακτηρίαν διαρώμενος, « Πλ. « Διεραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, « Ἀρστ. (καὶ πθ. ἀντὶ μα.) « Κοπίδα διῃρημένος, « Ἀκ., κρατῶν σηκωμένον τὸν κόπτην. 2) ἀνοίγω (τὸ στόμα, τὰ 'μάτια μου). « Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, « Ἀμ., μήτε ἄνοιξε τὸ στόμα του (οὐ ὁμιλήσῃ), δὲν εἶπε δηλ. οὔτε γρῦ. 3) σηκόνω (κάμνω) πανιά, (συνκδχ.) ἀναχωρῶ (κίν. διὰ θαλάσσης), περνῶ (στενόν). « Διάραντες τὸν παρθμόν, « Πλὴ (καὶ προθετ.) « Διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, « αὐτ. « Ἐκ Χαλκηδόνος οἱ βουλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον, οὐ δύνανται πλεῖν κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸν μεταξὺ ῥοῦν, « αὐτ.

Δι-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι ἀκριβῶς, διακρίνω.

Διαίσθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις, κατανόησις.

Δι-αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. τινάζομαι (περνῶ ὁρμητικῶς) διὰ μέσου, (ἴδε Διάττω).

Διαϊστόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω ἄφαντον, ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου.

Δι-αιτχύνομαι, Μ. υνοῦμαι ἢ υνθήσομαι. Κατεντρέπομαι.

Δίαιτα [δῖα ἡ ἡμέρα, ἴδε Ἔνδιος], ης (ἡ). ὁ τρόπος (τὸ εἶδος, ἡ τάξις) τῆ ζωῆς, (δηλ.) ἡ τροφή, ὁ ὕπνος, ἡ ἐργασία (ᾠχ.). (ἰδιωτ. δέ) ἡ παρὰ τοῦ ἰατροῦ διωρισμένη. « Ἀθλίου δίαιταν ἔγειν καθάριον, ἄθ, ὑπτιο· ᾠχ., « Πυθ. « Τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζωῆς μεταβάλλον, « Ἡρ. « Οἶνος πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος. « Στρβ., (παρβλ. Διαγωγή). 2) (συνκδχ.) ἡ διαμονή (διατριβή, κατοικία) εἴς τινα τόπον. « Ἔχων δίαιταν ἐν Ἄργει, « Θκ. (ᾠ ἐπὶ ζώων). « Ἐν ὕδατι δίαιταν ποιεύμενον, « Ἡρ. 3) (κατ' ἔκτ.) ὁ τόπος (ὁ οἶκος, ἡ τὸ μέρος τοῦ οἴκου) ὅπου διαιτᾶται τις, ἐνδιαίτημα, κατοικητήριον, (Γαλλ.) appartement. « Στοάν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν, « Πλ. « Κατεσκευασμένων οἰκήσεσι καὶ διαίταις, « αὐτ. « Ναυκληρικὴ δίαιτα, « Ἀθ., ἡ κάμαρα τοῦ καραβοῦ. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Τὰ νηκτὸν ζῶων ἁλόμενον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται, « Ἀρστ. 4) [ζδιά, αἰτέω] κρίσις, ἐξέτασις, συζήτησις, (ἰδιαιτ. δί) αἱρετοκρισία. « Ἀλλὰ ταῦτα μακροτέρας ἐστὶ διαίτης, « Στρ. « Ἔπειτα αὐτοὺς τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δίαιταν, « Ασ.

Διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διήτων ἢ Ἐδιήτων, ἀόρ. Δ' ἠτησα ἢ Ἐδιήτησα, πρκ Δεδιήτημαι καὶ πθ. Διδιήτημα). Τρέφω (καθ' ἕνα τρόπον τακτικὸν καὶ προδιωρισμένον)· (ἰατρ.) βάλλω εἰς δίαιταν. « Ὅλοι τοὺς νοσοῦντας διαιτᾷν, « Πλ. « Τὸ νοσήματα διαιτᾷν λεπτῶς, « Γαλ. 2) κρίνω (ὡς αἱρετοκριτὴς), (κατ' ἔκτ.) διευθύνω, διοικῶ. « Διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, « Δημ. « Πόλινδ' ὑπασπιστὰς τε διαιτᾷν, « Πίνδ. 3) (μσ.) ζῶ (κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον), τρέφομαι, διάγω, (ἰατρ.) κάμνω (κρατῶ, εἶμαι ὑπὸ) δίαιταν. « Γ' ψὶ σύνηθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι, « Βασίλ. « Ἀνειμένως διαιτώμενος. « Θκ. « Πολλὰ μὲν εἰς θεοὺς νόμιμα, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια δεδιήτημαι, « αὐτ. « Τὴν δὲ ἄλλην δίαιταν ᾠ ἐπαλαιπωρίην τὴν αὐτὴν κελεύειν διαιτεῖσθαι « Ἱππκρ.

4) διαμένω (διατρίβω) εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, κατοικῶ. « Ἐγὼ μὲν ἄνω δ' ηὐώμην, οἱ δὲ γυναῖκες κάτω. « Ασ. « Ἐν Βωιωτοῖς διηᾶτο, « Ἱακρ. (ᾠ ἐπὶ ζ.) « Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα, « Ακ.

Διαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Διαιτάω.

Διαίτημα (τό). = Δίαιτα. 2) = (απν.) ἡ (ἐφαλμ. ἀντὶ) Ἐνδιαίτημα.

Διαιτητήμιος (ὁ, ἡ). ἀποφασιστέος ὑπὸ διαιτητοῦ.

Διαίτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαιτᾶν (ἰατρ.) δίαιτα.

Διαιτητέον, θετ. τοῦ Διαιτάω.

Διαιτητήριον (τό). = Ἐνδιαίτημα, τόπος ὅπου διαιτᾶται τις, κατοικητήριον, (χυρ. εἰδ. τοῦ

Διαιτητήριος (ὁ, ἡ), = Διαιτητικός.

Διαιτητής, οῦ (ὁ). αἱρετοκριτής, (εἴς τὰς Ἀθ.) ὁρκωτὸς κριτὴς (διὰ τὰς αἱρετοκρισίας).

Διαιτητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἰατρ.) δίαιταν ἢ τὸν διαιτητήν. « Λόγος —, « Στρ., κριτικός, ἐξεταστικός. « Διαιτητική, « Γαλ. (ἐνν. τέχνη), μέρος τῆς ἰατρικῆς.

Δι-αἰωνίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ αἰωνίως, εἶμαι-

Διαιώνιος, ο ἢ ος, ον. = Αἰώνιος.

Διακαής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν καίων, διάπυρος, σφοδρός.

Δ-ακαθαίνω, Μ. αρῶ καὶ

Δια-καθαρίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω ἐντελῶς, πστριεύω καλὰ (ὅλως διόλου).

Διακάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακαθαίρειν, καθαίρεσις (πάστρεμα) ἐντελές.

Δια-καθέζομαι καὶ

Δια-κάθημαι, Μ. εδοῦμαι ἢ καθήσομαι (ἀόρ. Διεκαθέσθην κτλ.). Κάθημαι χωριστὰ ἢ κατὰ σειρὰν εἰς τὸν τόπον μου. « Κόραικες διεκάθηντο, « Πλ., ἐκάθηντο ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

Δια-καθιζάνω, Μ. ιζήσω, = Διακάθημαι (συνκδχ.) κάθημαι πρὸς χρείαν μου. (Διατερούμ. ΙΒ', 3), (παρβλ. Ἀποκάθημαι).

Δια-καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω διαφόρους ἀνθρώπους κατὰ τάξιν (καθένα εἰς τὸν τόπον του) ἢ χωριστὰ (τὸν ἕνα ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖ).

Δια-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Διέκηα κτλ.). Καίω τι καθ' ὅλα τὰ μέρη του, πυρόνω, κατακαίω, (μτφρ.) ἐξάπτω, παροργίζω. « Ἡ θερμασία διακαίει τὸν ἄνθρωπον, « Γαλ. (καὶ μετφρ.) « Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον, « Πλ. (καὶ πθ.) « Ζώνη διακεκαυμένη, « Γεωγρ. « Σπυρίδιον διακεκαυμένον, « Ἀρχφ., καῦμένον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Δια-καλλύνω, Μ. υνῶ καὶ

Δια-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Κατασολίζω, καθωραΐζω.

Δια-καλοκαγαθίζομαι, Μ ίσομαι. Συνεργῶ (ἢ Συνερίζομαι) πρὸς τινα περὶ καλοκαγαθίας (ποίος νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον εἰς τὴν ἀρετήν).

Διακάλυμμα (τό). τὸ μεταξύ τινος διατεταμένον κάλυμμα, σκέπασμα.

Δια-καλύπτω, Μ. ψω, = Ἀπο(Ἀνα)καλύπτω, ξεσκεπάζω.

Δια-κάμπτω, Μ κάμψω, = Ἀνακάμπτω, λυγίζω. 2) ἐπιστρέφω.

Διάκαμψις, εως (ἡ), = Ἀνάκαμψις, λύγισμα. 2) ἐπιστροφή.

Δια-κανάσσω, Μ. άξω. Διαπερνῶ μετὰ κονταχῆς (κρότου), διακλύζω.

Δια-καπηλεύω, Μ. εύσω. Διαπωλῶ καθὼς οἱ κάπηλοι, πωλῶ λιανικῶς ἢ ὡς μεταπράτης.

Δια-καπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω ἀνάμεσα ἢ ὅλως διόλου.

Δια-καραδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω μέχρι τέλους.

Διακάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ διαπερνῶν τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα.

† Δια-καρπέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐφαλμ. ἀντὶ) Διακαρπόω.

Δια καρπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Καρποῦμαι ἄχρι τέλους.

Δια-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω Ὑπαφίρω (Ὑπομένω ἔχω, Ἐγκρατεύομαι) ἄχρι τέλους ἀσχολούμενος.

Διακαρτέρησις, εως (ἡ). τὸ διακαρτερεῖν ἢ μέχρι τέλους καρτερία (ἀνοχὴ, ὑπομονή).

Δια-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Διαβάλλω τινὲ κοντοῦ, δυσφημίζω.

Δια-κ-αταβρθάνω, Μ. βαρθήσομαι, = (ἐφαλμ. ἀντὶ) Ἐπικαταβρθάνω.

Διακατάσχεσις, εως (ἡ), = Διακατοχή.

Δια-κατα-χράομαι, Μ. χρήσομαι, = (ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ) Διαχράομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διακατελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω καθ' ὅλους τοὺς λόγους (ὁι' ἀναντιῤῥήτων ἀποδείξεων).

Διακατέχω, Μ. διακαθέξω. Κρατῶ καλὰ ἢ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον. 2) ἐμποδίζω, (παρβλ. Διακρατέω). 3) (Νμ.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν (διακατοχήν) μου κτῆμα κτλ.

Διανάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Διακόσιοι.

Διακατοχὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ διακατέχειν, βάσταγμα· ἐμπόδισμα. (Νμ.) κτῆσις, ἐξουσία.

Διακάτοχος (ὁ, ἡ), ὁ διακατέχων (κυρ. κτῆμα), ἐξουσιαστής.

Διακαυλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Διακαυλίζω, Μ. ίσω. (βτν.) Ἐβγάλλω καυλὸν (κοτσάνι), ξεβλασταρόνω.

Διάκαυμα (τὸ). καῦσις ὑπερβολικὴ, καύσιμον, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάκαυμα).

Διακαυνιάζω, Μ. άσω, Π. = Διακληρόω, ῥίπτω λαχνόν.

Διάκαυσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ διακαίειν, καῦσις ὑπερβολικὴ· καύσιμον.

Διακαυστέον (-τέον), θετ. τοῦ Διακαίω.

Διακαῶς, ἐπίῤῥ. Διαπύρως, σφοδρῶς.

Διάκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην ξέσιν (θέσιν, κατάστασιν, διάθεσιν). « Ὀργανα παντοῖα διακείμενα, ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, » Ἡρωδ. 2) εἶμαι διατεταγμένος (συμφωνημένος, διωρισμένος, ἀποφασισμένος). « Νόμῳ ὡς διάκειται, » Πυθ. « Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο, » Ἡρ. « Ἐπὶ διακειμένοισι μάχεσθαι, » αὐτ., μὲ συμφωνίας. « Ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, » Θκ. « Δακρύσαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται, » Δμ. « Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἁπλήστως διακεῖσθαι, » Ξεν. « Οὕτω διάκεισο τὴν γνώμην, » Ἰσκρ. « Οὐχ' οὕτως ἡλιθίως διεκείμην, » Ἀσ.

Διακείρω, Μ. κερῶ καὶ Αἰολ. κέρσω. Κουρεύω (καὶ μτφρ. Στερῶ, Ἁφαιρῶ) ὅλως διόλου. (Π.) ἀναιρῶ, ἀνατρέπω.

Διακεκριμένως [Διακρίνω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Χωριστὰ τὸ καθέν, (ἐπιμ.) σαφῶς, ὡρισμένως.

Διακελαδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλλέω.

Διακέλευμαι, Μ. εὐσομαι. Προστάζω, (Παραγγέλλω) ῥητῶς καὶ ἐπιμόνως, παρακινῶ μὲ παλλὴν προθυμίαν.

Διακέλευσμα (τὸ) καὶ

Διακελευσμὸς (ὁ), προσταγὴ (παραγγελία, παρακίνησις) ἔντονος.

Διακενῆς, ἐπίῤῥ. (ἀντὶ) Διὰ κενῆς (ἐνν. βουλῆς Ἀρ.), εἰς μάτην, (κοιν.) κούφια, ζαχαμένα, χωρὶς αἰτίαν. « Λίσχυνθήτωσαν ἀνομοῦντες διακενῆς, » Ψαλμ.

Διάκενος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου κενὸς (ἄδειος, κούφιος) ἐσωθεν ἢ ἀναμεταξύ (« Ἕτερα δ' αὖ σώματα διάκενα λέγουσιν, οὐ κενὰ, καθάπερ ἀπόγγυον τε καὶ κίσαηριν, » Γαλ.)· (συνεκδ.) λεπτὸς, λιγνὸς· ἀπαχὴς. ἀνούσιος. ἀδύνατος· (τρπ.) μάταιος, περιττός. « Διάκενον δεδορκὼς, » Ἀκ., μὲ βλέμμα παραλογισμένου ἢ πεινασμένου. « Μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα, » Ἀρστ., τὰ διὰ μέσου κενὰ διαστήματα.

Διακενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) ὅλως διόλου.

Διακεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα· κεντῶ (πλουμίζω) ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

Διακέντησις, εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα· (ἰατρ.) τὸ σκάλισιμο τῶν οὐλῶν εἰς τὴν ὀδοντοφυΐαν.

Διακένως, ἐπίῤῥ. Ἄδεια (Κούφια) ἔσωθεν ἢ ἀναμεταξύ.

Διακένωσις, εως (ἡ). ἐντελὴς ἄδειασμα (κένωμα, εὐκαίρωμα).

Διακέομαι, Ἰων. ἀντὶ Διάκειμαι.

Διακερἀννυμι, Μ. κεράσω, = Συγκεράννυμι.

Διακερματίζω, Μ. (σω. Ἀλλάζω (Χαλνῶ) μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα.

Διακέρσαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ Διακεῖραι, ἀόρ. ἀ τῆς ἀπαρ. τοῦ Διακείρω.

Διακερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγελῶ μὲ ὑπερβολήν.

Διακεχυλιδῶς, ὁτος, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Διαχυλίζω, θρύπτομαι, καμαρόνω, (ἴδε Χλίω).

Διακεχρημένος, η, ον, μτχ. τοῦ Διαχράομαι ἢ Διακέχρημαι.

Διακεχυμένως [Διαχέω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀφθόνως. « Δ. γελᾶν, » Σδ., μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Διακεχωρισμένως [Διαχωρίζω], ἐπίῤῥ. (μτχ.), = Διακεχριμένως.

Διακηπεύω, Μ. εὐσω. Μεταφυτεύω (ἀπὸ κήπου εἰς κῆπον).

Διακηρυκεύομαι, Μ. εὐσομαι. Στέλλω πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ δέχομαι παρ' αὐτῶν κήρυκα μὲ προτάσεις· στέλλω νὰ ἐρωτήσω τι διὰ κήρυκος, (Θκ. Δ', 38). 2) (μτγν.) = Διακηρύσσω.

Διακήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Διακηρύσσω(ττω), Μ. ὕξω. Κοινοποιῶ παντοῦ διὰ κήρυκος, διαλαλῶ.

Διακιβδηλεύω, Μ. εὐσω. Νοθεύω, διαφθείρω.

Διακιγκλίζω, Μ. ίσω. Κουνῶ ἀδιακόπως καὶ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Διακινδυνεύω, Μ. εὐσω. Ὁρμῶ εἰς τὸν κίνδυνον, ἐπιχειρῶ τι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, ῥιψοκινδυνεύω. « Διακινδυνευόμενα φάρμακα, » Ἱππ., τὰ ἐπικίνδυνα.

Διακινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ τῆδε κακεῖσε, Διασείω, (συνεκδ.) δοκιμάζω, ἐξετάζω, (τρπ.) διεγείρω, ἀνακατόνω, (ἰατρ.) μετατοπίζω, παρασαλεύω, (ἴδε

Διακίνημα (τὸ). (ἰατρ.) μετατόπισμα ἐλαφρὸν κοκκάλου, (παρβλ. Ὀλίσθημα).

Διακίνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Διακινέω, μετακίνησις, μετατόπισμα· περίπατος, (ὄθεν

Διακινητήριον (τὸ). τόπος πρὸς διακίνησιν, περίπατος.

Διακιρνάω ἢ Διακίρνημι, Π. ἀντὶ Διακεράννυμι.

Διακίχραμαι, Μ. διαχρήσομαι. Δανείζομαι (ἐκ διαλειμμάτων).

Διάκλασις, εως (ἡ), ταράκκισμα εἰς τὴν μέσην, ζέκ τοῦ

Διακλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι εἰς τὴν μέσην. || (μσ.) κάμνω τσακκίσματα. εἶμαι τρυφηλὸς (γυναικώδης), (παρβλ. Διαθρύπτω).

Διάκλεισις, εως (ἡ). κλείσιμον (μόψιμον) τοῦ δρόμου, ἐμποδισμὸς, ζέκ τοῦ

Διακλείω, Μ. κλείσω. Κόπτω (κλείω) τὸν δρόμον, γωρίζω, ἐμποδίζω.

Διακλίπτω, Μ. κλίψω. Κλέπτω (Σηκώνω ἀπὸ τὴν μέσην, Ἁφαιρῶ) τι μὲ ἐπιτήδειον τρόπον.

Διακληρονομέω ῶ, Μ. ήσω. Κληρονομῶ τι ἐξ ὑπαμοιβῆς (ἀλληλοδιαδόχως). « Ἡμιπράμους.., πολὺ ἔχων χ ἐπίμονον φύλ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀναπεφοιτῶντα, » Λογγ.

Διακληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μοιράζω διὰ κλήρου, βάλλω τι εἰς κλῆρον. || (μσ.) βάλλω κλῆρον περί τινος.

Διακλήρωσις εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου διανομὴ (ἐκλογὴ κτλ.).

Διακλιμακίζω, Μ. ίσω. Κατεπαλαίω τινὰ διὰ κλιμακισμῶν (ἴδε τὴν λέξιν).

Διακλίνω, Μ. κλινῶ, = Κακκλίνω, κλίνω πλαγίως, (ἐπιμ.) ἀποφεύγω.

Διάκλισις, εως (ἡ). ἀποφυγή.

Διακλονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασείω, Διαπαράττω.

Διακλύζω, καὶ (μτγν.) -κλύω, Μ. κλύσω. Πλύνω (Ξεπλύνω) τι ἔσωθεν καλῶς (μὲ πολὺ νερόν). || Διακλύζομαι τὸ στόμα, « Ἀκρ. (καὶ ἑλλ.). « Διακλύζομαι, « Ἀρστ., ξεπλύνω τὸ στόμα μου.

Διάκλυσμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται ὁ

Διακλυσμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ διακλύζειν, ξέπλυμα (τοῦ στόματος κτλ.), γαργάρα· κλυστῆρι κτλ.

Διακλώθω, Μ. κλώσω, (νλγ.). Κλώθω (Στρίφω) καλά.

Διακλωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διακλέπτω.

Διακναίω, Μ. κναίσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλατφρ.) Κατατρίβω, κατατρώγω, στενοχωρῶ, ἐξαντλῶ, κατατήκω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Διακνήθω, Μ. κνήσω. Ξύνω συνεχῶς ἢ δυνατά.

Διακνίζω, Μ. ίσω. Τσιμπῶ κίτρω, σχίζω μὲ τὸ νύχι, (μτφρ.) πειράζω μὲ ἐγγιτικοὺς λόγους.

Διακοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου κοῖλον, βαθουλώνω, (παρβλ. Διαγλύφω).

Διάκοιλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου κοῖλος (κενός, κούφιος) ἔσωθεν, (παρβλ. Διάκενος).

Διακοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, Διακοιλαίνω.

Διακοινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινοποιῶ (Κοινολογῶ) εἰς ὅλους ἢ εἰς παλλοὺς δι' ἀλλήλων.

Διακοιρανίω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διατάττω (διευθετῶ) τι ὡς κοίρανος (ἡγεμὼν, βασιλεὺς κτλ.).

Διακολακεύω, Μ. εὐσω. Κολακεύω μὲ διαφόρους τρόπους. || (μσ.) συνεπίζομαι νὰ ὑπερῶ τινα εἰς τὴν κολακείαν.

Διακολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ ἓν μετ' ἄλλου, συγκολλῶ, συναρμόζω « Ἅλμῃ διακεκολλημένος, » Ἀκ., καπλαδισμένος ὅλος μὲ ῥάρμαρα.

Διακολλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ διακολλῶν (συγκολλῶν), ἡ χρησιμευόντων (ἐπιτήδειος) πρὸς τοῦτο.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάκολλος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἢ διάβροχος μὲ κόλλαν, (ἴδε Βυβλίον).
Δια-κολούθω-ῶ, Μ. ὡσ. Κολοβόνω ἐντελῶς.
Δια-κολουθέω-ῶ, Μ. ἠσω Ἀκολουθῶ ἀμέσως κατόπιν, (τρτπρ.) εἶνε ἄμεσον παρεπόμενον.
Δια-κολυμβάω-ῶ, Μ. ἠσω. Κολυμβῶν περνῶ (ἐβγαίνω) πέρα.
Διακομιδή (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ διακομίζειν, διαβίβασις κτλ.
Δια-κομίζω, Μ. (ισω. Μεταφέρω τι εἰς τὸ πέραν (ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο) μέρος, Διαβιβάζω. « Τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρ. διακομίσαμεν, « Ισοκρ., (ὅθεν τὸ κοιν.) διαγομίζω. 2) (ἰατρ.) = Διάγω (δ), παρβλ. Ἀνακομίζω.
Διακομιστής, οῦ (ὁ). ὁ διακομίζων τι. « Γραμμάτων—, « Συν., ὁ γραμματοφόρος.
Διάκομμα (τὸ). τὸ κομμένον (διακεκομμένον) μέρος, κόψιμον.
Δια-κομπέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κομπάζων ἐπαναλέγω ἢ κοινολογῶ τι.
Δι-ακονάω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀκονίζω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω πολλὰ κοπτερόν.
Διακονεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κάθηνται (περιμένουν) οἱ ὑπηρέται, (ἐκκλησ.) = Διακονικόν.
Διακονέστερος, α, ον, συγκ. (ἀνμλ.) τοῦ Διάκονος, προθυμότερος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀξιώτερος.
Δια-κονέω-ῶ, Μ. ἠσω (παρτ. Διηκόνουν ἢ Ἐδιακόνουν, δόρ. Διηκόνησα ἢ Ἐδιακόνησα, πρκ. Διηκόνηκα καὶ Δεδιακόνηκα καὶ Δεδιηκόνηκα), (κυρ.) = Ἐγκονέω, (ἐπμ.) ὑπηρετῶ, δουλεύω, εἶμαι διάκονος (ὑπηρέτης [ἢ ἁπλ.] ἐκτελῶ προσταγὴν [παραγγελίαν]) τινος. « Ὡς βλακικῶς διακονεῖς· οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; « Ἀρχ., (καὶ μσ.) « Κᾷδει.., μόνον διακονεῖσθαι (ἐνν. ἐμαυτῷ), « Σοφ. «Τὸν διακονούμενον αὐτοῖς μάγειρον, « Ἀθ. (ᾧ πθ.) « Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, « Γρφ.
Διακόνημα (τὸ), = Διακονία. 2) (συνηθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πρὸς διακονίαν χρήσιμα σκεύη, ἀγγεῖα.
Διακόνησις, εως (ἡ), = Διακονία.
Διακονητής, οῦ (ὁ), = Διάκονος, ὑπηρέτης.
Διακονία (ἡ). τὸ ἔργον (καὶ ἐκκλησ. τὸ ἀξίωμα) τοῦ διακόνου, ὑπούργημα, ὑπηρεσία, δουλειά.
Δια-κονίζω, Μ. ἰσω, = Διακονέω.
Διακονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς διάκονον, ὑπηρετικός. 2) ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) πρὸς διακονίαν. ||. (οὐσ.) Διακονικόν (τὸ), (Ἐκκλησ.) τὸ μέρος τοῦ ναοῦ (πρὸς ἀριστερὰν τοῦ βήματος) ὅπου ἵζαντο οἱ διάκονοι.
Διακονικῶς, ἐπίρ. Ὡς διάκονος, καθὼς ἁρμόζει εἰς διάκονον.
Διακόνιον (τὸ)· εἶδος μικροῦ πλακοῦντος.
Διακονίς, ίδος (ἡ), [διᾶ, κόνις]. Ὑφασμα ἁραιόν· (μτφρ.) ἄνθρωπος ἀνόητος (ἀφιλόστοργος).
Διακόνισσα (ἡ), (ἐκκλησ.). γυνὴ διάκονος.
Δια-κονίω, Μ. ἰσω. Κατασκονίζω, κάμνω ὅλον σκόνιν. ||. (μσ.) πασπαλίζομαι μὲ σκόνιν ἢ ἄμμον (καθὼς οἱ παλαισταί), σηκόνω σκόνιν μὲ τοὺς πόδας μου (καθὼς οἱ σκῦλοι ὅταν ἑτοιμάζωνται νὰ πιασθοῦν μὲ ἄλλους).
Διάκονος (ὁ καὶ ἡ), [διά, κόνις ἢ ψκονέω = πονέω, ἢ διοικῶ, ἢ διάγω]. ὑπηρέτης, δοῦλος, σκλάβος. « καὶ διακονῳ, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν, « Δμ. (παρβλ. Διάκτορος).
Δι-ακοντίζω, Μ. (σω (μὲ αἰτ.). Τρυπῶ τινα μὲ τὸ ἀκόντιον. ||. (μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ ῥίψιμον τοῦ ἀκοντίου, (κοιν.) παίζω τζιρίτι.
Διακόντισις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.
Διακόντωσις, εως (ἡ), = Κόντωσις.
Διακοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακόπτειν, χώρισμα εἰς τὴν μέσην, κόψιμον, (τρπ.) ἡ πρὸς καιρὸν παῦσις, ἀναωχή κτλ.
Διάκοπρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀφθόνως κοπρισμένος.
Διακοπτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διακόπτειν ἐπιτήδειος.
Δια-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ πέρα-πέρα. (τρπ.) παύω τι πρὸς καιρόν, κάμνω διακοπήν. « Σφυγμὸς διακόπτων, « Γαλ., ὁ διακοπτόμενος ἐκ διαλειμμάτων.
Δια-κόρευσις, εως (ἡ), = Διαπαρθένευσις.
Διακορευτής, οῦ (ὁ). παρθενοφθόρος, [ἐκ τοῦ
Δια-κορεύω, Μ. εὔσω καὶ
Δια-κορέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Διαπαρθενεύω.
Διακορής, ές (ὁ, ἡ). = Διάκορος.
Διακόρησις, εως (ἡ), = Διαπαρθένευσις.
Δια-κορκορυγέω-ῶ, Μ. ἤσω, (Κωμ.). (μὲ αἰτ.) Προξενῶ γουργουρητά.
Διάκορος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς χορτάτος.
Διακόρως, ἐπίρ. Κατακόρως, ἄχρι πλησμονῆς.
Διακοσιάκις, ἐπίρ. 200 φοραῖς.
Διακοσιάχους (ὁ, ἡ), = Διακοσιοντάχους.
Διακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 200 « Ἵππος διακοσία, « Θκ., ἀντὶ 200 ἱππεῖς.
Διακοσιοπλάχους (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν (δίδων) εἰς τὸ ἓν διακόσια.
Διακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 199ον.
Διακοσιοτεσσαρακοντάχους (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν (δίδων) 240 εἰς τὸ ἕν.
Δια-κοσμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διευθετῶ, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω, διοικῶ.
Διακόσμησις, εως (ἡ). διευθέτησις, τακτοποίησις· διοίκησις.
Διακοσμητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακοσμεῖν (τακτοποιεῖν κτλ.).
Διάκοσμος (ὁ), = Διακόσμησις· τάξις (παράταξις) στρατιωτική· (ὅθεν παρὰ τοῖς γρμτ.) ὁ ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλ. κατάλογος· (ἐν γέν.) = Κόσμος.
Δια-κουφίζω, Μ. ἰσω. (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς). Ἐλαφρύνω ἢ (ἀμτθ.) Ἐλαφρύνομαι, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν (ἐσωτερικῶς ἢ ἐκ διαλειμμάτων) ἐλαφρύτερον, καλλιτερεύω.
Δι-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω προσεκτικῶς καὶ μέχρι τέλους, δίδω ἀκροάσιν. « Διακούετε ᾧ κρίνετε, « Γρφ. (ἐπμ. 2) εἶμαι μαθητὴς (ἀκροατὴς) τινος, ἀκούω (παίρνω) μάθημα ἀπό τινα. « Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασί, « Πλ., ἐχρημάτισεν ἀκροατὴς του.
Διάκοψις, εως (ἡ), = Διακοπή.
Δια-κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Διασείω, κουνῶ δυνατά.
Δια-κράζω, Μ. κράξω (ὁ μα. πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Διακέκραγα). Φωνάζω δυνατὰ ἢ τρέχων παντοῦ· συνερίζομαι πρός τινα ποῖος νὰ φωνάξῃ δυνατώτερα.
Δια-κρανόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Διακρηνίω.
Δια-κρατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κρατῶ τι σφιγκτὰ ἢ διαρκῶς εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στάσιν (εἰς τὸ αὐτὸ μέρος), ἐμποδίζω, (ὅθεν καὶ Διακρατέω καὶ παρβλ. Διακατέχω).
Διακράτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρατεῖν, διακατοχή, βάσταγμα, ἐμπόδισμα.
Διακρατητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ διακρατεῖν, συντηρητικός.
Δια-κρέκω, Μ. κρέξω (ς). Παίζω (μὲ κιθάραν ἐμφασιν) κιθάραν κτλ.
Δια-κρημνίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω τινὰ διὰ τοῦ κρημνοῦ, κατακρημνίζω.
Δια-κρηνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι ὡς ἀπὸ κρήνης· (κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) ἀφαιρῶ τὸ κάρηνον (πῶμα) τοῦ πίθου, (ἐπμ.) ἀνοίγω (κρασὶ κτλ.).
Δι-ακριβάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς.
Δι-ακριβολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διαγαριάζω τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, φιλονεικῶ ᾧ διὰ τὸ λεπτὸν περὶ τῆς τιμῆς.
Δι-ακριβόω-ῶ, Μ. ὡσω. Πράττω (Ἐξετάζω, Ἐκθέτω, Φυλάττω, Γνωρίζω) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπεξεργάζομαι, φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐξακριβόνω.
Διακρίβωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ. ἢ μετ' ἀκριβείας ἔρευνα ἢ ἔκθεσις.
Διακριβά ἢ Διακριβὸν, ἐπίρ. Π. = Διακεκριμμένως, κατ' ἐκλογὴν· ἐξαιρέτως· κατὰ τύχην· εὐκαίρως· ἀκριβῶς.
Διακρινθείτε, Αορ. ἀντὶ Διακρινθήτε, β'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς φωνῆς τοῦ
Δια-κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ. « Κόμην (« Στήμονας συγκεκριμένους)—, « Πλάτ. 2) διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη· ξεδιαλύζω· ξεκαθαρίζω. « Τὸν ἀέρα ὑγροφερὸν καὶ βαρὺν ἀπολείπει τῆς διακρινούσης αὐτὸν αἴλης, « Πλ. (τρπ.) = Διαγινώσκω, κρίνω, ἀπορίζω. « Ἀκουσαν, εἶτα διάκρινον τόνδε, « Δράμ. 4) ἐξηγῶ, σαφηνίζω. « Διακρίνειν τὰ μαντεῖα, « Στβ. 5) (μτπ.) κρισολογοῦμαι (συνερίζομαι, φιλονεικῶ) πρός τινα. « Σκοπεῖσθε πότερον καλλίων ἐστὶν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι, « Δημ. 6) διστάζω, ἀμφιδάλλω· συστέλλομαι, ὑποπτεύω. « Πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, « Γρφ. 7) χωρίζομαι (συνηθ.) ἀναχωρῶ. « Οἵτε ἀφ' ὧν διεκρίνοντο, « Ἡρ. 8) (τπ.) διοργανίζομαι, λαμβάνω σχῆμα ᾧ συμφήν, τελειοποιοῦμαι. « Θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ' εἰς ἄλλο πρὸς ἄλλου, μορφὴν ἰδίαν ἐπέδειξε, « Χρύσιππ.
Διάκρισις, ων (οἱ), = Ὑπερόκριοι.
Διάκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρίνειν, ξεχώρισμα, διαίρεσις· διάλυσις, (συνηθ.) φθορά, θάνατος· ξεδιάλυσμα, καθάρισμα· ἐξήγησις (διαίρωσις κτλ.), ἀπό-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνωσις, κρίσις, ἀπόφασις· διαφορά, φιλονεικία· (σπν.) διαμόρφωσις, τελειοποίησις. 2) (συνκδχ.) τὸ κατὰ μέσον τοῦ μετώπου τῶν λαγωνικῶν σκύλων κοίλωμα.

Διακριτέον, θετ. τοῦ Διακρίνω.

Διακριτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος διακρίνειν (χωρίζειν κτλ.), ἀναλυτικός.

Διάκριτος (ὁ, ἡ). διακεκριμένος, ξεχωρισὸς, ἐξαίρετος· διαλελυμένος καὶ

Διακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Διακούω.

Διακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκροβολίζομαι μακρόθεν ἢ ἐκ διαλειμμάτων πρός τινα.

Διακροβολισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακροβολίζεσθαι.

Διάκρονος (ὁ, ἡ). ζυμωμένος (κατεσκευασμένος) μὲ κρόκον.

Διακροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Συγκροτῶ, ὃηλ.) Ἀναλύω (« Ἰκανῶς διακροτήσαντας [κοινὰ δόρθ. ἀντὶ Διακρατήσαντας] τὸν περὶ τούτου λόγον, » Στρβ.), διαλύω, χαλνῶ, σπάνω, συντρίβω, τρυπῶ. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ὑνοίας) = Διασπουδέω.

Διακρουνίζω, Μ. ίσω. Διαγέω κρουνηδόν.

Διάκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρούειν, ἀποκρουσις, ἀπομάκρυνσις, ἀποφυγὴ· ἀπάτη· χρονοτριβή.

Διακρουστικός, ἡ, όν. Ὁ διακρούων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρούειν, ἀποκρουστικός· (γρμτ.) ὁ σημαίνων διάκρουσιν (ἀπάτην).

Διακρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν διαπερνῶ τι διά τινος. « Σφῆνες διακρουσθέντες, » Θρρ. 2) κτυπῶν δοκιμάζω πήλινον σκεῦος ἂν ἦναι γιερόν. » Καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, σαθρὸν ἀποφθέγγεται, » Ακ. 3) (μσ.) κυνῶν μὲ τὸ κοντάρι ἐκατέρωθεν ἀπομακρύνω τὰ πλοῖον. « Ἐγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τοῦ λόγου, » Γργ. (ἐπιμ. 4) (τρπ.) μακρύνω (ἀναβάλλω) τὸν καιρὸν, ἀποφεύγω, φεύγω ἀπὸ πάνω μου, ἀπατῶ. » Ποῦ γνωσθήσεται, νῦν ἂν διακρούσηται; » Δμ. (παρβλ. Διαδύομαι ἢ Παρακρούω).

Διακρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ἐπιμελῶς.

Διακτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζω ἰσάζω (χωρίζω) ἐπιμελῶς τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου.

Διακτενισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακτενίζειν.

Διακτορία (ἡ), Π. τὸ ἔργον τοῦ διάκτορος, διακονία, ὑπηρεσία.

Διάκτορος (ὁ, ἡ), καὶ

Διάκτωρ, ορος (ὁ), Π. [διάγω ἢ διήκω], ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος (ἐν γέν.) ἀπεσταλμένος, ὑπηρέτης.

Διακυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθύνω (Διοικῶ) ἐπιμελῶς ἢ μέχρι τέλους. » Μᾶλλον ἂν ὑίνου χωρὶς ἢ Μενάνδρου διακυβερνῆσαι τὸν πότον, » Πλ.

Διακυβερνητικός, ἡ, όν. Πρὸς τὸ διακυβερνᾶν ἐπιτήδειος, διοικητικός.

Διακυβεύω, Μ. εὐσω. Παίζω μετά τινος τοὺς κύβους (μτφρ.) Διακινδυνεύω.

Διακυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω.

Διακυκλόω-ῶ, ὠσω. Περικυκλώνω.

Διακυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾗ

Διακυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι ἔνθεν κἀκεῖθεν ἢ ἀνάμεσα.

Διακυμαίνω, Μ. ανῶ. Διεγείρω κύματα.

Διακυμβαλίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω ἐν ἥχῳ κυμβάλων ἢ ὡς διὰ κυμβάλου, διακωδωνίζω.

Διακυνοφθαλμίζομαι. Μ. ίσομαι. Κυττάζω τινὰ (ὅστις μὲ κυττάζει ἐπίσης) μὲ ἀναίδειαν ἢ πλαγίως (καθὼς ὁ σκύλος).

Διακύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω (Ἐξάλλου τὸ κεφάλι μου ἀπὸ πουθενά) νὰ ἰδῶ, (συνκδχ.) περιεργάζομαι, παρατηρῶ.

Διακυρίττομαι, Μ. ίσομαι. Κτυπῶμαι (Μάχομαι πρὸς τινα) μὲ τὰ κέρατα καθὼς τὰ κριάρια, (ἐν γέν.) ἀντιπαλαίω, φιλονεικῶ.

Διακώδιον (τὸ). ἰατρικὸν ἀπὸ κωδίας (κεφάλια παπαροῦνας).

Διακωδωνίζω, Μ. (σω, = Κωδωνίζω, δοκιμάζω παντοιοτρόπως. 2) διαφημίζω.

Διακώλυμα (τὸ). τὸ μεσολαβοῦν ἐμπόδιον.

Διακώλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακωλύειν, παρεμπόδισις.

Διακωλυτής, οῦ (ὁ). ὁ διακωλύων (παρεμποδίζων).

Διακωλυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ διακωλύειν, παρεμποδιστικός.

Διακωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι διὰ μεσολαβήσεως, παρεμποδίζω, ἀπαγορεύω.

Διακωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω, Περιπαίζω, (Σατυρίζω) τινὰ παντοῦ.

Διακωνέω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ

Διακωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω πανταχόθεν μὲ πίσσαν, πισσόνω.

Διακωπηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διερέσσω.

Διακωχὴ (ἡ), [ζδίζω]. διακοπή, ἀνακωχή. διάστημα.

Διαλαβὴ (ἡ), = Διάληψις, πιάσιμον μὲ τὰ δύο χέρια.

Διαλαγγάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. β'. Διέλαγον κτλ.). Ῥίπτω (Παίρνω, Μοιράζομαι μὲ) λαγνόν. 2) Π. ξιφίζω., κομματιάζω. « Οὐπερ πρὶν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες, » Εὐρ., (παρβλ. Διαλακέω).

Διαλαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω (Κωμ.). Κόπτω καὶ καταιβάζω διὰ τοῦ λαιμοῦ μου κομμάτια (τόμους) κρέατος κτλ.

Διαλακέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'., Διέλακον). Σκάνω (Σπάνω, Σχίζομαι) μὲ κρότον.

Διαλακίζω, Μ. ίσω. Καταξαγίζω, (συγχ. τῷ

Διαλακτίζω, Μ. ίσω. Λακτίζων ἀπερρίπτω.

Διαλαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ἔστ. καὶ αἰτ.) Συνομιλῶ. 2) (μὲ αἰτ.) διαφημίζω, κοινολογῶ παντοῦ, διακηρύττω.

Διαλάλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλαλεῖν, συνομιλία· κοινολόγησις.

Διαλάλητος (ὁ, ἡ). περιφήμος, διαβόητος.

Διαλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. β'. Διέλαβον κτλ.). Παίρνω τι ξεχωριστὰ (κατὰ μέρος), παίρνω τὸ μέρος μου, μοιράζομαι ἐξ ἴσου. » Διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους, » Δμ. « Διαλαβόντες τὰς οἰκίας ἐβάδιζον, » Ασ. « Διαλαμβάνων ἕκαστον ἡμῶν ἐν μέρει, » Αἰσχ. (ᾗ μπ.) « Θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος, » Ξεν.

2) πιάνω μὲ τὰ δύο χέρια ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπ' ὅλα τὰ) μέρη, Μεσολαβῶ, πιάνω ἀπὸ τὴν μέση, (ἐπιμ.) πιάνω καλά, (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἐμποδίζω, παρεμποδίζω. Διακόπτω· Περιέχω, περιλαμβάνω. « Διαλαβοῦσα τὸν σύμπαντα κόσμον, » Ξεν. « Διαλαμβάνω τὸ ἔσχατον (τὴν μάχαιραν), » Ξ. (ἴδε καὶ Διάληψις). « Ἐὰ δὲ μὴ, διαλαβόντα σεῖειν, » Ἱππκρ. « Διαλαβὼν ἡγκύλισας, » Ἀρστ. (ἴδε Τραχηλίζω). « Διέλαβε τὰς ὁδὰς φυλακαῖς, » Πλδ. « Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν, » Ἱππρ. « Ἡ ἐπιστολὴ διαλαμβάνει, » Μυθ. (καὶ πθ.) « Ἤγγειται διαλελαμμένος, » Πρ. « Διὰ τὰ μὴ διαλαμβάνεσθαι τὸ φῶς, » Ἀρστ.

3) χωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ. « Τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, » Ἀρστ. « Κατεκλίνη ἐνμέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, » Πλάτ. « Τὸν ποταμὸν εἰς τὰς διώρυγας διέλαβε, » Πρ. « Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους, » Δημ. (καὶ πθ.) « Γόνασι διειλημμένος ὁ κανλός, » Ξεν. 4) (τρπ.) περιλαμβάνω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ· φαντάζομαι, νομίζω· κρίνω, σκέπτομαι. (ἐπιμ.) διορίζω, προσδιορίζω, προφασίζω. ἐξηγῶ. « Διαλαβόντες τοῖς διανοήμασι, » Πλάτ. « Μὴ διειληφότες τί διαφέρει, » Πλδ. « Διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς, » « Διειλάμβανε μετὰ τῶν, τί δεῖ ποιεῖν, » αὐτ. « Διέλαβεν ἀποστέλλειν, » αὐτ. « Ἡ δὲ εὐμηχάνως διαλαμβάνει, » Σδ. « Δεῖ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας, τί ἐστιν, » Ἀρστ. « Ταῦτὴ τοὺς νόμους διαλαμβάνειν, ὅπη μέλλει συνοίσειν τῇ πόλει, » Ασ. (ἴδε καὶ Διειλημμένως).

Διαλαμπής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός, διαφανής.

Διάλαμπρος (ὁ, ἡ), = πᾶν προηγ.

Διαλαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι διάλαμπρον, κατηλαμπρύνω.

Διαλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (κυρ. καὶ μτφρ.) διά μέσου τινὸς ἢ μεταξὺ ἄλλων ἢ μὲ πολλὴν λάμψιν. « Ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, » Ἀρστ. « Ὀφθαλμοὶ διαλάμποντες, » Αριστ. (ᾗ ἐπὶ φωτὸς.) « Ἐν δὲ τοῖς ἐλίγοις μᾶλλον διαλάμπουσιν, » Ἀρστ., ἀκούεται λαμπρότερα ἡ φωνὴ των, (παρβλ. Διαυγάζω).

Διάλαμψις, εως (ἡ). ἡ διὰ μέσου τινὸς λάμψις. « Πυρὸς—, » Ἀρστ., ἡ ἀστραπή.

Διάλαμψις, ις (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διάληψις.

Διαλανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. β'. Διέλαθον κτλ.). Λανθάνω (Κίμαι ἄγνωστος εἰς) τινα ὅλως διόλου. « Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, » Ἰσχρ., δὲν μὲ λανθάνει, τὸ γνωρίζω. « Διαλαθὼν εἰσέρχεται, » Θκ. (ἐμβήκε κρυφὰ (χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν).

Διάλαυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) ὑχωρισμένος τῶν λοιπῶν (ἢ πανταχόθεν ἢ μόνον ἔμπροσθεν) διὰ δρόμου (λαύρας), (παρβλ. Περιάμπισβος).

Διαλαφύσσω, Μ. ύξω. Κατατρώγω τὰ ἐντόσθια (καθὼς τὰ θηρία ὕταν σχίσουν ζῶων).

Διαλαγαίνω, Μ. ανῶ. Π. διερχόμενος καμνω αὐλακιὰν (καθὼς τὸ ἀμάξι).

Διαλγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιαλγέω πάθημα καὶ κατάκαρδα τὸν πόνον (καὶ μτφρ.) τὴν λύπην.

Διαλγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ διαλγῶν (αἰσθανόμενος [ἢ Π. προξενῶν] δριμυτάτους πόνους ἢ βαθυτάτην λύπην).

Διαλείαινω, Μ. ανῶ. Κάμνω ἐντελῶς λεῖον (ὁμαλόν). « Τὴν ὀβὸν—, » Ἀνέξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαλέγω, Μ. λέξω, = Ἐκλέγω. (κοιν.) διαλέγω, ξεδιαλέγω, ξεχωρίζω, ξεκαθαρίζω. « Διαλέξας τὰ ὑγιῆ ἀπὸ τὰ μή, » Πλάτ. « Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει. » Ξεν. 2) = Διορύττω. « Διαλέγουσαν τὴν ὀπήν, » Ἄρχφ. 3) (μσ.) Διαλέγομαι, Μ. λέξομαι καὶ (σπν.) λεχθήσομαι (ἀόρ. Διελέχθην, πρκ. Διείλεγμαι κτλ.), ὁμιλῶ πρός τινα, συνομιλῶ· (συνκδχ.) πραγματεύομαι περί τινος ὑποθέσεως· ὁμιλῶ μιαν (ὁποιαν δήποτε) διάλεκτον· ὁμιλῶ κατὰ κανόνας. « Ἀλλήλοις διειλέγμεθα, » Πλάτ. « Πρεπτέλιαν ἐκπέμπειν, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται, » Δημ. « Τοιοῦτ' τὸ ῥῆμα διελέχθην ἐγώ, αὐτ. « Ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη, » Ξεν. « Πόλεις κατὰ ταὐτὰ διαλεγόμεναι, » Πρ. 4) = Παραλέγομαι, πλαγιάζω (συνευρίσκομαι) μὲ γυναῖκα. « Οὐκ ἂν διαλεχθείην αὐτῇ, » Ἀρχφ., (παρβλ. Λέγω καὶ Ὁμιλῶ).

Δια-λείβομαι, Μ. λείψομαι. Λυόνω ἢ ρέζω (τρέχω· ἀνάμικτα ἢ ὅλως διόλου.

Διάλειμμα (τό), [διαλείπω]. τὸ μεταξὺ διάστημα (τόπου ἢ χρόνου)· διακοπή. « Περιτοῦ—, » Γαλ. « Ἐκ διαλειμμάτων, » Πλ., μὲ διακοπάς, ὄχι κατὰ συνέχειαν.

Διαλειπτὸν (τό), (ἐνν. φάρμακον). ἀλοιφή.

Δια-λείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Διέλιπον, πρκ. Ἀναλέλοιπα κτλ.). Ἀφίνω μεταξὺ διάστημα (ἢ χρόνου ἢ τόπου)· ἀφίνω νὰ περάσῃ καιρός. « Διαλιπὼν ἡμέρας δύο, » Πλ. « Οὐ πολὺν διαλιπὼν χρόνον, » Πλάτ. « Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιβάντες τοῖσι ὀθνείοισι, κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπωσι καὶ ἐῶσι ἀνεψύχειν, » Ἱππκρ. 2) (ἐλλ.) παύω (πρὸς καιρόν), κάνω διακοπήν, διακόπτομαι. « Καὶ διαλιπὼν, προσέθηκεν, Οὔ με μὴ κτλ. « Λίσχ. « Ἢ παυσάμενος ἢ διαλιπὼν ἐσιώπησε, » Πλ. « Διαλείπουσα φωνή, » Σδ., ἢ διακεκομμένη. « Πυρετὸς διαλείπων, » Ἱππκρ. « Οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων, » Ξεν. « Οὐδένα διαλέλοιπα χρόνον διαβάλλόμενος, » Ἰσκρ. 3) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ εἰς τὸ μεταξύ, μεσολαβῶ. « Διαλιπούσης ἡμέρας, » Θκ. « Διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, » αὐτ. 4) ἀπέχω. « Διαλειπούσας (τὰς ὁλκάδας) ὅσον βλέπειν ἀπ' ἀλλήλων. « Θκ. « Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον ἐς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς, » Ἀρρ. (ἔθεν) « Διαλεῖπον, » Ξεν. = Διάλειμμα, τὸ μεταξὺ κενὸν διάστημα. « Φύλακες ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάγατο, » Ἀρρ.

Διαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ὅλως διόλου. 2) = Ἐξαλείφω, σβύνω.

Δια-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων (πανταχόθεν) καθαρίζω.

Διάλειψις, εως (ἡ), [διαλείπω]. ἄφημα τόπου· διακοπή.

Διαλεκτέον, θετ. τοῦ Διαλέγω.

Διαλεκτικεύομαι, Μ. εύσομαι. Καταγίνομαι εἰς τὴν διαλεκτικήν, εἶμαι.

Διαλεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ διαλέγεσθαι (κατὰ τοὺς περὶ τούτου κανόνας), (καὶ κατὰ τὸν Πλάτ.) « Ὁ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενος. » (κατὰ δὲ τὸν Ἀρστ.) Σκεπτικός, ἀφεκτικός. « Διαλεκτική, » ἡ μέθοδος (ἐπιστήμη) τοῦ ἀποδεικνύειν τι ἀναλυτικῶς καὶ διὰ συλλογιστικῶν ἐρωτοαποκρίσεων. « Ὅθεν καὶ οὕτως αὐτὴν ὁρίζονται, ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων, » Ἀρτ. (ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.)

Διαλεκτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν διαλεκτικὴν μέθοδον, ἀναλυτικῶς. « Δεῖ δὴ πρῶτον πρότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. » Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόναν ταληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος, » Πλάτ.

Διάλεκτος (ἡ). Ἰδίωμα γλώσσης, ὁμιλία, προφορά, τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, ἔκφρασις. 2) (σπν.) ἀντὶ Διάλεξις.

Διαλελαμμένος, Ἰων. ἀντὶ Διειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτγ. τοῦ Διαλαμβάνω.

Διαλελυμένως, ἐπίρ. (γρμτ.), Κατὰ διάλυσιν. « Σαμοθράκην Ὅμηρος οὔ φησιν, ἀλλὰ διαλελυμένως Σάμον Θρῃϊκίην, » Σδ.

Διάλεξις, [διαλέγομαι], εως (ἡ), = Διάλογος, συνομιλία. 2) (μτγ.) = Διάλεκτος.

Δια-λεπτολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνομιλῶ μετά τινος μὲ σοφιστικὴν λεπτολογίαν.

Διάλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ λεπτός.

Δια-λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπεξεργάζομαί τι μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν.

Δια-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ λεπτόν.

Δια-λεσχαίνω, Μ. . . ς. Διαλέγομαι ἀναλύων ἰδέας, σπουδαιολογῶ.

Δια-λευκαίνω, Μ. ανῶ. = Ἀπολευκαίνω, (μτφορ.) σαφηνίζω, ἐξηγῶ.

Διάλευκος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ λευκόν ἢ 2) λευκότατος, κάτασπρος (μτφορ.) σαφέστατος.

Διάληξις [διαλαγχάνω], εως (ἡ), = Διακλήρωσις.

Διαληπτέον, θετ. τοῦ Διαλαμβάνω.

Διαληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλαμβάνειν (διαιρεῖν, κρίνειν, ἀναλύειν κτλ.), ἀκριβής, μεθοδικός· διαιρετικὸς τῆς.

Δια-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ. (Ἀτν.) deliro.

Διάληψις, εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ διαλαμβάνειν (κρατεῖν τι μὲ τὰ δύο χέρια). « Οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, » Πλ.Θ. 2) διαίρεσις, χωρισμός· διάστημα. « Χώρας—, » Διόδ., χωρητικότης. 3) (συνθ.) γνώμη, φρόνημα, ἰδέα, δοξασία, ὑπόληψις· ἀτοχασμός, κρίσις, ἀπόφασις. « Ὅτι δεῖ περὶ θεοῦ διαλήψεις ὁσίας ἔχειν, » Εὐσ.

Διάλιθος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ πολύτιμα πετράδια. Κόσμος—, « Στρ.

Δια-λικμάω-ῶ, Μ. ήσω. Διχνίζων σκορπίζω παντοῦ.

Δια-λιμπάνω, = Διαλείπω.

Δια-λινάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Διαφεύγω ἀπὸ τὸ δίκτυ (λίνον), 'γλυτόνω, (ἄλλ.) Ἐκλινάω.

Δια-λιχμάζω, Μ. άσω. ἢ

Δια-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Διαλείχω.

Διαλλαγή (ἡ). μεταβολή· διαφορά, παραλλαγή. 2) συνάλλαγμα, ἀλλαξιά. 3) (τρπ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) συμφήκη, φιλίωσις, συμβιβασμός.

Διάλλαγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τοῦ συναλλάγματος. 2) = Διαλλαγή, διαφορά.

Διαλλακτὴρ (ὁ), = Διαλλακτής.

Διαλλακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ διαλλάττειν, συμβιβαστικός, εἰρηνοποιός.

Διαλλακτής, οῦ (ὁ). ὁ διαλλάττων (τοὺς ἐχθρευμένους), φιλιωτής, μεσίτης, εἰρηνοποιός.

Διαλλακτικός, ἡ, όν, = Διαλλακτήριος.

Διάλλαξις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Διαλλαγή, [ἐκ τοῦ

Δι-αλλάσσω, Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι ἀντ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, μεταβάλλω. « Τὴν σκευὴν ἅπασαν πρὸς τὸν δεσπότην διαλλάξας, » Δ. Κάσσ., (παρβλ. Διαμείβω).

2) ἀλλάζω τόπον, περνῶ (μεταβαίνω) ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. « Διαλλάξας διακεχρυίαν, » Ξεν. (καὶ μσ. μτφορ.) « Διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον, » Ἀρετ. 3) (τρπ.) φιλιάνω, εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω, (κοιν.) 'ποιρνω χ βίδω. « Μαρτυρούντων διαλλάξαι αὐτοὺς, διαιτηταὶ γενόμενοι, » Δημ. « Σπονδὰς πέμψαντες, χ διαλλαχθῆναι, » Εὐρ. (παρβλ. Καταλλάσσω). 4) (ἀμτβτ.) διαφέρω (κατ' ἔκτ.) ἐξέχω, ὑπερέχω. « Αἰγύπτου τὰ πρῶτα πρὸς τὰ τελευταῖα πλέον ὡς εἰπεῖν διαλλάττει ἢ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον, » Ἀριστεῖδ. « Καρπὸν διαλλάττοντα τῷ μετρεῖσθαι, » Διόδ.

Διάλληλος (ὁ, ἡ). « τρόπος—, » (Λογικ.) ὁ δι' ἀλλήλων γινόμενος, ὁ (ἄλλ.) κυκλικός. (ἑπμ.) ἀτελής, ἀναπόδειχτος.

Δι-αλλοιόω-ῶ. Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἄλλο μνω ἀλλοῖον) τι ὅλως διόλου.

Διαλλύομαι, Μ. αλοῦμαι, = Διαπηδῶ. (συνκδχ.) ἀποφεύγω. « Τὸν ὄλιθρον—, » Δωρεατ.

Δ[αλμα (τό), = Διαπήδησις.

Διαλοάω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταλοάω.

Διαλογὴ (ἡ), = Ἐκλογή, διάλεγμα, ἐγχώρισμα, μέτρημα. « Ψήφων—, » Δρστ. 2) = Διάλεξις, συνομιλία· συναναστροφή. « Ἐν διαλογῇ ἐγίνοντο αὐτῷ, » Ἡρ., τοῦ ὠμίλησαν, τὸν συναναστράφησαν.

Διαλογίζομαι, Μ. ἰσομαι. Λογαριάζομαι (βοττάζω λογαριασμόν) ἢ 2) συνομιλῶ (συζητῶ) μετά τινος. 3) συλλογίζομαι, σκέπτομαι.

Διαλογικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐν εἴδει διαλόγου.

Διαλόγισμα (τό) χ

Διαλογισμὸς (ὁ). ἐκκαθάρισμα (κύτταγμα) λογαριασμοῦ· σκέψις, κρίσις· στοχασμός· συλλογισμός· ἀζήτησις, συνομιλία· διαταγμός, ἀμφιβολία. « Ὑπερσχεσθαι χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ, » Γρηγ.

Διαλογιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ διαλογίζεσθαι, διανοητικός.

Διάλογος (ὁ). συνομιλία.

Δια-λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑβρίζω (βακαλογῶ) τινα ἀδιακόπως ἢ παντοῦ. ‖ (μσ.) ὑβρίζομαι ἀμοιβαίως μέ τινα, λέγω καὶ ἀκούω ὕβρεις.

Διαλοιδόρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τῶν προηγ. 'βρίσιμον, κακολογία.

Δια-λοξεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τι λοξά (πλαγίως).

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάλοξος (ὁ, ἡ). Ὅλως διόλου λοξός.
Δι-αλυγίζω, Μ. ίσω. Αυγίζω τι ὅλως διόλου ἢ Αυγίζων διαπερνῶ, (ὄθεν Διαλύγισμα (τό), = Διαπλοκή.
Δια-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Βλάπτω καιρίως, διαφθείρω, προξενῶ μεγάλην ζημίαν, καταχαλνῶ.
Δια-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (καὶ μσ. Δυποῦμαι) καθ' ὑπερβολήν, καταλυποῦμαι.
Διάλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλύειν τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, Ἐξήλωμα. χάλασμα· ακόρπισμα· (ἐπμ.) φθορά, θάνατος. (τρπ.) ἐξόφλησις· συμβιβασμός, (συγχ. τῷ Διάχυσις καὶ Διήλυσις).
Διαλυσίφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαλύων (χωρίζων) φίλους.
Διαλυτής, οῦ (ὁ). ὁ διαλύων (χαλνῶν κτλ.)
Διαλυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ διαλύειν.
Διάλυτος (ὁ, ἡ). διαλελυμένος· Ἔκλυτος. (τρ.) ἀσύνδετος.
Διαλυτός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ.
Διάλυτρωσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως γινομένη λύτρωσις (ἐξαγόρασις).
Διαλύω, Μ. λύσω. Διαιρῶ τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. χωρίζω· διαφθείρω, ἀφανίζω, χαλνῶ. ξετεντόνω, χαυνόνω· ἐξοφλῶ· ακορπίζω· ἀναιρῶ· εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω. ‖. (μσ.) ἀναχωρῶ. ‖. (αὐτπθ.) λειποθυμῶ, = Ἐκλύομαι, (Ἄρρ.τ.)
Δι-αλφιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλευρόνω (κυρ. μὲ κριθινον ἀλεύρι).
Δια-λωβάομαι, Μ. ήσομαι, = Διαλυμαίνομαι.
Δι-αμαγεύω, Μ. εύσω. Καταμαγεύω.
Δι-αμαδάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταμουσκεύω.
Δι-αμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) λεπτοτάτην σκόνιν, (τρπ.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Διαμαλαξις, εως (ἡ). μαλάκωμα, [ἐκ τοῦ
Δι-αμαλάσσω, Μ ἄξω. Μαλακόνω τι ἐντελῶς ἢ βαθμηδόν, τὸ κάμνω ὅλως διόλου ἁπαλόν.
Δια-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι, = Καταμανθάνω.
Δι-αμαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι ἀκριβῶς.
Διαμάργαρος (ὁ, ἡ). κεκοσμημένος διὰ μαργάρων, μαργαριτοκόλλητος.
Δι-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Διήμαρτον κτλ.). (μὲ γεν.) Χάνω Ἀποτυγχάνω· Δανύομαι, Ἀπατῶμαι) ὅλως διόλου.
Διαμάρτημα (τό). λάθος, σφάλμα, ἀποτυχία.
Διαμαρτία (ἡ). χάσιμον, ἀποτυχία, λάθος.
Δι-αμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ὑπέρ τινος. 2) φέρω (παρουσιάζω, ἀποδείνω μὲ) μάρτυρας (ὡς ἐνάγων μὲν) ὅτι ἡ δίκη εἶνε εἰσαγώγιμος (ὡς ἐναγόμενος δὲ) τὸ ἐναντίον. ‖. (μσ.,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Διαμαρτύρομαι.
Διαμαρτυρία (ἡ), [ὁ διαμαρτυρέω]. τὸ προσβάλλειν ἢ ὑπερασπίζεσθαι διὰ μαρτύρων (τὴν νομιμότητα τῆς δίκης). εἶδ. παραγραφῆς (ἴδε τὴν λέξ.) 2) [ὁ διαμαρτύρομαι]. διαμαρτύρησις, (Ἰταλ.) προτέστο.
Δι-αμαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Λέγω (Ἀπειλῶ, Ἀπαγορεύω, Ἀρνοῦμαι, ἢ Βεβαιώνω) τι ἐνώπιον μαρτύρων· φωνάζω μάρτυρας (λέγω, Νὰ ἦσθε μάρτυρες) ἐναντίον τοῦ ἀδικοῦντός με ἢ πράττοντός τι παρὰ τὴν γνώμην μου, (Ἰταλ.) protestatare.
Δια-μασά(ασά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασσῶ τι πολλὴν ὥραν (ὡσὰν μαζίχηνη) καὶ καταπίνω τὸν χυλόν. (συνκδχ.) κατατρώγω· (τρπ.) ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, τὸ ἀναφέρω ἀδιακόπως.
Διαμάσημα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς (ἢ βίνεται ὡς περιττὸν μετὰ τὴν) διαμάσησιν.
Διαμάσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμασᾶσθαι, μάσημα (μαστίχης κτλ.).
Διαμασητός, ἡ, όν. Ὁ μασημένος (ἢ δυνάμενος νὰ μασηθῇ) ὡσὰν μαστίχη.
Δια-μάσσω(τνω), Μ. μάξω. Ζυμόνω ἐντελῶς, καλοζυμόνω.
Δια-μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμαστιγόνω, δέρνω δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.
Διαμαστίγωσις, εως (ἡ). Δάρσιμον δυνατὸν μὲ τὴν μάστιγα.
Δια-μαστίζω, Μ. ίξω, = Διαμαστιγόω.
Δια-μαστροπεύω, Μ. εύσω, = Προαγωγεύω.
Δια-μασχαλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἢ (μσ.) Κρατῶ τι ὑπὸ τὴν μασχάλην.
Διαμα(γη)τέον, θετ. τοῦ Διαμάχομαι.
Δια-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Διαμάχομαι.
Διαμάχη (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δια-μάχομαι, Μ. ίσομαι ἢ ούμαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι πρός τινα, φιλονεικῶ ἀδιακόπως, συγκροτῶ κρίσιμον (ἀποφασιστικὴν) μάχην, (παρβλ. Διαπολεμέω).
Διαμάω-ῶ καὶ (μσ.) Δι-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Διακόπτω, διατρυπῶ. 2) Διασκάπτω, (Θλδ. Δ', 26).
Δια-μεθ-ίημι, Μ. διαμεθ-ήσω (ἀόρ. Διαμεθῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι (τὸ ὁπ. ἐκράτουν) νὰ μοῦ πέσῃ (νὰ μοῦ φύγῃ), Ξαπολνῶ.
Δι-αμείβω καὶ (μσ.) Δι-αμείβομαι, Μ. είψω, -ομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κάμνω ἀλλαξιάν, Παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. = Ὁδὸν —, = Ἀισχλ., (περιφρ. ἀντὶ) ὁδεύω, (παρβλ. Ἐξαμείβω).
Δια-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐπμειδιῶ, χαμογελῶ (ἀνοίγων μόλις τὰ χείλη).
Διάμειπτος (ὁ, ἡ), [ὁ διαμείβω]. ἀμεταβλητος, παλίμβουλος, ἀκαταστατος.
Δια-μειρακεύομαι ἢ Δια-μειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Φιλονεικῶ μειρακιωδῶς (αὐθαδῶς ἢ κούφως) πρός τινα.
Διάμειψις [ὁ διαμείβω], εως (ἡ). ἀνταλλαγή, ἀλλαξιά.
Δια-μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.) ὅλως διόλου.
†Διαμελεΐαται, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ μελεΐζι.
Δια-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ ἐπιμόνως καὶ κατὰ συνέχειαν· γυμνάζομαι διὰ πολυχρονίου καὶ συνεχοῦς μελέτης. = Ἀκραιφνέστατος δὲ οἱ ὄρνιθες διαμελετωμένου τοῦ αὐλητοῦ, = Μξμ.
Δια-μελίζομαι, Μ. ίσομαι. Συναγωνίζομαι πρός τινα περὶ μελῳδίας.
Δι-αμελίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ τὸ σῶμα εἰς τὰ μέλη του, κατακομματιάζω.
Διαμελισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμελίζειν, κομμάτιασμα.
Διαμέλλησις, εως (ἡ). ἀναβολὴ καιροῦ, χρονοτριβή, ἀργοπορία.
Διαμελλητής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων ν' ἀργοπορῇ, ἀγαπῶν τὰς ἀναβολάς, ἀργοκίνητος εἰς τὰς πράξεις του, [ἐκ τοῦ
Δια-μέλλω, Μ. μελλήσω. Βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ.
Διαμέμαγμαι, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαμάσσω.
Διαμεμερισμένος, ἐπιβ. (μτχ.). Χωριστός.
Δια-μέμνημαι, Μ. μνησθήσομαι, Σ. Διαμενῶ καὶ μένω.
Δια-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Μέμφομαι (Κατηγορῶ, Παραπονοῦμαι) ἀδιακόπως ἢ πρός τινα, (Θκρ. Η', 89), (συγχ. τῷ Δ ἀπέρπομαι).
Δια-μένω, Μ. μενῶ. Μένω εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν· διαρκῶ· ἐξακολουθῶ· ἐπιμένω. παραμένω.
Δια-μερίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω εἰς μερίδια, μοιράζω, κομματιάζω.
Δια-μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεριμνῶ κατὰ πολλὰ, Διαφραντίζω.
Διαμερισμός (ὁ). μοίρασμα, χώρισμα εἰς μερίδια.
Δια-μεσολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω ἢ Συμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ.
Διάμεσος (ὁ, ἡ) μεσαῖος, ἀνήκων εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν, = Διάμεσον, = τὸ μεταξὺ διάστημα.
Διάμεστος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω) γεμάτος.
Δια-μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).
Δια-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶν χωρίζω, μετρῶ ἀκριβῶς (ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ὡς τὴν ἄλλην). διαιρῶ μὲ τὸ μέτρον εἰς τόσα μέρη, (συνκδχ.) δίδω (πωλῶ, μοιράζω) μὲ τὸ μέτρον. (ἀγρνμ.) φθάνω εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν θέσιν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) Παίρνω (μοιράζομαι) μὲ τὸ μέτρον, βάλλω νὰ μοῦ μετρήσουν τι ζῶα τὸ Πάρω.
Διαμέτρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμετρεῖν, μέτρημα, καταμέτρησις· (ἀγρνμ.) ἡ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἄφιξις.
Διαμετρητός, ἡ, όν. Ὁ μετρημένος (ἢ δυνάμενος νὰ μετρηθῇ) ἀκριβῶς.
Διαμετρικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ διάμετρον.
Διάμετρος (ἡ), (ἐνν. γραμμὴ) ἡ διεργομένη διὰ τοῦ κέντρου καὶ διαιροῦσα εἰς δύο ἴσα μέρη τὸν κύκλον, (δθ.) = Ἐκ διαμέτρου, = Ακ., ὁ ἀκριβῶς ἀντίθετος, (τρπ.) ὅλως διόλου ἐναντίος. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. γεωμετρ. πρὸς διαγραφὴν τῆς διαμέτρου. ‖. = Διάμετρον (τό). = Πλ. τὸ ἐλλεῖπον πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ μέτρου, τὸ καθυστερῆσαν αἰτιατικὸν (ταγῆνι) τῶν γραικιστῶν.
Διαμεύσιας, ου (ὁ). Λαοπλάνος, (Τουρκ.) χακκαμπάζης, [ἐκ τοῦ
Δι-αμεύω, Μ. εύσω. Δ. ἀντὶ Διαμείβω, μεταβάλλω, ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου κτλ., μεταμορφόνω.
Δια-μήδομαι, Μ. μήσομαι, Π. σκέπτομαι (φροντίζω) ἐπιμελῶς.
Δια-μηκίζω, Μ. ίσω, (ἀστρλγ.) = Διαμετρέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαμήνυσις, εως (ἡ), = Διαγγελία, γνωστοποίησις, ἐκ τοῦ
Διαμηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν, σέλνω μήνυμα.
Διαμηρίζω, Μ. ίσω. Συνουσιάζω.
Διαμηρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμηρίζειν.
Διαμηρυκίσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναμασῶ ἐπαναειλημμένως (καθὼς τὰ χορτοφάγα ζῶα) τὴν τροφήν. (τρπ.) ἐξανασυλλογίζομαι.
Διαμηρύω, Μ. ύσω. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω.
Διαμηχανάσμαι-ῶμαι, Μ. ήσμαι. Μηχανῶμαι ἀδιακόπως· προσπαθῶ μὲ κάθε μηχανήν.
Διαμίγνυμι, Μ. μίξω, = Συμμίγνυμι, σμίγω (ἑνώνω, ἀναπατόνω) τι μετ' ἄλλου.
Διαμικρολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀκριβεύομαι (Ψιλαργυρεύομαι) καὶ εἰς τὸ παροιμικρὸν, ἐμβαίνω εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας.
Διαμιλλάσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ πρυθετ. αἰτ.) Συναγωνίζομαι (Συνερίζομαι) πρός τινα.
Διαμιλλητέον, θετ. τοῦ Διαμιλλάσμαι.
Διαμιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι (πρκ. [ἐντί ἐνατ] Διαμέμνημαι). Ἐνθυμοῦμαι ἀδιακόπως.
Διαμινυρίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ
Διαμινύρομαι, Μ. ιροῦμαι. Τραγῳδῶ μὲ λεπτὴν καὶ τρεμουλιαστὴν ἢ παραπονετικὴν φωνήν.
Διαμισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ μὲ ὑπερβολήν.
Διαμισθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκμισθόω.
Διαμιστύλλω, Μ. υλῶ. Διανίζω εἰς μικρότατα κομμάτια.
Διάμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μίτραν (ζώνην ἢ κεφαλόδεσμον).
Διαμματίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Διαπερνῶ ἐν εἴδει ἄμματος.
Διαμμοιρηδά, ἐπίρ. Π. χωριστὰ εἰς δύο ἴσα μέρη.
Δίαμμος (ὁ, ἡ). γεράτος ἄμμου.
Διαμνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι συχνὰ ἢ ἀδιακόπως ἢ διὰ πολὺν καιρόν.
Διαμνημονικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαμνημονεύειν. σφόδρα μνημονικός.
Διαμοιβή (ἡ), = Ὑπαμοιβή.
Διαμοιράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ ήσομαι, Π. ἀντὶ Διαμερίζω.
†Διαμοιρία (ἡ), (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διμοιρία.
Διαμολεῖν, Π. ἀορ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαβλώσκω.
Διαμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω ὅλως διόλου, καταλερώνω, (σμγχ. τῷ Δισμαλύνω).
Διαμονή (ἡ). τὸ διαμένειν, διάρκεια· ἐπιμονή, ἐξακολούθησις.
Διαμονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μονομαχῶ πρός τινα.
Διάμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ φαινόμενος ὑπὸ διπλὴν) μορφήν.
Διαμορφοσκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κρίνομαι πρὸς τινα περὶ εὐμορφίας. διϊσχυρίζομαι (λέγων εἰς τινα νὰ ἰδῇ ἢ νὰ κρίνῃ) ὅτι εἶμαι εὐμορφότερος.
Διαμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω, Δίδω μορφὴν εἰς) τι.
Διαμόρφωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διαμορφωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διαμόρφωσιν.
Διαμυσσόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Κρατῶ ἀνοικτὴν) τὴν πληγὴν μὲ ξαντόν.
Διαμώτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διαμωλεύω, Μ. εύσω καὶ
Διαμωλίζω, Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω μὲ τὸν μοχλὸν (ἐν γέν.) μετακινῶ (καθαιρῶ) τι διὰ τῆς βίας (τρπ.) ἀνερεθίζω.
Διαμπὰξ [διὰ, ἄμφω], ἐπίρ. Πέρα-πέρα.
Διαμπερίζω, Μ. περῶ, Π. ἀντὶ Διαναπείρω ἢ Διαπείρω.
Διαμπερὲς ἢ Διαμπερέως, ἐπίρ. Π. πέρα-πέρα. ἀπὸ πάνω εἰς κάτω, ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, κτλ. (τρπ.) ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· διὰ παντὸς, ἀδιακόπως. « Κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, » Ἰλ. Χ.
Διαμπερὴς [διαναπείρω], ές (ὁ, ἡ). τρυπημένος πέρα-πέρα, συνεχὴς, (τρπ.) ἀδιάκοπος ἢ 2) διαπεραστικός. « Ὀδύνη —, » Ἱππκρ.
Διαμπερονάω, Π. ἀντὶ Διαπερονάω.
Διαμπραθέειν, Π. Ἰων. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Διαπραθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπέρθω.
Διαμυδάω-ῶ, Μ. ήσω. Σαπίζω (Δύνω) ὅλως διόλου ἀπὸ ὑγρασίαν.
Διαμυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ἐκφράζω, διηγοῦμαι) τι παντοῦ ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. || (μσ.) συνομιλῶ μετά τινος (νὰ περνᾷ ὁ καιρός).
Διαμυκτηρίζω, Μ. ίσω. Περιγελῶ ἀφειδῶς τινα.
Διαμυλλαίνω, Μ. ανῶ. Σουφρώνω ἢ διαχρέφω τὰ χείλη πρὸς χλευασμὸν ἢ περιφρόνησιν.
†Διαμυζίλλω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαμιζύλλω.
Διαμφάδιος καὶ Διαμφίδιος (ὁ, ἡ), Π. ξεχωριστὸς, διαφορετικὸς, ἀλλοιώτικος. 2) διπλοῦς (;), ἐκ τοῦ
Διαμφὶς, ἐπίρ. Π. [διὰ, ἄμφω]. Χωρὶς, εἰς (ἢ καὶ ἀπὸ τὰ) δύο μέρη.
Διαμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφιλονεικῶ.
Διαμφισβήτησις, εως (ἡ), = Διαφιλονείκησις· συζήτησις, ἀμφιβολία.
Διαμορφόω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸν δρόμον (κυρ. εἰς τριστρατον), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἀδρατάζω.
Διαμφόδιος, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διαμωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Διαμυκτηρίζω καὶ Διαμυλλαίνω.
Διαμώκησις, εως (ἡ). περιγέλασμα.
Διαναβάλλομαι, Μ. βολοῦμαι. Ἀναβάλλω ἀδιακόπως.
Διαναγιγνώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Διανέγνων ᾠχ.). Ἀναγινώσκω τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους.
Διαναγκάζω, Μ. άσω. Ἀνοίγω (ἐν γέν. Καρθόνω) τι διὰ τῆς βίας, (παρβλ.) Καταναγκάζω.
Διαναγκασμός (ὁ) ἡ πρᾶξις τοῦ διαναγκάζειν.
Διανάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διανήγαγον ᾠχ.). Ἀναβιβάζω τι διά.
Διανα-καθίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακαθίζω (συγνάκις).
Διανα-καλύπτω, Μ. ύψω. Ἀνακαλύπτω μὲ τρόπον ἢ μὲ τὸν καιρόν.
Διανακάμπτω, Μ. κάμψω, = Ἐπαναλάμπτω.
Διανακλάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀντανακλῶ διαφερόμενος διά τινος.
Διανακύπτω, Μ. κύψω, = (ἡ ἐσφαλμ. αὐτὴ) Διακύπτω.
Διανα-λίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἀναλίσκω ὅλα παντοῦ διαδόπως.
Διανάπαυμα (τὸ) καὶ
Διανάπαυσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γενομένη ἀνάπαυσις, διακοπὴ, ἐκ τοῦ
Διανα-παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω (καὶ μσ. Ἀναπαύομαι) ἐν τῷ μεταξὺ, πάω πρὸς καιρὸν, κάμνω διακοπήν. « Τοὺς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύων παῖς παιδιᾶς, » Αἰλ.
Διανα-πείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ πέρα-πέρα, (ἴδε Διαπείρω).
†Διανα-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἀναπνέω ἐν διαλειμμάτων.
Διαναπνοὴ (ἡ). ἡ ἐκ διαλειμμάτων ἀναπνοή.
Διανα-ρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκόνομαι καθ' ὅλου τὸ διάστημά τινος καιροῦ, μένω διαρκῶς ἀκίνητος. « Τοὺς ἐν ταῖς σωλαλίαις διαναρκῶντας (κατὰ διορθ. αὐτὴ Διαρκοῦντας), » Ἀρχιτ.
Διαναρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαρτῶ ὅλως διόλου.
Διανάσσω, Μ. νάξω, Χάνω ἀνάμεσα. Χωρίζω (στουππόνιο) χαραμάδας· καλαφατίζω
Διανάστασις, εως (ἡ). τὸ νὰ σηκωθῇ τὰ ἔξαφνα ἐπάνω ἕνα φύγη ἢ ἐπιπεσῇ κανένας.
Διαναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκροτῶ πόλεμον ἢ διαρκῆ ναυμαχίαν.
Διανάω, Μ. νάσω ἢ ναύσω. Ἀναβρύω ἀνάμεσα.
Διανδίχα, ἐπίρ. Π. [διὰ, ἀνδιχα]. Διαιρεμένος, χωριστὰ, εἰς δύο μέρη· κατὰ δύο (διαφορετικοὺς) τρόπους.
Διανεῖν, ἀπαρ. τοῦ Διανέω.
Διανέμησις, εως (ἡ), = Διανομή.
Διανεμητὴς, οῦ (ὁ), = Διανομεύς.
Διανεμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (διάθεσιν) ἢ προθυμίαν εἰς τὸ διανέμειν.
Διανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνεμίζω, φέγγω τι νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀέρα.
Διανέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω, διαμοιράζω. Διαδίδω, κοινολογῶ. 2) Π. διοικῶ.
Διανενησμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μετ. τοῦ Διανήθω.
Διανενοημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ στοχασμὸν φρονίμως, ἐσκεμμένως.
Διανέομαι-εῦμαι (χ. Μ.), Π. διέρχομαι διαβαίνω· (μτφρ.) διαβάζω.
Διανέσταν, ἀόρ. β'. τοῦ Διανίσταμαι.
Διάνευμα (τὸ). τὸ διὰ νεύματος γνωστὸν σημεῖον. γνέψιμον. 2) (εἰς τὸν Ἀριστ. Θεσμ. 122. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίνευμα.
Διανευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλα διόλου νευρῶδες (ἰσχυρόν), ἐνδυναμώνω.
Διανεύω, Μ. νεύσω. (μὲ δοτ ἢ πρόθ. πρὸς) Κάμνω νεῦμα πρός τινα (μὲ οἷα, ἵνα, πρόθ.) = Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ἰσχύω.
Δινεύω καὶ τῷ
Διανέω, Μ. νεύσομαι, = Διανήχομαι, διακολυμβῶ (μτφρ.) Τελειόνω, ἐξασκοῦμαι τελειόνω τι μὲ δυσκολίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διανεφγῶς, ῦῖα, ὸς, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ τῆς μτχ. τοῦ Διανοίγω.
Διανήθω, Μ. νήσω, Γνέθω καλῶς, κάμνω.
Διάνημα (τὸ). νῆμα (γνέμα) λεπτόν.
Διάνηξις [διανήχομαι], εως (ἡ). διακολύμβησις.
Διανηστεύω, Μ. εύσω. Διαμένω νηστικός.
Διανηστίζομαι, Μ. ἰσομαι. Προγεύομαι.
Διανηστισμός (ὁ). πρόγευμα.
Διανήφω, Μ. νήψω, = Ἀνανήφω, ἀνοίγω τὰ μμάτιά μου, ξεζαλίζομαι, ξεμεθῶ, ξυπνῶ.
Διανήχομαι, Μ. νήξομαι, = Διακολυμβάω. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ κολύμβημα.
Διάνηψις [διανήφω], εως (ἡ). ξεμέθυσμα. 2) (μτφ.) ξεθύμασμα, (συγχ. τῷ Διάνυψις).
Διανυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἐντελῶς, ανπάζομαι μὲ ἄνθη.
Διανθής [ὁ ἄνθος], ές (ὁ, ἡ). γεμάτος (ανπασμένος) μὲ ἄνθη. 2) [ὁἱς ἄνθος] ὁ ἔχων δικλοῦν ἄνθος, (Τυρκ.) κατημέρικος ἢ 3) ἀνθῶν ὁἱς τοῦ ἔτους.
Διάνθησις, εως (ἡ). ἄνθισμα ἐντελές.
Διανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη, τλουμ ζω. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) καλλωπίζω. 2) = Ἀνθολογῶ, ἀπανθίζομαι.
Διανιάω-ῶ, Μ. άσω. Λυπῶ κοιρίως.
Διανίζω, (συνηθέστ. τοῦ
Διανίπτω, Μ. νίψω. Πλύνω καλὰ, ξεπλύνω.
Διανίσσομαι, Μ. νί(νει)σομαι, Π. = Διέρχομαι, διαβαίνω, διαπερνῶ.
Διανίστημι, Μ. διανα-στήσω (μα. ἀόρ. διέστην ἀχρ.). Σηκώνω ἁπάνω (Στήνω, ἀορίζω) διά μιᾶς, ἀναστήνω· (τρπ.) διεγείρω, ἐγκαρδιόνω. (μσ.) σηκόνομαι ξαφνα ἁπάνω (ἵνα φύγω ἢ ἐπιπέσω κατάπτωσις). (τρπ.) ἀναλαμβάνω (τὰς δυνάμεις μου).
Διάνιψις, εως (ἡ). τὸ διανίπτειν, ξέπλυμα.
Διανοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσυμαι. (ἀόρ. Διενοήθην. (μὲ ἀπαρ.) Ἔχω κατὰ νοῦν, σοχάζομαι, σχεδιάζω, φαντάζομαι· (μὲ αἰτ. ἢ γεν. πρόθετ. ἢ ἐπίρ.) κρίνω, σκέπτομαι, φρονῶ, ἔχω τοιαύτην ἢ ταιαύτην ἰδέαν.
Διανόημα (τὸ). τὸ διανοηθέν, στοχασμός, ἰδέα, σκέψις.
Διανόησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ διανοεῖσθαι, σκέψις, (παρβλ. Διάνοια). 2) = Διανόημα.
Διανοητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων τὴν (ἰδιότητα, τὴν δύναμιν, ἕξιν πρὸς) τὸ διανοεῖσθαι, ἀγχίνους, εὐφυής. « Διανοητικὸν, « τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, ὁ νοῦς. « Διανοητικὰ μέρη δράματος, « Ἄρξεις, τὰ περιέχοντα γνωμολογίαν, τὰ ἠθικώτερα καὶ σοφώτερα.
Διανοητός, ἡ, όν. Νοητός, κατοληπτός.
Διανοήτωρ, ὁ, ἰδιάζ. Ἀνδρ. φανταστικὸς.
Διανοητῶς, ἐπίρ. Κατὰ διάνοιαν, νοερῶς, ἰδεατικῶς.
Διανοΐδεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω ὅλως διόλου.
Διάνοια (ἡ). ἡ δύναμις (ἡ ἰδιότης) τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, (ἐν γέν.) ὁ νοῦς. « Διανοίᾳ θεωρῶν, « ἰακρ., (παρβλ. Διανόησις). 2) (συνκχ. = Διανόημα, λογισμὸς, σκοπὸς· φρόνημα. « Ἦν διανοίᾳ ἴσαν λύειν τὴν γέφυραν, « Θκ., εἶχον κατὰ νοῦν. « Καὶ ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια, τὰς πόλεις ἐλευθεροῦν, « αὐτ.
3) νόημα, σημασία. « Δ ἄνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, « Πλ. « Ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν περιεστῶντα, « Βασ.
Διανοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Διανέῳξα ἢ Διήνοιξα κτλ.). Ἀνοίγω τι ὅλως διόλου ἢ ὀλίγον, μισοανοίγω· ἀνατέμνω.
Διάνοιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διανοίγειν.
Διανομεύς, έως (ὁ). ὁ διανέμων, μοιρογνώμων.
Διανομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διανέμειν, μοίρασμα, μοιρασιά. 2) (συνκχ.) τὸ διανεμόμενον (κυρ. εἰς τὸν λαόν), δωρεά.
Διανομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τακτοποιῶ διὰ νόμων. 2) προτείνω σχέδιον νόμου.
Διανοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Ὑποφέρω) διαρκῆ ἀσθένειαν.
Διανοσφίζω, Μ. ίσω, Π. διαιρῶ. 2) (μσ.) κρατῶ κρυφίως διά τὸν ἑαυτόν μου [κλέπτω μὲ τρόπον] ἀπὸ τὰ εἰς χεῖράς μου ξένον πρᾶγμα.
Διανταῖος [διάν. ἀντί], α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως, Π. = Ἀνάντιος. « Μοῖρα —, « Αἰσχλ. 2) ὁ περνῶν ἀντικρὺ (πέρα-πέρα). « Πληγή —, « Διόδ. 3) ὁ τεινόμενος ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, μακρός. « Τόνος —, « Ἱππαρ.
Διαντικρύς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διαίνειν (βρίγειν, μουσκεύειν) ἐπιτήδειος.
Διανυτελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ (Ἀδειάζω) ὑγρόν τι μέχρι βαθέος, (μεφορ.) ὑποφέρω μέχρι τέλους.
Διαντὸς [διαίνω], ἡ, όν. Ὅς τις δύναται νὰ βραχῇ (μουσκευθῇ).
Διανυκτέρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Διανυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.
Διάνυσις [διανύω], εως (ἡ). τελείωμα, ἀποπεράτωσις (κυρ. ὁδοιπορίας), (παρβλ. ᾧ Διάνυσμα (τὸ), [διανύω]. τὸ τελειωμένον μέρος (κυρ. ὁδοιπορίας). « Ἡμερήσιον —, « Πλ., μιᾶς ἡμέρας ὁρόμους, (Τυρκ.) κωνάκι.
Διανύσσω(ττω), Μ. νύξω Τρυπῶ τι ἀνάμεσα ἢ μὲ τρόπον.
Διανυτέον, θετ. τοῦ
Διανύτω ἢ Διανύω, Μ. ανύσω. (μὲ αἰτ.) Τελειόνω, ἀποτελειόνω· (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω. « Διανύσας (ἐννοῦν τὴν ὁδὸν) εἰς Βοβυλῶνα, « Διόδ., (παρβλ. Διατελέω).
Διαξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω (Λαναρίζω) ἢ Ξύνω ὅσα τὰ ἐπανειλημμένως (ἐπμ.) παραλύω (ὕφασμα), ξεφτῶ, τὸ κάμνω ξαντόν· (τρπ.) ἀναιρῶ, χαλνῶ ὅλως διόλου, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Διάξειεν, γ'. ἐν. πρα. τοῦ (Δίολ.) ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διάττω.
Διαξέω, Μ. ξέσω. Ξαίνω (Πλέκω, Σκαλίζω) ἐπιτηδείως πέτραν κτλ.
Διαξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, καταξηραίνω.
Διάξηρος (ὁ, ἡ). κατάξηρος.
Διάξιμος (ὁ, ἡ). [διάγω]. ὁ μεταφερθεὶς (μετακομισθεὶς) ἢ δυνάμενος νὰ μεταφερθῇ.
Διαξιφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι πρός τινα διὰ τοῦ ξίφους (<σπθ μὲ σπαθί).
Διαξιφισμὸς (ὁ). τὸ διαξιφίζεσθαι.
Διάξυλον (τὸ). ξύλον βαλλόμενον πλαγίως ἕνα ἐνόντι (κρατεῖ) ἄλλα ὄρθ.
Διαξυράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξυρίζω τὰ γένεια μου, ξυραφίζομαι.
Διάξυσμα (τὸ). τὸ πάλλικον δίς κοπλωμένον, ἢ (ἄλλ.) Ῥάβδωσις. 2) πελεκοῦδι πέτρας, [ὅδε Λατόμη].
Διαξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω κειλοποιῶ (πέλεκόνω) πέτραν κτλ.
Διαπαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀπαγγέλλω (Ἀναγγέλλω) διαβρήδην.
Διαπαγκρατιάζω, Μ. άσω. Μάχομαι (Συναγωνίζομαι) πρός τινα τὸ παγκράτιον.
Διαπαιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑφηγοῦμαι (Διδάσκω, [ἢ τρπ. Τέρπω, Παρηγορῶ μὲ ραπταίς ἐλπίδας, Ἀπατῶ) τινα καλῶς ὁ παιδαγωγὸς τοὺς παῖδας, παρατείνω (κάμνω νὰ περνᾷ μὲ τὰ ψεύματα) τὸν καιρόν. (Πλ.)
Διαπαιδεύω, Μ. εύσω. Ἐκπαιδεύω (Διδάσκω) τινὰ ἐντελῶς καὶ κατὰ τάξιν.
Διαπαίζω, Μ. παίξω. Παίζω ὡς τὸ τέλος, τελειόνω τὸ παιγνίδι μου. 2) (μὲ αἰτ.) περιπαίζω, (χωρὶς πτ.) ἀστειζόμαι, χωρατεύω,
Διαπαλαίω, Μ. αίσω. (μὲ δυτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Παλαίω (ἐν γέν. Προσπαθῶ, Ἀγωνίζομαι) μέχρι τέλους κατά τινος.
Διαπάλη (ἡ). πάλαιμα, (τρπ.) συνεγωνισμός.
Διαπάλλω, Μ παλῶ. Κουνῶ (ᾧ μα. Πηδῶ, Τινάζομαι) τῶδε κἀκεῖσε. (συνκχ.) ῥίπτω (ὅδε ἢ ταῖρνω μέ λαγυόν.
Διαπαλτεύω, Μ. υνῶ. Κατασυντρίβω, πλήμνω θρόμματα. 2) κοκκίζω (πασσίζω) μὲ σκόνεν.
Διαπαννυχίζω, Μ. ίσω, = Διανυκτερεύω (ἀγρυπνῶ).
Διαπαννυχισμὸς (ὁ). ἀγρυπνία δι' ὅλης τῆς νυκτός.
Διαπανσόω-ῶ, Μ. ήσω. Συναπανσῶ, προπαντῶ.
Διαπαντὸς, ἐπίρ. ἀντὶ Διὰ παντός (ἐννοῦν χρόνου), πάντοτε, ἀδιακόπως.
Διαπαπταίνω, Μ. ανῶ. Κυτάζω ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ ὁλόγυρά μου ὡς νὰ ζητῶ τι.
Διαπαρακύπτω, Μ. ψω, = Διαπαρακύπτω. « Θριξὶ διαπαρακυπτομένας, « Γρφ., πλαγίας ἢ δικτυωτάς, (ἀμφ.).
Διαπαρασιωπάω, Μ. ήσω, = Παρασιωπῶ.
Διαπαραιρέω (ἡ), = ἡ ἀσφαλ. ἀντὶ Παραδιατριβή.
Διαπαρείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαπείρω.
Διαπαρθένευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Διαπαρθενεύω, Μ. εύσω. Φθείρω (Σλῶ) παρθένον, τῆς στερῶ (ἀφαιρῶ) τὴν παρθενίαν.
Διαπαρθένιος (ὁ, ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρα) « Ἄρρα —, « Κωμ., τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ νυμφίου εἰς τὴν νύμφην διὰ τὴν παρθενίαν της.
Διαπαριζάνω, Μ. υνῶ. Παροργίζω (Κρεθίζω) τινὸς κατ' ὑπερβολήν.
Διαπάρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπείρειν, τρύπημα πρα-πέρα. « Ὀζίων ἐχθύων διαπάρσιες ἐς τὰ περιθύρια, « Ἀρετ.
Διαπασμα (τὸ). [διαπάσω]. σκόνη εὐώδης (μὲ τὴν ὁπ. κακκίζουν τὰ σωματεῖα αἱ γυναῖκες).

Δια-πασσα(ττο)λεύω, Μ. εύσω. Τεντόνων παρφώνω εἰς τὰς ἄκρας (κυρ. δέρμα), (κοιν.) σταματόνω, (παρβλ. Θρανεύω).
Δια-πάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασσίζω (Κυκκίζω) τι μὲ σκόνιν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ ἀναμεταξύ. «Ἡ γῆ διαπαττομένη συνηρεῖν τὸν πυρόν,» Θρρ.
Διαπασῶν (ἡ), ὅκλ. ἀντὶ (ἡ) Διὰ πασῶν (καθὼς καὶ Διὰ τεσσάρων καὶ Διὰ πέντε) (ἐνν. φωνῶν ἢ χορδῶν συμφωνία), μουσικ. ἢ ἄλλ. Ἐπταφωνία, Σ. Πάς.
Δια-πατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ὅλως διόλου.
Δια-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπατῶ.
Διάπαυμα (τὸ) καὶ
Διάπαυσις, εως (ἡ). ἢ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη παῦσις (ἀνάπαυσις), διακοπή, διάστημα, [ἐκ τοῦ
Δια-παύω, Μ. παύσω. Παύω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐκ διαλειμμάτων, κάμνω διακοπήν, (παρβλ. Διαναπαύω).
Δ α-παφλάζω, Μ. άσω. Διοχέομαι παφλάζων (κοχλακίζων).
Δια-πεζεύω, Μ. εύσω. Διέρχομαι (Διοδεύω) πεζός.
Διάπεζος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) μακρὺς, φθάνων ἕως εἰς τοὺς πόδας (πέζας), (ὁ ἄλλ.) ποδήρης, ἢ ὁ ἔχων ὁλόγυρα πέζαν (ποδόγυρον).
Δ -επείλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φοβερίζω τινὰ ἀντόνως.
Δ α-πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Πεινῶ καθ' ὑπερβολὴν ἢ ἀδιακόπως, ἢ συνεριζόμαι πατάτην πείναν πρός τινα (ποῖος πεινᾷ πλειότερον), (Κωμ. παρφθ. τοῦ Διαπίνω).
Διάπειρα, ας (ἡ), = Ἀπόπειρα.
Δια-πειράζω, Μ. άσω, = Διαπειράω.
Δια-πειραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Διαπείρω.
Δια-πειράω-ῶ, ᾷ (μσ.) Διαπειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι, (μὲ γεν.) = Ἀποπειράω, -άσμαι.
Δια-πείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ (Συβλίζω) πέρα-πέρα, περονιάζω.
Δια-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω εἰς διάφορα μέρη. 2) στέλνω τι διὰ μέσου τινός ἢ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι. 3) (μσ.) στέλλω ἀμοιβαίως, ἀντιπιστέλλω. 4) = Μεταπέμπομαι.
Διάπεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπέμπειν.
Δια-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ ἕως τὸ τέλος, φυλάττω ὁλόκληρον τὸν πένθιμον χρόνον.
Διαπέντε (ἡ), ἄκλ. Σ. Διὰ πασῶν.
Δ απεπαισμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Διαπαίζω.
Δια-πεπαρμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Διαπείρω.
Δ απεπονημένως [διαπονέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν (ἀκρίβειαν, ἐπιμέλειαν).
Δια-πέπτω, Μ. πέψω. Βράζω τι ὡς οὗ νὰ λυώσῃ, χωνεύω ἢ ὡριμάζω ἐντελῶς.
Δια-περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι εἰς πέρας, τὸ ἀποτελειόνω.
Δια-περαιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπορθμεύω, Διαβιβάζω (Περνῶ) πέραν εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος (ποταμοῦ κτλ.). «Χειροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη,» Σοφ.
Διαπεραίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ πέραν (ποταμοῦ κτλ.) διαβίβασις ἢ διάβασις, πέρασμα.
Διαπέρασμα (τὸ), = Διαπεράτωσις. 2) (συνκῦ.) πορθμός, στενὸν, πέρασμα.
Διαπεραντέον, θετ. τοῦ Διαπεραίνω.
Διαπεράσιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ποταμὸς κτλ.) τὸν ὁπ. δύνανται τις νὰ περάσῃ, [ἐκ τοῦ
Δια-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) διὰ ποταμοῦ κτλ., περνῶ πέραν. (μτφορ.) «Βίον διαπερᾶν,» Ξεν.
Δια-περδικίζω, Μ. ίσω, Σ. Διεκπερδικίζω.
Δια-πέρθω, Μ. πέρσω (ἀόρ. Διέπερσα ἢ Διέπραθον καὶ μσ. [ἀντὶ πθ.] Διεπραθάμην), Π. ἐκπορθῶ, λεηλατῶ, διαπράζω, κατερημόνω.
Δια-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιδιαβάζω, πηγαινοέρχομαι, (ἰταλ.) σολατσάρω.
Δια-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην (καρφίτσαν). 2) = Διαπείρω.
Διαπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπίπτω.
Δια-πεσσεύω, Μ. εύσω, Σ. Διαπεττεύω.
Δια-πέταμαι, Μ. πτήσομαι, = Δίπταμαι.
Δια-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐκτείνω· ἀνοίγω· ξεδιπλόνω.
Διαπέτασμα (τὸ), = Παραπέτασμα.
Διαπέτεια (ἡ). ἔκτασις, ὄνομα, [ἐκ τοῦ
Διαπετὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀνεπτυγμένος, ξεδιπλωμένος, ἀνοικτὸς, ἁπλωμένος.
Δια-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Δίπταμαι.
Δια-πεττεύω, Μ. εύσω. Μετατρέπω τοὺς πεσσοὺς (ταῖς πέτραις εἰς τὸ τάβλι Χρ.). (τρπ.) διακινδυνεύω τι ||. (μσ.) παίζω μετά τινος τάβλι Χρ., (παρβλ. Διακυβεύω).
Δια-πέττω, Ἀττ. ἀντὶ Διαπέπτω.
Δια-πεύθομαι, Μ. πεύσομαι, Π. ἀντὶ Διαπυνθάνομαι.
Διαπέφλοιδα, Ἰων. μσ πρκ. τοῦ Διαφλύω.
Διαπέρραδαν, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Διαφράζω.
Διάπεψις [διαπέπτω], εως (ἡ). χώνευσις ἐντελὴς, ὡρίμασμα.
Διάπηγα, ων (τὰ), [διαπήγνυμι]. μικροὶ ζύλοι μεταξὺ μεγαλητέρων.
Διάπηγμα (τὸ), [διαπήγνυμι] = Διάξυλον.
Διαπηγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Δια-πήγνυμι, Μ. πήξω. Μπήγω τι μεταξὺ ἄλλων ἕνα στηριχθοῦν καλῶς (ἵνα ἀφιξουν). 2) = Συμπήγνυμι, ἑνόνω. 3) πήζω (παγόνω) ὅλως διόλου.
Δια-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀνάμεσα ἢ ὑπεράνωθεν τινός. «Τάφρας διαπηδᾶν,» Ξεν. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαπ.δύω.
Διαπήδησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπηδᾶν. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαπίδυσις.
Διαπῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπάλλω.
Δια-πηνικίζω [πηνίκη], Μ. ίσω. (μτφορ.) Κατασκευάζω τι μὲ τρόπον ὥστε νὰ ἀπατήσω.
Διάπηξ, ηγος (ὁ), = Διάπηγμα.
Διάπηξις [διαπήγνυμι], εως (ἡ). ἡ ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκρότησις (σύμπηξις), κατασκευή. «Σώματος —,» Στρ., ὁ διοργανισμός.
Δια-πιαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω τι ἐντελῶς.
Διαπίδυσις, εως (ἡ). ἀνάβλυσις κτλ. [ἐκ τοῦ
Δια-πιδύω, Μ. ύσω. Ἐβγάλλω (Χύνω) κατ' ὀλίγον διά τινος στενοῦ ὑγρόν, ἱδρόνω, ἀναβρύω. «Διὰ τῶν πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ,» Ἀρετ., (συγκ. τῷ Διαπηδάω).
Δια-πιέζω, Μ. έσω, (Ἀξφν.) Θλίβω μὲ τὰ δάκτυλα.
Δια-πιθανεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀποδιανοοῦμαι διὰ πιθανῶν συλλογισμῶν.
Δια-πιθηκίζω, Μ. ίσω. Παίζω μετά τινος (ἢ κάμνω σχήματα γελοῖα) ὡς ὁ πίθηκος.
Δια-πικραίνω, Μ. ανῶ. Καταπικραίνω, (μτφορ.) λυπῶ, παροργίζω, [ἐκ τοῦ
Διάπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς, κατάπικρος.
Δια-πίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχὺς, ὅλος (γεμάτος) πάχος.
Δια-πίμπλημι, Μ. διοπλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐπάνω)· χορταίνω· (τρπ.) τελειόνω, ἐκπληρῶ.
Δια-πίμπρημι. Μ. δια-πρήσω. Ξανακαίω. 2) πρήσκω καὶ (μσ.) πρήσκομαι, φουσκόνω.
Δια-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἐκ διαλειμμάτων, συχνοπίνω. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ πίνειν, πίνω καὶ τὸν αὐθέντην μου καθὼς καὶ ἐκεῖνος ἐμέ. 3) πίνω μέχρι βαρυθίδος, στραγγίζω τὸ πυθάρι, (παρβλ. Διαπεινάω).
Δια-πιπράσκω, Μ. δια-πράσω. Πωλῶ εἰς διαφόρους, πωλῶ μὲ τὸ κομμάτι (ποιν. λιανοπουλῶ), ξεπουλῶ.
Δια-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διέπεσον κτλ.). (κυρ.) Πίπτω ὅλως διόλου ἢ κατ' ὀλίγον, (συνκῦ.) σκορπίζομαι, διαδίδομαι, χάνομαι, (κοιν.) παραπέρτω· χαλνοῦμαι, (κατ' ἔκτ.) ἀποθνήσκω. «Δυὴν διαπίπτοντα,» Θρρ. «Ὁπόταν διαπέσωσιν ἢ διακομίσθῃ τὰ γράμματα,» Ξεν. «Ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες,» Ξεν. «Λόγου διαπεσόντος,» Πλ. «Ἡδέως ἂν ἀποθάνοι ὁ ἄνθρωπος τῷ μὲν σώματι προσήκει διαλύεσθαι ᾗ διαπίπτειν,» Πλ. «Ἕως οὗ διέπεσε πᾶσα γενεὰ ἀνδρῶν,» Ρρφ. 2) κάμνω λάθος, ἀποτυγχάνω. «Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε, καὶ ἐφοβήθη διαπεσεῖν,» Πλ. = Διαπέσοιμι, πανταχῇ, Ἀρχφ.
Δια-πιστεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Πιστεύω τι ἐντελῶς (ἀδιάκοπτος)· δίδω πληροστάτην πίστιν. 2) (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, (συγκ. τῷ
Δι-απιστέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) Δὲν πιστεύω ἢ δὲν καλοπιστεύω, δυσπιστῶ, διστάζω, ἀμφιβάλλω.
Διαπλακείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαπλέκω.
Δια-πλακόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω ἀφθονίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν μὲ πλάκας.
Δια-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλανῶ (Ἀποπλανῶ) ὅλως διόλου.
Διάπλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπλάττειν, σχηματισμός, διαμόρφωσις. (γεωργ.) ἡ ἐκ νέου ἕνωσις τοῦ συντριβέντος κοκκάλου.
Διάπλασμα (τὸ). τὸ διαπλασμένον πρᾶγμα, π. χ. ἀγγεῖον πήλινον κτλ. (ἰατρ.) κατάπλασμα, ἀλοιφὴ, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάπασμα.
Διαπλασμός (ὁ), = Διάπλασις.
Δια-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω, Σχηματίζω) τι ἐντελῶς ἢ πιτηδείως, (ἰατρ.) ἰατρεύω τὰ συντριμμένα ἢ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα. 2) ἀλλ- φω τι παντοχόθεν μὲ λάσπην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πειραιώς

Διακλαστικός, ἡ, όν. Χρήσιμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διακλάττειν.
Δια-κλατόνω, Μ. υνῶ. Κλατόνω τι ἀφ' ἑαυτοῦ. « Διακλατόνας (τὸ ψύραμα) ποίησον τετράγωνον, » Ἀθ.
Διάκλεγμα (τό). τὸ διὰ μέσου τινός ἐμβαλλόμενον πλέγμα.
Δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἀνάμεσα, ἐμ(συμ, περι)πλέκω, ἐμπερδεύω, συγχύω. 2) ξεπλέκω, (τρπ.) τελειόνω. « Βίον—, » Πλάτ.
Διάπλεος (ὁ, ἡ), Ζ. Διάπλεως.
Δια-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Διέρχομαι (Διαβαίνω) πλέων. « Ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον, » Πλάτ.
Διάπλεως, ω (ὁ, ἡ). ἐντελῶς γεμάτος, ἔμπλεως.
Δια-πλήθω, Μ. πλήσω, = Διαπίμπλημι.
Δια-πληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. Δέρνομαι (Κτυπούμαι, Φιλονεικῶ) μετά τινος ἀκροβολίζομαι. (μτγκ.) « Διαπληκτιζόμενος ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον, » Πλ., τὴν ἔκαμνε (καὶ ἐκείνη αὐτὸν) ἰμάτι, ἔπαιζαν ταῖς ἰματιαῖς.
Διαπληκτισμός (ὁ). τὸ διαπληκτίζεσθαι, κτύπημα ἀμοιβαῖον, φιλονεικία.
Δια-πλήρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπίμπλημι.
Διαπλησθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Διαπίμπλημι.
Δ.α-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶν σχίζω (συντρίβω, κομματιάζω), (συγχ. τῷ Δια-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Στέκω ἢ Περιπατῶ μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, (παρβλ. Διαβαίνω). « Τὸ στόμα διαπεπληγὼς, « Ἱππκρ., κεχηνώς, (παρβλ. Ἐκπλίσσω).
Δια-πλοΐζομαι, Μ. ίσομαι, = Διαπλέω.
Διαπλοϊσμος (ὁ), = Διάπλευσις.
Διαπλοκή (ἡ). τὸ διαπλέκειν, συμ(περι)πλοκή, ἐμπέρδεμα, ἀνακάτωμα, σύγχυσις. « Τὰς ἐν δικαστηρίῳ διαπλοκάς, « Ἴσαι.
Διαπλόκινος (ὁ, ἡ). πλεκτός, (παρβλ. Διάπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ ἢ μεταξύ, περιπλεγμένος· ἐμπερδεμένος.
Διάπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π ὁ διαπλέων. ‖ (οῦς.) διάπλευσις, ταξεῖδι διὰ θαλάσσης. 2) διώρυξ πλεύσιμος, (Ηλάτ.).
Δ.α-πλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Ἀνοίγω) ὅλως διόλου.
Δια-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω καλά, ξεπλύνω. (τρπ.) καταγελῶ, περιπαίζω.
Διαπλωΐζομαι, Μ. ίσομαι, = Διαπλέω.
Διαπλώϊσις, εως (ἡ), = Διάπλευσις.
Διαπλώσω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Διαπλέω.
Δια-πνεῖω, Π. ἀντὶ Διαπνέω.
Διάπνευμα (τό). ἄνεμος· ἀτμός.
Διάπνευσις, εως (ἡ), = Διαπνοή.
Διαπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διάπνευσιν, ἐξατμιστικός κτλ.
Διαπνεύω, Μ. πνεύσω. Πνέω διά τινος, φυσῶν διαπερνῶ, ἀερίζω. (συνεκδ.) ἐξατμίζω, σκορπίζω, διαλύω. ‖ (μσ. ἢ πθ.) ἀερίζομαι κτλ., 'πιάνω ἀέρα, ξεθυμαίνω. (ἀπν.) ἀναπνέω, (συνεκδ.) ξεκουράζομαι, ξαναζαίνω. (εὐφ.) = Ἀποπέρδω, ξεφυσῶ, (παρβλ. Διαφυσάω).
Διαπνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω ἀρίγγων τὸν λαιμόν, (τρπ.) στενοχωρῶ.
Διάπνοή καὶ
Διάπνοια (ἡ). τὸ διαπνέειν, ἐξάτμισις, ἀέρισμα, ξεθύμασμα κτλ. « Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν τὴν διὰ τοῦ στόματος ἕλξιν τε καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος, διαπνοὴν δὲ τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γινομένην, » Γαλ. 2) τόπος (ὑπὸ) πρὸς διαπν. « Δεῖ δὲ τῷ ἀγγείῳ διάπνοιαν, εὐρίσκ.» ὑπὸς, ἐμποιεῖν, « Γεωπον.
Διάπνοος-ους (ὁ), = Διάπνοια (2).
Δια-ποδίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ ταῖς ἀδρασκελιαῖς, (τρπ.) ἐξετάζω, (παρβλ. Ἀναποδίζω). 2) πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, (ὄθεν
Διαποδισμός (ὁ). εἶδος χοροῦ.
Δια-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω, τελειοποιῶ, κατυρθόνω.
Δια-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Καλλωπίζω τι μὲ πολυποίκιλλα πλουμίσματα.
Διαποίκιλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἢ μεταξὺ παρδαλός, πολυποίκιλος.
Δια-ποιμαίνω, Μ. ανῶ, Π. διευθύνω, οἰκονομῶ, (παρβλ. Διαβόσκω)
Δια-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πολεμῶ ἐπιμόνως καὶ μέχρι τέλους, ἐξακολουθῶ ἢ τελειόνω τὸν πόλεμον κατά τινος. « Διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἀμαχεί, ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν, ὁ πόλεμος, « Θκ. (κατ' ἀπολ.) « Ὡς . , ἢν φθάσωσι διαφθείραντες τὸ παρὸν σῶμα τῶν ἐναντίων, διαπολεμηθήσεται τὰ λοιπά, » Δημ. (παρβλ. Διαμάχομαι).
Διαπολέμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Δια-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους τὴν πολιορκίαν, πολιορκῶ ἐπιμόνως.
Διαπολιτεία (ἡ). διαφωνία περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Ἀντιπολίτευσις.
Δια-πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀντιπολιτεύομαι πρός τινα, εἶμαι πολιτικῶς ἀντιζήλος τινος, ἔχω διαφορετικὸν περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων φρόνημα (σύσκημα).
Διαπολιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντιπολιτευόμενος πρός τινα.
Δια-πολλύμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Ἀφανίζω) ἐξ ὁλοκλήρου.
Δια-πομπεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω τὴν πομπὴν (τὴν παράταξιν, τὸ ἀλάϊ). 2) Π. ἀντὶ Διαπέμπω.
Διαπομπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπέμπειν (στέλλειν ἀμοιβαίως ἢ ἐδῶ ἢ ἐκεῖ τινα).
Διαπόμπιμος (ὁ, ἡ), [διαπέμπω], ὁ στελλόμενος ἢ δυνάμενος (ἢ ἄξιος) νὰ σταλῇ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι εἰς διάφορα μέρη. 2) Π. = Μεταπέμπτος.
Δια-πονέω-ῶ ἢ (μσ.) Δια-πονέομαι-οῦμαι. Μ. ήσω, -ομαι. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) ἐντελῶς. 2) κατορθόνω (ἀποκτῶ μανθάνω) τι μὲ κόπον· χωνεύω, (παρβλ. Ἐκπονέω). 3) (προθετ.) καταγίνομαι (προσπαθῶ) ἐπιμόνως καὶ σθιακόπως. 4) (μτγν.) λυποῦμαι ὑπερβολικά.
Διαπόνημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαπονήσεως, τὸ μετὰ κόπου κατορθωθὲν ἔργον, γύμνασμα.
Δια-πονηρεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φέρομαι πρός τινα μὲ πονηρίαν, φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ πανηρότερος του.
Διαπονησις, εως (ἡ), [διαπονέω], ἡ διὰ συνεχοῦς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας κατορθωσις τινος πράγματος.
Διάπονος (ὁ, ἡ). γυμνασμένος (συνειθισμένος) εἰς τοὺς κόπους καὶ τὴν σκληραγωγίαν· (ἐπμ.) φιλόπονος.
Διαπόντιος (ὁ, ἡ). ὁ περνῶν θάλασσαν (πόντον), ἐρχόμενος ἢ ἀπερχόμενος διὰ θαλάσσης, ὑπερθαλάσσιος.
Διαπόνως, ἐπίρ. = Ἐπιπόνως, μὲ κόπον ἢ δυσκολίαν.
Διαπορεία (ἡ). διόδευσις.
†Διαπόρευμα (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διατόρευμα.
Διαπορεύσιμος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Διαπρύσιος.
Διαπόρευσις, εως (ἡ). διόδευσις.
Διαπορευτός, ἡ, όν. Διὰ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ διαπορεύθῃ, διοδεύσιμος.
Δια-πορεύω, Μ. εύσω. Διαβιβάζω (Περνῶ) τινα πέραν. ‖ (μσ.) Διέρχομαι, διοδεύω, διαβαίνω (τρπ.) διηγοῦμαι. « Φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας τὰς αὐτοῦ τοῖς εὖ πεπονθόσι, « Πλ.
Δι-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ (Ἀμφιβάλλω) ὅλως διόλου, εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν ἢ ἀδειαν, (κοιν.) τὰ χάνω. 2) προτείνω (ἐκφράζω ἢ συζητῶ) ἀπορίαν, (ὄθεν πθ.) « Διηπορημένην (τὸ), = τῷ
Διαπόρημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαπορήσεως. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) παγμός, στενοχωρία, (ἀλλ' ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφόρημα).
Διαπόρησις, εως (ἡ). ἀπορία, ἀμφιβολία· στενοχωρία.
Διαπορητικός, ἡ, όν. Ὁ συνήθως διαπορῶν (ἐκφράζων ἢ συζητῶν ἀπορίαν).
Δ.απορητικῶς, ἐπ(ρ. Μὲ τρόπον διαπορήσεως.
Δια-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπέρθω.
Διαπόρθμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπορθμεύειν, ἡ διὰ πορθμοῦ διάβασις ἢ διάβασις.
Δ.απορθμευτής, οῦ (ὁ). ὁ διαπορθμεύων.
Δια-πορθμεύω, Μ. εύσω. Διαβιβάζω τινὰ εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος πορθμοῦ (ποταμοῦ κτλ.)· (-ρτ.) φέρω εἴς τινα παραγγελίαν, παράδειγμα μάθημα, μεταφράζω, ἐξηγῶ.
Διαπορθμευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) διαπορθμεύειν.
Διαπορία (ἡ), = Διαπόρησις, ἀμφιβολία.
Δ.α-πορικίζω, Μ. ίσω, = Πορπακίζω, πρνῶ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόρπακα (κρίκον) τῆς ἀσπίδος.
Δια-πορπάω-ῶ, Μ. ήσω. Συναρμόζω διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης.
Δι-απρ-φριπτέω, Μ. ήσω, = Διαρριπτέω.
Διαπόρφυρος (ὁ, ἡ). βαμμένος (πλουμισμένος) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ὅλως διόλου μὲ πορφυροῦν χρῶμα.
Δ.απο-στελλω, Μ. στελῶ, = Διαπέμπω, στέλλω εἰς διάφορα μέρη ἢ ἀμοιβαίως, ἀνταποκρίνομαι.
Διαποσταλή (ἡ). ἡ διὰ μέσου τινὸς (ἢ εἰς διάφορα μέρη ἢ ἀμοιβαίως) γινομένη ἀποστολὴ, ἀνταπόκρισις.
Δι-απο-σώζω, Μ. σωσω, = Δια(Ἀπὸ)σώζω.
Δια-ποτίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω καλῶς.
Δι-αποφεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φιλιῶμαι. Ἀποφεύγω τι διὰ μέσου τινός.
Δια-πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁ ἐμπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάζόμαι. 2) ἔχω ἀνὰ χεῖρας ἢ ἐπιχειρίζομαι (προσπαθῶ [ἐνεργῶ] νὰ κατορθώσω) ὑπόθεσίν τι. α.

Διαπραθέτειν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπέρθω.

Διάπραξις [διαπράττω], εως (ἡ). ἐκτέλεσις, ἀπαιράτωσις· κατόρθωσις· ἐπιτυχία.

Διάπρασις [διαπράσκω], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς ἢ εἰς διαφόρους γινομένη πώλησις, (κοιν.) λιανοπώλιο ἢ ξεπούλημα.

Διαπράσσω(ττω), Μ. πράξω, = Διανύω, τελειόνω. (συνεκδ.) φονεύω, ἀφανίζω. (μὲ αἰτ.) » Διαπρήσσουσα κέλευθα, « Ἰλ. Δ (καὶ μτφρ.) « Βήματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, « Ἰλ. Ι. (ᾧ πθ.) » Τοῦ μὲν νυκτὸς τοῦ δὲ διαπεπραγμένου, « Σοφ. » Ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγμένου, « Πλ (καὶ ἀπολ. ἐν εἴδει ἐπιφων.) » Διεπεπράγμεθα, « Εὐρ., ἐχάθημεν, τετίλεσται, (παρ.)Ὁ. Διεργάζομαι). 2) κατορθόνω ἢ ἐνεργῶ (ὀργανίζω, προσπαθῶ) νὰ κατορθώσω (χ. πτ.) ἀφροδισιάζω. « Ἐγώ σοι τοῦτο διαπράξω, « Ἀρρφ. (καὶ μτ) » Ἐὰν τοῦτο διαπράξῃ, « Ξεν. (καὶ μὲ ὑπαρ.) » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι, « Θκ. (καὶ πρόθετ.) « Περὶ σπουδῶν πρὸς αὐτὼν διεπράττοντο, « Ξεν.

Διαπραΰνω, Μ. ὕνῶ, = Καταπραΰνω.

Διαπρέπεια (ἡ). μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης, ἐπισημότης κτλ. [ἐκ τοῦ

Διαπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐπρεπὴς (λαμπρός, μεγαλοπρεπὴς κτλ.), ἐξοχος, ἐξαίρετος, ἐπίσημος. [ἐκ τοῦ

Διαπρέπω (χ. Μ.). Διακρίνομαι (Διαφέρω, Ἐξέχω) μεταξὺ τῶν ἄλλων. (σπνττ. μτθτ.) καλλωπίζω.

Διαπρεπῶς, ἐπίρ. Λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἐνδόξως, ἐπισήμως.

Διαπρεσβεία καὶ Διαπρέσβευσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἀποστολὴ πρέσβεων, ἡ διὰ πρέσβεων διαπραγμάτευσις. [ἐκ τοῦ

Διαπρεσβεύω, Μ. εὐσω. (μὲ αἰτ. πρόθετ.) Ὑπάγω (Στέλλομαι) πρέσβυς. ||. (μσ.) στέλλω ἀμοιβαίως ἢ πρός τινα πρέσβεις.

Διαπρῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπίμπ.ημι.

Διαπρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Διαπράσσω.

†Διαπρηστεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαδρηστεύω.

Διαπρίζω, Μ. ἴσω, = Διαπρίω.

Διάπριστος (ὁ, ἡ). κομμένος (ἢ δυνάμενος νὰ κοπῇ) μὲ τὸ πριόνι. [ἐκ τοῦ

Διαπρίω, Μ πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην μὲ τὸ πριόνι. » Διαπεπρισμένα ἡμῖσε' ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα, « Σχλ. Εὐρ. ||. (μσ.) πρίζω τὰ ὀδόντιά μου, θυμόνω ὑπερβολικὰ, σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου.

†Διαπριωτός, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάπριστος.

Διαπρό, Π. ἀντὶ Διὰ πρό, = τῷ

Διάπροθι, ἐπρ. Π. = Διαμπερές, πέρα-πέρα, ὅλως διόλου.

Διαπροστατεύω, Μ. εὐσω. (μὲ αἰτ.) Διέπω (Διευθύνω) τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Διαπρύσιος, α ἢ ος, ον, Π. (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) διαπερατικὸς, ἀκουόμενος μακράν, ἐξάκουστος, περίφημος· (απν.) βροντόφωνος, μεγαλόφωνος. « Κήρυξ—, « Γργ. 2) ἐκτεταμένος, κρατῶν ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν, δημοκῆς, διεξοδικὸς. » Πόλεμος—, « Ἀρτ. ||. » Διαπρύσιον, ἐπίρ. = τῷ

Διαπρυσῶω, ἐπίρ Μὲ διαπερατικὴν (λαμπρὰν, κραυγὴν) φωνὴν, σαφῶς. 2) (κατ' ἔκτ.) δημοκῶς, (παρβλ. Διαμπερές).

Διαπτάω, Μ. πτήσω. Σκανταλῶ εἰς κάθε βῆμα· (μτφρ.) σφάλλω (κοντοστέκομαι) εἰς κάθε λέξιν.

Διαπτάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Διαπτά(πτ)μενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Δίπταμαι.

Διαπτερνιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ συχνὰ πτερνίζων (κτυπῶν μὲ τὴν πτέρναν, κλωτσῶν), (τρτ.) ἀπὸ Θῆς, ἐβρ ατνῆς.

Διαπτερόω-ῶ, Μ ὠσω. Ἁπλόνω τὰ πτερά μου, (ἐν χξτ.) ξεθεπλόνω, ἀνοίγω, »Διαπτερώσει τὸν βραγχον, « Ἱπποκρ.

Διαπτερώσομαι, Μ. ὑξομαι, Π. πετῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Διαπτέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπτερῶν, ἀνεύημα (κυρ. τῶν πτερῶν ἢ μὲ πτερὸν). » Ὤτων—, « Ἱπποκρ.

Διαπτίσσω, Μ. πτίσω. Κυπανίζω ψιλά.

Διαπτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυππάζω, κατατρομάζω, (συνεκδ.) φυγαδεύω, σκορπίζω ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Διαπτόησις, εως (ἡ). ξύππασμα. (τρπ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία

Διαπτοιέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διαπτοέω.

Διαπτόησις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Διαπτόησις.

Διάπτυξις, εως (ἡ). = ξεδίπλωμα, (μτφρ.) ἐνήγησις, ἀνάπτυξις. [ἐκ τοῦ

Διαπτύσσω, Μ πτύξω. Ξεδιπλόνω, ἀνοίγω, (μτφρ.) ἐξηγῶ, σαφηνίζω, Ἀναπτύσσω. (συγχ. τῷ Διαπτύω).

Διαπτυστὴρ (ὁ), Π. ὁ διαπτύων. » Ἵππος γαλινῶν—, « Γρρ.

Διάπτυστος (ὁ, ἡ), = Διαπόπτυστος, ἀξιοκαταφρόνητος, σιχαμερὸς, (συγχ. τῷ Διάπτωστος).

Διαπτυχὴ (ἡ), = Πτυχὴ, δίπλα.

Διαπτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἀποβλίπτω (ρτα) περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι, (συγχ. τῷ Διαπτύσσω).

Διάπτω, Μ. ἅψω, = Ἀνάπτω.

Διάπτωμα (τὸ) καὶ

Διάπτωσις, εως (ἡ), [διαπίπτω]. πέσιμον, (τρπ.) σφάλμα, λάθος, ἀποτυχία. δυστύχημα, συμφορά.

Διαπυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (τὸ ἀπόσπημα) νὰ ὡριμάσῃ (νὰ ὁμπυάσῃ) (κοιν.) βουλεύω ||. (ὀῦδ. αὐτπθ.) ἐμπυάζω, (Γαλλ.) suppurer.

Διαπύημα (τὸ). τὸ ὁμπυασμένον (ὡριμον) ἀπόστημα ἢ ἀπ' αὐτοῦ τρέχουσα ὕλη, ἔμπυον. 2) = τῷ

Διαπύησις, εως (ἡ). ἔμπυασμα (ὡρίμασμα καὶ βούλευμα) ἀποστήματος.

Διαπυητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διαπύησιν (ὡρίμασμα ἀποστήματος), μαλακτικὸς.

Διαπυΐσθαι, ἀόρ. β. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπυΐω-ομαι.

Διαπυΐω, Μ. πύσω, = Καταπήω.

Διαπυΐσκω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ Διαπυέω.

Διαπυκτεύω, Μ. εὐσω. Πυκτεύω πρὸς (Γρονθοκοπῶμαι μὲ) τιν· (απν.) φιλονεικῶ.

Διαπύλιος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν πυλῶν (τῆς πόλεως) διερχόμενος. ||. (κυρ. μὲς τὸ οὐδ.) Διαπυλίων (ἐνν. τέλος), τὸ « ληρονόμενον διὰ τὰ ἐξαγόμενα ἀπὸ ἢ εἰσαγόμενα εἰς τὴν πόλιν.

Διαπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν.

Διάπυος (ὁ, ἡ), = Ἔμπυος, ὁμπυασμένος.

Διαπυόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπυέω.

Διαπυριάω-ῶ, Μ ἀσω, Ζ. Πυριάω.

Διαπυρίζω, Μ. ίσω. Πυρόνω (μτφρ.) ἐξάπτω, παροργίζω, [ἐκ τοῦ

Διάπυρος (ὁ, ἡ), = Διακαὴς, διαπερασμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, ἐντελῶς πυρωμένος, (μτφρ.) αφοβος, ὁρμητικὸς, δραστήριος.

Διαπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταικίζω, φλογίζω.

Διαπυρσεύω, Μ. εὐσω καὶ

Διαπυσσαίνω, Μ. ανῶ. Δίδω εἴδησιν διὰ πυρσοῦ. (ἐν γένι.) φεγγοβολῶ.

Διαπύρως, ἐπίρ. (μτφρ.) Μὲ πολλὴν θερμότητα (ζέσιν, προθυμίαν).

Διάπυστος (ὁ, ἡ), [διαπυνθάνομαι]. πασίγνωστος, ἐξακουστός.

Διαπυτίζω, Μ. ίσω. Πτύων ῥαντίζω, σκορπίζω τὸ ἐν τῷ στόματί μου ὑγρόν.

Διαπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. = Διαπιπράσκω.

Διαπωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκαλλωβόω διὰ πάθους.

Διάραιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀραιὸς) (κλ τὸν Χρ. ἴσως ἀναγνωστέον Διαρραῖος).

Διαρρήγνυμι, Ἰων. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Διαρρήσσω, γ', ἐνν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διαρρήγνυμι.

Διαράομαι, Μ. άσομαι. Καταρῶμαι.

Διαράττω(ττω) Μ. αξῶ Ξουντρίβω διαπερῶ, κατασυντρίβω.

Διάργεμος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. ἀργὸς]. λευκόσαρκος.

Διαργυρόω-ῶ, Μ ώσω. Περικαλύπτω μὲ ἄργυρον, ἀσημώνω.

‡Διαρδάω, Μ. άρσω Συγκοπτίζω ἢ Κατακοπτίζω.

‡Διαρδεύομαι (χ. Μ.), Ζ. Διαβρέομαι.

Διαρεσπίζομαι, Μ. ἰσομαι. Συνερίζομαι νὰ νικήσω (νὰ ὑπερβῶ) τινα κατὰ τὴν ὄρεξίν. (παρμδ. τοῦ Διαφιλοτιμοῦμαι).

Διαρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω πρὸς ἄλληλα τὰ ἄρθρα (τοὺς ἁρμοὺς τῶν ὀστῶν), (ἐπμ.) μορφόνω, πλάττω, σχηματίζω τακτοποιῶ, διοργανίζω, διορθόνω ἐξηγῶ· πραφέρω εὐκρινῶς.

Διάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν τοῦ σώματος), (ἐπμ.) διαμόρφωσις, σχηματισμὸς, ἐξήγησις· εὐκινησία. » Διάλεκτος ἐστὶν ἡ τῆς φωνῆς τῷ γλώττῃ διάρθρωσις, « Ἄρστ.

Διαρθρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα, ἐπιτηδειότητα) πρὸς διάρθρωσιν.

Διαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἓν, μετρῶν ξεχωρίζω, λογαριάζω (ξετάζω) ἓν πρὸς ἕν.

Διαριθμήσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Διαριθμεῖν, μέτρημα.

Διαριστάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συναγωνίζομαι πρός τινα ποῖος νὰ φέρῃ τὸν τερον εἰς τὸ γῆμα (ἄριστον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαριστεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φιλονεικῶ (Συναγωνίζομαι) πρὸς τινα περὶ τῶν ἀριστείων.
Διάρκεια (ἡ). ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια (ἐξακολούθησις). ὁ καιρὸς καθ' ὃν διαρκεῖ τι.
Διαρκέω-ῶ, Μ. ἐσω. (χ. πτ.) Εἶμαι ἐντελῶς ἀρκετός (ἱκανός). 2) (προθετ.) βαστῶ (ἐξακολουθῶ, ἀντέχω, φθάνω διὰ) πολὺν καιρὸν ἢ μέχρι τέλους. 3) (μὲ δοτ.) = Ἀπαρκῶ, δίδω ἐξ τινα ὅσον τῷ ἀρκεῖ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, βοηθῶ. 4) (μὲ αἰτ. μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀνθέξῃ (κτλ.), τὸν τρέφω.
Διαρκῶς, ἐος (ὁ). ὁ φθένων (διαρκῶν, ἐπαρκῶν, ἀντέχων κτλ.) διὰ πολὺν καιρὸν ἢ μέχρι τέλους, (κοιν.) βασταγερός. Ἱκανὸς συνεχῆς.
Διαρκῶντως, σπν. ἀντὶ=
Διαρκῶς, ἐπίρ. Ἀρκετὰ, ἀποχρώντως· ὑπομονῶς, ἐπιμόνως.
Διάρμα (τὸ), =Διάρτις, σήκωμα· ὕψος (λόγου). 2) τὸ διὰ θαλάσσης κτλ. πέρασμα (ταξεῖδι). 3) τὸ μέρος ὅπου περνοῦν, πέρασμα, (χωδ.) περαντζάδα.
Διαρμένιος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ δυο ἄρμενα (κατάρτια ἢ πανά).
Διαρμόζω(ττω), Μ. σω. Συγκροτῶ, διοργανίζω, ταιριάζω, συναρμόζω. (μτ.) τεκτονοποιῶ, κανονίζω, « Τὸν βίον—, « Πλ. 2) (σπν.) ξεχωρίζω.
Διαρνέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Ἀρνοῦμαι δόλια.
Διαρπαγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαρπάζειν, λαφυραγωγία, διαγούμισμα.
Διάρπαγμα (τὸ). τὸ διαρπαγὲν πρᾶγμα.
Διαρπάζω, Μ. άσω καὶ Π. άξω. Λῃστεύω ἀπ' ἔξω καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἁρπάζω καὶ ξεσχίζω, λιγλατῶ, διαγουμίζω.
Διαρρᾳγὴ (ἡ), [δ.ἀρρήγνυμι]. ῥάγισμα· σχισμάδα, (παρδλ. Διάρρηξις).
Διαρραίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) παντοῦ.
Διαρραίω, Μ. ραίσω, Π. Κατασυντρίβω, (τρπ.) κατασυρέφω, διαφθείρω, ἀφανίζω.
Διάρραμμα (τὸ). τὸ δ.άλου ἢ κατὰ διαρρήματα γραμμένον, (χωδ.) τρουπωμένον.
Διαρραντίζω, Μ. ίσω, = Διαῤῥαίνω.
Διαρραπίζω, Μ. ίσω. Συχνὰ ἢ Δυνατὰ ῥαπίζω.
Διαρρᾶπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω πέρα-πέρα ἢ ἀραιὰ (ὑφήνων μεταξὺ διάστημα), (κοιν.) τρουπόνω, βελονιάζω.
Διαρρᾳὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαῤῥάπτειν, τρουπωμα.
Διαρρηγνύζω, Μ. ίσω. Κόπτω κατὰ μῆκος (σχίζω εἰς δύο) διὰ τῆς ῥάχης.
Διαρρηγνύω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι ὡς ἱστορικός.
Διαρρήδην, Ἐπίῤῥ. Ἀναφανδὸν, ἀνοικτά.
Διαρρήδομαι (χ. Μ.). Περιπλανῶμαι.
Διαρρῆπτω, Μ. ῥίψω. Γέρνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (ὅπως τὴν ζυγαριάν).
Διαῤῥήσω. Μ. μέ σειραι (ἀόρ. Διεῤῥήγην ἢ ἔρρηξα). Σχίζω (σύνειμαι) διὰ μέσου. « Ποταμὸς διαῤῥήγνυται χώραν πᾶσαν διαῤῥέων, « Ἡσιόδ. (καὶ πθ. ἡ μτ.) « Ἰμάτια (« Χείλη) ἢ ἐῤῥωγότα. « Δσκρ., Χρσ. « Κεῤῥὴ διαῤῥωγία, « Πλ. « Ἕς τ' ἂν διαῤῥαγῇ ἑαυτόν, « Δκ. (μεταφορ.) « Ὅπως διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, « αὐτ. (καὶ ἐν εἴδ. κατάρας) « Διαῤῥαγεῖης, « Λρχφ., σκάσε!
Διαῤῥήδην, [δ.ἀῤῥηθῆναι], Ἐπίῤῥ. Ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς, μεγαλοφώνως.
Διαῤῥήκτης, ου (ὁ). ὁ διαῤῥηγνυόντων (διασπῶν κτλ.).
Διαῤῥηξις, εως (ἡ). τελεία ῥῆξις, σπάσιμον, σκάσιμον κτλ., (παρδλ. Διαῤῥαγὴ).
Διαῤῥησιξδιαῤῥηθῆναι], εως (ἡ). ἐξήγησις ῥητή (σαφὴς, λεπτομερὴς, ὡρισμένη).
Διαῤῥήσω, Μ. ῥήξω, = Διαῤῥήγνυμι.
Διαῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥιζόνω καλὰ (διὰ βάθους).
Διαῤῥικνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουνῶ ἀσχημιόνως τὴν μέσην μου χορεύων, (παρδλ. Διασαυλόομαι).
Διάῤῥιμμα (τὸ), [δ.ἀῤῥίπτω]. κίνημα τοῦ σώματος (πήδημα) γινόμενον πρὸς πρὸς τοῦτο πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.
Διαῤῥινάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω ὅλως διόλου, λεπαίνω. ῥινίζων διακόπτω.
Διαῤῥίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ ῥινίου διατομή.
Διαῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ἐξάπτω ἢ σκορπίζω.
Διαῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀττ. ἀντὶ=
Διαῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἔνθεν κακεῖθεν, σκορπίζω. (συνκδχ.) ἀπορρίπτω, περιφρονῶ.
Διαῤῥιφὴ καὶ
Διαῤῥῖψις, εως (ἡ). τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥίψιμον, σκόρπισμα.
Διαῤῥοδος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥόδα.
Διαῤῥοὴ (ἡ), [δ.ἀῤῥέω]. τὸ διὰ μέσου τινὸς τρεξίμον (νεροῦ ἢ ἀνέμου). 2) = Παλιῤῥοια. 3) (συνκδχ.) ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου τρέχει (χυνεται) τι, αὐλὴν, κανάλι.
Διαῤῥοθιῶ-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέχω μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν, (συνκδχ.) διεγείρω.
Διάῤῥοια (ἡ), = Διαῤῥοὴ (κυρ. τῆς κοιλίας).
Διαῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διαπερνῶ μὲ ῥοῖζον (συριγμόν).
Διαῤῥοιζοῦμαι, Μ. ίσομαι. Ἔχω (Πάσχω) διάῤῥοιαν.
Διαῤῥοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ἔχων τάσιν πρὸς) διάῤῥοιαν.
Διάῤῥοος-ους (ὁ), =Διαῤῥοὴ, διώρυξ, κανάλι.
Διαῤῥυδὲν, άντος (τὸ), Δ. ἀντὶ Διαῤῥύδην, οὐδ. τοῦ
Διαῤῥυδὴς, ἐσσα, εν, Π. διαῤῥέων, (τρπ.) παιρερχόμενος.
Διαῤῥυδὴν [δ.ἀῤῥέω], Ἐπίῤῥ. Ὡσὰν τὸ νερὸν ὅπου τρέχει καὶ περνᾷ.
Διαῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Δ.δω (βάλλω εἰς) ῥυθμὸν καὶ τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ, συναρμόζω.
Διαῤῥύσκω (χ μσ.) -ομαι, Π. ἀντὶ Διαῤῥέω, (τρπ.) παρερχομαι.
Διαῤῥυτικὸς, ἡ, όν. Χρήσιμος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διαῤῥύπτειν, διακαθαρτικὸς.
Διαῤῥύπτω, Μ. ῥύψω, = Διακαθαίρω.
Διάῤῥυσις, εως (ἡ), [δ.ἀῤῥύω], = Διαῤῥοὴ.
Διαῤῥυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) διαῤῥοὴν (εἰς τὸν Γαλ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαῤῥυπτικὸς).
Διάῤῥυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁποίου τρέχουν πολλὰ νερά.
Διαῤῥύω, Μ. ῥύσω, Π. σύρω τι διὰ μέσου. « Διαρῖσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμὸν. « Ἡρ.
Διαῤῥωγὴ (ἡ), [δ.ἀῤῥήγνυμι]. σχισμάδα, χαρακιὰ δα. διάστημα.
Διαῤῥώνυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω, ἐγκαρδιώνω.
Διαῤῥώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), = Διεῤῥωγὼς, κατεσισμένος (βαγιατεύος κτλ.).
Διάσεις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαίρειν, σήκωμα (τῆς χειρὸς κτλ.), ὕψωσις (λόγου). « Ἐκ διαῤῥήσεως μάχη, « Πλθ., ἡ γινομένη διὰ τῆς καταφορᾶς τοῦ ἵππου, (παρδλ. Διάληψις).
Διασαρτομίω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [Ἁρταμεῖν] λιανίζω (κρίας).
Διασαρτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαστρέφω, διαστρέλλω, χωρίζω, μακρύνω, (τρπ.) κρατῶ τινα μετέωρον (εἰς ἀμφιβολίαν), (σπν.) παραγγέλλω. « Τυσσάδε, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διαρτασον, « Αἰσχύλ.
Διάρτησις, εως (ἡ), =Διάστασις, χωρισμός.
Διαρτία (ἡ), (νλ.) ἡ κατασκευὴ (κυρ. τοῦ σώματος). « Νεως—, « Τζ., ἡ ἀρμοστωσιὰ τοῦ πλοίου, [ἐκ τοῦ
Διασαρτίζω, Μ. ίσω. Μορφώνω, πλάττω, κατασκευάζω, καταρτίζω, ῥυθμίζω, διευθετῶ.
Διαρτόω, Μ. ώσω, = Διαρτίζω, κατασκευάζω.
Διασασαι, ἀντὶ Διαῤῥῦσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαῤῥύω.
Διασαρόω(ωω), Μ. ώσω, = Διαντλέω.
Διάσαρχοι (οἱ). οἱ δυο ἄρχοντες (κυρ. οἱ Ἑλλανοδίκαι).
Διάσαρχος, Μ ἄξω. Εἶμαι ἄρχων ἄρχοι τέλους.
Διασαφηνίω, Μ. σω. Κουνῶ μὲ ταχύτητα τὴν οὐρὰν (καθὼς ὁ σκύλος).
†Διασαφίρω ἄχρ.) ἐνς. τοῦ Διασείρω.
Διασαφοκωκύζω, Μ. ίσω. Περιπατῶν κλαίω (λυγίζω) τὴν μέσην μου, (παρδλ. Διασαυλόομαι καὶ Σαυλοπριωκτιάω).
Διασάλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ=
Διασαλεύω, Μ. εύσω. Σαλεύω (Κουνῶ) συχνὰ ἢ δυνατὰ, σείω (κλονίζω) ἐκ θεμελίων, ταράττω, φέρω ἄνω-κάτω, ἀνατρέπω, (παρδλ. Διασείω).
Διασαλπίζω, Μ. ίσω. Διαλαλῶ μὲ τὴν σάλπιγγα, (τρπ.) διαφημίζω.
Διασασις, εἶσα, ἐν, πλ. αυρ. βλ. τῆς μτχ. τοῦ Διασήπω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δια.σαρδω.ίζω, Μ. ίσω. Γελῶ ξώκαρδα (γωρὶς ὄρεξιν).
Δια·σάττω, Μ. σάξω. Πατῶν γεμίζω σακκί (κτλ.), πατόνω. «Φαλληρικῆς ἀφυΐς διασεσαγμένος,» (Μάχ. παρ') Ἀθ.
Δια.σαυλόομαι-εῦμαι, Μ. ώσομαι. Κινοῦμαι τρυφηλῶς, χορεύω μὲ πολλὰ λυγίσματα (τσακίσματα), (παρβλ. Διασαλακωνίζω).
Δια·σαφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Δια.σαφηνίζω, Μ. ίσω. Σαφηνίζω (Ἐξηγῶ, Γνωστοποιῶ) τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐκφράζομαι σαφέστατα, (ὄθεν
Διασαφήνισις καὶ
Διασάφησις, εως (ἡ). λεπτομερὴς (ἀκριβὴς) ἐξήγησις, ἀνάπτυξις.
Διασαφητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συντείνων (ἐπιτήδειος) πρὸς διασάφησιν.
Διάσεισις, εως (ἡ) καὶ
Διασεισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασείειν, κλονισμός· κατάχρησις ἄρχοντος (δικαστοῦ κτλ.).
Διάσειστος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἡ ὑποκείμενος εἰς) διάσεισιν. «Ἀστράγαλος —, «Αἰσχ., τὸν ὁποῖον πρὶν ῥίψουν κουνοῦν ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τούτῳ σκεύους.
Δια·σείω, Μ. σείσω, = Διασαλεύω, κουνῶ δυνατὰ ἢ ἀδιακόπως, (τρπ.) διεγείρω ταραχάς, βάλλω σκάνδαλα (ἀνακατώματα), καταχρῶμαι τὴν πολιτικήν μου δύναμιν, (παρβλ. Ἀνασείω).
Διάσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνός.
Δια·σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω (Τιμῶ) κατὰ πολλά.
Δια·σέσηρα, πρκ. (ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ἐνεργ. Διασαίρω). Χαμογελῶν προφαίνω τοὺς ὀδόντας, γελῶ βεβιασμένον (πικρόν) γέλωτα.
Δια·σεύομαι (δόρ. Διεσσύμην), Π. (μὲ αἴτ. ἢ γεν.). Τινάζομαι (Ὁρμῶ) διὰ μέσης, διαβαίνω μὲ ὁρμήν.
Δια·σήθω, Μ. σήσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὴν σήταν, κοσκινίζω.
Δια·σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σηκόνω τι εἰς τὸ χέρι μου ἵνα δοκιμάσω τὸ βάρος του.
Δια·σημαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω σημεῖον. «Διεσήμηνε τῷ χειρί,» Πλ. 2) φανερόνω, γνωστοποιῶ. «Ἤδντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον,» Ξεν. 3) (μσ.) σημαδεύω. «Διασημαίνονται τὰς τυπίας,» Ἀρστ.
Διασημασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σημάδευμα· γνωστοποίησις.
Διάσημος (ὁ, ἡ). εὐκολογνώριστος, εὔληπτος· ἐπίσημος, περίφημος. ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) Διάσημα, ἐπίρ. ἀντὶ
Διασήμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον διάσημον, ἐπισήμως, φανερά.
Δια·σήπω, Μ. σήψω. Κατασαπίζω.
Διάσια (τά). Ἑορτὴ τοῦ (Μειλιχίου) Διὸς εἰς τὰς Ἀθ., (παρβλ. Διΐππολια).
Δια·σιγάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ἀπο(Παρα)σιωπῶ.
Δια·σιζω (χ. Μ.). Σφυρίζω δυνατὰ (κατά τινος), ἐκφυρίττω.
Δια·σιλλαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Δια·σιλλίω-ῶ, Μ. ώσω, = Διακωμῳδῶ, διαχλευάζω.
†Δια·σιριόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιποιζω τινὰ σιρρῶνων τὴν μύτην μου, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ προηγ.).
Διασιτία (ἡ). σιτηρέσιον διὰ βίου, (δθ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀεισιτία ἐκ τοῦ Ἀείσιτος).
Δια·σιωπάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, διατάττω σιωπήν, κατασιγάζω, (Πλ. Ἀγησ. 11).
Διασιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω διαρκῆ σιωπὴν (ἐγεμυθίαν).
Δια·σκαίρω (πρτ. Διέσκαιρον), Π. = Διασκιρτῶ, διαπηδῶ.
Δια·σκαλεύω καὶ Δια·σκαλιδεύω, Μ. εύσω, = τῷ
Δια·σκάλλω, Μ. αλῶ. Σκάπτω μὲ τὸ σκαλιστῆρι, σκαλίζω, ἀνακατόνω.
Δια·σκανδικίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Μιμοῦμαι τὸν Εὐριπίδην (τοῦ ὁπ. ἡ μήτηρ ἐπώλει λάχανα [σκάνδικας] μυρώνια).
Δια·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω πέρα-πέρα, κατασκάπτω, (συνκδχ.) κρημνίζω.
Δια·σκαριφάω-ῶ (καὶ μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (κυρ.) Σκαλίζων (καθὼς ἡ ὄρνιθες) διασκορπίζω, (τρπ.) ἀφανίζω.
Δια·σκατόω-ῶ, Μ. ώσω, (Κωμ.). Κατασκατόνω.
Δια·σκεδάζω, καὶ
Δια·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω & Ἀττ. σκεδῶ, = Διασκορπίζω, διαλύω. «Φήμην —,» Ἡρωδ., Διαφημίζω.
Διασκεδασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκεδάζειν, διασκορπισμός.
Διασκεδαστής, οῦ (ὁ). ὁ διασκεδάζων.
Διασκεδαστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασκεδάζειν, διαλυτικός.
Διασκεδαστός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος διασκεδασθῆναι.
Διασκεδάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Διασκεδάσω, μέλλ. τοῦ Διασκεδάννυμι.
Δια·σκελίζω, Μ. ίσω. Ἀναίγω τὰ σκέλη. ‖ (μσ.) κάθημαι μὲ ἀνοικτὰ σκέλη.
Διασκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζων ἐμποδίζω.
Διασκεπτικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων νὰ διασκέπτηται.
Δια·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν· συλλογίζομαι ὥραν ἱκανήν, μελετῶ· καλοστοχάζομαι.
Δια·σκευάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Τοποθετῶ ἀνηκόντως τὰ ἐπισκευασμένα σκεύη, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω, συγυρίζω, ἐνδύω, ἁρματόνω χρ. «Βασιλικῶς αὐτὸν διεσκευάσετε τάραν ἐπιθεῖσα,» Λκ. «Διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν,» Πλδ. (καὶ μσ.) «Διεσκευάζοντο ὡς ἐς πλοῦν,» Θκ. (καὶ πθ.) «Ἄνδρες εἰς Σατύρους ἢ Πᾶνας διεσκευασμένοι,» Πλ. «Οἱ δ' ἱππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προσελέλαντες,» Πλ. 2) μεταποιῶ, μετασχηματίζω, μεταβάλλω τὸ ὕφος χρ. συγγράμματος, ἐπεξεργάζομαι. «Τοὺς διασκευάζειν εἰωθότας τὰς βίβλους,» Διόδ. «Τὸ δὲ δρᾶμα διεσκευάσται ἐπὶ μέρους,» (ὑπόθ. Νεφ. Ἀρχφ.). 3) (μσ.) μετακομίζω τὰ σκεύη μου, μετοικῶ, (συνκδχ.) χρεωκοπῶ (δυλίως), (ἐν γέν.) δυλεύομαι, ὑποκρίνομαι. «Διασκευασάμενος τὴν εὐσίαν,» Δμ. «Διασκευάσασθαι πρὸς τοὺς δικαστάς,» Ξεν. «Ἐπιστολὴ διεσκευασμένη,» Πλδ., ἡ πλαστή.
Διασκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ διασκευάζων (μεταποιῶν, ἐπιδιορθώνων κριτικῶς, ἐπεξεργαζόμενος) σύγγραμμα ἀρχαῖον.
Διασκευαστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διασκευήν.
Δια·σκευή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκευάζειν, συγύρισμα, τακτοποίησις χρ. 2) μετασχηματισμός, μεταποίησις (ἐπεξεργασία ἐπιδιόρθωσις) συγγράμματος κτλ. (Ῥτρ.) λεπτομερὴς ἔκθεσις (ἀνάπτυξις) τῆς ὑποθέσεως. 3) = Σκευή, φορεσιά, ἁρματωσιά, ἐνδυμασία. «Τρίκλινα ἐστρωμένα μετὰ πολυτελεστάτης διασκευῆς,» Πλδ.
Δια·σκευωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Φροντίζω διὰ (ἐπμ. Συγυρίζω) τὰ σκεύη μου, (ἐν γέν.) διευθετῶ, προνοῶ, ἐπαγρυπνῶ. «Διασκευωρήσονται τὴν ἑαυτῶν πόλιν,» Πλάτ. 2) ῥᾳδιουργῶ (πονηρεύομαι) περὶ τὴν μεταποίησιν δολίως. «Ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν,» Πλάτ.
Διάσκεψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκέπτεσθαι, ἀκριβὴς σκέψις (παρατήρησις, μελέτη).
Δια·σκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξασκῶ, κατασκευάζω (καλλωπίζω) ἐντέχνως.
Δια·σκηνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Δια·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω (Τοποθετῶ) χωριστὰ καὶ κατὰ τάξιν (ἢ Μοιράζω τοὺς στρατιώτας εἰς) τὰς σκηνάς. ‖ (μτβ.) κάμνω (πιάνω) κωνάκι ἢ, ἐπιγρ. φω εἰς τὴν σθηνήν (εἰς τὸ κωνάκι) μέ. «Διασκηνούντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον,» Ξεν., ἐσκορπίζοντο εἰς τὰς σκηνάς των.
Δια·σκηρίπτω, Μ. ίψω, Π. = Διαστηρίζω, ατυλόνω ἐκατέρωθεν.
Δια·σκιάζω, Μ. άσω, = Συσκιάζω, ἀποκρύπτω.
Δια·σκίδνημι, Π. ἀντὶ Διασκεδάννυμι.
Δια·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἔδῶ καὶ ἐκεῖ (ἀπὸ τόπου εἰς τόπον).
Δια·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασκέπτομαι.
Διασκόπησις, εως (ἡ), = Διάσκεψις.
Δια·σκοπάομαι-ῶμαι, Μ. ασομαι, Π. παρατηρῶ ἔνθεν κακεῖθεν, κατασκοπεύω.
Δια·σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω ἔνθεν κακεῖθεν.
Διασκορπισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκορπίζειν.
Διασκορπιστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασκορπίζειν.
Δια·σκώπτω, Μ. σκώψω. Πειράζω τινὰ μὲ σκώμματα· περιγελῶ πρὸς ἀστεϊσμόν.
Δίασμα (τό), βδιάζομαι. ἡ ἄκρα τοῦ γιαμουλιοῦ ποῦ εἶνε εἰς τὸ ἀντί-
Δια·σμάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Διασμήχω.
Δια·σμενίζω, Μ. ίσω. Καταχαίρομαι.
Δια·σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων ἢ ὄρεγων παστρεύω, ἀφογγίζω.
Δια·σμιλεύω, Μ. εύσω. Κόπτω (Σκαλίζω, Δυλεύω) τι μὲ τὴν σμίλην (καθὼς οἱ λαπτουργοὶ κλπ.), (τρπ.) ἐπεξεργάζομαι.
Δια·σμύχω, Μ. σμύξω. Κατακαίω χωρὶς νὰ ἐβγάλλω φλόγα, (τρπ.) κατατήκω ἀνεπαισθήτως.
Δια·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυππάζων φυγαδεύω· διεγείρω· διαταράττω· ἐνθουσιάζω.
Διασόβησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. φυγάδευσις.
Δια·σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἀπατῶ μὲ) σοφίσματα, δολιεύομαι.
Δια·σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Διαταβανίζω, ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωθεύω κακὴν κακῶς καὶ κατ' ὀλίγον-ὀλίγον.

Διᾰ-σπαθίζω, Μ. ἴσω. Διαιρῶ ὡς διὰ τῆς ὑφαντ. σπάθης (Ι. Αὐδύς, Α'. 36.)

Διάσπάραγμα (τὸ). σχίσμα διεσπαραγμένου σώματος.

Διασπαραγμός (ὁ). καταξέσχισμα.

Διασπαρακτός, ἡ, όν. Κατεσπαραγμένος, καταξεσχισμένος, [ἐκ τοῦ-

Διᾰ-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Καταξεσχίζω.

Διασπαρείς, εῖσα, έν. πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διασπείρω.

Διασπάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος διασπασθῆναι, εὐκολοχώριστος.

Διάσπασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασπᾶν, ὁ διὰ τῆς βίας χωρισμός, ῥῆξις· (τρπ.) σύγχυσις, διάλυσις.

Δᾰσπασμα (τὸ). τὸ διασπασθὲν πρᾶγμα ἢ μέρος, σχίσμον, διάστημα. 2) = τῷ

Διασπασμός (ὁ), = Διάσπασις.

Διασπαστέον, θ.τ. τοῦ

Διᾰ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου, σχίζω, ξεκολλῶ μὲ βίαν διαχωρίζω· κάμνω κομμάτια· χαλνῶ. (τρπ.) καταργῶ, ἀκυρόνω, παραδιάζω.

Διᾰ-σπείρω, Μ σπερῶ. Σπείρω ἔνθεν κακεῖθεν, διασκορπίζω (καθὼς ὁ γεωργὸς τὸν σπόρον). (τρπ.) κοινολογῶ, διαδίδω.

†Διᾰ-σπεκλεω-ῶ, Μ. ωσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντ.) Διασπλεκόω.

Διᾰ-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Παρακινῶ τινα νὰ σπεύσῃ, διεγείρω τινὸς τὴν προθυμίαν· ἐπιταχύνω· (ἀμτδτ. ἢ ἑλλ.) σπεύδω, προθυμοῦμαι.

Διάσπιλος (ὁ, ἡ). γεμάτος σπιλάδας (σπηλαῖες, βράχους).

Διᾰ-σπλεκόω-ῶ, Μ. ὠσω, = Διαμηρίζω.

Διᾰ-σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Κυλίω τι εἰς (ἢ τῷ τινάζω ἀπὸ πάνω) τὴν σάκτην, (συνκδ.) = Διαμηρίζω.

Διασπορά (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασπείρειν, διασκορπισμός.

Διασποράδην, ἐπίρ. = Σποράδην.

Διᾰ-σπορεύς, έως (ὁ). ὁ διασπείρων.

Διᾰ-σπουδάζω, Μ. άσω. Καταβάλλω πολλὴν σπουδὴν (Προσπαθῶ παντοιοτρόπως) νὰ κατορθώσω τι.

Διασταδόν [δίστημι], ἐπίῤ. Χωριστά, κατὰ διαστήματα, ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος παρέκει.

Διαστάζω. Μ. στάξω. Στάζω ἢ κάμνω τι νὰ στάζῃ διὰ μέσου.

Διᾰ-σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χωρίζω (Μοιράζω) μὲ τὸ ζύγι, τακτοποιῶ.

Διαστείλεν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς αὐξτ. τοῦ Διΐστημι.

Διᾰ-σταλάζω(σσω). Μ. άξω, = Διαστάζω.

Διασταλήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τοῦ Διαστέλλω.

Διάσταλμα (τὸ), [διαςέλλω]. Ἐντολή (παραγγελία) ῥητὴ· ἐξήγησις σαφὴς, ὁρισμός.

Διάσταλσις, εως (ἡ), = Διαστολή. 2) (ῥπρ.) συνθήκη, συμφωνία.

Διαστᾰλτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαστέλλειν, συντελῶν πρὸς ὃ αστολήν, (Ῥτρ.) ἐμφαντικός.

Διαστᾰλτικῶς, ἐπ.ῤ. Πρὸς διαστολὴν· ἐμφατικῶς.

Διαστᾰς, ᾶσα, άν. αόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διΐστημι.

Διᾰ-στασιάζω, Μ. άσω. (μτθτ.) μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ αἰτ. προθ. ἐκ δ'.) Διεγείρω στάσιν μεταξὺ τινων, τοὺς διαιρῶ εἰς φατρίας· (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.). εὑρίσκομαι εἰς δυχόνοιαν (διαφωνίαν) μετά τινος.

Διάστασις [δίστημι], εως (ἡ). Διαίρεσις, χωρισμός, διακοπὴ τῆς συνεχείας, σχίσιμον (« Εὐρὼν ξύλον ἐφηνωμένον, ἐμβαλὼν τὰς χεῖρας εἰς τὴν διάστασιν, » Στρβ.). (συνκδ.) ἀλλοίωσις, μεταβολὴ (Γαλλ. dégénération). ξεφύλισμα· διαφορὰ, (τρπ.) δυχόνοια, διαφωνία. 2) ἀπόστασις, διάστημα. Ἔκτασις, συγχ. τῷ Διάτασις).

Διᾰ-στατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διΐσταμαι, ἀπέχω. 2) Διαστασιάζω, διαφωνῶ.

Διαστατικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤ)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διΐστάναι, διαιριτικός, (συγχ. τῷ Διαταλτικός).

Διαστατός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ)-ατῶς. Ὁ ὑποδεχόμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς διάστασιν (δυχόνοιαν, ἔκτασιν κτλ.).

Διᾰ-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω (Κλείω) μὲ σταυρωτὰ παλούκια, τραβῶ διὰ μέσου φράκτην. (παρβλ. Διαταφρεύω.)

Διᾰ-στεγάζω, Μ. άσω. Στεγάζω (Σκεπάζω) πανταχόθεν.

†Διᾰ-στείβω (χ. Μ.), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Διᾰ-στείχω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.), = Διέρχομαι, Διοδεύω, Διαπορεύομαι κτλ.

Διᾰ-στέλλω. Μ. στελῶ (ἀόρ. Διέστειλα ᾗ πθ. Διεστάλην κτλ.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Συστέλλω, δηλ.) Ἀνοίγω. » Διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, Ἱππιατρ. » Τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, » Πλ. (καὶ πθ.) » Διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συστέλλεται, » Φιλόπ. εἰς Πρκλ. 2) χωρίζω, διαιρῶ· κάμνω διαστολήν, (γμτ.) βάλλω ὑποστιγμήν. » Λόγος αἰεὶ διαστέλλειν ἐπὶ τὰ ἥδιχα, » Σχλ. Ὁμ. » Ταύτην δὴ δεῖ ἡμᾶς.. δίχα διαστέλλειν, » Πλάτ. » Διαστέλλοντες τὰ ἀγαθὸν τοῦ δικαίου, » Κλμ. » Σὺ διέστειλας αὐτοὺς σιαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, » Γρφ. (ᾗ πθ.) » Ὑπερῴρισται διεσταλμένα θρίσιν, » αὐτ. (ἰδῷ ὑπάγεται καὶ τὸ) » Τίτου πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος. » Πλδ. (ὡς ἐσφαλμ. ἀντὶ Διασταλέντος ἢ Διεστάντος. 3) (τρπ.) διορίζω, πρισόριζω, ἐκφράζομαι (παραγγέλλω) ῥητῶς, διασαφηνίζω. » Ὅτι μοι χαλεπαίνοι διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα, » Πλάτ. » Καὶ τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαζέλλοντα. » Φίλ. » Ἐπιτακτικῶς αὐτῷ διαστέλλειν περὶ τούτων, » Διοδ. » Διάττιλον τὸν μισθὸν πρός με, » Γρφ. » Ὅρασις διαστέλλουσα, » αὐτ., ἡ σαφής. » Ὅσα ἂν διαστείλῃ ἄνθρωπος μετ' ὅρκου, » αὐτ. » Οὐ διστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ, » αὐτ. (καὶ μσ., ᾗ καὶ συνηθέζ.) » Ὑπὲρ δὲ Σικελίας διαζέλλονται ῥητῶς, » Πλδ. » Τούτου δὲ χάριν ἐν ἀρχαῖς τῆς πραγματείας διεστειλάμην, φήσας κτλ., « λρζ. » Ἐπιμικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον, » αὐτ. (καὶ πθ.) » Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστειλλόμενον, « Γρφ. » Ἀθετεῖ τὰ διαταλμένα, « αὐτ.

Διάστενος (ὁ, ἡ). πολλὰ στενός.

Διάστερος (ὁ, ἡ). γεμάτος (ἀτολισμένος μὲ) ἄστρα ἢ (μτνμ.) πετράδια.

Διᾰ-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράσσω ὁλοτρόγυρα ὡς μὲ στέφανον.

Διαστεφὴς, ές (ὁ, ἡ). στεφανωμένος.

Διᾰ-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω ἐν εἴδει στήλης ἢ μεταξὺ δύω στηλῶν.

Διάστημα (τὸ), [δίστημι]. ὁ μεταξὺ δύο τινῶν ἢ ᾗ πλειοτέρων τόπος, ἀπόστασις.

Διᾰ-στηματίζω Μ. ίσω. Φρίνω μεταξὺ διαστήματα· κάμνω πρὸς καιρὸν διακοπήν.

Διαστηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων μεταξὺ διαστήματα, μὴ συνεχὴς, διακεκομμένος.

Διαστηματικῶς, ἐπίῤ. Μὲ διαστήματα, μὲ διακοπὰς· ἐκ διαλειμμάτων.

Διᾰ-στηρίζω, Μ. ίξω. Στυλόνω ἐκατέρωθεν (ἢ πανταχόθεν, ἀφινων ὅμως μεταξὺ διάστημα). ||. (μσ.) ἀκκαμβῶ ποτε εἰς τὸ ἓν ποτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Διαστήτην, Π. ἀντὶ Διεστήτην, β'. δύκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διΐστημι.

Διαστί, ἐπίῤ. = Θιαστί, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Διός.

Διᾰ-στίζω, Μ. στίξω. Χωρίζω μὲ στιγμὲς καὶ ὑποστιγμὰς· (ἐν γεν.) διαστέλλω, διαιρῶ. 2) ποικίλλω μὲ στίγματα.

Διαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διάζεσθαι, ὑφαντικός. » Ἡ τῶν ὀραχνῶν διαστική, » Γρμτ.

Διαστικτέον, θ.τ. τοῦ Διαστίζω.

Διᾰ-στίλβω, Μ. στίλψω. Γαλίζω (Λάμπω) ἀνάμεσα. » Συμπεφυρμένον τῷ γῷ, ὅμως διαστίλβει τὸ χρυσίον, » Πλ.

Διάστιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαστίζειν (διαστέλλειν κτλ.), διαφορά.

Διᾰ-στοιβάζω, Μ. άξω. Στοιβάζω κατὰ τάξιν ἢ ἀνάμεσα.

Διᾰ-στοιχίζω (ᾗ μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Τοποθετῶ κατὰ σειρὰν, διαιρῶ κατὰ τάξιν, ἀραδιάζω.

Διαστολεύς, έως (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. χρήσιμον πρὸς διαστολὴν (ἄνοιγμα) τῶν συμμεμυκότων μελῶν ἢ τραυμάτων.

Διαστολή (ἡ). [Διαστέλλω], = Διάκρισις· Διαίρεσις, χωρισμὸς· χώρισμα· (μουσικ.) παῦσις ἢ διακοπή. 2) (συνκδ.) τὸ ἐναντ. τῆς (ἀνατομ. ᾗ γραμτ.) Συστολῆς, ἔκτασις. 3) (τρπ.) ἀνάπτυξις, ἐξήγησις (ἔκθεσις) λεπτομερὴς, διασάφησις· προσδιορισμὸς, ἀκρίβεια, ἐξακρίβωσις. 4) = Διάλυσις, συμβιβασμὸς, συνθήκη (ῥητή). 5) (εἰς τὸν Π.Δ. Ε', 37, γ'.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαποστολή.

Διαστόλιον (τὸ), = Διαστολεύς.

Διᾰ-στομόω-ῶ Μ. ώσω, = Ἀναστομόω, ἀνοίγω, ξεστομπόνω.

Διαστόμωσις, εως (ἡ). = Ἀναστόμωσις, ἄνοιγμα, ξεστομπωμα.

Διαστομωτρίς, ίδος (ἡ), (ἴνν. μβλη.) = Διατολεύς.

Διαστορνύνυμι, Μ. χορέσω, = Διαχρώνυμι.

Διᾰ-στυγάζομαι, Μ. άσομαι. Σωμπεραίνω, (παρβλ. Διασκηπτομαι).

Διᾰ-στρέπτω, Μ. ψω. Διστράπτω διὰ μέσου ἢ ἔλως διόλου.

Διᾰ-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπηρετῶ τὸν διορισμένον μοῦ καιρὸν ὡς στρατιώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της καὶ (ἐπιρ.) παλῶ, (ὄθεν:) »Διαχρατεῦσάντες, « Δ. Κάσ., οἱ ἀπόμαχοι.

Διᾰ-στρᾰτηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (διευθύνω) ὡς στρατηγός. 2 = Παρασπρατηγῶ. 3) ἄπατῶ μὲ στρατήγημα, = Καταστρατηγῶ. 4) τελειώνω τὸν χρόνον τῆς στρατηγίας μου.

Διᾰ-στρεβλόω-ῶ, Μ. ωσω, = Καταζεβλόω.

Διάστρεμμα (τὸ), στραγγουλισμα, [ἐκ τοῦ

Διᾰ-στρέφω, Μ. στρέψω. Στραβώνω· γυρίζω ἀπίσω· στραγγαλίζω (τρπ.) παραμορφόνω, νοθεύω, (ἐν γέν.) μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον. » Διαστρέφων ταλτηθὲς, « Δημ. || (μσ.) στραβόνω, στραγγουλίζομαι· γίνομαι ἀλλοιθωρος, (τρπ.) διαφθείρομαι, ἀχρειόω, γίνομαι Διεστραμμένος. » Μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις (ὀρθότ. διορθώσεις), « Γρφ. » Τῶν ζώων ἄνθρωπος ἡ μένης ἡ μάλιστα διαστρέφεται, « Ἀριστ., ἀλλοιθωρίζει ἡ σελήνη ὑξείαις.

Διᾰ-στρεβλόω-ῶ, Μ. ήσω. Στρηγογυρίζω, (συνκδχ.) = Συγκλείω.

Διαστρεπτεύς, έως (ὁ), ὁ διαστρέφων, (μτφορ.) φθορεύς.

Διαστροφή (ἡ), [ἐκ διαστρέφω], στρέβωμα, γύρισμα ἀνάποδα· στραγγαλισμα· (τρπ.) διαφθορά, νόθευσις, παραμόρφωσις.

Διάστροφος (ὁ, ἡ), στραβός, στραβοσθόλος· ἀλλοιθωρος· φρενοβλαβής, (τρπ.) διεστραμμένος, ὁ ἐφθαρμένος.

Διαστρόφως, ἐπ. Στραβά, ἀνάποδα.

Διᾰ-στρωννυμι, Μ. στρωσω. Στρώνω κατὰ τάξιν διάφορα στρώματα. (τρπ.) κατευνάζω.

Διᾰ-στυγνάζω, Μ. άσω. Συφραίνω τὸ πρόσωπόν μου, (χυδ.) κατσουφιάζω.

Διαστύλιον (τὸ), τὸ μεταξὺ δύο στύλων διάστημα (συνήθ. ἴσον μὲ τὴν διάμετρον τριῶν στύλων).

Διάστυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) τοῦ ἐπ. οἱ στύλοι ἔχουν μεταξὺ || Διεξύλων, = Διαξύλιον. || (πλθ.) Διάστυλα (τὰ), τὸ (κοιν.) Τέμπλεον τοῦ ἀγ. βήματος.

Διᾰ-στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω (βάλλω στύλους) ἀπὸ διάστημα εἰς διάστημα.

Διᾰ-σῠ-γχέω, Μ. χεύσω. Συγχέω ὅλως διόλου.

Διᾰ-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ παντοιοτρόπως.

Διᾰ-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (Ρωμηνόω) μὲ τρόπον, ὑφαρπάζω.

Διᾰ-συν-ἱστημι, Μ. διασυ-στήσω. Συνιστῶ τ. ἐντελῶς.

Διᾰ-συν-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συν(Διᾰ)τηρῶ.

†Διασυριγμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διασυρμός, ἡ οὐσ. τοῦ -

Διᾰ-συρίζω, Μ. ίξω. Σφυρίζω δυνατὰ καὶ κατὰ συνέχειαν, ἢ Σφυρίζων περιπαίμαι.

Διασυρμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασύρειν, περιφρόνησις, ἐξευτελισμός, πειράιπαιγμα, εἰρωνεία.

Διασυρτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς διασυρμὸν ἐπιτήδειος, ζλευαστικός, ἐξευτελιστικός.

Διάσυρτός (ὁ, ἡ). τόν ὅπ. διέσυρεν ἢ σύναται νὰ διασύρῃ τις « Λημνίσκος—, « Ἰατρ., τὸ (Γαλλ.) seton, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Διᾰ-σύρω. Μ. συρῶ. Σύρω τι διὰ μέσου τινός. » Χαυνωθείσας δὲ τὰς ῥαφὰς κόψαντες διαυρόμεν ταῖς δύο χερσὶ, ὥσπερ διαπρίζοντες, « Πλ. Δίγ. 2) σύρω τι κατὰ γῆς, (χυδ.) κωλοσέρνω. »Ὅταν ὄζπος πεσὼν διασυφῇ, « Ἱππιατρ. 3) (μτφορ.) περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, περιπαίζω. »Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων, καλέσεις Βάτταλον, « Δημ. 4) (στν.) = Παρασύρω. » Εἰς ταὐτην διεσύρθην τὴν μακρολογίαν, « Σιμπλ.

Διάστασις [διασυνίστημι], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς συστασις (ἐπικυρωσις).

Διασυστατικός, ἡ όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διασύστασιν.

Διασφαγὴ (ἡ) καὶ

Διάσφαγμα (τὸ), = Διασφάξ, σχισμάδα, χαραμάδα, τρυπα, χάλασμα (τοίχου κτλ.), [ἐκ τοῦ

Διᾰ-σφάζω, Μ. σφάξω (κυρ.) Κόπτω εἰς δύο τὴν σφαγὴν (τὸν λάρυγγα) τινος, λαιμητομῶ. (ἐν γεν.) διαχίζω, (ἰδε Διασφάξ)

Διᾰ-σῠρίζω, Μ. ίσω. Ὑπτιω τὴν σφαῖραν (ἐν γέν.) = Διαῤῥίπτω, σκορπίζω.

Διασφακτήρ (ὁ), Π. ὁ διασφάζων. » Σιδηρος—, « Ὑπερ.

Διᾰ-σφαλίζω ᾰ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Ἀσφαλίζω (Στηρίζω, Ὀχυρόνω) καλῶς.

Διᾰ-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (ν' ἀποτυχῃ) ὅλως διόλου. || (μτ.) Διασφαλλομαι, Μ. σφαλήσομαι (κοιν. Διεσφάλην κτλ.), ἀποτυγχάνω (καιν. τὰ χάνω) ὅλως διόλου.

Διασφάξ [διασφάζω], άγος (ἡ). (ἐνν. πέτρα) βάραθρος σχισμένος εἰς τὴν μεσην (ἀπὸ πάνω ἕως κάτω), χωρισμένος εἰς δύο, στενὸν (χάσμα) μεταξὺ δύο κρημνῶν, (παρβλ.) Φάραγξ.

Διᾰ-σφάττω, Αττ. ἀντὶ Διασφάζω.

Διᾰ-σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Διᾰ-σφενδονίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω, Σκορπίζω) τι μακρὰν καὶ μὲ ὁρμὴν διὰ τῆς σφενδόνης ἢ ὡς διὰ σφενδόνης.

Διᾰ-σφεριζομαι, Μ. ισομαι. Οἰκειοποιοῦμαι τι δικίως καὶ αὐθαιρέτως, ἴσα τὸ μοιράσθω μὲ ἄλλον.

Διᾰ-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τινὸς τὴν μεσὴν μὲ τὸ ζωστῆρι (ὥστε ὁμοιάζει σφῆκα), (ἐν γέν.) σφίγγω.

Διᾰ-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχίζω (Ἀνοίγω) τι με τὴν σφῆναν ἢ ὡς μὲ σφῆναν.

Διᾰ-σφίγγω, Μ. σφιγξω, = Συσφίγγω, σφίγγω δυνατὰ, δένω (τυλίγω πολλὰ σφιγκτά.

Διᾰ-σφιγξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασφίγγειν, δυνατὸν σφίξιμον.

Διάσφυξις, εως (ἡ). (Ἰατρ.) ὁ κτύπος (ἡ νύγησις, ὁ σφυγμὸς) τῶν ἀρτηριῶν, ἡ διὰ τούτου γινομένη διάπνευσις.

Διᾰ-σχαζω, Μ. σχάσω. Σχίζων (Σχάζων) ἀνοίγω. » Τὴν φλέβα —, « Ἀρετ., φλεβοτομῶ.

Διᾰ-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω (Πλάττω, Κατασκευάζω) τι.

†Διασχιδής, έας (ὁ, ἡ), (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διασχιδής, σχισμένος εἰς δύο.

Διᾰ-σχιδόν, ἐπίρ. = Διασχιδόν, [ἐκ τοῦ

Διᾰ-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω εἰς τὴν μέσην, χωρίζω εἰς δύο.

Διασχίς, ίδος (ἡ), = Διάσχισμα.

Διάσχισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασχίζειν, σχίσιμον εἰς δύο, χώρισμα εἰς τὴν μέσην.

Διάσχισμα (τὸ), τὸ ἓν τῶν δύο ἄκρων (κλάδων) τοῦ διεσχισμένου πράγματος.

Διᾰ-σχολιάζω, Μ. ίσω, = Διαῤῥώ, διασκορπίζω, (παρβλ. Περισχολιάζω).

Διᾰ-σχολαίνω, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ ὅλως διόλου.

Διᾰ-σῴζω, Μ. σώσω. (κυρ.) Γλυτόνω τι ἢ τὸ μεταφέρω διὰ μέσου κινδύνων εἰς μέρος ἀσφαλές, (ᾰ π0. ἡ μσ.) φθάνω αὐτοχῶς, κατευοδοῦμαι. 2) = Διατηρῶ, φυλάττω σῶον ἄχρι τέλους, (τρπ.) ἐνθυμοῦμαι.

Διάσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασώζειν, γλύτωμα, κατευοδωσις.

Διασώστης, ου (ὁ). ὁ διασώζων (μεταχειρίζων τινὰ ἀσφαλῶς διὰ μέσου κινδύνων), ὁδηγὸς (πρόξενος κτλ.).

Διασωστικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασώζειν.

Διασωφρονίζομαι, Μ. ισομαι. Συνερίζομαι νὰ νικήσω (νὰ ὑπερβῶ) τινα κατὰ τὴν σωφροσύνην, (παρβλ. τοῦ Διαξιφίζομαι).

Διᾰ-τᾰγεύω, Μ. εύσω, = Διατάσσω.

Διαταγὴ (ἡ), = Διάταξις (1).

Διάταγμα (τὸ), = Διάταξις (2).

Διατάκτης, οῦ (ὁ). ὁ διατάσσων (βάλλων εἰς τάξιν τὰ πράγματα, πρόσταξων ἢ διευθυντής, ἁρμοστής.

Διατακτικός, ἡ, όν, (ᾰ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἀρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διατάττειν (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διατατικός.

Διατάκτωρ, ορος (ὁ), = Διατάκτης.

Διᾰ-ταλαιπωρεω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι ἀδιακόπως.

Διᾰ-ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γέρνῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Διᾰ-ταμιεύω, Μ. εύσω. Διαφυλάττω τι εἰς ἢ ὡς εἰς ταμεῖον.

Διᾰ-τάμνω, Μ. ταμῶ, Ἰων. ᾰ Π. ἀντὶ Διατέμνω.

Διᾰ-τᾰνύω, Μ. ταμῶ, Ἰων. ᾰ Π. ἀντὶ Διατέμνω.

Διᾰ-τᾰν-ύω, Μ. ύσω, = Διατείνω. » Σκορδινᾶσθαι, το μετὰ χάσμης διατκνυεσθαι, « Σχλ.

Διάταξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατάττειν ἢ κατὰ τάξιν τοποθέτησις (στρατεύματος κτλ.), ἡ κατὰ φυλὰς κτλ. διαίρεσις, (ἐν γέν.) τακτοποίησις, διευθέτησις, κανονισμὸς κτλ. 2) (συνκδχ.) πρόσταξη (ἐπιτροφὴ) ἡγεμόνος κτλ., διάταγμα, διαταγὴ· ἄρθρον συνθήκης. διαθήκη.

Διᾰ-ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Κατασυγχύζω φέρω ἄνω-κάτω, ξυπάζω, καταπτοέω.

Διαταραχή (ἡ). ταραχὴ (σ. γχυσις) μεγάλη.

Διάτασις [διατείνω], εως (ἡ) μεγάλη (ἀνώτερη) τάσις, δυνατὸν (ὑπερβολικὸν) μέγεθος· ἐπίτασις, προσπάθεια. (ἰατρ.) = Λιποτροφή. » Αἱ πρὸς τὰ πρόσωπα διατάσεις τὴν μὲν συνάφειαν διακόπτουσι, κτλ., Διόδ., (συγχ. τῷ Διάστασις).

Διᾰ-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς (διαιρῶ κατὰ) τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ.

2) προστάζω, παραγγέλλω, διατάσσω, παραγγέλλω εἰς τὴν διαθήκην μου.

Διατατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ πρωξενῶν) διάτασιν (ἐπίτασιν κτλ.), δραστήριος, τονος· ἐμφαντικός, (συγχ. τῷ Διατακτικός).

Διατατικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ διάτασιν (ἔκτασιν).

Διᾰ-ταφεύω, Μ. εύσω. Χωρίζω (Κλείω· Ἀσφαλίζω) τι μὲ τάφρον, (παρβλ. Διαταυρόω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαταγείων, ἀντὶ Διὰ ταχ|έων ᾠδ
Διατάγους, ἀντὶ Διὰ τάχους, ἐπίῤ. Ὀγλίγωρα μὲ πολλὴν ταχύτητα.
Διατείγγω, Μ. τίγξω, Π. ἀντὶ Διαβρέχω.
Διατεθρυμμένως [διαθρύπτω], ἐπ.ῤ. (μτχ.) Τρυφηλῶς, γυναικωδῶς.
Διατεθσοθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τᾶ Διαθύω.
Διατείνω, Μ. τενῶ, = Ἐκτείνω, τεντόνω, ἁπλόνω. « Διατείνειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ λεκάνια, » Ξεν. (καὶ μσ.) « Διατεινάμενοι, οἱ μὲν τὰ παλτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔφευσαν, » Ξεν. « Διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα. » Ἀρχ. » Ὁ συμβαίνει τοῖς παισὶν διατεινομένοις, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) « Διατεινόμεναι φλέβες. « Γαλ. 2) (ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) ἐκτείνομαι (φθάνω ἕως, διαρκῶ, συντείνω, ἀφορῶ. « Τοῦτο πρὸς ὠδὲν ἐπὶ διατείνει, « Πλὲ. » Ἐπὶ πολὺ (ἀντὶ παντὸς τοῦ βίου) διατείνει, « Ἀρχτ. « Διέτε νε μέχρι τῶν ἐνηλίκων ἢ παιδία, « Πλ. « Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, « Ῥρρ. « Ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ, « Διοδ. 3) (μσ. ἢ πθ.) τεντόνομαι, ξηροτανηοῦμαι, (μτφρ.) σπεύδω, σφίγγομαι, πράττω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις· προσπαθῶ ἐπιμόνως, διϊσχυρίζομαι· ἀποτείνομαι πρός τινα καὶ τὸν ὁμιλῶ ἐντόνως. « Δεῖ παντὶ τρόπῳ διατειναμένους φεύγειν, « Ξεν. « Θεὸν διατεταμένους, « Πλάτ. » Τί οὖν ταῦτ' ἐπῆραι καὶ διετείνατ' ἐκείνῳ ἀπωτάτω φιλοῤῥώς; Δημ. » Ὡς διατείνονται οὗτοι, « Ῥῥ. « Διατεινάμενος εἶπον, « Πλ. « Ἠγανάκτησε καὶ διετείνετο πρὸς αὐτοὺς, « αὐτ.

Διατειχίζω, Μ. ἰσω. Τραῶ μεταξὺ (Κλείω, Χωρίζω μὲ) τοῖχον, (ἐν γέν.) χωρίζω. « Τὸν ἰσθμὸν διατειχίζοντων, « Δσ. » Τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας διατειχίσας, « Πλὲ. (ἢ μτφρ.) » Παιδείαν καλὴ περιτείχισιν διατετειχισμένος θρυγικῶς μεγάλοις, « Σν. « Διατετείχισται ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, « Δκ.

Διατειχίων καὶ

Διατείχισμα (τὸ). ὁ μεταξὺ τοίχος, μεσότοιχον, (τρπ.) ἐμπόδιον.

Διατεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Γνωστοποιῶ τι εἴς τινα διὰ τεκμηρίων, τῷ δίδω νὰ ἀμφιπεράνῃ.

Διατεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι· Τεχνεύομαι, μηχανεύομαι.

Διατελευτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τελειοποιῶ· λατελῶ.

Διατελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω ὅλως διάλου, ἀποτελειόνω. (μὲ αἰτ.) « Διατετελεκὼς τὰ πέντε ἔτη, « Ξεν. » Εὐδαιμόνως τὸν βίον διετέλουμεν, « Ἰσκρ. » Τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ' ἄν, « Πλάτ. » Ἐπεὶ περ ἠξιώμην διατελέσαι βουλόμενος τὰ περὶ αὐτοῦ, « Ξεν. 2) — διάγω (μὲ μτχ. ἑλλ. τὸ βίον), ἐξακολουθῶ ἀδιακόπως (δὲν πεισθῶ τοῦ) νὰ ἤμαι ἢ νὰ κάμνω τι. « Διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμοῦ αἰεὶ ὄντες ἐλεύθεροι, « Ἡρ. » Διατέλει χρώμενος τῷ κορύνῃ, « Πλ. (καὶ μτχ.) » Ἀνυποδήτους καὶ ἀχίτωνας διατελεῖς, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Τὸ δ' ὠὸν οὐ πήγνυται, ἀλλὰ μαλακὸν διατελεῖ, « Ἀρστ., ἀντὶ Διαμένει. (καὶ ἐπίῤ.) » Τοῦτο μέχρι πόῤῥω διατελεῖ, « αὐτ., ἀντὶ Διαρκεῖ, (παῤῥλ. Διανύω).

†Διατελείως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ τέλεος.

Διατελής, ές (ὁ, ἡ), = Διαρκής, συνεχής, ἀδιάκοπος· ἀένναος.

Διατέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ ὅλως διόλου, διαιρῶ, διαχωρίζω. Καταπόπτω.

Διατενής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁ διατείνων (συντείνων, ἁρμόζων) πρός.

Διατερσαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Διαξηραίνω.

Διατεσσάρων (ἡ), ἄκλ., Ζ. Διαπασῶν.

Διατεταμένως [διατενής], ἐπίῤ. (μτχ.) = Συντόνως, μὲ πολλὴν προσπάθειαν, ὅλοις δυνάμεσι

Διατέταται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τεῦ Διατείνω.

Διατετηρημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν.

Διατετμημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀσχέτως, χωριστά.

Διατετραίνω, Μ ανῶ, = Διατετραίνω.

Διατετρανέοις, ἴων. ἀντὶ Διατετρανεῖς (β'. ἐν. πρσ. τεῦ) β'. μέλλ. τῆς εὐκτ. ᾠδ

Διατετρήναντο, Π. (γ'. πλθ. πρ. τοῦ) μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὀρ.ῳ. τοῦ Διατιτραίνω.

Διατήκω, Μ. τήξω. Ἀναλύω (λυόνω) ὅλως διόλου.

Διότηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Διατηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασῴζω τι ἀβλαβές, διαφυλάττω. πρόσεχω, παρατηρῶ.

Διατήρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατηρεῖν, διαφύλαξις παρατήρησις κτλ.

Διατηρητικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα) πρὸς τὸ διατηρεῖν.

Διατιθημι, Μ. διαθήσω (ἀόρ. Διέθηκα ᾠδ μσ. Διετέθημην κτλ.). (κυρ.) Τοποθετῶ δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ξεχωριστὰ τὸ καθέν, (ἐπι.) βάλλω εἰς (κατὰ) τάξιν, ἀραῶ ἄζω, συγχρίζω· ἐκθέτω εἰς πώλησιν· ξεφορτώνομαι (κυρ. καὶ μτφρ.), ξεκάμω, ξεπουλῶ· (τρπ.) διευθετῶ, οἰκονομῶ· διορίζω, συγκροτῶ· (μσ.) κάμνω διαθήκην ἢ συνθήκην (συμφωνίαν), (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. « Διατίθει τὸ βάθρα, « Ἀκ. » Διατίθεται τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν πανήγυριν, « Ξεν. « Διατίθεσθαι τὴν οὐσίαν, « Δημ. » — τὴν θυγατέρα, « Ξεν. » Ἐπεὶν διαθέωνται τὸν φόρτον, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) « Διατιθέμενοι πολλοῦ, « Στρ. (καὶ τρπ.) « Διαθέμενος τοὺς ἐνεχλοῦντας, ὡς ἐδύνατο, « Πλὲ. » Ἔριν συμφερόντως διατίθεσθαι, « Ξεν. « Τὴν ὀργὴν διατίθεσθαι εἴς τινα Πλάτ., ξεθυμαίνειν. « Διαθήκην, ἣν ἔφασαν αὐτὸν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι, « Δημ. » Ἵν' μὴ διαθῶνται διαθήκην ἐμοί, « Ἀρχφ. (καὶ ἑλλ.) « Διατίθου ταχύ, « Ἀθ. » Κἂν ἀποθάνῃ μὴ διαθέμενος, « Ἀρχτ. » Ὁ ἀστρολόγος τὴν γένεσιν αὐτοῦ διαθεὶς, « Ἐπγρ. (ἴδε Διάθεμα). 3) φιλοτιμοῦμαι εἰς (τὸν κάμνω νὰ λάβῃ) τοιαύτην ἢ τοιαύτην (φυσικὴν ἢ ἠθικὴν) κατάστασιν ἢ διάθεσιν. « Ἴστε γὰρ δήπου ὃν τρόπον αὐτοὺς διέθηκε, « Δημ. » Ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν; « αὐτ. » Τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθεῖς, « Χρσ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Διετέθη δεινῶς περὶ τὴν ἄνδρα, « Πλ. » Διετέθησαν χαλεπῶς πρὸς ἡμᾶς, « Ἰσκρ. 3) ἐκθέτω (βάτρκ. ἢ ἰζωρκ.), περιγράφω, περιστάνω εἰς τὸ θέατρον, (κυρ. δ.) ἀποχωμπεζίζω (ἀπαγγέλλω, ἐκφωνῶ) στίχους, ἀκμιαίγραιον ᾠδ. » Ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ, κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Λόγον ἐν ἐκκλησίᾳ διατίθεσθαι, « Διόδ. « Ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος, « Δκ. (παῤῥλ. Διάθεσις).

Διατιλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Τιλάω, (χυδ.) τσιρλίζω. (Ἱππιατρ.).

Διατίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμάδω, Ξεφτῶ) τρύγα-τρύγα.

Διάτιλμα (τὸ). μάδημα, τσουμάδισμα, ξέφτισμα.

Διατιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω τὴν τιμήν, ξετιμῶ. (κατ' ἔκτ.) δοτιμάζω. 2) Π. τιμῶ.

Διατίμησις, εως (ἡ). προσδιορισμὸς τῆς τιμῆς, ξετίμισμα.

†Διατιμητής, οῦ (ὁ). ἐκτιμητής.

Διατιμητικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐκτιμᾶν.

Διατινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω (Κουνῶ) δυνατά, (ἐπι.) ἀραονίω, παραλύω, χαλνῶ, (παῤῥλ. Διασαλεύω).

Διατιτυβαλίας, α, ον, Π. καίων καθ' ὑπερβολὴν, Διακαής.

Διατιτραίνω καὶ Διατιτράω-ῶ, Μ. διατρήσω, = Διατρυπῶ.

Διατιτρωσκω, Μ. διατρώσω. Πληγόνω (Τρυπῶ) πέρα-πέρα.

Διατλάω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. [ἅνσ. ἔνσπ.] Διατέτληκα, ἀόρ. Διέτλην κτλ). Ὑπάγω (Ὑποφέρω) ὀδυσσόπως, ταλαιπωροῦμαι, (συγχ. τῷ Διαθλίω).

Διατμίζω-ῶ, Μ. ἰσω. Ἐξατμίζομαι.

Διάτμημα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος διατετμημένον (σχηματίζον διατομάς), (Ι. Λυδὸς, Γ', 31).

Διατμήσω, Μ. τμήξω (ἀόρ. β'. Διέτμαγον κτλ.) Π. ἀντὶ Διατέμνω.

Διατμίζω, Μ. ἰσω. Διαλύω (Μεταβάλλω) εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζω.

Διατοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον (πλευρὰν) τοῦ πλοίου (καθὼς γίνεται ἐν καιρῷ τρικυμίας). [ἐκ τοῦ

Διάτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, ὁ ἐκτεινόμενος μεταξὺ δύο τοίχων.

Διατομὴ (ἡ), [διατέμνω]. κόψιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην, διαίρεσις· κόψη (μαχαιριοῦ κτλ.)· σχισμὰδα· (τρπ.) δυγόνοια.

Διάτομος (ὁ, ἡ). κομμένος (χωρισμένος) εἰς τὴν μέσην (εἰς δύο ἴσα μέρη). « Σελήνη —, », ἡ ἄλλ. Διχότομος.

Διατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁπλῶ ὅλως διόλου, ἐξατονῶ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διτονέω.

Διατονθορύζω, Μ. όσω. Μουρμουρίζω κατὰ συνέχειαν.

Διατονικὸν (τὸ), ἴδε Διάτονος.

Διατόνιον (τὸ). κρικέλα, (Τουρκ.) χαλκᾶς, ἢ θηλυκωτῆρι.

Διάτονος (ὁ, ἡ), [διατείνω]. τεντωμένος δυνατὰ, κουρδισμένος, (τρπ.) σύντονος, ἔντονος, ὁρμητικός. 2) ἐκτεινόμενος ἐγκαρσίως ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄλλην. ||. (μουσ.) «Διάτονον καὶ Διατονικὸν (μέλος), α τὸ ἁπλούστερον (ὡς πρὸς τὰ διατήματα τῶν τόνων) γένος ἐκ τῶν τριῶν τῆς παλ. μουσικῆς, (παρβλ. Ἁρμόνιον ἢ Χρωματικόν). ||. (ἀρχιτεκτ.) «Διάτονοι (λίθοι), « οἱ ἐκτεινόμενοι καθ' ὅλον τοῦ τοίχου τὸ πλάτος, (συγχ. τῷ Διάτορος).

†Δια-τονόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διατείνω, ἐκτείνω, τεντόνω. (μσ.) ξυροτανηροῦμαι.

Διατοξεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διατοξευόμενος (βιπτόμενος μακρὰν διὰ τοῦ τόξου) ἢ δυνάμενος νὰ διατοξευθῇ. 2) (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὁπ. τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην φθάνει βολὴ τόξου.

Δια-τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω πρός τινα (κυρ.) βέλη διὰ τοῦ τόξου (καὶ μεφορ.) λόγια· τρυπῶ (διαπερνῶ) τινα μὲ τὸ βέλος, σαγιττεύω. ||. (μσ.) πολεμῶ πρός τινα διὰ τοῦ τόξου.

Διατόρυγμα (τό). σκάλισμα (πλουμίδι) ἐπάνω εἰς ξύλον, πέτραν, κτλ. [ἐκ τοῦ

Δια-τορεύω, Μ. εύσω, = Διατορνεύω καὶ

Δια-ταρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διατρυπῶ.

Δια-τορνεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω (δουλεύω) ξύλα (πέτρας κτλ. [ἐν γέν.] Κατασκευάζω τι) μὲ τὸν τόρνον.

Διάτορος (ὁ, ἡ, [διατορέω]. ὀξύς, σουβλερός, (ἐπὶ φωνῆς) διαπεραστικός. « Σάλπιγξ—, « Αἰσχ. 2) (πθ.) Π. περασμένος ἀνάμεσα (πέρα-πέρα), (Σκρ. Οἰδ. Τ.).

Διατραγεῖν ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διατρώγω.

Δια-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (δημηγορῶ, Διηγοῦμαι) μὲ τραγικὴν ἔμφασιν.

Διατράμις, ιδος (ὁ, ἡ). διατρυπημένος τὴν τράμιν (τὸ περίνεον), (παρβλ. Αἰσπόπυγος). ||. « Φωνή—, « Ἡσύχ., ἢ ἄλλ. Μυρμηκίζουσα, τρεμουλιαστή.

Διάτρανος (ὁ, ἡ). πολλὰ τρανός (εὐκρινής), περίτρανος.

Δια-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαφηνίζω, ἐξηγῶ, διαφημίζω.

Διατράγωσις, εως (ἡ). ἐξήγησις, διασάφησις.

Δια-τραχηλίζω, Μ. ίσω, = Ἐκτραχηλίζω, κρημνίζω.

Δια-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω δι' ὅλου, ἐκτραχύνω.

Διατρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτρεμῶ (Ἀκινητῶ) ὅλως διόλου.

Διατρεπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ διατρέπειν (μεταπείθειν κτλ.).

Δια-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι ἀνάποδα (πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν). « Ἰχνια διέτρεψεν ἐν κονίῃσιν, « Ὅμ. Ἴλ. 2) βιάζω τινὰ νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τὴν κεφαλήν (τοὺς ὀφθαλμούς) του (ὅηλ. συνκδχ.) νὰ ἐντραπῇ ἢ νὰ φοβηθῇ (ἐπμ.) ν' ἀλλάξῃ σκοπὸν ἢ γνώμην, Ἀποτρέπω, μεταπείθω. « Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, « Ἡρωδ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) «Οὐ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέδη διατραπῆναι, « αὐτ.

Δια-τρέφω, Μ. θρέψω. Δίδω (Προμηθεύω) εἴς τινα τὴν καθημερινὴν τροφήν του.

Δια-τρέχω, Μ. θρέξω, -ομαι ἢ δρομοῦμαι (ἀόρ. Διέδραμον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Διέρχομαι (Διαβαίνω ἢ Περιέρχομαι) τρέχων. (τρπ. καὶ χ. πτ. ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι, (ἐπὶ φήμης) διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι.

Διατρίω, Μ. τρέσω, Π. τρομάξας φεύγω ἰσχορπίζομαι) τρέχων.

Διάτρημα (τό), = Διώρυξ, λαγοῦμι. 2) εἶδ. βάρκας (πέραμα) διὰ τὰς διώρυχας τοῦ Νείλου.

Διάτρησις, εως (ἡ), [διατιτράω]. = Διατρύπησις· (συνκδχ.) τρύπα, ἄνοιγμα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάθρησις.

Διάτρητος (ὁ, ἡ), [διατιτράω]. κατατρυπημένος, καφασωτός, (παρβλ. Δίκτυος).

Διατριβή (ἡ). (κυρ.) τρίψιμον (καὶ ἐπμ.) γάλασμα, (μτφορ.) γάσιμον (κυρ. τοῦ καιροῦ), (κοιν.) γασομέρισμα, γασομέρι, χρονοτριβή, ἀργοπορία. « Δεῖ σπεύδειν ἢ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν, « Ἰσοκρ. 2) ἡ εἴς τινα τοπον διαμονή. « Ἀπολιπὼν τὰς ἐν Ἄσσει διατριβάς, « Πλ. 3) ἐνασχόλησις, ἔργον, (ἐν γέν.) τρόπος τοῦ ζῆν. « Διατριβαὶ περὶ θήρας καὶ γυμνάσια, « Πλ. 4) διασκέδασις, (Τουρκ.) ἐγγλεντζές. «Προβατίᾳ βίον λέγεις, εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ, « Ἀρρφ. (ἐπμ. 5) συνομιλία, συναναστροφή. «Διατριβῆς καὶ παιδιᾶς ἕνεκα, « Πλ. « Ἐν ταῖς ἐλευθέραις καὶ ἀστείαις λεγομέναις διατριβαῖς, « αὐτ. « Φηρὶ πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσγηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς, « Ἰσοκρ. 6) (συνκδχ.) ὁ τόπος ὅπου διατρίβει (διασκεδάζει) ἢ ἀσχολεῖται τις, (ἰδιαιτ. δὲ) στουδαστήριον, σχολεῖον. « Διατριβὰς ἐγόντα καὶ καταφυγὰς, ἡσκημένας βασιλικῶς ἢ περιττῶς, « Πλ. « Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς, « Ἀκ. 7) (ῥτρ.) λεπτομερὴς ἀνάπτυξις τῆς ὑποθέσεως, (παρβλ. Ἐπιμονή). 8) σύγκρισις, διαφορά, λογοτριβή. «Διατριβαὶ πολιτικαί, « Δ. Ἁλ.

Διατρίβω, Μ. τρίψω. (κυρ. ἂν καὶ σπντ.) Τρίζω τι συχνὰ ἢ διά τινος, τρίβω ἕνα μετ' ἄλλο, (ἐπμ.) ἐξασκῶ ἢ φθείρω, γαλνῶ, ἀφανίζω. « Ταῖν χεροῖν διατρίβετε τὴν γῆν, « Πολύαιν. « Ἐπ' οὐδενὶ τὴν ψυχὴν διατρίβει, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) «Κάκιστα διατριβῆναι, « Ἡρ. (ὀθεν 2) (συνήθ.) περνῶ (ξοδεύω πουθενὰ ἢ μεταχειρίζομαι εἴς τι) τὸν καιρόν μου, καταγίνομαι. « Ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διέτριβε, « Ξεν. (καὶ ἀλλ.) « Περὶ τὰ ἑλη διέτριβον, « Ἡρωδ. « Μέλλων διατέτριφα δεῦρο, « Πλάτ. « Διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ, « αὐτ. « Περὶ παίγνια καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότος, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) « Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη, « Θκ., δὲν ἀπέρασε. 3) παρέλκω, παρατείνω, ἀναβάλλω (κυρ. τὸν καιρόν), (ἐπμ.) χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. « Ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατρίβω, « Δημ. « Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει, « Ἀκ. «Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, « Ἰλ. Δ. « Οὔτι διατρίβω μητρὸς γόμου, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἀλλ.) «Μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῦ, « Ὀδ. Β. (ἢ μσ.) « Μή τι διατριβώμεθα πείρης, « Ἀπλλν. (παρβλ. Ἐπιτρίβω).

Διατρίζω, Μ. τετρίξομαι (πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Διατέτριγα). Τρίζω (καθὼς τὸ ξύλον ὅταν σχίζεται ἢ σπάνῃ).

Διάτριμμα (τό), [διατρίβω]. τὸ ἐκ τῆς συχνῆς πρὸς ἄλληλα τρίψεως προξενούμενον ξέγδαρμα, (κοιν.) σύγκαμμα.

Διατριπτέον, θετ. τοῦ Διατρίβω.

Διατριπτικός, ἡ, όν. Δρομεδιας (Ἐπιτηδειος) πρὸς τὸ διατρίβειν (ἀφανίζειν διὰ τῆς τρίψεως ἢ τῆς χρονοτριβῆς).

Διάτριτος (ὁ, ἡ). ὁ συμβαίνων (ἐπανεργόμενος) κάθε τρεῖς ἡμέρας, (πυρετὸς) τριταῖος.

Διάτριχα, ἐπίρ. Π. εἰς τρία ἴσα μέρη κατὰ τρεῖς τρόπους.

Διατροπή (ἡ), [διατρέπω]. μεταβολὴ συμποῦ (γνώμης κτλ.). σύγχυσις, ἀμηχανία, συμπάθεια· Ἐντροπή.

Διάτροπος (ὁ, ἡ), Π. τρεπτός, εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Διατροφή (ἡ). ἡ καθημερινὴ (ἀναγκαία) τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Διατροχάζω, Μ. άσω, = Διατρέχω, τρέχω ὁλόγυρα, (κυρ. ἐπὶ ἵππου) ὅταν τρέχῃ ζῶα νὰ πηδῇ, (Γαλλ. aller au trot).

Διατρύγιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων διαφόρους γλάνους (πεπαιώτερα ὅηλ. καὶ ὀψιμώτερα) σταφύλια, (ἐπμ.) τρυγώμενος κατὰ διαφόρους καιροὺς ἢ ἐν διαλειμμάτων. (ἀντ. ἄλλ.) ὁ ἔχων μεταξὺ τῶν κλημάτων διαστήματα σπειρόμενα.

Δια-τρυπάω-ῶ, Ν. ήσω. Τρυπῶ βαθειὰ ἢ πέρα-πέρα· κάμνω ὅλον τρύπαις. « Τὴν ἐσθῆτα κοσκινηδὸν ὑπὸ τῶν μυῶν διατετρυπῆσθαι, « Ἀκ.

Διατρύπημα (τό). τρύπα ἀσιγμένη πέρα-πέρα, (εἰς τὸν Ἱππ. Ἰσφαλμ. ἀντὶ διατρυπήματος).

Διατρύπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατρυπᾶν, τρύπημα πέρα-πέρα.

Διατρυπητός, ἡ, όν, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Διατρητός.

Δια-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυφῶ ἀδιακόπως· ζῶ εἰς διγυνεκῆ τρυφήν, εἶμαι εἰς ἄκρην τρυφηλός.

Διατρυφείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μεσ. τοῦ Διαθρύπτω.

Δια-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Διέτραγον κτλ.). Μασσῶ, κατατρώγω.

Διατ-τάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Διατείνω.

Διάττησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαττῆν· κοσκίνισμα.

Δι-άττω, Μ. ᾰξω, Ἀττ. ἀντὶ Διαΐσσω, κινάζομαι (= κρνῶ) μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου. « Ἀστέρες διάττοντες, « Ἀρστ. «Ἵππῃ δ' ἅττουσα, « αὐτ. «Ἐξιόντι μοι διᾶξε φωνὴ βοῶντος, « Πλάτ. (συγχ. τοῦ Διατ-τάω).

Δια-τυλίσσω, Μ. ίξω. Ξετυλίζω, ἀναπλίσσω.

Διάτυλος (ὁ, ἡ). γεμάτος τύλους.

Δια-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τύπον (σχῆμα, μορφὴν) εἴς τι, κατασκευάζω· ἀποθέτω· κανονίζω, προσδιορίζω· φαντάζομαι, σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ζωγράφω, παραστήνω.

Διατύπωσις, εως (ἡ). διαμόρφωσις, σχηματισμός· ἐντύπωσις, παράστασις εἰς τὴν φαντασίαν, ἰδέα· κανονισμός, διάταξις· διαθήκη. σχέδιον. (ῥτρ.) περιγραφὴ (παράστασις) ζωηρὰ τῶν περιστάσεων (παρβλ. Ἔκφρασις).

Διατυπωτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιτήδειος πρὸς διατύπωσιν, μορφωτικός· διαγραφικὸς κτλ.
Διατυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτυγχάνω. 2) (εἰς τὸν Διρβ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διευτυγέω.
Διατυθάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ (Περιπαίζω) ἀναφανδόν.
Διαυαίνω, Μ. ανῶ, = Διαξηραίνω.
Διαυγάζω, Μ. άσω, = Διαλάμπω, φέγγω (καὶ μτδτ.) φωτίζω διά τινος. «Ὡσεὶ ὧν ἡμέρα διαυγάσει, « Ρῥφ. (καὶ ἀπραπ.) «Ἅμα τῷ διαυγάζειν, « Πλδ. (καὶ πθ.) « Διαυγαζόμενον πανυχθόν, « Φίλ. 2) γίνομαι διαυγὴς (διαφανὴς, κοκκινος ἀπὸ τὸ πῦρ). « Ὁ ἄγκος διαυγήσει, « Ὁρείδ., (παρ. Διαφαίνω).
Διαύγασμα (τὸ). τὸ πρωϊνὸν φῶς, ἡ κατάσχεσις τοῦ ὁριζοντος περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.
Διαυγασμὸς (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ διαυγάζειν, λάμψις, φωτισμός.
Διαύγεια (ἡ). ἡ κατάσχεσις τοῦ διαυγοῦς, ἡ διά τινος διερχομένη λάμψις, Διαφάνεια κτλ. 2) (συνκδχ.) φεγγίτης, τρύπα ἢ ὕαλος ἐμβαλὼν φῶς.
Διαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαυγάζω.
Διαυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπ.ρ. -γῶς. Ὁ λάμπων (φέγγων) διά μέσου τινὸς ἢ ὅλως διόλου, λαμπρός· Διαφανής. « Χαλκὸς —, « Καλλ., ὁ ἀνταναγκλῶν τὰ ἀντικείμενα, στιλπνός, λεῖος, (καθὼς τῶν ἀρχαίων ὁ) καθρέπτης.
Διαυγία (ἡ), = Διαύγεια.
Διαύγιον (τὸ), (νλγ.), ὑποκορ. τοῦ Διαύγεια (β', τρυπ εσα.
Διαυγῶς, ἐπίρ. Διαφανῶς, προφανῶς.
Διαυθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἑαυτὸν αἱρετὸς (προτιμητέος).
Διαυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Βεβαιόνω (Ἐπιγράφω) τι τὸ ὁποῖον ἠξιώρω θετικῶς.
Διαυλακίζω, Μ. ίσω. Διέρχομαι αὐλακίζων (ὀργόνων).
Διαύλειον (τὸ). Ζ Διαύλιον.
Διαυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρεξαυλέω.
Διαυλίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω (Βαθυλόνω) « εἰς σχῆμα διαύλου.
Διαύλιον (τὸ). (Μουσ.κ.) ὅταν, σιωπώντων μεταξὺ τῶν ἄλλων ὀργάνων, ἀκούηται μόνον ὁ αὐλὸς, (Ἰταλ.) il solo di Flauto.
Διαυλοδρομεῖς, α, Δ. ἀντὶ Διαυλοδρόμης (ος), του (ὁ). ὁ τρέχων (ἀγωνιζόμενος) τὸν διαυλον.
Διαυλοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀγωνίζομαι) τὸν διαυλον.
Διαυλοδρομία (ἡ). ἡ διαδρομὴ (ὁ ἀγὼν) τοῦ διαύλου.
Διαυλοδρόμος (ὁ), Ζδε Διαυλοδρόμας.
Διαυλος (ὁ), [δῖς, αὐλός]. τὸ διπλοῦν στάδιον, (δηλ.) ἕκτασις 1200 ποδῶν ἢ 200 ὀργ. 2) τὸ ἀγώνισμα τοῦ διαύλου, (δηλ.) τὸ νὰ διατρέξῃ ὁ δρομεὺς δὶς τὸ στάδιον (βδόμων εἰς τὸν καμπτῆρα ἢ ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστρέφων πάλιν εἰς τὴν ἀφετηρίαν). 3) (ἐν γεν.) πάθε διεξοδικὸς ἢ ἐπανειλημμένος δρόμος (περίπατος), πηγαινοερχμὸς ἢ (ἀπλ. μόνον) ἐπισκοφὴ, παλάβρια τῆς θαλάσσης. 4) Π.—Παρθμὸς, στενὸς, διοδος.
Διαυλωνία (ἡ). στενόμακρον πέρασμα μεταξὺ δύο βυννῶν.
Διαυλωνίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Ῥέω, Πνέω) δ' αὐλῶνος.
Διαυλωνισμὸς (ὁ). τὸ διαυλωνίζειν, ἢ δι' αὐλῶνος ὁ ἐξοδος.
Διαυχενίζομαι, Μ. ίσομαι. Σηκόνω τὸν λαιμόν μου, (τρπ.) ὑπερηφανεύομαι, λαμβάνω θάρρος.
Διαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ αὐχένος διερχόμενος. « Μυελὸς —, « Πλάτ., ὁ (ἄλλ.) νωτιαῖος.
Διαφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διεσθίω.
Διαφάδην, ἐπίρ. Π. = Διαῤῥήδην, ζἐκ τοῦ
Διαφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμνω νὰ φανῇ) τι (καὶ μσ. ἢ ἑλλ. Φαίνομαι ἢ Φέγγω) διὰ μέσου τινὸς (ἐπμ.) ἁπλῶς πως· ἢ ὅλως διόλου, (τρπ.) διαπρέπω. « Ἠδὴ διαφαινούσης ἡμέρας, « Ἡρ. (ἢ τρπ.) « Τῷ νεκρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμὴ, « Πλ. 2) κάμνω τι κατακόκκινον εἰς τὸ πῦρ. « Ὄστρακα διαφήνας, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) « Διεφαίνετο δ' αἰνῶς (ὁ μοχλὸς), « Ὀδ. ι., ἦτο κατακόκκινος (ἀπὸ τὸ πῦρ), (παρβλ. Διαλάμπω).
Διαφάνεια (ἡ). ἡ Ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ διαφανοῦς.
Διαφανὴς [διαφαίνω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει τοιοῦτος ὥςε φαίνονται δι' αὐτοῦ τὰ ἀντικείμενα, π. χ. « Ἡ ὕελος —, « Σχλ. Ἀρςφ. « Κεκρύφαλος —, « Συν. 5) ὁ φαινόμενος (γνωςὸς) εἰς ὅλας, σαφὴς, προφανὴς· (τρπ.) ἐπίσημος. « Φλέβες διαφανεῖς, « Ἱππκρ., αἱ πλήρεις αἵματος, (ἐπμ.) εὐδιάκριτοι. (καὶ τρπ.) « Τῇ πόλει ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἐγένετο διαφανὴς, « Πλάτ. « Αἴ, αἴ, ταῦ' ἦλθ διαφανῆ, « Σοφ. 4) κοκκινισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ. « Κλίβανος —, « Ἡρ. « Σιδήρια διαφανέα, « Ἱππκρ.
† Διάφανσις, εως (ἡ), = Διάφασις ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάφυσις.
Διαφανῶς, ἐπ ρ. Σαφῶς, προφανῶς.
Διαφαρμακεύω, Μ. εὐσω. Καθαρίζω διὰ φαρμάκων (ἰατρικῶν).
Διάφασις [διαφαίνω], εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια ἢ ἰδιότης τοῦ διαφαίνειν ἢ διαφαίνεσθαι, ἔλλαμψις, Διαυγεια, Διαφάνεια· (τρπ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, κατανόησις, (παρβλ. Ἔμφασις).
Διαφαυλίζω, Μ. ίσω, = Καταφαυλίζω. ἐξευτελίζω.
Διάφαυσις, εως (ἡ), = Διασάφησις. 2) συνκδχ.) τὸ μεταξὺ (κτιρίων κλπ.) κενὸν διάστημα, (παρβλ. Διαύγεια), ζἐκ τοῦ
Διαφαύσκω, Μ. φαύσω, = Διαυγάζω. Διαφαίνω. « Ἀμ' ἡμέρᾳ διαφαυσκούσῃ, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) « Ἅρτι διαφαύσκοντος (κατὰ διορθ. ἀντὶ Διαφασκοντος). « Πλδ., δεῖ ἄρχιζε νὰ φέγγῃ (νὰ ξημερώνῃ).
Διαφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Διαφανὴς. « Γάλου διαφεγγέστερον, « Λκ.
Διαφερόντως, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Διαφορετικά, ἀλλέως. « Διακονεῖσθαι μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων, « Πλάτ. (ἢ δοτ.) « Διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον, « Θκ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) « Διαφερόντως ἢ πρότερον, « Πλάτ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν. « Ταῦτ' ἦδη διαφερόντως ἀξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι, « Αἰσχ., ζἐκ τοῦ
Διαφέρω, Μ. διοίσω (ἀόρ. Διήνεγκα ἢ ζβ.). Φέρω (Κινῶ, Ῥίπτω) τι τῇδε κἀκεῖσε διασκορπίζω, διασῴδω. « Διαφέρειν κόρας διαιμάων, « Κύρ. « Τὰς ψυχὰς μὴ διαφέρειν μετὰ δεῖπνον πράγμασι καὶ φροντίσι, « Πλ. « Διαφέρειν τὰς ἀγγελίας, « Ακ. « Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκα, « Πλ., ἐσυλλογίσθη ἀμφιβάλλων. « Διελῆς ἅττα διαφέρει τὸν αἴτιαν, « Αἰσχλ. (παρβλ. Διαφορέω). (ἢ περιφρ.) « Γλῶσσαν διοίσει, « Σοφ, ἀντὶ Λαλήσει. (καὶ πθ.) « Διαφερομένου δὲ ταῦ φαρμακου δέδοκται κίνησις, « Πλ. « Διαφερόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ σποράδες, « αὐτ. « Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ λόγῳ, « Γρφ.
2) φέρω τι εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον τν, μεταφέρω, μετακομίζω, διαβιβάζω, (τρπ.) κυφορῶ, ἀνατρέφω. « Εἰς τὰς χώρας τὰς προυπηκούσας ἔκτεκα διηνεγκάμεν. « Ξεν. « Διήνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν, « Ἀπ. « Ὡς διοίσων αὐτὸν εἰς Σικελίαν, « αὐτ. « Τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὑμφαλοῦ, « Ἱππκρ., διεπέρασε. « Σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα, « Ξεν. « Φυλακὴς ἧ ἐπιστήμης ὅτι πολλῆς εἰς τὸ διενεγκεῖν ἧ ἐκθρίψαι τὰ παιδία, « Ἱππκρ (καὶ πθ.) « Καὶ συλλεγόμεναν (τὸ ἠλεκτρον) ὑπὸ τῶν ἀγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας, « Ἀρςτ. 3) = Διάγω, περῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωὴν) μου. « Διαφέρει τὸν αἰῶνα, « Ἡρ. « Διοίσει νύκτα τήνδ' εἰς αὔριον, « Εὐρ. (καὶ ἄλλ.) « Ἁπαις διοίσει, « αὐτ. (καὶ μσ.) Δοίσεται μόνος, « Σοφ. 4) τραβῶ εἰς μάκρος, ἐξακολουθῶ, (συνκδχ.) ἀντέχω (ὑποφέρω) μέχρι τέλους· (ἄλλ. ἢ ἀμτδτ.) διαρκῶ. « Διαφέρειν τὸν πόλεμον (τὴν πολιορκίαν). « Ἀξ. « Σκληπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πεπραγμένα, « Ἡρ. « Ἔδοκει δ' ἂν πλείονα χρόνον διενεγκεῖν, « Ἱππκρ. « Διαφέρει φιλοῤῥοεῖν, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Ἱκανῶς ὑγιηροὶ τἄλλα διαφέρονται, « αὐτ.
5) ῥέω (βάλλω) τι χωριστὰ, χωρίζω· ξιδιαλύζω, (συνκδχ.) πρίνω, ἀποφασίζω, (κατ' ἔκτ.) διοικῶ, διευθύνω. « Διαφέρω ψῆφον, « Αἰσχλ., ψηφηφορῶ. (ἢ πθ.) « Πρὶν τὴν πρώτην ψῆφον διενεχθῆναι, « Δημ. « Ἐράνους διαφέρω, « Ασ., ἐξοφλῶ, ἀποδίδω. « Σκῆπτρα διαφέρειν, « Αἰσχλ.
6) (ἑλλ. μέγεν.) εἶμαι διαφορετικὸς, (κοιν.) διαφέρω, (συνκδχ.) εἶμαι ἀνώτερος, ἐξέχω, ὑπερέχω. « Διαφέρειν τῶν πολλῶν, « Πλάτ. « Γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσιν, « αὐτ. Καὶ τῷ γένει ἧ τῷ κάλλει καὶ τῇ δόξῃ πολὺ διήνεγκαν, « Ἰακρ. « Ἀνδρα πρὸς δικαιοσύνην ἧ ἐγκράτειαν διαφέροντα, « Αἰσχ. « Οἱ δόξαντές τι περιέχειν διαφέρον, « Πλδ. « Ἱματίων διαφερόντων κτήσεις, « Πλάτ. Τ(μσ.) ἔχω διαφορὴν (διένεξιν, ἢ διαφορετικὴν γνώμην, διαφωνῶ) πρός τινα. (κοιν.) λογαφέρνω, φιλονεικῶ, ἀντιφέρομαι. « Ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, « Δημ. « Οὐχ ὁμαλογῶ σοι διαλέγεις, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα, « Πλάτ. « Ἑαυτῷ διαφέρεται, « αὐτ. « Διενεχθέντων περὶ τῆς βασιλήης. « Ἡρ. « Διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ, « Πλ., μένας εἰς ἀμφιβολίαν. (καὶ οὐδ.) « Τὰ διαφέροντα, « Πλδ., ἀντὶ Αἱ διαφοραί. 8) (μὲ δω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τριτπρσ.) συμφέρει, συντελεῖ, ὠφελεῖ, ἔχει (κάμνει) διαφορὰν, σημαίνει. (Ἰταλ.) Ἐνδιαφέρομαι· (μτγν.) ἀνήκει, εἶνε οἰκεῖός ἢ κτῆμά τινος. « Τί σοι τοῦτο διαφέρει; » Πλάτ., τίσε μέλλεις τί διάφορον ἔχεις; » Οὐδέν (» Πλεῖστον) διαφέρει. « Λξ. » Ἀρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί; » Εὐρ. « Οὐδέ τί οἱ διέφερε πλησίον ἀπουδανεῖν, « Ἡρ., τῷ ἥττον ἀδιάφορον. « Τὲ οἰκέτε τῷ τῷ ἱερεῖ διαφέροντας, « Ἰσιδ. Πηλ. (ὅθεν) « Διαφέρανιες, « Ἀρτεμιδ., οἱ συγγενεῖς (εἰκεῖοι [ἐξ οὗ. « Διαφέροντα, » Ἡρωδ., τὰ συμφέροντά) τινος.

Διαφεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φεύξοῦμαι (ἀόρ. Διέφυγον κτλ.). (κυρ.) Φεύγω διά τινος στενοῦ μέρους, (ἐπμ.) φεύγω κρυφὰ (μὲ τρόπον), (συνκδ.) γλυτώνω, ἀποφεύγω. » Διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος, « Εὐρ. » Ὅσοι κυνάγχην διαφεύγουσι, « Ἱππκρ. (ἐξ χωρὶς πτ.) « Οἱ δὲ διαφυγόντες ἔμπυοι γίνονται, « αὐτ. (παρβλ. Περιφεύγω). » Ὑπὲρ τὸ χρέα διαφευξοῦμαι, « Λρχφ. » Ἐκ πόνων διαπεφευγότες εἰς ἀγαθά, « Πλάτ. » Εἰ διαφύγοι ὁ ποτομὸς εἰς τὴν τάφρον, « Ξεν. » Λέξεως διαφυγούσης αὐτόν. « Πλ. » Πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην, « Ἰαχρ., μοῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν νοῦν, τὰ ἐλησμόνησα, (παρβλ. Ἐκφεύγω.)

Διαφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ διαφεύγων εὐκόλως, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ διαφεύγειν.

Διάφευξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος τοῦ διαφεύγειν, φυγὴ (ὁκιρπισμός) στρατεύματος· ἀπιφυγή, σωτηρία.

Δια-φημίζω, Μ. ἰσω. Διαδίδω φήμην, κοινολογῶ πανταχοῦ, διακηρύττω.

Διαφθαρτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαφθείρειν.

Δια-φθείρω, Μ. φθερῶ καὶ Π. φθέρσω (μσ. [συνήθ. ἀντὶ πθ] πρκ. Διέφθαρκα). Φθείρω ἕλως διόλου, (ἐν γέν.) μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, νοθεύω, χαλνῶ, ἀτιμάζω, ἢ πλ.) ξελογιάζω (γυναῖκα κτλ.). φονεύω, ἀφανίζω· ἀπιβάλλω (ἔμβρυον). « Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα πρὸς τῆς ἀδηφαγίας ἠτιᾶτο, « Ἡλ., ἐχάλασε τὸ στομάχι του.

Δια-φθίνω, Μ. φθίσω (πρκ. Διαφθίνηκα). Φθίνω (Φθείρομαι) διόλου, ἀτικιάζω.

Δια-φθονέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσόμαι καὶ (πθ.) ηθέσομαι. (μὲ δοτ.) Φθονῶν συνεριζομαι πρός τινα.

Διαφθορὰ (ἡ). ἡ παντελὴς φθορὰ (συγνότ.) ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον παρεκτροπὴ, νοθεύσις, βωρεβικία (κριτοῦ κτλ.) ἐντρόπιασμα (ἡ ἁπλ.) ξελόγιασμα (γυναικὸς κτλ.). ἀποβολὴ (ἐμβρύου), ναυάγιον (πλοίου), (ἐν γέν.) χαλασμός, ἀφανισμός.

Διαφθορεύς, έως (ὁ). ὁ διαφθείρων (ἀφανίζων, ξελογιάζων κτλ.).

†Δια-φθορίω, ἑσφαλμ. ἀντὶ Διαφορέω.

Διαφθορικός, ἡ, όν. Ἀφθορίδιος (συγνότ.) ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον παρεκτροπή

Διαφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαφυσᾶν, ξεφύσημα.
Διαφυσικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Διαλέγομαι περὶ φυσικῶν ἀντικειμένων, φυσιολογῶ.
Διάφυσις [διαφύω], εως (ἡ). = Διαφυή. «Αἱ τῶν κηρίων διαφύσεις.» Θρρ. «Οἱ καρποί, ἀδρυνόμενοι, ἀποκρίνονται ἐξ ἀποπιτνουσι κατὰ τὴν διάφυσιν.» αὐτ., τὸ μέρος ὅπου χωρίζεται τὸ ὠρικὸν ἀπὸ τὸ ταυνί του.
Διαφύσσω, Μ. αφύσω, = Ἐξαντλῶ, ἀδειάζω (φκειρόνω) ὅλως διόλου. » Διὰ δ' ἕντερα χαλκὸς ἤφυσεν, » Ἰλ. Ρ. (καταχρ.) «Πολλὸν διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, » Ὀδ. Τ. » Δ ἠφυσε χίμετλα, » Νίκ., διέλυσεν, ἰάτρευσε. (καὶ πῶς) » Οἶνον διαφυσσόμενον, » Ὀδ. Π.
Διαφυτεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω κατὰ διαστήματα ἢ ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον. 2) μεταφυτεύω.
Διαφύω, Μ. φύσω (πρκ. Διαπέφυκα, ἀόρ. β'. Διέφυν). Φυτρόνω (λύξένω) ἀναμεταξύ. » Τὰ διαπεφυκότα ἀφαιρετέον.» Θρρ. (καὶ μτφορ.) » Χρόνος διέφυ, » Ἡρ., ἀπέστασεν ἐν τῷ μεταξύ. 2) (μὲ γεν.) διαφέρω. » Διαπέφυκεν ἀλλήλων,» Φλ. 3) εἶμαι προσκολλημένος, συνέχομαι, εἶμαι ἐγκρατὴς (ἐμκειρές) τινος. «Ἀνδρα πάσης ἀστρολογίας διαπεφυκότα,» Δ. Κάσ.
Διαφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. πίτ.) Δὲν συμφωνῶ, εἶναι ἀσύμφωνος (κυρ. κατὰ τὴν φωνὴν καὶ μτφορ. κατὰ τὸ φρόνημα)· διαφέρω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιφάσκω. » Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις,» Πλάτ. » Διαφωνοῦσιν αἱ ἀρχαὶ πρὸς τὰ εἴλη. » Φάλ. (ᾧ πθ.) » Τοῖς δὲ τῶν συγγραφέων διαπεφώνηται ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος,» Δ. Ἁλ. 2) (χωρὶς πτ.) φωνάζω δυνατά, (ὥστε) πιάνεται ἡ κόπτεται ἡ φωνή μου, ἀποκάμνω ἢ ἀποθνήσκω. » Ἀπώλεσεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκασιν,» Ἰερρ. « Καὶ οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς,» αὐτ.
Διαφώνησις, εως (ἡ). = Διαφωνία.
Διαφωνητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ τείνων πρὸς) διαφωνίαν.
Διαφωνία (ἡ). διαφορὰ (κυρ. κατὰ τὴν φωνὴν καὶ μτφορ. κατὰ τὸ φρόνημα), διχόνοια, ἀσυμφωνία. [ἐκ τοῦ
Δ ἄφωνος (ὁ, ἡ), ὁ διαφωνῶν (κυρ. ᾧ μτφορ.), ἀσύμφωνος, διαφορετικός, ἀντιφάσκων.
Διαφώνως, ἐπίρ. Μὲ διαφωνίαν, διαφορετικά, ἀλλεπαλλήλως.
Διαφωσκω, Ἰων. Ο. ἀντὶ Διαφαύσκω.
Διαφωτίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω τόπον ζνα ἐμβῇ φῶς· καταφωτίζω.(μτφορ.)διασαφῶ.
Διαφωτισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διαφώτισις.
Διαχάζομαι, Μ. χάσομαι. Ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἐκκλίνω, διαφεύγω.
Διαχείνω, Μ. χανοῦμαι (μα. πρκ. Διακέχηνα). Ἀνοίγω ὅλως διόλου ἢ ἐξαιρέσεως, μισοανοίγω (κυρ. τὸ στόμα ἢ τὰ χείλη), χάσκω. » Διαχανόντες (οἱ κροκόδειλοι), παρέχουσι τοῖς ὀδοῦσι. » Πλ. (καταχρ.) » Τῶν ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν, » Ἀρτφ.
Διαχάλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχαλῶν, διεύρυνσις, χαλάρωμα κτλ.
Διαχάλασμα (τὸ). στενὸν διάστημα τὸ ὁποῖον μένει ὅταν ξετεντωθῇ (χαλαρωθῇ) τι, [ἐκ τοῦ
Διαχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντώνω, χαλαρώνω, (συνκῶν.) ἀνοίγω εἰς τὴν μέσην, μισοανοίγω. »Διαχαλάτε μοι μίλαθρα,» Εὐρ. » Διαχαλᾷ τ' ἂν (ὁ ἵππος) ἀλυπότατα τὸ σῶμα, » Ξεν., ἡμιουδιάζει βαθμηδόν, (παρβλ. Ἀρχφ. Εἰρ. 83). (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ἐπειδὰν βαγῇ (τὸ ἀτελον) καὶ διαχαλάσῃ, » Ἱππικ.
Διαχαλκεύω, Μ. εὐσω. Διαπλάτειο ἐκ χαλκοῦ, κατασκευάζω χαλκούργημα.
Διαχάρξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Διαχαράσσω(τω) Μ. άξω. Χαράζω ὅλως διόλου, κάμνω ὅλον χαράγματα ἢ γραμμάδες. 2) σκαλίζω πέρα νὰ ᾖ, ἀχηματίζω τύπον (καλοῦπι) ἵνα χύσω τι. σημαδεύω. (συνκόχ.) περιγράφω· (παρβλ. Διαγράφω).
Διαχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Μοράζω (Διαδίδω) χάρισμα.
Διαχάσκω (παρτ. Διέχασκον ἢ πλέον οὖ), = Διαχαίνω.
Διαχαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω ὀλίγον ἢ ἐν τῷ μεταξύ.
Διαχειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω.
Διαχειραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειραγωγῶν διαβιβάζω (ὁδηγῶ) τινα.
†Διαχείρησις, ἐσφλμ. ἀντὶ Διαχείρισις.
Διαχειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (κρατῶ) τι ἀνὰ χεῖρας· (συνκδχ.) πράττω, διέπω, μεταχειρίζομαι. οἰκονομῶ «Χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσιν,» Ἰσκρ., (κοιν.) περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρι τους. » Ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως,» Αἰτχ. 2) = Διαγράφομαι, φανερώνω (κυρ. μὲ τὸ χέρι μου), καταφέρνω. » Δύο διαχειρισαίμεθα βασιλέα,» Ἡρωδ.
Διαχείρισις, εως (ἡ) καὶ
Διαχειριαμός (ὁ). τὸ διαχειρίζειν τι, μεταχείρισις, διοίκησις. «Φαρμάκων (Ἱπποκρατ. μάτων)—,» Ἱππκρ., Θκ.
Διαχειροβομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. = (ἢ Δσφαλμ. ἀντὶ) Διαχείρισμα.
Διαχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηφοφορῶ (κυρ. διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς χειρὸς), (ἐν γέν.) συζητῶ, ἀποφασίζω.
Διαχειροτονία (ἡ). (ἢ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν) ψηφοφορία, (ἐν γέν.) συζήτησις καὶ ἀπόφασις.
Διαχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Διέχεα καὶ Π. Δέχυκα, καὶ πθ. Διεχύθην κτλ.). Χύνω τι δὲ κἀκεῖσε ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταγγίζω. » Καθάπερ οἶνον διαχέαντες, » Πλ. (καὶ πῶς.) » Ἓν δὲ ταύτης (τῆς δεξαμενῆς) εἰς ἄλλο (κηλωνῆϊον) διαχεόμενον τὸ ἔλαιον, » Ἡρ. 2) σπορπίζω, διασκορπίζω· ἀνολύω· (ἰατρ.) διαλύω, ἀνοίγω· (Π.) κομματιάζω, διαμελίζω· κατασυντρίβω. » Πειρῶ διαχέαι τὰ βεβουλευμένα,» Ἡρ. » Χαλκὸν διαχέοντος,» Παυσ. »Διαχεῖν φύματα,» Δσκρ. (καὶ πῶς.) » Διαχέονται οἱ πόροι,» Γαλ. »Διαχεῖται ἡ χιών,» Ξεν. »Τεταριχευμένος ὁ νεκρὸς, οὐδὲν διεχέετο,» Ἡρ. » Οὐ δυνάμενοι ἄνευ μισθοῦ εἶναι, διεχέοντο,» Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Ἀνδρὸς διαχυμένου τρυφῇ,» Ἰλ. (παρβλ. Διαρρέω). » Ἐαὶ μὲν (τὸν βοῦν) διέχεαν ἅπαντα,» Ἰλ. Π. Τ. » Κεῖνην γε(μ)α) ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι,» Ἀπλλ. » Ἄνδρας ἐμὰς σπιλάδες διέχευαν,» Ἐὐρ., (καρβλ. Διαφορέω). 3) (πθ. ᾧ μτ) ἀνοίγει ἡ καρδιά μου, εὐφραίνουσι, ἱλαρύνουσι, (Τουρκ.) κάμνω χεῖρι (» Ὡς τῆς ᾠδυῆς ἄρα οὐσης ᾗ διαχεύσῃς τὸν ἠδόμενον,» Εὐρ.). »Πάσῃ διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ,» Ξεν. » Διαχεχυμένους τοὺς πρωσώπους,» Πλ. » Τῶν ἐκ τινος ἕδρας ἀκοὴν διαχυμένων,» Γαλ. » Ἁπάντων αὐτῷ διακεχυμένοι,» Πλ.
Διαχλαινόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ένδω (σκεπάζω) ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.
Διαχλευάζω, Μ. άσω, = Καταχλευάζω.
Διαχλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι μετρίως ἢ βαθμηδὸν χλιαρόν.
Διαχλιάω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Διακέχλιδα), Π. περιπατῶ ὡς ἐκλελυμένος ὑπὸ τῆς πολλῆς τροφῆς (χλιδῆς).
Διάχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεταξὺ πρασινοκίτριναις ἀράδαις.
Διαχορεύω, Μ. εὐσω. Χορεύω διὰ μέσου τινός, διέρχομαι χορεύων.
Διαχόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαχωνεύω.
Διαχράομαι (καὶ Ἰων. χρίομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τι συνήθως ἢ κατὰ συνήθειαν, (ἐπμ. 2) καταχρῶμαι, (μὲ αἰτ.) φθείρω, καταπιπλοφθνεύω. (οἱ χρόνοι του συγχέονται τοῖς τοῦ Διακίχραμαι).
Διαχρᾶσθαι, Δ ἀντὶ Διαχρῆσαι, Υ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Διαχράομαι.
Διάχρηστος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὸς, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος. « Λόγος —,» Λῦ.
Διάχρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαχρίω, χρίσιμον ἀνάμεσα ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Διαχρίσμα (τὸ). ἡ πρᾶξις τοῦ (καὶ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τό) διαχρίειν.
Διάχριστον (τὸ), καὶ
Διάχρισις (ἡ). ἁλοιφὴ, [ἐκ τοῦ
Δ αχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Δλείφω) τι ὅλον, ὅλου ἢ ἀρίνων μεταξὺ τόπου.
Διάχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσοῦφαντος ἢ χρυσοκέντητος, ἢ ὁλόχρυσος.
Διαχρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω) τι ἀντελῶς ἢ κατὰ διαστήματα.
Διάχυλος (ὁ, ἡ). ἀντελῶς χυλωμένος, ἀπαλώτατος.
Διάχυμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαχύσεως, διασκέδασις
Διάχυσις [διαχέω], εως (ἡ). χύσιμον (σκόρπισμα) ὑγροῦ, ξεγείλισμα, πλημμύρα, (μτφ.) θυμὸς, ἱλαρότης, διασκέδασις, (Τουρκ.) κέφι.
Διαχυτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς διαχύσιν, διασκεδαστικός, (λατ.) diagnostic.
Διάχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος παντοῦ, διακεχυμένος.
Διαχώννυμι, Μ. χώσω. Χώνω ἀνάμεσα χῶμα, (ξύλ.) γεμίζω χανδάκι κτλ., κάμνω (χωρίζω τι μὲ) προχώμα.
Διαχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μεβδ.) Κάμνω τινὰ περάσματα (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) Περνῶ (Προχωρῶ) διά τινος τόπου, (ἐπμ.) ἐκτείνομαι, ἁπλόνω, ἀνοίγω· (ἀπὸ νομισμ. κλπ.) ἔχω πέρασιν·(γρπ.) ἐδιδόθην, πρεμιέζω. » Τὰ βρώματα τὸ σῶμα διαχω-

Δημοσιο Κεντρο Βιβλιοθηκη Βεροιας

ρέει, « Ἱππκρ. (καὶ ἑλλ.) «Κάτω διεχώρει (ἐνν. ἡ γαστὴρ τὰ περιττώματα) αὐτοῖς,» Ξεν., (κοιν.) τοὺς πήγαινεν (ἔβγαινεν) ἀπὸ κάτω, (δηλ.) εἶχαν διάρροιαν. « Οὐ δυναμένων διαχωρῆσαι τῶν Αἰγυπτίων, « αὐτ., νὰ ἀνοίξουν, νὰ προχωρήσουν. « Οὐ πρότερον ἐξεπέζευντες εἰ διαχωρεῖ τὸ νόμισμα παρὰ τοῖς κάπωλαι, « Δκ.

Διαχώρημα (τὸ). διάστημα κενὸν, χάσμα, ἄνοιγμα. 2) (ἰατρ.) περίττωμα, κοπρος.

Διαχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχωρεῖν, κένωσις (τῆς κοιλίας).

Διαχωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ εὐκολύνων τὴν (ἢ εὔκολος πρὸς) διαχώρησιν, εὐκολοχώνευτος, εὐκοίλιος.

Δια-χωρίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι ξέχωρα, ξεχωρίζω.

Διαχώρισις, εως (ἡ) καὶ

Διαχωρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχωρίζειν, ξεχώρισμα, (συγγ. τῷ Διαχώρησις).

Διαχωριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς διαχώρισιν.

Διάχωρος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὰ μεταξὺ παρατεταγμένου στρατεύματος διαστήματα.

Διάχωσις [διαχώννυμι], εως (ἡ). ἐπισώρευσις χώματος (πρὸς) γέμισμα χαντακιοῦ κτλ.

Δια-ψαθάλλω, Μ. αλῶ, = Διαψαλάσσω.

Δια-ψαίρω, Μ. ψαρῶ. Σκαλίζω (ὡσὰν τὴν ὄρνιθα)· ἀποσπῶ ἔνθεν κἀκεῖθεν, τσουμαδῶ· καθαρίζω· ἀνεμίζω (κάμνω νὰ κυματίζῃ) τι σιγανά.

Δια-ψαλάσσω(ττω), Μ. ἄξω. Ἀνοίγω τι νὰ τὸ παρατηρήσω, (παρβλ. Διαψηλαφάω).

Δια-ψαλίζω, Μ. ἰσω. Κόπτω εἰς τὴν μέσην (Χωρίζω) μὲ τὸ ψαλίδι.

Δια-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω κατὰ σειρὰν (Δοκιμάζω) τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ.

Διάψαλμα (τὸ). διακοπὴ (ἢ μεταβολὴ τοῦ μέλους) τῆς ψαλμῳδίας, ἢ ἐπιφώνημα τὸ ὁπ. ἐψάλλετο ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ καθ' αὐτὸ ψαλμοῦ, (τοῦτο δὲ ἦτο τὸ Ἑβρ. Σελὰ, τὸ ὁπ. ὁ μὲν Σύμμαχ. μετέφρασεν. «Εἰς τὸν αἰῶνα» ὁ δὲ Θεοδοτ. «Εἰς τέλος, « ἀναλογ. τῷ Ἀμήν).

Δια-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν του.

Δια-ψάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω, σκάπτω, ἀνοίγω τρύπαν (λάκκον), (παρβλ. Διαμάω καὶ Διαψαίρω).

Δια-ψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ ἐντόνως.

Δια-ψεύδω καὶ (μσ.)-ψεύδομαι, Μ. ψεύσω, -ομαι. (ψευδόμενος) Ἀπατῶ τινα. ‖. (πθ. ἢ μσ.) ἀπατῶμαι, (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω.

Διάψευσις, εως (ἡ). ἀπάτη, ἀποτυχία.

Δια-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Παραπατεύω) παντοῦ, (συνκδχ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Δια-ψηφίζομαι, Μ. ἰσομαι. Δίδω τὴν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ, γνωμοδοτῶ, κρίνω (ὡς δικαστής).

Διαψήφισις, εως (ἡ) καὶ

Διαψηφισμὸς (ὁ). (κυρ.) ἐξέτασις τῶν ψήφων, (ἐν γεν.) ψηφοφορία, συζήτησις, γνωμοδότησις, κρίσις (εἰς τὰς Ἀθ. κυρ. ἡ περὶ τῶν γνησίων, ἢ μὴ, πολιτῶν).

Διαψηφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ διαψηφίζων, ἐλεγκτὴς λογαριασμοῦ.

Διαψηφιστὸς, ἡ, όν. Ὁ δι' ψηφοφορίας ἐκλεχθεὶς ἢ ἐκλεκτός.

Διαψιθυρίζω, Μ. ισω. Ψιθυρίζω τι πρός τινα

Διαψικτικὸς, ἡ, όν. Δροσιστικός.

Διάψυξις, εως (ἡ). ἀέρισμα, στέγνωμα [ἐκ τοῦ

Δια-ψύχω, Μ. ψύξω. Ἀερίζω, στεγνώνω ἢ κρυώνω τι εἰς τὸν ἀέρα· ὀρσίζω, (συνκδχ.) ἀναπαύω.

Δι-άω, Π. = Δι-άημι.

Δίβαμος, ου καὶ

Διβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Δίπους.

Δίβας [δίς, βαίνω], α, (ὁ), (κατὰ τοὺς Κρῆτ.) εἶδ. ὄφεως, ὁ ἄλλ. Ἀμφίσβαινα.

Διβαφὴς, ές καὶ

Δίβαφος (ὁ, ἡ). δύο φοραῖς βαμμένος, (ἐπμ.) Ἀνεξίτηλος.

Διβολία (ἡ). χλαμὺς ἢ χλαῖνα δίβολος (διπλῆ, πλατειὰ), ἡ ἄλλ. Διπλοΐς. 2)=τῷ

Δίβολιον (τὸ). εἶδ. ἀκοντίου μὲ δύο μύτας, ἢ σπαθὶ μὲ δύο κόψαις, δίστομον.

Δίβολος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς βαλλόμενος, διπλοῦς. « Χλαῖνα—, « = Διβολία. » Ἀκων—, « Εὐρ., = Δίβολον.

Δίβουλος (ὁ, ἡ). δίγνωμος, διπρόσωπος.

Δίβραγυς, εῖα, υ. (πους) Συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχείας συλλαβὰς, (ὁ ἄλλ.) Πυρρίχιος.

Δίβροχος (ὁ, ἡ). δύο φοραῖς βρεγμένος. «Ἔλαιον δίβροχον, « Δσκρ., τὸ ἐκ τοῦ δευτέρου στραγγίσματος τῶν ἐλαιῶν.

Δι-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναὐπανδρεύομαι.

Δι-γαμία (ἡ). ὁ δεύτερος γάμος.

Δίγαμμα (τὸ), ἄκλ. (κυρ.) διπλοῦν γάμμα, γράμμα ἢ σημεῖον δασείας τῶν Αἰολέων, ὅμοιον μὲ τὸ Λατ. F, καὶ προφερόμενον ὡς Β, ἢ Γ, ἢ Φ.

Δίγαμος (ὁ, ἡ), = Δευτερόγαμος.

Δι-γένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διηρημένον εἰς δύο (διχαλωτὸν) τὸ γένειον ἢ τὸ πηγοῦνι (εἰς τὸν Ἀριστ. Ζ. ἱχθ. Γ. ιά, τὰ ἀρίσχειρίζομαι ἔχων Μαδηγένειοι).

Δι-γενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καταγόμενος ἀπὸ) δύο γενεὰς ἀρσενικοθήλυκος, (παρβλ. Δίγονος).

Δί-γληνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο διαφορετικὰς γλήνας (κόρας τῶν ὀφθαλμ.).

Δί-γλυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν γλυφὴν (σκάλισμα), παριστάνων ὑπὸ μίαν πρόσοψιν δύο διαφορετικὰ ἀντικείμενα, (παρβλ. Τρίγλυφος).

Δι-γλωσσέω, ττέω)-ῶ, Μ. ήσω. Γνωρίζω (Ὁμιλῶ) δύω γλώσσας, εἶμαι=

Δί-γλωσσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (ὁμιλῶν) δύο γλώσσας, (ἐπμ.) διερμηνευτὴς, (τρπ.) δόλιος, διπρόσωπος, ψεύτης. » Ψίθυρον καὶ δίγλωσσον καταράσθαι,« Σειράχ.

Δι-γνωμία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις=

Δί-γνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο γνώμας, ἀμφίβολος.

Δι-γόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο γόνατα ἢ κόμπους.

Δι-γονία (ἡ). γέννησις διδύμων τέκνων ἢ δὶς τοῦ ἔτους.

Δί-γονος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς τοῦ ἔτους ἢ δίδυμα γεννῶν. » Ἡ Πρωτεσιλᾶ—, « Ἡσύχ. 2) Π. ἀντὶ Διπλοῦς. 3) (πθ.) ὁ δὶς γεννηθείς, (ἐπ.θ. τοῦ Βάκχου).

Δι-γράμματος καὶ

Δί-γραμμος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενες ἀπὸ) δύο γράμματα. » Τὸ Θὺ διγράμματον ἐπίρρημα, « Γραμτ.

Δί-γυιος, Π. ἀντὶ

Δί-γυος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ἐκτεινόμενος ἴσα μὲ) δύο γύας (ἀγροὺς ἢ πλέθρα).

Δίδαγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διδάσκεται εἰς (ἢ χρησιμεύει πρὸς διδασκαλίαν τινός), μάθημα, ἀπόδειξις.

Διδακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς διδασκαλίαν. ‖. (οὐσ.) Διδακτήριον (τὸ) =Δίδαγμα.

Διδακτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος (Ἐμπειρος, Χρήσιμος ἢ Πρόθυμος) εἰς τὸ διδάσκειν.

Διδακτὸς, ἡ, όν. Ὁ διδαχθεὶς ἢ διδασκόμενος ὑπό τινος, μαθητής. » Διδ. θεοῦ,« Γρφ., ὁ μονολεκτ. Θεοδίδακτος. 2) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι δύναται ἢ εἶναι συγχωρημένον νὰ διδαχθῇ (νὰ μάθῃ) τις. » Διδακτὸν (« Διδακτὸς) ἡ ἀρετή,« Πλάτ. »Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῷ φῶσαι τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν, « Κύρ.

Διδάκτρια (ἡ). ἡ διδάσκουσα, διδασκάλισσα.

Δίδακτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ πληρωμὴ (ἡ ἀμοιβὴ, ὁ μισθὸς) τοῦ διδασκάλου.

Διδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων δύο δακτύλων ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Διδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο δάκτυλα. 2) = Διδακτυλιαῖος.

Διδακτῶς, ἐπίρ. Διὰ διδασκαλίας.

Δίδαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διδάσκειν, διδαχὴ, διδασκαλία.

Διδάξομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Διδάσκω.

Διδασκαλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου διδάσκεταί τι, σχολεῖον. « Εἰς τὰ τῶν ἀρχιτεκτόνων διδασκαλεῖα,« Δ. Ἁλ.

Διδασκαλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου, παράδοσις μαθήματος, ὁδηγία πρὸς μάθησιν, (ἐν γεν.) ἔκθεσις ὑπόθέσεως· νουθεσία, ἀπόδειξις, μάθημα. 2) (ἰδιαιτ.) παράστασις δράματος (κυρ. ἐν καιρῷ συναγωνισμοῦ τῶν ποιητῶν) εἰς τὸ θέατρον καὶ αἱ περὶ τούτου διδόμεναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς ὁδηγίαι. 3) (πλθ.) καταλεγος χρονολογικὸς ἱστορικὸς ἢ κριτικὸς τῶν ἐν Ἀθ. παρασταθέντων δραμάτων.

Διδασκαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν διδάσκαλον ἢ τὴν διδασκαλίαν. 2) ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς διδασκαλίαν. **Διδακτικὸς**. ‖. (οὐσ.) » Τὸ διδασκαλικόν,« Πλάτ., ὁ τρόπος (ἢ μέθοδος) τῆς διδασκαλίας.

Διδασκαλικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ διδάσκαλοι, μὲ διδασκαλικὸν τρόπον.

Διδασκάλιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Δίδακτρον. 2) = Δίδαγμα. « Οἱ ψυχικοὶ ἄλλα τε πολλὰ, οἰκήσαντες ταύτην τὴν χώρην, ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. » Τὸ γὰρ ἔθος ἐμοὶ χερσὶ κάλλιστον διδασκάλιον, « Ἱππιατρ.

Διδάσκαλος (ὁ, ἡ). (ἐν γεν.) ὁ διδάσκων τι (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ διδάσκων γράμματα ἢ ἄλλο τι πιστήμας. « Μουσικῆς—, « Πλάτ., « Χορευτοῦ—, « ἡ (ἀπλ.) «Διδάσκαλος, « ὁ ποιητὴς δράματος (διότι ὁ ἴδιος ἐγύμναζε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὖς ὑποκριτὰς ἢ καὶ συνυποκρίνετο εἰς τὸ δρᾶμά του). (ἴδε Χορο-διδάσκαλος.)
Διδασκόμενον, -έμεναι, Π. ἀντὶ Διδάσκειν ἀπαρ. τοῦ
Διδάσκω [†διδάημι], Μ. διδάξω καὶ Απτ. ἐδιδασκήσω (ἀόρ. Ἐδίδαξα καὶ Π. Ἐδ-δάσκησα, καὶ μσ. Ἐδιδαξάμην, πρκ. Δεδίδαγα καὶ πθ. Δεδίδαγμαι καὶ Π. Δεδάσκαλμαι, ἀόρ. Ἐδιδάχθην καὶ Π. Ἐδάην). Μανθάνω τινά τι, γίνομαι διδάσκαλός τε, (ἐνγέν.) ἐξηγοῦμαι, πληροφορῶ· ἀποδεικνύω (μέ αἰτ.) » Ἤ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξεν, « Ὀδ. Θ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας, « Ξεν. » Ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, « Ὀδ. Ψ. » Ἐκ-δέδαε τέχνης, ὅσσα χρόνῳ δεδόῃκα, καὶ σε διδάξω, « Νόνν. » Πολλὰ διδάσκει μ' ἡ πολὺς βίοτος, « Εὐρ. (ᾗ προθετ.) » Οὐδέπω περὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας, « Ἀρχῳ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Διδάσκουσιν ἡμᾶς ἐπιορκεῖν, « Ἀσ. » Δέδαεν δὲ λαγχανέμεν ἔργα σιδήρου, « Καλλ. (ᾗ μὲ διπλ. αἰτ.) » Τούτους ἱππέας ἐδίδαξε, « Πλάτ. (καὶ χ. πτ.) » Μισθοῦ διδάσκει μ» Ἀκ. (καὶ μσ.) » Τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, « Πλάτ. » Εἴ μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα, « Ξεν. καὶ μσ. αὐτοπαθ.) » Διδάξομαι, αὐτὸς βαθίζων εἰς τὸ φροντιστήριον, « Ἀριστοφ. » Οὐ νῦν διδαξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Οὔτ' ἐδιδάχθη οὔτε οἶδε καλὸν εὖδεν, « Ἴρ. » Διδάσκονται τὴν ἄλυσιν τῆς Σπάρτης, « Παυσ., μανθάνουσι. » Φοβεράν ὄψιν ἔμαθον, ἐδάην, « (καὶ μὲ γεν. ἑλλ. Π.) » Διδασκόμενος πολέμοιο, « Ἰλ. Π. » Ἀργεῖος εὖ δεδαῶτες, « Διον. » Ἔρυκα ναυτιλίης δεδαημένοι, « αὐτ. 2) παραζήτων διὰ τῶν ὑποκριτῶν τὸ δρᾶμά μου εἰς τὸ θέατρον, (ἴδε Διδάσκαλος). » Φέρεται ἐν διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς Ἐρήνην ὁ Ἀριστοφάνης, « Ὑπομν. Εἰρ.
Διδαχή (ἡ), = Διδασκαλία.
Διδαχθῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν, κτλ., πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδάσκω.
Διδε(δε)ᾶσι, Ἰων. Π. γ'. πλθ. πρα. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρᾶς. καὶ
Δίδῃς, Π. ἀντὶ Ἐδίδῃ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ
Δίδημι, Μ. δήσω., Δίολ. Π. ἀντὶ Δίω (δέω).
Δίδομεν, Π. ἀντὶ Δίδομεν, ἀ. καὶ
Δίδοσιν, Ἀττ. ἀντὶ Διδοῦσι, γ'. πλθ. ᾗ τῆς ὁρᾶς. καὶ
Δίδοι, ἀ. ᾗ Δίολ. ἀντὶ Δίδου, β'. ἐν. τῆς πρσ. καὶ
Δίδοισθα, Δίολ. ἀντὶ Διδοῖς ἢ Δίδως, β'. ἐν. πρα. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρατ. ᾗ
Δίδομεν, Μ. ἀντὶ Διδόναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ
Δίδον, Π. ἀντὶ Ἔδιδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρᾶς. καὶ
Δίδοι, ἀντὶ Δίδοθι, ἐνς. τῆς πρστ. ᾗ
Δίδοα, Π. ἀντὶ Ἐδίδου ἢ Ἐδίδω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Δίδοῦσαι, Π. (σπνστ.) ἀντὶ Διδόναι, ἐνστ. ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.
Δίδρακω, Μ. δράσομαι (ἀόρ. Ἔδραν, ας, α, αμεν, ατε, ασαν, [ζῶθεν πρς. Δρᾶθι, εὐκτκ. Δραίην, ὑποτ. Δρῶ. ἀπαρ. Δρᾶναι ᾗ ἢ μτχ. Δράς], πρκ. Δέδρακα). Φεύγω (κρυφίως), δραπετεύω, (κυρ. εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπὸ[Διὰ] διδράσκω ᾗ).
Διδραγμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἓν-
Δίδραγμον (τὸ), νόμισμα δύο δραγμῶν, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Διδραγμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (τιμώμενος ἢ λαμβάνων μισθὸν) δύο δραχμάς.
Διδυμάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς δύο ἄνδρας.
Διδυμάονε, δυϊκ. καί
Διδυμάονες, πλθ. τοῦ (ἀχρ.) Διδυμάων, Π. ἀντὶ Δίδυμος.
Διδυματοκέω-ῶ, Διδυματόκος ἀντὶ Διδυμοτόκος κτλ.
†Διδυμεύω, Μ. εὑσω, (Γρφ.) Ἔχω δίδυμα τέκνα.
Διδύμη (ἡ), = Διδύμων.
Διδυμητόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διδυματόκος.
Διδύμιον (τὸ), φυτ., Ζ. Ὀαγις. ‖. (πλθ.) Διδύμια (τά), (ἀνατομ.) ἐξοχαί τινες τοῦ ἐγκεφάλου.
Δίδυμος, η, ον, Π. (σπνστ.) ἀντὶ Δίδυμος.
Διδυμογενὴς, ές (ὁ, ἡ), = Δίδυμος, διπλοῦς.
Διδυμογονία (ἡ), γέννησις δύο τέκνων.
Διδυμόζυγος, ον καὶ Διδυμόζυξ, υγος (ὁ ἡ), Π. διπλοῦς, ζευγαρωτός.
Διδυμόθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλην τινὰ φωνήν. » Ἠχὼ —, « Νόνν. 2) = Δίγλωσσος.
Διδυμόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὃς τις κάμνει ὁπλοὺς ἢ τὸν ὅμοιον κτύπον. » Ἠχὼ —, « Νόνν.
Δίδυμος (ὁ, ἡ\ν, [δῦο ἢ δίς] ὁ μετ' ἄλλου τινὸς συμφυὴς, (ἐν γέν.) διπλοῦς. » Λῦλαῖσι δίδυμοισιν, « Ὀδ. Τ. » Ξύλον δίδυμον, « Σδ., τὸ διγλωττόν. ‖. (οὐσ. πλθ.) τέκνα ἢ ἀδέλφια δίδυμα, (κοιν.) Διδυμάρικα ἢ διπλάρικα 2) οἱ ὄρχεις.
Διδυμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τῶν διδύμων (διπλῶν) σωμάτων.
Διδυμοτοκέω-ῶ, Μ. ἠσω. Γεννῶ δίδυμα τέκνα, εἶμαι δίδυμοτόκος.
Διδυματοκία (ἡ). τὸ νὰ γενέτις.=
Διδυμοτόκος (ἡ). ἡ γεννῶσα δίδυμα.
Διδυμόχρους-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίχρωμος.
Διδυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν (δίδυμον), διπλασιάζω. » Τὸ τεῖχος —, « Παχυμ.
Δίδωθι, Π. ἀντὶ Δίδου, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ
Δίδωμι [ζέω-ῶ, ζθ. τὸ Λατ. do], Μ. δώσω (ἀόρ. Ἔδωκα ᾗ β'. [σπν.] Ἔδων, ωτ, ω, ομεν, οτε, οσαν [ζθ. πρς. Δός, εὐκτ. Δοίην καὶ Ἀττ. ᾗ Ἰων. Δῴην, ὑποτ. Δῶ, ἀπαρ. Δοῦναι καὶ μτχ. Δούς], πρκ. Δέδωκα καὶ πθ. Δέδομαι, πθ. ἀόρ. Ἐδόθην ᾗ μσ. Ἐδόμην, μέλλ. Δοθήσομαι καὶ τεθήσ. Δοτέον). (ἐν γέν.) Δίδω (καὶ ἰδιαιτ.) χαρίζω, πρασφέρω. » Διδόναι εἰς γεῖρας, « Ἀρχῳ. » Οὕτω τὸ γραμμάτιον διδόασι, « Πλ. » Εἰσκομίσας ἐδίδη τὰ θηρία τῷ πάππῳ, « Ξεν. » Πόσα ἂν μοι χρήματα δοίης, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, « αὐτ. » Χάριν δικαίαν καὶ δίδου ᾗ λάβ' ὅπως, « Γνμ. » Δίδωμί τινι ὅρκον, « Ἰσ., ὁρκίζω τινά. » Ὅρκους κάκιστον διδόναι ᾗ λαμβάνειν, « Ἱερ. » Δίδωμι δίκην, » ἀντὶ Τίμωροῦμαι. » Δίκην διδόντες ὑπό τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων, « Πλάτ. (καὶ ἄλλ.) » Τὴν ἅρπαμον δεδωκότα, « Δμ. (κατ' ἄλλ. δὲ ἐκδοχὴν) » Δίδωμι δίκας, « ἀντὶ Δικάζομαι, » Δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλεσιν αἷς ἂν ἀμφότεροι ξυμβῶσι, « Θκ. (ἴδε καὶ Δίκη). » Διδοὺς τὰ πλείω τῷ πλούτῳ, « Εὐρ., ἀντὶ Προτιμῶν. (καὶ Δπρ.) » Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων; « Σοφ. (καὶ πθ.) » Οὗτοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, « Ἰλ. Ε. 2) = Παραδίδωμι. » Δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον, « Ξεν. » Διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι, « Θκ. » Ὀδύνῃσίν μιν ἔδωκεν, « Ἰλ. Γ. (ᾗ πθ.) » Ῥοδίοντο τῷ ῥεύματι, « Πρωδ. (ᾗ ἑλλ.) » Ὁ δ' ὑδρὸν δοὺς, εἰς τε βακχεῖον πεσὼν, « Κύρ. 3) ἀφίνω, ἐπιτρέπω, δίδω ἄδειαν (καιρὸν), παραχωρῶ. « Ἡ πόλις δίδωσι τῷ βουλομένῳ ἐν τοῖς μετάλλοις ἐργάζεσθαι, « Ξεν. » Παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, « Δῖ. » Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, « Ξεν. » Ἵνα μὴ διέκπλουν διδοῖεν, « αὐτ. » Εἴμοι δίδως εἰπεῖν, « Συν. » Πῶ θεὸς σπεῦδ', « Ἀξ. » Κεῖ μίγιατε, ἔδς μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντος νίκησαι καὶ ποιοῦντα, « Ξεν., ἀξίωσε μι.
4) = Ἐκδίδωμι (θυγατέρα κτλ. εἰς γάμον). « Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμην δε δόσαν, « Ὀδ Ο. » Ἄνδρα ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ μήτηρ, « Ἰλ. Τ. » Ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δοῦσειν, « Θκ. (ᾗ μσ.) » Δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν, « Ἰλ. Α. (καὶ ἄλλ.) » Ῥόδιοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἀλειώσης δὲ τῆς μητρὸς δοθῆναί τινι τῶν πολιτῶν πρὸς γάμον, « Πλ.
Δίδωρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων δύο δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.
Δίε, κλητ. ἀρσ. τοῦ Δῖος.
Δίε, Π. ἀντὶ Ἔδυ, Ζ. Δίνω.
Διεβλήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Διαβάλλω.
Διεγγύα (ἡ), = Διεγγύησις.
Διεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ παρά τινος (Παραδίδω τι εἰς αὐτὸν μὲ) ἐγγύησιν. » Διεγγυῶντος αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν παῖδα, « Ἰσ. ‖. (μτ.) δίδω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον ἐγγυητὴν ὑπέρ τινος, ὑποσχόμαι. » Ἐπεὶ ταλάντειον διεγγυήσατο, « Ἰσ. » Ταῦτα οὐ σοὶ δὲ διεγγυῶμαι, « Συν. ‖. (πθ.) ἀπαλλάττω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον δι' ἐγγυήσεως. » Διεγγυηθῆσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου, « Δημ. (καὶ περὶς δυτ.) » Ὀκτακοσίων ταλάντων τοὺς προξένους διεγγυησαμένους, « Θκ., (παράβλ. Ἐγγυάω).
Διεγγύημα (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς διεγγύησιν.
Διεγγύησις, εως (ἡ), τὸ νὰ δώσῃ τις ἐγγυητήν καὶ ν' ἀπαλλαγῇ.
Διεγείρω, Μ. ερῶ. Σηκόνω τινὰ ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν ὕπνον (ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν κτλ.), (μτφρ.) παρακινῶ, ἐρεθίζω.
Διέγερσις, εως (ἡ), ἐξύπνημα, παρακίνησις, ἐρεθισμός.
Διεγερτήριον (τὸ). ἐρεθιστικὸν μέσον.
Διεγερτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διεγείρειν. ἐρεθιστικός.
Διεγκαλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ ἐντόνως.
Διεγκαρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκαρτερῶ μέχρι τέλους.
Διεγκαλπίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ἐγκαλπίζομαι μὲ ξένον.

Δ...γκόπτω, Μ. κόψω. Ἐγκόπτω (Ἐμποδίζω) ἐκ διαλειμμάτων, Διακόπτω.
Δι.εγρηγορεύω-ῶ, Μ. ήτω. Ἀγρυπνῶ μέχρι τέλους (δι' ὅλης τῆς νυκτός).
Διεγρόμενος, Π. ἀντὶ Διεγερθείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διεγείρω.
Δι.εγ.γειρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγ(Δια)γείρω, ἐπιχειρῶ.
Διεγχείρησις, εως (ἡ), = Ἐγχείρησις, ἐπιχείρησις.
Διεθασσάμην, Π. ἀντὶ Διεθασύμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Διοδεύομαι.
Δι.εθαφίζω, Μ. ίσω. Βθαφίζω διόλου, κατεθαφίζω.
Διεθεῖναι ἡ
Διέθεται, Μ. τοῦ Διεθέω
Διέθεξα, ἰών. ἀντὶ Διέθηξα, ἀόρ. τοῦ Διαδείκνυμι.
Διέθρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Διαθρώσκω.
Διέθρασμον, ἀόρ. β'. τοῦ Διατρέχω.
Διεθρία (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις δίεθρος (ἀσύμφωνος) πρὸς ἄλλον, διχόνοια, ἐναντιότης. (κατὰ τοὺς οἰωνοσκοπους) τὸ ἐναντ. τοῦ Συνεθρία.
Διέθριον καὶ Δίεθρον (τὸ), = Δίφρος, καθέδρα ἢ ὄχημα διὰ δύο μόνον ἀνθρώπους.
Δίεθρος (ὁ, ἡ), [διὰ, ἕδρα]. (κυρ.) ὁ καθήμενος χωριστὰ, (συνκόχ.) ἀκοινώνητος, ἀσυμφωνος, διῃρημένος. || (ἐσ.)=Δίεθρον.
Διέθωκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Διαθίθωμι.
Διέιεργον, Ἰών. ἀντὶ Διεῖργον, παρτ. τοῦ Διείργω.
Διεξευγμένως [διαζεύγνυμι], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ, ξεχωριστά.
Διέζωσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Διαζώννυμι.
Διεθείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Δίημι.
Διέθεμεν, ἀ. πρσ. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἡ
Διεθεμην, ἀ. πσ. ἐν. τοῦ μσ. ἀόρ. καὶ
Διεθηκα, ἀ. πρσ. ἐν. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Διατίθημι.
Διεθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διίημι.
Δι.εθίζω, Μ. ίσω. Συνεθίζω.
Διεθισμός (ὁ). ἐθισμὸς διηνεκὴς, συνεθισμὸς.
Διεθρύβην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαθρύπτω.
Δίει, β', πρσ. ἐν. τοῦ ἐνσ. τῆς πρς. τοῦ Δίειμι.
Διειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Δίοιδα.
Δι.ειδής, ές (ὁ, ἡ), = Διαφανὴς, Διαυγής.
Διειδιμενος, η, ον, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τῆς μτχ. ᾗ
Διείδον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Διοράω.
Διείλεγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Διαλέλεγμαι. πθ. ἡ μσ. πρκ. τοῦ Διαλέγω.
Δι.ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διελίσσω, ξετυλίζω.
Διειλημμένως [διαλαμβάνω], (ἐπίρ.) μτχ. Χωρισταὶ, κατ' ἰδίαν. 2) ὡρισμένως, ἀκριβῶς, θετικῶς, ῥητῶς.
Διείλησις [διειλέω], εως (ἡ). ξετύλιγμα, (παρὰ Πλάτ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Δι' «λήσεις).
Διείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Διαλαμβάνω.
Διείλιπν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαιρέω.
Δι.ειλίω, Μ. ύσω (ἀόρ. πθ. Διειλύσθην), Π. = Διελίσσω, ξετυλίζω, ξερμηνεύω, (πθ. ἡ μσ.) διαφεύγω, (κων.) ξεγλιζῶ.
Διειλυσθεῖσα δόμοιο, « Ἀπλλν. (παρὰ Διολισθαίνω).
Διειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Δίημι.
Δίειμι, Μ. ειμι ἢ εἴσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Διῆειν, ἀπαρ. Διέναι, μτχ. Διιών), = Διέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ διὰ μέσου τινός· (μτφρ.) διηγοῦμαι. »Ὑμῖν ἐγὼ τὰ ἑκάστα διείσομαι, « Νίκ.
Δι.ειμι, Μ. έσομαι, = Διαγίγνομαι, =Διατελῶ, ἐξακολουθῶ (δὲν πιοῦμαι τοῦ) νὰ ἦμαι. » Σκοποῦμενος διέσῃ, » Ξεν.
Διειπάμην, Π. μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Διαλέγομαι.
Διεῖπον (ἀπαρ. Διειπεῖν), ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαγορεύω, ἢ 2) παρτ. τοῦ Διέπω.
Διείργω, Μ. εἴρξω. Χωρίζω, ἐμποδίζω. » Χαράδρα αὐτοὺς διεῖργε, « Ξεν. » Ἐάν τις τοπὴ πρεσβύτερον, ὁ πρυτανεύων διειργέτω, « Πλάτ. (ᾗ πθ.) » Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος (Σαλαμίς), « Πλ.
Διείργκα, ἀ. πρσ. ἐν. τοῦ ἐνεργ. καὶ
Διείργται, γ'. πρσ. ἐν. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διαγορεύω.
Διείρομαι, πθ. τοῦ Διείρω.
Δι.ειρομαι, Π. ἀντὶ Διέρομαι, ἐρωτῶ μὲ περιέργειαν, ἐξετάζω.
Δι.ειρω, Ἰων. ἀντὶ Διερῶ.
Δι.ειρω, Μ. ερῶ (ἀόρ. Διεῖρα, πρκ. Διεῖρκα). Περνῶ τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο. » Διειρκτὲς τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανόνων, « Ξεν. » Διὰ τῆς ὀπῆς διεῖρας τὸν δάκτυλον, « Αἰλ., (παρβλ. Δίημι). 2) περνῶ πέρα-πέρα. » Δι' ᾧ διείρας τοὺς τόμους, « Δεκρ., (παρβλ. Διεκβάλλω). 3) (συνκόχ.) συνδέω, ἁρμαθιάζω, (ἐπμ.) ἐντείνω. » Λόγος διειρόμενος, « Δ. Ἁλ., ὁ ἀλληλενδετος καὶ πριβλαίνων χωρὶς διακοπήν· (τὸ παρὰ Φλῥρ. » Διείροντες ὰκτυλοι, « φαίνεται ἐσφαλμ.)
Διειρωνόξενος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἀπατῶν (εἰρωνεῖων) τοὺς ξένους.
Διείς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τὸ Δίημι.
Δι.εισδύνω(-δύομαι), Μ. ύσομαι (ἀόρ. Διεισέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω (Εἰσχωρῶ, Διαπερνῶ) μέσα.
Διείσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Δίειμι, διεξέρχομαι, διηγοῦμαι ἢ 2) τοῦ Δίοιδα, γνέυρω τι καλῶς, πληροφοροῦμαι.
Δ.ἐκ ᾗ (πρὸ φων.) Διέξ, Π. ἀντὶ Δι' ἐκ(ἐξ), διὰ μέσου ᾗ ἔξω.
Δι.εκ.βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Διεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω (Περνῶ) διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάλλω τι ὅλως διόλου ἔξω διά τινας στενοῦ, περνῶ πέρα-πέρα. » Δεῖ δὲ διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ γαστροῤῥαφίᾳ, « Γαλ., νὰ τὴν ἐβγάλῃς πρῶτα ὁλόκληρον ἀπὸ τὴν μίαν τρύπαν καὶ ἔπειτα νὰ τὴν περνᾷς εἰς ἄλλην. 2) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ διά τινας στενοῦ καὶ ἐβγαίνω ἔξω. » Διεκβαλὼν τὸν Γαβειραῖον πορθμὸν, « Πλ. »Διεκβάλλει τὸ ὄριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, « Πλβ.
Διέκβασις, εως (ἡ). ἡ διά τινος ἔκβασις, ἔξοδος διὰ τῆς θύρας κτλ.
Δι.εκ.δατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἐκβῇ παρεμπρός (νὰ προβῇ, νὰ προχωρήσῃ), προάγω.
Διεκβλητέον, θετ. τοῦ Διεκβάλλω.
Διεκβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκβάλλειν, πέρασμα, βγάλσιμον. » Βελόνης — ὀρειῶν. 2) τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁπ. βγαίνει τις, δίοδος, διέξοδος. » Ἀπετείχιζε τὰς εἰς Συρίαν διεκβολάς, « Πλ.
Διεκβολίον (τὸ), = Ἐκβόλιον (φάρμακον).
Δι.εκ.δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Διεξέδωκα κτλ.), = Διαβίβωμι, μεταδίδω.
Δι.εκ.δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπεραστίζω τὰ δίκαια τινὸς ἢ ἐμαυτοῦ, ἐπδικοῦμαι.
Διεκδίκησις, εως (ἡ), τὸ ὀδ. τοῦ Διεκδικεῖν, διεκδίκησις.
Διεκδρομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκτρέχειν, ἐξόρμησις, ἐπιδρομή, κτλ.
Δι.εκ.δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Διεξέδυν, δθ. τὸ ὁπαρ. Διεκδῦναι κτλ.). Χάνομαι (Τρυπόνω) ᾗ φεύγω, διαφεύγω, ξεγλιζῶ.
Διέκδυσις, εως (ἡ). τρόπος ἢ τόπος δι' οὗ ὁπ. διαφεύγει τις
Δι.εκ.θέω, Μ. θεύσομαι, = Διεκτρέχω.
Δι.εκ.θρώσκω, Μ. διεκθροῦμαι (ἀόρ. Διεξέθορον κτλ.), =Διεκπηδάω.
Δι.εκ.κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐκκλίνων διαφεύγω.
Δι.εκ.κύπτω, Μ. κύψω, = Διακύπτω.
Δι.εκ.λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.λύω, Μ. λύσω. Ξηλόνω (Παραλύω) ὅλως διόλου.
Δι.εκ.μειλίσσομαι, Μ. ίξομαι. Ἐκμειλίσσομαι (Ἐξιλεόνω) διά τινος.
Δι.εκ.μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἐκμηρύομαι (Ξετυλίζω, Ξεκουβαριάζω) δι' ὅλου.
Δι.εκ.μυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνων (Πιπιλίζων) ἐβγάλλω τι διά τινος στενοῦ, ἐκχ. τὸ κρατῶ ἀπὸ τὸ βαγέι μὲ κολόβι.
Δι.εκ.παίω, Μ. παίσω, = Διεκπίπτω, ἐκπηδῶ μὲ ὁρμὴν περνῶ καὶ ἐβγαίνω ἔξω. » Κατὰ τὸ διέχον διεκπαυσαν, « Ἡρόδ. (καὶ μσ.) » Διεκπαισάμενος τὰς πύλας» Δ. Ἁλ., (συγχ. τῷ Διεκπίπτω.)
Δι.εκ.περαίνω, Μ. ανῶ. Ἀποτελειώνω.
Δι.εκ.περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τι διά τινος στενοῦ τὸ ἐβγάλλω ἔξω.
Δι.εκ.περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ἀνάμεσα, διαπερνῶ· διατρυπῶ.
Δι.εκ.περιδινίζω, Μ. ίσω. Φεύγω πανουργως, ξεγλιστρῶ (καθὼς ἡ πέρδικα μέσα ἀπὸ τὰ πόδια ἢ τὰ δίκτυα τοῦ κυνηγοῦ)
Δι.εκ.πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω(ἐξαπλόνω, Ξεδιπλόνω, Ἀνοίγω) τι ὅλως ὅλον
Δι.εκ.πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν ἐβγαίνω διὰ μέσου τινος.
Δι.εκ.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διεξέπεσον κτλ.). Περνῶ (Τινάζομαι ἔξω) μέ βίαν διὰ μέσου τινὸς στενώματος· κάμνω μόνον διὰ τῶν ἐχθρῶν (κτλ.) καὶ φεύγω μὲ
Δι.εκ.πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ μὲ πλοῖον διά τινος στενοῦ (παρμοῦ ἢ ταμοῦ) καὶ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος. ἐκπλαγίζω μὲ ὁρμὴν τὸν ἐχθρικὸν στόλον ὁπ' οὗ τὸν βλάψω ἐκπλέω πάλιν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, (ἐπεν
Διέκπλους-ους, (ὁ). ἡ πρᾶξις (τὸ «νηγμα) τοῦ διεκπλέειν.
Δι.εκ.πλώω, Ἰων. Μ. ἀντὶ Διεκπλέω.
Διέκπνευσις, εως (ἡ), = Διεκπνοή.
Δι.εκ.πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ διὰ στόμα πρὸς τὰ ἔξω, ξεφυσῶ, ξεθαμιζόμαι, ξεθαμάνω, (ὁμοιω

Διεκπενθή (ἡ). Ξεφύσημα, Ἐξανάσασμα, ξεθύμασμα.
Διεκπερεύσομαι, Μ. εὐσομαι. Περνῶ διά τινος καὶ ἐβγαίνω ἔξω, διεκβαίνω.
Διεκπτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐβγάλλω τι ἀπὸ τοῦ στόματός μου.
Διέκπτωμα (τὸ). τὸ διεκπίπτον, (π. χ.) σκύβαλον.
Διεκπίωσις [διεκπίπτω], εως (ἡ). τὸ διὰ μέσου τινὸς στενοῦ πεσιμον ἢ ἐβγαλμα.
Διεκρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρεύσομαι. Ἐκρέω διὰ μέσου.
Διέκριθεν, Ποιωτ. ἀντὶ Διεκρίθησαν.
Διέκρους-ους (ὁ). ἡ διά τινος ἐκροὴ καὶ ὁ πρὸς τοῦτο τόπος, κανάλι, σωληνάρι.
Διεκρυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ (Ἐκρυφῶ) ἐντελῶς, βοφῶν ἐξαντλῶ μέχρι ῥανίδος, (Ν. Κων.).
Διεκσείω, Μ. σείσω. Ἐκσείω (Σεττινόζω) δι' ὅλου, ἐξολοθρεύω.
Διέκτασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκτείνειν, τέντωμα· ξηροτάνισμα,
Διεκτείνω, Μ. τενῶ (ἀόρ. Διεξέτεινα κ.λ.). Ἐκτείνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, τεντόνω καλά.
Διεκτελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ πληρέστατα.
Διεκτέλλω, Μ. τελῶ, Π. φυτρόνω (προκύπτω) διὰ μέσου τινός.
Διεκτέμνω, Μ τεμῶ, = Διατέμνω, κόπτω (χωρίζω) τι καταμεσὶς πέρα-πέρα.
Διεκτετρημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διεκτιτράω, Μ. τρήσω. Διατρυπῶ τι πέρα πέρα.
Διεκτρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Διεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω διὰ μέσου τινός.
Διέκτρησις [διεκτιτράω], εως (ἡ). τρύπα ἀνοιγμένη πέρα-πέρα.
Διεκτρυπάω-ῶ, Μ. ήσω, = Διεκδύομαι.
Διεκφαίνω, Μ. φανῶ Δείχνω (Φανερόνω, καὶ μσ. Φαίνομαι) διά τινος ἢ ὅλως διόλου.
Διεκφανής, ἐος (ὁ, ἡ), = Διαφανής, Προφανής.
Διεκφέρω, Μ. διεξ-οίσω (ἀόρ. Διεξήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἔξω (Ἐβγάλλω) διά τινος τόπου.
Διεκφεύγω, Μ. φεύξομαι. Περνῶ διά τινος τόπου καὶ φεύγω ἔξω.
Διεκφορεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφορῶ μέχρι τέλους· διαγουμίζω.
Διεκχέω, Μ χεύσω. Χύνω τι ἔξω διά τινος σωλήνος κτλ.
Διέκχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διεκχέω.
Διελαοῖο, ας καὶ
Διέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ τοῦ
Διελαύνω, Μ. ελάσω [Αττ.] ελῶ. Διαβαίνω διάστημά τι ἔφιππος. «Διελάσαντας τὸν ἱππόδρομον, » Ξεν. (καὶ μτνμ.) « Ἡμέρα δι' ἡλασεν. « Εὐρ., ἐξημέρωσεν. 2) τρυπῶ πέρα-πέρα, διαπερνῶ. « Ὃν σὺ εἰρ δόρατίῳ διήλασας, « Λκ.
Διελεγκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διελέγχειν.
Διελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐξελέγχω, ἐξετάζων ἀποδεικνύω τι ἐσφαλμένον.
Διελθεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαείρω.
Διελευθερέω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω ὅλως διόλου.
Διέλευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ διέρχομαι, διάβασις· παρέλευσις.
Διελεύσομαι, μέλλ. καὶ
Διελήλυθα. πρκ. τῆς ὑρς. καὶ
Διελθεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διέρχομαι.
Διελιννύω, Μ. ύσω. Ἀργῶ (Χρονοτριβῶ) πολλὴν ὥραν.
Διελκασω(τέω), Μ. ίξω. Ξετυλίζω ἢ Περιτυλίζω.
Διελκυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διέλκειν.
Διελκυστίνδα, ἐπίρ., εἶδος παιγνιδίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἕκοσι τῶν παιζοντων πρεσπαθεῖ νὰ ἑλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἄλλον ἐπέκεινά τινος γραμμῆς.
Διελκω, Μ. ελκύσω (πρτ. Διεῖλκον, ἀόρ. Διείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι διά τινος στενοῦ. » Διὰ δακτυλίου διελκύσαις. « Ἄρρ. » Διελκύσας (διὰ τοῦ ἰσθμοῦ) τὰ σκάφη, « Διόδ. » Τῆς τρυγὸς διελκύσαι, « Ἀρ., (παρβλ. Διεκμυζάω). (καὶ τρπ.) » Βίον διέλκειν (καὶ ἁπλ.) » Διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων, « αὐτ., περνῶ τὴν ζωήν μου, Διάγω.
†Διελλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Διενέλαβον κτλ.). Συγγέω, ἐμπερδεύω (ὀθ.) » Λόγος διενειλημμένος (γρθφ. καὶ διενεηλημένος ὡς ἐκ τοῦ Διενείλεω), « Λκ., ὁ περιπεπλεγμένος.
Διέλοντο, Π. ἀντὶ Διείλοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. Β'. τῆς ὑρς. καὶ
Διελὼν, οὖσα, όν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαιρέω.
Δίεμαι (χωρὶς Μ.), (εὐχετ. Δίοιτο, ὑποτ. Δίωμαι, ῃ, ηται, ᾖ ἀπαρ. Δίεσθαι), Π. [ἵημι διημι] φυδίζω, ξυππάζω, (ἐπιμ.) διώκω· φυγαδεύω. » Ὃν ἐμὲ κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται ἔγγεσι ᾖ φωνῇ, « Ἰλ. Ρ. » Μήσε ἀγρὸν δὲ δίωμαι βαλλων γερμοδίωσι, « Ἰλ. Φ. 2) (σπν.) τρομάζω καὶ φεύγω. « Αἱ δέ τ' ἀνευθεν ὑποπτοι πεδιοιο δίενται, « Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Δίω).
Διεμβάλλω, Μ. ἐσλῶ. Βάλλω (Περνῶ) τι ἀ ἀρεσά τινος.
Διέμενος, ῃ, ον, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Διέμαι.
Διεμπερέω, Μ. μενῶ. Μένω διαρκῶς μέσα εἴς τι.
Διέμπλεος (ὁ, ἡ), (Λξφν.) κουκκουλωμένος μὲ πίλνν (σκούφιαν ἀμπαδένων).
Διεμπίμπλημι(-πίπλημι), Μ. διεμπλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐπάνω).
Διεμπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διενέπεσον κτλ.). Πίπτω διά τινος μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι.
Διεμποδίζω, Μ. ίσω. Ἐμποδίζω βάλλων τι διά μέσου, παρεμποδίζω.
Διεμπολάω-ῶ, Μ ήσω. Πωλῶ ἢ Μεταπωλῶ εἰς τὸν ἕνα ᾖ εἰς τὸν ἄλλον (ἐν γέν.) ἐμπορεύομαι· πουλεύω (πραγματείας).
Διεμφαίνω, Μ. ανῶ καὶ Διεμφανίζω, Μ. ίσω. Φανερόνω τι ἐντελως διά τινος, ἀποδεικνύω.
Διενεγκεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαφέρω.
Διενεγκοῦντο, Ἰων. ἀντὶ Διενενόηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τῶν Διανοέομαι.
†Διενειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω, περιπλέκω, ἐμπερδεύω, (ἴδε ᾖ Διελλαμβάνω).
Διεν-είργω, Μ. εἴρξω, Ἐγκλείω ὡς ἐντὸς εἱρκτῆς διὰ πολὺν καιρόν.
Διενεκτέον, θετ. τοῦ Διαφέρω.
†Διένεξις, εως (ἡ), (νλγ.) = Διαφορά, Ἔρις, διχόνοια.
Διεν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνεργῶ (Πράττω) τι δραστηρίως.
Διενεχθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ᾖ
Διενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τῆς ὑρς. τοῦ Διαφέρω.
Διεν-ηχέομαι-οῦμαι, Μ. ηχηθήσομαι, = Ἐνηχέομαι, Ἐνωτίζομαι.
Διεν-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καλοστοχάζομαι.
Διεν-ιαυτίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διαρκῶ) ἓν ὁλόκληρον ἔτος.
Διεν-ίημι, Μ. εν-ήσω. = Διεμβάλλω.
Διεν-ίστομαι, Μ διεν-ίσομαι (ἀόρ. Διενείστην κτλ.). Ἀντιστέκομαι (Ἐναντιοῦμαι) ἐπιμόνως.
Δίενος (ὁ, ἡ), = Διετής, δύο χρόνων.
Διεν-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ ἀδιακόπως,
Διενόχλησις, εως (ἡ). Ἐπίμονος (ἀδιάκοπος) ἐνόχλησις.
Δίενται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Δίεμαι.
Διεν-ιστέλλομαι, Μ. τελοῦμαι, Ἐντέλλομαι (Παραγγέλλω) ἐπιμόνως.
Διεντέριυμα (τὸ), Κωμ. [διά, ἔντερον] ἀγχίνους ἐπίνοια.
Διέξ, ἴδε Δίξ.
Διεξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω τι διὰ μέσου τινός, (πρπ.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· διευθύνω, διοικῶ· διευθετῶ· συμβιβάζω. « Διεξάγειν τὸν βίον, « Συν., = Διάγειν.
Διεξαγωγεύς, έως (ὁ) ὁ διεξάγων τι, διευθυντής.
Διεξαγωγή (ἡ). τρόπος τοῦ ζῆν. Διαγωγή. 2) διευθέτησις, οἰκονομία, συμβιβασμός.
Διεξ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Διεξεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ τι διά τινος,
Διεξαίσιος ᾖ [Αττ.] Διεξάρτιος, Μ. οἴξω. Διαπερνῶ καὶ ἐβγαίνω μὲ ὁρμήν.
Διεξ-ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀνάμεσα μὲ ζοῦλα, πλουμίζω.
Διεξ-ανίστημι, Μ. ανα-στήσω. Ἐξανίζῃ μι (Διεγείρω, ᾖ μσ. Διεγείρομαι) ἐκ διαλειμμάτων.
Διεξανύω, Μ. ύσω. Ἐξανύω (Ἐκτελῶ) πληρέστατα.
Διεξ-άπτω, Μ. ἅψω. Ἐξάπτω μὲ ὁρμήν.
Διεξ-ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω τι ὅλως διόλου, τὸ μετεβάλλω εἰς ἀτμόν.
Διεξ-ειμι, Μ. είμι (πρτ. Διεξῄειν κτλ.), Ἀ εξέρχομαι.
Διεξ-εργάω, Μ. εἴργω. = Διέργω.
Διεξέτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διεξετάζω, Μ. άσω καὶ [Αττ.] ελῶ Διαβαίνω καὶ ἐκβαίνω ἔφιππος.
Διεξελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω τι πάντη ἐσφαλμένον).
Διεξελεύσεις [διεξέρχομαι], εως (ἡ), = Διέξοδος.
Διεξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Διεξέρχομαι.
Διεξεπίτομος, ον, Μ. ελίξω. Ξετυλίζω,

Διεξενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διεκφέρω.

Δι-εξ-εργάζεσαι, Μ. ἀσομαι, Κατορθόνω, ἀποτελειόνω· φονεύω, ἀφανίζω.

Δι-εξ-ερέμαι, Μ. ἠσεμαι, Π. = Διερωτάω.

Δι-εξ-ερευνάομαι-ῶμαι, Μ. ἤσομαι. Ἐξετάζω μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν εὑρίσκω, ἐξιχνιάζω.

Διεξερευνητής, οῦ (ὁ), ὁ ἐξετάζων μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν.

Δι-εξ-ερπύζω καὶ Δι-εξ-έρπω, Μ. ερπύσω, (ἀόρ., Διεξείρπυσα κτλ.). Συρόμενος διά τινος στενοῦ ἐβγαίνω ἔξω.

Δι-εξ-έρχομαι, Μ. διεξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Διεξῆλθον κ.τ.λ.). Περνῶ ἀλάκληρον διάστημά τι καὶ ἐβγαίνω ἔξω· κινῶ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ φθάνω ἕως τὴν ἄλλην· [τρπ.] ὑποφέρω (ἐξετάζω, διηγοῦμαι, ἀναγινώσκω, ἀναπολῶ) τι ἀπ' ἀρχῆς ὡς τέλους. « Τί γάρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον; « Ἰσκρ. » Τὰ δὲ βιβλίον αὖθις ἀνεγίνωσκε καὶ λέγεται δὶς ὅλον διεξελθεῖν, « Πλ., (κοιν.) τὸ πέρασε δύο φορᾶς. » Λόγον ἐπιτάφιον διεξῆλθεν, « αὐτ. (καὶ ἁμτβτ.) » Ἡ ἡμέρα διεξῆλθεν ἀργή, « αὐτ., (παρβλ. Διέρχομαι).

Δι-εξ-ετάζω, Μ. άσω Ἐξετάζω ἓν πρός ἕν μὲ ἀκρίβειαν.

Διεξέτασις, εως (ἡ). ἐξέτασις ἀκριβής.

Δι-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω (διηγοῦμαι) καταλεπτῶς.

Διεξῆμεν, Ἰων. ἀντὶ Διεξέιμεν, πλθ. ά. πρσ. καὶ

Διεξίασ-, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἐνχ. τῆς ὁρχ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξιεῖς, εἶσθ, ἐν. μτχ. τοῦ Διεξίημι.

Διεξιέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ

Διεξιέναι, ἀπαρ. τοῦ Διέξειμι ἢ τοῦ

Δι-εξ-ίημι, Μ. ήσω (ἀόρ. Διεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω τινὰ νὰ ἐβγῇ (περάσῃ) διά τινος τόπου. » Διεξῆκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄστεος, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἁμτβτ.) » Ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ᾗ ἐς θάλασσαν διεξίει, « Θκ., ἐβγαίνων, χυνόμενος.

Διέξιθι, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρσ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Διεξικόμην κ.τ.λ.). Διερχόμενος τόπον τινὰ φθάνω (καταντῶ) εἰς.

Διεξίμεναι, Π. = Διεξιέμεναι.

Διεξίοι, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διέξειμι.

Δι-εξ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Δι-εξ-ιππεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαβαίνω (Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρον καὶ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην) ἔφιππος.

Διεξιτέον, θετ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξίτητος (ὁ, ἡ), [διέξειμι]. διὰ τοῦ ὑπ. ὀνναταί τις νὰ διεξέλθῃ, διοδεύσιμος.

Διεξίω, ὑποτ. καὶ

Διεξιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Διέξειμι.

Δι-εξ-οδεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Ὁδηγῶ) τινα διά τινος στενοῦ. » Ἡ ἀλώπηξ ἡ τὸν Ἀριστομένην διεξεδεύσασα, « Σιμπλ. 2) (ἀλλ. ἢ ἁμτβτ.) = Διεξέρχομαι.

Διεξοδικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὅ ἔχων (ἢ ἁρμόδιος πρός) διέξοδον, (ἐπιμ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, λεπτομερής.

Διέξοδος (ἡ). τὸ νὰ διοδεύσῃ τις διάστημά τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην. » Ἀπείρον ἐστι... τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον, « Ἀρστ. » Τῆς περὶ τὸν βίον διεξόδου, « Φίλ. » Τὰς ἐκεῖσε εἰθισμένας διεξόδους τῶν ματτίγων, « Εὐσ. 2) περιστροφή, περίοδος. » Πλανητῶν—, « Ἀρστ. » Ἡλίου—, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Πάσας διεξόδους ὁ ἐξελθὼν ὡς ἐμὴ παρασχεῖν δίκας, « Πλάτ. 3) ἐξέλιγμὸς (évolution) στρατεύματος πρὸς μεταστρατοπέδευσιν (ἐπιθεώρησιν κ.τ.λ.). » Τακτικαὶ διέξοδοι, » Πλάτ. » Διεξόδων καὶ τάξεων ἄπτεσθαι, « αὐτ. 4) (μτφρ.) ἔκβασις. » Τίνα διέξοδον ἔλαβε τὰ παράλογα τῶν ἔργων, « Πλβ. 5) ἔκθεσις (διήγησις, περιγραφή) λεπτομερής, παρέκβασις ἢ συνέχεια (σειρά) τοῦ λόγου. » Περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων, « Ἀρστ. » Διέξοδοι καὶ ἔπαινοι παλαιῶν ἀνδρῶν, « Πλάτ. 6) (φλσφ.) ἡ συνέπεια τῶν μεταβολῶν εἰς τὰς ὁπ. ὑπόκεινται τὰ ὄντα. » Ἡ τῆς οὐσίας (τῆς φύσεως) διέξοδος, « Ὠκ. Δευκ. (Ἰσ. καὶ τὸ τοῦ Ἀρστ.) » Ἄπειρον... τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον. « 7) (συνκδχ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. περνᾷ τις ἢ τι καὶ ἐβγαίνει ἔξω, ὀπή, πέρασμα. » Γδατος—, « Ἡρ., = Διώρυξ, ὀχετός, κρουνός. » Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, « Γρφ. ἀντὶ Πηγὰς δακρύων. » Ἐστένωται τὰς διεξόδους, « Ἱππώδ. (ᾗ τρπ.) » Ἐπίσταμαι αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, « Ἡρ.

Δι-εξ-οίγνυμι, Μ. οίξω, Π. ἀνοίγω τι ὅλως διόλου.

Δι-εξ-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (Πρήσκομαι) ὅλως διόλου.

Δι-εξ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω μαζῆ μὲ τὰ οὖρος.

Δι-εξ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ἀποτελειόνω τὸ ὕφασμα τὸ ὁπ. ὑφαίνω.

Διεξυφηκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διεξυφέω.

Διεξύφεα, Π. ἀόρ. τρῦ Διεξοίγνυμι.

Δι-εορτάζω, Μ. άσω. Τελειόνω τὴν ἑορτήν.

Διεπέφραδε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διαφράζω.

Δι-επι-φωσκω (χ. Μ.), = Δια(Ἐπι)φώσκω.

Διέπραθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Διαπέρθω.

Διέπτη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ᾗ

Διέπτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Διίπταμαι.

Δι-έπω (παρτ. Δι-εῖπον καὶ πλέον οὔ). Διευθύνω, διοικῶ, διευθετῶ.

Διέραμα (τὸ). χουνὶ ἢ στραγγιστῆρι, [ἐκ τοῦ

Δι-εράω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ὑγρὸν ἀπὸ πανί, σουρόνω.

Δι-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι· καλλιεργῶ· τελειόνω (ἀποτελειόνω) τὸ ἔργον μου. (συνήθ.) φονεύω· ἀφανίζω. » Διεργασαμένη ἑαυτήν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα, « Ἡρ., ἦτον χαμένη ἡ Περσ., (παρβλ. Ἐξεργάζομαι).

Διέργω, Μ. ἔρξω, Π. ἀντὶ Διείργω.

Δι-ερεθίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ ἢ ἀδιακόπως ἐρεθίζω.

Διερέθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διερεθίζει τινά.

Διερεθισμός (ὁ). ἐρεθισμὸς ὑπερβολικὸς ἢ ἀδιάκοπος.

Δι-ερείδω, Μ. είσω, = Διαστηρίζω. [Μ. (μτφ.) ἀκκουμβῶ, (τρπ.) ἐπιμένω, διϊσχυρίζομαι· ἀντιστέκομαι. » Καθάπερ ἀγαθὸς κυβερνήτης πρὸς κῦμα διερειδόμενος, « Πλ.

Διέρεισμα (τὸ). (τὸ πλαγίως μεταξύ τινων βαλλόμενον) στύλωμα, ἀκκουμπιστήρι.

Δι-ερέσσω[ττω], Μ. έσω. Κωπηλατῶ ἐκατέρωθεν (συνκδχ.) κουνῶ τῆδε κἀκεῖσε. Διασείω.

Δι-ερευνάω-ῶ καὶ (μα)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Διερεύνησις, εως (ἡ). ἐξέτασις ἀκριβὴς ἐξερεύνησις.

Διερευνητής, οῦ (ὁ), = Διεξερευνητής.

Διερευνητικός, ή, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -κῶς. Πρόθυμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διερευνᾶν.

Διερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Διαγράφω.

Δι-ερίζω, Μ. ίσω. Ἐρίζω (Φιλονεικῶ) πρός τινα, (συγχ. τῷ) Διερείδω.

Διερμήνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διερμηνεύειν, ἐξήγησις.

Διερμηνευτής, οῦ (ὁ). ὁ διερμηνεύων, ὁρατουμάνος.

Διερμηνευτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διερμήνευσιν.

Διερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ (Σαφηνίζω, ἢ Μεταφράζω) τι μὲ ἀκρίβειαν.

Δι-έρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Διηρόμην), = Διερωτάω.

Διερός [διαίνω], ά, όν. Ὑγρός, βρεγμένος, νοτισμένος· ζωμερός, βρασερός, τρυφερὸς γωνός· (συνκδχ.) ἁπαλός, νεαρός, εὔσαρκος· ταχὺς· ζωηρός· ὑγιερός, ζωντανός. » Διερὸς βροτός, Ὀδ. Ζ. » Διερῷ ποσὶ φευγέμεν, Ὀδ. Ι. » Μέλη διερά, « Ἀρστφ., τὰ γυεραὰ (ὡς ἐκ τῶν δακρύων) ἢ νεαρά.

Δι-ερπύζω καὶ Δι-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Διείρπυσα κτλ.), Π. συρόμενος ἐσάν τὸ ὀρειδὶ περνῶ ἀνάμεσα.

Δι-έρραγκα, πρκ. τοῦ Διαῤῥαίνω.

Διῤῥάθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) πθ. ἀορ. τοῦ Διαγωρεύω.

Διῤῥαμμένως [διαῤῥίπτω], ἐπίῤ.(μτχ.) Με προσέκτως, ὅπως τύχῃ.

Διῤῥηγκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαῤῥέω.

Διῤῥωγώς, υῖα, ός, μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρκ. τοῦ Διαῤῥήγνυμι.

Δίερσαι, Π. Ἰων. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διείρω.

Δίερσις [δείρω], εως (ἡ). διαπέρασμα. = Ὀπὰς ποιεῖσι τῇ τοῦ λίνου διέρσει, « Γαλ.

Διέρυθρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ ἔχον ἀναμεταξὺ καὶ) ἐρυθρὸν χρῶμα.

Διερύκω, Μ. ύξω. (ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην) Χωρίζω, ἐμποδίζω.

Διέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Διῆλθον κτλ.). (μὲ αὐτ.) Περνῶ ἀνάμεσα, διαβαίνω τόπον τινά. » Ἀντικρὺς δὲ διῆλθε βέλεσιν Ἴλ. Γ. »Τριῶν θυρῶν οὐσῶν, δι' ἧς ἔδει με διελθεῖν, « Δσ. » Διελθὼν τὴν Θεσσαλίαν, « Πλβ. 2) (μτφρ.) περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωήν) μου, διάγω. »Δικαίως τὸν βίον διελθεῖν, « Πλ. 3) (μὲ αὐτ. προθετ.) ὑπάγω (φθάνω, καταντῶ, περνῶ) εἰς. » Διελθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα, « Ξεν. »Διελθόμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Ταχὺ γὰρ διῆλθεν ὁ λόγος εἰς τοὺς παῖδας, ὡς... Γρφ. 4) (χ. πτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

= Παρέρχομαι, περ.ῶ. « Διελθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ, « Δημ. δ) ἐκθέτω διὰ λόγου, ἐξ ἑτορῶ, διηγοῦμαι ἐν πρὸς ἓν, ἀναγινώσκω (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους), Ἄπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε, « Πλάτ. » Ὁ λόγος ὃν διελεχθήσεται, « αὐτ. » Ἄχρις ἂν διέλθωσιν ἃ βούλονται πρὸς τὰ πλῆθος, « Πλ. » Τὸν νόμον διελθεῖν τὸν Πυθικόν, « αὐτ. » Ἀνελίττων (τοὺς ἐν βιβλίοις λόγους), κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις διέρχομαι, « Ξεν. » Διελθεῖν πρὸς ἑαυτόν, « Ἰσοκρ., νὰ συλλογισθῇ, ν' ἀναπολήσῃ μὲ τὸν νοῦν του, (πρβλ. Διεξέρχομαι).

Διερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) μὲ περιέργειαν.

Δίες, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Δίημι.

Δίεσμι, ἴδε Διέσομαι.

Δι-εσθίω, Μ. δι-έδομαι (ἀόρ. Διέφαγον χλ.). Τρώγω 'ως τὰ κόκκαλα, κατατρώγω.

Διεσταῖος, α, ον. (μουσικ.) Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δίεσεις, ἐναρμόνιος.

Δίεσιον (τὸ), (μτγν.). (κυρ. τὸ ατελλόμενον πρὸς ὀζύγωνον καὶ ὄχι καὶ πρὸς μηνοειδῆ) Δι-οξύγιον, [ἐκ τοῦ

Δίεσις [δίημι], εως (ἡ). (κυρ. ὑγροῦ) ἡ διὰ σωλῆνος χλ. διάβασις, στράγγισμα, σούρωμα. 2) (συνκδχ.) = Διαίρεσις, χώρισμα, λυώσιμον. 3) (μουσικ.) τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων, τὸ τέταρτον τοῦ τόνου.

Διεσκεμμένως [διασκέπτομαι], ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ πολλὴν σκέψιν (προσοχήν).

Δίεσομαι, μέλλ. τοῦ Δίειμι (διατελῶ).

Διεσπαρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σποράδην, τῇδε κἀκεῖσε.

Διεσπάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ Διασπείρω.

Διεσπασμένως [διασπάω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐκ διαλειμμάτων, ὄχι κατὰ συνέχειαν.

Διεσπουδασμένως [διασπουδάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν σπουδὴν (φροντίδα, ἐπιμέλειαν, προθυμίαν).

Διέστοτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἡ ἀόρ. β'. τοῦ Διασείομαι.

Διέσταλκα, πρκ. τοῦ Διαστέλλω.

Διέσταμεν, Π. ἀντὶ Διεστήκαμεν, πλθ. τοῦ

Διέστηκα, πρκ. τοῦ Διίσταμαι.

Διεστραμμένως [διαστρέφω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνάποδα, στραβά, ξανάστροφα.

Διεστῶς, ῶσα, ὡς, Ἀπτ. ἀντὶ Διεστηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Δι-ίσταμαι.

Διεσφαλμένως [διασφάλλω], ἐπίρ. (μτχ.). Ὄχι καλὰ διόλου λανθασμένα.

Δι-έσχον, ἀόρ. β.' τοῦ Διέχω..

Διετείνατο, Ἰων. (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Διατάσσω.

Διετηρίς, ίδος (ἡ), = Διετία.

Διέτης, ους ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἡλικίαν) ἢ διαρκῶν δύο ἔτη. » Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, « Γρφ. » Διέτης χρόνος, « Ἡρ. » Ὅσοι ἐπὶ διετὲς (ἀλλ. ἐπιδιετὲς) ἠθῶσιν, « Λίσχ., ἔχουν δύο χρόνους ἀφ' οὗ ἤγιναν ἔφηβοι, εἶνε δηλ. 15—16 χρόνων. 2) = τῶ

Διετήσιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ ἔτους (ἓν ὁλόκληρον ἔτος), ἢ 2) ἐπαναρχόμενος κατ' ἔτος, ἐνιαύσιος. « Ἀγῶσι καὶ θυσίαις διετησίοις, « Θκ.

Διετία (ἡ). ἡ διάρκεια (τὸ διάστημα) δύο ἐτῶν.

Δι-ετίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἢ βύο ἔτη.

Διέτμαγεν, Λίολ. ἀντὶ Διετμάγησαν, πθ. ἀόρ. β'. καὶ

Δι-έτμαγον, Π. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διατμήσιω.

Δι-ευδιάζω, Μ. άσω. Διάγω ἐν εὐδίᾳ.

Δι-ευεργετέω-ῶ, Μ ήσω. Εὐεργετῶ ἀδιακόπως, ἐξακολουθῶ τὰς εὐεργεσίας μου

Δι-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω ἐν εὐημερίᾳ, διατελῶ εὐημερῶν.

Δι-ευθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως, βάλλω κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, τακτοποιῶ, ἰσάζω.

Διευθέτησις, εως (ἡ). ἡ ἁρμοδία τοποθέτησις, τακτοποίησις.

Διευθετίζω χ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, (μτγν.) = Διευθετέω.

Δι-ευθηνέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Διευημερέω.

Δι-ευθυμέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Εἶμαι πολλὰ ἡ πάντα εὔθυμος.

Διευθυντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Διευθυντής.

Διευθυντήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διευθύνσιν.

Διευθυντής, οῦ (ὁ). διοικητής, χλ. [ἐκ τοῦ

Δι-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω· διοικῶ· διορθώνω· ἐξετάζω, (Ἰταλ.) κριτικάρω.

Δι-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, ξεδιαλέγω, ξεκαθαρίζω, ἐξετάζω ἀκριβῶς, σαφηνίζω, ξεδιαλύζω.

Διευκρίνησις, εως (ἡ). ξεδιάλεγμα, ξεκαθάρισμα· διασάφησις.

Δι-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (ἀόρ. Διευλαβήθην). Συστέλλομαι (φοβοῦμαι, Ὑποπτεύω, Προσέχω) μὲ ὑπερβολήν.

Δι-ευνάζω, Μ. άσω, = Κατευνάζω, καθησυχάζω.

Δι-ευπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐτυχῶ (Ἐπιτυγχάνω) εἰς ὅλας μου τὰς ἐπιχειρήσεις.

Δι-ευριπίζω, Μ. ίσω. Κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε (Κυματίζομαι, Ὑπάκειμαι εἰς παλίρροιαν) ὡσὰν τὴν θάλασσαν τῆς Εὐρίπεν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ διαβρίπτω).

Δι-ευρύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω (Ἐκτείνω) τι βαθμηδὸν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. » Τὸ ἔντερον διευρύνει, « Ἀρχ. » Τὸν λόγον διηύρυνε, « Θκ. » Θέρτ. εἰς Πλάτ.

Δι-ευστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐστοχῶ (Ἐπιτυγχάνω) πάντοτε.

Δι-ευσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πάντοτε εὐσχημοσύνην.

Δι-ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω εὐτάκτως.

Δι-ευτελίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευτελίζω.

Δι-ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ μέχρι τέλους τὸν τόνον (τὴν δύναμίν) μου. » Οὐκέτι δύναται διευτονεῖν (ὁ χρὼς τοῦ Βοσπόρου) πρὸς τὴν ἀντιπέρας χώραν, « Πλέ., δὲν ἔχει πλέον δυναμιν ὥστε νὰ φθάσῃ ἀντίκρυ.

Δι-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Εὐτρεπίζω (Ἑτοιμάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Δι-ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μέχρι τέλους εὐτυχής.

Διεφθάρην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαφθείρω.

Διέφθος (ὁ, ἡ), [διεύω], καλοδεραμένος.

Δι-εφ-ίημι, Μ. διεφ-ήσω. Ἀφίνω (Ῥίπτω, Τινάζω) τι διὰ μέσου τινος.

Δι-εφ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. (ξομαι (ἀόρ. Διεφ-ικόμην κτλ.) Φθάνω ἕως τὴν ἄκραν.

Διέφυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Διαφύομαι.

Διΐχνια (ἡ), τὸ ἀφηνημ. τοῦ

Διεχῆς [διέχω], ους (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Συνεχῆς, (ὁηλ.) ἀραιός, ἔχων διάστημα μεταξύ.

Δι-εχθρεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐχθρὸς ("Ἐχω ἔχθραν μετά) τινος.

Δι-έχω, Μ. ἑξω (ἀόρ. Διέσχον χλ.). (μὲ αὐτ.) Ἀνοίγω (Σχίζω, Χωρίζω) εἰς τὴν μίσην. » Οἱ μὲν γὰρ διεσχον τὴν φάλαγγα, « Ἀρρ. » Τοὺς περὶ αὐτοῦ μαχομένους διέσχον, « Πλ. » Τὸ καταπέτασμα διασχόντες, « Γρ. (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμφότ.) » Διέσχεν ἐπ' ἀμφότερα τὸ στρατευμα τοῦ Θηβαίοις, « Πλ. » Ὅταν διασχῇ τὰ κέρατα, « Ξεν. » Ὡς δὲ εἰς πλάτος γῆν ἐποταμὸς διέτεμε, « Ἀρρ. » Διέτεμε αὐτὴν ἡ γῆ φευγαντι, « Σχολ. Ἀρχ. 2) (ἄλλ.) ἀφήνω μεταξὺ διάστημα. » Διασχὼν τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια, « Πλθ.

3) μακρύνω, ἀπομακρύνω. » Διασχὼν τοὺς πλουσίους ἀ ἐνδοξους, « Πλ. » Διασχοῦσα τὰς χεῖρας, « αὐτ. 4) κρατῶ χωριστά. « Κοντοὺς δ' ἔχειν, « Παυσ. 5) (συνκδχ.) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω. » Διέξειν τὰς χεῖρας, « Πλθ. 6) (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) = Διέρχομαι, διαπερνῶ. » Ἀντικρὺ δὲ διεσχε δουρὸς ἀκωκή, « Ἰλ. Α. » Διὰ τῶ ἠπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ, « Ἀρχτ. » Ὁ ἥλιος δεξ τῶν τετραπλέθρων διέχων, « αὐτ. 7) = Ἀπέχω, (μ.τφορ.) ὑπερέχω. » Διέχει τῆς ἠπείρου, « Θκ. » Διέχειν ὁ Ἑλλήσποντος ταύτη σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα, « Ξεν. » Τόλμη καὶ προθυμίᾳ πολὺ διασχοῦσαν, « Ἀπ. 8) ἐκτείνομαι. « Διώρυχα . . διέχουσαν ἐκ τοῦ Νείλου εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον, « Ἡρ.

Διεψευσμένως [διαψεύδω], ἐπίρ. (μτχ.). Ψευδῶς, ἀπατηλῶς.

Δι-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι καλῶς ('ως οὗ νὰ χυλώσῃ).

Διεωσθήμην, μσ. παρτ. ᾖ Διεωσάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὠρς. τὸ Διωθέω.

Δ ζηρασι, Μ διζήσομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἤτον εὐχρήστου) Δίζω.

Διζήμενος, ονος (ὁ, ἡ), Π. [δίζω]. ὁ ἀναζητῶν (ἐρευνῶν, ἐξετάζων).

Δίζησις, εως (ἡ), Π. [δίζω]. ζήτησις, ἔρευνα, ἐξέτασις.

†Δίζοος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίζωσος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίζοος ἢ Δίιζος.

Δίζυγής, ἐος (ὁ, ἡ), = Δίζυγος.

Δίζυγία (ἡ). Ζεύγος βοῶν ἢ ἵππων, (ἐν γέν.) ζευγάρι, δυάς. [ἐκ τοῦ

Δίζυγος (ὁ, ἡ). ζευγαρωτός, (ἐν γέν.) = Διπλοῦς, διπλοῦς. « Μετὰ δίζυγον ἦμαρ, « Γρ.

Δίζυξ, υγος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Δίζυγος.

Δίζω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. διζήσω, -ομαι, Π. [ἀφίω, διφῶ]. ζητῶ (σκαλίζω) νὰ εὕρω τι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. συμπεραίνω. σκέπτομαι, συλλογίζομαι· εἶμαι μὲ δύο γνώμας, ἀμφιβάλλω.

Δίζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο ζωάς, ἀμφίβιος.

Δίη, Ἰων. ἀντὶ Δία, θηλ. τοῦ Δίος.

Διηβολίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Διαβολία.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Διάγω.

Διηγέομαι-οῦμαι, Μ ἤσμαι. Ἐκθέτω διά λόγων, ἐξιστορῶ· ἐξηγῶ· (ἀμτβτ.) ὁμιλῶ

Διήγημα (τό), πᾶν ὅ,τι διηγεῖταί τις, (κυρ. δὲ) μέρος τῆς διηγήσεως.

Διηγηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (Ἐπιτήδειος πρὸς) διήγησιν· ὁ ἀγαπῶν νὰ διηγῆται.

Διηγηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (Ἐν εἴδει) διηγήσεως.

Διηγημάτιον (τό) ὑποκορ. τοῦ Διήγημα.

Διήγησις, εως (ἡ), ἡ διὰ λόγων ἔκθεσις (περιγραφή, ἐξιστόρησις) τινος (συμβάντος).

Διήγερτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Διεγείρω.

Διήειθα, Ἀττ. ἀντὶ Διῆα, β'. πρσ. τοῦ Διᾶμι, ὑπερσ. ἀντὶ ἀόρ. τοῦ Δίειμι (Διέρχομαι).

Διηερίως, ἡ ἡ ός, όν, Ἰων. ἀντὶ Διαέριος.

Διηθέω ῶ, Μ ήσω (ἀόρ. Διήθησα ᾗσπν. Δἤσα). Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ ἢ πορσηλάνη, αἰρουγγίζω, σουρώνω· λαγαρίζω. (κατ' ἔκπ.) ξεπλύνω, καθαρίζω. « Διηθήσαντες (τὴν κοιλίην) οἶνον, αὖτις διηθέσαι θυμίζμασι τετριμμένοισι, » Ἡρ. (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) « Διηθέοντας τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, » αὐτ., (παῤῥλ. Δυηλίζω).

Διήθησις, εως (ἡ). πέρασμα ἀπὸ πανὶ κλπ., σούρωμα, λαγόρισμα.

Διηθμεύω, Μ. εὐσω, = Διηθέω.

Διηκονέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Διακονέω.

Διήκονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διάκονος.

Διηκόσιοι, αι, α, Ἰων. ἀντὶ Διακόσιοι.

Διηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Διήκω, Μ. ἥξω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ μετὰ τῆς Διά, καὶ σπν. μὲ αἰτ.), = Δέρχομαι, διανοίγω. « Ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις, » Ἀρστ. « Διῆξε (ὥστε διορθ. Διῆξε) τοῦ θήμα θόρυβος, » Πλ. « Τὰς σκορόδους τὴν ὀριμυττὸ εἶναι ἐν τῷ διήκοντι τῆς γαλῆς, » Θρρ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκτείνομαι (φυτὸν) ἕως· ἐπαρκῶ. « Ἐκ θαλάσσης τῆς βορηΐης ἐς νοτίην διήκουσαι, » Ἡρ. « Διήκειν εἰς βάθος τὸ τραῦμα, » Γαλ. (ἐπίρ.) « Οὕτω διήκοντες διανοίας, » Ἰσκρ.

Διήλασα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Διελαύνω.

Διηλασία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διελασία.

Διῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Διέρχομαι.

Διηλίζω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (Ξηραίνω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω.

Διηλιφής [διαλείφω], ές (ὁ, ἡ), Π. διόλου ἀλειμμένος, πασαλειμμένος.

Διηλλαγμένως, ἐπίρ. Διαφορετικά, παρηλλαγμένως.

Διηλόω ῶ, Μ. ώσω. Διατρυπῶ (μὲ καρφί). (κατ' ἄλλ. ἐσφάλμ. ἀντὶ Διελαύνω).

Διήλυσις [διέρχομαι], εως (ἡ), = Δίοδος, Διέξοδος.

Διημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.

Διήμερος (ὁ, ἡ), δύω ἡμερῶν.

Διημερόω ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω ὅλως διόλου.

(Δί(ημι), ὄχρ. (δθ. τὸ μα. ἢ πθ.) Δίεμαι, (ἢ τὸ σύνθ.) Ἐνδιήμι, (ἴδε Διω χ παρῤῥλ. Ἵημι).

Διηνεκής [διήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Διαφέρω], ούς (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, (ἐπμ.) συνεχής, ὁλόκληρος, ἀδιάκοπος· μακρὺς, ἐκτεταμένος, διεξοδικός· παντοτεινός. ||. (τὸ οὐδ.) Διηνεκὲς ἢ Ἐς τὸ διηνεκὲς, ἀντὶ -

Διηνεκῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνέχειαν, χωρὶς διακοπήν· κατ' ἔκτασιν· διὰ παντὸς (συνεχῶς, ῥητῶς, ἀκριβῶς.

Διήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιπνεόμενος, ἀερικὸς, (ἐπμ.) ὑψηλὸς, (παῤῥλ. Ἠνεμόεις).

Διηνέχθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Διαφέρω.

Διηνυκέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διανύω.

Διῆξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Διήκω, (συγχ. τῷ-

Διῦξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Διαΐσσω ἢ Διΐπτω.

Διηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὅλως διόλου θάλασσαν ἢ νῆσον εἰς ἤπειρον.

Διήρεσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Διερέσσω.

Διῃρημένως [διαιρέω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά.

Διήρης [ῆρος, ἄρω ἢ ἔρω], ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σειρὰς (δύο πατώματα). « Ἕκαστον διῆρες μελάθρων, » Εὐρ., τὸ δεύτερον (ἐπμ. εἰς τοὺς πολ.) τὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ οἴκου, τὸ ἄλλ. Ὑπερῷον. ||. (οὐσ.) Διήρης (ἡ), (ἐνν. ναῦς), πλοῖον (κάτεργον) μὲ δύο σειρὰς κωπιῶν.

Διῆσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Διηθέω.

Δίηται, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνχ. τῆς ὑποτ. τοῦ Δεμαι.

Διϊσυκρινημένως [διευκρινέω], ἐπίρ. (μτχ.). Σαφῶς, εὐκρινῶς, ἀκριβῶς.

Διήχησε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Διαφύσσω.

Διηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ. διαπερνῶ (κυρ. ἐπὶ φωνῆς), (μτβτ.) διαβιβάζω τὸν ἦχον.

Διηχή (ἡ). ἡ διάβασις τοῦ ἤχου εἰς τὸν ἐγκέφαλον· ἀντήχησις.

Διήχημα (τό). ἡ μεταβολὴ (παῤῥλ. Δίεσις) τοῦ ἤχου, (συγχ. τῷ Δήγημα).

Διηχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ διαβιβάζων ἢ ἀναπαυκλῶν τὸν ἦχον· διὰ τοῦ ὁπ. δύναται νὰ διέλθῃ ὁ ἦχος.

Διθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος μεταξὺ (βρεχόμενος ὑπὸ) δύω θαλασσῶν.

Δῖθεα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Διθείτης, ου (ὁ). ὁ πιστεύων δύο θεούς.

Διθγκτος (ὁ, ἡ). ἀκονιαμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. δίστομος.

Δίθρονος (ὁ, ἡ). ὁ συνιζήμενος ἐκ δύο θρόνων. « Τιμὴ —, » Αἰσχλ.

Δίθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο φωνὰς (διπλοῦν ἦχον).

Διθυμία (ἡ). διχόνοια ἢ διςταγμός, [ἐκ τοῦ

Διθυμος (ὁ, ἡ) ὁ εὑρισκόμενος εἰς διαφωνίαν (εἴτε πρὸς ἑαυτὸν εἴτε πρὸς ἄλλον), ἀπερίφωνος ἢ ἀναποφάσιστος.

Διθυραμβέω ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω διθύραμβον.

Διθυραμβικός, ἡ, όν. (ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς διθύραμβον, οὐσιαστικόν ἐνδύει διθυράμβου.

Διθυραμβογενής, ές (ὁ, ἡ), ἐπίθ τοῦ Βάκχου, (ἴδε Διθύραμβος).

Διθυραμβογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) διθυράμβους.

Διθυραμβοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς διθυράμβων, (ὁ αὐτὸς ἅ) προγυμναστὴς ἐκείνων οἱ ὁπ. τοὺς ἐψάλλον.

Διθυραμβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω διθυράμβους.

Διθυραμβοποιός (ὁ). ὁ συνθέτων διθυράμβους, ποιητὴς διθυράμβων.

Διθύραμβος (ὁ), [δίς, θύρα, βαίνω], ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος (διὰ τὴν διπλῆν τε γεννησιν).

2) (μτνμ.) λυρικόν τι ποίημα (ᾠδαί) κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ διθυράμβου Διονύσου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὕφος ἐνθουσιαστικὸν καὶ λέξεις στομφώδεις, ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου) « Οὐκ ἔστι Διθύραμβος, οὐδ' ὕδωρ πίνῃς, » (ἴδε ἅ Διπλοῦς, ἅ παρῤῥλ. Θρίαμβος καὶ Ἴαμβος).

Διθυραμβοχώνη (ἡ), Π. (Κωμ.) ἡ χύνουσα (ὡς εἰς χωνευτήριον) διθυράμβους. « Μέσα —, » Θεοδωρίδ.

Διθυραμβῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω διθυράμβους.

Διθυραμβῳδός, ἡ, όν. (ἐπίρ.)-ῶδῶς. Μὲ ὕφος διθυράμβου, (ἐπμ.) πομπώδης.

Δίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο θύρας ἢ δύο θυρόφυλλα (κανάτια). « Τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, » Ἀρστ. (καὶ ἐπ ἀρχ.) ὁ ἔχων δύο κοκύκαλα (καθὼς τὰ μύδια κτλ.). « Δέγω δὲ δίθυρα, τὰ δύσιν ὀστράκοις περιεχόμενα, » Ἀρστ., (ἴδε καὶ Ἀνάπτοκτος).

Δίθυρσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) δύο θύρσους. ||. (οὐσ.) « Τὸ δίθυρσον, » ὁ διπλοῦς θύρσος.

Δἰ, δατ. τοῦ Ζεύς.

Διίαμβος (ὁ) διπλοῦς ἴαμβος, ποὺς μετρικὸς συγκείμενος ἐκ δύο ἰάμβων.

Διιαύω, Μ. αύσω, Π. κοιμῶμαι κατὰ συνήθειαν.

Διΐγμαι, πρκ. τοῦ Διικνέομαι.

Διιδμεναι, Π. ἀντὶ Διειδέναι.

Διίδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἱδρύνων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταϊδρωμένος.

Διιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρύνω, χύνω (ἀβγάλω) διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Διΐημι, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δοράω.

Διιέναι, ἀπαρ. τοῦ Δίειμι καὶ τοῦ

Διίημι, Μ διήσω (ἀόρ. Διῆκα κτλ.). Κάμνω (ἀφίνω) τι νὰ περάσῃ διά τινος (τόπου), ἀπολύω, « Οὔτ' εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δύναται.. μὴ Θηβαίων διιέντων, » Δημ. (ἅ μσ.) « Πυκνὸν δὲ οὕτως, ὡς μήτε χιόνα διιέναι, μήθ' ὕετὸν » Θρρ. (καὶ πθ.) « Δυσμαχος διειμένος ἀπηγγέλλετο, » Πλ. 2) περνῶ διάμεσα, διαπερνῶ. « Ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, » Ξεν. « Δίες ἅ ἄλλο ῥάμμα ὑποκάτω τούτου, » Ἱππκρ. 3) συνκδ.) μευσκεύω, (ἐπμ.) λειάνω. « Ἠλοδώρ ταύτην (τὴν αἰμίαν) διῆκε, » Ἀθ. (ἅ μσ.) « Οὐχὶ διέμευσε, » Ἀρστ. (καὶ πθ.) « Ἐλαίῳ διεθεὶς, » Δοῦρ. Ἀθηναίου. « Δαὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ (ὁ ἀετὸς), » Γρφ.

Διιθυντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Διευθυντής. [ἐκ τοῦ

Διιθύνω, Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Διευθύνω.

Διικμάζω, Μ. άσω, = Διΐγραίνω.

Διικνέομαι-οῦμαι, Μ. διϊξοῦμαι (ἀόρ. Διικόμην κτλ.), = Διΐημι, Διέρχομαι, (ῥῆμ.) διϊγγομαι καταλεπτῶς κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δῖκται, γ'. ἐν, πρσ. τῶ πρκ. τῶ Δικνέομαι.
Δικτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νά διαπεραθῆ ἤ νά διαπεράσῃ, διαπερατικός (ἄλλως διορθ. Διτικος).
Δῖκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καί
Δίξαι, δ'. ἐν. πρσ. τῶ πρκ. τοῦ Δικνέομαι.
Δίξις, εως (ἡ), = Διέλευσις.
Δῖος, α, ον. Π. ὁ ἀνήκων εἰς τόν Δία, θεῖος.
Διπετής, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐκ τοῦ Διός (τοῦ οὐρανοῦ) πεσών ἤ πίπτων, (κοιν.) οὐρανοκαταβατος. » Αἶθος —, « Ἥρωδ. » Ποταμός —, « Ὅμ., ὁ πλημμυρῶν ἀπό τάς βροχάς. 2) (κατ' ἔκτ.) αἰθέριος, λαμπρός, καθαρός, διαφανής. » Λαμπρότερος ἤ πρίν καί διϊπετέστερος (ὁ αἰθήρ) « Εὐρ. » Διιπετῆ δέ νεῶν πυραυτς ςυθμιά, « αὐτ., ἐφεγγοβολοῦσεν ἀπό τό πῦρ ὁ ναύσταθμος. » Ἦν δέ γόνος (γονή) ἀπορρέῃ διιπετής, « Ἱππκρ., (ἴδε ᾧ
Διιπετής, έος ἤ έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν ὑψηλά εἰς τόν αἰθέρα, Ἀεροπετής. » Οἰωνός —, « Ὅμ. Ὕμν.
Διιπόλια (τά). ἑορτή ἀρχαιοτάτη τοῦ (Διιπολίεως) Διός εἰς τάς Ἀθ., (παρθλ. Διάσια).
Διιπολιώδης, εος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παμπάλαιος (ὡσάν τά Διιπόλια), σκουριασμένος (μτφορ.).
Διιππάζομαι, Μ. ἀσομαι, = Διιππεύω.
Διιππασια (ἡ), = Ἀνθιππασία, ἄμιλλα ἱππέων.
Διιππεύω, Μ. εύσω. Διαβαίνω ἔφιππος, (μεταφορ.) διέρχομαι (παρέρχομαι) ταχέως, παραβαίνω. » Μή διιπεύειν τά ἐν τῇ θ. Γραφῇ θεωρήματα, « Σύρ.
Διϊπταμαι, Μ. διαπτήσομαι (ἀορ. Διέπτην κτλ.). Διαβαίνω πετῶν.
Διισθμέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾧ
Διισθμίζω, Μ. ίσω. Διαβιβάζω (κυρ. πλοῖον) διά τοῦ ἰσθμοῦ.
Διισθμος (ὁ, ἡ), χωρισμένος δι' ἰσθμοῦ.
Διιστάνω ᾧ Διιστάω-ῶ, = Διΐστημι.
Διιστεον, = Διαγωνιστέον, θετ. τοῦ Διΐσταμαι.
Διϊστημι, Μ. διαστήσω (ἀορ. Διέστησα ᾧ μσ. Διεστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) δύο ἤ καί πλείονα πράγματα ξεχωριστά (εἰς τρόπον ὥστε νά ὑπάρχῃ μεταξύ διάστημα), (ἐν γεν.) μακρύνω ἕν ἀπό τοῦ ἄλλου, διαιρῶ, ξεχωρίζω, (μτφορ.) βάλλω εἰς διχονοιαν. » Διέκριπε γάρ αὐτούς ὁ πολεμιος καί διίστη, « Πλ. » Ἕως μέν ἡμᾶς οὐδέν ἀλλήλων διέστησεν, « αὐτ. » Τούς τήν ἡδονήν διιστώντας ἀπό τῆς ὠγείας, « αὐτ. (ᾧ μσ.) » Ἐάν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον ᾧ τόν ἀδικώτατον, « Πλάτ. » Τόν δῆμον ἡμῶν βουλεται διιστάναι, « Λρσφ. 2) Π. τρίτο ἀνάμεσα. » Ἀράζνια δ' εἰς ὕπλ' ἀράσσναι διαστήσαντο, « Θκρ. Ἰλ. (μσ.) χωρίζομαι εἰς τήν μάχην, στέκω μακράν, ἀπέχω. διαφέρω. ἀχίζομαι, ἀνοίγω. (μτφορ.) εὑρίσκομαι εἰς διχονοιαν (ἐπί χρόνου) παρέρχομαι. (φλοσφ.) ὑπόκειμαι εἰς διάστασιν. « Ὁ δῆμος αὐτῷ διέστη « Πλ., παρημέρασαν καί τῷ ἀνειξαν δρομον. « Τά κατά Θεσσαλίαν δρη διίστη, « Ἀπολλόδ. « Θάλασσα ῥηγίσα διίστατο, « Ἰλ. καί Ὅμ. Ἰλ. Ν. » Τοσοῦτον διεστᾶσιν ἀλλήλων ὅσον ψυχή σώματος ᾧ ἄνθ ωπος ὑηρίου, « Ἀρστ. » Διαστήτην ἐρίαυντε, « Ἰλ. Δ. » Τίνι διεστιμεν; Ἰλ. Φ. » Ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειςήκει, « Δμ. » Πομπηίου καί Καίσαρος διαστάντων, « Πλ. » Καί διαστάσης ὡστί ὥρας μιᾶς, « Γρφ., ἀφ' οὗ ἀπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ. » Τό σημεῖον εἰ διέστηκεν, ἤτοι ἐφ' ἓν διέστηκεν, ἤ ἐπί δύο, ἤ ἐπί τρία. « Ἀλ. ξ. Ἀφρίδ.
Διιστορίω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι ἕν πρός ἕν.
Διισχάνω (παρτ. Διίσχαναν), Π. ἀντί Διίσχω.
Διισχναίνω, Μ. ανῶ. Ἐάμνω τι καθ' ὑπερβολήν ἰσχνόν.
Διισχυρίζω (χ. Μ.), = τῷ
Διισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπιστηρίζομαι εἴς τι. 2) βιζυϊνόω (ὑπερασπίζομαι) ἐπιμόνως μίαν ἰδέαν.
Διίσχω, Μ. διασχήσω, = Διίχω.
Διιτέον, θετ. τοῦ Δίειμι (διεξέρχομαι, διηγοῦμαι).
Διιτός [δίειμι], ἡ, όν. Διά τοῦ ὁποίου δύναται νά διέλθῃ τι, (Γαλλ.) permeable.
Διΐχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δικνέομαι.
Διιχνεύω, Μ. εύσω, καί
Διιχνεια-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχνηλατῶ, (παρθλ. Διειχνεύω).
Δίκα (ἡ), Δ. ἀντί Δίκη.
Δικάζω [δίκη]. Μ. δικάσω καί Ἰων. δικῶ. Κρίνω (Ἀποφαίζω) ὡς δικαστής. » Μηδέ δίκην δικασης, πρίν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, « Ἡσ. » Ἐς μέσον ἀμφοτέρισι δικάσατε, « Ἰλ. Ψ. » Τίς αὖτε δίκη εἴη, ὅπου αὐτοί οἱ ἀδικοῦντες δικάζουσιν; « Ξεν. (καί πθ.) » Ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τήν ἀπιστίαν, τούτους κρατεῖν, « Θκ. ||. (μσ.) πριτολογοῦμαι πρός τινα. » Οὐδενί πώποτε δίκην οὔτε ἰδικασάμεθα οὔτε ἐφυγομεν, « Ασ. (ᾧ γ. πτ.) « Διοζεσθαι οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι εὐδέν πριδόνται, « Θκ.
Δ καί (ἡ), Π. ἀντί Δίκη.
Δικαιαρχια (ἡ). ἀρχή (διοίκησις, ἐξουσία) δικαία.
Δικαιεῦμαι, Δ. ἀντί Δικαιοῦμαι.
Δικαικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τήν δίκην (εἰς τό δίκαιον), δικαίου ἴδιος, (Μ. Ἀντ. Ε'. λδ'.).
Δικαιοδοσία (ἡ). ἡ διανεμή τῆς δικαιοσύνης, ἡ εἰς ἑκαστον ἀπόδοσις τοῦ δικαίου κατά νόμους, (Λατ.) jurisdictio. » Οἱ περί τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμοι, « Πλ. » Ἡ κατά τά συμβολα δικαιοδοσια, « αὐτ. (ἴδε Συμβολον). 2) ἡ δικαστική ἐξουσία ἄρχοντος πολιτικοῦ ἤ στρατιωτικοῦ. » Ταχθείς ἐπί τῆς δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναδολή τῆς δίκης ἐπί τόν βαπιλέα, « Στρ. » Ἄρχοντας δέ νέει τούς ἔχοντας δικαιοδοσιαν, « Αἰσχ. Βασιλ.
Δικαιοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δικάζω, εἰμαι-
Δικαιοῦντες, ου (ὁ). κριτής, δικαστής. (κυρ.) ἄρχων πολιτικός (διοικητής κτλ.) ἔχων συγχρόνως ᾧ δικαστικήν ἐξουσιαν.
Δικαιοδοτικός, ἡ, όν. Δικαιοδότου ἴδιος.
Δικαιοκρισία (ἡ). κρίσις δίκαια.
Δικαιοκρίτης, ου (ὁ). ὁ κρίνων δικαίως, δίκαιος κριτής.
Δικαιολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λέγω τά δίκαιά μου, δικάζομαι (καισολογοῦμαι) πρός τινα. δικηγορῶ
Δικαιολόγημα (τό). τό λεγόμενον πρός δικαιολογίαν.
Δικαιολογία (ἡ). τά νά λέγῃ τις τά δίκαιά του (κυρ. ἐπί δικαστηρίου), δικηγορία. 2) = Δικαιολόγημα.
Δικαιολογικός, ἡ, όν, (καί ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ περιέχων (ἤ ἀνήκων εἰς, ἤ ἐπιτήδειος πρός) δικαιολογίαν, δικηγορικός.
Δικαιολόγος (ὁ). ὁ δικηγορῶν ὑπέρ ἑαυτοῦ ἤ ἄλλου.
Δικαιομετρία (ἡ). δίκαιον μέτρημα.
Δικαιόμετρον (τό), εἶδ. ἀγγείου, (ἴσ.) ἡ διαστική κλεψύδρα.
Δικαιονόμος (ὁ, ἡ), = Δικαιοδότης.
Δικαιοπόλις, ιος (ὁ, ἡ), Π. εἷς τάς πόλεις τοῦ ὀπ. φυλάττεται δικαιοσύνη.
Δικαιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τό δίκαιον, φυλάττω δικαιοσύνην.
Δικαιοπράγημα (τό). πρᾶξις δικαία, ἀρετή.
Δικαιοπραγής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τό δίκαιον, δίκαιος.
Δικαιοπραγία (ἡ). τό δικαιοπραγεῖν, ἐνάρετος διαγωγή.
Δικαιοπραγμοσύνη (ἡ), = Δικαιοπραγία.
Δίκαιος [δίκη], α καί (σπν. ἡ ἀμφ.) ος, ον. (κυρ. ἐπί πραγμ.) ἴσος (Ὅμοιος) καί ἀπό τά δύο (ἡ ἀπ' ὅλα τά) μέρη, ἰσόῤῥεπος, ἰσόμετρος, ἀνάλογος, σωστός (δηλ. οὔτ' ἐλλείπων οὔτε περισσεύων), ὁμαλός (ἐπμ.) εἰς καλήν κατάστασιν, ἴγιτρός κτλ., (ἐν γέν.) καθώς πρέπει νά ᾖνε. » Ἅρμα οὐ δίκαιον, ἀδίκων ἵππων συνεζευγμένων, « Ξεν. » Αἱ ἑκατόν ὀργυιαί δικαιαι εἰσι στάδιον ἐξάπλεθρον, « Ἡρ., (κοιν.) ἴσα-ἴσια (σωστά) ἓν στάδιον. » Δίκαιον ἔχουσι τό σῶμα οἱ ἄνθρωποι, « Ἱππκρ (τό ὀπ. ἑρμην. ὁ Γαλ. » Ἀκριβῶς ἴσων ἑκατέρωθεν ἐκ δεξιῶν γε καί ἀριστερῶν. «) » Δικαίη χειρίζις, « αὐτ. » Θάλασσα δικαιοτάτη, « Στιδ., ἡ ἐντελῶς γαληνιώσα (κοιν.) σάν τό λάδι. 2) (μτφορ. ἐπί ἀνθρ.) ὁ πράττων τό δίκαιον φυλάττων πρός πάντας τά χρέη του, (ἐπμ.) ἀκριβής, εἰλικρινής, φιλαλήθης, ἀπροσωπολήπτος κτλ. » Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστός θέλε, « Γνμ. » Ἀρ. ἀστίδης ὁ δίκαιος, « Αἰσχ. » Δίκαιος ἰητρός πρός πάσαν ὁμιλίην. « Ἱππκρ. « Συγγραφεύς δίκαιος, « Λκ. » Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, « Γρφ. (καί ἑωμ.) « Ἡδιόν δίκαιον, « Ξεν., τό λυπρόν (ᾧ πανουργ.) » Ἵππος δικαία (ἡ ἐν Παραλία) « Ἀρστ., ἡ γεννώσα ὁμοια. » Ἵππος δικαιος, « Ξεν., ὁ καλῶς γυμνασμένος. 3) (εἰς τούς ὀργασιστ. χρόν.) πεπαλισμένος, ἡμερος, μή κάμνων κακόν εἰς ἄλλον. » Λείρων δικαιότατος Κενταύρων, « Ἰλ. Λ. » Γλακτοφάγων, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ν. » Οὔ τι κοτέουσι δίκαιοι ἐόντες, « Ἰλ. Β. 4) (μέ τό ἀπρκτ. ῥῆμα καί μέ ἀπαρ.) ἔξιος (ἔχων δικαίων ἢ χρέος) νά κάμῃ ἢ πάθῃ τι. » Ἀποκλεῖσθαι ἐφορίων δικαιος εἶ, « Ἀριστοφ. » Οὔτ' ἄφελα, οὔτ' ἐκείσαι δίκαιος εἰμι, « Λσ. « Ὃν μέν ἔκτανες σύ, λίγω κολάζειν, « αὐτ. » Δίκαιος ἐν ἀπόλωλεν, « Ὀβ. » Οἷς πλεῖστα μεταδίδωσι δίκαιοι ἐόντες ᾧ ἐπιστασθαι

εἶναι ταῖς εὐπραγίαις,» Θκ. 5) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος δικαίως, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην, νόμιμος· ἀνήκων, ἁρμόδιος, εὔλογος. «Αἰτία (« Χάρις) δικαία,» Δμ. « Ψῆφος—,» Συν. « Δικαια λέγετε,» Θκ. « Λέγονται νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα,» Ἀρχῳ. «Ἐκ τῶν δικαίων,» αὐτ., ἀντὶ Δικαίως. ‖. (τὸ οὐδ.) Δίκαιον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. σημ. Α΄.)· ἡ δικαιοσύνη. « Ἀρχέλαος ἔλεγε τὸ δίκαιον οὐ φύσει ἀλλὰ νόμῳ εἶναι,» Αρτ. « Καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,» Ἡσ. (Β΄.) τὸ ἀνῆκον (ἀναλογοῦν) εἰς ἕκαστον, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν:) τὸ δίκαιόν του. » Τὰ δίκαια ποιεῖν (ἢ τάττειν) τινί,» Αξ. «Τυγχάνειν τῶν δικαίων,» Δ Ἀλ. (Γ΄.) τὸ χρέος, τὰ καθήκον. » Πεπληρῶσεταί σοι τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια,» Φάλ. «Τὰ δίκαια πράττεσθαί τινα,» Αἰσχλ., = Δίκην λαμβάνειν παράτινος. (Δ΄.) τὸ δικαίωμα ἢ τὸ δικαιολόγημα. » Οὐδὲν ἐστι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τ' ἄλλα ζῷα,» Πλ. «Πολλοὶ τηλικοῦτον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα,» Δ. Χρ. » Παρέχόμενοι ἃ ἔχομεν δίκαια πρός τε αὐτοὺς καὶ ὑμᾶς,» Θκ. « Ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ,» Ἡσ. « Μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός,» Δκ.

Δικαιοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ δικαίου (ἀναγκαίου) ἀνθρώπου. « Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ 'στίν,» Θγν.

Δικαιόσυνος (ὁ), Π. ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς ἔφορος τῆς δικαιοσύνης).

Δικαιότης (ἡ), = Δικαιοσύνη.

Δικαιοφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (νομιζόμενος) δίκαιος.

Δικαιοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) τῆς δικαιοσύνης, νομοφύλαξ.

Δικαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρίνω (Νομίζω) τι δίκαιον, εὑρίσκω εὔλογον. « Τούτου δὲ οὕτω δικαιεῦντος,» Ἡρ. » Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι,» Θκ. (παρβλ. Ἀξιόω). 2) δίδω τινὸς τὸ δίκαιόν του ἢ λέγω ὅτι ἔχει δίκαιον, τὸν δικαιολογῶ, τὸν ἀθῳόνω. » Δικαιώσατε χήραν,» Γρφ. (ἐξ πθ.) » Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας,» αὐτ. «Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου,» αὐτ. 3) καταδικάζω (τιμωρῶ) τινα δικαίως. «Κατ' ἀξίαν ἑκάστου ἀδικήματος ἐδικαίευ,» Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἡμᾶς αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσασθε,» (καὶ πθ.) » Οἱ ἱρέες ἐδικαιεῦντο,» Ἡρ. » Μεγίστου ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι,» Συν. (καταχρ.) «Χαλκὸς δικαιωθείς,» Αἰσχλ., ὁ δοκιμασθείς.

Δικαίωμα (τὸ). τὸ κριθὲν (ἀποφασισθὲν ὅτι εἶνε) δίκαιον, εὔλογον· νόμος, ἐντολή. » Δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου,» Γρφ. » Δικαιώματα λατρείας,» αὐτ., τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα. 2) λόγος (αἰτία, ἀφορμὴ) πρὸς δικαίωσιν, δικαιολόγημα. » Δικαιώματα μὲν οὖν τόδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν,» Θκ. « Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον,» Σξ. 3) ἀποζημίωσις, ἱκανοποίησις. πρόχειμον. «Δικαίωμα, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος,» Ἀρχτ. «Τῶν δὲ ἄλλων δικαιωμάτων ἀφείσθω,» Πλάτ. 4) (μτγν.) προνόμιον, δικαίωμα. » Ὅσα ἄλλα δικαιώματα ἐκράτουν,» Βασιλ. Ἀρμεν. (παρβλ. Δικαίωσις).

Δικαίως, ἐπίῤῥ. Μὲ δίκαιον τρόπον, μὲ δικαιοσύνην· εὐλόγως· κατ' ἀξίαν· ἀληθῶς, τῷ ὄντι. «Οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσμιοί εἰσι,» Πλάτ.

Δικαίωσις [δικαιόω], εως (ἡ). δικαιολόγημα. » Πολλὰς δικαιώσεις προτεινάμενοι,» Δ. Κάσ. 2) τὸ νὰ νομίζῃ τις τι (καὶ ἐπμ. νὰ τὸ ἀπαιτῇ ὡς) δίκαιον, ἀπαίτησις, (Γαλλ. prétention) » Ἀπὸ δικαιώσεως τοῦ ἂς δε,» Δ. Ἀλ. »Ἐκ τῶν συνόδων, ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο ὥστε κτλ.,» Θκ. » Ἐκ τούτου ἐγένοντο καὶ περὶ τὰς δικαιώσεις βιαιότεροι,» Πλ. » Καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει,» Θκ., μετέβαλον αὐθαιρέτως (αὐτοδικαίως) τὴν συνήθη τῶν λέξεων σημασίαν, (παρβλ. Ἀξίωσις). 3) τιμωρία (δικαία). «Καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις οὔτ' εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίγνετο,» Θκ. «Τὰς ὑπὸ θεοῦ δικαιώσεις τῶν ἐξαμαρτανόντων,» Πλ., (παρβλ. Δικαίωμα).

Δικαιωτήριον (τὸ), = Δικαστήριον, κολαστήριον.

Δικαιωτής, οῦ (ὁ). ὁ πὸ δίκαιον ἀποδιδούς, δικαστής· τιμωρός.

Δικᾶν, Ἰων. ᾗ Ἀττ. ἀντὶ Δικάσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δικάζω.

Δικανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰς δίκας, ἔμπειρος (ἐπιτήδειος) νομικὸς ἢ δικηγόρος. » Οὓς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς,» Πλάτ. » Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο,» Ξεν. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δικαστικά, ῥητορικός, δικηγορικός. » Ῥημάτια δικανικά,» Ἀριστφ. » Δικανικὴ (ἐνν. τέχνη), » Πλάτ., τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ἡ ῥητορική. » Ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ καὶ δικανικά,» « Πλάτ., ὑπερβολάς. » Ἐνύπνιον μακρὸν καὶ δικανικόν,» Δκ., τὸ συνθεμένον-

Δικανικῶς, ἐπίῤῥ. Ῥητορικῶς, δικηγορικῶς· (ἐπμ.) μὲ τέχνην, μὲ ἔμφασιν, μὲ ὑπερβολάς.

Δικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω καρδίας. « Οἱ Παφλαγόνες πέρδικες δικάρδιοί εἰσιν,» Αἰλ.

Δικάρηνας (ὁ, ἡ), Π. = Δικέφαλος.

Δικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι-

Δίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς τοῦ ἔτους καρποφορῶν.

Δικάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (προσδιωρισμένος διὰ) δίκην. » Ἡμέρα—,» Νμ. 2) ὁ ἐπιδεχόμενος (ὑπαγόμενος εἰς) δίκην, ἀμφισβητήσιμος. » Δικάσιμον ἦν τὸ πρᾶγμα,» Ἀθαν.

Δίκασις, εως (ἡ). τὸ δικάζειν.

Δικασπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. δικάζω, εἶμαι δικαστὴς (δικασπόλος).

Δικασπολία (ἡ), Π. τὸ δικάζειν, κρίσις.

Δικασπόλος (ὁ), Π. κριτὴς, δικαστής, βασιλεύς.

Δικαστηρίδιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ

Δικαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου δικάζουν οἱ δικασταί, κριτήριον. 2) (συνεδρ.) τὸ συνέδριον (ἡ ἐκκλησία) τῶν δικαστῶν (ἐν Ἀθήναις) «Δικαστήριον κ' ἐθέλειν τινί,» Λξ., κινεῖν κρίσιν (κατὰ λέξ. συγκροτεῖν δικαστικὴν συνεδρίασιν) κατά τινος.

Δικαστής, οῦ (ὁ). ὁ δικάζων (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου), κριτής.

Δικαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) «ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δικαστήν.» Δικαστικόν,» Ἀρχτ., ὁ μισθὸς τοῦ δικαστοῦ. 2) ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ δικάζειν, Δικανικός. «Στρατηγῷ καὶ δικαστικῷ ᾗ πολιτικῷ,» Ξεν.

Δικάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δικαστής.

Δικατάληκτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων δύο καταλήξεις.

Δικαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δίκαυλος (ὁ, ἡ). Στν., ὁ ἔχων δύω καυλοὺς (διπλοῦν καυλόν).

Δικεῖν, ἀόρ. Β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀγρ.) Δίκω, ῥίπτω.

Δικέλλα [δίς, κέλλω], ης (ἡ). τὸ δικάλλιον τσαπεῖ', δικέλλι.

Δικελλίτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος, σκάπτων μὲ) δικέλλαν.

Δικελλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δικέλλης.

Δικέντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κέντρα ἢ διπλοῦν κέντρον. » Σκορπίος—,» Αἰλ.

Δικέραιος, Π. καὶ

Δικέρας (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίκερως.

Δίκερας, ατος (τὸ). διπλοῦν κέρατον· εἶδ. διπλοῦ ποτηρίου, (ἴδε Ἀμφικύπελλος).

Δικέρατος καὶ

Δίκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κέρατα. » Μωνυχον ᾗ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὥπτηται τῶν ζώων,» Ἀρχτ.

Δικέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κεφαλάς.

Δίκη (ἡ), [δίκω] τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη, ἡ δικαιοκρισία. (ὡς θεότης, προσωποποιουμένη)—Θέμις ἡ, Νέμεσις, θεία δίκη. « Δίκη πάνυ' ὀρῶσα.» Εὐρ. » Βωμὸν αἴδεσαι δίκας,» Αἰσχλ. » Δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθευ,» Ἡσ. «Οὔτε δίκας εὐ εἰδότα οὔτε θέμιστας,» Ὀδ. Ι. » Λυκίην εἴρυτο δίκησί τε καὶ σθένει,» Ἰλ. Π. »Ἦν (» Σὺν) δίκῃ (ᾗ ἄλλ.) »Δίκῃ» « Κατὰ δίκην,» ἐπίῤῥ., ἀντὶ Δικαίως, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντ.) » Παρὰ δίκην,» = Ἀδίκως. »Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν,» Πίνδ. » Οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας,» Σοφ. 2) συνήθεια, τρόπος, ἔθιμον, καθῆκον. » Ἦ γὰρ ὁμίων (γερόντων κτλ.) δίκη,» « Ὀδ. Ξ. Ω. » Ἧπερ ἱππομαχίας δίκη,» « Ἀῤῥ. «Διηθέουσι κόπρον κατὰ δίκην,» « Ἱππκρ. κατὰ φύσιν, κατὰ τὸ σύνηθες. (καὶ ἄλλ. ἀντὶ ὁμοιωματ. ἐπίῤῥ.) «Δίκαν φιλοτήτου ἐφέπων,» Πίνδ., ὡσὰν τὸν φιλοτήτην. » Ῥεύσει πολλάκις ποταμῶν δίκην,» Ἀρχτ. » Δίκην τυμπάνων,» « Στρ. (παρβλ. Τρόπος). 3) κρίσις (κυρ. ἰδιωτικὴ καὶ ἐγκληματική), κριτολογία, διαδικασία. » Ὡς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύνατε εἶπε,» Ἰλ. Σ. » Ἄλλην παρακλίνουσι δίκαι σκολιῶς ἐνέποντες,» Ἡσ., σφετερίζονται δικοῦσιν. » Ἡ δίκας ἰδίας ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ἐγράφετο,» Λσ. » Τές τε ἰδίους δίκας καὶ τὰς δημοσίας,» Δμ. » Ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ δίκαι, οὐ μέντοι καὶ αἱ δίκαι γραφαί,» Πλ. (ἴδε καὶ Πλάτ. Εὐθυφρ. καὶ παρβλ. Γραφή), (θθ.) «Δίκην

Δημόσια-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαγχάνω (ἀντιλαγχάνω, ἐπάγω) τινί, « (ἡ) » Δίκην διώκω, « κινῶ κρίσιν κατά τινος (καὶ τὸ ἐναντ.) » Δίκην φεύγω, « ἐγκαλοῦμαι, κατηγοροῦμαι. » Δίκην ὄφλω, « χάνω τὴν κρίσιν μου, καταδικάζομαι. » Ὤφλε τὴν δίκην ἐρήμην. « Δημ. » Δίκην ἔχων, ἐμισθώσατο ῥήτορα. « Ἀρτ. » Ἐπειδὴ ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην, « Ξεν.

4) (συνκδχ.) ἱκανοποίησις, ἀπιζημίωσις, (τὸ δικαίως ἐπιβαλλόμενον) πρόστιμον, τιμωρία· καταδίκη. » Δίκην ἐπιτίθημί (τάττω) τινι, « ἐπιβάλλω (καταδικάζω εἰς) πρόστιμον κτλ. » Δίδωμι (ν" Ἔχω, » Τίνω, » Παρέχω, « Τίνω) δίκην (τινί), (κυρ.) τὸν ἱκανοποιῶ, πληρόνω τὸ πρόστιμόν μου, (κοιν.) κάμνω τὸν κανόνα μου, (ἐπιμ.) τιμωροῦμαι. » Οὐκ ἔδοσάν αφι δίκας τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἰοῦς, « Ἡρ. » Ἐξέτισε τὴν δίκην, « Δσ. » Ὑπὸ τῆς αἰθρίας δίκην ἐδίδοσαν, « Ξεν. » Ὁ μὲν αἴτιος τῶν πραγμάτων καὶ ὑμῖν ᾧ ἡμῖν ἔχει τὴν δίκην, « αὐτ. » Δίκην λαμβάνω (ἔγω, πράττομαι, κομίζομαι κτλ.) παρά τινος, « λαμβάνω τὴν ἱκανοποίησίν μου, ἐκδικοῦμαι. » Ταύτην ἔλαβον τὴν δίκην, ἣν ὑμεῖς, δικαιοτάτην εἶναι ἡγησάμενοι, ἐτάξατε, « Ξεν. » Ἐγω παρὰ σοῦ τὴν (πᾶσαν) δίκην, » Ἡρ., (καὶ ἑλλ.) » Εἰ φῆς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω δίκην, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Δίκην ἔχω, ἢ »Δίκης τυγχάνω, « Ξεν., λαμβάνω τὰ ἐπιχειρά (τῆς κακίας) μου, τιμωροῦμαι. (καὶ κατ' ἄλλ. σύνταξ. καὶ ἐκδοχ.) » Δίκας δίδωμι παρά τινι, « Θκ., κρίνομαι (λέγω τὰ δικαιά μου) ἔμπροσθέν τινος, (ἴδε καὶ Δίδωμι). » Δίκας ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων, « Ἡρ., ἐτελείωναν τὰς διαφορὰς των. » Λεύσιμός σε μένει δίκη. « Ὑρ., καταδίκη. » Τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; « Αἰσχλ.

Δικηγορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ (Ἀγορεύω) ὡς δικηγόρος, συνηγορῶ ὑπέρ τινος.

Δικηγορία (ἡ). ἀγόρευσις (ὁμιλία) δικηγόρου.

Δικηγορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Δικηγόρου ἢ Δικηγορίας ἴδιος.

Δικηγόρος (ὁ), Π. = Δικολόγος.

Δικηλάκτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Δεικηλιστής.

Δίκηλον (τὸ), Π. ἀντὶ Δείκελον.

Δίκηλος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων διπλοῦν ἀπάσιμον (κήλην).

Δίκην, ἐπίῤῥ. (μὲ γεν.) Ὡσὰν κτλ., ἴδε Δίκη (2).

Δικηφόρος (ὁ, ἡ), Π. τιμωρὸς, ἐκδικητής. » Ὕστερα, δικαζὴν ἢ δικηφόρον ἐα Αἰσχ. » Ἡμέρα—, « αὐτ., ἡ τῆς ἐκδικήσεως.

Δικίδιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Δίκη.

Δικλεῖς, εἶδος, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ Δικλίς, ίδος (ἡ). (κυρ. θύρα) μὲ δύο κλειστίματα (θυρόφυλλα [κανάτια], ἡ κλεισθυρίδες), διπλῆ, (συνκδχ.) μεγάλη, ὑψηλὴ καὶ πλατεῖα. ||. (πλθ.) τὰ θυρόφυλλα (κανάτια).

Δικογραφία (ἡ). τὸ ἔργον (ἐπάγγελμα) τοῦ δικογράφου.

Δικογραφικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει δικογραφίας.

Δικογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐξ ἐπαγγέλματος δικανικοὺς λόγους, (δικηγόρος) συνθέτων τὰς πρὸς τὸ δικαστήριον ἀναφορὰς τῶν ἰδιωτῶν.

Δικοδίφης, ου (ὁ), (Λξφν.). ὁ διφῶν (ζητῶν, σκαλίζων) δίκας, δικηγόρος.

Δικοδοσία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικαιοδοσία.

Δικοθετέω-ῶ, Μ. ἡσω. Διειθετῶ (Ἀγωνοθετῶ) δίκην, δικάζω.

Δικόκκος (ὁ, ἡ), (βέν.). ὁ ἔχων δύο κόκκους (σπυριά, κουκκούσσια, σπόρους).

Δικολάβας (ὁ), (νλγ.). ὁ κριτολογούμενος, διάβικος, ἢ ὁ ἐργολαβήσας δίκην (δικηγόρος).

Δικολέκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Δικαλόγος.

Δικολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ (Διδάσκω, Πραγματεύομαι) περὶ δικονομίας. 2) δικηγορῶ, εἶμαι δικολόγος.

Δικολογία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δικολόγου.

Δικολόγος (ὁ). ὁ λέγων (ἐκθέτων προφορικῶς ἐπὶ δικαστηρίου) δίκην, δικηγόρος, (Ἰταλ.) ἀβοκάτος.

Δικέλυφος (ὁ, ἡ) ὅς κολούβος (κόλουρος). » Πυραμὶς—, « Νικομ.

Δίκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κόλπους (κοιλότητας).

Δικολύμας, α (ὁ), Κωμ. ὁ λυμαινόμενος (διαστρέφων) τὰς δίκας, συκοφάντης, στρεψίδικης.

Δικομαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φιλονεικῶ ('Υπερασπίζομαι ἐπὶ δικαστηρίου) ὑπέθετον, κριτολογοῦμαι, (Ζ. καὶ Δικομαχέω).

Δικόνδολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κονδύλους (κόμπους, κλειδωσιάς).

Δίκορμος (ὁ, ἡ), (δένδρον) μὲ δύο κορμοὺς (στελέχη).

Δίκορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο (διαφορετικοῦ χρώματος) κόρας τῶν ὀφθαλμ.

Δικορρόπτης, ου (ὁ), = Δικόῤῥαφος.

Δικορῥάφιο-ῶ, Μ. ἡσω. Συῤῥάπτω (ψευδετς) δίκας, εἶμαι δικορράφος.

Δικορράφια (ἡ). τὸ δικορράφειν.

Δικορράφος (ὁ). ὁ συῤῥάπτων (πλάττων, ἐφευρίσκων) ψευδεῖς δίκας, (Τουρκ.) σαῤῥέτης, (Γαλλ.) chicaneur (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Δικογράφος).

Δίκορσος (ὁ, ἡ), Π. Δικέφαλος, καὶ

Δικόρυμβος καὶ

Δικόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κορυφάς (ἢ πλὴν [εἰς δύο διῃρημένην] κορυφήν). » Ὁ Παρνασσὸς—, « Ακ.

Δικοτέχνης, ου (ὁ), = Δικηγόρος, (ἐπὶ κακοῦ) = Δικορράφος.

Δικότυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶς κοτύλας (βυζιά) εἰς τοὺς πλεκάμους του. « Τὰ γὰρ ἄλλα πάντα (μαλάκια) δικότυλά ἐς.ν, « Ἀρστ. 2) (ἐπὶ ἀγγ.) ὁ χωρῶν δύο κοτύλας (ζ).

Δικρᾶ (τὰ), (κατὰ κρ.) ἀντὶ Δίκροα, οὐδ. πλθ. τοῦ Δίκροος.

Δικραὴς [ὅς, κρᾶς, ος (ὁ, ἡ), Π. = Δικέφαλος.

Δίκρανος [ὅς, κρᾶς ἢ κραῖα], α ἢ ος, ον, = Δίκροος, δίχαλωτός.

Δικραιότης (ἡ). τὸ σχῆμα τοῦ δικραίου.

Δίκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [ὅς, κραῖρα]. ὁ ἔχων δύο ἄκρας, δίκροος, (συγχ. τῷ Δίκραιος).

Δικρανὴς, ος καὶ

Δίκρανος, ου (ὁ, ἡ), [ὅς, κάρηνον], Π. Δικέφαλος, δίχαλωτός. » Δίκρανος (ὁδὸς). « Ἡσύχ. ἡ χωριζομένη εἰς δύο. || (τῶν) Δίκρανον (τὸ), ἀγραλ. γεωργ. Δικράνι, (Λστ.) φούρκα, (παρβλ. Δίκρους).

Δικρανόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι δίκρανον, χωρίζω (σχίζω) τὴν ἄκραν του εἰς δύο.

Δικρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων διπλοῦν κράτος (συμβασιλείαν μετ' ἄλλου). » Λτρεῖδαι—, « Σοφ. 2) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐπίσης κρατῶν (νικῶν). » Λόγχαι—, « Σοφ., αἱ τῶν δύο μονομαχησάντων ἀδελφῶν.

Δικρία (ἡ), θηλ. ἐν. καὶ

Δικρὰ (τὰ), οὐδ. πλθ. τοῦ

Δίκροος-ους καὶ

Δίκρους-ους (ὁ, ἡ, [ὅς, κέρας ἢ κρᾶς]. σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην, δυχαλωτός (ἐν γέν.) διπλοῦς. » Οἱ ὄφεις καὶ οἱ αὐτοὶ δικρόαν ἔχουσι τὴν γλῶτταν ἄκραν, « Ἀρστ. » Παρὰ τὸ δίκρουν τῆς γλώσσης, « Ἱππκρ. || (νῦν.) Δικρόοι (οἱ) ἢ Δικρόα (τὰ), δύλα μὲ δύο κλάδους (διχαλωτὰ), δικράνια.

Δίκρος (ὁ, ἡ) καὶ

Δικρὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Δίκροος.

Δικρισμὸς (τὸ), εἶδ. ὑφάσματος, [ἐκ τοῦ

Δίκρυσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶ (ἢ ἀπὸ τὰς δύο ὄψεις) κρόσσια.

Δίκρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ὡς κρατῶν (κτυπῶν), διπλοῦς. » Σφυγμὸς—, « Γαλ. » Νοῦς—, « Ξεν., ἢ ἔχουσα δύο σειρὰς κωπίων ἑκατέρωθεν, = Διήρης, ἢ τῆς ἀπ. (δι' ἔλλειψιν κωπηλατῶν) δουλεύουν μόνον τῶν δύο σειρῶν ἢ τὰ δύο ζευγάρια κωπιά, (παρβλ. Μονόκρατος). » Ὑδὸς—, « Θκρ.—(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίκρους, (ἴδε Δικρανος).

Δίκρουνος (ὁ, ἡ). (κρατὴρ κτλ.) μὲ δύο κρουνοὺς (μασταρία, μουσλούκια), (κατὰ τὸν Lettrunio) διπλοῦς (ὥστε νὰ δίχεται δύο εἰδῶν κρασία, ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος νερὸν ᾧ εἰς τὸ ἄλλο κρασί).

Δίκρους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Δίκροος.

Δικταμνίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος (καρυκευμένος) μὲ δίκταμνον.

Δίκταμνοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Δίκταμνον (τὸ) καὶ

Δίκταμνος (ἡ) καὶ

Δίκταμον (τὸ), εἶδ. φυτ., ἀγριοφλησκοῦνα ἢ ἀγριερίβιγγανη (κυρ. τοῦ βουνοῦ τῆς Δίκτης εἰς τὴν Κρήτην), (κοιν.) μαλλιαρὸ χορτον.

Δικτατορεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Γίνομαι) δικτάτωρ.

Δικτατορεία ἢ Δικτατωρία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐξουσία) τοῦ δικτάτορος.

Δικτάτωρ, ορος (ὁ), [ἄνα] ὁ πρὸς καιρὸν καὶ εἰς κρισίμους περιστάσεις διοριζόμενος τὸ πάλαι ἀνυπεύθυνος μοναρχὴς τῶν Ῥωμαίων.

Δίκτυ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Δίκτυον.

Δικτυαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (φέρων, σηκόνων, κουβαλῶν) τὰ δίκτυα.

Δικτυάλωτος (ὁ, ἡ). πιασμένος μὲ (εἰς τὰ) δίκτυα.

Δικτυβαλίω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. βίπτω τὰ δίκτυα, [ἐκ τοῦ

Δικτυβόλος (ὁ, ἡ), Π. = Δικτυοβόλος.

Δικτυδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δίκτυον.

Δικτυεία (ἡ). ἡ διὰ δικτύων ἁλιεία, ψάρεμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δικτυοδ, έως (ὁ), = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ
Δικτυεύω, Μ. εὐσω. Ψαρεύω (μὲ τὰ δίκτυα).
Δίκτυνα (ννα). ης (ἡ). ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις (ὡς ἐπιστατοῦσα εἰς τὰ δίκτυα καὶ τὸ κυνήγιον).
Δικτυοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (βίπτων) εἰς τὴν θάλ. τὰ δίκτυα, ἁλιεύς.
Δικτυοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (ᾱ ἐπίρ.) = εἰδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος δικτύου, Δικτυωτός.
Δικτυόθετος (ὁ, ἡ), (κυρ. τοῖχος) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικτυωτός.
Δικτυοθήρας, α (ὁ). ὁ θηρεύων μὲ τὰ δίκτυα, ἁλιεύς.
Δικτυόκλωςος (ὁ, ἡ), Π. κλωσμένος (πλεγμένος) ὡσὰν-
Δίκτυον (τὸ), [ῐδικῶ]. δίχτυ, πλεγμάτι. (ἐνίοτε) κλωστί. (μτγν.) καφάσι.
Δικτυοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ᾱ
Δικτυοποιὸς (ὁ, ἡ) ὁ κατασκευάζων δίκτυα.
Δικτυοῦλκῦς (ὁ, ἡ). ὁ σύρων (ἕλκων) τὸ δίκτυον, Ψαρᾶς.
Δ κτυοφόρος (ὁ). μονομάχος φέρων (ὡπλισμένος μὲ) δίκτυον, (Λτν.) rĕtiarius.
Δικτυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα δικτύου, ἢ περικλείω εἰς τὸ δίκτ.
Δικτυώδης, ἐος (ὁ, ἡ), = Δικτυοειδής
Δικτυωτὰς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα δικτύου, (Τουρν.) καφασωτός· (ἀρχιτ.) » Τεῖχος—,« Βιτρ., ὁ κτισμένος μὲ τούβουλα τετράγωνα βαλμένα κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον ⟨⟩.
Δίκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κύκλες (τροχούς), δίτροχος.
Δίκυμος (ὁ, ἡ). ἡ δὶς ἢ δίδυμα κυήσασα, Διδυμοτόκος.
Δίκυρτος (ὁ, ἡ). (κυρ. κόμηλος) μὲ δύο κυρτώματα (καμπύλους), (παρβλ. Δρουάς).
†Δίκω (εὔχρ., μόνον ὁ παρ. ἡ ἀόρ. Ἔδικον, ἔθεν τὸ ἀπαρ. Δικεῖν. καὶ ἡ μτχ. Δικών), Π. [ζῆμι: ;] βίπτω· (συνηθ.) κτυπῶ, πληγώνω. καταβάλλω.
Δίκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο κῶλα (μέλη ἢ μέρη), διπλοῦς.
Δικὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ †Δικω.
Δικωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωπηλατῶ μὲ δύο κωπιὰ συγχρόνως.
Δικωπία (ἡ). δύο (ἓν ζευγ.) κωπία. || (ᾱσν.) = τῷ
Δίκωπος (ὁ, ἡ), (κυρ. πλοῖον) μὲ δύο μόνον κωπία, (ἐπιμ.) μικρόν, (καιν.) μονοκοῦπι, ἢ μὲ ζευγαρωτὰ (ἀντικρύζοντα ἑκατέρωθεν) κωπία (ὥςε νὰ τὰ κινῇ συγχρόνως ὁ αὐτὸς κωπηλάτης).
Διλέκυθον (τὸ), (ὠὸν) μὲ δύο λεκύθους, δίκροκον.
Διλήκυθον (τὸ). δύο λήκυθοι μοζῇ, ἓν ζευγάρι ληκύθων.
Δίλημμα (τὸ· [ᾱδς, λᾶμμα]. εἶδ. συλλογισμοῦ συγκειμένου ἐκ δύο ἐναντίων προτάσεων τῶν ὁπ. ὁποτέραν κεν δεχθῇ ὁ ἀντίδικός μου, τὸ συμπέρασμα εἶν' ἐπίσης ὑπὲρ ἐμοῦ, ὁποῖον τὸ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Φαρισαίους: » Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων; « καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. »Ὅτε ταῦτ' ἐπράττετε κτλ. Περὶ Στεφ. Σελ. 301 (Ταυχν. 341.)
Δ.λήμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ δι-λήμματος, διλημματικός. || (οὐσ.) Διλήμματον (τὸ), = Δίλημμα.
Δίλημπτος (ὁ, ἡ) ὁ διττῶς ἐκλαμβανόμενος.
Διλιτριοῦς καὶ Διλιτραῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων δύο λίτρας.
Διλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω δὶς (Ἐπαναλαμβάνω) τὸ αὐτό. 2) λέγω τι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους, (παρβλ. Διασολογέω).
Διλογία (ἡ). τὸ λέγειν δὶς ἢ διττῶς τὸ αὐτό, ἐπανάληψις λόγου, ταυτολογία.
Δίλογος (ὁ, ἡ). = Ταυτολόγος. 2) (Γρρ.) δόλιος, διπρόσωπος, ψεύσηρ, ἄλλα φρονῶν καὶ ἄλλα λέγων ἢ ἄλλα εἰς ἕνα ᾱ ἄλλα εἰς ἄλλον.
Δίλογχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρατῶν (μεταχειριζόμενος) δύω λόγχας. 2) ὁ λοχῶν (λαβὼν) δύο μερίδια, (ᾠθ.) διπλοῦς. « Δτὴ —, « Αἰσχύλ.
Δίλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω λόφους (κορυφάς). » Πέτρα—,« Σοφ., ὁ Παρνασσός, (ἴδε Δικόρυφος).
Διλοχία (ἡ). δύω λόχοι (στρατ.), διπλοῦς λόχος.
Διλοχίτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς διλοχίας· λοχαγὸς δύω λόχων.
Δίμακρος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἐκ δύω μακρῶν συλλαβῶν, (ὁηλ.) = Σπονδειὸς.
Διμάτωρ, ορος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Διμήτωρ.
Δ μάγαιρος (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος (πολεμῶν) μὲ δύο μαχαίρας.
Δ μάχης, ου (ὁ). ἱππεὺς ὅς τις (ἐν καιρῷ ἀνάγκης) μάχεται ᾱ πεζὸς, (παρβλ. Δμιππος).
Δ.μέδιμναν (τὸ). μέτρον χωροῦν δύο μεδίμνους, διπλοῦν μέδιμνον.
Διμερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ διῃρημένος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) δύο μέρη, διπλοῦς.
Διμερῶς, ἐπίρ. Εἰς δύο μέρη.
Διμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν δύω μετρητὰς (δύο μέτρα).
Δίμετρος (ὁ, ἡ). κυρ. στίχος συγκείμενος ἀπὸ δύο μέτρα (δηλ. 4 πόδας).
Διμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο μέτωπα (πρόσωπον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη). » Φιλαγξ —, « Τακτ.
Δ μηνιαῖος, α, ον, καὶ
Δίμηνος (ὁ, ἡ). δύω μηνῶν, ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς) δύω μῆνας. || Δίμηνον (τὸ), διάστημα δύω μηνῶν, δύω μῆνες » Τῇ στρατιᾷ διμήνου τροφὰς ἀποφέρειν, « Ξεν.
Διμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) δύω μητέρας, (ἐπιθ. τοῦ Βάκχου).
Δίμιτος (ἁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ δύο μίτους (κλωστές).
Δίμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) δύο μίτρας (ζώνας ἢ κεφαλοδέματα).
Δίμναῖος καὶ
Δίμναῖος, α, ον. Ὁ ἔχων (ἀξίζων ἢ λαμβάνων, ἢ συνιστάμενος εἰς) δύω μνᾶς. » Δίμναῖα μισθώματα, « Λκ.
Δίμνεως, ω (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ
Δίμνεος-ους (ὁ, ἡ), = Δίμναῖος.
Διμοιρία (ἡ). διπλῆ μερὶς (σιτηρέσιον, μισθὸς κτλ.), δύο μερίδ α· (ἀριθμ.) τὰ δύο τρίτα. 2 (τακτ.) = Ἡμιλοχία.
Διμοιριαῖος, α, ον. (μτγν.) Ἴσος μὲ τὰ δύο τρίτα (ἢ τὰ δύο τέταρτα) διαιρέσεως τινὸς μεγέθους.
†Διμοίριον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίμοιρον.
Διμοιρίτης, ου (ὁ). (κυρ. στρατιώτης) ὁ λαμβάνων (σιτηρέσιον ἢ μισθὸν) δίμοιρίαν (δηλ. τὸ διπλοῦν ἢ τὸ ἡμισυ ἢ τὰ δύο τρίτα τῆς δραχμῆς). 2) ἀρχηγὸς μιᾶς διμοιρίας, ὑπολοχαγός. » Στρατεύεται, καὶ αὐτίκα διμοιρίτης ἐστι, ᾱ μετὰ μικρὸν λοχαγός, « Συν.
Δίμοιρος (ὁ, ἡ), = Διμερὴς, διπλοῦς. 2) ὁ περιέχων τὰ δύο τρίτα ἑνὸς ἄλλ, ὀλιγώτερος ἓν τρίτον. (ὅθεν) » Δίμοιρον (δραχμῆς), « Πλάτ., τέσσαρες ὀβολοί. « Δίμοιρον (λίτρας). « Πλ., ὀκτὼ οὐγγίαι, κτλ.
Δίμορφος (ὁ, ἡ). διπλοῦς τὴν μορφήν, (παρβλ. Δ φυὴς).
Διμόρφωτος (ὁ, ἡ). διπλοῦς τὴν μορφὴν (τὸ μόρφωμα). » Τὰ ζῷδια τῶν Ἰχθ. ᾱ τῶν Δίδ. διμόρφωτα, « Μανέθ.
Δίμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ δύο φτίλια (μύξας).
Δίνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δίνη.
Δινάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Δινήεις.
Δινάζω, Μ. άσω, (σπν.) ἀντὶ Δινέω.
Δίνασε, Δ. Π. ἀντὶ Ἔδίνησε, γ'. ἑν. πρτ. τοῦ ἀορ. ἁ. τοῦ Δινέω.
Δινέμεν καὶ Δινέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Δινεῖν, ἐνε. τῆς ἀπαρ τοῦ Δινέω.
Δίνευμα (τὸ). κυκλοειδὲς κίνημα, ξηράγύρισμα, [ἐκ τοῦ
Δινεύω, Μ. εὐσω καὶ
Δινέω-ῶ [δῖνος]. Μ. ήσω. Κινῶ τι κυκλοειδῶς, γυρίζω, στρηφογυρίζω. (ἀριθ. ἡ ἄλλ.) φέρνω γύρους, κυκλοφορῶ, περιστρέφομαι, περιπλανῶμαι· χορεύω, (παρβλ. Δονέω).
Δίνη (ἡ), = Δίνησις, (κυρ.) ἡ εἰς τὰ βάθματα γινομένη συστροφὴ τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος.
Δινήεις, εσσα, εν, Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἔχων δίνας, (ἐπιμ.) βαθὺς καὶ ὁρμητικός 2) (σπν.) = Κυκλοτερὴς, στρογγυλός.
Δινηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Δίνησις.
Δίνημα (τὸ), = Δίνευμα
Δίνησις [δινέω], εως (ἡ) ἡ κυκλοτερὴς περιστροφὴ, στρηφογύρισμα, κυκλοφορία. » Τῇ τοῦ παντὸς συμπεριπολοῦντες δινήσει, « Γρ. Νύσ.
Δινητὸς, ἡ, όν, Π. ὁ περιστρεφόμενος ὡς δίνη. «Πέτρος—,« Ἐπτρ., ἡ μυλόπετρα.
Δινοβία (ἡ), (σπν.). βροχὴ ῥαγδαία μὲ ἀνεμοστρόβιλον, ἀνεμοβρόχι.
Δῖνος (ὁ), [δῖω], = Δίνη, Δίνησις, συστροφὴ, περιστροφή. 2) = Σκυτοδινίασις, ζάλη (τῆς κεφαλῆς). 3) εἶδ. χορεύ. (βάλσ.). 4) ἀλῶνι. 5) εἶδ. ποτηρίου (εἰς σχῆμα κολοκύνθης). 6) = Βέμβ.ξ. 7) = Τόρνος.
Δινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δινεύω τι μὲ τὸν τόρνον (δῖνον), τορνεύω, στρογγυλαίνω.
Δινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δινήεις.
†Δινώεις, εσσα, εν, = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δινήεις.
Δινωτὸς, ἡ, όν. Δινευμένος «ἐς τὸν τόρνον (δῖνον), τορνευτὸς· στρογγυλός.
†Δίξοος (ὁ, ἡ), [δῖς, ξέω] (κυρ. κορμὸς δένδρου) ὁ δὶς ἢ εἰς δύο (σανίδας) σχιζόμενος, (καὶ· ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίοξος)
Δίξύς, ἡ, ὑν, Ἰων. ἀντὶ Διοσσὸς, διπλοῦς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διδ, Σύνδ. ἀντὶ Δι' ὅ, ὅθεν, διὰ τοῦτο, λοιπόν.

Διεβλής, ῆτος καὶ

Διεβλητος (ὁ, ἡ)· ὁ βληθεὶς (κτυπηθεὶς) ὑπὸ τοῦ Διός, κεραυνοβλητος.

†Διβόλιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διωβόλιον.

Διεβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥιφθεὶς (ἀφενδονισθεὶς) ὑπὸ τοῦ Διός. « Κερκυνὸς—, « Εὐρ. (συνεκδχ.) « Κτύπος—, « Σοφ.

Διογενήτωρ, ορος (ὁ), Π. γεννήτωρ τοῦ Διός· (καταχρ. τόπος) ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ζεύς.

Διογενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. υἱός (ἢ ἐκ τοῦ γένους) τοῦ Διός, (ἐν γέν.) εὐγενής.

Διογένητος (ὁ, ἡ), γραμτ. (πρὸς παραγωγὴν τοῦ) Διογνήτος.

Διωγκόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πολλὰ ὀγκώδες (νὰ πρηνθῇ, νὰ ψασκώσῃ), ἐκτείνω, αὐξάνω, (τρπ.) μεγαλοποιῶ. ‖. (μσ. ἢ πθ.) πρήσκομαι, ψασκόνω, (μτφρ.) ὑπερηφανεύομαι.

Διόγκωσις [ὄγκωσ], εως (ἡ). πρόξιμον, φούσκωμα κτλ.

Διόγνητος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) Διογένητος, = Διογενής.

Διόγονος (ὁ, ἡ), Π. = Διογενής.

Διοδεία (ἡ), = Δ ὁδευσις.

Διοδεύσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ διοδεύσῃ.

Διοδευσις, εως (ἡ). τὸ διά τινος τόπου πέρασμα, [ἐκ τοῦ

Διοδεύω, Μ. εὑσω. Περνῶ (Περιπατῶ, Ταξιδεύω) διά τινος τόπου, διοδαίνω.

Διοδοπορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Διέρχομαι (Διαβαίνω) ὁδοιπορῶν.

Διοδοπορίεω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω ὁδοιπορικὸν, ἀνοίγω ὁρόμους.

Διοδος (ἡ, = Διόδευσις, (ἰατρ.) = Διαχώρησις. 2) (συνεκδχ.) ὁρόμος, πέρασμα.

Δίοζος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων δύο ὄζους (ῥίζους ἢ κλάδους), δίριζος.

Διοζόω-ῶ, Μ. ὡσω. Διαιρῶ εἰς δύο ὄζους (κλάδους).

Δ ὅθεν, ἐπῤ. Π. ἐκ τοῦ Διός, θεόθεν, οὐρανόθεν.

Διοίγνυμι ἢ Διοίγω, Μ. οἴξω (ἀόρ. Δ ἔῳξα κτλ.), Π. ἀντὶ Διανοίγω. « Διοίγειν κλεῖθρα, « Σοφ. « Τὰς γνάθους διοίγνυτε, « Ἀρχφ.

Διοιδέω, Μ. δ. εἴσομαι (παρτ. Διᾐδεὶν κτλ.). Γνωρίζω τι κατὰ βάθος (μὲ ἀκρίβειαν), τὸ ᾐδ. ὁρῶ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Διοιδόω, Μ. ανῶ, καὶ

Διοιδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πρήσκομαι (Φασκόνω) κατὰ πολλὰ, (συνεκδχ.) ἐξάπτομαι (ἀρπίζομαι) εἰς τὸ ἄκρον.

Διοιδής, ἐος ὁ, ἡ), Π. (σπν.) πρησμένος, φουσκωμένος, (συγχ. τῷ Δ. ειδὴς).

Διοικέω-ῶ, Μ. ἡσω (παρτ. Διῴκεον-ουν, πρκ. Διῴκηκα καὶ Δεδῴκηκα). Διευθετῶ (κυρ. τὰ κατὰ τὸν οἶκον μου), (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διορθόνω. οἰκονομῶ· κατορθόνω, διευθύνω. (ἰατρ.) γωνεύω, (συνεκδχ.) τρέφω. « Τὰ ὑποτεθειμένα γέλωτι διοικεῖται, « Ἀρχτ. (παρβλ. Οἰκονομέω καὶ Διατίθημι). ‖. (μσ. μέ αἰτ. πρωθετ.) συμβιβάζομαι μετά τινος, (κοιν.) διδὼ καὶ παίρνω. « Διοικησαμένου πρὸς Κτησικλέα, « Δημ. 2) (ἐλλ. ἢ ἡμιέτ.) κατοικῶ χωριστὰ (κατὰ μόνας)· « Εἰμὴ ᾖ διοικοῦντο κατὰ κώμας, « Ξεν.

Διοίκημα (τό), τὸ διοικηθὲν (διαχειρισθὲν) ὑπό τινος πρᾶγμα.

Διοίκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοικεῖν, διευθέτησις, διεύθυνσις, τακτοποίησις, ἐξοικονόμησις, διαχείρισις (χρημάτων κτλ.), (φυσ.) διατροφή. « Ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, « Δημ., = τῷ

Διοικητής, οῦ (ὁ). ὁ διοικῶν (διευθετῶν κτλ.), διευθυντὴς, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, οἰκονόμος (κυρ. θησαυροῦ) κτλ.

Διοικητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα ἢ προθυμίαν) εἰς τὸ διοικεῖν. « Τὰς διοικητικὰς τῆς τροφῆς ἐνεργείας, « Ὑρτ. Ὅ.

Διοικήτρια (ἡ). Θηλ. τοῦ Διοικητής.

Διοικήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Διοικητής.

Διοικίζω, Μ. ἰσω. Σκορπίζω εἰς διάφορα μέρη τοὺς κατοικοῦντας εἰς ἕν. « Μαντινέας δὲ διῴκισαν, « Ἰσοκρ. (ᾗ πθ.) « Διῳκίσθη δ' ἡ Μαντίνεια τετραχῇ, « Ξεν.

2) (προθετ.) = Μετοικίζω. « Ἐκ Κωλυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν, « Ἀσ. 3) (ἐν γέν.) χωρίζω, διαχωρίζω. « Εἰ διῴκισα γράμμασι τοὺς συνημμένους τῇ γνώμῃ, « Σύν.

Διοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Διοικισμὸς (ὁ). τὸ διοικίζειν, διασκορπισμὸς τῶν κατοίκων μιᾶς πόλεως· μετοικισία· (ἐν γέν.) χωρισμός.

Διοικοδομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Χωρίζω (Κλείω, Φράσσω) τι οἰκοδομῶν τὸ μεταξύ. « Τοὺς στένωπτ. ὡς διοικοδομεῖν, « Διόδ.

Διοικοδομὴ (ἡ). τὸ μεταξὺ οἰκοδόμημα (χώρισμα).

Διοικονομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐξεκολεύθω νὰ οἰκονομῶ (νὰ διοικῶ).

Διοινοχοέω ῶ, Μ. ἡσω Κερνῶ (Μοιράζω) εἰς τοὺς συμπότας, οἶνον κτλ. διὰ τοῦ οἰνοχόου.

Διοιτυδω-ῶ, Μ. ὡσω. Καταμεθῶ τινα.

Δίοιξις [ὀιξ], εως (ἡ), = Διάνοιξις, ἄνοιγμα (εἰς τὴν μέσην). « Ἡ τῶν ἀνθῶν —, « Θφρ.

Διοισίτεος, α, ον, θετ τοῦ Διαφέρω.

Διοϊστεύω, Μ. εὑσω, Π. περνῶ τὸν ὀϊστὸν (τὴν σαγίτταν) ἀνάμεσα ἢ πέρα-πέρα, (Ὀδ. Τ. 578, 587). 2) κάμνω νὰ φύσσῃ τι ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν τινὸς διαστήματος, (Ὀδ. Μ. 402.).

Διωιστρίω-ῶ, Μ. ἡσω. Διστρηλατῶ, ἐξάπτω (τὴν ἐπιθυμίαν.)

Διοίσω, μέλλ. τοῦ Διαφέρω.

Διοιχνέω-ῶ, Π. = Διέρχομαι, διαπορεύομαι, διοδεύω, διαβαίνω, (συγχ. τῷ Διιχνεύω).

Διοίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Χάνομαι διὰ πάντα (ὅλως διόλου), παρέρχομαι, κερνῶ. « Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀριθμοῦ διοίχηνται, « Πρ. « Χρόνου διοιχηκότος, « Νικηφ.

Διοκλάζω ᾖ Διοκλάω-ῶ, Μ. ὡσω. Γονατίζω ὀλίγου, συγκαθίζω.

Διοκνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὀκνῶ (Στοχάζομαι, Δυσκολεύομαι) ὀλίγον.

Διόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Διόβλητος.

Διοκωχή (ἡ), Π. ἀντὶ Διακωχή.

Διολίσθω καὶ Ἀττ. Διολίσθω-ῶ, μέλλ. τοῦ Διολλύμαι.

Δ.ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω [ἀόρ. Διῳλισθον κτλ.). Γλιστρῶ ᾖ φεύγω διὰ μέσου τινὸς, ξεγλιστρῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.), ὀλυτόνω. « Στρεψοδικῆσαι ἢ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, « Ἀρχφ.

Διολκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διέλκειν, πρόδιγμα ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀντιπεριαπατμός, (συνεκδχ.) ἀμφισβήτησις, διαφιλονείκησις.

Δίολκος (ὁ). ὁ ὁρόμος (τὸ μέρος) διὰ τοῦ ὁπ. ἐσύροντο διὰ ξηρᾶς τὰ πλοῖα ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην θάλασσαν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθ.

Διολκόω-ῶ, Μ. ὡσω. Διαχωρίζω μὲ ὁλκὸν (αὔλακα).

Δ.όλλυμι, Μ. ολέσω ᾖ Ἀττ. ολῶ-ῶ (ἀόρ. Διώλεσα καὶ μσ. Διωλόμην, πρκ. Διολώλεκα καὶ μσ. Διόλωλα κτλ.). Χάνω (Ἀφανίζω) τι ὅλως διόλου, ἐξολοθρεύω. (τρπ.) ξεχάνω, λησμονῶ.

Διολυλύζω, Μ, ὐξω. Ὁλολύζω δυνατὰ (ζέω Διωλύγιον) ἢ ἐκ διαλειμμάτων.

Δ όλυ, ἐπίρ. ἀντὶ Δι' ὅλυ, ὁλοτελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν· διὰ παντός.

Διολυφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Παρακονυμαι) ἀδιακόπως ἢ μετὰ δεινοπαθείας.

Διομαλίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὁμαλὸν (ὁμοιόμορφον, ἰσάζω, ἐξομαλίζω. ‖. (ἐλλ. ἢ ἀμτβ.) διατηρῶ πάντοτε μίαν ᾖ τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἢ κατάστασιν (ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σύστημα).

Διομάλισις, εως (ἡ) καὶ

Διομαλισμὸς (ὁ). τὸ διομαλίζειν, ἡ ὁμαλότης (τὸ ὁμοιόμορφον) τῆς διαθέσεως ἢ κατασκάσεως τῆς ψυχ. καὶ τοῦ σώμ., (ἰατρ.) ἡ διακοπὴ τῆς νόσου, ἡ ἡσυχία τοῦ ἀσθενοῦς, ἀκμεξία.

Διομαλύνω, Μ. υνῶ, = Διομαλίζω (μσθτ).

Διμανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ ἢ κατὰ τοῦ Διὸς μαινόμενος, θεομανὴς, ἢ θεομάχος.

Δίομβρος (ὁ, ἡ). κατακεχυμένος (ὑπὸ τῆς βροχῆς). (ἐν γέν.) = Δ ὔγρος.

Διομηνία (ἡ), Π. = Θειμηνία.

Διομιλέω-ῶ καὶ (μσ.) Διομιλέσμαι-οῦμαι, Μ. ἡσω, -ομαι. Συνομιλῶ.

Διόμνυμι καὶ (ἀποθτ. ἢ μσ.) Διόμνυμαι, Μ. ὀμοῦμαι ἀντὶ ὀμόσομαι (ἀόρ. Διωμοσάμην, πρκ. Διομώμοκα κτλ.). Κάμνω (Ἀρνοῦμαι ἢ Βεβαιόνω τι [ἐν γέν.] Μαρτύρομαι μὲ) φρικτοὺς ὅρκους. « Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα, « Δημ.

Δι-μολογέω-ῶ, καὶ (μσ.) Διομολογέομαι -οῦμαι, Μ. ἡσω, ἠσομαι. Ὁμολογῶ (Ὑποσχομαι) μετὰ βεβαιότητος, συμφωνῶ ἀμοιβαίως πρός τινα.

Διομολόγησις, εως, ᾗ

Διομολογία (ἡ). Ὑπόσχεσις (συνθήκη, συμφωνία) ἀμοιβαία.

Δίον, Π. ἀντὶ Ἔδιον, ἀόρ. β'. τοῦ Δίω.

Δίον, αἴτ. ἑν. ἀρσ. ἡ οὐδ. τοῦ Δῖος.

Διονυμάζω, Μ. ἰσω. Διαθρυλλῶ (Διτφημίζω) τὸ ὄνομά τινος, (ἀθτ) « Διωνομασμένος, « ὁ ὀνομαστός, περίφημος.

Διονῦς, Π. ἀντὶ Διόνυσος.

Διονύσια (τά), ἴδε Διώνυσος.

Διονυσιάζω, Μ. ἀσω. Ἡκτελῶ (Ἑορτάζω) τὰ Διονύσια.

Διονυσιακὸς, ἡ, όν. Ὑφάντιγκιον εἰς τὸν Διόνυσον ἢ τὰ Διονύσια. « Διονυσιακὰ (τά), « ποιήματα εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διονυσιάς, άδος (ἡ), Π. ἐπίθ. ἀντὶ Διονυσία ἢ Διονυσιακή. ||. (οὐσ.) τὸ φυτ. πήγανον ἢ ἀνδρόσαιμον.

Διονυσιαστής, οῦ (ὁ), ὁ ἑορτάζων τὰ Διονύσια.

Διονυσιοκόλακες (οἱ). οἱ κόλακες τοῦ (τυράννου) Διονυσίου. 2) οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, δηλ. οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ (ὑποκριταὶ κτλ.).

Διονύσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον, Βακχικός. ||. (οὐσ.) Διονύσιον (τὸ), ὁ ναὸς καὶ « Διονύσια (τὰ), ἡ ἑορτὴ τοῦ Διονύσου (διαιροῦντο εἰς μεγάλα [τὰ κυρ. Διονύσια] καὶ μικρὰ [τὰ ἄλλ. Λήναια ἢ ἐν Λίμναις] καὶ ἐπελοῦντο ἐκεῖνα μὲν εἰς τὴν πόλιν, ταῦτα δὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν Ἀθην.)

Διονυσομανέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μαίνομαι ὑπὸ τοῦ Διονύσου, ἐκβακχεύομαι.

Διόνυσος (ὁ). ὁ ἄλλ. Βάκχος, θεὸς τῆς μυθολογ. (συνκδχ.) Π. ὁ οἶνος.

Διόνυχος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διώνυχος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δι' ὄνυχος, ἐπεξειργασμένος, ἐξηκριβωμένος.

Διοξειῶν (ἡ), ἄκλ. (μουσικ.) ἡ ἄλλ. Διὰ πέντε (ἔνν. χορδῶν ἢ φωνῶν συμφωνία), (Γαλλ.) la quinte, Ζ. Διαπασῶν.

Διόπαι, ῶν (αἱ), Ζ. Δίοπος (ὁ, ἡ).

Διόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖς (τέκνον) τοῦ Διός.

Διόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθείς, θεόπεμπτος.

Διόπτρ, Συνδ. ἀντὶ Δι' ὄπερ, = Διό.

Διοπτεύω, ἐος (ὁ, ἡ), = Διόπτης.

Διόπη, ἴδε Δίοπος.

Διοπομπέω-ῶ καὶ (μτ.) Διοπομπέομαι-οῦμαι, Μ. ἤσω, ήσομαι, = Ἀποδιοπομπέομαι.

Διοπόμπησις, εως (ἡ), = Ἀποδιοπόμπησις.

Δίοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἢ πανταχόθεν ἢ πέρα-πέρα τρύπας (ὀπὰς) τρυπητός, καφασωτός, (παρβλ. Διάτρητος), (θθ. ||. οὐσ.) Διόπαι (αἱ), εἶδ. σκαλαρηκίων.

Δίοπος (ὁ), [διὰ, †ὄπτομαι-ὁράω]. ἔφορος, ἐπιστήρητής, (Π.) ἀρχηγὸς, διοικητής· (ναυτ.) ἐπιστάτης πλοίου, (Ἰταλ.) σοπρακάρικο, (ἴδε καὶ Διοπτεύω).

Διοπτεία (ἡ), = Διόπτευσις.

Διοπτάνομαι, Μ. ὀφθομαι, = Διορῶ, διοπτεύω. 2) (πθ.) = Διαφαίνομαι.

Διόπτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Διοπτεύω, Μ. εὔσω, = Διοράω, βλέπω ὅλα τὰ μέρη ἢ διὰ μέσου τινὸς, (ἐπμ.) παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, παραμονεύω, κατασκοπεύω· ἐπιτηρῶ, ἐπιμελοῦμαι. ν' Ὁ διοπτεύων τὴν ναῦν, « Δμ., (ἴδε Δίοπος).

Διοπτὴρ (ὁ), = Διόπτης, κατάσκοπος· ἐπιτηρητὴς· παρατηρητὴς· (χειρουργ. καὶ γεωμετρ.) = Διόπτρα.

Διόπτης, ου (ὁ), = Δίοπος, ὁ διοπτεύων (παρατηρῶν, κατασκοπεύων κτλ.)

Διόπτρα (ἡ). (ἐν γέν.) ὄργανον διὰ μέσου τοῦ ὁπ. βλέπει τις ἢ ἁπλῶς ἢ καθαρώτερα ἢ μακρύτερα, (ἐπμ.) ὑαλὶ (ἢ μᾶλλ. λίθος διαφανὴς) διὰ τὰ παράθυρα ἢ διὰ τὰ 'μμάπια, (Γαλλ. lorgnette). (ἰδιαιτ. δὲ γεωμετρ. μὲν) ἐργαλεῖόν τι μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν τὰ ὕψη, καὶ ἐν γέν. τὰς ἀποστάσεις ἢ τὰς ἐπιφανείας, (χειρουγ. δὲ) = Διαστολεύς.

Διοπτρ ἰα (ἡ). ἡ διὰ τῆς (γεωμετρ.) διόπτρας ἐργασία

Διοπτρίζω, Μ. ἰσω. Ἀνοίγω ἢ παρατηρῶ πληγὴν διὰ τῆς (γεωργ.) διόπτρας.

Διοπτρικὸς, ἡ, όν. (γεωμετρ.) Ὁ ἀνήκων ἢ καταγινόμενος εἰς τὴν διοπτρείαν.

Διόπτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διόπτρα (χειρουργ.).

Διοπτρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοπτρίζειν, ἡ χρῆσις τῆς (χειρουργ.) διόπτρας.

Δόπτρον (τὸ), = Διόπτρα, (κυρ.) ὑαλὶ (διὰ τοῦ ὁπ. βλέπομεν). « Οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρον, « Ἄλκ.

Διορατικὸς, ἡ, όν. Ὁ βλέπων μακρὰν, ὀξυδερκὴς, (μτφορ.) ὁ γνωρίζων (προφητεύων) τὰ μέλλοντα, [ἐκ τοῦ

Διοράω-ῶ, Μ. διόψομαι (παρτ. Διεώρων, πρκ. Διεώρακα ἢ πθ [πσν.] Διῶμαι, ἀόρ. Διεῖδον καὶ πθ. Διῶφθην κτλ.). Βλέπω διὰ μέσου τινὸς, (ἐπμ.) βλέπω καθαρώτερα καὶ μακρύτερα, παρατηρῶ μὲ ἀκρίβειαν, διακρίνω.

Διοργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι ὀργανικῶς, τῷ δίδω ὀργανισμὸν, συναρμόζω, διοργανίζω.

Διοργάνωσις, εως (ἡ). διοργανισμὸς, τεχνικὴ (ὀργανικὴ) κατασκευὴ τοῦ σώματος κτλ.

Διοργίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ μὲ ὑπερβολήν.

Διόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὀργυιῶν ἔκτασιν. «Λίμνη, - βάθος—, « Ἡρ.

Διοργυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω ὡς ὄργυιαν. ||. (εὐχρ. κυρ. ἢ πθ. μτχ.). Διοργυιωμένος, η, ον. Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ὡς ὁ μετρῶν ὄργυιαν.

Διορθεύω, Μ. εὐσω, Π. ἀντὶ-

Διορθόω-ῶ. Μ. ώσω. Ἰσάζω, τακτοποιῶ, διορθόνω· καταρθόνω, οἰκονομῶ (μίαν ὑπόθεσιν). ν' Ἐκεῖνα δὲ ἤθη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο,« Δίσχ., (κοιν.) ἔπασχε νὰ τὰ 'μπαλώσῃ.

Διόρθωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διόρθωσιν, μέσον (τρόπος) διορθώσεως.

Διόρθωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορθόνειν, ἐπανόρθωσις, τακτοποίησις, βελτίωσις, ξεκαθάρισμα (ἐξοφλήσεις) λογαριασμοῦ κτλ.

Διορθωτὴρ, Π. ἀντὶ-

Διορθωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διορθόνων (κυρ. σύγγραμμα). «Αἱ δὲ κα διορθωσις τῶν νόμων γίγνηται, ταξάντων οἱ διορθωτῆρες, « Ἔπορρ.

Διορθωτικὸς, ἡ, όν, καὶ (ἐπ/ρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἱκανὸς καὶ πρόθυμος) εἰς διόρθωσιν, ἐπανορθωτικός.

Διορία (ἡ). διάστημα καιροῦ προσδιωρισμένον, προθεσμία, (παρβλ. Διωρία).

Διορίζω, Μ. ἰσω. Χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου διὰ συνόρων, τραβῶ (ἢ χρησιμεύω ὡς) σύνορον, (ἐν γέν.) διαγωρίζω ν' Ὁ Τάναϊς διορίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας,« Διόδ. »Τὸ νῦν διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὰ μέλλον,« Θεμιστ. (καὶ πθ.) »Μηρὸς πλατεῖᾳ γραμμῇ διωρισμένος,« Ξεν. 2) = Διακρίνω. »Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρή,« Γαλ. 3) προσδιορίζω, παραγγέλλω ῥητῶς· ἀποφαίνομαι, ἀποφασίζω· διϊσχυρίζομαι, βεβαιόνω. « Τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον, « Πλάτ. » Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,« Σοφ. (καὶ μσ.) » Διόρισαι τέρως λέγεις,« αὐτ. »Ὃ νῦν αὖτος διέβαλλε ἢ διωρίζετο, (καὶ παθ.) « Οὐ καλῶς δοκεῖ διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν,« Ἀρστ. « Τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων,« αὐτ. 4) μεταφέρω τι ἐπέκεινα τῶν συνόρων, ὑπερορίζω. « Τὸ δὲ βουλοὶ ἔξω τῶν ὅρων τῆς χώρας ἀποκτείναντας διορίσαι.« Πλάτ. »Ὅπως τὸν ἐνθένθε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διοριοῦμεν,« Ἰσοκρ. (ἢ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) »Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν,« Εὐρ., ὑπερβῆναι.

Διόρισμα (τὸ). τὸ διωρισμένον (χωρισμένον ἢ ἀποφασισμένον) πρᾶγμα.

Διορισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορίζειν, διὰ συνόρων χωρισμὸς· προσδιορισμὸς διασάφησις· διαφορά.

Διοριστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διορίζειν.

Δι-ορκίζω, Μ. ἰσω, = Διόμνυμι, (ὄθεν

Διορκισμὸς (ὁ). ἡ μεθ' ὅρκου διαβεβαίωσις

Διόρκωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου ὑποχρέωσις.

Διορμάω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέχω μὲ ὁρμὴν τῆδε κἀκεῖσε.

Διορμίζω, Μ. ἰσω. Ἀράζω (Ἀσφαλίζω) τὰ καράβι εἰς τὸν λιμένα (ὅρμον).

Διόρνυμαι, Μ. ὀρσομαι ἢ ὀροῦμαι, Π. διαβαίνω καὶ ἐβγαίνω ἔξω μὲ ὁρμὴν· ἐκπορεύομαι.

Δίορος (ὁ, ἡ). Ὁ χρησιμεύων ὡς σύνορον, (ὄθεν: ||. εἰς τὸ παιγν. τοῦ Ἐφεδρισμοῦ) ὁ λίθος τὸν ὁποῖον βάλλομεν ὡς σημάδι.

†Διόρροφος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διώροφος.

Διορύσσω (ἐκ Δι-ερρύσω)-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ μσ. Μεταβάλλομαι) εἰς ὀρύσσω (τσ. ρρύσσω), (κοιν.) κόπτω, τυρίζω.

Διορρύσσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ὀρύσσω μεταβολὴ (τοῦ γάλακτος, τῆ αἵματος ᾗ), (κοιν.) κόψιμον.

Διορυγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορύσσειν, διόρυξις, σκάψιμον διορύγματος. 2) τῷ

Διόρυγμα (τὸ). τὸ διωρυγμένον μέρος, λαγοῦμι ἢ χανδάκι, (παρβλ. Διώρυξ).

Διορυκτὸς (κτρὶς), ίδος (ἡ). ἡ διορύσσουσα. « Χελώνη -, « Πολιορκ.

Διόρυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Διορύσσω (ττω), Μ. ορ-ξω. Σκάπτω ἀνάμεσα, τρυπῶ, ἀνοίγω λαγοῦμι ἢ χανδάκι. (συνκδχ.) χαλνῶ, ἀνατρέπω. »Τὴν χερρόνησον διορύξει,« Δμ. »Διορύσσαντες τοὺς τοίχους,« Θκ. (ᾗ μτφορ.) »Κακουργήσασι ᾗ διορύξαι πράγματα,« Δμ. (καὶ πθ.) » Διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις,« αὐτ.

Διορυχὴ (ἡ), = Διορυγή.

Διορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Χορεύω κατὰ συνέχειαν ἢ εἰς ἐκτεταμένον μέρος. (μὲ δοτ.) χορεύω ἀμιλλῶμαι πρός τινα.

Διόρωσις, εως (ἡ), = Διορρώσις.

Διός, γεν. τοῦ Ζεύς.

Δῖος [κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Διιος], α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καταγόμενος ἀπὸ) τὸν Δία, θεῖος, (ἐπμ.) μέγιστος, εὐγενέστατος, ἀνδρειότατος, ἐνδοξότατος, ὡραιότατος κτλ., (ἐν γέν.) ἔξοχος (ἐξαίρετος, θαυμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιος) ὡς τὸ εἶδός του. » Δῖος ὑφορβός, « Ὀδ., ὁ ἀγαθός, ὁ ἐνάρετος ἢ θεοφιλής. » Δῖα Χάρυβδις, « Ὀδ., ἡ τερατώδης. (ἐξ μὲ γεν. πλθ. ὡς ὑπερθ.) » Δῖα θεάων, « Ἰλ. Ω. » Δῖα γυναικῶν, « Ὀδ. Ο.

Διόσδοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, θεοδότος.

Διοσημεία (ἡ). = (ἀσυνήθιστον) φαινόμενον τῆς ἀτμοσφαίρας, (π. χ. βροχὴ ἢ βροντὴ ἐν καιρῷ αἰθρίας, κύκλος περὶ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην κτλ.), (ἐπιμ. κατὰ τοὺς παλ.) σημεῖον (θαῦμα) τοῦ Διός, οἰωνὸς τοῦ μέλλοντος.

‖Διοσημεῖον (τὸ), καὶ

Διοσημία (ἡ), Π. ἀντὶ Διοσημεία.

Διόσκοροι (οἱ), Π. ἀντὶ Διόσκουροι.

Διοσκούρειον (τὸ), ναὸς τῶν Διοσκούρων.

Διοσκοῦροι (οἱ). (κατὰ λέξ.) παῖδες (κοῦροι) τοῦ Διός, (ἰδιαιτ.) ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης (τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λήδας). 2) (μτγμ.) μετεώρά τινα φαινόμενα εἰς τὰ ἐξάρτια τῶν πλοίων ἐν καιρῷ τρικυμίας, (κοιν.) τελώνια. 3) ἀστερισμός τις τοῦ Ζωδιακοῦ, οἱ ἄλλ. Δίδυμοι.

Διόσμος (ὁ, ἡ). ὁ διαβιβάζων τὴν ὀσμὴν, (παρβλ. Διηχής). ‖. (οὐσ.) ἡ ἰδιότης τοῦ διαβιβάζειν τὴν ὀσμὴν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως.

Διόσπυρον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ ἑπομ.

Διόσπυρος (ὁ), εἶδ. δένδρου τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς ὁμοιάζει τὸ κεράσιον, (ἴσ. ἡ) ἀγριοκερασιά, (κατὰ τὸν Λιννᾶ.) εἶδος λωτοῦ.

Διόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιζόμενος ἀπὸ) δύο ὀστᾶ (κοκκάλα).

Διοφθαίνω, Μ. ἀνῶ. Δίδω εἴς τι ὀσμὴν (καλὴν ἢ κακήν).

Διότι, συνδ. Αἰτιολογ. ἀντὶ Δι' ὅ,τι, διατί. « Ἢ καὶ ἔχοις ἂν εἰπεῖν διότιμ » Ξεν. 2) ἀντὶ τοῦ Ὅτι. » Πυνθάνομαι διότι, « Δμ.

Διοτρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀναθρεμμένος, (ἐπιμ.) εὐγενὴς, καλοανατεθραμμένος, (παρβλ. Διογενὴς).

Διουρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κατουρῶ, ἐβγάλλω διὰ τοῦ οὔρου (συγχ. τῷ Διαῤῥοια).

Διουρητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων δυναμιν κινητικὴν τῶν οὔρων.

Διουρίζω, Μ. ἴσω. Ἰων. ἀντὶ Διορίζω.

Διοφθὴς, εἶσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διορῶ.

Διοχετεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοχετεύειν.

Διοχετεύω, Μ. εὐσω. Φέρω (Ὀδηγῶ) δι' ὀχετοῦ τὸ ὕδωρ.

Διοχὴ (ἡ), [διέχω]. διάστημα.

Διοχὴς, ἴδε Διωχὴς.

Διοχλεω-ῶ, Μ. ἤσω, = Διενοχλέω.

Διοχλίζω, Μ. ἴσω. Ἀνασηκόνω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἀνοίγω (χωρίζω) διὰ τῆς βίας.

Διοχυρόω-ῶ Μ. ὤσω. Ὀχυρόνω τι καλῶς ἢ παντοχόθεν.

Διόψις [διοπτεύω], εως (ἡ). τὸ βλέπειν διὰ μέσου τινὸς, παρατήρησις ἀκριβὴς, (συνκδχ.) κατανόησις.

Δίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο παῖδας.

Διπαλαιστιτὴς, α, ον, καὶ

Διπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο παλαιστὰς ἑκάστην.

Δίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [δὶς, πάλλω]. ὁ ῥιπτέμενος (τινασσόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ ἑκατέρωθεν, (ἐν γεν.) διπλοῦς ἢ ἀλλεπαλλήλως (συνεχ.) ἐνεὸς φοβερὸς, ὁρμητικός. » Ξίφος δίπαλτον, « Εὐρ., τὸ δίστομον. » Στρατὸς δίπαλτος, « Σοφ., ὁ προσβάλλων ἀπὸ δυο μέρη συγχρόνως, (παρβλ. Τρίπαλτος).

Διπηχυαῖος, α, ον, καὶ

Δίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πήχεων ἔκτασιν.

Διπλάδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διπλάσιος.

Διπλάζω, Μ. άσω, = Διπλασιάζω. (ἐξ ἄλλ. ἢ ἀμέσ.) εἶμαι ἢ γινομαι διπλοῦς, διπλασιάζομαι.

Δίπλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. συγκείμενος ἀπὸ δύο ἀλλεπαλλήλους θεμέλιας πλάκας, (ἐν γέν.) διπλοῦς, (ἐπὶ ὑφασμ.) δίμιτος, (ἐπιμ.) πλουμιστὸς ἢ πλατὺς ἢ μὲ δύο ὄψεις. ‖. (οὐσ.) = Διπλοῦς. 2) δοκὸς (πατερὸν) πλοίου.

Διπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι διπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε. ‖. (ἀμτδτ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι ἢ γίνομαι διπλάσιος. » Ἡ ὁλκὰς ἐδιπλασίασε, « Ἀσ., ἐκέρδισε τὰ διπλάσια, (κοιν.) ἐδίπλωσε τὸν σερμαγέν της. (καὶ μὲ γεν.) » Καρπὸν διπλασιάζοντα τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις φυομένων, « Διόδ.

Διπλασιάσιος, εως (ἡ) καὶ

Διπλασιασμὸς (ὁ). τὸ διπλασιάζειν ἢ διπλασιάζεσθαι, διπλασιασμα.

Διπλασιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διπλασιάζειν ἐπιτήδειος.

Διπλασιολογία (ἡ). ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Διπλάσιος, α, ον, = Διπλοῦς, δύο φοραὶς τόσος ἢ μεγαλήτερος (κυρ. μὲ γεν.) » Διπλάσιος αὐτῶν μυχοῦνται, » Πλάτ. » Διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς στρατείας, « Ἰσοκρ (καὶ χ. ἢ ἐλλ. τῆς γεν.) » Διπλασίαν ἐκτίνειν, » Πλάτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ,) » Ἀπὸ διπλασίων χρημάτων ἢ πρότερον, « αὐτ. ‖. (τὸ αὐθ.) Διπλάσιον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Διπλασίως. » Διπλάσιον ὠνησας, » Θκρ.

Διπλασιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διπλασιάζω.

Διπλασίων, ονες (ὁ, ἡ), = Διπλάσιος.

Διπλασίως, ἐπίῤῥ. Δύο φοραὶς τόσων, τὸ διπλοῦν. » Διπλασίως ἐπιῤῥώσθησαν, « Πλθ. (καὶ καταχῤῥ.) » Διπλασίως ἐλάττω, » Πλάτ.

Διπλασμὸς (ὁ), [διπλάζω]. = Διπλασιασμός.

Δίπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πλέθρων ἔκτασιν. ‖. (οὐσ.) Δίπλεθρον (τὸ), διπλοῦν πλέθρον, διάστημα δύο πλέθρων.

Δίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πλευράς.

Διπλῆ (ἡ), θηλ. τοῦ Διπλοῦς. ‖. (οὐσ.) = Διπλοῦς. 2) (γρμτ. καὶ κριτ.) σημεῖον ἀμφιβολίας ἢ προσοχῆς (εἰς τὰ ὁράματα καὶ ποιήματα).

Διπλῆ, (κυρ.) δυτ. θηλ. τοῦ Διπλοῦς. ‖. (ὡς ἐπίῤῥ.) = Διπλασίως.

Διπληγὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Διπλοΐς.

Διπληθὴς, ες, ἡ ες (ὁ, ἡ), Π. δὶς τοσοῦτος τὸ πλῆθος, διπλάσιος τὴν ποσότητα, (καὶ' ἄλλ. ἀντὶ

‖Διπλήθρης, εος (ὁ, ἡ), Π. δύο φοραὶς γεμισμένος.

Διπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλάσιος.

Διπλινθὸς (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύω πλίνθους. » Θυρὶς —, « Ἐπιγρ.

Διπλαιβάματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν διπλᾶ ἢ διπλωμένα (ἐνδυμένα ἀπὸ μέτω) ἱμάτια.

Διπλόη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ διπλοῦ, διπλότης· διπλᾶ, τσάκισμα. » Χιτῶνος —, « Ἡσιόδ. » Ἱμάντος —, « Πλδ. » Σιδήρου —, « Πλάτ. καὶ Πλ., ἡ διπλωματικὰ (ζαφωμαιὰ) τὴν ὁπ. σχηματίζει ὅταν δὲν ἦν' ἀτόφους (μονοκομματος) ἀλλὰ συνθεμένος ἀπὸ δύο λάμαις κτυπημέναις μαζῆ. » Ὀστέου —, « Ἱππκρ., τὸ ἔνδοθεν (τὸ ἀπαλώτερον) τοῦ κοκκάλου.

2) (μεταφορ.) διπλοῦν (μυστηριῶδες) νόημα· ἀλληγορία. » » Τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης, « Γργ. 3) διπλότης χαρακτῆρος, ὑποκρίσεως, διπροσωπία. » Ἁπλῆσης ὑποτυπώσεως καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος, « Ἀξ.

Διπλοῦρις, ὑριγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶς τρίγας. » Π(τυς —, « Ὀππ., ἡ ἔχουσα διπλᾶ βελόνια (φύλλα).

Διπλοΐζω, Μ. ίσω, Π. = Διπλασιάζω.

Διπλοΐς, ΐδος (ἡ) (κυρ. χλαῖνα ἢ ἁθὴς) πλατεῖα (μεγάλη, » Διπλῆ, « [ἴδε Διπλοῦς].) ὥστε νὰ τυλίσσεται δὶς περὶ τὰ σῶμα, (παρβλ. Ἁπλοΐς). 2) (χειρεργ.) = Διπλόη (στάτευ).

Δίπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ δύω πλωνάς, (ἐν γέν.) διπλοῦς.

Δικλοος, όη, οον, Ἰων. καὶ

Διπλόος, ῆ, όν, Π. ἀντὶ Διπλοῦς.

Διπλοστήμαντος καὶ Διπλόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν.

Διπλοσύνθετος (ὁ, ἡ). διπλοῦς (τὴν φύνθεσιν).

Διπλότης (ἡ), = Διπλόη.

Διπλοῦς [ἴδε Διπλοος], ῆ, οῦν. Δύω φοραὶς τόσος, διπλόος· διπλάσιος. » Δίκαιον διπλοῦν, « Ἀσ., τὸ δίπατον. » Χλαῖνα διπλῆ, « Ἰλ. Κ., ἡ ἄλλ. Διπλοΐς. » Λόγος διπλοῦς, « Ἀρχ., ὁ ἐκ δύω λέξεων ἢ μερῶν τοῦ λόγου συγκείμενος, σύνθετος· » οἷον τὰ Χρονοτριβεῖν· χρησιμωτάτη δὲ ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς· οὗτοι γὰρ ψοφώδεις, « Ἀρχ. (παρὰ τοῖς μετγν. καὶ συγχρ.) » Ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης δ.πλότερον ὑμῶν, » Εὐαγγ. 2) (μεταφορ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἁπλοῦς, (θηλ.) διπρόσωπος, ὑποκριτὴς, δόλιος. » Διπλοῦς ἀνὴρ, « Εὐρ. 3) « Διπλᾶς ὄψεις ἀράξας, « Σοφ. (πλθ.) = Δίτυπος (ἐνίοτε) ἀντὶ Κωφός, (κοιν.) δύω δίπλαις. » Διπλῆν ἔκανθαν καὶ παλίῤῥοπον γένυ, « Εὐρ. (Ἡλ. 492), τὴν ῥάχιν τοῦ γέροντος. 4) » Διπλόα ἤματα, « Ἁπλόος. ‖. (τὸ οὐδ.) Διπλοῦν ᾗ (Π.) Διπλᾶ, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Διπλασίως. » Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, « Γνμ. » Διπλᾶ περιῤῥηγνύουσι, « Ὀππ.

Διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω ἢ διπλασιάζω.

Διπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε διπλωμένον. 2) τσάκισμα γινόμενον εἰς τὸ δίπλωμα. 3) ἀγγεῖον διπλοῦν (ἕνα μέσα εἰς τὸ ἄλλο ὥστε βράζοντος τοῦ νεροῦ τὸ ὑπ. εἶνε εἰς τὸ μεγαλήτερον, νὰ βράζῃ συγχρόνως καὶ τὸ περιεχόμενον (ὁποῖον δήποτε πρᾶγμα) εἰς τὸ μικρότερον, (ἢ ἀλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λ.) bain-Marie 4) γράμμα ἀνοικτόν (ἀβούλλωτον, διπλωμένον μόνον) τό ὁπ. ἐκδίδει χάριν τινός ἢ δ.οίκησις, πυττάκι, (Ἰταλ.) patente ἡ passaporti, ἡ ὅ) ἔγγραφον τοῦ ὁπ. φυλάττεται ἀντίγραφον ἢ ἐκδίδονται δύο ὅμοια ἀντίγραφα, διπλόγραφον, (Γαλλ.) duplicata.

Δίπλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διπλόνειν, διπλωμα. διπλασιασμός· σύνθεσις (λέξεως).

Δίπνους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (φυσῶν, ξεθυμαίνων) ἀπό δύο μέρη (τρύπας).

Διπόδης, ου (ὁ, ἡ), = Διποδιαῖος.

Διποδία (ἡ). δύω πόδες (πρασιῶν.) ὁμοῦ. 2) = Διποδιασμός.

Διποδιάζω, Μ. άσω ᾗ Δ. άξω. Χορεύω τόν διποδιασμόν.

Διποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων δύω ποδῶν ἔκτασιν.

Διποδιασμός (ὁ). εἶδος Σπαρτιατικοῦ χοροῦ.

Διπόλια (τά). Π. ἀντί Διπόλια.

Διπολῆτις, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς δύο πόλεις.

Δίπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό, διῃρημένος εἰς) δύο πόλεις.

Διπολίτης, ου (ὁ). πολίτης δύω πόλεων.

Διπολιώδης, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντί Διπολιώδης.

Δίπολος (ὁ, ἡ), [δίς, πολέω]. δύω φοραῖς ὀργωμένος. 2. Π. διπλοῦς.

Δίπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πόρους (περάσματα, ὁρμους).

Διπόταμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ποτιζόμενος ἀπό) δύω ποταμούς.

Δίπους, ουος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιπατῶν μέ) δύω πόδας.

Διπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πρόσωπα (ὄψεις).

Διπρυμνος καί

Δίπρωρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μέ δύω πρῴρας ᾗ δύω πρύμνας (θηλ. κατασκευασμένη εἰς τρόπον ὥζε ἡ πρῴρα της νά χρησιμεύῃ κατά τήν χρείαν ὡς πρύμνη ᾗ τό ἀνάπαλιν), ἴδε Ἀμφίπρυμνος.

Δίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πτερά (πτέρυγας [καί ἀρχιτεκτ.] σειρας στύλων).

Διπτέρυγος καί

Διπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Δίπτερος.

Δίπτυξ, υχος (ὁ, ἡ), = Δίπτυχος.

Δίπτυον (τό), παρά Κυπρ., εἶδος μίτρου. διά τά γεννήματα χωρῶν δύο πτύχ (ἤ ἡμιμέδιμνον).

Διπτυχής, έος καί

Δίπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πτύχας (δίπλας), διπλωμένος εἰς δύο, (ἐν γέν.) διπλοῦς· ξευγαρωτός, δίδυμος. (Π. ᾗ πλθ.) δύο. ‖ (ὑδρ.) Δίπτυχα (τά), ὅπου εἶνε καταγεγραμμένα τά μνημονευόμενα ἐπ' ἐκκλησίας ὀνόματα. ‖ (ἐπίρ.) Διπτυχα, α δύω διπλαις, (Τυρκ.) δύο κάτια.

Δίπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πτώσεις (διπλοῦν μετασχηματισμόν τῆς καταλήξεως).

Δίπυλας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πύλας (θύρας), δίπορτος.

Διπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πυρῆνας (κοκκυδύσια).

Διπυρίτης, ου καί

Δίπυρος (ὁ). (ἄρτος) βαλμένος εἰς τό πῦρ (ψημένος) δύω φοραῖς, παξιμάδι. 2) (θηλ.) ὁ Ἀμπάς—, « Ἀρχφ., ἡ διπλῆ (μέ δύο φυλλ.).

Δίπωλος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος ὑπό δύω πώλων (ἵππων).

†Δίραβδος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Δίβραβδος.

Δίρκος (ὁ). τό ἄνθος ἢ ὁ καρπός τῆς πίτυος, ἴδε Φθείρ).

†Διρκαία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Κιρκαία, εἶδος φυτοῦ.

Δ ρ άβδος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος μέ δύω ράβδους (γραμμαῖς, ἀράδαις).

Δίῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλοῦν ῥυθμόν, συνιστάμενος ἐκ δύω ῥυθμῶν.

Δ ῤῥ ωμία (ἡ), τό ἀφῃρημένον οὖσ. τοῦ-

Δ ῤῥ ωμος (ὁ, ἡ). (ἀμύξ) μέ δύω ῥωμούς (ῥούνταις, τιμόνια), (θηλ.) τέθριπτον.

Δίς, ἐπίῤῥ. Δύω φοραῖς.

Δισαθές (ὁ, ἀ), Δ. Π. ἀντί Δισηθές.

Δίσαιμος (ὁ, ά), Δ. ἀντί Δισήμος.

Δ σάρπαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίς ἁρπαγείς.

Δισδέκατος, η, ον. Εἰκοστός.

Δισεγγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ-

Δισέγγονος (ὁ, ἡ). ὁ υἱός (ἡ θυγατηρ) τοῦ ἐγγόνου.

Δίσεκτος (ἡ), Λατ. Bissextus. (ἐνν. ἡμέρα) ἡ 24 τοῦ Φεβρ. (δίς ἕκτη πρό καλανδ. Μαρτ.) τήν ὁποίαν κάθε τεσσαρας χρόνους ἐμέτρουν (πρός ἀστρονομικόν ἐξισασμόν τῶν ἐνιαυτῶν) διπλῆν.

Δισιξυδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

Δισεξάδελφος (ὁ). ὁ υἱός ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ (ἢ τῆς) ἐξαδέλφ. ἢ τοῦ (τῆς) ἀνεψ., ὁ ἄλλ. Ἀνεψιαδοῦς, ἡ 2) ὁ δισέγγονος τοῦ (τῆς) ἀδελφ. μου.

Δίσευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύω εὐνάς (δηλ. συνκλ.) γυναῖκας.

Δίσεφθος (ὁ, ἡ) δύω φοραῖς βρασμένος, ξαναβρασμένος, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Δίεφθος.

Δίσηθες (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίς ἠθέησε (γενόμενος νέος), ξανανειώσας.

Δίσημος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων διπλῆν σημαίαν, (Γραμ.) = Δίχρονος.

Δισθανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίς ἀποθανών.

†Δισκάλαμος, ἐσφαλμ. ἀντί

Δισκαλμος (ὁ, ἡ), = Δίκωπος.

Δ σκελής, έος (ὁ, ἡ), = Δίκωλος. « Περίοδος λόγου—, « Ῥτρ.

Δίσκευμα (τό). τό ῥίψιμον τοῦ δίσκου ἢ τό ῥιπτόμενον ὡς δίσκος.

Δισκεύς, έως (ὁ). φωτεινόν τι μετέωρον ἢ κομήτης εἰς σχῆμα δίσκα, (παρβλ. Πίθεως).

Δισκευτής, οῦ (ὁ), = Δισκεβόλος, [ἐκ τοῦ

Δισκεύω, Μ. ευσω καί Π.

Δισκέω, Μ. ήσω, = Δισκεβολέω, (ἐν γέν.) ῥίπτω μακράν, τινάζω, ἀφενδονίζω.

Δίσκημα (τό), Π. ἀντί Δίσκευμα.

Δισκητήρ (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἢ συνιστάμενος ἀπό) δύο σκῆπτρα (παρβλ. Διθρονος).

Δισκοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω, Τινάζω) τόν δίσκον.

Δισκοβολία (ἡ). τό ῥίψιμον τοῦ δίσκου.

Δισκοβόλος (ὁ). ὁ ῥίπτων τόν δίσκον.

Δισκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα δίσκου, (ἐπμ.) = Φακοειδής.

Δισκόρας, ακος (ὁ). διπλοῦς Κόραξ, δίς πανουργότερος τοῦ Κόρακος (περιφήμου τινός δικορράφου, τοῦ ὁποίου ὁ μαθητής Τισίας ὁ Συκελιώτης ἐφάνη τοσον ἐπιτηδειότερος, ὥστε ἀπεστέρησε ᾗ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ τόν διδάσκαλόν του ὅλον καί ἡ παροιμ. « Κακοῦ Κόρακος κακόν ὠόν ».

Δισκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος δίσκου.

Δίσκος (ὁ), [ξοίκω]. ὁ φακοειδής λίθινος ἢ μετάλλινος ἢ ξύλινος ὄγκος (τόν ὁποῖον ἐῤῥίπτον οἱ παλαιοί πρός σωμασκίαν καθώς τώρα τό) λιθάρι, (ἡ ταῖς) ἀμάδαις (παρβλ. Σόλος). 2) (συνκόχ.) κάθε ἐπίπεδον ἀγγεῖον, (κοιν.) δίσκος, (ὄθεν 3) (μτνμ.) ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου.

Δ σκουρα (τά), [δίσκος, εὖρος = ὄρος]. τό σημάδι (διάστημα) ὅπου σύνανται νά φθάσῃ ῥιπτόμενος ὁ δίσκος.

Δισκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κεβαλῶν) δίσκαν.

Δισμυριανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) δισμυρίους ἄνδρας (20,000 κατοίκους). « Πόλις—, « Στρ.

Δισμύριοι, αι, α. Δύο μυριάδες, δηλ. 20,000. ‖ (ᾗ ὀν. μόνον εἰς τήν φρσ.) « Δισμυρία ἵππος. « Λκ., 20,000 ἱππικόν.

Δίσπαππος (ὁ). ὁ πάππος τοῦ πατρός μου.

Δισπ θαμάτος (-μιατος), α, ον καί

Δισπιθάμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Δισπόνδειος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ δύω σπονδείων (τεσσάρων ὅλ. μακρῶν συλλαβῶν) συγκείμενος πούς.

Διασπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω (τήν αὐτήν ἀγρόν) δίς τοῦ Ἔτους.

Δισσάκι καί Δισσάκις, ἐπίῤῥ. Π. ἀντί Δίς. δύο φοραῖς.

Δ σσάσχης, ου (ὁ), Π. = Δικράτης, ἄρχων μεθ' ἑτέρου.

Δισσαγῆ, ἐπίῤῥ. = Διττάκουδ καί Δισταγῶς.

Δισσεύω, Μ. εύσω, = Διωτερόω, διπλασιάζω, ἐπαναλαμβάνω.

Δισσογλωσσία (ἡ), τό νά ᾖνέ τις =

Δισσόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Δίγλωσσος, ὁμιλῶν δύο γλῶσσας.

Δισσογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ δίδυμα ἢ δίς τοῦ Ἔτους.

Δισσογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι κατά δύω διαφορετικούς τρόπους. « Δισσογραφούμενον, « Εὐς., χωρίον ἢ λέξις ποικῆ τοῦ ἢ συγγραφέως, τό ὁποῖον εὑρίσκεται γραμμένον καί κατά δύω διαφορετικούς τρόπους.

†Δισσόκερας, ατος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) τοῦ

Δισσόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω (δίπλα) κέρατα.

Δισσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τό αὐτό πρᾶγμα κατά δύω τρόπους· μεταχειρίζομαι δύω συνωνύμους ἢ ξεις ἀντί μιας. 2) λέγω δίς (ἐπαναλαμβάνω) τόν αὐτόν λογον.

Δισσολογία (ἡ). τό δισσολογεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως ἢ ἡ διά δύω συνωνύμων λέξεων ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἰδέας.

†Δισσολόγιστος, ἐσφαλμ. ἀντί Δυσλόγιστος.

Δισσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ δισσολογῶν· (μτφρ.) = Δίγλωσσος, δόλιος.

Διασοποιός (ὁ, ἡ), ὁ πρυξενῶν ἀμφιβολίαν

Δισσός (ή, όν). Δύο λογῶν· 2) ὁ ἀν-

πλοῦς. 3) (πλθ.) ἀντὶ Δύο. « Δισσοὺς λτρείδας κτείνειν. » Σοφ.

Δισσότοκος (ὁ, ἡ). (παρῡξ.) ἡ δὶς ἢ δίδυμα τίκτουσα. 2) (προπαρῡξ.) ὁ δὶς τεχθείς, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Δισσοφυής, ἑός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διευής.

Δισσυλλαβέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω (Σύγκειμαι ἀπὸ) δύω συλλαβάς, εἶμαι διασύλλαβος.

Δισσυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ διασυλλάβου· δύο συλλαβαί.

Δισσύλλαβος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ δύο συλλαβῶν συγκείμενος.

Δισσυμφωνέω-ῶ, Μ. ἥσω, (γρμτ.). Εἶμαι δισσύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προφερόμενος ἢ γραφόμενος μὲ) δύο σύμφωνα.

Δισσώς, ἐπίρ. Ζ. Διττῶς.

Δστογμός (ὁ). τὸ νὰ δισταζῇ τις, ἀμφιβολία.

Διστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σταδίων (2Χ0 βημάτων) ἔκτασιν, (παρῡλ. Δίαυλος). ||. (οὐσ.) Διστάδιον (τὸ), τὸ διάστημα δύο σταδίων, τὰ δύο στάδια.

Διστάζω [δίς], Μ. άσω. Ἀμφιβάλλω, εὑρίσκομαι εἰς δισταγμόν (ἀδιαθετότητα, σκέπτομαι (καὶ ἀπερῶ) νὰ κάμω ἢ νὰ μὴ κάμω τι.

Διστακτικός, ἡ, όν. Ὁ παριστάνων (ἐμφαίνων) δισταγμόν.

Δστακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δισταγμόν.

Δίστασ-ος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρος (ζυγίζων καὶ [ἐπιτ.] ἀξίζων) τὸ διπλοῦν.

‡Δίστασις, εως (ἡ), = Δισταγμός. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάστασις ἢ Σύστασις).

‡Δίστατος (ὁ, ἡ), ἴδε Στατός.

Διστεγής, ές (ὁ, ἡ), = Δίστεγος.

Δίστεγμα (τὸ). τὸ δεύτερον πάτωμα (σχῆμ) ἢ τὰ δύο πατώματα τοῦ ὑσπιτίου. 2) = τῷ

Δίστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο πατώματα, ὑπατος, (ἴδε ἠ Διώροφος).

Δίστιχία (ἡ), = Διστοιχία. 2) Δίστιχον. 3) = τῷ

Διστιχίασις, εως (ἡ). πάθος τῶν βλεφάρων (ὅταν φυτρόνῃ ἐκτὸς τρίχες εἰς τὰ μματοτσύνουρα), (παρῡλ. Τρίχιασις).

Διστιχιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω διστιχίασιν.

Δίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο στίχους ἢ σειράς. ||. (οὐσ.) Δίστιχον (τὸ), δύο στίχοι.

Δίστοιχία (ἡ). δύο στοῖχοι (σειραί), διπλῆ σειρά, [ἐκ τοῦ

Δίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀραδιασμένος εἰς) δύο στοίχους (σειράς).

‡Δίστομος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δίτομος.

Δστολος (ὁ, ἡ), Π. [δὶς, στέλλω]. διπλοῦς, ζωγραφιστός. ||. (πλθ.) Π. ἀντὶ Δύο.

Δίστομος (ὁ, ἡ). (κυρ. κατὰ μτνμ.) ὁ ἔχων δύο στόματα (στόμια ἢ εἰσόδους). « Ποταμὸς (« Ἀμμὴν, « Πέτρ.)—, « Πλδ., Ἡσύχ., Σοφ. « Μάχαιρα (« Πέλεκυς)—, « Σφ., ἢ διαιρουμένη (σχιζομένη) εἰς δύο.

Δίστροφος (ὁ, ἡ). στρημμένος δύω φοραῖς. 2) (μτφορ.) πολίμβολος.

Δισυλλαβέω, Δισύλλαβος κτλ., = Δισυλλαβέω κτλ.

Δισχιδής, ές (ὁ, ἡ). σχισμένος (διῃρημένος) εἰς δύο, (παρῡλ. Δίκρυνος).

Δισχιδῶν, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἦναι τι σχισμένον (διῃρημένον) εἰς δύο.

‡Δισχίλιάς, άδος (ἡ), Ερφ. ἀντὶ

Δισχίλιοι, αι, α. Δύω χιλιάδες. ||. (τὰ ἐν. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Δισχίλια ἵππος, » Ἡρ., 2000 Ἱππικοῦ.

Δίσχισ-τος (ὁ, ἡ), = Διεχιδής.

Δίσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σχοίνων (60 σταδίων) ἔκτασιν.

Δίσχωλος (ὁ, ἡ). χωλὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας.

Δισώματος καὶ

Δίσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο σώματα.

Διτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύο τάλαντα. ||. (οὐσ.) Διτάλαντον (τὸ), δύο τάλαντα.

Διτεκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διτόκος.

Δίτοκος (ὁ, ἡ). ἡ δὶς ἢ δίδυμα τεκοῦσα.

Διτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμβδάνω (Προφέρομαι ἢ Προφέρω μὲ) δύο διαφορετικοὺς τόνους.

Διτονίζω, Μ. ίσω. Γράφω ἢ Προφέρω μὲ δύο διαφορετικοὺς τόνους (Τονίζω διττῶς) μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν, [ἐκ τοῦ

Δίτονος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ ἔχων (συνισταμένος εἰς) δύω τόνους, (συγχ. τῷ Διάτονος).

Διτριχία (ἡ), = Διστιχία.

Διτριχιόω-ῶ, Μ. άσω, = Διστιχιάω.

Διτροχαῖος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ ἐκ δύω τροχαίων συγκείμενος πούς.

Δίτροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα κτλ.) μὲ δύω τροχούς.

Διττάκι, ἐπίρ. Π. = Δισσάκι.

Διττάχοῦ, ἐπίρ. (Τοπ.). Εἰς δύο μέρη.

Διττοχῶς, ἐπίρ. (Τρπ.). Κατὰ δύο τρόπους.

Διττογλωττία (καὶ ὅλα τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ Διττ.), ἴδε Διαγλωσσία κτλ.

Διττός, ἡ, όν, Ἀττ. ἀντὶ Δισσός.

Διττῶς, ἐπίρ. Κατὰ δύο τρόπους.

Δίτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο τύλους. « Κάμηλος—, « Διόδ., (ἴδε Δίκυρτος).

Διυδρίζω, Μ. ίσω. Ὑδρίζω πικρῶς, περιυδρίζω.

Διυγιαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι πάντοτε ὑγιής, ἀπολαμβάνω διαρκῆ ὑγείαν. 2) (μτδ.) κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ.

Διυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω τι ὅλως διόλου, μουσκεύω. ||. (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι

Δίυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρός, καθυγρος, μούσκεμμα, (ἐπμ. ἀπαλός, τρυφερός, γαῦλος, σαπημένος (ἀπὸ χρῆμ.) ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος ἢ διαφανής.

Διυδατίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω μὲ ἄφθονον ὕδωρ.

Δίυδρος (ὁ, ἡ). διατρυπασμένος ἀπὸ τὸ νερόν, (παρῡλ. Δίυγρος).

Διυλάζω, Μ. άσω. Διαβιβάζω τι ἐντὸς (Τὸ ταὐτοποιῶ μετὰ) τῆς ὕλης.

Διυλίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπὸ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ὕλης, λαγαρίζω, συυράνω ἢ λαμπικάρω, (παρῡλ. Διηθῶ).

Διύλισις, ως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διυλίζειν, λαγάρισμα, σούρωμα ἢ λαμπικάρισμα.

Διύλισμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁποῖον διυλίσθη.

Διυλισμός (ὁ), = Διύλισις.

Διυλιστὴρ (ὁ). τὸ ἄργανον (στραγγιατῆρι ἢ λαμπίκος) διὰ τοῦ ὁπ. διυλίζομεν.

Διυλιστὸς, ἡ, όν. Ὁ διυλισθείς, λαγαρισμένος, λαμπικαρισμένος.

Διυπηρετέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπηρετῶ προθύμως ἢ ὁρκωτῶς.

Διυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ξυπνῶ.

Διυπνόω-ῶ (πνώσω, -πτω), Μ. ώσω. Κοιμοῦμαι ὅ ὅλης τῆς νυκτὸς (κωμ.) μουρμούρι.

Διυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ἀνδμτσα εἰς ἄλλα, (παρῡλ. Διαπλέκω). 2) Ὑφαίνων γεμίζω τὸ μεταξύ τινων πτόνων διάστημα.

Διυφής (ἡ). τὸ διυφασμένον ὑφασμα παραπέτασμα.

Διυφ-ίημι, Μ. υφ-ήσω (προκ. πθ. Διυφεῖμαι κτλ.) Ἀφίνω ὅλως διόλου.

Διφαλαγγάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς διφαλαγγίας.

Διφαλαγγαρχία (ἡ). ἡ ἀρχηγία μιᾶς διφαλαγγίας, τὸ ἀξίωμα τοῦ διφαλαγγάρχου.

Διφαλάγγυρος (ὁ), = Διφαλάγγαρχης.

Διφαλαγγία (ἡ). δύο φάλαγγες ὁμοῦ, διπλῆ φάλαγξ.

Διφάσιος, ἡ ἥ ας, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλοῦς, διττός, (κυρ. δὲ 2) = τῷ

Δίφατος (ὁ, ἡ), [δίς, φημί]. ὁ κατὰ δύο τρόπους λεγόμενος (ἱστορούμενος).

Διφάω (καὶ Ἰων. Δίφεω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ψάω, διζάω] ζητῶ (σκαλίζω) νὰ εὕρω τι (χνηλατῶ (μτφορ.) ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Διφθήρια (ἡ), Π. Ὕμνοι τοῦ

Διφθήρτωρ [διφθορῶ], ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ζητῶν (ἐρευνῶν, σκαλίζων) νὰ εὕρῃ τι.

Διφθίρα [δίφθιμι], ας (ἡ). (κυρ. τὸ ἐρημούμενον) δέρμα, πετσί, τομάρι. « Κυνός—, « Πλ. 2) (συνεκδ.) φόρεμα ἢ σκέπασμα δερμάτινον, κοζόκα. « Διφθέραν ἐνημμένος, » Ἄρστ. « Διφθέρα πλοίου, » Λξ., τὸ σκέπασμα. 3) μεμβράνη (διὰ γραψίματα), σχέδα· (κατ' ἔκτ.) βιβλίον, κατάστιχον, (Τουρκ.) τεφτέρι. « Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνις εἰς τὰς διφθέρας, » Παροιμ.

Διφθεραλοιφος (ὁ). ὁ γράφων καὶ σβύνων (ἀλείφων) ἐπὶ διφθέρας, (ὅθεν παρὰ ἄλλα πρ.) = Γραμματοδιδάσκαλος.

Διφθερίας, ου (ὁ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) διφθέραν.

Διφθέρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ διφθέραν, δερμάτινος.

Διφθίριον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Διφθέρα. 2) εἶδος σπυριοῦ τὸ ὁποῖον ἐξογκώνει ὑπὸ τὸ δέρμα (κυρ. τῶν ζώων).

Διφθερίτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Διφθερίτης, = Διφθερίας.

Διφθεροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν διφθέρας.

Διφθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τυλίζω, Καπλοδίζω) τι μὲ διφθέραν.

Διφθογγίζω, Μ. ίσω, ἠ

Διφθογγογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι διὰ διφθόγγου.

Δίφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ, γροφόμενος ἢ προφερόμενος μὲ) δύω φθόγγους. « Ἀφειδῶ ἠ Ἀλειῶ, » Διφθόγγα. « Γρμτ. ||. (οὐσ.) Δίφθογγος (ἡ). (ἐνν. συλλαβὴ) ἡ περιέχουσα δύω φωνήεντα (προφερόμενα ὡς ἕν).

Διφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ δὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι δίφορος. 2) (πθ.) φέρομαι (ἱστορούμαι, συνθίζομαι ἢ ἐκλαμβάνομαι) κατὰ δύω τρόπους, (ὅθεν

Διφόρησις, εως (ἡ), (γραμτ.). τὸ διφορεῖσθαι.
Δίφορος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δὶς (τοῦ ἔτους).
Δίφραξ, ακος (ἡ), Π.=Δίφρος, σκαμνί, θρονί.
†Διφρὰς, άδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίφραξ.
Διφρεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διφρεύειν, διφρηλασία.
Διφρελάτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Διφρηλάτης.
Διφρεύς, έως (ὁ), = Διφρευτής.
Δίφρευσις, εως (ἡ), = Διφρεία.
Διφρευτὴς, οῦ (ὁ), = Διφρηλάτης, [ἐκ τοῦ
Διφρεύω, Μ. εὐσω. = Διφρηλατῶ· (ἀμτθτ. ᾧ μαι.) ὑπάγω (τρέχω) μὲ τὸν δίφρον.
Διφρηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. ταῦ
Διφρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλαύνω (Διώκω, Τρέχω μὲ) τὸν δίφρον, εἶμαι =
Διφρηλάτης, ου (ὁ) ὁ διοικῶν (τρέχων μὲ) δίφρον, ἁρματηλάτης.
Διφρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπὶ δίφρου.
Διφρηφόρος (ὁ, ἡ) = Διφροφόρος.
Διφρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δίφρος.
Δίφριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δίφρον. ‖. (τὸ οὐδ.) Δίφριο, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπὸ (Διὰ) δίφρου.
Διφρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δίφρος, ἁμαξάκι ἢ σκαμνάκι.
Δίφρον (τὸ) ᾧ (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) Δίφρα (τὰ), Π. ἀντὶ Δίφρος.
Διφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυραινόμενος μεταξὺ δύο φροντίδων, διστάζων, ἀμφίβολος.
Διφροπηγία (ἡ). πῆξις (κατασκευὴ) δίφρου, [ἐκ τοῦ
Διφροπηγὸς (ὁ). ὁ πηγνὺς (κατασκευάζων) δίφρους, καρεγλᾶς ἢ ἁμαξάρης.
Δίφρος (ὁ), [δὶς, φέρω]. (κυρ.) τὸ διπλοῦν κάθισμα τῆς (πολεμικῆς) ἁμάξης διὰ δύο μόνον ἀνθρώπους, τὸν πολεμιστὴν καὶ τὸν ἡνίοχον. (κατ' ἔκτ. δὲ ᾧ ὁλόκληρον τὸ ὄχημα, ἁμάξι, (ἐν γέν.) κάθισμα, θρονί, σκαμνί, καρέγλα, φορεῖον, (Ἰταλ.) sedia· καθῆκι.
Διφροστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἱστάμενος, διφρηλάτης.
Διφρουλκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἕλκω (σύρω) τὸν δίφρον.
Διφρουλκία (ἡ). τὸ διφρουλκεῖν, σύρειν τὸν δίφρον ἢ διὰ τοῦ δίφρου.
Διφρουργία (ἡ), = Διφροπηγία.
Διφροῦχος (ὁ, ἡ). (ὄγημα) μὲ ἕνα μόνον δίφρον (διπλοῦν κάθισμα).
Διφροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διφροφόρος. ‖. (πθ.) μετακομίζομαι ἐπὶ φορείου (δι' ἀσθένειαν ἢ τρυφήν).
Διφροφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) τὸν δίφρον (τὸ φορεῖον ἢ τὸ σκαμνί) τινος. 2) (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (μετακομιζόμενος, διὰ τρυφὴν ἢ ἀσθένειαν) ἐπὶ δίφρου.
Διφρυγὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ δὶς φρυγεὶς (ξηρανθεὶς, ξηροφγηθείς). ‖. (οὐσ.) Διφρυγὲς (τὸ), εἶδ. ὀρυκτοῦ ἢ μεταλλικοῦ (τὸ ὁπ. ἐχρησιμευεν ὡς ἰατρικὸν), (Γαλλ.) lutie, (ἀπὸ τὸν Ἄρστ. ὀνομάζεται) Τέφρα Φρυγία.
Διφυὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἢ οἱτ. Διφυῆ καὶ Διφυᾶ). ὁ ἔχων (ἑνόνων εἰς ἑαυτὸν, σύνθετος ἀπὸ) δύο διαφορετικὰς φύσεις. 2) Π. διπλοῦς, διττὸς, εἰς δύο διηρημένος, ζεγγαρωτός.
Διφυὴς (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ διφυοῦς, διπλότης, εἰς δύο διαίρεσις, (παρβλ. Διχοφυΐα).
Δίφυιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διφυής.
Δίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο φύλλα
Διφωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο φωνὰς ἢ διπλῆν φωνήν. 2) ὁ ὁμιλῶν δυο γλώσσας.
3) ὁ προφερόμενος κατὰ δύο τρόπους.
Δίχα [δὶς], ἐπίρ. Εἰς δύο μέρη, ε.ς τὴν μέσην. » Δίχα πάντα δέδαται, « Ὁδ. Ξ. » Δίχα πρίσαντες, « Θκ. » Δίχα μου τὸ θέρισμον ἔσχισται, « Θκρ. (καὶ μτφορ.) « Ἐὰν δίχα γένηται τὸ δικαστήριον, « Πλθ., ἐὰν συμβῇ διχοψηφία « Δίχα ἐγίγνοντο (ἄλλοῦ τὸ εἶπεν « Ἐσχίζοντο) αἱ γνῶμαι, « Ἡρ » Δίχα θυμὸν ἔχοντες, « Ἰλ. Γ, διχογνωμοῦντες. » Δίχα μοι νόος ἐζί, « Πινδ., διστάζω, εἶμαι μὲ δύο γνώμας.
2) διηρημένως, χωριστὰ, κατὰ δύο τρόπους· διαφορετικά. » Τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἠψηφισμένων, « Θκ. » Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ ὁᾶρ' εἰδέναι δίχα. « Αἰσχλ., διαφέρει τὸ γνωρίζειν τοῦ νομίζειν. ‖. (ὡς πρόθ. 3) (μὲ γεν.) χωρὶς, (ὄθ. τὸ κοιν.) δίχως. » Ἡ ψυχὴ ἐπεισαν τοῦ σώματος δίχα γένηται, « Πλάτ. » Ὁρῶ κενὴν εἰκόνιν ἀνθρώπων δίχα, « Σοφ.
4) ἐκτὸς, πλήν. » Τί φῄς ἔχειν τι τῶν λελεγμένων δίχα; « Αἰσχλ.
Διχάδε, ἐπίρ. = Δίχα, εἰς δύο μέρη.
Διχάζω (καὶ Π. Διχαίω), Μ. άσω, [δίχα]. Διαιρῶ, χωρίζω (καὶ ἀμτθτ.) εἶμαι χωρισμένος εἰς δύο. » Διχαιομένης Σελήνης, « Ἄρατ. (παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαχάζομαι).
Δίχαλκον (τὸ). τὸ τέταρτον τοῦ ὀβολοῦ.
Δίχαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δίχηλος.
Διχὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) διηρημένη εἰς δύο. ‖. (οὐσ.) τὸ ἥμισυ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδος μέτρου ἐκτάσ. » Τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα τοῦ ἀντίχειρος λέγω ᾧ τοῦ λιχανοῦ, ἔχον παλαιστὰς δύω, ἦγουν δακτύλους τέσσαρας, ὃ καὶ Κυνόστομόν τινες καλοῦσιν, « Ἥρων Εἰσαγ. περὶ Εὐθυμετρ.
Δίχασις, εως (ἡ) ᾧ
Διχασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διχάζειν (χωρίζειν εἰς δύο), διαίρεσις.
Διχαστὴρ (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐμπροσθινοὶ τέσσαρες ὀδόντες, οἱ (ἄλλ.) Τομεῖς.
Διχάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Διχάζω, εἶμαι χωρισμένος εἰς τὴν μέσην.
Δίχῃ, ἐπίρ. = Δίχα, εἰς δύο μέρη, κατὰ δύω τρόπους.
Διχηλεύω, Μ. εὐσω ᾧ
Διχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Δίχηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶον) ἔχον διπλῆν (σχισμένην εἰς δύο) τὴν χηλὴν (τὸ ὄνυχι τοῦ ποδὸς). 2) = Διχηδὸς, διχαλωτός.
Διχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίχα (εἰς δύο) διαιρῶν ἢ διηρημένος.
Διχθὰ, Π. ἀντὶ Δίχα. εἰς δύο μέρη.
Διχθάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διττὸς, διπλοῦς, δύο λογιῶν.
Διχθὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Διχὰς, διπλῆ.
Διχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) δύο χιτῶνας· σκεπασμένος μὲ διπλοῦν περιτύλιγμα.
Διχόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικὴν βουλὴν, ἀσύμφωνος, ἐναντίος.
†Διχογνωμέω-ῶ καὶ
Διχογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (εἶμαι μὲ) δύω γνώμας, ἀμφιβάλλω.
Διχογνωμόνως, ἐπίρ. Μὲ δύω γνώμαις, μὲ ἀμφιβολίαν.
Διχογνωμοσύνη (ἡ). διχόνοια, διαφωνία· ἀμφιβολία, [ἐκ τοῦ
Διχογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω γνώμας (ἀμφιβάλλων) ἢ 2) διαφορετικὴν (ἐναντίαν) ἄλλου γνώμην.
Διχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ δύο μέρη συγχρόνως.
Διχόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διχογνώμων, ἀμφίβολος.
Διχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων δύω χοινικας (σχεδ. 2. λίτρ.). »Διχοίνικον (ἐννέα μέτρων), « ἢ ποσότης δύω χοινίκων.
Δίχελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν χολήν. » Ἐν Νάξῳ φασὶν εἶναι πρόβατα δίχολα, « Ἀλλ. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Δίγνωμος. 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίγηλος.
Διχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διπλῶς θυμωμένος (χιλιασμένος).
Διχόμην, ηνος (ὁ, ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Διχόμηνος.
Διχομηνία (ἡ). ἡ μέση τοῦ (σελην.) μηνὸς, (θηλ.) ἡ πανσέληνος. » Ὡς δίχομηνία ἐπληρώθην, « Γρφ. » Ἡ δὲ σελήνη δίχομηνίαν ἦγε, « Πλ.
Διχομηνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὴν διχομηνίαν.
Διχόμηνις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Διχόμηνος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ (σελην.) μηνός. »Σελήνη—, « Ἰλ. Π., ἡ πανσέληνος. » Ἐσπέρα—, « Πινδ., ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου.
Διχόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Διχόβουλος, διχογνώμων.
Διχόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν ἀμφίβολα, δίλογος, δόλιος.
Διχονοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμονέω, διαφωνῶ, διστάζω, (ὅθεν
Διχονοητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐμφαίνων διχόνοιαν (ἀμφιβολίαν), διστακτικός.
Διχόνοια (ἡ). διαταγμὸς, ἀμφιβολία· διαφωνία.
Διχόνεος-ους (ὁ, ἡ). ὁ διχονοῶν, ἀπαμφιβολίτης, διπρόσωπος, δίγνωμος.
Δίχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω χορδάς.
Διχόρεως (ὁ), = Διτρόχαιος (πούς μετρ.).
Διχορία (ἡ). διπλοῦς (εἰς δύο διηρημένος) χορὸς θεάτρου.
Διχορ.άζω, Μ. άσω. Ψάλλω κατὰ διχορίαν.
Διχοβάγὴς, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς δύο, βαγισμένος εἰς τὴν μέσην.
Διχόρροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρρόπως, ἀντὶ Ἀμφίρροπος.
Διχοστασία (ἡ). διχόνοια, διαίρεσις, διαφωνία, [ἐκ τοῦ
Διχοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χωρισμένος (Στέκω μακρὰν) ἀπὸ τοὺς ἄλλους· 2) σκοπεύω εἰς διχόνοιαν (διαφωνίαν)· διστάζω, ἀμφιβάλλω.
Διχόστομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίστομος.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Πειραιώς

Διχοτομέω-ῶ [δίχα, τέμνω], Μ. ήσω. Χωρίζω (Κόπτω) εἰς τὴν μέσην, διαιρῶ.
Διχοτόμημα (τὸ). τὸ ἓν κομμάτι (τμῆμα) τοῦ διχοτομηθέντος, τὸ ἥμισυ.
Διχοτόμησις, εως ἡ
Διχοτομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διχοτομεῖν, κόψιμον (χώρισμα) εἰς δύο, διαίρεσις.
Διχοτόμος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ διχοτομῶν τι (προπαροξ.) ὁ διχοτομηθείς, κομμένος εἰς τὴν μέσην. « Σελήνη —, « Ἀρστ., τὸ πρῶτον ἢ τὸ τελευταῖον τέταρτόν της, (κοιν.) μισοφέγγαρον. « Μέγισται μὲν αἱ παλίρροιαι γίγνονται περὶ τὰς συνόδους, εἶτα μειοῦνται, μέχρι διτόμου· πάλιν δ' αὔξονται, μέχρι πανσελήνου· ἡ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτόμου φθιναδος· εἶθ' ἑως τῶν συνόδων αἱ αὐξήσεις, « Στρβ.
Δίχοως-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων δύο χρώς. « Δίχουν (ἐνν. μέτρον), « ἡ ποσότης δύο χρῶν (σχεδὸν $6\frac{1}{2}$ λίτρ.).
Διχοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Διχοφορνεω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμέω, διαψωνῶ.
Διχοφροσύνη (ἡ). διχόνοια, διαφωνία.
Διχόφρων, ονες (ὁ, ἡ), = Διχογνώμων.
Διχοφυΐα (ἡ), = Διφυΐα, σχισμὸν (κυρ. τῶν τριχῶν) εἰς δύο.
Διχοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφωνέω.
Διχοφωνία (ἡ) = Διαφωνία.
Διχοψυχία (ἡ), = Διθυμία.
Δίχρων, ωσα, ον, Ἰων. Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ η) ἀντὶ Διχῶν, μτχ. τοῦ Διχάω.
Δίχροια (ἡ), τὸ σῶμ. τῶν Δίχρους, δύο χρώματα.
Δίχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι δίχρονος.
Δίχρονογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν τινὰ μὲ δίχρονον.
Δίχρονοκαταλήκτος (ὁ, ἡ). ὁ καταλήγων εἰς δίχρονον.
Δίχρονος (ὁ, ἡ). (τρμτ.) ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) δύο χρόνου μέτρα, ἐκλαμβανόμενος ὅηλ. ποτὲ μὲν μακρ. ποτὲ δὲ βραχ.
Δίχροος-οις ὁ
Δίχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βαμμένος μὲ) δύο χρώματα.
Διχῶς, ἐπίρ. = Διττῶς, κατὰ δύο τρόπους.
Δίψα [δίφαω], ης (ἡ). ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία ποτοῦ (ἢ τρπ.) ὁποίας δήποτε ἀπολαύσεως.
Διψακερός, ά, όν, = Διψηρός.
Διψακός (ὁ). (ἰατρ.) ἡ νόσος Διαβήτης.
2) (βεν.) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ) γαιδουραγκάθου, (κοιν.) νεροκράτης.
Διψαλέος, α, ον καὶ
Διψαλής, εσσα, εν, Π. διψασμένος.
Δίψας, αδος (ἡ), Π. διψῶσα, διψοσμένη, (συνεξ.) κατάξηρος, ἀνυδρος. « Διὸ μὴ διψάδα γαῖαν, « Ὁππ. ‖. « Δίψας ἔχιδνα ἢ (ἐνν. τοῦ ὕδ.) » Δίψας, « εἶδ. ὄφεως (ἴδε Νίκ. θηρ. 334). 2) εἶδ. φυτοῦ (ἴσ.) = Δίψακός.
Διψάω καὶ (Ἰων.) Διψέω-ῶ, Μ. ήσω (τὸ ἀπαρ. Διψῆν). "Ἐχω δίψαν, ἐπιθυμῶ νὰ πίω (καὶ τρπ. μέ γεν.) ν' ἀπολαύσω ἢ νὰ πράξω τι. » Πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, « Πλάτ. » Τὰ δένδρα διψήσαντα σκωλ. ηκοῦται, « Θφρ.
Διψήριος, ἐος (ὁ, ἡ), ἢ
Διψήρις, ά, όν, Π. = Διψαλέος, ξηρὸς, ἄνυδρος.
Δίψης, εως (ἡ), = Δίψα.

Διψητικός, ἡ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ αἰσθανόμενος) δίψαν.
Δίψιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διψηρός.
Δίψοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν δίψαν.
Δίψυες, εος-ους (τὸ), = Δίψα.
Διψοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Δίψα.
Διψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμέω, διςάζω, ἀμφιβάλλω.
Διψυχία (ἡ). διαταγμὸς, ἀμφιβολία.
Δίψυχος (ὁ, ἡ), = Δίγνωμος, ἄστατος.
Διψώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος δίψαν.
(Δίω), ἄχρ. (ἰδθ τύγχ. μόνον ὁ παρτ. ἡ ὀρ.) Δίον (ἀντὶ "Ἐδιον (ἢ ὁ πρκ.) Δέδια (τὸν ἐπ. ἄλλοι ἀναφέρουσι πιθανώτερον εἰς τὸ Δείδω), Π. = Δείδω, φοβοῦμαι. » Πέρι γὰρ δίε πειμένι λαῶν, « Ἰλ. Β (ἴδε Δείμει). 2) (συνεξ.) τρέχω διώκων ἢ διωκόμενος. » Τρὶς περὶ ἄστυ δίον, « Ἰλ. Χ., (παρβλ. Δίεμαι).
Διωβελία (ἡ). οἱ δύο ὀβελοὶ τοὺς ὁπ. ἐλάμβανε καθ' ἡμέραν εἰς τὰς μεγάλας ἑορτὰς δωρεὰν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ἕκαστος τῶν πτωχευόντων ἐν Ἀθήν. πολιτῶν ἵνα πληρώνῃ εἰς τὸ θέατρον. (ἅλλ. Θεωρικόν.)
ψΔιωβολία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διωβελία.
Διωβολιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύω ὀβολούς.
ψΔιωβόλιον καὶ
Διώβολον (τὸ). ὄβολὸς ὀβελοῦ ἢ, διπλοῦς ὀβολὸς (νόμισμα).
Δίωγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διώκει (κυνηγᾷ, ἐπιθυμεῖ ἢ κατατρέχει) τις, κυνήγι· ἀμάξι. 2) Π. = τὸ
Διωγμὸς (ὁ), = Δίωξις, κυνήγημα· πρόξιμον κυνηγοῦ 2) διωξίμανη φυγάδευσις· ἐξορία· (ἐν γέν.) κατοδρομή, καταδίωγμός, κατατρεγμός. 3) Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διωσμός, διαπέρασις, (Εὐρ. Ἑλ. 360).
Διῳδει, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. ἢ
Διῳδήκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Δ ᾠδηκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διοιδάω.
Διῳδύνης (ὁ, ἡ), Π. = Κατώδυνος, κατὰ πολλὰ ὀδυνηρός.
Διωθίω-ῶ. Μ. διωθήσω καὶ διώσω. Κινῶ (ὠθῶ) διαπερνῶ. ‖. (μσ.) κουνοῦμαι ἢ κουνοῦμαι ἀμοιβαίως. » Διωθεῦντες διὰ τῶν τραυμάτων τὰς σαρίσσας, « Πλβ. (ἢ μσ.) » Διωσάμενοι τὸν ὄχλον, « Ξεν. « Ναῦς τε νηῒ προσέπιπτε, καὶ τοῖς κοντοῖς διωθεῦντο, « Θκ. 2) (συνεξ.) κρημνίζω. » Κρημνὸν διῶσεν, « Ἰλ. Φ. » Διωσάμενοι τὰ γέρα. « Ἥρ. 3) ἀποκρούω, πιέζω ἀπὸ πάνω μου, (ἐπμ.) ἀπαλλάττομαι, γλυτώνω. « Τὸν στρατὸν ἰθυμαχίῃ διωσασθαι, « Ἥρ. (καὶ τρπ.) » Διεωσάμην ἂν τὴν συκοφαντίαν, « Δημ. 4) ἀπορρίπτω, ἀποποιοῦμαι, παραιτοῦμαι. » Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται καὶ τὰ ὠφελοῦντα προσέπεται, « Δρτ. » Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, « Δημ. » Εἰ διωθοῖτο τὰς χάριτας, « Πλ. » Διωσάμενος τὴν ἀρχήν, « αὐτ. (παρβλ. Ἀπωθέω).
Διώθησις, εως (ἡ), = Διωθισμός.
Διωθίζω ἢ (μσ.) Διωθίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι, = Διωθέω, ἔθεν
Διωθισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διωθίζειν, ξεκούντημα (σπρωξίμον) ἀμοιβαῖον.

Διωκάθω (γ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Διώκω.
Διωκατήρ, ῆρος Π. ἀντὶ =
Διώκτης, ου (ὁ). (μτ γεν.) ὁ διώκων (κυνηγῶν ἢ κατατρέχων) τινά.
Διωκτικός, ἡ, όν. Ὁ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διώκειν.
Διωκτός, ἡ, όν. Διωγμοῦ ἄξιος, φυγαδευτέος ἢ 2) ἐπιθυμητός, ἄξιος ἀπολαύσεως.
Διώκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Διώκτης.
Διωκτὺς, ύος (ἡ), Π ἀντὶ Διωξις.
Διώκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Διώκτης.
Διώκω [ἴ-βδιω, ὤκα], Μ. διώξω καὶ (Ἀττ.) διώξομαι. (κυρ.) Βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν· κάμνω τινὰ νὰ φεύγῃ ἐμπρός μου τρέχων, κυνηγῶ νὰ πάσω ἢ νὰ φυγαδεύσω, (κοιν.) διώχνω, (ἐπμ.) ἀπομακρύνω, ἀποβάλλω· ἀποφεύγω. (μτφορ.) προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω (ν' ἀποκτήσω) τι, ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς· προτιμῶ. « Πρόσθεν μὲν ἐσθλὸς ἔφυτο, διώκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων, « Ἰλ. Χ. » Σὺ μὲν ὦδε θοὸς, ἀκίχητα διώκων, « Ἰλ. Ρ. (ἢ μα.) » Ἕως ἂ τὸν πεδίοιο διώκετο, « Ἰλ. Φ. » Θήρα διώκεις, « Αἰσχύλ. » Ἀτιμάζουτο αὐτούς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ, « Θκ. » Ἅρμα διώκων, « Ἤρ. (καὶ καταγρ.) » Πόδα διώκω, « Εὐρ., « ταχύνω τὰ βήματά μου. » Εὐρὺς διώκει νῆα, « Ὁδ. Ε. (καὶ ἑλλ.) « Ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον (ἐνν. τοὺς ἵππους), « Ξεν. « Ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος (ἐνν. τοῦ ἡνιόχου τὸ ἅρμα) εἰθισμένος, « Ἰλ. (παρβλ. Ἐλαύνω καὶ Σείω). « Διώκω δ' ὑπὸ σὺν' ἔγωγε, « Ὁδ. Σ. (καὶ μα.) Ὑβρισθεὶς διώκετο εἰς δῆμον, « αὐτ. (ἢ τρπ.) « Τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκετε, « Δημ. « Ἡδονὴν διώκουσι πάντες, « Ἀρστ. « Μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἀλλὰ διώκειν τὰς τιμάς διωκεῖν, « Θκ. « Διώκει τὸ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, « Ἀκ. (« Φυτὰ) τὰ διώκοντα τοὺς ξηροὺς τόπους, « Θφρ. « Τῶν μὲν καλῶν ἥρα, τὰ δὲ αἰσχρὰ ἐδίωκε, « Ξεν. « Εἰ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσι, « Πλάτ. « Λήπτεσον εἰρήνην ἢ δίωξον αὐτήν, « Γν. 2) καταδιώκω, κατατρέχω (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, ἐνάγω. « Τοὺς ἀποκτείναντας αὐτὸν διώκειν περὶ θανάτου, « Ξεν. « Ἀγωγεῖς δὲ τὴν δίκην ἢ διώκεις; « Πλάτ. « Γραφὰς πολλὰς καὶ μεγάλας διώξας, οὐδεμίαν εἶλεν, « Ἀντιφ. « Ἃ διώκει τοῦ ψηφίσματος, « Δημ. (καὶ πθ.) « Διωκόμενος φόνου, « Πλ. (ἢ ἑλλ.) « Ὃ διωκὼν πρότερος λέγει, « Ἀριστοφ., (παρβλ. Φεύγω).
Διωλένιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν τι μὲ δυνατὰς ὠλένας (ἀγκάλας).
Διωλύγιος (ὁ, ἡ), Π. [δίς, ὀλολύζω]. (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὁ ἀντηχῶν (ἀκουόμενος [ἐν γέν.] ἐκτεινόμενος) μακρὰν, διεξοδικός, ἐκτεταμένος· φοβερός.
Διαμοσία (ἡ), [δίς, ὀμνυμι]. (ἐν γέν.) ὁ ὅρκος δικαίως ὑπὸ τῶν διαδίκων (κυρ. ὅμως ὑπὸ τοῦ ἀνάγοντος) γινόμενος ἐπὶ χρεωστικοῦ ὄρκος, (παρβλ. Ἀντωμοσία καὶ Προωμοσία).
Διώμοτος (ὁ, ἡ), [δίς, ὀμνυμι]. ὁ δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος, ὡρκισμένος. « Διώμοτοι, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σοφ., ὁρκωμένοι μεταξύ των, συνεμώσαντες
Διώνη (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς Ἀφροδ., (ἐνίοτε πατρωνυμικῶς αὐτὴ) ἡ Ἀφροδ., (παρὰ δὲ τοῖς Ἠπειρ.) ἡ Ἥρα, (Δημ. κατὰ Μειδ.).
Διωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις=
Διώνυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. 2) (ἐνίοτε)=Περιώνυμος, περίφημος, ὀνομαστός.
Διώνυσος (ὁ), Π. ἀντὶ Διόνυσος.
Διώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλοῦν (ἀχιζόν) ὄνυχιον, δίχηλος.
Διωξικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [διώκω, κέλευθος]. ὁ ἐπιτυγχάνων τὴν ὁδοιπορίαν, βιάζων τινὰ νὰ περιπατῇ ἀγλίγωρα.
Διώξιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διώκων ἵππους, ἱππεύς.
Δίωξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διώκειν, τρέξιμον κατόπιν τινός, κυνήγημα· (μεταφορ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ προσπάθεια σύντονος πρὸς ἀπόλαυσιν. 2)=Διωγμός, καταδρομή· κατηγορία ἐπὶ κριτηρίου.
Διωρία (ἡ). διάστημα δύο ὡρῶν. 2)=Διορισμός. 3)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διορία.
Διωρισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ τρόπον διοριστικόν, ῥητῶς, θετικῶς, ἀποφαντικῶς, σαφῶς, διακεκριμένως.
Διώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ δύω ὀροφάς, δίπατος. « Ὥσπερ ἐν οἴκῳ διώροφῳ, μεσολαβεῖ στέγη μέση, » Σεβεριαν. (περὶ κοσμοποιΐας).
Διωρυγή (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διορυγή.
Διώρυγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διόργυιος.
Διώρυξ [διορύσσω], υχος καὶ (μτγν.) υγος (ἡ). χανδάκι, αὐλάκι. « Τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ ὕδωρ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν, » Παυσ. « Διώρυξ ὑπόνομος ἡ κρυπτή, » Στρβ., τὸ (Τουρκ.) λαγούμι.
Διωρυχή (ἡ), =Διωρυγή.
Διῶσεν, (γ' ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. ἀ. τῆς ὀρς. τοῦ Διωθέω.
Δίωσις, εως (ἡ) καὶ
Διωσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διωθεῖν, κούντημα (σπρώξιμον) ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πλάγια καὶ προχώρησις.
Διωστήρ (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. σπρώχνοντες ἐβγάλλουν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς. 2) ξύλον τὸ ὁποῖον περνοῦν εἰς τὴν κριτέλαν κιθωτίου (χῆν.) ἵνα τὸ σηκώσεν, (παρβλ. Ἀναφορεύς).
Διώστρα (ἡ), =Διωστήρ.
Δίωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) μὲ δύο αὐτιὰ (χερούλια, πιασίματα).
Διῴχηκα, πρκ. τοῦ Διοίχομαι.
Διώχης, ες (ὁ, ἡ)· (κυρ. ἐπὶ ὀχήματος) ὁ ἔχων (χωρῶν, σηκόνων) δύω ἀνθρώπους, (παρβλ. Δίφρος)·
Δμᾶθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐδμήθησαν, (γ' πλθ. πρσ τοῦ) πθ. ἀορ. τῆς ὀρς. καὶ
Δμηθείς, εῖσα, έν, Π. ἀόρ. πθ. τῆς μτχ. τοῦ Δάμνημι=Δαμάζω.
Δμῆσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Δάμασις.
Δμήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Δμητήρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ δαμάζων (καταδαμάζων).
Δμητός, ή, όν, Π. ὁ δαμασθείς (καταδαμασθείς) ἢ δυνάμενος νὰ δαμασθῇ.
Δμωή (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δμωός ἢ=Δμωίς.
Δμωϊκός [δμώς], ά, όν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς σκλάβον ἢ σκλάβαν, δουλικός.
Δμωΐς [δμώς], ίδος, Π. δέλη, σκλάβα (κυρ. ἡ αἰγμάλωτος).
Δμωϊς, ή, όν, Π. ἀντὶ Δμωϊκός.
Δμωός, ή, Π. (απν.) ἀντὶ
Δμώς, ὠός (ὁ), (ἡ δυτ. πλθ. Δμώεσιν), Π. [δάμνημι]. δοῦλος, σκλάβος (κυρ. ὁ αἰχμάλωτος).
Δνοπαλίζω [δονέω, πάλλω], Μ. ἴσως καὶ ίζω. Π. κουνῶ τῆδε κανεῖσε, σείω, τινάζω· (συνεκδ.) ξεκονίζω, (ἐπμ.) κτυπῶ δυνατά, (οἷα, τινάζω τὴν πρεβτάν), ἢ (κατ' ἄλλ. ἔκδ.) συγυρίζω.
Δνοπαλίξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δνοπαλίζειν.
Δνόφερος, α, ον καὶ
Δνοφερός, ά, όν καὶ
Δνοφοειδής, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γνοφώδης, ζοφερός, μαῦρος, σκοτεινός, ὁμιχλώδης, [ἐκ τοῦ
Δνοφος (ὁ), Π. [νέφος; κνέφας], =Γνόφος, πυκνὸν καὶ μαῦρον σύννεφον, ὁμίχλη, σκότος.
Δόαμαι, Π. ἀντὶ Δοάζομαι, μσ. τοῦ
Δοάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Δοιάζω.
Δοάσασκε, =Ἔδοξεν, ἐφάνη. Π. (γ' ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. ά. τοῦ Δοάζω.
†Δόατο, Π. γ' ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δόαμαι, ἡ (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δέατο.
Δόγμα (τό). τὸ δόξαν (ἐγκριθὲν) ὡς πρακτέον, ἀπόφασις· ψήφισμα. πρεσβεῖα (τῆς διοικήσεως). « Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος, » Γρφ. 2)=Δοξασία, γνώμη (ἐξηκριβωμένη), φρόνημα, ἀξίωμα. « Τὰ τῶν φιλοσόφων δόγματα, » Πλ. 3) (ἐκκλησ.) τὸ θρησκευτικῶς πιστευτέον, ἄρθρον πίστεως (μυστηριῶδες) ἢ ἡ περὶ αὐτοῦ διδασκαλία. « Τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, » Γρφ. « Ἄλλο δόγμα ἢ ἄλλο κήρυγμα· τὰ μὲν γὰρ δόγματα σιωπᾶται, τὰ δὲ κηρύγματα ὀημοσεύεται, » Βασ.
Δογματίας, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (φιλοσοφικὰ) δόγματα.
Δογματίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω (Διδάσκω, Ὑποτυπώνω) ἢ Πρεσβεύω (Φρονῶ, Πιστεύω) τι ὡς δογμα. « Οἱ Στωϊκοὶ ἢ αὐτὸν τὸν θεὸν εἰς πῦρ ἀναλύεσθαι δογματίζουσιν, » Ἰουστ. « Ἡ σύγκλητος... χρυσαφορεῖν ἐδογμάτισε τὰς πόλεις τῇ Ἀφροδίτῃ, » Διοδ. « Ὁ Πάρις οὔ σε κυλλὴν ἀλλ' ἐμ' ἐδογμάτισεν, » Ἐπγρ. (ἢ πθ.) « Τὰ παρὰ τῶν ἄλλων δογματιζόμενα αἱρέσεων, » Ἑλλ. « Τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε; » Γρφ., νομίζεσθε
Δογματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)=κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) δογματα, πραγματευόμενος περὶ δογμάτων. 2) ὁ ἀκολουθῶν (πράττων κατὰ) τὰ παραδεδειγμένα εἰς ἐπιστήμην τινὰ δόγματα, (ἐναντ. τῷ Ἐμπειρικός).
Δογματισμός (ὁ). τὸ δογματίζειν, δογματολογία.
Δογματιστής, οῦ (ὁ). ὁ δογματίζων (εἰσάγων ἢ ὑποστηρίζων δόγμα).
Δογματολογία (ἡ). Ἔκθεσις (πραγματεία, διδασκαλία περὶ) δογμάτων.
Δογματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Συνθέτω καὶ Ἐκδίδω) δόγμα.
Δογματοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφεύρεσις καὶ σύστασις δόγματος.
Δοθιήν [ῑ], ῆνος (ὁ). σπυρί, βούζουνας·
Δοθίων, ωνος (ὁ), =Δοθιήν.
Δοιάζω καὶ (μσ.) Δοιάζομαι [δοιός], Μ. άσω, άσομαι, Π.=(τῷ παρὰ λογογρ. τύχῃ στ. συνήθ.) Ἐνδοιάζω, διστάζω, ἀφ' ἑαυτοῦ· σκέπτομαι· νομίζω, ὑποθέτω, μοι φαίνεται. « Λεύσσειν οὔρεα δοιάζοντο, » Ἀπολλ. « Ἄλλῃ δοιάσσατο βουλάς, » αὐτ.
Δοιαί, θηλ. πλθ. τοῦ Δοιός
Δοιδυκοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων δοίδυκας.
Δοιδυκοφάβδος, ος καὶ (Π.) η, ον. (Κωμ.) ὁ φεβίζων δι' ἃ τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται πολλὰ ἰατρικὰ ἢ ἀποσυρῶν (δύκων) ὡς ἀνωφελῆ τῶν (ἰατρ.) δοιδύκων, (ἐπίθ. τῆς ποδάγρας).
Δοιδυξ (ὀρθότ.) Δοῖδυξ [ῑ], υκος (ὁ). τοξοτάρι, τοξοκόπανον (τὸ ὁποῖον ὠμοίαζε καὶ ἐχρησίμευε σ' γρύνους καὶ ὡς) χωλιάρα, (πατρβλ. Τυρύνη).
Δοιή (ἡ), Π. δις-γαμος, ἀμφι-βολία, (κυρ. ἰων θηλ. τοῦ
Δοιός [δύο], ά, όν, Π.=Διττός, διπλοῦς || (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Δύω.
Δοιστοκος (ἡ), Π. ἡ τίκτουσα ἢ τεκοῦσα δίδυμα.
Δοιώ, δοΐκ. τοῦ Δοιός.
Δοκάζω, Μ. άσω, Π.=Δοκεύω, προσμένω· ἐλπίζω, καιροφυλακτῶ, παραμονεύω· γρσνῶ, νομίζω.
†Δοκάνη (ἡ) καὶ
Δόκανον (τό),=Δοχεῖον. 2) [δοκός]=Σκάλις, παλούκι (κυρ. διὰ τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. βρόχων). 3) (πλθ.) Δόκανα (τά), εἰκονικόν τι σύμβολον τῶν Διοσκούρων εἰς τὴν Σπάρτην συνιστάμενον εἰς τέσσαρα ξύλα ἑνωμένα εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα [‡].
Δοκεύω, Μ. εύσω, Π. παρατηρῶ· παραμονεύω· καρτερῶ· (απν.) ἐλπίζω. νομίζω, [ἐκ τοῦ
Δοκέω-ῶ [δόκη], Μ. (ἀνμλ.) δόξω (ἀόρ. ἔδοξα, πθ. πρκ. δέδογμαι· τὸ δὲ [ὑμοῖα] Δοκήσω, Ἐδόκησα, Δεδόκημαι, Ἐδοκήθην, Π. καὶ απν.), (κυρ. καὶ Π.)=Δοκεύω, παρατηρῶ, παραμονεύω, προσμένω. « Μέσσῳ δ' ἀλιεὺς δεδοκημένος, » Ησ. « Μέσσῳ στήκει δεδοκημένος, » Ἰλ. Ο. « Ἀμφὶς δὲ πιτύεσσι δεδοκημένος, » Ἀπολλ. 3) (συνηθές. μτφρ. μὲ ἀπαρ.) ἐλπίζω· νομίζω συμπραίνω· μοι φαίνεται. « Δοκέω νικήσειν, » Ἰλ. Η. « Ὀρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι, » Εὐρ. « Οὐδὲ δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα, » Εὐνδ. (ἢ πθ.) « Τὰ δυκηθὲν οὐκ ἐτελέσθη. » Εὐρ. « Ὅνον ἄν τις ὀγκασθαι ἔδοξε, » Αἰσ. « Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς κόρας, » Εὐρ. (ἢ πλησίον στερ.) « Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ οἰκεῖν ἐν ἄντρῳ, » αὐτ. « Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκε, » Αἰσχλ. « Δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι, » Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) « Ὑπόνυμον, δοκῶ μοι, τὸν Λευκάτα, » Στρ. « Τοιαῦτα διαλεχθείς ᾠήθη δοκῶ μεμνῆσθαι, » Αἰσχ. « Ἐμοὶ (ἢ ἐμοὶ) δοκεῖν, » Αἰσχλ., Ἡρ. « Πῶς δοκεῖς αὐτὸν ἡσπάζοντο, » Ἀριστ., μὲ πόσην χαρὰν στοχάζεσαι, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς (σὲ ἀφίνω νὰ στοχασθῇς) μὲ πόση χαρὰν, (παρβλ. Οἶομαι). 3) (συχνότατα πρσ. ἢ κατὰ μτχ.) μοι φαίνεται ὅτι

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τον, ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. » Δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, « Δημ. » Οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκει, κάλαμον ἐδόκει φέρειν, « Ξεν. » Δόξαν δέ φρι, ἐποίησαν λαβύρινθον, « Ἡρ. » Δόξαν μοι προειπεῖν αὐτόν, « Λκ. » Δόξαντα ταῦτα ᾗ περανθέντα, « Ξεν. (καὶ ἐν.) » Δόξαν ἡμῖν ταῦτα (ἐνν. ποιεῖν), ἐπορευόμεθα, « Πλάτ. » Σοὶ μὲν τάδε δοκοῦντ' ἐστιν, ἐμοὶ δὲ τά'ε, « (Εὐην. παρ') Ἀθ. » Ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερῃσθεῖσθαι, « Λίσχ. » Ὅταν ἀείδειν δοκῶ, « Λίσχλ. 4) φαίνομαι, νομίζομαι, ὁμοιάζω. » Δοκεῖ μὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβάλλειν, οὐ μὴν ἔστι γε τοῦτο, « Πλδ. » Οὐ δοκεῖν δίκαιος ἀλλ' εἶναι θελει, « Αἰσχλ. » Καὶ τὸ δοκεῖν πρὸ τοῦ εἶναι διώξεται, « Βασ. » Δοκεῖ μοι πεπυμένος εἶναι, « Ὀδ. Θ. » Ἦν καὶ τοῖς ἄλλοις φανῇς, οἷος ἐμοὶ δοκεῖς εἶναι, « Ξεν. (καὶ παραλλ.) » Λευκοτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτγ.) » Τῶν σεμνῶν καὶ δοκούντων τι εἶναι, « Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἐκ τε ἀδοξούντων, κἀκ τῶν δοκούντων, « Κύρ., ἀντὶ τῶν ἐνδόξων. » Ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, « Γρφ. » Ἡ δοκοῦσα εὐημερία, « Πλ. « Τὸ δεδεγμένον, « Λξ.—Δογμα. 5) δείχνω ὅτι, καμόνομαι. » Οὐκ ἐδοξε μαθεῖν, « Ἡρ. » Οὐδὲ ὁράσσε δοκεῖ, « Πλάτ. « Καιρίαν δ' εἰληφέναι δόξας, καταπίπτει, καὶ, λιποψυχεῖν δοκῶν, « (Μεναρχ. παρ') Ἀθην.

Δοκή (ἡ), [δέχομαι]. (κυρ.) τύπος διά ἔνυδρων, καρτέρι, βοθύχι. 2) = Δόκησις, προσδοκία

Δόκημα (τὸ). Π. τὸ μὴ ὂν πραγματικῶς ἀλλὰ φαινόμενον, ἰδέα, φαντασία, (παρ. Δόκησις).

Δοκησιδείξιος (ὁ, ἡ), ὁ νομιζόμενος ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρος (ἐπιδέξιος).

Δοκησίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ νομιζόμενος (ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν) ἀγχίνους ἢ νουνεχής.

Δόκησις [δοκέω], εως (ἡ). = Προσδοκία, ἐλπίς (ἀνύπαρκτος). « Παρέχειν δόκησιν, « Ἐν., Πλ. « Κενὴν δόκησιν, « Εὐρ. 2) = Δόξα, γνώμη, ἰδέα, συμπερασμὸς τοῦ ὡς ἐγγίστα. « Δοκησιν δὲ δεῖ λέγειν, « Ἡρ. « Οὐ ταυτὸ, δοκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον, « Σοφ.

Δοκησισοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ἐμαυτὸν σοφὸν.

Δοκησισοφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις—

Δοκησίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ νομιζόμενος ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν (χωρὶς νὰ ἦνε) σοφός.

Δοκίας, ου (ὁ), = Δοκίτης.

Δοκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δοκίς.

Δοκιμάζω [δόκιμος], Μ. άσω. Κάμνω δοκιμήν. ἐξετάζω τι ἂν ἦνε γνήσιον (καλὸν κτλ.). « Τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν, « Ἰσαιρ. « Δεῖ κήρυκα μὲν ἂν δοκιμάζητε, εὔφωνον σκοπεῖν, « Δμ. « Οἱ τοὺς οἴνους δοκιμάζοντες. « Ἀρζτ. 2) (συνηθ.) κρίνω εὔλογον (ὠφέλιμον, ἄξιον κτλ.), ἐγκρίνω, ἀποφασίζω ἐκλέγω. « Τὸ ὑπερπονεῖν ἀπεδοκιμαζε, τὸ δὲ ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Ἀνὴρ εἶναι ἐδοκιμάσθην, « Λσ. « Ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν, « Θκ.

Δοκιμασία (ἡ). δοκιμὴ, ἐξέτασις. « Δοκιμασία δὲ τοῖς ἄρχουσιν ἐπηγγέλλετο, εἴτ' ἐπιτήδειοί εἰσιν ἄρχειν, εἴτε μή, « Πλδ., (καὶ παραλλ.) « Ἐξέτασιν ποιοῦνται καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ

Δοκιμαστὴρ (ὁ), = Δοκιμαστής.

Δοκιμαστήριον (τὸ). τρόπος (μέσον) δοκιμασίας· δοκίμιον. κριτήριον, ἐξεταστήριον.

Δοκιμαστής, ου (ὁ). ὁ δοκιμάζων, ἐξεταστής. ἐκτιμητής. (κυρ.) = Ἀργυρογνώμων. « Ὁ πολὺς χρόνος πιστεύεται πάντων εἶναι δοκιμαστὴς ἀληθέστατος, « Ἰώσ.

Δοκιμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔμπειρος πρὸς) δοκιμασίαν, ἐξεταστικός. « Δοκιμαστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ δοκιμαστοῦ (ἀργυρ.).

Δοκιμαστὸς, ἡ, όν. Ὁ καθυποβληθεὶς ἢ ὑποκείμενος εἰς δοκιμασίαν, δοκιμασμένος.

Δοκιμὴ (ἡ), (μτγν.) = Δοκιμασία.

Δοκίμιον (τὸ). τὸ μέσον (ὁ τρόπος) δι' οὗ δοκιμάζεταί τι, δεῖγμα, σημεῖον. « Δοκίμιον στρατιωτῶν, κάματος, « Ἡροδ.

Δόκιμος (ὁ, ἡ), [δοκέω ἢ δέχομαι]. δοκιμασμένος, (ἐπιμ.) ἄξιος, ἀπαδεκτέος γνήσιος, εὐὔπόληπτος, ἔγκριτος. ἀξιόλογος. « Ἀργύριον δόκιμον, « Δμ. « Ποταμὸς δόκιμος, « Ἡρ. « Δόκιμον ἐόντα παρὰ Πέρξῃ, « αὐτ.

Δοκιμοτὴς (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ δοκίμου, ἡ διὰ δοκιμασίας ἀποδεδειγμένη γνησιότης.

Δοκιμόω-ῶ, Μ. ώσω, (απν.) = Δοκιμάζω.

Δοκίμως, ἐπῤ. Μὲ δοκιμὴν, ἀποδεδειγμένως.

Δοκίον (τὸ) καὶ

Δοκὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δοκός.

Δοκίτης, ου (ὁ), εἶδος λαμπροῦ μετεώρου, (ἄλλ.) Δοκίας καὶ Δοκος.

Δοκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δοκοῦ.

Δοκὸς (ἡ), [δέχομαι]. δοκάρι, γρεντιά, πατερόν. 2) (μτγμ.). = Δοκίτης.

Δοκος (ὁ), Π. = Δοκη, Δόκησις.

†**Δοκόφρων**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δολόφρων.

Δοκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὰς δοκοὺς εἰς τὴν οἰκοδομήν.

Δοκώ, ους-ώς (ἡ), Π. = Δόκησις.

Δοκώδης, ες (ὁ, ἡ). = Δοκοειδής.

Δόκωσις, εως (ἡ). τὸ βάλσιμον τῶν δοκῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν, (συνηθ.) ἡ ξυλικὴ τῆς στέγης, τὸ (Τουρκ.) τσατι.

Δολερὸς, ά, όν, = Δόλιος, ἀπατηλός, ψευδής.

Δολερῶς, ἐπῤ. = Δολίως.

Δολιευμα (τὸ). δόλος, δολιότης.

Δολιεύομαι, Μ. εὐσομαι. Μεταχειρίζομαι δολιότητας, φέρομαι δολίως. « Λέγος δεδολιευμένος, « Σξτ., ὁ σοφιστικῶς ἐκφρασμένος.

Δολίζω, Μ. ίσω, = Δολόω, δολόνω, νοθεύω.

Δολιόβουλος καὶ

Δολιόγνωμος ᾗ **Δολιογνώμων**, ονος (ὁ, ἡ), = Δολόμητις.

Δολιοθήρας, α (ὁ). ὁ δόλιος θηρεύων.

Δολιόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολόμητις.

†**Δολιοπλόκος** (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολοπλόκος.

Δολιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ δολίως περιπατῶν, ὑποκριτὴς, πανοῦργος.

Δόλιος, α καὶ ος, ον, = Δολερὸς, ἀπατηλὸς· πανοῦργος, ὕπουλος.

Δολιοτης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἦθος) τοῦ δολίου, πανουργία.

Δολιότροπος (ὁ, ἡ), = Δολιόφρων, δόλιος (τοὺς τρόπους).

Δολιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δόλιον φρόνημα, πανοῦργος.

†**Δολιόω-ῶ**, Μ. ώσω, (Γρφ.) = Δολιεύομαι.

Δολιχαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχός, αἰών]. πολυχρόνιος, μακρόβιος.

Δολιχάορος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἄορ]. ὁ ἔχων (κρατῶν, μεταχειριζόμενος) μακρὰν σπάθην ἢ λόγχην.

Δολιχαύλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. λόγχη) ἡ ἔχουσα μακρὸν αὐλὸν (μασοῦρι ὅπου ἐμβαίνει τὸ καντερόξυλον), (κατ' ἄλλ.) = Δολιχόκαυλος.

Δολιχαυχὴν, ενος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων δολιχὸν αὐχένα, μακρολαίμης, = Δολιχόδειρος.

Δολιχεγχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἔγχος]. ὁ ἔχων (κρατῶν, μεταχειριζόμενος) μακρὸν κοντάρι.

Δολιχεύω, Μ. εὐσω = Δολιχοδρομέω, κάμνω μακρυνὰ ταξειδία· (απν.) εἶμαι μακρύς.

Δολιχήπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Δολιχόπους.

Δολιχηρετμος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἐρετμὸς]. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος ἢ ἁρματωμένος μὲ) μακρυὰ κωπία, (ἐπιμ.) « Ναῦς —, « Ὑδ. Δ., ἡ μεγάλη ἢ ταχυκίνητος. » Φαίηκες—, « Ὑδ. Θ., οἱ ἐπιτήδειοι (φοβεροὶ) εἰς τὰ ναυτικὰ· (Ὁ Ηνδ. ὠνόμασε συνεκδ. καὶ τὴν) « Αἴγιναν δολιχήρετμον. «

Δολιχήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Δολιχὸς, μακρὺς.

Δολιχηγραφία (ἡ), Π. τὸ νὰ γράφῃ τις διεξοδικά.

Δολιχοδειρος (ὁ, ἡ), Π. [δ. δειρὴ]. μακρολαίμης (ἐπίθετ.) « Χηνῶν, ἡ γερανῶν, ἢ κύκνων, « Ἰλ. Β.

Δολιχοδρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—

Δολιχόδρομος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀθλητής) ὁ διατρέχειν ἢ ἱκανὸς νὰ διατρέξῃ τὸν δόλιχον.

Δολιχόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολιχὸς.

Δολιχόκαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὸν καυλὸν (τσουνί, στειλιάρι).

†**Δολιχόουρος** (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολιγοῦρος.

Δολιχόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς (δολιχοὺς) πόδας, μακροπόδης, (ἐν γέν.) μακρύς.

Δολιχὸς, ἡ, όν, Π. μακρὺς· διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος. « Ὁδὸς (« Πλάτ., « Νίξ, « Νεσσ, « Πλατ κτλ.) δολιχὴ, « Ὑμ., « Απλ. Λν. ||. (τὸ οὐδ.) » Δολιχὸν, ἐπῤ., διὰ πολὺν καιρὸν. » Δηθά τι ᾗ δολιχόν, « Ἰλ. Ε.

Δολιχὸς (ἡ), (ἐνν. δρόμος) διάστημα 12 ἢ 24 στιδ. (ἐν γέν.) τὸ μακρύτερον τῶν ὅσων ἠδύναντο νὰ διατρέξῃ σταδιοδρόμος, ἴδε Ὑπσδρομος. 2) εἶδος ὄσπρίου, ἴσ. τὸ) ὀμπελοφάσουλον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δολιχέσχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δολιχὴν σκιάν, (δηλ.) μακρὰς (καταχρ.) μακρὰν φθάνων ἢ διαρκῶν. » Ῥόδου ὁσμὴ—, « Νίκ.

Δολιχούλατος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. οὖς], ὁ ἔχων μακρὰ αὐτιά.

Δολιχόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλογιζόμενος πολὺ ἢ διὰ τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι μετὰ πολὺν καιρόν.

Δολίως, ἐπίρ. Μὲ δολιότητα, ὑποὐλως, ψευδῶς, ἀπατηλῶς.

†Δολιόδομπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁπλιόδομπος.

Δολόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολερὸς, Δόλιος, ἀπατηλός.

Δολοεργὲς, έος καὶ

Δολοεργὸς, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους ἐργαζόμενος, πανοῦργος, δόλιος.

Δολοήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δόλιον ἦπαρ (καρδίαν).

Δολοιφονέω, Π. ἀντὶ Δολοφονέω.

Δολακτασία (ἡ), Π. ἀντὶ Δολοφονία.

†Δολοληψία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοσοληψία.

Δολομέτρης, ου (ὁ). ὁ δόλιος μετρῶν (δολιευόμενος εἰς τὸ μέτρημα).

Δολομήδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Δολομήτης, ου (ὁ)

Δολόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Δολομήχανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους μηχανώμενος (μελετῶν), δόλιος, πανοῦργος.

Δολομυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλιος ὁμιλῶν.

†Δολοπεύω [δόλοψ], Μ. ευσω. Παραμονεύω, κατασκοπεύω· ἐπιβουλεύω.

Δολοπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) διὰ δόλου.

Δολοπλόκημα (τὸ), καὶ

Δολοπλοκία (ἡ), Π. τὸ πλέκειν δόλους, μηχανιδράφια, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Δολοπλόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων δόλους πανοῦργος, δόλιος.

Δολοποιὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφευρίσκων δόλους.

Δολορράφω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συῤῥάπτω (πλέκω, πλάττω, ἐπινοῶ) δόλους.

Δολορράφης, έος (ὁ, ἡ), ῥαμμένος μὲ δόλον, ἀπατηλὸς, (ἐπίθ. δικτύου).

Δολορράφια (ἡ). τὸ δολορράπτειν, μηχανορράφια, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Δολορράφοι (ὁ, ἡ). ὁ συῤῥάπτων δόλους, ῥαδιουργος.

Δόλος (ὁ), [†δέλω]. πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις ἵνα δελεάσῃ (ἐπιβουλεύσῃ, ἀπατήσῃ), δόλωμα, παγίδα· (μτφορ.) ὑποκρισις, ἀπάτη, πανουργία· στρατήγημα.

Δολοφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω μὲ δόλον.

Δολοφονησις, εως καὶ

Δολοφονία (ἡ). τὸ δολοφονεῖν.

Δολοφρονὲς (ὁ, ἡ). ὁ δολίως [ἢ ἐνέδρας] φρονεύων.

Δολοφραδὴς, έος καὶ

Δολοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλως φράζων (σκεπτόμενος, σχεδιάζων, μελετῶν), πανοῦργος.

Δολοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (εὔχρ. μόνον κατὰ μτγ.), Π. ἐγὼ κατὰ νοῦν δόλους, σχεδιάζω πανουργίας.

Δολοφροσυνη (ἡ), Π. δολιότης, ἀπάτη, πανουργία.

Δολόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Διλιόφρων, δόλιος.

†Δολοψ, οπος (ὁ). κατάσκοπος

Δολόω-ῶ, Μ. ώσω. = Δελεάζω, ἀπατῶ «Ἥρξω σε κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ.» Ἄρχφ. 2) νοθεύω. δολόνω. » Τὸν οἶνον—, « Ἀκ.

Δόλωμα (τὸ) πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις ἵνα δολώσῃ (ἀπατήσῃ), τέχνασμα, πανουργία, (ὁθ. κοιν. τὸ δέλεαρ.

Δηλων, ωνος (ὁ). μαχαῖρι κρυφὸν, (Ἰταλ.) στιλέττο. 2) τὸ μικρότερον πανὶ τοῦ πλοίου (εὔρηστον μόνον ὅταν ᾖνε πρύμης ὁ ἄνεμος), (Ἰταλ.) τριγγέττο.

Δολῶπις, ιδος (ἡ), Π. [δόλος, †ὤψ]. ἡ ἔχουσα ἀπατηλὸν πρόσωπον.

Δόλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δολόνειν.

Δόμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδεται ἢ ἐδόθη, δῶρον, (ἴδε Δόσις).

Δομαῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς οἰκοδόμημα.

Δομεν ἢ Δόμεναι, Π. ἀντὶ Δοῦναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδωμι.

Δομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) οἰκοδομῶ, κτίζω, [ἐκ τοῦ

Δομὴ (ἡ), Π. [δέμω], ἀντὶ Οἰκοδομὴ ἢ οἰκοδόμημα, κτίρισις, (μτγμ.) ἢ κατασκευὴ (κοιν. τὸ σκαρί) τοῦ σώματος, (παρβλ. Δέμας).

†Δόμημα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Οἰκοδόμημα.

†Δόμησις, εως (ἡ), μτγν. ἀντὶ Οἰκοδομὴ.

†Δομήτωρ, ορος (ὁ), μτγν. ἀντὶ οἰκοδόμος (κυρ.) ἀρχιτέκτων.

Δόμονδε, ἐπίῤῥ. Π. Εἰς (Πρὸς) τὸν οἶκον, [ἐκ τοῦ

Δόμος (ὁ), [†δέμω]. (ἐν γέν.) οἰκοδομὴ, (καὶ ἰδιαιτ.) σειρὰ (ἁραδα) τῶν οἰκοδομημένων λίθων κλπ., χωρίσμα (compartiment) ἐσωτερικὸν ἱκρώματος. » Εἰς τριάκοντα δὲ δόμους ὁ ἑλόμενος τὸν τοπον,« Διοδ. ΙΖ΄. (σελ. 250. ἐκδ. Wesseling). » Δόμοι πλίνθων, « Ἥρ. » Πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμήρυου, « Φιλ. Μαθμτκ. 2) Π. = Οἶκος, κατοικία, ναός, (ἐν γέν.) οἰκοδόμημα. » Δόμος Ἐρεχθῆος, « Ὀδ. Η. » Δόμον Ἀΐδος, « Ἰλ. Γ. » Θύρας ἱερῆο δόμειο, « Ἰλ. Ζ. » Κέδρι ὀς δόμος, « Εὐρ., κιθωτιαν. 3) ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου χωρισμα, δωμάτιον, σάλλα. » Βὰν δ' ἴμεν Ἀλκινόοιο ἐς μέγα δῶμα, πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, « Ὀδ. Θ. 4) (συνκδ.) πατρὶς· οἰκογένεια. » Τῶν δόμοισι διαιτᾶσθαι γλυκύ, « Σοφ. » Τὸν σὸν ἄθλιον δόμον, « αὐτ. 5) (Π. καὶ σπν.) κιθώτιον, σανδοῦκι. » Ἐκ δ' ἑλεῖσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα,« Εὐρ. (Ἄλκ. 1-1).

Δομισφαλὴς έος (ὁ, ἡ), Π. [δόμος, σφάλλω]. ὁ χαλῶν (καταῤῥέφων) τοὺς οἴκους.

Δονακεῖον (τὸ). = Δονακών.

Δονακεύομαι, Μ. εύσομαι. Πιάνω (πουλιὰ κτλ.) μὲ τὰ καλάμια ἢ μὲ ταῖς ἰξοβεργαις.

Δονακεὺς, έως (ὁ), Π. = Δονακόπις. 2) ὁ πιάνων πουλιὰ (κτλ.) μὲ τὰ καλάμια. 3) = Δόναξ.

Δονακηδὸν, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει δόνακος (καλαμιοῦ).

Δονακίσκος (ὁ). καλαμάκι, (Νικ. Χιον.).

Δονακίτης, ου (ὁ) καὶ Δονακῖτις, ίτιδος (ἡ). ὁ ἐκ δόνακος, καλαμένιος.

Δονακογλύφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πελεκῶν τοὺς δόνακας (τὰ καλάμια, τὰ κονδύλια).

» Σμίλη—, « Ἐπιγρ., τὸ κονδυλεμάγαρον.

Δονακοθήρης, ου (ὁ), Π. ὁ θηρῶν (ἀναλίζων, ἐρευνῶν) τοὺς καλαμιῶνας, (ἐπίθ. κυνηγοῦ).

Δονακόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (κατάφυτος, σκεπασμένος) ἀπὸ καλάμια. » Ποταμὸς—, « Ὑμν.

Δονακοπορφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Δονακοτρεφὴς (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (αὐξάνων) τοὺς δονακας. » Ποταμὸς—, » Εὐρ.

Δονακοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (φορτῶν) εἰς τοὺς καλαμιῶνας, (ἐπίθ. κυνηγοῦ).

Δονακόχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χλοάζων (πρασινίζων) διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν δόνακας κατάφυτος ἀπὸ χλοερούς καλαμιῶνας. » Ποταμὸς—, « Εὐρ.

Δονακωδὴς, ες (ὁ, ἡ), Π. = Δονακώδης.

Δονακωμα (τὸ). τὸ ἐκ δονάκων (καλαμιῶν) στεγασμα, (ἐν γέν.) πάτωμα

Δονακὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ δόνακας, καλαμιῶνας.

Δονᾶξ [δονέω], ακος (ὁ). καλάμι (κυρ. τὸ λεπτότερον, κούφιον καὶ φυτρόνον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ παραπόταμα καὶ τοὺς βάλτους, ὁθ. κοιν.) νεροκαλαμον. » Πολὺ δὲ διαφέρειν τοῦ καλάμου τὸν δόνακα, « Θεόφρ. 2) = Συριγξ. » Κηροπλαστος ἀσφαδεῖ δόναξ, « Αἰσχλ. 3) ψαροκαλαμον, 4) σαγίττα. 5) κονδύλι. 6) ὁ καβαλάρης (le chevalet) τῆς λύρας κτλ. (Ἀριστ. Βατρ. 233). 7) = Σωλήν, εἶδος στρακοθέρμ, (παρβλ. κάλαμος).

Δονεύω, Μ. εύσω, σπνττ. ἀντὶ

Δονέω-ῶ [σχγγ. τῷ Δινέω], Μ. ήσω (ἐν γέν.) βάλλω τι εἰς κίνησιν, κουνῶ, ταλεύω, σείω· (μτφορ.) ταράττω, διεγείρω. » Ἡ Ἀσια ἐδονέετο ἐπὶ τρία ἔτεα, « Ἥρ. » Ἐλπίσιν δονουμενος, « Κλημ.

Δόνημα (τὸ). κούνημα.

Δόνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δονεῖν (σείειν, ταράττειν).

Δονητὸς, ἡ, όν. Ὁ δονούμενος (κλονούμενος), σειστός.

Δόξα [δόκεω], ης (ἡ). ἰδέα (τὴν ἀφ. ἔχει τις εἴτε ἀληθῆ, εἴτε ψευδῆ, περί τινος), φρόνημα, γνώμη, δόξασμα· εἰκασία, ὑπόνοια, συμπερασμὸς (πιθανὸς)· πρόληψις. » Κατα γε τὴν ἐμὴν δόξαν,« Πλάτ. (καὶ ἀλλ.) » Ἐμὰν δόξαν, « Πινδ. » Μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, « Θκ. » Οὐ καθ' ὑπόνειαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος, « Πλ. » Κινδυνεύει ἡ ἀλήθεια δόξα ἐπιμὴ εἶναι, » Πλάτ. » Παρμενίσης ἔλεγε τὴν φιλοσοφίαν, τὴν μὲν κατὰ ἀλήθειαν, τὴν δὲ κατὰ δόξαν εἶναι, « Ἀρτ. » Ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παρέχωμαι, « Ἀκ. » Δόξαν παρέσχε τοῖς ἔπειτα περὶ τῶν Ἑλλήν. πραγμ. διελθεῖν, « Ξεν. »Καί μοι καὶ ὕπνον δόξα τις παρίσταται, « Εὐρ. » Μείζων (« Ἐλάττων) τῆς ὄξης διεφάνη, « Πλάτ., Δ. ἄλλ. 2) φήμη, ὑπόληψις (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καλὴ, ἐνίοτε δὲ καὶ κακή). » Μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ἑαυτοῖς αὐτοὺς ἐπ' ἀμφοτέρα ἐκ τῶν παρόντων, « Θκ. » Δόξαν ἔσχον ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γεγονέναι, « Πλ.. » Δόξαν ἐχέτω ἀδικίας, « Πλάτ. » Δύξαν ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστῃ, » Πλ. » Ἰσόθεον δόξαν, » Ἰσκρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὴν δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ἠρημένος, » Δημ. » Παππᾷα ἡ πατρία σοι δόξα ὑπάρχει, » αὐτ 3) —Προσδοκία, ἐλπίς. » Οὐκ ἀπὸ δόξης, « Πλ. Κ. » Παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη, « Θκ. » Γενομένου παρὰ δόξαν τοῦ σκώμματος. » Πλ. 4) —Δόγμα ἀπόφασις, (φιλοσοφ.) πρότασις βεβαία (ἐπιμ. θεωρουμένη ὡς) ἀξίωμα. » Κύριαι δόξαι, » Ἐπικουρ. »Μή με κτείνειν δοξ' Ἀργείων κεῖται, « Εὐρ. » Δόξα δέ τις καὶ αὐτῷ μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι, « Πλάτ.

Δοξάζω, Μ. ἀσω. Ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην δόξων (ἰδέαν) περί τινος, φρονῶ, νομίζω. « Τῶν δοξῶν ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι, « Πλάτ. » Οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ὁ σοφὸς ὄντως ὢν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος, « Πλάτ. 2) (συνηθ. καὶ μτγν.) προξενῶ δόξαν εἴς τινα, τὸν τιμῶ. » Δοξασόν σε τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, « Γρφ. (καὶ πθ) » Ἐπ' ἀρετῇ διδοξασμένοι, « Πλὲ., (ἴδε καὶ Ἱππκρ. Ὅρκ. 3).

Δόξαν, αἰτ. τοῦ Δόξα.

Δόξαν, οὐδ. τοῦ Δοξας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Δοκέω.

Δοξάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Δόξα.

Δοξασία (ἡ), = Δόξα, ἰδέα, φρόνημα, εἰκασία.

Δόξασμα (τὸ), = Δοξασία, φρόνημα· γνώμη· δόγμα.

Δοξαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δοξάζων (εἰκάζων, κρίνων κατὰ συμπερασμὸν) περί τινος. »Νῦν μὲν δόξασται, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν, « Ἀντιφ.

Δοξαστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων ἱκανότητα ἢ ἕξιν περὶ τὸ δοξάζειν (κρίνειν, εἰκάζειν). » Ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικὸν γεγονέναι, « Πλάτ. (παρβλ. Δογματικός).

Δοξαστὸς, ἡ, ὸν. Ὁ κατὰ συμπερασμὸν (ἐξ εἰκασίας), ἰδανικὸς, φαντασιωδης. » Οὐκ ἐγγωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταὐτὸν εἶναι, « Πλάτ. 2) (Γρφ.) δεδοξασμένος, ἔνδοξος.

Δοξικὸς, ἡ, ὸν, (σπν. Γρφ. ᾧδξμ.) ἀντὶ Ἐνδοξος.

Δοξὶς, ἰος (ἡ), (σπνττ.) ἀντὶ Δόξα.

Δοξολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) τὴν δόξαν.

Δοξοκαλία (ἡ). ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα δόξα, εἴησις) τὴν ὁπ. ἔχει τις περὶ τοῦ κάλλους σου.

Δοξοκομπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κομπάζω διὰ τὴν πρέξαν μου ἢ ἵνα δοξασθῶ, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοξοκοπέω).

Δοξοκομπία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοξοκοπία.

Δοξοκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) παντοιοτρόπως ν' ἀποκτήσω τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, (παρβλ. Δημοσκοπέω).

Δοξοκοπία (ἡ). πρασπάθεια (ἐπίμεμπτος) πρὸς ἀπόκτησιν δοξης, φιλοδοξία ἀκόρεστος. ἐκ τοῦ

Δοξοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κοπιάζων (κυρ. μὲ ἐπιλήψιμον τρόπον) ν' ἀποκτήσῃ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, δοξομανής.

Δοξολογέω-ῶ, Μ. ἥσω, (Ἐκκλησ.), = Ὑμνολογῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω (κυρ. τὸν θεόν).

Δοξολόγημα (τὸ). τὸ πρὸς δοξολογίαν λεγόμενον, ἐγκώμιον.

Δοξολογητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς δοξολογ.αν γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Δοξολογία (ἡ), (ἐκκλησ.) τὸ δοξολογεῖν, Ὑμνολογία.

Δοξολογικὸς, ἡ, ὸν, = Δοξολογητικός.

Δοξολόγος (ὁ, ἡ). ὁ δοξολογῶν (τὸν θεόν).

Δοξομανέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι=

Δοξομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μαινόμενος (κάμνων ὡς ἂν τρελλὸς) διὰ τὴν δόξαν, εἰς ἄκρον φιλόδοξος.

Δοξομανία (ἡ). τὸ πάθος (ἐλάττωμα) τοῦ δοξομανοῦς.

Δοξοματαιόσοφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ φρονῶν ἑαυτὸν σοφὸν, δοκησισοφος, κενοδοξος (ἀλαζὼν) φιλόσοφος.

Δοξομιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μιμούμενος (ἀκολουθῶν) τὴν δόξαν (τὰς ἰδέας, τὰ φαντασ.ώδες αὐστημά) τινος ἀνεξετάστως καὶ κατὰ πρόληψιν, ζθεν

Δοξομιμητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς τυφλὴν (προληπτικὴν) μίμησιν.

Δοξόμαι=οῦμαι, Μ. (μτ.) ωσομαι ᾗ (πθ) ωθήσομαι. Βλέπω μὲ τὸν νοῦν μου φαντάζομαι. ‖. (πθ.) —Δοξάζομαι, ἀποκτῶ δόξαν (ὑπάλ.ψιν), νομίζομαι (φημίζομαι ὡς) ἔνδοξος.

Δοξοπαιδευτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ διδάσκων δόξας (ἰδέας, αυστήματα).

Δοξοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου δόξας (ἰδέας), ἐπινοῶ (δημιουργῶ) συστήματα.

Δοξοποιία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δοξοσοφέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Δοκησισοφία.

Δοξοσοφία (ἡ). φαντασιώδης (προσποιητὴ) σοφία, δοκησισοφία, ἕξις τοῦ

Δοξόσοφος (ὁ, ἡ), = Δοκησίσοφος.

Δοξοφαγία (ἡ). ἀκόρεστος φιλοδοξία.

Δοξοχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὴν δόξαν, φιλόδοξος.

Δοὰς, ἀ, ὸν, Π. ἀντὶ Δοιὸς.

Δορὰ (ἡ), [δέρω]. ὑδάρσιμον. 2) (συνηθ.) δέρμα, τομάρι.

Δορατιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα (μέγεθος) δόρατος.

Δορατίζομαι, Μ. ἰσομαι, =(τῷ εὐχρηστ.) Διαδορατίζομαι.

Δοράτιον (ιδ), ὑποκορ. τοῦ Δόρυ, κοντοράκι.

Δορατισμὸς (ὁ), = Διαδορατισμός

Δορατόγλυφος (ὁ). (παρεξ.)=Δορυξόος. 2) (πρυπαρεξ.) κατεσκευασμένος (σκαλισμένος) ἀπὸ ξύλον, ξύλινος.

Δορατοθήκη (ἡ), ἐξήγ. τοῦ Δαυρεδόκη.

Δορατομαχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μαχομαι διὰ τοῦ δόρατος.

Δορατοξόος (ὁ), = Δορυξόος.

Δορατοπαχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πάχος (χόνδρος) δόρατος.

Δορατοφόρος (ὁ), = Δορυφόρος.

Δόρει, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Δόρατι, δοτ. ἐν. ᾗ

Δόρη, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Δόρατα, ὀνμ. ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ Δόρυ.

Δορήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Δούρειος, ξύλινος.

Δορὶ, Π. ἀντὶ Δορατι, δοτ. τοῦ Δόρυ.

Δοριαλωσία (ἡ), = Αἰχμαλωσία.

Δοριάλωτος (ὁ, ἡ), [δόρυ, ἁλίσκομαι], = Αἰχμάλωτος.

Δορίγαμβρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ὑπανδρευθεῖσα μὲ (ἡ τῆς ὁπ. ὁ γάμος διήγειρε) πολεμον.

Δοριθήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δορυάλωτος, αἰχμάλωτος.

Δορικανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, καίνω], φονευμένος μὲ κοντάρι (εἰς τὸν πόλεμον).

Δορικλυτὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος γενόμενος ἔνδοξος (κλυτὸς), (ἐν γέν.) πολεμιστὴς περίφημος.

Δορικμὴς, ἥτος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, κάμνω], φονευμένος μὲ κοντάρι, ἡ 2) = Δορικτονος, πολεμιστὴς, ἐμπειροπόλεμος.

Δορικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἐκ δορᾶς, δερμάτινος.

Δοριατήτης, Π. θηλ. τοῦ

Δοριάτητος (ὁ, ἡ). ὁδιὰ τοῦ δόρατος (δηλ. μὲ πόλεμον) ἀποκτηθεὶς· αἰχμάλωτος.

Δορίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν δοράτων, ἡ 2) = Δορικλυτὸς, πολεμιστὴς περίφημος.

Δορίλημπτος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριάλωτος, Δορίατητος.

Δορίλυμαντος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, λυμαίνομαι]. ἀφανισμένος (ἐρημωμένος) ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Δορίμανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (τρελλὸς, ἐνθουσιασμένος δι') τὸν πόλεμον, (συγχ. τῷ Δορικανὴς).

Δορίμαργος (ὁ, ἡ), Π. πυριεμένος ἀπὸ πολεμικὴν μανίαν.

Δορίμητατωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, μήδομαι]. ἐμπειροπολεμος, (κοιν.) μάχορης εἰς τὰ κοντάρι.

Δορίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλλων (κουνῶν) τὸ δόρυ. » Ἄιδ—, « Αἰσχ., ἡ δεξιά.

Δορίπτητὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πεσὼν (φονευθεὶς) εἰς τὸν πόλεμον.

Δορίπλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πληγωθεὶς ἢ φονευθεὶς μὲ κοντάρι (εἰς τὸν πόλεμον).

Δορίπονος (ὁ, ἡ), Π. (παρεξ.) ὁ κοπιάζων (βασανισμένος, ἐξηκριμένος) εἰς τὸν πόλεμον, ἐμπειροπόλεμος. 2) (πρυπαρεξ.) = Δορίλυμαντος.

Δορίπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πτοηθεὶς (φοβηθεὶς καὶ σκορπισθεὶς) ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Δορὶς [δέρω], ίδος (ἡ). (ἐνν). μάχαιρα μαγειρικὴ (χρήσιμος κυρ.) διὰ γδάρσιμον.

Δοριαθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυσθενής.

Δοριστέφανος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυστέφανος.

Δοριτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυτίνακτος.

Δοριτμητὸς (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, τέμνω]. κομμένος (σχισμένος, τρυπημένος) μὲ κοντάρι.

Δορίτολμος (ὁ, ἡ), Π. =Δορυθαρσής.

Δόρκα (ἡ), Δ. ἀντὶ Δορκὰς.

Δορκάδες, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δορκάδα, ζαρκαδήσιος.

Δορκαδίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι (Πηδῶ ὡσὰν) τὴν δορκάδα. » Ἐφυγμὸς —, « Γαλ., ὁ κτυπῶν δύω φοραὶς (μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, δυνατώτερον ὅμως τὴν δευτέραν).

Δορκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δορκὰς, ζαρκαδάκι.

Δορκάζω, Μ. ἀσω. =Δέρκομαι, κυττάζω.

Δορκαλὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) φασιὰ ἀπὸ δέρμα ἢ (πιθανωτ. μὲ) ἀστραγάλους δορ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάδος, (παρβλ. Δετραγαλωτός). 2) ὑπακορ. τοῦ
Δορκάς άδος, (ἡ), (κυρ. τὸ θηλ.) ζαρκάδι, Ζ Δόρξ.
Δόρκειος (ὁ, ἡ), = Δορκάδειος.
Δόρκη (ἡ), Π. ἀντὶ Δορκάς.
Δορκίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. Ποα ἡ Βοτάνη), = Δίκταμνον.
Δορκός, γεν. τοῦ Δόρξ.
Δόρκος, ου καὶ
Δέρκων, ωνος (ὁ). (κυρ. τὸ ἀρσ.) ζαρκάδι, ἡ ἄλλο ζῶον ἐμφερὲς πλὴν ἑτερειδὲς τοῦ
Δόρξ [δέρκομαι], δορκὸς (ἡ), ζ. εἰδ. (ἀκέρατον) ἐλάφου, (κοιν.) ζαρκάδι.
Δορροδόκη (ἡ), = Δουροδόκη, δορατοθήκη.
Δορυεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ δορὸς ἢ δόρατος εἰργασμένος, ξύλινος ἢ δερμάτινος.
Δορὸς (ὁ) [δέρω]. σάκκος δερμάτινος, (χυδ.) ταγιρτζίκα.
Δορὸς, Π. ἀντὶ Δόρατος, γεν. ἐν. τῷ Δόρυ.
Δορπεία (τὰ), καὶ
Δόρπεια (ἡ), [δόρπας]. ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτ. τῶν Ἀπατουρίων, (κυρ. δὲ καὶ ἐν γέν.) ἡ ἑσπέρα (ᾗ ἐπιμ. ἡ γινομένη εὐωχία κατὰ τὴν ἑσπέραν) κάθε ἑορτῆς.
Δορ.έω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Δειπνέω.
Δόρπη (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δορπησός.
Δορπήϊον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δόρπον.
Δορπητὸς (ὁ). ἡ ὥρα τοῦ δείπνου (δόρπου).
Δορπίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορπία = Δόρπεια.
Δόρπον (τὸ) καὶ
Δόρπος (ὁ), Π. [δρέπω]. = Δεῖπνον, (ἐν γέν.) φαγεῖ', τραπέζι, (κατ' ἔκτ.) τροφή.
Δόρυ [συγγ. τῷ Δρῦς, ἐκ τοῦ Δέρω, ὡς Ξύλον ἐκ τοῦ Ξύω.], δόρατος καὶ Π. δούρς, καὶ Ἰων. δούρατος καὶ δουρὸς (τὸ). (κυρ.) κορμὸς δένδρου. « Οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, « Ὀδ. Ζ. 2) (ἐν γέν.) ξύλον, ξυλικὴ. « Αὐῦρα αἴσσητε νεῶν, « Ἰλ. Β. » Ἕλκω' ἐξ ὄρεος.. ἢ δοκὸν, ἢ δόρυ μέγα νηΐων, « Ἰλ. Π. » Δούρατα πύργων, « Ἰλ. Μ. 3) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ. « Τοῦ δέρματος τὰ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ, « Ἀρστ. 4) (συνεκδ. ὁλοκλήρον τὸ) κοντάρι. « Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, « Ἰλ. Β. « Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξε, « Ἰλ. Θ. « Εἷς (» Παρὰ » Ἐπὶ) δόρυ, « Ξεν., Πλδ. (φρ. τακτ.) ἀντὶ Ἐπὶ (Πρὸς τὰ) δεξιὰ, (παρβλ. Ἀσπίς). 5) Π. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ δυτ.) πόλεμος, μάχη. « Λαὸς πὰς κατέφθαρται δόρει, « Αἰσχλ. « Ἐν τροπῇ δορὸς, « Σοφ. » Δορὶ ἐλεῖν, « Θκ. 6) στρατὸς μαί » Ἐτρεψάμεθ' Ἀργείων ἐς φυγὴν δορι, « Εὐρ. » Συμμαχον [» Πολεμιον, » Ἐπακτὸν κτλ.) δορι, « Αἰσχ., (παρβλ. Αἰχμή). 7) πλοῖον. « Ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ, « Αἰσχλ. 8) σκῆπτρον, (συνεκδ.) κράτος, δύναμις (ἐξουσία) βασιλική. « Ἀσὼν εὐθύνειν δορὶ, « Εὐρ.
Δορυαλώτος (ὁ, ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοριάλωτος.
Δορυβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (τινάζων) δόρυ, (εἰδ. μηχαν. πολεμ.)
Δορύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δόρυ.
Δορυδρέπανον (τὸ). κοντάρι (μακρὺ) ἔχον εἰς τὴν ἄκραν ἀντὶ λόγχης δρεπάνον, (χυδ.) γάντζος, (ἴδε Πλάτ. Λάχ. 183).
Δορ-ήκορσης, ές (ὁ, ἡ), ἴδε Δορυθρασής.
Δορυθήρατος (ὁ, ἡ). ὁ θηρευθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, αἰχμάλωτος, δορυάλωτος, (Ἀνν. Κομν.).
Δορυθρασὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τολμηρὸς (θαρραλέος) εἰς τὸν πόλεμον, ἔχων πεποίθησιν εἰς τὸ δόρυ του.
Δορυκέντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεντῶν (τρυπῶν, συνθλίζων) μὲ τὸ δόρυ.
† Δορύκλειοι (οἱ), (κατὰ τὴν διαλεκτ. τῶν Μεγαρ.) οἱ ἐξόριστοι, [δόρυ κλείω].
; Δορυκλυτὸς, ἡ, όν, Π. = Δορικλυτός.
Δορυκνίον [Ἑβρ. Βωρηθ, ἔθεν εὕρηται γραφόμενον καὶ Βερύκνιον ἢ Δορύγνιον], (τὸ), εἰδ. φυτεῦ φαρμακ. τὸ ἄλλ. Ἀλικακκαβον καὶ Στρύχνος (μανικός).
Δορυκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυριεύων (βασιλεύων) δικαιώματι κατακτήσεως.
Δορυκραναὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κορυφῆς (τοῦ κράνους) τοῦ αἰχμὴν δόρατος ἢ δορὰν. (εἰς τὸν Στρᾶβ. Β', 304: ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίκρανα).
Δορυκτήτος (ὁ, ἡ), = Δορίκτητος.
Δορυλήπτης (ὁ, ἡ), = Δορίκτητος.
Δορυμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος, πολεμιστὴς, πολεμικός.
Δορυμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριμήχωρ.
Δορύξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν πολέμῳ ἢ ἀπὸ πολέμου γενόμενος ξένος (φίλος, συμμαχὸς) τινος. 2) ὁ πρεσβεύων περὶ ἐξαγορᾶς αἰχμαλώτων.
Δορυξόος (ὁ). ὁ ξέων (πελεκῶν, κατασκευάζων, δόρατα, [ἐν γέν.) Π. ξυλουργὸς, λεπτουργός.
Δορυπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ πήγνυμι], συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ξύλα. « Ναῦς—, « Αἰσχλ.
Δορυπετὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπετής.
Δορυπλήκτος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπλήκτος.
Δορυπτολίτης (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπτολίτης.
Δορυσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος ἢ τοῦ πολέμου ἰσχύων, ἰσχυρὸς ἐν πολέμῳ.
Δορυσσὸς καὶ
Δορυσσὸς (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, σεύω]. ὁ σεύων (κινῶν) μὲ ὁρμὴν τὸ κοντάρι, ἢ ὁρμῶν εἰς τὸν πόλεμον, (ἐν γέν.) ἀπτόητος (φοβερὸς) πολεμιστής.
Δορυστέφανος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πόλις) στεφανωμένη (περιστοιχισμένη) μὲ μόνα τὰ δόρατα (ἢ ἔνδοξος διὰ τὰς νίκας) τῶν πολιτῶν της. » Σπάρτη—, « Ἐπιγρ.
Δορυτίνακτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ σεισθεὶς ἀπὸ τὸ τίναγμα τῶν δοράτων, (παρβλ. Δορίκτυπος).
Δορυτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυτόμος.
Δορυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπλ.) = Δορυφορῶ. « Ἐμὲ δορυφορεῖν, « Ἀνν. Κομν. » Ἐμὲ δορυφορεῖν ἐκέλευσε πιστοτάτους ἐκ τῶν ἀσθενῶν. » Ἑλλεβόρου βόσιες πλέωνες, « Ἀρετ. 3) φρουτίς, » Πολλὴν ἐποιεῖτο δορυφορίαν τῶν πρέποντος, « Δ. Ἁλ., (παρβλ. Ἐπιδορυφορῶ). 2) (νλγ.)
Δορυφορία (ἡ), = Δωροληψία ἢ Ληψοδοσία, (Τουρκ.) ἁλισβερίσι.
Δόρυχον, ἀντὶ Ἔδυσκον, Π. παρτ. τῷ Δίδωμι.
Δορυχωλία (ἡ), Ζ. Δορυληψία.
Δότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Δοτὴρ.
Δοτέον, θετ. τοῦ Δίδωμι.
Δοτὴρ (ὁ), εὐχρηστότ. τοῦ
Δότης, ου (ὁ). (μόνον εἰς τὰς συνθ.) ὁ δίδων (χαρίζων).
Δοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν (ἰδιότητα ἢ προθυμίαν) εἰς τὸ δίδειν, μεταδοτικός. || (γραμτ.) Δοτικὴ, ἡ γ'. πτῶσις τῶν ὀνομάτων.
Δοτικοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), (γραμτ.). ὁ φαινόμενος ὡσὰν (ὁμοιάζων μὲ) δοτικὴν πτῶσιν.
Δοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δοτικὸν (μεταδοτικὸν) τρόπον. » Δοτικῶς ἔχω, « Δέ., ἔχω διάθεσιν νὰ δώσω. 2) (Γραμτ.) κατὰ δοτικὴν πτῶσιν.
Δοτὸς, ἡ, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅτι δύναται νὰ δοθῇ ἢ νὰ ἐπιτραπῇ, δώρημα.
Δοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρχ. τοῦ Δίδωμι.
Δουλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπάγω τινὰ ὡς δοῦλόν μου, (ἐν γέν.) σκλαβόνω, ὑποδουλόνω· μεταχειρίζομαί τινα ὡς δοῦλον.
Δουλαγωγία (ἡ). σκλάβωμα, ὑποδούλωσις.
Δουλαπατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξαπατᾷ (ξελογιάζῃ) τις τοὺς ξένους σκλάβους.
Δουλάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Δοῦλος, παληόσκλαβος.
Δουλεία (ἡ), [δουλεύω]. ἡ κατάστασις τοῦ δούλου, σκλαβιά. 2) (σπν.) (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ δοῦλοι. « Ἦν δὲ (ἡ) δουλεία ἀνίστηται, « Θκ. 3) (μτγν.) τὸ ἔργον τοῦ δούλου, ὑπηρεσία, (καιν.) δουλειά. » Καὶ καταστήσουσιν αὐτοὺς ἐνα ἐπὶ τὴν δουλείαν αὐτοῦ, « Γρφ.
Δουλεῖος, α ἢ ας, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δοῦλον ἢ εἰς τὴν δουλείαν, = Δουλικός.
Δουλεκδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (γεννημένος) ἐκ δούλου.
Δούλευμα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ δούλου, ὑπηρεσία, δουλειὰ. 2) Π. ἀντὶ Δούλωσις. « Γυναικὸς—, « Σοφ.
; Δούλευσις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δούλωσις, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δουλεύω, Μ. εύσω. Είμαι ή γίνομαι δοῦλος (σκλάβος) ή ὑπήκοος φόρου ὑποτελής, (μτγν.) ὑπηρετῶ (ὡς δοῦλος), (ἐν γέν.) ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. (τρπ. κυριεύομαι, εἶμαι ἔκδοτος. » Ὕπνῳ (» Γαστρί, » Θυμῷ » Ἡδοναῖς) δουλεύειν, « Ξεν., » Ἡρωδ. (§ κατ' ἄλλ. ἔκδοχ.) » Καιρῷ δουλεύειν, « » Ἐπιγρ., συμμορφοῦμαι καὶ ἄκων μὲ τὰς περιστάσεις. (Ὁ Ἐπίκτ. μετεχειρίσθη § τὸ παθητ.) « Φεύγεις δουλείαν; φυλάσσου τὸ δουλεύεσθαι, « Σεβ.

δούλη (ἡ), θηλ. τοῦ δοῦλος, σκλάβα.

δουλῆλη (ἡ) Ἰων. ἀντὶ δουλεία.

δουλήιος, ἡ, ον, Ἰων. ἀντὶ δουλειος.

δουλία (ἡ), Π. (σπανιτ.) ἀντὶ δουλεία.

δουλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς δοῦλον ἢ δούλην.

δουλικῶς, ἐπίρ. Ὡς δοῦλος, δουλοπρεπῶς.

δοῦλιος, ος ἡ α, ον, Π. ἀντὶ δοῦλα ος.

δουλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ δούλη, δυαλυπρίτσα, σκλαβοπούλα.

δουλιχόβειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ δολιχόβειρος.

δουλιχύειν, εσσα, ευ, Π. ἀντὶ δολιχός.

δουλόβοτος (ὁ, ἡ), [δοῦλος. βοσκω]. ὁ καταφαγωθεὶς (ὑπανηθεὶς ἀσώτως) ὑπὸ δούλων, (παρῳδ. τοῦ Μηλόβοτος).

δουλογεννής, ές κπ.

δουλογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ δούλης ἢ δούλου, ἐκ γενετῆς δοῦλος.

δουλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δουλικὸν (ἀνδραποδώδεις) φρόνημα.

δουλοτραφεῖον (τὸ). συμφωνητικὸν ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται τις δοῦλος.

δουλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγράφω τινὰ ὡς δοῦλον, ὑποδουλόνω ἐγγράφως.

δουλογράφιον (τὸ). κρισολογία περὶ λύλα (τὸν ὁπ. ἀπαιτεῖ ὡς τοιοῦτον ὁ κυριος τη.)

δουλοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων (γυμνάζων εἰς) τὰ καθήκοντα τῶν τοὺς δούλους, δουλεί·ας διδάσκαλος.

δουλοκρατοῦμαι-εῖσμαι, Μ. τθήσομαι. Κυριεύομαι (Διοικοῦμαι) ὑπὸ δούλων.

δουλοκρατία (ἡ). κράτος (ἐξουσία) δούλιων, τὸ νὰ ὁρίζουν οἱ δοῦλοι.

δουλομαχία (ἡ). μάχη (πόλεμος) ἐναντίον δούλων.

δουλόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαβὼν μορφὴν δούλου.

δουλοποιῶ (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ δοῦλον. δουλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρίαν δούλου.

δουλοπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –

δουλοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων ἁρμόζων) εἰς δοῦλος, δουλικὸς, χαμερπὴς, ἀνιτδανὸς. μικραπρεπής.

δουλοπρεπῶς, ἐπίρ. δουλικῶς, χαμερπῶς, μικροπρεπῶς.

δοῦλος (ὁ), [δέλω], τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐλεύθερος (δηλ.) σκλάβος (κυρ. καὶ μτφορ.). » Δοῦλον οὐδεὶς κεκτήσεται· οὐδὲ δούλην, « (Κράτ. παρ') Ἀθ. » Δοῦλος ὢν, κομην ἔχεις; « Ἀρχ. » Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλος ἐστιν ἡ τύχη, « Κύρ. » Τοῦ καιροῦ δοῦλος, « Γρ. (Ἴδε Δουλεύω). 2) (ἀπιθετ.) ὑποτεταγμένος (εἰς δουλείαν), (τρπ.) χειριεμένος, ὑποδουλος. Ἔκδοτος. » Πῶλις δούλη, » Σοφ. » Πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, « Συν. » Τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, « Θκ. (§ συχριτ.) » Καὶ δίκτυπτον πολλῷν δουλοτέρην ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν, « Ἡρ. (Ζ', 7.).

3) Π. – Δουλειος, δουλικός, « Δοῦλον ἔσχουσαν βιον, « Σοφ. » Γνώμαισι δούλοις, « αὐτ. ||. (οὐδ.) « Τὸ δοῦλον, « ἀντὶ Ἡ δουλεία. » Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον, « Εὐρ.

δουλοσπορος (ὁ, ἡ) – Δουλογέννητος.

δουλοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ δουλεία, σκλαβιά.

δουλόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ δουλικὸς (παρβλ. δεσπόσυνος).

δουλότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ δοῦλος.

δουλότροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη) τῶν δούλων, δουλοπρεπής.

δουλοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (δμοιάζων) δοῦλος, ἔχων ἦθικὸν (σχῆμα) δούλου.

δουλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ὡς δοῦλος, ἔχων φρόνημα δουλικόν (χαμερπές), (συγγ. τῷ δολόφρων).

δουλόψυχος (ὁ, ἡ), – τῷ προηγ.

δουλόω-ῶ, Μ. ώσω Κάμνω τινὰ δοῦλον, σκλαβόνω, ὑπατάσσω, ὑποδουλόνω (συγγ. τῷ δολόω).

δούλωσις, εως (ἡ), σκλάβωμα, ὑποδούλωσις.

δοῦναξ, ακος (ὁ), (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ. δουνακεύομαι, δουνακόεις, δουνακοφοίτης κτλ.), Ἰων. Π. ἀντὶ δόναξ (κτλ.).

δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐδούπησα καὶ β' Ἔδουπον, πρκ δέδουπα), Π. κάμνω κρότον (δοῦπον), βροντῶ (κυρ. πίπτων), (θύμτγν.) πίπτω. (συνκδ.) ἀποθνήσκω, φονεύομαι (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον). (καθὼς καὶ ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα κοιν. τὸ ψοφῶ.

δούπημα τὸ), Π. – Δοῦπος, κρότος.

δουπήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον). » Χαλκὸς – , « Ἐπιγρ.

δοῦπος (ὁ), Π. [ζυμτπ.]. κρότος (κυρ. πράγματος πίπτοντος).

δοῦρα καὶ δούρατα, Π. ἀντὶ δόρατα, ὄνμς. καὶ αἰτ. πλθ. τοῦ Δόρυ.

δουράτειος § δουράτεος, α, ον, Π. [δόρυ]. ξύλινος.

δουρατόγλυφος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ δορατογλύφος.

δοῦρε, Π. ὄνμς. καὶ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Δόρυ.

δουρειος, α, ον, Π. καὶ

δουρήϊος, η, ον, Ἰων., – Δουράτειος.

δουρηνεκής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ζύω, ἐνεγκεῖν]. ὁ ἐκτεινόμενος ὅσον φθάνει τὸ κοντάρι. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) δουρηνεκὲς, ἐπίρ., μιᾶς κονταριᾶς τόπον (μακράν).

δουρὶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Δορατι, δοτ. τοῦ Δόρυ.

δουριαλής, ές §

δουριάλωτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δοριάλωτος.

δουρικλεί(κλω)τος, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δορικλυτός.

δουρίκτητος, ἡ, ὁν, Ἰων. ἀντὶ Δορίκτητος.

δουριλήπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίληπτος.

δουριμανής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορυμανής

δούριος, α, ον, Π. ἀντὶ Δούρειος.

δουριπετής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορυπετής.

δουρίπληκτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίπληκτος.

δουρίτυπτος, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. Κτυπημένος (τρυπημένος) μὲ κοντάρι. 2) κτυπημένος (γιομένος) μέσα εἰς ξύλον. » Σφῦρα – , « Ἐπιγρ., (παρζλ. δρυοπαγής).

δουρήφατος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, φράω]. φονευμένος μὲ κοντάρι.

δουροδόκη (ἡ), Π. [δόρυ, δέχομαι]. θηκάρι τοῦ κονταριοῦ, δορατοθήκη.

δουροθήκη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορατοθήκη.

δουρομανὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορυμανής.

δουροπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορυπαγής.

δουρὸς, Π. Ἰων. ἀντὶ Δόρατος. γεν. τοῦ Δόρυ.

δουροτόμος (ὁ, ἡ), Π. Ἰω ἀντὶ Δορυτόμος

δουροφόρος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Δορυφόρος.

δούρων, Π. Ἰων. ἀντὶ Δοράτων, γεν. πλθ. τοῦ Δόρυ.

δοὺς, δοῦσα, δόν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δίδωμι.

δοχαῖος, α, ον, – Δεκτικὸς, χωρητικός. ||. (οὐσ. θ.) « Δοχαία στομάχοιο, « Νικ., ἡ οἰσοφάγος.

δοχεῖον (τὸ). μέρος (ἀγγεῖον) τὸ ὁπ. δέχεται τι ἐντὸς αὐτοῦ.

δοχεὺς, έως (ὁ). ὁ δεχομενος (ὑποδεχόμενος) τι. 2) – Δοχεῖον. » Χοὴς – , « Ἐπίρ

δοχῆῖον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Δοχεῖον.

†Δοχμαϊκός, ἡ, όν, – (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοχμιακός.

†Δοχμαῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοχμαῖος.

δοχμὴ ἢ Δόγμη (ἡ), [δέχομαι], εἶδ. μέτρου ἑκτάσ. (τὰ τέσσαρα δάκτυλα τῆς χειρὸς ἑνωμένα, δηλ [κυρ.] 2 δακτ. καὶ 10 γραμμαι), (ἐπμ.) – Δώρον § Παλαιστ.

δοχμιάζω, Μ. άσω. Περιπατῶ δοχμίως (εἰς τὸ πλάγιον) τινος.

δοχμιακὸς, ἡ, όν. (κυρ.) μέτρον (ποιητ.) τὸ ἀλλ. Πενθημιμερὲς, περιέχων πέντε συλλαβὰς εἰς δύο πόδας (Βακχεῖον καὶ Ἴαμβον ἢ Ἰαμβον καὶ Δμφ μακρόν).

δοχμίως [δόχμος], « ἡ ως, ον, Π. πλάγιος, λύξος· σκολιὸς (τρπ.) ἀμφίβολος, αἰνιγματώδης.

δοχμόλοφος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ λόφος (ἡ φοῦντα τῆς περικεφαλαίας) κλίνει πλαγίως.

δοχμὸς [δέχομαι], ἡ ἡ ὁς, ὁν, Π. – Δόχμιος.

δοχμόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [δοχμός]. βάλλω τι πλαγίως (δίπλα)· λυγ.ζω. || (μσ.) σκύπτω. » Δοχμωθεὶς, μεγάριον διὰ κλῆθρον ἔδυνεν, « Ὁμ. Ἔμν.

δοχὸς (ὁ, ἡ), – Δεκτικὸς, χωρητικός. ||. (οὐσ.) – Δοχεῖον, (κυρ.) Δεξαμενή.

δρᾶ, δ', ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρκ. καὶ

δρᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑρς. τοῦ Δράω.

†Δράβη (ἡ), [,], φυτὸν, εἶδος βούκας ἢ καρδαμο., (ὁ Πλίν. τὸ ὀνομαζει) Δρυοφορνον.

δράγδην [δράσσω], ἐπίρ. Π. κρατῶντας, χειρισμὸς.

δράγμα (τὸ). ὅσον δύναται τις νὰ σφίξῃ (νὰ περιλάβῃ μὲ τὴν χεῖρα του), χειρὶ, ἁπλοῦν. (κυρ.) χειρίδιλον (ἀγκωνάριον). (κυταχρ.) τὰ ἀθέριστα γεννήματα, τὰ σπαρτὰ (κατ' ἔκτ.) αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν κλπ.

δραγματεύω, Μ. εύσω, – Δραγματεῖω.

δραγματολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ δράγματα.

δραγματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) δράγμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δραγματόω, Μ. εύσω. Μαζόνω τὰ 'στάχυα καὶ τὰ κάμνω δράγματα (γερούδια).
Δραγμή (ἡ), = Δραγμός. 2) = Δράγμα, χεριά, ἁπλόχερον, (παρβλ. Δραχμή).
Δραγμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δραχμὴ, ἤ = Δρόξ· (κυρ.) ὅσον πιάνει τις μὲ τὰ δάκτυλα. « Ὀριγάνου δραγμίδα, ὅσην τοῖσι (τρισὶ) δακτύλοισι περιλαβεῖν. » Ἱππκρ.
Δραγμὸς (ὁ)· τὸ δράττεσθαι, δράξιμον, πιάσιμον.
Δραθεῖν, Π. ἀντὶ Δαρθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δαρθάνω.
Δραίγην, ἀόρ. 6', τῆς εὐκτ. τοῦ Διδράσκω.
Δραίνω, Π. ἀντὶ Δράω ἢ Δρασείω.
Δράκαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Δράκων.
Δρακαινίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (ἴσ. τὸ κοιν.) Δρακόνι, (ἴδε Δράκων).
Δρακαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκατοικῶν (αὐλιζόμενος) μὲ δράκοντας, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).
Δρακέεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Δράκος.
Δρακείς, εἶσα, έν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Δέρκομαι.
Δρακοντοβόμιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν (συνδιατρίβων) μὲ δράκοντας.
Δρακόντειος καὶ
Δρακοντιαῖος, α, ον· Ὁ ἀνήκων εἰς δράκοντα, δράκοντος ἴδιος.
Δρακοντίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μέγεθος δράκοντος. « Σικυὸς—, « Ἀθ., εἶδ. ἀγγουριοῦ ἢ κολοκυθιοῦ, (Τουρκ.) ἀσμάκμπάκι.
Δρακοντιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δρακοντεία, θηλ. τοῦ Δρακόντειος. « Πέλεια—, « Νικ., εἶδος περιστερᾶς.
Δρακόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δράκων. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γεν. τοῦ Ἄρου), (κοιν.) δρακοντιά. 3) εἶδος ἰχθ., ἴδε Δρακαινίς. 4) εἶδος σκώληκος ἢ σκωληκοειδοῦς ζωϋδους ὕλης (γεννωμένης ὑπὸ τὸ δέρμα, κυρ. τῶν παιδίων).
Δρακοντίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ. 2. Δρακοντιάς. 2) (ἀνατομ.) ἡ μεγάλη φλέβα τῆς καρδίας.
Δρακοντόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βυσκηθεὶς (φαγωθεὶς) ὑπὸ δρακόντων.
Δρακοντογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ δράκοντα, (ἐπίθ. τῶν Θηβαίων).
Δρακοντεγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην δράκοντος (θηριώδη).
Δρακοντεόμμαλος (ἡ), Π. = Δρακοντόμμαλος.
Δρακοντοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δράκοντος.
Δρακοντοειδῶς, ἐπίρ. Εἰς εἶδος δράκοντος, ἑλικοειδῶς.
Δρακοντοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν δράκοντος.
Δρακοντόκομος (ὁ, ἡ), Π. = Δρακοντόμαλλος.
Δρακοντολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐξολοθρεύων τοὺς δράκοντας.
Δρακοντόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀντὶ μαλλιῶν (πλεξίδων) δράκοντας.
Δρακοντόμιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μιμούμενος (κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα) δράκ.
Δρακοντόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν δράκοντος.
†Δρακοντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Δρακονταγενὴς, (ἡ ἀσφαλιμ. ἀντὶ
Δρακοντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ ποδῶν δράκοντας, (ἐπίθ. τῶν Διγάντων).
Δρακοντοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τρίχας (μαλλιὰ) δράκοντος.
Δρακοντοφόνος (ὁ, ἡ) καὶ
Δρακοντοφόντης, ου (ὁ), Π. ὁ φονεύων τοὺς δράκοντας.
Δρακοντόφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ δράκοντος φρουρούμενος.
Δρακοντώδης, ες (ὁ, ἡ), = Δρακοντοειδὴς, (ἐν γέν.) φιδερὸς, ἄγριος.
†Δράκος [δέρκομαι], εος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. ἀντὶ Ὀφθαλμός.
Δράκων [δέρκομαι], οντος (ὁ). Φείδι μεγάλον, δράκος. 2) εἶδος ἰχθ., (τοῦ ὁποίου ὑποκορ. ἴσως εἶνε ἡ) Δρακαινὶς, (παρβλ. Λαμία). 3) (μτνμ.) βραχιόλι ἢ χαρχάλι (εἰς σχῆμα δράκοντος).
Δρακὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Δέρκομαι.
Δρᾶμα (τὸ), [δράω]. πρᾶξις, ἔργον, (Λατ.) factum· ἱστορικὸν, συμβεβηκὸς (κυρ. λυπηρὸν καὶ πολύπλοκον). 2) (συνήθ.) ἡ ἐπὶ θεάτρου μιμητικὴ παράστασις τοιαύτης πράξεως, ποίημα (κυρ. τραγικὸν)· (τρπ.) σκευωρία, (Γαλλ.) farce. « Ὡς μηδὲ τοὺς γειτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα, « Φλγρ.
Δραματίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω (Παριστάνω) τι δραματικῶς, (συνηθέστ. τὸ σύνθ. Διαδραματίζω).
Δραματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει δράματος.
Δραμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρᾶμα, σύντομος τραγῳδία ἢ κωμῳδία.
Δραματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω Ποιῶ (Συνθέτω) δρᾶμα, ἐκθέτω (διηγοῦμαι) τι ἐν εἴδει δράματος.
Δραματοποιία (ἡ) σύνθεσις ἢ παράστασις δράματος, (τρπ.) σκευωρία.
Δραματοποιὸς (ὁ), ποιητὴς δραμάτων.
Δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Δραματοποιέω, (τρπ.) κάμνω σκευωρίας.
Δραματούργημα (τὸ). ποίημα δραματικὸν, (τρπ.) πλάσμα, σκευωρία, ῥᾳδιουργία.
Δραματουργία (ἡ), = Δραματοποιία.
Δραματουργὸς (ὁ), = Δραματοποιὸς.
Δραμεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέχω.
Δράμημα (τὸ), Π. = Δρόμος, τρέξιμον.
Δραμητέον, θετ. καὶ
Δραμοῦμαι, μέλλ. τοῦ Τρέχω.
Δρᾶναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδράσκω.
†Δρᾶνος, ες (τὸ), Π. [δράω]. ἔργον, πρᾶξις· δύναμις (πρὸς ἐνέργειαν), δραστηριότης.
Δρἀξ, ακὸς (ἡ), [δράσσω]. ὅσον πιάνει (πιάνει) μέσα τὸ χέρι σφιγμένον, (κοιν.) χεριὰ ἢ φοῦχτα. « Πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτὰν, « Βατραχ.
Δραπεταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπανάγων (φέρων ὀπίσω) τοὺς δραπέτας δούλους.
Δραπέτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δραπετεύω, Μ. ευσω. Φεύγω κρυφίως, γίνομαι δραπέτης, ου (ὁ), [διδράσκω]. (κυρ. δοῦλος) φυγὼν κρυφίως, (ἐν γέν.) φυγάς. « Ἰοῦς—, « Αἰσχ., ὁ τοῦ ὀραπέτου.
Δραπετίδης, ου (ὁ), Π. (ὑποκορ.) ἀντὶ Δραπέτης.
Δραπετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) δοῦλον δραπέτην.
Δραπετικῶς, ἐπίρ. Ὡς δραπέτης.
Δραπετίνδα, ἐπίρ. Ζ. Ἀποδιδρασκίνδα.
Δραπέτις, ίδος (ἡ), θηλ. καὶ
Δραπετίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δραπέτης.
Δραπετοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ (γινόμενος αἴτιος) νὰ δραπετεύσῃ.
Δραπέτρια (ἡ), (νλγ.) = Δραπέτις.
Δρασείω (χ. Μ.), [δράω]. Ἐπιθυμῶ (Ἔχω σκοπὸν ἢ ὄρεξιν) νὰ πράξω τι.
Δράσιμος (ὁ, ἡ), Π. = Δραστικὸς, δραστήριος ἢ 2) = Δραστέος.
Δρᾶσις, εως (ἡ). τὸ δρᾶν (πράττειν), ἐνέργεια, δύναμις. « Φαρμάκου—, « Λκ.
Δρασκάζω, Μ. άσω, = Ἀποδιδράσκω, κρύπτομαι (ἵνα δραπετεύσω), (ὅθεν
Δράσκασις, εως (ἡ). φυγὴ, δραπέτευσις ἢ ἐπὶ τούτῳ προσπάθεια.
Δρασμὸς (ὁ), [διδράσκω]. φυγὴ κρυφία, δραπέτευσις.
Δράσσω (ττω) καὶ (μτ., τὸ καὶ εὐχρηστ.)
Δράσσο(ττο)μαι, Μ. άξω, -ομαι, [συγγ. τοῦ Ἀράσσω]. Πιάνω (μὲ τὸ χέρι), (κοιν.) δράχνω· Παίρνω μὲ τὴν δράκα (φοῦχτα)· « Ἀλῶν δραξάμενος, « Πλάτ. (καὶ τρπ.) « Καιροῦ (« Ἀφροδίτης)—, « Διόδ., ἐπιτυχὼν (καὶ μὲ αἰτ. σπνττ.) · Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, « Γρῳ., πιάνων (νικῶν, ἀποστομώνων).
Δράστειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Δραστὴς.
Δραστέος, α, ον, θετ. τοῦ Δράω, πρακτέος, ποιητέος.
Δραστὴρ (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ δρῶν (πράττων, ἐνεργῶν), δραστήριος, βουλευτὴς (οὐσ.) ἄλλος, ὑπηρέτης.
Δραστὴρ (ὁ), [διδράσκω], = Δραπέτης.
Δραστηριόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. = Δραστηριοποιοῦμαι· γίνομαι δραστήριος, α, ον. Ὁ ἐπιτήδειος (πρόθυμος) εἰς τὸ πράττειν, ἐνεργητικὸς, ῥικτὴς, τελεσιουργὸς κτλ. 2) (ὡς ἐκ τοῦ Διδράσκω) Π. δουλικὸς.
Δραστηριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ δραστηρίου, ἡ περὶ τὸ δρᾶν ἱκανότης (πρόθυμία, τολμη κτλ.).
Δραστηρίως, ἐπίρ. Μὲ δραστηριότητα.
Δράστης, ου (ὁ), Π. [δράω]. = Δραστήρ, ῥέκτης, ἐνεργός.
Δράστης, ου (ὁ), Π. [διδράσκω], = Δραπέτης.
Δραστικὸς, ἡ, όν, = Δραστήριος.
Δραστικῶς, ἐπίρ. = Δραστηρίως.
†Δραστιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος δουλείαν) τὴν ὀράστιν.
†Δράστις [συγγ. τῷ Γράστις], εως (ἡ), εἶδος λιναρίου, = Βύσσος.
Δράστις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δραστὴς, δραπέτις.
Δραστοσύνη (ἡ), Π. = Δραστηριότης.
Δραστὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δαρτός.
Δράττω, Μ. δράξω, Ἀττ. ἀντὶ Δράσσω.
Δραχμαῖος, α, ον, = Δραχμιαῖος.
Δραχμὴ (ἡ), [δράσσω]. (ὡς βάρος) ἴσον μὲ 72 σιταρόσπυρα, (θηλ. κυρ.) ὅσον πιάνει τις μὲ τὰ δάκτυλα (παρβλ. Δραγμὶς) (ἐπιμ.) δράμι (ὡς ἔγγιστα). 2) (ὡς νόμισμα) ἴσον ἓξ (Ἀττικ.) ὀβολοῖς, ἰσοδύναμον 13 σολδ. Γαλλ.). « Δραχμὴ παχεῖα, « Πλδ., ἡ λίγιναία (ὡς ἀξίζουσα ἢ ζυγίζουσα 10 ὀβολ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δραγμαιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίαν δραχμήν.
†Δραχμίδιον, α, ον, Π. ἀντὶ Δραχμιαῖος.
Δραχμιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δραχμή.
†Δραχμίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δραχμίς.
Δρᾱω-ῶ, Μ. δράσω (πθ. πρκ. Δεδράσμαι ἢ Δεδρᾶμαι, ἀορ. Ἐδράσθην), — Πράττω, κάμνω. ἐκτελῶ. » Οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζον, « Ἀθ. » Δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον, « Ἡρωδ. » Οἶσθ' ὃ δράσον; « Ἀρχφ. (φρα. Λατ.) ἀντὶ Δρᾶσον! οἶσθα ὃς (πρὸς ἀποφυγὴν τῆς προσπαικτικῆς τραχύτητος) » ἐῦ (» κακῶς) —, « Ἀρχφ., Σοφ. (καὶ πθ.) » Μήτε δεδρᾶμενα μήτ' εἰρημένα πω, « Ἀρχφ. » Αἰσχυνόμενοι τοῖς δρωμένοις, « Δ. Κάσσ. » Τῶν περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντων, « Θκ. Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπίς, « αὐτ., πράττων τις (μετὰ δραστηριότητος) ἔχει ἐλπίδα νὰ ὀρθοποδήσῃ. 2) συντελῶ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, (ἰατρ.) ἐνεργῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ.). » Τοῦτ' ἐστὶ τὸ δρᾶν τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; « Ἀρχφ., εἰς τί χρησιμεύει; τί σημαίνει; (ᾧ πρόθετ.) » Ὁ ἄγνως πρὸς ἀγνείαν πιστεύεται δρᾶν, « Π. Αἰγιν., (παρβλ. Ποιῶ). ||. (Σημ. ἂν οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου συγχ. τοῖς τοῦ Διδράσκω).
Δρεπάνη (ἡ), = Δρέπανον.
Δρεπανηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς (ἢ ὁμοιάζουσα μὲ, ἢ χρησιμεύουσα ὡς) δρεπάνον.
Δρεπανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἁρματωμένος μὲ) δρέπανον.
Δρεπάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δρέπανον, δρεπανάκι· κλαδευτῆρι.
Δρεπανίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτην., πετροχελίδονον, (παρβλ. Κεγχρίς).
Δρεπανιστής, οῦ καὶ
Δρεπανίτης, ου (ὁ), ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος) δρέπανον, θεριστής.
Δρεπανοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δρεπάνου, κυρτός, ἁρπαμπής
Δρεπανομάχαιρα (ἡ) δρεπανοειδὴς μάχαιρα.
Δρέπανον (τό), [δρέπω]. τὸ γνωστὸν γεωργ. ἐργαλ., δρεπάνι.
Δρεπανουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων δρέπανα.
Δρεπανώδης, ες (ὁ, ἡ). = Δρεπανοειδής.
Δρεπανωτός, ή, όν. Δρεπανειδής.
Δρεπτεύς, έως (ὁ). τρυγητής.
Δρεπτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ τρυγηθῇ (νὰ μαζωχθῇ κτλ.). » Δρεπτὸν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Δράπετον) φιλτμα, « Ἐτυμολ., τὸ ἁρπακτόν.
Δρέπτω, Π. ἀντὶ
Δρέπω καὶ (μσ. τὸ καὶ εὐχρηστότ., μάλιστα μτφρ.) Δρέπομαι, Μ. εψω, -ομαι. (μέλ. ἡ γεν.) Κόπτω (Μαζόνω) καρπούς, φύλλα, ἄνθη κτλ., θερίζω, τρυγῶ, (ἐν γέν.) ἁρπάζω. (μτφρ.) μετέχω, ἀπολαμβάνω. » Ἐὰν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (χωρίων) δρέπῃ, « Πλάτ. » Ἑτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι, « Ἐπγρ. (καὶ μτφρ.) » Τιμὰν δρέπει, Πινδ. (καὶ καταχρ.) » Δρέψασθαι πλείστης « Αἰσχύλ.
†Δρεψιμένος, Δ. ἀντὶ Δρεψόμενος, μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Δρέπω.
Δρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Δρᾶναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἐπαρ. τοῦ Διδράσκω.
Δρησμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Δρασμός.
Δρησμοσύνη, Π. ἀντὶ Δρασμοσύνη [δράω]. = Δρασεσύνη, δραστηριότης, ὑπηρεσία, τελετή. 2. (μτγν.), [διδράσκω]. = Δρασμός.
Δρήτειρα, Δρηστήρ, Δρηστήριος, Ἰων. ἀντὶ Δράστειρα κτλ.
Δρηστοσύνη (ἡ), Ἰων. Π ἀντὶ Δραξοσύνη.
Δριάεις, εσσα, εν, Π. [δρῖον]. καταφρακτος, χλωερός.
Δριαω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι γεμάτος δρῖα, (ἐπιμ.) θάλλω, χλοάζω.
Δρίλαξ, ακος (ὁ). = Βάλλα, Ὑποκορ. τοῦ
Δρῖλος (ὁ), τὸ χονδρὸν σκωλήκι τῆς γῆς (ὅπου εὐχαιρεῖ μετὰ τὴν βροχήν). 2) (μτγμ.) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, (ὕθεν Δριλοποτης, = Μοιχουρις).
Δρῖμεως, ἐπίρ. Μὲ δριμύτητα (πικρίαν κλπ.), αφοδρῶς, (ἴδε καὶ Δριμως).
Δριμη, (ἡ), (κυρ. εἰς τὰ πλθ.). τὰ αφοδρὸν ψῦχος, (κοιν.) Δρῖμαι (ὀνομάζονται ἐκ τοῦ ἑνὸς π. αἱ θερμότεραι ἡμέραι τῶν κυνικῶν καυμάτων).
Δριμυγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Δριμύτης.
Δριμύλος, η, ον, Ὑποκορ. τοῦ
Δριμὺς, εῖα, ύ. (κυρ.) Ὁ καίων (χυθ. τσούζων) τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσφρησιν. (κοιν.) ἀφῦς, (χυθ.) ταχυτερός. » Φυλλία δὲ ἔχει δριμύτερα εὐζωμον, « Δσκρ. » Δριμύτατος καπνὸν (ὁ ἀπὸ ξύλον σκίνου), « Ἀρχφ. » Οἶνος δριμὺς, « Λκ. 2) πικρός. (μτφρ.) ἐγχυτικὸς. » Δριμεῖα χολὴ, « Θκρ. » Βλῶς (» Σκῶμμα) δριμὺ, « Ὅμ. 3) (ἐν γεν.) ἀξὺς, αφοδρὸς, ὁρμητικὸς· ὀξύθυμος. » Ἀχος (» Μένος) δριμὺ, « Ὅμ., Ὑσ. » Ἔρως (» Πάθος) δριμὺς, « Πλ. » Πολέμου—, « Ἐπγρ. 4) (μτφρ.) ζωηρὸς, πνευματώδης· (ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος. » Βλέμμα δριμὺ, « Δ. Ῥωσ. » Δριμὺ Σισύφου γένος, « Εὐρ. » Ἐπιβουλὴν καὶ δριμὺ θηρίον, « Πλάτ. » Δριμὺς καὶ δικανικὸς, « αὐτ. » Λέξις δριμεῖα, « Ἑρμγ. » Δριμύτατον ἀνθρώπων, « Συν. ||. (τό οὐδ.) Δριμὺ, ἐπίρ. ἀντὶ Δριμέως. (κυρ. εἰς τὰς φρσ.) » Δριμὺ ἐμβλέπειν (ἀποβλέπειν, ἐνορᾶν), « = Κῡβέρνα (» Καρδίαν κτλ.) βλέπειν, « Ἀρχφ.
Δριμυσσαω (ττω), Μ. ὐξω. Προξενῶ (διεγείρω) αἴσθημα ὁριμυντητος, (χυθ.) τσουζω, (μτφρ.) λυπῶ, πικραίνω, (παρβλ. Δάκνω).
Δριμυτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ὁριμὲος. » Ὀξους (» Καυστοῦ, « Οὐρίων κτλ.) —, « 2) (μτφρ.) ὀξύνοια, πνεῦμα, πανουργία. » Ἡ πρὸς τὰ μαθήματα—, « Πλάτ. » Σκωμμάτων—, « Λκ. » Προοιμίου—, « Ἑρμγ.
Δριμυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω δριμέα φαγητά.
Δριμυφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [ἐκ τοῦ
Δριμυφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἀγαπῶν τὰ) δριμέα φαγητά.
Δριμύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δριμὺν χυμόν.
Δρῖον (ἡ
Δρῖος, ους-ους (τὸ), Π. = Δρυμὸς, τόπος συνδενδρος, δάσος.
†Δρυτη (ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρύτη.
Δρυμάσκω, ἴδε Δρωμάω.
†Δρυμαγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου.
Δρομάδην, ἐπίρ. = Δρομέως.
Δρομαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι-
Δρομαῖος, ἐπίρ. Μετὰ δρόμου, (κοιν.) τρέχοντας, τρεχάτος.
Δρομάς, άδος (ὁ, ἡ, τό), Π. ἀντὶ Δρομαῖος. » Δρομάδα κώλῳ, « Κύρ. » Δρομάσι βλεφάροις, « αὐτ. ||. » Κάμηλος—, « Ἰλ., ἡ μονόχυρτος. (κοιν.) γυρτοκάμηλον, (Τουρκ.) χιτζίνι. ||. » Τῶν ὑγιῶν, οὓς καλοῦσι δρομάδας, θύννος, ᾄμιας κτλ. « Ἀρστ. ||. » Γυνὴ — (καὶ χ. τοῦ οὐδ.) « Δρομὰς, « ἡ περιφερομένη εἰς τοὺς δρόμους, πορνη, (Γαλλ.-poule) ἡ ἐνθουσιῶσα.
Δρομεύς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ τρέχειν, ἀγωνιστὴς δρόμου· πεζοδρόμος, ταχυδρόμος.
Δρόμημα (τό), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δράμημα.
Δρομίας, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Δρομεύς.
Δρομικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος (Γυμνασμένος) εἰς τὸ τρέχειν, ἀγλίτωρες εἰς τὸν δρόμον.
Δρομικῶς, ἐπ. β. = Δρομαίως.
†Δρομοκάμηλος (ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Δρομὰς (κάμηλος).
Δρομοταχὴς, ους (ὁ). ταχυδρόμος στελλόμενος (κυρ. ἐν καιρῷ πολέμου) μὲ εἰδήσεις ἢ προτάσεις.
Δρόμος (ὁ), [δραμεῖν]. τρέξιμον. » Δρόμου τινὲς ἠρξαντο, « Ξεν. » Οὐ δάδην, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ, « Πλ. 2) (συνηθ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος, τὸ περιθώριο· σμενον διάστημα) ὅπου συνήθως τρέχει ἢ περ πατεῖ (ἢ ὅσον ἠμπορεῖ νὰ διατρέξῃ) τις, πλατεῖα, (Ἰταλ.) πιάτσα. » Ἐπὶ ἀκροπωτίρους εἶναι τῶν ἐν τῇς δρόμοις τοὺς κατὰ τὰς ὁδοὺς περιπάτους, « Πλάτ. » Ἀλλ' ὅτε δὴ πυμάτου τέλεον δρόμου ἵπποι, « Ἰλ. Ψ. » Ἵππου δρόμον καταβαίνων ἐπὶ θάλασσαν, « Δμ. » Ἡμέρας δρόμος, « Πρ. » Δρόμον ἡμερῶν πέντε ἀπέχουσα, « Πλ. » Δι' ἡ τρεῖς δρόμους περιελήλυθότες, « Πλάτ. » Οὐ γὰρ ἐν Ἰθάκῃ δρόμοι εὐρεῖες, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτφρ.) » Ἐντὸς δρόμου φέρομαι, « Πλάτ. » Πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου, « Αἰσχύλ., ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἄτοπον.
Δρόμων, ωνος (ὁ), (ἐν γένε.) = Δρομεύς. (ἰδιαιτ. 2) εἶδος πλοίου, (κοιν.) τρεχαντήρι (ἡ). 3) εἶδος θαλασσ. καβούρια.
Δρασερὸς, ά, ον. Ὁ περιέχων ἢ πραξενῶν δρόσον· νοτισμένος, τρυφερὸς δροσιστικὸς.
Δροσίζω, Μ. (ισω. Βρίζω μὲ δρόσον, βαντίζω.
Δρόσιη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δροσία = Δρόσος.
Δρόσιμος (ὁ, ἡ), καὶ
Δρόσινος, ή, όν, Π. = Δροσερὸς.
Δροσιβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Βρέχω) δρόσον, [ἐκ τοῦ
Δροσιβόλος (ὁ, ἡ). ὁ χύνων δρόσον, δροσίζων.
Δροσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος δρόσου, δροσερὸς.
Δροσοειμων, ονας (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν δροσισμένα (δροσερὰ) ἱμάτια.
Δρόσωσις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δροσερὸς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δρεσόμηλι, ιτος (τό, = Λερόμηλι.
Δροσοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ἐπάνω τοῦ ὅπ. πογόνει ἡ δρόσος. » Φύλλα —, « Φίλ.
Δροσοπάχνη (ἡ) ἡμ. σοπαγωμένη πάχνη ἡ δρόσος (ἡ). δροσιά, (κατ' ἔκτ.) βανίδες (σταλαγμοί) ὁποιουδήποτε ὑγροῦ, (ὀθ.) θάκρυα. 2) Π. νερόν, (ἐν γέν.) ὑγρόν. 3) (μτφρ.) κάθε νέον (τρυφερόν, ἁπαλόν). » Δενδρέων δρόσοι, « Αἰσχλ., οἱ νεογνοὶ σκύμνοι, (παρβλ. Ἔρση καὶ Χλόη νης).
Δροσόσταχτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων δρόσον, δροσερώτατος.
Δροσότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) ὑπὸ τῆς δρόσου.
Δροσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων ἢ περιέχων) δρόσον, δροσερὸς, δροσιστικός.
Δροσόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Δροσίζω.
Δροσώδης, ες (ὁ, ἡ) ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) δρόσον, δροσερὸς, δροσοειδής.
Δρύαξ, ακος (ὁ ἢ ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ χονδρὰ στραβόξυλα ἐκ τῶν ὁπ. συγκειται τὸ κάτω μέρος (τὸ σκαρί) τοῦ καραβίου, (παρβλ. Δρύοχος.)
Δρυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρῦς.
Δρυάς, άδος (ἡ) (κυρ. νύμφη) τῶν δρυῶν ἢ δρυμῶν, ἢ ἄλλ. Ἁμαδρυάς (ἴδε τὴν λέξ.). 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρύαξ.
Δρυηκόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυοκόπος.
Δρυΐδαι (οἱ) οἱ ἱερεῖς καὶ φιλόσοφοι τῶν παλ. Γαλατῶν.
Δρυΐνας, ου (ὁ), εἶδ. ὄφεος, (ἴσ. ἢ κοιν.) Δενδροταλπὰ, (παρβλ. Χελυδρος).
Δρύϊνος, η, ον. Ὁ ἐκ δρυός, δενδρινος, ἢ (ἁπλ.) ξύλινος, (συνκδχ.) σκληρός. ||. (οὐσ.) = Δρυΐνας.
Δρυΐτης, ου (ὁ) καὶ Δρυΐτις, ίδος (ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων ἀναλογίαν ἢ ὁμοιότητα μὲ τὴν δρῦν. » Κυπάριττος —, « Θφρ., ἡ βλαστάνουσα μετὰ τὴν τομήν. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου καιομένου ὡς ξύλον. 2) (θηλ.) εἶδ. φυτοῦ.
Δρύκαρπον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ καρπὸς τῆς δρυός, τὸ βαλανίδι, (ἐν γέν.) = Ἀκρόδρυον.
Δρυκολάπτης, ου (ὁ), = Δρυοκολάπτης.
Δρυμὰ (τὰ), Π. πλθ. (ἀνμλ.) τοῦ Δρυμός.
Δρυμάζω (σσω), Μ. άξω, (απνττ.) ἀντὶ Δρύπτω, σπαράσσω, (συνκδχ.) = Σπλεκόω.
Δρυμόνιος, α, ον. Ὁ διατρίβων εἰς τοὺς δρυμῶνας. » Ἄρτεμις —, « Ὀρφ.
Δρυμὸς (ὁ), = Δρυμὼν, ὄσος (κυρ. δρυῶν). ||. (οἱ Πυθητ. λέγουν εἰς τὸ πλθ. ἀδιαφόρως) Δρυμοὶ, ῶν (οἱ) ἢ Δρυμὰ, ῶν (τὰ).
Δρυμοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (νὑχαριστούμενος, ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ) εἰς τοὺς δρυμούς.
Δρυμώδης, ες (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος δρυμῶν, δασώδης.
Δρυμὼν, ῶνος (ὁ), = Δρυμὸς, τόπος γεμάτος δένδρα (δρῦς), δάσος.
Δρυοβάλανος (ἡ), ὁ καρπὸς (τὸ βαλανίδι) τῆς δρυός.
†Δρυοδαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ τὴν φλοῦδαν τῆς δρυός.
Δρυογόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν δρῦς. » Ὄρη —, « Ἀρχφ. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς ἐκ δρυός. » Νύμφη —, « (Ζ. Ἁμαδρυάς).
Δρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δρυώδης, πλήρης δρυῶν, δασώδης.
Δρυοκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων τὴν κοίτην τε (φωλεόν, διατρίβων) ἐπάνω εἰς τὰς δρῦς ἢ (ἐν γέν.) τὰ δένδρα. » Τέττιξ —, « Ἐπγρ.
Δρυοκολάπτης, ου (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (τὸ ὁπ. κτυπᾷ ἡ τρυπᾷ [κολάπτει] τὰ δένδρα μὲ τὸ ῥάμφος του θηρεῦον μυρμήκας κ.λ.π.), (κοιν.) ξυλοφάγος, μυρμηκοφάγος, (καὶ ἄλλ.) τσιμπλιτάρα.
Δρυοκόπος ὁ, ἡ). ὁ κόπτων δρῦς (δένδρα ἢ ξύλα), ξυλικόπος. ||. (οὐσ.) = Δρυοκολάπτης.
Δρυοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δορυπαγής. » Στόλος —, « Σοφ. 2) ἐμπηγμένος ἢ ἐμπηγόμενος εἰς ξύλον. » Πάσσαλος —, « Σχυλ. Σοφ. (αὐτ.), (παρβλ. Δουρίτυπὸς).
Δρυοπτερὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτερίδος (φτέρης) ἢ βρύου (φυτρόνου ἐπάνω εἰς τὰς παλαιὰς δρῦς).
†Δρύος, εος (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δρίος.
Δρυοτομία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ δρυοτόμου, δενδροτομία.
Δρυοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) δρυοτομίαν. » Δρυοτομικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ δρυοτόμου.
Δρυοτόμος (ὁ, ἡ), [δρῦς, τέμνω]. ὁ κόπτων (σχίζων, πελεκῶν) δένδρα ἢ ξύλα, ξυλοκόπος, (ἐν γέν.) ξυλουργός.
Δρυοφόνον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ. Σ. Δράβη.
Δρυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων δρῦς, δενδροφόρος. » Χωρίον —, « Εὐρ.
Δρύοχον (τὸ), = τῷ
Δρύοχος (ὁ), Π. [δρῦς, ἔχω]. = Δρυμός. 2) (συνηθ. καὶ μονον εἰς τὸ πλθ.) τὰ στραβόξυλα (τὰ πλευρὰ, ἢ τὰ πλαγινὰ στηρίγματα, [ἐν γέν.] τὸ σκαρὶ) τοῦ πλοίου (μτφρ.) ἡ ἀρχὴ (τὸ θεμέλιον) πάσης ἐπιχειρήσεως· (ὀθεν:) » Ἐκ δρυόχων ναυπηγεῖσθαι, « Πλθ., ἀπὸ καινουργῆς, (κοιν.) ἀπὸ τὸ σκαρί, (καὶ μτφρ.) » Δρυόχους τιθέναι βράματος ἀρχάς, « Ἀρχφ.
Δρυόψ, οπος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἄλλα παρὰ τὸν δρυοκολάπτην), ἴδε Ἀρχφ. Ὄρν. 304.
Δρυπεπὴς [δρῦς, πεπαίνω] καὶ
Δρυπετὴς [δρῦς, πίπτω], ές ἢ ος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) ὁ ὡριμάζων καὶ (ἐπιπ.) πίπτων μόνος ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐντελῶς ὥριμος, μαρμαγγισμένος. » Φοίνιξ (« Δαφνὶς, « Ἰσχὰς [κυρ. δὲ]. » Ἐλαία) —, « Αἰλ., Δσκρ., Λῦ. (καὶ μτφρ.) » Μάζα (» Ἐλαία) —, « Λῦ., Ἀρχφ., ἡ περασμένη (ξεθυμασμένη).
Δρυπεφ, επος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυπεπής.
Δρυπὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου, [ἐκ τοῦ
Δρύπτω [θρύπτω], Μ. δρύψω. (κυρ.) Ξεγδέρνω (Ξεσχίζω) μὲ τὰ νύχια, ξεμματιόνω, τσουγρανίζω· (κατ' ἔκτ.) σπαράττω, τραβῶ (τσουμαδῶ) τὰ μαλλιά μου (κυρ. ἐπὶ θρήνου). » Δρύπτε κάρα, « Εὐρ. (καὶ μτ') » Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, « Ὑδ. Β. (καὶ χ. πτ.) » Αἱ δὲ γυναῖκες ἀναβοήσασαι ἐδρύπτοντο, « Ξεν., (ἴδε ἢ Δρυμάζω καὶ παρβλ. Ἀμύσσω).
Δρῦς (συγγ. τῷ Δόρυ], υός (ἡ), εἶδ. δένδρου βαλανηδιὰ, (ἐν γεν. κάθε [σκληρὸν κυρ. καὶ παλαιὸν]) δένδρον ἢ ξύλον.
Δρύτη (ἡ), [δρῦς;] ἀγγ. ξύλινον (σκάφη) διὰ λούσιμον κτλ. 2) ξυλοκρέββατον (διὰ τοὺς νεκροὺς).
Δρυτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω δένδρα ἢ ξύλα.
Δρυτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυοτόμος.
Δρυφάζω, Μ. άξω (πρκ. Δεδρύφαγμαι), Π. περικλείω (ὑγυρόνω) μὲ
Δρύφακτον (τὸ) καὶ
Δρύφακτος (ὁ), [δρῦς ἢ δρύφω]. διάφραγμα ξύλινον, χωρισμα (κυρ. ἐντὸς τῶν βουλευτηρίων καὶ δικαστηρίων) ἀπὸ σανίδια ἢ κάγκελα, (ἐν γέν.) σανίδωμα. » Ἐπιστῆναι.. τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις, « Ξεν. » Εἶχε δὲ καὶ δρύφακτον ἡ κλίμαξ παρ' ἑκατέραν τὴν πλευράν, Πλθ. « Δρύφακτα τοῦ ναοῦ, Σωζ., τὸ τέμπλεον. » Δρυφάκτους ὑπερτείνειν, « Ἡρκλ. Ποντ., (παρβλ. Κιγκλὶς).
Δρυφακτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δρυφάζω.
Δρυφάκτωμα (τὸ). μέρος χωρισμένον μὲ δρύφακτα (κάγγελλα).
Δρυφὰς, άδος (ἡ), = Δρυφὴ, νυχιὰ, τσουγρανιὰ. (συνκδχ.) λύπη, θλῖψις.
†Δρυφάσσω, Μ. άξω, = Δρυφάζω.
Δρυφὴ (ἡ), [δρύφω]. = Ἀμυχὴ, τσουγρανιά.
†Δρύφος, εος-ους (τὸ), = Τρύφος, θρύμμα, ξυσμα. »Τυροῦ —, « Ἐπγρ.
Δρύφω, Μ. δρύψω, = Δρύπτω καὶ Δρυμάζω
†Δρύψελον καὶ
Δρύψιον (τὸ), = Τρύφος,
Δρύψις [δρύπτω], εως (ἡ). ξέσχισμα (ῥάγισμα) μὲ τὰ νύχια, τσουγγράνισμα.
Δρυψογέρων, οντος (ὁ), (Κωμ.). πολυγέρος.
Δρυώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δρῦν ἢ γεμάτος ἀπὸ δρῦς.
Δρωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [δρόμος]. τρέχω.
Δρώντων, γεν. πλθ. τοῦ ἐνς. τῆς μτχ. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Δρατώσαν, γ', πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς τοῦ Δράω.
Δρῶμι, ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Δράω.
Δρώομαι, Ἰων. ἀντὶ Δρῶμαι.
Δρωπακίζω [δρώπαξ], Μ. ίσω, Παθ. (Παρίζουω) τὰς τρίχας μὲ πίσαν κτλ.
Δρωπάκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ ὡσὰν δρώπακα.
Δρωπακισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ δρωπακίζειν, γνοῦσιμα (μάδισμα τῶν τριχῶν) μὲ πίσαν κτλ.
Δρώπαξ [δρέπω ἢ δρύπτω], ακος (ὁ). ξλιγφὴ ἢ ἐμπλαστρον ἀπὸ πίσαν (κτλ.) διὰ γνούδισμα.
†Δρώπτης [δρύπτω], ου (ὁ). ξεσχισμένος κερελιάρης, (συνκδχ.) ζήταλας, πτωχός.
Δρώω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Δράω.
Δύ', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Δύο.
Δὺ, Π. ἀντὶ Ἔδυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὀρς. τοῦ Δύω.
Δυαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δυάδα· διπλοῦς· (γρμτ.) = Δυϊκός.
Δυάζω, Μ. άσω. Διαιρῶ ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Ἑνόνω εἰς δύο, ζευγαρόνω. » Κίονας.. οἱ.. δυάζοντες ἵσταντο, « Νίκ. Χρ., ἀνὰ δύο, ζευγαρωτοί.
†Δυάκις, ἐπίρ. Π. (απνττ.) ἀντὶ Δίς.
Δυάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Β. ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) δύο μονάδων, ζεῦγος.
Δυασμὸς (ὁ). τὸ δυάζειν, ἢ εἰς δύο διαίρεσις ἢ ἕνωσις, ζευγάρωμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Δυϊσω-ῶ [δύη], Μ. ήσω, Π. = Κακόω, κατατρύχω, ταλαιπωρῶ. βασανίζω.

Δυΐτν, Ἀττ. ἀντ. (κυρ. δΐ θηλ. καὶ γεν. τοῦ) Δυοῖν, δυΐν, τοῦ Δύο.

Δυερός, ά, όν, Π. δυστυχής, ταλαίπωρος, συραννισμένος. 2) (ἐνεργ.) βλαπτικός, ὀλέθριος, [ἐκ τοῦ

Δύη, (ἡ), Π. [δύω]. δυστυχία, ταλαιπωρία· κακοπάθεια· συμφορά· κακόν· πόνος. «Τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην, » Μυθ.

Δυηπάθεια (ἡ), Π. κακοπάθεια, ταλαιπωρία.

Δυηπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πάσχω (ὑποφέρω) κακὰ καὶ δυστυχίας, κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι.

Δυηπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κακοπαθῶν (τυραννούμενος, κοπιάζων), ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Δυηπαθία (ἡ), Π. = Δυηπάθεια.

Δυήπαθος ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυηπαθής.

Δυθμὴ (ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσμή.

Δυϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δύο ἀριθμόν· (γρμτ.) ὁ ἐμφαίνων (ἐκφράζων) δυάδα.

Δυϊκῶς, ἐπίρ. (γρμτ.). Κατὰ δυϊκὸν ἀριθμόν. 2) (σπντ.) ἀντὶ Διττῶς.

Δύιος, «, ον, Π. = Δυερός, θλιβερός, (ἐπὶ χωνῆς) γοερός.

Δύμεναι, Δ. ἀντὶ Δῦναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δύνω ἢ Δύω.

Δύνη, Δ. ἀντὶ Δύνῃ, β΄. ἐν. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ

Δύναμαι [δύνω], δύνασαι καὶ (σπν.) δύνῃ (δῦ. τὸ Δωρ. Δυνᾶ), δύνασαι, Μ. δυνήσομαι (παρτ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ]δυνάμην, ἠδύνασο καὶ ἠδύνω, ἠδύνατο, (πρκ. Δεδύνημαι, ἀόρ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ]δυνήθην ἢ Ἐδυνησάμην, ὑποτ. Δύνωμαι κτλ.). Ἠμπορῶ· εἶμαι εἰς κατάστασιν ν᾽α. « Πρῆξαι δ᾽ ἔμπης οὔ τι δύνῃσαι « Ἰλ. Α. « Ζεὺς δύναται ἅπαντα, « Ὀδ. Ξ. « Οὔ τι δύναμαι μὴ γελᾶν, « Ἀκ. « Ζῶμεν οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ᾽ ὡς δυνάμεθα, « Ἐγρ. « Ὡς ἐδύνατο τάχιστα (ἀφανίζατε, ἀκριβέστατα κτλ.). « Πρυθυμούμενος πράξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδυνάμην, «Ξεν. « Ἀνδρας ἄγωνας, ὡς ἐδυνάμην πλείστους, « αὐτ. « Πορευτέον σταθμοὺς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτους, « αὐτ. (καὶ κατὰ τὸ ἐκὼν.) « Δυνάμενος πολιορκεῖσθαι (ἀντιλαβοῦ ἐπιθήναι), « Θκ. 2) ἔχω δύναμιν, εἶμαι δυνατός (ἡ κατὰ τὸ σῶμα, δηλ.) ἰσχυρός, εὐρωστος. « Καὶ γὰρ τῷ σώματι δυνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων, « Λσ., (ἡ κατὰ τὰς ἠθικὰς, εἴτε συμφύτους, εἴτε ἐπικτήτους, ἰδιότητας, δηλ.) ἱκανός, ἐπιτήδειος. «Δυνάμενος λέγειν, « Δμ., (ἡ κατὰ τὸν πλοῦτον) « Δυνάμενος χρήμασι, « Λσ., (ἡ κατὰ τὴν πολιτικὴν ὑπεροχὴν καὶ ἐπισημότητα). «Γένους τε πρώτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα, « Πλ. « Δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Ἑλληνικῶν. « Θκ. « Μέγα (« Μέγιστον, « Μηδενὸς ἔλαττον) δυνάμενος, « Ἠρ. (καὶ ἁπλῶς.) « Ἐπὶ τοῖς δυναμένοισιν ὧν ἀεὶ « Εὐρ. « Τῶν πολιτευομένων τινὲς δυνηθέντες, « Δμ., 3) (τριτπρσ.) ἐξέσται, ἐνδυναμεῖ μέ. « Τριηκόσιαι γενέαι δυνέσεται μύρια ἔτεα, « Ἠρ. « Ὁ στίχος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον, « Ξεν. (καὶ ἁπλοῦτ. ἀντὶ τοῦ κοιν.) ἔχει πίρασιν, πολιτεύεται. « Καὶ δύναται παρ᾽ ἐκείνοις Ἀττικὸς ἡ Αἰγιναῖος ὀβολός, « Ἀκ. (καὶ μθατκ.) ἠμπορεῖ νὰ παράξῃ, εἶναι δυνάμει. « Δύο δύνασαι τέτταρα· « Δίπους δύναται τετράπουν, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) « Δόγοι ὡς ἔργα δυνάμενοι, « Θκ. 4) (τρπ.) δηλοῖ, σημαίνει, θέλει (ἴπαγε) νὰ πῇ « Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται; « Ἀκ., « Αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται. « Θκ. « Ἡμῖν δὲ τὴν συννέκρωσιν τοῦ Χρ.στιανὸ δύνατον, « Γρφ. « Αὔγουστος... ἠ δύναται.. στάσιος, « Παυσ., (παρβλ. Βουλομαι) 5) εἶνε δυνατὸν (ἐνδεχόμενον). « Δύναται ἀρετὴν γιγνέσθαι, « Πλάτ.

Δυναμικός, ἡ, όν. Δραστήριος, ἐνεργός.

2) δυνατὸς ἢ δυναμωτικός. « Ὁ μέλας οἶνος δυναμικώτατος ἐστιν, « Ἀθ.

Δύναμις [δύναμαι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ νὰ δύναται (ἠμπορῇ) τις. « Εἰς δύναμιν, « Κατὰ δύναμιν (Πιν.) « Καθ᾽δυναμιν, « Ὑπὲρ δύναμιν. « Ἐμελέτα οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ᾽ ὅσον ἀρέσεως εἶχε, « Σδ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ φυσικὴ ἢ ἠθικὴ. « Θεῶν δύναμις μεγίστη, « Πίνδ. « Γνώμης οὐκ ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται, « Ὀδ. Γ. « Ἡ ἐντοῖς λόγοις δύναμις. 3) ἡ ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεως. « Τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, « Ξεν. « Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν, « Ἰσκρ. « Οὐκ ἔστιν, ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι, « Δμ.

4) (συνδχ.) τὸ στράτευμα. « Δύναμιν ἔχει καὶ πεζὴν καὶ ἱππικὴν καὶ ναυτικήν, « Ξεν. (καὶ πλθ.) « Ναυτικὰς δυνάμεις, « Πλδ. (ἰδ Πλγ.) « Οὐράνιοι (« Ἀγγελικαὶ) δυνάμεις. « [παρὰ δὲ τῷ Πλ., ἂν δὲν ἦνε σφάλμα, καὶ οἱ δαίμονες) « Ὀχλεῖσθαι ὑπὸ δυνάμεων. « 5) (Φιλοσοφ.) Α΄. ἡ ἀρχὴ (αἰτία) τῆς ἐνεργείας. « Τὸ βρίφος ἐστὶ δυνάμει οὐ μὴν ἐνεργείᾳ μουσικὸν, « Ἀρστ. « Παῖδες ὄντες ἔχομεν δυνάμει τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος, « αὐτ. (Β΄.) ἡ ἱκανότης (ἀριθμοῦ τινος) πρός τι. « Δύναμις τῆς ποιήσεως, « Πλάτ. (καὶ ἰατρ.) « Δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ, « Δύναμις τετραφάρμακος. « Τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς, « Ξεν. Κόκκους τινὰς Κνιδίους ἢ σκαμωνίαν καὶ δυνάμεις ἄλλας, « Πλ. (Γ΄. ἐν γέν.) ἡ ἕξις, ἡ ἰδιότης, (καὶ εἰδικ.) ἡ τέχνη. ἡ ἐπιστήμη, (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορική. « Εἰσὶ δέ τινες ἄλογοι δυνάμεις, τινὲς δὲ μετὰ λόγου, « Ἀρστ. (ὕθεν 6) (ἐπὶ νομισμ.) ἡ ἀξία. Τὸ ἀιδηροῦν τῶν Σπαρτ. νόμισμα, ὀλιγῆ μὲν μνᾶ ἐστιν Αἰγιναῖα, δυνάμει δὲ χαλκοῦ τέσσαρες, « Πλ. 7) (ἐπὶ λέξ.) τὸ σημαινόμενον. « Τίς ἡ δύναμις τοῦ ὀνόματος, « Πλάτ.

8) (μθατκ.) ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου (εἴτε σχήματος, εἴτε ἀριθμοῦ).

Δυναμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν δύναμιν, δυναμωτικός.

Δυναμόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) = Ἐνισχύω, δυναμώνω.

Δυναμωνυμία (ἡ). τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως.

Δυνάμωσις, εως (ἡ), (μτγν.) = Ἐνδυνάμωσις, δυνάμωμα.

Δύνασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Δύναμις. « Τὸ καταθυμεῖσθαι ἐκπραξίω ἐν δύνασιν, « Ἐπιγρ., κατὰ δυναμιν.

Δυναστεία (ἡ). ἡ ὑπαρτάτη (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπολυτος καὶ δυναστική) ἐξουσία, δύναμις.

Δυνάστευμα (τὸ), = Δυναστεία. 2) μέρος (τόπος) δυναστευόμενον

Δυναστευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δύναμιν, ἐντόνως, σφοδρῶς ἀνδρικῶς· κατὰ πολλά. « Δυνατῶς ἔχει, « Ἠρ., εἶνε δυνατόν. « Δυνατῶς λέγει, « Αἰσχ., ὁμιλεῖ μὲ τόνον, οἱ λόγοι του ἔχουν δύναμιν (βάρος). « Δυνατοὶ δυνατῶς ἐταυθήσονται, « Σοφ. Σολ. « Δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὰ μέλλον ἥξειν, « Πλάτ., μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, ὀρθότατα ἢ πιθανώτατα.

Δυνέεται, Ἰων. ἀντὶ Δύνανται.

Δύνῃ, β΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς ὑποτ. (καὶ σπντ. τῆς ὁρς.) τοῦ Δύναμαι.

Δύνηαι, Ἰων. ἀντὶ Δύνῃ.

Δυνηρός, ά, όν, (μτγν.) ἀντὶ Δυνατός, ἰσχυρός.

Δυνητικός, ἡ, όν, (γρμτ.) Ὁ σημαίνων τὸ δύνασθαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δύνω, Μ. δύσω, Ζ. Δῦσω.
Δύο ἡ Π. Δύω. (συντ. ἡ δοῖν. Τῶ, τᾶ, ἡ πλθ. Οἱ, αἱ, τὰ) ἡ μέτ. ἄκλ. (ἡ γεν.) δυοῖν καὶ Ἀττ. (κυρ. ἐπὶ θηλ.) δοτ. (ἡ δοτ.) δυοῖν ἡ δυαῖ. (ἡ αἰτ.) δύο ἢ Π δύω. ἀριθμ. (2) «Ἀτρειδα δὲ δύω, κοσμήτορε λαῶν,» «Ἰλ. Α.» «Ὀρᾶν μοι δύο ἡλίους δοκῶ,» «Εὐρ.» «Δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνων, καὶ δυσὶ ποσὶ καὶ χερσὶ πράσσων,» «Ἄρχ.» «Δύο μυῶν ἄξιος.» «Ξεν.» «Δυοῖν γυναικοῖν εἰς ἀνὴρ οὐ ξέργεται,» Ἐτυμολ.
Δυόδεκα, Ἰων. ἀντὶ Δώδεκα.
Δυοδεκάμηνος, Δυοδεκατῖος κτλ. Ἰων. ἀντὶ Δωδεκάμηνος κτλ.
Δυοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιστάμενος ἀπὸ) δύο εἴδη· διπλοῦς.
Δυοκαίδεκα, Δυοκαιδέκατος κτλ., = Δώδεκα κτλ.
Δυοποιός (ὁ, ἡ). ὁ διαιρῶν τὸ Ἓν εἰς δύο.
Δυεχδς, ἡ, όν. Ὁ ἥμισυς ἢ δεύτερος τινός.
†Δυοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διτοκέω. Εἶμαι =
†Δυοτόκος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοιοτοκος.
Δυόω, Ἰων. (ἐπενθ. τοῦ ο) ἀντὶ Δυῶω, γ'. πλθ. πρα τοῦ Δυάω.
Δύπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Δύτης, βυτηκτὴς, [ἐκ τοῦ
Δύπτω [δύω], Μ. δύψω. Π. βουτῶ, βυθίζω εἰς τὸ νερὸν, (συνκδχ.) κρυπτω, κάμνω ἄφαντον.
Δύρομαι, Π. ἀντὶ Ὀδύρομαι.
Δυσ, (γραμτ.) μόρ. συνθ. ἀγωρίστως μὲ πλῆθος λέξ., καὶ σημ. ἡ δυσκολίαν, ἢ ἐναντιότητα, ἢ δυστυχίαν, ἢ ἀποτυχίαν καὶ στέρησιν, ἢ ἐπίτασιν).
Δύς, δῦσα, δύν, άορ. β'. τῆς μτγ. τοῦ Δύω.
Δυσάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀπευκτοίας (δεινὰς) ἀγγελίας, ἄγγελος κακῶν (δυστυχιῶν κτλ.).
Δυσαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐαγὴς, δηλ.) Ἐναγὴς, ἀλιτήριος, παμμίαρος.
Δυσαγκάλιστος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. -ίστως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀγκαλισθῇ (νὰ ἀγκαλιάσῃ), (μτφορ. ἐν γέν.) δυσκολοϋπόφερτος, δυσκολος.
Δυσάγκαλος (ὁ, ἡ), = Δυσαγκάλιστος.
Δυσαγκόμιστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανακόμιστος.
Δυσάγκριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάκριτος.
Δύσαγνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναγνος, μιαρὸς, ἀκάθαρτος.
Δυσαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρεύων δὲν ἐπιτυχαίνω, δὲν πιάνω τίποτε ἢ Πιάνω μικρὰ πράγματα εἰς τὸ κυνήγι ἢ εἰς τὸ ψάρευμα.
Δυσαγρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (μόλις) ἀγρεύσας τι ἢ ἀγρευθείς. » Ἄνθιου δυσαγρέος ἑλκομένοιο, Ὀππ.
Δυσαγρία (ἡ). ἀτυχία εἰς τὸ κυνήγι ἢ εἰς τὸ ψάρευμα.
Δυσάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀγόμενος (ὁδηγούμενος κτλ.), ἀπειθὴς, δυσμετακείριστος, δυσκολοικονόμητος.
Δυσάγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἡνωμένος μὲ) πολλοὺς καὶ δυσχερεῖς ἀγῶνας, δυσκολοκατόρθωτος.
Δυσαγωνιστος (ὁ, ἡ). δυσκολονίκητος· δυσκατόρθωτος.
Δυσάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυσχερεῖς ἀδελφοὺς ἢ δυστυχὴς αὐτὸς ἐξ αἰτίας τῶν ἀδελφῶν του.
Δυσαερία (ἡ). ἡ τοῦ ἀέρος δυσκρασία· κακὸς (βαρὺς, νοσερὸς) ἀὴρ, ἢ κακοκαιρία, [ἐκ τοῦ
Δυσαέρος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ἔχων κακὸν (βαρὺν, νοσερὸν) ἀέρα. || Ἀὴρ —,» Πρόκλ., ἢ κακοκαιρία.
Δυσαής, έος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἄημι]. (ἄνεμος) ἐναντίος, ἢ σφοδρὸς (ὁρμητικὸς), ἢ ψυχρὸς, (ἐπμ.) ἐπιζήμιος, (ἐν γέν.) κακός. 2) =Δυσώδης. » Ἄντλας—,» Ὀππ.
Δυσάθλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἄθλιος, τριαθλιος.
Δυσαιακτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, αἰάζω]. ὁ κατὰ πολλὰ ἀξιοθρήνητος ἢ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν δυστυχημάτων του δυσκολοθρήνητος. 2) ὁ δυσκόλως λυπούμενος, ἀσυμπαθὴς, ἀναίσθητος.
Δυσαιανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσαίακτος, δυσθρήνητος.
Δυσαίθριος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς, συννεφιασμένος.
Δυσαιμορβάγητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως αἱμορβάγων.
Δυσαίνητος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, αἰνέω]. = Δύσφημος, (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάντητος.
Δυσαίτιγμα (τὸ) δύσκολον ἢ ἀπαίσιον (ἀλλέθριον) αἴτιγμα.
Δυσαίρετος (ὁ, ἡ). δυσκολόπαρτος, δυσκολοκυρίευτος.
Δυσαισθησία (ἡ). πώρωσις (ἀμβλύτης) τῶν αἰσθήσεων, δυσκολία περὶ τὸ αἰσθάνεσθαι.
Δυσαισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Δυσαίσθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως αἰσθανόμενος, ἀμβλὺς τὴν αἴσθησιν. » Τὸ δυσαίσθητον Γαλ., ἀντὶ ἡ δυσαισθησία. 2) (πθ.) ὁ δυσκόλως ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν. » Ἴχνη (λαγωοῦ) δυσαίσθητα,» Ἡλδ.
Δυσαιτιολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκολως αἰτιολογούμενος.
Δυσαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δι' ὤν ζωὴν (αἰῶνα) δυστυχῆ. || «Δίων—,» Αἰσχλ., ὁ δυστυχὴς, = Βίος ἀβιωτος.
Δυσακὴς, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Δυσηκὴς, = Δυσήκοος.
Δυσαλγὴς, έος καὶ
Δυσάλγητος, ου (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀλγεινὸς (ὀδυνηρὸς), (ἐπμ.) δυσθεράπευτος. 2) ὁ δυσκόλως ἀλγῶν (πονῶν, λυπούμενος), ἀσυμπαθὴς, ἀναίσθητος.
Δυσάλευτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀλεύω], = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσάλυκτος.
Δυσαλθὴς, έος καὶ
Δυσάλθητος, ου (ὁ, ἡ), [δυσ, ἄλθω]. δυσκολοϊάτρευτος, (συγχ. τῷ Δυσάλγητος.
Δυσαλθῶς, ἐπίρ. Δυσιάτως.
Δυσάλιος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Δυσήλιος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιος.
Δυσαλλοίωτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀλλοιούμενος (μεταβαλλόμενος).
Δυσάλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἁλύσκω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ.
Δυσάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἁλισκόμενος, δυσκολοκυρίευτος, δυσκολόπιαστος, δυσκολονίκητος. » Κακῶν δυσάλωτος εὐδεὶς,» Σοφ. » Θύννοι δυσάλωτοι,» «Ἀρχ.» 2) (μτφορ.) = Δυσκατάληπτος, (πλάν Τιμ.).
Δυσάμβατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάβατος.
Δυσαμερία (ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσημερία.
Δυσάμμορος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμορος, καθ' ὑπερβολὴν ἄμμορος.
Δυσανάβατος (ὁ, ἡ), ὅπου δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀναβῇ, δυσκολοαναβατὸς.
Δυσαναβάστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναβαζόμενος, δυσκολοαναβαστος.
†Δυσαναβλαστέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαναβλαστάνω.
Δυσανάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναγόμενος (ἀναβιβαζόμενος, [ἰατρ.] ἐκπυούμενος). 2) πολλὰ ἀνάγωγος, κακοναθρεμμένος.
Δυσανάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναδιδόμενος (διαιρούμενος καὶ διαδιδόμενος) δυσκολοχώνευτος.
Δυσαναθμίατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξετιμιζόμενος (ἀναθμιώμενος).
Δυσανάκλητος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -κλήτως. Ὁ δυσκόλως ἀνακαλούμενος (ἀνοχλητιζόμενος, ἐπιστρέφων ὀπίσω, [καὶ ἐμπαρ' ἰατρ.] ἀναλαμβάνων τὴν ἐγείαν τῆ ξελιγοθυμιῶν).
Δυσανακωμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πάρῃ ὀπίσω (νὰ φέρῃ πίσω τὴν πρώτην στάσιν).
Δυσανάκρατος (ὁ, ἡ). δυσκολοανακάτωτος.
Δυσανάκριτος (ὁ, ἡ). δυσκολοξεδιάλυτος, δυσδιάγνωστος.
Δυσανάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλαμβανόμενος (φερόμενος εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ἰατρευόμενος· (μανθανόμενος).
Δυσανάλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλυόμενος (ἀναιρούμενος, μεταβαλλόμενος).
Δυσαναλώτως (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλισκόμενος (φθερόμενος, δαπανώμενος). ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαλώτως.
Δυσανάπεστος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάπειστος.
Δυσανάπλους καὶ
Δυσαπλόστος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) ὃν δὲν δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀναπλεύσῃ.
Δυσανάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναπνέων (ἰδρόνων, ξεθυμαίνων) ἢ ἀναπνεόμενος. » Τὰ σαπρὰ δυσανάπνευστα,» Ἀρχ.
Δυσαναπόρευτος (ὁ, ἡ). ἐπάνω θέσ. ὃν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δυσκολοπέρατος.
Δυσανασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνασκευαζόμενος (ἴδε τὸ ῥῆμα), δυσανατρεπτος.
Δυσανάσπαστος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -αστως. δυσκόλως ἀνασπώμενος (ξερριζονόμενος).
Δυσανάσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνασφάλλων (ἀναλαμβάνων ἀπὸ ἀσθένειαν).
Δυσανασχετέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρβλ. τ. ἡ ἄλλ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) δυσκόλως ἀνέχομαι, δὲν ὑποφέρω· ἀδημονῶ· ἀγανακτῶ· δυσφορῶ· στενοχωροῦμαι· πλήττω.
Δυσανάσχετος (ὁ, ἡ). δυσκολοϋπόφερτος. 2) δυσκολοκράτητος.
Δυσανασχέτως, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρ. » Δυσανασχ. ἔχω, = Δυσανασχετῶ.
Δυσανάτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνατρεπόμενος (ἀναποδογυριζόμενος).
Δυσαναφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυσκόλως πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος (ἐκπυούμενος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δυσανάφορος (ὁ, ἡ). δυσκολοαναίσθητος, δυσκολόαφτος. « Ὕπνος βαρὺς ᾗ—, « Βασ., ἀπὸ τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ (νὰ συνέλθῃ, νὰ ἀνανεύσῃ).

† δυσανδρία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνδρία.

δυσάνεκτος (ὁ, ἡ). δυσκολοϋπόφερτος.

δυσάνεμος (ὁ, ᾱ), Δ. ἀντὶ Δυσήνεμος.

δυσανθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνθίζων.

δυσάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνώμενος (λυπούμενος) καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἰς τὸ παραμικρόν, ἀνυπόμονος, = Μικρόλυπος.

† Δ. ανιῶν, ῶντος (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιον.

δυσανιδεύτος καὶ

δυσάνιδος (ὁ, ἡ). δυσκολεναίθητος.

δυσάνοικτος (ὁ, ἡ), (μτγν.) δυσκολοάνοικτος.

δυσάνολβος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ δυστυχὴς (ἄνολβος).

† δυσάνσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάσχετος.

δυσανταγώνιστος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίῤ.) -ίστως. Ὁ δυσκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ νικώμενος.

δυσάντεκτος, εος (ὁ, ἡ), (σπν.) ὁ κατὰ πολλὰ ἀνώντης (ἀνηφωρικὸς), = Δυσάνιδος. 2) (συνηθιστ.) = τῷ

δυσάντητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἢ δυσαρέστως (θηλ. ἐπὶ κακῷ) ἀπαντώμενος, (ἐπμ.) φυσερὸς, ἀπαίσιος, ἀποτρεπαῖος, ἢ = Δυσπρόσιτος.

δυσαντίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως (διὰ φύβον ἢ συστολὴν) βλέπει τις κατὰ πρόσωπον (ἀντιβλέπει), (ἐπμ.) φυσερὸς ἢ ἀνώτερος. « Δυσαντίβλεπτον στίλβοντα, « Φιλοστρ.

δυσαντίβλητος ᾱ

δυσαντίῤῥητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ῥήτως. Ὁ δυσκόλως ἐπιδεχόμενος ἀντίῤῥησιν (δυσαιρούμενος διὰ λόγων), σχεδὸν ἀναντίῤῥητος.

δυσαντοφθάλμητος (ὁ, ἡ), = Δυσαντίβλεπτος.

δυσάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ὁ δυστυχὴς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός. « Γάμος—, « Αἰσχύλ.

δυσαξίωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δεχόμενος ἀξίωσιν (δέησιν), Δυσπαράκλητος.

δυσαπάλειπτος (ὁ, ἡ), = Δυσεξάλειπτος.

δυσαπαλλαξία (ἡ). ἡ δυσκολία τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ τις, [ἐκ τοῦ

δυσαπάλλακτος (ὁ, ἡ), (ᾰ ἐπίῤ.)-λλάκτως. Ἀπὸ τὸν ὀπ. δυσκόλως ἀπαλλάττεται τις. « Δυσαπαλλάκτως ἔχειν τινός, « Εὐστ., δυσκόλως ἠμπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ. 2) ὁ δυσκόλως ἀπαλλαττόμενός τινος. « Δυσαπαλλακτέραι γίνονται τῶν ἐμβρύων, « Ἱππ.

δυσαπάντητος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Δυσάντητος.

δυσαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπατώμενος, δυσκολογέλαστος.

δυσαπιστέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι = δυσάπιστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἄπιστος (ἀκατάπειστος), δύσπειστος ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐν.) ὁ δυσκόλως ἀπιστῶν, εὔπειστος (ᾱ).

δυσαποδίβαστος (ὁ, ἡ). δυσκολος εἰς τὸ ν' ἀποβιβασθῇ (κενωθῇ διὰ τῶν περιττωμάτων).

δυσαπόβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως ἀποβάλλει (χάνει ἢ ξεχάνει) τις.

δυσαπόδεικτος (ὁ, ἡ). δύσκολος ν' ἀποδειχθῇ.

δυσαποδίδακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως ἀποδιδάσκεται (ξεμαθαίνει) τις

δυσαποδίωκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποδιώξῃ.

δυσαποδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποδιδόμενος (ὁριζόμενος, αἰτιολογούμενος).

δυσαπόλεκτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόβλητος, Δ. σαπάλλακτος.

† Δυσαποκαθίστατος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Δυσαποκατάστατος.

Δυσαποκατάστασις, εως (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ ν' ἀποκατασταθῇ (ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατάστασίν) τι.

Δυσαποκατάστατος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀποκαθιζάμενος (φερόμενος πάλιν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν).

Δυσαποκίνητος (ὁ, ἡ), = Δυσμετακίνητος.

Δυσαπόκριτος (ὁ, ἡ) (ἄνθρ.) ὁ δυσκόλως (μάλις) ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις· (πρᾶγμα) περὶ τοῦ ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ ἀπόκρισιν, ἄπορον. « Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς, « Λκ.

Δυσαποκρίτως, ἐπίῤ. Εἰς τρόπον ὥστε δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ.

Δυσαπολογητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀπολογηθῇ.

Δυσαπολογήτως, ἐπίῤ. = Δυσαποκρίτως. « Δυσαπολογ. ἔχω, « Εὐστ., δυσκόλως ἠμπορῶ ν' ἀπολογηθῶ.

Δυσαπόλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λύτως. Ὁ δυσκόλως ἀπολυόμενος (ἀποσπωμένος) τινος.

Δυσαπόνιπτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀπονιπτόμενος (ξεπλυνόμενος), = Δυσεξάλειπτος.

Δυσαπόπαυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ (νὰ καταπραΰνῃ κτλ.), ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαποπαύστου.

Δυσαπόπλυτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόνιπτος.

Δυσαποπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποπίπτων.

Δυσαπόῤῥυπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπὸ ταῦ ῥύπου καθαιρόμενος, = Δυσαπόνιπτος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαπότριπτος).

Δυσαπόσπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-άστως. Ὁ δυσκόλως ἀποσπώμενος (ξεκολλῶν), ἢ Ἀπὸ τοῦ ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποσπασθῇ (ν' ἀπομακρυνθ.). « Κάλλος δυσαπόσπ. τοῖς ὁρῶσι, « Χαρίτ.

Δυσαποστατέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δυσκόλως ἀφίσταμαι (μακρύνομαι, ἀναχωρῶ).

Δυσαπόσχετος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀποχήν.

Δυσαποτέλεστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι δύσκολον, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσαπότρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποτρέψῃ (νὰ μεταπείσῃ κτλ.).

Δυσαπότριπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποτρίψῃ (νὰ τινάξῃ ἀπὸ 'πάνω του), = Δυσαπάλλακτος.

Δυσάπουλος καὶ

Δυσαπύλωτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀπολούω] (πληγὴ) δυσκόλως κλείουσα (ἰατρευομένη ἐντελῶς, [ἐπμ.] κάμνουσα οὐλήν).

Δυσαποφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβίβων δυσκόλως ἀποφεράν.

† Δυσαρίσκησις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαρίστησις.

† Δυσαρίσκομαι, ᾱδκμ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαρεστέομαι, εἶμαι =

Δυσάριστος (ὁ, ἡ), = Δυσάρεστος, ἄνοστος.

Δυσαριστέω-ῶ καὶ (μτ.) Δυσαρεστέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσω. -ημαι. Δὲν εὐχαριστοῦμαι (εὐαριστοῦμαι) εἴς τι, δὲν μοὶ ἀρέσει, αἰσθάνομαι δυσαρέσκειαν, (ἐπμ.) ἀδημονῶ· παραπονοῦμαι 2) δὲν εὐαριστῶ εἴς τινα, δὲν τὸν εἶμαι εὐάρεστος.

Δυσαρίστημα (τὸ). τὸ αἴτιον τῆς δυσαρεστήσεως.

Δυσαρίστησις, εως (ἡ). τὸ νὰ δυσαρεστῆται τις περί τινος ἢ νὰ δυσαρεστᾷ πρός τινα, δυσαρέσκειαι· πλῆθ.

Δυσαρεστία (ἡ), = Δυσαρίστησις.

Δυσαριστικός, ἡ, όν καὶ

Δυσάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀρέσκων ἢ ἀρεσκόμενος· παράξενος· παραπονιάρης (ἐπμ.) βαρετός, ἀηδής. « Τὸ γῆρας δυσάρεστον καὶ μεμψίμοιρον, « Ἰσοκρ. « Δυσάρεστον εἰ νοσοῦντες, « Ἱππ. « Τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον, « Πλ., ἢ μεταξύ των δυσαρέσκεια, (παρβλ. δύσκολος).

Δυσαρέστως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον δυσάρεστον, μὲ δυσχέρκειαν. (κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Δυσαρ. ἔχω, = Δυσαρεστοῦμαι, εἶμαι δυσάρεστος.

Δυσαριθμητος καὶ

Δυσάριθμος (ὁ, ἡ) δυσκολομέτρητος, (ἐπμ.) πολυάριθμος.

Δυσαριστοτόκεια (ἡ), Π. ἡ τεκοῦσα ἄριστον παῖδα πρὸς δυστυχίαν καὶ αὐτὴ ᾗ ἑαυτῆς, δυστυχὴς μήτηρ παιδὸς ἀρίστου.

Δυσάρκτιος (ὁ, ἡ), ὁ δεινὸς πνέων ἀπὸ τῆς ἄρκτου.

Δυσαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξουσιαζόμενος (ὑποκείμενος εἰς ἄρχοντα), δυσκολοδιοίκητος.

Δυσαρμοστία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις =

Δυσάρμοστος (ὁ, ἡ). δυσκόλως ἁρμοζόμενος (ταιριαζῶν, συμφωνῶν, συμβιβαζόμενος) πρός τινα.

† Δυσάρπαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς δυστυχίαν ἑαυτοῦ ᾗ τῶν ἄλλων ἁρπαγείς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δισάρπαγος.

Δυσαρχία (ἡ). τὸ δυσκόλως ἄρχειν ᾗ ἄρχεσθαι, ἀνυποταξία.

† Δυσάσχετος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσανάσχετος.

Δυσαυγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως βλέπων ἢ φέγγων.

Δυσαυλία (ἡ), Π. ἡ εἰς μέρος κακὸν (ἀνοικτόν, νοσώδες, ἀπρομύλακτον κτλ.) κατοικία, [ἐκ τοῦ

Δύσαυλις (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τόπος) κακὸς (ἀνεπιτήδειος) πρὸς κατοικίαν, ὅπου δυσκόλως (ᾱ μόνον ἐξ ἀνάγκης) αὐλίζεται τις.

Δύσαυλος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ διὰ τοῦ αὐλέω δυστυχῶς γενόμενος. « Ἔρις—, « Ἐπιχρ., ἢ τοῦ Μαρσύου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

Δυσαυξὴς, ές καὶ

Δυσαυξητος, ου (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (ἀργὰ καὶ μόλις) αὐξάνων. « Πεύκη καὶ ἐλαία —, « Θεόφρ.

Δυσαυχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ καυχώμενος, (ἐπμ.) βαρετὸς διὰ τὴν μεγαλαυχίαν του.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσαφαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος.

Δυσαφής, ές (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὴν ἀφήν, τραχύς.

Δυσαχής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυαχής. (συγχ. τῷ Δυσαχθής).

Δυσαχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δυσφορῶ, Δυσανασχετῶ, [ἐκ τοῦ

Δυσαχθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπαχθής (βαρύς, βαρετός), δυσβάστακτος.

Δυσβασάνιστος (ὁ, ἡ). δυσκολοεξέτασος.

Δυσβάστακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άκτως. Βαρύς, (ἐπμ.) δυσκολοσήκωτος, (τρπ.) δυσκολεύποφερτος.

†Δυσβατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (τόπον τινὰ) δύσβατον, (διορθ. Δυσβατα ποιέω).

Δύσβατος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πατήσῃ (νὰ διαβῇ, νὰ ἀναβῇ κτλ.), κακοτοπιά. || (οὐδ.) « Τὸ δύσβατον, « ἡ κατάστασις τοῦ δυσβάτου.

Δυσβάϋκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ θρηνώδης ἢ ἀξιοθρήνητος.

†Δύσβιος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως (στενογωρημένα) ζῶν, πτωχός, (παρβλ. Κακοβίος).

Δυσβίοτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον (ἢ μὲ τὸν ὁποῖον) δυσκόλως δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ὁ κάμνων τὸν βίον δυσκολον. « Πεγία—, « Ἐπιγρ.

Δυσβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσβλαστής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (ἀργὰ, μόλις) βλαστάνων.

Δυσβοήθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως βοηθούμενος, εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιφέρῃ βοήθειαν, δυσκολοϊάτρευτος.

†Δυσβόηθος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ προηγ.

Δυσβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δύσβολος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς εἰς τὴν βολὴν (τῶν κύβων).

Δυσβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βουλευθεὶς (σκεφθεὶς) ἢ συμβουλευθείς.

Δυσβουλία (ἡ), Π. κακὴ βουλὴ (σκέψις) ἢ συμβουλὴ, (ἐν γέν.) ἀνοησία, [ἐκ τοῦ

Δύσβουλος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βουλευόμενος (σκεπτόμενος ἢ συμβουλευόμενος).

Δυσβράκανος (ὁ, ἡ), [ὕσ. βρακανῶ], = Δύσβρωτος, δυσκολοχώνευτος, (ἐπμ. Κωμ.) δυσνόητος.

Δύσβρωτος (ὁ, ἡ), [ὕσ. βιβρώσκω]. ὁ δυσκόλως καὶ ἐξ ἀνάγκης τρωγόμενος

Δύσβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκληροὺς (πραγεῖς) βώλους, (ἐπμ.) ἄκαρπος.

Δυσγαγγάλιστος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσγαργάλιστος.

Δυσγαμία (ἡ), Π. δυστυχισμένος γάμος, [ἐκ τοῦ

Δύσγαμος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς περὶ τὸν γάμον. || « Γάμος—, « Εὐρ., (φρσ. ὁμοία τῷ Βιος ἀβίωτος κτλ.).

‡Δυσγάργαλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσγάργαλος.

Δυσγαργάλιστος καὶ

Δυσγάργαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕπνος) ὁ κατὰ πολλὰ εὐαίσθητος καὶ εὐερέθιστος εἰς τὸ γαργάλισμα, (ἐπμ.) δυσκολοπλησίαστος, δυσάγωγος.

Δυσγένεια (ἡ), ἡ ποιαπότης τοῦ γένους, (συνκδ.) ἔλλειψις γενναιότητος, χαμέρπεια φρονήματος, [ἐκ τοῦ

Δυσγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ κακὸν (ποταπὸν ἢ ἄτιμον) γένος, (συνκδ.) ἀνανδρος, χαμερπής, μικροπρεπὴς, χωρὶς γενναιότητα « Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής, « Γνμ., (παρβλ. Ἀγενής).

Δυσγέρων, οντος (ὁ). δυστυχὴς γέρων.

Δυσγεφύρωτος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ γεφυρωθῇ.

Δυσγεώργητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ γεωργηθῇ.

Δύσγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ), = Βραδύγλωσσος.

Δύσγνοια (ἡ), Π. ἀπάτη· ἀμφιβολία.

Δύσγνωμος καὶ

Δυσγνώμων, ονες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον (κακὴν) γνώμην, διεστραμμένος, (παρβλ. Δύσεκτος).

Δυσγνώριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως, = Δύσγνωστος, Δυσδιάγνωστος.

Δυσγνωσία (ἡ), Π. τὸ αὐτ. τοῦ

Δύσγνωστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ώστως. Δυσκολογνώριστος· δυσνόητος.

Δυσγοήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως γοητευόμενος (θελγόμενος, ἀπατώμενος).

Δύσγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ γεννηθείς, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἐπροξένησε δυσχέρειαν.

Δυσγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ δύσκολος (ἀνεπιτήδειος) εἰς τὰ μαθήματα. 2) γραμμένος μὲ δυσκολα (δυσπρόφερτα) γράμματα.

Δυσγρίπιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως γριπιζόμενος (διελεαζόμενος), ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κερδίσῃ τι, φιλάργυρος.

Δυσδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυσδαίμων, δυστυχῶ.

Δυσδαιμονία (ἡ), = Δυστυχία.

Δυσδαιμόνως, ἐπίρ. Δυστυχῶς.

Δυσδαίμων, ονες (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐδαίμων, ὃηλ.) = Δυστυχής.

Δυσδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν δακρύων ἄξιος. 2) (ἐνεργ.) ὁ πικρῶς δακρύων.

Δυσδάμαρ, αρτος (ὁ), Π. ὁ δυστυχὴς διὰ τὴν δεσμαρὰ (γυναῖκά) του.

Δυσδάματος (ὁ, ἡ). ὁ δύσκολος δαμαζόμενος, σκληρός. « Λίθοι—, « Σχλ. Ἱππ.

Δυσδεικτος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ δειχθῇ (ἀποδειχθῇ).

Δυσδέρκετος, ου καὶ

Δυσδερκὴς, ές (ὁ, ἡ) Π. ὁ δυσκόλως φαινόμενος, (ἐπμ.) σκοτεινὸς ἢ σπάνιος. 2) = Δυσαντιβλεπτος καὶ Δυσάντητος, φοβερὸς, ἀποτρόπαιος.

Δυσδηλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [ὕσ. δηλέω]. παλλὰ βλαπτικός.

Δυσδηνής, ες (ὁ, ἡ), Π. [ὕσ. δῆνος]. πανοῦργος ἢ ἔχων κακὰ ἰδιώματα.

Δύσδηρις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμαχος.

Δυσδιάβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαβῇ, δυσκολοπέραστος. « Τόπος (« Ποταμὸς)—, « Πλδ., Δ. Κασ.

Δυσδιάγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαγινωσκόμενος (γνωριζόμενος), Δυσδιάκριτος.

Δυσδιάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον (ἢ εἰς τὸν ὁποῖον) δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαγάγῃ. « Πόλις—, « Στρ., δυσάρεστος πρὸς διατριβήν.

Δυσδιάθετος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαθετῇ, δυσκολοοικονόμητος « Χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον, « Μένανδρ.

Δυσδιαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαιρούμενος.

Δυσδιαίτητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ κριθῇ (ἀποφασισθῇ) ὑπὸ διαιτητοῦ.

Δυσδιακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διακομιζόμενος (φερόμενος εἰς τὸ πέραν μέρος), (ἐπμ.) βαρὺς, δυσμετακόμιστος.

Δυσδιακόντιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατρυπώμενος μὲ τὸ ἀκόντιον.

Δυσδιάκριτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως διακρίνει τις.

Δυσδιάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λλάκτως. Δυσκολοφιλίωτος.

Δυσδιάλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαλυόμενος· δυσκολοχώνευτος. 2) = Δυσδιάλλακτος).

Δυσδιανόητος (ὁ, ἡ), = Δυσνόητος.

Δυσδιάνοικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνοιγόμενος. « Ὀφθαλμὸς—, « Ἱππιατρ.

Δυσδιάπλαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαπλάσῃ (διαμορφώσῃ), ἄσχημος.

Δυσδιαπνεύστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαπνεόμενος (ἐξατμιζόμενος, διαλυόμενος διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς).

Δυσδιαπόρευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δύσβατος.

Δυσδιάσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διασπώμενος (διασχιζόμενος).

‡Δυσδιάτηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαπερκόμενος (λυόμενος, μαλακόμενος καὶ διαλυόμενος.

Δυσδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατεμνόμενος, σκληρὸς, πηκτὸς κτλ.

Δυσδιαύτωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διατυπώσῃ (μορφώσῃ, βολιάσῃ).

Δυσδιάφευκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).

Δυσδιαφορησία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

Δυσδιάφορητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαφορευόμενος (διαλυόμενος, ἐξατμιζόμενος) ἢ δυσκολοχώνευτος.

Δυσδιάφυκτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάφευκτος.

Δυσδιαφύλακτος (ὁ, ἡ). δυσκολοφύλακτος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσδιάφυκτος.

Δυσδιαχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαχωρῶν ἢ διαχωρούμενος (ἐγγαίων μὲ περιττώματα), δυσκολοχώνευτος ἢ δυσκοίλιος. « Οἱ ἐκτερικοὶ δυσδιαχωρητικοί Ἀλ. Ἀφρισ.

Δυσδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διδασκόμενος, δυσμαθὴς ἢ δυσπειθής.

Δυσδιέγερτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεγείρῃ (ἐξυπνήσῃ).

Δυσδιεξάγωγος καὶ

Δυσδιεξακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεξαγάγῃ. « Βιος—, « Πορφ.

Δυσδιεξίτητος ἢ Δυσδιέξιτος (ὁ, ἡ), [ὕσ. διέξειμι], = τῷ

Δυσδιεξοδεύτος καὶ Δυσδιέξοδος (ὁ, ἡ), διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεξέλ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

θη, τοῦ ὁποίου ἡ διέξοδος (καὶ μτφρ. ἡ ἑρμηνεία) εἶνε δύσκολος. « Λαβύρινθος —, » Γργ. 2) = Δυσδιαχώρητος, δυσκολογώνευτος. « Ὁ θέρμος δυσδιέξοδος, » Γαλ.

Δυσδιερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διερευνώμενος (ἐξεταζόμενος).

Δυσδιήγητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ διηγηθῇ.

Δυσδιήλυτος (ὁ, ἡ), [δύω, διέρχομαι], = τῷ Δυσδιόδευτος καὶ Δυσδίοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διέλθῃ (νὰ διοδιάσῃ).

Δυσδιοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διοικούμενος, δυσκολοδιοικονόμητος δυσκολοχώνευτος.

Δυσδιόρατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διορώμενος, σκοτεινός.

Δυσδιόρθωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διορθούμενος, δυσκολοδιόρθωτος.

Δυσδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διοριζόμενος (ξεχωριζόμενος), τοῦ ὁποίου δυσκόλως τύ ὀται τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμόν.

Δυσείωκτος (ὁ, ἡ), = Δυσθήρατος.

Δυσεκλιμάστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δοκιμαζόμενος.

Δύσεδρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄβουρος. « Δῶρα δύσεδρα, » Ὑπερ., τά ὀλέθρια.

Δυσέγειρτος (ὁ, ἡ). (ὕπνος) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐγερθῇ, βαρύς.

Δυσεγκαρτέρητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐγκαρτερήσῃ, δυσκολυπόφερτος.

Δυσεγχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Δυσέγγωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ γεμίσῃ μὲ χῶμα.

Δύσεδρος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τοποθετούμενος, ἔχων (ζηλ.) βάσιν ἄνισον καὶ ἀνώμαλον. 2) ὁ ἐπὶ κακῷ κατοικῶν (ἐδρεύων, διατρίβων) πουθενά, κακὸς σύνοικος.

Δυσείδεια (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημιά, [ἐκ τοῦ

Δυσειδής, ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐειδής, ζηλ.) ἄσχημος, κακομούτσουνος, ἄζηλ.

Δυσείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ, νὰ μαντεύσῃ, νὰ ἐννοήσῃ). 2) ὁ κακῶς (ἀνεπιτηδείως) εἰκονισθείς.

Δύσεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως εἴκων (ὑπείκων, ὑπακούων), δυσκολοσυκονόμητος

Δυσειματέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι=

Δυσείματος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσείμων.

Δυσειμονία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσείμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κακὰ (ποταπὰ, ῥυπαρὰ κτλ.) ἱμάτια, κακοφορεμένος.

Δυσειρεσία (ἡ). κακὴ (ἀνεπιτήδειος ἢ δυστυχὴς) κωπηλασία.

Δυσείσβολος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰσβάλῃ (νὰ ἐμβῇ, νὰ εἰσχωρήσῃ).

Δυσείπλοος-ους (ὁ, ἡ). (λιμὴν, ποταμὸς) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰσπλεύσῃ (κυρ. ὡς ἐχθρός).

†Δυσείσπλωτος (ὁ, ἡ) = τοῦ προηγ.

Δυσέκβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άτως. (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβῇ. (τρπ.) τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις (ἡ πραγματοποίησις) εἶνε δύσκολος.

Δυσεκβίαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβιάσῃ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν θέσιν του, δυσκολοκίνητος.

Δυσεκδίδαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκδιδαζόμενος (ἐκβαλλόμενος, ἀποπεμπόμενος).

Δυσεκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκδιδόμενος (ἐνοικιαζόμενος, ὑπανδρευόμενος).

Δυσεκδρομος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐκδράμῃ (νὰ ἐξέλθῃ).

Δυσεκθέρμαντος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -άντως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως ζύναταί τις νὰ θερμάνῃ.

Δυσέκθυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως ζύναταί τις διὰ θυσιῶν ν' ἀπεύχῃ (νὰ μεταδάλῃ εἰς ἀγαθὸν), ἀπαίσιος.

Δυσεκκαθάρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκκαθαιρόμενος (ξεπαστρευόμενος).

Δυσέκκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκκαλέσῃ (νὰ ἐκδάλῃ διὰ προσκλήσεως).

Δυσεκκόμιστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκομισθῇ (κουδαληθῇ ἔξω).

Δυσέκκριτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιαχώρητος.

Δυσέκκρυπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκκρύψῃ (νὰ ἐκδάλῃ, νὰ ἐξώσῃ).

Δυσεκλάλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.

Δυσέκλειπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ κάμῃ νὰ ἐκλείψῃ (νὰ ξεῤῥιζωθῇ, νὰ ἐξαλειφθῇ).

Δυσεκλογιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ (νὰ μαντεσθῇ, νὰ συμπεράνῃ).

Δυσεκλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λύτως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ λυθῇ (νὰ ξεδιαλύτῃ), (ἐπτ.) σφιχτὰ δεμένος, πολλὰ ἐμπερδεμένος (ἢ τρπ.) ἀσαφής.

Δυσεκμοχλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐκδάλῃ ἢ νὰ μετακινήσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Δυσέκνευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ (νὰ ᾽γλυτώσῃ κολυμδῶν.

Δυσεκνιπτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπονιπτος, Δυσέκλυτος.

Δυσεκπείραντος καὶ

Δυσεκπέρατος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ φέρῃ εἰς πέρας, δυσκολοτελείωτος.

Δυσέκπλευστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-εύστως. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐκπλεύσῃ (νὰ ἀπομακρυνθῇ μὲ πλοῖον).

Δυσέκπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκπληττόμενος (τρομάζων, ξυπνάζομενος).

Δυσεκπλοος-ους (ὁ, ἡ), = Δυσεκπλευστος.

Δυσέκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκπλυνόμενος (ἐζαγνίων εἰς τὸ πλύσιμον, ἐξαλειφόμενος). « Βαφὴ ἡ Ἠλείς —, » Πλ.

†Δυσεκπλωτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσεισπλοος ἢ Δυσεκπλευστος.

Δυσεκπόρευτος (ὁ, ἡ), = Δυσείκβατος.

Δυσεκπυήτος (ὁ, ἡ) (πρηξίμου) τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἐμπυάζει (ὡριμάζει).

Δυσέκρυπτος (ὁ, ἡ), [δύω, ἐκρυπτω], = Δυσέκκρυπτος.

†Δυσεκτητος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δύστητος.

Δύσεκτος (ὁ, ἡ). (ἄδκμ.) ὁ ἔχων κακὰς ἕξεις (κακὰ ἰδιώματα), (παρβλ. Δύσηνωμος).

Δυσεκφευκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φεύκτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).

Δυσεκφορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόρως. Ὁ δυσκόλως προφερόμενος, δυσκολοπρόφερτος.

Δυσέκφρασος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.

Δυσεκφρικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φρίκτως, = Δυσεκφευκτος.

Δυσεκφωνητος (ὁ, ἡ). δυσκολοπρόφερτος.

Δυσέλεγκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐλέγξῃ (ν' ἀποδείξῃ ἐσφαλμένον ἢ ψευδόμενον, νὰ ἐξακριδώσῃ).

Δυσελένη (ἡ), Π. κακοειλίνη, παρβλ. Δυσπαρις).

Δυσέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ δυσκόλους ἑλιγμούς, (ἐπτ.) = Δυσδιέξιτος. « Λαβύρινθος —, » Γργ. 2. ὁ δυσκόλως ἢ φιλερῶς ἑλισσόμενος (περιτυλισσόμενος ἑλικοειδῶς). « Δράκων —, » Κύστ.

Δυσελκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ ἕλκη (αἱ πληγαὶ) δυσκόλως ἰατρεύονται. « Οἱ γέροντες δυσελκέες, » Π. Λ'γ. 2) Ἕλκος δυσελκὲς, » Ἱππκρ., τὸ δυσθεράπευτον.

Δυσελκία (ἡ). ἡ τῶν ἑλκῶν (πληγῶν) δυσθεραπευσία, τὰ δυσίατα (κακοήθη) ἕλκη.

Δυσελκυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ σύρῃ (νὰ ἑλκύσῃ).

Δυσελπία, (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσελπιστία.

Δυσελπίζω, Μ ἰσω. = Δυσελπιστέω

Δυσέλπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐλπίζων, ἀμφιδάλλων, σχεδὸν ἀπηλπισμένος.

Δυσελπιστέω-ῶ, Μ. ἦσω. Δυσκόλως (Μάλις, Ὀλίγον) ἐλπίζω, δὲν ἐλπίζω καλόν.

Δυσελπιστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις =

Δυσέλπιστος (ὁ, ἡ), = Δυσέλπις.

Δυσελπίστως, ἐπ ρ. Μὲ δυσελπιστίαν. « Διαπελπ. ἔχω, » = Δυσελπιστέω.

Δυσέλπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἐλπίζει τις, σχεδὸν ἀνέλπιστος.

Δυσεμβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐμδῇ, δύσδατος. (μτφρ.) δύσνοητος.

Δυσεμδλήτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμδαλλόμενος (ἐμδαίνων εἰς τὸν τόπον του). « Ὀστέα —, » Ἱππκρ.

Δυσέμβολος (ὁ, ἡ), = Δυσείσβολος, (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται ὁ ἐχθρὸς νὰ ἐμδῇ. 2) = Δυσεμδλήτος.

Δυσεμετέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι =

Δυσέμετος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς ἔμετον, ἔρνιῶν μὲ δυσκολίαν.

Δυσεμέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι=

Δυσεμὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσέμετος.

Δυσεμπρηστος (ὁ, ἡ), [δύω, ἐμπίπρημι], ὁ δυσκόλως καιόμενος (πυροδολούμενος).

Δυσεμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμπίπτων (περιπίπτων) εἰς τι. « Φωνὴ —, » Νεμ. Ἀρμ., ἡ ἄλλ. Ἀβρήκτος.

Δυσεμφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άτως. Ὁ κάμνων κακὴν ἐμφασιν (ἐντύπωσιν), = Κακεμφατος.

Δυσένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐνδιδων (ὑπείκων).

Δυσενέδρευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπιδε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χόμενος (ἢ περιπίπτων εἰς) ἐνέδραν. « Ὁδὸς —, « Ἅπ.

Δυσενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐνεργῶν, νωθρὸς, ἀδρανὴς· δυσκοίλιος (;).

Δυσεντερία (ἡ). πάθος τῶν ἐντέρων, διάρροια μὲ αἷμα, κυψίματα μὲ φλόγωσιν εἰς τὴν κοιλίαν, (παρβλ. Δειεντερία).

Δυσεντεριάω-ῶ, Μ. ἀσω. Πάσχω (Κυριεύομαι ἀπὸ) δυσεντερίαν.

Δυσεντερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συνοδευόμενος ἀπὸ) δυσεντερίαν. 2) ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) δυσεντερίαν.

Δυσεντεριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ὑποκείμενος εἰς) δυσεντερίαν.

Δυσέντερος (ὁ, ἡ),=Δυσεντερικὸς, πάσχων δυσεντερίαν.

Δυσέντευκτος (ὁ, ἡ), [δύσ, ἐντυγχάνω], Διαπρόσιτος, δυσκολοαντίμιλητος (ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἢ μισανθρωπίαν). ἰδιότροπος, ἄγριος.

Δυσενταξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἰδίωμα) τοῦ δυσεντεύκτου.

Δυσένωτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἑνώσῃ.

Δυσεξάγγελτος (ὁ, ἡ),=Δυσέκφραστος.

Δυσεξαγόρευτος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐξαγορευθῇ (ἐξομολογηθῇ).

Δυσεξάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ (ἐσγάλῃ),=Δυσεκκόμιστος.

Δυσεξάλειπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐξαλείψῃ.

Δυσεξάλλακτος (ὁ, ἡ),=Δυσμετάβλητος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δυσεξάλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [δύσ, ἐξαλύσκω], =Δυσέκφευκτος.

Δυσεξανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαναλισκόμενος (φθειρόμενος, ἀφανιζόμενος). (ἰατρ.) δυσκολιχώνευτος.

Δυσεξάντλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαντλούμενος.

Δυσεξάνυστος (ὁ, ἡ), [δύσ, ἐξανύω]. δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεξαπάτητος, (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαπατώμενος, δυσκολογέλαστος.

Δυσέξαπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναπτόμενος (παίρνων φωτιάν). « Τὰ ὑγρότερα ξύλα δυσέξαπτα, « Παλλάδ. (τρπ.) « Ψυχῇ—, « Πλ., ἡ δυσκόλως ἀπαλλαττομένη τῶν ὑλικῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.

Δυσεξαρίθμητος (ὁ, ἡ). δυσκολομέτρητος, δυσκολολογάριαστος.

Δυσεξάτμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξατμιζόμενος.

Δυσεξείλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως, [δύσ, ἐξειλέω],=Δυσέκφευκτος, δυσεξάλυκτος.

Δυσεξέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξελεγχόμενος (ἐλεγαινόν εἰς τὸ φανερὸν, ἀποδεικνύμενος).

Δυσεξέλευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ.

Δυσεξέλικτος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξελιχθῇ (ξετυλιχθῇ, ἀναπτυχθῇ), δυσκολοξεμπέρδευτος, (μτφορ.) δυσκολοεξήγητος.

Δυσεξέργαστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξεργασθῇ (τελειοποιηθῇ).

Δυσεξερεύνητος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐρευνηθῇ κατὰλεπτα.

Δυσεξεύρετος (ὁ, ἡ),=Δυσεύρετος.

Δυσεξήγητος (ὁ, ἡ). δυσκολοεξήγητος.

Δυσεξημέρωτος (ὁ, ἡ). δυσκολημέρωτος.

Δυσεξήνυστος (υτος, υ (ὁ, ἡ). Π. [δύσ, ἐξανύω]. δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος. « Δεσμὸς—, « Εὐρ., ὁ δυσκολοξεμπέρδευτος.

Δυσεξίλαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος.

Δυσεξίμητος (ὁ, ἡ). [δύσ, ἐξιμάω] ὁ δυσκόλως ἐκβαλλόμενος (ἀνασυρόμενος) ἀπὸ τὸ βάθος.

Δυσεξίτηλος (ὁ, ἡ) [δύσ. ἔξειμι]. ὁ δυσκόλως ἐξαγαινῶν (ἐξαλειφόμενος, ξεθωριάζων).

Δυσεξιτηρίτης καὶ

Δυσέξιτος (ὁ, ἡ), [δύσ, ἔξειμι],=τῷ

Δυσεξόδιος (ὁ, ἡ). (τοπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ, ἔχων δύσκολον ἔξοδον.

Δυσεξοιστὸς (ὁ, ἡ),=Δυσεκκόμιστος. Δυσέκφορος, Δυσέκφραστος.

Δύσερο, Π. Ἰων ἀντὶ Δύσου, (Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Δύω.

Δυσεπανόρθωτος (ὁ, ἡ),=Δυσδιόρθωτος.

Δυσεπέκτατος (ὁ, ἡ) ὁ δύσκολος ἐπεκτεινόμενος.

Δυσεπίβολος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιβάλῃ (νὰ ἐπιτύχῃ). « Ἀπορία—, « Σδ., δυσκολοεξήγητος.

Δυσεπίβατος (ὁ, ἡ) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ πατήσῃ, νὰ ἀναβῇ). Δυσεμβάσιος.

Δυσεπίβολος (ὁ, ἡ),=Δυσεπίβατος ᾗ (τρπ.) Δυσεπήβολος.

Δυσεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιβουλευθῇ.

Δυσεπίβουλος (ὁ, ἡ),=τῷ προηγ.

Δυσεπίγνωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως γνωρίζει καλῶς (ἠξεύρει) ἢ ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τις, δυσκολογνώριστος.

Δυσεπίθετος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπίθεσιν (νὰ τὸν προσβάλῃ).

Δυσεπίθυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θύμως. Ὁ δυσκόλως ἐπιθυμῶν.

Δυσεπικούρητος (ὁ, ἡ),=Δυσβοήθητος.

Δυσεπίκριτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπικρίνῃ (διακρίνῃ), Δυσδιάγνωστος.

Δυσεπίληπτος (ὁ, ἡ), [δύσ, ἐπιλαμβάνομαι],=Δυσάλωτος, (τρπ.) Δυσνόητος.

Δυσεπίμικτος (ὁ, ἡ). μετὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἔχῃ σχέσιν (συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν).

Δυσεπινόητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπινοούμενος (ἐφευρισκόμενος διὰ τοῦ νοός).

Δυσεπίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπιστρεφόμενος, δυσκολογύριστος.

Δυσεπίτευκτος (ὁ, ἡ), [δύσ, ἐπέγω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ σταματήσῃ). « Αἱμορραγία—, « Γαλ.

Δυσεπιτεύκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεπιτήδευτος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐνεργηθῇ (νὰ ἔμβῃ εἰς πρᾶξιν), δυσκολοκατορθωτος.

Δυσεπιχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιχειρισθῇ ἢ νὰ προσβληθῇ, (λόγος) κατὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως εὑρίσκεται καὶ ἰσχύει ἐπιχείρημα.

Δυσεπούλωτος (ὁ, ἡ),=Δυσαπούλωτος.

Δυσέρατος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος ἐραστής. 2) Π. ἐναντίος εἰς τὸν ἔρωτα ἢ τοὺς ἐρασάς.

Δυσέργαστος (ὁ, ἡ),=Δ ύσεργος.

Δυσέργεια (ἡ). δυσκολία (νωθρότης) εἰς τὸ ἐργάζεσθαι. 2)=τῷ

Δυσέργημα (τὸ). δυσκολία (ἐμπόδιον) εἰς τὴν ἐργασίαν.

Δυσεργὴς, ές (ὁ, ἡ),=Δύσεργος.

Δυσεργία (ἡ),=Δυσέργεια.

Δυσεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν πολλὴν ἐργασίαν, κοπιαστικὸς, δυσκατορθωτος, δυσκολοδούλευτος. (ἰατρ.) δυσκολιχώνευτος, (ἐνγέν.) δύσκολος· 2) (ἐνεργ.) δυσκίνητος (ἀπρόθυμος) πρὸς ἐργασίαν, νωθρὸς, ἀδρανὴς.

Δυσέρχομαι, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν.

Δυσερεύνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου δυσκόλως δύναται τις νὰ κάμῃ ἔρευναν.

Δυσέρημος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἔρημος, ἢ μισητὸς διὰ τὴν ἐρημίαν του.

Δύσερις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἐριζων, φιλόνεικος, (Τουρκ.) καυγατζής· 2)=τῷ

Δυσέριστος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται μεγάλη ἢ δυστυχὴς πρόξενος ἔριδος μεγάλης διὰ τὸν ὁπ. εἶνε δύσκολον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ φιλονεικήσῃ τις. 2)=Δύσερις.

Δυσερμήνευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπ ρ. -εύτως,= Δυσέκφραστος, Δυσεξήγητος.

Δυσερμία (ἡ). δυστυχὲς ἐρμαιον (κέρδος, εὕρημα), ἀπατυχία, [ἐκ τοῦ

Δύσερμος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ μὴ εὐνοούμενος (βεγθυμένος) ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, (ἐμπ.) ἄτυχος.

Δυσερνὴς, ές (ὁ, ἡ), [δύσ. ἔρνος]. Ὁ δυσκόλως βλαστάνων (αὐξάνων).

Δυσερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ σφοδρῶς (περισσῶς) ἢ ἀνεπιτυχῶς (ἐμπ. δυστυχῶς, χωρὶς νὰ ἀνταγαπᾶται) ἐρῶν. 2) ἀνεπιτήδειος (ἀνεπιθύμητος) εἰς τὸν ἔρωτα. || « Ἔρως —, « Πλ., ὁ δυστυχιῶν προξενος, δολέθριος.

Δυσερωτιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι δύσερως, ἐρωτεύομαι περιπαθῶς πρὸς τινα, ἐπιθυμῶ καθ' ὑπερβολήν.

Δυσερωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δυσέρωτα ἢ γινόμενος.

Δυσερώτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δυσέρωτα. « Δυσερ. διάκειμαι, « Πλ.=Δυσερωτιάω.

Δυσέσβολος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσείσβολος.

Δυσετηρία (ἡ), (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐετηρίας, ὅηλ.) κακὸν (δυστυχισμένον, ἄκαιρον κτλ.) ἔτος.

Δύσετο, Π. ἀντὶ Ἔδυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Δύω.

Δυσετυμολόγητος (ὁ, ἡ). (ὄνομα) τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ εὕρῃ τὴν ἐτυμολογίαν.

Δυσευνήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Δυσευνητήρ, ῆρος καὶ

Δυσευνήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς σύνευνος (σύζυγος). 2) ὁ δυσκόλως εὐναζόμενος (κοιμώμενος), ἄϋπνος (ἀνήσυχος) διὰ φόβον.

Δημοσία-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσπορίστος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Δυσπόριστος.
Δυσεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος.
†Δυσεύχωατος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσέγχωατος.
Δυσέφικτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐφικνέομαι] τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φθάσῃ (ἢ πρπ.) νὰ κατορθώσῃ, ν' ἀποκτήσῃ, νὰ ἐννοήσῃ.
Δυσέφοδος (ὁ, ἡ) δύσθυτος. (ἐπμ.) δυσκόλως ὑποκείμενος εἰς ἔφοδον.
Δυσίψανος καὶ
Δυσίψηστος (ὁ, ἡ). κακόβρωστος, δυσκολόβρωστος, (παρβλ. Ἀτέραμνος).
Δυσζηλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Δυσζήλως (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ζήλως. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπος. » Δυσζήλως ἔχω πρός τινα, « Πλ. 2) ὁ δυσχερῶς ζηλῶν (μιμούμενος ἢ συνερίζόμενος πρός) τινα. »Ναῦται, αἰθυίαι βίον δυσζήλον ἔχοντες, « Ἡρ. (περὶ διστ. ὑμ.).
Δυσζήτητος (ὁ, ἡ), δυσκολοζήτητος, δυσκολεξεύρητος.
Δυσζωΐα (ἡ), (τὸ ἐναντ τῆς Εὐζωΐας, δηλ.) κακὴ (δυστυχισμένη, ταλαιπωρως) ζωή, [ἐκ τοῦ
Δυσζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διάγων) ζωὴν ἀθλίαν. ||· » Βίος—, « Ἐπγρ. »—Δυσζωΐα, (παρβλ. Ἀβίωτος).
Δυσήκεστος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀκέομαι]. —Δυσίατος· δυσδιόρθωτος.
Δυσηκής, ἐος (ὁ, ἡ). = τῷ πρηγ.
Δυσηκοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι δυσήκοος (ὑπήκοως).
Δυσηκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Δυσήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων μὲ δυσκολίαν (βαρυακουων), ὑπόκωφος. 2) (συνεκδ.) ὁ δυσκόλως ὑπακούων, Δυσπειθής. 3) (πθ.) ὁ δυσκόλως ἀκουόμενος. » Φωνὴ —, « Πλδ. » Δυσήκοον καὶ βαρὺ φθεγγόμενος, « Φλζρτ.
Δυσήκουστος (ὁ, ἡ), (μτγν.). ὁ δυσκόλως (μὲ φρίκην) ἢ ἀπανίως ἀκουόμενος.
Δυσηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) ἐλεθ.ίαν ἠλακάτην. » Μοῖρα (» φιλομήλα)—, « Νόνν.
Δυσήλατος (ὁ, ἡ). (τόπος) δύσκολος πρὸς ἐπηλασίαν ἢ ἀμαξηλασίαν.
Δυσηλεγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ κακῶς λέγων (κοιμιζων) τινά, (ἐν γεν.) θανάτου, χαλεπὸς βαρὺς· ἀκληρὸς, δύσκολος. » Θάνατος (» Πόλεμος, » Δεσμος, » Πένθος)—, « Ὑμ., Ἡσ., Θγν., (παρβλ. Ταυηλεγής).
Δυσήλιος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁπ. δυσκόλως (ἐπανίως) βλέπει ὁ ἥλιος. » Ψάραγξ —, « Στῤ. » Ὅταν ἢ δυσάλιον ἐν πελάγει, « Εὐρ. (ὅμοιον τῷ. » Ὅταν ἢ βαρέον, « Ξεν. Συμπ.). 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ πολλὰ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον. » Θέρος—, « Φρυνίχ.
Δυσημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐημερῶ, δηλ.) Διάγω κακὰς ἡμέρας, δυστυχῶ, δὲν εὐδοκιμῶ, ἀποτυγχάνω.
Δυσημέρημα (τὸ) καὶ
Δυσημερία (ἡ)· κακὴ (δυστυχισμένη) ἡμέρα (ἡ). δυστυχία, δυστύχημα, συμφορά· ἀποτυχία.
†Δυσημέριος, α, ον, Π. ὁ δυσημερίας πρόξενος. » Σφίγγα δυσαμερίαν (ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαμερίαν) πρυτανιν, « Αἰσχλ.
Δυσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἡμερούμενος.
†Δυσήμετος, Δυσημέω, Δυσημὶς, Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσίμετος κτλ.
Δυσηνεμία (ἡ). ἐναντιοτης ἢ σφοδρότης ἀνέμου, [ἐκ τοῦ
Δυσήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς) κακοὺς (σφοδροὺς) ἀνέμους
Δυσηνίαστος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίῤ.)-άστως, —τῷ
Δυσήνιος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἡνία], ὁ δυσκόλως δεχόμενος (ὑποφέρων) χαλινὸν, δυσπειθὴς, δυσάγωγος.
†Δυσήνιος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀνία], = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιος.
Δυσηνιόχητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἡνιοχεύμενος (διοικούμενος), δυσάγωγος.
Δυσηνίως, ἐπίῤ. Δυσπειθῶς.
Δυσήνυστος καὶ
Δυσήνυτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀνύω] δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος.
Δυσήρης, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσερὴς. Δύσκολος.
Δυσήρις, ἰδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσερις.
Δυσήρατος (ιτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσέρατος.
Δυσήρατος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀράομαι] δύσκολος εἰν τὸ νὰ ἀρχθῇ, πειρώδης. »Νῆσος, —« Καλλ.
Δυσήτητος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἠτέω]. δυσκολοὐκήτητος.
Δυσήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δ. ἦτορ]. λυπημένος, κακοκαρδισμένος.
Δυσηχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν κακὸν (τραχὺν, δυσάρεστον, φρικώδη) ἦχον· (συνεκδ.) = Δυσώνυμος, Δυσῆκοος, ἔχων κακὴν ὑπόληψιν, (ἐν γέν.) ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος. (παρβλ. Δυσκίλαδος).
Δύσηχος (ὁ, ἡ). = Δυσηχὴς, κακὸς ἠχῶν, κακόφωνος.
Δυσθάλαστος (τη, ου (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶνε πολλὰ ἄγρια ἢ θάλασσα.
Δυσθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐθαλὴς, δηλ.) ὃ σκιλὸς (μόλις) ἢ κακῶς θάλλων, (καιν.) ζωρμενος.
Δυσθαλία (ἡ), Π. (απν.) παρακμὴ, δυστυχία.
Δυσθαλπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (μόλις) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) καθ' ὑπερβολὴν θαλπῶν (θερμαίνων) ἢ θαλπόμενος, (παρβλ. Δυσήλιος).
Δυσθανατέω (άω)-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως (βραδέως) ἀποθνήσκω, εὑρίσκομαι εἰς διαρκῆ καὶ ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν, παλαίω μὲ τὸν θάνατον (ψυχομαχῶ) πολλὴν ὥραν, (καιν.) παραδέρνω, (ἐπμ.) κινοῦμαι ὡς ἀπηλπισμένος, (παρβλ. Σφαδάζω).
Δυσθάνατος (ὁ, ἡ), ὁ ἀποθνήσκων (καὶ ἐνεργ. ὁ προξενῶν) βραδὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον.
†Δυσθανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δυσθανατέω, παραδέρνω (κυρ. ἐπὶ ασθενοῦς).
Δυσθανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσθάνατος.
Δυσθέατος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ θέα φέρει φρίκην, ἀποτρόπαιος. 2) ὁ δυσκόλως (μόλις) βλεπόμενος, ἀκατοικητός, ἀμυδρός.
Δυσθεΐα (ἡ), = Δυσσέβεια.
Δυσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) Ἔχω ὀλίγας ἀκόμη δυνάμεις, μόλις ἀντέχω, (ἴσ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσθανέω).
Δύσθεος (ὁ, ἡ), = Δυσσεβὴς, θεομίσητος.
Δυσθεραπευσία (ἡ). τὸ εὖε. τοῦ
Δυσθεράπευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήτως, Δύσκολος νὰ θεραπευθῇ, δυσίατος.
Δυσθερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = τῷ
Δυσθέρμαντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως θερμαινόμενος, ψυχρός.
Δύσθερος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος) δυσκολοκατοίκητος (διὰ τὸν καύσωνα) ἢ καιρῷ τοῦ θέρους.
Δυσθεσία (ἡ). κακὴ θέσις (κατάστασις) ἢ διάθεσις, δυσαρίσκεια, ἐνόχλησις, (συγχ. τῷ Δυσαισθησία).
Δυσθετέω-ῶ ξ (μσ.) Δυσθετέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι κακῶς ὁ ἀτελειωμένος, δυσαρεστοῦμαι, πλήκτω, στενοχωροῦμαι. » Δυσθετ. ταῖς συνθήκαις, « Πλδ. = Ἀθετέω, μὴ ἐμμένω.
Δύσθετος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς κακὴν θέσιν ἢ διάθεσιν, δυσαρεστημένος. 2) (ἰατρ.) = Δυσιμέλητος.
Δυσθεώρητος (ὁ, ἡ). Δυσκολοπαρατήρητος, δυσκολοεξέτατος.
Δυσθήρατος (-ευτος), η (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις (κυνηγῶν) νὰ πάσῃ (ἐρευνῶν) νὰ εὕρῃ (ξ πρπ.) νὰ καταλάβῃ, Δύσληπτος, Δυσνόητος.
Δυσθηρία (ἡ). δυστυχισμένον κυνήγι, [ἐκ τοῦ
Δύσθηρος (ὁ, ἡ). ἄτυχος εἰς τὸ κυνήγι.
Δυσθησαύριστος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ θησαυρίσῃ (νὰ ἀποταμιεύσῃ).
Δύσθιαστος (ὁ, ἡ), [δ. θλάω]. δυσκολοτάκκιστος.
Δυσθνήσκω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν μτχ.), Π. ἀντὶ Δυσθανατέω.
Δύσθραυστος (ὁ, ἡ), [δ. θραύω]. δυσκολοτάκκιστος.
Δυσθρήνητος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυθρήνητος, (παρβλ. Δυσαίακτος).
Δύσθρονος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσηχος, γοερός.
Δυσθρυπτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως θρυπτόμενος (γινόμενος θρύμματα).
Δυσθυμία Μ. ανω (ι) Π. ἀντὶ
† Δυσθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαλνῶ ἢ καρδιαμε, λυποῦμαι, κακοκαρδίζω, (ἐπμ.) = Δυσελπιστέω, (παρβλ. Βαρυθυμέω)
Δυσθυμία (ἡ). λύπη, κακὴ κηρδία, μελαγχολία, (ἐπμ.) = Δυσελπιστία.
Δυσθυμικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς δυσθυμίαν, μελαγχολικός.
Δύσθυμος (ὁ, ἡ), τὸ πα. θτ. -ότερος, -ότατος). ὁ δυσκόλως θυμούμενος, μὴ ὀξύθυμος. » Τὰ μὲν γὰρ πρᾶα καὶ εὔθυμα, εἶον βοῦς, « Ἀρστ. 2) (συχν.) λυπημένος, κακοκαρδισμένος, (ἐπμ.)-Δύσελπις, (παρβλ. Βαρύθυμος).
Δυσθυμῶ, ἐπίῤ. Μὲ δυσθυμίαν.
Δυσὶ, δστ. τοῦ Δύο.
Δυσιατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Δυσίατος (ὁ, ἡ). δυσκολοϊάτρευτος, (τρπ.) δυσκολοδιόρθωτος.
Δύσιδρος, ου ξ
Δυσίδρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἱδρώνων.
Δυσιερέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Καλλιερῶ, δηλ.) θυσιάζων εὑρίσκω ἀπαίσια τὰ σημεῖα τοῦ ἱερείου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσιθάλασσος(ττος), ον (ὁ, ἡ), Π. ὁ βύων (βουτῶν ἢ βουτούμενος) εἰς τὴν θάλασσαν. » Δίκτυον—, « Ἔπγρ.

Δύσικμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀλίγην ἰκμάδα, δυσκόλως καὶ σπανίως ὑγραινόμενος (νοτιζόμενος).

Δυσίμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἀγαπώμενος, μὴ ἀξιαγάπητος, δυσάρεστος.
2) = Δύσερως, δυστυχὴς (δυστυχίας [ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων] πρόξενος) ἐραστής.

Δυσίππαστος (ὁ, ἡ), (Σχλ.) ἀντὶ
Δύσιππος (ὁ, ἡ), (τύπος) δύσκολος (δύσβατος) διὰ ἱππικὸν, ἀνεπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν.

Δύσις [δύω], εως (ἡ), (ἐν γέν.) βούτημα· κρύψιμον· (Θ. κυρ.) τὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου ☽, (Ἴδε Δυσμή). 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου δύει ὁ ἥλιος ἢ (Π.) ὅπου χώνεται (κρύπτεται) τις, φωλεά, καταφύγιον.

Δυσίχνευτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀνιχνεύσῃ (νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ ἐξιχνιάσῃ).

Δυσκαὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καιόμενος.

Δυσκαθαίρετος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καθαιρούμενος (καταστρεφόμενος), δυσκολοχάλαστος· δυσκολονίκητος.

Δυσκάθαρτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καθαιρόμενος (ἐξαλειφόμενος), δυσκολοπαρέυτος. 2) Π. ὁ δυσκόλως (διὰ καθαρμῶν) ἐξιλεούμενος. » Δαίμων—, « Ἄρῃφ.

Δυσκάθεκτος (ὁ, ἡ), [δ. κατέχω], τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ ἀναχαίτισῃ, νὰ ἐμποδίσῃ). » Ἵππος —, « Ξεν. » Ὀλισθηρὸν ὁ πλοῦτος καὶ δυσκάθεκτον. « Ἀν.

Δυσκάθοδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων δύσκολον κάθοδον (καταβασμα). » Σπήλαιον—, « Εὐρ.

Δυσκαμπὴς, ές καὶ
Δύσκαμπτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καμπτόμενος (λυγιζόμενος), δυσκολολύγιστος· (μτφορ.) δυσπειθὴς, δυσάγωγος.

Δυσκαπνὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἀναδίδων πολὺν καὶ δριμὺν καπνόν. » Ὁ φρύνις—, « Ἐφῥ.
2. ὁ δυσκόλως ἢ σπανίως καπνίζων (καπνιζόμενος), » Δῶμα—, « Αἰσχ., τὸ πενιχρὸν, ὅπου ἀπαίωλως ἀνάπτων πῦρ.

Δυσκαρτέρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Δυσκολοὐποφερτος.

Δυσκαταγώγιος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καταγόμενος (καταβιβαζόμενος).

Δυσκαταγώνιστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπονέσῃ, δυσκολονίκητος· (τρπ.) δυσκοκακατόρθωτος.

Δυσκατάθετος (ὁ ἡ), ὁ δυσκόλως συγκατατιθέμενος.

Δυσκατάκλαστος (ὁ, ἡ), [δ. κατακλάω]· δυσκολοτσάκιστος.

Δυσκατακόμιστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταιβάσῃ (νὰ καβαλήσῃ κάτω).

Δυσκάτακτος (ὁ, ἡ), [δ. κατάγνυμι]· δυσκολοτσάκιστος.

Δυσκατάληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ(ρ.)-λήπτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταλάβῃ (νὰ ἐννοήσῃ).

Δυσκατάλλακτος (ὁ, ἡ), = Δυστιάλλακτος.

Δυσκατάλυτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταλύσῃ (νὰ καταχρέψῃ), δυσκολοχάλαστος· δυσκολοτελείωτος. «Πόλεμος—, « Στρ.

Δυσκαταμάθητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -θήτως. Ὁ δυσκόλως μανθανόμενος (ἐννοούμενος) μὲ ἀκρίβειαν. » Δ. ἔγω, « Ἰσκρ., μανθάνω ἢ μανθάνομαι μὲ δυσκολίαν.

Δυσκαταμάχητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπολεμήσῃ, Δυσκαταγώνιστος.

Δυσκατανόητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατανοήσῃ (νὰ καταλάβῃ ἐντελῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν).

Δυσκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ) = Δυσκαταγώνιστος.

Δυσκατάπαυστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παύστως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ (νὰ καταπραΰνῃ, νὰ καθησυχάσῃ).

Δυσκατάπληκτος (ὁ, ἡ) ὁ δυσκόλως καταπληττόμενος (ξυπταξόμενος, τρομάζων).

Δυσκαταπολέμητος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καταπολεμούμενος, δυσκολονίκητος εἰς τὸν πόλεμον.

Δυσκαταπόνητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπονέσῃ (νὰ καταφέρῃ), δυσκατόρθωτος.

Δυσκαταπόσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δυσκαταποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπίνω μὲ δυσκολίαν.

Δυσκατάποτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καταπινόμενος.

Δυσκατάπρακτος (ὁ, ἡ), δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσκατάρτιστος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καταρτίζων (πραγματοποιῶν, φέρων εἰς πέρας) τι.

Δυσκατάσβεστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σβέσῃ.

Δυσκατασκεύαστος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως κατασκευαζόμενος.

Δυσκατάστατος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καθιστάμενος, (ἐπανερχόμενος εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν καὶ τάξιν).

Δυσκατάσχετος (ὁ, ἡ), = Δυσκάθεκτος.

Δυσκαταφρόνητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως τολμᾷ τις νὰ καταφρονήσῃ.

Δυσκατέργαστος (ὁ, ἡ), δυσκολεδούλευτος, δυσκολοκατόρθωτος· δυσκολονίκητος· δυσκολοχώνευτος.

Δυσκάτοπτος (ὁ, ἡ), [δυσ, καθοράω], = Δυσθεώρητος· δυσνόητος.

Δυσκατόρθωτος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως κατορθούμενος· δυσκολοδιόρθωτος· Δυσχερὴς (Δ. Φαλ. 127.)

Δυσκατούλιστος (ὁ, ἡ), = Δυσαπεύλωτος.

Δυσκάτοχος (ὁ, ἡ), = Δυσκάθεκτος.

Δύσκαυστος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως καιόμενος.

Δύσκε, Π. ἀντὶ "Εδυσε, γ΄, ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δύω.

Δυσκέλαδος (ὁ, ἡ), ὁ κακῶς ἢ σφοδρῶς κελαδῶν (ἠχῶν, βούζων), θορυβώδης ἢ δύσφημος. » Πόντος —, « Ἀπλλν. » Ὕμνος —, « Εὐρ. » Φιδὸς — , « Ἰλ. Π., (παρβλ. Δυσηχὴς).

Δυσκίνωτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κινώσῃ (ἀδειάσῃ).

Δυσκέραστος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως κερασνύμενος (ἑνούμενος, σμίγων, ἀνακατονομένος) μὲ ἄλλον.

Δυσκερδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ δίδων κακὸν (κοπιαστικὸν ᾗ ἀνωφελὲς ἢ ὀλέθριον) κέρδος.

Δυσκηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [δ. κῆδος], ὁ ἀπαιτῶν (ἢ ἀνησυχῶν ἀπὸ) πολλὰς ᾗ δυσκόλους φροντίδας.

Δύσκηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως κηλούμενος (καταπραϋνόμενος), δυσθεράπευτος (ἐν γέν.) ἄθλιος.

Δυσκινησία (ἡ), τὸ νὰ κινῆται τις μὲ δυσκολίαν [δηλ. νὰ ἦνε -

Δυσκίνητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ δυσκόλως (μόλις) κινούμενος (ᾗ τρπ. παρακινούμενος, ἐρεθιζόμενος), ἀργοκίνητος.

Δυσκλεὴς, ές (ὁ, ἡ), [δ. κλέος]. ὁ ἔχων κακὴν ὑπόληψιν, δυσφημισμένος.

Δύσκλεια (ἡ), κακὴ ὑπόληψις (φήμη).

Δυσκλειῶς, Π. ἀντὶ
Δυσκλεῶς ἐπίρ. Μὲ κακὴν φήμην.

Δυσκληδόνιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κακὴν κληδόνα (κακὸν ρόμβον), ἀπαίσιος.

Δυσκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποτυγχάνω εἰς τὸν κλῆρον (λαχνὸν), (ἐπμ.) λαμβάνω τὸ χειρότερον (ἢ ὄζν λαμβάνω διόλου) μερίδιον· (συνκδχ.) = Δυστυχῶ.

Δυσκλήρημα (τὸ), δυστύχημα, συμφορὰ, ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ
Δυσκλήρος (ὁ, ἡ), ὁ ἀποτυγχὼν ἐν τῷ διακληροῦσθαι, (ἐν γέν.) = Δυςυχὴς, ἄτυχος.

Δυσκλῆς, ές (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ
Δυσκλεὴς.

Δυσκλητεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δύσκλητος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἐκ(ἀνα)καλούμενος.

Δύσκλιτος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ δύσκολος νὰ κλιθῇ (σχηματισθῇ). » Ῥῆμα—, « Ἐτυμ.

Δυσκλυδωνιστος (ὁ, ἡ), ὁ ὑποκείμενος ἢ περιπιπτῶν εἰς δεινὸν κλύδωνα.

Δύσκλυτος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκλεὴς.

Δυσκοίλιος (ὁ, ἡ), ὁ πάσχων ἢ προξενῶν δυσκοιλιότητα.

Δυσκοιλιότης (ἡ), δυσκολία (ἔμφραξις) τῆς κοιλίας.

Δυσκοινώνητος (ὁ, ἡ), ὁ δύσκολος κοινωνῶν (λαμβάνων σχέσιν, συντροφεύων) μὲ ἄλλον.

Δυσκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι (Ἀνησυχῶ) εἰς τὴν κοίτην μου· κακοκοιμοῦμαι.

Δυσκοιτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δύσκοιτος (ὁ, ἡ), ὁ κακῶς (ἀνεπιτηδείως) κείμενος, κακοπλαγιασμένος. 2) (ἐνεργ.) μὴ ἀναπαυτικὸς πρὸς κοίτην.

Δυσκολαίνω, Μ. ανῶ. (σπν. μτθτ.) Καθιστῶ τι δύσκολον, πράξεννῶ δυσκολίαν, σκαλεύω. 2) (συνήθ. ἀμτθτ. ἢ ἄλλ.) εἶμαι δύσκολος (παράξενος), δυσαρεστοῦμαι (πλήκτω, στενοχωροῦμαι) εἴς πάν τι, (παρβλ. Δυσανασχετῶ ᾗ Δυσφοραίνω).

Δυσκολία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις δύσκολος (παράξενος κτλ.) (ἢ πρᾶγμά τι) δύσκολον (δυσκατόρθωτον).

Δυσκόλλητος (ὁ, ἡ), ὁ δύσκολος νὰ κολληθῇ, δυσκολοκόλλητος.

Δυσκολόκαμπτος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ φρονήσεως) ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, δυσκολόλυγιστος.

Δυσκολόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμποδίζων ἢ διακόπτων τὸν ὕπνον, (ἐπμ.) κάμνων δύσκολον (δυσάρεστον) τὴν κοίτην. » Μέριμνα—, « Ἄρῃφ.

Δύσκολος (ὁ, ἡ), [δ. κόλον] (κατὰ λέξ.) ὁ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς κάθε λογῆς τροφήν, (ὠμ. ἐν γέν.) δυσκολευχαριστος, παράξενος, ὑποχονδριακὸς, δύσκολος κτλ. (» Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιες ἔφυ, « Βόρ.) (κυρ. ἐπί πραγμ.) μή εὔκολος, δυσκατόρθωτος· δυσκολοεκπλήρωτος· δυσκολοεξήγητος (ὅθεν ὁ γραμματικός Ἀπολλώνιος ὁ Ἀλεξανδρεύς ἐπωνομάσθη Δύστκολος). ἐναντίος κτλ. (παρβλ.) Δυσάρεστος, » Ἂν τι δύσκολον συμβῇ, « Δημ.

Δύστκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δυστυχῆ κόλπον. » Γαστήρ—, « Ἐπιγρ. ἡ περιέχουσα νεκρὸν ἔμβρυον.

Δυσκόλως, ἐπίρ. = Δυσαρέστως· μὲ δυσκολίαν. » Δυσκόλως ἔχω (διάκειμαι, πέφυκα) πρός τι, « = Δυσκολαίνω.

Δυσκομιστος (ὁ, ἡ), = Δυσφόρητος, βαρύς, δυσκολοϋποφέρτος.

Δύσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κοπτόμενος, δυσκολοκοπάνιστος.

Δυσκρασής, ἐος (ὁ, ἡ), = Δύσκρατος.

Δυσκρασια (ἡ). κακὴ κρᾶσις (μίξις, ἕνωσις τῶν ὑγρῶν, [ἐπμ.] νοσώδης κατάστασις, κυρ.) τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Δυσκράτητος (ὁ, ἡ) = Δυσκάθεκτος· Δυσνίκητος· Δυσκατόρθωτος.

Δυσκρατος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.) -κράτως. (κυρ. ἀήρ) Ὁ κακῶς (ἀναμίστως) κεκραμένος, μὴ εὔκρατος, (ἐπμ.) νοσώδης κτλ.

Δυσκρινής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ

Δύσκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ) -κρίτως. (κυρ. πρᾶγμα) Τὸ ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ κρίνῃ (νὰ διακρίνῃ, προσδιορίσῃ κτλ.), Δυσδιάγνωστον, ἀσαφές, ἀμφίβολον. » Ὄναρ (» Ἴχνος, « Νόσημα)—, « Σοφ., Ἡλδ., Ἱππκρ. » Δυσκρίτως ἔχω, « Ἀρρφ., Βύρ., δυσκολεύομαι ν' ἀποφασίσω, διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Δυσκτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποκτώμενος (καὶ τρπ.) ἐννοούμενος.

Δυσκυβέω—ῶ, Μ. ἤσω. Δέν ἔχω τύχην εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κυβων, (κοιν.) μὲ κατατρέχει τὸ ζάρι (τὸ παιγνίδι).

Δυσκωμαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταραττόμενος ἀπὸ (ἢ ἀφορμῶν καθὼς τὸ) φυσικὰ κύματα.

Δυσκωφέω—ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι = Δυσκώφως, Μ. ἤσω. Εἶμαι = Δυσκωφότης (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀκούων, = Ὑπερκωφότης, ἴδε Δύσωσμος.

Δυσλαλος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως λαλῶν, = Μογιλάλος, Βραδύγλωσσος.

Δυσλεύκαντος (ὁ), [ᾶ. λευκαίνω] δυσκολοκοπάνιστος.

Δύσλεκτος (ὁ, ἡ), Π. δύσκολος (δυσάρεστος) νὰ λεχθῇ, = Δυσφημος ἢ Δυσέκφραστος.

Δυσλέκτρος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς διὰ γάμον (λέκτρον).

Δυσλεκτής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τραχὺ λέκτρον (τσάφλιον), (ἐπμ.) δυσκόλως ξεκολλιζόμενος.

Δυσλεχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσλεκτρος.

Δυσλήπτος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.) -λήπτως. Δυσκόλως εἷς τὸ νὰ ληφθῇ (παραθῇ ἢ πιασθῇ), = Δυσάλωτος, (τρπ.) = Δυσκατόρθωτος.

Δυσλιμενος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσορμος.

Δυλύογιστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ λογαριάσῃ (νὰ εὕρῃ μὲ συμπερασμὸν, νὰ ἐννοήσῃ). » Ἡ δ' αἰτία δυσλόγιστος, εἴτε.. εἴτε... « Ἡλ. 2) Π. κακῶς σκεπτόμενος, ἀστύγαστος, ἀσύλλογιστος. » Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧ ἦλθεν χέρας; Σοφ. τὸ ὁποῖον ἄλλοι, ἐκλαμβάνοντες ἐπὶ τῆς πρώτης σημασ., ἐφερόρυσιν ἐν παρενθέσει: » Καὶ πρὸς τί (δυσλόγιστον) ᾧ ἦλθεν χέρας;«

Δυσλοφος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.) -λόφως, [ὃ. λόφος], = Σκληραυχένιος· ἄγριος. » Ἱππίωνος—, « Αἰλ. 2) Π. ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς (ἐπμ. βαρύνων) τὸν τράχηλον, δυσβάστακτος, (ἐν γεν.) δύσκολος. » Ζεύγλη—, « Θγν.

Δύσλυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.)-λύτως. Δύσκολος νὰ λυθῇ (καὶ τρπ.) νὰ ἐξηγηθῇ.

Δυσμαθεια (ἡ), δυσκολία εἰς τὸ μανθάνειν.

Δυσμαθέω—ῶ, Μ. ἤσω. Δέν καλογνωρίζω, εἶμαι=

Δυσμαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μανθάνων (γνωρίζων, καταλαμβάνων, πληροφορούμενος). 2) Π. ὁ δυσκόλως μανθανόμενος (γνωριζόμενος) δυνατός. «Τὰ πυθόκραντα δυσμαθῆ, « Αἰσχλ.

Δυσμαθια (ἡ),=(καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Δυσμάθεια.

Δυσμαθῶς, ἐπίρ. (μόνον εἰς σύγκρ.) »Δυσμ. ἔχω, « Πλάτ., εἶμαι δυσμαθής.

Δυσμάλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μαλακώσῃ (νὰ ἀπαλύνῃ, [ᾷ μτφρ.] νὰ ἐξιλεώσῃ).

Δυσμανής, ἐος (ὁ, ἡ), [ὃ. μανόω]. δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀραιωθῇ, (ἐπμ.) πυκνός. » Ὕδωρ—, « Θφρ., τὸ βαρύ.

Δυσμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μαραινόμενος (καὶ μτφρ.) λησμονούμενος, καταπραϋνόμενος.

Δυσμάστητος (ὁ, ἡ). Δυσκολομάσητος.

Δυσμάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσμήτωρ.

Δυσμιαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι (Ἀντιχέομαι) πρός τινα μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, πολεμῶ πεισματικά.

Δυσμαχητέον, θετ. τοῦ Δυσμαχέω.

Δυσμάχητος ᾰ

Δυσμαχος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ νικήσῃ. (Π.)= Δύσκολος. « Δύσμαχα δ' ἐστὶ κρίναι, « Αἰσχ. 2) (σπν.) δυστυχὴς (ἀνωφελὴς) εἰς τὴν μάχην. « Θυμὸς κτῆμα δύσμαχον, « Πλατ.

Δυσμείλικτος (ὁ, ἡ), [ὃ. μειλίσσω]. ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος.

Δυσμελίθρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ψήλῃ (νὰ μαλώσῃ).

Δυσμενέω(νω. Μ. ανῶ. "Εγω (Φυλάττω) εἰς τὴν ψυχήν μου δυσμένειαν κατά τινος, θέλω τὸ κακόν του.

Δυσμένεια (ἡ). κακὴ (ἐχθρικὴ) διάθεσις, μῖσος, ἔχθρα, ἀντιπάθεια.

Δυσμενέων, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Δυσμενεῖν = Δυσμεναίνω.

Δυσμενής [ᾷ. μένος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν κακὰ ἐναντίον (θέλων τὸ κακὸν) τινος, ἐχθρὸς ἄσπονδος.

Δυσμενίδης, ου (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Εὐμενίδης.

Δυσμενικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος μὲ δυσμένειαν, ἐχθρικός.

Δυσμενικῶς, καὶ

Δυσμενῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσμένειαν, ἐχθρικῶς.

Δυσμετάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταβαλλόμενος (ἀλλοιουμενος)· δυσκολογχώνευτος.

Δυσμετάγωγος[ὁ, ᾗ. ὁ δυσκόλως μεταγόμενος (μεταφερόμενος), δυσμετάπειστος, (ἐν γέν.) δυσάγωγος, δυσδιδακτος.

Δυσμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταδίδων ἢ μεταδιδόμενος.

Δυσμετάθετος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.)-θέτως. Ὁ δυσκόλως μετατιθέμενος (μετατοπιζόμενος, μεταβαλλόμενος).

Δυσμετακίνητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-νήτως. Ὁ δυσκόλως μετακινούμενος (μεταβαλλόμενος).

Δυσμετάκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ μετακαλέσῃ (νὰ φέρῃ ὀπίσω).

Δυσμετανόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετανομιζόμενος, Δυσμετάγωγος.

Δυσμετάληπτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐκλάβῃ εἰς ἄλλην σημασίαν.

Δυσμετανόητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετανοῶν.

Δυσμετάπειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ μεταπείσῃ, ἰσχυρογνώμων.

Δυσμετάπεπτος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Δυσπέμφελος.

Δυσμεταπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταπίπτων ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, χορεύς.

Δυσμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάβλητος, δυσκολογύριστος.

Δυσμεταχείριστος(ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρίστως. Δυσκολομεταχείριστος, δυσκολυοικονεμήτος.

Δυσμέτρητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ μετρηθῇ, ἐκτεταμένος. « Πέλαγος δυσμέτρητον, « Φλάγ., τὸ δύσπλεστον.

Δυσμή (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Δύσις, Μασιλεύμα τοῦ ἡλίου κτλ. (μτφρ.) τέλος, παρακμή. » Βίου.—, « Ἀρχ.

Δυσμήνις, ιος καὶ

Δυσμήνιστος, ου (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύμηνις, ἐπικίνδυνος ἢ ἐπιμονος εἰς τὸν θυμόν του, μντσακους, δύσσπαστος.

Δυσμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ γυναῖκα εἰς) κακὴν μητέρα.

Δυσμηχανάω(ῶ)—ῶ, Μ. ἤσω, Π. δὲν ἰσχύουν αἱ μηχαναί μου, δὲν ἠμπορῶ νά.

Δυσμήχανητος (ὁ, ἡ). δυσκατόρθωτος (δύσμηχανης).

Δυσμήχανος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὕρῃ μηχανάς (τρόπους), ἄπορος, ἡ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Π. φρεσχὸς διὰ τὰς μηχανάς του, πολυμήχανος, ἢ 3) ἐναντίον τοῦ ὁπ. δυσκόλως ἔχουσιν μηχαναί· δυσπολέμητος· (ἐν γέν.) δύσκολος, δυσκατόρθωτος, (παρβλ. Δυσκάλαμος).

Δυσμικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς δυσμὰς κείμενος, δυτικός.

Δυσμικτος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.) -μίκτως. Ὁ δυσκόλως μιγνύμενος (ἑνούμενος, [καὶ τρπ.] λαμβάνων σχέσιν, ἐπιμιξίαν) μὲ ἄλλον.

Δυσμίμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύνανται τις νὰ μιμηθῇ.

Δυσμισητικὸς (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ πολλὰ μισητός.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσμνημόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μνημονευόμενος (μένων εἰς τὴν μνήμην) ἢ 2) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως μνημονεύων (ἐνθυμούμενος) τι.
Δυσμοθεν, ἐπίρ. Ἐκ δυσμῶν.
Δυσμοιρία (ἡ), Π. κακομοιριά, δυστυχία, [ἐκ τοῦ
Δύσμοιρος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχής, κακόμοιρος.
Δυσμορία (ἡ), Π. = Δυσμοιρία, [ἐκ τοῦ
Δύσμορος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμοιρος, κακόμοιρος. 2) ἀποθνήσκων ἢ ἀποθανὼν μὲ κακὸν θάνατον (μόρον).
Δυσμορφία (ἡ). μορφὴ δυσειδής, ἀσχημιά, [ἐκ τοῦ
Δύσμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυσειδῆ μορφὴν, ἄσχημος.
Δυσμόρως, ἐπίρ. Δυστυχῶς, ἀθλίως ἢ μὲ κακὸν θάνατον (μόρον).
Δύσμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐνοούμενος ὑπὸ τῶν μουσῶν, (δηλ.) ἀπαίδευτος, ἄμουσος, ἢ ἀσύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, κακόφωνος.
Δυσνίκητος (ὁ, ἡ). δυσκολονίκητος.
Δύσνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διὰ νυψίματος ἀφαιρούμενος (ἐξαλειφόμενος)
Δύσνιφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς νιφόμενος (χιονιζόμενος).
Δυσνοέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐνοῶ, δηλ.) Μισῶ (ἐχθρεύομαι) τινα, θέλω τὸ κακόν του.
Δυνάνδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ, ἀσαφής.
Δύσνοια (ἡ), [δύσνους]. ἐχθρικὴ διάθεσις.
Δυσνομία (ἡ). τὸ ἐναντ. τῆς εὐνομίας, κακὴ κατάστασις ἢ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, κακὴ νομοθεσία, [ἐκ τοῦ
Δύσνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐναντίος τῶν νόμων, παράνομος, ἄδικος· ἀποτρόπαιος.
Δύσνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν νοῦν (ἐχθρικὴν διάθεσιν, σκοπὸν) κατά τινος, θέλων τὸ κακόν του.
Δύσνοστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς ἐπιστρέφων ἀπὸ ταξείδι. || » Νόστος—, α Εὐρ., δυστυχὴς ἐπιστροφή.
Δυσνουθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως νουθετούμενος (σωφρονιζόμενος), δυσκολοδιόρθωτος.
Δύσνους, ου (ὁ, ἡ), ὅδε Δύσνους.
Δυσνύμφευτος καὶ
Δύσνυμφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς νυμφευθείς, ἢ δυστυχὴς (ἀπαίσιος) εἰς τοὺς νυμφευομένους.
Δύσνως, ἐπίρ. Μὲ δύσνοιαν, ἐχθρικῶς.
Δυσξενος (ὁ, ἡ), Π. δυσμενὴς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος.
Δυσξήραντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ξηραινόμενος.
Δυσξύμβλητος καὶ
Δυσξύμβολος (Ἀττ. ἀντὶ) Δυσσύμβολος (ὁ, ἡ), [ὃ. συμβάλλω]. μὲ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σχετισθῇ (νὰ συναναστραφῇ κτλ.), ἄγριος, ἀκοινώνητος. 2) = Δυσνόητος, ἀσαφής.
Δυσξύνετος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσσύνετος, [ὃ. συνίημι]. ὁ δυσκόλως ἐννοῶν ἢ ἐννοούμενος, εὐήθης ἢ δυσνόητος.
Δυσξύνθετος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσσύνθετος. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντεθῇ (ἑνωθῇ) ἢ· κακῶς συνθεμένος.
Δύσογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς (ὀγκώδης), (ἐπιτ.) δυσκολοχώνευτος.
Δυσοδευτος (ὁ, ἡ), = Δύσβατος, δυσβιόδευτος.
Δυσοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ὁδεύω, περιπίπτω εἰς δύσβατον ὁδόν.
Δυσοδία (ἡ). κακὴ (δύσβατος) ὁδός, κακοστουπιά.
Δυσοδμία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δυσοσμία.
Δυσοδμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δύσοσμος.
Δυσοδοπέραλος (ὁ, ἡ), Π. πετρώδης, ἀπότομος, (ἐπιτ.) δύσβατος, [παίπαλα καὶ
Δύσοδος (ὁ, ἡ), = Δύσβατος, δυσβιόδευτος.
Δυσοίζω (ἀόρ. Ἐδυσοίξα), Π. [ὃ. οἴομαι]. φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι.
Δυσοίκητος (ὁ, ἡ). δυσκολοκατοίκητος.
Δυσοικονόμητος (ὁ, ἡ), δυσκολοοικονόμητος· δυσκολοχώνευτος.
Δυσοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ κατοικῶν εἰς) καλὴν κατοικίαν.
Δυσοίκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως οἰκτείρων (λυπούμενος), ἢ 2) = Δυσθρήνητος.
Δύσοιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσοδος. » Τύχη —, α Αἰσχ., ἡ ἐναντία.
Δύσοινος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὁ ὁποῖος κάμνει ἀχρεῖον ἢ ὀλίγον οἶνον. 2) (ἄνθρ.) ὅστις κάμνει κακὸν μεθύσι ἢ δὲν σηκόνει κρασί.
Δύσοιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -οίστως, Π. = Δυσφόρητος.
Δυσοιωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Σημαίνω, ἢ κάμνω τι) κακὸν οἰωνόν.
Δυσοιωνιστικὸς, ἡ, όν, καὶ
Δυσοιώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκλαμβανόμενος ὡς κακὸς οἰωνὸς, ἀπαίσιος.
Δύσοκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀκνηρὸς (ἀργοκίνητος ἢ δειλός).
Δυσόκνως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν ἀργοπορίαν (δυσκολίαν).
Δυσόλεθρος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσώλεθρος.
Δυσόλισθος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ὀλισθαίνων (γλιστρῶν ἢ πίπτων).
Δύσομβρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βροχερός. 2) Π. ὁ πίπτων ὡς πυκνὴ ἢ βαρεῖα βροχή.
Δυσομενέων, Π. ἀντὶ Δυσομένων, γεν. πλθ. τοῦ μέλλ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τῆς μτχ. τοῦ Δύω, -ομαι.
Δυσομίλητος καὶ
Δυσομίλιτος (ὁ, ἡ). δύσκολος ἢ δυσάρεστος πρὸς ὁμιλίαν καὶ συναναστροφὴν, δυσέντευκτος, τοῦ ὁπ. ἡ ὁμιλία (ἢ σχέσις) πράξενεῖ δυστυχίαν, ἀποτρόπαιος.
Δυσομματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κακὰ (μὴ βλέποντα καλῶς) ὄμματα, τυφλός.
Δυσόμοιος (ὁ, ἡ), = Ἀνόμοιος.
Δυσόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ προξενῶν κακὰ (παραχώδη, ἀλλόκοτα) ὄνειρα.
Δύσοπτος καὶ
Δυσόρατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φαινόμενος, διαφεύγων τὴν ὅρασιν. 2) τοῦ ὁποίου ἡ θέα προξενεῖ φρίκην, ἀποτρόπαιος.
Δυσοργησία (ἡ). τὸ νὰ ἔνε τις-
Δυσόργητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Φοβερὸς εἰς τὴν ὀργὴν του ἢ ὀξύθυμος.
Δυσοργία (ἡ), = Δυσοργησία, [ἐκ τοῦ
Δύσοργος (ὁ, ἡ), = Δυσόργητος.
Δυσόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ κακῷ ὀρεχθείς (βουλὴς, προαίρεσις). 2) (μτγν.) ὁ ἔχων κακὴν (δυσάρεστον) ὄρεξιν.
Δυσόριστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμὸν [νὰ γίνῃ προσδιορισθῇ ἢ περιορισθῇ].
Δυσορκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδορκῶ, Ἐπιορκῶ.
Δυσορμιατος καὶ
Δύσορμος (ὁ, ἡ· (λιμὴν, αἰγιαλὸς) ὅπου εἶν' ἐπικίνδυνον ἢ δύσκολον νὰ ἀράξῃ (προσορμισθῇ) πλοῖον. »Πύναι—, α Αἰσχ. αἱ καθεστῶσαι δυσάριστον τὴν ἐν τῷ λιμένι διατριβήν.
Δύσορνις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γενόμενος ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς (ὄρνιθας), ἀπαίσιος.
Δυσορφναιος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. ὄρφνη] ὁ καθ' ὑπερβολὴν σκοτεινὸς, θεοσκότεινος· κατάμαυρος.
Δυσοσμία (ἡ), τὸ εὐδ. τοῦ
Δύσοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀναδίδων) κακὴν ὀσμὴν, = Δυσώδης. 2) (π.θ.) τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ τὴν ὀσμὴν, δυσκολομύριστος. 3) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως ὀσφραινόμενος (ἔχων ἀδύνατον ὄσφρησιν). » Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψάφων δύσκωφοι, καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοσμοι, « Ἀρστ.
Δυσούλωτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) δυσκόλως κλειουσα (κάμνουσα οὐλήν), δυσίατος.
Δυσουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ μὲ δυσκολίαν.
Δυσουρία (ἡ). πάθος τῶν νεφρῶν, δυσκολία (μὲ ἢ καὶ χωρὶς πόνον) εἰς τὸ κατούρημα.
Δυσουριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω δυσουρίαν.
Δυσουρικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ πάσχων δυσουρίαν.
Δυσούριστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δυσόριστος, δυσκόλως περιοριζόμενος, ἀτελεύτητος. 2) ὁ ἐλθὼν μὲ ἐναντίον (ὄχι ὁμοιον) ἄνεμον, (τρπ.) δυστυχής.
Δύσουρος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσφύλακτος.
Δυσόφθαλμος (ὁ, ἡ), Π. δυσάρεσος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, δυσπρόσβλητος, ἀσχημος.
Δυσπάθεια (ἡ). τὸ νὰ ἔνε τις δυσπαθὴς (χειρὸς κτλ.), σκληρότης, ἀναισθησία, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) εὐαισθησία, (ἐπιτ.) ἀνυπομονησία. 3) μεγάλη κακοπάθεια, ταλαιπωρία.
Δυσπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Κατὰ πολλὰ πάσχω, (ἐπιτ.) = Δεινοπαθῶ, θυσανασχετῶ, [ἐκ τοῦ
Δυσπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πάσχων (αἰσθανόμενος πόνον κτλ.), (ἐπιτ.) (χειρὸς, σκληρὸς, (τρπ.) ὑπομονητικὸς κτλ. 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ κατὰ πολλὰ πάσχων, εὐαίσθητος, (ἐπιτ.) ἀνυπόμονος, δεινοπαθής. 3) (εἰς τὸν Αἰσχ. Δ. 4) ἀσφαλῆ. ἀντὶ Δυσμαθής.
Δυσπαίπαλος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. παίπαλα], (ἐπὶ ὄρους) = Δύσβατος, πετρώδης, (ἐπὶ ὁδοῦ) τραχὺς, ἀδρύς.
Δύσπαις, αιδος (ὁ, ἡ), = Δύστεκνος.
Δυσπάλαιστος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀντιπαλεύσῃ (νὰ ἀντισταθῇ), δύσκολος, δυσκατόρθωτος, δυσκοινωνήτος.
Δυσπάλαμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άμως, Π. = Δυσχερὴς, δύσκολος, δυσνίκητος, δυσκατόρθωτος. 2) = Δυσμήχανος, πανοῦργος, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀνεπιτήδειος, ἄπορος.
Δυσπαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πάλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λόμενος, βαρύς, δυσκίνητος ἢ 2) Π. ὁ δυσκόλως καταπαλαιόμενος.—Δυσπάλαιστος. (ἐν γέν.) δεινός, δύσκολος.

Δυσπαραβλήτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως παραβαλλόμενος (συγκρινόμενος) πρὸς ἄλλον, ἔξοχος.

Δυσπαραβοήθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρασταθῇ (νὰ βοηθήσῃ).

Δυσπαράβουλος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσμετάπειστος.

Δυσπαράγγελτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ (θετικὰς) παραγγελίας.

Δυσπαράγραφος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιγράψῃ ἢ νὰ προσδιορίσῃ, (κατὰ διόρθ.) Δυσπερίγραφος.

Δυσπαράγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρασύρῃ (νὰ ἀπατήσῃ), Δυσπαράτρεπτος.

Δυσπαράδεκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δέκτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ παραδεχθῇ (νὰ πιστεύσῃ) ὡς ἀληθῆ. 2) (ἐνεργ. μέ γεν.) ὁ δυσκόλως παραδεχόμενός τι. « Δυσπιστία ἕξις δυσπαράδεκτος πίστεως, « Κλ. Ἀλ. » Δυσπαραδέκτως ἔχων πρὸς τὰ θρυλλούμενα, « Πλδ.

Δυσπαράθελκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἐξελκόμενος (μεταπειθόμενος ἢ παρηγορούμενος) διὰ θελκτικῶν λογων. «Οἶκτος —, « Αἰσχλ.

Δυσπαραίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δυσωπήσῃ (νὰ ἐξιλεώσῃ ἢ μεταπείσῃ) διὰ παρακλήσεων.

Δυσπαράκλητος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δυσπαρακολούθητος (ὁ, ἡ) τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἴχνη (νὰ φυλάξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου), δυσνόητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως ἀκολουθῶν (ἐννοῶν) τι, βραδύνους.

Δυσπαρακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταφερόμενος (ἢ διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μετακομισθῇ) πλησίον τινὸς δι' ἵππου ἢ ὀχήματος ἢ φορείου ἢ πλοίου.

Δυσπαραμύθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δεχόμενος παραμυθίαν (καταπροῦνόμενος μὲ παρηγορητικοὺς λόγους).

Δυσπαράπειστος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάπειστος.

Δυσπαράπτητος.

Δυσπαράπλευστος καὶ

Δυσπαράπλοος-ους (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παραπλεύσῃ. » Δίγιαλός—, « Στρ.

Δυσπαραποίητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ κατασκευάσῃ (δόλιως) τὸ ὅμοιον. « Σφραγίς—, « Ἀμμιών.

Δυσπαρατήρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ἢ νὰ διατηρήσῃ ἀπαράβατον.

Δυσπαράτρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ παρατρέψῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον), Δυσπαράγωγος.

Δυσπάρευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν δυσχολίαν εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ παρευναζομένους (συγκοιμωμένους) συζύγους, ἀπαίσιος.

Δυσπαρήγορητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, = Δυσπαραμύθητος.

Δυσπαρήγορος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσπαρηγόρητος.

Δυσπαρθέλκτος (ὁ, ἡ). Π. (ἰ) ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δυσπαραθέλκτος.

Δυσπάρθενος (ἡ), Π. δυστυχὴς παρθένος.

Δύσπαρις, ιδος (ὁ). Π. κακὸς (δυσώνυμος, δυστυχιῶν πρόξενος, ἄθλιος) Πάρις.

Δυσπάρυτος (ὁ, ἡ), [ὁ. πάρειμι]. διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δυσβατος, Δυσδιόδευτος.

Δυσπαρώδευτος καὶ

Δυσπάροδος (ὁ, ἡ). πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις ὁδεύων νὰ διέλθῃ ἢ νὰ εἰσέλθῃ.

Δυσπάτητος (ὁ, ἡ). ἐπάνω τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πατήσῃ ἢ νὰ περιπατήσῃ.

Δυσπαυστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-παύστως.= Δυσκατάπαυστος.

Δυσπείθεια (ἡ), τὸ ὑδρ. τοῦ

Δυσπειθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πειθῶς. Ὁ δυσκόλως πειθόμενος (καταπειθόμενος, ὑπακούων), (ἐπμ.) δυσάγωγος.

Δυσπειρία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τις διὰ τῆς πείρας (νὰ δοκιμάσῃ) τι, (Ἱππκρ. περὶ Χυμ.).

Δύσπειστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πείστως.= Δυσπειθὴς, δυσκόλως πειθόμενος (καταπειθόμενος), (συγχ. τῷ Δύσπιστος).

Δυσπέλαστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. εἶνε δύσκολον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ πλησιάσῃ (πελάσῃ) τις.

Δύσπεμπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πεμφθῇ (νὰ ξεκάμῃ), ἢ 2) ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ τινὸς πεμφθείς.

Δυσπέμφελος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. πέμπω].=Δύσκολος, δυσάρεστος, ἐπικίνδυνος. » Ναυτιλίη—, « Ἡσ.

Δυσπένθερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) κακὸν πενθερόν.

Δυσπενθέω-ῶ, Μ. ἤσω, (κυρ. εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.), Π. βαρέως (μὲ πολλὴν λύπην) πενθῶ, [ἐκ τοῦ

Δυσπενθὴς (ὁ, ἡ), Π. ἄξιος ἢ αἴτιος μεγάλου πένθους.

Δυσπέπαντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πεπαινόμενος (ὡριμάζων), ἢ βιαίως (παρὰ καιρὸν) ὡριμάσας, ἄγουρις. » Πάθος—, « Σχλ.

Δυσπεπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δυσκόλως χωνεύω, [ἐκ τοῦ

Δυσπεπτος (ὁ, ἡ), [ὁ. πέπτω]. δυσκολοχώνευτος ἢ κακοχωνευτος. » Τροφή—, « Δσκρ. 2) (μτφ.) =Δυσπέπαντος. » Ἀπόσημα—, « Δσκρ.

Δυσπερικωτος καὶ

Δυσπέρατος (ὁ, ἡ). δυσκολοπέρατος. Πορθμὸς—, « Στρ. (μτφρ.) « Δίων—, « Ὑπερ.

Δυσπεριάγωγος (ὁ, ἡ), δυσκολος νὰ περικυκλωθῇ. » Ἡ τετράγωνος τάξις δυσπεριάγ., « « Ἀρρ.

Δυσπεριγένητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως περιγίγνεται (γίνεται ἀνωτερος) τις, δυσνίκητος, δυσκατόρθωτος.

†Δυσπερίγραπτος (ὁ, ἡ), (οὕτω διόρθ. τινὲς τὸ) Δυσπαράγραφος.

Δυσπεριεκθαίρετος καὶ

Δυσπεριεκθάρτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καθαρίσῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἢ νὰ πασπερευσῃ) ὁλοτρόγυρα. » Ὕλιδες—, « Θφρ.

Δυσπερίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περισσεύων τι ἀπὸ τῶν κτηνῶν ἢ τοῦ κέρδους του, πτωχός.

Δυσπεριλήπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ (νὰ ἀγκαλιάσῃ)· (μτφρ.) = τῷ

Δυσπερινόητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν νοῦν του (νὰ καταλάβῃ, νὰ ἐννοήσῃ).

Δυσπεριόδευτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ.

Δυσπεριορίστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιορίζομενος.

Δυσπερίτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιτρεπόμενος (ἀναποδογυρίζόμενος). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Δυσπεριτριπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιτριβόμενος (φθειρόμενος μὲ τὸ τρίψιμον). » Τὸ ἐντὸς δέρμα τῶν χειρῶν δυσπερίπτων. » Θεόφιλ. πρωτοσπαθ.

Δυσπερίψυκτος (ὁ, ἡ), [ὁ. περιψύχω]. ὁ δυσκόλως κρυολογῶν.

Δυσπετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δεινῶς (βαρέως) πίπτω. 2) (μτφρ.) Δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω. 3) (μτγν.)=Ἀποδυσπετῶ, Δυσπαθῶ, Δυσανασχετῶ, ἀπελπίζομαι.

Δυσπετέως, Ἐπ. ἐω. ἀντὶ Δυσπετῶς.

Δυσπέτημα (τὸ), = Δυστύχημα, συμφορά, ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

Δυσπετὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως πίπτων, (ἐπμ.) βαρὺς, (τρπ.) δεινὸς, δυσκόλως.

Δυσπετῶς, ἐπίρ. Βαρέως, δεινῶς, δυσκόλως.

Δυσπηψία (ἡ), [δύσπεπτος]. δυσκολία εἰς τὴν χώνευσιν, κακοστομαχιά.

Δυσπήμαντος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. πημαίνω]. ὁ δεινῶς (βαρέως) βεβλαμμένος (πληγωμένος κτλ.).

Δυσπινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Π. [ὁ. πῖνος]. πολλὰ ῥυπαρὸς (λερωμένος).

Δυσπιστέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν πιστεύω εὐκόλα, εἶμαι δύπιστος.

Δυσπιστία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνε τις-

Δύσπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πίστως. Ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς πιστεύων, ὑποπτος ἢ δυσπεθής. 2) = Δυσκολοπίστευτος, ἀπίθανος, Δυσπαράδεκτος, (συγχ. τῷ Δυσπείστος).

Δύσπλανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς περιπλανώμενος.

Δυσπλήκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πλησιαζόμενος ἢ ἐκπλησσόμενος.

Δυσπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πληρούμενος (γεμιζόμενος ἢ ἐκτελούμενος).

†Δυσπλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), καὶ Δυσπλῆτις, ιδος (ἡ), Π.=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δαπλὴς, -ῆτις.

Δυσπλοέω-ῶ, Μ. ἤσω. Περιπίπτω εἰς δύσπλοιαν.

Δυσπλοία (ἡ), Π. ἀντὶ

Δυσπλοια (ἡ)· κακὸν (δυστυχισμένον) ταξείδι διὰ θαλάσσης, ἐναντιότης ἢ σφοδρότης ἀνέμων.

Δύσπλοος-ους (ὁ, ἡ). δύσκολος (ἐπικίνδυνος) διὰ τοὺς πλέοντας, δυσκολοταξείδευτος.

Δυσπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πλυνόμενος.

Δύσπλωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσπλοος.

Δυσπνεύω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀναπνέω μὲ δυσκολίαν, πάσχω ἀπὸ δυσπνοιαν. 2) Π. ῥρωμῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσπνοΐητος (ὁ, ἡ), = Δυσπνοϊκός.
Δύσπνοια (ἡ). δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, στένωσις, (παρβλ. Ἄσθμα). 2) ἐναντίος ἄνεμος.
Δυσπνοϊτεύω, Ἰων. ἀντὶ Δυσπνεῶ.
Δυσπνοϊκός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) δύσπνοιαν.
Δύσπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπνέων μὲ δυσκολίαν· τοῦ ὑπ. ἴσως εἶνε πεπαιμένη ἡ ἀναπνοή (ἀπὸ κόρασιν κτλ.). » Τὸ δυσπνουν, « Ἱππ., ἀντὶ ἡ δύσπνοια. 2) ὁ δυσκόλως ἀναπνεόμενος, ἄχρηστος πρὸς ἀναπνοήν. » Ἀὴρ—, « Θρρ. 3) ὁ ἐναντίως πνέων (ἄνεμος), (Σοφ.).
Δυσπολέμητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ.
Δυσπόλεμος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον.
Δυσπολιόρκητος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιορκηθῇ.
Δυσπαλίτευτος (ὁ, ἡ). ἀγύμναστος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα. 2) (πολιτικῶς) δυσκολοικονόμητος.
Δυσπονέω, Π, ἀντὶ Δυσπόνως, μὲ πολὺν κόπον, δυσκόλως, [ἐκ τοῦ
Δυσπονής, ές καὶ
Δυσπόνητος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσπονος.
Δυσπονία (ἡ), Π. δύσκολος (πολύπονος) ἐργασία, πολὺς (μέγας) κόπος, [ἐκ τοῦ
Δύσπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ ἀπαιτῶν πολὺν κόπον (μεγάλην ταλαιπωρίαν), πολύπονος, δύσκολος.
Δυσπόρευτος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ πορευθῇ (νὰ ὁδεύσῃ), δύσβατος.
Δυσπορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Πορεύομαι (Περιπατῶ) μὲ δυσκολίαν, περιπίπτω εἰς (ἐμποδίζομαι ἀπὸ) δυσπορίας.
Δυσπόρητος (ο, ἡ). ὁ δυσκόλως πορθεύμενος (λεηλατούμενος), δυαίλωτος.
Δύσπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον (δυσκολοταξείδευτον) πορθμόν.
Δυσπορία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ πέρασμα (τὴν διάβασιν) ποταμοῦ κτλ., (συννδχ.) δρόμος (πέρασμα) δύσβατον, κακοτοπία, (ἐν γέν. ᾗ τρπ.) δυσκολία, ξενοχωρία.
Δυσπόριστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-(στως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ, ν' ἀποκτήσῃ), δυσευρετος, (ἐν γέν.) δύσκολος, δυσκατορθωτος.
Δύσπορος (ὁ, ἡ). δυσκολοπέρατος, δύσβατος. » Ὁδὸς (« Ποταμὸς)—, « Ξεν. 2) (τρπ.) δυσκατόρθωτος, δύσκολος.
Δυσποτμέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. = Δυστυχῶ, ταλαιπωροῦμαι.
Δυσποτμία (ἡ), Π.=Δυστυχία, συμφορά, [ἐκ τοῦ
Δύσποτμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πότμως, (τὸ παρθετ.-ότερος,-ότατος ᾗ [συχνότ.] -ώτερος,-ώτατος), Π. = Δυστυχής.
Δύσποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (ἐξ ἀνάγκης καὶ δυσαρέστως) πινόμενος.
Δυσπραγέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς πράξεις (ἐπιχειρήσεις) μου, μὲ ἔρχονται ἐναντία τὰ πράγματα (αἱ περιστάσεις), (ἐν γέν.) = Δυστυχῶ.
Δυσπράγημα (τὸ), = Δυστύχημα.
Δυσπραγής, ές (ὁ, ἡ), = Δυστυχής.
Δυσπραγία (ἡ). ἀποτυχία (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις), (ἐν γέν.) = Δυστυχία.
Δυσπραγμάτευτος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐχῃ τις πράγματα (σχέσεις, ὑποθέσεις, νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ) μαζῇ του, δυσδιοίκητος. δυσκολοκυβέρνητος.
Δύσπρακτος (ὁ, ἡ). δυσκατόρθωτος. 2) = Δυσπραγής, ἄτυχος (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του).
Δυσπραξία (ἡ), = Δυσπραγία.
Δύσπρατος (ὁ, ἡ), [δ. πιπράσκω]. δυσκολοπώλητος.
Δυσπράϋντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πραϋνόμενος, δυσκολοημέρωτος.
Δυσπρέπεια (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημία, [ἐκ τοῦ
Δυσπρεπής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος· κακοτεχνισμένος· ἄτοπος.
Δύσπριατος (ὁ, ἡ). δυσκολοπριόνιστος.
Δυσπρόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως προπίπτων (ἐβγαίνων).
Δυσπρόσβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἀναβῇ, δύσβατος.
Δυσπρόσβλητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσβάλῃ (νὰ πλησιάσῃ), δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ δεχθῇ, δυσάρεστος, (μὲ γεν.) = Δυσπαράδεκτος. » Διαβολὴ —, « Μ. Ἀντ.
Δυσπροσήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γόρως. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ προσαγορευθῇ ἢ νὰ προσαγορεύσῃ, δυσκολομίλητος.
Δυσπρόσιτος (ὁ, ἡ), [δ. πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ.
Δυσπρόσμαχος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ προσβληθῇ διὰ μάχης.
Δυσπρόσμικτος (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ ἐπιμιξίαν, Δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοδος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοιστος (ὁ, ἡ), [δ. προσφέρω], = Δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-όπτως, = Δυσανάτβλεπτος. » Ἀστραπὴ—, « Πλδ. 2) φοβερός, ἀποτρόπαιος. » Ὄψις—, « Πλ.
Δυσπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ).
Δυσπροσπέλαγος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσιτος, δυσκολοπλησίαστος.
Δυσπροσπόριστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσπορισθῇ (προμηθευθῇ) τὰ χρειώδη.
Δυσπρόσρητος (ὁ, ἡ), = Δυσπροσήγορος.
Δυσπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Δυπρόσοπτος, (χυδ.) κακομούτσουνος, ἄσχημος, ἄγριος.
Δυσπρόφορος (ὁ, ἡ). δυσκολοπρόφερτος.
Δυσπρύτης (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμπιπράζων.
Δυσραγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥηγνύμενος (σπάνων, ῥαγίζων, σχιζόμενος).
Δύσρεστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥέων.
Δύσρηκτος (ὁ, ἡ), = Δυσραγής.
Δύσρητος (ὁ, ἡ), [δ. ῥυῆναι]. τὸν ὁποῖον δυσκολεύεται τις (διὰ τὸ κακόηχον τῆς προφορᾶς ἢ τὸ δυσάρεστον τῆς ἐννοίας) νὰ προφέρῃ, (παρβλ. Δυσφατος).
Δυσριγής, ές καὶ
Δύσριγος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -ίγως, (τὸ παραθ. -ώτερος, -ώτατος), [δ. ῥῖγος]. ὁ δυσκόλως ὑποφέρων (πολλὰ εὐαίσθητος εἰς) τὸ ψῦχος.
Δυσροέω-ῶ, Μ. ἦσω. (μεταφορ.) Κακῶς τρέχουν (Δὲν προοδεύουν, Δὲν ὑπάγουν καλὰ ῥοῦν) αἱ ὑποθέσεις μου, (ἐπμν.) δυσχωροῦμαι.
Δυσφαητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν δυσφαίαν, [ἐκ τοῦ
Δύσφοια (ἡ). ὁ κακὸς ῥοῦς (ἡ ἐναντία φορὰ) τῶν πραγμάτων, δυστυχία.
Δύσφορος-ους καὶ
Δύσφορτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥέων.
Δυσσέβεια (ἡ), τὸ ἀντ. τοῦ
Δυσσεβέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι δυσσεβής.
Δυσσέβημα (τὸ). Ἔργον δυσσεβές.
Δυσσεβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς σέβων (τιμῶν, λατρεύων) τὸν θεόν, θεομισής· παράνομος.
Δυσσεβία (ἡ), Π. ἀντὶ Δυσσέβεια.
Δυσσεβόφρονως, ἐπίῤ. Μὲ δυσσεβῆ φρόνημα.
Δυσσεβῶς, ἐπίῤ. Μὲ δυσσέβειαν, παρανόμως.
Δύσσειστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σειόμενος (κλονιζόμενος), στερεός.
Δύσσεα, Ζ. Δύσεο.
Δύσσετο, Ζ. Δύσετο.
Δύσσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σηπόμενος, διαμένων πολὺν καιρὸν ἀσηπτος.
Δυσσομένων, Ζ. Δυσομένων.
Δύσσους (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως σωζόμενος, χαμένος, ἄθλιος.
Δυσστατέω-ῶ, Μ. ἦσω. Δὲν εἶμαι καλῶς (στερεῶς) στημένος, κλονίζομαι, κυμαίνομαι· εὑρίσκομαι εἰς ἀμφιβολίαν.
Δυστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως στηριζόμενος.
Δυστίβευτος καὶ
Δυστιβητος (ὁ, ἡ), Π. [δ. στιβεύω]. ὁ δυσκόλως ἰχνηλατούμενος, Δυσερεύνητος. 2) ὁ δυσκόλως διοδευόμενος, Δύσβατος.
Δυστομέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. βλασφημῶ, κακολογῶ. 2) (ἐπὶ ἵππου) Εἶμαι-
Δύστομος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ἔχων κακὸν στόμα, σκληρόστομος, (ἐπμ.) = ἀνήνιος, (συγχ. πρὸς Δίστομος καὶ Δύστομος).
Δύστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος ἢ αἴτιος, πολυστένακτος.
Δυστύχαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ στοχασθῇ (νὰ εὕρῃ μὲ συμπέρασμόν, νὰ ἐπιτύχῃ), Δυσέλπιστος.
Δυστρατοπέδευτος (ὁ, ἡ). ἄπὸ δυσκόλως δύναται τις νὰ στρατοπεδεύσῃ.
Δύστρεβλος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσβασάνιστος, δυσκολοδοκίμαστος. » Φίλος—, « Λξ.
Δυσσύμβατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως συμβιβαζόμενος (ταιριάζων, ἑνούμενος) μὲ ἄλλον.
Δυσσύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἑνούμενος (κολνῶν) διὰ συμφύσεως.
Δυσσύνακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ συγάξῃ, δυσκολομάζωκτος.
Δυσσυνείδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-δήτως. Ὁ μὴ ἔχων καθαρὰν συνείδησιν.
Δυσσύνοπτος (ὁ, ἡ), [δ. συνοράω]. τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ ἴδῃ (νὰ παρατηρήσῃ) διὰ μ. ας, νὰ γνωρίσῃ ἐν συνόψει.

Δημόσια-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δύσαφλτος(ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀφαλλόμενος καὶ πίπτων.
Δυσαχημάτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύνανται τις νὰ μορφώσῃ (νὰ σχηματίσῃ, νὰ παραζήσῃ κτλ.)
Δύσαγιστος(ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σχιζόμενος.
Δύσακτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τεταγμένος ἢ δυσκόλως τακτοποιούμενος.
Δυσάλας, αινα, αν, Π. Πολλὰ ταλαίπωρος, τριαθλιος.
Δυσταμίευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ταμιευόμενος (οἰκονομιζόμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ δαπανᾶται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον).
Δύστανος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δύστηνος.
Δυστάραχος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ταραχώδης. » Ἄνεμος—,« Κ. Μανασσ.
Δυστατέω-ῶ, Ζ. Δυστατέω.
Δυστέκμαρτος (ὁ, ἡ). [ὃ. τεκμαίρομαι]. τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ γνωρίσῃ (νὰ εὕρῃ) μὲ συμπερασμόν, Δυσείκαστος.
Δυστεκνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις—
Δυστεκνος (ὁ, ἡ). «δυσχὴς εἰς τέκνα. »Παιδουργία—,« Σοφ., δυστυχὴς τεκνογονία.
Δυστέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος ἢ κακοῦργος τέκτων.
Δυστρεπὴς, ἐς (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρεπῶς, Π. = Ἀτρεπὴς, δυσάρεστος.
Δύστηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πηκτόμενος (λυονιῶν, μαλακονίων, χωνεύων), σκληρός.
Δυστηνία (ἡ). ἀθλιότης, ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ
Δύστηνος (ὁ, ἡ), [ὃ. ἵστημι]. (κατὰ λέξ.) ὁ δυσκόλως (μολὶς) δυναμένος νὰ σταθῇ, (ἐπιτ.) ἄθλιος, ταλαίπωρος.
Δυστήρητος (ὁ, ἡ). δυσκολοφύλακτος.
Δυστίδευτος ὁ, ἡ), Ζ. Δυστιδεύτος.
Δυστιθάσευτος (ὁ, ἡ). δυσκολοκυμέρωτος.
Δυστελήμων, ονος (ὁ, ἡ, Π. ὁ πολλὰ (δεινὰ) ὑποφέρων, πολυπαθὴς, ταλαίπωρος, τριαθλιος.
Δυστλητος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. τλάω]. δυσκολοϋπόφερτος.
Δυστόκεια (ἡ), Π. ἡ ἐπὶ κακῷ τεκοῦσα, δυστυχὴς μήτηρ, (παρβλ. Δυσαριστοτοκεια).
Δυστοκέω-ῶ, Π. ἡσω. Γεννῶ μὲ δυσκολίαν, κακογεννῶ.
Δυστοκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς δυστυχίαν ἑαυτοῦ (καὶ καθὼς λέγουν αἱ γυναῖκες, εἰς κακὴν ὥραν) γεννηθεὶς, δυστυχὴς (ἐκ γενετῆς). » Δειλαὶ δυστοκέες (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξέρω διατὶ διώρθ. τινες: Δυστοκίαις) μογέουσιν ἀλετρίδες, « Καλλ.
Δυστοκία (ἡ). δυσκολος γέννα, [ἐκ τοῦ
Δύστοκος (ὁ, ἡ). ἡ δυσκόλως τίκτουσα.
2) Π. (πθ.) = Δυστοκὴς.
Δυστοκως, ἐπίρ. Μὲ δυστοκίαν. » Δυστ. ἔχω, « Εὐρ., = Δυστοκέω.
Δυστομέω-ῶ, Μ. ἡσω, Ζ. Δυσστομέω, [ἐκ τοῦ
Δύστομος (ὁ, ἡ), [ὃ. στόμα], Ζ. Δύστοματος.
Δύστομος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. τέμνω]. ὁ δυσκόλως κοπτόμενος, (παρβλ. Δυστμος).
Δύστονος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύστατος.
Δυστόπαστος (ὁ, ἡ), [ὃ. τοπάζω], = Δυστέκμαρτος.
Δυστόγαστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυστόγαστος.
Δυστράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ἔχων εἰς τὴν τράπεζάν του) εὐτελῆ ἢ ἀποτρόπαια φαγητά.
Δυστραπελία (ἡ). δυσκολία εἰς τὰ κινήματα (εἰς τὸ φέρσιμον), ἀναποδιά, χωριατοσύνη· στενοχωρία· (ἐν γέν.) δυσκολία. »Τόπου (» Τοπικὴ)—, « Ἰάμβλ., Διόδ, [ἐκ τοῦ
Δυστράπελος (ὁ, ἡ)· (κατὰ λέξ.) ὁ δυσκόλως τρεπόμενος, (ἐπιτ.) = Δυσκίνητος, δυσκολογύριστος, (τρπ.) = Δυσμετάθετος, ἰσχυρογνώμων· ἐπίμονος. Δυσάρεστος, ἀνάποδος, παράξενος, κακόβολος (ἐν γέν.) δυσκολος. » Καὶ πρᾶγμα γ' ἡρώτα με δυστράπελον πάνυ, ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους, « Λῦ., (παρβλ. Δύστροπος).
Δυστραπέλως, ἐπίρ. Ἀτάκτως, εἰς κακὴν θέσιν, κακόβολα.
Δυστρατοπέδευτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσστρατοπέδευτος.
Δυστραχηλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι=
Δυστράχηλος (ὁ , ἡ), = Σκληροτράχηλος, Δυσπειθὴς. » Τῶν δυστραχήλων ἐξ ὄχων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἰξαχῶν), « Σδ.
Δύστρεβλος(ὁ, ἡ), Ζ. Δύστρεβλος,(παρβλ. Δύαλωφος).
Δύστρητος (ὁ, ἡ), [ὃ. τιτράω]. δυσκολοτρύπητος. » Μαργαρίτης—, » Σδ.
Δύστροπος (ὁ, ἡ) ὁ δυσκόλως τριβόμενος, δυσκολοκοπάνιστος, δυσκολοχώνευτος.
Δυστροπία (ἡ). τὸ αὐτὸ τῶν
Δύστροπος (ὁ, ἡ), = Δυστράπελος, Κακότροπος, κακόγνωμος, παράξενος, διεσταμένος, (παρβλ. Δύσκολος).
Δυστρωπως, ἐπίρ. Μὲ δυστροπίαν.
Δύστρος (ὁ). (κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ Μάρτιος μήν.
Δύστροφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τρεφόμενος (αὐξάνων, δυναμόνων).
Δυστρώπητος (ὁ, ἡ). = Δύστρητος.
Δυστρώτος (ὁ, ἡ) δυσκολοπλήγωτος.
Δυστυχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι δυστυχὴς· ἀποτυγχάνω. ‖. (πθ.) μοὶ συμβαίνει (πάσχω)=
Δυστύχημα (τὸ). δυστυχὲς συμβεβηκὸς, συμφορὰ, ἀποτυχία.
Δυστυχὴς, ἐς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (ἐναντίαν τὴν) τύχην, κακότυχος, δυστυχισμένος, ἄθλιος.
Δυστυχία (ἡ). τὸ δυστυχεῖν, ἐναντιότης τῆς τύχης, ἀποτυχία· ἀθλιότης.
Δυστυχῶς, ἐπίρ. Μὲ δυστυχίαν, ἀθλίως. κακῇ τύχῃ.
Δυσύδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δυσκόλως κυρίαται νερόν.
Δυσυπέρβατος (ὁ, ἡ). ὑπεράνωθεν τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ διαβῇ.
Δυσυπνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι=
Δύσυπνος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως ὑπαίρνει ὁ ὕπνος.
Δυσυποδίδαστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ τροφῆς) ὁ δυσκόλως ἐξαγαίνων ἀπὸ κάτω, = Δυσδιαχώρητος.
Δυσυποίστος (ὁ, ἡ), = Δυσυποχώρητος 2) = τῷ
Δυσυπομόνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ ὑπομείνῃ, δυσκολοϋπόφερτος.
Δυσυπονόητος (ὁ, ἡ), = Δυστέκμαρτος 2) φιλύποπτος.
Δυσυπόστατος (ὁ, ἡ). εἷς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις ν' ἀνταταθῇ (νὰ σταθῇ ἐμπρὸς), φοβερὸς, ὁρμητικὸς, (παρβλ. Ἀνυπόστατος).
Δυσυποχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ὑποχωρῶν (ὑπείκων, ὑποφέρων) ἢ 2) = Δυσδιαχώρητος.
Δυσφαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσφανὴς.
Δύσφαλτος (ὁ , ἡ), Ζ. Δύσφαλτος.
Δύσφαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσφημος.
Δυσφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (μόλις) φέγγων ἢ φαινόμενος, ἀμυδρὸς.
Δυσφάντατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φαντασζόμενος (μὴ ἔχων ζωηρὰν φαντασίαν).
2 (πθ.) τὸν ὁπ δυσκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ. 3) = Δυσφανὴς.
Δύσφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ φημί]. δύσκολος ἢ δυσάρεστος ἢ ἐπικίνδυνος νὰ λεχθῇ, ἀποτρόπαιος ἢ ἀσεφὴς, αἰνιγματώδης, (παρβλ. Δυσρητος.)
Δυσφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσφανὴς.
Δυσφερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσαθρητος.
Δυσφευκτος (ὁ, ἡ) , = Δυσδιάφευκτος.
Δυσφημίω-ῶ, Μ. ἡσω. Προφέρω δύσφημα (ἀπαίσια) λόγια, βλασφημῶ, κακολογῶ ἢ ἐλεεινολογῶ.
Δυσφήμημα (τὸ) ᾗ
Δυσφημία (ἡ). κακὴ (δυσάρεστος) φήμη (εἴδησις). 2) κακὸς (ἀπαίσιος ἢ ὑβριστικὸς) λόγος, βλασφημία, κακολογία.
Δυσφήμιστος (ὁ, ἡ), = Δυσκλήδονιστος.
Δυσφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν δυσφημίαν, ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικὸς· βλασφήμος, ἀπαίσιος. » Φήμη (» Ἐρινύς) —, « Εὐρ. » Τάφος—, « Ἴσ.
Δυσφήμως, ἐπίρ. Μετὰ δυσφημίας, βλασφήμως.
Δυσφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φθειρόμενος· δυσκολογώνευτος.
Δυσφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Δύσρητος, Δυσπρόφορος, κακόηχος.
Δυσφθογγος (ὁ, ἡ).= τῷ πρεσγγ.
Δυσφιλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. μισητὸς, ἀποτρόπαιος.
Δύσφιμος (ὁ, ἡ) =Δυσήνιος. Δυσχαλίνωτος.
Δυσφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δυσκόλως φέρω (ὑποφέρω), εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, στενοχωροῦμαι. ‖. (Σημ. ὅτι τὸ μσ. ὅπως εὑρέθη μεχρὶ τώρα δὲν κρίνεται ἀσφαλμένον, π. χ. » Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενος, « Ἰσοκρ., διόρθ. Δορυφορουμένος), (παρβλ. Δυσαναχετῶ).
Δυσφόρητος (ὁ, ἡ) = Δύσφορος, δυσκολυπόφερτος.
Δυσφορία (ἡ). ἀνυπομονησία, ἀδημονία, στενοχωρία.
Δυσφορικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἐκφράζων (σημαίνων) δυσφορίαν.
Δυσφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ συμφωνῶν (μὴ ἁλλιμένες, ἀσυμβίβαστος) μὲ τὴν φόρμιγγα, (ἀλλ.) λυπηρὸς, ἀξιωθρήνητος.
Δυσφορος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-φόρως. Δυσκολεπίφορος, βαρὺς· δυσκίνητος· δυσμεταχείριστος· (μτφρ.) δυσκολεϋπόφερτος, (ἐν γέν.) δεινὸς, χαλεπὸς· ὀλέθριος.
Δυσφράδεια (ἡ). δυσκολία περὶ τὴν ἔκφρασιν ἢ τὴν προφοράν, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσφραθής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φραθῶς.
Δυσκολοπρόφερτος, μὴ εὐφραδής.
Δύσφραστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φράστως. = Δυσδιάκριτος, (τρ.) = Δυσέκφραστος, Δυσερμήνευτος, Δυσνόητος. 2) = Δυσπρόφορος. 3) (σπν. ἐνεργ.) = Δύσλαλος.
Δυσφρονέων (δὲν εἶνε μτχ. τοῦ [ὑποτιθεμένου ῥήμ.] Δυσφρονέω, ἀλλὰ) Π. γεν. πλθ. τοῦ =
Δυσφρόνη (ἡ), Π. = Δυσφροσύνη. » Τὸ τυγεῖν πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρόνων (διορθ. δυσφρονᾶν), « Πίνδ. ('Ολ. Β'. 93.)
Δύσφρονος, ιδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσκηδής.
Δυσφρόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφρόνως, ἀνοήτως.
Δυσφροσύνη (ἡ), Π. (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐφροσύνης) = Δυσθυμία, [ἐκ τοῦ
Δύσφρων, ονος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -φρόως, Π. = Δύσθυμος. » Ποθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν ἀτύγος στρατῷ; « Αἰσχλ. 2) (ἐνεργ.) Θλιβερός. « Λύπη—, « Αἰσχλ. 3) = Δυσνους, ἐχθρός· ἐχθρικός, (ἐπμ.) μισητός, ἀποτρόπαιος. » Δράκων—, « Αἰσχλ. 4) = Ἄφρων, ἀνόητος. « Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα, « Σοφ.
Δυσφυής, ους (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ δυσκόλως (φύμενος) φυτρώνων. 2) ὁ ἐκ φύσεως δυσειδής, ἀσχημοκαμωμένος, στραβοβλίβολος ἢ 3) (τρπ.) μὴ εὐφυής, βραδύνους, βαρυκέφαλος.
Δυσφωΐα (ἡ). τὸ (ἀφῃρ.) οὐσ. τοῦ προηγ., δυσκολία (ἀργοπορία) εἰς τὸ ψύτρωμα.
Δυσφυλακτέω-ῶ, Μ. ἥσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσωρέομαι [ἐκ τοῦ
Δυσφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φυλάξῃ, δυσκολοφύλακτος, ἢ 2) ἀπὸ τὸν ὁπ δυσκόλως δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ (νὰ προφυλαχθῇ), Δυσαπόφευκτος.
†Δύσφυσις, εως (ἡ), κακὴ φύσις.
Δυσφωνία (ἡ). τραχύτης τῆς φωνῆς, κακοφωνία, [ἐκ τοῦ
Δύσφωνος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -φώνως. Κακόφωνος, κακόηχος.
Δυσφώρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). δύσκολος νὰ φωραθῇ (πιασθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ), Δυσεξέλεγκτος.
Δυσχάλινος ᾧ
Δυσχαλίνωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) δύσκολος νὰ χαλινωθῇ, Δυσήνιος.
Δυσχάριστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀχάριστος.
; Δυσχειμερινός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ
Δυσχείμερος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου γίνεται βαρὺς χειμών, (συνκδχ.) φρικώδης, ἄγριος. » Δωδώνη—, « Ἰλ. Β. » Πέλαγος δυσχείμερον, « Αἰσχλ., » Δράκων—, « αὐτ. 2) ὁ δυσκόλως ὑποφέρων (μὴ ἀντέχων εἰς) τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, Δύσριγος. » Αἰ οὖλαι οἷες δυσχείμεροι, « Ἀρχτ.
Δύσχειμος, ου ᾧ
Δυσχείμων, ονος (ὁ, ἡ), [ὃ. χειρόω], τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι (νὰ ὑποτάξῃ, νὰ καταπονέσῃ), Δυσάλωτος, (ἐπὶ πραγμ.) Δυσκατόρθωτος.
Δυσχειρανόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ δυσαρέσκειαν, [ἐκ τοῦ
Δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. (σπν. μεθ. μὲ αἰτ.) Κάμνω τι δυσχερὲς (δυσάρεστον κτλ.), δυσκολεύω. » Ῥήματα ἢ τερψαντά τι, ἢ δυσχεράναντα, « Σοφ. » Τὴν ὁδὸν αὐτῷ) παντοῦ ἐδυσχέραινον, « Δ. Κασ., Ἀπ. 2) (συνηθέστ. ἀμτθ. ἢ αὐτοπαθ.) εἶμαι δύσκολος, (δυσκολευχάριστος) ἢ θεωρῶ (φρονῶ) τι ὡς δυσχερές, (ἐπμ.) βαρύνομαι, διστάζω, δυσκολεύομαι ἢ δυσαρεστοῦμαι· παραξενεύομαι· ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω· πλήκτω, ξενοχωροῦμαι· ἀδημονῶ· ὀργίζομαι· λυποῦμαι. » Εἴ τις βούλοιτο δ.σχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις, « Πλάτ. » Τὸν περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, « αὐτ. » Εἴ τις θέλοι δυσχεραίνειν καὶ φιλονεικεῖν, « Ἀρτμδρ. » Ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε, « Ἡρωδ. » Τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, « Ἰσκρ. » Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, « Ακ. (ᾧ ἑλλ. ἢ πρὸς αἰτ.) » Ἔν τι ἔφην δυσχεραίνειν, « αὐτ. » Δυσχεραίνουσιν οἱ νοσοῦντες τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα, « Πλ. » Ἵνα δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν, « Πλάτ. » Ἅ δὴ πάντα θεωρῶν ἐδυσχέραινα, « αὐτ. » Καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας, « Ακ. (ἢ πρὸς δοτ.) » Δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, « Πλ. » Τοῖς λέγουσι δυσχεραίνοντες, « Ἀρχτ. (ᾧ πθ.) » Τῷ ἐπαινεῖν ἀεὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ὑπὸ πολλῶν δυσχεραινόμενος, « Πλ. » Δυσχεραινομένου τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, « αὐτ.
Δυσχεραντέον, θετ. τοῦ Δυσχεραίνω.
Δυσχεραντικός, ἡ, όν. Ὁ δυσχεραίνων κάθετι, δυσκολευχάριστος.
Δυσχέρασμα (τὰ). συμβὰν δυσχερές (δυσάρεστον), αἴτιον (ἀντικείμενον) δυσαρεσκείας.
Δυσχέρεια (ἡ), = Δυσκολία, ἐμπόδιον, ἐνόχλησις· δυσαρέσκεια· ἐναντιότης. » Τύχης—, « Συν. 2) ἀναποδιά, παραξενιά· (κυρ. δὲ) ῥυπαρύτης (ἀπὸ ἰδιοτροπίαν), (ᾧ κατὰ τὸν Θρρ. Χαρ.) » Ἀθεραπευσία σωματος, λύπης παρασκευαστική. « (ἐν γέν.) βρῶμα, ἀγωστιά, ἀηδία. » Ἐδωρᾶπότον ὑπὸ δυσχερείας, « Σδ. » Μυῖαι τοῖς βρώμασι... πρωϊζώνυσαι, δυσχερείας ἅπαντα ἐνεπίμπλων, « Δ. Κασ., [ἐκ τοῦ
Δυσχερής [ὃ. χείρ], ές (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἢ πράττων τι) δυσχερῶς, (ὕθεν) Δυσμεταχείριστος, Δυσοικονόμητος, (ἐν γέν.) Δύσκολος· ἐναντίος· ἀνεπιτήδειος· ἀναπτδος, παράξενος, δυσκολευχάριστος, Δύστροπος· δυσάρεστος· ὀχληρὸς, ἀηδής, ῥυπαρὸς, (ἐπμ.) ἐμπνέων ἀποστροφήν. »Τὰς δυσχερεστάτας τῶν πράξεων, « Ἰσκρ. » Δυσχερὴς ᾧ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν βίος, « Δμ. » Δυσχερεῖς ᾧ οἰκτρὰς ὄψεις, « Πλ. » Τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ, οὐ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακοσιτον φαμὲν εἶναι, « Πλάτ. » Τὰ δυσχερές, ὁ ἀντὶ Ἡ δυσχέρεια. » Ὁ δὲ δυσχερὴς τοιοῦτος κτλ. « Ἴδε Θρρ. Χαρ. » Δυσχερὲς ποιοῦμαί τι, « Ξεν., = Δυσχεραίνω (μτθτ.).
Δυσχερῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσχέρειαν, δυσκόλως, δυσαρέστως κτλ. » Δυσχερῶς ἔχω πρός τι, « = Δυσχεραίνω.
Δυσχημάτιστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσσχημάτιστος.
Δυσχιδής, ές (ὁ, ἡ) = Δύσσχιζος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαχιδής.
Δύσχιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ πολὺ ἐξηρτατότ. τοῦ) Δυσχειμος.
Δύσχιστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσσχιστος.
Δ.σχλαινία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Δύσχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν σχισμένην καὶ λερωμένην χλαῖναν (ἐπανωφόριον), ἐνγέν.) = Δυσείμων, κακιενδυμένος.
Δυσχορήγητος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ χορηγήσῃ τὰ ἔξοδα, (χθδ) κοστιστικὸς, πολυδάπανος.
Δύσχορτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου δὲν φυτρόνει χορτάρι, ἄφορος, (ἐπμ.) πλήκτικὸς, ἔρημος, ἀκατοίκητος, (κατ' ἔπαιν.) Δύσξενος.
Δυσχρηστέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπνττ. μτθτ.) Κάμνω τι δυσχρηστον, δυσκολεύω (συνηθέστ. ἀμτθτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) εἶμαι ἢ γίνομαι δύσχρηστος· (ἐπὶ προ. μὲ δτ. ἢ προθετ. αἰτ.) δυσκολεύομαι, στενογωρι-ῶμαι, εὑρίσκομαι ἐμπερδεμένος, δὲν ξέρω τί νὰ κάμω (πῶς νὰ οἰκονομήσω τὸ πρᾶγμα).
Δυσχρήστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ δυσχρησίαν, δυσκολία, ἐναντιότης, ἐμπόδιον, ἐμπέρδεμα.
Δυσχρηστία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τίς τι, ἐμπόδιον περὶ τὴν χρῆσιν τινος πράγματος, στενοχωρία. 2) (σπν.) δυσκολία εἰς τὸ νὰ εὕρῃ ἢ νὰ δώσῃ τις δάνεια (;).
Δυσχρηστος (ὁ, ἡ), [ὃ. χρόομαι]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ σχεδὸν ἄχρηστος, (ἐπμ.) περιττός, ὄχλησρός. » Ἀποκτείνωμεν ἐὰν δίκαιον, ἢν δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι, « Γρρ.
Δυσχρήστως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον (θέσιν) δύσχρηστον. » Δυσχρήζως διάκειμαι, « Πλάτ. = Δυσχρηστοῦμαι.
Δύσχρουα (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δύσχρους-ους (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον (ἀλλ' ἀχρεῖον, ξεπλυμένον, χλωλασμένον) χρῶμα.
Δύσχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Δύσχροος.
Δυσχυλία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δύσχυλος ᾧ Δύσχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων κακὸν (δυσκατόν εἰς τὴν γεῦσιν, ἄνοστον) χυλὸν ἢ χυμόν.
; Δυσχυμία (ἡ), = Δυσχυλία.
Δύσχωλος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ (ὅλως διόλου) χωλός.
†Δυσχώρητος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσχώριστος.
Δυσχωρία (ἡ). δυσκολία (στενοχωρία) κόπου, τενόν ᾧ δυσβατον μερος, κακοτοπία.
Δυσχώριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως χωριζόμενος, δυσκολοχώριστος.
Δυσωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Βρωμῶ, εἶμαι = Δυσώδης, ες (ὁ, ἡ), [ὃ. ὄζω]. βρωμερός, ἀναβλδων κακὴν ἀπτοφορὰν.
Δυσωδία (ἡ). ἡ ἰδιοτης τοῦ δυσώδους. χρεία (κακὴ) ἀποφορά, βρῶμα, (συγχ. τῆς Δυσεδία).
Δυσωδίνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ὀριμεῖας ὠδῖνας (κοιλοπονήματα).
Δυσώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ξεκληρούμενος.
Δυσώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς ὁμνύων. 2) (πθ.) τὸν ὁπ. δὲν τὸν μ.γ. εὐκόλως νὰ ὁμόσῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσω·ρέω-ῶ ἠ (μα.) Δυσωνέομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι. Δυσκολεύομαι (Φιλαργυρεύομαι) εἰς τὸ ἀγόρασμά (Φιλονεικῶ πολὺ εἰς τὸ παζάρεμά) τινος πράγματος, προσπαθῶ νὰ τὸ 'πάρω 'φθηνότερον ἀπ' ὅτι ἀξίζει, εἶμαι-

Δυσώνης, ου (ὁ, ἡ). δύσκολος (φιλόνεικος, φιλάργυρος) ἀγοραστής. « Οὐδεὶς δυσώνης χρήπατὸν ὠψωνεῖ κρέας. » Σδ.

Δυσώνητος (ὁ, ἡ). κακο(ἀκριβῶ)αγοραμένος. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσωνίωτος).

Δύσωνος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὔωνος, ὀξύ.) δυσκολοαγοραστος, ἀκριβός.

Δυσωνυμέω-ῶ (ἠ μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι. Εἶμαι-

Δυσώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (δύσφημον, ἀπαίσιον) ὄνομα. « Αἴας ὁ —, « Σοφ. ἡ 2) τοῦ ὑπ. καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ κατήντησε μισητὸν (ὑποτροπαῖον). « Ἰάδας (« Ἀρεις.) ὁ —, « Βσσ.

Δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἠ κατὰ λέξ.) Κάμνω τινὰ νὰ κλείσῃ ἢ νὰ γαμηλώσῃ ἢ νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τοὺς ὤπας (ὀφθαλμούς) του ἢ ἀπὸ ἀηδίαν ἢ ἀπὸ φόβον ἠ αἰδῶ (κυρ. δὲ) ἀπὸ ἐντροπήν, (ἐπμ.) τὸν βιάζω νὰ στρέψῃ (τρόπον τινὰ ἠ ἄκων) εἰς τὴν αἴτησίν μου, τὸν καταπείθω, (οὐ μτγν.) παρακαλῶ ἠ ἐξιλεύνω. « Ἤδατα δυσωποῦντα τὴν ὄψιν, « Πλ. « Δυσωποῦσιν ἡμας τῷ πλήθει τῶν μαρτύρων, « Γαλ. « Ἐγὼν ἐθέλων τοῦ δυσωπεῖν τὸν θεὸν, « Ξεν. « Παρακαλέσαι ὑμᾶς καὶ δυσωπῆσαι. « Βσσ. ||. (μσ. ἡ πθ. μὲ αἰτ. ἑλλ. προθ.) ὑποπτεύω, φοβοῦμαι· αἰδοῦμαι· (συνηθέστ.) ἐντρέπομαι, (κυρ. δὲ) πείθομαι (συγκατανεύω) ἀπὸ ἐντροπήν. « Ὑπερβολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεσθαι τὸ δυσωπεῖσθαι· διὸ ἠ οὕτω κεκλῆται κτλ., « Πλ. « Τοὔνομα δυσωπεῖται μοναρχίαν, « αὐτ. « Καὶ τοὺπους ὁρῶν, οὐχ ὁρῶδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, « Δμ. » Τῶν ζώων τὰ γαρῳ βελεαζόμενα, ἠ μᾶλα ἕνια δυσωπούμενα, ἡμῖος κτλ., « Ξεν. (καὶ ἀμ.ἐτ. ἡ ἑλλ.) « Δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μὴ κτλ.« Δ. Ἀλ. « Δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα, « Βσσ. « Ἡ θεὸς ἐδυσωπήθη μὴ με ἀποκτεῖναι, « Ακ. ||. (σπν. οὐδ. αὐτπθ.) φοβοῦμαι (δυσκολεύομαι) νὰ ἀτενίσω. » Ὡς ἂν καταλάμποντος τοῦ ἡλίου, δυσωπεῖν τοὺς ἐγχωρίους, « Σδ. (ἠ τρπ. μὲ αἰτ. ἑλλ. προθ.) « Κἰτῶνομα δυσωπεῖτε μοναρχίαν, « Πλ. (ἠ πθ.) « Δυσιουμενης τῆς ἄψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα, « αὐτ.

Δυσώπημα (τό). τὸ δυσωποῦν τινα πρᾶγμα ἢ πρόσωπον. « Μέγα δυσωσημα σωφροσύνης τέκνωσις. « Στϐ.

Δυσώπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δυσωπεῖν (κινεῖν εἰς αἰδῶ ἢ σέβας [ἐπιτ.] καταπείθειν κτλ.). ἐξιλέωσις· παράκλησις, γόϐος.

Δυσωπητικός, ἡ, όν, (ἠ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ δυσωπένος δυσωπεῖν· καταπειστικὸς (διὰ δυσωπίας). ἢ αἰσχρὸς (ὥστε νὰ προξενῇ δυσωπίαν, νὰ κάμνῃ τινὰ νὰ χαμηλόνῃ ἀπὸ ἐντροπὴν τὰ ὄμματά του).

Δυσωπία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ δυσωπουμένου (ἴδε τὸ ῥῆμα), ἐντροπὴ (παράκαιρος καὶ μεμπτὴ) ἐξαίτίας τῆς ὀπ. συγκατανεύει εἰς εἴ, τι τοῦ ζητήσουν. 2) φόβος, ὑποψία· δισταγμός, (Φιλ. περὶ Ὕσσμ.).

Δυσωπικός, ἡ, όν, (ἠ ἐπίῤῥ.)-ικῶς, = Δυσωπητικὸς (κυρ. εἰς τὴν τελευτ. σημασ.).

Δυσωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. [ὦρα], κακοπαθῶ (κακονυκτῶ) φροντίζων περί τινος.

Δύσωρος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) κακὸς (ἀνάρμοστος πρὸς κατοικίαν) ὡς πρὸς τὰς ὥρας (τοὺς πέσσαρας καιροὺς) τοῦ ἔτους.

†Δυσωχέω-ῶ, Μ. ήσω, (σχηματ. ἀναντ. τοῦ Εὐωχέω), = Δυσθυμῶ, Δυσαρεσῶ.

Δύτης, ου (ὁ), [δύω]· βουτηκτής, κολυμβητής, ὀθόν

Δυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φυσικὴν ἰδίωρα (συνηθίζων ἢ ἀγαπῶν) νὰ βουτᾷ. 2) ὁ κείμενος πρὸς (ἢ ἐρχόμενος ἀπὸ) τὴν δύσιν.

Δύω, Μ. δύσω (πρκ. Δέδυκα, ἀόρ. Ἔδυν, ὀθ. τὸ ἀπαρ. Δῦναι ἠ ἡ μτχ. Δύς). (κυρ.) = (ἠ συγγ. κατὰ διάλεκτ.) τῷ Βυω, (ἐν γέν.) γόνω (κυρ. εἰς ὑγρόν), βουτῶ, βυθίζω. (σπν. μὲ πτ.) « Ταχυτέουσι γὰρ. οὐκ ἐν ἴσῳ βαθεῖ πάντα δύοντες τῆς θαλάσσης, « Θφρ. (συνήθ. δὲ ἄλλ. τοῦ 'Εαυτόν) γδνομαι, ἐμβαίνω, βουτῶ· βυθίζομαι. « Ὑπὸ κύμα θαλάσσης ἔδυσαν, « Ἰλ. Σ. » Πεῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκες, « Ἰλ. Θ. « Δύς ες τὴν θάλασσαν, « Ἡρ. » Δυσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος, « Πλάτ. « Νῆσος ἥδυα κατὰ τῆς θαλάσσης, ἠφανίσθη, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Δύναι προπετὴς ἐς μέσα τὰ δεινά, « Πλ. (καὶ μὲ ἄλλ. ἔλλ.) « Δῦναι πόντον, « Ἰλ. Ο. « Δῦναι δόμον Ἄϊδος, εἶσω, Ἰλ. Γ. « Ἔδυ Τρώων πόλιν, « Ἰλ. Χ. (καὶ μσ.) « Δύοντο τεῖχος, « Ἰλ. Ο. « Δυσετ' ὀμίλον, « Ἰλ. Π. » Θεῖον ζυσαίατ' ἀγῶνα, « Ἰλ. Θ. « Ὄφρα μιγὼν δε διὰ φωνμαῖο δύηται, « Ἀπλλν. « Ἡρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε, « Ὀδ. Ω. « Μανδ' εἶσω ἔδυ ξίφος, « Ἰλ. Π. (καὶ ἀπολυτ.) « Δύνει ἀλιοφῆ, « Ἰλ. Ρ., διαπερᾷ. « Ἔδυ σκάφος, « Ἐργ., ἐβύλλησε. (ἠ τρπ.) « Δῦ δέμενος Ἅρης (χόλος, ἄγος, φόβος, κτλ.), « τὸν ἐκυρίευσε. « Κἄμματος ψῦλα δέδυκεν, « Ἰλ. Ε. (κυρ. δὲ Α'.) « Τέγγει (« Θώρηκα, « Χιτῶνα, » Κυνέην κτλ.) δύω, « Ὅμ., ἀντὶ Ἐνδύομαι, φορῶ, (ἠ τρπ. ἢ συνήθ.) « Δυσεσάτ' ἀλκὴν, « Ἰλ. Τ. (καὶ Β., ὃ καὶ λογοτρόφ. εὔχρ.) « Ἠέλιος δ' ἔρ' ἔδυ (καὶ μσ. δύσετο) καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, « Ὑδ. Γ., (κοιν.) ἐβασίλευσε. « Δέδυκε μὲν ἀ σελάνα, « Σπφ. » Τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἐπιτελλουσιν, « Ἀρχτ., (καὶ μτφρ.) « Ἠνυδύ.τους, « Αἰσχλ. » Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος, « αὐτ., (ὀθ. συνεχῆ ἢ μτχ.) » Δεδοικως, νῦν, ὡς, ἀντὶ Χωμένος, Τρυπωμένος, Ἐν περαδύστιρι, (ἐπμ.) Σκοτεινός. « Ἐθέμεν γὰρ διδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν, « Ἰλάτ. « Δεδυκεῖαν ἔχει καὶ κατεσκιασμένην τὴν φύσιν, « Σξτ., (περβλ. Καταδ.ω).

Δύω, Π. Ἰων. ἀντὶ Δυο.

Δυωδέκα, Π. ἀντὶ Δωδεκα.

Δυωδεκάδιος, Δυωδεκάμηνος κτλ. Π. ἀντὶ Δωδεκάδιος κτλ.

Δυωδεκάς, άδος (ἡ), Ζ. Δωδεκάς.

Δυωδέκατος, η, ον, Ζ. Δωδέκατος.

Δυωκαίδεκα, = Δώδεκα.

Δυωκαιεικοσίμετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρῶν (ἐντὸς αὐτοῦ) 22 μέτρα.

Δυωκαιεικοσίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. μακρὸς 22 πήχεις.

Δυωνυμία (ἡ), = Διωνυμία.

Δῶ, δῶς, δῷ, ἐνεργ. ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶ, Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Δῶμα ἢ Δώματα.

Δώδεκα (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. (12).

Δωδεκάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 12 βόας (...α ἢ νομίσματα). Ἴδε Βόϊος.

Δωδεκάβωμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναὸς) μὲ 12 βωμούς.

Δωδεκάγαμπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωδεκάκις γναμπτόμενος (καμπτόμενος, περιστρεφόμενος). « Τέρμα δρόμου— , « Πνδ., περὶ τοῦ ὑπ. ἔπρεπε νὰ περιστραφῇ δωδεκάκις ὁ δρομεύς.

Δωδεκάγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 12 γωνίας.

Δωδεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἐκτάσεις 12 δακτ.

Δωδεκαδάρχης ἢ Δωδεκάδαρχος, ου, (ὁ), ὁ ἄρχων 12 ἀνθρώπων (στρατιωτῶν).

Δωδεκάδελτος (ὁ, ἡ). (νόμος) περιεχόμενος εἰς δωδεκα δέλτους (πίνακας, βιβλους).

Δωδεκάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 12 δραχμάς.

Δωδεκάζυγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ περιστρέχων δωδεκάκις τὸν Ἰσθμὸν, (παρβλ. Δωδεκάγαμπτος).

Δωδεκάζωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 12 ζώρια (πελέκεις) ἐκτασιν.

Δωδεκαέδρος (ὁ, ἡ), (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 12 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).

Δωδεκαέθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νικήσας (ἢ ἀγωνισθεὶς εἰς) δωδεκα ἄθλους.

Δωδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιεχον 12 ἔτη, [ἴδε τοῦ

Δωδεκαετής, ές ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 12 ἔτη, (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Δεκαετής).

Δωδεκαετία (ἡ). 12 ἔτη.

Δωδεκαζώδιος ἠ Δωδεκαζῳδιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατεστερυγμένος μὲ) τὰ 12 ζῴδια. « Οὐρανὸς—, « Ἰω. Λυδ.

Δωδεκαήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν 12 ἡμέρας. (νόσ.) « Δωδεκαήμερον (τό), 12 ἡμέραι. ἴδε ἠ Δωδεκήμερος.

Δωδεκαθεὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τοὺς 12 θεούς ||. (οὐσ.) Δωδεκάθεον (τό), ἱατρικόν τι σύνθετον ἀπὸ 12 εἴδη καὶ 2) εἶδ. ἱατρικῆς βοτάνης (ἴσ. τὸ Μῶλυ), ὡς ἔχουσης δηθὲν τὰς ἐνεργείας τῶν 12 θεῶν, (ἐπμ.) = Πανάκεια.

Δωδεκαΐς, ίδος (ἡ), (ἴσον.) θυσία ἀπὸ 12 ζῶα ἢ 12 μνᾶς, (ἢ ἄλλ.) Τελεία (ἴδε καὶ Δωδεκομφαλος).

Δωδεκάκις, επίῤῥ. Δώδεκα φορᾶς.

Δωδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ γωνιὸν 12 κλίνας.

Δωδεκάκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 (κλῶνας) κλωναρια (ἠ μτφρ.) τέκνα.

Δωδεκάκρουνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κρουνοὺς (μασσάρια, σωληνάρια, ἀνοίγματα).

Δωδεκάκυκλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἑξῆγ. τοῦ Δωδεκάγαμπτος.

Δωδεκακωδώνης (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κώδωνας, (ὀθ. ||. οὐσ.) Δωδεκακωδώνιον (τό), τὸ ἱερατ. Σύμβολον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἑκβαίων.

Δωδεκάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 12 κῶλα (στίχους). « Περίοδος—, « Σχλ. Ἀριστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δωδεκάλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 12 λίνα (κλωστάς, κλωναί, [Τουρκ.] κάτια).

Δωδεκαμελής(-ρής), ές (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ 12 μέλη ἢ μερη.

Δωδεκάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 12 μῆνας. «Χρόνος—,» Ἡλιόδ., τὸ ἔτος. 2) δωδεκαμηνήτικος,(δηλ.)χρονιάρικος. «Παῖς —,» Ἡσ.

Δωδεκαμήχανος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μεταχειριζόμενος 12 μηχανάς (12 τέχνας, 12 τρόπους), (ἐν γέν.) = Πολυμήχανος.

Δωδεκαμναίτης καὶ

Δωδεκαμναῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων (ἢ συμποσούμενος εἰς) 12 μνᾶς.

Δωδεκάμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ διηρημένος εἰς 12 μοίρας (μέρη).

Δωδεκάμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 μορφὰς (πρόσωπα). = Δωδεκάδερος.

Δωδεκαμόχθιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπομείνας 12 μόχθους. «Ἡρακλῆς—,» Ἰω. Αὐδ.

Δωδεκάνησος (ὁ, ἡ). αἱ 12 νῆσοι (αἱ ἄλλ. Κυκλάδες) τοῦ Αἰγ. πελάγους.

Δωδεκάπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεννήσαι) 12 παῖδας. «Νιόβη (ἡ Ἰακώβ)—,» Ἐπγρ.

Δωδεκάπαλαι, ἐπίρ. (Κωμ.) ἀντὶ Πρόπαλαι, πρὸ πολλοῦ.

Δωδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 12 πηχῶν.

Δωδεκαπλάσιος, α, ον, (ᾱ ἐπίρ.)-ίως, = τῷ Δωδεκαπλοῦς (ὁ, ἡ). δώδεκα φοραῖς τόσος.

Δωδεκάπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) 12 πόλεις.

Δωδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). 12 ποδῶν (μήκους), (ἴδε Δεκάπους).

Δωδεκαπρόφητον(τὸ). οἱ 12 (μεγάλοι)προφῆται.

Δωδεκάπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 πύλας. «Πόλις—,» Μαλαλ.

Δωδεκάριθμος (ὁ, ἡ) ὁ περιέχων 12 τὸν ἀριθμὸν (πρόσωπα ἢ πράγματα).

Δωδεκάρχης, ου (ὁ), = Δωδεκαθάρχος.

Δωδεκάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 12 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 12 μονάδων (πρόσ. ἢ πραγμ.); δωδεκάδα,('Ιταλ.) δουζίνα.

Δωδεκάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διερχόμενος 12 (χρονικὰ ἢ μυστικὰ) σημεῖα. «Ἥλιος (»Κύκλος κτλ.)—,» (παρβλ. Δωδεκαζῴδιος).

Δωδεκάσκαλμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ 12 σκαρμούς (συγκόχ.) κωπιά.

Δωδεκάσκυτος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος (συνερραμμένος) ἀπὸ 12 σκύτη (τομάρια).

Δωδεκαστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος 12 στάδια.

Δωδεκαστάσιος (ὁ, ἡ), [δώδεκα, ἵστημι]. ὁ βαρυνων (ἐπμ.) ἀξίζων δωδεκάκις πλειότερον ἄλλου.

Δωδεκαστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κορμοὺς) στελέχη (ᾱ μτφορ.) τέκνα.

Δωδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) συγκείμενος ἀπὸ 12 συλλαβάς.

Δωδεκαταῖος, α, ον. Εἷς ἢ Μετὰ 12 ἡμέρας. «Φύεται (»Θάπτεται) —,» Θφρ., Πλάτ. «Νῦν δὲ δωδεκατ. ἀφ' ᾧ νιν οὐκ εἶδον,» Θκρ., ἔχω (ἢ ἔχει τῶρα 12 ἡμέρας ἀφ' οὗ δὲν τὸν εἶδα.

Δωδεκατέχνος (ὁ, ἡ), = Δωδεκαμήχανος.

Δωδεκατημόριον (τὸ). τὸ δωδέκατον μέρος τινὸς πράγματος.

Δωδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἑνδεκα. «Δωδέκατος ἄρτος,» Σοφ. «Δωδέκατος δὲ Νέζωρ,» Ἡσ. «Μηνὸς δωδεκάτῃ,» αὐτ. ||. «Δωδέκατον,» ἀντὶ Δωδεκατημόριον, Στρ.

Δωδεκαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δωδεκάκις τοῦ ἔτους (δηλ. κάθε μῆνα).

Δωδεκάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 12 φύλλα. «Ῥόδον—,» Θφρ.

Δωδεκάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) 12 φυλας. «Τὸ δωδεκάφυλλον,» «Ἐκκλησ., αἱ 12 φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ.

Δωδεκάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φωτιζόμενος ἀπὸ) 12 φῶτα. ||. (εὐσ.) Δωδεκάφωτον (τὸ), εἶδ. μανουαλίου ἢ πολυκανδήλου.

Δωδεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 χορδάς.

Δωδεκαχῶς, ἐπίρ. κατὰ 12 τρόπους.

Δωδεκάωρος (ὁ, ἡ). 12 ὡρῶν. «Δωδεκάωρον,» Σχλ., τὸ διαστημα τῶν 12 ὡρῶν.

Δωδεκετηρίς, ίδος (ἡ), = Δωδεκαετηρίς.

Δωδεκέτης, εος (ὁ, ἡ) καὶ Δωδεκέτις, ιδος (ἡ), = Δωδεκαέτης.

Δωδεκεύς, έως (ὁ), τὸ μέτρον ὁ Χοεύς, (διότι χωρεῖ 12 κοτύλας).

Δωδεκῆς ᾱ (κρ.) Δωδεκής, ῆος (ἡ), = Δωδεκαΐς.

Δωδεκήμερος, ῖδε Δωδεχήμερος.

Δωδεκίμφαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. πόπανον, εἶδος ζυμαρικοῦ) μὲ 12 ὀμφαλοὺς (ὀμφαλοειδεῖς κοιλότητας) προσερωμένους εἰς τὴν καλουμένην Δωδεκαΐδα θυσίαν.

Δωδεκήρης, ες (ἡ), (ναῦς) μὲ 12 σειραῖς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Δωδεχήμερος (ὁ, ἡ), = Δωδεκαήμερος, 12 ἡμερῶν, ὠδεκαημερήτικος. || (οὐσ.) Δωδεχήμερος (ἡ), = Δωδεκαήμερον (διαστημα), τὸ τρίτον ἑκάστης πρωτανείας, εἶδος ἑβδομάδος. «Τρίτης δωδεκημέρου,» Ἐπγρ.

Δώην, Ἀττ. ἀντὶ Δοίην, ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. καὶ

Δώησι, Π. ἀντὶ Δῷ, (τ', ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶλος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Δοῦλος.

Δῶμα (τὸ), [δέμω]. (κατὰ λέξ.) κτίριον, οἰκοδόμημα· (ἐν γέν.) οἶκος, κατοικία (ἰδιαιτ.) σάλλα, κάμαρα (κυρ. μεγάλη, τῆς ὑποδοχῆς). (σπνττ. καὶ Π.) πόλις. «Δῶμα Καδμείον,» Σοφ., (μτφορ.) οἰκογένεια· «Συμφορὰ δωμάτων,» Εὐρ. (μτγν.) τὸ ἐπάνωθεν τῆς στέγης ἐπίπεδον, (καιν.) δῶμα. «Κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων,» Γρφ. (ἴσ. ᾱ τό) «Δύχνα καίουσι περὶ τὰ δώματα κύκλω,» Ἡρ. (Β'. 62.).

Δωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δῶμα, κάμαρα (μικρή).

Δωματίτης, ᾱ (ὁ) ᾱ Δωματῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δῶμα (ὑσπίσιον), οἰκιακός.

Δωματιφθορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Οἰκοφθορεω, φθείρω (κατεξοχὴν, ἀφανίζω) τὴν περιουσίαν μου.

Δωματόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. 'σπιτόνω. ||. (μσ.) 'σπιτόνομαι, βαζῶ (ἀποκτῶ) 'σπίτι, δούλους κτλ.

Δωμάω(έω)-ῶ καὶ (μσ.) -ῶμαι, Μ. ήσω, -ῶμαι, Π. = Δέμω, κτίζω, οἰκοδομῶ, (ἔπειτα

Δώμησις, εως (ἡ). Π. καὶ

Δωμητύς, ύος (ἡ), Π. ἴων. κτίσιμον, οἰκοδομή.

Δωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δομήτωρ.

Δῶναξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Δόναξ.

Δώσμεν, Π. ἀντὶ Δῶμεν (ἀ. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δωρεά (ἡ), = Δῶρον, χάρισμα, βραβεῖον, ἀντιμισθία· προνόμιον· εὐεργεσία. ||. Δωρεὰν (ἐλλ. τῆς Κατά), ἐπίρ. Χωρὶς πληρωμήν, χάρισμα, (Τουρκ.) τζάμπα. (εἰς τὴν Γρφ.) χωρὶς αἰτίαν, χωρὶς λόγον· εἰς ματην. «Οἱ μισοῦντές με δωρεάν,» Ψαλμ. «Εἰ γὰρ διὰ Νόμου δικαιοσύνη ἄρα Χριστὸς δωρεὰν ἀπέθανε,» Ἀποστ.

Δωρεύμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀμένω (ἀδύω) ὡρεὰν, χαρίζω· φιλοδωρῶ. (μὲ αἰτ. πράγμ. καὶ δατ. προσ., ἢ τὰ ἀναπαλιν). «Τῷ δὲ . . ἵππον ᾱ ἄλλα ἐδωρήσατο,» Ξεν. «Δωρέεσθαι δύο σατῆσιν ἐκφυγὼν Ἱμέρ.» (καὶ πθ.) «Ἀγαθὸν τῷ θνητῶν γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν,» Πλάτ.

Δωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Δωρέομαι-οῦμαι.

Δωρῆμα(τὸ). τὸ δωρηθέν, δῶρον, χάρισμα.

Δωρηματικός, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίζῃ, ἐλευθέριος.

Δωρητήρ (ὁ), Π. ὁ δωρούμενος, χαριστὴς (ἐν γέν.) = Δοτήρ.

Δωρητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιρεπὴς πρὸς) τὸ δωρεῖσθαι, Δωρηματικός.

Δωρητός, ή, όν. Ὁ χαρισθεὶς (δηλ. ἢ δυνάμενος νὰ δοθῇ ὡς δῶρον). 2) ὁ λαμβάνων (δεχόμενος, ἐξιλεούμενος μὲ) δῶρα.

Δωριάζω, Μ. άσω, = Δωρίζω.

Δωριακός, ή, όν, = Δωρικός.

Δωρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι ('Ομιλῶ, Ἐνδύομαι, [ἐν γέν.] Φέρομαι ὡσάν) τοὺς Δωριεῖς. ||. (πθ.) γράφομαι ἢ προφέρομαι κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον. «Δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος ποιήματα,» Γραπτ.

Δώριος, α ᾱ ος, ον καὶ

Δωρικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Δωριεῖς.

Δωριμαῖος, α, ον. Ὁ διδόμενος ὡς δῶρον.

Δωρίς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) = Δωρική. «Διάλεκτος (» Ἐσθής, » Γυνὴ κτλ.)—,» ||. (οὐσ. ἐνν. γῆ), ἡ χώρα (ὁ τόπος) τῶν Δωριέων.

Δωρίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Δορὶς (μάχαιρα).

Δωρισμός (ὁ), τὸ δωρίζειν (ὁμιλεῖν καθὼς οἱ Δωριεῖς), ἰδιωτισμὸς Δωρικός.

Δωρισί, ἐπίρ. = Δωρικῶς, κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν, [ἐν γέν.] καὶ τὰ μιμησιν) τῶν Δωριέων. 2) (κωμ.) ἀντὶ Δωρεοδοκισί.

Δωρίτης, ου (ὁ). (ἀγὼν) εἰς τὸν ὁπ. ἐλάμβανεν ὁ νικητὴς δῶρον.

Δωροθόρος (ὁ, ἡ), Π. = Δωροφάγος.

Δωροδειπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος (δίνων) τὸ δεῖπνον.

Δωροδέκτης, ου (ὁ). ὁ δεχόμενος ('παίρνων) δῶρα.

Δωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι (λαμβάνω, Διαφθείρομαι μὲ, ἢ δίδω, διαφθείρω τινὰ μὲ) δῶρα, (Τουρκ.) 'παίρνω ἢ δίνω ρουσφέτι. «Ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολύ,» «Ἡσ. «Ἐπ' αὐτοφώρῳ δωροδοκηκότ' αὐτὸν ᾱ πεπρακότα πάνυ εἰλήφει,» Δρ. «Δωροδοκῶ παρά σοῦ,»

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχ. « Τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν ὕργας αἴνου, δάπ.δας, τυρόν, « Ἅρςφ.. «Πρῶτος δοκεῖ δικαστήριον δωροδικῆσαι, « Διόδ. (καὶ πθ.) « Ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, « Δημ. « Χρήμασι δωροδοκηθέντες, « Δ. Ἀλ. (ὄθεν) « Τὸ δωροδοκούμενον,« Δείν., ἀντὶ τοῦ

Δωροδόκημα (τό). τὸ λαμβανόμενον ἢ διδόμενον πρὸς δωροδοκίαν,(Γραμ.) ῥησφέτι.

Δωροδοκητί(στί), ἐπ. ῥ. Διὰ δωροδοκίας, (ἴδε Δωρίστί).

Δωροδοκία (ἡ). τὸ δωροδοκεῖν (λαμβάνειν ἢ δίδειν [πρὸς δικασμόν] δῶρα).

Δωροδοκιστί, ἐπίῤῥ. = Δωροδοκητί.

Δωροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (λαμβάνων, διαφθειρόμενος μὲ) δῶρα. 2) ὁ δίδων (διαφθείρων τινὰ μὲ) δῶρα, Λρετ.

Δωροδοσία (ἡ). τὸ δίδειν (προσφέρειν) δῶρα, [ἐκ τοῦ

Δωροδότης, ου (ὁ), = Δωρητήρ, δοτήρ.

Δωροδοχεῖον (τὸ), ὑπομνηματ. ἑρμην. τοῦ (Ἑβρ.) Κορβανᾶς.

Δωροκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Δωροδοκέω.

Δωροκοπία (ἡ), = Δωροδοκία.

Δωρολῃτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ῥῆμαι= Δωρολήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων δῶρα, δωροδόκος.

Δωρολῃψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν δῶρα, δωροδοκία.

Δῶρον (τό), [δίδωμι], χάρισμα, (Τουρκ.) πεσκέσι. « Ἠγθρῶν δόωρα δῶρα, « Σοφ. «Δώρων γραφή,« Αἰσχ., ἡ κατὰ τῶν δωροδοκούντων, (ὄθεν) « Δώρων ἁλῶναι, « Θμς. 2) εἶδος μέτρ. ἑκτάσ. ἢ δακτ. ἡ ἄλλ. Παλαισχ., (ὄθεν τὸ Ἑκκαιδεκάδωρος).

Δωροξενία (ἡ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) « Δωροξενίας γραφή, « Ἄρςτ., ἡ κατὰ τοῦ ξένου, ὃς τις, πολιτογραφηθεὶς παρανόμως καὶ κατηγορηθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἀπέφυγε δωροδοκήσας τοὺς κριτάς.

Δωροτελέω-ῶ, Μ. ἐσω, = Δωροφορέω.

Δωροφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων δῶρα, δωροληπτης.

Δωροφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Προσφέρω δῶρα, (συγγ. τοῦ Δορυφορέω).

Δωροφορία (ἡ). προσφορὰ δώρων.

Δωροφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δωροφοροῦντα ἢ γινόμενος ἐν εἴδει δωροφορίας, [ἐκ τοῦ

Δωροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προσφέρων) δῶρα· ὑπήκοος φόρου ὑποτελής.

Δωρύσσ(ττο)μαι, Μ. ὑξομαι, Δ. ἀντὶ Δωρέομαι.

Δὼς (ἡ), Π. (ἄκλ.), ἀντὶ δόσις.

Δωσείω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ δώσω.

Δωσ(μέναι, Π. ἀντὶ Δώσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶσι, γ'. πλθ. καὶ

Δῶσι, Π. ἀντὶ Δῷ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δωσιδίκος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς (ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ δίδῃ, δίκην, παραδίδων ἑκαστὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ δικαστήριον, (Γαλλ.) responsable.

Δωσοῦντι, Δ. ἀντὶ Δώσουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεργ. μέλλ. τοῦ Δίδωμι.

Δώτειρα (ἡ), Π. θῆλ. τοῦ

Δωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Δοτήρ.

Δώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Δοτης.

Δωτινάζω, Μ. άσω, Π. Ἰων. Συνάζω δῶρα, [ἐκ τοῦ

Δωτίνη (ἡ), Π. Ἰων. = Δῶρον, δωρεὰ. || Δωτινη(ἐλλ. προθ.), ἐπίῤῥ. Χάρισμα,δωρεάν.

Δωτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δωτίνη.

Δωτωρ, ορες (ὁ), Π. ἀντὶ Δωτήρ.

Δῶω, Π. ἀντὶ Δῶ, ἀ. ἑν. καὶ

Δῶωσι, Π. ἀντὶ Δῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Ε

ΕΑΑ

Ε, ε, ἒψιλὸν (τὸ), (ἄκλ.) τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. || (ἀριθμητ.) ε', πέντε (5) ἢ πέμπτος, η, ον· καὶ ,ε', πέντε χιλιάδες (5000).

Ἒ ἢ Ἔ, Ἰων. καὶ Π. (αἰτ τῆς ἀντων. Ὅς) ἀντὶ Ἑαυτὸν ἢ Αὐτὸν, ἣν, ὅ.

Ἔ ἢ (συχνότ.) Ἐ ἔ, ἐπιῤῥών. Σχετλ. (ἐκφρ. πόνου ἢ θλίψιν). « Ἰὼ μοι μοι, ἔ ἔ ἔ ἔ, « Αἰσχ., (ὄθεν καὶ ὁ Ἥλεγος, παρβλ. Αἴ).

Ἔ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἔα, Π. παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἔα, Π. ἀντὶ Ἔασ-α, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἔα, (κυρ.) Θ'. ἐν πσ. τῆς προς. τοῦ Ἑαυτοῦ. « Μηδὲ ἔα νέας ἄλαδ' ἐλκέμεν, Ἰλ. Β ||. (ἐπλαμβ. ὡς) ἐπίῤῥ. ἢ ἐπιφών. (ἐκφρ. Α'.) θαυμ. ἢ Ἔκπλ. (ἀναλογ. τῷ κοιν.) μπᾶ! μπρέ! « Ἔα, ταυτὶ τί ἦν; « Ἀρςφ. (καὶ δ.πλ.) « Ἔα, ἔα, τί δή ποθ' ἥδε βέλτος κτλ.; « Εὐρ. (Β'. δυσαρέσκειαν:) Ἔ! ὤρ! « Ὦ θεῖ, τὴν θύραν ἀνοίξας, Ἔα, ἔφη, σοφιστα! τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ,« Πλάτ. (Γ'. πόνον ἢ θλῖψιν) « Ἄ ἄ, ἔα ἔα,« Αἰσχ. « Ἔα παντὶ τῆς ἀγορᾶς,« Συν. « Ἔα, τί ἡμῖν ἢ σοί, Ἰησοῦ; « Γρφ. (Δ'. παρακελ.) ἀντὶ τοῦ Εἶα. « Ἔα δὲ, ἄνθρωπος σαπρία καὶ υἱὸς ἀνθρώπου σκώληξ, « Ἰώβ.

Ἔα, Ἰων. ἀντὶ Ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί

Ἔᾳ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ ὑποτ. τοῦ Ἐάω.

Ἔᾳ, Ἰων. Π. οὐδ. πλθ. καὶ

Ἔᾳ, Π. Δ δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔᾳ, Π. ἀντὶ Ἐᾷ.

ΕΑΝ

Ἔαγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. καὶ

Ἔαγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἔαγμα (τό), Π. ἀντὶ Ἄγμα, σύντριμμα.

Ἔαδον, ες, ε, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐαδὼς, ὁτος (ὁ), πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἐ(Ἑ)άλην, Π. πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Εἴλλω ἢ Εἰλέω.

Ἐαλωκα, πρκ. καὶ

Ἑάλων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἐᾶν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐάω.

Ἐὰν [εἰ, ἄν], σύνδ. Ὑποθετ. (ἐπὶ τῶν ἐκ πείρας γνωστῶν περιστάσεων, καθ' ἃ ἐξ διαφέρει τοῦ Εἰ· φέρεται πρὸς ὑποτ. καὶ απν. πρὸς εὐκτ., καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ) ἂν, ἀνίσως. « Ἐὰν τις ἐλαίαν λθήνησιν ἐξορύττῃ, ἐὰν μὴ εἰς ἱερὸν, « Δημ. « Ἂν τ' ἀρχῇ καὶ ἐὰν μὴ, « Πλάτ. « Ἐὰν δὲ καὶ γνοίητις, « Πλθ. (σπνττ. δὲ καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. καὶ πρὸς ὀρστ.) « Κἀὰ δὲ καὶ ἕτερα ποιήματά ἐσεν Ὁμήρου.. καὶ ἐὰν ἡ Ἰλιὰς τῆς Ὀδυσσείας προπεπόνηται, ἡ καὶ ἀνάπαλιν, ἄλλοις τοῦτο ἐξήτασται, « Εὐρ. 2) (μτγν.) Ἀριστολογ. (μὲ ἀναφορ. ἀντων. ἢ ἐπ.ῤ. ἀντὶ τοῦ Ἂν). « Ὅς ἐὰν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν, « Γρφ. « Ἀκολουθήσωσι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, « αὐτ., (παρβλ. Ἂν καὶ Εἰ).

Ἑάνδανον, Ἀττ. ἢ Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤνδανον, παρτ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἐανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἑαυὸν (λεπτὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ) χιτῶνα, (ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς).

ΕΑΡ

Ἔανδος [ἕννυμι], ἡ, όν, Π. (ἐπίθ.) ὁ χρησιμευῶν (ἁρμόδιος) πρὸς ἐνδυμασίαν, (ἐπμ.) λεπτὸς ἢ ἐλαφρὸς (καὶ πρὸς τοῦτο) ὡραῖος, (κοιν.) Ἀγανός (δηλ. ὄχι χρυσοῦς). (κατ' ἔκτ.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής. « Πέπλος (« Αἰς, « Κασσίτερος)—,« Ὁμ.||.(ὑδρ.) φύρεμα μεγαλοπρεπὲς, (κυρδέ) σκέπασμα λεπτὸν τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν,(Γαλλ.) voile.

Ἔανται, Ἰων. ἀντὶ Ἦνται, πρκ. καὶ

Ἔαντο, Ἰων. ἀντὶ Ἦντο,ὑπερσ.τοῦ Ἧμαι.

Ἔαξα, Ἀττ. ἀντὶ Ἧξα, ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἔαρ [σαγγ. τῷ ἠῆρ], ῆρος καὶ Π. ἔαρος (τὸ), ἡ ἄνειξις (ἡ πρώτη τῶν 4 ὡρῶν τοῦ ἔτους). « Τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος ἦδη καὶ πρὸς ἔαρ, « Θκ. « Ἅμα ἦρι, « αὐτ. (καὶ μτφρ.) « Πόλεως ἔαρ αἱ ἔφηβοι, « Ἀθ. « Ἔαρ ὁρῶσα, « Θκρ., ἔγουσα θελκτικὸν (ἡδονικὸν) βλέμμα. 2) (συνκδχ.) τὸ πρώτιζον (τὸ κάλλιζον, τὸ ἄνθος, ἡ ἀκμὴ) κάθε πράγματος. « Γενύων ἔαρ,« Ἐπγρ., (καὶ (τρπ.) « Χαρίτων [« Γμνων] —, « αὐτ. « Τῶν καλῶν οὐ μόνον τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον κάλλιζον,« Αἰλ. (ὄθεν 3) (ἐπὶ ζ.) τὸ αἷμα, (ἐπὶ φυτ.) τὸ πάχος, ὁ χυμὸς, ἡ οὐσία. « Φύναια θερμὸν ἔαρ, « Ὀππ. « Ἔαρ ἐλαίας,« Νίκ., τὸ λάδι. « Λύχνου πίον ἔαρ, « Καλλ.

4) Π. (κυρ. κατὰ δοτ.) τὸ πρωΐ. « Ἦρι μάλα, « Ὁμ.

Ἐαρίθρεπτος καὶ Ἐαρίδροπος (ὁ, ἡ), Π. [ἔαρ, ὀρέπω], ὁ κοπτομενος (θεριζόμενος) τὴν ἀνθίζιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐαρίζω, Μ. ἰσω. Περνῶ (Διατρίβω) πουθενὰ τὸ ἔαρ. 2) ἔχω ἔαρ, (ὅηλ.) ἀνθίζω πρασινίζω κτλ.

Ἐαρινάς, ἡ, ἀνος (καὶ ἐπίρ.) -ινῶς. Ὁ γινόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς) τὸ ἔαρ, (ἡμέρα, ἄνθος κτλ.) τῆς ἀνοίξεως.

Ἐαρίς, ἴδος (ἡ). = Καλαθρίς.

Ἐαρῖτις, ἰδος (ἡ), = Ἐαρινή. » Ὥρα—, « Θ. Σιμοκ.

Ἐαροτρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων, ἀκμάζων) ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος.

Ἐαρόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν ζωηρότητα) τοῦ ἔαρος, ἀνθηρὸς, (κοιν.) γλυκειὰ θωριὰ, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λερόγροος).

Ἐάρτερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἐαρινός.

Ἐᾶς, Δ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνατ. τῆς ὁρατ. τοῦ Ἐάω.

Ἔας, Π. ἀντὶ Ἦς, Δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔᾶς, Π. αἰτ. πλθ. θηλ. καὶ

Ἔᾶς, Δ. γεν. ἑν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔασα, Π. ἀντὶ Εἶασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐάω.

Ἔασα, Ἰων. ἀντὶ Ἦσα, ἀόρ ά. τοῦ Ἧδω.

Ἔασι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἔασκον, Π. ἀντὶ Εἶων, παρτ. τοῦ Ἐάω.

Ἔαται, Ἰων. ἀντὶ Ἧνται, πρκ. τοῦ Ἧμαι.

Ἔατε, Ἰων ἀντὶ Ἦτε, Δ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔατο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, ὑπερσ. τοῦ Ἧμαι.

Ἑατέον, θετ. τοῦ Ἐάω.

Ἑαυτότης (ἡ), Φλοσφ. τὸ οὐσ. τοῦ

Ἑαυτοῦ καὶ (Ἀττ. κατὰ συναίρ.) Αὐτεῦ, ῆς, οῦ (ἡ δατ. Ἑαυτῷ, ᾗ, ῷ· ἡ αἰτ. Ἑαυτόν, ήν, ό. Πλ. ἡ γεν. Ἑαυτῶν· ἡ δατ. Ἑαυτοῖς, αἷς, οἷς· ἡ αἰτ. Ἑαυτοὺς, ἁς, ά). ἀντων. συνθ. [[ἐ, αὐτὸς]] ἢ αὐτοπθ Τὸν ἑαυτόν του (της, των κτλ.). » Τοὺς θεοὺς φησιν ἑαυτῷ νυκτωρ διαλέγεσθαι, « Αἰσχλ. « Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, « Ξεν. (κοιν.) μὲ τὸν νοῦν του. » Σφαττει ἑαυτὴν, « αὐτ. « Αἴτιόν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ γεγενῆσθαι, « Ἡρωδ. » Ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων, « Φλγρ. « Πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι, « Θκ. » Ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη (ἡ σελήνη) φανῇ, « Σοφ. » Ὡς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει, « Παρ. « Ἡ Ἑλλὰς ἑαυτῆς ἐγένετο, « Ἀρχδ. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κλ., ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. « Ξεν. » Ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν, « Γρψ., ὅηλ. εἰς τὸν οἶκόν του. » Δέγαντός τινος ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ, « Ξεν., (Γαλλ.) chez lui. (ᾧ παραλλ.) » Χωρεῖν οἰκαδ' εἰς ἑαυτῶν, « Ἀρχφ., » Οὐκ ἐὼν παρ' ἑωὐτὸν, « Ἱππκρ., δὲν ἦτον εἰς τας φρένας του. » Ἐξ (« Ἐκτὸς) ἢ » Ἐντὸς ἑαυτοῦ ἐγένετο, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἵξε ἡμᾶς.., τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους, « Δμ. » Ἐπηγγειλάμεθα πειήσασθαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἑαυτῶν συντάξεως, « Πλθ. (καὶ ἐπὶ δ'. πρσ.) » Οὓς ὑμεῖς ἐκβιασάμενοι ταῖς ἑαυτῶν ἁραιαῖς φεύγειν ἠναγκάσατε, « αὐτ. 2) (πλθ σπν.) ἀντὶ Ἀλλήλων. » Διασάλλοις πολλοῖς διετῶσιν ἑαυτῶν, « Δπλδρ.

Ἐάφθη, Π. ἀντὶ Ἥφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἅπτω.

Ἐάω-ῶ, Μ. ἑάσω (παρτ. Εἴων, άρ, Εἷασα, καὶ πθ. Εἰάθην [σθην], καὶ τὸ θετ. Ἑατέον). (μὲ αἰτ.) Ἀφίνω, παραιτῶ· ἐγκαταλείπω. » Ὧν ἐγὼ τὰ μὲν κατὰ πόλεμον ἔργα..., ἐάσω, « Θκ. » Εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰν, « Ἡρωδ., (καὶ πθ.) » Ἐωμένη γὰρ (ἡ ῥοδὴ) καὶ μὴ ἐπιτεμνομένη, ἀπολυμαίνεται, « Θφρ. » Ὁ σῖτος ἐαθεὶς ἐν τῷ ὑγρῷ, « Ἀρστ. » Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐάσωσαν, « Στρβ. 2) (μὲ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) ἀφίνω (ἐπιτρέπω, δίδω κυρίως ἡ ἄδειαν εἴς) τινα νὰ κάμῃ τι. » Οὐδέ μ' ἐάσκες κλαίειν, « ἸΛ. Τ. » Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν, « Ἰλ. Β. «, ἄφες τους νὰ χαθοῦν. » Πόρον δ' οὐκ ἐᾷ περᾶν ὁ μάντις, « Αἰσχλ. » Οἱ μὲν κελεύοντες ἐξιέναι, οἱ δέ τινες οὐκ ἐῶντες, « Θκ.

Ἑάων, Π. (ἀντὶ Ἑήων), γεν. πλθ. οὐδ. τοῦ Ἑός.

Ἑάων, Αἰολ. ἀντὶ Ἑῶν, γεν, πλθ. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔβα, Δ. ἀντὶ Ἔβη, γ'. καὶ

Ἔβαν (τὸ α μακρ.), Δ. ἀντὶ Ἔβην, ά. ἐν ᾧ

Ἔβαν (τὸ α βρχ.), Αἰολ. ἀντὶ Ἔβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Βαίνω.

Ἑβδειμήκοντα, Δ. ἀντὶ Ἑβδομήκοντα.

Ἑβδομαγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς τὴν ἑβδομὴν ἡμέραν τοῦ μηνὸς (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Ἑβδομαγέτας, α, Δ. ἀντὶ Ἑβδομαγέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἑορταζόμενος (ὅτε Ἄγω) κατὰ πασαν ἑβδόμην τοῦ μηνὸς ἢ ὁ ἑβδομος ἡγεμὼν, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ).

Ἑβδομαδικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος, ἐπαναλαμβανόμενος καθ') ἑβδομάδα.

Ἑβδομάζω, Μ. άσω, (Γρμ.). Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (τὸ σάββατον.)

Ἑβδομαῖος, α, ον. Ὁ γινομενες ἢ πράττων τι τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (εἰς [ἢ καθ'] ἑπτὰ ἡμέρας). » Ἑβδομαῖος, ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε, « Ξεν.

Ἑβδομάκις, Π. ἀντὶ Ἑπτάκις.

Ἑβδομάς, άδος (ἡ) τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 7 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 7 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.). 3) διάστημα ἢ μέρος χρόνου ἑπταήμερον, (κυκν.) ἑβδομάδα. 4) (σπν.) ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, τὸ σάββατον.

Ἑβδοματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἑβδομαδικὸς.

Ἑβδόματος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἕβδομος.

Ἑβδομεύω, Μ. εὐσω. Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (τοῦ μηνὸς ἢ τῆς ἑβδομάδος ἢ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου μου), (παρθλ. Συνδεκατεύω).

Ἑβδομήκοντα (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. 70, (κοιν.) ἑβδομηντα.

Ἑβδομηκονταετηρὶς, ίδος (ἡ), διάστημα χρονικὸν περιέχον 70 ἔτη.

Ἑβδομηκονταετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ ἀπρκὴς 70 ἔτη.

Ἑβδομηκονταετία (ἡ). 70 ἔτη.

Ἑβδομηκοντάκις, ἐπίρ. 70 φορᾶις.

Ἑβδομηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 70 πηχῶν.

Ἑβδομηκοντὰς, άδος (ἡ). Ἄθροισμα [ποσότης] 70 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

Ἑβδομηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑβδομηκοντούτις, ιδος (ἡ). 70 ἐτῶν ἡλικίας, ἑβδομηντάρης, —ισσα.

Ἑβδομηκοστόδυος (ὁ, ἡ). ἑβδομηκοστὸς δεύτερος.

Ἑβδομηκοστόμονον (τὸ). τὸ ἓν τῶν 71.

Ἑβδομηκοστὸς, η, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 69.

Ἕβδομος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἑξ. » Μὴν—, « Πλ., ὁ Σεπτ. (κατὰ τοὺς Ῥωμ.) » Ἑβδόμη (μετὰ ἢ χ. τοῦ) ἡμέρα, « ἢ 7 τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης) ἢ τῆς ἑβδομάδος, τὸ σάββατον. [[(οὐδ.) » Τὸ ἕβδομον, « (Α'.) ἢ ἑβδόμη φορὰ, (Ξεν. Κ. Π. 8.), (καὶ Β'.) τὸ ἑβδομον μέρος τινὸς πράγματος, (Ἐπγρ.).

Ἑβεβλήμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Βάλλω.

Ἑβένινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἔβενον.

Ἔβενος (ἡ καὶ [πτγν.] ὁ), εἴδ. [μαύρου καὶ σκληροῦ δένδρου ἢ ξύλου, (Τουρκ.) ἁμπανόζι.

Ἔβην, ης, η κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἐβησάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Βαίνω.

Ἑβίου, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Βιόω.

Ἑβίτκος (ἡ), = Ἰβίσκος.

Ἑβίων, ως, ω, ωμεν, κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἐβιωσάμην, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τοῦ Βιόω.

Ἔβλαβεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐβλάβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Βλάπτω.

Ἔβλαστον, ἀόρ. β'. τοῦ Βλαστάνω.

Ἐβλήθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Ἐβλήμην, ησο, ητο, κτλ. Π. ἀντὶ Ἐβλήθην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Βάλλω.

Ἐβουλέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐβούλοντο, γ'. πλθ. πρσ τοῦ παρτ. καὶ

Ἐβουλήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Βούλομαι.

Ἐβράχην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Βρέχω.

Ἐβωσάμην, Δ. ἀντὶ Ἐβοησάμην, μσ. καὶ

Ἐβώσθην, Δ. ἀντὶ Ἐβοήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Βοάω.

Ἐγγαγγὶς, ίδος (ἡ), = Γαγγίτης.

Ἔγγαιος (ὁ, ἡ), = Ἔγγειος.

Ἐγγαλακτόομαι-εῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) γάλα, (ἰσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκγαλακτόομαι).

Ἐγγαληνίζω, Μ. ἰσω. (ἀμτβ. μὲ δοτ.) Διαμένω ἥσυχος (γαληνιαῖος).

Ἔγγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὢν ἑκόμη εἷς τὸ) γάλα.

Ἐγ-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκειοῦμαι (Συγγενεύω) πρὸς τινα διὰ γάμου, συμπεθερᾴζω.

Ἐγ-γαμίζω, Μ. ἰσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκγαμίζω.

Ἐγγάμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, Γαμήλιος.

Ἔγγαμος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄγαμος, ὅηλ.) ὑπανδρευμένος, νυμφευμένος.

Ἐγγαστρίζομαι, Μ. ἰσομαι. Γαμίζω Πάλω μέσα εἰς τὴν γαστέρα μου, τρώγω ἢ ἐγγαστρόνομαι (ζ).

Ἐγγαστρίμαντις, εως καὶ

Ἐγγαστρίμυθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ᾧ κατὰ λέξιν ὁ ὁμιλῶν ἐπιτηδείως μὲ κλεισμένον στόμα (ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ φωνὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κοιλίαν του)· (Ἑβρ.) μάντις ἢ προφήτης (χρησμοδοτῶν φωνογαστρόμυθος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Ἐκ τοῦ στήθους ὑπεψόφει, ὥσπερ οἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμενοι, « Ἱππκρ.
Ἐγγάστριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς (μητρικῆς κυρ.) γαστρός. 2) (μετγν.)=Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένος.
Ἐγγαστρίτης, ου (ὁ), = Ἐγγαστρίμυθος.
Ἐγγαυρά-ω, Μ. άσω, καὶ
Ἐγγαυρόομαι-οῦμαι, Μ, ώσομαι. Καυχῶμαι (Ὑπερηφανεύομαι, Καμαρόνω) διά τι.
Ἐγγέγαα, Π. ἀντὶ Ἐγγέγονα, πρκ. τοῦ Ἐγγίνομαι.
Ἐγγεγήκα, ἀντὶ Ἠγγύηκα καὶ
Ἐγγεγύημαι, ἀντὶ Ἠγγύημαι, πρκ. τοῦ Ἐγγυάω.
Ἐγγειώναται, Π. (ἀντὶ Ἐγγεννήσωσι), γ'. πλθ. πρκ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγγίνομαι.
Ἔγγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς γῆς (γωμίνων). « Τῶν λίθων τὰ ἔγγεια μελανώτερα τῶν ἐπιπολῆς, « Πλ. « Θεοὶ ἔγγειοι, « οἱ ἄλλ. Χθόνιοι. 2) ἐντόπιος. « Τὰν ἐγγείαν ἤδαν, « Αἰσχλ., τὴν ἐγχώριον νεολαίαν. « Τῶν ὑπερορίων χειρώσαι, καὶ τὰ ἔγγαια (ἐνν. κτήματα) οὐ κερδῶμαι, « Ξεν. 3) ὁ συνιστάμενος (κείμενος ἐπάνω) εἰς γῆν. « Κτῆσις (=Οὐσία)—, « Πλ., Ασ., ἡ ἀκίνητος.
« Οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου, « Δημ. (ζῦθεν) « Τόκοι ἔγγειοι, « Δημ. καὶ « Χρήματα ἔγγαια, « Λξ., τὰ τοκιζόμενα ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ ἰδίου κτημάτων. 4) ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάρχων εἰς τὴν γῆν (εἰς τὴν ξηράν). « Φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον, « Πλάτ. « Ἔγγειοι καὶ ἐναέριοι, « Θμς.
Ἐγγειότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ἐντὸς τῆς γῆς. « Τὰ ζῶα ἐγγειότοκα, « Θφρ.
Ἐγγειόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.), ὁ ἔχων πρόσγειος (ἐγγίζοντα τὴν γῆν) φύλλα.
Ἐγγεισωμα (τὸ), (γειρουργ.). σύντριμμα τοῦ κρανίου εἰς τρόπον ὥστε τὰ κομμάτια ακεπάζονται τὸ ἓν ὑπὸ τοῦ ἄλλου καθὼς τὰ κεραμίδια τῆς στέγης (τοῦ γείσου).
Ἐγγελαστής, οῦ (ὁ). περιγελαστής, [ἐκ τοῦ
Ἐγγελάω-ῶ, Μ. άσω (μέλ δοτ.) Γελῶ μέ τινα, τὸν περιγελῶ κατὰ πρόσωπον. « Ὥστε μὴ ἐγγελᾶν (ὅπω καλῶς γράφεται μὴ γελᾶν) Βάκχας ἐμοί, « Εὐρ. 2) γελῶν παίζω μετά τινος. « Λεπτὴ αὖρα κόμαισιν ἐγγελῶσα, « Ἐπγρ.
Ἐγγενής, ές (ὁ, ἡ). αὐτοχθων, ἐντόπιος. 2) ὁ ἐντὸς τοῦ (ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ) γένους. 3) = ἔγγενὴς γνήσιος. 4) = ἔμφυτος.
Ἐγγενάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντίκτω.
Ἐγγενῶς, ἐπίρ. Γνησίως, καθὼς ἀνήκει εἰς ἐγγενεῖς.
Ἐγγενῶω, Μ. γεύτω. Κάμνω (Δίδω εἰς) τινα νὰ γευθῇ. ||. (μσ.) γεύομαι, δοκιμάζω (διὰ τῆς γεύσεως).
Ἐγγήραμα (τὸ). Ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἐγγηράσκει τις.
Ἐγγηράσκω, Μ. γηράσω. (μέλ δοτ.) Γηράσκω (ἀσχολούμενος) εἰς ἓν ἔργον ἢ θεατρίδιον) εἰς ἕνα τόπον.
Ἐγγηρατροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γηροκομῶ τινα (ἀσχολούμενον) εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.
Ἐγγίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ἐγενόμην κτλ.). (μέ δοτ.) Εἶμαι ἢ Γεννῶμαι (Φυτρώνω) ἐντός τινος. « Εὐρύπυλον, Λιβύῃ ἐγγεγαῶτα, « Ἀπλλν. « Ἐν τοῦτῳ τρωκτὰ ἐγγίνεται « Ἱππ. 2) (τρπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) συμβαίνω, γίνομαι. « Ἕλκος ἐγγίνεται, « Ἱππκρ. « Σπάσεως ἐγγενομένης, « Πλθ. « Δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγενόμεναι, « Θκ. « Καὶ Ἱπποναγία τις ἐγγένοιτο, « αὐτ. « Ἐγγενόμενος δέ τις Λυκομήδης, « Ξεν. « Ἐὰν ἐγγένηταί μοι σχολή, « Δ. Ἀλ. 3) (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. « Χρόνων ἐγγεγενημένων, « Δημ. « Διατριβῆς ἐγγενομένης, « Πλθ., (παρβλ. Διαγίγνομαι). 4) εἶνε συγχωρημένον ἢ δυνατόν, ἐνδέχεται. « Ἀλλὰ τοῦτο δημήχανον μὴ κοτὲ ἐγγίνηται, « Ἤρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Ἵνα δ' ἐγγίνηται αὐτῷ καὶ περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, « Αἰσχ. « Ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀτιμῶσαι, « Ἰσ.
Ἐγγιγνώσκω (-γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Γνωρίζω (Ἐξέρω) ἐκ πείρας, εἶμαι ἔμπειρος.
Ἐγγίζω [ἔγγυς], Μ ίσω. (μέ δοτ. ἢ γεν. ἢ πρόθετ. εἰς τ. ἢ ἐπίρ. ἐκ δ'.) Πλησιάζω. (μετνμ.) συγγενεύω.
Ἔγγιον, ἐπ. = Ἐγγυτέρω.
Ἔγγιστα, ἐπίρ. = Ἐγγυτάτω.
Ἔγγιστος, η, ον, = Ἐγγυτάτος.
Ἐγγίων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐγγύτερος.
Ἐγγλαυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλαυκὸς (τὸ χρῶμα), κλίνων πρὸς τὸ γλαυκόν.
Ἐγγλάφω, Μ. γλύψω, = Ἐγγλύφω.
Ἔγγλ σχρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων γλισχρότητά τινα, ὀλίγον μυξώδης.
Ἐγγλυκάζω, Μ. άσω, = Ἐγγλύσσω.
Ἐγγλυκαίνω, Π. ανῶ, = Γλυκαίνω.
Ἔγγλυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλυκύς, γλυκίζων, γλυκουτσικος.
Ἔγγλυμα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι ἐγγλύφεται (ἐγκολάπτεται) εἴς τι, Ἐγχάραγμα.
Ἐγγλύτσω (χ. Μ.). Εἶμαι ὀλίγον τι γλυκύς, γλυκίζω.
Ἐγγλύφω, Μ. γλύψω. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Γλύφω (Σκαλίζω) τι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., Ἐγχαράσσω.
Ἐγγλωσσα(ττο)γάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἐγχειρογάστωρ), ὁ τρεφόμενος μὲ τὴν γλῶσσάν του, δικηγόρος χλ., συκοφάντης.
Ἔγγλωσσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς γλώσσης γινόμενος.
Ἐγγλωσσοτρεφω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.). Ἐγὼ τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, τὸ ἀναφέρω (κοιν. τὸ καπνίζω) ἀδιακόπως.
Ἐγγοητεύω, Μ. εὐσω. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐξαπάλλω (Προξενῶ) τι εἰς ἄλλο διὰ γοητείας.
Ἐγγομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω (Προσαρμόζω) τι ἐν εἴδει γομφίου ἢ διὰ γομφίων.
Ἐγγόμφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐγγονή (ἡ). ἐγγονή, (θηλ. τοῦ
Ἔγγονος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) = Ἔκγονος, ἀπόγονος ||. (οὐσ. συνήθ.) = Ῥίζοῦχος ἢ Θυγατριδοῦς, ἔγγονος,—νή. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) = Γέννημα, τέκνον. « Ἐν πᾶσι τοῖς ζῴοις ἀτελῆ τὰ τῶν νέων ἔγγονα, « Ἀρστ.
Ἐγγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γραμμάτων (ἐγγράφως) παριστανόμενος.
Ἔγγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γραμμῶν ἢ γραμμάτων εἰκονιζόμενος, ἔγγραφος. « Μουσικὴ—, « Φ.Λ.
Ἐγγραπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγγράφω.
Ἔγγραπτος (ὁ, ἡ), = Ἔγγραφος.
Ἐγγραύλης, ου, καὶ
Ἐγγραυλίς, ίδος (ἡ), = Ἐγκεσίγολος.
Ἐγγρωσή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγγράφειν, πέραται εἰς τὸ κατάγειον, κατωγρφή.
Ἔγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγράφως (διὰ γραμμάτων) ἐκτιθεμένος. 2) (ἐκκλησ.) ὁ περιεχόμενος εἰς τὰς Θ. Γραφ. « Ἔγγραφος ἡ θεότης τοῦ πνεύματος, « Γρ΄ ||. (οὐσ. ἡ ἑλλ.) Ἔγγραφον (τὸ), = ἡ ἔγγραφος ὁμολογία.
Ἐγγράφω, Μ. γράψω, (μέ δοτ. ἐκ δ'.). (κυρ.) Σκαλίζω (συνηθέστ.) Γράφω ἢ ζωγραφίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· περνῶ εἰς κατάστιχον (κτλπ.), κατογράφω· καταχωρίζω· (τρπ.) ἐντυπόνω. « Ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑπογράμματα σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσι, « Θφρ. « Εἰ μέλλουσι τοιαῦτα δ' ἄνδρα ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις, « Ξεν (καὶ παρβλ.) « Ἔγγραψον ὅρκους τοῦ ποδὸς ἐν κύτει, « Εὐρ. « Ταῦτ' ἐστὶ τἀν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα, « Πλ. (καὶ ἀντιστρόφ.) « Δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα, « Σοφ. « Πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι τὸν υἱόν, « Δημ. « Δι' ὃν εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης, « Αἰσχ. « Ἐνεγράφης λειποτοξίου, καὶ τὸν γραψάμενον χρήμασι πείσας ἐπῶθης, « αὐτ. « Ζῶα ἑωυτοῖσι ἐς τὴν ἑωῦτοῦ ἐγγράφειν, « Ἤρ. (καὶ πθ.) « Παιδίον τῷ πίνακι ἐνεγγραπτος, « Δ. Κάρ. (καὶ μπ.) « Ἐγγραφόμενοι ταῖς συνθήκαις ταῦτα, « Δ. Ἀλ.
Ἐγγράφως, ἐπῤ. Διὰ γραμμάτων.
Ἐγγύα (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἔγγυη.
Ἐγγυαλίζω [ἐν γυάλοις], Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἐγχειλίζω, παραδίζω.
Ἐγγυάω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠγγύων, ἀόρ. Ἠγγύ [ἢ Ἐνεγγύ]ησα, πρκ. Ἠγγύ [ἢ Ἐγγεγύ]ηκα κτλ.). (μέ δοτ. ἐκ δ'.), (κατὰ λέξ.) = Ἐγγυαλίζω, παραδίδω (κυρ. ἐνέχυρον ἢ ὡς ἐνέχυρον, μὲ ἐγγύησιν). « Ἐχεῖν αὐτοὺς ἐγγυᾶσθαι τὸν ἄνδρα τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς, « Ἀντφ. (ὅθεν 2) ἀρραβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω. « Ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι, « Ἤρ. 3) (σπν.) = Ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ. « Ἐνεγγύησε περισχεῖν καὶ τὰ πέρατα, « Θεοφ.λ. (Ἱστορ. Π'. 4). ||. (μσ.) γίνομαι (ὑποσχόμαι ὡς) ἐγγυητής, δίδω ἐγγύησιν. « Ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, « Ὅμ., Πλάτ., Δκ. « Ἐὰν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, « Γρφ. « Ἐγγυήσασθέ με πρὸς αὐτόν, « Πλάτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.). « Εἴ μοι ἐγγυᾷ ἥξειν ἐκεῖνον, « Λρχφ. 2) ἀρραβωνίζομαι ἢ νυμφεύομαι. « Ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, « Δημ. « Ἐγγυᾶσθαι δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μήτε εὐγενεστέρας πολλῷ μήτε πλουσιωτέρας, « Πλ., [ἐκ τοῦ
Ἐγγύη (ἡ), [ἐν γυίοις]. ἐγγύησις. 2) ἀρρώδων, συμφωνία ὑπανδρείας.
Ἐγγύησις [ἐγγυάω], εως (ἡ). = Ἐγγύη.
Ἐγγυητής, οῦ (ὁ) ὁ δίδων ἐγγύησιν, (Τακτ.) καρίλης. « Ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων ὁ νόμος, « Λρστ. « Ἐγγυητὴς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, « Δημ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐγγητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐγγύησιν.

Ἔγγυητός, ή, όν. Ὁ δυθείς ἢ δυσόμενος μὲ ἐγγύησιν, (ὥστε) » Γυνή—, « Δμ., ἡ νόμιμος.

Ἐγγύθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ κοντά (ἐγγύς).

Ἐγγυθήκη (ἡ), [ἔγγυς, ἡ ἄγγος τίθημι]. κιβώτιον (ἀριθμάριον κτλ.) πρὸς ἐναπόθεσιν ἀγγείων ἢ κειμηλίων.

Ἐγγύθι, Π. ἀντὶ Ἐγγύς.

Ἐγγυιόω-ῶ [ἐν γυίοιν], Μ. ὡσω. Δίδω (Βάλλω) τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω. ||. (μτφ.) Παίρνω τι εἰς τὰς χεῖράς μου· ἐναγκαλίζομαι.

Ἐγγυμνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γυμνάζω τινὰ εἴς τι. » Τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις, « Πλ.

Ἐγγύμνασμα (τό), τὸ ἔργον καὶ

Ἐγγυμναστήριον (τό), τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἐγγυμνάζεταί τις.

Ἐγγυοθήκη (ἡ), = Ἐγγυθήκη.

Ἔγγυος (ὁ, ἡ)· ὁ δυθείς πρὸς (ἢ μὲ) ἐγγύησιν, (ἐπμ.) ἀσφαλής, βέβαιος, σίγουρος. » Τὰ τῆς ἀρετῆς ὅπλα ἐγγυώτερα ὧν δημιουργοῦσιν ἀσπιδοποιοί, « Θμστ. ||. (οὐσ. μὲ γεν.) = Ἐγγυητής. » Καθίζειν ἐγγύους τῶν 20 ταλάντων, « Ἀρστ.

Ἐγγὺς [ἐν, γυῖον, ἡ συγγ. τοῦ Ἄγχι], ἐπίρ. (Τοπ.), = Πλησίον, κοντά. (ἐπὶ ποσοτ.) ὡς ἔγγιστα, σχεδόν. (μὲ ἢ χ. γεν. καὶ σπν. δοτ.) » Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, « Ἰλ. Δ. » Οἳ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιος, « Ἴστ. » Τῇ δὲ στοᾷ ταύτῃ ἔστιν ἐγγὺς ἄλλη στοά, « Παυσ. (καὶ τρπ.) » Ἐγγὺς ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, « Σων., ὀλίγον ἔλειψε. » Ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ εἰδέσθαι τελευτήσειν, « Πλάτ. » Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, ὡς δ' ἐγγύς, « Δμ., (φρσ. ὁμοία τῷ » Πολλοῦ γε δεῖ), πολλὰ μακρά. » Δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα, « Ξεν. » Ἐγγὺς δυοῖν μναῖν πρόσοδον, « αὐτ. » Ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, « Θκ. » Ἐγγὺς τοῦ δίκαιά, « Ἀρστ. » Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγύς, « Αἰσχλ., συγγενεῖς.

Ἐγγύτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἐγγύτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ. ἐκ τοῦ Ἐγγύς), = Πλησιέστερος, ἐγγύτατος, κοντινώτερος, -ώτατος, (τρπ.) ὁμοιότερος, -ότατος, οἰκειότερος, -ότατος. » Ἐγγύτερος λόγου « Δμ., εὐλογώτερος. » Τῆς ἀληθείας ἐγγύτερος λόγος, « Φώτ., πιθανώτερος. » Οὐ πρεσβύτερον με οἱ ἐγγύτατοί μου, « Γρφ. ||. (σύνδ.) Ἐγγύτερον, (καὶ ὑπερθ.) Ἐγγύτατα, ἀντὶ-

Ἐγγυτέρω (καὶ ὑπερθ.) Ἐγγυτάτω, ἐπίρ. = Πλησιέστερον, κοντύτερα. » Ἐγγυτέρω τῆς πολεως, « Θκ. » Μὴ πρόϊσθι ἐγγυτέρω, « αὐτ. » Ἐκ τῶν ἐγγυτάτω οἰκιῶν, « Αἰν. Τακτ. (ἀ ἐπὶ ποσότ.) « Ἐστεσι δὲ ἐγγύτατα ὀπτῶ, « Θκ. « Ἐλέφαντας ἐγγιστά που τῶν ἑκατὸν, « Πλδ. (καὶ τρπ.) « Παρέσκευάκεισαν αὐτοὺς ἐχθρὰς ἢ φιλίας ἐγγυτέρω, « Δμ. » Ἐγγυτατα τοῦ νῦν τρόπου, « Θκ. « Ἐγγυτατα τούτου διανοηθέντες, « αὐτ. (συγκπτ. ἐπὶ συγγεν.) » Τυγχάνει μοι ἐγγύτατα γένους ὤν, « Πλάτ. » Τοῖς ἐγγυτάτω γένει, « αὐτ. » Τοῦ πρὸς πατρὸς ἐγγυτάτω, « Δμ.

Ἐγγύτης (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τι ἐγγὺς (πλησίον) ἄλλου, πλησίασις, γειτονιὰ. (τρπ.) οἰκειότης.

Ἐγγωνιάζω, Μ. άσω. Ζῶ ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ, δὲν φαίνομαι εἰς τὸν κόσμον.

Ἐγγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γωνίας, κωχιαστὸς· ὁ σχηματίζων γωνίαν. » Τοῦ δὲ κιττοῦ τὰ φύλλα, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ περιφερέστερα, « Θφρ.

Ἐγγωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). Ἔγγωνος τὸ εἶδος.

Ἔγγωνος (ὁ, ἡ), = Ἐγγώνιος.

Ἐγείνατο, Π. ἀντὶ Ἐγέννησεν, (ὥδε Γείνατο).

Ἐγειρόῤῥων, ονος (ὁ, ἡ), γρμ. ἐξήγ. τοῦ Λεῖριῤῥων.

Ἐγείρω [ἀείρω, ἀγείρω], Μ. ἐγερῶ (ἀόρ. Ἤγειρα, πρκ. Ἐγήγερκα, ἀόρ. πθ. Ἠγέρθην καὶ Π. Ἐγρόμην κτλ.). (ἐπὶ ἐμψύχ.) Σηκόνω (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ἐξυπνῶ, (σπν.) ἀναστήνω (μτφρ.) = Διεγείρω, ἐξάπτω, ἐρεθίζω. (μσ. συνκδχ.) ἀναφαίνομαι, ἀναδείκνυμαι. » Γὴν σὺν ἐγείρει, « Ὁδ. Ε. (καὶ μσ.) » Ἔγειραι ὁ κεθεύδων, « Γρφ., » Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, « Ἰλ. Β. « Κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός, « Ἀρστφ. « Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαοῦλος ἀπὸ τῆς γῆς, « Γρφ. « Καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός, ᾗ ἠγέρθη, « αὐτ. (μτφρ.) » Ἔγειρε δὲ φρόνιμον αἰνίην, « Ἰλ. Α. » Καὶ ἀλικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν, « Θκ. » Πῦρ (« Θρῆνον, » Κτύπον, » Λύραν, « κῶμον κτλ.) ἐγείρειν, « Π. » Οὐδ' ἕνεκα τόν μῦθον ἠγείραμεν, « Πλάτ. (καὶ μτφρ.) » Ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, « Δμ. » Ἠγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, « Γρφ. « Πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται, « αὐτ. » Οὗτοι ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, « αὐτ. 2) (ἐπὶ ἀλῦδ.) στήνω, οἰκονομῶ, ἀνοικοδομῶ. » Τροπαῖον (« Χῶμα, » Πύργους κτλ.) ἐγεῖραι, « Δ. Κάσ., Ἡρωδ. » Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν, « Γρφ. « Ἐπιπλάσματι, ὑταιονθους ἐγείρει. « Ἀρετ., (καιν.) σηκόνουν σπορά. (καὶ πθ.) » Βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, « Ἡρωδ.

Ἐγέλαξε, Δ. καὶ

Ἐγέλασσα, Π. ἀντὶ Ἐγέλασα, ἀόρ. τοῦ Γελάω.

Ἔγεντο, Δ. Π. ἀντὶ Ἐγένετο, ἀόρ. τοῦ Γίγνομαι.

Ἐγερθεν, Λἰολ. Π. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγερσιβόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγερσίν (ἐξυπνῶν) μὲ τὰς βοάς του τοὺς κοιμωμένους. » Ἀλέκτωρ—, « Νόν.

Ἐγερσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἐγκαρδιώνων) τοὺς βροτούς. » Ἀρετὴ—, « Πρόκλ.

Ἐγερσίγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν εἰς) γέλωτα. » Βάκχος—, « Ἐπγρ.

Ἐγερσιθέατρος (δ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (κινῶν εἰς περιέργειαν, ἐνθουσιαζῶν) τοὺς θεατὰς εἰς τὸ θέατρον.

Ἐγερσιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διεγείρω μάχας (στάσεις, ταραχὰς), εἶμαι

Ἐγερσιμάχης, ου (ὁ), Π. ὁ διεγείρων (προκαλῶν, παρορμῶν εἰς) μάχην.

Ἐγερσίμοθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγερσιμάχης.

Ἐγέρσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐγείρῃ ἢ ἀπὸ τοῦ ὁπ. δύναται πάλιν νὰ ἐγερθῇ (ἐξυπνήσῃ). » Ὕπνος—, « Θκρ., ὁ ἐλαφρός, (οὗ ἐναντ. ὁ Νήγρετος).

Ἐγερσίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγείρων τὸν νοῦν (ἐξυπνῶν τὸ πνεῦμα, ἀνυψῶν τὸ φρόνημα).

Ἔγερσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγείρειν ἢ ἐγείρεσθαι, σήκωμα (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον)· ἐξύπνημα· ἀνάστασις· (μτφρ.) παρακίνησις, ἐρεθισμός· (μτνμ.) κτίσιμον ἢ ἔργα κατασιμα (τείχους κτλ.), ἀνοικοδόμησις.

Ἐγερσιφαής (-φανής), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἐξάπτων) φῶς. » Λίθος—, « Ἐπγρ., ἡ τσακμακόπετρα.

Ἐγερσίῤῥων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγερσίνοος.

Ἐγερσίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν) εἰς χορόν. » Βάκχος—, « Ὀππ.

Ἐγερτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγερτήριος, α, ον. (μὲ γεν. ἢ προθετ. εἰς) Ὁ ἔχων ἰδιότητα (δύναμιν) πρὸς τὸ ἐγείρειν (παρακινεῖν, ἐρεθίζειν), διεγερτικός.

Ἐγερτί, ἐπίρ. Π. Μὲ τρόπον ἐγερτικὸν (ὁ ἐγερτικὸν), πρυθύμως, ἀγρύπνως.

Ἐγερτικός, ή, όν, (μὲ γεν.) = Ἐγερτήριος, διεγερτικός, ἐρεθιστικός.

Ἐγερτός, ή, όν, = Ἐγέρσιμος.

Ἐγηγέρται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ

Ἐγηγέρατο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἔγημα, ἀόρ. ά. τοῦ Γαμέω.

Ἐγκαγχάζω, Μ. άσω, = Ἐγγελάω, γελανίζω πρὸς περιφρόνησίν τινος.

Ἐγκαθαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐγκαθεῖλον κτλ.), = Καθαιρέω, καταστρέφω.

† Ἐγκαθαίρω, Μ. αρῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκαθαίρω.

Ἐγκαθαρμόζω, Μ. όσω. Προσαρμόζω τι ἐντὸς ἄλλου, τὸ ἐμπήγω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ καλῶς.

Ἐγκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἐνδιατρίβω, (πρ. ὀδ. Ἐγκάθημαι).

Ἐγκαθετικῶς, ῦτα, ός, ἐνεργ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκαθίημι.

Ἐγκαθείργνυμι ἢ Ἐγκαθείργω, Μ. είρξω. Κλείω (Περικλείω) τι ἐντός· φυλάττω τι κλεισμένον· φυλακόνω. ἐμποδίζω.

Ἐγκαθειρκτός (ὁ, ἡ), = Ἐγκλειστός, φυλακωμένος.

Ἐγκάθειρξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαθειργνύειν, φυλάκωμα, ἐμπόδισμα.

Ἐγκαθείσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὀρχ. καὶ

Ἐγκαθέντες, ὀν. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκαθίημι.

Ἐγκάθετος (ὁ, ἡ), [ἐγκαθίημι]. βαλμένος (τοποθετημένος ἢ σταλμένος) ἐπίτηδες νὰ ἐνεδρεύῃ (νὰ παραιτηρῇ κρυφὰ) ἢ νὰ ἀντενεργῇ δολίως κατά τινος· (ἐν γεν.) κακότροπος, ἐπίβουλος.

Ἐγκαθέτως, ἐπίρ. Ὡς ἐγκάθετος, δολίως, ἐξ ἐπιβουλῆς, ἐκ προμελέτης.

Ἐγκαθεύδω, Μ. ευδήσω. (μὲ δοτ.) Κοιμ-

Δημόσια-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

μῶμαι μέσα ἢ ἐπάνω ἢ ἀνάμεσα εἰς. (ἴν γέν.) κοιμῶμαι, (συνκδ. χμτφρ.) ἀπρακτῶ, ἀδιαφορῶ.
'Εγκαθ·ίζω, Μ. εψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω τι μέσα εἰς ἄλλο.
'Εγκαθ·ειρ·γάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου (διάγω εὐθύμως) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, (παρβλ. 'Εννεάζω).
'Εγκάθ·ημαι, Μ. καθ·εσθήσομαι, = 'Εγκαθέζομαι, κάθημαι γωμένος (τρυπωμένος) πάθενά. 2) (συνκδ.) = 'Ενεδρεύω, παραμονεύω.
'Εγκαθ·ιγνυμι(-ίννυμι), Ἰων. ἀντὶ 'Εγκαθίζω.
'Εγκαθ·ιδρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
'Εγκαθ·ιζάνω, Μ. ίζήσω Π. (ἀμτδ.) ἀντὶ 'Εγκαθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ') καθίζω (Τοποθετῶ) τινα (καὶ μφ. ἢ ἑλλ., βάθημαι) ἐντὸς ἢ ἐπάνω ἢ μεταξύ τινος. 2) (συνκδ.) = 'Εγκυθημαι, ἐνεδρεύω. 3) = 'Εγκαθιδρύω. «Ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο,» Εὐρ. (Ἱππ. 31). (Ὅπου ὕμως ἄλλ. ἐκδ. ἔχουν ὀρθότ. 'Εγκαθίσατο).
'Εγκαθ·ίημι, Μ. ἐγκαθ·ήσω (πρκ. 'Εγκαθεῖκα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (ἀφίνω τι νὰ πέσῃ) μέσα εἰς. 2) (απν.) συναγγέλλω.
'Εγκάθισμα (τό) καὶ
'Εγκαθισμός (ὁ), [ἔγκαθίζω], = 'Ενέδρα. 2) (συνηθ.) τὸ ἱατρικὸν λουτρόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνουν καὶ καθήνται μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ οἱ ἀσθενεῖς, (Γαλλ.) bain de siège. 3) (ῥητ.) ἰμπόδιον, σκόνταμμα τῆς γλώσσης εἰς τὴν προφορὰν δυσκόλων στοιχείων, κοντοστάσιμον.
'Εγκαθ·ίσταμαι, Μ. ἐγκατα·στήσω (μὲ δοτ. ἢ δ'.) Στήνω (Βάλλω, Τοποθετῶ, Διορίζω) τινὰ ἐντὸς ἢ ἀναμεταξύ τινος. «Πρεσβύνας αὐτοὺς ἐγκαταστήσας,» Θκ. (καὶ μσ.) «Αὐλητῶν νόμιμ' ἐγκαθιστῶσιν,» αὐτ. (καὶ πθ.) «Ὁ ἐγκαταζαθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως φρούραρχος,» Στρβ.
'Εγκαθ·οράω-ῶ, Μ. ἐγκατ·όψομαι (ἀόρ. 'Εγκατεῖδον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βλέπω κατὰ (μέσα εἰς τό) πρόσωπον, παραμονεύω (μὲ προσοχήν).
'Εγκαθ·ορμίζω, Μ. ίσω. 'Εμβάζω (ᾧ μτ.) 'Εμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω, (ὁδὸν 'Εγκαθόρμισις, εως (ἡ). 'Εμβασμα (πλοίου) εἰς τὸν λιμένα, ἄραγμα.
'Εγκαθ·ορίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ἀστεγῶς (ἀριστικῶς) πρός τινα, τὸν ἀτιμάζω.
'Εγκαινίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακαινίζω, κάμνω τι ἐκ νέου, 'ξανακαινουργῶνω· καινοτομῶ. «Πνεῦμα ἐνθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου,» Γρφ. 2) (συχνότ.) ἐκκλησιάζω (πανηγυρίζω) καθιερώνω, ἐπικυρώνω. «Οὐδὲ ἡ πρώτη διαθήκη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται,» Γρφ.
[Ἐγκαίνιον] (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλ.) 'Εγκαίνια (τά), ἑορτὴ διὰ τὴν τελετὴν (ἢ χρόνος ἀνάμνησιν) τοῦ ἐγκαινισμοῦ ναοῦ κλπ.
'Εγκαινίς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εγκενίς.
'Εγκαίνισις, εως (ἡ) ἢ
'Εγκαίνισμα (τό) καὶ
'Εγκαινισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαινίζω, Ἀνακαίνισις, Ἀνανέωσις, (τρπ.) Ἀναγέννησις. [συνηθές.] ἐγκαινίασμα (καθιέρωσις) ναοῦ κτλ.
'Εγκαινόω-ῶ, Μ , = 'Εγκαινίζω, καινοτομῶ· ἐγκαινιάζω.
'Εγκαιρία (ἡ). καιρὸς ἁρμόδιος, Εὐκαιρία, [ἐκ τοῦ
'Εγκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος –
'Εγκαίρως, ἐπίρ. 'Εν καιρῷ (τῷ δέοντι), εἰς τὸν πρέποντα (ἁρμόδιον) καιρόν.
'Εγ·καίω, Μ. καύσω. 'Εντυπόνω τι μὲ τὸ καύσιμον· σημαδεύω μὲ καμμένον σίδηρον· 'μαυρίζω διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τῆς ζέσης· ζωγραφίζω λιθανθρακικῶς (μὲ σμάλτον) (« 'Εγκαύσῃ τὸ κυμάτιον ἐγκήναι, τὸ ἐπὶ τῷ ἐπιστυλίῳ,» Ἐπγρφ. καίω (ἀνάπτω) τὸν φοῦρνον κτλ., Παπείζω (ὁλοκαύτωμα). (πθ. μὲ καίει ἡ μὲ κτυπᾷ εἰς τὸ κεφάλι ὁ ἥλιος· καυσόνω.
'Εγ·κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ὡς κακὸς (ἄνανδρος), πράττω τι χωρὶς προθυμίαν, 'κβλεκακῶ, (παρβλ. 'Εκκακέω).
'Εγ·κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κακοπαθῶ (Ταλαιπωροῦμαι) εἴς τι.
'Εγ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω (ἀόρ. 'Ενεκάλεσα κτλ.) (κυρ.) Προσκαλῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον καὶ τοῦ ἀπαιτῶ χρέος ἢ ἐκκοπὴν (ἐν γέν.) κατηγορῶ. μέμφομαι, ἐνοχλίζω, καθάπτομαι· παρκπορεύομαι. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ἢ αἰτ. ἢ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Προδοσίαν αὐτοῖς ἐνεκάλουν,» Δ. Ἀλ. « Ἀπέργειν αὐτοὺς τὰς δίκας ἃς μοι ἐνεκάλουν,» Δημ. « Ὅστε τὰς ὀργὰς κοντὰ μιᾶς ἐγκλήσεις,» αὐτ. « Ἀπολαβόντας ἃ ἐγκαλοῦσι,» Ξεν. « Ἡ τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ τοῖς ἰδίοις πατρίσιν ἐγκαλεῖν,» αὐτ. « Δίκαιον ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις,» Πλ. « Τοῦτοις οὖν ἐγκαλῶν, ὧν οὐκ εἶχες εἰπεῖν βέλτιω,» Δημ. « Τῆς βραδυτῆτος αὐτοῖς ἐνεκάλει ἡ τῆς ὀλιγωρίας,» Πλ. « Πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρί,» Λξ. (καὶ ἑλλ. τοῦ δτ.) « Εἴτε τι ἄλλο ἐνεκάλεσε,» Θκ. (καὶ μπ. σπν.) « Χρήματα ἐγκαλεῖσθαι,» Ἰσκρ. « 'Εγκαλεῖται τῇ τύχῃ,» Ἀρστ. (καὶ προθετ.) « Οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον,» Εὐρ. (καὶ πθ.) « Οὔτ' ἐγκαλοῦντες οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρου,» Δημ. « Τὴν σκηνὴν ἐγκαλουμένην τὸ ἅκαρπον,» Γργ. « Λατιδείας εἰς τὸν Τιβέριον ἐγκληθείς,» Δ. Κάσ. (δθ.) « 'Εγκεκλημένα ᾗ »'Εγκαλούμενα,» τὰ ἐγκλήματα. « Οὐδὲν ἔγων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων.» Δημ. « Ἀπολογησάμενος πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων,» Διόδ., (συγγν. τῷ 'Εκκαλῶ).
'Εγ·καλινδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσ-μαι. (μὲ δοτ.) Κυλίομαι μέσα εἴς τι, (μτφρ.) ἐνδιατρίβω. « Ψάμμῳ (« Βορβόρῳ, [καὶ μτφρ.] Λιχνείαις) –,» Ἀρστ., Εὐστ., Λθ.
'Εγ·καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλύνω (Στολίζω) τι διά τινος.
'Εγ·καλλωπίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Καμαρώνω (Καμαρόνω, Περηφανεύομαι) διὰ τι.
'Εφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οὐκ αἰδούμενοι,» Ν. Γρηγ.
'Εγκαλλώπισμα (τὸ). κάθε τι διὰ τὸ ὁποῖον ἐγκαλλωπίζεται τις, καμάρι.
'Εγκαλοσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). Κωμ. [ξέν. κάλον, σκέλος]. δεμένος (ὡραῖον τοὺς πόδας
τοῦ) εἰς τὸ ξύλον (Τσρκ. εἰς τὸ τομπρεῖκι), (κυρ. διὰ γρέος).
'Εγκάλυμμα(τα), [ἐγκαλύπτω] σκέπασμα.
'Εγκαλυπτήρια (τά), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀνακαλυπτήρια, (ἴδε Μενοῦν.).
'Εγ·καλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω (Τυλίζω) ἐντελῶς μέσα εἰς ἢ μὲ ἐν τι. || (μσ.) σκεπάζομαι (κυρ. ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι), κουκουλόνομαι. « Σὺ δὲ πῶς ἐώρας, ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῆς» Λεπτ., « 'Εγκαλυψάμενος ἐνεκεκάλυπτο γάρ,» Πλ. Ἀτ. « Ἔκλαιον οὖν ἐγκαλυψάμενος,» Λθ.
2) (συνκδ.) κρύπτομαι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου, (ἐν γέν.) ἐντρέπομαι, συστέλλομαι. « Ὥστε αὐτοὺς ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας,» Αἰσχ. « Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζονται,» Νικηφ. Γργ. (καὶ μὲ αἰτ.) « Θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἐμέλλε δράσειν,» Ἀππ. « Οὐκ ἐγκαλυπτόμενος λέγει, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ,» Λθ.
'Εγκάλυψις, εως (ἡ). τὸ ἐγκαλύπτειν ἢ ἐγκαλύπτεσθαι, σκέπασμα κρυφίμον (κυρ. ἀπὸ ἐντροπήν).
'Εγκάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κυρτάζομαι (Ἀποκάμνω) κατακτινωμένος εἴς τι.
'Εγ·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον. « Οὐ γὰρ ἐγκάμπτουσιν, ἀλλ' ἐκτείνουσι τὸν τράχηλον καὶ ἐὰν κεφαλήν, βιάζεσθαι οἱ ὕποι ἐπιχειροῦσι,» Ξεν.
'Εγ·κανάσσω(ζω), Μ. άξω. 'Εγγέω (Κερνῶ, Γεμίζω τὸ πυτῆρι) μὲ κρότον, [συγγν. τῷ
'Εγ·κανχάομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι. Π κάμνω κρότον (βοήν, καναχήν) μὲ ἕνα τι,
'Εγκανθὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἄκρα (ῥίζα) τοῦ κανθοῦ (κυρ. ὅταν πρησθῇ) « Ὀνομάζεται δὲ ἡ μὲν ἐπὶ πλέον αὔξησις (τοῦ κανθοῦ) ἐγκανθὶς, ἡ μείωσις δὲ ῥοιάς (γρφ. ῥυάς),» Γαλ.
'Εγκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) καπνόν. « Τοῦ πυρὸς τὸ μὲν ἄνευ καπνοῦ καὶ φλογὸς.. τὸ δὲ ὑμφλογον καὶ ἔγκαπνον,» Ὀνειροκρ.
'Εγ·κάπτω, Μ. κόψω. Τρώγω ἢ Πίνω λαμάργως, βάζω μὲ βίαν εἰς τὸ στόμα μου, γάφτω. « Λὶς' ὡμὰς παραθὰς ἀγράδας, ἐγκάπτεις,» Ἐπγρ.
'Εγκαρδ·αῖος, α, ον, (σπν.) ἀντὶ
'Εγκάρδιος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -ίως. 'Ο ἐντὸς τῆς καρδίας· (δθ. || οὐσ.) 'Εγκάρδιον (τό), ἡ καρδιὰ (ἡ μέση, ἡ ψίχα) τοῦ ξύλου.
2) (μτφρ.) ὁ ἐγγίζων ἐπάνω εἰς, ἢ προερχόμενος ἀπὸ) τὴν καρδίαν, καρδιακός. κρυφός. « Τὰ δὲ ἐγκάρδια ὁ θεὸς οἶδεν,» ('Ιωδιαν. παρ') Λθαν. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εγκάρσιος.
"Εγκαρος (ὁ), Π. [ξέν, κάρη], = 'Εγκέφαλος, μυελός.
'Εγ·καρπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ καρποφορήσῃ, ὠφελῶ· μεταδίδω.
'Εγκάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων καρπὸν (σπέρον). « Ἡ ἐγκάρπιος ὑπόρη διαχωρητικωτέρη,» Ἱππκρ.
"Εγκαρπος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄκαρπος, δηλ.) καρποφόρος, Εὔκαρπος. (μτφρ.) ἐπικερδὴς, ὠφέλιμος. 2) φορτωμένος μὲ καρπούς. « Κλωνίον δάφνης ἐγκάρπου,» Δ. Κάσ. 3) (μτφ.) = "Εγκυος. || (οὐσ.) "Εγκαρπα (τα), « (ἀρχι-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεκτ.) στολίσματα κιονοκράνου πριζανόντα κλώνους δένδρων μὲ καρποὺς (ὑπωρικά).

‡ Ἐγκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἐγκαρπίζω· ἡ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκαρπόομαι.

Ἔγκάρσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πλαγίως τοποθετημένος, λοξός. (μτφρ.) αἰνιγματώδης.

Ἐγκαρσίως, ἐπίρ. Πλαγίως.

Ἐγ·καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀντέχω, βαστῶ, ὑποφέρω (γενναίως)· ἐγκρατεύομαι. 2) (μὲ αἰτ. ἑλλ. μένω σταθερὸς (ἐπιμένω) εἰς.

Ἐγκαρτερία (ἡ). ἐπιμονή· ἐγκράτεια.

Ἔγκᾶς [ᾰ̔ν], ἐπίρ. Ἴων. Εἰς τὸ βάθος, βαθειά, ξέκ τοῦ

Ἔγκατα (τὰ), (ἡ δοτ. πλθ. Ἔγκασι), Π. τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια. ‖. (τὸ ἑν. εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸν Λξφν. τοῦ Λκ.).

Ἐγ·καταβαίνω, Μ. δήσομαι (ἀόρ. Ἐγκατέβην κτλ.). Καταβαίνω μέσα (καὶ Π.) ἐμβαίνω εἰς· τυλίζομαι.

Ἐγ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) Ῥίπτω (βάλλω) τι μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·βιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τὴν ζωήν μου εἰς ἢ μέ.

Ἐγ·κατα·βρέχω, Μ. βρέξω. Καταβρέχω τι ἐσωθεν ἡ Μουσκεύω τι εἰς.

Ἐγ·κατα·βυσσίω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βυθίζω (Χώνω) τι ἐντός. ‖. (μσ.) χώνομαι, διαπερνῶ.

Ἐγ·κατα·δύω, Μ. δύτω. Χώνω τι (καὶ μσ.) Χώνομαι (Τρυπώνω) μέσα εἰς.

Ἐγκαταγέλαστος (ὁ, ἡ), = (ἡ) ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταγέλαστος.

Ἐγ·κατα·γηράσκω, Μ. γηράσω, = Ἐγγηράσκω.

Ἐγ·κατα·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω τι ἐντὸς ἢ μεταξύ, συναριθμῶ.

Ἐγ·κατ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐγκατήγαγον κτλ.). Καταβάζω τι (ξ μσ.) Καταβαίνω μέσα εἰς, κωνεύω.

Ἐγ·κατα·βαμάζω(-βαμάω-ῶ), Μ. άσω. Καταπονῶ (Καταβαμάζω) τι ὅλως διόλου.

Ἐγ·κατα·ταρθάνω, Μ. ταρθήσ.μαι (ἀόρ. Ἐγκατέταρθον). Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·δέω, Μ. δήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφιγκτὰ μέσα εἰς, δεσμεύω, περιπλέκω.

Ἐγ·κατα·δίδωμι, Μ. δώσω. Ἐνδίδω, συγχωρῶ, παραχωρῶ, συγκαταβαίνω.

Ἐγ·κατα·δύνω καὶ

Ἐγ·κατα·δύομαι, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἐγκατέδυν κτλ.). Βουτῶ (Βυθίζομαι) ὅλως διόλου μέσα εἰς, βουλῶ, διαπερνῶ.

Ἐγ·κατα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἑνώνω (Συνδέω, Συναρμόζω) τι μετ' ἄλλου.

Ἐγκατάθετος (ὁ, ἡ), [ἐγκατατίθημι].= Ἐπείσακτος· ἐπίπλαστος, μὴ γνήσιος, μὴ εἰλικρινής.

Ἐγ·κατα·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποθνήσκω μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ·κατα·καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω τι ἔσωθεν.

Ἐγ·κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κείτομαι (Εἶμαι πλαγιασμένος, [τρπ.] Εὑρίσκομαι, Ὑπάρχω) μέσα εἰς τι.

Ἐγ·κατα·κεράννυμι, Μ. κεράσω. (μὲ δοτ.) Ἀνακατόνω τι μέσα εἰς.

Ἐγκατάκλε·ιστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος παντοῦθεν μέσα εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἐγ·κατα·κλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλείω (Σφαλνῶ) τι πανταχόθεν μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Τοποθετῶ πλαγίως τι ἢ βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ ξαπλωθῇ) ἐντός τινος. » Ὡςπερ σ.σῦραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακὴν, « Ἀριστφ.

Ἐγ·κατα·κλώθω, Μ. κλώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλώθων βάλλω μεταξὺ ἢ ἄλλα εἴδος νήματος (μτφρ.) παρενείρω.

Ἐγ·κατα·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·κρούω, Μ. κρούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶ τι δυνατὰ ἵνα ἐμβῇ πού· Κτυπῶ (μὲ ῥόπαλον) τὸ πεδάρι μὲς κατὰ γῆς (καθὼς οἱ μουσικοὶ ὅταν μετροῦν τὸν χρόνον).

Ἐγ·κατα·κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι καλὰ μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·κυδιστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πίπτω μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ καλυμβηταὶ) μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐγκατέλαβον κτλ.). Πιάνω τι νὰ ἐντὸς ἢ ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὸν προφθαίνω (ἐν ᾧ φεύγει ἢ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ)· (τρπ.) τὸν κάμνω ἀναπολόγητον, τοῦ ἀφαιρῶ κάθε προφασολογίαν, (κοιν.) τὸν δένω.

Ἐγ·κατα·λέγω, Μ. λέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περνῶ τι νὰ εἰς τὸν κατάλογον μετ' ἄλλων, συναριθμῶ. 2) συλλέγω (κυρ. λίθους) ἢ τοὺς ἐνοικοῦρῶ μεταξὺ ἄλλων. 3) (μσ.) πλαγιάζω μέσα εἰς.

Ἐγκατάλειμμα(τὸ). λεῖψανον, ἀπομεινάρι, ξέκ τοῦ

Ἐγ·καταλείπω, Μ. λείψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω τι μέσα εἰς· ἀφίνω κατόπιν μου ἢ ὀπίσω, ἀφίνω ἀθρήστον ἢ παρημελημένον, παραιτῶ.

Ἐγ·κατ·αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι καλῶς ἔσωθεν.

Ἐγκατάλε·ψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλείπειν, (συγχ. τῷ

Ἐγκατάλη·ψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλαμβάνειν ἢ ἐγκαταλαμβάνεσθαι, (Θκ. Ε', 72).

Ἐγ·κατα·λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἐγκαταλείπω.

Ἐγ·κατα·λογίζομαι, Μ. (σμαι. Λογαριάζω (Περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλα.

Ἐγ·κατα·λογίζω, Μ. ίσω. Ἐγκαταλέγω (Ἐγκαταριθμῶ) εἰς τὸν λόγον ἢ εἰς λόγους, (οὕτω διορθ. τὸ » Ἐν καταλοχίαις, « Γρφ. Παραλειπ. Β'. λά. 18).

Ἐγ·κατα·λύω, Μ. λύσω. Καταλύω (Ἔχω τὸ κωνάκι μου) μέσα εἰς

Ἐγκαταμεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀνάκατα.

Ἐγ·κατα·μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μένω (Ἀπομένω) μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·μίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ·κατα·μυκτηρίζω, Μ. ίσω, γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐγκατιλλώπτω.

Ἐγ·κατα·ναίω (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐγκατένασα), Π. = Ἐγκατοικίζω.

Ἐγ·κατ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω τι μέσα εἰς, ξέθεν

Ἐγκατάντλησις, εως (ἡ). περίχυμα (τῶν μέλους ἀσθενοῦς).

Ἐγ·κατα·παίζω, Μ. παίξω, (μὲ δοτ.)= Ἐμπαίζω, περιπαίζω.

Ἐγ·κατα·πάλλομαι, Μ. παλοῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ (τινάζομαι) καὶ πίπτω μέσα εἰς. » Πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο, « Ὅπν.

Ἐγ·κατα·πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. Ἐγκατέπειρα κτλ.), = Ἐγκαταπήγνυμι.

Ἐγκαταπέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐγκαταφύω.

Ἐγ·κατα·πήγνυμι, Μ. πήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μπήγω (Καρφόνω, Χόνω) τι μέσα εἰς. » Ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα, « Ὀδ. Α.· τὸ ἔγωσα 'ς τὸ θηκάρι.

Ἐγ·κατα·πιμπρήμι, Μ. κατα·πρήσω. Κατακαίω τι ἢ τινὰ μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·πίνω, Μ. πιοῦμαι (ἀόρ. Ἐγκατέπιον καὶ πθ. Ἐγκατεπόθην). Καταπίνω τι ὅλως διόλου, καταβροχθίζω. (συνεδρ.) κάμνω ἄφαντον.

Ἐγ·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (μὲ δοτ.) Πίπτω μὲ ὁρμὴν μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐγ·κατα·πλέκω, Μ. πλέξω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλέκω (Ἐμπλέκω) τι μεταξὺ ἄλλων. Συμπλέκω, (τρπ.) παρενείρω.

Ἐγκατάποσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Ἐγκαταπίνω.

Ἐγ·κατ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Περνῶ) τι εἰς τὸν ἀριθμὸν μετ' ἄλλων, συναριθμῶ.

Ἐγ·καταρ·ράπτω, Μ. ῥάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ·καταρ·ρίζόω-ῶ Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ μέσα εἰς.

Ἐγ·καταρ·ρίπτω, Μ. ῥίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω (κρημνίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐγ·κατ·όρχομαι, Μ. ὀρξομαι. Κάμνω ὀρχήν, προοιμιάζομαι.

Ἐγ·κατρ·ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, κατακρημνίζω. (ξ πθ.) καταπίπτω.

Ἐγ·κατα·σβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·σήπομαι, Μ. σαπήσομαι (Σέβ. Ἐγκατεσάπην κτλ.) (μὲ δοτ.) Σαπίζω μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω τι περὶ ἑαυτὸ, κατακρημνίζω.

Ἐγ·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασκευάζω (Διοργανίζω, Καταβάλλω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. «Φιλίαν αὐτοῖς ἐγκατασκευάζων, « Διόδ.

Ἐγκατάσκευος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-σκεύως. Κατεσκευασμένος (Συνθεμένος) μεθυσμένος, ἐπιτετηδευμένος. » Οὕτω γὰρ καὶ ἐγκατάσκευος ἔσται καὶ ἁπλοῦς ἅμα ὁ λόγος, « Δ. Φαλ. » Καὶ ἐγκατασκεύως αὐτὸ πρᾶγμα καὶ εὐδιάσκ. προάγειν· « Εὐστ. (Ὀδ. ...).

Ἐγ·κατα·σκήνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Στήνω τὴν σκηνὴν μέσα εἰς. Ἐνοικῶ.

Ἐγ·κατα·σκήπτω, Μ. σκήψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) (σπν. μτβτ.) Ῥίπτω καὶ (συνηθ. μτβτ. ἢ ἑλλ.) Ῥίπτομαι (Πίπτω) μὲ ὁρμὴν ὡς ἂν σκήπτὸς μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. προσβάλλω. » Κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεὸς, « Αἰσχλ. » Λεγόμενον τοῦ νόσημα) καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, « Θκ. (ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐγκατάσκηψις, εως (ἡ). προσβολὴ (κυρ. ἀσθενείας).
Ἐγκατα-σκιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφήνω (κυρ. πάθος) τι νὰ μεταβληθῇ εἰς σκίρρον (νὰ παλαιώσῃ, νὰ ριζώσῃ, [ἐπμ.] νὰ καταντήσῃ δυσίατον ἢ ἀνίατον).
Ἐγκατα-σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπείρω (Σκορπίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐναπείρω· διασπείρω, διαβιδω.
Ἐγκατασπορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκατασπείρειν, διάδοσις.
Ἐγκατα-στηρίζω, Μ. ἰσω. Στήνω τι σχεδὸν (Ἐμπήγω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.
Ἐγκατα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ λάβῃ στοιχειώδη (σῳσιώδη) ὑπαρξιν ἐντός τινος, ἐμφυτεύω.
Ἐγκατα-σφάζω, Μ. σφάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφάζω τινὰ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.
Ἐγκατα-σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω τι ἔσωθεν ἢ βαθειά.
Ἐγκατα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Συγχέω, καταπαράττω, ἐμπερδεύω.
Ἐγκατα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Συναριθμῶ τι) εἰς τὴν τάξιν τῶν ἄλλων, παρενείρω (συγκρίνω). « Ἀλλ' ἐγκεκρίσθω δὴ ὁ γάμος καὶ ἐγκατατετάχθω, πληθύνεσθαι γὰρ ὁ Κύριος βούλεται τὴν ἀνθρωπότητα, » Κλμ.
Ἐγ-κατα-τέμνω, Μ. τεμῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατακόπτω τι μέσα εἰς. « Μὴ κατὰ τρόπον κυϊσκομένων, ἀλλ' ἐγκατατεμνομένων, » Ἱππκρ.
Ἐγκατα-τίθημι, Μ. θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω.
Ἐγκατατομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκατατέμνειν. « Ἐμβρύου—, » Ἱππκρ.
Ἐγκατα-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω (Γυμνάζω) τινὰ εἴς τι.
Ἐγκατα-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐγκατέφαγον κτλ.). Τρώγω (καταπίνω) τι ἀναπεπτωμένον μέσα εἰς ἄλλο.
Ἐγκατ-αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω ἐσωτερικῶς.
Ἐγκαταυλίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ δοτ.) Αὐλίζομαι (Κάμνω κωνάκι) μέσα εἰς.
Ἐγκαταφαγὲν, Δ. ἀντὶ Ἐγκαταφαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐγκατατρώγω.
Ἐγκατα-φλέγω, Μ. φλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταφλέγω τι μέσα εἰς.
Ἐγκαταφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶν ἐμβάλλω τι εἰς (π. χ. ἄνεμον διὰ τῆς ἕδρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ζώου).
Ἐγκατα-φυτεύω, Μ. ευσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.
Ἐγκατα-φύω, Μ. φύσω. (αὖχρ. μόνον ὁ ἐνεργ.) Ἐγκατα πέφυκα, εἶμαι προσκολλημένος.
Ἐγκατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐγκατέχεα καὶ Π. Ἐγκατέχευα). Χύνω τι (μὲ ὁρμὴν) ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινὸς, περιχύνω.
Ἐγκατα-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω τι ἐντὸς (ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειάν) τινος.
Ἐγκατα-χώννυμι, Μ. χώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χώνω τι ὅλως διόλου μέσα εἰς, σκεπάζω (κυρ. μὲ χῶμα), παρχώνω.
Ἐγκατα-χωρίζω, Μ. ἰσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χωρίζω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.
Ἐγκατέδον, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἐγκαθοράω.
Ἐγκατα-λέγομαι, Π. θ. πρκ. τοῦ Ἐγκαταλέγω.
Ἐγκατ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τυλίζω (Περιστρέφω) τι μέσα εἰς.
Ἐγκατέλεκτο, Π. ἀντὶ Ἐγκατελέλεκτο ἢ Ἐγκατείλεκτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγκαταλέγω.
Ἐγκατέλιπον, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἐγκαταλείπω
Ἐγκατέπαλτο, Π. πθ. ὑπερσ τοῦ Ἐγκαταπάλλομαι ἢ ἀόρ. τοῦ
Ἐγκατ-επ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Ἐγκαπάλλομαι.
Ἐγ-κατ-έχω, Μ. ἐγκαθ-έξω (ἀόρ. Ἐγκαθέσχον κτλ.). Κρατῶ τι μέσα, περιέχω. « Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κοιμιδὴν ἐγκατίσχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον, » Π. Αἰγιν.
Ἐγκατυρά (ἡ). εἶδ. γάρου κατεσκευασμένου ἀπὸ ἔντερα (ἔγκατα) ἰχθύων.
Ἐγκάτθεο, Π. ἀντὶ Ἐγκαπάθου, Β'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ Β'. τῆς πρς. καὶ
Ἐγκάτθετο, Π. ἀντὶ Ἐγκατέθετο, γ'. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. Β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐγκατατίθημι.
Ἐγ-κατ-ιλλιο, Μ. . . ., = Ἐγκατειλέω.
Ἐγ-κατ-ιλλώπτω, Μ. ώψω, Π. (μὲ δοτ.) περιπαίζω τινὰ κυτιάζοντάς τον κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνοιγοκλείων συχνὰ τὰ βλέφαρα μου.
Ἐγκατόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ὁμοιος μὲ) τὰ ἐντόσθια (ἔγκατα).
Ἐγκατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ μέσα ἢ ἀναμεταξὺ εἰς.
Ἐγ-κατ-οικίζω, Μ. ίσω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ (τὸν τοποθετῶ) μέσα εἰς.
Ἐγκατ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω τι ἐντὸς οἰκοδομήματος (κτίζων πανταχόθεν τὰς εἰσόδους). « Ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ὕπνου εἰς ἔρημον οἰκίαν, » Αἰσχ.
Ἐγκάτοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν μέσα εἰς.
Ἐγ-κατ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μουσκεύω τι ἐμπίπτων δίκην ὄμβρου.
Ἔγκατον (τὸ), τόδε Ἔγκατα.
Ἐγ-κατ-οπερίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κυττάζομαι εἰς (ἢ ὡς εἰς) καθρέπτην.
Ἐγ-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατορθόνω τι διά τινος.
Ἐγ-κατ-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω (πθ. πρκ. Ἐγκατορώρυγμαι). Παραχώνω μέσα εἰς.
Ἔγκατος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος.
Ἐγ-κατ-ούω, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι (τὸ προσθέτω ὡς κάτυμα) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς τὴν πατοῦναν ὑποδήματος.
Ἐγκατῳδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐγκάτων (ἐντοθίων).
†Ἐγκαυλέω-ῶ Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκαυλέω.
Ἔγκαυμα (τὸ). πληγὴ (φουσκάλα) ἀπὸ καῦσιμον. 2) σημεῖωμα ἢ ζωγράφημα δι' ἐγκαύσεως.
Ἔγκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαίειν, καῦσις, καύσιμον (ἰατρ.) κτύπημα τοῦ ἡλίου εἰς τὸ κεφάλι. 2) τὸ διὰ τοῦ πυρὸς ἢ καυστικῶν χρωμάτων ζωγράφισμα· σμάλτωμα.
Ἐγκαυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζωγραφίζων δι' ἐγκαύσεως.
Ἐγκαυστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ζωγραφ.) Ἔγκαυσιν. ||. « Ἐγκαυστικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τοῦ ζωγραφίζειν δι' ἐγκαύσεως.
Ἔγκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφισμένος ἢ σημαδεμένος, δουλευμένος μὲ σμάλτον ἢ ὡς ἂν τὸ σμάλτον. « Κόχλος ἔγκαυστὴ, » Σχλ., ἡ κόκκινη (ἐκ κινναβάρεως) μελάνη. || (οὐσ.) Ἔγκαυστον (τὸ), εἶδος μελάνης ἢ σμάλτου.
†Ἐγκαύτης, ου ἢ οῦ (ὁ), ἐπιγρφ. = Ἐγκαυστής.
Ἐγ-καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (Ὑπερηφανεύομαι, Καμαρώνω) δι' ἕν τι. « Τί ἐγκαυχᾷ ἐν πακίδι; » Γρφ.
Ἔγκαφος (ὁ ἢ τό), [ἐγκάπτω]. μία βοῦκκα, μία γαψιά (συγκρ.) τὸ ἐλάχιστον.
Ἐγκεψιπείδαλος (ὁ), Κωμ. [ἐγκάπτω, κίδαλος]. κρομμυδοφάγος, κρομμυδοχέφτης.
Ἐγκέομαι, Ἰων. ἀντὶ
Ἐγ-κειμαι, Μ. κεῖσομαι. (μὲ δοτ.) Κείτομαι (Εἶμαι πλησιασμένος ἢ [ἁπλ.] βαλμένος, τοποθετημένος, εὑρίσκομαι) μέσα εἰς. « Ἐπεὶ οὐκ ἐγκεῖσθαι αὐτοῖς (τοῖς εἴμασιν), » Ἰλ. Χ. « Τοῦ μὲν κεράατα δοιὰ μετώπῳ ἔγκειται, » Νίκ. « Βελῶν (ἐπὶ) τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένοις, » Πλ. « Ἔγκειται γὰρ τῇ λίξει (Νεαρὸν) τὸ ἀρύειν, » Σχλ. Ἀρχ. « Βλάβαις (« Μόχθοις, « Θρήνοις κτλ.) ἐγκειμαι, » Σοφ. Εὐρ. « Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος, » Ἀρχ. 2) εἶμαι ἀφωσιωμένος (προσηλωμένος, ἔνδοτος, ἐπιρρεπὴς) εἰς. « Ἐγὼ μὲν τἀν ὅλως ἐγκεῖμαι (ἢ. ἄγκειμαι), τὸ δὲ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ, » Θκρ. « Ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ πονηρά, » Γρφ. 3) ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω ὀχληρῶς εἴς τι, στενοχωρῶ τινα, (κοιν.) πίφτω ἐπάνω του, τὸν φορτόνομαι, δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντά. « Κλέων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο, λέγων, » Θκ. « Πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, » Δμ. « Ἐγκείσεται γὰρ ὑμῖν πῦρ τοῦ δέοντος βαρύ, » Δ. Ἀλ. « Ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ, » Θκ. « Ἐπεὶ δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο λαμπρῶς, ᾗ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι, » αὐτ. « Τῶν γὰρ Ἀθηναίων ἐγκειμένων τῇ Πελοποννήσῳ, » αὐτ. « Ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολὺς, μὴ πρίσθαι δεόμενος τόν. . . . , » Πλ. « Ὁ δὲ εἶα εἶα λιπαρῶς ἐγκείμενος, » Πλ. (συγκρ. τῷ Ἄγκειμαι καὶ Σύγκειμαι), (παρλ. Ἐπίκειμαι).
Ἐγ-κείρω, Μ. κερῶ (πθ. πρκ. Ἐγκίκαρμαι). Κουρεύω (βαθειά, σ.ῤῥίζα), (ἴδε Ἐγκουράς).
Ἐγκέκαμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐγκάω.
Ἐγκέκαφα, πρκ. τοῦ Ἐγκάπτω.
Ἐγκεκαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκείρω.
Ἐγκεκλιμένος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Ἐγκεκλεισμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκλείω.
Ἐγκέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐγκεράννυμι.
Ἐγκεκρυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον, μυστηριωδῶς.
Ἐγκεκυφῶς, υῖα, ός, ἐνεργ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγ. ὄπτω.
Ἐγκελάδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν κρότον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη 23 Βέροιας

(κέλαδον), θορυβώδης. » Ἐγκέλαδα, « Σχ. Ἀρχιλ., ὅσα ἔντομα βοΰζουν πετῶντα, καθὼς ἡ ἀγριομέλισσαις (ἴδε. Βομβύλιες), οἱ κώνωπες, οἱ τέττιγες κτλ.

Ἐγ-κελαρύζω, Μ. ὑσω. Κελαρύζω (Μουρμουρύζω) μέσα εἰς.

Ἐγκέλευσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκέλευσμα (ευμας), ατος (τὸ). φωνὴ (προσταγὴ) παρακινητικὴ καὶ ἐνθαρρυντικὴ (κυρ. εἰς τὴν μάχην).

Ἐγκελευσμὸς (ὁ), = Ἐγκέλευσις.

Ἐγκελευστικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἐγκέλευσιν.

Ἐγκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ γ. νάμενος ἢ πράττων τι ἀ. ἐγκελεύσματος, προσταγμένος, παραγγελτὸς. » Θρῆνος—, « Ἰων., ἐκ τοῦ

Ἐγ-κελεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εὑσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Παρακινῶ (Ἐγκαρδιόνω) τινα φωνάζοντάς του. (μτγν.) προστάζω, παραγγέλλω. » Ἤδη δὲ τῆς σάλπιγγος ἀρχομένης ἐγκελεύεσθαι, « Πλ. » Ὅτε δᾶμος ἐνεκελεύσατο τοῖς στρατηγοῖς τειμᾶσαι τὸν ἄνδρα, « Ἐπιγρ.

Ἐγ-κέλλω, Μ. κέλσω, (μὲ δοτ.) = Ἐνερείδω, Ἐναντηρίζω, (ἀμτθτ. ἡ ἑλλ.) = Ἐμπίπτω.

Ἔγκενις [ἐνέγκω;], ίδος (ἡ), Σ. Ἐπηγκενίς.

Ἐγ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐγκαινάσσω.

Ἐγ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ

Ἐγ-κεντρίζω, Μ. ίσω. Σουβλίζω μὲ τὴν ἐγκεντρίδα, Μυω-τίζω, (μτφρ.) παρακινῶ, ἐρεθίζω. 2) (συνθέστ.) φυλλιάζω (δένδρον), μπολιάζω. » Τὰ παχυφλοια καὶ ὑγρόφλοια παρὰ τὸν φλοιὸν ἐγκεντριστέον, « Γεωπον., (παρβλ. Ἐνοφθαλμίζω).

Ἐγκέντριον (τὸ) καὶ

Ἐγκεντρὶς, ίδος (ἡ). (ἀν γέν.) = Κέντρον, κεντρὶ· κάθε ἐργαλ. σουβλερὸν, (ὄθεν) τὸ κονδύλι μὲ τὸ ὀπ. οἱ κριτοὶ ἐσημείωναν ἐπάνω εἰς κηρωμένην πινακίδα τὴν γνώμην των. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ φτερνιζῆρι (Τουρκ. μαγμοῦζι) τῶν ἱππέων, (Γαλλ. éperon), (ἐν τοιοῦτον εἶδ. ὑποδένοντο καὶ οἱ ἀναβαίνοντες δένδρα ἢ τοίχους, ἐπμ. καὶ οἱ κλέπται).

Ἐγκέντρισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκεντρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκεντρίζειν (κυρ. δένδρον), φύλλιασμα, μπόλιασμα.

Ἐγκεντριστέον, θετ. τοῦ Ἐγκεντρίζω.

Ἔγκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέντρον, ἀγκαθωτός. (μτφρ.) δηκτικὸς, ἐγγικτικὸς, (Γαλ.) piquant. » Ἀμφισβητεῖται πότερον ἔγκεντροί εἰσιν (οἱ κηφῆνες) ἢ ἄκεντροι, « Ἀρχ.

Ἐγκεντροτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν πικρίαν ἢ προθυμίαν, δηκτικώτερον ἢ ζωηρότερον.

Ἐγ-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω, (χυδ.) μπουλόνω μὲ καρφίτσαν.

Ἐγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω (πρκ. Ἐγκέκραμαι κτλ.). Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς (ἢ ὁμοῦ μὲ) ἄλλο. (μτφρ.) κάμνω (βάλλω) ἀνακατώματα, διεγείρω. » Ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα, « Πρ. 2) = Ἐγχέω, κερνῶ. » Οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, « Ἰλ. Θ.

Ἐγκέραστος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος, συγκεκραμένος, σύμμικτος.

Ἐγ-κεραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὸν κεράτινον αὐλὸν (εἶδ. κεραμούντζας).

Ἐγκεραύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν κεράτινον αὐλόν.

Ἐγ-κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κερτομῶ, ὑβρίζω ἢ περιπαίζω τινὰ μὲ λόγια τὰ ὁπ. τοῦ σφάζουν τὴν καρδίαν.

Ἐγ-κέρχνω (χ. Μ.). Προξενῶ βράχνιασμα (κέρχνον).

Ἐγκεφαλίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ἐγκέφαλος (ὁ). (ἐπ. θ.) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς (ὀθ. ||. οῦσ.) ὁ μυελὸς (τῆς κεφαλῆς).

Ἐγκέχυδα, πρκ. τοῦ Ἐγχέζω.

Ἐγκεχραμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχραίνω.

Ἐγκεχρημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ; Ἐγχράω.

Ἐγκεχρωσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχρώννυμι.

Ἐγ-κηδεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κηδεύω (θάπτω) τινὰ μέσα εἰς.

Ἐγκηρὶς, ίδος (ἡ). μικρὸν βούλλωμα (σβῆσωμα) ἀπὸ κηρί.

Ἔγκηρος (ὁ, ἡ), = Ἐπίκηρος.

Ἐγ-κηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἔσωθεν μὲ κηρί.

Ἐγ-κιβαρίζω, Μ. ίσω, Π. παίζω τὴν κιθάραν μεταξὺ τινῶν.

Ἐγ-κικράω-ῶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἐγκεράννυμι.

Ἐγ-κιλικεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐγ-κιλικίζω, Μ. ίσω, Κωμ. (μὲ δοτ.) Φέρομαι πρός τινα ὡς Κίλιξ (δηλ. πανοῦργος, ἄπιστος), τὸν ἀπατῶ.

Ἐγ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κινδυνεύω περί τινος, διακινδυνεύω τι.

Ἐγ-κινέομαι=εῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ Π.

Ἐγκίνυμαι (χ. Μ.). (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἐντὸς ἢ διὰ μέσα τινός· (τρπ.) ταράττω, βάλλω ἀνακατώματα.

Ἐγκιρνᾶντι, Δ. ἀντὶ Ἐγκιρνᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἐγ-κίρνημι. Μ. κεράσω, = Ἐγκεράννυμι, Ἐγχέω, κερνῶ. » Ἐν δὲ κίρνατε τῶμελιαδέος ὅστι τάχιστα κρατῆρα, « (Ἀλλ. παρ') Ἀθ.

Ἔγκιρος (ὁ, ἡ), = Ὑπόκιβδος, κιτρινωπός.

Ἐγ-κισσάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκομαι εἰς ὀργασμὸν (ἐπιθυμίαν συνουσίας)· (μὲ αἰτ.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι. (μτφρ.) » Φθόνον καθ' ἡμῶν ἐγκισσήσας, « (Μεθόδ. παράφ.) Φωτ.

Ἐγ-κισσεύομαι, Μ. εύσομαι. Περιπλέκομαι (Περιτυλίσσομαι) καθὼς ὁ κισσός.

Ἐγκίσσημα (τὸ). τὸ συλληφθὲν ἐν τῇ γαστρί, Ἔμβρυον.

Ἐγκίσσησις, εως (ἡ). σύλληψις, ἐγγάστρωμα.

Ἐγκλαστρίδιον (τὸ), = Ἐνώτιον, ἐκ τοῦ

Ἐγ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι εἰς τὴν μέσην. 2) (μτφρ.) διακόπτω, ἐμποδίζω, ἢ 3) χαυνόνω, κινῶ εἰς εἶκτον.

Ἐγκλεισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλείειν, κλείδωμα μέσα, σφάλισμα.

Ἐγκλειστήριος (ὁ, ἡ), ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐγκλεισιν. ||. (ιδσ.) Ἐγκλειστήριον, = Δακτήριον, (ἴδε τὸ ἐπμν.)

Ἔγκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (κλεισμένος, σφαλισμένος) μέσα. || (οῦσ.) μοναχὸς μὴ ἐβγαίνων ποτὲ ἀπὸ τὸ κελλί του. » Ἐκεῖ δέ εἰσι ἑκατὸν ἔγκλειστοι καὶ ποιμαίνει αὐτὰς στηλίτης διὰ θυρίδος, « Ἐπιφαν. (Ἁγιοπολ. Συρ.)

Ἐγκλείστρα (ἡ) καὶ

Ἔγκλειστρον (τὸ), = Ἐγκλειστήριον.

Ἐγ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (κλεῖθρόω, Σφαλῶ) μέσα. » Ὅκως ἔλθοι ἐς τὸ τεῖχος καὶ τὰς πύλας ἐγκλήισαι, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Καταφυγόντες εἰς τὸν ναὸν ᾗ ἐγκλεισάμενοι, ἡσυχίαν εἶχον, « Ξεν.

Ἔγκλημα (τὸ). (Νμ.) τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὁπ. (§ 2) τὸ ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου ἐγκαλεῖ τις τινα εἰς τὸ κριτήριον, (ἐν γεν.) ὕλη (αἰτία, ἀφορμὴ) κατηγορίας ἢ ἔριδος, μέμψις, παράπονον.

Ἐγκληματικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων (ἢ δίδων αἰτίαν) εἰς ἔγκλημα. » Ἡ δὲ διὰ τὸ χρήσιμον (φιλία) ἐγκληματική, « Ἀρχ.

†Ἐγ-κληματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκληματόομαι ἢ Ἐκκληματέω.

Ἐγκλήμιον, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαλλῶν (κατηγοριῶν, παραπονούμενος).

†Ἐγ-κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. (Γρρ.) Κληροδοτῶ.

Ἔγκληρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων κλῆρον (μερίδιον) ἀπό τινος, μετοχος. 2) (μὲ δοτ.) = Σύγκληρος, συμμέτοχος· ὅμοιος. 3) ὁ λαβὼν κληρονομίαν· πλούσιος. » Ἀρούρα—, « πάνυ ἢ εὐκαρπος. » Γυνή—, « Εὐρ., ἢ ἄλλ. Ἐπίκληρος.

Ἐγ-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κληρῶ, δίδω (κυρ. διὰ κλήρου), κληροδοτῶ.

Ἔγκλησις [ἐγκαλέω], εως (ἡ). Ἐγκάλεσμα, ἀγωγὴ, κατηγορία.

Ἐγκλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγκαλῶν κατηγορητέος, ἐπιλήψιμος.

Ἐγκλητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἐμφαινων (ἢ γινόμενος πρὸς) ἔγκλησιν κατηγορητικός.

Ἔγκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ητως. Ὁ ἐγκαλεσθεὶς, ἢ ἐγκαλούμενος, κατηγορημένος, ἐπίμεμπτος. 2) » Δίκη—, « Ψελλ., ἢ ἄλλ. Ἔγκλητος.

Ἐγκλιδὸν, ἐπίρ. Π. [ἔγκλινω]. πλαγιαστὰ, σκυφτά. « Ἐγκλιδὸν ὅσσε βαλοῦσα, » Ἀπλλν., χαμηλώσασα τὰ μάτια της.

Ἔγκλιμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πάσχει (μπορεῖται εἰς) ἔγκλισιν. » Τοῖς ἐγκλίμασι τῶν ἐδάφους, « Πλθ. 2) (Γεωγρ. ἢ Ἀστρονομ.) = Κλίμα. 3) (ναυτ.) ἐσφήκωμα. Ἄγκλιμα. 4) = Ἔγκλισις, τροπὴ (στροφή).

Ἐγκλίνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κλίνῃ κατακείμενος, κλινήρης.

Ἐγκλίνω, Μ. κλινῶ. (μτθτ. καὶ ἀμτθ.) Κλίνω (κυρ. μὲ μτφρ.), γέρνω, σκύπτω, ἀκκουμβῶ. (μτφρ.) τρέπω (ἢ μσ. ἢ παθ.) τρέπομαι εἰς φυγήν· ἐνδίδω, ὑποχωρῶ. » Οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους. Ξεν. καὶ ἀ., ὀλίγον τινὰ ἐλλείπουσι χρόνον, ἐγκλίνουσι τὰ νῶτα, « Δ. Ἀλ. » Παραγκωνίσαντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνὴν, « Ηλ. (καὶ ἄλλ.) » Ἐγκλί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νωντες ἔφευγον, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Διὸ καὶ οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἐγκεκλιμένον (τὸ φύλλον), « Θφρ. (καὶ μὲ ὅστ.) » Καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, « Ξεν. » Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, « Πλ. (ᾗ μὲ ἐπιρ.) » Σκέλη ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Ὅσαν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἡ εἰς δεξ. ἢ εἰς ἀριστ. ἢ εἰς τὰ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὀπισθεν ἐγκλίνῃ, « Πλάτ. » Ἐγκεκλικότας ταῖς κεφαλαῖς καὶ πρὸς τὸ ποτὸν βλέποντας, « Πλ. (ᾗ μτφρ.) » Πόνος ὑμᾶς μάλιστα ἐγκέκλιται, « Ἰλ. Ζ, ὅλον τὸ βάρος εἰν' ἐπάνω σας. « Τὴν πολιτείαν ἐγκεκλιμένην καὶ ῥέπουσαν ἐπὶ τὰ χείρω, « Πλ. » Ὡς ᾐσθάνετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅτι βιάζοιτο χρῆσθαι, « Πλ. « Ὁ ἅλμος οὔτε πρότερον εὖθ' ὕστερον πυρήνας ἐνέκλινε, « Δ. Ἀλ. » Ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, « Ἀρστ. 2) (μτφρ.) » Ἐγκλινομένη λέξις « Ἑρμτ., ἡ μεταβιβάζουσα τὸν τόνον εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς ἡ ἀνεῖ ὀξείας λαμβάνουσα βαρείαν. » Τὸ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγεῖται Δ. Ἀλ. » Ἐγκλίνεσθαι δὲ λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ δυναμένων ἐφ' ἑαυτοῖς στηρίζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἑτέρους ἀνακλινομένων, « Μοσχπλ.

Ἔγκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐγκλίνειν (γέρνειν κτλ., κλίσις, καμπύλωμα. « Ἰόλου —, « Ἀστρομ. καὶ Γεωγρ., τὸ ἀναντ. τοῦ Ἔξαρμα. » Ῥήματος —, « Γρμτ., ἡ ἄλλη πτῶσις τοῦ ῥήμ. » Τόνου —, « αὐτ. « Γράφεται δὲ καὶ κατ' ἔγκλισιν, Καὶ τὸ, « Ἐὐστ.

Ἐγκλιτέον, θετ. τοῦ Ἐγκλίνω.

Ἐγκλιτικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. (Γρμτ.) Ὁ ἐγκλινόμενος (μεταβιβάζων τὸν τόνον), ἴδε Ἐγκλίνω (2).

Ἐγκλοισο-ῶ, Μ. ὡσω. Δένω μὲ κλοιὸν (σιδηροῦν λαιμοδέτην). περιδίνω ἐν εἴδει κλοιοῦ.

Ἐγκλονέω-ῶ, Κουνῶ τι μέσα εἰς, (ἴδε ᾗ τὸ ἑπμν.).

Ἐγκλυδάζομαι, Μ. άσομαι. Κυματίζω μέσα εἰς, κτυπῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (καθὼς ἐπίστε τὸ νερὸν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου), κάμνω κλοὺκ-κλοὺκ, (ὅθεν

Ἐγκλυδαξις, εως (ἡ). κυμάτισμα ἐσωτερικὸν, (ἴδε Κλύδων).

Ἐγκλυδαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἐγκλύδαξιν.

Ἐγκλύζω, Μ. κλύσω. Ἐμβάλλω ὑγρόν τι εἰς τὸ σῶμα διὰ τοῦ κλυστῆρος. 3) κουνῶ τι ἐντὸς ὑγροῦ. « Ἐγκλυζε ὧδε κἀκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον, « Δσκρ., (παρβλ. Διακλύζω).

Ἔγκλυσμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ κλυστῆρος ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ σῶμα ὑγρόν.

Ἐγκλυστέον, θετ. τοῦ Ἐγκλύζω.

Ἐγκλύσω, Μ. κνήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω (Τρίβω) τι μὲ τὸν τυροτρίφτην ὥστε νὰ πίπτουν τὰ ξύσματα μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγκνώσσω (χ. Μ.), Π, (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα εἰς,

Ἐγκοιλαίνω, Μ. ανῶ. Βαθουλόνω (Κάμνω κοίλωμα μέσα εἰς) τι

Ἐγκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς κοιλίας, (ὅθεν) » Ἐγκοίλια (τὰ), Α'. τὰ ἐντόσθια τοῦ ζώου, καὶ Β'. τὰ πλαγινὰ στρογγύλα (τὰ πλευρὰ) τοῦ πλοίου, (παρβλ. Ἐπηγκιν ις, Ἰκριον, καὶ Στομίν).

Ἔγκοιλος (ὁ, ἡ), = Ὑποκοίλιος, ὀλίγον τι κοῖλος (βαθουλός). « Ὀρθολμὸς —, « Ἱππκρ.

Ἐγκοιλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐγκοιλοω-ῶ, Μ. ὡσω, = Ἐγκοιλαίνω.

Ἐγκοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (κυρ. δὲ) ἐντὸς ναοῦ ἕνα λάθω καθ' ὕπνους χρησμὸν (νὰ ἴδω ὄπτασίαν).

Ἐγκοίμηθρον (τὸ), μεγν. ἀντ' Ἐγκοίμητρον.

Ἐγκοίμησις, εως (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ Ἐγκοιμάομαι. » Ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις, « Κλημ.

Ἐγκοιμητήριος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐγκοίμησιν. « Ψίαθος —, « Πλδ.

Ἐγκοίμητρον (τὸ). φόρεμα μὲ (ἢ μέρος εἰς) τὸ ὁποῖον κοιμᾶταί τις, νυκτικόν.

Ἐγκοιμήτωρ, ορος (ὁ). (κ.ρ. γιτῶν) ὁ ἄλλ. (καὶ κατὰ τὸν Πλδ. κομψότερον) Ἐνενηντὴρ, νυκτικός.

Ἐγκοιμίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κοιμίζω τινὰ μέσα ἢ ἐπάνω ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγκοισυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωσομαι. Κωμ. Μιμοῦμαι (Ζω, Ἐνδύομαι κτλ. ὡσὰν) τὴν Κοισυραν (πλουσίαν τινὰ καὶ πρωτηλὴν Ἀθηναίαν).

Ἐγκοιτάζομαι, Μ. άσομαι, = Ἐγκοιτάω.

Ἐγκοιτὰς, άδος (ἡ), Π. ἐντὸς τῆς οἰκίας κοιμᾶται (ἔχει τὴν κοίτην του) τις, [ἐκ τοῦ

Ἐγκοιτάω(ἐω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὴν κοίτην μου (Κοιμῶμαι, Κεῖτυμαι, Κυρίσκομαι) μέσα εἰς.

Ἔγκοιτος (ὁ, ἡ), = Κλινήρης, κατάκοιτος.

Ἐγκολαμμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶν' ἐγκεκολαμμένον (σκαλισμένον) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ.

Ἐγκολαπτὺς, ῆ, όν. Σκαλιατὸς (Δουλευμένος) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐγκολάπτω, Μ. ἀψω. Σκαλίζω ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., ἐγχαράττω, (μτφρ.) ἐντυπώνω.

Ἐγκολήθάζω, Μ. άσω, (λέξ. παλαιστ.) = Κολετράω, πατῶ εἰς τὴν κοιλίαν, ἢ (κατ' ἄλλ.) = τῷ

Ἐγκολλαβίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.). Καταπίνω ὡς κόλλαβον (λακουμᾶν).

Ἐγκολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ τι ἐπάνω εἰς, προσκολλῶ, (συγχ. τῷ Ἐγκωλόω).

Ἔγκολλος (ὁ, ἡ). κολλημένος, προσκολλημένος.

Ἐγκολπίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος) ὁ φυσῶν ἐντὸς (ἢ ἀπὸ) κόλπου θαλάσσης, τὸν ὁπ. (καθὼς λέγουν οἱ ναῦται μας) ἐβγάζει ὁ κόρφος.

Ἐγκολπίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐγκόλπιος.

Ἐγκολπίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Ἐμβάλλω ἰατρικὸν εἰς τὸν κόλπον (τὴν μήτραν) γυναικός. 2) κάμνω τι νὰ ἔχῃ κόλπον (νὰ φουσκόνῃ). « Περίσσος ἐγκολπιζομένη, « Δ. Ἀλ., ἢ ἄλλ. Στρογγύλη. 3) (ἀμτβτ.) = Καταπολπίζω, ἐμβαίνω εἰς (ἢ 4) σχηματίζω κόλπον θαλάσ. 5) (μσ.) βάλλω (κρατῶ) τι εἰς τὸν κόλπον μου· ἀγκαλιὰ περιλαμβάνω. (τρπ.) οἰκειοποιοῦμαι, «κολπόνομαι.

Ἐγκόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς κόλπου. « Ἄνεμος —, « Στρ., ἴδε Ἐγκολπίας. 2) τὰν ὀπ. φέρει (κρατεῖ ἀγκαλιασμένον, ἔχει κρυμμένον) τις εἰς τὸν κόλπον του.

Ἐγκόλπισμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι ἐνεκολπίσθη (ἐνεκολπώθη) τις, (συγχ. τῷ Ἐγκαλλώπισμα).

Ἔγκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) κόλπον ἢ κόλπους, κολπώδης, φουσκωτός.

Ἐγκολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ (νὰ σχηματίζῃ) κόλπον (νὰ φουσκόνῃ). ||. (μσ.) = Ἐγκολπίζομαι, βάλλω εἰς τὸν κόλπον μου, (τρπ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἐγκολπόνομαι.

Ἐγκομβοῦμαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κουμπόνω (Θηλυκαίνω) τὸ φόρεμά μου, κουμπόνομαι, (συνκδχ.) ἐνδύομαι (τρπ.) ἐγκολπόνομαι. « Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, « Πέτρ. Ἰώπατ. (ὁμοίων τῷ τοῦ Παύλου· « Ἐνδύσασθε ταπεινοφροσύνην, »).

Ἐγκόμβωμα (τὸ). εἶδ. λευκοῦ ἐπαγωφορείου τὸ ὁπ. ἐκουμβώνετο.

Ἐγκομβώσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκομβοῦσθαι, κουμβωμα, θηλύκωμα, (συνκδχ.) ἔνδυσιμον.

Ἔγκομμα (τὸ), = Πρόσκομμα, ἐμπόδιον.

Ἐγκομπάζομαι, Μ. άσομαι, = Ἐγκαυχῶμαι, Ἐγκαλλωπίζομαι.

Ἐγκονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν. μτβτ.) Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω (« Δεινὸν μαίμωσιν ἐγκονέουσα κυσὶν, « Ἐπγρ.). (συνήθ. ἀμτβτ.) = Σπεύδω, τρέχω (βιαστικός), (πσιν.) κάμνω ὀγλίγωρα. « Κατῆϊσαν ἐγκονέοντες, « Ἀπλλν. « Ἐγκονέωσα ναίεσθαι, « Κόϊντ. « Κέλευθον ἣν περ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν, « Αἰσχύλ. « Ἴτ' ἐγκονεῖτε, ἀπολεῖσθ', « Λρστφ., (ἴδε Κονέω καὶ παρβλ. Διακονέω).

Ἐγκονητί, ἴδε Ἐγκονητί.

Ἐγκονιαώ-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ Ἐγκονέω

Ἐγκονίζομαι καὶ

Ἐγκονίομαι, Μ. ίσομαι. Παπαλίζω τὸ σῶμά μου (καθὼς οἱ ἀθληταί, ἢ Παλαίειν [ᾗ ἐπμ.) Κυλίομαι εἰς μέρος σχρωμένον) μὲ ἀκαινιν.

Ἐγκόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος σχηματιζόμενος) ἐπάνω εἰς σκόνιν.

Ἐγκονὶς (ἴδος (ἡ), Π. [ἐγκονέω]. δούλη, ὑπηρέτις.

Ἐγκονιστί, ἐπίρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀκουητί, (σῆλ.) Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν ἢ, Μὲ προθυμίαν, μὲ ταχύτητα.

Ἐγκοπεὺς [ἐγκόπτω], έως (ὁ). ἀργαλ. (σφυρὶ) τῶν λιθιδέων.

Ἐγκοπὴ (ἡ). παραγματιά, (χειρουργ.) κόψιμον. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) διακοπὴ· ἀναβολὴ· ἐμπόδιον.

Ἐγκοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Κοπιάζω εἴς τι.

Ἐγκοπὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἐγκοπεύς.

Ἔγκοπος (ὁ, ἡ). κοπιασμένος κεκμασμένος ἢ 2, κοπιαστικός, δύσκολος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔγκοπρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων κόπρον, κοπρισμένος.
Ἐγκοπτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἐγκοπήν, ἐμποδιστικός.
Ἔγκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐγκοπάς, γαρακωτὸς ἡ 2) ἠμπηγμένος (καρφωμένος) πουθενά.
Ἐγ·κόπτω, Μ. κόψω. Ἐμπήγω τι κτυπῶντάς τα. 2) κάμνω ἐγκοπὰς (χαραγματιὰς) ἐπάνω εἴς τι. 3) (συνηθ. ᾗ τρπ.) διακόπτω, ἀπασχολῶ, ἐμποδίζω. 4) ἀφανίζω. « Ἐγκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, » Γρφ.
Ἐγκόπως, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν.
Ἐγ·κορδυλέω·ῶ [ἔν, κορδύλη], Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.). Τυλίζω (καὶ μτ.) Εἶμαι τυλιγμένος (χωμένος) μέσα εἰς (κυρ. φορέματα). « Ἂν μὴ πέπλον τοιοῦτον ἐγκορδυλίσησθε (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκορδυλήσησθε), » Σων.
Ἐγ·κορύπτω, Μ. ύψω. Κτυπῶ (καθὼς τὸ κριάρι μὲ τὰ κέρατα).
Ἐγ·κορυφόομαι·οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Γίνομαι ἐντὸς ἢ μεταξύ τινος.
Ἐγ·κοσμέω·ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τι μὲ τάξιν (Ἀραβιάζω) μέσα εἰς, συγυρίζω, διευθετῶ, τακτοποιῶ.
Ἔγκοσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ κοσμου εὑρισκόμενος. (ἐκκλσ.) κοσμικός. 2 ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν κόσμῳ, εὔτακτος.
Ἐγκοσμίως, ἐπίρ. = Κοσμίως, εὐτάκτως.
Ἐγκοσμογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγκόσμιος.
Ἐγ·κοτέω·ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φυλάττω μέσα μου πάθος (κότον) ἐναντίον τινός, μνησικακῶ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντίκτω, (ἴδε καὶ παρδλ. Ἀλλόκοτος.)
Ἔγκότημα (τὸ) καὶ
Ἔγκότησις, εως (ἡ). ὀργὴ ἐπίμονος, μνησικακία.
Ἔγκοτος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πάθος (κότον), μνησίκακος, ἀδυσώπητος. ‖. (οὐσ.) Ἔγκοτον (τὸ), πάθος (κατά τινος), μνησικακία.
Ἐγκοτύλη (ἀντὶ Ἐν κοτύλῃ), εἶδ. παιδιᾶς καθ' ἣν ὁ εἷς σηκόνει εἰς τὴν ῥάγιν του τὸν ἄλλον ἔχοντα τὸ γονατόν του εἰς τὸ κοίλωμα τῶν χειρῶν (γυρισμένων καὶ συμπεπλεγμένων ὄπισθεν) καὶ κρατοῦντα τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, (παρδλ. Ἐφεδρισμός).
Ἐγκότως, ἐπίρ. Μὲ πάθος, μὲ μνησικακίαν. « Ἐγκότως ἔχω (ἀντὶ Ἐγκοτέω) τινί, » (συγχ. τῷ Ἑκοτως.)
Ἐγκουράς, άδος (ἡ). (κυρ.) δούλη (σκλάβα) ἐγκεκαμένη τὴν κεφαλὴν (ἴδ. Εὐρ. Ἡλ. 108), (ὅθεν 2) (πλθ.) πρόσωπα τοιούτων δούλων τὰ ὁπ. ἐζωγράιζαν συνήθως εἰς τὰς ὀροφὰς (ταβάνια) τῶν οἴκων, (παρδλ. Καρυάτιδες).
Ἐγ·κραγγάνω (παρτ. Ἐνεκράγκανον καὶ πλέον οὖ), Π. Κωμ. ἀντι-
Ἐγ·κράζω, Μ. κράξω (δόρ. β'. Ἐνέκραγον, ὄθεν ἡ μτχ. Ἐγκραγὼν), = Ἐμβοῶ, φωνάζω μὲ θυμὸν κατά τινος· ξεφωνίζω. « Ἐγκραγοῦσαν, ὡς εἶδε περικαιόμενον τὸ βρέφος, » Πλ. (καὶ πθ.) « Πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων, ἐγκραζόμενα ὅτε σφάλλονται, ἀνορθοῦνται, » Εὐστ.
Ἐγ·κραιπαλάω·ῶ. Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεθοκοπῶ μέσα εἰς ἢ ὁμοῦ μέ.
Ἐγκρανίς, ίδος (ἡ), = Παρεγκεφαλίς.
Ἔγκρανος (ὁ), = Ἐγκέφαλος.
Ἔγκρασις, εως (ἡ), = Ἀνάκρασις, ἕνωσις.
Ἐγκρασίχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ χολήν. ‖. (οὐσ.) εἶδ. σαρδέλλας, (Ἰταλ.) ἀντζοΐα.
Ἐγκράτεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἐγκρατὴς (νὰ κυριεύῃ τὰ πάθη του, τὰς ὀρέξεις του)· σωφροσύνη· σταθερότης· ὑπομονή.
Ἐγκράτευμα (τὸ), τὸ ἔργον ἢ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐγκρατείας.
Ἐγκρατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι ἐγκρατὴς, κάμνω ἐγκράτειαν (ἀπέχω ἀπό) τινος ἡδονῆς.
Ἐγκρατευτής, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐκ συστήματος) ἐγκράτειαν, νηστευτὴς κτλ.
Ἐγκρατευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἐγκράτειαν.
Ἐγ·κρατέω·ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γίνομαι ἐγκρατὴς τινος, κυριεύω. 2) (μὲ δοτ.) ἐπιμένω, ὑποφέρω γενναίως. 3) (ἀμτβτ. = Ἐγκρατεύομαι (ᾗ)
Ἐγκρατέως, Π. ἀντὶ Ἐγκρατῶς.
Ἐγκρατὴς, ές (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν (ἔχων εἰς τὸ χέρι του, εἰς τὴν ἐξουσίαν του) τι, (ἐπμ.) ἀνώτερος (νικητής, κύριος, [ᾗ τρπ.] ἔμπειρος) τινος. « Τοξων —, » Σοφ. Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου, » Δμ., (κοιν.) τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι. « Τῶν πλοίων ἐγκρατὴς ἐγένετο, » Αἰν. Τακτ. (ᾗ τρπ.) « Γαστρὸς (« Ὕπνε, » Ἀφροδισίων Θυμοῦ ᾗ.) —, » Ξεν. « Ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ, » Πλάτ. « Νόμου —, » Πλάτ. « Χειρῶν καὶ σκελέων οὐ πάνυ —, » Ἱππκρ. (ὀθ. 2) (χ. πτ.) Χέρος, δυνατὸς, εὔτονος· στερεός, ἀκλόνητος. « Χεὶρ ἐγκρατεςάτη, » Ξεν. « Τὴν τε ἀρχὴν ἐγκρατεςέραν κατεστήσαντο » Θκ. (ἡ 3) ὁ κυριεύων τὰ πάθη του (τὰς ὀρέξεις του), σώφρων.
Ἐγκράτησις, εως (ἡ), = (ἡ ἀμφ. ἀντὶ) Ἐγκράτεια.
Ἐγκρατητικὸς, ἡ, όν = Ἐγκρατευτικός.
Ἐγ·κραύνω, Μ. υνῶ. Ἐνισχύω.
Ἐγκρατῶς, ἐπίρ. Μὲ τόνον, γιερὰ, δυνατὰ, σφιγκτὰ κτλ. 3) (τρπ.) μὲ ἐγκράτειαν, σωφρόνως.
Ἐγ·κρεμάνυμι (καὶ σπν.) Ἐγ·κρεμάω·ῶ. Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι μέσα εἰς, (συγχ. τῷ Ἐκκρεμάνυμι).
Ἐγκρεμής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ κρεμάμενος ἔν τινι (ἀπό τινος). « Πήρα ἦν αὐτῷ ἐγκρεμής, » Ἡρωδ. (Λ'.)
Ἐγ·κρημνίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρημνίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐγκριδόν, ἐπίρ. Π. [ἐγκρίνω], = Διακριδὸν, κατ' ἐκλογήν, (οὕτω διορθ. τὸ « Ὁ δὲ κριδὸν, » Τροφόδ. 224).
Ἐγκριδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐγκρίδας.
Ἐγκρικάδεια (ἡ). ἡ ὄπισθεν τῆς ῥάγης συμπλοκὴ τῶν χειρῶν εἰς τὸ παιγνίδι Ἐγκατύλη (ἴδε τὴν λέξιν), [ἐκ τοῦ
Ἐγ·κρικόω·ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) κρίκον.
Ἐγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρίνων (Ἐκλέγων) παραδέχομαί τι ὡς καλὸν (ἁρμόδιον, ἄξιον κτλ.), (ἐπμ.) συναριθμῶ, συγκαταλέγω. (ἐν γέν.) ἀποδέχομαι. « Τὸ μὲν καλὸν ἐγκριτέον, τὸ δὲ μή, ἀποκριτέον, » Πλάτ. (καὶ πθ.) « Εἰς τὴν γερουσίαν ἐγκριθεῖς, » Δμ. « Ἐνίκριν θῆναι ὁμίλῳ, » Ἄπλλν.
Ἐγκρὶς [ἐν, κρὶ ἀντὶ κρῆμνον], ίδος (ἡ) εἶδ. ζυμαρικῆς (ἀπὸ σεμιγδάλι), τηγανήτα.
Ἔγκρισις, έως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρίνειν, παραδοχὴ (κυρ. ἀθλητῶν ἐξετασθέντων) (Τὸ τοῦ Ἀλκιφρ. Α', 39: νομίζω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔγκλισιν).
Ἐγκριτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἔγκρισιν.
Ἔγκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκρινόμενος (κριθεὶς ἄξιος ἐπμ.) ἐκλεκτὸς, ἄριστος. (συγχ. τῷ Ἐγκριτος).
Ἐγ·κροαίνω, Μ. ανῶ. (μτφρ. ἀπὸ τῶν ἵππων) Ἐκτείνομαι (Ἐνδιατρίβω εὐχαρίστως) εἴς ὅ ἡγησίν τινα; (μὲ δοτ.).
Ἐγ·κροτέω·ῶ, Μ. ήσω. (χ. πτ.) Κτυπῶ τινα (Καταιβάζω γρονθιαῖς) μὲ πρόθεσιν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = τῷ
Ἐγ·κρούω, Μ. κρούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶν ἐμπήγω τι εἰς. 2) (χ. πτ.) κτυπῶ μὲ ῥυθμὸν τοὺς πόδας μου κατὰ τῆς χορεύων καὶ ἀκολουθῶ τὸν χρόνον τοῦ τραγῳδίου.
Ἐγ·κρύβω, Μ. κρύψω, = Ἐγκρύπτω.
Ἔγκρυμμα (τὸ), (μτγν.) = Ἔνεδρα.
Ἐγ·κρυπτάζω καὶ (μσν.·-αμαι, Μ. άσω, -ασμαι, = Ἐγκρυφιάζω.
Ἔγκρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ κεκρυμμένος μέσα εἴς τι. ‖. (οὐσ.) = Ἐγκρυφίας.
Ἐγ·κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω (Σκεπάζω, Παρχγόνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, π. χ. « Δαλὸν σποδιᾷ, » Ὁδ. Ε.
Ἐγ·κρυφιάζω, Μ. άσω (σπν. μτβτ.) Κρύπτω (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. Κρύπτομαι) μέσα εἰς, πράττω τι κρυφίως ἐμφωλεύω.
Ἐγκρυφίας [ἐγκρύπτω], ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψωμένος εἰς τὴν χώβολην, σχετικὸ πηττα, μπογάτσα.
Ἐγκρύφιος καὶ
Ἔγκρυφος (ὁ, ἡ), Π. κρυμμένος μέσα εἰς κρυφὸς.
Ἐγ·κρύφω, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκρύβω.
Ἐγκρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρύπτειν, κρύψιμον, παράχωμα.
Ἐγ·κτάομαι·ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ ἢ Ἐγω (Ὁρίζω τι ὡς) ἔγκτημα (ἴδε τὴν λέξιν). « Εἰ ἡ πόλις διδοίη (τὰ ἔρημα οἰκόπεδα) οἰκοδομησαμένοις ἐγκεκτῆσθαι, » Ξεν.
Ἐγ·κτερίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) Θυσιάζω εἰς τὸν τάφον ἀποθανόντος, τοῦ κάμνω τὰ νενομισμένα.
Ἔγκτημα (τὸ), [ἐγκτάομαι]. κτῆμα ἀνώτερον τὸ ὁπ. ἔχει τις ἐπάνω εἰς ξένην γῆν, (Τουρκ.) γεζίκι.
Ἔγκτησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἔγκτημα (παρδλ. Ἐπεργασία).
Ἐγκτητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔγκτημα. ‖. (οὐσ.) Ἐγκτητικὸν (τὸ), (ἀνώμ. νόμος), τὸ πληρονόμενον εἰς τὸν διοικητὴν τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὸ ἔγκτημα, (κοιν.) τοπιάτσικον, (Τουρκ.) γερ κισρασί, ἐτζαρές.
Ἔγκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ (κυρ. ὡς ἔγκτημα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἐγκτίζω, Μ. κτίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτίζω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.
Ἐγκυβερνάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. -κυβερνῶ (Ἐπικρατῶ, Κάμνω ὅ,τι θέλω) μέσα εἰς. » Ἄνεμος ἰσχυρὸς ἐγκυβερνᾷ, « Ἀρστ., Ἐνσκήπτῃ, Ἐμβομβῇ.
Ἐγκυβιατάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταὶ) μέσα εἰς, (μτφρ.) ριψοκινδυνεύω.
Ἐγκύβιστος (ὁ, ἡ). κυρτὸς, γυρτὸς, προνευικὸς.
Ἐγκυδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἔνδοξος.
Ἐγκύησις, εως (ἡ), = Ἔγκυσις.
Ἐγκυκάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνακατεύω τι μέσα εἰς.
Ἐγκυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ (νὰ κυκλοφορῇ, τὸ περιστρέφω) μέσα εἰς. » Τὰ ἄρθρα, ἐν οἷσι αἱ ἐμβολαὶ τῶν κινουμένων ὀχέων ἐγκυκλέονται, « Ἱππκρ., (συγχ. τῷ Ἐκκυκλέω), (ὅθεν
†Ἐγκύκληθρον καὶ
†Ἐγκύκλημα (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκύκλημα. 2) τὸ κυκλοειδῶς (περιοδικῶς, ἐτησίως) γινόμενον. » Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, « Ἀρστ.
Ἐγκύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐντὸς τινος κυκλοφορία (περιστροφή). (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκύκλησις).
Ἐγκυκλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ Ἐγκυκλῶν (διατρέφων) τι. » Τῆς ἀληθείας—, « Ἐπφρ.
Ἐγκύκλιος, α ή ος, ον. Κυκλοειδὴς, σφαιροειδὴς, στρογγύλας. » Χορὸς (« Φορὰ, « Δίνη κτλ.)—, « Αἰσχ., Ἀρστ., Πλ. (ἢ ἐπίρ.) » Ἐγκύκλια δινεῖντο, « Ὀρφ. 2) (συνηθέστ.) ὁ περιστρεφόμενος (κυκλοφορῶν) καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἤρχισε νὰ κινῆται· (κοιν.) γινόμενος μὲ τὴν ἁράδα· περιοδικὸς· ἐτήσιος. (ἐπιμ.) συνηθισμένος, κοινὸς. » Οἱ τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας λειτουργοῦντες, « Δημ. » Τῶν ἴσων καὶ ἐγκυκλίων δαπανῶν, « Δ. Κάρ. » Ἐκεῖνα γὰρ ἤθη . . ὥσπερ ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεώς ἐστι, « Πλ. » Ἐγκύκλιον γὰρ δὴ τοῦτο καὶ ἐν ζῆσι ἦν ἤδη τῇ πόλει, « Δ. Ἀλ. » Ἓν ἦν τοῦτο τῶν ἐγκυκλίων, ταφὰς ποιεῖσθαι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, « Ἰσκρ. » Ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν ἐκδοτὴν γιγνομένοις, « αὐτ. » Κεραυνῶν καὶ τυφώνων ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, « Ἀρστ. « Ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, « Σδ. (συχνότ.). » Ἐγκύκλιος παιδεία, καὶ » Ἐγκύκλια (τὰ ἑξῆς. Κοινὰ καὶ Ἔξω) μαθήματα, « Δξ., ἡ πειρὰ (τὸ ὅλον) τῶν μαθημάτων ὅσα, συνεχόμενα τρόπον τιὰ πρὸς ἄλληλα ἢ ἀλλήλοις ἀκόμενα εἰς τὰ καινὰ σχολεῖα, συνεκρότουν τὴν σπουδὴν ἑκάστου ἐλευθερίως ἐκπαιδευομένου. » Ἐγκύκλια διανοήματα, « Ἀρστ., τὰ συνηθισμένα (καθημερινὰ), τὰ ὁπ. ἔπρεπεν ἐπιμ. νὰ γνωρίζῃ κάθε ὑπηρέτης. || (οὐσ.) » Ἐγκύκλιον, « Ἐπιγρφ., τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα (αἱ πρόσοδοι) τοῦ κράτους. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔγκυκλον.
Ἐγκυκλίως, ἐπίρ. Κυκλοειδῶς, ἐν εἴδει κύκλου.
Ἔγκυκλον (τό), ἴδε Ἔγκυκλος.
†Ἐγκυκλοπαιδεία (ἡ), μτγν. ἀδκμ. ἡμάλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκύκλιος παιδεία.
†Ἐγκυκλοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις μὲ τὴν ἁράδα (καθήμενος μὲ ἄλλους εἰς τὸ τραπέζι).
Ἔγκυκλος (ὁ, ἡ), = Ἐγκύκλιος, κυκλοειδὴς, στρογγύλος. » Πλακοῦς—, « Δθ. » Πέτρα—, « Ἐπγρ., ἡ μυλοπέτρα. || (οὐσ.) » Ἔγκυκλον (τό), (ἑνν. ἱμάτιον), φόρεμα γυναικεῖον, πουκαμίσα ἢ ἱμιεφούστανον (μὲ ποδόγυρον).
Ἐγκυκλόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Περικλείω εἰς (ἢ ὡς εἰς) κύκλον, περικυκλόνω. » Φωνῇ μὲ τις ἐγκεκύκλωται, « Ἀρστ. » Ἁπάσαν ὅσην ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη, « Στρβ. 2) περιστρέφω, γυρίζω. » Ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμόν, « Ἀρστ. 3) περιστρέφομαι, περιφέρομαι, κυκλοφορῶ, τριγυρίζω. » Βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν (ὁ Ἡρακλῆς), « Διόδ., νὰ περιπλεύσῃ, νὰ κάμῃ τὸν γῦρόν της.
Ἐγκύκλωμα (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκύκλημα.
Ἐγκύκλωσις, εως (ἡ). περικύκλωσις. 2) περιστροφὴ· γῦρος.
†Ἐγκυλίδωτὸς (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγκυλιδωτός.
Ἐγκυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκυλίω, (ὅθεν
Ἐγκυλίνδησις, εως (ἡ). τὸ νὰ κυλίηται τις μέσα εἰς.
Ἐγκύλισμα (τὸ). ὁ τόπος μέσα εἰς τὸν ὁπ. κυλίεταί τις, κυλίστρα. 2) (ναυτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκοίλιον ἢ Χέλυσμα.
Ἐγκυλίω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κυλίω τι (καὶ μσ. Κυλίομαι) μέσα εἰς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ μτφρ.).
Ἐγκυμαίνω, Μ. ανῶ, καὶ
Ἐγκυματίζομαι, Μ. ισομαι, καὶ
Ἐγκυματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι (ῡ). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κυματίζω (καὶ μτφρ.) Κυμαίνομαι (Παραδέρνω) μέσα εἰς.
Ἐγκυμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἔγκυμων (ἔγκυος). Κυοφορῶ.
Ἐγκυμόνησις, εως (ἡ), = Κυοφορία, ἐγγαστρία.
Ἔγκυμων, ονος καὶ
Ἔγκυος, ου (ὁ, ἡ). Ἐγγαστρωμένος, (μτφρ. μὲ γεν.) πλήρης, γεμάτος. » Πυρὸς ἔγκυος πέτρα, « Ἐπγ., ἡ τσακμακόπετρα.
Ἐγκύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω μέσα εἰς· σκύπτω νὰ ἰδῶ. (συνεκδ.) βαθύνω εἰς τὸ νόημα (συγγράμματος κτλ.). (παρδλ. Ἐπικύπτω).
Ἐγκυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρω (ἀόρ. ἀ. Ἐνέκυρσα ἢ Ἐνέκυρσα καὶ δ'. Ἐνέκυρον), = Ἐντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ· εὑρίσκω. (πρτ.) ἐμπροσπίπτω. (μὲ δοτ.) » Ἐγκύρσας ἄτησιν, « Πσ. (ἢ αἰτ.) » Ἅδαν ἐγκυρσαντες ἀλάμπετον, « Ἐπγρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἦν δέ τι δεινὸν ἐγκύρσῃ, « Θγν., ἂν συμβῇ, ἂν ἀκολουθήσῃ, (ὅθεν
Ἐγκύρησις καὶ Ἔγκυρσις, εως (ἡ), = Συγκυρία, συνάντησις, αὐμπτωσις, προσβολή.
Ἐγκύρτιον (τὸ). τὸ ἐντὸς (διάφραγμα) τοῦ κύρτου.
Ἔγκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτὸς, ὑπόκυρτος.
Ἐγκύρτωσις, εως (ἡ). κύρτωσις (λύγισμα) πρὸς τὰ ἔνδον.
Ἔγκυσις, εως (ἡ), = Ἐγκυμόνησις, κυοφορία.
Ἐγκυσίχωλος (ὁ, ἡ), [ἑνν. κύσος, χωλὸς]. ξεγοφιασμένος.
Ἐγκυτί, ἐπίρ. Π. = Ἐν χρῷ [ἴδε Χρώς], ἴσια μὲ τὸ σῶμα (κυτὸς = σκύτος), σφιχτὰ.
Ἐγκυώω, Μ. κύσω. Εἶμαι ἔγκυος, (Ἀρστ. Ζ. ή, 26).
Ἐγκωλῶ, Μ. ώσω. Ἐμποδίζω (βάλλων τι μέσα ἢ ἀνάμεσα), « Φραχθήσεται καὶ ἐγκωλωθήσεται, « Γρφ. (συγχ. τῷ Ἐγκολλάω).
Ἐγκωμιάζω, Μ. άσω ᾰ (ᾰῤῥ.) ἀσομαι (ἀόρ. Ἐνεκωμίασα, πρκ. Ἐγκεκωμίακα κτλ.). Ἐπαινῶ, ἐκθειάζω.
Ἐγκωμιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐγκωμιάζων τινὰ, ἐπαινέτης.
Ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ ἐγκωμιάζειν.
Ἐγκωμιαστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐγκωμίου.
Ἐγκωμιαστὸς, ἡ, όν. Ἄξιος ἐγκωμίων, ἐπαινητός.
Ἐγκωμιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ἐγκώμια.
Ἐγκωμιολογικὸς, ἡ, όν. Συνθεμένος ἐν εἴδει ἐγκωμίου, ἐγκωμιαστικός.
Ἐγκώμιον (τὸ). Ὕμνος ἢ λόγος ἐπαινετικὸς, (ἐν γέν.) ἔπαινος, (κυρ. ὅλ οὐδ. τοῦ
Ἐγκώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κώμῳ (χορῷ, συμποσίῳ, πανηγύρει κτλ.) γινόμενος ἢ ᾄδόμενος, (ὅθεν) Π. = Ἐγκωμιαστικὸς. » Ὕμνος—, « Πίνδ. 2) ὁ ἐντὸς τῆς (ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς) κώμης, Ἐγχώριος.
Ἔγκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, ἐφοδιασμένος μὲ) κωπία. || (οὐσ.) Ἔγκωπον (τό), ἡ κουπαστὴ τοῦ πλοίου.
Ἔγμεν, Δ. ἀντὶ Ἴχμεν, Π. = Ἔχειν.
Ἔγνωκα, πρκ. καὶ
Ἔγνων, ως, ω, ἀόρ. β'. τοῦ Γιγνώσκω.
Ἐγ-ξέω, Μ. ξέσω, = Ἐγχαράσσω.
Ἐγ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι μέσα εἰς.
Ἔγξιφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ (ὡπλισμένος μὲ) ξίφος. » Ὄχος—, « Θεόδ. Ἀκρ. Α', ἅρμα δρεπανηφόρον.
Ἔγξυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατασκευασμένος ἀπὸ) ξύλον.
Ἐγ-ὸω, Μ. ὄσω, = Ἐγκνήθω.
Ἐγκεκυδιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων κυδοιμὸν (θόρυβον, βοὴν πολεμικήν).
Ἐγερμάχας (ὁ), καὶ
Ἐγερμαχὴτης (ὁ), Π. = Ἐγερσιμάχης.
Ἐγερίμαυος (ὁ, ἡ), Π. Ἐγερσιμάχης.
Ἔγερσο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐγέρθητι, β'. προτ. πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀορ. τῆς πρς. καὶ
Ἐγερσίκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (πάρακινῶν εἰς) κῶμον, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου)
Ἐγρήγορα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ
Ἐγρηγορέω-ῶ [ἐγείρω], Μ. ήσω. Εἶμαι ἔξυπνος (κυρ. καὶ μτφρ.). » Καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει, « Ξεν. (μενμ.) » Τὰ πῦρ ἐγρήγορε καὶ ζῇ, « Ἀρστ.
Ἐγρήγορθα, Π. ἀντὶ Ἐγρήγορα.
Ἐγρηγόρησις, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρήγορσις.
Ἐγρηγορικὸς, ἡ, όν. Ἀγρυπνος, ἔξυπνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) ὁ γινόμενος (ἡ δυνάμενος νὰ γένῃ μόνον) ἐν καιρῷ ἐγρηγόρσεως.
Ἐγρηγορότως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀγρύπνως. (μτφρ.) μὲ προσοχήν· ἐν καιρῷ ἐγρηγόρσεως.
Ἐγρηγορῶν, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἐγρηγορῶν, μτχ. τοῦ Ἐγρηγορέω.
Ἐγρηγόρσιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἐγρήγορσιν (ὁ ἀτηρῶν ἄγρυπνον).
Ἐγρήγορσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις ἐγρηγορῶς (ἄγρυπνος, ἐξύπνος, πρυτεκτικός). « Περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, « Ἀρστ.
Ἐγρηγορτί. ἐπίρ. Π. καὶ
Ἐγρηγορώς, ἐπίρ. = Ἐγρηγορότως, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγρηγορῶς, ὕτος).
Ἔγρῃ, Π. ἀντὶ Ἐγερθῇς, β'. πρσ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγείρω.
Ἐγρήσαω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐγρήγορα, εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ.
Ἐγχαίνω, Μ. χανῶ. (μὲ δοτ.) Χάσκω βλέπων (ἢ ἐπιθυμῶν' τι, τὸ κυτάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα. (συνκδχ.) περιγελῶ τινα κατὰ πρόσωπον, ἐμπαίζω.
Ἐγχαλάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Χαλαρόνω (Ξετεντόνω, [ἐπμ.] Μαλακόνω) τι ἔσωθεν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) καταιβάζω τι μέσα εἰς.
Ἐγχαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου· δένω τι ὡς ἂν μὲ χαλινάρι. (μτφρ.) κρατῶ εἰς ὑποταγήν.
Ἐ..χαλκεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγχαράττω τι εἰς ἢ ὡς εἰς (Προσκαλῶ μὲ) χαλκόν· (τρπ.) ἐντυπόνω.
Ἔγχαλκος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ ἔχων ἔνδοθεν) χαλκόν, (συνκδχ.) πλούσιος.
Ἐγχανδὴς [ἐγχαίνω], ές (ὁ, ἡ), Π. χωρητικὸς (εὐρύχωρος) ἔσωθεν, πλατύς, φαρδύς. (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐχανδής).
Ἐγχαραγὴ (ἡ), = Ἐγχάραξις, χαραγματιά.
Ἐγχάραγμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐγκεχαραγμένον (σκαλισμένον) πθενά, χαραγματιά, σχισμάδα· σημάδι, (τρπ.) ἐντύπωσις.
Ἐγχαρακτέον, θετ. τοῦ Ἐγχαράσσω.
Ἐγχάραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχαράττειν, σημάδευμα, σκάλισμα (εἰς πέτραν κτλ.), (ἰατρ.) χάραγμα μὲ τὸ ξυράφι.
Ἐγχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σκαλίζω (Σημαδεύω) τι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., (ἰατρ.) χαράζω μὲ τὸ ξυράφι, (τρπ.) ἐντυπόνω.
Ἐγχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω χάριν, χαρίζω, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐν χαρίζομαι).
Ἐγ.χάσκω (παρτ. Ἐνέχασκον καὶ πλέον οὗ).=Ἐγχαίνω.
Ἐγ.χέζω, Μ. χέσω. (μὲ δοτ.) Χέζω μέσα εἰς. (ὁ μσ. πρκ.) « Ἐγκέχοδα, « Ἀρχφ., χἀιθηκα (ἐπάνω μου ἀπὸ τὸν φόβον μου).
Ἐγχείρομος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, βριέμω]. ὁ κάμνων μέγαν κρότον μὲ τὸ κοντάρι του, φοβερὸς πολεμιστής.
Ἐγχείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔγχος, κοντάρι.
Ἔγχειῃ Π. ἀντὶ Ἐγχέῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγχέω.
Ἐγχειρεκέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥίπτων (μεταχειριζόμενος) τὸν κεραυνὸν ὡς ἂν κοντάρι (ἔγχος).
Ἐγχειμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμάζω) μέσα εἰς ἢ πουθενά. 2) (πθ.) δοκιμάζω (περιπίπτω εἰς, βασανίζομαι ἀπὸ) χειμῶνα (φουρτοῦναν).
Ἐγχείμαργος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, μάργος]. μανιώδης (ὁρμητικὸς) πολεμιστής.
Ἐγχειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιχειρίζομαι (Ἀρχίζω, Βάλλω χέρι εἰς) ἔργον τι, (κοιν.) καταπιάνομαι, καταχέρνω, (παρβλ. Ἐγχειρίζω).
Ἐγχείρημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρίζεται τις νὰ πράξῃ, ἐπιχείρησις· (ῥτρ.) ἐπιχείρημα.
Ἐγχειρηματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπιχείρημα, (παρβλ. Ἐγχειρητικός).
Ἐγχείρησις, εως (ἡ). τὸ ἐγχειρεῖν, ἐπιχείρησις (ἔναρξις) ἔργου.
Ἐγχειρητής, οῦ (ὁ), (μὲ γεν.) ὁ ἐγχειρῶν εἰς (ἐπιχειριζόμενος) τι.
Ἐγχειρητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐγχειρεῖν, πρόθυμος, τολμηρός. « Ποιεῖ ἃ μὲν νεότας ἐγχειρητικώς, τὰ δὲ γῆρας περυσατικῶς, « Στῦ.
Ἐγχειρίς (ἡ), = Ἐγχείρησις.
Ἐγχειρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ κρατούμενος εἰς τὸ χέρι, πράγερος. ‖. (οὐσ.) Ἐγχειρίδιον (τό). ἡ λαβή (τὸ πάσιμον) τοῦ σπαθιοῦ, τοῦ κωπιοῦ κτλ. 2) = Ξιφίδιον, (Ἰταλ.) στιλέτο, (κοιν.) λάζος. 3) σύγγραμμα (βιβλίον) σύντομον καὶ (ἐπιμ.) πρόχειρον.
Ἐγχειριδότος (ὁ, ἡ), = Ἐγχειρίθετος.
Ἐγχειρίζω, Μ. ίσω. Δίδω τι εἴς τινα (κυρ. τοῦ τὸ δίδω εἰς τὸ χέρι), παραδίδω, (συνκδχ.) ἐμπιστεύομαι. ‖ (μσ.) ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. κρατῶ. ἐπιχειρίζομαι, (παρβλ. Ἐγχειρέω).
Ἐγχειρίθετος (ὁ, ἡ). ὁ τεθεὶς (παραδοθεὶς) εἰς χεῖράς τινος.
Ἐγχείριον (τό), μτγν., μανδύλι ἢ πετσέτα. « Ἐγχ. ἔχειν ἐπὶ τῆς ζώνης, « Ἑρμ.
Ἐγχείρισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐγχειρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχειρίζειν, ἢ εἰς χεῖρας παράδοσις.
Ἐγχειριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐγχειρίζων ἢ ἐπιχειριζόμενός τι· Ἐγχειρητικός.
Ἐγχειρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Χειρογάστωρ, τρεφόμενος μὲ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του.
Ἐγχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειροτονῶ (Ἐκλέγω) τινα μεταξὺ ἄλλων.
Ἐγχειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐργαζόμενος μὲ τὰς χεῖράς μου βάλλω τι μέσα εἰς.
Ἐγχέλειον (τό), = Ἐγχέλιον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ.
Ἐγχέλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔγχελυ, χελύσιος.
Ἐγχελεών, ῶνος (ὁ). τόπος (βιβάρι) ὅπου φυλάττοντας (ἐγ)χέλια.
Ἐγχέλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἔγχελυς, χελάκι.
Ἐγχελόδιον ἢ Ἐγχέλυον (τό), = Ἐγχέλιον.
Ἐγχελυ(λε)οτρόφος, ου (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (φυλάττων εἰς ἐγχελεῶνας) χέλια.
Ἔγχελυς [ἐν, ἔχω ἢ χέω, ἰλύς], υος καὶ εως (ἡ καὶ σπν. ὁ). τὸ γνωστὸν ὑψάρ., χέλι.
Ἐγχελυωπὰς (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ὄψιν (μορφὴν) χελιοῦ (γυῶ) χελεμουτσούνος.
Ἐγχεσίμαργος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγχείμαργος.
Ἐγχεσίμωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, μόρος ἢ ὥρα]. ἔμπειρος (ἐπιτήδειος, γυμνασμένος) εἰς τὸ κοντάρι, (ἐπμ.) πολεμικὸς, (παρβλ. Ἰόμωρος). 2) (κωμ.) = Ἐγχεμάργος, μωρός.
Ἐγχεσίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν πάντοτε τὸ ἔγχος εἰς τὸ χέρι, φιλοπόλεμος.
Ἐγχέσπαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλλων (κραδαίνων, κουνῶν) τὸ ἔγχος, ἐπιτήδειος πολεμιστής.
Ἐγχεστόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν ὡπλισμένος μὲ) ἔγχος.
Ἐγχέω-ῶ, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐνέγκα, πθ. πρκ. Ἐγκέχυμαι κτλ.), (μὲ δοτ.) Χύνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· γεμίζω τὸ ποτήρι, κερνῶ· ποτίζω. « Ὁ πατὴς ἐγκέασε μοι τὴν μεγάλην φιάλην, « Ξεν. « Μὴ τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος, « Ἡλ. (καὶ μσ.) « ἠᾷτ' ἐγχέεμαι κλίνας, « Ἀρχφ. (καὶ πθ.) « Ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ (τῆς κλεψύδρας) τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις, « Λίσχ.
Ἐγχήρης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁρματωμένος ἢ ὅμοιος μὲ) ἔγχος.
Ἐγχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. γήϊνος· πήλινος.
Ἐγχλαινόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐνδύω (ῳρ. μὲ χλαῖναν).
Ἐγ.χλὶω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) = Ἐντρυφῶ.
Ἐγχλοάω-ῶ, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) πρασινίζω, εἶμαι.
Ἔγχλοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔγχλωρος.
Ἐγ.χλωρίζω, Μ. ίσω, = Ἐγχλοάω, εἶμαι.
Ἔγχλωρος (ὁ, ἡ). πράσινος, πρασινοπὸς ἢ κιτρινωπός· (συνκδχ.) χλωρὸς, χλωρούσικος, τρυφερός.
Ἔγχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένους μὲ) γνοῦδι.
Ἐγ.χονδρίζω, Μ ίσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) μὲ (ἢ Βάλλω κατάπλασμα μὲ) χόνδρον.
Ἔγχονδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων χόνδρους. « Λίθιάνος—, « Δτκρ.
Ἔγχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χορδάς. « Λύρα —, « Πλδ.
Ἐγχορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Χορεύω μέσα (καὶ μτφρ. Ἐντρυφῶ) εἰς.
Ἐγχόρτιος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγχώρτιος.
Ἔγχος [ξυγγ. τῷ ἄγγος], εος-ους (τό), Π. (ἐν γέν.) ὅπλον, (κυρ. δὲ) κοντάρι, (μτγν.) σπαθί. « Πτερωτὸν—, « Εὐρ., τὸ βέλος.
Ἔγχουσα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄγχουσα, φίλφυτ. (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς) κοκκινάδι.
Ἐγχουσίζω, Μ. ίσω. Χρωματίζω μὲ ἄγχουσαν, (μτ.) βάλλω κοκκινάδι.
Ἐγ.χραίνω. Μ. ανῶ. Μολύνω τι μέ.
Ἐγχραύω ἢ Ἐγχράω, Μ. αύσω (ἀόρ. ἐγχραυον), = Ἐγχρίπτω.
Ἐγ.χρεμετίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Κλιμακτρῶ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.
Ἔγχριμμα (τό). πεύσμα, φλέγμα, χόχλον. (μτφρ.) μοῦφή, ἔγκλημα. (οἱ τῶν Πλ. ἄλλως διορθ. Ἔγχριμμα). [ἔκ τοῦ
Ἐγχρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχω ἢ φτύνω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ξεροκαλιάζομαι.
Ἐγχρίζω, Μ. χρίσω. Χρειάζομαι, Χρειάζω. « Ἠγόραζον τὰ ἐγχρίζοντα, « Δη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔγχριμμα (τὸ). κτύπημα, κέντημα· σύγκρουσις, προσβολή, [ἐκ τοῦ
Ἐγχρίπτω, Μ. χρίμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.)
Ἐγχρίζω (Πληγιαίζω) τι (κυρ. μὲ ὁρμὴν) εἰς ἄλλο· κτυπῶ, προσβάλλω, πειρατρίβω· συγκρούω· (ἁμτθ. ἡ ἑλλ. καὶ μα.) πληγιάζω ζρυμόνομαι· ἐμπίπτω, προακρούω· ἀπαντῶ· συγκρούομαι. »Νωλεμὲς ἐγχρίπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,« Ἰλ. Ρ. « Τοὺς δράκοντάς φασι, φάρμακα βεβρωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἐγχρίψαιντο τῶν ἰόν, « Θμς. (παρβλ. Ἔγχριο). (καὶ παθ.) « Ἔσαν δὲ (αὐτοῖς) πρὸς τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχριμένοι (πόλεμοι), « Ἡρ.
Ἔγχρίμψις, ἑως (ἡ), τὸ συμ. τοῦ προηγ., δάγκαμα, κέντημα κτλ.
Ἐγχρίσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχρίειν, ἔλειψις. 2) δόγκωμα, (ὅπως ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγχρίμψις).
Ἔγχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔγχρισιν, ἀλοιφή.
Ἐγχριστος (ὁ, ἡ) . ὁν ὅπ. δύναται τις νὰ μετχειρισθῇ ὡς Ἔγχρισμα, [ἐκ τοῦ
Ἐγχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (ἀλείφω) τι εἰς τρόπον ὥμως ὥστε τὸ Ἔγχρισμα νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ ἐντὸς, (ὅθεν ἐπὶ σκορπ. μελισσ. κτλ.) κεντῶ ἢ βασανίζω, (παρβλ. Ἐγχρίμπτω).
Ἐγχρονίζω, Μ. ἰσω. Διαμένω (Ἐνδιατρίβω) πολὺν καιρὸν πουθενὰ, χρονοτριβῶ· ἐκτοπορῶ.
Ἐγχρονισμὸς (ὁ). τὸ ἐγχρονίζειν (μένειν πουθενὰ πολὺν καιρὸν), χρονοτριβή.
Ἔγχρονος (ὁ, ἡ), (ἐκ ἐπῤ.) -χρόνως, Πρόσκαιρος (ἀντιθ. τῷ Ἄχρονος). 2) ὁ ἐντὸς τοῦ (ὡρισμένου) χρόνου, ἐμπρόθεσμος, ἢ 3) νεαρὸς, ἔγκαιρος.
Ἔγχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων χρυσόν.
Ἐγχρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω.
Ἐγχρώννυμι, Μ. χρώσω. Ἀλείφω (Χρωματίζω) τι εἰς τρόπον ὥστε ἡ βαφὴ νὰ εἰσχυθῇ (νὰ εἰσδυσῃ), (μτφορ.) ἐντυπώνω.
Ἐγχυλίζω, Μ. ἰσω. Μεταβάλλω τι εἰς χυλὸν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀ.τι Ἐκχυλίζω) πατρώνω τὸν χυλόν.
Ἔγχύλισμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν (ὁ χυλὸς) ὅπερ ἐξήγαγεν ἀπό τινος.
Ἔγχυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ύλως, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων (περιέχων) χυλὸν ἢ μὴ στερηθεὶς ἀκόμη τὸν χυλὸν του (μὴ ξηρανθείς), (παρβλ. Ἔγχυμος).
Ἐγχύλωσις, εως (ἡ). ἡ διάδοσις τῶν (θρεπτικῶν) χυλῶν εἰς τὸ σῶμα διὰ τῆς κυκλοφορίας, (παρβλ. Ἐγχύμωσις).
Ἔγχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται μέσα εἰς, (κυρ. δὲ) ἰατρικὸν τὸ ὁπ. ἐγχέεται εἰς κάποιον μέλος (π. χ. εἰς τὸ αὐτὶ) ἢ ζεματίζεται (καθὼς τὸ τσάϊ) ἵνα ἐβγῇ ἡ ὀδμὴ του, (Ἰταλ.) ἐνφουζιόνε.
Ἐγχυματίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω χόρτον τι (ἢ Μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπεῖαν τινὸς) ἔγχυμα.
Ἐγχυματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχυματίζειν.
Ἐγχυματιστὸς, ἡ, ὁν. Ὁ γινόμενος ἢ δυνάμενος νὰ γένῃ (νὰ χρησιμεύσῃ ὡς) ἔγχυμα.
Ἔγχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων χυμὸν (οὐσίαν, γεῦσιν), (ἐπμ.) ζουμερὸς, νόστιμος, (παρβλ. Ἔγχυλος).
Ἐγχύμωμα (τὸ) καὶ
Ἐγχύμωσις, εως (ἡ). ἡ διάδοσις τῶν χυμῶν εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος διὰ τῆς κυκλοφορίας, (παρβλ. Ἐγχύλωσις).
Ἐγχυμόω, μτγν. ἀντὶ Ἐγχέω.
Ἐγχυμάζω(ριάζω), Μ. άσω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνεχυμάζω.
Ἔγχυσις, εως(ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχέειν, χύσιμον μέσα· κένωσμα.
Ἐγχυτέαν, θεπ. τοῦ Ἐγχέω.
Ἔγχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χυθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ χυθῇ μέσα εἰς (νὰ γένῃ ἔγχυμα). ||. »Ἠλακάτῃ—,« Ἀθ., χυτὸς εἰς καλοῦπι ἢ βρασμένος εἰς λάδι ἢ βούτυρον (καθὼς οἱ λουκουμάδες).
Ἐγχυτρίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι μέσα εἰς χύτραν (καθὼς τὰ ἐκτυπίμενα ἢ ἐξαμβλούμενα, νόθα τε καὶ μὴ, βρέφη), (ἰατρικ.) κάμνω ἄφαντον.
Ἐγχυτρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχυτρίζειν.
Ἐγχυτρίστρια (ἡ). (γυνὴ) ἡ ἐκθέτουσα ἢ βάπτουσα (εἰς χύτραν) τὰ νόθα καὶ ἀποβολιμαῖα βρέφη, ἢ 2) ἡ συνάζουσα εἰς χύτραν τὰ κόκκαλα τοῦ κεκαυμένου νεκροῦ.
(Ἐγχύω), ἀχρ. θεματ. (πρὸς παραγ. χρόνων τινῶν) τοῦ Ἐγχέω.
Ἔγχωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γύνεται μέσα (κυρ. δὲ χῶμα) πρὸς γέμισμα λιμνῆς κτλ., μόλος, [ἐκ τοῦ
Ἐγχώννυμι καὶ (σπν.) Ἐγχωννύω, Μ. χώσω. Γεμίζω (λάκκον, λίμνην κτλ.) μὲ χῶμα. « Χρόνῳ γε μὴν φανὲν ὁλισχερῶς ἐγχωσθήσεσθαι τήν τε Μαιῶτιν καὶ τὸν Πόντον, « Πλθ.
Ἐγχωρέω-ῶ, Μ. ήσω, =Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω, δίδω καιρὸν (ἄδειαν), ἀφίνω. »Ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι, « Δσ., (ὅθεν 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρόπ.) εἶνε δυνατὸν (πιθανὸν, ἐνδεχόμενον, ἐπιτρεπόμενον, εὔλογον), ἢ εἶνε καιρὸς (εὐκαιρία). « Οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῷ, « Ξεν. « Οἷς τ' ἐγχωρεῖ ἐβρισταῖς εἶναι καὶ οἷς οὐ προσήκει, « Δσ. Ἐγχωρεῖ γὰρ αὐτοὺς ἔνδον ὄντας καὶ ὑπεναντίον τι πράξαι, « Αἰν. Τακτ. « Μηδὲν ἐπείγου, ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ, « Πλάτ. « Περὶ τούτου καὶ ὕστερον ἐγχωρήσει εἰπεῖν, « Ἰσ. « Γράψαι νῦν περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ, « Γαλ. »Γράφε ὁσάκις ἂν ἐγχωρεῖ,« Συν. « Ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ Ἐπιριάμην, « Φρύνιχ., ἔχει τὸν τόπον του, ἁρμόζει.
†Ἐγχώρηγος (ὁ, ἡ), (Βυζ.). (κυρ. λίθος πρὸς οἰκοδομὴν) ἐρεθεὶς ἐντὸς τοῦ τόπου (τῆς χώρας) ἕτοιμος, (παρβλ. Δυγάς). ||. (οὐσ.) τὸ ἐκ τοιούτων λίθων καὶ ἀσβέστου κτίσιμον ἢ κτίριον, (ὅθεν ||. κοιν.) τὸ χωρίγι.
Ἔγχωριος, α, ον, (καὶ ἐπίῤ.)-χωρίως. Ὁ κατοικῶν ἢ γενόμενος ἐντὸς τῆς χώρας, ἐντόπιος. »Τὰ πνεύματ' ἄττ' ἂν εἴῃ τοῖς ψυχροῖς τῶν τόπων ἐγχώρια, « Θφρ. » Νόμοις ἐπισθαι τοῖσιν ἐγχωρίοις καλὸν, « Σοφ. (καὶ ἐπίῤ.) « Ἰσονομίᾳ ἐγχωρίοις τὸ ἐγχώριον εἰ θεσσαλοί, « Θκ.
Ἔγχωρος (ὁ, ἡ). Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐγχώριος.
Ἔγχωσις [ἔγχωννυμι], εως (ἡ). γέμισμα λάκκου (λίμνης κτλ.) μὲ χῶμα. « Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις καὶλάδων, « Στρβ.
Ἐγχωστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔγχωσιν.
Ἐγὼ (ἡ γεν. Ἐμοῦ καὶ [ἐγκλ.] Μου, ἡ δοτ. Ἐμοὶ καὶ Μοι, ἡ αἰτ. Ἐμὲ ἢ Μὲ· Δύϊκ. ἡ ὀν. καὶ αἰτ. Νῶϊ καὶ Νώ, ἡ γεν. καὶ δοτ. Νῶϊν καὶ Νῶν· πλθ. ἡ ὀν. Ἡμεῖς, Ἡμῶν, Ἡμῖν, Ἡμᾶς), ἀντυμ. Πρωτοτ. (Α'. πρσ.). « Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, οὐδὲ σύνθες, « Ἰλ. Δ. « Ἐγὼ μὲν αἶμαι,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) ἴσε Ἔγωγε. (καὶ μετὰ τοῦ Τοι) « Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, « αὐτ. (ἢ μετὰ τοῦ Δή) »Πέλασσε σὺν ἀκόντι τὸ τούτων αἴτιον· ἐγὼ δή φράσω, « Δημ. (καὶ ἐμφαντ. μετὰ τοῦ Αὐτὸς) « Ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, « Ὅδ. Φ. « Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμοί, « Καλλ. « Νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ, « Δκ. « Ὁμολογήθη νῶϊν, « Πλάτ.
Ἔγωγε, Δ. ἀντὶ
Ἔγωγε, Αττ. ἀντὶ Ἐγὼ, (ἢ Ἐλαττωτ.) « Ὡς ἔγωγε, « Ξεν., καθότι ἐγὼ (ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί), ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἐγὼ τοὐλάχιστον· (ἢ Βεβαιωτ. ἐνείδ. ἐπίῤ.) «Τὴν ὕαλον λέγεις;—"Εγωγε, « λέγφ., μάλιστα, ναίσκε, βεβαια, (ἴδε ἢ Ἔγων).
Ἐγῴδα, Αττ. ἀντὶ Ἐγὼ οἶδα.
Ἐγώλιος(ὁ), Π. ἀντὶ Αἰγώλιος.
Ἐγῶμαι, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἐγὼ οἶμαι.
Ἔγων, Δ. καὶ Ἔγιον, Αἰολ. ἀντὶ Ἐγὼ ἢ Ἔγωγε. « Ἐξαύλας, ὦ ματερ;—Ἔγων, ὦ τέκνα. «
Ἐγὼνα, Ἐγώνη, Δ. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἐγώ.
Ἐγώνγε, Δ. ἀντὶ Ἔγωγε.
Ἔδάην, Π. πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὀρς. τοῦ Διδάσκω.
Ἔδακον, ἀόρ. β'. τοῦ Δάκνω.
Ἐδάμην, Π. ἀντὶ Ἐδαμάσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Δαμάζω.
Ἐδανός [ἔδω] ἢ
Ἐδανός [ἤδομαι], ἡ, όν, Π. =Ἡδύς, νόστιμος, (ἐπμ.)=Ἡδύσμος, φαγώσιμος.
Ἔδαρ [ἔδω], ατος (τὸ), Π. (ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἔδαρ.=Ἔδεσμα, φαγητὸν· τροφή.
Ἔδαρθον, Π. ἀόρ. τοῦ Δαρθάνω.
Ἔδαρκον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Δέρκομαι.
Ἐδασάμην καὶ Π. Ἐδασσάμην, μα. ἀόρ. β'. τοῦ Δαίομαι.
Ἐδαφιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔδαφος. « Μαρμάρου—, « Τζ.
Ἐδαφίζω, Μ. ἰσω. Πατῶ (Στοιβάζω, Ἰσάζω) τὸ ἔδαφος. 2) (μτγν.) ῥίπτω κατὰ γῆς, κρημνίζω, κατεδαφίζω.
Ἔδαφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ἔδαφος (2).
Ἐδαφιστήριον (τὸ), τὸ ἐργαλ. (κοπανος) μὲ τὸ ὁποῖον ἐδαφίζουν τὰ ἀλώνια κτλ.
Ἐδαφίστης, ου (ὁ). ὁ τῷ ἐδάφους.
Ἔδαφος [ἕζομαι], ους-ους (τὸ), (ἢ γεν. πλθ. Ἐδάφων). ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ (στέκει, στηρίζεται) τι, πάτωμα (ἀσφαλτος). οἰκόπεδον. γῆ (ἀγροῦ κτλ.) πάτος (θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). 2) (μτφ.) κειμένη ἢ πρωτοτυπον (συγγράμματος).
Ἔδδεισα, Π. ἀντὶ Ἔδεισα, ἀόρ. τοῦ Δείδω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἕδεαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ (τοῦ ἀγρ.) Ἕδῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἕδομαι.

Ἑδέατρος (ὁ), [ἔσθιω]. ὁ ἐπισατὴς τῆς τραπέζης τοῦ Βασιλέως (κυρ. τῶν Περσ. ὁ αὐτὸς καὶ) Προγεύστης, (Γαλλ.) officier de la bouche, (παρβλ. Ἐλέατρος).

Ἐδέγμην, ἐδεξά, ἐδέκτο, ἐδέγμεθα, κτλ. Π. ἀντὶ Ἐδεδέγμην, ὑπερσ. ἡ Ἐδεξάμην, ἀόρ. τοῦ Δέχομαι.

Ἐδεδέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐβδέεντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ δέω (δένω).

Ἐδεδήειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Δαίω.

Ἐδεδίειν, ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἐδεδμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐδέδμηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ τοῦ Δέμω.

Ἐδεδοίκειν, ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἐδεήθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Δέομαι.

Ἐδέθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Δέω (δένω).

Ἐδέθλιον καὶ

Ἐδίθλιον (τὸ), Π. = Ἕδος, Ἕδαφος. (συνκδχ.) οἶκος.

Ἕδει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δέω (δένω) ἢ τοῦ (ἀπρσ.) Δεῖ.

Ἔδει, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἔδω.

Ἐδείδιμεν, Π. ἀντὶ Ἐδείδιεμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἕδειμα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Δέμω.

Ἔδειξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Δείκνυμι.

Ἔδεκτο, Π., ἴδε Ἐδέγμην.

Ἐδέμεναι, Δ. ἀντὶ Ἔδ ειν, ἀπαρ. τοῦ Ἔδω.

Ἔδες, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἔδεσκε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔδω.

Ἔδεσμα [ἔδω], ατος (τὸ). φαγεῖ, φαγητόν.

Ἐδεσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔδεσμα.

Ἐδεσματοθήκη (ὁ). τὰ μέρος ὅπου φυλάττονται (ἀποτίθενται) τὰ ἐδέσματα, κελλάρι.

Ἔδεστέον, θετ. τοῦ Ἔδω ἢ Ἐσθίω.

Ἐδεστής, οῦ (ὁ), (μὲ γεν.) ὁ τρώγων (ἐσθίων) τι

Ἐδεστός [ἔδω], ἡ, όν. Ὁ φαγωθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ φαγωθῇ, Ἐδώδιμος.

Ἐδῇ, Π. β. ἐν. πρσ, τοῦ Ἐδιοῦμαι, μέλλ. τοῦ Ἕξομαι.

Ἔδῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. καὶ

Ἐδήδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐδηδεσμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἐδήδεσμαι, πθ. καὶ

Ἐδήδοκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἐσθίω.

Ἐδήδομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδήδεσμαι.

Ἐδηδώς, Π. ἀντὶ Ἐδηδοκώς, πρκ. τοῦ Ἔδω.

Ἐδητύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐδωδή.

Ἕδμεναι, Π. ἀντὶ Ἔδειν, ἐσθίειν.

Ἐδνάζομαι, Μ. ἀσομαι, Π. = Ἐδνόω.

Ἔδνιος, α, ον, Π. ὁ χρησιμεύων (διδόμενος) ὡς ἔδνον. » Χιτὼν —, « Ἡσύχ., τὸ νυφιάτικον ἢ γαμβριάτικον φόρεμα.

Ἔδναν (τὸ), [ἔδνανδς ἡ ἦδω]. (κυρ. μόνον εἰς τὰ πλθ.) τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα ἔβλεπεν ὁ μνηστὴρ εἰς τὴν μνηστήν του ἢ εἰς τὸν πατέρα της πρὶν τοῦ γάμου· ἢ πρεγαμιαῖα δωρεά. 2) ὅσα ἔδοσαν οἱ φίλοι τῶν νεονύμφων. 3) (απν.) ἡ προῖκα ἢ τὸ (κοιν.) τράχωμα.

Ἐδναφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Προσφέρω) ἔδνα.

Ἐδνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (προσφέρων) εἰς νιὸς νεονύμφους ἔδνα.

Ἐδνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. δίδω (κυρ. εἰς τὴν θυγατέρα μου) ἔδνα, τὴν προικίζω, (συνκδχ.) ἀρραβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω. ‖. (μσ.) παίρνω γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι ἢ ἀρραβωνίζομαι.

Ἐδνωτής, οῦ (ὁ), Π. ὁ δίδων ἔδνα εἰς (προικίζων) τινα, προξενήτης.

Ἐδνωτὸς, ἡ, όν. Ἀρραβωνισμένος (δι' ἔδνων).

Ἐδοκεῦμες, Δ. ἀντὶ Ἐδοκοῦμεν.

Ἐδολιοῦσαν, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐδολίουν, παρατ. τοῦ Δολιόω, = Δολιεύομαι.

Ἔδομαι, μέλλ. τοῦ Ἐσθίω.

Ἔδον, Π. ἀντὶ Ἔδοσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Δίδωμι.

Ἔδον, γ'. πλθ. πρσ τοῦ παρτ. καὶ

Ἔδοντι, Δ. ἀντὶ Ἔδουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἑνς. τοῦ Ἔδω.

Ἔδοξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Δοκέω.

†Ἐδοξοέω-ῶ [ξέδος, ξέω], Μ. ήσω. Κατασκευάζω ἀγάλματα.

Ἕδος [ἕζομαι], εος-ους (τὸ), Π. (ἡ σπν, παρὰ λγρφ.) (ἐν γέν.) μέρος εἰς τὸ ὁπ. κάθηται τις, (ὀθ. 1) καθέδρα, κάθισμα, θρονί. » Πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, « Ἰλ. Δ. » Μέγα ἕδος Θετταλικὴν, « Ἱππκρ. (καὶ συνκδχ. ἡ ἕλλ.) » Οὐχ ἕδος, « Ἰλ. Ψ'., δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα, (παρβλ. Ἕδρα). 2) τόπος ὅπου κατοικεῖ (κάθηταί) τις, κατοικητήριον. » Ὄλυμπον, θεῶν ἕδος, « Αἰσχλ. ο (ὀθ: 3) (ἰδιαιτ.) ναὸς, (καὶ κατ' ἔκτ.) ἄγαλμα (κυρ. καθήμενον). » Τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾶν, « Ἰσκρ. » Ἕδος ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἕδειμαν, « Ἀπλλν. » Ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην, « Πλ. » Τοῦ ἕδους κατακεκλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς, « Ξεν. 4) (ἐν γέν.) βάσις· Ἕδαφος. » Πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ γαῖα, « Ἡσ.

Ἑδοῦμαι, Π. μέλλ. τοῦ Ἕζομαι.

Ἕδρα [ἕζομαι], ας (ἡ). τόπος διὰ κάθισμα, σκαμνὶ, θρονὶ, Καθέδρα. » Ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας, « Ξεν. 2) ὁ ἀνήκων (φυσικὸς, συνηθισμένος ἑκάστῳ πράγματος) τόπος. » Ἐξ ἑδρας σοι πλόκαμος ἐξέῃσιν ὧδε, « Εὐρ. » Ἐξ ἕδρης κινουμένης τῆς γνάθου, « Ἀρετ. » Τὴν δρυφὴν κατιστᾶσιν εἰς ἕδραν, Ἐπγρφ. » Κἢν ἐκραγῇ ποτε τὸ ὕδωρ αὐτομάτως ἔξω, ἢ ταμῶν τις τὸ ὑπογύνδριον ἐκχέῃ, ἐφ' ἕδρης ἔσαι οἱ ὑδρωπιῶδες, « Ἀρετ., ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν.

3) (συνκδχ.) πρωτοκαθεδρία. » Δώροις καὶ ἕδραις ἐγέραιρε, « Ξεν. 4) κάθισμα, καθησυὸ· ἀπραξία, χρονοτριβή. » Τὴν ἐπὶ τοῦ ὄλβρου ἕδραν ἐπαινοῦμεν, « Ξεν. » Τῶν στρατιωτῶν ἀγθομένων τῇ ἕδρᾳ, « Θκ. » Οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, « Σοφ. (ὀθ. 5) (ἰατρ.) ἔμπηγμα. » Ἕδρη δὲ τοῦ βέλεος γίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ, « Ἱππκρ., (ἴδε ᾗ Ἐσφλάω). 6) συνεδρίασις. » Τὰς τῆς γερουσίας ἕδρας ἐν ἡσυχαῖς ἡμέραις γίνεσθαι, « Δ. Κάσ. 7) τόπος διαμονῆς, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα. » Τίρυνθι ἔχει ἕδραν, « Σοφ., κατοικεῖ, διατρίβει. » Θεῶν ἕδρα, « Αἰσχλ., ὁ ναὸς ἢ ὁ βωμὸς, (παρβλ. Ἕδος). 8) βάσις, κρηπὶς. » Τοῦ δὲ μηχανήματος τετράγωνος ἦν ἡ ἕδρα, Πλ. » Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπίκειται, « Λκ. (ὀθ: 9) ὁ πάτος. » Ἀμφορίδας ἐν τῇ ἕδρᾳ, « Ἱππκρ. » Ἐκ («προ»)πίπτειν τὴν ἕδραν, « Δσκρ., ὀγαίνει ὁ πάτος του. » Ἐξω στραφέντες καὶ τὰ περὶ τὴν ἕδραν γυμνώσαντες, « Εὐστ. (ὅθεν: » Ἀφεδρών). 10) (πλθ.) ὁ Ἀπόπατος.

Ἑδράζω, Μ. άσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἑδραῖως, στηρίζω· θεμελιώνω. ‖ (μσ.) κάθημαι.

Ἕδραθον, Π. ἀντὶ Ἔδαρθον, ἀόρ. β'. τοῦ Δαρθάνω.

Ἑδρᾶτος, α ἢ ος, ον. Καθιστικὸς. » Βίος (» Τέχνη) —, « Ἐπγρ., Πλθ. » Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραίαις, « Ἀρετ. 2) στερεός, ἀκίνητος. » Κλίνην ἑδραίην, ὅκως μηδὲν σείηται, « Ἀρετ. » Ἑδραίου ὥσπερ κυβόυ, « Πλ. » Τῦπος —, « αὐτ.

Ἑδραιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἑδραίου, στερεότης· ἀκινησία· μονιμότης.

Ἑδραιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑδράζω, στήνω, στηρίζω.

Ἑδράϊμα (τὸ). στήριγμα, στερέωμα, βάσις.

Ἑδράϊος, ἐπίρ. Στερεῶς, Ἐγερά.

Ἕδρακον, Π, ἀόρ. τοῦ Δέρκομαι.

Ἕδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Τρέχω.

Ἕδρανον (τὸ), Π. = Ἕδρα, κάθισμα, θρόνος· κατοικία· θεμέλιον· στήριγμα.

Ἕδρασμα (τὸ), = Ἑδράϊμα.

Ἑδρασμός (ὁ). τὸ ἑδράζειν, στερέωσις, τοποθέτησις.

Ἑδραστήριος (ὁ ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν ἢ εἰς τὸ ἑδράζεσθαι.

Ἑδραστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἑδράζειν.

Ἑδρεύω, Μ. εὐσω. Κάθημαι, κατοικῶ.

Ἑδρῆες, εσσι, εν, Π. ἀντὶ Ἑδραῖος.

Ἑδριάω, Μ. άσω, Π = Ἑδράζω, καθίζω. ‖ (συνηθέστ. τὸ μσ.) κάθημαι.

Ἑδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν.

Ἕδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕδρα. 2) = Συνέδριον.

Ἑδριόων, ωσσα, όων, Π. ἀντὶ Ἑδριάων, μτχ. καὶ

Ἑδριόωντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἑδριάομαι.

Ἑδρίτης, ου (ὁ). Ἱκέτης.

Ἑδροδιαστολεύς, έως (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. διὰ τοῦ ὁπ. διαστέλλουν (ἀνοίγουν) τὴν ἕδραν.

Ἑδροστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (κινῶν) τὴν ἕδραν (τὸν ὀπισινὸν) του ἢ μεταχειρίζων ἄλλον ἀπὸ τῆς ἕδρας του, (ἀστῖδ. τῶν παλαιστῶν).

Ἕδυν (τὸ υ μακρ.), ά. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. καὶ ‖. (τὸ υ βραχ.), Π. ἀντὶ Ἔδυσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου τοῦ Δύω.

Ἔδω, Μ. ἔδομαι ἢ (σπνττ.) ἐδοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἐσθίω, τρώγω, κατατρώγω. (τρώ) δαπανῶ, κατατήκω.

Ἐδωδὴ (ἡ), [ἔδω]. τροφὴ, φαγητόν.

Ἐδώδιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ πρὸς ἐδωδὴν (τροφὴν) χρήσιμος, φαγώσιμος.

Ἐδωδὸς (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολὺ, φαγᾶς.

Ἔδωκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Δίδωμι.

Ἐδωλιάζω, Μ. άσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἐπάνω εἰς.

Ἐδώλιον (τὸ), [ἕζομαι]. (ἐν γέν.) κάθισμα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ακαμνί, (ίδιωτ. δέ) τὸ τῶν κωπηλατῶν (ἴδε Ἀρχτ. Μηχ. προβλ. 6) ἡ, 2) τοῦ θεάτρου, (Ἰταλ.) μπάνκα. 3) Π. κατοικία. « Νυμφικὸν ἢ Πωλικὸν—, Αἰσχ., ὁ θάλαμος ἢ ὁ γυναικωνίτης.

Ἔβωλον (τό), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἐβώλιον.

Ἐᾶ ἢ Ἔᾳ, Π. ἀντὶ Ἔε, ἑαυτόν, (ἴδε Οὗ).

Ἔεδνον, Ἐεδνόω, Ἐεδνωτής, Π. ἀντὶ Ἔδνον κτλ.

Ἐΐδμεναι, Π. ἀντὶ Ἔδμεναι, ἐσθίειν.

Ἐείδομαι, Μ. ἐεἰσομαι, Π. = Εἴδομαι.

Ἐειδον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἶδον.

Ἐείκοσι, Ἐεικοστὸς κτλ., Ἰων. ἀντὶ Εἴκοσι κτλ.

Ἐείλεον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἵλεον, παρτ. τοῦ Εἰλέω.

Ἐείο, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ.

Ἔειπα, Π. ἀντὶ Εἶπα.

Ἔειπον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἶπον.

Ἔειρω (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴρω.

Ἔεις, Π. ἀντὶ Εἷς, εἷς μόνος· εἷς καὶ ὁ αὐτός.

Ἐεισάμην, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Εἴσομαι ἢ τοῦ Εἶμι.

Ἐεισάμην, Π. ἀντὶ Εἰσάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἔννυμι.

Ἐέλδομαι (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἕλδομαι.

Ἐέλδωρ (τό), Ἀκλ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἕλδωρ.

Ἐέλμαι (ὁθ. ἡ μτχ. Ἐελμένος), πθ. πρκ. τοῦ Εἴλλω.

Ἐέλπομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἕλπομαι.

Ἐέλσαι, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἔελσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλλω.

Ἐένδυνεν, Π. ἀντὶ Ἐνέδυνεν ἢ Ἐνέδυ, παρτ. ἡ ἀόρ. τοῦ Ἐνδύω.

Ἐέργαθεν, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ᾖ Ἐεργμέναι, θηλ. πλθ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐργάθω.

Ἐέργμεναι, Δ. ἀντὶ Ἐέργειν ἀπαρ. τοῦ Ἐέργνυμι ἢ Ἐέργω, Μ. ἐέρξω, Ἰων. ἀντὶ Εἴργνυμι ἢ Εἴργω.

Ἐεργμένος, η, ον, Π. πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω.

Ἔερση (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕρση, δρόσος.

Ἐερσαίεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἐρσήεις, δροσερός.

Ἔερτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴρω.

Ἐέρχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴργω.

Ἔες, Π. ἀντὶ Ἧς ἢ Ἧσθα, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐέσσατο, Π. ἀντὶ Εἵσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. καὶ

Ἐέσσω, Π. ἀντὶ Εἵσω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. καὶ

Ἔεστο, Π. ἀντὶ Εἶστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.

Ἐέσσομαι, Μ. ἐδοῦμαι, Π. ἀντὶ Καθέζομαι, κάθημαι. ‖. (ὁ ἀόρ. Εἷσα [ἡ Ἔσα, ἡ Ἐεισ]άμην ἐκλαμβ. ἐνεργ.), ἴδε Ἕζω.

Ἐέσσυμαι, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ζεύγνυμι. (Ἕζω), ἀχρ. θεματ. τοῦ Ἔζομαι (ὁθ. ὁ ἀόρ. Ἔσσα ἢ Ἔεσα), Π. καθίζω. τοποθετῶ, στήνω. θεμελιόνω κτλ., (παρβλ. Ἰδρύω).

Ἐέσσην, της, ἡ, ωμεν. ἦτε, ων, παρτ. τοῦ Ἔω.

Ἐέσσων, Π. παρτ. τοῦ Ζώω ἀντὶ Ζάω.

Ἔη, Π. ἀντὶ Ἦ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐᾷ, δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔεχα, Π. ἀντὶ Ἔκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἴημι.

Ἔεψν, Π. ἀντὶ Ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐήνδανον, Π. ἀντὶ Ἤνδανον, παρτ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἐῆος, Π. ἀντὶ Ἑός, γεν. ἐν. τοῦ Ἑός.

Ἔῆος, Π. ἀντὶ Ἠοῦ, γεν. ἐν. τοῦ Ἠώς.

Ἔης, Π. ἀντὶ Ἧς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔης, Ἰων. ἀντὶ Ἧς, γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἐῆς, γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔης, Π. ἀντὶ Ἧς, γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἔησθα, Π. ἀντὶ Ἦσθα, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἔησθα Π. ἀντὶ Ἧς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐήσθην, Π. ἀντὶ Ἥσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι, κάθημαι.

Ἔῃσι, Ἰων. ἀντὶ Ἧ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐῄσι, Ἰων. ἀντὶ Ἐαῖς, δοτ. πλθ. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔησαν, Ἰων. ἀντὶ Ἔασαν, ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ Ἐάω.

Ἔητε, Π. ἀντὶ Ἦτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἴημι.

Ἔθ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἐτι.

Ἔθηκα, Δ. ἀντὶ Ἔθηκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Τίθημι.

Ἔθαλον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Θάλλω.

Ἔθανον, ἀόρ. β' τοῦ Θνήσκω.

Ἐθὰς [ἔθος], άδος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ δοτ.), συνηθισμένος.

Ἔθειρα [ἴθειρα] ας (ἡ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς), ἡ κόμη· ἡ χαίτη (τοῦ ἵππου κτλ). τὰ νήματα τοῦ κρόκου.

Ἐθειγάζω,, Μ. άσω, Π. Ἔχω ἐθείρας (μαλλιά), τρέφω κόμην.

Ἔθειρας, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔθειρα.

Ἐθείρω (χ. Μ.), Π. [θέρω], ἐπιμελοῦμαι· καλλιεργῶ· περιποιοῦμαι, στολίζω.

Ἐθείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἴημι.

Ἐθελακρίδεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ (ἡ μᾶλλ. νὰ θέλῃ νὰ φαίνηται) τις –

Ἐθελακρίδής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν καὶ προσποίησιν) ἀκριβής.

Ἐθελάστειος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται ἀστεῖος (πραγμένος, πολιτικός).

Ἐθέλεσκον, Π. παρτ. τοῦ Ἐθέλω.

Ἐθέλεχθρος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων τὸ κακὸν (ἔχων ἐχθρικὴν διάθεσιν, ἀντιπάθειαν κατά) τινος.

Ἐθελέχθριος, ἐπίρ. Μὲ ἐχθρικὴν διάθεσιν, μὲ ἀντιπάθειαν.

Ἐθελημός, οῦ, Π. καὶ

Ἐθελήμων, ονος (ὁ, ἡ). θελητικός, ἑκούσιος. (ἐπμ.) πρόθυμος

Ἐθελήμως, ἐπίρ. Π. μὲ καλὴν θέλησιν, προθύμως, ἑκουσίως.

Ἐθέλησθα, Αἰολ. ἀντὶ Ἐθέλῃς, Θ'. καὶ

Ἐθέλησι, Ἰων. ἀντὶ Ἐθέλῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐθέλω.

Ἐθελοκρήτης (ἡ), (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἐθελακρίδεια.

Ἐθελεβουλία (ἡ), Ζ. Ἐθελοβουλία.

Ἐθελοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμαι (ἢ Γίνομαι) θεληματικῶς δοῦλος.

Ἐθελοβουλία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις –

Ἐθελόδουλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) –δούλως. Ὁ θεληματικῶς ὑποδουλωθείς, σκλάβος ἐκουσίως.

Ἐθελοθρησκεία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἐθελόθρησκος· δεισιδαιμονία.

Ἐθελοθρησκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ θρησκείαν τῆς ἰδίας μου ἐκλογῆς καὶ θελήσεως· εἶμαι –

Ἐθελόθρησκος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν θρήσκος· δεισιδαίμων.

Ἐθελόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς θυσιασθείς.

Ἐθελοκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι κακὸς (ἄνανδρος) ἐξ ἰδίας μου θελήσεως ἢ εἰς τὸ πεῖσμά τινος, παραμελῶ θελημ. ἐξ ἐπιτούτου τὰ καθήκοντά μου (κυρ. ὡς στρατιώτης).

Ἐθελοκάκησις, εως ἡ

Ἐθελοκακία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνε ἢ νὰ γίνεταί τις –

Ἐθελόκακος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος θεληματικῶς καὶ ἐπιταύτου κακὸς (ἄνανδρος), παραβαίνων ἐπίτηδες ἢ ἐκ προμελέτης τὰ καθήκοντά του (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον).

Ἐθελοκάκως, ἐπίρ. Μὲ ἐθελοκακίαν.

Ἐθελοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) –δύνως. Ὁ θεληματικῶς μεβαίνων εἰς τὸν κίνδυνον, τυχηρὸς ἢ ριψοκίνδυνος.

Ἐθελοκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωφεύω θεληματικῶς, (κοιν.) κάμνω τὸν κωφόν, εἰρων.

Ἐθελόκωφος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς κωφεύων, προσποιούμενος ὅτι εἶναι κωφός.

Ἐθελοντεί, καὶ

Ἐθελοντηδόν, καὶ

Ἐθελοντήν, ἐπίρ. Ζ. Ἐθελοντί.

Ἐθελοντήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ –

Ἐθελοντής, οῦ (ὁ). ὁ πράττων τι (κυρ. δὲ στρατευόμενος) –

Ἐθελοντί, ἐπίρ. Ἐξ ἰδίας θελήσεως, ἑκουσίως, θεληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως.

Ἐθελοντίς, ίδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Ἐθελοντής.

Ἐθελοπονία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –

Ἐθελοπονος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς κοπιάζων, φιλόπονος. « Οὕτως ὅρα τοῖς μύρμηξι τὸ ἐθελουργὸν καὶ ἐθελόπονον πάρεστιν, « Αἰλ.

Ἐθελόπορνος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς (χωρὶς νὰ βιασθῇ) πορνευόμενος.

Ἐθελοπρυξένος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς (αὐθορμήτως, αὐτόκλητος, χωρὶς νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τῆς πόλεως) γινόμενος πρόξενος (κάνελλος ἢ Τουρκ. «καπού-κεχαγιάς) τινος, (Θκ. Γ', 70).

Ἐθελορήτωρ, ορος (ὁ). ῥήτωρ αὐτοχειροτόνητος.

Ἐθελόρμητος (ὁ, ἡ), = Αὐθόρμητος.

Ἐθελοσέβεια (ἡ). ἐπιτετηδευμένη ἢ καθ' ὑπόκρισιν εὐσέβεια.

Ἐθελοσοφία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις –

Ἐθελόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται (χωρὶς νὰ ᾖνε) σοφός.

Ἐθελοσφαγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Σφάζομαι θεληματικῶς.

Ἐθελότριπτος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς τρεπόμενος (μεταβαλλόμενος, αὐτεξουσίως εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ ἢ ὄχι.

Ἐθελουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι θεληματικῶς, εἶμαι ἐθελουργός.

Ἐθελουργία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –

Ἐθελουργός (ὁ, ἡ), = Ἐθελοπονος. φιλεργός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εθελούσιος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τι –
'Εθελουσίως [ἔθελω], ἐπίρ. – 'Εθελοντής.
'Εθελοφιλόσοφος (ὁ, ἡ), ὁ θέλων νὰ φαίνηται (χωρὶς νὰ ἦνε) φιλόσοφος· δοκησίσοφος.
'Εθελοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἡιλοψυχέω, εἶμαι φιλόζωος.
'Εθέλω. Μ. ἐθελήσω (παρτ. "Ηθελον, ἀόρ. 'Ηθέλησα, παρκ. 'Ηθέληκα), = Θέλω, ζέργω, συγκατανεύω, ἀποφασίζω. » Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν. « 'Οδ. Γ. »Οὐδεὶς ἡθελήκει μάχεσθαι,« Ξεν. »Συμπλοῦς ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.« Ακ. » 'Εθελήσαις τί μοι εἰπεῖν, ἵνα σε τι δεηθῶ; « Ἀρχφ. 2) ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ· προαιροῦμαι. «Ζεύς τοι δοίη, ὅτ,τι μάλιστα ἐθέλεις, 'Οδ. Σ. »Φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα, « 'Ιλ. Α. » Κλῆρος, ὃν ἆρ' ἠθελον αὐταί, « 'Ιλ. Π. » Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ; « Σοφ. 4) φρονῶ, πιστεύω τι ὡς βέβαιον, (κοιν.) θέλω (Ἰταλ. pretendere) ὅτι. « Σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες, « 'Ηρωδ. » 'Εθέλουσι δὲ τὴν 'Ρέαν ἐς τοῦτο ἀφικέσθαι τὸ ὄρος,« Παυσ. 5) ἠμπορῶ, εἶμαι εἰς κατάστασιν, » Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον,« 'Ιλ. Ν. » Ζέε δ' ὕδωρ· Οὐδ' ἔθελε προῤῥέειν, ἀλλ' ἴσχετο, « 'Ιλ. Φ. » Τὰ χωρία οὐδέν μ.' ἐθέλει διδάσκειν, « Πλάτ. » 'Ησσημένων ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὅμοιαι εἶναι, « Θκ. »Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιῤῥανὸς εἶναι, « Ἀθ. » Γωῦναι τὸ ἐθέλει τὰ ὦρα λέγειν, « 'Ηρ., τί ἠμποροῦν ἀρά γε νὰ σημαίνων, τί θὰ (θέλουν νὰ) ποῦν. 6) (τρτπρσ.) μέλλει, εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν ἢ ἐνδεχόμενον νὰ γένῃ. » Εἴ περ οὗτος σ' ἐθέλει κρατῆσαι, « Ἄρτ. » Εἰ ὧν δὴ ἐθελήσῃ ἐκτρέψαι τὰ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος, « 'Ηρ. »Εἰ ἐθέλοι τι μηδὲν ἀντίξουν καταστῆναι, « αὐτ., (κοιν.) ἂν δέν ἤθελε σὲ συμβῇ κἀνὲν ἐναντίον, (παρβλ. Βούλομαι καὶ Θέλω).
'Εθεμεν, ετε, εσαν, πλθ. τοῦ ἀορ. β', καὶ
'Εθέμην, μσ. ἀόρ. Ε'. τοῦ Τίθημι.
"Εθεν, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ, γεν. τῆς αὐτπθ. ἀντνμ.
"Εθεν, Δ. ἀντὶ "Εθου, β', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. Ε'. τοῦ Τίθημι.
'Εθιζόμεσθα, Ἰων. ἀντὶ 'Εθεώμεθα, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. ᾖ
'Εθήγησαντο, Ἰων. ἀντὶ 'Εθεάσαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. καὶ
'Εθήγητο, Ἰων. ἀντὶ 'Εθεᾶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Θεάομαι.
"Εθηκα, ἀόρ. ἀ. καὶ
'Εθήκαο, Π. ἀντὶ 'Εθήκω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Τίθημι.
"Εθηλα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Θάλλω.
'Εθημοσύνη (ἡ). ἀνηθεια, ἕξις τοῦ
'Εθήμων [ἔθος], ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) συνειθισμένος.
"Εθην (ψιλ.), ἀόρ. β'. (σχεδὸν ᾄχρ. εἰς τὸ ἐν.) τοῦ Τίθημι.
"Εθην (δασ.), παθ. ἀόρ. β'. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύ.θ.) τοῦ Ἵημι.
'Εθίζω [ἔθος], Μ. ἰσω (παρτ. Εἴθιζον, ἀόρ. Εἴθισα καὶ πθ. Εἰθίσθην, πρκ. Εἴθισμαι), Συνειθίζω (κυρ.) ἄλλον. (σπν. δὲ) τὸν ἑαυτόν μου. ἡ. (πθ. ἡ μσ.) συνειθίζω (ὁ ἴδιος), (εἰς δὲ τὸν πρκ. καὶ ἀόρ.) εἶμαι συνειθισμένος.
'Εθικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ἔθος.
'Εθιμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐξ ἔθους, συνειθισμένος· (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) » "Εθιμον,« τύπου συνήθεια.
'Εθίμως, ἐπίῤῥ. 'Εξ ἔθους, Κατά τι ἔθιμον.
'Εθισμα (τό). πᾶν ὅ,τι συνειθίζεται ἢ ἠμπορεῖ νὰ συνειθισθῇ, συνήθεια, ἔθιμον.
'Εθισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐθίζειν, συνείθισμα· συνήθεια, ἔθιμον.
'Εθιστέον, θετ. τοῦ 'Εθίζω.
'Εθιστός, ἡ, όν. 'Ο ἀποκτώμενος ἢ θυνάμενος ν'ἀποκτηθῇ ἐξ ἔθους(νὰ συνειθισθῇ).
'Εθναγός, Π. ἀντὶ
'Εθνάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἡγεμὼν, διοικητὴς) ἔθνους.
'Εθναρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐθνάρχου, ἀρχηγία (ἡγεμονία, διοίκησις) ἔθνους.
'Εθναρχος (ὁ), = 'Εθνάρχης.
'Εθνηδόν, ἐπίῤῥ. Κατ' ἔθνη, ὁλόκληρον (καθὼς εἶνε) ἔθνος τι.
'Εθνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἓν ὁποιονδήποτε ἢ εἰς ὁλόκληρον τὸ) ἔθνος. (παρὰ τοῖς Ἰουδ.) = Ἀλλόφυλος· (παρὰ τοῖς χριστιαν.) ὁ μὴ πιστεύων εἰς Χριστόν, (κυρ. δὲ) εἰδωλολάτρης, ἄπιστος.
'Εθνίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμοεθνής.
'Εθνοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) ἔθνος ἢ ὅλα τὰ ἔθνη.
'Εθνόμυθος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ περιέχων (ἀνήκων εἰς τοὺς) μύθους τῶν ἐθνικῶν.
'Εθνοπάτωρ, ορος (ὁ). πατὴρ (γενάρχης) ἔθνους.
'Εθνόπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπήσας (προσβαλὼν) ὁλόκληρον ἔθνος.
"Εθνος [ἔθος], εος-ους (τό). (ἐν γέν. ᾗ Π.) πλῆθος (ζώων ἢ ἀνθρ. μαζωμένων), κοπάδι, σύνεφον. » Στῆ δ', ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, « 'Ιλ. Ζ. » Βοῶν (» Μελισσῶν, » Χοίρων, » Χηνῶν, »Ἰχθύων) ἔθνεα,« Θκρ. » "Εθνεα νεκρῶν, « 'Οδ. Α. 2) (ἐπὶ ἀνθρ. ἐν γέν.) γένος (κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) = Τρίττυς. » Βρότεον ἔθνος, « Πίνδ. » "Εθνη ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικόν, « Θκ. « Πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν; « αὐτ. 2) τάγμα, τάξις (κλάσις) ἀνθρώπων. » Οἶσθά τι ἔθνος ἠλιθιώτερον βαῤῥῶν; « Ξεν. » Τὸ τῶν ἱερῶν ἔθνος, « Ἄρστ. 4) (Γρφ.) οἱ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολάτραι. » Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε, « Γρφ.
'Εθνοφυλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη, φρουρὸς τοῦ ἔθνους.
"Εθορον, ἀόρ. Β'. τοῦ Θρώσκω.
"Εθος [†ἔθω], εος-ους (τὸ). συνήθεια. » Εἶμι (ἢ » Γινομαί τινι) ἐν ἔθει, « συνειθίζω ἢ συνειθίζομαι. » Ὅσιος μὲν οὖν ὁμοίως θορυβεῖ τοὺς ἐν ἔθει τοῦτου γενομένους,« Σξτ. »Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇ πόλει πρότερον ἦν,« Κικ. » 'Εξ ἔθους, ἐπίῤῥ., = Συνήθως.
"Εθου, ἀντὶ "Εθεσο, Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. Ε'. τοῦ Τίθημι.
"Εθραξα, Ἀττ. ἀντὶ 'Επάραξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ταράσσω.
'Εθρίφθην, πθ. καὶ
'Εθρ.ψα, ἐνεργ. ἀορ. ἀ. τοῦ Τρίφω,
'Εθρηνοῦσαν, Βοιωτ. ἡ Ἀλεξ. ἀντὶ 'Εθρήνουν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς παρτ. τοῦ Θρηνέω ("Κθω), Ἄχρ. θεματ. τοῦ Κθω. ᾗ Π. τῦρ. μόνον εἰς τὴν μτχ. "Εθων (» Καὶ πολλ' ἔρδεσκεν ἔθων, « Ἰλ. Ι. , ἐκακοποίει συνήθως) καὶ "Εθοντες (» Οὓς παῖδες ἐμοὶ δμαίνουσιν ἔθοντες, « Ἰλ. Π. , συνειθίζουν νὰ τοὺς ἐραθίζουν).
Εἰ καὶ (πρὸ ἐγκλιτ.) Εἴ, σύνδ. Πρόθτ. ὁ Συναπτ. (ἐκφράζων ὑπανικὴν καὶ ὄχι πείρας γνωστὴν ἔννοιαν, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρων τοῦ Ἐάν. Συντάσσ. δὲ κρμ. εὐκτ. ἢ ὁρστ. καὶ σπν. μὲ ὑποτ. ἀντὶ τοῦ Ἐάν, καὶ ἐξηγ. διὰ τοῦ) ἄν, ἀνύπω. » Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, διογένης ἂν ἤμην, « Πλ. » Εἰ μὲν δώσουσιν. , » Εἰ δὲ κε μὴ δώωσιν, « Ἰλ. Α. » Τοῦ δ' ἀνίης εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, « Ἰλ. Υ. » Εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο, « ὅμ. » Ἄλλως τε καὶ εἰ (ἄλλ. ἢν) ζῳῦσιν αἱ πόλεις. « Θκ. » Εἴ τε τις ἄῤῥην, εἴ τε τις θῆλυς ἦν, « Πλάτ. ||. (ἑνούμενος μὲ διάφορα ἄλλα μόρ., τροπολογεῖ διαφόρως ἢ τὴν ἰδίαν του σημασίαν ἢ τὴν ἐκείνων ᾗ ἐπιῤῥ. ἐκλαμβ. 2) Διστακτ. (μετὰ εἰ Δηλωτ. μάλιστα ῥήμ.) » Σάφα οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν, « Ἰλ. Ε. » Οἱ μὲν παθόντες ἄδηλον ἦν, εἰ ἀδίκως ἐτιμωρηντο, « Θκ. » Πειρᾷ μου εἰ μέμηνα, « Ακ. (ὃθ. 3) 'Ερωτηματ., ᾗ Διαπορητ.) Ἀρά γε, μήπως; » 'Ερωτῶντες εἰ λυτοί εἰσι, « Θκ. » Εἰ τῷ ἑκατοντοετεῖ γενήσεται υἱός ἢ Γρφ. » Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; « αὐτ. 4) Αἰτιολογ. (ἐξηγ. πότε μὲν διὰ τοῦ) διότι, ἐπειδή· (ποτὲ δὲ διὰ τοῦ) ὅτι, πῶς· (ποτὲ δὲ διὰ τοῦ) ἀφοῦ. » Ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον, « Ἰλ. Α. » Εἰ πρὸς τοῦτο σιωπᾷν ἡδὸν σοι, σὺ δὲ τόδε γε εἰπέ, « Ακ. » Δίκαιον ποιεῖμεν, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφίσι μὴ εἴσονται, « Θκ. » Καὶ ἐπιθαυμάζω εἴ μοι ἀπεστᾶσι, « Ἡρ. » Εἰκλειον οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, « Συν. 6) Ἀοριστολογ. (μὲ τὰς ἀορ. ἀντνμ. καὶ μὲ χρν. ἢ τπ. ἢ τρπ. ἐπιῤῥ.) » Εἴ τις, » Εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, « Εἴ τιν ἐκανὸς τεκμηρίωσαι, « Θκ. » Εἴ ποτ' ἐγὼ γε, « Ὁμ. » Εἴπου, » Εἴπως κτλ. 6) Ἀπαρτ. (μετὰ τοῦ Μὴ), ἐκτὸς ἂν. » Εἰ μὴ, Εἰδὲ μὴ κτλ. 7) Ἐναντιωμ. (μετὰ τοῦ Καὶ), μ' ὅλον ὅτι, ἀγκαλὰ ᾗ (ἐπ. βαθ. πθ.) » Μίμνησ' 'Ορέστου, κ' εἰ θυραῖος ἐσθ' ὅμως, « Αἰσχλ. » Καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, ἀπὸ οἱ ἴσσεται μάλα τῷ μεμαῶτι μάχεσθαι, « Ἰλ. Ν. , (παρβλ. καὶ). 8) Εὐκτ. (μετὰ τοῦ Γὰρ ἀντὶ τοῦ Εἴθε » Αἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἶην, « Ἰλ. Ν. » Εἰ γὰρ γένοιτο, « Πλάτ. » Εἰ γὰρ ὤφελον οἷοί τε εἶναι, « Πλάτ. (παρβλ. Αἴ). 9) Παρακελευστ. » Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, « Ἰλ. Α. Εἰδ' ἄγε μοι νημερτέα μυθήσασθε, « Ἰλ. Ζ. 10) Ἐλαττωτ. (μετὰ τοῦ Ὡς, πρβ. πρ). » Ὡς εἰ, « Ὡς ἂν εἰ, » Ὡς περ ἂν εἰ, » Ὥσπερ ἂν εἰ, κτλ. (τὰ πλειότερα τῶν ὧρα ἐν οἰκείῳ ἕκαστον τύπῳ).
Εἰ, Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς ὁρς. τοῦ Εἶμι.
Εἴ ᾗ Εἷς, Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς ὁρς. ᾗ
Εἶ, Π. ἀντὶ Ἴθι, πρς. τοῦ Εἶμι.
Εἶ, Π. ἀντὶ Εἶητε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εἷα [ἑᾶ], ἐπιῤῥών. Παρακελ. "Ἆ! ἴϊντε! κώμε!» "Ω εἷα μάλα,» Ἀρχῳ., (ἀπαράλλ. μὲ τῶν ναυτῶν μας τό) εἷα-μόλα!

Εἷα λέσσα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Lascia).

Εἴα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐάω.

Εἰάζω, Μ. ἀσω, Π. φωνάζω εἷα, (ἐπιμ.)=Παρακελεύομαι, (παρβλ. Δἰάζω).

Εἴακα, πρκ. τοῦ Ἐάω

Εἰαμενή (ἡ), Π [ἵημι ἡ ἑάω]. λιβάδι παραποτάμιον ἢ (ἐν γέν.) παρυδάτιον, βάλτος διὰ βοσκήν.

Εἰ(Ε)ανός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἑανός.

Εἵαντο, Π. ἀντὶ Ἵντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Εἴαρ, αρος (τό), Π. ἀντὶ Ἔαρ.

Εἰαρινός, ἡ, όν καὶ

Ἐαρίσιος, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἐαρινος.

Εἰαρόμασθος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραίους (τρυφεροὺς) μαστούς.

Εἰαροπότης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Αἰμοπότης.

Εἰαροτρῠπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος ἢ διὰ τὸ ἔαρ. «Νύμφη—,» Ὀρφ.

Εἷας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Εἷασα, ἀόρ. ά. καὶ

Εἷασκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Εἷων, ας, α, παρτ. τοῦ Ἐάω.

Εἵαται, Εἵατο, Π. ἀντὶ Ἧνται, Ἧντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἑνς. καὶ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Εἵατο, Π. ἀντὶ Εἵντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ τό. ὑπερσ. τοῦ Ἐννυμι.

Εἰάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐάω.

Εἴβιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων (σταλάζων), [ἐκ τοῦ

Εἴβω, Ἰων. ᾗ Αἰολ. ἀντὶ Αεἰβω, χύνω (ᾗ τῦ. ἡ μσ.) Χύνομαι (Τρέχω) στάζω ἢν, (ἐπιμ.) τήκομαι, λυάνω.

Εἴβμα (τό), [εἴχω], =Εἰκών, ὁμοίωμα.

Εἴβω, Π. Ἀλεξανδρ. (σπντ.) ἀντὶ Εἴδον.

Εἰβαίνομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἔχω ἢ λαμβάνω τὸ εἶδος (τὴν μορφὴν) τινος, ὁμοιάζω, φαίνομαι.

Εἰβάλιμος, ἡ, ον, Π. (χ. πτ.)=Εὐειδής. 2) (μὲ γεν.) ὅμοιος.

Εἰβάλλομαι (χ. Μ.), Π.=Εἰδαίνομαι ἢ Ἐμβάλλομαι.

Εἶβαρ, ατος (τό), Π. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἔδαρ, Ἔδεσμα.

Εἶβα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰδέα.

Εἰβάλλην, εὐκτ. καὶ

Εἰβάναι, ἀπαρ. τοῦ Οἶδα.

Εἰβεκχύσια (ἡ), τὸ ώσ. τοῦ

Εἰβεκχύθην έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιρ.) =εχθῶς. Ὁ ἔχων μισητὴν (ἀπεχθῆ, ἀποτρόπαιον) μορφὴν. ἄσχημος. 2) δυσώδης. «Ὑποβαμιῶν τὰ εἰβεκχύθεν, ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας τὰ ὀδόεσα,» Ἱππκρ.

Εἰβήσω, Π. ἀντὶ Εἰδήσω, Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα.

Εἴβημα (τὸ), [οἶδα], =Γνῶσις, ἐπιστήμη.

Εἰβημόνικως καὶ

Εἰβημόνως, ἐπίῤῥ. =Ἐπιστημόνως, μὲ ἔμπειρίαν, ὡς-

Εἰβήμων [οἶδα], ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ γνωρίζων (ἢ εὑρὼν) τι, ἔμπειρος, ἐπιστήμων.

Εἰβήνατο (καὶ ὄχι Εἰδήνατο), Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Εἰδαίνομαι.

Εἰβήσαμεν, Π. ἀντὶ Εἰδήσαι ἢ Εἰδήσαεν, ἀορ. ἢ μέλλ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Οἶδα.

Εἴβησις [οἶδα], εως (ἡ), =Γνῶσις, ἐμπειρία.

Εἰβήσω, Π. ἀντὶ Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα.

Εἰβητικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιθυμῶν (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) εἰδέναι.

Εἰδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος· μερικὸς (ἀντιθ. τῷ Γενικός)· ἰδιαίτερος, (παρβλ. Ἰδικός).

Εἰδικῶς, ἐπίῤῥ. Κατ' εἶδος, μερικῶς· ἀτομικῶς· ἰδιαιτέρως.

Εἰδογραφία (ἡ), Π. ζωγράφισμα τοῦ προσώπου, φυσιασίδωμα.

Εἰδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) περὶ εἰδῶν (ᾠδῶν).

Εἶδοι [» Τὸ δὲ Εἶδεται ἦμαρ ἀρχὴ ἐξι τοῦ λεχθῆναι τὴν ἡμέραν Εἶδῶ,» Εὐς. Ἰλ.] ῶν (οἱ). αἱ μετὰ τὰς Νόννας ὀκτὼ ἡμέραι ἑκάστου Ῥωμαϊκοῦ μηνός. » Εἶδοῖς Σεπτεμβρίαις, » Πλ. » Περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδοῦς,» αὐτ. » Ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις Εἰνὶτιλλίων εἰδῶν,» αὐτ., πρὸ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἰουλίου.

Εἴδομαι [†εἶδω], Μ. εἴσομαι (ἀόρ. Εἰσάμην καὶ Ἐεισαμὴν), Π. φαίνομαι· βλέπομαι· ὁμοιάζω, (ἐνίοτε) προαποιεῦμαι. » Εἴσατ' ἦμεν ἐς Δῆμνον,» Ὁδ. Θ., (παρβλ. Δοκέω).

Εἴδομεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἶδον ἢ 2) Π. ἀντὶ Εἰδῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰδῶ.

Εἰδοίμην, Π. εὐκτ. τοῦ Εἴδομαι.

Εἶδον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὁράω.

Εἰδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. δίδω εἶδος (μορφὴν εἴς τι, παράγω εἰς τὸ εἶναι, συνιστῶ. μορφόνω, σχηματίζω· χαρακτηρίζω· (προθετ.) παρομοιάζω.

Εἰδοποίημα (τὸ). τὸ εἰδοποιηθὲν (παραχθὲν εἰς το εἶναι) ὑπό τινος.

Εἰδοποίησις, εως καὶ

Εἰδοποιΐα (ἡ). ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰδοποιεῖν, σχηματισμός, μορφωσις κτλ.

Εἰδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ εἰδοποιῶν (μορφόνων, σχηματιζων) τι· χαρακτηριστικός. » Τὸ εἰδοποιὸν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας,» Σιμπλ.

Εἶδος [†εἴδω], εος-ους (τό). (ἐν γέν.) τὸ φαινομενον μέρος (τὸ ἐξωτερικὸν) ὁποιουδήποτε σώματος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μορφὴ τοῦ προσωπου (ὁ σχηματισμός, [σπν.] ἡ ὀργανισμὸς) τοῦ ἀνθρ. » Ὄφιες, ποικίλοι τὰ εἴδεα,» Ὑμν. » Ἀεόντειον εἶδος προβολλόμενος,» Τργ. » Νέστορι εἶδος ἐῴκει,» Ἰλ. Β. » Κύπρι γεγονέναι γρυπὸν τὸ εἶδος,» Πλ. »Τὸ εἶδος τῆς γυναικὸς ὑπερεπαινέων,» Ἡρ. »Ἐκλεξάμενος αὐτῶν τὰς εἴδη βελτίσας,» Ξεν. »Δεῖ. σκεψάμενον τὸ ἀνθρώπου τὴν φύσιν τήν τε ἡλικίην ἢ τὸ εἶδος. ., τὴν θεραπηίην ποιέεσθαι,» Ἱππκρ. » Μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει,» Ἡσ. 2) (Φιλοσοφ. καὶ Λογικ.) τὸ διακριτικὸν σημεῖον (ἡ ἰδιαιτέρα καὶ χαρακτηριστικὴ ποιότης [καὶ κατ' ἔκπ.] ἡ μερικὴ [ἡ ἀτομικὴ] ὕπαρξις) ἑκάστου σωματος, ὁ ξεχωριστὸς τρόπος ἑκάστου συμβαίνοντος (ἑκάστης πράξεως). «Ἡ μὲν (σωματικὴ οὐσία) ὕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ (νοητὴ) μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γενομένῳ παρεῖχε,» Πλ. » Τῶν αὐθητῶν τὰ μὲν ἐστι γένη, τὰ δὲ εἴδη· καὶ γένη μὲν αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κινούμενοι. . εἴδη δὲ αἱ καθ' ἕκαστον ἰδιότητες, Σξτ. » Μανίης τρόποι, εἴδεα μὲν μυρίοι, γίνει δὲ μοῦνος εἰς,» Ἀρετ. »Ἔστι δὲ Παιᾶνος δύο εἴδη,» Πλάτ., (κοιν.) δύο λογῶν. » Κρεῖσσον λόγου τὰ εἴδος τῆς νόσου,» Θκ., (καὶ ἀπολ.) » Σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἔπραξαν,» αὐτ. » Τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος,» αὐτ. » Εἰς εἶδος τιάρας,» Ἡροδ. (ὅθεν. || πλθ.) »Εἴδη, » Α'. αἱ διάφοραι ᾠδαὶ τοῦ Πινδάρου, καὶ Β'. τὸ (κοιν.) εἴδωσματα, πραγματεῖαι (πολυειδεῖς ἢ πολύτιμοι), (κυρ. δὲ) ἀρωματικὰ (ἴδε καὶ Ἀρχτ. Φυσ. ἀκροάσ. Β'. 1., καὶ παρβλ. Γένος, Ἰδέα ᾗ Σχῆμα).

Εἰδότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.)=Εἰδημόνως, ἐν γνώσει (τοῦ πράγματος).

Εἴδουσαν, Βοιωτ. ἡ Μακεδ. ἀντὶ Εἶδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὁράω.

Εἰδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω, εἰκονίζω.

Εἰδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἶδος (ᾠσμα), ποιημάτιον.

Εἰδύλλιμαι (χ. Μ.), Δ. Π.=Εἰδαίνομαι.

Εἰδύλιος (ὁ, ἡ), Π.=Εἰδήμων, [ἐκ τοῦ (Εἶδω), [ἐκ τοῦ ἀρχαιοτ. Ἰδω]. θηματ. (ἄχρ. κατ' ἐνεστῶτα, ἀντιθέτου δὲ τοὺς λοιπ. χρόνους του εἰς δῶ, εὐχρ. μέν, ἀνωμλ. δὲ, ῥήματα), τοῦ Οἶδα ᾗ Ὁράω.

Εἰδῶ, ᾖς, ᾖ, κτλ., ὑποτ. τοῦ Οἶδα.

Εἰδωλεῖον (τὸ). ναὸς (εἰδωλολατρῶν).

Εἰδωλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ εἴδωλα ἢ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν.

Εἰδωλικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς εἰδώλου, κατὰ φαντασίαν, εἰκονικῶς.

Εἰδώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἴδωλον. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐδώλιον.

Εἰδωλοθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θυσιασθεὶς εἰς εἴδωλον.

Εἰδωλολατρεία (ἡ), τὸ σύν. τοῦ

Εἰδωλολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Εἰδωλολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων (πρόσκυνῶν) τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Εἰδωλομανής, ές (ὁ, ἡ). μανιώδης (φανατικὸς) εἰδωλολάτρης.

Εἰδωλομανία (ἡ). μανιώδης εἰδωλολατρεία.

Εἰδωλομορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχηματισμένης εἰς εἶδος) εἰδώλου.

Εἴδωλον (τὸ), [εἶδος]. (ἐν γέν.) ὁμοίωμα, ἀντίτυπον. 2) (ἰδιαιτ.) ἄγαλμα, εἴδωλον, (θθ. 3) (ἐκκλησ.) θεὸς τῆς εἰδωλολατρείας. » Οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, οὐδὲ θεὸς ἕτερος εἰμὴ εἷς,» Γρφ. 4) (τρπ.) γέννημα (πλάσμα) τῆς φαντασίας ἀνύπαρκτον· (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) ἰδέα. 5) Π. σκιά, φάντασμα, (παρβλ. Εἴκών). 6) φαινόμενον (μετέωρον), ὄστρον.

Εἰδωλοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Σχηματίζω, Μορφόνω) τι καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, [ἐκ τοῦ

Εἰδωλόπλυστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου ἢ κατὰ φαντασίαν πεπλασμένος· ἰδανικός, φανταισιώδης.

Εἰδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τὸ εἴδωλον (τὸ ὁμοίωμα, τὴν εἰκόνα) τινος. » Τῶν Ῥωμαίων οἱ., διαφέροντες μετὰ τὴν τελευτὴν εἰδωλοποιεῦνται,» Διοδ. 2) (τρπ.) πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. «Ἐξ γυναῖκας εἰδωλοποιῆ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρν.) τὰς σπονδάς, « Σχλ. 3) παράστημα (περιγράφω) τι εἰκονικῶς, (παρβλ.) ἐνδάλλομαι. καὶ Προσωποποιῶ).

Εἰδωλοποίησις, εως, (ἡ), = Εἰδωλοποιΐα.

†Εἰδωλοποιητικός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Εἰδωλοποιϊκός.

Εἰδωλοποιΐα (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ εἰδωλοποιεῖν (φαντάζεσθαι) 2) παράστασις (περιγραφὴ) εἰκονικὴ, (παρβλ. προσωποποιΐα.) 3) ἐμφάνισις εἰδώλου (φαντάσματος) εἰς τὸ θέατρον.

Εἰδωλοποιϊκός, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) εἰδωλοποιΐαν.

Εἰδωλοποιός (ὁ, ἡ). ὁ εἰδωλοποιῶν (κατασκευάζων εἴδωλα. ἢ πλάττων τι διὰ τῆς φαντασίας).

Εἰδωλουργικός, ἡ, όν, = Εἰδωλοποιϊκός.

Εἰδωλοφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι.

Εἰδωλοφανής, έος (ὁ, ἡ, ὁ) ὁ ἔχων σχῆμα (φαντασίαν, ὁμοιότητα) εἰδώλου.

Εἰδωλογαφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γαΐζων (καμαρόνων) ὁ.ά τὰ πολλὰ εἴδωλά τε. (δηλ.) γεμάτος εἴδωλα, (παρβλ. Εἰρογαρής).

Εἰδώς, υῖα, ός, μτχ. τοῦ Οἶδα.

Εἶεν, Ἀττ. ἀντὶ Εἶησαν, γ. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἶμί. ‖. (ὡς ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. μεταβατ. ἐνν. ἔκφρ. συγκατάθεσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.), ἆς εἶναι! ἔστω! καλά! « Ἐγὼ δέσοι, ὥσπερ παῖς γραυσὶ μῦθους λεγούσαις, Εἶεν ἐρῶ, ᾗ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι, « Πλάτ. « Εἶεν· ἀκούω, « Ἀρχ. « Εἶεν· τῶν δὲ χρόνων διατί; « Δμ.

Εἴησθα, Π. ἀντὶ Εἶης, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ

Εἴην, εὐκτ. τοῦ Εἰμὶ ἢ 2) τοῦ Εἶμι. « Τῇ δ' εἴη, ὃς ἄποινα φέροι, « Ἰλ. Ω.

Εἴθαρ [ἴθος], ἐπίῤ. Π. εὐθύς, παρευθύς, εἰς τὴν ςιγμὴν, ἐν τῷ ἅμα.

Εἴθε [εἰ], ἐπίῤ. (Εὐκτ.) ἄμποτε! (μὲ εὐκτ. ἢ ὀῤς. καὶ μεγν. μὲ ἀπαρ.) « Εἴθ, ὡς ἠθέλομι, « Ὀδ. Ξ. « Εἴθε σοι τότε συνεγενόμην, « Ξεν. « Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα, « Φκλδ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὄφελον, ες, ε) « Εἴθ' ὄφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, « Ἀρχ.

Εἴθην, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἴημι.

Εἰθίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐθίζω.

Εἰθισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) = Συνήθως, κατὰ τὸ σύνηθες.

†Εἰθύω, Μ. ύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰθύω.

Εἶκα, Ἀττ. ἀντὶ Ἔοικα.

Εἶκα, Π. ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἴημι.

Εἰκαβάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (διοικητὴς, πρῶτος) μ' ἂς εἰκάδος ἴδε τὴν λέξιν).

Εἰκαδισταί, ῶν, (οἱ), Κωμ. οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐπικούρου, διότι ἐώρταζον κατ' ἔτος τὴν 20 τοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος ὡς γενέθλιον τοῦ αἱρεσιάρχου των.

Εἰκάζω [εἴκω], Μ. άσω (ἀόρ. Εἴ[καὶ Ἀττ. Ἧ]κασα, πθ. πρκ. Εἴ[καὶ Ἀττ. Ἧ]κασμαι, καὶ τὸ θετ. Εἰκαστέον). Ὁμοιάζω (Παρομοιάζω) τι μὲ ἄλλο, πλάττω ἢ ζωγραφίζω τὸ ὅμοιόν (μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα) τινος, (ἐπὶ κακοῦ) κάμνω τὰ σχήματά (Τουρκ. τὰ τακλίτι) του, τὸν περιπαίζω. (συνκδ.) συγκρίνω, παραβάλλω, (ἐκμν.) συμπεραίνω (ἐξ εἰκασίας). « Εἰ ἀεύξις μοι καλὴν εἰκάσας γραφὴ εἰδώλα, « Ξεν. « Εἴκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν ἐκτετυφλωμένῳ τῷ Κύκλωπι, « Πλ. (καὶ πθ.) « Χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν εἰκασθέν, « Εὐρ. « Ὁ Ἄπις ἐπὶ τοῦ νώτου φορεῖ αἴετὸν εἰκασμένον, « Ἡρ » Μισθὸν εἰκασμένου γάμου προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον, « Λκ. » Δεινὸς εἰ εἰκάζειν, « Ξεν. « Ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, « Θκ. « Εἰκάζων πρὸς τὴν ὕψιν τὸν χρόνον, « Πλ. « Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, « Θκ. « Ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον, « αὐτ. « Τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἰκάζον, « αὐτ. « Εἰκάζειν χρὴ καὶ ταῦτῃ τῇ στρατείᾳ οἷα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἐπ' ἀμφότερα γὰρ εἰκάζεται, τὸ δὲ ἀφεὶς εὐδετὶς ἔχει εἰπεῖν, « αὐτ.

Εἰκάθω (παρ. Εἰκάθον καὶ πλ. οὖ), Ἀττ. ἀντὶ Εἴκω, ὑποχωρῶ. « Τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν, « Σοφ.

Εἰ ᾖ, (μὲ ὀῤς. ἢ εὐκτ. ἢ ὑποτ. ἢ ἀπαρ. ᾖ σπντ. μτχ.) ᾖ ἄν, ᾖ ἂν ἤθελεν, (ἐπὶ ἀμφ θ. ὑποθ.) « Τὸν μὲν ἐγὼν, εἰ καὶ περ ἐς Ἀΐδαο νωτίλληται, ῥύσομαι, « Ἀπλλν. « Καλὸν δ', εἰ ᾖ ἡμαρτάνομεν, τοῦσδε μὲν εἶναι, « Θκ. (ᾖ πρὸς μτχ.) « Εἰ καὶ μετρίως αἰσθανομένῳ, « Ξεν. (παρβλ. Εἰ ἦ) 2) (μὲ αὐθυποτ.) ἴσως καὶ « Διώκω, εἰ καὶ καταλάβω, « Γρφ.

Εἰκαιοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ὀρθ. ἀντὶ τοῦ εὐχρηστοτ.) Εἰκοβολέω.

Εἰκαιοβουλία (ἡ). ἀστοχασία, ματαιοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιόβουλος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀπροσόγαστος, μάταιος.

Εἰκαιοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ δαπανῶν ἐπὶ ματαίῳ, κακοξοδευτής.

Εἰκαιολεσχία (ἡ), = Εἰκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιολέσχης, ου (ὁ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς μάτην (εἰκαίως), ματαιολογῶ, μωρολογῶ, φλυαρῶ.

Εἰκαιολογία (ἡ). ματαιολογία, μωρολογία, φλυαρία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιολόγος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος.

Εἰκαιομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰκαιολογῶ.

Εἰκαιομυθία (ἡ), = Εἰκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιόμυθος (ὁ, ἡ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαιοπονία (ἡ), = Ματαιοπονία.

Εἰκαιορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰκαιολογέω.

Εἰκαιορρημοσύνη (ἡ), = Εἰκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαῖος [εἰκὴ], α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὅπως τύχοι (ἐκ τοῦ προχείρου) ἢ ἐπὶ ματαίῳ, (ἐπμ.) ἀστόχαστος, ἀπροςίγαστος, χαμένος, μωρὸς (ἐπὶ πραγμ.) περιττὸς, ἀνωφελὴς· πρόστυχος. ἄπορος.

Εἰκαιοσύνη (ἡ). ματαιότης, ματαιοφροσύνη, κενοσπουδία, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Δικαιοσύνη).

Εἰκαιότης (ἡ), = τῷ προηγ.

Εἰκαιοτροπία (ἡ), = Εἰκαιοβουλία, μωρία.

Εἰκαιοφαγία (ἡ). λαιμαργία, πολυφαγία.

†Εἰκαιόψογος (ὁ, ἡ). ὁ ψέγων (κατηγορῶν) ἐκ τοῦ προχείρου, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰ ᾖ ψόγους).

Εἰκαίως, ἐπ' ῥ. = Εἰκῇ, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως εἰς μάτην. « Πρὸς ἁπλίστας ἐξηγουμένους εἰκαιότερον ὡπλισμένοι, « Ἰώσ.

Εἰκάς [ἀντὶ Εἰκοσάς], άδος (ἡ). τὸ ἀνῤρημ. οὐσ. τοῦ 20 ἀριθμ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 20 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.). 3) ἡ εἰκοστὴ ἡμέρα ἑκάστου μηνός. « Τρίτῃ (καὶ) εἰκάδι, « Πλ. καὶ Πλάτ. « Πρώτῃ μετ' εἰκάδα, « αὐτ. (καὶ πλθ.) « Ἑκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάσι, « Ἀρτ. 4) (ἰδιατ.) ἡ εἰκοστὴ τοῦ Βοηδρομ. (ὅτε ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσ.), (ἔθεν:) « Ἀπαντᾶ θεωρὸν εἰκάδων, « Εὐρ., (συνεκδ.) ἀντὶ Μυστηρίων (διότι, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀρχφν.) « Μία τῶν μυστηρίων εἰκὰς ἐστι. « 5) τὸ εἰκοστημόριον ἑκάστης ἡλῆς, (ὅθεν Εἰκαβάρχης).

Εἰκασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰκάζειν, παρομοίωτις, ἐξεικόνισις, μίμησις. « Ἡ γραφικὴ ἐστιν εἰκασία τῶν ὁρωμένων, « Ξεν. 2) σύγκρισις, παραβολή. 3) συμπερασμὸς 4) ἡ εἰς τὴν φαντασίαν παράστασις τῶν ἰδεῶν.

Εἰκάσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ).

Εἴκασμα (τὸ). συμπέρασμα. 2) Π. εἰκὼν, ὁμοίωμα.

Εἰκασμός (ὁ). εἰκασία, συμπερασμός.

Εἰκαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εἰκάζω, εἰκάσιμος.

Εἰκαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εἰκάζων (συμπεραίνων, προβλέπων ἐξ εἰκασίας).

Εἰκαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁμοιάζων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ εἰκάζειν (συμπεραίνειν ἢ μιμεῖσθαι). « Εἰκαστικαὶ τέχναι, « Πλάτ., ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ κλπ. « Εἰκαστικὰ ἐπιῤῥήματα, « Γρμτ., τὸ Ἴσως, Τάχα κτλ.

Εἰκαστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐξ εἰκασίας εὑρισκόμενος, π.θανός. 2) Π. ὅμοιος (τινί).

Εἰκατι, Δ. ἀντὶ Εἴκοσι. 2) (μὲ γεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἕνατι.

†Εἰκατίδειος (ὁ) ἡ Εἰκατίδειον (τὸ). μέρος (πλατεῖα;) 22 ποδῶν τετραγών. ἐκτάσεως (;).

†Εἰκατίπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 ποδῶν ἑκατασιν, (παρβλ. Ἑκατόμπεδος).

Εἶκε, Π. γ'. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴκω, ἐφαίνετο εὔλογον (πρόσφορον), ἠμοζε.

Εἶκειν, εις, ει, ειμεν κτλ., Π. ὑπαρκ. τοῦ Ἴημι.

Εἰκέλιος (ὁ, ἡ), Π. = Εἴκελος.

Εἰκελόνειρος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος (εἴκελος) μὲ ὄνειρον.

Εἴκελος [εἴκω], η ἢ ος (;), ον, Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος.

Εἰκελόφωνος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος κατὰ τὴν φωνήν μέ.

Εἰκῇ, ἐπίῤ. Τρπ. (κυρ. δοτ. τοῦ Εἰκὼ-οῦς θθ. κατὰ λῆξ.) Διὰ τὸν τύπον μόνον, (κοιν.) διὰ τὰ ῥήματα, (ἐπμ.) χωρὶς λόγον (τάξιν, σκοπόν, νόημα). ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, εἰς μάτην, ὅπως τύχοι, ἐκ τοῦ προχείρου. « Τὸ εἰκῇ, « Φίλ., ἀντὶ Ἡ εἰκαιότης.

Εἰκοβολέω-ῶ [εἰκὸς ἢ εἰκῇ βάλλω]. Μ. ήσω. Εἰκάζω, συμπεραίνω (χωρὶς βάσιν)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Μετεωρολόγων ἀτηρὰ γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν, » Κλμ.
Εἰκοθι, Δίωλ. ἀντὶ Εἴκοσι.
Εἰκονίζω, Μ. ἰσω. Παριστάνω τι δι' εἰκόνος· ζωγραφίζω· χαρακτηρίζω. « Μῦθός ἐστι λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν, » Ἅρθν.
Εἰκονικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐκφραζόμενος δι' εἰκόνων, συμβολικός.
2) ὁ παριστάνων ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα τινός· ἀπαραλλάκτως ὅμοιος ἢ ἰσομεγέθης μὲ τὸ πρωτότυπον. « Ἀνδρὶς Λυσάνδρου—, » Πλ. 3) ὁ γινόμενος διὰ τύπου, πλαστός. « Ἔγραψεν εἰκονικὴν ἀπογήν, » Ἐπγρ.
Εἰκόνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Εἰκών, εἰκονισματάκι, ἢ ἀγαλμάτιον.
Εἰκόνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παριστάνεται δι' εἰκόνος (εἰκονίζεται), εἰκών.
Εἰκονισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰκονίζειν, ἐξεικόνισις, περι(δια)γραφή.
Εἰκονιστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰκονίζων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ εἰκονίζειν τι
Εἰκονογραφέω-ῶ, Μ. ἰσω. Γράφω (ζωγραφίζω) τὴν εἰκόνα τινός, (Ῥτρ.) περιγράφω τι εἰκονικῶς.
Εἰκονογράφημα (τὸ). εἰκόνισμα, ζωγραφία.
Εἰκονογραφία (ἡ). τὸ εἰκονογραφεῖν, ἐξεικόνισις, περιγραφή.
Εἰκονογράφος (ὁ, ἡ). ὁ εἰκονογραφῶν (περιγράφων ἢ ζωγραφίζων εἰκόνας).
Εἰκονοθραύστης καὶ
Εἰκονοκλάστης, ου (ὁ). (αἱρετικὸς) ὁ συνηθέων τὰς (ἁγ.) εἰκόνας, εἰκονομάχος.
Εἰκοναλογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις εἰκονικῶς· λόγος πλήρης εἰκόνων καὶ διαγραφῶν.
Εἰκονομανία (ἡ), = Εἰκονομαχία.
Εἰκονομαχέω-ῶ, Μ. ἰσω. Εἶμαι εἰκονομάχος.
Εἰκονομαχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.
Εἰκονομάχος (ὁ, ἡ). (αἱρετικὸς) ὁ πολεμῶν (μαχόμενος, κατατρέχων, μὴ λατρεύων) τὰς ἁγ. εἰκόνας.
Εἰκονόμορφος (ὁ, ἡ). Π. (ἄδκμ.) ὁ μορφῶν τὰς εἰκόνας, εἰκονόπριος.
Εἰκονοποιέω-ῶ, Μ. ἰσω. Κάμνω τι κατ' εἰκόνα (ἢ τὴν εἰκόνα) τινός.
Εἰκονοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) εἰκόνας, ζωγράφος ἢ ἀγαλματοποιός.
Εἰκονούργημα (τὸ). τὸ κατ' εἰκόνα τινὸς δημιουργηθέν. εἰκόνισμα.
Εἰκονουργία (ἡ), ἢ κατ' εἰκόνα τινὸς δημιουργία.
Εἰκοστός ὁστος (τὸ), οὐδ. τοῦ Εἰκοστός.
Εἰκοσάβειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 20 βάσ (ἢ νόμισματα).
Εἰκοσάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 γωνίας. ||, « Τὸ εἰκοσάγωνον, « Γεωμτρ., = Διωδεκάεδρον.
Εἰκοσάεδρος (ὁ, ἡ). (Γεωμετρ.) ὁ ἔχων 20 ὄψας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).
Εἰκοσαετηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') εἰκοσαετηρίαν.
Εἰκοσαετηρίς, (ίδος (ἡ). διάζημα χρονικὸν περιέχον 20 ἔτη, ἐκ τοῦ
Εἰκοσαέτης, ους ἢ ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 20 ἔτη. (ἴδε καὶ Δικαετής).
Εἰκοσαετία (ἡ). 20 ἔτη.
Εἰκοσαετίς, ίδος ἢ ιδος (ἡ), (γυνὴ) 20 χρόνων ἡλικίας.
Εἰκοσάκις, ἐπίρ. Εἴκοσι φορᾶς.
Εἰκοσακισχίλιοι, αι, α. 20 χιλιάδες.
Εἰκοσάκλινος (ὁ, ἡ), (ὑρθότ. τὸ) Εἰκοσίκλινος.
Εἰκοσάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 20 κῶλα (στίχων).
Εἰκοσάκωπος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εἰκόσορος
Εἰκοσάμηνος (ὁ, ἡ). 20 μηνῶν.
Εἰκοσάπηχυς, εος (ὁ, ἡ), (ὑρθότ. τὸ) Εἰκοσίπηχυς.
Εἰκοσαπλόσιος, α, ον καὶ
Εἰκοσαπλάσιος, ον (ὁ, ἡ), καὶ
Εἰκοσαπλοῦς, ῆ, οῦν. Εἴκοσι φορᾶς τόσος.
Εἰκοσαπρωτεία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.
Εἰκοσάπρωτος (ὁ). εἷς τῶν 20 πρώτων βουλευτῶν (Ῥωμαϊκῆς πόλεως), δημογέρων, (κυρ. εἷς τὸ πλθ.).
Εἰκοσάς, άδος (ἡ), = Εἰκάς.
Εἰκοσασάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος 20 σάδ.
Εἰκοσάστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος) ἔχων 20 στέγας (χωρίσματα ἢ πατώματα).
Εἰκόσατος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἰκοστός.
Εἰκοσάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 20 φύλλα. « Ῥόδον—, » Θφρ.
Εἰκοσαετηρίς, ίδος (ἡ), = Εἰκοσαετηρίς, [ἐκ τοῦ
Εἰκοσαέτης, ους (ὁ) καὶ
Εἰκοσαέτις, ιδος (ἡ), = Εἰκοσαέτης.
Εἰκοσάφετος (ὁ, ἡ), Π. = Εἰκόσορος.
Εἰκοσήρης, ους (ὁ, ἡ)· (κυρ. ναῦς) μὲ 20 σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Εἴκοσι καὶ (πρὸ φων.) Εἴκοσιν (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ ἀριθμ. 20).
Εἰκόσι, δοτ. πλθ. τοῦ Εἰκών.
Εἰκοσίβοιος (ὁ, ἡ), = Εἰκοσάβοιος.
Εἰκοσιβύζ, ἄκλ. ἀριθμ. (22).
Εἰκοσιέδρος (ὁ, ἡ), = Εἰκοσάεδρος.
Εἰκοσιεννέα (ἐξ, ἑπτά), ἄκλ. ἀριθ. (29, 26, 27).
Εἰκοσιετής, ους ἢ ους (ὁ, ἡ), = Εἰκοσαέτης.
Εἰκοσιετίς, ίδος (ἡ), = Εἰκοσαέτις.
Εἰκοσικαιτέταρτος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἰκοστὸς τέταρτος.
Εἰκοσίκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 20 κλίνας.
Εἰκοσίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 20 μέτρα.
Εἰκοσίμνεως, ω καὶ
Εἰκόσιμνος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων (ἢ συμπεσιούμενος εἰς) 20 μνᾶς.
Εἰκοσινήρητος (ὁ, ἡ), Π. [εἴκοσιν, ἐρίζω], εἴκοσι φορᾶς τόσος, ἴσος μὲ εἰκοσάκις τόσα, εἰκοσαπλάσιος.
Εἰκόσιοι, αι, α, Π. (σπν.) ἀντὶ Εἴκοσι.
Εἰκοσιοκτώ, ἄκλ. ἀριθμ (28).
Εἰκοσιπενταέτις, ιδος (ἡ). 25 ἐτῶν.
Εἰκοσιπέντε, ἄκλ. ἀριθμ. (25).
Εἰκοσιπήχυς, εος (ὁ, ἡ). 20 πήχεων.
Εἰκοσιτέσσαρες, ες, α, ἀριθμ. (24).
Εἰκοσιτρεῖς, τρεῖς, τρία, ἀριθμ. (23).
Εἰκοσόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 ἀργυιῶν ἔκτασιν.
Εἰκόσορος (ὁ, ἡ), (ναῦς) μὲ 20 κωπιά, (παρβλ. Εἰκοσήρης).
† Εἰκοστάγωνος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰκοσάγωνος.
Εἰκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς (μετὰ) 20 ἡμέρας. « Ἀπέθανεν ἐγγὺς εἰκοσταίης, » Ἱππκρ.
Εἰκοστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὸ εἰκοστὸν μέρος τῶν προϊόντων (τήν εἰσφοράν), τελώνης.
Εἰκοστόμονον (τὸ). τὸ ἓν ἐκ τῶν 21.
Εἰκοστοπρωτος (-τριτος, -τέταρτος, -πεμπτος, -ἑβδομος κτλ.), ου (ὁ, ἡ), ὁ εἷς τῶν 21 (23, 24, 25, 27 κτλ.).
Εἰκοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 19 « Ἐντὸς εἰκοστῆς (ἐνν. ἡμέρας), « Ἀριστ. ||. « Εἰκοστὴ (ἐνν. μερίς), « τὸ εἰκοστημόριον, ἓν εἷς τὰ 20, (εἰδ. δοσίματος εἰς τὰς Ἀθ.).
Εἰκοστώνης, ου (ὁ). τελώνης ἐργαλαβῶν τὰ δόσιμον τὴν εἰκοστήν.
Εἰκότερον, συγκρ. τοῦ Εἰκός, Εὐλογώτερον, δικαιότερον.
Εἰκότα, αἰτ. ἐν. ἀρσ., ἢ πλθ. οὐδ. τῶ Εἰκώς.
Εἰκοτολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Λαλῶ (Ὁμιλῶ) μὲ πιθανότητα ἢ κατὰ συμπερασμόν.
Εἰκοτολογία (ἡ). τὸ νὰ ἐξηγῇ ἢ λογαριάζῃ τις μὲ συμπερασμὸν, πιθανολογία.
Εἰκότως, ἐπίρ. Κατὰ τὸ εἰκός, εὐλόγως, πρεπόντως, δικαίως, καθὼς εἶν' ἐπόμενον (ἐνδεχόμενον). « Εἰκότως ἔχει, « Εὐρ., εἶνε δίκαιον (ἐπόμενον, κτλ.).
Εἰκούς, αἰτ. πλθ. καὶ
Εἰκοῦς, γεν. ἐν. τοῦ Εἰκών = Εἰκών.
Εἰκτέον, θετ. τοῦ Εἴκω.
Εἴκτην, Π. ἀντὶ Ἐοικέτην, γ'. διΐκ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴκω, ὡμοίαζαν.
Εἰκτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰκόλως καὶ προθύμως εἴκων (ἐνδίδων), μὴ ἐπίμονος.
Ἔϊκτο, Π. ἀντὶ Ἐῴκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Ἔϊκτον, Π. ἀντὶ Ἐοίκετον, γ'. διΐκ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ
(Εἴκω), ἀχρ. θεμ. τοῦ Ἔοικα, (εὐχρ. νομίζεται μόνον ὁ) Μ. εἴξω (Ἀρχῆς Νεφ. 1000).
Εἶμαι [εἶμι ἢ ἧκω], Μ. εἴξω (παρτ. Εἶκον, ἀόρ. Εἶξα). (κυρ.) Τραβιοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ τὸν τοπον εἰς ἄλλον, παραμερίζω, (μὲ δοτ.) καὶ ἄλλα μὲ γεν.) « Εἶκε προθύρου, « Ὀδ. Σ. « Τῷ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, Ἰλ. Μ. (ἢ παραλλ.) « Ὀπίσω εἶκετε, « Ἰλ. Ε. « Εἴκειν δὲ γέρουσι ἐέρης, « Λξ. (ἐπμ. 2 (τρπ.) πείθομαι, ὑπακούω, ἐνδίδω, δὲν ἀντιτείνω· νικῶμαι, καταπίπτω, ταπεινοῦμαι· κυριεύομαι. « Ὄρνυσθε Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις, Ἰλ. Δ. « Ἀνειδώντων δὲ τῶν συμμάχων, εἰκονοῖ Ἀθην., Ἡρ. « Μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις, Θκ. « Εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, αὐτ. « Θυμουμένοις μὲν αὐτοῖς εἴκειν, « Ἰσκρ. « Θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἴξα, εὐδ' ὑπεχώρησα, « Δημ. « Λίθοι, (« Πενίη, » « Ὕβρει, » Θυμῷ, » « Πλαιᾳῇ κτλ.) εἴκειν, « Ὀμ., Σοφ., Ἡρ., (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Εἶκοι δ' ὑπὸ βίβλος ἀρότρῳ, « Ὁδ. Σ. 3) (σπν. καὶ ὁμφ.) ἀφίνω (παραδίδω) τι εἰς ἄλλον, ἐπιτρέπω, (μὲ αἰτ.) « Ὑπηνίκ' ἂν θῇς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ, « Σοφ. « Εἰξαί τέ οἱ ἡνία χαλκεοκέλευθα, « Ἰλ. Ψ.
Εἰκώ, ους-οῦς (ἡ), Π. (ἀχρ. εἰς τὴν ὀνομαστ.) ἀντὶ
Εἰκών [ξεῖκω], ὀνος (ἡ). (ἐν γέν.) ὁμοίωμα, ἀντίτυπον (ἀπαράλλακτον). « Εἰκόνας γραμμάτων, εἰ ἐν ὕδασιν ἐμφαίνοιντο, οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν, « Πλάτ. « Ὃς (ὁ Ἀριστός) ἐστιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰκὼν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν, « Δ. Φαλ. » Δημοστηρίου εἰκόνα, « Πλάτ. 2) (ἴδιαιτ.) ἀνδριάς, εἰκόνα. » Αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα ἀναθήσεσθαι. « Αἰσχ. »Γλυφάμενος εἰκόνα, « Λκ. » Κάκείνης εἰκόνα γραψάμενον ἀναθεῖναι, « Πλ. 3) σχῆμα (τὸ φαινόμενον μόνον), φάντασμα. » Ἀλλ' ἦλθεν εἰκών, ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο, Παλλὰς, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Ἐν εἰκόνι βασιλείας τελευτήσας, « Ἡρωδ. 4) τύπος, παράδειγμα· ἀλληγορία, Παραβολή. » Ποιητῆ. . . μὴ ἐξέστω μήτε λόγῳ μήτε εἰκόνι μηδένα τῶν πολιτῶν κωμῳδεῖν, « Πλάτ. « Εἰκόνος γάρ τινος δέομαι, « αὐτ.

Εἴκωντι, Δ. ἀντὶ Εἴκωσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἴκω.

Εἰκῶς (κατὰ κρ. ἀντὶ Ἐοικὼς), υῖα, ὸς, Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος, (ἐπμ. παρὰ λογογρ.) ἁρμόδιος, πρσφορος. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) εὔλογον, δίκαιον· ἐπιμενον, φυσικὸν ἢ πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. » Τῷ θεῷ οὐκ ἀπιστεῖν εἰκὸς, « Εὐρ., δὲν πρέπει. (ᾧ ἐπίρ.) » Κατὰ (» Ὡς, « Παρὰ) τὸ εἰκὸς, « Θκ. » Ἡ εἰκὸς, « Ξεν. » Ἐκ τοῦ εἰκότος, « Θκ. (ᾧ πλθ.) » Ἐκ τῶν εἰκότων, « Πλάτ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Τῷ εἰκότι, « Θκ. « Τὰ εἰκότα, « (καὶ χ. ἄρθρ.) » Εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυατυχῶν, « Λκ.

Εἰκοσάδυν, ἐπίρ. Σ. Εἰκοσάδυν.

Εἰλαμὶς [εἴλω], ίδος (ἡ). ἡ περιτυλίσσουσα τὸν ἐγκέφαλον μεμβράνα.

Εἰλαπινάζω, Μ. άσω, Π. Εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω.

Εἰλαπιναστὴς, οῦ (ὁ). σύνδειπνος (εἰς μέγα συμπόσιον).

Εἰλαπίνη (ἡ), Π. [εἴλη πίνω;] συμπόσιον (μέγα), εὐωχία.

Εἰλαπινουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἴδων συμπόσιον (εἰλαπίνην).

Εἴλαρ, ατος (τὸ), Π. [εἰλέω]. φραγμὸς, πλοκὸς. (ἐν γέν.) σκέπασμα, προφύλαγμα.

Εἰλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Εἰλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς εἴλης (ἱππικοῦ).

Εἰλαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἰλάρχου.

Εἰλλάς, άδος (ἡ), Σ. Ἑλλάς.

Εἰλάτινος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐλάτινος.

Εἴλεγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Λέλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λέγω.

Εἴλει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰλέω.

Εἰλείθυια [ἐλεύθω], ας (ἡ). ἡ ἐπιστατοῦσα εἰς τὰς γέννας θεά, (Λατ.) Lucina· (συνκδχ.) οἱ πόνοι τῆς γέννας.

Εἰλειθυιον (τὸ). ὁ ναὸς τῆς Εἰλειθυίας.

Εἰλεὸς (ὁ), [εἰλέω], = Στρόφος, κωλικόπονος αφορότατος ᾧ ἐπικίνδυνος, (Γαλλ.) miserere. » Ἐβίβασον ϛρόφοισι καὶ εἰλεῷ κώλου καὶ ἰσχουρίῃ, « Ἀρετ. (παρβλ. Χόρδαψὸς). 2) Π. = Εἰλυός. 3) = Ἕλεος.

Εἵλευ, Δ. ἀντὶ Εἵλου, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. Θ'. τοῦ Αἱρέω.

Εἵλευντο, Δ. ἀντὶ Εἵλοῦντο. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. παρατ. τοῦ Εἰλέω.

Εἶλεχα, Ἀττ. ἀντὶ Δέλεχα, πρκ. τοῦ Λέγω.

Εἰ(καὶ Ἀττ. Εἰ)λέω-ῶ, Μ. ήσω, [εἴλω]. Τυλίζω, περιτυλίζω, κυλουριάζω. » Καὶ ἕλαβεν Ἠλιοῦ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ καὶ εἵλησεν αὐτὴν, « Γρφ. » Εἵλεε βίβλον, « Ἐπγρ., τὴν ἐφυλλολόγει. (ᾧ πθ.) » Καρπῷ ἑλιξ (κισσοῦ) εἱλεῖται. « Θκρ. » Εἱλῆθεις ὑπὸ τῇ ἀσπίδι. « Ἀρρ. » Σπαργάνοις εἱλημένον, « Λυκφρ. 2) (συνκδχ.) στενοχωρῶ, στρομόνω. » Κύκλῳ εἵλει ἐνὶ σπῆι, « Ὀδ. Μ. « Εἵλεον ἐν ϛείνει, « Ὀδ. Χ. (καὶ πθ.) » Τοὺς Ῥωμ. εἱλουμένους ἐν ὀλίγῳ καὶ συμπίπτοντας ἀλλήλοις, « Πλ. » Ἡμίσεες δ' ἐς ποταμὸν εἱλεῦντες, « Ἰλ. Φ., (παρβλ. Συγκλείω).

3) Συστρέφω, περιστρέφω, στρηφογυρίζω. » Νῆα πέριξ εἵλει ῥόος, « Ἀπλλν. » Παρὰ νηί, ἣνπερ ἄελλαι εἱλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα, « Ἰλ. Β. (ᾧ πθ. ἢ μσ.) » Μύρμηκας εἱλουμένους, « Λκ. » Εἱλουμένη περὶ τὸν πολον (ἡ γῆ), « Πλάτ. » Περὶ τὴν (γῆν) κόσμος ἄστρων εἱλεῖται, « Ὁρφ. » Ἄνω καὶ κάτω ἀφαιρηδὸν εἱλούμενον, « Ἴζ. » Ὀφθαλμοὶ τῇ δὲ κἀκεῖσε σπασμώδεες εἱλεῦνται, « Ἀρετ. 4) (μσ.) εὐρίσκομαι (συνήθως) εἷς τι μέρος, διατρίβω. » Τῶν ἐν ποσὶ εἱλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, « Ἡρ. » Ἡ αἰτίη (τῆς νόσου) ἀμφὶ τὰς φρένας εἱλέεται, « Ἀρετ. « Περὶ τὰ χαμαιτυπεῖα (» Ὁρὸς τὰς δίκας) εἱλούμενον, « Ἀλκ., Μ. Τύρ. » Τῶν ἐν ποσὶ μᾶλλον εἱλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, « Ἡρ., τῶν συχνότερον (προχειρότερον) ἀπαντωμένων, (παρβλ. Ἀναστρέφομαι). 5) (μτγν.) γυρίζω (σκεπάζω μὲ) θόλον. » Εἱλήσας ἀψῖδας ἐπάνω τοῦ ποταμοῦ, « Μαλλ.

; Εἱλέω-ῶ [ἕλη], Μ. ήσω. Ἑλιάζω.

Εἱλεώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) τὸ πάθος εἱλεόν. » Ἔμετοί τε γίνανται τῶν εἱλεωδῶν, « Γαλ.

Εἴλη (ἡ), [εἴλλω]. (ἐν γέν.) ἄθροισμα (ἀνθρ. κλπ.). κοπάδι· (κυρ.) σῶμα (τάγμα) ἱππικοῦ, (Γαλλ.) escadron, (Τουρκ.) μπαλοῦκι.

Εἴλη (ἡ), Π. = Ἕλη.

Εἱλήγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.

Εἱληδὰ, Π. ἀντὶ

Εἱληδὸν, ἐπίρ. Κατ' εἵλην, σωρηδὸν, ἀγεληδόν. διὰ μιᾶς, ὁλονέν.

Εἱληδὸν [εἰλέω], ἐπίρ. Π. στρομόνοντας, περιτυλίζοντας κτλ.

Εἱληθερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζεσταίνω (θερμαίνω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω, [ἐκ τοῦ

Εἱληθερὴς, έος (ὁ, ἡ). ζεσταμένος εἰς τὸν ἥλιον.

Εἱλήθρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα.

Εἱλήθυια (ἡ), = Εἰλείθυια.

Εἱλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων ἢ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν εἵλην (θερμότητα τοῦ ἡλίου).

Εἱλήλουθα Π. ἀντὶ Ἐληλύθα, πρκ. τοῦ Ἔρχομαι.

Εἴλημα (τὸ), [εἰλέω]. σκέπασμα, περιτύλιγμα. 2) (ἰατρ.) = Στρόφος. 3) (μτγν.) θόλος, καμάρα.

Εἴλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἰλέω.

Εἱλημᾰτικὸς, ἡ, όν. (μτγν.) Ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μὲ) καμάρας (εἱλήματα), θολωτός.

Εἵλημμαι, Ἀττ. ἀντὶ Δέλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.

Εἵλησις ἢ Εἴλυσις [εἰλέω], εως (ἡ), = Συστροφὴ, περιστροφὴ κτλ.

Εἵλησις [εἴλέω], εως (ἡ). ζέσταμα εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιασμα, ἡλιόκαμμα.

Εἱλητὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθιζων (ἔχων ἰδιοτητα) νὰ τυλίζεται (κουλουριάζεται, κτλ.).

Εἱλητὸς, ἡ, όν, (μτγν.). Τυλιγμένος, διπλωμένος ἢ δυνάμενος νὰ τυλιχθῇ (διπλωθῇ κτλ.). ||. (οὐσ.) » Εἱλητὸν, « Ἐκκλησ., τὸ σκέπασμα τοῦ δισκοποτήρου ὁ ἀέρας. 2) = Εἱλημᾰτικὸς, θολωτός.

Εἵληφα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.

Εἵληχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.

Εἱλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἰλιγγιάω, [ἐκ τοῦ

Εἵλιγγος (ὁ), [εἰλέω], = Ἴλιγγος ᾧ Ἔλλιγος (πάθος).

Εἵλιγμα (τὸ), = Ἕλιγμα, τύλιγμα.

Ἑλιγματώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑλιγματώδης.

Εἱλιγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλιγμὸς.

Εἱλικοειδὴς, έος, Π. ἀντὶ Ἑλικοειδὴς.

Εἱλικώδες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἑλικώδης. » Κτίλος—, « Ὀππ., ὁ ἔχων στριμμένα τὰ κέρατα.

Εἱλικόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑλικόμορφος.

Εἱλικρίνεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὀγαρακτήρ) τοῦ εἱλικρινοῦς, καθαρότης, γνησιότης κτλ.

Εἱλικρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι «εἱλικρινὲς, καθαρίζω, παστρεύω, λαγαρίζω, διαλύζω.

Εἱλικρινὴς [εἴλη, κρίνω], έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ᾧ κατὰ λέξ.) λαγαρισμένος (καθὼς πχ. τὸ 'λάδι) εἰς τὸν ἥλιον, (δθ. ἐν γέν.) ξεδιαλεγμένος, μὴ ἀνακατωμένος μὲ ἄλλο τι, (ἐπμ.) καθαρὸς, ἄδολος· ἀκέραιος, ἀφῆς· γνήσιος (κυρ. καὶ μτφρ.). » Τῶν χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἱλικρινὲς ἐόν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἑτέροισι, « Θφρ. » Εἱλικρινὴς τις ἀδικία ἢ ἀγαστία, « Ξεν. » Εἱλικρινεςέραν ἕξεις τῶν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, « Αἰσχ. Σωφρ.

Εἱλικρινῶς, ἐπίρ. Καθαρῶς, διακεκριμένως· ἀδόλως· καθαυτό. » Εἱλικρινῶς Ἕλληνες ᾧ ἁμιγεῖς βαρβάρων, « Πλάτ. « Μὴ κρινόμενα (νοσήματα) εἱλικρινῶς φιλυπαστροφώδεα, « Ἱππκρ.

Εἱλικτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἑλικτὸς.

; Εἱλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλινδέω.

Εἵ(Εἵ)λις, ικος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕλις.

Εἱλιονία (ἡ), (κατὰ τοὺς Ἀργ.) ἡ Εἰλειθυια.

Εἱλιπόδης, ου, (ὁ), (μτγν). ἀντὶ

Εἵ(Δίολ. ἀντὶ Εἵλίπους, ὁδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (εἱλίσσων) καὶ σύρων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐπίθ. τῶν ἵππων ᾧ τῶν γυναικῶν), (Ὅε Ἱππκρ. περὶ ἄρθρ. καὶ παρβλ. Γονύκροτος). » Ἡμέναιος—, « Νόνν., ὁ χορευτικὸς. « Ἅλμος—, « αὐτ. ᾧ τοῦ κολυμβητοῦ.

Εἱλιχότωσις, εως (ἡ), = Σκοτοδινίασις.

Εἱλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἑλίσσω.

Εἱλιτενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑλικοειδῶς ᾧ εἰς τὰ ἕλη ἐκτεινόμενος. » Ἀγρωστις—, « Θκρ.

Εἱλίχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἑλίσσω.

Εἵλκον, παρτ. τοῦ Ἕλκω.

Εἱλλὰς, άδος (ἡ). = Ἰλλὰς, δεσμὸς [ἐκ τοῦ

Εἵλλω, Μ. εἱλήσω (παρτ. Εἵλλον), αορ. Πβλ. καὶ Π. Ἔλσα ἢ Ἔελσα καὶ μσ. Ἐλλάμην

Δημόσια-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ν᾽[εἰλήμην, πθ. πρκ. Π. Ἕελμαι, ἀόρ. πθ. Π. Ἑάλην [ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἁλῆναι ἢ ἡ μτχ. Ἁλείς], πθ. ὑπερσ. Π. Ἑᾱλήμην ἢ Ἐολήμην), = Εἴλέω, ϛρηφογυρίζω· ϛρενοχωρῶ, ϛρομόνω· αφίγγω· περιτυλίζω· συγκλείω· ἐμπεδίζω. « Νῆα κεραυνῷ ἕλασε. « Οὐ Ε. » Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἵλαε τὴν γνώμην· ἀλλ᾽ ἀποχάλα. « Ἀρϛρ. « Πρὶν κατὰ τείχεα λαὸν ἐέλασαι, « Ἰλ. Φ. » Γπ᾽ἀσπίδος ἦτορ ἔλασε. « Στϐ. (ἢ πθ. » Ἑελμένοι ἔνδοθι πύργων. « Ἰλ. Σ. » Νεφέλῃς ἔντοσθεν ἐελμένος. « Νόνν. « Κοῦραι Πιᾰϊάδες, αἰγιόριαιοι ἐελμέναι, « Ἀπολλν. » Εἱλέαθαι τοῦ ἰαροῦ, « Ἐπγρ. (Boeckh).

Εἱλόμην, μσ. καὶ

Εἵλον, ἐνεργ. ἀόρ. β᾽. τοῦ Αἱρέω.

Εἱλόπεδον (τὸ), πεδιὰς ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον, (συνηθέστ. τὸ) Θειλοπεδον.

Εἵλοχε, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λέγω.

Εἵλυται, Π. γ᾽. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἰλύω.

Εἱλυθμός (ὁ), Π. = Εἵλυος.

Εἵλυμα (τὸ), Π. = Εἴλημα, τύλιγμα, σκέπασμα· ἔνδυμα.

Εἵλυσεις, εσσα, εν, Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἑλυσεις.

Εἵλυος (ὁ), Π. [εἱλύω]. τρύπα (φωλεὰ) θηρίου (κυρ. ἐρπετοῦ).

Εἵλυς, υος (ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἰλύς.

Εἵλυσις [εἱλύω], εως (ἡ). σύρσιμον.

Εἱλυσσόμαι=ύσσομαι (κυρ. εὐχρ. μόνον ὁ ἐνϛ. καὶ ὁ παρτ.), [εἱλύω, σπάω]. Σύρομαι (κυρ. καθὼς ἡ ἀδέλλα κτλ.).

Εἵ(ε)λύσσω, Μ. ύσω, = Εἱλύω.

Εἱλυφάζω καὶ

Εἱλυφάω=ῶ (χ. Μ.), (ὅθ. ἡ μτχ., κατ᾽ ἐπένθ. τοῦ υ, Εἱλυφόων), Π. ἀντὶ Εἱλύω [εἱλλω], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Εἴλυσμαι, ἀόρ. τῆς μτχ. Εἱλυσθείς), Π. = Εἱλλω, περιστρέφω, στρηφογυρίζω. (μσ.) σύρομαι ἑλικοειδῶς, κυλιριάζομαι. « Εἱλυόμενα πυκνῶς (ὁ δράκων), « Ὀρφ. » Εἱλυόμενην δύστηνος (ὁ Φιλοκτήτης), « Σοφ. 2) περιτυλίζω, σκεπάζω. (χυδ.) κουκουλόνω. « Καδδέ μιν αὐτὸν εἱλύσω ψαμάθοισιν, « Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) « Ὀσσα εἵλυται, ψαμάθῳ εἱλυμένα πολλῇ, « Ὀδ. Ξ. « Ἐντυπὰς εἱλυμένος, « Ἀπλλ. » Κεφαλῇ εἱλυμένος ὦμους, Ἰλ. Ε. » Νυκτὶ μὲν ὑμέων εἱλύεται κεφαλαὶ πρήσωπά τε, « Ὀδ. Γ. » Βόαυλα πέριξ εἱλυμένα σκιερῷ, « Ἀπλλν., (παρβλ. Ἑλύω).

Εἵλως [εἵλων ἀόρ. β᾽. τοῦ Αἱρέω, ἡ Ἕλως, τῶλις τῆς Δακων], ωτος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτην) = Δοῦλος, σκλάϐος.

Εἱλωτεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εἵλωτος, δουλεία, σκλαϐιά, [ἐκ τοῦ

Εἱλωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Δουλεύω, Γκαταίμαι εἰς τινας ὡς) εἵλως.

Εἱλωτης, ου (ὁ), = Εἵλως.

Εἱλωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Εἵλωτας, δουλικός. ||. « Τὸ Εἱλωτικόν, « (παρήνπτ.) ἀντὶ Οἱ Εἵλωτες.

Εἱλωτίς, ίδος ἡ Εἱλῶτις, ίδως (ἡ), θηλ. τοῦ Εἵλωτης, σκλάϐα.

Εἶμ᾽, κατ᾽ ἀποκ. ἀντὶ Εἰμί.

Εἶμ᾽, κατ᾽ ἀποκ. ἀντὶ Εἶμι.

Εἷμα (τὸ), [Ἔννυμι]. ἔνδυμα, φόρεμα. « Κιϐωτὸς ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι, ϕ Ἡρ. 2) σκέπασμα στρώματος, γαλί, πάπλωμα. « Εἵμασι στρώσασα, « Αἰσχλ.

Εἶμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἔννυμι. 2) πθ πρκ. τοῦ Ἧμαι. 3) (σπνττ.) πθ. πρκ. τοῦ Ἵζω.

Εἵμαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μείρω, (κυρ. εὐχρ. μόνον τὸ γ᾽. ἐν. πρσ.) Εἵμαρται, εἶνε πεπρωμένον (κοιν. γραπτὸν), (ϗ ἡ μτχ.)

Εἱμαρμένος, η, ον, = Εἱμαρτὸς (ὅθ. ||. οὐσ.) Εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα, τὸ γραπτόν.

Εἱμάρσην, ενος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἐνδυμένος ἀνδρικεῖα (φορέματα).

Εἱμαρτός, ἡ, όν. Ὁ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἀμεταϐλήτως προωρισμένος, (κοιν.) γραπτός.

Εἵμεν, Ἰων. καὶ Εἵμες, Δ. ἀντὶ Ἔσμεν, ἀπλθ. πρσ. τοῦ ἐνϛ. καὶ

Εἶμεν καὶ Εἶμεναι (ῑ), Δ. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Εἵμενος, Π. Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Ἥμενος, μτχ. τοῦ Ἧμαι.

Εἶμι [ᾔϝω], Μ. Ἔσομαι καὶ Δ. Ἰσοῦμαι ϗ Π. Ἐσσεῦμαι (παρτ. Ἰὼν [ἐκλαμϐ. ἐνίοτε ἀντὶ ἑνϛ. « Τοῦτ᾽ τί ἦν;] ϗ [μτχν.] Ἰμενη, πρϛ. Ἧσο καὶ [καὶ Ἴσω] κτλ., εὐσυν. Εἶην [τὸ πλθ. γ᾽. πρσ. Εἴεν), ὑποτ. Ὦ, ᾖς, ᾖ, ὦμεν κτλ., ἀπαρ. Εἶναι, μτχ. Ὤν, οὖσα, ὄν). Εἶμαι, ὑπάρχω (εἰς τὸ εἶναι, εἰς τὴν ζωὴν), ὑφίσταμαι, ζῶ· (ζῶσυν.) « Θεοὶ αἰὲν ἐόντες, « Π., οἱ ἀθάνατοι, καὶ « Ἐσσόμενος, Π., οἱ μεταγενέστεροι. « Οὐκ ἔσθ᾽ οὗτος ἀνήρ, οὐδ᾽ ἔσσεται, οὐδὲ γένηται, « Ἰλ. Α. « Μηδ᾽ ἔτ᾽ ἐόντος, « Ὀδ. Α. » Ἐμοῦ μὴ γενομένης αὖ οὐκ ἂν ἦσθα, « Πλ. « Οὐδείς γάρ ἐστι τῶν ὄντων οὐκὶς ἀπράγμων, ὃς οὐχὶ πέπυσται, « Πλϐ. « Τῶν βουλομένων ἀριστοκρατίαν εἶναι, « Διόδ. » Ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ, « Θκ. 2) (ἄλλ. τοῦ υἱός, ἀπόγονος, πολίτης, μέλος, μέτοχος, κτλ.) κατάγομαι ἀπό. « Τίς, πόθεν εἰς ἀνδ᾽ ὦν; « Ἰλ. Φ. « Πατρὸς εἶμ᾽ ἀγαθοῖο, « αὐτ. « Εἶναι Θρασυμάχου, « Ἰσ. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ τὸ Γίός) « Τοῦ γὰρ ἐγὼ πάϊς εἰμι, « Ὀδ. Ι. » Εἶμ᾽ ἐκ Παιονίης, « Ἰλ. Φ. (παρβλ. Εἰμί). « Μεγάλης πόλιος ὤν, « Πλάτ. » Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν. « Θκ. 3) (μὲ γεν. ἑλλ. τοῦ ἴδιον, κτῆμα, δοῦλος, ὀπαδός, ἄξιος κτλ.) εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ μὲ τὸ μέρος τινός, ἀνήκω εἰς. « Νικηράτεϛ ἦν, « Δημ. « Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ᾽ ὅτῳ ἀνδρὸς ἔσθ᾽ ἑνός, « Σοφ. (καὶ τρπ.) « Τὸ ναυτικὸν τείχυνς ἐστί, « Θκ. » Ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης, « αὐτ. » Ἀνδρῶν σωφρόνων ἐστίν, « αὐτ. » Οὐ πάσης ἐστὶ πόλεως, « αὐτ. « Οὗ τοι γυναικός ἐστιν ἐμείρειν μάχης, « Αἰσχλ. » Τούτου τοῦ τρόπου εἶμ᾽ ἀεί, « Ἀρϛρ. « Ἔσει τοῦ λέγοντος, « αὐτ. (καὶ περιφρ.) « Ἑαυτοῦ εἶναι, « Δημ. ὁρίζει (εἶνε εἰς) τὸν ἑαυτόν του. (ϗ ἄλλ.) « Πόσου τοῦτο; « Λκ. 4) (τρπ. μὲ δοτ. περιπ., σήμ. ἡ κτῆσιν ϗ ἐπιφ. πομφόρον, ὠφέλειαν, ἢ σχέσιν καὶ ἀναφοράν). « Ἔστι μοι θυγάτηρ γάμου ὡραία, « Δημ., ἔχω. « Ἦν δέ αὐτῷ ἄγρος ἀπὸ σταδίων πέντε τῆς πόλεως, « Πλ. » Τί ἐμοὶ καὶ σοί; « Γρφ., τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν; τί πρὸς ἡμᾶς; τί μᾶς μέλει; « Τί τοῦτ᾽ ἔσται τῇ πόλει; « Δημ. « Ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη, « Ὅμ. « Ὅσπερ ἦν αὐτῇ προσέχομενος, « Θκ. « Ταῦτα ἦν βαλλομένοις αὐτοῖς, « αὐτ. 5) (ἄλλ. τοῦ Εἰς καὶ ἐξαιρετικῶς) εἶμαι ἕνας ἀπό, εἶμαι ἀπό (ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν). « Τῶν Ἰσαιωνιτῶν εἰμὶ τὸν νόμον, « Ἱππ. « Εἰ γάρ τῶν φίλων, « Ἀρϛρ. 6) (τρπρσ. «δ᾽ ἄλλ. τοῦ δυνατόν, ἐνδεχόμενον, ἢ ἐπιτετραγμένον, ἢ ἁρμόδιον), ἀντὶ τοῦ Ἐνεστιν, Ἔξεστι κτλ. « Ἔστι μὲν εὔδειν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν, « Ὀδ. Θ. » Οὐκ ἔστιν ἀρνήσασθαι τεὸν ἔπος, « Ὅμ. « Οὐκ ἔστι Διὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Φ. » Οὐκ ἔσ᾽ οὕδε ἔοικεν, « Ὀδ. Ξ. « Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἄλλῳ τῳ γνωρίσαι, « Θκ. 7) (τρπρσ.) συμβαίνει, γίνεται, ἀκολουθεῖ (καὶ ἐπὶ παρφχ.) ἦτον (ὑπῆρχε) μίαν φορὰν (συνήθ. μάλιστα εἰς τὰ προοίμ. τῶν διηγ.). « Ὑποτέρως ἔστω, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, « Θκ. « Μεταναστάσεις οὐσαι τὰ πρότερα, « αὐτ. » Προϋδοντες ὅτι ἔσοιτο ὁ πόλεμος, « αὐτ. « Καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν, « αὐτ. « Ὅσαν πληγαί, « Ἀθ. » Ἦν Πίγρης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παίονες, « Δξ. « Οὕτω πότ᾽ ἦν μῦς ϗ γαλῆ, « Λρϛρ. 8) (προλεπτ. ἢ ἐπιφ.) ωρίσκομαι, (τρπ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν. « Ξυλλεγομένων τε ἐς τὸν ἰσθμὸν καὶ ἐν δόῳ ὄντων, « Θκ. « Τῆς δὲ στάσιος ἐν τούτῳ οὔσης, « Θκ. » Ἐν ὅπλοις ὄντες, « αὐτ. » Ἀμφὶ τὰ τεττεράκοντα (ἐνν. ἔτη) εἶναι, « Πλάτ. » Ἀμφὶ (« Περὶ « Ἐν « Πρός) εἶναι εἶναι, « ἀντὶ Καταγίνεσθαι. « Πρὸς (« Μετά) τινος (ἢ « Σύν τινι) εἶναι, « « Περὶ (« Πρός) τινα εἶναι, « φέρεσθαι πρὸς κτλ. (καὶ περιφρ.) « Ἐν ὀργῇ (φίλῳ, ἡδονῇ, διανοίᾳ, παρασκευῇ κτλ.) εἶναι, « ἀντὶ Ὀργίζεσθαι, Διανοεῖσθαι κτλ. « Ἐν αἰσχίοις (ἐγκλήμασι) εἶναι, « ἀντὶ Κατηγορεῖσθαι. « Ἐν ἀτιμοτέροις (λόγοις, φήμῃ, ἢ « Διὰ στόματος) εἶναι, « ἀντὶ Ἐπαινεῖσθαι κτλ. « Κακρήτησαι κακῶς ἦν, « Ἰλ. Ι. « Ἀλλ᾽ ἦ (« Ἀλλὰ) ἦν, « Ὅμ. « Σῖγα πᾶς ἔστω, « Εὐρ. « Οὕτω τάδε γ᾽ ἐστίν, « Ἰλ. Α. (παρβλ. Ἔγω). 9) (μὲ ἐπίθ. ὁμοιοπτ. ἐκ γ᾽.) εἶμαι τοιοῦτο ἢ τοιούτου χαρακτῆρος (σωμ. ἢ ψυχ.), ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν. « Ἀλκιμος ἔσο᾽, ἵνα τίς σε ϗ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, « Ὀδ. Α. 10) (μὲ τὰς ἀναφορ. ἀντων. ϗ τὰ γρν. ἢ τπ. ἢ ερπ. ἐπίρ. καὶ ἄλλ. τῶν Τίς ἢ τοῦ Ποτέ ἢ τοῦ Οὕτως, ἐμφαίνει ἀοριστίαν). « Ἔστιν ὅς (ἢ, ὃ κτλ.). « Εἰσίν οἱ (αἵ, ἃ κτλ.), (εὔρηται καὶ « Ἔστιν οἷς, « Ἔστιν ὧν « Ἔστιν οἵ τινες), « Ἔστιν (ἢ « Οὐκ ἔστιν, καὶ κατ᾽ ἀποκ. Ἔσθ᾽) ὅτε ἢ ὅπου (ὅπῃ, ᾗ) ἢ ὅπως (ὡς). « Ἦν ὅτι κἀγὼ τοῖς φίλοις ὄφελος ἦν, « Συν. « Ὥστε Ἀθηναίων γε μὴ εἶναι ᾗτι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν, « Θκ. 11) (μὲ τὰς μτχ. ἐκφράζει περιφραστικῶς ἐντέλειαν γεγονυίας ἤδη πράξεως, ἢ περιστασεως) « Τετληότες εἰμέν, « Ἰλ. Ε., ἀντὶ Τετλήκαμεν. « Οὔ σιωπήσας ἔσει; « Σοφ. « Νῦν δὲ αἰεὶ.. εἰσι διάφοροι ἐόντες ξυυπτῖσι, « Ἡρ. ||. (τὸ ὄνοματ. ἀπαρ.) Εἶναι (Δ᾽. ἐκλαμϐ. ἀναρύρω ἀντὶ τῆς ὑπάρξεως, ὕθεν) « Ὑπὸ θεοῦ τὰ πάντα εἰς τὸ εἶναι παρῆχθη, « Θλγ. (ϗ Β᾽. εἰς μερικὰς φρσ. παρέλκει·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τὸ νῦν (» Τὸ σήμερον, » Τὸ σύμπαν, » Ἐκὼν) εἶναι, « ἀντὶ τῶν ἁπλ. Νῦν, Σήμερον, Ἐν γένει, Ἐκών, (παρβλ. Ἔγω). ‖. (ἡ δὲ μτχ. ἑκλαμβ., ἐνικῶς μὲν ἀντὶ) ἀληθὴς, ὑπαρκτὸς. »Τὸν ἐοντα λεγειν λόγον, « Ἡρ. (ὃθ: εἰς τὸ οὐσ.) »Τὸ ὄν, « ἀντὶ Ὄντως, ἀληθινά. (πλθ. δὲ) » Τὰ ὄντα (σημ. Α΄.) τὰ ὑπαρκτὰ πράγματα, τὰ δημιουργήματα, τὸν κόσμον, τὸ πᾶν· (καὶ Β΄.) τὰ ὑπάρχοντα, τὴν περιουσίαν.

Εἶμι [ἴω], Μ. εἶμι (διότι ὁ ἐνς. ἐκλαμβ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ μέλλ.) καὶ Π. εἰσομαι (παρτ. Ἥειν ᾖ Ἀττ. Ἤα [κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἤϊα], πρς. Ἴθι, ἴτω κτλ., εὐκτ. Ἰοιμι, ὑποτ. Ἴω, ἀπαρ. Ἰέναι, μτχ. Ἰών, καὶ τὸ θετ. Ἰτέον καὶ Ἰτητέον, περὶ δὲ τῶν λοιπ. χρόν. ὅρα τὰς Γραμτκ.). = Πορεύομαι, περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, πραχωρῶ. » Εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,« Ὅμ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἦϊα (διορθ. Ἦα), « Πλάτ. » Τούτῳ ἰόντι ἐξ ἀγροῦ, ἀπήντησα,« Ἀσ. »Εἶμ' ἐκ Παιονίης,« Ἰλ. Φ. (παρβλ. Εἰμί). » Ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθεν, « Ὀδ. Ρ. » Τίς, πόθεν εἰς ; « Ὀδ. Α. » Τῇ δ' εἰς ᾗ σ' ἂν ἄγω, « Ἡσ. (καὶ ἑλλ.) » Ἰὼν πεδίοιο,« Ἰλ. Ε. » Οὐκ εἶ σύ τ' υἱκους, « Σοφ. (ᾧ ἐπὶ ἀψόχ.) » Πέλλεκυς, ᾗς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς, « Ἰλ. Γ. » Ἦν τὸ αἷμα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἴῃ, « Ἀρετ. »Ἦν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ, « αὐτ. (καὶ μσ. ἑλλ.) » Εἵματο νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, « Ἰλ. Μ. »Πάλιν εἶσομαι, « Ἰλ. Ω. « Χροὸς εἵματο, « Ἰλ. Ν. »Εἰσάσθην (ἢ »Εεισάσθην) συλήσειν,« Ἰλ. Ο., ὑπήγαιναν νά. (καὶ τρπ.) » Ἦα ἐρῶν, « Πλάτ. »Ἴϊε αἰνέων, « Ἡρ., πήγαινε (δηλ. ἄρχιζεν, ἑτοιμάζετο) νὰ. »Ἰέναι ἐς λόγους τινί, « αὐτ., ἐμβαίνει εἰς δμιλίαν μὲ. » Φάσις εἶσιν, « Ὀδ. Ψ., τρέχει (δηλ. ᾄδεται) ἕνας λόγος. (ᾧ περιφρ.) » Ἰέναι διὰ μάχης (δίκης κτλ.), « Θκ., Εὐρ. » Τοῦ τὰς προσόδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ, « Θκ., γ' αὐξήσουν, νὰ ἐπιδώσουν. » Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπῃ περ εἶσ' ἴτω, « Σοφ. (ἴδε καὶ Ἰεμαι).

Ἤμορος, ἑσφαλμ. ἀντὶ Ἔμμορος.

Εἶν, Π. ἀντὶ Ἐν.

Εἶν', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ-

Εἶνα, Π. ἀντὶ Ἕνα, αἰτ. τοῦ Εἷς.

Εἰναέτης, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐνναετής.

Εἰναέτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐνναέτις.

Εἰναετίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. ἀντὶ Ἐναετίζομαι.

Εἶναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰμί. 2) (σπν. ἡ ἀμφ.) Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Εἶναι, Π. ἀόρ. Β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.

Εἰνάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐννάκις.

Εἰναλίτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ (ἀλλ) περιδινούμενος. » Αἴθυια—, « Ἀρ.

Εἰνάλιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐνάλιος.

Εἰναλίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλ. φοιτῶν (συχνάζων ἢ περιπλανώμενος). »Δίκτυον—, « Ἐπγρ.

Εἰνάνυχες, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐννεάνυχες, ἐννέα νύκτας (κατὰ σειράν).

Εἰνάπηχυς, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐννεάπηχυς.

Εἰνάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐννεάς.

Εἰνάτηρ (τειρος), ερος (ἡ), Π. (τὰ ἐν. οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει). συννυμφάδα.

Εἴνατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἔνατος.

Εἰναφώσσων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς ἢ στόλος) ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἐννέα φώσσωνας (πανιὰ, ἅρμενα).

Εἵνεκα (κεν), ἐπίρ. ἢ πρόθ. Π. ἀντὶ Ἕνεκα (κεν).

Εἶνι, Π. ἀντὶ Ἐν.

Εἰνόδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐνόδιος.

Εἰνοσίγαιος, Εἰνοσίφυλλος κτλ. Π. ἀντὶ Ἐνοσίγαιος κτλ.

Εἶνται, Π. Ἰων. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἦνται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Ἧμαι.

Εἴξασι, Βοιωτ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἐοίκασι, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Ἔοικα.

Εἴξασκον, Π. ἀόρ. τοῦ Εἴκω.

Εἵξις [εἴκω], εως (ἡ). ἐνδοσις, ὑποχώρησις. (τρπ.) ὑπακοὴ, συγκατάθεσις.

Εἷο, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ.

Εἰοικυῖαι, Π. ἀντὶ Ἐοικυῖαι, πλθ. θηλ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔοικα.

Εἶπα (δθ: ἡ μτχ. Εἶπας καὶ τὰ πρς. Εἶπον καὶ πλθ. Εἶπαθ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἴπατε), ἀόρ. ἀ. καὶ

Εἰπεῖν, ἀόρ. Β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἔπω.

Εἰπέμεν καὶ Εἰπέμεναι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Εἰπεῖν.

Εἴπερ (ἴδε Ε΄), σύνδ. ἐναντιωματ. Καὶ μ' ὅλου ὅτι. » Μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἄν αὐτὸν σεύωνται, « Ἰλ. Γ. 2) Διστακτ. Ἂν τάχα. » Πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν ὡς πρίν, « Κύντ. » Εἴπερ ποτὲ ᾗ νῦν, « Ἀρχ. » Ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτὲ, ἔχει ἀμφοτέροις ἡ ξυναλλαγή, « Θκ. 3) (μετὰ τοῦ Γε ἢ τοῦ Ποτὲ) Αἰτιολογ. ἡ βεβαιωτ (μὲ κάποιαν ἔμφασιν ἢ εἴρων.) ἀφ' οὗ, ἐπειδή, καὶ βέβαια ἀφ' οὗ. » Εἴπερ γε ὑμεῖς ἐν ἰδομένῃ γθὲς ἐμάχεσθε, « Θκ. » Εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ, « Σοφ.

Εἴπεσκεν, Π. ἀντὶ Εἶπον.

Εἴπῃσθα, Π. ἀντὶ Εἴπῃς, Β΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. Β΄. τῆς ὑποτ. καὶ

Εἶπον, ἀόρ. Β΄. τῆς ὀρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἔπω.

Εἴποτε, μόρ. (ἴδε Ε΄) Διστακτ., ἂν καμμιᾷ φορᾷ, (ἀπ' ἰδῶ ἔγινε τὸ ἰδικόν μας εὐκτ.) ἂμ ποτε !

Εἴπως, μόρ. (ἴδε Ε΄) Διστακτ. ἂν κατὰ τύχην, ἂν ἴσως ἔγινε δυνατὸν (μὲ κάνένα τρόπον), ἴσως.

Εἰράνα (ἀ), Δ. ἀντὶ Εἰρήνη.

Εἰραφιώτης [ἐν, ῥάπτω], ου (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος.

Εἰργάσθω, Π. καὶ Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ. ἢ μεταπλ.) ἀντὶ Ἐργω.

Εἰργασάμην, μσ. καὶ

Εἰργάσθην, πθ. ἀόρ. καὶ

Εἴργασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Εἴργμαι ἢ Εἴργμαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἴργνυμι ἢ Εἴργω.

Εἱργμός (ὁ). φυλάκωμα. ἐμπόδισμα. 2) = Ἕργμα, δεσμὸς. (συνκδχ.) φυλακή.

Εἱργμοφύλαξ, ακος (ὁ), = Δεσμοφύλαξ.

Εἴρ (καὶ σπν. Εἶρ) γνυμι, καὶ

Εἴρ (καὶ Ἀττ. Εἴρ) γω, Μ. εἴρξω (πρτ. Εἶργον, ἀόρ. Εἶρξα, πθ. πρκ. Εἴργμαι, καὶ τὸ θετ. Εἰρκτέον), [ἔργω]. (κυρ.) Φράζω, κλείω, περικλείω, (ἐπιμ.) φυλακόνω, (εἰς τὴν ὑπ. μόνον σημασ. ὑφίσταται, κατὰ τινας). » Μετὰ σωφρονίσιν ἐέργνυ, « Ὅμ. Ε. » Σάκεσσιν ἔρκατο πάντη, « Ἰλ. Η. » Εἴτις ὄρυθας τρέφῃ εἰργμένους ἐν αὐλῇ, « Ἀρχ. 2) (συνκδχ.) ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω »Τὸ ἐργειν μιᾶαν παιδὸς, « Ἰλ. Δ. » Ἦστε γὰρ τὴν σύντομον ἀφικέσθαι .. ἢ φάραγξ εἴργει, « Ξεν. » Τὸν δ' οὔτ' ἂρ γέφυραι ἐέργμεναι ἰσχανόωσιν, « Ἰλ. Δ. » Τῆλε με εἴργουσιν, « Ἰλ. Ψ. » Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, « Ξεν. » Εἴργειν ἱερῶν (χρημάτων, ἀπονδῶν, ἀγορᾶς κτλ.), « (ὁμοίως μὲ τὸ ἐδικόν μας), ἀφορίζειν, ἐξωκκλησιάζειν. » Ὁ νόμος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν, « Ἀντιφ. (καὶ πθ.) » Εἴργεσθαι γελώτων, « Πλ. »Εἴργειν ἐκείνους τῆς θαλάσσης ἢ ὑπ' ἐκείνων εἴργεσθαι, « Θκ.

Εἰρέα (ἡ), Π. = Εἰρή.

Εἴρεαι, Ἰων. ἀντὶ Εἴρηαι, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω.

Εἰρέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐρήσεσθαι, μέλλ. τοῦ Ἔρομαι.

Εἴρεο, Ἰων. ἀντὶ Εἶρου, πρς. τοῦ Εἴρομαι.

Εἴρερος (ὁ), Π. [εἴρω]. δουλεία, αἰχμαλωσία.

Εἰρεσία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἐρεσία, κωπηλασία· (ἐν γέν.) κίνησις, » Πτερῶν—, « Ἀκ. (ᾧ παραγρ.) » Ἐλώσης—, « Ἀθ. 2) (συνκδχ.) σκαπὸς μικρὸς τὸν ὁπ. ἐταγῴδουν οἱ ναῦται κωπηλατοῦντες. » Αὐλεῖν εἰρεσίαν, « Πλ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κώπη, (Φίλ.). 4) Π. ἀντὶ Ζεῦγος, Δυάς. » Μαστῶν—, « Νίκ.

Εἰρεσιώνη (ἡ), [εἴρος ἢ εἴρω], κλάδος ἐλαίας ἢ δάφνης περιτυλιγμένος ἐν εἴδει στεφάνου μὲ μαλλὶ καὶ καρποὺς τῶν ὡρῶν, περιέφερον εἰς πύλας ἑορτὰς καὶ ἔστηνε ἐκρέμων συνήθως ὑπὲρ τὰς θύρας τῶν ναῶν. 2) (συνκδχ.) τὸ τραγοῦδι τὸ ὁπ. ἐτραγῴδουν οἱ περιφέροντες τὴν εἰρεσιώνην καὶ (ἐν γέν.) οἱ ζητιάνοι. 3) Π. ἀγριελαία.

Εἰρεῦσαι, Π. Δ. ἀντὶ Ἐρεῦσαι, ὀν. πλθ. τῆς μτχ. Ἐρῶν.

Εἴρη (ἡ), Π. [εἴρω]. συνέλευσις, συμβούλιον. 2) (συνκδχ.) ὁ τόπος τῆς συνελ. τὸ βουλευτήριον, (παρβλ. Ἀγορά).

Εἴρηκα, ἐνεργ. καὶ

Εἴρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω (λέγω).

Εἰρήν [εἴρη], ενος (ὁ). (ἀνομάζετο εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ δεκαοκταετὴς νέος (διότι τότε μόνον εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλῇ εἰς τὰς συνελεύσεις).

Εἰρηναγωγίω-ῶ, Μ. ήσω. »Ὁδηγῶ τινα ἐν εἰρήνῃ ἢ πρὸς τὴν εἰρήνην.

Εἰρηναῖος (τὸ). ὁ ναὸς τῆς (Θεᾶς) Εἰρήνης.

Εἰρηναῖος, α, ον (καὶ ἐπίρ.) -αίως. = Εἰρηνικὸς.

Εἰρηναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Κίνομαι.

Εἰρηνάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀξιωματοῦχος ἐπιστατῶν πρὸς διατήρησιν τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ εὐταξίας, (παρβλ. Εἰρηνοφύλαξ). 2) (Θλγ.) ὁ Θεὸς (ὡς ἀρχὴ καὶ πηγὴ εἰρήνης).

Εἰρηναρχία (ἡ). τὸ Ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ εἰρηνάρχου.

Εἰρηναρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν εἰρηνάρχην ἢ εἰς τὴν εἰρηναρχίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εἰρήναρχος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Εἰρηνάρχης.
Εἰρηνεῖον (τὸ), = (τὸ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εἰρηναῖον.
Εἰρηνεύσιος, εως (ἡ). εἰρηνοποίησις, [ἐκ τοῦ Εἰρηνεύω, Μ. εὐσω. (μτθτ. μὲ αἰτ.) = Εἰρηνοποιῶ, συμβάζω. καθησυχάζω. 2) (συνηθ. ἐλλ. ἡ ἀμτθ. καὶ μσ.) ζῶ (διάγω) ἐν εἰρήνῃ· ἔγω ἡ κάμνω εἰρήνην.
Εἰρηνεύω-ῶ, Μ. ἥσω, = Εἰρηνεύω.
Εἰρήνη (ἡ), [εἴρω]. (τὸ ἐναντ. τοῦ Πόλεμος, δηλ.) ἡσυχία, ὁμόνοια κτλ. «Πολλὴ (ἡ Μακρὰ) —, « Λκ. , ἄκρα ἡσυχία. « Εἰρήνην ποιῶ (πράττω , ἄγω), = Εἰρηνεύω. « Εἰρήνην ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἔξωθεν πολέμων, « Δ. Ἁλ. (καὶ μτφορ.) « Εἰρήνη ὑμῖν, « Γρφ. « Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπισκοπος εἶπεν ἐπελθών, « Ἐπγρ.
Εἰρηνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἀνήκων εἰς, ἔχων ἀντικείμενον τὴν) εἰρήνην. « Θεὸς —. « Σχλ. « Λόγος —, « Ισκρ. « Τέχνη (« Ὀργήσεις) εἰρηνικαί, « Ξεν. « Εἰρηνικὰν (ἐνν. γράμμα), « Καν., τὸ στ. λλόμενον ἁπλῶς πρὸς ἀποδεῖξιν φιλίας, (Ἰταλ.) τσιρεμονιάλε, ἄλλο παρὰ τὸ Συστατικόν).
Εἰρηνοδικεῖς, ου (ὁ). ὁ παρὰ τοῖς παλ. Ῥωμ. Pecialis, δικαστὴς ἢ πρέσβυς (πληρεξούσιος) περὶ εἰρήνης καὶ πολέμου. «Διὰ τῶν εἰρηνοδικῶν, οὓς καλοῦσι Ῥωμαῖοι πρετιάλεις, « Δ. Κάσ. (παρβλ. Εἰρηνοφύλαξ).
Εἰρηνόῤῥωρος (ὁ, ἡ). ὁ δωρούμενος εἰρήνην.
Εἰρηνοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω εἰρήνην, εἰρηνεύω, φιλιόνω, συμβιβάζω.
Εἰρηνοποίησις, εως καὶ Εἰρηνοποιΐα (ἡ), ὁ εὐσ. τοῦ προηγ.
Εἰρηνοποιός (ὁ, ἡ). ὁ εἰρηνοποιῶν (ὡς μεσίτης τοὺς μαχομένους), (ἐν γέν.) φιλήσυχος, εἰρηνικός. || (εὐσ.) = Εἰρηνοδίκης.
Εἰρηνοφυλακιακῶ-ῶ. Μ. ἥσω. Εἶμαι Εἰρηνοφύλαξ, σκως (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) ὁ ἐπαγρυπνῶν πρὸς διαφύλαξιν τῶν συνθηκῶν (τῆς εἰρήνης). 2) (οὐσ.) = Εἰρηνοδίκης. « Οἱ γὰρ Φυτειλίοι εἰρηνοφυλακιακῶντες ὄντες, « Πλ.
Εἰρηνοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (παρέχων ἀσφάλειαν) τὴν εἰρήνην.
Εἰρηνόω-ῶ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) καὶ
Εἰρηνῶμαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Εἰρηνῶσθαι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ὁμοιοκλ. τοῦ Εἴρω (λέγω).
Εἰρήνως, ἡ ὡς, ων, Ἰων. ἀντὶ Ἐρεσῦς, ἐλλίνος, [ἐκ τοῦ
Εἰρήνων (τὸ), Η. Ἰων. ἀντὶ Ἔριον, μαλλί.
Εἰρῆσθαι, γ'. ἐν. πρσ. του πθ. πρκ. ᾗ ἐρέθην, θετ. τοῦ Εἴρ(Ἐρ)γω.
Εἰρκτή, ῆς (ἡ), [εἴργω]. Δεσμωτήριον, φυλακή.
Εἰρκτοφυλακέω-ῶ, Μ. ἥσω, Εἶμαι = Δεσμοφύλαξ.
Εἰρκτοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Δεσμοφύλαξ.
Εἰρμός (ὁ), [εἴρω]. σειρά. συνέχεια, τάξις, ἀλληλουχία, (παρβλ. Ὁρμος).
Εἰρμός (ὁ, ἡ), Η. [εἴρος, κυμέτιον], = Ἐριουργός. « Κεῖς —, « Νόν., ἡ λανάρα.
Εἴρομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔρομαι.
Εἰρόπικος (ὁ, ἡ), Π. [εἴρος, πείκω, ἢ εἴρω πωκῶ]. ὁ ἔχων κουρευόμενον ἢ συμπλεκόμενον μαλλί, (ἐπιθ. τῶν προβάτων).
Εἴρυννος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριουργός.
Ἔρος, εος (τὸ). Π. = Ἔριον, μαλλί.
† Εἰροτόμος (ὁ, ἡ), ἀσφαλμ. ἀντὶ Ἐριοκόμος.
Εἰροχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χαίρων (καμαρώνων) διὰ τὸ πολὺ μαλλί του, (δηλ.) γεμάτος μαλλί. « Τάλαρος —, « Ἐπγρ., (παρβλ Εἰδωλοχαρὴς).
Εἰρύαται, -ατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴρυνται, -ντο, γ'. ἐν. πρα. τοῦ πθ. πρκ. καὶ
Εἰρυμέναι, ὁνμς πλθ. θηλ. τῆς μτχ. καὶ
Εἰρύμεναι, Π. ἀπαρ. τοῦ Ἐρύω.
Εἰρύσμον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐρύσιμον.
Εἴρυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἢ μσ. ὑπερσ τοῦ
Εἴρύω, Π. ἀντὶ Ἐρύω.
Εἴρῳ', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Εἴρπε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔρπω.
Εἴρχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἴργω.
Εἴρω [συγγ. τοῦ †Λρω καὶ Εἴργω], Π. Μ. ἔρσω (ἀορ. Εἶρα καὶ Ἔρσα, πθ. πρκ. Εἶρμαι καὶ Π. Ἔιρμαι), δένω , πλέκω, ἁμ(συμ)πλέκω, συνδέω, ἀριθμῶ. « Εἴρειν στεφάνους, « Πίνδ. « Εἰς βρόχον εἶρας τὸν τράχηλον, « Σπδ. (ᾗ πθ.) « Ὅρμον χρύσιον ἠλέκτροισιν ἐρμένον, « Ὁδ. Σ. (καὶ μτγν.) « Λέξις εἰρομένη, « Ἄρστ., ἡ συνδεδιμένη καὶ συνεχὴς (ἀντιθ. τῷ Κατεστραμμένη).
Εἴρω [τυγγ. τοῦ πτγγ.], Μ. ἐρῶ ᾗ Ἀττ. ἐρῶ (πρκ Εἴρηκα καὶ πθ Εἰρήμαι, ἀορ. πθ. Ἐρρέθην καὶ Ἐῤῥήθην καὶ τὸ θετ. Ῥητέον) Λέγω, ὁμιλῶ, (καὶ πθ. μόνον τροπρ. ἢ κατὰ μτχ.) παραγγέλλω· διορίζω· συμφωνῶ. (Π.) ἐρωτῶ, ἐξετάζω. «Ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, « Ἰλ. Α. (ᾗ μσ.) « Ὅς ποτέ μ' εἰρύσσενος ἐγγύθεν , « Ἰλ. Η. (ᾗ πθ.) « Μισθὸς εἰρημένος, « Ἡσ., ἡ συμφωνημένος.
Εἴρων, ωνος (ὁ, ἡ), [κυρ. μτγ. τοῦ προηγ.]. (συνηθ.) ὁ προσποιούμενος ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἄγνοιαν (ὁμιλῶν μὲ εἰρωνείαν, ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα φρονῶν), (ἐν γέν.) δόλιος, ὕπουλος.
Εἰρωνεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εἴρωνος, προσποίησις ἀγνοίας ἐς τὴν ὁμιλίαν (ἢ διὰ πονηρίαν ἢ δι' ἀστειότητα). « Αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα Σωκράτους εἰρωνεία, « Πλάτ.
Εἰρώνευμα (τὸ). τὸ μετὰ εἰρωνείας λεγόμενον ἀστεϊσμός.
Εἰρωνεύομαι, Μ. ε.σομαι. Μεταχειρίζομαι (Ὁμιλῶ μὲ) εἰρωνείαν· προσποιοῦμαι· προφασίζομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. παιπαλεύω.
Εἰρωνιστὴς, οῦ (ὁ), = Εἴρων.
Εἰρωνευτικός, ἡ, όν, = Εἰρωνικός.
Εἰρωνίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς εἰρωνείαν.
Εἰρωνικός, ἡ, όν, (καὶ ῐπῐ̆.)-ικῶς. Ὁ λεγόμενος ἢ γινόμενος μὲ (πρὸς) εἰρωνείαν. 2) ὁ συνηθίζων (ἀγαπῶν) νὰ εἰρωνεύηται.
Εἰρωτάω(έω)-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐρωτάω.
Εἰς καὶ (Αττ.) Ἐς, πρόθ. (συντ. μὲ αἰτ. ᾗ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν) καὶ (ἐν γέν.) τάσιν, ῥοπὴν πρός ἕν τι. «Ἀφίκετο εἰς Λακεδαίμονα, « Ξεν. «Εἰς Πέρσας ἔπαρπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Ἰαμβοστήν, « αὐτ. « Εἰς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, « Λξ. « Ξωδώτην εἰς Ἴ καλεσάμενος, « Ὁδ. Χ. « Ἐς Ἡλιὴ' ἰκέτευσε ᾗ ἐς Ἥλιν, « Ἰλ. Π. « Εἰς ὦπα ἰδεῖσθαι, « Ὅμ. (καὶ κατ' ἀναστρφ. Π.) « Οἱ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο, « Ὁδ. Ο. « Ὁρμᾶν εἰς τοὺς πολεμίους, « Ξεν. « Ἰέναι εἰς γῖπας, « αὐτ. «Εἰς ταὐτὸ (« Εἰς μέγα, « Εἰς ὀφθαλμοὺς) ἐλθεῖν, « (καὶ τρπ.) « Εἰς ἓν (μίαν, ταὐτὰ) ἔρχεσθαι, « ἀντὶ Ὁμογνωμονεῖν, συμβάζεσθαι. (ᾗ κατὰ στάσιν, προϋποτιθεμένης ὅμως πάντοτε τῆς κινήσεως). «Εἰς σὰς.. θήσεμαι χέρας, « Εὐρ. « Στὰς εἰς τὸ μέσον, « Ξεν. « Εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, « Αἰσχ. « Εἰς στήλην γράφειν, « Δημ. « Καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐρι, « Γρφ. « Ἐράνη λῖς εἰς ὀδόν, « Ἰλ. Ο. (ᾗ κατὰ προσδιορισμόν) « Οὐ προτεθέξεντο αὐτόν εἰς τὴν πόλιν, « Θκ. « Τὸ δὲ τι ᾗ εἰς τοὺς πολεμίους ἐάλω, « Δ. Κάσ.
2) Διάστημα (ἀντὶ τοῦ Ἕως), (ἢ Τοπικῶς) « Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Λξ. « Τείχιζει μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν, « Θκ. (ᾗ χρονικῶς) « Εἰς ὥρας, « Ὁδ. Ι. « Ἐς ἀβριον, « Ὁδ. Β. « Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, « Θκρ. « Ἐς δ δὴ ἀνεῦρε, « Ἡρ. « Ἐς ὀψέ, « Θκ. « Εἰς τότε, « Πλάτ. « Εἰς τέλος, « Ἐς ἀεί, « Εἰς μακρὰν κτλ. , (ἴδε καὶ Ἕως) (ἢ ἀριθμητικῶς) « Εἰς ἄνδρας διακοσίους ᾗ εἴκοσι, « Θκ. « Ἔρχεται πρὸς τὸν Κῦρον, καὶ αἰτεῖ αὐτὸν ἐς δισχιλίους ξένους, « Ξεν. « Ἐς τρὶς, « Ἡρ. 3) Προσδιορισμὸν χρόνου. « Εἰς αὔριον, « Δημ. « Εἰς τὸ παρόν, « Ξεν. « Εἰς τὴν ὑστεραίαν, « αὐτ. « Ἦκατε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν, « αὐτ. « Προκηρύττουσι τὰ ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι, « αὐτ. « Εἰς ὕστερον, « ὑστερώτερα. « Θέρμη ἐς τὴν ἰώ, « Ἀρετ. « Οὐκὲς μακρὰν, « αὐτ. « Εἰς τὸ παραχρῆμα, « αὐτ. (ᾗ ἐν συνῤ) « Εἰσ(Ἐσ)άπαξ, « Λξ. 4) Αἰτίαν (ἀντὶ τῆς Πρός ἢ τῆς Διά), (ἢ τελικήν) « Εἰς πολεμον θωρήξασθαι, « Ὅμ. « Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, « Πλάτ. « Ἠτήσατο χρήματα εἰς ἄνδρα, δικασίους, « Ξεν. « Δίγος ὠφελήσειαν εἰς ἀνδραγαθίαν, « αὐτ. Εἰς ὑποδήματα δίδοται τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί, « Ἡρ. « Τὰ μὲν ἐς Μέσσατον, « Παυσ. «Εἰς τί; « ἀντὶ Πρὸς τί; « Εἰς τοῦτο γεγένημαι, « Γρφ. « Εἰς τοῦτο κομῶμεν, « αὐτ. « Γυμνὸς εἰς Δία, « Καλλ. (ἢ ποιητικῶς) « Εἰς δυσγένειαν λελοιδορῆσθαι, « Πλ. « Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, « Ξεν. « Εἰς τί; « ἀντὶ Διατί; « Εἰς μὲν τοῦτα, « Πλάτ. « Μακάριος πέφυκε πλὴν εἰς θυγατέρας, « Εὐρ. 5) Τρόπον (ἀντὶ τῆς Κατά, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπῤῥήματικῶς), « Εἰς κάλλος ζῆν, « Ξεν. « Εἰς ἐντελειαν γεγεαμμένος, « Δρφ. « Οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε εἰς τὰ ἄλλα, « Θκ., « Εἰς ὦπα ἔοικεν, « Ὁδ. Λ. « Εἰς ἕνα (δύο κτλ.) εἶναι, « Ξεν. « Διῃρημένοι, εἰς τρία μέρη, « Λξ. « Εἰς ζευγη, « Λκ. « Εἰς πάντα τρόπον, « Πλάτ. « Εἰς ὑπερβολήν, « Εἰς μάτην. « Εἰς τὸ ἀκριβέστατον, « Ἐς τὰ μάλιστα, « Εἰς ὄγαν, « Εἰς ἔπαν, κτλ. 6) τὸ Πρός τι ἢ Σχέσιν καὶ Ἀναφορὰν. « Τούτοις δ' ἐς ὁμοτέρους φιλίη ἦν, « Θκ. « Δόγμε τοιεῖσθαι εἰς τὸν δῆμον, « Δημ. « Οἱ παντοῖ εἰς πάντας μεγαλοκακοι, « Πλάτ. « Πελλὰ δὴ καὶ καλὰ ἐγχε ἁπαρίσαντο εἰς πάντας ἀνθρώπους, « αὐτ. « Τὰν ἰδμαρε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόντ' εἰς θεοὺς, « Αἰσχλ. ||. (ἐν δὲ συνθ. σημ. ἐν γέν. κίνησιν, ἰδιαιτ. δὲ τὸ "Ενδον): «Εἰσέρχομαι, Εἰσελαύνω, Εἰσφορέω, κτλ. ||. (ὁσάκις φαίνεται συντεταγμένη μὲ γεν., ἔχει ἔλλειψιν τῆς αἰτιατ.) «Εἰς ἄδου (ἐνν. δόμους), « "Ομ. « Εἰς Ἀθηναίης (Διονύσου κτλ.) (ἐνν. ἱερὸν), «Ποιητὴν εἰς διδασκαλίαν (ἐνν. οἶκον), « Ἐπειδὰν εἰστέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ, « Πλάτ

Εἴς, ἔντος, Αἰολ. ἀντὶ Ὤν, ὄντος, (θέν τὸ Παρέντων, ἀντὶ Παρόντων, τοῦ Ἄλκμ.).

Εἶσ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἶσι γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Εἷς, Π. ἀντὶ Ἑΐ, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρῖ. τοῦ Εἶμι ἢ Εἶμαι.

Εἷς, Π. ἀντὶ Ἵς ἢ Ἵσθα, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Εἷς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵημι.

Μία, μία, ἕν, (ἡ γεν.) ἑνὸς, μιᾶς, ἑνὸς. "Εν-ας. « Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, « Παρ. «Μία τῆς μιᾶς ἐξήτηνται, « Βασ. « Εἷς ("Εν) ἀνδ' ἑνὸς, » "Εν πρὸς ἕν, « Φρα., παραβαλλόμενον ἢ ἀνταλλασσόμενον ἑν μετ' ἄλλου, ἁπλῶς, ἐν γένει, ἀπολύτως. « Εἷς καθ' ἕνα, « Εἷς ἕκαστος, « Θκ., Ξεν. «Κατὰ μίαν οἴκησιν, « Πλάτ. « Εἷς μίαν (ἐνν. βουλὴν) βουλεύειν, « "Ομ. « Μίαν (ἐνν. δίκην) δικάσαντες, « Ἀρχῖ. « Μίαν (ἐνν. ναυμαχίαν) ναυμαχήσαντες. « αὐτ. « Μᾷ (ἐνν. βολῇ) εἷς ἐφεξῆς βέβληκε, « Ξεν. (οὕτως ἀναπληροῦται καὶ τὸ) «Διὰ μιᾶς » Ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς (ἐνν. φωνῆς) παραιτεῖσθαι πάντες, « Γρφ. « Ἐν ἑνὶ (ἐνν. λόγῳ), « Νόνν., ἁπλῶς· ὁμοθυμαδόν· ἐν συντομίᾳ « Ἑῷ ἐν (ἐνν. πνεύμα) ἀναγνωστέον, « Γρμτ. (καὶ Τακτικ.) ἀντὶ τοῦ Πρῶτος, ἡ, ον, « Τῷ ἑνὶ καὶ τριηκοστῷ ἔτει, « Ἡρ. » Ἑσπέρα ἢ πρωΐ, ἡμέρα μία, « Γρῳ. « Μίᾳ σαββάτων, « αὐτ., ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (δηλ.) ἡ Κυριακή· (καὶ ἐξαιρετικ. ἢ διαιρετ. καὶ κατ' ἐπιμερισμὸν, ἀντὶ ἀντνμ.) « Εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς, « Σοφ. « Εἷς τῶν ἐφόρων τότε ὤν, « Θκ. « Εἷς τῶν ἀργυρολόγων, « αὐτ. « Τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκοπεὶς· ἀφαιρεθεὶς δὲ ἢ τῶν χειρῶν τὴν μίαν, « Ξεν., ἀντὶ τὸν ἕτερον, τὴν ἑτέραν. « "Εξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, « Γρφ. (καὶ ἀριστολογ.) ἀντὶ τοῦ Τις. « "Ενα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, « Θκ. « Καὶ ἰδων συκῆν μίαν, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) « Καί τινα μίαν νύκτα, « Θκ. Εἷς τις, » Εἷς ὁστισοῦν, « (καὶ ὁμοιωματ.) ἀντὶ Ὁ αὐτός. « "Ος ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ γαρὸς, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) « Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς. « (καὶ ἐμφαντ.) ἀντὶ τοῦ Οὐδείς » Ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι, « Ξεν. « Νῦν δ' οὐκ ἐάσω. μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκης ἐμποιεῖν, « Ἀρχῖ. (καὶ συνεδχ.) ἀντὶ τοῦ Μηδαμινὸς, ὁ τυχών. « Οὐδέ γε Συρακούσιοί ποτ' ἦλπισαν ὑφ' ἑνὸς γραμματέως τυραννηθήσεσθαι, « Δμ. (ἀπαράλλακτα τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον).

Εἶσα, ας, ε, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ "Εζω.

Εἰσαγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσάγω.

Εἴσαγαν, ἐπῖρ. ἀντὶ Εἰς ἄγαν, ἴδε Εἰς (ὁ).

Εἰσαγγελεύς, έως (ὁ), ὁ εἰσαγγέλλων (φέρων ἀπ' ἐξω ἢ διδων μέσα εἴδησιν), (ἐπμ. παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν ἀξιωματικὸς) ὁ γνωστοποιῶν καὶ εἰσάγων τοὺς θελοντας νὰ παρουσιασθῶσι. 2) (εἰς τὰ δικαςῆρ.) κατήγορος (καταμηνυτὴς) τῶν παρανομούντων, (παβλ. Εἰσαγωγεύς).

Εἰσαγγελία (ἡ), (ἐν γέν.) εἰδοποίησις, γνωστοποίησις, (ἰδιαιτ. δὲ 2) (Νμ.) καταμήνυσις ἐπὶ δικασηρίου (κυρ. διὰ μεγάλα πολιτικὰ ἐγκλήματα μὴ ὁριζόμενα ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρ. τοῦ Γραφῆ), ἴδε τὸν Σουίδ. καὶ Ἀποκρ.

Εἰσαγγέλλω, Μ. ἀγγελῶ. Δίδω (κυρ. μέσ.) εἴδησιν. (ἐν γέν.) γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω. « Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγείλαι ὅς τις εἴη, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Ὡς εἰσηγγέλθη τοῖς τετρακοσίοις, ἔνυγον δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ξυκαθήμενοι, « Θκ. « Ἦν ἥξοντες εἰσηγγελμένοι ὧσιν οἱ πολέμιοι, « Ξεν.

3) (ἰδιαιτ.) ἐγκαλῶ (κατηγορῶ, καταμηνύω) τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (κυρ. διὰ πολιτικὸν ἔγκλημα). « Ὁ αἰσθόμενος εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξι, « Πλάτ. « Περὶ προδοσίας ἂν αὐτὸν εἰσήγγελλον οὗτοι, « Δμ. « Κατηγορήσειν ἔμελλον αὐτοῦ, περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλὴν, « Ἀνεφ. (ἢ πθ.) « Ἐὰν εἰσαγγελθῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, « Πλάτ.

Εἰσαγγελισμὸς, ὁ, = Εἰσαγγελία.

Εἰσαγγελτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (Νμ.) εἰσαγγελίαν.

Εἰσαγείρω, Μ. ἀγερῶ. Συνάζω (Συναθροίζω) τι ἐντός.

Εἰσαγήσχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Εἰσάγω.

Εἰσαγορεύω, Μ. ευσω, = (ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ) Διαγορεύω.

Εἰσάγω, Μ. ἀξω (ἀόρ. Εἰσήγαγον κτλ.). (μὲ αἰτ. προθετ. καὶ σπν. μὲ ὅτ. ἐκ δ'.), (ἐν γέν.) Φέρω μέσα, ἐμβάζω. « Ἃς δ' ἄγαγε Πρίαμον, « Ἰλ. Ω. « Τὸν πυτμὸν διώρυχι εἰσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην, « Ἡρ. « Σὺτόν τε εἰσήγαγον (ἐς τὴν Πλάταιαν) καὶ φρουρὸς ἐγκατέλιπον, « Θκ. (ᾠμσ.) « Ὁπλῖται εἰσηγάγοντο, « αὐτ. « Τούτους εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον φιλοφροσύνης, « Ξεν. Ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ὃ εἰσφοροῦμεν ζῶμεν, « Ἱππκρ. (ἢ πθ.) « Οὐκ ἔστι πόλις οὐδεμία ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι, « Ξεν. « Τῷ εἰσάγοντι κατὰ πλῆθος τῶν εἰσαγομένων τόκος προκεῖσθαι, « Λίν. Τακτ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) φέρω (προσκαλῶ) ἰατρὸν εἰς ἀσθενῆ. « Ἐπαγγειλαντός μου θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐῤῥάντιζον, « Δμ. (καὶ μσ.) « Εἰσάγονται γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροί, κάμνοντες, τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, « Ἀρτ. 3) παίρνω (ἐνν. εἰς τὸν οἶκον μου) γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι. « Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ ἐσάγαγε γυναῖκα τεκνοποιὸν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Τὴν ἔχει γυναῖκα ἀπέντα, ἄλλην ἐσαγαγέσθαι, « αὐτ. 4) προσφέρω. «Ὧρα εἰσάγειν, « Ἰσ. 5) παρουσιάζω (τὴν δίκην ἢ τὸν ὑπόδικον) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. « Ὅτ' ἐμὲ εἰσήγον οἱ λυγισταί, « Δμ. « Δηάντων αὐτὸν ἢ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἰλιαίαν, « αὐτ. « Τὰς δίκας εἰσαγόντων ταύτας, « Πλάτ. 6) παρεστήνω. (εἰς τὸ θέατρον), ἀνεβάζω (παύσωπα) εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὸ συγγραμμά μου. « "Οταν ἡ Θυέστης ἢ Οἰδίπους εἰσάγωσι, « Πλάτ. « Τοῦ τὰ λεγόμενα ταῦτα δράματα εἰσάγοντος, « αὐτ.

7) (μτφρ.) ἐμβάζω τινὰ (τὸν κύριο μέλος) εἰς ἐπαιρίαν κλπ. « Πειρώμενοι τὸ ἢ βουκυὺς ἐς τὰς ἀπονδὰς εἰσαγαγεῖν, « Θκ. « Ὁτάννης μὲν νυν εἰσάγεται ἰστιοφόρεια, « Ἡρ. 8) κάμνω (νοιν. ἐφεύρω) νέαν συνήθειαν (θρησκείαν, νόμον κτλ.). « Ξένης ἐσαγόντες δαίμονας ἡμῖν ῥρφ. (καὶ πθ.) « Οὐ γὰρ ἂν ἦν νεωστὶ εἰσαγμένα τὰ τῷ θεῷ τούτῳ παιώνισμα, « Ἡρ. 9) κάμνω ἀρχήν. (πθ.) « Εἰσαγόμενοι, « οἱ ἀρχάριοι, (ἢ ἐκκλησ.) οἱ κατηχούμενοι. ||. (Π. ἐνίοτε τὸ Εἰσάγομαι νε) ἀντὶ τοῦ Ἄγω (ἐνν. ἐμαυτόν, ἄλλο ὑπάγω) εἰς. « Ἀποδίκην ἐσάγουσι, « Ἰσ. Ζ., (παβλ. Εἰσφέρω).

Εἰσαγωγεύς, έως (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ εἰσάγων (ἐμβάζων), (πθ.) = Εἰσαγγελεύς (ἰδιαιτ. δὲ Νμ.) ὁ εἰσάγων (παρουσιάζων πρὸς συζήτησιν) τὴν ὑπόθεσιν, δικασηγόρος, εἰσηγητής.

Εἰσαγωγὴ (ἡ), (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσάγειν, ἔμβασμα, (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἐμπορικ.) **importation.** « Εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπαγορευμένης τοῖς θεσμοφύλαξι, « Διν. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (Νμ.) ἡ παρουσίασις τοῦ δίκης πρὸς συζήτησιν. « Παρὰ τοῦτο τοῖς τοιούτοις καὶ τὰς τροφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγὰς ἀρχῆ.

3) (ῥτρ.) ἡ ἔναρξις (τὸ προοίμιον λόγου ἢ συγγράμματος (ἢ ἄλλ. Εἰσβολὴ καὶ Εἴσθεσις). (κατὰ τοὺς διαλεκτ.) οἱ πρῶτοι καὶ στοιχειώδεις κανόνες ἢ ὁρισμοὶ τῆς ἐπιστήμης.

Εἰσαγωγικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπῖρ.) ικῶς) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) εἰσαγωγὴν· πρακτορικὸς. (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ χάριεις. ||. (οὐδ.) Εἰσαγωγικὸν (ἐνν. τέλος), « τὸ πληρονόμενον διὰ τὰ (ἐμπορικῶς) εἰσαγόμενα.

Εἰσαγώγιμος (ὁ, ἡ), ὁ εἰσαγθεὶς ἢ δυνάμενος (ἁρμόδιος εἰς τὸ) νὰ εἰσαχθῇ· « Πολλοὶς ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, « Εὐρ., συνωφελήσουσαν, « Δίκη — Δμ., ἢ παραδεκτὴ πρὸς συζήτησιν. « Τίνα —, « Πλδ. τὰ ἐρχόμενα (ἐμπορικῶς) ἔξωθεν, μὴ προϊόντα τοῦ τόπου.

Εἰσαεί, ἐπῖρ. ἀντὶ Εἰς ἀεί, διὰ πάντα (ἴδε Εἰς).

Εἰσαείρω, -ομαι, Π. ἀντὶ Εἰσαίρω.

Εἰσαθ', (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Εἴσατο.

Εἰσαθρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Εἰσοράω, κυρ. τάζω τινὰ κατὰ πρόσωπον (κοιν. μέσ' τὰ 'μιάτια), (ἐν γέν.) παρατηρῶ.

Εἰσαίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω τι ἀπὸ κάτω θενὰ καὶ τὸ φέρω μέσα εἰς. « Χὴ μπεζ' εἰσήρατο. « Ἀρχῖ. 2) (μσ.) φέρομαι, τρώγω ἢ πίνω. « Διωνύσῳ δ' ἐσαειρόμενος, « Θγν.

Εἰσαΐσσω, Μ. αΐξω, Π. = Εἰσπηδῶ.

Εἴσαιτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ἀόρ. τοῦ Εἴδομαι.

Εἰσαΐω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Εἰσακούω.

Εἰσακοντίζω, Μ. ίσω. "Ριπτω τὸ κοντάρι ἐντός (δηλ. ἴσα ἐπάνω) τινος. « τὸν σπαθεύω ἢ τὸν κτυπῶ. ||. (ἐμπόδ. ἢ κλπ.

Δημόσια-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ μσ.) τινάζομαι (γίνομαι) μὲ ὀργὴν ἐντὸς ἢ κατά τινος, (παρβλ. Εἰστοξεύω). Εἰσακουστός, ἡ, όν. Ὁ εἰσακουόμενος.
Εἰσακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν. καὶ Π. μὲ αἰτ.) Ἐνωτίζομαι, ἀκούω (κυρ. μὲ προσοχήν, καὶ ἐπιμ.) ἐννοῶ τὰ λεγόμενα, (κατ' ἔκτ.) ὑπακούω, πείθομαι. = Ἐπακούω. «Δοκοῦσι γάρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται,» Κυαγγ.
Εἰσακτέον, θετ. τοῦ Εἰσάγω.
Εἰσ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ἔνδοθεν.
Εἰσ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Εἰσπηδῶ. «Ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχους,» Ὅμ.
Εἰσ-αμείβω, Μ. αμείψω, Π. (μὲ αἰτ.) ἀντὶ Εἰσέρχομαι.
Εἰσάμην, ἀόρ. τοῦ Εἴδομαι ἢ 2) μσ. ἀόρ. τοῦ Εἶμι.
Εἰσάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἵζω ἢ 2) τοῦ Ἔννυμι.
Εἰσ-αν-αβαίνω, Μ. βήσομαι, (μὲ αἰτ.) Π. ἀναβαίνω ἢ ἐμβαίνω εἰς.
†Εἰσαναβολή, (ἡ), = Ἀναβολή.
Εἰσ-αναγκάζω. Μ. άσω, = Ἀναγκάζω, (παρβλ. Εἰσβιάζομαι).
Εἰσ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Εἰσανήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω ἢ Ἀναβάζω (ἐν γέν.) φέρω τινὰ εἰς.
Εἰσ-αναλίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἐξοδεύω τι εἰς.
Εἰσ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. γεμίζω (πληθύνω) τόπον τινὰ μὲ ἄνδρας.
Εἰσανείδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰσ-οράω.
Εἰσ-έρχομαι, Μ. ειμι (παρτ. Εἰσανήειν κτλ.), = Εἰσαναβαίνω.
Εἰσ-ανίσχω, Μ. έξω (ἀόρ. Εἰσανέσχον κτλ.). Μέχρις ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ἐντὸς τινος.
Εἰσ-αν-οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Εἰσανεῖδον κτλ.). Βλέπω (Σηκόνω τὰ 'μάτια μου) πρὸς τὰ ἄνω.
Εἰσ-αν-ορούω, Μ. ορούσω, Π. (μὲ αἰτ.) ὁρμῶ (ἀναβαίνω μὲ ὁρμὴν) πρὸς τὰ ἐπάνω.
Εἰσαντα (ἀντὶ Εἰς ἄντα), ἐπίρ. Π. κατάντικρυ, κατὰ πρόσωπον.
Εἰσ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω μέσα.
Εἰσάπαν (ἀντὶ Εἰς ἅπαν), ἐπίρ. Ἐν γένει, καθ' ὁλοκληρίαν.
Εἰσάπαξ (ἀντὶ Εἰς ἅπαξ), ἐπίρ. Διὰ μίαν φοράν, μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα.
Εἰσαπέβαν, Π. ἀντὶ Εἰσαπέβησαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Εἰσα-προ-βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) Βγαίνω (Ἀποβαίνω) εἰς.
Εἰσα-προ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ πανταχόθεν (Περικλείω) μέσα εἰς.
Εἰσ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω μέσα.
Εἰσ-αρ-άσσω (-ττω), Μ. αράξω. Ῥίπτω (Σπρώχνω) τι μὲ ὁρμὴν μέσα εἰς.
Εἰσ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω τι εἰς τὸν ἀριθμόν, συναριθμῶ.
Εἰσ-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω τι ἔξωθεν καὶ τὸ φέρω μέσα.
Εἰσαρτίζω, Μ. ίσω. Ἐφαρμόζω τι (καὶ ἀμτδ. Ἐφαρμόζομαι) μέσα εἰς.
Εἰσ-αρύομαι, Μ. ύσομαι. Εἰσαντλῶ τι δι' ἀμαυτόν.
Εἴσατο, Π. γ'. πρσ. τοῦ Εἰσάμην.
Εἰσ-άττω, Μ. άξω, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσάσσω.
Εἰσ-αυγάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Εἰσοράω.
Εἰσαῦθις (ἀντὶ Εἰς αὖθις), ἐπίρ. Ἄλλην φορὰν, ἄλλοτε, εἰς τὸ μετέπειτα· δι' ἄλλην φοράν. » Τοῦτο μὲν ἐσαῦθις ἀποθώμεθα, « Ξεν.
Εἰσαύριον (ἀντὶ Εἰς αὔριον), ἐπίρ. Δι' αὔριον.
Εἰσαῦτις, Π. ἀντὶ Εἰσαῦθις.
Εἰσαφάσσω ἢ Εἰσαφάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) τι ἔσωθεν. (κατ' ἔκτ.) ἐμβάζω (γνῶ) τι πρὸς ψηλάφησιν, (παρβλ. Εἰσμάσσω).
Εἰσ-αφίημι, Μ. αφ-ήσω. Ἀφίνω τι νὰ ἔμβῃ (Ἀπολνῶ) μέσα.
Εἰσ-αφ-ικάνω (χ. Μ.), Π. καὶ Εἰσ-αφ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔγχομαι (Φθάνω) εἰς.
Εἰσ-αφύσσω, Μ. άφύσω, = Εἰσαντλέω.
Εἰσ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Εἰσέβην κτλ.), = Ἐμβαίνω· ἐμβαρκάρομαι. » Δόμους (»Σκάφος), — « Εὐρ. (ἢ πταραλλ.) » Ἐσβὰς ἐς ποταμόν, « Ἡρ. ||. (ὁ ἀόρ.) Εἰσέβησα, Π ἀντὶ Εἰσέβιβασα, ἐμβασα.
Εἰσ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Εἰσέβαλον κτλ.) = Ἐμβάλλω, ἐμβάζω, ῥίπτω (ἢ ἐνίοτε) ὀδηγῶ μέσα. » Καὶ ἐλέγθη ὡς οἱ Πελοποννήσ. φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα,« Θκ. « Εἰς ἀπρούπτον πῆμ' εἰσέβαλεν ὑμᾶς, « Αἰσχλ. » Βοῦς πόντον εἰσεβάλομεν, « Εὐρ., ὡδηγήσαμεν (καὶ μτ.) » Εἰσβαλομένους ἐς τὴν νῆα, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) « Τὰ μὲν διήπτασαν, τὰ δὲ εἰσβαλόμενοι ἀπέπλευσαν, « Θκ. 2) (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) ἐμβαίνω (κυρ. μὲ ὁρμὴν), κάμνω ἐπιδρομὴν, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. (ἐπὶ ποταμ.) χύνομαι μέσα, (τρπ.) ἀρχίνω· (ἐπὶ ποιητ.) ἐμβαίνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἢ προοιμιάζομαι. » Εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τὸν τόπον εὐθὺς ἢ ὁπωὴ προσβάλλει, « Θηρ. « Ἔρημον χῶρον εἰσβάλομεν, « Εὐρ. Εἰσβάλλουσιν εἰς τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθην. « Εἰσέβαλεν ἐς τὴν Ἀργείαν, « Διόδ. » Ἦν δξέως εἰσβάλλῃ ἡ νοῦσις, « Ἱππκρ. « Τοῦ γὰρ Ἴστρου πλείοσι ῥύμασιν εἰς τὸν Πόντον εἰσβάλλοντος,« Πλδ. «Κατὰ τὸ ἔαρ εἰσβάλλον,« Γαλ., περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος. « Ἀπὸ τῆς Εὐλεθυίας εἰσβεβλήκειν (ὁ Νίνδαρος εἰς τὸ Ζ'. τῶν Νεμ.), « Σχλ.
Εἰσβασις [εἰσβαίνω], εως (ἡ), ἔμβασμα, ἐμβαρκάρισμα.
Εἰσβατὸς, ἡ ἡ ὸς, όν. (τόπος) Εἰς τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ἔμβῃ.
Εἰσ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἀρμίγω (Ῥιζάνω) τι μέσα εἰς, ῥοφῶ.
Εἰσ-διάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐμβαίνω (ἢ ἁπλ. Πράττω τι) διὰ τῆς βίας.
Εἰσ-έβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω (κυρ. εἰς πλοῖον), ἐμβαρκάρω.
Εἰσ-βλέπω, Μ. βλέψω, = Ἐμβλέπω, βλέπω κατὰ πρόσωπον, παρατηρῶ.
Εἰσβοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς βοήθειάν τινος.
Εἰσβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ «εἰσβάλλειν, ἔμβασμα· ἐπιδρομὴ (ἐχθρῶν) (μτνμ.) ἀρχὴ (πυρετοῦ), ἔναρξις ποιήματος (ὁμιλητικῆς κτλ.), προοίμιον, (ἐν γέν.) ὁρμὴ, ὕλη, ἐνδόσιμον (συνεκδ.) τὸ μέρος δι' οὗ δύναταί τις νὰ «εἰσβάλῃ (κυρ. ὡς ἐχθρὸς), πέρασμα, στενὸν, χώσιμον (στόμα) ποταμοῦ.
Εἰσγραφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ.
Εἰσ-γράφω, Μ. γράψω, = Ἐγγράφω, καταγράφω. 2) Ἱστορῶ, περιγράφω. « Σελλῶν ἐσελλῶν ἄλσος εἰσγραψάμην, « Π.
Εἰσδανείζω, Μ. είσω. Δανείζω ἐπάνω εἴς τι, δανείζω μὲ τὸ διάφορον, (παρβλ. Ἐνοφειλομαι).
Εἰσδέδερκα, Π. πρκ. τοῦ Εἰσδέρκομαι.
Εἰσδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς εἰσδοχήν. || « Εἰσδεκτικὸν (ἐνν. τέλος), » Βυζ., τὸ πληρονόμημα πρὸς ἀνανέωσιν συμφωνίας.
Εἰσδεκτὸς, ἡ, όν. Παραδεκτός.
Εἴσδεξις, εως (ἡ), = Εἴσοχή.
Εἰσ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, = Εἰσοράω.
Εἰσ-δέχομαι, Μ δέξομαι. Δέχομαί τινα μέσα (εἰς τὸν εἰκόνα μου ἔξω). (τρπ.) παραδέχομαι.
Εἰσ-δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Εἰσέδωκα κτλ.). Δίδω τι μέσα· ἐγχειρίζω.
Εἴσδοσις, εως (ἡ). παράδοσις, ἐγχείρισις.
Εἰσδοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσδέχεσθαι, παραδοχή.
Εἰσδραμεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰστρέχω, (ὄθεν.
Εἰσδρομὴ (ἡ), = Εἰσβολὴ (ἐχθρῶν), ῥοφός.
Εἰσ-δύω (γ. Μ.) = Εἰσδύω.
Εἴσδυσις, εως (ἡ). ἔμβασμα, χώσιμον, τρύπωμα, ῥὶξ τοῦ
Εἰσ-δύω καὶ (μσ.) Εἰσδύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Εἰσέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω, χώνομαι, τρυπώνω. διαπερῶ. Εἰσδύνοντα τοὺς πόρους, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἀκοντιστὴν ἀδύσασθαι, « Ἰλ. Ψ'., Θέλεις ἐπιχειρήσῃ. « Οἱ γῆς «εἰσέδυ,« Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Εἰσέδυνε φρὴν δεινόν τι, « Ἡρ., τοὺς ἐνάνη (τοὺς ἤλθε) κακόν.
Εἴσεαι, Π. ἀντὶ Εἶσῃ, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἴσομαι.
Εἰσ-εάω-ῶ, Μ. εάσω, = Εἰσαφήμι.
Εἰσεγγίζω, Π. ίσω, = Προσεγγίζω.
Εἰσέδρακον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰσέρκομαι.
Εἰσέδραμον, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰστρέχω.
Εἰσέδυν, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰσδύομαι.
Εἰσείδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἰσοράω.
†Εἰσ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, (παρὰ Ξενοφ. ἐξαφαλμ. ἀντὶ Εἰς «ἕλυυδς. ἢ) = τῷ
Εἰσ-είλλω, Μ. ειλήσω, = Εἰσελαύνω, ἐμβαίνω.
Εἶσ-ειμι, Μ εἰμι (πρτ. Εἰσήειν κτλ.), = Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω. » Ἐξιόν τε καὶ εἰσιὸν δόμους, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) « Ἐσιμένες οἴκους, « αὐτ (καὶ τρπ.) « Οὐκ ἐσιόντες ἐς τὰς σπονδάς, « Θκ. « Ἐς τοὺς ἐχθροὺς ἐσιόντες, « Δ. Κάσ. » Ὅπου Σόλων εἰσῆκε τὴν ἀρχὴν, « Δμ. (ἢ ἑλλ.) « Τοῖς γαίοις οἷς καθαίρουσιν ὅταν εἰσίέναι μέλλουσιν, « αὐτ. « Τοὺς εἰσιόντας ὑπάτους, « Δ. Ἅλ. « Εἰσιὼ' εἶειν. « Ἀρχ. » Ἀλλ' εἰσιόν μοι τὸν ὄνον ἐξαγεῖν δοκῶ, « αὐτ. « Τὰ εἰσιόντα (εἰς τὸ σῶμα),« Ξεν., οἱ τροφαί. 2) παρομοιάζομαι (εἰς βασιλέα ἢ ἄρχοντα, εἰς τὸ θέατρον. [κυρ. δὲ] εἰς τὸ δικαστήριον. « Οὐδ' Ἀγιλλῆος ὀφθαλμοὺς εἰσιμι, « Ἰλ. Ω. « Καὶ δ', νὲ ἂν ἐσίοι ἡ πρεσβία, « Θκ. » Πρῶτος ὁ παιδικὸς χορὸς εἰσῄει ἄν, «Πλάτ. «Πλάτωνι λόγους εἰς ἐμὲ εἰσιέναι, « αὐτ. « Ἐν τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐσαίρετόν ἐστι τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους εἰσιέναι. » Δία, ὑποκρίνασθαι, παρίστασθαι. » Εἰσίασι γραφὴν (ἢ περὶ γραφῆς, ἀγῶνα κτλ.), « αὐτ. 3) ἐμβαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νω εἰς τὸν οἶκον φίλκ.(ἀσθενοῦς κλ.) πρὸς ἐπίσκεψιν. «Εἰσῆμεν παρὰ τὸν Σωκράτη,» Πλάτ. «Αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν αφῶν αὐτῶν, εἰσιόντες παρὰ φίλκς,» Θκ. «Εἰσιέναι ὡς ἐμέ,» Ξεν.(ᾧ κατ'ἄλλ.ἐκθγ.) «Διόνυσος εἴσεισι πρὸς αὐτὴν(τὴν Ἀριάδνην),» αὐτ. 4) (τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ. ἑλλ.) μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, φαντάζομαι. κυριεύομαι ἀπό.» Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγεα εἰσῆει ἀνάγνωσις αὐτοῦ, « Ἡρ. » Ἀπὸ δὲ τοῦ Αἰτωλικοῦ πάθους αὐτὸν ταῦτα ἐσῆει,« Θκ. » Ἐπεὶν αφεας εἰσίῃ οἶστρος, « Ἡρ. » Πάνυμοι ἐλεεινὸν ἐσήει, « Πλάτ. » Ἀλλά τις αὐτῷ πόθος εἰσῄει, « Δ. Κάσ., (παρβλ. Εἰσέρχομαι).

Εἰσ-είργνυμι(-ειργω), Μ. εἴρξω.. Ἐγκλείω, ἐμπερικλείω.

Εἰσεκέλσαμεν, Π. γ'- πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσκέλλω.

Εἰσέλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσελαύνειν (ἐμβαίνειν ἐφ' ἵππου), ἔφοδος (ἀφορμησις) ἢ πομπὴ (παράταξις) ἱππικοῦ κλ.

Εἰσελαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος πρὸς) εἰσέλασιν, θριαμβευτικός. » Ἀγὼν —, « Πλίν., ὁ τελούμενος πρὸς τιμὴν Ὀλυμπιονίκου ἐπιστρέφοντος εἰς τὴν πατρίδα του, [ἐκ τοῦ

Εἰσελαύνω, Μ. ελάσω. Διώχνω (κυρ.) ζῶον νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ μανδρί του, ὁδηγῶ. 2) (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) ἐμβαίνω ἔφιππος ἢ μὲ ἅμαξαν ἢ μὲ πλοῖον· ἐμβαίνω ἐν θριάμβῳ· ε αβάλλω (εἰς ἐχυρικὸν τόπον).

Εἰσελευσις [εἰσέρχομαι], εως (ἡ). ἔμβασμα.

Εἰσελεύσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ

Εἰσελθεῖν, ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσέρχομαι.

Εἰσ-έλκω, Μ. ελκυσω (ἀορ. Εἰσεῖλκυσα κτλ.). Τραβῶ (Σύρω) τι ἢ τινα μέσα εἰς.

Ε'σ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι(ἀορ. Εἰσενέβην κτλ.). Ἐμβαίνω εἰς (πλοῖον), ἐμβαρκάρομαι.

Εἰσ-εμ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω πουθενὰ ὡς ἔμπορος.

Εἰσενεγκεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσφέρω.

Ε σέπειτα (ἀντὶ Εἰς ἔπειτα), ἐπίῤῥ. Διὰ ὕστερον, ὑστερώτερα· εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἰσ-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι(φθάνω ἢ διατρίβω) εἰς τινα τόπον ὡς ξένος.

Εἰσέπτη καὶ

Εἰσέπτατο, γ'- ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Εἰσίπταμαι.

Ε'σ-έργνυμι(-εργω), Μ. έρξω, = Εἰσείργνυμι.

Εἰσ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀορ. Εἰσεῖρπυσα κτλ.). Ἐμβαίνω (χωνομαι) πουθενὰ συρόμενος.

Εἰσερρύην, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀορ. τοῦ Εἰσρέω.

Εἰσ-ερῶ, Μ. ερρήσω(ἀορ. Εἰσῆῤῥησα), = Εἰσφθείρομαι, ἐμβαίνω πουθενὰ πρός κακόν τινος ἢ καὶ ἰδικόν μου, (συγχ. τῷ Εἰσφέρω καὶ Εἰσρέω).

Εἴσερσις [εἴς, εἴρω], εως (ἡ). ἔνερσις, θηλύκωμα.

Εἰσ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀορ. Εἰσῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ. παρὰ μὲν Ποιητ. μονην. παρὰ δὲ λογογρ. πρυθετ.) Ἐμβαίνω (» Εἰσῆλθε δ' ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς, « Γρφ., διέτριψε πολὺν καιρὸν [ἔζησε πάντοτε] μαζῆ 'μας [καὶ μτγμ.] » Καὶ τῶν προσόδων τὰς εἰσελθούσας καταδπανηθείσας, « Ξεν., ὅσαι ἐμβῆκαν εἰς τὸ ταμεῖον). παρουσιάζομαι (εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ δικαστήριον κτλ.)· ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου (ἀσθενοῦς κτλ.). (μτγμ.) λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἐγκαταλέγομαι (» Εἰς τοὺς ἐφήβους [» Εἰς τὸ βουλευτήριον, » Εἰς τὰς σπονδὰς]—,« Ξεν., Αἰσχ., Θκ.). (τρτπρσ.) μὲ ἔρχεται, μοῦ ἔρχεται κατὰ νοῦν, ἐνθυμοῦμαι κτλ. » Ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον, γέλως εἰσῆλθε αὐτίκα ὡς εἶη τέρας, « αὐτ. (παρβλ. Εἴσειμι).

Εἰσέσθαι, μσ. ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσίημι.

Εἰσέτι (ἀντὶ Εἰς ἔτι), ἐπίῤῥ. Ἕως τῶρα, ἀκμὴ ἕως τῶρα.

Εἰσ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἓν γ'. καὶ δστ. ἐκ δ'.) Προμηθεύω τι ἀφθόνως εἰς τινα.

Εἰσ-εφ-ίημι, Μ. εἰσεφ-ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εἰσαφίημι.

Εἰσφέρουν, παρτ. τοῦ Εἰσφρέω, ἢ Ἀττ. ἀντὶ Εἰσφέροων, παρτ. τοῦ Εἰσφορέω.

Εἰσ-έχω, Μ. ἑξω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξέχω, δηλ.) ἐκτείνομαι (προχωρῶ) εἰς τὰ ἔνδον, ἐμβαίνω. » Κόλπος θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, « Δ. Χρσ. » Εἰς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος, « Ἡρ.

Εἴση (ἡ), Π. ἀντὶ Ἴση, θηλ. τοῦ Ἴσος. ὅμοιος· ὁμαλός· (συνκχ.) στρογγύλος· (τρπ.) ἥσυχος· δίκαιος. » Δαὶς—, « Ὅμοπου ὅλοι οἱ αὐνδειπνοι λαμβάνουν ἴσας μερίδας. » Ναῦς—, « αὐτ., ἡ ἰσορρόπος, (ἐπμ.) καλοκαμωμένη.

Εἰσ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (κυρ.) Ὁδηγῶ τινα πρὸς τὰ ἔνδον, τὸν φέρω εἰς τὸν δρόμον του, (σ.νηθιστ. τρπ.) παρακινῶ (δίδων πρῶτος τὸ παράδειγμα), συμβουλεύω, διδάσκω· ἐξηγῶ· δίδω σχέδιον, προτείνω.

Εἰσήγημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰσηγήσεως· πρότασις, σχεδίαν.

Εἰσήγησις, εως (ἡ). ὁδήγησις· παρακίνησις· διδασκαλία· συμβουλή.

Εἰσηγητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ εἰσηγούμενος (διδάσκων) τι, ὁδηγός, συμβουλος, παρακινητης κτλ.

Εἰσηγητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γεγραμμένων πρὸς) εἰσήγησιν, παρακινητικος.

Εἰσ-ηγορέιμαι-οῦμαι. Μ. ήσομαι. Συνομιλῶ ἢ κρισολογοῦμαι μετὰ τινος.

Εἰσηγορία (ἡ). ἐγκαλεσμα, κατηγορία.

Εἰσῃειν, παρτ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Εἰσ-ηθίζω, Μ. ἰσω. Χύνω τι μέσα περνῶντας τὸ ἀπὸ πανί· (ἰατρ.) ἐμβάζω διὰ τοῦ κλυστῆρος.

Εἰσ-ηκω, Μ. ήξω, = Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω κτλ. (ὅσε Εἰσικνοῦμαι).

Εἰσῆλαμην, ἀορ. ά. τοῦ Εἰσάλλομαι.

Εἰσῆλθον, ἀορ. β. τοῦ Εἰσέρχομαι.

Εἰσῆλο(λυ)σιον (τό), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονομεῖον διὰ τὸ ἐμβασμα, (Γαλλ.) droit d' entrée.

Εἰσῆλυσις (ἡ), Π. ἀντὶ Εἰσέλευσις.

Εἰσῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσῄειμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶσιμι.

Εἰσήνεγκα, ἀορ. ά. τοῦ Εἰσφέρω.

Εἰσήνεγσεν, Ἀττ. ἀορ. ά. τοῦ Εἰσέῤῥω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰσέφερησεν.

Εἰσ-ηχέομαι-εῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐνηχέομαι, ἐνωτίζομαι, ἀκούω.

Εἴσθα, Αἰολ. Π. ἀντὶ Εἶς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς, ἢ (μᾶλλ.) τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Εἶμι.

Εἴσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἧμαι ἢ Ἔννυμι.

Εἴσθεσις [εἰστίθημι], εως (ἡ), = Εἰσαγωγή, ἔναρξις (ποιήματος κτλ.), προοίμιον.

Εἰσ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Εἰστρέχω.

Εἰσ-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω τι (νὰ ἐμβῇ μέσα ἢ) ἀνάμεσα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκθλίβω.

Εἰσ-θρώσκω, Μ. θροῦμαι (ἀορ. Εἰσέθορον κτλ.), Π. πηδῶ (ῥίπτομαι· [χύνομαι] μὲ ὁρμὴ) μέσα.

Εἶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Ἴσι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Εἰσιδεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Εἰσιδέσθαι, Δ. Π. ἀντὶ Εἰσιδόμην, μσ. ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Εἰσοράω.

Εἰσ-ηδρύω, Μ. ύσω, = Ἐνιδρύω, ἐγκαθιδρύω.

Εἰσ-ίζομαι (χ. Μ.), Π. κάθημαι μέσα (τοποθετοῦμαι) εἰς.

Εἰσ-ίημι, Μ. εἰσήσω, = Εἰσπέμπω, εἰσάγω, ἐμβάζω ἢ ἀφίνω νὰ ἔμβῃ τι.

Εἰσ-ιθμη (ἡ), Π. [εἴσειμι], = Εἴσοδος.

Εἰσ-ικνέομαι-εῦμαι, Ν. ίξομαι. Ἔρχομαι (φθάνω, Ἐμβαίνω) μέσα, διαπερνῶ. «Λσκραίων ἐσικέσθαι κώμην, « Ἀθ. (καὶ πθ. πλὴν σπντ.) »Εἰσικνουμένη βέλει,« Αἰσχλ., τρπημένη, διαπερασμένη.

Εἰσ-ιππεύω, Μ. εὐσω. Ἐμβαίνω ἔφιππος. Εἰσελαύνω.

Εἰσίπταμαι, Μ. εἰσπτήσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρυθετ.) Πετῶν ἐμβαίνω εἰς.

Εἰσιτέον, θετ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσιτήριος (ὁ, ἡ), [εἶσε μι]. ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸ ἔμβασμά (καὶ πρπ. εἰς τὴν ἀρχήν) τινος. » Δόγος —, « Ἀξ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς τὴν ἄφιξιν (εἰς τὴν πεδαγωγὴν) ἐπαίνου τινὸς ἀνδρός. » Εἰσιτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἢ κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἄρχοντός τινος.

Εἰσιτητέον, θετ. τοῦ Εἰσειμι.

Εἰσιτητός καὶ Εἰσιτὸς, ἡ, όν. (τόπος) Ὃν που δύναται τις νὰ ἐμβῇ.

Εἰσιτω, β'. ἑν. πρσ. τῆς προστ. καὶ

Εἰσίω, ῃς, ῃ, ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶσειμι.

Εἰσ-καθίζω, Μ. ἰσω. Καθίζω τινὰ μέσα εἰς.

Εἰσ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα (νὰ ἔμβῃ) μέσα. (ἐν γέν.) = Προσκαλῶ. » Ἰατρὸν (»Μάρτυρας)—, « » Ἱππαρ. Λρατρ.

Εἰσ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω μέσα εἰς, ἐμβαίνω (κυρ. εἰς ὑπόγειον).

Εἰσ-κατα-δύνω(δυω), Μ. δύσω, Π. χώνομαι (τρυπόνω) μέσα εἰς.

Εἰσ-κατα-τίθημι, Μ. κατα-θήσω, Π. = Ἐγκατατίθημι.

Εἰσ-κεῖμαι, Μ. κείσομαι, = Ἔγκειμαι, κεῖτομαι (εἶμαι βαλμένος, τοποθετημένος) μέσα εἰς.

Εἰσ-κέλλω, Μ. κέλσω. Ἀράζω τὸ(ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν

Εἰσ-κηρύσσω(ττω), Μ. ὑξω. Προσκαλῶ π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

να διά τοῦ κήρυκος νὰ ἔμβῃ μέσα (νὰ παρουσιασθῇ).
Εἰσ-κλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (Λυγίζω) τι πρὸς τὰ ἔνδον. « Τρίχας (βλεφάρων) εἰσκλωμένας, « Δσκρ.
Εἰσ-κλείω, Μ. εἴσω, = Ἐγκλείω. ἡ ἐσφκλμ. ἀντὶ Εἰσκυλίω.
Εἰσ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω τι καὶ τὸ φέρω μέσα εἰς, (τρπ.) ἀπατῶ, παραιρῶ.
Εἰσ-κλύζω, Μ. κλύσω. Κινῶ ὑγρόν τι μέσα εἰς (π. χ.) ἀγγεῖον ἵνα τὸ ξεπλύνω.
Εἰσ-κλύω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Εἰσακούω, ἐνωτίζομαι.
Εἰσ-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εἰσνέω.
Εἰσκομιδή (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ-
Εἰσ-κομίζω. Μ. ἰσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μέσα, ἐμβάζω. «Ὁ χιλίαρχος ὁ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων, « Αἰλ. (καὶ μσ.) « Τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος εἰσκομίσαντο. « Θκ. «Καὶ οὗτοι μὲν, ἐπιόντος πολλοῦ στρατοῦ ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, εἴς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη, ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν, « αὐτ.
Εἰσ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐμβάζω (καὶ μσ. ἢ τῷ.) Ἐμβαίνω (κυρ. διὰ μέσου στενοῦ), εἰσάζω, εἰσχωρῶ.
Εἰσκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσκρίνειν ἢ εἰσκρίνεσθαι, εἰσχώρησις.
Εἰσ-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι πρὸς τὰ ἔνδον, « κτυπῶν ἐμπήγω (σπρώχνω).
Εἰσ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ.
Εἰσ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφων τι κυκλοειδῶς τὸ ἐμβάζω, (ὥθεν ἐπὶ θεάτρου) ἀπρέπω τι διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς πρὸς τὸ ὄπισθεν τῆς σκηνῆς μέρος ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπουν πλέον οἱ θεαταί, (παρβλ. Ἐκκυκλέω). ||. (μσ.) περιστρέφομαι, καταγίνομαι.
Εἰσκύκλημα (τὸ), τὸ ἄλλ. Ἐκκύκλημα, μηχάνημά τι θεατρικὸν (ἴδε τὸ προηγ.).
Εἰσ-κυλίω, Μ. ἰσω. Κυλίων ῥίπτω (ἐμβάζω) τι μέσα εἰς, (τρπ.) περιπλέκω, (μσ) περιπίπτω.
Εἰσ-κύπτω, Μ. κύψω, = Ἐγκύπτω.
Εἰσκωρυσις, εως (ἡ), (ἐξελλην. τοῦ Λτν.) incursus, εἰσβολή, ἐπιδρομή.
Εἴσκω (χ. Μ., παρτ. Ἴσκων), Π. [ἐείσκω ἢ ἴσκω]. (μὲ αἴτ. ἐκ γ'. καὶ ὅστ. ἐκ δ'.) ὁμοιάζω (παρομοιάζω) τι μέ (συνκρίν. μὲ ἀπαρ. ἐκ δ') νομίζω, συμπεραίνω. ||. (ἀμτβτ. ἢ κατ' ἔλλ. τῆς αἰτ. μὲ ῥοτ.) φαίνομαι, ὁμοιάζω. « Τάδε νυκτὶ ἴσκει, « Ὀδ. Γ.
Εἰσ-κωμάζω, Μ. άσω. (πάντοτε σχεδὸν μεταφρ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ὡς κωμαστὴς (μεθύων ἢ περιφέρομενος τὰς ὁδοὺς μετὰ μουσικῆς), (ἐπμ.) ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν καὶ ἀτάκτως καὶ (ἐν γέν.) πρὸς κακὸν τῶν ἐνοικούντων, (παρβλ. Εἰσφθείρομαι).
Εἰσ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (Κτυπᾷ ἡ λάμψις μου) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Εἰσ-λεύσσω, Μ. λεύσω, Π. = Εἰσοράω, ἐμβλέπω.
(Εἰσ)μάομαι), Μ. μάσομαι, Π. ἐγγίζω κατὰ βάθος (μεταφρ.). «Μάλα γάρ με θανὸν ἐσεμάσσατο θ.μὸν, « Ἰλ. Ρ., μὲ ἐλύπησε κατακαρδα. (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ εἰσμάσσω(ττω) καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. μᾶξω, -ομαι. Ψηλαφῶ (Ἐγγίζω, Πασπατεύω) τι ἔσωθεν, (ὀθ.) χόνω ἐπὶ τούτῳ τὴν χεῖρα ἢ τὸ δάκτυλον, (παρβλ. Εἰσ-ψάω).
2) (μσ.) ἀρπγίζομαι εἰς. « Ἐσεμάξατο χεῖρας ἐς κόλπον, « Θκρ.
Εἰσ-ματτεύομαι, Μ. εὔσομαι, = Εἰσμάττομαι, ψηλαφῶ τι ἔσωθεν.
Εἰσ-νέω, Μ. νεύσομαι καὶ
Εἰσ-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Ἐμβαίνω που κολυμβῶν.
Εἰσ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ.) = Κατανοῶ, παρατηρῶ, βλέπω, ἐννοῶ.
Εἰσ-οδεύω, Μ. εὐσω. Ὁδεύω (Γυρίζω) μέσα εἰς, ἐμβαίνω· (ἐκκλησ.) κάμνω εἴσοδον.
Εἰσ-οδιάζω, Μ. άσω. Συνάζω (κυρ. τὰ εἰσοδήματα τῶν προϊόντων μου), θησαυρίζω.
Εἴσοδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατὰ) τὴν εἴσοδόν τινος, = Εἰσιτήριος, (ὀθ. ||. Εἰσόδιον (τὸ), (ἴνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν εἴσοδον σημαντικοῦ τινος ὑποκειμένου. ||. (πλθ.) Εἰσόδια (τὰ), « Γρφ., τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι.
Εἴσοδος (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβαίνειν ἢ τὸ μέρος ἀπ' οὗ ἐμβαίνει τις, ἐμβασμα, θύρα· προαύλιον. 2) = Εἰσφορὰ ἡ Πρόσοδος, εἰσόδημα, δόσιμον.
Εἰσ-οιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκω, (εἰς τὸν Ἀρετ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξοιδίω).
Εἰσ-οικεύω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμβάζω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου, (συνκρίν.) τὸν κάμνω φίλον (οἰκεῖόν) μου.
Εἰσ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνοικῶ, κατοικῶ ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω που.
Εἰσοίκισις, εως (ἡ) κατοίκησις· κατοικία.
Εἰσ-οικίζω, Μ. ίσω, = Ἐγκατοικίζω, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ που.
Εἰσ-οίκισις, εως (ἡ) καὶ
Εἰσοικισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσοικίζειν ἢ εἰσοικίζεσθαι.
Εἰσ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω τι μέσα εἰς τοῖχον ἢξ. οἰκοδομούμενον. «Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ (τὸ τεῖχος) πλίνθους, « Θκ.
Εἰσοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εἰσφέρω.
Εἰσ-οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἴτ.) ἀντὶ Εἰσπορεύομαι.
Εἰσόκε(κεν), ἀντὶ Εἰς ὅ κε, Π. (μὲ ὑποτ. ἢ μέλλ. ὑρξ.) Ἕως ὅτου.
Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα. 2) Π. μέλλ. τοῦ Εἶμι.
Εἰσ-ομόργνυμι καὶ (μσ.)-υμαι, Μ. ομόρξω, -ομαι, Π. ἐντυπόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Εἰσόπιν [εἰς, ὀπίν], ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) Ἐπειτα, κατόπιν, εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς.
Εἰσοπίσω, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ μέλλον· εἰς τὸ ἑξῆς.
Εἴσοπτος (ὁ, ἡ), [εἰσοράω]. ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην (χαμηλὴν ὅηλ.) θέσιν ὥστε νὰ φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ περιξ ὑψηλότερα μέρη.
Εἰσ-οπτρίζω [εἴσοπτρον], Μ. ίσω. Εἰκονίζω (Δείχνω) τὰ ἀντικείμενα ὡς καθρέπτης. « Τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζει, « Πλ. ||. (μσ.) βλέπω τὸ πρόσωπόν μου (κυττάζομαι) εἰς τὸν καθρέπτην. « Παρὰ λύχνον μὴ ἐσοπτρίζου, « Ἰσμβλ.
Εἰσοπτρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ φαινόμενος εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ) ἔσοπτρον, εἰσοπτρειδής.
Εἰσοπτρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Εἴσοπτρον.
Εἰσοπτρισμὸς (ὁ). τὸ εἰσοπτρίζειν ἢ εἰσοπτρίζεσθαι.
Εἰσοπτρειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ-
Εἴσοπτρον (τὸ), = Κάτοπτρον, καθρέπτης, [ἐκ τοῦ
Εἰσ-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Εἶσιδον ἢξ.). Βλέπω (Κυττάζω) τι μὲ προσοχὴν (μὲ σέβας, μὲ πόθον), (κοιν.) βλέπω μέσ' ἀπὸ τὰ μάτια, θεωρῶ· παρατηρῶ, (συνκρίν.) προσέχω. «Τὸν νῦν ἴσα θεὸν εἰσορώωσιν, « Ὀδ. Ο., τὸν κυττάζουν σὰν θεόν. «Κάσορα μὴ πρόμυιν οὐκ οὖσαν τιθῇς, « Σωφ. «Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ἀνείρατα, « Ὅμηρ. «Τὸ ἀῦρον οὐκ ἐσορῶμες, « αὐτ. « Καλὸς (« Ἑλένης) εἰσοράν, « Πίνδ., Αἰσχλ., ἀντὶ Τὴν μορφήν.
Εἰσ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ κατά τινος· ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν εἰς.
Εἰσ-ορμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐγκαθορμίζομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα.
Εἰσ-ορύσσω, Μ. ορύσω. Π. = Εἰσθεράσκω.
(Εἶσος ἢ Ἴσος), Π. ἀντὶ Ἴσως, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.), ἴδε Ἴσος.
Εἰσότε (ἀντὶ Ἐς ὅτε), ἐπ. ῥ. Ἕως ὅτου.
Εἰσ-ογγεύω, Μ. εὐσω. Ἐμβάζω (Κάμνω νὰ γύνεται) τι δι' ὀχετοῦ εἰς.
Εἴσοχὴ (ἡ), [εἰσέχω]. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἔξοχὴ, κοίλωμα. «Ἐν ταῖς δίχα σχισθείσαις πέτραις τὰς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοχὰς δμοίους εἶναι ἐμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχαῖς εὐτυχῶς ὥστε καὶ συναρμοσθῆναι δύνασθαι, « Στρ.
Εἴσοψις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσορᾶν, παρατήρησις· (συνκρίν.) παράδειγμα.
Εἰσ-παίω, Μ. παίσω, Π. = Εἰσθράσκω, Εἰσορμῶ, Εἰσπηδῶ.
Εἰσ-παρα-δύομαι, Μ. δύσομαι, = Παρεισδύομαι.
Εἰσ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα· ἐμβάζω.
Εἰσ-περάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) Περνῶ πουθενὰ, περνῶ μέσα.
Εἰσπέτα(το)μαι, = Εἰσίπταμαι.
Εἰσ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν) μέσα.
Εἰσ-πίμπλημι, Μ. πλήσω, = Ἐμπίμπλημι.
Εἰσ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Εἰσέπεσον κτλ.). Πίπτω (Ῥίπτομαι) μέσα εἰς, Ἐμπίπτω, εἰσβάλλω, ἐφορμῶ. «Εἰς εἴρκτὴν εἰσέπεσε, « Δ. Κόσσ., τὸν ἔβριψαν εἰς. (καὶ μτγν.) « Ξυμφορῶν (« Γήρας) ἐμπεσοῦσα, « Εὐρ., περιπεσοῦσα.
Εἰσ-πιπτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Εἰσπίπτω.
Εἰσ-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλεύσομαι, Ἐμβαίνω πλέων (μὲ πλοῦν) μέσα εἰς (κόλπον ἢ λιμένα). «Εὔξεινον πόρον εἰσεπλεύσαμεν, « Εὐρ. « Εἰσπλέοντι τοὺς Ἡρακλείους στήλας, « Ἀρχ. «Ὅπως μηδὲν τοῖς Μηγαρεῦσιν εἰσπλοῖ τῶν ἐπιτηδείων, « Ξεν.
Εἰσ-πλήρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπίμπλημι.
Εἴσπλους-ους, ου (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπλεῖν, τὸ ἐμβασμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα. «Δεδοχθαι... δοῦναι αὐτῷ προξενίαν.. ᾗ εἶσπλουν εἰς πολιν, « Ἐπγρφ. 2) τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. εἰσπλέει τις, ἢ ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοδος τοῦ λιμένος. » Τὰ τῆς Πύλου ἔξω τοῦ ἔσπλου πρὸς τὸ πέλαγος ἁλίμενα ὄντα, « Φκ.

Εἰσ-πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω (Φυσῶ) μέσα εἰς· τροβῶ τὴν ἀναπνοήν μου, βοφῶ τὸν ἀέρα, ἀνασαίνω, (ἀντιθ. τῷ 'Εκπνέω). »'Ο καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ, Ἀρετ. 2) (τρπ.) ἐμπνέω ἔρωτα, (ὅθεν

Εἰσπνήλας, α, Δ. ἀντὶ Εἰσπνήλης, ου καὶ

Εἰσπνηλος (ὁ), (Λακων.) ὁ ἐραστής, (παρβλ. Ἀίτης).

Εἴσπνοή (ἡ). ἡ εἴσπνευσις (τὸ ῥούφημα) τοῦ ἀέρος, ἀνασασμός· ἔμπνευσις.

Εἰσπνοος-ους, ου (ὁ). ὁ ἐμπεριέχων πνεῦμα (ἄνεμον), φουσκωμένος

†Εἰσ-ποδίζω, Μ. ἰσω, = Εἰσβαίνω ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Γεισποδίζω.

Εἰσ-ποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς, εἰσάγω, ἐμβάζω. (τρπ.) συνιζῶ. προξενῶ (κυρ.) κάμνω θετὸν υἱόν τινος (καὶ ||. [μσ.] υἱοθετῶ αὐτὸς ἐγὼ) τινα παρβλ. Ἐκποιέω). (ἐν γέν.) οἰκειοποιοῦμαι. ||. (πθ.) υἱοθετοῦμαι κτλ., (σπν.) πλουσιασθοῦμαι.

Εἰσποίησις, εως (ἡ). υἱοθέτησις· οἰκειοποίησις.

Εἰσποιητὸς ἡ Εἰσποίητος, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον. 'Ο υἱοθετηθεὶς ὑπό τινος, ψυχουλὸς ἢ ψυχοκόρη.

Εἴσπομπή (ἡ). [εἰσπέμπω]. στάλσιμον μέσα, εἰσαγωγή.

Εἰσ-πορεύω, Μ. εὐσω. Εἰσάγω ('Οδηγῶ μέσα) τινά, ἐμβάζω. ||. (συνηθέστ. τὸ μσ.) ὑπάγω μέσα εἰς, ἐμβαίνω.

Εἰσ-πορίζω, Μ. ἰσω, = Πορίζω, προμηθεύω.

Εἰσπρακτέον, θετ. τοῦ Εἰσπράσσω.

Εἰσπράκτης, ου καὶ

Εἰσπράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ εἰσπράττων (συνάζων. [κυρ.] τὰ δοσίματα), (Τουρκ.) ταξιλδάρης.

Εἴσπραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπράττειν, σύναξις τῶν φόρων κτλ.

Εἰσ-πράσσω(ττω) καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. πράξω, -ομαι. Συνάζω (ἐν γέν.) χρέος (ζητῶ πίσω) φόρους· (ἐπμ.) 'παίρνω μὲ βίαν. || (πθ.) πληρόνω (ἀποδίδω) βιασμένος. »Ταύτην εἰσπράττεσθαι τὴν δίκην. « Γρ., ὑποφέρει (καθυποβάλλεται εἰς) αὐτὴν τὴν τιμωρίαν.

Εἰσπτάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ τοῦ Εἰσίπταμαι.

Εἰσ-πτύω, Μ. πτύσω, = 'Εμπτύω.

Εἰσ-ῥέω, Μ. ῥεύσομαι καὶ ῥυήσομαι, Τρέχω (Χύνομαι) μέσα εἰς. » Τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων πόντον. « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » Ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες ἐς τὴν πόλιν, « Ακ. » Εἰσερρύη νόμισμα εἰς τὴν Σπάρτην, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Πόθος εἰσερρύη πάντας εὐνομίας, « αὐτ.

Εἴσροή (ἡ) καὶ

Εἴσρους-ους, ου (ὁ). χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ μέσα εἰς. » Πνεύματος—, « Λίλ.

Εἰσ-ῥύομαι, Μ. ῥεύσω (ῡ), = Εἰσρέω, (Νικ. Χων.).

Εἴσρυσις, εως (ἡ), = Εἴσρους.

Εἰσ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Εἰσέλκω.

Εἶσται, Π. ἀντὶ Εἶται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἔννυμι.

Εἰσ-στελλω, Μ. ἐσω, = Εἰσποιῶ. »Εἰς τοῦτο εἰστελεῖται τὸ γένος, « Πλάτ., εἰσάγεται, ἐγκαταριθμεῖται.

Εἰστήκειν, ὑπερσ. τοῦ Ἵστημι.

Εἰστιάσθω, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ 'Εστιάω.

Εἰσ-τίθημι, Μ. εἰσθήσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι μέσα εἰς, ἐμβάζω. »'Ες φορεῖον αὐτὸν ἐσθέμενοι, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » 'Εσθέμενοι (ἐνν. εἰς τὴν ναῦν) σῖτα ἐξέπλευσαν, « Ξεν. (καὶ μὲ δοτ.) » Ὅσα δ' ἀκοαῖς εἰσεθέμην, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἤκουσα.

Εἰσ-τιτρώσκω, Μ. εἰσ-τρώσω, ἴδε 'Εσ-τιτρώσκω.

Εἶστο, Π. ἀντὶ Εἶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.

Εἰσ-τοξεύω, Μ. εὐσω. 'Ρίπτω βέλη (κτλ.) διὰ τοῦ τυξου μέσα εἰς. || (μσ. ἢ πθ.) τινάζομαι (ῥίπτομαι) ὡς σαγίττα μέσα εἰς. » Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη τοῖς ψυχαῖς εἰστοξεύονται, « Πλ., (παρβλ. Εἰσακοντίζω).

Εἴστοτε (ἀντὶ Εἰς τότε), ἐπίρ. Π. διὰ τότε, ὅσον διὰ τότε, δι' ἐνεῖνον τὸν καιρόν.

Εἰστρέπω, Μ. τρέψω. (τὸ ἐναντ. τοῦ 'Εκτρέπω) Γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον, στρέφω τὸ ἔξω μέσα.

Εἰσ-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω ἐσωτερικῶς.

Εἰσ-τρέχω, Μ. θρέξω -ομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Εἰσέδραμον κτλ.). Τρέχω ('Εμβαίνω τρέχων) μέσα εἰς. »Ὅπως, ὁπότε πύλαι τινὲς ἀνοιχθεῖεν. . , πρῶτοι ἐσδράμοιμεν, « Θκ.

Εἰσ-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ ἢ ἐμβαίνω (Χώνομαι μὲ τρόπον, Παρεισδύομαι) μέσα εἰς, (κοιν.) τρυπῶνω, (παρβλ. 'Εκτρυπάω).

Εἰσ-φαίνω, Μ. φανῶ. Γνωστοποιῶ, φανερόνω· (συνηθ.) ἐγκαλῶ, καταμηνύω.

Εἰσ-φέρω, Μ. εἰσ-οίσω (ὑόρ. Εἰσήνεγκα κτλ.). Φέρω τι μέσα εἰς, ἐμβάζω. » Οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, « Γρῳ. (καὶ μσ.) « Σῖτον εἰσενεγκάμενοι, « Θκ. » Τοῦτο γὰρ (τὸ ὕδωρ) πλεῖστον εἰσφέρονται, « Ἀρστ. 2) παραστήνω εἰς τὸ θέατρον κτλ., (μτφ.) ἀναφέρω (εἰς τὰ αὐγγραμμάματα). (ἐν γέν.) παρουσιάζω. » 'Ο συγγραφεὺς οὐ μόνον ψεῦδος εἰσήνεγκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ψεῦδος ἀπίθανον, « Πλβ. (καὶ μσ.) » Καὶ τὸν ἴδιον βίον ἀκόλουθον εἰσφέρεται τοῖς εἰρημένοις, « αὐτ. (παρβλ. Παρέχω). » Εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ 'Ερινύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων, « Σχλ, Ἀρστ. 3) προτείνω. »Νόμον (»Γνώμην, « Δόγμα) εἰσφέρειν. « 'Ρτρ. (καὶ πθ.) » Τοὺς εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτάς, « Πλβ. 4) ἀναφέρω. »Ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον, « Ἀρστ. »Οὐκέτι εἰσήνεγκαν περὶ αὐτῶν εἰς τὰς βουλάς, « Θκ. (ἢ ἑλλ.) » Τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνθρωποι κρίνοιντο, « 'Ηρ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Εἰσίσομεν Σωκράτει, « Πλάτ. 5) συντελῶ, συνεισφέρω. » Τότε πρῶτον εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν 200 τάλαντα, « Θκ. » Ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῶν αὐσιῶν τοὺς πολίτας, « Πλ. » Ἐπιθυμῶ τούτῳ ἔρανον εἰσενεγκεῖν, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τῷ πώποτε εἰσήνεγκας; « Δμ., (ἢ τρπ.) » Πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν εἰσενεγκών, « Χρσ. (καὶ μσ.) » Πᾶσαν εἰσεφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν, « Πλβ. » Τοσαῦτον χαρίτων καὶ ἡδονῆς (ἐνοῦ φησιν) εἰσηνέγκατο, « Ἀρστ. 6) εἰσάγω λω νόμον (συνήθεσαν κτλ.). »Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων. Ξεν. « Λόγους εἰσφέρεις καινοὺς ἀεί, « Εὐρ. 7) πρεξιδεύω. »Δειλίαν εἰσφέρει ὁ νόμος οὗτος, « Εὐρ. » Ἀτυχίαν εἰσενήνεγκε τοῖς βαρβάροις, « Πλ. 8) μεταχειρίζομαι. »Τινας ἀφορμὰς (λόγους) εἰσενήνεκται, « Δ. Ἁλ., (παρβλ. Εἰσάγω).

Εἰσ-φθείρομαι, Μ. φθεροῦμαι (ἀόρ. Εἰσεφθάρην). 'Εμβαίνω πουθενὰ πρὸς φθορὰν (ὄλεθρον, δυστυχίαν) τοῦ μέρους ἐκείνου (παρβλ. Εἰσκομίζω).

Εἰσ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσπορεύομαι συχνάζω εἰς.

Εἰσφοίτησις, εως (ἡ), = Εἴσοδος.

Εἰσφορά, ᾶς (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσφέρειν (κυρ. χρήματα), συνεισφορά. » Μεγάλαι εἰσφοραὶ εἰσενηνεγμέναι, « Ασ. 2) παρουσίασις. » Νόμου—, « Δ. Καισ.

Εἰσ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσφέρω, φέρω (κουβαλῶ, γύνω. ἐπισωρεύω) μέσα εἰς.

Εἰσ-φρέω, Μ. φρήσω, Ἀττ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Εἰσφορέω, ἡ Εἰσφέρω, ἐμβάζω. » Εἰσέφρουν τὸ στράτευμα, « Δμ. » Οὐκ εἰσφρήσομεν, « Ἀρστ., δὲν θ' ἀφήσωμέν τινα νὰ ἔμβῃ. (ᾗ ἀμέσ. ἡ ἑλλ.) » Εἰσέφρησεν (ἄλλ. Εἰσέβησεν) εἰς τὴν οἰκίαν, « αὐτ., ἐμβῆκε (κρυφίως καὶ ἐπὶ κακῷ).

Εἰσ-φύρω, Μ. . . ; Εἰσχωρῶ ὡς φύραμα (ζύμη).

Εἰσ-χειρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ 'Εγχειρίζω.

Εἰσ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Εἰσέχεα κτλ.). 'Εγχέω. ||. (μσ.) χύνομαι (ἐμβαίνω σωρηδὸν) μέσα.

Εἴσχυσις, εως (ἡ), = Ἀνάχυσις.

Εἰσ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εμβαίνω (Προχωρῶ) μέσα, διαπερνῶ.

Εἴσω ᾗ (ἐπιρρ.) Ἔσω [πρός], ἐπίρ. ἢ πρόθ. (Τοπ.) Μέσα. » Εἴσω κομίζου καὶ σύ, « Δίσχ. » Εἴσω μετ' ἐμοῦ σεῦρ' εἴσιθι, « Ἀριστοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Εἴσω τοῦ τείχους ἀπῆει, « Ξεν. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Βίς τὸ εἴσω τῆς χειρός, « Πλάτ. (ᾗ Π. μὲ αἰτ.) » Δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, « Ἰλ. Γ. (ᾗ χρον.) » Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, « Ἑρμ.

Εἴσωθεν, σπν. ἀντὶ Ἔσωθεν.

Εἰσωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὤσω. Κουνῶ (Σπρώχνω) μέσα, χόνω (ἐμβάζω [ᾗ μσ.] ἐμβαίνω) μὲ βίαν.

Εἰσ-ωθίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) = Εἰσωθέω.

†Εἰσωνία (ἡ), Ζ. Ἰσωνία.

Εἰσωπὴ (ἡ), Π. θλ., ὄψις.

Εἰσωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [εἶς †ὤψ]. ὁ κεφαλωνος (ἢ ἔχων τι) πρὸ ὀφθαλμῶν (ὑπ' ὄψ νη). » Εἰσωποὶ δ' ἐγενοντο νεῶν, « Ἰλ. Ο', ἐξράφησαν πρὸς (διότι πρωτοῦ τὰς εἶχον ὀπίσθεν), (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Εἰσωποὶ ἔκελσαν, « Ἀπολλ., ἴσια κατάντικρυ.

Εἶτα [εἶη, ταῦτα], ἐπίρ. (χρν.). »Ἔπειτα, ὕστερον, μετὰ ταῦτα. »Ἐκ πρώτων Ἀμφιπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Ποίδαιαν (κτλ.) εἶτα Θετταλίας ἐπέβη, « Δημ. » Καθίρπυσον νῦν εἰς Κεραμεικόν. — Εἶτα τί; « Ἀρστ. 3) Ἀπορημ. (μὲ κάποιαν ἰρρ. καὶ εἰρων.) Καὶ ὕστερα; Δι' ᾗ ὕστερα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ αἰτιῶνται, οὐ λογιζόμενοι κτλ., « Λκ. » Εἶτα ἐν ἀδίκῃ μετὴ θήσονται πεισθέντων ἡμῶν ἃ δεύμεθα, « Θκ. (καὶ ἐρωτημ.) » Εἶτα τί τοῦτο; λῆρος., ἢ τί μὲ τοῦτο; 3) Ἐξαιρετ. ἐκτὸς τούτου, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου. « Εἶτ' οὐκ οἶσθ' ὅτι; « Ξεν. »Κἄτα πῶς ξυνήσομαι, ἄπειρος ἀβλαπτώτως ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν; « Ἀρχ. 4) Ἐναντιωματ. « Εἶσαι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ; « Ἀρχ. (ἴδε καὶ τὸ παράδ. 3).

Εἶτα, γ'. ἐν. πρα. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἔνυμι.

Εἶτε [Εἴ, τε], σύνδ. ἐξαιρετ. (κατ' ἐναντ.), « εἴτε—εἴτε, ἢ—ἤ. » Εἴτ' ἄρ' ὀγ' εὐγωλῆς ἐτιμέμεται εἴθ' ἑκατόμβης. « Ἰλ. Δ. » Ἐβουλεύοντο εἴτε κατακαύσωσιν, εἴτε τἄλλο χρήσωνται, « Θκ. « Εἴτε δὴ συμβουλεύσαντός τευ, εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε, » Ἡρ. « Εἴτε ᾗ κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον, εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθείς, ἢ καὶ νὴ Δία χρημάτων βουλόμενος εὐπορῆσαι, « Διόδ.

Εἶτε, Π. ἀντὶ Εἴητε, β'. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

Εἶτεν, Ἰων. ἀντὶ Εἶτα.

Εἴτεω, Π. ἀντὶ Ἔατω ἢ 2) Ἴστω.

Εἶφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ἅπαξ.) ἀντὶ Εἶπε.

Εἰκάναι, Π. ἀντὶ Ἐοικέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔοικα.

Εἰκάν, παρτ. τοῦ Ἔχω.

Εἶκε, Π. ἀντὶ Ἔω, Ὦ. ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Εἶκε, Π. ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἴκω.

Εἰκῶ, Π. ἀντὶ Ἐάω-ῶ, ἀφ' ω.

Εἰώθει, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Ἔθω (πφτ. Εἴωθειν). Ἔγω συνήθειαν, συνειθίζω. || (ἡ μτχ.) Εἰωθώς, υῖα, ός. Συνήθης, συνεθισμένος, (πλθ.) φίλος, οἰκεῖος. « Δι' εἰωθότων ἐτῶν, « Πλάτ., μετά τινα ὡρισμένον ἀριθμὸν χρόνου. || (οὐδ.) Τὸ εἰωθός, « τὸ σύνηθες, ἡ συνήθεια, (ἔθεν Εἰωθότως, ἐπίρ. (μτχ.) Συνήθως, κατὰ τὸ συνήθες.

Ἑκάς, ᾰς, ᾰ, ᾱμεν ᾰβ., παρτ. τοῦ Ἑάω.

Ἕκας, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἕως.

Ἑκ καὶ (πρὸ φων.) Ἐξ, πρόθ. (συντ. μόνον μὲ γεν. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) Τόπον. (δηλ.) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. κινεῖται ἢ ἄρχεται ἢ λαμβάνεται ἢ ἐξέρχεται ἢ (τρπ.) γίνεται (προέρχεται) τι, (κυρ. μὲν κατὰ κίνησιν.) » Ἐκ Πόλου ἐλθὼν τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, « Ἰλ. Δ. » Ἀναβᾶσα ἐκ τῆς θαλάσσης, « Λκ. » Ἐκ πίνειον σέλας ναύτῃσι φανεῖη, « Ἰλ. Τ. « Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Λξ. « Εἶκεν ἐχ γόλοιο μετωχρίψῃ φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Κ. » Ἐκ τῆς οὐρῆς λαμβάνεσθαι. « Λκ. « Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, « Ξεν. » Ἐκ γρυσῶν φιαλῶν πίνειν, « αὐτ. » Οὔτ' ἐκ τοῦ ξυγγενοῦντος συνθανούμενοι, « Θκ. » Ἐκ τῶν ζωστήρων φιάλας φορέειν, « Ἡρ. « Ὅπαρ ἐκ Διός ἐστιν, « Ἰλ. Δ. (ἡ καθ' ὕπνον ἀντὶ τῆς Ἐν, συνιμφαινομένης ὅμως πάντοτε κινήσεως:) » Οἱ γὰρ (κ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνίστησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θκ. « Τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰσκομίζεσθαι, « αὐτ. » Οἱ ἐκ τῆς πόλεως ἐκπεμφθέντες κήρυκα ἐκπέμψαντες, « αὐτ. » Τὸ ἐξ Ἐπιδαύρου τεῖχος ἐκλιπεῖν, « αὐτ. »Ἠσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες, « αὐτ. » Ἐν τούτῳ δὲ καὶ οἱ ἐκ τοῦ πεδίου δρόμῳ ἔθεον, « Ξεν. » Κατοβαίνοντές τινες τῶν ἐκ τοῦ ὄρους, « αὐτ. (Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ) » Ἐκ θέφρια καθήμενος, « Ἰλ. Σ., καθήμενος δηλ. ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε ἐξέγειρεν, (ἴδε ᾗ 4 2) Διάστημα. « Ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργα τάφρος ἔεργεν, « Ἰλ. Θ. « Προσελάσαι τις ἐξ ὅσου τις ἔμελλεν ἀκούσεσθαι, « Θκ. » Ἐξ ἀκοντίου βολῆς, « Ξεν. » Ἐξ εἴκοσι βημάτων. « Πλ. 3) (τρπ.) ἀρχήν, καταγωγὴν (ἀπὸ πατρίδος ἢ γονέων), (ἐν γέν.) σχέσιν. « Ἦν δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχαῖον ἐξ Ἄργους, « Θκ. « Βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων, « Πλάτ. » Βασιλεῖς ἐκ βασιλέων, « αὐτ. » Οἱ ἐξ ἐκείνου. « Δημ., οἱ ἀπόγονοί του. « Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλή, « αὐτ. » Οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου, « Πλθ. « Οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοᾶς, « Πορφ. 4) τὸ Ἔξω, ἐκτὸς, μακράν. » Ἐκ μέσου γενόμενοι, « Αἰσχ. « Ἐκ βελέων, « Ὁδ. Τ. » Ἐκ κάπνου, « αὐτ. » Ἐκ δίφρου καθήμενος, « Ἰλ. Σ. (ἴδε καὶ 1.). » Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, « Ἡλ., ἀντὶ τὸ ὑπὲρ ἄνθρωπον. » Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πλαγὰς, « Δημ., ἀντὶ ἀπανθρώπους. 5) Ἐξαίρεσιν ἢ ἐκλογὴν, (ἐπιμ.) προτίμησιν, ὑπεροχήν. « Ἐκ πολέων πίσυρας, « Ἰλ. Ο. » Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ, « Ἰλ. Δ. « Ἐκ πάντων προτιμῶνται, « Θκ. » Τὸ ἔτος ἐκ πάντων μάλιστα ἐκεῖνο δὴ ἄνοσον ἐτύγχανεν ὄν, « Θκ. 6) γρίνον, (δηλ.) τὸν ἄρον (τὴν ἐποχὴν) ἀφ' οὗ ἄρχεταί τι. » Ἐξ ἀρχῆς (ὑπαρχῆς). « Αἰσχλ., Σόφ. » Ἐκ νέων, « Πλάτ. » Ἐκ παίδων, « Ξεν. » Ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, « Ἰλ. Ω. » Ἐκ πυλῶν, » Ἐκ παλαιτέρου, » Ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστων, » Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, « Θκ. » Ἐξ ὀλίγου παραγγείλαντι, « αὐτ. » Ἐξ ἡμέρας, « Σοφ., Αἰσχ. « Ἐκ νυκτὸς (ᾗ) » Ἐκ νυατῶν, « Ξεν. « Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, « Ὁδ. Μ. »Ἐκ τοῦ παρελθόντος χρόνου, « Δημ., ἀντὶ Ἐν τῷ. 7) τὸ ὕστερον τοῦ χρόνου, (ἀντὶ τῆς Μετά). » Ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστικῶν, « Θκ. » Ἐκ πολέμου εἰρήνη, « αὐτ. » Ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, « Ἡρ. » Ἐξ ἀρίζα προῆγε τὸ σχέτεμα, « Ξεν. » Ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν φίλων αὐτοῦ ἦν, « αὐτ. » Ἡμεῖς δὲ, ἀπαγαγόντες αὖ δεῦ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε, « αὐτ. » Ἐκ τοῦ λοιποῦ, « αὐτ. (ᾗ πλθ.) » Ἐκ τῶν λοιπῶν, « Πλάτ., ἀντὶ Τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, τὰ περαιτέρω. » Ἔμελλε πλεῖν ἐκ χειμῶνος, « Πλ. » Πόλιν ἐκ πύλεως ἀμείβοντα, « Σοφ. » Πόλεμον ἐκ πολέμου διώκων, « Πλ. » Κακὸν ἐκ κακοῦ, « Ὅμ. 8) μεταβολήν. » Ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασι, καὶ ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων, ἔνδοξοι ᾗ γνώριμοι, « Δημ. 9) Αἰτίαν (ἢ ποιητικὴν, δηλ.) τὸ Γρ' οὗ καὶ Δι' ὃ. « Μήνιδος ἐξ οὐλομένης, « Ὁδ. Γ. « Τιμῇ δ' ἐκ Διός ἐστιν, « Ἰλ. Β. « Παντὸς φανοῦμεν' ἐκ Τεύκρου κακοί, « Σοφ. » Ἐξ ὧν ἐφιλάνετο, « Θκ. » Ἐξὸν ἄλλα τε πολλὰ ἡμαρτῆσθαι καὶ ὡς ἐς Σικελίαν πλοῦς, « αὐτ. » Καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου ἡ Σάμος ἐτειχίσθη, « αὐτ. » Ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην, « Ξεν. » Τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, « Ἡρ. » Ἐξ ἀνάγκης, « Σοφ. » Ἐκ τοῦ μηδὲν φρονεῖν, ὧν ἐχρῆν, « Δημ. » Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου, « αὐτ. ἀντὶ Κατὰ τὸν. » Ἐκ τῶν νόμων, « Αἰσχ. » Ἐκ τῶν ξυγκειμένων, « Θκ. » Ἐκ κελεύσματος, « Αἰσχλ. » Ἐτύγχανεν ἐκ νόσου τινὰς ἐπισφαλοῦς ἐν φυσείῳ κομιζόμενος, « Πλ. (ἡ Ὀργανικὴν καὶ ὑλικὴν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Οὐκ ἐκ ξύλων ποιεῖσθαι τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἐκ διφθερέων « Ἡρ. « Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, « Γρφ. « Στράτευμα ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἰρασταῖων, « Ξεν. « Στρατοπεδῶ ἐκ νεῶν ἱδρυθέντι καὶ σκηνίβιον, « Θκ. « Ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, « Δημ. » Ἐκ δώδεκα ποιήσαντες τὸ βάθος τῆς φάλαγγος, « Ξεν. « Ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους, « Ἰσοκρ. (δθ. 10) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιφθηματικῶς). « Πατέρα τὸν ἐμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε, « Σοφ. « Ἐκ βίας μ' ἄγει, » αὐτ. « Ἐκ διπλῷ φιλεῖσθαι, « Θκρ. « Ἀσπάσασθαι ἐκ ψυχῆς, « Ξεν. « Ἐκ χειρὸς ἀπύλητο, « Ἀρχ. « Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου, « Θκ. « Τρόπων ἐξ οἵων, « αὐτ. « Ἐκ παντὸς τρόπου, « Δσ., Ἰσοκρ. « Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, « Ξεν. « Ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, « Πλ. « Ἐκ τεκμηρίων σκοπεῖσθαι μοι, « Θκ. (ᾗ ἐπιβρηματικῶς), « Ἐξ ἀγχιμόλου. « Ἰλ. Ω. « Ἐξ ἴσου, « Θκ. « Ἐκ τοῦ ὁμοίου, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἐκ τῶν ὁμοίων, « Πλάτ. « Ἐκ τῆς ἰθείης, « Ἡρ. « Ἐξ ἀπροσδοκήτου, « Θκ. « Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, « αὐτ. « Ἐκ τοῦ περιόντος, « αὐτ. » Ἐκ περιουσίας, « Ἀρχ. » Ἐκ τῶν δυναστῶν, « Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων « Θκ. « Ἐκ τῶν ἐνόντων, « Δημ. » Ἐξ ἑτοίμου, « Αἰσχ. « Ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, « Θκ. « Ἐξ ἑστίης, « Ἡρ. « Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, « αὐτ. « Ἐκ τρίτου, « Γρφ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ ἔξω ἢ μακρὰν (καὶ ἐπιμ.) στέρησιν. « Ἐκβάλλω. 2) ἐξαίρεσιν, ἐκλογὴν ἢ προτίμησιν. « Ἐξαίρετος. 3) ἔμφασιν ἢ ἐπίτασιν, (δηλ.) τὸ ὅλως διόλου, ἐντελῶς. « Ἐκβαρβαρίω, Ἐκπικρος, Ἐξαλαπάζω κτλ. ||. (παρὰ ποιητ. Δ' εἴθεται μετὰ τὸ ὄνομα.) » Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο, « Ἰλ. Γ. « Περγάμου ἐκ κατιόντες, « Ἰλ. Δ. (ᾗ παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) « Λαῖον ἴχνι τίν ἐξ « Σοφ. (Β', εἴθεται ἐκ παραλλ. ἢ περιττεύουσα, ἢ προπλεγγύουσα, ἢ προδιαιρίζουσα ἀκριβέστερον τὴν σημασίαν ἄλλων πρόθ.) » Ἐξ οὐρανόθεν, « Ἰλ. Θ. » Ἐξ Ἀσσυρίων, « αὐτ. » Ὑπ' ἐκ κακοῦ, « Ἰλ. Ν. » Ὑπ' ἐκ βελέων, « Ἰλ. Ρ. (ἴδε καὶ Δείκ καὶ Πορέκ). (Γ) χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ. » Ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων, « Ἰλ. Α. » Ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμα μου πέπωκε, « Σοφ.

Ἐκβολεστάτη (ᾰ), Δ. ἀντὶ Ἐκβολωτάτη, θηλ. ὑπερθ. τοῦ

Ἐκβολος (ὁ, ᾰ), Δ. ἀντὶ Ἐκτὸς.

Ἐκβάρβαρος (ὁ, ἡ), Π. Γ'κπλ. ἐγγον. ὁ μηκ. ἐν τρόποις, τοῦ ὁποίου τὰ βέλη ἀνεργοῦν μακρόθεν, (ἐπιμ.) « Ἐκβόλος, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) [ἑκὰς ἔργω] ὁ μακρύνων ἀπό τινος τὸ κακόν, (παρβλ. Ἀποτρόπαιος). (ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ [τὸ θηλ. Ἑκαέργη,] τῆς Ἀρτέμ.).

Ἑκάην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Καίω.

Ἔκαθεν [ἑκὰς], ἐπίῤ. Μακρόθεν.

Ἑκάθηρα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Καθαίρω.

Ἑκάθιζον. παρτ. τοῦ Καθίζω.

Ἕκαλος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἔκηλος.

Ἔκαμον, ἀόρ. 6'. τοῦ Κάμνω.

Ἔκανον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Καίνω, ἀντὶ Κτείνω.

Ἑκάρην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Κείρω.

Ἑκὰς, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) Μακράν. « Νηῶν ἑκὰς ἦλθομεν, » Ὀδ. Ξ. (καὶ χ. πτ.) « Κάστ' οὐχ ἑκὰς ποι, » Σοφ. « Ἑκὰς ἀφεστῶς, » Εὐρ. (ᾗ ἐπὶ χρν.) « Οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται, » Ἱπ.

Ἑκαστάκις [ἕκαςος], ἐπίῤ. = Ἑκάςοτε.

Ἑκαστάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθετ. τοῦ Ἑκάς). Πολλὰ μακράν.

Ἑκασταχῆ, ἐπίῤ. (ζῆσ.). Παντοῦ, εἰς κάθε (ἕκαστον) μέρος, εἰς ὅλα τὰ διάφορα μέρη.

Ἑκασαχόθεν, ἐπίῤ. Πανταχόθεν, ἀπὸ κάθε μέρος, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ἑκασταχόθι καὶ

Ἑκασταχοῖ, ἐπίῤ. = Ἑκασταχῆ.

Ἑκασταχόσε, ἐπίῤ. (κιν.). Παντοῦ, πρὸς ὅλα τὰ (διάφορα) μέρη, πρὸς τὸ κάθε μέρος ξεχωριστά.

Ἑκασταχοῦ, ἐπίῤ. = Ἑκασταχῆ.

Ἑκατερω, ἐπίῤ. (συγκρ. τοῦ Ἑκάς). Πλέον μακρὰν, μακρύτερα.

Ἑκατόθεν ἡ (ὀρθοτ.) Ἑκάτοθεν, = Ἑκαταχόθεν.

Ἑκάτοθι, ἐπίῤ. = Ἑκασταχόθι.

Ἕκαστος [ἑκάς], η, ον. Καθεὶς, (ὅλοι, πλὴν) κάθε ἕνας ξεχωρισά. « Εἷς (« Πᾶς » Αὐτός, » Τις) ἕκαστος, » (χυθ.) Πασσύης. » Ἔλπεταί τις ἕκαστος, » Πινδ. (καὶ ἀντιῤῥ.) » Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται, » Θκ. » Ἕδαν οἰκόνδε ἕκαστος, » Ἰλ. Δ. » Καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν, » Ἡροδ. » Κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον, » Θκ. » Καὶ ὡς ἕκαστός που ἠδύνατο, » αὐτ. (καὶ πλθ.) » Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, οἷ ἂν περιναιετάωσιν, » Ἡσ. » Ἐνθυμεῖσθε καθ' ἑκάστους τε καὶ ξύμπαντες, » Θκ. » Ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον, » αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Κατ' ἀλλήλους δὲ ὡς ἕκαστοι ἐπολέμουν, » αὐτ. » Καθ' ἑκάστην (ἐνν. ἡμέραν), » Γ. γ. (καὶ ἀντιῤῥ.) » Κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην, » Θκ. » Ταῦτα (ἢ » Αὐτὰ) ἕκαστα (καὶ προθετ.) » Καθ' ἕκαστα, » Ὅμ., Ἡρ., Θκ , ὅλα ἓν πρὸς ἕν. (κοιν.), ἕνα-ἕνα, (δηλ.) λεπτομερῶς, μὲ ἀκρίβειαν, (παρβλ. Αὐθέκαστος). (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ καθ' ἕκαστον (καὶ πλθ.) » Τὰ καθ' ἕκαστα, » Πλ., τὰ κατὰ μέρος, αἱ λεπτομέρειαι, (Γαλλ.) les details. » Παρ' ἕκαστον (καὶ πλθ.) » Παρ' ἕκαςα, » Πλθ., ἐπίῤ. ἀντὶ -

Ἑκάστοτε [ἕκαςος], ἐπίῤ. Κάθε φορὰν (ὁποίαν).

Ἑκαστοτέρω, Π. = (πλὴν ἀμφίθ. ἀντὶ) Ἑκατέρω, μακρύτερα.

Ἑκάτειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (θεὰν) Ἑκάτην, (ἀθ. ‖. Ἑκάταιον (τὸ), (ἐνν. ἕως ἢ ἱερὸν), ὁ ναὸς ἢ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑκ., τὰ ἄλλ. Ἑκατήσιον (« Τὴν γὰρ Ἑκάτην ἐπιεικῶς ἐν ταῖς πρὸ τῶν πυλῶν (ἀγύιαις τριόδοις, » Πλ.). ‖. (πλθ.) τὰ ἀπομεινάρια τῶν νεκρικῶν περιδείπνων ἢ τῶν κατὰ μῆνα καθαρσίων τὰ ὀπ. ἐξέθετον εἰς τὰς τριόδους πρὸς ἐξιλέωσιν, καὶ 2) ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἑκάτης, τὰ ἄλλ. Ἑκατήσια. » Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, » Σοφ.

Ἑκατέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἑκάθηντο, παρτ. τοῦ Κάθημαι.

Ἑκάτειον (τὸ), = Ἑκάταιον, ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης.

Ἑκατεράκις [ἑκάτερος], ἐπίῤ. Καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φοράν, ᾗ ταῖς δύο φοραῖς, ᾗ κατὰ τὸν ἕνα καὶ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον.

Ἑκάτερθε καὶ (πρὰ φων.) -θεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἑκατερωθεν.

Ἑκατερέω-ῶ, Μ. ἤσω. Χορεύω τὸν χορὸν τὸν λεγόμενον -

Ἑκατερὶς, ἴδος (ἡ), εἶδ. πηδηκτοῦ χοροῦ, καθ' ὃν ὁ χορεύων κτυπᾷ ἐναλλὰξ μὲ τοὺς πόδας του τὰ ὀπίσθιά του.

Ἑκατερομάσχαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ἔχων ἑκατέρωθεν χειρίδας (περάσματα διὰ τὰ χέρια), ὁ ἄλλ. Ἀμφιμάσχαλος (ἀντιθ. τῷ Ἑτερομάσχαλος).

Ἑκάτερος [ἑκάς], α, ον. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος (ἀπὸ τοὺς δύο) ξεχωριστά. » Καὶ ἐνὶ ἑκατέρῳ τῶν δανεισάντων καὶ ὑμφοτέροις, » Δμ. » Ἵν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα τὰς δυνάμεις κινδυνεύωσι, » Ἀσ. » Ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος, » Ξεν. » Παυσάμενοι τῆς μάχης ὡς ἑκάτεροι, » Ἀκ. » Καθ' ἑκάτερον πρός τε τὴν ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδοὺς, » Φίλ. » Καθ' ἑκάτερον τὸν ἔσπλουν, » Θκ. (καὶ ἀντιῤῥ.) » Ἐπὶ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ, » αὐτ. (ᾗ πρὸς γεν. κατ' ἐπιμερ.) » Ἑκατέροι ἡμῶν, » αὐτ. » Ἑκατέρου τούτων, » Ξεν. Ἑκατέρα τῶν χειρῶν, » Διόδ., (παρβλ. Ἀμφότερος καὶ Ἕκαστος).

Ἑκατέρωθεν καὶ (σπν.) Ἑκατέρωθε, ἐπίῤ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἑκάτερα) μέρη.

Ἑκατέρωθι, ἐπίῤ. (στάσ.). Καὶ εἰς τὸ ἓν ᾗ εἰς τὸ ἄλλο (ἐκ τῶν δύο) μέρος, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

Ἑκατέρως, ἐπίῤ. Καὶ κατὰ τὸν ἕνα ᾗ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον, καὶ κατὰ τοὺς δύο (πλὴν ξεχωριστὰ τὸν καθένα) τρόπους.

Ἑκατέρωσε, ἐπίῤ. (κινήσ.). Καὶ πρὸς τὰ ἓν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο (ἐκ τῶν δύο) μέρος, καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.

Ἑκάτη (ἡ), θεὰ τῆς μυθολογ., ἔφορος τῶν μαγειῶν, τῶν καθαρισμῶν, τῆς τεκνογονίας κτλ., (παρὰ τοῖς μεταγν.) ἡ Ἄρτεμις, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἕκατος). » Δεῖπνον Ἑκάτης, » Ἀκ., ἴδε Ἑκάταιος (2).

Ἑκατηβελέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑκατηβελέτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Ἑκατηβόλος (ὁ, ἡ), = Ἑκηβόλος, ᾗ Ἑκάεργος.

Ἑκατήσιος, α, ον, = Ἑκάταιος.

Ἕκατι, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἕκητι.

Ἑκάτινος, η, ον, = Ἑκάταιος. (εἰς τὸν Θρρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλάτινος).

Ἑκατόγγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔγων (συγκείμενος ἀπὸ) ἑκατὸν γυῖα (μέλη, σώματα).

Ἑκατογκέφαλος, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ἑκατογκέφαλος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔγων ἑκατὸν κεφαλάς, (τρπ.) φρονιμώτατος.

Ἑκατόγκρανος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ πρωτ.

Ἑκατογχρήπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔγων 100 κρηπῖδας (βάσεις, ἀκαλοπάσια). » Ὠμμες —, » Ἰουλ.

Ἑκατόγχειρ, ειρος καὶ

Ἑκατόγχειρος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔγων 100 χεῖρας, (τρπ.) μεγαλουργὸς, δραστήριος.

Ἑκατόζυγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔγων 100 ζυγὰ (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν). « Ναῦς — » Ἰλ. Γ.

Ἑκατόμβαια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) Ἑορτὴ πρὸ ἡν ἐθυσίαζον ἑκατόμβους, (ὕθεν

Ἑκατόμβαιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἑορταζόμενος μὲ) ἑκατόμβας.

Ἑκατομβαιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ πρῶτος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἰουλ. ᾗ Αὔγ.), [ἐκ τοῦ

Ἑκατομβὴ (ἡ) Θυσία 100 βοῶν (ᾗ καὶ χρ. ὁπωνδήποτε ἄλλων θυμάτων), (ἢ γέν.) μεγάλη (λαμπρὰ, ἐπίσημος) θυσία. » Θύσαντα τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ ἑκατόμβαν πρῶτον καὶ μόνον, » Ἐπιγρφ. (παρβλ. Κωμ.) » Ὧδε ἑκατόμβη, » Ἀθ.

Ἑκατόμβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν 100 βοῦς (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἐν γέν.) πλούσιος ‖. (οὐσ.) Ἑκατομβοῖον (τὸ), εἶδ. νομίσματος ἢ βάρους.

Ἑκατόμπεθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔγων 100 πόδων ἕκτασιν ἢ ἐμβαδόν, (ὀθ: ‖. (οὐσ.) Ἡ κατάμπεδον (τὸ), ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἄλλ. Παρθενών. (κατὰ μὲν τὸν Ἐτυμολ.) « Ὀκτὼ καὶ ἑκατὸν πλευρὰς, » (κατὰ δὲ τὸν Ἀρποκρ. καὶ Σουΐδ.) » Διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, καὶ διὰ μέγεθος, οὕτω καλούμενος ».

Ἑκατόμπηχυς, εος (ὁ, ἡ), = Ἑκατοντάπηχυς.

Ἑκατομπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἑκατονταπλασίων.

Ἑκατόμποδος (ὁ, ἡ), (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑκατομπέδου (Θκδ. Γ', 68).

Ἑκατόμπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἔγων (περιέχων, συγκροτούμενος ἀπὸ) 100 πόλεις. » Κρήτη —, » Ἰλ. Β.

Ἑκατόμπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔγων συγκείμενος ἀπὸ 100 ποδας, ἑκατονταπόδαρος. » Νηρηΐδες ἑκατόμποδες, » Σοφ., ὁ ὅτι ἦσαν 50 τὸν ἀριθμόν.

Ἑκατομπτολίεθρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑκατόμπολις.

Ἑκατόμπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔγων 100 πύλας. » Πόλις —, » Εὐρ.

Ἑκατομφόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), θυσία τελουμένη ὑπ' ἐκείνου ὅστις ἤθελε φονεύσῃ 100 ἐχθρούς. « Μεσσήνιοι κόμπῳ χρήσασθαι δοκοῦσι, περὶ Ἀριστομένους λέγοντες ὡς τρὶς ἑκατομφόνια θύσειεν ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, » Πλ.

Ἑκατὸν (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (100). (ἐνίοτε ᾗ μάλιστα εἰς τὰ σύνθ. ἀντὶ τοῦ πολλά, (π. χ.) Ἡσ. Ἔργ. 129 ᾗ 414, ᾗ Ὁμ. Ἰλ. Β. 448.), (παρβλ. Ἐννέα καὶ Ἑπτά).

†Ἑκατονζυγος (ὁ, ἡ), ἀνάγν. Ἑκατόζυγος.

†Ἑκατόνσιμνος (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ πολλὰ βαστὸς, σεβασμιώτατος.

Ἑκατόνσιχος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰ 100 κατὰ σειρὰν ἱστάμενοι ἢ πράττοντές τι.
'Εκατονταδόχος (ὁ,ἡ). ὁ δεχόμενος (χωρῶν) 100 (πρ. ἡ πράγμ.)
'Εκατονταδραγμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 100 δραχμάς.
'Εκατονταετηρίς, ίδος (ἡ) διάστημα χρονικὸν περιέχον 100 ἔτη.
'Εκατονταέτηρος, ου καὶ
'Εκατονταετής, έος (ὁ, ἡ) ἢ
'Εκατονταέτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 100 ἔτη, (ἴδε Δεκαετής).
'Εκατονταετία (ἡ). 100 ἔτη.
'Εκατονταθωσανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χυλισμένος μὲ) 100 θυσάνους (φούντες).
'Εκατονταπάρανος, ω, Δ. ἀντὶ 'Εκατονταπάρηνος, Π. καὶ
'Εκατονταπεφάλος, α, Δ. ἀντὶ
'Εκατονταπέφαλος (ὁ,ἡ),=Εκατογκέφαλος.
'Εκατοντάπις, ἐπίρ. 'Εκατὸν φορές.
'Εκατονταπισχίλιοι, αι, α. 100 χιλιάδες.
'Εκατοντάπλιγος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 100 κλίνας.
'Εκατονταπλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 100 ταλάντων.
'Εκατοντάπλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἢ κοστίζων 100 τάλαντα.
'Εκατοντάπλιθος (ὁ, ἡ), (μτγν.) εἶδ. λίθου ποικιλογράου ἢ συμμιγοῦς, (κοιν.) σουμακί, (ἴδε 'Εκατονταγράμμους).
'Εκατονταπλόος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) 100 ἄνδρας.
'Εκατονταπόργιος (ὁ, ἡ). 100 ὀργιῶν.
'Εκατονταπόδιος (ὁ, ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκατόμπεδος.
'Εκατονταπέμπελος (ὁ, ἡ). ἑκατὸν φοραῖς πέμπελος, ὑπέργηρως.
'Εκατονταπήχυς, εος (ὁ, ἡ). 100 πηχῶν.
'Εκατονταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἑκατονταπλάσιον.
'Εκατονταπλασιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑκατονταπλασιάζειν.
'Εκατονταπλάσιος, ου, (καὶ ἐπίρ.)-αίως, ἡ 'Εκατονταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 100 φορᾶς τόσος.
'Εκατονταπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν 100 πλέθρων.
'Εκατοντ-πυλος (ὁ, ἡ),=Εκατόμπυλος.
'Εκατονταρουρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 100 ἀρούρας.
'Εκατονταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
'Εκατοντάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων 100 στρατιωτῶν, λοχαγός.
'Εκατονταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατοντάρχου. 2) μία ἑκατοντὰς στρατιωτῶν, λόχος.
'Εκατόνταρχος (ὁ),=Εκατοντάρχης.
'Εκατοντάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημένον οὐσ. τοῦ 100 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 100 μονάδων (πρ. ἢ πραγμ.), ἑκατοστή.
'Εκατοντάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 100 φύλλα. » 'Ρόδον —, « Ηρρ.
'Εκατοντάχειρ, ειρος καὶ
'Εκατοντάχειρος, ου (ὁ, ἡ),=Εκατόγχειρ.
'Εκατοντάχους-ους, ω (ὁ, ἡ). ὁ δίζων (παρέχων, χειμίζων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 100 χοᾶς, ἑκατονταπλάσιος.
'Εκατοντάχρους-ους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 (ἄλλ. πολλὰ) χρώματα, πολύχρους, πολυποίκιλος. » Αἶθος —, « Ἰσμ., ὁ ἄλλ. 'Εκατοντάλιθος.
'Εκατοντέργυιος (ὁ, ἡ),=Εκατοντόργυιος.
'Εκατόντορος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 100 κωπία (ἐρετμούς).
'Εκατονταύτης, ου (ὁ) καὶ
'Εκατονταΰτιος, ίδος (ἡ), =Εκατονταέτης.
'Εκατος (ὁ), Π. ἕκας, (ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς) 'Εκάεργος καὶ 'Εκηβόλος.
'Εκατοστεύω, Μ εύσω. Δίδω (Παράγω, Πολλαπλασιάζομαι εἰς) 100, ἑκατονταπλασιάζομαι.
'Εκατοσταῖος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἑκατοστήν. » Τόκος —, « Λξ., ὁ πληρονόμενος ἐπὶ τοῖς 100 (κυρ 12 τοῖς 100).
'Εκατοστολόγος (ὁ, ἡ) ὁ συνάζων τὴν ἑκατοστὴν (τὸ δέσμον), τελωνης, δασμολόγος.
'Εκατόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 στόματα. » Ποταμὸς —, « Εὐρ.
'Εκατοστὸς, ἡ, όν. 'Ο μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 99. » 'Εκατοστὴ (ἐνν. μοῖρα),« Ξεν., τὸ ἑκατοστημόριον, ἓν εἰς τὰ 100. » 'Επ' ἑκατοστά, « Ἡρ., ἑκατονταπλασίως.
'Εκατοστὺς, ύος (ἡ),=Εκατοντάς.
'Εκαὐθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Κείω.
'Εκ-βάζω, Μ, βάξω, Π.=Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, λέγω, ἐκτοπίζω.
'Εκ-βαθρεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέπω ἐκ βάθρων, ξεθεμελιόνω, ξεπατόνω, (ἐπμ.) κρημνίζω.
'Εκβαῖμεν, Π. ἀντὶ 'Εκβαίημεν. πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ
'Εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. 'Εξέβην ᾱβ.). 'Εξαίνω (καὶ Π. μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ἀ. 'Εξεβησα) ἐβγάζω. » Μηδένα ἐκβῆναι (ἐκ τῆς νεώς), « Θκ. » Ποῖ νάπους ἐξέβη, « Εὐρ. » Ἐκ λόγου ἄλλος ἐκβαίνει λόγος, « αὐτ. 2) (βερ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου μου, κάμνω παρέκβασιν. » 'Επάνειμι ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, « Δρ. 3) παραβαίνω. » Τῶν ὅρκων ἐκβαίνω, « Πλάτ. » Τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσιν, « αὐτ. 4) περνῶ, μεταβαίνω. » Ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας (εἰς τὸ μειρακιεῦσθαι) ἐκβάς, « Ξεν. 5) ὑπερβαίνω. » Οὔτε γαίας ὄρι' ἂν ἐκβαῖμεν, « Εὐρ. » 'Επειδὰν ἐκβῇ τὴν συμμετρίαν, « Γαλ. 6) (ρητορ. ἢ κατὰ μτχ.) συμβαίνω, πραγματοποιοῦμαι. » Ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ, « 'Ηρ. » Ἂν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ, « Δμ. « Πάντα γὰρ ἐκβέβηκεν ἃ προείπατε, « αὐτ., (κοιν.) ἐβγῆκαν, ἀλήθευσαν. » Διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου, « Ἀμμών. » Τὸ τελευταῖον ἐκβάν, « Δρ. 7) καταντῶ. » Εἰς ὅ,τι τὸ κακὸν τοῦτο ἐκβήσεται, « Θμστ. » Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὗμός πόσις, « Εὐρ. 8) παύω, τελειόνω, συμπληροῦμαι. » Ὁρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν, « Ἀππ., (παρβλ. Ἀποβαίνω).
'Εκβάκευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος ἐκβακχευμένου.
'Εκβάκευσις, εως (ἡ). Ἐνθουσιασμός, ἕξις τὲ
'Εκ-βακχεύω, Μ. εύσω. 'Ενθουσιάζω τινὰ βακχικῶς, τὸν ἐκτρελλαίνω. » Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσε φρένας, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. ἐπ' αὐτοῦ.) » 'Επὶ ταῖς ἀβροτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν, « Ἀθ., πρελλανόμεθα διὰ τὰς (καὶ μτ. ἢ πθ) » 'Εκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, « Ἀριστοφ. » Πίνδαρος οἷον ἐκβακχεύεται, « Κλμ.
'Εκ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. 'Εξέβαλον ᾱβ.). 'Εβγάλλω ('Εβγάζω) τι ἀπὸ μέσα ἔξω. » 'Εκβαλὼν δύο δηνάρια, « Γρφ. » 'Εκβαλεῖν δάκρυ, « Εὐρ. » Τοιοῦτον ἐκβέβληκας λυγρόν, « Πλάτ. (καὶ μα.) « Ἐπὶ πους ἐξεβάλλοντο (ἐνν. τῶν νεῶν), « Ἡρ., ἐξεμβαρκάριζον. 2) (συνδυ.) ἁπλῶ τι ἔξω ἢ κάτω, μεῦ πίπτει, χάνω (ἢ σπρ.) ἔγχος· (ἐπὶ γονατ. ἐγκ.) ἀπεβάλλω (ἐπὶ πομπ.) γυναμαι. » Ἱμάνετο δοῦρα, εἴκοσι δ' ἐκβαλε πάντα, « Ὁσ. Ε. « Τοὺς ζῶντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτόμενους, « Εὐρ. » Ἀγομένους τοῦ δ', ἕπους ὁ πῶλος, ἐκβάλλει πάλιν ἄλλους δύο ὀδόντας, « Γεωπον., (παρβλ. 6.) « Σπερῶν ἔβαλε μάρναρον, « Θεογ. (ἢ ἄλλ.) » Ὁ δ', πλαγεὶς ξίφος ἐκβαλεν, « αὐτ., τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι. » 'Εκβαλόντες τὰς ναῦς εἰς τὴν γῆν, « Ἡλλ. (καὶ μα.) » Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν καινὴ αἰ σμπλοι ἐκβάλωνται, « Δημ. (καὶ πθ.) » 'Εβληθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων, « Παλαίφ. » Ἐπιτυχόντος ἐκβεβλημένῳ βέλει, « Αθ., χαρτὶ ῥηγμένον (παραπεσμένον). » Ἡ θηλυπρεπὴς ἐὰν δοθῇ γυναικὶ ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασί, « Θεόφρ. (καὶ μέ πτ.) » Ἐξεβάλετο θῆλυ, « Ἱππαρ. » Τὴν θεὸν γεροῦν ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ, « Σοφ. 3) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ξεβγάζω, » 'Εκβαλὼν τὴν θύραν, κακῶς ἐνεστηκυῖαν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἐὰν ἵππου ὅμως ἐκβλῇ, « Ἱπποστρ. 4) ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν θέσιν του, διώχνω, ἐξορίζω· γυρίζω (γυναῖκα), ἐκπέτω (βρέφος), (τρπ.) ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω· ἀναιρῶ, ἀφανίζω. » 'Εκβαλεῖν ἔβρις Κρόνον. « Αἰσχύλ. (ἢ παραλλ.) » 'Εκβάλλειν ἐκ τῆς ἀγυιᾶς, « Ἰσοκρ. (καὶ χ. πτ.) « Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων, « Δμ. » 'Ημᾶς ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐξέλεσθε, « Πλ. » 'Υποκριτὰς συριττομένους καὶ ἐκβαλλομένους (ἐνν. ἢ καὶ προστίθετ.) τοῦ θεάτρου, « Δμ., Δκ. » Ἐὰν ἀνὴρ ἐκβάλῃ γυναῖκα, μὴ γαμεῖν ἄλλην νεωτέραν ταύτης, « Διόδ. (καὶ τρπ.) « Σωφρονεῖν δὲ ἀναγκαῖον καλοῦντες καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, « Πλάτ. » Τῶν μύθων τῶν νῦν τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον, « αὐτ. « Τοὺς λόγους οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ βούλομαι νῦν ἐκβαλεῖν, « αὐτ. « Προγόνων παλαιὰ θέσιμ' ὅστις ἐκβαλεῖ, « Εὐρ. 5) γεννῶ, (ἐπὶ φυτ.) καρποφορῶ, (ἐπὶ πτην.) ἐβγαζω, ξεκλωσσῶ. » Στάχυν ἐκβάλλουσι τὰ πεδία, « Εὐρ. « Οὐ δύνασθαι τὸν καρπὸν ἐκβάλλειν, « Ἱππαρ. » Παῖς δόδοντας ἐκβάλλει πρώτων ἐν ἔτει' ἔτος, « Κλμ., (παρβλ. 2). » Δι' ὃ νεώτεραι ἡ νῦν ἐκβάλλουσιν ἢ οὐκ ἐκτρέφουσι τὸ νεόττιον, « Γεωπον. 6) (σπν.) ἐκδίδω, δημοσιεύω. « Ἡ δὲ ἀγγλικὴ ἀπόκρισιν ἐξέβαλε, « Πλθ.
'Εκ-βαρβαρόω-ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως ἀγλωσσόβαρβαρον, τοῦ διαφθείρω (να-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεύω) ἐντελῶς ἐπὶ τὸ βαρβαρικώτερον τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κτλ.

'Εκβαρβάρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εκβᾶς, ᾶσα, ἄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκβαίνω.

'Εκβασανίζω, Μ. ἴσω. Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν βασάνων, τὸν βασανίζω σκληρῶς (ἵνα ὁμολογήσῃ τι).

'Εκβάσιος (ὁ, ἡ). = 'Εκβατήριος.

"Εκβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκβαίνειν, ἀπόβασις (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν), (Ἰταλ.) διζεμπάρκο. τόπος πρὸς ἀποβασιν, πέρασμα (ἀπὸ στενώματος εἰς εὐρυχωρίαν), (τρπ.) πραγματοποίησις· τέλος ἐπιχειρήσεως, ἀπιτέλεσμα.

'Εκβατήριος, α ή ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ἢ γινόμενος πρὸς, ἢ ἐπισταῖων εἰς τὴν) ἔκβασιν (τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόβασιν, ἢ τὴν εὐκταίαν ἀποπεράτωσιν ὑποθέσεως). (ὃθ.) 'Εκβατήριος Ἀπόλλων (καὶ) ὁ 'Εκβατήριος (Ἄρτεμις, (καὶ) « 'Εκβατήρια (ἐννν. ἀκτή), Π. μέρος παραθαλάσσιον πρὸς ἀπόβασιν.

'Εκβατικῶς, ἐπιρ. Μὲ ἔκβασιν, ἀποτελεσματικῶς.

'Εκβιβάζω καὶ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. 'Εκβάλλω ἢ ἀφαιρῶ τι διὰ τῆς βίας, (ἐν γέν.) στενοχωρῶ, ἀναγκάζω· καταβαμάζω. « Καὶ δίψαν ἐκβιάζεται καὶ πεῖναν ἢ πρὸς τροφὴν καὶ ποτὸν ἀντίθεσις τοῦ λογισμοῦ, « Πλ. (ᾧ πθ.) « Ὦ τέκνον, χειρῶν ἐκβιβασμένον, « Σοφ., ἀφαιρεθὲν διὰ τῆς βίας. « Ζωγράφημα ἐκβιβασμένον καὶ κατάπονον, « Πλ.

'Εκβιβάζω, Μ. άσω. 'Εβγάζω (κυρ. ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν). Ἀποβιβάζω, ξεμπαρκάρω. (σπν.) διαβιβάζω. (« Τὸν ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκβιβάσαντα, « Ἡρωδ.). (τρπ.) γνωστοποιῶ ἢ ἐκτελῶ (παραγγελίαν κτλ.), (ὄθεν

'Εκβίασμός (ὁ). τὸ ἐκβιάζειν, ξεμπαρκάρισμα· (τρπ.) ἐκτέλεσις καὶ

'Εκβιαστής, οὐ (ὁ) ἐκτελεστής (προσταγῆς, παραγγελίας), κλητὴρ δικαστηρίου, κτλ.

'Εκβιαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἐκβιασμόν, ἐκτελεστικός.

'Εκβιβρώσκω, Μ. ἐκβρωσομαι. (πρκ. 'Εκβέβρωκα). Τρώγω ὅλως διόλου, κατατρώγω.

'Εκβιος (ὁ, ἡ). χωρὶς ζωήν, νεκρός, (ὄθεν

'Εκβιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀόρ. 'Εξεβίωσ-α), = Ἀποβιόω, ἀποθνήσκω.

'Εκβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. 'Εβγάλλω βλαστόν (βλαστάρι), φυτρώνω, ξεφυτρώνω, ξεβλαστάρνω, (οὐδ. καὶ τρπ.) γεννῶμαι. « Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, « Στβ.

'Εκβλάστημα (τὸ). βλαστάρι, προϊόν, (μτφρ.) γέννημα.

'Εκβλάστησις, εως (ἡ). τὸ ἐκβλαστάνειν, φύτρωμα, ξεφύτρωμα, ξεβλαστάρωμα.

'Εκ-βλέπω, Μ. βλέψω, = Ἀναβλέπω.

'Εκβλῃθήσομαι, πθ μέλλ, καὶ.

'Εκβλητέον, θετ. τοῦ 'Εκβάλλω.

'Εκβλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐκβάλλειν. « Τὸ δίκτυον δοκεῖ ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν τοξευμάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, « Ἀρστ.

"Εκβλητος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκβλητέος, = Ἀπόβλητος, ἀποβριχμένος ἢ ἀπορρίψιμος. « Βρέφος ἔκβλητον, « Εὐστ., τὸ ἐκτεθειμένον.

'Εκ-βλίσω(ττω), Μ. βλίσω, = 'Εκβλίδω, στραγγίζω, ξεζουμίζω.

'Εκ-βλύζω, Μ. βλύσω, = Ἀναβλύζω, ἀναβρύω· (ἀμτβτ.) ἐκχύνομαι.

"Εκβλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐκβλύειν, ἀνάβλυσις, ἀνάβρυσις.

'Εκ-βλύω, Μ. βλύσω, = 'Εκβλύζω.

'Εκ-βλωσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. [ὁ μόνος γρόνος κυρ. εὔχρηστος] 'Εξέμολον). (μὲ γεν.) 'Εβγαίνω (Κινοῦμαι πρὸς τὰ) ἔξω, ἐξέρχομαι.

'Εκβοάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναβοάω, ξεφωνίζω, διακηρύττω, (συγχ. τῷ 'Εμβοάω καὶ τῷ 'Εκβοηθέω. 2) (μτβτ.) ἐκδιώκω διὰ βοῆς = 'Εκσυρίττω. « Ὁ ἐκπαλαίων ἐκβοήσεται, καὶ ἀτιμασθήσεται, καὶ ἀπολεῖ τὴν νίκην, « Γργ.

'Εκβοήθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ «

'Εκ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ᾧ τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος.

'Εκβοήθησις, εως (ἡ), = 'Εκβοήθεια.

'Εκβόησις, εως (ἡ). ξεφωνητόν, ἀλαλαγμός· (συνεκδ.) ἐκκλησία.

'Εκβολάς, άδος (ἡ), = 'Εκβόλιμος. (κυρ.) « Γῆ —, « Στρ., ἡ ῥιπτομένη σωρευομένη ὡς ἄχρηστος ἐκτὸς τῶν μεταλλείων μετὰ τὸ καθάρισμα τοῦ ἀργύρου. « Μήτρα —, « Ἀθ., ἡ τῆς γρουνας ἢ ὀτ., ἢ κατὰ συμβεβηκὸς ἢ κτυπηθεῖσα ἐπίτηδες, ξέρηξε (ἀπέβαλε) τὰ ἔμβρυά της, (οἱ παλαιοὶ τὴν εἶχον διὰ τρυφερώτατον μαγειρεμα, ὅθεν Πλουτ. περὶ Σαρκοφαγ.).

'Εκβολεύω(ῶ)-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

'Εκβολίζω, Μ. ἴσω. 'Εκριζόνω βολδόν ἢ ὡς ἂν βολδόν (« 'Εξεβολίσθη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοράτω νεφ., « 'Επιφάν.)· ἢ, ξεφλουδίζω (ὡς ἂν κρομμύδι)· γδέρνω, γυμνόνω. (συνεκδ.) ἀφανίζω κατὰ κράτος.

'Εκβολή (ἡ), [[ἐκβάλλω]]. 'Βγάλσιμον, ἔβγαλμα· ἐξάρθρωσις (κοκκάλου). β'. μὸν ἔξω ἢ κάτω· ἐξόρισμα· γώρισμα (γυναικός)· ἔκθεσις (βρέφους). γύσιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν (ἐν καιρῷ φουρτούνας), (κοιν.) γύσις· γύσιμον ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· φύτρωμα ἢ (ὀρθοτ.) ξεστάγωμα τοῦ σίτου κτλ., (μτγμ.) πέσιμον ἢ φυτρωμα τῶν ὀδόντων (τῶν τριχῶν κτλ.), ἀνάδυσις (πυρός, ὕδατος). ἀνατολή (ἡλίου)· δρόμος, πέρασμα (κυρ. ἀπὸ στενοῦ εἰς εὐρύχωρον μέρος). παραστράτισμα. (ἀστρ.) παρέκβασις. ‖ (οὐσ.) = 'Εκβολάς (γῆ).

'Εκβολιμαῖος, α, ον καὶ

'Εκβόλιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐκβολῆς (ἀποβολῆς), ἀπόβλητος, ἀπορρίψιμος. « Ἀμὸν (« Ἐμβρύου)—, « Λιστ., τὸ παρὰ καιρὸν γεννημένον. « Βρέφος—, « Δίκ., τὸ ἐκτεθειμένον. 2) = πρ

'Εκβολιτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκβολὴν (ἐμβρύου), (ὄθεν). « 'Εκβόλιτον (ἐννφορμακον), « Δσκρ., Πλ., τὸ διδόμενον εἰς τὰς ἐγκύους πρὸς ἔκτρωσιν, τὸ βλὴ Φθόριον.

"Εκβολος (ὁ, ἡ), = 'Εκβόλιμος, (ὄθεν) « Νεκὼς (« Πόντου) ἔκβολον, « Εὐρ., ναυάγιον τὸ ὁποῖον ἐρρίψεν ἔξω (ἐξέρασεν) ἡ θάλασσα· (ἐν γέν.) λείψανον, ἀπομεινάρι « Δαυΐδ—, « Καλλ.

ς'Εκ-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βομβέω, βούζω (μπουμπουνίζω) δυνατά, κάμνω μέγα κρότον.

'Εκβόμβησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (κυρ. δὲ) ὁ γινόμενος ὑπὸ τῶν θεατῶν ἢ ἀκροατῶν κρότος πρὸς σημεῖον εὐαρεστήσεως.

'Εκβόσκω καὶ (μσ. ὃ καὶ συνηθέστ.) 'Εκβόσκομαι, Μ. βοσκήσω, -ομαι. Καταβρώγω (ὅλην τὴν βοσκὴν τινος τόπου) (ἐπὶ ὑγρῶν) ἀποβρύφω. « Τὰ πῦρ τὴν ὕλην ἐκβόσκεται, « Σχλ., Ὁμ.

'Εκ-βράζω, Μ. βράσω, = 'Εκβράσσω.

"Εκβρασις, εως (ἡ), = 'Εκβρασμός.

"Εκβρασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐβγάλλεται ἔξω ὑπὸ τοῦ ἀναβράζοντος (κοχλακίζοντος) ὑγροῦ, (ἐπὶ) ἅρδος, ναυάγια καὶ ἄλλα ὅτα ῥίπτει ἔξω ('ξερνᾷ) ἡ θάλασσα. (ἰατρ.) σπυριὰ (τὰ ὁποῖα γύνει ὁ πάσχων ἔξωθεν), (κοιν.) ξεθυμάσματα.

'Εκβρασμός (ὁ). κοχλάσμα καὶ γύσιμον βράζοντος ὑγροῦ· ἀνάβρυσις νεροῦ κτλ. (μτφρ.) ταραχή, θόρυβος. [[ἐκ τοῦ

'Εκ-βράσσω(ττω), Μ. βράσω. Βράζω (Χογλακίζιαν) ἐβγάλλω, (ἰατρ.) γύνω (ἐξανθήματα), 'ξερνῶ (καθὼς ἡ θάλασσα), ξαναβρύω. « Σκώληκας ἐκβράζων, « Σδ. (καὶ μσ.) « Θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) « Νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους, « Χρσ.

'Εκ-βραντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ξεκουφαίνω ἢ παραζαλίζω τινὰ μὲ τὰς βροντὰς μεκεραυνοβολῶ.

'Εκ-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Μουγγρίζω) δυνατὰ καὶ ἐκ βάθους.

"Εκβρωμα (τὸ), [[ἐκβιβρώσκω]]. πᾶν ὅ,τι καταφαγώθη ἢ κατατρώγεται· (συνεκδ.) τὸ καταφαγωμένον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος —, « Σοφ., τὸ πριονίδι ἢ τὸ σημάδι τοῦ πριονίσματος.

'Εκ-βυθίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω (καὶ μτ.) 'Εβγαίνω ἀπὸ τὸν βυθὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

'Εκ-βυράω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εβγάλλω τὴν (ἢ ἀπὸ τὴν) βύρσαν, ξεπετσάνω. (ὅθεν καὶ

'Εκβύρωσις, εως (ἡ). ξεπέτσωμα· (χειρουργ.) τὸ νὰ ἐξέχῃ τὸ ἐξαρθρωθὲν κόκκαλον ἐκτὸς τοῦ δέρματος.

'Εκβύσσωμα (τὸ). (χειρουργ.) τὸ ἐκτὸς τοῦ δέρματος ἐξέχον κοκκαλον.

'Εκ-γαλακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ μτ. ἢ πθ. Γίνομαι, Μεταβάλλομαι) εἰς γάλα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκγαλάκτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς γάλα μεταβολὴ (κυρ. τῶν σπερμάτων).
Ἐκγαμέομαι=οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐκγαμίζομαι.
Ἐκγαμίζω, Μ. ίσω. Ἐκδίδω εἰς γάμον (Γπανδρεύω) τὴν θυγατέρα μου (κυρ. ὅταν τὴν δίδω εἰς ξένην, ὄχι συγγενικήν μου, οἰκογένειαν).
Ἐκγαμίσκομαι (χ. Μ.), = Ἐκγαμίζομαι.
Ἐκγαυρόομαι=οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γπερηφανεύομαι καθ' ὑπερβολήν, καμαρώνω. « Ἐκγαυροῦμαι τοξίλωμα τένδρος, « Εὐρ.
Ἐκγέγαα (ὀθ. τὸ ἀπαρ. Ἐκγεγάμεν καὶ ἡ μτχ. Ἐκγεγαώς [τὸ θηλ. -υῖα ᾗ ὦσα] ᾗ Ἐκγεγώς), Π. ἀντὶ Ἐκγίγαα, πρκ. ᾖ Ἐκγεγάτην, Π. ἀντὶ Ἐξεγεγονείτην, γ'. ὀυϊκ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐκγίγνομαι.
Ἐκγελάω=ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ δυνατά, χαχλανίζω «Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, « Ὁμ. "Ημν. 2) χαμογελῶ. « Κῦμα ἐκγελῶν, « Πλάτ., (παρβλ. Διαγελῶ). 3) (μτγν. καὶ καταχρ.) χύνομαι μετά τινος κρότου. « Ἔνθεν ἐκγελᾷ ὀστέων ῥαγέντων φόνος, « Εὐρ.
Ἔκγελως, ωτος (ὁ). γέλως δυνατὸς, χάχανον.
Ἐκγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔκγονος.
Ἐκγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ διωγμένος ἀπὸ τὸ γένος (τοὺς συγγενεῖς) του, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1306).
Ἐκγεννάω=ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ, παράγω.
Ἐκγιγαρτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὰ γίγαρτα (τὰ κουκούτσια) σταφίδος, μήλου κλπ.
Ἐκγίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. β'. Ἐξεγενόμην καὶ ἀ [μὲ σημασ. ἐνεργ.] Ἐξεγεινάμην). Γεννῶμαι (Καταγόμαι) ἀπό. « Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, « Ἰλ. Γ. 2) = Ἀπογίνομαι, ἀναχωρῶ. « Τοῦ ζῆν—, « Ξεν. 3) (πρπρσ.) εἶνε δυνατὸν (κατορθωτέον). « Ἵν', ἦν αὐ βουλὴ πολλὰ σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται, « Ἀγορ., (παρβλ. Ἐγγίγνομαι).
Ἐκγλυκίζομαι, Μ ίσομαι. (ἀπὸ οἶνου) Πίνω τοῦ νὰ ἡμιαγλεύκος (μούστος) ἀναβράζω.
Ἐκγλιαγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως ὁλόλευκο γλίσχρον (γλοιῶδες, μυξῶδες).
Ἔκγλυφὴ (ἡ). τὸ ἐβγαλμα τοῦ πουλιοῦ ἀπὸ τὸ αὐγόν, [ἐκ τοῦ
Ἐκγλύφω, Μ. γλύψω (πθ. πρκ. Ἐξέγλυμμαι). Σκαλίζων (Πελεκῶν) τι μὲ τὴν γλυφίδα κτλ. ἐβγάζω τὰ ἐντὸς αὐτοῦ (τὸ βαθυλόνω, τὸ ἀδε. ἀζω), (ὀθ. κυρ.) ἐβγάλω τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὸ αὐγόν, ξεκλωσσῶ.
Ἐκγογγεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ διὰ τῶν γοητειῶν μου.
Ἔκγονη, θηλ. τοῦ
Ἔκγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν (τὴν καταγωγὴν) του ἐκ τινος, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, ἔκγονος ἐγγόνη, (ἐν γέν.) ἀπόγονος. « Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος, « Ἰσοκρ. « Εἴ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, « Ρφρ. (ᾗ μτγμ.) « Τραγείας χώρας ἔκγονοι, « Πλάτ. (καὶ προπ.) « Ἔκγονος δειλίας ἀγρία, « αὐτ. « Ἔκγονος παιδειῶν, « αὐτ., ὁ μετέχων.
Ἐκγράφω καὶ (μσ. ὀ καὶ εὐχρηστοτ.) Ἐκγράφομαι, Μ. γράψω, =ομαι. Ἀντιγράφω. « Ὁ χρησμὸς, ὃν ἐγὼ παρὰ σ' Ἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην, « Ἀρρφ. 2) ξεγράφω. « Ἂν ἐκγράψωσί με τῆς βουλῆς, « Διον. Ἑπιτ.
Ἐκγρυτεύω, Μ. εύσω, (Κωμ.) Εὑρίσκω σκαλίζων ἀναμεταξὺ εἰς παλιόρυχα (γρύτη).
Ἐκγυμνόω=ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω, ξεσκεπάζω· (μεταφορ.) φανερόνω.
Ἐκγυναικόω=ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθηλύνω.
Ἐκδαδόομαι=οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι ὕλος (Μεταβάλλομαι εἰς) δᾳδί.
Ἐκδακρύω, Μ. ύσω. Ἐβγάλλω (Χύνω) δάκρυα, δακρύζω. (ἐπὶ φυτ. μτγμ.) στάζω ὡς ἂν δάκρυον.
Ἐκδανείζω, Μ. είσω. Δίδω δάνεια (Δανείζω) μὲ διάφορον.
Ἐκδάνεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδανίζειν, δάνεισμα.
Ἐκδανειστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δανείζων μὲ διάφορον, τοκιστής.
Ἐκδαπανάω=ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου, καταδαπανῶ.
Ἔκδαρτις [ἔκδέρω], εως (ἡ). γδύρτιμον, ξέγδαρμα.
Ἐκδασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου δασύ (πεπυκνωμένον ὑπὸ φρίγας κτλ.).
Ἐκδέδαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκδέρω.
Ἐκδεδιήτημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκδιαιτάω, (ὀθεν
Ἐκδεδιητημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀσώτως, τρυφηλῶς, ἀκολάστως.
Ἐκδεδόρκα, Π. πρκ. τοῦ Ἐκδέρκομαι.
Ἔκδεής [ἐκ, δέομαι], ἐος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀτελής.
Ἔκδεια (ἡ). ἔλλειψις, τὸ ἐλλεῖπον (πρὸς ἀναπλήρωσιν), καθυστέρησις. « Ὑφόρων —, » Θκ., (παρβλ. Ἔνδεια).
Ἐκδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἐκθέτω πρὸς δεῖξιν, δείχνω εἰς ὅλους, ἀποδείχνω.
Ἐκδειμαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἐκδειματόω=ῶ, Μ. ώσω. Φοβίζω καθ' ὑπερβολὴν, ξυπνάζω, καταπτοιάζω.
Ἐκδεινόω=ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Δείχνω μὲ τοὺς λόγους μου) τι δεινότερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ φοβερώτερον.
Ἐκδειπνέω=ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδειπνέω.
Ἐκδεκατεύω, Μ. εύσω. Δίδω (Λφιερόνω) τὸ δέκατον τινος πράγματος, δεκατίζω.
Ἐκδέκομαι, Μ. δέξομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐκδέχομαι.
Ἐκδεκτέον, θετ. τοῦ Ἐκδέχομαι.
Ἐκδεκτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς· διαδοχικός.
Ἐκδέκτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκδεχόμενος (διαδεχόμενος ἢ ἀναδεχόμενος) τι, διάδοχος.
Ἔκδεξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέχεσθαι, παραλαβὴ, διαδοχὴ, ἀποδοχή.
Ἐκδέρκομαι, Μ. δέρξομαι (πρκ. Ἐκδέδορκα), Π. βλέπω ἀπὸ πυθενὰ πρὸς τὰ ἔξω, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκδέρκομαι).
Ἐκδερματίζω, Μ. ίσω καὶ
Ἐκδερματόω=ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) ἀντὶ
Ἐκδέρω, Μ. δερῶ (ἀόρ. Ἐξέδειρα κτλ.). Γδέρνω (συνκδ.) ξυλίζω (δέρνω) δυνατά, (κοιν.) πινάζω τὴν πρυβδάν.
Ἐκδεσμεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἐκδεσμέω=ῶ, Μ. ήσω. Δένω τι ἀπό τινος ἢ μετ' ἄλλου, συνδέω, (ὀθεν
Ἔκδετος (ὁ, ἡ). ὁ δεμένος ἀπὸ (ἢ μετ' ἄλλου) τινος.
Ἐκδέχομαι, Μ. δέξομαι· Δέχομαι (λαμβάνω) τι παρά τινος, διαδέχομαι· ἀναδέχομαι· ὑποδέχομαι· (συνκδ.) ἀκολουθῶ (κατόπιν, ἔπειτα)· ἀπεκδέχομαι, προσμένω. (προπ.) ἐννοῶ, ἐκλαμβάνω. « Τὸ δὲ Ἐπὶ χοίνικι μὴ καθίζω, πολιτογρικώτερον ἐκδέξειτο ἄν τις, « Ἰαμβλ., (συγχῶ Ἐκλέγομαι).
Ἐκδέω, Μ. δήσω. Δένω ἢ Κρεμῶ τι ἀπό τινος. « Πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, « Ὀδ. Κ. (καὶ μσ.) « Τῶν (μονιῶν ἐκδήσαμενοι τοὺς καθίσκους, « Φιλ. « Τὴν ὀρτὴν (πετεινὸν) τύμπανον ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα, « Ἡρ.
Ἐκδηθύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω, τραβῶ εἰς μάκρος, διαρκῶ πολὺν καιρόν.
Ἔκδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ γνωστὸς, παοίδηλος, ὁλοφάνερος· (τρπ.) πολλὰ ἐπίσημος.
Ἐκδηλόω=ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔκδηλον (παοίδηλον), ἀποδεικνύω.
Ἐκδήλως, ἐπίρ. Ἀριδήλως, ὁλοφάνερα.
Ἐκδημαγωγέω=ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶν ἐξαπατῶ ἢ διεγείρω.
Ἐκδημέω=ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδημέω, ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν δῆμόν μου, ὑπάγω ἢ λείπω εἰς ταξεῖδι (εἰς τὴν ξενητειάν).
Ἐκδημία (ἡ), = Ἀποδημία, ἀναχώρησις διὰ ταξεῖδι, (ἐν γεν.) ταξεῖδι, ξενητειά.
Ἐκδημοκοπέω=ῶ, Μ. ήσω. = Ἐκδημαγωγέω.
Ἔκδημος (ὁ, ἡ). ὁ Ἀλλεῖπων (κυρ.) ἀπὸ τὸν δῆμόν (τὸν τόπον) του, (ἐν γέν.) ἀπὸν, μὴ παρὸν. « Στρατεία (« Ἔξοδος) —, « Θκ., ἢ εἰς μακρυνὸν (ξένον) τόπον, (παρβλ. Ἀπόδημος).
Ἐκδημοσιεύω, Μ. εύσω. Κοινοποιῶ τι εἰς πάντας, δημοσιεύω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.
†Ἐκδημίσιος ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκδόσιμος.
Ἐκδηόω=ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπορθῶ, ἐρημώνω διὰ λεηλασίας.
Ἐκδιαβαίνω, Μ. βήσομαι. Διαβαίνων (Περνῶ διά τινος τόπου) ἐβγαίνω ἔξω.
Ἐκδιαζωμεύω, Μ. εύσω. Διαζωμεύω ἐντελῶς, βράζω τι ὡς οὗ νὰ λυώσῃ (νὰ χυλωθῇ).
Ἐκδιαιτάω=ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὴν δίαιταν (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) τινος. ‖, (συνηθέστ. τὸ μ. ᾗ πθ. μέγεν. ἢ αὐτ. ἀλλ. ἐκ δ'.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν συνήθη τρόπον (παραβαίνω τὴν τάξιν) τῆς ζωῆς μου, ζῶ ἀτάκτως, (ὀθ.) « Ἐκδεδιητημένος, ἡ, ον. Ἀσωτος, (κοιν.) ξελογιασμένος, παραλυμένος.
Ἐκδιαίτησις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴ τῆς διαίτης (τοῦ συνήθους τρόπου τῆς ζωῆς).
Ἐκδιαιτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδιαιτῶν (ξελογιάζων) τινα, διαφθορεύς.
Ἐκδικ-πρίζω (πρίω), Μ. πρίσω. Κόπτω ἀφαιρῶ (Χωρίζω εἰς δύο) μὲ τὸ πριόνι.
Ἐκδιαφεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξίμαι, =Διαφεύγω, ἀποφεύγω.
Ἐκδίδαγμα (τὸ). τὸ πρὸς δεκμηρίωσιν γινόμενον ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ ἐργαχείρου.
Ἐκδιδακτέον, θετ. τοῦ
Ἐκδιδάσκω, Μ. διδάξω (μόρ. πθ. Ἐξεδάην), Π. διδάσκω τινὰ (καὶ πθ. διδάσκομαι, μανθάνω τι) ἐντελῶς. « Ἀλλ' ἐκδιδαχθεὶς ὑπ' ὀλίγου χρόνου, « Διοχλ. « Ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέτρα μακρῆς χθονὸς ἐξεδάησαν, « Μανέθ.

Ἐκ-διδράσκω, Μ. ἐκδράσομαι, = Ἐκφεύγω, Διαφεύγω.

Ἐκ-διδύσκω, Μ. ἐκ-δύσω, = Ἐκδύω.

Ἐκ-δίδωμι, Μ. ἐκδώσω (μόρ. Ἐξέδωκα καὶ μσ. Ἐξεδόμην κτλ.). Δίδω (Φέρω) τι ἔξω, ἐβγάζω, (ἐπὶ ἀψύχ.) παράγω. » Ἐκδύτω τις δεῦρο δᾷδας, « Ἀρχ. » Ἐκδιδοῦσι τὸ ἠλεκτρον αἱ ἀηγεῖραι, « Ἀκ. « Μέταλλα μονολίθους ἐκδιδόντα πλάκας, « Στρ. « Ποιλίᾳ τοῖς μὲν ὠδὲν ἐκδιδοῖ, » Ἀριστ. (ᾠ ἑλλ.) » Ἐκδιδοῖ (ἐνν. τὸ ὕδωρ) εἰς ἕτερον ποταμόν, « Ἡρ., γίνεται: (θθ. 2) ὑπανδρεύω (θυγατέρα ἢ ἀδελφήν μου). δίδω τὸ τέκνον μου εἰς ἄλλον ὡς θετόν. » Πέπρακε γὰρ αὐτὴν (τὴν ἀδελφὴν), οὐκ ἐκδίδωκε, « Δμ. (καὶ μσ.) » Πολλὰς μὲν ἐκδίμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ἐξιδόθη τῷ Διονύσῳ γυνή, « Δμ. (καὶ ἄλλ.) Οὔτ' ἐκδοῦναι εὖτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, « Θκ. « Ἄτεκνος ὑπάρχων διὰ τὸ τοὺς παῖδας εἰς ἑτέρας οἰκίας ἐκδεδόσθαι, « Πλδ. 3) δίδω μὲ ἐνοίκιον ἢ κατ' ἐργολαβίαν (ἐν γέν.) ἐπὶ συμφωνίᾳ. « Ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι, « Δμ. » Ὅσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν, « αὐτ. » Ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκῷ τὸν παῖδα, « Ξεν. , (κοιν.) νὰ τὸν βάλῃ εἰς τέχνην. » Ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἀπράξαι, « Θρρ. » Ἐμισθώσατο παρ' ἐμὲ ἐκδίδοντος τὴν αὐλήν, « Ἡρ. (ᾠ πθ.) « Ἀνδράποδα ἐκδεδομένα, « Ξεν. 4) δίδω μὲ διάφορον, δανείζω (κυρ. εἰς ξένους ἐμπόρους). » Ἀργύριον μὴ ἐξεῖναι ἐκδοῦναι Ἀθηναίων μηδενί, » Δμ. « Τετταράκοντα μνᾶς ἐκδόσιν ἐκδοὺς εἰς Θράκην Μεγακλείδῃ, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ναυτικὰ δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἐπτὰ τάλαντα, « Ασ. 5) διαδίδω· κοινοποιῶ, δημοσιεύω. « Ἐξέδωκε νόμισμα, » Ἀρχτ. » Γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, « Πλ. « Τὴν Ῥωμαίων Ἱστορίαν ἐκδεδώκασι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ, « Ἀθ. (καὶ πθ) » Ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, « Συν. 6) δίδω (ἐφίνω) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδω. » Τοῖς ἐχθροῖσι μ' ἐκδοῦναι θέλεις, « Σοφ. « Ἐκδιδόναι τοὺς αὐτοχείρας, « Πλ. » Ἐκδοῦναι τἀνδράποδα ἐπὶ βασάνῳ, « Δμ. » Ἀμφίπολιν ἐξέδωκεν, « αὐτ. » Ἀνοσιουργίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες, « Εὐσ. (καὶ μσ.) » Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥδονᾶ, « Πίνδ 7) δίδω ὅπως, ἀποδίδω. « Ὑμεῖς δ' Ἑλένην ᾗ κτήματα ἔκδοτε, » Ἰλ. Γ.

Ἐκ-διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαί τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (μὲ ὅλα τὰ περιστατικὰ καὶ τὰς λεπτομερείας).

Ἐκ-διθυραμβέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καπαντῶ (Ἐκπίπτω) εἰς διθυραμβικὸν ὕφος.

†Ἐκδιεξηκόντων, ἀνάγν. Ἐκ διεξηκόντων.

Ἐκ-δικάζω, Μ. άσω. Τελειόνω (ὡς δικαστὴς) δίκην τινά, δίδω τέλος εἰς δίκην ἐκκρεμῆ. ‖ (μσ.) κρισολογοῦμαι. 2) Π. = Ἐκδικῶ.

Ἐκδίκασις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐκδίκησις, κρισολογία.

Ἐκδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδικάζων, ἐκδικητής.

Ἐκδικεῖον (τὸ), (Βυζ.) τὸ γραφεῖον ἢ ἡ σφραγὶς τοῦ ἐκδίκου.

Ἐκ-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω δίκην (ἐκδίκησιν) παρά τινος, ἀποδίδω τὸ κακὸν τὸ ὑπ. ἔπαθα, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. 2) (Νμ.) ἐξαιτοῦμαι διὰ τοῦ δικαστηρίου (κρισολογοῦμαι διά) τὸ δίκαιόν μου, διεκδικῶ.

Ἐκδίκημα (τὸ). τὸ πρὸς ἐκδίκησιν γινόμενον, (συγχ. τῷ Ἀδίκημα).

Ἐκδίκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδικεῖν, ἀπόδοσις τοῦ κακοῦ, τιμωρία.

Ἐκδικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδικούμενος, τιμωρῶν. » Οὐκ ἐκδικητὴν ἀλλ' ἀντίδικον αὐτῆς ἐξεῖνον μᾶλλον τὸν δικαστήν, « Σομ. Μεφρ.

Ἐκδικητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς, ἢ ἐπ θυμῶν) ἐκδίκησιν.

Ἐκδικία (ἡ), = Ἐκδίκησις. 2) ἡ ἀπὸ τῆς δικαστικῆς καταδιώξεως (κυρ. διὰ γρέος) ἀπαλλαγή. 3) τὸ ἔργον τοῦ ἐκδίκου.

Ἔκδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (χωρὶς) δίκης, ἄδικος. » Ἑαυτῆς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω, « Αἰσχλ. « Οὐδεὶς ποτ' εὐτύχησεν ἔκδικος γεγώς, « Εὐρ. 2) = Ἐκδικητής. (θθ. ‖ οὐσ.) προστάτης (κυρ. ὁ ὑπαστηρίζων ἢ διεκδικῶν τὰ δικαιώματα) δήμου ἢ πόλεως, (παρβλ.) Συνδικος.

Ἐκδίκως, ἐπίρ. Χωρὶς δίκην, παρὰ τὸ δίκαιον, ἀδίκως.

†Ἐκδικῶθεν, ἀναγν. Ἐκ Διὸθεν.

Ἐκ-διοικέω, Μ. εὐσω. Τινάζω τι ὡς δίκην, ἐκτινάσσω, ἐκτινάσσομαι.

Ἐκ-διφάω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐκζητῶ, ἐξερευνῶ.

Ἐκ-διφρεύω, Μ. εὐσω καὶ

Ἐκ-διφρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Κρημνίζω [ᾠ ρσ.] Πίπτω) κάτω ἀπὸ τὸν δίφρον.

Ἐκ-διψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι -

Ἔκδιψος (ὁ, ἡ). πολλὰ διψασμένος, (καινν.) πεθαμένος τῆς δίψας.

Ἐκδιωκτέος, α, ον, θετ. τοῦ -

Ἐκ-διώκω, Μ. ὠξω ἢ ώξομαι. Διώχνω ἔξω, Ἀποδιώκω, φυγαδεύω, ἐξορίζω. (ὄθεν

Ἐκδίωξις, εως (ἡ). διωξίμων ἔξω, ἐξορισμός.

Ἔκδοκεῖ, ἀπρσ. (ὡ δοκέ', δὲν ἐγκρίνεται.

Ἐκ-δονέω-ῶ, Μ. ήσω Σείω ἐκ θεμελίων, καταταράττω. » Πάντων δ' ἐκδεδονημένα φρένες, « Ἐπγρ.

Ἐκδορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέρειν, γδάρσιμον, (ὄθεν

Ἐκδόριος (ὁ, ἡ), ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκδορὰν, (ὄθεν) » Ἐκδόρια (ἐνν. φάρμακα), « Δσκρ., τὰ βεζικατόρια κτλ.

Ἐκδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ ἐκδοθῇ (ἐργολαβηθῇ κτλ.), ἐνοικιαζόμενος, ξέκ τοῦ

Ἔκδοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδίδοναι, παράδοσις (πρισφυγος), ὑπάνδρευμα (θυγατρὸς), δημοσιευσις (συγγράμματος), παραχώρησις εἰς ἐργολάβον (οἰκοδομήματος χλμ.), δάνεισμα (κυρ. ἐξω τῆς πολεως), κτλ. (μτγν.) ἔκθεσις ἔγγραφος.

Ἐκδοτέον, θετ. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐκδότης, ου (ὁ). ὁ ἐκδίδων (παραδίδων, κτλ.), ἐνοικιαστὴς, ἐργολάβος.

Ἐκδοτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων «εἰς (ἢ γινόμενος κατ') ἔκδοσιν, ἐκδόσιμος.

Ἔκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκδεδομένος (ἐγκαταλελειμμένος εἰς τὴν ἐξουσίαν [εἰς τὴν διάκρισιν] τινος), παραδομένος.

Ἐκδότως, ἐπίρ. Ὡς ἔκδοτος, χωρὶς συνθήκας, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ λαμβάνοντος.

Ἔκδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δούλων γεννηθείς, ἐκ γενετῆς δοῦλος, (ὄχι Δουλεκδουλος).

Ἐκδοῦναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐκδοὺς, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐκδοχεῖον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐκδοχήν, δοχεῖον. (Ἰδίως) δεξαμενὴ (ὑδατος).

Ἐκδοχεὺς, έως (ὁ), = Πανδοχεύς.

Ἐκδοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέγεσθαι, ὑποδοχὴ· διαδοχὴ, συνέχεια, ἐξακολούθησις, προσδοκία. ὁ τρόπος καθ' ὃν λαμβάνεται (ἐννοεῖται) τι, ἡ σημασία (λέξεως κτλ.).

Ἐκδόχιον (τὸ), = Ἐκδοχεῖον.

Ἐκ-δρακοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Μεταμορφώνω) εἰς δράκοντα.

Ἐκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτρέχω.

Ἐκδρὰς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκδιδράσκω.

Ἔκδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 6 δραχμάς.

Ἐκ-δρέπομαι, Μ. δρέψομαι. Δρέπομαι (βάπτω) φύλλον κτλ. ἀπὸ δένδρου.

Ἐκ-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβαίνω τοῦ δρόμου, παρεκτρέπομαι.

Ἐκδρομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρέχειν, ἔξοδος (κυρ. τῶν πολιορκημένων κατὰ τῶν πολιορκούντων), (ἐν γέν.) ἐπιδρομὴ (ἐχθρῶν ὠχυρωμένων πουθενά). (ἐπὶ συνεξουσιάσμ.). (ἀντρκ.) παρέκβασις. ‖ » Ἐκδρομαὶ, « Θκ., ἀντὶ Οἱ ἔκδρομοι (στρατ.).

Ἔκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐκτὸς (ὑπερβαίνων τὸ διωρισμένον διάγραμμα) τοῦ δρόμου, (ὀθ.) » Ἔκδρομοι, « Θκ., Ξεν., οἱ ἀποστέλλοντες τοῦ ὅλου σώματος στρατιῶται καὶ προσβάλλοντες ὁρμητικοὶ πρὶν τοὺς λοιποὺς τοὺς ἐχθρούς.

Ἐκ-δρύπτω, Μ. δρύψω. » Ἐκδέρω μὲ νύχας.

Ἔκδυθι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἐκδύω.

Ἔκδυμα (τὸ). τὸ δι' ἐκδύσεως ἀφαιρούμενον, ἀκέπασμα, ξέκ τοῦ

Ἐκ-δύνω καὶ (μτ) Ἐκ-δύνομαι, Μ. δύσω. -σομαι (ἀόρ. Ἐξέδυν ᾠ.). (μὲ αἰτ. ἀλλ. ἐκ δ'.) Ἐδύνομαι, ξενδύνομαι. » Ἐκδύγλαΐναν, « Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ.) » Ταῦρος δ' ἐκδύνοντο, « Ὀρφ. (καὶ πρτ.) » Φθόνον τοῦτον ἐκδύς, « Πλ. 2) (συνθ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἐβγαίνω, ξεπερνῶ. » Ἀνδὸς μεγάροιο, « Ὀδ. Χ. 3) (τρπ.) ἀποφεύγω, γλυτώνω. « Νῶϊ δ' ἐκδύμεν ἄλεθρον, « Ἰλ. Π. (καὶ πρωθυσ.) » Δαναοὶς ἐκ θήρας ἐκδύνει, « Γρφ., (παρβλ. Ἀναδύομαι καὶ Ἐκδύω).

Ἔκδυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύειν, ἡ ἐκδύεσθαι, γδύσιμον. (συνηθίζ. τρπ.) τρόπος ἢ τόπος πρὸς ἀποφυγήν. γδύσιμον, γλύσιμα. » Τὸ δὲ ἐκπίπτειν οὐκ ἔστιν οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον, « Ἱππ. » Οὐ γάρ ἐστι πλῆθος οὐδεμιᾷ ἔκδυσις μὴ εἶναι σοὶς δούλους, « αὐτ. » Δύσις γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν, « Πλάτ.

Ἐκ-δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξιλεώνω.

Ἐκδυσώπησις, εως (ἡ). ἐξιλέωσις.

Ἐκ-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἐξέδυσα). (μὲ αἰτ.) Γδύνω, ξενδύνω, ξεγυμνόνω. » Δύω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸς ἐκθῶν ἐμὲ τὴν ἐαυτῆς, « Αἰσχλ. (ᾧ μα.) « Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, « Ἰλ. Γ. (ᾧ πθ.) « Ὁ δὲ Μαρσύας νικᾶται καὶ τὸ δέρμα ἐκδέεται, « Παλαίφ. » Ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ. « Ἡρ., (παρβλ. Ἐκδύνω.) Ἐκδωριόομαι-οῦμαι, Μ. ωθ. ησόμαι. Γίνομαι (ἐκ μεταβολῆς) Δωριεύς. « Οἱ Κυνούριοι, . . Ἴωνες ὄντες. ἐκδεδωρίευνται ὑπό τε Ἀργείων ἀρχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου, « Ἡρ.

Ἐκέδασσε, Π. ἀντὶ Ἐσκέδασε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Σκεδάννυμι.

Ἐκεῖ [Ἐκεῖ, Αἰολ. ἀντὶ Τᾷ], ἐπίῤ. Τοπ. Ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τό μέρος, (ἴδε ᾗ

Ἐκεῖθεν, ἐπίῤ. Τοπ. Ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐκεῖνο τό μέρος· (τρπ.) ἀπὸ τὰ ἑξῆς, ἐκ τούτου. « Γναῖε δ' ἄνπις ἐκεῖθεν, « Ἰσκρ. 2) (μέτγεν.) ἀντὶ Ἐπέκεινα. « Ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς. « Σχλ. Πλάτ. 3) (μτγν.) Χρν., ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τότε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς. « Ἐκεῖθεν δὲ ἐλαττοῦσθαι ἤρξατο, « Διοδ.

Ἐκεῖθι, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐκεῖ (ᾧ σ.).

Ἐκείνινος, η, ον. Ὁ ἐξ ἐκείνου τοῦ (ὅπερ να) πράγματος κατωμωσμένος, (ἴδε Ἀρχτ. Μεταφυσ.).

Ἐκεῖνος [ἴδε Ἐκεῖ], η, ο, ἀντνμ. Δεικτ. (ἀναφερ. εἰς πρσ. ἢ πράγμ. [κυρ.] ἀπόντα ἢ παρόντα μὲν, ἀπωτέρω δὲ [ἀντιθ. τῷ Οὗτος] κείμενα [καὶ τρπ.] ἐξέχοντα, ὑπερέχοντα, [ἐν γέν.] γνωστὰ, ἐπίσημα, ἢ φοβερὰ, ἢ αἰσχρὰ, [ἐπιπ.] ἀκατονόμαστα). « Ὁ μὲν πριάμενος οὗτοσί, ὁ δὲ πωλήσας ἐκεινοσί, « Πλνδ. « Ἐκεῖνο Λεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον, « (Ἡγησ. παρὰ) Στρ. (καὶ ἐπομέν. τοῦ ἀναφορ.) « Ἀθίμιτός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔρατο, « Ἰλ. Ι. (καὶ ἐμφαντ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Οὗτος κτλ., πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν ἢ ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς δείξεως). « Δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, « Ακ. « Οὗτος ἐκεῖνος τὸν σὺ ζητεῖς, « Ἡρ. « Οὐ' εἶμ' ἐγὼ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως, « Σοφ. « Αὐτὰς ἀκούκα τήνας, « Πλ. « Τῶν θηρίων τὰ δειλότατα καὶ ἀγεννέστατα, ἐκεῖνα καὶ ψεύδεται καὶ ἐξαπατᾷ πάντων μάλιστα, « Δ. Χρσ. « Τοῦτο ἐκεῖνο, τὸ τῆς παρεμβολῆς, « Δκ. (καὶ παραλλ.) « Ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον, « Ἀρχῤ. « Κεῖνο κεῖν' ἄμαρ, « Πίνδ. (καὶ κατὰ σημασ. ἐκφορικὴν ἢ φόβου) « Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἀνώγει μέγας θεὸς; « Ἰλ. Ω. « Ἀλλ' εἰσιδὼν ἴσως μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, « Ἀρχῤ. (καὶ ἐπὶ ταυτοπρσπ. ἀντὶ Ἑαυτοῦ) « Οὐκ ἔχω, ἑαυτοῦ γε ἄρχοντος, οὐδένα Ἑλλήνων ἐς τὸ ἐκείνου δυνατὸν, ἀνδραποδισθῆναι, « Ξεν. (καὶ κατὰ σχῆμα προσκυνήσεως) « Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη πρώτιστον ἐώρακας ὑποκριτάς; « Δκ. (παρβλ. Δεῖνα), (καὶ ἐλλ. ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος ἢ Χρον.) « Τὸ ἐξαπατᾷν ὅσιον ἐξ ἐκείνου (ἐνν. τοῦ χρόνου) ἐγένετο, « Ξεν. « Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἶπης, ἀλλ' Ἐξ ἐκείνου, « Φρύν. « Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἶμι, « Δκ., ἔκτοτε, (καὶ περιῤῥ.) « Ἐς ἐκεῖνο τοῦ χρόνου, « Δ. Ἁλικ. « Μετ' ἐκεῖνα, « Θκ., μετὰ ταῦτα, ἔπειτα· (ᾗ Τοπ.) « Τῶν ἄλλων τῶν κατ' (κειρὶ) ἐκεῖνα (ἐνν. τὰ χωρία) πόλεων, « Ξεν. « Εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, « Δκ., (ᾗ ἁπλ. ἀντὶ τοῦ Ἐκεῖ) « Ἡ οἰκίη ἐκείνη, « Ἡρ. « Κεῖνα, ὅθι πλατάνιστοι περύσσι, « Θκρ. « Οἱ ἐκεῖνη ἄνθρωποι, « Θκ. « Ἄλλα τε τῶν ἐκείνῃ χωρίων, « Δ. Κάσσ. (καὶ Τρπ.) « Εἰ ἐκείνῃ γ' αὐτὸ σκοποίης, « Πλάτ. ἀντὶ

Ἐκείνως, ἐπίῤ. Κατ' ἐκεῖνον (τὸν ἄλλον, τὸν προειρημένον ἢ τὸν ἑξῆς ῥηθησομένον) τρόπον. « Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κεῖνως, « Πλάτ. « Οἶμαι δ' ἐκείνως εἰπὼν μᾶλλον δηλώσειν, « Ἰσκρ.

Ἐκεῖσε, ἐπίῤ. Ἐκεῖ (κινήσ.), εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. « Ἐκεῖσε κἀκεῖθ' ἁπλῶ ἐκτείνων χεῖρ', « Εὐρ.

Ἑκάστοτε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ (ἀορ.) Κάζω, (ἴδε Ἑκασμαί).

Ἐκέκλετο, Π. ἀντὶ Ἐκέλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κέλομαι.

Ἐκεκλίμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Κλίνω.

Ἐκεκλόφειν, μσ. ὑπερσ. τοῦ Κλέπτω.

Ἐκεκοσμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκεκόσμηντο, γ'. πλθ. πρσ τοῦ πθ ὑπερσ τοῦ Κοσμέω.

Ἐκεκράγειν, ὑπερσ. τοῦ Κράζω.

Ἐκερσα, Π. ἀντὶ Ἔκειρα, ἀόρ. ά. τοῦ Κείρω.

Ἐκεχειρία (ἡ), [ἔχω, χεῖρ]. ἀνακωχὴ, (ἐν γέν.) διακοπὴ· εὐκαιρία.

Ἐκεχήνη, Ἰων. καὶ Δττ. ἀντὶ Ἐκεχήνειν, ὑπερσ. τοῦ Χαίνω.

Ἔκζεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκβάλλεται διὰ τῆς ζέσεως, (κυρ. δὲ) ἐξάνθημα.

Ἔκζεσις, εως (ἡ). τὸ ἐκζέειν, ἐγκείλισμα κογλιάζοντος ὑγροῦ, (ἰατρ.) χυσιμον ἐξανθημάτων.

Ἔκζεσμα (τὸ), = Ἔκζεμα.

Ἔκζεστός, ἡ, όν. Βραστὸς, ζεματιστὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐκζέω, Μ. ξέσω, = Ἐκβράσσω, ἐγκείλιζω κογλιάζων, (ἰατρ.) γόνω ἐξανθήματα.

Ἐκζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τι ἀπό τινος ἢ μεταξύ τινων, σκαλίζω (ἐξετάζω, ἐρευνῶ) ἐπιμελῶς, Ἀναζητῶ· ἀπαιτῶ. « Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω, « Γρφ.

Ἐκζήτησις, εως (ἡ). Ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἐκζητητής, ου (ὁ) ὁ ἐκζητῶν (ἀναζητῶν), ἐξεταστής.

Ἐκζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ζοφερόν, κατασκοτίζω.

Ἐκζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ἐκφραντικῶς (εἰς τρόπον ὥςε νὰ κάμνῃ ἐντύπωσιν).

Ἐκ-ζωόω-ῶ, Μ. ώσω, Μεταβάλλω τι εἰς ζῶον, Ἀποζωόω. ||. (μσ.) κάμνω (μέσα μου) μαμμοῦδι, σκωληκιάζω.

Ἐκζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναζωπυρῶ, κάμνω τὴν καταπεσοῦσαν φλόγα νὰ κορώσῃ, (τρπ.) ἐξάπτω, διεγείρω.

Ἐκζωπύρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκζωπυρεῖν, κόρωμα, (τρπ.) ἐγκαρδίωσις.

Ἑκηα, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Καίω.

Ἐκηβελέτης, ου (ὁ), Π. = Ἐκηβόλος.

Ἐκηβολέστατος, η, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐκηβόλος.

Ἐκηβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω, Τινάζω) μακρὰν ἢ μακρόθεν τὰ βέλη μου.

Ἐκηβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκηβολεῖν ἢ ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Ἐκηβόλος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκάς, βάλλω]. ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν βάλλων (τελεύων, ἀκοντίζων, κτλ.). « Ἀπόλλων—, « Ὅμ. « Χείρ (« Σφενδόνη)—, « Εὐρ. (καὶ καταχρ.) « Μάχη—, « Λκ., ἢ δι' ἐκηβόλιον ὅπλον. 2) (πθ.) ὁ μακρὰν βαλλόμενος (ἐπιπ.) φθόνων, ἐκτεινόμενος. « Ὅπλον (« Δίκτυον)—, « Πλθ., Νόν. « Ὄψις—, « Ἰάμβλ.

Ἐκηβόλως, ἐπίῤ. Τινάζοντες μακρὰν ἢ μακρόθεν.

Ἐκηλία (ἡ). ἡσυχία, ἠρεμία, ἀνάπαυσις, [ἐκ τοῦ

Ἔκηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκάς ἢ ἑκών]. ἡσυχος, ἀτάραχος, (πάντοτε σχεδὸν ἀντὶ ἐπῤ.) Χωρὶς θόρυβον, μὲ ἡσυχίαν (παρβλ. Ἀκαλὸς καὶ Ἥσυχος).

Ἔκητ [ἑκών], ἐπίῤ. ἡ πρόθ. Π. (μὲ γεν.) = Ἕνεκα, Διά, διὰ μέσου, ἐξ αἰτίας, κτλ. « Ἐμεῦ μὲν ἕκητι βίον ζώωιτε κορώνης, « Ἐπγρ., ὅταν τὸ ἐπ' ἐμοὶ. « Θεῶν ἕκητι, « Ἀρχῤ., μὲ τὴν δύναμιν (βοήθειάν, θέλησιν) τῶν, (παρβλ. Ἀέκητι).

Ἐκ-θαλαττόω-ῶ, Μ. ώσω, Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς θάλασσαν.

Ἐκ-θάλλω, Μ. θαλήσω, -ομαι (πρκ. Ἐκτέθηλα κτλ.). Ἐκβάλλω θαλλὸν (βλαστόν), ἐκβλαστάνω. « Ἐκ φυτοῦ τμηθεὶς κλάδος εἰσαῦθις ἐκτέθηλε, « Θ. Πρόδρ.

Ἐκ-θάλπω, Μ. θάλψω. Κάμνω νὰ φυτρώσῃ (νὰ ἀναδοθῇ) τι ζεστολογοῦντάς τε, (τρπ.) ἐξάπτω, ἀναπτύσσω. « Βραχεῖα πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα, « Π. Σολ.

Ἐκ-θαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (ᾧ μα. Κινοῦμαι) εἰς θάμβος, ἐκπλήττω, -ομαι.

Ἐκθαμβητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκθαμβῶν (τρομάζων, καταπλήττων) τινά.

Ἐκθαμβητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ ἐκθαμβεῖν, φοβερὸς, ἐκπληκτικός.

Ἔκθαμβος (ὁ, ἡ). ἐκστατικὸς, καταπλαγιάζων. 2) (καταχρ. καὶ ἀδημ.) θάμβους πρόξενος, ἐκπληκτικὸς, ἐξοίστικος. « Καὶ ἰδοὺ θήριον φιβερὸν καὶ ἔκθαμβον, « Γρφ.

Ἐκθαμβῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἔκστασιν.

Ἐκ-θαμνίζω, Μ. ίσω, Π. ξ. ῥιζόζυνω, (τρπ.) ξεθεμελιόνω, ξεολιθρεύω.

Ἐκ-θαμυσόομαι-οῦμαι, Μ. ωθ. ησόμαι. (σπν.) Μεταβάλλομαι εἰς θάμνον, ἀγριεύω.

Ἐκθανον, Π. ἀντὶ Ἐξέθανον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκθνήσκω.

Ἐκ-θάπτω, Μ. θάψω. Ξεθάπτω. Ἐγγόνω.

Ἐκ-θαῤῥέω (θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξεθαῤῥεύομαι, (ὅλως

Ἐκθάῤῥησις, εως (ἡ). Ξεθάῤῥεμμα.

Ἔκθαρσμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθαῤῥήσεως.

Ἐκ-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω τι μὲ ὑπερβολήν.

Ἐκ-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν.

Ἐκ-θεατρίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω τι εἰς τὸ (ἢ ὡς εἰς) θέατρον ἐπ' ὄψιν ὅλων, (ἐπιπ.) ἐξελέγχω, (συνών.) καταισχύνω, θεατρίζω.

Ἐκ-θειάζω, Π. άσω. Θεοποιῶ, ἀποθεόνω, καθιερόω. 2) (συνών.) ὑπερεπαινῶ. 3) νομίζω (ἐκλαμβάνω) τι ὡς θεῖον ἢ ἱε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρὸν, τὸ ἀποδίδω εἰς θείαν (ὑπερφυσικὴν) δύναμιν.

Ἐκθειασμός (ὁ). Θεοποίησις, ἀποθέωσις· ἐνθουσιασμός.

Ἐκθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθέω.

Ἐκθεῖναι, ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτίθημι.

Ἐκ-θειόω-ῶ, Μ. ὦσω, = Ἐκθεόω, (ὅθεν Ἐκθείωσις, εως (ἡ), = Ἐκθέωσις.

Ἔκθεμα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται πρὸς θέαν ἢ γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, (κυρ. δὲ τὸ τοιχοκολλούμενον) πρόγραμμα.

Ἐκθέμεν, Π. ἀντὶ Ἐκθεῖν ἢ Ἐκθεῖναι.

Ἐκ-θεόω-ῶ, Μ. ὦσω. Ἀποθεόνω· καθιερόνω.

Ἐκ-θεραπεύω, Μ. εὑσω. Τελειόνω τὴν θεραπείαν (Ἰταλ. τὴν κοῦραν) ἀθενοῦς, τὸν ἰατρεύω ἐντελῶς. 2) κερδίζω δι' ἐπιμόνων θεραπειῶν (περιποιήσεων) τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν ἑλκύω μὲ τὰς περιποιήσεις μου.

Ἐκ-θερίζω, Μ. ἰσω. Θερίζω σύῤῥιζα ἢ ὅλως διόλου, ἀποθερίζω, (τρπ.) ἐξολοθρεύω.

Ἐκ-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω τι ὅλως διόλου, (συνκβχ.) ἐξάπτω, διεγείρω. «Ἵνα τῷ τρόπῳ τούτῳ καὶ ἄλλοι πρὸς ὁμοιον ἐκθερμαίνωνται ζῆλον τοῦ ἑλεεῖν,» Εὐς. 2) ἐκβάλλω διὰ τῆς θερμότητος, (ὑγρὰ.) ἐξατμίζω. «Εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως,» Ἀρστ. «Τὸν δ' ἐντὸς εὑρῶτα καὶ ζόφον οὐκ ἐκπεῖρμακεν οὐδ' ἐξέωσε διὰ φιλοσοφίας,» Πλ.

Ἔκθερμος (ὁ, ἡ). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν θερμός.

Ἐκθεσίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ

Ἔκθεσις [ἐκτίθημι], εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθέτειν (κυρ. βρεφος). (συνκβχ.) κοινοποίησις, (τρπ.) περιγραφή, ἐξιστόρησις (ἴδε Ἔκφρασις). ἔγγραφος ἐξομολόγησις τῶν φρονημάτων τινος. (εἰς τὰ παλ. βράμ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Εἰσθεσις. (εἰς τὰ ταχυδρ. παιγνίδια) ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν καταβάλλει ὁ διακινδυνεύει καθεὶς ἀπὸ τοὺς συμπαίκτορας. (ἐνίοτε) περίσσευμα.

Ἔκθεσμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἐκτὸς τῶν θεσμῶν, παράνομος, ἀθέμιτος. 2) (ἐνίοτε) ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος, (παρβλ.) Ἄτοπος. «Οὐκ ἄρ' εἶδεν ἔκθεσμον. ἔδοκει γὰρ αὐτόπτῃ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι,» Πλ.

Ἐκθέσμως, επ. ῥ. Παρανόμως.

Ἐκθετέον, θετ. τοῦ Ἐκτίθημι.

Ἐκθετικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ περιέχων (ἢ χρήσιμεύων πρὸς) ἔκθεσιν (ἐξιστόρησιν).

Ἔκθετος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος, βωλμένος (ῥηγμένος) ἔξω, ἐγκαταλελειμμένος, ἀπορῥηγμένος.

Ἐκ-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ἔξω, ἐβγαίνω τρέχων.

Ἐκ-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκθεάομαι.

Ἐκθέωσις, εως (ἡ). Θεοποίησις, ἀποθέωσις.

Ἐκθεωτικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀποθεόνειν.

Ἐκ-θηλάζω, Μ. άσω. Βυζάνων ἐβγάζω, πιπιλίζω.

Ἐκθήλυνσις, εως (ἡ). γαύνωτις, ἀτονία· (Ἐπιθέσμου) —, «Ἱππκρ., χαλάρωσις, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-θηλύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐκτεθήλυμαι καὶ Ἐκτεθήλυμαι καὶ Ἐκτεθήλυσμαι). Μαίνω τινὰ ὅλως διόλου ἄτονον καὶ θεϊλὸν ὡσὰν γυναῖκα, χαυνόνω, ἐκνευρίζω. «Ἀσαρκόν τε ἅπαν τὸ σκέλος.. καὶ ἐκτεθηλυσμένον καὶ λεπτότερον γίνεται,» Ἱππκρ. (τὰ ὁποῖον ὁ Γαλ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «Τγρὸν ἢ μαλακὸν ἢ διαῤῥέον, ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔχουσιν,» «ἴδε καὶ Ἄστυσία). 2) (γραμτ.) ἐκφέρω (λέξιν) κατὰ θηλυκὸν γένος. «Οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες,» Ἐτυμολ.

Ἐκθηρατέον, θετ. τοῦ

Ἐκ-θηράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐκ-θηρεύω, Μ. εὑσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω τὸ κυνῆγ. ἀπὸ τὴν φωλεάν του, (ἐν γέν.) κυνηγῶ καὶ πιάνω.

Ἐκ-θηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Μεταμορφόνω) εἰς θηρίον, (τρπ.) ἐξαγριόνω.

Ἐκ-θησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τι ἀπ' ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔχω θησαυρισμένον, ἐβγάλλω (χρήματα κτλ.) ἀπὸ τὸν θησαυρόν.

Ἐκθλίβη (ἡ), = Ἔκθλιψις.

Ἐκ-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Ζουλίζω) τι ἐβγάλλω τὰ ἐντός αὐτοῦ, στραγγίζω, ξεζουμίζω· (Γρρ.) εὐνουχίζω· (Γραμτ.) ἀφαιρῶ (κυρ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς συλλαβῆς) στοιχεῖον (ἴδε Ἐκθλιψις)· (τρπ.) ξενογωρῶ παναχόθεν.

Ἔκθλιμμα (τὸ), τὸ ἀποτέλεσμα (τὸ ἐκβαλλόμενον διὰ) τῆς ἐκθλίψεως· (ἰατρ.) πληγὴ προερχομένη ἀπὸ ζούλισμα ἢ σφίξιμον.

Ἐκθλιπτέον, θετ. τοῦ Ἐκθλίβω.

Ἔκθλιψις, εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθλίβειν, στράγγισμα, ξεζούμισμα, (γραμτ.) ἀφαίρεσις (κυρ. τοῦ ἐν μέσῳ συλλαβῆς κειμένου) στοιχείου (π. χ. Σκηπτοῦχος ἀντὶ Σκιπτροῦχος).

Ἐκ-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ξεψυχῶ. Ἀμιγοθυμῶ· ἀπαθνήσκω. «Ἀμειμένου δὲ ἕξω. (τοῦ αἵματος), πλειονος μὲν ἐκθνήσκουσι,» πολλοῦ δ' ἄγαν ἀπαθνήσκουσιν,» Ἀρστ. «Καὶ ἐξέθανε πεντάκις, ὡς τεθνάναι δοκεῖν,» Ἱππκρ. «Γέλῳ ἔκθανον,» Ὀδ. Σ., (κοιν.) πέθαναν ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἐκ-θοινάομαι, Μ. ήσομαι, Π κατατρώγω.

Ἐκ-θολόω-ῶ, Μ. ωσω. Θολόνω τι ὅλως διόλου.

Ἐκθορεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθρώσκω.

Ἐκ-θόρνυμαι, Π. (μτγν.) ἀντὶ Ἐκθρώσκω.

Ἐκ-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζω τινὰ κάμνων μέγαν θόρυβον, κατατρομάζω.

Ἔκθρεψις, εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρέφειν, ἀνάθρεμμα.

Ἐκ-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ, μοιρολογῶ.

Ἐκ-θριαμβεύω, Μ. εὑσω, = Ἐκπομπεύω, θεατρίζω.

Ἐκ-θρύλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκθρυλίω. 2) = Ἐκθορυβέω.

Ἐκ-θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ εἰς θρόμβους.

Ἐκθρόμβωσις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ-θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλῶ, κοινολογῶ.

Ἐκ-θρύπτω, Μ. θρύψω. Θρύπτων ἐκβάλλω, ἐκρίπτω τι εἰς θρύμματα (καθὼς π. χ. ἡ θάλασσα τὰ πλοῖα).

Ἐκ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἐξέθορον κτλ.), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) = Ἐκπηδῶ, τινάζομαι (ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἔξω. «Τὸ θορε θίφρου,» «Ἰλ. Π.» Λαγῶν δικτυοεκθρώσκοντα,» «Ἐπιγρ.» Ἔκθορες ἀντολίηθε, φαεσφόρος ἥλιος ἄλλος,» Ἐπιγρ.» Ἐκ τῆς εὐνῆς ἔζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε,» «Ἀππ. (καὶ κατὰ τμσ.)» «Ἐξ' ἔθορε πρὸ φόως δε,» «Ἀπλλν.

Ἔκθυμα (τὸ), [ἐκθύω]. ἐξάνθημα, ἐκθύμασμα, σπυρί.

Ἐκ-θυμαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω καθ' ὑπερβολὴν, ἐξαγριεύομαι.

Ἐκ-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω, (χ. πτ.) = Ἀθυμέω, ὀλιγοψυχῶ, ἀπελπίζομαι. 2) (μὲ αἰτ.) = Ἐπιθυμῶ.

Ἐκθυμία (ἡ), = Προθυμία.

Ἐκ-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναδίδω (καὶ πᾶ Διαλύομαι εἰς) ἀτμὸν ἢ κατνὸν (ἐν γέν.) ἀναθυμιασιν. » Ἐκθυμιῶμαι εἰς ἀτμὸν,» Κλιδ. Κυκλ., ἐξατμίζομαι.

Ἔκθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Παράφορος ὑπὸ θυμοῦ ἢ πρυθυμίας (ἐν γέν.) πρόθυμος.

Ἐκ-θυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρροργίζω, ἐξαγριόνω.

Ἐκθύμως, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ καρδίας, προθύμως ἢ 2) (ἐπὶ κακοῦ) ὡς πυρφόρος.

Ἐκθυσία (ἡ). Θυσία πρὸς ἐξιλασμὸν ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ.

Ἐκθύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει (ἢ δύναται) τις ν' ἀποφύγῃ δι' ἐκθυσίας, ἀποτροπαίος.

Ἔκθυσις, εως (ἡ), = Ἐκθυσία. 2) (ἰατρ.) χυσμὸν σπιρῶν (ξεθυμασμάτων).

Ἐκθυτικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ πρὸς ἔκθυσιν (ἀποτροπὴν κακοῦ) συντείνων ἢ ἀρμόδιος· ἐξιλεωτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω, (συνκβχ.) γδέρνω, ἀρανίζω. ||. (μσ.) ἀποφεύγω (ἀπομακρύνω) κακόν τι (καθαρίζομαι ἀπὸ ψυχικόν τινα μολυσμὸν) δι' ἐξιλεωτικῆς θυσίας, (ἐν γέν.) ἐξιλεόνω. «Τίνα δεῖ μιάσματα ἐκθυσαμένους εὑρεῖν πονων ἀπαλλαγάς;» «Εὐρ. παρᾳ Κλμ. 2) (ἰατρ.) χύνω σπυριὰ (ξεθυμάσματα). «Τὸ ψυχρὸν ὠφελεῖ τὰ ἐρυθρὰ, οἷα ἄλλη καὶ ἄλλη ἐκθύει,» «Ἱππκρ.

Ἐκ-θωπεύω, Μ. εὑσω. Ἐξαπατῶ τινα χύνω ἐλκύω, τὸν καταπείθω) μὲ τὰς κολακείας μου.

Ἐκ-θωπτω, Μ. θώψω, Π. ἀντὶ Ἐκθωπεύω.

Ἔκιχε, Π. γ΄. ἐν. πρτ. τοῦ ἀόρ. β΄. τοῦ Κιχάνω.

Ἐκ-καγχάζω, Μ. άσω. Χαχαλίζω δυνατά. «Ὥσπερ οἱ κατεῖχεν πειρώμενοι γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν,» Λεξ.

Ἐκ-καθαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐξεκάθηρα κτλ.). Καθαρίζω τι ἐντελῶς, ξεπαστρεύω ξεκαθαρίζω (λογαριασμόν).

Ἐκ-καθαρίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐκκαθαίρω.

Ἐκκαθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαθαίρειν, ξεπάστρεμμα, ξεκαθάρισμα.

Ἐκ-καθεύδω, Μ. εὑδήσω. Κοιμοῦμαι ἔξω (κυρ. ὡς νυκτοφύλαξ).

Ἑκκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. ἄκλ. (10)+6 δεκαεξ.

Ἑκκαιδεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων 16 δάκτυλ. Ἑκτασιν.

Ἑκκαιδεκάδωρος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων 16 δώρων (γ΄. τῆς σαμοθρᾴκης) ἔκτασιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑκκαιδέκαετηρίς, ίδος (ἡ). Διάστημα 16 ἐτῶν.

Ἑκκαιδεκαέτης, ους ἡ εος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 16 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑκκαιδεκάλινος (ὁ, ἡ). Ὁ συγκείμενος ἀπὸ 16 λίνα (κλωστάς, Τουρκ. κάτια).

Ἑκκαιδεκαπέλαιατος (ὁ, ἡ), = Ἑκκαιδεκάωρος.

Ἑκκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 16 πηχῶν.

Ἑκκαιδεκαστάδιος (ὁ, ἡ). 16 σταδίων.

Ἑκκαιδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 16 συλλαβές.

Ἑκκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πραττων τι εἰς 16 ἡμέρας.

Ἑκκαιδεκατάλαντος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ἢ ἀξιῶν 16 τάλαντα.

Ἑκκαιδέκατος, η, ον. Ὁμετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 15.

Ἑκκαιδεκέτης, ους (ὁ) καὶ

Ἑκκαιδεκέτις, ίδος (ἡ), = Ἑκκαιδεκαέτης.

Ἑκκαιδεκήρης, εος-ους (ἡ). Ναῦς μὲ 16 σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἔκκαιρος (ὁ, ἡ). Παράκαιρος, περασμένος (ἀπὸ τὸν καιρὸν του).

Ἐκ-καίω, Μ καύσω (ἀόρ. Ἐξέκαυσα καὶ Ἐξέκηα καὶ Ἀττ. Ἐξέκα κτλ.) Καίω τι ὅλως διόλου, κατακαίω. ἀνάπτω, κορύνω, (τρπ.) ἐξάπτω, διεγείρω· (ἰατρ.) προξενῶ φλόγωσιν.

Ἐκ-κακέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀποκάμνω (ἐν καιρῷ κινδύνου), χάνω τὴν ὑπομονήν μου, μικροψυχῶ, (παρβλ. Ἐγκακέω καὶ Ἐθελοκακέω).

Ἐκ-κακύνω, Μ. υνῶ. Μέμφομαί τι ὡς κακόν.

Ἐκ-καλαμόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀναπτῶ (Τροβῶ ἔξω ἢ ἐπάνω) τι καθὼς οἱ ψαρεύοντες μὲ τὸ καλάμι.

Ἐκ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προκαλῶ (Φωνάζω, [καὶ συνκδχ.] Κάμνω) τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω· (τρπ.) προκαλῶ. παρακινῶ. ἐρεθίζω, δίδω αἰτίαν. προξενῶ. ‖. (μσ.) ἐπικαλοῦμαι, (ὅθεν) » Ἐκκαλ. τὴν δίκην, « ἤγ., τὴν κάμνω ἔκκλητον (ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο δικαστήριον). 2) (εἰς τοῦ Σοφ. Ὀϊδ. Τ. 507) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λἰκάλλω, καὶ 3) (εἰς τὸν ὅρκ. τοῦ Ἱππκρ.) ἀντὶ Ἐκλαλέω.

Ἐκ-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλωπίζω (Συγυρίζω) τι ἐντελῶς. 2) (κατ' ἄλλ. σημασ. τῆς προθ.) ἀσχημίζω (ἰ).

Ἐκ-καλλωπίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Ἐκκάλυμμα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι ἀνεκαλύφθη (ἤ εἰσκεπάσθη) ἢ συντελεῖ πρὸς ἀνακάλυψιν (ἀπόδειξιν).

Ἐκκαλυπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος (ἢ συντελῶν πρὸς τὸ) ἐκκαλύπτειν, δηλωτικός, ἐξηγητικός.

Ἐκ-καλύπτω, Μ. ψω, = Ἀποκαλύπτω, εἰσκεπάζω, (συνκδχ.) γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Ἐκκάλυψις, εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλύπτειν, ξεσκέπασμα, (συνκδχ.) φανέρωσις, γνωστοποίησις.

Ἐκ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποκάμνω. (ἐπιμ.) παραιτῶ.

Ἐκ-κανάσσω(ζω), Μ. άξω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκανάσσω, δηλ.) Δδειάζω (πίνων μὲ κρότον τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν εἰς) τὸ κανάτι ϰτ.

Ἐκ-καπηλεύω, Μ. εύσω. Δολόνω τι καὶ τὸ ἐμπορεύομαι (τὸ ξεκάμνω) ὡς κάπηλος.

Ἐκ-καρδιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (ἀφαιρῶ) τὴν καρδίαν ζώου.

Ἐκ-καρπόω-ῶ, Μ. ήσω. (κοιν.) Ἐβγάλνω εἰς τὸν σπόρον. » Ὅταν ἡ πόα ἐκκαρπῇ, « Ματθ. ἰατρ.

Ἐκ-καρπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐκκαρπόομαι. » Ὁ ἐρέβινθος ταχὺ ἐκκαρπίζεται τὸ ἔδαφη. « Θρρ., ἐξαντλεῖ ὅλην τὴν γονιμότητά των. 2) = Καρποφορῶ. » Ἀπὸ τῆς ἄρρα θάνατον ἐκκαρπίζεται « Ἄννμ.

Ἐκκαρπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Λαμβάνω (Νέμομαι) ὅλον τὴν καρπὸν τινος, (ἐπιμ.) καταχρῶμαι (ἐξαντλῶ) πρὸς ἴδιόν μου ὄφελος ὅλας τοῦ τὰς δυνάμεις, (ἐν γέν.) ὠφελοῦμαι, ἀπολαμβάνω, (Θκ. Ε', 28).

Ἐκκάρπωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τῷ προηγ., ἀπόλαυσις.

Ἐκ-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑπομένω) μέχρι τέλους.

Ἐκ-καρυκεύω, Μ. εύσω. Μαγειρεύω (Κατασκευάζω) τι ἐν εἴδει καρύκης.

Ἐκ-καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Ἐβγάλλω καυλόν, (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεβλαστάρνω, (ὄθεν

Ἐκκαύλημα (τό) τὸ ἀναφυόμενον βλαστάρι (κοτσάνι) τοῦ φυτοῦ.

Ἐκ-καυλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὸν καυλὸν (τὸ κοτσάνι) τοῦ φυτοῦ, (ἢ) τὸ ξεβλαστάρωμα (φυτοῦ).

Ἐκ-καυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκκαυλέω.

Ἔκκαυμα (τό). Πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς (ἢ προξενεῖται ἀπὸ) ἔκκαυσιν, καύσιμον. προσάναμμα, (καὶ τρπ.) ἀφορμὴ (ὕλη) πρὸς, (συγχ. τῷ Ἔγκαυμα).

Ἔκκαυσις, εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαίειν, κόρωμα, ἔξαψις, (τρπ.) ἐρεθισμός.

Ἐκκαυστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (= διότητα) πρὸς ἔκκαυσιν (καὶ τρπ.) παρακίνησιν, ἐρεθιστικός, διεγερτικός.

Ἐκ-καχάζομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Καυχῶμαι ἀναφανδὸν καὶ ἀσυστόλως.

Ἐκ-κᾱ́ω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐκκαίω.

Ἐκκᾱ́ας, ασα, αν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐκκαύσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκκαίω.

Ἐκ-κεῖμαι, Μ. κεῖσομαι (πρτ. Ἐξεκείμην κτλ.). (κατὰ λέξ.) Κεῖτομαι ἔξω, (δηλ.) εἶμαι ἐκτεθειμένος (βαλμένος, ἀφημένος εἰς τὴν μέσην, [ἐπιμ.] ὑπ' ὄψιν [ἢ συνκδχ. εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν διάκρισιν] ὅλων), ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἴδῃ (νὰ μὲ ἀπολαύσῃ, νὰ μὲ γνωρίσῃ κτλ.) ὅς τις θέλει. » Ἔνθα ὁ παῖς ἐξέκειτο, « Ἡλγ. » Ἀφρον ἕτοιμον ἔκκειται πεῖς ἐπιπλέυσαι, « Στρ. » Παντὶ τῷ ἰδεῖν ἐκκείμενον, « Δ. Ἀλ. » Σοὶ μόνῳ ἐκκείμεθα, « Συν., εἴμεθα ἀφωσιωμένοι [προθυμοι εἰς ὅ, τι θέλεις) ἢ, γνωρίζεις τὴν ψυχήν μας. » Ἐκκειμένων εὖν τῶν βίων, ἐπιδράμωμεν τῷ λόγῳ τὰς διαφοράς, « Πλ. » Ἐξέκειτο ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, « Δημ., ἦτον τοιχοκολλημένη. » Τοῖς δὲ ναυπηγοῖς μισθοὶ ἔκκεινται παρὰ τοῦ βασιλέως, « Στρ., = Πρόκεινται. » Τὸ Ταίναρον ἀκτὴ ἐστιν ἐκκειμένη, αὐτ., ἐξέχουσαι. » Οὗ δ' ἂν κεῖ γεγράφθαι ἡ θεός, ἔκκειται δὲ οὕτω λαβέσθαι, « Φλγρ.

Ἐκκείμενος, ἐπίρ. (μτχ.). (μτφορ.) Χωρὶς ὑποκλάσεις, ἀφελῶς, εἰλικρινῶς, ἀδόλως κτλ.

Ἐκ-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκκεντέω.

Ἐκ-κείρω, Μ. κερῶ (ἀόρ. Ἐξέκειρα κτλ.), = Ἀποκείρω.

Ἐκκεκαλυμμένως [Ἐκκαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀναφανδόν, ἀσυστόλως.

Ἐκκεκαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκκείρω.

Ἐκκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ (κελεύθου) κείμενος ἢ περιπλανώμενος, παράμερος. » Λιαθαῖα κἀκκέλευθα, « Δυκ. (ἄλλ. διορθ. Κακκέλευθα, δηλ. Κατὰ κελευθα).

Ἐκ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) τι ὅλως διόλου. » Μάχαιραν —, « Γρφ., Ξεσπαθόνω. »Θυμόν—, « Θρρ., Ξεψυχῶ.

Ἐκ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ πάρα-πάρα (καὶ οὕτω φονεύω) τινά (ἢ 2) Ἐβγάλλω τι μὲ τὸ σουβλί. » Ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ἄφρων, « Λρστ.

Ἐκκέντησις, εως (ἡ). τὸ τοῦσ. τοῦ προηγ., Ἐβγαλσμον ἢ τρύπημα μὲ τὸ σουβλί.

Ἔκκεντρος (ὁ, ἡ). Ὁ ἐκτὸς (τοῦ ὡρισμένου) κέντρου κινούμενος. « Σφαῖρα—, « Μθμτ. καὶ Λρχμ.

Ἐκκεντρότης (ἡ). Ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐκκέντρου.

Ἐκκένωσις [Ἐκκενόω], εως (ἡ). Ἀδειασμα (εὐκαίρωμα) ἐντελες.

Ἐκκέοιτο, γ' ἑν. πρα. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐκκειμαι.

Ἐκ-κεραΐζω, Μ. ίσω, Π, = Ἐκπορθῶ, κατα-φανίζω.

Ἐκ-κεράννυμι, Μ. κεράσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκεράννυμι.

Ἐκκεχυμένως [Ἐκχέω], ἐπίρ (μτχ.), = Χύδην, ἄφθονως, ἀφειδῶς· ἀσυτως.

Ἐκ-κηρύσσω, Μ. ανῶ, Π. βλάπτω (ἀδυνατίζω, ἀφαιρῶ) ἐντελῶς.

Ἐκκήρυγμος (ὁ), = Ἐκκήρυξις.

Ἐκκήρυκτος (ὁ, ἡ). Ὁ καθυποβεβλημένος ἢ καθυποβλητέος τῇ ἐκκηρύξει, ἐξόριστος ἢ ἐξοριστέος, (ἐν γέν.) ἀπόβλητος, Ἀποκήρυκτος.

Ἐκκήρυξις, εως (ἡ). Ἡ διὰ κήρυκος ἢ προκηρύξεως φυγάδευσις (ἐξορία) τινος. (ἐν γέν.) Διακήρυξις, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-κηρυσσω(ττω), Μ. ὕξω. Διώκω (Φυγαδεύω, Ἐξορίζω) τινά κοινοποιῶν τοῦτο διὰ τοῦ κήρυκος.

Ἐκ-κινᾱιδίζομαι, Μ. ίσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου πινακίδες, ἐνθηλύνομαι.

Ἐκκινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Μετακινῶ) τι ἀπό τινος, μετατοπίζω, (κοιν.) ξεκινῶ, (ἐπιμ.) διεγείρω, (κοιν.) σηκώνω εἰς τὸ πόδι, δίδω αἰτίαν, παρακινῶ, (παρβλ. Ἐκκινέω).

Ἐκ-κιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κιρρὸν (ὑποξανθον). » Οἱ ἐκκεκιρρωκότες τὰ κατ' ὄνυχα τῆς ὁπλῆς, μαλακοὶ καὶ πυνῥοί, « Ἱππιατρ.

Ἐκ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω ἀφαιρῶ (ἀποκόπτω) τι ἀπό τινος, τσακίζω ὅλως διόλου, κατασυντρίβω, (τρπ.) ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω, (συγχ. τῷ Ἐγκλάω).

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ ἔξω, (ἐπιμ.) ἐμποδίζω· (ἐν γέν.) στερῶ, ἐξαιρῶ.

Ἐκ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Ἐβγάλλω καὶ παίρνω κρυφίως (ὡς κλέπτης) τι τὸ ὁπ. εἶνε κλεισμένον (φυλαγμένον) πουθενὰ, (ἐν γέν.) παίρνω (ἀφαιρῶ) μὲ τρόπον, (συνκδχ.) κρύπτω, (μτφρ.) ἀπατῶ.

Ἐκκλῆϊω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκκλείω.

Ἐκ-κλησιάζομαι-σιάζομαι, Μ. ωθήσομαι. (βεν. ἐπὶ ἀμπέλου) Ἐβγάλλω (ἐπιμ. χάνω χωρὶς ὄφελος τὴν γονιμότητά μου εἰς) πολλὰ καὶ μακρὰ κλήματα.

Ἐκκλησία (ἡ). [ἐκκαλέω]. (ἐν γέν.) ἡ εἰς ἓν μέρος συνάθροισις τῶν ἐπὶ τούτῳ προσκαλεσμένων ἀνθρώπων. » Εἶδον τὴν ἐκκλησίαν τῶν προφητῶν, « Γρφ. (ἰδιαιτ. δὲ καὶ κυρ. 2) ἡ συνέλευσις (κυρ. δημοκρατουμένων) πολιτῶν πρὸς συζήτησιν τῶν κοινῶν ὑποθέσεων, (εἰς τὰς Ἀθ ἐκτὸς τῶν κατὰ πρυτανείαν τεσσάρων [τῶν ἄλλως κυρίων καὶ Ἐννόμων ἢ ἁπλ. Ἐκκλησιῶν], συνεκροτοῦντο, ὁσάκις ἡ χρεία τὸ ἐκάλει, καὶ ἔκτακτοι, αἱ ὁπ. ὠνομάζοντο Συγκλητοι, παρβλ. Ἐπίκλητος), (ὄθ.) » Ἐκκλησίαν ποιεῖν (διδόναι, ἀποδιδόναι, συνάγειν, κηρύττειν, ἐκκλησιάζειν, πρυτανεύειν, ἀνιζάνειν ἢ ἵζ.), « ἢ » Ἔστι (« Γίγνεται, « Καθίσται, « Ἀποδέδοται, » Ἦκεν. « Ἐπῆλθε κτλ.) ἐκκλησία. » Πορεύεσθαι (« Ἀναβαίνειν) εἰς τὴν ἐκκλησ., « Δμ., Ἰσκρ. » Ἔπεισεν ἐπ' ἐκκλησίας τὸ πλῆθος, « Θκ. 3) ὁ τόπος ὅπου συνήργετο ἡ ἐκκλησ. » Διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, « Ἀκ. (Ἀλλὰ τοῦτο διορθ. τινὲς Κλισίαν). 4) (παρὰ τοῖς χριστιανοῖς Α'.) τὸ σύγημα (τὸ πλήρωμα, ἡ ὁλότης) τῶν ὀρθοδόξων (ὡς πολιτῶν τῆς οὐρανίου βασιλείας). » Ἤρχετο εἰς μίαν κτλ. ἐκκλησ. « Θλγ. (Β'. μεγαλύτερον) τὸ ἄθροισμα τῶν κατὰ τόπους χριστιανῶν, ὅσους ποιμαίνει εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ἐπίσκοπος. « Τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ ἐν Κορίνθῳ, « Γρφ. (Γ'.) ὁ ἕτερος νοῦς (ἡ εὐκτήριος οἰκος) τῶν χριστιανῶν. » Οἱ πρόγονοι τὰς ἐκκλησ. ἡμῖν ᾠκοδόμησαν. « Χρσ. (Δ'.) ἡ ἐκκλησ. γερουσία, τὸ πρεσβυτέριον, ἡ Σύνοδος. » Ἐπὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ. « Γρφ.

Ἐκκλησιάζω, Μ. άσω (παρτ. Ἐκκλησιάζον καὶ Ἐξεκκλησιάζον) (μτβτ. (Συγκροτῶ (Συγκαλῶ εἰς) ἐκκλησίαν· (ἀμτβτ.) συνέρχομαι (συνεδριάζω, συσκέπτομαι, δημηγορῶ) εἰς ἐκκλησ. 2) (Ἐκκλησ.) παραδέχομαι τι εἰς τὴν Ἐκκλησ. » Βιβλίων ἐκκλησιαζομένων τὸ μὴ ἀποκρυφον, « Χρσ.

Ἐκκλησιασμὸς (ὁ). τὸ ἐκκλησιάζειν (συγκροτεῖν ἢ συνέρχεσθαι κτλ. εἰς ἐκκλησ.).

Ἐκκλησιαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνέρχεται (ἐκκλησιάζει) ὁλὰς. (ὁ Βιτρουβ. ὀνομάζει οὕτω τὸ ἐν Τράλλαις Θεατρίδιον.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκκλησιάζων (συνεδριάζων εἰς [ἢ ὁμιλῶν ἐπ' [ἐκκλησ.). Ἐκκλησιαστικὸς, ἡ, ὸν, (ᾱ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ γινόμενος ἐπ') ἐκκλησ., ὄθ.) » Ἐκκλησιαστικὸν (τὸ), (ἐνν. τέλος ἢ ἀργύριον) τὸ ἀποδιδόμενον πρὸς ἀποζημίωσιν εἰς τοὺς ἐκκλησιάζοντας πολίτας. 2) (παρὰ τοῖς χριστιαν.) κληρικὸς, ἱερωμένος, μὴ λαϊκὸς, (ἢ ἁπλ.) ὀρθόδοξος, μὴ αἱρετικός.

Ἐκκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλεῖν, ἐρεθισμὸς, παρακίνησις· πρόκλησις (εἰς μονομαχίαν), ἐπίκλησις (θεοῦ), ἔφεσις (δίκης) κτλ.

Ἐκκλητεύτιμος (ὁ, ἡ), (κυρ. δίκη) = Ἐφέσιμος, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-κλητεύω, Μ. εύσω. Ἐγκαλῶ (κυρ. δὲ Μαρτύρομαι διὰ τοῦ Κλητῆρος ὅτι θὰ ἐγκαλέσω) τὸν μὴ θέλοντα νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τῆς δίκης μου, (ἴδε Κλητεύω καὶ παρβλ. Ἀπομαρτύριον).

Ἐκκλητικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκαλεῖν, ἐλκυστικὸς, διεγερτικὸς, ἐρεθιστικός. » Ὀρέξεως (« Μέθης) —, « Δσκρ., Κλμ.

Ἔκκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκληθεὶς (συγκαλεσθεὶς εἰς [κυρ. ἔκτακτον] ἐκκλησίαν). » Μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον, « Εὐρ. » Ἀκούσαντες δὲ αὐτῶν οἱ ἔφοροι (τῶν Λακεδ.) καὶ οἱ ἔγκλητοι, « Ξεν. 2) (Νμ.) ὁ δικάζων ἢ δικαζόμενος ἐκκλήτως. « Πόλις —, « Δίσχ., « Δίκη —, «, ἢ ἄλλ. Ἔφεσις.

Ἔκκλιμα (τὸ), = Ἔκκλισις.

Ἐκκλινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γέρνων) πρὸς τὰ ἔξω, [ἐκ τοῦ-

Ἐκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν τάξιν (ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀπὸ τὴν θέσιν κτλ.) μου παραμερίζω· (συνκδχ.) Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. (τρπ.) παραδαίνω « Τὸν δ' ἱδρῶτα δυσωδῆ οὕτως ἔγειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις, « Ἀθ. » Νῦν δὲ αὐτῆς (τῆς Περσεφόνης) ἐκκλίνουσι τοὔνομα, « Πλάτ. » Ἐκκλίνοντες τὴν περὶ τὰς τοιχείας παλαιπωρίαν, « Πλθ. » Ἐξεκλίνατε νόμιμά μου καὶ οὐκ ἐφυλάξασθε, « Γρφ. (καὶ π.σθετ.) » Ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ, « αὐτ., (συγχ. τῷ Ἐγκλίνω).

Ἔκκλισις, εως (ἡ). τὸ ἐκκλίνειν, παραμέρισμα, ἀποφυγὴ, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις. Γκλιτέον, θετ. τοῦ Ἐκκλίνω,

Ἐκκλιτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιρρεπὴς (ἢ ἐπιτήδειος) πρὸς ἔκκλισιν, ἀποφευκτικός.

Ἔκκλιτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐκκλίνει ἢ πρέπει νὰ ἐκκλίνῃ τις, φευκτέος.

Ἐκ-κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω. 2) πλυμμυρῶ, διαβρέω. 3) = Ἐκκυμαίνω. » Ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν, « Δρρτ.

Ἔκκλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐκκλύζειν, ξέπλυμα, (ἰατρ.) καθάρισμα διὰ τοῦ κλυστῆρος.

Ἔκκλυσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκκλυσεως ἀφαιρουμενον, ἀκαθαρσία, περίττωμα.

Ἐκ-κλώζω, Μ. κλώσω. Κλώζων ἐκδιώκω (ἀποδιώκω).

Ἐκκναισεύντι, Δ. ἀντὶ Ἐκναίσουσι, πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ

Ἐκ-κναίω, Μ. κναίσω. Ξαγχίζω, καταξαγχίζω, (μτνμ.) καταζαλίζω (ξεκουφαίνω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου, (παρβλ. Ἀποκναίω).

Ἐκ-κνάω-ῶ καὶ

Ἐκ-κνήθω, Μ. ήσω, καὶ

Ἐκ-κνίζω, Μ. ίσω. Ξύνων ἀφαιρῶ (ἐξύζω).

Ἐκ-κολαϊκεύομαι, Μ. εύσομαι, (Ἐκμ.). Προσπαθῶ νὰ ἀπατήσω (νὰ ἐλκύσω) τινὰ μὲ πανουργίας καὶ κολακείας, (ἴδε Κόλαβος).

Ἐκ-κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνων (Βαθαλόνων) τι ὑποκάτωθεν, τὸ κάμνω ἀνακουφωτόν.

Ἐκ-κοιλίζω, Μ. ίσω καὶ Δ. (ξυ. Ξεκοιλιάζω.

Ἐκ-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. κοιμηθήσομαι. Ἀποκοιμοῦμαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος, « ἢ παίρνω τὸν ὕπνον μου (καὶ ἐπμ.) ἐξυπνῶ.

Ἐκ-κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκαθεύδω, (παρβλ. Ἀποκοιτέω).

Ἐκκοιτία (ἡ). ἡ πρὸς νυκτοφυλακὴν ἀγρυπνία.

Ἐκ-κοιτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν κοίτην μου, (ἐπὶ πτν.) ἀφίνω τὸ παλαιόν μου αὐλάκι.

Ἐκ-κοκκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τοὺς κόκκους (τοὺς σπόρους, τὰ κουκούτσια) βαμβακιοῦ, (ἐν γέν.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ξεριζόνω, τσιμπῶ, (μτφρ.) ξεπατόνω ἐξολοθρεύω, κατεξοδεύω, (ποιν.) ξεπουπουλίζω.

Ἐκ-κολάπτω, Μ. άψω. Κολάπτων (Πελεκῶν μὲ τὸ σφυρὶ) ἀφαιρῶ τὰ ἐγκεχαραγμένα γράμματα κλπ., (ἐπὶ πτην.) = Ἐκλέπω, ἐβγάλλω τὸ πηλὶ (ἀπὸ τὸ αὐγὸ) ἐκκλωσσῶ. » Κύτλον ὥσπερ ὠὸν ἐκκεκολαμμένον, « Θφρ., (παρβλ. Ἐκγλύφω).

Ἐκκόλαψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προήγ. (κυρ.) ἐβγαλμα τοῦ πυλιοῦ ἀπὸ τὸ αὐγόν, ξεκλώσσημα.

Ἐκ-κολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ λύρας) Χάνω τοὺς κολάβους (τὰ ξρηφτάρια) μου, (ἐπμ.) παραφωνῶ, (μτφρ. ἐπὶ ποιητῶν κλπ.) παραλογίζομαι, παραλαῶ.

Ἐκ-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγαίνω ἔξω (Γλυστρνω) κολυμβῶν.

Ἐκκομιδὴ (ἡ). σήκωμα καὶ ἐβγαλμα (παράσημον, κουβάλημα) ἔξω, (ἐπμ.) ἐκφορὰ (νεκροῦ). [ἐκ τοῦ

Ἐκ-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἔξω, (ὅθ) φέρω τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον, (ἐν γεν.) ἐβγάζω. (συνκδχ.) γκαστρώνω. (ἐπὶ τριφῆς ὕφους) σκορπίζω, (ἢ κατ' ἄλλους) χωνεύω, (ὑθ εἰς τὸν ἴδιον διορθ.) Ἐκκομπίζω (απν. καὶ Π.) ὑποφέρω. « Τὸ περιρρέον δεῖ σ' ἐκκομίζειν, « Κύρ.

Ἐκκομισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐκκομισμὸς (ὁ), = Ἐκκομιδή.

Ἐκ-κομπάζω, Μ. άσω. Κομπάζω ἀνυστόλως καὶ ἀναφανδόν, (παρβλ. Ἀποκομπάζω καὶ

Ἐκ-κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπάνω μὲ κρότον, (ἐπμ.) ξυπνῶ.

Ἐκ-κομψεύομαι, Μ. εύσομαι. Προφέρω (ὁμιλῶ) μὲ πολλὴν κομψότητα (εὐγλωττίαν).

Ἔκκοπεύς, έως (ὁ). ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκκόπτομεν (ἀποκόπτομέν) τι, (παρβλ. Ἐγκοπεύς).

†Ἐκκοπεύσει, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκοπεῖσι, ὅστ. πλθ. τοῦ Ἐκκοπεύς.

Ἔκκοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκόπτειν, κόψιμον ὅλως διόλου. » Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων, « Στρβ. (συγχ. τῷ Ἐγκοπή).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εκκοπος (ὁ, ἡ), = Κατάκοπος, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, κατακεκμασμένος.

'Εκ-κοπρεύω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ 'Εκ-κοπρίζω, Π. ίσω καὶ 'Εκ-κοπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Λδειάζω (διὰ καθαρσίου ἡ κλυστῆρος) τὴν κοιλίαν ἀπὸ τὴς κόπρου. ‖. (ἐλλ. ἡ μα.) = Ἀποπατῶ. 'Εκκόπρωσις, εως (ἡ), ἡ κένωσις (τῶν περιττωμάτων) τῆς κοιλίας.

'Εκκοπρωτικός, ἡ, όν. (μέ γεν.) 'Ο προξενῶν ἐκκόπρωσιν, καθαρτικὸς τῆς κοιλίας.

'Εκ-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου (σὐρίζα), Ἀποκόπτω (ὡτὰς ἐλαίας ἐκκοπτοντες, « Θκ. [καὶ τρπ.] παντάπασιν ἐκκοπτέσθω τῆς 'Εκκλησίας, « Κανων. σπάνω. (θύραν), ἐξαγάλλω (μεἰάτ.) ἀνοίγω (εἰς τοῖχον κτλ.) θυρίδα (Στρβ. Ε'. δ'.)· Διακόπτω (« Τὴν φωνὴν ἐξεκόπτο, « Δκ.), (συνηθ.) ἐμποδίζω, (κοιν.) ξεκόπτω, (παρβλ. 'Εγκόπτω ἢ 'Εκκρούω)· χερῶ (« Τῶν πατρῴων ἐκκοπείς, « Συν.). (μτφρ.) 'ξηλοῶ, ξεπατῶνω, ξεκληρίζω, ἐξολεθρεύω, ἐξολείφω, (ἢ μσ. ἢ πθ.) ἐκλείπω. « Τοὺς λῃστὰς ἐκκόψαιεν, « Δμ. « Τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, « Γαλ. « Καὶ μου ἡ πρόσθεν θρασύτης ἐξεκέκοπτο, « Πλάτ.

'Εκ-κορακίζω, Μ. ίσω. Στέλλω τινὰ εἰς κοράκους [εἰς τ' ἀνάθεμα κτλ.), (ὅθεν) τὸν ἐξαγάλλω (κακὸν-κακῶς) ἀπὸ τὴν μέση.

'Εκ-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκουπίζω ἀφαιρῶ, ξεβράχνίζω, πατρεύω, (μτφρ.) ἐρημάζω, ἀφανίζω. 2) Π ἀρπάζω (μητρός) τινος τὴν θυγατέρα, (καὶ κατὰ παιγνιγρ.) Διαπαρθενεύω, (ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθαλάμιον) «'Εκκόρει κόρε κορώνην, « 'Ωραπέλλ.

'Εκ-κορίζω, Μ. ίσω. Σκοτώνω κοτσιούς (κόρας), ξεκορυζιάζω. 2) (κωμ.) = Εκκορέω (2).

'Εκ-κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κορυφόω (τρπ.) ἀθέτως συνεπτικῶς, (ἴδε Συγκεραλαιόω).

'Εκ-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταζολίζω, (ὅθεν)

'Εκ-κοσμησις, εως (ἡ). στολισμα ἐντελές.

'Εκ-κουφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι κοῦφον (ἀλαφρόν). (ἐπμ.) ὑφόνω, ἀνακουφίζω, (ἢ τρπ.) ἐμπνέω ἐπαρσιν ἢ ἐμψυχόνω.

'Εκ-κράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. β'. 'Εξέκραγον). Κράζω μεγαλοφώνως, (κοιν.) ἐβγάζω τρία φωναῖς· ξεφωνίζω.

'Εκκρα-γίζω. Μ. άσω, = 'Εκκράζω.

'Εκ-κρέμαμαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ 'Εκ-κρεμάννυμι ἢ 'Εκ-κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μέ γεν. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) Κρεμῶ τι (καὶ μσ. ἢ πθ. Κρεμῶμαι ἢ Κρέμταμαι) ἀπο τινος, (τρπ.) εἰμαι προσηλωμένος (ἀφωσιωμένος) εἰς τινα, ἐξήρτημαι ἀπό. « Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἡ λίθον ἢ μόλιβον, « Ἐπγρ. « Ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεώτο αὐτόν, « Ἀλλ. « Διὸρ', ὦ τέκνον', ἐκκρήμασθε παντῶν πέπλων, « Εὐρ. « Ὁ λαὸς ἅπας ἐκκρέματο αὐτοῦ ἀκούων, « Κύγγ. « Ἐλπίδος (« Τοῦ μέλλοντος) ἐκκρεμάμενος, « Ἐπγρρ., Πλάτ.

'Εκκρεμὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπό τινος κρεμάμενος· κρεμαστός· μετέωρος. (γρμτκ.) ἀναντιπόδοτος.

'Εκ-κρήμνημι, Π. ἀντὶ 'Εκ-κρεμάννυμι.

'Εκκριδὸν, ἐπίρ. Π. χωρισταὶ κατ' ἰδίαν.

'Εκκριμα (τὸ). τὸ ἐκκρινόμενον (ἀπορριπτόμενον) σκύβαλον, περίττωμα, [ἐκ τοῦ

'Εκ-κρίνω, Μ. κρινῶ, 'Εκλέγω, διαλέγω, χωρίζω, ξεχωρίζω (« 'Εκκρίνουσι δ' ἐκ τῶν καμήλων ἑνιαῦσιον τὸ ἔγκονον, « Ἀρστ., τὸ ἀποκόπτουν)· ξεδιαλέγω· ξελαγαρίζω· (συνκδ.) 'δὲν ἐγκρίνω (« 'Ον ἀντεισῆξαν εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς, ἐκκείναντες τὸν Περίανδρον, « Διόδ.)· ἀποῤῥίπτω τι ὡς ἄχρηστον, ἀποδοκιμάζω (« Ἐξακουσίως λαγάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκρινεν, « Θκ.)· (ἰατρ.) ἐβγάλλω περίττωμά τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου. « Ὅσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται, « Γαλ. « Οὐχ ἅμα τοῖς πολλοῖς ἄρχεται τὸ σπέρμα ἐκκρίνεσθαι καὶ γενοῦν δύνασθαι, « Ἀρστ., [ὅθεν

'Εκκρισις, εως (ἡ). κένωσις (ἐξάτμισις) τῶν περιττωμάτων· (ἐν γέν.) ξελαγάρισμα.

'Εκκριτέος, α, ος. "Ος τις πρέπει νὰ ἐκκρηθῇ.

'Εκκριτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκρίνειν, καθαρτικὸς τῶν περιττωμάτων.

'Εκκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκριθεὶς (διαλεγθεὶς μεταξὺ πολλῶν), (ἐπμ.) ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.

'Εκ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εκκρούω. 2) κτυπῶ δυνατὰ, (ἐπμ. κατὰ μτφρ.) τελειοποιῶ, (παρβλ. Συγκροτῶ).

'Εκκροτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόκροτος, τραχὺς, σκληρὸς, ἀπότομος.

'Εκ-κρουνίζω, Μ. ίσω. Ἀναβρύω (ἡ Κάμνω τὰ ἀναβρύσῃ τι) κρουνηδόν.

'Εκκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκρούειν, (μουσ.) = 'Εκλήψις.

'Εκκρουσμὸς (ὁ), = τῷ προηγ. 2) (μουσ.) = 'Εκλειμματισμός.

'Εκκρουστικὸς, ἡ, όν. (μέ γεν.) 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκρούειν, ἀπαρουσιαστικός. « Τὸ γὰρ εἰνόν.. ἐκκρουστικὸν τοῦ ἐλέου, « Ἀρστ.

'Εκκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκρουσθεὶς (ὑποκρουσθεὶς κτλ.). « Δίμας —, « Αἰσχλ., τὸ ἐξίγον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν ἀνάγλυφον, ἢ πρυσηλωμένον εἰς τροπον ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐξηλωθῇ (ἐκκρουσθῇ).

'Εκ-κρούω, Μ. κρούσω. (τὰ ἐναντ. τοῦ 'Εγκρούω, ὅθλ.) Κτυπῶ ἐβγάλλω, 'ξηλόνω (« 'Εκ γοῦν τῆς βίας εἰς ὀδύς αὐτῷ ἐξεκρούσθη, « Σὰ., μτφ.) ἀπωρύω (« 'Εκτὸς γενόμενος βία ἐξεκρούσθησαν πάλιν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, « Θκ.)· (μτφρ.) ἀποτρέπω ἐμποδίζω· διατκεδάζω. ἀναβάλλω « 'Ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστὰς, καὶ τὸν καιρὸν εὐτως ἐξέκρουε, « Πλ. ‖. (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω, φυτρόνω. « Κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρουει, « Φλςρ.

'Εκ-κυβεύω, Μ. εὔσω. 'Ριψοκινδυνεύω (καὶ πθ. Χάνω) ὅλην μου τὴν ποσότητα εἰς τὸ παιγνίδι τῶν ἀσσων, (παρβλ. Διακυβεύω).

'Εκ-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ἀπὸ πυθενὰ πηδῶν μὲ τὸ κεφάλι κάτω, (ἐν γέν.) = 'Εκπηδῶ. « 'Η δὲ ἄρκτος διασπᾷν τὰ λίνα πραγματευομένη πολλάκις ἐκκυβιστᾷ καὶ σώζεται, « Πλ.

'Εκ-κυέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εκκύω.

'Εκ-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκταράττω.

'Εκ-κυκλίω-ῶ, Μ. ήσω (κυρ. ἐπὶ θεάτρου) Στρέφω τι (διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς) πρὸς τὰ ἔξω (ὅηλ.) πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν, (ἐπμ.) δείχνω, φανερόνω, (ἐν γέν.) θεατρίζω, (ὅθεν

'Εκκύκλημα καὶ 'Εκκύκλημα (τὸ). μηχανὴ τις τῶν παλ. θεάτρων κυρ. ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔξω (ὅηλ. πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν) ἵνα φανοῦν τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα, καθότι ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔσω (ὅηλ. πρὸς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς) ὠνομάζετο (ἀν τοῦτο δὲν ἦν' ἐπαφλιμένον) 'Εγκύκλημα (ὅσοι γνωρίζουν τὰ ἐς τοὺς Τουρκικοὺς γυναικωνίτας συνήθη δουλάπια ἠμποροῦν εὐκολώτερον νὰ ἐννοήσουν τὸν τρόπον τῆς στροφῆς τοῦ μηχανήματος), (παρβλ. 'Εξώστρα).

'Εκκυκλησις, εως (ἡ), ἴδε 'Εγκύκλησις.

'Εκ-κυλινδέω-ῶ καὶ 'Εκ-κυλίνδω, Μ. ήσω, = 'Εκ-κυλίω, (συγχ. τῷ 'Εγκυλίω).

'Εκκύλιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀνδροστίφανος) τόσον σφικτὰ πλεγμένος ὥστε δύναται τις καὶ νὰ τὸν κυλίσῃ.

'Εκ-κυλίω, Μ. ίσω. (μέ γεν. ἐκ δ'.) Κυλῶντας ἐβγάζω ἢ ῥίπτω τι (καὶ πθ. ἐβγαίνω ἢ πίπτω) ἀπὸ πουθενά. « Πίνυν προῤῥιζον γαίης ἐξεκύλισε νότος, « Ἐπγρ. «Ἔρου σε κατειγίδες ἐξεκύλισαν γωμνὸν ἐπ' ἠϊόνι, « αὐτ. « Ὄνῳ ἐπροσυμένῳ ἐξεκυλίσθη, « αὐτ., ὅθ. 2) (μτφρ., ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πθ.) ἐκπίπτω (ἐκτὸς γλίζομαι, ἐξοχάλλω) εἰς. « Εἰρέρωτας ἐκκυλισθέντας, « Ξεν. 3) ξετυλίζω, ἀναπτύσσω ἐκτείνω. « Ἡ γραμμὴ ἣν ὁ κύκλος ἐκκυλίεται, « Ἀρστ.

'Εκ-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζων ἐβγάζω (ἐχνῶ) τι, (μτφ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν γραμμήν μου, ἐξέχω.

'Εκκύμανσις, εως (ἡ). τὸ ξέσπασμα (ξέρασμα) τῶν κυμάτων εἰς τὸν ἀγιαλόν.

'Εκ-κυματίζω, Μ. ίσω, = 'Εκκυμαίνω.

'Εκ-κυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Βγαίνω (ἢ Γίνομαι) 'Εκκυνος (ἴδε τὴν λέξ. καὶ παρβλ. ἢ διάθ. 'Εκκινέω).

'Εκ-κυνηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδιώκω εἰς τὸ κυνῆγι, (ἐν γέν.) κατατρίχω, κυνηγῶ.

"Εκκυνος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκύλος τοῦ κυνηγ.) ἔχων τὸ ἐλάττωμα τοῦ νὰ μὴ ἀκολουθῇ τὸ αὐτὸ ἔχνος ἀλλὰ πότε τοῦτο ἢ πότε ἄλλο.

'Εκ-κύπτω, Μ. κύψω, = Ἀνακύπτω· ἀναχύνω· ξεμυτσώνω· ξετρυπόνω, ἐξίγω κτλ. « Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, « Ἀρστ. «Ἀλλαχοῦ δὲ τῆς χώρης ἐκκύψασα (ἡ νῆσος), « Ἡτλ. (καὶ μτφρ.) « Κακὰ ἐκκύψαντα ἀπὸ βαθείας Γῆς, (εἰς τὸν Λίθ. εὑρίσκεται ἢ μτβ.) « Μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν, « (συγχ. τῷ Ἐγκύπτω).

'Εκ-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν εἰς τροπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκ-κύω, Μ. κυήσω. Γεννῶ, ἐκφύω, παράγω.

Ἐκ-κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κοινοποιῶ εἰδησίν τινα (ὡς διὰ κώδωνος), Διακωδωνίζω.

Ἐκ-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι ἀπό τινος.

Ἐκ-κωμάζω, Μ. άσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ πυθενὰ ὡς κωμαστής (ἐπμ.)/ ἀτάκτως καὶ ἐπὶ κακῷ. (παρβλ. Εἰσκωμάζω)).

Ἐκ-κωπεύ-ω. Μ. ήσω. Σηκόνω τὸ κωπιὰ ἢ Ἔγω προγείρον τὴν κώπην τοῦ ξιφος, (ἐν γέν. συνκόχ.) ἑτοιμάζω.

Ἐκ κωφεύ-ω, Μ ήσω καὶ

Ἐκ-κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεκουφαίνω, ἀπακουφαίνω. (μτγμ.) ἀμβλύνω, ἀποστομόνω. (συνκόχ.) ἐκπλήττω, (καὶ πθ.) Ἐκπαίρνομαι, παραλογιάζω, ἀναισθητῶ. » Ἐξεκώφει τὸ (διεφθ. » Ἐξεκεκώφητο τὸ) κάθαρμα, « Ξεν., (κοιν.) ἔκαμνε τὸν κωφὸν, ἢ ἦτον ὁλότελα κωφός.

Ἐκλαβεῖν, ἀορ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

† Ἐκλάβῃ (ἡ). ἡ πισότης τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις ἐκ (τοῦ ταμείου κτλ.). » Ἂν μὲν δοκιμασθῇ ἡ ἐστίωσις, ἀποδοῦναι αὐτὸν τὸ λοιπὸν ὧν ἂν ἐ(γ)λά(β)η· ἂν δὲ μὴ, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ(λ)α(β)ῆς τὸ πέμπτον μέρος. « Ἐπγρ.

Ἐκλαγξα, ἀορ. ά. καὶ

Ἐκλαγον, ἀορ. Β'. τοῦ Κλάζω.

Ἐκ-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἐξέλαγον, πρκ. Ἐξείληγα). Λαμβάνω τι διὰ λαγνοῦ. (ἐν γέν.) μετέχω, ἀπολαμβάνω.

Ἐκλαθεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐκ-λακτίζω, Μ. ίσω. Λακτίζω (Κλωτσῶ) πρὸς τὰ ἐπάνω (κυρ. εἰς εἶδός τι χοροῦ, ὅπερ Ἑκατερίς). (ἐπὶ ζῴπου) λακτίζων φεύγω, ἀπισκιρτῶ. » Ἐκλελάκτικεν ὁ χορηστὸς ἡμῖν μοιχὸς, « Μένανδρ. 2) (μὲ αἰτ.) ἀπορρίπτω. » Τὰ πατρῶα ἐκλελάκτικας ἔθη, « Θρῆκτ. 3) (ἑλλ. ἡ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκτραχηλίζομαι, ἐξοχεῖλω εἰς. » Εἰς κραιπάλην ἐκλελάκτικεν ὄρον οὐκ ἔχουσαν, « Πρκ.

Ἐκλάκτισμα (τὸ) καὶ

Ἐκλακτισμὸς (ὁ). τὸ σύσ. τοῦ προηγ. (κυρ. δέ) πήδημά τι εἰς εἶδος χοροῦ.

Ἐκ-λαλέω-ῶ, Μ ήσω. Ἐκφωνῶ, προφέρω, ξεστομίζω διαθρυλλῶ. » Ἃ δ' ἂν ἐν θεραπείᾳ ἢ ἴσως ἢ ἀκούσω . , ἃ μὴ χρὴ κοτε ἐκλαλέεσθαι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ἐκκαλέεσθαι) ἔξω, σιγήσομαι, ἄρρητα ἠρεμούμενος εἶναι τὰ τοιαῦτα, « Ἱππκρ., (ὕθεν

Ἐκλάλησις, εως (ἡ). ξεστόμισμα, κοινοποίησις.

Ἐκλαλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκλαλεῖν.

Ἐκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι ἀόρ. Ἐξέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω. ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω. (μτγν.) δίδω τοιαύτην ἢ τοιαύτην σημασίαν εἴς τι, τὸ ἐννοῶ οὕτως ἢ ἄλλως, (παρβλ. Ἐκδέχομαι).

Ἐκλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς (ἁλιασερὸς κτλ.), φωτεινότατος, (καὶ τρπ.) ἐνδοξότατος. ‖. « Ἐκλαμπρον γελῶ, « Ἀθ., γελῶ δυνατά, χαχανίζω.

Ἐκ-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἐκλαμπρον (μεγαλοπρεπέστατον).

Ἐκ-λαμπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκλάμπειν.

Ἐκ-λάμπω, Μ. λαμψω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) λάμψιν (πῦρ κτλ.), ἀκτινοβολῶ, Ἀναλάμπω· δείχνω διὰ μιᾶς (ἀνατέλλω ἔξαφνα μὲ) ὅλην μου τὴν λάμψιν (καὶ τρπ.) τὴν λαμπρότητα, τὴν μεγαλοπρέπειαν ἀκμάζω. » Ὥσπερ ἐκ λίθων ἐκλάμπειν πῦρ, « Ἀρστ. » Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι, « Αἰσχλ. » Τὰ δὲ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμψε, « Ξεν. (καὶ μτγμ.) » Ἡ θέρμη (»Ὁ πυρετος) ἐκλάμπει, « Ἀρετ., Ἱππκρ., (κοιν.) φανερόνεται. (ᾗ τρπ.) » Θᾶττον ἢ καθῆκεν ἐξελαμψεν ἡ τοῦ Σκηπίωνος ἐν Ῥώμῃ δόξα, « Πλβ.

Ἐκλαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐκλάμπειν, ἀκτινοβολία, (τρπ.) ἡμετὰ λαμπρότητος ἐμφάνισις.

Ἐκ-λανθάνω, Μ. ἐκλήσομαι (ἀόρ. Ἐξέλαθομην, πρκ. Ἐκλέλησμαι). (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ξεχνῶ (Λησμονῶ, [καὶ Π.] Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ) τι ὅλως διόλου. » Ἐκλελάθοιτο γάμοιο, « Ὀδ. Γ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἴπομεν, « Εὐρ. » Ἔοικας ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδὸν, « Λκ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἐκλάθετο καταβῆναι, « Ὀδ. Κ. (καὶ γ. πτ.) » Ἀΐδαν τὸν ἐκλελάθοντα, » Θκρ., τὸν προξενοῦντα λήθην.

Ἐκ-λαξεύω, Μ. εύσω. Ἀποτελειόνω τὸ λάξευμα (τὸ πελέκημα) πέτρας, τὴν ἑτοιμάζω λιθοξοϊκῶς.

Ἐκ-λαπάζω, Μ. άξω, Π. = Ἐξαλαπάζω, Ἐξαρπάζω.

Ἐκλάπην, πθ. ἀόρ. Β'. τοῦ Κλέπτω.

Ἐκ-λάπτω, Μ. λάψω. Καταπίνω (Ῥοφῶ) τ. λαιμάργως καὶ μὲ κρότον (καθὼς οἱ σκύλοι κτλ.).

Ἐκ-λατομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκλαξεύω.

Ἐκλαύθην, πθ. καὶ

Ἔκλαυσα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Κλαίω.

Ἐκ-λαχαίνω (χ. Μ.), Π. ἀνασκάπτω. βαθυόλογω.

Ἐκ-λαχανίζομαι, Μ. ίσομαι. Κόπτω τι σμπρίζα (Συνάζω) ὡσάν λάχανον.

Ἐκλαχεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλαγχάνω.

Ἐκ-λείαινω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλὸν), ἰσιάζω· στιλβόνω· (συνκόχ.) ἐξαλείφω, (παρβλ. Ἐκτρίβω).

Ἐκ-λέγω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. λέξω,-ομαι. Διαλέγω (ᾗ ἐπμ.) Συλλέγω, συνάζω, (ἐν γέν.) παίρνω κατ' ἐκλογήν. » Ἐκλέγει ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς, « Ἀννμ. » Ἐς τὰ γύναια ἐσθεμένη τὰ αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς τὴν κεφαλὴν ἐξέλεγε τοὺς φθεῖρας, « Ποσσ. » Εἴκοσιν ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου, « Δμ. » Μέμνησαι οὖν τὴν πρώτην ἐκλογὴν, τῶν ἀρχόντων, οὓς ἐξελέξαμεν, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Δικαστηρίων κατεσκεύασαν ἐν Χρυσοπύλαι, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων, « Ξεν.

Ἔκλειγμα (τὸ, [ξέκλειχ]. (κυρ. ἰατρικὸν) τὸ ὁποῖον χράτων τις εἰς τὸ στόμα λειώνει καὶ καταπίνει κατ' ὀλίγον τὸν χυμὸν, (Τουρκ.) ματζοῦνι.

Ἐκλεικτικός, ἡ, όν. (ἰατρ.) Ὁ χυμεύων ὡς =

Ἐκλεικτὸν (τὸ). = Ἔκλειγμα.

Ἐκ-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκλειαίνω, (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) λειόνω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω σὰν ἀλοιφήν.

Ἐκλειπής, έος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. φυσ.) Ἐκλιπής.

Ἔκλειπία (ἡ). Ἔλλειψις, ἀθέτησις, παράβασις.

Ἐκλειπτικός, ἡ, όν. (ἀστρνμ.) Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προξενῶν) ἐκλείψεις, ἴδε τοῦ

Ἐκ-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω, παραιτοῦμαι· παραχωρῶ· παραμελῶ· ἐγκαταλείπω. » Ἐκλιπεῖν τὴν πολιν καὶ ἐς τὰς τοῦ ἐσθῆναι, « Θκ. (καὶ ἐλλ. μὲ αἰτ. πράβλ. ἐκ δ'.) » Ἐκλιπεῖν τὴν πολιν ἐς τὰ ἄκρα, « Ἡρ., ἀντὶ τοῦ ἐκλιπεῖν καὶ ἀναχωρῆσαι εἰς. » Ἐκλιπεῖν βίον (τὸ ζῆν), « Σοφ., Λκ., (ὁθ. 2) (ἑλλ.) λειποψυχῶ, ἀποθνήσκω. » Τῆς δὲ Σεμέλης διὰ φόβον ἐκλιποῦσης, « Ἀπλλδ. » Κληρονόμον τῶν ἐκλιπόντων, « Πλάτ., (καὶ

3) (ἐν γέν.) Ἐκλείπω· χάνομαι· παύω. » Τοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ξώων γένη, « Ξεν. » Ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν ἣν περιν ἐχομεν, « Σοφ. » Σφυγμοὶ ἐκλείποντες, « Ἀρετ. » Τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει, « Πλάτ. » Τῶν ἀναγκαίων ἐκλιπόντων, « Διόδ. » Ὁ ἥλιος (» Ἡ σελήνη) ἐξέλειπε, « Θκ. (τῶν ὁποίων τὸ πλῆρες ἔχει ὁ Ἡρόδ.) » Ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην ἀφανὴς ἦν, « (καὶ ὁ Ἀρστ.) » Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς, « Ἀπλλδ.

Ἐκ-λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ πρόθυμως τὴν διορισθεῖσάν μοι λειτουργίαν.

Ἐκ-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων ἀφαιρῶ, σφογγίζω τι ἐντελῶς μὲ τὴν γλῶσσάν μου. (ἰατρ.) καταπίνω τι ὡς ἔκλειγμα. » Δίδου ἐκλείχειν, « Θεοφ. (καὶ πθ.) » Μιγὲν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν, « Δοκρ.

Ἔκλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλείπειν. ἄφημα, παραίτησις, ἐγκατάλειψις. » Διὰ τὴν ἔκλειψιν τῶν νεῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, « Ἡρ. 2) (συνηθέστ. ἀμβλεῖα) ἐλλιψις, παῦσις, χάσιμον, (ὕθεν) » Ἡλίου (» Σελήνης)—, « Θκ., Ἀρστ.

Ἐκλειώσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Ἐκλειώσιμον ἐνιελές.

Ἐκλεκτέος, α, ον. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ τις, ἄξιος ἐκλογῆς.

Ἐκλεκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐκλέγῃ (νὰ πράττῃ κατ' ἐκλογὴν), (ὕθεν:) » Ἐκλεκτικοὶ φιλόσοφοι, « Κλμ., οἱ μὴ ἀκολουθοῦντες ἐξαιρετικῶς κἀνὲν συστ.μα, ἀλλ' ἐκλέγοντες ἀπ' ὅλα ὅ,τι τοὺς ἀφαίνετο καλλίτερον.

Ἐκλεκτός, ἡ, όν. Ὁ ἐκλεγθεὶς ἢ ἄξιος ἐκλογῆς, διαλεκτὸς, διαλεγμένος.

Ἐκλεκτως, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν.

Ἐκλέλαθον καὶ μσ. Ἐκλελάθοντο, Π. ἀόρ. Ἐξέλαθον,-οντο, ἀόρ. (μὲ ἐνεργ. σημασ.) τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐκλελοιπένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἐκλύσεως, νωθρῶς, χωρὶς σόνον.

Ἔκλεμμα (τὸ), [ξέκλεπω]. ὁ ἐκλεπισμένος φλοιὸς, τσιώφλοιον.

Ἔκλεξις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἐκλογή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εκλεο, Π. άντι 'Εκλέου ή 'Εκέλεο, Θ'. έν πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κλέομαι ἡ Κέλομαι.
'Εκλεπίζω, Μ. ἰσω, = 'Εκλέπω, ξεφλουδίζω. (ἐπὶ πτην.) ξεκλωσσῶ, (ζθεν
'Εκλέπισις, εως (ἡ), ξεφλούδισμα· (ἐπὶ πτην.) ξεπούλιασμα.
'Εκλεπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινά ὅλως διόλου λεπρὸν (καταφαγωμένον, [ἐπραν.] πραχύτατον).
'Εκλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ λεπτὸς, λεπτότατος.
'Εκλεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειοποιῶ τι διὰ λεπτῆς ἐργασίας, ἐπεξεργάζομαι.
'Εκλεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ λεπτὸν (ψιλὸν ἡ λιγνὸν), (ἐπμ.) σμικρύνω.
'Εκλεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω, (σπν.) ἀντὶ
'Εκλέπω, Μ. λέψω. 'Εκβάλλω τὸ (ἡ ἀπὸ τὸ) λέπος, ξεφλουδίζω, (ἐπὶ πτην.) ἐβγάζω διὰ τοῦ κλωσσήματος τὸ πουλὶ ἀπὸ τὸ αὐγὸν, ξεκλωσσῶ, ξεπουλιάζω, (παρβλ. 'Εκκολάπτω).
'Εκλευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (καὶ μτφρ. 'Εξηγῶ, Ἀναπτύσσω) τι ἐντελῶς, [ἐκ τοῦ
'Εκλευκος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) λευκὸς, κάτασπρος ἡ 2) ἀσπρειδερος. » Διαχωρισμὸς —, « Ἱππκρ.
'Εκλεφις [ἐκλέπω], εως (ἡ), = 'Εκλέπισις.
'Εκλήγω, Μ. λήξω. (μὲ γεν.) Παύω ἀπό.
'Εκληθάνω, Μ. λήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ 'Εκλανθάνω.
'Εκλήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καλέω.
'Εκληίζομαι, Μ. ισομαι. 'Εκπορθῶ, λεηλατῶ, κατερημόνω.
'Εκλημματισμὸς (ὁ). (μυσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Προλημματισμὸς, (ὁηλ. κατὰ τὸν Πρυέν.) » "Οταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δὶς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέρος βαρύτερος φθόγγος... παραλαμβάνηται, « Ἀρμον. (παρβλ. "Εκληψις).
'Εκλήπτειον, θετ. τοῦ 'Εκλαμβάνω.
'Εκλήπωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκλαμβάνων (ἀναλαμβάνων) τι, ἐργολάβος (κυρ. τῶν ἀημασίων προσοδων), ἐνοικιαστής.
'Εκλησρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ μὲ ταῖς φλυαρίαις μου νὰ μὴ λησιρῇ τὸ λέγει (νὰ τὰ χάσῃ, νὰ παραλογάσῃ).
'Εκλησις [ἐκλανθάνω], εως (ἡ). ξεχασμα, λησμονημα, (ἄλλ. διορθ. "Εκλησις).
'Εκλησίω, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλαμβάνειν, πάρσιμον· ἐργολαβία (ἴδε 'Εκλήπτωρ). (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Προλησίω, (ὁηλ. κατὰ τὸν Βρυέν. » 'Η ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις, « Ἀρμον., (παρβλ. 'Εκλημματισμὸς).
'Εκλιθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω καὶ ἐργάλλω τοὺς λίθους ἀπὸ πουθενά (κυρ. ἀπὸ χωράφι· κτλ.).
'Εκλιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς λίθον, Ἀπολιθόω.
'Εκλικμάω-ῶ, Μ. ήσω. Λιχνίζων σκορπίζω, (μτφρ.) ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω.
'Εκλιμία (ἡ). πεῖνα μεγάλη καὶ ἀχόρταγος, (χυδ.) λίμα.
'Εκλιμνάζω, Μ. άσω. (σπν.) ἀντὶ 'Εκλιμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ (Τὸν μεταβάλλω εἰς) λίμνην.
"Εκλιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεινασμένος, (κοιν.) πιθυμένος τῆς πείνας, λιμασμένος.
'Εκ-λιμπάνω, Μ. λείψω, = 'Εκλείπω.
'Εκ-λιμώττω, Μ. ώξω. Εἶμαι ἔκλιμος, λιμάζω, (κοιν.) πιθαίνω τῆς πείνας.
'Εκ-λινάω, έω)-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω (Ξεφεύγω, 'Γλυτόνω) ἀπὸ τὰ δίκτυα.
'Εκ-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λιπαρὸν (παχὺ, ἐλαιῶδες), (συνκδχ.) ἰσάζω. ὁμαλύνω. » 'Εκλιπανεῖ τὸ πέλαγος, « Ἐπγρ., θὰ τὸ γαληνίσῃ, (κοιν.) θὰ τὸ κάμῃ 'λάδι.
'Εκ-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς καὶ ἐπιμόνως (λιπαρῶς), (συνκδχ.) καταπείθω (ἐξιλεόνω) μὲ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις μου.
'Εκλιπάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Εκλιπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκλείπω.
'Εκλιπὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Ελλιπὴς, λειψὸς· ἀτελὴς· παρημελημένος.
'Εκ-λιχμάομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι, = 'Εκλείχω (κυρ. ἐπιθηρίων), (παρβλ. 'Εκλάπτω).
'Εκλογὰς, άδος (ἡ). τὸ ἄθροισμα (ἡ ὁλότης) τῶν ἐκλεκτῶν.
'Εκλογεῖον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκλογιον.
'Εκ-λογέ-ομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μτγν.) ἀντὶ Ἀπολογέομαι ἡ Ἀπολογίζομαι.
'Εκλογεὺς, έως (ὁ). (κυρ.) ὁ ἐκλέγων (συνάζων) τοὺς φόρους, εἰσπράκτωρ.
'Εκλογὴ (ἡ). τὸ ἐκλέγειν, διάλεγμα. 2) (συνκδχ.) αὔναγμα (μάζωμα) κατ' ἐκλογήν· εἴσπραξις (φόρων κτλ.). 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τίς τὸ πλθ.) συλλογὴ τῶν ἐκλεκτοτέρων γωρίων συγγράμματος ἢ ποιήματος, (ἐν γέν.) ἐπιτομὴ, ἐγχειρίδιον.
†'Εκλογησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκλόγισις, ἔρευνα, θεωρία.
'Εκ-λογίζομαι, Μ. ἰσομαι. Πολύω (ἢ Κύρισκω τι μὲ) λογαριασμόν, λογαριάζω, (μτφρ.) μετρῶ τι καλὰ μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. » 'Εκλογισάμενος ὧς τις ὢν πρὸς οὕς τινας ἐπολέμει, « Αἰσχ. » Διαφερόντως γὰρ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, ἃ περὶ ὧν ἐπιχειρήσωμεν ἐκλογίζεσθαι, « Θκ. 2) (μὲ γεν. προθετ.) δίδω λογαριασμόν, ἀπολογοῦμαι. » Ὧς περὶ τοῦδε σφ σιν ἀπολογιούμενον πρώτου, « Ἀπ. 3) ἐκθέτω, ἐπαριθμῶ, παρατηνω διὰ λόγων. » Καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν παρανομίας ἐκλογιζόμενος, « Δ. Ἀλ.
'Εκλόγιον (τὸ), = 'Εκλογὴ (3), συλλογὴ πραγμάτων διαλεγμένων.
'Εκλόγισις, εως (ἡ) καὶ
'Εκλογισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλογίζεσθαι, ἀκριβὴς (ψιλὸς) λογαριασμὸς, λεπτομερὴς ἐκτίμησις ἢ ἐξέτασις ἢ ἔνθεσις (ἐπαριθμησις)· (μτφρ.) σκέψις, συλλογισμός.
'Εκλογιστὴς, ου (ὁ). λογαριαστὴς, ἐκτιμητὴς, (ἐπμ. 2) = 'Εκλογεὺς, εἰσπράκτωρ (φόρων κτλ.).
'Εκλογιστία (ἡ). τὸ ἔργον (καὶ συνκδχ. ἡ ἐπαρχία ἢ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν) τοῦ ἐκλογιστοῦ.
'Εκλογιστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος ('Επιτήδειος, "Εμπειρος) πρὸς τὸ ἐκλογίζεσθαι.
"Εκλογος (ὁ), = Ἀπόλογος, διήγησις (ποιητική).
"Εκλογος (ὁ, ἡ), = 'Εκλεκτός. 2) = Ἄλογος, παράλογος· ἀνοητος.
'Εκλουτήριον καὶ
"Εκλουτρον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ λούσιμον, (κοιν.) μαστέλλον ὅπου κάμνουν μπάνια, [ἐκ τοῦ
'Εκλούω, Μ. λούσω. Λούων ξεπλύνω (ξεπαστρεύω), λούω καλὰ (παστριά).
'Εκ-λυφίζω, Μ. ίσω. Σκάπτων ἐβγάζω καὶ πάρω χῶμα (κτλ.) ἀπὸ λόρον.
'Εκλόχευμα (τὸ). τέκνον, γέννημα, [ἐκ τοῦ
'Εκ-λοχεύω, Μ. εύσω, Π γεννῶ, (τρπ.) ἐκφώ· ἀναλίσκω. »Καὶ οἱ ἀπὸ στηθέων ὅπα λείριον ἐξελόχευσα, « Ὀρφ., ἐβγαλα φωνήν.
'Εκ-λοχίζω, Μ. ίσω. 'Εκλέγω τοὺς καλλιτέρους ἑνὸς λοχου. 2) διαιρῶ εἰς λόχους.
'Εκ-λοχμόομαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Γίνομαι ὅλος (Γεμίζω ἀπὸ κοντοκλαδα ὡσὰν) λόχμη. ἀγριεύω.
'Εκ-λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω παρὰ πολύ. ||. (μσ.) κάμνω πολλὰ λυγίσματα (πασακίσματα), (συνκδχ.) ἐκθηλύνομαι. »'Εκλελυγισμένοι ὀρχήσεις, « Πορφ., αἱ θηλυπρεπεῖς καὶ ἄσεμνοι.
;'Εκ-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Διαφθείρω.
'Εκ-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυπῶ καθ' ὑπερβολὴν, καπικραίνω.
†'Εκλυρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ "Εκλυτος.
"Εκλυσις [ἐκλύω], εως (ἡ). λυσιμον, (συνκδχ.) 'γλύτωμα. 2) παράλυσις, χαύνωσις, ἀτονία· (τρπ.) ὀράνεια, (ἰατρ.) λειποθυμία. « Κοιλίης —, « Ἱππκρ., διάρροια.
'Εκ-λυσσάω (τάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω ἐντελῶς, κινοῦμαι (κυριεύομαι) ἀπὸ φρικτὴν καὶ μανιώδη λύσσαν.
†'Εκλυτὶν, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εκκλιτέον.
'Εκλυτήριον (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς ἔκλυσιν (ὀλύτσιν, ἀποφυγὴν) κακοῦ, σωτήριον.
"Εκλυτος (ὁ, ἡ), [ἐκλύω]. λυμένος ἀπὸ τινος, ζηλωμένος, ξεδιαλυμένος· (συνηθ. συνκδχ. καὶ μτφρ.) ἀκατοχυρισμένος, ἄτονος, ἀποκαμωμένος, (ἐπμ.) νωθρὸς, ὀράνης· (τρπ.) διεφθαρμένος (τὰ ἤθη), (κοιν.) παραλυμένος.
'Εκ-λυτρόομαι-ώμαι, Μ. ώσομαι. 'Γλυτόνω ('Ελευθερόνω) τινὰ ἀπὸ μέγα κακὸν, σώζω, ἀπαλλάττω, (ζθεν
'Εκλύτρωσις, εως (ἡ), = Ἀπολύτρωσις, ἐλευθέρωμα, σωτηρία.
'Εκλύτως, ππρ. Ἀτόνως, νωθρῶς, ὀράνως κτλ., [ἐκ τοῦ
'Εκ-λύω, Μ. λύσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἡ πρωθετ. ἐκ δ'.) Λύνω τι ἀπό τινος, (συνκδχ.) ἀνοίγω, (ᾧ μτφρ.) 'γλυτόνω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω. » Ἰὼν δέ σ' ἐκλῦσαι πόνων, « Αἰσχλ. » 'Εκλύουσι καὶ λίαν, « Ἀσκρ., πραξικοποῦν ἐμπολιτήτως. » 'Εκλυσαν στόμα, « Εὐρ., θ' ἀνοίξῃ τὸ στομα του (-ὰ ὁμιλήσῃ). (καὶ μσ.) »Αλλ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, « Ὀδ. Κ. « Αὐτός τ' ἔδησε καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.« Σοφ. 2) διαλύω. λειόω. « Ἐκλύων ὄξει, « Γαλ. (καὶ μεταφ.) « Ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν, « Δημ. (ᾗ μετ.) « Ἐξελάσασθε τὰς τοῦ πολέμου παρασκευάς.« Πλὲ. (καὶ παθ.) « Ἄχρις ἂν ἐκλυθῇ τὸ δάνειον, « Πλ., ἐξοφληθῇ. 3) παραλύω, (συνεκδχ.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω, καθυγιατίζω, (παθ.) ἀπονῶ, ἀποκάμνω, λειποθυμῶ. « Τύπτειν ἕως ἂν ἐκλύσωσιν, « Ἄρστ. « Ἡ μολακότης τῆς πλίνθου ἐκλύει τὴν πληγήν, « Ἀπολλόδ. (καὶ παθ.) « Οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται, « Ἄρστ. « Ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς, « Πλ. « Ὑπὸ πυίγους ἐκλυόμεθα καὶ λειποψυχοῦμεν, « Θφρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἐκλυομένου ὁ ῥόδος, « Πλὲ. « Ἐκλελυμένην τε ᾗ θηλυτέραν εἶναι τὴν ὁσμήν, « Θφρ. (καὶ τρπ.) « Πανταπασιν ἐκλελύσθαι μοι δοκεῖτε, « Δημ. « Τὴν διάνοιαν ἐξελέλυτο,« Δ. Καισ.

Ἐκ-λωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Βλάπτω καθ' ὑπερβολήν· ὑβρίζω πικρῶς.

Ἐκ-λωπίζω, Μ. ίσω. Ἐλεύω, ξεγυμνόνω· γδέρνω, (συγχ. τῷ

Ἐκ-λωτίζω, Μ. ίσω,=Ἀπολωτίζω, ἀπαγθῶ.

Ἐκμαγεῖον (τὸ), [ἐκμάσσω]. πᾶν δήποτε τὸ ὑπ. ἀναδεχεται (ἀπεῤῥιφῇ) ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἐπὶ τοῦ ὑπ. ἐντυπόνεται) τι, (ἐπμ.) Ὕφασμα εἰς τὸ ὑπ. σφογγιζόμεθα, μαντίλι, προσάψι κτλ., « Πλόσις ἐκμαγείων ῥυπαινομένων, « Ἀπλλν. Ἱστορ. (ἐκ τρπ. μὲ γεν.) « Ἐκμαγ. κακῶν, « Χρσ. 2) κειρί (γύψος κτλ.) ἐπὶ τοῦ ὁποίου σφραγίζομεν, βουλλοκέρι κτλ. « Κήρινον ἐκμαγ., εἰς ὃ ἀποτυποῦσθαι ὅ,τι ἂν βουληθῶμεν, « Πλάτ. « Τὰν δ' ὕλαν ἐκμαγ. εἶμεν τᾶς τρίτας οὐσίας. δεξαμένων γὰρ τὰ ὁμοιώματα ἐς ἑαυτὰν καὶ οἷον ἀναμαξαμένων κτλ., « Τίμ. Ἀσκρ. 3) (συνεκδχ.) αὐτὸ τὸ ἐκτυπούμενον σημεῖον, εἰκών, ὁμοίωμα, ἀνείτυπον κτλ. « Ἀπομαξάμενοι τὰς βαλανάγρας, τὰ ἐκμαγ. διέπεμψαν αὐτῷ, « Πολυαιν. «Κηρῷ ἐοικὼς ὁ νοῦς, τὰ ἐκμαγ. δεξάμενος φυλάττει, « Φίλ. « Ἐκμαγ. ἐστιν ὁ Υἱὸς καὶ σφραγὶς τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, « Θλγ. « Τοῖς ἐν οὐρανῷ βασιλείας ἐκμαγ. ἢ ἐπὶ γῆς, « Κύρ. Ἀλεξ. « Ἁλιεὺς, τὸ πέτρης ἁλιπλῆγος ἐκμαγ.,« Ἐπγρ. 4) τὸ πρωτότυπον ἀπὸ (ᾗ διὰ) τοῦ ὑπ. γίνεται ἡ ἐντύπωσις, σφραγὶς κτλ. « Τοὺς ἀριθμοὺς ἐκ τῆς δυάδος γεννᾶσθαι, ὥσπερ ἔκ τινος ἐκμαγ., « Ἄρστ.

Ἐκ-μαγεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ (Ξετρελλαίνω) τινα μὲ τὰς μαγείας μου.

Ἐκμαγῆναι, πθ. ε'. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκμάσσω.

Ἔκμαγμα (τὸ),=Ἐκμαγεῖον, ἀντίτυπον, ὁμοίωμα, εἰκών. 2) τὸ ὑπ' ὁποιασδήποτε ζύμης κατασκευαζόμενον πλάσμα, (ἰατρ.) κολλύριον, καταπότιον κτλ. ἢ 3) καταπάτι, (παρβλ. Κροκόμαγμα).

Ἐκμάθησις, εως (ἡ). τὸ ἐκμανθάνειν, γνῶσις (κατανόησις) μαθήματος· διδασκαλία.

Ἐκμαθητέον, θετ. τοῦ Ἐκμανθάνω.

Ἐκμαίνω, μανῶ (ἀόρ. Ἐξέμηνα καὶ πθ. Ἐξεμάνην κτλ.). Κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελλαίνω, ξετρελλαίνω. ἐξάπτω, διεγείρω. ἐξαγριόνω.

Ἐκμακτός, ἡ ή ος, ὀν ἢ ον. Ὁ δι' ἐκμάξεως (ἐντυπώσεως;) σχηματισθείς.

Ἔκμακτρον (τό), —Ἔκμαγμα, σημεῖον, ἴχνος.

Ἐκμάλαξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλακόνω τι ἐντελῶς, (μτφρ.) ἡμερόνω, ἐξιλεόνω, (ἢ ἀντὶ τοῦ

Ἐκ-μαλθακόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω.

Ἐκμανεῖς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐκμανῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκμαίνω.

Ἐκμανὴς [ἐκμαίνω], ἐος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς μανιώδης, (μὲ αἰτ. προθετ.) μανιωδῶς ἔκδοτος εἰς.

Ἐκ-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τι ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν), (ἐπμ.) μανθάνω ἀπ' ἔξω· πληροφοροῦμαι. 2) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω. »Ἐπεὶ δὲ μικρὸν ἀνέπνευσε, τὴν αἰτίαν ἐξεμάνθανεν, « Ἴλ.

Ἐκμανῶς, ἐπίρ. Μανιωδῶς, ὡς μανιώδης.

Ἔκμαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμάσσειν, ἀποσφρόγισμα κτλ.

(Ἐκ-μάομαι), ἄχρ. ἐνς. (ἀφ' οὗ εὔχρ. ὁ ἀόρ. Ἐκμάσσατο), Π. ἀναζητῶ, (συνκδχ.) ἀνευρίσκω, (τρπ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, (παρβλ. Εἰσμάσσω καὶ Ἐπιμαίομαι).

Ἐκ-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω (Σβύνω) ἐντελῶς.

Ἐκ-μαργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκμαίνω, ξετρελλαίνω.

Ἐκ-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινοποιῶ (Φανερόνω) ἢ Ἀποδείχνω (Βεβαιόνω) τι μὲ τὴν μαρτυρίαν μου. « Εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι, « Αἰσχ. 2) μαρτυρῶ δι' ἄλλου ἢ ἐγγράφως (μὴ δυνάμενος αὐτοπρσώπως), ἢ 3) μαρτυρῶ ὄχι ὡς γνωρίζων ὁ ἴδιος τὸ πρᾶγμα ἀλλ' ὡς ἀκούσας ἄλλον μαρτυροῦντα περὶ αὐτοῦ, (θλγ.) μαρτυρῶ ἀντὶ τοῦ καθ' αὐτὸ μάρτυρος, (ὄθεν

Ἐκμαρτυρία (ἡ), ἡ διδομένη παρ' αὐτοῦ ἀμέσως (ἢ παρ' ἄλλου μὲν ἀλλ' ὡς ἐξ ὁμολογίας αὐτοῦ) τοῦ ἀπόντος μάρτυρος. » Τῶν δὲ ἀδυνάτων καὶ ὑπερόρων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένην, « Δημ.

Ἐκμαρτύριον (τό). (μτγν.) Ἔγγραφον ἐκμαρτυρίας.

Ἐκ-μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ καλὰ, μασῶ καὶ καταπίνω.

Ἐκμάσσατο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐκμάομαι.

Ἐκ-μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζων ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀποσφογγίζω. » Νίπτειν τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ, « Γρφ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἐκμάττουσι ταὺς ἐμπροσθίους πόδας (αἱ μέλισσαι) εἰς τοὺς μέσους, « Ἄρστ. (καὶ μσ.) »Ἐκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον,« Ἐπγρ. 2) στυφω, στραγγίζω, ξεζουμίζω. « Σπογγους βρέχων καὶ ἐκμάσσων,« Ἱππκρ. 3) πλάττω τι δι,τιοδήποτε ζύμης, (ἐπμ.) ἐντυπόνω. » Τοιαύτην εἶναι τὴν ἐντύπωσιν, οἷον, εἰ ἐκμάξειας εἰς σκληρὸν, « Θφρ. « Αὐτὸν ἐκμάττειν τι ᾗ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τύπους,« Πλάτ. (καὶ παθ.) » Ὅταν ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, « αὐτ. »Ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, « Ἱππκρ., (τὸν ἀπαλὸν τὸ ζυμάρι) ὥστε νὰ σχηματίζεται ἐπάνω του σφραγὶς (δακτυλίδιον), (ἐπμ. 4) (μσ.) ἀναλαμβάνω (σχηματίζομαι κατὰ) τὸν τύπον τινός, (τρπ.) ἐντυπόνω εἰς τὸν νοῦν μου· μιμοῦμαι ἀκριβῶς. « Γενεὴν ἐκμάσσεται ὑπου.« Νίκ. » Ἐκματτόμεθα τὸ τύπωμα καὶ κατ' εἰκόνα τοῦ πρωτοτύπου γινόμεθα,« Εὐστ. » Ἐκμεμάχθαι τὴν (καθ' ὑπνους ὁρθῶσαν) εἰκόνα, ᾗ κατέχειν ἐναργῶς, « Πλ. »Ὁ δὲ παῖς ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον, « Ἀλκίφρ. « Τὸν Δυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται, « Δ. Ἀλ.

Ἐκ-μαστεύω, Μ. εύσω. Ἐξετάζω, ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω, (παρβλ. Ἐκμάομαι).

Ἐκ-μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δέρνω δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.

Ἐκ-ματέομαι, Μ. μάσομαι,=Ἐκμάομαι.

Ἐκ-μεγαλύνω, Μ. υνῶ. Μεγαλοποιῶ καθ' ὑπερβολήν.

Ἐκ-μεθύσκω, Μ. ύσω. Δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ τόσον ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνεται πλέον ἀπὸ τὸ μεθύσι· (μτγν.) γεμίζω τι ὡς οὗ νὰ ξεχειλίσῃ. (ἐπὶ φυτ.) ποτίζω ὑπὲρ τὸ δέον ὡς οὗ νὰ σαπήσῃ.

Ἐκμειλίξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-μειλίσσω, Μ. ίξω. Ἐξημερόνω, ἡμερόνω.

Ἐκ-μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σμικρύνω, ἐλαττόνω.

(Ἐκ-μείρομαι), ἄχρ. ἐνς. (ἀφ' οὗ εὔχρ. ὁ ἀόρ. Ἐξέμορσε), Π. λαμβάνω εἰς τὸ μέρος μου, μετέχω.

Ἐκ-μελαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι κατάμαυρον, καταμαυρίζω.

Ἐκμέλεια (ἡ). ἀφάλμα (ἀσυμφωνία) περὶ τὴν μελῳδίαν, παραφωνία. 2)=Ἀμέλεια· ἀκαταστασία.

Ἐκ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Γυμνάζομαι [καὶ σπν. μτθτ.] Γυμνάζω τινὰ) συχνὰ καὶ ἀδιακόπως, (ἐπμ.)=Ἐκμανθάνω, συνειθίζω.

Ἔκμελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (μουσ.) μέλους, μὴ ἁρμονικὸς, κακοφωνος (συνκδχ.) ἄμουσος, ἀφιλόκαλος. (τρπ.) ἄνομοστος, ἄτακτος, ἀκατάστατος.

Ἐκ-μελίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος, ἀκρωτηριάζω.

Ἐκμελῶς, ἐπίρ. Παρὰ μέλος, ἀπρεπῶς, ἀναρμόστως, ἀτάκτως.

Ἐκμεμαχῶς, οῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκμάσσω.

Ἐκ-μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).

Ἐκ-μεταλλεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω (Δουλεύω) ἢ Ἐξαντλῶ (Βγάλλω ὅλην τὴν ὕλην ἀπὸ τὸ) μεταλλεῖον.

Ἐκμέταλλος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ὁ ἀπὸ μεταλλεῖον ἐκβαλλόμενος, ὀρυκτός.

Ἐκ-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Καταμετρῶ καὶ τρπ. Λογαριάζω) μὲ ἀκρίβειαν (μσ.) ταιρνω τὸ μέτρος τινός· (συνεκδχ.) διέρχομαι, διαβαίνω. » Τὴν Κορινθίων ἄστεος ἐκμετρούμενος, « Σοφ. (καὶ μεταφρ.) « Μακρὸν χρόνον ἐκμετρήσασα « Ἴλ. » Τὸν βίον ἐξεμέτρησαν, « Γρηγ. (περιφρ. ἀντὶ ἀπέθανον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκμέτρησις, εως (ἡ). μέτρημα ἀκριβές, καταμέτρησις.
Ἔκμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)=μέτριος. Ὑπερμετρος, ὑπερβολικός, ἄμετρος.
Ἐκμηκύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτείνω, τραβῶ εἰς μῆκος.
Ἐκμῆναι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ Ἐκμήνας, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκμαίνω.
Ἔκμηνος (ὁ, ἡ). ἑξμηνῶν, ἑξάμηνος. «Ἐνιαῦς ἐκμήνου (ἐνν. χρόνου), « Πλάτ., εἰς ἓξ μῆνας.
Ἐκμηνύω, Μ. ύσω. Γνωστοποιῶ (μυστικῶν), ἐξαγγέλλω.
Ἐκμηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, ἐκτείνω, (μτφρ.) διαδίδω (στρατιώτας κτλ.) διὰ στενοῦ τινος περάσματος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀδεύουν ἀπὸ ἕνας-ἕνας εἰς τὴν γραμμήν, (Γαλλ.) **dediler**. » Διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐκμηρυόμενος αὐτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα, « Πλ.
Ἐκμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τελειόνω εἰκοδομημά τι ἐντέχνως,(μτφρ.) κατορθώνω διὰ μηχανουργιῶν.
Ἐκμιαίνω, Μ. ανῶ. Καταμολύνω, (πθ.)=Ἀποσπερματίζω.
Ἐκμιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαι ἀπαραλλάκτως.
Ἐκμίμησις, εως (ἡ). μίμησις ἀκριβής
Ἐκμισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.
Ἔκμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων (ἢ γινόμενος χωρὶς) μισθόν, Ἀπόμισθος.
Ἐκμισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Παραχωρῶ, καὶ μσ. Ἀναλαμβάνω) τι μὲ μισθόν, ἐνοικιάζω. «Θεωρητήρια κυκλῶ κατασκευάσαντες ἐξεμισθωσε, « Πλ. » Ναῶν κατασκευὰς ἐξεμίσθωσε Δήμητρι κτλ., « Ἀλλ., ἐξέδοτο πρὸς κατασκευήν. «Δελφῶν ἐξ ἀρχῆς μὲν Ἀμφικτύονες κτίσαι ἐγένοντο..., χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐξεμισθωσαντο Ἀλκμαιονίδαι τὸ ἔργον, « Θμς.
Ἐκμίσθωμα (τὸ). τὸ πληρωνόμενον διὰ τὴν ἐκμίσθωσιν, ἐνοίκιον.
Ἐκμισθωσις, εως (ἡ). ἐνοικίασις.
Ἔκμολεν, Π. ἀντὶ Ἐξέμολεν, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἐκβλώσκω.
Ἐκμολύνω, Μ. υνῶ. Καταμολύνω.
Ἐκμόργνυμι, Μ. μόρξω, =Ἐξομόργνυμι.
Ἐκμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφώνω (Σχηματίζω) τι ἐντελῶς, τῷ δίδω τὴν ἀπαιτουμένην μορφήν. « Τίς τὴν ἄμορφον ἐξεμόρφωσε φύσιν; « Ι. Εὐχ.
Ἐκμουσόω-ῶ, Μ. ώσω, =Ἐκδιδάσκω.
Ἐκμυζόω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθώνω (Ἀποκτῶ ἢ Ἀποφεύγω) τι μὲ κόπους καὶ μοχθους, ἐκτελῶ ἐπίμοχθον τι ἔργον, (ἐπιμ.) ὑπομένω.
Ἐκμοχλευτὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκμοχλευόμενος ἢ ἐκμοχλευτέος, [ἐκ τοῦ
Ἐκμοχλεύω, Μ. ευσω. Ἐβγάλλω (Μεταπηδῶ) τι μὲ τὸν μοχλόν, (ἐν γέν.) Ξεκολλῶνω, ξερριζόνω τι διὰ τῆς βίας, (χειρουργ.) ἐξαρθρόνω.
Ἐκμυελίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὸν μυελὸν ἀπὸ τὸ κοκκαλον, (μτφρ.) ἐξαντλῶ ξεμυελίζω.
Ἐκμυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ ἐντελῶς, Ἐκδιδάσκω, (καὶ πθ.) Ἐκμανθάνω.
Ἐκμυζάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνων ἐξεγάλλω, πιπιλίζω (ἐντελῶς), ἀπορροφῶ. » Αἱ Θέλλαι οὐ τὸ ἐκ βάθους ἀλλὰ τὸ ἐπιπολῆς ἐκμυζῶσιν (ἐκμύζουσιν) αἷμα,« Ἀντελλ. «Ὡς πάρδαλις ἐκμυζοι ἔρεφον,« Διαθ. (καὶ μτφρ.) » Φιλίσσας ὑπούλως τὸ κοινὸν ἐκμυζῶντα, « Εὐς.
Ἐκμυζημός (ὁ) καὶ
Ἐκμύζησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμυζῶ. βύζωσμα, πιπίλισμα.
Ἐκμύζω, Μ. μύξω, (μτγν. ἀντὶ) Ἐκμυζάω.
Ἐκμυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάνω (Μεταχειρίζομαι) τι ὡς ὑπόθεσιν μύθου. » Ἀλλ' Αἴσωπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται, « Φλςρ.
Ἐκμυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκφωνῶ τι μουγγρίζων (διὰ ἢ ὡς διὰ μηκυθμοῦ).
Ἐκμυκτηρίζω, Μ. ίσω Χλευάζω (Περιγελῶ) παῤῥησίᾳ, κάμνω τινὰ ἐντελῶς καταγέλαστον.
Ἐκμυκτηρισμός (ὁ), τὸ ὑσ. τοῦ προηγ.
Ἐκμυσάττομαι, Μ. άξομαι. Βδελύττομαι καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.
Ἐκμύσσω, Μ. μύξω, =Ἀπομύσσω.
Ἐκμυστίζω, Μ. ίσω. Ἀδειάζω (Στραγγίζω) τὸ ποτήρι ὡς τὸν πάτον (πιπ.λίζων καὶ τὴν ὑστερινὴν ῥανίδα).
Ἐκναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Μουδιάζω ἐντελῶς, ἀπονάρκομαι, ἀποκοίμισμαι.
Ἐκναρκόω-ῶ, Μ. ωσω. Ἀπονάρκωσα. || (πθ.) = Ἐκναρκάω.
Ἐκναυστολίω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκναυστολέω, ἀποβιβάζω (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν), (καταχρ.) ῥίπτω ἔξω (ἀπὸ τὴν θάλ. εἰς τὴν ξηρὰν) ναυάγιον κλπ.
Ἐκναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐκπλέω μετὰ στολου.
Ἐκνεάζω, Μ. άσω. Ξανανεόνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.).
Ἐκνεατμὸς (ὁ), Ἐξανανέωμα.
Ἐκνέμομαι, Μ. νεμοῦμαι. Βόσκων κατατρώγω 2) Π. ἐβγάλλω πρὸς βοσκήν, (ἐν γέν.) ἐβγάλλω. » Οὐκ ἄψορρόν ἐκνεμεῖ πόδας « Αἰσχλ.
Ἐκνεννημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκνέω (2).
Ἐκνεοττεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω πουλιὰ (ἀπὸ τὸ αὐγόν), ξεκλωσσῶ, ξεπουλιάζω.
Ἐκνευρίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ νεῦρα, (μτφρ.) ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν, σβύνω τὴν πρυθυμίαν, χαυνόνω, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα, (ἄθλ.)
Ἐκνεύρισις, εως (ἡ). χαύνωσις, ἀδυνάτισμα, ἀπικαιμός.
Ἐκνευρόω-ῶ, Μ. ώσω, =Ἐκνευρίζω.
Ἔκνευσις, εως (ἡ). παρεμβόλισμα (κυρ. τῆς κεφαλῆς πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος). » Ὑδνῶ—,» Σχλ. Ἀρχ., παραχάραγμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκνεύω, Μ. νεύσω (μὲ αἰτ.) Κλίνω (τὴν κεφαλήν μου) πλαγιαῖα ἀποφύγω τι, (ἐν γέν.) παραμερίζω, ἀπομακρύνομαι, (συνκδχ.) ἀποφεύγω. » Πάντα ὅσα ἂν δύσκολα περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνευεῖν πέφυκεν ἄνω, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Οἱ δέ, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένευσαν τὴν βοήθειαν. » Σλ. » Δμήγανον γὰρ ἄφασθαι τοῦ ἀγαθοῦ, μὴ ἀποσοφίσασθαι πρότερον παντελῶς καὶ ἐκνευσάντα τοῦ κακοῦ, « Βασ. 2) (μὲ αἰτ. πρυθετ.) ἐξέχω (βλέπω) πρός, (καὶ μτφρ.) ἐκκλίνω, ἐξοκέλλω. » Πρὸς ἡδονὴν ἐκνευκότα, « Φίλ. 3) Ἀναφεύω, (συνκδχ.) ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι. » Ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω,« Εὐρ., (συγχ. τῷ Ἐκνέω καὶ Ἐκπνέω).
Ἐκνέφελος καὶ
Ἔκνεφις, υυ (ὁ). (κυρ. ἄνεμος ἢ ὄμβρος) ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἔκρηξιν νέφους, (ἐπιπ.) σφοδρός, ὁρμητικός. » Ἥλιος (καὶ καταχρ. » Πυρετὸς) —, « Θρρ., Γαλ., ὁ ὑγρὸς ἢ καυστικὸς, (κοιν.)συννεφοκαμμα.
Ἐκνεφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) νέφος.
Ἐκνέω, Μ. νεύσω Ἐβγαίνω ἔξω πολυμοῦν, (μτφρ.) γλυτώνω ἀπὸ κίνδυνον, (παρβλ. Ἐκνεύω). 2) ἐπισωρεύω χύνων τι ἔξω. « Πλοῦτος κατὰ χύσιν ἅμου ἐκνενημένος,« Εὐστ.
Ἐκνεωτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἐκπίπτω εἰς) νεωτερισμούς.
Ἐκνηπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξαναμωραίνω, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) φρονιμεύω.
Ἐκνηστεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω (χωρὶς νὰ φάγω τίποτε), φυλάττω ἐντελῆ (αὐστηροτάτην) δίαιταν.
Ἐκνήφω, Μ. νήψω, =Ἀνανήφω, ξεμεθῶ, (συνκδχ. καὶ μτφρ.) ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἐξυπνῶ.
Ἐκνηχομαι, Μ. νήξομαι. Ἐβγαίνω ἔξω (Γλυτώνω) κολυμβῶν.
Ἔκνηψις, εως (ἡ), =Ἀνάνηψις, ξεμέθυσμα, (συνκδχ.) ἐξύπνημα, (μτφρ.) σωτηρία.
Ἐκνικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἐντελῶς, κατανικῶ, ἐκβαίνω νικητὴς ἀπὸ (τρπ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· καταντῶ ἀπὸ πολυχρονίου συνήθειαν εἰς. « Ἐπὶ τὸ μυθῶδες (» Εἰς παροιμίαν) ἐξενίκησε,« Θκ., Σδ.
Ἐκνίκημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα (τὸ κέρδος, τὸ ἄθλον) τῆς νίκης, κατόρθωμα· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὑπεροχή, προτέρημα.
Ἐκνίκησις εως (ἡ). ἐντελὴς νίκη, κατατρόπωσις, ὑπερίσχυσις. 2) (Νμ.) ἀπόδειξις, (Γαλλ. **evictiun**).
Ἐκνίπτω, Μ. νίψω Ξεπλύνω, καθαρίζω, (τρπ.) σθωνω.
Ἐκνιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλύνω (Παστρεύω) τι μὲ νίτρον (μὲ ἄλητσαν ἢ σαπωνίαν).
Ἔκνιψις, εως (ἡ). πλύσιμον, καθάρισμα.
†Ἐκνοέω-ῶ, Μ. ήσω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐννοέω, (παρβλ. Ἐκφροντίζω). 2) ξεπερελλαίνω, ξεμαλιζω, (ἄθλ.)
Ἔκνοια (ἡ). χάσιμον τοῦ νοός, τρέλλα, παραφροσύνη.
† Ἐκνομή (ἡ). βοσκή, βόσκημα.
Ἔκνομος (ὁ, ἡ), Μ.=Ἔκνομος, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, περιφωδης, ἀσυνήθιστος. (κοιν.) ἀφύσικος.
Ἐκνομίως (ὑπερθ. Ἐκνομιώτατα), ἐπίρ. Π. (Κωμ.)=Ἔκνομος, παρὰ φύσιν, μὲ ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ἔκνομος (ὁ, ἡ), (ἡ ἐπίρ.)=νόμως. Παράνομος, ἀθέμιτος· ἀποτρόπαιος.
Ἔκνους-ους (ὁ, ἡ). ὅς τις ἔχασε τὸν νοῦν του (ἔγινεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφρων· ἀνόητος, ἀναίσθητος. » Ἔκνους ὑπαθίης,« Ἡξ. » Ἔκνων πρόσταγμα,« Ἴλιν. Ἐκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εκνοσέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εξασθενῶ ὑπὸ νόσου, εἶμαι φλάσθενες
'Εκνοσηλεύω, Μ. εύσω 'Επιμελοῦμαι τὸν ἀσθενῆ ὡς εὖ νὰ ἀναλάβῃ.
'Εκνοσφίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος καὶ τὸ οἰκειοποιοῦμαι, (ἐν γέν.) ἁρπάζω, ἀποξενόνω.
'Εκνοτίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλω ὑγρασίαν (ἰκμάδα, νοτίδα).
"Εκνωθος (ὁ, ἡ), παλλὰ (εἰς τὸ ἄκρον) νωθρὸς, (Δακρ.).
'Εκξέω, Μ. ξέσω, ἀδκμ. ἀντὶ Ἀποξέω, (Γζ.).
'Εκξιφίζομαι, Μ. ίσομαι, (μτγν.). Ξεσπαθόνω, (ὄθεν
'Εκξιφισμὸς (ὁ'. ξεσπάθωμα.
'Εκ-ξυλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, (βτν.), Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) ξύλον, ξυλιάζω, σκληρύνομαι.
'Εκόμιξα, Π. ἀντὶ 'Εκόμισα, ἀόρ. τοῦ Κομίζω.
'Εκοντῆ, 'Εκοντηδὸν καὶ 'Εκοντὴν, ἐπίρ. ἀντὶ 'Εκοντί, [ἐκ τοῦ
'Εκοντὴς, οῦ (ὁ), (ἀμφ. ἡ ἀδκμ.) ἀντὶ 'Εκὼν, 'Εθελοντής.
'Εκοντί [ἑκὼν], ἐπίρ. 'Εκουσίως.
'Εκόντως, ἐπίρ. (μτγν.) ἀντὶ 'Εκοντί.
'Εκόπην, πθ. ἀόρ. δ'. τοῦ Κόπτω.
'Εκόσμηθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Εκοσμήθησαν, πθ. ἀόρ. τοῦ Κοσμέω.
'Εκουσιάζομαι, Μ. άσομαι. Πράττω τι ἑκουσίως (ἀπ' ἐμαυτοῦ), (ἐν γέν.) προαιροῦμαι.
'Εκουσιασμὸς (ὁ). πρᾶξις (προτροπὴ) ἑκούσιος.
'Εκουσιαστὶ, ἐπίρ. 'Εκουσίως.
'Εκούσιος [ἑκοῦσα], α ῆ ος, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πραττων τι αὐτοπροαιρέτως καὶ ἀπαραβιάστως, θεληματικός. » Τὸ ἑκούσιον, « Φίλ., τὸ αὐτεξούσιον (τοῦ ἀνθρώπου). » Παρὰ τὸ ἑκούσιον, « Λέξ., παρὰ γνώμην, ἀκουσίως, (καὶ) » Καθ' ἑκούσιον, (ἡ), « Καθ' ἑκουσίαν, (ἡ) » 'Εξ ἑκουσίας (ἐνν. γνώμης), (ἡ ἑλλ.) » 'Εκουσίᾳ, ἐπίρ. ἀντὶ 'Εκουσίως.
'Εκουσιότης (ἡ). ἡ ἑκουσία γνώμη, θέλησις ἀπαραβίαστος.
'Εκουσίως, ἐπίρ. Θεληματικῶς, αὐτοθελήτως, αὐτοπροαιρέτως.
'Εκ-παγλόομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = 'Εκπλήττομαι, θαυμάζω, [ἐκ τοῦ
'Εκπαγλος (ὁ, ἡ), [ἐκπλήσσω]. ἐκπληκτικὸς, θαυμαστὸς, δεινὰς, φοβερὰς. » Ἀνὴρ —, « Πίνδ. « Πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ω. » Ὅπλοις ἐκπαγλοτάτοις κεκοσμημένος, « Ξεν. » Χειμὼν —, « Ὀδ. Ξ. » Ἔπος ἔκπαγλον ᾖ ἀεικὲς, « Ὀδ. Ρ. ‖. (τὸ ὐδ.) "Εκπαγλον ᾖ (πλθ.) "Εκπαγλα, ἐπίρ. ἀντὶ –
'Εκπάγλως, ἐπίρ. Φοβερὰ, θαυμασίως· καὶ πολλὰ, μὲ ὑπερβολὴν· κατ' ἐξοχὴν· ἐπιμόνως· ἐξολοκλήρου, κατὰ κράτος.
'Εκ-παθαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Γίνομαι ἐκπαθὴς, διατίθεμαι πολλὰ περιπαθῶς πρός τι, τὸ συναισθάνομαι μὲ πολλὴν προσπάθειαν.
'Εκπάθεια (ἡ). αφοβρὰ (ὑπερβολικὴ) συναίσθησις ἢ παραφορὰ πάθους, [ἐκ τοῦ
'Εκπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ διὰ αφοβρὰν συναίσθησιν πάθος γενόμενος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, παράφορος, ἐνθουσιῶν. 2) (σπν.) ὁ ἐκτὸς πάθους, ἀδλαβής.
'Εκπαθῶς, ἐπίρ. = Περιπαθῶς, μὲ πολλὴν προσπάθειαν, μὲ ὑπερβολικὴν συναίσθησιν.
'Εκπαίδευμα (τὸ). μαθητὴς, (κοιν.) γέννημα, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ
'Εκ-παιδεύω, Μ. εύσω, = 'Εκδιδάσκω, παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω.
†'Εκπαιδόθεν, ἀναγν. 'Εκ παιδόθεν.
'Εκ-παίζω, Μ. παίξω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εμπαίζω.
'Εκ-παιφάσσω (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ ἔξω ὡς μανιώδης.
'Εκ-παιῶ, Μ. παίσω, = 'Εκκρούω (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) = 'Εκπίπτω, (παρβλ. Διεκπαίω).
"Εκπαλαι, ἐπίρ. Πρὸ παλαιοῦ.
'Εκ-παλαίω, Μ. αίσω. Παραβαίνω (Δὲν παλαίω κατὰ) τοὺς νόμους τῆς παλαιστικῆς (συχν. μετὰ [καὶ ἴσως καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ] τοῦ 'Εκπαλέω).
'Εκ-παλάσσω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ 'Εκπλάσσω, ζυμόνω καλά.
'Εκ-παλέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρουργ.) 'Εβγαίνω ἀπὸ τὴν κλείδωσίν μου, ἐξαρθρόνομαι, [ἐκ τοῦ
'Εκπαλὴς [ἐκπάλλω], ές (ὁ, ἡ). ἐξαρθρωμένος.
'Εκπάλησις, εως (ἡ). ἐξάρθρωσις.
"Εκπαλθ', Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ 'Εξεπάλετο, μα. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. 6'. τοῦ
'Εκ-πάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Τινάζομαι ἀπὸ πουθενὰ, ἐκπηδῶ.
"Εκπαλος (ὁ, ἡ), = 'Εκπαλὴς.
'Εκ-παπποῦμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Σπριάζω (λέγεται δ.' ὅσα φυτὰ κάμνουν βαμβακώδη ἢ χνουδωτὸν σπόρον, καθὼς τὰ κιναροειδῆ ᾗ.), (κοιν.) παππαδιάζω.
'Εκ-παρθενεύω, Μ. εύσω, = Διαπαρθενεύω.
'Εκ-πασσαλεύω, Μ. εύσω. 'Εκκρούω πάτταλον μὲ πάτταλον, (ἐν γέν.) ξεκαρφώνω.
'Εκ-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπνῶ κάμνων μέγαν κρότον (πάταγον), ξεκουφαίνω, (ἴδε καὶ
'Εκ-πατάσσω, Μ. άξω, = 'Εκκρούω, (τρπ.) 'Εκπλήττω, (ὄθεν) » 'Εκπεπαταγμένος, « Ὀδ. Σ., ἔμπληκτος, ἐμβρόντητος, παραλογισμένος.
'Εκ-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ἀπὸ τὸν συνήθη (τὸν πεπατημένον) δρόμον, (ἐν γέν.) τραβοῦμαι (μακρύνομαι) ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ζῶ καταμόνας, (ὄθεν
'Εκπάτιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = Ἴως, Π. ἔξω τοῦ δρόμου, παράξενος, ἀσυνήθιστος, τερατώδης, ὑπερβολικός.
"Εκπαυμα (τὸ). ἀνάπαυσις, ἡσυχία, [ἐκ τοῦ
'Εκ-παύω, Μ. παύσω. Παύω τι ἐντελῶς, Καταπαύω (Θκ. Ε', 75).
'Εκ-παφλάζω, Μ. άσω. Κοχλάζω καὶ χύνομαι. » Διατὶ τὸ μὲν ὕδωρ ζέον οὐκ ἐκπαφλάζει ; « Ἀρστ. (Προβλ. θ'), (ὄθεν
'Εκπαφλασμὸς (ὁ). κοχλάκιασμα καὶ χύσιμον (βράζοντος ὑγροῦ).
'Εκ-παχύνω, Μ. υνῶ. Παχαίνω καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερπαχαίνω.
'Εκ-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω.
"Εκπεινος (ὁ, ἡ), = Ἔκλιμος.
'Εκ-πειράζω, Μ. άσω, καὶ
'Εκ-πειράομαι-οῦμαι, Μ. άσομαι, = Ἀποπειράομαι, δοκιμάζω· ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω. Καὶ σε τρεσῦτο πρῶτον ἐκπειρήσομαι· ποῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τινος διδασκάλους « Ἀρχφν.
'Εκ-πεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαίνω, λαναρίζω, (κατ' ἔκτ.) τσουμαδῶ.
'Εκ-πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸν πέλεκυν, ἀποκόπτω.
'Εκπελέκημα (τὸ). τὸ ἀποκοπτόμεναν μὲ πέλεκυν.
'Εκ-πέλει (χ. Μ.), Π. ἀντὶ "Εξεστιν, εἶνε τρόπος, εἶνε δυνατόν.
'Εκπεμπτέος, α, ον. θετ. τοῦ =
'Εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ἔξω, ἐβγάζω· στέλνω εἰς πρεσβείαν (εἰς ἐκστρατείαν, εἰς ἀποικίαν κτλ.), ξεκινῶ, ἀναδίδω. » "Ηφαιστος ἶδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας, « Αἰσχλ. 2) Ἀποπέμπομαι, διώχνω, (κοιν.) διδω ὄρμον, φυγαδεύω. » 'Εμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός, « Ἀρστ. 3) μηνῶ τινα νὰ ἐβγῇ ἔξω. « Τὰρ ἐξεπέμψω ζεῦρο τῶν δε δωμάτων, « Σοφ. (παρβλ. Μεταπέμπομαι).
"Εκπεμψις, εως (ἡ). στάλσιμον ἔξω (εἰς πρεσβείαν κτλ.), ἀποστολὴ, ξεκίνημα (στόλου κτλ.)· ἀνάδυσις, (θλγ.) = 'Εκπόρευσις.
'Εκ-πέπαίνω, Μ. ανῶ. 'Ορμάζω τι ἀντικρὺ ὡς
'Εκπέποται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Εκπίνω.
'Εκπεπότημαι, πρκ. τοῦ 'Εκποτόομαι.
'Εκπέπραται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ ὀρχ. τοῦ 'Εκπιπράσκω.
'Εκπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εκπετάννυμι.
'Εκπεπταμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἀναπεταμένως, Ἀνέτως.
'Εκ-πέπτω, Μ. πέψω, = 'Εκπέσσω.
'Εκπέπωκα, πρκ. τοῦ 'Εκπίνω.
'Εκ-περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι εἰς πέρας, τελειόνω, ἐκπληρῶ. » Βίοτον ἐκπερᾶναι, « Εὐρ. » 'Ο χρησμὸς ἐκπεραίνεται, « αὐτ.
'Εκ-περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τινα ἀντικρὺ, διαπερνῶ.
'Εκπέραμα (τὸ). πέρασμα διά τινος τόσα πρὸς τὰ ἔξω, ἔβγαλμα, [ἐκ τοῦ
'Εκ-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (μτδν. καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἔξω, ἐβγαίνω, διαπερνῶ. « Τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν, « 'Οδ. Χ. » Χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν, « Εὐρ. (καὶ μτφρ.) » 'Ογδώκοντ' ἐξεπέρασ' ἔτεα, « Ἐπγρ.
'Εκ-περδικίζω, Μ. ίσω, = Διεκπερδικίζω.
'Εκ-πέρδω, Μ. παρδήσω, -ομαι, = Ἀποπέρδω.
'Εκ-πέρθω, Μ. πέρσω, Π. ἀντὶ = 'Εκπορθῶ.
'Εκ-περ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. 'Εκπερήγαγον κτλ.). 'Εβγάλλω τι ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦτον καὶ τὸ γυρίζω ἀλλοῦ. » 'Εκπερᾶναι γαγοῦσαι τοὺς ὑγκῶνας, ὥσπερ ἀγκυλωτῶν, « Ἰσμέλ.
'Εκ-περ-ειμι, Μ. ειμι, καὶ
'Εκ-περι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. ἐξεπερῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι ἔξω, τινος, ἐβγαίνω ἔμπροσθεν (κοπτω τὸν δρόμον) τινὸς ἢ πλησιάζω πουθενὰ κυκλώνοντας γύρω ἀπ' ἔξω.
'Εκπερι-ῆκες [ἐκπερισκάζομαι], εως (ἡ). τὸ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ (ἢ τρτ. ἐκτὸς τοῦ πλησίον κειμένου) περιτριγύρισμα.
'Εκ-περι-ζώννυμαι, Μ. περιζώσομαι (ἀόρ. Ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιέστην κτλ.). Ἀπομακρύνομαι. ἀποφεύγω.
Ἐκ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐκπεριέλαβον κτλ.). Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ἔξωθεν, περικυκλόνω πανταχόθεν. «Ὁ ἀὴρ τὸν περίγειον ἐμπεριείληφε τόπον, « Ἱρτ.
Ἐκ-περι-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἐκπεριοδεύω, Μ. εὑσω. Περιοδεύω (Περιέρχομαι) ἔξωθεν ἢ ἀπὸ τήνμίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, (τρπ.) ἐξετάζω τι ἀρχίζων ἀπὸ μακράν.
Ἐκ-περι-πλέω, Μ. πλεύσω, -ομαι. Περιπλέω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.
Ἐκπεριπόλησις [ἐκπεριπολέω], εως (ἡ). ἡ ἔξωθέν τινος περιςροφὴ (κυκλοφορία).
Ἐκ-περι-πορεύομαι, Μ. εὑσομαι, = Ἐκπεριοδεύω.
Ἐκπερισπασμὸς (ὁ), [ἐκπερισπάομαι]. κίνημά τι στρατιωτικὸν, τριπλῆ περιςροφὴ τοῦ στρατεύματος, (παρβλ. Περισπασμός).
Ἐκ-περι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Περιτρέχω ἔξωθεν.
Ἐκ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω τι μὲ τὴν περόνην (μὲ τὸ σαβλί), (παρβλ. Ἐκκεντέω 2).
Ἔκπαγλος, Π. ἀντὶ Ἐξέπεσεν, ἀόρ. τοῦ Ἐκπίπτω.
Ἐκ-πάσσω(ττω), Μ. πέψω, (ἐπὶ φυτ.)—Ἐκπετταίνω, (ἐπὶ πτην.)—Ἐκλέπω, (ἰατρ.) γωνεύω, διαλύω.
Ἐκ-πετάζω, Μ. άσω, (Γρφ.) ἀντὶ Ἐκπετάννυμι.
Ἐκπέταλος (ὁ, ἡ), ἁπλωτὸς ὡς πέταλον (φύλλον).
Ἐκ-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξέπτην κτλ.). Πετῶ καὶ φεύγω ἀπὸ πουθενά, ξεπετῶ. «Ἐρραίμι ὡς ὄρνεον ἐξεπετάσθη,« Γρφ., (ἴδε καὶ Ἐκποτάομαι).
Ἐκ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· ἐντείνω. «Ἐρρίπτατ δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται,« Χρσμ. «Ἐκπέτασον πτέρυγας,« Ἐπτρ. «Στέφος ἐξεπέτασσε,« Βίων, διέλυσε.
Ἐκ-πετάομαι-ῶμαι, Μ. πετασθήσομαι,= Ἐκπέταμαι.
Ἐκπέτασις [ἐκπετάννυμι], εως (ἡ). ἅπλωμα, ἐξάπλωμα. « Πτερύγων—, « Εὐς.
Ἐκπέτασμα (τὸ), [ἐκπετάννυμι]. πᾶν ὅ,τι εἶνε ἁπλωμένον (καὶ τρπ.) ἐξηγημένον, ἀνεπτυγμένον, (Γεωγρ.) ἐπιπεδοσφαίριον.
Ἐκπετάω-ῶ, Μ. άσω, Ἐκδιώκω πετηνόν, τὸ κάμνω νὰ πετάξῃ (νὰ φύγῃ). «Τί δῆτα.. τοὺς πέρδικας ἐξεπέτασας« Θεοφύλ.
Ἐκπετήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος πλέον νὰ πετάξῃ, ἕτοιμος διὰ πέταγμα. « Νεοσσός—,« Ἀρχ. (ἐξ μεταφορ.) « Λόγοι πρὸς ἄνδρας—, « αὐτ., αἱ ἐπίγαμοι, [ἐκ τοῦ
Ἐκπέτομαι. Μ. πτήσομαι,—Ἐκπέταμαι.
Ἐκπέτωνται, Δ. ἀντὶ Ἐκπέσωσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐκπίπτω.
Ἐκ-πεύθομαι, Π. ἀντὶ Ἐκπυνθάνομαι.
Ἐκπέφευγα, πρκ. τοῦ Ἐκφεύγω.
Ἐκπέφυσται, Π. ἀντὶ Ἐκπεφύκαι, δνμς. πλθ. θηλ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκφύομαι.
Ἔκπεψις [ἐκπέσσω], εως (ἡ). ὡρίμασις (χωνεύσις κτλ.) ἐντελής.
Ἐκ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω (Παγόνω, Ναρκόνω) ἐντελῶς, (πθ) ξεπαγιάζω.
Ἐκ-πηδάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πηδῶ ἔξω (Τινάζομαι, Ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἀπό, (συνεκδ.) φεύγω, γλυτόνω. « Ἐκπηδᾷ ἐς τὴν θάλασσαν, « Ἡρ. « Ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα, « Ξεν. «Ὡς δὲ εἶδεν ἅλαφαν ἐκπηδήσασαν, αὐτ. « Πέτραν, ὅθεν δροσώδης ἐκπηδᾷ νοτίς,« Εὐρ.
Ἐκπήδημα (τὸ) καὶ
Ἐκπήδησις, εως (ἡ). τὸ ἐκπηδᾶν. «Ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, « Αἰσχλ.
Ἐκπηκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκπηγνύναι.
Ἐκπηνίζω ᾰ (μσ) -ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Ἐβγάλλω τὴν κλωστὴν (πήνην) ἀπὸ τὸ κουκκοῦλι ἢ Τὴν τυλίζω ἀπὸ τὸ πηνίον (μασοῦρι), γνέθω ἢ καλαμίζω, (μτφορ.) βυζάνω, ἁρμέγω.
Ἔκπηξις [ἐκπήγνυμι], εως (ἡ). πάγωμα ἐντελές, ξεπάγιασμα.
†Ἐκ-πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μυτερόνω (Σακατεύω) τινὰ ὅλως διόλου. « Ἐκπεπηρωμένων (διορθ. « Ἐκπεπηρωμένων) ἀνθρώπων ὑγιέα εἰκάτεται, « Ἱππκρ.
Ἔκπηγυς (ἴσ. Ἔξπηχυς), εος (ὁ, ἡ),—Ἐξάπηχυς.
Ἐκ-πιάζω, Ἐκπίασμα κτλ. ἀντὶ Ἐκπιέζω κτλ.
Ἐκ-πιδύω καὶ (μσ.)-ύομαι, Μ. ύσω, -ομαι. Ἀναβρύω.
Ἐκ-πιέζω, Μ. έσω,= Ἐκθλίβω, ἐκβάλλω σφίγγων, στραγγίζω· ἐξαντλῶ. (μτφορ.) στενοχωρῶ, καταδυναστεύω. « Ἕυλα ἐκπεπιεσμένα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπέπρισμένα), « Ἀριστ.
Ἔκπιεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπιέζειν, ἐκθλῖψις, ἔβγαλμα διὰ σφιξίματος, (μτφορ.) καταδυνάστευσις, καταπίεσις.
Ἔκπιεσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκπιέσεως ἐκβαλλόμενον ὑγρὸν ἢ τὸ μετ' αὐτὸν ἀναπολειπόμενον τσήπουρον (ἀποστραγγίδι). 2) (χειρουργ.) τὸ ἐναντ. τοῦ (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμπίεσμα.
Ἐκπιεσμὸς (ὁ),= Ἔκπιεσις
Ἐκπιεστήριον (τὸ), (ἐνν. ὄργανον) τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐκπίεσιν, στραγγιστήριον, (Τουρκ.) μέγγενες.
Ἐκπιεστός, ἡ, όν. Ὁ ἐκπιεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐκπιεσθῇ.
Ἔκπιθι, (Β'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. Β'. τῆς πρατ. τοῦ Ἐκπίνω.
Ἐκ-πικράζομαι, Μ. άσομαι καὶ
Ἐκ-πικραίνομαι, Μ. ανοῦμαι Πικρίζω (ᾰ μτφορ. Πικραίνομαι, Δυποῦμαι) καθ' ὑπερβολὴν, γίνομαι-
Ἔκπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς, κατάπικρος.
Ἐκ-πικρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, =Ἐκπικραίνομαι, (ὕθεν
Ἐκπίκρωσις, εως (ἡ). πίκρισμα ὑπερβολικόν.
Ἐκ-πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω), χορταίνω καλὰ (μτφορ.) φέρω εἰς ἔκβασιν, τελειόνω· ἐκπληρῶ. « Τὴν φιλονεικίαν—, « Θκ.
Ἐκ-πίμπρημι, Μ. πρήσω. Πυρπολῶ, καταφλῶ.
Ἐκ-πίνω, Μ. πίομαι καὶ πιοῦμαι (ἀόρ. Ἐξέπιον, πρκ. Ἐκπέπωκα). Πίνω τι ὁλόκληρον (καὶ τὴν τελευταίαν ψανίδα), ἀπορρόφῶ· ἐξαντλῶ, (ἴδε καὶ
Ἐκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἀπὸ πουθενὰ (κάτω). « Τοῦον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, « Ἰλ. Ο. « Ἔκπεσε δίφρου, « Ἰλ Ν. « Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε θάκου, « Ὀδ. Π. « Τὰ πτερὰ, ἀποκεκμηθότα, ἐκπίπτει, «

2) ἐβγαίνω (κυρ. μὲ βίαν) ἀπὸ πουθενὰ, (κοιν.) πετηθοῦμαι ἔξω , (θν. ναυτ.) πίπτω (μὲ βίπτει ἡ θάλασσα) ἔξω, (ἀπὸ φυτ.) ξεῤῥιζονομαι, (χειρουργ.) ἐξαρθρόνομαι. « Ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας ξίφη ἐγχύντες, « Ξεν. « Ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους, « Πλ., « Αἰδὼς ἀλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτρας, « Εὐρ. « Δένδρον ἐκπεσὸν ὑπὸ χειμῶνος, « Θψρ. « Τοῖσι εὖ ἔχουσι τὸ γνῦον καὶ σεσαρκωμένοισι ἐκπίπτει τε ἧσσον, ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον, « Ἱππκρ. (ὕθ. 3) (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅρια μου (ἀπὸ τὸ πρακτέον κτλ.), χάνω τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου, ἐξοκέλλω. « Ἐκπίπτει τοῦ καθήκοντος, « Πλθ. « Ἵνα μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφὴν, « Στρ. «Ἐκπεσὼν εἰς τὰ πεπραγμένα τοῖς προγόνοις. « Δημ (καὶ ἀπολυτ.) «Εἴ πῃ ἐξέπιπτε (λίγων) καθίσταρο, « Δ. Κάστ.

4) ἐκδίδομαι, διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι « Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμός, « Αἰλ « Ταύτης τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης,« Πλθ. « Ἐξ οὗ καὶ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασι, « Στρ. « Εὐλαβοῦ μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους, « Πλάτ. (καὶ ἀπολυτ.) « Οὐκ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν. « αὐτ. « Ἐπὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, « Ξεν., ἐμετρήθησαν. ὄηλ. (χυθεῖσαι ἀπὸ τὴν κάλπιν)καὶ ἐγνώσθη τὸ ἀποτέλεσμά των.

5) φεύγω διωκόμενος. « Ἐξέπεσε τῆς ἁγρᾶς δρόμῳ, « Πλ.« Ἐξέπεσον ἐκ τοῦ σταυρώματος, « Ξεν. « Ἐκπίπτουσι κατὰ τὰς.. πύλας, « αὐτ. « Νικῶσι τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ σωθησόμενοι, « αὐτ., (ὕθ.

6) φυγαδεύομαι, ἐξορίζομαι. « Οἰδίπαν ᾰ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐκπεσόντας,« Δισ. «Οἱ πολλῷ ἢ σεσαι ἐκπίπτοντες, « Θκ. (ᾰ προθετ.) « Ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους, « αὐτ. 7) (μὲ αἰτ. πρθετ.) φεύγων φθάνω πουθενὰ, (τρπ.) καταντῶ εἰς. « Οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε, « Ξεν. « Ἅμα δὲ τῷ ἔρωτι εἰς τὰς εὐφυρροίας ἐκπεσεῖν, Πλθ. (καὶ τρπ.) « Ἡ σπάσις εἰς φιλίαν ἐξεπεπώκει, « Θκ. « Ἡμῖν δ' εἰς ὄψιον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα. « Αν. 8) (ἐν γέν) γίρουμαι, χάνω. « Ἐκπεσεῖν τῆς ἀρχῆς,« Αἰσχλ. « Ἐκπεπωκὼς ἐκ τῶν ἐόντων.« Ἡρ. « Ὁ μὲν τοῦ κτήματος, ὁ δὲ τοῦ καταβληθέντος τιμήματος ἐκπεσὼν, « Νμ. (καὶ ερτ.) « Ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ἐλπίδων ἐκπίπτειν, « Θκ.« Ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, « Πλάτ. (καὶ μτφ.) « Ὡς ἐμοὶ ἐκ πολλοῦ ἔπεσον ὄρνεα,« Ἀπλλν. (καὶ ἀπολυτ) « Σκεῦος ἐκπίπτωκός, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θκ., χαμένον, παραπεσμένον. 9) χάνω τὴν ἀξίαν (τὴν βαρύτητά) μου, (κοιν.) ξεπέφτω, (ἐπὶ ἡραμάτ.) δὲν εὐδοκιμῶ, (ἐν γέν.) ἀποτυγχάνω. « Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει, » Γρῳ. « Οὐκ ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ, » αὐτ. « Τὴν πόλιν εἰς ταὐτὸ καταστῆσαι, ἐξ ὧν περ ἐκπέπτωκεν, » Ἰσκρ. « Τὸ ὁμοιον . . . ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς γραμμίδας, » Ἀρχ. (καὶ ἐπὶ ὑποκριτ.) « Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσώριτον, » Δμ.

Ἐκ-πιτνέω-ῶ ἡ Ἐκ-πίτνω, Π. ἀντὶ Ἐκπίπτω.

†Ἐκ-πιτύζω (τὸ ὀπίσω ἄλλ. διορθ. Ἐκ-πυτίζω), Μ. ἰσω, = Ἐκπτύω.

Ἐκπλαγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἔκπλαγης, ους (ὁ, ἡ), ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός. 2) (ἐνεργ.) = Ἐκπληκτικός. « Ἐκπλαγεῖς, φωτοφανείας ἔτυχον, » Ἴμν. Ἐκκλησ., (συγγ. τοῦ Ἔκπαγλος).

†Ἐκπλαγῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπάγλως.

Ἐκ-πλανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ, ξεπλανῶ, ξελογιάζω.

Ἐκ-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω Πλάττω (Κατασκευάζω) τι ἀπὸ (ἢ κατὰ μίμησίν) τινος.

Ἐκ-πλατύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐκπεπλάτυσμαι κτλ.), Ἐκτείνω εἰς πλάτος.

Ἐκ-πλεθρίζω, Μ. ισω Διατρέχω ἐπανειλημμένως χάριν σωμασκίας (ὀλιγοτερ. ὁμῶς ἐκάστοτε) τὸ διάστημα ἑνὸς πλέθρου.

Ἔκπλεθρος (καὶ ὄχι Ἔκπελεθρος), ου (ὁ, ἡ), ὀρθότ. τοῦ Ἐξάπλεθρος.

Ἔκπλειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔκπλεως.

Ἐκ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκων τι τὸ τελειόνω, (τρπ. καὶ ἐν γέν.) κατορθόνω. « Διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίον. » Βασ., πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐμπλέκω, ὃηλ.), ξεπλέκω, (συνκῦρ.) ξεμπερδεύω, (μτφορ.) γλυτόνω.

Ἐκ-πλεονάζω, Μ. άσω. Ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν, πλημμυρῶ (ξεχειλίζω) ἀπό

Ἔκπλεος, α, ον, = Ἔκπλεως.

Ἔκπλευρος (ὁ, ἡ), ὀρθότ. τοῦ Ἐξάπλευρος.

Ἔκπλεως, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Βγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κινῶ (διαγκιώνω) διὰ θαλάσσης. (μτνμ.) ἐκτείνομαι, ἐξέχω. « Δύο δὲ ἐκπεπλωκασι φλέβες μεταξὺ τῶν δυο λοβῶν, » Ἱππκρ. (ᾗ μτφορ.) « Ἐκπλεῦσαι τοῦ νοῦ (τῶν φρενῶν), » Ἡρ., χάνω (ξβγαίνω ἀπὸ) τὰς φρένας μου, (παρβλ. Ἐξορμάω).

Ἔκπλεως, ω (ὁ, ἡ), γεμάτος ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω), ξεχειλισμένος, (συνκῦρ.) ἄφθονος· σωστός.

Ἐκπλέως, ἐπίρ. Ἀφθόνως, πληρέστατα· ἐντελῶς.

Ἐκπλήγδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐκπληκτικῶς.

Ἔκπληγεν, Π. ἀντὶ Ἐξεπλάγησαν, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἔκπλήγμα (τό). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἔκπληξιν· φοβητρον.

Ἐκ-πλήγνυμι, Π. πλήξω, = Ἐκπλήσσω.

Ἐκπληκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἔκπληξιν, τρομακτικός, φοβερός.

Ἐκπληκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐκπληκτικὸν τρόπον, θαυμαστῶς.

Ἔκπληκτος (ὁ, ἡ). ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός, (ἐπμ.) = Ἔμπληκτος (ἴδε καὶ παρβλ.). 2) = Ἐκπληκτικός, θαυμαστός, παράδοξος. 3) ἀπότομος, ἄφυδος. « Ἀφορίσαι ὑκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας . . ἐκπλήκτους, κούφους τε ᾗ εὐσπαλεῖς. » Μαυρικ. Στρτγ.

Ἐκπλήκτως, ἐπίρ. = Ἐκπληκτικῶς. 2) = Ἐμπλήκτως.

Ἐκ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πλημμυρῶ (Ξεχειλίζω) καὶ χύνομαι ἀπὸ πουθενά.

†Ἐκπληξία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπληξία ἢ = τῷ

Ἔκπληξις [ἔκπλησσω], εως (ἡ), = Ἔκστασις, θάμβος, ἀπορία, παραλόγισμα (κυρ. ἀπὸ ἀφοβρὸν κτύπημα ἢ τρομάρα). (βτν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπληξις.

Ἐκ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς πλήρες (σώστον), γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀπογεμίζω· ἀναπληρόνω τὸν ἀριθμὸν (τρπ.) κατορθόνω· ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ.

Ἐκπλήρωμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐκπλήρωσιν.

Ἐκπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα ὡς ἐπάνω, ἀπογέμισμα, (τρπ.) τελείωμα· συμ(ανα)πλήρωσις· ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις· ἔκβασις.

Ἐκπληρωτής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐκπληρῶν τι, ἐκτελεστής.

Ἐκπληρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκπληροῦν.

Ἐκ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω (πθ. πρκ. Ἐκπέπληγμαι καὶ ἀόρ. Ἐξεπλάγην). (κυρ.) Κτυπῶν ἐβγάζω τι, ξηλόνω· ἀφαιρῶ (μτφορ.) καταπαύω. « Φύβος μνήμην ἐκπλήσσει, » Θκ. « Τὰ ψήγρας τὰ σὸν, ὦμ' ἐκπλήσσει λόγου, » Βύρ. « Κεραυνὸς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν κομπασμάτων, » Αἰσχλ. « Χαρᾷ μὴ 'κπλαγῇς φρένας, » αὐτ. (παρβλ. Ἐκκρούω), (ὄθ. ἐλλ. 2) (συνήθ.) κάμνω τινὰ ἐνστατικὸν (ἄλλον ἐξ ἄλλου), ξυπνῶ (καὶ πθ. ἢ μσ.) ξυπνάζομαι, τρομάζω, (κοιν.) τὰ χάνω, (Τηρκβαρβ.) σαστίζω· θαμπάζω, ἀπορῶ. « Τοὺς μὲν τῷ θορύβῳ ἐξέπληξε, » Θκ. « Μηδέ σε τοῦ ἔργου τὸ μέγεθος ἐκπλήττέτω. » Ἡρωδ. « Καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη ὀλίγου ἄπωθεν, » Ἀρχ. « Μυωπίζοντες καὶ παίοντες ἐκπλήττουσι (τὸν ἵππον), » Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ὡς μὴ τὸ πίφνιδιον ἐκπλήξειεν ἡμᾶς γεῖρον ἀγωνίσασθαι, » Θκ. (καὶ προθετ.) « Βουλόμενοι αὐτοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπλῆξαι, » Πλθ., τρομάζοντές τους νὰ τοὺς ἀναγκάσουν εἰς, (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς. » Ἡρ. (καὶ μὲ ὅτ. προθετ.) « Ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει, » Ξεν. (καὶ ἐλλ.) « Ἐκπλαγεὶς τούτοισι, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, » Ἡρ. « Ἐκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος, » Εὐρ. (καὶ μὲ οὐσ. προθετ.) « Ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος, » Πλ (καὶ ἐλλ.) « Τὴν τόλμαν αὐτῷ ἐκπεπληγμένος, » Θκ. « Διακί ποτε οὕτω σφόδρα ἐκπέπληξαι τὸν Ὁμήρου;

Δ. Χρσ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐκπλήττομαί σε τῆς μεγαλοψυχίας, » Γαλ. (καὶ χ. πτ.) « Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι, » Ξεν., (συγγ. τῷ Ἐκπλήσσομαι ᾗ Ἐκπήγνυμι [ὄθ. » Ἐκπλαγέντα (ἀντὶ. » Ἐκπαγέντα) δένδρα, »].

Ἐκ-πλινθεύω, Μ. εύσω Ἐβγάλλω ἀπὸ τὸν τοῖχον τὰς πλίνθους, (ἐπμ.) = Τοιχωρυχῶ ἢ Κρημνίζω.

Ἐκ-πλισσομαι, Μ. πλίξομαι. Ξεδιπλόνομαι, (ἐπμ.) ἁπλόνω, ἀνοίγω. « Ὅκως ἂν κιστα σεσηρὸς καὶ ἐκπεπλιγμένον ἔχῃ (τὸ ἕλκος), » Ἱππκρ., (παρβλ. Διαπλίσσομαι).

Ἔκπλοια (ἡ), = Ἔκπλευσις, ἔκπλους, ἀπόπλους.

Ἐκ-πλοκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπλέκειν (2), ξέπλεγμα, ξεμπέρδεμα, (μτφορ.) γλύτωμα.

Ἔκπλοος-ους (ὁ). ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἔκπλευσις καὶ ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκπλέει τις. « Ἦν γὰρ θέρος ἤδη τότε καὶ ἔκπλοι τῶν νεῶν, » Πλάτ. « Ἐπαλλάρχει πόν ἔκπλουν ἔχων, » Ξεν.

Ἐκ-πλόνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνων ἀφαιρῶ, ξεπλύνω, (ὄθεν.

Ἔκπλυσις, εως (ἡ). πλύσιμον, ξέπλυμα.

Ἔκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπλυθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐκπλυθῇ, ξεπλυμένος, (συνκῦρ. ἐπὶ χρωμ.) ξεθωριασμένος ἢ ἀδύνατος, ὅ,που δὲν βαστᾷ, ξεβάφει ὁγλίγωρα. « Ἔκπλυτον ἀλουργές. » Ἐπιγρφ., τὸ ξεπλυμένον, (κοιν.) ἀνοικτόν.

Ἔκπλωτος (ὁ, ἡ) (ποταμὸς) ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους πλευστός.

Ἐκ-πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπλέω.

Ἐκ-πνείω, Π. ἀντὶ Ἐκπνέω.

Ἐκ-πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς (ἢ γεμίζω ἀπὸ) πνεῦμα (ἄνεμον), (ἐπμ. 2) φουσκόνω. 3) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἐβγάλλω (ἀδειάζω τι ἀπὸ) τὸν ἄνεμον, ξεφουσκόνω, (ὄθεν

Ἐκπνευμάτωσις, εως (ἡ), καὶ Ἔκπνευσις, εως (ἡ), = Ἔκπνοή, ξανόσασμα, (συνκῦρ.) ξεφούσκωμα, ξεθύμασμα, ξεπρήδημον. « Φλεγμονῆς —, » Θρρ., ἐκ τοῦ

Ἐκ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Ἐβγάλλω τὴν ἀναπνοήν μου, ξανασαίνω, ξεφυσῶ. (ὄθ. 2) (κυρ.) ἀπιθυμῶ, ξεψυχῶ. 3) (ἐπὶ ἀνέμου) φυσῶ ἀπὸ πουθενά καὶ παύω τοῦ νὰ φυσῶ, (ὄθ. 3) (συνκῦρ.) καταπραΰνομαι, ξεθυμαίνω.

†Ἐκ-πνίγω, Μ. πνίξω, = Ἀποπνίγω (ἡ) 2) (παρὰ Θρρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπάγνυμαι.

Ἐκπνοή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπνέειν, ξανάσασμα, ἀποφορά, (κοιν.) χνῶτον.

†Ἔκποια (ἡ), (παρὰ τῷ Ἀρχ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκνοια.

Ἔκπνους-ους (ὁ, ἡ) (μὲ γεν.) ὁ ἐκπνέων (ξανασαίνων ἢ ἐβγάλλων ἀποφορὰν) 2) (χ. πτ.) ξεψυχισμένος, χωρὶς ἀναπνοήν, νεκρός.

Ἐκποδὼν (ἀντὶ Ἐκ ποδῶν), ἐπίρ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐμποδὼν, ὃηλ.) Ὄχι μέσ' 'ς τὰ πόδια τινός, (ἐπμ.) παράμερα, μακράν. « Σταθῶμεν ἐκποδών, » Αἰσχλ. « Τὸν δ' ἄλλων ἄκουε' ἐκπ. ἦν χρεών. » Δμ., ἐλλείπει, ἦτον ἀφαντος. « Ἐκποδὼν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαί τινα., « Αξ., τὸν ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ξεκάνω. » Οἱ λακπίζοντες ἵπποι ἔκπ. ποιητέοι, » Ξεν. » Ἐκπ. ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν, « Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) «Ηὐλίν ἐκπ. ἐκεῖνος αὐτοῦς γένοιτο» Ἰσκρ. » Ἐκπ. ἔχω τι, » Αἰσχλ., μακρύνω, ἀπομακρύνω. » Ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκπ. ἔχων, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Πάρεχ' ἐκπ., » Ἀρςφ., παραμέρισε, τραβίξου.

Ἔκποθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ κάνέν (ὁποιανδήποτε) μέρος, (παρβλ. Ἀμοθεν).

Ἐκποθέω, ἀντὶ Ἐκποθέντα, πλθ. οὐθ. τοῦ ἀόρ. ά. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἐκπίνω.

Ἔκποθητος (ὁ, ἡ). πολυπόθητος.

Ἐκποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἦνε ἄλλος τινος, (δηλ.) ἐβγάζω· ἁλυτόνω, ἀπαλλάττω. (μὲ γεν. ἐκ ὅ.) » Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, » Φλῦρ. 2) δίδω τὸ τέκνον μου εἰς τινα νὰ τὸ υἱοθετήσῃ (ὅθε Ἐκποίησις). » Τὴν θυγατέρα εἰς ἕτερον γένος ἐκποιήσας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένῃ οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθῇ, » Παυθ. (οὐθ. 3) (υσ.) πωλῶ (κοιν. ξεκάνω) τι. » Εἵτινες βουληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἑαυτῶν, μὴ πρότερον ἐκποιεῖτωσαν πρὶν κτλ., » αὐτ. 4) = Ἀποσπερμαίνω, (Ἀρς. Ζ. Ἱστορ.). 5) καταασκευάζω τι ἐντελῶς, ἀποτελειόνω. » Ἐξεποιήθη δ' ἰὸν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς (τῆς πυραμίδος) πρῶτα,.. τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξετοίησαν, « Ἡρ., (συγχ. τῷ Ἐκπονέω).

δ) (κατὰ μτχ.) φθάνω (καὶ περισσεύω), ἐκαρκῶ, ἐξαρκῶ. » Τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν, « Ξεν. » Πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κυνηγίαν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, « Θῤῥ. 7) (τρπρ.) εἶναι καιρὸς ἢ τρόπος, εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον, ἠμπορεῖ. « Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκέτ' ἐκποιεῖ βουλεύεσθαι τί πρακτέον, « Θῤῥ. » Ἄλλως τε ἐκποιέει τῷ βουλομένῳ πιστεύειν· οὐ γὰρ ἐμποδὼν ἵσταμαι, » Ἱπκρ. 8) (μσ.) κάμνω νὰ γένῃ (νὰ γενῇ) τι ἀπό τινος πρὸς ὄφελός μου. » Ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βάτρυν, « Ἀρςφ.

Ἐκποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκποιεῖν (ξεκάνειν κτλ.). » Κτήματος —, » Νμ. » Τέκνων —, « Πλδ., ἡ πρὸς υἱοθεσίαν ἔκδοσις αὐτῶν. 2) = Ἀποσπερματισμός. » Ἐπειὰν θορνύωνται, ἐν αὐτῇ ἢ ὁ ἔρως τῇ ἐκποιήσει, ἀπιεμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν κτλ., « Ἡρ.

Ἐκποίητος (ὁ, ἡ). (κυρ. υἱὸς) ὁ ἐκποιηθεὶς (δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του πρὸς υἱοθεσίαν) εἰς ἄλλην οἰκογένειαν.

Ἐκποικίλλω, Μ. ιλῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ πολυποίκιλον· πλουμίζω πανταχόθεν.

Ἐκποικίζω, Μ. ίσω. Μαδῶ, τσουμαδῶ.

Ἐκπολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὸν πόλεμον· νικῶ, καταπροπόνω. 2) = τῷ Ἐκπολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω εἰς πόλεμον, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἐχθρὸς (πολέμιος) μὲ ἄλλον.

Ἐκπολέμωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκπολίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τόπον ἀκατοίκητον εἰς πόλιν, (δηλ.) τὸν ὑκαπάζω μὲ οἰκοδομάς.

Ἐκπολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω διὰ πολιορκίας.

Ἐκπολιόρκησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκπολιτεύω, Μ. εὐσω. Μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως (τὴν πολιτείαν) λαοῦ τινός.

Ἐκπομπεύω, Μ. εὐσω. Σκανδαλίζω (Κοινοποιῶ) τι πρὸς καταισχύνην, θεατρίζω, (κοιν.) ἐβγάλλω ταῖς πομπαῖς τινος εἰς τὴν μέσην. 2) (μὲ δοτ.) = (ἢ ἐστραλμάντι) Ἐμπομπεύω.

Ἐκπομπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπέμπειν, ἀποστολή (πρεσβείας, ἀποικίας κτλ.), ξεκίνημα (στόλου κτλ.). 2) διώξιμον, χώρισμα (γυναικὸς) κτλ.

Ἐκπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω (Τελειόνω, Ἀποκτῶ) τι μὲ κόπον ἢ ἐπιμέλειαν, (ἐν γέν.) πράττω, ἐκπλῶ. » Ὅσους ἐξεπόνασεν ἀέθλους, « Θκρ. » Δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον, « Ἐπγρ. (καὶ μτφρ.) » Γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον, « αὐτ. » Ἱρόθυμος ἐκπονοῦντας τὰ καλὰ, « Ξεν. » Τὸ ξυμφέρον (» Τὰ περὶ τοὺς θεοὺς) ἐκπονεῖν, « αὐτ. » Τὰ χρήσθ' ἐπισταίμεθα ἢ γινώσκομεν, οὐκ ἐκπονοῦμεν δέ, « Εὐρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Γράμματα ἐξεπόνησε μαθεῖν, « Ἐπγρ., κατώρθωσε (μὲ κόπον ὡς παρῆλθ) νὰ μάθῃ. » Τοὺς θεοὺς ἀκόντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν, « Εὐρ. (ἢ μὲ γεν. τῆς προθ.) » Ἔρος.. με μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρεῖω, « Θκρ., ἀπὸ σκληρὸν ὡς ἂν σίδηρον μὲ ἔκαμε μαλθακόν. (καὶ μσ.) » Ὕσα διδασκάλων ἐκπονούμεθα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Τῶν γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλὰ συνίδρωτι ἐκπονοῦνται, « Ξεν. » Ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις ἐκπονηθέν, « Θκ. » Πάντα ταῦτα ὑπάρχειν δεῖ ἐκπεπονημένα τοῖς ἱππεῦσι, » Ξεν. (ἰδιαιτ. δὲ 2) καλλιεργῶ (κυρ. καὶ μτφρ.). » Ἂν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ, « Σων. (καὶ πθ.) » Ἐκπονέοιντο νειοί, « Θκρ. (καὶ μτφρ.) » Τὰ ἐκπριπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας, « Θκ. » Τὸν Ἀχιλλέα Χείρων ἐξεπόνασεν, « Εὐρ., ἀνέθρεψεν. 3) κτίζω (κατασκευάζω, συνθέτω) τι ἐντεχνως (θλ.) τοιχίζω, καλλωπίζω. » Ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη, « Ἀρςφ. » Αἱ τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι, « Πλ. » Τοῦτο τὸ μελύδριον ἐξεπόνησα, « Θκρ. » Πέπλοις ἐκπονεῖ, « Εὐρ. » Κεραὶ σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις, « Ἐπγρ. (καὶ πθ.) » Ὅπλα ἐκπεπονημένα εἰς κόσμιον, « Αξ. » Οὐρανίσκοι διάχρυσοι, ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι παλυτελίσιν, « Ἀθ. » Τὰ παρὰ βασιλεῖ εἶτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται, « Ξεν 4) χωνεύω, διαλύω. » Ἐκπονεῖ τὴν προφὴν, « Ἀρςτ. » Τὰ ὑγρὰν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον, « Ξεν. » Οὐ (αἵματος) τὴν ἀκαθαρσίαν οὐκ ἐκπονέει νοσέων ὁ σελλήν, « Ἀρεπ. (παρβλ. Διαπονέω), δθ. 5) καταπονῶ, καταδαμάζω, (καὶ πθ.) ἀποκάμνω. » Τὰς ἀρρωστίας ἐκπονῶν, « Πλδ. (καὶ πθ.) » Ἐκπονουμένους ταῖς φρονήσεσι, » Πλ. » Ἐκπεπονῆσθαι (οἱ Σαμνῖται) τελείως ὑπὸ Σύλλα, αὐτ. » Ὅταν (οἱ γραφεῖς) ἐκπονηθῶσι τὰς ὄψεις, « αὐτ. 6) (πθ.) εἶμαι γυμνασμένος (συνειθισμένος) εἰς τοὺς κόπους, (ἐπμ. 7) (ἀρτθτ.) ἀντέχω, ὑποφέρω. » Ἱκανώτεραι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν, « Ξεν. » Ἐκπεπονημένοι τὰ σώματα (τοὺς πόδας), « αὐτ. » Ἐκπεπονημένοι (οἱ ἵπποι) ὥστε μὴ ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις, « αὐτ. 8) μὲ αἰτ. πρόθετ.) καταγίνομαι εἰς, προπαθῶ νά, (ἐν γέν.) κοπιάζω. » Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται, « Ἀρςτ. (ἢ ἑλλ.) « Τόδ' ἡμῖν ἐκπονουμένοις, « Εὐρ. » Πάνθ', ὅσα παρ' αὐτῶν σπέρνει, πρῶτος ἐκπενούμενος, « Δ. Βάσσ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἐν ταῖς ῥαστώναις ἐῤῥωμένως ἐξεπονεῖτο, « αὐτ. (ἢ μὲ ἀπαρ. ἀναλλευμ.) « Ἐκπονῶ ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολέσῃς ξυνάορον, « Εὐρ. 9) (σπν. μὲ γεν. ἐκ ὅ.) ἀποτρέπω (ἀπομακρύνω) κακόν τι ἀπό τινος. » Τῶν δ' ἐμοῦ τέκνων οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; « Εὐρ. 10) ἐρευνῶ (προσπαθῶ) νὰ εὕρω· ἐξετάζω ἐπιπονος νὰ μαθω. » Λόγος (» Σωτηρίαν) ἐκπονεῖν, « Αἰσχ., Εὐρ. » Τὴν τεκοῦσαν ἐκπονεῖ, « Εὐρ. «Τῶν ἐκδήμων φίλων ζητεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας, « αὐτ.

Ἐκπονηρεύω, Μ. εὐσω. Μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, διαφθείρω, ἐξαχριόνω.

Ἐκποντίζω, Μ. ίσω. Μεταβάζω τινὰ διὰ θαλάσσης (διασπόντιον).

Ἔκπορεμα (τό), (θλγ.) τὸ ἐκπορευόμενον ἀπό τινος.

Ἔκπόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐκπορεύεσθαι (προέρχεσθαι, πηγάζειν) ἀπό τινος.

Ἐκπορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκπορεύεσθαι.

Ἐκπορευτικῶς, ἐπῤ. = Ἐκπορευτῶς.

Ἐκπορευτὸς, ἡ, όν. (θλγ.) Ὁ ἐκπορευόμενος ἀπό τινος.

Ἐκπορευτῶς, ἐπίῤ. Δι' ἐκπορεύσεως, ἓξ τοῦ

Ἐκ-πορεύω, Μ. εὔσω. (σπν. καὶ Π. μεδτ.). Κάμνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ. ‖. (συνηθεστ. τὸ μσ.) ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω. (θλγ.) πράβγρχομαι, πηγάζω.

Ἐκ-πορθιόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτηλατῶν ἀφανίζω κατὰ κράτος, διαγομίζω, ἐρημόνω, (οἴθεν

Ἐκπόρθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ λαφυραγωγίας ἐρήμωσις, ἀφανισμός (πόλεως).

Ἐκπορθητικῶς, ἐπίῤ. Δι' ἐκπορθήσεως, ὡς-

Ἐκπορθήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀφανιστὴς (ἐξολοθρευτὴς) πόλεως.

Ἐκ-πορθμεύω, Μ. εὔσω. Ἐβγάζω (Φευγατίζω) τινὰ ἀπὸ πουθενὰ (καὶ μσ. Φεύγω) διὰ θαλάσσης.

Ἐκ-πορίζω, Μ. ίσω. Εὑρίσκω πόρον (τρόπον), ἐφευρίσκω· προξενῶ, καταβάνω· πρόμηθεύω (καὶ μσ.) προμηθεύομαι, πορίζομαι.

Ἐκ-πορνεύω, Μ. εὔσω. Πορνεύω ἀναισχύντως, γίνομαι ἄλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν· (μεδτ.) = Καταπορνεύω.

Ἐκ-πορόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γέμῃ πορὸς (τρύπος)· (ἐπμ. ὀρυκτ.) μεταβάλλω ἄλλης φύσεως λίθον εἰς πωρί. » Ἐκπωρῶνται (κατὰ διίῤθ. ἀντὶ Ἐκπωροῦται) τε τῇ καύσει (ὁ λίθος), ἓ γίνεται κισηροειδής, « Θῤῥ.

Ἐκ-πορπάω-ῶ, Μ. ήσω ἡ

Ἐκ-πορπίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὴν ἢ ἀπὸ τὴν πόρπην (τὸ θηλυκωτῆρι), ξεπιγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυκόνω· (χειρουργ.) ἐβγάλλω κόκκαλον ἀπὸ τὴν κλεῖδωσίν του, (ὀθεν
†Ἐκπόρπισις(πησις), εως (ἡ). ξεθηλύκωμα, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.
†Ἐκπορπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπορπίζω.
Ἐκπορφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου πορφυροῦν (κατακόκκινον).
Ἐκποτάομαι(έομαι), Μ. ήσομαι, Π. = Ἐκπέτομαι, πετῶν ἐξέρχομαι ἀπό (« Νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, » Ἰλ. Τ). (μτφορ.) πετᾷ ὁ νοῦς μου, ξελογιάζομαι. » Οὐκ ἐπὶ χρυσείοις ὄρμοις θυμὸν ἐκπεπότημαι, « Εὐρ.
Ἔκπους, οδος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἐξάπους.
Ἐκπραθέειν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκπραθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκπέρθω.
‡Ἐκπράκτης, ου καὶ
Ἐκπράκτωρ, ορος (ὁ), = Εἰσπράκτωρ.
‡Ἔκπρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ καταδικασθεὶς εἰς ἔκπραξιν, (συνκδχ.) ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον, ἀπηλπισμένος.
Ἔκπραξις, εως (ἡ). σύναξις(εἴσπραξις)χρέους· φορολογία κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἐκ-πράσσω(πτω), Μ. πράξω. Κατορθόνω, ἐκτελῶ, ἀποτελειόνω· (συνκδχ.) φονεύω. (κοιν.) ξεκάμνω, ξεπαστρεύω κτλ. » Οὐ γὰρ αὐτὸν οὔτε κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε θύελλα, « Σοφ., (παρβλ. Ἐκποιῶ). 2) (συνήθ.) = Εἰσπράττω (κυρ. διὰ τῆς βίας) χρέη (φόρους κτλ.). (συνκδχ.) ἐκδικοῦμαι. « Τὸν Δωριέως φόνον ἐκπρήξασθαι, « Ἡρ.
Ἐκ-πραΰνω, Μ. υνῶ. Κατα πραΰνω.
Ἐκ-πρεμνίζω, Μ. ίσω. Ξερίζονω.
Ἐκπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ(ἡ ἰδιότης) τοῦ ἐκπρεποῦς, ὑπεροχή, ἐπισημότης κτλ.
Ἐκπρεπέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπρεπῶς.
Ἐκπρεπής, έος (ὁ, ἡ), = Διαπρεπής, πολλὰ εὐπρεπής, ἐπίσημος, ἐξαίρετος, ἐξοχος κτλ. » Ψυχὴν τ' ἀρίστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς, « Αἰσχλ. 2) ὁ ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος. » Οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑφ' ἡμῶν ἐπάθετε, « Θκ.
Ἐκπρεπόντως, ἐπίρ. = Ἐκπρεπῶς.
Ἐκ-πρέπω (χ. Μ.), = Διαπρέπω, διακρίνομαι μεταξὺ ἄλλων, ἐξέχω, ὑπερέχω.
Ἐκπρεπῶς, ἐπίρ. = Διαπρεπῶς, λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς· ἐπισήμως· ἐξόχως, διαφερόντως.
Ἐκ-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἐκπίμπρημι, (ὄθεν
Ἔκπρησις, εως (ἡ). ἔξαψις, ἄναμμα, κόρωμα.
†Ἐκπρησμός (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκβρασμός.
Ἐκ-πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπράσσω.
(Ἐκπρίαμαι), ἄχρ. ἐνς. (ῥθ. εὔχρ. μόνος ὁ ἀόρ. Ἐξεπριάμην, πρς. Ἐκπρίω, ὑποτ. Ἐκπρίωμαι, ἀπαρ. Ἐκπρίασθαι, καὶ ἡ μτχ. Ἐκπριάμενος), = Ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω. » Μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν παρ' αὐτοῦ ἐκπριάμενοι, « Δ. Κάσ.
Ἐκ-πρίζω, Μ. πρίσω. Κόπτω (ἀφαιρῶ) μὲ τὸ πριόνι, (ὄθεν
Ἔκπρισις, εως (ἡ). κόψιμον μὲ τὸ πριόνι, (συγχ. τῷ Ἔκπρησις).
Ἔκπρισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκπρίσεως ἀφαιρούμενον, πριονίδι. [ἐκ τοῦ
Ἐκ-πρίω, Μ. πρίσω, = Ἐκπρίζω.
Ἐκ-πρίω, πρς. τοῦ Ἐκπρίαμαι.
Ἐκ-προθεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι =
Ἐκπρόθεσμος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -θεσμως. Ὁ ἐκτὸς τῆς προθεσμίας (γινόμενος ἢ πράττων τι).
Ἐκ-προ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι. Πηδῶν ἐβγαίνω (τινάζομαι ἀπὸ πυθενὰ) ἐμπρός.
Ἐκ-προθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἔγω (δείγνω) μεγάλην προθυμίαν, εἶμαι (φαίνομαι) πολλὰ πρόθυμος.
Ἐκ-προ-ίημι, Μ. ἐκπρο-ήσω, Π. ἐκπέμπω, ἀναδίδω.
Ἐκ-προικίζω, Μ. ίσω Προικίζων ἐκδίδω (ὑπανδρεύω).
Ἐκ-προ-καλέομαι, Μ. έσομαι. Προσκαλῶ τινα (νὰ ἔβγῃ) ἔξω (σπν.) ἐπικαλοῦμαι.
Ἐκ-προ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐκλέγω, προτιμῶ.
Ἐκ-προ-λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀφίνω (παραιτῶ) τι καὶ ἐβγαίνω ἢ φεύγω.
Ἐκπρομολεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐκ-προ-βλώσκω, ἐβγαίνω ἀπό.
Ἐκ-προ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, Π. Πέπτω ἔξω ἀπό.
Ἐκ-προ-ρέω, Μ. ρεύσομαι, Π. χύνομαι (ἀναβρύω) ἀπό.
Ἐκ-προσωπέω-ῶ, Μ. ήσω (μτγν.) Ἐπέχω (Ἀναπληρῶ) τὸν τόπον τινός, ἀντιπροσωπεύω.
Ἐκ-προ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προτιμῶ τινα παρὰ κάθε ἄλλον.
Ἐκ-προ-φαίνω, Μ. φανῶ, Π. ἐβγάλλω κ εἰς τὸ φανερόν, ἀ αφαίνω.
Ἐκ-προ-φέρω, Μ. ἐκπροοίσω, Π. = Ἐκφέρω, ἐβγάλλω τι ἀπό.
Ἐκ-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι, Π. (μέλτ. ἢ γεν.) φεύγω ἔξω (γλυτώνω) ἀπό.
Ἐκ-προχέω, Μ. χεύσω, Π. χύνω τι (διὰ μιᾶς) ἀπό τινος.
Ἐκ-πρωμνίζω, Μ. ίσω. = Ἐκπρεμνίζω.
Ἐκπτερνίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ καταρτίσι) Ἐβγαίνω ὁλόκληρος, ξεπατόνομαι, (ἴδε πτέρνα).
Ἐκ-πτερύσσομαι Μ. ύξομαι. Ἀπλονω καὶ κινῶ τὰς πτέρυγάς μου.
Ἐκ-πτήσσω, Μ. πτήξω καὶ
Ἐκ-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ (νὰ ἔβγῃ, νὰ φύγῃ) ἀπὸ πυθενὰ ξυπάζωντάς τον. ‖ (μσ.) ξυπάζομαι, (μτφορ.) ξεπαίρομαι· ἐνθουσιάζομαι.
Ἔκπτοιος (ὁ, ἡ). κατατρομαγμένος, Ἔκφοβος.
Ἔκπτυξις [ἐκπτύσσω], εως (ἡ), = Ἀνάπτυξις, ἄνοιγμα, τέντωμα.
Ἔκπτυσις [ἐκπτύω], εως (ἡ). φτύσιμον, ἀπόπτυσις.
‡Ἔκπτυσμα (τὸ). τὸ ἐκπτυόμενον, φλέγμα, φτύσμα.
Ἐκ-πτύσσω, Μ. πτύξω, = Ἀναπτύσσω, ἀνοίγω, τεντόνω. » Καθάλλεται καὶ ἐκπτύσσει τοὺς ὄνυχας (ἡ πάρδαλις), « Γρρ.
†Ἔκπτυστος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπυστος.
Ἐκ-πτύω, Μ. πτύσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ στόμα μου ὡς πτύσμα, Ἀποπτύω, (ἐπὶ θαλάσσ.) ξερνῶ· (συνκδχ) περιφρονῶ, δίδω ἄζι, ἀποστρέφομαι.
Ἔκπτωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπίπτει (ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν τόπον του), (κυρ. δέ) τὸ ἐξαρθρωμένον (ἐξαλμένον) χέρι, πόδι κτλ.
Ἔκπτωσις, εως (ἡ). τὸ ἐκπίπτειν, πέσιμον κάτω ἀπὸ γάσιμον (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις, βγάλσιμον (χειροῦ, ποδιοῦ κτλ.)· (μτφορ.) ἀπατυχία· ἐξορία κτλ.
Ἔκπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ πεσὼν ἀπό τινος (πεσών, ἀποτυχών, στερηθείς, ζημιωθείς κτλ.), (κοιν.) ξεπεσμένος. διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος κτλ.
Ἐκ-πυέω-ῶ. Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἔμπυον, κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ, (μσ.) ἐμπυάζω, ὠριμάζω.
Ἐκπύημα (τὸ). πρήξιμον (σπυρί) ἐμπυσμένον.
Ἔκπυησις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἔμπυον μεταβολὴ, ἐμπυασμα.
Ἐκπυητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἢ ἐπιφρεπὴς) πρὸς ἐκπύησιν.
Ἐκ-πυίσκω, Μ πυήσω, = Ἐκπυέω.
Ἐκ-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐξετάζων μανθάνω (πληροφοροῦμαι). » Πρὶν ἐκπυθέσθαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει, « Ἀρστ.
Ἐκ-πυόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπυέω.
Ἐκ-πυρακτέω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπυρόω, ῶθεν
Ἐκπυράκτωσις, εως (ἡ), = Ἐκπύρωσις.
Ἐκ-πυρηνίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὸν πυρῆνα (τὸ κουκοῦτσι) ὀπωρικοῦ. 2) σφίγγων τι (καθὼς π. χ. κερασοκόλκουτσον) τὸ κάμνω νὰ τιναχθῇ. » Ὁ ἐν τῷ νέφει ἀὴρ ἐκπυρηνίζεται, « Ἀρστ., (ῶθεν
Ἐκπυρήνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐκπυρήνισμα (τὸ) καὶ
Ἐκπυρηνισμός (ὁ), = Ἐκπυρήνισις.
Ἐκ-πυρίαω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐκπυρόω.
Ἐκ-πυρίζω, Μ ίσω, = Ἀποπυρίζω. 2) (μγν.) = Ἐμπυρίζω.
Ἔκπυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός, Διάπυρος.
Ἐκ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνάπτω, (μεφορ) ἐξάπτω, ἴδε καὶ
Ἐκ-πυρσεύω, Μ εύσω. Ἐκπέμπω φῶς ἀπὸ πυθενὰ ὡς πυρσός. 2) ἐβγάλλω φλόγα, ἀνάπτω, (χυδ.) κορόνω, (πρβ) ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι· ξεπάνω.
Ἐκπύρωσις, ἐπίρ. Πολλὰ θερμῶς, Διαπύρως.
Ἐκπύρωσις, εως (ἡ). ἐξαψις· ἀναμμα.
Ἐκπυρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἐκπύρωσιν.
Ἔκπυστος (ὁ, ἡ). [ἐκπυνθάνομαι] γνωστός.
Ἐκ-πυτίζω, Μ. ίσω, (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Ἐκπιτύζω.
Ἔκπωμα (τὸ), [ἐκπίνω]. ἀγγεῖον διὰ πιόν, ποτῆρι.
Ἐκ-πωματίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω τὸ σῶμα (τὸ στερεόπωμα), ξεστουπώνω.
Ἐκπωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔκπωμα, ποτηράκι.
Ἐκπωματοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐκπώματα (ποτήρια).
Ἐκ-πωτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἐκπετάομαι.
Ἐκράανθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκράνθη, ἀόρ. 6'. τοῦ ἐκράην, πλθ. πρα. τοῦ πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ κρεμῶ.
Ἐκ-ροβδίζω, Μ. ίσω. Ἰαβδίζων ἐκδιώκω (ἀποδιώκω).
Ἐκραγή (ἡ), = Ἔκρηξις.
Ἐκράηνα, Δ. ἀντὶ Ἐκρήηνα, ἀόρ. 6'. τοῦ Κραίνω ἢ Κραιαίνω.
Ἐκράδηγν, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Κερᾶννυμι, ἰων.
Ἐκ-ραίνω, Μ. ρανῶ (ἀόρ. Ἐξέῤῥανα). ἰων. (Ῥαντίζω, Κύνω) τι ἀπό τινος.
Ἐκ-ράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω τι ἀπό τι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος, προσαρέπτω, (εἰς τὸν Γρ. Νύσσ. Ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρράπτω).
Ἐκρέμαω ἀντὶ Ἐκρέμασα, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κρέμαμαι.
Ἐκ-ρέω, Μ. ρεύσομαι (ἀόρ. Ἐξερρύην ἢ Ἐξέρρευσα κτλ.). Τρέχω (χύνομαι) ἔξω ἀπὸ πουθενά· (ἐπὶ φύλλ. κλπ.) πίπτω, μαδῶ· (ἐπὶ στρατ.) σκορπίζομαι· (μτφορ.) χύνομαι, ἐξαλείφομαι, λησμονοῦμαι, ἐκλείπω.
Ἔκρηγμα (τό). τὸ ἀπό τινες σχισθὲν κομμάτι· ξέσπασμα (ποταμοῦ), χαράδρα. (Ἰατρ.) ἐξάνθημα, ξεθύμασμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-ρήγνυμι Μ. ρήξω (μτ. πρκ. Ἐξέρρωγα, πθ. ἀόρ. Β'. Ἐξερράγην). Σπάνω μὲ ὁρμήν· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. ἐξ αὐτοπαθ.) σπάνω καὶ ἐβγαίνω, (κοιν.) ξεσπάνω. «Ῥῶσαι ἐξέρρηξεν δόσιο,» Ἰλ. Ψ. «Ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ὀλέμους,» Ἄρστ. (καὶ πθ.) «Ἔνθεν ἐκραγήσονται ποτε ποταμοὶ πυρός,» Αἰσχλ. «Ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλόγα ἐναι,» Ἄρστ. (ᾧ τρπ.) «Πόλεμος (« Θρῆνος, « Μῖσος) ἐξερράγη,»
Ἔκρηξις, εως (ἡ). χύσιμον ἔξω μὲ ὁρμήν, ξέσπασμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-ρήσω(ττω), Μ. ρήξω, = Ἐκρήγνυμι.
Ἐκρητέον [ἐξειρητέ.], θετ. τοῦ Ἐξαγορεύω.
Ἔκριζος (ὁ, ἡ). Ἐκβαλμένος σύρριζα, ξερριζωμένος.
Ἐκριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξερρίζόνω, (μτφορ.) ξεπατόνω, ἐξολοθρεύω.
Ἐκρίζωσις, εως (ἡ). ξερρίζωμα.
Ἐκριζωτής, οῦ (ὁ). ὁ ξερρίζόνων.
Ἔκριμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκρίπτεται (ἀποβρίπτεται), ἀπορρίμματόν, ἀκύβαλον, (συγγ. τῷ Ἔκκριμα).
Ἔκριον, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακράν (ἐξέχουσαν) ῥῖνα.
Ἐκρινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζων ἀφαιρῶ, (μτφορ.) κατατρώγω, κατατήκω.
Ἐκ-ρινίζω, Μ. ίσω, = Ἀναρρίπτω, φυσῶν (μὲ τὴν ῥιπίδα) ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω. «Τὸ θαρσαλέον αὐτοῦ ἐκίνυσεν, ἠδὴ σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξερρίπισε,» Πλ.
Ἐκριπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξαψις, ἐρεθισμός.
Ἐκριπτέον, θετ. τοῦ Ἐκρίπτω.
Ἐκριπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκρίπτω.
Ἔκριπτος (ὁ, ἡ). ἀπερρ μένος, (ἐπὶ βρεφ.) ἐκτεθειμένος, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω (ᾧ πθ. Πέπτω) ἔξω· διώχνω, ἀποβάλλω.
Ἐκρῖπις, εως (ἡ). βίψιμον ἔξω.
Ἔκροή (ἡ). τρέξιμον (χύσιμον) ἔξω· (ἐπὶ τρχ. κλπ.) μάθημα, πέσιμον· (συνεκδ.) τὸ μέρος ὅπου ἐκρέει (χύνεται ἔξω) τι, τρῦπα (στόμιον) ὑγετοῦ κτλ.
Ἔκρυια (ἡ), = τῷ προηγ.
Ἐκ-ροιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναῤῥοιβδέω, ἐκφυσῶ, ἀπορρυφῶ.
Ἐκρομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥομβῶν (περιστρέφων) ἐκβάλλω.
Ἔκροος-ους (ὁ), = Ἐκροή.
Ἐκ-ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥαφῶ τι μέχρι ῥαχίδος, ἀποῤῥοφῶ.
Ἔκρυθμος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἔρρυθμος, (ὅηλ.) = Ἄῤῥυθμος.
Ἐκ-ρύομαι, Μ. ρύσομαι. Ξελυτρόνω, ἀπολυτρόνω, ἐλευθερόνω.
Ἐκ-ρυπόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ
Ἐκ-ρύπτω, Μ. ρύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, πλατρεύω, καθαρίζω, (αἱ πλύστριαί μας λέγουν) ξερρυπίζω.
Ἔκρυσις, εως (ἡ) = Ἐκροή (« Τριχῶν—, « Θῆρ.). (Ἰατρ.) ἀποβολὴ τοῦ μὴ λαβόντος ἀκόμη σύστασιν (ὅηλ. ἑπταημέρου) ἐμβρύου, (παρβλ. Ἔκτρωσις), (συγγ. τῷ Ἔκφυσις).
Ἐκ-ρυτιδέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω ὅλος ῥυτίδας, καταζαρώνουν τὰ μάγουλά μου κλπ.
Ἐκ-σαγηνεύω Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ τὴν σαγήνην, (τρπ.) περιπλέκω, ἐμπερδεύω.
Ἐκ-σαλάσσω(ττω), Μ. άξω, Π. καὶ
Ἐκ-σαλεύω, Μ. εύσω. Σαλεύω ἐκ θεμελίων, συνταράττω, (παρβλ. Ἐκσείω).
Ἐκ-σαόω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκσώζω.
Ἐκ-σαρκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ἀπό τινος τὸ κρέας (τὰς σάρκας), ἀφινω μόνον τὰ κόκκαλα.
Ἐκ-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σαρκώσῃ (νὰ τραφῇ, ν' ἀποκτήσῃ κρέας).
2) (ἀμτβτ.) σαρκοῦμαι ὑπὲρ τὸ δέον, παραπαγαίνω.
Ἐκσάρκωμα (τό). τὸ αὐξηθὲν εἰς πληθὺν κρέας, (παρβλ. Ὑπερσάρκωμα).
Ἐκ-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαρόνω (Σκουπίζω) πατρικά, ἀπασκουπίζω.
Ἐκ-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασαφῶ, σαφηνίζω, ἐξηγῶ.
Ἐκ-σβέννυμι, Μ. σβέσω, = Ἀποσβέννυμι.
Ἐκ-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) δυνατὰ εἰσ βγάλλω ἢ ῥίπτω κατά γῆς τι (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ (νὰ παραιτηθῇ) ἀπὸ ἐντι τρομάζοντάς τον. « Τούτων μέν τοι τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα,» Πλ.
Ἐκ-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω καθ' ὑπερβολήν, ὑπερεκθειάζω.
Ἐκ-σεύομαι, Μ. συθήσομαι; Π. ἐβγαίνω ἔξω μὲ ὁρμήν, ἐξορμῶ. « Πυλῶν ἐξέσυτο,» « Ὤμ. » Φάρυγος δ' ἐξέσαιτο οἶνος ψωμυίτε,» « αὐτ.
Ἐκ-σημαίνω, Μ. ανῶ. Δηλοποιῶ διὰ σημείων, φανερόνω.
Ἐκ-σήπω, Μ. σήψω, Σαπίζω τι ἐντελῶς, ἀφανίζω διὰ τῆς σήψεως.
Ἐκ-σιγάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Π. σιωπῶ ἐντελῶς, ἀποσιωπῶ, (ὅθεν
Ἐκσίγησις, εως (ἡ), ἄκρα (ἐντελὴς) σιωπή. » Ἐκσίγ. πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγή,» « Εὐς.
Ἐκ-σιφωνίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀδειάζω) ἀπό πουθενά ὑγρόν τι μὲ τὸν σίφωνα, (ἐπμ.) δὲν ἀφινω οὔτε ῥανίδα.
Ἐκ-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι, = Ἐκσιγάω.
Ἐκ-σκαλεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Ξερρίζόνω) τι μὲ τὸ σκαλιστῆρι.
Ἐκ-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτων ἐβγάλλω τὸ χῶμα, Ἀνασκάπτω.
Ἐκ-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Ἐβγάλλω τι ἀπό πουθενά καὶ τὸ σκορπίζω, (τρτ.) ματαιόνω.
Ἐκ-σκευάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω -ομαι. Ἐβγάλλω ἀπὸ πουθενά τὰ σκεύη, (ἐπμ.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω.
Ἔκσκευος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σκευῶν ἢ σκευῆς (κυρ. θεατρικῆς ἐνδυμασίας), (ἀντιθ. τῷ Ἔνσκευος).
Ἔκσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (μακράν) τῆς σκηνῆς κατοικῶν, Ἀπέσκηνος.
Ἐκ-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν, ἐξετάζω.
Ἐκσκορπισμός (ὁ). διασκορπισμός.
Ἐκ-σμάω-ῶ, Μ. σμήσω καὶ
Ἐκ-σμήχω, Μ. σμήξω, = Ἀποσμήχω, σφογγίζω πατρικά, καθαρίζω.
Ἐκ-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τὸν πάζων ἐκδιώκω, Ἀποσοβῶ, ξελογιάζω, (παρβλ. Ἐκπτήσσω).
Ἔκσπασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐκ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω.
Ἐκ-σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω σπονδὰς εἰς τοὺς θεούς, χύνω τι ἐν εἴδει σπονδῆς.
Ἐκ-σπερματίζω, Μ. ίσω, = Ἀποσπερματίζω.
Ἐκ-σπερματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι (βτν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ἐκσπειρίζω.
Ἐκ-σπείρω, Μ. σπερῶ. Ἐβγαίνω βιαστικός, σπεύδω νὰ ἐβγω.
Ἐκ-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω (κοιν. Πατρίνω) τι μὲ τὸ σφογγάρι, Ἀποσφυγγίζω.
Ἔκσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετέχων ἢ ἀποκεκλεισμένος τῶν σπονδῶν (τῆς εἰρήνης), (ἐπμ.) Ἔνυδρος (ὅσπονδος). «Ἰουδαῖοι, γένος ἔκσπονδον,» « Συν. 2) ὁ παραβαίνων ἢ ἐναντίος εἰς τὰς σπονδάς, ἄπιστος. « Τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους ποιήσας,» « Σδ. » Εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον,» « Δ. Ἀλ.
Ἐκ-σπονδυλίζω, Μ. ίσω. Ἐξαρθρόνω τοὺς σπονδύλους τοῦ λαιμοῦ, ἐντραχηλίζω.
Ἐκστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς τὸ προσδιορισθὲν ἀποβλακὸν διάστημα, (οὐτως ἀνεγν. τινές τὰ
Ἐκστάδιος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἐξαστάδιος.
Ἐκ-στασιάζω, Μ. άσω. Διεγείρω (κινῶ) εἰς ἐπανάστασιν.
Ἐκστάσιον (τό), (Νμ. μτγν.). παραχώρησις τῶν ὑπαρχόντων· (ἐπὶ στρατ.) λειποταξία, [ἐκ τοῦ
Ἔκστασις [ἐξίστημι], εως (ἡ). ἡ ἀπὸ τῆς συνήθους θέσεως μετατόπισις· (ἐπμ.) μεταβολή, ἀλλοίωσις ἢ· ἀπουσία, ἔλλειψις. (ἐνίοτε) παραχώρησις (« Ὑπαρχόντων—, « Νμ.). (συνήθ.) = Ἔκπληξις, παραλόγισμα· (ἐπὶ καλοῦ) Ἐνθουσιασμός, (ὅθεν
Ἐκστατικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἔκστασιν. « Μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν,» Πλ. » Οἷς πλατὺ τὸ μέτωπον, ἐκστατικεῖ,» « Ἄρστ. » Μεταβολὴ γὰρ πᾶσα ἐκστατικόν,» « Θμς. «Τῆς ἐκστατικῆς τοῦ θείου ἔρωτος δυνάμεως,» Δ. Ἀρεοπαγ.
Ἐκστατικῶς, ἐπῤ. Εἰς ἔκστασιν. » Ἐκστατικῶς ἔγω,» « Πλ., εἶμαι εἰς ἔκς.
Ἐκ-στέλλω, Μ. στελῶ, = Ἐκπέμπω. 2) στιλίζω πανταχήθεν, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1269).
Ἐκ-στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω πανταχόθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεν μὲ στεφάνους. 2) (συνεκδχ.) γεμίζω τὸ ποτῆρι κτλ. 'ως ἐπανω. «'Εξέστεψε θάλασσαν.» 'Οππ., (παρβλ. 'Επιστεφω). 3) = Ἀποστέφω.

'Εκ-στηθίζω, Μ. ίσω, = Ἀποστηθίζω.

'Εκστιλβος (ὁ, ἡ), = 'Εκστιλπνος.

'Εκ-στίλβω, Μ. στίλψω, = Ἀποστίλβω.

'Εκστιλπνος (ὁ, ἡ) πολλὰ στιλπνός, ζ. -πνότατος.

'Εκ-στραγγίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω ἐντελῶς.

'Εκστρατεία, ας καὶ

'Εκστράτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Εκ-στρατεύω καὶ (μσ.)-εὐομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ξεκινῶ μὲ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

'Εκ-στρατοπεδεύω καὶ (μτ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. 'Εβγάλλω τὸ στράτευμά μου (ἀπὸ τὸ στρατοπέδον) καὶ τὸ τοποθετῶ ἔξω.

'Εκ-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τὸ μέσα ἔξω· στραγγουλίζω· ἀναποδογυρίζω. (τρπ.) μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), διαστρέφω. » Γενεὰ ἐξεστραμμένη, « Γρφ. (ὀθεν

'Εκστροφὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα τοῦ ἐντὸς εἰς τὰ ἐκτὸς, ἀναποδογύρισμα, στραγγούλισμα. (τρπ.) ἐντελὴς (ἐπὶ τὸ χεῖρον) μεταβολή.

'Εκ-συριγγόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (ἰατρ.) Καταντῶ εἰς σύριγγα (φιστουλαν).

'Εκ-συρίζω καὶ (Ἀττ.)

'Εκ-συρίττω, Μ. ίξω. Σφυρίζω δυνατά, διώχνω τινὰ σφυρίζωντάς τον.

'Εκ-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι ἔξω, ἐβγάλλω (ξ μα. ἐβγαίνω) σέρνωντας. ξεφλουδίζω.

'Εκ-σφαιρίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω τι (καὶ πθ. Πίπτω) ὡσὰν τὴν σφαῖραν.

'Εκ-σφενδονάω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω (ίσω). 'Ρίπτω (Τινάζω) τι μακρὰν μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) σφενδόνην.

'Εκ-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεσφίγγω, ξεθηλυκόνω.

'Εκ-σφονδυλίζω, Μ. ίσω, = 'Εκσπονδυλίζω.

'Εκ-σφραγίζω, Μ. ίσω. 'Παίρνω ἐπάνω εἰς κερὶ κτλ. τὸ ἀντίτυπον σφραγίδος· μιμοῦμαι. 2) Π. = Ἀποκλείω.

'Εκτφράγισμα (τὸ). τὸ ἔκτυπον τῆς σφραγίδος, (παρβλ. 'Εκμαγεῖον).

'Εκ-σχίζω, Μ σχίσω. Σχίζω τι ἀπό τινος, ξεσχίζω, ἀποσπῶ.

'Εκ-σῴζω, Μ. σώσω Σώζω ('Τλυτόνω) τινὰ ἀπό τινος κακοῦ. »'Εξεσάωσε θαλάσσης, « 'Οδ. Δ. (καὶ πθ.) » "Οτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες νῆσον ἐκσωζοίατο, « Αἰσχλ., οἱ ναυαγήσαντες ἐβγαίνουν καὶ διασώζονται εἰς τὸ νησί.

'Εκ-σωρεύω, Μ. εύσω. 'Επισωρεύω.

"Εκτα, Π. ἀντὶ 'Εκτανε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Κτείνω.

'Εκτάγὴ (ἡ), [ἐκτάσσω], = "Εκταξις, διάταξις. 2) (μτγν.) πρόστιμον, ἀγγάρεια.

'Εκτάδην [ἐκτείνω], ἐπίρ. 'Ξαπλωτά, τεντωμένως· κατὰ μῆκος.

'Εκτάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἐκτεταμένος, μακρὺς ἢ πλατύς, (ἐν γέν.) εὐρύχωρος.

'Εκταδὸν, ἐπίρ. = 'Εκτάδην.

"Εκταθεν, Π. ἀντὶ 'Εκτάνθησαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κτείνω.

'Εκταῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν (εἰς ἓξ ἡμέρας), ἓξ ἡμερῶν. » 'Εκταίη μάζα, « Ἀθ., ἢ ἐκ χοινίκων ἕξ.

'Εκτακῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκτήκω.

"Εκτακτος (ὁ, ἡ). (κυρ. στρατιώτης) ὁ ἐκτὸς τῆς τάξεως, μὴ συναριθμούμενος εἰς τὸ τάγμα, (Γαλλ.) surnuméraire, (ἴδε 'Εξάριθμος).

†'Εκ-ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω. (Κωμ.) Στερῶ τινα τῆς περιουσίας του.

†"Εκταμα (τὸ). ἔκτασις, διάστημα.

"Εκταμε, Π. ἀντὶ 'Εξέτασε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

'Εκ-ἀρχαι, Π. ἀντὶ 'Εκτόμῃ, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ

'Εκ-τάμνω, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εκτέμνω.

"Εκταν, ας, α, αμεν κτλ., Π. ἀντὶ "Εκτανον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

'Εκτάνθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.

'Εκ-τανύω, Μ. ύσω, Π. (ἡ σπν. λογογραφ.) ἀντὶ 'Εκτείνω. « Οὐδὲ παρειῶν ἐκπανύσεις φυτίδας, « 'Επγρ. (καὶ πθ.) » 'Ο δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη, « "Ομ.

"Εκταξις [ἐκτάσσω], εως (ἡ). παράτοξις (στρατεύματος).

'Εκ-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω καθ' ὑπερβολὴν· ἐξευτελίζω.

'Εκταρακτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔγιον δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκταράττειν.

'Εκτάραξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Εκ-ταράσσω (ττω), Μ. άξω Ταράττω (Συγχύζω, Ξυππάζω) ὅλως διόλου, καταταράττω. » Ἰουλίης ἐκταραχθείσης, « Ἰατρ., ὅταν χαλάσῃ τὸ στομάχι ἢ διατεθῇ πρὸς διάῤῥοιαν.

'Εκ-ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω καθ' ὑπερβολήν, καταρομάζω

'Εκ-ταριχεύω, Μ. εύσω. Καταξηραίνω τι ὡς τάριχον, (κοιν.) τὸ κάμνω μουμιάν.

'Εκ-ταρσόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εκτείνω τι πέρα ξ τινὸς ἐν εἴδει ταρσοῦ (ἴδε τὴν λέξ.).

"Εκτας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κτείνω.

"Εκτασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Εκτείνω, ἄπλωμα, ἐξάπλωμα· ἀνάπτυξις· (γρμτ.) ἡ κατὰ πρωσῳδίαν αὔξησις τῆς συλλαβῆς· (τρπ.) πρόσπθεια.

'Εκ-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. 'Εβγάλλω τὸ στράτευμα (ἀπὸ τὸ στρατόπεδον κτλ.) ἢ τὸ βάλλω εἰς παράταξιν· (ἐν γέν.) τοποθετῶ κατὰ τάξιν.

'Εκτάσω, Δ. ἀντὶ 'Εκτήσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κτάομαι.

'Εκτατέον, θετ. τοῦ 'Εκτείνω.

'Εκτατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. 'Ο ἀγαπῶν νὰ ἐκτείνῃ (κυρ. τὰ βραχ. φων.).

"Εκτατο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τοῦ Κτείνω.

'Εκτατὸς, ἡ, όν. 'Ο δυνάμενος ἐκτείνεσθαι, ἐπιδεκτικὸς ἐκτάσεως.

'Εκ-ταφρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποταφρεύω. 2) = 'Εκσκάπτω.

'Εκτέατο, Ἰων. ἀντὶ 'Εκέκτηντο, ὑπερσ. τοῦ Κτάομαι.

'Εκτεθειῶσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκ-θειόω.

'Εκτέθηλα, μσ. πρκ. τοῦ 'Εκθάλλω.

'Εκτέθραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εκτρέφω.

'Εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· (συνεκδχ.) φρονεύω. στενοχωρῶ (τρπ.) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω (γρμτ.) μακρύνω κατὰ πρσῳδ. τὴν συλλαβήν. (σπντ.) = 'Εξέλκω. » 'Εξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος, « Γρφ., (συγκρ. τῷ 'Εκίνω).

'Εκ-τειχίζω, Μ. ίσω. Ἀποτελειόνω τὸ ὅτι ἤρχισα νὰ κτίζω τεῖχος, (ἐν γέν.) περιτειχίζω.

'Εκτειχισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εκ-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι, Π. = 'Εκλογίζομαι, εἰκάζω.

'Εκ-τεκνόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Τεκνοποιῶ· ἀναγνωρίζω τὰ γεννηθέντα τέκνα ὡς ἰδικόν μου.

'Εκτεκὼν, οὖσα, ὄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκτίκτω.

'Εκ-τελέθω (χ. Μ.), Π. γίνομαι (γεννῶμαι, παράγομαι) ἀπό τινος.

'Εκ-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελὲς τελειοποιῶ.

'Εκ-τελείω, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εκτελέω.

'Εκτελείωσις, εως (ἡ). τελειοποίησις.

'Εκ-τελεόω-ῶ, Μ ώσω, = 'Εκτελειόω.

'Εκ-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω εἰς πέρας (εἰς ἔνθασιν), ἐκληρῶ, ἐκπελῶ. 2) ἀποτελειόνω. (ἀμτδτ.) ἀποθνήσκω.

'Εκ-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω, καταρθόνω· ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ. »Οὕτως ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέσχετο Ἰλ. Β. « Οὕτος μὲν δὴ ἄελλος ἐκτετέλεσται, « 'Οδ. Χ. « Εἴκοσι δ' ἐκτελέσσεις ἐνιαυτούς, « Πίνδ. (καὶ κατὰ τμα.) « Πάντα τε καὶ δύε τελεῖ, « Ἰλ. Δ.

'Εκτελὴς, ές (ὁ, ἡ), = 'Εντελὴς, πλήρης, τέλειος.

'Εκ-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτων ἐβγάλλω (ὄθεν) εὐνουχίζω. (συνεκδχ.) καταπραΰνω (τρπ.) χερῶ, ἀφαιρῶ, (παρβλ. Ἀποτέμνω).

'Εκτένεια (ἡ). προπάθεια, ἐπιμονὴ, προθυμία, ἀρθονία. «Τὰ ἐπιτήδεια πάμπολλα εἰσετκομίσαντο, ὡς ἐκτένειαν εἶναι, εἰ καὶ ἐπιμηκέστερα γένοιτο ἡ πολιορκία. « 'Ηρωδ., [ἐκ τοῦ

'Εκτενὴς, ές (ὁ, ἡ). ἐκτεταμένος· διαρκὴς, συνεχὴς, ἀδιάκοπος· (τρπ.) σύντονος, ἐπίμονος, θρασύτατος, πρόθυμος.

†'Εκτενία (ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκτένεια.

'Εκτενῶς, ἐπίῤῥ. Προθύμως, ἐπιμόνως, ἐνδότως, σφοδρῶς, μὲ πολλὴν πρόσπθειαν.

"Εκτεξις [ἐκτίκτω], ως (ἡ). γέννησις, παιδοκομίαις.

'Εκτέος, α, ον, θετ. τοῦ "Εχω.

'Εκτετυγμένως [ἐκτάσσω], ἐπίῤῥ. (μτχ.) 'Εν τάξει, διακεκριμένως.

'Εκτεταμένως [ἐκτείνω], ἐπίῤῥ. (μτχ.) Κατ' ἔκτασιν· (γρμτ.) ἐκτεινομένης κατὰ πρσῳδ. τῆς συλλαβῆς.

'Εκτετακώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκτείνω.

'Εκτετισμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ 'Εκτίνω.

'Εκτέτμηκα, πρκ. τοῦ 'Εκτέμνω.

'Εκτέτραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εκτρέπω.

'Εκτετριμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ 'Εκτιτράω.

'Εκτεὺς, έως (ὁ), εἶδος μέτρ. χωρητ. (τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκτεύχω, Μ. τεύξω, Π. = Ἐξεργάζομαι, ἐκτελῶ.
Ἐκτεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς τέφραν (στάκτην), κατακαίω, (ὄθεν: Ἐκτέφρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τέφραν (στάκτην) μεταβολή, κατάκαυσις, ἀποτέφρωσις.
Ἐκτεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τεχνάζομαι, ἐφευρίσκω.
Ἐκτηγανίζω, Μ ίσω. Τηγανίζω μὲ σφοδρὸν πῦρ, τηγανίζω μέχρις ἐκπυρώσεως. « Ἠωρῆσθαι μὲν ἐπὶ λίμνης ὄψει, μὴ δεδυνημένον δὲ πεῖν ἐκτετηγανίσθαι, « Θεόδ. Πρτακ., (καιν.) ἐτηγαριζετο, (καὶ εἰς τὰς Ἀθήν.) ἐφρύγετο.
Ἐκτήκω, Μ τήξω, λυθλω ὅλως διόλου, (ἔπμ.) ἐξαλείφω, ἀφανίζω « Λῆσις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων, « [Κριτ. παρ' Ἀθ.] « Ἀλλά μοι τόδ' ἐμιμνόησε καὶ μήποτ' ἐκτακείη, « Αἰσχλ.). (πθ· ἡ μσ) γίνομαι πετσί καὶ κοκκαλον. « Λύπῃ δ' ἧλιμῥ ἑαυτὸν ἐκτήξας, « Ἀξλ. (καὶ κατὰ τιμ.) » Ἐκ τοί με τήξεις, « Εὐρ.
Ἔκτημαι, ἀντὶ Κέκτημαι, πρκ. τοῦ Κτῶμαι.
Ἐκτημόριον (τὸ). τὸ ἕκτον μέρος τινὸς πράγματος, (ὀθ. ‖. πλθ.) Ἐκτημόριοι ἢ Ἐκτήμοροι, οἱ γεωργοῦντες ξένην γῆν καὶ πληρόνοντες εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἓν εἰς τὰ ἕξ.
Ἐκτημορίτης, ου (ὁ). ὁ χιωρῶν τὸ ἕκτον μέρος.
Ἐκτήμορι (οἱ), Ὅθε Ἐκτημόριος.
Ἕκτησις [[ἑκτήκω]], εως (ἡ). λυώσιμον ἐντελές· (ἰατρ.) ῥύσις (κένωσις) τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.
Ἐκτιθάσευω, Μ. εὐσω, = Ἐξημερόω.
Ἐκτιθεύω, Μ. εὐσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκτιθεύω.
Ἐκτιθέω, Μ. ἐκ-θήσω (ἀόρ. Ἐξέθηκα κτλ.). Βάλλω τι ἔξω (ἵνα εὑρεθῇ ἢ ἵνα φαίνεται), (ὄθεν) ἐκθέτω (βρέφος). ἀ-οίγω καὶ ἀραδιάζω (πραγματείας εἰς τὴν ἀγορὰν)· ἀποδιδάζω (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, ἢ ἀπὸ τοῦ ὑγίματος κατὰ γῆς)· προτείνω (βραβεῖον)· τοιχοκολλῶ· προκηρύττω· γνωστοποιῶ, περιγράφω· ἐκδίδω, δημοσιεύω.
Ἐκτιθηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκτιτθεύω.
Ἐκτικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι καθ' ἕξιν, ἐντελῶς γυμνασμένος, συνηθισμένος, (ὄθεν:) « Πυρετὸς —, « Ἰατρ., ἀσυνεχὴς (μὴ διαλείπων). καὶ « Ἐκτικὸς ἄνθρωπος), « αὐτ., ὁ ἐκτικιασμένος.
Ἐκτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ, παιδοκομῶ (κυρ ἐπὶ τῶν ὠοτοκούντων ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος εἰς τὰ ἐκτὸς, καθὼς π. χ. τῶν ἀσπακῶν, (Λρχτ.).
Ἐκτικῶς, ἐπίῤῥ. Καθ' ἕξιν, (ἐπμ.) μὲ ἄκραν εὐκολίαν.
Ἐκτιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου ὡς ὑγρὰν κόπρον, (χυδ.) τσιρλίζω.
Ἐκτιλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ, τσουμπῶ. ἐῤῥιζόνω.
Ἐκτιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ μὲ ὑπερβολὴν. « Πλοῦτον ἐκτιμήσαντας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐκθειάσαντας, « Λογγ. 2) ἐξετιμῶ. « Ἢ γὰρ αὐτὰ αὐτοῦ, ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, τάλαντά εἰσιν οὐκ ἔλαττον ἑκατόν; « Πλάτ. 3) ἀναιδάζω τὴν τιμὴν (τοῦ πωλουμένου), τὸ ἀκριβαίνω. » Εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, « Λρχτ.
Ἐκτίμησις, εως (ἡ). τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., ἀναίδασμα τῆς τιμῆς (τοῦ πωλουμένου), ξετίμημα.
Ἔκτιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τιμῶν ἢ μὴ τιμώμενος. « Γονέων —, « Σοφ., ἢ μὴ τιμῶσα τοὺς γονεῖς της. 2 ὁ πωλούμενος μὲ ἀναίδασμὸν τιμὴν, ἀκριδὸς, (Ἡσύχ.). 3) ὁ πληρόνων πρόστιμον, (Ἐπγρ. Buck).
Ἐκτίναγμα (τὸ) καὶ
Ἔκτιναγμός (ὁ), = Ἐκτίναξις.
Ἐκτινόκτρια (ἡ). ἡ ἐκτινόσσουσά (ἀποσειομένη, ἀποποιουμένη) τι.
Ἐκτίναξις, εως (ἡ). τὸ αὐσ. τοῦ
Ἐκτινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω δυνατά, τινάζω τι νὰ πέσῃ ὅ,τι εἶν' ἐπάνω του, τινάζω ῥίπτω, (καιν.) ξετινάζω, (πρπ.) καταπυραννῶ. » Οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων, « Γῤῥ.
Ἐκτίνω(νν)μι καὶ
Ἐκτίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω (πρόστιμον, χρέος κτλ.), ἀποζημιόνω, ξεπληρόνω, ἐξοφλῶ. (πρπ.) ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω· τιμωρῶ ἢ τιμωροῦμαι (πρὸς ἐκδίκησιν), λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας μου, (παρδλ. Ἀποτίνω).
Ἔκτισις, εως (ἡ), = Ἀπότισις. ἀπόδοσις (χρέους κτλ.), ξεπλήρωμα, ἐξόφλησις, ἀποζημίωσις. » Οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐκτίσεως, « Ἄρχτ. μὴ ὄντες ἀξιόχρεοι (μὴ ἔχοντες χρήματα) πρὸς ἐξόφλησιν.
Ἔκτισμα (τὸ). τὸ πληρονόμενον πρὸς ἐξόφλησιν ἢ ἀποζημίωσιν, πρόστιμον, τιμωρία.
Ἐκτιστὴς, οῦ (ὁ) πληρωτὴς ἢ εἰσπράκτωρ (χρέους, φόρου κτλ.), (πρπ.) ἐκδικητής.
Ἐκ-τιτθεύω, Μ. εὐσω. Βυζάνουσα ἀνατρέφω (νήπιον).
Ἐκ-τιτραίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἐκ-τιτραίω-ῶ, Μ. ἐκ-τρήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα.
Ἐκ-τιτρώσκω, Μ. ἐκ-τρώσω. Τίπτω (Ἀπεδάλλω) ξιδρον.
Ἐκ-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Ἐκτίνω.
Ἔκτμημα (τὸ). τὸ ἐκτμηθὲν ἀπότινος μέρος, κομμάτι. (ὄθεν Γεωγρφ.) « Γῆς —, « Ἄρχτ., = Ζώνη.
Ἔκτμησις, εως (ἡ), = Ἐκτομή· εὐνούχισμα.
Ἐκτμητέον, θετ. τοῦ Ἐκτεμνω.
Ἐκτόθεν, ἐπ ῥ. Π. (σπν. ἀντὶ) Ἐκτόθεν, ἔκτοτε, ἐξ ὅτου, ἢ ἔπειτα, μετὰ ταῦτα.
Ἔκτοθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἔκτοσθεν.
Ἔκτοθι, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἐκτός, ἔξω.
Ἐκ-τοιγωρυχέω-ῶ, Μ ήσω. Κλέπτω (Ἀφαιρῶ) τι ὡς τοιχωρύχος.
Ἐκ-τονίζω, Μ. ίσω. Δανείζω μὲ βαρὺν τόκον. 2) (σπντ.) ἐγεννῶ.
Ἔκτοκος (ὁ, ἡ), = Ἔκγονος.
† Ἐκ-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτολμάω. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκτολυπεύω.
† Ἔκτολμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) = μιος. Πολλὰ τολμηρός, παράτολμος, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔτολμος).
Ἐκ-τολυπεύω, Μ. εὐσω. (κυρ) Ξετυλίζω, (μεφορ., ἐκτελῶ (ἐπιμονόν τι ἔργον).
Ἔκτομὰς, άδος (ἡ). (πθ.) ἡ ἐκτετμημένη, (ὄθεν:) « Θύρα —, « Τοκτ., ἡ κατασκευασμένη εἰς τὸ θυρόφυλλον ἄλλης μεγαλητέρας, ἡ ἄλλ. Ῥινοπύλη. « Περικεφαλαία —, « Παύν., ἡ ἐχουσα μόνον δύο τρύπας διὰ τὰ ὄμματα. » Μήτρα —, « Ἀθ., ἡ ἄλλ. Ἐκβολάς. 2) (ἐνεργ.) Π. = Ἐκτομὴς.
Ἐκτομεύς, έως (ὁ). ὁ ἐκτέμνων, (πρπ.) ἐξηλεθρευτής.
Ἐκτομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτέμνειν, κόψιμον (ὅλως διόλου), κόψιμαν καὶ ἔδγαλμα, εὐνούχισμα, (ὄθεν:
Ἐκτομίας, ου (ὁ). ὁ εὐνουχισμένος.
Ἐκτομὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἐκτέμνουσα. « Δρεπάνην καλῶν —, « Ἐπγρ. 2) (πθ) = Ἐκτομὰς.
Ἔκτομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτετμημένος (κομμένος καὶ ἐδγαλμένος), (ὀθ. ‖. αὐσ.) ὁ εὐνοῦχος. 2) (ἰατρ.) ὁ μέλλως ἑλλιβόρου.
Ἔκπονος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων τόνον, ἐκνευρισμένος ἄτονος (μουσ.) ὁ ἐκτὸς τοῦ τόνου, παράφωνος.
Ἐκ-τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἔκτονόν τινα, ἀδυνατίζω καθ' ὁλοκληρίαν. ‖. (πθ.) ἀποκάμνω.
Ἐκτοξεύμα (τὸ). βέλος κτλ., ξἐκ τοῦ
Ἐκ-τοξεύω, Μ. εὐσω. Τοξεύω ἀπὸ πόρρωθεν κατά τινος, Ἀποτοξεύω. 2) τελειόνω ὅλα μου τὰ βέλη (καὶ πρπ.) τὴν ζωήν μου· (αὐξ.) χάνομαι, ἐκλείπω. » Καὶ σοὶ τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενός, « Εὐρ.
Ἐκ-τοπίζω, Μ ίσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἢ ἀμτθ) Μεταβάλλω (Ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν συνειθισμένον μου εἰς ἄλλον μεμακρυσμένον καὶ ἄγνωστον) τοπον, ἀπομακρύνομαι, μετατοπίζω, παρεμπίπτω. (ἐ ἰστ μτθτ.) ἀποφεύγω. « Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, « Αρτ. (Δ'. 39).
Ἐκτόπιος α ἢ ος, ον. (τὰ ἀνανε. τοῦ Ἐντόπιος, δηλ.) ξένος, (συνκδ) παράξενος, ἀσυνήθιστος κτλ. (ἴδε Ἔκτοπος).
2) Π. μεμακρυσμένος ἀπὸ τινα τόπον, τραδηγμένος. « Ἡνίκα τ' ἐκτοπίαν φλόγα, « Σοφ , τὴν ἀπεμακρύναε (ἀπὸ τὴν πόλιν).
Ἐκτοπισμὸς (ὁ). τὸ ἐκτοπίζειν, μετατοπισμὸς, ἀναχώρησις εἰς ἄλλον (μεμακρυσμένον καὶ ἄγνωστον) τόπον.
Ἐκτοπιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐκτοπίζῃ (νὰ μετοικῇ, νὰ μετατοπίζῃ).
Ἔκτοπος (ὁ, ἡ), = Ἄτοπος, παράδοξος, ὑπερβολικὸς, ἀλλόκοτος. 2) Π = Ἐντόπιος, ξένος ἢ 3) ὁ παρεμπίπτων ἀπό τινα τόπον. « Τίς δῶμ'; ... ἔκτοπος ἔρχει, « Εὐρ., (ὄθεν:
Ἐκτόπως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ἔκτοπον (παράδοξον, ἀσυνήθιστον ὄχι), μὲ ὑπερβολήν.
Ἐκ-τορμάω, Μ. ήσω, = Ἐκτορνεύω.
Ἐκ-τορεύω, Μ. ήσω. Σκαλίζω (δηλαδὴ) τι ἐπιγραφὴν διὰ τοῦ τόρνου. « Ἐλέφας εἰς ὀστᾶν ἐκτετόρνευται, « Ἡλ.
Ἐκτὸς ξἐκ], ἐπίῤῥ. Τοπ., ἔξω, (χωρὶς γεν.) ἔξω ἀπό. « Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξ, « Ἰλ. Α. « Ἐκτὸς ἐόντας, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐνάρθρ. κατ' ἄλλ. τὴς μτγ.) « Τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς (τοῦ σώματος), » Ἀθ. « Πρὸς τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκτὸς τε καὶ ἀλλοφύλους.» Πλάτ. «Τῶν τοῦ σώματος ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐκτὸς.» Ἀρτ. (καὶ μὲ γεν.) «Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης.» Ἴλ. Ξ. «Καλέσσατο δ' αὐτὸν δῶματος ἐκτὸς.» Ἰλ. Ο. «Τῶν ἐκτὸς Πελοποννήσου (πόλεων).» Θκ. (καὶ τρπ). «Ἐκτὸς ἐωϋτῆς.» Ἱππκρ. (καὶ χρον.) «Ἐπεὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερίων ἐγένετο.» Ἡρ., ἀφ' οὗ προῆλθον ὅ ἡμέραι. 2) (ἔξαιρετ.) χωρίς, παρεκτὸς, πλήν. «Ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται.» Δσκρ. «Ἐκτὸς ἐλπίδος.» Σοφ., παρ' ἐλπίδα. «Ἐκτὸς εἰμὶ, ἔξω μόναν ἄν.» Ἀπέκτειναν ἅπαντας ἐκτὸς ὀλίγων.» Ξεν.

Ἐκτὸς [θετ. τοῦ Ἔγω], ἡ, ὁν. Τὸν ὁπ. δύνανται τις νὰ ἔχῃ ἢ ν' ἀποκτήσῃ. «Τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἰσὶν ἐκτὰ, ὅσα ἐνδέχεται καὶ ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὑγιεία.» Ἀρτ.

Ἔκτος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) πέντε. «Τῷ ἕκτῳ μηνί.» Γρφ. «Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα.» Ἰλ. Β. «Τὸ ἕκτον μέρος.» Θκ., Δμ. (χ. τοῦ εὖσ.) «Ἑκτήμοροι, οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες.» Ἡσύχ. (καὶ ἐπιῤῥήματ.) «Ἕκτον γεγονὼς ὑπατος.» Ι. Ἀντιοχ.

Ἔκτοσε, ἐπίῤ. Π. (Τοπ. μετὰ κινήσ.) ἔξω, (μὲ γεν.) ἔξω ἀπό.

Ἔκτοσθεν καὶ (σπντ.) Ἔκτοσθε, ἐπίῤ. Π. (μὲ γεν.) = Ἐκτὸς, ἔξω (μακρὰν) ἀπὸ, χωρίς. «Ἔκτοσθεν (ἀνν. ἑαυτῆς) ἐγένετο.» Ἱππκρ., παρεφρόνησε. 2) (χ. πτ.) ἀπ' ἔξω. «Τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾷν ἔα.» Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) «Λίμνας ἔκτοσθεν.» Αἰσχύλ. (καὶ πτ.) «Φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾴδιος.» Εὐρ.

† Ἔκτοσθε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκτοθι.

† Ἔκτοτε (ἀντὶ Ἐκ τότε), ἐπίῤ. Ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καὶ ὕστερα. (ὁ Λουκ. τὸ περιγελᾷ:) «Τῷ δὲ λεγοντι Ἔκτοτε, Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν Ἐκπέρυσιν.»

Ἐκ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐξιστορῶ (Περιγράφω) τι μὲ τραγικὸν (δηλ. ἐμφαντικὸν ἢ ὀλιβερὸν) ὕφος, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Ἐκ-τρανόω-ῶ, Μ. ὥσω. Δηλοποιῶ. σαφηνίζω. προφέρω ὀρθῶς (τρανῶς) τὰς λέξεις.

Ἐκτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φερόμενος (βαλλόμενος) εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ ὁπ. εἶν' ἀπηγορευμένον νὰ φάγῃ τις.

Ἐκτραπελογάστωρ, ορες (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων ἐκτράπελον (τερατώδη, παράδοξον) γαστέρα.

Ἐκτράπελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πέλως, [ἐκτρέπω]. Ἀσυνήθιζος, τερατώδης, ἀλλόκοτος, παράξενος, (κοιν.) ἀφυσικος, (ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. ἄτοπος.

Ἐκ-τραυματίζω, Μ. ἰσω. Καταπληγόνω.

Ἐκ-τραχηλίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω τινὰ κατὰ γῆς (εἰς τρόπον ὥστε ὁ πεσὼν νὰ ἐβγάλῃ [νὰ σπάσῃ] τὸν λαιμόν του), (μτφρ.) ἀφανίζω κακὴν-κακῶς, (μσν.) καταντῶ εἰς ὄλεθρον. ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, ξεπαίρνομαι, ἐξοκέλλω.

Ἐκτραχηλισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ πρεηγ.

Ἐκτράχηλος (ὁ, ἡ), = Σκληροτράχηλος, (ἐπμ.) ἀπειθὴς, ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος.

Ἐκ-τραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὁλως δι-όλου τραχὺ, σκληρύνω, (μτφρ.) παροργίζω, ἐξαγριόνω.

Ἐκ-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι ἀπὸ τοῦ μέρους πρὸς τὸ ὁπ. διευθύνεται καὶ τὸ στρέφω ἀλλοῦ, γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, (ἐπμ.) = Ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. (τρπ.) μεταβάλλω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). «Ἡ δὲ σκολόπενδρα ὅταν καταπίῃ τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντός.» Ἀρστ. || (μα) τραβηγοῦμαι ἀπὸ τὸν συνήθη (καὶ παίρνω ἄλλον) δρόμον, παραμερίζω, ἀπομακρύνομαι. (συνκδ.) ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω. (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, παρεκτρέπομαι, διαφθείρομαι, ναθεύομαι, ξεφυλίζω. «Τῆς ἀριστοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπείσης.» Πλθ.

Ἐκ-τρέφω, Μ. θρέψω, = Ἀνατρέφω, (ἐπμ.) αὐξάνω, μεγαλόνω.

Ἐκ-τρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ (συνηθέστ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἐξέδραμον κτλ.). Τρέχω ἔξω. ἐβγαίνω τρέχων, (ἐπὶ ῥοατ.) κάμνω ἐκβροχὴν ἢ ἐπιδρομὴν, ἐφορμῶ ἢ ἐξορμῶ. (ἐπὶ φυτ.) αὐξάνω. (τρπ.) παρεκτρέπομαι, ἐξοκέλλω. «Ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμε.» Σχλ.

Ἔκτρεψις, εως (ἡ), = Ἔκτροπή.

Ἔκτρησις [ἔκτιτρᾶνω], εως (ἡ). τρύπημα ἢ τρύπα πέρα-πέρα.

Ἐκ-τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω, (άδκμ. κατὰ τὸν Ακ.). Ταράττω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν τρίαιναν.

Ἐκτριβὴ (ἡ), = Ἔκτριψις, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω δυνατὰ, τρίβων ἐβγάλλω («Ἰῦρ—,» Ξεν.), ξεφλουδίζω. καθαιρίζω, ὑαλίζω κτλ., (συνκδ.) φθείρω ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμον. (ὄθ. μτφρ.) ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. «Τίτυος τρόπον σφέας ἐκτρίβειν,» «Ἴρ. » Ζεύς σε πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν υὐτάσας πυρί,» Εὐρ.

Ἔκτριμμα (τὸ). πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς ἔκτριψιν, (π. χ.) προυσιψι. 2) (ἰατρ.) ξεφλούδισμα (πλήγωμα) τοῦ δέρματος ἀπὸ πολὺ τρίψιμον, (παρβλ. Διάτριμμα).

Ἔκτριψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρίβειν. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκτρεψις.

Ἐκ-τροπαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐκτρέπω.

Ἐκτροπὴ (ἡ), τὸ ἐκτρέπειν ἢ ἐκτρέπεσθαι, παραμέρισμα (ἀπὸ τὸν δρόμον), παραχάραγμα· τόπος (εἰς τὸ πλάγιον μεγάλου δρόμου) ὅπου δύναταί τις νὰ παραμερίσῃ ἢ νὰ ξαποστάσῃ. τὸ μέρος ὅπου στρέφει ὁ δρόμος· δρόμος παράμερος, μονοπάτι, (παρβλ. Ἀτραπός). γύρισμα νεροῦ ἀπὸ τὸ καθ' αὐτὸ αὐλάκι εἰς τὰ πλαγινὰ, (ὄθ. ἰατρ.) Μεταστάσεις (τῶν νοσοποιῶν γυμῶν), (παρβλ. Ἀπόχασις). διέξοδος (ὑδάτων κλπ.), ὀχετός. (τρπ.) μεταβολὴ, ἀλλοίωσις (ἐπὶ τὸ χεῖρον), παρεκτροπὴ (ῥτρ.) παρέκβασις (ἀπὸ τὸ πρακτέμενον τοῦ λόγου)· ἐπεισόδιον. (ἐν γέν.) ἀποφυγή.

Ἐκτροπίας, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ὁ παθὼν ἐκτροπὴν, κομμένος, χαλασμένος.

Ἐκτροπιμος (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπιος ἢ Ἀπόκεντρος.

Ἐκτρόπιον (τὸ). πάθος τῶν βλεφάρων (ὅταν γίνε γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω ἢ καλοκλείουν).

Ἔκτροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεταραμένος (ἀπομεμακρυσμένος). (τρπ.) διεφθαρμένος, διαφορετικὸς, ἀλλόκοτος.

Ἔκτροφὴ (ἡ), = Ἀνατροφὴ, αὔξησις.

Ἐκ-τρυγάω, Μ. ήσω. Τρυγῶ ὅλον τὸν καρπὸν, ἀποτρυγῶ.

Ἐκ-τρυγίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Καθαρίζω τι ἀπὸ) τὴν τρύγα (τὸ καταπάτι), λαγαρίζω.

Ἐκ-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα. 2) τρυπῶ καὶ ἐβγάλνω, ἐβγάλνω ἀπὸ καμμίαν τρύπαν, (κοιν.) ξετρυπόνω.

Ἔκτρύπημα (τὸ). ἡ τρύπα τὴν ὁπ. κάμνει τὸ τρυπάνι καὶ τὰ πελεκούδια (ῥινίσματα) ἀπου ἐβγαίνουν ἀπὸ αὐτήν.

Ἔκτρύπησις, εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα. 2) ξετρύπωμα (ῆ).

† Ἐκ-τροφάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὅλος ἔνδοτος εἰς τὴν τρυφὴν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντρυφάω.

Ἐκτρυχόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐκ-τρύχω, Μ. τρύσω. Καταπονῶ διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας, (πβ.) ἀποκάμνω πλέον. «Διαπαντὸς ἐπολέμουν αὐτοῖς, ἕως ἐξετρύχωσαν.» Θκ. «Ῥάκη ἐκτετρυχωμένα,» Ακ., παλαιόῤῥαστα κιτρελισμένα.

Ἐκ-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐξέτραγον κτλ.). Τρώγω τι ὅλως διόλου, κατατρώγω. «Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος,» «Ἐπγρ., (παρβλ. Ἀποτρώγω).

Ἔκτρωμα (τὸ), τὸ δι' ἐκτρώσεως γεννηθὲν παρὰ καιρὸν ἔμβρυον, ἀποβλαμα.

Ἐκτρωματιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γεννηθεὶς ὡς) ἔκτρωμα.

Ἐκτρωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) ἔκτρωσιν.

Ἐκτρωματισμὸς (ὁ) καὶ

Ἔκτρωσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐκτρωσμὸς (ὁ), [ἐκτιτρώσκω]. ἀποβολὴ (κυρ. τοῦ μὴ σαραντίσαντος ἀκόμη) ἐμβρύου, ἀπόβλησις. (παρβλ. Ἔκρυσις).

Ἐκτρώσιμος, μέλλ. τοῦ Ἐκτιτρώσκω.

Ἐκτρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἔχων δύναμιν πρὸς) ἔκτρωσιν.

Ἐκ-τυλίσσω, Μ. ίξω. Ξετυλίγω, (μτφμ.) τελειόνω τὴν περιεδόν (τὴν κυκλοφορίαν) μου.

Ἐκ-τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἰατρ.) Μεταβάλλω τι εἰς τύλον, σκληρύνω.

; Ἐκτύλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκτυλιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἐκτύλωσιν.

Ἐκτυμπάνωσις, εως (ἡ). φούσκωμα (πρβλ. ἰσμον) τυμπανιαῖον. «Γαστρὸς —,» «Στρ.

Ἔκτυπε, Π. γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ Κτυπέω.

† Ἐκ-τυπέω-ῶ, Μ. ήσω. = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐκ-κτυπέω.

; Ἐκτυπὴ (ἡ), = Ἐκτύπωμα, ἀνάγλυφον.

Ἔκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος (σχηματισθεὶς) κατὰ τὸν τύπον τινός. «Ἰὼν πρωτοτύπου ἔκτυπος χαρακτὴρ (τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱὸς),» «Θρτ. 2) τοῦ ὁπ. ὁ τύπος (ἡ γλυφὴ) ἐξέχει, Ἀνάγλυπτος. «Φρουρὸς χρυσοῦς, ἔχων τραγελάφων πρωτομάς ἐκτύπους,» «Διόδ. || (οὐσ.) Ἔκτυπον, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρέπτον (ἀνεπεξέργαστον ἀκόμην) σχέδιον ἢ τὸ γινόμενον πρὸς δοκιμὴν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. » Ἀκαλλώπιστος καὶ δι' ἐκτύπων γεγραμμένη (ἡ Ἰ. βίβλος τοῦ Θκ.), « Μαρκελλῖν.

'Εκτυπόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω (λφίνω, ἐβγάλλω) ἐπάνω εἷς τι τὸν τύπον τινὸς πράγματος· τυπόνω· μορφόνω, σχηματίζω. εἰκονίζω. ‖. (μσ.) μορφονομαι κατὰ τὸν τύπον τινός, μιμοῦμαι, (ὅθεν·

'Εκτύπωμα (τὸ). ἀντίτυπον, ὁμοίωμα. εἰκών, ἴχνος. » Βροντῆς —, « Κριτ.

'Εκτύπως (ξ τὸ συγκρ. 'Εκτυπώτερον), ἐπίρ. Σαφῶς, ἀκριβῶς, εὐκρινῶς ἐντελῶς.

'Εκτύπωσις, εως (ἡ). τύπωμα, σχηματισμός, κατασκευή, διαμόρφωσις. 2) = 'Εκτύπωμα, εἰκών, (τρπ.) ἀλληγορία.

'Εκτυφλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Τυφλόνω τινὰ ὁλότελα, ἀποτυφλόνω. (μτγμ.) σβύνω

'Εκτύφλωσις, εως (ἡ). τύφλωμα ἐντελές, ἀποτύφλωσις.

'Εκτυφος (ὁ, ἡ). γεμάτος τύφον (καπνὸν (καὶ τρπ.) μεγαληγοριαν ἀσήμαντον).

'Εκτυφόω-ῶ, Μ. ὥσω καὶ

'Εκτύφω, Μ. θύψω (ἀόρ. 'Εξέθυψα ξ πθ. ὅ, 'Εξετύφην). Καίω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ χωρὶς φλόγα, (ἐπμ.) μεταβάλλω εἰς καπνὸν· (συνκδχ.) καταναλίσκω. » 'Εξετύφην κλαίουσα, « Μεν., (κοιν.) ἐβγῆκαν τὰ 'μμάτια μου κλαίοντας. 2) = 'Εκκαίω, (τρπ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· κάμνω τινὰ νὰ ξεπαρθῇ (νὰ ὑπερηφανευθῇ, (κοιν.) νὰ γεμίσῃ τὸ κεφάλι τὸ καπνόν).

'Εκτυρ [ἔχω], αρος (ὁ), Π. ὁ συνέχων (κρατῶν) τι, (παρβλ. 'Εχυρός).

'Εκυρά (ἡ). ἡ πενθερὰ καὶ

'Εκυρός (ὁ), ὁ πενθερὸς (κυρ. τῆς γυναικός). [συγγ. τοῦ Κυρός, Κύριος].

'Εκύρα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Κυρέω.

'Εκφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκτρώγω.

'Εκφαιδρύνω, Μ. υνῶ. Σφογγίζων (Καθαρίζων) λαμπρύνω· καλλωπίζω.

'Εκφαίνω, Μ. φανῶ (ἀόρ. 'Εξέφηνα, πρκ. 'Εκπέφηνα κτλ.). 'Εβγάλλω εἰς τὸ φῶς (ἢ τὸ φανερὸν), γνωστοποιῶ, δείχνω, φανερόνω. (ἐπὶ χρησμ. κλπ.) σημαίνω. » Ἄνδρα ἐκφανεῖ φόως δε, « Ἰλ. Τ. » Τὸν πόλεμον ἐξέφηναν πρὸς ἡμᾶς, « Ξεν. ἐκήρυξαν. » Ἐκφήνασα ἑαυτὴν ἥτις ἦν, « Ἀθ. » Ἐκφήνας τὴν ἑωυτοῦ γνωμὴν, « Ἡρ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἀστέρων ἐκφανέντων, « Θκ. (καὶ μέ γεν.) » Τοῖσι δὲ Ῥωμαίοισι ἄλὼς ἐξεφαάνθη, « Ἀπλλν. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμέ-βτ.) » Οἵ τε πρὸ ἄλλης ὑπωρῆς ἐκφαίνουσι, « Νίκ. (καὶ κατὰ τμῆσ.) » Ἦκε Σφᾶναν πᾶσαι σκοπιαί, « Ἰλ. Π. Ψ, ἀντὶ Ἐξεφάνησαν, ἀνεφάνησαν.

'Εκφαλαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ἀπὸ τὴν σειρὰν (γραμμὴν) τῆς φάλαγγος.

'Εκφαλακρόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω (ἀφίνω) τινὰ ὅλως διόλου φαλακρόν.

'Εκφάνδην, ἐπίρ. = 'Εκφανῶς, ἀναφανδόν.

'Εκφάνεια (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Επιφάνεια.

'Εκφανέω, ἶων. ἀντὶ 'Εκφανῶ, μέλλ. τοῦ 'Εκφαίνω.

'Εκφανής [ἔκφαίνω], ἐος (ὁ, ἡ). φανερὸς εἷς ὅλους, ὁλοφάνερος, προφανής. ἐπίσημος. » Κάρυον ἐκφανὲς ἐκ λεπιδῶν, « Ἐπιχρ., τὸ προκύπτον ἤδη ἀπὸ τὴν σχισμένην φλοιοῦδάν του.

'Εκφανίζω, Μ. ίσω, = 'Εκφαίνω.

'Εκφανσις [ἔκφαίνω], εως (ἡ). ἐβγάλμα εἷς τὸ φανερὸν, φανέρωσις, γνωστοποίησις, ἀνάδειξις, δηλοποίησις (θλγ.) ἀποκάλυψις.

'Εκφαντάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀναπλῶ μὲ τὴν φαντασίαν μου, φαντάζομαι τι ὡσὰν νὰ τὸ βλέπω.

'Εκφάντασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκφαίνεται (ἐβγαίνει εἷς τὸ φανερὸν) ἀπὸ πουθενά.

'Εκφαντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ γνώμινος ἢ πράττων τι μὲ ἔκφανσιν, δηλωτικός, ἀποδεικτικός, ἐμφαντικός, (θλγ.) = 'Εκφαντορικός.

'Εκφαντορία (ἡ. (θλγ.) ἀποκάλυψις ἢ ἐξήγησις τῶν ἀῤῥήτων τῆς πίστεως μυστηρίων.

'Εκφαντορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ) -κῶς. (θλγ.) Ὁ πρὸς ἐκφαντορίαν ἐπιτήδειος, ἀποκαλυπτικός, ἐξηγητικός.

'Εκφαντος (ὁ, ἡ), = 'Εκφανὴς, γνωστός.

'Εκφάντωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκφαίνων (γνωστοποιῶν, ἀποκαλύπτων, ἑρμηνεύων) τὰ μυστήρια.

'Εκφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς. σαφῶς.

'Εκφαραγγόω-ῶ, Μ. ὥσω. Σχηματίζω φάραγγας (κοιλάδας χρημνώδεις).

'Εκφάσθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκφημι.

'Εκφασις [ἔκφημι], εως (ἡ). τὸ νὰ ἐκφράσῃ τις τὴν γνώμην του (νὰ εἰπῇ τί φρονεῖ).

'Εκφάσκω (χ. Μ.), = 'Εκφημι.

'Εκφατνίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ('Ρίπτω ἔξω) ἀπὸ τὴν φάτνην· (ἐν γέν.) ἐξοδεύω. (ἐπὶ ὀδόντ.) ξεβγίζω.

'Εκφάτνιαμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἐκεῖνο ὅπου μένει εἷς (ἢ πίπτει ἢ ῥίπτεται ἔξω ἀπὸ) τὴν φάτνην, (ἐν γέν.) περίσσευμα, λείψανον. 2) τὸ σανίδι τῆς φάτνης τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν ὅταν θέλουν νὰ τὴν καθαρίσουν.

'Εκφατο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ 'Εκφημι.

'Εκφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άτως, Π. ἀντὶ Ἀῤῥήτος, ὑπερβολικός.

'Εκφαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀποῤῥίπτω τι ὡς φαῦλον (ποταπὸν, ἄχρηστον), περιφρονῶ, ἐξευτελίζω.

'Εκφαυλισμὸς (ὁ). περιφρόνησις, ἐξευτελισμός.

'Εκφαυλιστέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Εκφαυλίζω.

'Εκφαυλος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-φαύλως. Πολλὰ φαῦλος (εὐτελὴς, ποταπὸς), (ἐπμ.) ἀξιοκαταφρόνητος, (συγγ. τῷ Ἐκφυλος).

'Εκφαύσκω, Μ. φαύσω, Π. = 'Εκφαίνω.

'Εκφερομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Κοινολογῶ (Προδίδω) μυστικὸν, (κοιν.) ἐβγάζω ἔξω λόγον.

'Εκφέρω, Μ. ἐξοίσω (ἀόρ. 'Εξήνεγκα ξ,). Φέρω ἔξω, ἐβγάζω (ἀπὸ πουθενά), (δθ. ἄλλ.) κοιτάζω τὸν νεκρὸν εἷς τὸν τάφον. » Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο, « Ἰλ. Ε. « Νηῶν ἔκφερ' ἄτιθλα, « Ἰλ. Ψ. » Κλῦθων νιν ἐξήνεγκεν, « Εὐρ. » Πῶδες μὶν ἔκφερον, « Ἀπλλ., (ξ μσ.). » Οἱ δὲ ἐξενέγκοντι τὰ ὅπλα εἷς τὴν ἀγορὰν, « Ξεν. « Πρὸς δὲ τῷ ἐληθῷ εἷς τοὺς ἑαυτῶν ἐξοίσουσι, « Θκ (ξ πθ.) » Κηΐδελφίνος ἀξενειχθέντα (τὸν Ἀρίενα) ἐπὶ Ταίναρον, « Ἡρ. » Τοπῦτον πινουσιν, ὥστε, ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν, αὐτοὶ ἐκφέρονται, « Ξεν. « Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ξ ἐξεφέρετο ὁ πῶς, « Ἀντιφ. 2) ἐβγάλλω (φέρω) εἷς τὴν μέσην, παρουσιάζω. φανερόνω· κοινοποιῶ, διαδίδω (προδίδω τὸ μυστικὸν, (κοιν.) ἐβγάλλω ἔξω λόγον. ἐκδίδω (πρασταγὴν, συγγραμμα κτλ.), παραστήνω (εἷς τὸ θέατρον), (ἐν γέν.) κηρύττω, δημοσιεύω. » Ἔκφερε τὸ γραμματεῖον, « Ἀρχῳ. « Ἐξενέγκας ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα. « Δημ. » Πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε, « Πλ. » Αἱ μὲν γὰρ ἔνδον θρῶσι κακὰ, ἔξω δ' ἐκφέρουσ. προπόλοι, « Εὐρ. » Ἐκφέρει εἷς τὸ στρατόπεδον λόγον, ὅτι ξ, « Ξεν. « Ἐκφέρων ἐπὶ γέλωτι τὰς υἱκοι διατριβὰς αὐτοῦ, « Πλ. « Λόγους γράφοντα, ἐκφέρειν τούτους τοῖς ἀντιδίκοις, « Αἰσχ. « Ἐξενείκαντος τὴν ἐπιχείρησίν τινος τῶν μετεχόντων. « Ἡρ. » Ἐξέφερον τὸ χρηστήριον, « αὐτ. » Τοὺς ἄγοντας ἐξενεγκεῖν τὰ κατάσημα θέντα ὀνόματα ἐδεῖν πᾶσι τοῖς πολίταις, « Πλάτ. « Τὴν ψῆφον κατ' αὐτοῦ ἐξήνεγκαν, « Θδρτ. « Ταῦτα ἕνεκεν δείγματος ἐξενηνείγμεν, « Πλ. » Ἐκφέρειν μητρῷ' ὀνείδη, « Εὐρ. » Οὐγὰρ ἂν ἐξήνεγκε τὸν πόλεμόν ποτε τοῦτον ἐκεῖνος, « Δημ., ἐνήρυξεν. « Τέλος ἐξέφερε πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῶν νεῶν, « Πλ., ἐξέδωκε διαταγήν. » Ὡς πικρὰ τοῦ Διὸς τοὺς νόμους ἐκφέρει εἷς τοὺς ἀνθρώπους, « Στρ. » Τὸν Ἀπόλλωνα τὴν ἰατρικὴν ἐξενεγκεῖν, « Διόδ. « Ἀριστοφάνους ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε, « Πλ. (καὶ πθ.) « Οὐ γάρ ποτ' εἷς Ἕλληνας ἐξαισθήσεται, ὡς..., « Εὐρ. « Εἰ δ' ἐξιστέον αὐτὸ (τὸ γράμμα) εἷς τὸ φῶς, εἴτε μή, « Πλάτ. « Ἀποφασις ἐξήνεκται « Β.Ζ. 3) ἐκθέτω, προτείνω. ἀναφέρω. » Καὶ τοῦτο τρὶς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε, « Πλ. » Ἐξήνεγκε προβούλευμα εἷς τὸν δῆμον, « Δημ. « Καὶ εἰχλὴν δὲ τινες αὐτοῦ ἐξέφερον, ὡς ὑβρίζοιτο κτλ., « Ξεν. « Ποιητὴς πᾶς, τὰ μὲν ψυχαγωγίας χάριν ἐκφέρει, τὰ δὲ διδασκαλίας, « Στρ. 4) ἐκφράζω, ἐκφωνῶ, προφέρω. » Τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λογον; « Σοφ. » Ἐξενεγκεῖν τις μεμψιν κατά τινος, « Θμ. » Οἱ δὲ διὰ τοῦ ὑ ἐκφέρουσιν, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων, θηλυκὰ ὄντα, ἀρσενικῶς ἐκφέρουσι, « Σχλ. Πινδ. (καὶ μσ.) » Οἱ μὲν δὴ γνώμην ἐξέφερουν, « Ἡρ., ἐγνωμοδότησαν. 5) γεννῶ, φυτρόνω, (ἐν γέν.) παράγω. (ἐμτδ.) καρποφορῶ, τελεσφορῶ. » Λαμβάνουσι μὲν ἐν γαστρὶ, ἐξενεγκεῖν δὲ οὐ δύνανται, « Ἱππκρ. « Λειχοίσιν αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον, « Καλλ. » Ἀγ. Οὐ δὲ ἐκφέρειν τὸν καρπὸν ἢ γῆ, « Ἡρ. (καὶ σύδ.) « Ἡ δὲ κριθὴ δύναται καὶ ἐν ταῖς ψυχροτέραις ἐκφέρειν, « Θεοφ. (δθ.) « Ὁπότε τελειόμενος ἐκφέροι ἑκατοστὸν ἄρτος, « Σοφ. (καὶ τρπ.) « Ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείθη, « Εὐρ. « καὶ κακὰς μεγάλου, ὥσπερ ἀρίστας, αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρουσι, « Πλ. » Πλεῖστον ἐν βραχυτάτῃ λέξει νοῦν ἐκφέρειν, « αὐτ. » Δύνασιν ἐκφέρει τίνα; Εὐρ. (χ καταχρ.) » Πολλοὺς ξένην ὀχότες φόρους, « Πλθ., πλησιάσαντες. 6) ἐξάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἀπομακρύνω, (χ ἀμτθτ. ἡ ἑλλ.) προτρέχω, ἐξορμῶ, (ὄθ. μσ. ἡ πθ. τρπ.) ἐξαίνω ἀπὸ τὰ ὅρια (ἀπὸ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου) μου, παρασύρομαι, παρεκτρέπομαι. « Κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἅπαντος τις ἡμᾶς ἐκφέρειν, « Πλάτ. (χ τρπ.) » Ταῦτα εἰς μείζω σκέψιν ἐκφέρει ἡμᾶς τῶν ὑποκειμένων, « Θφρ. (καὶ ἀμτθτ. ἡ ἑλλ.) » Ἦκα δ' ἔπειτ' ἔκφερ' Ὀϊλιάδης, « Ἰλ. Ψ. » Ἔκφερον ἵπποι, « αὐτ. (καὶ πθ. ἡ μσ.) » Καθάπερ ἵππον ἐκφερόμενον ἡνίοχος ἀντισπᾷ τῷ χαλινῷ, « Γαλ. (χ τρπ.) » Ἀπαιδευσία ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, « Θκ. » Ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, « Ἀρστ. » Ἐξενεγθεὶς ὑπὸ φθόνου, « Πλάτ. « Λέγων ἐξηνέχθην, « Πλάτ. » Ἐς τὸ πάντῃ ἀλερέπευτον ἐξήνεκτο, « Εὔστ. (παρβλ. Ἐξάγω). 7) ὀδηγῶ, φέρω [καὶ οὐδ] καταντῶ) πουθενά, (ὀθ. τρπ.) ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ, (καὶ πθ.) εὐοδοῦμαι. « Ὁ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐκφέρει, « Ακ. » Ὅτε δὴ μισθοῦ τέλος Ὧραι ἐξέφερον, « Ἰλ. Φ. » Εὖ δέ σ' ἐκφέρει βάσις, « Σοφ. (χ τρπ.) » Τὸ πεπρωμένον ἔκφερε. « Πίνδ., ἐξεπλήρωσε. (καὶ οὐδ.) » Ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα. « Σοφ. (καὶ πθ.) » Τῶν βουλευθέντων οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθείη, « Δμ. 8) παίζω, (μσ) κορδίζω, ἀπολαμβάνω. « Λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον, « Ἰλ. Ψ. » Τραῦμα ἐξήνεγκε, « Βιζ. (καὶ μσ.) » Τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, « Δμ. » Νίκην ἐξενεγκαμένων καλλίστην, « Δ. Ἁλ. » Καὶ πολλὰς ὠφελείας ἐξενεγκαμένη, « αὐτ. » Τὴν τύχην, ἣν ἂν ἑκατέρα πόλις ἐξενέγκηται, « αὐτ., (παρβλ. Ἀναιρέω).

Ἐκφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἔξω, φεύγω ἀπὸ πουθενά, γλυτώνω, ἀποφεύγω. « Παῦροι δ' ἐξέφυγον ἁλὸς ἠπείρου δε νηχόμενοι, « Ὀδ. Ψ. » Ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, « Ἰλ. Π. » Θάνατον οὐκ ἐξέφυγε, « Πίνδ. » Κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω, « Εὐρ. » Ἡ ψυχὴ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγε, « Πλ., δὲν ἔχει δόλου, στερεῖται. « Περὶ τοὺς ἐκφεύγοντας ἤδη τὴν χιόνα τόπους, « Πλθ., « Μὴ ἐκφύγοι τὰ πράγματα αὐτὸν, « Δμ., (παρβλ. Διαφεύγω).

Ἐκφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ συντελῶν πρὸς) ἔκφευξιν.

Ἐκφεύξιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ δύναται νὰ ἐκφύγῃ τις.

Ἔκφευξις, εως (ἡ). ἀποφυγή, γλύτωμα.

Ἐκ-φημί, Μ. φήσω, Π. ἐκφράζω, λέγω, προφέρω, ξεστομίζω. « Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, « Ὀδ. Κ.

Ἐκφῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐκ-φθείρω, Μ. φθερῶ. Ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω. || (μσ.) ἐξαίνω καὶ ὑπάγω πουθενὰ πρὸς ἐλεύθερον μου, (κοιν.) κρημνίζομαι, (ὄθ. πρς.) » Ἐκφθείρου, « Ακ., (εἰδ. κατάρ.) χάσου! ἅμα 'ς τ' ἀνάθεμα! κτλ.

(Ἐκ-φθίνω), Μ. φθίσω, (ἐνεργ. κυρ. μόνον ὁ μσ. ἀόρ. Ἐξεφθίμην, ισμ., ιτω κτλ.), Π. ἀποτελειόνω, καταναλίσκω, ἀφανίζω.

Ἐκ-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (ἐξ ὅλης καρδίας). 2) καταφιλῶ.

Ἐκ-φλαυρίζω, Μ. ισω, = Ἐκφαυλίζω.

Ἐκ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐρίσκομαι εἰς φλεγμονὴν (εἰς ἐρεθισμόν, εἰς βρασμόν).

Ἐκ-φλεγματόω-ῶ, Μ ώσω Μεταβάλλω τι ἐντελῶς εἰς φλέγμα.

Ἐκ-φλέγω, Μ. φλέξω. Δίδω φωτιάν, ἀνάπτω, (χυδ.) κορόνω, κατακαίω, (μτφρ.) ἐξάπτω, ἐνθουσιάζω.

Ἐκ-φλίβω, Μ. φλίψω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκθλίβω.

Ἐκ-φλυγίζω, Μ. ισω καὶ

Ἐκ-φλογόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκφλέγω, (ἰατρ.) προζενῶ φλογώσεις.

Ἐκφλόγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., δημα, κορωμα, (ἰατρ.) φλόγωσις, (μτφορ.) ἔξαψις. 2) τὸ μέρος ὅπου ἀναπτύσσονται αἱ δᾶδες τῶν φανῶν, (Διόδ. ΙΖ'.).

†**Ἐκ-φλυαρέω**-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐκ-φλυαρίζω, Μ. ισω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκφλαυρίζω.

Ἐκ-φλύζω (φλύσσω), Μ. φλύξω, καὶ

Ἐκ-φλυνδάνω (γ. Μ.) καὶ

Ἐκ-φλύω, Μ. φλύσω, Π. βράζω (γυχλακίζω) χ γύνομαι, (ὄθ. μτφορ.) ξεθυμαίνω.

Ἐκ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (καὶ μσ. αὐτπθ. Φοβοῦμαι) καὶ ὑπερβολὴν, φοβίζω ἀποδιώκω (ἐν γέν.) ξυπνάζομαι, τρομάζω.

Ἐκφοβήθρον (τρον.) καὶ

Ἐκφόβημα (τὸ), = Φόβητρον.

Ἐκφόβησις, εως (ἡ). φόβισμα, ξύπνασμα.

Ἐκφοβητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἐκφοβεῖν ἐπιτήδειος, τρομαστικός.

Ἔκφοβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ. -βως. Κυριευμένος, Ἐκστατικὸς) ἀπὸ φόβον, περίφοβος, καταπτοημένος.

Ἐκ-φοβίζω, Μ. άσω. Ἐκφωνῶ χρησιμοὺς (ὡς φοβοῦμαι), μαντεύομαι, χρησμοδοτῶ.

Ἐκ-φορτίσσω(ττω), Μ. ίξω. Κατακοκκινίζω, κατακαίομαι.

Ἐκ-φορτόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἔξω. (τρπ.) κοινοποιοῦμαι, δημοσιεύομαι· καταντῶ.

Ἐκφόρτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἔκφορά (ἡ), [ἐκφέρω] κουβάλημα (ἐβγαλμα) ἔξω (κυρ. νεκροῦ), κοινοποίησις (λόγου), ἔκφρασις, προφορὰ (Στρ. 1ς'.), ἐξόρμησις (ἵππου), παροφορά· ἀρχιτ.) τὸ ἔξοχον μέρος κτιρίου. (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) = Συμπέρασμα.

Ἐκ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκφέρω, φέρω (κουβαλῶ) ἔξω, ἐβγάζω.

Ἐκφόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκφορεῖται, = Ἐκφόριον.

Ἐκφόρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφορεῖν, κουβάλημα ἔξω κτλ.

Ἐκφορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ ἐκφορὰν (ἔκφρασιν ἢ συμπέρασμα). (ὄθ.) » Ἐκφορικά, « κατὰ τὴν διαλεκτικὴν τῶν Στωϊκῶν, τὰ, κατὰ τοὺς Περιπατητ., νοήματα.

Ἐκφόριον (τὸ). τὸ ἐκφερόμενον, προϊὸν (τῆς γῆς). ἐμπόρευμα. σκουπίδι.

Ἔκφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται τις ἢ πρέπει νὰ ἐκφέρῃ (ἐβγάλῃ ἔξω). (συνηθ.) ἀποβλητος, ἀποτρόπαιος, ἀποβλητέος (τρπ.) ἄξιος κοινοποιήσεως, δημοσιευτέος. 2) ὁ ἐκβαίνων ἀπὸ τὰ ὅρια του (γινόμενος ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφορος.

†**Ἐκ-φορόω**-ῶ, Μ. ώσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπορόω.

Ἐκ-φορτίζω, Μ. ίσω. Ξεφορτόνω, (τρπ.) ἀπατῶ τινα, (κοιν.) τὸν πουλῶ, τὸν ξεφορτονομαι, τὸν ξεκάνω.

Ἐκ-φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) = τοῦ προηγ.

Ἐκ-φράζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Παραγήνω) διὰ λόγων, διηγοῦμαι (λεπτομερῶς), περιγράφω.

Ἐκφρακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἢ διάθεσιν) πρὸς τὸ ἐκφράσειν, (ἰατρ.) ἐμετικός, (ἀντιθ. τῷ Ἐμφρακτικός).

Ἐκφρασείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἔκφρασις [ἐκφράζω], εως (ἡ). ἡ διὰ λόγου ἔκθεσις (παράτασις), περιγραφή (λεπτομερὴς καὶ ζωηρά), ἐξιστόρησις. « Διαφέρει δὲ ἔκφρασις διηγήματος. ὅτι τὸ μὲν ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἔκθεσιν ἢ δὲ πειρᾶται θεατὰς ἐγγάσθαι μικροῦ τοὺς ἀκούοντας, « Σχλ., (παρβλ. Διατύπωσις).

Ἐκ-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Ξεφράζω, ξεστουπόνω.

Ἐκφραστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἔκφρασιν.

Ἐκ-φρέω καὶ Π. Ἐκφρείω, Μ. ήσω, Ἀττ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐκφρίω.

Ἐκ-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ φρένας μου, γίνομαι ἔκφρων, παραφρονῶ, ἢ φρονῶ ὑπὲρ τὸ εἰναί μου, ὑπερφρονῶ.

Ἐκ-φροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω (Συλλογίζομαι) νὰ ἐφεύρω τρόπον (νὰ κατορθώσω τι), (συνκδ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἐκφρόντισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἔκφρονος, ἐπίρ. Ὡς ἔκφρων, ἀνοήτως.

Ἐκφροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἔκφρονος, ἀνοησία, παραφροσύνη.

Ἐκ-φρυσσω(ττω), Μ. φρυξω. Φρυγανίζω (Ξηραίνω τὴν φρυγανίζιον) τι τὸ κατεξηραίνω.

Ἔκφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῶν φρενῶν του (ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφρων. « Οἱ μὲν ὦπες κεντοῦντες τοὺς βοῦς ἔκφρονας ποιεῖσι, « Γεωπον.

Ἐκφυάς, άδος (ἡ), = Ἀποφυάς. Ἔκφυσα » Μίσχους καὶ γλωφὰς κλήματος ἔκφυάδας, « Σχλ., (ἴδε καὶ Ἔκφυσις).

Ἐκ-φυγγάνω (γ. Μ.), = Ἐκφεύγω.

Ἔκφυγε, Π. ἀντὶ Ἐξέφυγε.

Ἐκφυγή, (ἡ), = Ἔκφευξις.

Ἐκφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (παρὰ φύσιν) εὐφυὴς (ἁρμόδιος, ἀπτυδέριος) πρός τι, (παρβλ. Ὑπέρφυής). 2) ὁ ἐξέχων ἀπὸ τινος (μετὰ τοῦ ἀπὸ) μως συνέχεται, εἶνε συμφυής).

Ἐκ-φυλάσσω(ττω), Μ. ξω. Φυλάττω ἀπὸ μὲ πρισοχὴν, προ(δια)φυλάττω παρὰ φυλάττω.

Ἐκ-φυλλίζω, Μ. ισω, = Ἐπιφυλλίζω.

Ἐκ-φυλλοφορέω-ῶ, Μ ήσω. Ἐκβάλλω (ἐκθιαρῶ) τινα ἀπὸ τὴν ἀξίαν του (ἐν γένει). Καταδικάζω (ἀποδοκιμάζω) διὰ ψηφοφορίας (ἡ ὁποία ἐγίνετο μὲ φύλλα ἐλιᾶς), (παρβλ. Ἐξοστρακίζω).

Ἐκφυλλοφόρησις, εως καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκφυλλοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγουμ., (παρβλ. Πεταλισμός).
Ἔκφυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παθητ.-ότερος, -ότατος). Ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ξένος· ἀλλόφυλος. (ἀμτβ.) ἀσυνήθιστος· (κατ' ἐπιτ.) παράξενος, ἀλλόκοτος, περιπαθής, (καιν.) ἀφύσικος.
Ἔκφυμα (τό) (βετν.) φύτρον. (ἰατρ.)=Ἔξάνθημα, [ἐκ τοῦ
Ἐκφῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφύω.
Ἔκφυξις, εως (ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκφευξις.
†Ἔκφορμα (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκφόρμα.
Ἐκφόρω, Μ. φορῶ. Καταμολύνω.
Ἐκφυσάω-ῶ, Μ. ἤσω. Φυσῶ δυνατὰ, φυσιῶ ἐβγάλλω τι ἀπὸ μέσα μου, ξιφυσιῶ, ξεπνεύω (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) ἀναβρύω μὲ ὁρμήν. » Φλόγες ἐκ γῆς ἐκφυσήσασαι,« Ἄρστ. 2) φυσῶν ἀνάπτω ἢ φουσκόνω ἢ σκορπίζω τι. (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω· ἐμπνέω ἔμπνευσιν » θεωρῶν αὐτὸν ἐκπεφυσημένον,« Πλδ.
Ἔκφύσημα (τό), τὸ ἐκβαλλόμενο· (ἀναδιδόμενον) διὰ τῆς ἐκφυσήσεως· (ἰατρ.) ἐξάνθημα.
Ἐκφύσησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφυσᾶν, φύσημα (ἐκφύσημα, Ξανάπνευμα) δυνατόν. ἐκρηξις ἡφαιστείου ὄρους, (παρβλ. Ἔκπνοή).
Ἐκφυσιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐκφυσάω.
Ἔκφυσις [ἔκφῡσ], εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος γέννησις (ἀνάδυσις). φύτρωμα, ξεφύτρωμα· φύτρον, παραβλάστημα. (ἰατρ.) ἐξάνθημα, (κοιν.) Ἐγαλτόν. (ἴδε καὶ Ἐμφυσις).
Ἐκφυτεύω, Μ. εὐσω. Ξεφυτεύω ἢ μεταφυτεύω, (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι φυτὸν.
Ἐκφύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Ἐξέφυν). Κάμνω τι νὰ γεννηθῇ (νὰ φυτρώσῃ ἢ μσ. ἀπ.θετ. Γεννῶμαι, Φυτρόνω) ἀπὸ τινος. » Κεφαλαὶ τρεῖς ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυκυῖαι,« Ἰλ. Α.
Ἔκφυως, ἐπίρ. Καθ' ὑπερβολὴν, ὑπέρφυως.
Ἐκφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω (εὐκρινῶς ἢ μεγαλοφώνως), (ἐν γέν.) λέγω βροντῇ, ἐκφράζομαι· ἀναγγέλλω, (κοιν.) διατομίζω.
Ἐκφώνημα (τό). τὸ ἐκφωνούμενον (προφερόμενον), ῥῆμα, λόγιον. 2=τῷ-
Ἐκφώνησις, εως (ἡ), τὸ ἐκφωνεῖν, ξεζούμισμα· προφορά.
Ἐκφωτίζω, Μ. ίσω. Καταφωτίζω.
Ἐκχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω (Ξεντενόνω) τι ὅλως διόλου· (μὲ γέν.) χαμηλόνω (καταιβάζω) τι ἀπὸ πουθενά.
Ἐκχαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκβάλλω τὸν χαλινὸν (ἀπὸ τοῦ ἵππου), ξεχαλινόνω.
Ἐκχαλκεύω, Μ. εὐσω. Κατασκευάζω τι ὅλον ἀπὸ χάλκωμα.
Ἐκχαραδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὸν τινὰ εἰς (Τὸν κάμνω ὅλον) χαράδρας.
Ἐκχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐξαλείφω τὸ χαραχθέν. » Ἀπὸ στήλης—,« Δ. Χρσ.
Ἐκχαρδέω-ῶ. Μ. ήσω Ἐκπίνω (Ἐμπρφῶ) ὡς ἡ Χάρυβδις.
Ἔκχαυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χαῦνος, ὑπόχαυνος.
Ἐκχειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐκτελῶ τι ὡς ἐργόχειρον. Ἐξεργάζομαι.» Πολλὰ μὲν ἱερὰ . . , πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκκεχε ρούργητο,« Πλάτ.
Ἐκχερσεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω (γῆν τινα) ὅλως διόλου χέρσον, ἀποχερσόνω.
Ἐκχερσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξεργάζομαι γῆν χέρσον, τὴν μεταβάλλω εἰς καλλιεργημένην, (Γ. Πισσίδ.).
Ἐκχαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω τι ὅλως δι' ὅλου· ἐμπνέω ἔπαρσιν.
Ἐκχέζω, Μ. χέτομαι ἢ χεσοῦμαι (μσ. πρκ. Ἐκκέχοδα). Χέζων ἐκβάλλω, ἐκκοπρίζω ὡς περίττωμα.
Ἐκχεύατο, Π. ἀντὶ Ἐξεχέατο, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. τοῦ·
Ἐκχέω. Μ. χεύσω καὶ χεῶ (ἀόρ. Ἐξέχεα κτλ). Χύνω (καὶ μσ. Χύνομαι, [καὶ μτνμ.] Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ μὲ πολλοὺς ἄλλους ὁμοῦ) ἔξω, (συνκδχ.) σκορπίζω, ἀφανίζω, καταβοδεύω (» Τὴν δόξαν τῶν προγεγονημένων ἐξέχεαν. « Πλ.)· διαδίδω· λησμονῶ. ||. (μσ.) ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι. χαυνοῦμαι, ἀποκάμνω. παραδίδομαι ὅλως διόλου εἴς τι.» Εἰς ἑταίρας (» Εἰς ἡδονὴν)—,« Πλδ., Ἐλμ.
Ἐκχιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος ὅλον τὸν χιλὸν (τὸ τρόφιμον μέρος, τὴν οὐσίαν, τὴν ἐκμάδα), (ἐπμ.) ἐξαντλῶ.
Ἐκχλευάζω, Μ. άσω,=Καταχλευάζω.
Ἐκχλοιόομαι (χλοόομαι)-οῦμαι, Μ. ώσομαι καὶ ωθήσομαι. Γίνομαι ὅλος πρασινοκίτρινος, καταχλωμιάζω.
Ἐκχοΐζω, Μ. ίσω. Σκάπτων ἐβγάλλω τὸν χοῦν (τὸ χῶμα).
Ἐκχοΐσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνάσκαψις καὶ ἐξαγωγὴ τοῦ χώματος, ξέχωμα, ξεπαράχωμα.
Ἐκχολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω χολήν.
Ἐκχολόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς χολήν, (μτφορ) παροργίζω, ἐξαγριόνω. 2)= Ἐκχολάω, (ὀθ. Ἐκχόλωσις, εως (ἡ). ἐξαγωγὴ χολῆς.
Ἐκχονδρίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω (μέλος τι τοῦ σώμ.) εἰς χόνδρον.
Ἐκχορδεύω, Μ. εὐσω. Ξεκοιλιάζω, Ἐξεντερίζω.
Ἐκχορδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκβάλλω ἦχον ἀπὸ (ἢ ὡς ἀπὸ) ὀργάνου μὲ χορδάς.
Ἐκχορεύω, Μ. εὐσω. Ἐβγάλλω (ἢ μσ. Ἐβγαίνω) ἀπὸ τὸν χορὸν, χορεύω ἔξω ἀπὸ τὸν χορόν.
Ἐκχράω-ῶ, Μ. χρήσω, Π.=Ἐκχρησμῳδέω. 2) (ἀπρσ.) Ἐκχρᾷ ἡ Ἔκχρη. Μ. ἐκχρήσει (ἀόρ. Ἐξέχρησε). φθάνει, ἐξαρκεῖ· (ἐνίοτε) συμβαίνει, (παρβλ. Ἀποχράω).
Ἐκχρέμπτομαι, Μ. χρεμψοῦμαι, =Ἀποχρέμπτομαι.
Ἔκχρη, ἀπρσ., ἴδε Ἐκχράω.
Ἐκχρηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω ἀπὸ τινος βιαίως χρήματα, φορολογῶ.
Ἐκχρησμῳδέω-ῶ Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ ἀπό.
Ἐκχρυσόω-ῶ Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι (ὅλως διόλου) εἰς χρυσόν.
Ἐκχρῴζω ἢ (ὀρθότ.)
Ἐκχρωννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι κατὰ βάθος.
Ἐκχυλίζω, Μ. ίσω. Ἐκθλίβω τινὸς τὸν χυλὸν (τὸν χυμόν, τὴν οὐσίαν), στραγγίζω, ξεζουμίζω
Ἐκχυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος φῦν (ἢ Μεταβάλλω τι εἰς) χυλόν.
†Ἔκχυμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐχύθη ἔξω, (ἰατρ.) ἐξάνθημα, (ὀθ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκθυμα ἢ Ἔκφυμα.
Ἐκχύμενος, Π, ἀντὶ Ἐκχυθείς, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκχέω.
Ἐκχυμίζω, Μ ίσω,= Ἐκχυλίζω.
Ἐκχυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χύνομαι ἔξω, ξεχύνομαι, ὄθεν:
Ἐκχύμωμα (τό) καὶ
Ἐκχύμωσις, εως (ἡ). (ἰατρ.) ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα γινομένη (ἀπὸ κτύπημα κτλ.) κένωσις τοῦ αἵματος.
†Ἐκχύνω, (Γρφ.) ἀντὶ Ἐκχέω.
Ἔκχυσις [ἐκχέω], εως (ἡ). χύσιμον ἔξω, (μτνμ.) ἐβγαλμα πολλῶν ὁμοῦ ἀπὸ πουθενά.
Ἐκχύτης, ου (ὁ). ὁ ἐκχίων (σκορπίζων κτλ.).
Ἔκχυτο, Π. ἀντὶ Ἐξεχύθη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐκχέω.
Ἔκχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος ἔξω, σκορπισμένος· (ἐπὶ φαγητ.) ζωμερός· (τρπ.) χαῦνος· ἄτονος ἢ ἄσωτος, παραλυμένος. ||. (οὐσ.) Ἔκχυτον, εἶδος φαγητοῦ ἢ σάλτσας, ὅπερ Σωκρίτια.
†Ἐκχωνεύω, Μ. εὐσω,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Συγχωνεύω, Κατακωνεύω.
Ἐκχώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω (Ὑψώνω τόπον τινὰ ἐπισωρεύων χῶμα· κτίζω πρόχωμα ἢ ἐπὶ προχώματος.
Ἐκχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτθτ. μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκγ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Παραχωρῶ τι εἴς τινα (» Οὐδ' ἐξέστω ἐκχωρῆσαι τινι τὰ μνημεῖον, « Ἑπτρρ. » Ἐκχωρῶν αὐτῷ τῆς ἐντὸς Ἅλυος χώρας,« Διόδ. [ἢ τρπ.] » Τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας οὐδεὶς ἐκχωρήσαιμι, « Πλ.). ||. (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) Ἀναχωρῶ(Τραβηγοῦμαι) ἀπὸ πουθενὰ, Γυρεύω, Ἀναχωρῶ, παραμερίζω.) »Ἀνενεικάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ὁ γαρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων, « αὐτ. (χθοτ. περιπ.) » Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, « Σοφ., ὄθεν
Ἐκχώρησις εως (ἡ). ἀναχώρησις, παραμέρισμα κτλ.
†Ἐκχωρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀπομακρύνω· ξεχωρίζω.
Ἔκψυγμα (τό). ξύσιμο· θρύμμα.
Ἔκψυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐκψύχω, Μ. ψύξω, (σπνταρ τοῦ) Ἀποψύχω, ξεψυχῶ, λιποθυμῶ. »Καὶ ἐκψύχευσι πυκνά,« Ἱππκρ. 2) ἐξικμάζω διὰ τῆς ψύξεως, στεγνόνω (εἰς τὸν ἀέρα).
Ἑκὼν [ἑκὼ ἡ ἥκω], οὖσα, ὄν. Ὁ πράττων τι ἑκουσίως (θεληματικῶς), προθυμος, ἀδίαστος. » Ἑκὼν εἰναι,« Ἀττ. ἀντὶ Ἑκών, ἑκοντί.
Ἔλα, Π. πρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἐλάω ἀντὶ Ἐλαύνω.
Ἐλάα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἐλαία.
Ἐλάαν, Π. ἰων. ἀντὶ Ἐλάειν-ᾶν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐλάασκον, Π. ἰων. ἀντὶ Ἔλαυνον, πρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐλαύνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐλᾶδες (αἱ), Π. ἀντὶ Ἐλαΐδες, πλθ. τοῦ Ἐλαΐς, ἐλαιόδενδρα.

Ἐλάδιαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐλάα ἢ Ἔλαιον, ἐλήτσα ἢ λαδάκι.

Ἐλεύθερής, ἐος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐλληθερής.

Ἐλεύθῃναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλαία [ἐιλέω ἢ ἕλη], ας (ἡ). ἐλιὰ (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός).

†Ἐλαίαγγος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐλάαγγος.

Ἐλαιάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἐλαιῆεις.

Ἐλαιακύνη (ἡ), ἀκόνι τὸ ὁπ. ἀλείφουν μὲ λάδι (καὶ ὄχι νερὸν) ὅταν ἀκονίζουν.

†Ἐλαιαλιγέω-ῶ, Μ. ἥσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐλαιολογέω.

Ἐλαιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλαία (κυρ. ὁ καρπός).

Ἐλαιεμπορία (ἡ). ἐμπόριαν ἐλαιῶν ἢ ἐλαίου, [ἐκ τοῦ

Ἐλαιέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ἔλαιον, ('Ο Α. Διονδόρφ. λέγει ὅτι ἀνέγνωσέ πω εἰς ἐπιγρ. ᾧ Ἐλεμπορίαν καὶ Ἐλέμπορον).

Ἐλαΐζω, Μ. ἰσω, Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς ἐλιᾶς. 2) μαζεύω ἢ φυτεύω ἐλαίας (;).

Ἐλαιήεις, εσσα, εν καὶ

Ἐλαιηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἐλαίος ἢ ἔλαιον, λαδερός. » Ἐλαιήεντος ἀμφορῆος, « Νονν. « Κεράμιον ἐλαιηρὸν, « Ἱππκρ.

Ἐλαικός, ἡ, όν, (σπν) ἀντὶ

Πλαΐνεος, η, ον, Π. ἀντὶ

Ἐλάϊνος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ) ξύλον ἐλαίας. » Ὁπαλὸν ἐλαΐνεον, « Ὅμ. » Στέφανος—, « Σχλ. » Στέμφυλα τῶν ἐλαΐνων, « Γεωπ.

Ἐλαιοβαφής, ές (ὁ, ἡ), βαμμένος (βουτημένος) κοῦ

Ἐλαιοβορα(βρε)γής, ές, καὶ

Ἐλαιοβρυγος καὶ Ἐλαιόβρεκτος καὶ

Ἐλαιόβρεκτος (ὁ, ἡ). βρεμμένος (μουσκεμένος) μὲ λάδι, λαδωμένος.

Ἐλαιοδόκος(γος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (δεχόμενος) ἔλαιον.

Ἐλαιοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλαιον ἢ ἐλαίαν.

Ἐλαιόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ ἔλαιον, » Λαμπὰς—, « Μεθόδ. (παρὰ Φωτ.).

Ἐλαιοκάπηλος (ὁ), = Ἐλαιοπώλης, λαδᾶς.

Ἐλαιοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ ἐλαίας. » Λύλῶνες ἐλαιοκομούμενοι, « Ηλδ., φυτευμένοι μὲ ἐλαίας.

Ἐλαιοκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐλαιοκόμου.

Ἐλαιοκομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐλαιοκόμον ἢ τὴν ἐλαιοκομίαν.

Ἐλαιοκόμιον (τὸ). ἐλαιῶν, ἢ (πιθανώτ.) ἀποθήκη ἐλαιῶν, ἐλαιοτριβεῖον, ('Επιγρφ.).

Ἐλαιοκόμος (ὁ), [ἐλ. κομέω]. (παρυξ.) ὁ περιποιούμενος (καλλιεργῶν) ἐλαίας. 2) (προπαροξ.) ὁ κομῶν ἐλαίαις, κατάφυτος ἀπὸ ἐλαιόδενδρα. » Μαραθὼν—, « Νονν.

Ἐλαιοκονία (ἡ). εἶδος ἀλειφῆς τῶν τοίχων (κλπ.) ἀπὸ λάδι καὶ κονίαν, (χυδ.) λουκεσοῦνι.

Ἐλαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζώνω) ἐλαίας, [ἐκ τοῦ

Ἐλαιολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων ἐλαίας.

Ἐλαιόμελι, ιτος (τὸ). εἶδος μάννας τὸ ὁποῖον τρέχει ἀπὸ τὸ τρυπηθὲν (ἐπὶ τούτῳ) ἐλαιόδενδρον.

Ἐλαιομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ᾧ δίδω (μοιράζω) λάδι, δίδω τὸ ταγῆνι τοῦ λαδιοῦ.

Ἔλαιον (τὸ). (κυρ.) ἐλαιόλαδον, (ἐν γέν.) κάθε λάδι ἢ ἐλαιῶδες ὑγρόν. » Ἔλαιον τὸ ἀπὸ γάλακτος, « Θφρ., τὸ βούτυρον. 2) ἡ ἀγορὰ ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον. » Ἀναμενῶ σε πρὸς τοὔλαιον, « Μένανδρ.

Ἐλαιοπινὴς [ἐλ. πῖνος], ους (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (λερωμένος) μὲ λάδι, λαδωμένος.

Ἐλαιοπλήθης, ους (ὁ, ἡ). ὁ πλήθων ἐλαίας.

Ἐλαιοποιία (ἡ). κατασκευὴ (ὕγάλσιμον) λαδιοῦ.

Ἐλαιοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήρ.) ὅπου πωλεῖται λάδι, λαδάδικον.

Ἐλαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λάδι, λαδᾶς.

Ἐλαιοπώλιον (τὸ), = Ἐλαιοπωλεῖον.

Ἔλαιος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐλαία (δένδρ. κυρ. τὸ ἄγριον).

Ἐλαιόσπονδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ λάδι, (παρβλ. Ὑδρόσπονδος).

Ἐλαιοστάφυλος (ὁ). εἶδ. σταφυλίου ἐλαιοσχήμου, (Ατν) uvolino.

Ἐλαιοτριεῖον (τὸ). λαδόμυλος, ἠλιοτρίβι.

Ἐλαιοτρίπτης, ου (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ἐλιοτριβιάρης.

Ἐλαιοτροπεῖον καὶ ;Ἐλαιοτρόπιον (τὸ), = Ἐλαιοτριβεῖον.

Ἐλαιοτροπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον.

Ἐλαιοτρυγητός (ὁ). τὸ τρύγημα (σύναγμα) τῶν ἐλαιῶν.

Ἐλαιότρυγον (τὸ). ἡ τρὺξ (τὸ καταπάτι, ἡ [ἄλλ.] ἀμούργα) τοῦ λαδιοῦ.

Ἐλαιουργεῖον (τὸ), = Ἐλαιοτριβεῖον.

Ἐλαιουργία (ἡ), = Ἐλαιοποιία.

Ἐλαιουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (ἐβγάλλων) λάδι.

Ἐλαιοφιλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ἐλαίας. » Κίχλη—, « Ἀθ.

Ἐλαιοφορία (ἡ). εὐφορία ἐλαιῶν, (κοιν.) λαλιά, [ἐκ τοῦ-

Ἐλαιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ περιέχων, ἢ εὔφορος εἰς) ἐλαίας. ||. (οὐσ.) Ἐλαιοφόρον (τὸ), ἀγγεῖον διὰ λάδι, λαδικόν.

Ἐλαιοφυὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ φύων ἐλαίας.

Ἐλαιόφυλλον (τὸ), ἡ Βρυωνία, (φυτ.).

†Ἐλαιοφυλλοφάγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλαιοφιλοφάγος.

Ἐλαιοφυτεία (ἡ). φύτευμα ἐλαιῶν.

Ἐλαιόφυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας. ||. (οὐσ.) Ἐλαιόφυτον (τὸ), ἐλαιῶν.

Ἐλαιοχριστία (ἡ). ἡ δι' ἐλαίου χρίσις, ἄλειμμα μὲ λάδι, (κατ' ἄλλ. Ἐλαιοχρηστία, χρῆσις ἐλαίου).

Ἐλαιόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἐλαίας ἢ ἐλαίου.

;Ἐλαιοχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω μὲ λάδι.

Ἐλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ ἀλείφω μὲ) ἔλαιον, λαδώνω. λερόνω.

Ἐλαΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλαία (δένδρ.).

Ἐλαϊστής, οῦ (ὁ), καὶ

Ἐλαϊατὴρ, ῆρος (ὁ), = Ἐλαιολόγος.

Ἐλαϊατήριον (τὸ), = Ἐλαιοτριβεῖον.

Ἐλαιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους (εἴδους) τῆς ἐλαίας ἢ τοῦ ἐλαίου, ὅμοιος μὲ ἔλαιον ἢ ἐλαίαν.

Ἐλαιών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας, ἐλαιῶνας.

Ἐλαιώνης, ου (ὁ). ὁ τελωνῶν (ἐνοικιάζων) τὰς ἐλαίας τοῦ δημοσίου.

;Ἐλαιωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐλαϊστήρ.

Ἐλαιωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ λάδι, λαδωμένος.

Ἔλακον, Π. ἀόρ. Ϲ'. τοῦ Ληκέω.

Ἔλανδρος (ὁ, ἡ), Π. [αἱρέω, ἀνὴρ]. ὁ πείσων (αἰχμαλωτίζων εἰς τὸν πόλεμον) ἀνθρώπους.

Ἐλάνη (ἡ), [ἔλη]. λαμπάς, ἐφδὶ ἀναμμένου, (Τ.) μασαλᾶς.

Ἐλάσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἔλασσάτο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐλάσαιντο, γ'. πλθ. πρα. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἐλάσσακε, Π. ἀντὶ Ἤλασε, ἀόρ. τῆς ὁρίζ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλασείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ἐλάσω (νὰ τρέξω μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι κτλ.).

Ἐλασία (ἡ), = Ἔλασις.

Ἐλασίβροντος (ὁ, ἡ), Π. [ἐλαύνω, βροντὴ]. ὁ ῥίπτων (τινάζων) τὸν κεραυνόν, κεραυνοβόλος.

Ἐλάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐλαύνειν (διώκειν), (κυρ.) ὁ ἀποδιώκων τοὺς δαίμονας (βγλ. ἰατρεύων τοὺς ἐπιληπτικοὺς κτλ.).

Ἐλάσιππος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱππηλάτης.

Ἔλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλαύνειν τρέξιμον μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι, κίνησις στρατεύματος (κυρ. Ἱππικοῦ), ἐκστρατεία (ἐν γέν.) κυνήγημα, διώξιμον, κτλ. (ἀπὸ τὸ ῥῆμα).

Ἐλαυνέθων [ἐλαύνω, χθὼν], ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐννοσίγαιος.

Ἔλασμα (τὸ), [ἐλαύνω]. φύλλον (πλάκα, [κοιν.] λάμα) μετάλλου.

Ἐλασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Ἐλασμὸς (ὁ), = Ἔλασις. 2) = Ἔλασμα.

Ἤλασσα, Π. ἀντὶ Ἤλασα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλατσονάκις, Ἐλαασούνως, Ἐλάσσωμαι Ἐλάσσων κτλ. ἴδε Ἐλαττονάκις, Ἐλάττωμα (κτλ.).

Ἐλαστὴς, οῦ (ὁ), = Ἐλατὴρ.

Ἐλαστρέω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ Ἐλαύνω.

Ἐλάτειρα, θηλ. τοῦ Ἐλατὴρ.

Ἐλατέον, θετ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλάτη (ἡ), [ἐλατὸς]. δένδρ. κοιν. ἔλατος(τον). 2) (συνεκδχ.) ξύλον ἐλάτης (ὅθεν Π.) πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται συνήθως ἀπὸ τοιοῦτον ξύλον, (π. χ.) κωπὴ (κατ' ἔκτ.) πλεῖον, (παρβλ. Δόρυ). 3) τὸ τρυφερὸν βλασταράκι τοῦ φοίνικος (ἄλλ.) Σπάθη. (παρβλ. Βόρασσος).

Ἐλατηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλατίνη, κεμωμένη ἀπὸ (ἢ ὁμοία μὲ) ἐλάτην.

Ἐλατὴρ (ὁ), Π. ὁ ἐλαύνων (διώκων, τινάζων κτλ.), (ἰδιωτ.) ἱππεὺς ἢ ἁμαξηλάτης.

Ἐλατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἔλασιν, διωκτικός. (ὡς ||. οὐσ.) Ἐλατήριον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) καθαρτικὸν (κυρ. τὸ κατασκευαζόμενον ἀπὸ πικράγγουρον.

Ἐλάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐλατὴρ.

Ἐλατίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) velvote.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐλάτινος, ἡ, ον. Ἐλατένιος, κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἐλάτης ἢ 2) ἀπὸ ἐλάτην (3). « Ἔλαιον—, « Ἰατρ.

Ἐλατός [ἐλαύνω], ἡ, όν Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐκτείνῃ (κυρ.) διὰ τοῦ σφυροκοπήματος, (ὄθεν:

Ἐλατρεύς, έως (ὁ). σίδηρον ἢ χάλκωμα καλοδουλευμένον (λαγαρισμένον, τρεῖς φοραὶς ἀναλυμένον).

Ἔλαττον (τό), οὐδ. τοῦ Ἐλάττων.

Ἐλαττονάκις, ἐπίρ. Ὀλίγα ς ἡ Ὀλιγώτερας φοραῖς, σπανίως, ὀλιγάκις.

Ἐλαττονέω-ῶ, Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω ἢ, εἶμαι κατώτερος.

Ἐλαττονότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλάττονος, μικρότης, ὀλιγότης.

Ἐλαττόνως, ἐπίρ. = Ἐλαττονάκις ἢ Ἐλάττων. « Ἐλατόνιος ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὸν ἡμόνατο, « Ἀντιφ.

Ἐλαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γείνῃ ἔλαττον (μικρότερον, ὀλιγώτερον, κατώτερον), ὀλιγοστεύω· χειροτερεύω. ‖. (πθ.) εἶμαι κατώτερος κτλ., (ἐπμ.) νικῶμαι. « Πολλὰ μὲν οὖν ἐγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου,« Δημ. « Τοὺς πολεμίους ἡλαττῶσθαι,« Πλδ.

Ἐλάττωμα (τό). κάθε τι διὰ τὸ ὁποῖον ἐλαττοῦται (εἶνε κατώτερος) τις ἄλλου, ἧττα, ἔλλειψις, ἀποτυχία, (Τουρκ.) κουσοῦρι. « Ὁ καλούμενος Κόκλης ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν ἐλαττώματος, « Δ. Ἀλ. « Τοιαῦτα συνέβαινε πολλὰ παραλλάξ ἑκατέροις ἐπὶ τῆς ὁμόρους χώρας ἐκστρατευομένοις ἐλαττώματά τε καὶ πλεονεκτήματα, « αὐτ.

Ἐλάττωσις [ἐλαττόω], εως (ἡ). ὀλιγόστευσις· χειροτέρευσις· ἔλλειψις· ζημία· ἧττα, ἀποτυχία, κτλ. « Τὰς περὶ Σικελίαν ἐλαττώσεις, « Πλδ.

Ἐλαττωτικός, ἡ, όν. Ὅς τις δύναται νὰ ἐλαττώσῃ (ὀλιγοστεύσῃ κτλ.), σμικρυντικός.

Ἔλαττων (κυρ. συγκρ. τοῦ Ἐλαχύς), ονος (ὁ, ἡ). Μικρότερος, ὀλιγώτερος· κατώτερος· χειρότερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἔλαττον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντί) ἐπίρ. Ὀλιγώτερον. « Ἔλαττον (ἔγωγε ἡ φέρομαι), « Ἀξ. — Ἐλαττοῦμαι. « Ἓν ἐλάττονι (ἢ Περὶ ἐλάττονος) ποιοῦμαί (ἢ τιθεμαί) τι,« Φρσ., ἐν νομίζω ὄχι προτιμότερον. « Πάντ' ἐν ἐλάττονι ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς, « Ἀθ. « Τάλαντά ἐστιν οὐκ ἔλαττον ἑκατόν,« Πλάτ. « Ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας ἢ οἱ χωλοί, « αὐτ.

Ἐλαύνω, Μ. ἐλάσω καὶ Ἀττ. ἐλῶ-ῶ (παρτ. Ἐλαυνῶν, ἀόρ. Ἤλασα, παρκ Ἀττ. Ἐλήλακα καὶ πθ. Ἐλήλαμαι, ἀόρ. πθ. Ἠλάθην καὶ [σπνττ.] Ἠλάσθην, τὸ θετ. Ἐλατέον καὶ [σπνττ.] Ἐλαστέον). (ἀν. γέν.) Βάλλω τι εἰς κίνησιν, (ἐπμ.) διωχνω (κάμνω νὰ φεύγῃ) τι ἐμπρός μου, (ὄθεν ἄλλ.) τρέχω (ὁρμῶ) μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι. ἢ πλοῖον, κωπηλατῶ, (κοιν.) 'λάμνω. (ἐνίοτε) ἐκστρατεύω. « Ἵππον (« Ἅρμα, « Ναῦν κτλ.) ἐλαύνειν, « Ὁμ. « Πόνον ἐλάτας ἐλαυνέιν,« Ὀδ. Η. (ᾧ ἐλλ.) « Μάστιξεν δ' ἔλασεν, « Ἰλ. Ν. « Παρεῖς τὴν νῆσον ἐλαύνειν, « Ὀδ. Μ., παραλαύνειν. « Ἀναβὰς τὸν ἵππον ἤλαυνε, « Ξεν. « Τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἠγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἱππάζοντο· τέλος δέ, οἱ μὲν ἱππεῖς κατὰ κράτος ἠλαύνοντο, οἱ δὲ πεζοὶ ἔθεον, « αὐτ. « Ἀντίος ἐλάσας,« αὐτ. « Ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Πόσην ἂν ὁδὸν καταύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος (ἵππος), « Ξεν. 2) ἁρπάζω (κυρ. ζῶα) ἁρπάζω καὶ φεύγω μὲ αὐτά. « Οὔ ποτ' ἰμεῦ βοῦς ἤλασαν οὔτε μευ ἵππους, « Ἰλ. Δ. (καὶ μτ.) « Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, « Ἰλ. Κ. ἴδε ᾗ Βοηλατέω. 3) Ἀποδιώκω, (τρπ.) καταδιώκω, κατατρέχω, ξενογωρῶ. « Δαίμονας ἐλαύνειν, « Χρσ. « Τὸ χρεὼν αὐτοὺς ἤλαυνε, « Παυσ. (καὶ πθ.) « Ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῆς συνέσεως τῶν ἔργων, « Ἡρ. « Ἐλαύνεται ἀσεβείας, « Ἀξ. 4) (συνεκδ.) κτυπῶ. (κατ' ἐκτ.) τρυπῶ· πληγόνω, (ὄθεν ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Περαίνω (ἐπὶ μεταλλ.) = Σφυρηλατῶ. « Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, « Ἰλ. Β. « Οὐλὴν ἣν μὲ σὺς ἤλασεν ὀδόντι, « Ἰλ. Π. (καὶ πθ.) « Ἐλαύνεται (δόρατι) τὸν μηρόν, « Ακ. (καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) « Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, « Καλλ. (καὶ πθ.) « Γραῦς ἐλαυνομένη, « Ἐπιχ. « Σίδηρος λεπτῶς ἐληλαμένος, « Πλ. (ὄθεν 5) ἐκτείνω εἰς μάκρος, ἀνοίγω χανδάκι, κτίζω (κοιν. τραβῶ) τοῖχον, (τρπ.) πριξενῶ, διεγείρω, (μὲ αἰτ. πρόθεσ.) φθάνω, καταντῶ. « Τεῖχος (« Τάφρον) ἐλαύνειν, « Λξ. « Κολιὰν ἐλαύνετον, « Ἰλ. Α. « Ἐς μακρὰν ἠλικίαν (« Ἐς ἕκτον ἔτος τῆς βασιλείας) ἐληλακώς, « Ἡρωδ. (καὶ τρπ.) « Σοφίας εἰς ἄκρον ἐλάσας,« Ἀρβ. (καὶ ἐλλ.) « Ἀδὴν ἐλᾶν κακότητος, « Ὀδ. Ε. (ᾧ πθ.) « Ὅσοις τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλαθη, « Πλάτ., (παρβλ. Ἄγω).

Ἐλάφειος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔλαφον.

Ἐλαφηβολία (ἡ). βολὴ (κτύπημα, κυνήγημα) ἐλάφου.

Ἐλαφηβολία (τά), (ἐνν. ἑορτά) ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τιμὴν τῆς (Ἐλαφηβόλου) Ἀρτέμ.

Ἐλαφηβολιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἔνατος μὴν (18 Φεβρ. — 19 Μαρτ.) τῶν Ἀθην.

Ἐλαφηβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (κτυπῶν, κυνηγῶν) τὰς ἐλάφους, (ἐν γέν.) κυνηγός.

Ἐλαφίνης, ου (ὁ). ἐλαφάκι μεγαλούτσικον, (παρβλ. Ἀγαίνης καὶ Βουνέβρες).

Ἐλάφιος, α ήος, ον, = Ἔλαφειος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἐλαφηβόλιον (παρὰ τοῖς Πλείοσι). ‖. (οὐδ.) κρέας ἢ κίρσος ἐλάφου.

Ἐλαφίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ ἀμφιβίου, (ἄλλ.) Γλωττὶς.

Ἐλαφόβοσκον (τό), εἶδος χόρτου (ἄγριον δαυκὶ) τὸ ὁποῖον βοσκοῦν μὲ εὐχαρίστησιν τὰ ἐλάφια.

Ἐλαφογενὴς, ους (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. γεννᾷ (παράγει, κάμνει) ἡ ἔλαφος.

Ἐλαφοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλαφον.

Ἐλαφόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἵππος ὁ ἔχων κρανίον (κεφαλὴν) ἐλάφου, (μτφρ.) = Ἐλαφρόκρανος.

Ἐλαφοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (φονεύων) ἐλάφους, κυνηγός.

Ἐλαφόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἐλάφου (ἴσιους καὶ τραχεῖς). « Ἵππος—,« Ἱππιατρ., ὁ ἔχων ὁρμὴ (« ὥσπερ αἰγὸς. « Ξεν.) τὰ μεταξὺ τῶν ὀπλῶν καὶ κνημοδῶν ὀστᾶ.

Ἔλαφος (ὁ, ἡ), [ἐλάω], ζ. ἐλάφι.

Ἐλαφοσκόροδον (τὸ), εἶδος ἀγρ. σκόρδου, (ἄλλ.) Ὀφιοσκόροδον.

Ἐλαφοστιβὴς (ἡ), Π. [ἔλαφ. στείβω]. κυνήγημα ἐλάφου.

Ἐλαφρία (ἡ), = Ἐλαφρότης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.). « Ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίης καὶ μὴ τοῦ ἄχθεος ἐλαφρίη μοῦνον, « Ἀρετ.

Ἐλαφρίζω, Μ. (σω. Κάμνω τι ἐλαφρὸν, ἐλαφρύνω, εὐκολύνω. ‖. (ἀμτβτ.) « εἶμαι ἐλαφρός.

Ἐλαφροχειρία (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ἐλαφρὰν χεῖρα.

Ἐλαφρόνους-ους (ὁ, ἡ). ἐλαφρόγνωμος, ἐλαφρόμυαλος.

Ἐλαφρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὸς τὰ πόδια, ὀγλιγωρος.

Ἐλαφρὸς [ἔλαφος], ά, όν. (τὸ ἐναντ. τοῦ Βαρύς, ὄχι δύσκολος, εὐκολοχώνευτος, εὔκινητος, ὀγλίγωρος· (μτφορ.) κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος· (ἐπὶ πράγμ.) ὀλιγοέξοδος· ἐπιπόλαιος, εὐκολοῦπόφευκτος. « Ἓν ἐλαφρῷ ποιοῦμαί τι, « Ἀξ., ἀδιαφορῶ, (κοιν.) τὸ 'παίρνω ξώκαρδα.

Ἐλαφρότης (ἡ) ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐλαφροῦ, ταχύτης, εὐκινησία, (Τρπ.) κουφότης, κτλ.

Ἐλαφρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐλαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἐλαφρόνω.

Ἐλαφρῶς, ἐπίρ Ἐλαφρά· ἐπιπολαίως.

Ἐλάφρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐλαφρόω, ἐλάφρωμα, ἐλάττωσις, ἀνακούφισις κτλ.

Ἐλαφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐλάφου, Ἐλαφοειδής. « Εἴτις αὐτοῦ (τοῦ Εὐνικπίου) περιέλοι τῶν λόγων τὸ .. ἐλαφῶδες, « Φώτ.

Ἐλαχιστάκις, ἐπίρ. Ὅσον ἐνδέχεται ὀλιγάκις, σπανιώτατα.

Ἐλάχιστος [ὑπερθ. τοῦ Ἐλαχύς, μὲ ἴδιον αὐτοῦ παρθτ. Ἐλαχιστότερος, -ότατος), η, ον. Μικρότατος, ὀλιγώτατος - (τρπ.) πασαμικρότατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐλάχιστα, ἐπίρ. Τὸ ὀλιγώτερον ὅ,πορ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐλαχίστως, ἐπίρ. (σπνττ.) ἀντὶ Ἐλαχίστα.

Ἔλαχον, ἀόρ. β', τοῦ Λαγχάνω.

Ἐλαχυπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μικρὰς (κοντὰς) πτέρυγας. « Δελφὶν—, « [ἐκ τοῦ

Ἐλαχύς, εῖα, ύ, Π. (σπνττ.) = Βραχύς. ὀλίγος, μικρός, κοντός, (τρπ.) εὐτελής, παραμικρός, ἀσήμαντος, κτλ.

Ἐλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐλαύνω. 2) Ἀττ. ἀντὶ Ἐλάσω, μέλλ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλαῶν, ῶνος (ὁ), = Ἐλαιών.

Ἔλδομαι (χ. Μ), Π. [Μακεδονικ. κατὰ μετάθ. ἀντὶ Δέλομαι, = Βούλομαι]. ἐπιθυμῶ, (ὄθεν:

Ἔλδωρ (τό), ἄκλ. Π. ἐπιθυμία, ἡ (μᾶλλ.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας.

Ἔλε, ἀορ. β', τῆς πρστ. ἡ 2) Π. ἀντὶ Εἶλε, ἀόρ. β', τῆς ὀρχ. τοῦ Αἱρέω.

Ἔλεα (ἡ), = Ἕλεας.

Ἐλεογνος (ἡ), [ἔλαος, ἄγνος], εἶδ. φυτοῦ (λυγαριᾶς) τὸ ὁποῖον φυτρώνει εἰς βαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τώδεις τόπους, (γράφεται καὶ Ἐλαίαγνος).
Ἐλεαίρεσκον, παρτ. τοῦ
Ἐλεαίρω, Μ. ἀρῶ (ἀόρ. Ἠλέηρα), Π. ἀντὶ Ἐλεῶ.
Ἐλεᾶς, ᾶντος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (μπούφος ἢ κακαβάγιας), (κοιν.) κλαψοπούλι, (παρβλ. Ἐλειός).
Ἐλεάτρος (ὁ), [Ἐλεὸς], ἐπιστάτης τῆς τραπέζης, (παρβλ. Ἐσέατρος).
Ἐλεγεία (ἡ), (ἐνν. ᾠδή), = Ἐλεγεῖον, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἐλεγείος).
Ἐλεγειακός, ή, όν, = Ἐλεγεῖος.
Ἐλεγειογράφος (ὁ), ὁ γράφων (συνθέτων) ἐλεγεῖα.
Ἐλεγεῖον (τό), κυρ. οὐδ. τοῦ Ἐλεγείος. ‖. (ἐνν. μέτρον ἢ ἔπος) εἶδος ποιήματος συγκείμενον ἀπὸ ἓν ἡ πλειότερα δίστιγα τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος στίχος εἶν' ἑξάμετρος, ὁ δὲ δεύτερος πεντάμετρος (ἐν γέν.) ἐπίγραμμα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) δίστιχον (κυρ. δὲ) ἐπιτάφιον (ἢ ἁπλ.) θρηνητικὸν καὶ θλιβερόν.
Ἐλεγειοποιητής καὶ
Ἐλεγειοποιός, οῦ (ὁ). ποιητὴς ἐλεγείων.
Ἐλεγεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) ἔλεγον, ἐλεεινός, θρηνώδης. «Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τυῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί,» Σχλ. Ἀπλν.
Ἐλεγῖνος (ὁ), [ῑ̆]. εἶδος ὑψαρίου (ἐκ τῶν ἀγελαίων).
Ἐλεγκτός, ή, όν, θετ. τοῦ Ἐλέγχω.
Ἐλεγκτήρ, ῆρος καὶ
Ἐλεγκτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐλέγχων (ἀποδεικνύων δι' ἐξετάσεώς) τι.
Ἐλεγκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ἐλέγχειν. «Μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς ἄλλοις μηδὲ ἐλεγκτικός,» Ἐπικτ. «Ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ τῶν ἰδίων,» Δογγ.
Ἐλεγκτός, ή, όν. Ὁ ἐλεγχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐλεγχθῇ (ἀποδειχθῇ κτλ.), ἐπιδεκτικὸς ἀναιρέσεως ἢ κατηγορίας.
Ἔλεγμός (ὁ), = Ἔλεγξις.
Ἐλεγξίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐλέγχων (ἀποδεικνὺων ἄδολον ἢ μὴ) τὸν γάμον, δοκιμάζων τὴν πίστιν τῶν συζύγων.
Ἔλεγξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλέγχειν, ἀπόδειξις, ἀναίρεσις· ἐπίπληξις, κατηγορία.
Ἔλεγος (ὁ), [ἔ ἔ, λέγω, ἢ ἐλεεῖν, συγγ. τῷ ἄλγος ἢ ἔλεος]. ᾄσμα θρηνητικόν, μυρολόγι. ποίημα ἐλεγειακόν. «Δωρεῦνται χρυσέοισιν, ἐγὼ δ' Ἰλιάδι ἐλέγοισιν,» Ἀπολλωνίδ.
Ἐλεγχεία (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔλεγχος, ὄνειδος, ψόγος, ἐντροπή, ἀτιμία, [ἐκ τοῦ
Ἐλεγχής, ἐος (ὁ, ἡ), τὸ ὑπερθ. Ἐλέγχιστος), Π. αἰσχρός, ἐπονείδιστος.
†Ἐλεγχίγαμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλεγξίγαμος.
Ἐλέγχιστος, η, ον, Π. ὑπερθ. ἀνωμλ. τοῦ Ἐλεγχής.
Ἐλεγχοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἴδει ἔλεγχος.
Ἔλεγχος (ὁ). ἀπόδειξις («Οἵτινες ἔλεγχον ἡμῖν ἀρετῆς τῆς μεγίστης ἔδοσαν,» Ἀνδοκ. · «Πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων,» Γρφ.)· τρόπος (μέσον) πρὸς ἀπόδειξιν, ἐπιχείρημα. «Τὰ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει,» Θκ. 2) μέμψις, ἐπίπληξις, κατηγορία. «Κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γινομένων,» Πλάτ. 3) συνοπτικὴ ἔκθεσις τῆς ὑποθέσεως (συγγράμματος κτλ.).
Ἔλεγχος, εος-ους (τό), Π. ὄνειδος, αἶσχος, ἀτιμία· ἀντικείμενον αἴσχης, ἄτιμος (ἐπονείδιστος) ἄνθρωπος. «Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, ψεύσαι τ' ὀρχήσαί τε κῷ.,» Ἰλ. Ω.
Ἐλέγχω [ἔ, λέγω], Μ. ἐλέγξω (ἀόρ. Ἤλεγξα, πθ. πρκ. Ἐλήλεγμαι καὶ ἀόρ. Ἠλέγχθην). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Ἐπιπλήττω, κατηγορῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω· ἀποδοκιμάζω, κατασχύνω, ἀτιμάζω· (μτγν.) ἀναιρῶ δι' ἀποδείξεως τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιδίκου μου, ἀποδείχνυμι (δι' ἐξετάσεως κλπ.) τὸ ἐναντίον· (ἐπιμ.) νικῶ, καταγωνίζομαι. (ἁπλ.) ἐξετάζω. «Ἐλέγξας τὸν ἄγγελον εἴτε, . . εἴτε,» Αἰσχλ. «Ἠλεγχον τὴν κύκλῳ χώραν τὶς ἐκάζη εἴη,» Ξεν. «Τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν ἤλεγξε προσευχή,» Χρσ. «Τὴν ἀπέδειξεν ἀνίσχυρον.» Ὁ Σωκράτης ἀξιόπιστος ἦν ἐξ ἑτέρους ἐλέγχων τῷ μηδὲν ἀποφαίνεσθαι,» Πλ. (καὶ πθ.) «Ὧδὶς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν,» Ξεν.
Ἐλεδεμνάς, άδος (ὁ), Π. [αἱρέω, δέμνιον]. ὁ ἁφαιρῶν (διεγείρων) τινὰ ἀπὸ τῆς κλίνης του. «Ἐλεδεμνὰς πεδιοπλόκτυπός τι χρίμπτεται,» Αἰσχλ., (τὸ ὁποῖον ὅμως διωρθώθη) «Ἕλε δ' ἐμὰς φρένας δέος· ὅπλων κτύπος ποτὶ χρίμπτεται,» Εὐ.
Ἑ[Ἐ]λεδώνη, ης (ἡ), εἶδ. μικρῆς σουπιᾶς ἢ πολύπους.
Ἐλέειν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐλεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλεεινολογέω-ῶ [ε̆] (σχνότ. μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ ἐλεεινῶς (ἵνα κινήσω εἰς συμπάθειαν).
Ἐλεεινολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁμιλία κινοῦσα εἰς συμπάθειαν (ἔλεον).
Ἐλεεινός, ή, όν. Ὁ κινῶν εἰς ἔλεον (εἰς συμπάθειαν), ἀξιολύπητος. ‖. (τὸ οὐσ.) Ἐλεεινά, Π. ἀντὶ Ἐλεεινῶς. «Ἐνθ' ὄγε τὰς ἐλεεινὰ κατήθυε τετριγότας,» Ἰλ. Β.
Ἐλεεινότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλεεινοῦ, ἀθλιότης.
Ἐλεεινῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐλεεινὸν τρόπον.
Ἐλεέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυποῦμαι (Εὐσπλαγχνίζομαι) τινα, συμπονῶ εἰς τὰ δεινά τα, (παρβλ. Οἰκτείρω). «Ὦ θαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους,» Ἀρχφν. (ὅπου ὅμως ὁ Διυδόρρ. προκρίνει τὴν κατὰ συγκπ. γρφ. «Ἔλει τοὺς ταλαιπωρ.), (καὶ πθ.) «Ἐλεεῖθ' ὁ ποιμὴν,» Μένανδρ. «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται,» Εὐαγγ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) «Δι' ἣν ἐλέηται καὶ τεθνηκεν ἡ χάρις,» Γνμ. (ἀδ.) «Τὸ ἐλεούμενον» Ἀξ., πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς συμπάθειαν.
Ἐλεημονικός, ή, όν, = Ἐλεήμων.
Ἐλεημόνως, ἐπίρ. Μὲ συμπαθητικὸν (ἐλεημονητικὸν) τρόπον.
Ἐλεημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἐλεήμονος, συμπάθεια (ἐπιμ.) βοήθεια γινομένη πρὸς τὸν ἐλεούμενον.
Ἐλεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλεῶν (λυπούμενος καὶ βοηθῶν) τοὺς δυστυχοῦντας, συμπαθητικὸς, εὐσπλαγχνος. «Γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον,» Ἄρχ.
Ἐλεητικός, ή, όν, = Ἐλεήμων.
Ἐλεητύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἔλεος.
Ἔλει, κατὰ συγκπ. ἀντὶ Ἐλέει, β'. ἐν. πρτ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Ἐλέω.
Ἐλειβάτης, ου (ὁ), Π. = Ἐλειοβάτης.
Ἐλειήτης, ου (ὁ). Π. (σπντ.) ὁ ἐν τῷ ἕλει (ἁλὶ) ἢ ἐν τῷ ἕλει (βάλτῳ) διατρίβων. «Λέων,— «Ἐτμλ. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλειβάτης).
Ἐλείθυια (ἡ), Π. ἀντὶ Εἰλείθυια.
Ἐλεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλεινός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -εινῶς, Δττ. ἀντὶ Ἐλεεινός.
Ἐλειοβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (περπατῶν, διατρίβων) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐλειονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐ(ς'Ε)λειός, οῦ (ὁ), [ελ(υ)δς]. εἶδ. πτηνοῦ (νυκτινόμου), (ἴσ.) = Ἐλεᾶς. 2) εἶδ. μικροῦ τετραπόδου (ποντικοῦ ἢ βερβερόπτσας). «Τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μύωπον καλούμενον,» Γαλ.
Ἔλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος, εὑρισκόμενος κτλ.) εἰς τὰ ἕλη, βαλτήσιος.
Ἐλειοσέλινον (τὸ). σέλινον τοῦ ἕλους (βάλτου), νεροσέλινον, ἀγριοσέλινον.
Ἐλειότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς (αὐξήσας) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐλειόχρυσος (ὁ, ἡ), = Ἐλίχρυσος.
Ἐλείψασκον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔλειψαι, ἀόρ. ά. τοῦ Λείπω..
Ἔλεκτο, Π. ἀντὶ Ἐλέλεκτο, γ'. ἐν. κρτ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Λέγω (κλαγιάζω).
Ἐλελεῦ καὶ Ἐλελελεῦ, ἐπιφών. πολεμικὸν ἢ θρηνητικόν, (κοιν.) «Ὦ λε λε! ὦ πό πό!» «Ὥρα βοηθεῖν ἔς', ἐγὼ δ' ἵππῳ σομαι... Ὥρα ταχύνειν, Ἐλελεῦ!» «Χαιός. «Τὸ Ἐλελεῦ σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι,» Πλ. (παρβλ. Ἀλαλά).
Ἐλελήθεε, Ἰων. ἀντὶ Ἐλελήθει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Λανθάνω.
Ἐλελίζω, Μ. ίξω. Φωνάζω ἐλελεῦ, ἀλαλάζω, (ἐν γέν.) Ἀναφωνῶ, (κατ' ἐκκλ.) θρηνολογῶ, (μουσ.) τερετίζω. «Καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον περ τῷ Διονύσῳ ἐλελίζουσι,» Ξεν. (καὶ μσ. ή πθ.) «Ἐλελιζομένη φόρμιγξ.» Πίνδ. (ἅ πρὸς αἰτ. ἐλλ.) «Ἐλελίζεσθαι Ἴτυν,» Ἀρχφν. μυρολογεῖν, διαφέρει τοῦ-
Ἐλελίζω, Μ. ίξω, = Ἐλίσσω (κατ' ἀνάδ. πλ. καὶ αὔξησιν τῆς σημασ.). στρογγυρίζω· κουνῶ τι μὲ ὁρμὴν ἑλικοειδῶς· σείω δυνατά. «Μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὀμφαλὸν λυμπον,» Ἰλ. Α ‖. (μσ.) παράγεμαι, τρέμω· περιστρέφομαι (ὡσὰν τὸ μαῖδι) κυματίζω. «Ἐλελίχθη γυῖα,» «Ἰλ. Σ, ἔτρεμε χειροπύδαρα.» «Ἐλελίζετο πέπλος,» Ὁμ. Ἴλμν. Δήμ.
Ἐλελισφακίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἁλιφασκιάν, [ἐκ τοῦ
Ἐλελίσφακος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, ἁλιφασκιά.
Ἐλέλιχθεν, Π. Δίολ. ἀντὶ Ἐλελίχθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐλελίζω.
†Ἐλελίχθημα (τὸ), [ἐλελίζω]· σεισμός.
Ἐλελιχθών [ἐλελίζω, χθών], ονος (ὁ, ἡ),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. ὁ σείων (παράττων) τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ τεθρίππου.
Ἐλελίζειν, ὑπερσ. τοῦ Λαγχάνω.
Ἔλε, Π. ἀντὶ Εἶλε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.
Ἑλένας, -ᾶ (ἡ), Π. [αἱρέω, ναῦς]. ἡ ἀφανίζουσα τὰ καράβια, (παρῳδ. τοῦ ὀνόμ. τῆς Ἑλένης).
Ἑλένη (ἡ), = Ἐλάνη.
Ἑλένη (ἡ), [αἱρέω]. κάνιστρον (παναίρι) ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐφέροντο ἐν παρατάξει τὰ ἱερὰ σκεύη εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Βραυρων. Ἀρτέμ., (ὄθεν:
Ἑλενηφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φέρω (Κρατῶ, Κουβαλῶ) τὸ προειρημ. ἱερὸν παναΐρι.
Ἑλενηφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἑλενηφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν τελουμένη λιτανεία εἰς τιμὴν τῆς Βραυρων. Ἀρτέμ.
Ἑλένιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) **aunée.**
Ἑλεοδύτης [ἕλεος, δύω], ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἢ τὰς θυσίας.
Ἐλευθεραπτος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἐλειτότροφος.
Ἐλεύθ, ἐπίρ. Π. = Ἐλεεινῶς.
Ἐλεὸν (τὸ) καὶ
Ἔλεος (ὁ), [ς]. ἡ τράπεζα τοῦ μαγειρείου, κρατοσάνιδον. 2) = Ἐλειδς, πτν.
Ἔλεος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἔλεγος]. οἶκτος, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία (μιγν.) ἐλεημοσύνη.
Ἔλεος, ους (τὸ), (Γρφ.) = τῷ προηγ.
Ἐλεοσέλινον (τὸ), = Ἐλειοσέλινον.
Ἐλεόπολις καὶ Ἐλέπτολις [αἱρέω, πόλις], ἴδος (ἡ, ἡ), Π. ὁ παίρνων (κυριεύων) πόλεις, (ὄθεν ‖. οὐσ.) Ἐλέπολις, εως (ἡ), εἶδ. πολιορκητικῆς μηχανῆς (πύργου κινητοῦ).
Ἐλέσθαι, μα. ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.
Ἔλεσκε, Π. ἀντὶ Ἥρεε Ἥρει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αἱρέω.
Ἑλιστὶς [Ἕλος], ίδος (ἡ), Π. (ἐπίθετ.) βαλτώδης, κάθυγρος. ‖. (οὐσ.) τόπος βαλτώδης, λάσπη.
Ἔλεσο, Π. ἀντὶ Εἵλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.
Ἑλετέος, ή, όν, Π. ἀντὶ Αἱρετὸς, ἁλώσιμος, εὐλήπτος.
Ἔλευ, Δ. Π. ἀντὶ Εἶλου ἢ Ἕλεῦ, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. δ'. τῆς ὁρ. ἢ τῆς πρς. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλευθερία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλευθέρου.
Ἐλευθέρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας.
Ἐλευθεριάζω, Μ. ἀσω. Πράττω ἢ λαλῶ ἐλευθέρως (ἐπμ. ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἀσυστόλως), φέρομαι (ζῶ) ὡς ἐλεύθερος· ἔχω κλίσιν (ῥέπω) πρὸς ἢ ἐσυνείθισα εἰς τὴν ἐλευθερίαν. « Δυσμήχανον, ἀνθρώπως ἐλευθεριάζοντας ἐν τεθμοῖς ἀρίστοις, ἄδωλος ἦμεν, » Ἐπιμενίδ.
Ἐλευθεριαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐλευθεριάζων ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐλευθεριάζῃ, φιλελεύθερος.
Ἐλευθερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐλεύθερον ἢ εἰς τὴν ἐλευθερίαν, (ὅθεν καὶ
Ἐλευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων καὶ φρονῶν ὡς ἐλεύθερος, (ἐπμ.) τίμιος, χρηστοήθης, κόσμιος· εὐγενής· φιλότιμος· φιλόκαλος· (ἰδιαιτ.) γενναῖος, μεταδοτικὸς, μεγαλόδωρος· (ἐπὶ πραγμ.) πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (ἐπμ.) κομψὸν, μεγαλοπρεπὲς (χωρὶς ματαίαν πολυτέλειαν), κτλ. ‖. «Ζεὺς—,» ὁ χορηγὸς ἢ προστάτης τῆς ἐλευθερίας.
Ἐλευθεριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ φρόνημα, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἐλευθερίου ἀνθρώπου, εὐγένεια, τιμιότης, φιλοτιμία, φιλοκαλία κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ πρὸς τὸ εὐεργετεῖν γενναιότης, μεγαλοδωρία.
Ἐλευθερίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐλεύθερον, μὲ ἐλευθεριότητα, εὐγενῶς, φιλοτίμως κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) πλουσιοπαρόχως.
Ἐλευθεροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐλεύθεραν παρρῆσίαν (ἐλεύθερον φρόνημα), ἐλευθέριος. (Κ. Μανασσ.).
Ἐλευθερόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (γέννημα) τῆς ἐλευθερίας.
Ἐλευθεροποιὸς (ὁ, ἡ). ἐλευθερίας ποιητικὸς (πρόξενος).
Ἐλευθεροπραξία (ἡ). τὸ νὰ πράττῃ τις ἐλευθέρως (ἀδουλώτως) ὅ,τι θέλει.
Ἐλευθεροπράστιον(τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) «Ἐλευθεροπρασίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος ἐλεύθερον ἄνθρωπον ὡς σκλάβον ἢ ξένον σκλάβον ὡς ἴδιον, (Λτν.) **crimen plagii.**
Ἐλευθεροπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –
Ἐλευθεροπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (δηλ.) κόσμιος, μεγαλόδωρος, τίμιος κτλ.
Ἐλευθεροπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (δηλ.) γενναίως, τιμίως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.
Ἐλεύθερος [ἐλεύθω], α ἢ ος, ον. (κατὰ λέξ.) Ὁ δυνάμενος νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλει (παρθλ. Ἱερὸς), (ἐπμ.) κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, μὴ ὑποκείμενος εἰς κἀνένα, αὐτεξούσιος, ἀνεμπόδιστος, (ἀντιθ. τῷ Δοῦλος). 2) (μὲ γεν.) ἀπηλλαγμένος ἀπὸ, μὴ ὑποκείμενος εἰς. 3) Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἐλεύθερον, (ἐπμ.) = Ἐλευθέριος. «Κρητὴρ (« Ἴμερ) ἐλευθ., « Ὁμ.
Ἐλευθεροστομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ὁμιλῶ ἐλευθέρως.
Ἐλευθεροστομία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –
Ἐλευθερόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἐλευθέρως (ἀφόβως κτλ.).
† Ἐλευθεραγγὸς(ὁ,ἡ),(κυρ. ἵππος) ὁ κάμνων ἐλεύθερα (ὑπερήφανα) κινήματα, καμαρόνων κτλ. (εἰς τὸν Παλυδ. διορθ. Ἐλεύθερος ἢ ἐθελουργός).
Ἐλευθεροφωνία (ἡ), = Ἐλευθεροστομία.
Ἐλευθερόψυχος (ὁ, ἡ), = Ἐλευθερακάρδιος.
Ἐλευθερῶ-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐλευθερονῶ.
Ἐλευθέρως, ἐπίρ. Μὲ ἐλευθερίαν, ἐλεύθερα.
Ἐλευθέρωσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωμα.
Ἐλευθερωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐλευθερόω.
Ἐλευθερωτήριος (ὁ, ἡ), ὁ συντελῶν πρὸς ἐλευθέρωσιν, ἀπαλλακτικὸς, σωτήριος.
Ἐλευθερωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐλευθερονῶν, σωτὴρ, λυτρωτής.
Ἐλευθῶ, ὁος-οῦς (ἡ), Π. ἡ Εἰλείθυια, [ἐκ τοῦ
(Ἐλεύθω), ἄχρ. θεματ. (δανείζον τὸν μέλ., τὸν ἀόρ., καὶ τὸν πρκ. εἰς τὸ) Ἔρχομαι.
Ἔλευσις [ἐλεύθω], εως (ἡ). ἔρχομός.
Ἐλεύσομαι, μέλλ. ᾖ
Ἐλευστέον, θετ. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἐλεφαίρομαι [ἕλπω, ἐλπωρὴ], Μ. αρῶμαι, Π. (σπν.) ἀπατῶ· βλάπτω· ἀφανίζω.
Ἐλεφανταγωγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὸν ἐλέφαντα.
Ἐλεφαντάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν πολεμούντων στρατιωτῶν.
Ἐλεφανταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλεφαντάρχου καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του στρατιωτικὸν τάγμα.
Ἐλεφάντειος(ὁ,ἡ),ὁ ἀνήκων εἰς ἐλέφαντα.
Ἐλεφαντηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν) ἐλέφαντας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Ναῦς—, « ἁγαθάρχ.
Ἐλεφαντία (ἡ), = Ἐλεφαντίασις.
Ἐλεφαντιακὸς, ἡ, όν. ὁ πάσχων ἐλεφαντίαν.
Ἐλεφαντίασις, εως (ἡ). εἶδ. λέπρας.
Ἐλεφαντιασμὸς (ὁ), = τῷ προηγ.
Ἐλεφαντιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Πάσχω ἐλεφαντίασιν.
Ἐλεφαντίνεος, η, ον, Π. ἀντὶ –
Ἐλεφάντινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἐξ ἐλέφαντος, (Γουρκ.) φιλδισένιος.
Ἐλεφαντίσκιον (τὸ), τὸ μικρὸν τοῦ ἐλέφαντος.
Ἐλεφαντιστὴς οῦ, (ὁ), = Ἐλεφανταγωγὸς. 2) ἀσπὶς ἀπὸ δέρμα ἐλέφαντος.
Ἐλεφαντόδοτος (ὁ, ἡ) ὁ βοσκηθεὶς ὑπ' ἐλεφάντων, (τύπος) ὅπου βόσκουν ἐλέφαντες.
Ἐλεφαντόδετος (ὁ, ἡ), δεμένος (κατασκευασμένος) ἀπὸ ἐλέφαντα (φιλδισ.).
Ἐλεφαντοθήρας, α (ὁ). θηρευτὴς (κυνηγὸς) ἐλεφάντων.
Ἐλεφαντοκόλλητος (ὁ, ἡ) εἰς τοῦ ὁπ. τὴν ἐπιφάνειαν εἶνε κολλημένα πρὸς καλλωπισμὸν κομμάτια ἐλέφαντος (φιλδισ.).
Ἐλεφαντονομία (ἡ). περιποίησις (ἐμπορία) ἐλεφάντων.
Ἐλεφαντόκωπος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ κώπη (ἡ λαβὴ, τὸ χέρι) εἶνε καμωμένον ἀπὸ ἐλέφαντα (φ.λδισ.).
Ἐλεφαντομαχία (ἡ). μάχη ἐλεφάντων ἢ δι' ἐλεφάντων, [ἐκ τοῦ
Ἐλεφαντομαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν) μὲ ἢ πρὸς ἐλέφαντας.
Ἐλεφαντονώτος, (ὁ, ἡ) τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια (τὸ νῶτον) εἶν' ἐστολισμένον μὲ ἐλέφαντα (φιλδισ.).
Ἐλεφαντόπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐλεφαντίνους πήχεις (βραχίονας).
Ἐλεφαντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἐλεφαντίνους (ἀπὸ φιλδισ.).
Ἐλεφαντοτόμας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλεφαντουργός.
Ἐλεφαντουργικὸς, ἡ, όν. Ἐλεφαντούργου ἴδιος.
Ἐλεφαντουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὰ κόκκαλα τοῦ ἐλέφαντος.
Ἐλεφαντοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας ἐλέφαντος.
Ἐλεφαντόω, Μ. ὡσω. Σκολίζω μὲ ἐλεφάντινα κόκκαλα. « Τράπεζα ἐλεφαντωμένη, « Ἐπιγρ. (Ἀττ.) = Ἐλεφαντοκόλλητος.
Ἐλεφαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τοῦ εἴδους τοῦ ἐλέφαντος ὅμοιος (ἰσαμετρηθεὶς ᾖ) μὲ ἐλέφαντα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐλέφας, αντος (ὁ). τὸ ζῶον ὁ ἐλέφαντας, (Τουρκ.) φίλιος. » Ἐκ μιᾶς ἐλέφαντα, » Παροιμ. 2) (συνηθ.) τὸ ὀδόντι του, (Τουρκ.) φίλ-δισι. » Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος, » Ὀδ. Σ. 3) = Ἐλεφαντίασις. » Ἐλέφας λέγεται τὸ πάθος ὑπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν, » Θεοφ. Ν.

(Ἑλέω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Ἐλεφίω ἢ Ἕλπω (ὄθ. κύρ. ὄνμ. Ἐλεφήνωρ = Ἐλπήνωρ).

Ἕλη (ἡ). ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡλιόκαυμα, (παρβλ. Ἀλέα καὶ Σέλας).

Ἕλῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἡ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ.) ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἕληαι, ἀντὶ Ἕλῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλῃθερέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐλῃθερόω.

Ἐλῃθερίης, ος (ὁ, ἡ), = Ἐλῃθερής.

Ἑλῃλάδατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐλήλαντο, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἐλήλακα, ἐνεργ. καὶ

Ἐλήλαμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλήλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐλέγχω.

Ἐληλέδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐλήλανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλήλουθα, Αἰολ. ἀντὶ

Ἐλήλυθα, (Ἀττ.) πρκ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἐλήλυμεν, υτε, Π. ἀντὶ Ἐληλύθαμεν, ατε, πλθ. τοῦ Ἐλήλυθα.

Ἐλήσατο, Π. ἀντὶ Ἐληΐσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀλέομαι, ἀντὶ Ἀλίζομαι.

Ἐλήφθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Λαμβάνω.

Ἔλθεῖν καὶ (Π. Αἰολ. ἢ Δ.)

Ἐλθέμεν, έμεναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐλθόντεσσιν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλθοῦσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Ἐλθόσαν, Αἰολ. ἀντὶ Ἦλθον, γ', πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἑλίγδην [ἑλίσσω], ἐπίρ. Τυλικτά, κουλουριαστά, στρηφογυριστά.

Ἑλιγήσομαι, πθ. μελλ. β'. τοῦ Ἑλίσσω.

Ἕλιγμα (τὸ), [ἑλίσσω]. πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον (περιτυλιγμένον, κουλουριασμένον). » Κόμης —, » Ἐπγρ., σγαρόν, κατσαρόν, (παρβλ. Ἕλιξ). 2) = Ἑλιγμός. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλειγμα.

Ἑλιγματώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἑλικοειδής.

Ἑλιγμός (ὁ), [ἑλίσσω]. τύλιγμα, περίτυλιγμα, κυλίρισμα· περιστροφὴ (ἑλικοειδής)

†Ἕλιγξ ἡ Ἕλιγξ, ιγγος (ἡ). ἡ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτίς, (παρβλ. Ὠλιγξ).

Ἑλικάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. [ἑλίσσω, ἄμπυξ]. ἡ ἔχουσα περιτυλιγμένην τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της μὲ ἄμπυκα.

Ἑλικαυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων ἑλικοειδεῖς αὐγάς.

Ἑλίκη (ἡ), [ἑλίσσω]. ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγ. Ἄρκτου (διὰ τὴν περὶ τὸν πόλον κυκλικὴν περιφοράν της). 2) εἶδ. ἰτέας, δένδρ. (διὰ τὸ εὐκαμπτόν της). 3) = Ἕλιξ. » Ἴδιον δὲ τούτοις (τοῖς στρομβώδεσι τῶν ὀστρακοδέρμων) ὑπάρχει πᾶσι τὸ ἑλίκην ἔχειν τὸ ὄστρακον τὸ ἑαυτῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, » Ἀρστ.

Ἑλικηδόν, ἐπίρ. Ἑλίζδην, Ἑλικοειδῶς.

Ἑλικίας ου (ὁ). ὁ ἑλικοειδῶς περιγραφόμενος. » Κερασυνὸς —, » Ἀρστ.

Ἑλικοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑλικῶπις.

Ἑλικοδόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. [ἑλίσσω, βόστρυχος]. ὁ ἔχων σγουρὰς πλεξίδας.

Ἑλικογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω γραμμὴν ἑλικοειδῆ, (κυρ. ἐπὶ ποταμ.).

Ἑλικόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (κινούμενος) ἑλικοειδῶς.

Ἑλικοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Ἕλικα, γυριστός.

Ἑλικοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) ἕλικος.

Ἑλικοειδῶς, εσσα, εν, Π. = Ἑλικτός, ἑλικοειδής.

†Ἑλικοκέρατος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἑλιξόκερως.

Ἑλικόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) ἕλικος, ἑλικοειδής.

Ἑλικόρρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἑλικοειδῶς. (Ἕλικος, οὖ (ὁ), (εὔχρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Ἑλικώτατος), Π. ἀντὶ Ἑλικτός.

Ἑλικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἕλικας (ἀμπέλου). » Θύρσος —, » Ἐπγρ.

Ἑλικτήρ (ὁ), [ἑλίσσω]. βραχιόλι· σκουλαρῆκι· περιλαίμιον.

Ἑλικτός, ἡ, όν. Γυριστός, σρημωμένος, τυλιγμένος, περιτυλιγμένος· (μεταφορ.) = Σκολιός. » Βόστρυχος —, » Ἀθ., σγαρόν, κατσαρόν. » Κλίμαξ ἑλικτή, » Ἀθ. » Σὲ σπαργάνοις ἑλικτόν, » Τρπρ. (καὶ τρπ.) » Ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη, » Λυκ., (παρβλ. Εἰλητός).

Ἑλικώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἑλικοειδής.

Ἑλικῶν [ἕλιξ], ῶνος (ὁ), (ἐπιθετ.) = Ἑλικτός, (ὄθ. ||. οὐσ. 1) κουβάρι νήματος. 2) τὸ βουνὸν ὅπου κατῴκουν αἱ Μοῦσαι (ἴσως διὰ τὸ δύσβατον καὶ ἑλικοειδὲς ἀναβασμά του). 3) εἶδ. ἐννεαγόρδου μουσικ. ὀργάνου.

Ἑλικωνιάς, άδος (ἡ). ἡ κατοικοῦσα εἰς τὸν Ἑλικῶνα (ἐπιθετ., κυρ. εἰς τὸ πλθ., τῶν Μουσῶν).

Ἑλικώνιος, α, ον. (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.), Ὁ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ τῆς Ἑλίκης (πόλεως τῆς Πελοπον. εἰς τὴν Ἀχ.).

Ἑλικωνὶς καὶ

Ἑλικωνῖτις, ιδος (ἡ), = Ἑλικωνιάς.

Ἑλικῶπις, ιδος (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ

Ἑλίκωψ, ωπος (ὁ), Π. [ἑλίσσω, ὤψ]. ὁ ἔχων εὐστροφα (ζωηρὰ, [κοιν.] παιγνιδιάρικα, [ἐπ.] θ' ἀκτικὰ, [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ καὶ] μαῦρα) ὄμματα, (ἐπ.) χαρίεις, ξυπνητὸς, εὐτολμος κτλ. » Ἑλίκωπες Ἀχαιοί, » Ὁμ., (παρβλ. Γοργος.)

(Ἑλίννυω), Μ. ύσω, Ζ. Ἑλίνυω.

Ἕλινος (ἡ, ἡ, ὁ), Π. [ἑλίσσω]. ἡ ἕλιξ (ἡ ψαλίδα, τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τῆς κορυφῆς) τοῦ κλήματος, (ἐν γέν.) κληματόδεργα.

Ἑλινοφόρος (ὁ), Π. ὁ φέρων (φύων) ἑλίνας. » Κόρυμβος —, » Νόν. (ὅπου ἄλλοι διερμ. Σελινοφόρος).

Ἑλινύ(ννύ)ες, ων (αἱ), (ἐνν.) ἡμέραι ἀναπαύσεως καὶ ἀργίας, (κοιν.) σχολαίες, (Λατ.) Ferіae.

Ἑλινύεσκεν, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ἑλινύ(ννύ)ω, Μ. ύσω, Ἰων. [συγχ. τῷ Ἑλίσκω] Περιφέρομαι ἀργὸς (πάσι διασκιδάσιν), ἔχω κρατῶ) σχολὴν, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀπρακτῶ· κάμνω διακοπὴν· παύω. ἀναβάλλω τὸν καιρόν· χρονοτριβῶ, χασομερῶ.

Ἕλιξ [ἑλίσσω], ικος ἡ) (ὡς οὐσ.) = Ἕλιγμός, ἑλικοειδὴς κίνησις, περιστροφὴ κυκλοφορία, κτλ. » Ἀστριον (ἢ Σπερμολόγον) » Ὄφεως κτλ.) —, » Αἰσχλ., Εὐρ. 2) (συνήθ.) κάθε τι συνεστραμμένον (παρατυλιγμένον κτλ.) περὶ ἑαυτό, (ἴδιαιτ. εἰς) τὸ γυριστὸν βλαστάρι (κοιν. ψαλίδα) τοῦ κλήματος, τοῦ κισσοῦ κτλ., τὸ κοχλιοειδὲς τοῦ ὠτίου (τῆς βίδας, τῶν ὀστρακοδέρμων κτλ.). (συνεκδ.) εἶδ. μηχανῆς (ἴδε Κοχλίας) ἀγκυρίου (κατσαρᾶν) τῶν μηλιῶν τῆς κεφαλῆς. = Ἑλικτήρ, βραχιόλι. (μετγν.) = Θόλος· (μθμτκ.) γραμμὴ ἑλικοειδής. (ἀρχιτεκτ.) τὸ περὶ τὸ ἐπιστύλιον ἑλικοειδῆ κοσμήματα. » Περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κιόνιον ἕλικες, καθάπερ ἐπὶ τῶν Ἰωνικῶν, ἢ φύλλα τραχέα περίκεινται, ἀλλὰ κρίνα » Ἀθ. 3) (ἐπιθ. σπντ. καὶ) Π. ἀντὶ Ἑλικτός, ἑλικοειδής. » Βοῦς —, » Ὁμ. (παρβλ. Εἰλίπους καὶ Ἑλιξόκερως).

Ἕλιξις, εως (ἡ), = Ἕλιγμός.

Ἑλιξόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑλικτὰ (στρηφογυρισμένα) κέρατα.

Ἑλιξοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑλικοειδῶς πορευόμενος, κυκλοφορῶν, περιστρεφόμενος. » Ἀτρακτος —, » Μανέθ.

Ἕλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Λείπω.

Ἑλισσέμεν ἢ Ἑλισσέμεναι, Αἰολ. ἀντὶ Ἑλίσσειν, ἁπαρ. τοῦ

Ἑλίσσω(ττω), Μ. ξω (παρτ. Εἱλίσσων [εἱλέω]. Στρέφω, περιστρέφω, γυρίζω, στρηφογυρίζω· κυλίω· στρίφω, κλώθω· τυλίγω, κουλουριάζω περικυκλόνω (μετγν.) γυρίζω (κτίζω) θολον. ||. (μσ.) κυλίομαι· ἑλικοειδῶς (σὰν τὸ φείδι), περιστρέφομαι, περιτυλίζομαι· κυκλοφορῶ κτλ. » Ἑλίσσετο ἑλθα καὶ ἔνθα, » Ὁμ., Γ. » Ἑλισσομένη κελαδήσω, » Ἰλ. Ψ. » Τὰς κεφαλὰς εἰλίχατο μίτρῃσι αἱ χρυσέαι, » Ἡρ. » Ἑλίγησε καὶ ὁ οὐρανὸς ὡς βιβλίον, » Γρφ. »Παρὰ ῥᾴμαθον εἴλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρῆος γάνυσθ' ἐχόρευσαν, » Εὐρ. (καὶ μετγν.) » Ὥραι ἑλισσόμεναι, » Πίνδ.

Ἑλίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρέφων τὸν τροχόν. » Ἄξων (» Σύριγξ) —, » Δίοχλ.

Ἕλιφθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλείφθησαν, 3ον πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ά. τοῦ Λείπω.

Ἑλίχρυσος (ὁ), [ἑλίσσω, χρυσός]. εἶδ. φυτοῦ κίτρινα ἀμάραντα ἄνθη (ὡσὰν χρύσεις ἐλιές). (ὁ Τζέτζης ἐν τοῖς Ἀντιομηρικοῖς τὸ μετεχειρίσθη ἐπιθετικῶς) » Θρίξιν ἑλιχρύσοισι κατακομῶν περὶ πάντα, » ἀντὶ Ἑλικοειδέσι (» Ἐλισσόμενοι, » Ὁμ.) καὶ χρυσοειδέσι.

Ἑλκαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἔχω (πάσχω) ἕλκος, εἶμαι πληγωμένος.

Ἑλκεσίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺν (συρόμενον κατὰ γῆς) πέπλον.

Ἑλκεσιτραφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφόμενος ἀπὸ ἕλκη (πληγάς). » Σκωλῆξ —, » Νικ. Εὐγ.

Ἑλκεσίχειρ, ειρος, Π. ἀντὶ

Ἑλκεσίχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐρων (ἢ συρόμενος μὲ) τὴν χεῖρα. » Τρυπανον —, » Ἐπγρ.

Ἑλκεστρίβων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καιόν καὶ λερωμένον (συρόμενον κατὰ γῆς [ὀηλ.] καταξεσχισμένον) τρίζωνα, (ἔνωμ. παρφδ. τοῦ
'Ελκεχίτων, ωνος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μακρὸν (συρόμενον κατὰ γῆς [ἐπιρ.] μεγαλοπρεπῆ) χιτῶνα. «Ἱάονες ἑλκεχίτωνες, ἀπλῶν.
('Ελκέω), ἄχρ. Π. ἀντὶ 'Ελκύω (ὅθ. ὁμέλλ. 'Ελκήσω, ὁ ἀόρ. "Ελκησα καὶ [κατά τινας] τὸ δυϊκ. τοῦ ἑνς. 'Ελκήτον).
'Ελκηδόν [ἕλκω], ἐπίρ. Π. τραβῶντας (ἢ σκρώχνοντας), τραβώντας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
'Ελκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Ηλκωμένος, πληγωμένος.
'Ελκηθμός (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελκυσμός (κυρ. αἰχμαλώτου).
"Ελκηθρον (τό), πᾶν ὅ,τι σύρεται (ἕλκεται) κατὰ γῆς, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ σεσαρκωμένη τὸ συρτὸν ἀλώνι (τῶν γεωργῶν), (παρβλ. "Εδυμα καὶ Χαμούλκη).
"Ελκημα (τό), Π. τὸ ἑλκυσθὲν (διαπραγὲν αἰχμαλωτισθὲν κτλ.), λάφυρον.
'Ελκήσω, Π. ἀντὶ 'Ελκύσω (ἴδε 'Ελκέω).
"Ελκητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελκυστήρ. «Κτένες—,» 'Επιγρ., ἡ τσουγγράνα τῶν γεωργῶν.
"Ελκητον, Π. ἀντὶ "Ελκετον (ἴδε 'Ελκέω).
'Ελκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνοίγω πληγὴν (ἕλκος), (μτφορ.) διεγείρω ἀνάμνησιν λυπηρόν, ἐρεθίζω, [ἐκ τοῦ
'Ελκοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀναξέων-'Ελκος [ἕλκω], εος-ους (τό). πληγὴ (κυρ. παλαιὰ καὶ ἐμπυασμένη), (παρβλ. Τραῦμα).
'Ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Μεταβάλλω τραῦμα εἰς ἕλκος (ἴδε τὴν λεξ.), (ἐν γέν.) πληγόνω.
'Ελκτέον, θετ. τοῦ "Ελκω.
'Ελκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = 'Ελκυστός.
'Ελκύδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ "Ελκος.
'Ελκυθμός (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελκυσμός (κυρ. αἰχμαλώτου).
'Ελκυσις, εως (ἡ), = 'Ελκυσμός, τράβιγμα, σύρσιμον κτλ.
'Ελκυσμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἕλκεται (σύρεται) ἀπὸ πουθενά, (ὅθ. ἰδιαιτ.) γνέμα, μαλλὶ διὰ γνέσιμον. 2) ἡ σκωριὰ (ὁ ἀρρὸς) τῶν μετάλλων καὶ ἰδίως τοῦ ἀργύρου. 3) Π. = "Ελωρ, διάρπαγμα. «Κυνῶν —,» Μανέθ.
'Ελκυσμός (ὁ). τὸ ἑλκύειν ἢ ἑλκύεσθαι, τράβιγμα, σύρσιμον, σβάρνισμα· ξέσχισμα· ἁπαγωγὴ αἰχμαλώτου· διαρπαγὴ (ἐν γέν.) κατάχρησις, βία.
'Ελκυστάζω, Μ. άσω, Π. (φοιτητ.) ἀντὶ 'Ελκύω (κυρ. κατὰ τὴν 4 σημασ.).
'Ελκυστήρ (ὁ). (ἐν γέν. καὶ ἐπιθετ.) ὁ ἑλκύων, (ἰδιαιτ. καὶ οὐσ.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἕλκυσιν, (ὅθ.) χαλωμάρι ἢ καπαστρί· ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου κτλ.
'Ελκυστήριος, α, ον, καὶ
'Ελκυστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα· ἢ ἕξιν) πρὸς τὸ ἑλκύειν· (ὅθ. μτφορ.) θελκτικός.
'Ελκυστίνδα, ἐπίρ., εἶδ. παιγνιδίου (τῶν παιδίων), Ζ. Διελκυστίνδα.
'Ελκυστός, ἡ, όν. 'Ο ἑλκυσθείς (συρθείς, τραβιχθείς, ἀπωσθείς κτλ.) ἢ δυνάμενος νὰ ἑλκυσθῇ.
"Ελκυστρον (τό), καπίστριον, (παρβλ.) 'Ρυτήρ, [ἐκ τοῦ
'Ελκύω, Μ. ὑσω, = (ἀλλὰ μεταγενέστ.) τοῦ "Ελκω, Μ. ἕλξω ἢ (αὐχν.) ἑλκύσω (παρτ. εἵλκυν, ἀόρ. εἵλκυσα, πθ. πρκ. εἵλκυσμαι, ἀόρ. εἱλκύσθην καὶ μέλλ. 'Ελκυσθήσομαι). Τραβῶ (κυρ. μὲ βίαν), σύρω (κατόπιν μου ἢ κατὰ γῆς), σβαρνίζω. «"Ελκε ποδοῖν,» Ἰλ. Ν. Σ. «Ἄροτρον ἕλκειν,» Ἰλ. Κ. (ἴσως ἐδῶ ὑπάγεται καὶ ἡ εἰς τὴν 6 σημασ. μτφορ.) «Γραμμὴν ἑλκειν,» Πλδ. «"Ελκειν κόρδακα,» «Ἀροτρφν., σέρνω τὸν χορόν. «Σεμνῶς γλανὶδ' ἕλκων, Ἀθ., (ἴδε 'Ελκεχίτων). «Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει τῆς ῥινός, φασὶν, ἕλκων.» «Λκ. «Π θυρὶς ἕλκει,» «Θρ., τραβᾷ (ἐμβάζει) ἀέρα. «"Ελκω (ἐνν. ἕρια),» «Λξ., γνέθω, (καὶ μσ.)» «"Ελκετο δ' ἐκ κουλεοῦ ξίφος,» Ἰλ. Δ. «'Ελκόμενος χαίτας ἐκ κεφαλῆς,» «Ἰλ. Κ. 2) σύρω (τραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου, (συνκθχ.) ἀποκτῶ, οἰκειοποιοῦμαι· (τρπ.) θέλγω. «Ἡ μάγηνσα λίθος ἑλκύει τὸν σίδηρον.» «Τζ.» «Ἅριστα δὲ καὶ βόελλαι νέρθεν ἑλκύσαι αἷμα,» «Ἀρστ. (καὶ ἑλλ.) «"Ελκω (ἐνν. γάλα) τῷ στόματι,» «Λξ., βυζάνω. «'Ελκω (ἐνν. ἀέρα) τοῖς ῥισί,» «Λξ., ἀναπνέω ἢ ὀσφραίνομαι· (καὶ μτνμ.)» «"Ελκει ὄνομα,» «Διον., (ἢ πθ. ἢ μσ.)» «"Ελκομαι ἦτορ,» «Πίνδ.» «Μηδ' ἀδίκοισιν ἔργμασι τιμὰς μήτ' ἄρενος ἕλκεο,» «Θγν 3) (συνκθχ.) ἐβγάζω. «Κλῆρον (»Πλίνθους) ἕλκειν,» «Πλό., 'Ηρ. 4) ξεσχίζω, διαρπάζω, σύρω εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, (ἐν γέν.) κακομετα χειρίζομαι, (ὅθ. ἐπὶ γυν.) βιάζω. «Ἀηδὼ εἵλκησε,» «Ὀδ. Α. (παρβλ. Ἄγω). 5) τανυτόνως, (μτνμ. ἐπὶ χρόνου) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. «Χορδὴν (»Ἰστία) ἕλκειν,» «Ἰλ. Δ., Ὀδ. Β. (καὶ πθ.)» Τὸ ξύλον ἑλκύεται, «Θρ., στραβόνει, σκεβρονει. (καὶ μτνμ.)» Βίον ἕλκειν,» «Λξ., διάγειν ζωὴν ἀθλίαν· (ἢ πθ.) «Τῆς συνηθείας ἑλκυσθείσης,» «Πλδ. (ΑΑ'. 24), τοῦ πότου διαρκέσαντος ἐπὶ πολύ. 6) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπφρ.) τραβῶ εἰς τὸ ζύγι, βαραίνω, (καὶ τρπ.) κλίνω πρός. «Πλεῖον ἕλκειν,» «Ἰλ. Χ. (καὶ μτφορ.) «Αὐτῷ εὖ ἕλκων,» «Θκρ., προκύπτων (ἐπιδίδων) κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου του, (παρβλ. καὶ 1), (ἐν γέν. δὲ παρβλ. Ἄγω).
'Ελκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἕλκος, ἐμπυασμένος. «Πληγὴ—,» «Ἰατρ.
'Ελκωδῶς, ἐπίρ. 'Εν εἴδει ἕλκους,» "Οταν γὰρ οἱ ἐρῶντες χολωδέστεροι πως τυγχάνωσιν ὄντες, ὀδαξοῦσι τὸ δέρμα καὶ..τραχύνουσιν ἑλκωδῶς,» Γαλ.
"Ελκωμα (τό). τὸ πληγωμένον μέρος, (ἐν γέν.) = "Ελκος, (ὅθεν
'Ελκωματικός, ἡ, όν. 'Ο προξενῶν (ἢ μεταβαλλόμενος εὐκόλως εἰς) ἕλκος.
"Ελκωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἕλκος μεταβολὴ (πληγῆς).
'Ελκωτικός, ἡ, όν, = 'Ελκωματικός.
"Ελλαβε, Π. ἀντὶ "Ελαβε.
'Ελλαδάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγός, ἡγεμὼν) τῆς 'Ελλάδος, εἶδος ἀξιώματος ἢ μᾶλλον τίτλου τιμητικοῦ εἰς 'Επιγρφ.
'Ελλαδικός, ἡ, όν, = 'Ελληνικός.
'Ελλαθι, λίολ. ἀντὶ Ἴλαθι.
'Ελλαμβάνω [ἐν, λαμβ.], Μ. λήψεμαι. Πιάνω (κρατῶ, [καὶ μσ.] Πιάνομαι, Βαστοῦμαι ἀπὸ πουθενά) δυνατά, συλλαμβάνω.
'Ελλαμπρύνω [ἐν, λαμπρ.], Μ. υνῶ. Λαμπρύνω τι διά τινος. ||. (συνήθ. μτ.) σημαίνομαι (καυχῶμαι) διά τι, κάμνω ἐπίδειξιν, μεταχειρίζομαι ὕφος πομπῶδες.
'Ελλαμπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἑλλαμψιν, [ἐκ τοῦ
'Ελλάμπω [ἐν, λάμπω], Μ. λάμψω. Λάμπω μέσα εἰς, φωτίζω τι ἔσωθεν. ||. (πθ.) φωτίζομαι ἐσωτερικῶς, (θλγ.) δέχομαι εἰς τὴν ψυχήν μου θείαν ἔλλαμψιν. ||. (μσ.) = 'Ελλαμπρύνομαι, (συγχ. τῷ
'Ελλάμψεσθαι, Ἰων. ἀντὶ 'Ελλήψεσθαι, συλλαβεῖν, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ελλαμβάνω.
"Ελλαμψις [ἐλλάμπω], εως (ἡ). ἡ ἔσωθεν τινὸς γνομένη λάμψις, (θλγ.) φωτισμὸς τῆς ψυχῆς θεόθεν.
'Ελλανικός, 'Ελλανίς, κπλ. Δ. ἀντὶ 'Ελληνικός, 'Ελληνὶς κτλ.
'Ελλανοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
'Ελλανοδίκης, ου (ὁ), Δ ἀντὶ Ἑλληνοδίκης, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐννέα ὁ καθεὶς τῶν Ὀλυμπ. ἀγώνων. 2 (εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ κρίνοντες τὰς μεταξὺ τῶν συμμάχων διαφοράς. (Σημ. ὅτι τὸν Δωρικὸν τύπον ἐφύλαττε ἡ κατὰ τοὺς Λατινικοὺς ἡ λεξις καθὼς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ 'Ελληνοταμίας ὠνομάζετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων οὕτως).
'Ελλανοδικία (ἡ). τὸ ὑξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ 'Ελλανοδίκου.
'Ελλάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ελληνικὴ. «Οὐδεμία πόλις οὔτε 'Ελλὰς οὔτε βάρβαρος,» Δ. Ἀλ. ||. (ὀσχ. ἐνν. χώρα ἢ γῆ) ἡ 'Ελλὰς, (κυρ. μέρος τῆς Θεσσαλ.).
'Ελλὰς [ἕλλω], άδος (ἡ), Π. = Ἰλλάς, δεσμός.
'Ελλάσαι., Π. ἀντὶ 'Ελάσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ελαύνω.
"Ελλαχον, Π. ἀντὶ "Λλαχον, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαγχάνω.
'Ελλεβοριάω-ῶ, Μ. άσω. "Εχω χρείαν ἑλλεβόρου, (ὀηλ.) εἶμαι τρελλός.
'Ελλεβορίζω, Μ. ίσω ἢ ίῶ. Καθαρίζω (ἐπιμ.) ἰατρεύω [κυρ.] φρενοβλαβῆ διὰ τοῦ ἑλλεβόρου. «Τί ταυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις; ε Δι., (κοιν.) πῶς δὲν πᾷς νὰ διασθῇς;
'Ελλεβορίνη, εἶδος χρτ. ἰατρ. (ἄλλ.) 'Επιπακτίς.
'Ελλεβορισμός (ὁ). ὁ διὰ τοῦ ἑλλεβόρου καθαρισμὸς (πασθενοῦς καὶ ἰδιαιτ. φρενοβλαβοῦς)
'Ελλεβοροποσία (ἡ). χρῆσις (πόσις) ἑλλεβόρου, (ἰατρ.).
'Ελλέβορος καὶ 'Ελλέβορος (ὁ), «ἶδος φυτ. φαρμακ. ἢ ὁματ., (κοιν.) κακάρα, (διαιροῦται εἰς μέλανα καὶ λευκόν). 2) εἶδ. γυναικείου κοσμήματος
'Ελλεβόνδυς (ὁ), Π. [ἕλλας] δεσμὸς, σέσιμον (κυρ. τῶν χειροβόλων τοῦ αἴσου κλπ.), (κοιν.) ὁμματικόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔλλειμμα (τό), [ἐλλείπω] ὁ ἐλλεῖπον (πρὸς ἀναπλήρωσιν), (μτφρ.) = Ἐλάττωμα. σφάλμα. » Ἡμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου ἔλλειμμα τέτταρα καὶ δέκα ἑπτὶ τάλαντα,« Δμ. »Ἦν μή τι ἐκ γενετῆς ἔλλειμμα ᾖ,» Ἱππκρ.

Ἔλλειπασμός (ὁ), (σπν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἔλλειμμα.

Ἐλλειπής, ές (ὁ, ἡ), (σπντρ. τοῦ) Ἐλλιπής.

Ἐλλειπόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἔλλειψιν, ἀτελῶς.

Ἔλλειπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, Ὁ ἔχων (πάσχων) ἔλλειψιν, ἀτελής, ἐλλιπής, [ἐκ τοῦ

Ἐλλείπω [ἐν. λείπω], Μ. λείψω (παρτ. Ἐνέλειπον καὶ δόρ. β'. Ἐνέλιπον κτλ.) (μέ αἰτ.) Ἀφίνω τι μέσα εἰς, (δηλ.) ἀφίνω ὀπίσω ἢ ὡς περίσσευμα.(κοιν.) Λείπω ἀπὸ τὸ χαρίσμι, παραμελῶ, ἐγκαταλείπω. »Ἡ ἐλπὶς. τοῖς ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναβρίπτουσιν, ἅμα τε γιγνώσκεται σφαλέντων καὶ, ἐν ὅσῳ φυλάξεταί τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν, οὐκ ἐλλείπει, « Θκ. »Τὰς εἰσφορὰς ἐλλείπω,« Δμ. » Οὐκ ἐλλείψομεν οὐδὲν προθυμίας, « Πλάτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Οὐκ ἐλλείπει εὐχαριζῶν,« Δμ., δὲν παύει τοῦ νά. 2) (μὲ γεν. ἢ γ. πτ.) εἶμαι ἐλλιπής (ἐπμ. ἔχω ἀνάγκην) τινος, μοῦ λείπει (ἔχω ἔλλειψιν ἀπό) τι, (τρπ.) εἶμαι κατώτερος, μένω ὀπίσω, εἶμαι μακρὰν τοῦ νά, (παρβλ. Ἐλαττόω). » Οὐ μὴν Τρίοπός γ' ἐνέλειπεν, « Ὅμ. Ἴλ. » Οὐδὲν ἐλλείψομεν προθυμίας, « Πλάτ. » Τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν, » Ἀρστ. »Αἵδε τῶν πόλεων τοῦ τόκου.. ἐνέλιπον ᾗ οὐκ ἀπέδοσαν, « Ἐπιγρ. (ᾗ χ. πτ.) » Καθ' ὁπόσον ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων,« Ἐσκρ.»Ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπειν,«αὐτ. (ὅθ. κατὰ μτχ.) »Ἐλλείπων,« =Ἔλλειμμα ἢ Ἔλλειψις. » Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ποταμοῦ, ἵνα μήτε τοῦ θέρους ἐλλείπῃ μήτε τοῦ χειμῶνος πλεονάζῃ, « Δ. Κάσσ. (καὶ ὅστ.) » Διὰ τὸ τινα τῶν χρημάτων ἐλλείπειν αὐτῷ, « Πλθ. (καὶ πθ.) » Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον, « Σοφ. » Πολλοί, διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι, ἐλλείπονται, « Ξεν. »Ἐλλέλειπται δὲ τοῖς νόμοις τούτοις καὶ τὰ περὶ τοὺς ἄρχοντας, « Ἀρστ. (παρβλ. Ἐπιλείπω).

Ἐλ-λείχω [ἐν, λείχω], Μ. λείξω,=Λείχω, γλείφω.

Ἔλλειψις [ἐλλείπω], εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλλιπῆς, τὸ νά λείπῃ τι (πρὸς ἀναπλήρωσιν καὶ ἀπαρτισμόν τοῦ ὅλου), (ἐν γέν.) ἄφημα ὀπίσω, παράλειψις, ἐγκατάλειψις κτλ.

†Ἔλλερος (καὶ μὲ τὴν ὄσ. Βέλλερος, ὅθ. Βελλεροφάντης), ου (ὁ, ἡ). (κατὰ διάλεκτ.) = Ὀλέθριος, ταλαῖς, φθοροποιός.

Ἔλλεσχος (ὁ, ἡ), [ἐν, λέσχη], περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται πολὺς λόγος, (ἐπμ.) γνωστὸς εἰς ὅλους, (παρβλ. Περιλεσχήνευτος).

Ἔλλευκος (ὁ, ἡ), =Διάλευκος ἢ ὑπόλευκος.

Ἕλλην, ηνος (ὁ). κάτοικος τῆς Ἑλλάδος (κυρ. καὶ κατ' ἀρχὰς τῆς ἐν Θεσσαλ.), Γραικός. 2) (σπντ.) ἀντὶ Ἑλληνικός. »Ἡ βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον,« Θκ. »Καὶ μὴν σολὴν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων ἔχει, « Εὐρ. 3) Γρφ.) = Ἐθνικός, εἰδωλολάτρης. » Δεῖξον ἡμῖν ἄνδρα ἐν Καππαδόκαις καθαρῶς Ἕλληνα, « Ἰουλ.

Ἑλληνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμιλῶ, Ἐνδύομαι, [ἐν γέν.] Φέρομαι ὡσὰν) τοὺς Ἕλληνας, εἶμαι μὲ τὰ μέρη των. »Βάρβαρος, Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, « Αἰσχ. 2) (μτδτ.) = Ἐξελληνίζω. » Ἑλληνίσαι γὰρ αὐτὸ (τὸ ῥῆμα auctoritas) καθάπαξ ἀδύνατον,« Δ. Κάσσ., (ὅθ. ‖. πθ.) γράφομαι ἢ προφέρομαι Ἕλληνις!, Ἐξελληνίζομαι. »Ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν ὑπὸ.., « Θκ.

Ἑλληνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἄξιος διὰ) τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἴδιος τῶν Ἑλλήν. ἢ τῆς Ἑλλάδ. ἢ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἔχων φρόνημα Ἑλληνικόν. »Εἶναί τε τὸν Φίλιππον αὐτὸν Ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων, « Δμ. ‖. »Τὸ Ἑλληνικόν, « Θκ., (περιληπτκ.) ἀντὶ Οἱ Ἕλληνες, (ᾗ ἐπιρρήματικ.) »Εἰς τὸ Ἑλληνικόν, « Λκ. ἀνεβ.

Ἑλληνικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κτλ.) τῶν Ἑλλήνων. » Ὡς Ἑλληνικῶς ἀνήκεσ' ἡμᾶς, « Εὐρ. » Ἐβόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς, « Ξεν. » Καὶ ὠνομάζετό γε Σηπιοῦς ἑλληνικῶς, « Στρβ.

Ἑλλήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑλληνικός.

Ἑλληνίς, (ὅος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἕλλην. »Μόνων πασῶν Ἑλληνίζων, « Εὐρ. » Ἦν γὰρ ἡ γυνὴ Ἑλληνίς, Συροφοινίσσα τῷ γένει, « Εὐαγγ. ‖. (ἐπιθετ.) = Ἑλληνική, »Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας, τὰς μὲν ἀναιρῶν, τὰς δὲ κτλ., « Δμ.

Ἑλληνισμός (ὁ). τὸ Ἑλληνίζειν, μίμησις (κυρ. τῆς καθαρᾶς γλώσσης) τῶν Ἑλλήνων.

Ἑλληνιστής, οῦ (ὁ). ὁ Ἑλληνίζων. μιμητὴς τῶν ἠθῶν (τῆς γλώσσης κτλ.) τῶν Ἑλλ., (Γρφ.) Ἰουδαῖος ὁμιλῶν καὶ πολιτευόμενος ὡς Ἕλλην, ὁηλ.

Ἑλληνιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Ἑλλήνων, Ἑλληνικά. » Γινώσκεις Ἑλληνιστί; « Γρφ.

Ἑλλησποδίκης, ου (ὁ), [ὅε Ἑλλανοδίκης.

Ἑλληνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κολακευτικῶς περὶ τῶν Ἑλλήνων θηρεύων τὴν εὐνοιάν των, (παρβλ. Δημοκοπέω). 2) καυχῶμαι (συχνοκοπανίζω) ὅτι εἶμαι Ἕλλην, (ἴσ. εἰς ταὐτὴν τὴν σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑλληνοκομπέω, παρβλ. Δοξοκομπέω).

Ἑλληνοταμίαι (ἡ). ἡ θέσις (τὸ ἀξίωμα, τὰ καθήκοντα) τοῦ Ἑλληνοταμίου. » Ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ Ἑλληνοταμείας (ἴσ. Ἑλληνοταμείας) ἐτύχομεν, « Ξεν. (περὶ Προσόδ. Ε'.).

Ἑλληνοταμίας, ου (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ συνάζων τοὺς προσδιορισθέντας παρὰ τῶν συμμάχων καὶ ἀπυταμιεύων τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν φόρους, (ὅε ᾗ Ἑλλανοδίκης).

Ἑλληνότερων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, (κυρ.) ἑλληνίζων τὸ θρησκεύμα.

Ἑλληνοφοντίας, ου (ὁ). (ἄνεμος) πνέων ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον (τὰ Δαρδανέλια).

Ἑλλησποντιάς, άδος καὶ Ἑλλησποντίς, ίδος (ἡ). ἡ τοῦ Ἑλλησπόντου. » Θάλασσα—, « Ἀθ. » Πηλαμύς—, « αὐτ.

Ἑλλιμενίζω, Μ. ίσω. Ἐμβαίνω ἢ εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὸν λιμένα. 2) εἰσπράττω τὸ ἑλλιμένιον (δικαίωμα).

Ἑλλιμενικός, ἡ, όν, (σπν.) ἀντὶ-

Ἑλλιμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα ἢ ἐντὸς τοῦ λιμένος, (ὅθ. ‖. εἰσ.) Ἑλλιμένιον (τό), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρωνόμενον ὑπὸ τῶν ἑλλιμενιζόντων πλοίων.

Ἑλλιμένισις, εως (ἡ). τὸ ἑλλιμενίζειν, ἔμβασμα ἢ ἄραγμα εἰς τὸν λιμένα.

Ἑλλιμενιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνάζων τὸ ἑλλιμένιον (δικαίωμα).

Ἑλλιμνάζω [ἐν, λιμνάζω], Μ. άσω. Συμβρέω πουλενὰ καὶ σχηματίζω λίμνην.

Ἑλλιμπάνω (χ. Μ.), μτγν. ἀντὶ Ἐλλείπω. » Οἱ γὰρ Ἀτοι καὶ πῇ μὲν ἑλλιμπάνουσι, πῇ δὲ πλεονάζουσι, « Τζ.

Ἐλλιπής [ἐλλείπω], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔλλειψιν, ὁ ἐλλείπων κατά τι ἢ ἐν πλήρης (ἐντελής), (ἐπμ.) λειψός, ἀτελής. » Τὸ ἐλλιπές, « Λξ., ἀντὶ τὸ Ἔλλειμμα ἢ ἡ Ἔλλειψις. 2) ὁ ἀφήνων (παραμελῶν) τι. » Τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπὴς, « Ῥτρ.

Ἐλλιπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἔλλειψιν, ἀτελῶς, ἐνδεῶς, κτλ. » Ἑλλ. ἔχω,« Ψρσ.,=Ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής.

Ἐλλισσάμην, Π. ἀντὶ Ἐλισάμην, μσ. αὐρ. ά. τοῦ Λίσσομαι.

Ἐλλιτάνευε, Π. ἀντὶ Ἐλιτάνευε, παρτ. τοῦ Λιτανεύω.

Ἐλλοβίζω, Μ. ίσω. (ὅτν.) Κάμνω τὸν καρπόν μου μέσα εἰς λοβούς, εἶμαι ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἑλλοβοκάρπων.

Ἐλλόβιον (τὸ), =Ἐνώτιον, σκουλαρίκι, [ὡς ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ὠτίου].

Ἐλλοβοανθής, ές (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἄνθος ὅμοιον μὲ τὰ τῶν ἑλλοβοκάρπων φυτῶν.

Ἑλλοβόκαρπος καὶ

Ἔλλοβος καὶ

Ἐλλοβοσπέρματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος (ὁ καρπός) εἶνε περικλεισμένος εἰς λοβούς, (καθὼς ὅλα τὰ ὄσπρια). » Ῥαφανὶς γὰρ καὶ νάπυ καὶ γογγυλίς, ἑλλοβοσπέρματα, « Θφρ.

Ἑλλοβώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἑλλοβῶν (φυτῶν), ὅμοιος μὲ αὐτά.

Ἐλλογέω-ῶ. Μ. ήσω. Λογαριάζω, περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν, συγκαταλέγω. »Ἡ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν.. ὅσα ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστίν, « Ἐπγρφ.

†Ἐλλογίζω καὶ (μσ.) Ἐλλογίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, (Γρφ.) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Ἐλλογιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων ἢ ἄξιος νὰ ἐμβῇ εἰς λογαριασμόν, ἀξιόλογος, ὄχι εὐκαταφρόνητος· ἐπίσημος, ἔνδοξος, εἰσπόληπτος, ἀξιοτίμητος· (μτγν.) γραμματισμένος, λόγιος.

Ἐλλογιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐλλογίμου, ἀξιολογότης, λογιοσύνη κτλ.

Ἐλλογίμως, ἐπίρ. Ὡς ἐλλόγιμος, λογίως κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄλλογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λόγως. Ὁ ἔχων λόγον (λογικόν), (ἀντιθ. τῷ Ἄλογος). (ἐπιπραγμ.) ὁ μετὰ λόγου γινόμενος, εὔλογος.

Ἑλλοπιεύω (ἴσ. ῥηθόρ. Ἑλλοπεύω), Μ. εύσω, Π. [Ἕλλοψ]. = Ἀλιεύω, ψαρεύω.

Ἑλλὸς [ἕλαω, θθ. ἑλαφος, Ἕλλοψ, κτλ.], ή, όν, Π. ταχύς, εὐκίνητος, ‖. (οὐσ.) Ἐλλός (ὁ), = Νεβρός, ἐλαπόπουλον, (ὄθεν: Ἐλλοφόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐλαφοκτόνος.

Ἑλλοχάω-ῶ [ἕλν, λοχάω], Μ. ήσω. Ἐνεδρεύω, παραμονεύω, (συνκδ.) ἐπιβουλεύω.

Ἑλλοχίζω, Μ. ίσω. Κατατάττω τινὰ εἰς λόχον. 2) = Ἑλλοχάω.

Ἕλλοψ, οπος (ὁ), Π. (ὡς ἐπίθ.) = Ἑλλός, ταχύς, εὐκίνητος, (ὀθ. ‖. οὐσ.) = Ἰχθύς, ὀψάριον (ἐν γέν.), (ἰδιαιτ. ὅδ.) εἶδ. τι ἰχθύος, ὁ ἐφιτὸς ἢ τὴ μουρεῦνα ἢ (πιθαν.) ὁ Γαλλ. saumon.

Ἄλλυπος (ὁ, ἡ), βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, περίλυπος.

Ἑλλύτης ου (ὁ), εἶδος πλακοῦντος. «Θυίτω δὲ.. καὶ ἱερὰ ἑλλύτας ἐκ πυρῶν, α Ἐπιγρφ.

Ἑλλυγιάζω, Μ. άσω. Βάλλω = Ἑλλύγνιον (τὸ), [ἕν. λύχνος]. φτίλι, (ἄλως) θρυαλλίς.

Ἑλλυχνιοτὸς, ή, όν. Στρημμένος (ἐπμ. Χρησιμεύων) ὡς ἑλλύχνιον, (ὄθεν) «Μοῦσ—, α Ἱππκρ., τὸ φτίλι τῆς πληγῆς.

Ἑλλωβόομαι-ῶμαι [ἕν, λωβ.], Μ. ήσομαι. Προξενῶ αἰσχύνην (ὄνειδος), ἀτιμάζω.

Ἑλμινθιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (εἰς τὰ ἐντόσθιά μου) ἑλμινθας.

Ἑλμίνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕλμινς.

Ἑλμινθοδότανον (τὸ), εἶδος φυτοῦ ἢ σπόρου ἰατρ. (διὰ τὰς Ἑλμινθας), λεβιθόχορτον.

Ἑλμινθώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἑλμινθα, Ἕλμις, ιγγος καὶ

Ἕλμινς [εἴλλω, εἰλέω], ινθος (ἡ). σκωλὴξ (κυρ. τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐντέρων), (κοιν.) λεβίθα.

Ἑλξίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κολλητσίδα, [ἐκ τοῦ

Ἕλξις, εως (ἡ). τὸ ἕλκειν, τράβηγμα· ῥώθημα· ἀνάσπασμα κτλ.

Ἕλυε, Π. ἀντὶ Ἕλυσε καὶ

Ἕλυσαν, Π. ἀντὶ Ἕλυσε, παρτ. καὶ

Ἑλυέσσω, Π. ἀντὶ Ἑλύσω, Δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Λούω.

Ἑλυμαί, ἀόρ. Δ'. τῆς εὐκτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἑλύσθα, ά. ἀντὶ Ἑλῦσαι, θηλ. τοῦ Ἑλών.

Ἑλύνομος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) εἰς τὰ ἕλη.

Ἕλος, εος-ους (τὸ). νερὸν σχεδὸν ἀκίνητον, βάλτος· βοσκότοπος βαλτώδης, (παρδλ. Ἀλσος).

Ἑλοῦμεν, ἀντὶ Ἑλούομεν, παρτ. τοῦ Λούω.

Ἕλυψ, οπος (ὁ), = Ἕλλοψ.

Ἑλῶσαι, Π. ἀντὶ Ἑλῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἑλάω = Ἐλαύνω.

Ἕλπερ, Π. Ἰων. Δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἦ τῆς πρς. τοῦ Ἕλπομαι.

Ἐλπιδοδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δίδων (ἐμπνέων) εἰς τινα ἐλπίδας.

Ἐλπιδοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βασανίζω τινὰ μὲ ματαίας ἐλπίδας.

Ἐλπιδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ συλλάβῃ ἐλπίδας.

Ἐλπίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἐλπίδα, προσμένω (ὑποθέτω, νομίζω) ὅτι θὰ γένῃ τι· (ἐκκλησ.) Ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς. ‖. (μτβτ. μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ.) κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, ἐμπνέω ἐλπίδας, [ἐκ τοῦ

Ἐλπὶς [ἔλπω], ίδος (ἡ). ἐλπίδα, προσδοκία μελλόντος (καλοῦ ἢ κακοῦ)· (ἐπμ.) ἀνησυχία.

Ἕλπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλπίζει τις, τὸ ἐλπιζόμενον.

Ἐλπιστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ ἐλπίζειν (ἀγαπῶν νὰ ἐλπίζῃ), (ὄθεν) «Ἐλπιστικοί, α εἶδ. αἱρετ. φιλόσοφ.

Ἐλπιστὸς, ή, όν. Τὸνόπ. ἠμπορεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις.

Ἕλπω (χ. Μ.), Π. [ἀοῳγ. τῷ Ἕλκω]. δίδω ἐλπίδας. «Πάντας μὲν ᾧ ἔλπει, α Ὀδ Β ‖. (μσ.) Ἕλπομαι (παρτ. Ἑλπόμενος [ἀντὶ ἑνὸς Ἑολπα ἢ ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἐωλπειν). Ἐλπίζω. (ἐνίοτε) νομίζω, ὑποθέτω κτλ. Ἑλπωρὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλπὶς.

Ἕλσαι, Π. ἀντὶ Εἶλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλω.

Ἕλυμα (τὸ), = Ἔλυτρον, ακεπασμα, περιτύλιγμα. 2) (τὸ υ μακρ.) τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπερ ἐνοικειται μὲ τὸ ὑνί.

Ἕλυμος (ὁ), [ἑλύω]. εἶδ. αὐλοῦ (Φρυγ.) ἀπὸ πυξάρι, φλογέρα. 2) = Ἔλυτρον (κυρ. τῆς κιθάρας). 3) εἶδος κεγχριοῦ, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) panic, (παρδλ. Μελίνη).

Ἔλυτρον (τὸ), [ἑλύω]. (ἐν γέν.) σκέπασμα, περιτύλιγμα· θήκη, κουβέ. (ἰδιαιτ.) τὸ σκέπασμα τῶν πτερῶν τοῦ κανθάρε ᾧ., τὸ ὕστρακον τῆς καραβίδας κτλ., τὸ τσώφλιον ἢ ὁ λοβὸς τῶν ὀσπρίων ᾧ., στρῶμα ποταμοῦ (λίμνης κτλ.).

Ἑλυτρόω-ῶ [ἔλυτρον], Μ. ώσω. Σκεπάζω, περιτυλίζω.

Ἑλυτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐλύτριῳ ὅμοιος.

Ἑλύω ᾧ (Αττ.) Ἑλῶ, Μ. ύσω (παρτ. Εἵλυον, ἀόρ. πθ. Ἐλίσθην), Π. = Εἵλω, ακεπάζω, περιτυλίσσω. 2) (συχνότ. καὶ μόνον πθ. ἢ μσ.) συλίομαι (κατὰ γῆς)· κουλουριάζομαι. «Ἀσαὶ ἠὺπὸ γαστέρ' ἑλισθείς (ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ κριοῦ), α Ὀδ. Ι.

Ἑλῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ., Αττ. ἀντὶ Ἐλάσω, μέλλ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἕλω, ῃς, ωμεν κτλ., ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλώδης [εἶλος], εος (ὁ, ἡ). βαλτώδης.

Ἕλων, Π. παρτ. τοῦ Ἑλάω.

Ἑλὼν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Αἱρέω.

Ἕλωρ [ἑλεῖν], ωρος (τὸ), Π. ἄγρα, λάφυρον· (ἰδιαιτ.) πτῶμα ἐκτεθειμένον εἰς βορὰν σαρκοφάγων ζώων.

Ἑλώριον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = τῷ πρσηγ.

Ἑλώριος (ὁ), εἶδ. πτην. ἐνυδροβίου.

Ἕλωρον (τὸ), = Ἕλωρ.

Ἐμάθεσαν, Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ Ἔμαθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τοῦ Μανθάνω.

Ἐμάνην, ἀόρ. Β'. τοῦ Μαίνομαι.

Ἐμαξάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Μάσσω.

Ἐμαυτοῦ [ἐμοῦ, αὐτοῦ], ῆς, (ἡ δοτ.) ἐμαυτῳ, ῃ, (ἡ αἰτ.) ἐμαυτόν, ήν, (χ. ὀνομαζ.), ἀντνμ. Σύνθ. (Α'. πρσ.) Τοῦ ἐαυτοῦ μου, ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, (εἰς τὸ πλθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. Ἐμῶν αὐτῶν ᾧ.).

Ἔμβα, Π. ἡ Αττ. ἀντὶ Ἐμβηθι, ἀόρ. Β'. τῆς πρστ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβαδάζω, Μ. άξω, Π. Κωμ. ἀντὶ Ἐμβαίνω, φωνάζω πρός τινα (καὶ τοῦ διακόπτω τὴν ὁμιλίαν).

Ἐμβαδίζω, Μ. ίσω. Ὑπάγω μέσα εἰς, ἐμβαίνω.

Ἐμβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐμβάς.

Ἐμβαδομετρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς καταμέτρησιν τοῦ ἐμβαδοῦ.

Ἐμβαδὸν (τὸ), [ἐμβαίνω]. (μθματ.) τὸ περιεχόμενον διάστημα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁποιουδήποτε ἐπιπέδου.

Ἐμβαδὸν, ἐπίρ. Π. περιπατῶντας μὲ τὰ πόδια, πεζῇ, διὰ ξηρᾶς.

Ἐμβαδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐμβάδας, κουντουρᾶς.

Ἔμβαθμος (ὁ, ἡ). (κυρ. δικαστὴς) τακτικὸς ἢ ἐν ἐνεργείᾳ, (κατὰ λέξ.) καθήμενος εἰς τὴν δικαστικὴν του καθέδραν.

Ἐμβαθρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Ἐμβὰς.

Ἐμ-βαθύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Βάλλω (ὀρύττω) τι εἰς τὸ βάθος· σκάπτω (λάκκον). ‖. (ἑλλ. ἢ ἀμιδτ.) ἐμβαίνω εἰς τὸ βάθος, εἰσχωρῶ· (μτφρ.) ἐξετάζω (ἐπμ. ἐννοῶ) κατὰ βάθος, (κοιν.) βαθαίνω εἰς τὸ νόημα. «Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον, α Πλ.

Ἐμ-βαίνω, Μ. ἤσομαι (ἀόρ. Ἐνέβην ᾧ.), (μτβτ. μόνον εἰς τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. ά.), = Ἐμβάλλω, ἐμβάζω. «Ἐνίοτε δὲ (τὸν Κροῖσον) ἐς φροντίδα, α Ἡρ. ‖. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ ἁπλοῦτ. αἰτ. μόνην) ἐμβαίνω (καὶ Π. κάθημαι ἢ στέκω, [ἐν γέν.] εἶμαι τοποθετημένος) μέσα. «Ἅρμασιν ἐμβεβάως, α Ἰλ. Ε. «Ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις, α Πλ. (καὶ πθ.) «Χαλεπὸν τὸ ὕδωρ ὑπόζεστατηδὲ ἐστιν ἐμβαίνεσθαι, α Ἡροδ. (ᾧ μτφρ.) «Εἰς πολεμον (« Εἰς κίνδυνον) ἐμβ., ἀμ., Ξεν. (καὶ χ. πτ.) «Μὴ τις ἐμβείη, « Ἰλ. Π., ἐμβῆ εἰς τὴν μάχην, (ἐπμ.) ἐμποδίσῃ. 2) πατῶ ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) ἐπιβαίνω, «Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, « Ὀδ. Κ. «Μὴμβαινε δυσχεραίνουσι Δξ. 3) (χ. πτ.) περιπατῶ. «Ἐμβαίνειν πρὸς ῥυθμόν, α Δκ.

Ἐμ-βακχεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Βακχεύω (Ἐνθουσιάζομαι) εἰς τι, ἐπιβαίνω ἢ ἐντυφῶ βακχικῶς.

Ἐμβαλὶν, Δ. ἀντὶ Ἐμβαλεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐμβάλλεσκον, Π. ἀντὶ Ἐνέβαλλον, παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ

Ἐμ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἐνέβαλον ᾧ.). Βάλλω (Ῥίπτω, Κάμνω νὰ ἐμπῇ) τι μέσα εἰς· ἐμβάζω. «Κεραυνὸν ἐμβαλεν νηΐ, α Ὁμ. «Ὁ Ποσειδῶν σείσας αὐτοῖς ἐμβάλλοι τὰς οἰκίας, « Ἀρχφ. «Δεξιὰν ἐμβάλλειν, « Δμ., βίδειν (πιάνειν ἀπὸ) τὸ χέρι (εἰς σημ. φιλοφρασύνης). «Ἐμβάλλειν εἰς τὰ δίκτυα, « Ξεν. (καὶ μτφρ.) «Εἰς ἀτυχίαν (« Εἰς ὑποψίαν ᾧ.) ἐμβ., « Δμ., Αἰσχ. «Πληγὰς ἐμβ., « Δξ. διρνεινν, (κοιν.) τινάζειν κάμποσας. (ᾧ μσ.) «Σὺ τία ἐμβάλλεσθαι, « Δμ., νὰ ἐφυβρίσῃ τὸ καράβι μὲ τραῦλα, (κοιν.) νὰ κάμῃ τὴν κομπάνια του. 2) βάλλω (φέρω) εἰς τὴν μέσην, προβάλλω, παρεισφέρω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναφέρω. « Ἐμβάλλειν ἡμέραν μίαν, » Αξ. (ἴδε Ἐμβόλιμος). « Λόγον ἐμβάλλειν περί τινος, » Αξ. « Δί δὲ τί καὶ δόξῃ.. ἐπιδιορθώσαι ἢ ἐξελὲν ἢ ἐμβαλὲν, » Ἐπιγρφ. « Ψῆφον ἐμβ. (ἢ ἁπλ. « Ἐμβ.) περί τινος, « Δημ., προτείνειν εἰς συζήτησιν καὶ ψηφηφορίαν, καθυποβάλλειν εἰς γνωμοδότησιν. (ᾗ μσ.) « Μαρτύριον ἐμβάλλεσθαι, « αὐτ. « Ὡς μὲν ὤφειλεν, ἐνεβάλλετο, » αὐτ., τὸ ἀνέφερεν. 3) φυλιάζω, μβολιάζω. « Ὅσα ἐνῆν.. φυτὰ ἐμβεβλημένα, » Δημ. « Ἐλαιᾶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ ἐς τὰν σγοῖνον ἑκάσταν, » Ἐπιγρφ.

4) (ἀλλ. ἢ ἀμτθ.) ἐμβαίνω πουθενά (κυρ. μὲ ὁρμὴν ᾗ αὐθάδειαν), (ἐπὶ τρατ.) = Εἰσβάλλω, (ἐν γέν.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. (ἰδιαιτ. ναυτ.) κτυπῶ διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἐπὶ πολ.) χύνομαι εἰς. « Ἐμβαλὼν εἰς τὴν ἀγοράν, » Πλ. Ἐμβάλλειν τῷ ἁπαντῶντι, « Πλάτ. « Ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικήν, » Ἀντιφ. « Ἐμβαλέειν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κώπῃς, « Ἀπολλ., κωπηλατεῖν μὲ ὁρμὴν καὶ φιλοτιμίαν. « Ἐμβαλούσης δὲ τῆς νεώς, » Ξεν., ἐπιπεσούσης κατὰ τῆς ἄλλης. (καὶ πθ.) « Ἀντιπρῳρει ἐμβαλλόμεναι (αἱ νῆες), » Θκ., (ἴδε Ἐμβολαν).

Ἐμβαμμα (τό), [ἐμβάπτω]. ζωμὶ ὅπου νὰ βουτᾷ τις τὸ ψωμί του, (ἰταλ.) σάλτσα.

Ἐμβαμμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἐμβαμμα.

Ἐμβαπτίζω, Μ. ἰσω, καὶ

Ἐμβάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ (Βυθίζω) τι μέσα εἰς (μσ.) βουτῶ (τὸ ψωμί μου) εἰς ἔμβαμμα. « Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἄλας, » Ἀθ.

Ἐμ-βαρύθω (χ. Μ.), Π. εἶμαι βαρὺς, (ἐπμ.) βαραίνω. « Ὀσμὴ ἐμβαρύθουσα, » Νίκ., (κοιν.) βαρειὰ μυρωδιά.

Ἐμβαρύνω, Μ. υνῶ. Βαραίνω, εἶμαι =

Ἐμβαρυς, εος (ὁ, ἡ). Πολλὰ βαρύς.

Ἐμβάς [ἐμβαίνω], άδος (ἡ). παπούτσι ἢ πόδημα γυναικεῖον ἢ πτωχικὸν ἢ οἰκιακὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπὸ γουναρικὸν ἢ κετσίνι). « Ἐκτυπεῖτο δ' ἐμβὰς γερόντων, » Ἄρχφ. « Καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔχει πολλὴ, ὅταν ἐμβάδ' ἐγὼν (πτωχὸς ὤν. ἢ γέρων) εἴπῃ· Πρωτέρῳ παραγώρει, » αὐτ. « Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ὀνειδίζει καὶ ἐγκαλεῖ αὐτῷ ὅτι ἐμβάδας καὶ τριβώνια φορεῖ, ὥσπερ ἀδικούμενος τι.. ἀλλ' οὐκ ἀδικῶν, ὅτι, ἀφελόμενος αὐτὸν τὰ ὄντα, πέννητα πεποίηκεν, » Ἰσ. « Ὑποδούμενος τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβάδος τὸν ἱμάντα διέρρηξε, » Μένανδρ. « Ἐμβάδι ἀψόρῳ ἡ δίκη ἡμῖν ἐπεισέπεσε, » Νικήτ., (παρβλ. Ἐμβάτης).

Ἐμβάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βασανίζω, Μ. ἰσω. Ἐνδιατρίβω βασανίζων (ἐξετάζων) τι.

Ἐμβασίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν κοίτην του.

Ἐμ-βασιλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ ἐπίρ.) Βασιλεύω μέσα εἰς.

Ἐμβάσιος (ὁ, ἡ). (κυρ. θηλ.) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν Ἔμβασιν (τὸ ἐμβαρκάρισμα) καὶ τὸν ὁποῖον ἐπεκαλοῦντο ἐπμ. οἱ ἐμβαρκαριζόμενοι.

Ἔμβασις [ἐμβαίνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἔμβασμα, ἐμβάσιμον. (ἰδιαιτ.) ἐμβαρκάρισμα. 2) κάθε τι ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ ἢ ἐπάτησε τοῦ ὁπ. ἐμβαίνει τις. (θλ.) = Ἐμβάς, Ὀπλή, κτλ. (κυρ. δὲ 3) = Λουτήρ.

Ἐμβασίχυτρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἐμβαίνων εἰς τὰς χύτρας.

Ἐμβασταζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκώνω καὶ κουβαλῶ τι μέσα εἰς.

Ἐμ-βατεύω, Μ. εύσω, καὶ Π. Ἐμ-βατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρθετ., ἢ δοτ., ἢ [σπνπτ.] νεν.) Πατῶ (Ἐμβαίνω, Εἰσγωρῶ, Διατρίβω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Νῆσος, ἣν ὁ Πὰν ἐμβατεύει, » Αἰσχλ. « Καὶ δέπας ὑλᾶεν, τόθι δύψιος ἐμβατέει σὰώ, » Νίκ. « Ἐμβάτευον εἰς ναῦν, » Δημ., ἐμβῆκαν εἰς αὐτὴν ὡς ἰδιοκτῆται, τὴν εἶχον ἢ τὴν ἔλαβον εἰς τὴν κατοχήν των. « Ἐμβατ. εἰς κληρονομίαν, « Πανδ., (ᾗ μτφρ.) « Ὁ τοῖς τῆς καρδίας ἐμβατεύων κρυπτοῖς, » Θεοφ. 2) (απν.) ἀντὶ Βατεύω. (εἰς τὸν Ξεν. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαστεύω).

†Ἐμβατὴ (ἡ), = Ἔμβασις (3).

Ἐμβατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἔμβασιν (εἰσέλευσιν. [κυρ. δὲ] πορείαν χορτωτικὴν ἢ ἐμβαρκάρισμα), (ὅθεν) « Ἐμβατήριος (ἔνν. ῥυθμὸς), « ὁ ἦγος ὁ ἁρμόζων εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ᾄσματα. « Ἐμβατηρία (ἔνν. ὀργήσεις), εἶδ. πολεμικῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. « Ἐμβατήριον (ἔνν. ᾆσμα), « τὸ παρακελευστικὸν τῆς στρατιωτικῆς πορείας, (Γαλλ.) marche. « Ἐμβατήρια (ἔνν. ἱερά), « τὰ προαιρούμενα εἰς τοὺς Ἐμβασίους θεοὺς πρὶν τοῦ ἐμβαρκαρίσματος

Ἐμβάτης [ἐμβαίνω], ου (ὁ). ἐπιβάτης (πλοίου ἢ ὀχήματος), κουβαλάρης στρατιώτης ναυτικὸς, (παρβλ. Ἔμπορος). 2) εἶδ. ὑποδημάτων κανόνων (ἀπὸ λαγοτόμαρον ἢ κετσέν), Κυθούρνος, (παρβλ. Ἐμβάς). 3) (ἀρχιτεκτ.) εἶδος μέτρου (τὸ ἥμισυ τῆς κάτω διαμέτρου τῶν κιόνων), (Λτ.) modulus.

Ἔμβατον. Π. ἀντὶ Ἐνέβητον, δυϊκ. τῆ ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβατός (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δύνανται τις νὰ ἐμβῇ (νὰ ἐπιβῇ). ὁδευσιμος.

Ἐμ-βαταρίζω, Μ. ἰσω. Βαταρίζω (Φλυαρῶ, Μωρολογῶ) περί τινος.

Ἐμβάσιος (ὁ, ἡ) ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἐμβάφειν (βουτᾶν) τι ἐντὸς αὐτοῦ. « Λοπάς—, « Αξ. ᾗ ||. (οὐσ.) Ἐμβάφιον (ἔνν. σκεῦος ἢ ἄγγος), τὸ περιέχον ἔμβαμμα, (Γαλλ.) saucière, (παρβλ. Ὀξύβαφον).

Ἐμβέβαα (εὔχρ. μόνον ἡμτχ. Ἐμβεβαὼς, υῖα), Π. ἀντὶ Ἐμβεβήκα.

†Ἐμ-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω τι νὰ γένῃ βέβαιον, (ὅηλ. ἐξασφαλίζω· ἐπικυρόνω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκβεβαιόω).

Ἐμβέβασαν, Π. ἀντὶ Ἐνεβεβήκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἐμβέβηκα, πρκ. τῆς ὀρ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βεβηλόω.

Ἐμβεβὼς, Π. ἀντὶ Ἐμβεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐμβεβῶσι, Π. ἀντὶ Ἐμβεβήκασι, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πρκ. τῆς ὀρ. καὶ

Ἐμβείη, Π. ἀντὶ Ἐμβῇ, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς) ὑποτ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβελής, ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὁ ἐντὸς βέλους, (ὅηλ.) ὅσον φθάνει τὸ βέλος, (ἐπμ.) ἐκτελειωμένος εἰς τὸ βάλλειν, (παρβλ. Διατοξεύσιμος).

Ἔμβη, Π. ἀντὶ Ἐνέβη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὀρ. καὶ

Ἔμβητον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρσ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βιβάζω, Μ. άσω καὶ (Ἀττ.) βιβῶ. Βάνω τι νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς. ἐμβάζω (πλοῖα, φορτώνω, ἐμβαρκάρω. « Ἐμβάζειες εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς ἄνδρας, » Ξεν., τοὺς βάλλεις (τοὺς δδηγεῖς) εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς.

Ἐμβίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβιβάζειν. ἔμβασμα (εἰς τὸν δρόμον) καθοδήγησις κτλ.

Ἔμβιος (ὁ, ἡ), [ἐν, βίος]. ζωντανός. (ἐπὶ φυτ.) ὁ ριζώσας (πιάσας) καὶ (ἐπμ.) διαρκῆς, (Γαλλ.) vivace. « Ὅσα δὲ ᾗ ἀπὸ ξύλων ἔμβια ᾗ δύναται βλαστάνειν, οἷον ἐλαία, μύρρινος, » Θφρ. « Εἰς τὸ ἄμβιον, » Αἰλ., ἀντὶ Πρὸς αὔξησιν. 2) ὁ ἀφορῶν (ἀνήκων εἰς) τὸν βίον. « Τιμωρία —, » Δ. κάσσ., ἡ ποινικὴ ἢ (;) διὰ βίου.

Ἐμβιοτεύω, Μ. εὔσω. Ζῶ (Διάγω) μέσα εἰς.

Ἐμ-βιόω-ῶ, Μ. ώσω (ἀόρ. Ἐνεβίωσα) = Ἐμβιοτεύω. (ἐπὶ φυτ.) πιάνω, (ἐπμ.) φουσκώνω. « Ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι, » Θφρ.

Ἐμβίωσις, εως (ἡ), τὸ εὐα. τοῦ προηγ.

Ἐμβιωτήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου ἐμβιώνεται, ἐνδιαίτημα, κατοικητήριον.

†Ἐμ-βλακεύομαι, Μ. εύσομαι, γρμτ. εἰμὶ τοῦ Ἐνδιαθρύπτομαι.

Ἐμ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Φυτρώνω μέσα εἰς (ἄλλο φυτόν).

Ἐμβλάστησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. φύτρωμα ἐντὸς ἄλλου (φυτοῦ).

Ἔμβλεμμα (τό). κύτταγμα κατὰ πρόσωπον. μματά.

Ἐμ-βλέπω, Μ. βλέψω. (μὲ δοτ.) Βλέπω (Κυττάζω) κατὰ πρόσωπον· παρατηρῶ. « Ἐνέβλεψέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁμήρου νοῦν οἷον, » Πλάτ. (καὶ αἰτ.) « Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν ἀοριπτῆρ', » Ἀγγ. (καὶ πρόθετ.) « Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, » Εὐαγγ. (παρβλ. Ἐνορῶ).

Ἔμβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἐμβλέπειν, κύτταγμα (κατὰ πρόσωπον).

Ἔμβλημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται, (θέν) = Ἐμβολὰς, (ἰδιαιτ. δὲ), πλοιάριο ἀκαλιστὸν (τὸ ὁπ. ἐφήρμοζον ἐπάνω εἰς τὰ πολύτιμα σκεύη εἰς τρόπον ὁμοιότητα· ζωγραφία ἀπὸ διάφορα συνηρμοσμένα κυβάκια, (Γαλλ.) mosaïque· κεμμάτι (δούγου κτλ.) μὲ τὸ ὁπ. ἐνδύουν ἀκόμα τὸ ὑπόδημα.

Ἔμβλησις, εως (ἡ). τὸ ἐμβάλλειν, ἔμπτωσις. « Μήτρης—, « Ἱππκρ.

Ἐμβλητέον, θετ. τοῦ Ἐμβάλλω.

Ἐμ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω μέσα εἰς (κυρ. τὰ δύο μου γέρια ἑνωμένα περὶ τὸ στόμα), (ἐπμ.) φωνάζω δυνατὰ (πρὸς τινά). ἴδε καὶ Ἐγκράζω.

Ἐμβόημα (τό). παρακέλευσις ἐμβοῶντος, φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν ἢ παρακίνησιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐμβόησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐμβοῶ, φώναγμα δυνατό.

Ἐμβοθρεύω, Μ. εὐσω. Σκάπτω βόθρον (λάκκον) μέσα εἰς, σκάπτων ἐμβαίνω (προχωρῶ), (παρβλ. Ἐμβοθρόω).

Ἔμβοθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς ἢ εἰς σχῆμα βόθρου, βαθυλός· ὁ ἔχων βοθρους (λακώματα).

Ἐμβοθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐμβοθρον, βαθυλόνω. ‖ (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἢ ἔχω σχῆμα βόθρου. « Ἐμβοθρώται δὲ (ἡ καρδίη) βόθρον εἰκελον ὅλμῳ. « Ἱππκρ.

Ἐμβολάς, άδος (ἡ). ἐμβολιασμένη (φυλλιασμένη). « Ἄπιος—, « Ἅρχρ. 2) τὸ ἥμερον κλαδὶ τὸ ὁποῖον ἐμφυτεύουν εἰς τὸ ἄγριον, (κοιν.) ἀμπάλι.

Ἐμβολεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὀχρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἐμβολήν, (π. χ.) τὸ ξύλον (κοντάρι) τοῦ κλυστηρίου (τῆς τλούμπας κτλ.) τὸ ὁποῖον ἀπωθύνει ἔξω τὸ ὑγρόν. « Κρόμβιός πάσσαλος ἐμβολεύς, « Ἐπτρ., τὸ φυτευτήρι, κτλ.

Ἐμβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβάλλειν, βάλσιμον (μέσα)· εἰσβολὴ ἢ προσβολὴ (ἐχθρῶν)· ἐκβολὴ (ποταμοῦ)· (συνκρ.) τόπος πρὸς ἐμβολὴν· (κυρ. ἐπὶ ναυμαχ.) τὸ διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἴδε τὴν λέξ.) κτύπημα καὶ ἡ ἐκ τούτου βλάβη (ὀθ. « Μὴ δίδουαι ἐμβολὴν, « Ξεν. « Ἐμβολὰς ἔχειν, « αὐτ.)· (ῥτρ.) = Εἰσβολή, Εἴσθισις. (εἰς τὸ πλθ.) = Ἔμβολα, (ἴδ. Ἔμβολος). 2) = (ἢ ἀσφαλμ.) ἀντὶ Ἐμπλοκὴ (2).

Ἐμβολιμαῖος, α, ον καὶ

Ἐμβολιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαλλόμενος ἢ δυνάμενος (ἁρμόδιος εἰς τὸ) νὰ ἐμβληθῇ.

Ἐμβόλιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐμβολήν. ‖ (οὐσ.) Ἐμβόλιον (τὸ), εἶδος διάτρου (διὰ ψάρευμα). (ῥτρ.) ἐπεισόδιον.

Ἐμβόλισμα (τὸ), = Ἔμβλημα, ἐμπάλωμα.

Ἐμβολισμός (ὁ), = Ἔμβλησις, παρένθεσις.

Ἐμβολοδάτης, ᾱ (ὁ). τὸ λωρὶ (ἢ δ,τι δήποτε ἄλλο) μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένον τὸ ἔμβολον (τῆς ἀμάξης).

Ἐμβολοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἐμβόλου, σφηναειδής.

Ἔμβολον (τὸ) καὶ

Ἔμβολος (ὁ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς ἄλλο ἢ χρησιμεύει πρὸς ἐμβολήν, ἀφῆναι παλουκι, φυτευτῆρι· λοστὸς (κωμ.) = Πέος, κτλ. (κυρ. δὲ) ἡ σουβλερὰ μύτη τῶν πυλεμικῶν πλοίων μὲ τὴν ὁποίαν ἔβρυπούσαν τὰ ἐχθρικὰ (ὀθ. ἀρχιτεκτ.) εἴδος στολίσματος εἰς σχῆμα (ναυτ.) ἐμβόλου, (καὶ πλθ.) Ἔμβολα, καὶ Ἔμβολοι. « Πλθ., τὸ βῆμα τῶν ἐν Ῥώμῃ δημηγορούντων (διότι ἦτον στολισμένον μὲ ἔμβολα, λατ. rostra, ἐχθρικῶν πλοίων)· (Ταχτ.) ἡ ἐμβολοειδὴς διάταξις στρατεύματος. (μτγν.) ὁ ἑκατέρωθεν πλατείας περίτυλος δρύμος, (ὀθ. ἐκκλησ.) τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ καθολικοῦ τῆς ἐκκλησίας μακρυνάρια περίτυλος δρύμος. « Ἀβασιστὶς χρυσῆ... τὸ δὲ ἔμβολον ἀργυροῦν, « Ἐπιγρ., τὸ ἐντὸς αὐτῆς ὅπου εἰμβαινε τὸ πῦρ.

Ἐμβομβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βοΐζω (βομπομπουνίζω) μέσα εἰς.

Ἐμβόσκομαι, Μ. βοσκηθήσομαι. Βόσκω μέσα εἰς.

Ἐμβραδύνω, Μ. υνῶ. (μὲ δοτ.) Ἀργοπορῶ πουθενὰ, ἐνδιατρίβω.

Ἐμβραμένη, καὶ Ἔμβραται, Αακ. ἀντὶ Εἰμαρμένη, καὶ Εἵμαρται.

Ἔμβραχυ, ἐπίῤ. Ἐν συντομίᾳ. τυλλάχιστον. ἐν γένει, ἁπλῶς. « Ὅπου περ ἔμβραχύ εἰσι θεαταί, « Ἀρχῤ., (ἴδε καὶ Ἐμφαγεῖν).

Ἔμβρεγμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐμβρέχομεν (μαγειρεύομεν) τι καὶ αὐτὸ τὸ ἐμβρεχόμενον (κυρ. πανί, σφογγάρι κτλ. τὸ ὁποῖον βάλλουν ἐπάνω εἰς πονεμένον ἢ πληγωμένον μέλος).

Ἐμβρέμω (μτγν. τοῦ) Ἐμβρέμομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) κάμνω κρότον μέσα εἰς.

Ἔμβρεφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (φυσιογνωμίαν) βρέφους

Ἐμβρέχω, Μ. βρέξω. Βουτῶ (Μευσκεύω) τι μέσα εἰς, (π. χ.) « Μοῦρα ἐμβρεχόμενα, « Δσκρ., τὰ χρησιμεύοντα πρὸς (σκρ.) ἐγχυρογχήν.

Ἐμβριθεία (ἡ). ὀγαραπτήρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἐμβριθοῦς (πάντοτε σχεδὸν μτφρ.), σοβαρότης, ὕφος μεγαλοπρεπὲς· ἔμφασις. ἀταθερότης, καρτερία· παρξενιά, δυστροπία κτλ.

Ἐμβριθὴς [ἐν, βρίθω], ἐος (ὁ, ἡ). βαρὺς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεφορ.), σιμυὸς, σοβαρός, σκεπτικὸς, ἀπτόητος· φρόνιμος· χαθερὸς, ἐπίμονος· (ἐπὶ κακοῦ) φριτικὸς, ὀχληρὸς, ἢ· δύστροπος· παράφορος· (ἐπὶ πραγμ.) σφαβρὸς, ἐντονος, ἐμφαντικὸς, κάμνων ἐντύπωσιν.

Ἐμβριθω, Μ. βρίσω. Ἐμπίπτω βριθὴς (βαρύς).

Ἐμβριθῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἐμβρίθειαν, σοβαρῶς· σφοδρῶς, ἐντόνως κτλ.

Ἐμ-βριμάομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Δείχνω τὴν ἀγανάκτησιν μου (θυμόνω) κατά τινος· φοβερίζω ἢ ἐπιπλήττω μὲ θυμόν.

Ἔμβρίμημα (τὸ) καὶ

Ἐμβρίμησις, εως (ἡ). φοβέρισμα ἢ ἐπίπληξις μὲ θυμόν.

Ἐμβρονταῖος, α, ον. Κτυπημένος ἀπὸ κεραυνόν. ‖ (οὐσ.) Ἐμβρονταῖον (τὸ), « τοπος ὅπου ἔπεσε κεραυνὸς, (παρβλ. Ἐνηλύσιον).

Ἐμ-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ (ὡς κεραυνὸς) μέσα εἰς σ' αὐτειά τινος, (ἐπιμ.) = Ἐκπλήττω, παραζαλίζω, (ὄθεν) « Ἐμβεβροντημένος, « = Ἐμβρόντητος.

Ἐμβροντησία καὶ Ἐμβρόντησις, εως (ἡ). παραζάλισμα (κυρ. ἀπὸ βροντὴν κεραυνοῦ), ἔκπληξις, παραφροσύνη, ἀναισθησία κτλ., ἐκ τοῦ

Ἐμβρόντητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβροντηθεὶς, κεραυνόβλητος, (ἐπιμ.) ἐκστατικὸς, παραλογισμένος, ἀναίσθητος, (παρβλ. Ἐμπληκτος).

Ἔμβροχος [ἐμβρέχω], άδος (ἡ). καταβολάδα, (παρβλ. Μασγευμα).

Ἐμβροχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβρέχειν, μούσγευμα. (ἰατρ.) ἐπίθεσις ἐμβρέγματος (ἴδε τὴν λέξ.) εἰς πονεμένον μέρος.

Ἐμ-βροχίζω, Μ. ίσω. Δένω τι μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ βροχόν. (θηλειών).

Ἔμβροχος (ὁ, ἡ), [ἐμβρέχω]. = Διάβροχος, μουσγευμένος. 2) [ἐν, βρόχος]. πιασμένος εἰς τὰ βρόχια.

Ἐμ-βρόχω, Μ. βρόξω, Π. ἐμπήγω τὰ δόντια μου εἰς, δαγκάνω.

Ἐμβρυοδέχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχομενος (περιέχων ἐντὸς αὐτοῦ) τὸ ἔμβρυον.

Ἐμβρυοθλάστης, ου (ὁ). ἀργαλ. χειρουργὸς θλάσιν καὶ ἐξαγωγὴν νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἐμβρυϊκὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν (διαμένων) ἐντὸς τῶν θαλασσ. βρ.-ων. « Ἄγκυρα—, « Ἴπτγρ.

Ἐμβρυοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (σκοτώνων) τὸ ἔμβρυα.

Ἔμβρυος (ὁ, ἡ). (σπν. ἐπιθετ.) ὁ αὐξάνων (φυσικῶς) ἐντὸς (καὶ ἀπὸ τὸ ὑγρὸν) ἄλλου σώματος ἢ 2) ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ζωτικὴν ὑγρασίαν, γόνιμος. « Ἔγγονος—, « Θρρ. « Ὁ κισσὸς ὅλος—, « αὐτ. « Ἔμβρυον φῦσ᾽ ἔνα κούρης, « Νόνν., τρυφερὸν, ὑγρὸν, εὐλύγιστον. (ὄθεν ‖ ἐσω.) Ἔμβρυον (τὸ), τὸ βρέφος ἐν ὑγρῷ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του, (καταχρ. δὲ καὶ) τὸ νεογνὸν (κυρ. ζωικ.). « Καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη (τῶν αἰγῶν), « Ὀδ. Ι.

Ἐμβρυοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς τὸ νεκρὸν ἔμβρυον, ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) κόπτω τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογενηθέντος βρέφους.

Ἐμβρυοτομία (ἡ). κόψιμον (κομμάτισμα) νεκροῦ ἐμβρύου ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) = Ὀμφαλοτομία.

Ἐμβρυουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω τὸ (νεκρὸν) ἔμβρυον διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ.

Ἐμβρυουλκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ ἐξαγωγὴ νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἐμβρυουλκὸς (ὁ), [ἐμβρ. ἕλκω]. ἀργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἔμβρωμα (τὸ). βοῦκκα, δάγκαμα. 2) (συνκρ.) πρόγευμα, (παρβλ. Δκρατισμός). 3) = Διάβρωμα (ῑ). « Ὀδόντων—, « Δσκρ.

Ἐμ-βρωματίζω [ἔμβρωμα], Μ. ίσω, (μτθτ.) Τογίζω. 2) (ἀμτθτ.) προγεύομαι.

Ἐμ-βυθίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸν βυθόν, βουτῶ 'ως τὸν πάτον. ‖ (μσ.) βυλῶ.

Ἔμβυθος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸν βυθὸν (τῆς θαλάσσης κτλ.). « Πίγνα—, « Ἀθ. « Λίμνη—, « Δ. Ἀλ.

Ἐμ-βυκανάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ μέσα εἰς (ὄηλ. Παίζω) τὴν βυκάνην, σαλπίζω.

Ἐμ-βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι μέσα εἰς (Τυλίζω, [Γουρκ.] Καπλαδίζω μὲ) βύρσαν, πιτσόνω.

Ἐμ-βυσ, Μ. βύσω, = Ἐμφράσσω, ἀποστοπώνω. 2) χόνω. « Τὴν δέλτον τῷ κώλῳ—, « Νικ.

Ἐμβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Ἐμέ, αἰτ. τῆς ἀντων. Ἐγώ.

Ἐμέθεν, καὶ

Ἐμεῖο, Π. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμέμηκον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μηκάομαι.

Ἐμεμίγμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.

Ἐμεμνήμην, ὑπτρσ. τοῦ Μιμνήσκομαι.

Ἐμέν, Π. ἀντὶ Ἐαυτὸν, πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἔμεν, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Εἶναι, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Εἰμί. 2) (συνήθ.) = τῷ

Ἔμενας, Π. ἀντὶ Εἶναι, = παρ. τοῦ Εἰμί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔμενος, η, ον, Π. μα. ἀόρ. Β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἵημι.

Ἐμέο, Ἰων. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμεσία (ἡ). διάθεσις πρὸς ἔμετον, ναυτία, ἀναγοῦλα.

Ἔμεσις [ἐμέω], εως (ἡ). ἔμετος, ξέρασμα.

Ἔμ' μα (τό). ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκθάλλει τις ἔρνῶν, ξερατόν.

Ἐμε-τήρ (ὁ), = Ἐμετής.

Ἐμετηρίζω, Μ. ἰαω. Δίδω ἐμετικόν, κάμνω τινὰ νὰ ἐμέσῃ.

Ἐμετήριος (ὁ, ἡ), = Ἐμετικός, κινῶν εἰς ἔμετον.

Ἐμετιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἔχω διάθεσιν πρὸς ἔμετον, μὲ ἔρχεται νὰ ξεράσω, ἀναγουλιάζω.

Ἐμετικός, ἡ, όν. Ὁ κινῶν εἰς ἔμετον, (ὄθ.) « Ἐμετικὸν (ἐνν. φάρμακον), » τὸ Ξερατικόν. 2) ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς ἔμετον (ἀπὸ πολυφαγίαν ἢ ἄλλο τι). « Ἐμετικὸς ἐκ πεινατικοῦ γενόμενος, » Πλ.

Ἐμετοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐμέσῃ, προξενῶ (κινῶ εἰς) ἔμετον. ‖. (μα.) βιάζω τὸν ἑαυτόν μου νὰ ἐμέσω.

Ἐμετοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐμετοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) ἔμετον.

Ἐμετός, ἡ, όν. Ὁ ξερασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξερασθῇ.

Ἔμετός (ὁ), = Ἔμεσις, ξέρασμα, ξερατόν.

Ἐμετώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ (ἢ ἔχων διάθεσιν πρὸς) ἔμετον.

Ἐμετωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐμέτου.

Ἔμεῦ ἢ Ἔμεῦς, Δ. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμέω-ῶ, Μ. έσω καὶ Ἀττ. ἐμοῦμαι (πρτ. Ἤμουν, ἀόρ. Ἤμεσα, πρκ. Ἐμήμεκα ἢ πθ. Ἐμήμεσμαι, ἀόρ. Ἠμέσθην καὶ πὸ θετ. Ἐμετέον). Ξερνῶ· (μεταφορ.) λέγω ὅ,τι φθάσω, φλυαρῶ ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα.

Ἐμεωυτοῦ ἢ Ἐμεωῦτοῦ, Ἰων. ἀντὶ Ἐμαυτοῦ.

Ἐμήνυθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐμηνύθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Μηνύω.

Ἐμησάμην, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Μήδομαι.

Ἐμηχανέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐμηχανῶντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρτ. τοῦ Μηχανάομαι.

Ἐμί, γραμ. καὶ ἀρχτ. ἀντὶ Εἰμί.

Ἐμίγην, πθ. ἀόρ. Β΄. καὶ

Ἐμικτο, Π. ἀντὶ Ἐμέμικτο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.

Ἐμίν, Δ. ἀντὶ Ἐμοί καὶ

Ἐμίνγα, Δ. ἀντὶ Ἔμοιγε, δοτ. τοῦ Ἐγώ-(γε).

†Ἐμίνη, κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ταραντ. ἀντὶ Ἐμοί.

Ἔμιξα, ἀόρ. ἀ. καὶ

Ἐμιχθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐμίχθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Μίγνυμι.

Ἔμα, ατος (τό), Λίλλ. ἀντὶ Κίμα.

Ἐμμαθε, Π. ἀντὶ Ἔμαθε, ἀόρ. τοῦ Μανθάνω.

Ἐμμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ απντ. μὲ αἰτ.) Γίνομαι μανιώδης περὶ ἢ κατά τινος, (παρδλ. Ἐμβακχεύω).

Ἔμμαλλος ἢ Ἔμμαλος (ὁ, ἡ). μαλλιαρός.

Ἐμμανής, ἐος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -ανῶς. Μανιώδης.

Ἔμμανις, ιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἔμμηνις.

†Ἐμματεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμματέω.

Ἐμμαπέως [ἔν, μάρπτω], ἐπίρ. Π. προθύμως, ταχέως.

Ἐμμαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι μέσα εἰς

Ἐμμάρτυρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τύρως. Ὁ διὰ μαρτύρων βεβαιωμένος (ἀποδεδειγμένος), μαρτυρημένος.

Ἐμμάσσω, Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Ζυμόνω (λνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῇ μέ. 2)=Εἰσμάσσω ἢ Ἐμματέω. « Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργὴν, » Καλλ.

Ἐμματάζω ἢ Ἐμματαιάζω, Μ. άσω, καὶ Ἐμματολογέω, Μ. (ἰαω. Λαλῶ ἢ Πράττω (ἐν γέν. Φέρομαι) ὡς ἀνόητος.

Ἐμματεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐμματέω-ῶ, Μ. ήσω ‖= Εἰσμάσσω, χόνω τὸ δάκτυλόν μου (καὶ Π. ἐπὶ μελίσσ. τὸ κεντρί μου) μέσα εἰς.

Ἐμμάχομαι, Μ. μαχοῦμαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι (Συγκρατῶ μάχην) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐμμέθοδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -όδως. Μεθοδικός, κανονικός.

Ἐμμεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεθῶ εἰς ἢ μέ (χ. πτ.) μεθοκοπῶ.

Ἐμμειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ μὲ ἢ διά τι.

Ἐμμέλεια (ἡ). (μουσ.) κανονικὸν ψάλσιμον, μελῳδία· ἁρμονία· (τρπ.) ὀρθότης, συμμετρία, ἀναλογία, κομψότης, εὐρυθμία, ἐπιτηδειότης, εὐταξία, φιλοκαλία κτλ. 2) εἶδος ἐμβριθοῦς καὶ κανονικοῦ χοροῦ (εἰς τὰς τραγῳδ. καὶ σατύρ.). (ἐν γέν.) μουσικὴ μὲ χορόν.

Ἐμμελετάω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ γ΄.) Γυμνάζομαι (Ἐξασκοῦμαι) εἴς τι, (μὲ αἰτ. ἐκ γ΄. καὶ δοτ. ἐκ δ΄.) μελετῶ τι πρὸς χάριν τινὸς (ἵνα συνηθίσῃ, ὅηλ. ἢ ἐκεῖνος τὸ ἴδιον).

Ἐμμελέτημα (τό). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. ἐμμελετᾶ (ἐξασκεῖται) τις, γύμνασμα.

Ἐμμελετητέον, θετ. τοῦ Ἐμμελετάω.

Ἐμμελέως, Π. ἀντὶ Ἐμμελῶς.

Ἐμμελής, ἐος (ὁ, ἡ). (μουσ.) μελῳδικός, κανονικός, εὔρυθμος, ἐναρμόνιος· (συνκδχ.) σύμμετρος, ἀνάλογος, ταιριασμένος, (ἐν γέν.) ὀρθῶς (καλῶς) ὠργανισμένος (διατεταγμένος)· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὔτακτος, κόσμιος· χαρίεις, φιλόκαλος κτλ. « Δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν, » Πλάτ. » Τὸ κίνωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν ἢ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς, » Πλ..

Ἐμμελίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐμμέλεια.

Ἐμμελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι μελῳδίαν εἰς (τὴν ὁμιλίαν μου κτλ.).

Ἐμμελῶς, ἐπίρ. Μὲ μέλος, μὲ μελῳδίαν, εὐρύθμως· (τρπ.) μὲ τάξιν (μέτρον, ἀναλογίαν κτλ), κομψῶς, ἐπιτηδείως. « Οἱ φρόνιμοι καὶ ταῖς ἔχθραις ἐμμελῶς χρῆσθαι δύνανται, » Πλ. » Ἀτυχῶν ἐνεγκὲν ἐμμ., « Στϐ., » Παιδεία καὶ λόγῳ διὰ φιλοσοφίας καταμίξας τὸ ἦθος.., ἐμμελέστατα δοκεῖ κραθῆναι πρὸς τὸ καλὸν, » Πλ.

Ἐμμεμαώς [ἔν, μέμαα πρκ. τοῦ Μαίομαι], ῶτα, ὁς, Π. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) Σπεύδων, προθυμος, ἐγκείμενος σφοδρῶς, δεμητικός.

Ἐμμεμιγμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμμίγνυμι.

Ἐμμένονα [ἐν μένος], Π. (πρκ. ἀντὶ ἐνη) εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ παραφορὰν θυμοῦ (ἐνθουσιασμοῦ κτλ.).

Ἔμμεν, (απντ.) καὶ

Ἔμμεναι, Π. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἐμμενετέον, θετ. τοῦ Ἐμμένω.

Ἐμμενετικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς (μὲ δοτ.) Ὁ ἐμμένων (ἐπιμένων) εἴς τι, ταθερὸς, ἐπίμονος.

Ἐμμενετός, ἡ, όν. Ὅ,που δύναται ἢ πρέπει τις νὰ ἐμμένῃ, ἄξιος ἐπιμονῆς.

Ἐμμενέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐμμενῶς, ἐπίρ. τοῦ

Ἐμμενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐμμένων εἴς τι, διαρκὴς· σταθερὸς, ἐπίμονος ‖. « Τὸ ἐμμενὲς, « ἀντὶ ἡ Ἐπιμονὴ, ἡ σταθερότης. ‖. » Ἐμμενὲς, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Ἐμμενῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως, ἀδιακόπως, [ἐκ τοῦ

Ἐμμένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω (διαμένω) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω· (πρτ.) μένω σταθερὸς (πιστὸς) εἰς, φυλάττω ἀπαρασάλευτος· ἐπιμένω. (ἐπὶ πραγμ.) διατηροῦμαι, διαρκῶ. » Τέτταρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτειες σπονδαί, « Θκ. » Τοῦτον τεθέντα ἐμμεῖναι τὸν νομον, « Πλάτ. 2) ἐνέχυρα (;).

Ἐμμέριμνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρίμνως. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμέριμνος, ὅηλ.) πλήρης φροντίδων. » Ἐμμεριμνῶ ἔχω, « Εὐρ. εἶμαι ἐμμέριμνος.

Ἐμμεσιτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐνδιαιτῶμαι ἢ εἶμαι εἰς τὴν μέσην, προσπαθῶ ὡς μεσίτης νὰ γένῃ τι.

Ἔμμεσος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν μέσην (ἐν μέσῳ) τινός.

Ἐμμέσως, ἐπίρ. Μεσολαβοῦντος (διὰ μέσου) ἄλλου.

Ἔμμιστος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς μεστός, γεμάτος ὡς ἐπάνω.

Ἐμμεταβόλος (ὁ, ἡ). ὁ μεταβαλλόμενος, μεταβλητὸς, (ἐναντ. τῷ Ἀμεταβόλος).

Ἐμμετεωρίζομαι, Μ. ισθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ὑψοῦμαι μετέωρος μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐμμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἐπάνω εἰς (κατ') ἄλλο τι.

Ἐμμετρία (ἡ), = Συμμετρία, ἀναλογία, [ἐκ τοῦ

Ἔμμετρος (ὁ, ἡ). ἔχων (καμωμένος μὲ) μέτρον (κυρ. ποιητ.), (ἐπμ.) εὔρυθμος, (συνκδχ.) σύμμετρος, ἀνάλογος, (τρπ.) μέτριος, εὔτακτος, (κοιν.) ἔχων τὰ μέτρα του. ‖. » Ἔμμετρα (ἐνν. ἔπη), « Πλάτ. τὰ ποιήματα, καὶ » Ἔμμετροι, « Δημ. (Ἐπιτάφ.), οἱ ποιηταί, οἱ στιχουργοί.

Ἐμμετρότης (ἡ). συμμετρία, ἀναλογία.

Ἐμμέτρως, ἐπίρ. Μὲ μέτρον (κυρ. ποιητ.) (ὅηλ.) διὰ στίχων· εὐρύθμως· (τρπ.) ὀρθῶς, ἁρμοδίως, δικαίως.

Ἐμμήνιος (ὁ, ἡ), = Ἔμμηνος (γινόμενος κάθε μῆνα).

Ἔμμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς θυμὸν (μῆνιν), θυμωμένος, (κοιν.) μανιασμένος.

Ἔμμηνος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος κάθε (ἢ διαρκῶν ἕνα) μῆνα, μηνιαῖος. « Αἱ δὲ λῆψεις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν δικῶν τοῖς ἐμπόροις ἔμμηνοι εἶσι, « Δμ. (ὅθεν: ||. » Ἔμμηνα (τά), τὰ καταμήνια, καὶ » Ἔμμηνος γονή, « Ἰών., ἡ ἔχουσα αὐτά.

Ἐμμήτρης (ὁ, ἡ), = Ἐγκοίλιος. 2) ὁ περιέχων μήτραν (ψύχαν, καρδίαν, ἐντερώνην). » Ξύλαν—, « Ἀθ.

Ἐμμί, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Ἐ'μί.

Ἐμμιαίνω, Μ. ἀνῶ. Μιαίνω τι ἔνδοθεν.

Ἐμμίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἐνάνω, Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο, (ὅθεν:

Ἔμμικτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μέσα ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο τι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) σύμμικτος.

Ἐμμιλτος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἢ ὅμοιος μὲ μίλτον, κόκκινος ἢ κοκκινωπός.

Ἐμμίμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ διάλυσ.), Π. ἀντὶ Ἐμμένω.

Ἐμμισθος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ μισθόν, μισθωτός, μισθωμένος, ἐνοικιασμένος.

Ἐμμίσθιος, ἐπίρ. Ἐν(Ἐπι)μισθῷ, μὲ πληρωμήν.

Ἐμμοχλεύω, Μ. ήσω, Π. μοχθῶ (κοπιάζω) διά τι ἢ χάριν τινός.

Ἐμμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω διά τινος.

Ἐμμονή (ἡ). τὸ ἐμμένειν, διάρκεια, διαμονή· ἐπιμονή.

Ἔμμονος (ὁ, ἡ), = Ἔμμενης, διαρκής, ἐπίμονος.

Ἐμμόνως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως.

Ἐμμόργαντι, Δ. ἀντὶ Ἐμμόρασι (Ἔλαχον), Υ. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἔμμορα (εὔχρ. μόνον τὸ γ'. πρσ.), Π. πρκ. καὶ

Ἔμμορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μείρομαι, (μὲ γεν.) Μετέσχον, ἔλαβον εἰς τὸ μερίδιόν μου, ἔλαχον.

Ἔμμορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ λαβὼν μέρος, μέτοχος. 2) (χ. πτ.) διωρισμένος ἀπὸ τὴν μοῖραν, τυχαῖος, (ἐνίοτε) εὐτυχὴς καλομοιρος. » Βυζαντιάς ἔμμορε (καὶ ὄχι ἄμμορε) Ῥώμα, « Ἐπγρ. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) » Ἔμμορον, « Ἡσύχ., τὰ πεπρωμένον, (κοιν.) γραφτόν.

Ἔμμορφος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄμορφος, ὅηλ.) μεμορφωμένος, σχηματισμένος.

Ἐμμορφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (μὲ δοτ.) Μορφοῦμαι (Σχηματίζομαι) ἐντός τινος. » Τὰ ὁρώμενα.. τῇ μικρᾷ κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐμμορφοῦται καὶ ἐνεικονίζεται, « Μακάρ.

Ἔμμοτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) ἡ περιέχουσα μοτὸν (ξαντόν), (ἐπιμ.) ἀνοικτή, δουλεύσασα (φάρμακον) τὸ ἐπαλειφόμενον εἰς τὸν μοτόν, ἐπιτιθέμενον διὰ μοτοῦ. » Ἀγωγὴ—, « Γαλ., ἢ διʼἐμμότων. ||. (ὡσ.) » Ἔμμοτον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) τὸ ἀλειφόμενον εἰς τὸ ξαντὸν ἢ τὸ φτίλι τῆς πληγῆς. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Χοηφ. 468, 469) » Ἄλγος δώμασιν ἔμμοτον, « (μεταφορ.) ἐμφωλεῦσαν ἐνοικον, (παρβλ. Ἐμματέω).

Ἐμμουσος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.)-μαύσως. Ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἢ Σύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, (ἐπιμ.) εὐρυθμος, (μτφορ.) κομψός, φιλόκαλος κτλ.

Ἐμμυχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοχθῶ (Κοπιάζω, Ἀγωνίζομαι) εἴς τι.

Ἔμμυχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήρης μόχθων (κόπων, θλίψεων), ὀδυνηρός, ἐπίπονος.

Ἐμμοχλεύω, Μ. εὔσω. Εἰσάγω διὰ ἢ ὡς διὰ μοχλοῦ.

Ἐμμολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοῶ διά τινος. « Μῶν ἐνεμνήθης (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: οὐκ ἐμνήθης) ὅτι' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; « Ἀρστφ.

Ἔμμυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς μύρων, μεμυρισμένος.

Ἔμμωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπηλλαγμένος μώμου, ἔχων ἐλάττωμα, ἐπιλήψιμος.

Ἐμνήσθην, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. ἀ. τοῦ Μιμνήσκω.

Ἐμνώοντο, Π. ἀντὶ Ἐμνῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι ἢ Μνώομαι.

Ἐμοί, δοτ. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμός, ἡ, όν, (ἀντνμ. Κτητ. ά. πρσ.). Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐμέ, ἰδικός μου, συγγενής (συμπολίτης, σχετικός) μου. « Εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν, « Σοφ. » Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (» Ἐν Ναυκράτει) τῇ ἐμῇ, « Δθ. » Τὴν ἐμὴν εὔνοιαν, « Δμ., τὴν πρὸς ἐμέ, (καὶ παραλλ.) » Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ βίον, « Εὐρ. » Καὶ τὸ σὸν ἀπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, « Σοφ. » Ἐπιορκιῶν γὰρ οὐκ ἐμόν, « Πλ., ἤδη εἶν' ἴδιόν μου. » Οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, « Εὐαγγ., δὲν εἶν' εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, δὲν ἐμπορῶ. » Τὸ ἐμόν (ἢ) « Τὰ ἐμά (ἐνν. πράγμ. ἢ κτήμ.), « τὰ ὑπάρχοντά μου, (κοιν.) τὸ βιό' μου, τὸ ἰδικόν μου (ἢ) = » Τὰ κατ' ἐμέ, « ἡ κατάστασίς μου (καὶ ἐνίοτε ἁπλῶς ἀντὶ Ἐγώ Ἐμέ κτλ.) » Ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, « Εὐρ. » Τὰ δ' ἐμὰ βουλεύσασθαι μὲν ἕτοιμα, ξύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, « Πλάτ. » Οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει, « Ἡρ. » Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ, « Εὐαγγ. » Τοῦτ' ἐμόν, « Ὀλάτ., ὅσον τὸ κατʼ ἐμέ, ἢ » Κατά γε τὴν ἐμὴν (ἐνν. δόξαν), « αὐτ. » Ἐπεὶ τό γ' ἐμόν, οὐδέν μοι διαφέρει, « αὐτ. [ἐκ τοῦ

Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγὼ ἢ τοῦ Ἐμός.

Ἔμπα, Π. ἀντὶ Ἔμπας.

Ἐμπαγείς, πθ. ἀόρ. ὁ τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπήγνυμι.

Ἐμπάζομαι (χ. Μ.), Π. [Ἔμπας;]. (μὲ γεν. καὶ απν. μὲ αἰτ.) φροντίζω, μεριμνῶ, ἐνοιάζομαι, μοί μέλει περί τινος.

Ἐμπάθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμπαθής, ες (ὁ, ἡ). ὁ κινδυνεύμενος (κυριευμένος) ἀπὸ (ἢ γινόμενος μὲ) πάθος, περιπαθής, τεταραγμένος, ἐνθουσιασμένος.

Ἐμπαθῶς, ἐπίρ. Περιπαθῶς, μὲ πάθος, μὲ ἐνθουσιασμόν, μὲ προσπάθειαν. » Πρὸς δόξαν ἐμπαθέστερον ἔχειν, « Πλ. » [Ζωγράφον τινὰ ὀψοφάγον) φασὶ τὴν Σκύλλαν ζωγραφοῦντα, τοὺς περὶ αὐτὴν ἰχθῦς ἐμπαθέστατα καὶ ζωτικώτατα δι' ὀψοφαγίαν ἐξεργασασθαι, « Πλ.

Ἐμπαιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω πουθενὰ ἢ μὲ φωνὴν λαμπρὰν Παιάνα.

Ἔμπαιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεται τις πρὸς ἐμπαιγμόν, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμπαιγμοῦ, περιγέλοιον.

Ἐμπαιγμός (ὁ), [ἐμπαίζω]. περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Ἐμπαιδεύω, Μ. εὔσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διδάσκω (Γομνάζω, Ἐκπαιδεύω) τινά εἴς τι ἢ ἐντὸς τόπου τινός.

Ἐμπαιδοτριβέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Γομνάζομαι (Ἐξασκοῦμαι) εἴς τι.

Ἐμπαιδοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνατρέφω τινὰ παιδιόθεν εἰς ἡμέ. ||. (πθ.) ἀνατρέφομαι μὲ τὰ ἔξοδά τινος. » Ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ, « Δμ.

Ἐμπαίζω, Μ. παίξομαι. (βλ δοτ.) Παίζω μέσα εἰς ἢ μὲ ἐν τι (ὅθεν.) περιγελῶ, περιπαίζω. ἀπατῶ. (ἐνίοτε) συνουσιάζω. » Καὶ ἐνέπαιζον ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα, « Γρφ. (καὶ πθ.) « Ἰδὼν δὲ ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, « αὐτ.

Ἐμπαίκτης, ου (ὁ). ὁ ἐμπαίζων (περιπαίζων), περιγελαστής, ἀπατεών.

Ἐμπαικτικός, ή, όν. Ἐμπαιγμοῦ ἐμφαντικός, περιπαικτικός.

Ἐμπαίκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐμπαίκτης.

Ἔμπαιος (ὁ, ἡ), Π. [ἔμπαιδ]. (μὲ γεν.) ὁ ἐμπεσὼν (περιπεσὼν) εἴς τι, (ἐπιμ.) ἔμπειρος. » Κακῶν—, « Ὀδ. Φ. 2) (χ. πτ.) ὁ ἐμπίπτων (ἐπιπίπτων) κατά τινος. « Τύχη,— « Αἰσχλ., (παρβλ. Πρόσπαιος).

Ἔμπαις, αιδος (ἡ), = Ἔγκυος.

Ἔμπαισμα (τὸ), [ἔμπαίδ]. πλυμίδι σκαλιστὸν (γλυπτὸν) ἢ κεντητὸν ἢ κολλητὸν (ἐν εἴδει Μωσαϊκοῦ), (παρβλ. Ἔμβλημα).

Ἐμπαιστική (ἡ), (ἐνν.) ἡ τέχνη τοῦ πλυμίζειν μὲ ἐμπαίσματα. [ἐκ τοῦ

Ἐμπαίω, Μ. παίσω, = Ἐγκρούω, κτυπῶ ἐμπήγω ἢ τυπόνω τι ἐπάνω ἢ μέσα εἰς. 2) (ἀμτδτ. ἢ ἑλλ.) = Ἐμπίπτω, περιπίπτω, προσκρούω.

Ἐμπακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (Κόνω, Ἐμπήγω) τι μὲ ἢ μέσα εἰς τι· (ἐπιμ.) στουππόνω, καλαφατίζω.

Ἐμπάλαγμα (τὸ). ἐμπέρδεμα, [ἐκ τοῦ

Ἐμπαλάσσω, Μ. άξω, = Ἐμπλέκω, ἐμπερδεύω.

Ἔμπαλι, Π. ἀντὶ

Ἔμπαλιν, ἐπίρ. Ὀπίσω· ἀνάποδα, Ἐναντίστροφα· τὸ ἐναντίον, τὰ ἀνάπαλιν. » Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα, « Κύρ. » Τοῦτο ἔμπαλιν ἀνίστραπται, « Ξεν. » Ἐμοὶ δ' ἔμπαλιν οὐχ ὑγιὲς εἶναι δοκεῖ τὰ λεγόμενον, « Πλδ. » Ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκε, « Σχλ. (ἐξ ἐναρθρ.) « Τὸ ἔμπαλιν (ἐξ συχνότ. κατὰ κρᾶσ. « Τοὔμπαλιν) πεσεῖν, « Εὐρ. » Ἐὰν μέν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἴέναι, πρὸς ἑσπέραν δεῖ πορεύεσθαι· ἢν δέ τις βούληται εἰς τοὺς βαρβάρους, τοὔμπαλιν πρὸς ἑῴαν, « Ξεν. » Τὰ ἔμπαλιν ἢ οὕτω, « Ἡρ. » Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἔμπαλιν, « Αἰσχλ., (κατʼ εὐφημ.) ἀντὶ Τὰ κακά.

Ἐμπάλλομαι, Μ... ; Κινοῦμαι (Τρεμουλιάζω) μέσα εἰς.

Ἐμπάμων [ἐν. πέπαμαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. κτηματίας, ἰδιοκτήτης, εὐκτήσατος.

Ἐμπανηγυρίζω, Μ. ίσω. Πανηγυρίζω εἰς ἢ διά τι. ἐνδιατρίβω πανηγυρικῶς (πρὸς ἐπίδειξιν) εἰς.

†Ἔμπαξ', ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔμπα καί.

Ἐμπαρα-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. (μὲ δοτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εκθέτω τὴν ἐαυτόν μου (Ριψοκινδυνεύω) εἰς ἤ κατά τι.

'Εμ-παραγίνομαι, Μ. γενήσομαι. Φθάνω (Παραγίνομαι) πουθενά.

'Εμπαράθετος (ὁ, ἡ), [[ἐμπαρατίθημι]]. ὁ παρακατατεθειμένος μέσα εἰς, παρεμβεβλημένος, ἐπείσακτος.

'Εμ-παρα-μένω, Μ. μενῶ. 'Εμμένω διαρκῶς (Παραμένω) εἰς.

'Εμπαράμονος (ὁ, ἡ). ὁ μένων διαρκῶς (παραμένων) μέσα εἰς.

'Εμ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ετοιμάζω (κατορθόνω) τι μέσα εἰς, 'Εμποιῶ.

'Εμπαράσκευος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σκεύως. "Ετοιμος, πρόθυμος.

'Εμπαρασχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εμπαρέχω.

'Εμ-παρα-τίθημι, Μ. ἐμπαρα-θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταθέτω ('Εναποθέτω) τι ὡς παρακαταθήκην μέσα εἰς.

'Εμ-παρ-έχω, Μ. ἐμπαρ-έξω (ἀόρ. 'Εμπαρέσχον). 'Επιτρέπω (Συγχωρῶ) τι εἴς τινα, τῷ δίδω ἄδειαν (τὸν ἀφίνω) νὰ κάμῃ τι, ἀφίνω εἰς τὴν ἐξουσίαν του. « 'Αλλὰ καὶ τὴν ἑτέραν παρειὰν ἐμπαρέχειν τῷ παίοντι, « Γρ. Νύσσ.

Εμ-παρ-ίημι, Μ. ἐμπαρ-ήσω. Ἀφίνω ('Ενδίδω, Δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὸ) νὰ γένῃ τι. 2) ἐκνευρίζω ὁλότελα.

Εμ-παρ-ίστημι, Μ. ἐμπαρα-στήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω ('Υποθετῶ) τι ἐντὸς καὶ πλησίον τινός.

'Εμ-παρ-οινέω-ῶ, Μ. ήσω (παθ. πρκ. 'Εμπεπαρώνημαι). (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τι ἢ Φέρομαι πρὸς τινα ὡς μεθυσμένος (δηλ. μὲ ὕβριν, μὲ ἀλαζονείαν, μὲ ἀναισχυντίαν κτλ.), ἐνυβρίζω. (ὕθεν

'Εμπαροίνημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐμπαροινήσεώς (τῆς ὑβρεώς) τινος.

'Εμ-παρρησιάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) 'Ομιλῶ πρός τινα μὲ πολλὴν παρρησίαν (ἐλευθεροστομίαν), (ἐν γέν.) φέρομαι πρὸς αὐτὸν ἀσυζόλως.

Ἐμπας [[ἐν, πᾶς-πᾶσι]], ἐπίρ. (Ἀπτ. ἀντὶ τοῦ 'Ιων. "Εμπης). "Ομως, μ' ὅλα ταῦτα, εὐγ' ἤτον, ὅπως δήποτε· πάντως· ἐν γένει· ἐπίσης. « Οὐ μέν σε λήθω, πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι, « "Ομ. « Μεθύωμεν ἔμπας δ' οὔ τις ἂν φαίη με, « Εὐρ. « Κάκιστα, ἀλλ' ἔμπης εὐθέα ᾗ τάδε, « Ἀρετ. « Καίσφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐμεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξω, « Καλλ. « Σιγᾷ· ἦέ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης, « Ἰλ. Π. (ᾗ παραλλ.) « Καὶ τεθνεῶτά περ ἔμπης, « Ἰλ. Ρ.

†"Εμπας, παντος (πασσα, παν), σπν. ἀντὶ "Απας. « Πρὸς ἔνπασι τοῖς ἀριστοις, « 'Επγρφ.

† "Εμπασις [[ἐν, πέπαμαι]], εως (ἡ), = "Εγκτησις, (ἴδε 'Εμπάμων).

'Εμ-πάσσω (ττω), Μ. πάσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πασπαλίζω (Κουκκίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (Π.) ἐνυφαίνω (κυρ. ῥηγτὰ [σκορπιστὰ] '(ὑμπλια). « Μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, .. πολλέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, « Ἰλ. Σ. (ἴδε καὶ

'Εμπαστέον, θετ. τοῦ 'Εμπάσσω. « Ἀλειπτέον δὲ τὸ σῶμα ἐλαίῳ, καὶ ἐμπαστέον (ἄλλ. ἐμπλαστέον) μυρσίνην λείαν ἢ σκιμίαν γῆν κτλ., « Ἰατρ.

'Εμ-πατογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον (πάταγον) μέσα εἰς τι ἢ διὰ μέσου τινός.

'Εμπάτακτος (ὁ, ἡ), [[ἐν, πατάσσω]], = 'Εμπρόντητος.

'Εμπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ ἐπάνω εἰς τι, καταπατῶ. 2) Π. (μὲ αἰτ.) ἐμβαίνω (κοιν. πατῶ, βάλλω τὰ ποδάρι μου) πουθενά.

"Εμπεδα, ἴδε "Εμπεδος.

'Εμ-πεδάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πεδ-κλόνω, (συνκβχ.) ἐμποδίζω.

'Εμπεδέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Εμπεδῶς, [[ἐκ τοῦ

'Εμπεδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ "Εμπεδος.

'Εμπεδόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε καρποφορῶν, ἀείκαρπος.

'Εμπεδόκυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε κυκλοφορῶν. « Χρόνος— , « Νόνν.

'Εμπεδολώδης (χ. γεν.), Π. ὁ πάντοτε βλάπτων.

'Εμπεδόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. στερεὸς εἰς τὰς βουλὰς (ἀποφάσεις) του, ἀμετάτρεπτος. « Ἀνάγκη— , « Ποιητ.

'Εμπεδόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀείποτε ἐπιμοχθῶν (ταλαιπωρούμενος, ἄθλιος). « Βίος— , « Πίνδ.

'Εμπεδόμυθος (ὁ, ἡ), Π. στερεὸς (ἐπιμένων, ἀψευδὴς) εἰς τοὺς λόγους του.

'Εμπεδορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἀπαράβατον (Μένω πιστὸς στερεὸς εἰς) τὸν ὅρκον μου.

"Εμπεδος (ὁ, ἡ), [[ἐν. πέδον]], στερεὸς, ἀκλόνητος, ἀμετακίνητος· μόνιμος, βέβαιος, σταθερὸς, ἀμετάτρεπτος· ἀναλλοίωτος· διαρκὴς, ἀδιάκοπος. « Τάφρα ᾗ τείχος ἐμ ἔδον ἦεν, « Ἰλ. Μ. « Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί, « Θγν. « 'Εμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων (ὁ Πρίαμος), « Ἰλ. Υ. ||. (τὸ οὐδ.) 'Εμπεδον καὶ "Εμπεδα, ἐπίρ. ἀντὶ (τοῦ μτγν.) 'Εμπέδως, βεβαίως· ἀκριβῶς· ἀληθῶς· ἐντελῶς δόλου· ἐντόνως, ἐπιμόνως· ὁλονέν, ἀκατάπαυστα. « Ἀλλ' ὥστε στῆλη μένει ἔμπ. « Ἰλ. Π. « 'Ως Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπ. « Ἰλ. Ε. « "Εγχος δ' εὖ δύναμαι σχεῖν ἔμπ. « Ἰλ. Π. « (Ὁ δὲ κύων) ἀνιχνεύων θέει ἔμπ. « Ἰλ. Χ. (καὶ παραλλ.) « Ὅδε ἔμπ. ἀφαλὲς αἰεὶ θρῴσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον), « Ἰλ. Ο.

'Εμπεδοσθενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀκλόνητον (ἀναλλοίωτον, διαρκῆ κτλ.) δύναμιν.

'Εμπεδόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σαθερὸν (ἐμβριθῆ, ἀτάραχον) φρόνημα ἢ δεδοκιμασμένην φρόνησιν (κοιν. γιερὸν νοῦν).

'Εμπεδόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πάντοτε φύλλα, ἀειθαλής. « Μόνῳ δ' αὐτῷ (τῷ φοίνικι) ὑπάρχει τὸ ἐμπεδόφυλλον εἶναι καὶ ἀειφυλλον, « Πλ.

'Εμ-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω (ὁ παρτ. 'Εμπέδουν καὶ 'Ενεπέδουν). Κάμνω τι ἔμπεδον, στερεύνω, ἀσφαλίζω· βεβαιόνω, ἐπικυρόνω· φυλάττω ἀπαράβατον. « 'Εὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγωσι· καὶ ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα, « Ξεν.

'Εμπεδῶ, ὁος-οῦς (ἡ). πηγή τις ἐν Ἀθ. ᾗ Μετσήν. (ἴδε ἐλευθύδρα).

'Εμπεδῶς, ἐπίρ. ἴδε 'Εμπεδος.

'Εμπεδώσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Εμπεδόω, βεβαίωσις, ἐπικύρωσις κτλ.

"Εμπεινος (ὁ, ἡ). πεινασμένος.

'Εμ-πειράζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Δοκιμάζω πεῖράν τινος, δοκιμάζω.

'Εμπείραμος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ 'Εμπειρος, ἔμπειρος.

'Εμ-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω μὲ τρόπον ἢ ἀκριβῶς.

'Εμ-πειρέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ γεν.) "Εχω πεῖράν (Εἶμαι ἔμπειρος) τινος, τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας.

'Εμπειρία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἔμπειρος, ἢ ἐκ πείρας γνῶσις (ἐπιστήμη) τινὸς πράγματος, (ἐν γέν.) γύμνασις, πρᾶξις.

'Εμπειρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πράττων ἢ γινόμενος κατ' ἐμπειρίαν, (κυρ.) « Ἰατρὸς— , « ὁ ἀκολουθῶν (ὁδηγούμενος ἀπὸ) τὴν πεῖραν μόνην, ᾗ "Εμπειρικὴ (ἔνν. ἐπιστήμη), « ἢ ἐπιστηρίζομένη εἰς τὴν πεῖραν μόνην καὶ ὄχι εἰς συστήματα καὶ θεωρίας.

'Εμπειροθάλασσος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῆς θαλάσσης (τῶν ναυτικῶν).

'Εμπειρόμαχος (ὁ, ἡ), = 'Εμπειροπόλεμος.

'Εμπειρόπλους (ὁ, ἡ). ἔμπειρος πλοῦ (ταξειδίων), ἐμπειροθάλασσος.

'Εμπειροπόλεμος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῆς τέχνης τοῦ πολέμου.

'Εμπειροπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῶν πραγμάτων (τοῦ κόσμου), πρακτικὸς ἄνθρωπος.

"Εμπειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεῖραν (ἐμπειρίαν), γυμνασμένος, πρακτικὸς, ἐπιτήδειος (μὲ γεν.) εἰδήμων (ἐκ πείρας) τινὸς πράγματος. « 'Ημεῖς δὲ Βοιωτῶν ἔμπειροί ἐσμεν, « "Ηρ. « Τῶν χώρων τούσι ἐμπείρως σι, « αὐτ. ||. « Τὸ ἔμπειρον ἀντὶ 'Η ἔμπειρία. « 'Εκράτησαν δὲ 'Ρωμαῖοι κατὰ τὸ ἔμπειρόν τε ᾗ φερέπονον, « Δ. Ἁλ.

'Εμπειροτόκος (ἡ). ἔμπειρος τόκου, μαθημένη ἀπὸ γένναν, (ὀηλ.) γεννήσασα καὶ ἄλλοτε.

'Εμ-πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. ἐνέπειρα, πρκ. 'Εμπέπαρκα κτλ.). Περνῶ (Σουβλίζω) εἰς. « Σπλάγχνα ἐμπείραντες, « Ἰλ. Β. (ὅπου ὅμως διορθ. πιθανώτ. 'Αμπείραντες). « Τὴν κεφαλὴν ἀποκύψαντες περὶ κοντὸν ἐνέπειραν, « Δ. Κάσσ. « Βακτηρίαν χαλκοῦς τιτὰν ἥλοις ἐμπεπερμένην, « Ἀλκίφρ.

'Εμπείρως, ἐπίρ. Μὲ ἐμπειρίαν, ὡς ἔμπειρος, (ἐπιτ.) ἐπιτηδείως. « 'Εμπ. ἔχω τινος (ἢ) περί τινος, « Ξεν., Διόδ., γνωρίζω ἐκ πείρας.

'Εμ-πελαγίζω, Μ. ίσω. Κῦμαι (Πλέω, Βρεμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος.

'Εμπελάδην ᾗ 'Εμπελαδὸν, ἐπίρ. Π. πλησιάζωνας εἰς, ἐκ τοῦ πλησίον, [[ἐκ τοῦ

'Εμ-πελάζω, Μ. άσω, Π. πλησιάζω τι πρός ἄλλο, (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) πλησιάζω (ἐμαυτὸν) εἰς, ἔρχομαι κοντὰ, φθάνω, [[ἐν,

'Εμπέλασις, εως (ἡ). πλησίασμα, προσέγγισις.

'Εμπελαστικῶς, ἐπίρ. (γραμτ.) ἐξήγ. τοῦ 'Εμπελάδην.

'Εμπελάστειρα, ας (ἡ), Π. (γυνὴ) σύζυγος (κυρ.) = Παλλακὶς, [[ἐκ τοῦ

'Εμ-πελάω-ῶ, Μ. άσω, = 'Εμπελάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εμπέλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πέλιον (πελιδνὸν) χρῶμα, μελανὸς, μαυρειδερός.
'Εμπέλωρος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ ἀγορανόμος. [ἐμπολόω, ὦρα].
'Εμ-πέμ-πω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα εἰς.
'Εμ-πεπαίνομαι, Μ. πεπανθήσομαι. 'Ωριμάζω μέσα εἰς. (μὲ δοτ.) « Τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀσταχύος ὁ καρπὸς ἐμπεπαίνεται, « Ρητ.
'Εμπέπαρκα, πρκ. τοῦ 'Εμπείρω.
'Εμ-πεπαρφυνημένος, π.θ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εμπαρυνάω.
'Εμπέπηγα, πρκ. τοῦ 'Εμπήγνυμι.
'Εμπέπλησμαι, π.θ. πρκ. τοῦ 'Εμπίπλημι.
'Εμπέπρακα, πρκ. τοῦ 'Εμπιπράσκω.
'Εμπέπτας (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ, « ὅμοιος ταῖς λεγομέναι κρηπάσιν, « Ἀθ. (ΙΔ'.643ᾶ).
'Εμπέπωκα, πρκ. τοῦ 'Εμπίπτω.
'Εμπέπωκα, πρκ. τοῦ 'Εμπίνω.
'Εμπέραμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άμως, Π. = 'Εμπερής, ἔμπειρος.
'Εμ-περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιορίζω ἐντὸς πέρατος.
'Εμπερής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ "Εμπειρος. « Νεῶν,—, « Καλλ., ναυβάτης, ναύτης, (παρβλ.) "Εμπορος.
'Εμ-περι-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. 'Εμπεριήγαγον κτλ.). Περιφέρω τι (καὶ ἑλλ. Περιφέρομαι) μέσα εἰς.
'Εμ-περι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Κάμνω τι ἐμπεριβόλαιον, ἐμπερδεύω.
'Εμπερίβολος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -βόλως. (κυρ. λόγος) ἔχων περιπλοκὰς, (ἐπιμ.) τεχνικὸς, ῥητορικὸς, περιεσκεμμένος.
'Εμπερίγραπτος καὶ 'Εμπερίγραφος (ὁ, ἡ). ἐκτενεκτικὸς περιγραφῆς, σωματικὸς, ὑλικὸς. « Πᾶν δὲ ὃ ἐμπερίγραπτον κατὰ φύσιν, θεὸς οὐ γνωρίζεται, « 'Εκκλ., ἔκ τοῦ
'Εμ-περι-γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Περιλαμβάνω, Περιορίζω) τι μέσα εἰς.
'Εμ-περι-δράττομαι, Μ. ἄξομαι, = 'Εμπεριλαμβάνω (διὰ ἢ ὡς διὰ τῆς χειρὸς μι).
'Εμ-περι-ειργω, Μ. εἴρξω, = 'Εμπερικλείω. « Τῇ φύσει τῆς σαρκὸς τὴν θεότητα ἐμπεριεῖργε.
'Εμπεριεκτικὸς, ἡ, ὁν, 'Ο ἐμπεριέχων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμπεριέχῃ τι.
'Εμ-περι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Εμπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι (Περιφέρομαι, Τριγυρίζω) μέσα εἰς.
'Εμ-περι-έχω, Μ. ἑξω (ἀόρ. 'Εμπεριέσχον κτλ.). Περιέχω τι ἐντὸς ἐμαυτοῦ (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) « Λόφος τῇ πόλει ἐμπεριεχόμενος, « Δ. 'Αλ. » Βίβλων, αἷς δογματα τὰ ἱερὰ ἐμπεριέχεται, « Εὐς.
'Εμ-περι-κλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περικλείω τι μέσα εἰς.
'Εμ-περι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περικρατῶ τι μέσα εἰς.
'Εμ-περι-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον (Περιθρυλλοῦμαι) διά τι.
'Εμ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. 'Εμπεριέλαβον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιλαμβάνω τι ἐντὸς ἐμαυτοῦ, ἐμπεριέχω.
'Εμπεριληπτικὸς, ἡ, ὁν. 'Ο ἐμπεριλαμβάνων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμπεριλάβῃ τι (ᾧ μθ.) νὰ ἐμπεριληφθῇ πουθενά, περιεκτικός.
'Εμπερι(λη)ψις, εως (ἡ). τὸ ἐμπεριλαμβάνειν ἢ ἐμπεριλαμβάνεσθαι.
'Εμ-περι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εμπεριλαμβάνω διὰ τοῦ νοός.
'Εμ-περι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εμπεριλαμβάνω διὰ τοῦ νοός.
'Εμ-περι-ναστέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
'Εμ-περι-οδεύω, Μ. εὐσω, = 'Εμπεριπατέω, 'Εμπεριέρχομαι..
'Εμπερίοδος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (συμβαίνων) κατὰ περιόδους, περιοδικὸς. 2) (ῥτρ.) ὁ ἔχων (συνθεμένος μὲ) τεχνικὰς περιόδους, (ἐπιμ.) = 'Εμπερίβολος.
'Εμπεριόδως, ἐπίρ. Κατὰ περιόδους, περιοδικῶς.
'Εμπεριοχὴ (ἡ). τὸ ἐμπεριέχειν ἢ ἐμπεριέχεσθαι.
'Εμ-περι-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ (Πάσχει ἡ ψυχή μου, Καταπαράττομαι, Λυποῦμαι μὲ ὑπερβολὴν) δι' ἕν τι.
'Εμ-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιπατῶ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνδιατρίβω· ἐνασχολοῦμαι εἴς τι· (μτφρ.) περιπαίζω τινὰ· ἐπερβαίνω εἰς τὴν ἀθλιότητά του. » Ὅλιν τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βυάντι (καὶ ὄχι Βιαντι· διότι εἶνε ὄνομα προσώπου κωμικοῦ παριστάνοντος εὐήθη, μπούφον) καὶ κατορχούμενος αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις, « Πλ. (τοῦτο ἐμιμήθη καὶ ὁ Πλαῦτος, Asin, 3, 3, 93. Inambulandum est. ».
'Εμ-περι-πείρω, Μ. περῶ. Περνῶ τι εἰς τὸ σουβλί.
'Εμ-περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Περιπίπτω εἴς τι.
'Εμ-περι-πλέω, Μ. πλεύσεμαι. Περιπλέω μέσα εἰς.
'Εμ-περι-βρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω (Συντρίβω) τὴν ἐσωτερικὴν περιφέρειάν τινος πράγματος. || (μσ. αὐτπθ.) ῥαγίζω, συντρίβομαι) πανταχοῦθεν μέσα εἰς.
'Εμπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ κυριακύμενος εἰς περισπασμοὺς, πολυάσχολος.
'Εμ-περι-στρέφομαι, Μ. στραφήσομαι. Περι(ἀνα)στρέφομαι μέσα εἰς.
'Εμπερίτμητος καὶ
'Εμπερίτομος (ὁ, ἡ). περιτετμημένος (τὴν ἀκροβυστίαν).
'Εμ-περι-τρέχω, Μ. τρέξω καὶ δραμοῦμαι, = 'Εμπεριέρχομαι (τρέχων).
'Εμ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην (καρφοβελόνην), (χυδ.) 'μπελόνω· ψηλικόνω. » Θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται, « ("Ερμιππ. παρ') Ἀθ. (ζῦ).
'Εμπερόνημα (τὸ). φόρεμα (γυναικεῖον) τὸ ὁπ. 'μπουλόνεται ἢ ψηλικόνεται (εἰς τοὺς ὤμους), (παρβλ. 'Εμπόρπημα).
'Εμπερόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Εμπερονάω, μπούλωμα (καρφωμα) μὲ τὴν περόνην, ψηλύκωμα.
'Εμ-περπερεύομαι, Μ. εὐσομαι. Κομπάζω ἀηδῶς (Ματαιολογῶ) περὶ τινος.
"Εμπεσον, Π. ἀντὶ 'Ενέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εμπίπτω.
'Εμπεταλίς, ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικοῦ, τυρόπηττα μὲ φύλλα (πέταλα).
'Εμ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλώνω (Στήνω, Τεντόνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Τὰ δίκτυα ἐνεπετάννυεν, « Ξεν., (ὁθ. || π.θ.) « Τοῖγοι ἀλοωργοὶ ᾗ διαχρόσεις ἐμπεπετασμένοι ὕφασιν, « Ἀθ., σκεπασμένοι μὲ, (Γαλλ.) tapissés.
'Εμπέτασμα (τὸ). (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς) σκέπασμα (κυρ. τοίχου ἢ θύρας), παραπέτασμα.
'Εμ-πέτομαι, Μ. πετασθήσομαι. (μὲ δοτ.) Πετῶ μέσα εἰς.
"Εμπετον, Δ. ἀντὶ 'Ενέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εμπίπτω.
"Εμπετρον (τὸ). εἶδ. φυτ. (ἀγκαθωτοῦ) τὸ ὁπ. φυτρονει ἐπάνω εἰς τοὺς πέτρους.
'Εμπευκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = 'Εχπευκὴς, πικρὸς, φαρμακερός.
'Εμπεφυσᾶν (καὶ ἡμτχ. 'Εμπεφυσῶν), Π. ἀντὶ 'Εμπεφύκασι, πρκ. καὶ
'Εμπεφύη, Π. ἀντὶ 'Ενεργῆ ἢ 'Ενέφυ ἢ 'Ενεπεφύκει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. 6', ἢ μσ. ὑπερσ. τοῦ 'Εμφύομαι.
'Εμπεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἀπλῆς, ἀφελὴς, κολλητά.
"Εμπη, Δ. ἀντὶ Πῆ.
'Εμ-πήγνυμι καὶ (μεγν.) 'Εμ-πήγω, Μ. πήξω. 'Μπήγω ('Εμπήγω, Χώνω) τι μέσα εἰς. « Σκληρίσας δὲ ὁ κύων ὡς ἐπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ὀστρύχια, « Μυθ. 2) = (ἢ παραλλ. ἀντὶ) 'Εκπήγνυμι.
'Εμ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) ἐπεμβαίνω εἰς τὴν ἀθλιότητά τινος.
'Εμπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Εμπηδάω.
'Εμπηκτέον, θατ. τοῦ 'Εμπήγνυμι.
'Εμ-πηλόομαι-οῦμαι, Μ. πηλωθήσομαι. Δασπόνομαι.
"Εμπηλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πηλόν, λασπώδης.
'Εμπήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Εμπηλόομαι, λάσπωμα.
"Εμπηξις [Ἐμπήγνυμι], εως (ἡ). 'μπήξιμον, ἔμπηγμα.
'Εμπηρὸς (ὁ, ἡ), = Ἀνάπηρος, (Τουρκ.) ακατὲς.
'Εμπὴς, Ἰων. ἀντὶ (καὶ συνηθέστ. τοῦ) 'Εμπας.
'Εμ-πιάζω, Μ. άσω, = 'Εμπιέζω.
'Εμ-παίνω, Μ. πιανῶ. (μὲ δοτ.) Παχύνω ἐντὸς ἢ διά τινος.
'Εμ-πιέζω, Μ. ἐσω. Θλίβω (Συνθλίζω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ὅταν οὖν ἐμπιεσθῇ τὸ σιτίον ὑπὸ τῆς γλώσσης ἅμα ᾗ τῶν παρισθμίων ἐνταθέντων, « Πλ.
'Εμπιεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ὀθεν
'Εμπίεσμα (τὸ). (οὐτω διορθ. κατὰ τινας τὸ 'Εντύπεσμα). εἶδ. συντρίμματος τε κρανίου (ὅταν τὰ συντρίμματα θλίβουν τὴν μήνιγγα τοῦ ἐγκεφάλου).
'Εμ-πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἔμπικρον. || (μσ. ἢ πθ. μτφρ. μὲ δοτ.) φέρομαι μὲ πικρὸν πρός τινα, εἶμαι πικραμένος (ψυχραμένος) μαζῆ του.
'Εμπικρὸς (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.
'Εμ-πιλέω-ῶ, Μ. ήσω Χώνω (Στρυμώνω, Πατόνω) τι μέσα εἰς
'Εμπίμελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπωσοῦν πιμελὴν (πάχος), παχούτσικος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εμπινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πῖνον (λέραν ἢ χνοῦδι, κυρ. ἀπὸ πολυκαιρίαν), (παρβλ. Εὐπινής).

'Εμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω κατ' ὀλίγον (καὶ κυρίως ἐν ᾧ τρώγω), συχνοπίνω· ροφῶ. (μὲ γεν.) «Τοῦ αἵματος—», « 'Ηρ. (καὶ αὐτ.) » Κώνειον—», « Πλ. (παρβλ. 'Εμφαγεῖν καὶ 'Γποπίνω).

'Εμ-πίσκω, Μ. ἐμπίσω. Δίδω τινὸς νὰ πίῃ, ποτίζω· (καταχρ.) μουσκεύω. «"Αλα πηκτὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην ἐμπίσαις, « Νίκ. (ᾧ μσ.) «"Οξει δ' ἐμπίσαιο, τόδ' ἀθρόον ὕδατι μίξας, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Νύμφαις ἐμπισθίν, « αὐτ.

'Εμ-πίπλημι, Μ. ἐμπλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω. ||. (μσ. μτνμ.) γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, χορταίνω, (μτφορ.) ἐκπληρῶ (τὴν ἐπιθυμίαν μου), ἀπολαμβάνω κατακόρως, (ἐπμ.) ἀναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι. (μὲ γεν.) » Τῶν τευθίδων ἐμπλήμενος, « Ἀρχφν. » Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, « Ἰλ. Χ. » Τὸ πρόσωπον ἐρυθημάτων ἐνεπίμπλατο, « Αἰλ. » "Γδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ, « Ἀρχφν. (ᾧ κατὰ τμσ.) » 'Εν δ' ὄνθου πλῆτο στόμα, « Ἰλ. Ψ. » 'Εν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος, « Ἰλ. Σ. » 'Εν ὧν ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » 'Εμπιπλάμενος τῶν Δσκεδ., « Πλ. (καὶ χ. πτ.) » 'Βσθένεια κέλεται.. καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει, « Ὀδ. Π. » Πολὺ ἀπλουστέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, « Ξεν. (ᾧ πρὸς μτχ.) » Οὔ τοι σὺν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον, « Εὐρ. » Μισῶν οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι, « αὐτ.

'Εμ-πιπράσκω, Μ. ἐμπράσω, = 'Εμπολέω.

'Εμ-πίπρημι, Μ. ἐμπρήσω (ἀόρ. 'Ενέπρησα κτλ.). Βάλλω (Δίδω φωτιὰν, πυρπολῶ, κατακαίω).

'Εμ-πίπτω, Μ ἐμπεσοῦμαι (ἀόρ. 'Ενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αὐτ.) Πίπτω ('Ρίπτομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· ἐφορμῶ, ἐπ.πίπτω. » Πῦρ ἔμπεσε νηυσίν, « "Ομ. » 'Ο πύργος ἐμπέσοι γε σοι, « Ἀρχφν. (καὶ μτνμ.) » 'Ες δὲ τὴν πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε (τὸ νόσημα), « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Δέος ἔμπεσε θυμῷ, « "Ομ. » Φήμη τις (« λόγος) ἐμπέπτωκέ μοι, « Εὐρ., Σοφ. » 'Ενέπεσεν ἀθυμία τοῖς 'Ρωμαίοις, « Λξ. » "Ερως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσι, « Θκ. » 'Εμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστάς. « Πλ. » 'Ενέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον, « Δμ., τὸν ἔβρ.ψαν εἰς τὴν φυλακήν. 2) πίπτω (δηλ. εὑρίσκομαι ἔξαφνα) ἀνάμεσα εἰς, ἀπαντῶ, περιπίπτω, (ὀθ. τρπ.) καταντῶ (ἀνεπαισθήτως)· συμβαίνω τυχαίνω, συμπίπτω. » 'Εμπεσεῖν ἀναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις, « Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Πάντα τὸν ἐμπίπτοντα ἔφευγον, « 'Ηρωδ. (καὶ τρπ.) » 'Εὰν εἰς λόγους ἐμπέσω τοιούτους, « Δμ. « Λόγοι ἐμπεσόντος, « Πλάτ. (ᾧ κατὰ μτχ.) « Τὰ ἐμπίπτοντα, « Λξ., τὰ τυχηρὰ περιστατικά, τὰ συμβαίνοντα. « Τὸ ἐμπίπτον, « Λξ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸν νοῦν, ὅ,τι τύχοι.

'Εμπὶς [ἔμπ ωι], ίδος (ἡ). εἶδ. κουνουπιοῦ (« Κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον, « Σχλ.).

'Εμπῖσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εμπιπίσκω.

'Εμ-πιστεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Εμπιστεύομαί τι (ᾧ ἀπιθτ. "Εχω ἐμπιστοσύνην) εἴς τινα. ||. (πθ. μὲ αὐτ.) μοὶ ἐμπιστεύονται τι. « 'Ο ταχὺ ἐμπιστευθεὶς, κοῦφος καρδίᾳ, « Γρφ. » Οὐ τοιοῦτος, ὡς καὶ προδοῦναι τὰ ἐμπεπιστευμένα, « Χρσ.

'Εμπιστος (ὁ, ἡ). ἐμπιστευμένος, ἀξιόπιστος, ἢ 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔπιστος, εὐκολόπιστος.

'Εμ-πιτνέω-ῶ, ἡ 'Εμ-πίτνω Π. ἀντὶ 'Εμπίπτω.

'Εμ-πίφρημι (ἔθ. τὸ ἀπαρ. 'Εμπιφράναι), Μ. ἐμπρήσω, = Εἰσφρέω, (ἐπμ.) = 'Εμφράττω.

'Εμ-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) περιπλανῶ τινα (καὶ μσ. ἢ πθ.) περιπλανῶμαι) μέσα εἰς.

'Εμ-πλάσσω, Μ. ἄσω, Π. ἀντὶ 'Εμπλάζω.

'Εμπλακείς, πθ. ἀόρ. δ', τῆς μτχ. τοῦ 'Εμπλέκω.

'Εμ-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. πλανηθήσομαι. Πλανῶμαι ἢ Περιπλανῶμαι μέσα εἰς.

'Εμ-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· ἀλείφω, πασσαλείφω, ἐμπλαστρόνω. (ἐνίοτε) ἐμφράσσω (κυρ. μὲ λάσπην κτλ.) » Οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι εἰς τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσιν, « Ἀρστ. » Μέλισσαι κηρὸν ἐν αὐτῇ ἐνέπλασαν, « Δ. Κάσσ. (καὶ πθ.) » Τὰς ὄψεις, ἐμπλαττομένων τῶν πόρων, ἀμαυροῦσθαι, « Θφρ. » Καὶ ὁ χρὼς, τῷ δακτύλῳ πιεζούμενος, ἐμπλάσσεται, ὥςπερ ἐν σταιτί, « Ἱπκρ.

'Εμπλαστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος 'Επιτήδειος) πρὸς τὸ ἐμπλάσσειν.

'Εμπλαστός, ἡ, όν. Προσκολλημένος ἢ Δυνάμενος νὰ προσκολληθῇ (ἐν εἴδει ἐμπλάστου ἢ καταπλάσματος), ἀλειμμένος, πασσαλειμμένος, (ὀθ. ||. οὐσ.) "Εμπλαστον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) ἀντὶ (τοῦ μτγν.

"Εμπλαστρον (τὸ) καὶ

"Εμπλαστρος (ἡ). (ἀλοιφὴ διὰ) 'μπλάστρι ἢ κατάπλασμα.

'Εμπλαστρόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Επαλείφω ἔμπλαστρον ἢ ὡς ἔμπλαστρον.

'Εμπλαστρώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει ἐμπλάστρου, ὅμοιος μὲ ἔμπλαστρον.

'Εμ-πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω (Ἁπλόνω, Ἐκτείνω) τι μέσα εἰς. ||. (μσ.) » 'Εμπλατύνομαι τοῖς λόγοις, « Στρ., ἐμιλῶ εἰς πλάτος (κατ' ἔκτασιν) περὶ τινος, ἐνδιατρίβω εἰς τὴν διήγησιν.

"Εμπλατος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλατύς.

'Εμπλέγδην [ἐμπλέκω], ἐπίρ. Πλεγμένα τὸ ἓν μέσα εἰς τὸ ἄλλο.

"Εμπλεγμα (τὸ). τὸ ἐμπλεκόμενον εἰς τὰ μαλλιὰ ὡς κόσμημα

"Εμπλειος, η, ον, ίων. Π. ἀντὶ "Εμπλεως.

'Εμπλεκτήρ, ῆρος καὶ

'Εμπλέκτης, ου (ὁ). ὁ ἐμπλέκων (κυρ. τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς), (Γαλλ.) friseur.

"Εμπλεκτός, ἡ ἤ ος, ον ἢ όν. Πλεγμένος ἀνάμεσα, ἐμπλεγμένος. ||. (οὐσ.) "Εμπλεκτον (τὸ), εἶδ. τοίχου τοῦ ὁποίου τὸ μεταξὺ τῶν δύο προσώπων διάστημα εἶνε παραγεμισμένον μὲ χῶμα ἢ λάσπην.

'Εμπλέκτωμα (ἡ), θηλ. τοῦ 'Εμπλέκτης.

'Εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι δυάμεσα εἰς ἄλλο, (ἐπμ.) ἐμπερδεύω (κυρ. καὶ μεταφορ.), ἀνακατόνω. « Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, « Γρφ.

'Εμπλεξις, εως (ἡ), = 'Εμπλοκή.

'Εμ-πλεονάζω, Μ. άσω. Πλεονάζω «ἐς πὸ ἔχω ἄφθονον.

"Εμπλεος καὶ Ἀττ. "Εμπλεως, ω (ὁ, ἡ), γεμάτος 'ως ἐπάνω· (μτνμ.) ἐντελῶς χορτάτος.

'Εμπλεύριον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.

'Εμπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'γιρὰ (δυνατὰ, γεμάτα) πλευρά. (συγχ. καὶ ἴσως εἶνε ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔπλευρος.

'Εμ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ἀρμενίζω) μέσα εἰς. 2) = 'Επιπλέω, ἐπιπαλάζω, (ὀθ. ἰατρ.) προξενῶ ρεψίματα.

†'Εμπλέως, ἐπίρ. Πληρέστατα, ἀφθόνως, κατακόρως. ἐντελῶς.

"Εμπλεως (ὁ, ἡ), ἴδε "Εμπλεος.

'Εμπλήγδην, Π. ἀντὶ 'Εμπλήκτως, ἀνοήτως.

'Εμπληγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ "Εμπληκτος.

†"Εμπληγος (ὁ, ἡ). δαρμένος. ξυλοφορτωμένος.

'Εμπλήδην [ἐμπίπλημι], ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Εμπλέως.

'Εμπληθής, έος (ὁ, ἡ), = "Εμπλεως, [ἐκ τοῦ

'Εμ-πλήθω (χ. Μ.). Εἶμαι ἔμπλεως ("Εχω ἀφθονίαν) ἀπό.

'Εμπληκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ. -κῶς), (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκπληκτικός. 2) (πθ.) ὁ κινδυνεύων νὰ γένῃ (ὁμοιάζων σχεδὸν) =

"Εμπληκτος (ὁ, ἡ), [ἐμπλήσσω]. (κατὰ λέξ.) κτυπημένος εἰς τὴν κεφαλήν, (ἐπμ.) παραζαλισμένος, ξεπαρμένος, ἐκπασμένος, παραλογισμένος· παράφρων· ἠλίθιος, ἀνόητος, ἀστόχαστος κτλ., (παρβλ. 'Εμβρόντητος).

'Εμπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς ἔμπληκτος, ἀσυλλογίστως κτλ.

'Εμ-πλήμενος, Π. ἀντὶ 'Εμπλησάμενος ἢ 'Εμπλησθείς, μα. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εμπίπλημι.

'Εμ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ἐνὸς ἢ ἀπό τινος.

'Εμπλην [ἐμπλάω], ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) πλησίον· σχεδόν· ὁμοῦ· πλήν, ἐκτός.

'Εμπληξία καὶ "Εμπληξις, εως (ἡ). τὸ πλῆθος (ἡ κατάστασις, ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐμπλήκτου, ἐκπληξις· ξύπασμα· ἠλιθιότης· κουφόνοια, παραφροσύνη κτλ.

'Εμ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω = 'Εμπίπλημι, (ὀθν·

'Εμπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα 'ως ἐπάνω, ἀπογέμισμα, (συγχ. τῷ) 'Εκπλήρωσις.

'Εμπλησαί, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εμπίπλημι.

'Εμπλησις, εως (ἡ), = 'Εμπλήρωσις.

'Εμ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἐπάνω (Πίπτω μέσα) εἰς, ἐμπίπτω· πέφτω βάλλω. 2) (συνεδχ.) = 'Εκπλήττω, ξυπάζω, τρομάζω κτλ. (ἴδε "Εμπληκτος).

'Εμπλησίος, α, ον, θετ. καὶ=

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐμπλητο, Π. ἀντὶ Ἐνεπλήσατο, μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τοῦ Ἐμπίπλημι.
Ἐμπλοκή (ἡ). τὸ ἐμπλέκειν ἢ ἐμπλέκεσθαι, πλῆξιμον. « Κόμης (»Τριχῶν)—, « Στρβ., Γρφ.
Ἐμπλόκιον (τὸ). σταλίδι τὸ ὁποῖον ἐνέπλεκον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς πλεξίδας των.
Ἐμπλύνω, Μ. πλύνω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλύνω τι μέσα εἰς.
Ἐμπλώω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐμπλέω.
Ἐμπνείω, Π. ἀντὶ Ἐμπνέω.
Ἐμπνευματόω-ῶ, Μ. ὡσω. Γεμίζω (Φουσκώνω) τι μὲ ἄνεμον, (ἰατρ.) προξενῶ ἀνέμους (φλάτα).
Ἐμπνευμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φούσκωμα ἀπὸ ἄνεμον, (ἰατρ.) φλάτον.
Ἐμπνευματωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἐμπνευμάτωσιν· (Ἰταλ.) φλατευδώζος.
Ἐμπνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπνέειν ἢ ἐμπνέεσθαι, ἐμψυχησις. (μτφρ.) θεοῦ φώτισις· ἐνθουσιασμός.
Ἐμπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος μὲ ἐμπνευσιν (ἐμφύσησιν). « Τὸ τῆς συριστικῆς εἴδος, ἐμπνευστικόν, ἐμπνέουσι γὰρ ἐν τῇ σύριγγι καὶ ἐν τῇ σάλπιγγι, καὶ οὕτω συρίζουσι ἢ σαλπίζουσι, Σχλ. Διονυσ.
Ἐμπνευστός, ἡ, όν. Ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυσᾷ ἢ ἠμπορεῖ νὰ φυσήσῃ τις, (μτφρ.) ἐμπνευσμένος (φωτισμένος) θεόθεν, ἐνθουσιασμένος. « Ὄργανα ἔμπν., « Πλ., τὰ παιζόμενα δι' ἐμφυσήσεως (καθὼς ὁ αὐλός). [ἐκ τοῦ
Ἐμπνέω, Μ. πνεύσομαι. (μὲ δοτ.) Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι. » Αὐλοῖς (« Σάλπιγγι) ἐμπνεῖν, « ἴδε Ἐμπνευστικός.
2) (ἁμτβτ.) ἀναπνέω· ζῶ. « Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι, « Πλάτ. « Τῇ τέχνῃ ἐμπνεῖν, « Ἐπγρ., ζῇ ἀπὸ (μὲ) τὴν τέχνην του, (ἄλλ' ἴδε μᾶλλον σημασ. 3) (μτφρ.) ἐμβάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, (ὀηλ.) τὸν διεγείρω (τὸν παρακινῶ) εἴς τι, τὸν ἐνθουσιάζω. » Θάρσος ἐμπνεύσας αὐτοῖς, Ἀλλ. (ᾗ πθ.) « Ἐνεπνείτο τῇ μαντικῇ, « Πλ. (ὅθεν τ) « Τὰ τέχνῃ ἐμπνεῖ, « Ἐπγρ., εἶν' ἐνθουσιασμένος διὰ (ἢ προσηλωμένος εἰς) τὴν τέχνην του, (ἐπμ.) δίδει τρόπον τινὰ ψυχὴν εἰς τὰ τεχνουργήματά του, τὰ κάμνει σχεδὸν ἔμπνοα· (καὶ παρὰ Λακεδ.) « Ἐμπνεῖμεν, « Ἡσυχ., μὲ ἐλκυσεν εἰς τὸν ἔρωτά του ἢ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, (παρθ. Εἰσπνέω).
Ἐμπνίγω, Μ. πνίξομαι ἢ πνιγοῦμαι. Κάμνω τι ἔμπνικτον (ἴδε τὴν λέξ.).
Ἔμπνικτος (ὁ, ἡ). Ψημένος ἢ βρασμένος εἰς ἀγγεῖον καλὰ κλεισμένον (χρισμένον) ἐλατρεύγυρα τοῦ σκεπάσματος ὥστε νὰ μὴ ξεθυμαίνῃ, (θθ.) « Ἔμπνικτον (ἐνν. βόσκημα), « τὸ τοιουτοτρόπως Ψημένον κρέας ἢ (Τουρκ.) Καπαμᾶς.
Ἐμπνοή (ἡ). τὸ ἐμπνέειν, ἐμφύσησις, ἔμπνευσις, καὶ
Ἔμπνοια (ἡ), τὸ ἐμπνέειν, ἀναπνοή, ἀνάσασμα· ζωή.
Ἐμπνοίησις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἔμπνευσις.
Ἔμπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων (ἀνασαίνων), ζωντανός. 2) (μὲ γεν.) ὁ ἔχων (ἀναβιώσῃ) τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὑσμήν. « Μύρων ἔμπνους, « Ἀθ., μυρίζων, εὐωδιάζων.
Ἐμπεδίζω, Μ. ἰσω. (κατὰ λέξ.) Βάλλω τι μέσα (ἀνάμεσα) εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸν πεδικλόνω· (ἐπμ.) τοῦ γίνομαι ἐμποδιον, δὲν τὸν ἀφήνω νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ κάμῃ τι· (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω. (τοῦ Ἀρστφ. [Ἱππ. 755] τὸ « Κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰαγάδας, « καὶ τοι ἐξηγούμενον ὑπὸ τοῦ Σχλ. μισσώμενος ἢ ἐμφορούμενος, νομίζω ὅτι σημαίνει μᾶλλον : Συνάζων εἰς τὴν ποδιάν του. Ἀλλ' ἂς κρίνωσι τοῦτο καὶ ἄλλοι).
Ἐμπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος (γινόμενος) ἐμποδῶν, (ζθ. ‖. οὐσ.) « Ἐμπόδιζον (τό), = τῷ
Ἐμπόδισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς ἐμποδισμὸν (προξενεῖ) ἐμπόδιον.
Ἐμποδισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμποδίζειν, ἐμπόδισμα.
Ἐμποδιστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμποδίζῃ.
Ἐμποδοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι (Στέκω εἰς τὴν μέσην ὡς) ἐμπόδιον.
Ἐμποδοστάτης, ου (ὁ). ὁ γινάμενος (στήνων ἢ στεκόμενος ὡς) ἐμπόδ.
Ἐμποδὼν (ἀντὶ Ἐν ποδῶν), ἐπίρ. = Ἐν πυκί, (κοιν.) μέσ' 'ς τὰ πόδια, (ἐπμ.) διὰ ἐμποδιον. « Ἐμποδὼν αὐτοῖς εἶναι τῆς διώξεως, « Πλ., νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ τὸν κυνηγήσουν. (καὶ ἀνάρθρ.) « Τὸ (« Τὰ) ἐμποδὼν καὶ (κρτ.) « Τὐμποδὼν, « Λξ., τὰ ἐμπόδια. 2) μέσ' 'ς τὸν δρόμον, (ἐπμ.) ἐκ τοῦ προχείρου. « Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, « Ἀρστ. (ᾗ τρπ.) « Ἡ ἐμποδὼν παιδεία, « αὐτ., ἡ συνήθης, (κοιν.) τὰ κοινὰ γράμματα.
Ἐμποθεν [ξεν, ποθ' [ἀντὶ ποτί, Δ. = πρὸς τὸν], ἐπίρ. Ἐνα-ἕνα ἢ Ἕν κατοπιν τὸ ἄλλο, λεπτομερῶς ἢ ἀλλεπαλλήλως, (ἀμφ.).
Ἐμ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ. καὶ Π.) Κάμνω (Κατασκευάζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. « Πύλας πύργως ἐμπ., « Ἰλ. Π. (καὶ παραλλ.) « Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος, « Ἀριστφ. 2) (μτνμ. ἐπὶ ποιητ.) παρευρίσκω ἐοικὸς μὲ στίχους εἰς ξένον ποίημα. « Τοὺς ἐμπεποιηκότας εἰς τὰ Ἡσιόδου ἔπη, « Πλουτ. 3) (συνήθ.) κάμνω (γίνομαι αἴτιος) νὰ γένῃ ἢ νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς, ἐμπνέω, διεγείρω εἰς τὴν ψυχήν τινος Ἓν ὁπουδήποτε αἴσθημα, (ἐν γέν.) ἐνεργῶ, προξενῶ, κατορθόνω· (καὶ' ἐκτ.) αὐξάνω. « Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν, ὡς πιστεῖον εἶη τῷ..., « αὐτ. « Σάσσεις (« Νοσον-ῶ,) ἐμπ., Πλ. « Ἐὰν ἀναπαύσηται, ἄνομα καταλείψει, καὶ ἐὰν ἐμμείνῃ ἐμποιεῖ αὐτῷ, « Γρφ. (Σειρὰχ. 30, 14.) « Οὐκ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις, ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, « αὐτ. (42, 17), (ἐξηγεῖται) δὲν τοὺς ἐνέπνευσε.
Ἐμποίησις, εως (ἡ). συνήθεια, (Δ. Κάσσ. Λζ', 16.)
Ἐμποιητικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἐμποιῶν (προξενῶν, διεγείρων κτλ.) τι.
Ἐμποικίλλω, Μ. ιλῶ. Ἐμβάλλω (κυρ. ἀναμεταξὺ ὑφάσματος) ποικίλματα (πλουμίδια), (γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ Ἐμπάσσω).
Ἐμ-ποίνιμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-μως, = τῷ
Ἐμποίνιος (ὁ, ἡ), Π. τιμωρητέος, ἀξιοποίνος.
Ἔμποιος (ὁ, ἡ). ποιότητος μέτοχος.
Ἐμπολαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐμπολὴν (εἰς τὸ ἐμπόριον), ἐμπορικός. « Ἑρμῆς—, « Ἀρχφ., ὁ προστάτης τῶν ἐμπόρων καὶ τοῦ ἐμπορίου.
Ἐμπολάω (ἢ Ἐμ-πολάω)-ῶ, Μ. ήσω (Ἀόρ. Ἐμπόλησα, πρκ. Ἐμπόληκα ἢ Ἐμπεπόληκα). Ἐμπορεύομαι, ἀγοράζω ἢ πωλῶ, (κοιν.) παίρνω καὶ δίδω, (Τουρκ.βαρβ.) κάμνω ἀλισ-βερίσι, (συνκδχ.) κερδίζω, ἀπακτῶ. (μτφρ.) προδίδω. « Οὐδέπω οὐδ' ὁδόλου ἐμπεπολήκαμεν, « Ἀκ. « Καὶ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων, ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν, « Ἀρστφ. (καὶ μσ.) « Βίοτον πολὺν ἐμπολώωντος, « Ὀδ. Ο. (καὶ μτφρ.) « Ἀρ' ἠμπόλησαι, « Σαφ., ἐπροδόθης. 2) (συνκδχ.) περνῶ (διάγω) οὕτως ἢ ἄλλως. « Κάλλιον ἐμπολήσει, « Ἱππκρ.
Ἐμ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πολεμῶ μέσα εἰς.
Ἐμπολέμιος καὶ
Ἐμπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) πόλεμον, πολεμικός, πολεμος. « Τοῖς ἐμπολεμίοις θεοῖς ἱερωμένον, « Δ. Κάσσ. « Ἐμπολέμιον συνθημα παραγγείλαντος, « αὐτ.
Ἐμπολεύς, έως (ὁ), Π. ἔμπορος ἢ ἀγοραστής, μουστερής. « Ἀκτῖτα καλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἅλῃ' ἀπὸ πέτρας, καὶ με λόβ' εὔωχον πρωΐον ἐμπολεύς, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ
Ἐμ-πολέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐμπολάω.
Ἐμπολή (ἡ), = Ἐμπόλησις καὶ Ἐμπόλημα. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος [τὰ πωστὰ κτλ.) ὅπου ἐναποθέτουν οἱ πωληταὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐμπολήσεως χρήματα, (Τουρκ.) μπὲς-τακάδ. « Τίς ἀνέτρεψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμπολήν, « Ἀδ.
Ἐμπόλημα (τὸ). τὰ ἀντικείμενον ἢ τὰ ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπολήσεως, (ὀηλ.) πρᾶγμα διὰ (ἢ κέρδος ἀπό) πούλημα.
Ἐμπόλησις, εως (ἡ). τὸ ἐμπολᾶν (ἐμπορεύεσθαι), πραγμάτεια, (κυρ. δὲ) πούλησις πραγματειῶν, (Τουρκ.) ἀλισ-βερίσι.
Ἐμπολητός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποληθεὶς (ἐγορασθεὶς ἢ πωληθεὶς [ᾗ μτφρ.] προδοθεὶς).
Ἐμ-πολίζω, Μ. ἰσω. Περιλαμβάνω τι ἀντὸς (τοῦ περιβόλου) τῆς πόλεως. 2) (ἀρχιτ.) ἐναρμόζω (προσαρμόζω) εἰς τὸν πόλον, (παρθ. Ἐνεζονίζω).
Ἐμ-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ τινα ἔντὸς (φρουρίου, πόλεως κτλ.).
Ἔμπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν πόλει ὤν, κάτοικος πόλεως, πολίτης.
Ἐμ-πολιτεύω, Μ. ευσω. Κάμνω πολίτην τινα, πολιτογραφῶ. ‖ (μσ. ἢ οὐδ. μὲ δοτ.) εἶμαι πολίτης (ἔχω θ' καὶ πατρικὰ πολίτου, λαμβάνω ἐπμ. μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα) πόλεως τινος (ἐν γέν.) ἀναστρέφομαι (ζῶ) μεταξὺ τινων. « Τοὺς ἐμπολιτευόντας ἀφῶν ἐπεί, « Θκ. « Ἡ μοναρχία δυσχερὴς μὲν ἀκοῦσαι, χρησιμώτατον δὲ ἐμπολιτεύσασθαι ἐστι, « Δ. Κάσσ. « Φεύγειν τὰς ἀποικίας, αἵτινες πολλάκις ἀπολωλέκασι τοὺς ἐμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολιτευθέντας, « Ισκρ., = Ἐγκατοικιαθέντας (ξ).

ἘΜπολίτης, ου (ὁ), = Ἔμπολις.

Ἐμ-πολιτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγράφω τινα ὡς πολίτην, ἐγκαταλέγω εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν.

Ἐμπολόωντο, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἐμπολῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ἐμπολάω.

Ἐμ-πομπεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Ἐνδιατρίβω μὲ ὕφος πομπῶδες εἴς τι, ἐγκαυχῶμαι. » Κατεγέλα αὐτοῦ, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ καὶ ταῖς ἁρπαγαῖς ἐκείναις, « Ἀκ.

Ἐμ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κοπιάζω (λαχαλοῦμαι) εἰς.

Ἐμπόνημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνασχολήσεως. 2) δαπάνημα πρὸς βελτίωσιν κτήματος, (Νεαρ. Α', ζ'.).

Ἔμπονος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπονος κοπιαστικὸς ἢ 2) συνειθισμένος εἰς τοὺς κόπους, φιλόπονος.

Ἐμπόνως, ἐπίρ. Ἐπιπόνως.

Ἐμπορεία (ἡ), = Ἐμπορία.

†Ἐμπορεῖον (τό), = Ἐμπόριον, τόπος ἐμπορικὸς, σκάλα.

Ἐμπόρευμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐμπορεύεταί τις, (κοιν.) πραγμάτειαις.

Ἐμ-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. (Π.) Εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ὁδοιπορίαν· ὑπάγω πεθενά. » Ὅς τις γὰρ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, « Εὐρ. » Καρκῖνοι θ', οἳ καὶ' ἁλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκ ἴσανται, πεζῇ δ' ἐμπορεύονται μόνοι, « Ἐπιχ. (καὶ τρπ.) » Σκοπῶν δίαιταν ἥν τιν' ἐμπορεύεται, « Εὐρ., διάγει. 2) (συνήθ.) ταξειδεύω πεθενὰ ἢ μεταφέρω τι ὡς ἔμπορος, (ἐν γέν.) κάμνω ἐμπόριον, πραγματεύομαι. (κατ' ἔκτ.) κερδίζω. » Ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον, « Χίων. ἐπιχ. » Ἐνεπορεύοντο καμήλοις τὸν ἰνδικὸν φόρτον, « Στρ. » Ναῦς ἐμπορευσμένη μακρόθεν, « Γρφ. « Παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, « Συν. 3) πράττω τι δι' αἰσχροκέρδειαν, ῥᾳδιουργῶ, ἀπατῶ. » Πλατωνικοῖς λόγοις ἐμπορ., « Πλθ.

Ἐμπορευτικὸς, ἡ, όν, = Ἐμπορικός.

Ἐμπορία (ἡ). ἐμπόριον ᾧ τὸ ἐπὶ τούτῳ ταξείδευμα (κυρ. διὰ θαλάσσης). 2) πρᾶγμα δι' ἐμπόριον, ἐμπόρευμα, πραγμάτειαις.

Ἐμπορικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔμπορον ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον, πραγματευτάδικος. » Διήγημα ἐμπορικὸν, « Ἀρχ., τὸ ψευδές. 2) ὁ ἀσχολούμενος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἐμπόριον.

Ἐμπόριον (τὸ). τόπος ἐμπορικὸς (μάλιστα παραθαλάσσιος), σκάλα, ἀγορά, (Ἰταλ.) πιάτσα, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐμπόριος (ὁ, ἡ), = Ἐμπορικός. ‖. »Τὰ ἐμπόρια, « Δξ., ἡ πραγμάτειαις, ᾧ τοῦ

Ἔμπορος (ὁ, ἡ). (κυρ. καὶ Π.) ἐπιβάτης (εἰς ξένον πλοῖον), (ἐν γέν.) ταξειδιώτης, ὁδοιπόρος. 2) (συνήθ. καὶ μτγν.) ὁ ἐμπορευόμενος (κυρ. διὰ θαλάσσης), (ἐν γέν.) πραγματευτής. 3) (συνεκδ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἔμπειρος. »Ἔμπ. κακῶν, « Αἰσχλ.

Ἐμ-πορπάω(-πώω)-ῶ, Μ. ήσω. Συνάπτω (Συνδέω) διὰ τῆς πόρπης, θηλυκόνω· (συνεκδ.) φορῶ (ἐνδύομαι μὲ).

Ἐμπόρπημα (τὸ). φόρεμα τὸ ὁποῖον θηλυκόνεται (κυρ. εἰς τοὺς ὤμους), (παρβλ. Ἐμπερόνημα).

Ἐμ-πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπορπάω.

Ἐμπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) πορφύραν. 2) ὁ κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, ὑποπόρφυρος.

Ἔμποτος (ὁ, ἡ). χρησιμεύων διὰ πιόσιμον, πόσιμος.

Ἔμπουσα [ἔμπις;], ης (ἡ). στοιχειὸ, φάντασμα (θηλυκόν, στελλόμενον ὑπὸ τῆς Ἑκάτης, καὶ πιστευόμεναν ὅτι βυζάνει τὸ αἷμα τῶν βρεφῶν, καλῶς τῶν Βυζαντ. ἡ Γιλλὼ ἢ Γελλὼ, τῶν Εὐρωπ. ὁ vampire, καὶ τῶν Τουρ. ἡ τζαδῆ· (ὀθ. μτνμ.) μάγισσα, κακόργηα, (κοιν.) ζρίγλα. (Εἰς τὸν Δημοσθ. περὶ Στεφ. ξθ'. ἔχει ἄλλην, αἰσχροτέραν μὲν πολὺ, ἀλλ' ἀναλογωτέραν τῇ ἐτυμολογίᾳ σημασίαν, τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Κικέρων εἰς τὸ ὄνομα Verris).

Ἐμπρακτικὸς, ἡ, όν καὶ

Ἔμπρακτος (ὁ, ἡ). ἐνεργητικὸς, κατορθωτικὸς, δραστήριος· πραγματικὸς, ἀληθὴς ἢ κατορθωτός. » Μὴ.. βίον ἀθάνατον ἀπεῦδε, τὴν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανὰν, « Πίνδ. » Καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον, « Γργ., ἐνεργόν. » Ἀργὼν ἔμπρακτος, « Βυζ., ὁ ἐν ἐνεργείᾳ, ὄχι ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι (Ἀπρακτος). » Ἔμπρακτος ἡμέρα, « Νμ., ἡ δικάσιμος. » Λογος —, « Ῥητ., ὁ ἀγωνιώδης.

2) (εἰς Ἐπιγρφ.) Ὑπόχρεως εἰς ἀπόδοσιν (εἰσπραξιν). » Ὀφειλέτω ἁ πόλις, κὴ τόκον φερέτω, καὶ ἔμπρακτος ἔστω. «

Ἐμπράκτως, ἐπίρ. Πραγματικῶς, δραστηρίως. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) ἐπισήμως, ἐν πομπῇ.

Ἐμπρέπεια (ἡ), = Εὐπρέπεια, [ἐκ τοῦ-

Ἐμπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἐμπρέπων (φαντάζων, διαπρέπων) εἴς τι, ἁρμόδιος, ταιριασμένος, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πρέπω (χ. Μ.). Φαντάζω (Ἐξέχω, Διαπρέπω) εἴς τι· (τρπρσ.) μὲ ταιριάζει τι, μὲ κάμνει νὰ φαίνωμαι καλλήτερος. » Ἐμπρέπειν τῇ φωνῇ (τοῦ Ἀλκιβ.) τὴν τραυλότητα, « Πλ. » Ἐν τῷ πευθμῳ αχήματι δεινῶς ἐνέπρεπε, « Δ. Κάσ.

Ἐμ-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἐμπίπρημι. 2) πρήσκω (φυσκόνω) τι (κυρ. μὲ τὸ φύσημά μου). » Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, « Ἰλ. Α.

Ἔμπρησις, εως (ἡ) καὶ

Ἐμπρησμὸς (ὁ), τὸ ἐμπιπρᾶν (κατακαίειν), πυρπόλησις πυρκαϊά.

Ἐμπρηστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βάλλων (δίδων) φωτιὰν καὶ κατακαίων τι.

Ἐμ-πρίω, Μ. πρίσω. Σφίγγω ἢ Τρίζω τὰ (ἢ μὲ τὰ) ὀδόντια (ὡς ἂν πρίονι), θαγκάνω, (μτνμ.) καίω, ταπεινώζω. » Σίνηται ἐμπρίον, « Νίκ., » Σφυγμὸς ἐμπρίων, « Γαλ., ὁ τραχύς. » Ἐμπρίονς' ὀνόγυρον, « Νίκ., τὸν πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα.

2) πριονίζω τι ἐντός. » Πριόνι χρὴ χαρακτῷ ἐμπρίειν αὐτίκα τὸ ζύσιον, « Ἱππκρ.

Ἔμπροθεν, Π, ἀντὶ Ἔμπροσθεν.

Ἐμπροθεσμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θέσμως. Ὁ ἐντὸς τῆς προθεσμίας γινόμενος ἢ πράττων τι.

Ἐμπροίκιος καὶ

Ἔμπροικος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς ὡς (συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὴν) προῖκα· 2) ὁ λαβὼν (ὑπανδρευθεὶς μὲ) προῖκα, προικισμένος.

Ἐμ-προ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Διεγχάζομαι ἢ Γυμνάζομαι εἴς) τι πρὶν νὰ ἐπιχειρήσω.

Ἔμπροσθα, ἐπίρ. Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἔμπροσθεν, (ὄθ. τὸ κοιν. Ἔμπροστά).

Ἔμπροσθε, Π. ἀντὶ

Ἔμπροσθεν [ἐν, πρόσθεν], ἐπίρ. (Τοπ. ἢ Χρον.). Ἔμπροστά, (ἐπὶ κινήσ.) ἐμπρός· (καὶ χρον.) πρὶν, προτήτερα, πρωτύτερα. » Πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ πολέμου, « Πλ. » Ἔμπροσθέν τινας τάττεσθαι, « Πλάτ., ὑπερτερεῖν τινα. « Ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, « Δμ., προλαμβάνειν (ᾧ ἐπιμ. διευθύνειν ἀντικειμένως) τὰ πράγμ. (ᾧ ἐνάρθρ.) « Τὰ (ἢ τὰ) ἔμπροσθεν, « Αξ., τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, (κοιν.) τὸ πρόσωπον. « Εἰς τὸ ἔμπροσθεν (καὶ κρ.) τοὔμπροσθεν, « Αξ., ἐμπρός, ἐμπροστά· » Οἱ ἔμπροσθεν, « Αξ., οἱ προγενέστεροι ἢ πρώτοντες· « Ἀπὸ τῶν ἔμπροσθεν ἀναμνησθῶμεν, ἐν οἷς ἐλέγομεν, « Γαλ. (ᾧ ἐπὶ μέλλ.) » Ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀκριβέστερον εἰρήσεται, « Πλ.

Ἐμπροσθίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ =

Ἐμπρόσθιος (ὁ, ἡ). ἐμπροσθινός.

Ἐμπροσθίως, ἐπίρ. Κατὰ τὰ ἐμπρόσθια μέρη, ἀπ' ἐμπρός.

Ἐμπροσθόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ κέντρον (τὸ ἀγκάθι) ἔμπροσθεν καὶ ὄχι ὀπίσθεν. (χαρακτηριστικὸν τινῶν ἐντόμων).

Ἐμπροσθόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἑστραμμένους ἐμπροσθεν (τοῦ δρῶντος), δηλ. ἐρχόμενος, ἢ παρὼν (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθόπους).

Ἐμπροσθοτονία (ἡ). (Ἰατρ.) εἶδ. σπασμοῦ συγκάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἐμπροσθοτονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πασχόμενος εἰς ἐμπροσθοτονίαν.

Ἐμπροσθότονος (ὁ, ἡ). κεντεμένος (καμπυριασμένος) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. ‖. (ὡς) = Ἐμπροσθοτονία. » Τὴν μὲν γὰρ κατάτειναν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν, ὃς καλέεται καλέομεν, τῶν τῆδε πεπονθότων νεύρων· ἐμπροσθότονον δέ, ἣν ἐς τοῦτο προσθέν καμπλλῆται ὦνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρασθεν νεύροισι, « Ἀρετ.

Ἐμπρουθουρητικὸς, όν. Ὁ κατουρῶν ἐμπρουθᾶ, (χαρακτηριστικὸν τινῶν τετραπόδων).

Ἐμπροσθοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀπ' ἔμπροσθεν, (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθοφανὴς).

Ἐμπρόσωπος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατέχων πρόσθεν (κατὰ πρόσωπόν, ὑπ' ὄψιν) τινος εὑρισκόμενος.

Ἔμπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἔχων ὄπλ. ἰσχυροτέραν ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] βαρυτέραν [ἐν γέν. δὲ] ἁρμοδιωτέραν [πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ πλοὸς τὴν) πρῶραν (μᾶλλον παρὰ τὴν πρύμνην).

Ἔμπτυσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπτύειν (φτύσιμο μέσ' 'ς τὸ πρόσωπον) τινὰ, φτύσιμον.

Ἔμπτυσμα (τὸ). φτύσμα (σάλιαν κτλ.) τὸ ὁποῖον πτύεται κατά τινος, [ἐκ τοῦ

Ἐμπτυσμὸς (ὁ), = Ἔμπτυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πτύω, Μ. πτύσω. (μὲ δοτ.) Πτύω ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάνω τινός, φτύνω (μέσ' ς' τὸ πρόσωπον) τινά.
'Εμπτωσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπίπτειν, πέσιμον μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· εἰσβολή, ἐπιδρομή. 2) σύμπτωσις, περίπτωσις, περιστατικόν, συμβάν.
'Εμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπίπτων εἴς τι· (μτφρ.) ὁ συμβαίνων κατὰ περίπτωσιν (ἐκ περιστάσεως), τυχαῖος.
'Εμπυελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
'Εμπυελίς, ίδος (ἡ). (μηχαν.) ἡ τρύπα ἐντὸς τῆς ὁποίας περιστρέφεται ὁ κυώδαξ (τὸ ξυλοκάρφι, ἡ βίδα κτλ.).
'Εμπυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι 'έμπυος, ἔχω ἢ κάμνω (κυρ. εἰς τὰ ἐντόσθιά μου) ἀπόστημα.
'Εμπύη (ἡ). = 'Εμπύησις καὶ
'Εμπύημα (τὸ). πρῆσμα ἐμπυασμένον, ἀπόστημα (κυρ. ἐσωτερικόν).
'Εμπυηματικός, ἡ, όν. 'Ο προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐμπύημα.
'Εμπύησις, εως (ἡ). ἔμπυασμα, σχημάτισμα ἀποστήματος (κυρ. εἰς τὰ ἐντόσθια).
'Εμπυητικός καὶ
'Εμπυϊκός, ἡ, όν, = 'Εμπυηματικός.
'Εμ-πυόω, Μ. πυήσω. 'Ομπυάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), γίνομαι ἔμπυος, (ἴδε 'Εμπυέω).
'Εμπυκάζω, Μ. άσω, Π. κρύπτω (σκεπάζω) τι μέσα εἰς. «Νόος οἱ ἐμπεπύκασκι,» Μόσχ., εἶνε κρυψίνους (ἐπιμ. δόλιος ἢ βάσανος) ἄνθρωπος.
'Εμπύλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ πύλῃ (πόλεως ἢ κτιρίου) κείμενος.
'Εμπυνδάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύνδακα (συμμένα), πατωμένος.
'Εμπυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι 'έμπυος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πύον (ἔμπυον), πάσχων ἐσωτερικῶς ἀπὸ ἀπόστημα, (ἐν γέν.) ὀμπυασμένος.
'Εμπυρεία (ἡ), = 'Εμπυρία.
'Εμπυρετός (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ συνοδεύομενος μὲ) πυρετόν.
'Εμπύρευμα (τὸ). ἀναμμα· καύσιμον· ζέσταμα· μαγείρευμα. 2) (πᾶν ὅτι χρησιμεύει ὡς, [κυρ. δέ] κάρβουνον παραχωμένον διά) προσάναμμα, (μτφρ.) ἀφορμὴ ἀναπολιφθέσα πρὸς ἐρεθισμόν (πρὸς ζωήν). 3) (σπν.) γεῦσις ἢ ὀσμὴ καμένου (κοιν. τσουκνισμένου) μαγειρεύματος κτλ., [ἐκ τοῦ
'Εμ-πυρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἀνάπτω) φωτιάν· (μτφρ.) ἐξάπτω, ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω. 2) ζεσταίνω ἢ 3) 'ψήνω τι εἰς τὴν χόβολην. 4) παραχόνω φωτιὰν διὰ προσάναμμα. » 'Εμπυρεύεσθαι χ' ἀρίστη συκῆ καὶ ἐλαία.» Θφρ.
'Εμπυρία (ἡ), [ἔμπυρος]. ἡ διὰ τῶν πυρῶν (κυρ. τῶν θυσιῶν) μαντεία ἢ 2) ὅρκος γινόμενος ἐπὶ τοῦ πυρὸς (τῆς θυσίας).
'Εμπυριβήτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (ἱστάμενος) ἐν τῷ πυρί, (ἐπίθετ. τῆς πυροσβόας κτλ.).
'Εμ-πυρίζω, Μ. ίσω. Ἀνάπτω, κατακαίω.
'Εμπύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ πυρί, διάπυρος, πύρινος.
'Εμπυρισμός (ὁ), = 'Εμπρησμός, πυρπόλησις.
'Εμπυρίως, ἐπίρ. Διὰ πυρός.
'Εμπυροειδής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ὅλος πῦρ.
'Έμπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ πυρί ἢ διὰ τοῦ πυρός· πυρωμένος, ὅλος πῦρ· καίων ἢ καιόμενος. (ἰατρ.) πάσχων ἀπὸ πυρετόν. (κυρ. δέ) «'Έμπυρα (ἐνν. ἱερὰ ἢ σήματα),» Σοφ., Εὐρ., Πίνδ., ἢ δι' ὁλοκαυτώματος θυσία καὶ ἢ διὰ τοῦ πυρὸς αὐτῆς γινομένη μαντεία ἢ ὁρκομοσία.
'Εμπυροσκόπος (ὁ, ἡ), μάντις ὤστις ἐπροφήτευε παρατηρῶν τὸ πῦρ τῆς θυσίας (τῶν ἐμπύρων). = Θυοσκόπος.
'Εμ-πυράω-ῶ, Μ. ώσω. = 'Εμπυρίζω.
'Εμ-πυρρίχιζω, Μ. ίσω, = 'Εμπομπεύω.
'Έμπυρρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πυρρὸς (τὸ χρῶμα), κοκκινωπός.
'Εμ-πυρσεύω, Μ. εύσω. = 'Ελλάμπω.
'Εμπύρωσις, εως (ἡ). ἄναμμα. ἔξαψις.
'Εμ-πυτιάζω, Μ. άσω. Βάλλω πυτιὰν εἰς τὸ γάλα ἵνα πήξῃ.
'Εμπωλάω, 'Εμπώληκα, 'Εμπώλησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εμπολάω, κτλ.
'Εμύς ἢ 'Εμύς, ύδος (ἡ). χελώνα τοῦ νεροῦ, (κυρ. δέ) τὸ καϊκαλόν της. ὁ (Τυρκ.) μπαγάς.
'Εμφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) 'Ενεσθίω. Τρώγω ἀπ' ὀλίγον, (κοιν.) τρώγω μίαν βουκκαν, τρώγω κάτι τι. «Οἱ δ' ἐκέλευον αὐτοῖς, ἐμφαγοῦσιν ὅτι δύναιντο, ἥκειν,» Ξεν. «Τὸ 'Εμβραχυ Ἀττικὴ συνήθεια, οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ, ὡς 'Εμφαγεῖν τὸ Φαγεῖν,» Σχλ. Ἀρσφ. (Σφ. 1115), (παρβλ. 'Εμπίνω).
'Εμ-φαιδρύνομαι, Μ. υνθήσομαι. Τέρπομαι εἴς ἢ διά τι.
'Εμ-φαίνω, Μ. φανῶ (ἀόρ. 'Ενέφηνα κτλ.). Δείχνω τι (Παραστήνω τὴν εἰκόνα τινός [ἀ μσ. ἢ πθ.] Φαίνομαι) μέσα εἰς. «Τὰ ἐν τῷ ὕδατι ἐμφαινόμενα,» Ἀρστ. 2) (τρπ.) φανερόνω, δηλυπρωῶ, ἀποδεικνύω. (τρτπρ.) φαίνομαι, ὁμοιάζω. (κοιν.) δείχνω. » 'Εμφαίνει οὕτως ἔχειν,» Δέδ. » 'Εμφαίνει γὰρ (ὁ οἶνος) ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου,» Ἀθ. (καὶ ἀλλ.) »'Εμφαῖνον τῆς σμύρνης (ἐνν. ὀσμὴν),» Δσκρ.
'Εμφάνεια (ἡ). τὸ ἐμφαίνεσθαι, ἐμφάνισις, δείγμον. 2) ὀπτασία. 3) ἀπόδειξις, [ἐκ τοῦ
'Εμφανής [ἐμφαίνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐντός τινος ἢ δείχνων τι ἐντὸς ἑαυτοῦ, (ἐπιμ.) ἀλλιστερὸς ὡς ἀν καθρέπτης. »'Εμφανῆ ᾖ λέξις,» Πλάτ., (παρβλ. Διαφανής). 2) (συνκδ.) προφανής, ὁλοφάνερος· ἀποδεδειγμένος, πασίδηλος. »'Ούμις ἐνυπνίων ἐμφανής,» Αἰσχλ., (παρβλ. 'Ενεργής). «Εἰς τὸ ἐμφανὲς (ἐκ κρσ. τοὐμφανές) ἄγειν ἢ εἶναι,» Δημ. (δθ.) »'Εμφανῶν κατάστασις,» 'Ρτρ., ἢ δι' ἐμφανίσεως τοῦ πράγματος ἀπόδειξις, (Ατν.) **actio ad exhibendum** »Προεκαλέσατο εἰς ἐμφανῶν κατάςασιν,» Λξ. »'Εκ τοῦ ἐμφανοῦς,» ἐπίρ. ἀντὶ 'Εμφανῶς. 3) = 'Επισανής, ἐπισημος, ἔνδοξος. »Λαμπρὸς ἀνὴρ ἐμφανὴς Αἰγύπτιος,» Διοδ. »'Υπὲρ τῆς τοῦ ἐνφανεστάτου αὐτοκράτορος Ν. Τ. ὑγείας,» 'Επγρφ.
'Εμ-φανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐμφανές, δείχνω ὀφθαλμοφανῶς· ἀποδείχνω, ἀναγγέλλω, ἀναφέρω, καταμηνύω.
'Εμφάνισις, εως (ἡ). καὶ
'Εμφανισμὸς (ὁ). τὸ ἐμφανίζειν ἢ ἐμφανίζεσθαι, δεῖγμον, φανέρωμα· κατάδοσις.
'Εμφανιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐμφανίζων (ἀναφέρων, καταμηνύων) τι, καταδότης.
'Εμφανιστικός, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δυναμιν (συντελῶν) πρὸς ἐμφάνισιν, ('Ρτρ.) κάμνων ἐντύπωσιν, ἐμφαίνων ἀκριβῶς τὸ δηλούμενον, ἐμφαντικός, παραστατικός.
'Εμφάνισις, εως (ἡ), = 'Εμφασις.
'Εμ-φαντάζομαι, Μ. φαντασθήσομαι, (πθ.) = 'Εμφαίνομαι, φαίνομαι (δείχνομαι) ὡς εἰς καθρέπτην μέσα εἰς. 2) (μπ.) φαντάζομαί τι μὲ τὸν νοῦν μου περὶ τινος. «Σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενόησαι, καὶ ῥῶσιν ἐμφανταζόμενος τῷ τοῦ Ἑκτορος ὀνόματι,» Εὐς.
'Εμφαντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = 'Εμφατικός.
'Εμφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς, (κοιν.) ὡς φανερά, ὁλοφάνερα.
'Εμ-φαρμόσσω, Μ. άξω. Φαρμακόνω.
'Εμ-φαρύσσομαι, Μ. ύξομαι καὶ ύχθομαι. 'Εμβάλλω εἰς τὴν φαρυγγά μου, κατεπίνω, (Γαλλ.) engloutir.
'Εμφασις, εως (ἡ). τὸ ἐμφαίνειν ἢ ἐμφαίνεσθαι, (κυρ.) ἡ εἰς τὸν καθρέπτην εἰκονισις τῶν ἀντικειμένων· (ὀθ. μτφρ.) δείγμον τοῦ μὴ ὄντος ἀλλὰ φαινομένου ὡς ἂν νὰ ἦνε. »'Εμφασιν ποιῶν ὡς χθι,» Πλδ., δείχνων (πρόσποιούμενος) ὅτι τάχα.
2) ('Ρτρ.) ὅταν λέξις ἢ φράσις δίδῃ νὰ ἐννοήσωμεν πλειότερον παρ' ὅτι φαίνεται ὅτι ἐκφράζει καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐγγινομένη εἰς τὸν ἀκροατὴν ἐντύπωσις. » "Εμφασίς ἐστι λέξις δι' ὑπονοίας αὔξουσα τὸ δηλούμενον, οἷον. » Λύτάρ ὅτ' ἐς ἵππον κατεβαίνομεν.« ἐν γὰρ τῷ κατεβαίνομεν δηλοῦται τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου· καὶ πάλιν: » ἵππουθεν ἐκχύμενοι.« τὴν γὰρ οὐρὰν ὑμὴν τοῦ πλήθους διὰμιᾶς ἐπήμενε λέξεως,« Τρυφ. (περὶ τρόπ.). 3) (ἀπλ.) ἀποδεικτικός, ἐνδεικτικός. «Γένοιτο δ' ἂν μάλιστα τούτων (τοῦ φιλοκαλεῖν τὴν φυσιν) ἔμφασις ἐπὶ τῆς κερκου τοῦ ταὼ,« Πλ.
'Εμφατικός, ἡ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο περιέχων (ἢ γινόμενος μὲ) ἔμφασιν, (κυρ. λόγος) ὁ σημαίνων πλειότερον παρ' ὅτι ἐκφράζει, (παρβλ. 'Εμφανιστικός).
'Εμφατος (ὁ, ἡ). ὁ λεχθεὶς μὲ ἔμφασιν.
'Εμφέρεια (ἡ). ὁμοιοτης. [ἐκ τοῦ
'Εμφερής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὅμοιος (παρόμοιος) μὲ, [ἐκ τοῦ
'Εμ-φέρω, Μ. ἐνοίσω (ἀόρ. 'Ενήνεγκα κλπ.). Φέρω (Κουβαλῶ) τι μέσα εἰς. (καὶ μτ.) εὑρίσκομαι (ἀναφέρομαι) μεταξὺ ἄλλων. » 'Εμφερόμενος ἐν πελαγει,« Φίλστρ. «Εἰργάσατο παρανόμημα, ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται,« Μακκ., ἐμπαριέγανται. »Τὰς ἐμφερομένας αὐτοῖς συγγράμμασι λέξεις,« 'Ερωτ., (παρβλ. 'Εμφορέω). 2) φέρω εἰς τὴν μέσην, (συνκδ.) ἐπιπλήττω, (καὶν.) κτυπῶ τι εἰς τὰ πρόσωπόν τινος. «Οὓς οὐκ ἂν ἐμφέρεις σὺ μοι φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς,« Σοφ., (παρβλ. Προφέρω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) φαίνομαι ὅμοιος (ὁμοιάζω) μέ (κοιν.) παραφέρνω. » Ὀστλίγγεσι τευθίδος ἐμφέρεται ἡ ἄτε τεύθου, « Νίκ.

Ἐμφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως. » Ἐμφερῶς ἔχω τινι, « Ἀθ., ὁμοιάζω μέ.

Ἐμ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Καταφεύγω) μέσα εἰς.

Ἐμφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φθειρόμενος, φθαρτὸς ἐκ φύσεως.

Ἐμ-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ σιγανὰ (ὥστε μόλις νἀκούωμαι).

Ἐμφθορὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφθαρτος.

Ἐμ-φιληδέω (καὶ Ἐμ-φιληδονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἡδύνομαι (Ἐνασμενίζομαι) εἴς τι· ἐνδιατρίβω μεθ' ἡδονῆς πουθενά.

Ἐμ-φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω τὴν φιλοκαλίαν μου (φιλοτιμοῦμαι νὰ φαντάξω) εἰς ἔργον τι.

Ἐμφιλόνεικος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. κυρ. τὸ ἐπίρ.) -νείκως. Ὁ γινόμενος μετὰ φιλονεικίας.

Ἐμ-φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνασχολοῦμαι φιλοπόνως εἰς ἔργον τι.

Ἐμ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοσοφῶ (Καταγίνομαι ἡ Σκέπτομαι φιλοσοφικῶς) εἴς τι, τὸ θεωρῶ ἢ τὸ ἀναλύω μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα.

Ἐμφιλόσοφημα (τὸ). πᾶν ὁ,τιδήποτε εἰς τὸ ὁπ. ἐμφιλοσοφεῖ τις, ἀντικείμενον φιλοσοφικῆς θεωρίας.

Ἐμφιλόσοφος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -σόφως. Σύμφωνος μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς φιλοσοφίας, φιλοσοφικός.

Ἐμ-φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι νὰ δείξω τὴν φιλοτεχνίαν μου εἴς τι, ἐνασχολοῦμαι φιλοτέχνως ἢ ἐπιμόνως εἰς αὐτό.

Ἐμ-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι εἴς τι, ἐνδιατρίβω φιλοτίμως εἰς αὐτό.

Ἐμ-φιλογωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνδιατρίβω εἰς τόπον τινά (τὸν ὁπ. ἀγαπῶ) ἢ, Ἀγαπῶ (Ἐνασμενίζομαι) νὰ ἐνδιατρίβω πουθενά. » Δότε γάρ μοι ἐμφιλυχωρῆσαι τοῖς τῆς πόλεως προτερήμασι, « Ν. Κάλλ. » Τὸ γὰρ Κοινὰ τὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγρῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει, « Ἀλκίφρ.

Ἐμφιλοχωρία (ἡ). τὸ ἐμφιλοχωρεῖν, ἡμεθ' ἡδονῆς διαμονὴ εἰς τόπον τινά.

Ἐμ-φλάω (Ἰων. ἀντὶ Ἐνθλάω)-ῶ, Μ. φλάσω. Θλίβω ἢ Συντρίβω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς

Ἐμ-φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω (Διαιρῶ) ἐντὸς τινος τὰς ἐνυπαρχούσας φλέβας ἢ ἐν εἴδει φλεβῶν, (Ἱππκρ. περὶ φύσ. ὀστῶν).

Ἐμ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐμποιῶ φλεγμονήν.

Ἐμ-φλέγω, Μ. φλέξω. Δίδω φωτιὰν (Ἀνάπτω, Καίω) τι ἐνδαθεν.

Ἔμφλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐξάλλων) φλόγα, φλογερὸς, (ἴδε Ἔγκαπνος).

Ἔμφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) φλοιὸν (φλοιῶδαν, ἐσώφλοιον).

Ἐμφλοιοσπέρματος (ὁ, ἡ). (βεν.) τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα ἐμπεριέχεται εἰς (εἶνε σκεπασμένον μὲ) φλοιόν.

Ἔμφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφλογος, περιέχων φλόγα.

Ἐμ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ φόβον, φοβίζω. || (παθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι

Ἔμφοβος (ὁ, ἡ). φοβισμένος, κατατρομαγμένος, περίφοβος. 2) (σπν. ᾗ Π. ἐνεργ.) ὁ ἐμποιῶν φόβον, φοβερός. » Ἔμφοβοι θεαί, « Σοφ., αἱ Ἐρινύες.

Ἐμφοβος, ἐπίρ. Μετὰ φόβου.

Ἐμ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι μέσα, Ἐμβαίνω.

Ἐμφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐμ-φονεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φονεύω τινὰ μέσα εἰς.

Ἐμφορβιον (τὸ), [ἐν φέρβω]. (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον ὑπὸ τινος διὰ τὸν τόπον ὅπου βόσκουν τὰ ζῶά του, (κοιν.) νόμισμα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἐμφόρβιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) καταβρωτικὸς, καταναλωτικὸς, ἀφανιστικὸς. »Νόσου ἐμφόρβια (φάρμακα), « Νίκ., τὰ οὐδετεροῦντα καὶ ἐξολείφοντα τὴν νόσον.

Ἐμ-φορβ.όω-ῶ, Μ. ώσω (πθ. πρκ. Ἐμπεφορβίωμαι). Βάλλω εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου ἢ τοῦ αὐλητοῦ τὴν φορβιάν (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἐμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσφορέω, κυβαλῶ καὶ ἐμβάζω τι μέσα εἰς. » Ἐκάλεσεν ἐπὶ δεῖπνον αὐτὸν, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον, « Διόδ. (πθ.) » Κύμασιν ἐμφορέοντο, « Ὀδ. Μ., τοὺς ἔσπρωχναν (παρέδερναν μία' 'ς) τὰ κύματα, (παρβλ. Ἔμφερω καὶ Διαφέρω). || (συνήθ. μσ. μὲ γεν.) γεμίζω τὴν κοιλίαν μου (χορταίνω) ἀπὸ, (κοιν.) ῥήγνω μέσα μου, (συνεκδχ. καὶ μτφρ.) ἀπολαμβάνω κατὰ κόρον (ἄχρι πλησμονῆς). » Ἐνεφορεῦντο τοῦ μαντητῆα, « Ἡρ. » Ἐμφορούμενοι γὰρ τοῦ δαίμονος οἱ βακχεύοντες, « Συ.

Ἐμφόρτησις, εως (ἡ), τὸ ἐμφορεῖν ἢ ἐμφορεῖσθαι, ἢ ἐντὸς τινος ἐπισώρευσις (ἢ κατὰ κυρίαν ἀπολαυσίς) τινος πράγματος. (Ἐνίοτε) Ἔμπνευσις, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἐμ-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω τι μέσα εἰς. » Ὁ δ' ἐντὸς αὐτὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος, « Θ. Πρόρ.

Ἔμφορτος (ὁ, ἡ). φορτωμένος (γεμάτος) ἀπό.

Ἐμ-φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμφορτίζω.

Ἐμ-φορύνω, Μ. υνῶ, = Ἐμμολύνω.

Ἔμφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔμφραξιν, στούππωμα· φραγμὸς· ἐμπόδιον.

Ἐμφραγμὸς (ὁ), = Ἔμφραξις ᾗ 2) = Ἔμφραγμα.

Ἐμ-φράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἐμφράσσω.

Ἔμφρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἐμφράσσειν, (Ἰατρ.) προξενῶν ἔμφραξιν.

Ἔμφρακτος (ὁ, ἡ). φραγμένος· στουππωμένος.

Ἔμφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, στούππωμα κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ-φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στυππόνω) καλῶς· χώνω τι πουθενὰ ὡς σούππωμα. » Ἐμφράττει τὸ σῶμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ, « Δημ. (καὶ πθ.) » Ἐμφρασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκμυκτήρων αἱμορραγίας, « Δσκρ.

Ἐμ-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου.

Ἔμφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς φροντίδα, ἐννοιασμένος.

Ἐμφρονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φερόμενος ὡς) ἔμφρων ἢ ἁρμόζων εἰς φρονα.

Ἔμφρόνως, ἐπίρ. Ὡς ἔμφρων, μὲ φρόνη

Ἐμ-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάω) φρουρὸς μέσα εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἔμφρουρος (ὁ, ἡ), ὁ ὢν εἰς (διωρισμένη φυλάττῃ πουθενὰ) φρουρὰν. « Οὐδὲ ὑπὸ φανῷ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἐξεσα ρεύεσθαι, « Ξεν. 2) ὁ περιέχων (πογχρεωμένος νὰ ἔχῃ) φρουρὰν, (ἀντὶ Ἄφρουρος). » Τῶν Μηθυμναίων ἐμφρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων, « Θκ. » φρούρους τὰς πόλεις ποιεῖν, « Δημ. (μὲ δοτ.) φυλακωμένος (ἐγκλειστος σα εἰς. Ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, « Φιλ

Ἐμ-φρύγω, Μ. φρύξω. Ξεροτηγανίζω (βουρβίζω) τι μέσα εἰς.

Ἔμφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὢν εἰς) φρένας του· φρονιμος, στοχαστικός. » φρων γίνομαι (καθίσταμαι), « Σαφ. γομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Ἔμφυής, έος (ὁ, ἡ), = Ἔμφυτος.

Ἐμφύλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λὴν (εἰς τὸ γένος). Ἐντόπιος· συγγυγενικός. (κυρ.) » Πόλεμος—, « ταξὺ ὁμοεθνῶν (συμπολιτῶν κτλ.).

†Ἐμ-φυλλίζω, Μ. ίσω. Φελιάζω (λιάζω) δένδρον (κυρ. ἐμπήγων τὸ λιον μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ ξυ (παρβλ. Ἐνοφθαλμίζω).

†Ἔμφύλλιον (τὸ), = Ἔνθεμα, μπόλλι

Ἐμφύλλισις, εως (ἡ) καὶ

†Ἐμφυλλισμὸς (ὁ). τὸ ἐμφυλλίζειν, λιασμα, μβόλιασμα.

Ἔμφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα.

Ἔμφυλος (ὁ, ἡ), = Ἐμφύλιος.

Ἐμφύναι, σόρ. β'. τοῦ Ἐμφύομαι.

Ἐμ-φυράω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐμ-φύρω, Μ. φυρῶ. Ζυμώνω (Ἀνακατ τι μέσα εἰς ἢ μαζεύμαι ἄλλο. » Πο τὴν ἐνιφυρήσαντες ἐπ' ἀγχίστροισι λοντο, « Ὀππ. (ᾗ μτφρ.) » Ἑαυτοὺς ἀσεβείαις ἐνέφυρον, « Ἀθ.

Ἐμ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ μέσα πάνω εἰς, (συνεκδχ.) φυσῶν ἐμβάζω, πμ.) φουσκόνω, πρήσκω.

Ἐμφύσημα (τὸ). τὸ ἐμφυσηθὲν, ἀὴρ αὐθεὶς δι' ἐμφυσήσεως (κυρ. μεταξὺ δέρματος καὶ τοῦ κρέατος), (ὅθ. ἐκ τούτου) φούσκωμα, πρήξιμον.

Ἐμφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμ σᾶν, φύσημα μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τ τρ.) = Ἐμπνευμάτωσις, φούσκωμα (ἐντέρων).

Ἐμ-φυσιάω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω ἔπα (οἵησιν) ἢ μεγαλοφροσύνην. » Ἢ ἐνεφυσίωσε τὰ ἑαυτῆς τέκνα, « Ἡρ

2) = Ἐμφύω. » Πρὸς δὲ τούτοις δεῖσθαι, ἰσχυρῶς ἐμφυσιῶσαι βουλόμ αὐτοῖς, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἔτι δὲ πονίην πρυσενέγκασθαι ἐς χρόνον πο ὄχως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα, καρπούς ἐξενέγκηται, « Ἱππκρ. μένη τρόπον τινὰ ἔμφυτος.

Ἔμφυσις [ἐμφύω], εως (ἡ). τὸ γεννᾶ ἢ γεννᾶσθαι ἐντός τινος. 2) τὸ κολλᾶν ἢ προσκολλᾶσθαι εἴς τι. μάτων ἔμφυσις, « Λίσχ., δάγκαμα, καματιά. (ἀλλὰ τοῦτο, νομίζω ὅτι, κῶς μεταβλήθη ἀπὸ τοῦ Ἔκφυσις·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλλήλοιν τοῦ ποιητοῦ τὸ χωρίον· Οὐ γὰρ ὁ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῆκεσε δεινὴν στομάτων ἔκφυσιν, « δηλ. τοὺς ἐκπεφυκότας τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀδόντας).

Ἐμφυτεία (ἡ), = Ἐμφύτευσις.

Ἐμφύτευμα (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς ἐμφύτευσιν.

Ἐμφύτευσις, εως (ἡ). τὸ ἐμφυτεύειν, (ἰδίως Νμ.) καλλιέργεια κτήματος ἐκμισθωμένου ἐπὶ τούτῳ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας, (ὅθ. Ἐμφυτευτής, οῦ (ὁ). ὁ καλλιεργῶν κτῆμα κατ' ἐμφύτευσιν.

Ἐμφυτευτικός, ἡ, όν, (ᾰ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατ' ἐμφύτευσιν ἐκμίσθωσιν, [ἐκ τοῦ

Ἐμφυτεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω τι μέσα εἰς, φελλίζω, ἐμπολιάζω. (μετφρ.) κάμνω τι νὰ εἰσαχθῇ μονίμως (νὰ ῥιζώσῃ) πουθενά, ἐντυπόνω τι (εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχήν τινος) διὰ τῆς διδασκαλίας μου. 2) (Νμ. καὶ μτγνς.) παραχωρῶ κτῆμα πρὸς ἐμφύτευσιν.

Ἔμφυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φύτως. Φυτευμένος (Φελλισμένος) μέσα εἰς, (ὅθ. 2) (συνῃθ. μετφρ.) ὁ ἐκ φύσεως ἐνσπαρμένος (ἐνυπάρχων), φυσικός. « Ἡ ἔμφυτος τοῦ ζῆν ἐπιθυμία, « Δημ., » Διδακτὸν ἢ ἔμφυτον ἡ ἀρετή, « ἡ ἔμφυτον, « Πλάτ. » Τὴν ἔμφυτον Φοίνιξι πλεονεξίαν, « Πλδ., [ἐκ τοῦ

Ἐμφύω, Μ. φύσω. Κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς· ἐμπνέω. « Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν ὤμας παυσολας ἐνέφυσεν, « Ὁδ. Χ. ‖ (μα. ἀπόθετ.) Ἐμφύομαι, Μ. φύσμαι (δώρ. Ἐνέφυν, πρκ. Ἐμπέφυκα). (μὲ δοτ.) γεννῶμαι (φυτρόνω) μέσα εἰς. » Τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύκασι, « Σοφ. (καὶ μετφρ.) » Ἄμαχον (ἡ φύσις) ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῖν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, « Λογγ. » Φθόνος ἀνθρώπῳ ἐμφύεται, « Ἡρ., εἶνε τρόπον τινὰ ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρ., (ὅθ. 2) (κυρ. εἰς τὸν πρκ. καὶ ἀόρ.) προσκολλῶμαι (τόσον δυσκατάστατως, ὡς ἂν ἤμην ῥιζωμένος) εἴς τι, (μτφρ.) προσηλόνομαι. « Ἔχετο ἐμπεφυῖα, « Ἰλ. Α. » Καὶ περιχανοῦσα (ἡ Ἀγχέλυς) ἐμφύει τοὺς ὀδόντας, « Ἀἰλ. » Ἐμφὺς ὡς βδέλλα, « Θκρ. » Περιεπεύσατο αὐτὴν ἐμπαθῶς, καὶ ἐμφὺς ὅλος ὅλῃ, « Ψευδοβασίλ. » Ἀγαπητῶς ἐμφυσεθαί τινι, « Πλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, « Ἰλ. Α., τὸν ἔσφιξεν ἀπὸ τὸ χέρι. » Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, « αὐτ., » Ἐνδακόντες τὰ χείλη.

Ἐμφώλευμα (τὸ). μέρος πρὸς ἐμφώλευσιν.

Ἐμφώλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμφωλεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἡ ἔχω τὴν φωλεάν μου (εἶμαι κρυμμένος ὡς ἂν τὸ θηρίον εἰς τὴν τρύπαν του) μέσα εἰς,

Ἐμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκράζω, Ἐμβοάω.

Ἔμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκ φύσεως) φωνήν (ἀντιθ. τῷ Ἄφωνος). « Συλληφθέντες δὲ (οἱ ἀτταγῆνες), .. οὐ δὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν. . ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, « Ἀἰλ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Εὔφωνος, καλόφωνος ἢ βροντόφωνος, (Ξεν. Ἑλλ.)

Ἐμφώτειος (ὁ, ἡ), (νλγ.). φωτεινός, (ὅθ.) « Ἐσθῆς—, « Ἐκκλησ., τὸ λευκὸν φόρεμα τῶν νεοφωτίστων (τὸ ὁπ. ἐφόρουν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ βαπτίσματός των).

Ἐμφωτίζω, Μ. (ἰσω, = Ἐλλάμπω.

Ἔμφωτον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ τοίχου ἢ τοῦ θόλου ὅπου εἶν' αἱ θυρίδες. (ὅθ. ἁπλ. ἀντί) διάστημα κενόν.

Ἐμψαύω, Μ. ψαύσω. Ψαύω ἐπιπολαίως.

Ἐμψάω, Μ. ψήσω. Σφογγίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Χεῖρας ἐνιψήσασθε ἐλέγοις, « Καλλ., (παρβλ. Εἰσμάσσω).

Ἐμψηφίζω, Μ. ίσω. Συναριθμῶ, ἐγκαταλέγω.

Ἐμψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω τι μέσα εἰς (τὸ αὐτί τινος), μουρμουρίζω τι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλων.

Ἐμψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον μέσα εἰς τι.

Ἔμψοφος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἀμυδρὸν κρότον. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἔμψοφα, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ ἀμυδρὸν (μόλις ἀκουόμενον) κρότον.

Ἐμψυκτικός, ἡ, όν. Δροσιστικός, [ἐκ τοῦ

Ἔμψυξις [ἐμψύχω], ως (ἡ). κρύωμα, δρόσισμα.

Ἐμψυχία (ἡ). τὸ ἀφῆρημ. οὐσ. τοῦ

Ἔμψυχος (ὁ, ἡ), (τὸ περθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ψυχήν (ἀντιθ. τῷ Ἄψυχος)· (συνκδ.) ἀναπνέων ἀκμαῖα, ζωντανός (κυρ. καὶ μετφρ. ἐπὶ τεχνουργημάτων), ζωηρός. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔμψυχρος ἢ 3) Εὔψυχος.

Ἐμψυχαφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις (νὰ τρέφεται μὲ) ἐμψυχα ὄντα, (παρβλ. Σαρκοφαγία).

Ἐμψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔμψυχον, τῷ δίδω ψυχήν· ζωογονῶ, ἐμψυχώνω.

Ἔμψυχρος (ὁ, ἡ). ψυχρὸς ἢ = Ὑπόψυχρος.

Ἐμψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω τι νὰ κρυώσῃ (νὰ παγώσῃ) μέσα εἰς (» Ὀφθαλμοὶ εἰκῇ ταῖς θήκαις ἐναποκείμενοι, ὡς τὰ ταῖς ἐλύτροις ἐμψυγέντα τῶν ἀκροδρύων, « Βασ.)· (ἁπλ.) ψυχραίνω· δροσίζω. « Εἰ δὲ ἐγκαίνται, μιγνύειν τι τῶν ἐμψυχόντων, « Θφρ.

Ἐμψύχωσις, ἐπίρ. Ὡς ἔμψυχος, μὲ ζωηρότητα, (κοιν.) ζωντανά.

Ἐμψύχωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμψυχόω. ζωντάνεμαι, ἐμψύχωμα.

Ἐν, πρόθ. (συντ. μὲ δοτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) (ἐν γέν.) Τόπον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ στάσιν καὶ ἡρεμίαν, συνεμφαίνουσα κυρ. τὸ ἔνδον, ἐντός, μέσα εἰς. » Ἦν φυλακῇ ἡμὺς, « Γρφ. » Ἐν Ῥώμῃ, « Ἀξ. » Ἐν μέσῳ, « Ἀξ. » Ἐν ὄρεσι, « Ἀξ. » Ἐν ποταμῷ, « Ἰλ. Σ. » Ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσι, « Πλάτ. » Πάνθ' ἑν χεροὶ τίθει, « Ὅμ. « Στίμματ' ἔχων ἐν χερσίν, « αὐτ. » Μένος ἐν στήθεσσι βαλεῖν, « αὐτ. » Ἀέων ἐν βουσὶ θοῶν, « Ἰλ. Ε. » Τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, « Ἀξ. (καὶ τρπ.) » Ἐν ἑαυτῷ εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Ἀξ. (παρβλ. καὶ 4.). (ᾰ καταχρ.) » Ἐν πολέμῳ (» Ἐν λόγοις, « Ἐν πένθει, « Ἐν δοιῇ, « Ἐν δίκῃ, « Ἐν φόβῳ, » Ἐν σιωπῇ κτλ.) εἶναι, « Ἀξ. (πτρφρ.) ἀντὶ Πολεμεῖν, Διαλέγεσθαι, Ἠνδοιάζειν, Αἰσχύνεσθαι κτλ. (ἡ) » Ἐν αἰτίᾳ (» Ἐν δυνάμει, » Ἐν ἀσφαλεῖ κτλ.) εἶναι, « Ἀξ., ἀντὶ Ἐγκαίτιος, Δυνατὸς κτλ. (ᾰ μὲ δοτ.) » Ἐν γένει εἶναί τινι, « Ἀξ., εἶναι συγγενὴς (ἔχειν συγγένειαν) μέ. » Ἐν ἡδονῇ εἶναί τινι, « Ἀξ., ἀρέσκειν (εὐαρεστεῖν) εἰς. (ἡ) » Ἐν ὀργῇ (» Ἐν αἰτίᾳ κτλ.) ἔχειν τινα, » Ἀξ., ἀντὶ Ὀργίζεσθαι, Αἰτιᾶσθαι κτλ. (ᾰ ἔνν. τῆς ὑπαρκτ. μτχ.) » Οἱ ἐν νόσῳ (» Οἱ ἐν συνάμει κτλ.), » Ἀξ. ἀντὶ Οἱ νοσοῦντες, οἱ δυνάμενοι, (καὶ ἐπὶ ἐνδυμ.) » Ἐν ὅπλοις, « ἀντὶ Ἔνοπλος. » Ἐν ἡσθήσεσιν ἀστραπτούσαις, « Γρφ., (καὶ ἑλλ. τοῦ οὐσ.) » Καθ' ἑξομένους ἐν λευκοῖς, « αὐτ. » Οὐρανὸς ἐν νεφέλῃσιν, « Ἰλ. Θ., (ἰδιωτ. δί

2) τὸ Μεταξὺ ἢ (συνκδχ.) Ἐξαίρεσιν » Οἵη ἐν ἀθανάτοις, « Ἰλ. Α. » Ἀνδάσειεν ἐν πολλοῖς, « Ἰλ. Ν., Ὀδ. Τ. » Ἐν πέντε μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν, « Ἐπιγρ. » Ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, « Πλάτ., (φρσ. κοιν.) ἀναμεταξὺ μας. » Ἐν πᾶσιν, « ἀντὶ Πρὸ πάντων. » Ἐν τούτοις, « (καὶ μὲ τὰ ὑπερχ. ᾰ ὑπερθετ.) » Ἐν πρώτοις, » Ἐν τοῖς πάνυ, » Ἐν τοῖς μάλιστα, » Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διάγειν, « Θκ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐν τοῖς (ἔνν. Τοιούτοις, ἢ τὸ Τοῖς ἀντὶ Τούτοις) πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι, « αὐτ. » Ἐν δὲ τοῖς ἐγῶ, « Σοφ. (ᾰ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Ἐν δή, » Ἐν δὲ δή, « ἀντὶ Πρὸς τούτοις (ἢ Μεταξὺ τούτων, Μεταξὺ τῶν ἄλλων) δέ, » Ἀγαθὰ μυρία, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος, « Ἡρ. 3) τὸ Ἐνώπιον (Ἐπὶ παρουσίᾳ) τινος. » Ἐν πᾶσιν, « Ὀδ. Β. » Ἐν πολλοῖς μάρτυσι, « Πλάτ. » Ἐν ἐμοὶ δήμῳ λέγειν, « Ῥτρ. 4) (τὸ νὰ γίνῃ τι) Εἰς τὴν ἐξουσίαν (κοιν.) Εἰς τὸ χέρι τινός. » Νίκης πείρατ' ἔχοντες ἐν ἀθανάτοισι θεῆσιν, « Ἰλ. Η. » Ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί, « Δημ. » Δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, « Ὀδ. Κ. » Ἐν σοὶ νῦν ἐστιν ἢ σῶσαι τὴν Ἑλλάδα ἢ ἀπολέσαι, « Ἡρ. » Ἐν γ' ἐμοί, « ὅσον τὸ κατ' ἐμέ. » Ἐν σοί, » Ἐν Ἐκείνῳ, « Εὐρ., κατὰ τὴν ἰδέαν σου (του). » Ἐν ἐμαυτῷ εἶναι, « Ἀξ. (παρβλ. ᾰ 1.). 5) Τρόπον (ἢ) τὸ Ὡς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐν καρὸς αἴσῃ, « Ὁμ. » Ἐν μοίρᾳ φασιμάκου, « Ἀξ. » Ἐν τάχει (ὀλίγῃ, ἴσῃ, ὁμοίᾳ, ἐφικτῷ, [ᾰ απαντ. πλθ.] » Ἐν ἀργοῖς, « Ἀξ., ἀντὶ Ταχίως, Δικαίως κτλ. (ἐδῶ ἐμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ καὶ τὸ) » Ἐν Κυρίῳ χαίρειν. » Οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, « κτλ. 6) Τρόπον (ἢ) τὸ Ὄργανον δι' οὗ ἐκτελεῖται τι (ἐξηγ. κοιν. διὰ τοῦ) Μέ. » Ἐν πυρὶ καίειν, « Ἰλ. Ω. » Ἐν δεσμῷ δῆσαι, « Ἰλ. Ε. » Ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον, « Ὀδ. Β, » Ἐν δόλῳ λαβεῖν, « Σοφ. » Ἐν βέλει πλῆγείς, « Εὐρ. » Ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται, « Γρφ. » Σημαίνειν ἐν οἰωνοῖς, « Ἀξ. [κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδχ. ἡ πρόθ. συχνοτ. ἐλλείπει). 7) (σπν.) τὸ Κατά τι. » Ἐν τε γὰρ μακρῷ γήρει ξυνάδει τῷδε τἀνδρί, « Σοφ.

8) Συνέπειαν ἢ Ἀναλογίαν. « Ἐξ ὧν ἐν τούτῳ λογῳ χαιρήσῃς ὀρθῶς, « Πλ. δ., αμφιῴνως (ἀκολούθως) μέ. 9) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν (εἰς πρόσωπον). » Ἐν ἐμοὶ θρασύς, « Σοφ. 10) Χρόνου διάστημα ἢ προσδιορισμόν. » Ἐν μακρῷ χρόνῳ, « Ἀξ. (καὶ ἑλλ. τοῦ οὐσ.) » Ἐν βραχεῖ, » Ἐν ᾧ, » Ἐν ὕστῳ, « Ἐν τούτῳ, » Ἀξ. » Ἐν οἴνῳ (» Ἐν πολέμῳ), « εἰς καιρὸν συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποσίοσ (πολέμου), (κοιν.) ἐπάνω εἰς τὸ κρασί(εἰς τὸ μεθύσι), ἐν ᾧ ἔπιναν. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) (μετὰ ῥήματ., συντασσομένου δοτ. ἢ προσκειμένῃ ἢ νοουμένῃ) τὸ "Ενδον. » 'Εμβάλλω, 'Ενορῶ. 2) (μετὰ ὀνομ.) τὸ ἐμπεριεχόμενον. « "Εναιμος, 'Εναρμόνιος, 'Εμβριθῆς. 3) ἐλάττωσιν ἢ τὸ 'Οπισθῶν. »"Εμπικρος, "Εγγλυκος. ‖. (παρὰ Ποιητ. Α'. πίθεται μετὰ τὸ ἄναμα). » Ἀτάρ Τρῶεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν, « Ἰλ. Σ. » "Υλῃ ἔνι οἰκία ναίων, « Ἰλ. Π. (Β'. χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλ., λέξ. ἢ ἐπέχει τόπον ἐπιῤῥήματος) »'Εν δ' ἔδαλε,α »Τῷ δ'ἐν ἐρινεός ἔστιν,« "Ομ. (ᾧ παραλλ., ὅτε καὶ δηλοῦται σαφέστερον ἡ ἐπιῤῥηματικὴ αὐτῆς θέσις): » 'Εν δ' ὑπέρας τε κάλως τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῷ, « 'Οδ. Ε. ‖. (ὁσάκις φαίνεται συντεταγμένη μὲ γεν., ἔχει ἔλλειψιν τῆς δοτ.) » 'Εν (ἐνν. δόμῳ) ᾄδου, « "Ομ. » Ἐν (ἐνν. τῷ οἴκῳ τοῦ) Κλέωνος, « Δμ. »'Εν γειτόνων, « αὐτ. » Ἐν ἡμετέρου, « "Ηρ.(ᾧ πρτ.) » 'Εν ἑαυτοῦ εἶναι, « Αξ. ‖. (Αἰολ. καὶ Δ. συντάσσ. ᾧ μὲ αἰτ. ἀντὶ τῆς Εἰς, σημαίν. κίνησιν): »Δεῦτ' ἐν χορόν,« Πίνδ. (Εἰς ἐπιγρφ. εὕρηται σημαίν. ᾧ τρόπον) » Τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω ἐν δύνασιν, « ἀντὶ 'Ες δύναμιν, Κατὰ δύναμιν. ‖. (ἐν συνθ. πρὸ τοῦ δ, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς 'Εμ· πρὸ τοῦ γ, κ, ξ, χ, εἰς 'Εγ· πρὸ τοῦ λ, εἰς 'Ελ· καὶ πρὸ τοῦ ρ [εἰς μερικὰς λέξεις] εἰς 'Ερ), (παρῴλ. Εἰς καὶ 'Ες).

'Εν, ἑνὸς (τὸ), οὐδ. τοῦ Εἷς.

'Ενα, αἰτ. ἑν. τοῦ Εἷς.

'Ενα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ "Ενη ἢ "Ενη. ‖. » 'Ες ἕνας, « ἀνάγν. (ὑφ' Ἓν) 'Εσένας ἀντὶ 'Εσένης [ἴδε "Ενη).

'Εναβρύνομαι, Μ. υνοῦμαι. (μὲ δοτ.) Σεμνύνομαι(ἡσυχῶμαι, Καμαρόνω) δι' ἓν τι.

'Εναγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι,=τῷ

'Εναγάλλομαι, Μ. αλοῦμαι = 'Ενευφραίνομαι.

'Εναγγειοσπέρματος (ὁ, ἡ), (βτν.) τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα περιέχεται εἰς ἀγγεῖον (εἰς θήκην), (ἴδε Ἀγγειοσπέρματος, καὶ παρῴλ. 'Ελλειβοσπέρματος ᾧ 'Εμφλοιοσπέρματος).

'Εναγείσιον, Μ. ερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάξω(Συναθροίζω)μέσα εἰς. » Δαῶν ἀμφιδρομίσιν ἐναγρομένων ἀγορῆσιν, « 'Οππ.

'Εναγελάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω ἢ 'Εμβάζω τι ἀγεληδὸν μέσα εἰς, μανδρίζω.

'Εναγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεχόμενος εἰς ἄγος (μίασμα κυρ. θρησκευτικὸν), ἔνοχος ἀνοσιουργήματος (κυρ. δὲ φόνου ἢ ἐπιορκίας)· (ἐπικ.) θεομισὴς, κατηραμένος, ἀφωρισμένος, ἀναθεματισμένος. (ῶθ.) ἐξολοθρευτέος, φευκτέος, ἀποτρόπαιος. »'Εναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπολλωνος,« Αἰσχ., (εἶδος ἀφορισμοῦ) νὰ ἔχῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀπολλ., (παρῴλ. Ἀλιτήριος).

'Εναγίζω, Μ. ίσω. Θυσιάζω(κυρ. πρὸς ἐξιλασμὸν ἄγους ἢ ὑπὲρ νεκροῦ ἢ εἰς ἥρωα). (παρῴλ. 'Εντίμνω).

'Εναγικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν ἐναγῆ. « Ῥήματα ἐναγικά, « Πλ.

'Ενάγισμα (τὸ). τὸ εἰς ἐναγισμὸν προαφερόμενον θῦμα.

'Εναγισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναγίζειν, θυσία ὑπὲρ νεκροῦ ἢ πρὸς ἐξιλασμόν.

'Εναγιστήριον (τὸ). μέρος (ἱερὸν) ὅπου ἐνήγιζον, θυσιαστήριον (διὰ τοὺς ἐναγισμούς).

'Εναγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω (ἢ Κρατῶ) τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.

'Εναγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναγκαλίζεται ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐναγκαλιαθῇ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του.

'Εναγκυλάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ 'Εναγκυλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω(εἰς τὸ τόξον ἢ ἀκόντιον) ἀγκύλην (ἴδε τὴν λέξ.)· πιάνω(τὸ τόξον ἢ τὸ ἀκόντιον) ἀπὸ τῆς ἀγκύλης ἵνα τὸ ῥίψω.

'Εναγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ πρεηγ

'Εναγκωνίζω, Μ. ίσω. Ἀκκουμβῶ πουθενὰ (ἢ Ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἰς) τὸν ἀγκῶνά μου.

'Εναγλαΐζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) 'Εναβρύνομαι ('Εγκαλλωπίζομαι, 'Ενασμενίζομαι) εἴς τι.

'Εναγρόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Εναγειράμενος, μα.ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εναγείρω.

"Εναγχος [ἐν, ἄγχι], ἐπίῤῥ. Ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου· νεωστί. » Οὐ περὶ τῶν πάλαι τεθνεώτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἔναγχος τὸν κλῆρον καταλιπόντων, « Ἰσκρ. (καὶ ἐνάῤῥ.) »Τὸ δ' ἔναγχος . . οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν; « Ἀρχῖπ.

'Εν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. 'Ενήγαγον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. προθετ. ἢ [σπντ.] δοτ. ἐκ δ'.) Φέρω (Κουβαλῶ) τι μεσα εἰς, (ὕθεν μτγνς. καὶ συνήθ.) τραβῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλῶ. Δ. κλοπῆς αὐτῷ ἐναγομένῳ ᾧ δοκοῦντι κινδυνεύειν, « Ἰώσ.

2) συμβουλεύω (παρακινῶ, ἐπιταχύνω, ἐνεργῶ) νὰ γένῃ τι (κυρ. κακόν). » Τὸν πόλεμον (» Τὴν ἔξοδον) ἐνάγ.,« Θκ. »'Ενῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τὸ Μ. μῖσος,« Ἡροδ. » Μάλιστα δ' ἐνῆγε αφέας ὥστε ποιεῖν ταῦτα ἢ τῶν Τυνδαρ. ναυτιλίη, « 'Ηρ.

'Εναγωγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνάγειν, τράβηγμα (ἐγκάλεσμα) εἰς τὸ κριτήριον· παρακίνησις.

'Εναγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀγωνιῶ (Καρδιοκτυπῶ) διά τι.

'Εναγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι (Ἀγωνίζομαι, 'Εξασκοῦμαι) πουδενὰ ἢ μεταξὺ ἄλλων. » Τοπος εὐφυέστατος ἱππεῦσιν ἐναγωνίσασθαι, « Πλ. » 'Εγὼ μὲν νυν ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιεῦμαι, « 'Ηρ.

'Εναγώνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)–νίως. 'Ο ἀνήκον (ἢ ἁρμόζων)εἰς τοὺς (γυμν. ἢ σκην. ἢ ῥητ.) ἀγῶνας, (ἐπικ.) ζωηρὸς· μεγαλοπρεπὴς· παθητικὸς· σφοδρὸς, ἔντονος, δραστήριος κτλ. » 'Εσθὴς (» Νόμος, [ἰδιαιτ. δέ] » Λύγος)—, « Πλ. Ακ., » Τὴν ἐναγώνιον 'Ερμοῦ τέχνην, « 'Ηλ. « Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐνεργὰς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ βραθυμίας μεστός, « Χρσ. ‖. » Θεοὶ ἐναγώνιοι, « Πίνδ., οἱ ἐφορεύοντες τοὺς ἀγῶνας. (ἰδιαιτ. δέ) » 'Ερμῆς—, « Παυσ., Γργ. ‖. « 'Η Ἰλιὰς ἐναγώνιος, « Σχλ. 'Οδ., ὡς περιέχουσα πολλοὺς ἀγῶνας (μάχας, συμπλοκὰς), (ἐπικ.) ἔχουσα ὕφος ζωηρότερον τῆς 'Οδυσ. 2) (σπν.) ὁ εὑρισκόμενος σὲ ἀγῶνα (εἰς κρίσιμον περίστασιν, [ἐπικ.] ἢ ἀγωνίαν). » Ἄδηλον τὸ μέλλον, ἐν' ἐναγώνιοι διηνεκῶς ὦμεν, « Χρσ., (παρῴλ. Ἀγωνιστικὸς).

'Εναθημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς ἀθλημονίαν δι' (ἓν τι) ἢ περιφέρομαι ὑπὸ »θημονίας εἰς (τόπον τινά).

'Εναθαυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διάγνω ἀδιαφορίαν εἴς τι.

'Εναθολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φλυαρῶ (Μακρολογῶ) περὶ τινος.

'Εν-αείρω, Μ. αερῶ, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σηκόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. »'Εναείρατε χερσίν, « Ἀπλλ.

†'Ενάενος ἡ 'Ενάετος (ὁ), [εἷς, ἕνος]. ἐνὸς ἔτους, χρονιάρικος.

'Εναείω, Μ. αεξήσω, Π. κάμνω ν' αὐξήσῃ τι μέσα εἰς.

'Εν-αερίζω, Π. ίσω. Σηκόνω εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζω (κυρ. καὶ μτφρ.).

'Εναέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἱπτάμενος ἢ εὑρισκόμενος· μετέωρος.

'Ενάερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, διαφανὴς, ἀερώδης.

'Εν-αθλεύω, Μ. εύσω καὶ

'Εν-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) 'Εναγωνίζομαι ('Εγγυμνάζομαι)εἴς τι. »Ταῖς ἐστείοιν θυγατράσιν ἐναθλεύων 'Ηρακλῆς Γργ. »'Η πολιὰ θριξ αὕτη πολλοῖς τοῖς ἐνθλήσασι, « Ἰλ. (καὶ παραλλ.) » 'Εν γυμνασίοις ᾧ πόνοις ἐνηθληκώς Διόδ.

"Εναθλος (ὁ, ἡ), = 'Εναγώνιος.

'Εναιρῶ-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εκτείνω.

'Εναιρω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εκτενίζω.

'Εναιωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εναγείρω.

'Εναιωρίζω, Μ. οίσω, = 'Εναγείρω.

'Εναιώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναιωρεῖται (κυματίζει) εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινος (κυρ. ὑγροῦ).

'Εναίκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκάθια, ἀγκαθωτός.

'Ενάκις, 'Ενακισχίλιοι, ὀρθότ. τοῦ 'Εννάκις κτλ., (καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τοῦ Ἑνάκις κτλ.).

'Εν-ακμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀκμάζω εἰς προσδιορισμένον τινὰ τόπον ἢ καιρόν. (χ. πτ.) εἶμαι-

'Ανακμὴς, ἐος καὶ

'Ανακμος (ὁ, ἡ), ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμήν του, ἀκμαῖος, νεαρὸς, ἀνθηρὸς ἡλ.

'Εν-αναλατα'νω, Μ. ατά'σω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι ἀναλάστως, χορταίνω τὴν ἀσελγειάν μου ἐπάνω εἰς, (παρῴλ. 'Ενυβρίζω).

'Ενακόσιοι, αι, α, = 'Εννακόσιοι.

'Ενακοσιοστὸς, ὴ, όν, = 'Εννακοσιοστὸς.

'Εν-ακούω, Μ. ακούσομαι, (μὲ γεν.) = 'Ενωτίζομαι, ἀκούω. 2) (συνκδχ.) πείθομαι· ὑπακούω (ἐπὶ ἀψύχ.) αἰσθάνομαι· ἐνδίδω. » "Εσται δ' εὐπαραγωγοτέρα τὰ δοτέα, ἐνακούοντα τῆς καταστάσιος, « Ἱππκρ. » 'Ο γὰρ πῆχυς διὰ τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐνακούει τῆς ξυμφορῆς, « αὐτ.

'Ενακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = 'Ενακούω.

'Εναλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι, = 'Εγκαυχῶμαι.

'Εναλδαίνιος, Μ. ῆσιος, Π. τρέφω (αὐξάνω) τι μέσα εἰς. ‖. (πθ.) = τῷ

'Εν-άλδομαι (χ. Μ.), Π. τρέφομαι (αὐξάνω, μεγαλώνω) μέσα εἰς.

'Εναλείμμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐναλείφεται (ἀλείφεται ἐπάνω) εἰς τι, ἀλοιφὴ κτλ.

'Ενάλειπτος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος [πασσαλεμμένος] ἐπάνω εἰς, (ὕθεν ‖, οὐσ.) 'Ενάλειπτον (τὸ), = 'Ενάλειμμα, [ἓκ τοῦ

'Εναλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς, πασσαλείφω μέ. (ἰδιαιτ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς—, « 'Ηλ. (ὀθ.) » Πρὶν σ' ἐναλείψασθαι. . Χαῖρ' ἱερὸν φῶς, εἶπέ τάλαν, « 'Επγρ.

'Εναλήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος=

'Εναλήθως, ἐπίῤῥ. 'Εν ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, πραγματικῶς, ἀληθινά. 2) πιθανῶς, ὁμοιαλήθως.

'Εναλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. [ἓν, ἀλίγκιος]. (μὲ δοτ.) ὅμοιος. » Τύπῳ ἐναλ. ἀνὴρ, « Θκ. » Θεοῖς ἐναλ. αὐδὴν, « "Ομ.(καὶ ἀντὶ ἐπίῤῥ.) » 'Ιππεμένους. . ἐναλίγκιον ὀρνίθεσσι, « Μανὶθ.

'Εν-αλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κυλίω τι μέσα εἰς, ἐμπεριπλέκω. » 'Εναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι, « Ἱππκρ.

'Εναλιος ἓν, ἄλς], α ἢ ος, ον. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ,θαλάσσιος. παραθαλάσσιος.»Λάκκον εἰναλίαν, « Πίνδ. » 'Εναλίῳ Ποσειδάωνι θεῷ,« Σοφ. » Εἰνάλιον κῆτος, « 'Οδ. Δ. » 'Η αὐτὴ κώπη, ἐναλος μὲν κελασμἐνῳ, ἓξαλος δὲ εὐθεῖα, « Σξτ. » Νῆσος ἐναλία, « Ἀρχτ. « Φοίνισσαν ἐναλίην γθόνα, « Εὐρ. » Εἰναλία 'Ελευσὶς, « Πίνδ. » Εἰσὶ δέπου πολλαὶ ᾧ τῶν Ἀκαρνάνων τοῦτο μὲν χερσαῖοι τοῦτο δ' ἔναλοι τόποι, « Πλ.

'Εν-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. (μὲ δοτ.) Πιάνομαι μέσα εἰς.

'Εν-αλιτραίνω, Μ. αλιτήσω (ἀόρ. 'Ενήλιτον), Π. πλανῶμαι (ἁμαρτάνω, ἀδικῶ) κατά τι.

'Εναλλάγην, Π. ἀντὶ 'Εναλλάξ.

'Εναλλαγὴ (ἡ). τὸ ἐναλλάσσειν ἢ ἐναλλάσσεσθαι, ἄλλαγμα, μεταβολὴ, ἀνταλλαγὴ, ἀμοιβαίαιτης. » Κατ' ἐναλλαγάν,« Τίμ., = 'Εναλλάξ.

'Εναλλάγμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον (ἢ διδόμενον)πρὸς ἐναλλαγὴν. ἀντίτιμον πραγματειῶν. (εἰς τῶν Βασιλ. Β', κδ', 24: ἀναγν.ὀρθότ. 'Εν ἀλλάγματι).

'Εναλλὰξ, ἐπίῤῥ. Κατ' ἐναλλαγὴν ἢ Πρὸς ἐναλλαγὴν, ἀμοιβαίως· ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου· σταυρωτὰ, ἀνάποδα. » Ἴσχειν τὼ ποδ' ἐναλλὰξ, « Ἀρχῖπ. » 'Εναλλὰξ τοτὲ μὲν χεῖρον, τοτὲ δὲ βέλτιον, πράξειν,« Ἰσκρ. » Θαλάττης γῆς τε ἐναλλὰξ, « Πλάτ.

'Εναλλαξις, εως (ἡ), = 'Εναλλαγὴ.

'Εναλλασσόμενος, ἐπίῤῥ. (μτχ.)-Κατ'ἐναλλαγὴν, 'Εναλλάξ

'Εν-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλοιῶ (Μεταβάλλω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εναλλοίωσις, εως (ἡ). τὸ εἶν.τοῦ προηγ.

'Εν-αλλάσσω(ττω), Μ. ξω. Ἀλλάζω ἕνα μὲτ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξίαν, 'παίρνω καὶ δίδω, βάλλω (τοποθετῶ) τι ἐναλλὰξ (ἀνάποδα ἢ σταυρωτά), (ἐν γέν.)μεταβάλλω » (Τὸν Πριαπίσκον) παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφάς, « Ἀπλλν. »Τὸ ἐναλλάσσειν τὸ σ εἰς τὸ δ. » Γραμτ. ‖. (μτ) ἔχω νὰ κάμω (ἔγω δοσαληψίαν, σχέσεις, διαπραγματεύομαι περὶ ὑπῖας δήποτε ὑποθέσεως) μετά τινος. »"Οσους Ἀθηναίους ἐνηλλάγησαν, « Θκ. 'κοὺς συνεστράφησαν, ἔκαμαν συναλλάγματα (φιλίες ἐμπορικὰς κλπ.) μετ' αὐτῶν. (καὶ γεν.) » 'Ως ἴσασιν οἱ τῆς ἱερᾶς Ἰστιαίας ἐναλλαξάμενοι, « Εὐρ., (ἀλλ' ἴσως τοῦτο μεταβλητέον εἰς δοτ.).

'Εναλλεται, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. 'Ενηλάμην καὶ β'. 'Ενηλόμην), = 'Εμπηδῶ, (μτφρ.) ἐνυβρίζω· ἐπεμβαίνω εἰς τὴν ἀτυχίαν τινός.

'Εναλλος (ὁ, ἡ), ἄλλος ἐξ ἄλλου, διαφορετικὸς ἀνάποδος. » Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἔργ' ἀστεῶν μεροπων, « 'Επγρ.

'Εναλλως, ἐπίῤῥ. 'Αλλ' ἀντ' ἄλλων, ἀντιθέτως, ἀνάποδα.

"Εναλος (ὁ, ἡ), = 'Ενάλιος.

'Εναλὺς, ὑσα, ὑν, ἀόρ. β'. τῆς μεχ. τοῦ 'Εναλίσκομαι.

'Εν-αλύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Περιπλανῶμαι (Περιφέρομαι διασκεδάζων τὴν πλῆξίν μου) μέσα εἰς.(ἀπλ.) 'Ενδιατρίβω. » Εἰ βούλει καὶ τὴν Κριηΐδα διαγράψωμεν, ἐπειδὴ χαίρειν φῄς, ὅταν ἐναλύῃ αὐτῇ ὁ λόγος, « Εὐρ.

'Εναμάρτητος καὶ 'Εναμάρτος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἁμάρτημα, ἔνοχος, ἐσφαλμένος, ἡμαρτημένος.

'Εν-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εναμέρτως, ἐπίῤῥ. Σφαλερῶς, ἡμαρτημένως.

'Εν-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Ἀμαυρόνω) διά τινος.

'Εναμείβω, Μ. είψω, = 'Εναλλάσσω, τοποθετῶ ἐναλλάξ.

'Εν-αμέλγω, Μ. έλξω. (μὲ δοτ.) Ἀρμέγω μέσα εἰς.

'Εναμβλωπείω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμβλωπῶ διὰ ἢ κατά τι.

†'Εναμηχανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμηχανῶ εἴς τι.

'Εναμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = 'Εναγωνίζομαι.

'Εναμιλλος (ὁ, ἡ) (μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) ὁ ἀμιλλώμενος[συναριζόμενος, [ἐπικ.] συγκρινόμενος, παραβαλλόμενος]πρός τινα, ἀντίζηλος, ἀνταγωνιστὴς, ὅμοιος, ἰσοδύναμος.

'Εναμίλλως, ἐπίῤῥ. 'Εξ ἴσου, ὁμοίως. » Οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμίλλως ταῖς μαθήσεσι, « Ἰσκρ.

'Εναμμα (τὸ), [ἐνάπτω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε δεδεμένον (κρεμασμένον) ἐπάνω εἰς ἢ μέσα εἰς· σημαίν. ὡς ὅτιμον, λουρὶ, ζωνάρι κτλ.

'Εναμμένος, ἰων. Π. ἀντὶ 'Ενημμένος, πθ. πρκ. τοῦ 'Ενάπτω.

'Εναμοιβαῖος [ἐναμείβω], ἐπίῤῥ. Π. ἀμοιβαῖον, ἐναλλὰξ.

'Εν-ανα-κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Ἀνακλίνομαι (Ἀναπαύομαι) ἐντός τινος, ἐναναπαύομαι.

'Εν-αναπαύομαι, Μ. παύσομαι (μὲ δοτ.) Ἀναπαύομαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι.

†'Εναν-άπτω, Μ. ψω, = (ἢ ἐπάνω) 'Ενάπτω.

'Εναναστρέφομαι, Μ. στραφήσομαι. Ἀναστρέφομαι ἐντὸς ἢ μεταξὺ, ἐνδιατρίβω.

'Εν-ανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ενανθρώπιζω εἰς ἄνθρωπινον σῶμα. « Ψυχὴ ἐνανθρωπεύσα, « 'Ηλ. 2) (θλγ. περὶ τοῦ Γίῶ καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λόγου τοῦ Θεοῦ) γίνομαι ἄνθρωπος. »Σαρκωθέντα... καὶ ἐνανθρωπήσαντα, « Σύμβολ. Πίς., (ὕθεν:

'Ενανθρώπησις, εως (ἡ). ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

'Ενανθρωπίζω, Μ. ἰσω, = 'Ενανθρωπεύω.

'Εναντα ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Εναντίον, ἀντικρύ, ἐξ ἐναντίας. « Τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντα; « Ἀρστφ.

†'Εναντι, ἐπίρ. (Γρφ.) ἀντὶ 'Εναντίον, ἀντικρύ.

'Εναντιοῖος, α, ον. 'Εναντίας ποιότητος (ἰδιότητος) ἢ θέσεως, ἐναντίος ἢ ἀντικρυνός.

'Εναντίβιος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀντίβιος, ἐναντίος, ἀντίμαχος), (εὔχρ. μόνον τὸ οὐδ.) » 'Εναντίβιον, « ἐπίρ. 'Εναντίον, κατά.

'Εναντιβούλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν βουλὴν (γνώμην, θέλησιν), ἐναντιογνώμων.

'Εναντιογνωμέω ἢ (ὀρθόπ.) 'Εναντιογνωμονέω-ῶ, Μ. ἦσω. "Εχω ἐναντίαν γνώμην εἶμαι –

'Εναντιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Εναντιόβουλος.

'Εναντιοδρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέχω τὸν ἐναντίον (ἄλλον) δρόμον. »'Η δὲ πάροδος τοῦ τείχους (τῆς Βαβυλ.) ὥστε τέθριππα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις, « Στρβ.

'Εναντιοδρομία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εναντιοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν δύναμιν (ἐνέργειαν, ἰδιότητα, σημασίαν).

'Εναντιολογέω-ῶ, Μ. ἦσω. Λέγω τὰ ἐναντία, ἀντιλέγω.

'Εναντιολογία (ἡ). τὸ λέγειν τὰ ἐναντία, ἀντιλογία.

ς'Εναντιολογικός, ἡ, όν, ὕδε 'Εναντιοποιολογικός.

ς'Εναντιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων τὸ ἐναντίον, ἀντιλέγων.

'Εναντίον, ἐπίρ. ἡ πρόθ., ὕδε 'Εναντίος.

'Εναντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Εἶμαι ἐναντίος (Φέρομαι ἐναντίον) τινός, ἀντιστέκομαι, ἀντιβαίνω, ἀντιλέγω, ἀντιπράττω, κτλ., (ἐν γέν.) ἐναντιόνομαι.

'Εναντιοπαθέω-ῶ, Μ. ἦσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι –

'Εναντιοπαθής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-παθῶς. 'Ο ἔχων ἐναντίας ἰδιότητας.

ς'Εναντιοποιολογικός, ἡ, όν "Ος τις κάμνει (βιάζει διὰ τῆς διαλεκτικῆς του δεινότητος) τὸν ἄλλον νὰ ἀντιφάσκῃ, (ἄλλ. ἀναγν 'Εναντιολογικός).

'Εναντιοπραγέω-ῶ, Μ. ἦσω. (μὲ δοτ.) Ἀντιπράττω (Ἀντιφέρομαι) εἴς τινα.

'Εναντίος, α, ον. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) 'Ο κείμενος ἢ ἐρχόμενος ἔναντι (ἀντικρύ) τινος, ἀντικρυνός. » 'Οδὸς ἐναντίοις Ζεύγεσι πορευτή, « Στρβ. » Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ἑνὸ στόματι προὔχουσιν, « 'Οδ. Κ. 2) (συνηθ.) ἀντιστεκόμενος, ἀντιβαίνων, ἀντιλέγων, ἀντιπράττων, (ὕθ. ἐνγέν. || οὐσ.) ἐχθρός. (ἢ ἐπιθ.) ἐχθρικός. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ἀπευκταῖος, δυσάρεστος, ἀνάποδος. » 'Εν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ, « Πλάτ. » "Οσα πώποτ' ἐναντία τούτοις ἐπράξατε, « Δημ. » Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐναντία, « Ξεν. || (τὸ οὐδ.) 'Εναντίον, ἐπίρ. (Τοπ.) Ἀντικρύ, (κοιν.) ἀγνάντια, κατὰ πρόσωπον · Ἐξ ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον, « 'Οδ. Ψ. » Αἰσχύνομαι σε πρὸσθλέπειν ἐναντίον, « Εὐρ. (καὶ μὲ προσθιορ. τοῦ τόπου): » 'Εναντίον ὤδε, « 'Οδ. Ρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Καὶ μετούτων ἐναντίον διηρώτησας, « Πλάτ. » 'Ορκος ὃν ἔθετο Ἀννίβας ἐναντίον Διὸς καὶ "Ηρας, « Πλδ. 2) (τρπ.) ἐξ ἐναντίας, (συνηθ.) ὡς ἐχθρός, (μὲ γεν.) κατὰ (τινος). » 'Εναντίον (ἢ) 'Εναντία μάχεσθαι (μίμνειν, ἐλθεῖν κτλ.), « 'Ομ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τοὐναντίον, (ᾧ προθετ.) » 'Εκ τοὐναντίου, (καὶ πλθ.) » Κατὰ ταὐναντία, « Δξ. » (καὶ μετὰ τοῦ "Η) » Τοὐναντίαν ἢ προσεδόκουν, « Δξ.

'Εναντιοστατέω-ῶ, ήσω. Ἵσταμαι ἐναντίον τινος, ἀντιβαίνω, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι.

'Εναντιότης (ἡ). ἡ θέσις (ἡ κατάστασις) τοῦ ἐναντίου· ἀντίθεσις, ἀντίπραξις, ἀντιλογία κτλ.

ς'Εναντιοτροπή ἢ 'Εναντιοτροπία (ἡ). γύρισμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, ἐναντιότης.

'Εναντιοφάνεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Εναντιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐναντίος ἢ ἐναντίον (ἀπέναντι), ἀντικρυνός.

'Εναντιοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ᾧ (ἑλλ.) Φέρομαι ἐναντίον τινός. » 'Εναντιοφορούντων τῶν πλανητῶν καθημένων ἀστέρων τοῖς ἀπλανέσιν, « Εὐσ.

'Εναντιοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ ἐναντία, ἀντιφάσκω.

'Εναντιοφωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀντίφασις, ἀντιλογία.

'Εναντιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τὰ ἐναντία, ἀντιλέγων ἢ ἀντιφάσκων.

('Εναντιόω-ῶ, Μ. ώσω). Ἀντιθέτω, ἀνεστάτωσ, (ἀμφ.). || (συνήθ. μσ.) ἴδε 'Εναντιόομαι.

'Εναντίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναντιοῦται (ἀντιβαίνει) εἰς τοὺς σκοποὺς (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κτλ.) τινος, ἐμπόδιον.

'Εναντιωματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο τείνων (ἐπιβρέπῃς) πρὸς ἐναντίωσιν· (γρμτ.) ὁ σημαίνων ἐναντιότητα.

'Εναντιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –

'Εναντιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ ἐναντίον ἄλλου ὄνομα.

'Εναντίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐναντίον· ἐνάντια. τὸ ἐναντίον. (μὲ δοτ.) » Λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως, « Εὐρ. (ἢ οἵτ. προθετ.) » 'Εναντ ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγάς, « Δημ. » 'Εναντίως δὲ πρὸς τ' ἄλλα ζῶα ᾧ ἐπὶ τῶν ἵππων συμβαίνει. τὰ μὲν γὰρ κτλ. « Ἀρστ.

'Εναντίωσις, εως (ἡ)· τὸ νὰ ἐναντιόνηταί τις, ἀντίστασις, ἐναντιότης.

'Εναντλέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γεμίζω ὑγροῦ τὸ ὁποῖον εἰσρέει ἐντός μου. 'Εναξονίζω, Μ. ἰσω. 'Εναρμόζω εἰς τὸν ἄξονα, (ἀρνμ.) παρβλ. 'Εμπολίζω.

ς'Εναολλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Εν ἀολλὴς (τῆς προθ. ἀναφερομ. εἰς τὰ ῥῆμα).

'Εναπαιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρέμαμαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (παρβλ. 'Εναιωροῦμαι).

'Εναπάλους (ὁ, ἡ). μετρίως ἀπαλὸς, (κοιν.) μαλακούτσικος.

'Εναπαστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω μέσα εἰς.

'Εναπασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπασχολῶ τι εἰς.

'Εναπεδείκνυτο, Ἰων. ἀντὶ 'Εναπεδείκνυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ὑπηρ. τοῦ 'Εναποδείκνυμι.

'Εναπειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω τινὰ περὶ ἢ διά τινος.

'Εναπειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εναποκλείω.

'Εναπεντευτίζω, Μ. ίσω. Διατρίβω ἐν χρόνον ξενητευμένος πουθενά.

'Εναπεργάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = 'Εμποιῶ, προξενῶ, ἐμπνέω. » Φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπεργάσαντο, « Ἰσκρ.

'Εναπερείδω, Μ. είσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκουμβῶ τι (καὶ μσ. ἢ ἑλλ. Ἀκκουμβῶ ἑμαυτὸν [καὶ συνκδχ.] Τινάζω ἢ Ἐμπήγω τι.) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » "Οταν ὁσαοῦπιος ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον, « Γαλ. (καὶ μτνμ.) » 'Εναπηρείσατο τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνείτας, « Πλδ., (παρβλ. Ἀπερείδω).

'Εναπέρεισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εναπέρεισμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐναπερείσεως. » Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς εἰσὶν ἐναπερείσματα, « Κρμ.

'Εναπερεύγομαι, Μ. εὐξομαι (ἀόρ. 'Εναπήρυγον κτλ.). Ἀπερεύγομαι ('Εξερεύγομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Τὴν ὀργὴν (καὶ πάθος) —, « Εὐρ., Φίλ.

'Εναπῆκε, Ἰων. ἀντὶ 'Εναφῆκε, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. τοῦ 'Εναφίημι.

'Ενάπλωσις [ἐναπλόω], εως (ἡ). ἡ ἀνάπλωσις τινος πράγματος εἰς τὰ ἁπλούστερα στοιχειώδη μέρη του, (Γαλλ.) simplification.

'Εναποβάπτω, Μ. βάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βουτῶ τι (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξεπλυθῇ) μέσα εἰς, (παρβλ. 'Εναποβρέχω).

'Εναποβλύζω, Μ. βλύσω. Χύνω τι (τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει ἀπ' ἐμοῦ) μέσα εἰς, (ἐπμν.) 'Ενεμέω, 'Ενουρέω κτλ.

'Εναποβρέχω, Μ. βρέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μουσκεύω τι (εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὸν χυμὸν [τὴν οὐσίαν] του) μέσα εἰς. » 'Ρόδα ἐλαίῳ ἐναποβρ., « Δσκρ.

'Εναπογεννάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς.

'Εναπογράφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) γραμμένος (σημειωμένος, περασμένος) εἰς τὸν κατάλογον, [ἐκ τοῦ

'Εναπογράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Καταγράφω) τι μέσα εἰς, περνῶ (σημειόνω) εἰς τὸ κατάστιχον· συγκαταριθμῶ.

'Εναποδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἀποδείχνω ἢ 'Επιδείκνυμι) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εναπόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ βεβαιωμένος δι' ἀποδείξεων.

'Εναποδιεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

'Εναποδέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφικτὰ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, δένω εἰς κομπόδεμα.

'Εναποδέω, Μ. δεήσω, = 'Ελλείπω, Ἀπαδέω.

'Εναποδημέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδημῶν ἐνδιατρίβω πουθενά.

'Εναποδύομαι, Μ. δύσομαι. Γδύνομαι (Ἀνακομβόνομαι, 'Ετοιμάζομαι) διά τι.

'Εναποζέννυμι καὶ

'Εναποζίω, Μ. ζέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω (Ζεματίζω) τι εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐσίαν του μέσα εἰς. » Ἀφίνθ.ον ἐλαίῳ ἐναποζ.,« Γαλ.

'Εναποθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Εναποτίθημι.

'Εναπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐναποτεθειμένος, ἐναποτεταμιευμένος.

'Εναποθησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀποθησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς.

'Εναποθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω (Ἐζουμίζω) τι μέσα εἰς.

'Εναποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποθνήσκω μέσα εἰς τόπον τινὰ ἢ ἐπάνω εἰς ἔργον τι. » Ταῖς πληγαῖς (» Τῇ νήσῳ) ἐναποθ., « Θκ.

'Εναποθρούω, Μ. θρούσω. Σπάνω (Τσακίζω) τι μέσα εἰς.

'Εναποθωπεύω, Μ. εύσω. Καταπείθω (Ἀποκοιμίζω, 'Ελκύω εἰς τὸ θέλημά μου) τινὰ μὲ κολακείας.

'Εναποικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω τι πανταχόθεν δι' οἰκοδομῆς μέσα εἰς, κτίζω (φράζω) ἐντελῶς ὅλας τὰς διεξόδους, (παρβλ. 'Εγκατοικοδομέω).

'Εναποκάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποκάμνω ἐπάνω εἰς ἔργον τι, (δηλ.) ἐκλείπουν αἱ δυνάμεις μου πρὶν τελειωθῇ ἢ παύσῃ τι, 'Εναποθνήσκω.

'Εναπόκειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Κυρίσκομαι φυλαγμένος, 'Εμένα ἀπὸ προτήτερα) μέσα εἰς.

'Εναποκινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Δοκιμάζω τὴν τύχην μου ('Ριψοκινδυνεύω) εἴς τι.

'Εναποκλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Συντρίβω (Σπάνω, Τσακίζω) τι μέσα εἰς ἢ ἐν ᾧ.

'Εναποκλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλείω τι πανταχόθεν (Περικλείω) μέσα εἰς.

'Εναποκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ῥρέμα (Πλαγιάζω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Εναποκλύζω, Μ. κλύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

'Εναποκρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι ὅλως διόλου μέσα εἰς.

'Εναποκτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω (Ἀποκτείνω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εναποκυδοιδνέω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἀποκυδεύω ('Ριψοκινδυνεύω τὸ πᾶν) ἐπάνω εἴς τι.

'Εναποκυέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ μέσα εἰς.

'Εναποκαμβάνω, Μ. λήψομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χωρίζω καὶ 'παίρνω τι μέσα εἰς, ἐμπεριλείω, ἐμπεριέχω. » Τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον ἐναπολαμβάνει ἐξ ὑγιάδια, « Φιλ.

'Εναπολαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω τι κατακόρως, ἐντρυφῶ.

'Εναπολείπω, Μ. λείψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω τι ὡς περίσσευμα (λείψανον, κατάπατι κτλ.) μέσα εἰς.

'Εναπόληψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. Ἄρθμα περισσεύματος κτλ.

'Εναπολήγω, Μ. λήξω. Καταλήγω (Περατοῦμαι) ἐντὸς τινος.

'Εναπόληψις [ἐναπολαμβάνω], εως (ἡ). χώρισμα καὶ 'πάρσιμον (κλείσιμον, ἐμπόδισμα) μέσα εἰς, « 'Ο ἀρρὼς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ λεπτοῦ τινος πνεύματος ἐναπόληψις, « Εὐρ.

'Εναποπλύνω, Μ. πλυνῶ. (μὲ δοτ.) Χάνω (Ἀφανίζω) τι μέσα εἰς.

'Εναποπλογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Διακαλογοῦμαι (Ἀπολογοῦμαι) ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εναποπολύω, Μ. λούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Λούων ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

'Εναπόλυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόλυτος.

'Εναπομαγμα (τὸ), [ἐναπομάσσω]. πᾶν ὅ,τι ἐναπεμάχθη (ἐνεπυώθη) εἴς τι.

'Εναπομαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι μέσα εἰς.

'Εναπομάσσω(ττω), Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀποφορτίζω τι (καὶ συνκδχ. Ἀφίνω τὸν τύπον τινὸς) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι, ἐντυπόνω.

'Εναπομένω, Μ. μενῶ. Μένω (Ἀπομένω) ὀπίσω μέσα εἰς.

'Εναπομόργνυμι, καὶ (μσ.)-ομόργνυμαι Μ. ομόρξω-ομαι,="Εναπομάσσω, (συνκδχ.) μεταδίδω τὸν τύπον (τὴν βαφὴν [ᾧ τρπ.] τὸ ἦθός) μου εἴς τι, (ὕθεν:

'Εναπόμορξις, εως (ἡ). ἡ μετάδοσις τῆς βαφῆς (τοῦ χρώματος [καὶ τρπ.] τῶν ἠθῶν) τινος εἴς τι.

'Εναπομύσσομαι, Μ. ύξομαι. Ἀπομύσσομαι ἐντὸς τινος.

'Εναπονίζω(νίπτω), νίψω, = 'Εναποπλύνω.

'Εναπονίψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εναποξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εναποπατέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εγχίζω.

'Εναποπλύνω, Μ. πλυνῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλύνων καθαρίζω(Ξεπλύνω) τι μέσα εἰς.

'Εναποπνέω, Μ. πνεύσω, 'Εκπνέω (Ξεψυχῶ) μέσα εἰς, (ὕθε 'Εναποπνήσκω).

'Εναποπνίγω, Μ. πνιξῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πνίγω τινὰ μέσα εἰς.

'Εναποραίω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπορῶ ἐπάνω εἰς τι, (ἄλλ. διορθ. 'Επαπορέω).

'Εναποσβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβόνω τι μέσα εἰς.

'Εναποσημαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δηλῶ (Φανερόνω, Σημαίνω) τι διά τινος.

2) (μσ.) = 'Εναποτυποῦμαι, 'Εναποσφραγίζομαι.

'Εναποσκηπτικός, ἡ, όν. 'Ο κατ' ἐναποσκήψεν. » Πυρετὸς —, « Ἱατρ.

'Εναποσκήπτω, Μ. σκήψω. 'Ενασκήπτω, Εἰσβάλλω, (παρβλ.) 'Εναπερείδω.

'Εναποσκηψις, εως (ἡ), τὸ ὡτ. τοῦ προηγ., εἰσβολὴ (πυρετοῦ).

'Εναποσκιρρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς σκίρρον (Σκληρύνομαι) ἐντός τινος.

'Εναποσμήχω, Μ. σμήξω. Ἀποσμήχω τι ἐσωθεν.

'Εναποστάζω, Μ. στάξω. Ἀποστάζω τι ἐντὸς τινος.

'Εναποστηρίζομαι, Μ. ίξομαι, = 'Εναπερείδομαι.

'Εναποστίλβω, Μ. στίλψω. Ἀποστίλβω ἐντός τινος.

'Εναποσφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Φονεύω) τινὰ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Εναποσφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εναποκλείω διὰ ἢ ὡς διὰ σφηνός.

'Εναποσφραγίζω ᾧ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πραγματικής, (ἐπμ.) δραστός, δφθαλμοφανής, (τρπ.) σαφῶς, εὐκρινῶς. »Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς, « Ὁδ. Π. » Ἐναργές οἱ ὄνειρον ἐπέστατο, « Ὁδ. Δ. »Βωμὸς—,« Πίνδ. »Βίᾳ ἐναργὴς ἦλθε, σαφῶς ἐπισκήπτουσα,« Αἰσχλ. †Ἐναργότης (ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἐνάργεια.

Ἐναργώδης, εος (ὁ, ἡ), τρόπον τινὰ φανερός (ἐναργής). » Ὄνειρος —, « Ἀρετ. (ὁ Σχνεῦδέρος τὸ ἔκρινε δικαίως ὕποπτον).

Ἐναργῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς· σαφῶς, εὐκρινῶς.

Ἐνάρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρέτως. Ὁ ἔχων ἀρετὰς (προτερήματα). (μτγν.) ὁ ἔχων ἕξιν τῆς ἀρετῆς.

Ἔνάρηρα (ὄθ. εὐχρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐναρηρώς, υῖα, ός), πρκ. ἀντὶ ἐνῆρα. τοῦ ἀχρ. Ἐνάρω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι –

Ἔναρής [ἐν, ἄρω], ἐος (ὁ, ἡ). προσηρμοσμένος καλὰ μέσα εἴς τι, προσφυής·

Ἐναρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (παίρνων ἀπὸ τοὺς φονευθέντας ἐχθροὺς) ἔναρα, (θηλ.) ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Ἔναρθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνδεδεμένος μὲ) ἄρθρα (ἁρμούς, κλείσωσις). » Τῶ ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος κτλ., τὰ δὲ ἄναρθρα, ὡς ὄστρεα κτλ., « Ἀρστ. ζθῦ. μτνμ.) » Λέξις (» Λόγος) —, « Γρμτ., ὁ διηρημένος κατ' ἄρθρα (μέρη, συλλαβὰς κτλ.),(ἐπμ. ζγι ἄναρθρος, ἀλλὰ) εὐκρινὴς, εὔσημος, ἢ ὁ ἐκφερόμενος ἀνάρθρως.

Ἐνάρθρω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἔναρθρον, ἐναρμίζω. » Ἐναρθροῦν τὰ ἐξηρθρωμένα μέλη,« Βασ. »Τὴν λαλιὰν ἐναρθρώσας,« Ἐπιφ.

Ἔνάρθρως, ἐπίρ. (γρμτ.). Μὲ ἄρθρα, (ἐπμ.) τρανῶς, εὐκρινῶς.

Ἐνάρθρωσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Ἐναρθρόω, ἐνάρμοσις ἄρθρου.

Ἐναρίζω ‡ἔναρα ‡], Μ. ίξω, Π. – Ἐναίρω, φονεύω (κυρ. εἰς μάχην), (συνκδχ.) – Σκυλεύω, γυμνόνω (τὸν φονευθέντα ἐχθρὸν), (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. » Νῦξ ἐναριζομένη, « Σοφ., ἡ ἐκλείπουσα ἢ ἀτεραμένη τῶν ἀστέρων της (διὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου).

Ἐναριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μετρῶ (Περνῶ εἰς τὸν ἀριθμὸν) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἀναμεταξὺ εἰς ἄλλα.

Ἐναρίθμητος καὶ

Ἐναρίθμιος καὶ

Ἔναρίθμος (ὁ, ἡ). ὁ συναριθμηθεὶς μεταξὺ ἄλλων, ἐμβαίνων εἰς τὸν ἀριθμὸν (εἰς τὴν σειράν), (ἐπμ.) ἀποτελῶν μέρος τοῦ ὅλου, (Π.) μέτοχος, σύντροφος. (συνκδχ.) λόγου ἀξίας, ἔνσιμος, ἀξιότιμος.

Ἐναρίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐναίρων (φονεύων) τοὺς βροτούς. »Αἰχμὴ—,« Ἔπγρ.

Ἐναριστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γευματίζω ἢ προγευματίζω ὀλίγον, (παρβλ. Ἐμφαγεῖν).

Ἐναρκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔναρξιν, εἰσαγωγικός.

Ἐναρμογή (ἡ), – Ἐνάρμοσις, ‡ἐκ τοῦ

Ἐναρμόζω, Μ. όσω. (μὲ δοτ.) Προσαρμόζω τι μέσα εἰς. ‖. (ἀμτθτ. ἢ ἄλλ.) ταιριάζω εἰς, συμφωνῶ μέ. » Τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε, « Θμς.

‡Ἐναρμονικός, ἡ, όν καὶ

Ἐναρμόνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίως. Τῷ ὁποίου ὅλα τὰ μέλη εἶνε εἰς ἁρμονίαν (ἔχουν ἀναλογίαν) πρὸς ἄλληλα,(ὄθ. 2)

Ἐναρμόνιον (γένος ἢ μέλος), ἐν ἀπὸ τὰ τρία τῆς παλ. μουσικῆς (διαφέρον τῶν ἄλλων δύο κατὰ τὰ διαστήματα τῶν τόνων), ἴδε Διάτονον καὶ Χρωματικόν.

Ἐνάρμωσις, εως (ἡ), τὸ ἐναρμόζειν, ἐφαρμογή, πρισάρμοσις.

Ἐνάρμοστος (ὁ, ἡ). ‘ταιριασμένος (προσηρμοσμένος) εἰς. ‡ἐκ τοῦ

Ἐναρμόττω, Μ. όσω, – Ἐναρμόζω.

Ἔναρξις, εως (ἡ), τὸ ἐνάρχεσθαι, ἀρχὴ, ἄργίνημα.

†Ἔναρον, ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Ἔναρα.

Ἔναρον, Π. ἀντὶ Ἤναρον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐναίρω.

Ἔναρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεγόμενος εἰς ἀρὰν, κατηραμένος, (παρβλ. Ἐναγής).

Ἐναροφόρος (οὗτω διορθ. τινὲς τὸ) Ἐναρφόρος.

Ἐναρτάω-ῶ, Μ. ήσω, – Ἐνάπτω, Ἐγκρεμάω.

Ἐναρφόρος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ.) – Ἐναρηφόρος.

Ἐναρχία (ἡ). ἡ ἀρχικὴ (πρώτη) ἑνότης, (θλγ.).

Ἐναρχικός, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἐναρχίαν.

Ἐνάρχομαι, Μ. ἄρξομαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κάμνω ἔναρξιν, ἀρχινῶ. (δ' αἰτ.) ἀρχινῶ τὴν θυσίαν, (παρβλ. Ἀπάρχομαι).

Ἔναρχος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄναρχος, θηλ.) ἔχων ἀρχήν. 2) ὁ ἐν ἐνεργείᾳ (ἢ ὄχι ψιλῷ ὀνόματι, ἢ μήπω πεπαυμένος) ἄρχων.

Ἐνάρχω, Μ. ἄρξω, απντ. ἀντὶ Ἐνάρχομαι.

†Ἔνᾶρω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἐναρηρώς, (ἴδε Ἐνάρηρα).

Ἐνᾶς, άδος (ἡ). ἡ μονάς.

Ἐνασεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Λσεβῶ εἴς τι.

Ἐνασελγαίνω, Μ. ασελγήσω, (μὲ δοτ.) – Ἐνακολασταίνω, Ἐνυβρίζω.

Ἐνασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ κατά τι ἢ ἐντός τινος. » Ὀφθαλμοὶ (τοῦ λιμώττοντος) ἐνασθενοῦντες ταῖς κοιλότησι, « Βασ.

Ἐνασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ (Γυμνάζω) τι ἐντός ἢ διά τινος. 2) κεντῶ ἢ ὑφαίνω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. « Οἱ δὲ λίθοι ἐνήσκηνται τῷ ὕφει, « Ἰώσ.

Ἐνασμενίζω, Μ. (σω. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω εὐχαρίσησιν (Εὐαρεστοῦμαι) εἰς πρᾶγμα ἢ μέρος τι. »Διαίτῃ τῇ μετὰ ἀνθρώπων ἐνασμενίζει (ἡ περιστερά), « Μεθοδ.

Ἐνασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω, (δωμ.). Ἁρματόνω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα, (μτ.) παίρνω τὴν ἀσπίδα μου, (ἐν γέν.) ἁρματόνομαι.

Ἔνασσα ‡ (μα.) Ἐνασσάμην, ἀόρ. τοῦ Ναίω.

Ἐνάστερος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων ἀστέρας, Ἔναστρος.

Ἐναστράπτω, Μ. άψω. (μὲ δοτ.) Ἀστράπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἔναστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἄστρα. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐνέργειαν (εἰς τὴν ἐπιρροὴν) τῶν ἄστρων.

Ἐνασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φέρομαι ἄσχημα (Γίνομαι γελοῖος) εἴς τι.

Ἐνασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολῶ (ἢ μτ. Ἀσχολοῦμαι) εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Θεάμασιν ἀτόποις τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες, « Βασ. » Περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, « Ἑρμγ.

Ἐνάταῖος, α, ον, – (καὶ συνηθέστ.) τοῦ Ἔνατος.

Ἐνατενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσηλόνω τι (κυρ. δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου) ἐπάνω εἰς. »Τὰς ἀκοὰς ἐνατεν.,« Ἰαμβλ., ἀφηγκρηοῦμαι μὲ προσοχήν, (κοιν.) Γυρίζω τ' αὐτιά μου (ν' ἀκούσω τι λέγω).

Ἐνατένισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνατενισμὸς (ὁ). τὸ ἐνατενίζειν, ἢ τῶν ὀφθαλμῶν προσήλωσις.

Ἔνατμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεμάτος) ἀτμούς.

Ἐνατονέω-ῶ, Μ. ήσω. – Ἐνασθενέω.

Ἔνατος, η, ον, – (καὶ καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ Εἴνατος ὀρθότ.) τοῦ Ἐννατος.

Ἐνατρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἀτρέμα (Ἡσυχάζω) ἐντός τινος.

Ἐναττικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀττικίζω (ὁμιλῶν) μέσα εἰς. – » Ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες,« Φλςρ., κηλαδοῦν γλυκὰ (μὲ Ἀττικὴν εὐγλωττίαν).

Ἐναυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω (Λάμπω) καθενά, (μτθτ.) φωτίζω τι. » Τὴν ἀχλὺν ἐναυγ.,« Φίλ.

Ἐναύγασμα (τὸ). λάμψις ἐγγινομένη, Ἔκλαμψις.

Ἐναυδής, έος καὶ

Ἔναυδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φωνὴν (αὐδὴν) ὁμιλῶν, (ἐπμ.) ζωντανός.

Ἐναυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω δύναμιν (ἐξουσίαν) ἐπάνω εἰς τι.

Ἐναυλακόφοιτις, ίδος (ἡ), Π. ἡ φοιτῶσα (συχνάζουσα, διατρίβουσα) εἰς ταῖς αὐλακιαῖς τῶν χωραφιῶν.

Ἐναύλειος (ὁ, ἡ). – Ἐναύλιος.

Ἐναυλίζω καὶ (ὡς δ' καὶ συνηθ.) Ἐναυλίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κατοικῶ συνήθως (Κάμνω κωνάκι) μέσα εἰς.

Ἐναύλιος, ος ἢ α, ον. Ὁ ἐν τῇ αὐλῇ. Ἐσπτικός. (ἐν γέν.) ἐσωτερικός, (ὄθ. ‖. αὐλ.) Ἐναυλίη (ἡ), Ἰων., τὸ ἔσωθεν (τὸ ἀπὸ μέσα) μέρος τινὸς πράγματος, ‡ ‖. Ἔναύλιον (τὸ), – Ἔπαυλις, οἴκημα μὲ περιοχὴν (αὐλήν).

Ἔναυλις, ίδος (ἡ). ἡ σῦσα ἐντὸς (προσηρμοσμένη εἰς τὸ ἔσωθεν) τοῦ αὐλοῦ. »Γλώττις—,« Λξ.

Ἐναύλισμα (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἐναυλίζεταί τις, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα.

Ἐναυλιστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ἐνοίκησιν, οἰκήσιμος. » Ἄντρον ἐναυλιστήριον,« Ἔπγρ.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ), – Ἔναύλιος, κατοικῶν (ἐνοικιασμένος) ἐντὸς τῆς αὐλῆς (τοῦ ὁσπιτίου). » Ἔναυλον ἢ θυραῖον, « Σοφ. ‖. (σύσ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) κατοικία (κυρ. ἀγροτική), ἔπαυλις, (ἐν γέν.) κατοικητήριον, κωνάκι. » Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῶν ἀκρόπτολις. . αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀείμαι, « Ἔπγρ. » Νύμφῶν ἔναυλες, « Ἡσ., τὰ βουνά. « Ἄλλος ἔναυλος, « Ὀππ., ἡ θάλασσα.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκουόμενος μὲ τὴν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἐπμ.) ἀνεηχῶν ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην, (ἐν γέν.) ναρκὸς, πρόφατος. « Φωνὴ (» Μνήμη, « Φόβος, » Πόνος, » Εὐεργεσία κτλ.) ἔναυλος, « Λξ. (ἄλλ.) » Ἔναυλον ἦν ἔτι τότε πάσι,« Δξ. » Πρὸς ταῦτα χρὴ ἔχειν ἐνκαθέν ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλ. (καὶ καταχρ.) » Διὰ τὸ ἕναυλα τὰ τραύματα ἔχειν, « Εὐσ. 2) ὁ ἔχων σχῆμα αὐλοῦ ἢ αὐλῶνος, σωληνοειδής, (ὀθ. ‖ οὐσ.) τάφρος, χαράδρα· χειμαῤῥος· φωλεὰ ἑρπετοῦ, κτλ. » Τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, « Ἰλ. Π.

Ἐναυξάνω, Μ. αὐξήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ν' αὐξήσῃ τι (καὶ ἀμτδ. ἢ πθ. Αὐξάνω, Τρέφομαι, Μεγαλόνω) μέσα εἰς.

Ἐναυξής, ές (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαυξής.

Ἔναυρος (ὁ, ἡ), [ἐν, αὖρα], ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς ταὺς ἀνέμους, ἀερικός.

Ἔναυσις [ἐναύω], εως (ἡ). Ἄναμμα. » Πυρός —, « Πλ.

Ἔναυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔναυσιν, προσάναμμα· (μτφορ.) ἀφορμὴ πρὸς ἐρεθισμὸν, ἐλατήριον. » Τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, « Ἡρωδ., (παρβλ. Ἐμπύρευμα).

Ἐναυχένιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὸν αὐχένα (λαιμόν). » Βρόχος —, « Ἐπγρ.

Ἐναυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκαυχάομαι.

Ἐναύω, Μ. αὐσω. Ἀνάπτω (Ἀναύω) φωτιάν. (καὶ μτφορ.) Ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι, (κοιν.) παίρνω φωτιάν. » Οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἔναυε, « Πρ., ἐὰν τοῦ ἔδιδε φωτιάν (ν' ἀνάψῃ) ὡς ἐναγῆ (ἀφωρισμένον), (ᾧ μσ.) » Ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύσασθαι, « Αἰλ. (καὶ μτφορ.) » Καὶ τὸ θράσος παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι, « Πλάτ. » Ἐντεῦθεν τὸν λόγον ἐναυσάμενος Εὐριπίδης, « Αἰλ., λαβὼν ἀφορμὴν (ὕλην).

Ἐναφανίζω, Μ. (σω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφανίζω τι μέσα εἰς. » Ἐν γὰρ τοῖς μεγέθεσι ἐναφανίζεται τὰ οὐτιο σμικρὰ, « Στρβ.

Ἐναφίημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὀπισθεν (κυρ. ἰατρικόν) τι, (Λτ.) δεκόκτον, ἕλξ τοῦ

Ἐναφ-άφω, Μ. αψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω τι (εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐσίαν του) μέσα εἰς.

Ἐναφ-ίημι, Μ. ἐναφ-ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω (Ἀφίνω νὰ πέσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ χυθῇ κτλ.) τι μέσα εἰς. (ὅθ. συνεκδ. ᾧ κατ' αὐτῷ.) χέζομαι ἢ κατουρῶμαι (κοιν. τὰ κάμνω) ἐπάνω μου, (καθὼς οἱ Γάλλοι λέγουν) laisser aller tout sous lui. » Γιὰ τοῦ δέους ἐναφ-ειικῶς, « Ἀρρ.

Ἐναφροδισιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ ἐρωτικῶς μετά τινος, συνουσιάζω.

Ἐναφ-ύω, ἐως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐνάπτω, ζέσιμον εἰς ἢ ἀπό.

Ἐνγεταυθί, Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἐνταυθί γε.

Ἔνδαδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (γεμάτος) ὄφεις, ῥητινώδης, « Πεύκη —, « Θῆρ. 2) Π. συνωδευμένος (τελεσθείς) μὲ δᾷδας (λαμπάδας). » Γάμος —, « Ποιητ., ὁ Ἔννομος (ἀντιθ. τῷ Σκότιος), (παρβλ. Ἀφροδύχητος).

Ἐν-δαδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (δένδρον τι) εἰς ὄρνιν, κάμνω νὰ σ.ῤῥεύσῃ ὅλη του ἡ ῥητίνη εἰς ἓν μέρος. (ἐπμ.) τὸ ξηραίνω.

Ἐν-δαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τρώγω (μὲ χαρὰν) μέσα εἰς.

Ἔνδαιος, αἵδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἔνδαδος (2). » Σπονδαὶ Ἔνδ., « Αἰσχλ.

Ἐν-δαίω, Μ. δαίσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) καίω (κυρ. καὶ μτφορ.) μέσα εἰς. » Πόθον ἐνδ. τινί, « Ἡσιόδ., ἐξάπτω (διεγείρω) εἰς τὴν καρδίαν τινὸς (τῷ ἐμπνέω) ἔρωτα. (καὶ πθ.) » Βίλος ἐνεδαίετο κούρῃ, « Ἀπλνθ.

Ἐν-δάκνω, Μ. δήξομαι. Ἐμπήγω τὰ ὀδόντια μου μέσα εἰς, δαγκάνω, (καὶ μτνμ.) καίω, (χυδ.) τσούζω. » Ἐνδακὼν (ὁ ἵππος) στόμια, « Εὐρ., πῆρε τὸ χαλινάρι 'ς τὰ δόντια. 2) (μτνμ.) σκαλόνω, αφήγω (καὶ δὲν γυρίζω). » Ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στυλος τῇ γῇ, « Μθμ. Παλ. (ᾧ χ. πτ.) » Τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, « Συν.

Ἔνδακρυς, υος (ὁ, ἡ). κλαίμενος, δακρυσμένος, μὲ τὰ δάκρυα 'ς τὰ μμάτια.

Ἐν-δακρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Δακρύω ἐντὸς ἢ διά τινος. Ὄμμασιν —, « Αἰσχλ.

Ἐν-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ τι ἐντὸς ἢ ὅτ' ἄλλου.

Ἐνδάπιος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Ἐνδαπὸς [ἔνδον ἢ ἐν, δᾶπος], ἡ, ὀν. Ἐντόπιος.

Ἔνδασυς, εος (ὁ, ἡ). δασὺς (μαλλιαρὸς) ὑποσοῦν.

Ἐν-δατέομαι-εῦμαι, Μ. δάσομαι (πρκ. Ἐνδέδασμαι ᾧ.), Π. χωρίζω, μοιράζω, διανέμω· ὁμιλῶ διακεκομμένα ἢ πικρά, (κοιν.) γλωσσοτρώγω. » Τὸ δυσπάρατουν λέκτρον ἐνδατούμενος, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ἦτοι ἀρισταλοχεια παλίσκιος ἐνδατέοιτο, « Νίκ., κόπτοιτο, τρίβοιτο, (κατ' ἄλλ.) ἐσθίοιτο.

Ἐν-δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Φαίνομαι δαψιλὴς (μεταδοτικὸς, πλουσιοπάροχος) εἴς τι. (μτδτ.) μεταχειρίζομαι ἢ δίδω ἀφειδῶς (δαψιλῶς, κατακόρως). » Ἀπ' αὐτοῦ τὸ μίτρον τοῦτο προσηγορεύθη, ἐπειπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, « Σδ.

Ἐνδεδασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνδατέομαι.

Ἐνδεδομένως [ἐνδίδωμι], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ ἔνδοσιν, μὲ χαλάρες (κοιν. 'νδοτὸς) ἡνίας, ὑφειμένως.

Ἐνδεής [ἐνδέω], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔνδειάν (χρείαν ἢ ἔλλειψίν) τινος, ἐλλιπὴς, ἀτελὴς· στερημένος, πτωχός. (μὲ γεν.) » Ἑνὸς μοι μύθου ἐνδεὴς ἔτι, « Εὐρ. » Τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας « Ἰσκρ. (καὶ ἁπλ.) » Ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγεσθαι, « Ξεν. » Στατῆρες παράσημοί τε καὶ ἐνδεεῖς, « Θμτ., (κοιν.) λειψοί. « Εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχει, « Ξεν., ἐλάττωμα. ‖ (τὸ συγκρ.) Ἐνδεέστερος, (μὲ γεν.) κατώτερος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐνδεέστερον τῆς δόξης, « Αξ.

Ἔνδεί, ἄπρσ. ζδε Ἐνδέω.

Ἔνδεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐνδεοῦς, ζέργσις, ἔλλειψις (τῶν ἀναγκαίων), πένία.

Ἔνδειγμα (τὸ). δεῖγμα προφανὲς, ἀπόδειξις. (μτγν.) φάντασμα.

Ἐνδεινῆς, ές (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνδεής.

Ἐν-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Παραζήνω) τι ἐμπράκτως ἢ ἐνώπιον πάντων, ἀποδείχνω. 2) ἐγκαλῶ (εἰς τὸ κριτήριον), καταμηνύω, (ἴδε Ἔνδειξις). 3) (μσ.) μάνω (ἢ κάμνω τι πρὸς) ἐπίδειξιν (γιὰ νὰ μὲ ἰδοῦν). » Ἐχαρίζοντο αὐτῷ πάντα ἐνδεικνύμενοι καὶ κολακεύοντες, « Δημ. 4) (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀπαλογοῦμαι, δικαιολογοῦμαι. » Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, « Ἰλ. Τ.

Ἐνδείκτης [ἐνδείκνυμι], ου (ὁ). ὁ καταμηνύων τινά, καταδότης.

Ἐνδεικτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔνδειξιν ἢ γινόμενος.

Ἐνδεικτικῶς, ἐπῤῥ. Ἐπεῖδει ἐνδείξεως (ἁπλῆς καταμηνύσεως), (ἐπμ.) ἐπιπολαίως καὶ ὅσον μόνον νὰ δώσῃ νύξιν (ἀφορμὴν πρὸς περαιτέρω ἐξακρίβωσιν). » Ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέ πω, « Γαλ.

Ἔνδεικτο, Π. ἀντὶ Ἐνδέδεικτο, ὑπερσ. τοῦ Ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείματος (ὁ, ἡ). δείματος ἔμπλεως, περίφοβος.

Ἐν-δε.ματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμποιῶ δεῖμα (φόβον), καταφοβίζω, (συνηθίζ. τὸ) Ἐκδειματόω.

Ἔνδεινος (ὁ, ἡ), λίαν δεινός.

Ἔνδειξις, εως (ἡ). δεῖγμα· (Νμ.) Καταμήνυσις (κυρ. διὰ σχήλια ἀποδεδειγμένου)· ἔλεγχος, ἀπόδειξις, διασάφησις· ἀπολογία (;). ἐπίδειξις (κύνας κτλ.) πρός τινα· (ἰατρ.) σημεῖον πρὸς διάγνωσιν (τῆς ἀσθενείας), σύμπτωμα.

Ἔνδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. 11. » Οἱ ἕνδεκα, « Ξεν., Δμ., ἄρχοντες εἰς τὰς Ἀθ. ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων.

Ἐνδεκαετὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 11 ἔτη, ἑνδεκα χρόνων.

Ἐνδεκάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός.

Ἐνδεκάκις, ἐπῤῥ. 11 φοραῖς.

Ἐνδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 11 κλίνας.

Ἐνδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 11 μηνῶν, ἑνδεκαμηνίτικος.

Ἐνδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 11 πηχῶν.

Ἐνδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 11 ποδῶν ὕψωσιν.

Ἐνδεκάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 11 ἀριθμοῦ. 2) Ἄθροισμα (ποσότης) 11 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

Ἐνδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 11 συλλαβάς.

Ἐνδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 11 ἡμέρας· 11 ἡμερῶν.

Ἐνδεκατημόριον (τὸ). τὸ ἑνδέκατον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἐνδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μεθ' ἄλλους) 10.

Ἐνδέκεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐνδέχεσθαι.

Ἐνδεκτὸς, ὸς (ἡ), = Ἐνδεκαετής.

Ἐνδεκήρης, ες (ὁ, ἡ), (ναῦς) μὲ 11 σειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἔνδεκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) δυνατὸν (νὰ γένῃ), ἐνδεχόμενον. » Ἔνδ. ἔχειν, « Ἀπλνν., ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ (νὰ γένῃ).

Ἐνδελήχεια (ἡ). τὸ ἄφηρ. οὐσ. τοῦ Ἐνδελεχής, συνέχεια (διάρκεια) ἀκατάπαυστος, (συγχ. τῷ Ἐντελέχεια).

Ἐνδελεχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαρκῶ ἢ πράττω τι ἐνδελεχῶς (ἐδιαιτόπως), εἶμαι = Ἐνδελεχής (ις), ἐος (ὁ, ἡ). συνεχὴς, ἀδιάκοπος, ἀκατάπαυστος· διαρκὴς.

Ἐνδελεχίζω, Μ. ίσω, = Ἐνδελεχέω. ‖

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μτδτ.) κάμνω τι νὰ διαρκῇ (ἐπαναλαμβάνω) ἀδιακόπως.

'Ενδελεγισμὸς (ὁ), = 'Ενδελέχεια, συνέχεια (ἐξακολούθησις) ἀδιάκοπος.

'Ενδελεχῶς, ἐπίρ. Συνεχῶς, ἀδιακόπως.

'Ενδεμα (τὸ), [[ἐνδέω]]. πᾶν ὅ,τι δένεται ἐπάνω εἴς τι· δέμα· φυλακτὸν κτλ.

'Ενδέμω (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ.). Κτίζω (Οἰκοδομῶ) τι μέσα εἰς. (μὲ αἰτ.) χωρίζω κοίλωμά τι μὲ τοῖχον.

'Ενδέξια, ἐπίρ., ἴδε 'Ενδέξιος.

'Ενδεξιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πιάνω ἢ Κρατῶ τι μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα.

'Ενδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δεξιῶν κείμενος, (ἐπιτ.) κίσιος. (σπν.) ἐπιτήδειος, (παρβλ.) 'Επιδέξιος. || (τὸ οὐδ.) 'Ενδέξια, ἐπίρ. Πρὸς τὰ δεξιὰ. (συγχ. τῷ 'Εν δεξιᾷ).

'Ενδέομαι, μσ. ἢ πθ. ἀμφοτέρων τῶν ρημ. 'Ενδέω.

"Ενδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδέειν (δένειν τι ἐπάνω εἰς). 2) (συνκ.) τὸ μέρος ὅπου ἐνδέεται (συνδέεται) τι ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

"Ενδεσμα (τὸ), = 'Ενδεμα.

'Ενδεσμεύω, καὶ

'Ενδεσμέω-ῶ, Μ. εύσω, = 'Ενδέω, συνδέω· δεματιάζω.

"Ενδεσμος (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ δένεται τι μέσα εἰς αὐτό, κομπόδεμα, μπάγος κτλ., δεμάτι· ἀγχαλίς (ξύλων κτλ.).

"Ενδετος (ὁ, ἡ), [[ἐνδέω]] δεμένος μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· δεματιασμένος· δέσμιος.

'Ενδεύω, Μ. δεύσω. Βουτῶ (Μουσκεύω) τι μέσα εἰς.

'Ενδέχομαι, Μ. δέξομαι, = Ἀποδέχομαι, συγκατατίθεμαι εἴς τι, τὸ πιστεύω, τὸ ἐγκρίνω, (Θκ. Γ', 82). 2) = Ἀναδέχομαι, 'παίρνω ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι.

3) (τρπρσ. ᾧ κατὰ μτχ.) 'Ενδέχεται, εἶνε δυνατὸν (ἐπόμενον ἢ πιθανὸν), ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. (μὲ αἰτ.) ἐπιδέχεται. "Οσα ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται,.. λογισμὰν ἦχε ἐνδέχεται, « Θκ. » Τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν, τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται, « Ξεν. » Ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἢ « Εἰς τὸ ἐνδεχόμενον (ᾧ κρτ. τοὐνδεχόμενον), « Ἀξ., (ἐπιρρηματικῶς) ἀντὶ –

'Ενδεχομένως, ἐπίρ. Μὲ κάθε τρόπον καθ' ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον ἤθελον τὸ συγχωρήσῃ αἱ περιστάσεις. « "Οπως ἐνδεχ. ὁ δῆμος βουλεύσηται, « Δι.

'Ενιδεω, Μ. δήσω (ἀόρ. 'Ενέδησα, πζ. πρκ. 'Ενδέδεμαι, ἀορ. 'Ενεδέθην). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφικτὰ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, δένω εἰς κομπόδεμα· συνδέω· προσηλόνω. » Ἀστέρες ἐνδεδεμένοι, « Ἀρχτ., οἱ ἀπλανεῖς.

'Ενδέω (καὶ μσ.) 'Ενδέομαι, Μ. δεήσω, -ομαι (μσ. ἀόρ. 'Ενεδεήθην κτλ.). (μὲ γεν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ.) "Εχω χρείαν (ἀνάγκην, ἔλλειψίν) τινος, στεροῦμαι, μοῦ 'λείπει τι. » Τίνος ἐνδέομεν; « Εὐρ. « Προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου, « Δμ. » Ἄριστος οἶκος ὁ τῶν περιττῶν (μηδενὸς δεομένος), ᾧ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος, « Πλ. (ᾧ μὲ δοτ.) « Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, « Ξεν. « Οὐδενὸς ὑμῖν ἐνδεήσει, « Ἰσ. (ᾧ ἑλλ. τῆς γεν.) » 'Ενδεῖ τῷ ἀριθμῷ, « Ἀξ., 'λλείπει ἀπὸ τὸν λογαριασμόν, δὲν εἶνε σωστός. (ᾧ χ. πτ.) « Αἰτιασάμενοι τὸν ψαλμὸν ἐνδεῖν, « Ἀππ. » Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν, « Πλ. 2) (χ. πτ.) εἶμαι ἐλλειπὴς (ἀτελὴς) ἢ ἀνίκανος (δὲν ἐπαρκῶ) πρός τι, μένω ὀπίσω. » 'Ενδεούσης τῆς φύσεως, « Θρρ. » Ὥστε ᾧ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν, « Πλ.

'Ενδεῶς, ἐπίρ. Ἐλλιπῶς. » 'Ενδεῶς ἔχω (τ.νὸς), « Ἀξ., πάσχω ἔλλειψιν. (ᾧ συγκρ.) » 'Ενδεεστέρως τοῦ προσήκοντος, (ἢ) « 'Ενδεεστέρως ἢ προσῆκε, « Ἀξ., ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι πρέπει (ἀφ' ὅσον χρειάζεται). 2) εἰς (μὲ) ἔνδειαν, πτωχικά. » 'Ενδεῶς πράττω, « Ἀξ., εὑρίσκομαι εἰς ἔνδειαν, εἶμαι ἐνδεής.

"Ενδηλος (ὁ, ἡ). πρόδηλος, ὁλοφάνερος.

'Ενδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ζῶ, Διατρίβω) εἰς τὸν δῆμόν μου (εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὸ 'σπίτι μου, μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν μου) ἢ (ἁπλ.) εἰς τινα δῆμον. » Παροικῶν ἐν Καρθαίᾳ καὶ καλῶς ἐνδημῶν, « 'Επγρ., (παρβλ. 'Επιδημῶ).

'Ενδημία (ἡ), ἡ εἴς τινα τόπον (κυρ. δὲ δὲ εἰς τὴν πατρίδα) διαμονή, παρουσία.

'Ενδήμιος (ὁ, ἡ), = "Ενδημος.

'Ενδημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασκευάζω τι μέσα εἰς

"Ενδημος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ δήμου (τῆς πατρίδος) του, μὴ 'λλείπων εἰς ἀποδημίαν, παρών. » Ξένους τοὺς ἐνδήμους τὸν καιρὸν τοῦτον μεθίεσθαι εἰς χωρίον ῥητόν, « Αἰν. » Καὶ μήν.. καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους, « Θκ.

2) ὁ ἀνήκων ἢ συνηθιζόμενος εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὸ ἔθνος), ὄχι ξένος ἢ ξενικός, ἴδιος τοῦ τόπου, ἐντόπιος. (ἰατρ.) ἐνδημικός. (παρβλ. 'Επίδημος). » Οὔτε δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἴθειαι, « 'Ησ. »Βοὰν ἔνδημον ἐξοπλίζων,« Αἰσχλ., πόλεμον ἐμφύλιον. » Προσόδου οὔσης ἀπὸ τῶν ἐνδήμων ᾧ ἐκ τῆς ὑπερορίας,» Ξεν.

'Ενδιάκονον, Π. παρτ. τοῦ 'Ενδιάω.

'Ενδια-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δτ.) Διαβάλλω (Κατηγορῶ ἢ Συκοφαντῶ) τινὰ ἐπιμόνως.

'Ενδιάγω, Μ. άξω (ἀόρ. 'Ενδιήγαγον ᾧ). (μὲ δοτ.) Διάγω (Διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (εἰς τὸν Ἅγαθ. 'Επγρμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ενδιάω).

'Ενδιαεριανερινήγετος (ὁ, ἡ), Κωμ. [[ἐν, διά, ἀήρ, ἀνήρ, νήχομα]]. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κολυμβῶντας εἰς τὸν ἀέρα (τοὺς ἐναερίους, πτερωτοὺς) ἀνθρώπους. (ἀλλ. διορθ. 'Ενδιαεριαιθερινήγετος).

'Ενδιάζομαι (τὸ ι βραχύ), Μ. άσομαι. 'Ενυφαίνω, ἐμπεριπλέκω.

'Ενδιάζω (τὸ ι μακρόν), Μ. άσω, [[ἔνδιος]]. ἀναπαύομαι (ἡσυχάζω) τὸ μεσημέρι, ξεμεσημεριάζω, (ἐπὶ βοσκημ.) σταλίζω, (παρβλ. 'Ενδιάω).

'Ενδιάθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐντετυπωμένος εἰς (ἢ γινόμενος κατὰ) τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν (τοῦ νοός, τῆς ψυχῆς), ἔμφυτος. » Λόγος —, « Πλ., ὁ ἐσωτερικός, ὁ κατὰ νοῦν, (ἀντιθ. τῷ Προφορικός). » "Εξις (» 'Ρώμη), « αὐτ., ἡ ἐντετυπωμένη (ῥιζωμένη) εἰς τὴν ψυχήν, (ἐπμ.) ἀληθὴς, ἀπαράτρεπτος, μόνιμος. (ἐκκλησ.) = 'Ενδιάθηκος.

'Ενδιαθέτως, ἐπίρ. Μὲ ἐσωτερικὴν πεποίθησιν (διάθεσιν).

'Ενδιαθέω, Μ. θεύσομαι. Διατρέχω (Περιέρχομαι δρομαῖος) μέσα εἰς.

'Ενδιάθηκος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ κατατεταγμένος (περιεχόμενος) εἰς τὴν σειρὰν τῶν συγκροτούντων τὴν Π. καὶ Ν. διαθήκην βιβλίων, κανονικός.

'Ενδια-θρύπτομαι, Μ. θρύψομαι (μὲ δοτ.) Κάμνω τακκίσματα (Καμαρόνω) εἰς τι (παρβλ. 'Εντρυφάω).

'Ενδι-αιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ (συνήθως) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω.

'Ενδιαίτημα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐνδιαίτηταί τις, κατοικητήριον.

'Ενδιά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εὑρίσκομαι κείμενος μέσα εἰς.

'Ενδιακειμένως, ἐπίρ. = 'Ενδιαθέτως, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν, καθὼς αἰσθάνεται τις εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του.

'Ενδια-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διευθετῶ τι μέσα εἰς.

'Ενδι-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) τι διὰ τινος.

'Ενδια-μένω, Μ. μενῶ. Διαμένω μέσα ('Εμπμένω) εἰς τι.

'Ενδια-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Διαπλέκω) ἐντός τινος, ἐμπεριπλέκω.

'Ενδια-πρέπω (χ. Μ.). (μὲ δοτ.) Διαπρέπω (Φαντάζω, 'Εξέχω) εἴς τι.

'Ενδιάσκευος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. -σκεύως. (κυρ. λόγος) συνθεμένος ἐντέχνως, καλλωπισμένος, ἐπεξειργασμένος.

'Ενδια-σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διασπείρω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Ενδι-αστρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω τὸ ὅλως διόλου.

'Ενδιάστροφος (ὁ, ἡ). πάντῃ διεφθαρμένος.

'Ενδια-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω εἰς τάξιν μέσα εἰς.

'Εν-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. Διατρίβω (Χρονοτριβῶ) εἰς μέρος ἢ πρᾶγμά τι. » Περὶ τὴν Πελοπόνν. ἐνδιέτριψαν, « Θκ. (καὶ τρπ.) » 'Ενδιατρίψαι τῷ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ, « Πλ. (καὶ παρκλ.) » Μὴ ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐν τοῖς καλοῖς ἐνδιατρίβειν, « Ξεν.

'Ενδιατριπτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀγαπῶν (συνηθίζων) νὰ ἐνδιατρίβῃ εἴς τι.

'Εν-δια-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Φαίνομαι ἀμυδρῶς (διαφαίνομαι) ἐντός τινος.

'Ενδια-φθείρω, Μ. φθερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χαλνῶ (Φονεύω, Ἀφανίζω) τι μέσα εἰς.

'Ενδια-χειμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμωνιάζω) εἰς τόπον τινὰ ἢ εἰς ἔργον τι.

'Ενδιάω [[ἔνδιος]], Μ. άσω, Π. εἶμαι ἐντεθειμένος (ζῶ) εἰς τὸ ὕπαιθρον· (μὲ δοτ.) ἐνοικῶ. » 'Η δ' ὁλολυγὼν.. βάτοις ἐνδιάσα, « 'Επγρμ. (καὶ μτνμ.) » "Ομασιν οἷς ἐλπὶς ἐνδιάει, « Π. Σλ. 2) (μτδτ.) βάλλω τὰ πρόβατα νὰ ξεμεσημεριάζουν (νὰ σταλίσουν) ἢ (ἐν καιρῷ χειμῶνος) νὰ βοσκήσουν τῷ μεσημέρι "πουθενά, (παρβλ. 'Ενδιάζω).

'Ενδιδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω τινὰ εἴς τι.

† 'Ενδιδύσκω, Γρφ. ἀντὶ 'Ενδύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνδίδωμι, Μ. ἐνδώσω. Δίδω τι (ὀηλ. βάλλω μέσα) εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω, (τρπ.) ἀφίημι (παραχωρῶ) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδω, ἐπιτρέπω. »Ἐνδότω τίς μοι χειρὸς στηρίγματα, « Εὐρ. » Ἐνδιδόναι τὰ πράγματα τῷ δήμῳ, « Θκ. » Σίφας μὲν ἔμελλόν τινες παραδώσειν· Χαιρώνειαν δὲ .., ἄλλοι ἐνεδίδοσαν, « αὐτ. (καὶ πθ.) »Ἔπραξαν . . , ὅπως ἐνδοθήσεται ἡ πόλις, « αὐτ. » Εἰς οὐδὲν ἡδὺ καὶ νεωτερικὸν ἐνδιδοὺς ἑαυτόν, « Πλ. » Ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, « Δ. Ἀλ. , ἂν μοι τὸ συγχωρήσῃ, δυθείσης εὐκαιρίας. 2) δίδω ἁρμαλῆν (ζῶε Ἐνδόσιμον), ἐπιφέρω, προξενῶ. « Λύγξ, .. σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν, « Θκ. » Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι, « αὐτ. » Τοῖς τε λόγοις ἀρχὴν τινα ᾗ πάροδον ἐνέδωκαν, « Ἀξ. 3) (ἀλλ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ, (τρπ.) χαυνοῦμαι, ἀτονῶ, μαραίνομαι, ἀδύνω, ὀλιγοστεύω. » Ἐδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστως τὸ πρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ, « Πλ. (καὶ ἀλλ.) » Ὁπότε ἐπίοιεν οἱ Ἀθην., ἐνεδίδοσαν· ἀποχωροῦσι δὲ, ἐνέκειντο, « Θκ. » Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, « αὐτ. (καὶ μετν.) »Ἐνεδίδου τὸ σῶμα διὰ μῆκος χρόνου, « Παρθέν. » Ἦν μή τι ἐνδιδῷ ἡ νῆσος, « Ἀρετ. 4) δείχνω (ἀποδείχνω) τι ἐμπράκτως. » Πιστότητα ᾗ δικαιοσύνην ἐνέδωκαν, « Πλάτ., ἔδωκαν πραγματικὰς ἀποδείξεις τῆς πίστ. καὶ δικ. των. » Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι, « Ἥρ., νὰ μὴ δείξουν κἀνὲν σημεῖον φόβου καὶ ἀδυναμίας. 5) (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ Ἐμβάλλω, ὅτε 1) = (ἠλεφλμ. ἀντὶ) Ἐκδίδωμι, (ὅθ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι μέσα εἰς. »Ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ αὐδαμῆ ἐξήλυσιν, « Ἥρ.

Ἐνδι-είχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Ἐνδιέσχον κτλ.). Διαιρῶ τι ἐντὸς ἄλλου, κάμνω χαραγμάδα μέσα εἰς.

Ἐνδι-ήκω, Μ. ἥξω. (μὲ δοτ.) Ἐκτείνομαι ἕως μέσα (ἢ Εὐρίσκομαι ἀνάμεσα) εἰς.

Ἐνδι-ημερεύω, Μ. εὐσω. Διημερεύω εἰς.

Ἐνδίημι, (χ. Μ.), Π. διώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω.

Ἔνδικος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-δίκως. Ὁ φυλάττων (ἢ γινόμενος κατὰ) τὸ δίκαιον, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην, δίκαιος· νόμιμος. ὀρθὸς, ἀληθὴς. « Πόλις ἔνδικος, « Πλάτ. » Ἔνδικος μισθαποδοσία, « Γρφ. ‖. (τὸ οὐδ.) »Ἔνδικα, « ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐνδίκως, δικαίως, κατὰ νόμον. » Ἔνδικα τινὰ νόμισμα, « Ἐπγρ. « Ἐνδίκως πωλεῖν, « Λργρ. 2) ὁ ἀνήκω εἰς δίκην, δικαστικός. « Ἡμέρα —, « Παύχ., ἡ τῆς δίκης, καθ' ἣν συγκροτεῖται δικαςήριον.

Ἔνδινα (τὰ), Π. [Ἔνδον]. τὰ ἐντοσθια, (παρβλ. Ἔντερα).

Ἐνδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω (Στρηφογυρίζω) τι μέσα εἰς. » Ὄμματα ἐνδεδινημένα, « Ἱππκρ.

Ἐνδιοδεύω Μ. εὐσω. Διέρχομαι (Διοδεύω) ἐντός τινος.

Ἔνδιον (τὸ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ τόπος (κυρ. ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον) ὅπου διημερεύει τις, (κοιν.) ἡμέρι, (ἐν γέν.) = Ἐνδιαίτημα, [ἐκ τοῦ

Ἔνδιος [ἐν, Ζεὺς-Διὸς], α, ον, Π. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τοῦ μεσημερίου. »Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθεν, « Ὀδ. Δ. » Ποτὶ τῶνδιον, « Καλλ., πρὸς τὸ μεσημέρι ἢ καταμεσήμερα. 2) ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἄμεσον ἐπιβροὴν τῆς ἀτμοσφαίρας (εἰς τὸ ὕπαιθρον). » Ὕδωρ —, « Ἄρατ., τὸ πίπτον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν (ἀπὸ τὸν Δία), (ὀηλ.) βροχινον.

Ἐν-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόω τι ἐντός.

Ἐνδίπλωμα (τὸ). τὸ ἐνδιπλωμένον μέρος ἢ πρᾶγμα.

Ἐνδίπλωσις, εως (ἡ). δίπλωσις γινόμενων μέσα εἰς.

Ἐνδίῤῥιος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς δίφρον (ὄχημα, ἁμάξι ἢ θρονί). 2) ὁ καθήμενος (εἰς τὴν τράπεζαν) πλησίον καὶ εἰς αὐτὸν δίφρον μετ' ἄλλου, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος.

Ἔνδιψος (ὁ, ἡ). διψασμένος.

Ἐνδογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς (τοῦ οἴκου), (ἐπμ.) οἰκιακὸς, οἰκογενὴς.

Ἔνδοθεν [Ἔνδον], ἐπίῤ. = Ἔσωθεν, ἀπὸ μέσα, (μὲ γεν.) μέσα ἀπό.

Ἔνδοθι, ἐπίῤ. Π ἀντὶ Ἔνδον, μέσα.

Ἔνδοι ᾗ Ἔνδοι, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Ἔνδοθι.

Ἐν-δοιάζω, Μ. άσω. Διστάζω, ἀμφιβάλλω. (μὲ δοτ.) εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν περί τινος.

Ἐνδοιάσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ίμως. Ἐπιδεικτικὸς ἐνδοιασμοῦ (ἀμφιβολίας), ἀμφισβητήσιμος.

Ἐνδοίασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνδοιασμὸς (ὁ), δισταγμὸς, ἀμφιβολία· ἀδεξιότης.

Ἐνδοιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνδοιάζων (ἀμφιβάλλων), ἀμφιῤῥεπὴς.

Ἐνδοιαστικὸς ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἐφεκτικός.

Ἐνδοιαστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀμφιβαλλόμενος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἐνδοιαστῶς, ἐπίῤ. Μὲ δισταγμὸν, μὲ ἀμφιβολίαν. »Ἐνδ. ἔχω, « Ἀρετ., —Ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω.

Ἔνδομα (τὸ), κάθε τι εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέδωκε (τὸ ὁποῖον παραίτησε) τις. 2) = Ἔνδοσις.

Ἐνδομάχας. α (ὁ), Δ. Π. ὁ μαχόμενος ἔνδον (τῆς οἰκίας). » Ἀλέκτωρ— , « Πίνδ.

Ἐνδομένεια (ἡ). τὰ ἔνδον μένειν, ζωὴ καθιστικὴ, οἰκουρία, (συγγ. ᾗ ἴσ. συγγ. τῷ

Ἐνδόμενία (ἡ), (Μακεδον.). τὰ σκεύη (ἐπιπλα, ἐνδύματα κλπ.) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ νοικοκυριόν, (παρβλ. Ἐνδουγία).

Ἐν-δομέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = Ἐνδέμω, Ἐνοικοδομῶ, (ὄθεν

Ἐνδόμησις, εως (ἡ). ἐνοικοδόμησις. (κυρ.) κτίσμον καὶ γέμισμα παραθαλασσίου ἢ λιμένος, μόλωμα, (Τουρκ.) ῥίχτιμι.

Ἐνδομυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. καθομαι (εἶμαι κρυμμένος) εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς οἰκίας, οἰκουρῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεφορ.) »Ἵππαλον ἕλκος, ἐνδομυχοῦτα φθοῖ, « Ι. Πεδιάσ. » Ῥήγνυται ἡ ἐνδομυχοῦσα αὐτῶν ὑπὲρ τῆς φιλοπρωτίας ἀμάλλα, « Φώτ. †Ἐνδομυχὶ, ἐπίῤ. = Ἐνδομύχως.

Ἐνδομυχος (ὁ, ἡ), [Ἔνδον, μυχός]. ὁ εἰς τὰ ἐνδοτατὰ (εἰς τὸ βάθος) τινος τόπου κρυπτόμενος, ἀπόκρυφος· (ἱστορ.) κρυψίνους, ὕπουλος· (Π.) = Οἰκουρός.

Ἔνδον [ἐν], ἐπίῤ. (ἐν γέν.) = Ἐντὸς, μέσα, (ἰδιαιτ. δὲ καὶ κατὰ συνοχ.) ἐντὸς τοῦ οἴκου. » Κραδίᾳ ἔνδον ὑλάκτει, « Ὁμ. » Ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μνᾶι, « Λσ. » Τῆς ἀδελφῆς ἔτ' ἔνδον οὔσης τότε, « Δμ. (καὶ ἐνάρθρ.) »Οἱ ἔνδον (ἐνν. ὄντες), « Ξεν., ἀντὶ Οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ οἰκιακοί. (καὶ μὲ γεν.) » Ἔνδον ἀντὶ φαρέτρας, « Πίνδ. (καὶ μὲ δοτ. Π. ἀντὶ τῆς Ἐν) »Λιθίνῳ ἔνδον τέγει, « Πίνδ. (καὶ μὲ γεν. ἄλλ. τῆς δοτ.) »Διὸς (» Ζηφόριο) ἔνδον, « Ἰλ. Γ., Ψ.

†Ἐν-δοξάζομαι, Μ. ασθήσομαι. Δοξάζομαι κατά τι ἢ διά τινος. » Ἵν' τῷ θεῷ ἐνδοξασθήσεται Ἰσραήλ, « Γρφ.

Ἐν-δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξολογῶ διά τινος. 2) ὁμιλῶ ἵνα δοξασθῶ, (Λρτ.).

†Ἐνδοξόπωλος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Κλυτόπωλος.

Ἔνδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ)-δόξως, (τὸ παρθ.-ότερος,-ότατος). Ὁ ἔχων δόξαν [τιμὴν, ὑπόληψιν), περίφημος, (ἀντιθ. τῷ Ἄδοξος). 2) (πρᾶγμα) σύμφωνον μὲ τὴν κοινὴν γνώμην (δόξαν), (ἐπμ.) πιθανὸν, ἐνδεχόμενον, (ἀντιθ. τῷ Παράδοξον).

Ἔνδοσθια (τὰ), σπντ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Ἐντόσθια.

Ἐνδόσ-ιμος (ὁ, ἡ), [ἐνδίδωμι]. ὁ διατεθειμένος (ἐπίῤ.-τής) πρὸς ἔνδοσιν, συγκαταβατικὸς· (ἐπὶ πραγμ.) ὑποθής, εὐδιάλυτος. »Ἡ θεσμοθεσία ἐνδόσιμα τὰ στία τῷ πέμπει καὶ μαλακὰ παρέχουσα, « Πλ. 2) (σπνθ.) Ἐνδόσιμον, « τὸ παρὰ τοῦ κορυφαίου τῶν μουσικῶν ἢ χορευτῶν διδόμενον εἰς τοὺς λοιποὺς σύνθημα (ἔσον, τόνος) ἵν' ἄρχίσουν, (ὅθ. ἐν γέν.) αἰτία, ὕλη, ἁφορμὴ (πρὸς ἔναρξιν ἢ ἐπιχείρησιν ὁποιασδήποτε πράξεως). « Ἵνα ὥσπερ ἔνδυσιμον γένηται τῶν λόγων, « Πλάτ. (παρβλ. Ἔνυσμα). 3) (ἐκκλησ.) ᾄδεια πρὸς Εὐροπρξίαν, ἐνταλτήριον, ἢ συγχωρητήριον χάρτι, (Βυζ.).

Ἔνδοσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐνδίδῃ (νὰ ὑποχωρῇ, νὰ παραβλέπῃ, νὰ μὴ ἀντιστέκηται) τις, συγκατάβασις. » Ἐξ ἐνδόσεως, « Στρβ., οἰκειοθελῶς, κατ' ἴδίαν ὑποχώρησιν. 2) (μουσ.) = Ἐνδόσιμον.

Ἐνδότατος, η, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-

Ἐνδοτάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Ἔνδον). Ὅλως διόλου μέσα (βαθεια), καὶ

Ἐνδοτέρος, ὰ, ον, Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-

Ἐνδοτέρω, ἐπίῤ. (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἔνδον). Πλέον μέσα, παραμέσα. (ἐνίοτε) πλειότερον. » Ἐνδ. τοῦ μετρίου, « Πλ.

Ἐνδοτὴς (ἡ). ἡ ἰδιοτης τοῦ ἐνδον.

Ἐνδοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κλίνων πρὸς) ἔνδοσιν, συγκαταβατικος.

Ἐνδοτικῶς, ἐπίῤ. Κατ' ἔνδοσιν (συγκατάβασιν). » Ἐνδ. ἔχω, « Μ. Ἀντ., ἔχω διάθεσιν νὰ ἐνδώσω (νὰ πεισθῶ) εἰς τι.

Ἐνδουπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π (μὲ δοτ.) ἀντηχῶ (κάμνω [ἢ πίπτω μὲ] κρότον μέσα εἰς. »Ἀνελὼ δ' ἐνδούπησε (ἀλλ. γρφ. ἐν δούπησε) πεσοῦσα, « Ὀδ. Ο.

Ἔνδουχία (ἡ), [ἔνδυν, ἔχω]. ἡ ἐσωτερι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὴ ἀποσκευὴ (τὸ 'νοικοκυρειὰν) τοῦ 'σπιτιοῦ, (παρβλ. 'Ενδομενία).
'Ενδοχεῖον (τὸ), = Δοχεῖον.
†'Ενδράνεια (ἡ), τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀδράνεια.
†'Ενδρανής, ές (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀδρανής.
'Ενδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) τρέχω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
'Ενδρομὴ (ἡ). τρέξιμον (μὲ στοίχημα ὅποιος περάσῃ). 2) (συνκδχ.) εἶδ. ἀσματος ἢ μέλους τὸ ὁποῖον ἐπαίζετο πρὶν τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν δρομέων.
'Ενδρομὶς, ίδος (ἡ). εἶδος χονδροῦ μαλλίνου ἢ γουνωμένου ἐπανωφορίου, τὸ ὁποῖον ἔπαιρναν εἰς τὰς πλάταις των οἱ δρομεῖς μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἵνα μὴ κρυολογοῦν, (ὅθεν ἴσ. ἢ κοιν.) ἀνδραμίδα. 2) (πλθ.) εἶδος χονδρῶν ὑποδημάτων ἢ καλτσουνίων πρὸς χρῆσιν (κυρ.) τῶν κυνηγῶν.
"Ενδροσος (ὁ, ἡ), γεμάτος (ὑγρὸς ἀπὸ) δρόσον, δροσερός.
"Ενδρυον (τὸ), [ἕν, δρῦς]. τὸ ξύλον τὸ ὁπ. κρατεῖ ἑνωμένον τὸν ζυγὸν μὲ τὸ ἀλέτρι. 2) ὁ σκαρμὸς τοῦ κουπιοῦ (;). 3) τὸ μέσα (ἡ καρδιὰ) τῆς δρυὸς (;), (παρβλ. Μελάνδρυον).
†'Εν-δυάζω, Μ. άσω, καὶ 'Ενδυασμὸς (ὁ), ὁ 'Ενδυαστὸς, ἡ, όν, γραμτ. διόρθ. (πρὸς ἐτυμολογ.) τοῦ 'Ενδοιάζω, 'Ενδοιασμὸς, 'Ενδοιαστὸς.
'Ενδυκὲς (κυρ. οὐδ. τοῦ ἀχρ. 'Ενδυκὴς), ἐπίρ. ἀντὶ
'Ενδυκέως [ἕν, δέδυκα], ἐπίρ. Π. ἐγκαρδίως, προθύμως, ἐπιμόνως, μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς· κατὰ συνέχειαν. » 'Ενδ. ἐφθίειν, « Ὀδ. Ξ., μὲ ὄρεξιν.
'Ένδυμα (τὸ), [ἐνδύω]. φόρεμα.
†'Ενδυμενία (ἡ), = 'Ενδομενία.
'Ενδύναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενδύομαι.
'Ενδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύναμιν, δυνατὸς, δυναμωμένος· (μὲ δοτ.) ἱκανὸς εἴς τι.
'Εν-δυναμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω ('Εμπνέω) δύναμιν, ἐνδυναμόνω.
'Εν-δυναστεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι δυνάστης ('Εξουσιάζω) μέσα εἰς· (χ. πτ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, (Ξεν. 'Ελλ. Ζ'.).
'Ενδύνω, ἀντὶ 'Ενδύομαι, (ἴδε 'Ενδύω).
'Ενδυς, ῦσα, ὺν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενδύομαι.
"Ενδυσις, εως (ἡ). τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι, ἔμβασμα, χώσιμον, τρυπωμα. 2) ἐνδύσιμον, ἐνδυμασία. » Τὰ περὶ τὴν ἔνδ. καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων, « Ἀθ.
'Εν-δυστυγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δυσμοιρῶ (Δὲν εὐδοκιμῶ, Δὲν ἐπιτυγχάνω) εἴς τι.
'Ενδυτέον, θετ. τοῦ 'Ενδύω.
'Ενδυτὴρ, ῆρος (ὁ) καὶ
'Ενδυτήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνδύων (χρησιμεύων ὡς ἔνδυμα). » Πέπλος—, « Σοφ.
"Ενδυτός, ἡ ή ος, ον ἡ ὀν. Τὸν ὁποῖον ἐνδύεται (φορεῖ) ἢ δύναται νὰ ἐνδυθῇ τις. »"Ενδυτον σαρκὸς, « Κύρ., τὸ δέρμα τοῦ σώματος. ‖. (ἐσ.) »"Ενδυτὸν (τὸ), « Καλλ., ὁ χιτὼν ἢ ὁ ἐπενδύτης, καὶ » 'Ενδυτὴ (ἡ), « Ἑκαλ., ἐν ἀπὸ τὰ σκεπάσματα (τὰ ἱερὰ ἄμφια) τῆς ἁγ. τραπέζης.
'Ενδύω, Μ. δύσω (ἀόρ. 'Ενέδυσα κτλ.). (μτ-

δτ.) 'Ενδάνω (χυδ. 'Ντύνω) τινὰ τὸ φόρεμά του. » Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε, « Ἀρχ. ‖. (μτ.) 'Ενδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Ενέδυν, πρκ. 'Ενδέδυκα κτλ.). χώνομαι (ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ) πουθενά. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. καὶ χ. πρθ. αἴτ.) » 'Ενδύεσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων, « Ξεν. (κατὰ μίμησ. τοῦ 'Ομηρ.) » 'Εν δέ οἱ ἦτορ δῦναι, « » Εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἐνδῦναι, « αὐτ. » Οὐδέ τ' ἀκοντιστὴν ἐνδύσεαι (ἄλλ. γρφ. ἐσδύσεαι), « Ἰλ. Ψ., δὲν θέλεις ἔμβῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγωνιζομένων τὸ ἀκόντιον. » 'Ρῖς ἐνδεδυκυῖα, « Πλ., ἢ χωμένη (τραβηγμένη) μέσα, πατσουρή. 2) (μὲ αἴτ.) φορῶ τὸ ἔνδυμά μου, 'νδύνομαι. » Κιθῶνα ἐνδεδύκει, « 'Ηρ. » Χριστὸν ἐνεδύσασθε, « Γρφ.
'Ενεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ἐνεὸς (ἄλαλος), βωβαίνομαι (κυρ. ἀπὸ ἔκπληξιν).
'Εν-εαρίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διατρίβω) τὸ ἔαρ εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.
†'Εν-εγγυάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εγγυάω.
"Ενεγγυς, ἐπίρ. = 'Εγγὺς, (παρβλ. "Εναγγυς).
'Ενεγκεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φέρω,
'Ενεδίδουν, ους, ου, ἀντὶ 'Ενεδίδων, πρτ. τοῦ 'Ενδίδωμι.
'Ενέδρα (ἡ). (κυρ.) κάθισμα μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι. 2) (συνηθ. κατὰ συνκδχ.) χωσιὰ, παραμόνευμα, καρτέρι. (ἐν γέν.) ἐπιβουλή. » 'Ενέδραι διαθηκῶν, « Λογγ. 3) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) τὸ μέρος ὅπου ἀκουμᾷ τι. » "Ην δὲ τοῦ ὀστέου τὸ ἄνω μὴ ἐπιτηδειον ἔχῃ ἐνέδρην τῷ μοχλῷ.
'Εν-εδράζω, Μ. άσω. Στηρίζω (Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
'Ενέδρευμα (τὸ), = 'Ενέδρα.
'Ενεδρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεδρεύων, λῃστὴς, ὁδοστάτης, ἐπίβουλος.
'Ενεδρευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ Ἐπίβ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐνεδρεύῃ, ἐπιβουλευτικὸς, ἀπατηλὸς. (ἐπὶ τοπ.) ἀρμόδιος δι' ἐνέδραν.
'Εν-εδρεύω, Μ. εύσω. (κατὰ λέξ.) Κάθημαι ἀκίνητος μέσα εἰς, (ὅθεν συνκδχ.) κάθημαι εἰς ἐνέδραν, παραμονεύω (νὰ πιάσω ἢ νὰ φονεύσω) τινὰ, ἔχω (κάμνω) καρτέρι, (ἐν γεν.) ἐπιβουλεύω. 2) (σπν. μετ.) τοποθετῶ τινα εἰς ἐνέδραν, τὸν βάλλω νὰ ἐνεδρεύῃ.
"Ενεδραν (τὸ), (Γρφ.) ἀντὶ 'Ενέδρα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
"Ενεδρος (ὁ, ἡ), ὁ κατοικῶν (καταστημένος) πουθενά, ἐγκάτοικος.
'Ενεείστο, Π. ἀντὶ 'Ενείσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀορ. ά. τοῦ (ἀχρ.) 'Ενίζω ἢ τοῦ·
'Ενέζομαι (χ. Μ.), σπν. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
'Ενέηκα, Π. ἀντὶ 'Ενῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Ενίημι.
'Ενέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Ενείθημι.
'Ενεθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενείθημι.
'Εν-ειθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνειθίζω τινὰ εἴς τι.
'Ενεῖην, Π. ἀντὶ 'Ενῆην, παρτ. τοῦ "Ενειμι.
'Ενείδον, ἀόρ. 6'. τοῦ 'Ενοράω.
'Εν-ειδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μεταφέρω τὸ

εἶδος (τὸν τύπον, τὴν μορφὴν) τινος εἰς
'Ενει-δοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ εἶδος (τὸ σῆμα, τὴν μορφὴν) τινος —, « Ἔπγρ., τὸ ἄγαλμα.
'Εν-ειδωλοποι-έω-ῶ, Μ. ήσω, -(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνειδωλοποιέω.
"Ενεικα, ας, ε, Π. ἀντὶ "Ηνεγκα, ἀόρ. τῆς ὀρς. καὶ
'Ενείκαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φέρω.
'Εν-εικονίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Εἰκονίζω (Ζωγραφίζω, Παραστήνω) τι μέσα εἰς, (μσ.) βλέπω τὴν εἰκόνα μου (πθ.) ἀνταναικλῶμαι (ὡς εἰς καθρέπτην) μέσα εἰς. (μτφρ.) » Τοὺς ἑαυτῶν λόγους τοῖς ἑτέρων ἐνεικονίζεσθαι, « Πλ.
'Εν-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιτυλίζω τι μέσα εἰς, 'Εντυλίσσω. (ὅλον
'Ενείλημα (τὸ). πᾶν δ,τι εἶνε περὶ ἕνα (ἢ περιέχει τι ἐντὸς αὐτοῦ) περιτυλιγμένον, περιτύλιγμα.
'Ενείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ενειλέω, τύλιγμα μέσα εἰς.
'Εν-ειλινδέω, Μ. ήσω, = 'Εναλινδέω καὶ 'Ενειλέω.
'Εν-ειλίσσω, Μ. (ξω, Π. ἀντὶ 'Ενελίσσω.
'Εν-ειλλίω, Μ. ήσω, = 'Ενειλέω.
"Ενειμα, ἀόρ. ά. τοῦ Νέμω.
"Ενεισμεν, Π. ἀντὶ "Ενεσμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ "Ενειμι.
'Ενε μένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενίημι ἢ 'Ενέννυμι.
'Εν-ειμι, Μ. ἐνέσομαι (παρτ. 'Ενὼν κτλ.) (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ὑπάρχω. » "Ενεστι καὶ μὴ μηχανὴ χαλή, « Ἀρχ. « Σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι « Σοφ. 2) (τρπρσ. ἢ τὰ μτχ.) = "Εξεστιν, εἶνε ἐπιτετραμμένον ἢ δυνατὸν (κατορθωτὸν, ἐνδεχόμενον, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. » "Ενεστί σοι πρίασθαι Δι. « Καὶ ταῦτ' οὐκ ἔνεστιν « πάντα κατὰ τρόπον ὡς οὐκ εὖ ᾔδεις, « Δημ. » Ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα αὔξειν, « Ἀρ. » "Ωσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν ἰχθύσι εἶναί τινας μωρούς, « Δι. « Τὰ ἐνόντα, » Ἐκ τῶν ἐνόντων, « τὰ κατὰ δύναμιν. » Ὡς ἔνι, —Ὅσον ἔνεστιν. » Ὡς ἔνι ὁμοιότατη. « Ξεν.
'Ενειργνυμι ἢ 'Ενείργω, Μ. εἰρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυλακάνω τι μέσα εἰς.
'Ενείρω, Μ. ἐρῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Εμπλέκω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνδέω.
'Ενείς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. καὶ
'Ενεῖσθαι, πθ. ἀπαρ. τοῦ 'Ενίημι ἢ τοῦ 'Ενέννυμι.
'Ενείσθην, Ἰων. ἀντὶ 'Ενήχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω.
"Ενεκα καὶ (Π. ἢ πρθ φων.) "Ηνεκεν [συγγ. τῷ "Ηνεγκα], πρθ. (συνε. μὲ γεν. καὶ σημ. 1) αἰτίαν (ποιητ. ἢ πελασ.). » Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', « Ἰλ. Ω. » Λόγου ἕνεκα, « Λξ., λόγου χάριν, (καὶ παρευτιθεμένων ἄλλων λέξ.) » Οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, « Λκ. (καὶ παραλλ.) » "Οσον ἀπὸ βοὴς ἕνεκα, « » "Ενεκά σου θανατούμεθα, « Γρφ. (καὶ παρ' ὅμως ῥῆμα παρὰ Ποιητ.) » Κἄνεκεν περιῶμεν ἦν, « Πίνδ. 2) παρέμφασιν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Γε) ὅσον διὰ, ὅσον τὸ κατὰ, ὡς πρός. » Εἰ πάνυ γέ-

στός ἐστιν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, « Δημ., ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ (ἂς εἶναι, δὲν φιλονεικῶ, δὲν τὸν ἐμποδίζω). » Εὖνεκέν τε χρημάτων, « Ἡρ. « Πείρας ἕνεκα, « Πλάτ., (παρβλ. "Εκητι).
'Ενεκλήϊσσε, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ενέκλεισε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ 'Εγκλείω.
'Εν-εκπλόνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω τι μέσα εἰς.
'Ενεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φέρω.
'Ενέκυρσα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Εγκυρέω.
'Ενελαύνω, Μ. ελάσω. Διώκω (Κάμνω νὰ προχωρῇ, Καυτῶ) τι μέσα εἰς, χόνω, ἐμβάζω. » 'Ενελαύνειν χαλκὴν πλευρᾶς, « Πίνδ. » 'Ενελ. καρδίᾳ κότον, « αὐτ. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμιβτ. ἢ ἑλλ. τοῦ Ἵππων, "Αρμα, Ναῦν) ἐμβαίνω (ἐφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης), εἰσπλέω.
'Ενέλιπον, ἀόρ. 6'. τοῦ 'Ελλείπω.
'Εν-ελίσσω(ττω), Μ. ίξω. Τυλίζω τι μέσα εἰς, περιτυλίζω· περιστρέφω.
"Ενεμα (τὸ), [ἐνίημι]. πᾶν ὅ,τι χύνει τις ἐπὶ πηγὴν μέσα εἰς, (ὅθ. ἰατρ.) κλυστῆρι, (ὅθεν
'Ενεματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω κλυστῆρι.
'Ενεμέω-ῶ, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ξερνῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
'Ενένακτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Νάσσω.
'Ενενήκοντα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Εννενήκοντα κτλ.
'Ενένιπτε καὶ 'Ενένισπε, Π. (κατ' ἀναβολ.) γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Ενίσπω. ('Ενέννυμι), Μ. ἐσω καὶ ἐσομαι, Π. ἀντὶ 'Ενδύω, Ἀμφιέννυμι. » Θώρακα (» Χλαμύδα) ἐνειμένος, « Ἀγαθ., (συγγ. τῷ 'Εσθ.).
'Εννωκασι, Ἰων. ἀντὶ 'Εννενοήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ
'Ενένωται, Ἰων. ἀντὶ 'Εννενόηται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Εννοέω.
'Εν-εξουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου (ἢ Φέρομαι ὡς ἐξουσιαστὴς) μέσα εἰς.
'Ενέον, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ενὸν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ "Ενειμι, ἢ 2) οὐδ. τοῦ 'Ενεός.
'Εν-εορτάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) 'Εορτάζω μέσα εἰς ἢ διά τι.
'Ενεός ἡ 'Εννεός [ἴδε Ἄνεως], ά, όν. Ἄλαλος, βουβός· ἐκστατικός· παραλογισμένος, (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἄχρηστον. » Τὸ δ' ἧμαι.. μήτε ἐκεῖσε ὄκα ἐνεὸν,.. ἐνεὸν κεῖσεται, « Ἱππκρ.
'Ενεοτησία (ἡ). τὸ νὰ ςήκῃ τις ἐνεὸς (κυρ. ἀπὸ ἔκπληξιν), παραλόγιασμα.
'Ενεότης (ἡ). ἡ κατάςτασις τοῦ ἐνεοῦ, βουβάμαρα, ἠλιθιότης.
'Ενεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐνεὸς τὰς φρένας, ἠλίθιος.
'Εν-έγκῃ, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ 'Εμπήγνυμι.
'Εν-έπαξα, Δ. ἀντὶ 'Ενέπηξα.
'Εν-επεπώκει, Ἰων. ἀντὶ 'Εν-επεπτώκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ᾧ 'Ενέεσαν, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εμπίπτω.
'Εν-επήγετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ 'Εμπήγω.
'Εν-επι-δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Κάμνω ἐπίδειξιν εἴς τι, 'Εγκαλλωπίζομαι.
'Εν-επι-σημέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διαγράφω πουθενὰ ὡς-

'Ενεπίδημος (ὁ, ἡ), ξένος μένων πρὸς καιρὸν εἰς κἀνὲν μέρος, περαστικός.
†'Εν-επι-κύπτω, Μ. κύψω. Ἐγκύπτω (Προσηλόνομαι) εἴς τι, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επισκήπτομαι).
'Εν-επιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ψευδῆ ὅρκον ἐπάνω εἰς (ὄνομά τινος).
'Ενεπίσκημμα (τὸ). ἡ διὰ μεσεγγυήσεως ἐξασφάλισις τῶν ὀφειλομένων, [ἐκ τοῦ
'Εν-επι-σκήπτομαι, Μ. σκήψομαι. Κάμνω ἔνστασιν καὶ ζητῶ νὰ πεθῇ εἰς μεσέγγυον (ἢ νὰ μεί παραχωρηθῇ ὡς προμεσεγγυημένον ἤδη) τὸ ἀναλογοῦν μοι μέρος τῆς δημευομένης περιουσίας τοῦ χρεώστου μου.
'Ενεπλήσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ 'Εμπίπλημι.
'Ενέπλητο, Π. ἀντὶ 'Ενεπίπλητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Εμπίπλημι.
'Ενέποισα, Αἰολ. ἀντὶ 'Ενέπουσα, μτχ. θηλ. τοῦ 'Ενέπω.
'Ενεπρήσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ 'Εμπίπρημι.
'Εν-έπω, Μ. ἐνισπήσω (ἀορ. 6'. 'Ενίσπον καὶ 'Ενένισπον), Π. λέγω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ. »Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, « Ὀδ. Α. » Ὄλεθρον τινι ἐνισπεῖν, « Ἰλ. Ω. (ξ μὲ ἐπίρ.) « Τὸν δ' αἰτιῶς ἐνένισπεν, « Ἰλ. Ψ., (παρβλ. 'Ενίπτω).
'Ενεράω-ῶ, Μ. άσω. Χνῶ τι μέσα εἰς.
'Εν-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω ('Ενεργῶ, Κατορθώνω) τι μέσα εἰς, (παρβλ. 'Εμποιῶ). 2) (κυρ.) κερδίζω (παριζομαι) δουλεύων τὴν τέχνην μου, ἐνεργὸν ποιῶ (τοκίζω, ἐμπορεύομαι) τι πρὸς ὄφελός μου. » 'Ενεργαζόμενοι τῇ οὐσίᾳ, « Δημ., (καὶ ἀπλ.) » Κλεογένης ἐν Ἀμφίσσῃ ἐνεργαζόμενος, « Ἐπγρ., ἐμπορευόμενος.
'Ενέργεια (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνεργεῖν, ἡ ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως, (ἴδε καὶ παρβλ. Δύναμις καὶ 'Εντελέχεια).
'Εν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον (ὁποιονδήποτε), πράττω· (ἐν γέν.) εἶμαι ἐνεργός· κατορθώνω ἐμπ έω, 'Εμποιῶ (» Φόβον ἐνεργήσασθαι, « Πλθ.). (ἐπὶ ἰατρ.) χρησιμεύω, ὠφελῶ, (κοιν.) ἐνεργῶ. » Παρὰ γὰρ τοὺς καιροὺς ἡ ἐνεργεῖ ἡ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, « Δσκρ. ‖. (πθ. μτγν.) ὑπάκειμαι εἰς τὴν ἐνέργειαν δυνάμεως ἀοράτου· (ὅθ:) » 'Ενεργούμενοι, « Ἐκκλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.
'Ενέργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας, ἔργον, πρᾶξις.
'Ενεργὴς, ές (ὁ, ἡ) = 'Ενεργός.
'Ενεργητέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Ενεργῶ.
'Ενεργητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἐνεργεῖν, δραστικὸς· (γραμτ.) ὁ σημαίνων ἐνέργειαν.
†'Ενεργμὸς (ὁ). (μσπ.) εἶδ. κρούσματος τῆς λύρας ἢ τῆς κιθάρας.
'Ενεργοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω ἐνεργὸς ἀπὸ μίαν κατάστασιν εἰς ἄλλην.
'Ενεργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ('Ωφελοῦμαι) ἀπὸ ἐργαλαβίαν τινὰ, ἀναλαμβάνω ἐπικερδῶς τι ἔργον.
'Ενεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀργὸς, (ὀηλ.) ἐνεργῶν (πράττων, ὢν εἰς ἐνέργειαν)· ἐνεργητικὸς, δραστήριος· (ἐπὶ πραγμ.) παραγωγικὸς, ἐπικερδὴς· τελεσφόρος. » Γῆ (» Χώρα)—, « Ξεν., ἢ καλλιεργημένη. » Ἡμέρα—, » Ἡσ., ἡ ἐργάσιμος. » Χρήματα ἐνεργὰ, « Δημ., τὰ εἰς κυκλοφορίαν (εἰς τόκον, εἰς ἐμπόριον).
'Ενεργῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποτέλεσμα, μὲ ἐνέργειαν (δραστηριότητα, προθυμίαν).
'Εν-ερείδω, Μ. εἴσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκουμβῶ ὅσα δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι, (συνκδχ.) χόνω (σπρόχνω) τι μὲ βίαν μέσα εἰς, ἐμπήγω· (τρπ.) προσηλόνω (τὸν νοῦν μου κτλ.), (παρβλ. 'Ενακηπτέω).
'Ενέρεισις, εως (ἡ). ἀκουμβισμα ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) μπήξιμον. (τρπ.) προσήλωσις (τοῦ νοὸς κτλ.).
'Εν-ερεύγω ἢ (μσ.) 'Εν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. 'Ενήρυγον). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ρεύγομαι ἢ 'Ξερνῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
'Ενερυθὴς [ἕν, ἔρυθος], ές (ὁ, ἡ). μετρίως κοκκινος, ὑπέρυθρος, κοκκινούτσικος.
'Εν-ερεύθομαι (χ. Μ.), Π. γίνομαι ἢ εἶμαι ἐνερυθὴς (ὑπέρυθρος).
"Ενερθε (καὶ πρὸ φων.) "Ενερθεν [ἕν, ἔρα], ἐπίρ. Π. κάτω, ὑποκάτω ἢ ἀπὸ κάτω (ἀπὸ τὴν γῆν). (ἐν γέν. μὲ γεν.) κάτωθεν, ὑποκάτωθε. » 'Ενερθ' αἰδόπα, « Ἰλ. Θ. » Γῆς ἔνερθ' ἄφυτο θανὼν, « Σαφ.
†'Ενερκὴς, ως (ἡ), = 'Ενεργὸς.
"Ενεροι (οἱ), Π. [ἕν ἔρα]. οἱ ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθεν τῆς γῆς, (ὀηλ.) οἱ νεκροὶ, ἢ οἱ ὑπαχθόνιοι θεοί.
'Ενεργάχρως, ωτος (ὁ, ἡ). [ἕνερος, χρὼς]. ὁ ἔχων χρῶμα (μορφὴν) νεκροῦ.
"Ενερσις [ἐνείρω], ως (ἡ). ἐνάρμοσις, ἐμπλοκή.
'Ενέρτερος, α, ον, Π. (συγκρ. ἀνωμ. τοῦ "Ενερθεν ἢ κατ' ἀποκ. ἀντὶ 'Ενερότερος), ὁ κατωτέρω (βαθύτερα) κείμενος.
'Ενέρυθρος (ὁ, ἡ). = Ἐνερυθὴς.
'Εν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Ενῆλθον κτλ.), Π. ἔρχομαι ἢ εἰσέρχομαι μέσα, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω.
"Ενεσαν, Π. ἀντὶ 'Ενῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ "Ενειμι.
'Ενεσίη (ἡ), ἴδε 'Εννεσίη.
"Ενεσις [ἐνίημι], εως (ἡ). τὸ ἐμβάλλειν ἐγχέιν κτλ.).
'Ενεσκλήκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ 'Ενσκέλλω.
'Ενεστᾶσιν, Ἀττ. ἀντὶ 'Ενεςῆκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ 'Ενίσταμαι.
'Ενεστεὼς, ῶσα, ὼς, Ἰων. ἀντὶ 'Ενεστὼς.
"Ενεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ "Ενειμι.
'Εν-εστιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φωλιάω τινὰ μέσα εἰς.
'Ενέστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν ἢ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, οἰκιακὸς, (παρβλ. 'Εφέστιος).
'Ενεστὼς, ὼσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ 'Ενεςηκὼς ὖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενίσταμαι.
'Ενετάφην, πθ. ἀορ. τοῦ 'Ενθάπτω.
'Ενετελλάμην, ἀόρ. τοῦ 'Εντέλλομαι.
'Ενέτεκον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εντίκτω.
'Ενετὴ (ἡ), Π. [ἐνίημι]. ἁρμονία, καρφοβελόνη, (κυρ. δὲ θηλ. τοῦ 'Ενετός).
'Ενετὴρ (ὁ). [ἐνίημι]. κλυστῆρι (τὸ ἐγχεῖον). 2) εἶδ. μηχανῆς ἐμυτικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν πολιορκουμένων.
'Ενετὸς [ἐνίημι], ἡ ὸς, ὸν. Βαλμένος (Χωμένος) μέσα ἢ ἀνάμεσα· (πρτ.) ἐπείσακτος, παρεμβεβλημένος, πρόσθετος, (παρβλ.) 'Εγκάθετος. » Κατηγορους ἐνε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς ἐπὶ τοῖς πλουσίοις ἐπήγοντο,« Ἀπ.
Ἐνέτραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐντρώγω.
Ἐνέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐντυγχάνω.
Ἐνευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι εὐδαίμων εἴς τι.
Ἐνευδιάων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο.) ἀντὶ Ἐνευδιῶν, μτχ. τοῦ-
Ἐνευδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πετῶν ὑψηλὰ (εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα) κρατῶ ἁπλωμένας πλὴν ἀκινήτους τὰς πτέρυγάς μου (καθὼς συνειθίζουν πολλάκις τὰ μεγάλα πτηνά), (Γαλλ.) planer.
Ἐνευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐδοκιμῶ εἴς τι· σημαίνω (ἰσχύω) παράτινι.
Ἐνεύδω, Μ. ευδήσω. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀναπαύομαι) μέσα εἰς (Ὅσ Ἐγκοιμῶμαι).
Ἐνευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τελεσφορῶ (Εὐδοκιμῶ, [κοιν.] Πάγω καλὰ) εἴς τι.
Ἐνευθηνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἀφθονίαν (εὐθηνίαν) ἀπό.
Ἐνευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου (Καταγίνομαι εὐκαίρως) εἴς τι, (παρβλ. Ἐνευσχολέω).
Ἐνευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐλογῶ τι ἐντός ἢ διά τινος.
Ἐνευνάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω καὶ κοιμῶμαι μέσα εἰς.
Ἐνεύναιος (ὁ, ἡ). ὁ τιθέμενος ἐντὸς τῆς (χρησιμεύων ἀντὶ) εὐνῆς, (ὕθεν) » Ἐνεύναια (τά), « Ὀδ. Π., τὰ στρώματα καὶ λοιπὰ ἀναγκαῖα τοῦ κρεββατιοῦ, ἢ κρεββατοστρώση ἢ τὰ νυκτικά, (παρβλ. Ἐγκοίμητρον).
Ἐνευνητήρ (ὁ). (κυρ. γιτῶν) ἐντὸς τοῦ ὑπ. ἢ μὲ τὸν ὑπ. (εὐνάζεται) κοιμᾶταί τις, νυκτικός.
Ἐνεύνιος καὶ
Ἔνευνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ εὑρισκόμενος ἐντὸς τῆς εὐνῆς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐνήν, (παρβλ. Ἐνεύναιος).
Ἐνευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διάγω μὲ εὐπάθειαν (Καλοπερνῶ) μέσα εἰς.
Ἐνευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τι μέσα εἰς.
Ἐνευσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσεβῶ (Δείχνω τὴν εὐσέβειάν μου) εἴς τι.
Ἐνευστομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γλυκομιλῶ (ἐπὶ πτην. Γλυκοκηλαδῶ) μέσα εἰς.
Ἐνευσχημονέω-ῶ, Μ ήσω. (μὲ δοτ.) Φέρομαι εὐσχήμως (Δείχνω τὴν εὐσχημοσύνην μου) εἴς τι.
Ἐνευσχολέω-ῶ, Μ. ήσω Μεταχειρίζομαι καλῶς τὴν ἀσχολίαν μου (Ἐνασχολοῦμαι καθὼς πρέπει) εἴς τι, (παρβλ. Ἐνευκαιρέω).
Ἐνευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνευδαιμονέω, Ἐνευημερέω κτλ.
Ἐνευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐφραίνομαι (Ἐνασμενίζω) εἴς τι.
Ἐνευχόμαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ δοτ.) Κάμνω τάξιμον (προσευχόμενος εἰς τὸν θεὸν) ἐντός ἢ ἕνεκά τινος.
Ἐνευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐωχοῦμαι (Τρώγω-Πίνω καὶ Εὐθυμῶ) διά ἢ μέσα εἴς τι, (τρπ.) Ἐντρυφῶ.
Ἐνεφαλλόμαι, Μ. αλοῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινός.
Ἐνέφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμφύομαι.
Ἐνέχεις, ἀντὶ Ἐνέχεσι, β', πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Ἐνέχεσα ἀόρ. ά. τοῦ Ἐγχέω.
Ἐνεχθείς, εἴσομ, ἐν, πθ ἀορ. ά. τῆς μτχ. ᾧ
Ἐνεχθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Φέρω.
Ἐνεχυράζω, Μ. άσω. Παίρνω (Κρατῶ ἢ Δίδω;) τι ὡς ἐνέχυρον. » Ἡ φύσις ἐνεχυράζει, τοῦ μὲν ὄψιν τοῦ δὲ ἀκοήν, « Αἰσχ. Σωκρ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἠνεχυρασμένα, « τὰ δυθέντα ὡς ἐνέχυρον. ‖. (μσ.) ὑπογρεόνω τινὰ νὰ μὲ δώσῃ ἐνέχυρον· ἀσφαλίζομαι δι' ἐνεχύρου· (μτφρ.) προαοικειῶ τινα εἰς ἐμαυτόν δι' ὑπογρεώσεων.
Ἐνεχυρασία (ἡ), = Ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύρασμα (τό). (τὸ δοθὲν ἢ ληφθὲν ὡς) ἐνέχυρον.
Ἐνεχυρασμὸς (ὁ). τὸ ἐνεχυράζειν, πάρσιμον ἢ δόσιμον ἐνεχύρου.
Ἐνεχυραστὴς, ἡ, όν. Ὁ ἐνεχυρασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐνεχυρασθῇ (νὰ πάρῃ ἢ δοθῇ ὡς ἐνέχυρον).
Ἐνεχυριάζω, Μ. άσω, (μτγν. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ἐνεχυράζω.
Ἐνεχυρίασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνεχυριασμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχυρίον καὶ
Ἐνέχυρον (τό), [ξὲν, ἐχυρός]. τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον πρὸς ἀσφάλειαν, (Τουρκ.) ἐμανέτι, ἢ· ἀρραβών, (Ἰταλ.) καπάρο. » Ἐνέχυρον τιθέναι ἢ ἀποδεικνύναι, « Ἀρχφ., Ἱπ. κλπ., δίδειν (βάλλειν) ἐμανέτι.
Ἐνέχω, Μ. ἑξω ἢ σχήσω (ἀόρ. Ἐνέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ) τι μέσα εἰς. » Ἐνέχειν γόλον (ἔγκοτον) τινι, « Ἱπ., Ὀμ., φυλάττω (μέσα μου) πάθος κατά τινος, μνησικακῶ. (Τολλ.) en avoir à quelcun. » Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ, « Εὐαγγ. (θθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτθ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) κτυπῶ εἰς, ἢ· πιάνω (σκαλόνια, [μπερδεύομαι) πουλενά. » Ὅπως αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους εἰς τὸν κόλπον διὰ τῶν βρόχων ἐνέχωσι, « Ξεν. (παρβλ. Ἐπέχω). » Ὥστε τὴν αἰχμὴν ἐνασχεῖν κατὰ τὸ ἰγίον, « Πλ. (ᾧ πθ.) » Τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, « Πλ., ἐπιάνετο ἡ φωνή του. » Ἐνασχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει, « Συν. (θθ. μτφρ. 3) (πθ. μὲ δοτ.) ἔγω νὰ κάμω (εἶμαι ἕνεχος, εὑρίσκομαι περιπλεγμένος) εἴς τι. » Τῷ ἄγει (» Τῇ νοθείρᾳ, » Τῷ νόμῳ κτλ.) ἐνέχεσθαι, « Λξ.
Ἔνεψιμα (τὸ), [ἐνέψω]. πᾶν ὅ,τι ἐδράσθη μέσα εἰς (χύτραν κτλ.).
Ἐνεψίνημα (τὸ), Π. [ἐν, ἐψιάομαι]. κάθε τι μὲ τὸ ὁπ. παίζει (διασκεδάζει, περνᾷ τὸν καιρόν του) τις, παίγνιον.
Ἐνέψω, Μ. εψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω (Μαγειρεύω) τι μέσα εἰς
Ἐνεὼς, ἐπίρ. Ὡς ἐνεός, ἠλιθίως, ἀνοήτως.
Ἐνέωσα, Π. ἀορ. ά. τοῦ Ἐνωθέω.
Ἐνεωθέομαι, Μ. ζέσομαι. Ζεματίζω τι μέσα εἰς.
Ἐνεωθέω, Μ. ζεύξω. Δένω σφιγκτὰ, ἑνώνω, συνδέω.
Ἔνζυμος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) ὁ ζυμωθεὶς μὲ προζύμι, (κοιν.) ἀναιθάτος, ὄχι ἄζυμος.
Ἐνζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἔνη ἡ (Δττ.) Ἔνη, ης (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἔνος. ‖. (ὡς οὐσ. ἐνν. ἡμέρα), ἡ σήμερον, (ὄηλ.) ἡ μεθαύριον (θθ. ἐπ' ῥήματικῶς:) » Εἰς ἔνην (ᾧ κτλ. ἐπέκτ. Π.) » Ἐς ἔνννηφιν, « Ὅσ. (ᾧ κτλ.) » Ἐς ἔνας, « Θκρ. ᾧ » Ἐσένης, Δ. Ἐδῶ (καὶ ἑλλ. τῆς Ἐν ἢ τῆς Ἐπὶ) » Ἔνη ἢ Ἐννηφι, « Ὅσ., μεθαύριον.
Ἐνῆ [ἔνος], ἐπίρ. Πάλαι ποτέ· ἄλλοτε. » Ἦδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἐς Ἄργος, (ἄλλ. διορθ. Ἔνη, ᾧ ἄλλ. Ἔν ἢ-
Ἐνηβάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν (ἐπιμ. Διάγω θύμως, Διασκεδάζω ἢ· Αὐξάνω, Μεγαλώνω) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, (παρβλ. Ἐνεαζῶ).
Ἐνηβητήριον (τὸ). τόπος διασκεδάσεως εὐθυμίας.
Ἔνηβος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν καιρὸν (εἰς τὴν ἡλικίαν) τῆς ἥβης, ἔφηβος.
Ἐνηδύομαι, Μ. ηδύσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐαρεστοῦμαι ἢ ἡδονὴν (Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι, ἀσμενίζομαι.
Ἐνηδύνομαι, Μ. υνῶ. Προξενῶ ἡδονὴν, ἡδύνω, καθηδύνω.
Ἐνηθυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διαλαμβάνω ἡδονὴν εἴς τι, ζῶ μὲ ἡδυπάθειαν.
Ἐνηείη (ἡ), Ἰων. Π. [ἐνηής], ἱλαρότης, πιείκεια, γλυκύτης χαρακτῆρος κτλ.
Ἐνηέριος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐναέριος.
Ἐνηής [ἐν, ἠύς], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀγαθὸς, προσηνὴς, ἱλαρὸς, ἐπιεικὴς.
Ἐνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων (ἔχων τὴν ἀκοήν του).
Ἐνήλατον (τὸ), [ἐν, ἐλαύνω]. (ἐν γένει) πᾶν τὸ κατασκεύασμα εἰς τὸ ὁπ. ἐμπίπτει (ἢ τὸ ὁπ. ἐμπήγεται εἰς) ἄλλο, (πλθ. 1) τὰ δύο πλαγινὰ ξύλα τῆς σκάλας ἐπὶ τῶν ὁπ. στηρίζονται τὰ σκαλοπάτια. 2) τὰ παιδαρικὰ τοῦ κρεββατιοῦ. 3) τὰ σιδήρια ἢ ξυλοκάρφια τοῦ ἐμπήγονται εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ἁρμοῦ ἵνα κρατοῦν τοὺς τροχούς. 4) ἀλλ. ζυμαρικοῦ.
Ἐνήλικος, ου καὶ
Ἐνῆλις, ικος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς (νόμιμον) ἡλικίαν.
Ἐνηλλαγμένως [ἐναλλάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀλλοιώτικα, διαφορετικά, παραλλαγμένως. (Γρμτ.) κατ' ἐναλλαγήν.
†Ἔνηλος (ὁ, ἡ), γλωσσογρφ. ἐξήγ. τοῦ (Λεν.) clavatus. » Ἐσθής—, « (Τουρκ.) καμπαραλίδικος.
Ἐνήλου, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β', τοῦ Ἐνάλλομαι.
Ἐνηλύσιον (τό), [ἐνέρχομαι]. μέρος ὅπου ἔπεσε κεραυνός.
Ἐνήλωσις, εως (ἡ). Ἔμπηγμα ἥλων (καρφίων), (κυρ. εἰς τὰ θυρόφυλλα διὰ σκοπὸν ἢ ἀσφάλειαν).
Ἐνῆμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐγκάθημαι.
Ἐνῆμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶναι (ἐν, εἰμί).
Ἐνημερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν ἡμέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι Ἠμερεύω, Διημερεύω.

Ἠνημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνάπτω.
Ἐνήνυθε (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.), πρκ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ † Ἐνόθω ἢ τοῦ Ἀνθέω ἢ Δ, ἀόρ. τοῦ Ἔργομαι (Ἦνθεν ἀντὶ Ἦλθεν), (ὅδε τὰ σύνθ. Ἐπενήνοθε, Κατενήνοθε, Παρενήνοθε, ᾧ παρβλ. Ἀνήνοθε),
Ἐνήνοχα, πρκ. τοῦ Φέρω.
Ἐνήρατο, γ'. ἐν. πρα. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐναίρω.
Ἐνηρμένος, πρκ. τῆς μτχ. τῶ Ἐνάρχομαι.
Ἐνηρέμησις, εως (ἡ). τὸ ἐνηρεμεῖν.
Ἐνήρεινται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνερείδω.
Ἐνήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ κωπία, (παρβλ. Τριήρης).
Ἐνήριθμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐνάριθμος.
Ἐνήρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐνερεύγω.
Ἐννησυχάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐνήσω, μέλλ. τοῦ Ἐνίημι.
Ἐνηστι, ὅδε Ἔνη.
Ἐννηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πηχῶ (Βουζῶ) μέσα (ὁ Ἐπιγάστριον ἐπιτεταμένον, καὶ εἰ ἐπικρούοις ἐνηχεῖν, « Ἀρετ.) · ἠγῶ (Αντηχῶ) εἰς τὰ ὦτά τινος (» ἐδτ.) κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι εἰς τὰ ὦτά τινος· διδάσκω, κατηχῶ. ‖. (μσ. ἢ πθ.) = Ἐνωτίζομαι, ἀκούω.
Ἐνήχημα (τό). τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὰ ὦτά τινος· ἄκουσμα, (παρβλ. Περιήχημα).
Ἐνήχησις, εως (ἡ). τὸ ἐνηχεῖν ἢ ἐνηχεῖσθαι.
Ἔνηχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν (ἠχολαγῶν). 2) = Ἔναυλος.
Ἐνῆα [ἐν], ἐπίρ. (Τοπ. καὶ Χρον.). ὅπου· ἐνῆ· ὅπου, σύτε, ὅτέ. » Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πέσεν ἐπουρήσαντες, « Ἰλ. Α. ‖. » Ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ὀδ. Β., ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, (καὶ χρον.) πότε καὶ πότε. » Ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα, « Ὀδ. Κ., ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος ἢ εἰς τὸ ἄλλο· ἢ οὕτως ἢ ἄλλως. » Ἔνθα μὲν, ἔνθα δέ, « Λξ., πατὲ μέν, πατὲ δέ.
Ἐνθάδε ᾧ (Αττ.) Ἐνθαδί, ἐπίρ., = Ἐνταῦθα, ἐδῶ, ἐδῶ-πέρα. (καὶ χρον.) τότε, κατ' ἀκεῖνον τὸν καιρόν.
Ἐνθάδιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ εὑρισκόμενος ἐνθάδε (ἐντοῦθα), παρὼν· ἐντόπιος.
Ἐνθακεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἐνθακέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) κάθημαι· διατρίβω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (ὕθεν) » Ἐνθάκησις, εως (ἡ), Π. τὸ νὰ κάθηται (διατρίβῃ) τις μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ἠλίου —, « Σοφ., κάθισμα ἀντικρυ εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάσμα, ἢ μέρος προσήλιον (ὅπου ἤμπορεῖ τις νὰ ἡλιασθῇ).
Ἐνθαλασσεύω (τεύω), Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἀρμενίζω) εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἐνθαλάσσιος (τιος) καὶ
Ἐνθάλασσος (τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ διατρίβων (ἐπισκόμενος) εἰς τὴν θάλασσαν, θαλασσινός.
Ἐνθάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω (συνκ.) ζωογονῶ· ἐξάπτω, (παρβλ. Ἐνθερμαίνω).
Ἔνθεμος (ὁ, ἡ). θάμνῳ ἐμφερής, θαμνώδης.
Ἐνθανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω εἰς θάνατον.
Ἐνθανεῖν, ἀόρ. β', τοῦ Ἐνθνήσκω.
Ἐνθάπτω, Μ. θάψω, (μ' δοτ. ἐκ δ'.) Θάπτω (Παραχώνω) τι μέσα εἰς.
Ἐνθαῤῥέω (θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐγὼ τὸ θάῤῥος μου (Ἐμπιστεύομαι, Ἐλπίζω) εἰς.
Ἐνθαῦτα, Ἰων. ἀντὶ Ἐνταῦθα.
Ἐνθεάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἔνθεόν τινα, (παρβλ. Ἐνθουσιάζω).
Ἐνθεασμὸς (ὁ). τὸ ἐνθεάζειν, ἐνθουσιασμός.
Ἐνθεαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)=ικῶς. Ὁ ἐμπνέων ἢ αἰσθανόμενος ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιαστικός.
Ἔνθεμα (τὸ), [ἐντίθημι]. (κυρ. χλαδὶ δένδρου) τὸ ὁποῖον ἐμφυτεύεται εἰς ἄλλο, (γνδ.) μπαλί.
Ἐνθεματίζω, Μ. ίσω. (ἐν γέν.) = Ἐντίθημι, (ἰδιωνυμ.) μπολιάζω (δένδρον).
Ἐνθεματισμὸς (ὁ). μπόλιασμα (φύλλασμα) δένδρου.
Ἐνθέμεν ἢ Ἐνθέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐνθεῖναι· ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθεν [ἔνθα], ἐπίρ. (Τοπ. ἢ [ἐναντ.] Χρον.) ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου· ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. » Ἔνθεν ἐλῶν, « Βασ. » Ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο, ἔνθεν ἀνίστη Ἑρμείας, « Ὀδ. Ε. » Δείπας ἔνθεν ἕαινον, « Ὀδ. Τ. » Ἔνθεν, ὄθεν, « Ἰλ. Δ. » Ἔνθεν (τεν). Ἔνθευ, « Θκ., ἐκατέρωθεν. » Ἔνθεν μὲν, ἔνθεν δὲ, « Ξεν. 2) (μτγν. ἀντὶ τοῦ) Ὄθεν, ἐπομένως.
Ἐνθένδε, ἐπίρ. (Τοπ.) ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ-πέρα.
Ἔνθευ, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔνθοῦ, ϛ', πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ϛ'. τῆς προστ. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς ἑαυτοῦ (ἐμπνευσμένος ἀπό) τὸν θεὸν ἐνθουσιασμένος. » Ἔνθεος τέχνης, « Αἰσχλ., ὁ ἔχων θεσπέσιον τὴν μαντικὴν τέχνην. ‖. » Τὸ ἔνθεον, « Λξ., ἡ θεία ἐμπνευσις (φώτισις), ὁ ἐνθουσιασμός.
Ἐνθερίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διατρίβω) τὸ θέρος εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, ξενολογιαζίζω παυθενά.
Ἐνθερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω (ἴσωθεν), πυράνω· ἐξάπτω, (παρβλ. Ἐνθάλπω).
Ἔνθερμος (ὁ, ἡ). Ζεστὸς (ἴσωθεν), ἀναμμένος· (συνκ.) θραστήριος, πρόθυμος.
Ἐνθεσίβουλος (ὁ, ἡ), (κωμ.). παράσιτος, λαμπρεργος, κολιτσοῦλος, [βούλος καὶ
Ἔνθεσις [ἐντίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον μέσα εἰς· (συνκρ.) τὰ ἐνειλούμενον (κυρ. εἰς τὸ στόμα), γαψιά, (Ἰταλ.) βούκκαι (κατ' ἔκτ.) τροφὴ, φαγητόν.
Ἐνθέσιμος καὶ
Ἔνθεστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πραττόμενος τι κατὰ (ἐν γέν. σύμφωνος μὲ) τοὺς θεσμοὺς, νομίμως· συγχωρημένος.
Ἐνθέσμως, ἐπίρ. Κατὰ νόμους, νομίμως.
Ἔνθετος (ὁ, ἡ), [ἐντίθημι]. βαλμένος ἢ ἁρμοδίως ἵνα βαλθῇ (καὶ βεν. νὰ φελλασθῇ) μέσα εἰς.
Ἐνθεττᾰλίζομαι, Μ. ίσομαι, (Κωμ.). Φορῶ μεγάλον καὶ χονδρὸν ἐπανωφόρι (ὁποῖα ἤσαν συνήθως τὰ Θεσσαλικά).
Ἐνθεῦτεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἐντεῦθεν.
Ἐνθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ τι ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινός.
Ἐνθέως, ἐπίρ. Ὡς ἔνθεος.
Ἐνθήγω (ἡ), (ἐν, ἄω.) τὸ ἀνθρίβιμον φορτίον, φόρτωμα· (κυρ. δι') ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν καταθέτει ὁ παίζων τυχηρὸν παιγνίδιον ἢ συγκεκριμένον (ἵνα τὴν πάρῃ ὁποιὸς κερδίσῃ), (ὕθεν μτγν.) = Ἀφορμὴ, (Ταρκ.) σπέκιας, (Ἰταλ.) κασσέλλα.
Ἐνθηλυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔκθετος εἰς θηλυπρεπῆ ἠδυπάθειαν, καθηδυπαθῶ θηλυπρεπῶς.
Ἔνθηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων (γεμάτος) θηρία· (ἐπιμ.) ἐξηγριωμένος. » Ποὺς—, « Σοφ., ὁ θηριόδηκτος ἢ σκωληκιασμένος » Θρὶξ—, « Αἰσχλ., τὰ ἀκτένιστα (ἐπιτραχειά, θηριώδη ἢ ψειριασμένα) μαλλιά, (παρβλ. Θηριῶδ).
Ἐνθησαυρίζω, Μ. ίσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς.
Ἔνθλασις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Ἐνθλάω.
Ἔνθλασμα (τὸ). μέρος ἐντεθλασμένον, ζουλίγμα.
Ἐνθλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Σπάνω (Συντρίβω) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζουλιχθοῦν τὰ κομμάτια μέσα καὶ νὰ σχηματίσουν κοιλώμα.
Ἐνθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Σφίγγω. Κωλίζω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. Συνθλίβω, (ἐπιμ.) ἐντοπόνω.
Ἐνθλιπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐνθλίβειν, ἁρμόδιος πρὸς ἐνθλιψιν.
Ἔνθλιψις, εως (ἡ)· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνθλίβειν, πρᾶγμα (ζούλιγμα) πρὸς τὰ ἔνδον.
Ἐνθνήσιμος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὸν ὁποῖον ἐναποθνήσκει τις θανάσιμος, [ἐκ τοῦ
Ἐνθνήσκω, Μ. θανοῦμαι, = Ἐναποθνήσκω. » Ὦ γαῖα πατρίς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι; « Εὐρ.
Ἔνθολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι θολὸς, θολερός.
Ἐνθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνθρώσκω,
†Ἐνθορίσκω, ἀντὶ Ἐνθρώσκω, (κυρ. ἀπὸ πηγῶν) βλαστῶ, (ὕθεν
Ἔνθορος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. φοράδα) βαστοῦσα, ἐγγαστρωμένη.
Ἐνθρῴ, β'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρα.) ἀντὶ Ἔνθεος.
Ἐνθουσία (ἡ), = Ἐνθουσιασμός.
Ἐνθουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι ἔνθους (Ἔνθεος), ἐμπνέομαι, κυριεύομαι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιάζομαι, (ὕθεν
Ἐνθουσίασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνθουσιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος (ἢ κατάστασις) τοῦ ἐνθουσιώντος, (κυρ.) αφορᾷ συγκίνησις τῆς ψυχῆς ἀπὸ θεῖον (ἢ νομιζομένην τοιαύτην) ἐμπνευσιν.
Ἐνθουσιαστὴς, οῦ (ὁ) καὶ
Ἐνθουσιαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἐνθουσιάζων (ἐμπνέων, πρόπνεων ἐνθουσιασμόν), ἢ κινούμενος ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιαζόμενος (εὐκόλως καὶ καθ' ἕξιν).
Ἐνθουσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐνθουσιάζω.
Ἐνθουσιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-ωδῶς. Κατὰ ἐνθουσιασμένος.
Ἐνθουσίωσις, εως (ἡ), = Ἐνθουσιασμός.
Ἐνθρόασω (τω), Μ. θράσω, Δττ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Ἐνταράσσω, « ἐγκειμένως νοασπ, « (καθὼς τὸ λέγηγεῖ τις τῶν Γλωσσογρφ.).
Ἐνθῳάζεσθαι, μτ. ἀορ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντρέφω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Θρηνῶ διά, θρηνολογῶ.

Ἔνθριακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐν, θριάζω]. ἐνθουσιασμένος.

Ἐνθρίω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω μέσα εἰς συκόφυλλον (θρῖον), (ἐν γέν.) περιτυλίζω, κουκκουλόνω. «Τὸν ἄνδρ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει,» Ἀρχφ.

Ἐνθρόμωσις, εως (ἡ). ὁ ἐντὸς ὑγροῦ τινος σχηματισμὸς θρόμβων.

Ἐνθρονίζω, Μ. (ἴσω. Βάλλω τινά (νὰ καθήσῃ) ἐπάνω εἰς θρόνον, θρονιάζω, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) introniser.

Ἐνθρόνιος (ὁ, ἡ), = Ἔνθρονος, περιέχιον ἢ περιεχόμενος εἰς θρόνον (εἰς θρονίον). «Τῶν ὀχημάτων τὰ μὲν σκευοφόρα, τὰ δὲ ἐνθρόνια,» Πλδ.

Ἐνθρονισμός (ὁ). τὸ ἐνθρονίζειν ἢ ἐνθρονίζεσθαι, θρονιασμός.

Ἐνθρονιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐνθρονισμόν.

Ἔνθρονος (ὁ, ἡ). βαλμένος (καθήμενος) ἐπάνω εἰς θρόνον.

Ἐνθρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ψιθυρίζω τι εἰς τὸ αὐτί τινος, κρυφομιλῶ.

Ἐνθρυλλίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

†Ἐνθρυμματίς [ἐνθρύπτω], ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θρυμματίς.

†Ἐνθρύπτης, ου (ὁ). ὁ ἐνθρύπτων.

Ἔνθρυπτος (ὁ, ἡ). τριμμένος (καπωμένος θρύμματα) μέσα εἰς, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἔνθρυπτον (τό), εἶδος ζωμαρικοῦ, (ἴσ.) τριφτάδες (μὲ γάλα κτλ.).

Ἐνθρύπτω, Μ. θρύψω. Τρίβω (θρύβω) τι μέσα εἰς. «Ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην,» Ἐρρ.

†Ἔνθρυσκον (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἄνθρυσκον.

Ἐνθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἐνέθορον κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ μὲ ὁρμὴν (τινάζομαι) μέσα ἢ ἀνάμεσα ἢ ἐπάνω εἰς (ἐπὶ κτηνῶν) βατεύω. «Πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορόν,» Πίνδ. (καὶ μτβτ.) «Πατὴρ οὐ φόβου ἐνθρώσκει (ἄλλ. ἐπιθρώσκει), πειθὼ δ' ἐπιχεύει,» Στβ.

Ἐνθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐνεθυμήθην, πρκ. Ἐντεθύμημαι). (μὲ αἰτ.) Ἔχω ἐν θυμῷ, βάλλω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι· φαντάζομαι· ἐννοῶ. «Ἐνθυμῇ τὸ τῆς τύχης;» Θφρ. «Ἤτοι κρίνομέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα,» Θκ. (καὶ μὲ γεν.) «Τῶν τόπων ἐνθυμούμενον ὅπως μὴ διαμερτήσεται,» Ξεν. (ᾧ πρὸς μτχ.) «Οὐκ ἐντεθύμηται ἐπαιρόμενος,» Θκ. (ᾧ ἀναλελυμ.) «Ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισι,» Πλάτ. «Ἐνθυμούμενος οἵων τιμῶν ἀποστεροῖτο,» Ξεν. «Ἐνθυμούμενοι ὅσαν πλοῦν ἀπεζέλαντο,» Θκ. «Ἐνθυμοῦ μή τι παραλείπωμεν,» Πλάτ. (ᾧ πθ.) «Τοῦτο οὐ φιλοσοφόν σοι δοκεῖ καὶ εὖ ἐντεθυμημένον,» αὐτ. 2) παράτεται ἡ καρδία μου, συγχίζομαι· χολοσκάνω, (Ἱππκρ.). 3) ἐπιθυμῶ, (Ἐπίκτ.).

Ἐνθύμημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐνεθυμήθη (ἐσυλλογίσθη) τις, σκέψις, στοχασμός. 2) ἠθικὴ ἢ φυσιολογικὴ παρατήρησις, (Γαλλ.) apperçu. 3) τὸ σημαινόμενον, νόημα· σκοπός, (παρβλ. Γνώμη). 4) (ῥητ. καὶ λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ.

Ἐνθυμηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων (συνιστάμενος) εἰς ἐνθύμημα.

2) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ ἢ μεταχειρίζηται ἐνθυμήματα, δεινὸς ῥήτωρ ἢ διαλεκτικός.

Ἐνθυμημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐνθύμημα.

Ἐνθυμηματώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐνθυμήματος· ἐνθυμηματικός.

Ἔνθυμησις, εως (ἡ), = Ἐνθύμησις.

Ἐνθυμητέον, θετ. τοῦ Ἐνθυμέομαι.

Ἐνθυμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἐνθύμησιν, συλλογιστικός, ἐφευρετικός.

Ἐνθυμία (ἡ). τὸ ἐνθυμεῖσθαι, ἡ διὰ τοῦ νοὸς παρατήρησις, σκέψις, μελέτη, θεωρία. «Εἰς ἐνθυμίαν πρόβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν,» Θκ., ἐρχόμενος εἰς τὸν νοῦν των.

Ἐνθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καπνίζω (θυμιάζω) τι μέσα εἰς.

Ἐνθυμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐνθυμέομαι.

Ἔνθυμιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ψυχὴν) τινος εὑρισκόμενος, περὶ τοῦ ὁπ. συλλογίζεταί τις, τὸν ἔχει πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του. (ἐπιμ.) ὁ προξενῶν συλλογὴν (ἀνησυχίαν, τύψιν τοῦ συνειδότος). «Μή σοι λίην ἔνθυμος ἔστω,» Ὀδ. Ν. «Εὐνῇ—,» Σοφ., «Χρυσὸν φαντάζῃ· τοῦτό σοι καὶ καθεύδοντι ἐνύπνιον ᾗ ἐγρηγορότι ἔνθυμιον,» Βασ. «Ἐνθύμιον οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν,» «Ἤρ., τὸν ἔτυπτε τὸ συνειδὸς (τὸν ἔτρωγεν ἡ συλλογή) θιόμι.

Ἐνθυμιστός, ἡ, όν, = Ἔνθύμιος. «Ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαί τι,» «Ἤρ., δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ ὡς οὗ τὸ ἐνθυμεῖται.

Ἔνθυμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θύμως. Θαρραλέος, τολμηρός, προθυμος.

Ἐνθυσιάζω, Μ. άσω. Θυσιάζω μέσα εἰς.

Ἔνθω, ῃς, ῃ, ωμες κτλ., Δ. ἀντὶ Ἔλθω, ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἐνθῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐντίθημι.

Ἐνθωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω μὲ θώρακα.

Ἔνι, ἀντὶ Ἔνεστιν, ἐνυπάρχει. (μὲ δοτ.) «Ἔνι γὰρ τις κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι,» Ἀρχφ. 2) εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον. «Ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι,» Αἰσχ.

Ἐνὶ ᾧ (προηγ. τοῦ πτωτ.) Ἔνι, Π. ἀντὶ Ἐν.

Ἔνι, ὅστ. ἐν. τοῦ Εἷς.

Ἐνιαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-αίως. Ἁπλοῦς, μονοειδής, μοναδικός.

Ἐνιάκις, ἐπίρ. = Ἔνιοτε.

Ἐνιαυθμός (ὁ), Π. [ἐνιαύω]. τόπος διατριβῆς (ἀναπαύσεως).

Ἐνιαυσιαῖος, α, ον, καὶ ἐπίρ. -αίως, = τῷ Ἐνιαύσιος, σ ἢ ος, ον. Ὁ διαρκῶν ἕνα ὁλόκληρον (ἢ γινόμενος κατ') ἐνιαυτόν. «Θυσία—,» «Ἐπιγρφ. «Ἐκεχειρία—,» Θκ. «Ἄρχοντες ἐνιαύσιοι,» Δ. Κάσσ. «Ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινόν,» Θφρ. «Ναῦμαί τοι ἐνιαύσιος ὥστε χελιδών,» Ὅμ. (καὶ ἐπίρ.) «Ἐνιαύσιος βεβὼς,» Σοφ. «Γεράνου ὑψόθεν ἐνιαύσια κεκληγυίης,» «Ἡσ. 2) ἑνὸς χρόνου, χρονιάρικος. «Σῦς—,» Ὀδ. Π. «Κατελείφθην ἐνιαύσιος,» Δμ. «Τίκτει δ' ἡ θήλεια μὲν ἐνιαυσία· ὁ δ' ἄῤῥην φαῦλα, πρὶν γενέσθαι ἐναύσιος.» Ἀρχτ.

Ἐνιαυτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Συμπληρώ, Διαρκῶ) ἕνα ἐνιαυτόν, χρονιάζω.

†Ἐνιαύτιος, α, ον, = Ἐνιαύσιος.

Ἐνιαυτὸς (ὁ), [ἕνι, αὐτός, ἡ ἕνος]. ἕτος, χρόνος· (κυρ.) ὁποιαδήποτε χρονικὴ περίοδος, κύκλος ἐτῶν, (ὅθεν:) «Ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,» «Ὀδ. Λ. «Τοῦ ἐνιαυτοῦ,» «Ξεν., ἀντὶ «Κατὰ ἐνιαυτόν.

Ἐνιαυτοφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φανερώμενος (γινόμενος, συμβαίνων) κατ' ἐνιαυτὸν ἢ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ. (εἰς τὸν Πτολεμ. ἕως διορθ. Ἐναντιοφανής).

Ἐνιαυτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἐνιαυτοφόρος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ καρποφόρος (κρατῶν τὸν καρπόν του) δι' ὅλον τὸν ἐνιαυτόν. «Ἡ ἄρκευθος ἐνιαυτοφόρον· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος καρπὸς τὸν περυσινόν,» Θφρ.

Ἐνιαύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι (ἀναπαύομαι, κατοικῶ, διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐνιαχῆ καὶ Ἐνιαχόθι ᾗ Ἐνιαχοῦ [ἕνι, ἐπίρ. (Τοπ. καὶ Χρον.) Εἰς μερικὰ μέρη, ποῦ καὶ ποῦ, κάπου· μερικαῖς φορές, πότε καὶ πότε, κάποτε.

Ἐνιάχω, Μ. ιαχήσω, Π. βοῶ (χουϊάζω) εἰς τι.

Ἐνι-βάλλω, Π. ἀντὶ Ἐμβάλλω.

Ἐν-βάπτω, Π. ἀντὶ Ἐμβάπτω.

Ἐνι-βλάπτω, Π. ἀντὶ Ἐμβλάπτω.

Ἐνίγυιος ἢ Ἐνίγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἓν μόνον γυῖον (μέλος τοῦ σώματος, [μοῦδὲ] χέρι ἢ ποδάρι), χωλός, ἢ κουλός.

2) ὁ ἀποτελῶν ἓν σῶμα μετ' ἄλλων, συμφυής.

Ἐνιδεῖν, ἀόρ. β', τοῦ Ἐνοράω.

Ἐνι-ιδρύω-ῶ, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Ἱδρύνω εἰς τὸς τόπο τινὸς ἢ (ἀσχολούμενος) εἰς ἔργον τι.

Ἐνίδρυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐν-ιδρύω (-ῐδρύω), Μ. ύσω. Στήνω (Θεμελιόνω, Συνγκεντρώνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐγκαθιδρύω.

Ἐνίει, ἀντὶ Ἐνίη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνίημι.

Ἐνι-ζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνι-ζεύγνυμι, Π. ἀντὶ Ἐνζεύγνυμι.

Ἐνίζημα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐνίζησιν. «Τὰ σώματα.. τῶν ψυχῶν μὲν ἐνιζήματα, ὧν δὲ ὀχήματα,» Κλμ.

Ἐνίζησις, εως (ἡ). κάθισμα (στήσιμον ἢ στάσιμον) μέσα εἰς, (ἰατρ.) = Ἐγκαθισμός, [ἐκ τοῦ

Ἐνίζω, Μ. ιζήσω. Καθίζω (Στήνω, Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. ‖- (μτβ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) = Ἐνιζάνω.

Ἐνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐνιαῖον, Ἑνοποιῶ. «Φῶς ἐνιζόμενον,» «Θλγ.

Ἐνίημι, Μ. ἐν-ήσω (ἀόρ. Ἔνῆκα κτλ.). Στέλνω (Ῥίπτω, Χύνω, Ἀφίνω ἢ Κάμνω νὰ ἐμβῇ) τι μέσα εἰς· (τρπ.) ἐμπνέω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Ἐνήσομεν (τὴν ναῦν) εὐρεῖ πόντῳ,» «Ὀδ. Β., Μ. «Νηυσὶν ἐνεῖτε πῦρ,» «Ἰλ. Μ. (καὶ πθ.) «Ἐνίεται δὲ (τὸ ἔλασον) μάλιστα πρὸς τὰς ἐλαιώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σας, « Δσκρ. (καὶ μσ.) » Εἰνάλιαι ὄρνιθες.. ἐνιέμεναι ὑδάτεσσιν, « Ἀρ. (καὶ μὲ γεν.) » Σαλπίγγων ἐνιεσθαι,« Μόσχ., ἐμφυσᾶν. (καὶ πρπ.) » Ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ, « Ἰλ. Υ. (καὶ ἀντιςρ.) » Νῦν μιν μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, « Ἰλ. Ι., τὸν ἔβαλες εἰς περισσοτέραν φαντασίαν, τὸν ἔκαμες νὰ γένῃ πλέον ὑπερήφανος (ἀλλάζῃς), (παρβλ. Ἐμβάλλω).

Ἐνικάββαλεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐγκατέβαλεν, ἀόρ. τοῦ Ἐγκαταβάλλω.

Ἐνικάππεσεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐγκατέπεσεν, ἀόρ. τοῦ Ἐγκαταπίπτω.

Ἐνικάτθανον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἐγκατ(θανον, ἀορ. τοῦ Ἐγκαταθνήσκω.

Ἐνικάτθεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐγκατάθου, Β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. Β'. τοῦ Ἐγκατατίθημι.

Ἐνι-κλάω, Π. ἀντὶ Ἐγκλάω.

Ἐνι-κλείω, Π. ἀντὶ Ἐγκλείω.

Ἔνικμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰκμάδα (ὑγρασίαν), νοτισμένος.

Ἐνι-κνίομαι-οῦμαι, Μ. ἰξομαι. Εἰσέρχομαι, περνῶ (ἐμβαίνω) μέσα, εἰσχωρῶ.

Ἐνι-κνήθω, Π. ἀντὶ Ἐγκνήθω.

Ἐνι-κνώσσω, Π. ἀντὶ Ἐγκνώσσω.

Ἐνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἕν (εἰς τὴν μονάδα), μοναδικός. » Ἀριθμὸς—, « Γρμτ., ὁ ἐμφαίνων (ἐκφράζων) μονάδα.

Ἐνι-κρίνω, Π. ἀντὶ Ἐγκρίνω.

Ἐνίλλω, Μ. ἐνειλήσω, = Ἐντείλω.

ϯ Ἐνιλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ϯ Ἐνιλλώπτω, Μ. ὤψω, = Ἐγκατιλλώπτω.

Ἐνι-μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Ἐμμίγνυμι.

Ἐνιναιετάσκον, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνναιετάω.

Ἐνιοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Χύνω τὸν ἰὸν (τὸ φαρμάκι) μου μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, φαρμακόνω.

Ἔνιοι [ἕνι ἀντὶ ἐστὶν, οἵ], αι, α, ἀντων. ἀόρ. (σπνττ. ἐν. συνήθ. δὲ μόνον πλθ. χ. ἄρθρ.) Μερικοί. » Οὓς ὅταν ἔλθωσιν, ἐνίους μὲν ἀποκωλύει, ἐνίους δὲ ἐᾷ, « Πλάτ. (χ. ἐνάρθρ.) » Τὰ ῥέθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων, « Ἡρ. » Ἐξ ἐνίων μέν τῶν νεῶν, « Ξεν. » Τῶν φιλοσόφων ἐνίων « Δ. Χρσ.

Ἐνίεκα, Δ. ἀντὶ Ἕνεκα.

Ἔνιοτε [ἕνι, ὅτε], ἐπίρ. (χρον.). Κἀμμιᾷ φορᾷ, μερικαὶς φοραὶς, κάποτε.

Ἐνι-πάζω, Μ. άσω, = Ἐνιπτάζω, [ἐκ τοῦ Ἐνιπή (ἡ), Π. [ἔνιπτω]. Ἐπίπληξις (αὐστηρὰ), ἐνειδισμός· ἀπειλή· (μτγν.) προσαγγή (ἀπειλητική)· (ἐν γέν.) προσβολή.

Ἐνι-πλαγχθείς, Π. ἀντὶ Ἐπλαγχθείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπλάζω.

Ἔνιπλειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπλεως.

Ἐνιπλήσωσι, Π. ἀντὶ Ἐμπλήσωσι, γ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐνι-πλήσω. Π. ἀντὶ Ἐμπλήσω.

Ἐνι-πλώω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐμπλέω.

Ἐνι-πτάζομαι, Μ. άσομαι, = Ἐνιπτεύω.

Ἐνι-πτάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἐμπτάλλομαι.

Ἐνι-πτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω ἢ Περιπατῶ ἐφιππος εἰς

Ἐνι-πρήθω, Π. ἀντὶ Ἐμπρήθω.

Ἐνι-πτάζω, Μ. άσω, Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Ἐνίπτω.

Ἐνι-πτύω, Π. ἀντὶ Ἐμπτύω.

Ἐνίπτω, Μ. ἐνίψω (ἀόρ. Ἐνένιπτον ἢ Ἐνένιπον ϗ Ἐνίπαπον), Π. (ἀρχ. ϗ κατ' ἐτυμολογ.)= Ἐνέπω, λέγω· κηρύττω, ἀναγγέλλω. » Ἐλπίδας ἐνίπτων, « Πινδ. (κυρ. δὲ 2) ἐπιπλήττω (αὐχηρῶς), ἐνειδίζω, μαλώνω. « Κραδίην ἠνίπατε μυθῳ, « Ὀδ. Γ. (παρβλ. ϗ Ἐνίσσω).

Ἐνι-σκέλλω, Π. ἀντὶ Ἐνασκέλλω.

Ἐνι-σκήπτω Π. ἀντὶ Ἐνασκήπτω.

Ἐνισπεῖν, Π. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνέπω.

Ἐνίσσω, Π. ἀντὶ Ἐνίπτω, καθάπτομαι (προσβάλλω)διὰ λόγων, ὑβρίζω, λοιδορῶ· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι. » Ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν, « Ὀδ. Ω., (παρβλ. Ἐνίπτω).

Ἐν-ἱστημι, Μ. ἐν-στήσω (ἀόρ. Ἐνέστησα καὶ μσ. Ἐνέστην, μσ. πρκ. Ἐνίστηκα κτλ.). (ἐν γέν.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι (καὶ μσ. Στέκομαι, Ὑφίσταμαι, εἶμαι τοποθετημένος) ἐντὸς ἢ μεταξὺ ἢ ἐπάνω ἢ ἔμπροσθέν τινος. » Ἑαυτὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ, « Ἀπλλν. » Εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνιστοίης, « Ξεν. » Τὰς διόδους τῶν πύργων αὐτοὶ ἐνςάντες ἐφύλασσον, «Θκ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προσηλόνω. « Τὸν νοῦν ἐνστήσαντας, « Ἀρστ., ἀντὶ Ἐπιστήσαντας. 3) (μσ. χ. πτ.) εἶμαι παρών. » Ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, « Ἑρμογ. « Τὸν ἐνεστηκότα πόλεμον, « Αξ. » Θήρους ἐνισταμένου, « Θκ. (ὄθ. περὶ γρμτ.) » Ἐνεστὼς (χρόνος). « 4) (μὲ δοτ.) ἀντιστέκομαι, ἀντιπράττω· ἐμποδίζω. (Νμ.) κάμνω ἔνσταση. » Ἤν τις ἐνίστηται τοῖς ποιουμένοις, « Θκ. » Ἐνστησόμενος τῇ φυγῇ αὐτοῦ, « Πλ. » Ἐνίστανται τῷ ἰῷ, « Δσκρ. 5) (μὲ αἰτ.) ἐπιχειρίζομαι, ἀρχίνω, κινῶ (ἐγωγήν, πόλεμον κτλ.). » Τίνα ἐᾶν ἐνστήσονται, « Αἰσχ. Σώφρ., τί ὄρομον θὰ πάρουν. » Δίκην (» Πόλεμον) ἐνςήσασθαι,« Αξ., (παρβλ. Προίσταμαι). 6) (αὐτπθ. ἐπὶ ῥημάτων) πήζω, πήκταίνω. » Γάλα ἐνιστάμενον,« Δσκρ. (παρβλ. Συνίζημι).

Ἐνισχνος (ὁ, ἡ), Π. λιγνός (ἰσχνός, λιανός) ὁπωσοῦν. λιγνοτσικος, λιανούτσικος.

Ἐνισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνδυναμόνομαι· βάλλω τὰ δυνατά μου· ἐπιμένω, (παρβλ. Διϊσχυρίζομαι, καὶ Ἀπισχυρίζομαι). 2) (μὲ δοτ.) ἐπισηριζομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας (τὸ θάρρος) μου εἰς.

Ἐνίσχυσις, εως (ἡ). ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωσις. [ἐκ τοῦ

Ἐνισχύω, Μ. ύσω. (μτθτ.) Ἐνδυναμόνω· (πρπ.) δίδω ἰσχύν (κῦρος) εἴς τι. ||. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) λαμβάνω ἰσχύν (δύναμιν), δυναμόνω. ἐπικρατῶ, ἰσχύω.

Ἐνίσχω, = Ἐνέχω.

Ἐνι-τρέφω, Π. ἀντὶ Ἐντρέφω.

Ἐνι-φέρβομαι, Π. ἀντὶ Ἐμφέρβομαι.

Ἐνι-φύρω, Π. ἀντὶ Ἐμφύρω.

Ἐνι-χραύω, Π. ἀντὶ Ἐγχραύω.

Ἐν-γρίμπτω, Π. ἀντὶ Ἐγγρίμπτω.

Ἐνι-ψάω, Π. ἀντὶ Ἐμψάω.

ϯ Ἐνλακκεύω (ἀντὶ Ἑλλακεύω), Μ. εύσω, (νλγ.). Κλείω εἰς λάκκον (εἰς ὑπόγειον, εἰς κελλί), ἐγκλείω,(παρβλ. Ἐναγκάζω).

Ἐνλαξεύω, Μ. εύσω, = Ἐλλαξεύω.

Ἐνμεντευθενί, Ἀττ. Π. ἀντὶ Εὐτευθενί μέν.

Ἐνναέτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τῷ Ἐνναετήρ.

Ἐνναέτης, ἐπίρ. ἴδε Ἐνναέτης.

Ἐνναετὴρ (ὁ), Π. [ἐνναίω]. ἑκάτοικος.

Ἐνναετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 9 ἔτη. 2) ἑορτὴ τελουμένη κάθε 9 ἔτη.

Ἐνναέτηρος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἐνναέτης (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 9 ἔτη, ἐννέα χρόνων. ||, (τὸ οὐδ.) Ἐνναέτες, ἐπίρ. Π. ἐννέα ἔτη, εἰς διάστημα 9 ἐτῶν, (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Δεκαέτης).

Ἐνναέτης [ἐνναίω], ου (ὁ), = Ἐνναετὴρ, ἑκάτοικος.

Ἐνναετίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι Μ. ίσω,-ομαι, Συμπληρῶ (Διαρκῶ) ἐννέα ἔτη, γίνομαι, ἢ εἶμαι 9 χρόνων.

Ἐνναετίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι

Ἐνναέτις, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἐνναέτης.

Ἐν-ναιετάω (χ. Μ.), Π. = Ἐνναίω.

Ἐνναίρω, Π. ἀντὶ Ἐναίρω.

Ἐν-ναίω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) κατοικῶ μέσα εἰς, εἶμαι ἑκάτοικος τόπου τινός.

Ἐννάκι, Π. ἀντὶ

Ἐννάκις (ὀρθότ. τὸ Ἐνάκις), ἐπίρ. Ἐννέα φοράς.

Ἐννακισχίλιοι (ὀρθότ. τὸ Ἐνακισχίλιοι), αι, α. Ἐννέα χιλιάδες.

Ἐννακόσιοι,αι, α, (ἀριθμ.). 900, ἐννηακόσιοι, (ὀρθότ. ἢ τοὐλάχιστον ἀρχαιότερον τὸ Ἐνακόσιοι).

Ἐννακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 899.

Ἐννάσαντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐνναίω.

Ἐν-νάσσω(στω).Μ. νάσω.Πατόνω μέσα εἰς.

Ἐννατεῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς ἐννέα ἡμέρας.

Ἔννατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ὀκτώ. ||. » Τὰ ἔννατα (ἐνν. ἱερά),« Ἰσ., τὰ ἐννηήμερα (τῶν ἀποθαμένων).

Ἐν-ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ναυαγῶ (Καραβοτσακκίζομαι) μέσα εἰς.

Ἐν-ναυλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἀραγμένος (καὶ καιροφυλακτῶ) μέσα εἰς.

Ἐν-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συγκροτῶ ναυμαχίαν μέσα εἰς.

Ἐν-ναύω, Π. ἀντὶ Ἐνναίω.

Ἐννέα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.). Ἐννηά, (θ), (συνδυ. καὶ μάλιστα εἰς τὰ συνθ. ἀντὶ τοῦ) πολλά, δισκολομέτρητα, (ἴδε Ἐννεαγήρως, Ἐννεάκροσσος, Ἐννεάχιλοι, Ἐννέωρος κτλ. καὶ παρβλ. Ἑκατὸν καὶ Ἑπτά).

Ἐννεάβοιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀξίζων 9 βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), [ἴδε Βοῦς].

Ἐννεαγήρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ἐννεαγήρως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἢ ζήσας ἐννέα γενεὰς ἀνθρώπων, μακροβίος ἢ ὑπέργηρως. (Εἰς τὸν Λρατ. διωρθ. ὁ Lobeck. Ἐννεάνεφος).

Ἐννεάδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐννέα δεσμοὺς (ἁρμοὺς, κλειδώσεις, κομπους).

Ἐννεαδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐννεάδα (εἰς τὸν 9. ἀριθμόν)· συγκείμενος ἀπὸ (ἢ διαιρούμενος κατὰ) ἐννεάδας.

Ἐννεάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεότητά μου εἴς τι. » Ῥᾴδιον ἦρι ἐννεάσαν, « Φλστρ., ἀνθοῦν (ἀκμάζον) δι' ὅλου τοῦ ἔαρος.

Ἐννεακαίδεκα (οἱ, αἱ, τά), ἀριθμ. ἄκλ. (19), δεκαεννηά.

Ἐννεακαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ), διάστημα χρονικὸν περιέχον 19 ἔτη.

Ἐννεακαιδεκαέτης, ου (ὁ) καὶ Ἐννεακαιδεκαέτις, ιδος (ἡ), ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 19 ἔτη, 19 χρόνων (ἡλικίας).

Ἐννεακαιδεκάμηνος (ὁ, ἡ), 19 μηνῶν.

Ἐννεακαιδεκαπλάσιος καὶ Ἐννεακαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), 19 φοραῖς τόσος.

Ἐννεακαιδεκάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 19 ἀριθμοῦ, ἄθροισμα (ποσότης) 19 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.).

Ἐννεακαιδεκαταῖος, α, ον, Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 19 ἡμέρας.

Ἐννεακαιδέκατος, η, ον, Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 18.

Ἐννεακαιδεκέτης, εος (ὁ) ᾗ Ἐννεακαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Ἐννεακαιδεκαέτης.

Ἐννεάκεντρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων 9 κεντριὰ (ἀγκάθια).

Ἐννεακέφαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἐννέα (ἢ πολλὰς) κεφαλάς.

Ἐννεάκις, ἐπίῤῥ. = Ἐννάκις, 9 φοραῖς.

Ἐννεακισμύριοι, αι, α, 90,000.

Ἐννεακισχίλιοι, αι, α, 9,000.

Ἐννεάκλινος (ὁ, ἡ), ὁ χωρῶν 9 κλίνας.

✝Ἐννεακόσιοι, αι, α, μτγνατ. ἀντὶ Ἐνακόσιοι.

Ἐννεάκρουσος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἐννέα (ὅλ. πολλοὺς) κρουσοὺς (φούντας κτλ.).

Ἐννεάκρουνος (ὁ, ἡ), (κυρ. πηγὴ) ἢ ἔγκαρσ. (ἀναβρύουσα ἀπὸ) 9 κρουνοὺς (μασταύρια, σωληνάρια), (ἐν γέν.) Πολύκρουνος. (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν Ἀθήναις Καλιῤῥόη.

Ἐννεάκυκλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 κύκλους.

Ἐννεάλινος (ὁ, ἡ), πλεγμένος μὲ (συγκείμενος ἀπὸ) 9 λίνα (κλωσταῖς, κάτια).

Ἐννεαμηνιαῖος, α, ον καὶ

Ἐννεάμηνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 9 μῆνας, 9 μηνῶν.

Ἐννεάμυκλος (ὁ, ἡ), Π., ὁ ἔχων 9 μύκλας (ζωνάρια, ἁράδας). » Ὄνος—, « Ἀντμχ. Αυκ.

✝Ἐννεάνειρα (ἡ), κατὰ διῳρθ. ἀντὶ Ἐννεάγηρα.

✝Ἐννεάνυχες, γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐννάνυχες.

Ἐννεάπηχυς, εος (ὁ, ἡ), 9 πηχῶν.

Ἐννεαπλάσιος, α, ον καὶ

Ἐννεαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), ἐννέα φοραῖς τόσος.

Ἐννεάπους, οδος (ὁ, ἡ), 9 ποδῶν (ἐκτάσεως).

Ἐννεάπυλος (ἡ, ἡ), ὁ ἔχων 9 πύλας (θύρας).

Ἐννεάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 9 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 9 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.)

Ἐννεάστεγος (ὁ, ἡ), (οἶκος κτλ.) μὲ 9 ςέγας (πατώματα).

Ἐννεασύλλαβος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 συλλαβάς.

Ἐννεάφθογγος καὶ

Ἐννεάφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων 9 φθόγγους (φωνὰς), » Σύριγξ—, « Θκρ.

Ἐννεάχιλοι, Π. ἀντὶ Ἐννακισχίλιοι, ||, (τὸ ἐν.) » Ἐννεάχιλος (κτύπος), « Νόν., ὁ γινόμενος ἀπὸ 9000 (ὅλ. πλῆθος) ἀνθρώπους (κτλ.), (ἐπμ.) τρομερός.

Ἐννεάχορδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 χορδάς. » Ὄργανον—, « Ἀθ.

Ἐννεάχρονος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐννέωρος.

Ἐννεάψυχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων 9 ψυχὰς, (ὅλ.) = Δυσθανής, (καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) ἐπτάψυχος. » Κύων—, « Ἐτυμλ.

Ἐν-νεκρόω-ῶ, Μ. ὡσω. (μὲ δοτ.) Νεκρόνω τινὰ ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐν-νεμέθω, Π. ἀντὶ

Ἐν-νέμω, Μ. νεμῶ. (μὲ δοτ.) Βόσκω (μτ. ἔτ. καὶ μσ.) ἢ Διανέμω (Διαμοιράζω) τι μέσα εἰς.

Ἐννενήκοντα (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. ἀριθμ. Ἐννενῆντα, 90).

Ἐννενηκονταέτης, εος ἢ ἐος (ὁ) καὶ

Ἐννεννηκονταέτις, ιδος (ἡ), = Ἐννενηκοντούτης.

Ἐννεννηκοντάπολις, ιδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (περιέχων, συγκροτούμενος ἀπὸ) 90 πόλεις, (Στρβ.).

Ἐννεννηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ἐννεννηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 90 ἔτη, 90 χρόνων (ἡλικίας), (ἴδε Δεκαέτης).

Ἐννεννηκοστὸς, ἡ, όν, Ὁ μετὰ τὸν 89.

Ἔννεον, Π. ἀντὶ Ἔνεον, παρτ. τοῦ Νέω (κολυμβῶ).

Ἐννεόργυιος (ὁ, ἡ), 9 ὀργυιῶν.

✝Ἔννεος, ὰ, ὸν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔνεός.

Ἐν-νεοσσεύω (-τεύω), Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω τὴν φωλεάν μου καὶ Κλωσσῶ καὶ Ἐβγάλλω τὰ πουλιά μου μέσα εἰς.

✝Ἐν-νεοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τὰ μικρά μου μέσα εἰς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Ἐν-νεοττοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τοὺς νεοττούς (τὰ πουλιά) μου μέσα εἰς.

Ἐν-νεοττοποιέω (-νεοσσοποιέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐννεοσσεύω.

Ἐννέπω, Π. = Ἐνέπω.

Ἐννεσίη, ης, Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἄχρ.) Ἐννεσία, ας (ἡ), Π. (κυρ.) = Ἔνεσις. (τρπ.) ἔμπνευσις· Ὑποθήκη, συμβουλή· παραγγελία.

✝Ἐννευρόκωλος (ὁ, ἡ), = Νευρόκωλος.

Ἐν-νεύω, Μ. νεύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω νεῦμα (γνέψιμον) πρός τινα, τὸν γνίφω (κυρ. κουτάζοντάς τον μέσ' ς τὰ μμάτια ζνα καταλάβῃ καλλήτερα τί τῷ λέγω).

Ἐν-νέω, Μ. νεύσω, = Ἐννήχομαι.

Ἐννέωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐννέα, ὥρα].—Ἐνναετὴς, ἐννέα χρόνων. (ἐν γέν.) πολυετὴς, πολυκαιρινός. 2) [ἐνν. ὥρα] ὁ ἀπαιτῶν (ἢ γινόμενος μὲ) πολλὴν ἐπιμέλειαν. » Ἀλεφατος ἐννεώριος, « Ἰλ. Σ., τοῦ κατασκευασθέντος ἢ διατηρουμένου μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, (ἐπμ.) πολυτίμου.

Ἔννη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνη.

Ἐννήκοντα, Π. ἀντὶ Ἐννενήκοντα.

Ἐννῆμαρ, ἐπίῤῥ. Π. ἐννέα ἡμέρας.

Ἐννήρης, εος (ὁ, ἡ), (ναῦς) μὲ 9 σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἔννηχι(ν), ἐπίῤῥ. Π. ἴδε Ἔνη.

Ἐν-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ μέσα εἰς.

Ἐν-νοέω-ῶ καὶ (μσ.) Ἐν-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Βάλλω ἢ Ἔχω κατὰ νοῦν, ἀκέπτομαι, διανοοῦμαι· φαντάζομαι· καταλαμβάνω, (κοιν.) Νοιώθω· ἐνθυμοῦμαι· (τρτπρσ. ἐπὶ πραγμ.) σημαίνω. »Τὸ μοι ξυμβεβηκὸς τίποτ' ἔννοεῖ, « Πλάτ.

Ἔννόημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐννοεῖται (διανοεῖται) τις, Ἰδέα, στοχασμός.

Ἐννοηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς· Ὁ περιέχων (ἢ δίδων ἀφορμὴν εἰς) πολλὰ ἐννοήματα, πλήρης ἰδεῶν.

Ἐννόησις, εως (ἡ), τὸ ἐννοεῖν, κατάληψις.

Ἐννοητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς· Ἔχων τάσιν (ἐπιῤῥέπῃς) πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, σκεπτικός.

Ἔννοια (ἡ), κατανόησις· Ἰδέα, στοχασμός. » Ἔννοιά πού' ἡμῖν ἐγένετο, « Ξεν. » Μήτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, « Πλ. » φροντίς, συλλογὴ, (κοιν.) ἔννοια. » περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ, « Πλ. (Ῥτρ.) ἡ περιεχομένη εἰς τοὺς λόγους ἢ τὰ συγγράμματά τινος Ἰδέα· νόημα.

Ἐννόμιον (τὸ), τόπος (λιβάδι) διὰ βοσκήν. 2) τὰ πληρονόμενα διὰ τὴν βοσκήν.

Ἐννομολέσχης, ου (ὁ), Κωμ. Ὁ ὁμιλῶν (φλυαρῶν) ἀδιακόπως περὶ νόμων.

Ἐννομοπραγίη (ἡ), τὸ πράττειν τὰ ἔνομα.

Ἔννομος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ νεμόμενος (βόσκων, κατοικῶν) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. ἐγκάτοικος.

Ἔννομος (ὁ, ἡ), Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ νόμους, ὁ περιεχόμενος εἰς (ἐπιμ.) διωρισμένος ἀπὸ (σύμφωνος μὲ) τοὺς νόμους, νόμιμος, κανονικός. ||, (τὸ οὐδ.)

Ἔννομα, Π. ἀντὶ-

Ἐννόμως, ἐπίῤῥ. Κατὰ νόμους, νομίμως.

Ἔννοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ουστος-ουστατος), Ὁ ἔχων τὸν νοῦν του, φρόνιμος, στογαστικός.

Ἔννος ἢ Ἔννος, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἔνος.

Ἐννοσίγαιος (ὁ, ἡ), Π. [Ἔνοσις, γῆ], ὁ σείων (ταράττων) τὴν γῆν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ἐννοσίδας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐννοσίγαιος [Ἔνοσις, δᾶ=γῆ].

Ἔννοσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνεσις.

Ἐννοσίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. [Ἔνοσις, φύλλον], ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα τῶν ξένδρων σείονται ἀδιακόπως, (ὅλ.) Ὑψηλός, ἀνεπτερωμένος εἰς τοὺς ἀνέμους.

Ἐν-νοσεύω, Μ. εὐσω, = Ἐννεοσσεύω.

Ἐν-νοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐννεοσσοποιέω.

Ἐννύτιος καὶ Ἔννοτος (ὁ, ἡ), Π. Ὑγρός, νοτερὸς, νοτισμένος.

Ἐν-νυκτερεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα (Ξενυκτίζω) εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.

Ἔννυμι, Μ. ἕσω (καὶ μσ.) ἕσομαι καὶ ἑσσομαι (ἀόρ. Εἶσα Ἔσα καὶ Ἔσσα, καὶ μσ. Ἐσάμην, Ἐσσάμην καὶ Ἐσσαάμην, πρκ. Εἶμαι καὶ [ἄχρ. εἰς τὸ ά. πρσ.] Ἔσμαι), Π. ἐνδύω, φοραίνω, (καὶ μσ.) εἶμαι ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ, φορῶ. (μὲ δύο αἰτ.) » Κεῖνός σε χλαῖναν τε χιτῶνά τε ἕσσει, « Ὅμ. (ᾧ μσ.) »Περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, « αὐτ. »Τεύχεα ἑσσαμένω, « αὐτ. » Νεφέλην ἔσσαντο, « αὐτ. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μτνμ.) « Λάϊνον ἔασο χιτῶνα, « αὐτ., ἤθελες λιθεβοληθῆ (σκεπασθῆ ἀπὸ σωρὸν πετρῶν), (ὅθ. μτγν.) "Εστασθαι γῆν, « Ἐπιγρ., νὰ ταφῇ (οἱ λογογρ. μεταχειρίζονται τὸ σύνθ. Ἀμφιεννυμι).

'Ενυλος (ἡ), = Νυδς, νυμφη.

'Ενυστάζω, Μ. ἄξω. (μὲ δοτ.) Νυστάζω ἐπάνω εἰς (ὃηλ. ἐν ᾧ κάμνω) τι.

'Ενυχεύω, Μ. εὔσω, = 'Εννυκτερεύω.

'Ενυόχιος, α, ον καὶ

'Εννυχος (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ νυκτὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρρηματικῶς). « 'Εννυχιαι κατάγοντο (οἱ νῆες), « 'Οδ. Γ., διὰ νυκτός. (καὶ συγκρ.) « 'Εννυχώτερον (καὶ ἀνιλ. 'Εννυχίστερον) ταύτας ἀνίστη, « Μυθ., τὰς ἐσήκωνεν ἀκόμη πλέον νύκτα (παρὰ πρίτερον).

'Εννωθρος (ὁ, ἡ). νωθρὸς (κατά τι).

'Εννῶσαι, Ἰων. ἀντὶ 'Εννοῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εννοέω.

Ἐννωτίζομαι, Μ. ἰσομαι. Κάθημαι ἐν τῷ νώτῳ τινὸς, καβαλικεύω.

'Ένογκος (ὁ, ἡ). ὀγκώδης, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔογκος.

'Ενογκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὀγκώδης (Ἐνογκος).

'Ενόδιος, α ἢ ος, ον. 'Ο εὑρισκόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ καθ' ὁδόν, (ὅθ. κυρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἑκάτης ἢ Περσεφονης). ||. (οὐδ.) « 'Ενόδια (τὰ), « Θρρ., πρηξίματα ἢ συγκάμματα προξενούμενα ἀπὸ πολὺν περίπατον. 2) (ἐνν. δίκτυα) τὰ στηνόμενα εἰς τοὺς δρόμους.

'Ενοδίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ενοδίτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ενόδιος.

'Ενόδμος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ "Ενοσμος, ὁ ἔχων δαμὴν, μὴ ξεθυμασμένος, νωπός.

'Ενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. 'Ενὸς εἴδους, μονοειδὴς, ἁπλοῦς.

'Ἐνοθῶ, Μ. ὁσω, ἄχρ. θηματ. τοῦ 'Ενήνοθα, κουνῶ, σείω, ταράττω.

'Ενοιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ενοιδὴς, έος (ὁ, ἡ). πρησμένος, φουσκωμένος.

'Ενοικάδιος (ὁ, ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ 'Ενοικίδιος.

'Ενοικειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Εἰσοικειόω.

'Ενοικείωσις, εως (ἡ), = 'Ενοίκησις.

'Ενοικέτης ου (ὁ) καὶ 'Εννοικέτις, ιδος (ἡ), = 'Ενοικος, ἐγκάτοικος.

'Ενοικέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ.). Κατοικῶ μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω, (μτφορ.) ἔχω (λαμβάνω) ἕξιν τινὸς πράγματος, εἶμαι ἢ γίνομαι ἔμπειρος εἴς τι. « 'Ενῳκήκασιν ἐν τοῖς φυσικοῖς, « Λρστ.

'Ενοικήσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς ἐνοίκησιν, κατοικήσιμος.

'Ενοίκησις, εως (ἡ). τὸ ἐνοικεῖν, ἐγκατοίκησις.

'Ενοικητήριον (τὸ). μέρος (τόπος) πρὸς ἐνοίκησιν, κατοικητήριον.

'Ενοικήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοικῶν τι, ἔνοικος, ἐγκάτοικος.

'Ενοικί, ἐπίρ. 'Εν οἴκῳ, κατ' οἶκον, οἴκοι.

'Ενοικίδιος (ὁ, ἡ). οἰκιακὸς, κατοικίδιος.

'Ενοικίζω, Μ. ἰσω. Φέρω (βάλλω) τινὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα εἰς. ||. (πῦ. ἢ μσ.) ἔρχομαι (πηγαίνω) καὶ κατοικῶ παθενά. (μτφορ.) λαμβάνω χώραν, εἰσχωρῶ.

'Ενοικιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάζων τὰ ἐνοίκια.

'Ενοίκιον (τὸ). (ἐνν. ἀργύριον) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν κατοικίαν, (κοιν.) 'νοίκι.

2) Π. (κατ' ἔλλ. ἡ ἐπίρ.) ἀντὶ 'Ενοικί. « Περὶ κεῖνον ἐνοίκια χώρον ἔχουσιν, « Δ. Περιηγ., = 'Ενοικοῦσιν, [ἐκ τοῦ

'Ενοίκιος (ὁ, ἡ), = 'Ενοικίδιος.

'Ενοικισμὸς (ὁ). τὸ ἐνοικίζειν ἢ ἐνοικίζεσθαι.

'Ενοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Οἰκοδομῶ (κτίζω) τι μέσα εἰς. « Πύργον ἐνοικοδομήσαντες αὐτῷ, « Θκ. 2) (χ. πτ.) γεμίζω (φράζω) τι μὲ οἰκοδομήν. « Φάραγγα (»Εὐαδον) ἐνοικοδ., « Δ. Σικελ.

"Ενοικος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοικῶν ἐντός τινος, ἐγκάτοικος. ἐνοικάτορας. 2) ὁ ἐν τῷ οἴκῳ, οἰκιακός.

'Ενοικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθομαι καὶ φυλάττω τὸ 'σπίτι, δὲν ἐβγαίνω ἔξω, ἐμφωλεύω.

"Ενοινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου. « Βότρυς —, « Λόγγ. 2) (σπν.) ἀντὶ "Ινσπανδος. « "Ο,τι δ' ἂν ἐπιγράψωμεν, ἔνορνόν τε ἔστω καὶ ἔναινον, « 'Επιγρ.

'Ενοινοφλύω, (λέξρ.). Φλυαρῶ πρὸς διασκέδασιν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι (ἐν ᾧ τρώγω καὶ πίνω).

'Ενοινογοεύω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χύνω κρασὶ μέσα εἰς, κερνῶ.

'Ενοκλάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γονατίζω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας, « Φλγρ., καθίσας ἀνακούρκουδα (καθὼς κάθονται οἱ σκύλοι κτλ.).

"Ενολβος (ὁ, ἡ), = "Ολβιος, πλούσιος.

'Ενολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. (μὲ δοτ.) Γλιστρῶ καὶ πίπτω μέσα εἰς.

'Ενόλμιος καὶ "Ενολμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ μαντικοῦ τρίποδος (ὕλμου) καὶ χρησμολογῶν.

'Ενομβρος (ὁ, ἡ), = "Ομβριος, βρύχινος.

'Ενομήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἐν, ὁμήρης]. ἑνωμένος εἰς ἓν (ὁμοῦ μέ).

'Ενομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκομαι συνήθως (Διατρίβω) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω (τρπ.) ἐγκύπτω, ἐνασχολοῦμαι. « 'Ενομιλ. τοῖς συγγράμμασι, « Φώτ.

'Ενομματίω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ βλέπῃ, τὰ ἀνοιγω τὰ ὀμματα. 2) προσηλόνω τὰ ὀμματά μου ἐπάνω εἰς (τ).

'Ενομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Σφογγίζω (καὶ συνεχῶ. 'Εντυπόνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενόν, μτχ. οὐδ. τοῦ "Ενειμι.

'Ενόπαι (αἱ), [ἐν, ὀπή]. ακουλαρίκια, (παρβλ. Διόπαι).

'Ενοπὴ (ἡ), Π. [ἐνέπω]. φωνὴ κραυγὴ (κυρ. ἢ ἐν πολέμῳ)· ξεφωνητὸν (ἐν γέν.) ἦχος, φθόγγος. « Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ, « Ἰλ. Κ. » 'Ενοπὴν τε γόον τε, « Ἰλ. Ω.

'Ενοπλίζω, Μ. ίσω, = 'Οπλίζω, ἁρματόνω.

'Ενόπλιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος διὰ τῶν ὅπλων, ὁ ἐκτελούμενος ἐνόπλως. « 'Ρυθμὸς —, « Δξ., σκοπὸς διὰ τοὺς χορεύοντας ἐνόπλους, (ἐν γέν.) στρατιωτικός.

2) = τῷ

'Ένοπλος (ὁ, ἡ). ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

'Ενοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἕν, τὸ ἀνάγω εἰς τὴν ἑνότητα, τὸ ἑνόνω, [ἐκ τοῦ

'Ενοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἑνοποιῶν (ἀνάγων τι εἰς τὴν ἑνότητα, ἑνόνων).

'Ενοπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω τι μέσα εἰς.

"Ενοπτος (ὁ, ἡ), [ἐν, ὁράω]. ὁ φαινόμενος μέσα εἰς.

'Ενοπτρεύομαι, Μ. εύσομαι. Βλέπομαι (Βλέπω τὸ πρόσωπόν μου) εἰς τὸν καθρέπτην, ἐναπτρίζομαι.

'Ενοπτρίζω, Μ. ἰσω. Δείχνω τι (καὶ μσ. Κυττάζω ἢ Φαίνομαι) εἰς ἢ ὡς εἰς καθρέπτην, θεωρῶ, παρατηρῶ, [ἐκ τοῦ

"Ενοπτρον (τὸ), [ἐνοράω]. = Κάτοπτρον, καθρέπτης.

'Ενόρασις, εως (ἡ). κύτταγμα μέσα εἰς, παρατήρησις, (ἐκ τοῦ

'Ενορἀω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. β', 'Ενεῖδον κτλ.). (μὲ δοτ.) Βλέπω (Κυττάζω) τινὰ κατὰ πρόσωπον, θωρῶ, παρατηρῶ. (συνεχῶ.) ἐννοῶ, συμπεραίνω. « Δρυμὸ ἐνορ., « Ξεν. 'Εφεσ. « 'Ενορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρβαλέον, « Πλ. (καὶ μὲ μεχ. ὁμοιοπτ.) « 'Ενορέω γὰρ ὑμῖν οὐκοῖοί τε ἐσομένοισι πολεμίοισιν Ξέρξεϊ, « Ἡρ.

'Ενόρειος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) εἰς τὰ ὄρη, βουνήσιος.

'Ενορέω, Ἰων. ἀντὶ 'Ενοράω.

'Ενορθιάζω, Μ. άσω. Στήνω (Σηκόνω) τι ὄρθιον· ὑψηλόνω.

'Ενόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς ὁρίων, ἢ τῶν ὁρίων, περιωρισμένος.

'Ενορκόω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Ενορκίζω, Μ. ίσω. 'Ορκίζω.

'Ενόρκιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἐπικυρούμενος) δι' ὅρκου. « Τὰ ἐνόρκια (ἐνν. ἱερὰ), « ἀντὶ Οἱ ὅρκοι. 2) = "Ενορκος.

'Ενορκισμὸς (ὁ, ἡ). ὁρκισμὸς, ὅρκωμα.

"Ενορκος (ὁ, ἡ). ὑποχρεωμένος δι' ὅρκου, ὡρκισμένος. 2) ἐπικυρωμένος δι' ὅρκου. « Φιλία —, « Πλ. « "Ενορκον ποιοῦμαι, « Πλάτ., κάμνω ὅρκον, ὁρκίζομαι.

'Ενόρκως, ἐπίρ. Μεθ' ὅρκου.

'Ενορμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπρώχνω (Κάμνω νὰ ὁρμήσῃ) = μέσα εἰς, παρακινῶ. « Τὰ ἐνορμῶντα, « Ἱππ., τὰ κινοῦντα, τὰ ἐλατήρια, τὰ ζωτικὰ πνεύματα. ||. (ἀμτδ. ἢ ἔλλ. μὲ δοτ.) ὁρμῶ μέσα εἰς, (Πλδ.)

'Ενορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἁραγμένος (προσωρμισμένος) μέσα εἰς.

'Ενορμίζω, Μ. ἰσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φέρω (βάζω, [καὶ μτ.] 'Εμβάλνω, Ἀρζω μὲ) πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἐγκαθορμίζω, -ομαι.

'Ενόρμιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) = 'Ελλιμένιον.

'Ενόρμισμα (τὸ). τόπος ὅπου δύναται τις νὰ ἐνορμισθῇ. (κοιν.) ἀραξοθόλι.

'Ενορμίτης, ου (ὁ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (διαμένων) ἐντὸς ὅρμου.

'Ενόρνυμι, Μ. ὄρσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) διεγείρω τι ἐντὸς τινος, ἐμπνέω. « Τῆσιν γόον ἐνῶρσεν, « Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) « Γλῶς θεῖσιν ἐνῶρσε, « 'Οδ. Θ., (κοιν.) τοὺς ἤλθαν (τοὺς 'πῆραν τὰ) γέλια.

'Ενορούω, Μ. ουσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁρμῶ (τινάζομαι, ῥίχνομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνορύσσω(ττω), Μ. ὀξω. Σκάπτω (λάκκον) μέσα εἰς.
Ἐνορχέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἐμπαίζω.
Ἔνορχας, ao (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἐνόρχης.
Ἐνόρχης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν, μονόρχης, (συγχ. τῷ
Ἔνορχης, ου (ὁ), Π. καὶ
Ἔνορχις, ιος (ὁ), Ἰων. ᾱ
Ἔνορχος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄρχεις, ἀρσενικός, ἢ μὴ εὐνουχισμένος, βαρβάτος. «Τὰ ἄνορχα τῶν ἐνόρχων [ρότερα, « Ἱππκρ. (καταχρ.) «Φοίνικες ἔνορχοι, « Ἀρστ., οἱ ἔχοντες πυρῆνας. » Πλακοῦς ἔνορχης, « αὐτ., ὁ περιέχων ὄρχεις (ἀλεκτρ. κτλ.).
Ἔνος, ης, ου. Ἐνός (κυρ. δὲ τοῦ περασμένου) ἔτους, περυσινός, (ἐν γέν.) περασμένος, παλαιός, (ἀντιθ. τῷ Νέος, μὲ τὸ ὀπ. φαίνεται συγγ. κατ' ἐτυμολογίαν). « Περικαταλαμβάνει δὲ ὁ νέος καρπὸς τὸν ἔνον, « Θφρ. » Ἔναι ἀρχαί, « Δξ., οἱ ἄρχοντες τοῦ περασμένου ἔτους ἢ μηνὸς (τῶν ὀπ. ἐπληρώθη ἢ προθεσμία ᾗ ἐπμ. ἔπαυσαν). « Ἔνη ᾗ νέα (ἐνν. σελήνη), « ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ (σεληνι.) μηνός, (κατὰ λέξ.) παλαιὰ καὶ νέα συμφώνως μὲ τὸ Ὁμηρ. « Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, Ὑδ. Ξ. (ἰδοὺ πῶς μετρᾷ τὰς τελευταίας πέντε ἡμέρας τοῦ μηνὸς ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀρχν. τὰς Νεφέλ. 1131): » Πέμπτη, τετράς, τρίτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· εἶθ', ἣν ἐγὼ δέδοικα. . , εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε ᾗ νέα «" ||· » Εἰς ἕνην, « φρσ., = Ἐς τρίτην, μεθαύριον. » Ἀπιέναι αὐτοὺς, παρεῖναι δ' εἰς ἕνην, « Ἀρχν. » Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἔννηφι, « Πα. ||. (ᾗ ἐλλ.) » Ἔνη, « = Ἐκ πολλοῦ, πάλαι, » Ὧδη περιέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔνης, « Ἀρχν. [ἐκ τοῦ
† Ἕνος ἢ Ἔνος (ὁ ἡ τὸ), Π. ὁ ἐνιαυτὸς, (εὐχρ. μόναν εἰς τὰ σύνθ. Ἄφενος, Δίενος, Τρίενος).
Ἑνὸς, γεν. τοῦ Εἷς καὶ Ἕν.
† Ἐνοσιγαιος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἀντὶ τοῦ (μόνα εὐχρ.) Ἐννοσίγαιος, [γῆ καὶ
Ἔνοσις [† ἐνεθω], ιος (ἡ), Π. κούνησις, σεῖσιμον.
Ἐνοσίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐννοσίγαιος.
Ἑνότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι Ἕν (ἑνωμένον, μονοειδὲς, ὄχι διῃρημένον). « Τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως, « Δογματ.
Ἑνοτήσιος, α ἢ ος, ον. Ἑνότητος ποιητικὸς ἢ μέτοχος, ἑνωτικὸς ἢ ἑνιαῖος (Θλγ.).
Ἔνουλα (τὰ). τὰ γούλια (τῶν ὀδόντων) ἀπὸ τὸ ἔσωθεν μέρος των.
Ἐνουλίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι εὔλον (σγαρόν, κατσαρὸν), σγουραίνω. « Κόμη φυσικῶς ἐνουλιζομένη, « Ἀρχν.
Ἐνουλισμὸς (ὁ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., σγούρωμα (τῶν μαλλιῶν).
Ἔνουράνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπουράνιος.
Ἐνουρέω-ῶ, Μ. ἠσομαι. (μὲ δοτ.) Κατουρῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, κατουρηοῦμαι (ἐπάνω μου).
Ἐνουρήθρα (ἡ) καὶ
Ἐνούρηθρον (τὸ). κατουροκάνατον, κατουροκούμαρον.
Ἔνουρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ οὔρου, ἑνωμένος μὲ τὸ κάτουρον.
Ἐνούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐσίαν (ὕπαρξιν), (ἀντίθ. τῷ Ἀνούσιος). 2) ὁ ἔχων περιουσίαν, πλούσιος.
Ἐνουσιόω-ῶ, Μ. ὠσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ εἰς (νὰ ἑνωθῇ μὲ) τὴν οὐσίαν τινός. « Ὁ τοῖς λογικοῖς γένεσιν ἑνουσιωμένος, « Ἱερκλ. Πυθ., ἑνυπάρχων οὐσιωδῶς εἰς (ἑνωμένος κατ' οὐσίαν μὲ) τὰ λογικὰ ὄντα.
Ἐνοφείλομαι (κυρ. τρτπρσ.). Χρεωστοῦμαι (ὅηλ. Εἶμαι δανεισμένος) ἐπάνω εἴς τι. » Ἀργύριον ἐνοφειλόμενον, « Δμ., τὸ δανεισμένον ἐπὶ ὑποθήκῃ (κτήματος).
Ἐνοφθαλμιάζω, Μ. άσω. Δέχομαι (Ἐπιδέχομαι) ἐνοφθαλμισμόν, (ἐμ)φυλλιάζομαι.
Ἐνοφθαλμιάω-ῶ. Μ.άσω, = Ἐποφθαλμιάω.
Ἐνοφθαλμίζω, Μ. ἰσω. Φελλιάζω δένδρα, μπολιάζω (κυρ. εἰς τὸ λεγόμενον μμάτι), (παρβλ. Ἐγκεντρίζω ᾗ Ἐμφυλλίζω).
Ἐνοφθαλμισμὸς (ὁ). φέλλιασμα (δένδρου), μπόλιασμα.
Ἐνοχὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐνέχηταί (νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ, νὰ ἦνε ἔνοχός) τις εἴς τι. ὑποχρέωσις.
Ἐνοχλέω-ῶ, Μ. ἠσω (παρτ. Ἠνώχλουν). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Δίδω ἐνόχλησιν, γίνομαι ὀχληρός, πειράζω, παραβαρύνω. (πθ.) εἶμαι ἀνήμπορος. » Ἠνωχλήθην ἐγὼ σήμερον τριταῖος, « Γρφ., (ὅθεν:
Ἐνόχλημα (τὸ), πείραγμα, (καὶ
Ἐνόχλησις, εως (ἡ). πείραξις, βάρος.
Ἔνοχος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) ὁ ἐνεχόμενος (ἔχων ἐνοχὴν ἢ μετοχὴν, ἐμπερδεμένος, ὑποκείμενος) εἴς τι. « Τοῖς ἐρωτικοῖς ἔνοχος, « Πλ. » Ἔνοχος θανάτου, « Γρφ. 2) Π. (εἰς τὴν κυρ. σημασ.) πιασμένος (σκαλωμένος) πουθενά. « Ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, « Ἐπγρ. (Λεωνίδου ἐπιτυμβ.).
Ἔνοψις [ἐνοράω], εως (ἡ). = Ἐνόρασις, Ἔμβλεψις, θεωρία· θῶρι, (παρβλ. Ἄποψις ᾗ Ἔποψις).
Ἐνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑνίζω, Ἑνοποιῶ· ἑνόνω.
Ἐνράπτω, Μ. ράψω. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι μέσα εἰς.
Ἐνρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σπάνω (Σχίζω, Συντρίβω) τι εἰς τὴν μέσην. ||. (μσ.) ἐφαρμῶ (ἐπιπίπτω) κατά τινος.
Ἐνριγόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τρέμω ἀπὸ τὸ κρύον μέσα εἰς.
Ἔνριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥίζας.
Ἐνριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ριζώσῃ (νὰ πιάσῃ), (μτφορ.) ατερεόνω.
Ἐνρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι μέσα εἰς.
Ἔνρυθμος (ὁ, ἡ), = Ἔρρυθμος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔρυθμος.
Ἔνσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκα (κορμὶ ἢ κρέας). « Τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς, ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἔδραμες, « Πορφ. 2) (θλγ.) ὁ ἐν σαρκὶ (διὰ σαρκός). » Οἰκονομία—, « Δογματ.
Ἐνσαρκόομαι-οῦμαι, Μ. σαρκωθήσομαι. (θλγ.) Λαμβάνω σάρκα, (ἴδε Ἐνανθρωπέω).
Ἐνσάρκωσις, εως (ἡ). (θλγ.) = Ἐνανθρώπησις.
Ἐνσαρόω-ῶ, Μ. ώσω (μὲ δοτ.) Σαρόνω [Σκουπίζω, [ᾗ συνκδχ.] Ταράττω) τι μέσα εἰς, « Μυχοῖς πόντου ἐνσαρούμενος, « Λυκ., παραβέργων εἰς τὰ βάθη τοῦ πελάγους.
Ἐνσάττω, Μ. σάξω. Χώνω τι μέσα εἰς (ἢ ὡς εἰς) σάκκον, γεμίζω, πατόνω. παρεγεμίζω.
Ἐνσατυρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι σατυρικῶς εἴς τι.
Ἐνσβέννυμι, Μ. σβίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Σβύνω τι μέσα εἰς.
Ἐνσείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ, Ἀνακατόνω) τι μεσα εἰς. « Καστόριον ἐνέσεισεν ἡ πόλιον, « Πλ. (ᾗ μσ. ἢ πθ.) » Ἐνσεισθῆτι, « Ἐπίκτ., (καινν.) σάλευσε, κούνησου, ξύπνα, (ἐπμ.) φρόντισε ἢ κάμε γλίγωρα. 2) (συνκδχ.) τινάζω (ῥίπτω) τι ἐντὸς ἢ κατά τινος, (ᾗ ἀμτβτ. τι ἄλλο εἰς ἄλλο, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. « Μῦλος κεραυνοῦ ἐνσ., « Σοφ. « Εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνέσεικα, « Λκ. (ᾗ πθ.) » Ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὑβρεως εἰς ὁ ἀτιχος, « Σχλ., παρεισέρρησεν (ᾗ ἐλλ.) » Αὐτὸς μὲν ἐνσείσαι (ἐννν. τὴν στρατιὰν) κατὰ θάτερον κέρας, « Πλ. 2) (μτφορ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν, δοκιμάζω. » Ἐνσείσθητι, « Ἐπικτ. (συγχ. τῷ Ἐνσήθω).
Ἐνσεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι, = Ἐγκαυχῶμαι, Ἐγκαλλωπίζομαι.
Ἐνσήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐνσηκάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Κλείω εἰς τὸν σηκὸν (εἰς τὴν μανόραν. [ᾗ τρκ.] εἰς μαναζῆρι), μανδρίζω.
Ἐνσημαίνω (καὶ μσ.) Ἐνσημαίνομαι, Μ. ανῶ, -οῦμαι, = Ἐνδείκνυμι, φανερόνω, γνωστοποιῶ, ἀποδείχνω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') » Ἐνσημανεῖσθε αὐτῷ τὴν ὀργὴν τὴν ἐμὲ τέραν, « Ἰσχρ. 2) ἀφίνω τὸ σημάδι μου ἐπάνω εἰς, ἐντυπόνω. (τρπ.) Ἀπομνημονεύω. » Ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, « Βασ. » Ἑτέρου πάσχοντος ἐνσημαίνεται πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἄξιον παλλῶν τὸ ὑγιαίνειν, « Πλ.
† Ἐνσημειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σημειόνω τι (πρὸς χρῆσίν μου) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἔνσημος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄσημος, σημαδευμένος, ἐσφραγισμένος.
Ἐνσήπομαι, Μ. σαπήσομαι. Σήπομαι (Σαπίζω) μέσα εἰς.
† Ἐνσιαλεύω, Μ. εύσω, = Ἐμπτύω.
Ἐνσιελίζω, Μ. ίσω. Πτύω (σίελον) μέσα εἰς.
Ἔνσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι αἱμος.
Ἐνσινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος, ζημιωμένος.
Ἐνσιτίσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Τρέφομαι μέσα εἰς.
Ἔνσιτος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων σῖτον (σίτησιν, συνταξιν). 2) ὁ ἐντὸς τοῦ σίτου (τοῦ ἄρτου).
Ἐνσκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Σκορπίζω (διαχέω) τι μέσα εἰς.
Ἐνσκέλλω, Μ. σκελῶ (εὔχρ. μόναν ὁ πρκ. Ἐνέσκληκα καὶ ὁ ἀόρ. Ἐνέσκλην, μὲ σημ. αὐτοπθ.). (μὲ δοτ.) Κατασκληρύνομαι (Καταξηραίνομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐνσκευάζω, Μ. άσω, Βάλλω τὰ ἀπαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φούμενα σκεύη μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (ἐπιμ.) ἑτοιμάζω, (καὶ μσ.) ἑτοιμάζομαι, ἐνδύομαι κτλ. » Ἵππης ἐνασ., « Πολυαιν., ἀελλόνω κτλ. (καὶ μσ.) » Οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνασκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες, « Πλάτ. » Λέγεται δὲ, ταύτης (τῆς τοῦ Ἀπελλικωνος βιβλιοθήκης) εἰς Ῥώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνασκευάσασθαι τὰ πολλά, « Πλ., = Συσκευάσαι, τροποποιῆσαι, (παρβλ. Παρασκευάζω).

Ἔνασκευος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) τὴν ἀσκευὴν (κυρ. τὴν θεατρικὴν ἐνδυμασίαν) τιν, (ἐπιμ.) ἕτοιμος, (παρβλ. Ἔκσκευος).

Ἐνασκηνοβατέω-ῶ, Μ. ἠσω. Παραζήνω (ἀναβ.βάζω) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρ.

Ἐνασκηνόω-ῶ, Μ. ὠσω. Στήνω τὴν σκηνήν μου (Κωνστ.ῶ) μέσα εἰς.

Ἐνασκήπτω, Μ. σκήψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἰς, (ἐπιμ.) βίπτω (τινάζω) τι (καὶ ἀμτθτ. ἢ ἄλλ. πίπτω μὲ ὁρμὴν) κατά τινος. » Βέλος (»Νόσον) ἐνασκῆπτειν τινί, « Ἡρ. » Ἐνέτεινε τὴν σκηνὴν οἱ λίθος εἰς τὸ τέμενος, « αὐτ., (παρβλ. Ἐνασκίμπτω).

Ἐνασκιαγραφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Τρέφω (Ἀναστρέφω) τινὰ εἰς τὸν ἴσκιον (δηλ.) κλεισμένον πάντοτε μέσα, (ἐπιμ.) τὸν κάμνω ἀδύνατον (Ἄτολμον κτλ.), (ὀθ. τρπ.) « Ἐλπίσιν ἀπαλαῖς ἐνασκιαγραφούμενον, » Πλ., τρεφόμενον (παρηγορούμενον) μὲ ἀσθενεῖς ἐλπίδας.

Ἐνασκίμπτω, Μ. σκίμψω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Ἐνασκήπτω, κλίνω ἢ ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἐμπήγω. » Οὔδει ἐνασκίμψαντε καρήατα, « Ἰλ. Ρ. (ξ πθ.) » Δόρυ οὐδεὶ ἐνασκίμψῃ, « Ἰλ. Π. Ρ.

Ἐνασκιρδάω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ καὶ νὰ βιζώσῃ ὡσὰν σκίρρος μέσα εἰς.

Ἐνασκλῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνασκέλλω.

Ἐνασκέλλω, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιπατῶ μὲ ὑπερηφάνειαν (Καμαρόνια) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἢ διά τι. » Πεδίλῳ ἐνασβ, « Αἰλιαν.

Ἐνασοριάζω, Μ. ἀσω. Βάλλω τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὸ Ἐνασοριον (τό). σορὸς (σανδοῦκι) ὅπου βάλλουν τὸ ἐνταφιαζόμενον σῶμα, νεκροθήκη.

Ἐνασφιστεύω, Μ. εὐσω. Ἐνδιατρίβω σοφιστικῶς εἴς τι.

Ἔνασφος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄσοφος, δηλ.) σοφός.

Ἐνασπαίω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἐνακολασταίνω, Ἐντρυφῶ.

Ἐνασπαργανόω-ῶ, Μ. ὠσω. Δένω (Τυλίζω) τι) μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) σπάργανα, (μτφρ.) ἀνατρέφω (συνειθίζω) νηπιόθεν τινὰ εἴς τι.

Ἐνασπαταλάω-ῶ, Μ. ἠσω. Σπαταλῶ εἴς τι, καταπαταλῶ.

Ἐνασπειράομαι-ῶμαι, Μ. αθήσομαι. Εἶμαι κουλουριασμένος (συνεσπειραμένος) μέσα εἰς.

Ἐνασπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπείρω (καὶ μτφρ. Διαθέτω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἔνασπέρματος καὶ **Ἔνασπερμος** (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων σπέρμα (σπόρους), σποριασμένος.

Ἔνασπονδος (ὁ, ἡ). γεμάτος στάκτην (σποδόν), στακτωμένος. 2) στακτερός (τὸ χρῶμα).

Ἔνασπονδος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -όνδως. Ὁ ἐντὸς (δηλ. μετέχων) τῶν σπονδῶν (τῆς εἰρήνης) ἢ, ὁ ὑποχρεωμένος (ἐπιμένων) εἰς τὰς σπονδάς, (ἐν γέν.) φίλος, σύμμαχος. 2) ὁ συμφωνημένος (ἐπικυρωμένος) διὰ σπονδῶν, (παρβλ. Ὑπόσπονδος).

Ἐνασπουδάζω, Μ. άσω. Σπουδάζω ἐντὸς ἢ περί τινος.

Ἐνασταζω, Μ. στάξω καὶ

Ἐνασταλάζω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στάζω τι μέσα εἰς, (μτφρ.) ἐμπνέω. » Δεινός τις οἱ ἐνέστακτο ἵμερος, « Ἡρ.

Ἐνστὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνίστημι.

Ἔνστασις (ἡ), (σπνπ.) ἀντὶ

Ἔνστασις [ἐνίστημι], εως (ἡ). σκοπὸς (σχέδιον, πρόθεσις) ὁποιασδήποτε ἐπιχειρήσεως (κυρ. δὲ) τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς. 2) ἀντίστασις, ἐναντίωσις (ἐν γέν.) δυσκόλυσμα, ἐμπόδισμα, (ὀθ. Νμ.) ἀντιλογία εἰς τὰ πρωτεινόμενα ὑπό (ἢ εἰς τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὲρ) τοῦ ἀντιδίκου, καὶ 3) (κατὰ τὸ Ῥωμ. δίκ.) διορισμὸς (κατάστασις) κληρονόμου.

Ἐνστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐνιστάμενος (ἀντιστεκόμενος, ἐπιφέρων ἐμπόδιον, δυσκολίαν) εἰς τινα, ἐχθρὸς, ἐναντίος, ἀντίδικος κτλ.

Ἐνστατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐνιστάμενος (ἀντιστεκόμενος, ἐναντιούμενος) ἐπιμόνως, ἢ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα, ἢ ροπὴν, κλίσιν) πρὸς τὸ ἐνίστασθαι, ἐμποδιστικὸς, ἐναντιωματικὸς, ἀντιλογικὸς, ἰσχυρογνώμων. (ὀθ.) « Ἐνστατικοί, « Ἄρστ., οἱ ἐκ συστήματος ἐρίζοντες καὶ προτείνοντες ἐνστάσεις (δυσκολίας, ἀπορίας) ἀπὸ διάφορα τῶν παλ. ποιητῶν χωρία (ἀντιθ. τῷ Λυτικὸς ἢ Ἐπιλυτικός).

Ἐνστενίζω, Μ. στενιῶ, Π. στρυμόνω (ζενοχωρῶ) τινα μέσα εἰς.

Ἐνστέλλω, Μ. στελῶ. Ἐνδύω (Στολίζω) τινὰ μέ. » Ἱππάδα σολὴν ἐνεσταλμένος, « Ἡρ., φορῶν (ἐνδυμένος).

Ἐνστενάζω, Μ. άξω. Στενάζω διά τι.

Ἐνστενοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στενοχωροῦμαι μέσα εἰς.

Ἐνστερνίζομαι Μ. ισομαι, = Ἐγκολποῦμαι, ἐναγκαλίζομαι, (μτφρ.) ἀποδέχομαι.

Ἐνστερνόμενος, εως (ὁ), εἶδ. μάντεως, ἴδε Ἐγγαστρίμυθος,

Ἐνστηθίδιος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντοσθίδιος.

Ἐνστηθίζομαι, Μ. ἰσομαι, (μτγν. καὶ ἀόκμ.) ἀντὶ Ἐνστερνίζομαι.

Ἐνστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στήθους.

Ἐνστηλιτεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἐνστηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐγγράφω (Ἐντυπόνω) εἰς ἢ ὡς εἰς στήλην.

Ἔνστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ασήνεται ἐμπρὸς ἢ μέσ' 'ς τὰ ποδιά τινος, (ἐπιμ.) ἐμπόδιον.

Ἐνστηρίζω, Μ. ίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Ἐμπήγω στερεὰ) τι μέσα εἰς. « Ἐγχείῃ γαίῃ ἐνεστήρικτο, « Ἰλ. Φ.

Ἐνστῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνίστημι.

Ἐνστίζω, Μ. στίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐντυπόνω τι μὲ στίγματα μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνστάλδω, Μ. στίλψω. Στίλδω (Λάμπω, Γαλίζω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνστοιδάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χύνω (Στοιδάζω, Πατόνω) τι μέσα εἰς.

Ἐνστομίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι εἰς τὸ στόμα τινός (κυρ. δὲ τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου).

Ἐνστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στόματος, (ὀθ. ||. οὐσ.) Ἐνστόμιον (τό), = τῷ

Ἐνστόμισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνστομίζεται (ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα), (ὀθ.) χαλινάρι.

Ἔνστομος (ὁ, ἡ), = Ἔνστομιος.

Ἐνστρατοπεδεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ύμαι. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνστρέφω ἢ (μσ.) Ἐνστρέφομαι, Μ. στρέψω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιστρέφω τι (καὶ μσ. ἢ ἄλλ.) Γυρίζω (Περιφέρομαι, Διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, Ἀναστρέφομαι. « Σηκοὺς (ἢ Σηκοὺς) ἐνστρέφαι, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρεφεται, « Ἰλ. Ε.

Ἐνστρεγγυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι δλίγον στρογγυλόν, τὸ στρογγυλαίνω ὁπωσοῦν.

Ἐνστροφὴ (ἡ). τὸ ἐνστρέφειν ἢ ἐνστρέφεσθαι, ἀναστροφὴ (διατριβή) εἰς τόπον τινά (συνκδχ.) τόπος ἀναστροφῆς, μέρος ὅπου συχνάζει τις· ἐνδιαίτημα.

Ἐνστριφόομαι ῶ. ήσομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνστρέφομαι

Ἐνστυφω, Μ. στύφω. Εἶμαι ὀλίγον τι στυφός, στυφίζω.

Ἐνσυλλαγχάνω, Μ. λήξομαι. Παίρνω ἢ Μοιράζομαι μὲ λαχνὸν τι μετὰ καὶ ἐντὸς τινος, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ἔνσύνθηκος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἔνσπονδος.

Ἐνσφαιρίω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σφαιροειδὲς ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐνσφηκόω-ῶ, καὶ

Ἐνσφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι μὲ σφῆνα, ἢ ὡςἂν μὲ σφῆνα, συσφίγγω συμπόνω.

Ἐνσφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς

Ἐνσφραγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἀπαλείφω μὲ) σφραγίδα, βουλλόνω· ἐπισφραγίζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐντυπόνω, (παρβλ. Ἐνσημαίνομαι).

Ἐνσφράγισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἔνσχεδιος, ος καὶ ἴων. η, ον. Πρόχειρος, αὐτοσχέδιος.

Ἐνσχερὼ, ἐπ. ρ. ἀντὶ Ἐν σχερῷ, (ἴδε Σχερός, καὶ παρβλ. Ἐπισχερὼ)

Ἔνσχετος [ἐνίσχομαι], εως (ἡ). ἐμπόδισμα, πάσσημον, σκάλωμα.

Ἐνσχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω καταμεσῆς, διασχίζω, ξύνω.

Ἔνσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος κατὰ μεσῆς.

Ἐνσχολάζω, Μ. άσω. Μετακειρίζομαι τὴν σχολήν (τὴν εὐκαιρίαν) μου (Καταγίνομαι) εἰς τι, ἐνδιατρίβω· ἐπαναπαύομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Ἐνσχολέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνασχολέω ἢ Ἐνσχολέω.

Ἐνσωματίζω, Μ. (σω, = Ἐνσωματόω.

Ἐνσωμάτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνσωμάτισμός (ὁ), = Ἐνσωμάτωσις.

Ἐνσώματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σῶμα, ἐντὸς σώματος, σωματικός, (παρβλ. Ἔναρκος).

Ἐνσωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐνσώματον (σωματικόν), τῷ δίδω σῶμα.

Ἐνσωμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόληψις σώματος, ἐνσάρκωσις.

Ἔνσωμος (ὁ, ἡ), = Ἐνσώματος, Ἔναρκος.

Ἐνσωρεύω, Μ. εὔσω. Κάμνω σωρὸν μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω.

Ἐντάκῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντήκω.

Ἔντακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τάξει γινόμενος.

Ἐνταλαιπωρέω-ῶ καὶ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ωμαι. Ταλαιπωροῦμαι εἰς τι.

Ἔνταλμα (τὸ), [ἐντέλλω], = Ἐντολή, παραγγελία.

Ἐνταμίευτος (ὁ, ἡ). ἀποταμιευμένος, ἐναπόθετος· (ἐπιμ.) ἕτοιμος, πρόχειρος, ἢ προσδιωρισμένος, [ἐκ τοῦ

Ἐνταμιεύω, Μ. εὔσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω.

Ἐντάμνω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐντέμνω.

Ἐνταπύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐντείνω.

Ἔνταξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐντάσσω, ἡ ἐντὸς τινος κατάταξις κτλ.

Ἐνταράσσω(ττω), Μ. άξω. Προξενῶ ταραχὴν (ἀνησυχίαν) ἐντὸς τινος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐναράσσω).

Ἔντασις, εως (ἡ). τὸ ἐντείνειν ἢ ἐντείνεσθαι, τέντωμα, (μτφρ.) τόνος, ἐπιμονή, προσπάθεια. (γραμτ. καὶ μετρ.) αὔξησις συλλαβῆς, (συγχ. τῷ Ἔνταξις καὶ Ἔνστασις).

Ἐν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι κατὰ τάξιν μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, κατατάττω εἰς γρατ. τάγμα κτλ., ἐγκατατάττω, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) enlasser.

Ἐνταστικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἔντασιν (τέντωμα), (ὀθ. ἰατρ.) ἐνδυναμωτικὸς τῶν νεύρων.

Ἔντατός, ἡ, όν. Τεντωμένος ἢ δυνάμενος νὰ τεντωθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐνζάσεως. » Ἐν ὀργάνοις τοῖς τε ἐμπνευστοῖς τοῖς τε ἐντατοῖς, « Πλ.

Ἐνταῦθα καὶ (κατ' ἐπέκτ. Ἀττ.) Ἐνταυθί [ἔνθα, αὐτός], ἐπιρ. Τοπ. ἢ Χρον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) Ἕως ἐνταῦθα (σπνττ.) ἐκεῖ, εἰς τοῦτο (ἢ εἰς ἐκεῖνο) τὸ μέρος· τώρα ἢ τότε. » Τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δ' ἐκεῖσε, « Ἀρχῦ. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἐνταῦθα γῆς, « Πλάτ. (καὶ μτφρ.) » Ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἐνταῦθα ἑαυτὸν τάξας τῆς πολιτείας, « Δημ. » Καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, « αὐτ., (παρβλ. καὶ

Ἐνταυθοῖ, ἐπιρ. Τοπ. = Ἐνταῦθα, ἐνθῷ, ἐνθῶ-πέρα. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ἤρεμ.) » Ἐνταυθοῖ κεῖσό (ἦσο), « Ὅμ. » Καθεζόμενος ἐνταυθοῖ, « Πλάτ.

Ἔνταφὰ (ἀ), Δ. ἀντὶ

Ἐνταφὴ (ἡ), [ἐνθάπτω], ἐνταφιασμός, θάψιμον.

Ἐνταφῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνθάπτω.

Ἐνταφιάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω διὰ (βάλλω εἰς) τὸν τάφον τὸν νεκρόν, θάπτω.

Ἐνταφίασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνταφιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνταφιάζειν, θάψιμον (νεκροῦ).

Ἐνταφιαστής, οῦ (ὁ). ἐνταφιάζων (σαβανόνων, βαλσαμόνων κτλ.) νεκρόν.

Ἐνταφιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐνταφια (τὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν ἀπαιτούμενα).

Ἔντάφιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ταφὴν νεκροῦ, (ὀθ. ||. οὐσ.) Ἐνάφιον (τὸ), τὸ σάβδανον· (καὶ πλθ.) ἡ ἐκφορὰ καὶ ἡ κηδεία νεκροῦ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἑτοιμασία.

Ἔντε, Δ. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἔστε, ἕως. » Ἔντε κα ἀποτείσῃ, « Ἐπιγρ.

Ἔντεα (τὰ), Π. [ἔννυμι ἢ ἐντός] ὅπλα, ἅρματα, (ἐν γέν.) σκεύη, ἐπίπλα· σύνεργα. » Ἔντεα δῦναι, « Ἰλ. Γ., Θ., ν' ἁρματωθῇ. » Ἔντεα δαιτὸς, « Ὀδ. Κ., τὰ ἀναγκαῖα τοῦ τραπεζιοῦ. » Ἔντ. δίφρου (νηὸς κτλ.), « Πίνδ., Αἰσχ. (τὸ ἐν εὑρηται παρ' Ἀρχιλ.: « Ἀσπίδι,, ἣν παρὰ θάμνον, ἔντος ἀμώμητον, κάλλιπον, « Ὁ δὲ Εὐστάθ., συμπεραίνων ἐκ τοῦ Λυθέντης, λέγει ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον ἐδασύνετο).

Ἐντεῖλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντέλλω.

Ἐντείνα:, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ἐν-τείνω, Μ. τενῶ (πθ. πρκ. Ἐντέταμαι κτλ.). Τεντόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσεῖχον, « Πολύαιν. » Δίφρος ἱμᾶσιν ἐντέταται, « Ἰλ. Ε. » Κυνέη ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέταται ζερεῶς, « Ἰλ. Κ. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ ἐντάσεως τοῦ αἰδοίου). » Οἱ ἀφροδισιάζοντες ἢ οὐρηττιῶντες ἐντείνουσιν, « Ἀρστ. (ἢ συχνότ. μσ.) » Τὰς τοῦ Πανὸς εἰκόνας ἀνατιθέναι ἐντεταμένας, « Διόδ. 2) συνκδχ. ἀπὸ τῆς ἐντάσεως τῶν χορδῶν, μετὰ καὶ χ. τοῦ Μέτρου), τονίζω διὰ ζίγκων, στιγουργῶ. » Ἐντείνας τοὺς τοῦ Λισώπου λόγους, « Πλάτ. (παρβλ. Ἐκφαίνω). 3) (ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἢ [κυρ.] λωρὶ ἢ σχοινὶ κτλ.) κτυπῶ, (κοιν.) καταιδάζω. » Πληγὰς (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) ἐντείνειν τινί, « Αξ., « Οὐδὲ πύξ ἐντενεῖν οὐδὲ λάξ ἐναλίζεσθαί τινι, « Συν., (παρβλ. Ἐνσείω). 4) τεντόνων σύρω (τραβῶ). » Ἐντείνειν τὸν ἵππον τῷ ἀγωγεῖ, « Ξεν. (ὀθ. ἢ προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι· προσηλόνω τὸν νοῦν μου κτλ. εἴς τι· ὁμιλῶ μὲ τόνον. Διατείνομαι. Ἀντιτείνω. » Ἐντείναντι μὲν τῷ δήμῳ, χαλῶν ὑπείκει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἐντεινάμενος τὴν φωνὴν, « Αἰσχ.

Ἐντείρω, Μ. τερῶ (ς) Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τυραννῶ (βασανίζω) τινα (καὶ μσ.) ταλαιπωροῦμαι (παραδέρνω) μέσα εἰς.

Ἐντειχίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐντείχιος.

Ἐν-τειχίζω, Μ. (σω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) μέσα εἰς, ὀχυρόνω ἢ ἀποκλείω διὰ τείχους. » Τὰς δὲ (τῶν πόλεων) ἐντειχισάμενοι, « Θκ.

Ἐντείχιος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (ἀσφαλισμένος ἐντὸς τείχους· ὀχυρωμένος μὲ τεῖχη, περιτειχισμένος.

Ἐντειχίσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐντειχισμὸς (ὁ), τὸ ἐντειχίζειν, ἢ διὰ τείχους ὀχύρωσις.

Ἐντεκεῖν, ἀορ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντήκω.

Ἐντεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. (μὲ δοτ.) Συμπεραίνω ἀπὸ.

Ἔντεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέκνα, μὴ ἄτεκνος.

Ἐντεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τεκνοποιῶ (Γεννοβολῶ) μέσα εἰς.

Ἐντελέθω (χ., Μ.), Π. (μὲ δυτ.) εἶμαι (ὑπάρχω, διατελῶ) μέσα εἰς, (παρβλ. Γίνομαι).

Ἐντέλεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ἐντελοῦς, τελειότης.

Ἐν-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τελειόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. (ὀθ. ἐλλ τοῦ βίου) = Ἐναποθνήσκω.

Ἐντελέχεια (ἡ). (κατὰ τινας μὲν ἕξις κατὰ τινας δὲ πάντη ἕτερον) τοῦ Ἐνδελέχεια, (κυρ. δὲ κατὰ τοὺς Ἀριστ. φιλοσφ.) = Ἐνέργεια. » Τὸ ὧν δυνάμει μὴ νέουσός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δ' οὐκ ἔστι, « Σέξτ., (παρβλ. Δύναμις), (ὀθ.) » Ὁρίζονται καὶ τὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν εἶναι, « [ἐκ τοῦ

Ἐντελεχὴς [ἐντελῶς, ἔχω], ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εχῶς. Ὁ ὑφιστάμενος τῷ ὄντι, πραγματικός· ἐνεργὸς, (παρβλ. Ἐνδελεχής).

Ἐντελής, ἐος (ὁ, ἡ). τελειωμένος, τέλειος· ἀνελλιπής. » Οἱ ἐντελεῖς, « ἀντὶ Οἱ ἐν τέλει, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν ἀξιώμασιν, οἱ ἐπισημότεροι.

Ἐν-τέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ (τοῦ συνήθ. παρὰ λογογρ. ἐν χρ. μσ.) Ἐντέλλομαι, Μ. τελοῦμαι. (μὲ δοτ.) Παραγγέλλω· προστάζω.

Ἐντελλόμιαθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων) ἐντελῆ τὸν μισθὸν του.

Ἐντελομορφος (ὁ, ἡ). ἐντελὴς τὴν μορφὴν, ἐντελῶς μεμορφωμένος.

Ἐντελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐντέλειαν, ἀνελλιπῶς.

Ἐν-τεμενίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ἐντὸς τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ, τοῦ ἱεροῦ)· ἀφιερόνω.

Ἐντεμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ).

Ἐν-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι κατὰ μεσῆς ἢ κατὰ βάθος, κάμνω ἐντομὴν (χαραγματιὰν) ἐπάνω εἰς τι· σφάζω ἢ ἀνατέμνω (κυρ. θῦμα), (ὀθ. χ. πτ. ἐκ γ'.) θυσιάζω (κυρ. εἰς ἥρωα). » Τῷ Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνουσι, « Πλ. (παρβλ. Ἐναγίζω). 2) σκαλίζω (γράμματα κτλ.) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., (χ. πτ.) χαράζω. » Εἰς τὸν βραγίονα γράμματ' ἄττα ἐντεμοῦσα, « Δ. Κάσσ. » Ἐντάμνειν ἔνθα ἂν ἡ φλεγμονὴ κραίνῃ, « Ἀρετ.

Ἐντενὴς [ἐντείνω], ἐος (ὁ, ἡ). τεντωμένος· (συνκδχ. καὶ μτφρ.) προσηλωμένος εἴς τι· (ἐν γέν.) ἀφοβρός, σύντονος, (παρβλ. Ἐκτενής).

†Ἐντεομήκατωρ, ορος (ὁ), = Ἐντεσιμήκωρ.

Ἐντερεύω, Μ. εὔσω. Ἐβγάλλω τὰ ἔντερα, ξεκοιλιάζω.

Ἐντερίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔντερον.

Ἐντερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔντερα. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ (ὑποκείμενος εἰς) πάθη τῶν ἐντέρων.

Ἐντερινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐξ ἐντέρων (κατεσκευασμένος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εντερώδυνη (ἡ), [ἔντερον]. τὸ μέσα (ἡ καρδιά, ἡ ψυχὰ) τοῦ δένδρου κτλ.
'Εντερωνίς, ίδος (ἡ), = τῷ προηγ.
'Εντεροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἐντέρου.
'Εντεροκήλη (ἡ), εἶδος σπασίματος (κήλης), καταίδασμα τῶν ἐντέρων εἰς τοὺς βουβῶνας.
'Εντεροκηλήτης, ου (ὁ) καὶ
'Εντεροκηλικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἐντεροκήλην, σπασμένος, ἀνοιγμένος.
'Εντερόμαντις, εως (ὁ), = 'Εγγαστρίμυθος
'Εντερόμφαλος (ἡ), εἶδος σπασίματος (κήλης), καταίδασμα τῶν ἐντέρων εἰς τὸ ὀμφαλόν.
'Εντερον (τὸ), [ἔντὸς]. ἐντόσθιον, ἄντερον. ‖ (μετν.) «Ἔντερα γῆς,» Π., τὰ χονδρὰ σκωλήκια ποῦ ζωαίνουν μετὰ τὴν βροχήν.
'Εντερόνεια (ἡ), [ἔντερον, ναῦς]. ἡ ἔσωθεν ἐυλικὴ (τὰ στραβοξύλα) τοῦ πλοίου, τὰ (ἄλλ.) 'Εγκοίλια.
'Εντεροπονέω-ῶ, Μ. ἠσω. Πάσχω πόνους τῶν ἐντέρων.
'Εντεροπράτης καὶ
'Εντεροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἔντερα (ζώων), (Τουρκ.) τζιαρτζῆς.
'Εντεσιεργὸς ἡ 'Εντεσιεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἔντεα, ἔργον]. ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀπ. φέρει (φορεῖ) ἐργαλεῖα. (θθ.) «'Ημίονοι—,» Ἰλ. Ω, οἱ σύροντες (ζευγμένοι εἰς) ἅμαξαν κτλ.
'Εντεσιμήστωρ, ορος (ὁ). γυμνασμένος εἰς τὰ ὅπλα (ἔντεα), ἐμπειροπόλεμος.
'Εντεσιουργὸς (ὁ, ἡ), Ζ. 'Εντεσιεργός.
'Εντεταγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εντάσσω.
'Εντεταλμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εντέλλω.
'Εντεταμένως [ἐντείνω], ἐπῤ. (μτχ.) 'Εντόνως, σφοδρῶς· ἐπιμόνως.
'Εντετοκώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εντίκτω.
'Εντευγμα (τὸ), [ἐντυγχάνω]. εὕρημα, ἐπίτευγμα, συναπάντημα, ἔρμαιον.
'Εντεῦθεν ᾗ (Ἀττ. κατ' ἔκτασ.) 'Εντευθενί, ἐπῤ. (Τοπ. καὶ Χρον.). ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦτο ἢ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος (ᾗ χρημ.) τὸ πρᾶγμα· ἀπὸ τῷρᾳ ἢ ἀπὸ τότε, ἔκτοτε, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. «'Εντεῦθέν εἰμι, Λυδία δέ μοι πατρίς,» Εὐρ. «'Ομοῦ δ' οἶμαι τάχιστ' ἂν ὑμᾶς μαθεῖν, ἐντεῦθεν ὥρξομαι διδάσκειν,» Ἰσ. «Σιγῶμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὐ 'ντεῦθεν λόγος,» Εὐρ. «Σκοπεῖτε δὲ καὶ ἐντεῦθεν τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῶν,» Ἰσ. 2) (μτγν. ἀντὶ τοῦ) "Οθεν, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, ἑπομένως. «'Εντεῦθεν νοσώδεις,» Μ. Γλκ.
'Εντευκτέον, θετ. τοῦ 'Εντυγχάνω.
'Εντευκτικός, ἡ, όν. Εὔκολος ('Επιτήδειος) πρὸς ἐντευξιν, εὐπροσιτος, εὐπροσήγορος.
'Εντευκτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐντύχῃ (νὰ ἀνταμώσῃ, νὰ ἀναγνώσῃ κτλ.).
'Εντευξίδιον (τὸ), γραμμάτιον παρακλετικόν, (κοιν.) ἀναφορίτσα, ῥαβασάκι παρακλεστικόν, [ὑποκορ. τοῦ
'Εντευξις [ἐντυγχάνω], εως (ἡ). συνάντησις· ἀντάμωσις, ἐπίσκεψις, (ἐπαλ.) βίζιτα· συναναστροφή, συνομιλία· ἀναγνωσις βιβλίου· δέησις, μεσιτεία· ἀναφορά (;).
'Εντετυλιγμένως, Μ. ώσω. (Κωμ.) Τυλίζω (κυρ. Ψάρι τὸ ὁπ. θέλω νὰ ψήσω) μέσα εἰς φύλλα τεύτλου (σίσκλου) (καθὼς συλίζουν συνήθως τοὺς τριχιοὺς εἰς ἀμπελόφυλλα).
'Εντετύχω, Μ. τεύξω, = 'Εμπορῶ.
"Εντετμρος (ὁ, ἡ) γεμάτος στάκτην (τέφραν), στακτωμένος ἢ 2) στακτερὸς (τὸ χρῶμα).
'Εντεχνάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι τέχνας (δείχνω τὴν τέχνην μου) εἴς τι.
'Εντεχνῆς, ές (ὁ, ἡ), = "Εντεχνος.
'Εντεχνία (ἡ), = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτεχνία, [ἐκ τοῦ
"Εντεχνος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ τέχνην, τεχνικὸς κανονικός. 2) ἐπιτήδειος εἰς μίαν ὁποιανδήποτε τέχνην, (ἐν γέν.) ἐπιδέξιος.
'Εντέχνως, ἐπῤ. Μὲ τέχνην, τεχνικά.
"Εντηκτος (ὁ, ἡ), λωμένος, γωνεμένος. (Ἰατρ. ἐπὶ αἵματος) χολασμένος, [ἐκ τοῦ
'Εντήκω, Μ. τήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Λυώνω τι (καὶ τὸ χύνω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· (μτφρ.) ἐμπνέω, ἐντυπόνω. ‖ (μσ. αὐτπθ. μὲ δοτ.) λυόνω (τήκομαι) ἐξαίτιας τινός. «Θρήνοις ἐντήκηται,» Σοφ. 2) εἶμαι ἔμφυτος (ἀνεξάλειπτος). «Μῖσος παλαιὸν ἐντέτηκέμοι,» Σοφ.
'Εντί, Δ. ἀντὶ 'Εστὶ ἢ Εἰσί, ἀ. ἐν. καὶ γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρ. τοῦ Εἰμί.
'Εντιθημι ᾗ (μσ.) 'Εντίθεμαι, Μ. ἐνθήσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θέτω (βάλλω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. (μτφρ.) ἐμπνέω. «'Ενέθετο τὰ χρήματα εἰς τὴν ναῦν,» Δμ. «'Ενθεμένη σε λεχέεσιν.» «Ἰλ. Φ. (καὶ χ. πτ.) «'Ενθου,» Ἄρχῳ., βάλλε το εἰς τὸ στόμα σου, (κοιν.) χάψ' το. (ᾗ μτφρ.) «Κότον (« Χόλον κτλ.) ἔνθετο θυμῷ,» «'Ομ., συνέλαβεν εἰς τὴν ψυχήν του, (παρβλ. 'Εμβάλλω καὶ 'Ενέχω).
'Εντίκτω, Μ. τέξομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γεννῶ (Κάμνω νὰ γεννηθῇ) τι μέσα εἰς («Προῖπον μὴ ἐντίκτειν ἐν τῇ νήσῳ [τῇ Δήλῳ], ἀλλ' εἰς τὴν 'Ρήνειαν διακομίζεσθαι,» Θκ.). (μτφρ.) ἐμπνέω, κάμνω νὰ συλλάβῃ τις τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν περί τινος. «Τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐνέτικτε Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν,» Εὐρ., (παρβλ. 'Εμποιῶ καὶ 'Εμφυω).
'Εντιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Τσιρλίζω (Κωτσελῶ) μέσα ἢ ἐπάνω τίς.
"Εντιλτος (ὁ, ἡ). (πλακοῦς) ἔχων ἐντὸς τιλτὸν τάριχος.
'Εντιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξετιμῶ τι καὶ τὸ πιάνω (τὸ λογαριάζω ἢ τὸ κρατῶ) ἀντὶ μετρητῶν (ἐπάνω εἰς ὅσα ἔχω νὰ 'πάρω ἢ νὰ δώσω), (παρβλ. 'Ενατιμάω).
"Εντιμος (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἐν τιμῇ ὤν, τιμώμενος, ἔνδοξος, εὐϋπόληπτος. «Σὸν ἐπιεικῶς ἔντιμον.» «Δμ. » Τὸ νόμισμα κτητέον αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον,» Πλάτ. «Τὰ θεῶν ἔντιμα,» Σοφ., ἀντὶ Τὰ ὅσια.
'Εντιμότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐντίμου, τιμή, ἀξία. ὑπόληψις.
'Εντιμόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρ.). Ἐν τιμῇ ἔχω, τιμῶ, σέβομαι.
'Εντίμως, ἐπῤ. Μὲ τιμήν.
'Εντίναγμα (τὸ). τὸ ἁπτόμενον (τανυζόμενον) ἐντὸς ἢ μεταξύ τινος.
'Εντιναγμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ –
'Εντινάσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τινάζω τι δυνατὰ μέσα ἢ ἐπάνω τινός. «'Εντιναχθήσονται σοι αἱ θύραι,» Ν. Διλ. παρφρ. 'Επικτ., θέλουν σοῦ κλείσῃ μὲ ὁρμὴν τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον, (παρβλ. 'Επιφάσσω).
'Εντιμήγω, Μ. εμήξω, Π. ἀντὶ 'Εντέμνω
"Εντιμημα (τὸ). τὸ ἐντετμημένον, κομμάτι, ξέσχισμα, ἐντομή, γραμμάτιά.
'Εντμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν, κομμάτι, ξέσχισμα, ἐντομή, γραμμάτιά.
'Εντμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν, κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ βάθος, ἀνατομή, γάραγμα κτλ.
"Εντο, Π. (μόνον εἰς τὴν φρ. « Ἐξ ἔφρονέντα,» "Ομ.), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μτ. ἀορ. β'. τοῦ Ἦρμαι, (συνήθ. ὑποτίθεται κατὰ εμπ. ἀντὶ 'Εξέντο, ἴδε 'Εξίημι).
"Εντοθεν, = "Εντοσθεν.
'Εντοιχίος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω εἰς τοῖχον. «Γραφή,» Δ. Ἄλ., (συγγ. τῷ 'Εντοίχιος).
'Εντοκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν, τεκνοποιῶν), γόνιμος. 2) (μτφρ.) δανεισμένος ἐπὶ τόκῳ.
'Εντολὴ (ἡ), [ἐντέλλω]. παραγγελία. «Ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι,» Δκ., κατὰ παραγγελίαν ἄλλου ἢ πρὸς ἄλλον, ἐπιτροπικῶς.
'Εντολμος (ὁ, ἡ), = (ᾗ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔτολμος.
'Εντομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν καὶ τὸ ἐντετμημένον μέρος, κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ βάθος, γαραγματιά, σχισμάδα· (θθ.) = Διατρῆς.
'Εντομίας, ου (ὁ) ὁ ἐντετμημένος, εὐναῦχος, (παρβλ. 'Εκτομίας).
†'Εντομὶς, ίδος (ἡ), = 'Εντομή, γαραγματιά (τὴν ὁπ. ἔκαμναν ἐπὶ τοῦ θερματος πρὸς σημεῖον πένθους).
"Εντομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντετμημένος (κομμένος ἢ σχισμένος κατὰ μεσῆς ἢ κατὰ βάθος), γαραγμένος, (θθ.) « Ἔντομα (τά), (ἐνν. ζῶα), τὰ σφάγια (κυρ. ἐπὶ τῶν ὁπ. ὡρκίζοντο), (θθ. συνδζ. καὶ καταχρ.) «'Εντομος,» Δκ., ἀντὶ "Ενορκος (ς). ‖ (κυρ.) «"Εντομα,» Ἄρστ. Ζ. Ἰς. Δ. ά), τὰ ζωύφια ὅσα ἔχουν ἐπὶ τοῦ σώματος των ἐντομάς (γαραγματιάς) διὰ τῶν ὁπ. ἀναπνέουν, (Δατ.) Insecta.
†'Εντονία (ἡ), = "Εντασις (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτονία.
'Εντόνιον (τὸ). εἶδ. ἐργαλείου μὲ τὸ ὁπ. ἐνέτεινον (ἐκουβδιζαν) τοξευτικήν τινα μηχανήν.
"Εντονος (ὁ, ἡ), [ἐντείνω]. τεντωμένος δυνατά· (θθ: ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνδζ. καὶ μτφρ.) Ἰσχυρός, γερός· σφοδρός κτλ., (συγγ. τῷ) Εὔτονος.
'Εντονως, ἐπῤ. Μὲ τόνον, μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδρότητα, μὲ προσπάθειαν κτλ.
'Εντόπιος ᾗ "Εντοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ τόπου εὑρισκόμενος· ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὸν τόπον (περὶ οὗ ὁ λόγος), αὐτόχθων, ἰθαγενής. 2) (τρπ.) ὁ ἔχων τὸν τοπον του, εὔλογος, συνειθισμένος, (ἀντιθ. τῷ "Εκτοπος).
'Εντοπεύω, Μ. εύσω. Σταλίζω (δουλεύω) τι μὲ τὸ σμιλόφι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάμνω τορεύματα μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (σ/γχ. τῷ
Ἐντορνεύω, Μ. εὐσιω. Δυλεύω (Κατασκευάζω) τι μὲ τὸν τόρνον μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἔνταρνος (ὁ, ἡ). δουλευμένος (σε σγγυλευμένος κτλ.) μὲ τὸν τόρνον, (ὄθ. μτφορ. κυρ. ἐπὶ ὕφους λόγου) κομψὸς, γλαφυρός.
Ἔντορνως, ἐπίρ. Διὰ ἢ Ὡς διὰ τόρνου, (ἐπιμ.) εὐστρόφως, εὐκόλως.
Ἐντὸς [ἐν], ἐπίρ. (Τοπ.). Μέσα, (καὶ μὲ γεν.) μέσα εἰς ἢ μέσα ἀπό· ἐδῶθε, ἀπὸ τὸ μέσα (ὑπὸ τὸ ἐδῶθε) μέρος. » Ἐντὸς ποιοῦμαί τι, « Θκ., τὸ παίρνω μέσα· (ἐξ ἐνάρθρ. κατ' ἔλλ. τῆς μτχ.) » Ἡ ἐντὸς (ἔνν. τῶν Ἡρακλ. στηλῶν) θάλασσα, « Γεωγρ., ἡ μεσόγειος· (καὶ χ. οὐσ.) Τὸ (ἢ » Τὰ) ἐντός, « Λξ., τὸ ἔσωθεν μέρος, τὸ ἐσωτερικόν. » Τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς (τοῦ σώματος), « Ἀθ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῶν ἐντὸς Πελοποννήσου πολεων, » Θκ. » Ἐντὸς βελῶν, « Λξ., ὡς οὗ φθάνει τὸ βόλι. » Ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, « Ἡρ., ἐδῶθε ἀπὸ τὸν ποτ. (ἐξ τρπ.) » Ἐντὸς ἑαυτοῦ, » Δμ. » Ἐντὸς τῶν λογισμῶν εἶναι (ἢ γίγνεσθαι), « Πλ., Ἡρ., εἶνε ἢ ἔρχεται εἰς τὸν ἑαυτόν του (εἰς τὰ λογικά του). » Ἐντὸς τῆς τέχνης γενόμενος, « Πλ., ἐξακριβώσας (ἐμβαθύνας εἰς) τὴν τέχνην. (ἐξ χρον.) » Ἐντὸς ἑσπέρας, » Ξεν., προτήτερα ἀπὸ τὸ βασίλεμα τοῦ ἡλίου, πρὶν βραδυάσῃ. » Ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, » Θκ., εἰς διάστημα (κοιν. μέσα εἰς) 20 ἡμερ. » Ἐντὸς 30 ἐτῶν γεγονώς, « Πλ. ὀλιγώτερον ἀπό. (καὶ μεγμ.) » Τῶν ἐντὸς ἀνειψιότητος, « Πλάτ. » Ἐντὸς τριῶν μηνῶν κεκτημένοι, « αὐτ.
Ἔντος, εος (τὸ), ἄχρ. ἢ σπνττ. ὀνμς. τοῦ Ἐντέα (ὅπου ἴδε).
Ἔντοσθε καὶ (πρό φων.) Ἔντοσθεν, καὶ Ἐντοσθί, Π. ἀντὶ Ἐντός, (ὄθεν
Ἐντόσθια καὶ Ἐντοσθίδια (τὰ). τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος, τὰ ἔντερα, (ἴδε καὶ
Ἐντοστηθίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στήθους. (ὄθεν) « Ἐντοστηθίδια (τὰ), « Φλγρ., τὰ σπλάγχνα, (κοιν.) τὰ σωθικά, (κρίνεται δικαίως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐντοσθίδιος).
Ἐντραγεῖν, ἀόρ. Β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντρώγω.
Ἐντραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (μὲ τραγικὴν ἔμφασιν καὶ μεγαλοφυΐαν) πρός τινα περί τινος.
Ἐντρανής, ές (ὁ, ἡ), = Ἔντρανος, (ὄθεν τὸ συγκρ. Ἐντρανέστερος, [ἐξ ἐπίρ.]-έρως).
Ἐντρανίζω, Μ. ίσω. Βλέπω ἀσκαρδαμυκτί, ἐμβλέπω, ἐνατενίζω, [ἐκ τοῦ
Ἔντρανος (ὁ, ἡ) ὄξυς, διαπερασ.τικός. » Ὀφθαλμὸς—, « Νικ. Χων.
Ἐντραπεζίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐντραπεζίτις, ιδος (ἡ), (ἐπιθ.) = Ἐπιτραπέζιος· (οὐσ.) παράσιτος, (παρβλ. Τραπεζεύς).
Ἐντράπελος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτράπελος.
Ἔντραχύς, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραχύς.
Ἐντρεπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πάμνων τινὰ νὰ ἐντρέπεται, ὁ προξενῶν ἢ ἐμπνέων αἰδὼς καὶ συστολήν. 2) ὁ εὐκόλως ἐντραπόμενος, σεμνὸς, συνεσταλμένος, κόσμιος. ‖. » Τὸ ἐντρεπτικὸν, « Ἐπικτ., ἡ σεμνότης, ἡ συστολή, [ἐκ τοῦ
Ἐντρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. » Ὅπως ἐντρέψεσαν τὰ νῶτα, ἀλέες φεύγεσκον, « Ἡρ., (ὄθ. συνκδχ. καὶ τρπ. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐντραπῇ, (καὶ συχνότ. μτ. ἢ πθ.) γυρίζει (μεταβάλλεται) ἡ καρδία μου, ἔρχομαι (κινοῦμαι) εἰς κατάνυξιν ἢ εἰς συναίσθησιν ἐμαυτοῦ, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) συστέλλομαι, ντρέπομαι, φοβοῦμαι ἢ φροντίζω διά τι. » Οὐκ ἐντρέπων ἡμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ, « Ἀπός. » Οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Ο. Ὀδ. Α. » Οὐδὲν ἐμοῦ γ' ἐντρέπῃ, « Σοφ. »Οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν οὔτε μάζυγος ἔτι ἐντρέπεται, « Πλάτ. (καὶ προθετ.) » Ἀνθ' ὧν ἠκούσας τοὺς λόγους μου, καὶ.. ἐνετράπης ἀπὸ προσώπου μου, « Γρφ. (καὶ αἰτ.) »Καὶ τοὺς νέους δὲ [ὄδει]. . πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, « Πλ. » Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου, « Εὐαγγ. (καὶ ἀπολ.) » Μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ, « Ἀπός., (παρβλ. Ἐπιστρέφω).
Ἐντρέφω, Μ. θρέψω, (μὲ δοτ.) Τρέφω (Ἀνατρέφω [καὶ συνκδχ.] Γυμνάζω, Συνειθίζω) τινα· εἰς. » Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα γυμνάσιά θ' οἷσιν ἐνετράφην, « Εὐρ. » Οἷς ἂν ἔθεσιν) ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται, « Πλάτ.
Ἐντρέχεια (ἡ). ταχύτης, προθυμία, ἐπιμέλεια· προσπάθεια· δραστηριότης· ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἐντρεχής, ές (ὁ, ἡ). πρόθυμος, ἐπιμελής, ἄοκνος· ὀξύς, δραστήριος· ἄξιος, ἐπιδέξιος, [ἐκ τοῦ
Ἐντρέχω, Μ. δραμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Τρέχω (Κινοῦμαι ἐλευθέρως) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς· (ὄθεν συχνότ. συνκδχ.) εἶμαι ταιριασμένος. » Κἰ ἐντρέχοι ἀγλαὰ δῶρα, « Ἰλ. Τ., (κοιν.) ἂν τὸν ἔρχωνται καλὰ εἰς τὸ κορμί του, (παρβλ. Συντρέχω). (καὶ τρπ.) « Λόγος ἐντρέχει ἀνθρώποις, « Ἀρατ., ᾄδεται, (παρβλ. Διατρέχω). 2) τρέχω ἐπάνω εἰς τι, (συνκδχ.) καταπατῶ, (ὄθεν τρπ. μὲ γεν.) περιφρονῶ (ς). » Ἔρως ἀρετῶν οὐδεὶς ἐντρέχει, « Ακ.
Ἐντριβής, ές (ὁ, ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) τριμμένος (γυμνασμένος, ἔμπειρος) εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Ἀρχαῖς καὶ νόμοισιν ἐντρ., « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Τέχνης ἐντρ., « Πλάτ., [ἐκ τοῦ
Ἐντρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς (» Ὀστρίτην λίθον οἴνῳ ἐντρίψαντες, « Ὀρφ.). (συνκδχ.) ἀλείφω, προσκολλῶ, (ἰδιαιτ.) φυκιασιδάνω· (τρπ.) προσάπτω, προστρίβω. » Κόνδυλον ἐνέτριψε, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμμυθίῳ, « Ξν. » Φῦκος ἐντετριμμένον καὶ ὑπεγγεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς, « Ακ. (ἐνίοτε ἐλείπει τὸ οὐσ.) » Καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι, « Ἀρχφ.
Ἔντριμμα (τὸ). πᾶν ἔ,τι ἐντρίβεται (τρίβεται καὶ προσκολλᾶται) ἐπάνω εἴς τι, (ἰδιαιτ. δὲ) φλοιφή, πομμάδα ἢ φυκιασίδι.
Ἔντριτος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς, τρίπλοκος, » Σχοινίον (» Σπαρτίον) ἔντριτον, « Νικ. Γρφ. 2) (μτγν.) ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην ὡς τρίτος, (ὄθεν οὐσ.) μεσίτης, προξενήτης, (Ἰταλ.) δεποζιτάριος, κτλ.
Ἐντριτωνίζω, Μ. ίσω. Ἐγχέω τινὶ οἶνον ἔντριτον (ἀνακατωμένον τρία νερὸν καὶ δύο κρασί).
Ἔντριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ τρίχας, τριχωτός. ‖. (οὐσ.) Ἔντριχον (τὸ), ἡ προσθετὴ κόμη, (Ἰταλ.) παρρούκα.
Ἐντρίχωμα (τὸ). τὸ ἄκρον τοῦ βλεφάρου (ὅπου φυτρόνουν τὰ μματοτσούνουρα). 2) (εἰς τὸν Πλ. ἴσως) κρησάρα ἢ σακκούλα ἀπὸ τρίχας διὰ σούρωμα (στράγγισμα).
Ἐντριχωσις, εως (ἡ). τὸ φύτρωμα (τρίχωμα) τῶν βλεφαρίδων.
Ἔντριψις [ἐντρίβω], εως (ἡ). τρίψιμον (κυρ. ἀλοιφῆς) ἐπάνω εἴς τι, (ὄθ. ἰδιαιτ.) φυκιασίδωμα. 2) (συνκδχ. ἀντὶ) Ἔντριμμα.
Ἔντρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων ὅλος, κατατρομαγμένος.
Ἐντροπάδην [ἐντρέπω], ἐπίρ. Π. ἀλλάζοντες (μεταλλάζοντας) τὰ χέρια.
Ἐντροπαλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (ὑποχωρῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον) γυρίζω συχνάκις ὀπίσω (ἵνα ἰδῶ ἢ ἀντισταθῶ τοὺς διώκοντάς με).
Ἐντροπή (ἡ). τὸ ἐντρέπειν ἢ ἐντρέπεσθαι, γύρισμα· (μτφορ.) συναίσθησις σφάλματος τὸ ὁποῖον ἔπραξέ τις, (ἐπιμ.) μεταμέλεια, κατάνυξις, σέβας, συζολή, (κοιν.) ὑστροπή.
† Ἐντροπίας, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκτροπίας (οἶνος).
Ἐντροπίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐντροπή (ἡ). 2) πανουργία, διαβολιά.
Ἔντροπον (τὸ), εἶδος γυναικείου ζολίσματος.
Ἐντροπόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ καὶ δένω τὸ κωπὶ εἰς τὸν τροπὸν (εἰς τὸ λωρὶ τοῦ σκαρμοῦ), (ἐν γέν.) ἐναρμόζω.
Ἔντροφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ἀνατεθραμμένος (καὶ συνκδχ. συνειθισμένος) εἴς τι. 2) = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔτροφος.
Ἐντροχάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) Τρέχω κυκλοτερῶς.
Ἐντρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶν συνάζω μέσα εἰς.
Ἔντρυγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τρύγα (μούργαν, καταπάτι).
Ἐντρυλίζω (λλίζω), Μ. ίσω, = Ἐνθρυλλίζω.
Ἐντρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τρυφῶ (Εὐφραίνομαι ἢ Καυχῶμαι) εἴς τι, τὸ ἀπολαμβάνω (τρυφηλῶς). 2) (μτφορ.) παίζω (διασκεδάζω) μὲ τὴν ἀνοησίαν ἢ μὲ τὴν ἀδυναμίαν τινός, καταχρῶμαι τὴν εὐπιστίαν ἢ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν του. » Ἐντρυφᾷς μοι πεπωκότι, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Τοῖς πρώτοις ἐντρυφῆσαι ὑπὸ βαρβάρων, « Πλ.
Ἔντρύφημα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐντρυφᾷ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς τρυφῆς ἢ ἀπολαύσεώς του· ἐγκαλλώπισμα.
Ἐντρυφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἔκδοτος εἰς τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις, τρυφηλός, ἔνσωτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐντρύγομαι, Μ.—, ς (μὲ δοτ.) Γίνομαι βάρος εἴς τινα, τὸν φορτώνομαι.
Ἐντρύγω, Μ. τρώξομαι. Τρώγω ἁρπακτικὰ καὶ μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἁρχὰ καὶ πρὸς διασκέδασιν (κυρ. τραγήματα, [Τυρκ.] μεζελήκια). «Κάρυ ἐντρεγεῖν, » Ἀθ. » Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντρέγητε, » αὐτ. » Οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντρεγεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτειναν, » Ἀλκίφρ., (παρβλ. Ἐμφαγεῖν).
Ἐντυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω (Συναπαντῶ, Ἀνταμώνω, Παρευρίσκομαι) κατὰ τύχην. (προθετ.) λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος (περὶ ὑποθέσεως). ἀναγινώσκω ἢ φυλλολογῶ (βιβλίον ἢ ἀγγραμμα· τὸ ὁποῖον μοῦ ἔπεσε κατὰ τύχην εἰς τὸ χέρι). (συνκόχ.) μεσιτεύω. (εὐφ.) συνουσιάζομαι. » Ὥρα κατ' ὄρφνην μὴ φυλαξιν ἐντύχῃς, » Εὐρ. » Ἦν ἀπόρως νάπαις ἐντυγχάνωσι, » Ξεν. » Παραστὰς τῷ ἀνδρὶ πλησίον ὡς ἐντυγχάνειν τι μέλλων, » Πλ. » Οἱ πολύφιλοι ᾗ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, » Ἀρχ. » Κελεύει αὐτῷ ῥδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασιν, » Ἡρωδ. » Πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ ἡμῶν, » Γρφ. » Τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαβόντα, » Πλ. (καὶ πθ.) » Ὑπὲρ τῶν φυγάδων ἐντυχεῖν ὑπὸ Σκιπίωνος, » Πλ. (ᾗ κατὰ μτχ. συχν.) » Ὅταν μὴ τοὺς ἀδικοῦντας λάθῃτε, τοὺς ἐντυγχάνοντας κολάζετε, » Ἰσκρ. » Ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται, » Πλ.
Ἐντυλίασσω, Μ. ξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ',) Τυλίζω τι μέσα εἰς.
Ἐντυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ γεννηθοῦν τύλοι (βόζοι) μέσα εἰς τι.
Ἐντυμβεύσις, εως (ἡ). ἐνταφιασμός, ἐκ τοῦ—
Ἐντυμβεύω, Μ. εὐσω. Ἐνταφιάζω.
Ἐντύνω [ξέντεα], Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω (ἐν γέν. κάθε πρᾶγμα μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ἑτοιμασίαν του). »Εὐνὴν (»Δεῖπνον, »Ἵππους) ἐντ., » Ὀδ. Μ., ἀρχίζω, (Γαλλ.) préluder· (ᾗ μσ.) » Φόρτον ἐντύνασθαι, » Ησ. » Οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ εἰς χορὸν ἐντύνεσθε, » Καλλ. 2) (συνκόχ.) διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω, » Κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει, » Πίνδ. (ὅθ. 3) κυνηγῶ, καταδιώκω: » Ἡμὸς ὅ' ἠέλιος.. ἵππους ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα, » Ὀρφ. (τὸ ὁποῖον ὅλν ἠξεύρω διατί ὁ Vossius διώρθωσεν: Ἔνδυε).
Ἐντυπᾶς [ἐν, τύπος], ἐπίρ., Π. εἰς τρόπον ὥστε νὰ διακρίνωνται οἱ τύποι τοῦ σώματος, (ὅηλ.) σφικτά, κολλητὰ εἰς τὸ σῶμα.
Ἐντυπος (ὁ, ἡ). ἐνεπυπωμένος, ἐγκεχαραγμένος.
Ἐντυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω τι (Ἀφίνω τὸν τύπον, τὸ σημάδι τινος) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐντυπόνω.
Ἐντύπωμα (τὸ). τὸ ἐντυπωθὲν (σημαδευθὲν μέσα ἢ ἐπάνω) εἰς τι. » Σηλῆς—, » Ἀγαθαρχίδ., τὸ ἴχνος.
Ἐντύπωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ἐντυπόω. 2) ἡ κλεῖδωσις τοῦ ὤμου (ἡ συνδέουσα αὐτὸν μὲ τὸν βραχίονα) ἢ (ἄλλ.) Ὠμοκατύλη.
Ἐντυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐξουσιάζω (ὡς τύραννος) μέσα εἰς.
Ἔντυφος (ὁ, ἡ). τύφου ἔμπλεως.
Ἐντυφῶ, Μ. θύψω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ κρυφοκαίῃ καὶ νὰ καπνίζῃ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς (κυρ. καὶ μτφορ.). » Σπινθὴρ ἐντυφόμενος, » Χρσ.
Ἔντυξις (ἡ), —Ἔντευξις, συναπάντησις· ἀνταμωσις, συνομιλία. (συνκόχ.) ἱκεσία.
Ἐντύω, Μ. ύσω, Π.—Ἐντύνω.
Ἐνυάλιος (ὁ)= [Ἐνυώ], πολεμικὸς, ἀνδρεῖος, φιλοπόλεμος, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος). » Σάλπιγξ—, » Νικ. Χων. ||. (οὐσ.) ὁ Ἄρης ἢ ἄλλος τις θεὸς τοῦ πολέμου. (συνκόχ.) κραυγὴ πολεμικὴ, ἀλαλαγμός. » Τῷ Ἐνυαλίῳ (ἢ) » Τὸν Ἐνυάλιον (ἢ) Τὸ Ἐνυάλ. ἀλαλάξαντες, » Ξεν., Ἡλ.
Ἐνυβρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ δοτ.) Φέρομαι ὑβριστικῶς (περιφρονητικῶς) πρός τινα, δείχνω τὴν ὕβριν (τὴν αὐθάδειάν) μου εἴς τι, τὸ καταχρῶμαι.
Ἐνύβρισμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα ἢ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἐνυβρίζει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεώς του.
Ἐνυγραίνω, Μ. ανῶ. Κάνω τι νὰ γένῃ ἔνυγρον, τὸ μουσκεύω ὁλίγον.
Ἔνυγρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν μέσα εἰς τὸ νερόν.
Ἔνυγροθηρευτής, οῦ (ὁ). ὁ θηρεύων ἔνυγρα ἢ ἐν τῷ ὑγρῷ, ψαρᾶς.
Ἐνυγροθηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν ὑγρῷ ἢ εἰς τὴν τῶν ἐνύγρων θήραν (εἰς τὸ ψάρεμα), ἁλιευτικός, (ὅθ.) » Ἐνυγροθηρικὴ, » Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ἁλιέως, ἡ ψαροσύνη.
Ἔνυγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ὑγρὸν, γεμάτος νερόν. » Τεῦχος—, » Αἰσχλ. 2) ὁ ζῶν (εὑρισκόμενος, διαμένων) ἐν τῷ ὑγρῷ, θαλάσσιος, ποταμίας ἢ λιμναῖος. » Ζῶον—, » Ἀρχ. 3) (ἐν γέν.) ὑγρὸς, μουσκεμένος, κάθυγρος. » Ὁπόταν ἔνυγρον γένηται τὸ ἔτος, » Ἀρχ.
Ἐνυδρία (ἡ). (τὸ ἐναντ. τῆς ἀνυδρίας, ὅηλ.) πληθὺς (ἀφθονία) ὑδάτων.
Ἔνυδριος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -δρίως. —Ἔνυδρος.
Ἔνυδρις, ίδος (ἡ). εἶδος τετραπόδου ἀμφιβίου, βύδρα ἢ ποταμοσκύλου, (παρβλ. Λάταξ). 2) νεροφίδα.
Ἐνυδρόβιος (ὁ, ἡ), —Ἐνυγρόβιος.
Ἐνυδροθηρευτής, οῦ (ὁ), —Ἐνυγροθηρευτής.
Ἐνυδροθηρικὸς, ή, όν, —Ἐνυγροθηρικός.
Ἔνυδρος (ὁ, ἡ), —Ἔνυγρος.
†Ἐνυδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι μὲ ὕδωρ, (ὅθεν πθ.) περιπίπτω εἰς ὑδρωπα, ὑδρωπικιάζω.
Ἐνυέτιον (τὸ). ὁ ναὸς τῆς Ἐνυοῦς ἢ τοῦ Ἐνυαλίου.
Ἔνυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύλως. Ἑλληνικός. 2) δασώδης.
Ἐνυμενόσπερμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα ἐμπεριέχεται εἰς ὑμένα.
Ἐνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ὑπάρξει, ὑπαρκτὸς, πραγματικός.
Ἐνυπάρχω, Μ. άρξω. (μὲ δοτ.) Ὑπάρχω (Ἐφίσταμαι, Περιέχομαι) μέσα εἰς.
Ἐνυπατεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) Ὕπατος μέσα εἰς ἢ διὰ τινος.
Ἐνυπνιάζω, Μ. άξω. Βλέπω ἐνύπνιον, ἀνειρεύομαι. 2) (μτγν.)—Ἐξανειρώσσω.
Ἐνυπνιασμὸς (ὁ), τὸ ἐνυπνιάζεσθαι.
Ἐνυπνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βλέπων ἐνύπνια (ἀνειρευόμενος).
Ἐνυπνιόμαντις, ίδος (ἡ),—Βριζόμαντις.
Ἐνύπνιος (ὁ, ἡ), (σπανιώτ.). ὁ συμβαίνων (γινόμενος, ἢ φαινόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ Ὕπνου. » Καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθεν, » Ἐπιχ. (ὄθεν συνήθ. ||. οὐσ.) Ἐνύπνιον (τὸ), ὄνειρον ||. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) Ἐνύπνιον, Π. ἀντὶ Καθ' Ὕπνους, ἐν καιρῷ τοῦ Ὕπνου. » Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, » Ὁμ.
Ἐνυπνιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ ἐνύπνιον, (ὅηλ.) ἀνύπαρκτος, φαντασιώδης, μηδέν.
Ἔνυπνος (ὁ, ἡ), Π. —Ἐνύπνιος. 2) κοιμώμενος, ὑπνώττων.
Ἐνυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κοιμοῦμαι (Μὲ παίρνει ὁ Ὕπνος) μέσα εἰς μέρος ἢ ἐπάνω εἰς ἔργον τι.
Ἐνυπνώντα, Π. ἀντὶ Ἐνυπνοῦντα.
Ἐνυποδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἐνυπέδυν κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω μὲ τρόπον (Εἰσχωρῶ, Παρεισδύω) μέσα εἰς.
Ἐνυπόθηκος (ὁ, ἡ). ὁ δανειζων ἢ δανειζόμενος μὲ ὑποθήκην.
Ἐνυπόκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (Χρεωμέσω ὡς) βάσις (θεμέλιον, ἀρχή, ὑποκείμενον) πράξεως ἢ πράγματος τινός.
Ἐνυπόσπαρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριεχων τι ὑπόσπαρτον.
Ἐνυποστατικὸς, ή, όν καὶ
Ἐνυπόστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στάτως. (ὅλγ.) Ὁ ἔχων (ἢ ἐνυπάρχων εἰς τὴν) ὑπόστασιν, ὑφιστάμενος, ὑπαρκτός.
†Ἔνυστρον (τὸ),—(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔνυστρον.
Ἐνυφαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ',) Ὑφαίνω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ὑφαίνων παρενείρω, (ὅθεν:
Ἐνύφαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνυφασμένος (παρεμβεβλημένος εἰς ὕφασμα).
Ἐνύφασμα (τὸ). παν ὅ,τι εἶνε ἐνυφασμένον εἴς τι, ἐκεντίδι, πλουμίδι.
†Ἔνυφή (ἡ). τὸ ὑφάδι, (ὅθεν καὶ Συνυφή).
Ἐνυφιστημι, Μ. ένυπο-στήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ',) Στήνω (Τοποθετῶ, καθιστῶ) τι μέσα εἰς. ||. (μσ. ἀποθ. μὲ δοτ.) εἶμαι (ὑφίσταμαι) μέσα εἰς, ἐνυπάρχω, (παρβλ. Ἐνυπόκειμαι).
Ἐνυώ, ούς-οῦς (ἡ), θεὰ τοῦ πολέμου (ἀδελφὴ ᾗ σύντροφος τοῦ Ἄρεως), (Δατ.) Bellona. 2) (μτγν.) μάχη.
Ἐνῳδίον (τὸ),—Ἐνώτιον.
Ἐνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ᾠδῆς, ἐναρμόνιος. » Φωνῇ—, » Νίκομ.
Ἐνώδυνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νως. Ὀδυνηρὸς, ἐπώδυνος.
Ἐνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ',) Κουντῶ (Σπρώχνω) τι μέσα εἰς.
Ἔνωμος (ὁ, ἡ). ὁλίγον τι ὠμὸς (Ἄψητος, [καὶ ἐπὶ καρπ.] ἀγίνωτος) ἀκόμη, ὄχι ἐντελῶς ὡρίμως.
Ἐνωμοτάρχης καὶ Ἐνωμοτάρχος, ου (ὁ). ὀρχηγὸς μιᾶς ἐνωμοτίας.
Ἐνωμοτία (ἡ), [ἔνωμότος]. τάγμα στρατ. (κυρ. τῶν Λακεδ.) συγκείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπὸ 25 ἀνθρώπους, (ἐν γέν.) μέρος τοῦ λόχου (ἴδε Ἀρβ. Τακτ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνωμοτίας, ου (ὁ), = Ἡμιλοχίτης.
Ἐνώμοτος (ὁ, ἡ), [ἐν, ὄμνυμι]. Ὑποχρεωμένος ἢ συμφωνημένος μὲ ὅρκον, ὡρκισμένος, ἔνορκος. » Θεῶν ἐνώμοτος, « Εὐρ., ὁ ὁρκισθεὶς εἰς τὸ ὄνομά των. || (οὐσ.) στρατιώτης ἐνωμοτίας (τῶν Λακεδ.). 2) = Συνωμότης.
Ἐνωμότως, ἐπίρ. Ἐνόρκως.
Ἐνὼν(όντος), οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Ἔνειμι (ἐν, εἰμί).
Ἐνωπαδῖς καὶ
Ἐνωπαδίως καὶ
Ἐνωπαδὸν, Π. ἀντὶ Ἐνώπιον, κατὰ πρόσωπον, [ἐκ τοῦ
Ἐνωπὴ (ἡ), Π. [ἐν, ὤψ]. ὄψις, θεωρία, (εὔχρ. κυρ. μόναν ἡ ὀοτ.) » Ἐνωπῇ, « Ἰλ. Ε., Φ., ἐπίρ. ἀντὶ Ἐνώπιον, κατὰ πρόσωπον, (ἐπμ.) παρρησίᾳ, φανερὰ, ἀσυστόλως.
Ἐνώπια (τὰ), ῥδε Ἐνώπιος.
Ἐνωπιδίως, ἐπίρ. Π. = Ἐνωπαδίως.
Ἐνώπιον, ἐπίρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) Ἔμπροσθεν, κατὰ πρόσωπον, ὑπ' ὄψιν, ἐπὶ παρουσίᾳ, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ἐνώπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ὑπ' ὄψιν (ἔμπροσθέν ἢ καταντικρύ) τίνος· παρών, (ὅθεν || οὐσ.) Ἐνώπια (τὰ). οἱ ἔσωθεν ἀντικρύζοντες εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ οἴκου τοίχοι (τοὺς ὁπ. βλέπει κατὰ πρῶτον καὶ ἀμέσως ὁ εἰσερχόμενος), (ἐν γέν.) πρόσωπον, ὄψις, (παρβλ. Προνώπιον).
Ἐνωραΐζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ ὀοτ.) Φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ ὡραῖος (ν' ἀρέσω) εἴς τινα. » Τοῖς γυναίοις ἐνωρ., « Ακ. 2) ἀρέσκομαι (καμαρώνω) εἴς τι, ἐγκαλλωπίζομαι. » Τῷ ἰδίῳ κάλλει—, « Χρσ.
Ἐνωρίστερον (ἀντὶ Ἐνωρότερον), ἐπίρ. Πλειὸν ἐνωρίς, ἐνωρίτερα, [ἐκ τοῦ
Ἔνωρος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὴν ὥραν (εἰς τὸν καιρόν) του, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ γιγόμενος ἐν καιρῷ τῷ δέοντι (κοιν. μὲ τὴν ὥραν του), (παρβλ. Ὡριμος).
Ἐνῶρσε, Π. γ' ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. καὶ
Ἐνῶρτο, Π. γ' ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐνόρνυμι.
Ἔνωσα, Ἰων. ἀντὶ Ἐνόησα, ἀόρ. ά. τοῦ Νοέω.
Ἐνῶσα, ἀόρ. ά. ταῦ Ἐνωθέω.
Ἕνωσις [ἕνόω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑνόνειν, ἕνωμα, σφίξιμον.
Ἐνωτίζομαι [ἐν, οὖς-ὠτός], Μ. ἰσομαι, (Γρφ.) Ἀκούω, ἀκροάζομαι.
Ἐνωτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ ἑνόνειν, συντελῶν πρὸς ἕνωσιν.
Ἐνώτιον (τὸ), (μτγν.). ακουλαρίκι, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ἐνώτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τοῖς ὠσὶν ἐνιέμενος. » Φάρμακον—, « Ἠσύχ. » Κόσμος—, « Γρ. Νύσσ., τὸ σκουλαρίκι.
Ἐνωτοκοίτης καὶ Ἐνωτόκοιτος, ου (ὁ). ὁ ἔχων τόσον μεγάλα ὦτα ὥστε πλαγιάζει εἰς αὐτὰ ὡς εἰς κοίτην, (ὄνομα μυθώδους τινὸς γένους ἀνθρώπων).
Ἔνωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς (κιτρινωπὸς), χλωμούτσικος.
Ἐξ, (πρὸ φων.) ἀντὶ Ἐκ.
Ἕξ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.). Ἕξη, (ῆ).
Ἑξάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνισταμένος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) 6 βιβλους.
Ἑξ-αγάλλω, Μ. αγαλῶ, Π. ατολίζω, καταστολίζω, καθωραΐζω.
† Ἑξάγαστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαστὸς, ὑπερθαύμαστος, (φαίνεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀξιάγαστος).
Ἑξαγγελεύς, έως (ὁ), = Ἑξάγγελος.
Ἑξαγγελία (ἡ)· τὸ οὐσ. τοῦ -
Ἑξ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (Γνωστοποιῶ τι εἰς τοὺς) ἔξω, κοινοποιῶ (κυρ. μυστικόν).
Ἑξάγγελος (ὁ). ὁ ἐξαγγέλων (γνωσοποιῶν τι ἔξω), (κυρ. ἐπὶ θεάτρ.) ὁ ἀναγγέλων εἰς τοὺς θεατὰς τὰ συμβάντα ἔνδοθεν τῆς σκηνῆς.
Ἑξάγγελσις, εως (ἡ), = Ἐξαγγελία.
Ἑξαγγελτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐξαγγέλλειν.
Ἑξάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαγγελθεὶς (γνωστοποιηθεὶς ἔξω, κοινοποιηθεὶς), (ἐπμ.) γνωστὸς εἰς ὅλους. » Ἑξάγγελτος γίγνομαι, « Θκ., = Ἐξαγγέλλομαι.
Ἑξ-αγγίζω, Μ. ἰσω. Ἐβγάζω (Ἀδειάζω) τι ἀπὸ ἀγγεῖον.
Ἑξ-αγιάζω, Μ. άσω. (μτγν.). Ζυγίζω τι μὲ τὸ ἑξάγιον.
Ἑξ-αγίζω, Μ. ἰσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐβγάζω (Διώχνω) τινὰ ἀπὸ πουθενὰ ὡς ἐναγῆ, (ἐν γέν.) Ἐκδιώκω.
Ἑξ-αγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἑξάγω.
Ἑξάγιον (τὸ), [ἕξ, ἄγω]. εἶδος βάρους (τὸ ἕκτον τῆς οὐγγ.), (κοιν.) Ἑξάγι (εἰς τὴν Τουρκ. = 1 1/2 δρμ., εἰς δὲ τὴν Ἑλλ. τὸ διδόμενον εἰς τὸν μυλωνᾶν ἢ ἐλιοτριβιάριν).
Ἑξάγιστος (ὁ, ἡ), [ἐξαγίζω]. ἐναγὴς, (ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. 2) Π. (σπν.) ἱερὸς, μυστηριώδης, ἀπόῤῥητος.
Ἑξ-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω ἢ Κρατῶ (τὸ ἀκόντιον) ἐκ τῆς ἀγκύλης, (παρβλ.) Ἐναγκυλόω.
Ἑξ-αγκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὴν θύραν ἀπὸ τὴν ἄγκυράν (ἀπὸ τὴν στρόφιγγά, ἀπὸ τὸν ῥεζὲ) της, τὴν ξεῤῥιζόνω.
Ἑξ-αγκωνίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Δένω τινὸς τὰς χεῖρας ὀπισθάγκωνα. 2) (ἀμτβτ.) ἀκκουμπῶ τὰ γέρια μου εἰς τοὺς γόφους μου (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχουν ἑκατέρωθεν οἱ ἀγκῶνές μου), (παρβλ. Προεξαγκωνίζω).
Ἑξ-άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξέαξα κτλ.), Π. κατασκαπτίζω, (κυρ. κατὰ τμῆσ.) » Ἐξ αὐχέν' ἔαξεν, « Ἰλ. Ε., Ρ.
Ἑξ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἐλευθερόνω τινὰ διὰ χρημάτων (κλπ.) ἀπὸ τὴν δουλείαν, ξεσκλαβόνω πληρόνων ἐξαγοράν. » Καιρὸν—, « Γρφ., κερδίζειν, καιροφυλακτεῖν.
Ἐξαγορεύσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαγορεύειν, φανέρωσις μυστικοῦ, ἐξομολόγησις.
Ἐξαγορευτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ἐξαγόρευσιν, ἐξαγγελτικός. » Τῶν ἐννοηθέντων—, « Ακ., [ἐκ τοῦ
Ἑξ-αγορεύω, Μ. εύσω καὶ ερῶ (ἀόρ. Ἐξηγόρευσα ἢ [ἀνμλ.] Ἐξεῖπον κτλ.). Λέγω (Ἐκφράζω, Διηγοῦμαι) ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, φανερόνω μυστικὸν, ξεστομίζω. » Θεσμοὺς ἦλυθεν ἐξερέων, « Ἄπλν. (καὶ πθ.) » Ἐξείρηταί σοι ταῦτα, « Σοφ.
Ἑξ-αγριαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἑξ-αγριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ ὅλως διόλου ἄγριον (νὰ ἀγριεύσῃ), (μεταφορ.) ἐξαγριόνω.
Ἐξαγριωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἑξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξήγαγον κτλ.). Φέρω (Ὁδηγῶ) ἔξω, ἐβγάζω (κυρ. ἐμψύχων). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Πόλεως (« Μάχης, » Ὁμίλου κτλ.) ἐξάγ., « Ὅμ. (καὶ κατὰ τμπτ.) » Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης βασιλῆα, « αὐτ. » Τῶν σιτίων ὅσα αὐτὸς ἐξάγει, « Ἀρετ. » Ἐξαγαγέτω τὰ ὑστερα ἑρπετὰ ψυχῶν, « Γρφ. » Ἐξαγαγόντες αὐτὸν τοῦ ῥεύματος, « Ἡρωδ., τὸν πνιγόμενον παρέσυρε. » Ἐξάγειν ἑαυτὸν (ἐνν. τῆ βίᾳ), « Αρτ., ἀποθνήσκειν αὐτοχειρίᾳ (ᾗ κατ' Ἕλλ. τοῦ ἐκ γ'.) » Οἱ μεγάλοι πόνοι συντομως ἐξάγουσι. « »Οὕτως ἐξάγει (ἐνν. τὴν στρατιὰν) ὡς ἐς θήραν παρασκευασμένος. « Ξεν., ἐκστρατεύει. » Ἄλλους, οὓς ἐξῆγον (ἐνν. εἰς τὸ πρόσθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου) κλαύντας, » Ἀρχφ. » Τύμβον γεύσομεν ἐξαγαγόντες (ἐνν. ἡμᾶς αὐτοὺς), « Ἰλ. Π., (ἀντὶ) ἐξελθόντες. (καὶ παραλλ.) » Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι (ἐνν. τὰς ναῦς) ἐκ τοῦ κώπου, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψυχ. κατοχῆς) » Ἀσκρυ (» Γέλωτα) ἐκ τινος ἐξάγειν, « Εὐρ. τῶν κινῶ (παρακινῶ) εἰς. » Ἐξάγειν τοὔνομα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, « Πλ., μεταφέρειν, ἐξελληνίζειν. (ᾗ μσ.) » Μικρὰ ἄθλα μεγάλας ἀκπνης ἐξάγεται ἀνθρώπων, « Ξεν., τοὺς βιάζουν νὰ κάμουν. (καὶ πθ.) » Τὰ ἐξαγόμενα, « Λξ., = Τὰ ἐξαγώγιμα. (καὶ μτφορ.) » Ἐπὶ τὰ πονηρότατα ἐξῆγον τὸν ὄχλον, « Θκ., τὸν παρεκίνουν νὰ παρεκτρέπεται. (καὶ πθ.) » Οὐδ' ὡς ἐξήχθη διδάσκειν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Ἐξάγομαι (ἐνν. τῇ ὀργῇ), « Δημ., ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, γίνομαι παράφορος, (κοιν.) μὲ παίρνει ὁ θυμός. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐπιθ.) » Κακῶς ἐξάγειν τὸν βίον, « Ησύχ., = Διάγειν. (καὶ ἐλλειπτ.) Τὸ μὲν παλαιὸν ἐξῆγον δικαιοσύνῃ χρώμενοι, « Διόδ. » Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἑαυτὸν οὕτως ἐξάγω, « Αρτ., διατάττω, (παρβλ.) Διεξάγω (καὶ Ἐκφέρω).
Ἐξαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ ἐξάγων (κυρ. ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πατρίδα των καὶ μεταφέρων αὐτοὺς ἀλλοῦ πρὸς ἀποικίαν).
Ἐξαγωγὴ (ἡ). τὸ ἐξάγειν ἢ ἐξαγόμενον, Βγάλσιμον (κυρ. πραγματειῶν ἀπὸ ἕνα τόπον δι' ἄλλον), (ἰατρ.) κένωσις. »Τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγὰς, « Πλ. 2) (οὐσ.) ἐβγαλμα (κυρ. ἀπὸ τὸν τόπον), μεταφύτευσις, ἀποδημία· (μτφορ.) θάνατος (κυρ. δι' αὐτοχειρίας)· (τρπ.) ἔκβασις ἢ διέξαγωγὴ, διεξήκησις. »Τῶν πραγμάτων—, « Πλθ. 3) (συνκθ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐξάγεταί τι, ἔξοδος (ς).
Ἐξαγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (συνς τελῶν) πρὸς ἐξαγωγήν τινος. » Τάφρα ὕδατος ἐξαγ., Δ. Αλ., ἡ ἀλλ. Ἐξαγωγίς. 2) (πθ.) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ (κυρ. πρὸς ἐμπορίαν). »Σῖτος—, « Δξ., (καὶ ἀπολ.) » Τὰ ἐξαγώγιμα, « Δη-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ὅσα ἐξάγονται (δι' ἐμπόριον) ἀπὸ τὸν τόπον.
Ἐξαγώγιον (τὸ), (ἑνν. τέλος) τὸ πληρούμενον διὰ τὰ ἐξαγώγιμα.
Ἐξαγωγίς, ίδος (ἡ), (ἑνν.) τάφρος ἵνα ξεχύνωνται τὰ νερά, κανάλι, αὐλάκι.
Ἐξαγωγός (ὁ), = Ἐξαγωγίς.
Ἐξαγωνιαῖος, α, ον, = Ἐξάγωνος.
Ἐξαγωνίζομαι, Μ, ισομαι. Ἀγωνίζομαι (Πολεμῶ) μέχρι τέλους (ἢ νὰ νικήσω ἢ νὰ χαθῶ).
Ἐξαγωνίζω, Μ. ισῶ. Διαθέτω τι εἰς σχῆμα ἐξαγώνου, σχηματίζω ἑξάγωνον.
Ἐξαγωνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἐξάγωνος.
Ἐξαγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ἀγῶνος (τοῦ σκοποῦ, τοῦ προκειμένου), μὴ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόθεσιν (περὶ ἧς ὁ λόγος).
Ἐξαγώνιος καὶ Ἐξάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 γωνίας.
Ἐξαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 δάκτυλα (εἷς κάθε χέρι ἢ πόδι). 2) ὁ ἔχων 6 δακτύλων ἔκτασιν.
Ἐξάδαρχος (ὁ). ὁ ἔχων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του 6 ζωπιώτας, ἀρχηγὸς μιᾶς τριακ. ἑξάδος.
Ἐξαδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἐξάδελφος (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἀδελφ., ὁ ἄλλ. (καὶ ὀρθότ.) ἀδελφιδοῦς, (κοιν.) ἀνιψιός. 2) (μτγν.) ὁ υἱὸς τοῦ θείου ἢ τῆς θείας, (κοιν.) ἐξάδελφος.
Ἐξαδελφότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἑξαδέλφων συγγένεια, (κοιν.) ἐξαδελφάτον.
Ἐξαδικός, ἡ, όν. Ὁ διαιρούμενος καθ' ἑξάδας.
Ἐξάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 6 δραχμάς.
Ἐξαδρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Ἐξαδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐντελῶς ἁδρόν, (μσ. κυρ. ἐπὶ καρπ.) μετέπειτα (ὡριμάζω) καλά.
Ἐξαδυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀδύνατος, χάνω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἀδυνατῶ ἐντελῶς.
Ἐξάδω, Μ. ᾴσομαι. Ξεμαγεύω δι' ἐπῳδῶν, ἐξορκίζω, γητεύω. 2) ἐκφράζω τι δι' ᾠδῆς· ἐπαινῶ, ὑμνῶ. 3) ξεθυμαίνω τινὰ (καὶ συνεκδ. ξεκάμνω, τελειώνω τι, [καὶ τρπ.] ἀπωθῶ τι) ψάλλων ἢ τραγῳδῶν. » Οἱ κύκνοι τὸν βίον ἐξᾴδουσι, « Πλάτ.
Ἐξάδωρος (ὁ, ἡ). (Γεωμτρ.), ὁ ἔχων 6 ἔδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).
Ἐξαείρω, Ἰων. ἀντὶ Ἐξαίρω.
Ἐξαερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀέρα (εἰς ἀτμόν), (πθ.) ἐξατμίζομαι. 2) καθιστῶ τι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω.
Ἐξαερίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξάτμισις. 2) ἀέρισμα.
Ἐξαέτηρος, Π. ἀντὶ
Ἐξαέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 6 ἔτη, (ὅθε Δεκαέτης).
Ἐξαετία (ἡ). διάστημα 6 ἐτῶν.
Ἐξαέτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐξαέτης, 6 χρόνων (ἡλικίας).
Ἐξαήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 6 ἡμέρας, 6 ἡμερῶν ἡλικίας. ‖. Ἐξαήμερον (τὸ), Γρρ., αἱ 6 ἡμέραι τῆς δημιουργίας τοῦ παντός.

Ἐξ-αθέλγω, Μ. έλξω, = Ἐκθελίβω Ἐξαμέλγω.
Ἐξ-αθερίζω, Μ. ίσω. Παραμελῶ (Περιφρονῶ) ὅλως διόλου.
Ἐξαθέρισις, εως (ἡ). Ἐντελὴς περιφρόνησις.
Ἐξαθλος (ὁ, ἡ). ἀνίκανος πρὸς (ἢ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὸν) ἀγῶνα (ἆθλον), (παρβλ.) Ἐκγώνιος.
Ἐξ-αθροίζω καὶ (μσ.) Ἐξ-αθροίζομαι, Μ. οίσω, -ομαι. Διαλέγω καὶ συνάζω.
Ἐξ-αθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθυμῶ ὅλως διόλου, χάνω ὅλην μου τὴν προθυμίαν, ἀποκάμνω, ἀπελπίζομαι.
Ἐξ-αιάζω, Μ. άσω, Π. θρηνολογῶ δυνατά, ξεφωνίζω· (μτβτ.) ταλανίζω πικρῶς (ἐλεεινολογῶ) τινα.
Ἐξ-αιγειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἴγειρον (λεύκον).
Ἐξ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἰθέρα.
Ἐξ-αιθριάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὴν αἰθρίαν (εἰς τὸ Ἔξωτερον)· ἀερίζω.
Ἐξ-αιμάσσω, Π. άξω. Καταιματόνω.
Ἐξ-αιματίζω, Μ. (ισῶ. Ἐκβάλλω αἷμα, (κοιν.) ξαιματόνω.
Ἐξ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἷμα. 2) καταιματόνω.
Ἐξαιμάτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς αἷμα μεταβολή. 2) καταιμάτωμα.
Ἐξαιματωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἐξαιμάτωσιν.
Ἔξαιμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἐγύθη (ἔτρεξεν) ὅλον τὸ (ἢ παραπολὺ) αἷμα.
†Ἐξαίμων, ονος (ὁ, ἡ). γεμάτος αἷμα, αἱματώδης.
Ἐξαίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐξαιρέομαι, Ἐκπαίρνω, ἀφαιρῶ, στερῶ.
Ἐξάϊππος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔξιππος.
Ἐξαιρέσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ἐξαιρῆται (νὰ Ἐκπάρῃ, νὰ ἐξαγάλῃ) τις, ἐξαιρετέος.
Ἐξαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαιρεῖν, Ἐκπάρσιμον· Ἐγάλσιμον κτλ., ξεφόρτωμα (πλοίου)· (συνεκδ.) τὸ μέρος ὅπου ξεφορτώνουν τὰ πλοῖα, ἡ σκάλα (τοῦ λιμένος). ξεκοιλίασμα (ζώου) καὶ ὅλα ὅσα τοῦ ἐβγάλλουν ἀπὸ μέσα ὅταν τὸ ξεκοιλιάζουν (ὅηλ.) τὰ ἐντόσθια. (εἰς τὸν Πλθ. ΙΔ'., ί, 9) Ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξέρεσις. (Νμ.) » Ἐξαιρέσεως δίκη, « Ῥτρ., ἡ κατὰ τοῦ κρατοῦντος ξένον (ἢ ἀπελεύθερον ὡς) δίκη, (ἴδε τὸ ῥῆμα).
†Ἐξαιρέτης, ου (ὁ). ἡ ἁρπάγη διὰ τῆς ὁποίας ἐξάγονται τὰ καταπίπτοντα εἰς τὰ πηγάδια ἀντλήματα.
Ἐξαιρετικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐξαιρεῖν.
Ἐξαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαιρεθείς (διαλεχθείς, ξεχωρισθείς, προσδιορισθείς κτλ.), (ἐπιμ.) ἐκλεκτός· ἀξιολογος· ἀοξόκιμος, ξέχων, διαπρέπων. » Χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένους χωρὶς θέσθαι, « Θκ. » Χρόνον μηδὲν ἐξαίρετον ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου, « Δ. Ἀλ., διὰ τὸν πόλεμον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τις καιρὸν προσδιωρισμένον, ἢ κανένας καιρὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξαιρῆται διὰ τὸν πόλεμον, (ἤτοι) κάθε καιρὸς εἶν' ἁρμόδιος. 2) σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Ἐξαιρετέος, ἀποβλητέος. » Ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι, « Ξεν.
Ἐξαιρέτως, ἐπίρ. Κατ' ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχήν· πρὸ πάντων.
Ἐξαιρεύμην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξηρούμην, πθ. πρκ. τοῦ
Ἐξ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (μτγνστ.) ἐλοῦμαι (δόρ. Ἐξεῖλον καὶ μσ. Ἐξειλόμην ἢ πθ. Ἐξῃρέθην κτλ.). Παίρνω ἀπὸ μέσα, ἐβγάζω τι ἀπό. »Γύπες τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσαντας, « Ἀκ. » Καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες, « Θρρ. (καὶ μσ.) » Ὅτῳ ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν βέλος, « Ἰλ. Θ. (καὶ ἄλλ. τῆς γεν.) » Ἐξαιρεῖται (ἐνν. τῆς νεώς) τὸν σῖτον ἐν τῷ Ῥόδῳ, « Δημ., τὸν ξεφορτώνει. 2) Παίρνω, ἐβγάλλω (σηκόνω) ἀπὸ τὴν μέσην· στερῶ, ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » Ἐξαιρεῖν τὰς διαφοράς, « Ἰσοκρ. (καὶ μσ.) » Ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν, « Πλάτ., Παίρνει τὸν νοῦν των, (κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμηρ.) » Τῷ δὲ (» Καὶ μετ) φρένας ἐξείλετο Ζεὺς, « Ἰλ. Ζ., » Ψυχὴ δ' ἐπὶ ἐξείλετο ψυχήν, « Ἰλ. Ω. » Λίγυπιοί, οἵσί τε τέκνα ἁγρόται ἐξείλοντο, « Ὀδ. Ξ., τοὺς τὰ πῆραν ἀπὸ τὴν φωλιάν. » Ἐξαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, « Δημ., (Ἴδε Ἐξαίρεσις καὶ παρβλ. Ἀφαιρῶ). (πθ.) » Ἐπειδὰν τὸ ἀλλογοῦν ἐξαιρεθῇ, « Λξ., ἐκλείψῃ. » Ἡ Καρχηδὼν ἐξαιρετέα, « Πλ. (καὶ μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐξαιρεθέντες τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, « Πλάτ., ἀπαλλαγέντες τῆς, (παρβλ. Ἀναιρῶ). 3) Παίρνω, κυριεύω (πόλιν κτλ. μετὰ μακρὰν πολιορκίαν). » Πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Πὰν ἐξαιρεῖ λόγος, « Εὐρ., νικᾷ. 4) Παίρνω (ἐκλέγω) τι καὶ τὸ βάλλω κατὰ μέρος (κυρ. ἵνα τὸ προσφέρω). » Κύρεν' ἦν μοι γέρας ἔξλον, « Ἰλ. Π. » Τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν τι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Λεσβίδες, ἃς ἐξειλόμην, « Ἀμ., ἀδιάλεχα (ξεχώρισα) διὰ τὸν ἑαυτόν μου. (καὶ πθ.) « Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ ἅπαντ' ἦν ἐξηρημένα, « Ἤρ. 5) (μσ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀπαλλάττω (ἐλευθερώνω) τινὰ ἀπό. » Ἐξελέσθαι αὐτοὺς τοῦ (ἢ ἐκ τοῦ) κινδύνου, « Δημ. » Ἔξελυσ' με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, « Ψαλμ., (συγχ. τῷ Ἐξαίρω).
Ἐξαίρομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Μεταβάλλομαι εἰς αἶραν (ἠρᾶν).
Ἐξαίρω, Μ. αρῶ (δόρ. Ἔξηρα καὶ μσ. Ἐξηράμην καὶ πθ. Ἐξήρθην, κτλ.). Σηκόνω τι ἀπὸ πουθενά· σηκόνω καὶ Παίρνω· σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλά), ὑψόνω (κυρ. καὶ μτφρ.) ἐνθουσιάζω. (καὶ μσ. ἢ ἄλλ.) ὑψόνομαι, (καὶ πθ.) αὐξάνω, πρήσκομαι, φουσκόνω, (καὶ μεφορ.) ὑπερηφανεύομαι ἢ ἐνθουσιάζομαι, (κοιν.) ξεπαίρνομαι. (ἐν νίοτε Π.) = Ἐῤῥῶ ἢ Ὀχοῦμαι. » Συναρπάσας δὲ (ὁ ἀετὸς τὸν λαγῶ) ἐξῆρε, « Ξεν. (καὶ μὲ προσθιορ.) » Πέλεκυν ἐξάρας ἄνω, « Εὐρ. » Ἐξῆρας με ὑψοῦ. . κατέβαλες, « Ἤρ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Θῆρας ἐξαίρειν γθονός, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) » Ἐξαίρειν ἐκ γῆς, « Ἄρστ. » Ἐξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν, « Γρῤ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐξαίρειν τῷ ὕπτιπ τὸν χαλινόν, « Ξεν., γὰ τοῦ τὸν ἐβγάλῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Τί σ' ἐξαίρει θανεῖν;» Εὐρ., τί σε παρακινεῖ; (καὶ ἐλλειπτ.) «Ἐξαίρει (ἐνν. ἑαυτὸν) καὶ πέτεσθαι, » Διόδ. » Ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι, « Πλδ., ἐσηκώθηκαν, ἐκίνησαν. (καὶ μσ.) « Ὅσα Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, » Ὁδ. Ε., Ν. » Ἐξάρασθαι τὰ βιβλία ἀπὸ τῶν κιβωτίων, « Συν. (καὶ πθ.) » Τοῖς προσπλέουσι . . τὰ φανέντα ἐν ἀργαῖς τυπεινὰ ἐξαίρεται μᾶλλον, « Στρβ. » Ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, « Ἀρρ. » Σπλὴν ἐξήρθη μέγας. « Γαλ., ἐπρήσθη. (χ. μτφρ.) » Ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλοψυχίας, « Πλ. (παρβλ. Ἐξαιρέω [μὲ τὸ ὑπ. πολλὰκις συγχ. καὶ ἐνίοτε καταντᾷ ταὐτόσημον] καὶ Ἐπαίρω).

Ἐξαίσιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-σιως. Ὁ ἐκτὸς τῆς αἴσης (τοῦ δικαίου, τοῦ συνήθους, τοῦ πρέποντος), (ἐπιμ.) ἄδικος. ἀπαίσιος, ἄτεπος, ἀνάρμοστος· ἀσυνήθιστος, (ἐπιμ.) τερατώδης, φοβερὸς, παρὰ φύσιν (ἐν γέν.) ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός. » Ὄμβροι καὶ ὑετοὶ ἐξαίσιοι, « Ξεν. « Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, Ἰλ. Ω. »Οὔτε τινὰ ῥᾴξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπών, Ὁδ Ε. (καὶ ἐπιῤῥήματικῶς). » Ἢ τινά που δείσας ἐξαίσιον, « Ὁδ. Ρ.

Ἐξ-οίσω, Μ. οἴξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Ἐξαλίνω μὲ ὁρμὴν) ἔξω.

Ἐξ-αἴστόω-ῶ, Μ. ὡσω, Π. ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω. (κοιν.) σβύνω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἐξ-αιτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ζητῶ νὰ μοῦ δοθῇ τι, (κυρ. κατὰ μσ. διάθ.) ἀπαιτῶ τὴν ἐμφάνισιν ἢ τὴν ἀπόδοσιν φυγάδος (λειποτάκτου κτλ.)· (ἐπὶ καλοῦ) παρακαλῶ νὰ μοῦ χαρισθῇ αἰχμάλωτος (κατάδικος κτλ.), μεσιτεύω διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Ἐξαίτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξαιτεῖται τις.

Ἐξαίτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαιτεῖν, ἀπαίτησις φυγάδος ἢ λειποτάκτου ἢ μεσιτεία ὑπὲρ αἰχμαλώτου ἢ καταδίκου.

Ἐξαιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐξαίρετος, ἐκλεκτὸς, ἀξιόλογος. » Οἶνος —, « Ἰλ. Μ. (ἄλλ. τὸ παράγουν ἀπὸ τοῦ Ἐξαιτέω), ὁ μετὰ παρακλήσεων ζητηθείς.

Ἐξαίφνης, ἐπίῤῥ. = Αἴφνης, ἔξαφνα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἐξαιφνίδιος, α ἢ ος, ον. Αἰφνίδιος, ἐξαφνικὸς· ἀπροσδόκητος.

Ἐξ-αιχμαλωτίζω. Μ. ἰσω. Ἐξάγω (Ἀπάγω) τινὰ αἰχμάλωτον.

Ἐξ-ακανθίζω, Μ. ἰσω. Ἐξαγάλλω τινὸς (Καθαρίζω τι ἀπὸ) τὰ ἀγκάθια.

Ἐξ-ακανθόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω ὅλος (Μεταβάλλομαι εἰς) ἀγκάθια. » Ὁ τοῦ ἀσφαράγου καυλὸς ἐξακανθοῦται, « Θφρ.

Ἐξακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Ἑξακόσιοι.

Ἐξ-ακέομαι-οῦμαι, Μ. ἀσομαι. Ἰατρεύω (χ. μτφ.) Διορθόνω ἐντελῶς· καταπραΰνω, ἐξιλεόνω.

Ἐξάκεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐντελὴς θεραπεία (διόρθωσις κτλ.), (ὅθεν:

Ἐξακεστήριος (ὁ, ἡ). θεραπευτικός. ἐξιλεωτικός. » Θυσία —, « Δ. Ἁλ.

Ἐξάκις, ἐπίῤ. Ἓξ φοραῖς.

Ἐξακισμύριοι, αι, α. Ἓξ μυριάδες, δηλ. 60,000.

Ἑξακισχίλιοι, αι, α. Ἓξ χιλιάδες. (6000).

Ἑξακισχιλιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 5999.

Ἑξάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 6 κλίνας. ‖. (οὐσ.) Ἑξάκλινον (τό), τὸ διπλοῦν τρίκλινον (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἐξ-ακμάζω, Μ. άσω. Κάνω τὴν ἀκμήν μου, παρακμάζω. » Ὁ καιρὸς ἐξήκμασε, « Σοφ., ἡ εὐκαιρία παρῆλθεν (ἀπέρασεν, ἐχάθη).

Ἑξάκνημος (ὁ, ἡ). (κυρ. τροχὸς) μὲ 6 κνήμας (ἀκτῖνας).

Ἐξ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ (Περιπατῶ) κατόπιν τινὸς, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη του, τὸν συνοδεύω. (τρπ.) παρέπομαι.

Ἐξακολούθησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξ-ακναέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐντελῶς.

Ἐξ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω μακρὰν τὸ ἀκόντιον (ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο πρᾶγμα), σφενδονίζω· (ἐν γέν.) κινῶ μὲ ὁρμὴν. ἀναδίδω » Τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοὴν, « (Ἀντιφ. παρ' Ἀθ. » Χεῖρας ἐξακοντ., « Εὐρ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῆσδε γῆς ἐξακ. κῶλον, « αὐτ., (περιφρ. ἀντὶ) φεύγειν δρομαίως. (χ. τρπ.) » Ἀλλὰ τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους; αὐτ., ἀναφέρω, ἀνακινῶ, ἀναμοχλεύω, (παρβλ. Ἀποτοξεύω).

Ἐξακόντισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τίναγμα μακρὰν.

Ἐξακόντισμα (τὸ). τὸ ἐξακοντισθὲν ἢ ἐξακοντιζόμενον πρᾶγμα.

Ἐξακοντισμὸς (ὁ), = Ἐξακόντισις.

Ἐξακοσίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς 600 στρατ.

Ἑξακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 600.

Ἑξακοσιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 599.

Ἑξακοτυλιαῖος, α, ον καὶ

Ἑξακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 6 κοτύλας.

Ἐξάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκουόμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ μακράν. (μτφρ.) περίφημος, ἐξακουσμένος, (κοιν.) ξακουστός, ξέκ τοῦ

Ἐξ-ακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν.) Ἀκούω (κυρ.) ἔξωθεν ἢ μακρόθεν.

Ἐξ-ακριβάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐξ-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐντελῶ (ἢ Ἐρευνῶ) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, (ἐπιμ.) τὸ φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν, (παρβλ. Ἀκριβόω, Ἀπακριβόω, Διακριβόω).

Ἐξ-ακρίζω, Μ. ίσω. (πρὸς αἰτ.) Ἀναιβαίνω (φθάνω ἕως) εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφὴν) ὑψηλοῦ τινος μέρους.

Ἐξακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐξάγω.

Ἑξάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 κύκλους ἢ τροχούς.

Ἑξάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 κῶλα (ζίχνη).

Ἐξ-αλαόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τυφλόνω ὅλως διόλου, (ἁπλ.) ἀφανίζω.

Ἐξ-αλαπάζω, Μ. άξω, Π. λεηλατῶ (λαφυραγωγῶ) ὅλως διόλου, ἀφανίζω κατὰ κράτος· (ἐπὶ νόσ.) ἐξαντλῶ ὅλας πᾶς δυνάμεις τοῦ πάσχοντος, τὸν ἐξασθενῶ παντάπασιν.

Ἐξάλατο, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξήλατο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἐξέλλομαι.

Ἐξ-αλδαίνω, Μ. αλδήσω, = Ἐκβλαστάνω.

Ἐξαλείσσθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαλέομαι.

Ἐξ-αλείφω (χ. Μ.), Π. = Ἐξαλέομαι.

Ἐξαλείπτης, ου (ὁ), = (τῷ εὐχρηστ.) Ἐξαλίπτης.

Ἐξαλειπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐξαλείφειν.

Ἐξάλειπτρον (τό). σκεῦος πρὸς ἀναπόθεσιν ἀλοιφῆς (πομμάδας), μυροθήκη [ἴδε τοῦ

Ἐξ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐντελῶς, (χυδ.) πασαλείφω. » Γύψῳ (» Μίλτῳ κτλ.) ἀλείφειν, « Ἡρ. » Ἔτυχε πρὸς ἀρᾶς οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, « αὐτ.

2) (συχνότ.) ἀφαιρῶ (ἀφογγίζω) τὸ ἐπάνω τινος ἀλειμμένον πρᾶγμα, (ἐπιμ.) σβύνω· (τρπ.) ἀφανίζω. » Τὰς τῶν ἀπαιδίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πὰς αἰὼν ἐξαλείψειεν, « Ἰσκρ.

Ἐξάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαλείφειν, σβύσιμον.

Ἐξ-αλέομαι καὶ Ἐξ-αλεύομαι, Μ. εύσομαι (ἀόρ. Ἐξηλεάμην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

Ἐξ-αληθίζω, Μ. ίσω. Δέγω (Ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν, διηγοῦμαι (τι φιλαλήθως.

Ἐξαλήλιμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαλείφω.

Ἐξ-αλίζω, Μ. ίσω (πρκ. Ἐξήλικα), ἢ

Ἐξ-αλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἀφ' οὗ ἀφήσω τὰ ἄλογον νὰ κυλισθῇ τοῦ τινάζω ἀπὸ πάνω τὴν σκόνην, τὸ τιμαρῶ. (μτφρ.) ἀφαιρῶ τινος ὅ,τι ἔχει, (καὶ) τὸν ξετινάζω, τὸν ξεπουπουλίζω. » Ἐξηλίκας μ' ἐκ τῶν ἐμῶν, « Κωμ.

Ἐξαλίπτης, ου (ὁ). ὁ ἐξαλείφων (χρίων) μὲ λάδι κλπ. τοὺς λουομένους ἢ τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἑξάλιστρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα, ὁ τόπος ὅπου κυλίονται (ἴδε Ἐξαλινδέω) τὰ ζῶα.

Ἑξάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίων 6 λίτρας.

Ἐξ-αλλάω, Μ. ίσω, = (καί, ὡς ἐκ τῆς ἀναλογ. τοῦ Κυλινδέω πρὸς τὸ Κυλίω, πιθανώτ. τοῦ) Ἐξαλίζω.

Ἐξαλλαγὴ (ἡ), [ἐξαλάσσω]. Ἄλλαγμα, ἀλλοίωσις, μεταβολὴ, ποικιλία.

Ἐξάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐξαλλαγῆς. » Τέρψεως —, « Παρθ., ἢ ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν ἀντικειμένων προξενουμένη εὐχαρίστησις, (Γαλλ.) divertissement.

Ἐξάλλαξις, εως (ἡ), = Ἐξαλλαγή.

Ἐξ-αλλάσσω(τττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) τι ὅλως διόλου· ἀλλάζω τι ἀπὸ τὴν θέσιν του, μετατοπίζω· (πθ.) μεταβάλλομαι ἐντελῶς. γίνομαι πάντοτε ἀλλοιώτικος (ἄλλος ἐξ ἄλλου)· (κυρ. εἰς τὸν πρκ.) διαφέρω, παραλλάσσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Προθυμούμενος ἐξαλλάσσειν τῶν ἐναντίων τὴν φαντοῦ γύμνωσιν, « Θκ. (καὶ ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) » Ἐξαλλ. (ἐννεμαυτὸν) δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, « Φλστρ., μετέβην. » Ἐξάλλαξον ἑαυτὸν, « Εὐρ. (ἢ οὐδ. « Σοφὴ ἐξαλλάκτ. ψυσα, « Γρρ., ἢ ποικίλη ἢ διαφέρουσα, (κ. ἐρβλ. Ἐξημοιβός), (καὶ πθ.) » Τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένος διανοίας « Ἰσκρ. (καὶ προθετ.) » Πλείστων ἐξηλλαγμένα πρὸς τ' ἄλλα, « Θφρ. 2) Π. ἀντὶ Ἀπαλλάσσω, ἐλευθερόνω. » Ἐξαλλ. πόνου, « Εὐρ.

Ἐξ-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἄλλοιον (ἀλλοιώτικον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Ἐξηλέμην). (μὲ γεν.) Πηδῶ (Τινάζομαι) ἔξω ἀπό· (χειρουργ.) ἐξαρθρῶμαι, ξεκλειδώνομαι· (τ.π.) ἐνθουσιάζομαι.

Ἐξάλλος (ὁ, ἡ). Ἄλλος ἐξ ἄλλου, ὅλως διάφορετικός (ἀλλοιώτικος), ἐξέχων (διαφέρων) τῶν ἄλλων, (ἐν γέν.) παράξενος, ἀσυνήθιστος.

Ἐξ-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω ὅλως διόλου· πωλῶ εἰς ξένους. (τερπ.) ἐχθρεύω ἐντελῶς.

Ἐξάλλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἔξαλλον (παράξενον, ἀσυνήθιστον), μὲ ὑπερβολήν.

Ἔξαλμα (τό), [ἐξάλλομαι]. πήδημα (πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔξω).

Ἐξάλμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐξαλάμενος, μα, ὀν. ἀόρ. δ' τῆς μτχ. τοῦ Ἐξάλλομαι.

Ἐξ-αλμίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου ἁλμυρός.

Ἐξ-αλογίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Γίνομαι ἐντελῶς ἄλογος.

Ἐξάλος (ὁ, ἡ), [ἐξ, ἅλς]. ὁ ἐκτὸς (μὴ σκεπαζόμενος ὑπὸ) τῆς θαλάσσης, (ἀντιθ. τῷ Ἔφαλος). » Ἡ ναῦς ἔξαλον ἔλαβε πλυγήν, « Ἡλιόδ., ἐτρυπήθη ἐπάνω ἀπὸ τὰ βεγκάιναια, (ἴδε ἡ Ἔναλος).

Ἔξαλσις [ἐξάλλομαι], εως (ἡ). πήδημα ἔξω ἀπό, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις, βγάλσιμον (κοκκάλου), ξεκλείδωμα.

Ἐξ-αλυσκάω, Μ. ύσω, Π. = Ἐξαλεύομαι, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

Ἐξ-αλφαίνω, Μ. αλφήσω (ἀόρ. Ἐξῆλφον), Π. ἀντὶ Ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω. 2) ἐκτιμῶ (ς).

Ἐξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Σφάλλω (ἀποτυγχάνω) ὅλως διόλου· κάμνω λάθος. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Περὶ τοὺς πολίτας ἐξαμαρτεῖν, « Ἰακρ. (ἴδε πθ.) » Ἐπειδὲν.. ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα, « Ξεν., ὅταν δὲν γένῃ ἀπαρχῆς διάγνωσις τοῦ πάθους καὶ ἐπμ. δὲν θεραπευθῇ ἀνηκόντως, ὅταν τὸ κακομετεχειρισθῇ τις.

Ἐξαμαρτία (ἡ). (μὲ γεν.) ἀποτυχία.

Ἐξ-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Ἀμαυρόνω) ὅλως διόλου, (μτφμ.) ἐξασθενίζω. (ἐν γέν.) γάνω, ἀφανίζω. » Τάλαινα, .. τὸν αἰθέρ' ἡ γᾶς ὑπὸ κεύθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῇ ; Εὐρ.

Ἐξαμαύρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀμαύρωσις ἐντελής, ἐξασθένησις. ἔλλειψις.

Ἐξαμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κόπτω τι ὅλως διόλου· ξεριζόνω· (μτφρ.) ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω, (συγχ. τῷ Ἐξιμάω).

Ἐξαμβλίσκω καὶ Ἐξαμβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποβάλλω (Ῥίχνω) ἢ κάμνω ν' ἀποβληθῇ ἔμβρυον (μτφρ.) κάμνω τι νὰ μείνῃ ἀνενέργητον (νὰ μὴ τελεσφορήσῃ, ν' ἀποτυχῇ), ματαιόνω. » Ἀπρὶν μερίμνης τὴν θύραν λελάκτικας, καὶ φροντίδ' ἐξημβλώκας ἐξευρημένην, « Ἀρτφ. (καὶ παθ.) » Ἐλπὶς ἐξήμβλωτο, « Ἰαπκρ., ἀπέτυχεν.

Ἐξαμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω (Ἀδυνατίζω) τι ὅλως διόλου.

Ἔξαμβλωμα (τό), τὸ ἐξαμβλωθὲν ἔμβρυον, ἀπόβλημα.

Ἐξάμβλωσις, εως (ἡ), τὸ ἐξαμβλίσκειν ἢ ἐξαμβλίσκεσθαι, ἀπόβλησις. (μτφρ.) ἔξαπτωσις, ἀποτυχία. » Φρενῶν —, « Ἀνδρ. Κρ., παραφροσύνη.

Ἐξ-αμβλύνω, Μ. αμβλύσω, = (ἡ ἰσοβαλμ. ἀντὶ) Ἐξαμβλίσκω.

Ἐξαμβρῦσαι, Μ. ἀντὶ Ἐξαναβρῦσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἐξαναβρύω

Ἐξ-αμείβω, Μ. αμείψω. Ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου, ἀφίνω ἓν καὶ παίρνω ἄλλο, μεταλλάζω. » Χώραν ἐξαμ., « Εὐρ., μεταβαίνω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετατοπίζω. (καὶ ἑλλ.) » Εἰ μὴ ξαμείψει γωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν, « αὐτ., ἂν δὲν ἀναχωρήσῃς μακρὰν ἀπό. (καὶ μτ. ἢ πθ.) » Δ' ἀραῶν ἐξαμείβεται πύλης μέλαινα λιγνύς, « Εὐρ. (παρβλ. Διαμείβω ἢ Ἐξαλλάσσω). (ἢ πθ. μὲ γεν.) » Ἔργον ἔργου ἐξημείβετο, « αὐτ., τὸ ἓν ἔργον διεδέχετο τὸ ἄλλο. (ἢ ὀμτθ. ἢ ἑλλ.) » Φόνῳ φόνος δ' αἵματος ἐξαμείβων, « αὐτ., ἀντὶ Ἐξαμειβόμενος, (ἢ, κατ' ἄλλ. ἀνάγν. 2) = Ἀνταμείβω. » Φόνον φόνῳ δι' αἵματος ἐξημείβων, « Εὐρ.

Ἐξάμειψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀλλαξιὰ (ἑνὸς ἀντ' ἄλλου), μεταβολή, μεταλλαγή· μεταμόρφωσις· μετατόπισμα· ἀναχώρησις· διαδοχή. Ἀνταμοιβή.

Ἐξ-αμέλγω, Μ. αμέλξω. Ἀρμέγνω ἐξάγω ἀρμέγω ὅλως διόλου, ξαρμέγω, ξαγγίζω (ὡς τὸν πάτον), ξιζουμίζω.

Ἐξ-αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμελῶ (Παραμελῶ) ὅλως διόλου.

Ἐξαμέρεια (ἡ). ἡ εἰς ἓξ ἴσα μέρη διαίρεσις τινος πράγματος, [ἐκ τοῦ-

Ἐξαμερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς 6 μέρη.

Ἐξαμετρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐξάμετρος (ὁ, ἡ). (κυρ. τίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 6 μετρικοὺς πόδας, (ὁ πυῖος ὁ) Ἡρωϊκός.

Ἐξ-αμεύω, Μ. εύσω, = Ἐξαμείβω (κυρ. τόπον), ἀποκινῶ.

Ἐξαμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς) ἓξ μῆνας, ἓξ μηνῶν, ἑξαμηνήτικος.

Ἐξάμηνος (ὁ, ἡ). ἓξ μηνῶν. » Χρόνος [» Ἀρχὴ)—, « Ἀρστ., Ξεν., ὁ διαρκῶν 6 μῆνας. (ἢ ἑλλ.) » Ἐξάμηνος (ὁ ἢ ἡ), τὸ διάστημα τῶν ἓξ μηνῶν, (κοιν.) ἑξάμηνον, ἑξαμηνιά.

Ἐξ-αμηχανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π εὑρίσκω (ἐπινοῶ) ἐξ ἀμηχάνων τρόπων, (Εὐρ. Ἡρακλ. 493).

Ἐξ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀμιλλῶμαι (Συνερίζομαι) μὲ ὅλη μου τὰ δυνατὰ νὰ ὑπερβῶ (νὰ νικήσω) τινα ἢ νὰ κατορθώσω τι. 2) (συνηθέστ. Π.) πεσαπαθῶ (ἀγωνίζομαι) νὰ ἐβγάλω τι ἢ τινὰ ἀπό, (ἐν γέν.) ἐβγάζω (διώχνω, ἐξορίζω) διὰ τῆς βίας. » Ἐξαμιλλῶνται σε γῆς, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Κατ' ἂν Κύκλωπος ὄμματος ὄψις ἐξαμιλληθῇ πυρί, « αὐτ., (παρβλ. Ἐκδιάζομαι).

Ἔξαμμα (τό), [ἐξάπτω]. (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ) πιάσιμον (σκάλωμα), ἢ 2) προσάναμμα.

Ἐξαμναῖος, α, ον καὶ

Ἐξάμνους (ὁ, ἡ). ὁ ἔγων βάρος ἢ ἀξίαν 6 μνῶν, ζυγίζων ἢ ἀξίζων 6 μνᾶς.

Ἐξάμοιρος ᾖ (Π.) Ἐξάμορος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύσας (λογαριασθείς) ὡς ἕκτον μέρος.

Ἐξ-αμπρεύω, Μ. εύσω, = Ἐξέλκω.

Ἐξ-αμυγδαλίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐξ-αμυγδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι (τὸ σκαλίζω) εἰς σχῆμα ἀμυγδάλου.

Ἐξ-αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι, Π. ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω. » Νόσους, « Αἰσχύλ.

Ἐξ-αμυστίζω, Μ. ίσω. Πίνω ἁμυσεί (μονορρούφι), ἀδειάζω διὰ μιᾶς (στραγγίζω) τὸ ποτήρι.

Ἐξ-αμφοτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ κλίνῃ καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη (νὰ ἐκλαμβάνεται διττῶς, νὰ ἐπαμφοτερίζῃ).

Ἐξ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω ὡς ἐπάνω (ὡς τὴν κορυφήν).

Ἐξ-ανα-βλύζω, Μ. βλύσω, καὶ

Ἐξ-ανα-βρύω, Μ. βρύσω. Ἀναβρύω (μὲ ἀφθονίαν) ἀπό.

Ἐξ-αναγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ, (Ἰουλ. Ἐπιχ. μέ.).

Ἐξ-ανα-γιγνώσκω(γινώσκω), Μ. ἐξαναγνώσομαι. Ἀναγινώσκω τι ὡς τὸ τέλος, τελειόνω τὴν ἀνάγνωσίν μου, (κοιν.) ἀποδιαβάζω.

Ἐξ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἐκβάλλω (Ἐκδιώκω) ἢ κατορθόνω τι διὰ τῆς βίας, Καταναγκάζω (παθ. Ἐκδιάζομαι).

Ἐξ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξανήγαγον ᾐ.). Ἐβγάζω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, βάλλω εἰς κίνησιν. || (μτ.) κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα ᾖ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, (κοιν.) ἀνοίγω, (Ἰταλ.) ξλαγγάρω.

Ἐξ-αναδίδωμι, Μ. αναδώσω. Κάμνω νὰ ἀναδοθῇ τι ἀπό, ἐκβάλλω (φωνὴν κτλ.).

Ἐξ-ανα-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἐξανέδυν κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐβγαίνω (κυρ. ἀπὸ τὰ βάθος τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ὄψιν), (ἐν γέν.) ἐβγαίνω ἐπάνω (μτφρ.) ἀπαλλάττομαι, γλυτόνω· ἀποφεύγω, (παρβλ. Διαδύομαι).

Ἐξ-ανα-ζέω, Μ. ζέσω. Ἀναβράζων (ζέων) ἐκχύνω.

Ἐξ-ανα-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω (ἀναδίδω).

Ἐξ-αν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐξανεῖλον κτλ. ᾐ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐβγάζω ᾖ παίρνω τι ἀπό. » Δουριφάτους κανίης τε καὶ αἵματος ἐξανελόντες, « Ὅπ.

Ἐξ-αν-αισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναισθητῶ ὅλως διόλου, χάνω ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις μου.

Ἐξ-αναπαλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω τι ὅλως διόλου.

Ἐξ-ανα-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ὄψιν.

Ἐξ-ανα-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν κουντῶ (ᾖ πθ. Τινάζομαι) ὀπίσω, ἀποκρούω.

Ἐξ-ανα-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πάλιν (ἐκ νέου), ξανακτίζω.

Ἐξ-αν-αλάμπω, Μ. λάμψω. Ἀναλάμπω ἀπό τινος.

Ἐξ-αν-αλίσκω, Μ. αναλώσω (πθ. πρκ. Ἐξηνάλωμαι καὶ συχνότ. Ἐξανήλωμαι). Ἐξαδεύω ὅ,τι ἔχω (χωρὶς νὰ μείνῃ κἀποτε), ξοδεύω, ἀφανίζω.

Ἐξ-ανα-λύω, Μ. λύσω. Ἀναλύω ὅλως διόλου, ἀναλύω. 2) Π. (μὲ γεν.) λύνω (ἀπὸ τὰ δεσμά), (συνηθ. καὶ τρπ.) ἐλευθερόνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εξανάλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Εξαναλίσκω.
'Εξ-ανα-νεόω-ῶ ἢ (μσ. ὃ ἢ εὐχρηστότ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Ἀνακαινίζω, Ἀνανεόνω, (Στρ. Θ, δ', 2).
'Εξ-ανα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ἢ Μεταπείθω τινα ἐντελῶς, (συνκδχ.) ἐξιλεόνω.
'Εξ-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω πάλιν (ἐκ νέου).
'Εξ-ανα-πνέω, Μ. πνεύσω. Παίρνω ἐν ἀνέσει. 'Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, (κοιν.) 'Ξανασαίνω.
'Εξ-ανα-πύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω ἐκ νέου, ἐπεξηγῶ.
'Εξ-ανα-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύω γ' Ἀναπτύω) ἐκβάλλω.
'Εξ-αν-άπτω, Μ. ἅψω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κρεμνῶ τι ἀπὸ πουθενά. (μτφρ.) προσάπτω. 2) (μὲ αἰτ.) ἀνάπτω ἐντελῶς ἢ 'ξανανάπτω.
'Εξ-αν-αρπάζω, Μ. όσω καὶ άξω. Ἁρπάζω τι μὲ βίαν μέσα ἀπό.
'Εξ-ανα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ἀνασκάπτων ἐκβάλλω, ξεχόνω.
'Εξ-ανα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποσπῶ τι ἀπό, ξεῤῥιζόνω.
'Εξαναστὰς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εξανίσταμαι.
'Εξανάστασις [ἔξανίστημι], εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ πόλεως ἢ ἔθνους) ἀναςάτωσις, μετανάστευσις (βιαία), (ἐν γέν.) καταστροφή, ἐξόντωσις. 2) (ἐπὶ ἀσθεν.) αἴτημα ἀπὸ τὸ κρεββάτι (πρὸς ἀπόπατον), (ἐπὶ νεκρ.) ἀνάστασις. 3) ἐπανάστασις, ἀποστασία (ἡ).
'Εξ-ανα-στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω πανταχόθεν ἢ ἐκ νέου. 'Ξαναστεφανόνω.
'Εξ-ανα-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω τι 'ξανάστροφα, καταστρέφω (ἐκ θεμελίων), φέρω ἄνω-κάτω, ἀναπόδυγορίζω.
'Εξ-ανα-τείνω, Μ. ανατενῶ. Ἀνατείνω ἐντελῶς.
'Εξ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀναπειλῇ (νὰ ἀναφυῇ, νὰ ἀναδοθῇ) τι, (μτφρ.) διεγείρω. » Θέρυδον —, « Ἰλ. ||. (ἀμτθ.) ἐβγαίνω (ξιτερυπόνω, φυτρόνω, [ἐκ ἐπὶ ἀστέρ. κλπ.] ἀνατέλλω) ἀπό.
'Εξ-αναφαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναφαίνω (Ἀναδεικνύω, Ἀναδίδω) ἀπό.
'Εξαναφανδόν, ἐπίρ. Π. = Ἀναφανδόν, παῤῥησία.
'Εξ-ανα-φέρω, Μ. ἐξανοίσω. (κατὰ λίξ.) 'Βγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ-τὰ ψέρω ἐπάνω, σηκόνω τι ἀπὸ κατεγῆς καὶ τὸ 'ξαναστήνω, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτθ. ἢ ἄλλ.) ἀναλαμβάνω (ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ λειποθυμίαν), (τρπ.) 'παίρνω πάλιν θάῤῥος, ἐμψυχόνομαι.
'Εξ-ανα-φύω, Μ. φύσω. Φυτρόνω πάλιν (ἐκ νέου) ἀπό.
'Εξ-ανα-χωρίω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηχῶμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι· (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω. » Ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, « Θκ. (κοιν.) Ἔπαιρνεν ὀπίσω (ἐγύριζε) τοὺς λόγους του.
'Εξ-ανα-ψύχω, Μ. ψίξω. Δροσίζω (Ἀναπαύω [ἢ μσ.] Ἀναπαύομαι) ἐντελῶς. 'Ξανασαίνω. (τρπ.) ἐμψυχόνομαι ἐκ νέου.
'Εξ-ανδρακποδίζομαι, Μ. ίσομαι. Καμνω σκλάβους (ἀνδράποδα) καὶ πωλῶ ἢ μοιράζω ὡς τοιούτους ὅλους τοὺς κατοίκους μιᾶς πόλεως κτλ., κατασκλαβόνω.
'Εξανδραποδισις, εως (ἡ) καὶ
'Εξανδραποδισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξανδραποδίζειν, σκλάβωμα ὁλοκλήρα πόλεως (ἔθνους κτλ.).
'Εξ-ανδρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι τέλειος ἀνήρ· (μὲ γεν.) γεννῶμαι (ἀναφύομαι) ἀπὸ πουθενὰ εἰς σχῆμα ἢ μορφὴν ἀνδρός. » Λόγος ὀδόντων ὥρεος ἐξανδρούμενος, « Αἰσχ.
'Εξ-αν-εγείρω, Μ. εγερῶ, = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) 'Εξεγείρω.
'Εξανέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εξαναδύομαι.
'Εξ-ανείμαι, Μ. ειμι, = 'Εξανέρχομαι (τοῦ ὀπ. πολλάκις χρησιμεύει ὡς μέλλ.)
'Εξ-ανεμίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ἐκδιώκω, μπάζω, ἀεριζω.
'Εξ-ανεμόω-ῶν, Μ. ώσω. 'Εκθέτω τι εἰς τὸν ἄνεμον, ἀερίζω· (πθ.) κινοῦμαι ἀπὸ τὸν ἄνεμ., κυματίζω. » Λύχμηραι τρίχες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνέμωντο, « Αἰλ. 2) ἀφίνω τι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) ματαιόνω, (πθ. κυρ. ἐπὶ φυτ.) χαλνῶ (ξηραίνομαι) ἀπὸ τὸν ἄνεμον, γίνομαι ἀνεμόφθορος, (κοιν. κατὰ μτφρ.) μὲ 'παίρνει ὁ ἄνεμος. » 'Ξηνέμωσε τᾶμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη, « Εὐρ.
3) γεμίζω ἀπὸ ἄνεμον, φουσκόνω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) παρακινῶ, διεγείρω, (κοιν.) ξελογιάζω, (πθ.) ξεπαίρνομαι, (κοιν.) 'παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα. » Εἰς ὄρμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον, « Αἰλ. (καὶ πθ.) » Ἣν τεκοῦσης ὑςέρη ἐξανεμωθῇ, « Ἱππκρ. (καὶ μτφρ.) » Ἐξηνεμώθην μωρία, « Εὐρ.
'Εξ-αν-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ερευνῶ ἐπιμελῶς καὶ ἐπανειλημμένως, σκαλίζω ἢ 'ξαναγκαλίζω.
'Εξ-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Εξανῆλθον κτλ.). 'Βγαίνω ἀπὸ πουθενὰ καὶ ὑψόνομαι (καθὼς ὁ ἥλιος ὅταν ἀνατέλλῃ), ἀναβαίνω ἀπό.
'Εξ-αν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶν ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ ἢ 'ξαναρωτῶ.
'Εξανέσχην, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εξανίσταμαι.
'Εξ-ανευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω ('Εφευρίσκω) τι μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ἐπινοῶ σοφίσματα, (Γαλλ.) controuver.
'Εξ-αν-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. 'Εξανέσχον ἢ μσ. 'Εξηνεσχόμην κτλ.). (μὲ γεν.) 'Εξέχω ('Υψοῦμαι) ἀπό. » Ἄγκών ἐξανέχει γαίης, « Ἀπλλν. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) ἀνέχομαι (ὑποφέρω) μέχρι τέλους (Δρχμ. Εἰρ. 704).
'Εξανέψιὰς (ὁ) καὶ 'Εξανεψιὰ (ἡ), ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνεψιοῦ (τοῦ πρώτου ἐξαδέλφου), (κοιν.) δεύτερος ἐξάδελφος.
'Εξανῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Εξανίημι.
'Εξανῆλωται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Εξαναλίσκω.
'Εξ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγάζω (Ἀναβίδω) ἄνθη, ἀνθίζω· (ἐν γέν.) ἀναδίδω, παράγω, (καὶ ἀμτθ.) ἀναδίδομαι, φυτρόνω. (ἰατρ.) ἐβγάλλω ἐξανθήματα (σπυριά). » Φλυκτίναις ἐξηνθηκώς, « Λκ. » Ἐξήνθησε φλύγα τὸ σῶμα, « Πλ. » Πολὺ πλῆθος μυῶν νύκτωρ ἐξανθήσαν, « Στρ. (καὶ τρπ.) » Τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιουσιολογίαν, « Πλ. (καὶ ἀμτθ.) » Ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, « αὐτ. 2) (μτφρ.) ἀποκτῶ ἄνθος (βαφήν, θωριάν) χρωματίζομαι. » Φοίνικι (» Χρυσῷ, [ἢ μσ.] » Λίθοι ἠὲν παρειάν) ἐξανθ., « Λίθ., ἀντὶ 'Εξανθίζομαι. 3) (ἐκ τοῦ ἀνανεώνω τὴν βαφὴν (τὸ ἄνθος) μου, ξανθώνω. » Ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, « Πλ.
'Εξάνθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξανθεῖ (φυτρόνει, ἀναδίδεται ὡς ἄνθος), (ὅθ. ἰατρ.) σπυρί.
'Εξάνθησις, εως (ἡ). τὸ ἐξανθεῖν, ἄνθισμα (ἰατρ.) ἀνάδοσις ἐξανθήματος κτλ. = Ἀπάνθησις, (μτνμ.) ξεθύμασμα.
'Εξ-ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη (μτνμ.) μὲ ἀνοικταὶς ἢ πολυποίκιλαις ῥοιαῖς, πλουμίζω, παρδαλίζω, (ὅθ. πθ.) » Ἐξηνθισμέναι, « Ἀρχφ., στολισμέναι μὲ παρδαλὰ ἢ ἀνοικτὰ φορέματα. (μσ.) = Ἀπανθίζομαι, κόπτω (συνάζω) ἄνθη. » Ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος, « Πλ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξανθέω ἢ Ξανθίζω.
'Εξάνθισμα (τὸ), = 'Εξάνθημα.
'Εξανθισμὸς (ὁ), = 'Εξάνθησις.
'Εξ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον (τὸ μεταβάλλω εἰς ἄνθρακα).
'Εξ-ανθρωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἀνθρώπινον (οἰκεῖον, ἀγάλογον, εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου). » Οὔτε θηρίον πότ' ἂν ἐξανθρωπίσειεν, « Μ. Ψελλ.
'Εξάνθρωπος (ὁ, ἡ), ἄξιος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπάνθρωπος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ μνων τινὰ ἀπάνθρωπον. » 'Εξάνθρ. ἡ συμφορά, « Ἀθ.
'Εξ-αν-ίημι, Μ. ἐξανήσω. Ἀφήνω τι ἢ τινὰ νὰ ἐβγῇ ἔξω (νὰ ἐκπέσῃ), ἐξαπολύω, ἀναδίδω. Λύτμὴν ἐξανίησιν, « Ἰλ. » Νόμας ἐξανίεσε, « Εὐρ. » Ὀδμὴ... ἐξῆκε δ' ἄχρεστον ἐξανίσκον, « Ἀπλλν. » Ἐξανεὶς ἐκ θυμοῦ, « Εὐρ. » Ταχὺ ἐξανεῖσα γεροῦν, « Εὐρ. (καὶ ἄμτθ. ἢ ἄλλ.) » Γαίης ἡμετέρης Ἀχελωΐδα ἐξανίησιν, « Ἀπλλν. 2) (συνκδχ.) χαλαρόνω, (μσ.) χαλαρόνομαι (Τουρκ. μπαλικαίνω) ὅλως διόλου λειόνω· (μτφρ.) καταπραΰνομαι, μετριάζω, ὀλιγοστεύω. » Πλεκτὰς ἱμάντων ςροφίδας ἐξανῆκα, « Εὐρ. » Τὰ ψύχεα ἐξανίει, « Ἱππκρ. (καὶ τρπ.) » 'Εξανεὶς ἄτα, « Σοφ. (ἢ μσ.) » 'Εξανειμένῃ τῷ ῥοθίνῳ, « Ὀρτιθ., λειωμένῃ μὲ ῥαδιούργημα.
'Εξ-αν-ιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασύρω (κυρ. ὕδωρ) ἀπό.
'Εξαν-ίστημι, Μ. ἐξαν-αστήσω (μσ. ἀόρ. 'Εξανέστην κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω, ἐπικόνω εἰς τὰ ποδάρια· βάζω τινὰ νὰ μὴ κατακοπίσῃ (νὰ μεταναςεύσῃ), ἀναστατόνω ὅλως διόλου· ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων. » Ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν νήσων, « Πρ. » Ἐξαναστήσας Ἴλιον βάθρα, « Εὐρ. » Ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; Σοφ. ||. (μσ.) σηκόνομαι ἐπάνω· ὑψοῦμαι πρήσκομαι· (συνκδχ.) ἐβγαίνω πρὸς χρῆσιν μὲ μεταπτώσεις, παραμερίζω· (ἐρχ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, γίνομαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ. » Ἐξανίστατο εἰς περίπατον, « Ξεν. » Ἐξανίστασαι (ὅπου ἄλλ. ὀρύσσ. Ἐξίστασαι) τῆς ὑβρεως, « Αἰσχ. » Ὕρυς ἐξανεῖσ-

ὁδός, « Πλάθ., ἐξέχον, ὑψούμενον » Ἔπαρμα στρογγύλον ἐξανίστη, « Ἱππκρ.
'Εξανίσχω, Μ. ἐξανα-σχήσω, = 'Εξανέχω, 'Εξανατέλλω.
'Εξανιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ 'Εξάνειμι.
'Εξ-αν-οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω τι ὅλως διόλου.
'Εξ-αν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνων ἀνυψώνομαι, ἐξέχω ὡς πρήξιμον.
'Εξάνοιξις, εως (ἡ). Ἄνοιγμα.
'Εξ-ανορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω τι ἐντελῶς, τὸ ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν πρατέραν καλὴν κατάστασιν, ἐπανορθόνω.
'Εξάντης [ἔξ, ἄνταις], ου (ὁ, ἡ). (κατὰ λίξ.) ὁ ἐκτὸς συναντήματος (κυρ. κακοῦ), ἀπαλλαγμένος (συμφορᾶς, νόσου κτλ.), (ἔτμ.) ἀβλαβὴς, ὑγιὴς, καθαρὸς, ἐκτὸς κινδύνου, (μὲ γεν.).
'Εξ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδειάζω ('Φκαιρόνω) ὅλον τὸ περιεχόμενον εἰς τι ὑγρόν, (ἐν γέν.) ἀδειάζω ὅλως διόλου, (μτφρ.) = 'Εξανηλίσκω. (συνκδχ.) ὑποφέρω. » Πόνων —, « Εὐρ.
'Εξάντλημα (τὸ). τὸ ἐξαντληθὲν ἢ τὸ δ,τ' ἐξαντλεῖται τι, μέσον (ὄργανον) πρὸς ἐξάντλησιν.
'Εξάντλησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαντλεῖν ἢ ἐξαντλεῖσθαι, ἄδειασμα (ἀκαιρωμα) ὑγροῦ.
'Εξάνυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Εξανύω καὶ 'Εξ-ανύω, Μ. ανύσω. Φέρω τι εἰς πέρας (εἰς ἔκβασιν), ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω (ἐλλμ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς. (ἔνιοτε) φονεύω, (κοιν.) ἀποτελειόνω, (παρβλ. 'Εξεργάζομαι καὶ Καταντῶ).
'Εξ-απ-αείρω, Π. ἀντὶ 'Εξαπαίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ κουβαλῶ ἔξω, Ἐκφέρω.
'Εξαπαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰτῶ (Ἀπαιτῶ) ἐπιμόνως.
'Εξαπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 παλαιστῶν (παθημάτων) ἔκτασιν.
'Εξαπαλλάσσω(-ττω), Μ. αλλάξω, (μὲ γεν.) = Ἀπαλλάσσω, ἐλευθερόνω. ||. (μσ.) ἀπαλλάττομαι, ἀπομακρύνομαι ὅλως διόλου, γλυτόνω ἀπό.
'Εξάπαντος (ἀντὶ 'Εξ ἅπαντος, ἐνν. τρόπου), ἐπίρ. Μὲ κόθε τρόπον, ἀφεύκτως.
'Εξαπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἐντελῶς.
'Εξαπάτη (ἡ) καὶ
'Εξαπάτημα (τὸ) καὶ
'Εξαπάτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαπατᾶν ἢ ἐξαπατᾶσθαι, γέλασμα ἐντελές.
'Εξαπατητήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
'Εξαπατητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξαπατῶν, ἀπατεών.
'Εξαπατητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐξαπατᾶν, ἀπατηλός.
'Εξ-απατίσκω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξαπαφίσκω.
'Εξαπατύλλω, Μ. υλῶ, Κωμ. ὑποκορ. τοῦ 'Εξαπατῶ.
'Εξαπάφοιτο, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ
'Εξ-απαφίσκω, Μ. απαφήσω (ἀόρ. 'Εξήπαφον καὶ απνστ. 'Εξηπάφησα), Π. ἀντὶ 'Εξαπατῶ.
'Εξάπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 ποδῶν ἔκτασιν.
'Εξάπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πόδας. » Μύρμηξ—, « Δυκ.
'Εξαπεῖδον, ἀόρ. β'., τοῦ 'Εξαφοράω.
'Εξαπέλεκυς, εος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. προπορεύονται ἓξ πελέκεις (ὅηλ. ἓξ πελεκαφόροι ῥαβδοῦχοι), (ἐπίθ. τῶν Πραιτόρων εἰς τὴν 'Ρώμην).
'Εξαπέπτην, ἀόρ. τοῦ 'Εξαφίπταμαι.
'Εξ-απ-έρχομαι, Μ. ἀπ-ελεύσομαι (ἀόρ. 'Εξαπῆλθον κ.τ.λ.). Ἀπέρχομαι (Ἀναχωρῶ ἀπό).
'Εξάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ἓξ πηχῶν.
'Εξάπινα, ἐπ. (μτγν.) ἀντὶ 'Εξαπίνης.
'Εξαπιναῖος, α, ον, = 'Εξαιφνίδιος.
'Εξαπιναίως καὶ
'Εξαπίνης, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εξαίφνης.
'Εξαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἐξαπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, πολλαπλασιάζω ἑξαπλασίως.
'Εξαπλάσιος, α ἢ ος, ον καὶ
'Εξαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἓξ φοραὶς τόσος.
'Εξάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πλέθρων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδόν.
'Εξάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πλευράς.
'Εξαπλῆ, ἐπίῤῥ. 'Εξαπλασίως.
'Εξαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ 'Εξαπλάσιος.
'Εξάπλοος-οῦς, ῆ-ῆ, όον-οῦν, = 'Εξαπλάσιος.
'Εξ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ('Εκτείνω, Ξεδιπλόνω) τι ἐντελῶς, (κοιν.) 'ξαπλόνω.
'Εξαπλῶ-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εξαπλασιάζω.
'Εξάπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξαπλόω, (κοιν.) 'ξάπλωμα.
'Εξ-απο-βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. καταβαίνω καὶ ἐβγαίνω ἀπό.
'Εξαποδία (ἡ). ἓξ πόδες (προσφδ.) ὁμοῦ.
'Εξαπο-δι-δράσκω, Μ. απο-δ-ράσω (ἀόρ. β'. 'Εξαπέδρακ). Φεύγω κυρίως ('Εκφεύγω, Δραπετεύω) ἀπό.
'Εξ-απο-δίομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀποδιώκω ἀπό.
'Εξάποδος (ὁ, ἡ), = 'Εξάπους.
'Εξ-απο-δύνω ἢ 'Εξ-απο-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Εξαπέδυν κτλ.), Π. ἐβγάλλω τὰ ἐνδύματά μου, 'γδύνομαι, ξεγυμνόνομαι.
'Εξ-απο-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω ἀπό.
'Εξ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, Κωμ. ἀντὶ Ἀποθνήσκω.
'Εξ-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω ἢ ολέω-ῶ (μσ. πρκ. 'Εξαπόλωλα κτλ.). Χάνω (καὶ μσ. Χάνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζομαι, ἐκλείπω.
'Εξαπολοίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εξαπόλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ 'Εξαπόλλυμι.
'Εξ-απονείρομαι (γ. Μ.), Π. ἐπιατρέω ἀπό, (καὶ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξαπονέομαι).
'Εξ-απονίζω(νίπτω), Μ. νίψω. Πλύνω πατρικά. ξεπλύνω.
'Εξ-απο-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύων ἐκβάλλω (ἐξαλείφω).
'Εξ-απ-εξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὀξύ (ἀουδλερόν).
'Εξ-απο-πατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποπατῶ, ἀποπατῶν ἐβγάζω.
'Εξ-απο-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω.
'Εξ-απορέω-ῶ καὶ (μσ.) 'Εξαπορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπορῶ ὅλως διόλου, εὑρίσκομαι εἰς ἀντελὴ ἀπορίαν (μηχα-

νίαν, ἀπελπισίαν). » Ἀπορούμενος, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενος, « Γρφ.
'Εξ-απορ-ρέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. 'Εξεπερρύην κτλ.). Ἀπορρέω (Χύνομαι, Σκορπίζομαι) ἐντελῶς.
'Εξαπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω ἔξω ἢ μακράν· στέλλω ἐπισήμως (πρεσβυν, ἀποσταλμένον κτλ.).
'Εξαποστολὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Εξ-απο-τίνω, Μ. τίσω, Π. πληρόνω (κυρ. τὰ πρόστιμόν μου) ἐντελῶς, ἐξοφλῶ, ξεπληρόνω.
'Εξάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πόδας ἢ ἓξ ποδῶν ἔκτασιν.
'Εξ-απο-φλοῖσβω, Μ. φανῶ. Γνωστοποιῶ (Ἀποδείχνω) ἐντελῶς.
'Εξ-απο-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου, καταφανίζω.
'Εξάρᾱγμα (τὸ), [ῥᾰγάσσω]. τὸ ἀποφασθὲν ἀπὸ πουθενὰ μὲ βίαν, κομμάτι· σῶμα τριμμα.
'Εξ-αραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἀρύ (ἀραιόν).
'Εξαραίρημαι, Ἰων. ἀντὶ 'Εξῄρημαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εξαιρέω.
'Εξ-αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Καθιερόνω τι δι' εὐχῆς (ἀρᾶς), ἐγκαινιάζω. 2) ἀποδίδω τὴν εὐχὴν (τὸ τάξιμόν) μου, ἀφοσιώνομαι (ς).
'Εξ-αράσσω(-ττω), Μ. άξω. Συντρίβων μὲ ὁρμὴν ἐβγάζω, ξεῤῥιζόνω· (τρπ.) ἀποδιώκω κακὴν-κακῶς, (κοιν.) ξεκουμπίζω.
'Εξάρατο, Π. ἀντὶ 'Εξήρατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ 'Εξαίρω.
'Εξ-αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργῶ (Ἀπρακτῶ) ὅλως διόλου· (μτθ.) παραμελῶ. » Ἔργα ῥᾳδίως ἐξαργούμενα, κούκέτ' ἐξαργούμενα, « Σοφ.
'Εξαργμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), [ἐξάρχω], τὰ ἐν εἴδει ὑπαρχῶν ἢ πρὸς ἐξόδια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμὸν τοῦ φόνου ἀποκοπτόμενα μέλη τοῦ ἱερείου, (παρβλ. Μαγαλίσματα).

'Εξ-αργυρίζω, Μ. ίσω, = 'Εξαργυρόω. 2) (μτ.) ἁφαιρῶ τινες ὅλα τὰ ἀργύρια, (κοιν.) τὸν ξεπουπουλίζω.

'Εξ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀργύρια, (ὃηλ.) τὸ δίδω καὶ ἀντ' αὐτοῦ παίρνω χρήματα, πωλῶ, ἐξαργυρώνω (Θκ. Η', 81).

'Εξ-αρεσκεύομαι, Μ. εὐσομαι, καὶ

'Εξ-αρέσκομαι, Μ. αρέσομαι. Προσπαθῶ νὰ ἀρέσω (νὰ εὐαρεστήσω) εἴς τινα, ἢ ἀποκτῶ (μὲ δῶρα κλπ.) τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν ἑλκύω, τὸν ἐξιλεάνω.

'Εξαρθῆναι, πθ. ἀορ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εξαίρω.

'Εξαρθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εξαρθρόομαι.

'Εξάρθρημα (τό), = 'Εξάρθρωμα.

'Εξάρθρησις, εως (ἡ), = 'Εξάρθρωσις.

'Εξαρθρος (ὁ, ἡ), ἐξαγλημένος ἀπὸ τὰ ἄρθρον (τὸν ἁρμόν, τὴν κλείδωσίν) τε, ἐξαρθρωμένος. 2) τοῦ ὁπ. τὰ ἄρθρα (οἱ ἁρμοί, ἡ κλείδωσαις) ἐξέχουν (εἶνε πεταγμένοι ἔξω). » Ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἐξαρθροι πεφύκασιν, « Ἱππκρ. » Ἄρθρα ἐναργῆ, ἐξαρθρα, ἀσαρκώδεα, « Ἀρετ. ἐξέχοντα.

'Εξ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εβγάλλω τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὸν ἁρμόν, τὴν κλείδωσίν) του. » 'Επωμίδες ἐξηρθρωμέναι, « Ἀρρ., ἐξέγουσαι.

'Εξάρθρωμα (τό), τὸ ἐξαρθρωμένον (ἐξαγλημένον ἀπὸ τὸν τόπον του) κόκκαλον. 2) = τῷ

'Εξάρθρωσις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ 'Εξαρθρόω, 'βγάλσιμον (χεριοῦ, ποδαριοῦ κλπ.).

'Εξ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (λογαριάζω) τι μὲ ἀκρίβειαν, μετρῶν εὑρίσκω τὸν ἀριθμόν. » Ἀριθμήσαν τοὺς ἀστέρας εἰ δύνῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς, « Γρφ.

'Εξαρίθμησις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἓξ ἀριθμούς ἢ ἓξ τινα (ὁποῖα δήποτε) τὸν ἀριθμόν, ἢ, ἓξ φοραῖς τόσος (τὸν ἀριθμόν), ἑξαπλάσιος.

'Εξάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἕκτὸς τοῦ (ὡρισμένου) ἀριθμοῦ, ὑπεραριθμος, (Γαλ.) surnuméraire. » Οἱ ἕκτακτοι καλούμενοι στρατιῶται, ὡς καὶ τοὔνομα δῆλοι, τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν, « Σδ.

'Εξαρκέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ ἀορ. ἐκ δ'.) Δίδω (Προμηθεύω) τὰ ἀρκετὰ (ὅσον χρειάζεται) εἴς τινα (» Φίλοις ἐξαρκέων, « Πίνδ.). (τρτπρσ.) ἔγω ὅσον ἢ ὅ,τι μὲ χρειάζεται (μὲ ἀρκεῖ), (ἐπμ.) εὐχαριστοῦμαι. » Ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς, « Δμ. » Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, « Ἀντιφ. (καὶ περφρ.) » Ἐγ τῷ ἐξαρκέοντι κέεσθαι, « Ἱππκρ., = 'Εξαρκούντως ἔχειν. (παρβλ. 'Επαρκέω).

2) (ἀμτβτ.) εἶμαι ἀρκετὸς (ἱκανός, ἀπογρών) πρός τι. » Πῶς ἂν ἐξαρκέσειε χρήματα ἐκείνων, « Ξεν.

'Εξαρκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαρκῶν, ἀρκετὸς, ἱκανός.

'Εξαρκούντως, ἐπίρ. (μτγ.) ἱκανῶς, ἀπογρώντως, ἀρκετά. » Βίος ἐξαρκ. ἔχων, « Πλάτ., = 'Εξαρκής.

'Εξαρμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐξαίρεται (ὑψοῦται), (ἰατρ.) πρήξιμον. (μτγν.) » Δόγου — , « Εὐς., ὕψος, ὄγκος, μέγεθος. (κυρ. δὲ ἀστρνμ.) » Ὅλου, (» 'Ηλίου, » Ἀστέρων) —, « Πλ., τὸ μέρος (τὸ σημεῖον) τοῦ οὐρανοῦ μέχρι τοῦ ὁπ. ὑψοῦται ἕκαστον τῶν οὐρανίων σωμάτων. 2) = 'Εξαρσις.

'Εξ-αρμόζω (, αρμόττω), Μ. αρμόσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ 'Εναρμόζω, ὃηλ.) 'Εβγάλλω τι ἀπὸ τὸν ἁρμόν του, διαλύω τὴν συναρμογήν του, (κοιν.) τὸ ξεβιδώνω, τὸ ξεκουρδίζω, (μτφρ.) χαλνῶ τὸν ῥυθμόν (τὴν ἁρμονίαν) του, (μουσ.) τὸ κάμνω κακόηχον, (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι=

'Εξαρμόνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἀντιβαίνων εἰς τὴν (μουσ.) ἁρμονίαν, κακόηχος, (ἀντιθ. τῷ 'Εναρμόνιος).

'Εξαρμος (ὁ, ἡ). ἐξηρθρωμένος τοὺς ἁρμούς, (ἰ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν 'Ρωμαϊκῶν Γ', 67).

'Εξ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι τι ὅλως διόλου, ἀπαρνοῦμαι· δὲν ξέρω, δὲν συγκατανεύω, ἀποποιοῦμαι.

'Εξάρνησις, εως (ἡ). ἄρνησις ἐντελὴς, ἀπάρνησις· ἀποποίησις.

'Εξαρνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) ἐξάρνησιν.

'Εξαρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαρνούμενος) (ἀρνούμενος ἐντελῶς ἢ ἀποποιούμενός τι. » 'Εξαρνός εἰμί τινος ἢ τι, « Αξ., = 'Εξαρνοῦμαι. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » 'Εξαρνός ἐξι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε, « Ἀρρφ.

'Εξ-αρπάζω, Μ. άσω, άξω, άσομαι. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἁρπάζων ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ, ἁρπάζω ἔξαφνα μέσα ἀπό.

'Εξαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαίρειν ἢ ἐξαίρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω, ὕψωσις, ἀνύψωσις, κτλ.

'Εξ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ ἢ δένω τι ἀπὸ πουθενὰ (μτφρ.) κάμνω νὰ ἐξαρτᾶται τι ὅλως διόλου ἀπό (νὰ ἦνε προσηλωμένον ἐντελῶς εἰς)· (πθ.) συνέχομαι (συνορεύω) μὲ. » 'Εξαρτ. τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν δένδρων, « Αἰλ. (καὶ μτφρ.) » Τοιούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι τῶν κριτῶν, « Συν. (καὶ μτ.) » Τέξουσιν ἐξηρτημένη (ὅπου διόρθ. ἐξηρτυμένη) « Αἰσχλ. » Χρυσία ᾗ λίθους ἐξήρτητο, « Συν. (ᾗ μτφρ.) » Ἐξηρτήσω σεαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σοὺς, « αὐτ. » Ἐξήρτηται δὲ τῆς πόλεως πεδιάς, « Πλ. » 'Εξήρτηται δὲ ἡ γώρα πρὸς νότον, « Στρ., (παρβλ. Ἀναρτάω).

†'Εξαρτεηδὸν, ἐπίρ. Κρεμαστὰ, ἐν μετεώρῳ.

'Εξάρτημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐξήρτηται (εἶνε κρεμασμένον ἢ προσηλωμένον εἰς ἢ συνέχεται μὲ), (κοιν.) κρεμαστάρι· βαρούλι τοῦ νεροζυγίου κτλ., (τρπ.) παράρτημα.

'Εξάρτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαρτᾶν ἢ ἐξαρτᾶσθαι, συνέχεια, ἀλληλουχία κτλ., (συγγ. τῷ 'Εξάρτισις καὶ 'Εξάρτυσις).

'Εξ-αρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (ἢ Παρατηρῶ νὰ ἦνέ) τι ἄρτιον (σωστὸν, ἐντελὲς), τελειοποιῶ, συμπληρῶ, ἀπαρτίζω, (ὕθ. 2) = 'Εξαρτύω, ἑτοιμάζω.

'Εξάρτισις, εως (ἡ) καὶ

'Εξαρτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαρτίζειν, συμπλήρωσις, ἀπαρτισμός, τελειοποίησις. 2) = τῷ

'Εξάρτυσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ

'Εξ-αρτύω, Μ. ύσω. 'Ετοιμάζω ('Εφοδιάζω) τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, ἁρματόνω (πλοῖον κτλ.).

'Εξάρυσις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ

'Εξ-αρύω, Μ. ύσω. Ἀντλῶ ἀπὸ πουθενὰ, ἀντλῶν ἀδειάζω, ἐξαντλῶ· ξεγγίζω τὸ ὅλως διόλου, ξεζουμίζω.

'Εξαρχῆς (ἀντὶ 'Εξ ἀρχῆς), ἐπίῤ. Ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, ἐν πρώτοις.

'Εξαρχος (ὁ). ὅστις ἄρχιζει πρῶτος νὰ κάμνῃ τι (τὸ ὁπ. ἀκολουθοῦν ἔπειτα οἱ ἄλλοι)· ἀρχηγὸς· πρωταίτιος· προκρινόμενος (εἰς τοὺς Β.Ζ.) ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ἢ διοικητὴς, ζῆκ τοῦ

'Εξ-άρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος τὸ κάμνω τι, δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα· προοιμιάζω. (ἐν γεν.) προηγοῦμαι. (μὲ γεν.) » Μολπῆς (» Γόου) ἐξάρχω, « Ἰλ. Σ, 'Οδ. Δ (καὶ μσ.) » Βουλῆς ἐξήρχομεν 'Οδ. Μ. (καὶ πρὸς αὐτ.) » Βουλῆς ἐξάρχων, « Ἰλ. Β'. » 'Οπόσ' (ἢ » 'Οπόσοι) ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπευφημοῦντες, « Ἀκ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Μολπὴν ἐξάρχειν τινι, « Εὐρ. (καὶ ἀντίστρ.) » Εἰ δέ μ' ὠδ' ἀεὶ λόγοις ἐ-ἤρχες, « Σοφ. ἂν ἄρχιζες πάντοτε νὰ μὲ ὁμιλῇς τοιουτοτρόπως (ἡ μτγ.) » 'Εξάρχων (μὲ γεν.) = Ἀρχηγὸς, πρῶτος.

'Εξάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρ. εὐσ. τοῦ 6 ἀριθμ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 6 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.).

†'Εξᾶς, άντος (ὁ), (εἰς τὴν Σικελ.), τὸ ἕκτον τῆς λίτρας, [ἀπὸ τὸ Λατ. sextans].

'Εξάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) 6 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα).

'Εξ-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀσθενὴς (ἀδύνατος), χάνω ἐντελῶς τὰς δυνάμεις μου.

'Εξασθένησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ. ἀδυνάτισμα ἐντελές,

'Εξ-ασθενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἀσθενῆ (ἀδύνατον), τὸν ἀδυνατίζω ἐντελῶς.

'Εξασκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διηρτημένους εἰς, πλεγμένους εἰς τρόπον ὥστε φαίνονται ὡσὰν νὰ γωμίζεται εἰς) ἓξ σκέλη (εἶδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου).

'Εξ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω τινὰ ἐντελῶς εἰς, τι, (πθ. ἢ μσ.) μανθάνω τι μὲ ἀκρίβειαν, (ἰδιατέρ. εἰς τὸν πρ.) ἔχω (ἀπέκτησα) ἕξιν εἰς τι· » Περί τε γράμματα ᾖ μουσικὴν ἐξησκημένος, « Πλ.

2) (ἐπὶ πραγμ.) κατασκευάζω ἢ καλλωπίζω τι μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν, (ἐπμ.) τὸ κάμνω τέλειον εἰς τὸ εἶδος του· » Μνῆμα εἰς κάλλος ἐξησκημένον, « Λκ.

'Εξάσκησις, εως (ἡ). τὸ ἐξασκεῖν ἢ ἐξασκεῖσθαι, γύμνασις ἐντελής.

'Εξασπάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 σταδίων ἔκτασιν.

'Εξάστερον (τό), (νλγ.). ὁ ἀστεριαμὸς τῶν Πλειάδων (τοῦ ὁπ. φαίνονται κυρίως μόνον τὰ ἓξ ἄστρα), ἡ (κοιν.) πούλεια.

'Εξάστις [ῖς], ίος (ἡ). ἡ ἐξέχουσα κλωστὴ τοῦ ατημονίου ἢ εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ὑφάσματος, κλόστα, ἐφτσιμα. » 'Υθόνια λεπτὰ, μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς, μηδ' ἐξοστίας, « Ἱππκρ. σήμ. καλουμένας ἐξασσίας, αἵτινες ἐν τοῖς φαινομένοις ἐνίοτε μὲν ἐξεπίτηδες, ἐνίοτε δὲ ἀκουσίως γίνονται, προμήκεις ἔχουσι, ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας, « Γαλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑξάστιχος καὶ Ἑξάστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο στίχους ἢ στείρας. « Τῶν κριθῶν αἱ μὲν εἰσι δίστιχοι, αἱ δὲ .. καὶ ἑξάστιχοι, » Θφρ. ‖ (οὐσ.) Ἑξάστιχον (τό), ἑξ στίχοι.

Ἑξαστράπτω, Μ. ἀφω Ῥίπτω (Ἐβγάζω) ἀστραπάς· λάμπω, ἀκτινοβολῶ.

Ἑξάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) ἓξ στύλους.

Ἑξασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ συλλαβάς.

Ἑξασφαλίζω καὶ (μσ. ὅ καὶ εἰχρηστότ.) Ἐξασφαλίζομαι, Μ. ἰσω, -ομαι. Ἀσφαλίζω τι ἐντελῶς, (Ἰταλ.) τὸ σιγουράρω καλά.

Ἑξατιμάζω, Μ. άσω. Ἀτιμάζω καθ' ὑπερβολήν· ἐξουθενῶ· καταισχύνω.

Ἑξατιμάω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ.

Ἑξατιμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναδίδω ἀτιμίαν, ἀχνίζω, (ἐπιμ.) ἐξατιμίζομαι.

Ἑξατμίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἐξατμισθῇ, τεύ ἀφαιρῶ τὴν ἀτμίδα ‖ (μσ.) διαλύομαι εἰς ἀτμόν, ξιθυμαίνω. 2) ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀτμόν. ἀχνίζω (ζ).

Ἑξατονεώ-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξασθενῶ.

Ἑξάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ τόνους, (μουσ.).

Ἑξατσικίζω, Μ. ίσω. Ἐξεργάζομαι (Καλλωπίζω) τι ἐπὶ τὸ ἀττικώτερον.

Ἑξάττω, Μ. άξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξαΐσσω.

Ἑξαυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω, (παρδλ. Ἐξαύω).

Ἑξαυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρὸς (φωτεινὸς, καθαρὸς, διαυγής). » Χιόνος ἐξαυγέστερος, « Ἐύρ., ἀσπρότερος.

Ἑξαυθάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου, (κοιν.) ξεστομίζω.

Ἑξαυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἑξαυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Σκληρύνομαι (Πεισμόνω) εἰς τὸ ἄκρον, ἀντιστέκομαι μὲ ὅλην τὴν αὐθάδειαν (τὴν ἀναίδειαν, τὴν ζαχυρογνωμίαν). = Ἀπαυθαδίζομαι.

Ἑξαῦθις, Π. ἀντὶ Αὖθις, πάλιν, ἐκ νέου, κτλ.

Ἑξαυλακίζω, Μ. ίσω. Ἐκχέω ὡς ἐξ αὐλακος, προχέω κρουνηδόν, (Ι. Λυδός).

Ἑξαυλίω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔξαυλον (ἄχρηστον διὰ τὸν αὐλόν). «Γλωσσίδες ἐξηυλημέναι, » Πλδ., αἱ καταντήσασαι ἄχρηστοι ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως. (ὅθεν μτφρ.) « Ἴθπος ἐξηυλιμένον, » Εὐστ., τὸ διεφθαρμένον. 2) ξεκωκκίνω τινὰ παίζων τὸν αὐλόν. « Οἱ ἐξηυλημένοι τὰ ὦτα, » Συν.

Ἑξαυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐβγαίνω (Ἀναχωρῶ, Μετοικῶ) ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ηὐλίζομην (ἀστρατοπέδευον, εἶχα κωνάκι).

Ἔξαυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. αὔλος) ὁ ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἄχρηστος (ὅθε Ἐξαυλίω), (ἐν γέν. καὶ κατ' ἔκτ.) πεπαλαιωμένος, ἀχρησίμευτος.

Ἑξαυξάνω καὶ Ἐξαύξω, Μ. αυξήσω. Κάμνω τι ν' αὐξήσῃ ὑπὲρ τὸ δέον, αὐξάνω παραπολύ.

Ἑξαυστὴρ (ὁ), [ἐξαύω] ἐργαλεῖον μαγειρικὸν (πειροῦνι ἢ χουλιάρα) μὲ τὸ ὁπ. ἐξαγάλλουν τὸ κρέας ἀπὸ τὴν χύτραν, (παρδλ. Κρεάγρα).

Ἑξαυτῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ Ἐξ αὐτῆς (ἐνν. τῆς ὥρας), τούτην τὴν ὥραν, πάραυτα, ἀμέσως, (συγγ. τῷ

Ἑξαῦτις, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἐξαῦθις.

Ἑξ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραπετεύω ὡς αὐτόμολος. 2) (μτβτ.) ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ δι' αὐτομόλων. » Ἵνα μὴ ἐξαυτομοληθῇ τὸ σύνθημα, « Τακτ., νὰ μὴ προδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὑπ' αὐτομόλων.

Ἑξαυχενισμὸς (ὁ). ἀπείθεια, ἀνυποταξία, ἔκ τοῦ

Ἑξ-αυχενίζομαι, Μ. ίσομαι. (κυρ. ἐπὶ ὑποζυγίων) Τινάζω ἀπὸ (Δὲν δέχομαι εἰς) τὸν αὐχένα μου τὸν ζυγὸν, (τρπ.) ἀπειθῶ· ἐπαναστατῶ· (κοιν.) σηκώνω κεφάλι.

Ἑξ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ἀπαρ.) καυχῶμαι, λέγω (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ νομίζω, ὑποθέτω, ἐλπίζω) καυχώμενος ὅτι.

Ἑξ-αυχμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου αὐχμώδες (αὐχμηρόν), καταξηραίνω.

Ἑξ-αύω, Μ. αύσω. Καταξηραίνω· κατακαίω· ξεροψήνω. 2) Π. ἀντὶ Ἐξάπτω. « Μέσον δ' ἐξαύσατο βαῦνον, » Ἐρατοσθ. 3) ἀντὶ Ἐξάφω ἢ Ἐξαιροῦμαι.

Ἑξ-αύω, Μ. αύσω, Π. φωνάζω δυνατά, ξεφωνίζω.

Ἑξ-αφαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐξαφεῖλον κτλ.). Ἐβγάζω καὶ παίρνω, ἀφαιρῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μσ διάθ.) » Μυχήν τινος ἐξαφελέσθαι, « Ὁδ. Χ. » Ἐξαφελέσθαι τινα εἰς ἐλευθερίαν, « Δμ., (ἴδε Ἐξαιρέω)

Ἑξ-αφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἄφαντον, ἀφανίζω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐξολοθρεύω.

Ἐξαφάνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἑξαφανισμὸς (ὁ). ἀφανισμὸς ἐντελῆς, ἐξολόθρευσις.

Ἑξ-αφ-αρπάζω, Μ. άσω καὶ άσομαι. Ἁρπάζων ἐβγάζω (γλυτώνω) ἀπό.

Ἐξαφθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξάπτω.

Ἑξαφυδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰδρόνω μὲ ὑπερβολὴν, ἐβγάζω (ἀναδίδω, χ πθ. ἐξατμίζομαι) διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Ἑξ-αφ-ιάμαι, Μ. ίξαφ-ήσω. Ἀφήνω τι ὅλως διόλου ἐλεύθερον, ἀπολύω, (κοιν.) δίδω δρόμον· Ἐξαποστέλλω. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω.

Ἑξαφ-ίπταμαι, Μ. απο-πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέπτην κτλ.). Πετῶν ἐκφεύγω.

Ἑξαφίσταμαι, Μ. ἐξαπο-στήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέστην κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ ὅ.) Ἀπομακρύνομαι (Παραιτοῦμαι, Τραβῶ χέρι) ὅλως διόλου ἀπό.

Ἑξ-αφ-ορᾶω-ῶ, Μ. ἐξαπ-όψομαι (ἀόρ. Ἐξαπίδον κτλ.). Βλέπω μακρύθεν τί γίνεται, (κοιν.) ξανοίγω, (παρδλ. Ἐξοράω).

Ἐξαφορος (ὁ), (κυρ. εἶς τὸ πλθ.) βαράζος ὅς τις μὲ ἄλλους πέντε σηκόνει (κουβαλεῖ) τὸ·

Ἐξάφορον (τό). φορεῖον τὸ ἀπ. σηκόνουν (κουβαλοῦν) ἓξ ἄνθρωποι.

Ἑξαφρίζω, Μ. (σω. Χύνω (Ἐβγάζω) ἀφρόν, ἀφρίζω, (ἐπιμ.) ξεθυμαίνω, (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀφρίζῃ τι, τὸ μεταβάλλω εἰς (τὸ γεμίζω μὲ) ἀφρόν. » Τὸν ὑετὸν ἐξαφρίζων (ὁ ἀήρ) εἰς νιφετὸν μετοπήγνυσι, « Θεοδώρητ.

Ἑξάφρισις, εως (ἡ) κ τ

Ἑξαφρισμός (ὁ). ἡ εἰς ἀφρὸν μεταβολὴ, ἄφρισμα. « Τὸ αἷμα κατ' ἐξαφρισμὸν εἰς γάλα μεταβάλλεται, « Κλιμ.

Ἑξαφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς ἀφρόν.

Ἑξ-αφρύω, Μ. αφύσω, Π. ἀπαντλῶ· ἐξαντλῶ.

Ἔξαχα, σπν. ἀντὶ Ἐξαχῆ.

Ἑξάχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 χεῖρας.

Ἑξαχῆ, ἐπίρ. Εἰς ἓξ μέρη, κατὰ ἓξ τρόπους, ἓξη λογιῶν.

Ἑξαχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 6 χοίνικας.

Ἑξάχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 6 χόας.

Ἑξαχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 χορδάς. «Κιθάρα—, « Ἀνών.

Ἑξαχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἄχρηστον (ἀχρεῖον).

Ἑξ-αχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Ξεχωρίζω) τὰ ἄχυρα ἀπὸ τὸν σῖτον ἢ ἄλλο ἀποτινάζηπατε γέννημα.

Ἑξαχῶς, ἐπίρ., = Ἐξαχῆ, κατὰ ἓξ τρόπους.

Ἐξάψαλμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιστάμενος ἀπὸ) 6 ψαλμούς.

Ἔξαψις, εως (ἡ). τὸ ἐξάπτειν ἢ ἐξάπτεσθαι, ἀναμμα, (χυδ.) κορωμός. 2) (μτφρ.) ἀψυχία. 3) = Ἐξαρτησις.

Ἑξάωρος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπαρκὼν ἓξ ὥρας.

Ἐξέβαν, Δ. ἀντὶ Ἐξέβην, ἀ. ἐν. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἐξέβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Ἐκβαίνω.

Ἐξέβλαστον, Π. ἀορ. 6'. τοῦ Ἐκβλαστάνω.

Ἐξ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἐγγύησιν (κυρ. ἵνα ἐβγάλω τινὰ [καὶ μσ.] ἵνα ἐβγω ἀπὸ τὴν φυλακὴν κτλ.).

Ἐξεγγύη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ

Ἐξεγγύησις, εως (ἡ). ἡ διδομένη (κυρ. ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς κρατουμένου) ἐγγύησις.

Ἐξεγείνατο, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκγίγνομαι, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ἐγείνατο).

Ἐξ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω τινὰ (καὶ μσ. ἢ πθ. Σηκόνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ξυπνῶ· (μτφρ.) διεγείρω, παρακινῶ· ἐρεθίζω· ἐγκαρδίνω. » Ὁ ἄνεμος τὸ πῦρ ἐξεγείρει, « Ἄρστ. » Ἀρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν; « Αἰσχύλ.

Ἐξεγενόμην, ἀόρ. ὅ. τοῦ Ἐκγίγνομαι.

Ἐξέγερσις, εως (ἡ). σήκωμα ἀπὸ τὸν ὕπνον, ξύπνημα. (μτφρ.) ἐρεθισμός, παρακίνησις.

Ἐξέγλυμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκγλύφω.

Ἐξέγρομαι, Π. ἀντὶ Ἐξεγείρομαι.

Ἐξεδάην, Π. ἀντὶ Ἐξεδιδάχθην, ἐξέμαθον, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκδιδάσκω.

Ἐξεδάφιζω, Μ. ίσω. Ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω, ξεθεμελιόνω, (κοιν.) ξεπατόνω.

Ἐξεδήδοκα, πρκ. τοῦ Ἐξισθίω.

Ἐξεδύμην, μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐκδύω.

Ἐξέδρα, ας, (ἡ). κάμαρα (συνήθ. Ἐξεχωσμένη τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος) διὰ συνελεύσεις ἢ συνανατροφὰς· σάλα τῆς ὑποδοχῆς, (εἰς τὸν Κικέρ.) ἀπουδαστήριον. (ὁ Σχλ. τοῦ Ὁμ. ἐξηγεῖ τὸ) « Λίθουσαι, ἐξέδραι στυλωταί· « (τὸ δὲ) « Κλισίαν, ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, » (ἀντὶ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀπ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. » Ἐν κύκλῳ κρηπῖδωμα βαθροειδὲς, «) (§θ:) » Ὅρος (ὁ Τμῶλος) ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, « Στρβ.

Ἐξέδρομεν, ἀόρ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Ἐκδιδράσκω, (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ σύστοιχόν του γ'. ἐν. πρσ. τοῦ= Ἐξέδραμον, ἀόρ. τοῦ Ἐκτρέχω.

Ἐξέδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐξέδρα.

Ἔξεδρος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτὸς τῆς ἕδρας (τοῦ φυσικοῦ καὶ συνήθους τόπου) του, (ἐπμ.) = Ἔκτοπος, ἀσυνείθ ους· ἀλλόκοτος. » Ὄρνις—, « Δ. Κάσσ., ὁ ἀπαίσιος. » Ἀνὴρ —, « Σοφ., ὁ μακρὰν (ἐκτὸς) τῆς πατρίδος του, ξένας. (καὶ μὲ γεν.) » Φρενῶν —, « αὐτ., ὁ μὴ ὢν εἰς τὰς φρένας του, ἔκφρων, παράφρων.

Ἐξεδώκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐξεθέμην, μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐκτίθημι.

Ἐξέθορον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐκθρώσκω.

Ἔξει, ἀντὶ Ἔξιθι, 6'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. (ἢ τῆς ὁράτ.) τοῦ Ἔξειμι.

Ἕξει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔχω, ἢ 2) δοτ. ἐν. τοῦ Ἕξις.

Ἐξειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἐξοιδα.

Ἐξείδη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξείης, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐξῆς.

Ἐξεικάζω, Μ. ἀσω. (μὲ δοτ. ἐκ 8'.) Κάμνω τι ὅλως διόλου ὅμοιον μὲ ἄλλο, παρομοιάζω· μιμοῦμαι ἀκριβῶς, (ὅθεν:

Ἐξείκασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔγινε κατὰ μίμησιν ἀκριβῆ ἄλλου, ἀπεικόνισμα (ἀφομοίωμα, ἀντίτυπον) ἀπαράλλακτον.

Ἐξεικονίζω, Μ. ἰσω. Παριστάνω τι ἀκριβῶς δι' εἰκόνος· ἐκφράζω ζωηρῶς διὰ παραβολῶν καὶ παραδειγμάτων, παρομοιάζω μὲ ἀκρίβειαν. 2) ἀντιγράφω (ἀπαραλλάκτως) εἰκόνα.

Ἐξεικόνισμα (τὸ), = Ἐξείκασμα, ἀπεικόνισμα.

Ἐξείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκλέγω.

Ἐξειλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ξετυλίζω, ξεδιπλόνω, ξεκουβαριάζω· (συνκβ.) ἐκβάλλω, ἐξαιρῶ. (τρπ.)= Ἐκδιώκω, (καὶ πθ. ἡ οὐδ. ἑλλ. μὲ γεν.) Ἐκφεύγω, δια(ἀπο)φεύγω. »Ὁ νόμος, ἐὰν τις ἐξείλλῃ τινὰ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ, « Δμ., (ὅθεν Μεδούλης δίκη).

Ἐξειλησις, εως (ἡ). ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, ξεκουβάριασμα.

Ἐξείληχα, πρκ. τοῦ Ἐκλαγχάνω.

Ἐξείληφα, πρκ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐξειλλω, = Ἐξειλέω.

Ἐξεῖλον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἔξ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἐξιέναι κτλ.), = Ἐξέρχομαι (τοῦ ὀπ. ἐνίοτε χρησιμεύει ὡς μέλλων).

Ἐξεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔξεστι, ἢ 2) ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔξειμι (Ἐξέρχομαι). » Ἐκ δὲ τῶν βασιλείων οὐ θέμις ἐξεῖναι, « Στρ. Ιϛ', δ'.

Ἐξεῖπα ἢ Ἐξεῖπον, ἀόρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξειργασμένως [ἐξεργάζομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐντελῶς, ἀκριβῶς.

Ἐξείργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω, ἀποκλείω. » Τοὺς συναφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε, « Ἀρχφ. » Τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, « Θκ., ἐξενοχωροῦντο, ἐθιάζοντο, (παρβλ. Ἀποκλείω).

Ἐξείρηται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξείρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέρομαι.

Ἐξειρύω, Ἰων. ἀντὶ Ἐξερύω.

Ἐξείρω (χ. Μ.). Ἐκτείνω ἢ Σύρω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγάζω. » Τὴν γλῶτταν (» Τὴν χεῖρα)—, « Ἀρχφ., Ἡρ.

Ἐξ-ειρωνεύομαι, Μ. εὑσομαι. Ἐκλαμβάνω τι πρὸς εἰρωνείαν, λέγω εἰρωνευόμενος· (ἐν γέν.) περιπαίζω.

Ἐξεῖς, Δ. ἀντὶ Ἔξεις, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔχω.

Ἐξεισθα, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔξει, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξ-εκκλησιάζω, Μ. ὁσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκλησιάζω, συγκροτῶ (κυρ. ἐκτακτον) ἐκκλησίαν, συγκαλῶ τὸν λαόν. (συνκβ.) κηρύττω ἢ ἀποφασίζω ἐπ' ἐκκλησίας. » Ἐξεκκλησίασαν νηστείαν, « Γρφ.

Ἐξεκλῄσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέκλεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Ἐκκλείω.

Ἐξελάαν, Π. ἀντὶ Ἐξελᾷν, ἐνς. ἢ μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξέκνισε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Ἐκνίζω.

Ἐξέλαβον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐξέλαθον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐξ-ελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἔλαιον ('λάδι), τὸ κάμνω νὰ γένῃ ἐλαιῶδες. » Τὰ κάρυα χρονιζόμενα ἐξελαιοῦται, « Πλ.

Ἐξέλαμψεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέλαβεν.

Ἐξελασία, ας καὶ

Ἐξέλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξελαύνειν, διώξιμον (» Τὴν Πεισιστρατιδέων ἐξέλασιν, « Ἡρ.)· ξεκίνημα (κυρ. ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος) δι' ἐκστρατείαν κτλ., (Τακτ.) ἐκδρομή. » Τὰς ἐξελάσεις τε καὶ ὑποχωρήσεις καὶ ἀναστροφὰς, « Μαυρ. » Τὴν Ἀμφιάρεω ἐξέλασιν εἰς Θήβας, « Ψευδησηρόδ. » Ποιμνίου ἐξέλασις, « Πλδ., ἡ πρὸς βοσκὴν ἐξαγωγή.

Ἐξελατέος, α, ον, θετ. τοῦ

Ἐξ-ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ Ἀττ. ελῶ (πρκ. Ἐξελήλακα κτλ.), (μὲ γεν. ἐκ 8'.) Διώχνω ἔξω· ἐβγάζω μὲ βίαν, ἐξωθῶ (» Ὡς οἴνῳ δὴ τὸν οἶνον. . ἐξελῶντες ἢ διαφορήσοντες, « Πλ.)· (ἐπὶ μετάλλ.) σφυροκοπῶν ἐκτείνω· (ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) ἐβγαίνω νὰ ὑπάγω πουθενὰ (ξεκινῶ) μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι, ἐκστρατεύω.

Ἐξ-ελέγχω, Μ. ἐγξω. Ἀποδεικνύω τὴν ἀλήθειαν, ἐβγάζω εἰς τὸ φανερόν. » Ὁ μόνος ἐξελέγχων ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, « Πίνδ. » Τύχην ἐξελ., « Πλδ. (καὶ πθ.) »Οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι, « Εὐρ., δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ (νὰ μὲ ἀνειδίσῃ) κἀνεὶς διὰ τοῦτο.

Ἐξέλεθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἐξέλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. καὶ

Ἐξελεῖν ἢ Δ. Ἐξελέν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελέξω, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἐκλέγω.

Ἐξελέσθαι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελευθερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ 2) κατάγόμενος ἀπὸ) ἐξελεύθερον, ὑδὲ ἢ ἀπόγονος ἀπελευθέρου.

Ἐξελεύθερος (ὁ, ἡ), = Ἀπελεύθερος.

Ἐξ-ελευθεροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ἄκραν ἐλευθεροστομίαν (χωρὶς κἀμμίαν συστολήν).

Ἐξ-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω σκλάβον, τὸν κάμνω ἐξελεύθερον (ἢ γέν.) Ἐλευθερόνω.

Ἐξέλευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξέρχεσθαι καὶ τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξέρχεταί τις· ἔξοδος, [ἐκ τοῦ

Ἐξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξελήλακα, πρκ. καὶ

Ἐξεληλάκεσαν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξεληλάκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξελήλεγμαι, πθ. Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἐξελέγχω.

Ἐξελήλυθα, 6'. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐξελθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξελιγμὸς (ὁ), [ἐξελίσσω]. Ξετύλιγμα, ξεκουβάριασμα· (μτνμ.) ἄνοιγμα (ἁπλωμα)στρατεύματος παραταττομένου, (Γαλλ.) évolution.

Ἐξέλικτος (ὁ, ἡ). ξετυλιγμένος ἢ συνάμενος νὰ ξετυλιχθῇ (ξεδιπλωθῇ κτλ.).

Ἐξελίκτρα (ἡ) καὶ

Ἐξέλικτρον (τὸ). κάθε μηχανὴ ἢ ἐργαλεῖον πέριξ τοῦ ὁπ. τυλίζεται καὶ ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπμ. ξετυλίζεται σχοινί κτλ., ἀνέμη, μαγγανέλι κτλ.

Ἐξέλιπον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐκλείπω.

Ἐξέλιξις, εως (ἡ), = Ἐξελιγμός.

Ἐξ-ελίσσω(ττω), Μ. (ξω. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, (μτνμ.) μεταφέρω ἐν «ἀδρᾷ τὰς ὀπισθεν σειρὰς στρατεύματος ἢ γύλου εἰς τὸ μέτωπον, (Γαλλ.) déployer, (μτφορ.) ἐξηγῶ. » Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεπίσματα; « Εὐρ.

Ἐξ-ελκάω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (σῶμα) εἰς ἕλκος, (πθ.) γεμίζω ἀπὸ ἕλκη (πληγὰς, σπυριά).

Ἐξελκτέον, θετ. τοῦ Ἕλκω.

Ἐξέλκυσμὸς (ὁ). τράβηγμα καὶ βγάλσιμον ἔξω, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Ἐξείλκυσα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ 8'.) Τραβῶ ἔξω, τραβῶν ἐβγάζω, ἀποσπῶ. » Ἐξ ποδὸς (γόνυ) πρὸς, « Εὐρ., Σοφ., (περιφρ. ἀντὶ) πορεύομαι, ὑπάγω, (καὶ ἑλλ.) » Χωρεῖ δὲ πρύμναν. . ἐξέλκει δὲ, « αὐτ.

Ἐξέλκωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξέλκόω, ἄνοιγμα πληγῆς· μεταβολὴ τραύματος εἰς ἕλκος.

Ἐξ-ελλεβορίζω, Μ. ἰσω. Καθαρίζω δι' τοῦ ἐλλεβόρου.

Ἐξ-ελληνίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου Ἑλληνικὸν (κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὰ ἔθιμα, κυρ. δὲ κατὰ τὴν διάλεκτον), μεταφέρω λέξιν ἢ φράσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἰδίωμα· μεταφράζω Ἑλληνιστί.

Ἐξελόμην, Π. ἀντὶ Ἐξειλόμην, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐξέλω, χς. ῃς. ωμεν κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. 8'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξελάσω, μέλλ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εξεμάνην, πθ. άόρ. τοῦ 'Εκμαίνω.
'Εξέμαθον, άόρ. β'. τοῦ 'Εκμανθάνω.
'Εξέμεν ἤ 'Εξέμεναι, Π. άντί "Εξειν, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ "Εχω.
'Εξέμεναι, άντί 'Εξεῖναι, άόρ. β'. τῆς άπαρ. τοῦ 'Εξίημι.
'Εξεμέω-ῶ, Μ. έσω. Ξερνῶ, 'ξερνῶν ἐβγάζω.
'Εξέμηνα, άόρ. τοῦ 'Εκμαίνω.
†'Εξέμορε, ἐσφαλμ. άντί 'Εξ ἔμμορε.
'Εξεμπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Φυλάττω ἤ κάμνω νά φυλάττηται τι άπαραβάτως. 2) ἐκπεδικλόνω ('Ησύχ.).
'Εξεμπολάω(καί Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ μὲ κέρδος ἤ Ξεπουλῶ (κυρ. εἰς ξένους). (ἐν γέν.) ἐμπορεύομαι (κυρ. εἰς ξένον τόπον), (τρπ.) προδίδω.
'Εξεναίρω, Μ. αρῶ, Π. άναιρῶ (άφανίζω) κατά κράτος, φονεύω, ἐξολοθρεύω.
'Εξένεγκαι καί Ἰων.
'Εξενεῖκαι, άόρ. ά. τῆς άπαρ. τοῦ 'Εκφερω.
'Εξενεχθῆναι, Ἰων. άντί 'Εξενεχθῆναι.
'Εξενίπω (χ. Μ.), Π. = 'Εξαυδάω, ἐκφράζω, λέγω, διηγοῦμαι.
'Εξένεισα, άόρ. τῆς ὁρς. τοῦ 'Εκνέω.
'Εξενεχθῆναι, πθ. άόρ. τῆς άπαρ. τοῦ 'Εκφέρω.
'Εξενευχριάζω, Μ. άσω, = 'Ενεγχριάζω, παίρνω ὡς ἐνέχυρο.
'Εξενήνοχα, πρκ. τοῦ 'Εκφέρω.
'Εξενθεῖν, Δ. άντί 'Εξελυεῖν.
'Εξέννυμι, Μ. ξέσω. Ξενδύνω, ξεγυμνόνω. (ἐν γέν.) ἐβγάζω· ἐκθέτω.
'Εξεντερίζω, Μ. ισω. 'Εβγάζω τά ἐντερα, ξεκοιλιάζω· (μτγν.) ἐβγάλλω τήν ὀζιχν [τήν ἐντεριόνην] ξύλου· (ἐν γέν.) ἀδειάζω τι ἀπό τά περιεχόμενα· ξεπατόνω.
'Εξέω, Ἰων. 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. άορ. β'. τῆς πρστ. τοῦ 'Εξίημι.
'Εξηδόν, Ἰων. άντί 'Εξόν, μτχ. τοῦ "Εξεσι.
'Εξεπάζω, Μ. άσω. Ἀποδιώκω τι (Ξεμαγεύω) δι' ἐπῳδῶν, γητεύων καταπραύνω.
'Εξεπαίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ὅλως διόλου ἁπάνω, (μτφρ.) διεγείρω, ἐμπνέω ἔπαρσιν, (κοιν.) ξεπαίρνω.
'Εξεπεύχομαι, Μ. εὔξομαι, Π. = 'Εξεύχομαι, καυχῶμαι δι' Ἐν τι.
'Εξεπιδέδρομα, Π. πρκ. τοῦ 'Εξεπιτρέχω.
'Εξεπιδέκατος, η, ον, Π. άντί 'Εκκαιδέκατος.
'Εξεπιπολῆς, ἐπίρ. = 'Επιπολῆς, ἐπιπολαίως, εἰς τήν ἐπιφάνειαν μόνον.
'Εξεπίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. 'Ηξεύρω τι ἀπ' ἔξω, (ἐπμ.) ἠξεύρω (γνωρίζω) μὲ ἀκρίβειαν, εἶμαι ἐντελῶς εἰδήμων (ἐπιστήμων) τοῦ πράγματος.
'Εξεπίσασαι(σταμαι), Ἰων. 6'. ἐν. πρσ. τοῦ 'Εξεπίσταμαι.
'Εξεπισφραγίζομαι, Μ. ίσομαι, = 'Επισφραγίζω, ἐντυπόνω, ἐμπνέω.
'Εξεπίτηδες, ἐπίρ. = 'Επίτηδες, ἐπιταύτου.
'Εξ-επι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι, Π. ἐβγαίνω ἀπό πουθενά καί τρέχω πρός τά ἐπάνω.
'Εξεπλάγην, πθ. άόρ. β'. τοῦ 'Εκπλήσσω.
'Εξέπλει, (κατά κρσ.) άντί 'Εξέπλεε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εκπλέω.
'Εξέπλησεν, άόρ. ά. τοῦ 'Εκπίμπλημι.
'Εξέπλωμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εκπλώω = 'Εκπλέω.
'Εξ-επ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὄμβρον ἤ ὡς ὄμβραν, βρέχω κρουνηδόν. « Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας ψῦλος, « Σοφ.
'Εξεπράθον, άόρ. β'. τοῦ 'Εκπέρθω.
'Εξέπτην, άόρ. β'. τοῦ 'Εξίπταμαι.
'Εξέραμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐχύθη κατά γῆς ἤ ἐξεράσθη (ἐβγῆκεν ὡς) 'ξερατόν, 'ξέρασμα.
'Εξέρασις, εως (ἡ). χύσιμον κατά γῆς, ἄδειασμα, (κυρ. ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων (δι' ἐμετικοῦ ἤ καθαρσίου), (ὄθεν κοιν.) 'ξέρασμα.
'Εξέρασμα (τό), = 'Εξέραμα.
'Εξεράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι κατά γῆς, ἀδειάζω· (ἰατρ.) προξενῶ κένωσιν, (ὄθ. κοιν.) 'ξερνῶ. « Ἐξέρα τό ὕδωρ, « Ρητ., χύσε το ἔξω ἀπό (ἐπμ. ἄδειασε) τήν κλεψύδραν.
'Εξεργάζομαι, Μ. άσομαι. 'Εργάζομαι (δελεύω) τι μὲ ἐπιμέλειαν, (ἐπ. ἀγρ.) καλλιεργῶ, (ἐν γέν.) καλοδουλεύω. τελειόνω (τελεσποιῶ· κατορθόνω, ἀποτελειόνω) τό ἔργον μου· (μτφρ. κυρ. εἰς τόν πθ. πρκ. καί μσ. άόρ. καί μέλλ.) ἀφανίζω, (ὕθ.) « Ἐξεργάσμεθα, « Εὐρ., τετέλεσται, ἐχαθήκαμεν! « Μή μ' ἐξεργάσῃ, « αὐτ., μήμε ἀφανίσῃς. (παρβλ. Διεργάζομαι).
'Εξεργασία (ἡ). ἐντελής ἐργασία, καλλιέργεια· ἀποπεράνωσις (ἐκτέλεσις) τῆς ἐργασίας, (ἐπμ.) τελειοποιήσις τοῦ ἔργου.
'Εξεργαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἤ προθυμίαν ἤ ἐπιτηδειότητα πρός τό ἐξεργάζεσθαι· κατορθωτικός.
'Εξέργω, Ἰων. άντί 'Εξείργω.
'Εξ-ερεείνω (χ. Μ.), Π. ἐρωτῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν νά μάθω (ν' ἀκούσω) τι, (ὄθ. μτγν.) κρούω τήν κιθάραν ἕνα ἐβγάλῃ ἦχον. ("Ομ. "Ομν. Ἑρμ. 463.), (ἐν γέν.) ἀνερευνῶ, ἐξιχνιάζω. « Πύρους ἄλλος ἐξερεείνων, « Ὁδ. Μ., = 'Εξερευνῶν, (παρβλ. 'Εξείρω).
'Εξερεθίζω, Μ. ίσω ἤ Π.
'Εξ-ερέθω (χ. Μ.). 'Ερεθίζω μὲ ὑπερβολήν, διερεθίζω.
'Εξ-ερείδω, Μ. ερείσω. Στυλόνω καλά, (μσ.) ἀκουμπῶ 'γιερά.
'Εξ-ερείπω, Μ. ερείψω. Π. ῥίπτω (κάμνω τι νά ἔβγῃ καί νά πέσῃ νά κρημνισθῇ) ἀπό πουθενά κατά γῆς. « Ἐξήριπον ὄζας πελέκει, « Πίνδ. (καί μσ. ἤ οὐδ. αὐτρθ., κυρ. μόνον εἰς τόν πρκ. Ἐξήριπα ἤ Ἐξερήριπα[ι] καί τόν άόρ. β'. Ἐξήριπον). « Ὡς δ' ὅτ' ὑπό πλαγῆς Διός ἐξήριπε δρῦς πρόῤῥιζος, « Ἰλ. Ξ. « Καίτοι ζεύγλης ἐξεριπούσα, « Ἰλ. Ρ. « Κάπροι αὐχένας ἐξεριπόντες, « Ἡσ.
'Εξέρεισις, εως (ἡ), [ἐξερείδω]. τό νά ἀκουμπῶ εἰς πουθενά ἤ νά στυλόνῃ καλά ('γιερά).
'Εξέρεισμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρός ἐξέρεισιν, στύλωμα, ἀκκουμπιστῆρι. « Λόγου—, « Δογγ., (παρβλ. 'Εγκαθέρεισμα).
'Εξέρευγμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκπετύεται ('ξερνιέται, ἀναδίδεται). 2) (ἐπί ποτ.) = 'Εκβολή, ατόμιον, ('ξι τοῦ
'Εξερεύγω καί (μσ. ὁ ξ εὐχρηστότ.) 'Εξερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. 'Εξερεγόμενος ἐκβάλλω, 'ξερνῶ· ἀναδίδω· ἀναβρύω· (ἐπί ποτ.) χύνομαι, ἐκβάλλω.
'Εξ-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ερευνῶ ('Εξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν, προσπαθῶ σκαλίζων νά εὕρω (νά ξετρυπόσω) τι.
'Εξερεύνησις, εως (ἡ). τό οὐσ. τοῦ προτγ., ἔρευνα (ἐξέτασις) ἀκριβής πρός ἀνίχνευσιν τοῦ ζητουμένου.
'Εξερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξερευνῶν, ἐξεταστής ἀκριβής.
'Εξερευνητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἤ προθυμίαν ἤ ἐπιτηδειότητα εἰς τό ἐξερευνᾶν.
'Εξέρεξις, εως (ἡ). τό ἐξερεύγεσθαι, 'βέψιμον καί ξέρασμα. (ἐπί ποτ.) = 'Εκβολή.
'Εξ-ερέω καί (μσ.) 'Εξ-ερέομαι, Μ. ήσομαι (άόρ. 'Εξηρόμην ἤ 'Εξειρόμην), Π. = 'Εξερεύνω. « Κρονίδην ἐξείρετο ἤ προσείπεν, « Ἰλ. Ε. (καί μέ γεν. ἑλλ. πρθ. ἐκ δ'.) « Ἀναξίου φωτός ἐξερήσομαι, « Σοφ. (καί μτγν.) « Κνημούς ἐξέρεσε (ἡ ἔλαφος) καί ἄγκεα βοσκομένη, « Ὁδ. Δ., ἐξερευνήσῃ, (συγχ. τῷ
'Εξερέω-ῶ, μέλλ. (ἀναλ.) τοῦ 'Εξαγορεύω.
'Εξ-ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Ερημόνω ἐντελῶς, μεταβάλλω εἰς παντελῆ ἐρημίαν, κατερημόνω.
'Εξέρησις, ιος (ἡ), Ἰων. άντί 'Εξέρασις.
'Εξ-ερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ ἰσχυρογνωμόνως, ἐξακαλουθῶ νά ἐρίζω.
'Εξ-εριθεύομαι, Μ. εὐσόμαι. 'Εκκόβω πρός τό μέρος μου τινά διά ῥαβιουργιῶν (μηχανορραφιῶν), (ἐν γέν.) ῥαβιαγρῶ, (ἰταλ.) ἐντριγκάρω.
'Εξερινάζω, Μ. άσω. Εὐκολύνω τήν ὡρίμασιν τῶν σύκων (διά τρῦ ἐρινασμοῦ).
'Εξεριστής, οῦ (ὁ). Ὁ ἐξερίζων (φιλονεικῶν ἰσχυρογνωμόνως), φιλόνεικος.
'Εξερμηνεύω, Μ. ευσω. 'Εξηγῶ σαφέστατα, διερμηνεύω.
†'Εξερπύζω, καί
'Εξέρπω, Μ. ερπύσω (άόρ. 'Εξέρπυσα ἕρπ.). "Ερπων (Συρόμενος) ἐβγαίνω ἀπό πουθενά, ξετρυπόνω. « 'Εκ τοῦ σκίμπους δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, « Ἀρχφ. 2) (μτγν. μτφ.) ἀναδίδω ἑρπετά. « Ἐξέρψαν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους, « Γρφ.
'Εξερράγην, πθ. άόρ. β'. τοῦ 'Εκρήγνυμι.
'Εξερρέω, Μ. ερρήσω, Π. ἐβγαίνω ἤ ὑπάγω (κυρ. πρός ἐλεύθρον μου καί ἐπί κακοῦ). « Ἐξέρρε γαίας τῆσδε, « Εὐρ., κρῆμνίσου φύγα ἀπ' ἐδῶ.
'Εξερρύηκα, πρκ. τοῦ 'Εκρέω.
'Εξερυγεῖν, άόρ. β'. τῆς άπαρ. τοῦ 'Εξερεύγομαι.
'Εξ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἤ γίνομαι « 'Εξερυθρός (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἐρυθρός, κατακόκκινος.
'Εξ-ερύκω, Μ. ερύξω, Π. = Ἀπερύκω, ἐμποδίζω.
'Εξερύω, Μ. ὑσω. (μέ γεν. ἐκ δ'.) Τραβῶν ἐβγάζω τι ἀπό, ἁπλοτρῶ. « Τύχον ἐξείρυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σε χειρός, « Ἰλ. Ψ. » Τὸν δὲ μετόπισθε λαβὼν ποδὸς, ἐξερύσασκεν, « Ἰλ. Κ. » Ἰχθύας, οὓς ὑ' ἁλιῆες ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν, « Ὀδ. Χ.

Ἐξ-έρχομαι, Μ. ἐξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐξῆλθον κτλ.). (μὲ γεν. καὶ σπντ. μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) Ἐξαγίνω, ἐξαγίνω ἀπὸ παθενά, πηγαίνω ἔξω· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι· (ἐπὶ ὀνείρ. προφητ. κτλ.) ἀληθεύω, πληροῦμαι, λαμβάνω ἔκβασιν. (παρβλ. Ἐκβαίνω). (ἐπὶ ἀριθμ.) προκύπτω, συμπεσοῦμαι· (μὲ αἰτ. πρόθετ.) μεταβαίνω, (πρπ.) συναριθμοῦμαι, (καιν.) περνῶ εἰς τὴν ἀράδα.

Ἐξ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) ἐξαγίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, ἐκκλίνω, παρεκτρέπομαι, παρατρατίζω. » Ἐξηρώτησε κελεύθου, « Θκρ.

Ἐξ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξτρεϊνω.

Ἐξεσάωθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐξεσώθησαν, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκσώζω.

Ἐξ-εσθίω, Μ. ἐξ-έδομαι (πρκ. Ἐξεδήδοκα κτλ.). Τρώγω τι ὁλόκληρον, κατατρώγω.

Ἔξεσία (ἡ). [ξέσημι], Π. ἀποζολὴ (μὲ παραγγελίαν), πρεσβεία, (Γαλλ.) mission.

Ἔξεσις [ξέσημι], εως (ἡ). ἀπόπεμψις (κυρ. γυναικός), χώρισμα.

Ἐξέσκελκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνερ.) τοῦ ἀχρ. Ἐκασκέλλω, κατεξηράνθην, κατεσκληρύνθην.

Ἐξέσμωνο, παρτ. τοῦ Ἐκσμάω.

Ἐξεσσύθην, Π. ἀόρ. ά. καὶ

Ἐξέσσυτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. ἢ τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐκσεύομαι.

Ἐξέστηκα, πρκ. καὶ

Ἐξέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξίσταμαι.

Ἔξεστι, Μ. ἐξέσται (παρτ. Ἐξὸν, πρστ. Ἐξέστω, ὑποτ. Ἐξῇ, ἀπαρ. Ἐξεῖναι, μτχ. Ἐξόν). (ἀπρσ.) Εἶν' ἐπιτετραμμένον (συγχωρημένον) ἢ δυνατὸν (ἠμπορεῖ) νὰ γένῃ, (μὲ δατ. ᾗ ἀπαρ.) » Ἔξεστί μοι ἀποδημεῖν, « Ξεν. (ἢ μτχ.) » Ἐξόν, « (ἐκλαμβ. ἀπολύτ.), ἐν ᾧ (ἀφ' οὗ) εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον.

Ἔξεστις, ιος (ἡ), Ἰων. = Ἔξστις.

Ἐξέστραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκστρέφω, (ὄθ.

Ἐξεστραμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ξανάστροφα, ἀνάποδα· παρηλλαγμένως.

Ἐξετάζω, Μ. άσω. Ἐρευνῶ (Ἐρωτῶ) νὰ μάθω τι· (Νμ.) ἀνακρίνω, ζητῶ ν' ἀνακαλύψω (ὡς ἐπὶ τῷ πλ. διὰ βασάνων) τὴν ἀλήθειαν παρά τινος· ἐξακριβόνω, συγκρίνω, παραβάλλω· δοκιμάζω τι ἂν ἦνε καθὼς πρέπει, (ὄθ. ἐπὶ στρατ.) ἐπιθεωρῶ· (πθ. πρὸς μτχ.) φαίνομαι (ἀποδεικνύομαι) πράττων τι. » Ἐξεταζόμην τὰ δέοντα λέγων, « Δημ. (καὶ προθετ.) » Μετὰ τῶν μηδὲν ἡδικηκότων ἐξετάζεσθαι, « αὐτ., συναριθμεῖσθαι. (καὶ ἑλλ.) » Τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζομαι, « αὐτ., εἶμαι ἕνας ἀπό.

Ἐξετάθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτείνω.

Ἐξέτασις, εως (ἡ). τὸ ἐξετάζειν ἢ ἐξετάζεσθαι, ἔρευνα, ἀνίχνευσις τῆς ἀληθείας· (Νμ.) ἀνάκρισις (συνήθ. διὰ βασάνων), δοκιμή. σύγκρισις· (ἐπὶ στρατ.) ἐπιθεώρησις. » Ἐξέτασιν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Ἑλλήν. καὶ τῶν βαρβ., « Ξεν., (παρβλ. Δοκιμασία).

Ἐξέτασμός (ὁ), = Ἐξέτασις.

Ἐξεταστήριον (τὸ). τρόπος (μέσον) πρὸς ἐξέτασιν, δοκιμασία, βάσανος.

Ἐξεταστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξετάζων (δοκιμάζων, ἐξακριβόνων κτλ.), (Νμ.) ἀνακριτὴς, (βέβαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἐλεγκτής. ἐπιθεωρητής.

Ἐξεταστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἱκανὸς, ἐπιτήδειος πρὸς) ἐξέτασιν. ‖. » Τὸ ἐξεταστικὸν (ἀργύριον), « Δημ., τὰ ἔξοδα τῆς ἀνακρίσεως ἢ τὸ ἐπιμίσθιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἐξέτεροι, αι, α, Π. ἄλλοι τινές, (συνηθές. τὸ παρασύνθ. Μετεξέτεροι).

Ἐξ-ετεροτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκτῶ ἢ Μεταχειρίζομαι ἄλλον τρόπον (ἄλλα ἤθη), ἀλλοιοῦμαι (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον)).

Ἐξετέτιστο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐκτίνω.

Ἐξέτης, ου (ὁ) καὶ Ἐξέτης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐξαέτης, ἐξ χρόνων.

Ἐξετι, ἐπίρ. Π. (ἀντὶ) Ἐξ ἔτι, ἕκτατε ἀκόμη· (μὲ γεν.) » Ἐξέτι πατρῶν, « Ἰλ. Θ., ἐκ προγόνων. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἐξέτι κεῖθεν, « Καλλ.

Ἐξέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐξέτης.

Ἐξετμήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκτέμνω.

Ἐξετράπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκτρέπω.

Ἐξετράφην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτρέφω.

Ἐξέτρωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτιτρώσκω.

Ἐξ-ευγενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ εὐγενῆ, τοῦ ἀφαιρῶ τὸ ἀγενὲς ἢ δυσγενές.

Ἐξ εὐθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω (Διορθόνω) τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐξομαλύνω.

Ἐξ-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου εὐκρινὲς, τὸ ἀναπτύσσω ἐντελῶς, (παρβλ. Διευκρινίζω).

Ἐξ-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐλαβοῦμαι (Προσέχω, Προφυλάττομαι) εἰς τὸ ἄκρον.

Ἐξ-ευμαρίζω, Μ. ίσω. Εὐκολύνω τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω εὐκολώτατον· προδιαθέτω· προετοιμάζω.

Ἐξ-ευμενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου εὐμενῆ (εὐδιάθετον), ἐξιλεόνω.

Ἐξ-ευνουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ αὐτόγρημα (ἐντελῶς) εὐνοῦχον.

Ἐξ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐφευρίσκω πόρον (τρόπον) νὰ προμηθεύσω τι εἴς τινα ἢ νὰ εὐπορήσω αὐτὸς ἐγώ τινος.

Ἐξεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξευρίσκειν, ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις.

Ἐξευρετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς ἐξεύρεσιν, ἐφευρετικός.

Ἐξεύρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξεῦρέν (ἐπενόησέ) τις, ἐφεύρεμα, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Ἐξεῦρον [ἔξ]). Σκαλίζων (Ἀναζητῶν) εὑρίσκω, κατορθόνω νὰ εὕρω· (τοπ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἐξ-ευτελίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἢ νὰ φαίνεται ὅλως διόλου εὐτελὲς, ἐξουθενῶ· περιφρονῶ.

Ἐξευτελισμὸς (ὁ). τὸ ἐξευτελίζειν ἢ ἐξευτελίζεσθαι, ἐξουδένωσις, περιφρόνησις.

Ἐξ-ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρὸς ἀπαρ.) Ἔχω ἀρκετὸν τόνον (ἱκανὴν δύναμιν) ἵνα.

Ἐξ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐντελῶς εὐτρεπὲς (ἕτοιμον).

Ἐξ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι, Π. = Ἐξεύχέω.

» Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα, « Αἰσχύλ. 2) Εὔχομαι (Ἐπιθυμῶ) μὲ πολὺν πόθον. » Εἰς ὄψιν ἥκεις ὧν περ ἐξηύχω πάλαι, « Αἰσχύλ.

Ἐξεφαάνθην, Π. ἀντὶ Ἐξεφάνθην (ἄχρ.) ἀντὶ Ἐξεφάνην.

Ἐξεφανεν, Π. ἀντὶ Ἐξεφάνησαν, πλθ. γ'. καὶ

Ἐξεφάνην, ἑν. ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐξέφηβος (ὁ, ἡ), (νέος) ὅστις ὑπερέβη ἤδη τὴν ἡλικίαν (ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν τάξιν) τῶν ἐφήβων.

Ἐξ-εφίημι, Μ. ἐξεφήσω. Ἀφίνω (Ἀποπέμπω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος. ‖. (μὲ παραγγέλλω, διατάττω.

Ἐξεφρεόμεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξεφερόμεν ἢ Ἐξεφορέομεν.

Ἔξεφυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκφεύγω.

Ἐξέφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκφύομαι.

Ἐξεχέθρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸ βρυγχον (τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ).

Ἐξεχέγλουτος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ἐξέχοντας γλουτοὺς (κωλομέρια ἢ γόμφους).

Ἐξεχὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐξέχων, πεταγμένος ἔξω, (ἐν γεν.) = Ἔξοχος, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-έχω (χ. Μ.). Κρατῶ τι ἔξω ἢ ἐμπρός ‖. (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι (στέκομαι) πλέον ἔξω ἢ ἐμπρὸς παρὰ τοὺς ἄλλους, ὑψοῦμαι ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνε ἀν' ὅσ ἐρέχω (κυρ. καὶ μεταφορ.) (ἐπὶ ἡλίου ἢ ἀστέρων) ἀνατέλλω. (πθ. ἢ μσ. μὲ γεν.) κρατοῦμαι (ἐξήρτημαι) ἀπὸ, εἶμαι προσκολλημένος εἰς. « Ἐξεχόμε.α τῆς μητρὸς, « Δ. Ἀλ.

Ἐξ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι ἐντελῶς (ὡς οὗ νὰ λιώσῃ, νὰ χυλώσῃ). χωνεύω.

Ἐξέωσα, ἀόρ. καὶ

Ἐξέωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξωθέω.

Ἔξηβος (ὁ, ἡ), = Ἐξέφηβος.

Ἐξήγαγον, ἀορ. τοῦ Ἐξάγω.

Ἐξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προηγοῦμαι, προπορεύομαι (κυρ. ἵνα δείξω τὸν δρόμον), (ὄθ. ἐν γεν.) ὁδηγῶ, (μεταφορ.) ἐξηγῶ· ἀποδείχνω. διηγοῦμαι· συμβουλεύω· δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα· εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγὸς), ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου. διέπω, διευθύνω, διοικῶ. (μὲ γεν.) « Οἵσι περ ἄρχει, τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι, « Ἰλ. Β. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τοῖς ἡγουμένοις αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, « Ἀξ. (καὶ μὲ πολ.) » Ἴεναι πάντας τῷ ἂν αὐτὸς ἐξηγῆται, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ἐπαγγέλματεύων γὰρ ὑμῖν, αὐτὸς ἐξηγεῖται τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι, « Δημ., τῶν ἐκανονάρχει ἵνα τὸν διαλαχῇ ἐκεῖνος. (μὲ αἰτ.) « Τοὺς ξυμμάχους ἐξηγουμένους Θκ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τὰ νόμιμα συνεξηγησόμεθα, « Δημ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπαρ.) » Ἐξηγοῦ δέ μοι, εἴφερ σὺν θεῷ κατέκτανον, « Αἰσχύλ. (παρβλ. Εἰσηγοῦμαι).

Ἐξήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξηγήθη (ἐξεδόθη ἀνεπτύχθη, ἀπεδείχθη κτλ.), διήγημα.

Ἐξήγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξηγοῦμαι, ὁδηγία· ἀρχηγία· (τροπ.) ἀνάπτυξις· ἑρμηνεία· συμβουλὴ· ἀπόδειξις· διήγησις κτλ.

Ἐξηγηματικὸς, ἡ, όν, = Ἐξηγητικός.

Ἐξηγητὴς, οῦ (ὁ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτρφ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐξηγός· εἰσηγητής, σύμβουλος· ἑρμηνευτής· (ἰδιωτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ διωρισμένος ὑπὸ τῆς διοικήσεως ἑρμηνευτὴς τῶν διασημείων, τῶν χρησμῶν, τῶν ὀνείρων κτλ., (εἰς τὴν Ἀγγυπτ.) διευθυντής, διοικητής, (Στρ. 12'. 797.)

'Εξηγητικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ χρηματιστῶν [ἐπιτήδειος] πρὸς) ἐξήγησιν.

'Εξηγορία (ἡ), [ἐξαγορεύω], = 'Εξαγόρευσις· διήγησις (κυρ. πρὸς ἔπαινον), ἐγκώμιον, (παρβλ. 'Εξομολόγησις).

'Εξηγρόμην, Π. ἀορ. β'. τοῦ 'Εξεγείρομαι, ἡ παρτ. τοῦ 'Εξέγρομαι

'Εξεῖν, ά. ἐν. καὶ

'Εξέεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εξειμι.

'Εξηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὸν ἠθμόν (τὸ στραγγιστῆρι), σουρόνω, λαγαρίζω, (παρβλ. Διηθέω).

'Εξήκασμαι. Ἀττ. ἀντὶ 'Εξείκασμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εξεικάζω.

'Εξήκοντα (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. ἀριθμ., (60), ἑξήντα.

'Εξηκονταέτὴς, έος ἢ έος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡ διαρκῶν 60 ἔτη, ἑξήντα χρόνων, (ἴδε Δεκαέτὴς).

'Εξηκονταετία (ἡ). διάστημα 60 ἐτῶν.

'Εξηκοντάκις, ἐπίρ. 'Εξήντα φορὰς.

'Εξηκοντακισχίλιοι, αι, α, 60 χιλιάδες.

'Εξηκοντάκλινος (ὁ, ἡ). (οἶκος) περιέχων ἢ χωρῶν 60 κλίνας.

'Εξηκοντάλιθος (ὁ), εἶδος πολυποικίλου (ἢ πιθανώτ. πολυσυνθέτου) λίθου, (παρβλ. 'Εκατοντάλιθος).

'Εξηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 60 πηχῶν.

'Εξηκοντὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 60 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 60: μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

'Εξηκοντασταδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑκτασιν 60 σταδίων.

'Εξηκονταταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 60 ταλάντων.

'Εξηκονταταλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 60 τάλαντα.

'Εξηκοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 60 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

'Εξηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ 'Εξηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), = 'Εξηκονταέτὴς.

'Εξηκοσταῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 60 ἡμέρας.

'Εξηκοστὸς, ὴ, όν. 'Ο μετὰ τὸν 59.

'Εξηκριβωμένως [ἐξακριβόω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν (Μὲ τὴν μεγαλητέραν) ἀκρίβειαν.

'Εξ-ήκω (χ. Μ.), = 'Εξέρχομαι, ἐβγαίνω· φάνω, καταντῶ· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι, περνῶ· (ἐπὶ ὀνείρ. ἢ προφητ.) ἐκπληροῦμαι. « 'Εξήκειν οἱ τὸν ὄνειρον, « Ἡρ., (κοιν.) ἐβγῆκε, (ὅηλ.) ἀλήθευσε.

'Εξήλασα, ἀορ. ά. τοῦ 'Εξελαύνω.

'Εξήλατος (ὁ, ἡ), Π. [ἐξελαύνω]. ἐλαυνόμενος μὲ τὸ σφυρὶ, σφυρήλατος. (ἄλλ. γρφ. 'Εξήλατος, = 'Εξάπτυχος).

'Εξήλικας, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ 'Εξαλίζω.

'Εξηλθον, ἀορ. Θ'. τοῦ 'Εξέρχομαι.

'Εξ-ηλιάζω, Μ. άσω. Ἀκθέτω (Ἁπλόνω ἔξω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. κρεμῶ ἐπὶ σταυροῦ. « 'Εξηλίασαν φυτοὺς ἐν τῷ ὄρει, « Γρφ. ‖. (πθ.) καίομαι (μαυρίζω) ἀπὸ τὸν ἥλιον.

'Εξ-ηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λαμπρὸν ὡς τὸν ἥλιον, καταφωτίζω. « Ἀὴρ ἐξηλιοῦται, « Πλ., ἀποκτᾷ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου.

'Εξηλλαγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εξαλλάσσω, (ὄθεν

'Εξηλλαγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ τρόπον παρηλλαγμένον (κεκινοφανῆ, παράξενον).

'Εξήλυσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Εξέλευσις.

'Εξῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἓξ ἡμέρας (κατὰ συνέχειαν).

'Εξημαρτημένως [ἐξαμαρτάνω], ἐπίρ. (μτχ.), Σφαλερῶς, ἐσφαλμένως.

'Εξ-ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἥμερον, τὸ ἡμερόνω ἐντελῶς. « 'Εξημερῶσαι γαῖαν, « Εὐρ., νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τ' ἄγρια θηρία. « Σῶρον ἐξημερ., « 'Πρ., ξυγεράνω.

'Εξημέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εξαμόω.

'Εξῆμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εξάπτω.

'Εξημιοῦς [ἐξαμεῖδω], ή, ὀν, Π. τὸν ἀπὸ δύναται εἰς νὰ μεταλλάξῃ. « Εἶμαί τ' ἐξημιοῦδ, « Ὀδ. Θ., τὰ ποικίλλα ἢ διαφέροντα ἀλλήλων, (κοιν.) πολλαὶς ἀλλοιαίς φορίμματα, (ἴδε ἐξ παρβλ. 'Εξαλλάσσω).

'Εξὴν, παρτ. τοῦ 'Εξεστι.

'Εξήνεγκα, ἀορ. ά. τοῦ 'Εκφέρω.

'Εξήνιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἡνίας (χαλινάρια), ξιγαλίνωτος.

'Εξήνοχα, απντ. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ 'Εξενήνοχα.

'Εξῆξα, ἀορ. ά. τοῦ 'Εξάττω.

'Εξήπαφον, Π. ἀορ. β'. τοῦ 'Εξαπαφίσκω.

'Εξ-ηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὅλως διόλου εἰς ('Ενόνω μὲ τὴν) ἤπειρον.

'Εξ-ηπεροπεύω, Μ. εύσω, Π. ἐξαπατῶ, ξεγελῶ, ξελογιάζω.

'Εξ-ηπιαλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι (ἀπὸ ἁπλοῦ πυρετοῦ) εἰς ἠπίαλον.

'Εξήραμμαι, πθ. πρκ. καὶ

'Εξηράνθην, πθ. ἀορ. τοῦ Ξηραίνω.

'Εξήρατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ 'Εξαίρω.

'Εξήρετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ 'Εξαίρομαι.

'Εξήρετμος (ὁ, ἡ). πλοῖον μὲ ἓξ ἐρετμοὺς (κωπιά).

'Εξηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως.

'Εξήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ ἓξ σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

'Εξηρικὸς, ὴ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἐξήρη (ναῦν) ἢ κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἐξήρους. « Πλοῖον ἐξηρικὸν, « Πλό.

'Εξήρυγον, ἀορ. β'. τοῦ 'Εξερεύγω.

'Εξηρώησα, Π. ἀορ. τοῦ 'Εξερωέω.

'Εξῆς [ἔχω, μέλλ. τοῦ 'Εχω], ἐπίρ. Κατὰ σειρὰν, ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, κατὰ συνέχειαν πλησίον· κατόπιν, ἔπειτα, ἀμέσως ἔπειτα· (ἐνίοτε) ἁπλῶς, ἔπειτα, (μὲ δότ.) « Παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι, « Θκ. » Ἑξῆς καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει, « αὐτ. « Γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο, κατὰ θέρος ἢ χειμῶνα, « αὐτ. « Ἑξῆς τῷ νεωρὶ ζῶν, « Μέσχ. Λύρ., εὐθὺς μετά. « Ἀγορᾶσθ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι, Λρσ. (ἢ ἀνάρθρ.) « Ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέσῃ, « Ἀριστ., ὁ μετ' αὐτὸν ἀμέσως. (καὶ γεν.) « Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ, « τὸ ὑπόλοιπον. (ἢ ἐπὶ χρον.) « Τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, « Πλότ. « Τὰ ἑξῆς (τοῦ λεγου), « Ἑρμ., ἡ συνέχεια, ἡ σειρὰ, ἡ ἀλληλουχία. « Καὶ τὰ ἑξῆς, « Γρμτ., (Λτν.) et cætera.

'Εξητασμένως [ἐξετάζω], ἐπ. ρ. (μτχ.). Μετ' ἐπιστασίας, ἐπιμελῶς, ἐξηκριβωμένως.

'Εξ-ητριάζω, Μ. άσω. Περνῶ ὀγρόν τι ἀπὸ πανὶ (ἢτριαν), σουρόνω.

'Εξ-ηττάομαι-ῶμαι, Μ. ηττηθήσομαι. Νικιῶμαι κατὰ κράτος.

'Εξ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγάλλω (Ἀναδίδω) ἦχον· κάμνω ν' ἀκουσθῇ ἔξω ἦχος (ἐν γέν.) ἀντηχῶ, ἠχολογῶ. « Τὸ κωφὸν ἐξηχεῖν, « Πλό., (παρβλ. 'Εξάδω).

'Εξήχησις, εως (ἡ). παραφωνία, ζῖκ τοῦ

'Εξηχος (ὁ, ἡ). κακόηχος, (τρπ.) ἀπᾴδων, ἀναρμοστος, ἄτοπος. (μτγν.) = Ἄηδὴς, ἐκστατικὸς, ἐμβρόντητος.

'Εξ-ιάομαι-ῶμαι, Μ. ιάσομαι. Ἰατρεύω (Θεραπεύω, [καὶ μτφρ.] Διορθόνω) ὁλοτελῶς.

'Εξίασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. τοῦ 'Εξειμι.

'Εξιᾶσι, ἀντὶ 'Εξιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ 'Εξίημι.

'Εξ-ιδιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἰδιοποιοῦμαι (Οἰκειοποιοῦμαι) τι, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου, κάμνω ὅλως διόλου (ζικνόμου).

'Εξιδιασμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (Οἰκειοποίησις κτλ.

'Εξ-ιδιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, καὶ

'Εξ-ιδιοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = 'Εξιδιάζομαι.

'Εξιδιοποίησις, εως (ἡ), = 'Εξιδιασμὸς.

'Εξ-ιδίω, Μ. ίσω. Ἰδρόνων ἀναλίσκω, ἐβγάλω τι ἀπὸ τὸ σῶμά μου διὰ τοῦ (ἢ ἐν εἴδει) ἱδρῶτος. ἀνακρύω.

'Εξιδοῦ, μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ 'Εξαρόω.

'Εξ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εξιδίω. 2) καταϊδρόνω (ζ).

'Εξ-ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι να ἀσφαλῶς πουθενὰ, καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) ἀναπαυτικὰ. (τρπ.) ἀποκαταστήνω. « Στήσόν με κἀξίδρυσον, « Σοφ. (καὶ μσ.) « Βίον ἐξιδρυσάμην, Ἀρχ., κατώρθωσα πορον βίου ἀταθερόν.

'Εξίδρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Εξιδρόω, γύσιμον πολλοῦ ἱδρῶτος.

'Εξιερόω-ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἱερόν, καθιερόνω, ἀφιερόνω.

'Εξίημι, Μ. ἐξ-ήσω. Ἀφίνω τι νὰ ἐβγῇ (νὰ φύγῃ), ἀπολύω, ἀπομακρύνω, ἀποπέμπω, (κοιν.) δίδω ὁρόμον, ξαπολνῶ. (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) ἐβγαίνω, (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι. « Ἐπεί τέ τοι εὖ τίκται, ἔξιε, ἄλλην δὲ γῆμον, « Ἡρ. (καὶ κατὰ συμπ. Π.) « Ἐσσ.ος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, « Ὅμ. ἀπέβαλον (ἔχασαν) τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγητοῦ καὶ πόσεως, (ὅηλ.) ἐθεράπευσαν τὴν πεῖναν καὶ δίψαν των, ἐχόρτασαν, ἐδμασαν μὲ τὸ « Τὼ δ' ἅπις οὖν πιόντ' ἀφέτην πολυκαγκία δίψαν, « Ἰλ. Δ.). « Ψ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ λίμνη ἐξίησιν ἐς θάλασσαν, « Θκ.
Ἐξιθύνω, Μ. υνῶ, Π. ἰσάζω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω ἴσιον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. 2) (τρπ.) διέπω· διευθύνω.
Ἐξικετεύω, Μ. εὐσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως, ἢ Καταπείθω μὲ τὰς ἱκεσίας μου.
Ἐξικμάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ (Ἀπορροφῶ) τινος ὅλην τὴν ἰκμάδα, (κοιν.) ξεσταγγίζω, ξεζουμίζω. (ἐπμ.) καταξηραίνω· (ὸϋ. μτφορ.) σκέπτομαι πολλαχῶς, καλοστοχάζομαι. » Ἀλλὰ τί τοῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω ᾧ λογίζομαι κακὰ ; « Εὐρ.
ᾧ Ἐξικμαίνω, Μ. ὰνῶ, = Ἐξικμάζω.
Ἐξίκμασις, ἐως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξικμάζω, ἢ τῆς ἰκμάδος ἀφαίρεσις, ξεστράγγισμα κτλ.
Ἐξικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἑξομαι (ἀόρ. Ἐξικόμην κτλ.). Φθάνω (Καταντῶ) πεθενὰ ἢ ἕως εἰς. (μτφορ.) καταρθόνω (τελειόνω, ἐπιτυγαίνω, φθάνω εἰς) τὸν σκοπόν μου. εἶμαι ἱκανὸς πρός τι, ἐξαρκῶ. (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ Π. μὲ αἰτ. μόνην) » Φθίνην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, « Ἰλ. Ι. » Ἐπὶ βραχὺ(»Ἐπὶ πλεῖσον) ἐξικνεῖται,« Λξ. » Πρὶν τέξεσθαι ἐξικνεῖσθαι , « Λξ. (καὶ τρπ.) » Ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, « Λκ. (ᾧ μὲ γεν.) » Τί δῆτα ὁρῶντες, τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα ; « Εὐρ.
Ἐξίκω. Μ. ἑξω, Π. ἀντὶ Ἐξήκω, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἐθγαίνω, ἐκπληρῶμαι, πραγματοποιοῦμαι.
Ἐξιλαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρὸν (εὔθυμον), φαιδρύνω.
Ἐξίλασις, εως (ἡ). ἐξιλασμός, ἐξιλέωσις, ᾧ ἐκ τοῦ
Ἐξιλάσκομαι, Μ. ιλάσομαι. Καταπραΰνω τὴν ὀργὴν τινος, ξαναποκτῶ τὴν εὐνοιάν του, τὸν ἐξιλεόνω.
Ἐξίλασμα (τὸ). μέσον πρὸς ἐξιλέωσιν, δῶρον· θυσία κτλ.
Ἐξιλασμός (ὁ), = Ἐξίλασις, ἐξιλέωσις· (συνκδχ.) ἡ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ γινομένη θυσία ἢ ἄλλη τελετή.
Ἐξιλαστέον, θετ. τοῦ Ἐξιλάσκομαι.
Ἐξιλαστήριος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἐξιλαστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐξιλασμόν, ἐξιλεωτικός.
Ἐξιλεόω-ῶ, Μ. ώσω = Ἐξιλάσκομαι. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἵλεων (εὐμενῆ), ἐξιλεόνω.
ǂ Ἐξιλέωμα (τὸ), = Ἐξίλασμα.
ǂ Ἐξιλέωσις, εως (ἡ), = Ἐξίλασις.
ǂ Ἐξιλεωτικός, ἡ, όν, = Ἐξιλαστικός.
Ἐξ-ίλλω, = Ἐξίλλω.
Ἐξιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ (Ἐθγάζω) τι ἔξω μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) ἱμάντα (λωρί, σχοινί). 2) ξετυλίζω, ξεκουβκριάζω, (συγχ. τῷ Ἐξαμάω).
Ἐξίμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔξειμι.
Ἐξ-ινιάζω, Μ. άσω. Ἐθγάλλω (Ἀφαιρῶ) ἀπό τινος τὰς ἴνας.
Ἐξινόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. ἀδειάζω ὅλως διόλου, ἐκκενόω, (ἴδε Γπρινος).
Ἐξιονθίζω, Μ. ίσω, Π. ἐθγάζω (ἢ ἐκτείνω τοὺς) ἰονθους (τὰς τρίχας, τὰ μαλλιά).
Ἐξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐθγάλλω (Ἀφαιρῶ) ἀπό τινος τὸν ἰόν (τὴν σκουριάν), ξεσκουριάζω, (Ἀρρ. Ἐπιτ. Δ. 11).
Ἐξιπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθλίβω, ξεσταγγίζω, ξεζουμίζω. (ἐπὶ ὑγρ.) σουρόνω, λαγαρίζω, (ἐν γέν.) καθαρίζω , ξεπαστρεύω.
Ἐξιππάζομαι, Μ. άσομαι καὶ
Ἐξιππεύω, Μ. εὐσω. Ἐθγαίνω (Ξεκινῶ) ἔφιππος.
Ἔξιππος (ὁ, ἡ), (κυρ. ὄγημα) μὲ 6 ἵππους.
Ἐξίπταμαι, Μ. ἐκ-πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξέπτην κλπ.), = Ἐκπέτομαι, πετῶ ἔξω, φεύγω πετῶν.
Ἐξιπωτικὸς [ἐξιπόω], ἡ, όν. Ὠφέλιμος (Χρήσιμος) εἰς τὸ νὰ ξεστραγγίζῃ (νὰ ξεπαστρεύῃ). » Φόμακα—, « Ἱπκρ.
Ἔξις [ἔχω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ὁ τρόπος τοῦ ὑπάρχειν, ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς (καθ' ἣν διάκειταί τις οὕτως ἢ ἄλλως). (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ σώματος.) ἡ κρᾶσις, ὁ ὀργανισμός (» Ἰσχνὸς τὴν ἕξιν, « Λξ.)· (ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ συναισθητοτέρου) ἡ διάθεσις, ἡ δύναμις, ἡ ἰδιότης (» Ἕξεις δὲ [λέγω] καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἐχόμεν οὕτως ἢ ἄλλως, « Ἀρστ.). (κυρ. δὲ) ἡ διὰ τῆς συνηθείας προσγινομένη ἱκανότης. » Ἕξις ἐστίν, ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη, « Πλ.
Ἐξισάζω, Μ. άσω. Ἰσάζω (κυρ.) δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα, (ἐν γέν.) ἐξομαλύνω, (τρπ.) συμβιβάζω. (ἀμτβτ.) ἐξισοῦμαι.
Ἐξισασμὸς (ὁ), τὸ ἐξισάζειν, ἐξομάλυνσις, συμβιβασμός. ἐξίσωσις.
Ἐξίσης , ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐξ ἴσης (ἐνν. μοίρας), εἰς ἴσα (ὅμοια) μέρη, ἐξίσα, ἐπίσης.
Ἐξισοτιμία (ἡ). ἡ ἐξίσου ἀπονεμομένη ἢ ἀπολαμβανομένη τιμή, ἰσοτιμία (εἰς τὸν Λουκ. ἀναγινώσκεται ὀρθότ. κατὰ διάστασιν. » Κὰξ ἰσοτιμίας). «
Ἐξίσου, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐξ ἴσου (ἐνν. μέτρᾳ), = Ἐξίσης.
Ἐξισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο. (σπν. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος (ὅμοιος) μέ, ἐξισοῦμαι, ὁμοιάζω. » Μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, « Σοφ.
Ἐξιστάνω καὶ Ἐξ-ιστάω-ῶ, μτγν. ἀντὶ
Ἐξ-ίστημι, Μ. ἐκ-στήσω (ἀόρ. Ἐξέστησα καὶ μσ. Ἐξέστην, μσ. πρκ. Ἐξέστηκα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἔξω ἢ μακρὰν ἀπό, ἐξάλλω (μετακινῶ) τι ἀπὸ τὴν συνειθισμένην του στάσιν (θέσιν). (ὸϋ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) προξενῶ ἔκστασιν, ἐκπλήττω, (κοιν.) κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, ξυπάζω. » Ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν, « Δμ. (ᾧ χ. τῆς γεν.) »Γυναῖκές τινες ἐξέστησαν ἡμᾶς, « Τρφ. 2) μεταβάλλω, ἀλλοιόνω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). » Ἡ λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν φύσιν, « Πλ. » Ἔστι δὲ γεννῆον τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως, « Ἀρστ. » Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, « Θκ. ‖ (μσ.) ἐθγαίνω (μακρύνομαι) ἀπό, ἐξέχω (»Τὸ δὲ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. . οὐχ ὥσπερ τὸ τοῦ ἄρρενος ἐξεσχηκός, « Ἀρστ.)· σέκω (τραβῶμαι) παρέκει, παραμερίζω. » Ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, « Ξεν., Δμ. (ᾧ δοτ.) » Ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις, « Πλ. (καὶ α(τ.) » Οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Φεύγετ' ἐξίστασθε, « Εὐρ. » Ἐνίοισι τὰ ἄρθρα ἐξίστανται καὶ καθίστανται ἀνωδύνως, « Ἱπκρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ μτφορ.) » Φρενὸς (ἡ) » Φρενῶν (» Τοῦ φρονεῖν, » Τοῦ λογίζεσθαι, » Τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, (ᾧ ἁπλ. κατ' ἄλλ.) » Ἐξίσταμαι, « Δξ., χάνω (ἐθγαίνω ἀπό) τὰ λογικάμου, παραλογίζω, (κοιν.) τὰ χάνω, (Τεχν.) σαστίζω, (παρθλ. Ἐκπλήττω). » Μαρακὸς δὲ ὁ Συρακούσιος καὶ ἀμείνων ἦν ποιητής, ὅτ' ἐκστείη, « Ἀρστ. » Πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται, « Ξεν., τὰ λησμονοῦν. » Ἐξεστήκει τῶν ἑαυτοῦ, « Δμ., ἔχασε (κυρ. δὲ παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἐνεστάς του χρεωκοπήσας) τὴν περιουσίαν του. » Ἐκ τῆς γυναικός, « Δξ., τὴν ἐχώρισε. » Ὁ ἀντῶν τῶν πεπραγμένων ἑκατόντα, « Δμ., ἀφίνων (παρατηρῶν, πρασιωπῶν) αὐτά. (καὶ μὲ αἰτ.) » Οὐδένα κίνδυνον ἐξέστησαν, « αὐτ., δὲν ἀπέφυγον. » Ἐξέστηκα τὰ τοιαῦτα, « αὐτ., τὰ ἀποφεύγω. » Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην, « Σοφ. 2) (χ. πτ.) φθείρομαι, χαλνῶ, ἀποθνήσκω. « Οἶνος ἐξίστησι κώς. « Θφρ., Δμ., κοιμένος. » Σφακὶς λίσαντα ἐκστῆναι, « Πλ.
Ἐξιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) μὲ περιέργειαν νὰ μάθω.
Ἐξίσχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὰ ἰσχία, ξεγοφιασμένος.
Ἐξισχναίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἐξισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἰσχνόν (λιγνόν).
Ἐξισχύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Κατορθόνω τι (διὰ τῆς ἰσχύος μου), ὑπερνικῶ, ὑπερισχύω. » Ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις ᾧ τῆς φύσεως ἐξίσχυσε, « Στρ. (ᾧ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐξίσχυσε διαδέξασθαι τὴν σχολήν, « Ἀρτ.
Ἐξίσχω, Μ. ἐκ-σχήσω, = Ἐξέχω. » Ἐξίσχει κεφαλὰς βερέθρου, « Ὀδ. Μ., ἐξέχει (προβάλλει) τὸ κεφάλι της ἀπό. » Ὀφθαλμοὶ ἐξίσχοντες, « Ἀρετ.
Ἐξίσωσις, εως (ἡ), = Ἐξισασμός.
Ἐξισωτὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ ἐξισῶν (ἐξισάζων), συμβιβαστής. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ τῶν Βυζ.) ὁ ἐπὶ τῆς ἐξακριβώσεως τῶν μέτρων καὶ ζυθμῶν ἀξιωματικός, ἢ ὁ ἐξετάζων τὰς καταστάσεις καὶ συμβιβάζων ἀναλόγως τὰς διενέξεις τῶν φορολογουμένων, (παρθλ. Τιμητής).
Ἐξίτηλος (ὁ, ἡ), [ἔξειμι]. (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) ὅστις ἐθγαίνει (ξεθάφει, ξεθωριάζει, ἐξαλείφεται, [ᾧ μτφορ.] λησμονεῖται) εὐκόλως (δὲν βαστᾷ, δὲν ἔχει δύναμιν); (ἐν γέν.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, ξεθυμασμένος χωρὶς βάσιν , ἐπιπόλαιος · πρόσκαιρος. »Τὰ δὲ ἐξίτηλα (ἄρθρα) ἀνάνδρα σημεῖα, « Φυσιογνμ.
Ἐξιτήριος (ὁ, ἡ) , [ἔξειμι]. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος κατὰ τὴν ἀναχώρησιν (τὴν ἔξοδόν, τὸ ξεκίνημά) τινος. » Ἄγος—, « Βασ., Γργ., ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμόν.
ᾧ Ἐξίτης, ου (ὁ). (ἐνν. βάλος ἢ κύδος) ὁ φέρων τὰ ἐξ σημεῖα, (ὁ ἄλλ. Κῶος).
Ἐξιτητέον, θετ. τοῦ Ἔξειμι.
ᾧ Ἐξιτητὸς καὶ
Ἐξιτὸς, ἡ, όν. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἔβγῃ (νὰ ἐξέλθῃ) τις. (κυρ. εἰς τὴ οἰκί.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐστιν, « Ἠσι., δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐβγοῦν. » Πολὺς ὁ χειμὼν, ᾗ οὐδενὶ ἐξιττὸν, « Ἀλκίφρ.

Ἐξίχνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξιχνεύειν, ἔρευνα, ἐξέτασις, ἐξιχνίασμα.

Ἐξιχνευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐξιχνεύω.

Ἐξιχνευτὴς, οῦ (ὁ), ἐξεταστὴς, ζῆτ τοῦ Ἐξιχνεύω, Μ. εὑσω. Ζητῶ (Σκαλίζω) νὰ εὕρω τι ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του, (τρπ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Ἐξιχνιάζω, Μ. ἀσω, = Ἐξιχνεύω, (ὅθεν Ἐξιχνιασμὸς (ὁ), = Ἐξίχνευσις.

Ἐξιχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐξιχνεύω.

Ἐξιχωρίζω, Μ. (σω, Ἐβγάζω (καθαρίζω τὴν πλυγὴν ἀπὸ) τὸν ἰχῶρα.

Ἐξιὼν, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ Ἔξειμι.

Ἑξκαίδεκα, = Ἐκκαίδεκα κτλ., (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἕξ καὶ δέκα).

Ἑξκαιδέκατος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαιδέκατος.

Ἐξμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 6 μεδίμνους.

Ἐξογκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐξέχω (ἐν εἴδει ὄγκου).

Ἐξογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀγκῶδες, ὑψόνω, φουσκόνω. » Ῥεύματος προσβολὴ τὴν σταυρὸν ἐξώγκωσε, « Διῖ. » Μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, « Εὐρ., τὴς κατεσκεύασα ὑψηλὸν τὸν τάφον, τὴν ἐθαψα μεγαλοπρεπῶς. ‖. (μτ.) ὑψοῦμαι, αὐξάνομαι, (μτφορ.) ἐπαίρομαι, φυσκόνω. » Κἀθησθ' ἐξωγκωμένοι τῇ σπρατηγίᾳ, « Εὐρ. (ἑ πθ.) » Χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, « Εὐρ., ταῖς εὐτυχίαις.

Ἐξογκυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξογκόω, μεγαλοποιῶ.

Ἐξόγκωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξογκώθη (ὑψώθη κτλ.), φούσκωμα, πρήξιμον. » Λάϊνον—, « Εὐρ., ὁ τύμβος.

Ἐξόγκωσις εως (ἡ). τὸ ἐξογκοῦσθαι, φούσκωμα, πρήξιμον. (μτφορ.) ἔπαρσις, οἴησις.

Ἐξοδιάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. πωλῶ εἰς ξένες, (παρβλ. Ἐξοδιάζω).

Ἐξοδεία (ἡ). ξεκίνημα διὰ δρόμον, ἐκστρατεία, (παρβλ. Ἔξοδος).

Ἐξοδεύω, Μ. εύσω. Κινῶ διὰ δρόμον, ξεκινῶ, ἐβγαίνω ἔνα ἀναχωρήσω, ἐκστρατεύω.

Ἐξοδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξοδεύω.

Ἐξοδία (ἡ), = Ἐξοδεία.

Ἐξοδιάζω, Μ. άσω. Δαπανῶ, ἐξοδεύω, (κοιν.) ἐξοδιάζω.

Ἐξοδιασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξοδιασμὸς (ὁ), = Ἐξοδεία, ἐκστρατεία 2). ἔξοδιασμα, ἔξοδα.

Ἐξοδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον. » Μέλη ἐξοδικά, « Σχλ., τὰ ψαλλόμενα περὶ τὴν ἔξοδον (τὸ τέλος) τοῦ δράματος.

Ἐξοδικῶς, ἐπίῤ. Ὡς εἰς ἔξοδον, ἐν παρόδῳ ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διεξοδικῶς ᾗ ἐμπεριστάτως.

Ἔξοδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον (κυρ. τῶν δραμάτ.), Ἐξοδικὸς (ἐπιμ.) τελευταῖος. » Ὕμνος—, « Τρπρ., ὁ ψαλλόμενος περὶ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, ἐπικήδειος, (θθ. κοιν.) ἔξοδια (ἐνν. ᾄσματα), τὰ (ἄλλ.) μυρολόγια. ‖. (οὐσ.) Ἐξόδιον (τὸ), τὸ τέλος (ὁ ἐπίλογος) τοῦ δράματος καὶ τὸ φαλλόμενον τότε ὑπὸ τοῦ χοροῦ ᾆσμα ἢ τὸ παριστανόμενον δραμάτιον. » Τραγικὸν—, « Πλ.

Ἐξοδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξοδεύω, ἐβγαίνω εἰς (κινῶ διὰ) ὁδοιπορίαν.

Ἐξοδοντίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τινὸς τὰ ὀδόντια. » Σὺς ἀλλότριον σπόριμον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται, « Σχλ.

Ἔξοδος (ἡ), (ἐν γέν.) = Ἐξέλευσις, ἔβγαλμα (κυρ. ἀπὸ τὸν οἶκον). (ἰδιαιτ.) ξεκίνημα διὰ δρόμον, ἀναχώρησις (» Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, « Γρφ. [ῶῦ.] » Ἔξοδος, « τὸ β'. βιβλ. τῆς Πεντατεύχου· ἐκστρατεία· ἐκδρομὴ πολιορκουμένων. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος ἀπ' οὗ ἐξέρχεταί ἢ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τις. » Ὄργυμα μέγα περιέργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος, « Θκ. 3) ἡ παράταξις μὲ τὴν ὁπ. ἐσυνείθιζαν νὰ ἐβγαίνουν ἀπὸ τοὺς οἴκους των αἱ ἐπίσημοι γυναῖκες (μάλιστα ὅταν ὑπήγαιναν εἰς τὰς πανηγύρεις), (Θρρ. Χαρ. ΚΒ'.) 4) μέρος τῆς τραγῳδίας τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τελευταίας χορῳδίας ἄχρι τοῦ τέλους τοῦ ὅλου δράματος (ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ). 5) (μτφορ. καὶ ἐν γέν.) τέλος. (ῶῦ.) Θάνατος. » Ξυνίδωνε τὰς σπουδὰς ἐπ' ἔξοδῳ εἶναι, « Θκ. » Δάκρυα περὶ σὲ τῆς ἐξόδου μηνύματα, « Γργ. 6) δαπάνη, (κοιν.) ἔξοδον. » Ἡ σύγκλητος τὴς εἰσόδου πάσης καὶ τῆς ἐξόδε κρατεῖ· εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος χρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἔξοδον οἱ ταμίαι δύνανται, χωρὶς τῶν ταύτης δογμάτων, « Πλβ.

Ἔξοδος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν (ἐνεργῶν) πρὸς ἔξοδον, ἐξόδου (ἐξαγωγῆς) αἴτιος. » Τάδε λίθων ἔξοδα, « Ἀρετ.

Ἐξ-οδόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἐξοδεύω.

Ἐξ-οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. οδυνηθήσομαι. Πινῶ μὲ ὑπερβολὴν, αἰσθάνομαι δριμυτάτους πόνους.

Ἐξόζω, Μ. οζήσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ὀσμήν. » Κακὸν ἐξόσεται, « Θκρ., βρωμᾷ.

2) μυρίζω ἢ βρωμῶ καθ' ὑπερβολὴν, ἔχω τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν ὀσμὴν (εἴτε καλὴν εἴτε κακήν).

Ἔξοθεν, Π. ἀντὶ Ἐξ οὗ (ἐνν. χρόνου), ἀφ' ὅτου, ἐξ ὅτου.

Ἐξοῖ ἢ Ἔξοι, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Ἔξω.

Ἐξοίγνυμι ᾗ Ἐξοίγω, Μ. οἰξω. Ἀνοίγω, σχίζω (ἀπόστημα).

Ἐξοιδῶ, Μ. ἐξοισομαι (παρτ. Ἐξήδειν ᾗρ.). Πέφυρμαι (Γνωρίζω) μὲ ἀκρίβειαν, κτλ. (ἴδε Ἐξεπίσταμαι).

Ἐξοιδαίνω καὶ

Ἐξοιδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι. (ἀπν. μτθτ.) πρήσκω. » Τὸ δέμα—, « Ἀρετ. (ὅπου ὅμως γράφεται ἴσ. ἐσφαλμ., Ἐσοιδαίνω).

Ἐξοίδησις, εως (ἡ), = Ἐξόγκωσις.

Ἐξοιδίσκω (χ. Μ.), = Ἐξογκόω, πρήσκω, φουσκόνω.

Ἐξοικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου οἰκεῖόν (σχετικόν) τινος. ‖. (μσ.) προσλαμβάνω (ἐλκύω) τινὰ εἰς τὴν οἰκειότητά μου, τὸν κάμνω ὅλως διόλου οἰκεῖόν (ἰδικόν) μου.

Ἐξοικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτθτ.) Κατοικίζω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην τόπον τινὰ τὸν γεμίζω κατοίκους. » Τὸ τε Πελασγικὸν, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν.. ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐξῳκίσθη, « Θκ. 2) (συνηθέστ. ἀμτθτ. ἢ ἐλλ. μὲ πίτ. προθετ.) κατοικῶ ἢ μετοικῶ ἴδιο ἢ μακρὰν ἀπό, μετανάστευω. » Μεγάραδ' ἐξῴκηκε, « Δημ., (παρβλ. Ἀποικέω).

Ἐξοικήσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ κατοικίαν, κατοικητός.

Ἐξοίκησις, εως (ἡ). τὸ ἐξοικεῖν, μετοίκησις (κυρ. εἰς μακρυνὸν ἢ ξένον τόπον) μετοικεσία, μετανάστευσις.

Ἐξοικία (ἡ). κατοικία εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ (ἐν γέν.) εἰς ἀπρωσμένον μέρος. 2), = Ἐξοίκησις (ς).

Ἐξ-οικίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Διώχνω) τινὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν (καὶ ἐν γέν. ἀπὸ τὸν τόπον, τὴν πατρίδα) του, τὸν βιάζω νὰ μετοικήσῃ (νὰ μεταναστεύσῃ), φυγαδεύω. » Ἑστιαίας ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον, « Θκ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενωκηκὼς, ἐξοικίζεται, « Συν. (ἐπιμ. 2) γυμνάνω τόπον τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοίκους του, τὸν ἐρημόνω. » Λήμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Μεσσήνην ἐξοικίσασθαι βουλόμενος, « Πλ. 3) (σπν.) κατοικίζω.

Ἐξοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξοικισμὸς (ὁ). τὸ ἐξοικίζειν ἢ ἐξοικίζεσθαι, ἡ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ τῆς πατρίδος ἔξωσις (φυγάδευσις), μετανάστευσις ἀκούσιος. (ἐπιμ.) ἐρήμωσις.

Ἐξοικιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξοικίζων (φυγαδεύων κτλ.), ἐξολοθρευτής.

Ἐξ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω οἰκοδομὴν τὴν ὁπ εἶχα ἀρχίσῃ. » Ἀποδιδῶναι ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, « Ξεν. 2) ἐβγάλλω ἢ ἐτοιμάζω ἐκεῖνο τὸ ὁπ. εἶχα ἐνοικοδομήσῃ (ἴδε τὴν λέξ.). » Τὰς πύλας.. διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησε, « Διόδ.

Ἐξοικοδόμησις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τῷ προηγ., ἢ ὁποιαδήποτε τῆς οἰκοδομῆς ἢ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἐνῳκοδομημένου.

Ἐξ-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶν (Διευθετῶν) ἐκφέρω, (μτνμ.) χωνεύω ἐκβάλλω.

Ἔξοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ οἴκου (τῆς πατρίδος) του, ξενητευμένος, μετανάστης, φυγὰς, ἐξόριστος.

Ἐξοιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ μεγαλοφώνως, ἐφωνίζω κλαίων.

Ἐξοινόω-ῶ, Μ. ήσω. Μεθῶ. 2) μεθῶ ὥστε νὰ ἠξεύρω πλέον τί μὲ γίνεται, γίνομαι ἔξοινος, (ὅθεν

Ἐξοίνησις, εως καὶ

Ἔξοινία, ας (ἡ), τὸ νὰ γένῃ τις.

Ἔξοινος (ὁ, ἡ), ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ μεθύσι, μεθυσμένος μὲ ὑπερβολὴν, 2) (εἶνος) ὁ μὴ ἔχων πλέον οὐδεμίαν κρασιοῦ, κομμένος, χαλασμένος, ξεθυμασμένος, (θθ. τὸ παρ' ἡμῖν κοιν.) ξύδι.

Ἐξοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἔξοινον (ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ μεθύσι), κατεμεθῶ.

Ἐξοίσθα, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἐξοιδα.

Ἔξοισις [ἔξοίσω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφέρειν, ἐκφορὰ, ἐξαγωγὴ, βγάλσιμον.

Ἐξοιστέον, θετ. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξοιστὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐκφέρῃ (ἐξοίσῃ) τις ἐκφορός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εξ-οιστράω(έω)-ῶ καὶ
'Εξ-οιστρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
'Εξ-οιστρόω-ῶ, Μ, ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου παράφρονα (μανιώδη) ἀπὸ θυμὸν κτλ., ξετρελλαίνω, δαιμονίζω.
'Εξοίσω, μέλλ. τοῦ 'Εκφέρω.
'Εξ-ευχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. Π. καὶ
'Εξ-αίχομαι, Μ. αιχήσομαι, (μὲ γεν.) 'Εβγαίνω (Πηγαίνω) ἔξω, ἀναχωρῶ.
'Εξοιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποφεύγω τι ὡς κακὸν (ἢ Ἀποφεύγω τὸν κακὸν) οἰωνόν.
'Εξ-οκέλλω, Μ. ελῶ. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) 'Ρίπτω (καὶ ἀμτδτ. ἡ ἑλλ. Πίπτω) ἔξω (εἰς ταῖς ξέραις, εἰς τὰ ῥηχὰ κτλ.), ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, χάνω τὰ νερά μου, (μτφρ.) παρεκτρέπομαι, παρασύρομαι καταντῶ εἰς. » Κλίμακα δ' ἐξώκελαν ἐπὶ χθόνος, « Ὄρφ., ἐρρίψαν ἔξω (ἀπὸ τὸ καράβι) τὴν σκάλαν γνα ἔβγουν εἰς τὴν ξηράν. (καὶ μτφρ.) « Ἤ μ' ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν, « Εὐρ. « Εἰς κύβους καὶ κώμους (» Ἐπὶ τοσοῦτο τρυφῆς, « Εἰς τοῦτο παρανοίας, « Εἰς λόγου μῆκος ᾔξει.) ἐξώκειλε, « Αξ. (καὶ πθ. μὲ ἐπ.ρ.) » Δεῦρο ἐξοκέλλεται, « Αἰσχλ., ἰδοὺ ποῦ κατήντησε τὸ πρᾶγμα.
'Εξ-ολβίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω τινὰ ἀπό.
'Εξολέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εξολλυμι.
'Εξ-ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ ὅλως διόλου.
'Εξ-ολισθαίνω(-άνω), Μ. ολισθήσω. 'Γλιστρῶ ἢ φεύγω ('Γλυτόνω) ἀπό, ἢ περιπίπτω (καταντῶ) εἰς, ξεγλιστρῶ.
'Εξολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεγλίστρημα, ἔκπτωσις.
'Εξόλισθος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξολισθήσας, ἔκπτωτος.
'Εξολκὴ (ἡ). τὸ ἐξέλκειν, τράβηγμα ἔξω.
'Εξ-ολλυμι, Μ. ολέσω (μσ. πρκ. 'Εξόλωλα). Χάνω ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω.
'Εξολόθρευμα (τὸ). τὸ ἐξολοθρευθὲν ἢ ἐξολοθρευτέον. 2) = τῷ
'Εξολόθρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξολοθρεύειν ἢ ἐξολοθρεύεσθαι, ἀφανισμὸς ἐντελής.
'Εξολοθρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξολοθρεύων, ὀλετὴρ, ἀφανιστής.
'Εξολοθρευτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων ἰδιότητα ἢ τάσιν πρὸς τὸ ἐξολοθρεύειν, ἀφανιστικός.
'Εξολοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀφανίζω κατὰ κράτος.
'Εξ-ολολύζω, Μ. ύξω. (κυρ. ἐπὶ βατράχ.) Φωνάζω δυνατὰ ξεφωνίζω.
'Εξόλω, Ἀττ. ἀντὶ 'Εξολέσω, μέλλ. καὶ
'Εξολώλεκα, πρκ. τοῦ 'Εξολλυμι.
'Εξομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὁμαλόν, ἰσάζω ἐντελῶς.
'Εξομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Κάμνω νὰ πίπτῃ) τι ὡς ὄμβρος (βροχὴ ραγδαία), ἀναβρύω κρουνηδόν.
'Εξομβρίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.
'Εξομήρευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
'Εξομηρεύω, Μ. εύσω. 'Παίρνω ἢ δίδω ὁμήρους (ρεχέμια, Τουρκ.) ἐξασφαλίζω ἢ ἐξασφαλίζομαι δι' ὁμήρων. » 'Εξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις τοὺς δούλους, « Ξεν., τοὺς ἀφήνω νὰ τεκνοποιῶσιν ἔχω τὰ τέκνα των ὁμήρους καὶ οὕτω νὰ ἦμαι ἐξησφαλισμένος ὅτι δὲν θὰ ἀραπετεύσουν.
'Εξομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) 'Ελκύω τινὰ ὅλως διόλου διὰ τῆς ὁμιλίας (συναναστροφῆς) μου. 2) (μὲ δοτ.) ἔχω ἢ λαμβάνω συχνὴν ὁμιλίαν (σχέσιν, συναναστροφὴν) μετά τινος, (ἐνγέν.) συναναστρέφομαι, πλησιάζω. » 'Εξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς « Ξεν. (καὶ καταχρ.) « Στέφανος περὶ τὸν κρᾶτ' ἐξομιλήσει, « Εὐρ. 3) (μσ. ἢ πθ.) μένω μόνος χωρὶς ἢ μακρὰν τοῦ ὁμίλου (τῆς συνοδίας) μου πουθενά. » Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ, « Εὐρ.
'Εξόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ὁμίλου (τῆς συνήθους συναναστροφῆς), ξένος, ἀγνώριστος, ἀσυνήθιστος.
'Εξόμματος (ὁ, ἡ), = 'Εξώφθαλμος. 2) = Ἄόμματος.
'Εξ-ομματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω τινὸς τὰ ὄμματα, τὸν κάμνω νὰ βλέπῃ· (μτφρ.) ἀποδείχνω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω. 2) ἐβγάλλω τινὸς τὰ 'μάτια, τυφλόνω.
'Εξομμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.); 'Βγάλσιμον τῶν ὀμμάτων τινός.
'Εξ-όμνυμι καὶ (μσ.) 'Εξ-όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (μσ. ἀόρ. 'Εξωμοσάμην κτλ.). Κάμνω ὅρκον ὅτι δὲν γνωρίζω (ἢ δὲν δύναμαι νὰ κάμω) τι, ἀρνοῦμαι (ἀποποιοῦμαι) μεθ' ὅρκου. (ἐν γέν.) ἀποφεύγω, ἀπαρνοῦμαι. » 'Η φύσις ἐξόμνυται τὴν σαρκοφαγίαν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » 'Εξώμοσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονί, « Δημ. » Ἀξιοῦτε οὖν τοὺς μάρτυρας ἀναβαίνειν, .. ἢ, λαβόντας τὰ ἱερὰ, κατὰ τὸν νόμον ἐξομόσασθαι· ἐὰν δὲ μηδέτερον τούτων ποιῶσι, κλητεύσομεν αὐτούς, « Αυκοῦργ., (παρβλ. Ἀπόμνυμι).
† 'Εξομόθεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξ ὁμόθεν.
'Εξ-ομοιάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ
'Εξομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (ἢ εὑρίσκω ὅτι εἶνέ) τι ἐντελῶς ὅμοιον (ἀπαράλλακτον) μὲ ἄλλο, παρομοιάζω (συγκρίνω) μὲ ἀκρίβειαν, (ὁμεν:
'Εξομοίωσις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς παρομοίωσις.
'Εξ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομολογῶ ('Γποσχομαι, Συγκατανεύω εἰς) τι. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) ὁμολογῶ (μαρτυρῶ, λέγω) παῤῥησίᾳ ὅτι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, (θ΄. ἐκκλ.) ἐξομολογοῦμαι (τὰς ἁμαρτίας μου).
2) (Γρφ. μὲ δοτ.) ὁμολογῶ χάριτας, εὐχαριστῶ· (ἐπιμ.) ἀνυμνῶ, δοξολογῶ. » 'Εξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, ὅτι κτλ., « Εὐαγγ.
'Εξομολόγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ λόγου φανέρωσις (ὁμολογία) τῆς ἀληθείας, (ἐκκλησ.) ἡ ἐξαγόρευσις τῶν ἁμαρτιῶν. (Γρφ.) εὐχαριστία ἢ δοξολογία.
'Εξομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκθ.) Σφογγίζω (Καθαρίζω) ἐντελῶς, ἀποσφογγίζω· σφογγίζων ἐβγάζω τι ἐπάνω εἰς· (τρπ.) μεταδίδω, ἐνυπόνοω (ἐν γέν.) σχηματίζω (μιμοῦμαι) τι ἀπαραλλάκτως. » 'Εκ δ' ὁμορξον στόματος ἀῤῥῶδη πέλανον, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Δ' γὼ ῥυτοῖς χαμαιζήλοις ἐξομόρξομαι, « Εὐρ. » Ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξομαι πέπλοις « αὐτ. (καὶ τρπ.) «Οὐ μὴ πρυσοίσεις ἐγχέλυν οὐδ' ἐξομόξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, « αὐτ.
'Εξομορξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Εξομφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα (ὑπερταγμένον ἔξω) τὸν ὀμφαλόν. ||. (οὐσ.) 'Εξόμφαλον (τὸ). πρίξιμον (κοινῶς ξεστέψιμον) τοῦ ὀμφαλοῦ, (παρβλ. 'Ομφαλόκηλη).
'Εξόν, οὐδ. τῆς μτγ. τοῦ "Εξεστι.
'Εξ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω τινὰ πικρῶς.
'Εξονειδισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Εξονειδιστικὸς, ἡ, όν. 'Υβριστικὸς, ὑπομαστικός.
'Εξ-ονειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εξονειρώττω.
'Εξ-ονειρωγμὸς (ὁ). ἡ καθ' ὕπνον ῥεῦσις ἐνυπνιασμός.
'Εξονειρωκτικὸς, ἡ, όν. 'Ο πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἢ προξενῶν ἐξονειρωγμόν.
'Εξ-ονειρώττω, Μ. ώξω. Πάσχω καθ' ὕπνους ῥεῦσιν, ἐνυπνιάζομαι.
'Εξ-ονομάζω, καὶ Π.
'Εξ-ονομαίνω, Μ. άσω. Λέγω ('Εκφράζω) τὸ ὄνομά τινος (προσ. ἢ πραγμ.), ὀνοματίζω· κράζω τινὰ ἐξ ὀνόματος.
'Εξονομακλήδην, ἐπίῤῥ. Π. ἐξ ὀνόματος, ὀνομαστί. » 'Εμὲ δ' ἁθλίγγοντο καλοῦντες ἐξονομακλήδην, « Ὁδ. Μ.
'Εξ-ονυχίζω, Μ. ίσω. Σκαλίζω μὲ τὸ νύχι (δηλ.) ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ λεπτολογίαν. 2) κόπτω τὰ ὀνύχια (ὑπερβολ.) » 'Ρόδα—, « Γαλ., (μτγμ.) κόπτω τὰ κάτω κιτρινωπὰς ἄκρας των.
'Εξ-οξύνω, Μ. υνῶ. Μεταβάλλω τι εἰς ὄξος, ξυνίζω (ὅλως διόλου).
† 'Εξ-οπάζω, Μ. άσω, = 'Εκπέμπω, ἀποπέμπω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξοπάζω).
'Εξ-οπίζω, Μ. (σω. Σφίγγων ἐβγάλλω καὶ πλέρνω τὸν ὀπὸν (τὸν χυλὸν) τινος πράγματος, ξεζουμίζω.
'Εξόπιθεν (θε), καὶ 'Εξόπιν, Π. ἀντὶ
'Εξόπισθεν(σθε), ἐπίῤῥ. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ τὸ ὀπισινὸν (τὸ ὄπισθεν) μέρος. (μὲ γεν.) ὀπίσω ἀπό. (καὶ χρον.) μετά, ἔπειτα ἀπό. » 'Εξόπισθεν κεράων, Ἰλ. Ρ. (ἢ ἐνάῤῥρ.) » Εἰς τὸ ἐξόπισθεν, « Αξ.
'Εξοπισθίως, ἐπίῤῥ. 'Οπισθοποδηδί, πρὸς τὰ ἐξόπισθεν.
'Εξοπίσω, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ 'Οπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. (καὶ χρον.) εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς. » 'Εξοπίσω φυγέειν, « Ἰλ. Ν. » Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω, « Τυρτ.
'Εξ-οπλίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ἀπὸ τὸ χρηστήριον τὸ στρατεύμα καὶ τὸ παρατάσσω εἰς μάχην ἢ τὸ κινῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) ὁπλίζω (ἁρματόνω) ἐντελῶς. 3) (μτγν.) = Ἀποπλίζω, ξαρματόνω.
'Εξόπλισία, ας καὶ
'Εξόπλισις, εως (ἡ) καὶ
'Εξοπλισμὸς (ὁ). τὸ ἐξοπλίζειν ἢ ἐξοπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα καὶ (κυρ. εἰς τὸν στ.) παράταξις πρὸς ἐπιθεώρησιν ἢ ἄσκησιν τοῦ στρατεύματος, ἑτοιμασία διὰ πόλεμον. 2) (ἐνίοτε) τὰ ὅπλα, τὰ σκεύη· (ἐν γέν.) ἡ ἁρμάτωσις, (κοινῶς) ἡ συγύρισις τοῦ οἴκου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εξοπλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὅπλων, 'Εφαμάτωτος. 2) ἐντελῶς ὡπλισμένος, ἕτοιμος εἰς πόλεμον
'Εξ-οπτάω-ῶ, Μ. ἤσω. Ψήνω καλά, (μτφρ.) φλογίζω.
'Εξοπτος (ὁ, ἡ). παλλὰ ψημένος, καλοψημένος.
'Εξ-οράω-ῶ, Μ. ἐξόψομαι (ἀόρ. 'Εξεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν, κυττάζω (καὶ πθ. φαίνομαι) καθαρὰ ἀπὸ πιθενὰ, (κοιν.) ξανοίγω, (παρβλ. 'Εξαφοράω). 2) (χ. πτ.) ἔχω 'μμάτια πεταγμένα ἔξω, εἶμαι ἐξωφθάλμιος. » 'Εξορᾷ ὡς ἀγχόμενος, « Ἱππκρ.
'Εξ-οργάω-ῶ, Μ. ἀσω. Εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὸν ὀργασμόν.
'Εξ-οργιάζω, Μ. ἄσω. Προδιαθέτω [Προετοιμάζω] τινα διὰ τὰ ὄργια· ἐνθουσιάζω.
'Εξ-οργίζω, Μ. ἰσω. Διεγείρω τὴν ὀργὴν τινος, παροργίζω.
'Εξ-ορθριάζω, Μ. ἀσω. Στήνω τι ὄρθιον. 2) Π. = Ἀνορθιάζω, ἀνακηρύττω, [ἐκ τοῦ
'Εξόρθιος καὶ
'Εξορθος (ὁ, ἡ). στημένος (σηκωμένος) ὄρθιος, (ὄθεν
'Εξ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὀρθὸν, ἰσάζω, (μτφρ.) διορθόνω, βελτιόνω.
'Εξορία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ 'Εξόριος (ὅπως ἄδε). ||. (συνήθ.) = 'Εξορισμός.
'Εξ-ορίζω, Μ. ἰσω. 'Εγάλλω (διώχνω) ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα (τῆς πατρίδος του) τινὰ, καταδικάζω (ζέλλω) εἰς ἐξορίαν, (ἐν γέν.) μακρύνω, φυγαδεύω. (καὶ οὐσ. αὐτοῦ.) περιφέρομαι ἐξόριστος. » Φεύγομεν δ' ἀλώμενοι, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, « Κύρ.
'Εξορίνω, Μ. ινῶ, Π. ἐρεθίζω μὲ ὑπερβολήν.
'Εξόριος, α ἡ ος, ον. Ὁ κείμενος ἢ διατρίβων ἐκτὸς τῶν ὁρίων, (ὀθ. ||. 'Εξορία (ἐνν. χώρα ἢ διατριβή), ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, καὶ 'Εξόριος (ἀνήρ), ὁ ἐξόριστος.
'Εξορισμὸς (ὁ). τὸ ἐξορίζειν ἢ ἐξορίζεσθαι, ἀφορισμὸς, ἐξορία.
'Εξοριστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συνηθίνων πρὸς ἐξορισμόν.
'Εξόριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξορισθείς, ἐξωρισμένος.
'Εξ-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
'Εξορκίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω εἰς ὅρκον, ὑποχρεόνω δι' ὅρκου, ὁρκίζω. (ἐκκλησ.) φυτεύω δι' ἐξορκισμῶν τοὺς δαίμονας καὶ ἁπλῶς κάθε κακὸν, (ἐπμ.) ἰατρεύω τοὺς πάσχοντας.
'Εξορκισμὸς (ὁ). τὸ ἐξορκίζειν.
'Εξορκιστὴς, οὔ (ὁ). ὁ ἐξορκίζων (κυρ. τοὺς δαίμονας κτλ.).
'Εξορκος (ὁ), Π. = 'Ενορκος.
'Εξ-ορκόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἐξορκίζω, δένω μὲ ὅρκον· βάλλω εἰς ὅρκον, ὁρκίζω· (καθὼς συνείθισαν τώρα 'να λέγουν) δίχομαι (λαμβάνω) τὸν ὅρκον τινὸς, (Θκ. Ε', 47).
'Εξόρκωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου ὑποχρέωσις, ὅρκωμα.
'Εξορμάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ορμῶ (Ἐγείνω, Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) ἀπὸ πουθενὰ, ἐκστρατεύω· (μτβτ.) ἐξάγω· (ἐν γέν.) = Παρορμῶ, παρακινῶ, διεγείρω, (παρβλ. 'Εξορμάω).
'Εξ-ορμενίζω, Μ. ίσω. 'Εγάλλω ὅρμενον (βλαστάρι), (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν ἀπόρον, ξεβλαστάρνω.
'Εξ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ἀπὸ τὸν ὅρμον (ἀπὸ τὸν λιμένα), ἐβγαίνω εἰς τὰ πανιὰ, (Ἰταλ.) ἁλαργάρω. » Τῆς νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης, « Δυκοῦργ. (καὶ μτφρ.) » 'Εξορμᾶν ἐκ τοῦ νοῦ, « Παυσ., εἶν' ἔξω φρενῶν, (παρβλ. 'Εξορμάω).
'Εξορμὴ (ἡ), = 'Εξόρμησις, ξεκίνημα.
'Εξόρμησις, εως (ἡ). τὸ ἐξορμᾶν ἢ ἐξορμεῖν, ἡ μεθ' ὁρμῆς ἢ ἀπὸ τοῦ ὅρμου ἔξοδος, ξεκίνημα ὁρμητικὸν, ἐκστρατεία· (μτβτ.) παρόρμησις, παρακίνησις, (ὄθεν
'Εξορμητικὸς, ἡ, ὀν. Παρορμητικὸς, παρακινητικός.
'Εξ-ορμίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω (Ξεκινῶ) τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν λιμένα (ὅρμον), (κοιν.) σηκόνω εἰς τὰ πανιὰ, (μτφρ.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν. ἐξαρθρόνω
'Εξορμιστὴς, ἡ, ὀν. (μτγν.). Παρμένος μὲ τὴν ὁρμιὰν (μὲ τὸ ὁρμίδι). » Μύραινα —, « Κασιόδωρ.
'Εξορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξελθὼν σοῦ ὅρμος (τοῦ λιμένος), (κοιν.) σηκωθεὶς εἰς τὰ πανιὰ, κινήσας ἀπό. » Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ, « Εὐρ. 2) (μτφρ.) ἔκφυλος, ἑτερογενὴς, ἀλλόκοτος (Ἀριστ. Δ'. ιθ', ὅπου ἄλλοι διορθ. 'Εξόρβον).
'Εξ-ορνυμι Μ. ὄρσω, Π. = 'Εξορμάω, ἐβγάζω (καὶ πθ. ἐβγαίνω) μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πιθενὰ, (μτφρ.) διεγείρω.
'Εξ-οροθύνω, Μ. υνῶ, Π. καταταράττω, διερεθίζω.
'Εξορος (ὁ, ἡ), = 'Εξόριος.
'Εξ-ορόω, Μ. ώσω, = 'Εξορμῶ, ἐβγαίνω (τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πουθενά.
'Εξόροφος (ὁ, ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ) 'Εξώροφος.
'Εξ-ορρβίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω (Καθαρίζω) τὸν ὀρρὸν (ἀπὸ τὸ τυρί).
'Εξυρρός (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἐβγῆκεν ὅλος ὁ ὀρρὸς (τὸ τυρόγαλον).
'Εξ-ορρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ τυρὶ ἢ τὸ αἷμα) εἰς ὀρρὸν, τὸ ὀφήνω νὰ κόψῃ.
'Εξόρυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
'Εξ-ορύσσω (ττω), Μ. ὄξω. Σκάπτων ἐβγάλλω, ἐσκάπτω· ξεῤῥιζόνω. » Χάρακα ἔξορ., « Δ. Ἁλ., ἀνείγω χανδάκι. » Ὀφθαλμὸν ἔξορ., « Ἡρ., ἐβγάλλω (χύνω) τὸ ὀμμάτι τινός.
'Εξ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω μέχρι τέλους, τελειόνω τὸν χορόν μου. » Ῥυθμὸν ἔξορχ., « Φλῳρ. (ἑρτ.) » Τὸν πόλεμον ἐξορχ., » Αἰλ. 2) (συνκθ.) φεύγω (κρυφίως) ὡς ἀπὸ χορὸν, ξεγλιστρῶ. » Ἔψχετο αὐτόθεν (ἀπὸ τὸ δεσμωτηρίον) αὐταῖς πέδαις ἐξορχησόμενος, « Δημ. 3) (συνήθ.) χορεύω (κυρ. τὸν μυσικὸν χορὸν) ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον, μιμοῦμαι (παραστήνω θεατρικῶς, προδίδω εἰς τοὺς ἀμυήτους) τὰ μυστήρια πρὸς περίγελων, (ἐν γέν.) θεατρίζω, περιφρονῶ· περιπαίζω. » Τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί, « Ἀκ. » Τὴν ἱερωσύνην τοῦ θεοῦ ἐξορχεῖτο, « Ἡρῳδ. » Ἐξορχησάμενος ἐν Περσαις τὸν Ἀντιόχου, « Πλ. » Τὴν ἀλήθειαν ἐξορχεῖσθαι, « αὐτ. » Ἐξορχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, « Συν.
'Εξ-ὀσῶ, Δ. ἀντὶ 'Εξόζω.
'Εξ-οσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω· ἁγιερόνω· φυλάττω θρησκευτικῶς. ||. (μτφ.) ἀποφεύγω ὡς 'ξιλασμοῦ (κακόν τι), (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἀποπειοῦμαι εὐχῆμος, κάμνω τι ἵνα δείξω μόνον ὅτι τὸ κάμνω (κοιν. διὰ τὰ 'μμάτια), (παρβλ. Ἀφοσιόω).
'Εξοσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Εξ-οστεΐζω καὶ 'Εξ-οστίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω τινὸς τὰ κοκκάλα (τὰ ὀστᾶ). » Ἐλαίας ἐξωστισμένας, « Ῥοῦφ.
'Εξ-οστρακίζω, Μ. ίσω. 'Εξορίζω διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ, (ἐν γέν.) διώχνω, φυγαδεύω, (ὄθεν
'Εξοστρακισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ φυγάδευσις (ἐξορία).
'Εξόστωσις, εως (ἡ). πρήξιμον κοκκάλου, (πάθος).
'Εξότε (ἀντὶ 'Εξ ὅτε) καὶ
'Εξότου (ἀντὶ 'Εξ ὅτου [ἐνν.] χρόνου), ἐπίρ. Ἀπὸ τότε (Ἀπ' ἐκείνον τὸν καιρὸν) καὶ ἔπειτα, ἀφ' οὗ.
'Εξ-ουθρόνω, Μ. ονῶ, = Παροτρύνω, παρακινῶ.
'Εξ-ουδενέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
'Εξ-ουδενίζω, Μ. ίσω. Ὀρνιῶ καὶ Μεταχειρίζομαί τι ὡς οὐδέν, καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, (ὄθεν
'Εξουδένισις, εως (ἡ) καὶ
'Εξουδενισμὸς (ὁ), = 'Εξουδένωσις.
'Εξουδένισμα (τὸ), = 'Εξουδένωμα.
'Εξουδενιστὴς, ου (ὁ). ὁ ἐξουδενίζων (ἐξευτελίζων) τινὰ, καταφρονητής.
'Εξ-ουδενόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εξουδενίζω.
'Εξουδένωμα (τὸ). ἀντικείμενον ἐξουδενώσεως, (κοιν.) καταφρόνιον.
'Εξουδένωσις, εως (ἡ). τὸ ἐξουδενίζειν, ἐξευτελισμὸς, περιφρόνησις, καταφρόνησις.
'Εξ-ουθενέω-ῶ ἢ 'Εξουδενίζω, Ἀττ. ἀντὶ 'Εξουδενέω, -ίζω.
'Εξουθενισμὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ 'Εξουδενισμὸς, ἐξευτελισμὸς· (ῥτρ.) ἡ διὰ τοῦ λόγου μικροποίησις τῶν περιστάσεων, (ἀντιθ. τῷ 'Υπερβολή).
'Εξουθενητικὸς, ἡ, ὀν. 'Εξευτελιστικὸς, περιφρονητικός.
'Εξούλη (ἡ). [ἐξέλλω]. (μόνον εἰς τὴν Νμ. φράσ.) » 'Εξούλης δίκη, « Ῥῳμ., ἡ κατὰ τοῦ χρεώστου, ὅστις, παραχωρηθέντος τοῦ κτήματος του ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν δανειστήν του, τὸν ἐμποδίζει διὰ τῆς βίας τοῦ νὰ λάβῃ κατοχὴν αὐτοῦ.
'Εξ-ουραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐραγέω.
'Εξουραγία (ἡ), = Οὐραγία.
'Εξ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσομαι. Καταυρῶ, ἐβγάλλω τι ὡς (ἡ μαζῆ μὲ τὸ) οὖρος.
'Εξούρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Εξ-ουριάζω, Μ. ἄσω. Πλέω ἐξ οὐρίας (πρύμα), πρυμνίζω.
'Εξουρίας (ἀντὶ 'Εξ οὐρίας [ἐνν.] οὐρας ἢ ὁδοῦ), ἐπίρ. Μὲ οὐρίον ἄνεμον, (κοιν.) πρύμα.
'Εξ-ουρίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἀπὸ ὠῶν) Γίνομαι οὐρίρι, κλουβιάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εξουρισμός (ὁ), = 'Εξούρησις.
'Εξουρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματιζων (τελειόνων εἰς) οὐρὰν, μυτερὸς, (παρβλ. Μύουρος).
'Εξουσία (ἡ), [ἔξεστι]. ἄδεια, δύναμις, κυριότης, ἐλευθερία, δικαίωμα, προνόμιον, πληρεξουσιότης· ἀξίωμα. « Θελάμου—, « Ἡρωδ., τὸ ἀξίωμα τοῦ θαλαμηπόλου. (πλθ.) « 'Εξουσίαι, « Γρφ. ἀντὶ 'Εξουσιασσαί, (καὶ περιφρ.) « Οἱ ἀπ' ἐξουσίας, « Λξ., οἱ ἄρχοντες, ἀξιωματικοί. 2) = Περιουσία, ἀφθονία. » 'Εξ. καὶ δύναμις, « Θκ.
'Εξουσιάζω, Μ. άσω. "Εχω ἐξουσίαν (δύναμιν, πληρεξουσιότητα κτλ.), (μὲ γεν.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, (κοιν.) ὁρίζω, εἶμαι ἐξουσιαστὴς τινος. ||. (εἰς τὴν Γρφ. καὶ) μτδτ. ἀντὶ Δίδω ἐξουσίαν, ἐπιτρέπω. » 'Εξουσίασεν αὐτὸν, τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτῶν, « 'Εκκλησ.
'Εξουσιάρχης, ου (ὁ), = 'Εξουσίαρχος.
'Εξουσιαρχία (ἡ). ἐξουσία ἄρχοντος, κυριαρχία, [ἐκ τοῦ-
'Εξουσίαρχος (ὁ). ἄρχων πληρεξούσιος, κυρίαρχος.
'Εξουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξουσιάζων (ἔχων ἐξουσίαν), ἄρχων, κύριος.
'Εξουσιαστικὸς, ἡ, όν. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι-
'Εξουσιαστικῶς, ἐπίρ. 'Ως ἐξουσιαστὴς, μὲ ἐξουσίαν (δύναμιν, πληρεξουσιότητα), αὐτεξουσίως, πληρεξουσίως κτλ.
'Εξουσιοκράτωρ, ορος (ὁ), = 'Εξουσίαρχος.
'Εξουσιοποιὸς (ὁ, ἡ). ἐξουσίας ποιητικὸς (χορηγὸς).
'Εξούσιος (ὁ, ἡ). ὁ στερηθεὶς τὴν οὐσίαν τὴν περιουσίαν) του.
'Εξοφέλλω (χ. Μ.), Π. αὐξάνω(πληθύνω)τι.
'Εξόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντας (πεταγμένους ἔξω) ὀφθαλμούς. » Τὰ ἐξόφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πόρρωθεν, « Ἄρστ. 2) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) ἀοράτος, ἀφανὴς, μὴ πρὸ ὀφθαλμῶν, (Πλθ. Α'. 14).
'Εξοφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σηκόνω ὑψηλὰ τὰ ὀφρύδιά μου, (συνκδχ.) ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) 'ψηλόνει ἡ μύτη μου.
"Εοχα, ἐπίρ. Π. ὅδε "Εοχος.
'Εξοχὰς, άδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλ.) 'Εξοχάδες (ἐνν. φλέβες), αἱ πρησκόμεναι καὶ ἐξέχουσαι τοῦ πρωκτοῦ ἐν καιρῷ τῶν αἱμορροΐδων, (κοιν.) 'ζοχάδες.
'Εξοχετεία, ας καὶ
'Εξοχέτευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
'Εξοχετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω νὰ ἐκρεῖῃ (νὰ χύνεται ἔξω) ὑγρόν τι διὰ ὀχετοῦ, ἀνοίγω ὁρόμον εἰς λιμνάζοντα ὕδατα.
'Εξοχὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐξέχῃ (ὑπερέχῃ) τι τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἐξέχον πρᾶγμα ἢ μέρος, μύτη κτλ. (ἴδε Εἰσοχὴ καὶ Δυσπράχηλος). » Τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχὰς, « Δακρ., τὰς (ἄλλως) 'Εξοχάδας. 2) (μτφρ.) πρωτεῖον, ὑπεροχή. » Κατ' ἐξοχὴν, ἐπιβάθμιατ. 'Εξαιρέτως, διαφερόντως.
'Εξοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξέχων (ὑπερέχων) τῶν λοιπῶν, ὑψηλότερος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ. καὶ ἐν εἴδει ὑπερθετ.) ἐκλεκτότερος, ἀνώτερος, πρωτιμότερος, ἀξιολογώτερος κτλ. (μὲ γεν.) » "Εξοχος Ἀργείων, « Ἰλ. Γ. (καὶ κατ' ἐπίτασ.) » 'Ηὔτε βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων ταύρος, « Ἰλ. Β. ||. (τὸ οὐδ.) "Εξοχον ἢ (πλθ.) "Εξοχα, ἐπίρ. (ἐπιτάσ.), Π. ἀντὶ 'Εξοχως, κατὰ πολλὰ· καθ' ἐξοχὴν, κατὰ προτίμησιν, ἐξαιρέτως· (μὲ γεν.) πλειότερον, ὑπέρ. » "Ον κ' ἔξοχα μὲν φιλέωσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν, « Ὁδ. Ο. » 'Εμοὶ δόσαν ἔξοχα, « 'Οδ. Ι. (καὶ πρὸς ἐπίθ.) » "Εξοχ' ἄριστος, « Ἰλ. Ι. (καὶ κατ' ἐπίτασ.) » Μέγ' ἔξοχα, « 'Οδ. Ο.
'Εξοχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Οχυρόνω ἐντελῶς, ἀσφαλίζω πανταχόθεν μὲ ὀχυρώματα.
'Εξοχως, ἐπίρ. Κατ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως κτλ., (ἴδε "Εξοχος).
'Εξυβρίζω, Μ. ισω. (ἀμτδτ. καὶ χ. πτ.) Γίνομαι εἰς τὸ ἄκρον ὑβριστὴς (αὐθάδης, ἀσελγὴς, ἄσκτος κτλ.), (προθετ.) φέρομαι μὲ πολλὴν ὕβριν (αὐθάδειαν, περιφρόνησιν) πρός τινα. (μτγμ. ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ (ἐπὶ φυτ. κλπ.) ἔχω παραπολλὴν γονιμότητα, (ἐπμ.) κάμνω πολλὰ καὶ περιττὰ κλαδιὰ, φύλλα κτλ., αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον. 2) (μτδτ. πρὸς αἰτ.) ὑβρίζω (ἀτιμάζω, καταφρονῶ) ὅλως διόλου τινά.
'Εξυβρισις, εως (ἡ). τὸ ἐξυβρίζειν (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.), ἀτίμασμα, περιφρόνησις κτλ., (μτγμ. ἐπὶ φυτ.) ὑπερβολικὴ γονιμότης, (ἐπὶ ποτ.) πλημμύρα, κτλ.
'Εξυγιάζω, Μ. άσω, = 'Εξιάομαι, ἰατρεύω (κάμνω ὑγιῆ) ἐντελῶς τινα.
'Εξυγιαίνω, Μ. ανῶ. Γίνομαι ἐντελῶς ὑγιὴς, (κοιν.) ξεγερεύω.
'Εξυγράζω, Μ. άσω. 'Εξάλλω (Ἀφαιρῶ) τινος ὅλην τὴν ὑγρασίαν. 'Εξικμάζω. 2) Ὑγραίνω ὅλως-διόλου, Διυγραίνω. » Τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα ἦν ἰσχυρῶς, « Ἱππκρ.
'Εξυγραίνω, Μ. ανῶ (πρκ. 'Εξύγρασμαι). Κάμνω τι ὅλως διόλου ὑγρὸν (νοτερὸν), (μτφρ.) χαυνόνω εἰς τὸ ἄκρον, (πθ. ἡ μσ.) γίνομαι-
'Εξυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρὸς, κάθυγρος.
'Εξυδαρόω-ῶ καὶ
'Εξυδατόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὑδαρὲς (νερουλιόν), τὸ μεταβάλλω εἰς ὕδωρ. » 'Ο οἶνος (» Τὸ αἷμα) ἐξυδαροῦται(-υδατοῦται), « Ἱππκρ., (κοιν.) κόπτει, γίνεται νερὸν, νερουλιάζει. » 'Ες χειμῶνα ἐξυδατώθη, « αὐτ., ὑδρωπικίασεν.
'Εξυδάτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ὕδωρ μεταβολὴ, νερούλιασμα, κόψιμον (χρασιοῦ, 'ξυδιοῦ κτλ.), πλημμύρα, ἐπομβρία.
'Εξυδραίνω, = (ἡ ἐσφκλ. ἀντὶ) 'Εξυγραίνω.
'Εξυδραργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (χημικῶς) εἰς ὑδράργυρον.
'Εξυδραργύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Εξυδρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος) ὅστις σηκόνεται μετὰ τὴν (ἡ ὁμοῦ μὲ) βροχὴν ῥαγδαίαν.
'Εξυδρωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Περιπίπτω εἰς ὑδρωπα ('Δρωπακιάζω) καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἐξελείφομαι (ἐκλείπω).
'Εξυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαβγίζω συνεχῶς, (μτγμ.) λέγω ἐπάνω εἰς τὸν θυμόν μου ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα.
'Εξυλίζω, Μ. ίσω. 'Εξάλλω (Ἀφαιρῶ) διὰ τοῦ στραγγίσματος ἢ ὅπως ἄλλως ἐκ-ἐμπεριεχομένην εἰς ὑγρόν τι ὕλην, λ-γαρίζω, (παρβλ. Διϋλίζω).
'Εξυμενίζω, Μ. ίσω. 'Εξάλλω (Ἀφαιρῶ) τὸν ὑμένα (τὴν πέτσαν) ἀπὸ τὸ κρέας κτλ., (ὅθεν
'Εξυμενιστὴρ (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁποῖον ἐξάλλουν τοὺς ὑμένας ἀπὸ τὰ κρέας κτλ.
'Εξυμνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑμνῶ.
'Εξυνῆκα, Π. (μὲ διπλ. αὔξησ.) ἀντὶ Ξυνῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ξυνίημι = Συνίημι.
'Εξυπαγορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ 'Υπαγορεύω, λέγω, παραγγέλλω.
†'Εξυπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. 'Εξυπήγαγον κτλ.). 'Επαλείφω διὰ τοῦ ὑπαγωγίου (Τουρκ.) σουβαδίζω.
'Εξυπάλυξις, εως (ἡ), Π. φυγὴ, ἀποφυγὴ [ἐκ τοῦ
'Εξυπαλύσκω, Μ. αλύξω, Π. φεύγω (μὲ τρόπον) ἀπὸ πυθενὰ, διαφεύγω, ἀποφεύγω.
'Εξυπανίσταμαι, Μ. ἐξυπανα-στήσομαι (ἀόρ. 'Εξυπανέστην κτλ.). (μὲ γεν.) 'Εγαίνω (Ἀναβιβάζομαι) ὡς πρήξιμον ὑποκατωθέν τινος. » Σωδὶξ μεταφρένῳ ἐξυπανέστη, « Ἰλ. Β.
'Εξυπαρχῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) 'Εξ ὑπαρχῆς, ἐκ νέου, ἀπὸ τὴν ἀρχήν.
'Εξυπεῖπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ 'Εξυπαγορεύω.
'Εξύπερθε, ἐπίρ. Ἀπὸ πάνω ἀπό.
'Εξυπ-ηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Υπηρετῶ προθύμως.
'Εξυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ.
'Εξυπνιατὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξυπνῶν τινα.
'Εξυπνος (ὁ, ἡ). 'ξυπνητός.
'Εξ-υπολύω, Μ. λύσω. 'Εξάλλω τινὸς τὰ ὑποδήματα κτλ., ξεποδένω.
'Εξυπο-σφραγίζω ἢ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Σφραγίζω τι καλῶς, ἐξασφαλίζω διὰ σφραγῖδος. 2) Ὑφαιροῦμαι· (τρπ.) ἀφαιρῶ, χωρίζω, ἀποκλείω, (παρβλ. Ἐκσφραγίζω).
'Εξυπ-ουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εξυπηρετέω.
'Εξυπτιάζω, Μ. άσω. 'Ρίπτω τινὰ ὕπτιον (τ' ἀνάσκελα), (ἀμτδτ. ἢ ἄλλ.) πίσω· ὕπτιος, γέρνω ὀπίσω· (συνκδχ.) ἀνανεύω-μαι, ἀντιβαίνω κτλ. (» Πρὸς τὸ ἀνάντιον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, « Ἀκ.), (μτγμ.) κάμνω τὸν λόγον ὕπτιον (ὁμαλὸν, ἀνεμένον), ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω. » 'Εξυπτιάζων ὄνομα (τὸ τοῦ Πολυνείκους), » Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » 'Η ἱστορία ἐξυπτιάζεται, « Σξτ., (παρβλ. 'Επανακύπτω).
'Εξυπτίασμα (τὸ) καὶ
'Εξυπτιασμὸς (ὁ). τὸ ἐξυπτιάζειν, ἀμέλεια, ἀδράνεια.
'Εξ-υπτιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ὕπτιος (ἀνειμένος), χαλαρόνομαι, τρυφῶ.
'Εξυφαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω τὸ ὕφασμά μου, (μτφρ.) μηχανορραφῶ.
'Εξύφασμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐξυφάνθη. » Καρκίνος ἐξύφασμα, « Εὐρ.
'Εξυφ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ 'Εξηγέομαι ἢ 'Υφηγέομαι.
'Εξυψόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Υψόνω παρὰ πολὺ, ὑπερυψόνω.
"Εξω [ἔξ], ἐπίρ. (Τοπ.). "Εξω. » Δεῦρο ἔξω, « Γρφ. (καὶ παρβλ.) » 'Εκπλώσαντες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἀκθηδόκησε, « Ἰλ. Κ. » Ἔξω βελῶν, « Ξεν. (καὶ χρον.) » Ἔξω μεσημβρίας, « αὐτ., μετὰ (περνῶντας) τὸ μεσημέρι. (χ. τρπ.) » Ἔξω τᾶ πράγματος λέγειν, « Δημ. » Ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, « αὐτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔξω, « Ἐκκλ., οἱ ἐθνικοί. » Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, « Γρφ. » Τὸ ἔξω, « Αξ., τὸ ἐξωτερικὸν (τὸ φαινόμενον) μέρος, τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις. (καὶ ἐξαιρετικ. ἀντὶ τοῦ) πλήν, ἐκτός. » Ἔξω τῶν ἄλλων, « Θκ. (χ. μετὰ τοῦ ἤ) » Ἔξω ἢ, « Αξ., (παρβλ. Ἐκτός).

Ἔξω, μέλλ. τοῦ Ἔχω.

Ἐξωδοῦλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ὡ δοῦλούς.

Ἐξώρει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὀρῶ χ. Ἐξωρηκὼς, υῖα, ὰς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξωδιαίνω.

Ἐξωθεν, ἐπίῤ. Ἀπ' ἔξω. » Ὁ (» Ἡ. « Τό, « Οἱ κτλ.) ἔξωθεν, « ὁ ἀπ' ἔξω ἐρχόμενος, ἐξωτερικός, ξένος, (ἐκκλησ.) ἐθνικὸς ἢ κοσμικός.

Ἐξωθεω-ῶ, Μ. ἐξωθήσω ἢ ἐξώσω (ἀόρ. Ἐξωσα κτλ.). Σπρώχρω (Κουντῶ) ἔξω, ἐξορύλλω ἀπρώχνων, ἐκδιώκω. ἐκτείνω (ἰ). » Χεῖρας ἐξωθ., « Αξ., » Τὸ ὕδωρ ἐπὶ σὸν εἰς τὴν κλεψύδραν. ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς, « Ἀρ. τ. » Ἐξέωσαν τὰς ναῦς πρὸς τὴν γῆν (ἐς τὸ ἤπειρον), « Θκ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐκ ὅ' ὧσε γλήνην, « Ἰλ. Ξ.

Ἐξωθησις, εως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) ἔξω, βγάλσιμον διὰ τῆς βίας.

Ἐξωκεανίζω, Μ. ἰσω. Μεταφέρω τινὰ (χ. τθ. Κεῖμαι ἢ Πλέω) εἰς τὸ ἄλλο (τὸ ἔξω, τὸ πέραν) μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ, (ὅθεν)

Ἐξωκεανισμὸς (ὁ). ἡ εἰς τὸ ἔξω (τὸ πέραν, τὸ ἄλλο) μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ) ἐτάθασις ἢ μεταβίβασις.

Ἐξωκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος (πλαγιάζων) ἔξω καὶ ὄχι εἰς τὴν συνήθη κοίτην του, (ὀθ. ||. οὐσ.) εἶδος θαλασσ. ἰχθ., (ὃς τις ἐβγαίνει ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν ξηρὰν), ὁ ἄλλ. Ἀδωνις.

Ἐξώλεια (ἡ). ἐντελὴς ἀπώλεια, ἀφανισμὸς κατὰ κράτος, ἐξολοθρευμός, πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

Ἐξώλης [ἐξόλλυμι], εος (ὁ, ἡ). χαμένος ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανισμένος κατὰ κράτος, (τρπ.) διεφθαρμένος ὁλότελα, κακοηθέστατος, (ἐπιπ.) ἄξιος ἐξωλείας. 2) (σπν. ἐνεργ.) ὀλέθριος.

Ἐξωλισθαν, ἀόρ. Β'. τοῦ Ἐξολισθαίνω.

Ἐξωμίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων γυμνοὺς (ἀσκεπεῖς) ἢ ἐξέχοντας τοὺς ὤμους.

Ἐξωμίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐξωμίδα, ἢ 2) κρεμάμενος ἀπὸ τοὺς ὤμους ἢ εἶδει ἐξωμίδος.

Ἐξωμιδοποιὰ (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἐξωμιδοποιοῦ.

Ἐξωμιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐξωμίδας.

Ἐξωμίζω, Μ. ἰσω. Γυμνόνω τὸν ὦμόν μου, τὸν ἐβγάζω ἔξω ἀπὸ τὸ φόρεμα.

Ἐξωμὶς, ίδος (ἡ). εἶδος πτωχικοῦ ἢ δουλικοῦ χιτῶνος χωρὶς χειρίδας (μανίκια) ὥστε ἀμφότεροι αἱ ὦμοι ἢ ὁ εἷς μόνον ἔμενον ἔξω (ἀσκεπεῖς).

Ἐξωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔξω τοῦ φαρέματος (γυμνοὺς, ἀσκεπεῖς) τοὺς ὤμους, (ἐπιμ.) ἕτοιμος πρὸς ὁποιανδήποτε ἐπιχείρησιν, (κοιν.) ἀνασκουμπωμένος, (παρβλ. Εὔζωνος). ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἐξωμὶς.

Ἐξωμοσία (ἡ), [ἐξ-μνυμι]. ἄρνησις (ἀποποίησις, παραίτησις) ὅρκου.

Ἐξωνέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσάμαι. Ἀγοράζω τι παρά τινος, ἐξαγοράζω, (τρπ.) κατορθόνω τι δωρεοδοκῶν.

Ἐξώνησις, εως (ἡ). ἐξαγορὰ, ἐξαγόρασμα· κατόρθωσις ὑποθέσεως διὰ χρημάτων.

Ἐξώπιος (ὁ, ἡ), Π. [ἔξ, ὤψ]. ὁ ἔξω (μακρὰν) τῆς ὄψεως, μὴ φαινόμενος, ἀπών. » Δωμάτων ἐξώπιος, « Εὐρ. 2) (συνεκδ.) ἀχανὴς, (κοιν.) ἀθεώρατος. » Θάλασσα—, « Ἀριστοτέλ.

†Ἐξώπρικα (τὰ), (νλγ.) ὅσα πράγματα παίρνει ἡ νύμφη ἐκτὸς τῆς προικός, τὰ (ἄλλ.) Παράφερνα.

†Ἐξώπυλος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ εὑρισκόμενος (κείμενος) ἔξωθεν τῆς πύλης.

Ἐξωραΐζω, Μ. ἰσω. Στολίζω (Καλλωπίζω) ἐντελῶς, καθωραΐζω.

Ἐξωριάζω, Μ. ἄσω, Π. δὲν ἔχω ἡμέραν φροντίδα (ὥραν) περὶ τινος, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ.

Ἔξωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξω τῆς ὥρας (τοῦ καιροῦ). ἄκαιρος, παράκαιρος· ἀνάρμοστος· παρηλιξ. (μὲ γεν.) ἀνίκανος πρός. » Θήρας ἔξωρος, « Φλωρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἔρᾶν ἔξωρος, « Ἀκ. » Ἔξωρα πράσσω, « Σοφ.

Ἐξώροφος (ὁ, ἡ). (οἶκος) μὲ ὡ ὀροφὰς (πατώματα).

Ἔξωρτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐξόρνυμι.

Ἔξωσις [ἐξώθω], εως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) ἔξω, βγάλσιμον, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.

Ἔξωσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξώσθη (ἐβγῆκε διὰ τῆς βίας), (χειρουργ.) κόκκαλον βγαλμένον (ἀπὸ τὸν τόπον του), ἐξάρθρωμα. (μτφρ.) παρεκτροπὴ, παράπτωμα.

Ἐξωστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἐξώστης, ου (ὁ). ὁ ἐξωθῶν (ξεσκουντῶν, ἐβγάλλων διὰ τῆς βίας) τινὰ ἀπὸ πουθενά. » Ἄνεμος—, « Ἴδρ., ὁ παρασύρων τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸν ὁρμόν των. 2) (μτγν.) μέρος ἐξέχον τοῦ οἴκου, μπαλκόνι, γαλλερία, σαχνισί.

Ἐξώστρα (ἡ). εἶδος μηχανῆς τῶν παλ. θεάτρων (τὴν ὁποίαν ἐσηκωναν ἐσωθεν πρὸς τὰ ἔξω τῆς σκηνῆς ἵνα φανῶσι τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα), (παρβλ. Ἐκκύκλημα).

Ἐξώστων (τὸ), = Ἐξώστης (2).

Ἐξώτατος, η, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) =

Ἐξωτάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθ. τοῦ Ἔξω). Ὅλως δι' ὅλου ἔξω.

Ἐξωτερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔξω, ὁ ἐξωθεν, (ἀντιθ. τῷ Ἐσωτερικός)· (ἐπιμ.) κοινὸς, ἁπλοῦς, πρόχειρος, πρόστυχος, κτλ.

Ἐξώτερος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) =

Ἐξωτέρω, ἐπίῤ. (συγκρ. τοῦ Ἔξω). Πλέον ἔξω, παραέξω.

Ἐξωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων «εἰς τοὺς ἔξω (εἰς τοὺς ξένους), ξενικὸς, ἐξωμερίτικος, μὴ ἐντόπιος.

Ἐξωφανὴς, ένος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἔξωθεν, ἐξέχων.

Ἐξώφορος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀθκμ.) ἀντὶ Ἔκφορος. » Λόγος—, « Ἰάμβλ., Στρ., ὁ διαθούλις ἔξω.

Ἐξωχρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὠχρὸς (χλωμὸς), κατακίτρινος.

Ἑο, Ἰων. Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ, γεν. ἐν. τοῦ Ὅς.

Ἕοι, Ἰων. Π. ἀντὶ Εἴη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

Ἑοῖ, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἱ, δοτ. ἐν. τοῦ Ὅς.

Ἑοίκαμεν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐοίκαμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἔοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῷ ἀχρ. Εἶκω (ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. Ἐώκειν κτλ.). Εἶμαι ὅμοιος (ὁμοιάζω) μέ. (μὲ δοτ.) » Νέστορι εἶδος ἐῴκει, « Ὅμ. » Λίθῳ εἰκυῖα, « αὐτ. » Μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λόγοι, « Πλ. 2) (μὲ ἀπαρ.) φαίνομαι (ὁμοιάζω, δείχνω) ὡσὰν νά, (τρτπρσ.) εἶνε πιθανὸν (ἐνδεχόμενον). « Θέλξειν μ' ἔοικας, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἔοικας ὀρθῶς λέγοντι, « Πλάτ. (καὶ συχνότ. ἀπολ.) » Ἔοικεν, » Ὡς ἔοικε, « Αξ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) πρέπει, ταιριάζει, ὁμοιάζει, εἶνε δίκαιον (εὔλογον) ἢ παρεπόμενον. » Ἔοικα δέ τοι παραείδειν, « Ὀδ. Χ. » Οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔοικε τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, « Ἰλ. Ξ., Ὀδ, Θ (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἑοικότι κεῖται δολίθρῳ, « Ὀδ. Α. » Εἰκυῖα ἄκριτις, Ἰλ. Ι. » Ὥσπερ (» Κατὰ τὸ) εἰκός, « Θκ., καθὼς εἶν' ἐπόμενον, κατὰ φυσικὸν λόγον.

Ἐοίκεσαν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐοίκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἔοικα.

Ἐοικότως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Εἰκότως· ὀρθῶς, δικαίως, εὐλόγως, πρεπόντως, καθὼς πρέπει, [ἐκ τοῦ

Ἐοικώς, υῖα, ὸς, μτχ. τοῦ Ἔοικα.

Ἔοιμι, Ἰων. Π. ἀντὶ Εἴην, εὐκτ. τῷ Εἰμί.

Ἑοῖο, Π. ἀντὶ Ἑοῦ, γεν. τοῦ Ἑός.

Ἑοῖσα, Δ. Π. ἀντὶ Οὖσα, μτχ. θηλ. τῷ Εἰμί.

Ἑοίκτο, Π. ἀντὶ Εἴλητο, γ'. ἐν. πρσ. τῷ ὑπερσ. τοῦ Ἰλλω,

Ἔολπα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἔλπομαι.

Ἕον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἦν, ά. ἐν. πρσ. τῆς ὀρς. καὶ

Ἐὸν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄν, μτχ. οὐδ. τοῦ Εἰμί.

Ἐόν, Π. ἀντὶ Ὄν, αἰτ. ἡ οὐδ. τοῦ Ἑός.

Ἑόντων, Δ. ἀντὶ Ἐόντωσαν. » Καὶ τὰ πορπάματα καὶ ἀστεφάνε χρύσια ἑόντων, « Ἠπγρφ.

Ἔουργα, Π. πρκ. τοῦ Ῥίζω.

Ἔοργαν, Π. ἀντὶ Ἔοργασι, γ'. πλθ. πρσ τοῦ Ἔοργα.

†Ἔοργη (ἡ), [Ἔργον]. χαλιάρα ἢ ὑδοχέρι διὰ κοπάνισμα ἢ ἀνακάτωμα τῶν ἁρωμάτων, (ἄλλ.) Τορυνη.

†Ἐοργίζω, Μ. ἰσω. Τρίβω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν ἐοργην.

†Ἐοργις, (ίδος (ἡ), = Ἐόργη.

Ἑορτάζω (παρτ. Ἑωρταζαν), Μ. ἄσω. Ἔχω ἢ κάμνω ἑορτὴν, (χυδ.) γιορτάζω.

Ἑορταῖος, α, ον, = Ἑόρτιος καὶ

Ἑορτάσιμος (-άσιος), ου (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει νὰ ἑορτάζῃ τις, ἄξιος ἑορτῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑόρτασις, εως (ἡ), = Ἑορτασμός.
Ἑόρτασμα (τὸ). ἑορτή.
Ἑορτασμός (ὁ). τὸ ἑορτάζειν, (χμβ.) γηθόρταγμα.
Ἑορταστής, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων.
Ἑορταστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἑορτήν, συντελῶν πρὸς ἑορτασμόν.
Ἑορτή (ἡ), [ὕρνυμι;]. ἡμέρα ἑορτῆς, (χυβ.) γηορτή, σχολή. « Ὤφελες —, » Ἀλλ., τερπνὸν θέαμα, θέλγητρον τῶν ὀφθαλμῶν.
Ἑόρτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἑορτήν, γινόμενος (συνεθιζόμενος) ἐν καιρῷ ἑορτῆς, (κοιν.) γηορτιάτικος.
Ἑορτολόγιον (τὸ). κατάλογος τῶν ἑορτῶν.
Ἑός, ἑή, ἑόν, Π. ἀντνμ. κτητ. ἡ σύνθ. [ἕϝ, ἕϝς], (κυρ. μὲν γ'., ἐνίοτε δὲ ᾗ δ', ᾗ ἁ. πρσ.) Ἐδικός-κή, -κόν) του, της, των κτλ. « Παιδὸς ἑοῖο γε ῥεσσι, » (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸν ἑὸν τε βοῦαγρον, » Ἰλ. Ψ. (καὶ παραλλ.) « Ἐῷ αὐτοῦ θυμῷ, » Ἰλ. Κ. » Ἑοῖ αὐτοῦ θῆτες, » Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ ἁ. πρσ.) « Ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάρυισιν, » Ἀπλλν. (καὶ ἐπὶ δ'.) » Ἀντίαγε παιδὸς ἑοῖο, » (καὶ ἐπὶ πολλ. πρσ.) » Ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες, » Ἡσ.
Ἑοῦσα, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὖσα, θηλ. μτχ. τοῦ Εἰμί.
Ἐπ-αβελτερόω-ῶ, Μ. ὦσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον ἀβέλτερον (εὐήθη).
Ἐπαγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τῶ Ἐπάγω.
Ἐπαγάλλομαι, Μ. αγάσομαι, Π. (μὲ δοτ.) = Ἐπάγομαι ἢ 2) ἀντὶ
Ἐπ-αγάλλομαι, Π. (μὲ δοτ.) εὐφραίνομαι (εὐχαριστοῦμαι· καμαρόνω) διά.
Ἐπ-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγανακτῶ διά.
Ἐπ-αγάομαι, Μ. άσομαι καὶ άσσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ὀργίζομαι ἢ χαιρεκακῶ διά.
Ἐπαγγελία (ἡ), μήνυμα εἰδοποίησις· γνωστοποίησις· πρόσταγή. ὑπόσχεσις. προπάθεια (πρὸς κατόρθωσιν ἢ ἀπόλαυσιν σκοποῦ τινος). (Νμ.) δίκη κατὰ τῶν παρ' ἀξίαν πολιτευομένων ᾗ δημηγορούντων. « Τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν αὐτῷ ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ ἣν περ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα. » Αἰσχ. (παρδλ. παραγγελία). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαγγελία, [ἐκ τοῦ
Ἐπ-αγγέλλω, Μ. ελῶ, = Ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν, γνωσποιῶ. « Δεδιέναι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν, » Ξεν. 2) παραγγέλλω, δίδω πρόσταγήν, διατάττω. (Νμ.) εἰδοποιῶ τινα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ κοιτήριον, ἐγκαλῶ. » Ἐπαγγέλλειν τὴν ἔξοδον, « Ἡρῳδ. » Ἐπαγγείλαντες πανδημεὶ στρατεύειν, « Δμ. » Εἰς τετάρτην ἦκειν ἐπήγγειλα πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, » αὐτ. (ᾗ μσ.) « Βουλομέναισιν ἐπαγγέλλῃ, » Εὐρ.
3) ὑπόσχομαι. « Νομὰς ἐπήγγειλε τῷ δήμῳ, » Ἡρῳδ. (καὶ μσ.) » Παιδῶν, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς, » Εὐρ. » Ἐπηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθούς, » Δμ. » Ἐπηγγείλατο τάλαντα 300, » Π.Θ. » Ἐπαγγέλλῃ πολλὰ, καὶ πράττεις ὀλίγα, » Θεοφύλ. (καὶ πθ.) » Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, » Γργ. ἀντὶ Αἱ ἐπαγγελίαι, αἱ ὑποσχέσεις, (ὅθεν 4) (μσ.) (ἀναγγέλλω ἐμαυτὸν ἡὐπόσχομαι ὅτι) γνωρίζω ἐπάγγελμά τι, (κοιν.) ἐπαγγέλλομαι. (ἐνίοτε προθετ.) καυχῶμαι (ᾗ). « Τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; » Ἀξ. » Εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελόμενος, ἀργύριον πράττοιτο, » Ξεν. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Καὶ γὰρ ταῦτα δεινὸς εἶναι ἐπαγγέλλεται, » Ἰσκρ. » Ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ. » Ξεν. 5) δείχνω ὅτι ἐπιθυμῶ (προσπαθῶ, ἐνεργῶ, ὀργανίζω) νὰ κατορθώσω ἢ ν' ἀπολαύσω τι. » Γαστέρα ἐπαγγέλλειν, » Ἀπτ. » Προσέλθοι ἄν τις ἢ δεηδείη καὶ ἐπαγγέλλειτε, » Δμ. (καὶ μσ.) » Ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾷστα μὲν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι, » αὐτ.
Ἐπάγγελμα (τὸ), μήνυμα· πρόσταγμα· παραγγελία· ὑπόσχεσις. (κυρ. δὲ) πᾶν ὅ,τι ἐπαγγέλλεται τις, (Γαλλ. profession), ἢ ὅ,τι μετέρχεται πρὸς ἐπιτευξιν ἀκοποῦ.
Ἐπαγγελτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προθύμως καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἐπαγγελλόμενος (ὑποσχόμενος), ἁμιλλῶν μετὰ βεβαιότητος ἢ τόλμης, διατεινόμενος αὐθαίρως, παράτολμος εἰς τὰς ὑποσχέσεις τε. » Ἐπαγγελτικώτερον εἰπεῖν, » Ἀρστ., τολμηροτέρον.
Ἐπ-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω (Συναθροίζω) εἰς ἕν.
Ἐπαγερμὸς (ὁ) καὶ
Ἐπάγερσις, εως (ἡ). σύναξις, συνάθροισις. » Ἐπαγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιεῖσθαι, » Ἡρ.
Ἐπάγην, πθ. ἀόρ. β', τοῦ Πήγνυμι.
Ἐπαγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπάγω.
Ἐπ-αγλαΐζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω τι λαμπρότερον (φαιδρότερον) παρ' ὅ,τι εἶνε, καθωραΐζω. » Ποιητὴν ὃς τις κυμαίνῃς ἐπαγλαΐζει, » Ἡρ. 2) (μσ. μὲ δοτ.) ἀγάλλομαι (καμαρόνω) δι' ἕν τι, (Ἰλ. Σ, 131).
Ἐπάγμενος, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐπαγόμενος ἢ Ἐπαγαγόμενος, πθ. ἐνγ. ἢ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπάγω.
Ἐπ-άγνυμι, Μ. άξω, Π. ἀντὶ Ἐπικλάω.
Ἐπ-αγορεύω, Μ. εὑπω (ἀόρ. ἀμλ. Ἐπεῖπον). Λέγω πρόσθετα, προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα, ἐπιφέρω ὡς ἐπίλογον.
Ἐπ-αγριόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαγριόω.
Ἔπαγρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροτικός, ἢ ἀγροδιαίτος. 2) (τὸ ἔναρτ. τοῦ Ἄπαγρος, δηλ.) ἐπιτυχὴς εἴνε τὴν ἄγραν (εἰς τὸ κυνηγί), (ὅθεν
Ἐπαγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγρυπνῶ φυλάττων (ἢ ἀσχολούμενος εἴς) τι, φυλάττω μὲ ἄκραν προσοχὴν· παραφυλάττω.
Ἐπαγρύπνησις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τῶ προηγ.
Ἐπαγγέω, Π. ἀντὶ Ἐπαναχέω.
Ἐπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐπήγαγον κτλ.). (κυρ. ἐπὶ ἐμψύχ.) Φέρω (Ὀδηγῶ) τινα (καὶ ἐλλ. Γπάγω) πουθενὰ (κυρ. δὲ) κατεπάνω (ἐναντίον) τινός. » Ἐπάγειν τὸ δεξιὸν κέρας. » Ἀρστ. (καὶ ἐλλ.) » Ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κτύπος ποδοῖν ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν, » Ὀδ. Τ. (ὅθ. Ἐπακτήρ). (ᾗ καταχρ.) » Ἔπαγε τὴν γνάθον, « Ἀ-

ρρφ., (ὅθεν 2) ἐπιφέρω (προξενῶ) κακόν τι κατά τινος. » Νόσους καὶ γῆρας ἐπάγοντα, « Πλάτ. » Πληγὴν ἐπάγειν, » Ξεν. » Γραφὴν (» Δίκην) ἐπάγειν τινί, « Δμ., κινεῖν ἀγωγὴν κατά τινος, (ᾗ μσ.) » Δουλείαν ἐπάγονται, « αὐτ., ἐπισύρουν καθ' ἑαυτῶν. » Μητρυιὰν ἐπαγόμενος, » Πλ. 3) (σπν. ἐπὶ ἀψύχ. κυριολεκτ.) κουβαλῶ (διακόπιος). « Δύο ἅμαξαι λίθους ἐπῆγον, « Θκ. 4) προσθέτω. » Τρὶς κανθημέρους ἀγῶνας τοὺς μῆνας ἐπάγουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πρὸς τοῦ ἀριθμοῦ, « Ἡρ. (ὅθ. πθ.) » Ἐπαγόμεναι (ἐννν. ἡμέραι), « αἱ ἄλλ. Ἐπαναιρέω, (παρδλ. Ἐμβάλλω). 5) φέρνω ἁμάξας (ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ προχείρου), ἐπιφέρω. » Ἐπάγων τῷ λόγῳ τὰ ἔργα, « Πλ. 6) ἑλκύω. καταπείθω· παρακινῶ, διεγείρω. » Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω, » Ὁδ. Ξ. » Τὸ πλῆθος ἐπάγοντες, « Ἀρστ. » Ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, « Πλ. (ᾗ μσ.) » Κοιλίαν ἐπάγεται, » Δσκρ., προξενεῖ εὐκαιλιότητα. (ᾗ τρπ.) » Ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοάς, » Δ. Ἀλ., (παρδλ. Ἐνάγω). 7) προτείνω, προβάλλω. « Ψῆφον ἐπάγειν, « Θκ. 8) φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω. ἐκθέτω, παραστήνω. (μσ. τρπ.) ἀναφέρω πρὸς μαρτυρίαν ἢ βεβαίωσιν τῶν λόγων μου. » Δαίμονας ἐπάγω, « Θκ., ὑποχρεώνω αὐτοὺς διὰ μαγικῶν ἐπῳδῶν ᾗ ἐπικλήσεων νὰ ἐμφανισθῶσιν. » Εἰκόνας ἐπάγεσθαι, « Ἀξ. » Τὸν Ὅμηρον ἐπαγόμενοι, « Ἀρστ. (ὅθεν) » Ἐπαγόμενα, « Λογικ., τὰ παρεπόμενα, τὰ ἀποτελέσματα. 9) (μσ.) φέρω (κάμνω νὰ ἔλθῃ) τι πρὸς χρῆσιν ἢ βοήθειάν μου, προμηθεύομαι (τρπ.) κατορθώνω. » Ἐκ θαλάσσης ὧδε ἐπάξονται, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Ἀλλὰ μύδων φεύξιν οὐκ ἐπάξεται, « Σοφ. 10) σύρω (κουβαλῶ) κατοπίν μου, φέρω μαζῆμου. » Θεραπαίνας ἐπάγεσθαι, « Ἀξ. » Πολὺ τε πλῆθος ἐπαγόμενας στρατοῦ, » Ἡρῳδ.
Ἐπαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπάγων (ἐπιφέρων) τι κατά τινος.
Ἐπαγωγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπάγειν, φόρσιμον, κουβάλημα, κατάβασμα (» Τριχὸς —, » Δ.Ἐθ. ἡ τύπις)· (τρπ.) ἀπάτη, (κυρ. δὲ) ἐπίκλησις δαίμονος (πρὸς ἐμφάνισιν), ἐξορκισμός. (μσ.) ἔροδος, ἐρόμησις, (ὄλ. ῥτρ.) ἢ δι' ἀλλεπαλλήλων μαρτυριῶν καὶ ἐπιχειρημάτων ἀπόδειξις, (Γαλλ. induction. (εἰς τὴν Γρφ. συγν.) ἐπιφορὰ κακοῦ, συμφορά· (κατ' ἔτκ.) αἰχμαλωσία, (ὅπου ὅμως ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαγωγή. » Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ οὖκ ἤλυσε, » Ἡσ. » Πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, « Σειρ.
Ἐπαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπαγωγὴν, ἑλκυστικός, καταπειστικός κτλ., (ἴδε Ἐπαγωγός).
Ἐπαγωγικῶς ἐπίρ. Κατ' ἐπαγωγὴν, (Γαλλ.) par induction.
Ἐπαγώγιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐπήγαγεν ἢ δύναται νὰ ἐπαγάγῃ τις, φορτός, κουβαλητός· ἐπείσακτος, (ἴδε καὶ Ἐπακτός).
Ἐπαγώγιον (τὸ). ἀκριβυαστία ἢ ἐλάττωμα τι τῆς πόσθης.
Ἐπαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάγων ἢ ἐπιτήδειος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς τὸ ἐπάγειν (πείθειν κτλ.), παρακινητικός, θελκτικός, ἑλκυστικός. » Οἴκτου—, « Ξεν., κινῶν ἐ'ς συμπάθειαν. 'Επαγωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ δοτ.) Προσθέτω νέον ἀγῶνα εἰς τὸν προλαβόντα, ἀνανεόνω τὸν ἀγῶνα· (ἐν γέν.) ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως (φιλονεικῶ) ἐπάνω εἴς τι ἢ ὕστερον ἀπὸ ἄλλο. » Προηγωνίσατο πατήρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες, « Γρ.

'Επαγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ παρευρισκόμενος (ὡς ἐπιστάτης ἢ βοηθὸς) εἰς τοὺς ἀγῶνας.

'Επᾴδω, Μ. ᾴσομαι. (μὲ δοτ.) Ψάλλω (Τραγουδῶ) μετὰ (ἢ ἐνώπιόν) τινος. 2) (μὲ αἰτ.) θέλγω (καταπραΰνω, ἰατρεύω) τινὰ μὲ τὰς ᾠδάς μου, γητεύω. 3) ἐπαναλέγω ἀδιακόπως τὰ ἴδιόν, (ἐπμ.) πονοκεφαλῶ (καταζαλίζω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου.

'Επαείδω, Π. ἀντὶ 'Επᾴδω..

'Επαείρω, Π. ἀντὶ 'Επαίρω.

'Επαέξω Π. ἀντὶ 'Επαύξω, ἐπαυξάνω.

'Επαθλον (τὸ). (τὸ διὰ τὸν ἆθλον [ἀγῶνα] προτιθέμενον καὶ εἰς τὸν νικήσαντα διδόμενον) βραβεῖον, (ἴδε 'Αθλον).

'Επ-αν, ἀόρ. 6'. τοῦ Πάσχω.

'Επαθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ μὲ προσοχήν, παρατηρῶ, (παρβλ. Εὐαθρέω).

'Επαθροίζω, Μ. οίσω. Συναθροίζω ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, πυκνόνω, ἐπισωρεύω.

'Επαθύρω (χ. Μ.). Παίζω μετά τινος ἢ μέ ἓν τι, προσπαίζω.

'Επαιάζω, Μ. άσω. Θρηνολογῶ ἐπί τινι ἢ μὲ ὑπερβολὴν, μυρολογῶ (μὲ πολὺν πόνον ψυχῆς), θρηνῶν ἐπάδω. » Αἰάζω τὸν Λέοντιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες, « Βίων.

'Επαίγδην [ἔπαίσσω], Π. τρέχοντας (πηδῶντας) μὲ ὁρμὴν κατεπάνω τινός.

'Επαιγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ 'Επαιγιαλίτις, ίδος (ἡ), Π. ὁ κεῖμενος (εὑρισκόμενος) ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, παράλιος.

'Επαιγίζω [ἐπὶ, αἴσσω], Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ὁρμῶ (ἐπιπίπτω, προσβάλλω, χύνομαι, φυσῶ) ὡς καταιγὶς ἐπάνω εἰς, (παρβλ. 'Επικυρίσσω).

'Επαιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδήσομαι ἢ αἰδεσθήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) 'Εντρέπομαι περὶ ἢ ἀπό τινος.

'Επαιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κινῶ τι μὲ ὁρμὴν (τινάζω, καὶ ἑλλ. τινάζομαι) κατά τινος.

'Επαίθω (χ. Μ.), Π. ἀνάπτω, πυρπολῶ, κατακαίω.

'Επαικλα καὶ 'Επάϊκλα (τά), Δ. τὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου (αἰκλου) φερόμενα εἰς τὴν τράπεζαν γλυκύσματα κλπ., τὰ ἄλλ. 'Επιδόρπια.

'Επαινέτης, ου (ὁ). ὁ ἐπαινῶν (ἐγκωμιάζων) τινά.

'Επαινετικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο γινόμενος πρὸς ἔπαινον, ἐγκωμιαστικός. 2) ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐπαινεῖν.

'Επαινέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Επαινέτης.

'Επαινετὸς, ἡ, όν. 'Επαινεμένος ἢ ἀξιέπαινος.

'Επαινετῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπαινετὸν (ἀξιέπαινον).

'Επαινέω-ῶ, Μ. έσω καὶ έσομαι, (κατὰ λέξ. καὶ ἀρχ.) = Ἐπευφημῶ, (ἐπμ.) ἐγκρίνω, εὑρίσκω εὔλογον, ἀποδέχομαι. » Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσῆος, « Ἰλ. Β (καὶ μὲ δοτ.) » Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν, Πουλυδάμαντι δ' οὔ τις, « Ἰλ. Σ (χ. πρὸς ἀπαρ.) » Αἱ δ' ἐπῄνεσαν πέμπειν, « Ἐπγρ., ἔστερξαν, ὑπεσχέθησαν. 2) εὐχαριστῶ (θέλων ν' ἀποπαιθῶ πρόσκλησίν τινα εὐχήμως). « Κάλλιστ', ἐπαινῶ, « Λυσ. « Ἐπαινῶ τὴν κλῆσιν, » Ξεν. 3) (απν.) ἀντὶ Παραινῶ, παρακινῶ. » Θαρσεῖν ἐπαινῶ, » Σοφ. « Τοιοὺς δ' ἐπαινεῖς σῆτα οὐ κτᾶσθαι φίλους; « αὐτ. 4) (συνηθ.) ἐγκωμιάζω. » 'Επαινεῖν τινα τοῦ κάλλους (ἢ) εἰς τὰ κάλλος, « Αξ.

'Επαίνημι, Αἰολ. καὶ

'Επαινιάω-ῶ, Ακκων. ἀντὶ 'Επαινῶ.

'Επαινισσομαι-αίνιττομαι), Μ. ίξομαι, = (ἢ ἐπαφλιμ. ἀντὶ) 'Υπαινίσσομαι.

'Επαινος (ὁ). συγκατάθεσις· εὐχαριστία. ἀνταμοιβή, ἐγκώμιον.

'Επαινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ 'Επαινετὸς, ἀξιέπαινος. (κυρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) » 'Επαινὴ Περσεφόνεια, « 'Ομ., 'Ησ. (κατ' εὐφημ.) ἢ εὐλογημένη.

'Επαινομένως, ἐπίρ. (μτχ.). 'Επαινετῶς.

'Επαιονάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω, λούω· καταβρέχω.

'Επ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. 'Επῆρα κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω. ὑψόνω· (μτφορ.) παρορμῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐνθουσιάζω· ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν), φυσκόνω. » Κεφαλὴν ἐπαίρας, « Ἰλ. Κ. » 'Επαίρ. ἱστία, « Πλ. » 'Επάρας τὴν φωνὴν, « Γρφ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβ.) » 'Επάρας (ἐνν. ἑαυτὸν), ἔτυχε γὰρ κατήμενος, « 'Ηρ. » 'Επῆρας (ἐνν. τὸν πόδα), ἀπεματαίσθε, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Τί σ' ἐπῆρε δαίμων, « Σοφ. (καὶ πθ.) « Βουδὼν ἐπήρθη αὐτῷ, « Μέν. (καὶ μσ.) » 'Επαραμένη δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεμον ἐπάρασθαι, « Φόλ. (ἢ μτφορ.) » 'Επαρθῆναι τῷ λέγειν, « Πλάτ., (κοιν.) ξεπαίρνομαι, Ἐμπαίζομαι, (παρβλ. 'Εξαίρω). 2) (μσ.) = Ἀντιλαμβάνομαι, παραστέκω, βοηθῶ. » Ἐπὶ δ' ἐσθλὸς ἄροιτο δαίμων, « Θγν.

'Επαισα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Παίω.

'Επ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαι καλῶς, συναισθάνομαι, ἐννοῶ. ἀκούω. » Τὰν σὰν ὡς ἐπησθόμην μόρον, « Σοφ.

'Επαίσθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεταί τις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰσθήσεως, αἴσθημα.

'Επαίσθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαισθάνεσθαι, συναίσθησις.

'Επαίσσω, Μ. αἴξω, Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ [ἑλλ. αὐτῆς] μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) κινῶ τι (καὶ ἑλλ.) κινοῦμαι (τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος, προσβάλλω, ἐφορμῶ. » Αἶψος ἐπαίσσων, « Ἀπλλν. (καὶ ἑλλ. μὲ δοτ.) » Κίρκη ἐπαΐξαι, « 'Οδ. Κ. (χ. μὲ γεν.) » 'Επαίσσοντα νεῶν, « Ἰλ. Ν. (καὶ μὲ αἰτ.) » Τεῖχος ἐπαΐξαι, « Ἰλ. Μ. (καὶ μσ.) » Ἐπαΐξασθαι ἀέθλου, « Ἰλ. Ψ. » Χεῖρες ἐπαΐσσονται, « αὐτ.

'Επάϊστος (ὁ, ἡ). [ἐπαΐω]. ὁ ἀκουσθεὶς (γνωστοποιηθεὶς) εἰς ὅλους, γνωστὸς, φανερός. » Ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος, « Ὑπ.

'Επαισχὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μέγα αἶσχος (ἐντροπὴν, ἀτιμίαν), αἴσχιστος, ἐπονειδίστως.

'Επ-αισχύνομαι, Μ. αισχυνθήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ Γρφ. μὲ αἰτ.) 'Εντρέπομαι διά.

'Επαίτεια (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ-

'Επ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· ζητῶ ἐλεημοσύνην, ζητεύω (διακονεύω) ὡς-

'Επαίτης, ου (ὁ). ζήτευλας, ζητιάνος, διακονιάρης.

†'Επαίτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαιτεῖν, τὸ ἔργον τοῦ ἐπαίτου, ζητιανοσύνη.

'Επ-αιτιάομαι-ῶμαι (ὁ ἐνεργ. τύπος απντ. καὶ ἀμφ.), Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Κατηγορῶ τινα διὰ, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν (λέγω ὅτι εἶνε αὐτὸς αἴτιος) κακοῦ τινος.

'Επαίτιος (ὁ, ἡ), αἴτιος (κακοῦ τινος), ἔνοχος. » Οὗτοι μοι ὔμμες ὑπαίτιοι, « Ἰλ. Α. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἐπιπλεκτὸς, ἐπιλήψιμος, ἀξιοκατηγόρητος. » Ἐπαίτιον ἀνεχώρησιν, « Θκ. 3) ὁ γινόμενος διὰ τὴν αἰτίαν (τὸ ἔγκλημα, τὴν κατηγορίαν), (ἄβεντ.) » 'Επαίτια, Δημ., ἢ ὑπὸ τοῦ κριτηρίου ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ὑπαίτιον ποινή, τὰ προστιμα.

'Επαιχμάζω, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁρμῶ κατ' ἐπάνω τινός, ἐφορμῶ.

'Επαίω, Μ. (σω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. καὶ σπντ. αἰτ.) Ἀκούω (μὲ προσοχήν)· (ἐν γέν.) αἰσθάνομαι· προσέχω· (ἐπμ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω.

'Επ-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἢ κρέμαμαι μετέωρος ἐπάνω τινός (φοβερίζων νὰ πέσω νὰ τὸν πλακώσω), (μτφορ.) κυμαίνομαι μεταξὺ ἀθεβαίων ἐλπίδων, εἶμαι ξεπορμένος (ἀνθουσιασμένος) διά.

'Επανανθίζω, Μ. ίσω. "Εχω ὀλίγα [ποῦ ᾗ ποῦ) ἀγκαθωτα.

'Επ-ανέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, Ἰδε 'Εφικέομαι.

'Επ-ανκμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀκμάζω ὁλονὲν ἢ ἐντελῶς, εἶμαι εἰς τὴν καθαυτὸ ἀκμήν μου. 2) ἀκμάζω ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἤκμασαν πρὸ ἐμοῦ, ἔρχομαι ἀκμαῖος κατόπιν ἄλλων.

'Επακμαστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τάσιν διάθεσιν εἰς τὸ ἐπακμάζειν, πρβλ. ἀνθηρὸς εἰς ἀκμήν. » Πυρετὸς—, « Γαλ.

'Επακμος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του). » Κόρη—, « Δ. Ἀλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἔχων ἀκμήν, κοπτερὸς, συμβλερός. » Τὸν ἕτερον ὑδόντα ἐπακμον ἀεὶ καὶ ὀξὺν φυλάττουσι, « Πλ.

'Επ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν τινός· (συνεχ.) ὑπακούω (εἶμαι ἀφωσιωμένος) εἰς, ἐξήρτημαι ἀπό.

'Επακολούθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπακολουθεῖ (συμβαίνει κατὰ συνέπειαν), παρεπόμενον, ἀποτέλεσμα.

'Επακολουθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπακολουθεῖν, συνέπεια.

'Επακολουθητικὸς, ἡ, όν. 'Ο συνηθίζων (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐπακολουθῇ, φυλάττων συνέπειαν, ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν τινος, (ἐπμ.) ἀντιλαμβανόμενος εὐκόλως. ‖ » 'Επακολουθη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

,τικόν, « τὸ ἐπακολούθημα, τὸ παρεπόμενον.
²Ἐπακόλουθος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λούθως. Ὁ ἐπακολουθῶν (γινόμενος κατὰ συνέπειαν), ἀνάλογος, σύμφωνος.
¹Ἐπακοντίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω (κυρ. τὸ ἀκόντιον) κατεπάνω τινός.
Ἐπακοντισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
²Ἐπακούς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπήκοος.
³Ἐπακουστὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἐπακούει ἡ δύναται νὰ ἐπακούσῃ τις, [ἐκ τοῦ
¹Ἐπακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω ἐκ τοῦ σύνεγγυς, (ἐπιμ.) ἀκούω μὲ προσοχήν, (συνηθ.) ἐννοῶ· ὑπακούω (κυρ. παρακαλούμενος). (μὲ γεν.) » Ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν, « Ακ. (ἢ αἰτ.) » Ἥλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, « Ὀδ. Α. (καὶ γεν. τοῦ προ.) » Ὁ Ζεὺς ταῦτ' ἐπήκουσέ σου. « Ακ. (ᾗ δοτ. ὀργαν.) » Ἐπακούσαντες τῷ πρώτῳ κελεύσματι, « Ἡρ. (ᾗ κατ' ἀναλσ. μτχ. ἢ ἀπαρ.) » Καὶ ἐπακούουσιν, εἶπου πλησίον ψόφος, « Ξεν.
²Ἐπακριβόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πράττω (Ἐκτελῶ) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν ἢ ἐπιμέλειαν, Ἐξακριβόω.
²Ἐπακρίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ γεν.) φθάνω εἰς τὸ ἔπακρόν τινος. » Αἱμάτων ἐπήκρεσεν, « Αἰσχλ., ὑπερέβη ὅλους τοὺς προγεγονότας φόνους, ἔπραξε τὴν τρομερωτέραν μιαιφονίαν, (παρβλ. Ἐξακρίζω).
³Ἐπάκριος, α ἢ ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ λατρευόμενος εἰς τὰ ἔπακρα (τὰς κορυφὰς) τῶν ὀρέων. « Ζεὺς—, « Αξ. » Ἐπακρία (ἐνν. χώρα), « ἡ ὑψηλὴ ἢ ὀρεινή.
Ἐπακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) = Ἐπακούω, ἀκούω μὲ προσοχήν, (κοιν.) ἀρηγκρηοῦμαι.
²Ἔπακρος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν εἰς ἄκραν, συνήθερός.
³Ἐπακταῖος, α, ον, = Ἐπάκτιος.
²Ἐπακτέον, θετ. τοῦ Ἐπάγω.
Ἐπακτὴρ (ὁ), Π. ὁ ἐπάγων ἢ ἐπαγόμενος (κύνας ἢ δίκτυα), (ὀδηλ.) κυνηγὸς ἢ ψαρᾶς.
³Ἐπακτικὸς, ἡ, ὀν, = Ἐπαγωγὸς, Ἐπαγωγικὸς, ἑλκυστικὸς, θελκτικὸς. (ῥτρ.) ὁ μεταχειριζόμενος ἐπαγωγὰς, ἀποδεικνύων τι.
³Ἐπακτικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐπαγωγῆς, ἐπαγωγικῶς.
³Ἐπάκτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς (ἀκροθαλασσίας) εὑρισκόμενος, παράλιος.
³Ἐπακτὸς, ἡ, ὀν ἢ Ἔπακτος (ὁ, ἡ), = Ἐπαγώγιμος, φερμένος ἀπ' ἀλλοῦ (ἀπ' ἔξω), ξένος, ἐπείσακτος, (τρπ.) ἐπίκτητος, ὄχι ἔμφυτος. » Στρατὸς (» Ἀνήρ)—, « Σοφ. » Καὶ σίτῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται, « Θκ. » Ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, « Ἡρ. » Ὅρκος—, « Ισκρ., ὁ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προτεινόμενος. « Ἡμέραι ἐπακταί, « Χρνλγ., αἱ πρὸς ἐξισασμὸν τοῦ σεληνιακοῦ πρὸς τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν παρελαμβανόμεναι, (παρβλ. Ἐμβόλιμος).
†³Ἐπακτρεύς, έως (ὁ), = Ἐπακτὴρ, ψαρᾶς.
³Ἐπακτρὶς [ἐπακτὴρ, ἡ ἐπί, ἀκτή], ίδος (ἡ). (ἐνν. λέμβος), ψαροκαΐκον (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς-
³Ἐπακτροκάλης, ητος (ὁ). εἶδος ταχυπλόου πειρατικοῦ (μεταξὺ Ἐπακτρίδος καὶ κέλητος), κλεπτοκάϊκον.
³Ἔπακτρον (τό), = Ἐπακτρὶς
¹Ἐπαλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι διὰ ἢ προσέτι.
¹Ἐπαλαλάζω, Μ. άξω. Ἀλαλάζω ἔπειτα ἀπὸ (πρᾶξίν τινα), ἐπιφωνῶ τὸ πολεμικὸν ἀλαλά.
¹Ἐπαλαλκεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαλέξω.
¹Ἐπαλάομαι-ῶμαι, Μ. αλήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) περιπλανῶμαι, περιέρχομαι ὡς πλανήτης.
¹Ἐπαλαστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) λυποῦμαι (δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ) ἐπάνω εἴς τι.
¹Ἐπαλγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) λυποῦμαι (πονεῖ ἡ ψυχή μου) περί τινος.
²Ἐπάλγης, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος ἄλγος (πόνον, θλῖψιν), ἀλγεινός, ἐπώδυνος.
¹Ἐπ-αλγύνω, Μ. υνῶ, Π. προξενῶ δεινὸν ἄλγος (πόνον).
†¹Ἐπαλέα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπ' ἀλέα.
¹Ἐπάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπάλειψιν (ἀλείφεται ἐπάνω εἰς), ἀλοιφή, [ἐκ τοῦ
¹Ἐπαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἀποπάνω ἢ Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς, πασσαλείφω, (συνηθ. ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν καὶ μτφορ.) διεγείρω (ἑτοιμάζω) τινα κατά τινος, ἐφοπλίζω, (παρβλ. Ἐπαποδύνω).
¹Ἐπάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαλείφειν, πασσάλειμμα, (μτφορ.) παρακίνησις κτλ.
¹Ἐπαλέξησις, εως (ἡ). βοήθεια, ἐπικουρία κτλ., [ἐκ τοῦ
¹Ἐπαλέξω, Μ. αλεξήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐπιφέρω βοήθειαν, βοηθῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) ἀπομακρύνω τινός τι (κακόν). » Ἐπὶ Τρῶεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, « Ἰλ. Υ'.
¹Ἐπαλήθευω, Μ. εύσω, Π. ἀλήθω τι ἐπάνω εἰς.
¹Ἐπαληθεῖς, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαλάομαι.
¹Ἐπαληθεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι νὰ ἀληθεύσῃ, τὸ ἀποδεικνύω ἀληθές.
¹Ἐπαληθίζω, Μ. ίσω, = Ἐπ-αληθεύω.
¹Ἐπαλθαίνω ἢ Ἐπ-άλθω, Μ. αλθήσω, Π. ἰατρεύω (καὶ μσ. ἰατρεύομαι) ἀπό.
¹Ἐπαλθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων ἢ ἰατρευθείς, ἰαματικὸς ἢ ἰάσιμος. » Ῥίζα (» Νόσος)—, « Νίκ.
¹Ἐπ-αλινδέω-ῶ, Μ. αλινδήσω, Π. κυλίω ἀλλεπαλλήλως, κυλίομαι ἐπισωρεύω.
¹Ἐπαλκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἀλκὴν (ἰσχύν), δυναμωτικός.
¹Ἐπαλλαγὴ (ἡ), = Ἐπάλλαξις.
¹Ἐπαλλάξ, ἐπίρ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐναλλάξ.
¹Ἐπάλλαξις, εως (ἡ). ἀλλαγή, μεταβολή, ἀντικατάστασις, ἀμοιβαία μετατόπισις· ἐπιμιξία. » Μηρῶν—, « Πλ., τὸ νὰ βάλῃ τις τὰ πόδια του ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου. » Δακτύλων—, « Ἀρστ., τὸ ἀμοιβαῖον ἀναιδακαταβασμα τῶν δακτύλων (π. χ.) τοῦ παίζοντος τὸν αὐλὸν κτλ. » Γάμων—, « Ἡρ., ἡ ἐπιγαμία, [ἐκ τοῦ
¹Ἐπαλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι ἀντ' ἄλλου, μεταβάλλω, τοποθετῶ ἐναλλὰξ, ἀντιμεταθέτω. » Πολέμοιο πῦρ ἐπαλλάξαντες, « Ἰλ. Ν., κάμνοντες ἅμα ῥᾳδιεστέρην τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου (παρβλ. Ἐπαμείβω). » Ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας, « Ἀρστ. (καὶ ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) » Ὀδόντες ἐπαλλάττοντές, « αὐτ., ἢ διατεθειμένοι ἐναλλὰξ καὶ εἰς τρόπον ὥστε, κλειομένου τοῦ στόματος, νὰ ἐναρμόζωνται οἱ τῆς κάτωθεν σιαγόνος εἰς τὰ διαστήματα τῆς ἄνω καὶ ἀνάπαλιν. » Ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν, « αὐτ., νὰ ἀλλάζουν, νὰ διαφέρουν (πρὸς ἀλλήλους). (καὶ προθετ.) » Ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν, « αὐτ., μεταβάλλεται εἰς. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπαλλάττει τῷ γένει τῶν ἰχθύων, « αὐτ., πλησιάζει, συγγενεύει. (καὶ πθ.) » Μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαγῇ, « Ξεν., νὰ μὴ παρεξηγηθῇ. (συγχ. τῷ Ἀπαλλάττω [Ι]) » Ἐπ-ενίας νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσοῦντα σώματα τοῖς βραχυβίοις, « Ἀρστ.).
¹Ἐπαλληλία (ἡ). συνέχεια ἀδιάκοπος, ἀλλεπάλληλος ἐπισώρευσις (πραγμ. ἢ προσ.), [ἐκ τοῦ
¹Ἐπάλληλος (ὁ, ἡ). ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀμέσως, ἀλλεπάλληλος, ἀδιάκοπος.
¹Ἐπαλλήλως, ἐπίρ. » Ἐν κατόπιν ἄλλου, χωρὶς διακοπήν.
¹Ἐπαλλόκαρπος καὶ
¹Ἐπαλλόκαυλος (ὁ, ἡ). (γένος φυτῶν) τῶν ὁπ. ὁ καρπὸς ἢ ὁ καυλὸς πρέπει ν' ἀκουμβήσῃ εἰς ἄλλο φυτὸν ζν' αὐξήσῃ ἢ τελεσφορήσῃ.
¹Ἐπάλμενος, Π. Ἰων. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐφαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἔφ-αλλομαι.
¹Ἐπάλξιον (τὸ). μέρος τοῦ τείχους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξέχουν (ς) αἱ ἐπάλξεις.
¹Ἐπάλξις [ἔπαλεξω], εως (ἡ). προμαχὼν (κυρ. περὶξ τῆς κορυφῆς τείχους), πολεμίστρα, (Τουρκ.) μπεζένι. 2) Π. = Ἐπαλέξησις, ἀντίληψις, ἐπικουρία.
¹Ἐπαλξίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἀρμόδιος διὰ) ἔπαλξιν. » Λίθος—, « Ἐτμλ.
¹Ἐπάλπνος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε Ἀλπνιστρός] γλυκὺς, τερπνός, ἐπιθυμητός, εὐάρεστος.
¹Ἔπαλτο ἢ Ἐφάλτο, Π. Ἰων. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐφάλατο ἢ Ἐφάλετο, γ'. ἐν. προτ. τοῦ ἀορ. ά. ἢ β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔφ-αλλομαι.
¹Ἐπαλφιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) ἀπὸ πάνω μὲ ἄλφιτα (κριθάλευρον).
¹Ἐπαλώατης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἀλῶνι καὶ βάλλων τὰ ἁπλωμένα γέννα ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἢ βοῶν ἵν' ἀλωνισθοῦν.
¹Ἐπ-αμαξεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφ-αμαξεύω.
¹Ἐπαμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμαυρόνω ὅλως διόλου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαμαυρόω.
¹Ἐπ-αμάω-ῶ καὶ (μσ.) Ἐπ-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐπισωρεύω. » Βόνην ἐπαμήσατο χερσίν, « Ὀδ. Ε. » Εἰς βόθρον συνῶσαι αὐτὸν, καὶ ὀλίγην κονιν ἐπαμῆσαι, « Ἀρπ.
¹Ἐπ-αμβαίνω, Μ. βήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπ-αναβαίνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπαμβατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀναβάτης, Ἐπιβάτης, Ἔποχος. » Ἵππε (»Ἄρματος κτλ.) —, « Αἰσχύλ.

Ἐπαμβλήδην, Π. ἀντὶ Ἐπαναβλήδην.

Ἐπ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ἔτι μᾶλλον ἢ ἄλως διόλου.

Ἐπ-αμείβω, Μ. εἰψω, = Ἐπαλλάσσω. »Τεύχια δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, « Ἰλ. Ζ., νὰ τὰ ἀνταλλάξωμεν μεταξύμας, νὰ τὰ κάμωμεν ἀλλαξιάν. (καὶ μα.) » Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, « αὐτ., περνᾷ ἀμοιβαίως ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐπάμερος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.

Ἐπαμμένος, Ἰων. ἀντὶ Ἐφημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφάπτω.

Ἐπαμ-μένω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Ἐπαναμένω.

Ἐπαμοιβαδὶς καὶ
Ἐπαμοιβαδὸν [ἐπαμείβω], ἐπίρ. Π. ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἐπαμοίβιος καὶ
Ἐπάμοιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀμοιβαῖος. » Ἐπαμοίβια (ἄλλ. διορθ. »Ἐπαμοίβιμα) ἔργα, « Ὅμ., Ὕμν., τὰ συναλλάγματα, τὸ ἐμπόριον.

Ἐπ-αμπέχω, Μ. ἐπαμφ-έξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω, Φορῶ ᾗ ἄλλο φόρεμα) ἀπὸ πάνω.

Ἐπαμ-πήγνυμι, Π. ὄντι Ἐπαναπήγνυμι.

Ἐπαμπισχεῖν, ἀόρ. Ε', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαμπέχω.

Ἐπαμύντωρ, ορος (ὁ), Π. βοηθός, ὑπερασπιστής, [ἐκ τοῦ

Ἐπαμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ δοτ.) Βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, ἐπαρκῶ. (» Ταῖς ἐνδείαις —, « Ἰσκρ., (μὲ αἰτ.) ἀποκρούω (ἀποτρέπω) κακόν τι· ἐκδικῶ. « Τὴν δολίην ἐπάμυνον, « Ἐπγρ., (ὀρθότ. Ἀπάμυνον).

Ἐπαμφέρω, Π. ἀντὶ Ἐπαναφέρω.

Ἐπ-αμφιάζω, Μ. άσω, ἀντὶ

Ἐπ-αμφι-έννυμι, Μ. ἐπαμφι-έσω, = Ἐπαμπέχω.

Ἐπαμφοτεριζόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπαμφοτερίζοντα (διλημματικόν), ἀμφιβόλως, ἀμφιρρεπῶς. [ἐκ τοῦ

Ἐπαμφοτερίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, μετέχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἴδη, εἶμαι ἀμφιρρεπὴς (σὐδέτερος, ἀμφίβολος), ἐξηγοῦμαι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους, ἐκλαμβάνομαι ᾗ σῴζω καὶ ἄλλως.

Ἐπαμφοτερισμὸς (ὁ)· τὸ ἐπαμφοτερίζειν, ἢ ἐπ' ἀμφότερα κλίσις, ἀμφιβολία· ἀσάφεια.

Ἐπαμφοτέρως, ἐπίρ. Καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους, διλημματικῶς, Ἐπαμφοτεριζόντως.

Ἐπάμων [ἕπομαι], ανος (ὁ), Π. = Ὀπάων, ὑπασπιστής, ἀκόλουθος.

Ἐπὰν [ἐπεί, ἄν], σύνδ. Ἀφοῦ. (πρὸς ὑποσ. καὶ ἀπν. εὐκτ.) »Ἐπὴν κρατῆρι μιγείῃ, « Ὀδ. Δ. »Ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, « Ἰλ. Τ.

Ἐπαναβαθμὸς (ὁ). ἀκολοπάει, [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω βαθμηδόν· ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἐπιβαίνω· (ἐπὶ κτην.) ὀχεύω, βατεύω. (μεταφ.) ἀξέχω, ὑπερέχω.

Ἐπ-αναβάλλω καὶ (ασ.) Ἐπαναβάλλομαι, Μ. βαλῶ, -ὑσομαι. Βάλλω (Φορῶ) ᾗ ἄλλο φόρεμα ἀπὸ πάνω, φορῶ ἐν εἴδει ἐπανωφορέματος, (ἴδε Ἐπαναβληδόν)

2) ἀναβάλλω ὁλονὲν τὸν καιρόν, ἀργοπορῶ. 3) σηκόνω ἐπάνω ἡ ἀνάποδα. » Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν—, « Κλιμ., Ἀθ.

Ἐπανάβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναβαίνειν, ἡ βαθμηδὸν ἀνάβασις (καὶ μτφρ.) πρόοδος. (ἐπὶ κτην.) ὀχεία, βάτευμα.

Ἐπαναβεβηκότως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἐπανάβασιν. ἀναγωγικῶς.

Ἐπ-αναβιβάζω, Μ. άσω. Ἀναβιβάζω τι (βαθμηδὸν) ἐπάνω εἰς· (μτμ.) αὐξάνω κατ' ὀλίγον τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου.

Ἐπαναβιβασμὸς (ὁ). τὸ ἐπαναβιβάζειν, ἡ βαθμηδὸν ἀναβίβασις (κυρ. καὶ μτφρ.).

Ἐπ-αναβιόω-ῶ, Μ. ὠσομαι, = Ἀναβιόω, ξαναζῶ.

Ἐπαναβληδὸν καὶ
Ἐπαναβλήδην [ἐπαναβάλλω], ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπανωφορίου (μανδύου), ῥηχτὰ ἀπὸ πάνω, (Τουρκ.) κελτὲν-κανοτι. « Εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι, « Ἡρ. 2) μὲ ἀναβολήν, (κοιν.) μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον.

Ἐπ-αναβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω δυνατὰ (Ξεφωνίζω) ὑψώνων εἰς κάθε φώναγμα τὴν φωνήν μου περισσότερον ἢ ξαναφωνάζω.

Ἐπαναγαγεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπαναγήοχα, πρκ. τῆς ὁρᾶς. τοῦ Ἐπανάγω.

Ἐπαν-αγιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω πάλιν καὶ πάλιν (εἰς ἐπήκοον καὶ ἄλλων), ξαναδιαβάζω.

Ἐπαναγκάζω, Μ. άσω Ἀναγκάζω πάλιν ἢ ἔτι μᾶλλον, ξαναβιάζω.

Ἐπανάγκασμα (το). πᾶν ὅ,τι ἐπαναγκάζει, ἀνάγκη, ὑποχρέωσις ἀπαραίτητος.

Ἐπάναγκες (τὸ), οὐδ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπανάγκης. Ἀναγκαῖον, ἀφευκτον. Πίνειν ὅσον ἕκαστος βούλεται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι, « Πλάτ., (ᾗ ἐπ. ῥητορικῶς) »Ἐπάναγκες κομῶντες, « Ἡρ., Ἐξ ἀνάγκης.

Ἐπ-αν-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) Ἐπαν-ερῶ, (ἀόρ. Β'. Ἐπανεῖπον κτλ.). Κηρύττω μεγαλοφώνως (εἰς ἐπήκοον πάντων), Ἀνα(ἀπο)κηρύττω. « Ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, « Θκ.

Ἐπ-αν-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἐπανήγαγον κτλ.). Φέρω πάλιν ὀπίσω, κάμνω νὰ ἐπανέλθῃ σι, ἐπαναφέρω, (ἀμετβτ. ἢ ἄλλ.) ἐπανέρχομαι, ἀποσύρομαι. || (μα.) ἐκπλέω πάλιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, (παρβλ. Ἀντανάγω). » Ἐπανάγει τοὺς φυγάδας, « Συν. » Ἐπανάγειν τὸν θυμόν, « Ἡρ., ἐξάπτειν. »Ἐπανακτέον μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, « Συν.

Ἐπαναγωγὴ (ἡ). τὸ ἐπανάγειν, φόρτωμον ὀπίσω· ἐπιστροφή· ὑπισθοδρόμησις· ἐκπλευσις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ κτλ.

Ἐπαναγωγὸς (ὁ, ἡ). (ὀξυτ.) ὁ ἐπανάγων (φέρων ὀπίσω). (προπαροξυτ.) ὁ ἐπανεργόμενος (παλινδρομῶν, ὀπισθοδρομῶν).

Ἐπ-αν-άγω, Μ. ἀγῶ. Ξαναγέρνω· ἀναξέω (πληγήν).

Ἐπ-αν-αδίδωμι, Μ. ἐπαν-δώσω. Ἐπιδίδω, λαμβάνω ἐπίδοσιν, αὐξάνω πάλιν (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

Ἐπαν-αδιπλάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπ-αν-αδιπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόνω ἀλλεπαλλήλως, ξαναδιπλεύνω· διπλασιάζω· (τρπ.) ἐπαναλαμβάνω· ξαναρωτῶ.

Ἐπαναδίπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐπαναδιπλωμένον (σχηματίζει πολλὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους δίπλας, καθὼς π. χ. τὰ ἔντερα).

Ἐπαναδίπλωσις, εως (ἡ). Δίπλωμα ἀλλεπάλληλον (»Ἡ τῶν ἐντέρων—, « Ἀρετ.). ξαναδίπλωμα· (τρπ.) ἐπανάληψις.

Ἐπανάδοσις, εως (ἡ), τὸ εὖδ. τοῦ Ἐπαναδίδωμι, ἡ βαθμηδὸν ἀνέδοσις ἢ ἐπίδοσις. 2) ἐπιστροφὴ τοῦ δοθέντος, δόσιμον ὀπίσω.

Ἐπαναδραμεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανατρέχω.

Ἐπαναδρομὴ (ἡ), τὸ εὖδ. τοῦ Ἐπανατρέχω, ἡ ἐκ δευτέρου ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομή.

Ἐπ-αν-αζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συναριμόζω ἐκ νέου· ξαναζεύγω τὰ ἅλογά μου (συνκδχ. καὶ ἄλλ.) ξανακινῶ διὰ (ἢ ἐπανέρχομαι ἀπὸ) ὁδοιπορίαν.

Ἐπανάζευξις, εως (ἡ), τὸ εὖδ. τοῦ προηγ., ἐπιστροφὴ (ἀπὸ ὁδοιπορίαν).

Ἐπ-αναζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω ἀπὰ πάνω, ἀναηκόνω τὸ φόρεμά μου διὰ τῆς ζώνης.

Ἐπ-αν-αθῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω πάλιν θάῤῥος, ἐνθαῤῥύνομαι ἐκ νέου.

Ἐπ-αν-αθεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Βλέπω (Θεωρῶ, Παρατηρῶ) ἀπὸ πάνω ἢ ἐκ δευτέρου, ξαναβλέπω, ξανακοιτάζω.

Ἐπ-αν-αθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω πάλιν, ξαναζεσταίνω.

Ἐπαν-αθέω, Μ. εὐσομαι. Τρέχω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνατρέχω ἐκ νέου.

Ἐπαν-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι (ἀόρ. Ἐπανειλόμην κτλ.). Ἀναδέχομαι (Ἀναλαμβάνω) νὰ κατορθώσω τι, ἐπιχειρίζομαι· ξαναρχίζω. (ἐπὶ ὁμοτ.) Ἐπικυδάσκομαι. 3) παίρνω ὀπίσω (πρόσωπόν τινα τὴν ὀπ. ἔκαμα), καταργῶ, ἀκυρόνω. 3) ἀρνίζω κατὰ κράτος, ἀξιολογῶ ψεύδομαι.

Ἐπαναίρεσις, εως (ἡ), κατάργησις, ἀκύρωσις· φόνος ἀφανισμός, ἀξιολόγευσις.

Ἐπ-αναίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλά). » Τὴν βακτρίαν ἐπανῆρεν, « Θκ. » Ἐπαναίρου, κᾶτα καθίζου, « Ἀρετφ., ἀνασήκω, καὶ ξανακάθησαι.

Ἐπ-αν-αινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω ἐκ δευτέρου· ἐπαναλαμβάνω.

Ἐπ-αν-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα ὀπίσω, ἀνακαλῶ ἐκ νέου.

Ἐπ-αν-κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμνω τι νὰ λυγίσῃ (νὰ κλίνῃ) πρὸς τὰ ὀπίσω, (μτφρ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἄλλ. ἢ ἀμετβτ.) ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω (ἐκεῖ ὅπου ἤμουν), ξαναγυρίζω.

Ἐπανακαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπανακάμπτειν, ἐπιστροφή, ξαναγύρισμα.

Ἐπ-ανακεῖμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι βαλμένος (τοποθετημένος) πουθενὰ (κυρ. δὲ εἰς μέρος ὑψηλόν) ὡς ἀνάθημα ἢ βραβεῖον. (ὄθ. μτφρ.) εἶμαι διωρισμένος διά, προκείμαι. « Τοῖς δὲ κακοῖς.. ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται, « Ξεν.

Ἐπ-ανα-κεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων, ἐπαναλαμβάνω (ξανὰ ἀγοῦμαι) κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν συντομίᾳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-ανα-κίρνημι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω πάλιν (ἐκ νέου), Ἐξανασμίγω.

Ἐπ-αν-α-κλαγγάνω, Μ. κλάγξω. Γαβγίζω ἢ Ξαναγαβγίζω δυνατὰ καὶ ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπανάκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπανακαλεῖν, προσκάλεσμα ὀπίσω.

Ἐπ-ανα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ [ᾳ ἑλλ. ἢ ἀμτθ.] Γέρνω) πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἐπάνω εἰς, (θῦ. τακτ.) κλίνω (τραβιοῦμαι) πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τῆς φάλαγγος.

Ἐπανάκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ-αν-α-κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοινοποιῶ τι εἷς τινα ἵνα τὸν συμβουλευθῶ περὶ τούτου, καθυποβάλλω εἰς σκέψιν.

Ἐπ-αν-α-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω τι πάλιν ὀπίσω, τὸ Ξαναφέρνω ἐκεῖ ὅπου ἦτον.

Ἐπ-αν-α-κράζω, Μ. κράξω. Κάμνω μὲ δυνατὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους φωνάς.

Ἐπ-αν-α-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ἐπάνω εἰς, ἐξήρτημαι ἀπό (χ. πτ.) εἶμαι ὑπεύθυνος, δὲν ἔδωσα ἀκόμη λόγον τῶν πράξεών μου, (ἐπμ.) εἶμαι μετέωρος, εὑρίσκομαι εἰς ἀβεβαιότητα.

Ἐπ-αν-α-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς. (μτφρ.) ἀναθέτω ὅλως διόλου, κάμνω νὰ ἐξαρτᾶται ἐντελῶς ἀπό.

Ἐπ-αν-α-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ καὶ Ξαναρωτῶ (ἵνα ἐξακριβώσω τὴν ἀλήθειαν).

Ἐπανάκρουσις, εως (ἡ). κούντημα (σπρώξιμον) ὀπίσω· ὀπισθοδρόμησις Ἰζβ., [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αν-α-κρούω, Μ. κρούσω. Σπρώχνω (Κεντῶ) ὀπίσω, ἀποκρούω. ‖. (μσ.) κάμνω νὰ ὀπισθομήσῃ ἢ νὰ στραφῇ τὸ πλοῖον κωπηλατῶν πρὸς τὴν πρύμνην ἢ ἐκαπέρωθεν αὐτῆς, (κοιν.) σηγάρω ἢ πορίζω· (μτφρ.) τραβιοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι.

Ἐπ-αν-α-κτάομαι-ῶμαι Π. κτήσομαι. Ξαναποκτῶ πάλιν. (μτφρ.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἐπανακτέον, θετ. τοῦ Ἐπανάγω.

Ἐπ-αν-α-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω καὶ Ξαναγυρίζω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ πάντοτε κύκλου, κάμνω ἢ λέγω ἀδιακόπως τὸ ἴδιον, (ὅθεν:

Ἐπανακύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κύκλου περιστροφή.

Ἐπ-αν-α-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιστρέφω (Κάμνω νὰ κυκλοφορῇ) τι περὶ τὴν αὐτὴν τροχιάν, ἐπαναλαμβάνω ἀδιακόπως, (ὅθεν:

Ἐπανακύκλωσις, εως (ἡ). ἡ περὶ τὴν αὐτὴν τροχιὰν κυκλοφορία (κυρ. τῶν πλανητῶν), ἐπανάληψις ἀδιάκοπος.

Ἐπ-αν-α-κύπτω, Μ. κύψω. Γέρνω (Ἐξέχω) πρὸς τὰ ἄνω, (μτφρ. μὲ δοτ.) ἀντιςέκομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω κτλ., (κοιν.) σηκόνω κεφάλι. » Ἐπανακύπτοντας αὐτοῦ ταῖς ἐλπίσιν, « Ἰών., (παρ. Ἐξ-πτιάζω).

Ἐπ-αν-α-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ξαναπαίρνω πάλιν, Ξαναρχίνω, Ξανακάμνω· (κυρ. δὲ) Ξαναλέγω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὸ ἴδιον.

Ἐπαναλέγω, Μ. λέξω. Λέγω ἐπανειλημμένως, ἐπαναλαμβάνω τὸ εἰρημένον, Ξαναλέγω.

Ἐπαναληπτέον, θετ. τοῦ Ἐπαναλαμβάνω.

Ἐπαναληπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπανάληψιν.

Ἐπανάληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναλαμβάνειν (κυρ. τὰ εἰρημένα), (παρβλ. Παλιλλογία).

Ἐπ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω. Δαπανῶ (Ἐξοδεύω) περιπλέον.

Ἐπ-αναλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πολυλογῶ, ἐπαναλέγω, ἐπαναλαμβάνω (πρὸς πλειοτέραν διαστάφησιν) τὰ εἰρημένα, (εἰς τὸν Ἡρόδ. Α', 90, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαλιλλόγησε).

Ἐπ-αναλύω, Μ. λύσω, = Ἐπαναζεύγνυμι, ἀναχωρῶ ὀπίσω, ἐπιστρέφω.

Ἐπ-αναμένω, Μ. μενῶ. Ἀπομένω ἢ Προσμένω πουθενά. » Ἐπανάμεινόν με, « Ἄραττ.

Ἐπ-αν-α-μιμνήσκω, Μ. ανα-μνήσω. Ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην τινός, Ξαναενθυμίζω, ὑπενθυμίζω.

Ἐπανάμνησις, εως (ἡ). Ξαναενθύμισμα, ὑπενθύμησις.

Ἐπ-αν-α-νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω, Ξανανεόνω.

Ἐπαναπέωσις, εως (ἡ). ἀνανέωσις, Ξανανέωμα.

Ἐπανάπαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπ-αν-α-παύω, Μ. παύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἀναπαύεται (καὶ μσ. Ἀναπαύομαι) ἐπάνω εἰς, ἡσυχάζω.

Ἐπ-αν-α-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (Ῥίπτω) τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποπέμπω. ‖. (μσ.) = Μεταπέμπομαι (ς).

Ἐπ-αν-α-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ἢ Ξαναπερνῶ ἢ Συγκαπερνῶ ἀπό πουθενά, (κατὰ τὸν Κορ.) ἐπανέρχομαι.

Ἐπ-αν-α-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Ἐπανίπταμαι.

Ἐπ-αν-α-πήγνυμι, Μ. πήξω. (μὲ δοτ ἐκ δ'.) Μπήγω ἢ Ξαναμπήγω τι ἐπάνω εἰς.

Ἐπ-αν-α-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ ἢ Ξαναπηδῶ ἐπάνω εἰς.

Ἐπ-αν-α-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω (Ξαπλόνομαι) ἐπάνω εἰς. » Φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσών, « Αἰλ.

Ἐπ-αν-α-πλάσσω, Μ. πλάσω. Ξαναπλάττω ἀπὸ τὴν ἀρχήν, Ξανακάμνω, ἀναμορφόνω.

Ἐπ-αν-α-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω εἰς τὰ ἀνοικτὰ (Ἐκπλέω) κατά τινος· ἐπιστρέφω μὲ πλοῖον· πλέω (ἀρμενίζω ἢ καλυμβῶ) πρὸς τὰ ἄνω (ποταμοῦ κτλ.). πλέων ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω. » Ἐπαναπλώσουσιν ὑμῖν ἔπεα κακά, « Ἡρ.

Ἐπ-αν-α-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναπληρόω.

Ἐπ-αν-α-πλώω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπαναπλέω.

Ἐπ-αν-α-πνέω, Μ. πνεύσω. Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου.

Ἐπ-αν-α-ποζίζω, Μ. ίσω, = Ἀναποζίζω, ῥωτῶ καὶ Ξαναρωτῶ, ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Ἐπ-αν-α-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπολῶ (εἰς τὴν μνήμην μου) ἐκ νέου, Ξαναμελετῶ, καλοσυλλογίζομαι.

Ἐπαναπόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἀναπόλησις.

Ἐπαναπτήσιμος (ὁ, ἡ), [ἐπανίπταμαι], = Ἐκπετήσιμος.

Ἐπ-αναῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω ἢ Σχίζω τι ἐκ νέου. » Τὰ ἕλκεα κινούμενα ἐπαναῤῥήγνυται, « Ἱππκρ.

Ἐπ-αναῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων Ξαναπνέω, (μτφρ.) ἐξάπτω (διεγείρω, ἐρεθίζω) ἐκ νέου.

Ἐπ-αναῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπ-αναῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω (Τινάζω) τι ἐπάνω (ὑψηλὰ, εἰς τὸν ἀέρα).

Ἐπανάῤῥυμα (τὸ). τὸ θυσιαζόμενον διὰ τὴν ἐπανάῤῥυσιν, (παρβλ.) Ἐπίθυμα.

Ἐπανάῤῥυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπ-αναῤῥύομαι, Μ. ῥύσομαι. Θυσιάζω μετὰ τὴν ἀναῤῥύσιν (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἐπανάσεισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ-ανα-σείω, Μ. σείσω. Σηκόνω τι ἐπάνω (ὑψηλὰ) καὶ τὸ κουνῶ· φοβερίζω τινὰ σηκόνων καὶ κουνῶν τὸ χέρι μου ἢ ὅπλον π.

Ἐπ-αν-α-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἐκ νέου (ἐπανειλημμένως), Ξανασταχάζομαι.

Ἐπ-ανα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναθεωρῶ ἐπανειλημμένως, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Ἐπ-αν-α-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπέρνω ἐκ νέου, Ξανασπέρνω ἀπὸ πάνω.

Ἐπαναστορά (ἡ). σπάρσιμον ἀπὸ πάνω, Ξανασπάρσιμον.

Ἐπανάστασις [ἐπανίστημι], εως (ἡ). σήκωμα ἐπάνω· ψήλωμα· πρήξιμο· (μετν.) ὕψος λόγου. (μτφρ.) ἀποστασία. « Τῶν Ἑλλήτων τὴν ἐπανάστασιν, « Θκ. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) » Αἱ πυκναὶ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάσεις, γλίσχραι κτλ. , « ὄντα αἱ κενώσεις τῶν περιττωμάτων. (παρβλ. Ἐξανάστασις)· (εἰς τὸν Στρ. Ἰ', 621 ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάστασιν) εἰς τὸν Γρ. ἀντὶ Ἐπανάτασις).

Ἐπ-αν-α-στέλλω, Μ. στελῶ. Μαζόνω (Σημαζόνω) τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. » Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθορὰς, Ἀραστ.

Ἐπανάστημα (τὸ), [ἐπανίστημι]. μέρος ἔχον, ψήλωμα, πρήξιμον.

Ἐπ-αν-αστρέφω, Μ. στρέψω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, (καὶ ἑλλ. ἢ μσ.) ἐπιστρέφω ἢ Ξαναεπιστρέφω, Ξαναγυρίζω ὀπίσω (ὅθεν:

Ἐπαναστροφή (ἡ). ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω ἢ Ξαναγύρισμα· (Ῥτρ.) σχῆμα ἐπαναλήψεως (ὅταν τὸ τέλος τῆς προηγουμένης φράσεως γίνεται ἀρχὴ τῆς ἐπομένης, οἷον. »Τοῦτον μὲν δύναται ἀμύνειν δίκη· ἐμὲ δὲ ἐμὲ δὲ κτλ., « Δημ.).

Ἐπ-αναστρώννυμι, Μ. στρώσω. Ξαπλώνω πάλιν καὶ φέρω ἢ δίδω ὀπίσω τι, (μὲ δοτ.) » Ἐπαναστρωσάμενοι τὴν βασιλείαν διέφυγον, « Νικιφ.

Ἐπ-αναστρώνω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπαναστρώννυμι.

Ἐπανάτασις, εως (ἡ). τέντωμα πρὸς τὰ ἄνω, ὑψόνω. » Χεῖρας ἐπαντείνας, « Ὀρφ.

2) (συνκβχ.) προτείνω (ὡς βραβεῖον κτλ.). » Ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, « Ξεν. 3) (μσ.) σηκόνω τὸ χέρι μου ἵνα κτυπήσω· (συνκβχ.) ἀπειλῶ, φοβερίζω. » Τὸ βάκτρον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπανατεινάμενος, « Ακ. » Λοιδορησάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος, ἅπερ κτλ., « Συν. 4) διϊσχυρίζομαι, Καυχῶμαι, = Διατείνομαι. » Μακρὰ προοιμιασάμενος, καὶ ἐπανατεινάμενος, ὡς θαυμασοῦς τινας λόγους ἐρῶν, « Δ. Ἁλ.

Ἐπαν-τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (νὰ ἔβγῃ ἐπάνω, νὰ ἀναδυθῇ) τι (ἀμτβτ.) Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναφύομαι. » Γαίης ἐπανέτελλε σινυᾶ Ὄπις. 2) (μὲ δοτ.) ἀνατέλλω κατόπιν. » Ἐπαντέλλων ἄπρασιν ἠέλιος, « Ἐπιγρ. (καὶ μτγμ.) » Ὁ ἐπαντέλλων χρόνος, « Πίνδ., ὁ ἐπερχόμενος.

Ἐπαν-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ξανακόπτω (κατὰ μῆκος). « Φλέβα ἐπανατ., « Ἀρετ., ξαναπαίρνω αἷμα, φλεβοτομῶ ἐκ νέου.

Ἐπαν-τίθημι, Μ. ἐπαν-θήσω. (μὲ δυτ. ἐκ δ'.) Προσθέτω ἐκ νέου ἢ ἀναθέτω (λείνω ἐπάνω, Ἀποδίδω) τι ὅλως διόλου εἰς. » Δῦτις ἐπανθέκεται σανίδος, « Ἰλ. Φ., νὰ κλείσετε πάλιν τὰ θυρόφυλλα.

Ἐπανατολή (ἡ), = Ἐπιτολὴ (ἀστέρος).

Ἐπαν-τρέφω, Μ. θρέψω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀναλάβῃ (Ἐνδυναμόνω πάλιν) διὰ καλῆς τροφῆς.

Ἐπαν-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πάλιν (Ἐπιστρέφω τρέχων) πρὸς τὰ ἄνω. (ἐπὶ φυτ. μτγμ.) αὐξάνω εἰς ὕψος.

Ἐπαν-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ἐκ νέου (Ξανατρυγῶ) τὸ τρυγηθὲν ἤδη ἀμπέλι, (ἅλλ.) συνάζω καὶ τὰ ἐπαναπολειφθέντα τσάμπουρα.

Ἐπαν-φέρω, Μ. ἐπαν-οίσω. Ξαναφέρνω τι πρὸς τὰ ἄνω, (μτ.) Ξαναβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. (μτφρ.) Ἔργομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου κτλ., (παρβλ. Ἐπανάγω). 2) ἀναφέρω πάλιν· ἐπαναλαμβάνω. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀναδίδω ἢ ἀποδίδω τι ὅλως διόλου εἰς.

Ἐπαναφορὰ (ἡ). τὸ ἐπαναφέρειν (φέρειν ἄνω, ἀναφέρειν ἐκ νέου κτλ.), (κυρ. ῥητ.) ἡ ἐπανάληψις τοῦ μορίου εἰς τὴν ἀρχὴν διαφόρων κατὰ σειρὰν περιόδων.

Ἐπαναφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ῥητ.) ἐπαναφοράν.

Ἐπανα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναφυσῶ, ξαναφυσκόνω, (κυρ. ἐπὶ αὐλητῶν).

Ἐπανα-χάω, Μ. φύσω. Ἀναδίδω πάλιν (Ξαναβγάζω) βλαστάρια κτλ., Ξαναφυτρόνω.

Ἐπαναφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναλέγω ἔπειτα ἀπὸ ἢ κατόπιν τινὸς (ἵνα μ' ἀκούσῃ)· Ἐπαναλαμβάνω (μεγαλοφώνως).

Ἐπανα-χίω, Μ. χεύσω. Χύνω ἢ Ξαναχύνω ἐπάνω· (Π.) κλαίω (βακρυβρόω) διά, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.)

Ἐπαναχρεμπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκολύνιον ἢ ἡνίον (συντελῶν πρὸς) ἐπανάχρεμψιν.

Ἐπανα-χρέμπτομαι, Μ. χρεμψοῦμαι. Χρεμπτόμενος ἐξγάλλω φλέγματα κτλ., ξεβουχαλίζομαι.

Ἐπανάχρεμψις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐξγάλλῃ τις χρεμπτόμενος φλέγματα κτλ., ξεβουχάλισμα.

Ἐπανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἀναχωρῶ (κυρ.) εἰς ὑψηλὸν μέρος (Θκ. Δ. 43). (ἐν γέν.) ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι.

Ἐπαναχώρησις, εως (ἡ). τράβηγμα ὀπίσω ἀναχώρησις, ὀπισθοδρόμησις. (εἰς τὸν Θκδ. Γ', 89) ἀντὶ Ἐπιφορὰ, ἔφοδος. » Κύματος—, « πλημμύρα, ἐπίκλυσις.

Ἐπ-ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δυτ.) Κάμνω ἐπίδειξιν τῆς ἀνδρίας μου κατά τινος, ἐπεμβαίνω.

Ἐπάνδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός.

Ἐπ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. γεμίζω (τόπον τινὰ) μὲ ἄνδρας.

Ἐπάνδρως, ἐπίρ. Ὡς ἔπανδρος, ἀνδρικῶς.

Ἐπ-αν-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκώνω πάλιν ἐπάνω, Ξανασηκώνω ἐξυπνῶ· (τρπ.) διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐπαναστατῶ.

Ἐπανέγερσις, εως (ἡ). τὸ ἐπανεγείρειν ἢ ἐπανεγείρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω ἢ ξανασήκωμα, ξύπνημα, (τρπ.) ἐρεθισμὸς· ἐπανάστασις.

Ἐπανεθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Ἐανίημι.

Ἐπ-άν-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπανέρχομαι (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Ἐπανεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανίημι.

Ἐπανεῖπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπαναγορεύω.

Ἐπ-αν-είρομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπανέρομαι.

Ἐπανέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπανέρχεσθαι, ἐπιστροφὴ, ἐπάνοδος.

Ἐπανελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανέρχομαι.

Ἐπαν-ελίσσω(στω), Μ. ἕξω, Ξανατυλίζω.

Ἐπαν-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Ἐπανεῖλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ ἢ Ξανατραβῶ) τι πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπανέλωμαι, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τῦ Ἐπαναιρέομαι.

Ἐπ-αν-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ πάλιν καὶ πάλιν, Ξαναξερνῶ.

Ἐπάνεμος (ὁ, ἡ). ἀνεμώδης.

Ἐπανενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαναφέρω.

Ἐπ-αν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ῥεύγομαι ἢ Ξερνῶ ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπ-αν-έρομαι, Μ. ερήσομαι, = Ἐπανερωτῶ.

Ἐπαν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἔρχομαι πάλιν (Ἐπιστρέφω) ὀπίσω, Ξαναγυρίζω.

Ἐπ-αν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπαναλημμένως, Ξαναρωτῶ.

Ἐπάνεσις [ἐπανίημι], εως (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου ἢ καθ' ὁλοκληρίαν γινομένη ἄνεσις (ὕφεσις, ἐλάττωσις). » Πυρετοῦ—, « Ἀρετ.

Ἐπανέσταν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπανέστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὀρχ. καὶ

Ἐπανεστὼς, ὥτος, Π. ἀντὶ Ἐπανεστηκὼς, ηκότος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπανίσταμαι.

Ἐπαν-έχω, Μ. ἕξω. Κρατῶ ὑψωμένον ἢ Στοματῶ τι ἐπάνω εἰς (ὅθ. ἑλλ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ., μτφρ.) ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον (προσέχω) ἢ ἐπισηριζομαι (εἶμαι ἐντελῶς ἀφωσιωμένος, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι) εἰς. » Τοῖς παρ' ἡμῶν πεμπομένοις ἐπανέχουσα, « Ἀλκ. » Τὰ οἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα', ὁ Πλ., ἐμπρὸς εἰς τὰς κοινὰς συμφορὰς παρημελεῖ (διαφοροῦσε διὰ) τὰς ἰδικάς του, ὑπηρετ(θετο εἰς τὸ μετέπειτα τὴν περὶ αὐτῶν ὀλίγιν. 2) (μτ. μὲ αἰτ.) Ἐπαίρνω ἐπάνωμου, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. » Τὸν πόλεμον —, « Σθ., (παρβλ. Ἐπαναιρέομαι).

Ἐπ-αν-ήκω, Μ. ήξω, = Ἐπανέρχομαι, Ξαναέρχομαι (μτφρ.) ἔρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν, ἀναλαμβάνω (τὴν δύναμίν μου κτλ.).

Ἐπανήλωκα, πρκ. τοῦ Ἐπαναλίσκω.

Ἐπανῆμαι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπανεμέω.

Ἐπανῆμενοι, Π. ἀντὶ Ἐπαναθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανατίθημι.

Ἐπ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐβγαίνω (Ἀναβιβάζομαι) ἢ Ἐπιπολάζω (Ἐπιφαίνομαι) ὡς ἄνθος. » Ἄλμην ἐπανθέουσαν (ἐπὶ) τοῖσι ὄρεσι, « Ἡρ. » Χνοῦς ἐπήνθει τοῖς μήλοις, « Ακ. » Χρὴ δὲ καὶ τὸ ῥύθμημα ἐπανθεῖν, « αὐτ. (ᾠ τρπ.) » Ἐπανθεῖτω τῇ λίξει τὸ σαφὲς, « Ακ. 2) ἔχω πλῆθος ἄνθη, (μτγμ.) ἀκμάζω, (μτφρ.) εἶμαι γεμάτος (βρυάζω) ἀπό. » Πόνοις ἐπανθεῖν, « Αἰσχλ. 3) (ἔτγ.) ἀνθίζω Ἐώρας (ἀργά).

Ἐπάνθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπανθεῖ (ἐπιπολάζει ὡς ἄνθος), πλουμίδι, στολίδι.

Ἐπάνθησις, «ως (ἡ)· τὸ ἐπανθεῖν, ἄνθισμα (ὄψιμον).

Ἐπ-ανθίζω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπανθέω.

Ἐπ-ανθίζω, Μ. ισω. Στολίζω (ἀπὸ πάνω) μὲ ἄνθη ἢ ἀνθηρὰ χρώματα, ποικίλλω, πλουμίζω. » Χρυσῷ ἐπανθ., « Ακ. (καὶ τρπ.) » Ἐπανθ. παιᾶνα κωκυτοῖς, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη, « Φλς.

Ἐπάνθισμα (τὸ), = Ἐπάνθημα.

Ἐπανθισμὸς (ὁ)· τὸ ἐπανθίζειν, πλούμισμα (μὲ ἄνθη ἢ ἀνθηρὰ χρώματα). 2) = Ἐπάνθισμα. » Ἐπανθισμὸν πορφυρῶν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις, « Δακρ.

Ἐπ-ανθοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλέκω (περιπλέκω, στολίζω) μὲ ἄνθη.

Ἐπανθρακίς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ψαράκια τὰ ὁπ. Ψήνονται ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα καὶ τρώγονται εὐθύς, (παρβλ. Ἀπανθρακίς).

Ἐπ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ψήνω) ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.

Ἐπ-ανιάομαι-ῶμαι, Μ. ανιαθήσομαι (μὲ δοτ.) Λυποῦμαι διά.

Ἐπανιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τῦ Ἐπάνειμι ἢ τοῦ Ἐπαν-ίημι, Μ. ἐπαν-ήσω. Στεντεύω (Χαλαρόνω) ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον, ἀφίνω ὅλως διόλου ἄνετον (ἐλεύθερον). (μτφρ.) μετριάζω (» Τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον, « Δημ.). (ὁμτβτ. ἢ ἑλλ.) ξεντεντόνομαι, (Τερπ.) μπολικαίνω· (μτφρ.) χαυνοῦμαι, ἀτονῶ. » Διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπανιέσαι, « Ξεν., ἀνενδότως. » Ἐπανῆκεν ὁ αἰτος, « Δημ., εὐθήναινε, (κοιν.) κατέβη (ἡ τιμή του).

Ἐπ-αν-ίπταμαι, Μ. αν-πτήσομαι (ἀόρ. Ἐπανέπτην κτλ.). Ξαναπετῶ καὶ φεύγω κυρίως πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπ-ανισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο, ἐξισόνω.

Ἐπανιστάται, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανίστανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μπ. ἐνε. τῆς ὀρχ. τοῦ

Ἐπ-αν-ίστημι, Μ. ἐπαν-στήσω (μπ. ἀόρ. Ἐπανέστην, καὶ πρκ. Ἐπανέστηκα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνω τι ἐπάνω ἢ ὑπεράνω ἢ κατεπάνω τινος, διεγείρω. ‖ (μτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σηκόνομαι ὀρθὸς, ἀναστηκόνομαι, προστηκόνομαι (εἴς τιμήν τινος). « Ἐπανίστασθαι πρεσβυτέρους, « Εὐς. 2) ὑψοῦμαι (ὑπεράνωθέν τινος), (ἐπὶ πόλ.) ἀνεγείρομαι· (ἐν γέν.) ἐξέχω. (ἰατρ.) πρήσκομαι. »Τὰ δὲ ὦτα οὐκ ἔχουσιν (οἱ ἰχθύες) ἐπανεστηκότα, « Ἀρστ. » Πομφόλυξ ἐπανισταμένη, « Δσκρ. 3) σηκόνομαι κατεπάνω τινὸς, ἐναντιοῦμαι, ἐπαναστῶ. » Τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν, « Θκ. »Καὶ ἐπανέζησαν μᾶλλον ἢ ἀπέζησαν, « αὐτ. (ξκατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Ἐπανίστανται ταῖς παρθένοις, « Αἰλ. (καὶ μτνμ.) »Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπανέστησαν, καὶ οὐκ ἔβλεπε, « Γρφ., ἠμβλύνθησαν. 4) σηκόνομαι ὕστερον ἀπὸ ἄλλον (ἐγὼ δεύτερος) κωμ. τίνα ὁμιλήσω. » Ἐπαναζὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, « Δμ..

Ἐπανείσχω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπανέχω.

Ἐπανίσωσις, εως (ἡ), τὸ ἐπανισόω.

Ἐπανιτέον ᾗ Ἐπανιτητέον, θετ. καὶ

Ἐπανιὼν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Ἐπάνειμι.

Ἐπάνοδος (ἡ), = Ἐπανέλευσις, ἐπιζοφή· (ῥητρ.) ἀνακεφαλαίωσις (τῶν εἰρημένων), ἐπανάληψις.

Ἐπανοίγω, Μ. οἰξω. Ἀνοίγω ἐντελῶς.

Ἐπανοιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι, φασκόνω ὡς ἂν πρήξιμον (οἴδημα), Ἀρστ.

Ἐπανοιδίσκω, Μ. ἰσω, = τῷ προηγ.

Ἐπανοίκτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀνοίγων τι.

Ἐπανοίσω, μέλλ. τοῦ Ἐπαναφέρω.

Ἐπανορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω πάλιν (Ξαναστήνω) τι ὄρθιον, ἰσάζω, (μτφορ.) ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν προτέραν (καλὴν) κατάστασιν, διορθόνω, σωφρονίζω. »Σφαλλομένους ἐπανορθοῦν, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Ὅπως ἐπανορθώσομαι τὴν πολιτείαν διεφθαρμένην, « Ἰσοκρ.

Ἐπανόρθωμα (τὸ). τὸ ἐπανορθωθὲν (διορθωθὲν κτλ.). 2) = τῷ

Ἐπανόρθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὴν προτέραν ὀρθότητα ἀποκατάστασις, διόρθωσις, βελτίωσις.

Ἐπανορθωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπανορθῶν, διορθωτὴς, σωφρονιστὴς κτλ.

Ἐπανορθωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἕξιν εἰς τὸ ἐπανορθόνειν.

Ἐπανατείνω, Π. ἀντὶ Ἐπανατείνω.

Ἐπανατέλλω, Π. ἀντὶ Ἐπανατέλλω.

Ἐπάντης [ἐπὶ, ἄντα], ους (ὁ, ἡ), = Ἀνάντης, ἀνηφορικός.

Ἐπαντιάζω, Μ. άσω, Π. Ἀπαντῶ, συναπαντῶ.

Ἐπαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἴτ. ἐκ δ'.) Ἀντλῶ καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω ἀπὸ, περιχύνω. (μτφορ.) δίδω ἀφθόνως, ἐπιδαψιλεύομαι.

Ἐπάντλημα (τὸ). τὸ ἐπαντλούμενον ὑγρὸν (κυρ. ἐπάνω πάσχοντος μέλιτος).

Ἐπάντλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαντλεῖν, περέχυμα.

Ἐπανύω, Μ. υσω. Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω.

Ἐπάνω [ἐπὶ, ἄνω], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἐπάνω, (χρν.) προτοῦ· (μτγν.) πλειότερον, ἐπέκεινα, ὑπέρ. » Ἠριθῆναι ἐπάνω 500 δηναρίων, « Γρφ. » Ὤρθη ἐπάνω 500 ἀδελφοῖς, « αὐτ., (ἴδε Ἄνω).

Ἐπάνωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος· (ᾗ ἐπὶ χρόν.) παλαιόθεν. « Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, « Θκρ., τῶν ἀρχαίων.

Ἐπάνωθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἔπαξε, Δ. ἀντὶ Ἔπηξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπᾶξε, Δ. ἀντὶ Ἐπῆξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐπάσσω ἀντὶ Ἐπαίσσω.

Ἐπάξιος (ὁ, ἡ). τῷ ὄντι ἄξιος, (μὲ γεν.) ἄξιος διά.

Ἐπ-αξ-όω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ ἀπαρ.) Κρίνω (Νομίζω) τι ἢ τινὰ ἄξιον διὰ (ἢ ἁπλ. ἄξιον, εὔλογον), (ἐν γέν.) φρονῶ, ὑποθέτω. 2) παρακαλῶ, ἐξαιτοῦμαι.

Ἐπαξίως, ἐπίρ. Μὲ πρόπον ἐπάξιον, κατ' ἀξίαν.

Ἐπαξίωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ φρονῇ τις τι ἄξιον (εὔλογον), ἢ περί τινος καλὴ ὑπόληψις. 2) δέησις, αἴτησις, ἀξίωσις.

Ἐπαξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω (συνεχόμενος μετὰ) τοῦ ἄξονος.

Ἔπαξω, Δ. ἀντὶ Ἔπηξω, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπάξω, μέλλ. τοῦ Ἐπάγω.

Ἐπαοιδὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπῳδή.

†Ἐπαοιδία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ἐπαοιδή.

Ἐπαοιδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπῳδός.

Ἐπ-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φοβερίζω τινὰ περί τινος πράγματος, φοβερίζω ὅτι θά.

Ἐπαπείλησις, εως (ἡ). ἀπειλή, φοβερισμός.

Ἐπαπειλητικὸς, ἡ, όν, = Ἀπειλητικός.

Ἐπ-απ-ερείδω, Μ. ερείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκουμπῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐπακκουμπῶ. ||. (μσ.) κτυπῶ ἐπάνω, προσβάλλω.

Ἐπ-απ-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. Ἐπαπήρυγον). Ἀπερεύγομαι (Ἐξερεύγομαι) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπ-απ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀπέρχομαι (Ἀναχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον τινὰ (ὅς τις ἀνεχώρησε πρὸ ἐμοῦ), τὸν ἀκολουθῶ ἀμέσως κατόπιν.

Ἐπ-απο-δύω, Μ. δύσω. Γδύνω (Ξεγυμνόνω) τινα (κυρ. ἕνα παλεύτῃ) ἐναντίον τινὸς, (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) ἑτοιμάζω ἀντίπαλον (ἀντίζηλον, ἀνταγωνιστὴν) κατά τινος. » Χάρητα ἐπαποδύαντες ςρατηγὸν Τιμοθέῳ, « Πλ.

Ἐπ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον ἢ ἐπάνω εἰς (ἢ ὕστερον ἀπὸ) πρᾶξίν τινα.

Ἐπ-απ-οικίζω, Μ. ίσω. Στέλλω καὶ ἄλλους εἰς ἀποικίαν, ἀποικίζω ἐκ νέου.

Ἐπ-απο-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απο-λαύω, Μ. λαύσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀπολαμβάνω προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἢ διά τινος.

Ἐπ-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Ἀφανίζω, Ἐξολοθρεύω) τι (καὶ μσ. Χάνομαι, Ἀφανίζομαι) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι ἐκ νέου ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ὁμιλῶ πρὸς ἀπολογίαν μου ἀφ' οὗ ὡμίλησεν ἄλλος πρὸ ἐμοῦ. ἀπολογοῦμαι περί.

Ἐπ-απ-ονίναμαι, Μ. ονήσομαι (μσ. ἀορ. Ἐπαπωνάμην). Ὠφελοῦμαι καὶ ἀπό.

Ἐπαπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ προσέτι· εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν καὶ διά.

Ἐπαπόρημα (τὸ). Ἄλλη (δευτέρα) ἀπορία.

Ἐπαπορηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (εὑρισκόμενος εἰς) ἢ δίδων ἀφορμὴν εἰς νέαν (ἄλλην) ἀπορίαν.

Ἐπαπόρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ ἢ νὰ πρόσεινῃ τις νέαν (ἄλλην) ἀπορίαν.

Ἐπαπορητικὸς, ἡ, όν, = Ἐπαπορηματικός.

Ἐπ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω κατόπιν ἀμέσως.

Ἐπ-απο-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Ἀπογίνομαι ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απτύω, Δ. ἀντὶ Ἐπηπύω.

Ἐπαρά, ᾶς (ἡ). κατάρα.

Ἐπ-αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταρῶμαι. » Ἐξώλειαν αὐτῷ ἐπαρώμενος, « Αἰσχ.

Ἐπ-αραρίσκω, Μ. ἐπάρσω (μσ. [ἀντὶ παθ.] πρκ. Ἐπάρηρα), Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐφαρμόζω. » Θῦρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μσ. αὐτοπθ.) » Κλὶς ἐπαρήρει, « Ἰλ. Μ., ἦτον καλὰ ἁρμοσμένη. » Ποσσὶν ἐπαρηρώς « Ἀρστ., ἱστάμενος στερεῶς, (κοιν.) πατῶν γερά. » Στέμμα ἐπάρμενον ἐθείραις, « Ἀρστ.

Ἐπάρας, ασα, αν, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπαράσιμος (ὁ, ἡ), = Ἐπάρατος.

Ἐπ-αράσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω τι (καὶ ἀμέσ. ἢ ἐλλ. πίπτω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν κατεπάνω τινός.

Ἐπάρατος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπαρᾶς (κατάρας), κατάρατος.

Ἐπάργεμος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἄργεμον (κηλῖδα λευκὴν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν (ὄθ. Π.) τυφλὸς, (ᾗ ἐπὶ πραγμ.) σκοτεινὸς, ἀσαφὴς. » Ἐπάργ. θίσφατα, « Αἰσχλ.

Ἐπάργυρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τορν. καπλαδισμένος) μὲ ἀσήμι, ἀσημωμένος.

Ἐπ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ἀπὸ πάνω (Τορν. Καπλαδίζω) μὲ ἄσημι, ἀσημόνω· (συνκδχ.) ἀγοράζω πολλὰ ἀκριβά. »Ἐπίταττέ μοι λίαν.. ἐπηργυρωμένα, μέτρια δέ, « Ἀθ.

Ἐπάρδευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπαρδεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπάρδω, Μ. άρσω. Ποτίζω (κυρ. ἀποδυνώντας τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ ἐπάνω εἴς τινα, τὸν διαθέτω ὑπὲρ ἐμοῦ, τὸν ἐξιλεώσω.

Ἐπαρήγω, Μ. ήξω. (μὲ δοτ.) Δίδω βοήθειαν τίς τινα, βοηθῶ.

Ἐπαρηγών, όνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαρήγων βοηθός, ἐπίκουρος.

Ἐπάρηξις, εως (ἡ). τὸ ἐπαρήγειν, βοήθεια, ἐπικουρία.

Ἐπάρην, πθ. ἀόρ. ἐ'. τοῦ Πείρω.

Ἐπάρηρα, Π. πρκ. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπ-αρήσομαι, Ἰων. μέλλ. τοῦ Ἐπαράομαι.

Ἐπαρῶ̃ναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἔπαρθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Πέρθω.

Ἐπ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀριθμῶ (Λογαριάζω) προσέτι ἢ κατά τι. » Ἐπαριθμεῖν ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, « Ἀρστ., μετρῶ τὰς πόλεις μὲ τὰς ἡμέρας, (ὁλλ.) καθ' ἡμέραν μίαν πόλιν.

Ἐπαριστερός (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εὑρισκόμενος· (συνκδχ.) ἀπαίσιος· ἀνάμεστος, ἀδέξιος, ἀνάποδος, ἀνεπιτήδειος, ἀπειροκάλος κτλ. » Ἐπαριστερὸν ἐμαθές

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄμματα, « Θγν., (κοιν.) στραβὰ κἠ-δυδα.
ἀριστερότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπ-αιτέρου, σκαιότης, ἀναποδιά, ἀνεπιτη-ιότης, ἀπειροκαλία κτλ.
ἀριστέρως, ἐπίρ. Σκαιῶς, ἀνεπιτηδείως, τειροκάλως κτλ.
ἄρκεια (ἡ). ποριτμὸς (προμήθεια , χο-ηγία) δαπάνης (τροφῶν κτλ.). « Τῆς ἐξ ἐείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλει-ησόμενον, « Πλδ.
ἐάρκεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαρ-είν, προμήθευσις(τροφῶν, δαπάνης κ.τ.λ., ἐν γέν.) βοήθεια, ἐπικουρία, [ἐκ τοῦ ἐπαρκέω-ῶ, Μ. ἐσω. (μὲ αἴτ.) Ἐμποδίζω ἀποτρέπω, Ἀπομακρύνω) ἀπό τινος κα-ὸν τι. « Οὔ τις τόγ' ἐπήρκεσεν, « Ὀδ. Ρ. Ἐπαρκέσαι κακότητα, « Ἀπλν. (καὶ ὰ δοτ. ἐκ δ'.) » Οὐδέ τἰοί τόγ' ἐπήρκεσε ωγρὸν ἄλεθρον , « Ἰλ. Β. (καὶ μετὰ τοῦ ἢ) « Οὐ δύναμαι ἐπαρκέσαι τὸ μὴ οὖ, « λξ., (παρβλ. Ἀπαρκέω). 2)(μὲ δοτ.) υντρέχω τινὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τω, πα-ασκέπω, βοηθῶ. » Τοῖς δεομένοις ἐπαρ-κεῖν, « λξ. (καὶ ἀπολύτ.) « Σὲ μόνον δέ-ορκα ἐπαρκέσοντα, « Σοφ. (καὶ μὲ δοτ. ὑργαν.) « Δένια δεῦναι καὶ πέπλοις ἐπ-αρκέσαι, « Εὐρ. (δθεν: 3) (μτγν.) πα-ρίζω (προμηθεύω, χορηγῶ) εἴς τινα τὰ χρειώδη, (ἐν γέν.) μεταδίδω. » Οὐ δύ-ανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα, ὅσων δέονται, « Ἄρστ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) « Ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς ποῖς γονεῦ-σι, « αὐτ. « Πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν αυτοῦ, « Ξεν. 4) (μὲ ἀπαρ.) εἶμαι ρκετὸς (ἱκανὸς) πρός. » Οὐκ ἐπαρκεῖ πέ-ραι ἡ γαστὴρ, « Ἀλέξ. Ἀφρδ., (ὕθεν δ) (τρπρ.) φθάνει, ἀρκεῖ. » Τοσον, ὅσον ἐπαρκεῖ, « Σολ.
ἐπάρκης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν, ἱκανὸς, ρκετὸς, ἀποχρῶν.
ἐπάρκιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπαρκής.
ἐπαρκιόντως, ἐπίρ. (μτχ.), = τῷ ἐπαρκῶς, ἐπίρ. Ἀποχρώντως, ἀρκετά.
ἐπάρκιμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐπηρμένον (ὑ-ψωμένον, φουσκωμένον κτλ.), ψήλωμα· ἐπήρκιμον· (τρπ.) ὑπερηφάνεια, ἐπαρσις.
ἐπηρκιμένος , ἡ, ον, Π. (κυρ.) πθ. πρκ. ἢ μτ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαραρίσκω· (ὡς ἐπῆλ.) ταιριασμένος, ἐφηρμοσμένος· ἐ-πιτηδευμένος.
ἐπάρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος ἢ δια-τρῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς (εἰς τὰς ἀράρας).
ἐπαρσίνοος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐπαίρων (ὑψόνων) τὸν νοῦν (τὸ φρόνημα). » Ἀρετὴ —, « Θ. Πρδ.
ἔπαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐπαίρειν ἢ ἐπαίρε-σθαι, σήκωμα ἐπάνω, ἀνύψωσις. (ἰατρ.) ὀγκωμα, πρήξιμον (« Κοιλίης—, « Ἱπ-ρκρ.)· ἀφαίρεσις, πάρσιμον (« τοῦ πώ-ματος—, « Γρ.)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετφορ.) ὑψηλοφροσύνη, οἴησις.
ἐπάρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἐπαραρίσκω.
ἐπαρταω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι (καὶ μσ. κρέμαμαι) ἐπάνω ἢ ὑπε.άνωθέν τινος, (μτφορ.) φοβερίζω (κινδυνεύω) νὰ ἐπι-έσω κατά τινος, ἐπαπειλῶ. » Τὸν ἐπ-ρτημένον κίνδυνον, « Ἡρωδ., Βασ.
ἐπαρτεία καὶ Ἰων. Ἐπαρτιὴ (ἡ), Π. ἐ-τοιμασία, [ἐκ τοῦ
Ἔπαρτὴς [ἐπαρτάω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἑτοι-μασμένος, ἕτοιμος.
Ἐπ-αρτίζω, Μ. ἴσω = Ἐπαρτύω.
Ἔπαρτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πριζενῶν ἔπαραιν (πρήξιμον, φούσκωμα). » Τὸ σίσαρον φυ-σώδες καὶ στομάχου ἐπαρτικόν, « Ἀρετ.
Ἐπαρτύνω (ἀρτύω), Μ. ὑσω, Π. ἐφαρμόζω. » Πῶμα ἐπήρτυεν, « Ὀδ. Θ. 2) δι-ευθετῶ, συγυρίζω· ἑτοιμάζω. » Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο, « Ὁμ. Ἴλμ.
Ἐπαρυστὴρ (ὁ) καὶ
Ἐπαρυστρὶς, ίδος (ἡ). σκεῦος (ἀγγεῖον) μὲ τὸ ὁπ. ἀντλοῦμεν καὶ χύνομεν, (κυρ. δὲ) λαδικὸν, [ἐκ τοῦ
Ἐπαρύττω(-αρύω), Μ. ὑσω, = Ἐπαντλέω.
Ἔπαρχία (ἡ) . τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἐπάρχου· (ἐνν. γῆ ἢ χώρα) τὸ μέρος (ἐ-πικρατείας τινὸς) τὸ ὁποῖον διοικεῖ ἔ-παρχος.
Ἐπαρχιακὸς καὶ
Ἐπαρχικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρ-χίαν ἢ ἔπαρχον.
Ἐπαρχιώτης, ου (ὁ) ἢ Ἐπαρχιῶτις, ίδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας, κάτοικος ἐπαρ-χίας.
Ἔπαρχος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς, κύριος. » Νεῶν— , « Αἰσχλ., ὁ ναύαρχος. » Δωμάτων—, « ἡ οἰκοκυρά. ||. (ἰδιαιτ.) διοικητὴς ἐπαρχίας,(λατ.) praefectus.
Ἐπαρχότης (ἡ). γραμτ. ἀντὶ Ἐπαρχία.
Ἐπ-άρχω, Μ. ἄρξω. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου· ὁρίζω, ἐξουσιάζω· διοικῶ (κυρ. τοπον κατακτηθέντα), εἶμαι ἔπαρχος. 2) (μσ. μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ αἴτ.) προσφέρω ἐν εἴδει ἀπαρχῆς· (ἰδιαιτ. ἐπὶ οἰνοχ.) προγεύομαι ἢ ἔπειτα δίδω τὸ πατῆρι, κερνῶ. »Νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην γερσὶν ἐπήρξατο, « Ὁμ. Ἴγμν.
Ἐπαρωγὴ (ἡ), = Ἐπάρηξις, βοήθεια.
Ἐπαρωγὸς, ὁ, ἡ), = Ἐπαρηγὼν, βοηθὸς.
Ἐπᾶσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπάδω.
Ἐπάσαντο(τὸ α βρχ.), Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. α. τοῦ Πατέομαι, ἢ 2) (τὸ α μκρ.) τοῦ Πάομαι.
Ἐπασθμαίνω, Μ. ανῶ. Κουτανασαίνω διά.
Ἐπ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) τινα (καὶ μσ. Γυμνάζομαι) ἐντελῶς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἴς τι ἢ κατά τινος, (παρβλ. Ἐπαλείφω). » Πεντάθλον ἐπ-ασκ. , « Ἥρ. 2) κατασκευάζω (τολί-ζω) τι μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέ-λειαν, (ἐπιμ.) τελειοποιῶ. » Ἐξεργάζο-μαι. « Ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσιν, « Ὀδ. Ρ.
Ἔπασμα (τὸ), = Ἐπῳδὴ, ᾆσμα ψαλλόμε-νον πρὸς γοήτευσιν ἢ ἀποκοίμησιν, τραγούδι ναναρίσματος.
Ἐπ-ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀσμενί-ζω (Ἀρέσκομαι, Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι.
Ἔπασμός (ὁ), = Ἐπῳδὴ, ἔπασμα.
Ἐπ-ασπαίρω, Μ. αρῶ, Π. (μὲ δοτ.) σπαρ-άζω (απαρταρῶ , λακταρῶ) ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.
Ἐπ-ασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁρματόνω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα,(ἐν γέν.) ἐφαπλίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.).
Ἐπασσύτερος [ἐπὶ, ασσύτερος], α, ον, Π. ἐπανεπαγωτὸς, ἀλλεπάλληλος. » Πάν-τας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί, « « Σκε-ποὶ ἴζον αἰὲν ἐπασσύτεροι, « Ὀδ. Π., ἀλ-ληλοδιάδοχοι. (καὶ ἐν.) » Κῦμα ἐπασσύ-τερον, « Ἰλ. Δ. » Ἐπασσυτέρην κυλίνδων ἰμάσθλην, « Ὁμ., κινῶν κυματειδῶς καὶ κροτῶν ἐπανειλημμένως τὴν μάστιγά του, (ὄθ) » Οὖρος ἐπασσύτερος,« Ἀπλλ., (συνκδ.) ορμητικός.
Ἐπασσυτεριτὸς, ἐος, ἐον (ὁ, ἡ), Π. ὁ περι-στρεφόμενος (ἐπιφερόμενος) ἀλλεπαλλή-λως. » Ὀρίγματα χειρὸς ἐπασσυτεριτὰ δή, « Αἰσχ., τὰ ἀλλεπάλληλον ἀναιδω-καιδίσματα τῆς χειρὸς τοῦ πλήπτοντος.
Ἐπαστέον, θετ. τὸ Ἐπάδω.
Ἐπ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω ἐπάνω εἰς, ἀκτινοβολῶ, (ἴσ. ἐσφαλρ. ἀντὶ Ἀπ-αστράπτω).
Ἐπ-ασχάλλω (χ. Μ.), Ἀσχάλλω (Δεινοπα-θῶ) διά τι.
Ἐπ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνασχολέω.
Ἐπάσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἴς τι.
Ἐπ-ατενίζω, Μ. ίσω, = Ἐνατενίζω (ἐπά-νω εἰς.
Ἐπ-άφτω, Μ. ᾰ̓ξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπαίσσω.
Ἐπ-αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω (Φέγγω) ἐπάνω εἰς, φωτίζω, (ὄθ. ἀπρτ.) » Ἔπηυ-γασε, « Πολύαιν., ἔφεγξεν, ἐξημέρωσε.
2) Π. ἀντὶ Ἐπιβλέπω , κυττάζω μὲ προσοχὴν, παρατηρῶ.
Ἐπαύγασμα (τὸ). ἡ προσβάλλουσα ἐπί τι-νος λάμψις, τὸ ἐπιπίπτον φῶς.
Ἐπ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπιφωνῶ ἢ Προσφωνῶ (μσ.) ἐπικαλοῦμαι.
Ἐπ-αυθαδίζομαι, Μ. ισομαι. Αὐθαδιάζω ἔτι μᾶλλον, ἐπιμένω αὐθαδῶς εἰς, (ἢ ἐ-σφαλμ. ἀντὶ Ἀπαυθαδιάζομαι).
Ἐπ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὸν αὐλὸν ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπὸ, συντροφεύω ἢ ἀποκρίνομαι εἰς τὸ αὔλημά τινες μὲ τὸ ἰδικόν μου. « Πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν παι-μένων αἱ σκηναὶ ἐπαυλοῦσι, « Ἀπ.
Ἐπαύλημα (τὸ). μέλος (ᾆσμα) ἐπαυλού-μενον.
Ἐπαυλίζομαι, Μ. ισομαι. (μὲ δοτ.) Κανεύω προσώραν(Ξενυκτίζω,Στρατοπεδεύω)εἰς.
Ἐπαύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔπαυλις. ||. (πλθ.) Ἐπαύλια (τὰ), τὰ πρῶτον ξενύκτι-σμα τῆς νύμφης εἰς τ' ὁσπίτι τοῦ γαμ-βροῦ, ἢ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου ἢ τὰ κατ' αὐτὴν διδόμενα δῶρα, (παρβλ. Ἀπ-αύλια).
Ἔπαυλις, εως (ἡ). μάνδρα, ζευγαλατειόν· ὁσπίτι εἰς ἐξοχὴν· ὑποστατικόν, (ἐν γέν.) μέρος (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον) ὅπου ξενυκτᾷ τις, χάνι, (Γαλλ.) bivouac.
Ἐπαύλισμα (τό), = Ἔπαυλις.
Ἐπαυλισμὸς (ὁ). τὸ ἐπαυλίζεσθαι, κώνευ-μα(ξενύκτισμα) εἰς ἔπαυλιν,στρατοπεδία.
Ἔπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς αὐλὴν (εἰς οἶκόν) τινα, κάτοικος, ἔνοικος. ||. (οὐσ.) Ἔπαυλος (ὁ) ἢ πλθ. Π. » Ἔπαυλα (τά), = Ἔπαυλις, ταῦλος (μανδρί, καλύβι κτλ.) διὰ ξενύκτισμα ζώων.
Ἐπ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλ-λον, πληθαίνω ὁλονὲν, (ἀμτβτ.) προβαί-νω εἰς αὔξησιν, μεγαλύνω.
Ἐπαύξη (ἡ), = Ἐπαύξησις.
Ἐπαύξημα (τὸ). = Ἐπαύξησις.
Ἐπαυξὴς, ές (ὁ). ὁ ἐπαυξάνων [αὐξάνων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαθμηδὸν καὶ ὁλονὲν) (ἐνίοτε ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαυξής).

Ἐπαύξησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαυξάνειν, ἡ ἐπὶ μᾶλλον αὔξησις, μεγάλωμα.

Ἐπαύξω, Μ. αὐξήσω, = Ἐπαυξάνω.

Ἐπαύρεσις, εως (ἡ). μέθεξις, ἀπόλαυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπαυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπαυρίσκω.

Ἐπαύρησις, εως (ἡ), = Ἐπαύρεσις.

Ἐπαυρίζω, Μ. ίσω, Φυσῶ ὡς αὖρα ἐπάνω εἴς τι

Ἐπαύριον (ἀντὶ Ἐπ' αὔριον), ἐπίρ. (Χρν.), = Αὔριον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρ.) » Τῇ ἐπαύριον (ἐνν. ἡμέρᾳ), « Γρφ.

Ἐπαυρίσκω. Μ. ἐπαυρήσομαι (ἀόρ. Ἐπηῦρα ἡ Ἐπηύρον [ἔθεν τὸ ὑποτ. Ἐπαύρηαι ἀντὶ Ἐπαύρῃς, καὶ τὸ ἀπαρ. Ἐπαυρεῖν καὶ Ἐπαυρέσθαι] κτλ.), Π. (ἡ σπν. λγρφ.) εὑρίσκω (σημαδεύων), ἐγγίζω, ἐπιτυγχάνω. » Χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, « Ἰλ. Λ. (καὶ μὲ ὁστ. ὄργαν.) » Μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, « Ἰλ. Ν. (χ. πτ.) » Καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, « Ἰλ. Α., (κοιν.) ὀλίγον ἂν τὸν ἅπαρῃ, ἂν τὸν ἐγγίσῃ μόνον. (καὶ μὲ γεν.) » Λίθου ἐπαυρεῖν, « Ἰλ. Ψ., νὰ τὸν ἐγγίσῃ ἐν ᾧ περνᾷ (μὲ τὸ ἀμάξι). » Εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, « Ἀπλλν., ἂν ἐπιτύχῃ, (ἔθεν: 2) λαμβάνω μέρος, μετέχω· ὠφελοῦμαι ἀπὸ· ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω (μὲ γεν.) » Πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ, « Ἡσ., μετέχει. (καὶ τρπ.) » Τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, « Ἰλ. Ν. (καὶ μσ. εἰρων.) » Ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, « Ἰλ. Α. (χ. πτ.) » Καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, « Ἰλ. Ζ., (κοιν.) θὰ τὸ εὕρῃ. (καὶ μὲ αἰτ.). » Μή που τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρῃ, « Ὀδ. Σ., (παρβλ. Ἀπαυρίσκω).

Ἐπαΰτων, ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ

Ἐπαϋτέω, Μ. αὔσω, Π. φωνάζω, ἐπικαλοῦμαι κράζων, Ἐπιφωνῶ.

Ἐπαυτίκα, ἐπίρ. = Παραυτίκα, πάραυτα· εὐθύς (ἀμέσως) μετὰ ταῦτα.

Ἐπ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αὐτομολῶ.

Ἐπαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ἐπὶ τοῦ αὐχένος. » Ζυγὸς —, « Ἐπγρ.

Ἐπ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὁστ.) Καυχῶμαι διά.

Ἐπ-αυχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλίνω πρὸς αὐχμὸν (εἰς ξηρασίαν), γίνομαι αὐχμώδης, (ἴδε Ἐξεπομβρέω).

Ἐπαφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου (ἐκ δευτέρου) ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ πάλιν (ἐκ νέου), παίρνω ἢ ξαναπαίρνω ἀπ' ἄλλο. » Αἷμα ἐπαφαιρ., « Γαλ.

Ἐπ-αφανίζω, Μ. (ισ. Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ἐπ-αφ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω. » Ἐπαφαυάνθην γελῶν, « Ἀρχφ., (κοιν.) ξηράθηκ' ἀπ' τὰ γέλια.

Ἐπ-αφάω-ῶ, Μ. ήσω, (συνηθέσ. τὸ μσ.). (μὲ γεν.) Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) ἐπιπολαίως, χαϊδεύω (πασπατεύω) ἐλαφρά.

Ἐπαφετέον, θετ. τοῦ Ἐπαφίημι.

Ἐπαφή (ἡ). φαῦσις ἐπιπόλαιος· (μτφορ.) ἔγγιγμα (εἰς τὴν φιλοτιμίαν), ἐπίπληξις.

Ἐπάφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐγγίζει τις ἐπιπολαίως· ἔγγιγμα.

Ἐπάφησις, εως (ἡ). = Ἐπαφή.

Ἐπαφητὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἐπαφῆς, ψαυστὸς, ψηλαφητός.

Ἐπ-αφ-ίημι, Μ. ἐπαφ-ήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω (Ἀπολνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. » Κύνας ἐπαφ. τινί, « Σχλ. » Ἐπαφ. τὴν ναῦν τῷ πελάγει, « Συν. » Ἐπαφῆκεν αὐτῷ κεραμίδα, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Λόγον ἐπαφ. τινί, « Στβ., (κοιν.) ῥήγνω λόγια.

Ἐπ-αφριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καὶ

Ἐπ-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπαφροδισία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις

Ἐπαφρόδιτος (ὁ, ἡ). ἀτολισμένος μὲ τὰς χάριτας τῆς Ἀφροδίτης, ὡραῖος, γλυκὺς, νόστιμος, ἀξιέρατος, ἔθεν

Ἐπαφροδίτως, ἐπίρ. Μὲ χάριν, μὲ νοστιμάδα.

Ἐπαφρος (ὁ, ἡ). ἀφρισμένος ἐπιπολαίως, ἔχων ἀφρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπ-αφύσσω, Μ. αφύσω, Π. = Ἐπαντλῶ, χύνω ἀκόμη ἀπ' ἄλλα, χύνω ἀπὸ πάνω.

Ἐπάχθεια (ἡ). βάρος (τὸ ὁποῖον δίδει τις εἴς τινα), ἐνόχλησις· πείραξις.

Ἐπ-αχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φορτόνω· (μτφορ.) γίνομαι=

Ἐπαχθὴς [ἔπι, ἄχθος], ους (ὁ, ἡ). ὁ βίδων (προξενῶν) βάρος, βαρετὸς, φορτικὸς, ὀχληρὸς· πειρακτικός.

Ἐπ-αχθίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω (Ἐπισωρεύω) βαρέα πράγματα, ἐπιφορτίζω. » Ὑποζυγίων τρόπον ἐπηχθισμένος, « Φίλ.

Ἐπ-άχθομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ ὁστ.) λυποῦμαι διά τι.

Ἐπαχθῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπαχθῆ (φορτικὸν, ὀχληρόν).

Ἐπαχλύω, Μ. ύσω. Ἐπισκοτίζω, (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐπιπροσθῶ ἢ ἐπιπολάζω ἐν εἴδει ἀχλύος (ὁμίχλης).

Ἐπαχνίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιπολάζων ὡς ἄχνη.

Ἐπ-άχνυμαι (χ. Μ.), Π. (μὲ ὁστ.) λυποῦμαι διά.

Ἐπεάν, ἰων. ἀντὶ Ἐπάν.

Ἐπέβην, ἀόρ. β'. καὶ

Ἐπέβησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπεβίων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιβιόω.

Ἐπ-εγ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ ὁστ.) Γελῶ κατά τινος, περιγελῶ. » Τοῖς κειμένοις ἐπεγγελᾶν, « Σοφ.

Ἐπέγγονος (ὁ). ὁ μετὰ τὸν ἔγγονον, διάγγονος.

Ἐπέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγραφεὶς (καταταχθεὶς) ἔπειτα.

Ἐπ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ άσω. Κάμνω τι ἐπέγγυον, ἀσφαλίζω δι' ἐγγυήσεως.

Ἐπέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς ἢ ληφθεὶς ἐπ' ἐγγυήσει, ἀσφαλισμένος δι' ἐγγυήσεως· νόμιμος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ὑπέγγυος.

Ἐπ-εγείρω, Μ. εγερῶ. (χ. πτ.) Σηκόνω (ζ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω, ἐξυπνίζω, (ζ μσ.) ἐξυπνῶ· (μτφορ. μὲ ὁστ.) παρακινῶ (ἐρεθίζω) τινὰ κατά τινος, διεγείρω.

Ἐπέγενετο, Π. ἀντὶ Ἐπεγένετο, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

†Ἐπεγερμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαγερμός.

Ἐπέγερσις, εως (ἡ). τὸ ἐπεγείρειν ἢ ἐπεγείρεσθαι, ξύπνημα, (μτφορ.) ἐρεθισμὸς παρακίνησις.

Ἐπεγερτέον, θετ. τοῦ Ἐπεγείρω.

Ἐπεγερτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν εἰς τὸ ἐπεγείρειν, ἐρεθιστικὸς, παρακινητικὸς, διεγερτικός.

Ἐπ-εγ-καγχάζω, Μ. άσω. (μὲ ὁστ.) Ἐγκαγχάζων περιγελῶ τινα, Ἐπεγγελῶ (μὲ καγχασμόν).

Ἐπ-εγ-κάθημαι (χ. Μ.). Ἐγκάθημαι (Παραμονεύω) κατά τινος.

Ἐπ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι.

Ἐπ-εγ-κανάσσω (ζω;), Μ. άξω. Χύνω μὲ κρότον καὶ ἄλλο ὑγρὸν ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, ξαναγεμίζω ἢ ἀπογεμίζω (μὲ κρότον) τὸ ποτῆρι κτλ.

Ἐπ-εγ-κάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω (Κατεπίνω μὲ βίαν) καὶ ἄλλο ἀκόμη. » Ἐπεγκάψον λαβὼν ταυτί, « Ἀρχφ., χάψε καὶ τοῦτα ἀπὸ πάνω.

Ἐπ-εγ-καχάζω, Μ. άσω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἐπεγκαγχάζω.

Ἐπ-εγ-κελεύω, Μ. εύσω. Παρακινῶ (Ἐγκαρδιόνω) ἔτι μᾶλλον τινὰ μὲ τὰς παρακελεύσεις μου.

Ἐπ-εγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀναμιγνύων χύνω ἢ ἄλλο ἀκόμη μέσα εἰς, πηγαίνω θέτω εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνακάτωσα.

Ἐπ-εγ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω τι ἐπάνω εἰς. » Βλέφαρα ἐπεγκλ., « Δ. Κάσσω, γνέφω (λυγίζων ἢ στρίφων πλαγίως τὰ μάτια μου), (κοιν.) κάμνω μάτι.

Ἐπέγκλημα (τὸ). ἔγκλημα (κατηγορία) προσθήκης.

Ἐπ-εγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Ἐγκλίνω) πρός.

Ἐπ-εγ-κολάπτω, Μ. άψω. (μὲ ὁστ. ἐκ β'.) Σκαλίζω (Ἐγγαράττω) καὶ ἄλλο τι ἐπάνω ἢ μέσα εἰς.

Ἐπ-εγ-κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκοτῶ (Μνησικακῶ) κατά τινος.

Ἐπ-εγ-κρεμάννυμι ἢ (σπντ.) Ἐπ-εγ-κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ ὁστ.) Κρεμνῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω.

Ἐπ-εγ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίων πρὸς τι ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινος, εἰσάγω (ὡς δι' ἐγκυκλήματος), παρασπήνιο προσέτι.

Ἐπ-εγ-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπέγνωκα, πρκ. καὶ

Ἐπέγνων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπεγρήγορα, μσ. (μὲ ἀμτβτ. σημασ.) πρκ. καὶ

Ἐπεγρόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπεγείρω.

Ἐπ-εγ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ ὁστ.) Περιγελῶ τινα μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκω βλέπων τινὰ πρὸς περιγέλιον.

Ἐπ-εγ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Καταιδέζω (Χαλαρόνω, Μπολικαίνω) τι ἀκόμη περισσότερον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-εγ-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιχειρῶ.

Ἐπ-εγ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐπενέγκα χύνω καὶ ἄλλο ὑγρὸν ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, Ἐπεγκανάσσω.

Ἐπ-εγ-χρίμπτω, Μ. χρίμψω, = Ἐπιπίπτω.

Ἐπέγχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δήποτε ὑγρὸν τὸ ὁποῖον χύνεται ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, (κυρ. βε) τὸ βραστὸν νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ζηματοῦν· τὸ τοαῦ κτλ. καὶ ἔπειτα τὸ μεταχειρ(ζονται ὡς ἰατρικὸν, (ἴδε "Εγχυμα).

'Επεγχυματ(ζω, Μ. ισω. Κάμνω ἐπέγχυμα, ζηματῶ χόρτον κτλ. (ἵνα ἐβγάλω τὴν οὐσίαν του).

'Επεγχύτης, ε (ὁ). ὁ ἐπεγχέων, κεραςής.

'Επέδειξα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Επιδείκνυμι.

'Επεδίδουν, Ἀττ. ἀντὶ 'Επεδίδων, παρτ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Επιτρέχω.

'Επέδρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Εφέδρα.

'Επέδυν, ες, υ, ἀόρ. τοῦ 'Επιδύομαι.

'Επέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επέην, Π. ἀντὶ 'Επῆν, παρτ. τοῦ 'Επειμι (ἐπὶ, εἰμι).

'Επεθέμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επεὶ [ἐπὶ, εἰ], σύνδ. Παρασυναπτ. (ἡ κατὰ πρόσθιορ. χρονον, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παρελθόντος) ἀφοῦ. (κυρ. μὲν πρὸς ὁρς. ἢ ἀπαρ., σπν. δὲ [καὶ πάντοτε μετὰ τῶν Δυνητ. καὶ Διστακτ. μορ.] πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ.). « 'Επεὶ Τροίης πτολίεθρον ἔπερσεν, « 'Οδ. Α. « Βῆ δ' ἄρ', ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν, « Ἰλ. Β. (ᾧ μετ' ἄλλ. μορ.) « Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, « Ἰλ. Α. « Τὴν δ' ἐπεὶ ἄρ' ἐσῦρ' ἤγαγεν, « Ἰλ. Ζ. « 'Επεὶ ἄρ' δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἴέναι μενεαίνεις, « 'Οδ. Ρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. διηγηματ.) « 'Επεὶ οἱ γενομένους τοὺς παῖδας ἀνδρωθῆναι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ὑποτ.) « 'Επεὶ ἂν σύγε πύσμον ἐπίσπῃς, « Ἰλ. Ζ. « 'Επεὶ κε λίπῃ ὀστέα θυμός. 'Οδ. Α. (καὶ πρὸς εὐκτ.) « 'Επεὶ ἂν μάλα τοι ἀγεδὸν ἔλθοι, « Ἰλ. Γ. ‖. (ἡ κατ' αἰτιολ.) ἐπειδὴ, ἀφοῦ. καθότι. « 'Επεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, « Ἰλ. Γ. « 'Επεὶ σὺ πρὸ εὖγε αὖτως, « Ἰλ. Ν. (καὶ κατ' ἔνστασ.) « 'Επεὶ δίδαξον, « Σοφ., εἰξεμὴ, (παρβλ. 'Επειδὰν, 'Επειδὴ κτλ.).

'Επείγω [ἐπὶ, εἴκω ;], Μ. ἐπείξω. Στενοχωρῶ, βιάζω, ἀναγκάζω, κάμνω τινὰ νὰ τρέχῃ (ἐμπρὸς)· ἐπιταχύνω. « Ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει, « Ἰλ. Μ. (καὶ τρπ.) « Πόνος (« Γῆρας) ἐπείγει, « 'Οδ. Ι., Ἰλ. Ψ. « Ὄνον ἐπείγω, « 'Οδ. Ο. « Τῶν ἀρχαιρεσίων ἐπειγόντων, « Πλ. (καὶ πθ.) « Βελέεσσιν ἐπείγετο, « Ἰλ. Ε, Ν. « Λέβης ζεῖ, ἐπειγόμενος πυρί, « Ἰλ. Φ. « Ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, « Πρωδ. (καὶ μσ. ἢ πθ. πρὸς αἰτ. ἐλλ.) « Γάμον ἐπείγομαι, « 'Οδ. Β., Τ. (ᾧ απ. προθετ.) « Ἠπείγοντα ἐς τὴν Κέρκυραν, « Θκ. « Ἠπείγοντο οἴκαδε, « Πλάτ. (καὶ πρὸς γεν.) « Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, « Ἰλ. Ψ. (ᾧ ἑλλ.) « Ὁδοῖο (« Ἄρηος) ἐπειγόμενος, « 'Οδ. Ν., (κοιν.) δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ. (καὶ ἀπολύτ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) « Ἄνεμοι ἐπειγόμενοι, « Ἰλ. Κ., οἱ ἀφοδροί. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Ψυχὴ .. ἑαυτ' ἐπειγομένη, Ἰλ. Ξ., κατὰ τάχος, ἐν τῷ ἅμα. « Ὅπως γάλα συνέπηξεν ἐπειγόμενοι, « Ἰλ. Ε. (περιστρεφόμενος ;) ταχέως.

'Επειγωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επιξις.

'Επειδὰν [ἐπειδὴ, ἄν], σύνδ. "Οταν, ἀφ' οὗ. (πρὸς ὑποτ.) « 'Επειδὰν πρῶτον ἐσίζηται, « Ἰλ. Ν. « 'Επειδὰν τάχιστα, « Ξεν., αὐθις ἀφ' οὗ.

'Επειδὴ [ἐπεὶ, δὴ], σύνδ. Παρασυναπτ. (ἡ κατὰ χρον. προσδιορ. ἢ [συχνότ.] κατ' αἰτιολογ.) ἀφ' οὗ, ἐπειδή. (πρὸς ὁρς. ἢ [μτγν.] εὐκτ. ἢ ἀπαρ. διηγήματ.) « 'Επειδὴ πρῶτα πυλέεσθην, « Ἰλ. Ρ. « Ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς Ἀΐδης, « Ἰλ. Α. « 'Επειδὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι μάχονται, « Ἰλ. Ξ. « 'Επειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας, « 'Οδ. Γ. « 'Επειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, « 'Οδ. Ξ. « 'Επειδὴ (ὡς ἐὰν ἦτον 'Επεὶ δὴ) φῆσαι πάντας τοὺς δικαστὰς, « Δημ., (παρβλ. 'Επεί).

'Επειδήπερ, σύνδ. = 'Επειδὴ, (παρβλ. 'Επείπερ).

'Επείδον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εφοράω.

'Επειδὴ [ἐπεί, ἦ], Π. ἀντὶ 'Επεί.

'Επείη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ 'Επειμι (ἐπὶ, εἰμί).

'Επεικάδες (αἱ), [ἐπὶ, εἰκάς]. αἱ συλλεγόμεναι (μετὰ τὴν εἰκοστὴν) ἐννέα ἡμέραι ἑκάστου (σεληνιακοῦ) μηνός, αἱ ὁποῖαι ἐνομίζοντο ἀποφράδες.

'Επεικάζω, Μ. ἀσω. Παρομοιάζω· συμπεραίνω. « Ὡς ἐπεικάσαι, « Ἡρ., Σοφ., Αἰσχλ., καθὼς φαίνεται, κατὰ συμπέρασμόν.

'Επεικασμὸς (ὁ). συμπερασμός, εἰκασία.

'Επείκε ἢ 'Επείκει (ἀντὶ 'Επεί κεν), σύνδ. Π. ἀντὶ 'Επὶ ἄν, ἢ 'Επειδάν.

'Επείκελος (ὁ, ἡ), Π. = 'Επεικὴς.

'Επεικτέον, θετ. τοῦ 'Επείγω.

'Επεικτὴς, ου (ὁ). ἐπείγων (κατεπείγων) τινὰ, βιαστής. (ἴδιωτ.) φορολόγος.

'Επειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Περιτυλίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀποπάνω ἀπό.

'Επειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Επιλαμβάνω.

'Επείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Επειλέω.

'Επειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ 'Εφελίσσω.

'Επειλύω, Μ. ύσω, = 'Επηλυγάζω.

'Επ-ειμι [ἐπὶ, εἶμι], Μ. ἐπέσομαι (παρτ. 'Επῆν κτλ.). (πάντοτε σχεδὸν τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) Εἶμαι (ᾖμαι, Εὐρίσκομαι) ἐπάνω εἰς. (μτφορ.) = 'Επίκειμαι, ἐπήρτημαι. (μὲ δοτ.) « Κάρῃ ὤμοισιν ἐπίη, « Ἰλ. Β. (ᾧ χ. πτ.) « Δεπτότατος θὲς χαλκὸς, λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός, « Ἰλ. Γ. « Κληῖδα χαλκείην, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, « 'Οδ. Φ. 2) ὑπάρχω (γεννῶμαι) εἰς τὸ μέλλον (εἰς τὸ μετέπειτα). « Ἀλλ' ἔτι τοὺ τις ἐπίσσεται, ὅς κέν ἔχῃσιν, « 'Οδ. Δ., (ὄθεν.) « Ἐπεσόμενοι, « Π., οἱ μεταγενέστεροι. 3) (μὲ ἀπαρ.) = "Εξεστιν, εἶνε δυνατὸν ἢ ἐπιτετραμμένον.

'Επ-ειμι [ἔπὶ, εἶμι], Μ. ειμι. (παρτ. 'Επιέναι κτλ.), = 'Επέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

'Επειναι, ἀπαρ. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ, εἰμί). 2) Ἰων. ἀντὶ Ἔφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρίημι.

'Επειξις, εως (ἡ). τὸ ἐπείγειν ἢ ἐπείγεσθαι, ταχύτης, βία· βίασμα, ἐπιτάχυνσις.

'Επείπερ, σύνδ. = 'Επεί, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ, (παρβλ. 'Επειδήπερ).

'Επείτην, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ 'Επιλίγω.

'Επείρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πειράω.

'Επείργασμαι, πρκ. τοῦ 'Επεργάζομαι.

'Επ-ειρέομαι ἢ 'Επ-είρομαι, Ἰων. ἀντὶ 'Επέρομαι, ἐπερωτάω.

'Επειρέω, Π. ἀντὶ 'Επερύω.

'Επειρώατο, Ἰων. ἀντὶ 'Επειρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πειράομαι.

'Επ-ειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ εἰρωνικῶς (Εἰρωνεύομαι) περί τινος.

'Επ-ειρωτάω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ 'Επερωτάω.

'Επεισα, ἀόρ. ά. τοῦ Πείθω.

'Επείσαγμα (τὸ). προσθήκη, ἐπεισόδιον, φόρτωμα, βάρος. (ὄθεν = [ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ] 'Επίσαγμα), ἐκ τοῦ

'Επ-εισ-άγω, Μ. άξω. 'Εμβάζω καὶ ἄλλα τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω· εἰσκομίζω τι ἔξωθεν (ἀπὸ ξένον τόπον) (κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων). παραστήνω τι εἰς τὸ θέατρον ἢ ἀναφέρω εἰς τὸν λόγον μου ὡς ἐπεισόδιον. (ὑδεν τρπ.) λαμβάνω καὶ ἄλλην γυναῖκα (ἐκτὸς ἐκείνης τὴν ὁπ. ἔχω), (μσ.) υἱοθετῶ καὶ ἄλλα τέκνα, κτλ.

'Επεισαγωγὴ (ἡ). τὸ ἐπεισάγειν ἢ ἐπεισάγεσθαι, πρόσθεσις· φόρτωμα ἔξωθεν ἢ ἄλλων πραγμάτων ἐκτὸς (ᾗ κυρ. πρὸς βλάβην) τῶν ἐνυπαρχόντων, υἱοθέτησις (καὶ ἄλλων τέκνων), κτλ.

'Επεισαγώγιμος (ὁ, ἡ). φερμένος ἢ συνήθως νὰ φερθῇ ἔξωθεν, 'Επείσακτος, (θῆλ. κυρ.) « 'Επεισαγώγιμα (τὰ), αἱ ἔξωθεν εἰσαγόμεναι ἢ εἰσακτέαι πραγματεῖαι.

'Επείσακτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -άκτως. Ὁ ἐπεισαχθεὶς (φερθεὶς [κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων] ἔξωθεν), υἱοθετηθεὶς ἢ πολιτογραφηθεὶς ἔπειτα (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παρ' ἀξίαν). (ἐνγέν.) ξένος, ξενικός. « Σίτῳ ἐπεισάκτῳ χρώμεθα, « Δημ.

'Επεισαγῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επεισάγω.

'Επ-εισ-βαίνω, Μ. βήσομαι. 'Εμβαίνω παραμέσα, προχωρῶ ἕως μέσα εἰς.

'Επ-εισ-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσθέτω) τι (ᾗ ἀμτδ. ἢ ἑλλ. 'Εμβαίνω) ἔξαφνα καὶ μὲ βίαν μέσα εἰς, ἐπιβρίπτω ἢ ἐπιπίπτω ἐκ δευτέρου, κάμνω καὶ δευτέραν εἰσβολήν. « Ἢν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τοῦτῳ ἐπεισβάλητε τὸ δεύτερον, « Θκ.

'Επεισβάτης [ἐπεισβαίνω], ου (ὁ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ ἐπιβάτης (πλοίου), ἀλμάδας (εἰς πλοῖον) πρὸς τοῖς ἄλλοις ᾗ χωρὶς νὰ πρέπῃ.

'Επεισ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ἀφίνω νὰ ἔμβῃ) μέσα τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ περιπλέον.

'Επ-εισ-ειμι, Μ. ειμι, = 'Επεισέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

'Επεισέλευσις, εως (ἡ), τὸ ουσ. τοῦ 'Επεισέρχομαι.

'Επεισελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επεισέρχομαι.

'Επεισενεκτέον, θετ. τοῦ 'Επεισφέρω.

'Επεισέρρει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Επεισρέω.

'Επ-εισ-έρρω, Μ. εὐρήσω. 'Εμβαίνω πουθενὰ πρὸς ὄλεθρόν μου καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους.

'Επ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Επεισῆλθον κτλ.). (μὲ δοτ.) 'Εμβαίνω πουθενὰ ἔπειτα ἢ κατόπιν ἀπὸ ἄλλης (κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνοικούντων).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-εισ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσάγω τι ἢ τινα κατ' εἰσήγησιν ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

†Ἐπείσθεσις,εως (ἡ), (Σχλ.). δευτέρα εἴσθεσις (ἀρχή), δεύτερον προοίμιον.

Ἐπείσιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίσειον.

Ἐπ-εισ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔμβῃ μέσα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό. (εἰς τὸν Ἀκ. Φιλοψ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεισκυκλέω.

Ἐπ-εισ-κρίνομαι, Μ. κριθήσομαι. Ἐμβαίνω πουθενὰ, (Εἰσκρίνομαι, Εἰσδύω Εἰσχωρῶ) προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-εισ-κυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεγκυκλέω, ἐμβάζω τι περιπλέον καὶ ἐν εἴδει ἐπεισοδίου.

Ἐπεισκύκλησις,εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ-εισ-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ἀπὸ πάνω (ἵνα ἴδω μέσα εἰς).

Ἐπ-εισ-κωμάζω, Μ. άσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ ὡς κωμαστὴς (ἐπρ. χωρὶς τὴν θέλησιν καὶ πρὸς ὕβριν τῶν ἐνοικιούντων). » Κελτοὺς ἐπεισκωμάσαντας τῇ Ἑλλάδι, « Ἀρχδ.

Ἐπεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος κατ') ἐπείσοδον, εἰσαγόμενος ἔξωθεν, ἐκτὸς τοῦ προκειμένου (τῆς ὑποθέσεως), ἐπείσακτος, (ὕθεν: ‖. οὐσ.) Ἐπεισόδιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὰς παλ. τραγῳδ.) ἡ παρεμβαλλομένη μεταξὺ τῶν χορῶν (οἱ ὁπ. ἀπετέλουν τὸ καθαυτὸ δρᾶμα) πρᾶξις· (κατ' ἔκτ.) πᾶν ὅ,τι παρεντίθεται εἰς διήγησιν ἢ συγγραφὴν ἐν εἴδει παρεκβάσεως καὶ χωρὶς νὰ ἀνήκῃ κυρίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν, (ἐν γέν.) ξένον, ἑτερογενές. (μεταφορ.) » Τύχης ἐπεισόδιον, « Πλδ., παιγνίδι τῆς τύχης ἀνέλπιστον.

Ἐπ-εισ-οδόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρεμβάλλω (ποικίλλω μὲ) ἐπεισόδια.

Ἐπεισοδιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐπεισοδίου, ὁμοιος μὲ ἐπεισόδιον.

Ἔπείσοδος (ἡ). τὸ κατόπιν ἄλλων ἢ ἐν τῷ μεταξὺ γινόμενον ἔμβασμα, ὁ ἔξωθεν αἰφνιδιοξέρχομὸς παρέμβασις,ἐπέμβασις.

Ἐπ-εισ-παίω, Μ. παιήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ἔξαφνα καὶ ἀλλεπαλλήλως, ἐπεισπίπτω.

Ἐπ-εισ-πέμπω, Μ. πέμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στέλλω (ῥίπτω) τι ἀλλεπαλλήλως ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπεισπέπαικε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπεισπαίω.

Ἐπ-εισ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους ἐντὸς ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπεισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω ἔξαφνα καὶ μὲ ὁρμὴν ἐντὸς ἢ κατ' ἐπάνω τινὸς, (ἴδε ᾗ Ἐπεμπίπτω).

Ἐπ-εισ-πλέω, Μ. πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω μὲ τὸ πλοῖόν μου κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός, (Θκ. Δ', 13).

Ἐπ-εισ-πνέω, Μ. πνεύσω. Τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου (Ἀναπνέω) ἐπανειλημμένως, κονταναπνέω, (ἀντιθ. τῷ Ἐπεκπνέω).

Ἐπ-εισ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω (φόρους κτλ.) περιπλέον τοῦ διωρισμένου.

Ἐπ-εισ-ρέω, Μ. ρεύσω. (μὲ δοτ.) Τρέχω (Χύνομαι·) ἀδιακόπως ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ἐγγίζοντος μέσα εἰς. » Τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν φαχῆν, ἡ δ' ἐπισέρρει, « Ἀθ.

Ἐπεισροή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ-εισ-τρέχω, Μ. εισ-δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἐπεισέδραμον ᾗ.). Ἐμβαίνω τρέχων ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, Ἐπεισέρχομαι δρομαῖος.

Ἐπ-εισ-φέρω, Μ. ἐπεισ-οίσω (ἀόρ. Ἐπεισήνεγκα κτλ.). Φέρω (Ἐμβάζω) τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ πρὸς τοῖς ἐνυπάρχουσι μέσα εἰς, προσθέτω, Ἐπεισάγω, » Ἐπὶ ζεύσαν καὶ ἐξυμωμένην (τὴν κοιλίην) καινὰ ἐπεισηνέγκατο, « Ἱππκρ.

Ἐπ-εισ-φθείρομαι, Μ. φθαροῦμαι καὶ φθαρήσομαι. Ἐπεισέρχομαι πρὸς φθορὰν τῶν ἐνοικούντων.

Ἐπ-εισ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω,=Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπ-εισ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισφέρω. » Τὸ ἀεὶ ἐπεισφερόμενον πρῆγμα, « Ἡρ., τὸ παρ' ἐλπίδα ἐν τῷ μεταξὺ συμβαῖνον.

Ἐπείσφρες, πρς. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπεισφέρω ἢ τοῦ

Ἐπ-εισ-φρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι, Ἀττ. (κατὰ συγκ. ἢ μτθ.) ἀντὶ Ἐπεισφέρω ἢ Ἐπεισφορέω.

Ἐπείσφρησις, εως (ἡ), =Ἐπεισαγωγή, Ἐπεισέλευσις.

Ἐπεισ-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω καὶ ἄλλο ἀπὸ πάνω μέσα εἰς.

Ἔπειτα [ἐπί, εἶτα], ἐπίῤ. (Χρον.). Ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα. εἰς τὸ ἑξῆς. » Ἐπειδὴ σφαῖρη περήσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα, « Ὀδ. Θ. » Πρῶτον μὲν.., ἔπειτα δὲ, « Δμ. (καὶ προθετ.) » Καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα, « Πλάτ., Συν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔπειτα, « Θκ., οἱ μεταγενέστεροι. » Ὁ ἔπειτα χρόνος, « Εὐρ., Ξεν. (καὶ ἀπλ.) » Τὸ ἔπειτα, « Σοφ., τὸ μέλλον. 2) Συλλογιστ. ἡ Βεβαιωτ., λοιπὸν, ἑπομένως, ἐξ ἁπαντος. » Εἰ μὲν δὴ ἑταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθοίμην; « Ἰλ. Κ. » Εἰ ἕτεόν γε δὴ ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν, « Ἰλ. Π. (ᾗ ἀποφαντ.) » Οὐ σύγ' ἔπειτα Τυδέος ἐκγονός ἐσσι, « Ἰλ. Ε. 3) (εἰς τὰς ἐρωτ.) Ἐμφαντ. (μετ' εἰρων. ἢ ἐκπλήξ.) καὶ τί πάχα; ᾗ πῶς; » Ἔπειτ' οὐκ οἴει φρονεῖζειν τοὺς θεοὺς ὧν ἀνθρώπους; « Ξεν. » Ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω; « Ἀρχφ. ἢ 4) Ἐξαιρετ., ἐκτὸς δὲ τούτου, (κοιν.) Ὑστερα-Ὑστερα, (ἴδε Εἶτα). 5) (ἐνίοτε) Ἐναντιωματ., καὶ ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο (Ἀρχφ. Ἀχ. 126. 291. 498. Ὄρν. 29.).

Ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ Ἔπειτα.

Ἐπ-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό, ἐβγαίνω (προχωρῶ) ἀκόμη παραέξω.

Ἐπ-εκ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ παντοῦ, καταβοῶ.

Ἐπ-εκ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ᾗ τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος.

Ἐπ-εκ-διδάσκω, Μ. διδάξω. Ἐξηγῶ (Ἀποδεικνύω) τι μὲ περισσοτέραν ἔκτασιν.

Ἐπ-εκ-δίδωμι, Μ. ἐκ-δώσω. Ἐκδίδω περιπλέον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-εκ-διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκτίθεμαι (Διηγοῦμαι, Ἐξηγῶ) προσέτι, Ἐπεξηγῶ.

Ἐπεκδιήγησις, εως (ἡ). ἡ λεπτομερεστέρα ἔκθεσις (ἐξιστόρησις), ἐπεξήγησις.

Ἐπ-εκ-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκδικῶ ἐπιμόνως, διεκδικῶ.

Ἐπεκδίκησις, εως (ἡ), ἐκδίκησις ἐπίμονος, διεκδίκησις.

Ἐπεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεκτρέχω.

Ἐπεκθρομὴ (ἡ). δευτέρα (ἐπανειλημμένη) ἐκθρομή.

Ἐπ-εκ-δύω, Μ. δύσω. Ἐκδύω τὸν ἤδη ἐνδυθέντα, γυμνόνω ὡς ἐκ προθήκης.

Ἐπεκέατα, Ἰων. ἀντὶ Ἐπέκειντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπίκειμαι.

Ἐπέκεινα (ἀντὶ Ἐπ' ἐκεῖνα), ἐπίῤ. (Τοπ.) ἀντίκρυ· εἰς τὸ πέραν μέρος· μακρύτερα, ἀκόμη μακρύτερα (παρέκει, παρεμπρὸς) παραπάνω, (καὶ χρον.) προτήτερα. » Ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, « Ἡρόδ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ δ' ἐπέκεινα, θῆνες ὦγριοι, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ἐπέκεινα τοῦ δέοντος, Ἀξ., ὑπὲρ τὸ δέον. » Ὦ πάντων ἐπέκεινα, « Ἀξ., ἐπίκλησ. τοῦ Θεοῦ (ᾗ χρον.) » Ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, « Ἰσκρ., εἰς τοὺς περασμένους χρόνους, τὸν παλαιὸν καιρόν. » Τοὺς περὶ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομένους, « αὐτ.

Ἐπεκέκλετο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β', τοῦ Ἐπικέλομαι.

Ἐπεκέκλητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπ-εκ-πέω, Μ. θεύσομαι, = Ἐπεκτρέχω.

Ἐπ-εκ-θύομαι, Μ. θύσομαι. Προσφέρω νέαν θυσίαν πρὸς ἐξιλασμὸν (πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ) δι' ἕν τι, ἀφοσιοῦμαι (διὰ θυσίας ἀποτροπαίου).

Ἐπ-εκ-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἀναγινώσκω τι κατ' ἐκλογὴν ἢ ἐκ δευτέρα ἢ ἐπιτροχάδην, ἐπεξεργάζομαι ἐπανειλημμένως.

Ἐπ-εκ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω διὰμιᾶς (λδ. διὰζω τὸ ποτῆρι 'ως τὸν πάτον) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπανειλημμένως.

Ἐπέκπλους-ους (ὁ). ἔκπλευσις πλοίου ἢ στολου κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἐπ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκφυσῶ τὴν ἀναπνοήν μου (Ἐξαναπνέω) ἐπανειλημμένως, κονταναπνέω, (ἀντιθ. τῷ Ἐπεισπνέω).

Ἐπ-εκ-ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ καὶ τὴν τελευταίαν ῥανίδα (στραγγίζω τὸ ποτῆρι) ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) ἀπό.

Ἐπ-εκ-στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω κατά τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλων.

Ἔπέκτασις, εως (ἡ). τὸ ἐπεκτείνειν ἢ ἐπεκτείνεσθαι, ἀκόμη πλειοτέρα ἔκτασις (παράτασις, ἀναβολὴ κτλ.). (Γραμτ.) ἡ κατὰ πρόσθεσιν φωνήεντος αὔξησις τῆς λέξεως, (π. χ.) Πηληϊάδεω ἀντὶ Πηλείδου, Πελεμήϊα ἀντὶ Πολέμια, Ἠέλιος ἀντὶ Ἥλιος, Αὐτῆι ἀντὶ Αὐτῇ κτλ.

Ἐπεκτατικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἔπέκτασιν (τῆς συλλαβῆς ἢ τῆς λέξεως).

Ἐπεκτατικῶς, ἐπίῤ. Κατ' ἐπέκτασιν (Γραμτ.).

Ἐπ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Τεντώνω) ἔτι μᾶλλον· (τρπ.) μακρύνω (τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω) ὁλονὲν τὸν καιρόν· (Γραμτ.) αὐξάνω (κατ' ἔπέκτασιν) τὴν λέξιν. ‖. (μσ.) ἀγωνιζομαι (προσπαθῶ) ὁλονὲν (ἐπιμένω) νὰ φθάσω πουθενὰ (νὰ προχωρήσω,νὰ προοδεύσω). « Τῶν μὲν ὄπισθεν ἐπιλαμβανόμενοι, τοὺς δὲ ἔμπρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσθεν ἐπεκτεινόμενος,« Γρφ., (ὄθεν: ὁ Ἐπεκτεταμένιος, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἐπέκτασιν, συντόνως, ἐπιμόνως, ἀνενδότως. Ἐπι-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Ἐβγαίνω ἢ τρέχω καὶ ἐγὼ κατεπάνω τινὸς, κάμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐπιδρομήν. Ἐπι-εκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκτρίβω (Καταστρίβω, Ἀφανίζω) ὡς ἐκ προσθήκης. Ἐπι-εκ-φέρω, Μ. ἐπεξ-οίσω. (μὲ δοτ. ἑκδ'.) Ἐβγάζω (Ἐπιφέρω, Διεγείρω) τι ἐπανειλημμένως κατά τινος. †Ἐπι-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι, = Ἐπιφεύγω (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεκφεύγω). Ἐπεκφορὰ (ἡ). τὸ ἐπεκφέρειν ἢ ἐπεκφέρεσθαι. Ἐπι-εκ-χέω, Μ. χεύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐκχέω ὡς ἐκ προσθήκης. Ἐπι-εκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω (Ξεκινῶ) ἔπειτα ἢ ἀμέσως κατάπιν ἀπὸ ἄλλον. Ἐπελαθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι. Ἐπέλασις, εως (ἡ). κίνημα στρατιωτικὸν (ἔφοδος, ἐπιδρομὴ) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, [ἐκ τοῦ Ἐπελαύνω, Μ. ελάσω καὶ Ἀττ. ελάω-ῶ. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἑκδ'.) Κυνηγῶν βιάζω τι νὰ τρέχῃ (καὶ ἑλλ. Τρέχω κυρ. μὲ τὸ ἄλογον ἢ μὲ τὸ ἀμάξι) κατά τινος, ἐκστρατεύω, ἐφορμῶ, (μτγμ.) ἐπιφέρω. » Ὅρκον ἐπελ. τινί, « Ἰλ. (ἴδε Ἐπακτὸς). (καὶ πθ.) » Πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς, » Ἰλ. Ν. Β., ἤτον ἁπλωμένος (διὰ τῆς σφυρηλασίας) ἐπάνω. Ἐπ-ελαφρίζω, Μ. ἰσω καὶ Ἐπελαφρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀκόμη ἐλαφρότερον ἀπ' ὅ,τι εἶνε, ἐλαφρόνω ἔτι μᾶλλον, ἀνακουφίζω. Ἐπέλεγχος (ὁ, ἡ). = Ἐπεξέλεγχος. Ἐπέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπέρχεσθαι, ἔρχομὸς αἰφνίδιος, ἔφοδος (τρπ.) σύμπτωσις περιστάσεως. 2) πραγματεία σύντομος, ἐπιτροχάδην ἀνάγνωσις συγγράμματος. Ἐπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπέρχομαι. Ἐπελευστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος κατ' ἐπέλευσιν (αἰφνίδιος, ἐξ ἀπροόπτου), (ὀθ. παρὰ τοῖς Στωϊκ.) » Ἐπελευστικὸν, « συμβεβηκὸς τυχαῖον, περιστατικόν. Ἐπελευστικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐπέλευσιν· ἐπιτροχάδην, ἐπιτόμως. Ἐπελήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπελαύνω. Ἐπελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ Ἐπελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπέρχομαι. Ἐπ-ελίσσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφελίσσω. Ἐπέλκω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφέλκω. Ἐπέλλαβε, Π. ἀντὶ Ἐπέλαβε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιλαμβάνω. Ἐπ-ελπίζω, Μ. ίσω. Δίδω (Ἐμπνέω) νέας ἐλπίδας, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη· (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) ἐλπίζω (ἔχω [ἐπισταρίζω] τὰς ἐλπίδας μου) εἰς· (μτγν.) ἐλπίζω (ὁλονὲν), δὲν χάνω τὴν ἐλπίδα μα. Ἐπ-έλπομαι (γ. Μ.), Π. ἐλπίζω ἀκόμη'. Ἐπεμβαδὸν, ἐπίρ. Ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, [ἐκ τοῦ Ἐπι-εμβαίνω, Μ. βήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ Π. μὲ γεν.) Πατῶ (Στέκομαι) ἐπάνω ἢ Ἐμβαίνω (Προχωρῶ) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (μτφρ.) καταπατῶ, περιφρονῶ, ἐνυβρίζω. » Οὐδοῦ (» Δίφρῳ) ἐπεμβεβὼς, « Ὅμ., Ἰσ., στεκόμενος ατρεκὰ· (καὶ μτφρ.) » Ἐπεμβαίνειν τινὶ ἢ κατά τινος, « Σοφ. 2) ἐμβαίνω ἢ ἀναβαίνω ὕστερ' ἀπ' ἄλλον. » Τοῖς ναύταις τοῖς ὕστερον ἐπεμβᾶσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων, « Δι. » Δίφρον ἐπεμβ., « Ἰσ. Ἐπ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ('Ρίπτω) τι ἀλλεπαλλήλως μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· βάλλω ἀνάμεσα, (ἰδιαιτ.) μπολλιάζω. (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. ἐπὶ ποταμ.) χύνομαι (πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους) μέσα εἰς· (μτφρ.) προσθέτω, παρεισάγω. Ἐπέμβαμμα (τὸ). = Ἔμβαμμα. Ἐπεμβάς, άδος (ἡ), Π. ἐπιβίβασις ἀλλεπαλλήλος. » Ὁρίων—, « Π. Σιλεντ. Ἐπέμβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπεμβαίνειν, ἔμβασμα μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, εἰσβολή. (μτφορ.) περιφρόνησις, περιύβρισις. Ἐπεμβάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπεμβαίνων, (Π.) ἐπιβάτης (ἵππου ἢ ἅρματος ἢ πλοίου). Ἐπεμβεβὼς, Π. ἀντὶ Ἐπεμβεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπεμβαίνω. Ἐπ-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω πάλιν (ἔπειτα). Ἐπεμβλητέον, θετ. τοῦ Ἐπεμβάλλω. Ἐπ-εμ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω κατά τινος, (κοιν.) τὸν προπαίρνω μὲ ταῖς φωναῖς, (παρβλ. Ἐπικαλέω). Ἐπεμβόησις, εως (ἡ). τὸ ἐπεμβοᾶν, ἡμετὰ βοῆς ἐπικίνδυνος. Ἐπεμβολὰς [ἐπεμβάλλω], άδος (ἡ). φελλιασμένη, ἐμβολιασμένη. » Ἄπιας—, « Ἀθ. ||. (σύσ.) φέλλασμα, μπόλι. Ἐπεμβολὴ (ἡ). τὸ ἐπεμβάλλειν ἢ ἐπεμβάλλεσθαι, ἐπένθεσις, παρένθεσις, προσθήκη. μπόλλιασμα (δένδρου). Ἐπεμβόλιμος ᾧ †Ἐπίμβολος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπεμβολὴν εἰσαγόμενος, = Ἐμβόλιμος. » Μήν—, « Ἐπιγρφ. Ἐπ-εμ-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐμβριμῶμαι κατά τινος. Ἐπ-εμ-βύω, Μ. βύσω. Χόνω (Πατόνω) ἀπὸ πάνω. Ἐπ-εμ-έω-ῶ, Μ. έσω. Ἔρνῶ ἐπάνω εἰς. Ἐπέμμηνος (ἡ). ἡ ἔχουσα τὰ ἔμμηνά της (γυνή). Ἐπ-εμ-πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Κακκίζω) ἀπὸ πάνω ἢ ἀλλεπαλλήλως τι. Ἐπεμπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεμπίπτω. Ἐπ-εμ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) κατεπάνω τινός, Ἐπεμβαίνω. ;Ἐπίμπηκτος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, ἐμπήγνυμι]. μπηγμένος εἰς τρόπον ὥςε νὰ ἐμπήγεται μέσα εἰς, (εἰς τὸν Ὀρειδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεμπίπτων). Ἐπ-εμ-πίνω, Μ. πιοῦμαι, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπεγκανάσσω. Ἐπ-εμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, = Ἐπιπίπτω, πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός. (περιφρ.) » Τί δῆτα ποιμαναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσις; « Σοφ. Ἐπ-εμ-φέρω, Μ. ἐπεν-οίσω, = Ἐπεισφέρω, (εἰς τὸν Νίκ. ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπαμφέρω. Ἐπ-εμ-φύρω, Μ. φυρῶ. Ἐπιζάλλω τι πάλιν μέσα εἰς (ὑγρὸν ἵνα τὸ ἀνακατώσω). Ἐπ-εναρίζω, Μ. ίξω, Π. φονεύω (κατόπιν τοῦ φονευθέντος ἄδη) καὶ ἄλλον. Ἐπ-εν-διδύσκω, Μ. ἐπενδύσω. Ἐνδύω (καὶ (μσ.) Ἐνδύομαι ἀπὸ πάνω (ὡς ἐπενδύτην). Ἐπ-εν-δίδωμι, Μ. ἐπεν-δώσω. Δίδω προσέτι, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη δοθέν. Ἐπένδυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπενδύειν ἢ ἐπενδύεσθαι. 2) = τῷ = Ἐπένδυμα (τὸ) καὶ Ἐπενδύτης, ου (ὁ). ἐπανωφόρεμα, ἐπανωφόρι, [ἐκ τοῦ Ἐπ-εν-δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Ἐπενδύθην κτλ.). Ἐνδύω (καὶ μσ. Ἐνδύομαι, Φορῶ) καὶ ἄλλο φόρεμα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τἄλλα. Ἐπενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ Ἐπενεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπιφέρω. Ἐπένεξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφέρειν (φέρειν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ κατεπάνω τινός), ἐπιφορά. Ἐπενεύθορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπενθρώσκω. Ἐπενεγκαι, ἰων. ἀντὶ Ἐπενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιφέρω. Ἐπένειμα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπινέμω Ἐπενεύθηναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιφερω. Ἐπενήνεον, Π. ἀντὶ Ἐπένεον, παρτ. τοῦ Ἐπινέω. Ἐπενήνοθε, Π. ἀντὶ Ἐπήνθει ἢ Ἐπῆν (ὡς ἄνθος) ἢ Ἐπῆνθε, Δ. ἀντὶ Ἐπῆλθε. » Ὑσμὶνὴ (» Οὖλη) ἐπενήνοθε λάχνη, « Ἰλ. Β., Κ. « Χρύσεαι ἄλαφοι ἀμβρότοιο, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν, « Ὀδ. Θ. (καταχρ.) » Πουλὺς ἐπενήνοθεν αἰὼν, « Ἀπόλλ., (παρβλ. Ἐνήνοθεν). Ἐπένθεσις [ἐπεντίθημι], εως (ἡ). τὸ νὰ βάλλῃ (προσθέτῃ) τις μεταξὺ ἄλλων, (παρβλ. Παρένθεσις). Ἐπ-εν-θουσιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι διά τι. Ἐπ-εν-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι. (μὲ δοτ. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός. Ἐπ-εν-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συλλογίζομαι ἐκ νέα, Ἐναναστοχάζομαι, (Λογικ.). Προσθέτω καὶ ἄλλο ἐνθύμημα. Ἐπενθύμημα (τὸ), καὶ Ἐπενθύμησις, εως (ἡ), (Λογικ.) ἄλλο (νέον, δεύτερον) ἐνθύμημα (πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πρώτου). » Ἡ δὲ ἐπενθ. ἐστιν ἐνθύμημα ἐπιφερόμενον, ἃ μὴ προσθὲν μὲν οὐ πωθεῖται, προστεθὲν δὲ τὸ πᾶν ὠφελεῖ. « Ἑρμογ. Ἐπανίημι, Μ. εν-ήσω. Ἐμβάλλω ἀπὸ πάνω, προσθέτω. Ἐπ-εν-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ ἔνδον. Ἐπ-εν-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐπεντείνω. Ἐπέντασις, εως (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ Ἐπ-εν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ἔτι μᾶλλον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) βιάζω τὸν ἑαυτόν μου (προσπαθῶ) ἔτι μᾶλλον, (συγχ. τῷ Ἐπεκτείνω καὶ Ἐπεντύνω). Ἐπ-εν-τέλλω, Μ. τελῶ. Ἐντέλλομαι (Παραγγέλλω) προσέτι. ;Ἐπέντευκτος (ὁ, ἡ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐέντευκτος. ;Ἐπεντερώματα (τὰ), [ἐπὶ, ἔντερον], διορθ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ Ἐπεντερώματα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επ-ενθέω, Μ. ἐπενθήσω. Βάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσθέτω) τι ἀνάμεσα εἰς.
'Επεν-τρανίζω, Μ. ἰων. 'Εμβλέπω πάλιν ('Επιβλέπω) ἀτενῶς, 'Εντενίζω.
'Επεντράνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'Εντένισις.
'Επ-εν-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω τι ἐπανειλημμένως (ἢ ὕστερον ἀπὸ) ἐπάνω εἰς, (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἐντυπόνω.
'Επ-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) 'Εντρυφῶ εἴς τι.
'Επ-ενστρέγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. 'Επενέτραγον, δθ. τὸ ἀπαρ. 'Επεντραγεῖν). Τρώγω (κυρ. τραγήματα) ὕστερον ἀπό τἄλλα φαγητά.
'Επεντρώματα (τὰ). (Ὠνόμαζεν ὁ 'Επίκουρος) τὰ περιττὰ φαγητὰ (ᾧ ἐν γέν.) τὴν κατάχρησιν τῶν ἡδονῶν, [ἐπί, ἐν, τιτρώσκω;], ὅθε καὶ 'Επεντερώματα.
'Επεντρώσεις, εων (αἱ). = τῷ προηγ.
'Επ-εντύνω, Μ. υνῶ καὶ
'Επ-εντύω, Μ. ύσω, Π. ἐταιμάζω (καὶμσ. ἑταιμάζομαι) πρός. « 'Επέντυε νώϊν ἵππους, « 'Ιλ. Θ. (καὶ μσ. ἑλλ.) » Νέοι ἐπεντύνονται ἄεθλα, « 'Οδ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » 'Επεντύνοντο ναίεσθαι, « Ἀπλλν. (εἰς τὸν Σοφ. Αἴ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επεντείνω).
'Επ-εξ-άγω, Μ. ἄξω. 'Εβγάζω (ᾧ ἑλλ. 'Εβγαινω μὲ) στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐκστρατεύω, ἐξορμῶ. 2) ἐβγάζω ἀκόμη' παραέξω, ἐπεκτείνω, (ὕθεν:
'Επεξαγωγὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐβγάλῃ τις (ἢ νὰ ἔβγῃ μὲ) στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.
'Επ-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Ἁμαρτάνω ἔτι μᾶλλον, κάμνω ᾧ ἄλλα ἁμαρτήματα (λάθη, σφάλματα), προσθέτω εἰς τὰ προλαβόντα ἁμαρτήματα καὶ ἄλλα. » Οὐχ ὅτι πολλάκις ἡμάρτηται δήπου πρότερον, διὰ τοῦτ' ἐπεξαμαρτητέον ἐςὶ καὶ νῦν, ἀλλὰ τοὐναντίον, « Δημ.
'Επ-εξ-αν-άπτω, Μ. ἅψω. Ἀνάπτω ('Εξάπτω) ἔτι μᾶλλον.
'Επ-εξ-ανίσταμαι, Μ. ανασταθήσομαι (ἀόρ. 'Επεξανέστην κτλ.). Σηκόνομαι ἐπάνω,
'Επ-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ('Εξαπατῶ) ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.
'Επεξ-εγείρομαι, Μ. εγερθήσομαι, = 'Επεξανίσταμαι.
'Επ-ξ-ειμι, Μ. ειμι, = 'Επεξέρχομαι (τοῦ ὁποίου χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).
'Επεξεἰργασμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Επεξεργάζομαι.
'Επεξέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Επ-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω ᾧ (Ἀττ.) ελάω-ῶ. 'Εβγάζω (καὶ ἑλλ. 'Εβγαίνω μὲ) τὸν ἵππον ἢ μὲ τὸ ἱππικόν μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.
'Επεξέλεγχος (ὁ). δεύτερος (ἀκριβέστερος) ἔλεγχος.
'Επεξέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπεξέρχεσθαι, συνέχεια (ἐξακολούθησις) καταδρομῆς ᾧ ἐκδικήσεως, (συγγ. τῷ 'Επεξέλασις).
'Επεξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ 'Επεξέρχομαι.
'Επεξελεστικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο ἱκανὸς ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς ἐπεξέλευσιν, ἐκδικητικός, φιλέκδικος.
'Επ-εξ-ελθεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επεξέρχομαι.
'Επ-εξ-έλκω, Μ. ελκύσω. 'Εξέλκω (Τραβῶ ἔξω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπὶ πᾶσι.
'Επ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. 'Εργάζομαί τι ἐπανειλημμένως, ἐξακολουθῶ (ἐπιδιορθόνων ὁλονὲν) τὸ ἔργον μου, (ἐπμ.) τὸ κάμνω ἑκάστοτε ἐντελέστερον. » Βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται, « Στό. (καὶ μτνμ.) » 'Ολωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω, « Σοφ., τὸν ἀπετελείωσες.
'Επεξεργασία (ἡ). ἡ πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ἔργου ἐπαναλαμβανομένη ἐργασία, (ἐπμ.) = 'Εξεργασία.
'Επεξεργαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπεξεργαζόμενος, τελειοποιῶν τι δι' ἐπεξεργασίας.
'Επεξεργαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ προθυμίαν πρὸς τὸ ἐπεξεργάζεσθαι.
'Επ-εξ-έρπω, Μ. ερπύσω. 'Εβγαίνω συρόμενος (ὅηλ. κρυφὰ καὶ ἀνεπαισθήτως) κατά τινος.
'Επ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. 'Εβγαίνω (κινοῦμαι) κατά ἢ κατόπιν τινὸς ἢ ἐν ᾧ γίνεταί τι (» Αὐτός τε παρεσκεύαζετο τὴν ἔξοδον, ᾧ τὲς ἄλλους καθίζη ἐπὶ τὰς πύλας, ὅπως ἐπέξιοιεν, « Θκ.)· ἐμβαίνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην (κυρ. ὡς ἐχθρὸς)· (μτφορ.) ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (» Τὴν ἐπιστολὴν—, « Συν.)· (ἐν γέν.) παρατηρῶ (ἐξετάζω) ἕν πρὸς ἕν. (μὲ δοτ.) καταπρέχω τινὰ ἀνενδότως, ἐξακολουθῶ νὰ τὸν καταπρέχω μέχρις ὅτου λάβω πλήρη τὴν ἐκδίκησίν μου. » 'Επεξῆειμθα φόνῳ τῷ πατρί, « Πλάτ. » 'Επεξελθεῖν τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, « 'Ηρωδ. » 'Ο παθὼν τῷ δράσαντι ἀβλαβεστέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται, « Θκ., (παρβλ. Μετέρχομαι).
'Επεξέτασις, εως (ἡ). δευτέρα (ἐπανειλημμένη) ἐξέτασις, ἐπεξεργασία, ἐπιθεώρησις.
'Επεξεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Επεξ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. 'Επεξεῦρον κτλ.). 'Εφευρίσκω ('Επινοῶ) πρωτότυπα ἢ μετέπειτα, προσθέτω καὶ ἄλλην (νέαν) ἐφεύρεσιν εἰς τὰς προλαβούσας.
'Επ-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. 'Εξηγῶ ἢ Διηγοῦμαι ἐπανειλημμένως, σαφηνίζω δι' ἄλλης λεπτομερεστέρας ἐξηγήσεως ἢ διηγήσεως τὴν προλαβοῦσαν.
'Επεξήγημα (τὸ). τὸ προστιθέμενον πρὸς ἐπεξήγησιν.
'Επεξηγηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἢ γινόμενος (χρησιμεύων) πρὸς ἐπεξήγησιν.
'Επεξήγησις, εως (ἡ). δευτέρα (ἀκριβεστέρα, λεπτομερεστέρα) ἐξήγησις ἢ διήγησις.
'Επεξῇσσα, Ἀττ. ἀντὶ 'Επεξῄεις, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Επέξειμι.
'Επεξῆλθον, ἀόρ. τοῦ 'Επεξέρχομαι.
'Επεξῆς, Ἰων. ἀντὶ 'Εφεξῆς.
'Επ-εξ-ακχάζω, Μ. άσω. Ψάλλω ἐπανειλημμένως καὶ μεγαλοφώνως τὸν Ἴακχον (Ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου).
'Επεξιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ
'Επεξιτέον ἡ 'Επεξιτητέον, θετ. τοῦ 'Επέξειμι.
'Επ-εξόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος διά) τὴν ἔκβασιν, (ζῶ.) » 'Επεξόδια (τὰ), « Ξεν., (ἐνν. ἱερὰ) τὰ γινόμενα πρὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ στρατεύματος.
'Επέξοδος (ἡ). ξεκίνημα ἢ ἔξοδος (Γαλλ. sortie) στρατεύματος πρὸς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἐκστράτευσις, (Θκ. Ε'. 8') (μτνμ.) = 'Επεξέλευσις, ἐκδίκησις.
'Επ-εξ-οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Εξοιωνίζομαι (ἴδε τὴν λέξιν) ἐκ νέου, (πρβλ. 'Επεκθύομαι).
'Επέοικα, πρκ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνς. 'Επέοικα), = 'Εοικα, ὁμοιάζω, φαίνομαι ὅμοιος. ‖. (τρπρσ.) 'Επέοικε, « πρέπει, ταιριάζει, ἁρμόζει, εἶνε ἢ φαίνεται εὔλογον (πρόσφορον κτλ.).
'Επεπείθεσαν, Π. ἀντὶ 'Επεποίθεσαν, γ'. πλθ. πρκ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Πείθομαι.
'Επεπείθετο, πθ. παρτ. τοῦ 'Επιπείθω.
'Επεπείκειν, ὑπερσ. τοῦ Πείθω.
'Επεπείσμην, πθ. ἢ μσ. ὑπερσ. τοῦ Πείθω.
'Επεπειράτο, Ἰων. ἀντὶ 'Επεπείρητο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Πειράω.
'Επέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Επιπίπτω.
'Επεπήγειν, μσ. ὑπερσ. τοῦ Πήγνυμι.
'Επέπιθμεν, Π. ἀντὶ 'Επεποίθημεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Πείθω.
'Επέπληγον, Π. ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ 'Επιπλήσσω(
'Επέπλως, Π. ἀντὶ 'Επέπλωες, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Επιπλώω ἀντὶ 'Επιπλέω.
'Επεποίθειν, ὑπερσ. τοῦ Πείθω.
'Επεπόνθη, Ἰων. ἀντὶ 'Επεπόνθειν, ὑπερσ. τοῦ Πάσχω.
'Επεπράγεσαν ἢ 'Επεπράγεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πράσσω.
'Επεπτάμην, Π. ἀντὶ 'Επέπτην.
'Επέπταρε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ 'Επιπτάρνυμαι.
'Επέπτην, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εφίπταμαι.
'Επεπτώκειν,, ὑπερσ. τοῦ Πίπτω.
'Επεπύσμην, ὑπερσ. τοῦ Πυνθάνομαι.
'Επ-έπω, Ἰων. ἀντὶ 'Εφέπω.
'Επέρασος (ὁ, ἡ). ἀξέραστος, ἀξιαγάπητος.
'Επ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Δουλεύω κτήματα (κυρ.) ἐπάνω εἰς ξένην γῆν. » Οὓς ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, « Πλάτ. 2) αὐξάνω (τελειοποιῶ προσθέτω εἰς) τὸ ἔργον μου, πολλαπλασιάζω (διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πως) τὰ χρήματά μου, κερδίζω. « Ἐπεργασθῆτο τὸ τάλαντον, « Γργ. 3) (κυρ. εἰς τὸ πθ.) ἐργάζομαί τι ἐπάνω εἰς. » Ἀνὴρ δὲ ἐπείργασται τῇ στήλῃ, « Παυσ.
'Επεργασία (ἡ). τὸ νὰ δουλεύῃ τις ξένην γῆν ἢ νὰ ἔχῃ κτήματα εἰς ξένην ἐπικράτειαν, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ πρὸς τοῦτο κατὰ συνθήκην διδόμενον ἀμοιβαῖως δικαίωμα εἰς τοὺς κατοίκους ἄδο γειτνιαζόντων ἐπικρατειῶν. 2) ἢ διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πως αὔξησις τῆς περιουσίας, (ἐν γέν.) = 'Επεξεργασία.
'Επεργαστικὸς, ἡ, όν. Ἀριόδιος ἢ 'Επιτήδειος πρὸς ἐπεργασίαν, δραστικός, ἐκτελεστικός.
'Επεργία (ἡ) = 'Επεργασία.
'Επέργιον (τὸ). ἔργον πρόσθετον, πάρεργον.
'Επεργὸς (ὁ, ἡ), = 'Ενεργός, δραστήριος. (μὲ γεν.) ἐπιφ. λής, συντελεστικὸς πρός.
'Επ-ερεθίζω, Μ. ίσω. 'Ερεθίζω (κυρ. δι' ἐπιψαύσεως), ἐγγίζω ἐπιπολαίως, (ἐν γέν.) παρακινῶ (διεγείρω) πρός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπερεθισμὸς (ὁ), ἐρεθισμὸς (παρακίνησις) πρός.
Ἐπ-ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἀκκιμβῶν ἀφίνω (μεταδίδω) δύναμιν εἴς τι, (ἐπμ.) τὸ κάμνω νὰ κινηθῇ μὲ ὁρμὴν (νὰ ἐμπηχθῇ κτλ.) κατά τινος. ‖. (μσ. μτφρ.) ἐπιστηρίζομαι· ἐπιμένω.
Ἐπέρεισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐπερεισμὸς (ὁ). τὸ ἐπερείδειν ἢ ἐπερείδεσθαι, ἐπακκούμβημα· (μτφρ.) ἐπιμονή, προσήλωσις. προσπάθεια κτλ.
Ἐπερειστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ συντελῶν ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐπερεισμόν.
Ἐπ-ερεύγομαι, Μ. εὐξομαι, Π. (κυρ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι ἐπάνω εἰς.
Ἐπ-ερέφω, Μ. ερέψω, Π. σκεπάζω τι ἐπάνωθεν μὲ ὀροφὴν ἢ στολίζω τὴν ὀροφὴν τινος μὲ δάφνας κλπ. « Ἐπὶ τοιγὰρ ἔρεψα, « Ἰλ. Ε,
Ἐπερήρεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπερείδω. (Ἐπ-ήρομαι), Μ. ἐπ-ερήσομαι. (ἀόρ. Ἐπηρόμην κτλ.), = Ἐπερωτάω.
Ἐπιῤῥάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιῤῥήγνυμι.
Ἐπερῤῥίφην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιῤῥίπτω.
Ἐπέρῤῥωντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιῤῥώννυμι.
Ἐπερῤῥώοντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπιῤῥώομαι.
Ἐπέῤῥωσα, ἐνεργ. καὶ
Ἐπερῤῥώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπιῤῥώννυμι.
Ἐπ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω (ἀπὸ αυστολὴν ἢ ἐντροπὴν) διά τι.
Ἐπ-ερύω, Μ. ερύσω, Π. σύρω (ῥαβδῶ) τι πρὸς ἢ ἐπάνω εἰς τι, τραβῶν ἀναιδάζω (σηκόνω) ἐπάνω. ‖. (μσ.) σύρω τι ἐπάνω μου ἢ κατόπιν μου. «Τὴν λνοντὴν ἐπειρυσάμενος, « Ἡρ.
Ἐπ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ (διαβαίνω) ἐπάνωθεν τινος. « Κρόστκλλος γὰρ ἐπεπήγει οὐ βίβαιος ἐν τῷ τάφρῳ ὥς' ἐπελθεῖν, « Θκ. 2) (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἔρχομαι ἢ πηγαίνω εἰς, φθάνω πουθενά. « Ἀγρόνδ' ἐπέρχεαι, « Ὀδ. Π. » Ἕως ἔπῃλθον ἂς ποταμὸν, « Ὀδ. Π. (καὶ ἐπίῤῥ.) » Ὅπποσ' ἐπέλθω, « Ὀδ. Ξ. 3) ἔρχομαι (φθάνω, ἐμφανίζομαι) ἔξαφνα (ἐν ᾧ γίνεταί τι). (ὑπ. μτνμ.) συμβαίνω, τυχαίνω. « Καὶ τότε δή μ. εἶλον ἐπελθόντες, « Ὀδ. Τ. (καὶ μὲ αἰτ. μτνμ.) Τόσσα μὲν δρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος, « Ὀδ. Δ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν, « Ἰλ. Μ. (καὶ ἐπίῤῥ.) » Ἐκτὸς λεξον.., μή τις ἐνθάδ' ἐπέλθησιν βουληφόρος, « Ἰλ. Ω. (καὶ τρπρσ.) » Ἐπέρχεταί μοι (ἢ) μι, « Πλάτ., Δκ., μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν. » Καὶ οἱ ἐπῆλθε πταρεῖν, « Ἡρ. » Ἐπέρχεταί μοί τι εἰπεῖν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολυτ.) » Ὅ,τι ἂν ἐπέλθοι, « Ἰσκρ. » Τὸ ἐπελθὸν, « Αξ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι, (κοιν.) ὅ,τι τοῦ κατέβῃ. (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπίῤῥ.) » Ἐκ τοῦ ἐπιλθόντος, « Αξ., ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως. (ὅθ.) » Ὁ ἐπελθὼν, « Λκ., ὁ τυχὼν. 4) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐξαίνω εἰς τὴν μέσην (ἀναιδαίνω εἰς τὸ βῆμα. [ἐν γέν.] παρουσιάζομαι) νὰ ὁμιλήσω. » Ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐπῆλθὼν καὶ πείσας τὴν πόλιν, «Πλάτ. (παρβλ. Παρέρχομαι). 5) ἔρχομαι ἢ ὑπάγω κατεπάνω τινὸς (ὡς ἐχθρὸς), ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. (μὲ δοτ.) » Βουσὶν ἐπήλυθον ὁμετέρῃσιν, « Ἰλ. Υ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθεν, Ἰλ. Π. » Τὴν τῶν πέλας ἐπελθόντες, « Θκ. 6) καταρέχω τινὰ (ζητῶν ἐκδίκησιν). « Τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενος, « Πλ., (παρβλ. Ἐπεξέρχομαι). 7) διέρχομαι (διαβαίνω) τόπον τινὰ (περαστικὸς καὶ πρὸς θεωρίαν), (ὀθ. μτνρ.) ἀναγινώσκω ἢ διηγοῦμαί (ἀναφέρω) τι ἐπιτροχάδην. « Τὴν Λιβύην ἐπελθὼν, « Πλάτ. (χμτνμ.) » Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν, « αὐτ. » Πολλάκις ἐπῆλθον τὰ γράμματα, « Συν. 8) ἔρχομαι πάλιν ὀπίσω ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ἐξανέρχομαι. » Ὅτ' ἐπήλυθον ὧραι, Ὀδ. Β., Λ.
Ἐπ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως καὶ μὲ περιέργειαν, ἐξανερωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, συμβουλεύομαι, ἐξετάζω.
Ἐπερώτημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπερωτήσεως, τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁπ. ἐπερωτᾶτις. « Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς σεμνοτάτης βουλῆς τῶν φ', « Ἐπιγρ., τὸ προβούλευμα. (ὁ Ἀπὸς Πέτρ. ἀνομάζει τὸ θεῖον βάπτισμα). « Συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς θεὸν, « (πρ. ὁπῖον οἱ μὲν ἠρμήνευσανι Αἴτημα· Ὁ δὲ Ἔρασμος: Ἀπόκρισιν. Κομίζω δὲ ὅτι σημαίνει μᾶλλονι Ὑποσχεσιν). 2) = τῷ -
Ἐπερώτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπερωτᾶν, ἡ μετ' ἐπιμονῆς καὶ περιουσιώδους πράγματος γινομένη ἐρώτησις.
Ἔπεσα, (σπνττ.) ἀόρ. ά. τοῦ Πίπτω.
Ἔπεσαν, Π. ἀντὶ Ἐπῆσαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι (ἔτι, εἶμι).
Ἐπέσαξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπισάττω.
Ἐπ-ισ-βαίνω, Μ. βήσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπ-εισβαίνω.
Ἐπ-ισ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπ-εισβάλλω.
Ἐπεσβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (κατὰ λέξ.) κτυπῶ (πραβδάλλω) τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, (κοιν.) ῥίχνω λόγια, (ἐν γέν.) κακολογῶ, ὑβρίζω.
Ἐπεσβολία (ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ῥίψιμον λόγων, ἄκαιρος καὶ ἄκριτος ὁμιλία· (μτγν.) ὕβρις, κακολογία, ξέκ τοῦ
Ἐπεσβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων ἀκρίτως) λόγους ἢ προσβάλλων τινὰ (καθαπτόμενος τινος) μὲ τοὺς λόγους του, φλύαρος ἢ λαίδορος.
Ἐπεσβύλιο, Μ. ἐπ-έδομαι. Τρώγω τι ἀπὸ πάνω ἀπὸ ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο τι. (μὲ θοτ. ἐκ θ'.) » Ἐπεσθ. μικρῷ πίτῳ πολὺ ὄψον, « Ξεν.
Ἐπ-ισθιω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπεσθίω.
Ἐπισκεμμένως [ἐπισκέπτομαι], ἐπίῤῥ. (ατχ.). Μὲ προσοχὴν, μὲ συστολὴν, μετ' ἐπιστασίας.
Ἐπισκισσμένως, ἐπίῤῥ. (ατχ.). Σκιωδῶς, μυστηριωδῶς.
Ἔπισπον, ἀόρ. β'. τοῦ Πίπτω.
Ἐπέσπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἕρπω.
Ἐπεστῶμενος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφεστώμενος, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.
Ἐπέσσεται, Π. ἀντὶ Ἔσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ εἰμί).
Ἐπεσσεύοντο, Π. ἀντὶ Ἐπεσεύοντο, γ' πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Ἐπέσσυμεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐπεσσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ ά. καὶ
Ἐπέσσυμαι, Π. πρκ. τοῦ Ἐπισεύομαι, (ὄθ. Ἐπεσσυμένως, ἐπίῤῥ. Π. (μτχ.). Σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, ὀξέως, ταχέως.
Ἐπέστασι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).
Ἐπεστεώς, Ἰων. ἀντὶ Ἑφεστηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Ἐπέστην, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἵφίστημαι.
Ἐπέστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἔφιστιος.
Ἐπεστραμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιστρέφω. (ὄθεν
Ἐπεστραμμένως, ἐπίῤῥ. (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐπιστροφάδην.
Ἐπεσχάρισε (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω ἢ πλησίον τῆς ἐσχάρας (τῆς γωνιᾶς). « Ἀελίου ἐπεσχαρίη «, ἡ Γῆ ἢ μέρος προσηλιακόν.
Ἐπέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέχω.
Ἐπετειοκάρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν κάθε χρόνον.
Ἐπετειόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλλων κάθε χρόνον νέον καυλὸν (βλαστάρι, κοταάνι), ξέκ τοῦ
Ἐπέτειος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἔνμηνον ἢ ἐν ὁλοκλήρῳ ἔτος· ὁ ἀνανεούμενος (ἐπαναλαμβανόμενος) κατ' ἔτος· ὁ προαγορεύμενος ἐντὸς τοῦ ἔτους. « Ἐπέτειοι ἐπιγένεσθαι ἐπὶ τῶν ταμίων οἷς βουλὴ ἐγραμμάτευε, φιάλαι κτλ., « Ἐπιγρ.
Ἐπετειοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι·
Ἐπετειοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) κατ' ἔτος.
Ἐπετειόφυλλος (ὁ, ἡ), (ὄτν.). ὁ κάμνων (ἐβγάλλων) κάθε χρόνον νέα φύλλα, ἀλλάζων τὰ φύλλα του κατ' ἔτος ἢ ἐντὸς τοῦ ἔτους.
Ἐπετείναντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπετείνω.
Ἐπετέτακτο, Ἰων. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιτάσσω.
Ἑπέτης [ἕπομαι], ου (ὁ), Π. ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν τινος (συνοδεύων τινὰ ὡς ὑπηρέτης, ἐν γέν.) = Ὀπαδὸς, ἀκόλουθος.
Ἐπητήσιος, α, ὴ ος, ον, = Ἐπέτειος.
Ἔπετις, ιδος (ἡ), θῆλ. τοῦ Ἑπέτης.
Ἔπετον, Δ. ἀντὶ Ἔπεσον, ἀόρ. τοῦ Πίπτω.
Ἔπετος, ἀρχ. ἀντὶ Ἔφετος.
Ἐπέτοσσα, Δ. Π. ἀντὶ
Ἐπέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.
Ἔπευ, Ἰων. ἀντὶ Ἔπου, πρς. τοῦ Ἕπομαι.
Ἐπεύαδον, Αἰολ. ἀντὶ Ἐφεύαδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφανδάνω.
Ἐπ-ευάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου τὸ Εὐοῖ-εὐάν, φωνάζω ὡς ἐνθουσιασμένος ὑπὸ χαρᾶς διὰ συμβάν τι ἢ πρὸς τιμήν τινος.
Ἐπ-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδέχομαι (εὐαρεστοῦμαι, συγκατανεύω εἰς) τι, μὲ καλοφαίνεται.
Ἐπ-ευθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι εὔθυμος (χαρούμενος, εὐδιάθετος, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας) διά τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επ-ευθύνω, Μ. υνῶ, = Κατευθύνω, ἰσάζω (« Τὰ μέλη —, « Ἀρετ.)· διευθύνω τι πρός, (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ. « 'Επευθύνασιμα, « Αἰσχλ., προστατεύειν τοὺς νόμους, ἐπαγρυπνεῖν πρὸς διατήρησιν αὐτῶν, (συγγ. τῷ Ἀπευθύνω).

'Επ-ευκλείζω, Μ. ίσω, Π. ὁαξάζω ἔτι μᾶλλον, αὐξάνω διὰ λόγου, (μεγαλοποιῶ ἐγκωμιάζων) τὸ κλέος τινός.

'Επευκτὸς [ἐπεύχομαι], ή, όν. Τὸν ὁπ. εὔχεται τις ν' ἀπολαύσῃ, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός.

'Επ-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσέχω (Φυλάττομαι) προσέτι ἢ ἀπό τι.

'Επ-ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ ἐπὶ πᾶσι (τὸ τελειωθὲν ἔργον).

'Επεύνακτοι καὶ 'Επεύναστοι (οἱ). (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ παῖδες τοὺς ὁπ. ἐτεκνοποίουν αἱ Σπαρτιάτιδες συνευναζόμεναι μὲ τοὺς Εἵλωτας ὅταν ἔλειπον οἱ ἄνδρες των, καὶ

'Επευναται (οἱ). οἱ δοῦλοι οἱ συνευναζόμενοι μὲ τὰς Σπαρτιάτιδας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν συζύγων των.

'Επ-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω μὲ φωνὰς εὐφήμους τὴν εὐχαριστησιν ἢ συγκατάθεσίν μου εἴς τι, ἐπιφωνῶ τὸ Εὖγε. « Πάντες ἐπευφήμησαν δέχθαι ἄποινα, « Ἰλ. Α. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Ψάλλω ὕμνον ἱερὸν εἰς περίςασίν τινα. « Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατε Παιᾶνα τῇ 'μῇ συμφορᾷ. « Εὐρ. 3) Π. ἀντὶ 'Επιφημίζω. « Νόστον ἐπευφήμισεν ἀκηδέα νιατομένοιατν, « Ἀπλλν.

'Επ-ευφημίζω, Μ. ίσω, = 'Επευφημέω ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Επιφημίζω.

'Επευφημισμὸς (ὁ). τὸ ἐπευφημεῖν, ἴδε 'Επιφημισμός.

'Επευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι διά τι.

'Επευχὴ (ἡ). δέησις, εὐχὴ, προσευχὴ· τάξιμαν (εἰς τὸν θεὸν), [ἐκ τοῦ

'Επ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. Καυχῶμαι ἐπάνω εἴς (διότι κατώρθωσά τι. (μὲ δοτ.) « Δουσὶν ἐπεύξεαι 'Ιπποσίδῃσι, « Ἰλ. Α. (ἢ αἰτ.) « Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι, « Εὐρ. (ἢ ἀπλ.) « Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος ἢ ἐπεύχεται, " Ὁμ. 2) (συνκλ.) τάζω (ὑπόσχομαι) εἰς τὸν θεὸν (ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειάν του) δι' ἐπιχείρησίν τινα, (ἐπμ.) = Εὔχομαι, προσεύχομαι, παρακαλῶ, αἰτῶ ἢ καταρῶμαι. « Μόρον δ' ἄφαρτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται, « Αἰσχλ.

'Επ-ευωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἔτι μᾶλλον εὐώνον, καταιβάζω τὴν τιμήν του (τὸ 'φθηναίνω) ἀκόμη περισσότερον (ἵνα πωληθῇ). « Οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, « Δμ.

'Επ-ευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐωχοῦμαι (Ξεφαντόνω, Εὐθυμῶ) ἐπάνω εἴς ἢ διά τι.

'Επέφαντο, γ'. πλθ. πρσ, τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φαίνω.

'Επεφναν, Π. ἀόρ. δ'. τοῦ (ἀχρ. Φένω, ὄθ. ἐτυμολογ. τὸ) Φονεύω.

'Επέφραδον, Π. ἀόρ. δ'. τοῦ 'Επιφράζομαι.

'Επέφυκον, Π. (απνττ.) ἀντὶ 'Επεφύκεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Φύω.

'Επέχθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Πείκω.

'Επέχρησα, ἀόρ. τοῦ 'Επικίχρημι.

'Επ-έχω, Μ. ἐφ-έξω ἢ ἐπ-σχήσω (ἀόρ. 'Επέσχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) "Εχω (Κρατῶ, Βάλλω, Ἀκκουμβῶ) τι ἐπάνω εἰς. « Θρῆνυϊ πόδας ἐπέσχεν, « Ἰλ. Ξ., Ὀδ. Ρ. (καὶ διῃρ.) « 'Επὶ κώπῃ σγέθε χεῖρα, « Ἰλ. Α. 2) κρατῶ τι ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς (ἵνα τὸ πιάσῃ, τὸ 'πάρῃ), (ἐπμ.) = Παρέχω, προσφέρω. « Οἶνον ἐπέσχεν, « Ὀδ. Π., Ἰλ. Ι. « Κατύλην ἐπέσχεν, « Ἰλ. Χ. « Εἴποτέ τοι μαζὸν ἐπέσχον, « αὐτ. (ἢ μσ.) « 'Επισχόμενος ἐξέπιε, « Πλάτ. 3) κρατῶ τι ἴσια κατεπάνω τινος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἔχω τ' ὁμμάτι μου ἐπάνω εἰς, 'μματιάζω, σημαδεύω, (ἐν γέν.) διευθύνω τι πρὸς ἢ κατά. « Τόξον σκοπῷ ἐπέχειν, « Πίνδ. (ἢ διῃρ.) « 'Επὶ Τυδείδῃ ἔχον ἵππους, « Ἰλ. Ε. (ἢ ἑλλ.) « 'Επὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἔχωμεν ὀθρόοι, « Ὀδ. Χ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) « Τὰς ναῦς ὁρῶντες ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον, « Πλ., ὅτι διευθύναντο (κοινεῖχαν τὴν πρῴρην των) πρὸς, (παρβλ. 'Επιβάλλω). (καὶ μα. ἑλλ.) « Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ, « Ὀδ. Χ. (καὶ τρπ.) « Τίμοι ᾧ δ' ἐπέχεις θυμῷ; « Ὀδ. Τ., τί μ' ἔχεις ἔτσι 'ς τὸ 'μμάτι; (ἢ) τί τὰ ἔχεις μαζῇ μου; (ὄθεν. 4) (μεταφορ. καὶ ἑλλ.) ἔχω τὸν νοῦν ἢ τὸν ὀφθαλμόν μου προσηλωμένον εἴς τι, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν, (ἐν γέν.) προσέχω, παρατηρῶ. « Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, « Ἡρ. « 'Επέχοντες τῇ βασιλείᾳ, « Ἐρρ., ἐποφθαλμιῶντες. « "Επεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, « αὐτ. « Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.). « 'Επὶ ταύτην ἐπεῖχαν στρατεύεσθαι, « Ἡρ. « Ἐπεῖχον ἑλλαμψασθαι, « αὐτ. « Οὐκ ἐπέσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, « Θκ. (παρβλ. 'Επιβάλλω). 5) κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, σταματῶ, ἀναβάλλω, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτθ.) ἀργοπορῶ, ζέκομαι (καὶ) προσμένω· παύω (τρπ.) ἐπιμένω· (καὶ κατὰ τοὺς σκεπτικοὺς τοὺς ἐκ τούτου κληθέντα 'Εφεκτικούς), ἀναβάλλω τὴν κρίσιν μου περί τινος, διστάζω ν' ἀποφασίσω. « 'Επέσχε τῇ χειρὶ τὸ στόμα, « Πλ. « 'Επέσχε ῥέεθρα, « Ἰλ. Φ. (ἢ πθ.) « 'Επισχεθὲν τὸ ῥεῦμα « Συν. « 'Επέχει με γῆ, « 'Επγρ. « Καὶ πῶς ἐπίσχε χεῖρα μαιμῶσαν φονεῖ; « Σοφ. « 'Επέσχε μυριάδας ἑπτὰ 'Ρωμαίων, « Πλ. (ἢ μὲ γεν. ἐκ δ'.) « 'Επέσχεν αὐτὰς τὸ πρόσω, « Αξ. (ἢ ἑλλ.) « 'Επίσχες (ἑνν. σαυτὸν) τοῦ δρόμου, « Ἀρξφ. (καὶ ἀπολύτ.) « Μικρὸν ἐπισχών, « Πλάτ., (κοιν.) κοντοστάθηκε. « Νῦν καιρὸς ἔρδειν.. εἰ δ' ἐφέξετον, « Σοφ. « Ἀντίνοος δ' ἴτε' ἐπέσχεν, 'Οδ. Φ., ἐπέμενε. (καὶ μσ. απνττ.) « Ἀμφὶ γαίῃ ἐπέσχετο, « 'Ησ., ἔμεινε 'μπηγμένον, ἐσκάλωσε. (καὶ πθ.) « Τὴν φωνὴν ἐπέσχετο παντάπασι, « Πλ., (παρβλ. Κατέχω). 6) κρατῶ (πιάνω) τόσον διάστημα τόπου, φθάνω (ἐκτείνομαι) ἕως. « 'Επτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, « Ἰλ. Φ. « "Οσσον χῶρον ἐπεῖχε νέκυς, « Ἰλ. Ψ. « Ὁπόσσον ἐπίσχε πυρὸς μένος, « αὐτ. « 'Επεῖχον τοὺς Τεγεήτας, « Ἡρ., ἔφθαναν ἕως. (καὶ χ. πτ.) « Ἄνωθεν ἐπεχούσης πέτρας ὑψηλῆς, « Διόδ. (καὶ τρπ.) « Τάξιν ἐπέχειν, « Πλ. (ὄθ. 7) (τρπ.) ἔχω εἰς τὸ χέρι μου, ὁρίζω, διοικῶ, ἐξουσιάζω· ἐπικρατῶ, κυριεύω. « Ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων, Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) « Θυμὸς ἐπεῖχον τὴν πόλιν, « Ἡρ. « Ἦν μὴ λάμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ, « αὐτ. « Ὡς ἐπίσχεν ἡμέρα, « Παυσ. (καὶ μτφορ.) « Τὴν τύχην ἢ νῦν ἐπέχει, « Δμ.

'Επέων, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Επῶν, γεν. πλθ. τοῦ "Επος.

'Επεών, Π. ἀντὶ 'Επῶν, ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ, εἰμί).

'Επηβάω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ 'Εφηβάω.

'Επήβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηςότ. τοῦ) 'Επίβολος, (μὲ γεν.) ὁ ἐπιτυχὼν (ἢ ποκτήσας) τι, (ἐπμ.) μέτοχος. « Νηῆς (ἢ 'Ερετάων) ἐπήβολος, « Ὀδ. Β., ἔμπειρος. « Φρενῶν ἐπήβ., « Αἰσχλ., ἔμφρων, νουνεχής. « Ζῶα, ὅσα τριχῶν ἐπήβολα, « Αἰλ. (ἢ ἐπὶ κακ.) « Νόσου ἐπήβ., « Αἰσχλ., ἀσθενής. (καὶ χ. πτ.) « 'Επήβολος ἢ πολύχρυσος, « Σδ., εὐτυχής. « Κλέψαι πράγματα ἐπηβολώτατος γενόμενος, « Πλ., ἐπιτηδειότατος. 2) (μὲ δοτ.) ἀνήκων εἰς τι ἢ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον τοῦ σκοποῦ τινος. « Ἐπήβολος ἁρμάτι νύσσα, « Θκρ., Ἀπλλν. (ὄθεν 3) (ἐν γέν.) ἁρμόδιος, πρόσφορος, ἀνάλογος (ἐπμ.) εὔχρηστος, ὠφέλιμος, εὐάρεστος. « Πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἤνδανε μῆτις, « Ἀπλλν.

'Επηβόλως, ἐπίρ. 'Επιτυχῶς· προσφόρως, ἀναλόγως· ἐπωφελῶς.

'Επήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Επάγω.

'Επηγκινίδες (αἱ), [ἐπενεγκεῖν]. αἱ μακραὶ σανίδες αἱ ὁπ. ἐκαρφόνοντο κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἐπάνω εἰς τὰς σταμῖνας ἐν εἴδει καταστρώματος, (παρβλ. Πάροδος).

'Επ-ηγορεύω, Μ. εύσω, Ἰων. καὶ

'Επ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) 'Ομιλῶ (Παραπονοῦμαι) κατά τινος, τὸν κατηγορῶ ὡς πταίστην (ὡς ἔνοχον), τὸν ὑβρίζω.

'Επηγορία (ἡ), Ἰων. κατηγορία (παράπονον) κατά τινος.

'Επήειν, παρτ. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ, εἰμί).

'Επῆεν, Π. ἀντὶ 'Επῆν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ, εἰμί).

'Επήεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ, εἰμί).

'Επηετανὸς [ἐπὶ, ἔτος], ἡ ἡ ὸς, ὀν, Π. ὁ ἐξαρκῶν ἢ διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ ἔτους, (ἐπμ.) πολὺς, ἄφθονος· συνεχὴς, ἀλληπάλληλος. « "Ενθ' ἦτοι λιμοὶ (ἁρβμοὶ) ἦσαν ἐπηετανοί, « Ὀδ. Σ'. Κ. Ψ Σίτων ἐπηετανὸν παρέχοιμι, « Ὀδ. Σ. « Τρίχες ἐπηεταναί, « Ἡσ., πυκναί. « Ἀλλ' παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, « Ὀδ. Δ. « Πολλὰ δὲ κἄλα λαβὼν ἐπίθηκεν ἐπηετανά, « Ὁμ. "Γμν. Ἑρμ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) « Πρασιαί... πεφύασιν ἐπηετανὸν γανόωσαι, « Ὀδ. Π. « Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, « αὐτ., (παρβλ. Ἄφενος).

'Επήθρηκα, πρκ. τοῦ 'Επαθρέω.

'Επῆϊεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ προκ. καὶ

'Επῆϊσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπῆκαν, Ἰων. ἀντὶ Ἐφῆκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐπήκοος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ ἀκούων (ἐπακούων, εἰσακούων) τινός. (πθ.) ὁ ἀκουόμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ, ἢ νὰ εἰσακουσθῇ. «Ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν, « Πλάτ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) « Εἰς ἐπήκοον (« εἰς τὸ ἐπήκοον, [ᾖ] « Ἐν ἐπηκόῳ τινός, « Δξ., εἰς τρόπον ὥστε ἢ εἰς μέρος ὅπου νὰ ἠμπορῇ ν' ἀκουσθῇ ἢ ν' ἀκούσῃ τις. « Ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ, « Ακ. (ἰκαρομέν. 23). « Ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾴον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι, « αὐτ.

Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπηλις, ιος καὶ

Ἐπηλίς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἐφηλίς.

Ἐπηλλαγμένως [ἐπαλλάσσω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κατ' ἐναλλαγήν, ἀμοιβαίως, ἐναλλὰξ.

Ἐπ-ηλυγάζω [ἐπὶ, ἠλύγη] Μ. ἀσω. Κρύπτω (Σκεπάζω [καὶ μσ.] Σκεπάζομαι) ἀπὸ πάνω, μεταχειρίζομαί τι ὡς σκέπασμα· (συνκδχ.) συγκρύπτω, συσκιάζω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε αἰτ. ἐκ θ'.) « Ἐπηλυγάζομαι τὴν κεφαλὴν θυμάτιον, « Σθ. « Τίκτουσιν ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμεναι ὕλην, « Ἀρστ. « Ἐπηλυγάζομαί τινα, « Πλάτ., κρύπτομαι ὄπισθέν τινος. « Ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, « Θκ. (ᾗ πθ.) « Τὰ ἐπιμήνια ἐπηλυγάζονται, « Ἱπκρ., χάνονται, παύουν.

Ἐπηλύγαῖος, α, ον, Π. σκεπασμένος· σκοτεινός.

Ἐπηλυγίζομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπηλυγάζομαι.

Ἐπήλυθον, Π. ἀντὶ Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπήλυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπηλυγαῖος. ‖. « Τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες, ἐζήκασιν, « Εὐρ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἐπηλυγασάμενοι.

Ἐπήλυς [ἐπήλυθον], υδος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔξωθεν ἢ ἔπειτα ἐλθών, ξένος. Ἔποικος. « Μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά, « Αἰσχύλ. « Ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὐθις, « Σοφ. « Ὀγδοάτης μετὰ φέγγος ἐπήλυδος ἠριγενείης, « Νόνν., ἀντὶ Ἐπερχομένης ἢ Ἐπελθούσης. (καὶ μὲ γεν.) « Οἵτε ἐπήλυδες τῶν τόπων καὶ οἱ αὐτόχθονες, « Γρ.

Ἐπηλυσίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ

Ἐπήλυσις [ἐπήλυθον], εως (ἡ), = Ἔπελευσις, ἄφιξις, ἐρχομός (αἰφνίδιος) ἔξωθεν, ἐπιδρομὴ, ἔφοδος (« Βαρβαρικὴ —, « Σθ.). (κυρ. δὲ) κακοποίησις διὰ μαγεύματος, βασκανίας κτλ. « Οὔ μιν.. ἐπηλυσίη δηλήσεται, « Ὅμ. (παρατηρ. ὅτι καὶ τῶρα αἱ γυναῖκες ὅλα τὰ αἰφνίδια νοσήματα, τῶν ὁπ. ἀγνοοῦν τὰς προλαβούσας αἰτίας, τὰ ὀνομάζουν) ἀπ' ἔξω!!

Ἐπηλύτης καὶ Ἐπήλυτος, ου (ὁ), = Ἐπήλυς, ξένος, (ἐπρ.) ἀλλόκοτος, ἀσυνείθιστος. « Φάρμακον—, « Σωζ.

Ἐπημάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐφήμερος, διαρκῶν (ἢ γινόμενος εἰς) μίαν ἡμέραν ἢ καθημέραν.

Ἐπημοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαμειβόμενος (μεταλλασσόμενος, γινόμενος [κείμενος λαμβανόμενος κτλ.] ἐναλλὰξ), τὸν ὁπ. μεταχειρίζεται τις ἀμοιβαίως. « Χιτῶνες ἐπημοιβοί, « Ὀδ. Ξ., (ἴδε Ἐξημοιβος). « Ὀχῆες (θύρης) ἐπημοιβοί, « Ἰλ. Μ., τὰ εἰς τὴν ἄκραν ἑκατέρου τῶν θυροφύλλων προσηρμοσμένα κρικοειδῆ σίδηρα, τὰ ὁπ., κλειομένης τῆς θύρας, ἔρχονται τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ διὰ μέσου ἀμφοτέρων ἐμβαίνει ἡ κλὴις (σιδηροῦς λοστός). « Ἄγκιστρον ἐπημοιβοῖς κεχαραγμένον γλωχίνων προβολῆσ.ν, « Ὀππ., τοῦ ὁποίου αἱ ἀκίδες ἐξέχουσιν ἐναλλὰξ (ἀντιθέτως πρὸς ἀλλήλας).

Ἐπ-ημύω, Μ. ὑσω, Π. κλίνω (γέρνω) πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἐπὴν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπάν.

Ἐπῆν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπηνέμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ ἀνέμου, (μτφορ.) κοῦφος· μάταιος, ἀσύστατος, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Ἐπῆνεσα ἢ Ἐπῄνησα, Π. ἀντὶ Ἐπῄνεσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπαινέω.

Ἐπῆνθον, Δ. ἀντὶ Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπηνύσθη, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπανύω.

Ἐπηξε, ἀόρ. ἀ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπῆξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπήττω ἀντὶ Ἐπαίσασα.

Ἐπηόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ τῆς ἠϊόνος (τῆς ἀκρογιαλιᾶς). Ἐπάκτιος.

Ἐπήορος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπαείρω]. ὁ κρεμάμενος ἀπὸ (ἢ ἐπάνω) τινος.

Ἐπ-ηπύω, Μ. ὑσω, Π. φωνάζω ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι, ἐπιφωνῶ, ὑπευφημῶ, ἐπικελεύομαι.

Ἐπῆρα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπέρασ τος, εὐάρεστος, ἐπιθυμητὸς, ἀξιαγάπητος.

Ἐπηρεάζω [ἐπήρεια], Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ [απν.] πρωθετ. αἰτ.) Βλάπτω, ζημιόνω· διαβάλλω· ἀτιμάζω· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι, πειράζω.

Ἐπηρεασμὸς (ὁ). τὸ ἐπηρεάζειν, πείραγμα, ζημίωμα κτλ., ἴδε Ἐπήρεια.

Ἐπηρεαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπηρεάζων, λυμεὼν, ἐπίβουλος κτλ.

Ἐπηρεαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος ἢ συνειθίζων νὰ ἐπηρεάζῃ, βλαπτικὸς, πειρακτικὸς.

Ἐπήρεια (ἡ), [ἐπὶ, ἀρειὰ ἡ Ἄρης]. (κατὰ λέξ.) ἐπιπληξις· φοβερισμὸς· κακολογία, ὕβρις, βία· ἐπιβουλὴ· διαβολὴ· χαιρεκακία· περιφρόνησις· (ἐν γέν.) πείραξις, βλάβη, ζημία κτλ. « Κελεύειν κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτοὺς, « Θκ., πρὸς βλάβην ἢ διαβολὴν τῶν (δεχομένων) ἢ, ἀπειλητικῶς, διὰ τῆς βίας.

Ἐπ-ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ἐπαναπαύομαι, ἡσυχάζω.

Ἐπηρέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἠρεμία ἐπιγινομένη.

Ἐπήρετμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθήμενος εἰς τὸ (δηλ. τραβῶν) κουπὶ (ἐρετμόν). « Ἑταῖροι—, « Ὀδ. Β., Μ., οἱ κωπηλατοῦντες.

2) ὁ ἐφωδιασμένος (ἀρματωμένος) μὲ κωπία· « Ναῦς—, « Ὀδ. Ε., Ξ.

Ἐπηρεφὴς [ἐπὶ, ἐρέφω], ους (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ἀπὸ πάνω· θολογυριαμένος, θολοσκέπαστος, ἢ ἐπειμένος (ἐπικρεμάμενος) εἰς σχῆμα ὀροφῆς. « Σπέος (« Σίμβλον) ἐπηρ., « Ὀδ. Ν., Πε. Θγ. (παρβλ. Κατηρεφὴς). « Πέτραι (« Κρημνοὶ) ἐπηρ., « Ὀδ. Ε. Μ., Ἰλ. Μ.

Ἐπήρης [ἐπὶ, ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. πραμηθεμένος μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα (πρὸς ἑτοιμασίαν), ἁρματωμένος, ἕτοιμος.

Ἐπήρθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπήριστος καὶ Ἐπήριτος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται ἔρις (φιλονεικία), ἀμφισβητήσιμος, περιμάχητος, (ἐπιμ.) περισπούδαστος.

Ἐπῆρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπαίρω, (ὅθεν

Ἐπηρμένως, ἐπῤῥ. (μτχ.). Μὲ ἔπαρσιν, ὑπερηφάνως.

Ἐπῆρσα, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπῆσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπῆσαν, Π. ἀντὶ Ἐπῆϊσαν.

Ἐπησθέτεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐφησθείησαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐφήδομαι.

Ἐπησθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπαισθάνομαι,

Ἐπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφήσω, μέλλ. τοῦ Ἐφημι.

Ἐπητανός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπητανός.

Ἐπήτεια (ἡ), Π. = Ἐπητὺς, εὐπροσηγορία, ἐπιείκεια κτλ., [ἴκ τοῦ

Ἐπητὺς, οῦ (ὁ) καὶ

Ἐπήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπαίρω, εἰπεῖν], ὁμιλητικὸς, καταδεκτικὸς, εὐπροσήγορος, ἥμερος, (καινν.) παίρνων ἀπὸ λόγια· φρόνιμος, εὐάγωγος, (παρβλ. Ἥπιος).

Ἐπητικὸς [ἕπομαι], ἡ, όν. Ἀκολουθητικὸς. « Τῶν ἀρετῶν ταί μὲν ἐντὶ ἀγεμονικαί, ταὶ δ' ἐπητικαί, « Στϐ.

Ἐπήτριμος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ἤτριον]. (ἐπὶ ὑφάσμ.) πυκνὰ ὑφασμένος, (κοιν.) χρουστός· (συνκδχ. καὶ ἐν γέν.) πυκνὸς, ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, ἐπάλληλος· (μτφορ.) φρόνιμος, πανοῦργος, (παρβλ. Πυκινός).

Ἐπητὺς [ἐπητὴς], ύος (ἡ), Π. εὐπροσηγορία, φιλοφροσύνη, ἐπιείκεια, πραότης, φιλανθρωπία, εὐμένεια, (κατὰ δὲ τὸν Σουίδ. καὶ ἄλλους) φρόνησις, (καὶ κατὰ τὸν Δεύκαν, Ὀδ. Φ. 306) = Ἐπαιτησις (ζ).

Ἐπηχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἦχον (κρότον) ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν' ᾧ γίνεται ἡ λήγεται) τι, ἐπιπροτῶ.

Ἐπήχησις, εως (ἡ). τὸ ἐπηχεῖν, ἦχος συνεχής.

Ἐπηῶος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑπηῶος, πρωϊνὸς, ἑωθινὸς ἢ ἀνατολικὸς (ζ).

Ἐπήωρος (ὁ, ἡ), γρμτ. (τάχα διόρθ. πρὸς ἑτυμολ. τοῦ) Ἐπήορος.

Ἐπὶ, πρόθ. (συνε. μὲ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., ἢ σημ. ἐν μὲν συνε., μετὰ γεν. μὲν 1) Τόπον (κυρ. μὲν καὶ Α'. κατὰ) τὸ Ἐπάνω. « Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, « Ἰλ. Σ. « Ἐφ' ἵππου, « Ξεν. « Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, « Παρ. « Ἔγχει δρῦς ἐπὶ σαυρωτῆρος, « Ἰλ. Κ. « Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρίπος νεὼς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου, « Ὀδ. Τ. « Ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν (τὰς ναῦς), « Ὅμ. « Ἐπὶ κάπρου τομίων στὰς ὁμόσασθαι, « Δξ. (ὅθεν ἑλλ.) « Ἐφ' ἱερῶν ὀμό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι, « Αξ. » Ἐπὶ κόρρης παίειν, « Αξ. » Φέρειν ἐπὶ μὲν τῆς γλώσσης σιγήν, ἐπὶ δὲ τῶν προσώπου αἰδῶ, « Πλ. (Β΄.) τὸ Πλησίον. » Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θρᾴκης, « Θκ., εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ πέριξ. » Ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου, « αὐτ., εἰς τὰς πατρίδας των, ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια· (Γ΄.) τὸ Ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, ἐπὶ παρασίᾳ. » Ἐπὶ πολλῶν, « Αξ. » Ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, « Ακ. » Γράψομαί σε ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, « αὐτ. (Δ.΄) τὸ Μεταξύ, ἀναμεταξύ. » Οὐδεὶς οὔτ' ἀθανάτων οὔθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώποις, « Σοφ. » Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, « Ἀρχτ. (ὅθεν Ε΄. τρπ. καὶ συνεκδχ.) ἀντὶ τοῦ Μόνος, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. » Εὐχεσθε σιγῇ ἐφ' ὑμείων, « Ἰλ. Π. » Πόλις κειμένη ἐφ' ἑωυτῆς, « Ἡρ. » Ἡ Κασπία θάλασσα ἐστι ἐφ' ἑωυτῆς, « αὐτ., δὲν συνέχεται μὲ ἄλλην. » Εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐφ' ἑαυτῶν μάντιν, « αὐτ. » Τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προαρώμενοι, « Δημ., τὸ ἴδιόν των συμφέρον.

2) (τρπ.) Ἐπίστασίαν. » Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάχθη, « Λκ. (καὶ ἑλλ.) » Ὁ ἐπὶ τοῦ δρύγματος, « Δημ., ὁ δήμιος ἢ δεσμοφύλαξ. » Οἱ ἐπ' ἐξουσίας, « Γρρ., οἱ ἄρχοντες. » Ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, « Βυζ., ὁ ἄλλ. Ἐξ ἀπορρήτων. » Οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, « Δημ., οἱ ἐν τοῖς πράγμασι (τοῖς πολιτικοῖς), (ᾧ καθὼς λέγουν τώρα γελοίως οἱ πιθηκίζοντες τὰ πάντα), οἱ ἐπὶ κεφαλῆς (!!!) τῶν πραγμάτων. 3) Χρόνων (κυρ. κατὰ διάρκειαν, ὅηλ. Ἐν ᾧ (ὑπάρχει ἢ γίνεταί τι). » Ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ε. » Ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων, « Ἡρ. » Ἐπ' ἐμοῦ γὰρ οὐχὶ πάλαι γέγονε ταῦτα, « Δημ., εἰς τὰς ἡμέρας (τὸν καιρόν) μου. » Ἐπὶ ἄρχοντος (δεῖνος), « Ῥτρ. » Ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη, « Αξ. (παρβλ. 5). 4) Τρόπον ἢ Τὸ πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐπὶ λέξεως. » Ἐπὶ μέρους, « ἀντὶ Κατὰ λέξιν, Κατὰ μέρος, (κυρ. δὲ εἰς τὰς τακτ. φρσ.) » Ἐφ' ἑνός, « εἰς τὴν γραμμήν. « Ἐπὶ κέρως, « κατὰ μέτωπον. » Ἐπὶ τεσσάρων, « τέσσαρες εἰς τὴν ἁράδα (ὅηλ. ἕνας ὄπισθεν τοῦ ἄλλου). » Ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι, « Ξεν., τεταγμένοι πυκνῶς ἀνὰ 50 κατὰ βάθος τῆς φάλαγγος. 5) Αἰτίαν (ἢ ποιητικήν, ὅηλ.) τὸ Διατί. » Ἐπὶ πολλῶν ἄν τις κατίδοι, « Δημ., (κοιν.) ἀπὸ πολλά. » Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι ἐπ' ὄτευ, « Ἡρ. » Μετονομασθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ (ἴσ. ἐνν. τῷ ὀνόματι) τούτου Τυρσηνούς, « αὐτ. (παρβλ. Β. 7.)· (ἢ ὀργανικὴν, ὅηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη, « Ξεν., ἡ διὰ συνεργείας (μεσολαβήσεως) αὐτοῦ· (ἢ τελικὴν) ἀντὶ τῆς Περί. » Τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν, « Αξ. ‖. (μὲ ὀοτ. ὀε) 1) Τόπον (ὅηλ. ἢ τὸ Ἐπάνω ἢ τὸ Ἔνδον ἢ τὸ Πλησίον), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) » Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, « Ἰλ. Α. » Ἐπὶ ἄγχυ γηράσκει, μᾶλλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὀδ. Η. » Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, « Συν. » Τῷ δ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν Ἥρη, « Ἰλ. Α. (καὶ τρπ.) » Ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ βίου, « Αξ.

2) (τρπ.) τὸ Ἐναντίον ἢ Κατά, κατεναντίον. » Τόσσοι ἐπὶ Τρῶεσσιν.. ἔσταν-το, « Ἰλ. Β. » Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, « Ἰλ. Α. » Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, « Ἰλ. Γ., Δ. κτλ. » Ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατο, « Σοφ. » Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσειεν, « Ἰλ. Δ., (κοιν.) νὰ ἐβγάλῃ τὸν θυμόν του (νὰ ξεθυμάνῃ) ἐπάνω τους. 3) κυριότητα, πληρεξουσιότητα· ἐπιστασίαν. » Τίδν δ' οὐ τέκετ', ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, « Ἰλ. Ε., (παρβλ. 7). » Οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ ὀρυσῆσι γυναιξίν, « Ὀδ. Χ. » Ἐὰ δ' ἐπὶ παῖς ἄρκυσιν (ἔσεσθαι), « Ξέν. » Ποιεῖσθαί τι ἐπί τινι, « Πλάτ. » Ἐπ' ἐμοὶ ἐστιν, « Ἡρ., εἶνε εἰς τὸ χέρι μου (εἰς τὴν ἐξουσίαν μου), (καὶ ἑλλ.) » Τὸ ἐπ' ἐμοί, « Αξ., ὅταν τὸ κατ' ἐμὲ, ὅταν ἐξήρτηται ἀπ' ἐμοῦ, (παρβλ. Ἐν). 4) Χρόνον (Π. μὲν κατὰ προσδιορισμὸν, ὅηλ.) τὸ Ὅτε, Ἐν ᾧ. » Ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς, « Ἰλ. Θ., αὐτὴν τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· (καὶ πληρέστερον) » Ἐπ' ἦματι τῷδε, « Ἰλ. Ν. Τ., κατ' αὐτὴν τὴν (ὅηλ. τὴν σημερινὴν) ἡμέραν (πάντῃ διάφορον τοῦ) » Ἐπ' ἦματι πάντας ὀλέσθαι, « Ὀδ. Β., εἰς μίαν ἡμέραν, αὐθημερόν, (καὶ τοῦ) » Ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, « Ὀδ. Ξ., καθ' ἡμέραν, (προσδιωριαμένον) διὰ μόνην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. (ᾧ λογογραφ.) » Ἐπὶ παντάπασι νηπίῳ αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀπολωνόντος, « Δημ., ὅταν ἦταν. (παρὰ λογογρ. δὲ 5) τὸ Ὕστερον (ἔπειτα) ἀπὸ, μετά. » Ἐπὶ χιόνι πεσούσῃ ἀνάγκη ἐστὶν ὕσαι, « Ἡρ. » Καὶ μὴ 'πὶ καλλιάσωσι πάνυς αὐτὸν ἀπολέσητε, « Σοφ. » Ἐπὶ τούτοις, » Ἐπὶ πᾶσι, « Αξ. » Καὶ ἦκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρί, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδί, « Συν. » Ὀγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὀδ. Η. » Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης, « Εὐρ. (παρβλ. καὶ 6) Προσθήκην ἢ τὸ Πρὸσθεν, ἐκτὸς τούτου. » Ἐπὶ τούτοις, » Ἐπὶ πᾶσι, « Αξ. » Τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας, « Ὀδ. Ω. » Ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τῇσιν, « Ἰλ. Ι. Ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά, « Ὀδ. Γ. » Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, « Ξεν. » Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, « Ὀδ. Ρ. » Οὐκ ἄρα δή γ' ἐπὶ εἴδεϊ ᾗ φρένες ἦσαν, « αὐτ. » Μεμάασαν ἡμέας ἐξεναρίξει ἐπὶ πρωτέροισι κακοῖσιν, « Ὀδ. Χ., ἐκτὸς τῶν ὅσων κακῶν (κοντὰ εἰς ὅσα) μᾶς ἔκαμαν πρωτοῦ. » Λὶ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, « Ὀδ. Π., μὲ αὐτὴν (τὴν ἰδιαν) καρδίαν (τὴν ὁπ. ἔχω τώρα). (καὶ ἐν εἴδει συγκρ.) » Οὔ τι ατυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο, « Ὀδ. Π., ἐμπρὸς εἰς (ἢ ἔπειτα ἀπὸ) τὴν γαστέρα.

7) Αἰτίαν (ἢ τελικὴν, ὅηλ.) τὸν σκοπὸν, τὸ Οὗ ἕνεκα. » Γαστέρες.. ἃς ἐπὶ ὄρπῃ κατθέμεθα, « Ὀδ. Σ. » Βοῶν.. οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλλεύς, « Ἰλ. Ψ. » Δέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα, « Θκ. » Αὐτὼς ἠλάσκουσιν.. οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, « Ἰλ. Ν. » Ἀνηνύστῳ (» Ἀτελευτήτῳ) ἐπὶ ἔργῳ, « Ὀδ. Π. » Παῖδα φιλύτατον, πολλοῖς ἐπὶ κτεάτεσσιν, « Ἰλ. Ι., (ὅηλ.) ἵνα τὸν ἀφήσῃ κληρονόμον τῶν πολλῶν του κτημάτων. » Ἐπὶ παισὶ θύο τελευτῶν, « Λδν. » Ἔργον τελέσειεν, ὥρῳ ἐπὶ μεγάλῳ, « Ἰλ. Κ. » Θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν, μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, « Ἰλ. Φ. » Μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, « Ὀδ. Α. » Ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, « Πλάτ. » Ἐπὶ τῷ παντὶ βίῳ, « Ξεν. » Ἐπ' ἀγαθῷ, « Αξ. » Ἐπὶ πᾶσι δικαίοις, « Δημ. » Ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. « Θκ. » Ἐπὶ πόσῳ, « Αξ. » Ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι, « Δημ. (π. Χερσον. 103), πολὺ (ἀκριβὲς) ἐκόστισαν. » Ἐπὶ τούτῳ.. ἐφ' ᾧ, (καὶ μετὰ τοῦ Τε) » Ἐφ' ᾧ τε (πρὸς ὀρ. ἢ ἀπαρ.), « μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, μὲ αὐτὸν τὸν σκοπόν· (ἢ Ποιητ.κήν). » Ἐπ' αὐτῷ ἥδυ γέλασσαν, « Ἰλ. Β. » Γέρας.. ᾧ ἐπὶ πολλ' ὁμόγησαν Ἰλ. Α. » Ἐπὶ σοὶ μάλα πολλ' ἔπαθον ἠ πόλλ' ἐμόγησα, « Ἰλ. Ι., ἐξ αἰτίας σου, χάριν σου· (καὶ πληρέστερον·) » Τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσει, « Ὀδ. Π. » Οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ χαλεπαίνοι, « Ὀδ. Σ. » Ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς; « Ακ. (ἐδῶ ὑπάγεται κατ' ἔκτ. ᾗ τὸ) » Καὶ ἐκάλουν αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν, « Γρφ. (καὶ ἑλλ. κατ' ἐναλλαγ.) » Τὸν μὲν ἐπὶ τάδε ᾧ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ Φίλιππον ὀνόμασε, « Πλ. (παρβλ. Δ΄. 3)· (ἢ Ὀργανικὴν, ὅηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι, « Ακ., εἰς (μὲ) τὸ ὄνομά σου. » Ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, « Γρφ. (ἐδῶ ἴσως ὑπακτέον καὶ τὰς φρσ.) » Ἐπὶ γογγυλίοι διεβίω πάντα τὸν χρόνον, « Αθ. » Ἀριζῶμεν ἐπὶ ἀλφίτοις, « Συν. ‖. (μετὰ αὐτὸ δὲ 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν πρός τι). » Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν, « Ἀρχ. » Ἐπὶ τὰ ἔργα τράποντο, « Ἰλ. Γ. » Ἐπὶ βοῦν ἵτω, « Ὀδ. Γ. » Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα ἦλθεν, « Ὀδ. Ε. (καὶ τρπ.) » Ἐπὶ πᾶν ἦλθον. « Ἐδοκίμασα κάθε τρόπον· (ᾧ μτμ.) » Δεύσασα ἐπὶ οἶνοπα πόντον, « Ὁμ. (ἢ κατὰ συνέχειαν καὶ ἔκτασιν, ὅηλ.) τὸ Ἕως. » Ὁ δ' ἐπ' ἐγνέφ κεῖτο πέλεθρα, « Ὀδ.·· » Ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, « Ὀδ. Ξ. » Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, « Ἰλ. Κ. » Ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν. « Ἀρατ. » Λὶ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅσον) » Ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, « Ἰλ. Γ. » Ὅσσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, « Ἰλ. Ο. » Ὅσσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, « Ὀδ. Ν. » Ἐπὶ δεξιὰ ἦε ἐπ' ἀριστερά, « Ἰλ. Π., Μ. (καὶ καταχρ. ἐπὶ ποσότητος) » Ἐπ' ἑκατὸν γὰρ καὶ τριηκόσια ἑκφέρει, « Ἡρ. (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπιῤῥ.) » Ἐπὶ τρίς, « Αξ. (ἢ κατὰ στάσιν·) » Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦν ἐριδῶν γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖάν εἰσι δύω, « Ἡσ. (ᾧ κατὰ σηραστ. τοῦ Ἐπάνω·) » Δράκων ἐπὶ νῶτα ὀφοινὸς, « Ἰλ. Β. » Βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, « Ἰλ. Γ. (ἢ τοῦ Πλησίον) » Ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἐκαθέζετο, « Θκ. 2) (τρπ.) τὸ Ἐναντίον, κατά. » Ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον, « Ἀρχ. » Ἐπὶ τοὺς ἀναγωνιστὰς ἀσκεῖν. « Ἰσχρ. » Ἐφ' ἡμᾶς παρασκευάζεται, « Δημ. » Ἔπεμψαν ἐπ' αὐτὸν τριήρη, « Πλάτ. 3) Ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, « Ἰλ. Ω. 4) τὸ Μεταξύ. » Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, « Ὀδ. Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

5) Ἐξουσίαν ἡ πληρεξουσιότητα. «Ἐφ' ἑαυτοὺς ποιεῖν, « Δξ. «Σώθητ' ὄσον γε τοῦτ' ἐμέ,« Εὐρ. 6) Τρόπον ἡ τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρρηματικῶς). « Ἐπ' ὀκτὼ, « Θκ. « Ἐπ' ἀσπίδας πέντε ᾖ εἴκοσιν, « αὐτ. 7) Ἀναλογίαν ἡ τὸ Κατά τι. « Καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν , « Ὀδ. Ε. 8) Χρόνον (συνέχειαν ἡ παράτασιν). « Ῥᾴδιον ἐπ' ἠὼ καὶ μέσον ἦμαρ , « Ὀδ. Π. « Οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον , « Ὀδ. Μ. « Τλῆτε ᾖ μεῖναι' ἐπὶ χρόνον , « Ἰλ. Β. « Ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται , « Ἰλ. Ι. (ᾖ ἐπιρρηματικῶς:) « Ἐπὶ πολὺ, « Ἐπὶ μέγα, « Ἐπὶ μᾶλλον, « Ἐπὶ πλέον κτλ. « Τοῦτο δ' ἐγένετο ἐπὶ τρὶς,« Γρφ. 9) Αἰτίαν (τελικὴν, ἀντὶ τῆς Πρός). « Πᾶσαν ἐπ' ἰὸν , « Ὀδ. Δ., πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν. « Στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην, «.. Ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω,« Ὀδ. Γ., διὰ (νὰ φέρῃ) ἕνα βοῦν. « Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπναν , « Ἰλ. Β. « Ἐπὶ τί; « Δξ., πρὸς τίς διὰ τίς « Ἐπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη, « Πλάτ. « Νοσῶν ἐπὶ θάνατον, « Δ. Ἀλ. ‖. (ὲν δὲ συντ. 1) τὸ ἐπάνω. « Ἐπιβαίνω, Ἐπιδερμὶς, Ἐφίζημι. 2) κίνησιν εἰς τόπον. « Ἐπέρχομαι. 3) τὸ ἐναντίον ἡ κατεπάνω. « Ἐπιδρομὴ, Ἐπελαύνω. 4) προσθήκην ἡ ἐπίτασιν (τὸ ἔτι μᾶλλον ἡ τὸ ὅλως διάλου). « Ἐπιλανθάνομαι, Ἐπερεθίζω, Ἐπευωνίζω, Ἐπισυνθήκη, Ἐπιμετρον. 5) τὸ ὕστερον. « Ἐπεαθὼ, Ἐπιδιώναι, Ἐπιβλαστάνω. 6) Αἰτίαν ἡ τὸν σκοπόν. « Ἐπιβλαβὴς, Ἐπικηρύττω. 7) ἐλάττωσιν. « Ἐπίκυρτος. 8) (ἀριθμ.) ἀναλογίαν ἡ μερισμὸν. « Ἐπίτριτος. ‖. (παρὰ Π., Δ'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων). « Ὠμησατσιν ἐπ' ἰχθῦσι κῆρα φέρουσα, « Ἰλ. Ω., ἀντὶ Ἐπιφέρουσα· « Ἐπὶ δ' οἶνον ἅπτε πινέμεν οἶνον,« Ησ.(Β'. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπίβ.) « Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι. « Ὀδ. Α. « Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· αὐγὰρ ἐπ' ἀνῆρ , « Ὀδ. Β. « Οὐδ' ἐπὶ χεῖρες οὐδὲ πόδες , « Χρσμ. « Κύματα.. πρὸ μὲν ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα , « Ἰλ. Ν. (Γ'. τίθεται κατ' ἀναστροφὴν ὀηλ. μετὰ τὸ ὑπαιτιατικὸν, ὅτε καὶ συνήθως βαρυτονεῖται). « Οὔ τοι ἔπι δέος, « Ἰλ. Δ. « Ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, Ἰλ. Δ.

Ἐπὶ ἀντὶ Ἐπὶ (ὅταν τίθεται κατ' ἀναστροφὴν, ἴδε ἀνωτέρω) ἡ ἀντὶ Ἔπεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμὶ).

Ἐπιαγὴ (ἡ), Π.[ἐπὶ, ἄγνυμι].—Ἐπικαμπὴ.

Ἐπιάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἐφάλλομαι (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐπιάλμενος).

Ἐπιάλλω, Μ. ἀλῶ (ἀόρ. Ἐπῆλα), Π. ἀντὶ Ἐπιπέμπω· ῥίπτω (κινῶ, διεγείρω) τι κατά τινος, προξενῶ.

Ἐπιάλμενος, Π. ἀντὶ Ἐφαλόμενος (ἴδε Ἐπιάλλομαι).

Ἐπιάλτης, ου (ὁ), = Ἐφιάλτης.

Ἐπι-ανδάνω, Π. ἀντὶ Ἐφανδάνω.

Ἐπιανέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπανίημι.

Ἐπι-αύω, Μ. αὔσω , Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι (κατοικῶ, διατρίβω) ἐπάνω ἡ πλησίον εἰς, (ἄλλ. διορθ. Ἐνιαύω).

Ἐπι-ᾴχω (χ. Μ.), Π. φωνάζω ἐπάνω εἰς (ὅηλ ἐν ᾧ γίνεται ἡ λέγεται) τι, Ἐπιφωνῶ, Ἐπιβοῶ.

Ἐπίβα, Π. ἀντὶ Ἐπέβηθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπιβάθρα (ἡ). σκάλα (γέφυρα κινητὴ τὴν ὁπ. ἀκκουμβοῦν εἰς καράβι, εἰς τεῖχος κτλ.) ἵν' ἀναίβουν, (παρβλ. Ἀποβάθρα). (συνκθχ. καὶ ἐν γέν.) μέσον πρὸς ἐπίβασιν, (μεφορ.) τρόπος τὸν ὁπ. μεταχειρίζεται τις ἵνα καταρθώσῃ (φθάσῃ) τὸν σκοπόν του. « Μὴ κρατεῖν τῆς ἐπιβάθρας,« Ἀρρ., (παροιμ. ναυτ.) νὰ μὴ ἡμπορῇ τις νὰ πιάσῃ πουθενά (καὶ μτφορ.) νὰ μὴ ἦνε βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του.

†Ἐπι-βαθραίνω, Μ. ανῶ, (νλγ.) Ἀναβαίνω πουθενὰ μὲ τὴν (Μεταχειρίζομαί τι ὡς) ἐπιβάθραν.

Ἐπίβαθρον (τὸ). (ἐνν. τέλος ἢ ἀργύριον) τὸ πληρωνόμενον διὰ τὴν ἐπίβασιν (κυρ. εἰς πλοῖον), ναῦλος. ‖. (πλθ.) Ἐπιβάθρα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἄλλ. Ἐπιβατήρια. « Δέξο θυηλὴν , ἣν τοι τῆςδ' ἐπίβαθρα προτιθέμεθα νηῒς, « Ἀπλλν. 2) τόπος ἐπὶ τοῦ ὁπ. βαίνει (ἵσταται ἢ κάθεται) τις, κάθισμα· κωνάκι, κτλ. « Δένδρον.. ὀρνίθων ἐπίβαθρον, « Ἐπιγρ., ἐκ τοῦ

Ἐπι-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐπέβην, ᾖβ.). (μόνον εἰς τὸν ἀόρ., καὶ μέλλ. μτδτ.) Κάμνω τινὰ νὰ πατήσῃ (νὰ ἀναβῇ, νὰ ὠθήσῃ) πουθενά , ἐπιδιβάζω, ἀναιβάζω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Ὃν ῥα τόθ' ἵππων ἐπέβησεν , « Ἰλ. Θ. « Ὡς πολλοὺς ἐπέβησε κελεύθου, « Θσ., τοὺς ἐβγάλει εἰς (τοὺς ἔκαμε νὰ κινηθοῦν διὰ) δρόμον. « Πολλοὺς δὲ πυρὴς ἐπέβησεν, « Ἰλ. Ι. « Ὡς κ' ἐμὲ πάτρης ἐπιβήσετε, « Ὀδ. Π. (καὶ μτφορ.) « Τὸν.. εὐκλείης ἐπέβησον , « Ἰλ. Θ. « Καί τε χαλιφρονέοντα σοφροσύνης ἐπέβησαν, « Ὀδ. Ψ. ‖. (συνήθ. ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) πατῶ (βάλλω τὸ ποδάρι μου, ἀναιβαίνω) ἐπάνω εἰς· φθάνω πουθενὰ κατανοῦ ἕως εἰς· (τρπ.) καταρθόνω ν' ἀποκτήσω (ν' ἀπολαύσω, νὰ μάθω κτλ.) τι· (ἐπὶ κακην.) ὀχεύω, βατεύω. (μὲ γεν.) « Πύργου (« Νεὼς, « Ἵππων, « Ἁρμοῦ, « Εὐνῆς, « Πυρῆς) ἐπιβ., Ὅμ. (καὶ μὲ αἰτ.) « Πιερίην δ' ἐπέβης,« Ὀδ. Ε. «Τὸν ἱππομανῆ λειμῶν.. ἐπιβάντα, « Σοφ. (καὶ τρπ.) « Ἀναιδείης (« Εὐφροσύνης) ἐπιβ., Ὀδ. Χ., Ψ. « Τέχνης ἐπιβήμεναι, « Ὅμ. Ἴμν. « Τιμῆς ἐπιβ.,« Θγν. 2) (χ. πτ.) πατῶ (στηρίζω τὸν ποδά μου) πουθενὰ, ἐπιστηρίζομαι, ἐπιχοῦμαι. « Οὐκ εἶχον ςηρίξαι ποσὶν ἐμπεδον, οὐδ' ἐπιβῆναι, « Ὀδ. Μ. « Οὔ τις ἐνόησεν μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ , ὄρρ' ἐπιβαίη, « Ἰλ. Ε. 3) ὁρμῶ κατά τινος, πατῶ (ἐμβαίνω εἰς) τὸν τόπον τῶν ὡς ἐχθρός, (μὲ δοτ.) ἐπιπίπτω, Ἐπεμβαίνω. « Ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ, « Μεν. (καὶ μὲ αἰτ.) « Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ λόγος κακόθρους ἐπιβῇ, « Σοφ. (ᾖ μὲ αἰτ. προθετ.) « Καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν ἐπέβη, « αὐτ.

Ἐπι-βακχεύω, Μ. εὑσω. Ἐφορμῶ ἢ Ἐπιβοῶ βακχικῶς.

Ἐπι-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾖ δοτ. ἢ αἰτ. μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Βάλλω ('Ρίπτω) τι ἐπάνω εἰς, ἐπιθέτω, πρισάπτω, ἐφαρμόζω. « Σφραγῖδα ἐπιβ., « Ἰρ., (καιν.) πατῶ τὴν βοῦλάμμι. «Τὴν θύραν ἐπιβαλεῖν,« Πλδ. (ὅθεν ὁ Ἐπιβλής). « Ἐπίβαλλεν ἰμάσθλην, Ὀδ. Ξ. (ᾖ κατὰ τμα.) « Ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ,« Ὀδ. Ξ. (ᾖ κατ' ἀναφρ.) « Βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ , « Ὀδ. Δ. « Τὰς ᾠδὰς (« Τὰς χεῖρας) ἐπιβάλλειν τινί,« Αξ. (ᾖ μτ.) « Τοξότας ἐπιβεβλημένους, « Ξεν., ἔχοντες τὸ βέλος βαλμένον ἐπὶ τῷ τόξῳ καὶ ἕτοιμοι νὰ τὸ ῥίψουν. (παρβλ. Διαγκυλόομαι). « Ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, « Ὀδ. Ξ., (παρβλ. Βάλλω). (ᾖ τρπ.) « Φόρους (« Ζημίαν κτλ.) ἐπιβάλ. « Ἄρρτ., (κοιν.) ῥήχνω δόσιμον. « Φυτὴν ἐπιβαλὼν ἑαυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος.« Ἡρ. 2) βάλλω προσέτι, προσθέτω, (ὄθ. μεγ.) πλειστηριάζω. « Πέντε μῆνας ἐπιβαλεῖν τῇ βαιοταγρίᾳ, « Πλ. 3) (ἰμπ. ἢ ἑλλ.) κτυπῶ (καὶ ναυτ. ἀράζω, ἢ [πιθανώτ.] βάλλω τὴν πρῶρη μου, σημαδεύω νὰ πιάσω) πουθενά . (ὄθ. μτφορ.) ἐπιτυχαίνω. « Ἢ δὲ (ναῦς) Φερὰς ἐπέβαλεν, « Ὀδ. Ο. (καὶ δοτ.) « Ἀλέξανδρος ἐπέβαλε τοῖς Ἀρβήλοις, « Διόδ. (ᾖ προθετ. αἰτ.) «Ἐπέβαλεν εὐθὺς εἰς τὸ θέρρον,« Πλ. (ᾖ τρπ.) « Ἐπιβάλλει (ἐνν. τὴν διάνοιαν) γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ,« Εὐς. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) « Οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτῷ διελέσθαι τὰ αἴνιγμα,« Σχλ. (παρβλ. Ἐπέχω). 4) (ἑλλ.) βάλλω χέρι εἰς (ἐπιχειρίζομαί, ἀρχίνω , καταπιάνομαί) τι, δείχνω ὅτι. « Τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἐπιβαλὼν (ἵνν. τὰς χεῖρας ἢ ἑαυτὸν) « Δ. Ἀλ. « Σπαδαιολογουμένῳ πότε ὡς οὐδεὶς προσῇει, ἐπίβαλε τερετίζειν,« Ἀρτ. (καὶ κατ' ἀναλλαγ.) « Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιεν, « Κυκγ. (καὶ μσ. πρὸς αἰτ.) «Μείζονα ἐπιβαλλόμενος,« Πλάτ. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) « Τοὺς ἄρκους λύειν ἐπιβάλλεται,« Δρ. (καὶ πρὸς γεν.) « Μή τις, ἑνὸς ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθεν μιμνέτω, « Ἰλ. Ζ. 5) πίπτω ἔξαφνα ἐπάνω εἰς, προσβάλλω. « Πρὶν τὸν Ἥλιον ἐπιβάλλειν,« Θρρ. 6) ἀκολουθῶ κατόπιν, ἐξακολουθῶ. « Εἶτ' αὐτὸς ἐπέβαλε, « Πλ. « Ἐφ' οἷς ἐπιβολῶν ἐκείνας ἔφη,« Πλδ. (θθ. 7) (συνήθ. τρπ. ἢ κατὰ μτχ.) τυχαίνω, συμβαίνω, (καιν.) πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, (ἐπμ.) ἀνήκω,('Ιταλ.) ἀπαρτενέω. (μὲ δοτ.) « Ἀπολαγόντες μοίραν σφῶν αὐτοῖσι ἐπέβαλε, « Ἡρ. « Ἐπιβάλλει μοι , « Πλδ. (ᾖ ἀπολύτ.) «Τὸ ἐπιβάλλον (μέρος), « Ἰρ., Δμ. 8) (μσ. μὲ αἰτ.) 'παίρνω τι ἐπάνω μα (ὡς ἐπανωφόρεμα), Ἀνα(Περι)βάλλομαι· (τρπ.) καθυποβάλλω ἐμαυτὸν εἴς τι, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. « Ἐπιβεβλημένος σινδόνα , « Ἰρρ. (καὶ τρπ.) « Λύθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλόμενοι , « Θκ. « Ὥστε ἐπιβαλεῖν αὐτῷ (τῷ Ὁμήρῳ) Λυκοῦργον τὸν νομοθέτην ἔτι νέον ὄντα, « Σορβ.

Ἐπι-βαπτίζω, Μ. ἰσω, καὶ

Ἐπι-βάπτω, Μ. βάψω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Βυτῶ ἢ Ξαναβουτῶ τι μέσα εἰς.

Ἐπι-βαρέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Ἐπιβασύνω.

Ἐπίβαρης, ἐρς [ὁ, ῆ]. βαρύτερος τοῦ βά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οντος, ὀλίγον τι βαρύς· πρόσβαρος. (μτφ.) ἀρκετὰ ὀχληρὸς (βαρετός).

'Επιβάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ=

'Επι-βαρύνω, Μ. υνῶ (ῦ) καὶ ήσω. Κάμνω τι βαρύτερον ἀφ' ὅτι εἶνε, βαρύνω (κυρ. καὶ μτφρ.) ἔτι μᾶλλον, παραβαρύνω.

'Επίβαρυς, εια, υ, = 'Επιβαρής.

'Επιβᾶς, ᾶσα, ἀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Επιβαίνω.

'Επιβασία, ας καὶ

'Επίβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβαίνειν, ἀναίβασμα ἢ ἔμβασμα ἢ (ἁπλ.) πάτημα ἐπάνω εἰς· πρόσδος· ἔφοδος· (συνεκδ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος) ἢ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. βαίνει (πατεῖ ἴνα στεθῇ ἢ ἀναβῇ) τις, βάθρον, βαθμίς, βάσις, θεμέλιον κτλ., (μτφρ.) αἰτία, ἀφορμή. » 'Επίβασιν εἰς συκοφαντίαν τὸ πολίτευμα αὐτοῦ τιθέμενοι, « Ἀπ. « κατ' ἐπίβασιν, « Λογγ., βαθμηδόν.

'Επι-βασκαίνω, Μ. ανῶ. 'Επιβάλλω βάσκανον ὀφθαλμὸν εἴς τι, ἐπορθαλμιῶ.

'Επι-βάσκω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Επιβαίνω (ατδτ.). (μὲ γεν.) «Κακῶν ἐπιβασκέμεν ὑΐας Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Β., νὰ τοὺς βάλῃ εἰς.

'Επι-βαστάζω, Μ. άσω. Βαστῶ (Σηκόνω, Κρατῶ) τι ἐπάνω εἰς. » Χεροῖν ἐπιβαζάσας, « Εὐρ., δακιμάσας τὸ βάρος αὐτῶν μὲ τὸ χέρι του.

'Επι-βατεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ 'Επιβαίνω (» Γῆς, ἧς ἐπιβατεύειν οὐ θέμις, « Γργ.)· (ἰδιωτ. δὲ) εἶμαι ἢ ἐμβαίνω ὡς ἐπιβάτης εἰς πλοῖον. « Τῆς νεὼς ἐφ' ᾗ ἐπεβάτευε, « Πλάτ. (καὶ κατὰ κωμ. παρήχ. τοῦ Βατεύω) » 'Επεβάτευον Κλειτοθένει., « Ἀρχφν. 2) Πατῶ (ἐμβαίνω ὡς ἔχθρὸς εἰς) τὸν τόπον τινός, (μτφρ.) οἰκειοποιοῦμαι ἀδίκως (καταχρῶμαι, ἐπιμβαίνω εἰς) τὰ δικαιώματά του. » 'Επιβατ. τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος, « Ἡρ. 3) λαμβάνω τι ὡς βάσιν, ἐπιστηρίζομαι εἰς. » Τούτῳ ἐπιβατεύων τοῦ ῥήματος, ἀπέφαινε κτλ., « Ἡρ.

'Επιβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐπίβασιν. » 'Επιβατήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς πρὸ τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἐπιβάσεως. « Προσδραμὼν δὲ περιπτυξάμενος, καὶ τὰ ἐπιβατήρια προσφθεγξάμενος, « Γργ. » Πικρὸς ἡμᾶς ἡ πολις ἐπιβατηρίοις ἐξένισε, « Σων.

'Επιβάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιβαίνων (ἀναβαίνων) εἰς (κυρ. ἵππον ἢ ἅγημα, καὶ συνηθ. πλοῖον), (Γαλλ.) passager. (ἰδιωτ. δὲ) στρατιώτης πλοίου ἢ ἐπιβιβασμένος εἰς πλοῖον, (Γαλλ.) troupes de debarquement. » Συνέχειν ἐν τάξει τὸ πλήρωμα, καὶ τοὺς ναύτας, καὶ τοὺς ἐπιβάτας, « Πλούτ., (ἴδε δὲ τὸ ἑπμ.).

'Επιβατικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν ἐπιβάτην ἢ τὴν (εἰς τὸ πλοῖον) ἐπίβασιν. » Τὰ ἐπιβατικὰ, « Ἀρχτ., » Λαβὼν ἐκ τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος, πρὸς τὴν ἐπιβατικὴν χρείαν, « Πλούτ., ἴδε καὶ 'Επιβάτης. » 'Επιβατικὰ ῥήματα, « Γρμτ., τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικά. (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ἐπιβάται (κυρ. στρατιῶται.)

'Επιβατὸς, ἡ, ὀν. Εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ πατήσῃ, νὰ ἀναβῇ κτλ.), εὔκολος πρὸς ἐπίβασιν.

'Επίβδα (ἡ), [ἐπί, βαΐς;]. ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν γάμων ἢ ὁποιασδήποτε ἑορτῆς, τὰ μεθέορτα, (κυρ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ τετάρτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων.

'Επι-βδάλλω, Μ. βδαλῶ. Ἀρμέγω ἐκ δευτέρου, 'ξαναρμέγω.

'Επι-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω ἔτι μᾶλλον ἔπειτα, ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω.

'Επιβεβαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επιβέβηκα, πρκ. τῆς ὀρχ. καὶ

'Επιβήμεναι, Αἰολ. ἀντὶ 'Επιβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Επιβησέμεν, Αἰολ. ἀντὶ 'Επιβήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Επιβήσεο, Π. ἀντὶ 'Επίβηθι, ἀόρ. τῆς πρχ. τοῦ 'Επιβαίνω.

'Επι-βήσσω(ττω), Μ. βήξω. Βήχω ὀλίγον, ξηροβήχω.

'Επιβήτης, ου καὶ

'Επιβήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ 'Επιβάτης· (μτφρ.) μέτοχος ἢ ἔμπειρος. » Ἵππων —, « Ὀδ. Σ. » Κάπρος συῶν (» Ταῦρος βοῶν) —, Ὀμ., Θκρ., ὁ τρεφόμενος ἵνα τὰς βατεύῃ. (καὶ μτνμ.) » Χλεύης (» Γήρως, » Λύμης κτλ.) —, » Μανέθ.

'Επι-βιβάζω(-βιβάσκω, -βιβάω-ῶ), Μ. άσω. Κάμνω τινα νὰ ἐπιβῇ (νὰ ἀναβῇ) πουθενά, ἀναιβάζω (κυρ. εἰς ἵππον ἢ ὄχημα ἢ πλοῖον). (ἐπὶ κτην.) βάλλω (ἀφίνω τὸ ἀρσενικὸν νὰ βατεύσῃ τὸ θηλυκόν.

'Επι-βιβρώσκω, Μ. ἐπι-βρώσομαι, = 'Εσθίω, τρώγω τὸ ἐπάνω ἢ ἀπὸ πάνω. » Τῆς πόας ἐπιβεβρωμένης ἄνωθεν ὑπὸ τῶν καμήλων, « Γαλ.

'Επίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζήσας, [ἐκ τοῦ

'Επι-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι, = 'Επιζῶ, ζῶ μετὰ τὸν θάνατόν τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ συμβεβηκός τι.

'Επιβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βῶς. 'Ο πρυξενῶν (ἢ γινόμενος πρὸς) βλάβην, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος.

'Επι-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκ νέου (προσέτι), 'ξαναβλάπτω.

'Επι-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) ἔπειτα ἢ ἐκ νέου, ἐβγάλλω πάλιν νέον βλαστάρι, 'ξαναφυτρόνω, 'ξαναβιδῶ.

'Επι-βλάστησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβλαστάνειν, 'βγάλσιμον (ἀνάδοσις) νέων βλαστῶν, 'ξαναφύτρωμα.

'Επιβλαστικὸς, ἡ, ὀν. 'Ο ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιβλαστάνειν.

'Επι-βλαφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαφημῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ διὰ τι.

'Επι-βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ [σπνττ. ᾧ ἑλλ.] αἰτ. μόνην) Βλέπω ('Ρίπτω ἢ 'Εχω προσηλωμένα τὰ βλέμματά μου) ἐπάνω εἰς ἢ (Στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου) πρὸς, (ἐν γεν.) κυττάζω μὲ προσοχήν, παρατηρῶ, ἐπιτηρῶ, (παρβλ. 'Εποφθαλμιάω).

'Επιβλεφαρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τὰς ἐπιβλεφαρίδας.

'Επιβλεφαρὶς, ίδος (ἡ). τὸ 'μματόφυλλον ἢ (ἐνν. ὑρλῖξ) τὸ 'μματοτσύνορον, τὸ 'μματόκλωδον.

'Επιβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβλέπειν (στρέφειν τὸ βλέμμα πρός) τινα, κύτταγμα προσηκτικὸν, παρατήρησις ἢ ἐπιτήρησις.

†'Επιβλὴ [ἐπιβάλλω], ῆς (ἡ), κακότροπος ἐξέλληνος. τοῦ (Λατ.) fibula.

'Επιβλήδην [ἐπιβάλλω], ἐπίρ. Π. ῥηχτὰ ἐπάνω, ἐν εἴδει ἐπιβολῆς ἢ ἐπιβλήματος· ἐξ ἐπιβολῆς, (παρβλ. 'Επαναβλήδην).

'Επίβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεται (βάλλεται ἢ ῥίπτεται ἐπάνω τινός, ἐπιτίθεται ἢ προσίθεται εἰς), ἐπανωφόρι· 'μπάλωμα· σολίδι προσθετόν. σκέπασμα, 'σκέπλωμα, γαλί κτλ.

'Επιβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επίβλητος ||. (οὐσ. ἀρσ.) σύρτης τῆς θύρας.

'Επίβλησις, εως (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ 'Επίβλημα, στρωσίδι.

'Επιβλητέον, θετ. τοῦ 'Επιβάλλω.

'Επιβλητικὸς, ἡ, ὀν. 'Ο ἁρμόδιος πρὸς (ἢ γινόμενος κατ') ἐπιβολήν, (ἴδε).

'Επιβλητικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐπιβολῆς ἢ Κατ' ἐπιβολήν, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ 'Επιβλήδην).

'Επίβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβλητθεὶς (ἐπιτεθεὶς ἢ προστεθείς).

'Επι-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (ἀενναος), (ὅθεν·

'Επιβλυξ, ἐπίρ. Π. ἀφθόνως, δαψιλῶς, κρουνηδόν.

'Επιβλυσμὸς (ὁ). τὸ ἐπιβλύζειν, ἄφθονοι ἀναβρύσεις.

'Επι-βλύω, Μ. βλύσω, = 'Επιβλύζω.

'Επι-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἐπάνω εἰς (θηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι· ἐπαινῶ ἢ κατηγορῶ τινα παρρήσιᾳ, (ἐν γέν.) διαθρυλλῶ, διακηρύττω· ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. » Θεοὺς ἐπιβώσασθαι, « Ὀδ. Α. Β', (καὶ πδ.) » Τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, « Θκ., διαθρυλλούμενος (περιβοητος) διὰ τὰ ἰδιωτικά μου ἔργα.

'Επιβοὴ (ἡ), = 'Επιβοήσις.

'Επιβοήθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Επι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ἐπάγω (Τρέχω) πρὸς βοήθειάν τινος, βοηθῶ τρέχων κατόπιν ἄλλων.

'Επιβοήθησις, εως (ἡ), = 'Επιβοήθεια.

'Επιβοημα (τὸ). τὸ ἐπιβοώμενον καὶ

'Επιβόησις, εως (ἡ), τὸ ἐπιβοᾶν (φωνάζειν διά τι, ἢ ὑπέρ ἢ κατά τινος), διακήρυξις· ἐπίκλησις.

'Επιβόητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβοηθεὶς (διαλαλητθεὶς παντοῦ), περιβόητος (κυρ. ἐπὶ κακῷ), δυσφημισμένος, διαβόητος. » 'Εγὼ Φοιλαιγὶς ἡ 'πίδοτος ἀνθρώποις, « Ἐπιγρ.

'Επιβόλιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἢ γινόμενος ἐπὶ βόθρου (ἐπάνω εἰς λάκκον). » Ἱερὰ ἐπιβόλια, « Ἀρχδ., τὰ πρὸς τιμὴν τῶν χθονίων θεῶν καὶ τῶν νεκρῶν.

†'Επιβόλαιον (τὸ), (Γρμ.), [ἐπιβάλλω], = 'Επίβλημα, ἐπανωφόρι, σκέπασμα.

'Επιβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιβάλλειν, βάλσιμον ἢ ῥίψιμον ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω (» Ἱματίων —, « Θκ. « Πλίνθων —, « αὐτ., σειρὰ, [παρβλ.] Δόμος.)· ἐφαρμογὴ (» Αἱ εἰς τὸ στέρνον ἐπιβολαὶ τῶν πλευρῶν, « Ἀρετ.)· ἐπίθεσις (» Σημείων [» Ποινῆς, » Ζημίας] —, « Αξ.)· ἐφόδευσις προσβολὴ (» 'Επιβολῆς ἱππέων γενομένης, « Πλ.)· προσθήκη· προσήλωσις (» Ὄψεως —, « Αξ.)· (τρπ.) ἐπιστασία (» Νόμου —, « Αξ.)· ἐπιχείρησις (» Ἔργου —, « Αξ.) κτλ., (συγχ. τῷ 'Επιβουλή).

'Επίβολος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βόλως, = [καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς μάτην διακρινόμενον τοῦ) Ἐπήβολος (μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἦθεν τῆς σημασ.), ὁ θέλων (προσπαθῶν, ἐπιθυμῶν) νὰ ἐπιτύχῃ τι.

Ἐπιβομβέω-ῶ, Μ. ἦσω. (μὲ δοτ.) Βοΐζω (Μπουμπουνίζω) δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τινος.

Ἐπιβόσκησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβόσκειν ἢ ἐπιβόσκεσθαι.

Ἐπιβοσκίς, ίδος (ἡ). ἡ μύτη τῶν μυϊῶν (τῶν κωνωπίων κτλ.) διὰ τῆς ὁπ. βυζάνουν τὴν τροφήν των, (παρβλ. Προβοσκίς). Ἐκ τοῦ

Ἐπιβόσκω, Μ. ἦσω. Ἀφίνω ζῶα νὰ βοσκήσουν (καὶ μσ. Βόσκω) ἐπάνω εἰς (κυρ. σπαρμένον τόπον, τοῦ ὁπ. ἐφύτρωσαν ἤδη τὰ σπαρτά), (μτφ.) καταρώγω, καταναλίσκω, (παρβλ. Ἐπινέμομαι).

Ἐπιβουκόλος (ὁ), Π. πρῶτος τῶν βουκόλων ἢ (ἁπλ.) = Βουκόλος, (παρβλ. Ἐπικοίρανος).

Ἐπιβούλευμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται (ἐνεργεῖται) πρὸς ἐπιβουλήν τινος.

Ἐπιβούλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβουλεύειν, ἐπιβουλή.

Ἐπιβουλευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιβουλευόμενός τινα, ἐπίβουλος.

Ἐπιβουλευτός, ή, όν. Ὑποκείμενος (Ἐκτεθειμένος) εἰς ἐπιβουλάς.

Ἐπιβουλεύω, Μ. εὐσω. Ἔχω κατὰ νοῦν (Σκέπτομαι, Συλλογίζομαι) νὰ κάμω τι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) νὰ βλάψω, νὰ κακοποιήσω τινα, (κοιν.) ἐπιβουλεύομαι· καταπρέχω κρυφίως· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐπιβουλεύειν οἱ ἐπανάστασιν, « Ἡρ., μελετᾶν κατ' αὐτοῦ. (καὶ ἄλλ. τῆς αἰτ.) » Ἐπιβουλεύειν σε πρήγμασι μεγάλοισι, « αὐτ., ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ ἐπιχειρήσῃς. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἐπιβουλεύειν.. ἔχειν τὰ χρήματα, « αὐτ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι, « Ξεν., προμελετήσας. (ᾧ μσ.) » Ἀσφαλεῖᾳ (»Ἀσφάλεια) δὲ τὸ ἐπιβουλεύεσθαι, « Θκ. τὸ σκέπτεσθαι ἐπανειλημμένως (διὰ τό) ἀσφαλέστερον. (καὶ πθ.) » Ἐπιβουλεύομαι, « Ἀρστ., μὲ ἐπιβουλεύσαντοι. (καὶ κατὰ μτχ.) « Μὴ περιαρᾶν τὰ γιγνόμενα ὑπὸ τῶν Ἀθ., ὡς καὶ ἐκείνοις ὁμοίως ἐπιβουλευόμενα, « Θκ. (ᾧ ἁπλ. ἀνεπίβ.) » Ἐπιβεβουλευμένος λόγος, « Δξ., ὁ προμελετημένος, (ἐπμ.) τεχνικός.

Ἐπιβουλή (ἡ). σκοπὸς (σκέψις, σχέδιον) πρὸς βλάβην τινός· ἐνέδρα· συνομωσία· δόλος. » Ἐξ ἐπιβουλῆς, « Θκ., ἐκ προμελέτης, ἐπιβούλως, (συγχ. τῷ Ἐπιβολή).

Ἐπιβουλία (ἡ), = Ἐπιβουλή.

Ἐπίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβουλευόμενός τινα, ὁ ἐνεργῶν (ὀργανίζων, σχεδιάζων) ἐπιβουλὴν κατά τινος· δόλιος.

Ἐπιβούλως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἐπιβουλήν, δολίως.

Ἐπιβραδύνω, Μ. υνῶ. Βραδύνω (Ἀργοπορῶ) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιβράσσω, Μ. βράσω. Φουσκόνω βράζων, Ἀναζέω.

Ἐπιβραχύ (ἀντὶ Ἐπὶ βραχύ), ἐπίῤῥ. Πρὸς ὀλίγον, δι' ὀλίγου (καιρόν).

[Ἐπιβράχω), εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπίβραχον, Π = Ἐπιχροτῶ, βροντῶ (βοΐζω) δυνατὰ ἢ ὁλονέν ἢ διά τι.

Ἐπίβρεγμα (τό). [Ἐπιβρέχω]. παν. (κτλ.) τὸ ὁποῖον βάλλεται βρεγμένον ἐπάνω εἰς (κυρ. πάσχον μέλος).

Ἐπιβρέμω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἠχολογῇ (νὰ βοΐζῃ) τι, ἢ (ἀμτβ.) βοΐζω ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τινος, ἀντηχῶ μὲ φρικτὸν κρότον, (συγκρ.) Ἐπαπειλῶ.» Ἦν δέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπιβρέμῃ, « Μάξ., (ἴδε καὶ Ἐπιβρομέω).

Ἐπιβρέγω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Ραντίζω) ἀπὸ πάνω. ‖. (ἄπρ.) « Ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ,« Γρ., ὅταν δὲν βρέξῃ ἀπὸ πάνω.

Ἐπιβριθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπίπτων ἢ ἐπικείμενος εἴς τι μὲ ὅλον του τὸ βάρος (μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν), Ἐκ τοῦ

Ἐπιβρίθω, Μ. βρίσω, = Ἐπιβαρύνω, πίπτω ἐπάνω τινος μὲ ὅλον μου τὸ βάρος, γύνομαι (κινοῦμαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος.

Ἐπιβριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ.) = Ἐμβριμάομαι, θυμώνω (διλογῶ μὲ φοβερισμοὺς τὸν θυμόν μου) κατά τινος.

Ἐπιβρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπιβρέμω, κάμνω μέγαν κρότον (βρόμον), βοΐζω (μουγγρίζω) τρομερά. » Αἰόντες ἐπιβρομέουσι, « Ὀππ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὅφρ' ἐπιβρομέωντα ἀκουαι κρεγμῷ (φρόμιγγος), « Ἄπλλν.

Ἐπιβροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω.

Ἐπιβρόντητος (ὁ, ἡ), = Ἐμβρόντητος.

Ἐπιβρογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ βρόχον (μὲ θηλειάν).

Ἐπιβροχή (ἡ). τὸ ἐπιβρέχειν, βρέξιμον (ράντισμα) ἀπὸ πάνω.

Ἐπιβρύκω (χω), Μ. βρύξω. (μὲ δοτ.) Σφίγγω (Τρίζω) τὰ ὀδόντια κατά τινος.

Ἐπιβρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Μουγγρίζω (ὅταν τὰ λεοντάρι) κατά τινος ἢ διά τι.

Ἐπιβρύχιο, Μ. βρύξω, = Ἐπιβρύκω.

Ἐπιβρύω, βρύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι γεμάτος (Βρυάζω) ἀπό. » Σκιωλῆξιν ἐπίβρ., « Ἀλκ. 2) ἀναδίδομαι, ἀναβρύω. » Ἄνθεα.. ὅσσα ἐπιβρύει ἀν λειμῶνας, « Θκρ.

Ἐπιβρωμάομαι-ῶμαι. Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Γκαρίζω (ὡς ὄνος) διά τι. » Γυναιξὶν ἐπίβρ., « Νικ. Χων., (παρβλ. Ἐπιχρεμετίζω). 2) = Ἐπιβρομάομαι.

Ἐπιβυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω τι χύνων ἢ χυνόμενος ἄνωθεν, πλημμυρῶν κατακλυσμόν.

Ἐπιβύστρα (ἡ). (ὁποιαδήποτε ὕλη χρησιμεύουσα ὡς στούπωμα, Ἐκ τοῦ

Ἐπιβύω, Μ. βύσω. Στουπώνω (ἀπὸ πάνω).

Ἐπιβωθέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοηθέω.

†Ἐπιβωμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν, προσφέρω.

Ἐπιβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ τιθέμενος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν· » Πῦρ ἐπιβώμιον, « Εὐρ. » Μέλος—, « Πιντ. » Πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μιαιφονηθείς, « Δεινδ.

Ἐπιβωμιοστατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. στέκομαι (ὡς ἱκέτης) πλησίον τοῦ βωμοῦ.

Ἐπιβωμίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν, Ἐπιβώμιος.

Ἐπιβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπιβοάω.

Ἐπιβωστρέω, Δ. Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοῶμαι, ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπίβωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπίβοητος.

Ἐπιβώτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πρῶτος τῶν βωτήρων ἢ (ἁπλ.) βωτήρ (βοσκός), (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).

Ἐπίγαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρπυκόμενος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Ἑπίγειος.

†Ἐπιγαιόω-ῶ, Μ. ώσω, (ὑλγ.). Σκεπάζω ἀπὸ πάνω μὲ γῆν (μὲ χῶμα), «κάμνω ἴσια μὲ τὴν γῆν, (εἰς τὸν Ζώτ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπεγαιώθη).

Ἐπιγαμβρεία(-ίσ) ᾗ Ἐπιγάμβρευσις, εως (ἡ). συγγένεια διὰ γάμου (ἐξ ἀγχιστείας), συμπεθεριασμα.συμπεθερειόν. Ἐπιγαμία, Ἐκ τοῦ

Ἐπιγαμβρεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω μετά τινος συγγένειαν διὰ γάμου, συμπεθερεύω. 2) (μτβτ. πρὸς αἰτ.) κάμνω (προσλαμβάνω) τινα γαμβρόν μου 3) (Γρφ.) νυμφεύομαι (λέγω συγγένειαν).

Ἐπιγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω δεύτεραν γυναῖκα (καὶ κακ.) δεύτερον ἄνδρα, ξαναπανδρεύομαι. » Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν.., « Πλ., τὴν ἐνυμφεύθη ἐν ᾧ εἶχε τέκνα εἰς ἡλικίαν, (ἴδε καὶ Ἐπιγαμίζω).

Ἐπιγαμβρίλιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιθαλάμιος.

Ἐπιγαμία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ γάμου σχέσις (συγγένεια), συμπεθεριασμα· πάρσιμον καὶ δόσιμον νύμφης· τὸ πρὸς τοῦτο συγχωρούμενον ἀμοιβαίως δικαίωμα μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν, (παρβλ. Ἐπιγαμέω). 2) πάρσιμον δευτέρας γυναικός (ζώσης τῆς πρώτης). » Ὁ Ἡρακλέους γένος ἀνετράπη διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν, « Λθ.

Ἐπιγάμιος (ὁ, ἡ), = Ἐπίγαμβρος.

Ἐπίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φύσει εἰς) ἡλικίαν γάμου, (κοιν.) τῆς πανώριας.

Ἐπιγάννυμαι, = Ἐπιγάνυμαι.

Ἐπιγανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Γανόνω) τι ἀπὸ πάνω καὶ τὸ κάμνω λαμπερόν· στολίζω μὲ φανταχτερὰ στολίδια.

Ἐπιγάνυμαι (χ. Μ.). Χαίρω (Εὐφραίνομαι, Καμαρόνω) διά τι.

Ἐπιγάστριος (ὁ ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ (ἐπάνωθεν) τῆς γαστρός, (ὕθεν) » Ἐπιγάστριον (τό), τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους ἕως τὸν ὀμφαλόν (ἄνωθεν δηλ. τοῦ ὑπογαστρίου) μέρος τοῦ σώματος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γαστέρα. » Βίος—, « Κλμ., ὁ τῶν κοιλιοδούλων.

Ἐπιγαυριάω-ῶ, Μ. άσω. Γαυριῶ (Καυχῶμαι) διά τι.

Ἐπιγαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ μσ. Γίνομαι) γαῦρος, κομπάζω (καμαρόνω, ὑπερηφανεύομαι) διά τι.

Ἐπιγαυπέω, Π. ἀντὶ Ἐπιζευπέω.

Ἐπιγέγονα, πρκ. τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

Ἐπιγεγίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (Ῥυάκομαι, Διατρίβω) ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἐπιγείνασθαι, Π. ἀόρ. ἀ. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

Ἐπιγειόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς ἁπλώνεται (ἀκκουμβᾷ) κατὰ γῆς (δὲν εἶν' ὄρθιος).

Ἐπίγειος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (κτισμένος, διαμένων) ἐπὶ τῆς γῆς· γήινος, « Ἰουν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δαλδε—, « Λξ., ὁ μὴ πεσὼν ὑψηλά. ||. (ὡς οὐσ.) » Ἐπίγειον (ἐνν. σχοινίον), « Ναυτ., τὸ ἄλλ. Ἀπόγειον.

Ἐπιγειόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτνι.) τοῦ ὀπ. τὰ φύλλα ἐκτείνονται (ἀκκαμβδγ) κατὰ γῆς.

Ἐπιγέλαστος (ὁ, ἡ), = Καταγέλαστος. [Ἐκ τοῦ

Ἐπι-γελάω-ῶ, Μ. άσω καὶ άσομαι. Γελῶ ἐπάνω εἰς (ἡ ἔπειτα ἀπό) τι. (μτνμ.) » Στόματα (ποταμοῦ) ἐπιγελῶντα, « Στρ., τὰ ῥηχὲ, ὅπου τὸ νερὸν κυματίζει (κοιν. ἀγουσαίνει) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. » Λόγους ἐπιγελῶντας, « Πλ., φαιδρούς, ἀνθηρούς.

Ἐπιγένειος (ὁ, ἡ), ὁ φθάνων ἕως εἰς τὴν γένυν (εἰς τὸ γένειον). « Λίμνη—, « Γρ.

Ἐπιγένημα (τό). τὸ ἐπιγινόμενον (συμβαῖνον μετὰ ταῦτα), περιστατικόν, (παρβλ. Ἐπιγέννημα).

Ἐπ.γενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος (γεννηθεὶς) ἔπειτα, μεταγενέστερος, (παρβλ. Ἐπίγονος).

Ἐπι-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Τεκνογονῶ, Παράγω, Καρποφορῶ) ἔπειτα ἢ πρόσθετι. » Σῦκα ἐπιγεγεννημένα, « Ἀθ., τὰ γενόμενα μετὰ τὸ ὡρίμασμα τῶν προγενομένων, (Τουρκ.) γεζί-δερένια.

Ἐπιγέννημα (τό). πᾶν ὅ,τι γεννᾶται (καὶ πρπ. γίνεται, συμβαίνει) ἔπειτα, προέρχεται ἀπὸ ἄλλο τι, προϊὸν (ὄψιμον), ἐπακολούθημα, ἀποτέλεσμα. » Τῶν ἐκ γενετῆς λειποδέρμων οἱ κατ' ἐπιγέννημα δυσθεραπευτότεροι, « Ὀρειβ.

Ἐπιγεννηματικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συμβαίνων ὡς ἐπιγέννημα.

Ἐπιγέννητὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἐπιγεννηθεὶς (γεννηθεὶς ἢ συμβὰς ἔπειτα, ὡς ἐπιγέννημα). » Οὐδὲν ἐπιγεννητὸν ἐν τῇ Τριάδι, « Ἐπιφ.

Ἐπι-γεραίρω, Μ. αρῶ. Ἀνταμείβω μὲ νέα βραβεῖα, προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας τιμὰς καὶ ἄλλας.

Ἐπι-γεύομαι, Μ. γεύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο τι, (συγχ. τῷ Ἀπογεύομαι).

Ἐπι-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἑνς. Ἐπιγέγηθα). (μὲ δοτ.) Χαίρω διά τι, Ἐπιχαίρω. « Γάμῳ—, « Ὀππ.

Ἐπιγήμας, ἀόρ. Β'. τῆς μεχ. τοῦ Ἐπιγαμέω.

Ἐπι-γηράσκω, Μ. γηράσω. (μὲ δοτ.) Γηράσκω ἐπάνω εἰς (ἔργον) τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-γίνομαι(-γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἐπάνω εἰς τι. (μὲ δοτ.) » Διατί ἐπιγίγνεται αὐτοῖς ἡ ἀλμυρὶς; « Θωρ. 2) γεννῶμαι (καὶ πρπ. γίνομαι, συμβαίνω, ἀκαλουθῶ) ἔπειτα ἀπό. » Οἱ ἐπιγινόμενοι, » Ἰσχρ., οἱ μεταγενέστεροι. »Ἡ ἐπιγενομένη ἡμέρα, « Θκ. ἡ ἑπομένη. » Τοῖς ζῶσιν ἐπιγίνεται τελευτὴ, « Φίλ. 3) γίνομαι ἢ παραγίνομαι (ἔρχομαι, φθάνω, [καὶ πρπ.] συμβαίνω) ἔξοφνα ἐν ᾧ γίνεται ἄλλο τι. » Ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου, « Θκ. » Σφᾶς ἐᾶσαι πρῶτον ἐκπλεῦσαι καὶ ὕστερον..ἐκείνους ἐπιγενέσθαι, « αὐτ. » Νυκτὸς ἐπιγενομένης, « αὐτ. » Γῆωρ πολὺ ἐπιγενόμενον, « Ξεν.

Ἐπι-γιγνώσκω(-γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Γνωρίζω (μὲ ἀκρίβειαν), πληροφοροῦμαι. διακρίνω. ἀναγνωρίζω. » Τίς, ποῦεν εἶς; οὔτε γὰρ ἐπιγινώσκω, « Ἐπγρ. » Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα.. μὴ ἐπιγνῶ, « Θκ. » Ἐπίγνωθι εἰ χιτῶν τοῦ υἱοῦ σου ἐστί, « Γρφ. 2) κρίνω, συμπεραίνω· ἀποφασίζω. »Ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι ἄπρεπές τι ἐπιγνῶναι, « Θκ. 3) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. (Θκ. Α', 70). 4) (μτγν.) τιμῶ, ἔχω εἰς ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν, (Γαλλ.) distinguer. » Ἐπιγιγνώσκω σε τῆς ἐπιμελείας, « Χίων »Ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους, « Γρφ.

Ἐπιγλιαχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον γλίσχρον (γλοιῶδες).

Ἐπιγλίγομαι (χ. Μ.). (μὲ γεν.) Ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀπωσοῦν γλυκὺ, γλυκαίνω ὀλίγον.

Ἐπι-γλύφω, Μ. γλύψω. Σκαλίζω τι ἐπάνω εἰς (πέτραν κτλ.).

Ἐπίγλυκυς, εια, υ. Γλυκὺς ὁπωσοῦν, γλυκύτσικος.

Ἐπι-γλωσσάομαι(ττάομαι)-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κινῶ τὴν γλῶσσάν μου κατά τινος, κακολογῶ (καταλαλῶ) τινα.

Ἐπιγλωσσὶς(ττὶς), ίδος (ἡ). τὸ γλωσσίδι τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ στόμιον τῆς τραχ. ἀρτηρ. (τοῦ λάρυγγος) ὅταν καταπίνωμεν, (κοιν.) σταφυλίτης.

Ἐπιγναμπτὸς, ἡ, όν, Π. κυρτὸς, λυγισμένος, στρημμένος. » Ἐπιγναμπτὰς ἑλικας, « Ὀμ. Ἴλιν., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-γνάμπτω, Μ. γνάμψω, Π. κάμπτω, λυγίζω· (μτφρ.) μεταπείθω, κάμνω τὴν καρδίαν τινος νὰ κλίνῃ εἰς τι, ἐξιλεώνω. » Χρυσὸς ἐπιγνάπτει τοὺς σοβαροβλεφάρους, « Ἐπγρ.

Ἐπι-γνάπτω, Μ. γνάψω. Λευκαίνω ἢ Ξαναλευκαίνω (Κτενίζω ἀπὸ πάνω ἢ ξανασιάζω) τι καθὼς οἱ γναφεῖς τὰ μάλλινα φορέματα.

Ἐπίγναπτος καὶ Ἐπίγναφος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ξαναλευκασμένος (ξανακτενισμένος) ὑπὸ γναφέως, (παρβλ. Δευτερουργός). ||Ἐπίγνοια (ἡ), = Ἐπίνοια ἢ Ἐπίγνωσις.

Ἐπιγνοίην, ἀόρ. Β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπι-γνοφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπισκοτίζω.

Ἐπιγνώμη (ἡ), = Ἐπίγνωσις.

Ἐπιγνωμονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπιγνώμων (αἱρετοκριτὴς κτλ.).

Ἐπιγνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιγινώσκειν.

Ἐπιγνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἐπιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιγινώσκων (γνωρίζων τι μὲ ἀκρίβειαν), ἔμπειρος· στοχαστικὸς, φρόνιμος. ||. (οὐσ.) αἱρετοκριτὴς ἢ ἐκτιμητὴς, πραγματογνώμων· ἐπιθεωρητής. (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) ἐπιστάτης (ἐπισήμητὴς) τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος. 2) (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) ὁ παραβλέπων, εὐδιάθετος εἰς τὸ νὰ συγχωρῇ, συγκαταβατικός. (Μόσχ.).

Ἐπιγνῶναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπιγνωρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι γνωστὸν εἰς τινα, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Ἐπίγνωσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιγινώσκειν, γνῶσις ἀκριβὴς (πληροφορία) τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις περί τινος πράγματος, κατανόησις. ἀναγνώρισις (κυρ. τοῦ ἀληθοῦς. τοῦ καθήκοντος), (κοιν.) θεογνωσία.

Ἐπιγνωστέον, θετ. τοῦ Ἐπιγινώσκω.

Ἐπιγνωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ προγενόμενος κατ' ἐπίγνωσιν.

Ἐπίγνωστος (ὁ, ἡ). γνωστὸς εἰς ὅλους ἢ διά τι, γνωρισμένος, ἀναγνωρισμένος ἢ εὐκολογνώριστος.

Ἐπιγνώωσι, Π. ἀντὶ Ἐπιγνῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπιγινώσκω.

Ἐπι-γογγύζω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Γογγύζω (Μουρμουρίζω) διά τι ἢ κατά τινος.

Ἐπίγναθις, ίδος (ἡ). τὸ βαθυλὸν ἀσκαλον (τὸ καύκαλον) τὸ ὁποῖον σκεπάζει ἀπὸ πάνω τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατου ἢ (ἄλλ.) Μύλη. 2) εἶδ. φορέματος φθάνον ἕως τὰ γόνατα.

Ἐπιγόνειον (τὸ). εἶδος ὄργ. μουσ. μὲ 40 χορδὰς (καὶ μόνον 20 φθόγγους) ἐφευρεθὲν ὑπό τινος Ἐπιγόνου, (παρβλ. Μάγαδις).

Ἐπιγονὴ (ἡ), [ἐπιγίγνομαι]. ἡ διὰ τῆς διαδοχικῆς γεννήσεως αὔξησις (ὁ πολλαπλασιασμὸς) ἀνθρώπων ἢ ζώων, γενεθλημα.

Ἐπίγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἔπειτα, διάδοχος (κληρονόμος) ἀπὸ δεύτερον γάμον (ἐν γέν.). » Ἐπίγονοι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι μεταγενέστεροι (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὴν Θηβαΐδα. Ἱστορ. Α'.) οἱ υἱοὶ καὶ ἔκγονοι τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν καὶ (Β'.) ἀπόγονοι τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἐπιγουνατὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιγονατὶς.

Ἐπιγουνὶδιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον κρατοῦμεν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του, ὁ καθήμενος ἢ κείμενος εἰς τὰ γόνατά τινος.

Ἐπιγουνὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιγονατὶς, (καὶ ἔκτ.) τὸ ὑπερανω τῶν γονάτων σαρκώδες, γονδρὰ (εὐτραφῆ) μερὶά, (ἐν γέν.) εὐσαρκία· (συνκδχ.) εὐεξία, ὑγεία· ἀνδρεία σωματική.

Ἐπιγράβδην [ἐπιγράφω], ἐπίρ. Π. ξεσχίζοντας μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, τσουγγρανιστά, ἐπιπολαίως.

Ἐπίγραμμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε γραμμένον ἐπάνω εἰς (ἐπιγεγραμμένον πωθενά), (ἰδιαιτ. καὶ ἀρχ.) τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου ἢ τοῦ ἀφιερωτοῦ (ἐνίοτε καὶ τὸ ἱστορικὸν [ἢ ὑπόθεσις] τοῦ ἀφιερώματος) ἐπάνω εἰς τεχνούργημα ἢ ἀνάθημα (ὡς τὸ πλ. διά στίχων), (ὅθεν ἐν γέν.) τεχνούργημα (συνήθως ἡρωελεγεῖον) ἐκφράζον κομψῶς καὶ ὅταν οἷόν τε συντόμως ὁπωσανδήποτε λαμπρὰν ἢ παράδοξον ἢ κατανυκτικὴν ἢ ἀστεῖαν ἰδέαν, (παρβλ. Ἐπιγραφή).

Ἐπι-γραμματίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω (Συνθέτω) ἐπίγραμμα εἰς τινα.

Ἐπιγραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπίγραμμα.

Ἐπιγραμματογράφος καὶ

Ἐπιγραμματοποιὸς (ὁ). ὁ συνθέτων (στιχουργῶν) ἐπιγράμματα, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

Ἐπιγραφεὺς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐπιγράφων, (ἰδιαιτ.) ὁ γράφων (ἀπεργῶν) τι εἰς κατάστιχον κτλ., (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ καταγράφων τὸν ἀριθμὸν τῶν φορολογουμένων καὶ τὸ τίμημα τῆς περιουσίας ἑκά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στου αὐτῶν, (δηλ.) κρατῶν τοὺς φορολογικοὺς κώδηκας. « Ἐγίγνοντο δὲ καὶ ἐν ταῖς φιτοδοσίαις σίτου ἐπιγραφεῖς, » Πλό.

Ἐπιγραφή (ἡ). ἐπανωγραφὴ (ἐπανώγραμμα) βιβλίου (γράμματος κτλ.). « Στηλῶν —, « Θκ. » Καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς, « Ἀθ. 2) τέλος (ἀξιώματος κυρ. ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι), τίτλος τιμῆς, (ὀθνεγατφορ.) πρόσχημα· πρόφασις. » Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, « Πλό. 3) ὁ προσδιορισμὸς (ᾧ συνκδχ.) τὸ κατάστιχον (τὸ βιβλίον) τῆς φορολογίας, [ἐκ τοῦ

Ἐπιγράφω, Μ. γράψω. (κυρ. καὶ ἀρχ.) Σχίζω ἐπιπολαίως (τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος), τσουγγρανίζω. » Ἀκρότατον δ' ἄρ' ἐΐστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός, « Ἰλ. α. 2) σκαλίζω (σημαδεύω μὲ σουβλερὸν ἐργαλεῖον, χαράζω) τι ἐπάνω εἰς. « Κλῆρον ἐπιγράψας κυνέῃ βάλεν, « Ἰλ. Η., (ὅθεν 3) (συνήθ.) γράφω τὸ ὄνομά (κτλ.) τινος ἐπάνω εἰς, βάλλω τὴν ἐπιγραφὴν (βιβλίου κτλ.). » Ἐβούλοντο τὸν θησαυρὸν ἐπιγράψαι τῆς πόλεως, « Πλ., νὰ γράψουν ἐπάνω τὸ ὄνομα τῆς πόλεως. (καὶ μτφορ.) » Τοῖς ἐκβαίνουσι τὴν τύχην ἐπιγράφειν, « Πλ., ἀποδίδειν εἰς αὐτὸ, τὰ συμβαίνοντα. (καὶ μσ.) » Πολλάκις ἔφη (ὁ Τιμολέων) τῷ θεῷ χάριν ἔχειν, ὅτι, βουλόμενος σῶσαι Σικελίαν, ἐπεγράψατο τὴν αὐτοῦ προσηγορίαν, « (καὶ πλ.) » Βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπεγεγραπτο Ἀγνώστῳ Θεῷ, « Γρ. » Σκοφάντης τῶν ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτριαις γνώμαις, « Δμ. 4) (συνκδχ.) γράφω (σημειώνω, περνῶ) εἰς κατάστιχον κτλ., (ἰδιωτ.) καταγράφω τὸ τίμημα τῆς περιουσίας καὶ τὸ ὄνομα ἑκάστου τῶν φορολογουμένων, (ἐπμ.) προσδιορίζω κατ' ἀναλογίαν τοὺς φόρους, (ἐν γέν.) ἐπιβάλλω. » Ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις πλῆθός τι ἀργυρίου, « Ἀρστ. » Τί δῆτα σοι τίμημα ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐὰν ἀλῷς, « Ἀρχ. (καὶ κατ' ἐναλλ.) « Προσιμίοις μεγάλοις ἐπέγραψε τοὺς ἁμαρτάνοντας, « Διοδ., διωρισε κατ' αὐτῶν βαρυτάτας τιμωρίας. (καὶ μσ.) » Εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης καὶ ἐπιγραφῶν γενομένων, ἐπεγραψάμην ἐμαυτῷ εἰσφορὰν μεγίστην, « Δμ. 5) γράφω ἔπειτα, « Τὰς πρότερας διαθήκας ἀσφαλεστέρας εἶναι τῶν ἐπιγραφεισῶν, « Ἰωσ. 6) (μσ.) καταγράφομαι ὑπὸ τὸ ὄνομά τινος· ἐπιβάλλω αὐτὸς εἰς ἐμαυτὸν (ἀναγιωρίζω, ὁμολογῶ τινα) ἀρχηγὸν (διδάσκαλον) μυστ., (ὅθεν εἰς τὰς Ἀθ.) » Προστάτην ἐπιγράφομαι, « Ἀρχ., (ὡς μέτοικος) ἔχω προστάτην μου (τὸν δεῖνα). (καὶ τρπ.) « Οἱ Πυθαγόραν ἐπιγραφόμενοι, « Ἀπ., οἱ λεγόμενοι μαθηταὶ (ὀπαδοὶ) του, (δηλ.) οἱ Πυθαγόρειοι. » Μάρτυρας ἐπεγραψάμην, « Ἀντιφ., ἐνέφερα (ἐγγράφως) ὡς τοιούτους.

Ἐπίγραπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γρυπὸς, ὑπόγρυπος.

Ἐπίγυια ἡ Ἐπίγυια (τά), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίγεια.

Ἐπιγυμνάζω, Μ. ἀσω. Γυμνάζω τινὰ εἴς τι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπιγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς γωνίας (κείμενος). » Λίθος —, « ὁ ἀκρογωνιαῖος.

Ἐπιδαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. διανέμω, διαμοιράζω. » Ὅρκον ἐπιδαίομαι, « Ὅμ. Ὕμν., δίδω (κάμνω) ὅρκον, (ἄλλ. διόρθ. Ἐπιδώσομαι).

Ἐπιδαίσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, δαίομαι]. μοιρασμένος (κυρ. διὰ λαχνοῦ). « Οἶκος —, « Καλλ., ὁ ἐπικοινος, (κατ' ἄλλ.) ἀρμόδιος πρὸς εὐωχίαν (δαῖτα).

Ἐπιδαιτρον (τό), [ἐπὶ, δαιτρόν], — Ἐπιδόρπιον, τὸ παρατιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἄλλα φαγητά.

Ἐπιδάκνω, Μ. δήξομαι, Δαγκάνω (καὶ μτφ. Τσούζω) ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως. » Ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις, « Στβ.

Ἐπιδακνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὀλίγον δαγκανιάρης (καὶ μτφ.) βρωμὸς (τσουχτερός).

Ἐπίδακρυς (ὁ, ἡ). ὀλίγον δακρυσμένος, Ἐνδάκρυς.

Ἐπιδακρύω, Μ. ὑσω. (μὲ δοτ.) Δακρύω (θρηνῶ) διά τι.

Ἐπίδαμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐπίδημος.

Ἐπιδανείζω, Μ. εἴσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) καὶ ἄλλα ρήματα ἀκόμη, δανείζω (ᾠ δανείζομαι) ἐπάνω εἰς κτῆμα τὸ ὁπ. εἶνε ἤδη εἰς ὑποθήκην διὰ προλαβόντα ἄλλα δάνεια.

Ἐπιδαπανάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐξοδεύω προσέτι ἢ διά τι.

Ἐπίδασυς, εια, υ. Ὀλίγον τι δασύς.

Ἐπιδαψιλεύω ἢ (ὀρθότ.) Ἐπιδαψιλεύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. Δίδω πλουσιοπαροχως καὶ ἄλλα ἀκόμη, δίδω ὁλονὲν, προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας δαψιλεῖς δωρεὰς καὶ ἄλλας, προσεπιχορηγῶ ἀφειδῶς. (ἀμτβτ.) ἔχω πολλὴν ἀφθονίαν τινὸς πράγματος.

Ἐπιδεᾶ, Ἀπρ. ἀντὶ Ἐπιδεῖ, αἰτ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ Ἐπιδεής.

Ἐπιδεδρομα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιτρέχω.

Ἐπιδεδωκα, πρκ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδεής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ἐνδεὴς (ἀλλιπὴς, στερούμενος, κατώτερος) τινος.

Ἐπιδείγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει (δείκνυσι) πρός ἐπίδειξιν.

Ἐπιδείελος (ὁ, ἡ). Ο. ὁ γινόμενος ἀπομεσήμερα (περὶ ἢ μετὰ τὸ δειλινόν). (ὡς ἐπὶ τῷ πλ. ἐπιῤῥήματικῶς). » Ἐπιδείελος (καὶ πλθ.) « Ἐπιδείελα (γράφεται καὶ Ἐπὶ δειελᾳ), « Ἴσ., Ἀρατ., πρὸς τὸ ἑσπέρας.

Ἐπιδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι εἴς τινα (κυρ. ἵνα τὸ θαυμάσῃ, τὸ ἐπαινέσῃ) ὡς ἀριστούργημα· ἐκθέτω « ἵς θέαν τοῦ κοινοῦ ||. (μσ.) κάμνω ἐπίδειξιν τῆς ἱκανότητος (τῶν προτερημάτων) μου· δείχνω ποῖος εἶμαι· παρασύνω τι δημοσίως, (ἰδιωτ. δὲ) ὁμιλῶ εἰς ἐπήκοον πολυαρίθμου ἀκροατηρίου ἵνα δείξω τὴν ῥητορικήν μου δεινότητα. » Παιδαρίοις ἐν διδασκαλείῳ ἐπιδεικνυμένοις, « Δ. Ἀλ., ἴδε καὶ Ἐπίδειξις. 2) — Ἀποδείκνυμι. » Ψευδόμενον αὐτὸν ἐπιδείξω, « Ἀσ. (καὶ ἀναλελ.) » Ἐπιδείξω αὐτὸν ὡς ἐμοιχευεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τίς δὲ πώποτε φανερώτερον ἐπεδείχθη τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν; « Ἰσκρ.

Ἐπιδειχτέον, θετ. τοῦ Ἐπ.δείκνυμι.

Ἐπιδειχτιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ δειχθῶ (νὰ μὲ ἰδοῦν, νὰ φανῶ ποῖος εἶμαι, νὰ κάμω ἐπίδειξιν).

Ἐπιδεικτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίδειξιν, καμωμένος ἵνα δείκνυται (ἐκτίθεται εἰς θέαν) καὶ θαυμάζηται, (ἐπμ.) λαμπρός, μεγαλοπρεπὴς, πομπώδης κτλ. » Ἐπιδεικτικοὶ λόγοι, « Ῥτρ., οἱ συντεταγμένοι πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἱκανότητος τοῦ λέγοντος (ἐπμ.) στολισμένοι μὲ ὅλα τῆς ῥητορικῆς τὰ κάλλη, ἐπιτετηδευμένοι.

Ἐπιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπίδειξις [ἐπιδείκνυμι], εως (ἡ). τὸ νὰ δείχνῃ τις τι ἐπίτηδες ἵνα τὸ θαυμάσουν (νὰ ὁμιλῇ ἵνα τὸν ἀκούσουν καὶ τὸν ἐπαινέσουν), (ἐν γέν.) τὸ νὰ κάμνῃ τι ἵνα τὸν ἰδοῦν (καιν. διὰ τὰ 'μμάτια), (ἰδιωτ.) ἐκφώνησις λόγου συντεταγμένου ἐπὶ τέτῳ μὲ ὕφος πομπῶδες ᾖ ἐπιτετηδευμένον. (ὅθ.) » Ἐπίδειξιν ποιοῦμαι (ἢ) ἐπιδείκνυμαι, « Πλ., ἐκφωνῶ τοιοῦτον λόγον, καὶ » Ἐπίδειξιν λαμβάνω, « αὐτ., κάμνω ἐξέτασιν (εἰς σχολεῖον κτλ.). 2) (ἐν γέν.) καινοποίησις, ἐμφάνισις γνωστοποίησις. » Εἰς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἐπίκειτο, « Πρ., ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλους, ἐκοινοποιήθη, ἐδημοσιεύθη, (παρβλ. Ἀπόδειξις).

Ἐπιδειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω τὸ ἐπίδειπνον. 2) (μὲ δοτ.) δειπνῶ ἐπάνω εἰς.

Ἐπιδείπνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου (κοιν. ἐπάνω εἰς τὸ δεῖπνον) ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἐπίδειπνον.

Ἐπιδειπνίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. τράπεζα ἢ κύλις) καὶ

Ἐπίδειπνον (τὸ), (ἐνν. ἔδεσμα), τὰ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἄλλων φαγητῶν παρατιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, (δηλ.) τὰ γλυκίσματα ᾖ πωρικὰ, (Γαλλ.) le dessert.

Ἐπιδεκατεύω, Μ. εὐσω. (ἀσχημ.) Κεῖμαι (σχετικῶς ὡς πρὸς ἕτερον πλανήτην) εἰς τὸ δέκατον ζῳδιον.

Ἐπιδέκατος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἀποτελῶν) τὸ ὅλον καὶ ἓν δέκατον ἀκόμη (πυσότητός τινος), (παρβλ. Ἐπίτριτος). ||. » Ἐπιδέκατον (τὸ), « Ξεν., τὸ δεκατημόριον, τὸ δέκατον, ἢ, τὸ δέκατον τοῦ δεκάτου, (Δμ.).

Ἐπιδεκτέος, α, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐπιδεχθῇ (ἀποδεχθῇ) τις.

Ἐπιδεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (δυνάμενος νὰ ἐπιδεχθῇ, νὰ χωρέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, νὰ περιλάβῃ) τι, χωρητικός.

Ἐπιδέκτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπιδεχόμενός τι, ἐπιδεκτικὸς τινος. » Νόμου καὶ δίκης —, « Στρ.

Ἐπιδελεάζω, Μ. άσω. Δολόνω τὰ ἀγκίστρι μὲ, βάλλω τι ὡς δόλωμα ἐπάνω εἰς.

Ἐπίδεμα (τὸ), — Ἐπίδεσμος (πληγῆς).

Ἐπιδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐρισκόμενος (πλαγιασμένος) ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι (δέμνιον).

Ἐπιδέμω (δέμομαι), Μ. δομήσομαι (ἐὔχρ. κυρ. ὁ μσ. ἀορ. Ἐπιδεμάμην), Π. κτίζω (τοῖχον, τοιοῦτο τι) ἐπάνω εἰς.

Ἐπιδένδριος (ὁ, ἡ). ὁ ε.ριτικόμενος (διατρίβων) ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επιδίξ ος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ, (ἐπμ. ἐπὶ πραγμ.) αἴσιος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἐπιτήδειος· πνευματεώδης· νόστιμος, φιλόκαλος, κόσμιος κτλ., (ἴδε Δεξιός). ||. (τὸ πλθ.) » 'Επιδέξια (τά, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Επὶ δεξιὰ, πρὸς τὰ δεξ.ά. » 'Ορνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια, « 'Οδ. Φ. (καὶ πληρέστερον). » 'Επιδέξια χειρός, « Πίνδ., (παρδλ. 'Ενδέξιος).

'Επιδεξιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιδεξίου, ἐπιτηδειότης, κοσμιότης, εὐγενικὸν φρόσιμον, φιλοκαλία κτλ.

'Επίδεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Επιδιξις.

'Επιδέξιως, ἐπίρ. Μέ τρόπον ἐπιδέξιον, αἰσίως, ἐπιτηδείως κτλ.

'Επιδέομαι, Μ. δεήσομαι. (μὲ γεν.) 'Εχω χρείαν (ἐλλείψιν, εἶμαι ἐπιδεὴς, κατώτερός) τινος, χρειάζομαι ἀκόμη καὶ ἄλλο (πρὸς ἀναπλήρωσιν).

'Επιδέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ 'Επιβλέπω, 'Εφορῶ, παρατηρῶ.

'Επίδερκτος, ἡ ἤ ος, ον ἢ ὀν, Π. ὁρατός.

'Επιδερματίς καὶ

'Επιδερμὶς, (ἴδος (ἡ), (ἐν γέν.) ἡ σκεπάζουσα τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος λεπτὴ πέτσα ἢ ταύπα, (ἴδιαιτ. δὲ 2) τὸ μεταξὺ τῶν ὀακτύλων τῆς χήνας (πάππιας κτλ.) πετσί, καὶ 3) = Προπόσθιαν.

'Επιδερρὶς, εως (ἡ), = Κλειτορὶς.

'Επίδεσις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιδέειν, (κυρ. ἐπὶ πληγῆς) δέσιμον ἀπὸ πάνω (φάσκιωμα, σύλιγμα).

'Επι-δεσμεύω, Μ. εὐσω καὶ

'Επι-δεσμέω-ῶ , Μ. ήσω, = 'Επιδέω, δένω ἀπὸ πάνω (φασκιόνω) κυρ. πληγήν.

'Επιδέσμιον (τὸ) καὶ

'Επιδεσμὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ

'Επίδεσμος (ὁ). ἡ φασκιὰ μὲ τὴν ὁπ. δένουν ἀπὸ πάνω (κυρ. πληγήν). (εἰς τὸ πλθ. εὑρίσκεται καὶ τὸ οὐδ. 'Επιδέσμα).

'Επιδεσμοχαρὴς, ές, (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τοὺς ἐπιδέσμους (τὰ δέματα, τὰ καταπλάσματα κτλ.), (ὡμῳ. ἐπιθ. τῆς ποδάγρας).

'Επι-δεσπόζω , Μ. ώσω. (μὲ γεν.) 'Εχω ἐξουσίαν ἐπί τινος, ὁρίζω, ἐξουσιάζω.

'Επιδεύεαι, Ἰων. Β'. ἐν. πρσ. τοῦ 'Επιδεύομαι.

'Επιδευὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επιδεὴς.

'Επι-δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Π. ἀντὶ 'Επιδέομαι.

'Επιδεύτερος, α, ον. 'Ο τὰ δευτερεῖα λαβών, (Δτν.) secondarius. ||. (τὸ πλθ. οὐδ. οὐσ.) 'Επιδεύτερα, « τὰ δευτερεῖα.

'Επι-δευτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω ἢ λέγω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, διπλασιάζω.

'Επιδευτέρωσις, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επι-δεύω, Μ. δεύσω, Π. βρίχω, καταβρέχω.

Επι-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι· δέχομαι προσέτι, εἶμαι ἐπιδεκτικὸς (τρπ.) ἐνδίδω· ἀνέχομαι· ἐγκρίνω. ἀκούω καὶ πιστεύω.

'Επι-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω ἀπὸ, (κυρ.) δένω (φασκιόνω) πληγὴν κτλ. » Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἡμιελλ' ἐπιδήσειν, « Ἄρχιλ. (καὶ πῤ.) » 'Επιδεδεμένος τὸν μὲν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Ξεν.

'Επι-δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν.) Χρειάζομαι ἀκόμη, εἶμαι ἐλλιπὴς (ἐπιδεὴς) τινος.

'Επιδεῶς, ἐπίρ. 'Ενδεῶς, ἐλλιπῶς.

'Επίδηλος (ὁ, ἡ). πρόδηλος, προφανὴς· γνωστός. (μὲ δοτ.) ὅμοιος (ϛ).

'Επι-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐπίδηλον, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

'Επ.δήλως, ἐπίρ. Προδήλως, ὁλοφάνερα.

'Επιδήλωσις, εως (ἡ). φανέρωσις, γνωσοποίησις.

'Επι-δημεύω, Μ. εὐσω. Εὑρίσκομαι συνήθως (Διάγω, Διαμένω) μεταξὺ τοῦ δήμου, (ἐν γέν.) = τῷ-

'Επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι παρὼν (Εὑρίσκομαι, [καὶ ἐνίοτε] 'Επιστρέφω) εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν οἶκόν) μου, δὲν 'λείπω. » 'Ως ἐλευθέρῳ ἔξεστι μοι ὁπόθεν καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν, « Ξεν. 2) (ἐν γέν.) φθάνω (ἔρχομαι ἢ ὑπάγω) πουθενὰ (κυρ. ὡς ταξειδιώτης). » 'Επεδήμησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν, « Πλάτ. » 'Οτε ἐς τὰ μυστήρια ἐπεδήμησαν, ἐν Κορίνθῳ οἰκοῦσαι, « Δμ. » 'Οπόσοι ἂν Σιδωνίων ἐπιδημῶσιν Ἀθήνησιν, « 'Επιγρ. 3) διατρίβω συνήθως μεταξὺ τοῦ δήμου (εἰς τὰ δημόσια μέρη), (ἐπὶ νοσημάτων, ἐθίμων κλπ.) ἐπικρατῶ, (κοιν.) σύρομαι. » Κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, « Γαλ.

'Επι-δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημηγορῶ περὶ (ἐπὶ) τινος.

'Επιδήμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιδημεῖν, ἡ εἰς τὸν (ἑαυτοῦ ἢ ἄλλον ὁποιονδήποτε) δῆμον ἄφιξις ἢ διατριβὴ ἢ ἐπιστροφή. «Τῆς ἐς Σκελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως, « Πλάτ.

'Επ.δημητικὸς, ἡ, όν. 'Ο συνήθως ἐπιδημῶν εἰς (μὴ 'λείπων ἀπὸ) τὸν δῆμόν του, μένων εἰς τὸν τόπον (εἰς τὴν πατρίδα) του. » Τῶν ζώων τὰ μὲν, ἐπιδημητικὰ· τὰ δὲ, ἐκτοπιστικὰ, « Ἀρστ.

'Επιδημία (ἡ), = 'Επιδήμησις, ἐρχομὸς ἐμφάνισις, παρουσία. « Θεοῦ —, « Ἔμπ. 'Εκκλησ. » Τῆς θεοῦ Ἀδριανοῦ πρώτης εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίας, « 'Επιγρ. (καὶ μτνμ.) » Ὅταν νοσήματος ἐπιδημία καθεστήκῃ, « Ἱππκρ.

'Επιδήμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδημῶν (εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος ἐντὸς τοῦ δήμου) παρὼν· ἐντόπιος. » Ἔφασαν αὐτὸν ἐπιδήμιον εἶναι, « Ὀδ. Α., ἐπιδημεῖν. « 'Επιδήμιοι ἁρπακτῆρες, « Ἰλ. Ω., οἱ μεταξὺ τοῦ δήμου, ἐγχώριοι. » Πόλεμος ἐπιδήμιος, « Ἰλ. Ι., ὁ ἐμφύλιος. » Εἰλαπίνη δ' ἐπιδήμιος ἦεν, « Τρυφιόδ. , = Δημοθοινία. » Νόσος ἐπιδήμιος, « Ἰατρ., ἡ ἐπιδημική. ||. (οὐσ.) » 'Επιδήμια (τὰ), « 'Εκκλησ., τὰ Θεσφάτεια (ϛ).

'Επι-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκδαδιλεύω ('Επιχειρῶ ἐργάζομαι) ἔργον τι. 2) ἐργολαβῶ παρὰ τοῦ πρώτου ἐργολάβου τι ἕνα τὸ τελειώσω (ϛ).

'Επ.δημιουργὸς (ὁ). ὁ ἐπιδημιουργῶν, τεχνίτης ἐπιχειρῶν ἐργαζόμενος ἢ ἐπισατῶν εἰς τὰ παρ' ἄλλων ἐπιχειρούμενα ἔργα. (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος (ὁ ἐπιστάτης) τῶν δημιουργῶν, (ἰδ. ||. κατὰ τὸ διοικητ. σύστημα τῶν Δωριέων) ὁ στελλόμενος κατ' ἔτος παρὰ τῆς μητροπόλεως εἰς τὰς ἀποικίας διοικητὴς ἢ προεστὼς τῶν δημογερόντων (ἴδε Δημιουργός).

'Επίδημος (ὁ, ἡ), = 'Επιδήμιος.

'Επ δὴν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Επὶ δὴν καὶ

'Επιδηρὸν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Επὶ δηρόν, δι πολὺν καιρόν.

'Επι-δια-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ κατόπιν ἢ ἐναντίον τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος, περνῶ ποταμὸν ἢ πορθμὸν ἢ ἄλλο τι ἢ πρόσωπον βάλω τὸν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην ἀποριζόμενον ἐχθρόν. » Οὐ γὰρ ἰσχύσω τοσοῦτον, ὥστε ἐπιδιαβαίνειν ἡμᾶς, « Στραβ. (καὶ μτφορ.) » 'Επεδιέβαινε γὰρ ταῖς ἐλπίσι . . καὶ μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει, Ἰώσ.

'Επι-δια-γιγνώσκω (-γινώσκω). Μ. γνώσομαι. Κρίνω (Σκέπτομαι ἢ Ἀπορασίζω) τὰ ἐκ νέᾳ ἢ ἐπανειλημμένος, ξαναμελετῶ καλοστοχάζομαι· ξαναπορασίζω. » Τὰ ἂν νήφοντες προβουλεύσωνται, μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγινώσκουσι, « Ἡρ.

'Επιδιαθήκη (ἡ), Γἐπιδιατίθημι]. μεταγενεστέρα (πρὸς τροποληγίαν τῆς πρωτ. διαθήκη, (Γαλλ.) codicille. 2) ἡ τρίτον χέρι ὑποθήκη (παρακαταθήκη).

'Επιδιαίρετις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

'Επι-διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. 'Επιδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ ἐκ νέου ἢ μὲ ἀκρίβειαν· μοιράζω ἴσια ἢ ξαναμοιράζω. « Πολιτικὰ ποιησάμενος, ταῖς φράτραις ἐπιδιεῖλε, Δ. Ἁλ. (καὶ μσ.) » 'Επιδιείλοντό σφεας αἱ ἕνδεκα πόλιες, Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ φονήνεντα ἐπιδιῄρηται εἰς μακρὰ καὶ βραχέα, « Γρμτ.

'Επιδιαίτησις, εως (ἡ). ὁ μεταξὺ τρόπος τῆς ζωῆς, ἡ μετὰ τὴν ἀνάῤῥωσιν ἐξακολούθησις ἢ ὁ κανονισμὸς τῆς διαίτης.

'Επι-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Κείτομαι ἢ εἶμαι τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός.

'Επι-δια-κινδυνεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Τιμοκινδυνεύω διὰ τι ἢ πρὸ σέτι.

'Επι-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἢ ἐκ δευτέρου· ἀναθεωρῶ κρίσιν θεωρηθεῖσαν (παρδλ. 'Επ.διαγιγνώσκω).

'Επι-δια-λάμπω. Μ. λάμψω. Λάμπω ἐπάνωθεν καὶ ἀνάμεσα εἴς τι.

'Επι-δια-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Διαμένω ἢ 'Επιμένω ἀκόμη ('Εξακολουθῶ νὰ διαμένω) εἰς.

'Επιδιαμονὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παραπέρω ἐπιμονὴ ἢ διαμονὴ εἴς τι.

'Επι-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ ἐκ νέου, ξαναμοιράζω.

'Επι-δια-νοέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Στοχάζομαι (Συλλογίζομαι) προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ξανασκοπῶ. » Πρὶν τὸ διανενοημένον εἰπεῖν, ἑτέρα ἐπιδιανοεῖσθαι, « Ἱππκρ.

'Επι-δια-πέμπω , Μ. πέμψω. Στέλλω κατόπιν ἢ προσέτι.

'Επι-δια-πλέω-ῶ, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ πάλιν ἢ κατόπιν τινὸς ('Ξαναπερνῶ) διὰ θαλάσσης ἀντικρύ, (παρδλ. 'Επιδιαβαίνω).

'Επι-δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρώνω ἐκ νέου ἢ ἐπανειλημμένως, ἐπιδιορθώνω.

'Επι-διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω ἢ σχίζω (καὶ πθ. Σκάνω, Ξεσπάνω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-δια-σαφέω-ῶ , Μ. ήσω. 'Εξηγῶ (Σαφηνίζω) τι ἐπανειλημμένως καὶ ἀκριβέστερον.

'Επι-δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Διασκέπτομαι ἐκ νέου ἢ ἐπανειλημμένως, ξαναστοχάζομαι.

'Επι-δια-σκευάζω, Μ. άσω. 'Επεξεργάζομαι ἐκ νέου (κυρ. σύγγραμμα πρὸς ἔκδοσιν), ἐπιδιορθώνω, (ζθεν:

'Επιδιασκεύασις, εως (ἡ). ἐπεξεργασία (ἐπιδιόρθωσις) συγγράμματος ἐκδοτέου.

'Επι-δια-σκοπέω-ῶ , Μ. ήσω , = 'Επιδιασκέπτομαι.

'Επι-δια-τρέφω , Μ. στρέψω. Διαστρέφω ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.

'Επι-δια-σύρω, Μ. συρῶ. 'Γρίζω (Περιγελῶ) πάλιν.

'Επι-δια-τάσσομαι(τάττομαι), Μ. τάξομαι. Διατάττω (Διορίζω, Παραγγέλλω) προσέτι.

'Επι-δια-τείνω , Μ. τενῶ. (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) 'Εκτείνω ἔτι μᾶλλον (καὶ ἄλλη ἄμετρ. 'Εκτείνομαι, Φθάνω) ὡς εἰς. 'Επεκτείνω.

'Επι-διατίθημι, Μ. θήσω. Διαθέτω τι πρὸς τοὺς ἄλλους (μσ.) προσθέτω τι εἰς προλαβοῦσάν μου διάταξιν, παραγγέλλω διὰ μεταγενεστέρας διαθήκης μου. (Νμ.) καταθέτω τι (εἰς τρίτον χέρι) ὡς ἐνέχυρον, παρακαταθέτω, (Ἰταλ.) depositare.

'Επι-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς ἔργον ἢ μέρος τι, ἐνδιατρίβω.

'Επι-δια-φθείρω , Μ. φθερῶ. Χαλνῶ (Διαφθείρω) ἔτι μᾶλλον.

'Επι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω προσέτι ἢ ἔπειτα.

'Επιδίδυμις, ίδος (ἡ), (ἀνατομ.) κιρσώδης τις ὄγκος εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῶν διδύμων (ὄρχεων).

'Επι-δίδυσκω (χ. Μ.), = 'Επενδύω.

'Επι-δίδωμι, Μ. ἐπι-δώσω, Δίδω τι εἰς τὸ χέρι τινός, ἐγχειρίζω. (κυρ.) » Τὴν ἐπιστολὴν—, « Πρᾶξ. 2) δίδω προσέτι (περιπλέον), προσθέτω εἰς τὸ ἤδη δοθέν (« Τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἄλλα ἐπιδοῦναι, « Δμ.)· προσφέρω (κυρ. δὲ συνεισφέρω) αὐτοπροαιρέτως, χαρίζω (» Αἰσχυνούμην, ὑμῖν μὲν ἐπιδιδοὺς, τούτῳ δὲ μὴ ἀποδιδοὺς, δείξας τὸν δανειστὴν, « Πλ.), (ἄλλ.) προχωρῶ, προοδεύω, αὐξάνω· προκόπτω· (ἐπὶ κακοῦ) γίνομαι ἔκδοτος (παραδίδομαι) εἰς. » 'Επιδιδοῦσαν τὴν τε τῶν πολιτῶν ἰσχὺν ἢ τὴν αφετέραν ἀπορίαν, « Θκ. 3) (εἰς ἰδιαιτ. τινὰς ῥρσ.) προτείνω, εἰσάγω (ὑπόθεσιν εἰς ἀκρόασιν). » Ψῆφον ἐπέδωκε τοῖς πολίταις, « Πλ. (καὶ ἄλλ.) » Οἱ πρυτάνεις ἐπέδοσαν εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν, « Δσ., εἰσήγαγον τὴν περὶ αὐτῶν ὑπόθεσιν. ||. (μσ.) » Θεοὺς ἐπιδώμεθα , « Ἰλ. Χ., ἂς βάλωμεν (κατὰ λέξ. ἂς προσθέσωμεν) μάρτυρας τοὺς θεούς, ἂς ἐπικυρώσωμεν δι' ὅρκου τὴν συμφωνίαν μας, (ἴδε ἐπιδίδομαι, καὶ παρδλ. Περιδίδωμι). 'Επιδύεσθαι, Μ. ἐξέσομαι, = 'Επιδιέρχομαι, ἐπιδυσέξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, = 'Επιδιέρχομαι.

'Επι-δυσ-έρομαι, Μ. ελεύσομαι. = 'Επιδιέρχομαι.

'Επι-δι-έρομαι, Μ. ελεύσομαι. = 'Επιδιέρχομαι. 2) (τρπ.) = 'Επιδιηγοῦμαι.

'Επιδιστὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἔτη περιπλέον, (μόνον εἰς τὴν ἐπιῤῥηματορ.) » 'Επιδίστεες ἦδ' ἐν, « Αἰσχλ. (περὶ ἧς ὅμως ἴδε μᾶλλον Διστής).

'Επι-δίζημαι καὶ (ἐνίοτε) 'Επιδίζομαι (γ. Μ.), Π. ζητῶ (ἐρευνῶ, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω) προσέτι ἢ ἀκριβέστερον.

'Επι-δι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προσέτι ἢ ἐκ δευτέρου, 'ξαναδιηγοῦμαι, (ἐπμ.) ἐπεξηγῶ.

'Επιδιήγησις, εως (ἡ), ἡ ἐκ νέου διήγησις, ἐπανάληψις τῆς διηγήσεως, (ἐπμ.) ἐπεξήγησις.

'Επι-δι-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω ('Εκτείνομαι) ἕως εἰς.

'Επι-δι-ιστημι, Μ. δια-στήσω, = 'Επιδιαιρῶ.

'Επι-δικάζω , Μ. άσω. Ἀποφασίζω (δικαστικῶς) ὅτι ἀνήκει τι εἰς τινα, (Ἰταλ.) adjuger. ||. (μσ. μὲ γεν.) δικάζομαι περί τινος· ἐξετοῦμαι νὰ ἀναγνωρισθοῦν τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματά μου , (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἔχω ἀπαιτήσεις εἴς τι, ἢν παραχωρῶ εὐκόλως εἰς ἄλλον τὰ περὶ αὐτοῦ πρωτεῖα. » 'Επιδικάζ. ἀριστῆς, « Ἴονες., ἀντιποιοῦμαι, (καὶ πθ.) » 'Επιδικαζομένη (γυνὴ), « Σχλ. Ἀρχρ., ἡ ἄλλ. 'Επίδικος.

'Επιδικασία (ἡ). Ἐνάστασις (δικαστικὴ), κρισυλογία (κυρ. περὶ κληρονομίας).

'Επ.δικάσιμος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ἀπ. γίνεται ἢ συγχωρεῖται ἐπιδικασία (ποῖος νὰ τὸν πρωτοπάρῃ), περισπούδαστος, περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος.

'Επιδικος (ὁ, ἡ), = 'Επιδικάσιμος, περὶ τοῦ ὁπ. πρέπει ν' ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον, διαφιλονεικούμενος. » Δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, « Δ. Ἁλ., ἀφίνομαι εἰς τὴν κρίσιν των. (κυρ. εἰς τὰς Ἀθ.) » 'Επίδικος (ἡ ἄλλ. 'Επίκληρος) γυνὴ, « Νμ., ἡ πλουσία κληρονόμις τῆς ὁπ. αἱ συγγενεῖς ἐδικάζοντα πρὸς ἀλλήλους ποῖος ἔχει ὡς πλησιέστερος δικαίωμα νὰ τὴν νυμφευθῇ.

'Επιδίμμιρος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ (ἴσος μὲ) τὸ ὅλον καὶ δύο μέρη τοῦ ὅλου (ϛγλ. πέντε τριτημόριος).

'Επι-δινεύω, Μ. εὐσω, (μτγν.) ἀντὶ

'Επι-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ἐπάνω ἢ ἐπάνωθέν τινος· περιστρέφω τι ὁλόγυρα (κυρ. ἵνα τὸ ῥίψω δυνατώτερα ἢ μακρύτερα). » Ἡλίου μείζονα λᾶαν ἀείρας, ἦκ' ἐπιδινήσας. « Οὐ. Ι. (καὶ μσ. τρπ.) » Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσι πολλὰ ἐπιδινεῖται, « Ὀδ. Γ., τὸ σκέπτομαι πολλαχῶς, (κοιν.) τὸ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου.

'Επι-διορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω ἔπειτα, ὕθεν

'Επιδιόρθωσις, εως (ἡ). Ἡ ἔπειτα γινομένη διόρθωσις, (ἐναντ. τῷ Προδιόρθωσις).

'Επ.διορθωτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἐπιδιόρθωσιν.

'Επι-διορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω ἐκ νέου, δίδω καὶ δεύτερον ὁρισμὸν τοῦ πράγμ.

'Επι-δι-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ προσέτι ἢ ἔπειτα.

'Επι-διπλασιάζω, Μ. άσω, καὶ

'Επι-διπλόζω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ

'Επι-δι-πλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν (διπλάσιον), διπλόνω, διπλασιάζω· ἐπαναλαμβάνω.

'Επιδίπλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. διπλασιασμὸς, ἐπαναδίπλωσις.

'Επι-διατάζω, Μ. άσω. Διατάζω περί τινος ἢ ἀκόμη.

'Επιδιφριὰς, άδος (ἡ), Π. τὸ ἐπάνω γεῖλος (τὸ τριγωνὸν) τοῦ δίφρου, (παρδλ. Ἄντυξ).

'Επιδίφριος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος ἢ βαλμένος ἐπάνω εἰς τὸν δίφρον (εἰς τὴν ἁμαξαν, εἰς τὸ κάθισμα). (συνών.) » 'Επιδίφριος ἐργασία, « Ἀρτεμ., ἡ καθιστικὴ· (καὶ ἐπῤῥηματικῶς) « Κἀνόκα ὧδε φέρων ἐπιδίφρια θεῖα, « Ὀδ. Ο.

'Επίδιχα, ἐπίρ. Ο. ἀντὶ 'Επὶ δίχα (εἰς πρόθ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ῥῆμα).

'Υπιδίψιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ διψασμένος, (ἡ ἀπλ.) = Δίψιος.

'Επιδ.ωγμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Επιδιώκω, Μ. διώξομαι. Κυνηγῶ (Καταδιώκω) περικυρῶ, κατατρέχω ἐπιμόνως

'Επιδίωξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επ(διμος, ονος (ὁ, ἡ), Π. = 'Επιδάμνιος, ἐπιστήμων, ἔμπειρος.

'Επι-διαίζω, Μ. άσω, Π. στογάζομαι (παρατηρῶ) τι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· συλλογίζομαι πότερον ἢ ὄν ποτε τὸ ἄλλο, (ἐπμ.) = 'Ενδοιάζω, ἀμφιβάλλω.

'Επι-δοκιμάζω, Μ. άσω. Δοκιμάζω (Ἐξετάζω) ἐπανειλημμένως, (ἐπμ.) ἐγκρίνω.

'Επίδομα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδει τις περιπλέον (ἐκ προσθήκης) ἢ αὐτεπαιρέτως καὶ ὄχι καθ' ὑποχρέωσιν, χάρισμα.

'Επι-δομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο, ἐποικοδομῶ. 2) ἐφάλλω ἀντὶ 'Επιδημῶ.

'Επιδονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = 'Επινροτῶ.

'Επι-δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ πρωτίστι (ἐκτὸς τούτου). « Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, « Ἡρρ., ὡς μεταγενεστέρα (ὑστερινὴ) γνώμη.

'Επίδοξος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. εἶνε ἐλπὶς (πιθανότης, ὑποψία) ὅτι θέλει πρᾶξῃ ἢ πάθῃ τι (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ὅτι θέλει συμβῇ, πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. » Ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία, « Ἄνιφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἢ μετχ.) » Καὶ τοῦτο ποιήσειν ἐπίδοξος ἦν, « Αξ. (καὶ πθ.) » 'Επίδοξοι τοῦτο πείσεσθαι εἶναι, « Ἡρ. » Τάδε τοι ἐξαύτου ἐπίδοξα γενέσθαι, « αὐτ. 2) = Ἔνδοξος, περίφημος. » Πρὸς τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀπεστέλλειν τοὺς κρατίστους τῶν καλλίστων, « Διοδ.

'Επιδοξως, ἐπίρ. Ἐνδόξως.

'Επιδορατὶς, ίδος (ἡ). ἡ αἰχμὴ (τὸ κοπτερὸν μέρος) τοῦ δόρατος. (κατ' ἄλλους) = Σαυριωτήρ.

'Επι-δορπέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Επιδορπίζομαι.

'Επιδορπίδιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ 'Επιδόρπιος.

'Επι-δορπίζομαι, Μ. ισομαι, = 'Επιδειπνέω.

'Επιδόρπιος (ὁ, ἡ), = 'Επιδείπνιος.

'Επιδορπὶς, ίδος (ἡ) = 'Επιδείπνιον.

'Επίδορπισμα (τὸ). τὸ ἐπιδόρπιον ἔδεσμα, (ϛγλ.) γλύκισμα ἢ 'πωρικόν.

'Επιδορπισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιδορπίζεσθαι (τρώγειν τὰ ἐπιδορπισματα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επιδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδιδόμενος (διδόμενος περιπλέον, προσφερόμενος) ἢ ἄξιος νὰ ἐπιδοθῇ (νὰ προσφερθῇ). 2) ἐπιδεκτικὸς ἐπιδόσεως (προόδου, αὐξήσεως).

'Επίδοσις [ἐπιδίδωμι], εως (ἡ) ἡ ἐκ προσθήκης ἢ αὐτοπροαίρετος δόσις, προσφορά ἐκείσις. 2)(συνκδχ.) αὔξησις· (τρπ.) προκοπή. » Παντὸς πράγματος ἐπίδοσίς ἐστιν, ἕστ' ἂν τέλος ἔχῃ, « Λεσβ.

3) = 'Ενδοσις, χαλάρωσις. » Τῶν νεύρων ὁ σύνδεσμος, τοῖσι μὲν ἐπιδόσιας ἔχων, τοῖσι δὲ ξυντεταμένος ἐών, « 'Ιππκρ.

'Επιδοτικὸς, ἡ, ὄν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. 'Ο συνειθίζων (πρόθυμος εἰς τὸ) νὰ ἐπιδίδῃ (νὰ χαρίζῃ). μεταδοτικὸς, ἐλευθέριος.

'Επιδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επι-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω δοῦπον (κρότον) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι, ἀντηχῶ.

'Επιδοχὴ (ἡ). τὸ ἐπιδέγεσθαι, παραδοχὴ, ἀποδοχὴ· διαδοχὴ· ἀντικατάστασις. » Αἱ (ἐν Σικελίᾳ) πόλεις ῥᾴδιαν ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς, « Θκ.

'Επιδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επιτρέχω.

'Επιδραμητέον, θετ. τοῦ 'Επιτρέχω.

'Επι-δράσσ(μαι(-δράττομαι), Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) λδράγνω, φουκτίζω. (μτφορ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἀντιλαμβάνομαι. » Ἕκαστον τῶν αἰσθητηρίων τοῦ συγγενοῦς ἐπιδράσσεται, « Γργ.

'Επι-δράω-ῶ, Μ. δράσω. Πράττω ἐκ προσθήκης (ἐπέκεινα τοῦ ὡρισμένου). 2) πράττω τι χάριν τινός, (ἰδιαιτ.) ἱεροπραπκτῶ ὑπέρ.

'Επιδρομάδην, ἐπίρ. = 'Επιτροχάδην.

'Επιδρομὴ (ἡ). τὸ ἐπιτρέχειν, ἐργομὸς αἰφνίδιος κατά τινος, ἔφοδος. » Ἐξ ἐπιδρομῆς εἰπεῖν, « Πλ., = 'Επιδρομάδην, ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχεδίως.

'Επιδρομία (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επιδρομή.

'Επιδρομικὸς, ἡ, όν. 'Ο γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐξ ἐπιδρομῆς (ἐπιτροχάδην).

'Επίδρομος (ὁ, ἡ). ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ πέριξ τοῦ ὑπ. δύναται τις νὰ δράμῃ, ὁμαλὸς, κατηφορικὸς ἢ εὐκίνητος, εὐκολοπάτητος, (μτφορ.) εὔκολος, εὐπειστος. ||. (οὐσ.) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὑπ. ἀνοιγοκλείονται τὰ δίκτυα τῶν κυνηγῶν) ἢ 2) τὸ δεύτερον κατάρτι ἢ πανὶ (ἡ) τοῦ πλοίου (τὸ πρὸς τὴν πρύμνην).

'Επι-δροσίζω. Μ. ἴσω. Δροσίζω ἀπὸ 'πάνω.

'Επι-δυναστεύω, Μ. εὐσω. Διοικῶ ('Εξουσιάζω) ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, διαδέχομαι τὴν δυναστείαν τινός.

'Επι-δύνω, Μ. δύσω, Χ. 'Επιδύω.

'Επι-δυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω, Δυσφημῶ (Κακολογῶ) τινα.

'Επι-δύω (καὶ μσ.) 'Επι-δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. 'Επέδυν κτλ.). (μὲ δοτ.) Δύω (Βασιλεύω) ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐν ᾧ ἐξακολουθεῖ νὰ ᾖνέ ἢ νὰ γίνεται) τι. » 'Ο ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, « Γρφ., (ὅηλ.) νὰ φιλιόνεσαι μαζῆ του πρὶν δύσως ἥλιος, (ἢ κατὰ τμῆσ. Π.) « Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, πρὶν κτλ. « Ἰλ. Β.

'Επίδω, ης, η, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εφοράω.

'Επιδῶ, ῷς, ῷ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επι-δωμάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἀύχρηστ. τῷ) 'Επιδομέω.

'Επιδώμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επιδὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εφοράω.

'Επι-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω προσέτι (ὡς ἐκ προσθήκης).

'Επιδώσω, μέλλ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επιδώτης [ἐπιδίδωμι], ου (ὁ). δοτὴρ (δωρητὴς) ἀγαθῶν, (ἐπίθ. διαφόρων θεοτήτων).

'Επιείκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιεικοῦς, μετριότης, πραότης, κοσμιότης, εὐμένεια, χρηστότης κτλ. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) πιθανότης. » Δόγου —, «

'Επιείκελος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος, παρόμοιος. » Θεοῖς —, « 'Ομ.

'Επι-εικεύω ἢ (μσ.) 'Επι-εικεύομαι, Μ. εὑσω, -ομαι. Εἶμαι =

'Επιεικὴς [ἐπὶ, ἔοικα], ές (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος, ἀνάλογος. δίκαιος, μέτριος, πρᾶος, μετριόφρων, συγκαταβατικὸς, φιλάνθρωπος· χρηστὸς, κόσμιος· τίμιος. (ἐνίοτε ἐπὶ πραγμ.) πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. (καὶ σπνττ. μὲ ἀπαρ.) ἱκανόν. » Τύμβον οὐμάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, Ἰλ. Ψ. « Τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν, « 'Οδ. Μ. (ἢ ἀπολ.) « Ὡς ἐπιεικὲς (ἐνν. ἐστιν), « Ἰλ. Τ. Ψ. « Οὐκ ἐπιεικὲς ἀκούειν, « Ἰλ. Α., εἶνε εὔλογον (δίκαιον), πρέπει. » Οἵ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, « Ἰλ. Τ., καθὼς εἶν' ἑπόμενον. « Παῖς τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικής, ἄφωνος δέ, « 'Ηρ. » Οἰκέτης ἐπιεικής, « Ἰσκρ. » Τιμωρὸς ἐπιεικὴς, « Δ. Ἁλ. « Ὁδὸν ἐπιεικῆ καὶ κοὐφην τὸ πρῶτον, » Πλ. » Ὁμολογίᾳ τινὶ ἐπιεικεῖ ἀποπεμψαθαι, « Θκ., μὲ εὔσχημον τρόπον. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « 'Επιεικὲς χαδέειν, « Ἱππκρ., ὅσον νὰ χωρῇ. (καὶ ἀφῃρημ.) Τὸ ἐπιεικές, « Πλάτ., ἀντὶ Π ἐπιείκεια. « Τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν, « Δημ., νὰ εὕρῃ συγκατάβασιν, νὰ δικασθῇ κατ' ἐπιείκειαν.

'Επιεικτὸς, ἡ, όν, Π. [ἐπὶ, εἴκω]. ἐνδοτικὸς, παραχωρητικὸς, εὐκολοεικονόμητος. ὑπόφερτὸς. « Σθένος οὐκ ἐπιεικτόν, « Ἰλ. Ε., ἀνενδοτον, ἀκαταδάμαστον. » Πένθος οὐκ ἐπιεικτὸν, « Ἰλ. Ξ., ἀπαρηγόρητον, ἀκατάπαυστον. » Ἔργα γελαστὰ κοὐκ ἐπεικτά, « 'Οδ. Θ., ἀνυπόφερτα.

'Επιεικῶς, ἐπίρ. Πρεπόντως, ἀνηκόντως, εὐλόγως· μὲ ἐπιείκειαν· μετρίως, ὁπωσοῦν, περίπου· συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀπροχρώντως, κάμποσον (ἀρκετὰ) πολὺ. πιθανῶς. ἀγχόθεν.

'Επιειμένος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Εφειμένος, μσ. ἢ πθ. πρκ. τοῦ 'Εφιέννυμι.

'Επιεισάμενος, Π. μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. ἢ

'Επιείσομαι, Π. μσ. μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ 'Επειμι (ἐπὶ, εἶμι).

'Επι-ἑλδομαι (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ πρόσθετι ἢ κατὰ πολλά, ὑπερεπιθυμῶ.

†'Επιελίκτωρ [ἐπιελίσσω], ορος (ὁ), Π. ὁ περιτυλίζων ἑαυτὸν ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-ἐλπομαι (χ. Μ.), Π. ἐλπίζω μετὰ βεβαιότητος.

'Επίελπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ βεβαιότητος ἐλπιζόμενος.

'Επιέναι, ἀπαρ. τοῦ 'Επειμι (ἐπὶ, εἶμι).

'Επι-έννυμι, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εφέννυμι.

'Επι-έπομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εφέπομαι.

'Επιέσασθαι, Ἰων., ἀντὶ 'Εφέσασθαι, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Επίεσμαι, Π. ἀντὶ 'Εφεῖμαι, μσ. ἢ πθ. πρκ. καὶ

'Επίεσσα, Π. ἀντὶ 'Εφεῖσα, ἀόρ. ἀ. τῆς ὀρς. τοῦ 'Εφέννυμι.

'Επιετὴς, έος (ὁ, ἡ). αὐτοῦ τοῦ ἔτους, ἐφετεινός.

'Επι-ζαρέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Επιβαρύνω.

;'Επιζαφελὴς, έος καὶ

'Επιζάφελος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ζα, ὀφέλλω] ἀφοβὸς, ὀρμητικός. ||. (τὸ οὐδ.) 'Επιζαφελὲς, ἀντὶ -

'Επιζαφελῶς, ἐπίρ. Π. δυνατὰ, κατὰ πολλὰ, μὲ μεγάλην ὁρμὴν, μὲ ὑπερβολήν.

'Επι-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι. (μὲ δοτ.) Ζῶ ἔπειτα ἀπό τινα ἢ μετὰ τὸ τέλος τινὸς πράγματος.

'Επι-ζείω, Π. ἀντὶ 'Επιζέω.

'Επίζεμα (τὸ), [ἐπιζέω]. νερὸν ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὑγρὸν τὸ ὁπ. χύνομεν ζεματιστὸν ἐπάνω εἰς ἰατρικόν τι τοῦ ὁποίου θέλομεν νὰ 'πάρωμεν τὴν οὐσίαν.

'Επιζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (Ζευγαρόνω, 'Ενόνω) τι μετ' ἄλλου, συνάπτω. » Εὐθεῖα ἐπιζευγνύουσα ἢ ἐπιζευγνυμένη, « Μθματκ. ἢ συνάπτουσα δύο σημεῖα. (καὶ πθ.) » 'Επέζευκται δὲ γέφυρα τῷ ποταμῷ, « Στρ., εἶνε στημένη ἐπάνω ἑνοῦσα τὰς δύο ὄχθας του. 2) = 'Επιζυγόω, κλείω. « Στόμα ἐπιζ., « Αἰσχλ.

'Επιζευκτὴρ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐπιζευγνύων (ἑνώνων, συνδέων), (ἰδιαιτ.) σχοινὶ διάσιμον, (ἴδε Ζευκτηρία).

'Επιζευκτικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἐπιζευξιν (γρμτκ.).

'Επίζευξις [ἐπιζεύγνυμι], εως (ἡ). δέσιμον δύο πραγμάτων ὁμοῦ, συνένωσις, συναρμογὴ, (ῥτρ.) εἶδος ἐπαναλήψεως (ἴδε τὸν τὸ Αἰσχ. « Θῆβαι δέ, Θῆβαι κτλ.).

'Επιζεφύριος καὶ

'Επιζέφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πρὸς τὸν Ζέφυρον ἄνεμον (ὅηλ. πρὸς δυσμάς), δυτικός.

'Επιζέω, Μ. ζέσω. Βράζων φουσκόνω ἢ ἐβγαίνω ἐπάνω, ἀναβράζω. » Ἀφρὸς ἐπιζείων, « 'Ορφ. » Ἡ χολὴ (« Ἡ 'Οργὴ) ἐπιζεῖ, « Ἀρχφ., βράζει, ἀνάπτει, (ἐπιμ.) » Ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπέζεσε, « 'Πρ., (κοιν.) ἄναψε τὸ αἷμά μου, ὥρασα (ἀπὸ θυμόν). (ἢ συνκδχ.) » Θερμαλωψ ὑμῖν ἐπίζεσεν, « Ἀρχφ., ἀναζωπύρησε τὸ σῶμά σας. 2) (μτφ.) κάμνω τι νὰ βράσῃ (νὰ ἀναβράσῃ). « Λέβητα πυρὶ ἐπίζ., « Εὐρ.

'Επίζηλος (ὁ, ἡ), = 'Επιφθονος, ζηλευτὸς, ἀξιοζήλευτος. 2) = ζηλότυπος. » Εὐνοῦχων γένος... ἐπίζηλον, « Βακχ.

'Επιζήμιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος πρὸς) ζημίαν, βλαπτικός. 2) ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς ζημίαν (εἰς πρόσμον). » Εἰς τὸν ξύλλογον ἴτωσαν ἐπιζήμιοι, ἐὰν μὴ ἴωσι, « Πλάτ. ||. (οὐ. οὐσ.) 'Επι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζήμιον (τό), ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς τινα ζημία, τιμωρία, πρόστιμον. «Τὰ αὐτὰ ἐπιζήμια αὐτοῖς ἔστω, » Πλάτ.

'Επιζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Επιβάλλω ζημίαν (τιμωρίαν, πρόστιμον), ζημιόνω, βλάπτω. τιμωρῶ.

'Επίζημίωμα(τό),='Επιζήμιον, ποινή, πρόστιμον.

'Επιζημίως, ἐπίῤῥ. Πρὸς ζημίαν, πρὸς βλάβην, μὲ τρόπον ἐπιζήμιον.

'Επιζηλόω-ῶ, Μ. ήσω. Ζηλῶ μετ' ἐπιμονῆς, προσπαθῶ (ἐπιθυμῶ) νὰ 'ξανκποκτήσω τι (τὸ ὁπ. μοῦ ἔλειψε).

'Επιζήτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιζητεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιζητήσεως.

'Επιζητήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπιζητήσεως, ἐπιθυμητός, περισπούδαστος.

'Επιζήτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιζητεῖν, ἡ μετ' ἐπιμονῆς ζήτησις, ἀναζήτησις.

'Επιζητητικός, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἐπιζήτησιν.

'Επιζοφόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Επιακοτίζω.

'Επιζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. εἶμαι συνηνωμένος.

'Επιζυγίς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος τῆς τοξοβόλου ἢ πετροβόλου μηχανῆς ὅπου ἐμβάλλεται ἐπιτοξίς.

'Επιζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν ζυγὸν (τὸν σύρτην) τῆς θύρας, μανδαλόνω.

'Επιζύγωμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπιζύγωσιν (θύρας), μάνδαλος κτλ.

'Επιζύγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Επιζυγόω, κλείσιμον θύρας (κτλ.), μανδάλωμα.

'Επιζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω, (ὀθ. πθ. ἡ μσ.) » 'Επεζωσμέναι, « 'Ηρ., αἱ γυναῖκες αἱ ὁπ. διὰ πένθος ἀνέσυρον καὶ ἔζωναν ὑπὸ τὸ ζῆθος (ἡμίγυμνον) τὰ φορέματά των.

'Επιζώστρα (ἡ). Ζώνη, ζωνάρι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν), (παρβλ. Ζωστήρ).

'Επίηλε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ 'Επιάλλω.

'Επίημι, Ἰων. ἀντὶ 'Εφίημι.

'Επιήνδανε, Π. ἀντὶ 'Εφήνδανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εφανδάνω.

'Επίηρα (τὰ), Π. οὐδ. τοῦ (ἀχρ.) 'Επίηρος, = 'Επήρανος, πολλὰ ἀρεστός, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός. » 'Επίηρα φέρειν τινί, « 'Οδ., Σοφ., = Χαρίζεσθαι, προξενεῖν εὐχαρίστησιν (εὐαρεστεῖν) εἴς τινα. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤῥ.) « Λιμπλακίης ἐπίηρα, « Νόνν., = Χάριν, ἕνεκα, περί. (Ἄλλοι τὸ γράφουν διῃρημ. 'Επὶ ἦρα, ἴδε 'Ηρα καὶ

'Επιήρανος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ἐράω], = 'Επήρατος, περιπόθητος. (μὲ δοτ.) » Οὔ μοι γίγνεται ἐπιήρανα θυμῷ, « 'Οδ. Τ., δὲν γίγνεται ἐπιήρανα θυμῷ, « 'Οδ. Τ., δὲν τὰ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου. 2) (μὲ γεν.) = "Ιρανος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, βοηθητικός, ἀποτρεπτικός. » Ἄσπις ἀκόντων —, « 'Επγρ. » Νεύρων—, « Ἀθ. «Σοφῶν ἔργων (» Ἀρετᾶς)—, « Στδ., κάτοχος, (παρβλ. 'Επίηρα).

'Επιηρεφής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Επηρεφής.

('Επίηρος), Π. ἀμφ. ᾧ μτγν. ἀντὶ 'Επιήρανος, ἐπιθυμητός, (συγχ. τῷ 'Ερίηρος).

'Επιθαλάμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον. » 'Επιθαλάμιον (ἐνν. ᾆσμα), « Θκρ., τὸ τραγοῦδι τοῦ γάμου.

'Επιθαλασσίδιος καὶ 'Επιθαλάσσιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, (κοιν.) ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, παραθαλάσσιος. » Πόλις—, « Ξεν. (καὶ ἄλλ.) « Τὰ ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου, « Θκ.

†'Επιθάλασσος(ττος), ου (ὁ, ἡ), σπνττ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επιθαλάσσιος.

'Επιθαλπής, έος (ὁ, ἡ). ζεστός, (μτφρ.) τερπνός, θελκτικός, ζέκ τοῦ

'Επι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω (κυρ. τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος), ζεσταίνω ἀπὸ 'πάνω.

'Επι-θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἔκθαμβος ('Εκπλήττομαι) εἴς τι.

'Επιθανάπιος ᾗ 'Επιθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὸν (καταδικασμένος εἰς) θάνατον. 2) ὁ ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, θανάσιμος. 3) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου. » 'Ωδή—, « Λξ.

'Επιθανατίως καὶ 'Επιθανάτως, ἐπίῤῥ. Διὰ θάνατον, θανασίμως, «'Επιθανατ. ἔχει,» Πλδ., κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ, εἶνε διὰ θάνατον.

'Επιθανής, έος (ὁ, ἡ), = 'Επιθάνατος, κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ.

'Επι-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω τι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

'Επι-θαῤῥέω(καὶ Ἀττ. -θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) "Εχω τὸ θάῤῥος (τὰς ἐλπίδας μου εἰς. 2) ἔχω ἢ λαμβάνω θάῤῥος κατά τινος, δὲν φοβοῦμαι.

'Επι-θαῤῥύνω (ᾗ Ἀττ. -θαρσύνω), Μ. υνῶ. 'Εμπνέω θάῤῥος, ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω.

'Επι-θαυμάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Θαυμάζω (Τιμῶ, "Εχω εἰς ὑπόληψιν καὶ Φιλοδωρῶ) τινα.

'Επι-θεάζω, Μ. άσω, = 'Επιθειάζω.

'Επι-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = 'Επιθεωρῶ, παρατηρῶ.

'Επι-θειάζω, Μ. άσω. 'Επικαλοῦμαι (Φέρω μάρτυρα) τὸν θεὸν ὑπὲρ ἢ κατά τινος· (ἐν γέν.) λέγω ἢ πράττω τι μὲ θρησκευτικὸν σέβας καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν· προφητεύω. (Ἰδιαιτ.) δίδω χαρακτῆρα θειότητος εἴς τι, τὸ ἀποδίδω εἰς θείαν δύναμιν ἢ ἐμπνευσιν. «Τὰς πράξεις ἐπιθ., « Πλ. (καὶ πθ.) » Τύπος ἐπιτεθειασμένος, « Πλδ., ἱερός, (παρβλ. 'Επιθοάζω).

'Επιθειασις, εως (ἡ) καὶ

'Επιθειασμός (ὁ). τὸ ἐπιθειάζειν, ἐπίκλησις θεοῦ (κυρ. μὲ θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν)· ἐξορκισμός.

'Επιθειαστικός, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἐπιθειασμόν.

'Επιθεῖναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Επιθεῖτε, Π. ἀντὶ 'Επιθέσητε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς εὐκτ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επι-θέλγω, Μ. θέλξω, = 'Επῴδω, καταπραΰνω.

'Επίθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιτίθεται (βάλλεται ἐπάνω) εἴς τι, (ἢ ὡς) ἀκέπασμα, (Τουρκ.) καπάκι, (ἢ ὡς) ἰατρικόν, ἔμπλαστρον, κατάπλασμα (ἢ ὡς) στολίδι ἢ σημάδι. » Τάφου—, « Παυσ.

'Επι-θεραπεύω, Μ. εὐσω. Φροντίζω ('Επιμελοῦμαι, 'Ενεργῶ, 'Οργανίζω) διά τι ἢ ἀκόμη, (Θκδ. Η', 47)).

'Επι-θερμαίνομαι, Μ θερμανθήσομαι. Θερμαίνομαι ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπιπολαίως.

'Επίθες, ἀόρ. 6'. τῆς πρχ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επίθεσις [ἐπιτίθημι], εως (ἡ), = 'Επιβολή, βάλσιμον ἐπάνω εἰς· ἐπιβολὴ χειρὸς κατά τινος, προσβολή· ἐπιβουλή· λόλας, ἀπάτη, πανουργία. « Τὰ μὲν ἐκ παρατάξεως, τὰ δ' ἐξ ἐπιθέσεως, « Πλδ. » 'Επισημασίας—, « Ἰατρ., εἰσβολὴ πυρετοῦ. 2) (γεμτ. καὶ ῥτρ.) χρῆσις ἢ σχηματισμὸς ἐπιθέτου, (Ἀρχτ. 'Ρτρ. Γ.).

'Επι-θεσπίζω, Μ. ίσω. 'Επικυρόνω ἢ 'Εγκρίνω τι διὰ χρησμοδοτήσεως· (ἐν γέν.) χρησμοδοτῶ ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι.

'Επι-θεσπισμός (ὁ). τὸ ἐπιθεσπίζειν, ἡ διὰ χρησμοδοτήσεως ἐπιβεβαίωσις ἢ συγκατάθεσις (θεοῦ), (ἐν γέν.) χρησμοδότησις περί τινος.

'Επιθετέον, θετ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επι-θέτης, ου (ὁ). ἀπατεών, ἐπίβουλος.

'Επιθετικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ 'Επιτήδειος πρὸς ἐπίθεσιν, τολμηρός, ὁρμητικός. 2) (Γρμτ.) ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίθετον, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐπιθέτων.

'Επιθετικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ἐπιθέσεως (προσβολῆς, ἐπιβουλῆς κτλ.), ἀπατηλῶς. 2) (Γρμτ.) ἐν εἴδει ἐπιθέτου.

'Επίθετος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπιτιθεὶς (βαλθεὶς ὕστερον ἢ ἀπὸ 'πάνω, προστεθείς), (ῥτρ.) ξένας, ἑτερογενής· πρόσθετος, ἐπείσακτος (» Ἑορτή—, « Ἰσκρ.)· ἐπίπλαστος, ὄχι φυσικός (« Κόσμος—, « Δ. Ἀλ.). ‖. (Γρμτ.) » 'Επίθετον (ὄνομα), « τὸ προστεθὲν μετὸν πρὸς δήλωσιν τῆς ποιότητος (τὸ χαρακτηρίζον τὰς ἰδιότητας) τοῦ ὀνομαζομένου προσώπου ἢ πράγματος. 2) (Ἰατρ.) ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίθεμα (ζμπλαστον κτλ.).

'Επιθέτως, ἐπίῤῥ. = 'Επιθετικῶς.

'Επι-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κατόπιν ἢ κατοπάνω τινός, 'Επιτρέχω.

'Επι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ μὲ προσοχὴν (ἔχων δηλ. προσηλωμένα τὰ βλέμματά μου ἐπάνω εἴς) τι, παρατηρῶ. 2) θεωρῶ πάλιν (ἐκ νέου), Ἀναθεωρῶ.

'Επιθεώρησις, εως καὶ

'Επιθεωρία (ἡ). τὸ ἐπιθεωρεῖν, θεωρεῖν μὲ προσοχὴν ἢ κατ' ἐπανάληψιν, παρατήρησις, ἀναθεώρησις.

'Επιθῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επι-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι (καὶ μτφρ. 'Ερεθίζω τινὰ) κατά τινος ἢ ἔτι μᾶλλον, παροξύνω. (μὲ δοτ.) » 'Επιθήξας οἱ τῶν θορυφόρων τοὺς ἀριστερωτάτους, « Γργ.

'Επιθήκη (ἡ), [ἐπιτίθημι]. προσθήκη.

'Επι-θηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Επιθάλλω.

'Επίθημα (τὸ), = 'Επίθεμα (κυρ. τάφου).

'Επιθηματικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἐπίθημα.

'Επιθηματουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ ἐπιθηματουργοῦ.

† 'Επιθηματουργός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐπιθήματα.

'Επι-θηματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Σκεπάζω μὲ) ἐπίθημα· (ἀμτδ.) » Καθ' ἑκάστην ἐπιθηματοῦντα, « Ἀθ., ἔχοντα (κλείσιμον μὲ) ἐπίθημα.

'Επιθηραρχής, ου, (ὁ), = Πλεφαντάρχης.

'Επιθηραρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιθηράρχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιθήραρχος (ὁ), = Ἐπιθηράρχης.
Ἐπιθήσω, μέλλ. τοῦ Ἐπιτίθημι.
Ἐπίθι, ἐνστ. τῆς πρστ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἶμι).
Ἐπιθιγγάνω, Μ. θίξομαι, (μὲ δοτ. ἢ γεν.), = Ἐπιψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως.
Ἐπίθλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπιθλάω-ῶ, Μ. άσω. Σπάνω ἀπὸ πάνω ἢ ἐπιπολαίως.
Ἐπιθλίβω, Μ. θλίψω. Πατῶ (Ζουλίζω) ἀπὸ πάνω ἢ ἐπιπολαίως.
Ἐπίθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπιθοάζω, Μ. άσω, Π. κάθημαι ἐπάνω εἰς. (κυρ.) κάθημαι ὡς ἱκέτης εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ βωμοῦ (ὅθ. συνκδγ. μὲ αἰτ.) ἱκετεύω, ἐκφωνῶ (ἐπικαλοῦμαι) ἱκετικῶς. « Τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω, « Εὐρ., (παρβλ. Ἐπιθειάζω).
Ἐπιθολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος, ἐπισκοτίζω.
Ἐπιθορεῖν, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιθρώσκω.
Ἐπιθορύνυμαι, Μ. θοροῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐπιπηδῶ, Ἐπιβαίνω, (κυρ. ἐπὶ κτην.) βατεύω.
Ἐπιθορόω-ῶ [ἐπὶ, θορός], Μ. ώσω, = Ἐπισπερμαίνω.
Ἐπιθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θόρυβον ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι, δείχνω διὰ χειροκροτήσεων ἢ φωνῶν τὴν συγκατάθεσίν ἢ δυσαρέσκειάν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα. « Καὶ τὸ πλῆθος ἐπεθορύβει τὴν ψαλμῳδίαν ταῖς οἰμωγαῖς, Γργ. « Καὶ ἡ βουλὴ δῆλει ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα, « Ξεν.
Ἐπιθρασύνω, Μ. υνῶ. Αὐξάνω (προσθέτω εἰς) τὸ θράσος τινός, ἐρεθίζω τὴν θρασύτητά του, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιθαρσύνω).
Ἐπιθράττω, Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιταράττω.
Ἐπιθραύω, Μ. θραύσω. Συντρίβω τι (Τὸ κάμνω θρύμματα) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐπιθρίξας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτρέχω.
Ἐπίθρεπτος (ὁ, ἡ), [ἐπιτρέφω], θρεμμένος ὡς ἐκ προσθήκης, εὐτραφέστερος τοῦ δέοντος. « Σαξ—, « Ἱππκρ.
Ἐπιθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Θρηνῶ ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.
Ἐπιθρήνησις, εως (ἡ), Θρῆνος γινόμενος περί τινος, μυρολόγι.
†Ἐπιθρήνητος (ὁ, ἡ), Γλσ. θρήνων ἄξιος.
Ἐπιθροέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιβοῶ, Ἐπιθορυβῶ.
Ἐπιθρομβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς θρόμβους ἐπάνω εἰς.
Ἐπιθρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ τι περί ἢ κατά τινος.
Ἐπιθρύπτω, Μ. θρύψω, = Διαθρύπτω.
Ἐπιθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Β'. Ἐπέθορον), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) πηδῶ ἐπάνω εἰς· (μὲ ἐπίρ.) τρέχω πηδῶν, τινάζομαι, (μτγμ.) ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι.
Ἐπιθυμέω-ῶ [ἐπὶ, θυμός], Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Ὀρέγομαι ν' ἀπολαύσω τι, (κοιν.) τὸ θέλει ἡ καρδία μου· ἔχω ἐπιθυμίαν (ἴδε τὴν λίξιν).
Ἐπιθύμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας.
Ἐπιθύμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιθυμεῖν, ἐπιθυμία.
Ἐπιθυμητέος (ᾱ), Θηλ. τοῦ
Ἐπιθυμητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπιθυμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιθυμῶν (ν' ἀπολαύσῃ τι), ἐραστής. « Πολέμου—, « Καλλ.
Ἐπιθυμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) ἐπιθυμίαν. » Τὸ ἐπιθυμητικόν, « Φλσφ., ἢ ἐπιθυμία.
Ἐπιθυμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιθυμίαν. » Ἐπιθυμητικῶς ἔχω τινός, « Δίς, ἐπιθυμῶ.
Ἐπιθυμητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις, ἄξιος ἐπιθυμίας, ὀρεκτικός.
Ἐπιθυμία (ἡ). ἡ σφοδρὰ τάσις τῆς ψυχῆς πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ὄντος ἢ δοκοῦντος ἐφετοῦ (ἐπὶ κακοῦ) ἢ ὑπερβολὴ καὶ κατάχρησις τῆς τοιαύτης τάσεως, ὄρεξις ἐμπαθής, ἀκρασία. « Οὐδ' ἐπιθυμία γαλεπὸν· τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει ὄῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα, « Πλάτ. 2) (συνκδγ. καὶ μτγν.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας, » Θάνατος ταλαιπωρούντων ἐπιθυμία, « Σολ.
Ἐπιθυμίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπιθυμίασιν, ἓξ τοῦ
Ἐπιθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω τι ἐν εἴδει θυμιάματος, καπνίζω.
Ἐπιθύμιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐπιθυμῶν τι, ἐπιθυμητής.
Ἐπιθυμίς, ίδος (ἡ). στέφανος ἀπό θύμον (θυμάρι) ἢ ἄλλα ὁποιαδήποτε ἄνθη, (παρβλ. Ὑποθυμίς).
Ἐπιθυμόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιθυμῶν δεῖπνου, ὁ ἐρχόμενος ἀρχὰ εἰς τὸ δεῖπνον, (ἐπιμ.) μένων μόνον μὲ τὴν ὄρεξιν (καθὼς λέγομεν συνήθως).
Ἐπίθυμον (τὸ). εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ (τὸ ὁπ. αὐξάνει ἐπάνω εἰς τὸν θύμον), (Γαλλ.) cuscute.
Ἐπιθύνω, Μ. υνῶ, = Ἐπευθύνω.
Ἐπιθυσιάζω, Μ. άσω, καὶ
Ἐπιθύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς τι. » Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσάμεθα, « Πλ., νὰ θυσιάσωμεν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. (χ κατὰ τμσ. Π.) « Τοῦτον, κατέκτεινε', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, « Εὐρ.
Ἐπιθώω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἐρμῶ κατά τινος· (μτφρ. μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν, ὑπερεπιθυμῶ. » Κύσσαι ἐπιθοῦσα τέρεν στόμα, « Ἀπλλν. (τὸ ὁπ. διὰ τὴν συλλαβικὴν ἔκτασιν τοῦ ε τῆς προθ., ἀναγουσί τινες εἰς τὸ Ἐπιθύνω).
Ἐπιθωρακίδιον (τὸ). ἐπανωφόρι τὸ ὁπ. φοροῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸν θώρακα.
Ἐπιθωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Ἁρματόνω) τινὰ ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) μὲ τὸν θώρακα.
Ἐπιθωρήσσω, Μ. ήξω, Ἰων. = Ἐφοπλίζω (καὶ μτ. Ἐφοπλίζομαι) κατά τινος.
Ἐπιθωύσσω, Μ. ύξω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἐρεθίζω (ἀγκαρδιόνω) τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου.
Ἐπίθωμον, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπίστωρ
Ἐπιΐζομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφίζομαι.
Ἐπίϊστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ γνωρίζων τι, ἔχων εἴδησιν τινός, εἰδήμων, ἔμπειρος. » Γεωμετρίης—, » Ἐπιγρ.
Ἐπικάββαλλε, Π. ἀφτὶ Ἐπικαταβάλλω.
Ἐπικαγχάζω, Μ. άσω καὶ
Ἐπικαγχαλάω-ῶ (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) γελῶ δυνατὰ (χαχλανίζω, [συνκδγ. χαίρω, καμαρόνω) διά τι. » Κύνες δ' ἐπικαγχαλόωσι πυκνὸν ὀλακτιόωντες « Κόϊντ.
Ἐπικαθαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπικαθεῖλον κτλ.). Χαλνῶ (Κρημνίζω, Κατεβαφίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐπικαθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω τι ἔπειτα ἢ προσέτι.
Ἐπικαθαίζω, Μ. ίσω, = Ἐπικαθαίρω.
Ἐπικαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ἐπικάθημαι.
Ἐπικαθεύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ἢ εἶμαι πλαγιασμένος ἐπάνω εἰς.
Ἐπικαθηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω τι ἐπάνω εἰς.
Ἐπικαθῆκα, ἀόρ. τοῦ Ἐπικαθίημι.
Ἐπικαθήμαι, Μ. καθεδήσομαι. (μὲ δοτ.) Κάθημαι (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. Κεῖμαι) ἐπάνω εἰς (» Πόλις λόφον ἐπικαθημένη, « Δ. Ἁλ., κειμένη ἐπὶ) κάθημαι καὶ παραμονεύω κατά τινος, (ἐπιμ.) πολιορκῶ.
Ἐπικαθιζάνω καὶ Ἐπικαθίζω, Μ. ίσω ἢ ιζήσω. Καθίζω (Τοποθετῶ) τινα ἐπάνω (καὶ μτφρ. κατεπάνω) τινός. ‖ (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ.) = Ἐπικάθημαι, πολιορκῶ.
Ἐπικαθίημι, Μ. ἐπικαθήσω. Χαμηλόνω (Καταβάζω, Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ πέσῃ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, καταβάζω (ρίπτω) τι προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό. « Τὰς πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέσπασαν· εἶτ' αὖθις ἐπικαθῆκαν, « Ἄππ.
Ἐπικαθίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι (ἀόρ. Ἐπικαπέπτην). Καταβαίνω πετῶν ἐπάνω εἰς.
Ἐπικάθισμα (τὸ), σκαμνί, καθέδρα κτλ.
Ἐπικαθιστημι, Μ. ἐπικαταστήσω. Στήνω (Τοποθετῶ, [μτφρ.] Διορίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό, ἀντικαθιστῶ. « Τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος ἕτερον ἐπικατέστησαν, « Πλδ. (καὶ μσ.) » Φυλακὴν ἐπικαθίσταντο, « Θκ. (καὶ πθ. ἢ μτ.) » Οἱ ἐπικαθιστάμενοι ἄρχοντες, « αὐτοὶ εἰ διοριζόμενοι εἰς τόπον τῶν ἀποθνόντων.
Ἐπικαθοράω, Μ. ὄψομαι (εὔχρ. κυρ. μέσον ὁ ἀόρ. Β'. Ἐπικατεῖδον). Κυττάζω (Παρατηρῶ) ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Ἐπιβλέπω.
Ἐπικαινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω, ἀνανεόνω, (παρβλ. Ἐπικενόω).
Ἐπικαινατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πάλιν (Προσθέτω) ἄλλας (νέας) καινοτομίας.
Ἐπικαινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρίζομαι πάντοτε νέον (καινοφανές) τι ἔργον.
Ἐπικαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακαινίζω, μεταποιῶ ἐπὶ τὸ καινοφανέστερον, καινοτομῶ. « Νόμους—, « Αἰσχλ.
Ἐπικαιρία (ἡ). ἁρμοδιότης καιροῦ ἢ τόπου ἢ περιστάσεων, εὐκαιρία, [ἐκ τοῦ
Ἐπικαίριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι), εὐθετος, ἁρμόδιος, χρήσιμος· αὐσιώδης, σημαντικῶς, ἀπαραίτητος· (ἐπὶ πληγ.) = Καίριος.
Ἐπικαιρίως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ καὶ (κατὰ τὸν τόπον (τῷ πρέποντι), εὐκαίρως, ἐὐθετως.
Ἐπίκαιρος (ὁ, ἡ), = Ἐπικαίριος. » Ἐν ἐπικαίρῳ, « Θκ., ἐν δέοντι (καιρῷ ἢ τόπῳ). 2) (μτγν.) Ἐπιχώριος, προσφαίρως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπικαίρως, ἐπίρ. = Ἐπικαιρίως.
Ἐπι-καίω, Μ. καύσω. Καίω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος, καψαλίζω, (χυδ.) τσουρουφλίζω. » Ἐπικάει τὸν φλοιόν, « Θερρ. (καὶ πθ.) » Οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, « Πλάτ. 2) (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) καίω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τιμήν τινος. » Πῦρ ἐπικαίω, Ὅμ. Ὕμν., ἀνάπτω φωτιὰν (εἰς τὴν γωνιάν).
Ἐπι-καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Σταχολογῶ ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, συνάζω τὰ ἀπομεινάρια τῶν πρὸ ἐμοῦ ταχολόγων.
†Ἐπικαλαρίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπισκαλμίς.
Ἐπι-καλέω-ῶ, Μ. ἐσω, = Ἀποκαλῶ, ὀνομάζω. « Ἀνδραποδιστὰς ἐπεκάλει, « Αἰξ. » Ὁ Μνήμων ἐπικληθείς, « Ἀκ. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ. » Μανίαν ἐπικαλοῦντες αὐτοῖς, « Αἰξ. (ᾗ μὲ ἄπαρ.) » Ἐπικαλέσαντες τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι, « Θκ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἐπικαλούμενα, « Ἰακρ., ἀντὶ τὰ ἐγκλήματα. 3) (μσ.) προσκαλῶ τινα (ἐξ ὀνόματος) πρὸς βοήθειάν μου. » Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο, καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον, « Θκ. (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν, « Ἀρστφ. 4) (ἰδιατ. Νμ.) κάμνω ἔκλητον τὴν δίκην μου εἰς τινα. » Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι, « Γρφ.
Ἐπι-καλλύνω, Μ. υνῶ καὶ
Ἐπι-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀπὸ πάνω, ξαναστολίζω.
Ἐπικάλυμμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπικάλυψιν, σκέπασμα (κυρ. καὶ μετρορ.) » Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμα κακῶν, « Μέν.
Ἐπικαλυπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπικαλύπτω.
Ἐπικαλυπτήριον (τὸ), = Ἐπικάλυμμα, (κυρ. δὲ οὐθ. τοῦ-
Ἐπικαλυπτήριος (ὁ ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπικάλυψιν.
Ἐπι-καλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ἀπὸ πάνω, σκεπάζω ὅλως διόλου, (τρπ.) συσκιάζω· ἐπισκοτίζω... «Διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν ἐνίοτε πάθει ἢ νόσοις ἢ ὕπνῳ, « Ἀρστ.
Ἐπικάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπι-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πάσχω (Τήκομαι, Θλίβομαι) διά τι. » Μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν, « (Ἀρίζυπ. παρ') Αἰλ.
Ἐπικαμπὴ (ἡ). τὸ ἐπικάμπτειν, λύγισμα (συνθ.) τὸ μέρος ὅπου ἐπικάμπτεταί τι, γύρισμα, (παρβλ. Ἐκτροπή).
Ἐπικαμπὴς, ους (ὁ, ἡ). κυρτὸς (ὀλίγον), λυγισμένος, γυριστὸς, δρεπανοειδής.
Ἐπικάμπιος (ὁ, ἡ), = Ἐπικαμπής. ‖ (οὐσ.) »Τὸ τῆς στοᾶς ἐπικάμπιον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ ἐπικαμπή.
Ἐπι-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι (μετρίως), τὸ κάμνω κυρτὸν (καμαρωτόν). (μτφρ.) κάμνω τινὰ νὰ καμφθῇ (νὰ κλίνῃ) εἴς τι, μεταπείθω, (παρβλ. Ἐπικλάω). ‖ (ἑλλ. ἢ μσ.) γυρίζω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνακάμπτω, (Ἀρστ. Ζ. δ', 4.)
Ἐπικαμπύλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπικαμπής.
Ἐπικαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπικάμπτειν, λύγισμα, κύρτωμα.
Ἐπικανθὶς, ίδος (ἡ), = Ἐγκανθίς.
Ἐπίκαρ, Π. ἀντὶ Ἐπὶ κεφαλὴν (κάρα), μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κατακέφαλα.
Ἐπι-καρδιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω καρδιόπονον.
Ἐπικαρπία (ἡ). ἡ κατ' ἔτος αὔξησις (τοῦ προϊόν) ὁποιουδήποτε κτήματος, (ἐν γέν.) πρόσοδος, εἰσόδημα· διάφορον. » Λύτὸ τραφὲν βόσκημα καὶ τὴν ἐπικαρπίαν λογισάμενος, « Ἀρστ. » Τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν, « Πλάτ. 2) ὁ ἐπὶ τῶν καρπῶν (τῶν προϊόντων) τινος λαμβανόμενος κατ' ἔτος φόρος, ἡ δεκατιά. » Ἡ ἀπὸ βοσκημάτων ἐπικαρπία τε καὶ δεκάτη καλουμένη, « Ἀρστ. » Ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργεόντων ἐκλέξας 90 μνᾶς, « Ἀνδοκ. 3) ἡ ἀπόλαυσις τοῦ καρποῦ (τοῦ προϊόντος) ὁποιουδήποτε κτήματος, (Γαλλ.) usufruit, (Αἰλ. Ζ. Ἰσ. Δ. Γ'.).
Ἐπικαρπίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ (σκεπάζων τὴν ἐπιφάνειαν) ὁποιουδήποτε καρποῦ. » Κνοῦς—, « Ἐπιγρ.
Ἐπι-καρπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐκκαρπίζομαι, ἐξαντλῶ ὅλην τὴν γονιμότητα ἀγροῦ τινος (σπείρωντάς τον κατὰ συνέχειαν).
Ἐπικάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ δίδων καρπὸν, καρπερός. » Ζεὺς—, « Ἀρστ., ὁ συντελῶν πρὸς καρποφορίαν. 2) ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁποιουδήποτε καρποῦ, (ὄθιον) » Ἐπικάρπια (τὰ), « (Φαν. παρ.) Ἀθηνᾶ, ἡ μύτσις (κατ' ἄλλ. τὰ τσουνιὰ) τῶν πωρικῶν. 3) ὁ φορούμενος εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. » Ὄφεις ἐπικάρπιοι, « Φλγρ., βραχιόλια εἰς σχῆμα ὄφεων. 4) (οὐσ.) Ἐπικάρπιον (πό), καρπός, ἐπικαρπία.
Ἐπικαρποφορέω-ῶ, καὶ (μσ. θ καὶ εὐχρηστότ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συλλέγω τοὺς καρποὺς τοὺς ὁπ. ἄφησαν οἱ τρυγηταί, (παρβλ. Ἐπιβοτολογέω).
Ἐπικάρσιος [ἐπίκαρ], α ἢ ος, ον, = Ἐγκάρσιος, λοξὸς, πλαγιαστός.
Ἐπικαρσίως, ἐπίρ. = Ἐγκαρσίως.
Ἐπι-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκαρτερῶ, ἐπιμένω.
Ἐπι-καρυκεύω, Μ. εύσω. Προσθέτω ἔπειτα καὶ ἄλλο καρύκευμα (εἰς τὸ φαγητόν).
Ἐπι-καταβαίνω, Μ. ἔσομαι. (μὲ αἰτ. πρωθτ.) Καταβαίνω παρακάτω· ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) κατά τινος ὅτε εὑρίσκεται χαμηλότερα. 2) (τρπ.) = Ἐπεξέρχομαι, καταπέφτω τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν.
Ἐπι-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ, Ῥίπτω (Κρημνίζω) ἢ Χαμηλόνω (Καταβάζω) τι ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι ἢ κατά τινος. » Ἐπικαταβάλλει τούτοις τὸν οἶκον, « Ἰώσ. » Σκιλλὴν ἐπικάββαλε νήσῳ, « Κύϊντ. » Ἐπικαταβάλλουσι τὰ ὦα (αἱ κύνες), « Ξεν., ῥήγνουν (κρεμνοῦν) τ' αὐτὰ των κάτω (διότι ἀνεῦρον τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ).
Ἐπι-κατα-γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. Περιγελῶ ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.
Ἐπι-κατ-άγνυμι, Μ. ἐπικαταξῶ (ἀόρ. Ἐπικατέαξα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασυντρίβω τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἄνωθ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Ἐπι-κατ-άγομαι, Μ. αχθήσομαι (ἀόρ. Ἐπικατήχθην κτλ.). Καταβαίνω (καὶ ἐν πλοίοις) Ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.
Ἐπι-κατα-βαρθάνω, Μ. βαρθήσομαι (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀποκοιμῶμαι) ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί) τι ἢ ἔπειτα ἀπό. (Θκ. Δ', 133).
Ἐπι-κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω ἢ Φασκιόνω ἀπὸ πάνω. » Ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπικατεδήσατο (λέγει ὁ ὄνος τοῦ Λουκιανοῦ), « τὰ ἔδεσεν (ἐφόρτωσε δεμένα) ἐπάνω μου. »
Ἐπι-κατα-δύομαι, Μ. δύσομαι. Βουλῶ (Βυθίζομαι) ἔπειτα ἀπό.
Ἐπικατάδυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βύθισμα (καὶ ἐπὶ ἀστέρων) βασίλεμα κατοπινόν.
Ἐπι-κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἴτ.) Κάμνω ἐπιδρομὰς εἰς τοὺς τόπους τινός.
Ἐπι-κατα-θλάω, Μ. θλάσω. Κατασυντρίβω, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικαταλάω).
Ἐπι-κατα-θύω, Μ. θύσω, Ἐπιθύω.
Ἐπι-κατ-αιγίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξηγ. τοῦ Ἐπαιγίζω.
Ἐπι-κατ-αίρω, Μ. αρῶ. (μὲ δοτ.) Ἀφίνομαι ἀπὸ πάνω καὶ πίπτω (Καταβαίνω) ἐπάνω εἴς τι.
Ἐπι-κατα-καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό
Ἐπι-κατα-κλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω ἢ Κατακάμπτω ἐπικείμενος.
†Ἐπι-κατα-κλείω, Μ. κλείσω, = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακλείω.
Ἐπι-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐν δ'.) Ἀκκουμβῶ ἢ Πλαγιάζω τινὰ ἐπάνω εἰς.
Ἐπι-κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ καὶ σκεπάζω τύπον τινὰ (Πλημμυρῶν φθάνω) ἕως εἰς.
Ἐπι-κατα-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀποκοιμῶμαι) ἐπάνω εἰς.
Ἐπι-κατ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν, ἔρχομαι (καὶ τρπ. συμβαίνω) ἀμέσως ἔπειτα ἀπό.
Ἐπι-κατα-λαμβάνω, Μ λήψομαι. Προφθάνω (Ἔρχομαι) ξαφνα· καὶ πάνω τινὰ ἐπάνω (δηλ. ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμη) εἰς ἔργον τι. » Ἐπειδὰν ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ἐπικαταλάβῃ, « Πλάτ. » Νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης, « Διόδ.
Ἐπικαταλλαγὴ (ἡ), [ἐπί, κατὰ, ἀλλάσσω]. τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον περιπλέον διὰ τὸ ἄλλαγμα τῶν χρημάτων, (Ἰταλ.) agio.
Ἐπι-κατα-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω κατόπιν τινὸς (Ἀπομένω) πουθενὰ διὰ μερικὸν ἢ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.
Ἐπι-κατα-μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Περιγελῶ τινα ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.
Ἐπι-κατα-μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μέμφομαι (Κατηγορῶ) τινα διά τι ἢ προσέτι.
Ἐπι-κατα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ πουθενὰ κάτω ὕστερον ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐπι-κατα-πίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω. Καταχαίω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω (κατακέφαλα) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Ἐπιθέτω κατάπλασμα.

Ἐπι-κατα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω) εἰς τὸν λιμένα ἔπειτα ἀπὸ ὅ\-λον. 2) πλέω κατά τινος.

Ἐπικαταπτάς, ἄσα, άν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπικαθίπταμαι.

Ἐπι-κατα-ράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Καταρῶμαί τινα ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

Ἐπι-κατ-αράσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ τι (καὶ ἀμτθτ. Πίπτω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς.

Ἐπικατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ἢ ἄξιος κατάρας.

Ἐπι-καταῤῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Χύνομαι (καὶ μτνμ. Μαδῶ [ἢ Λυόνω ἢ Διγοθμῶ] καὶ πίπτω) ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-καταῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Ξεαγίζω (ἢ πθ. Ξεσπάνω) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-καταῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπι-καταῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

Ἐπι-κατα-σείω, Μ. σείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σείων (κουνῶν) δυνατὰ βίπτω (κρημνίζω) κι ἐπάνω τινός. «Ἐπικατασεισθέντες αὐτοῖς τοῦ οἰκήματος, » Βασ.

Ἐπι-κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σκάπτων κρημνίζω τι ἐπάνω τινὸς (δηλ. κάμνω νὰ πέσῃ καὶ νὰ τὸν πλακώσῃ).

Ἐπι-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω ἢ ἐπισκευάζω (ἑτοιμάζω) τι ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπι-κατα-σπάω-ῶ, Μ. άσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-σπένδω, Μ. σπείσω. (μὲ δοτ.) Χύνω κατὰ γῆς (Προσφέρω) τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐπάνω εἰς (ἢ διά) τι ἢ προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό, (παρβλ. Ἐπιθύω).

Ἐπι-κατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Κρημνίζω (Ἀναποδογυρίζω) τι ἐπάνω τινὸς (συνκδχ.) τελειόνω (καὶ ἑλλ. ἀποθνήσκω) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφάζω (Φονεύω, Θυσιάζω) τινὰ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.

Ἐπι-κατα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κατακόπτω (Κατακομματιάζω) καὶ ἄλλα τι ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις), (ὅθεν ἐπὶ μετάλλ.) τρυπῶν ὑποκάτωθεν τὴν γῆν προχωρῶ ἐπίκεινα τῶν συνόρων μου, τρυπῶ καὶ μέρος ὅπου δὲν μοι ἀνήκει.

Ἐπι-κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἔξαφνα (Κάμνω αἰφνίδιον ἐπιδρομὴν) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ προχωρῶ κυνηγῶν αὐτὸν κατόπιν καὶ λεηλατῶν ἕως εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

Ἐπι-κατα-φέρομαι, Μ. ἐπικατ-ενεχθήσομαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω (κρημνίζομαι, Ῥήγχομαι τὸν κατήφορον) ἀπὸ πυθενὰ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος.

Ἐπικατάφορος (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. πρσθετ.) ἐπιῤῥεπὴς πρός, εὐκατάφορος.

Ἐπι-κατα-ψάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνω (Σκαλίζω) τι ἐπιπολαίως, σκάπτω ἐπάνω-ἐπάνω (τὴν ἐπιφάνειαν μόνον).

Ἐπι-κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Λέγω ἀλλεπάλληλα (Προσθέτω εἰς τὰ προλαβόντα ἄλλα) ψεύδη κατά ἢ περί τινος.

Ἐπι-κατα-ψήχω, Μ. ψήξω. Χοϊδεύω μὲ τὸ χέρι ἐπιπολαίως τινὰ ἢ τὸν ἡμερώνω.

Ἐπικατείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπικαθοράω.

Ἐπι-κάτειμι, Μ. ειμι, = Ἐπικατέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Ἐπι-κατ-εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω προσέτι, χύνω ἀπὸ πάνω, περιχύνω.

Ἐπι-κατ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐπικατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

Ἐπι-κατ-έχω, Μ. ἐπικαθ-έξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρατῶ (Στοματῶ, Ἐμποδίζω) τι μερικὸν ἀκόμη καιρόν.

Ἐπι-κατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ προσέτι ἢ ἔπειτα. 2) (λογικ.) δίδω καὶ ἄλλο ἐπίθετον ἕνα χαρακτηρίσω (προσδιορίσω ἀκριβέστερον) τὴν ἰδιότητα τοῦ πράγματος, (ὅθεν:

Ἐπικατηγόρησις, εως καὶ

Ἐπικατηγορία (ἡ). πρόσθεσις καὶ ἄλλου ἐπιθέτου πρὸς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ πράγματος, ἐπεξήγησις τῶν χαρακτηριστικῶν (τῶν ἰδιοτήτων) τοῦ ὑποκειμένου.

Ἐπικατηνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπικαταφέρομαι.

Ἐπικατιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἐπικάτειμι.

Ἐπι-κατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ἐπάνω ἢ πλησίον τινός, (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐτι κατοικέω).

Ἐπι-κατ-ονομάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω εἰς πρᾶγμά ἢ πρόσωπόν τι (Τὸ ἐπονομάζω, Τὸ καθιερόνω μὲ) τὸ ὄνομα ἄλλου τινός.

Ἐπι-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω ἢ διορθόνω τι ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-καττύω, Μ. ύσω. Μπαλλόνω ἐκ νέου, ξαναμπαλλόνω, ἐπάνω εἰς τὸ προϋπάρχον μπάλλωμα (κάττυμα) προσθέτω καὶ ἄλλο.

Ἐπικαυλόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). φυτὸν τὸ ὁπ. ἔχει τὰ φύλλα ἐπάνω εἰς τὸν καυλόν (εἰς τὸ κοτσάνι).

Ἐπίκαυμα (τὸ). μέρος τοῦ ὁποίου ἑκάη ἡ ἐπιφάνεια, καύσιμον ἐπιπόλαιον· (χειρουργ.) εἶδος ἐξανθήματος τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸ 'μαυράδι τοῦ 'μματιοῦ, (ὅθε καὶ

Ἐπίκαυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπικαίειν, καύσιμον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καψάλισμα, (χυδ.) τσουρούφλισμα· ξέγδαρμα τῆς ἐπιδερμίδος, σύγκαυμα.

Ἐπίκαυστος (καυτός), ου (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἑκάη ἡ ἐπιφάνεια, καψαλισμένος, (χυδ.) τσουρουφλισμένος· ἡλιοκαμμένος (ς).

Ἐπι-καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι περὶ ἢ κατά τινος, (ὅθεν:

Ἐπικαύχησις, εως (ἡ). τὸ νὰ καυχᾶταί τις περὶ ἢ κατά τινος.

Ἐπι-καχλάζω, Μ. άσω, Π. κτυπῶ πουθενὰ καὶ κάμνω ποιόν τινα κρότον. « Κῦμα πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν, » Ἀπλλν.

Ἐπικάω, Αττ. ἀντὶ Ἐπικαίω.

Ἐπίκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι βαλμένος (τοποθετημένος, προσηρμοσμένος, [ἐν γέν.] Εὑρίσκομαι) ἐπάνω εἰς. «Ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ, « Ἡσ. » Θῦραι γλώσσῃ οὐκ ἐπίκεινται, » Θγν. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) εἶμαι πάντοτε παρών, στέκω ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τινος ἕτοιμος πάντοτε νὰ ἐπιπέσω κατ' αὐτοῦ τὸν κυνηγῶ ἀπὸ κοντά, δὲν τὸν ἀφίνω οὔτε στιγμὴν νὰ ἀναπνεύσῃ. « Ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους, » Θκ. (καὶ μτνμ.) « Τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐστιν, ἐπίκειται δὲ τῇ Δακωνικῇ κατὰ Μαλέαν, « αὐτ., κεῖνται πλησίον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ χρησιμεύουν ὡς ὁρμητήριον κατ' αὐτῆς. (καὶ τρπ.) « Κράτος δ' ἐπικεῖσετ' ἀνάγκη, » Ἰλ. Ζ. « Τοῖς δὲ μαρτάνουσι τιμωρίαι ἐπίκεινται, » Ἀκιλ. (καὶ ἀπολ.) « Σκώμματα ἐπικείμενα » Αξ., τὰ πρόχειρα ἢ εὐφυῆ (λεγόμενα ἔπου καὶ ὅταν πρέπῃ), (παρβλ. Ἔγκειμαι). 3) (πθ. μὲ αἰτ.) ἔχω τι βαλμένον ἐπάνω μου, φορῶ εἰς τὸ κεφάλι μου. « Κρήνη (« Κυνῆν) ἐπικείμενοι, « Αξ., (παρβλ. Παράκειμαι).

Ἐπι-κείρω, Μ. κερῶ καὶ Π. κέρσω. Κουρεύω (Θερίζω) τὸ ἐπάνω-ἐπάνω. « Ἐπικείρειν τὸν σῖτον, « Θρρ. (καὶ μτνμ.) « Πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, « Ἰλ. Η. (καὶ τρπ.) « Ἐπὶ μήδεα κείρει, « Ἰλ. Ο., Π., χαλνᾷ (ἀνατρέπει) τὰ σχέδιά μου.

Ἐπικεκαλυμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Σκεπαστά· (μτνμ.) κρυφά· αἰνιγματωδῶς.

Ἐπικέκαμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπικάμπτω.

Ἐπικεκρυμμένως [ἐπικρύπτω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κρυφίως, κρυφά, σκέπαστά.

Ἐπι-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) = Ἐπιβοῶ, Ἐπικρατῶ.

Ἐπικέλευσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἐπιφωνήσεως παρακίνησις (ἐγκαρδίωσις).

Ἐπικελευστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-κῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) ἢ Πρόθυμος πρὸς ἐπικέλευσιν, παρορμητικός, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-κελεύω καὶ (μσ.) Ἐπι-κελεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, = Ἐγκελεύομαι, παρακινῶ (ἐγκαρδιόνω) τινα φωνάζωντάς του ἐπανειλημμένως.

Ἐπι-κέλομαι (ἀόρ. Ἐπεκεκλόμην), Π. ἀντὶ Ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπι-κέλλω, Μ. κέλσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀράζω πουθενά.

Ἐπι-κεντρίζω, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (Τρυπῶ) ἐπιπολαίως μὲ τὸ κεντρί. 2) (ἐπὶ φυτ.) = Ἐγκεντρίζω, μπολλιάζω.

Ἐπίκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὸ κέντρον (τὸ μεσαίτατον σημεῖον), κεντρικός.

Ἐπι-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι εἰς τὸ κέντρον (καταμεσῆς), (ὅθ.

Ἐπικέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Ἐπι-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀναπατόνω (ἐκνέου) ὑγρόν τι μετ' ἄλλη, συγκεράνω, (συνκδχ.) μετριάζω, βάλλω κρασὶ εἰς τὸ κρονθῆρι, κερνῶ. « Κηρύκεσσι κέλευον οἶνον ἐπικρῆσαι, « Ὀδ. Π. (ᾧ πθ.) « Ὁ δὲ κρητὴρ οὗτος ἐπικίρναται ὑπὸ Δελφῶν θεοφανίοισι, « Ἡρ.

Ἐπίκερας, ατος (τὸ), εἶδος φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Αἰγόκερας, (ὅθε Τῆλις).

Ἐπικεραστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ μετριάζῃ διὰ τῆς ἀναῤῥάσεως τοὺς χυμούς, συγκεραστικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπικερδαίνω, Μ. κερδήσομαι. Κερδαίνω πρωτ., αὐξάνω τὸ κέρδος μου.
Ἐπικέρδεια (ἡ) καὶ Ἐπικέρδειον (τὸ). κέρδος προσγινόμενον περιπλέον.
Ἐπικερδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων, ἀφίνων) κέρδος.
Ἐπίκερδιον (τὸ), = Ἐπικέρδειον.
Ἐπικερδῶς, ἐπίρ. Μὲ κέρδος, ἐπωφελῶς.
Ἐπικερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πειράζω μὲ ἐγγικτικοὺς λόγους· περιγελῶ (πικρῶς), ἐγγίζω κατάκαρδα (μὲ τοὺς λόγους μου), ἀνειδίζω.
Ἐπικερτόμημα (τὸ). λόγος ἐγγικτικὸς (πειρακτικὸς), περιγέλιον.
Ἐπικερτόμησις, εως (ἡ). πείραγμα μὲ ἐγγικτικοὺς λόγους, ἀνειδισμός, περίπαιγμα, περιγέλασμα.
Ἐπικέρτομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πειράζων (ἐγγίζων κατάκαρδα) μὲ τοὺς λόγους του, περιγελαστής· ἀπαντιλός.
Ἐπικεύθω, Μ. κεύσω, Π. ἀντὶ Ἐπικρύπτω.
Ἐπικέφαλα, ἐπίρ. (μτγν.) ἀντὶ Ἐπὶ κεφαλήν, κατακέφαλα.
Ἐπικεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἐπαναλαμβάνω κεφαλαιωδῶς, ἐκθέτω ἐν περιλήψει, κάμνω συνοπτικὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων.
Ἐπικεφάλαιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν. « Κόσμος—, « Λξ., στολίδι τῆς κεφαλῆς. ‖. (οὐσ.) Ἐπικεφάλαιον (ἐνν. τέλος), « τὸ πληρονόμενον κατὰ κεφαλήν, (κοιν.) κεφαλιάτικον.
Ἐπικέφαλον (τὸ). ἡ κορυφὴ (ἡ ἄκρα, τὸ κεφάλι) διαφόρων πραγμάτων.
Ἐπικέχηνα, πρκ. τοῦ Ἐπιχαίνω.
Ἐπικεχοδώς (ὕθεν ἡ μτχ. Ἐπικεχοδὼς, ὡς κύρ. ὄνομα εἰς τὸν Ἄρσφ.), πρκ. τοῦ Ἐπιχέζω.
Ἐπικηδειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κηδείαν (γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ κηδείας) νεκροῦ.
Ἐπικηδεύω, Μ. εὐσω. Συγγενεύω διὰ κήδους μετά τινος, συμπενθεριάζω.
Ἐπικηκάζω, Μ. άσω, = Ἐπονειδίζω.
Ἐπικήπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κῆπον.
Ἐπικηραίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Ἔχω (Τρέφω) ἔχθραν εἰς τὴν ψυχήν μου κατά τινος.
Ἐπικήριος καὶ Ἐπίκηρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, κῆρ]. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν εἱμαρμένην (εἰς τὴν μοῖραν, εἰς τὸν θάνατον), φθαρτὸς, πρόσκαιρος· ἀδύνατος, ἀνίσχυρος· φιλάσθενος.
Ἐπικηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἀπὸ πάνω μὲ κηρί.
Ἐπικήρυγμα (τὸ). πρόσταγμα δημοσιευόμενον διὰ κήρυκος.
Ἐπικηρυκεία (ἡ). τὸ ἐπικηρυκεύεσθαι, στάλσιμον κήρυκος μὲ προτάσεις πρὸς τὸν ἐχθρόν· διαπραγμάτευσις περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς.
Ἐπικηρύκευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπικηρυκείας, πρότασις περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς, [ἐκ τοῦ
Ἐπικηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) Στέλλω πρὸς τὸν ἐχθρὸν κήρυκα μὲ προτάσεις (διαπραγματεύομαι χωρὶς αὐτὸν διὰ κήρυκος) περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς. 2) (μὲ αἰτ.) = Διακηρύττω ἢ Προκηρύττω (;).
Ἐπικήρυκτος (ὁ, ἡ). ἐπικεκηρυγμένος. « Θάνατος—, « Ἄππ.
Ἐπικήρυξις, εως (ἡ). (κυρ.) διακήρυξις βραβείου δι' ὁποιον ἤθελε φονεύσῃ ἢ συλλάβῃ τὸν καταδιωκόμενον κακοῦργον ἢ ὡς τοιοῦτον· (ἐν γέν.) οὐσ. τοῦ
Ἐπικηρύσσω(ττω), Μ. ὕξω· (ἐν γέν.) Δημοσιεύω τι διὰ τοῦ κήρυκος, διακηρύττω, προκηρύττω· ἀναγορεύω, διορίζω. « Ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον, « Γργ. 2) (ἰδιαιτ.) κηρύττω ποσότητά τινα χρημάτων ὡς βραβεῖον δι' ἐκεῖνον ὅστις φανεύσῃ ἢ συλλάβῃ κακοῦργον ἢ καταδιωκόμενον ὡς τοιοῦτον. « Χρήματα ἐπικηρύξαι αὐτῷ τοὺς (ἢ ἐπεκηρύχθαι αὐτῷ πρὸς τῶν) Θηβ., Δμ. (ᾗ ἀπολ.) « Ἐπικηρυχθείς, « Δ. Κάσ., ὁ φυγόδικος κατὰ τοῦ ὁπ. ἐπεκηρύχθησαν χρήματα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) « Ἐπικηρυχθεὶς χθονί, « Αἰσχλ., ἀναγγείλας ἑαυτὸν διὰ τοῦ κήρυκος ὡς κύριον αὐτῆς.
Ἐπικήρως, ἐπίρ. Ἀσθενῶς, ἀδυνάτως. « Τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης, « Ἰσοκρ.
Ἐπικιδνημι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπισκεδάννυμι, χύνω (σκορπίζω, ἐκτείνω) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ αἰτ.) « Ἀξιοῦ ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) "Οσσον ἐπικίδναται ἠώς, « Ἰλ. Η., ὡς οὖ ἐκτείνεται (φθάνει). (ᾗ τρπ.) « Κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν, « Χρσμ. σκεφθῆτε περὶ τῶν ἐπικειμένων δεινῶν.
Ἐπικιναίδισμα (τὸ). λόγος ἢ κίνημα παρορμητικὸν πρὸς ἀσέλγειαν.
Ἐπικινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐκθέτω τι εἰς κίνδυνον (διακινδυνεύω) εἰς λογαριασμὸν τινος. « Ἐπικινδυνεύεται τῷ δανεισαντι τὰ ἀργύρια, « Δμ., οἱ ἀνδρυόμενοι κίνδυνοι εἶνε εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ ἢ (ἁπλ.) ὁ δανειστὴς ῥιψοκινδυνεύει τὰ χρήματά του.
Ἐπικίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπαπειλῶν κίνδυνον, κινδυνώδης. 2) (ἐνίοτε) ὁ ἐπαπειλούμενος ἀπὸ (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) κίνδυνον. « Ἐπικινδυνός ἐστι αἰσχίστης ἢ Ἰωνίη, « Ἡρ., (ἴδε καὶ Θκ. ς'. 34).
Ἐπικινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης.
Ἐπικινδύνως, ἐπίρ. Μὲ (Εἰς) τρόπον ἐπικίνδυνον. « Νοσῶν ἐπικινδ., « Λξ.
Ἐπικινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι (καὶ μσ. Κινοῦμαι) πρὸς· κινοῦμαι ὁλονέν, κάμνω κινήματα (χειρονομίας).
Ἐπικίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπικινοῦμαι.
Ἐπικίρνημι, Π. ἀντὶ Ἐπικεράννυμι.
Ἐπικιχλίδες (αἱ), οὕτως ἐπεγράφετο παιγνιῶδές τι ποίημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ ἔχον ἀνικείμενον τὰς κίχλας τὰς ὁπ. ἐλάμβανεν (ὡς λέγουν) ἀντ' αὐτοῦ δῶρον.
Ἐπικιχρημι, Μ. ἐπιχρήσω, = Ἐπιδανείζω.
Ἐπικλάζω, Μ. κλάγξω, Π. (μὲ δοτ.) κάμνω κλαγγὴν (βυζῶ, ἀντιχῶ) ἐπάνω εἰς τι. « Θαλάσσῃ—, « Ὅππ., (συγγ. τῷ Ἐπικλώζω).
Ἐπικλαίω, Μ. κλαύσομαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι.
Ἐπίκλασις, εως (ἡ), τὸ ἀσ. τοῦ Ἐπικλάω.
Ἐπίκλαυστος καὶ Ἐπίκλαυτος (ὁ, ἡ). θρηνώδης.
Ἐπικλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (λυγίζω) τι ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), χαυνόνω, (μσ. αὐτπθ.) χάνω τὴν προθυμίαν μου, ἀτονῶ, (κοιν.) τσακίζει (τσακκίζεται) ἡ καρδιά μου. (ὡς ἐπὶ τὸ πλθ. πθ.) « Ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, « Λκ. (καὶ τρπ.) « Ἐπικλῶσα γλυκυθυμία, « Πλ. « Τῶν μελῶν τὸ σφόδρα ἐπικεκλασμένον, « Λκ., τὸ χαῦνον, τὸ ἔκλυτον. « Ἐπικλῶμαι τῇ γνώμῃ, « Θκ. (καὶ ἁπλ.) « Ἐπεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε, « Πλ.
Ἐπικλάω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπικλαίω.
Ἐπικλείς, έος (ὁ, ἡ), = Περικλείς, περίφημος, ἔνδοξος. 2) Π. ἀντὶ Ἐπώνυμος. « Λάβρακα σφετέρησιν ἐπικλέα λαρυσήναι, « Ὀππ.
Ἐπικλείζω, Μ. ίσω καὶ
Ἐπικλείω, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέω, ἐπονομάζω· ἐπικαλοῦμαι (ἐξ ὀνόματος). « Τὸν δ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βαώτην, « Ἄρατ. « Ἐπικλείσαντες εὐίην Ἀπόλλωνα, « Λκ. Πλλν. « Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν, « αὐτ. 2) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. « Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, « Ὀδ. Α.
Ἐπικλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (Σφαλνῶ) καλὰ ἀπὸ πάνω, (Ακ. Τίμ.).
Ἐπικλήδην, Π. ἀντὶ Ἐπίκλην, κατὰ τὸ ὄνομα ἢ· ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος.
Ἐπικληθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπικαλέω.
Ἐπικληίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπικλείζω.
Ἐπικληίω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπικλείω.
Ἐπίκλημα (τὸ), [ἐπικαλέω], = Ἔγκλημα, παράπονον, κατηγορία.
Ἐπίκλην, (κυρ.) αἰτ. τοῦ (ἀγν.) Ἐπίκλη ἀντὶ Ἐπίκλησις, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπῤῥηματικῶς). « Λαοὶ ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες, « Πλάτ. « Πονηρία τις ἔξωθέν τινος ἐπίκλην λεγομένη, « αὐτ., ἔχουσα τὸ ὄνομά (ἐπονομαζομένη ἀπὸ) τινος ἰδιότητος. « Ἑρμογένης ὁ ἐπίκλην Ξυστήρ, « Σδ.
Ἐπικληρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἢ τὰς ἐπικλήρους.
†Ἐπικληρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐπικληρῖται, ιδος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ
Ἐπίκληρος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν ὅλην τὴν περιουσίαν (μένων μόνος κληρονόμος). « Ἐπίκληρος τῇ ἀρχῇ, « Δ. Ἀλ. « Ἦν γὰρ οὐσίας μεγάλης ἐπίκληρος, « Πλ. ‖. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ μοναγενὴς κληρονόμος τῆς ὁπ. τὸν γάμον διεφιλονείκουν πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ δικαστηρίου οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς της (ἴδε Ἐπιδίκος), (ὕθεν ἐν γέν.) περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος. (Ἀλλ' ἐπίκληροι ὀνομάζοντο προσέτι καὶ αἱ πτωχαὶ ὀρφαναί, τὰς ὁποίας ἦταν ὑποχρεωμένος ἢ νὰ νυμφευθῇ ἢ νὰ προικίσῃ ἀναλόγως ἡ ὑπανδρεύσῃ ὁπλησιέστερος αὐτῶν συγγενής).
Ἐπικληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω ἢ Μοιράζω (καὶ μσ. Λαμβάνω) = διὰ κλήρου.
Ἐπικλήρωσις, εως (ἡ), ἡ ἐν οἴσει ἐγχω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρηγήσεως (καὶ κυρ. διὰ κλήρου) παραχώρησίς τινος πράγματος εἴς τινα, (Νμ.) κατακύρωσις.

'Επικληρωτός, ή, όν. 'Ο γινόμενος ἢ διοριζόμενος δι' ἐπικληρώσεως.

'Επίκλης (ὁθ. εὔχρ. μόνον ἡ αἰτ. 'Επικλέα), Π. ἀντὶ 'Επικλεὴς, ἐπώνυμος.

'Επικλῆσαι, Π. ἀντὶ 'Επικαλέσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επικαλέω.

'Επίκλησις [ἐπικαλέω], εως (ἡ). (κυρ.] δεύτερον (πρόσθετον) ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπωνυμία. » 'Ονόματα κατὰ τὰ αὐτὰ Πτολεμαῖοι σφίσιν, ἄλλη δὲ ἐπίκλησις ἄλλῳ, « Παυσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἐπιρρηματικῶς κατ' ἔλλ. τῆς Κατὰ) » Ἄρκτον ἣν καὶ "Αμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, « Ἰλ Σ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » "Ον ἔτεκε Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, « Ἰλ Π., κυρίως μὲν μὲ τὸν Σπερχειὸν, κατὰ τὸ ὄνομα (κατὰ τὸ λεγόμενον) δὲ μὲ τὸν Βῶρον, (παρβλ. 'Επίκλην). 2) προσκάλεσμα (θεοῦ πρὸς βοήθειαν), ἐπιφώνησις· (Νμ.) ἔφεσις τῆς δίκης εἰς ἄλλο (ἀνώτερον) δικαστήριον. 3) ἀπόδοσις τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλήματος) εἴς τινα, μέμψις, κατηγορία. 4) ὄνομα, φήμη (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακή).

'Επικλητέον, θετ. τοῦ 'Επικαλέω.

ξ'Επικλήσκω, Π. ἀντὶ 'Επικαλέω.

'Επίκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικληθεὶς (καλεσθεὶς ἔπειτα ἢ προσκαλεσθεὶς διὰ βοήθειαν). » 'Επίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες, Καλλ. » Σύλλογος—, « Ἡρ., ὁ ἔκτακτος καὶ συγκροτούμενος ἀπὸ μόνας τὰς ἐκλεκτοτέρους, (παρβλ. 'Εκκλησία). 2) κατηγορημένος, διαβεβλημένος, ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἐπιμεμπτός. » 'Εμισήθη καὶ ἐπίκλητος ἐγένετο, « Δ. Κάσσ. 3) (ἐπὶ καλοῦ) ὀνομαστὸς, περίφημος, ἐπίσημος. » Οὗτοι οἱ ἐπίκλητοι τῆς συναγωγῆς, ἄρχοντες φυλῶν, « Γρφ. (ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επικλυτός). 4) (ἐν γέν.) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἐπεισακτος. » Λοιδορία—, « Θεόπ. 5) ὁ ἔχων τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐπίκλησιν, ἐπώνυμος. » 'Ημέρα ἡ πρώτη ἐπίκλητος ἁγία ἔσται ὑμῖν, « Γρφ.

'Επικλιβάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλίβανον (φοῦρνον), ὁ εὑρισκόμενος (τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τοῦ κλιβάνου.

'Επικλινὴς [ἐπικλίνω], ές (ὁ, ἡ). γυρτὸς (ὀλίγον)· κατηφορικός. (μτφρ.) ἐπιρρεπής. » 'Επικλινῆ τῷ ζάγῳ, ᾗ μὴ ὀρθὰ, « Θφρ. » Λόφος (« 'Οδὸς)—, « Πλ., Σδ. (ᾗ πρπ.) » Πρὸς φιλοσοφίαν—, « Πλουτ.

'Επικλινίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης (κείμενος).

'Επικλίντης, ου (ὁ). ὁ κάμνων τι νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ) πρός. » Σεισμὸς—, « Ἀρχπ., ὁ διευθυνόμενος πλαγίως, λυξός.

'Επίκλιντρον (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. πλαγιάζει (ἀκκομβᾷ, ἀναπαύεται) τις, θρονὶ μὲ ἀκκομβιατήρια, (Τουρκ.) σοφᾶς, (Ἰταλ.) καναπές, [ἐκ τοῦ

'Επικλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Τοποθετῶ, Ἀκκουμβῶ) τι πλαγίως ἐπάνω εἰς· (ἀμτβτ. ἢ μσ.) κλίνω (γέρνω) ὀλίγον πρὸς· εἶμαι ἀκκουμβισμένος (βαλμένος, πλαγιασμένος) ἐπάνω εἰς. » Οὐ δὲ πύλγσιν εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας, ἀλλ' ἀναπεπταμένας, « Ἰλ. Μ., τὰ θυρόφυλλα δὲν ἦσαν κλεισμένα (γυρισμένα).

'Επικλινῶς, ἐπίρ. = 'Επιρρεπῶς. » 'Επ. ἔχειν πρὸς, « Φίλ.

'Επίκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Επικλίνειν ἢ 'Επικλίνεσθαι κλίσις (ῥοπὴ) πρός.

'Επικλονέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κλονίζω δυνατὰ, συνταράττω, σπρώχνω πότ' ἐδῶ ᾗ πότ' ἐκεῖ. (συνεχ.) ταράττω, ἐρεθίζω· » Θρασείας γὰρ ἐπεκλονέσκον ἔρωτες, « Ἀπολλν.

'Επικλοπία (ἡ). ἁπάτη, πανουργία, [ἐκ τοῦ

'Επίκλοπος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, κλοπή]. κρυψίνους, πανοῦργος, δόλιος (» Γένος.. ἐπικλοπώτερον τὸ θῆλυ, « Πλάτ.)· (μὲ γεν.) ἔμπειρος. » Τόξων—, 'Οδ. Φ.

'Επικλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ (Ξεχειλίζω καὶ γύνομαι) ἐπάνω εἰς. (μτφρ.) » Χρυσοῦ πλήθους ἐπικεκλυκότος παρ' αὐτοῖς, « Διόδ., (καιν.) ἐβουλοῦσαν ἀπὸ τὸ μάλαμμα.

'Επίκλυσις, εως (ἡ) καὶ

'Επικλυσμὸς (ὁ). πλημμύρισμα, ξεχείλισμα ᾗ γύσιμον ἐπάνω εἰς, πνίξιμον τόπου τινὸς ἀπὸ νερά.

'Επίκλυστος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ πλημμυρήσαντα νερά.

'Επικλυτὸς (ὁ, ἡ). Π. περίφημος (ὀνομαστὸς, ἐξακουσμένος) διά. » "Ολεθρ—, Ἀπολλ., [ἐκ τοῦ

'Επικλύω, Μ. κλύσω. Π. ἀντὶ 'Επακούω, ἀκούω μὲ προσοχὴν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους).

'Επικλώζω, Μ. κλώσω. Κλώζων (ὅδε τὴν λέξ.) ἐποτρύνω, παρορμῶ.

'Επικλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (ᾗ μτφορ. 'Ετοιμάζω, Προσδιορίζω, Ἀποφασίζω) τι διά τινα. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οὔμοι τοιοῦτον ἐπίκλωσαν θεοὶ ἄλδον, « 'Οδ. Γ. (ᾗ μσ.) » 'Επεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνδρώποις, « 'Οδ. Θ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένοισι, « 'Ιλ. Ω. (ᾗ πθ.) » Τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα ἀμετάστροφα, « Ακ., Πλάτ.

'Επίκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επίκλωσμα (τὸ). τὸ ἐπικεκλωσμένον (κυρ. ὑπὸ τῆς μοίρας).

'Επι-κνάμπτω, Μ. κνάμψω, = 'Επιγνάμπτω.

'Επι-κνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνων ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς. « 'Επ. πυρὸν, (σίλφιον, [καὶ καταχρ.] ὄξος, ἔλαιον), « Ἀθ. » Οἴνῳ ἐπικνήθων, « Νίκ.

'Επικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ 'Εφικνέομαι.

'Επι-κνήθω, Μ. κνήσω, = 'Επικνάω.

'Επι-κνίζω, Μ. ἰσω. Ξύνω ἢ Σχίζω ἐπιπολαίως, χαράζω, τσουγγρανίζω.

'Επίκνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξύσιμον ἢ σχίσιμον ἐπιπόλαιον, τσουγγράνισμα, χάραγμα.

'Επι-κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἐπικοιλον, τὸ βαθουλόνω ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως.

'Επικοιλίδες (αἱ), (συνηθέστ. τὸ) 'Επικοιλίδες, τὰ ἐπάνω μματόφυλλα, [ἐκ τοῦ

'Επίκοιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως κοῖλος (βαθουλὸς), βαθουλωτός.

'Επι-κομίζομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς (ἢ ἐν ᾧ κάμνω ἢ ἀφ' οὗ κάμω) τι.

'Επικοίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επι-κοιμίζω, Μ. ἰσω. Ἀποκοιμίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) τινα ἐπάνω εἰς τι, καθησυχάζω.

'Επικοινῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) 'Επὶ κοινῆς (ἐνν. μερίδος), κοινῶς, ἐκ συμφώνου, συντροφικά.

'Επι-κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κοινοποιῶ τι πρός τινα, Ἀνακοινόομαι.

'Επίκοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων κοινῶς εἰς πολλοὺς, τὸν ὁποῖον ἔχουν (μεταχειρίζονται, ἀπολαμβάνουν) πολλοὶ ἐκ συμφώνου, συντροφικός· μεσιακός. || (τὸ οὐδ.) » 'Επίκοινα, « Ἡρ., ἀντὶ Κοινῶς. 2) συμφώνου. 2) (παρὰ Γραμτκ.) » Γένος ἐπίκοινον, « τὸ μὴ ἐντελῶς ἄλλο τρόπον τινὰ κοινὸν, τὸ σημαῖνον ἢ διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ μόνον ἢ διὰ τοῦ θηλ. ἄρθρου ἀμφότερα τὰ γένη, (παρβλ. 'Επίμαστος).

'Επι-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. "Εχω κοινωνίαν (μετοχὴν) καὶ ἐγὼ εἴς τι (ἢ πράττω τι κοινῶς ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων. » 'Επικοινωνεῖν τινι τινός, « Πλάτ. » 'Επικοινωνεῖν ἀλλήλαις, « Ἀρστ. » Νόμων οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ νόμῳ τούτῳ, « Αἰσχ., οὐδὲν ἔχοντα κοινόν.

'Επικοινωνὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινωνίαν (σχέσιν, συντροφιὰν) μετά τινος, μέτοχος.

'Επικοίρανος (ὁ, ἡ), Π. = Κοίρανος, ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, κυριάρχης, (παρβλ. 'Επιδουκόλος).

'Επι-κοιτάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

'Επι-κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) "Εχω τὴν κοίτην μου (Ὀλαγιάζω, Κατοικῶ, Διατρίβω) πουθενὰ ἢ ἐπάνω εἰς.

'Επικοίτιος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοίτην. » "Ασμα—, « Ἱερκλ., τὸ ψαλλόμενον πρὶν τοῦ πλαγιάσματος.

'Επι-κοκκύζω, Μ. ύσω. Ψωνάζω κατόπιν τινος ὡς κοῦκκος ἢ πετεινός, (ὀνλ.) χλευάζω, (παρβλ. Περικοκκύζω).

'Επικοκκύστρια (ἡ). ἡ ἐπικοκκύζουσα, φωνάζουσα (ὡς κοῦκκος ἢ πετεινὸς) κατόπιν τινός. » "Ιχώ—, « Ἀρστφ.

'Επι-κολάπτω, Μ. ἀψω. Σκάπτω (Σκαλίζω) ἐπάνω εἰς

'Επι-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κολλῶ (Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω.

'Επικόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κολλᾶται (προσκολλᾶται) ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω, (π. χ.) σανίδιον τὸ ὁποῖον προσκολλοῦν οἱ λεπτουργοὶ εἰς τὰ συναρμοσμένα σκεύη (ouvrages de marqueterie).

'Επικολπίδιος καὶ

'Επικόλπιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχει (κρατεῖ) τις εἰς τὸν κόλπον του.

'Επι-κολπέω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου.

'Επι-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. = 'Επινήχομαι.

'Επικόλωνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω εἰς λόφον (κολωνόν).

'Επι-κομάω-ῶ, Μ. ήσω. "Εχω (Τρέφω) κόμην (μακρυὰ μαλλιά).

'Επικόμβιον (τὸ), (Βυζ.). κομποδεματάκι μὲ νομίσματα, (Τουρκ.) τσεκίνι.

'Επι-κομίζω, Μ. ἰσω, = 'Επιφέρω, φέρω [κομβᾷ] τι πουθενὰ, (μσ.) χυβαλῶμαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζῆ μου. 2) (Τρπ.) ἀνατρέφω. «Ὑπως ἂν ἀξίως ἡμῶν ἐπικομισθῇ (τὸ παιδίον),» Λρτ.

'Επικομμόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (ἀπὸ πάνω), φυκιασιδόνω.

'Επίκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μακρὰ μαλλιά).

'Επι-κομπάζω, Μ. άσω. καὶ

'Επι-κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καυχῶμαι ἐπάνω εἴς τι, διηγοῦμαί τι κομπάζων, ἐπαινοῦμαι μόνος μου, μεγαλαυχῶ, ἐπιδεικτιῶ, (Θκ. Δ, 126.).

'Επι-κομψεύω, Μ. εὔσω. Καλλωπίζω ἔτι μᾶλλον, δίδω πλειοτέραν κομψότητα εἴς τι, τὸ κάμνω κομψότερον.

'Επικόπανον (τὸ). τὸ χονδρὸν ξύλον (κούτσουρον) ἐπὶ τοῦ ὁποίου κόπτουν (κυρ.) τὸ κρέας, κρεατσάνιδον.

'Επικοπὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικόπτειν, κόψιμον τῆς κορυφῆς (τοῦ ἐπάνω μέρας), χάραγμα· (ἐπὶ φυτ.) κλάδεμα ἢ κορφολόγημα.

'Επικοπὶς, ίδος (ἡ), = 'Επίκοπον.

'Επίκοπος (ὁ, ἡ). κεκμένος ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαραγμένος, ἢ· τοῦ ὁποίου εἶνε κεκμένη ἡ κορυφὴ, καλεδός· (ἐπὶ νομισμ.) κουρευμένος, (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) μετατυπωμένος (καὶ κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) κακοτυπωμένος ἀπ' ἀρχῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενος ἵνα γνωρίζηται. || (οὐσ.) 'Επίκοπον (τὸ), = 'Επικόπανον.

'Επικοπρίζω, Μ. ίσω. Χύνω ὕστερον ἀπὸ πάνω κοπριάν.

'Επικόπτης, ου (ὁ), ἀντὶ 'Επισκώπτης, κατακρίνων πικρῶς κάθε τι, μωμοσκόπος, φιλοκατήγορος, [ἐκ τοῦ

'Επι-κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ ἢ κόπτω ἀπὸ πάνω (τὴν κορυφὴν ἢ τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος), χαράζω ἢ ξαναχαράζω (μόλυβ.). κλαδεύω ἢ κορφολογῶ (δένδρον). (ἐπὶ νομισμ.) πατῶ (κτυπῶ) ἄλλην βοῦλλαν ἐπάνω εἰς τὴν πρώτην (ἢ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε φαίνεται πλέον), μετατυπόνω (ἴδε 'Επίκοπος). (ἐνγέν.) κεντρεύω, ψαλιδίζω· (μτφρ.) αμικρύνω, ταπεινόνω, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ πτερὰ (δηλ. τὴν δύναμιν), περιμαζόνω, ἢ· ἐπιπλήττω, ψέγω, κατακρίνω, (δθ.) = 'Επισκώπτω, ἐγγίζω μὲ πικρούς λόγους, (ἀπρλ. ἢ ἑλλ.) = 'Ενσκήπτω, ἐπιπίπτω. «Ἦν δὲ καὶ ἄλγος τι ἔχ τῶν μελέων, πολλόν τι ἐπικόπτει βαρύτερον,» Ἀρετ. || (μα.) δέρνομαι (κτυπιοῦμαι) μυρολογῶν τινα. «Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν,» Εὐρ.

'Επικόρμιον (τὸ), ἰδίωτ. τὸ 'Επικόπανον.

'Επι-κορρίζω, Μ. ίσω. 'Ραπίζω ἐπὶ κόρρης, κτυπῶ μπάτσον, μπατσίζω.

'Επικορριατὰς, ἡ, ὁν. 'Ο κτυπηθεὶς ἐπὶ κόρρης, μπατσισθείς.

'Επίκορτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς κόρης (κόρρης) εὑρισκόμενος.

'Επι-κορύσσομαι (χ. Μ.). Ἁρματόνομαι κατά τινος

'Επικὰς, ἡ, ὁν. 'Ο ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ ἀσχολούμενος εἰς ἔπη (στίχους), (ὕθεν:) «'Επικοί, « οἱ ἐποποιοὶ ποιηταί.

'Επι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἀπὸ πάνω ἢ ἔτι μᾶλλον.

'Επικόσμημα (τὸ). στολίδι (φορούμενον ἀπὸ πάνω).

'Επικόσμησις, εως (ἡ). στόλισμα ἀπὸ πάνω.

'Επι-κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι πολλὰ θυμωμένος (παρωργισμένος) κατά τινος ἢ, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν, θέλω τὸ κακόν του, (παρβλ. 'Εγκοτέω).

'Επίκοτος (ὁ, ἡ). θυμωμένος (παρωργισμένος) ἢ φυλάττων πάθος (μνησικακῶν) κατά τινος, θέλων τὸ κακόν του. 2) ὁ φέρων (προξενῶν) θυμόν ἢ, ἐμπνέων ἀπέχθειαν, ἀποτρόπαιος.

'Επικότως, ἐπίρ. Μὲ θυμὸν (διαρκῆ ἢ ἐνδόμυχον). «'Επικότως ἔχω τινί, « = 'Επικοτέω.

'Επι-κοταβίζω, Μ. ίσω. Κοταβίζω ἐπάνω εἰς. (ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀποκοταβίζω.

'Επι-κουρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι βοηθὸς (ἐπίκουρος) τινος, βοηθῶ, παρίστεκω· ὠφελῶ. «Νόσοις ἐπικουρεῖν, « Αξ. «Τέχνην τινὰ ἐργάζεται ἐπικωφῶν τῇ ἀνεργαίᾳ τροφῇ, « Λίσχ., περιζόμενος. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) περιφυλάττω τινὰ ἀπὸ κακόν τι. « 'Επικουρεῖν γειμῶνά τινι, « Ξεν. 3) (χ. πτ.) ὑπηρετῶ ὡς ἐπίκουρος (ξένος μισθωμένος) στρατιώτης. «Τοὺς δι' ἔνδειαν ἐπικουρεῖν ἀναγκαζομένους ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τοῖς φίλοις μαχομένους ἀποθνήσκειν, « Ισκρ.

'Επικούρημα (τὸ). μέσον πρὸς ἐπικουρίαν, βοήθημα.

'Επικούρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικουρεῖν (βοηθεῖν) τινι, βοήθεια.

'Επικουρητικὸς, ἡ, όν. Βοηθητικός.

'Επικουρία (ἡ). (ἡ διδομένη εἰς τινα) βοήθεια. (συνκβ.) στράτευμα συμμαχικὸν στελλόμενον πρὸς βοήθειαν.

'Επικουρικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τοὺς ἐπικούρους (στρατιώτας) ἢ γινόμενος πρὸς ἐπικουρίαν τινός, (ὅθ.) «'Επικαιρικὸν (τὸ), (ἐνν.) στράτευμα συγκείμενον ἀπὸ ἐπικούρους, (καὶ περιληπτ.) « Τὸ ἐπικουρικόν, « Θκ., ἀντὶ Οἱ ἐπίκουροι (στρατιῶται).

'Επικούριος (ὁ), = 'Επικουρικός. « Θεὸς (ἢ ἰδιαιτ. « Ἀπόλλων)—, « Παυσ.

'Επίκουρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ κοῦρος ἢ. (κατὰ λίξ.) σύντροφος παλληκαριοῦ (πολεμιστοῦ), (ἐν γέν.) βοηθὸς, πραγματευόμενος· προστάτης, ὑπερασπιστής. « Δεσπότης —, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) « Νόσου (« Ψυχους) ἐπίκουρον, « Αξ., συντελεστικὸν πρὸς ἀπαλαγήν, (ἰατρικὸν, βοηθητικόν. 2) (ἰδιαιτ. καὶ κυρ.) στρατιώτης ἐρχόμενος πρὸς βοήθειαν (πολεμουμένου)· (μτγν.) στρατιώτης ξένος ὑπηρετῶν μὲ μισθὸν ἢ· δορυφόρος (σωματοφύλαξ) ἡγεμόνος. « Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους, « ('Ερμιππ. παρ') Ἀθ.

'Επι-κουφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἐλαφρότερον τὸ βάρος τινὸς ἀνασηκόνων αὐτὸ ὀλίγον, ἐλαφρύνω ἔτι μᾶλλον, ἀνακουφίζω· (μτφρ.) παρηγορῶ, μετριάζω· ἐγκαρδιόνω (« Ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζειν, « Ξεν.) ἢ ἐμπνέω ἔπαραιν, ξεπαίρνω. «Ἤδη ἢ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, « Θγν.

'Επικουφισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικουφίζειν, ἀνακούφισις, ἐλάφρωσις. παρηγορία.

'Επι-κραδαίνω, Μ. ανῶ

'Επι-κραδαίω-ῶ (χ. Μ.), Π. = 'Επισείω, κινῶ τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, κουνῶ τι (ἵνα τὸ ῥίψω).

'Επι-κράζω, Μ. κράξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται τι ἢ διὰ) τι φωνάζω πρὸς ἐγκαρδίωσίν τινος, (συγχ. τῷ 'Επικλάζω).

'Επι-κραιαίνω, Π. ἀντὶ

'Επι-κραίνω, Μ. κρανῶ, Π. ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ. « Ἀρὴν.. ἐπικρήγνειεν, « Ἰλ. Ο. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ 'Επινεύω. « Μῦθον ἐπεκρήγνε καρήατι, « Καλλ.

'Επικράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω) εἰς τὸ κρανίον.

'Επικρανὶς, ίδος (ἡ). ἡ μεμβράνα ἢ περιτυλίζουσα ἁμέσως τὸ κρανίον (ὑπὸ τὰ σάρκια).

'Επικρανῖτις, ίδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ἐπίκρανον, ἢ τοῦ κιονοκράνου. « Πλίνθος —, « 'Επιγρ.

'Επίκρανον (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον (εἰς τὴν κεφαλὴν) διὰ προφύλαξιν ἢ στολισμόν, ἄσιμιν τῆς κεφαλῆς, διάδημα· περικεφαλαία (ξύλ., (συνκβ.) στολίδι (φούντα κτλ.) τῆς περικεφαλαίας· (ἀρχιτεκτ.) = Κιονόκρανον, κεφαλοκόλωνον. (ἀνατομ.) τὸ ἐπάνω μέρος (ἢ κορυφὴ) τοῦ κρανίου.

'Επίκρασις [ἐπικεράννυμι], εως (ἡ). Ἕνωσις (ἀνακάτωμα) ὑγρῶν, σύγκρασις, ἀνάκρασις· (ἰατρ.) ἡ διὰ τῆς μίξεως μετρίασις (συγκέρασις) τῶν χυμῶν.

'Επι-κρατειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κρατερώτερον (ἰσχυρότερον, στερεώτερον) ἀπ' ὅ,τι εἶνε, δυναμόνω ἔτι μᾶλλον.

'Επικράτεια (ἡ). = 'Επικράτησις, ὑπεροχὴ· δύναμις· ἐξουσία. « Κατ' ἐπικράτειαν, « Σδ., = κατ' ἐξοχὴν ἢ ὑπεροχήν. « Ἔντεα δῶρα κατ' ἐπικράτειαν, « αὐτ. «Τὰς ὁμοιότητας γίνεσθαι κατ' ἐπικρ. τῶν σπερματικῶν γόνων, « Πλ. 2) (συνκβ.) τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκτείνεται τὸ κράτος (ἢ ἐξουσία) τινος. « Πρὶν ἔξω τῆς τοῦτου ἐπικρατείας γένηται, « Ξεν.

'Επι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι δυνατά, (τρπ.) ἔγω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὁρίζω, ἐξουσιάζω. (ἐνγεν.) ἐξέχω, ὑπερέχω. νικῶ, ὑπερισχύω. (μὲ γεν.) « Μακεδόνας τῆς ἄνω ἐπεκράτησε, « Παυσ. (ἢ δοτ.) « Ὅσοι νήεσσιν (νήσοισιν) ἐπικρατέουσιν, « Ἰλ. Κ., Ὀδ. Α. (ἢ αἰτ.) « Τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν, « Ισκρ. (ἢ χ. πτ.) « Εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, « Ὀδ. Ρ. « Τρωσὶν, ἐπικρατέουσι περ ἔμπης, « Ἰλ. Ξ. (καὶ τρπ.) « Ὁ λόγος (« Τὸ ἔθος) ἐπικρατεῖ, « Αξ. (ἢ πρθετ.) « Ἐπεκράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων τῶν Πελοποννησίων, « Πλδ.

'Επικρατέως, ἐπίρ. Π. μὲ δύναμιν, μὲ ὁρμήν, δυνατά, [ἐκ τοῦ

'Επικρατὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικρατῶν (ὑπερέχων, ὑπερισχύων), ἰσχυρὸς, ἔξοχος· (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τινός, κύριος, ἀνώτερος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπικράτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικρατεῖν (ἐξ-έχειν, ὑπερέχειν, κτλ.), ὑπεροχή, ὑπεροχή.

Ἐπικρατητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα) πρὸς τὸ ἐπικρατεῖν, (ἰατρ.) = Ἀναταλτικός.

Ἐπικρατίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπικρατές.

Ἐπικρατικός, ἡ, όν, = Ἐπικρατικός, (συγγ. τῷ-

† Ἐπικρατικός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικρατητικός.

Ἐπικρατὴς [ἐπί, κρᾰ̀τος], ίδος (ἡ). χονδροῦ-φαντόν τι σκέπασμα (μανδύλι) τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) μπολίκι. «Τρίψις (ἡ δι') ἐπικρατίδων φευκτέα, « Ἱππκρ.

Ἐπικρατόω, Μ. υνῶ, = Ἐπικρατοιόω.

Ἐπικραυγάζω, Μ. άσω, = Ἐπικράζω.

† Ἐπικρίκιο (χ. Μ.), = Κρέκιο, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκρέκιο.

Ἐπικρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Εἶμαι κρεμασμένος (Κρέμομαι) ὑπεράνωθέν τινος (ἑπαπειλῶν νὰ πέσω ἐπάνω τε). « Αὐτὰρ ὕπερθεν (τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ) πέτρη ἐπικρέμαται, « Ὅμ. Ἴλμν. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) « Κίνδυνος ἐπικρεμάμενος, « Θκ., (παρβλ. Ἐπαρτάω καὶ Ἐπίκειμαι).

Ἐπικρεμάννυμι καὶ Ἐπικρεμάω-ῶ, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος. προσάπτω.

Ἐπικρεμὴς, ές (ὁ, ἡ). κρεμάμενος ὑπεράνωθέν τινος· κρεμαστός· (μτφρ.) ἐκκρεμὴς, ἀμφίδολος.

Ἐπικρήναν, Π. ἐνεργ. αόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἐπικραίνω.

Ἐπικρήμνος (ὁ, ἡ). κρημνώδης, πολλὰ κατηφορικός. « Ὁδός—, « Ἐργ.

Ἐπικρήνειε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Αἰολ. δωρ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐπικραίνω.

Ἐπικρηνον (τὸ), = Ἐπίκρανον.

Ἐπικρῆσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπικερᾶσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἐπικεράννυμι.

† Ἐπικρητηρίδιον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑποκρητηρίδιον.

Ἐπικριδὲν [ἐπικρίνω], ἐπίρ. Π. κατ' ἐκλογήν.

Ἐπίκριμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπεκρίθη (ἐνεκρίθη, ἀπεφασίσθη), ψήφισμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπικρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι, ἐπικυρόνω ἐκλέγω. « Ἐπεὶ δὲ συνέλθοιεν οἱ τριάκοντα, ἐπέκρινον ἑξ ἑαυτῶν ἕνα τὸν ἄριστον, « Διόδ.

Ἐπίκριον (τὸ), [ἐπί, ἰκρίον]. ἡ ἀντέννα (τοῦ καραβιοῦ).

Ἐπίκρισις, εως (ἡ). τὸ ἐπικρίνειν, κρίσις καὶ ἀπόφασις· ἔγκρισις, ἐπικύρωσις· ἐκλογή, διάγνωσις. « Ἡ τῶν συνημμένων—, « Πλ.

Ἐπικριτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπικρίνιων (κρίνων ἢ ἀποφασίζων), κριτὴς, αἱρετοκριτής.

Ἐπικριτικός, ἡ, όν, (ἡ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἐπικρίνειν. « Κρατυντήρια ἔγραψε Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης βιβλίον, ὅτερ ἐστιν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν αὐτῷ γραφέντων, « Σδ.

Ἐπίκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικριθεὶς (ἐγκριθεὶς, ἐπικυρωθεὶς κτλ.), ἐκλεκτός, ἔγκριτος.

Ἐπίκροκον (τὸ), φορεῖα γυναικεῖον βαμμένον μὲ κρόκον ἢ ἔχον τὴν κρόκην ἐξύφανται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὡς ὁ κατηφὲς. (παρβλ. Κροκωτός).

Ἐπικροταλίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Ἐπικροτέω.

Ἐπικρατάφιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων κείμενος.

Ἐπικροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι (εἰς τρόπον ὥςε νὰ κάμῃ κρότον). (μὲ αἰτ.) « Τὼ χεῖρε ἐπικροτῶν, « Συν., ἀντὶ τοῦ μονολεκτ. Χειροκροτῶν, (ἢ ἄλλ. τῆς αἰτ. μὲ δοτ. ἐκ ὰ.) « Ἐπικροτῶ τινι, « Γργ., χειροκροτῶ πρὸς ἐπαινόν τω, (ἐπμ.) ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) « Τοῖς δακτύλοις (« Τοῖς ὀδοῦσιν) ἐπικροτεῖν, « Λκ., Ἀθ. (ἢ χ. πτ.) « Ἅρματα ἐπικροτέοντα, « Ἡσ., κάμνοντα κρότον ἐν ᾧ τρέχουν.

Ἐπίκροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ἐδάφους) κτυπημένος (δυνατὰ) ἀπὸ πάνω, πατημένος· (ἐπμ.) ὁμαλὸς, ἐπίπεδος, (παρβλ. Ἀπόκροτος).

Ἐπίκρουμα (τὸ). καὶ

Ἐπίκρουσις, εως (ἡ). κτύπημα ἀπὸ πάνω, (ἰατρ.) χάραγμα μὲ τὸ ξυράφι, (παρβλ. Κατάκρουσις), [ἐκ τοῦ

Ἐπικρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς, ἢ Κτυπῶ τι ἀπὸ πάνω μὲ. « Ἐπικρούων τῇ χειρὶ τὸ ξίφος, « Πλ. « Ἐπιγαστρίον ἐπιτεταμένον καὶ, εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν, « Ἀρετ. « Ἐπικρούει ἐν χειρὶ αὐτοῦ, « Γρφ., χειροκροτεῖ. 2) (ἰατρ.) = Καταπρούω (ῑ).

Ἐπικρυπτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπικρύπτειν.

Ἐπικρύπτω, καὶ (μσ.) -κρύπτομαι, Μ. κρύψω, ομαι. Κρύπτω (Κρατῶ μυστικὸν) τι ἀπό τινος, (ἐν γέν.) συγκρύπτω, συσκιάζω. « Τὰ ἐπιλήψιμα τοῦ βίου τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον (τὸν Ἀλκιβιάδην), « Δμ.

Ἐπίκρυφος (ὁ, ἡ), = Ἀπόκρυφος.

Ἐπίκρυψις, εως (ἡ). τὸ Ἐπικρύπτειν ἢ Ἐπικρύπτεσθαι.

Ἐπικρώζω, Μ. κρώξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω σὰν τὸν κόρακα ἐπάνω εἰς (ὄχλ. διά) τι ἢ κατά τινος.

Ἐπικτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ τι ἔπειτα ἢ καὶ ἄλλα ἀκόμη (ἐπάνω εἰς ὅσα ἔχω).

Ἐπικτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω ἄλλην μίαν φοράν, ξανασκοτόνω. « Τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; « Σοφ.

Ἐπικτένιον (τὸ). τὸ στούππι ὁ,που μένει (σκαλόνει) εἰς τὴν λανάραν. 2) τὸ ὑπεράνω τῶν αἰδοίων τρίχωμα, (τὸ ἄλλ.) Ἐφήβαιον. 3) τὸ ἐπάνω μέρος (ὅπου γωρίζονται τὰ δάκτυλα) τοῦ ποδός, (Ὑσυχ.).

Ἐπικτερείζω καὶ Ἐπικτερίζω, Μ. ίσω καὶ Δ. ίξω, Π. = Κτερείζω, ἐνταφιάζω.

Ἐπίκτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησέ τις ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις (ἐπάνω εἰς ὅσα εἶχεν ἤδη ἀποκτημένα), νέον (ὑστερινὸν) ἀπόκτημα.

Ἐπίκτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικτᾶσθαι, ἢ μετὰ ταῦτα ἢ καὶ ἄλλων κτημάτων ἀπόκτησις, (παρβλ. Ἔγκτησις).

Ἐπίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, (τρπ.) ὁ προσγενόμενος καθ' ἕξιν, τὸν ὁπ. δὲν εἶχέ τις ἐκ φύσ'ως ἀλλ' ἀπέκτησεν ἔπειτα, (ἀντιθ. τῷ Ἔμφυτος), (παρβλ. Ἐπακτὸς καὶ Ἐπείσακτος).

Ἐπικτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω τι ἀναγείον (ἐπμ. χωρὶς τὴν θέλησίν, εἰς τὸ παίσμά) τινος. « Πάλεις ἀγρίοις ἔθνεσιν ἐπικτίζων, « Πλ. 2) (χ. πτ.) κτίζω προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ εἰς ὑψηλὸν μέρος ἢ ἐπάνω ἄλλου προϋπάρχοντος κτιρίο. « Ἡ δὲ νῦν Ἐρέτρια ἐπέκτισται (τῇ παλαιᾷ), « Στρβ.

Ἐπικτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐπάνω εἰς (ἢ ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, ἐπικροτῶ, ἐπιθορυβῶ.

Ἐπικυδαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (Καμαρόνω) ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπικυδὴς [ἐπί, κῦδος], ους (ὁ, ἡ). ἔνδοξος λαμπρός, ἐπίσημος, (ἐσχυρ. κυρ. μόνον ὡς συγκρ. Ἐπικυδέστερος).

Ἐπικυδάω-ῶ, = Ἐπικυδαίνομαι.

Ἐπικυδῶς, ἐπίρ. Ἐνδόξως, λαμπρῶς.

Ἐπικυέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἔγκυος ἤδη οὖσα) Συλλαμβάνω ἔπειτα καὶ ἄλλα ἔμβρυον. « Δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, « Ἀριστ.

Ἐπικύημα (τὸ). τὸ συλληφθὲν ὑπὸ ἐγκύου ἤδη γυναικὸς ἔμβρυον.

Ἐπικύησις, εως (ἡ). σύλληψις καὶ ἄλλο ἔμβρυον ἐκτὸς τοῦ κυοφορουμένου. (μτφρ.) φορά, αὔξησις. «Κακῶν —, « Θρῆν.

Ἐπικυίσκω, Μ. κυήσω. Ἐγγαστρόνω ἐκ νέου τὴν ἤδη κυοφοροῦσαν. || (πθ.) ἐγγαστρόνομαι (ξαναεγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω) ἔγκυος ἤδη οὖσα.

Ἐπικυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισκυκλέω φέρω τι κυλιωντάς το, εἰσάγω πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἐπίκυκλος (ὁ). κύκλος ἐπὶ κύκλῳ, κύκλος τοῦ ὁπ. κέντρον εἶνε μέρος τι τῆς περιφερείας ἄλλου κύκλου.

Ἐπικυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικυκλόνω.

Ἐπικύκλωσις, εως (ἡ). περικύκλωσις.

Ἐπικυλίδες (αἱ), = Ἐπικοιλίδες.

Ἐπικυλίκειος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπὶ τῆς κύλικος (ἐπάνω εἰς τὸ ποτῆρι, ὄχλ. εἰς τὸ τραπέζι, ἐν ᾧ τρώγει καὶ πίνει τις).

Ἐπικυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλῶ τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. « Ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τὸ κάτωντες, « Ξεν., ταῖς ἐκυλοῦσαν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τον κατήφορον.

Ἐπικυλινδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κυλῶ ἐπάνω θέν τινος (ἰσάζω μὲ) τὸν κύλινδρον.

Ἐπικυλίνδω, = Ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυλὶς ἐος (ἡ), = Ἐπικοιλίς.

Ἐπικυλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἐπικυλίω, Μ. ίσω, = Ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυμαίνω, Μ. ανῶ. Φουσκόνω καὶ χύνομαι ἐπάνω τινὸς ὡσὰν κῦμα· πλημμυρῶ καὶ κυματίζω.

Ἐπικυματίζω, Μ. ίσω. Πλέω ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, κυματίζων ἐπιπλέω.

Ἐπικυμάτωσις, εως (ἡ). τὸ φούσκωμα καὶ ἀλλεπάλληλον καβαλίκεμα (ἀναιβοκατεβασμα) τῶν κυμάτων.

Ἐπικυπτάζω, Μ. άσω. Σκύπτων κυττάζω ἐπάνω ἢ μέσα εἰς.

Ἐπικύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ἢ Εἶμαι σκυμμένος ἐπάνω εἰς. «Τέτταρσιν οἰκέ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται ἐπικεκυφότα, « Ακ., ἀκκεκυφημένον ἐπάνω. (καὶ χ. πτ.) « Σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, « αὐτ. » Ὁ ὠράξ οὕτως εἰργάσθω, ὡς μὴ κωλύειν.. ἐπικύπτειν, « Ξεν. (καὶ προθετ.) » Εἰς βιβλίον ἐπικύπτειν, « Ακ., ἀναγινώσκειν μὲ προσοχήν, βυθίζεσθαι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, (παρβλ. Ἐγκύπτω).

Ἐπικυρέω-ῶ, Μ. κύρσω (ἀόρ. Ἐπέκυρσα κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) εὑρίσκω (συναπαντῶ) κατὰ περίστασιν, ἐπιτυγχάνω.

Ἐπικυρίσσω(ττω), Μ. (ξω. Κτυπῶ ἐπάνω τινός μὲ τὰ κέρατα (ὅταν τὸ κριάρι), προσβάλλω μὲ ὁρμήν. » Ἢ ἂν ἐπικυρίσσῃ ὁ ἄνεμος, « Θφρ.

Ἐπικυρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Δίδω κῦρος εἴς τι, ἐγκρίνω, ἐπικυρόνω.

Ἐπίκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτὸς (γυρτὸς, καμαρωτός).

Ἐπικυρτόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐπίκυρτον, τῷ δίδω τι σχῆμα καμάρας. « Οὐρανὸς ὀρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος, « Γρμ.

Ἐπικύρωσις, εως (ἡ). τὸ ἐπικυρόνειν (δίδειν κῦρος εἴς τι, ἐπιβεβαίωσις.

Ἐπίκυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυφὸς (σκυφτὸς, καμπούρης).

Ἐπικυψέλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτηρῶν (ἐφορεύων) τὰς κυψέλας τῶν μελισσῶν, (ἐπίθ. τοῦ Παγές).

Ἐπίκυψις, εως (ἡ). τὸ ἐπικύπτειν, σκύψιμον ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικωθωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Πίνω (Σβκνάρω) ἀκόμη ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπικωκύω, Μ. ὑσω. (μὲ δοτ.) Μυρολογῶ (Σιφωνίζω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικωλύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπικωλύω, Μ. ὑσω. Ἐμποδίζω τι ἔξαφνα (ἐπάνω ἢ που εἶνε νὰ γένῃ).

Ἐπικωμάζω, Μ. ἀσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω που ἐξαίφνης ὡς κωμαστὴς (ὀηλ. ἀτάκτως καὶ ῥρὸς βλάβην τινός), ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν, (παρβλ. Εἰσκωμάζω).

Ἐπικωμιαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-κῶς, = Ἐγκωμιαστικός, ἓξ τοῦ

Ἐπικώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάγων εἰς ἢ ἐπιστρέφων ἀπὸ κῶμον, (ἐπμ.) μεθυσμένος, ἄτακτος. » Ἐπίκωμος ἦκων, « Πλ., ἀντὶ Ἐπικωμάσας.

Ἐπικωμῳδέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ δοτ.) Περιγελῶ (Περιπαίζω) τινὰ κωμικῶς ἐπάνω εἰς τι ἢ προσέτι.

Ἐπίκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χέρι εἰς τὸ κωπί (ἕτοιμος νὰ κωπηλατήσῃ) ἢ εἰς τὴν κώπην (τὴν λαβήν) τοῦ ξίφους (ἕτοιμος νὰ τὸ τραβήξῃ)· (ἐπὶ πλοίου) τὸ ὁπ. ἔχει βαλμένα τὰ κωπιὰ εἰς τὴν κουπαστήν, (ἐν γέν.) ἕτοιμος· πρόχειρος. « Ἐπίκωπον ἔχων τὸ ξίφος, « Ἠλ. 2) χωμένος (μπηγμένος) ἕως τὴν κώπην (τὴν λαβήν). » Πρὶν ἂν σχεῖνος αὐτοῖς ἀντεμπαγῶ.. ἐπίκωπος, « Ἀρῤῥφ.

Ἐπικῶς, ἐπίῤ. Δι' ἐποποιΐας· κατὰ τοὺς ἐποποιούς.

Ἐπίκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφὸς, ὑπόκωφος.

Ἐπιλαβή (ἡ). τὸ ἐπιλαμβάνειν, πιάσιμον ἀπὸ ἐπάνω μὲ τὸ χέρι· (συνκδχ.) λαβή, χερούλι, πιάσιμον.

Ἐπιλαγχάνω, Μ. λήξομαι. Λαμβάνω τι καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον διὰ λαχνοῦ· ἐδῶ εἶνε καὶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα κατόπιν ἄλλου εἰς τὸν λόταν· (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω (πίπτω) εἴς τινα κατὰ τύχην (μὲ παίρνει τις εἰς τὸν λόταν) ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα. » Τὸ γῆρας πύματον ἐπιλέλογχέ, « Σοφ. « Ἑκάστῳ τῶν βουλευτῶν λαχόντων ἕτερος ἐπλάγχανεν, ἵν' ἐάν ὁ προλαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου εἴη ὁ ἐπιλαχών, « Ἀρπτ.

Ἐπιλαδόν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ ἰλαδόν, σωρηδόν, κοπαδιαστά.

Ἐπιλάζυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιλαμβάνω, πιάνω (ἁῤῥάχνω) ἀπὸ ἐπάνω, ἐμποδίζω.

Ἐπιλαθέσθαι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιλαιμαργέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιθυμῶ λαιμάργως (Κάμνω ὡς ἂν λαίμαργος, Λιμάζω διά) τι.

Ἐπίλακκος (ὁ). ὁ λάκκος τοῦ λαιμοῦ (ἐπάνω ἀπὸ τὸ στῆθος), τὸ ἄλλ. Ἀντικάρδιον.

Ἐπιλακυθίστρια (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐπιληκυθίστρια.

Ἐπιλαλέω-ῶ, Μ. ἠσω. Λαλῶ ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ἄλλος, τοῦ διακόπτω τὴν ὁμιλίαν. 2) = Ἐπᾴδω, ὠδεύω

Ἐπιλαλιά (ἡ), = Ἐπιῤῥή.

Ἐπιλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐπέλαβον κτλ.). (κατὰ λξ.) Πιάνω (Ἁῤῥάχνω) τι ἀπὸ ἐπάνω, (ἐπμ.) πιάνω γιερὰ (δυνατά)· (καὶ συνκδχ.) πιάνω τινὰ ἔξαφνα (ἐν ᾧ φεύγει ἢ κάμνει τι), προφθαίνω· ἐπιτυγχάνω. « Θάνατος αὐτὸν ἐπέλαβε, « » Ἐπιλαμβάνει δὲ τὸν χειμῶνα τὸ ἔαρ, « Αξ. (ᾧ ἀπολ.) » Μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ, « Βασ. » Ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρὸς, « Γρ., ὡς οὗ νὰ ἔλθῃ (νὰ φθάσῃ). (καὶ κατὰ τμ. Π.) « Τὴν δ' ἐπὶ γλυκερὰς λάβεν ὕπνος, « Ἀπλλν. (καὶ μσ. μὲ γεν.) « Ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, « Λίσχ. (καὶ αἰτ.) « Ἐπιλαβόμενος τὸν Π. καὶ τὸν Σ., « Γρῳ. (καὶ πρτ.) » Καιροῦ (» Δυνάμεως. » Προφάσεως) ἐπιλαβόμενος, « Αξ., ηὐρα (ἁῤῥαξε τὴν) εὐκαιρίαν. (καὶ ἄπρ.) » Πισαίους ἐπέλαβεν ἀναζήτους γενέσθαι, « Παυσ., συνέπεσεν, ἔτυχε, συνέβη. (ἐπμ. 2) κρατῶ, ἐμποδίζω, ἀταμιεύω. » Ἐπιλαβεῖν τὸ πνεῦμα τοῦ αὐλοῦ, « Γρ. » Τὴν ᾠδὴν ἐπιλαβεῖν, « Ἀρ. » Ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ (τῆς κλεψύδρας), « Δμ. « Πολλάκις ἐπιλαμβάνων ἐκείνευέ οἱ λέγειν, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἐπιληφθεὶς τὴν αἰσθησιν, « αὐτ., ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, ἐλιγοθύμησεν, (ὀθ. Ἐπιληψία, ἴδε τὴν λέξ.). 3) λαμβάνω τι περιπλέον, προσλαμβάνω, πάιρνω (πιάνω, περιλαμβάνω ἐντὸς τῶν ὁρίων μου) περισσότερον τόπον, ἐκτείνομαι μακρύτερα. » Ὅπως μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτε εἰκοδομήσαι μήτε ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται, « Πλάτ. » Πολὺν δ' ἐπιλάμβαχε χῶρον, « Θκρ., ἔπιασε πολλὺν τόπον. » Ἔθος αὐτοῖς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν, « Ἀπῤῥ. » Ὁπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατιά, « Ξεν., ὅσους (νεκροὺς) εὕῤῥισκε καθόσον ἐπροχώρει, (καὶ μὲ γεν. ἁλλ. τοῦ Μέρος) » Ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, « Μ. Ἀντ., νὰ περάσῃ τὸν διωρισμένον καιρόν. 4) πάιρνω τι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο. » Ἀεὶ δὲ αὐτὴν (τὴν ῥάφανον) ἐπιλαμβάνειν, « Δσκρ., νὰ τρώγηται ἔπειτα (ἐπάνω) ἀπὸ τὸ φαγεῖ. 5) (μσ.) πιάνομαι ἀπὸ πουθενὰ (γιερά)· σκαλόνω, (μτφρ.) βάλλω χέρι, οἰκειοποιοῦμαι (προσκολλῶμαι εἰς) τι. » Σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται, « Γρφ., (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). 6) πιάνομαι μὲ κάνένα· ψέγω, ἐπιπλήττω » Ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν, « Πλάτ. » Ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος, « Ξεν. » Ἐπιλαμβάνεται γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, « Δμ., τὸν ἔτυπτεν ἡ συνείδησις, (ὀθ. Ἐπιλήψιμος καὶ Ἀνεπίληπτος).

Ἐπίλαμπος (προς), ου (ὁ, ἡ). πελλὸ λαμπρὸς ἢ φανερὸς, ὑπέρλαμπρος ἢ πρόφανής.

Ἐπιλαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λαμπρότερον (μεγαλοπρεπέστερον), λαμπρύνω ἔτι μᾶλλον. (μτφ.) » Οἱ βάρβαροι προσδοκῶντες ἄῤῥορον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς « Πλ., φωνάζουν δυνατώτερα καὶ καθαρώτερα.

Ἐπίλαμπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπίληπτος.

Ἐπιλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμνω ἔξαφνα ἢ κατὰ πρώτην φορὰν (Ἀνατέλλω) ἐπάνω εἰς (ἢ ἐν ᾧ γίνεται) τι. » Αὐτίκα δ'... ἠέλιος ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη, « Ἰλ. Ρ. » Καλὸν δὲ φῶς ἐπέλαμψε σελήνης, « Ὀμ. Ὑμν. » Ἐπιλαμψάσης ἡμέρας, « Ἡρ., ὅταν ἐφεξῆς (ἑξημέρωσε) καλὰ ἢ ὅτι ἄρχισε νὰ ἑημερόνῃ (ξ)· (καὶ μτνμ.) » Ἔαρος ἐπιλάμψαντος, « αὐτ. » Ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσὸς, « Ἀθ. « (καὶ ἐπὶ ἀνέμου). » Οὖριος ἐπιλάμψων ἐμῷ ἐσκῷ, « Ἐπγρ. (καὶ μσ. μτνμ.) « (Δόῤῥῳ) ἐπελάμπετο πήληξ, « Ἀπλλν.

Ἐπίλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λάμψις (ἀνατολὴ) γινομένη διὰ μιᾶς. » Ἀστραπῆς—, « Φίλ. (καὶ μτνμ.) » Ἡ τοῦ Καίσαρος—, « Ἐὐσ., ἐμφάνισις.

Ἐπιλανθάνω, Μ. ἐπιλήσω. (σπν. ᾧ μόνον Π. μτβτ.) Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι ὅλως διόλου. (μὲ γεν. ἐκ β'.) « Ἅπνος ἐπίλησεν ἁπάντων, « Ὀδ. Τ. ||. (συνήθ. μα.) λησμονῶ ὁλοτελῶς (μὲ γεν.) « Ὅπως ἰθάκης ἐπιλήσεται, « Ὀδ. Δ. « Οὐκ ἐπελήθετο τέχνης, « Ὀδ. Δ. » Ἂν ἑκὼν ἐπιλαθόμενος, « Αἰσχ. « Καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι, « Πλάτ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Μὴ ἐπιλάθῃ δ μέλλεις λέγειν, « αὐτ. ||. (ἀπντ. καὶ μόνον εἰς τὸν ἀόρ. Β'. Ἐπέλαθον), εἶμαι κρυμμένος (λησμονοῦμαι) πουθενά.

Ἐπιλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπιλαρχίας.

Ἐπιλαρχία (ἡ). διπλῆ ἵλαρχία, διπλοῦς (ὀηλ. ἀπὸ 128 ἱππεῖς συγκείμενος) λόχος.

Ἐπίλασις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐπίληψις.

Ἐπιλεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον (ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλόν) ἀπὸ 'πάνω, ἐξομαλίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, (μτφρ. ἀπὸ τῆς θαλάσσ.) καταπραΰνω. » 'Επιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, « Ἡρ., (ὅθεν:

'Επιλέανσις, εως (ἡ). Ἡ ἐξομάλισις τῆς ἐπιφανείας τινὸς πράγματος. ἐντελὴς λείωσις. » 'Η τῆς τροφῆς —, « Φίλ.

'Επιλέγδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν, οἱ ἐκλεκτότεροι.

'Επι-λέγω, Μ. λέξω (ἀόρ. β'. ἐμπλ. 'Επεῖπον κτλ.). Λέγω τι ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἡ ἐν ᾧ κάμνω) τι. » Τύπτοντες ἐξελαύνουσιν αὐτὸν, ἐπιλέγοντες, "Ἐξω βούλιμον, « Πλ. 2) λέγω τι ἔπειτα ἀπὸ (ὅηλ. ἀφ' οὗ ἔκαμα ἢ εἶπα) ἄλλο τι, λέγω πρασέτι (πρὸς τοὺς ἄλλους), προσθέτω (ὡς ἐπίλογον) εἰς ὅσα εἶπα ἢ ὡς ἐπωνύμιον. » Γνώμην ἐπιλέγειν, « 'Ηρ., τελειόνω τὸν λόγον μου μὲ ἕνα γνωμικὸν (καθὼς ἐσυνειθίζαν οἱ δραματοποιοί). » 'Επελέγοντες τεκμήρια, « Θκ., προσθέτοντες ὡς ἀπόδειξιν τῶν ὅσων εἶπον. » 'Επιλέγοντα ἑκάστῳ, « Ξεν. » Κολυμβήθρα ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθσαΐδα, « Εὐαγγ. 3) ἐκλέγω, διαλέγω. » 'Επιλέξαντες τῶν ἀρίστων ὁμιλίην, « 'Ηρ. (χ μα. ὃ χ συνηθέστ.) » 'Επιλεξάμενος τρισμυρίους παῖδας, « Πλ. (χ πθ.) » 'Επιλελεγμένοι στρατιῶται, « Αξ., οἱ ἄλλ. 'Επίλεκτοι. 4) ἀναγινώσκω (κυρ. Περνῶ μιᾷ φορᾷ ἀπὸ τὸ 'μμάτι μου) βιβλίον ἡ ἐπιστολήν, ('Ηρ., Λκ., Παυσ.)

Β) = 'Επιλογίζομαι, συλλογίζομαι· ἀναπολῶ μὲ τὸν νοῦν μου. » Ταῦτα ἐπιλεγομένῳ Κροίσῳ, « 'Ηρ.

'Επι-λειαίνω, Π. ἀντὶ 'Επιλειαίνω.

'Επι-λείβω, Μ. λείψω, = 'Επισπένδω, χύνω τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐν ᾧ ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επίλειμμα (τὸ), τὸ ἐπιλειπόμενον, λείψανον.

'Επι-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Επιλειαίνω, κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν) ἀπὸ 'πάνω.

'Επι-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω, (πρπ.) παραμελῶ. (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) μένω ὀπίσω, μένω ὡς ὑπόλοιπον (ἐπιλοιπον). » 'Επιλείψει με ὁ χρόνος, « Ἡσιοδ. » 'Επιλείπω οὐδὲν τῶν ἐμῶν, « Πλάτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » 'Επιλείπω λέγων, « Φίλ. ἀντὶ Παραλείπω, παρασιωπῶ. » Ὁ Σκάμανδρος ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον, « 'Ηρ., ἐξέρευσε. » Τὸ ἐπιλειπόμενον τῆς φαλαγγος, « Ξεν. 2) πάντοτε σχεδὸν τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) 'λλείπω, δὲν ἐξαρκῶ· τελειόνω· ἐκλείπω. «Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέν τοι μηδ' ἐπιλείπειν, » Ἀρχφ. » Γλαῦκες σῦποθ' ἡμᾶς ἐπιλείψουσιν, « αὐτ. » 'Επέλιπεν αὐτὸν τὸ ὕδωρ, « 'Ηρ. (καὶ ἄλλ. τῆς αἰτ.) » Τὰ φρέατα ἐπιλείπει, « Δημ., ξηραίνονται, στερεύουν. »Τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Τὰ τῆς μνήμης ἐπέλιπε, « Αξ. » Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἐπέλιπε, « Αξ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » 'Επιλείψει μοι ὁ χρόνος, « Αξ. » Οὐκ ἐπιλείψουσι ῥηκτιῶται τῷ θεῷ, « Συν., (παρβλ. 'Εκλείπω καὶ 'Ελλείπω).

'Επι-λειχω, Μ. λείξω. Γλείφω ἀπὸ 'πάνω.

'Επίλειψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλείπειν, ἔλλειψις, τελείωμα. » Τῶν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις ἐγένετο, καὶ οὐχ ἑωρῶντο. « Θκ.

'Επιλεκτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπιλέκτων (στρατιωτῶν).

'Επίλεκτος (ὁ, ἡ), [ἐπιλέγω] = ἐκλεκτὸς, διαλεκτός. » 'Επίλεκτοι, « Πλθ., (ἐνν. στρατιῶται) οἱ καλλήτεροι, διαλεγμένοι (κοιν.) ἕνας κ' ἕνας, τὰ πρωτοπαλλήκαρα.

'Επιλέκτως ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν, διαλεκτά.

'Επιλέλησμαι, πρκ. τοῦ 'Επιλανθάνομαι.

'Επιλελογισμένως, ἐπίρ. Μὲ σκέψιν, στοχαστικά.

'Επιλέλογχα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ 'Επιλαγχάνω.

'Επιλέλοιπα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ 'Επιλείπω.

'Επίλεξις, εως (ἡ), = 'Επιλογή, ἐκλογή.

'Επι-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Βάλλω τι πολλὰ λεπτὸν ἐπάνω εἰς. » Τιτάνῳ ἐπιλεπτύνειν, « Πλθ., ἀλείφω τι ἐπιπολαίως μὲ ἀσβέστην.

'Επι-λέπω, Μ. λέψω. Ξεφλουδίζω ἀπὸ 'πάνω, ἐβγάλλω τὴν ἐπάνω-ἐπάνω φλοῦδαν.

'Επι-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λευκότερον ἀπ' ὅτι ἦτον, ἀσπρίζω ἔτι μᾶλλον ἢ ἐπιπολαίως.

'Επιλευκία (ἡ), ἡ ἄλλ. Λεύκη, πάθος τῆς ἐπιδερμίδος, [ἐκ τοῦ

'Επίλευκος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀσπρίζει (ὀλίγον) ἡ ἐπιφάνεια, ἀσπρειδερός.

'Επι-λεύσσω (χ. Μ.), Π. βλέπω (φθάνει τὸ 'μμάτι μου) ἕως.

'Επιλήθης, εος καὶ

'Επίληθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξεινῶν λήθην, ἐπιληπτικός. (μὲ γεν.) » Κακῶν ἐπίληθον, « Ὀδ. Δ.

'Επι-λήθω καὶ (μσ.) 'Επι-λήθομαι, Π. ἀντὶ 'Επιλανθάνομαι.

'Επίληις [ἔπι, λεία], ίδος (ἡ). (πόλις κατακτηθεῖσα, ὑποταχθεῖσα διὰ πολέμου, (ἐπμ.) ὑπήκοος ἄλλης πόλεως, ὑποκειμένη, ὄχι αὐτονόμως.

'Επι-ληκέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. 'Επέλακον κτλ.), Π. ἀντὶ 'Επικροτῶ.

'Επιληκωδίστρια (ἡ), (Κωμ.) φωκασειδωμένη, (ἐπμ.) κατ' ἐπιφάνειαν μόνον καλή, (τρπ.) φανταχτερὴ (διὰ τὰς λαμπρὰς λέξεις) πλὴν ἀσήμαντος, (Γαλλ.) **amprouiée**, [ληκωδίζω], (ἐπίθετ. τῆς Τραγῳδίας).

'Επιληπτικὸς, 'Επίληπτος, 'Επιληψις, Ἰων. ἀντὶ 'Επιληπτικὸς κτλ.

'Επιλήναιος καὶ

'Επιλήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἢ λεγόμενος περὶ) τὸν ληνὸν (ὅηλ. ἐπάνω εἰς τὸ τρύγος). » 'Ωδὴ —, « Ἀθ.

'Επιληπτεύω, θετ. τοῦ 'Επιλαμβάνω.

'Επι-ληπτεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

'Επι-ληπτίζω, Μ. ίσω. Πάσχω ἐπιληψίαν, εἶμαι=

'Επιληπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Υποκείμενος εἰς ('Ενεχλούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς) ἐπιληψ. » Τοὺς ἐπιληπτικῶς πασχομένους, « Θφρ. ||. » Τὰ ἐπιληπτικὰ (ἐνν. νοσήματα), « Ἱππκρ., ἀντὶ Ἡ ἐπιληψία, [ἐκ τοῦ

'Επίληπτος (ὁ, ἡ), [ἐπιλαμβάνω]. ὁ παθὼν ἢ δυνάμενος νὰ πάθῃ ἔξαφνα (ἐν ᾧ πράττει τι, ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐπ' οὐτοιδώρῳ). » Ἦν ἐπίληπτος ἀράσσασα γένηται, « 'Ηρ. » Προκυλινδεῖται ἡ πέρδιξ τοῦ θηρεύοντος ὡς ἐπιληπτος οὖσα, « Ἀρστ., πλησίον (εὔκολος) νὰ πιασθῇ. 2) (τρπ.) = 'Επιλήψιμος, ἐπιμεμπτος, ἐπονείδιστος. « Βίος —, « Φίλ. 3) = 'Επιληπτικός. » Ἄνθρωπος τῶν ζώων ἡ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτοι ἐν τῇ νεότητι γίνεται, « Ἀρστ.

'Επιλήπτωρ [ἐπιλαμβάνω], ορος (ὁ). ὅστις ὅλα τὰ κατηγορεῖ (τίποτε δὲν τὸν ἀρέσῃ).

'Επιλήπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιλήψιμον ἐπιμέμπτως.

'Επίληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλανθάνεσθαι (λησμονεῖν), ἔξαψμα. » Καμάτων —, « Πίνδ.

'Επιλήσμη (ἡ), Π. λήθη, λησμόνημα.

'Επίλησμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επιλήσμων.

'Επιλησμοσύνη καὶ

'Επιλησμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιλήσμονος.

'Επιλήσμων, ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁλίγα μονήσας τι, (χ. πτ.) ὁ λησμόνων ὀλίκλως, (χυδ.) ξεχανιάρης. 2) ὁ τρέφων λήθην, ἐπιληπτικός. » 'Επωδὴ —, « Χίων ἐπ.

'Επιλήσομαι, μέλλ. τοῦ 'Επιλανθάνομαι.

'Επιληπτικὸς, ἡ, όν. Λήθης ('Επιληψιανῆς) πρόξενος.

'Επιληψία (ἡ), [ἐπιλαμβάνω], (κυρ.) = 'Επίληψις, (ἰδιαιτ.) τὸ γνωστὸν πάθος, ἡ ἄλλ. Σεληνιασμός. » Διὰ τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις, « Γαλ.

'Επιλήψιμος (ὁ, ἡ), = 'Επίληπτος, τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ δύναται νὰ ἐπιλάβῃ (νὰ κατηγορήσῃ) τις, ἄξιος ἐπιλήψεως, ἐπιμέμπτος.

'Επίληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλαμβάνειν ἢ ἐπιλαμβάνεσθαι, πιάσιμον· (τρπ.) μομφὴ κατηγορία (συνδυ.) λοβὴ (ὕλη, ἀφορμὴ) πρὸς κατηγορίαν, ἐλάττωμα, (αἰτία) πάσιμον ἐπιληψίας.

'Επιλίγδην, ἐπίρ. = 'Επιγράδην, ἐπιπολαίως, [ἐκ τοῦ

'Επιλίζω, Μ. λίγξω. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως ἐπιψαύω.

'Επι-λιμνάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶ καὶ σχηματίζω λίμνην.

'Επι-λιμπάνω, Μ. λείψω, = 'Επιλείπω.

'Επι-λινάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιτηρῶ τὰ θηρευτικὰ δίκτυα (λίνα) ὡς=

'Επιλινευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηρῶν τὰ δίκτυα τοῦ κυνηγίου, (ἄλλ.) Λινάπτης.

'Επι-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω μὲ λίπος (λίγδαν), κάμνω νὰ φαίνεται τι ὡσὰν νὰ ἔχῃ 'λάδι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

'Επι-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως (λιπαρῶς).

'Επιλιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλείπων, ἐπίλοιπος ἢ ἐλλιπὴς. 2) = 'Υπολίπαρος, ὀλίγον τι λιπαρὸς (λιγδωμένος).

'Επιλιπῶς, ἐπίρ. 'Ελλειπῶς, ἀτελῶς.

'Επι-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι καὶ

'Επι-λιχμάσσω, Μ. . . . = 'Επιλείχω. 2) = 'Επιβόσκομαι.

'Επι-λιχνεύω καὶ (μσ.) εύομαι, Μ. εύσω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«ομαι, = Ἐπιλαιμαργέω, ξερογλείφομαι (γρέχουν τὰ σάλια μου) διά τι, (συγχ. τῷ Ἐπιλιγμάομαι).

Ἐπιλλείβω, Π. ἀντὶ Ἐπιλείβω.

Ἐπιλλίζω, Μ. ἰαω ᾰ (ἰξω), Π. (μὲ δοτ.) κάμνω νεῦμα μὲ τὸ μάτι πρός τινα. «Οὐχ ὁράας ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἐλκόμεναι δὲ κέλονται,» Ὀδ. Σ. 2) ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ μάτια μου γιὰ κυττάξω καλλήτερα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. προσποιούμενος ὅτι δὲν καλοβλέπω καὶ πρὸς περίγελων τινός). «Ἀκριβέστερον γὰρ θέλων ἰδιδεῖν, ἀπέψησε τῷ ὀφθαλμῷ καὶ προσῆλθεν ἐγγύτερον καὶ ἐπιλλίσατο,» (Ἀρχλ. παρ.) Εὐσθ. (καὶ μὲ αἰτ.) «Καὶμιν ἐπιλλίζων ἡμείδετο κερτομίσισιν,» Ἀπλλν. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) «Φθιμένῃ μοι ἐπιλλίξεσιν ὀπίσω κερτομίας,» Ἀπλλν. 3) γυρίζω τὰ μάτια μου ἢ κυττάζω μὲ τὴν ἄκρην τοῦ μματιοῦμου, ἀλλοιθωρίζω, στραβοκυττάζω, (Νικ. Θηρ. 163. καὶ Ἀλεξ. 81).

Ἐπίλλος (ὁ, ἡ), ἀλλοιθωρίζων, ἀλλοίθωρος ὀλίγον.

Ἐπιλλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐπιλλώπτω, Μ. ώψω, = Ἐπιλλίζω.

Ἐπιλεβίς, (ίδος (ἡ). νεῦρον ἢ κρέας τι προσκείμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ἥπατος.

Ἐπιλογή (ἡ). τὸ ἐπιλέγειν, ἐκλογή.

Ἐπιλογίζομαι, Μ. (σομαι. Λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου ἢ Ξαναλογαριάζω· προσθέτω εἰς τὸν λογαριασμὸν ἢ περνῶ τι εἰς λογαριασμὸν (εἰς βάρος) τινος, (τρπ.) ἀποδίδω εἴς τινα τὴν αἰτίαν· (μτφρ.) σκέπτομαι (συλλογίζομαι) ἐπανειλημμένως ἢ ἔπειτα ἀπὸ, παρατηρῶ (ἐξετάζω) μὲ τὸν νοῦν μου, (παρβλ. Ἐπιλέγομαι).

Ἐπιλογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπίλογον, ὁ ἐν εἴδει ἐπιλόγου.

Ἐπιλογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπιλόγου, συνοπτικῶς, κεφαλαιωδῶς.

Ἐπιλόγισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιλογισμός (ὁ). τὸ ἐπιλογίζεσθαι, λογαριασμός, ξαναλογάριασμα· (τρπ.) σκέψις ἐπανειλημμένη, ἐξέτασις, παρατήρησις.

Ἐπιλογιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνηθίζων νὰ ἐπιλογίζηται, ἀτοχαστικός.

Ἐπίλεγος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιλογισμός. 2) (συνήθ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα, ἡ ἐπισφράγισις) τοῦ λόγου, (ἀντιθ. τῷ Πρόλογος).

Ἐπιλογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔγων εἰς τὴν κορυφὴν (εἰς τὴν ἄκραν) λογχην. «Βέλος—,» Ἐμπ.

Ἐπιλοιδή (ἡ). τὸ ἐπιλείδειν, ἡ ἐν καιρῷ ἢ μετὰ τὸ τέλος ἔργου τινὸς γινομένη σπονδή.

Ἐπιλοίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς λοιδήν (σπονδήν). «Ψιάλη—,» Χρσδ.

Ἐπιλοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ τινα ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι ἢ προσέτι ἢ ἔπειτα.

Ἐπιλοίμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ λοιμοῦ. «Ἔπη ἐπιλοίμια,» Ἡλδ. «Ἄσματα στιχηρὰ ψαλλόμενα πρὸς (ἢ μετὰ τὴν) παῦσιν τοῦ λοιμοῦ.

Ἐπίλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλειπόμενος (ἀπομένων, περισσεύων).

Ἐπίλουτρον (τὸ). τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ λουτρὸν, λουτριάτικον.

Ἐπιλόχια (τὰ). ἑορτὴ πρὸς χαιρετισμὸν λεχοῦς.

Ἐπιλυγάζω(ίζω), Μ. άσω(ίσω), = Ἐπηλυγάζω.

Ἐπιλυγαῖος, α, ον, = Ἐπηλυγαῖος, (παρβλ. Ἐπήβολος).

Ἐπιλυγίζω, Μ. (ισω. Αυγίζω, κάμπτω, (παρβλ.) Ἐπικλάω.

Ἐπιλύζω, Μ. λύγξω. (μὲ δοτ.) Κλαίω μὲ ἀναφυλλητὸν (Μὲ πιάνει λίξυγκας) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιλυμαίνομαι, Μ. ανθῆμαι. Φθείρω (βλάπτω) προσέτι.

Ἐπιλυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (πικραίνω, κακοκαρδίζω) τινὰ διά τι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιλυπία (ἡ). τὰ νὰ ἔχῃ τις-

Ἐπίλυπος (ὁ, ἡ). λυπημένος διά τι, σκυθρωπὸς, περίλυπος.

Ἐπίλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλύειν, λύσιμον (κυρ. ἀπορίας), ἐξήγησις· ἐλευθέρωσις.

Ἐπιλυσσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω διά τι, Ἐπιμαίνομαι.

Ἐπιλυσέον, θετ. τοῦ Ἐπιλύω.

Ἐπιλύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐπιλύων) ἀπορίας, ἐξηγητὴς, ἀνατροκρίτης κτλ.

Ἐπιλυτικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπίλυσιν (κυρ. ἀπορίας), (παρβλ. Ἐνστατικός).

Ἐπίλυτρος (ὁ, ἡ). ἐξαγορασμένος ἢ ἐξαγοραστέος μὲ λύτρα.

Ἐπιλυττάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιλυσσάω.

Ἐπιλύχνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος τὸ ἑσπέρας (περὶ λύχνων ἀφάς).

Ἐπιλύω, Μ. λύσω. Λύνω ξεβουλλόνω (ἐπιστολὴν κτλ.) (μτφρ.) λύω ἀπορίαν, ἐξηγῶ, ραφηνίζω· (ἐν γέν.) ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω. «Οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ,» Πλάτ., δὲν τοὺς ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, (δηλ.) δὲν ἀγαναχτοῦν ὀλιγώτερον ὡς ἐξαίτιας τῆς ἡλικίας των.

Ἐπι-λωβάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπι-λωβεύω, Μ. εύσω. Βλάπτω· πειράζω, ἐγγίζω (μὲ ὑβριστικοὺς ἢ πορνοπαικτικοὺς λόγους), καθάπτομαι· ὑβρίζω. 2) (πλ.) πάσχω λώβαν (λέπραν).

Ἐπιλωβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιβλαβής.

Ἐπιλώβητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλωβηθείς (ὑβρισθείς, περιγελασθείς κτλ.), ἐρυθριαστος, ἢ· ἀξιοκατηγόρητος, ἀξιοκαταφρόνητος κτλ.

Ἐπι-λωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Λωφάζω (μετριάζω) ὀλίγον.

Ἐπιμάζιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιμαστίδιος.

Ἐπιμάθεια (ἡ). τὸ ἐπιμανθάνειν, πρυσκτησις νέων γνώσεων, (παρβλ. Ἐπιμήθεια).

Ἐπιμαίεο, Π. β'. πρα. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιμαίομαι.

Ἐπι-μαιμάω-ῶ, Π. ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ἐγω μεγάλην ἐπιθυμίαν.

Ἐπι-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ αἰτ.) Τρελλαίνομαι ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι, ἀγαπῶ (ἐπιθυμῶ) περιπαθῶς, κάμνω ὡσὰν τρελλὸς (μανιώδης) ἐν· ἀπολαύσω τι ἢ ἐκδικηθῶ τινα, λυσσάζω κατά τινος· (Π.) παράτολμαι· (ᾰ καταχρ.) ἀντιχῶ φρικτά.» Ἀλιθήρ δορυτινακτος ἐπιμαίνεται,» Αἰσχλ.

Ἐπι-μαίομαι, Μ. μάσομαι καὶ μάσσομαι (δωρ. Ἐπεμασα(τσά)μην ᾰᾰ). Π. (μὲ αἰτ.) ψηλαφῶ, παπατεύω· (συνκδ. ᾰ τρπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) σκαλίζω (ζητῶ, προσπαθῶ, ἐπιθυμῶ) νὰ εὕρω (νὰ ἐφεύρω, ν' ἀπολαύσω, νὰ κατορθώσω) τι. «Οἷων ἐπεμαίετο νῶτα,» Ὀδ. Ι. «Τὴν γρηῢς χείρεσσι λαβοῦσα, γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη,» Ὀδ. Τ. «Ἕλκος ἰητὴρ ἐπιμάσσεται,» Ἰλ. Δ. «Ξίφεος ἐπεμαίετο κώπην,» Ὀδ. Δ. (ᾰ μὲ δοτ. ὄργαν.) «Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος,» Ὀδ. Τ. «Μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους,» Ἰλ. Ε. «Ῥάβδῳ ἐπιμάσσατ' Ἀθήνη,» Ὀδ. Ν. Π. (ᾰ τρπ.) «Σκαπέλου (« Νύστη) ἐπιμαίου,» Ὀδ. Μ. Ε. «Δώρων ἐπεμαίετο θυμός, Ἰλ. Κ. «Πυρὸς ἐπεμαίετο τέχνην,» Ὁμ., Ἔμπ., (παρβλ. Ἐκμάομαι).

Ἐπιμακρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς, μακρούλης, (παρβλ. Ἐπιμήκης).

Ἐπιμαλλον, ἐπίρ. (ἀντὶ Ἐπὶ μᾶλλον, ἔτι μᾶλλον, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπιμανδαλωτὸς, ἡ, όν, = Μανδαλωτός.

Ἐπιμανὴς [Ἐπιμαίνομαι], ούς (ὁ, ἡ). ὁ τρελλαινόμενος διά τι, ἢ (ἁπλ.) μανιώδης, τρελλὸς ὁλότελα, θεότρελλος.

Ἐπι-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπιμαντεῖον (τὸ). δεύτερος (ὕστερον δοθεὶς) χρησμός.

Ἐπι-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι κατ' ἐπανάληψιν, ζητῶ ἢ δίδω ἄλλην (δευτέραν) μαντείαν. 2) (μὲ δοτ.) μαντεύομαι περί τινος.

Ἐπιμανὼς, ἐπίρ. Ὡς ἐπιμανὴς, μανιωδῶς, (Ἐπ. μάομαι). ἄχρ. ἔνς. (δανείζων τὸν μέλλ. καὶ ἀορ. εἰς τὸ Ἐπιμαίομαι).

Ἐπι-μαργαίνω, Μ. ανῶ, (μὲ δοτ.) = Ἐπιμαίνομαι.

Ἐπίμαργος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμανὴς.

Ἐπι-μαρμαίρω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιλάμπω, Ἐπαστράπτω.

Ἐπιμάρτυρ, υρος (ὁ). ὁ μαρτυρῶν διά (παρευρισκόμενος ἢ παραλαμβανόμενος ὡς μάρτυς εἰς) τι.

Ἐπι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μάρτος εἰς (Δίδω μαρτυρίαν διά) τι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μαρτυρῶ τι περὶ ἢ κατά τινος.

Ἐπιμαρτύρησις, εως καὶ

Ἐπιμαρτυρία (ἡ). τὸ ἐπιμαρτυρεῖν, μαρτυρία διδομένη περί τινος. «Ποτὲ μὲν ὧν ἡ ὄψις τῆς ἐπιμαρτυρίας χρῄζει τῆς τῶν ἄλλων αἰσθήσεων,» Νεμεσ.

Ἐπι-μαρτύρομαι, Μ. οῦμαι. Φέρω (Προσκαλῶ) τινα μάρτυρα διά τι, (παρβλ. Διαμαρτύρομαι).

Ἐπιμάρτυρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐπιμάρτυς, υρος (ὁ), = Ἐπιμάρτυρ.

Ἐπι-μασά(σά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ (Μασουλίζω, Τρωγω) τι ἀπὸ πάνω (δηλ. ὕστερον) ἀπό.

Ἐπιμάσσασθαι, Π. ἀντὶ Ἐπιμάσασθαι, ἀόρ. ἀπαρ. καὶ

Ἐπι-μάσσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιμάσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐπιμαίομαι.

Ἐπι-μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Ἐγγίζω τι μὲ τὸ χέρι μου, ζυμώνω, χειρομαλάζω. ||

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μσ.) σφουγγίζομαι ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐπιμαίομαι, μετὰ τοῦ ὑπ. συγγ.)

Ἐπιμασίδιος (ὁ, ἡ), Π. (βρέφος) τὸ ὑπ. εἶν' ἀκόμη εἰς τὰ βυζί (εἰς τὸν μαζόν), (κοιν.) βυζανιάρικον.

Ἐπι-μαστίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, μαστίζω.

Ἐπιμάστιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμαστίδιος.

Ἐπι-μαστίω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Ἐπιμαστίζω.

Ἐπίμαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπιμαίομαι]. τὸν ὑπ. ἐξήτησέ τις καὶ ἐπέστρεψεν εἰς ἑαυτὸν μόνος. » Κακὸν ἐπ μαστον, « Ὅμ., τοῦ ὑπ. εἶνέ τις αὐτὸς ὁ ἴδιος αἴτιος. (παρβλ. Τυκτός). » Οἷόν τινα τοῦτον ἔγε ς ἐπίμαστον ἀλήτην, « Ὀδ. Γ., (κοιν.) ποῦ 'χεν διάβολον πᾶγες καὶ τὸν ηὗρες (πᾶτον 'ψούνησες); (ὥστε τὸ Ἔγεις ἐπίμαστον, εἶνε ἀντὶ τοῦ Ἔγεις ἐπιμασσόμενός).

Ἐπι-μαγεύω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω πρὸς βοήθειάν τινος ὡς ἐπίμαχος (3).

Ἐπιμαγία (ἡ). συμμαχία διὰ τῆς ὑπ. ὑποχρεοῦνται τὰ συμεωνοῦντα μέρη νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως ὄχι μόνον ὅταν ἄλλοι ἐπέρχωνται κατ' αὐτῶν ἀλλὰ ἢ ὅταν αὐτοὶ ἐκστρατεύουν κατ' ἄλλων, (Γαλλ.) alliance offensive et défensive.

Ἐπίμαχος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ τις εὐκόλως ἢ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ πολεμήσῃ, εὐκολοπολέμητος ἢ εὐόμαχος.

2) (σπν.) περιμόχητος· ἀμφισβητήσιμος. 3) (μαγν.) ὁ ἔχων ἐπιμαχίαν πρός τινα.

Ἐπι-μειδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιμειδιάω.

Ἐπιμείδιασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Χαμογελῶ ἐπάνω εἰς (ὅηλ. διά) τι.

Ἐπιμείζων, ονος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔτι μείζων, ἀκμὴ μεγαλύτερος.

Ἐπιμελία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιμελία.

Ἐπι-μελοίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπιμέλας (ανος), αινα, αν. Μαυρειδερός.

Ἐπιμέλεια (ἡ). φροντίς, ἐπιστασία· ἀσχολία· προσοχή· πρυθυμία κτλ. » Ἐπιμέλειάν τινος ἢ περί τινος ποιοῦμαι, « Δξ., ἐπιμελοῦμαι.

Ἐπι-μελέρμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπεμελήθην). Φροντίζω· ἐνδιάζομαι· περιποιοῦμαι· πρεσέγω· κατηγίνομαι (προσπαθῶ) ν' ἀποκτήσω ἢ νὰ κατορθώσω τι. (μὲ γεν.) » Τῆς καταλείδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, « Ἄρχφν. » Τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, « Ξεν. « Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ αἰτ.) » Ἀ εὖ κάρτα ἐπιμελέονται οἱ ζητροί, « Ἱππκρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλ.) » Ἐπιμεληθῆναι δὲ αὐτοὺς ὅπως, « Δμ.

Ἐπι-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα ἀπό, ξαναμελετῶ.

Ἐπιμελέτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πραγ.

Ἐπιμέλημα (τὸ). κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιμελεῖται (εἰς τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας (τῶν φροντίδων) τινός, ἔργον.

Ἐπιμελής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιμέλειαν, φροντίζων περί τινος. (μὲ γεν.) « Ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.) » Ἦν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω, « Ἀρχφ. 2) (πθ.) ὁ ἀπαιτῶν (ἡ γενόμενος μὲ) ἐπιμέλειαν, περὶ τοῦ ὁποίε φροντίζει (ἐπιμελεῖται) τις. » Ἐπιμελὲς ποιοῦμαί (ἢ » Ἐπιμελές μοι ἐστί) τι, « Πλάτ., Ξεν. κλπ., φροντίζω (νοιάζομαι) περί τινος. » Ἐπιμελὲς τῷ Δαρείῳ ἐγένετο, « Ἡρ., δὲν τὸ ἀψήφισε, δὲν διαφόρησε, τὸ καλοστοχάσθηκε. » Τὸ ἐπιμελὲς; « Θκ., ἀντὶ Τὸ ἐπιμέλεια.

†Ἐπι-μεληετέω, Μ. εὐσω. Εἶμαι =

Ἐπιμελητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐπιμελούμενος (ἐννοιαζόμενος, ἐπιστατῶν εἴς) τι, ὁ ἔχων τὴν φροντίδα (τὴν ἐπιστασίαν) τινός, ἐπιστάτης, ἔφορος. (θθ.) = Ἁρμοστής. » Ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητάς, « Ξεν. » Ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, « Δμ.

Ἐπιμελητικός, ἡ, όν. Πρόθυμος (ἱκανὸς ἢ Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ ἐπιμελῆται, ἐπιμελής.

Ἐπιμελητός, ἡ, όν. Ἄξιος ἐπιμελείας.

Ἐπι-μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀγοπορῶ (Ἀναβάλλω τὸν καιρόν) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-μέλομαι, Μ. μελήσομαι, = Ἐπιμελέομαι.

Ἐπι-μέλπω, Μ. μέλψω καὶ

Ἐπι-μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ψάλλω (Μελῳδῶ) ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐνῷ γίνεται ἢ λεγεται) τι ἢ ἔπειτα ἀπό, (ὅθεν: Ἐπιμελῴδημα (τὸ). τὸ μελῳδούμενον ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι, Ἐπῳδή.

Ἐπιμελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιμέλειαν, μὲ ζῆλον, προθύμως.

Ἐπιμέμβλεται, Π. ἀντὶ Ἐπιμεμέλητται, γ'. ἐν. πρα. τοῦ πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιμέλομαι.

Ἐπι-μέμονα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιμένω ἢ Π. Ἐπιμαίομαι, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθώσω) τι.

Ἐπίμεμπτος, ου καὶ

Ἐπιμεμφής, ους (ὁ, ἡ). ἀξιοκατηγόρητος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἐκ β'.) Κατηγορῶ (Παραπονοῦμαι ἀπό) τινα διά τι, (μὲ γεν. ἑλλ.) παραπονοῦμαι διά. (χ. πτ.) παραπονοῦμαι ἔπειτα, (ὅθεν

Ἐπίμεμψις, εως (ἡ). παράπονον, ἐπίπληξις, κατηγορία.

Ἐπι-μένω, Μ. μενῶ, (μὲ δοτ. πρυθετ. ἢ αἰτ. ἢ χ. πτ.) Μένω πουθενά, ἀπομένω· προσμένω. » Ἐπίμεινον ἵνα ἔλθωμεν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ γ. τοῦ ἵνα) » Ἐπίμεινον τεύχεα δῦσαι, Ἰλ. Ζ. (καὶ πρυθετ.) » Ἐπέμειναν ἐπὶ τῶν τυράννων ἐν τῇ πόλει, « Ἀνδοκ. 2) (μτγν. μὲ δοτ.) μένω ςτερεὰς (ταθερὰς, ἔχω ἐπιμονήν) ἐπάνω εἰς τι, ἐξακολουθῶ ἐπιμόνως. » Τῇ πολιορκίᾳ ἐπιμέν., « Πλθ., (παρβλ. Ἐμμένω).

Ἐπιμερής, ές (ὁ, ἡ), = Ἐπίμορος.

Ἐπι-μερίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω κατὰ μερίδια· προσδιορίζω τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος· ἐκθέτω ἐν πρὸς ἕν.

Ἐπιμερισμός (ὁ). ἡ κατὰ μερίδας διαίρεσις, μοίρασμα· προσδιορισμὸς τοῦ ἀνήκοντος ἑκάστῳ μέρους (τόπου).

Ἐπίμεσος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὸν μέσον, ὁ μὴ ἐντελῶς ἀλλὰ τρόπον τινὰ μέσος. » Ἡμιλικία—, « Λξ., ἡ μεσόκοπος. (θθ.) » Ἐπίμεσαν ῥῆμα, « Γρμτ., τὸ ὑπὸ πθ. ἢ μεσχηματισμὸν σημαῖνον ἢ ἐνέργειαν μέσον καὶ οὐδέποτε πάθος, εἷον Μάχομαι, ἢ πάθος μόνον ἢ οὐδέποτε ἐνέργειαν, εἷον Ἡττῶμαι, (παρβλ. Ἐπίκοινος).

Ἐπίμεστος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) γεμάτος, γεμάτος ὡς ἐπάνω.

Ἐπι-μετα-πέμπομαι, Μ. πέμψομαι. Στέλνω καὶ μηνῶ τινα ἔπειτα ἢ πρὸς τοὺς ἄλλοις νὰ ἔλθῃ.

Ἐπι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προσέτι μετρῶν δίδω τι περιπλέον, προσθέτω εἰς τὸ μέτρον, δίδω (ἢ μσ. λαμβάνω) τι μέ ἐπίμετρον (μὲ προσθήκην, μὲ τὸ παράπανω). (ἀμετ.) ἀποτελῶ (χρησιμεύω ὡς) ἐπίμετρον. » Λόγος ἐπιμετρῶν, « Πλθ. ὁ ἔχων προσθήκας (ὑπερβολάς), (ὅηλ.) πεπλασμένος. ἢ προσθεμένος ὡς ἐπίμετρον, (καὶ πθ.) « Ἵνα ἐπιμετρηθῇ τὴν τροφήν, « Βασ., λάβῃ ὡς ἐπίμετρον. (ἢ μετρῶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν (ἀπὸ πάνω)). Ξαναμετρῶ. » Τὴν σκιὰν (τοῦ ὡροδείκτου) ἐπιμετρ., « Λξ.

Ἐπίμετρον (τὸ). τὸ προστιθέμενον εἰς τὸ μέτρον, τὸ διδόμενον περιπλέον (ἐν εἴδει προσθήκης). » Ἐν ἐπιμέτρῳ, « Πλθ., ὡς ἐκ προσθήκης. 2) (εἰς τὸν Θρχ. Σ, δ') ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίπετρον.

†Ἐπίμετρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίμεστος, πυραγεμάτος.

Ἐπιμετώπιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἐπι-μήδομαι, Μ. μήσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἢ δ'.) = Ἐπιμηχανάομαι, ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω, σκευωρῶ) τι κατά τινος.

Ἐπιμήθεια (ἡ). ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν (ἐπιάνωφελὴς πλέον) σκέψις, (ἀντιθ. τῇ Προμήθεια), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-μηθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, καὶ

Ἐπι-μηθεύομαι, Μ. εύσομαι. Σκέπτομαι (Συλλογίζομαι) τι ἀφ' οὗ καὶ ὄχι πρὸ τοῦ κάμω. εἶμαι ὄηλ.=

Ἐπιμηθὲς, έως καὶ

Ἐπιμηθὴς, ους (ὁ, ἡ). [ἐπὶ, μήδομαι] (ὡς ἐναντ. τοῦ Προμηθὴς, ὄηλ.) ὁ σκεπτόμενος ὄχι πρὶν ἀλλ' ἀφ' οὗ κάμῃ τι (ἢ πρ.) μετανοῶν ἀνωφελῶς, ἀπρόβλεπτος, ἀπροστάγαστος. 2) σπν. καὶ (ὁ) πολλὰ στοχαστικὸς, ἐφευρετικὸς, φρόνιμος, (Θκρ. ΚΕ'. 79).

Ἐπιμήκης, ους (ὁ, ἡ). ὅ,τις εἶνε μᾶλλον μακρὺς παρὰ πλατὺς, (ὄηλ.) μακρουλός. 2) πολλὰ μακρὺς, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος.

Ἐπι-μηκύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω ἐπὶ πολὺ ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιμηλὶς, ίδος (ἡ). (ἐπίθετ. τῶν Νυμφῶν) ἢ ἐφορεύουσα τὰ μῆλα (τὰ ὀπωρικὰ ἢ τὰ πρόβατα). ||. (οὐσ.) εἶδος δένδρου (μακρουλιᾶς) καὶ ὁ καρπός του (ἴσως βύσσινο ὡριμάζει μετὰ τὰ μῆλα), (παρβλ. Ἀμαμηλὶς). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐσπηλίς.

Ἐπι-μηνιεύω, Μ. εύσω. Προσφέρω (Ἐκτελῶ) τὰ ἐπιμήνια ἱερά, [ἐκ τοῦ

Ἐπιμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος κάθε μήνα ἢ σὲ ὅλον τὸν μῆνα, (ὅθεν) » Ἐπιμήνια (τὰ), (Α'. ἱερά) τὰ τελούμενα κατὰ μῆνα· (Β'.) στιχήριον ἢ ἐφόδιον δι' ἕνα μῆ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

να· (Γ'.) τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, (παρβλ. Ἐμμηνος).
Ἐπιμηνίω (χ. Μ.), Π. ὀργίζομαι (μανίζω) κατά τινος ἢ διά τι.
Ἐπιμηνυτής, οῦ (ὁ). μηνυτής, μαντατοφόρος ἢ καταμηνυτής.
Ἐπιμηρύομαι, Μ. ὑσομαι. Ἐπ.σωρεύω.
Ἐπιμητιάω, Μ. άσω, Π. σκέπτομαι περί τινος, σχεδιάζω τι μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι.
Ἐπιμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ μηχανάς (Ἐφευρίσκω τρόπους, πανουργίας) κατά τινος ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Ἄλλα τε φέι καινὰ ἐπιμηχανιῶνται, « Σαν.
Ἐπιμηχάνημα (τὸ). τὸ ἐφευρεθὲν (ἐπινοηθὲν), μηχάνημα.
Ἐπιμηχάνησις, εως (ἡ), = Ἐπιτέχνησις, ἐπίνοια.
Ἐπιμήχανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μηχανώμενος (ἐφευρίσκων) τι· (μὲ γεν.) « Κακῶν ἔργων —, « Ἡρ., κακότροπος, ἐπιβουλος.
Ἐπιμιγή (ἡ), = Ἐπίμιξις, ἕνωσις.
Ἐπιμίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. καὶ Π. [απαντ.] μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι προσέτι μετ' ἄλλου. ‖. (μσ. τρπ.) ἔχω ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συναναστροφὴν, λῃστοδοσίαν) μετά τινος, (ἢ ἐπὶ τόπου) πλησιάζω (συχνάζω) πουθενά. « Ἐπιμισγόμενοι τῇ Ἑλλάδι, « Ἡρ. (ἢ ἐπιβ.) « Ἡυλλῶν ἐπιμιγνύντων δεῦρο ἐξ Αἰγύπτου, « Πλό.
Ἐπιμικτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπιμίγνυμι.
Ἐπίμικτος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μετ' ἄλλου, σύμμικτος.
Ἐπιμιμνήσκω, Μ. ἐπιμνήσω ἢ μσ. μνήσομαι καὶ σπν. μνησθήσομαι (μσ. ἀορ. Ἐπεμνήσθην καὶ Ἐπεμνησάμην). (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Ἐνθυμίζω τινὰ περί τινος. ‖. (συνηθέστ. μσ.) ἐνθυμοῦμαι (μοῦ ἔρχεται πάλιν εἰς τὸν νοῦν) τι. « Ἐπιμνησαίμεθα χάριτος, « Ἰλ. Ρ., νὰ ξαναρχίσωμεν (νὰ ἀνανεώσωμεν) τὴν μάχην.
Ἐπιμίμνω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιμένω.
Ἐπιμίξ [Ἐπιμίγνυμι], ἐπίρ. Π. ἀνάκατα, χωρὶς διαστολήν.
Ἐπιμίξια (ἡ). τὸ ἐπιμίγνυσθαι, συμβίωσιν, ἀναστροφή, ἕνωσις. (ἐπὶ ἀνθρ.) σχέσις· συναναστροφή, συγκοινωνία.
Ἐπίμιξις, εως (ἡ), = Ἐπιμιξία.
Ἐπιμίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Ἐπιμίγνυμι.
Ἐπιμίσθιος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος ἢ πραττόμενος τι ἐπὶ μισθῷ, μισθωτὸς, (ὕθεν
Ἐπιμισθίς, ίδος (ἡ). ἡ ἑταίρα.
Ἐπιμισθοφορὰ (ἡ). ἡ Συντακτὸς (ὑπὲρ τὸ σύνηθες) μισθοφορὰ, ἐπιχορήγησις (κυρ. στρατιωτική).
Ἐπιμυάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιμιμνήσκομαι.
Ἐπιμυημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἐπειτα ἀπό, (συγχ. τῷ Ἀπομνημονεύω).
Ἐπιμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενός τινα ἢ τι.
Ἐπιμνησαίμεθα, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἐπιμνήσθεις, πθ. ἀορ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιμιμνήσκω.
Ἐπίμνησις, εως (ἡ). ἀνάμνησις.
Ἐπιμνηστέον, θετ. τοῦ Ἐπιμιμνήσκω.
Ἐπιμοιράω-ῶ ἢ (μσ.) Ἐπιμοιρόομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. (μὲ αἰτ. ἢ [ἅλλ.] γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω τὸ ἀνῆκον μέρος εἴς τινα, μεταδίδω. ‖. (μσ.) λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος (μετέχω) ἀπό.
Ἐπιμοίριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξαρτώμενος (ἀποφασισμένος) ἀπὸ τὴν μοῖραν.
Ἐπίμοιρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων μέρος εἴς τι, μέτοχος· ἐπιδεκτικός.
Ἐπιμολεῖν, Π. ἀντὶ Ἐπελθεῖν, ἐφορμῆσαι, ἀορ. β'. τοῦ ἀχρ. Ἐπιβλώσκω, (ὅθεν
Ἐπίμολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐρχόμενος ἢ ἐπερχόμενος.
Ἐπιμολφὴ (ἡ), = Ἐπίμεμψις.
Ἐπίμομφος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος.
Ἐπιμονὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐπιμένῃ (ἀγχοπορῇ, ἐνδιατρίβῃ) τις εἰς μέρος (καὶ τρπ. εἰς πρᾶγμά) τι. ἀργοπορία. ἐνδελέχεια.
Ἐπιμόνιος καὶ
Ἐπίμονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμένων, σταθερὸς, διαρκὴς· μόνιμος, ἀδιάκοπος, (Γ'ἀλλ.) permanent. » Ἐπιμόνους τοὺς ἐρώνους ποιεῖν, « Πλό., νὰ παρατείνῃ ἀορίστως (νὰ ἐξακολουθῇ ἀδιακόπως) τὴν εὐπραξίαν των (ἐν ᾧ κυρίως ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν εἰσάπαξ καὶ ὡρισμένως).
Ἐπιμονέω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ μείνῃ τις μεμονωμένος, ἀφήνω τι ὁλομόναχον (ἔρημον).
Ἐπιμόνως, ἐπίρ. Μὲ ἐπιμονήν. διαρκῶς.
Ἐπιμόριος (ὁ, ἡ), (ἀριθμ.) ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ μέρος τι τοῦ ὅλου, (π. χ.) ὁ ἀριθμ. 3 ἢ προσέτι ἓν τριτημόριον αὐτοῦ, (παρβλ. Ἐπίτριτος).
Ἐπιμορμύρω, Μ. υρῶ. Ἀποκτίνομαι (Ἀντηχῶ) μὲ μουρμουρητὸν, (ἐπὶ ποτ.) τρέχω (χύνομαι) μουρμουρίζων ἐπάνω εἰς.
Ἐπίμορτος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, μορτή]. ὁ καλλιεργῶν ἢ καλλιεργούμενος ἐπὶ συμφωνίᾳ μέρους τινὸς τοῦ προϊόντος. » Γεωργὸς (» Γῆ) —, « Πλό.
Ἐπιμορφάζω, Μ. άσω. Δίδω (Ἐπιδίλλω) μορφὴν εἴς τι. 2) (μσ.) Μιμοῦμαι τὴν μορφὴν (Ἰδέαν. Κάμνω τὸ ταχίτι) τινος, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι.
Ἐπιμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ἐπιπολαίως.
Ἐπιμοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιθέτω μοτὸν (ξαντὸν) εἰς πληγήν.
Ἐπιμοχθίω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιπονέω, κοπιάζω ἀδιακόπως εἴς τι.
Ἐπίμοχθος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μόχθως, = Ἐπίπονος, -νως.
Ἐπιμοχλίω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὴν θύραν (κλείθρον μὲ) τὸν μοχλόν.
Ἐπίμπλαο, Ἀθηλ. ἀντὶ Ἐπίμπλω.
Ἐπιμπλέτο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίμπλατο, γ'. ἑ
Ἐπίμπλω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Πίμπλημι.
Ἐπίμπρα ἢ Ἐπίμπρη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Πίμπρημι.
Ἐπιμύζω, Μ. μύξω. Μουρμουρίζω (Δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου μουγγρίζων) διά τι, (παρβλ. Ἐπιμυκτηρίζω).
Ἐπιμυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ
Ἐπιμυθέομαι, Μ. εύσομαι. Λέγω προσέτι· προσθέτω εἰς ὅσα (μυθώδη) εἶπον. 2) ὁμιλῶ παρηγορητικούς (καταπειστικούς) λόγους πρὸς τινα.
Ἐπιμύθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνῆκων εἰς μῦθον (εἰς ὁ ἡγῆσιν)· ὁ λεγόμενος μετὰ τὸ τέλος τοῦ μύθου, (ὅθεν ‖. οὐδ.) Ἐπιμύθιον (τὸ), τὸ προστιθέμενον ἐν εἴδει ἐπιλόγου εἰς τοὺς μύθους, τὸ συμπέρασμα (ἡ ἐφαρμογὴ, τὸ ἠθικὸν μέρος) τοῦ μύθου.
Ἐπιμυκτηρίζω, Μ. ίσω. Σουφρώνω (ἢ Κάμνω ἠχὸν τινα μὲ) τὴν μύτην μου πρὸς περιγελιόν τινος, (παρβλ. Ἐπιμύζω).
Ἐπίμυκτος (ὁ, ἡ), [ἐπιμύζω]. ἀξιογέλαστος, ἀξιοκαταφρόνητος, ἐπονείδιστος.
Ἐπιμυλίδιος καὶ
Ἐπιμύλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπάνω) εἰς τὸν μύλον (τὸ ἄλεσμα). » Ἀοιδὴ —, « Ἀθ. ‖. (οὐδ.) Ἐπιμύλιον (τό), ἡ ἐπάνω μυλοπέτρα.
Ἐπιμυλίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιγονατίς.
Ἐπίμυξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιμύζειν, μουρμούρισμα (μὲ τὴν μύτην) πρὸς ἀπόδειξιν δυσαρεσκείας.
Ἐπιμυρίζω, Μ. ίσω. Ἐπαλείφω μὲ μύρον.
Ἐπιμύρομαι, Μ. μυροῦμαι. Μυρολογῶ ἐπάνω εἴς τι· (Π. ἐπὶ θαλάσσ.) βοΐζω (μυγγρίζω) περὶ τινος, (πθ.) πεθαίνομαι.
Ἐπίμυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιμύειν, κλείσιμον τοῦ στόματος ἢ τῶν ὀμμάτων.
Ἐπιμύσσω(ττω), Μ. μύξω, Αττ. ἀντὶ Ἐπιμύω.
Ἐπιμυχθίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιμύζω.
Ἐπιμύω, Μ. ύσω. Κλείω (κυρ.) τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπάνω εἴς τι (ἵνα μὴ ἴδω τι), (ἁπλῶς) = Κατημύω, (συγχ. τῷ Ἐπιμύω).
Ἐπιμωκόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χλευάζω (Περιγελῶ) τινά.
Ἐπιμώκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιγέλασμα.
Ἐπιμωμάομαι-ῶμαι καὶ
Ἐπιμωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐπιμέμφομαι, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω.
Ἐπιμωμητός, ἡ, όν καὶ
Ἐπιμωμος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος.
Ἐπιμώομαι, Π. = Ἐπιμαίομαι.
Ἐπινάσσω, Π. νάξω. Χύνω ἀκόμη ἢ ἄλλα ἀπὸ πάνω, κατόνω, παραγεμίζω.
Ἐπινάστιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ναῖω]. ξένος ὅστις ἦλθεν ἐπίτηδες νὰ κατοικήσῃ πουθενά, ἔποικος, ἔπηλυς.
Ἐπιναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυπηγῶ προσέτι ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐπιναύσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεθανύμενος ναυτίλων (ἀναγυβλιάν), ἔχων διάθεσιν νὰ ξεράσῃ.
Ἐπινεάζω, Μ. άσω καὶ
Ἐπινεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Νεανιεύομαι (Φιλοτιμοῦμαι ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου) εἴς τι.
Ἐπίνειον (τὸ), [ἐπὶ ναῦς]. μέρος ὅπου γέκονται (ἀράζουν, ναυπηγοῦνται ἢ ἐπισκευάζονται) καράβια· λιμὴν (μικρὸς)· σκάλα· ναυστάθμιος. » Ἰουλλήνην, τὸ Πλεῖον ἐπίνειον, « Θε.
Ἐπινεῖσσομαι, Μ. εἰσομαι, Π. = Ἐπινίσσομαι.
Ἐπινέμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπινέμειν ἢ ἐπινέμεσθαι, μοίρασμα, βόσκημα (μτνμ.) » Πυρός —, « Πλ., ἁπλῶμα. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) = Ἰνδικτιών.
Ἐπινέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω τι ἐπάνω εἰς τι ἢ μεταξὺ τινων. » Σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ, « Ἰλ. Ι., Ω. » Σῖτον δέ οἱ

ἐπένειμεν, « Ὀδ. Γ. 2) βλάκα τὰ ζῶά μου ἐπάνω εἰς ξένην γῆν, ἔχω δικαίωμα ἐπινομῆς. » Καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινόντων καὶ τιμώντων, « Πλάτ. ‖ (μτφ.) βόσκω (τρώγω) ὅλον τὸ χορτάρι τόπου τινός, προχωρῶ βόσκων. (μτνμ.) ἀφανίζω. « Τὸ δὲ πῦρ ἐπενείματο τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μάλιστα (ὁ λοιμός), « Θκ.

2) βόσκω ἐκεῖ ὅπου ἐβόσκησε πρωτοῦ ἄλλος, ἐπεμβαίνω εἰς τὴν βοσκήν του. » Ὁ σάργος ἐπινέμεται τὴν ρίγλαν, » Ἀρστ.

Ἐπινενασμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπινάσσω.

Ἐπινενησμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπινήθω.

Ἐπίνευσις, εως (ἡ). σκύψιμον τῆς κεφαλῆς πρὸς σημεῖον ἀποδοχῆς καὶ συγκαταθέσεως, (ἐν γέν.) συγκατάθεσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-νευςάζω (χ. Μ.). Κλίνω (Γέρνω) πρός.

Ἐπινεύω, Μ. νεύσω. Κάμνω διὰ τῆς κεφαλῆς μου νεῦμα ὅτι ἐγκρίνω (ἀποδέχομαι, συγχωρῶ νὰ γένῃ, στέργω εἰς) τι, τὸ ἐπιβεβαιόνω κλίνων τὴν κεφαλήν, (ἐν γέν.) συγκατανεύω. (ἐπὶ ἀψύχ., μτνμ.) γέρνω πρός. « Ὡς ἔφαθ', ἡ δ' ἐπένευσε καρήατι, « Ὅμ. Ἴλ. (καὶ χωρὶς συνδχ. σημασ.) « Κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ, « Ἰλ. Χ., ἔσειε τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας του. (καὶ δοτ.) « Ὁ δ' ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς. « Φίλ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) « Μηδεὶς, ὦ πάντες θεοί, ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειε, » Δημ. (καὶ μτνμ.) « Ἄκρα τις πρὸς τὸν βυθὸν ἐπινένευκε, « Γργ.

Ἐπινεφελίς, ίδος (ἡ), = Νεφέλιον.

Ἐπινέφελος (ὁ, ἡ). συννεφιασμένος. « Ἐπινεφέλων ὄντων (ἡ) « Ὅταν ἐπινέφελον ᾖ, « Ἀρστ., Ἡρ., ὅταν ᾖνε συννεφιά, (παρβλ. Ηλιάμος).

Ἐπι-νεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκεπάζω ἢ Σκεπάζομαι μὲ νέφη, συννεφιάζω, [ἐκ τοῦ

Ἐπινεφής, ές (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἢ συνωδευμένος μὲ νέφη, συννεφιασμένος. « Ἄνεμος —, « Θρρ.

Ἐπινεφρίδιος (ὁ, ἡ). εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τοὺς νεφρούς.

Ἐπι-νέφω (χ. Μ.), = Ἐπινεφέω, (ῶ.

Ἐπίνεψις, εως (ἡ). συννέφιασμα, συννεφιά.

Ἐπι-νέω, Μ. νεύσομαι. (μὲ δτ.) Πλέω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν (ὡτὰν φελλός), ἐπιπλέω, (μὲ αἰτ. προθ.) πλέω (κολυμβῶ) πρός.

Ἐπι-νέω καὶ **Ἐπι-νήθω**, Μ. νήσω. Γνέθω τι περί τινος, (μτφορ.) = Ἐπικλώθω. « Τὰ ἐπινενησμένα, « Αἰλ., τὰ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης προωρισμένα.

Ἐπι-νέω (νηνέω, νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω· (συνκδχ.) φορτώνω. « Ἅμαξαν φρυγάνων ἐπινήσαι, « Ἡρ.

Ἐπινήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (ἢ γινόμενος ἐπάνω) εἰς τὴν ναῦν. ‖ (οὐσ.) Ἐπινήϊον, ἀντὶ Ἐπίνειον.

Ἐπι-νηνέω, Π. ἀντὶ Ἐπινέω(νήω), ἐπισωρεύω. « Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, « Ἰλ. Η.

Ἐπινησίδιος (ὁ, ἡ). ἐπὶ νήσου κείμενος.

Ἐπι-νησιεύω, Μ. εὐσω. Νησεύω ἔπειτα (ἀπὸ ἄλλον).

Ἐπίνηστρον (τὸ), [ἐπινήθω]. κομμάτι δέρματος ἢ ρούχου ἐπὶ τοῦ ὀπ. (προσηρμοσμένου εἰς τὸ δεξιὸν γόνατον) ἐστρηφαν τὸ ἀδράκτι.

Ἐπι-νήφω, Μ. νήψω. (μὲ δοτ.) Ἐπαγρυπνῶ εἰς τι ἢ διά τι.

Ἐπι-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἐπινέω, Ἐπιπλέω, Ἐπιπολάζω. 2) (μὲ αἰτ.) κολυμβῶν ἐβγαίνω εἰς.

Ἐπινήχυτος (ὁ, ἡ), Π. χυμένος (πελαγίζων) εἰς μεγίστην ἔκτασιν, ἀχανής.

Ἐπι-νήω, Μ. νήσω, ἴδε Ἐπινέω.

Ἐπι-νίζω, Μ. νίψω, = Ἐπινίπτω.

Ἐπινίκειος καὶ

Ἐπινίκιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος μετὰ ᾗ διὰ τὴν νίκην, (ὕδωρ) « Ἐπινίκιον (ἐνν. ἆσμα ἢ βραβεῖον), « τὸ ψαλλόμενον ἢ διδόμενον καὶ « Ἐπινίκια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα διὰ τὴν νίκην. » Θύειν (» Ἐστιᾶν) τὰ ἐπινίκια, » Δημ.

Ἐπίνικος (ὁ, ἡ), = Ἐπινίκιος.

Ἐπινιπτρίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. κύλιξ) ἡ κιρναμένη καὶ πινομένη μετὰ τὸ νίψιμον, (ἄλλ.) Μετανιπτρίς, (καὶ κοιν.) Σπολοκάνι, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-νίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω τι ἀπὸ πάνω (ἐξ τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπι-νίσσομαι, Μ. νεῖσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπέρχομαι, Ἐπιπορεύομαι.

Ἐπι-νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω ἔπειτα ἢ ἀπὸ πάνω, σκεπάζω μὲ χιόνι.

Ἐπι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ λαμβάνω (Μοῦ ἔρχεται) τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι· παρατηρῶ· αχεδιάζω ἢ εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐφευρίσκω. « Καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ἃ ἂν γνῶσι, « Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, « Ἀρχ., ἀφ' ὅτου ἔβαλες κατὰ νοῦν νὰ γένῃς φιλόσοφος. (ἢ μτχ.) « Οὐκ ἐπινοοῦσι τὴν τῶν συμβόλων τέχνην ἀθετοῦντες, « Πλ.

Ἐπινόημα (τὸ). τὸ ἐπινοηθὲν, σκοπὸς, σχέδιον· ἐφεύρεσις.

Ἐπινοηματικὸς, ἡ, ὀν, = Ἐπινοητικός.

Ἐπινόησις, εως (ἡ). τὸ ἐπινοεῖν (σκέπτεσθαι, ἐφευρίσκειν κτλ.), σκέψις, παρατήρησις, κατανόησις.

Ἐπινοητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπινοῶν τι, ἐφευρετής.

Ἐπινοηματικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς.

Ἐπινοήτειος πρὸς τὸ ἐπινοεῖν, ἐφευρετικός.

Ἐπινοήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπινοητής.

Ἐπίνοια (ἡ), = Ἐπινόησις καὶ Ἐπινόημα, ἐφεύρεσις· ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα, [ἐπιμ.] ὀρθοτέρα σκέψις. « Ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην, « Σοφ. « Καὶ ἐπινοίᾳ τῆς ἀληθείας ἅπτεσθαι, « Θκ., νὰ εὑρίσκῃ τις ὡς ἔγγιστα (νὰ μαντεύῃ) μὲ τὸν νοῦν του τὸ ἀληθές. » Ὅπως μηδ' εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσιν, « αὐτ., μήτε νὰ τὸ συλλογισθοῦν. » Κοινὴ ἐπίνοια, « Λογγ., Πλθ., = Κατανόησις.

Ἐπινομὴ (ἡ), = Ἐπινέμησις. 2) = τῷ

Ἐπινομία (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ βόσκειν ἐπάνω εἰς ξένην γῆν καὶ ἡ περὶ τούτου ἀμοιβαία συμφωνία.

†**Ἐπινόμιον** (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμιον διὰ τὴν ἐπινομήν.

Ἐπινομὶς [ἐπὶ, νόμος], ίδος (ἡ). παράρτημα ἢ ἐπίλογος τῶν νόμων. 2) (κατὰ τὸν Οὐλπιανόν, ἕνα τῶν ξεπνοσαφ. τοῦ Ἀθην.) φιλαδώρημα, (Γαλλ.) étrennes.

Ἐπι-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νέον νόμον, διορίζω τι διὰ μεταγενεστέρου (ὑστερον προστεθέντος) νόμου.

Ἐπίνομος (ὁ, ἡ), = Ἔννομος, σύμφωνος μὲ τοὺς νόμους, νόμιμος. 2) = Σύννομος, σύντροφος, συμμέτοχος (κυρ. εἰς κληρονομίαν). « Ἀριστομένους ἐόντω τὰ χρήματα, ἢ τῶν ἐπινόμων αὐτοῦ, « Ἡρόδ.

Ἐπι-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρρωστῶ ἐκ νέου, ξανκρρώστω, ξανακυλῶ, ἢ 2) δὲν ἀνέλαβα ἀπὸ τὴν νόσον ἐντελῶς, (ἐπμ.) εἶμαι=

Ἐπίνοσος (ὁ, ἡ). ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ νοσεῖν, φιλάσθενος, (ἐπὶ τόπου) νοσώδης.

Ἐπι-νοσοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τὴν φωλεάν μου ἐπάνω εἰς.

Ἐπινόσως, ἐπίρ. Νοσηματικῶς. « Ἐπινόσως ἔχω, « Ἀξ., εἶμαι ἐπίνοσος (φιλάσθενος).

Ἐπι-νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω ἐπιπολαίως.

Ἐπι-νυκτερεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα ἄϋπνος (διανυκτερεύω) εἰς τι.

Ἐπινύκτερος καὶ **Ἐπινυκτίδιος**, Π. ἀντὶ

Ἐπινύκτιος (ὁ, ἡ). νυκτερινὸς· (ἐπιρρηματικῶς) ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα. « Τὰ νομεύων ἐπινύκτια, « Ἐπιγρ.

Ἐπινυκτὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. σπυριοῦ τὸ ὁποῖον ἐβγαίνει συνήθως καὶ πονεῖ πλειότερον τὴν νύκτα. 2) βιβλίον πρὸς καταχώρισιν τῶν συμβαινόντων ἐν καιρῷ νυκτός, (ἀντιθ. τῷ Ἐφημερίς).

Ἐπινυμφίδιος (ὁ, ἡ), Π. νυμφικὸς, γαμήλιος.

Ἐπι-νύσσω (τττω), Μ. νύξω. Κεντῶ (Τσιμπῶ) ἐπιπολαίως, (συνκδχ.) πηρακινῶ (βλ.) « Ἐπινύχθαι, « Λκ. (Αἰσχν.), ἀντὶ Παρακεκινῆσθαι (τὰς φρένας).

Ἐπι-νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐνῷ κάμνω ἢ ἐνῷ γίνεται) τι.

Ἐπι-νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπινέμω, μοιράζω. « Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπινωμᾷ Σοφ., διεσκόρπιζε. 2) ὁδηγῶ, διευθύνω· « Ἐπινωμᾶν πόδα, « Αἰσχλ., (παρφρ.) ἀντὶ Πορεύεσθαι. (καὶ ἑλλ.) « Οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾷν, « Σοφ. (συνκδχ.) ἀντὶ Εὑρεῖν, ἐπιτυγχάνειν, (παρβλ. Περσνωμάω). « Εἰ τάδε ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας, « Εὐρ., = Ὀφθαλμοῖς ἐποήρχου, « Ἰλ.

Ἐπινωτιδεύς, έως (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλάσσ. (μὲ ἀκάνθας εἰς τὴν ῥάχιν) ἐκ τοῦ γ' νους τῶν γαλεῶν, [ἐκ τοῦ

Ἐπινωτίδιος, Π. ἀντὶ Ἐπινώτιος.

Ἐπι-νωτίζω, Μ. ίσω, = Ἐπωμίζω, (συνκδχ.) ἐπικαλύπτω.

Ἐπινώτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω) εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν).

Ἐπι-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Διανίζω (Κοπανίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω. (συγχ. τῷ Ἐπιξέω).

Ἐπι-ξανθίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐπίξανθον (καὶ αἰτθτ.) φαίνομαι ὡς=

Ἐπίξανθος (ὁ, ἡ). ξανθὸς ὀλίγον, κλίνων εἰς τὸ ξανθόν, ξανθίζων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επι-ξεινδω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων Π. ἀντὶ 'Επιξενόω.

'Επίξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος νὰ μείνῃ πουθενὰ ὡς ξένος (μισαφίρης)· ἔπηλυς. (τρπ.) ἐπείσακτος.

'Επι-ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. (σπν. μτβτ.) Δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ Περιποιοῦμαι ξένον (μισαφίρην) » Εἰ ὑπέλθοις δένδρου σκιάν, αὐτίκα σε κάτωθεν ἐπιξενώσονται γῆς εὐναὶ μαλακαί, « Εὐς. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πθ.) Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω πουθενὰ (ᾗ εὑρίσκω τὴν ἀνήκουσαν περιποίησιν) ὡς ξένος. (Τουρκ.) κάμνω κονάκι ὡς μισαφίρης. (μέ δοτ.) » Λημνιάδεσιν ἐπιξενοῦντο, « Ἀπλλ. (καὶ καταχρ.) » Ὅλεθρος ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται, « Γρρ. (ᾗ Ἀπολ.) » Οὐ πρέπει πλανᾶσθαι καὶ ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις, « Ἰσκρ., ξενητεύεσθαι.

'Επιξένωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ νὰ καταλύσῃ τις πουθενὰ ὡς ξένος, κώνεμμα, (Τουρκ.) μισαφιρλίκι.

'Επι-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω τι ἐπιπολαίως, τσουγγρανίζω, (μεφορ.) = Ἀναξέω. (συνκόπ.) περνῶ σύρριζα (πολλὰ πλησίον) τινός, (Γαλλ.) raser la surface. 2) (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Ξύνω τι ἐπάνω εἰς. » Τορόν ἐπιξ., « Ἀθ., (συγχ. τῷ 'Επ-ξαίνω).

'Επίξηγνον (τὸ), [ἐπιξαίνω]. = 'Επικάπνον.

'Επι-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ἐπιπολαίως, ξηραίνω τὸ ἐπάνω μέρος (τὴν ἐπιφάνειάν) τινος πράγματος.

'Επιξηραντικός, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐπιξηραίνειν.

'Επιξηρασία (ἡ), τὸ νὰ ξηραίνεται ἡ ἐπιφάνειά τινος πράγματος.

'Επίξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς τὴν ἐπιφάνειαν. » Γλῶσσα—, « Ἱππκρ.

'Επιξουθος, Π. ἀντὶ 'Επίξανθος.

'Επι-ξυγ-κάμπτω, 'Επι-ξυν-δέω κτλ., Ἀττ. ἀντὶ 'Επισυγκάμπτω κτλ.

'Επίξυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επίκοινος, μεσιακός, συντροφικός.

'Επιξυνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ 'Επικοινόω, κάμνω τι κοινὸν καὶ εἰς ἄλλον, μεταλίζω. » Μύθους ἐπιξυνώσασθαί τινι, « Ἀπλλ., = Κοινολογήσασθαι.

'Επιξύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ξυρὸν (εἰς τὸ ξυράφι). » Φάρος—, « Ἐπγρ., ἐπὶ τοῦ ἀπ. ἀφογγίζουν τὸ ξυράφι.

'Επι-ξύω, Μ. ξύσω, = 'Επιξέω.

'Επιγδοος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ἑκτημόριον τοῦ ὅλου, δηλ. ἐννέα ὄγδοα. » Δάνεισμα ἐπιγδ., « Δξ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρώνεται ὡς διάφορον τὸ ὄγδοον τοῦ κεφαλαίου, δηλ. **12 ½** τοῖς **100**, (παρβλ. 'Επίπεμπτος καὶ 'Επίτριτος).

'Επ.αίνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (ἢ γινόμενος ἐπάνω) εἰς τὸν αἶνον (τὴν αἰνάπασαν).

'Επι-οινοχαεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ.) χύνω (κερνῶ) εἰς τινα νὰ πίῃ.

'Επιον, ἀόρ. β'. τοῦ Πίνω.

'Επιὸν, οὐδ. τοῦ 'Επιών.

'Επιόπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ 'Επόπτης.

'Επίοπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Εποπτος.

'Επι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πατῶ (Λβετῶ, Παραβαίνω) τὸν ὅρκον μου, ὁρκίζομαι ψευδῶς, γίνομαι ἐπίορκος. 2) (σπνττ.) = 'Επόμνυμι. » 'Επεγγυᾶν δὲ ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω, « Νόμ. Σόλ.

'Επιορκητικὸς, ἡ, όν. 'Ο κλίνων (ἐπιβρεπὴς) πρὸς ἐπιορκίαν.

'Επιορκία (ἡ), ἀθέτησις (παράβασις) τοῦ ὅρκου· ψευδὴς ὅρκος.

'Επίορκος (ὁ, ἡ). ὁ παραβαίνων τὸν ὅρκον του ἢ κάμνων ψευδῆ ὅρκον. ‖, (τό. οὐδ.) » 'Επίορκον, « Π. ἀντὶ 'Επιόρκως. » 'Επίορκον ἐπώμοσεν, « Ἰλ. Κ., ὡρκίσθη ᾗ ἄκων ψευδῶς (διότι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ).

'Επιορκοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επιορκία.

'Επιόρκως, ἐπίρ. Ψευδῶς, ὡς ἐπίορκος.

'Επι-οσσομαι, Μ. ὄψομαι, Π. βλέπω προφανῶς (κατὰ πρόσωπον), ἔχω ὀπ' ὄψιν.

'Επίουρα (τὰ), Π. [ἐπὶ, ὄρος]. τὰ σύνορα, τὰ διαστήματα. » Ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, « Ἰλ. Κ., ὅσον ἀπέχαν ἀλλήλων τὰ σημάδια τοῦ διαστήματος τὸ ὁπ. θὰ ὀργώσῃ ἓν ζεῦγος ἡμιόνων (δηλ. περισσότερον τῶν βιβλίων).

'Επ.ούριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ 'Επίουρον.

'Επίουρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, οὖρος], ἀντὶ 'Εφορος, φύλαξ, ἐπιτηρητὴς, ἐπιστάτης· ἡγεμών. ‖, (οὐσ.) ξυλοκάρφι (κυρ. ἐκεῖνο ὅπου κρατεῖ τοὺς τροχούς).

'Επιοῦσα, θηλ. τοῦ 'Επιών.

'Επιούσιος (ὁ, ἡ). [ἐπὶ, οὐσία]. ὁ ἀπαιτούμενος (ἀναγκαῖος) διὰ τὴν Ὑπαρξίν (τὴν διατήρησίν) τινος. » Ἄρτος—, « Γρρ., ὁ καθημερινός.

'Επιὸψομαι, Π. ἀντὶ 'Επόψομαι, μέλλ. τοῦ 'Εφοράω.

'Επίπαγος (ὁ), [ἐπιπήγνυμι]. πᾶν ὅ,τι πήζει ἐπάνω εἴς τι, ἡ παγωμένη ἐπιφάνεια (πάγος) τοῦ ζωμοῦ τῶν ὀσπρίων κλπ., ἢ ἄλλ. τροφῆς.

'Επιπάγχυ, ἐπίρ. Π. = Πάγχυ, παντάπασιν, ὅλως διόλου, ἐξ ὁλοκλήρου, (ἄλλ. γραφ. διῃρημ. 'Επὶ πάγχυ).

'Επιπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πάσχων, ἐμπαθής.

'Επι-παιανίζω, Μ. (σω. Ψάλλω παιᾶνα (ᾠδὴν ἐπινίκιον) διά ἢ μετά τι, (ὄθεν:

'Επιπαιανισμὸς (ὁ). ὁ ἐπινίκιος ἀλαλαγμὸς ἢ ὕμνος.

'Επι-παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ δοτ.) Παίζω ἐπάνω εἰς (» Ὅταν αἱ Νηρηίδες τῇ θαλάσσῃ ἐπιπαίζωσι, « Φλρ.). 2) = 'Εμπαίζω, περιπαίζω, ἀστειζομαι.

'Επιπαισμα (τὸ), [ἐπιπαίω]. = 'Επίπταισμα, σκόνταμμα· πρόσκομμα.

'Επιπαιστικὸς [ἐπιπαίζω], ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς ἀστεϊσμόν, περιπαικτικός.

'Επι-παίω, Μ. παίσω. (μὲ δοτ.) Κτυπῶ κυθενά, προσκρούω, σκοντάπτω.

'Επι-παιωνίζω, 'Επιπαιωνισμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Επι-παιανίζω, 'Επιπαιανισμός.

'Επιπακτὶς [ῐ], ίδος (ἡ), εἶδ. χόρτ. ἰατρ., (ἄλλ.) 'Ελλεβορίνη.

'Επι-πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλείω καλὰ (τὴν ὕραν κτλ.), ἁρμαρόνω.

'Επιπαλάσσω, Μ. άξω, Π. Μολύνω (Λερώνω) τι μέ.

'Επι-πάλλω (χ. Μ.), Π. σείω (κουνῶ) ἀλλεπαλλήλως.

'Επι-παλύνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Επιπάσσω.

'Επιπαμπαῖς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Επιπάμων.

'Επι-παμφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βίπτω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπάνω εἴς τι, κυττάζω

'Επιπάμων [ἐπὶ, πέπαμαι], ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ 'Επικλήρου μόνης κληρονόμος.

'Επίπαν, ἐπίρ. (ἀντὶ) 'Επὶ πᾶν, ἐν γένει, κοινῶς, ἁπλῶς. » Ὡς ἐπίπαν, « Ἀθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

'Επίπαππος (ὁ). ὁ πατὴρ ἢ ὁ πάππος τοῦ πάππου, πρόπαππος.

'Επι-παρα-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. "Ερχομαι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐγὼ, ἢ ἔρχομαι ἐπάνω εἰς (δηλ. ἔξαφνα ἐν ᾧ γίνεταί) τι.

'Επι-παρ-άγω, Μ. άξω. Φέρω προσέτι παρεμπρός ἢ παραέξω.

'Επι-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω τὴν ἄκραν τοῦ βουνοῦ ἀκολουθῶν τινα πλαγίως ὅστις τρέχει διὰ τῆς πιδιάδος.

'Επι-παρα-νέω(νῆω), Μ. νήσω. 'Επισωρεύω ἀδιακόπως.

'Επι-παρα-σκ.εύω, Μ. άσω. 'Ετοιμάζω προσέτι ἢ ἔπειτα.

'Επι-πάρ-ειμι, Μ. παρ-έσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι καὶ ἐγὼ παρὼν (Παρευρίσκομαι) πουθενὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ αἰφνιδίως (ἐν ᾧ γίνεταί τι).

'Επι-πάρ-ειμι, Μ. ειμι, = 'Επιπαρέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἔνιοτε ὡς μέλλων). » Ὁ στρατηγὸς, ἐπιπαριὼν τὸ στρατόπεδον, παρεκελεύετο, « Θκ., (Γαλλ.) parcourant les rangs.

'Επι-παρ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Χώνω τι ἀκόμη (καὶ ἄλλ. Χώνομαι καὶ ἐγὼ προσέτι) μέ τρόπον ἀνάμεσα εἰς.

'Επι-παρ-έξ-ειμι, Μ. ειμι. Περνῶ καὶ ἐξαγαίνω μέ τρόπον ᾗ ἀνεπαισθήτως, περνῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

'Επι-παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ ἀκόμη' παρεμπρός, βλ. 'Επ-πάρειμι.

'Επιπάροδος (ἡ). δευτέρα ἐμφάνισις ('ξαναέμβασμα) τοῦ χοροῦ εἰς τὴν σκηνήν.

'Επι-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ. 'Ερεθίζω τινα κατά τινος ἔτι μᾶλλον. (κθ.) Ἐγὼ ἀλλεπαλλήλους περιόδους παροξυσμοῦ.

'Επι-παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ) τινα ἔτι μᾶλλον εἰς τι ἢ κατά τινος.

'Επιπαρουσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Επιπάρειμι (Μ. παρέσομαι).

('Επίπας), εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ ὀλίγ. 'Επίπαν καὶ (εἰς 'Επγρφ.) τὸ πλθ. 'Επίπαντες, 'Επίπασιν.

'Επίπασμα (τὸ). τὸ ἐπιπασθέμενον ὡς ἄρτυμα, (π. χ.) σουσάμι, μαυροκούκκι κλπ., [ἐκ τοῦ

'Επι-πάσσω (τσω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω (Κουκκίζω) τι ἔπειτα ἢ προσέτι ἐπάνω εἰς, (ὄθεν:

'Επίπαστος (ὁ, ἡ). πασπαλισμένος ἀπό 'πάνω μέ ἢ πασπαλιζόμενος ἐπάνω εἰς τι, (ὄθεν: ‖, οὐσ.) 'Επίπαστον (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ καὶ 2) σκόνι τὴν ὁπ. πασπαλίζουν ὡς ἰατρικὸν ἐπάνω εἰς τι.

'Επι-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν κρότον (πάταγον) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί) τι, ἀντιχῶ δυνατά.

'Επι-πατάσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι ἢ προσέτι.

'Επιπάτωρ, ορος (ὁ). δεύτερος (ὑστερινὸς) πατὴρ, μητρωιὸς.

'Επι-παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Επι-παφλάζω, Μ. άσω. Βράζων χοχλακίζω επάνω εἴς τι.
'Επι-παχύνω, Μ. χυνῶ. Παχύνω ὁπωσοῦν ἢ ἔτι μᾶλλον.
'Επίπεδος (ὁ, ἡ), (συγκρ. ἀνωμλ. 'Επιπεδέστερος) (κατὰ λέξ.) Στρωμένος ἐπάνω εἰς(δηλ. ἴσα μὲ)τὸ ἔδαφος(πέδον), (ἐπιμ.) ἴσιος, ὁμαλός, χαμηλός. « Θύραι ἐπίπεδοι, « Ὀλ. « Ἀριθμὸς ἰσοπλευρος καὶ ἐπίπεδος, « Πλάτ. ||. (οὐσ.) 'Επίπεδον (τό). (γεωμετρ.) ἡ ἐπιφάνεια. (μθμτκ.) ἡ ἐν τῷ κύκλῳ εὐθεῖα γραμμή.« Τὰ ἐπίπεδα,« Θφρ., τὰ ἰσιώματα, τὰ πεδινὰ μέρη, οἱ κάμποι.
'Επι-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐπίπεδον, τοῦ ἴσάζω τὴν ἐπιφάνειαν.
'Επιπέδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Επι πείθεια (ἡ). πίστις βεβαία περί τινος, πεποίθησις ἡ εὐπείθεια, ἔκ τοῦ
'Επιπειθής, ἐς (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πειθῶς. Εὐπειθὴς ἢ Εὔπειστος. ἔκ τοῦ
'Επι-πείθω, Μ. πείσω. (απν. μτθτ.) Πείθω τινὰ εἴς τι, καταπείθω. ||, (συνήθ. πθ. ἢ μσ.) πείθομαι εἰς τι, καταπείθομαι, ἐργω, ὑπακούω. πείθω ἐμαυτὸν, φρονῶ, πιστεύω.
'Επι-πειράω-ῶ, Μ. άσω. Δοκιμάζω πάλιν (ἐκ νέου).
'Επι-πείρω, Μ. περῶ, = 'Επιπεραίνω.
'Επι-πελάζω, Μ. άσω. Φέρω τι (καὶ ἐλλ. 'Έρχομαι) κοντύτερα, πλησιάζω
'Επι-πέλομαι (χ. Μ.), Π.=Ἐπέρχομαι, φθάνω (πουθενά). » Ὅτε μοι ὄγδοον ἐπιπλόμενον ἔτος ἤλθεν,« Ὀδ. Π., Ξ. »Ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ἡσ. » Νυκτὶ ἐπιπλομένῃ, « Ἀπλλν., τῇ ἐπερχομένῃ. » Νέφος ἐπιπλόμενον, « Σοφ. (καὶ κατὰ τιμῆσιν) » Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδὲ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται βροτοῖσιν, » Ὀδ. « Εἰσάκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, » Ὑδ. Ν., (τὸ τελευτ. ὅμως παράδειγμα ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ ᾗ εἰς τὸ πέλω), (παρβλ. Περιπέλομαι).
'Επίπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν πεμπτημόριον τοῦ ὅλου, δηλ. ἑξ πέμπτα. » Δάνεισμα ἐπίπεμπτον,« Ξεν. ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρονεται ὡς διάφορον τὸ ἓν πέμπτον τῷ κεφαλαίου, δηλ. 20 τοῖς 100, (παρβλ. 'Επιῴγδοος καὶ 'Επίτριτος).
'Επι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω τι πρόσθετι (πρὸς τοὺς ἄλλους) ἢ 2) στέλλω (ῥίπτω) τι κατά τινος (κυρ. ἄνωθεν).
'Επίπεμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπέμπειν ἢ ἐπιπέμπεσθαι, νέα (δευτέρα ἢ ἀλλεπάλληλος) ἀποστολή, (Θκ. β', 39).
'Επι-πεπαίνομαι, Μ. πεπανθήσομαι. 'Ωριμάζω ἐπάνω εἰς.
'Επι-πέπτω, Μ. πέψω, = 'Επιπέττω.
'Επιπέπτωκα, πρκ. τοῦ 'Επιπίπτω.
'Επι-περαίνω ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Έτι περαίνω.
'Επιπερθε(θεν), Δ. ἀντὶ 'Εφύπερθε(θεν).
'Επι-περι-τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρός, ἀναποδογυρίζω ἐπάνω εἰς ἄλλο.
'Επι-περκάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ὀπώρ.) 'Ωριμάζων παρδαλίζω (καθὼς τὰ σταφύλια), γίνομαι-
'Επι-περκνος(κος), ου (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) ὅστις ὡριμάζων ἀρχίζει νὰ γίνεται κατὰ μέρος μαυρειδερώτερος· (λαγωὸς) ὅστις ἠλικιούμενος γίνεται ἀσπρόμαυρος.
'Επιπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επιπίπτω.
'Επι-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς ἢ πρός.
'Επι-πετάομαι-ῶμαι, καὶ
'Επι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, Π. ἀντὶ 'Εφίπταμαι.
'Επίπιτρον (τὸ). φυτόν τι αὐξάνον ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, τὸ ἄλλ. Ἀκίνον ἢ κατ' ἄλλ. Ἀείζωον, (παρβλ. Ἔμπετρον).
'Επι-πέπτω(σσω), Μ. πέψω. Ψήνω ('Ωριμάζω) καλλιώτερα.
'Επι-πηγάζω, Μ. άσω. Χύνω τι ἀπὸ (ἢ ὡς ἀπὸ) πηγῆς ἐπάνω εἰς.
'Επίπηγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται ἢ πήζει ἐπάνω εἰς, κλασὶ διὰ φέλλισμα, ἀμπόλι· κατασκεύασμα ἀπὸ διάφορα κομμάτια συνηρμοσμένα, ἔκ τοῦ
'Επι-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἢ Πήζω τι ἐπάνω εἰς. » Τῶν ἐπιπηγνυμένων (τοῖς ἀκάνθαις) ὀακρύων, « Θφρ.
'Επι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὀστ.) Πηδῶ ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός.
'Επιπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Επίπηξ, ηγος (ἡ), = 'Επίπηγμα, ἀμπόλι κτλ.
'Επίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνωτέρω τοῦ πήχεος τῆς χειρὸς (τοῦ μπράτσου).
'Επι-πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Πατῶ, Ζουλίζω) τι ἀπὸ 'πάνω ἢ ἔτι μᾶλλον.
'Επι-πιεσμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Επι-πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πικρότερον, πικραίνω ἔτι μᾶλλον.
'Επίπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, ὑπόπικρος, (παρβλ. Ἔμπικρος).
'Επι-πικρόω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Επιπικραίνω.
'Επι-πίλναμαι (χ. Μ.), Π. = 'Επιπελάζω, ἐγγίζω, πλησιάζω.
'Επι-πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω, παραγεμίζω.
'Επι-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀπὸ 'πάνω (ὕστερα) ἀπό· πίνω καὶ ἄλλο ἀκόμη.
'Επιπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ ὀστ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πίπτω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, τὸν πλακόνω ἔξαφνα. » Τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπεπεσμεθα,« Ξεν.
'Επι-πιστεύω, Μ. εύσω. 'Εμπιστεύομαι τι εἴς τινα.
† 'Επι-πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Επικυρόνω, ἐπιβεβαιόνω, (ὄθεν:
'Επιπίστωσις, εως (ἡ). ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις.
'Επιπλα(τά), [ἐπίπλους]. τὰ κινητὰ σκεύη (Ἰταλ. μομπίλα) τοῦ οἴκου, (καιν.) τὸ νοικοκυρειόν.
'Επι-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. Περιπλανῶ (καὶ πθ. ἢ μσ. Περιπλανῶμαι, Περιφέρομαι) πουθενά, παραδέρνω. » Πόντον ἐπιπλαγχθείς,« Ὀδ. Θ.
'Επι-πλανάμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = 'Επιπλάζομαι, περιπλανῶμαι.
'Επιπλάνησις, εως (ἡ). περιπλάνησις.
'Επιπλαστις, εως (ἡ). ἐπίθεσις ἐπιπλάσματος.
'Επίπλασμα (τὸ). ἔμπλαστρον, ἀλοιφὴ, κατάπλασμα, ἔκ τοῦ
'Επι-πλάσσω, Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι ἀπάνω εἰς· ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω ἢ φράζω (στουππόνω) μὲ λάσπην (μὲ ζυμάρι, μὲ κηρί κτλ.).
'Επίπλαστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἀπὸ 'πάνω, φυκιασιδωμένος, (μτφρ.) προσποιημένος, ψεύτικος. 2) ὁ προστιθέμενος ἢ χρησιμεύων ὡς ἐπίπλασμα (κατάπλασμα).
'Επιπλάστως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπαν ἐπίπλαστον (προσποιημένον).
'Επι-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ ὀστ.) 'Επικροτῶ (κυρ. δὲ Χειροκροτῶ) διά τω
'Επι-πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω περισσότερον, κάμνω τι πλατύτερον (ἀπ' ὅ,τι εἶνε), ἐπεκτείνω.
'Επίπλατυς, εος (ὁ, ἡ). ὁπωσοῦν (ἀρκετὰ) πλατὺς ἢ, περισσότερον πλατὺς, πωρὸ μακρύς.
'Επ.πλέα (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ 'Επίπλεος
'Επιπλεῖον, ἐπίῤ. ἀντὶ 'Επιπλέον.
'Επίπλειος (ὁ, ἡ), = 'Επίπλεως(ως).
'Επιπλεῖστον, ἐπίῤ. (ἀνατ) 'Επὶ πλεῖστον ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον (συχνότερα, μακρύτερα κτλ.). » Ἐκ τοῦ ἐπιπλέον ὅσον, « Θκ., ὅσον τὸ δυνατὸν προτήτερα (ἀρχήτερα).
'Επιπλειών, ονος (ὁ, ἡ). ἀκόμη πλειότερος, (Θκ. Ζ', 42).
'Επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι μὲ ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω. (μενημ.) συνοικειῶ, σχετίζω.
'Επιπλέον, ἐπίῤ. (ἀνατ) 'Επὶ πλέον, ἀκόμη πλειότερον (διεξοδικώτερον, ἀκριβέστερον).
'Επίπλεος (ὁ, ἡ), = 'Επίπλεως.
'Επι-πλέομαι (χ. Μ.), Π. ὁ εὑρισκομενος εἰς τὸ πλευρὸν (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, πλαγιάζω ἢ κινούμενος μὲ τὸ ἓν πλευρὸν, πλάγιος. » Τὸ πλοῖον ἐπίπλευρον φέρεται,« Σχλ.
'Επιπλεύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Επι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (λρμενίζω) ἐπάνω εἰς ἢ πρὸς· ταξειδεύω ἢ μετακομίζομαι ἐπὶ πλοίου (» Ἦρχε δὲ τῶν νεῶν Ἀλκίδας, καὶ Βρασίδας αὐτῷ σύμβουλος ἐπέπλει, « Θκ. « Τὸν σῖτον τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, « αὐτ. τὸν ἀπὸ θαλάσσης εἰσαγόμενον)· ὁρμῶ (κινοῦμαι) μὲ τὸ πλοῖον μου κατά τινος. (μὲ ὀστ.) » Ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ, « Θκ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἐπὶ τὴν Χίον ἐπέπλεον. » Ξεν. (καὶ χ. τῆς προθ.) » Τριήρεις τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλευσαν,« Ἀππ. 2) (χ. πτ.) πλέω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὡς ἓν φελλόξυλον βυθῶ. »Τὸ ἔλαιον ἐπιπλεῖ,« Δσκρ.
'Επίπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ 'Επίπλεως, πολλὰ γεμάτος, γεμάτος 'ως ἐπάνω, 'Εμπλεως.
'Επι-πληθύνω καὶ 'Επι-πληθύω, Μ. πληθυνῶ. Πληθαίνω ὁλονὲν (ἐπὶ μᾶλλον ἢ μᾶλλον).
'Επιπλήκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
'Επι-πληκτήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ
'Επιπλήκτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιπλήττων (κτυπῶν ἀπὸ 'πάνω, [καὶ μτφρ.] ἐγγίζων, καθαπτόμενος, ἐλέγχων).
'Επιπληκτικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ)-ικῶς. Ὁ ἔχων ἴδιωμα (ἀγαπῶν) νὰ ἐπιπλήττῃ, ἐγγίκτικός.
'Επίπληκτος (ὁ, ἡ). ἐπιπλήξεως ἄξιος. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Επίληπτος. 'Εμπλήκτος.
'Επι-πλημμύρω, Μ. υρῶ, Π. πλημμυρίζω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ χύνομαι ἐπάνω εἰς, πλημμυρῶν ἐπιπολάζω.

Ἐπιπληξία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποπληξία.

Ἐπίπληξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπλήττειν, κτύπημα ἐπάνω (« Πλευρῶν —», « Μ. Γλκ.). (συνήθ. μτφρ.) ἔλεγχος, μάλωμα.

Ἐπιπληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον, ἀπογεμίζω. (Θκ. Ζ', 14).

Ἐπιπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα ὡς ἐπάνω ἢ μὲ τὸ παραπάνω, παραγέμισμα.

Ἐπιπλήσσω ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ διά τινος. (μτγμ.) ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ, μαλώνω, (κοιν.) προσωποδέρνω. « Τόξῳ ἐπιπλήσσων (ἵππους),» « Ἰλ. Κ. (ᾧ μτγμ.) » Καὶ μ' οὔ τινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν, » « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἕκτορ, ἀεί μοι ἐπιπλήσσεις,» « Ἰλ. Μ. »Τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς οὐ ποιήσω, » Ἡρ. 2) (ἐμπδτ. μὲ δοτ.) πίπτω (κτυπῶ) ἐπάνω εἰς. » Ὅσοι πολλαὶ ἐπιπλήσσουσιν ἀρούραις, » Ἄρατ., (καθὼς ᾧ κοιν. λέγομεν) ὅταν πέσουν πολλὰ βρυτόκια κτλ.

Ἐπιπλοκή (ἡ). τὸ ἐπιπλέκειν ἢ ἐπιπλέκεσθαι, συμπλοκή, περιπλοκή· ἐμπέρδεμα· ἀγκάλιασμα· συναναστροφή, ἐπιμιξία. » Βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους, » Πλτ.

Ἐπιπλοκήλη (ἡ). κήλη (σπάσιμον, καταβασμα) τοῦ ἐπιπλόου.

Ἐπιπλοκηλικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἐπιπλοκήλην.

Ἐπίπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιπλοκάς, συμπεπλεγμένος, περιπεπλεγμένος, ἐμπεριβόλος. » Λόγος —, » Βασ.

Ἐπιπλόμενος, Π. ἀντὶ Ἐπιπελόμενος, ἐπερχόμενος.

Ἐπιπλόμφαλον (τὸ), = Ἐξομφάλωσις.

Ἐπίπλον (τὸ). ἄχρ. ὀνομ. τοῦ Ἐπίπλοον.

Ἐπίπλοον (τὸ). [ἐπὶ πέλομαι]. ἡ δικτυοειδὴς καὶ πιμελώδης μεμβράνη ἡ περικαλύπτουσα τὰ ἔντερα, ἡ σκέπη τῶν ἐντέρων.

Ἐπίπλοος-ους (ὁ, ἡ). Ἕτοιμος ἢ χρήσιμος (ἀριθμός) διὰ πλοῦν (πλεύσιμον, ταξειδιάρικος). » Ναῦς —, » Πλτ., ἡ ἑτοιμασμένη νὰ ἐπιπέσῃ εἰς ἄλλην ἐν καιρῷ ναυμαχίας. » Ἐπίπλοα (τὰ), « ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδι, ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ καραβιοῦ, (ὄν. καταχρ.) τὰ ἔπιπλα (σκεύη) τοῦ εἴκου. 2) = Ἐπιβάτης (πλοίου). 3) Ἐπόπτης (πλοίου), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) σύπρα-κάρικος.

Ἐπίπλους-ους (ὁ). ἐπίπλευσις (ἐφόρμησις, ἔφεδος) πολεμικοῦ πλοίου, κίνημα πρὸς σύγκρουσιν, (παρβλ. Διέκπλους).

Ἐπίπλους (ὁ), = Ἐπίπλοον.

Ἐπι-πλουτίζω, Μ. (ισω. Πλουτίζω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιπλώοντι, Δ. ἀντὶ Ἐπιπλώουσι.

Ἐπιπλῶς, απν. ἀντὶ

Ἐπιπλώσας, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ

Ἐπιπλώω, Μ. ώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπιπλέω.

Ἐπι-πνείω, Π. ἀντὶ Ἐπιπνέω.

Ἐπιπνευματίζω, Μ. ίσω, (γρμτ.) Βάλλω πνεύματα (δασεῖαν ἢ ψιλὴν) ἐπάνω εἰς τὰς λέξεις.

Ἐπίπνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπνέειν (φυσᾷν ἐπάνω εἰς)· (μτφρ.) ἐνθουσίασμα, ἔμπνευσις.

Ἐπιπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (ἢ προερχόμενος [κινούμενος] ἀπὸ) ἐπίπνευσιν (ἔμπνευσιν), ἐνθουσιαστικός.

Ἐπι-πνέω, Μ. πνεύσω. (ἐπὶ ἀνέμ.) Φυσῶ ἴσια ἐπάνω τινὸς ἢ διαρκῶς καὶ πρὸς τὸν ἀκοπὸν (κατὰ τὴν θέλησιν) τοῦ πλέοντος. » Νηῦς, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτφρ.) » Λαμπρὰς ἐπιπνεούσης τῆς εὐχῆς, « Πλθ., (παρβλ. Εὐρυέω). 2) (μτφρ. μὲ αἰτ.) ἐμπνέω, ἐνθουσιάζω. »Ἔρροις, ὦ κακόμαντι· οὐδέ σε Κύπρις οὐδ' Ἔρωτες ἐπιπνείουσιν, « Ἀπλλν. 3) (μὲ δοτ. ἐκ Θ'.) διεγείρω τινὰ κατά τινος. » Σερατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας Θηβαίοις, « Εὐρ.

Ἐπι-πνίγω, Μ. πνίξω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποπνίγω.

Ἐπίπνοια (ἡ). τὸ ἐπιπνέειν, φύσημα ἀνέμου (κυρ. ἐπικρατοῦντος, διαρκοῦς). (μτφρ.) ἔμπνευσις (θεία).

Ἐπίπναιος, Π. ἀντὶ

Ἐπίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος (θεόθεν), ἐνθουσιασμένος.

Ἐπιποδίος (ὁ, ἡ). ὁ ἐφαρμοζόμενος εἰς τοὺς πόδας. « Πέδη —, « Σοφ.

Ἐπι-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόθον ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιθυμῶ μὲ πόθον.

Ἐπιπόθησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐπιποθῇ τίς τι, ἐπιθυμία.

Ἐπιπόθητος (ὁ, ἡ). πὸν ἐπιποθεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιποθῇ τις, ἐπιθυμητός, Περιπόθητος.

Ἐπιποθία (ἡ), = Ἐπιπόθησις.

Ἐπι-ποιέω-ῶ. Μ. ήσω. Κάμνω προσέτι· προσθέτω· προσάπτω· ἀποδίδω. ἀποτελειόνω.

Ἐπιποίησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., προσθήκη, πρόσθεσις.

Ἐπιποίητος (ὁ, ἡ). προσθεμένος· προσποιημένος, ἐπίπλαστος.

Ἐπιποιμήν, ένος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιστάτης ποιμένης, βοσκός, (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).

Ἐπίπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν πόνον, μαλλιαρός. » Κριός —, « Τρφ.

Ἐπι-πολάζω [ἐπὶ πολῆς], Μ. άσω. Εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἢ ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· (ἐπὶ ὑγρ.) ἐπιπλέω. » Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀρστ. » Διωρίσθω... κοῦφον εἶναι τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον, « αὐτ. 2) (ἐπὶ φαγητ.) δὲν κατακάθομαι εἰς τὸ στόμαχι, (ἐπμ.) ἀναβαίνω εἰς τὸ στόμα, προξενῶ ῥεύματα. (ὄν μτφρ.) « Μηδὲν οἱ ῥῆμα πρόσαντες ἐπιπολάσαι, « Αἰλ., (παρβλ. Ἐπαναπλέω). 3) εὑρίσκομαι παντοῦ, ὅπου γυρίσει τις μὲ εὑρίσκει, (ἐπμ.) λαμβάνω ὑπεροχήν, ἐπικρατῶ. »Ὁ Φίλιππος ἐπιπολάζει, « Δημ. »Τοῦτο τὸ ἔθος ἐπιπολάσαν, « Λξ. 4) φέρομαι ὑβρισικῶς πρός τινα, ἐπεμβαίνω. » Φορτικῶς καὶ σαθρῶς ἐπιπολάζων τοῖς συνδειπνοῦσι, « Πλ.

Ἐπιπολαιόῤῥιζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἐπιπολαίας ῥίζας, (ἀντιθ. τῷ Βαθύῤῥιζος).

Ἐπιπόλαιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπιπολῆς (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), ἐξέχων· (συνκδχ.) προφανής· (τρπ.) κοῦφος, ἄστατος· κρίνῳ, πρόστυχος.

Ἐπιπολαίως, ἐπίῤῥ. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (κοιν.) ἐπάνω-ἐπάνω· ξώπετσα.

Ἐπιπόλασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιπολασμός (ὁ). τὸ ἐπιπολάζειν (εὑρίσκεσθαι ἢ ἐβγαίνειν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κτλ.), (ἰατρ.) ῥέψιμον· (μτφρ.) ὑπεροχή, ὑπεροψάνεια.

Ἐπιπολαστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδίωμα) νὰ ἐπιπολάζῃ. » Οἶνος —, « Αθ., ὁ πρὸξενῶν ῥεύματα. » Ἄνθρωπος —, « Πλθ., αὐθάδης, ὑπερήφανος. «Πρᾶγμα —, « Λξ., τὸ εὑρισκόμενον παντοῦ ἐν ἀφθονίᾳ, πρόστυχον.

Ἐπιπολαστικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν ἀφθονίᾳ, κατακόρως. 2) μὲ ὁρισμένον (αὐθάδη) τρόπον, ὑπεροπτικῶς.

Ἐπι-πολεμόω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πολεμῶ πάλιν, κινῶ ἐκ νέου πόλεμον, ἢ Ἐξακολουθῶ νὰ πολεμῶ, (συγχ. τῷ

Ἐπι-πολιτεύω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ.) Διεγείρω τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος.

Ἐπι-πολῶ, Μ εύσω, = Ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολή (ἡ), [ἐπὶ, πέλω]. τὸ ἐπάνω (τὸ φαινόμενον) μέρος, ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ὄψις. » Ἐκ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιπολῆς, « Ἀρτ. » Ἐπὶ τῇσι ἐπιπολῇσι, « Ἀρετ. (ᾧ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐνεπιπολῇ, « Στρ. ἢ » Ἐξ ἐπιπολῆς, « Ἀρετ. (συνήθ. δὲ καὶ κυρ. ἑλλ. τῆς προθ. ||. « Ἐπιπολῆς, ἐπίῤῥ.

Ἐπάνω-ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. (συνκδχ.) προφανῶς· ἐκ τοῦ πραγείρω. » Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι, « Ἀρχ. » Καὶ ὠνόμασε (τὸ χωρίον), διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, Ἐπιπολαί, « Θκ. » Ἡ τῶν μυρμήκων ἀρχαία πᾶσιν ἐστιν ἐπιπολῆς ἰέναι, « Ἀρστ. (ἀναῤῥᾷ) » Τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, « αὐτ.

Ἐπι-πολιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀσπρίζουν ποῦ ᾗ ποῦ ἢ τρίχες μου, ἀρχίνω νὰ ἔχω ἄσπρες τρίχας, γίνομαι =

Ἐπιπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποῦ καὶ ποῦ ἄσπρας τρίχας, ἀρχίζων νὰ γίνεται σαλιός.

Ἐπίπολος (ὁ, ἡ), Π. = Πρόπολος, ὑπηρέτης.

Ἐπιπολύ, ἐπίῤῥ. [ἀντὶ Ἐπὶ πολύ (ἐννμ. μέρος χρόνου ἢ τόπου), διὰ πολλὴν ὥραν· εἰς πολὺ διάστημα. » Τοῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺ εἰσοπτήκειν ὁρῶν, « Δκ. » Ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπίχει, » Θκ. » Ὡς ἐπιπολύ, ᾧ » Ὡς ἐπιπολύ, « Λξ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ταῖς περισσοτέραις φοραῖς, συνήθως.

Ἐπι-πομπεύω, Μ. εύσω, (μὲ δοτ.) = Ἐμπομπεύω, θριαμβεύω (καμαρόνω) διά τι, ἐντρυφῶ.

Ἐπιπομπή (ἡ). τὸ ἐπιπέμπειν, στάλμιμον ἀπὸ πάνω, (τρπ.) μίγευμα, βάσκαμμα κτλ. (ἴδε Ἐπήλυσις), (ἐν γέν.) περιστατικὸν αἰφνίδιον ᾧ ἀνεξήγητον, (ἐπμ. νομιζόμενον) θεόπεμπτον.

Ἐπι-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ἀνενδότως (χωρὶς διακοπήν), κοπιάζω ὑπὲρ τὸ διωρισμένον, ἐξακολουθῶ νὰ κοπιάζω.

Ἐπίπονος (ὁ, ἡ). ὁ παιτῶν (γινόμενος μὲ) κόπον (πόνον), κοπιαστικός, δύσκολος. » Ἐπίπονα πτύαλα, « Ἱππκρ., τὰ δυσκόλως ἐκπυόμενα. »Τὸ ἐπίπονον, « Ξεν, ἡ δυσκολία. 2) ὁ ὑποφέρων κόπῳ (βα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κολίας), κακοπαθῶν, ταλαιπωρούμενος, φερέπονος. » Ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί, « Ἀρχῳ. 3) ἀποκαμωμένος. » Νωθρούς καὶ ἐπιπόνους, « Θφρ.

Ἐπιπόντιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸν πόντον (εἰς τὸ πέλαγος), ἐπιθαλάσσιος, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ἐπίποντις, ίδος (ἡ), Η. ἀντὶ Ἐπιποντία. » Νύμφαι—, » Ἐπγρ., αἱ Νηρηίδες.

Ἐπιπόνως, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, φερεπόνως. » Οὐδεὶς ἐδειηκόνηκεν ἐπιπονώτερον Ἀθ. «, (συγγ. τῷ Ἐπιμόνως).

Ἐπιπορεία (ἡ). φέρσιμον (κωβάλημα) πρός, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ αἰτ.) Πορεύομαι (Γπάγω) πουθενά, περιπατῶ ἐπάνω εἰς· περνῶ (χωρὶς νὰ ζαμετήσω), διοδεύω. (ὀθ. μτγμ.) ἀναγινώσκω ἐπιτραχάβην, (παρβλ. Ἐπέρχομαι).

Ἐπιπόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-πορίζω, Μ. ἰσω. Προμηθεύω περιπλέον, προσπορίζω.

Ἐπι-πορπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φορῶ ἐπανωφόρι· τὸ ὁπαῖον κουμπώνεται (θηλυκόνεται) διὰ τῆς πόρπης περὶ τὸν ὦμον, (ὅθεν

Ἐπιπόρπημα (τὸ). ἐπανωφόρι τὸ ὁπ. θηλυκόνεται διὰ τῆς πόρπης εἰς τοὺς ὤμους, χλαμύς. 2) τὸ ἐπὶ τῆς πόρπης κόσμημα.

Ἐπιπορπίς, ίδος (ἡ), = Πόρπη ἡ 2) Ἐπιπόρπημα.

Ἐπι-πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιπορπάω.

Ἐπιπόρπωμα (τὸ), = Ἐπιπόρπημα.

Ἐπι-πορσαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἐπι-πορσύνω, Μ. υνῶ, Π. προμηθεύω, ἑτοιμάζω.

Ἐπι-πορφυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι =

Ἐπιπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, κοκκινωπός.

Ἐπιποτάμιος, α ἢ ος, ον, = Παραποτάμιος.

Ἐπιποταμίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιποταμία.

Ἐπι-ποτάομαι-ῶμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι.

Ἐπιπότιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπὶ τοῦ πότου, πορολινιος.

Ἐπίπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ φερούμενος ἐπὶ τοῦ ποδός, Ἐπιποδιος. » Μύωψ—, » Παχυμ.

Ἐπι-πράσσομαι(ττομαι), Μ. πράξομαι. (μὲ δύο αἰτ.) Εἰσπράττω ἄλλα ἀκόμη (ἐκτὸς τῶν εἰσπραχθέντων ἤδη), ἀπαιτῶ ἢ συνάζω περισσότερον τοῦ διωρισμένου.

Ἐπι-πραΰνω, Μ. υνῶ. Καταπραΰνω.

Ἐπιπρέπεια (ἡ), εὐσχημοσυνη, θεωρία, εὐπρέπεια, καλὸν ἐξωτερικὸν, [ἐκ τοῦ

Ἐπιπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ἐξωτερικὸν, εὐπρεπής· ὁ ἐπιπρέπων (ταιριάζων εἴς τι), (ἐπμ.) προζενῶν εὐπρέπειαν. »Τὸ ἐπιπρεπές,« Δκ., ἀντὶ Ἐπιπρέπεια, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-πρέπω (χ. Μ.). Εἶμαι ταιριασμένος εἴς τι· δείχνω, φαντάζω. (μὲ δοτ. ἢ πάντοτε τρτπρσ. ἡ κατὰ μτχ.) » Ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, « Δκ. » Οὔ τι τοι δύλειον ἐπιπρέπει εἶδος, « Ὁδ. Ω., δὲν ἔχεις ἐπάνω σου τι προσφωῦς δουλικόν, δὲν ὁμοιάζεις ὡς ἐκ τῆς μορφῆς δοῦλος.

Ἐπι-πρεσβεύω, Μ. εὐσω. Στέλλομαι (Γπάγω πουθενὰ ὡς) πρίσβυς. || (μσ.) ζήλω ἢ ἐναντέλνω πρέσβεις, (παρβλ. Ἐπικηρυκεύομαι).

Ἐπι-πρηνής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἐπάνω εἴς τι, σκυμμένος τὰ μ' ἐμπρόσθια

Ἐπιπρητήν, ῆνος (ὁ). ὁ ἔχων ἡλικίαν ὑπὲρ τὸν ἕνα χρόνον. » Λίγγος ἐπιπρητῆνος, « Π., (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἐπι-πρηΰνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιπραΰνω.

Ἐπι-πρίω, Μ. ίσω. Πριονίζω τι ἐπάνω εἰς. » Τοὺς ὀδόντας ἐπιπρίειν τινί, « Ἐπγρ., τρύζω τὰ δόντια περί ἢ κατά τινος.

Ἐπιπρὸ, ἐπίρ. Π. πολλὰ ἐμπρός, μακράν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Ἐπι-προ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Προχωρῶ παρεμπρός.

Ἐπι-προ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. Ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπιπροέηκα, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐπιπροέμεν, Π. ἀντὶ Ἐπιπροεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπροΐημι.

Ἐπι-προ-έχω, Μ. ἑξω. Κρατῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ (καὶ ἑλλ. ἢ μσ. Εἶμαι τοποθετημένος εἰς τρόπαν ὥστε νὰ ἐξέχω) πολλὰ ἐμπρός.

Ἐπι-προ-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω ἀκόμη παρεμπρός.

Ἐπι-προϊάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐπιπροΐηλα), Π. ζέλνω ἢ κουντῶ τι πρός. » Σφῶϊν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, « Ἰλ. Δ., παρέθηκε, (κατὰ λέξ.) ἔσπρωξε τὸ τραπέζι ἐμπρός των. » Θεοὺς πάντας ἐπιπροΐαλλεν, « Ὅμ. Ἴλ., τοὺς ἐστελλεν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἐπι-προ-ΐημι, Μ. προ-ήσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) στέλνω τινὰ πρὸς· ῥίπτω (ἐκπολεμῶ) τι κατά τινος. » Κεῖνον μέν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα, « Ἰλ. Ρ. » Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰόν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἑλλ.) » Ἔνθεν δ' αὖ νήισιαιν ἐπιπροέηκε (ἐνν. τὴν ναῦν), « Ὁδ. Ο.

Ἐπίπροικος (ὁ, ἡ). ἡ λαβοῦσα προῖκα, προικισθεῖσα

νω, Σουφρόνιω) τι ἐπάνω εἰς, σκεπάζω, (μσ.) προσκολλῶμαι περιπλέκομαι. » Ὦ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος ἐπεπτύχθη, « Ἱππκρ.

'Επίπτυστος (ὁ, ἡ, [ἐπιπτύω]. ἄξιος διὰ πτύσιμον, σιχαμένις, ἀξιοκαταφρόνητος.

'Επιπτυχή (ἡ), [ἐπιπτύσσω]. σουφρα, διπλωμα. » Ἡ λεπὶς τὰς ἐπιπτυχὰς πρὸς οὐρὰν ἔχει, « Πλ. 2) ἐπίπτυγμα, σκέπασμα· μπάλλωμα.

'Επιπτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω εἰς (ἐν ᾧ λέγω ἢ κάμνω) τι· (συνκδχ.) σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι.

'Επίπτωσις [ἐπιπίπτω], εως (ἡ). πάσιμον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) αὐμπτωσις, συμβεβηκὸς τυχαῖον. » Κατ' ἐπίπτωσιν, « Στρβ., κατὰ τύχην.

'Επιπύησις, εως (ἡ). ἔμπυασμα (πληγῆς) τὸ ὁποῖον γίνεται ἔπεισα.

'Επι-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διὰ προσθέσεως πυκνότερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

'Επι-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως νὰ μάθω τι, ἐξετάζω ἐκ νέα, λαμβάνω νεωτέρας πληροφορίας.

'Επι-πυρέσω(ττω), Μ. ἐξω, καὶ

'Επι-πυρετέω (χ. Μ.). Ἔχω ἀλλεπαλλήλους περιόδους πυρετοῦ, ἐπάνω εἰς τὴν μίαν περίοδον μὲ ἔρχεται ἄλλη.

'Επίπυρον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἀνάπτεται τὸ πῦρ.

'Επιπυρρός (ὁ, ἡ). κλίνων πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, ξανθοκόκκινος.

'Επιπυρσεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

'Επι-πυρσεύω, Μ. εὔσω. Ἐν ᾧ ἀνάπτει ὁ ἀγγελος πυρσοὺς πρὸς εἰδοποίησιν τῶν συμμάχων του ἀνάπτω ἐγὼ διαφορετικούς ἵνα τοῦ οὐδετερώσω τὸ σύνθημα.

'Επι-πωλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ (κυρ. στράτευμα), ἐπιθεωρῶ, (Γαλλ.) passer en revue.

'Επιπώλησις, εως (ἡ). ἐπιθεώρησις (στρατεύματος).

'Επίπωμα (τὸ). σκέπασμα.

'Επι-πωμάζω, καὶ

'Επι-πωμάννυμι, Μ. άσω. Ἐπιπωματίζω.

'Επιπωπασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Επιπωμάζω, (Τουρκοβαρβ.) καπάκωμα.

'Επι-πωματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἐπάνω εἰς τι τὸ πῶμά (τὸ σκέπασμά, τὸ καπάκι) του, κλείω (ακεπάζω) μὲ πῶμα, στουπώνω, καπακάνω.

'Επιπωματικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐπιπωματίζειν, ἐμφρακτικός.

'Επι-πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ἀπὸ πάνω ὡς ἂν πωρί, (χειρουργ.) ἀφίνω τὸ συντριμμένον κόκκαλον νὰ δέσῃ μόνον του (νὰ πιάσῃ πωρί, νὰ κολλήσῃ) ἀπὸ πάνω· (μτφρ.) κάμνω τινὰ ἐντελῶς ἀναίσθητον πρὸς τὸ καλόν, σκληρύνω τὴν καρδίαν του, τυφλόνω.

'Επιπώρωμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐνώθη (ἔδεσεν, ἐκόλλησεν) ἀπὸ πάνω τὸ συντριμμένον κόκκαλον.

'Επιπώρωσις, εως (ἡ). σκλήρυνσις (τῆς ἐπιφανείας), (χειρουργ.) δέσιμον (κόλλημα) φυσικὸν συντριμμένου κοκκάλου (μτφρ.) πώρωσις, τύφλωσις.

'Επι-πωτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. 'Επεπωτήθην), Π. ἀντὶ 'Εφίπταμαι, πετῶ ἐπάνω εἰς ἢ πρός τι.

'Επι-ραβδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὴν ῥάβδον ἀγκωμένην ἐπάνω (κυρ.) τοῦ ὤπου καὶ τὸν βιάζω μὲ τὸ σχῆμα τοῦτο νὰ τρίχῃ (τὸ λεγόμενον μὲ τὰ τέσσερα), (παρβλ. 'Επαιαῖω).

'Επιρεμβής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βῶς, = 'Ρεμβώδης, ἀμελής.

'Επι-ρηγορεύω, Μ. εὔσω, = 'Επιῤῥητορεύω.

'Επι-ριγέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Επιῤῥιγέω.

'Επίρικνος (ὁ, ἡ), ὀλίγον τι ῥικνός (χαρωμένος, ἰσχνός), λιγνούτσικος.

'Επι-ῤῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω (Φέρομαι μὲ) ἀμέλειαν εἴς τι.

'Επι-ῤῥαίνω, Μ. ρανῶ (ἐῤῥάνθην πθ. πρκ. 'Επιῤῥερασμένος). 'Ραντίζω τι ἀπὸ 'πάνω μέ.

'Επιῤῥακτὸς [ἐπιῤῥάσσω], ἡ ἡ ος, ὀν ἢ ον. Ὁ πίπτων ἢ ριπτούμενος μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς. » Θύρα—, « Πλ., ἢ ἄλλ. Καταῤῥακτή. » Πνεῦμα ἐπιῤῥακτόν, « αὐτ., τὸ ὁρμητικόν, καταγές.

'Επίῤῥαμα (τό), [ἐπιῤῥάπτω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε ῥαμμένον ἐπάνω εἰς, μπάλλωμα.

'Επι-ῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = 'Επιῤῥαίνω.

'Επιῤῥάντισις, εως (ἡ) καὶ

'Επιῤῥαντισμός (ὁ). ῥάντισμα ἀπὸ 'πάνω.

'Επιῤῥαντος (ὁ, ἡ). ῥαντισμένος ἀπὸ 'πάνω, (συνκδχ.) παρδαλός, κατάστικτος.

'Επι-ῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τι ἀπὸ 'πάνω μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) ῥάπιν (βέργαν), μαστίζω· δίδω ῥαπίσματα· (μτφρ.) ἐπιπλήττω (αὐστηρῶς)· κολάζω.

'Επι-ῤῥάπιξις, εως (ἡ). Ἰων. ἀντι-

'Επιῤῥάπισις, εως (ἡ) = 'Επιῤῥαπισμός.

'Επιῤῥαπισμός (ὁ). τὸ ἐπιῤῥαπίζειν, κτύπημα μὲ βέργαν· (μτφρ.) ἐπίπληξις.

'Επι-ῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς, βάλλω μπάλλωμα.

'Επι-ῤῥάσσω(ττω), Μ. ῥάξω, = 'Επιῤῥήσσω, ῥήγνυμαι (πίπτω) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

'Επι-ῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ραψῳδῶ προσέτι ἢ ἐπάνω εἴς τι, προσθέτω εἰς ὅσα ἐῤῥαψῴδησα ἤδη, ἐπιλέγω ἐν εἴδει ῥαψῳδίας.

'Επι-ῤῥέζω, Μ. ῥέξω, Π. θυσιάζω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επιῤῥέπεια (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τι ἐπιῤῥέπειν (γυρτόν, κατηφορικόν), (μτφρ.) κλίσις (τάσις, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς) πρός, [ἐκ τοῦ

'Επιῤῥεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) πρός· κατηφορικός· (μτφρ.) ἔχων τάσιν (κλίσιν, διάθεσιν) πρός. » Ἐλπὶς ἐπιῤῥεπεστέρα, « Πλ., ἢ στηριζομένη εἰς πλειοτέρας πιθανότητας, βεβαιοτέρα, [ἐκ τοῦ

'Επι-ῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Κάμνω τι νὰ ῥέπῃ (νὰ γέρνῃ, νὰ κλίνῃ) πρός, (συνκδχ.) ἐπιφέρω (προξενῶ) κακόν τι εἰς τινα, κάμνω νὰ αἰσθανθῇ ὅλον τὸ βάρος σοῦ κακοῦ. ||. (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) γέρνω (κλίνω, [μτφρ.] ἔχω διάθεσιν) πρός, (συνκδχ.) ἐπιπίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος κατά τινος, (παρβλ. 'Επιβρίθω).

'Επιῤῥεπῶς, ἐπίῤ. Κατ' ἐπιῤῥέπειαν. » 'Επιῤῥ. ἔχω πρός, « Χρα., εἶμαι ἐπιῤῥεπής.

'Επι-ῤῥευματίζομαι, Μ. (σομαι. Προσβάλλομαι (ἐκ νέου) ἀπὸ ῥευματισμόν.

'Επιῤῥευματισμός (ὁ). ῥευματισμὸς ἐπιγινόμενος, νέα προσβολὴ ῥευματισμοῦ

'Επιῤῥέω, Μ. ῥεύσω καὶ συχνότ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι. 'Ρέω ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). » Οὐ συμμίγεται ὁ Τιταρήσιος ποταμὸς τῷ Πηνειῷ, ἀλλὰ τέμνων καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ὑὸς' ἔλαιον, « Ἰλ. Β. 2) τρέχω (χύνομαι) ὅλος εἰς ἓν μέρος, πλημμυρῶ, = Συῤῥέω. (μτγν.) « Ἐπιέῤῥεον ἔθνεα πεζῶν, « Ἰλ. Λ. (καὶ πθ.) « Ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι καὶ γαλακτι, « Αξ., (παρβλ. 'Επιῤῥυτος).

'Επιῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, = 'Επιῤῥήσω.

'Επιῤῥήδην [ἐπὶ, ῥηθῆναι], ἐπιῤ. = Διαῤῥήδην. ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς.

'Επιῤῥημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι λέγεται ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι, τὸ προστιθέμενον εἰς τὸν λόγον· (εἰς τὴν παλ. δραματικ.) τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν εἴδει ἐπιλόγου εἰς μὲν τὰς τραγῳδίας περὶ τὸ τέλος τῆς Ἀντιστροφῆς εἰς δὲ τὰς κωμῳδίας περὶ τὸ τέλος τῆς Παραβάσεως, (παρβλ. Ἀντεπίῤῥημα). (παρὰ Γραμτ.) τὸ ἄκλιτον μέρος τοῦ λόγου τὸ κατηγορούμενον τοῦ ῥήματος ἢ προσδιορίζον ἢ τὸν χρόνον ἢ τὸν τόπον ἢ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας.

'Επιῤῥηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίῤῥημα.

'Επιῤῥηματικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος.

'Επιῤῥῆξις, εως (ἡ). σχίσιμον τῆς ἐπιφανείας, σχάσιμον.

'Επιῤῥησις [ἐπὶ, ῥηθῆναι], εως (ἡ). ὀνειδισμός, κατηγορία· δυσφημία. 2) ἔξορκισμός, (παρβλ. 'Επῳδή).

'Επιῤῥήσσομαι, Π. γ' ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ-

'Επιῤῥήσω, Μ. ῥήξω. 'Ρήγνω τι (ἀ ἄλλ. 'Ρήγνυμαι)) μὲ ὁρμὴν καὶ κρότον ἐπάνω εἰς. » Θύρην δ' ἔχεν ἐπιβλὴς εἰλάτινος, τὸν ῥεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἀμτβτ.) « Πάλλος δ' ὅπως ἐαγλῶ', ἐπιῤῥήξας' ἔτω, « Σοφ., ῥήχθηκε μέσα, (σημ.) ἐμβῆκε μὲ ὁρμήν. 2) σχίζω τι ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι. « Πέπλον δ' ἐπιῤῥῆξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ, « Αἰσχλ.

'Επιῤῥητορεύω, Μ. εὔσω. 'Ρητορεύω προσέτι ἢ ἐπάνω εἰς τι, λέγω ῥητορικῶς καὶ ἄλλα ἀκόμη, προσθέτω εἰς ὅσα ἐῤῥητόρευσα ἤδη.

'Επιῤῥητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπιῤῥήσεως (κατηγορίας), δυσφημισμένος. » Αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι τέχναι καὶ ἐπιῤῥητεῖσι, καὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται, « Ξεν.

'Επι-ῤῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ῥίγος ἔπειτα ἀπό· μὲ ἔρχονται πάλιν ἀνατριχίλαι ἐπάνω εἰς.

'Επιῤῥίζιον (τὸ). μικρὰ ῥίζα φυτρωμένη ἐπάνω εἰς μεγαλητέραν, ἢ κλωσταὶς (τὰ γένεια) ἢ τὰ κωλοῤῥίζια τῆς καθ' αὐτὸ ῥίζας.

'Επι-ῤῥίνιον (τὸ). στολίδι (σκουλαρίκι) τῆς μύτης ἢ τοῦ μετώπου ὑπεράνωθεν τῆς μύτης·

'Επίῤῥινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀρκετὰ μεγάλην ῥῖνα (μύτην). ||. (οὐσ.) 'Επιῤῥίνιον (τὸ), = 'Επιῤῥίνιον.

'Επι-ῤῥιπίζω, Μ. ίσω. πνεύω ἀλλεπαλλήλως μὲ τὴν ῥιπίδα (μὲ τὸ ἀνεμιατῆρι)· φυσῶν ἐξάπτω, Ἀναῤῥιπίζω, (συγχ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἴσ. ἐπλάσθη μόνον ἀπὸ ἐσφαλμ. ἀνάγν. τοῦ Ἐπιῤῥαπίζω).

Ἐπιῤῥιπτέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ

Ἐπιῤῥίπτω, Μ, ῥίψω. (μὲ δοτ. ἢ πρόθ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω τι (καὶ ἑλλ. Ῥίπτομαι. Πίπτω μὲ ὁρμὴν) ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. » Ἐπὶ σὲ ἐπερῤῥίφθην. « Γερ., εἶμαι πρασηλωμένος (ἀφωσιωμένος) ὅλως διόλου εἰς σέ.

Ἐπιῤῥοή (ἡ), τὸ ἐπιῤῥέειν, τρίξιμον ὑγροῦ ἐπάνω εἰς, πλημμύρισμα, (ἐν γέν.) αὔξησις, περίσσευμα· συῤῥοή.

Ἐπιῤῥοθέω-ῶ [ἐπιῤῥοθος], Μ. ήσω, Π. βοῦζω (κυρ. ὡς ἂν κῦμα), (μτγν.) κάμνω μέγαν θόρυβον (χωρὶς νόημα), ὁμιλῶ μεγαλοφώνως (πλὴν ἀσήμαντα)· (μὲ δοτ.)= Ἐπικροτῶ (ἵνα δείξω ὅτι ἐγκρίνω τὰ λεγόμενα ἢ γινόμενα). 2) = Ἐπιῤῥίζω.

Ἐπιῤῥοθητος (ὁ, ἡ), = Ἐπιῤῥητος, δυσφημισμένος.

Ἐπιῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἢ ἀντηχῶν ἀπὸ) βοὴν (ῥόθον, θόρυβον). » Δῶμα —, « Σοφ. 2) (συνκῤῥ.) βίαιος, ὁρμητικός, χαλεπός. » Ἐπιῤῥόθοις κακοῖς, « Σοφ., μὲ ὑβριστικοὺς λόγους. 3) βοηθός, ὑπέρασπιστής. « Ἐπιῤῥόθου σἰ ἦεν Ἀθήνη, « Ἰλ. Δ. 4) βυηθητικὸς, σωτήριος. » Ἀλγέων —, « Αἰσχλ. 5) (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ὁ χωρῶν κατὰ ῥοῦν, ὁμαλός, κατηφορικός, εὔκολος. » Λεῖη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπιῤῥόθιος (ἡ ὁδὸς)· ἦν δέ τις αὐτὴν εἰςβαίνῃ, κτλ., « Ἐπιγρ.

Ἐπιῤῥοια (ἡ), = Ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω, Ῥουφῶ (Καταπίνω) τι μὲ ὁρμὴν (καθὼς ἡ δίνη τοῦ ποταμοῦ), (παρβλ. Ἀναῤῥοιζέω). 2) = Ἐπιῤῥοιζέω.

Ἐπιῤῥοίδην, ἐπίρ. Ῥύδην, ῥαφηκτά, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Ἐπιῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω μὲ λεπτὴν καὶ διαπεραστικὴν φωνὴν (καθὼς ἐνίοτε ὁ κόραξ ὅταν προαισθάνεται ἄνεμον). 2) (μὲ δοτ.) φωνάζω (τσυρίζω) ἐναντίον τινός.

Ἐπιῤῥομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρέφομαι ἐν εἴδει ῥόμβου ἐπάνωθεν τινος (καθὼς τὰ θηρευτικὰ ὄρνεα ὅταν θέλουν ν' ἁναρπάσουν ζῶον).

Ἐπιῤῥοπὴ (ἡ), = Ἐπιῤῥέπεια, κλίσις (τάσις) πρός.

Ἐπιῤῥοφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ τι ἀπὸ πάνω (ἔπειτα) ἀπό.

Ἐπιῤῥόφημα (τό). πᾶν ὅ,τι ῥοφᾷ (πίνει) τις ἔπειτα ἢ ἀπὸ πάνω ἀπό.

Ἐπιῤῥυγίς, ίδος (ἡ). τὸ γυριστὸν μέρος (ἢ ἄκρα) τῆς μύτης τῶν σαρκοφάγων πτηνῶν.

Ἐπιῤῥυείς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥύζω, Μ. ῥύσω. Ἐρεθίζω (κάμνων γαρρ) τὸν σκύλον κατά τινος, (παρβλ. Ἐπισίζω).

Ἐπιῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Ἐπιδιορθόνω τὸν ῥυθμὸν (κυρ. ᾄσματος ἢ ποιήματος), (ἐν γέν.) μεταῤῥυθμίζω ἐπὶ τὸ κρεῖττον, βάλλω εἰς καλλιτέραν τάξιν, διορθόνω.

Ἐπιῤῥύομαι, Μ. ύσομαι. Σώζω, γλυτόνω, ἀπαλλάττω.

Ἐπιῤῥωπαίνω, Μ. ανῶ. Λερόνω τι ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπίῤῥωσις, εως (ἡ), = Ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥυσμίη (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ

Ἐπιῤῥύσμιος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, ῥυσμὸς = ῥυθμὸς, ἢ ἐπιῤῥέω]. (κατὰ τὸ φιλοσαφ. σύζυγα τοῦ Δημοκρίτου) ὁ ἐξ ἐπιῤῥοῆς (ὡς ἐκ τοῦ ἀέρος) προσγινόμενος, ὁ κατὰ σύμπτωσιν ἐφαρμοζόμενος. (ἐν γέν.) τυχαῖος, ἄλογος. » Ἐτεῇ οὐδὲν ἴσμεν περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἐπιῤῥυσμίη ἑκάστοισι ἡ δόξις, « Σξτ.

Ἐπιῤῥύστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιῤῥέων ἢ ἐπιῤῥεόμενος, (συνκῤῥ.) ἄφθονος. » Καρπὸς —, « Αἰσχλ. » Ὕδωρ —, « Θρρ., τὸ τρεχάμενον. » Σῶμα ἐπιῤῥύστου. « Πλάτ., τὸ ῥευστὸν (φθαρτὸν). » Ἐγθροὶ Ἐπιῤῥύστοι, « Σδ., οἱ συῤῥέοντες ἢ πλημμυροῦντες ὡς χείμαῤῥος.

Ἐπιῤῥύτως, ἐπίῤ. Κρουνηδόν, ποταμηδόν.

Ἐπιῤ-ῥωγολογέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ήσω,-ούμαι. Συλλέγω (κατόπιν τῶν τρυγητῶν) τὰς ῥῶγας (τὰ ἀπομεινάρια, τὰ τσαμπουρίδια) τῶν σταφυλιῶν.

Ἐπιῤ-ῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνδυναμόνω· ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω. ‖ (πθ. ἢ μσ.) ἀναλαμβάνω ἀπὸ ἀσθένειαν, παίρνω θάῤῥος, ἐγκαρδιόνομαι· ἀποτολμῶ. » Ἐπερῥώσθη λέγειν, « Σοφ., (παρβλ. καὶ

Ἐπιῤ-ῥώομαι, Μ. ῥώσομαι, Π. κινοῦμαι μὲ δύναμιν (μὲ ταχύτητα) ἐπάνω εἰς ἢ πρός τι. » Πλοχμοὶ ἐπερῥώοντο κιόντι, « Ἀπλλν., ἐκυμάτιζαν ἢ πλεξίδες του ἐν ᾧ περιεπάτει. » Μύλας ἐπερῥώοντα γυναῖκες, « Ὀδ. Τ., τὰς ἐγόριζαν μὲ δύναμιν. » Ἐλάτησιν ἐπερῥώσαντο, « Ἀπλλν. (παρβλ. Ἐμβάλλω.) « Ποσὶν ἐπερῥώσαντο, » Ὅσ, ἐκινοῦσαν ταχέως τοὺς πόδας των χαρεύουσαι.

Ἐπιῤῥώσις [ἐπιῤῥώννυμι], εως (ἡ). ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωσις, ἀνάῤῥωσις.

Ἐπίσαγμα (τὸ), [ἐπισάττω]. σαμάρι, (συνκῤῥ.) φορτίον, φόρτωμα, (συγχ. τῷ Ἐπίταγμα).

Ἐπίσαθρος (ὁ, ἡ), = Ὑπόσαθρος.

Ἐπι-σαίρω, Μ. σαρῶ (πρκ. ἀντὶ ἐνστ. Ἐπισάρα). Προφαίνω τοὺς ὀδόντας γελῶν βεβιασμένον καὶ προσποιητόν γέλωτα περί τινος.

Ἐπι-σαλεύω, Μ. εύσω. Κινοῦμαι (Σείομαι, Κυματίζω) ἐπάνω εἰς

Ἐπίσαλος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) ἀραγμένον ἀνοικτὰ (εἰς τὸ σιδερον)· (τόπος) ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄλον τῆς θαλάσσης, κυμαινόμενος, (μτφορ.) κλονούμενος, ἀβέβαιος, ἄστατος.

Ἐπι-σαλπίζω, Π. ίσω καὶ ίγξω. Σαλπίζω μὲ ἢ διά τι. » Κέρας ἐπισαλπίζειν, « Ἰώσ.

Ἐπίσαξις [ἐπισάττω], εως (ἡ). ἐπισώρευσις (γώματος κτλ.), στίβαγμα, σώριασμα = σαμάρωμα ἢ φόρτωμα (ζώου).

Ἐπίσαπρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σάπιος, ὅ,τι ἀρχίζει νὰ σαπίζῃ (νὰ ταγκιάζῃ, νὰ χαλνᾷ), μουχλιασμένος ἀπὸ πάνω.

Ἐπι-σαρκάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ πικρῶς (μὲ σαρκασμούς).

Ἐπι-σάττω (σάτσω), Μ. σάξω. Σαμαρόνω (Σελλόνω, Στρώνω) τὸν ἵππον κτλ., φορτόνω· (ἐν γέν.) πατόνω, ἐπισωρεύω. » Γῆν —, « Θρρ

Ἐπι-σαφηνίζω, Μ. ίσω. Σαφηνίζω ἔτι μᾶλλον, ἐξηγῶ καλλήτερα (καθαρώτερα) κάμνω τι σαφέστερον.

Ἐπίσειον (τὸ), = Ἐπίσειον.

Ἐπίσειστος (ὁ, ἡ). ὁ σειόμενος (κυματίζων) ἐπάνω εἰς τι. » Κόμη —, « Λκ., ἡ κυματίζουσα ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον, (παρβλ. Ἀνάσκλος), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος (κυρ. ἵνα τὸν φοβίσω). » Ἵππον ἐπισ., « = Ἐπιβιβάζω φορέω. (μὲ δοτ. ἐκ δ.) » Ζεὺς ἐπισείει σὺν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν, « Ἰλ. Δ. (καὶ πρτ.) » Φιάδων (»Κίνδυνον κτλ.) ἐπισείει τινί, « Ἰών. » Πέρσας ἐπισείων αὐτοῖς, » Πλ., φοβερίζωντάς τους μὲ. » Ἅπαντα τρόπον ἀπάτης ἐπισείσας, « Σδ., μετὰ χειρισθεὶς (ἀνακινήσας) ὡς φόβητρον, (παρβλ. Ἀνασείω).

Ἐπισείων (ὁ), = Παρήσειον, φλάμπουρον, μπαντιέρα.

Ἐπισέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα σελήνης ἢ ἡμισελήνου, (ὅπ. ‖, οὐσ.) Ἐπισέληνα (τὰ), εἶδ. ζυμαρικῶν τὰ ὁπ. ἐπροσφερον εἰς τοὺς θεούς, (παρβλ. Βοῦς.)

Ἐπι-σεμναλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Σεμνύνω τι διὰ τῶν λόγων μου.

Ἐπι-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω ἔτι μᾶλλον. ‖ (μσ.) μὲ δοτ. καυχῶμαι (καμαρόνω) διά τι.

Ἐπισεσαγμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπισάττω.

Ἐπισεσυρμένως [ἐπισύρω], ἐπίῤ. (μτχ.) Μὲ νωθρότητα, χωρὶς προθυμίαν, ἀτόνως.

Ἐπι-σεύω (χ. Μ.), Π. κινῶ (διεγείρω) τι κατά τινος, παρακινῶ, ἐρεθίζω. » Δῖωσε ἐπισεύας, βαλέειν κατὰ πέτρης, « Ὀδ., Ξ. (καὶ τρπ.) » Κακά μοι ἐπέσσευε βαίμων, « = Ὀδ. Σ. ‖ (μσ. ἢ πθ.) Ἐπισεύομαι, Μ. ἐπισεύθην καὶ (πρκ. ἀντὶ ἐνστ. Ἐπέσσυμαι καὶ ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. Ἐπεσσύμην). κινοῦμαι (ὁρμῶ) κατά τινος, (ἐν γέν.) κάμνω τι βιαστικὸς, τρέχω, σπεύδω. (μὲ δοτ.) » Λὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, « Ἰλ. Ε. » Νηυσὶν ἐπισεύεσθαι, « Ἰλ. Ο. (ἢ αἴτ.) » Νῆ' ἐπεσσεύοντο, « Ὀδ. Ν. » Τεῦχος ἐπεσσυμένους, « Ἰλ. Μ. (καὶ προθετ.) » Οἱ δὴ ἐς Πελυδάμαντα ἐπεσσεύοντο, « Ἰλ. Ν. » Ἐπεσσεύοντο νομῆνδε, « Ἰλ. Σ. (χ. μὲ γεν.) « Ἐπεσσύμενοι τείχεος, « Ἰλ. Μ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπεσσύμενος πεδίοιο, Ἰλ. Ξ. (χ. μτγν.) » Πῦρ ἐπεσσύμενον τὴν ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ρ. » Κῦμα ἐπεσσύμενον, « Ὀδ. Ε. » Εναγγέες οἱ δεύτερον ἐπέσσυτο, Ὀδ. Δ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπέσσυτο διώκειν, « Ἰλ. Φ. (χ. ἀπολ.) » Ἐπεσσεύαντο δὲ λαοί, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ἐπεσσύμενος λάθε γούνων, « Ὀδ. Χ.

Ἐπι-σήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἐκ δευτέρας, κοσκινίζω ἐπισάπτως.

Ἐπίσημα (τὸ), Π. σημεῖον διακριτικὸν, σημάδι.

Ἐπι-σημαίνω καὶ (μσ.) Ἐπισημαίνομαι, Μ. ανῶ.-ανούμαι. Δείχνω (κάμνω) σημεῖον ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι, φανερόνω διὰ σημείου τὴν συγκατάθεσίν (σπν. τὴν δυσαρέσκειάν) μου εἴς τι· ἐγκρίνω ἢ ἀποδοκιμάζω τι ἐπισήμως. (ἐν γέν.) γνωστοποιῶ ἢ προαναγγέλλω τι διὰ σημείου. (μσ.) βάλλω σημεῖον ἐπά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νω εἴς τι, τὸ σημαδεύω ἀπὸ 'πάνω. » Ἐπισήμαινε (ἔνν. ἡ πρεσβ. τὸ δαιμόνιον) τοῖς πλείστοις. « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Ἀμφημερινὸς πυρετὸς ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, « Γαλ. » Ὁ νότος ἐπισημαίνει ἐπιτέλλουσι τοῖς ἄστροις· τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἔστι μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖν, « Ἀρστ. « Τοῖς θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει, καὐτ. » Ὅταν ἴρις γένηται, ἐπισημαίνει, « Θφρ. (καὶ μσ.) » Ἐπισημαίνομαί τινα ὦρρις, « Πλέ., δείχνω ἐπισήμως (κάμνω ἐπίσημον) τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψίν μου φιλοδωρῶντάς τον. (καὶ τθ.) » Γράμματα ἐπισεσημασμένα, « Λίν. Τακτ., σημαδευμένα ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπισήμανσις, εως (ἡ), = Ἐπισημασία.

Ἐπισημαντικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἐπισημασίαν, ὀηλωτικός, χαρακτηριστικός.

Ἐπισημασία (ἡ). τὸ ἐπισημαίνειν ἢ ἐπισημαίνεσθαι, ἡ διὰ σημείου ὀήλωσις (γνωστοποίησις ἢ παραγγελία) τινος πράγματος. (ἐν γέν.) σημεῖον (σύμπτωμα) δι' οὗ προγινώσκεταί τι· σημάδευμα ἀπὸ 'πάνω· σημείωσις διὰ στιγμάτων. » Πυρετοῦ —, « Γαλ., Ἀσκρ., ἡ (ἄλλ.) Ἐκβολή.

Ἐπι-σημειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σημαδεύω (Σημειόνω) ἀπὸ 'πάνω, βάλλω σημάδι ἐπάνω εἴς τι. 2) = Ἐπισημαίνομαι, δείχνω διὰ σημείων (ἐπισήμως) ὅτι εὐαρεστοῦμαι εἴς τι (τὸ ἐγκρίνω).

Ἐπισημείωσις, εως (ἡ). σημείωμα (σημάδευμα) ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπίσημος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος ἀπὸ 'πάνω, (ἐπὶ μεταλλ.) νομισματοκοπημένος, βουλλωμένος· (μτφορ.) διαπρεπὴς, διακεκριμένος, ἔνδοξος, περίφημος (σπντ. ἐπὶ κακοῦ). ‖. (οὐσ.) Ἐπίσημον (τὸ), σημεῖον διακριτικὸν, γνώρισμα, σύμβολον. « Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μοῦαν (ὄφιν) ἔχων ἐπίσημον, « Πλ. (καὶ πλθ.) » Δραχμαὶ Ἀθήναι, τῶν ἐπίσημ' ἄκατος, « Αξ. » Τὸ δὲ τῆς ναυαρχίδος ἐπίσημον ἦν φοινικὶς, « Διόδ., ἡ σημαία τοῦ πλοίου.

Ἐπισημότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐπισήμου.

Ἐπισήμως, ἐπίρ. Μὲ ἐπίσημον (ἐμφανιτικὸν, διακεκριμένον κτλ.) τρόπον.

Ἐπίσης, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπ' ἴσης (ἔνν. μοίρας), ἐξ ἴσου, ὁμοίως, εἰς ἴσα μέρη. » Ἐπίσης ἔχει, « Ἡρ., εἶνε τὸ ἴδιον (ὅλον τὸ ἴδιον). » Ἐπίσης διακεῖσθαι πρὸς τι, « Μ. Ἀντ., ἀδιαφορεῖν.

Ἐπι-σθένω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Σθένω, ἰσχύω.

Ἐπίσθμιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ βαλλόμενος περὶ τὸν ἰσθμὸν (τοῦ λαιμοῦ). ‖. (οὐσ.) Ἐπίσθμιον, « Ἱππ., περιδέραιον, λαιμοδέτι ἢ χαρχάλι.

Ἐπίσιγμα (τὸ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-σίζω, Μ. ἰσω. Ἐρεθίζω (Κάμνωντας σ, σ, σ.) τὸν σκύλον κατά τινος, » παροτρύνω κυνηγετικῶς, « (παρβλ. Ἐπιῤῥύζω).

Ἐπίσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμὸς (πατσουμύτης), (ἀντιθ. τῷ Ἐπίγρυπος), (ὅθεν

Ἐπι-σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συστέλλω, ἀναστέλλω (» Ἐπισιμώσαντες τὴν προβοσκίδα οἱ ἐλέφαντες, « Ἀἰλ.). (μτγμ. ἀπὸ στρατευόμ.) κάμνω κίνημα ὥστε νὰ πλησιάσω (νὰ πέσω) εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐν τοσούτῳ ἀπομακρύνομαι. (πόλ.) ἐν ᾧ ἡ μία πτέρυξ πηαίνει ὡς ἂν νὰ πραγωρῇ, ἡ ἄλλη λαμβάνει τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν. (παρβλ. Ἀποσιμόω ἴδε Πολυαίν. Β'. ά. 12, 23).

Ἐπισινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος (ὑποκείμενος) εἰς βλάβην. » Ὅπου μὴ ὄρνιων ἢ ἄλλοις θηρίοις ἐπισινὴς ἡ χώρα, « Θφρ. 2) (σπν.) βλαπτικὸς, ἐπιζήμιος, « Τοῖς μὲν ὁ νότος ἐπισινὴς, τοῖς δ' ὠφέλιμος. « Θφρ.

† Ἐπισίνιος (ὁ, ἡ) ὁ προσπαθῶν νὰ βλάψῃ, ἐπίβουλος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σινομαι, Μ. σινοῦμαι, Π. βλάπτω καιρίως, καταβλάπτω.

Ἐπίσιον (τὸ). τὸ (κάτω περὶ τὴν ἤβην) μέρος τοῦ ὑπογαστρίου, (ἄλλ.) Ἐφήβαιον.

Ἐπίσιος (ὁ, ἡ), σπντ. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Ἔπιος.

Ἐπίσιτος (ὁ, ἡ), [ἐπισίζω]. ἐρεθισμένος κατά τινος.

Ἐπι-σιτιάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπι-σιτίζω, Μ. ἰσω. Προμηθεύω τινὰ μὲ αἴτιον (καὶ ἐν γέν.) μὲ ζωοτροφίας, ἐφοδιάζω. τρέφω, ταγίζω. ‖. (μσ.) λαμβάνω (προμηθεύομαι) τὰ πρὸς ζωοτροφίαν, ἐφοδιάζομαι. » Ἐκ τῆς πολεμίας ἐπισιτισασθαι, « Ακ. 2) τρώγω ἀκόμη ἢ ἔπειτα ἀπὸ, (Φλγρ.)· παρασιτεύω, (Ἀθ.).

Ἐπισίτιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν (ἐργαζόμενος) μόνον ἵνα τρέφηται (κοιν. διὰ ἕνα φαγετ)· (κατ' ἔκτ.) παράσιτος. ‖. (οὐσ.) Ἐπισίτια (τὰ), αἱ ζωοτροφίαι, τὰ ἐφόδια.

Ἐπισίτισις, εως (ἡ), = Ἐπισιτισμός.

Ἐπισίτισμα (τὸ). τὰ χρηναιμεῦον πρὸς ἐπισίτισιν, ζωοτροφία, ἐφόδιον, ταγῆνι (στρατ.), κομπάνια (πλοίου) κτλ.

Ἐπισιτισμὸς (ὁ). τὸ ἐπισιτίζειν ἢ ἐπισιτίζεσθαι, προμήθευμα ζωοτροφιῶν, ἐφοδίασμα (μὲ τροφάς). (συνεκδ.) = Ἐπισίτισμα. » Ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν 40, « Δμ.

Ἐπίσιτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπισίτιος.

Ἐπι-σιττέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπισίζω.

† Ἐπισίφλιος ἢ Ἐπίσιφλος (ὁ, ἡ). γλεύκης ἄξιος, αἰσχρὸς, ἄσχημος· ἐπονείδιστος.

Ἐπι-σκάζω, Μ. σκάσω, = Ὑποσκάζω, χωλαίνω ὀλίγον.

Ἐπι-σκαίρω, Μ. σκαρῶ, = Ἐπισκιρτάω.

Ἐπισκαλμὶς, ίδος (ἡ), [ἐπὶ, σκαλμὸς]. ἡ κουπαστὴ τοῦ πλοίου.

Ἐπι-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ἐπιποπλαίως (μὲ τὸ τσαπὶ) ἢ ἐκ δευτέρου· ξανασκάπτω τὸ χωράφι ἀφ' οὗ τὸ σπείρω (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος), συντρίβω τοὺς σβόλους τοῦ χωραφιοῦ μὲ τὸ δικέλλι. 2) σκάπτων ἐπιῤῥίπτω. » Ἐπισκαφείσης αὐτῷ τῆς οἰκήσεως, « Σδ.

Ἐπισκαφεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπισκάπτων (τοὺς ἀγροὺς, τὰ ἀμπέλια κτλ.).

Ἐπι-σκεδάζω καὶ

Ἐπι-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω, (μὲ δοτ.) Χύνω (Σκορπίζω) τι ἐπάνω εἴς, διασκορπίζω.

Ἐπισκέλησις ἢ (ὀρθότ.) Ἐπισκέλισις, εως, (ἡ). τὸ ὄφγιγμα τῶν σκελῶν (ἢ διασκελιὰ) τοῦ ἵππου ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τρέχῃ. [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σκελίζω, Μ. ἰσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Ἀπαλλάττω τὰ σκέλη, θέτω ἐπαλλήλους τοὺς πόδας λοξοδρομῶν, (Γαλλ.) chevaler.

Ἐπι-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ 'πάνω, τὸ κάμνω νὰ μὴ φανήται, τὸ ἀποσκεπάζω ἢ τὸ σκετσινιάζω.

Ἐπισκεπὴς, ές (ὁ, ἡ). (τόπος) σκεπασμένος ἀπὸ 'πάνω ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια, προφυλαγμένος (ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀπὸ τὸ ψῦχος κτλ.). » Καθίζει δὲ θέρους μὲν ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιῷ, χειμῶνος δὲ ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ, « Ἀρστ. (ὅμοιον μὲ τοῦ Ὁμ.) « Οὐ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, « Οὐ. Μ.

Ἐπισκεπτήρ, ῆρος καὶ

Ἐπισκέπτης, ου (ὁ), = Ἐπίσκοπος, ἐπιτηρητής.

Ἐπισκεπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤῥ.)-ικῶς. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐπισκέψιν, θεωρητικός.

Ἐπι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (μὲ προσοχὴν), περιεργάζομαι· ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω· περιποιοῦμαι (κοιν. κυττάζω) ἀσθενῆ ἢ ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν του, (Ἰταλ.) τὸν βιζιτάρω (τρπ.) καλοπιάνω, καλοσυλλογίζομαι. ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ τὸν νοῦν μου. » Ἐπισκεψώμεθα εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος, « Πλάτ.

Ἐπίσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισκεφθεὶς (θεωρηθεὶς κτλ.).

Ἐπι-σκέπω, = Ἐπισκεπάζω,

Ἐπι-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι μὲ τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη, ἁρματόνω (τὸ καράβι, Θκ. Δ', 29), σελλόνω (σαμαρόνω, ζεύγω κτλ. ἢ φορτόνω) τὸ ζῶον (» Ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους, « Ἀρστ. « Ἵππους ἐπεσκευασμένους, « Ξεν.), (ἐν γέν.) φέρω « εἰς καλὴν κατάστασιν, συγυρίζω· ἐπιδιορθόνω, ξανακαινουργόνω, (Τουρκ.) μεραμετίζω. (ἁπλῶς) ἑτοιμάζω. » Τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστ' ἐπεσκευασμένον, « Δρστ.

Ἐπισκευαστὴς, ᾶ (ὁ). ὁ ἐπισκευάζων (διορθόνων, μεραμετίζων) τι.

Ἐπισκευαστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπισκευασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐπισκευασθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐπισκευῆς, (Τουρκ.) μεραμετισμένος.

Ἐπισκευὴ (ἡ). τὸ ἐπισκευάζειν, ἀποτέλεσμα, διόρθωμα, (Τουρκ.) μεραμέτισμα, μεραμέτι. 2) (περιληπτ.) τὰ σκεύη, τὰ σύνεργα, (κοιν.) ἡ συγύρισις (τοῦ σπιτιοῦ κτλ.). » Ἐλέφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευὰς, « Δμ. « Τὰς οἰκήσεις καὶ τὰς ἐπισκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, « Ἰσκρ.

Ἐπίσκεψις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκέπτεσθαι, παρατήρησις· ἐξέτασις· ἐπιθεώρησις· ναυάσιμον (κύτταγμα) ἢ βιζιτάρισμα ἀσθενοῦς.

Ἐπισκήνιον (τὸ). τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς σκηνῆς (τοῦ παλαιοῦ θεάτρου) σκεπαζόμενον συνήθως μὲ στοάς, (παρβλ. Ὑποσκήνιον), (συγχ. τῷ Ἐπισκόνιον).

Ἐπίσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς (στρατοπέδου ἢ θεάτρου), [ἐν γέν.) φανερὸς, βλεπόμενος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπ' ὅλους. 2) ὁ ἐρχόμενος ἵνα καταλύσῃ εἰς τὴν σκηνήν τινος, ξένος· (μεταφορ.) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἐπείσακτος.

'Επι-σκηνόω-ῶ, Μ. ὠσω. Στήνω τὴν σκηνήν μου πουθενά· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω νὰ μείνω εἰς τὴν σκηνήν τινος ὡς ξένος, (ξεν γέν.) κωνεύω.

'Επισκήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επι-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ τι (ᾧ ἑλλ. Ἀκκουμβῶ ὁ ἴδιος) ἐπάνω εἰς, ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν (καὶ ἑλλ. πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) κατά τινος. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » 'Επισκήπτειν τελευτήν θεσφάτων εἰς τινα, « Αἰσχλ., ῥίπτω εἰς αὐτὸν (κάμνω νὰ αἰσθανθῇ) ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐκθέσεως τῶν χρησμῶν. (καὶ ἑλλ.) « Εἰς δένδρα ἐπισκήπτειν (τὸν κεραυνόν), « 'Ηρ. (καὶ μτφ.) » Τὰ ἐπισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα, « Χρσ. 2) ἐπιφορτίζω τινὰ μὲ καμμίαν παραγγελίαν, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω ἢ παρακαλῶ (ἐνθυμίζων ἢ ἐπιστηρίζομενος εἰς τι). » Τάδε ἐπισκήπτω ὑμῖν, θεούς ἐπικαλέων, « Ἡρ. » Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, « Σοφ. » Ὑμῖν δὲ κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, « αὐτ. « Ἀποθνήσκοντες ἡμῖν ἐπέσκηψαν τιμωρεῖν, « Ασ. » 'Επισκήπτουσά μοι πολλὰ τὸν ὅρκον, « Ἡλ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » 'Επισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, μηδὲν νεωτερίζειν, « αὐτ. » Τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν κελεύοντας, « αὐτ. » Τοσοῦτον σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, « Σοφ. (παρδλ. Κατασκήπτω). 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. μὲ δοτ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω· (ἰδιωτ.) κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. διὰ φόνον ἢ ψευδομαρτυρίαν), διαμαρτύρομαι (παραπονοῦμαι) ἐναντίον τινός. » Οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ, « Πλάτ. » 'Επισκῆψαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, « Χρσ. » 'Επισκήπτειν τῇ καταστάσει τινός, « Γρ., νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐναντίον τοῦ διορισμοῦ του. (καὶ μσ.) » 'Επισκήπτομαι τῇ μαρτυρίᾳ τῶν ἀντιδίκων, « Πλάτ. » 'Υβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησεν αὐτῷ ἐπισκῆψασθαι, « Ασ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, « αὐτ.

'Επι-σκῡρίπτω, Μ. ῑψω, Π. ἀντὶ 'Επισκήπτω.

'Επίσκηψις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκήπτειν ἢ ἐπισκήπτεσθαι, ἐπιστήριξις, ἐπακκούμβισις· προσβολή, ὁρμή, ἐπίθεσις· ἐντολή, παραγγελία· ἐπίπληξις, παράπονον, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, διαμαρτύρησις, κατηγορία (κυρ. διὰ φόνον ἢ ψευδομαρτυρίαν).

'Επι-σκιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἴσκιον ἐπάνω εἰς τι. σκεπάζω. κρύπτω. ἐπιπροσθῶ, ἐπισκοτίζω (κυρ. καὶ μτφρ.). » Δόμον ἐπισκιάζ., « 'Οπτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἀμφιτείων δόμα ἐπεσκασμένη, « Σοφ., (περιφρ.) βλέπουσα κρυφὰ (χωρὶς νὰ φαίνωμαι).

'Επισκίασις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκιάζειν ἢ ἐπισκιάζεσθαι, ἴσκιασμα· σκέπασμα. ἐπισκότισις.

'Επίσκιασμα (τὸ). ὁ γινόμενος (πίπτων) ἀπάνω τινὸς ἴσκιος.

'Επισκιασμὸς (ὁ), = 'Επισκίασις.

'Επι-σκιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ 'Επισκιάζω.

'Επίσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπάνωθέν του ἴσκιον, ἰσκιωμένος. (συνκδ. ᾗ τρπ.) κρυμμένος, σκοτεινός, ἀμυδρός. » Βίος—, « Πλ., οἰκιακός, (κοιν.) τραβηγμένος. » Ἀκτῖνες ἐπίσκιοι, « Ἀρατ., αἱ σκοτισμέναι, ἀμυδραί. » Τὰ ἐπίσκια, « Αξ., τὰ ἰσκιώματα. 2) (ἐνεργ.) ὁ ἐπισκιάζων (κρατῶν ἴσκιον ἐπάνω εἰς) τι. » Ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος, « Σοφ., ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

'Επι-σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω ἐπιπολαίως.

'Επι-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ σὰν τὰ ἀρνάκι (Χοροπηδῶ) ἐπάνω εἰς ἢ διά τι, (συνκδ.) 'Επεμβαίνω, 'Εμπερίζω.

'Επισκίρτημα (τὸ). πήδημα (χοροπήδημα) γινόμενον διά τι.

'Επισκίωσις, ἐπίῤῥ. Σκιωδῶς, ἀμυδρῶς.

'Επίσκληρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι (ἢ ἀπὸ πάνω μόνον) σκληρός, σκληρούτσικος.

'Επισκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος (ἰσπίτι) ὅπου κατοικεῖ ὁ ἐπίσκοπος.

'Επι-σκοπεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπίσκοπος. 2) = τῷ

'Επι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Επισκέπτομαι, θεωρῶ (κυρ. ἀπὸ μέρος ὑψηλόν)· παρατηρῶ μὲ προσοχήν (« 'Επισκοπεῖ δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, « Ξεν.)· ἐπιτηρῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν μου (« Ὦ δᾶμε', ἐναργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, « Ἀρῤῥφ.). κυττάζω ἀῤῥώστον (« Ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευε, « Λκ.)· ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, καλοστοχάζομαι, μελετῶ. « Ὅ ἂν μέλλῃς λέγειν πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ. « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, « Ξεν.

'Επισκοπή (ἡ), = 'Επισκόπησις, ἐπίσκεψις, ἐπιθεώρησις, ἐπιτήρησις, ἐπιτασία, ἐφορία· ἐξέτασις, ἔρευνα. 2) (ἐκκλησ.) τὸ ἀξίωμα (ἡ θέσις, τὸ ἔργον) τοῦ ἐπισκόπου. » Εἴτις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, « Γρφ.

'Επισκόπησις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκοπεῖν, κύτταγμα (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), παρατήρησις προσεκτική, ἐξέτασις, ἐπίσκεψις, ἐπιτήρησις.

'Επισκοπητέον, θετ. τοῦ 'Επισκοπέω.

'Επισκοπία (ἡ). ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, εὐστοχία.

'Επισκοπικός, ή, όν. (ἐκκλησ.) 'Ο ἀνήκων εἰς ἐπίσκοπον.

'Επίσκοπος (ὁ), [ἐπισκέπτομαι]. παρατηρητής, ἐπιθεωρητής, φύλαξ, ἐπιτηρητής, ἔφορος· ἐπιστάτης, κηδεμών, ἐπιμελητής κτλ., (ἐκκλησ.) κυβερνήτης ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος.

'Επίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐπιτυχαίνων τὸν σκοπόν (τὰ σημάδι), (ἐν γέν.) ἐπιτυχής, εὔστοχος. (μὲ γεν.) « Οἰστῶν—, « Θκρ., ἐπιτήδειος τοξότης. (καὶ τρπ.) » Νίκης ἐπίσκοπα, « Αἰσχλ., εἰς αὐτὴν ἀποβλέποντα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Βάλλειν ἐπισκοπώτατος, « Θμ. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Επίσκοπα, ἀντὶ-

'Επισκόπως, ἐπίῤῥ. Ἴσια πρὸς τὸν σκοπόν, εὐστόχως, ἐπιτυχῶς.

'Επι-σκοτάζω, Μ. άσω καὶ

'Επι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Σκοτίζω (Σκοτεινιάζω) τι σεκόμενος ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς· (τρπ.) συγκαλύπτω, συσκιάζω. » Νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεινὰ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ δνείδη, « Δημ. (καὶ πθ.) » Τῇ ἀπειρίᾳ ἐπισκοτούμενος, « Ἱππκρ., σκοτιζόμενος ἀγνοήμασιν ἐξ αἰτίας τῆς.

'Επισκότησις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκοτεῖν ἢ ἐπισκοτεῖσθαι, σκότισμα, σκοτείνιασμα.

'Επισκοτίζω, Μ. ίσω, = 'Επισκοτέω.

'Επισκότισις, εως (ἡ) καὶ

'Επισκοτισμὸς (ὁ), = 'Επισκότησις.

'Επίσκοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς σκότος, σκοτισμένος, σκοτεινός.

'Επι-σκύζομαι, Μ. σκύσομαι, Π. (μὲ δοτ.) θυμώνω (ἀγανακτῶ) κατά ἢ περί τινος. » Θανεῖν εὔξαιτο ἂν ἧπερ βασιλέα αὐτὴ ἐπισκύζεσθαι, « Εὐστ.

'Επι-σκυθίζω [ἐπί, σκύθος Αἰολ. ἀντὶ σκύφος], Μ. ίσω. Πίνω πολὺν καὶ ἄκρατον οἶνον, (κοιν.) σβανάρω.

'Επι-σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Γίνομαι σκυθρωπὸς (κατηφὴς, κατσουφιάζω) διά τι.

'Επισκύνιον (τὸ). [ἐπί, σκύζω]. τὸ ἄκρον τοῦ μετώπου περὶ τὰ ὀφρύδια (τὸ ὁπόταν σουφρώνομεν σκυθρωπάζοντες). (συνκδ.) ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία, (κοιν.) ὄφρυς· ὀργή· συλλογή· (ἐν γέν.) κατήφεια, (συνών. τῷ 'Επισκήνιον).

'Επισκώπτης, ου (ὁ). περιγελαστής, ἐκ τοῦ

'Επι-σκώπτω, Μ. σκώψω. (μὲ αἰτ.) Περιπράζω ('Εγγίζω) τινὰ διὰ λόγων, περιπαίζω. (χ. πτ.) ἀστείζομαι, χωρατεύω.

'Επίσκωψις, εως (ἡ). πείραγμα (ἔγγιγμα) μὲ λόγια, περίπαιγμα, ἀστεϊσμός.

'Επι-σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βούζω (ἀντηχῶ) ἐπάνω εἰς.

'Επι-σμάω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Επισμήχω.

'Επισμῆ, Ἀττ. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ 'Επισμάω.

'Επι-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβω (καὶ συνκδχ. Προσάπτω, Προσκολλῶ, Προστρίβω) τι ἐπάνω εἰς, (παρδλ. 'Επιτρίβω).

'Επισμυγερὸς, ὰ, όν, Π. πολλὰ ἐλεεινός (οἰκτρός, ταλαίπωρος, ἀξιολύπητος).

'Επισμυγερῶς, ἐπίῤῥ. Π. μὲ ἐλεεινότατον τρόπον, μὲ μεγάλην ταλαιπωρίαν, πικρῶς, οἰκτρῶς, [ἐκ τοῦ

'Επι-σμύχω, Μ. σμύξω. Κατατήκω, καταθλίβω.

'Επι-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (μτβτ. Προσφέρω, Δίβω, [ἐν γέν.] Πράττω τι) μὲ σοβαρότητα (μὲ ὕφος, καμάρωνα).

'Επίσογκος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος, ἰσομεγέθης) κατὰ τὸν ὄγκον μὲ ἄλλο τι. « Κουφοτέρα ἡ γῆ τοῦ ἐπισόγκου (ἐπίσου ὄγκου, κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Βρεκιγνύ) ὕδατος, « Στρ.

'Επίσος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὡς ἔγγιστα) ἢ ἀκριβῶς ἴσος.

'Επι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Επινοῶ σοφιστικώτερον, προσπαινῶ.

'Επι-σοῦ-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀκριβῶς ἢ ὡς ἔγγιστα ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο τι, ἐξισάζω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπισόω).

'Επισπάδην [ἐπισπάω], ἐπίῤῥ. 'Ρουφηκτά, μονορρούφι. « Πίνειν ἐπίσπ., « Ἀριστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπισπαίρω, Μ. σπαρῶ. Τρέμω ὡσὰν τὸ ψάρι (Σπαρταρίζω, λακταρίζω) διά τι.
Ἐπίσπασις [ἐπισπάω], εως (ἡ). τράβηγμα ἐπάνω, ρούφημα.
Ἐπισπασμός (ὁ), = τῷ προηγ.
Ἐπισπαστήρ (ὁ), = Ἐπίσπαστρον.
Ἐπισπαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς, Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν) νὰ τραβᾷ, ἑλκυστικός (κυρ. καὶ μτφρ.)
Ἐπίσπαστος, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον. Τὸν ὁπ. ἑλκυσεν ἡ δύναται νὰ ἑλκύσῃ τις. «Κακὸν—, « Ὀδ. Σ., Ω., τὸ ὁπ. ἐπισπᾶται (ἐπισύρει) τις εἰς ἑαυτὸν μόνος.
Ἐπίσπαστρον (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τράβηγμα ἄλλου τινός· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ κρικέλλα (ἡ ἄλλο τι πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν) τῆς θύρας· τὸ σχοινὶ τὸ ὁποῖον σύρουσες κλείει τὸ δίκτυ· εἶδος παραπετάσματος (κυρτίνας) ἀνοιγοκλειομένης μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἐπισπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρός. ‖. (μτ.) τραβῶ κατόπιν μου ἢ πρὸς τὸ μέρος μου· (τρπ.) προξενῶ (ἐπιφέρω) τι εἰς ἐμαυτόν, γίνομαι αἴτιος τῆς ἰδίας μου εὐτυχίας ἢ (συχνότ.) δυστυχίας· ἑλκύω, καταπείθω, παρακινῶ (πρὸς μίμησίν μου). »Ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπισπάσασθαι ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Τὴν θάλασσαν ἐξαπίνης πάλιν ἐπισπωμένην, « Θκ., (κατὰ τὸν Σχλ.) ἐπερχομένην.
Ἐπισπεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρέπω.
Ἐπισπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω. σπείρω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐκ δευτέρου, ἐξανασπέρνω.
Ἐπίσπεισις, εως (ἡ). τὸ ἐπισπένδειν, ἐπίχυσις σπονδῆς ἢ ἐν εἴδει σπονδῆς.
Ἐπίσπεισμα (τὸ). τὸ ἐπιχεόμενον ἐν εἴδει σπονδῆς (κυρ. ἀπὸ τὸ περισσεῦον εἰς τὸ ποτήρι), (ὅθεν) » Ἐκκεχυμένων βίων ἐπίσπεισμα, « Πλ., [ἐκ τοῦ
Ἐπισπένδω, Μ. σπείσω. (μὲ δοτ.) Χύνω λιγάκι τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐπάνω εἰς. 2) (μτ.) κάμνω πάλιν σπονδὰς (συνθήκας, εἰρήνην) μετά τινος.
Ἐπισπερμαίνω, Μ. ανῶ. Χύνω τὸ σπέρμα μου ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ Ἀποσπερμαίνω).
Ἐπισπερχής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ βιαστικὸς (πρόθυμος, δραστήριος, αὐστηρὸς κτλ.), [ἐκ τοῦ
Ἐπισπέρχω, Μ. σπέρξω, = Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, βιάζω, κατεπείγω, κινῶ τι ἢ (ἑλλ.) κινοῦμαι-
Ἐπισπερχῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγάλην ταχύτητα (προθυμίαν, ἀκρίβειαν, αὐστηρότητα κτλ.).
Ἐπισπέσθαι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρέπομαι.
Ἐπισπεύδω, Μ. σπεύσω, = Ἐπείγω, κατεπείγω, παρακινῶ, ἐπιταχύνω· (αμτδ. ἢ ἑλλ.) σπεύδω (προθυμοῦμαι, συντρέχω) εἴς τι. »Οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσε, « Πλάτ., δὲν τοὺς ἐβοήθησεν. « Ἀλλὰ ταῦτα (τὰ παρὰ πότου σπουδαῖα ζητήματα) οὐκ εἰς ταὐτὸ τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, « Ξεν., δὲν συμβιβάζονται.
Ἐπίσπη, Π. 6'. προ. τοῦ ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐρέπομαι.
Ἐπι-σπλαγχνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αἰσθάνομαι συμπάθειαν (οἶκτον) περί τινος, εὐσπλαγχνίζομαι.
Ἐπίσπληνος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ τὴν σπλῆνα, σπληνιασμένος.
Ἐπισπόμενος, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφέπομαι.
Ἐπισπονδή (ἡ). ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα) συνθήκη.
Ἐπισπορὰ (ἡ). τὸ ἐπισπείρειν, σπάραιμον ἐπάνω εἰς· δεύτερον (ἐπάνω εἰς τὸ πρῶτον, δψιμώτερον) σπάραιμον, ξαναπάρσιμον,
Ἐπισπορεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπισπείρων.
Ἐπισπορία, (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπισπορά.
Ἐπίσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς ἢ σπειρόμενος ἔπειτα ἢ ἐπάνω ἀπό. » Ἐπίσπορα (τὰ), « Θηρ., (ὅσπρια ἢ λαχανικὰ) ὅτα σπείρονται πολλάκις τοῦ ἔτους. (μτφρ.) » Ἐπίσποροι, « Αἰσχ., ἀντὶ Ἐπίγονοι, ἀπόγονοι, μεταγενέστεροι.
Ἐπι-σπουδάζω, Μ. άσω, = Ἐπισπεύδω, (κοιν.) κάμνω γλίγωρα.
Ἐπισπουδαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισπουδάζων (ἄλλον ἢ ἑαυτὸν), πρόθυμος, δραστήριος.
Ἐπισπὼν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφέπω.
Ἐπισ-σεύω, Π. ἀντὶ Ἐπισεύω.
Ἐπίσσος [ἐπὶ], η, ον. Ω. (σπανιότ.) ὑστερινός, μεταγενέστερος, (παρβλ. Μέτασσος καὶ Περ.σσός).
Ἐπίσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπισεύομαι]. ὁ ἐρχόμενος μὲ βίαν (μὲ ὁρμὴν), τρεχάτος, βιαστικός. » Πόθεν ἐπίσσυτος, « Αἰσχλ. » Πηγὴ—, « αὐτ., = Ἐπίῤῥυτος. » Χρόνος—, « αὐτ., ὁ μέλλων, ὁ ἐπερχόμενος.
Ἐπίσσωτρον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίσιωτρον.
Ἐπίστα, Δ. ἀντὶ Ἐπίστασαι, 6'. ἐν. προτ. τοῦ Ἐπίσταμαι.
Ἐπίσταγμα (τὸ). τὰ ὡς ἰατρικὸν ἐπισταζόμενον.
Ἐπισταγμὸς (ὁ). τὸ ἐπιστάζειν, ἐπίςαξις.
Ἐπισταδὸν [ἐφίσταμαι]. ἐπίῤῥ. Π. ἐπιστατικῶς, ἐπιμόνως, προθύμως· ἐφεξῆς, κατὰ σειράν, κατὰ συνέχειαν, (παρβλ. Παρασταδόν).
Ἐπι-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.) ἐπάνω εἰς ἢ συχνά. (ἰατρ.) μοῦ ἔρχεται αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην.
Ἐπισταθείς, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.
Ἐπίσταθμα (τὰ). καταλύματα (κωνάκια) τῶν στρατιωτῶν.
Ἐπι-σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζυγίζω, (μτφρ.) λογαριάζω (μετρῶ) μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι.
Ἐπισταθμεία (ἡ), = Ἐπισταθμία.
Ἐπι-σταθμεύω, Μ. εύσω. Κωνεύω (Κάμνω ἢ δίδω εἰς ἄλλον κωνάκι) πουθενά, (συνκχ.) παρενοχλῶ. « Τὰ ὦτα διαλέξειν ἀκαίρως ἐπισταθμεύει, « Πλ. (καὶ πθ.) » Οἰκίαι χαμαιτύπαις ἐπισταθμευόμεναι, « αὐτ., ἐχρησίμευον ὡς καταλύματα ἑταιρίδων.
Ἐπισταθμη (ἡ), = Στάθμη.
Ἐπισταθμία (ἡ). τὸ νὰ ἐπισταθμεύῃ (κωνεύῃ) τις πουθενά· ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ δείχνωνται οἱ πολῖται τοὺς διαβαίνοντας στρατιώτας (πρίσβεις κτλ.) εἰς τοὺς οἴκους των, (κοιν.) νὰ τοὺς δίδουν κωνάκι. » Τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη, « Πλ. 2) τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπισταθμοῦ.
Ἐπισταθμὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσιδιάζων εἰς τὸν σταθμὸν (εἰς τὸ βάρος), (παρβλ. Ἐπίμετρον). 2) ὁ καταλύων (ἔχων ἢ κάμνων κωνάκι) εἰς τὸν οἰκόν τινος, (συνκχ. ἢ τρπ.) ἐπείσακτος, ἔπηλυς. ‖. (οὐσ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἑτοιμασίαν καὶ διανομὴν τῶν σταθμῶν (τῶν καταλυμάτων), (Τυρκ.) κωνακτσῆς, (Γαλλ.) **maréchal des logis**, (ἐν γέν.) φρουτιστής, ἐπιτάτης, (ὀθ. παρὰ τοῖς Πέρσ.) σατράπης ὑποβεεστέρας τάξεως, ὑποδιοικητής.
Ἐπισταίτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων πρὸς (ἰατρ.) ἐπίσταξιν.
Ἐπι-σταλάζω, Μ. άξω καὶ
Ἐπισταλάω, Μ. άσω (ᾱ), = Ἐπιστάζω.
Ἐπίσταλμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁπ. ἐπιστέλλει (μηνᾷ, διορίζει, παραγγέλλει) ἢ τὸ ὁπ. παρηγγέλθη νὰ ἐπιτελῇ τις εἴς τινα, παραγγελία, (Ἰταλ.) κομμισσιόνε.
Ἐπισταλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιστέλλειν (γράφειν ἐπιστολάς), ἐπιστολικός. « Ἡ Δοτικὴ ἐπ στολτική, « Γρμτ.
Ἐπισταλτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπιστολῆς
Ἐπίσταμαι, Μ. ἐπιστήσομαι (παρτ. Ἠπιστάμην, ἀόρ. Ἠπιστήθην, καὶ τὸ θετ. Ἐπιστητέον). (κυρ. ᾗ κατ' ἐτυμολογίαν) ἴων. ἀντὶ Ἐφίσταμαι, (ἐπὶ τῆς ερπ. σημασ. τοῦ) « Ἐφίστημι τὸν νοῦν εἴς τι, (ὀθ. συνήθ. μὲ αἰτ.) ἠξεύρω, γνωρίζω, εἶμαι ἐπιστήμων (εἰδήμων) τινὸς πράγματος, ἔχω ἐπιτηδειότητα (ἱκανότητα) «ἐς τι, ἡμπορῶ (εἶμαι εἰς κατάστασιν) νά. (μὲ αἰτ.) » Ὀλλὰ δ' ἐπίσταιτο ἔργα, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ ἀκριβέσ. προσδιορ.) » Τέκτονες, ὅς χερσὶν ἐπίσταιτο δαίδαλα πάντα, « Ἰλ. Ε. » Ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὓς ἐπίσταται, « Εὐρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ὅς τις ἐπίσταιτο ἦσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, « Ἰλ. Μ. » Οὐδέ οἱ ὀστέα ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ συλλέξαι, « Ἰλ. Φ. » Νῦν θ' οὗτ' ἂρ τῇ θέσθαι ἐπίσταμαι, « Ὀδ. Ν. » Ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ, « Ὀδ. Δ (ᾱ ἐπίῤῥ.) » Σαφῶς ἐπίστασο, « Αἰσχλ. « Τοὺς Συριστὶ ἐπισταμένους, « Ξεν. ‖. (ἡ μτχ.) Ἐπιστάμενος, η, ον, Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἑλλ.) ἀντὶ Ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἐπιτήδειος. (χ. πτ.) συνετός, φρόνιμος. » Ἀνδρὸς ἐπισταμένου, « Ὀδ. Ω. (ᾱ καταγρ.) » Ἐπισταμένοισι πόδεσσιν, « Ἰλ. Σ. (ὅθεν
Ἐπισταμένως, ἐπίῤῥ. = Ἐπιστημόνως, ἐπιτηδείως· φρονίμως. » Εὖ καὶ ἐπισταμένως, « Ἰλ. Κ., Ὀδ. Γ.
Ἐπίσταξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιστάζειν, στάξιμον (κυρ. αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην).
Ἐπιστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίσταμαι.
Ἐπίστασα (ἡ), = Ἐπίστασις, προσοχή (« Σύνοιδα μετ' ἐπιστάσεως, « Εὐρ.)· γνῶσις, συναίσθησις (« Ἐς ἐπιστασίην τῆς νούσου ἀπικνεομένου, ὄγθωσι τῇ ξυμφορῇ, « Ἀρετ.)· τὰ καθήκοντα (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιστάτου, προστασία, ἐπιμέλεια, φροντίς. » Γραφεὺς δ' ἀναγώγιος, Ἀκκωνικὴν ἐπιστασίαν ἐκ ἠνεγκε, « Συν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επιστάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ζωματῶν. « Ζεὺς —, « Πλ., (Δωτ.) Jupiter stator, [ἐκ τοῦ
'Επίστασις [ἐφίστημι], εως (ἡ). (ἐνεργ.) ταμάτισμα, ἐμπόδισμα. » Ἁζματος («Οὖρω » Καιλίης) —, « Ἱππρχ. 2) (μσ.) χάσιμον (σταμάτισμα) πουθενά. « Τενομένης δὲ κατὰ τὸν τόπον ἐπιστάσεως, « Πλ. « Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, « Σοφ. « Ὄζους ἐμποιεῖν διὰ τὴν ἐπίτασιν, « Θφρ. 3) (ιτφορ.) προσήλωσις τοῦ νοός, προσοχή, ἐπιμέλεια, παρατήρησις ἀκριβής. « Ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ, « Θφρ. « Ἐπιτάσεως προσδεῖται ἡ θεωρίας, « Πλθ. « Ἐξ ἐπιστάσεως, « αὐτ., μετ' ἐπιστασίας. « Πολλοὺς ἦγεν εἰς ἐπίστασιν, αὐτ., τοὺς ἔκαμνε προσεκτικούς. 4) ἐπιτήρησις, ἐφορία, ἐπιστασία. « Ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, « Ξεν.
'Επιστατεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐπιςάτου, ἐπιστασία.
'Επιστατέον, = 'Επιστατητέον.
'Επι-στατεύω, Μ. εὐσω καὶ
'Επι-στατέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ἐπιςάτης ('Εχω τὴν ἐπιςασίαν) ἐπάνω εἴς τι, φροντίζω νὰ γένῃ (νὰ τελειώσῃ) τι. (μὲ γεν.) « 'Επιστατ. τοῦ εἶναι, « Ξεν. (ᾧ μὲ δοτ.) « 'Επιστατ. τοῖς μανθάνουσι, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) « Τιμόκλει' ἐπιςάτει, Λύσιλλ' ἐγγραμμάτευεν, « Ἄρςφν. (καὶ αἰτ.) « Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπιστάτει; Σοφ., = 'Επέκειτο, παρηκολούθει.
'Επιστατήρ, Δ. Π. ἀντὶ
'Επιστάτης [ἐφίσταμαι], ου (ὁ). (ἀρχ. ᾧ κατὰ λέξ.) ὁ ἱστάμενος ἐπάνω ἢ πλησίον ἢ κατόπιν τινός, (θθ.) ζήτηλος (ψωμοζήτης) στεκόμενος εἰς τὴν θύραν τινός. « Οὐ σὺ γ' ἂν ἐξεῖκε σῷ ἐπιστάτῃ θύρᾳ' ἄλλα δοίης, « Ὀδ. Ρ. (εἰς τὸν πόλεμον) ὁ παρατεταγμένος ἀμέσως ὄπισθεν τοῦ Προστάτου (ἴδε Ξεν. Ἱππαρχ. Β', 4).
2) (συνήθ.) ὁ ἐπιστατῶν (παραζέκων) εἴς τι, ἔχων (διωρισμένος εἰς) ὑπεύθυνόν τινα ἐπιστασίαν, ἔφορος, ἐπιτηρητής· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Αθ.) ὁ Πρύτανις τοῦ ὁπ. ἦτον ἡ σειρὰ νὰ ἐπιστατῇ διὰ μίαν μόνην ἡμέραν εἰς τὰ πράγματα· (ἐν γεν.) ἀρχηγός, διοικητής, προεστώς· κυβερνήτης πλοίου· παιδαγωγός κτλ. « Καὶ ἐν παῖς ἔργοις, ἂν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐρεςικώς, ἂν τε ᾧ ἐπιστάτης, « Ξεν. « Ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται, « Ἄρςτ. 3) (σανιτ.) ἀντὶ Ἐπιστήμων, (Πλατ. Πρωταγόρ. 9). 4) (ὡς ὄσ.) πυροστιά, ἡ ὑποκρατήριον, ἡ βασις ςύλου, (παρβλ. Ὑποςάτης). 5) = Σταμίν.
'Επιστατητέον, θετ. τοῦ 'Επιστατέω. « Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μέν, ἐπιστατητέον δὲ καὶ πολέμοις ᾧ στρατοπέδοις, « Αξ.
'Επιστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιςασίαν ἢ εἰς ἐπιςάτην. 2) ὁ γινόμενος
'Επιστατικῶς, ἐπίρ. γρμτ. θέλ. τοῦ 'Επισταθών, προθύμως, προσεκτικῶς. « Συνείδε πάντως ὁ ἐπιστατικῶς τοῖς λεγομένοις ἀκολουθῶν, « Λῦστ.
'Επιστάτις, ιδος (ἡ). θηλ. τοῦ 'Επιςάτης. ἡ 'Επισταταν (τὸ), = 'Επιστάτης (ἡ).
'Επι-σταχύω, Μ. ὑσω, Π. φυτρόνω (ἀναδίδομαι) καὶ αὐξάνω ὡς στάχυς. (μτγν.) « Νεῖόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι, « Ἀπλλ.
'Επιστέατες, Ἰων. ἀντὶ 'Επίσταται.
'Επι-στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ἀπὸ 'πάνω μὲ στέγην ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.
'Επι-στεγνόω-ῶ, Μ. ὥσω. 'Επιπωματίζω στεγανῶς.
'Επιστείβω, Μ. ςείψω. Πατῶ (Περιπατῶ) ἐπάνω εἰς. « Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, « Σοφ. 2) (τρπ.) ἐπιχειρίζομαι, « Ἔργον ἐπιστείβ., « Ὀρφ.
'Επι-στενόομαι (χ. Μ.), Π. στενοχωροῦμαι ὑπὸ (τοῦ πλήθους, τοῦ βάρους κτλ.).
'Επιστείριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐφαρμοσμένος εἰς τὴν στεῖραν (καρίναν) τοῦ πλοίου.
'Επιστείχω (χ. Μ.), Π. ὁδεύω (περιπατῶ, ὑπάγω) πρὸς, 'Επιπορεύομαι. « Κἀνέμων ἀήματα.. ἐπιστείχειν γθόνα, « Δίσχλ.
'Επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω (κυρ. εἰδησιν ἢ γράμμα) πρός τινα, μηνῶ (προστάζω, παραγγέλλω) δι' ἀπεσταλμένου ἢ δι' ἐπιστολῆς. (ἐν γεν.) ἀφ'νω (διδω) παραγγελίαν εἴς τινα, ἐντέλλομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Οὐ δυνατὸν εἶναι, παρ' ἃ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Τῷ τότε ναυάρχῳ ἐπέστειλαν, ὑπηρετεῖν Κύρῳ, εἴ τι δέοιτο, « αὐτ. « Ἐπιςέλλειν δ' αὐτῷ τοὺς ἀπολλυμένους, ἐὰν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι ὅτι, « αὐτ. « Καὶ τἄλλα ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἶπεῖν, ἀπέπεμψαν αὐτούς, « Θκ. (καὶ πθ.) « Ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀπ' αὐτῶν, ὥστε ἀπαγγεῖλαι, « αὐτ. « Καί μοι ἐκ βασιλέως ὧδε ἐπέσταλται, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Τὰ ἐπεσταλμένα, « Θκ., Πλ., Πρωτ., τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς διαλαμβανόμενα (ἐν γεν.) αἱ παραγγελίαι. « Αἱ νῆες κατὰ τάχος ἔπλεον κατὰ τὰ ἐπεςαλμένα ὑπὸ Δημοσθένους, « Θκ. (ἴδε 'Επίσταλμα). 2) (μσγν.) γράφω ἐπιστολάς. « Ἦν δὲ καὶ ἐπιςέλλειν δεινός, « Σδ. 3) Π. ἀντὶ Περιστέλλω, μαζόνω τὸ φόρεμά μου ἐπάνω. « Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδόν, « 'Επγρ.
'Επι-στενάζω, Μ. άξω καὶ
'Επι-στεναχίζω, Μ. ίσω, Π. καὶ
'Επι-στενάχω καὶ (μσ.) -άχομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ
'Επι-στένω, Μ. στεψῶ. (μὲ δοτ.) Ἀναστενάζω ἐπάνω εἰς (ὅηλ. διά, ἐν ᾧ γίνεταί) τι.
'Επι-στεφανόω-ῶ, Μ. ὥσω. Στεφανόνω, ἐπιθέτω στέφανον.
'Επιστεφής, ές (ὁ, ἡ). γεμάτος "ως τὰ χεῖλη ('ως τὰ στεφάνι, 'ως τὸν ἐπάνω γύρον). (μὲ γεν.) « Κρατῆρας ἐπιςεφεῖς οἴνοιο, « Ἰλ. Θ., 'Οδ. Β. « (Νῆσος) ὕλης ἐπισπερχής, « Ἀργίλ. [ἐκ τοῦ
'Επιστέφω, Μ. στέψω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Γεμίζω τὸ ποτῆρι κτλ. μέχρι τοῦ στεφάνου (τοῦ ἐπάνω γύρου, τοῦ χείλους). « Κρητῆρας ἐπεςέψαντο πιστοῖο, « Ἰλ. Α. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προσφέρω τι εἰς τιμὴν τινος. « Χοὰς τῷδ' ἐπίστεφε, « Σοφ.
'Επιστέωνται, Ἰων. ἀντὶ 'Επίστωνται, γ' ἐλθ. προ. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επίσταμαι.
'Επιστηθίδιος (ὁ, ἡ), = 'Επιστήθιος.
'Επιστηθίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀκκουμπῶ μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἴς τι.
'Επιστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ ςήθους. « Φλὶψ —, « Νικ.
'Επι-στηλόω-ῶ, Μ. ὥσω. 'Επιθέτω (κυρ. εἰς μνῆμα) στήλην, στολίζω μὲ
'Επίσημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι στήνεται ἐπάνω εἴς τι, (κυρ.) στήλη κτλ. μνήματος, (παρβλ. 'Επίθημα).
'Επισήμη (ἡ), [ἐπίσταμαι]. προσήλωσις τοῦ νοός, προσοχή, ἐπιμέλεια. « Ἀμὴ μεμάθηκας προσλάμβανε ταῖς ἐπιστήμαις, « Ἰσκρ. 2) γνῶσις, μάθησις, ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, προκοπή. « Θεράποντας ἀρίστους ἐπισνήμαις, « Ξεν.
'Επ-ίστημι, Ἰων. ἀντὶ 'Εφίσταμι.
'Επιστημονικός, ἡ, όν, (ᾧ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιστήμην· ὁ ἀσχολούμενος ἢ ἔχων ἕξιν εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰδήμων τῶν ἐπιστημῶν.
'Επιστημόνως (τὸ συγκρ. 'Επιστημονέςερον), ἐπίρ. Ὡς ἐπιστήμων, ἐμπείρως· ἐπιτηδείως.
'Επίστημος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Επιστήμων.
'Επιστημοσύνη (ἡ), = 'Επιστήμη, μάθησις, προκοπή, ἐμπειρία.
'Επιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἢ πρόθετ. αἰτ.) ὁ ἐπιστάμενος (γνωρίζων μὲ ἀκρίβειάν) τι, εἰδήμων, ἔμπειρος· ἐπιτήδειος· προκομμένος· φρόνιμος.
'Επιστῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εφίσταμαι.
'Επιστήριγμα (τὸ). ἐφ' ᾧ τις ἐπιστηρίζεται, ἀκκουμπήσιμο, ἐπακκούμπισμα.
'Επι-στηρίζω, Μ. (ξω. Ἀκκουμπῶ τι (κ. μ. Ἀκκουμπῶ ἐμαυτόν) ἐπάνω εἰς, ἐπακκουμπῶ.
'Επιστητέον, θετ. τοῦ 'Επίσταμαι.
'Επιστητικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ('Επιτήδειος) εἰς τὸ μανθάνειν.
'Επιστητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ προλάβῃ (νὰ γνωρίσῃ) δι' ἐπιςήμης (νὰ μάθῃ). « Τὸ ἐπιστητὸν μαθητόν «, Ἀρςτ.
'Επιστιγμή (ἡ). στιγμὴ βαλλομένη ἐπάνω εἰς. [ἐκ τοῦ
'Επι-στίζω, Μ. στίξω. Βάλλω στιγμὴν ἐπάνω εἰς, σημαδεύω ἀπὸ 'πάνω μὲ γραμμὰς ἢ στίγματα.
'Επι-στίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω (βαλίζω) ἐπιπολαίως, ἔχω βαλιςερὴν ἐπιφάνειαν.
'Επίστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Εφέστιος. ||(οὐσ.) Ἐπίστιον (τὸ), κατοικία, οἶκος (μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ)· οἰκογένεια· (ἐπὶ πλοίων) = Νεώσοικος, νεώριον.
'Επι-στοιχάομαι-ῶμαι, Π. = 'Επιστείχω.
'Επίστοιχος (ὁ, ἡ). Βαλμένος ἐπὶ ςίχον (κατὰ στιχὰν), διατεθειμένος κατ' εὐθυγραμμίαν.
'Επι-στοβέω-ῶ, [ἐπὶ, στόβος], Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) = 'Επισκώπτω, χλευάζω, παραπαίζω.
'Επι-στοιβάζω, Μ. άσω. Στοιβάζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω, ὅθ.
'Επιστοίβασις, εως (ἡ), = 'Επισώρευσις.
'Επιστολάδην [ἐπιστέλλω], ἐπ. Π. μὲ σηκωμένας ταῖς πολιτὸς τοῦ φορέματος ἐπάνω, (ἐπμ.) εὐσχήμως, κοσμίως (!!).
'Επ-στολεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ στόλου, δεύτερος μετὰ τὸν στολάρχον, διαδοχὸς ἢ τοποτηρητὴς τοῦ στολάρχου, ὑπαναύαρχος ἢ ἀντιναύαρχος. 2) (μτγν.) γραμματεὺς ἢ γραμματοκομιστής, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιστολή (ἡ). (ἐν γέν.) εἴδησις ἢ παραγγελία στελλομένη πρός τινα ἐγγράφως ἢ δι' ἀπεσταλμένου, (συνήθ.) γράμμα τό ὁπ. στέλλει τις εἴς τινα. (ἁπλ.) ἐντολή παραγγελία. » Μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς, « Ηλάτ.

Ἐπιστολιαφόρος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἀφέρων (μεταφέρων, ἐπιφορτισμένος μέ) ὁποιανδήποτε παραγγελίαν, (συνήθ.) = Γραμματοκομιστής, γραμματοφόρος, (ὄθ. ‖. υδσ.) = Ἐπιστολεύς, ὑπουλάρχος.

Ἐπιστολίδιον (τό), = Ἐπιστόλιον.

Ἐπιστολίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀπό πάνω, ἐνδύω.

Ἐπιστολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος δι') ἐπιστολήν (γράμμα).

Ἐπιστολιμαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος δι' ἐπιστολῆς ἢ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς. «Δυνάμεις ἐπιστολιμαῖαι, « Δμ., στρατεύματα εἰς τό χαρτί μόνον γραμμένα, ἀνύπαρκτα πραγματικῶς.

Ἐπιστόλιον (τό). μικρά ἐπιστολή, γραμματάκι, (Γαλλ.) billet, billetto, βαβασάκι.

Ἐπιστολιοφόρος (ὁ, ἡ), = Ἐπιστολιαφόρος.

Ἐπιστολογραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρός) τό γράφειν ἐπιστολάς. » Γράμματα (τῶν Αἰγυπτ.) τά ἐπιστολογραφικά, « Πορφ., Κλμ., τά (ἄλλ.) Δημοτικά, ‖ἐκ τοῦ

Ἐπιστολογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἐπιστολάς, γραμματικός (ἐπιφορτισμένος τήν ἀλληλογραφίαν τινός).

Ἐπιστολοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς, ὅμοιος μέ ἐπιστολήν.

Ἐπιστοματίζω καί

Ἐπιστομίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τό στόμα τινός, (ἐπιμ.) τοῦ κλείω τό στόμα, τόν ἀποστομόνω. (ἐπιζ.πτω) κρατῶ (δαμάζω) διά τῆς ἐπιστομίδος, (ἐν γέν. ᾧ τρπ.) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. 2) βάπτω τινά τά Ἐπίστομα, τόν κάμνω νά προμυτίσῃ. » Ὅπως ἐμποδίσας τόν τρέχοντα ἐπιστομιῇ, « Δκ.

Ἐπιστόμιον (τό) καί

Ἐπιστομίς, ίδος (ἡ), καί

Ἐπιστομισμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρός κλείσιμον τοῦ στόματος (κυρ. καί μτγν.), (ἰδιωτ.) τό σίδηρον τοῦ χαλινοῦ. τό καπίστρι, (Γαλλ.) bâillon. στούπωμα (ἀγγείου). στρῆφτάρι τοῦ μασταριοῦ, (Τουρκ.) μουσλούκι κτλ., (μτφρ.) μέσον πρός ἀποστόμωσιν· ἐμπόδιον.

Ἐπιστομισμός (ὁ). τό ἐπιστομίζειν, ἀποστόμωμα.

Ἐπιστομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιστομίζω.

Ἐπιστοναχέω, Μ. ήσω καί

Ἐπιστοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντί Ἐπιζένω.

Ἐπιστορέννυμι καί (συγκ.) Ἐπιστόρνυμι, Μ. στορέσω. Στρώνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνω εἰς

Ἐπιστρατεία καί Ἐπιστράτευσις, εως (ἡ). ἐκστρατεία κατά τινος, ‖ἐκ τοῦ

Ἐπιστρατεύω ᾧ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -εύομαι. (μέ δοτ.) ἐνώ (Γ'πάγω) μέ στράτευμα κατά τινος, ἐκστρατεύω.

Ἐπιστράτηγος (ὁ). ὁ δεύτερος μετά τόν στρατηγόν, (καί κατά τάς περιστάσεις) διάδοχος ἢ τοποτηρητής τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) général lieutenant.

Ἐπιστρατηλή (ἡ), Ἰων. ἀντί Ἐπιστρατεία.

Ἐπιστρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατολογῶ προσέτι (ἐκ προσθήκης).

Ἐπιστρατόομαι (χ. Μ.), Π. ἀντί Ἐπιστρατεύομαι.

Ἐπιστρατοπεδεία (ἡ). τό οὐσ. τοῦ

Ἐπιστρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στήνω τό στρατόπεδόν μου κατανυκτρύ (καί εἰς θέσιν πρόσφορον ὥστε νά ἐπιπίσω ἐνδέοντι κατά) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπιστραφείς εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ᾗ Ὑπ στρεπτέον, θεμ. τοῦ Ἐπιστρέφω.

Ἐπιστρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ δυνάμενος νά προξενήσῃ ἐπιστροφήν (μεταβολήν, προσοχήν κτλ.).

Ἐπιστρεπτικῶς, ἐπίρ. Προσεκτικῶς, (γραμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐπιστροφάδην.

Ἐπίστρεπτος (ὁ, ἡ). τόν ὁποῖον δύνανται τις νά (ἐπι)στρέψῃ, γυριστός, (Γαλλ.) tournant. » Τροχοί γάλκεοι ἐπίστρεπτοι πρός τό τούς εἰσερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτούς, « Ἡρδ. 2) Π. ἄξιος ἐπιστροφῆς (προσοχῆς, παρατηρήσεως), ἀξιοθέατος.

Ἐπιστρέφεια (ἡ). φροντίς, σκέψις· προσοχή, ἐπιμέλεια· δραστηριότης· ἐπιτηδειότης, δεινότης, ‖ἐκ τοῦ

Ἐπιστρεφής, έος (ὁ, ἡ). εὔστροφος, εὐλύγιστος· (μτφρ.) προσεκτικός, προβλεπτικός, ἐπιμελής· πρόθυμος· ἐπιτήδειος· ἀκριβής, αὐστηρός· δραστήριος· πανοῦργος, δεξύνους, δεινός, ‖ἐκ τοῦ

Ἐπιστρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρός. κάμνω τινά νά στραφῇ (νά γυρίσῃ) ὀπίσω (ᾧ μτφρ.) ν' ἀλλάξῃ γνώμην (φρόνημα) ἢ νά γένῃ προσεκτικώτερος (νά συναισθανθῇ ἑαυτόν, νά μετανοήσῃ, νά ἔλθῃ εἰς θεογνωσίαν). ‖ (μσ. ἢ ἑλλ.) γυρίζω (ἔρχομαι ἢ ὑπάγω) ὀπίσω· στρέφομαι ἴνα ἴδω· (μτφρ.) ἔρχομαι εἰς συναίσθησιν (εἰς μετάνοιαν, εἰς θεογνωσίαν)· καλαστογάζομαι, προσίχω, φροντίζω, μοί μέλλει περί τινος, τῷ θεωρῶ ἀπουδαῖον (ἀπέφευς καί προσοχῆς ἄξιον). » Οὐδέν ἐφροντίσατε οὐδ' ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενί τούτων, « Δμ. » Τῆς λεκῆς καλάμης οὐδέν ἐπιστρέφομαι, « Ἐπιγρ. (καί πθ.) » Δόγμ ἐπεστραμμένοι, « Ἡρ., ἐμφαντικοί, σπουδαῖοι, κάμνοντες ἐντύπωσιν, « ὕστοχοι. 2) περιφέρομαι (τριγυρίζω ἢ συγνάζω [κωνεύω] περαστικός) πουθενά. » Πάντη ἐπιστρέφεται, « Ὅμ. Ἴλιν. » Ἐν ὁπόσαις πολεμίοις ἐνοικεῖ ᾗ εἰς ὁπόσας ἐπιστρέφεται, « Ξεν., (παρδλ. Ἀναστρέφω).

Ἐπιστρεφῶς (εὐχρηστ. τό Ἰων. Ἐπιστρεφέως), ἐπίρ. Εὐστρόφως, (μτφρ.) ἐπιτηδείως, εὐστόχως· προθύμως, προσεκτικῶς, ἐπιμελῶς. » Εἴρετο ἐπιστρεφέως, « Ἡρ., μέ περιέργειαν, μέ ἔμφασιν.

Ἐπιστρεψις, εως (ἡ). γῦρ σμα ὀπίσω ἢ ἀνάπαδα.

Ἐπι-στρεγγύλλω, Μ. υλῶ, Π. κάμνω τι ὁλοστρόγγυλον ἢ σχεδόν στρογγυλόν, στρογγυλαίνω ὁπωσοῦν.

Ἐπιστρογγυλος (ὁ, ἡ). σχεδόν ἢ ἐντελῶς στρογγυλός, ὁλοστρόγγυλος.

Ἐπιστροφάδην [ἐπιστρέφω], ἐπίρ. Στρέφων ἢ Στρεφόμενος πρός ὅλα τά μέρη ἢ πρός τά ὀπίσω. » Ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν, « Ὅμ., ὀπισθοποδηδί. 2) (κατ' ἄλλ.) = Ἐπιστρεφῶς, προθύμως, ἐπιμόνως.

Ἐπιστροφεύς [ἐπιστρέφω], έως (ὁ) ὁ πρῶτος σπόνδυλος (ἁρμός) τοῦ λαιμοῦ.

Ἐπιστροφή (ἡ). τό ἐπιστρέφειν, γύρισμα (ὀπίσω,) ἐπάνοδος, (τρπ.) μετάνοια, ἐρχομός εἰς θεογνωσίαν· σκέψις, προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς (» Ἄξιον ἔδοξεν ἐπιστροφῆς εἶναι τό πρᾶγμα, « Ξεν. Ἑλλ.)· ἀκρίβεια, ἐμβρίθεια, τόνος (ἔμφασις) λόγου· δεινότης (Π.) σύγχυσμα ἢ κώνευμα εἴς τινα τόπον. » Δωμάτων ἐπιστροφαί, « Αἰσχλ., (παρδλ. Ἀναστροφή).

†Ἐπιστρόφησις, εως (ἡ). ἡ ἔν τινι τόπῳ ἐπιστροφή (ἀναστροφή, διατριβή), ἐπιμιξία.

Ἐπιστροφίη (ἡ). ἡ προξενοῦσα ἐπιστροφήν (ἐπάνοδον, μεταμέλειαν), μεταβάλλουσα τήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.), (Λτν. Venus Verticordia).

Ἐπιστροφίδες (αἱ). τά στρογγυλά μαλλιά, σγουρά, (γυδ.) κατσαρά.

Ἐπίστροφος (ὁ, ἡ). στρογγυλός, γυρισμένος, γυριστός. » Δρόμος (» Ὅρμος) —, « Ἀπλλν. 2) (μτφρ.) = Ἐπιστρεφής, προσεκτικός, ἐπιμελής, ἀκριβής, θραξιρίος, πρόθυμος. 3) ὁ ἔχων ἐπιμέλειαν (συναναστροφήν) μετά τινος ἢ συχνάζων « ἔν τινι τόπῳ, (ἀπμ.) σχετισμένος, οἰκείος. » Ἀνθρώπων (ᾗ τρπ. « Τῆς ἀρετῆς) —, « Ὀδ. Α., Εὐς.

Ἐπιστρόφως, ἐπίρ. = Ἐπιστρεφῶς.

Ἐπίστρωμα (τό). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ἐπάνω εἰς ἢ ἀπό πάνω, χαλί, μακάτι, χασάς (ἀλάγου), κτλ., ‖ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρώννυμι, Μ. στρώσω, = Ἐπιστορέννυμι.

Ἐπι-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μέ αἰτ.) = Ἐπιστρέφω (2), περιέρχομαι, περιηγοῦμαι.

Ἐπιστυγής, ές (ὁ, ἡ). πολλά μισητός (βδελυκτός), ἀποτρόπαιος.

Ἐπι-στυγνάζω, Μ. άσω. (μέ δοτ.) Σκυθρωπάζω (Γίνομαι περίλυπος) διά τι.

Ἐπισύλιον (τό). ἡ μεγάλη δοκός ἢ ἐπιστηριζομένη ἐριζοντίως εἰς τούς τοίχους καί ἀνεχουσα τήν σύγη ἢ τό πάτωμα, (Γαλλ.) architrave.

Ἐπισυλλίς, ίδος (ἡ), = Ἐπισύλιον.

Ἐπι-σεύφω, Μ ς.ψω. Προξενῶ κάποιαν στροφάδαν (καί μτ.μ. δυσαρέσκειαν), ἐγγίζω. » Τό ὠφελιμώς ἐπισῦφαν τῶν γραφῶν ὑπεκλόντες, « Βασ.

Ἐπι-σωμύλλομαι, Μ. υλοῦμαι. Φιλοτιμοῦμαι νά φανῶ ατωμύλος (γλαφυρός, δ στεῖος) εἴς τι. » Ἐγώ . . καί κωμῳδίας ἐπισωμύλλομαι, « Συν.

Ἐπι-συγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Αυγίζω τι ὁμοῦ μέ ἢ ὑπάνω εἰς ἢ ὕστερον ἀπό.

Ἐπι-συγ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (Συναθροίζω) πρός τούς ἄλλους ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-συ-ζεύγνυμι, Μ. ξεύξω. Ἑνώνω (Συναπτω) προσέτι.

Ἐπι-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) Συκοφαντῶ τινα πρόσθετα ἢ περί τινος·

Ἐπι-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συναθροίζω) προσέτι ἢ μετέπειτα.

Ἐπ.σύλληψις [ἐπί, συλλαμβάνω] εως (ἡ). ἐπάνω εἰς τήν πρώτην ἄλλη σύλληψις, (ὅθ Ἐπικύησις).

Ἐπι-συμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Συμβαίνω ἔπειτα ἢ πρός τούς ἄλλους, (ὄθ. « Ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμβαίνοντα, « Φιλοσοφ., αἱ ἐπισώδεις (αἱ ἐπίκτητοι, αἱ κατὰ σύμπτωσιν) ἰδιότητες τοῦ ὑποκειμένου.

'Επισυμμαχία (ἡ), = 'Επιμαχία.

'Επι-συμ-μύω, Μ. μύσω. (μὲ δοτ.) Κλείομαι (Συγκλείομαι) ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-συμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Συμπίπτω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-συμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω πρισέτι.

'Επι-συν-άγω, Μ. ἄξω. Συνάζω (Συναθροίζω) πρισέτι ἢ ἔπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

'Επισυναγωγή (ἡ). ἡ μετέπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις γιγομένη σύναξις (συνάθροισις).

'Επι-συν-αθροίζω, Μ. οἰσω, γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ 'Επαγείρω.

'Επι-συν-αναίνω, Μ. αἰνέσω. (μὲ δοτ.) 'Εγκρίνω (Ἀποδέχομαι, Συγκατατίθεμαι εἴς) τι.

'Επι-συν-άπτω, Μ. ἅψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ενόνω (Συνδέω) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις. ‖. (ἑλλ. ἡ μσ.) ἑνόνομαι, πλησιάζω ἀμέσως εἴς. «Τῷ Πελοποννήσῳ ἐπισυνάπτει, « Εὐστ.

'Επισύνδεσις, εως (ἡ) καὶ

'Επισύνδεσμος (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Επι-συν-δέω, Μ. δήσω. Συνδέω (Περιπλέκω) τι ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον. « Οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον, « Θφρ.

'Επι-συν-δίδωμι, Μ. δώσω. 'Ενόνομαι (Συρρέω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ὁλονέν.

'Επισυνδρομὴ (ἡ). τὸ ἐπισυντρέχειν, συρροή.

'Επι-σύν-ειμι, Μ. εἰμι. Συνέρχομαι (Ἀνταμώνομαι, Συμβαίνω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

'Επι-συν-είρω (χ. Μ.), = 'Επισυμπλέκω.

'Επισυνένηκα, ἀόρ. τοῦ 'Επισυννέω.

'Επι-συν-έχω, Μ. ἕξω. Κρατῶ τι ακόμη ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Γυναῖκα ἐπισυνέχ.,« Γρφ., Παίρνω, νυμφεύομαι.

'Επισύνθεμα (τὸ). ἐπισώρευμα σύνθετον.

'Επισύνθεσις [ἐπισυντίθημι], εως (ἡ). προσθήκη, πρόσθεσις, συνένωσις, ἐπισώρευσις.

'Επισύνθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ προσθήκης (κατ' ἐπισώρευσιν) σύνθετος.

'Επισυνθήκη (ἡ). ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα) συνθήκη, ἄρθρα προστεθέντα ὕζερον εἰς τὰς συνθήκας.

'Επισύνθημα (τό), = 'Επισύνθεμα.

'Επι-συν-ιστημι, Μ. ἐπι-σω-στήσω (ἀόρ. ἔ'. 'Επισυνέστην κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω (Συναθροίζω) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω. ‖. (μσ. ἀποθετ.) κάμνω συγκομιστὴν ἢ ἐπανάστασιν κατά τινος. 2) λαμβάνω σύστασιν (Ὑπάρξιν, φυτρόνω, γεννῶμαι) προσέτι ἢ ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-συν-νέω(νηέω), Μ. νήσω. Συνεπισωρεύω.

'Επι-συν-οικίζω, Μ. ἰσω. Φέρω καὶ ἄλλους νὰ κατοικήσουν πουθενὰ ἐκτὸς τῶν ἤδη ἐνοικούντων, αὐξάνω διὰ νέων ἀπρίκων τὸν συνοικισμὸν ἀρτισυστάτου πόλεως.

'Επι-συν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Βιάζω, Στρογχωρῶ) ἔτι μᾶλλον.

'Επι-συν-τέμνω, Μ. τεμῶ. Συντέμνω ἔτι μᾶλλον.

'Επι-συν-τήκω, Μ. τήξω. Συντήκω (Ἰσχναίνω) ἔτι μᾶλλον.

'Επι-συν-τίθημι, Μ. ἐπισυν-θήσω. Προσθέτω (Ἀροδιάζω) καὶ ἄλλα ἀπὸ 'πάνω ἑνόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις. (τρπ.) κάμνω νεωτέρας (μεταγενεστέρας) συνθήκας.

'Επι-συν-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πισθενὰ (Συρρέω) κατόπιν ἄλλων.

'Επι-συρίζω(συρίττω), Μ. ἰξω. (μὲ δοτ.) Συρίζω περὶ (δηλ. κατά) τινος. « Μάτην σ'.. ἐπεσύρισεν ἦχος ἰμασθλης, « Νονν.

'Επίσυρμα (τὸ), [ἐπισύρω]. πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινὸς, οὐρὰ φορέματος συρτοῦ κτλ. 2) σημεῖον (ἴχνος) πράγματος τὸ ὁπ. εὑρίθη διά τινος τόπου.

'Επισυρμὸς (ὁ). τὸ ἐπισύρειν (σύρειν κατόπιν) τι, (μεφορ.) ἀμέλεια, ἀργακινησία, ἀδράνεια, νωθρότης. 2) = Διασυρμὸς, περιγέλασμα· περιρρόνησις, ἐξευτελισμός.

'Επι-συρ-ρέω, Μ. ῥεύσομαι. Συρρέω (Συνέρχομαι) πουθενά.

'Επισύρροια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επι-συρω, Μ. συρῶ. Σύρω (Τραβῶ) κατόπιν μου. (μτφορ.) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω, ἀναβάλλω· ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, δὲν προσέχω, φέρομαι (πράττω τι) μὲ νωθρότητα. «Πέπλον (« Θεραπαίνας) ἐπισυρ., « Αξ. »'Επισύρων τὰ πράγματα καὶ διακλέπτων τὴ ἀπολογία τὴν κατηγορίαν, « Λσ. (καὶ ἑλλ.) « 'Επισύροντες ἐροῦσιν, « αὐτ. »'Εν ταῖς πράξεσι μὴ ἐπισύρειν, « Μ. Ἀντ. (καὶ πθ.) «Γράμματα ἐπισεσυρμένα, « Ακ., γραμμένα μὲ βίαν. » Τὰ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου, « Κικ., ἄτονον.

'Επισύστασις [ἐπισυνίστημι], εως (ἡ). σύναξις (συνάθροισις, συρροή) πολλῶν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἐναντίον τινὸς, συνωμοσία.

'Επι-σω-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζώνω) ὁλονὲν ἢ ἑκάστοτε πλειότερον.

'Επι-σω-στρέφω, Μ. στρέψω. Συναθροίζω βαθμηδὸν πολλοὺς (Κάμνω συρροὴν λαοῦ) κατά τινος. Σατρέφω εἰς ἕν, 'Επισυνάγω. »'Εκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέφω τὸν ἀριθμόν, « Λεγγ.

'Επίσυχνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ συχνὸς (πολὺς ἢ πυκνός). ‖. (τὸ οὐδ.) 'Επισυχνον, = τῷ-

'Επισύχνως, ἐπίρ. Πολλὰ ἢ Ἀρκετὰ συχνά. συχνότερον.

'Επισφαγεὺς, έως (ὁ). τὸ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων κοίλωμα.

'Επι-σφαγιάζομαι, Μ. ἀσομαι καὶ

'Επι-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Θυσιάζω) τινὰ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επισφαίριον καὶ

'Επίσφαιρον (τὸ). τὸ περιτύλιγμα τῆς χειρὸς τῶν σφαιρομαχούντων πυγμάχων. 2) ξερμάτινον σφαιρίδιον προσαρμοζόμενον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ξίφους τῶν γυμναζομένων τὴν ὁπλομαχίαν.

'Επισφαίρωμα (τὸ). σφαιροειδὲς ἐπίθεμα.

'Επι-σφακελίζω, Μ. ἰσω. Γαγγραινιάζω ἐπιπολαίως ἢ τέλος πάντων, (ὀθενεί

'Επισφακέλισις, εως (ἡ). γαγγραίνιασμα (κυρ. κακκάλου) ἐπιπόλαιον ἢ ἐπερχόμενον.

'Επισφάλεια (ἡ). τὸ ἀφῤῥ. οὐσ. τοῦ

'Επισφαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ ἀσφαλὴς, δηλ.) εὔκολος εἰς τὸ νὰ πέσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄλλον νὰ πέσῃ, ὀλισθηρὸς ἐπικίνδυνος.

'Επι-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (νὰ παραπατήσῃ, νὰ ξεγλιστρήσῃ, νὰ πέσῃ).

'Επισφαλῶς, ἐπίρ. 'Επικινδύνως.

'Επίσφατος (ὁ, ἡ), Π. = 'Επίφατος, (πρβλ. Πρόσφατος).

'Επι-σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀτπ. ἀντὶ 'Επισφάζω.

'Επι-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ 'Επισφίγγω, σφίγγω τι δυνατὰ (συναρμόζω σφιγκτὰ) ἐπάνω εἰς.

'Επίσφηνον (τὸ). σφηνοειδὲς κλωνάριον.

'Επι-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι δυνατὰ ἢ ἔτι μᾶλλον. » Τὴν ἀμοιβὴν τὴν —, « Σξτ., τὴν κάμνω δυσκολωτέραν.

'Επι-σφοδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ σφοδρότερον (δυνατώτερον, ἰσχυρότερον).

'Επι-σφραγίζω, Μ. ἰσω. Βουλλόνω ἀπὸ 'πάνω. ‖. (μσ.) ἐπικυρόνω (ἐπιβεβαιόνω) τι μὲ τὴν σφραγῖδά μου· βάλλω ἢ τὴν τελευταίαν σφραγῖδα εἰς τι.

'Επισφράγισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ (ἢ ὡς διὰ) σφραγῖδος ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις.

'Επισφράγισμα (τὸ) καὶ

'Επισφραγισμὸς (ὁ) = 'Επισφράγισις.

'Επισφραγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισφραγίζων (βουλλόνων).

'Επι-σφύζω, Μ. σφύξω. Σφύζω (Κτυπῶ καθὼς ὁ σφυγμὸς) ἔπειτα.

'Γπισφύριον (τὸ). μέρος τῆς κνημῖδος ὅπ. ἐσκέπαζε τὰ σφυρὰ (τὰ κόκαλα) τοῦ ποδός. (κατ' ἄλλ.) ἡ κόπτα (τὸ θηλυκωτῆρι) ἢ τὸ θέσιμον τῆς κνημῖδος (κνημ. δὲ οὐδ. τοῦ

'Επισφύριος καὶ 'Επίσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κύριεύσκομενος ἢ βαλλόμενος ἐπάνω εἰς τὰ σφυρὰ (τὰ κόκαλα) τοῦ ποδός.

'Επι-σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω (μὲ τὸ ξυράφι) ἐπιπολαίως.

'Επι-σχεδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἢ λέγω τι περὶ τινος ἐκ τοῦ προχείρου (ἀπροπαρασκεύαστος, ὅπως μοῦ ἐλθῃ ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν), αὐτοσχεδιάζω.

'Επισχεδὸν, ἐπίρ. Π. πλησίον· ὡς ἔγγιστα. « 'Επισχεδὸν ἐρχομένοις, « Ἀπλν., ἐν ᾧ πλησιάζει.

'Επι-σχέθω, Π. ἀντὶ 'Επέχω.

'Επίσχεο, ἰων. ἀντὶ 'Επίσχου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ 'Επέχω.

'Επισχερὼ [ἐπὶ, σχερὸς], ἐπίρ. Π. κατὰ σειράν, ἀραλικῶς, ἕνας κατόπιν ἢ ἐπάνω τοῦ ἄλλου. (ἐπὶ χρόνου) ἔπειτα· κατ' ὀλίγον ἢ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

'Επισχες, ἀόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ 'Επέχω.

'Επισχεσία (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επίσχεσις, πρόσχημα, πρόφασις.

'Επίσχεσις [ἐπέχω], εως (ἡ). σταμάτημα, ἐμπόδισμα, ἐμπόδιον, πρόφασις. » Οὔ τις ἐπίσχεσις.. ἀλλοτρίων χωρίσασθαι, « Ὁδ. Ρ.

'Επισχετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπέχω.

'Επισχετικὸς, ἡ, ὸν. 'Ο ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπέχειν (σταματᾶν, ἐμποδίζειν).

'Επι-σχηματίζω, Μ. (ισω. Σχηματίζω ἐξωτερικῶς [κατ' ἐπιφάνειαν].

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπισχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαράζω, (συγγ. τῷ Ἐπισχάζω).

Ἐπίσχισμα (τὸ). σχίσμα ἐπιπόλαιον.

Ἐπίσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος ἐπιπολαίως.

Ἐπισχαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἰσχνόν, λιγνεύω ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον, (ἄλλ. διορθ. Ἀπισχαίνω).

Ἐπισχάλᾶζομαι, Μ. άσομαι. Χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. διαλείπω.

Ἐπισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνισχύομαι, δυναμόνω. 2)=Ἀπισχυρίζομαι, διϊσχυρίζομαι, ἀντιτείνω ἰσχυρῶς. (Συνέσ. ἐπισ.).

Ἐπισχύω, Μ. ύσω, = Ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) ἐνισχύομαι, δυνομόνω.

Ἐπίσχω, Μ. ἐπισχήσω, Ἀορ. ἀντὶ Ἐπέχω.

Ἐπισωματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι σωματωδέστερος (ὑγκωδέστερος), αὐξάνω ἑνούμενος μὲ ἄλλο σῶμα.

Ἐπίσωμος (ὁ, ἡ). σωματώδης, εὐτραφής.

Ἐπισώρευσις, εως (ἡ). ἡ σωρηδὸν ἐπίθεσις, [ἐκ τοῦ–

Ἐπισωρεύω, Μ. εύσω. Προσθέτων ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου σχηματίζω σωρόν.

Ἐπίσωτρον (τὸ). τὸ σιδηροῦν στεφάνι, τὸ ὁπ. περιφυλάττει τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ (τὸ σῶτρον).

Ἐπισταγή (ἡ). διαταγή, προσταγή.

Ἐπίσταγμα (τὸ), [ἐπίστασσω]. προσταγή, παραγγελία. 2) ὀσσιμον ἐπιβαλλόμενον (κυρ.) εἰς πόλιν κυριευθεῖσαν. 3) βάθρον συνθήκης προστεθὲν ἔπειτα. 4) μέρος στρατεύματος ἀκολουθοῦν κατόπιν, (Γαλλ.) corps de réserve. (ἰδιωτ.) σῶμα (τάγμα) στρατιωτικὸν συγκείμενον ἀπὸ 2200 ἀνθρώπους.

Ἐπισταγματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίσταγμα· ὁ ἐν εἴδει ἐπιτάγματος.

Ἐπίσταδε, ἐπίρ. (ἀντὶ Ἐπὶ τάδε, πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ἐδῶδε, παρεδῶθες, πρὸς τὸ ἐδῶθεν μέρος, (ἀντιθ. τῷ Ἐπέκεινα).

Ἐπιστάδειος καὶ Ἐπιστάδιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἐπιτήδειος.

Ἐπισταδεύω, Δ. ἀντὶ Ἐπιτηδεύω.

Ἐπισταθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτείνω.

Ἐπισταλτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ-

Ἐπιστάκτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστάττων (διατάττων), ἀρχηγὸς, διευθυντὴς κτλ.

Ἐπισταλτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιτάττειν (προστάξειν, διοικεῖν), ἀρχικός.

Ἐπίστακτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιταγὴν διωρισμένος, διατεταγμένος· ἐπιβεβλημένος (ἐν εἴδει βιαίου φόρτ). ‖. (αὐστ.) (χρατιώτης) παρατεταγμένος ὄπισθεν τῶν προμαχομένων (λατ. triarius) ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίταγμα (εἰς τὴν ρεζέρβαν).

Ἐπισταλαιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω ταλαιπωρούμενος εἴς τι, ὑποφέρω ἀλλεπαλλήλους ταλαιπωρίας (κακοπαθείας) περί τινος.

Ἐπισταλάριος (ὁ, ἡ). ἡ κρατοῦσα τάλαρον (καλαθάκι). » Ἀφροδίτη—, « Πλ., (Δοτ.) venus calathina.

Ἐπίσταμα (τὸ), [ἐπιστένω]. τέντωμα.

Ἐπιστάμενω, Μ. ταμῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτέμνω.

Ἐπιστανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐπιτείνω.

Ἐπιστὰξ [ἐπιτάσσω], ἐπίρ. Κατὰ τάξιν, κατὰ σειρὰν, κατ' εὐθεῖαν. » Τῆς ὁδοῦ τὴν ἐπιτάξ, « Κωμ., τὴν ἐπίτομον.

Ἐπίσαξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτάττειν (προστάξειν, διατάττειν, κτλ.). » Φόρου—, « Ἱερ., ῥύψιμον δοσίματος. » Στρατοῦ—, « Δξ., διορισμὸς σώματος ἐπιτάκτων.

Ἐπιτάρρᾱξις, εως (ἡ). παραχὴ, σύγχυσις, θόλωμα. » Ὀμμάτων—, « Πλάτ., [ἐκ τοῦ

Ἐπιταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω ἐπιπολαίως ἢ ἐπανειλημμένως, θολόνω (τρπ.) συγχύζω, προξενῶ ἀνησυχίαν, ἐνοχλῶ.

Ἐπιτάρρᾱθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίῤῥᾱθος, βοηθὸς, (καθὼς Ἀταρτηρὸς ἀντὶ Ἀτηρός).

Ἐπίτασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτείνειν ἢ ἐπιτείνεσθαι, τέντωμα (» Ἐν αὐτῇ ἐπιπάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν, « Πλάτ.). (τρπ.) τόνος, ὁρμὴ, ἀφοδρότης· προσπάθεια· αὔξησις, μεγαλοποίησις· (ἰδιωτ.) ἡ δόσις (ἡ περιπλοκὴ) τῶν περιπετειῶν τοῦ δράματος, (παρδλ. Πρότασις).

Ἐπιτάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προστάζω, διατάττω, παραγγέλλω. »Οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν φορὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν, « Ἄρστ. 2) διορίζω τινὰ νὰ ἀταθῇ (τὸν τοποθετῶ) κατόπιν ἄλλου (ὡς ἐπίτακτον) ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιτάττω. » Ἐπετάκτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς, « Ξεν.

Ἐπιτατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιτείνειν (μεγαλοποιεῖν, αὐξάνειν κτλ.), προξενῶν ἐπίτασιν, αὐξητικὸς.

Ἐπιτατικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπίτασιν (αὔξησιν κτλ.).

Ἐπιτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπάνω εἰς τὸν τάφον ἢ εἰς τὴν ταφὴν (τὴν κηδείαν, τὸν ἐνταφιασμόν) τινος, ἐπικήδειος ἢ ἐπιτύμβιος. » Λόγος —, « Ῥτρ. » Ἐπιτάφιον (ἔνν. ᾆσμα ἢ ἐπίγραμμα), « Δξ.

Ἐπιτάχυνσις, εως (ἡ). τὸ σύν. τοῦ

Ἐπιταχύνω, Μ. υνῶ. Π. Β.άζω τι νὰ γένῃ ταχύτερον, παρακινῶ τινα νὰ κάμῃ ὀλιγωρότερα, ἐπισπεύδω.

Ἐπιτέγγω, Μ. τέγξω. Βρέχω (Μουσκεύω) τι ἐπιπολαίως.

Ἐπίτεγνος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίτεγξιν.

Ἐπιτεγξις, εως (ἡ). βρέξιμον τοῦ ἐπάνω μέρους (τῆς ἐπιφανείας) τινός σώματος, (συνκδχ.) μαλάκωμα.

Ἐπιτεθειασμένως [ἐπιθειάζω]. ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ ἐνθουσιασμὸν, ὡς ἐμπνευσμένος θεόθεν.

Ἐπιτέθυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιθύω, (συγχ. τῷ-

Ἐπιτίθυμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιτύφω.

Ἐπιτείλαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτέλλω.

Ἐπιτείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Ἁπλόνω) τι ὑπάνωθέν τινος ἢ ἔπι μᾶλλον, τεντόνω δυνατά. (συνκδχ.) ἐκτείνω, παρατείνω· παρακινῶ, βιάζω. (μτφρ.) αὐξάνω, (ἀμτθ.) γίνομαι περισσότερος (μα. μὲ αἰτ. προθετ.) προσπαθῶ (ἀγωνίζομαι) νὰ κατορθώσω τι· εἶμαι ἀνυπόμονος (ἀνήσυχος) ν' ἀκούσω ἢ νὰ ἴδω τι. (μὲ δοτ.) εἶμαι ἐντελῶς προσηλωμένος (ἐκδοτος) εἴς τι. » Ἐπέτεινε δὲ ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς χώρας) ξύλα, « Ἱερ. » Τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐπιτείνωμεν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Τόξον ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δ' ἀνιεμένη, « Δξ. » Τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς σκιεροῖς ἐπιτείνεται, « Πλ. » Ταύτῃ σοφῶς αὐτοῦ ἐπιτεταμένου, « Παρθ. » Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιτηθῆναι, « Ξεν., νὰ παραταθῇ, νὰ διαρκέσῃ, (κοιν.) νὰ περισθῇ, νὰ περάσῃ. » Ἐπιτεταμένος τῇ πικρίᾳ, « Δσκρ., καθ' ὑπερβολὴν πικρὸς, πικρότατος· (καὶ ἀμετδ.) » Καὶ τὸ ψύχος ἐπέτεινε, πνεύματος ἐπιγενομένου, « Δξ. »Τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας, «Μαρκελλ., τὰ σχοινοτενίζ.

Ἐπιτειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) κατά τινος (ὅηλ. εἰς θέσιν ἀπὸ τὴν ὁπ. νὰ ἠμπορῶ εἰς κάθε καιρὸν νὰ ἐπιπέσω εὐκόλως ἐναντίον του ἢ νὰ εἰσβάλλω εἰς τὸν τόπον του). (μὲ δοτ.) » Οἱ δὲ Ἀθην., πέμψαντες εἰς Αἴγιναν ὁπλίτας, ἐπετείχισαν Αἰγινήταις καὶ ἐπολιόρκουν αὐτούς, « Ξεν.

Ἐπιτείχισις, εως (ἡ). τὸ σύν. τοῦ προηγ.

Ἐπιτείχισμα (τὸ). φρούριον (ὀχύρωμα) κτισμένον κατά τινος (ὅηλ. εἰς θέσιν ἁρμοδίαν πρὸς τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιβρομάς). » Τὴν Κόβαιαν κατασκευάζων ἐπιτείχισμα τῆς Ἀττικῆς, « Δμ.

Ἐπιτειχισμὸς (ὁ), = Ἐπιτείχισις.

Ἐπιτειχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐπιτείχισμα.

Ἐπιτεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Μαντεύω, συμπεραίνω.

Ἐπιτεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεννῶ (Ἀποκτῶ) ἄλλα τέκνα ἔπειτα, τεκνοποιῶ ὕστερον ἀπό.

Ἐπιτεκταίνομαι Μ. ανοῦμαι Π. (μὲ δοτ.) ἐκ δ'.) μηχανῶμαί τι κατά τινος, τοῦ ἑτοιμάζω παγίδα (ἐπιβουλὴν κτλ.).

Ἐπιτεκτόνημα (τὸ). ἔργον τέκτονος (κτίριον, οἰκοδόμημα) πρασθὲν.

Ἐπιτέλεια (ἡ). οἱ ἐπὶ τέλει, οἱ ἐν τέλει οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀξιωματικοί. 2) ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις. ἢ 3) ἐφαλμ. ἀντὶ Ἐπιμέλεια.

Ἐπιτελειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιτελέω, τελειοποιῶ, τελειόνω. 2) (ἰδιωτ.) προσφέρω.

Ἐπιτελείωμα (τὸ), (συγνθέστ. τὸ) Ἐπιτελέωμα.

Ἐπιτελείωσις, εως (ἡ). ἐκτέλεσις, τελειοποίησις. 2) προσφορὰ ἐπιτελειώματος (θυσίας).

Ἐπιτελεύω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιτελιόω.

Ἐπιτέλεσις, εως (ἡ). ἐκτέλεσις· τελειοποίησις.

Ἐπιτέλεσμα (τὸ). τὸ ἐκτελεσθὲν (ἐπιτελεσθὲν, ἀποπερατωθέν)· ἀποτέλεσμα.

Ἐπιτελεστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν, ἐκτελεστικὸς, τελεσιουργὸς, δραστήριος.

Ἐπιτελεύτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς τελευτῆς (τοῦ βίου) γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Ἐπιτελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω, τελειοποιῶ· ἐκτελῶ, ἐκπλήρω, πραγματοποιῶ· κάμνω τελεστὴν, ἐορτάζω· πληρόνω, ἀποδίδω τὸ χρέος μου, ἐξοφλῶ. » Γάμον (» Ἀγῶνα, » Θέας) ἐπιτελεῖν, « Δξ. » Ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο, « Θε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τὰ τέλη ἐπιτελεῖν, « Ἡρ., πληρδνειν ἀνελλιπῶς τοὺς φόρους. (ᾧ μτφρ.) » Τὸν θάνατον ἐπιτελεῖν, « Ξεν., ἀποθνήσκειν, πληρόνειν τὸ κοινὸν χρέος. (ᾧ μσ.) » Ἐπιτελοῦμαι τὰ τοῦ γήρως, « αὐτ., ὑποφέρω. (καὶ πθ.) « Τούτου τοῦ ἔπεος λόγον οὐδένα ποιεῦντο, πρὶν δὴ ἐπετελέσθη, « Ἡρ.

Ἐπιτελέωμα (τὸ). Θυσία προσφερομένη μετὰ τὴν καθαυτό, δευτέρα (ἔκτακτος) θυσία (κυρ, διὰ τὴν γέννησιν τέκνου).

Ἐπιτελέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτελῶς, ἐντελῶς, ἀκριβῶς· τελευταῖον, ἐπὶ τέλους.

Ἐπιτελέωσις, εως (ἡ), = Ἐπιτελείωσις.

Ἐπιτελὴς [ἐπὶ, τέλος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς τὴν ἀκμήν (εἰς τὸ τέλος) του· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἐπιτελεσθείς (ἐκτελεσθείς, πραγματοποιηθείς), (ἐν γέν.) τέλειος, ἐντελής. « Παρθένος— , « Λξ., ἡ ἐν ὥρᾳ γάμου. » Ἐπιτελές τι ποιεῖν, « Μέλισσ., = Ἐπιτελεῖν.

Ἐπι-τέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, διορίζω, συμβουλεύω· ἐπιτρέπω. « Ὄρρ' Ἀχιλῆϊ μῦθον ἐνίσπω, ὃν Νέστωρ ἐπέτελλεν, « Ἰλ. Α. » Ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας, « Ἰλ. Ε. (καὶ κατὰ τμσ.) » Κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, « Ἰλ. Α. (καὶ μέ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἀλλοχῷ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, « Ὀδ. Ψ'. (καὶ μσ.) « Νὸ. στον Ἀχαιῶν, ὃν ἐπετείλατο Παλλὰς, « Ὀδ, Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Σοὶ δ' ἐπιστέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι, « Ἰλ. Β. (ᾧ πθ.) » Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν, « Ἡσιόδ. 2) (κυρ. ἐπὶ ἀστερ.) ἀνατέλλω, ἐξαίνω (φαίνομαι) ἔξαρνα (καθὼς δύσῃ ὁ ἥλιος), (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἀναφαίνομαι. » Πῇ ποτε χρὴ τέρμα μόγθων ἐπιτεῖλαι; « Αἰσχ., ποῦ θὰ φανῇ (θὰ εὑρεθῇ) τὸ τέλος τῶν κακῶν; πόθεν θὰ ἀνατείλῃ;

Ἐπι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαράζω. 2) κόπτω διὰ μιᾶς ἢ ὁπωσοῦν, κοντοκόπτω, (τρπ.) ἐμποδίζω. σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, Συντέμνω, (ὄθ. Ἐπιτομή).

Ἐπίτεξ [ἐπὶ, τίκτω], εκος (ἡ). ἡ πλησιάζουσα εἰς τὸν κατρὸν τῆς γέννας, ἑτοιμόγεννη, (παρβλ. Ἐπίτοκος).

Ἐπιτέον, θετ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπέρχομαι).

Ἐπι-τερατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Προαθέτω εἰς διήγημά τι τεράστια (θαύματα), τὸ μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τερατωδέστερον.

Ἐπιτέρμιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὰ τέρματα (εἰς τὰ σύνορα).

Ἐπιτερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνὸς (εὐάρεστος, εὐφρόσυνος, χαρίεις, νόστιμος).

Ἐπίτερπνος (ὃ, ἡ), = Ἐπιτερπὴς.

Ἐπι-τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω τινὰ (ᾧ μσ. ἢ πθ. Εὐφραίνομαι) διά τι.

Ἐπιτερπῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ πολλὴν τέρψιν (γλυκύτητα, νοστιμάδαν).

Ἐπι-τερσαίνω. Μ. ανῶ. Π. ξηραίνω (στεγνόνω) τι ἐπένω εἰς. » Ἠελίῳ ψαμάθοις ἐπιτερσαίνονται (ἅλλ. ἔπι τερσαίνονται), « Ἀπλλν.

Ἐπιτεταγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτάττω.

Ἐπι-τετμημένως [ἐπιτείνω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ πολὺν τόνον, μὲ ἐπίτασιν, ἐντόνως, σφοδρῶς, ἐπιμόνως.

Ἐπιτέταρτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου, δηλ. πέντε τέταρτα, (Παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἐπιτετευγμένως [ἐπιτυγχάνω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἐπιτυχῶς, εὐστόχως.

Ἐπιτετηδευμένως [ἐπιτηδεύω], ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως ἢ, κατ' ἐπιτήδευσιν.

Ἐπιτέτληκα (ἀόρ. Ἐπέτλην κτλ.), πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ ἀχρ. Ἐπιτλάω, ὑποφέρω (μὲ γενναιότητα, μὲ ὑπομονήν), ἐπιμένω, (παρβλ. Ἐπιτολμάω).

Ἐπιτετμημένως [ἐπιτέμνω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως.

Ἐπιτετράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιτρέπω.

Ἐπίτευγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχε (ἀπήλαυσε, κατώρθωσέ) τις. πρᾶγμα ἐπιτυχημένον, τεχνούργημα, ἀριστούργημα. 2) = Ἐπίτευξις, ἐπιτυχία.

Ἐπιτευκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) = ικῶς. Ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων (τοῦ σκοποῦ του). (πρᾶγμα) συντελεστικὸν πρὸς ἐπιτυχίαν.

Ἐπίτευξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατόρθωσις (ἐπιτυχία, ἀπόλαυσις) τοῦ σκοπουμένου. 2) = Ἔντευξις, ἀντάμωσις.

Ἐπι-τεχνάομαι = ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω) ἔπειτα νέαν τέχνην (τρόπον, μέθοδον). 2) (μὲ δοτ.) πλέκω ἀδιακόπως δόλους (πανουργίας) κατά τινος, μηχανορῥαφῶ.

Ἐπιτέχνασμα καὶ

Ἐπιτέχνημα (τὸ). τὸ δι' ἐπιτεχνήσεως κατορθωθὲν, σκεύωρημα

Ἐπιτέχνησις, εως (ἡ). ἐφεύρεσις νέας τέχνης (μεθόδου), μεταγενεστέρα ἐπίνοια. 2) σκευωρία, μηχανουργία, μηχανορῥαφία.

Ἐπιτεχνητὸς, ἡ, όν. Ὁ δι' ἐπιτεχνήσεως κατορθωθεὶς (κατασκευασθεὶς), ἐπεξεργασμένος, ἔντεχνος.

Ἐπι-τεχνολογέω = ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Προσθέτω εἰς τὰ ἤδη τεχνολογηθέντα.

Ἐπι-τηγανίζω, Μ. ίσω. Τηγανίζω πάλιν, ξανατηγανίζω.

Ἐπιτηδεύεστερος καὶ Ἐπιτηδειέστερος, α, ον, Ἰων. συγκρ. τοῦ

Ἐπιτήδειος [ἐπιτηδὲς], α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, χρήσιμος (κανὸς· πρόσφορος, ἀναλογος· ἀξιος (» Ἐπιτήδειος ταῦτα παθεῖν, « Δμ.)· (ἐνίοτε) ἐπιδέξιος, (Γαλλ.) adroit, (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν). » Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου (Θκδ. Β', 68), « ||, (ὡς οὐσ.) φίλος, οἰκεῖος, πολλὰ σχετικὸς· συγγενής, μαθητής. (ἐνίοτε) φιλικὸς. » Πρὸς ἀλλήλους πολλά τε ἠπιτήδεια διελέγοντο, « Ξεν. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) Ἐπιτήδεια (τὰ), τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι κλπ.

Ἐπιτηδειότης (ἡ). τὸνά ἦνέ τι ἐπιτήδειον (ἁρμόδιον, χρήσιμον, πρόσφορον κτλ.) εἴς τι, ἁρμοδιότης, ἱκανότης· ἀξιότης. συγγένεια, οἰκειότης (ς).

Ἐπιτηδειόω = ῶ, Μ, ώσω. Κάμνω τι ἢ τινα ἐπιτήδειον (ἁρμόδιον) πρός.

Ἐπιτηδείως, ἐπίῤῥ. Ἁρμοδίως, προσφόρως, ἐγκαίρως, ἐπωφελῶς. μὲ οἰκειότητα, φιλικῶς.

Ἐπιτήδεος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτήδειος.

Ἐπιτηδὲς ἢ Ἐπίτηδες [ἐπὶ, τόδε], ἐπίῤῥ. Ἐπὶ τούτῳ, ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ· ἐπιτουτοῦ· (ἐπμ.) ἐπιμόνως, ἀκριβῶς, ἐπρομελέτης.

†Ἐπιτηδέστατος, η, ον καὶ

†Ἐπιτηδέστερος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιτηδειώτερος(ώτατος).

Ἐπιτήδευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιτηδεύει (μετέρχεται) τις, ἔργον, ἐπάγγελμα· συνήθεια, ἔθιμον.

Ἐπιτήδευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτηδεύειν (μετέρχεσθαι) τι ἔργον (ἐπάγγελμα). ἐνασχόλησις, ἐργασία· τάξις (τρόπος) τῆς ζωῆς, διαγωγή, (κοιν.) φέρσιμον. 2) = Ἐπιτήδευμα. » Ποίαν τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, « Πλάτ.

Ἐπιτηδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηδεύων (μετερχόμενος) τι.

Ἐπιτηδευτὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν (ἐπμ. μὲ ἀκρίβειαν) κατεσκευασμένος, τεχνητὸς, ἔντεχνος, (ὄθ.) μὴ φυσικὸς, βιαιοσμένος.

Ἐπι-τηδεύω, Μ. εύσω. Πράττω τι ἐπίτηδες (ἐπ' αὐτῷ τούτῳ), ἀσχολοῦμαι συνήθως εἴς τι, τὸ ἔχω ἔργον, μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι. (» Τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ—, « Ξεν. [καὶ πθ.] » Κύνας ἐπιτηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν, « αὐτ., γυμνασμένας)· ἐπεξεργάζομαι (καλλωπίζω) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὄθ.) » Ἐπιτετηδευμένον, « Λξ., τὸ πολλὰ τεχνικὸν (ἢ ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφύσικον, βιαιοσμένον.

Ἐπιτηδέως, ἐπίῤῥ. Ἰων ἀντὶ Ἐπιτηδείως.

Ἐπιτηδεώτατος (ώτερος), η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτηδειότατος (ότερος).

Ἐπιτήθη (ἡ). ἡ μήτηρ ἢ ἡ προμήτωρ τῆς μάμμης.

Ἐπίτηκτος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ μεταλλ.) λυωμένος καὶ χυμένος (προσκολλημένος) ἐπάνω εἴς τι ἢ 2) ἀλειμμένος ἀπὸ πάνω (μὲ κηρὸν κτλ.), φυκιασθωμένος, (τρπ.) προσθετὸς, προσποιητὸς, ἐπίπλαστος, (ὄθ. συγγρ. τοῦ) Ἐπίκτητος. » Ἐπίκτητα φιλεῖν, « Θεογρ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς (ἀπὸ πάνω ἀπὸ). » Ἐπέτηκε κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, « Ἡρ.

Ἐπιτηλὶς, ίδος (ἡ). ὁμοία μὲ τὸ φυτὸν τῆλι, ἔχουσα παρομοίους κερατοειδεῖς λοβούς. » Μήκων—, « Νίκ., ἡ ἄλλ. ἀγριαπίδες.

Ἐπι-τηρέω = ῶ, Μ. ήσω. Προσέχω, φυλάττω· παρατηρῶ, καιροφυλακτῶ.

Ἐπιτήρησις, ως (ἡ). τὸ ἐπιτηρεῖν (παραφυλάττειν), ἐπαγρύπνησις, παρατήρησις προσοχή.

Ἐπιτηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηρῶν (προσέχων, παραφυλάττων), Ἔφορος, παρατηρητής.

Ἐπιτηρητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) = ικῶς. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπιτήρησιν, προσεκτικός.

Ἐπι-τίθημι, Μ. θήσω (ἀδρ. Ἐπέθηκα καὶ μσ. Ἐπεθέμην καὶ πθ. Ἐπετέθην κτλ.) Βάλλω τι ἐπάνω εἰς, ἐπιθέτω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Δίθυρα δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐνν. τῆς δοτ.) » Δύγον (» Νέφος) ἀνακλῖναι ἠδ' ἐπιθεῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σε, « Ὀδ. Α., Ἰλ. Ε., νὰ ἀνοιγοκλείῃ (ἀναιδοκαταιδάζῃ) τὸν καταβράκτην τῆς θύρας. » Θύρας ἐπίθεσθε, « Λξ., κλείσατέ τας. » Καλάμῳ ἂν ἐπιθῇς βάρος, « Ἀλ. Ἀρρδ. » Ἐπιθήσει φάρμακα, « Ἰλ. Δ. (ξ μὲ αἰτ. πρόθετ.) » Ἐπιτίθει ἐπ' ἀνθρακιὰν, « Δσκρ. (καὶ μὲ γεν. σπυτ.) » Τὸν δὲ λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας, « Ἰλ. Ω. (ξ παραλλ.) » Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην, « Γρφ. 2) ἐγχειρίζω τι εἷς τινα (νὰ τὸ ὑπάγῃ πουθενὰ), τὸν ἐπιφορτίζω. » Ὁ γραμματοφόρος ᾧ τὴν ἐπιστολὴν ἐπέθηκα, « Συν. (καὶ ἐλλ.) » Ἐπέθηκεν εἰς Μιτυλίνην, « Ἡρ., ἔστειλε γράμματα, ἐμήνυσε· (ξ μσ.) » Ἀποθνήσκων ἐπέθετο τοῖς οἰκείοις, « Ἀθ., παρήγγειλεν, ἄφησε διαταγὴν (παραγγελίαν), (παρβλ. Ἐπιστέλλω). 3) ἐπιβάλλω (πρόστιμον κτλ.). » Σὶ δὲ θωὴν ἐπιθήσομεν, « Ὀδ. Β. » Νόμον ἐπιθεῖναι, « Πλάτ. » Καὶ δίκην τὴν ἀξίαν ἐπιθεῖναι « τῷ ἁμαρτοῦντι, « Ξεν. » Ζυγὸν ἐπιθεῖναι, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Φόβον ἐπιτίθεσθαι, « αὐτ., ἐμπνέειν. » Ὄνομα ἐπιθεῖναι « Σχλ. Ἀπλλν., τοῦ ἔβγαλαν παρανώμι (ἐπίθετον), (ὄθ. 4) (γραμτ.) συνάσσω τι μετ' ἄλλου (τὸ ἑκλαμβάνω) ὡς ἐπίθετον. » Οὐ καταλλήλως τὸ οὐδέτερον ἐπιτεθήσεται τῷ ἀρσενικῷ, « Σχλ. Ἀπλλν. 5) προσθέτω. » Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ γρυσοῦ ἐπιθήσω, « Ἰλ. Ψ. » Καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθύναι, « Ἰλ. Η. 6) ἁρμόζω τι ἔπειτα (ἀπὸ πάνω). » Χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, « Ἰλ. Δ. (καὶ τρπ.) » Οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, « Ἰλ. Τ. 7) (μσ.) ἐπιχειρίζομαι, » Ἐπιθέσθαι ναυτιλίῃσι « Ἡρ. « Θεατροσκοπίαις ἐπιθέμενοι, « Συν. 8) ἐπιτίθεμαι (ὁρμῶ, κινοῦμαι) ἔξαφνα κατά τινος, πρασάλλω. » Ἐπιθέσθαι «μῖς Μακεδόσι, « Διόδ. (καὶ τρπ.) » Ἐπιθέσθαι τῇ ἀρχῇ, « Πλ. » Ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις, « Ἰσκρ. 9) (σπυτ. ξ ἄμρ.) ἀντὶ Γιατρεύομαι, ἀναβάλλω. « Διὰ τὴν τῶν καμνόντων ἀλιγωρίην ἐπιτίθενται γάρ, « Ἱππκρ., (παρβλ. Ἐπιβάλλω).

Ἐπι-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πάλιν ἔπειτα, κάμνω καὶ δευτέραν (καὶ ἄλλην) γέννα.

Ἐπι-τιλάω-ῶ, Μ. ἥσω. Τσιρλίζω (Κουτσαλιῶχ) πάνω εἰς.

Ἐπι-τιμάω-ῶ, Μ. ἥσω. Τιμῶ τινα μετέπειτα, (ὄθ.) ἐκδικοῦμαι τὸν θάνατόν τινος (Ἡρ. ς'. 39.). 2) (Νμ.) καταδικάζω (εἰς πρόστιμον), (κυρ. δὲ) ἐπικυρόνω τὸ πρόστιμον τῷ ὑπ. εἶχεν ἐπιθέσῃ εἰς ἑαυτὸν αὐτὸς ὁ ὑπόδικος. » Τὴν ἀρχαίην δίκην ἐπιτιμίων, « Ἡρ., (παρβλ. Προστιμάω). 3) αὐξάνω (ἀναιδάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, τὸ ἀκριβαίνω. « Ὁ οὗτος ἐπιτιμᾶθη, « Δμ. 4) (συνήθ. μὲ δοτ.) μέμφομαι, ἐπιπλήττω, ἀνειδίζω, κατηγορῶ. » Τοῖς πεπραγμένοις ἐπιτιμᾷν, « Δμ. » Ἐπετίμων αὐτῷ πολλοί, ὅτι σιωπῴη, « Εὐαγγ.

Ἐπιτίμημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς ἐπιτίμησίν τινος, πρόστιμον, ἐπιτίμιον· ἐπίπληξις, μομφή, κατηγορία.

Ἐπιτίμησις, εως (ἡ). ἐπιβολὴ προστίμου (πρὸς ἐκδίκησιν)· ἐπικύρωσις προλαβούσης καταδίκης· μέμψις, ἐπίπληξις, ἀνειδισμός, κατηγορία. 2) αὔξησις (ἀναίβασμα) τῆς τιμῆς τοῦ πωλουμένου.

Ἐπιτιμητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐπιτιμητής, οῦ (ὁ). ὁ διορίζων τὴν τιμὴν ἢ τὸ πρόστιμον, ἐκτιμητὴς ἢ δικαστὴς, τιμωρὸς, ἐκδικητής· ὑπερασπιστής.

Ἐπιτιμητικός, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Πρόθυμος εἰς τὸ ἐπιτιμᾶν, ἐπιπληκτικὸς, ἐλεγκτικὸς, ἀνειδιστικός.

Ἐπιτιμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἐπιτιμητήρ, ἐκδικητὴς, προστάτης, ὑπερασπιστής.

Ἐπιτιμία (ἡ), = Ἐπιτίμησις, ἐπιπλήξεις, μομφὴ, κατηγορία. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιτίμου πολίτου. 3) τὰ ἀποκρυφα μέλη (ζ).

Ἐπιτίμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς τιμὴν τινός. ||.(οὐσ.) Ἐπίτιμιον (τὸ), τὸ ἐπιβαλλόμενον πρὸς ποινὴν, πρόστιμον, (ἐν γέν.) ἀνταμοιβὴ, ἀνταπόδοσις τῶν ἴσων.

Ἐπίτιμος (ὁ, ἡ). ἔντιμος, τιμώμενος, ἐν ὑπολήψει· ἔχων ἄθικτον τὴν τιμήν του, (ἐπμ.) ἀπολαμβάνων ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, (ἀντιθ. τῷ Ἄτιμος). » Χρήματα ἐπίτιμα, « Δμ., τὰ ἀνήκοντα εἰς πολίτην φεύγοντα τὴν πατρίδα του δι' ἀκούσιον φονον, (ἐπμ.) μὴ ὑποκείμενα εἰς δήμευσιν.

Ἐπιτίμως, ἐπίρ. Μὲ τιμὴν, μὲ ὑπόληψιν, ἐντίμως.

Ἐπι-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζων ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς.

Ἐπιτίτθιος καὶ Ἐπίτιτθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμην εἰς τὸν τιτθὸν (εἰς τὸ βυζί), βυζανιάρικος.

Ἐπι-τιτράω-ῶ, Μ. ἐπι-τρήσω. Τρυπῶ τι ἄνωθεν (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπι-τιτρώσκω, Μ. ἐπι-τρώσω. Πληγόνω τινὰ ἀπὸ πάνω ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπιτλήτω, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. τῆς πρχ. τοῦ Ἐπιτέτληκα.

Ἐπι-τμήγω (ἧ· τμήσσω), Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Ἐπιτέμνω.

Ἐπιτοκία (ἡ). τόκος ἐπὶ τόκῳ.

Ἐπιτοκίδιος καὶ

Ἐπιτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῷ τόκῳ (τακετῷ) γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Ἐπιτόκιον (τὸ), = Ἐπιτοκία.

Ἐπίτοκος (ὁ, ἡ), (γυνὴ) ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, ἐτοιμόγεννη, (ἐν γέν.) εὔτοκος, πολύτοκος. 2) (ἀργύριον) βαλμένον εἰς τὸ διάφορον, τοκιζόμενον. ||. » Τόκοι ἐπίτοκοι, « Πλάτ., διάφορον διαφόρου.

Ἐπιτόκως, ἐπίρ. Μὲ τὸ διάφορον.

Ἐπιτολή (ἡ), [Ἐπιστέλλω], ἀνατολὴ ἀστέρος· ἀνάδυσις (ἀνάδυσις) ποταμοῦ κτλ.

Ἐπι-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ἀπαρ. ἢ χ. πτ.) τολμῶ προσέτι, ἀνέχομαι (ὑποφέρω) μὲ τόλμην· (μτγν. μὲ δοτ.) τολμῶ νὰ ἐπιχειρήσω τι, ἀποτολμῶ κατά τι περί τινος.

Ἐπι-τομὴ (ἡ), τὸ ἐπιτέμνειν, κόψιμον ἐπιπόλαιον ἢ διὰ μιᾶς· (τρπ.) τὸ συντέμνειν, σύνοψις (συγγράμματος).

Ἐπίτομος (ὁ, ἡ), [ἐπιτεμνω], κομμένος ὁπωσοῦν, κοντοκομμένος, (ἐπμ.) σύντομος. » Ὁδὸς —, « Ξεν. » Τὰ ἐπίτομα τῆς χώρας, « Παυσ., τὰ χωρισμένα μὲ δρόμους.

Ἐπιτόμως, ἐπίρ. Ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως.

Ἔπιτον, δυϊκ. τῆς ὁρστ. ἡ πρστ. τοῦ Ἔπειμι.

Ἐπιτόνιον (τὸ). τὸ ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁποίου τεντόνονται αἱ χορδαὶ μηχανῆς ἢ μουσικ. ὀργάνου· (μτφορ.) πᾶν ὅ,τι δίδει τόνον εἴς τι, τὸ κάμνει ἐντονώτερον. » Ἡ συντροφία τῆς εὐνοίας ἐπιτόνιον, « Πλ.

Ἐπίτονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος, ἔντονος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἔγν. (μάς), λωρὶ (σχοινὶ) τὸ ὁποῖον μένει (καὶ ἐπμ. κρατεῖ καὶ ἄλλο τι) πάντα τεντωμένον, (ἀνατομ.) οἱ μεγάλοι τένοντες (μυῶνες) τῶν ὤμων καὶ τῶν βραχιόνων.

Ἐπιτόνως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, ἐντόνως.

Ἐπι-τοξεύομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Τοξεύω (Σημαδεύω μὲ τὸ τόξον) κατά τινος.

Ἐπι-τοξεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ.

Ἐπιτοξίς, ίδος (ἡ). ἡ ἐντομὴ (τὸ γαραγμένον μέρος) τοῦ τόξου ὅπου κρατεῖται ἡ χορδή.

Ἐπι-τοπαΐζω, Μ. ίσω. Μένω (διαμένω) εἰς ἕνα τόπον, ἐμβιλωμῶ, ἐνδιατρίβω, (ἀντιθ. τῷ Ἐκτοπίζω).

Ἐπιτοπλείστον (-πλέον, -πλῆθος, -πολύ), ἐπίρ. ἀντὶ Ἐπὶ τὸ πλεῖστον (-πλέον κτλ.), ταῖς περισσότεραις φοραῖς, ἐν γένει.

Ἐπίτορος (ὁ, ἡ), = Διάτορος.

Ἐπιτόσσαις, Δ. ἀόρ. ἀ τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω. Ἴδε Ἐπέτυσσε.

Ἐπι-τραγῆμα (τὸ). τραγάλιον ἐπιδόρπιον, (Τουρκ.) μεζελίκι. (Νικ. Χιων.).

Ἐπι-τραγημάτιζομαι, Μ. ίσομαι. Βάλλω εἰς τὸ τραπέζι τραγήματα (ξηρὰ 'πωρινὰ κτλ.).

Ἐπιτραγία (ἡ). ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. διότι μετεμορφωσε μίαν Γίδαν εἰς τράγον, (παρβλ. καὶ

Ἐπιτράγιος, α ἢ ας, ον καὶ

Ἐπίτραγος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, τραγάω]. ἀκόλαστος, (ἐπμ. ἐπὶ ζώων) ἄγονος, (ἐπὶ φυτ.) ἄκαμπος, τοῦ ὁπ. τὸ γόνιμον δαπανᾶται εἰς περιττὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα μόνον. ||. (οὐσ.) Ἐπιτραγία (ἡ), ἢ Ἐπιτραγίας, ου (ὁ), ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ πολὺ πάχος δὲν γεννοβολᾷ. ||. » Ἐπίτραγοι (οἱ), τὰ μακρὰ καὶ περιττὰ κλαδιὰ τῆς ἀμπέλου.

Ἐπι-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαί τι μὲ τραγικὴν ἔμφασιν (μὲ ὑπερβολὴν), προσθέτω τραγικὰ περιστατικὰ εἰς διήγησίν τινα, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Ἐπιτραπεζίδιος καὶ

Ἐπιτραπέζιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ τῆς τραπέζης (ἐπάνω εἰς τὸ φαγητ).

Ἐπιτραπέζισμα (τὸ). τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, φαγητὸν, (κυρ. δὲ) γλύκισμα ἢ μεζελίκι.

Ἐπι-τραπέω, Π. καὶ

Ἐπι-τράπω, Μ. τράψομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτρίπω.

Ἐπι-τραυματίζω, Μ. (σω. Τραυματίζω ἐπὶ μᾶλλον, τραυματίζω τὸν ἤδη τετραυματισμένον.

Ἐπι-τραχήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέμενος εἰς τὸν τράχηλον. «Κόσμος—,« Σδ., τὸ περιδέραιον. ‖. (υδ.) Ἐπιτραχήλιον, « Ἐκκλησ., τὸ Πετραχῆλι.

Ἐπιτραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ἐπιπολαίως.

Ἐπιτρεπτικός, ἡ, όν. Συγκαταβατικός, [ἐκ τοῦ

Ἐπιτρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω, Διευθύνω) τι πρός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνηθ. ἐκ τρπ.) ἀρίνω (παραιτῶ) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν (εἰς τὴν θέλησίν, εἰς τὴν φροντίδα, εἰς τὴν διάκρισίν, εἰς τὴν ἀπόφασίν) τινος, ἐμπιστεύομαι· δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ· παραχωρῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Καὶ τὸν εἶκεν εἰ ἐπιτρέπει τις αὐτῷ,« Ξεν. »Ἔστιν ὅτῳ ἄλλῳ πλείω ἐπιτρέπεις ἢ τῇ γυναικί; αὐτ. » Καὶ πτισὶ ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματα, « Ὀδ. Η., νὰ τ' ἀφήσῃ κληρονομίαν. » Ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, « Ὀδ. Τ., Χ. »Κλεινίᾳ δ' οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις « Ξεν., δὲν ἤθελες τὸν κάμειν αἱρετοκριτήν; »Ἀγοραίτιμ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω, « Ἀρχ., τὸν κάμνω ἐπιτροπόν μου, (ἴδε ἐκ Ἐπιτροπεύω). (ὀθ. ἑλλ.) » Ὀργῇ ἐπιτρέψας, « Δ. Ἁλ., κυριευθεὶς ὅλως διόλου. » Φεύγεις δή, Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας,« Ἰλ. Φ., παρεχώρησες. (ἐκ μτγ.) » Οὐκ ἐπίτρεπε γήραϊ,« Ἰλ. Κ., δὲν ἐνέδιδε, (κοιν.) δὲν τὰ ἔβαλλε κάτω. (καὶ πθ.) »Ὦ λαοὶ ἐπιτετράφαται,« Ἰλ. Β., τῷ εἶν' ἐμπιστευμένοι. »Ἐπιτρέπεταί μοι, « Ἥρ., μοὶ εἶνε συγχωρημένον, ἔχω τὴν ἄδειαν. (καὶμσ.) « Σοὶ δ' ἐμὸ κῆρ ἐτράπετο εἰρεσθαι, « Ὀδ. Ι., ἔκλεινεν ἡ καρδία σου, ἀποφάσισες.

Ἐπιτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ διαρκῶς ἢ αὐτάρκως, τῷ προμηθεύω ἐν ἀνέσει τὰ πρὸς ζωοτροφίαν. ‖. (πθ. μὲ δοτ.) τρέφομαι (αὐξάνω, μεγαλόνω) ἔπειτα ἀπὸ (μετὰ καιρόν τινα). ἐπιγίνομαι. » Ἐκ τούτων αὖ ἐπετράφη νεότης,« Ἥρ. »Ἐπιτεθραμμένης νεότητος ἰκανῆς, « Δ. Ἁλ. » Οὐδένα τῶν ὕστερον ἐπιτραφέντων βασιλέων, « Ἥρ.

Ἐπιτρεχόντως, ἐπίρ.= Ἐπιτροχάδην, [ἐκ τοῦ

Ἐπιτρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Τρέχω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, περνῶ ἀπὸ πάνω τρέχων, διέρχομαι (καὶ μτγν. διηγοῦμαι ἢ ἀναγινώσκω) τι ἐπιτροχάδην. » Ἅρματα δὲ ἵππους ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον, « Ἰλ. Ψ. » Ἀσπὶς δ' ἐπιθρίξαντος ἄϋσεν ἔγχεος, « Ἰλ. Ν. » Ἐπιδραμεῖν τὴν χώραν, « Ἥρ., νὰ τὴν λεηλατήσῃ. (ἐπιῤῥηματικῶς) »Οὔτι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέγετο, « αὐτ., δὲν ἔτρεξε νὰ τὰ πάρῃ. « Ἐπέτρεχον τοὺς καλάμους τοῖς χείλεσι, « Λογγ., παίζων τὴν σύριγγα. (ἐμσ.μτν.) « Λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη, « Ὀδ. Ζ., εἶνε διακεχυμένη ἐπ' αὐτοῦ. « Ἥλιος δ' οὐρανοῦ ἐξαπέλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς, « Ὀδ. Γ., τὸν ἐσκέπασεν. « Τῷ δὲ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή, « Ἀρ. (καὶ πθ.) » Ὑμῖν ἀργότερον ἐπιδεδρόμηται τοῦ λόγου (ἢ) τῷ λογῳ, « Ξεν.

Ἐπίτρησις [ἐπιτιτρῴσκω], εως (ἡ). τρύπημα ἀπὸ πάνω ἢ τοῦ ἐπάνω μέρους.

Ἐπι-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς τρίβων προσκολλῶ, (ὀθ. μσ.) φυκιασιδώνομαι, (παρβλ. Ἐντρίβω). 2) τρίβω ὁλονὲν (ἀδιακόπως, ἀλλεπαλλήλως), (ἐπιμ.) ἐρεθίζω, (ἰατρ.) κακοφορμίζω. » Τὴν νόσον ἐπιτρίβειν, « Ἀπ., (ἢ 3) (συχνότ.) χαλνῶ (ἀφανίζω) ὅλως διόλου, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν εἴδει κατάρας). » Ἀλλά σε ὁ Ζεὺς ἐπιτρίψειε, « Λκ., (κοιν.) νά σε πάρῃ ὁ διάβολος! (ἐκ πθ.) »Ἀλλ' ἐπιτρίβειήν, εἴ τι τούτων ἔψευσμαι, « Ἀρχ. » Τὸ τοῦ Πλάτωνος συμπόσιον ἀναγνοὺς ἐπιτρίβειή τις μᾶλλον ἢ πρὸς ἀρετὴν παρορμηθείη, « Ἀθ.

Ἐπιτριετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων νὰ συμπληρώσῃ τὰ τρία ἔτη (νὰ γένῃ 3 χρόνων).

Ἐπιτριηραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τριήραρχος (κρατῶ τὴν τριηραρχίαν) πλειότερον τοῦ διωρισμένου καιροῦ. »Ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη μοι δυοῖν μηνοῖν,« Δημ., ἔκαμα τριήραρχος δύο μῆνας περισσότερον, ἤ πέρασαν δύο μῆνες ἀφ' οὗ ἔπρεπε νὰ παύσω τῆς τριηραρχίας.

Ἐπιτριηράρχημα(τὸ). ἡ ἐπέκεινα τοῦ διωρισμένου καιροῦ τριηραρχία καὶ τὰ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἔξοδα.

Ἐπίτριμμα (τὸ), [ἐπιτρίβω]. πᾶν ὅ,τι ἐτρίφθη πολὺν καιρὸν ἐπάνω εἰς, (τρπ. μὲ γεν.) ἄνθρωπος τριμμένος (ἔμπειρος) εἴς τι.

Ἐπίτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος (ἔμπειρος), πανοῦργος, παμπόνηρος, ἢ ἄξιος νὰ ἐπιτριβῇ (νὰ ἐξολοθρευθῇ, νὰ πάῃ 'ς τὸν διάβολον), ἐξώλης.

Ἐπίτριτος, ἐπίρ. Τρεῖς (Ἕως τρεῖς) φοραίς.

Ἐπίτριτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιζόμενος εἰς) τὸ ὅλον καὶ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου (δηλ.) τέσσαρα τριτημόρια, (ὀθ. εἰς τὴν ἀριθμητ.) ὁ 4 ἀριθμ. εἶν' ἐπίτριτος τοῦ 3 (καθὼς καὶ ὁ 8 εἶν' ἐπιτέταρτος τοῦ 4 καὶ καθεξῆς), (εἰς τὴν Μετρ.) » Ποῦς —, « ὁ συγκείμενος (ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν θέσιν) ἀπὸ τρεῖς μακρὰς συλλαβὰς καὶ μίαν βραχεῖαν. ‖. » Δάνεισμα ἐπίτριτον, « Αξ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρώνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν τρίτον τοῦ κεφαλαίου, (παρβλ. Ἐπιμόριος καὶ Ὑποτρίτος).

Ἐπίτριψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτρίβειν ἢ ἐπιτρίβεσθαι, τρίψιμον ἀπὸ πάνω ἢ ἀλλεπάλληλον, φυκιασίδωμα· χάλασμα, ἀφανισμός. » Ἀρδουσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, « Ψαλμ., τὰ ῥεύματά των.

Ἐπίτρομος (ὁ, ἡ). τρέμων ὅλος, κατατρομαγμένος, ἔντρομος.

Ἐπιτροπαῖος, α, ον. Ὁ ἐπιτραπεὶς (ἀφεθεὶς ἐπιτροπικῶς) εἴς τινα, ὁ ἀνήκων ἢ ἐμπιστευμένος εἰς (διευθυνόμενος ἀπὸ) ἐπίτροπον, ἐπιτροπικός. « Ἀρχὴ ἐπιτροπαία, « Ἥρ., ἡ κατ' ἐπιτροπίαν διοίκησις.

Ἐπιτροπεία, ας καὶ

Ἐπιτροπευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτροπεύειν, ἐπιτροπὴ, ἐπισκασία, κηδεμονία.

Ἐπιτροπευτικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπιτροπείαν.

Ἐπι-τροπεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Εἶμαι ἐπίτροπος (ἐπιστάτης, κηδεμὼν κτλ.) τινος, (χ. πτ.) διέπω (διευθύνω, διοικῶ) ἐπιτροπικῶς. 2) (απν.) ἀντὶ Ἐπιτρέπω. » Μελλούσης τῆς πρὸς αὐτὸν μοι δίκης εἰσιέναι, ἠξίουν.. δίκαιον ἡμᾶς ἐπιτροπεύειν, τὴν δίκην ἀναβαλομένους, καὶ ἡμεῖς ἐπετρέψαμεν διαιτηταῖς τέσσαρσιν, « Ἰσ.

Ἐπιτροπή (ἡ). τὸ ἐπιτρέπειν (παραχωρεῖν, ἐμπιστεύεσθαι) τι εἴς τινα· τὸ ἔργον (ἡ ἐξουσία) τοῦ ἐπιτρόπου, διεύκρισις, κηδεμονία· αἵρετοκρισία (Θκ. Ε', 31, 44). (συγγέν.) πληρεξουσιότης. »Δόντων ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, « Διόδ., παρεδόθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικητοῦ (Γαλλ.) à discrétion.

Ἐπιτροπία (ἡ), = Ἐπιτροπεία, κηδεμονία· διοίκησις, αἱρετοκρισία.

Ἐπιτροπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίτροπον ἢ ἐπιτροπίαν. »Νόμος—,« Πλάτ., ὁ περὶ ἐπιτροπῆς καὶ ἐπιτρόπων.

Ἐπίτροπος (ὁ, ἡ). εἷς τὸν ὁποῖον εἶν' ἐπιτετραμμένον (ἐμπεπιστευμένον) τι, κηδεμὼν· τοποτηρητής· προεστὼς, διοικητὴς κτλ., (παρβλ. Ἐπιστάτης).

Ἐπιτροφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιτρέφω, ἡ ἀρκεῖσα τροφῆς· ἐπαύξησις.

Ἐπιτροχάδην [ἐπιτρέχω], ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίτροχον, σύντομα, ὀγλίγωρα, (ἀπμ.) εὔκολα. »Ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,« Ἰλ. Γ., μὲ πολλὴν εὔροιαν λόγου.

Ἐπι-τροχάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Περιπατῶ τροχάζων (au trot). (συνήθ.) περνῶ ἀπὸ πεθενά τρέχων· (ὀθ. μτγν.) ὁμιλῶ ἐπιτροχάδην.

Ἐπιτροχάλος (ὁ, ἡ). ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ ἐπιτροχάσῃ, ὁμαλὸς, καταφορικὸς· ταχὺς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρὸς.

Ἐπιτροχασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-τροχάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐπιτροχάζω.

Ἐπίτροχος (ὁ, ἡ),= Ἐπιτροχάλος, γοργὸς, εὔκολος, σύντομος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐπίτροχα, ἀντὶ-

Ἐπιτροχῶς, ἐπίρ.= Ἐπιτροχάδην, ὀγλίγωρα, ἐλαφρὰ, μὲ εὐκολίαν.

Ἐπι-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ἐκ νέων τρυγῶ τὰ ἐναπολειφθέντα.

Ἐπιτρύζω, Μ. τρύξω. Τρύζω (Τσιρίζω) ἐπάνω εἴς τι. »Χελιδὼν ἐπιτρύζει,« Ἀντίγρ.

Ἐπι-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντρυφάω.

Ἐπι-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐπέτραγον κτλ.). Τρώγω τι ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) ἀπό.

Ἐπι-τρωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιτρέπω.

Ἐπι-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ἐπέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Εὑρίσκω (ἀπαντῶ) κατὰ τύχην, (ὅθεν) »Ὁ ἐπιτυχών,« Ἀξ., κοινὸς, πρόχειρος. 2) (συνεκδχ.) ἀνταμώνω, (παρβλ.) Ἐντυγχάνω, (Πλάτ. Ν. ΣΤ'. 758). 3) (μὲ γεν.) ἀρίσκω τὸ σημάδι, (μτγν.) ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου), (ὀθ. πθ.) » Ἡ πρᾶξις ἢ ὁ λόγος) ἐπιτέτευκται, « Πλδ., ἴδ., ἔγινεν ἢ ἐλέχθη καθὼς πρέπει, κατωρθώθη, ἐπέτυχε. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ ἐπιτευγμένον, « Ἀξ., ἡ ἐπιτυχία.

Ἐπιτυλίσσω(ττω), Μ. ίξω,=Περιτυλίσσω.

Ἐπιτυμβίδιος καὶ

Ἐπιτύμβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (βαλμένος ἐπάνω) εἰς τύμβον (τάφον), ἐπιτάφιος. (ἐπὶ πτην.) ὁ ἔχων λόφον (ζωλ. τρόπον τινὰ τύμβον) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἐπι-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω τι ἐπάνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἐπ, ἐντυπόνω. 2) (συνεκδ.) περιγράφω, (παρβλ.) Ὑποτυπόω.
Ἐπίτυρον (τό). ὁ ἄλλ. Τύρος τοῦ τυριοῦ, ἡ πέτσα. (ὅθ. 2) κάρκαδον (πληγῆς).
Ἐπιτυφλόω-ῶ, Μ. ώσω, —(ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Ἀποτυφλόω.
Ἐπιτυφόω-ῶ, Μ. ώσω καί
Ἐπιτύφω, Μ. θύψω (πθ. πρκ. Ἐπιτέθυμμαι). Καίω μέ ὀλίγον καί καπνίζον πῦρ, (τρπ.) φλογίζω, καταπήκω. 2) καίω ἐπιπολαίως, τσουρουφλίζω. Ἐπιτεθυμμένοι καί μέλανες, « Φλγρ.
Ἐπιτυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.
Ἐπιτυχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτυχαίνων (κατορθόνων) τόν σκοπόν του, εὐτυχής, (ἐπὶ πραγμ.) ἐπιτυχεμένος, εὔστοχος.
Ἐπιτυχία (ἡ). τό ἐπιτυγχάνειν, ἐπίτευξις, κατόρθωσις τοῦ σκοπουμένου, εὐτυχής ἔκβασις, εὐστοχία.
Ἐπιτυχῶς, ἐπίρ. Μέ ἐπιτυχίαν, εὐστόχως, εὐτυχῶς.
Ἐπιτωθάζω, Μ. άσω. (μέ δοτ. ἡ αἰτ.) Περιπαίζω (Χλευάζω) τινά περί τινος· ἀστείζομαι ἐπάνω εἴς τι, (ὄθεν:
Ἐπιτωθασμός (ὁ). περίπαιγμα, περιγέλασμα.
Ἐπιφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπέσθιω.
Ἐπιφαιδρύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω τι φαιδρόν (λαμπρόν, καθαρόν), στολίζω, καλλωπίζω.
Ἐπιφαίνω, Μ. φανῶ. Κάμνω νά φανῇ τι ὅλως διόλου, δείχνω, φανερόνω, (ᾗ ἑλλ. ἡ μσ.) φαίνομαι ἔξαφνα καί διά μιᾶς ἡ ἐπάνω εἴς (ὅθλ. ἀνῷ γίνεται ἡ λέγεται) τι, ἀναφαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἀνατέλλω. « Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν, » Γρφ. (καί πθ.) « Τά ἐπιφαινόμενα, » Ἱπκρ., τά ἐκτάκτως φαινόμενα συμπτώματα καί, τά καταμήνια. « Ἐρυθρά ἐπιφαινόμενα, « Ἀλ. Ἀφροδ.
Ἐπιφάνεια (ἡ). τό ἐπιφαίνεσθαι, ἐμφάνισις (κυρ. αἰφνίδιος καί διά μιᾶς), ἀνατολή τοῦ ἡλίου, ἡμέρωμα· (ὅθ. θεολογ.) ἡ φανέρωσις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τά Θεοφάνεια. 2) τό φαινόμενον (τό ἐπάνω) μέρος τινός πράγματος, ἡ ὄψις, τό πρόσωπον, τό ἐξωτερικόν (μτφρ.) δόξα (λαμπρότης) ἐξωτερική, μεγαλοπρέπεια. « Τό μέγεθος τῶν δικῶν ἐπιφάνειάν τινα ἐποίησεν, « Ἰσ., ἔκαμε κάποιαν ἐντύπωσιν, ἐξύπνασεν.
Ἐπιφανής [ἐπιφαίνω], ές (ὁ, ἡ). φαινόμενος ἐπιτοῦ (» Ἴζλι ἐπιφανεῖς, « Θρρ.). (ἐπὶ τόπ.) φαινόμενος ἐντελῶς (ὡς ἀπὸ ὕψους). Ἔποπτος (« Τῇ πόλει, ἐπιφανεῖ οὔσῃ ἔξωθεν, « Θκ.). (ὅθ.) φανερός εἰς ὅλους, πολλά φανερός ἢ φαντυχτερός, (συνκδ. καί μτφρ.) ἐπίσημος, περίφημος, ἔνδοξος. « Τῶν εὐνέων τά ἐπιφανέστατα, « Ἡρ.
Ἐπιφάνια (τά), (ἐκκλησ.). τά Θεοφάνεια.
Ἐπίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιφανής, προφανής. « Ἐπίφαντος ἐν φάτ : Σοφ., φαινόμενος εἰς (ὅθλ. βλέπων ἀκόμη) τό φῶς, ζωντανός.
Ἐπιφανῶς, ἐπίρ. Μέ τρόπον ἐπιφανῆ, λαμπρῶς, ἐνδόξως, ἀπισήμως.
Ἐπιφερμακεύω, Μ. εὔσω καί
Ἐπιφαρμάσσω, Μ. ἔσ. Δίδω πάλιν ἢ ᾗ ἄλλο φάρμακον (ἰατρικόν) εἴς τινα. Ἐπαναβάλλω ἔπειτα φάρμακον (ἄρωμα, καρύκευμα) εἰς φαγητόν τι, τό καρυκεύω ἀκόμη περισσότερον.
Ἐπιφασις, εως (ἡ). = Ἐμφάνεις, δήλωσις, παράστασις. » Ἐμφαίνεσθαι δέ μεῖ)' ἡμέραν, ὅτι τό φῶς συναίτιον τῆς ἐπιφάσεως, « Θφρ. 2) = Ἐπιφάνεια, λαμπρότης ἐξωτερική, ἐπίδειξις. » Μετά πεπανισμοῦ ᾗ στερόνων ᾗ τῆς τῶν νικώντων ἐπιφάσεως, « Σδ. (ὅθ.) « Κατά τήν ἐπίφασιν, « Πλθ., (ἐναντ. τῷ) Κατ' ἀλήθειαν.
Ἐπιφάσκω, ἐσφαλμ. ἀντί Ἐπιφαύσκω.
Ἐπιφατνίδιος, α, ον, Π. ἀντί
Ἐπιφάτνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὠνῦπάνω ἢ μέσα εἰς τήν φάτνην (εἴς τό παχνί). « Φορβιά ἐπιφατνίδια, « Ξεν. « Κύων—, « Παροιμ.
Ἐπίφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, φημί]. δυσφημισμένος, (παρβλ. Ἐπίῤῥητος).
Ἐπιφαύσκω, Μ. φαύσω. (μέ δοτ.) = Ἐπιφώσκω, λάμπω (φέγγω) ἐπάνω εἴς τι, φωτίζω, ἀνατέλλω, (παρβλ.) Ἐπιφαίνομαι. » Ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός, « Γρφ. (ᾗ πθ.) » Ἐν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκεται φέγγος, « Ἰώβ., (συγχ. τῷ Ἐπιφαύω).
Ἐπιφέρβομαι (χ. Μ.), Π. ἀντί Ἐπινέμομαι, βόσκω πουθενά, βόσκων κατατρώγω.
Ἐπιφέρνια (τά), τά (ἄλλ.) Παράφερνα.
Ἐπιφέρω, Μ. ἐποίσω (ἀόρ. Ἐπήνεγκα κτλ.) Φέρω (Βάλλω, Ῥίπτω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) προσάπτω, ἀποδίδω. » Σοί βορείας χείρας ἐποίσει, « Ἰλ. Α. » Ἐπιφέρειν τά ὅπλα (πόλεμόν, αἰτίαν, μοῖραν, ὕνειδος, ὄνομά κτλ.) τινι, « Λξ. » Ἐπενείκασά οἱ μαχλοσύνην, « Ἡρ. » Ἐπενεγκών αὐτῷ ὅτι δή ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τῷ χεῖρε ἀπέκοψε, « Ἡρκ. » Ἐπιφέρειν φάρμακον (θεραπείαν), « Γαλ., (παρβλ. Ἐπιτίθημι). 2) προξενῶ. » Ἐπιφέρει θάνατον ἀνθρώποις, « Λξ. » Ἐπιφέροντα ὀργάς Τισσαφέρνει δι' Ἴδια κέρδη, « Θκ., τῷ ἐμπνέει ἀνταποθείας, τόν παροργίζει. 3) προσφέρω. » Ἐπιφέρων στέφανον τῷ νεκρῷ, « Πλ. « Τύφῳ χοάς (» Θεοῖς ἱερά) ἐπιφέρειν, « Δογγ., Ἰουλ. 4) φέρω (ἀναφέρω) ἔπειτα, προσθέτω. » Ταῦτα δέ εἰπών, ἐπιφέρει. . , « Γρμτ. 5) (μσ. ἢ πθ.) ἔρχομαι κατόπιν ἢ κατεπάνω τινός, ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπιπίπτω. (τρπ.) ἀποκρίνομαι. » Ὅταν θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, « Ξεν. « Οἱ τριακόσιοι αὐτοῖς ἐπιφέροντο, « Θκ. (ᾗ μτνμ.) » Ἡ ἐπιφερομένη θερεία, « Ἰλ., τό ἐρχόμενον θέρος. (ᾗ ἀπολ.) » Ἐπιφερόμενοι, « Λξ., οἱ μεταγενέστεροι ᾗ » Ἐπιφερόμενα, « Ἡρ., τά μέλλοντα ἢ συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις. 6) σηκόνω (κουβαλῶ) ἐπάνω μου ἢ μαζῇ μου, σύρω (φέρνω) κατόπιν μου. » Μηδέν ὄπλον ἀρήϊον ἐπιφερόμενος, « Ἰλ. Ὕδωρ ἐπιφερόμενος διά τήν ἀνυδρίαν, « Στρ. » Ἐκεῖνος γάρ, . . παρόν μετά πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, ταύτην ἔλαβεν οὐδέν ἐπιφερομένην, « Λυσ. (καί κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Οἱ μέν γάρ πίνουσι μόνον· οἱ δέ, πρός τῷ πίνειν, καί σιτίον ἐπιφέρονται, « Ἱπκρ., (παρβλ. Προσφέρομαι). 7) φέρω τι εἰς τήν μέσην (παρουσιάζω, [τρπ.] ἀναφέρω τούς λόγους τινός) πρός ὄφελός μου. » Μόρτυρας (» Τόν Ὅμηρον) ἐπιφερόμενος, « Δξ., (παρβλ. Ἐπάγω).
Ἐπιφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Κατα-φρύγω) πρός, φεύγω μέ βίαν (κοιν. μέ τά τέσσαρα).
Ἐπιφευκτής (ὁ, ἡ). Τόν ὁπ. πρέπει νά φεύγῃ (ν' ἀπεφεύγῃ) τις, φευκτέος.
Ἐπιφημιστήρ (ὁ). ὁ ἐγκρίνων (ἀποδεχόμενος, ἐπευφημῶν εἴς) τι.
Ἐπίφημι, Μ. φήσω. Συμφημι, λέγω τό Ναί, στέργω, ἀποδέχομαι· ὑπόσχομαι· ἐπιδεβαιόνω, (παρβλ. Ἐπαινῶ).
Ἐπιφημίζω, Μ. ίσω. Προφέρω λόγους αἰσίους (ἢ ἀπαισίους) ἐπάνω εἴς ἔργον τι· ἀναφέρω τό ὄνομα (κυρ. θεοῦ ἢ δαίμονος) ὡς αἴτιου ἢ συνεργοῦ εἰς τήν προκειμένην ὑπόθεσιν· ἀποδίδω εἰς αὐτόν (τρόπου τινά μαντεῖων) τήν αἰτίαν τινός πράγματος, λέγω (ἐξηγῶ) τι ὡς προφητεύων· (ἐν γέν.) αἰτιολογῶ ἢ ὀνομάζω τι μέ εὔφημον ὄνομα. » Ὃ δ' ἂν τῷ θνητῶν τῆς ψυχῆς ἐμελλε καθίξειν, . . μοελλόν τοῦτο ἐπεφήμισε, « Πλάτ. (ᾗ μέ θστ. ἐκ δ'.) » Δαίμονας (» Θεούς) ἐπιφημίζειν τισί, « Γργ. » Ὅσα τις πρότερα τούς θεούς ἐπιφημίζων, « Δμ. » Καί τά φυτά ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ τῶν θεῶν, « Λκ. (ᾗ πρός ἀπαρ.) » Πολλά τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζε δηλοῦν, « Πλ. « Κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα. . ἐκδώσειν, « Εὐρ., (παρβλ. Ἐπιθειάζω).
Ἐπιφήμισμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ λέγεται πρός ἐπιφημισμόν, σημεῖον πρός ἀπόδειξιν τῆς θείας συνευδοκήσεως.
Ἐπιφημισμός (ὁ). τό ἐπιφημίζειν, ἐπιφώνησις λόγων αἰσίων εἰς πρᾶξίν τινα καί ἡ διά τούτου (ἐκλαβόνομένου ὡς αἰσιονοῦ) καθιέρωσις τῆς πράξεως (ὡς ἐγκρινομένης δῆθεν καί παρά τοῦ θεοῦ), (παρβλ. Ἐπιθεσιασμός).
Ἐπίφημος (ὁ, ἡ). = Περίφημος.
Ἐπιφθάνω, Μ. φθάσω, Π. προφθάνω, προλαμβάνω.
Ἐπιφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι (μέ δοτ.) Ἀλλῶ ἐπάνω εἴς ἢ ἔπειτα ἀπό (ὅθλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται ἢ ἀφ' οὗ ἐγινέν ἢ ἐλέχθη) τι, ἀποκρίνομαι, (παρβλ. Ἐπιφωνῶ). » Τοῖς κατά τό δέον τι ἐνεργοῦσιν ἐπιφθεγγόμεθα τό Καλλίς, « Γρμτ.
Ἐπιφθεγμα (τό). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ ἐλέχθη ἐπάνω εἴς ἢ ἔπειτα ἀπό, ἐπίλογος, ἀπόκρισις, ἐπιφώνημα.
Ἐπιφθεγματικός, ἡ, ον. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίφθεγμα.
Ἐπίφθεγξις, εως (ἡ). τό ἐπιφθέγγεσθαι, ἐπιφώνησις.
Ἐπιφθίνω, Μ. φθίσομαι (μέ δοτ.) Φθείρομαι (Τήκομαι) ἐπάνω εἴς ἢ ἔπειτα ἀπό τι.
Ἐπιφθονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μέ δοτ.) φθονῶ τινα περί τινος, δέν τόν ἀφίνω (ἀπό φθόνον) νά λάβῃ μέρος, λυποῦμαι νά τῷ μεταδώσω τινός.
Ἐπίφθονος (ὁ, ἡ). ὁ φθονούμενος ἢ διεγείρων καθ' ἑαυτοῦ τόν φθόνον, ἢ ἄξιος φθόνου, μισητός. » Ἐπίφθονος πρός τῶν πλησίον, « Ἡρ. 2) Π. πολλά φθονερός (ζηλότυπος). » Ἐπίφθονόν τι χρῆμα ὑγιείων ἔφυ, « Εὐρ.
Ἐπιφθόνως, ἐπίρ. Μέ τρόπον ἐπίφθονον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Ἐπιφθόνως ἔχω ἢ διάκειμαι, « Ἀξ., εἶμαι ἐπίφθονος. «Ἐπιφθ. ἔχω πρός τινα,« Ξεν., τόν φθονῶ.

Ἐπίφθορος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) φθοράν, φθαρτός ἢ φθοροποιός.

Ἐπι-φθύσω, Δ. ἀντὶ Ἐπιπτύω.

Ἐπι-φιλεπονέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Καταγίνομαι φιλοπόνως εἴς τι.

Ἐπι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσθέτω φιλοτίμως.

Ἐπίφλιεες (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ φλέβες ἐξέχουν (φαίνονται).

Ἐπι-φλεγής, ἐος (ὁ, ἡ). φλογοειδὴς ἐπιπολαίως, ὡς ἐπικεκαυμένος, κατακόκκινος.

Ἐπίφλεγμα (τὸ). φλέγμα ἐπανθοῦν (ἐπιπολάζον), φλέγματος ἐξάνθημα.

Ἐπι-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Περιπίπτω εἰς φλεγμονὴν (εἰς φλύγωσιν) ἐπιπολαίαν, φλογίζομαι ἐπιπολαίως ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-φλεγμονέομαι-οῦμαι, = Ἐπιφλεγμαίνω.

Ἐπι-φλέγω, Μ. φλέξω. Φλογίζω, πυρπολῶ, κατακαίω· (τρπ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω. (συνκδ.) φωτίζω, (μτφρ.) λαμπρύνω· (ᾗ ἀμετδ.) λάμπω, φέγγω. « Τῶν εὐφροσύνα ᾗ δόξ' ἐπιφλέγει, « Πίνδ. 2) καίω (φλογίζω [καὶ συνκδ.] κοκκινίζω) ἐπιπολαίως. « Τοῖς ὀργιζομένοις ἐπιφλέγεται τὰ περὶ τὰ στήθη, « Ἀρχ.

Ἐπι-φλογίζω, Μ. ἰσω = Ἐπιφλέγω (2).

Ἐπι-φλόγισμα (τὸ). τὸ ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) φλογισμένον μέρος, φλόγωσις ἐπιπόλαιος.

Ἐπι-φλυγώζης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων ὡς νὰ ἔχῃ (ἢ ἔχων ἐπιπόλαιον) φλόγωσιν, (εἰς τὸν Ἵππκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπὶ φλογώδεσι).

Ἐπι-φλυκταινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Βγάζω φλυκταίνας (σπυριά, ἐξανθήματα) εἰς τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἐπι-φλύω, Μ. φλύσω, Π. (μὲ δοτ.) φλυαρῶ (λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα, ξέρνω κακοὺς λόγους) ἐναντίον τινός.

Ἐπίφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος. 2) ὁ ἐμπνέων φόβον, τὸν ὀπ. ἔχει δίκαιον νὰ φοβῆται τις.

Ἐπι-φόβως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίφοβον.

Ἐπι-φοινικίζω, Μ. ίσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ φοινικοῦν (κόκκινον) χρῶμα.

Ἐπι-φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ κόκκινον ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). 2) (ἁμτδ.) κλίνω πρὸς τὸ κόκκινον.

Ἐπι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω που συχνὰ καὶ ἐκδιαλειμμάτων· ἔρχομαι ἔξαφνα ᾗ ὡς ἀπὸ πάνω. (τρπ.) ἔρχομαι (καταβαίνω) εἰς τὰν νοῦν τινος (ἐν εἴδει ἐμπνεύσεως)· συμβαίνω. « Ἄλγημα ἐπιφοιτῆσον, « Ἵππκρ. » Οὐκέτι ἐπιφοιτᾷ (ἡ νοῦσος) εἰς τὸν ἄνθρωπον, « Ἀρετ.

Ἐπι-φοίτησις, εως (ἡ). ἐρχομὸς αἰφνίδιος καὶ ὡς ἀπὸ πάνω· ἐμφάνισις ἢ ἔμπνευσις θεία.

Ἐπι-φοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιφοίτησιν ἐρχόμενος (συμβαίνων), αἰφνίδιος. «Δυστυχίη —, « Μανέθ.

Ἐπίφονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (διψῶν) φόνον, ἕτοιμος εἰς φόνον.

Ἐπι-φορά (ἡ), [ἐπιφέρω]. πρόσθεσις· πρόσθήκη εἰς εἰσφορὰν ἢ μισθοδοσίαν, ἐπιμίσθιον (κυρ. στρατ.). 2) ἔφοδος, ἐφόρμησις, ἐπιβρομὴ, προσβολή· καταφορά· σρόβή· (ἰατρ.) κατάρροὴ (κυρ. εἰς τὰ μμάτια). 3)(λογικ.) συμπέρασμα· πόρισμα. « Ὅταν εἴπωμεν. Εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι· τοῦτο ἔστι λῆμμα· .. Ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί, φῶς ἄρα ἐστίν· αὕτη ἐπιφορὰ καλεῖται, « Γρμτ.

Ἐπι-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Πουβαλῶ) ἀλλεπαλλήλως ᾗ ἐκ προσθήκης ἢ ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) ἀπό, ἐπισωρεύω. (ὕθεν:

Ἐπι-φόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φέρεται ἔπειτα (ὑστερωτερα), (ἰδιωτ.) τὰ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἄλλων φαγητῶν γλυκύσματα κλπ., (Γαλλ.) le dessert.

Ἐπι-φόρησις, εως (ἡ), = Ἐπισώρευσις.

Ἐπι-φορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ)-ικῶς. Ὁ ἐξ ἐπιφορᾶς, σφοδρός, ὁρμητικός.

Ἐπί-φορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι μὲ ὁρμὴν ἢ κατ' εὐθεῖαν πρός. « Ἄνεμος — « Θκ., ὁ ἄριος, ἀρμόδιος. 2) κατηφορικός, (συνκδ. ᾗ τρπ.) ἐπιρρεπὴς πρός, Εὐεπίφορος. 3) (ἐπὶ θηλ. ζώων) ἔγκυος.

Ἐπι-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω (καὶ μσ. Φορτόνομαι) ἀκόμη περισσότερον, προσθέτω καὶ ἄλλο φόρτωμα, (συνκδ.) παραβαρύνω.

Ἐπι-φόρως, ἐπίρ. Ἐξ ἐπιφορᾶς, μὲ ὁρμήν. Ἐπιρρεπῶς.

Ἐπίφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίφραξιν, στούππωμα.

Ἐπι-φραδέως, ἐπίρ. Π. μὲ σκέψιν, μὲ σχέδιασιν, μὲ προσοχὴν, φρονίμως, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-φράζω, Μ. φράσω (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. β'. Ἐπέφραδον), Π. λέγω. ἀναγγέλλω· παραγγέλλω. 2) (συνηθέστ. τὸ μσ.) σκέπτομαι, στοχάζομαι, μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν· παρατηρῶ· ἐννοῶ, καταλαμβάνω· σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου· συμπεραίνω.

Ἐπίφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, στούππωμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στεμπόνω) τι ἀπὸ πάνω ἢ ὅλως διόλου.

†Ἐπιφρίξ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπὶ φρίξ.

Ἐπι-φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. (μὲ δοτ.) Κινεύμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινος σώματος τὸ κάμνω νὰ ἀνατριχιάζῃ (ᾗ μτφ. ἐπὶ θαλάσσ.) νὰ κυματίζῃ ἐλαφρὰ (νὰ σγουραίνῃ).

Ἐπι-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι ἐπίφρων (στοχαστικός, φρόνιμος).

Ἐπι-φροσύνη (ἡ), Π. φρονήσις, προσοχὴ· παρατήρησις.

Ἐπίφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν (φυλάττων) ἐπί τινος, φρουρὸς ἐπαγρυπνῶν· (καταχρ.) « Ξίφος ἐπίφρουρον δέρῃ, « Εὐρ., = Ἐπικείμενον.

Ἐπίφρων [ἐπί, φρήν], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφρων, φρόνιμος.

Ἐπιφυάς, άδος (ἡ). βλαστάρι τὸ ὀπ. φυτρόνει εἰς κορμὸν δένδρου.

Ἐπίφυλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐπιτηρῶ, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω, παρατηρῶ, φυλάττω. παραφυλάττω. « Γαλήνην δὲ ἐπιφυλάξαντες, « Φώτ.

Ἐπίφυλλος (ὁ, ἡ). φυλλοβολημένος (μοιρασμένος) εἰς φύλλα. « Χθὼν —, « Εὐρ.

Ἐπι-φυλλίζω, Μ. ίσω. Σωνάζω τὰ περισσεύοντα σταφύλια μετὰ τὸ τρύγος, τρυγῶ κατόπιν τῶν τρυγητῶν· (μτφρ.) ἀναζητῶ (ἐξετάζω) μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-φυλλίς [ἐπὶ, φύλλον], ίδος (ἡ). μικρὸν σταφύλι (κοιν. ταμπουρίδι.) τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὸ κλῆμα παραβλεπόμενον ὑπὸ τῶν τρυγητῶν. « Καὶ εἰ τρυγητὰι «σταφυλλίδας « Γρφ.

Ἐπι-φυλλόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς φυτρόνει ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα.

Ἐπίφυσις [ἐπιφύω], εως (ἡ). τὸ ἐπιφύεσθαι, ἡ κατὰ πρόσθεσιν αὔξησις. « Δι' γὰρ ἐπίφυσιν λαμβάνει τὰ δένδρα κατ' ἐνιαυτὸν, ὁμοίως ἔντε τοῖς ἄνω καὶ ἐν τοῖς περὶ τὰς ῥίζας, « Θφρ. 2) πᾶν ὅ,τι φυτρόνει (ἐβγαίνει) ἐπάνω εἴς τι ὡς περιττὸν καὶ παρὰ φύσιν, 'Οστώδης —, « Ἱππ. (καὶ μτφρ.) « Τὴν βλαβερὰν ἐπιφυσιν αὐτῆς ῥίζας ἀπέκοψε, « Φίλ., (παρβλ. Ἀπόρυσις).

Ἐπι-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα.

Ἐπι-φυτικός, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἐπίφυσιν, παρὰ φύσιν ἢ ὑπερφυσικός.

Ἐπι-φύω, Μ. φύσω (μα. πρκ. Ἐπιπέφυκα καὶ ἀόρ. Ἐπέφυν). Γεννῶ (Παράγω, Κάμνω νὰ φυτρώσῃ) τι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπάνω εἰς. ||. (συνήθ. μα.) φυτρόνω (γεννῶμαι) ἐπάνω ἢ πολλὰ πλησίον τινός· (συνκδ.) προσκολλῶμαι εἴς τι, πιάνομαι (σκαλόνω) πουλενά. (μὲ δοτ.) « Καρπὸν.. τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα « Δσκρ. « Ἅμα τῇ βλαστήσει ᾗ ὁ φλοιὸς ἐπιφύεται, « Θφρ. (ᾗ μτφρ.) « Τοῖς ἀπροκοῦσιν ὥσπερ θηρίοις σκύλακες ἐπιφυόμενοι, « Πλ. (ᾗ ὀργαν.) « Ὀδόντι ἐπιφυόμενος, « Πλδ., δαγκάνειν. « Ἀμφοῖν ταῖν χερσὶν ἐπιφ., « αὐτ., ἀγκαλιάζειν σφικτὰ μὲ τὰ δύο χέρια.

Ἐπι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πρός τινα ἢ ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι ἢ ἔπειτα ἀπό, (ἐν γέν.) λέγω τι προσφυὲς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, (παρβλ. Ἐπιλέγω καὶ Προσφωνῶ].

Ἐπι-φωνηματικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιφώνημα ἢ ἐπιλεγμένος ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος.

Ἐπιφωνημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπιφώνημα.

Ἐπιφώνησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφωνεῖν (ἐπιλέγειν τι ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος).

Ἐπι-φωράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τι ὅλως διόλου εἰς τὸ φανερὸν, κάμνω νὰ φανῇ (νὰ πιασθῇ) ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἐπι-φώσκω (χ. Μ.), = Ἐπιφαύσκω, λάμπω, φέγγω· ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι· ἀνατέλλω. « Τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, « Γρφ. (κοιν.) ξημερόνοντας κυριακῇ (πρωΐ τῆς ἑβδομάδος).

Ἐπι-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἀπὸ πάνω.

Ἐπιφωτισμός (ὁ). φώτισμα, προσβολὴ φωτὸς ἐπάνω εἰς σῶμά τι.

Ἐπι-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Χάσκω ἐπάνω εἴς τι ἢ κατά τινος, ἀνοίγω τὸ στόμα μου ἴνα καταπίω τι· βλέπω χάσκω, (συνκδ. καὶ τρπ.) προσμένω μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν (δηλ. μὲ ἀνυπομονησίαν. εἶμαι ὅλως διόλου προσηλωμένος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄς τι. »Ὥσπερ ὁ Τάνταλος..ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ,« Ακ. 2) Ἐπεγγελάω. »Ἵνα μὴ διαβρᾶς.. εἶτα ᾖ ἐπιχάνῃ,« Σδ.

Ἐπιχαιράγαθος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὸ καλὸν (τὴν εὐτυχίαν) ἄλλων, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιχαιρέκακος).

Ἐπιχαιρεκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω διὰ τὰ κακὸν (τὴν δυστυχίαν) ἄλλου, εἶμαι ἐπιχαιρέκακος.

Ἐπιχαιρεκακία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἐπιχαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὰ κακὰ (τὰς δυστυχίας) τῶν ἄλλων.

Ἐπιχαίρω, Μ. χαρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω ἐπάνω εἰς (ὅηλ. διό) τι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) χαίρω διὰ τὴν συμφοράν καὶ εἰς τὸ πεῖσμά τινος, ἐνυβρίζω (ἐντρυφῶ) εἰς τὰ δεινά του.

Ἐπιχαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ πίπτῃ τι ὡς χάλαζα ἐπάνω εἰς.

Ἐπιχάλαρος, ἀ ἡ ος, ὀν ἢ ον. Ὀλίγον τι χαλαρὸς (ξετεντωμένος).

Ἐπιχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμηλόνω ἢ Χαλαρόνω (Ξετεντόνω) τι ὀλίγον, (ἄλλ. ᾧ τρπ.) ἐνδίδω. μετριάζω. »Σὺ μὲν θρασὺς τε ᾧ πικραῖς ὀδαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,« Αἰσχλ.

Ἐπιχαλκεύω, Μ. εὔσω. Δουλεύω (Σφυρηλατῶ) τι ὡς χαλκεὺς ἐπάνω εἰς, (μεταφρ.) γυμνάζω (ἐξασκῶ) διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας ἐπεξεργάζομαι.

Ἐπίχαλκος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χάλκωμα. »Ἀσπὶς,« Ἀριστ.

Ἐπιχάραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε χαραγμένον (τυπωμένον) ἐπάνω εἰς τι, σημάδι, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σκαλίζω (Τυπόνω) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ ὅστ. ἐκ δ'.) »Τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττον,« Πλ. (πθ.) »Φύλλον ἐπικεχαραγμένον,« Θφρ., τὸ ἔχον ὡσὰν χαραγματιάς.

Ἐπιχάρεια (ἡ), = Περιχάρεια, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχαρής, ές (ὁ, ἡ). χαρούμενος (περιχαρὴς) διά τι. 2) Π. χαροποιός.

Ἐπιχαριεντίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀστείζομαι (Χωρατεύω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω ᾧ αὐτὴν τὴν χάριν εἰς τινα, (Τουρκιδρδ.) τοῦ κάμνω ᾧ εἰς τοῦτο τὸ χατῆρι, τὸν ὑποχρεόνω καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμη τὴν χάριν.

Ἐπίχαρις, ιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χάριν (θέλγητρον) ἐπάνω του, χαριτωμένος, νόςιμος, (Γαλλ.) gentil.

Ἐπιχάριττα, Δ. ἀντὶ Ἐπιχάρισαι, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιχαρίζομαι.

Ἐπιχαρίτως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν χάριν (ναζιμάδα). 3) μετὰ χαρᾶς, μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀμέτρως.

Ἐπίχαρμα (τὸ). ἀντικείμενον χαρᾶς (καὶ μάλιστα) ἐπιχαιρεκακίας. 2) ἀντὶ

Ἐπίχαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχαίρειν (χαίρειν διὰ τὸ κακὸν καὶ πρὸς ὕβριν τινος).

Ἐπίχαρτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπίχαιρμα. »Παρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος,« Πλάτ. »Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πεπονθα,« Αἰσχλ.

Ἐπιχάττω (χ. Μ.), = Ἐπιχαίνω. 2) (μεσν.) εἶμαι σχαρίνος (ἔχω σχισμάδαν) εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἐπιχασμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χασμουρηθῶμαι ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐνῷ κάμνω ἢ γίνεταί) τι, τὸ κάμνω ἢ τὸ βλέπω ἢ τὸ ἀκούω νυστάζων (ὅηλ. χωρὶς ὄρεξιν).

Ἐπιχαυνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χαυνόομαι (Ἐκλύομαι) διά τι.

Ἐπιχέζω, Μ. χεσοῦμαι. Χέζω ἐπάνω εἰς. ||. (μσ.) χέζομαι (ἐπάνω μου).

Ἐπιχειλόω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τι ὡς ἐπάνω (ὡς τὰ χείλη). [ἐκ τοῦ

Ἐπιχειλής, ές (ὁ, ἡ). γεμάτος ὡς ἐπάνω (ἴσα μὲ τὰ χείλη), (σχεδὸν) ξεχειλισμένος. »Πίθον ἐπιχειλῆ τῶν ἀγαθῶν,« Θμς. (καὶ τρπ.) »Γλῶσσα—,« Πλθ., ἡ φλύαρος. ||. »Ῥήματα ἐπιχειλῆ, αὐτ., τὰ τετριμμένα, τὰ εἰς τὸ στόμα καθενός ἢ, τὰ ξεχειλίζοντα ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας. 2) τοῦ ὀπ. τὰ χείλη εἶνε σουφρωμένα (παραμμένα μέσα) ὡς τῶν γερόντων, (Ἀλκ.).

Ἐπιχειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμάζω) πουθενά. 2) (τρπρσ.) γίνεται πάλιν (ξαναγίνεται) χειμὼν ἢ κακοκαιριά, ξαναχειμωνιάζει.

Ἐπιχείμασις, εως (τὸ), τὸ εὖσ. τοῦ προηγ., ξεχειμώνιασμα ἢ 2) ξαναχάλασμα τοῦ καιροῦ, ξαναχειμωνίασμα.

†Ἐπίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενός (βάλλων χέρι εἰς) τι.

Ἐπιχειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὅστ. ἢ σπντ. αἰτ.) Ἀρχινῶ (Βάλλω χέρι εἰς) τι, ἐπιχειρίζομαι, καταχεριῶ, καταπιάνομαι· κινοῦμαι κατά τινος, προσβάλλω· (ἐθ. λογικ.) ἀποδεικνύω διὰ συλλογισμῶν. »Λογικώτερον δέ ἐστιν ἐπιχειρεῖν καὶ ῥᾴδε,« Ἀρστ. (ᾧ πθ.) »Πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μειώσεως τῆς θαλάσσης ἐπιχειρηθέν, ἐκεῖνο δεόντως ἂν λέγοιτο,« Φίλ.

Ἐπιχείρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ τις, ἔργον, ἐπιχείρησις· (λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ.

Ἐπιχειρηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιχείρημα· ὁ ἐν εἴδει ἐπιχειρήματος.

Ἐπιχείρησις, εως (ἡ), τὸ ἐπιχειρεῖν, ἔναρξις ἔργου, κατασκευή (ῥητ. ἢ λογικ.) ἐπιχειρήματος.

Ἐπιχειρητής, οῦ (ὁ). ὁ προθύμως ἐπιχειρῶν τι, εὔκολος εἰς ἐπιχειρήσεις, ὁρμαστήριος, (Γαλλ.) entreprenant.

Ἐπιχειρητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς, = Ἐπιχειρηματικός, (κανὸς (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ καὶ νὰ μεταχειρίζηται ἐπιχειρήματα.

Ἐπιχειρίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐπιχειρῶ, (ἰατρ.) μεταχειρίζομαι (Ἰταλ. τρατάρω) νοσημά τι ὡς χειρουργός.

Ἐπιχείριον, σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ

Ἐπίχειρον (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), τὸ διδόμενον ἐπὶ χειρὸς ἀρχαίου (ἐν γέν.) ἀμοιβή, ἀνταμοιβή, ἀντιμισθία. »Ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη σὺκ ἐκ θηραίων τἀπίχειρα λαμβάνει· αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἄθλα τῶν πόνων ἔχει,« Κλμ.

Ἐπιχειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ διὰ τῶν χειρῶν (διὰ τῆς βίας) περί τινος, (παράβλ. Χειροβίκης).

Ἐπιχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποφασίζω (Ἐπικυρόνω) τι διὰ πλειοψηφίας (γνωστοποιουμένης κυρ. δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός). »Ἐπειδὰν δ' ἐπιχειροτονήσητε γνώμας, ἃ ὑμῖν ἀρέσκει χειροτονήσατε,« Δημ., »ἔτην θὰ ἐπικυρώσετε τὰς (προκυρωθείσας ἤδη ὑπὸ τῆς (βουλῆς) διαφόρους γνώμας τῶν γνωμοδοτούντων ῥητόρων, ἐπικυρώσατε ὁποιαν σᾶς ἀρέσῃ.

Ἐπιχειροτονία (ἡ). ἡ διὰ πλειοψηφίας (γνωστοποιουμένης κυρ. δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός) ἀπόφασις (ἐκλογή, ἐπικύρωσις).

Ἐπιχερρονησιάζω, Μ. άσω. Ὁμοιάζω σχεδὸν μὲ χερρόνησον, ἔχω ὡς ἔγγιστα σχῆμα χερσονήσου.

Ἐπιχερσεύω, Μ. εύσω. Π. ἔρχομαι ἢ κατοικῶ συνήθως (ἐνδιατρίβω τὸ πλεῖστον) εἰς τὴν ξηράν (εἰς τὴν γέρσον).

Ἐπίχεσμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίχυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχέω, Μ. χεύσω καὶ χεῶ (ἀόρ. Ἐπέχεα καὶ Π. Ἐπέχυτα κτλ.), (μὲ ὅστ. ἐκ δ'.) Χύνω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω ἀπό, περιχύνω. »Χρυσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι,« Ἰλ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπρ.) »Ἐπέχευε νίψασθαι,« Ὀδ. Α. (καὶ μσ.) »Πολλὴν δ' ἐπιχεύατο ὕλην,« καὶ Ὀδ. Ε. »Χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων,« αὐτ. (καὶ μτφ.) »Τοῖ δ' ἐπίχυντο,« καὶ Ἰλ. Ο., ἐχύθησαν (ἐμβήκαν ὡς χαλάζης) μέσα. (καὶ πθ.) »Κἄπυι ἐπεκεχύμενος,« Ακ. 2) (μσ. μὲ γεν. ἑλλ.) λέγω νὰ μὲ κεράφουν καὶ κηκόνα πετῆρι εἰς ὑγίαν τινος. »Ἐπιχυμένους Δημητρίου βασιλέως,« Ἀθ., (παρβλ. Πυγχέω).

Ἐπιχηρεύω, Μ. εὐσω. Μένω χηρεύων ἢ χηρεύουσα, ἐπιζῶ εἰς τὸν ἢ τὴν σύζυγόν μου.

Ἐπιχθόνιος (ὁ, ἡ). Π. [ἐπὶ, χθών]. ἐπίγειος· (συνεδρ. ἐπὶ ἀνθρ.) θνητός.

Ἐπιχιονίζω, Μ. ίσω. Χιονίζω ἐπάνω εἰς.

Ἐπιχλευάζω, Μ. άσω. (μὲ ὅστ.) Γελῶ διά τι, περιγελῶ, περιπαίζω.

Ἐπιχλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιαρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ζεσταίνω ἐπιπολαίως.

Ἐπίχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χλοάζουσαν (πρασινίζουσαν) ἐπιφάνειαν, σκεπασμένος μὲ χλόην (μὲ πρασινάδαν).

Ἐπιχνοάζω καὶ

Ἐπιχνοάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι-

Ἐπίχνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ἀπὸ πάνω μὲ χνοῦν (μὲ χνοῦδι, μὲ μαλλιά). ||. (οὐσ.) Ἐπίχνους (ὁ), = Ἐπίπαγος χνοώδης.

Ἐπιχοή (ἡ), = Ἐπίχυσις.

Ἐπίχολος (ὁ, ἡ). χολερικός, χολερικῆς διαθέσεως· (συνεδρ.) ὀργίλος, ὀξύθυμος. 2) ὁ αὐξάνων ἢ ἐρεθίζων τὴν χολήν. »Ποίη ἐπιχολωτάτη,« Ἱππ.

Ἐπιχορδίς, ίδος (ἡ), ἀρχ. τὸ μεσεντέριον.

Ἐπιχορεύσις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ-

Ἐπιχορεύω, Μ. εὔσω. (μὲ ὅστ.) Χορεύω ἐπάνω εἰς (ἢ διά) τι. (μὲ αἰτ.) προσθέτω τι εἰς τὸ τέλος τοῦ θεατρ. χοροῦ ἂν εἶδει ἐξοδίου (ἴδε τὴν λέξ.). »Ὁ ποιητὴς εἰπὼν· Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας ἀπῆλθε,« Φλζ.

Ἐπιχορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἐκτὸς τῶν ὅσων ἐχορήγησα ἤδη καὶ ἄλλα, χορηγῶ τι περισσότον (ἐκ περισσοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) δίδω πλουσιοπαρόχως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επιχορήγημα (τό). τὸ χορηγούμενον ἐκ προσθήκης (ἐκτὸς τῶν χορηγηθέντων ἤδη).

'Επιχορήγησις, εως καὶ

'Επιχορηγία ας (ἡ). τὸ ἐπιχορηγεῖν ἢ ἐκ προσθήκης ἢ πλουσιοπάροχος δόσις. 2) = 'Επιχορήγημα.

'Επι-χραίνω, Μ. χρανῶ, = 'Επιχρώνυμι.

'Επι-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι συχνὰ ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ κατά τινος, καταχρῶμαι (ῑ). ἔχω ἀμοιβαίαν σχέσιν (οἰκειότητα, συναναστροφὴν) μετά τινος (δὲν πρέπει νὰ συγχ. τῷ 'Επικίχρημι).

Επι-χράω (παρτ. 'Επέχραον καὶ πλέονοῦ), Π. (μὲ δοτ.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. » Ὡς λύκοι ἄρνεσιν ἐπέχραον, « Ἰλ. Π. » Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, « Ὀδ. Β., (κοιν.) τὴν φορτώθηκαν, τὴν ἐστενοχωροῦσαν. (καὶ μετ. πρὸς ἀπαρ.) » Ἀνάγκης ἥμι καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχρανε, « Ἀπλν., ἠνάγκασεν ἐπικειμένη. 2) (μτγν. μὲ γεν.) ἀντὶ 'Επιψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως. » Τάων ἀκροτάτηιιν ἐπέχρασν χερσίν, « Ἀπλλν.

'Επι-χρεμέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ

'Επι-χρεματίζω, Μ. ἰσω. Χλιμιντρῶ ἐπάνω εἰς (ὅηλ. διά) τι ἢ κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός.

'Επι-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Ξερβολιάζομαι καὶ φτύνω ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-χρηματιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμοδατῶ (Προφητεύω) περί τινος ἢ μετά τι.

'Επι-χριμπτω, Μ. χρίμψω, Π. ἔκλινα καὶ ἀκκουμπῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐπιχρίζω, πλησιάζω, (παρβλ. 'Εγχριμπτω).

'Επίχρισις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχρίειν, ἐπάλειψις.

'Επίχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίχρισιν, ἀλοιφή κτλ.

'Επίχριστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἀπὸ 'πάνω, πασαλειμμένος. [ἐκ τοῦ

'Επι-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω, πασαλείφω.

'Επίχροὰ καὶ

'Επίχροια (ἡ). χρωματισμὸς ἐπιπόλαιος, τὸ φαινόμενον (τὸ ἐξωτερικὸν) χρῶμα.

'Επι-χρονίζω, Μ. ἰσω. Πολυκαιρίζω (Γερνῶ) ἐπάνω εἴς τι, γίνομαι-

'Επιχρόνιος καὶ

'Επίχρανος (ὁ, ἡ). διαρκής· πολυκαιρινός.

'Επίχροος (ὁ, ἡ). χρωματισμένος ἐπιπολαίως.

'Επίχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσωμένος ἀπὸ 'πάνω, σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ μάλαγμα, μαλαμματοκαπνισμένος, (συνκδ.) πλούσιος.

'Επι-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω ἀπὸ 'πάνω, καπλαδίζω μὲ μάλαγμα, μαλαμματοκαπνίζω.

'Επιχρύσωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μαλαμματοκάπνισμα.

'Επι-χρώζω, Μ. χρώσω καὶ

'Επι-χρωματίζω, Μ. ἰσω καὶ

'Επι-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω τι) ἐπιπολαίως, ἀλείφω μὲ βαφήν.

'Επίχρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ βαφῆς ἐπάλειψις, χρωματισμὸς ἐπιπόλαιος.

'Επίχυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χυλὸν (θρεπτικὴν οὐσίαν), (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ 'Επίχολυς).

'Επίχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω εἴς τι, (ζύμαιτ. ὅέ) παρ' Ἰατρ. = 'Υπόχυμα.

'Επίχυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχέειν, χύσιμον ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ· κέρασμα σήκωμα ποτηριοῦ εἰς ὑγείαν τινός (ὅθ. » 'Επίχυσιν λαμβάνω τινός, « Πλ., = 'Επιχέομαι). 2) (μτγν.) συρροὴ (χυμῶν καὶ μτγν. πλήθους), ἐπισώρευσις. (Ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, (παρβλ. 'Υπόχυσις. 3) (συνκδ.) ἀγγεῖον πρὸς ἐπίχυσιν, (Τουρκ.) ἰμπρίκι. » 'Ελαιηρὰ—, « Λξ., (παρβλ. Κατάχυσις).

'Επιχυτέον, θετ. τοῦ 'Επιχέω.

'Επιχύτης, ου (ὁ), = 'Επίχυσις (3).

'Επίχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ, περιχυμένος, (ὅθ. || οὐσ.) εἶδος πλακοῦντος. (παρβλ. Ἔγχυτος). 2) εἶδος νομίσματος χυτοῦ (καὶ ὄχι χαρακτοῦ).

'Επι-χωλαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι-

'Επίχωλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χωλός.

'Επίχωμα (τὸ). σωρὸς χώματος, ὄγκος κατασκευαστός, πρόχωμα κτλ., [ἐκ τοῦ

'Επι-χώννυμι, Μ. χώσω. 'Επισωρεύω (Πάνω σωρὸν ἀπὸ) χῶμα ἐπάνω εἰς τι, σκεπάζω μὲ σωρὸν χώματος.

'Επι-χώομαι, Μ. χώσομαι, Π. θυμόνω μὲ ὑπερβολὴν διά τι.

'Επι-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Υποχωρῶ, ἐνδίδω· συγχωρῶ· παραχωρῶ. 2) Ὑπάγω (προχωρῶ) πρὸς· ἐφορμῶ. » 'Εκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι ὅλην τὴν φάλαγγα, « Ξεν.

'Επιχώρησις, εως (ἡ). συγχώρησις· παραχώρησις.

'Επι-χωριάζω, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι (Διατρίβω) συνήθως εἴς τινα τόπον· (ἐπὶ πραγμ. κρπρ.) συνηθίζομαι. (μὲ δοτ.) » 'Επιχωριάζω Ἀθήναζε, « Πλάτ. (παρβλ. 'Επιδημέω). » 'Επιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασι, « Ἀκ. » Τὸ πένθος ἐπιχωριάζει τῇ νήσῳ, « Στρ. » Οὐ τῆς ἀρχαίας (Ἀττικῆς γλώσσης), ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, « Δ. Ἁλ. » Ταφαῖς ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσι, « Διόδ., συνειθίζουν νὰ ἐνταφιάζουν τοὺς νεκροὺς των μὲ ἕνα τρόπον παράξενον. » Ἅτε δὴ βάρβαρος καὶ τὸ προπετὲς ἐπιχωριάζων, « Ἀγαθ. (καὶ πθ.) » Σπανίως ἐπιχωριάζεται, « Ἀρχ., συνειθίζει νὰ γίνεται, [ἐκ τοῦ

'Επιχώριος, α ἢ ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ συνειθιζόμενος εἰς τὴν χώραν (εἰς τὸν τόπον), ἴδιος τοῦ τόπου. ἐγχώριος.

'Επιχωρίως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου.

'Επίχωσις [ἐπιχώννυμι], εως (ἡ). ἐπισώρευσις χώματος· κατασκευὴ προχώματος κτλ.

'Επι-ψαίρω, Μ. ψαρῶ, Π. ξύνω (σγουραίνω) τι ἐπιπολαίως ἐν ᾧ περνῶ ἀπὸ 'πάνω του. » 'Επιψαίρειν κῦμα, « Ὄππ.

'Επι-ψακάζω, = 'Επιψεκάζω.

'Επιψάλιον (τὸ). ἡ ἀλυσίδα ἢ ὀπ. κρατεῖ τὸν χαλινὸν ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου.

'Επι-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου· παίζω κιθάραν κτλ. καὶ πραγμ. ὡδ.

'Επίψαλμος (ὁ). εἶδος μουσικῆς προσευκρούσεως.

†'Επι-ψαύσην, ἐπ(ρ). Ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ 'Επιλίγδην).

'Επίψαυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Επι-ψαύω, Μ. ψαύσω. (μὲ γεν. ἢ απτ. αἰτ.) Ἐγγίζω τι ἐπιπολαίως. » Ὡς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν, « Ὀδ. Θ., μετέχει ὀλίγον τι φρονήσεως.

'Επι-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Χαϊδεύω ἐγγίζων ἐπιπολαίως.

'Επιψέγω, Μ. ψέξω. Μέμφομαι (Κατηγορῶ) προσέτι ἢ περί τινος.

'Επι-ψεκάζω, Μ. άσω. Χύνω τι ἐν εἴδει ψιλῆς βροχῆς ἐπάνω εἰς, ῥαντίζω, ψιχαλίζω.

'Επίψηκτος (ὁ, ἡ), = 'Επίμεμπτος.

'Επιψήλιον (τὸ), = 'Επιψάλιον.

'Επι-ψελλίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υποψελλίζω.

'Επι-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ψεύδομαι ἐπὶ πᾶσιν ἢ περί (ἢ ἐνώπιόν) τινος προσθέτω ψευδῶς.

'Επίψημα (τὸ). κάθε τι ὄμοιον μὲ ψῆγμα (ξύσμα, ῥίνισμα).

'Επι-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Παπατεύω) τι ἐπιπολαίως.

'Επι-ψηφίζω, Μ. ίσω. Προτείνω (Καθυποβάλλω) τι εἰς ψηφηφορίαν. » Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ τοῦ ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, ᾗ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτιῳ δοκεῖ ὠφελεῖν ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλεῦκέναι, « Ξεν. » Ὁ μὲν Φ., παρεγγράψας· ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης, « Αἰσχ. 2) || ἐπικυρόνω (ἀποφασίζω) τι διὰ τῆς ψήφου μου. » Οὐδὲν πώποτε ὁ δῆμος, ἢ τε ἰδία προβουλεύσειεν, ἡ βουλή, οὔτ' ἐπέγραψαν οὔτ' ἐπεψήφισε, « Δ. Ἁλ. (καὶ συχνότ. μτ.) » Οἱ δὲ Ἀθην. ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας αὐτὸν χιλίους καταλέξασθαι, « Ξεν. » Ἀμφοῖν κατακούσασαι, θατέρῳ τὴν νίκην ἐπεψήφισαντο, « Δξ.

'Επιψήφισις, εως (ἡ). ἡ περί τινος ψηφηφορία. 2) ἡ διὰ ψηφηφορίας ἐπικύρωσις.

'Επι-ψιθυρίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υποψιθυρίζω.

'Επι-ψιμμυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω μὲ ψιμμύθιον, ψιχαιαδόνω.

'Επίψογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ψόγως. Ἀξιόψογα (μομφῆς, κατηγορίας). ἐπίμεμπτος.

'Επι-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον ἐπάνω εἴς (ὅηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι.

'Επιψόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επιψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·

'Επι-ψύχω, Μ. ψύξω, Π. (μὲ αἰτ.) φυσῶν δροσίζω.

'Επι-ψωμίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω (Βάλλων τὸ ψωμὶ κτλ. ἀπὸ βοῦκκαν-βοῦκκαν εἰς τὸ στόμα).

'Επιωγὴ (ἡ), Π. [ἐπί, ἰωγή], μέρος εἰς τὸ παράλιον ὅπου τὰ πλοῖα καταφεύγουν ἵνα προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸν ἄνεμον, κάραβοστάσι.

'Επιὼν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ 'Επειμι (ἐπὶ, εἰμι).

'Επλάγχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πλάζω.

'Επλαξα, Δ. ἀντὶ 'Επληξα, ἀόρ. τοῦ Πλήσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σω ἡ 2) τοῦ Πλάσσω (Θκρ. ΚΔ'. 107).
Ἔπλασσα, Π. ἀντὶ Ἔπλασα, ἀόρ. τοῦ Πλάσσω.
Ἔπλε, Ἔπλεο ἢ Ἔπλευ, Ἔπλετο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἔπελε, Ἐπέλευ, Ἐπέλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἡ ἀόρ. τῆς ὀρχ. τοῦ Πέλω, Πέλομαι.
Ἐπλήγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πλήσσω.
Ἐπληντο, Π. ἀντὶ Ἐπέπληντο, ὑπερσ. τοῦ Πίλνημαι.
Ἐπλήσθην, πθ. καὶ
Ἔπλησα, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ Πίμπλημι.
Ἐπόγδοος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ὄγδοον τοῦ ὅλου, (ὃηλ.) ἐννέα ὄγδοα. « Δάνεισμα—, « Σδ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν ὄγδοον τοῦ κεφαλαίου, (δηλ.) 12 1/2 τοῖς 100, (παρβλ. Ἐπίμοιρος).
Ἔπογκος (ὁ, ἡ). βαρυφορτωμένος, (ἐπὶ γυν.) ἔγκυος.
Ἐπωγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Φουσκόνω (κυρ. ἢ μτγμ.).
Ἐπωγμεύω, Μ. εύσω, Π. σχηματίζω ἄγμον (αὐλακιάν). « Κύκλον—, « Τρυφιόδ., διαγράφω.
Ἐπόγμιος (ὁ, ἡ), Π. ἔφορος τῶν ἄγμων (τῶν αὐλακιῶν τοῦ γωραφιοῦ), προστάτης τῆς γεωργίας, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἐπίδια (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφόδια.
Ἐπιδιάζω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοδιάζω.
Ἐπιδυνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Πονῶ (Δυπεῖμαι) διά τι.
Ἐπίδυνος (ὁ, ἡ), = Ἐπίδυμος.
Ἐπιθύρομαι, Μ. υρεῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Θρηνῶ (Θρηνολογῶ) περί τινος.
Ἐπιδώκει, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφωδώκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐφοδῶω, (ἄλλ. διορθ. Ἐποδήγει).
Ἐπιόζω, Μ. οξήσω. Βρωμῶ.
Ἐπιοίγω, Μ. οίξω, Π. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνοίγω, δηλ.) κλείω, (ἴδε Ἐπώχατο).
Ἐποιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκομαι, φουσκόνω.
Ἐποιδαλέος, α, ον, Π. πρησμένος, φουσκωμένος.
Ἐποιδέω-ῶ, καὶ
Ἐποιδίσκω, Μ. ήσω, = Ἐποιδαίνω.
Ἐποικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὡς ἔποικος εἰς τόπον τινὰ τοῦ ὁπ. ἐδιώχθησαν οἱ κάτοικοι. (μὲ δοτ.) κατοικῶ πλησίον καὶ ἐπὶ κακῷ τινος, (Θκ. ς'. 86).
Ἐποικία (ἡ). τὸ νὰ κατοικῇ τις πουθενὰ ὡς ἔποικος. ‖. (οὐσ.)—Ἔπαυλις, ἐποίκιον.
Ἐποικίδιος, α, ή ος, ον, Π. ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον, οἰκιακός.
Ἐποικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω τόπον τινὰ μὲ ἐποίκους· (ἐν γέν.) κτίζω (συνεικίζω) πόλιν κτλ. πλησίον καὶ ἐπὶ κακῷ τινος. « Λεξιόμαχον πόλιν ἐποικίσαι Λακεδαιμονίοις, « Παυσ., (παρβλ. Ἐπιτειχίζω).
Ἐποίκιον (τὸ). Ἰσπίτι εἰς τὴν ἐξοχήν, χωρίδιον, ζευγατεῖον, σεμπρόπιτον, (παρβλ. Ἔπαυλις). 2) οἰκιακὰ σκεύη, νοικοκυρειόν (ς).
Ἐποικιάς, εως (ἡ). κατοικισμὸς τόπου τινὸς ἀπὸ ἐποίκους.
Ἐποικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κτίζω (Οἰκοδομῶ) ἐπάνω εἰς· προσθέτω καὶ ἄλλην οἰκοδομὴν ἐπάνωθεν τῆς ἤδη ὑφισταμένης.
Ἐποικοδομή, ῆς καὶ
Ἐποικοδόμησις, εως (ἡ). τὸ ἐποικοδομεῖν, κτίσιμον ἐπάνω εἰς, προσθήκη εἰς οἰκοδομήν, καὶ αὐτὸ τὸ ἐποικοδομηθέν.
Ἐποικονομία (ἡ). ἡ ἀνάλογος τοποθέτησις (διάταξις) τῶν ἀντικειμένων, (παρβλ. Διάθεσις).
Ἔποικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν ἔπειτα καὶ κατοικήσας εἰς τόπον τινά, μέτοικος, ἄποικος. (Π.) κάτοικος.
Ἐποικτείρω, Μ. ερῶ, (μὲ αἰτ.) Λυποῦμαι (Εὐσπλαγχνίζομαι) τινα,
Ἐποικτίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (καὶ μσ. Κινοῦμαι) εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν).
Ἐποίκτιστος καὶ Ἔποικτος (ὁ, ἡ), Π. οἰκτρὸς ἄξιος ἐλεεινός, ἀξιολύπητος.
Ἐποιμώζω, Μ. ώξω. (μὲ δοτ.) Κλαίω (Ἀναστενάζω, Θρηνολογῶ) διά τι.
Ἐποίνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ οἰνοποσίας (ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι).
Ἔποινος (ὁ, ἡ), μεθυσμένος ἢ μέθυσος. 2) = Ἐποίνιος.
Ἐποιστέον, θετ. καὶ
Ἐποίσω, μέλλ. τοῦ Ἐπιφέρω.
Ἐποικνέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἐποιχόμαι, Μ. οιχήσομαι, Π. ὑπόγω πουθενά, κινοῦμαι πρὸς ἔργον τι ἢ ἐναντίον τινός· ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ.
Ἐποιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαντεύω (Οἰωνίζομαι) τι περί τινος, (παρβλ. Ἐπαφημίζω).
Ἐποκέλλω, Μ. ελῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Ἐπικέλλω, ῥίπτω ἢ πίπτω ἔξω (εἰς τὴν ξηράν).
Ἐποκλάζω, Μ. άσω. Γονατίζω, κάθημαι ἀνακούρκουδα.
Ἐποκριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. Ἔχω τραχεῖαν ἐπιφάνειαν.
Ἐποκριόεις, εσσα, εν, Π. τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν.
Ἐπολίζω, Μ. ίσω, Π. Μακαρίζω, καλοτυχίζω.
Ἔπολδος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς, μακάριος. ἡ Ἐπόλις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιτώλιος.
Ἐπολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. (μὲ δοτ.) Γλιστρῶ (καὶ πίπτω) ἐπάνω εἰς.
Ἐπολολύζω, Μ. ύξω. Φωνάζω ἀπὸ χαρὰν (Ἀλαλάζω) ἢ ἀπολύπην (Μυρολογῶ, Ξεφωνίζω) διά τι.
Ἐπολοφύρομαι, Μ. υρεῦμαι, (μὲ δοτ.) Κλαίω παραπονετικὰ (Θρηνολογῶ) διά τι.
Ἔπομαι [ἕπω], Μ. ἕψομαι (παρ. Εἰπόμην, ἀόρ. β'. Π. Ἑπόμην). (μὲ δοτ.) Ἔρχομαι ἢ Γράφω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ συνοδεύω· (συνκόχ.) ὑπακούω· (τρπ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· εἶμαι σύμφωνος· ἔχω σχέσιν ἢ ἀναλογίαν μὲ· ἀνήκω, ἁρμόζω· προκύπτω ὡς πόρισμα ἀπό τινος.
Ἐπομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ πίπτῃ βροχὴ ραγδαία ἐπί τινος· (συνκόχ.) μουσκεύω, καταβρέχω.
Ἐπόμβρησις, εως (ἡ). βρέξιμον· βροχὴ ραγδαία.
Ἐπομβρία (ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνομβρία, δηλ.) πολλαὶ βροχαί, πολυομβρία.
Ἐπομβρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω βροχὴν ραγδαίαν ἐπί τινος· βρέχω.
Ἐπόμβριος καὶ
Ἔπομβρος (ὁ, ἡ). βροχερός. « Χώρα—, « Θρρ., ἡ βρεχομένη συχνά.
Ἐπομένως, ἐπίρ. (μτχ.) (μὲ δοτ.) Συμφώνως· Ἀκολούθως, ἔπειτα, ἐφεξῆς.
Ἐπόμνυμι ᾰ (μσ.) Ἐπόμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Ἐπώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον (Ὀρκίζομαι) περὶ ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, προσθέτω καὶ ὅρκον εἰς τοὺς λόγους μου, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου. « Ἀλλ' ἤτοι ἐρίω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, « Ἰλ. Δ. 2) ὀμνύω πρὸς ἐτ. « Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ ὅς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι, « Πλ.
Ἐπ-ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. Σφουγγίζω τι (καὶ μσ. Σφουγγίζομαι) ἐπάνω εἰς, (συνκόχ.) ἐντυπόνω.
Ἐπομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ, (ὀθ. ‖. οὖσ.) Ἐπομφάλιον, τὸ ἐπιγάστριον. (καὶ ἐπίρ.) « Βάλε σάκος μέσον ἐπομφάλιον, « Ἰλ. Π., ἴσια κατὰ μέσης, εἰς τὸν ὀμφαλόν. 2) ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ ὡς ἂν ὀμφαλόν. « Σῦκον ἐπομφάλιον, « Ἐπιγρ., διὰ τὸ ὀμφαλοειδὲς τῆς κορυφῆς του.
Ἐπονειδίζω, Μ. ίσω. Ἐπιπλήττω μὲ ὀνειδιστικοὺς λόγους (Γρίζω κατὰ πρόσωπόν) τινα περί τινος.
Ἐπονειδίστως (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως. Ἄξιος ὀνειδισμοῦ, αἰσχρός.
Ἐπωνομάζω, Μ. άσω. Δίδω ὄνομα ἢ ἐπώνυμον εἴς τι, τὸ ὀνομάζω μὲ (τὸ ἀφιερόνω εἰς) τὸ ὄνομά τινος. « Γυναῖκα ἐπονομάζειν τινί, « Λξ., μνηστεύειν αὐτὴν αὐτῷ, (καὶ πθ.) « Τῷ ἀρχῷ ὕβρις ἐπονομάζεται, « Πλάτ., τὸ ὄνομα Ὕβρις δίδεται εἰς τὴν ἐξουσίαν.
Ἐπονομασία (ἡ). τὸ ἐπονομάζειν· ἐπωνυμία, παρώνυμα.
Ἐπονύμαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.) -άστως. Ὁ ἔχων ἐπωνυμίαν, χαρακτηριζόμενος δι' ἐπωνυμασίας.
Ἐποξίζω, Μ. ίσω. Ξοινίζω ὀλίγον, ἀρχινῶ νὰ Ξοινίζω.
Ἐποξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὀξὺ (κοπτερόν, σουβλερόν), ἀκονίζω, (μτφρ.) ἐρεθίζω, παροξύνω. « Ἐπιταχύνω. « Τὴν πορείαν—, « Μακκαβ.
Ἔπαξυς, εος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀξὺς (κοπτερὸς, σουβλερός, [καὶ μτφρ.] δριμύς). 2) ὀλίγον τι Ξοινός, Ξοινωδυσικός.
Ἐποπίζω, Μ. ίσω. καὶ (συχνότ.).
Ἐποπίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) φοβοῦμαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι.
Ἐποπισθεν, ἐπίρ. Π. ἀπ' ὀπισθ, (ὀρθότ. διηρημ. Ἐπ' ὄπισθεν).
Ἐποποία (ἡ). ποίησις ἐπική. (συνκόχ.) ποίημα ἐπικόν.
Ἐποποϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος πρὸς) ἐποποιΐαν.
Ἐποποιός (ὁ). ποιητὴς ἐπῶν (στίχων, κυρ. ἡρωϊκῶν) ἢ ἐπικοῦ ποιήματος.
ἡ Ἐπ-οπτάνομαι, (νλγ.). Βλέπομαι, φαίνομαι.
Ἐπ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω τι ὀλίγον (ἀπὸ πάνω μόνον).
Ἐποπτεία καὶ Ἐπόπτευσις (ἡ). ἐπιτήρησις, ἐφορία, ἐπιστασία. 2) ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος βαθμὸς τῆς μυήσεως, (δηλ.) ἡ αὐτοψία τῶν μυστηρίων, ἐκ τοῦ
Ἐπ-οπτεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ· ἐπισκοπῶ, ἐφορεύω. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀξιόνομαι τῆς ἐποπτείας τῶν (ἐν Ἐλευσ.) μυστηρίων, (ὅθεν συνεκδ.) εἶμαι εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐποπτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Ἐπόπτης [ἐπιὼπομαι], ου (ὁ). ἔφορος, ἐπιτηρητής. 2) θεατής, (ὅθεν ἰδιαιτ.) ὁ ἀξιωθεὶς τῆς αὐτοψίας τῶν ἐν Ἐλευσ. μυστηρίων (ὅηλ. τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου βαθμοῦ τῆς μυήσεως).

Ἐποπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν ἐπόπτην ἢ τὴν ἐποπτείαν.

Ἐπόπτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπόπτης.

Ἔποπτος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀπὸ πουθενά, ὁρατός, ὀφθαλμοφανής.

Ἐπόπτρια (ἡ), = Ἐπόπτις.

Ἐπ-οράω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοράω.

Ἐπ-οργάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκομαι εἰς (Κυριεύομαι ἀπὸ) ὀργασμὸν διά τι, ἐνθουσιάζομαι.

Ἐπ-οργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια. (μὲ δοτ.) «Ἔρως πόλεσιν ἐποργιάζει,» Ἀνακρ., ἐπικρατεῖ, θριαμβεύει, δείχνει ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ἐπ-οργίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ὀργίζομαι διά τι.

Ἐπ-ορέγω ξ (μσ.)-έγομαι, Μ, έξω, -ομαι. Ἁπλόνω τὸ χέρι μου πρὸς (συνεκδ.) δίδω (προσφέρω) περιπλέον. «Ὦ 'γαθοί, πορέξαθ', ὧν μυχὸς πλουτεῖ, » Ἀθ. «Τιμῆς οὔτ' ἀφελῶν, οὔτ' ἐπορεξάμενος, » Σβλ. 2) ἐγγίζω » Ἐπορεγομένην αὐτοῦ, » Πλάτ. 3) (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, ὑπερεπιθυμῶ. πάνω (σημαδεύων) ἐπιτυγχάνω. » Ἐπορέξατο χειρὶ νηΐου, « Ἀπλλν.

Ἐπ-ορέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοράω.

Ἐπ-ορθιάζω, Μ. άσω, Π. = Ἐξορθιάζω, σηκόνω τι ἐπάνω ὄρθιον, ὑψόνω (κυρ. τὴν φωνήν). » Τοῖς ἐπορθ. « Αἰσχλ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω.

Ἐπ-ορθοδρόω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Δ. άσω, Π. = Ἐπορθιάζω. »Ἵνα Πατρὶ γύιος νυχίως ἐπορθοδρόασω, « Εὐρ.

Ἐπ-ορθρεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐπ-ορθρίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι (ἐν γέν. Πράττω τι) πολλὰ πρωΐ.

Ἐπ-ορθρισμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σήκωμα πολλὰ πρωΐ.

Ἐπ-οριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπορέγομαι, ἐπιθυμῶ.

Ἐπ-ορίνω, Μ. ινῶ, Π. διεγείρω, διερεθίζω. » Λύσσαν—, « Μανέθ.

Ἐπ-ορκίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορκίζω ὁρκίζω, (ἐκκλησ.) ἐξορκίζω, (ὅθεν:

Ἐπ-ορκισμός (ὁ), = Ἐξορκισμός καὶ

Ἐπ-ορκιστής, οῦ (ὁ), = Ἐξορκιστής.

Ἐπ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορμέω.

Ἐπ-όρνυμι καὶ Ἐπ-ορνύω, Μ. όρσω, Π. (μὲ δοτ.) παρακινῶ (παρορμῶ, ἐρεθίζω [ᾠμσ. ἢ πθ.] ἐφορμῶ) κατά τινος (τρπ.) διεγείρω αἴσθημά τι ἐντὸς τινος, ἐμπνέω. » Ἦ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον, « Ὀδ. Ε (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἦπι δὲ Ζεὺς ὦρσεν ἀνέμοιο θύελλαν, « Ἰλ. Μ. » Ἐπὶ δ' ὦρνυε πάντας ἑταίρους, « Ὀδ. Φ. (καὶ μσ.) » Ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός, « Ἰλ. Ψ.

Ἔπορον, Π. ἴδε Πορεῖν.

Ἐπ-ορρώω, Μ. ρρώσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) πηδῶ (πηδῶμαι μὲ ὁρμὴν) ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, Ἑρμείωΐ.

Ἐπ-ουροφόω-ῶ, Μ. ώσω Σκεπάζω μὲ ὀροφὴν, βάλλω τι ἐπάνωθέν τινος ἐν εἴδει ὀροφῆς.

Ἔπορσον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἐπόρνυμι.

Ἐπ-ορύσσω(ττω), Μ. ὀξω. Σκάπτω βαθύτερον.

Ἐπ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω ἐπάνω τινός, (συνεκδ.) καταπατῶ, ἐνυβρίζω.

Ἐπ-ορωρέχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐπορέγω.

Ἔπος [ἧ-έπω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν. καὶ ἀρχ.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ λεχθῇ, λόγος, ὁμιλία, διήγησις, ὑπόσχεσις, συμβουλή, παραγγελία, κτλ. (μτγν.) λόγος ἔμμετρος, στίχος (κυρ. ἡρωϊκὸς), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ποίημα (κυρ. ἡρωϊκὸν)· ᾠδή, χρησμὸς (διὰ στίχων)· ῥητὸν (ἀπόφθεγμα) ποιητοῦ. » Ὡς ἔπος εἰπεῖν, « Φρσ. λόγου χάριν· σχεδόν· ἐν ἑνὶ λόγῳ. » Διόρισαι πότερος λέγεις τὸν ἄρχοντα, ἐὰν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, « Πλάτ. » Λευκὴν, οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀλλὰ χιόνος ἐπέκεινα, « Δίλ. » Οὐδὲν πρὸς ἔπος, « Παροιμ., δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, εἶν' ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. » Πρὸς ἔπος, « φρσ., ἐν τῷ ἅμα. ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. » Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἴδρωτα οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ, « Δροτρ. » Ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, « Φρσ., = Εἶπε καὶ ἐγένετο.

Ἐπ-οστρακίζω, Μ. ίσω. Παίζων ῥίπτω ὄστρακα (στρειδότσιφλα ἢ κεραμιδοκόμματα) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμουν κάμποσα πηδήματα πρὶν βουλήσουν, (ὅθεν.

Ἐποστρακισμός (ὁ). εἶδ. παιδιᾶς, (κοιν.) πεταλίδι (ἴδε Πλδ. Θ'. 119).

†Ἐποσχίαν (τὸ). κλαδὶ μὲ καρπούς.

Ἐπ-οστολύζω (γ. Μ.), θρηνολογῶ (μυρολογῶ) διάτι ἢ μετ' ἄλλον.

Ἐπ-οτρύνω, Μ. υνῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) παρορμῶ, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, διεγείρω. » Οἱ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, « Θκ.

Ἐπουδαῖος, α, ον καὶ

Ἐπούδειος (ὁ, ἡ). Π. [ἐπὶ, οὖδας]. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος στηριζόμενος) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, (παρβλ. Ἐπιχθόνιος).

Ἐπουλίς, ίδος (ἡ). πτήξιμόν τι τῶν οὔλων (τῶν ὀδοντοκοιλιῶν), (παρβλ. Παρουλίς).

Ἔπουλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὔλος (σγουρὸς, κατσαρός).

Ἐπ-ουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (ἰατρεύω) πληγήν.

Ἐπούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς.

Ἐπουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς ἐπούλωσιν.

Ἐπουραῖος, α, ον. Ὁ ἐπάνω ἢ πλησίον τῆς οὐρᾶς.

Ἐπουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς. » Θεὸς—, « Ὀδ. Ρ.

Ἐπ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Κατεῤῥῶ ἐπάνω εἰς, (ἢ ἁπλ.) κατουρῶ.

Ἐπ-ουριάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπ-ουρίζω, Μ. ίσω. Πνέω οὔριος (πρόμος). κάμνω νὰ κινῆσαί τι (καὶ ἀμτβτ. κινοῦμαι) μὲ οὔριον ἄνεμον, (μτφρ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) συνεργῶ πρὸς τὸν σκοπόν τινος, διεγείρω· ἐμπνέω. ||. (ἀμτβτ.) βάλλω τὴν πρύμνην μου κατὰ τὸν ἄνεμον, (ἐπιπ.) ἀρμενίζω πρύμα, (μὲ αἰτ. προθετ.) διευθύνομαι ἴσια πρός. » Τρέχε κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας, « Ἀρξφ.

Ἔπουρος (ὁ, ἡ). = Οὔριος, (μτφρ.) ἁρμόδιος (συντελεστικὸς) πρὸς τὸν σκοπόν.

Ἐπ-ουρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπουρίζω, πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον.

Ἐπουσιώδης, εος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίβ.) -ωδῶς. Ὁ μὴ ἐνυπάρχων φύσει ἀλλὰ προσθετικῶς εἰς τὴν οὐσίαν τινός (προσ. ἠπράγμ.).

Ἐπ-οφείλω, Μ. οφειλήσω καὶ ὀφλήσω Χρεωστῶ προσέτι, μένω χρεώστης (ἢ καταδικάζομαι) ἀκόμη καὶ διά.

Ἐπ-οφέλλω (χ. Μ.), Π. αὐξάνω τι ἔτι μᾶλλον, ἐπαυξάνω.

Ἐπ-οφθαλμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπ-οφθαλμιάζω (άω-ῶ). Μ. άσω καὶ

Ἐπ-οφθαλμίζω, Μ. ίσω, (μὲ δοτ.) Ῥίπτω (Προσηλόνω) τὸ βλέμμα μου ἐπάνω εἴς τι (κυρ. μὲ φθόνον ἢ ἐπιθυμίαν), (κοιν.) βάλλω ἢ ἔχω εἰς τὸ μμάτι, μματιάζω.

Ἐποφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ ἐπάνω τοῦ ὀφθαλμοῦ. ||. (οὐσ.) » Ἐποφθάλμιος Γαλ., τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρη.

Ἐπ-οφλισκάνω, Μ. οφλήσω, = Ἐποφείλω.

Ἐποφρύδιον (τὸ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπισκύνιον.

Ἐποχετεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐποχετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω νὰ τρέχῃ ὑγρὸν τι δι' ὀχετοῦ ἢ ὡς δι' ὀχετοῦ πρόν. » Τοῖς ἄγθεσιν ὕδωρ—, « Λογγ. (καὶ μτφρ.) » Ἐποχετευσάμενος ἐκ τῆς θέσεως ἔρωτα, « Ἀχίλλ.

Ἐποχεύω, Ν. εύσω. Ῥατεύω (Καβαλικεύω) πάλιν, ξαναβατεύω.

Ἐπ-οχέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπντ. μτβτ.) Βαθίζω τι (καὶ συνηθέστ. πθ. ἢ μσ. Κάθημαι) ἐπάνω εἰς ἢ ὡς εἰς ὄχημα. (μὲ δοτ.) » Ὕδατι ἐποχεῖται ἡ γῆ, « Φίλ.

Ἐποχή (ἡ). τὸ ἐπέχειν, κράτημα ὀπίσω, ἐμπόδισμα, σταμάτισμα. (φιλοσοφ.) ἐπισχεσις τῆς κρίσεως, ἀμφιβολία· (ἀστρολ.) ἡ κατάστασις τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν στιγμήν. (χρονολογ.) ἀρχὴ χρονικῆς περιόδου προσδιορισθεῖσα δι' ἀξιολόγου τινὸς συμβάντος. (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποχή).

Ἐποχθίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω εἰς ὄχθην.

Ἐπ-οχθίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) στενάζω (λυποῦμαι, ἀδημονῶ) περί τινος.

Ἐποχλεύς [ἐπὶ, ὄχλος], εως (ὁ). τὸ ξύλον ἢ αἰδήρου ὄ,που βάλλουν εἰς τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης ἵνα ἐμποδίζουν τὴν ὁρμήν των εἰς τὸν κατήφορον, (ἄλλ.) προχαπέδη.

†Ἐποχμάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐπέχω (κρατῶ, σταματῶ) ἢ Ἐπογεύω, καβαλλικεύω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαιχμάζω).

†Ἐποχμεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπογμεύω.

Ἔποχον (τὸ). ἡ ζώνη (χυδ. ἴγγλα) τοῦ σαμαριοῦ ἢ τῆς σέλλας, (Ταυρκ.) τὸ κολάνι τοῦ ἁλόγου κτλ. (ἐν γέν.) σέλλα, (ζεύγ. ἵππ.).

Ἔποχος (ὁ, ἡ). [ἐπὶ, ἔχω]. ὁ φερόμενος ἢ καθήμενος ἐπάνω εἰς (ἢ ὡς εἰς) ὄχημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μὲ γεν. ἢ δοτ.) » Νηὸς (» Ἄρτεμιν) ἔποχ., « Αἰσχλ. 2) ὁ κρατούμενος (ἢ γυμναζόμενος) εἰς τὸ νὰ κρατῆται) στερεῶς ἐπὶ τοῦ ὀχήματός του, (ἴδ. συνκδχ.) στερεός, ἀμετακίνητος, μόνιμος· (τρπ.) σαθρός· ἐπίμονος, ἀμετάθετος, (ἴδ. τὸ συγκρ. Ἐποχώτερος). 3) ὁ σηκόνων ἢ δυνάμενος νὰ σηκόνῃ τι ἐπάνω του, χρησιμεύων ἀντὶ (ἐπὶ τοῦ ὑπ. ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ τι ὡς ἐπ') ὀχήματος. » Ποταμὸς ναυσὶν ἔποχος, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Λόγος μανίαις ἔποχος, « Εὐρ., ἐμφαίνων (ὑπαγορευόμενος ἀπὸ) μανίαν.

Ἐπ-οχυρόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι ὀχυρότερον, τὸ ὀχυρόνω ἔτι μᾶλλον.

Ἔποψ [ὄνμτπ.], οπος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) τσαλοπετεινὸς ἢ ποῦπος. (ἴδε καὶ ποπίζω).

Ἐπ-οψάομαι:-ῶμαι, Μ. ἠσομαι. Τρώγω τι ὡς προσφάγιον (ὄψον) μαζῆ μὲ τὸ ψωμί.

Ἔποψε, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπ' ὀψέ, πολλὰ ξώρας (βράδυ).

Ἔπ-οψημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγει τις μὲ τὸ ψωμί, προσφάγιον.

Ἐπόψησις, εως (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐπόψημα (προσφάγιον). 2) = Ἐπόψημα.

Ἔποψία (ἡ), = Ἔποψις. 2) θηλ. τοῦ Ἔποψος.

Ἐποψίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων (ἐσθιόμενος ὡς) ἐπόψημα.

Ἔποψιος (ὁ , ἡ), Π. ἐπιβεκτικὸς ἐπόψεως, ὁρατός.

Ἐπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἀξιοθέατος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόψιος. 3) = Ἐπόπτης ἐπιτηρητής, ἔφορος. » Ζεὺς (» Ἀπόλλων) —, « Καλλ.

Ἔπ-ωψις, εως (ἡ). θέα, (Γαλλ.) γυε. » Εἶσιν ἐν ἐπώψει ἀλλήλαις αἱ πόλεις, « Στρ., φαίνονται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἐπόψομαι, μέλλ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἔπραθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Πιπράσκω.

Ἔπραθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Πέρθω.

Ἔπρεσεν, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἔπρησεν, ἀόρ. β'. τοῦ Πρήθω.

Ἔπρηξα, Ἰων. ἀντὶ Ἔπραξα, ἀόρ. τοῦ Πράσσω.

Ἔπρησα, ἐνεργ. καὶ

Ἐπρήσθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Πρήθω,

Ἐπρίσθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Πρίω.

Ἔπρίω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Πριάμαι.

Ἑπτά (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (7) συνκδχ. καὶ μάλιστα εἰς τὴν Π. Γρφ. ἀντὶ τοῦ) πολλά, δυσκολομέτρητα, (ἴδε Ἑπταπλασίως, καὶ πρβλ. Ἑκατὸν καὶ Ἐννέα).

Ἑπταβασίλειον (τὸ). εἶδ. μύρου. (νομίζεται ἐσφαλμ.)

Ἑπταβίβλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) ἑπτὰ βίβλους.

Ἑπταβύβειος (ὁ , ἡ), Π. συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἀλλεπαλλήλως ἐπιτεθειμένα βωβοτόμαρα (ἴδε Βοῦς).

Ἑπτάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων ἑπτὰ βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), ἴδε βοῦς. 2) (σπνττ.) ἀντὶ Ἑπταβόειος.

Ἑπτάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ γλώσσας (φωνάς, χορδάς). » Φόρμιγξ —, « Ἰλιάδ.

Ἑπταγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα (π. χ. Σάρπις).

Ἑπτάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 γωνίας. ||. (οὐσ.) Ἑπτάγωνα (τὰ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου.

Ἑπταδάκτυλος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων 7. δακτ. ἔκτασιν.

Ἑπτάδουλος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ φοραὶς (δηλ. ζῶλος διόλου, αὐτόχρημα ἢ, ἐκ προγόνων) δοῦλος, (παρβλ. Δουλίκιόδουλος).

Ἑπτάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 7 δραχμάς.

Ἑπτάδρομος (ὁ , ἡ). ὁ περιέχων (περατούμενος εἰς) ἑπτὰ δρόμους. Ὁ δόλιχος ἑπτάδρομος· τρεῖς γὰρ καμπτῆρας εἶχε, καὶ τὸ καμπτῆρος ἥμισυ, « Τζ.

Ἑπτάδυμος (ὁ, ἡ). = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπταέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑπταέτης, ἐος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης). ||. (τὸ οὐδ.) Ἑπτάετες, ἐπίρ. ἑπτὰ ἔτη (κατὰ συνέχειαν), εἰς διάστημα 7 ἐτῶν.

Ἑπταετία (ἡ). διάστημα 7 ἐτῶν.

Ἑπταέτις, ίδος (ἡ). θηλ. τοῦ Ἑπταέτης.

Ἑπτάζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 ζώνας (κύκλους).

Ἑπταήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 ἡμέρας, ἑπτὰ ἡμερῶν (ἡλικίας).

Ἑπταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 7 ἡμέρας· ἑπτὰ ἡμερῶν.

Ἑπτακαίδεκα (οἱ , αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (17), δεκαεπτά.

Ἑπτακαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα 17 ἐτῶν.

Ἑπτακαιδεκαέτης, ου (ὁ), καὶ

Ἑπτακαιδεταέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 17 ἔτη· 17 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑπτακαιδεκάκις, ἐπίρ. 17 φοραῖς.

Ἑπτακαιδεκάπηχυς , εως (ὁ , ἡ). 17 πηχῶν.

Ἑπτακαιδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 17 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑπτακαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 17 ἡμέρας· 17 ἡμερῶν.

Ἑπτακαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 16, δέκατος ἕβδομος.

Ἑπτακαιδεκέτης, ου, (ὁ), = Ἑπτακαιδεκαέτης.

Ἑπτακαιεικοσαέτης, ου, (ὁ) καὶ

Ἑπτακαιεικοσαέτης, ους ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 27 ἔτη, 27 ἐτῶν.

Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, α ἢ ος, ον. 27 φοραῖς τόσος.

Ἑπτακαιεικοσέτης, ου (ὁ), = Ἑπτακαιεικοσαέτης.

Ἑπτακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Ἑπτακόσιοι.

Ἑπτάκωλος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων 7 καυλοὺς (κλαδιά, κοτσάνια).

Ἑπτακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 κεφαλάς.

Ἑπτάκις, ἐπίρ. Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑπτακισμύριοι, αι, α. Ἑπτὰ μυριάδες, (70,000).

Ἑπτακισχίλιοι, αι, α. Ἑπτὰ χιλιάδες.

Ἑπτάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 7 κλίνας.

Ἑπτακόρυμβος (ὁ, ἡ). ἑπτάλοφος, ἑπτακόρυφος, (Νικ. χων.).

Ἑπτακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 700

Ἑπτακοσιοπλασιάκις, ἐπίρ. 700 φοραῖς τόσον.

Ἑπτακοσιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 699.

Ἑπτάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) 7 ἀκτῖνας.

Ἑπτάκτυπος (ὁ , ἡ), Π. = Ἑπτάφωνος, Ἑπτάχορδος.

Ἑπτάκυκλος (ὁ , ἡ). ὁ περιέχων 7 κύκλους· ὁ συντελούμενος εἰς 7 κυκλοφορίας.

Ἑπτάκωλος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 7 κῶλα (μέλη ἢ στίχους).

Ἑπτάλογχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) 7 λόγχας (δηλ. 7 στρατεύματα).

Ἑπτάλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) 7 λόφους, (ἴδε Δίφος).

Ἑπτάλυχνος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ) 7 λύχνους ἢ φτίλια, ἑπτάφωτος.

Ἑπτάμετρος (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπτάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἵπταμαι.

Ἑπταμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος, ἢ πράττων τι εἰς) 7 μῆνας, ἑπτὰ μηνῶν, ἑπταμηνήτικος.

Ἑπτάμηνος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 μῆνας, ἑπτὰ μηνῶν, ἑπταμηνήτικος, (ἴδε Ἑξάμηνος).

Ἑπταμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ 7 τέκνων.

Ἑπτάμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 7 μίτους (νήματα ἢ χορδάς).

Ἑπταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων 7 μνᾶς.

Ἑπτάμοριον (τὸ). τὸ ἕβδομον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἑπτάμυξος (ὁ , ἡ). (λύχνος) μὲ 7 φτίλια (μύξας).

Ἑπτάμυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 7 μυχούς (κρυψιῶνας, κοιλώματα, κοίτας).

Ἔπταξαν, Δ. ἀντὶ Ἔπτηξαν, ἀόρ. τοῦ Πτήσω.

Ἑπτα-πάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 παλαιστῶν (σπιθαμῶν) ἔκτασιν.

Ἑπτάπεκτος (ὁ, ἡ), [ἑπτά, πέκω]. ὁ κουρευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ κουρευθῇ ἑπτὰ (δηλ. πολλὰς) φοραῖς, μαλλιαρός.

Ἑπτα-πέλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πλέθρων ἔκτασιν, ὑπερμήκης.

Ἑπτάπηχυς, εως (ὁ, ἡ). ἑπτὰ πηχῶν.

Ἑπταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἑπταπλάσιον ἢ (ἄλλ.) Γίνομαι ἢ Εἶμαι-

Ἑπταπλάσιος, α, ον καὶ

Ἑπταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ φοραῖς τόσος.

Ἑπταπλασίως, ἐπίρ. Ἑπτὰ φοραῖς τόσον, (συνκδ.) πολὺ περισσότερον. » Ἠκαύσατε τὴν κάμινον ἑπταπλασίως, « Γρφ.

Ἑπτάπλευρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων 7 πλευράς.

Ἑπταπλόος—οῦς (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπταπόδης, ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἑπτάπους.

Ἑπτάπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) 7 πόλεις.

Ἑπτάπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ πόρους (περάσματα, δρόμους, [ἐπὶ ποτ.] ἐκβολὰς ὑγρῶν).

Ἑπτάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑπτάπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ πύλας.

Ἑπτάπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πύργους.

Ἔπταρον, ἀόρ. β'. τοῦ Πτάρνυμαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επτάβροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ βοὰς (ἐκβολὰς, στόματα). » Ποταμός—, « Αἰσχλ.

'Επτάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῳρ. οὐσ. τοῦ 7 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 7 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.). 3) = 'Εβδομὰς (ἡμερῶν), Ἀρχτ.

'Επτάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 7 σημεῖα (χαρακτῆρας σχήματα).

'Επτασταδίος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ σταδίων ἔκτασιν.

'Επτάστερος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 7 ἀστέρας.

ς'Επτάστοιχος, ου ἡ

ς'Επταστοιχὶς, ίος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκείμενος ἀπὸ 7 στοίχους (σειρὰς, ἀράδας), (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επτατειχὶς).

'Επτάσταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ 7 στόλους (στρατεύματα), (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ

'Επτάστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 στόματα (ἐκβολὰς ἢ θύρας). » 'Ηχώ—, « Νόνν.

'Επτατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων 7 τάλαντα.

'Επτατειχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὠχυρωμένος μὲ) 7 τείχη (πύργους, φρούρια).

"Επτατο, γ'. ἐν. πρα τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ ἵπταμαι.

'Επτάτοκος (ὁ, ἡ). ἡ τεχθεῖσα μὲ ἓξ ἄλλους ἀδελφούς.

'Επτότονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑπτὰ τόνους (φωνὰς, χορδάς).

'Επταφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επτάφωτος.

'Επτάφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επτάφωνος.

'Επτάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ 7 φύλλα.

'Επτάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκπέμπων) ἑπτὰ φωνὰς, ἀποδίδων ἑπτάκις τὸν αὐτὸν ἦχον. » Στοά—, « Λκ.

'Επτάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) ἑπτὰ φῶτα. » Αὐγνία—, « Γρφ. » Ζώνη —, « Ὀρφ., ἡ κατηστερισμένη μὲ ἑπτὰ ἄστρα.

'Επταχα καὶ

'Επταχῆ, ἐπίῤῥ. Π. εἰς 7 μέρη (μερίδια). ἑπτάκις τόσον.

'Επτάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ χορδάς. » Λύρα—, « Αξ.

'Επταχῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ ἑπτὰ τρόπους.

'Επτέτης, ου (ὁ), = 'Επταέτης.

'Επτέτις, ιδος (ἡ), 'Επταέτις.

ς'Επτήμερος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Επταήμερος.

'Επτήρης, εος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ ἑπτὰ σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

'Επτηχὼς, εῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πτήσσω.

'Επτοίηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ

'Επτοήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Π. ἀορ. ά. τοῦ Πτοέω.

'Επτορύγιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επτόργυιος, ὁ ἔχων 7 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

'Επτώροφος (ὁ, ἡ). οἶκος μὲ 7 ὀροφὰς (πατώματα), ἑπτάπατος.

"Επυδρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ "Εφυδρος.

'Επυθόμην, ἀόρ. 6'. τοῦ Πυνθάνομαι.

'Επύλλιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ "Επος, λογάκι, τραγουδάκι, ποιημάτιον κτλ.

('Επω), ἄχρ. θεματ. (τοῦ ὑπ. εὔχρ. Π. μὲν μόνον τὸ πλθ. "Εφυσι, καὶ τὰ σύνθετα 'Ενέπω, Ἀπενέπω λογογραφ. δὲ ὁ ἀόρ. Εἶπα καὶ Εἶπον), ἴδε λέγω καὶ φημί.

'Επω, Μ. ἕψω (παρτ. Εἶπον, ἀόρ. "Εσπον), Π. (μὲ αἰτ. παθετ.) καταγίνομαι εἴς τι, (λογογραφ. εὔχρ. μόνον τὰ σύνθ. Διέπω καὶ Περιέπω καὶ τὸ μσ. "Επομαι, ἴδε ταῦτα).

'Επωάζω, Μ. άσω. Κάθημαι (καθὼς ἡ κλῶσσα) ἐπάνω εἰς τὰ ὠά, κλωσσῶ.

'Επώασις, εως (ἡ) καὶ

'Επωασμὸς (ὁ). τὸ ἐπωάζειν, κλώσσημα.

'Επωαστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων ἰδίωμα (συνήθειαν) νὰ ἐπωάζῃ. » "Ορνις ἐπωαστικωτέρα, « Ἀριστ., καλλητέρα εἰς τὸ νὰ κλωσσᾷ.

'Επωβελία (ἡ). πρόστιμον ἑνὸς ὀβολοῦ εἰς τὴν δραχμὴν (δηλ.) τοῦ ἕκτου τῆς ὅλης ποσότητος.

'Επωβὴ (ἡ), [ἐπάδω]. γήτευμα (διὰ ψαλμῳδίας) (τρπ.) θελκτικὴ (κολακευτικὴ) ὁμιλία. 2) = 'Επωδὸς (ἡ).

'Επώδης [ἐποζω], ους (ὁ, ἡ). δυσώδης.

'Επῳδικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἐπῳδὴν ἢ τὸν ἐπῳδόν. ||. 'Επῳδικὰ (ἐνν. μέλη ἢ ἔπη), τὰ ἔχοντα ἐπῳδόν.

†'Επωδίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ "Επ' ὠδίνω.

'Επῳδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Επῳδὴ (2).

'Επῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάδων (ἰατρεύων δι' ἐπῳδῶν) κτλ., (ὀθ. ||. οὐσ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος γητεύων τὰ νοσήματα. » Νυσῶν νοσοῦντι ἐπῳδὸς, « Π.νδ. 2) (πθ.) ὁ ἐπᾳδόμενος (ἐπιφωνούμενος) ἐπάνω εἴς ἢ διά τι. «Μορφῆς ἐπῳδὸν τῆς ἐμῆς,» Εὐρ., ἐπώνυμον, ἐπιφώνημα. ||. (οὐσ.) ὁ ἐκ διαλειμμάτων ἐπαναλαμβανόμενος εἰς ποίημά τι ἢ ᾠδὴν ἐμβόλιμος στίχος, (Γαλλ.) refrain. » Τὸν κοινὸν ἀπάσης ἀβουλετχίας ἐπῳδὸν, « Πλ. 3) (ἡ) τὸ τρίτον μέρος τῶν λυρικῶν ποιημάτων μετὰ τέλος ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς. 4) εἶδ. λυρικοῦ ποιήματος συγκειμένου ἐναλλὰξ ἀπὸ μεγαλητέρους καὶ μικροτέρους στίχους (ὁ 'Οράτιος ἔγραψε τοιαῦτα κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀρχιλόχου).

'Επωδυνία (ἡ). πόνος δριμύτατος, [ἐκ τοῦ

'Επώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ προξενούμενος ἀπὸ) μεγάλην ὀδύνην, πολλὰ ὀδυνηρός.

'Επωδύνως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ἐπώδυνον. » 'Επωδ. ἔχω 'Ιππκρ., πονῶ.

'Επώζω (χ. Μ.), Κωμ. (μὲ ὀστ.) = 'Εποδύρομαι, θρηνῶ (ἀναστενάζω) διά τι, ἐλεεινολογῶ.

'Επῴζω, σπντ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ 'Επωίζω.

'Επ-ωθέω-ῶ, Μ. ἐπωθήσω ἢ ἐπ-ώσω. Σπρώχνω (κουντῶ) τι πρὸς, (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβ.) κουντῶντας χώνομαι, πουθενά, παρεισδύω, ἐπεισέρχομαι.

'Επ-ωιδίζω, Μ. ἰσω, = 'Επωιδέω.

†'Επ-ωίζω, Μ. ἰσω, = 'Επῳάζω.

'Επωκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑπόξυνος.

'Επ-ωκύνω, Μ. υνῶ, = 'Επιταχύνω.

'Επωλένιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ ὠλένῃ] τὸν ὀπ. κρατεῖ (σηκόνει) τις εἰς τὰς ἀγκάλας τε.

'Επωμάδιος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὀπ. σηκόνει τις εἰς τοὺς ὤμους του.

'Επωμαδὸν, ἐπίῤῥ. Π. ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον. » Σταυροῦ παθέοντες ἐπωμαδὸν ἄχθος ἀείρειν, « Γργ.

'Επωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Επωμὶς.

'Επωμίζομαι, Μ. ἰσομαι. 'Παίρνω (Σηκόνω) εἰς τοὺς ὤμους μου.

'Επώμιον (τὸ). τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων φορούμενον, ὠμοφόριον, (κυρ. οὐδ. τοῦ -

'Επώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων. » 'Επωμίους αὐτοὺς ἀναλαβὼν, « Εὐς.

'Επωμὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὤμου (ὅπου συνάπτεται μὲ τὴν ὠμοπλάτην), (συνκδ.) ὁ ὦμος, (καὶ κατ' ἔκτ.) τὸ ὀπίσθιον τοῦ λαιμοῦ, ὁ σβέρκος· (μτγν.) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ πλοίου καὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων. 2) εἶδ. φορέματος γυναικ. μὲ μανίκια, (ἀντιθ. τῷ 'Εξωμὶς).

'Επωμοσία (ἡ), [ἐπόμνυμι]. τὸ νὰ κάμνῃ τις ὅρκον περὶ ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, ἢ δι' ὅρκου ἐπιβεβαίωσις, (παρβλ. 'Εξωμοσία).

'Επώμοσις, εως (ἡ). τὸ ἐπόμνυσθαι, = 'Επωμοσία.

'Επώμοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βεβαιούμενον τι δι' ὅρκου, ὡρκισμένος, ἔνορκος. «Οὐκ ἐπώμοτοι.. ἔφασκες 'Ηρακλεῖ ταῦτην ἄγειν; Σοφ. 2) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὁμνύει τις. » Ζεὺς—, « Σοφ.

'Επὼν, οὖσα, όν, μτχ. τοῦ "Επειμι (ἐπὶ εἰμί).

'Επώνιον (τὸ). (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὰς εἰς τὴν ἀγορὰν γινομένας πωλήσεις. 2) τὸ διδόμενον ἐκ προσθήκης ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸν ἀγοραστὴν, (παρβλ. 'Επίμετρον).

'Επωνυμία (ἡ). τὸ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ ὀνόματος ἄλλο ὄνομα, ἐπίθετον, παρανόμι. » 'Επωνυμίαν Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἐτίθετο, « Αἰσχ. » Πέλοπα τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας (τῆς Πελοποννήσου) ἐφηλίκην ὄντα, ὅμως σχεῖν, « Θκ.

'Επωνύμιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

'Επώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν τὸ ὄνομά του (ὀνομασθεὶς) ἀπό τινος αἰτίας, εἰς τὸν ὁπ. ἐφηρμόσθη τὸ ὄνομά τινος (προσ. ἢ πράγμ.). (μὲ γεν.) « Κάδμου ἐπώνυμος πόλις, « Πλ., ἡ Καδμεία, αἱ Θῆβαι » Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἐστ' ἐπώνυμος.. Πάγος Ἄρειος, « Αἰσχλ. » Βουλόμενος ἓν γε τοῦτο ἔργον ἐπώνυμον αὐτοῦ γενέσθαι, Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) » 'Εορτὴ πηγυμέναις κλισίαισιν ἐπώνυμος, « Νόνν., ἡ τῆς Σκηνοπηγίας. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, Ἰλ. Ι. » Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστιν ἐπώνυμον, « 'Οδ. Π. » Τῷ δ' 'Οδυσεὺς ὄνομ' ἔζω ἐπώνυμον, « 'Οδ. Τ. (ὀθ. ||. οὐσ.) 'Επώνυμον (τὸ), ἡ ἐπωνυμία, τὸ ἐπίθετον, τὸ παρανόμι· (παρβλ. Φερώνυμος). 2) ὁ δίδων τὸ ὄνομά του εἰς τι, ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπονομάζεται τι. » Τοῦ τῆς 'Ρώμης ἐπωνύμου 'Ρωμύλου, « Ἀθ. (ὀθ. εἰς τὰς Ἀθήν.) « Ἄρχων ἐπώνυμος, « 'Ρτρ., εἰς τῶν ἐνιαυσίων ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὠνομάζετο τὸ ἔτος. » Ἀρχὴ —, « 'Ρτρ., τὸ ἀξίωμά του. (εἰς δὲ τὴν 'Ρώμ.) » Ἀρχαὶ ἐπώνυμοι, « 'Ιστορ., ἡ ὑπατεία. « "Πρωτος ἐπώνυμος, « (χ ἁπλ.) » 'Επώνυμοι, « 'Ρτρ. ἀπὸ τῶν ὁπ. ὠνομάσθησαν αἱ δέκα φυλαὶ τῶν Ἀθην.

'Επωνύμως, ἐπίῤῥ. (μὲ ὀστ.) Ἀπὸ τοῦ ὁ ὄ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματος (Σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά) τινος. 'Επωπάω-ῶ καὶ 'Επωπάζω, Μ. άσω, Π. [ἐπί, ὤψ]. ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω, ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ.

'Επωπή (ἡ), Π. ἀντὶ 'Εποψις, (συνκδχ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ ἐποπτεύσῃ, σκοπιὰ, (παρβλ. Περιωπή). 2) διάσημα, ἔκτασις μεγάλη, πεδιάς ὄρη.

†'Επώπης, ου (ὁ), ἀντὶ 'Επόπτης, ἔφορος, ἐπιτηρητὴς, ἐπισάτης, (ὄθ.

†'Επωπίς, ίδος ἡ ἶδος (ἡ). ἐπισατόρια, θεράπαινα, (ἄλλ. γραφ.

'Επωπίς [ἔπομαι], ίδος (ἡ), Π. (σπντ.). ἀκόλουθος.

†'Επωριάζω, Μ. άσω, Φροντίζω, ἐννοιάζομαι, δὲν ἀδιαφορῶ, (ἀντιθ. τῷ 'Εξωριάζω).

'Επωρυφία (ἡ). τὸ ἐπάνω τῆς ὀρυφῆς (ῑ).

'Επῶρσε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. καὶ 'Επῶρτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Επόρνυμι.

'Επωρύω ᾗ 'Επωρύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω (Γαβγίζω) περὶ ἢ κατά τινος.

'Επωσις [ἐπωθέω], εως (ἡ). σπρῶξιμον (κεῦντημα) πρὸς, (ὄθ.

†'Επωστρὶς, ίδος (ἡ). ἡ βοηθοῦσα εἰς τὸ ἀναίσασμα. (παρβλ. Ελιμακίς).

'Επωτειλόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Επουλόω.

'Επωτὶς [ἐπὶ, οὖς ὠτὸς], ίδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐν εἴδει ὠτίων πρυσηρμοσμένα εἰς πὰς πρῴρας τῶν πλοίων ξύλα διὰ πρόθεσιν τῆς ἀγκύρας ᾗ ἀσφάλειαν. » Οἱ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον, » Ἡρ.

'Επωφέλεια (ἡ). χρησίμευσις (συνεργία) πρός τι, [ἐκ τοῦ

'Επωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ωφελῶ (Χρησιμεύω, Συνεργῶ) πρὸς, δίδω χεῖρα βοηθείας, Επαρκῶ. (τὸ δὲ τοῦ Σοφ. Οἰδ. Κ. 640: ἐξηγ. ἀντὶ "Ωφελον).

'Επωφέλημα (τό). βοήθημα πρόχειρον.

'Επωφελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος.

'Επωφελία (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επωφέλεια.

'Επωφέλιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επωφελὴς.

'Επωφελῶς, ἐπίρ. Χρησίμως, ὠφελίμως.

'Επῶχατο, Π. Ἰων. ᾗ Αἰολ. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Επέχω. » Πύλαι ἐπῶχατο, » Ἰλ. Μ. ἦσαν κλεισμέναι. (ἄλλ. γραφ. 'Επῴχατο ὡς ἐκ τοῦ 'Εποίγω).

'Επ-ῴχετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εποίχομαι.

'Επωχρος (ὁ, ἡ). χλωμὸς, ὑπωχρος.

('Ερα), ας (ἡ), (ἄχρ. πωζόμενον δὲ εἰς τὸ Δατ. ἐσχημ). ἡ γῆ, (ὄθ. 'Εραζε, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς).

'Ερᾶσθε, Π. ἀντὶ 'Ηρᾶσθε, Θ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

'Ερᾶμαι, Μ. ἐράσομαι (ἀόρ. 'Ηρασάμην), Π. ἀντὶ 'Εράω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) » Πολέμου ἔραται, Ἰλ. Ι. (ᾗ μὲ ἀπαρ.) » Πλουτεῖν (» Ἀείδειν) ἔραμαι, » Ἐπγρ., 'Οππ.

'Ερανάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστάτης τῆς συνάξεως τοῦ ἐράνου, ὁ πρῶτος τῶν ἐρανιζόντων.

'Ερανεμπολος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος δι' ἐράνου ('Ιταλ. μὲ ἀλτσιόνες). 2) ὁ ζῶν ἐξ ἐρίνων.

'Ερανίζω, Μ. ίσω. Συνάζω ἔρανον (συνεισφορὰν), (ἐνίοτε) συνεισφέρω. (μὲ αἰτ.) » Τοὺς ἄλλους ἐράνιζε, » Αρτ. (καὶ μσ.) » Αὐτὸς ἀναγινώσκοντες ἠρανίζοντο, » αὐτ., ἐμάζοναν χρήματα. (ᾗ πθ.) » Πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα, » αὐτ. οἱ φίλοι του ἔκαμαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔρανον.

'Ερανικὸς, ἡ, ὸν. 'Ο ἀνήκων εἰς "Ερανον.

†'Εράνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Ερανος, ὅτι δίδει ἕκαστος τῶν συνεισφερόντων εἰς ἔρανον.

'Ερανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρανίζων (συνάζων, ἢ [συχνότ.] συνεισφέρων εἰς) ἔρανον, μέτοχος συμποσίου δι' ἐράνου. (ἐν γέν.) συνεταῖρος.

'Ερανίστρια (ἡ), Θηλ. τοῦ 'Ερανιστὴς.

'Ερανὸς, ἡ, ὸν, Π. ἐράσμιος, τερπνός, ἀξιέραστος.

"Ερανος (ὁ), [ἔραω]. συνεισφορὰ (κυρ. διὰ συμπόσιον). (ὄθ. ἀρχ.) συμπόσιον (ἐξ ἐράνου (Ἀγγλ.) picnic· (ἐν γέν.) συνεισφορὰ (μάλιστα ὑπὲρ πτωχῶν φίλων), (Τουρκ.) ζεφενές. (τρπ.) εὐγνωμοσύνη. (συνκδχ.) ἑταιρία ἰδιωτῶν συνεισφερόντων πρὸς ἕνα ὁποιονδήποτε σκοπόν.

"Ερασθε, Δ. ἀντὶ 'Εραζε.

'Ερασιμολπος (ὁ, ἡ), Π. [ἔραμαι, μολπὴ] ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδὰς (τὴν μουσικὴν) ἢ τοῦ ὀπ. αἱ ᾠδαὶ εἶνε ἐράσμιαι (τερπναί).

'Ερασιπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (ἀξιέραστα) μαλλιά.

'Ερασίπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (ἀξιέραστα) πτερά.

'Ερασιχρηματία (ἡ). ἔρως χρημάτων, φιλοχρηματία, [ἐκ τοῦ

'Ερασιχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὰ χρήματα.

'Εράσμιος, α ἢ ας, ον. Ἀξιαγάπητος, ἀξιέραστος.

"Ερασσαι, Π. ἀντὶ "Ερασαι. Β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνγ. τῆς ὁρ. καὶ

'Ερασσάμην, Π. ἀντὶ 'Ηρασάμην, μα. ἀόρ. ά. τοῦ "Εραμαι.

'Ερασταὶνω, Μ. ὑνω, Π. (μὲ γεν.) εἶμαι ἐραστὴς τινος, ἀγαπῶ.

'Εραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρῶν, ἀγαπῶν περιπαθῶς τι, ἀγαπητικός.

'Εραστὸς, ἡ, όν, = 'Ερατός, ἀγαπητός.

'Εράστρια (ἡ), Θηλ. τοῦ 'Εραστὴς, ἀγαπητικὴ.

'Ερατεινὸς, ἡ, όν, Π. = 'Εράσμιος, τερπνός.

'Ερᾶτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ 'Εραστὴς. » Θανάτου—, » Ἀρετ.

'Ερατίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ γεν.) = "Εραμαι, ἐπιθυμῶ.

'Ερατοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ερασιπλόκαμος.

'Ερατὸς, ἡ, όν, Π. ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητὸς, ἀξιέραστος· τερπνός.

'Ερατόχρους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀξιέραστον (ὡραῖον) χρῶμα ἢ χρῶτα.

'Ερατὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἐρασμιότης (Γαλλ.) amabilité.

'Ερατύω, Δ. Π. ἀντὶ 'Ερητύω.

'Εραϊῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον (ἀξιέραστον) βλέμμα ἢ ὄψιν, (συγχ. τῷ 'Εριῶπις).

'Εράω-ῶ [ἔρος], Μ. ἐραοῦμαι (ἀόρ. 'Ηρασθήσομαι [ἀόρ. 'Ηράσθην, καὶ τὸ θετ. 'Ερασθῆναι). Ἀγαπῶ ἐρωτικῶς (περιπαθῶς), ὑπεραγαπῶ, εἶμαι ἐρωτευμένος· ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερεπιθυμῶ. (μὲ γεν.) » Πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦτις ἔχῃ τὸ ἐγκαῖν, » Θγν. » Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ, » Στδ. (καὶ μσ.) » Ἰχοῦς ἠράσθη, » Θκρ. » Εὐβοὺς ἐκ παιδὸς ἐρασθεὶς τοῦ εὐκλεὴς γενέσθαι, » Ξεν. (καὶ πθ. μτχ.) » Ἐρώμενος (ὁ) καὶ 'Ερωμένη (ἡ), (ἀντὶ ἐπιθ.) ἀγαπητικός, -κή.

('Ερά-ω-ῶ), ἄχρ. θεμ. (συγγ. τῷ 'Ρέω καὶ εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπεράω, 'Εξεράω, Μετεράω, κτλ.)

†'Εργά, Γρφ. ἀντὶ 'Εργάσῃ, Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ 'Εργάζομαι.

'Εργάθης, ους (ὁ), εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ 'Εργάτης, δυλευτὴς, ἡμερομισθιάρης, [ἐκ τοῦ

'Εργάζομαι [ἔργον], Μ. άσομαι (παρτ. Εἰργαζόμην, ἀόρ. Εἰργασάμην, πρκ. μσ. ἢ πθ. Εἴργασμαι, ἀορ. πθ. καὶ μσ. Εἰργάσθην). Δουλεύω (κυρ. τὴν γῆν ἢ τέχνην τινά). γεωργῶ, καλλιεργῶ, (ἐν γέν.) φτειάνω, κατασκευάζω. (μὲ αἰτ.) » Τὴν (» Τέχνας, » Ἐπιστήμας) ἐργάζεσθαι, » Ξεν. » Θάλατταν ἐργάζεσθαι, » Αξ. » Ὅπλα ἐργάζεσθαι, » Ἡροδ. » Ὅπλα οἳς χρυσὺν ἐργάζετο, » Ὀδ. Γ'. (καὶ χ. πτ.) » Ἐργάζευ, » Ησ. » Ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς ἡδῶντας καὶ δυναμένους ἐργάζεσθαι.... ἐπειδὰν δὲ ἀδυνάτους αἰσθωνται ὄντας ἐργάζεσθαι διὰ τὸ γῆρας, » Ξεν. » Οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς, ὁκοῖα ᾗ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται, » Σοφ. (ᾗ πθ.) » Εἰργασμένη γῆ, » Θρρ. » Ἀγάλματα εἰργασμένα, » 'Ηρῶδ. » Ἔκ πέτρας εἰργασμένος, » Αἰσχλ. » Καὶ ἐργασθὲν (τὸ σίλφιον), ἄσηπτον ἤδη διαμένει, » Θφρ.

2) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐργαζόμενος, ἐμπορεύομαι, κερδίζω. » Ἐργασάμενος χρήματα μεγάλα, » Ἡρ. » Πρὶν ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι, » Ξεν. » Οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ ἀρκοῦντα, » αὐτ. (καὶ μὲ ὀοτ.) ᾗ 'Εργάζεσθαι τῷ σώματι, ἀμ., ἐπὶ τῶν πορνευομένων (καὶ τρπ.) » Τὰ τῶν ἄλλων κακὰ ἐργάζεται, » αὐτ. (καὶ χ. πτ.) » Τοὺς ἐργαζομένους ἡμῶν πόσοι βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι, » Ἀρστ., τοὺς ἐμπόρους. » Χρήματα ἐργαζόμενα, » Αξ., τὰ ἐνεργά, τὰ διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πολλαπλασιαζόμενα. 3) (ἐν γέν.) κάμνω, (καὶ ἰδιατ.) πράττω, ἐνεργῶ, κατορθώνω, (κοιν.) κάμνω δουλειάν. » Οὐδὲν φαίνεται καινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλὰς, » Θκ. » Πόλιν μεγα ἀγαθὸν εἰργασμένην, » Ξεν. » Οὐδὲν ἄλλο κακὸν ἐργασαμένος ἐν τῇ πόλει, » αὐτ. » Ἐργάζεσθαι εὐεξίαν τῷ σώματι, » αὐτ. (ὄθ. Χ. πτ.) » Τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, » Ἀρχ., βιάζει, κατεπείγει. (ᾗ πθ.) Τοιαῦτα εἰργασται, » Δσ. Τὰ προσθεν εἰργασμένα, » Ἡρ. (ᾗ ἑλλ.) » Ἐπ' εἰργασμένοις, » φρα., ἀφ' οὗ τελείωσεν ἡ ὑποθεσις. » Τροφὴ εἰργασμένη, » Αξ., ἡ χωνευμένη.

'Εργάθω (παρτ. 'Εργαθων ἢ Εἐργαθων), Π. ἀντὶ Εἴργω. (ἴδε Απείργω).

'Εργαλεῖον καὶ (Ἰων. 'Εργαλήϊον. (τὸ). ὄργανον, σύνεργον. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ "Ερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γον. » Καὶ πᾶσα ἡ κατασκευὴ ξ πάντα τὰ ἐργαλεῖα καὶ οἱ πάσσαλοι τῆς αὐλῆς χαλκοῖ, « Γρφ.

Ἐργάνη (ἡ), Π. ἡ ἐργαζομένη, ἐργάτις, (ἐπιθ. τῆς Ἀθην.).

Ἔργανον (τὸ), = Ἐργαλεῖον, ὄργανον.

Ἐργαζῇ, Δ. ἀντὶ Ἐργάσῃ, β', ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Ἐργασείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ (ἔχω διάθεσιν ἢ σκοπὸν) νὰ ἐργασθῶ (νὰ πράξω τι).

Ἐργασία (ἡ), τὸ ἐργάζεσθαι, δουλειά, ἔργον εἷς τὸ ὑπ. ἀσχολεῖταί τις, τέχνη, ἐπιτήδευμα, ἐργόχειρον. » Πάσης ἄμεινον ἐργασίας, « Ἐπγρ. » Τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐργασίας, « Ξεν. » Διὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, « Εὐαγγέλ., (Ατν.) da operam, (κοιν.) κάμε 'το δουλειάν, κάμε κάθε τρόπον. 2) δούλευμα, φθειάσιμον, κατασκευή, καλλιέργεια. » Ἡ ἐργασία τῆς γῆς, « Ξεν. » Ἡ τῆς ἐπιθητὸς ἐκ τῶν ἐρίων ἐργασία, « αὐτ. » Ἡ τῆς τροφῆς ἐργασία, « Ἀρστ., ἡ χώνευσις. 3) ὁ τρόπος (ἡ τέχνη) τῆς κατασκευῆς. (Γαλλ.) le style. » Ἑρμαῖ λίθινοι, ... ἡ τετράγωνος ἐργασία, « Θκ. » Τρόπος δὲ τῆς ἐργασίας ὁ Αἰγιναῖος καλούμενος, « Παυσ. » Ἀγάλματα ἐργασίας Ἀττικῆς, « αὐτ. » Τοῦ ναοῦ Δωριὸς ἐστὶν ἡ ἐργασία, « αὐτ. » Τεκμαιρόμενον ἐκείνα εἶναι ἀπὸ τῆς ἐργασίας, « Αξ. 4) πορισμός, κέρδος, ἐμπορία. » Τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων αὐταῖς, « Ξεν. 5) (σπν.) συνεχνία, (Τουρκ.) ἐσνάφι. » Ἀπὸ τῆς τῶν βαρέων ἐργασίας, « Γρφ.

Ἐργάσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐργασθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐργασίας. » Χώρα —, « Ὄφρ' ἡ γεωργήσιμος. » Ξύλα ἐργάσιμα. » Γυναῖκες ἐργάσιμοι, « Ἀρεμδ., αἱ δημόσιαι τύραι. » Ἡμέρα —, « Αξ., ἡ καθημερινή. » Τὸ ἐργάσιμον, « Ἀππι., ἀντὶ Οἱ ἐργάται.

Ἐργαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Ἐργαστὴρ (ὁ), = Ἐργάτης.

Ἐργαστηριακός, ή, όν. Ὁ ἔχων (δαλεύων εἰς) ἐργαστήριον, τεχνίτης, ἐργαστηριάρης.

Ἐργαστηριάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἐπισάτης) ἐργαστηρίου.

Ἐργαστήριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται τεχνῖται, ἐργοστάσιον, (Ἰταλ.) φάμπρικα. (συνεκδ.) ὡς τεχν. ὀρ.) σύστημα τεχνιτῶν ἀκολουθούντων διαδοχικῶς ἢ ἐκ συμφώνου τὸν αὐτὸν τῆς ἐργασίας τρόπον (Γαλλ.) école. » Τὸν Ὀυατῶν., οὐδενὸς ὕστερον θήσομεν τῶν ἀπὸ Δαιδάλου τε ξ ἐργαστηρίου τοῦ Ἀττικοῦ, « Παυσ. » Ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, « Δημ., = Πορνεῖον. » Πειρατικὸν —, « Ἡλ., ρυμπορία, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐργαστήριος, α, ον, Ἐργαστικὸς, κατορθωτικός. » Πόθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον φάρμακον, « Σχλ.

Ἐργαστὴς, οῦ (ὁ). ἐργάτης, δουλευτὴς· φιλεργός.

Ἐργαστικός, ή, όν. Ποιητικὸς, κατορθωτικὸς, κατεργαστικός. « Τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικόν, « Ἀρστ. 2) = Ἐργατικός, φιλεργός, φιλόπονος, ἐνεργός, δραστήριος. » Ὀξύτερός τε ξ ἐργαστικώτερος, « Ἱππκρ. 3) (ὡς οὐσ.) ἀντὶ Ἐργάτης. » Τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐργαστικῶν, « Πλδ.

Ἐργαστῖναι (αἱ), (ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθήν.) αἱ ἐργαζόμεναι τὸν ἱερὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς παρθένοι.

Ἐργάτα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἐργάτης.

Ἐργατεία (ἡ), = Ἐργασία, ξ ἐκ τοῦ

Ἐργατεύω καὶ (μσ.) Ἐργατεύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. Ἐργάζομαι, δουλεύω (κατασκευάζω) τι ὡς ἐργάτης.

Ἐργάτης, ου (ὁ). (ἐπιθ. μὲ γεν.) = Ἐργατικός, κατορθωτικός. » Τῶν πολεμικῶν —, « Ξεν. » Ὁ γλίχων πέψεως ἐργάτης, « Γεωπον. » Ἄξιος ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ, « Γρφ. 2) (χ. πτ.) φιλεργός, (κοιν.) ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, δραστήριος. » Εἰ καὶ πᾶσι εἶησαν αὐτῷ αἱ γυναῖκες οὕτως ἐργάτιδες, « Πρ. » Γλῶσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν, « Σοφ. 3) (ὡς οὐσ.) ὁ ἐργαζόμενος (κυρ. εἰς ἀγρὸν ἐπὶ μισθῷ), (κοιν.) ἀγρότης, δουλευτὴς, ἡμερομισθάρης. » Ἐπειδὰν πολλοὶ ἐργάται γένωνται, πολλοὶ φανοῦνται ξ οἱ μισθωσόμενοι, « Ξεν. » Βοῦς —, « Ἐτυμλ. » Γυνὴ —, « Εὐρ., ἡ δημοσία πόρνη. 4) εἶδ. μηχανῆς (χυδ.) μποτζαρράτης, (Γαλλ.) cabestan.

Ἐργατήσιος, α ἢ ος, ον, = Ἐργάτιμος, γεωργήσιμος.

Ἐργατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος δι') ἐργάτην. » Ἐργατικὴ καὶ αὐγμηρὰ τὴν κομὴν, « Ακ. 2) ἱκανὸς (ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος) πρὸς ἐργασίαν, δουλευτής, δραστήριος. » Ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος, « Ἀρστ.

Ἐργατικῶς, ἐπίρ. καθὼς ἁρμόζει εἰς ἐργάτην, καθὼς συνειθίζουν οἱ ἐργάται. 2) μετὰ φιλεργίας, δραστηρίως (;).

Ἐργατίνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐργάτης.

Ἐργᾶσις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐργάτης, (ὡς ἐπιθ.) ἐνεργὸς, εἰς ἐνέργειαν.

Ἐργατοκύλινδρος (ὁ), = Ἐργάτης (3).

Ἐργατῶν, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ ἐργάται.

Ἐργάτων, ωνος (ὁ), κατὰ τὴν διάλ. τῶν Κρητ. ἐργάτης (κυρ. σκλάβος).

Ἐργάω-ῶ, καὶ Ἐργάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Γρφ. ἀντὶ Ἐργάζομαι. » Οὔ γὰρ ἐργώντος δέκα ζεύγη βοῶν, « Ἡσ.

Ἐργάων, ωνος (ὁ), = Ἐργάτων.

Ἐργεπίκτης [ἔργον, ἐπείγω], ου (ὁ), = Ἐργοδιώκτης.

Ἐργεπιστασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐργεπιστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἐργεπιστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὰ (δημόσια) ἔργα.

Ἔργμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔργον, πρᾶξις, ἐργασία, (συγγ. τῷ

Ἔρμα (τὸ) [εἴργω], = Ἔρκος, περίφραγμα, (συνεκδ.) ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα.

Ἐργνυμι (παρτ. Ἐέργνυν) Μ. ἕρξω, Π. ἀντὶ Εἴργω, κλείω, περικλείω.

Ἐργοδιδάσκαλος (ὁ). μαΐστωρ (πρωτομαΐστωρ) συντεχνίας.

Ἐργοδιωκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἐργοδιώκτης, ου (ὁ). ὁ ἀναγκάζων (ἐπισατῶν εἰς) τοὺς ἐργάτας καὶ ἐπιταχύνων τὴν ἐργασίαν.

Ἐργοδόσιον (τὸ), Βυζ. = Ἐργασήριον.

Ἐργοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω εἷς τινα ἔργον τι νὰ τὸ τελειώσῃ, [ξ ἐκ τοῦ

Ἐργοδότης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ δίδων (προμηθεύων) εἷς τινα ἔργον, (Τουρκ.) μουστερής· (ἰδιαιτ.) ὁ παραγωρῶν ἔργον τι εἰς ἐργολάβον. 2) = Ἐργολάβος ἢ Ἐργοδιώκτης.

Ἐργολάβεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω ἐπὶ μισθῷ ἔργον τι (νὰ τὸ τελειώσω), (κοιν.) τὸ 'παίρνω ἐπάνω μου' (συνεκδ.) πράττω τι ἵνα κερδίσω, κερδοσκοπῶ, ἐμπορεύομαι (κυρ. καὶ μτφρ.).

Ἐργολαβία (ἡ), = Ἐργολάβεια, ξ ἐκ τοῦ

Ἐργολάβος (ὁ). ὁ ἀναλαμβάνων μὲ συμφωνίαν καὶ ἐπὶ μισθῷ ἔργον τι· κερδοσκόπος· (Γτρ.) συκοφάντης ἢ δόλιος δικηγόρος.

Ἐργολήπτης, ου (ὁ), = Ἐργολάβος.

Ἔργον (τὸ), [ἔρδω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ τις, τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, δουλειά, ἐργόχειρον, πρᾶξις, ὑπόθεσις· ἀσχολία· ἐπιχείρησις· κατόρθωμα (μάλιστα πολεμικόν). » Σὸν ἔργον (ἐννοεῖται), « » Οὐδὲν λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ' ἢν μή τι καὶ μασσῶνται, « αὐτ. Αἰσχλ. Ἀρστ. » Ἱερέως σὸν ἔργον θύε τοῖς θεοῖς, « Ἀρστ. » Ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, « Ἰλ. Δ » Τὸ ἔργον ἑκάστης πράξεως, « Πλάτ. τὸ ἀποτέλεσμα. » Εἴ μή τις, ἔργον ποιησάμενος, « Πλάτ., (κοιν.) 'νὰ 'τὸ κάμῃ δουλειάν. » Οὐδὲν ἔργον ἐστάναι, « Ἀρστ., δὲν γίνεται δουλειὰ μὲ [δὲν ὠφελεῖ τίποτε] τὸ στάσιμον. » Τῶν πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικὸν, « Θκ. » Τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον, « Πλάτ. » Πυρὸς (« Μαχαίρας » Χειμῶνος) ἔργον ἐγένετο, « Ἡλ. Συν. ἐκάη, ἐφάγη, ἐπάγωσεν· (καὶ ἐπιρρηματικῶς) » Ἔργῳ, « Αξ., πραγματικῶς, τῷ ὄντι. » Λέγῳ γὰρ ἦσαν οὐκ ἔργῳ φίλοι, « Εὐρ. » Τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ, « αὐτ. (εἰς τὸ πλθ.) » Ἔργα γυναικῶν, « » Ὅμ. « Ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, « αὐτ., τὰ ἐργόχειρα. » Ἔργα βοῶν, « Ὀδ. Κ., ἡ γεωργία. » Θαλάσσια ἔργα, « Ὀδ. Ε., ἡ ἁλιευτικὴ ἢ ἡ ναυτιλία. » Φιλοτήσια ἔργα, « Αξ. τὰ ἄλλ. ἀφροδίσια. (ξ ἀπολ.) » Ἔργα ἀποδείκνυσθαι, « Ἡρ., μεγάλας (ἐπισήμους) πράξεις, κατορθώματα. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ τόκος, τὸ διάφορον, (ἐν γέν.) τὸ κέρδος. » Τότ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν, « Δημ. 3) δύσκολία. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ὕφους, ἔργον δ' ..., ἐπισάξαι, « Ξεν. (ὅθ.) » Ἔργα παρέχειν τινί, « Αξ., ἐπιφέρειν, (προξενεῖν) δυσκολίας, δυσκολεύειν. 4) (πλθ.) οἱ ἀγροί, τὰ γεωργούμενα μέρη. » Ἰδᾶκης ἔργ' ἀφίκοντο, « Ὀδ. Ξ. » Ἀγεὶν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις, τὰ δὲ ἔργα ἦττον, « Ξεν. 5) τὰ μεταλλεῖα. » Ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις, « Ξεν. (ὅθ.) » Προσῆγεν ἔργα τῷ τείχει ξ μηχανάς, « Ἡλδ., ὑπονόμους, (παρβλ. Πράγμα καὶ Χρῆμα).

†**Ἐργοπαρέκτης** [ἔργ. παρέχω], ου (ὁ). = Ἐργοδότης.

Ἐργοπονέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ήσω-ομαι. Ἐργάζομαι, βουλεύω, κατατίνομαι ὡς-
Ἐργοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ἔργ. πένομαι]. ἐργάτης, (ἰδιαιτ.) γεωργός.
Ἐργοσκόπος (ὁ, ἡ). κατάσκοπος τῶν ἔργων (τῶν πραττομένων ὑπό) τινος.
Ἐργοστάσιον (τὸ). ἐργαστήριον τεχνίτου, (ἰατρ.) φάβρικα.
Ἐργόστολος (ὁ), [ἔργ. στέλλω], = Ἐργεπιστάτης.
Ἐργοφόρος (ὁ, ἡ), = Ἐργάτης.
† Ἐργοχειρέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἐργάζομαι μὲ τὰς χεῖράς μου, εἶμαι χειροτέχνης, κάμνω -
† Ἐργόχειρον (τὸ), (νλγ.) ἔργον χειροτέχνου, χειροτέχνημα.
Ἔργω, Μ. ἔρξω, Π. ἀντὶ εἴργω.
Ἐργώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀπαιτῶν ἔργον (δυσκολίαν), κοπιαστικός, δύσκολος. » Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες, φαρμακεύεσθαι ἐργώδεες, « Ἱππκρ.
† Ἐργωδία (ἡ), κάπος. δυσκολία.
Ἐργωδῶς, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, ἐπίπονως.
Ἐργωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἐργώνης [ἔργ. ὠνέομαι], ου (ὁ), = Ἐργολάβος.
Ἐργωνία (ἡ), = Ἐργολαβία.
Ἐρδέσκον, Π. παρτ. τοῦ
Ἔρδω ἢ Ἔρδω [ἀλλοῖ. ἀντὶ ἦ Ἔργω], Μ. ἔρξω ἢ ἔρξω (πρκ. Ἔργα, ὑπερσ. Ἐώργειν κτλ.), Π. (ἐν γεν.) ἐργάζομαι, κάμνω. (« Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακὰ, « Σιμ. » Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, « Ὀδ. Ν. » Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἶδεῖη τέχνην, « Ἄρχφ.) (ἰδιαιτ. δίδ. θυσιάζω, [ὅθ. ἴσον τῷ ἀπ' αὐτοῦ κατ' ἀναγραμ. σχηματισθέντες] Ῥέζω. » Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τηλησίας ἑκατόμβας, « Ἰλ. Β. [ᾧ πθ.) » Θυσίῃ ἔρδομένῃ ὦΐδε, « Ἡρ.
Ἐρέα (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἔριον, μαλλί.
Ἐρεβεννός [Ἔρεβος], ἡ, όν, Π. σκοτεινός.
Ἐρεβεύσφιν, Π. ἀντὶ Ἐρέβους, γεν. τοῦ Ἔρεβος.
Ἐρεβινθειος (ὁ, ἡ), = Ἐρεβίνθινος.
Ἐρεβινθιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ἐρέβινθον.
Ἐρεβίνθινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καμωμένος ἀπό) ἐρέβινθον.
Ἐρέβινθος (ὁ), [ἔρεφω παρβλ. Ὄροβος], τὸ γνωστὸν ὄσπριον, ῥοβίθι. (Κωμ.) τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον.
Ἐρεβινθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῷ ἐρεβίνθου, ὅμοιος μὲ ἐρέβινθον.
Ἐρεβοδιφάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω εἰς τὸ σκότος [Ἔρεβος], βαθύνω εἰς σκοτεινὰ ἢ μυστηριώδη ζητήματα.
Ἐρεβόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ
Ἔρεβος [ἔρα ἢ ἐρέφω], εος (τὸ), Π. (κυρ. τὸ ὑποχθόνιον) σκότος, σκοτάδι. (ὅθ.) ἡ ὕλσις, ἡ ἐσπέρα (Ἀραβ. ἐρέμπ). » Σπέος ἐρὺς ζόφον εἰς Ἔρεβος τετραμμένον, « Ὀδ. Μ. (καὶ μτφρ.) » Λίνιγμα,.. φίγγος μὲν ξυτεροῖς, ἀξυνέτοις δ' Ἔρεβος, » Ἐπιγρ.
Ἐρεβώδης, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ Ἔρεβος.
Ἐρεβοφοίτις, ίδος (ἡ). ἡ φοιτῶσα (διαπερῶσα, περιφερομένη) εἰς τὸ Ἔρεβος.
Ἐρεβώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινός (ὡς τὸ Ἔρεβος).

Ἐρεβῶπις [Ἔρεβος, ὤψ], ιδος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα σκοτεινὸν (φοβερὸν) βλέμμα ἢ ὄψιν, (ἐν γεν.) σκοτεινή· (συνκδχ.) φρικτὴ ἀποτρόπαιος.
Ἔρεγμα (τὸ), [ἐρείκω]. κάθε τι (κυρ. δὲ ὅσπριον) γονδροκοπανισμένον ἢ γονδροαλεσμένον, (π. χ.) πλιγοῦρι, (ἴδε καὶ Ἐρεικτὸς καὶ παρβλ. Χόνδρος).
Ἐρέγμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἔρεγμα.
Ἐρεγμός (ὁ), = Ἔρεγμα.
Ἐρεείνω καὶ (μσ.) Ἐρεείνομαι (χ. Μ.), Π. = Ἔρομαι, ἐρωτῶ.
Ἐρεθίζω [ἐρέθω], Μ. ίσω. Διεγείρω, παροξύνω. » Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμήσας ἠρέθισα, « Συν. » Πηγὴ ῥέουσα ἐρεθίζει, « Ἀνακρ., παρακινεῖ εἰς εὐφροσύνην. (καὶ πθ.) »Πνεῦμα ἠρεθισμένον,« Εὐρ., τὸ πυκνὸν καὶ ἀλλεπάλληλον ἀνάσασμα.
Ἐρέθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει, μέσον πρὸς ἐρεθισμόν.
Ἐρεθισμός (ὁ). τὸ ἐρεθίζειν (παροξύνειν κλπ.).
Ἐρεθιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρεθίζων (παροξύνων κτλ.).
Ἐρεθιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτηδειος) πρὸς τὸ ἐρεθίζειν.
Ἐρέθω (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἔρις ἢ Ἐρέσσω], = Ἐρεθίζω.
Ἔρειγμα (τὸ), ἢ Ἐρειγμός (ὁ), = Ἔρεγμα, Ἐρεγμός.
Ἐρείδω [συγγ. τῷ Ἐρίσσω καὶ Ἔρμα], Μ. είσω (πθ. πρκ. Ἐρήρεισμαι). Ἀκκαμπῶ (μετδτ. καὶ ἀμτδτ.), στηλόνω· πρασηλόνω· (συνκδχ.) στηρίζω τὴ χόνω μὲ ὁρμὴν, ἐμπήγω. (Κωμ.) = Πίνω, περαίνω. (ἀμτδτ.) ἐπιπίπτω. σπεύδω, (κοιν.) κάμνω γλίγωρα. (ἰδίως) τρώγω ἁρπακτικά (» Ἔρειδε, μὴ παύσει μηδέποτ' ἐσθίων, « Ἀρχφ.) (τρπ.) ἀντιστέκομαι, ἀντιτείνω· διϊσχυρίζομαι· ἐπιμένω· (πθ. ἢ μσ.) συνεριζόμαι· φιλονεικῶ· μαλόνω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) «Ἀσπὶς ἀσπιδ' Ἐρειδεν, » Ἰλ. Ν. » Ὅμμα (» Ἴχνος) ἐρείδειν, « Αξ. » Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, « Ὀδ. Σ. » Ἄθλον ἐρείδειν, « Θκρ., βάλλειν (κάτω) ατοιχημα· (ᾧ τρπ.) » Ἐρειδε τὰν γνώμαν, « αὐτ., σκίπτου μὲ προσοχήν. (καὶ ἀμτδτ.) » Κατά τινα τῶν μορίων σφαδρότερον ἐρείδει τὸ ἄλγημα, « Γαλ., (παρβλ. Ἐνσκήπτω). (ᾧ πθ. ἢ μσ.) » Σκήπτρῳ (» Ἴγχει) ἐρειδομενος, « Ὅμ. » Ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο, « Ἰλ. Γ. » Θρόνοι παρὶ τοῖχον ἐρηρέδαται ἔνθα ἢ ἔνθα, « Ὀδ. Π. «Οὐδεΐ γαῖται ἐρηρέδαται, « Ἰλ. Ψ. » Λάες (» Τοῖχοι) ἐρηρέδαται, « Ἰλ. Ψ., Ὀδ. Θ., εἶνε στερεῶς συνηρμοσμένοι, (παρβλ. Ἐλαύνω). » Μηκέτ' ἐρείδεσθον, « Ἰλ. Ψ.
Ἐρεικη (ἡ), [ἐρείκω]. φυτὸν θαμνῶδες, (κοιν.) ἀρεῖκι (καὶ ἄλλ.) φοῦντα, (Γαλλ.) bruyère (en arbre) » Τρώικες ἐρείκης θυμὸν ἄψαντες πυρί, « Αἰσχλ. (παρβλ. Βράθυ).
Ἐρεικόεις-οῦς, έεσσα-οῦσσα, όεν-οῦν, Π. γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ ἐρείκας.
Ἐρεικτὰς, ή, όν. Χονδραλισμένος, γονδροκοπανισμένος κτλ. ||. (ὑσν.) Ἐρεικτὸν (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), = Ἔρεγμα, πλιγοῦρι [ἢ σῖτος πεπυγμένος καὶ κομμένος, « Ἡσυχ.). [ἐκ τοῦ
Ἐρείκω [συγγ. τῷ Ῥήσσω], Μ. ἐρείξω ἢ ἐρίξω (ἀόρ. Ε'. [μὲ σημ. πθ.) Ἤρικον, πθ. πρκ. Ἐρήριγμαι), Π. θραύω, συντρίβω, σχίζω, τρυπῶ· (μτγν.) γονδροκοπανίζω. » Πειὰς ἐρίξαντα ξὺν τοῖσι κελυφεσι, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Κριθὰς πεφυγμένας ἢ ἐρηριγμένας, « αὐτ.
Ἐρεικώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρείκην ἢ γεμάτος ἀπὸ ἐρείκας.
Ἔρειδις, εως (ἡ). θραύσιμον, κοπάνισμα.
Ἔρεισ, Π. ἀντὶ Ἔρεο, Ἔρου, Ε'. ἀν. πρσ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἐρείσμεν, Π. ἀντὶ Ἐρώμεν, ἑ. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔρομαι.
Ἐρείπιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), κρήμνισμα, γάλασμα· λίθωνον (ἀπομεινάρι) γαλασμένου πράγματος. (καταχρ.) »Πέπλων—, « Εὐρ., κουρελλῆ, ῥάκιον. »Ναυτικῶν ἐρειπίων, « αὐτ., ναυαγίων, (κυρ. σὺν. τοῦ-
Ἐρείπιος (ὁ, ἡ). κρημνισμένος, γαλασμένος. » Οἰκία—, « Φίλ.
Ἐρειπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἐρείπιον, κρημνίζω.
Ἐρειπιών, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος ἐρείπια, ἐρειπιτώνιον.
Ἐρειπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρημνίζω, καταχρημνίζω.
Ἐρείπω [συγγ. τῷ Ῥέπω ἢ Ῥίπτω], Μ ἐρείψω (ἀόρ. Β'. Ἤριπον, πρκ. Ἐρήριπα καὶ Ἐρήριμμαι, ἀόρ. πθ. Ἠρείφθην), Π. ῥίπτω τι (καὶ ἀμτδτ. πίπτω) κατὰ γῆς, κρεμνίζω -ομαι. » Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, « Ἰλ. Ν. » Ἐρίριπτο δὲ τείχεα, « Ἰλ. Μ.
Ἔρεισις, εως (ἡ), τὸ ἐρείδειν, στήλωμα, ἀκκούμπισμα κτλ. » Ποδὸς ἐπ' ἐδάφους —, « Ἀριστέας, Ἴχνος, (παρβλ. Ἔρεισμα).
Ἔρεισμα (τὸ). στήριγμα, ἀκκουμπιστῆρι, (μτφρ.) παρηγορία, ἀνακούφισις. » Οἵτε Στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα, « Αἰσχλ. 2) Ἴχνος. » Τὴν στρωμνὴν συνεταράξε, συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, » Ἀριστανδ.
Ἐρεισίμιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρείπω]· ὁ κινδυνεύων νὰ πέσῃ (νὰ κρημνισθῇ), ἑτοιμόρροπος.
Ἔρεισμις [ἔρειπω], εως (ἡ). Π. κρήμνισμα, καταδάφισις
Ἐρειψιτοιχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρημνίζων (κατεδαφίζων) τοίχους ἢ τείχη.
Ἑρεμνὸς [κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἐρεβεννὸς], ἡ, όν, Π. μαῦρος, σκοτεινός· (συνκδχ.) φαβερὸς (τρπ.) ἀσεμνὸς, ἀδέσποτος.
Ἔρεξα, Π. ἀντὶ Ἔρρεξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ῥέζω.
Ἐρέομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔρομαι,
Ἐρεσσὸς (κατὰ κρα. ἀντὶ Ἐρέος), ᾶ, οῦν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μαλλὶ (ἐρέαν).
Ἐρέπτομαι (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἐρείπω]· τρώγω, κατατρώγω, (κυρ. ἐπὶ χορτοφάγων ζώων), (παρβλ. Ἀνερεί[ρ]πτω).
Ἐρέπτω, Μ. ῥέψω, = Ἐρέφω.
Ἐρέριπτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐρείπω.
Ἔρεσθαι, ἐνς. καὶ
Ἐρέσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔρομαι.
Ἐρεσία (ἡ) = Ἐρεσία, κωπηλασία, [ἐκ τοῦ
Ἐρέσσω (ττω), Μ. ἐρέσω (ἀόρ. Ἔρεσα),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

[συγγ. τῷ Ἀράσσω καὶ Ἐρείδω]. Κωπηλατῶ· (συνκδχ.) κινῶ. » Ἐρέσσων πόδα, « Εὐρ. » Ἐρέασειν ἀπειλάς, « Σοφ. » Μῆτιν ἐρέσσων, « αὖτ., ἀναπολῶν κατὰ νοῦν· (καὶ πθ.) » Ἀργὼ ἐρεσσομένη, « Ἀπλλν., ὠθουμένη διὰ τῆς κωπηλασίας.

Ἐρεσχελέω-ῶ [ἐρέθω], Μ. ἤσω. Περιάζω τινὰ μὲ ἐγγικτικοὺς λόγους, ἀστείζομαι· φλυαρῶ, (ὅθεν

Ἐρεσχελία (ἡ). ἀστεϊσμός· φλυαρία.

Ἐρέτης [ἐρέσσω], ου (ὁ). κωπηλάτης.

Ἐρετικὰς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς εἰρεσίαν (κωπηλασίαν), (ὅθεν » Ἐρετικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, (καὶ περιληπτ.) » Τὸ ἐρετικὸν, « (ἀντὶ) Οἱ ἐρέται, οἱ κωπηλάται.

Ἐρέτμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Ἐρετμὸν (τὸ), Π. (σπνπ.) ἀντὶ

Ἐρετμὸς (ὁ), Π. [ἐέρεσσω]. τὸ κωπί, (εἰς τὸ πλθ. εὔχρ. τὸ οὐδ. πλθ. Ἐρετμά).

Ἐρετμόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἁρματόνω μὲ κωπιά. » Χεῖρας ἐρετμ., « Εὐρ., Ὄρν., πιάνω τὸ κωπί. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐρέσσω, κωπηλατῶ, (Νόνν.).

Ἐρέπτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐρέσσω.

Ἔρευγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύξεως, ῥέψιμον.

Ἐρευγματώδης (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἐρευγμὸν (ῥέψιμον). » Ἐρευγματωδέστερα τὰ αἴγεια κρέα τῶν βοείων, « Ἱππκρ.

Ἐρεύγμενος η, ον, Π. ἀντὶ Ἐρευγόμενος.

Ἔρευγμὸς (ὁ), = Ἔρευξις καὶ Ἔρευγμα.

Ἐρευγμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρευγματώδης.

Ἐρεύγομαι [ἔγκμπ.], Μ. ἐρεύξομαι (ἀόρ. β'. Ἤρυγον). Ῥεύγομαι, ζερνῶ. » Ἐρεύγετο οἰναδαρήων, « Ὁδ. Ι. (καὶ μτγν.) » Ἐρευγόμενος ἁλὸς ἔξω, « Ἰλ. Ρ. » Ἐρεύγονται πηγαὶ πυρός, « Πίνδ. 2) (συνκδχ.) λαλῶ, ἐκφωνῶ. (ἐπὶ ζώων). = Ὁρμομαι, μαιγνίζω. » Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, « Γρφ. » Ἤρυγεν ὡς ὅτε ταῦρος, « Ἰλ. Γ.

Ἐρευθαλέος, α, ον, Π. = Ἐρυθρὸς, κόκκινος.

Ἐρευθέδανον (τὸ), = Ἐρυθρόδανον.

Ἐρευθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-

Ἐρευθήεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Ἐρευθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθρὸς, κόκκινος.

Ἐρευθριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐρυθριάω, εἶμαι κόκκινος.

Ἔρευθος, εος-ους (τὸ), = Ἐρύθημα, κοκκινάδα, [ἐκ τοῦ

Ἐρευθέω-ῶ, Μ. ἤσω καὶ

Ἐρεύθω [ἴδε Ἐρυθίδιος], Μ. ἐρεύσω, (ἀόρ. Ἤρευσα). Βάφω (Κάμνω) τι κόκκινον, κοκκινίζω. » Αἵματι γαῖαν ἐρεῦσαι, « Ἰλ. Α. Σ.

Ἐρευθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γπέρυθρος.

Ἐρευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐρεύγματα (ῥεψίματα).

Ἔρευνα [ἐρεύνω], ης (ἡ). ἐξέτασις, ἀναζήτησις.

Ἐρευνὰς, άδος (ὁ, ἡ), = Ἐρευνητὴς, (Λτν.) κατάσκοπος.

Ἐρευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζητῶ, ἐξετάζω, σκαλίζω· προσπαθῶ νὰ εὕρω (νὰ κατορθώσω) τι.

Ἐρευνητὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἐρευνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρευνῶν (ἐξετάζων), ἐξεταστὴς.

Ἐρευνητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἐπιρρεπὴς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἔρευναν, ἐξεταστικός.

Ἐρευνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐρευνητὴς.

Ἔρευξις, εως (ἡ). τὸ ἐρεύγεσθαι, ῥέψιμον.

Ἐρευξίχολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐρευγόμενος (ἐξερνῶν) χολὴν, (συνκδχ.) ὀξύθυμος.

Ἐρεῦσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἐρεύθω.

Ἐρέφω [ῥέπω], Μ. ἐρέψω. Σκεπάζω (κυρ. μὲ ὀροφήν), στεγάζω· (συνκδχ.) στεφανόνω· σκιάζω.

Ἐρέχθω (χ. Μ.), Π. = Ἐρείκω, συντρίβω, σπαράττω· κλονῶ, ταράττω. (ὅθεν Ἐρεχθεὺς ὁ Ποσειδῶν, ἄλλ. Ἐννοσίγαιος).

Ἔρεψιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ὀροφωσιν, [ἐκ τοῦ

Ἔρεψις [ἐρέφω], εως (ἡ). σκέπασμα (κυρ. μὲ ὀροφήν), στέγασμα (οἰκοδομήματος). » Τῇ δ' ἔρεψε περικλινὲς καὶ πάντες ἦν τὸ Ἀδέιον, « Πλ.

Ἐρέω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐρῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Λέγω.

Ἐρημάζω, Μ. άσω. Διατρίβω συνήθως εἰς μέρη ἔρημα· ζῶ μόνος (ἔρημος)· ἀγαπῶ τὴν μοναξιάν.

Ἐρημαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἔρημος.

Ἐρημὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπίθ.) ἐρήμη, μεμονωμένη, ἐγκαταλελειμμένη· (μὲ γεν.) στερημένη.

Ἐρημεία (ἡ), σπνττ. ἀντὶ

Ἐρημία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐρήμου (μεμονωμένου, ἐγκαταλελειμμένου) ἄνθρ. ἢ τόπου, μοναξιὰ, ἐρημία· (μὲ γεν.) στέρησις, ἔλλειψις, ἀπουσία. » Φίλων (» Κακῶν), — « Σοφ., Εὐρ.

Ἐρημιὰς, άδος (ἡ), Π. = Ἐρημὰς, Ἔρημος.

Ἐρημικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνειθισμένος εἰς τὴν ἐρημίαν· φιλέρημος.

Ἐρημίτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους, (Ἐκκλησ.) ἀσκητής.

Ἐρημοβατέω-, Μ. ήσω. Διάγω (Περιπατῶ) εἰς τὰς ἐρήμους.

Ἐρημόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους, ἐρημίτης.

Ἐρημοθωκος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρ. θακέω]. ὁ καθήμενος (κατοικῶν) μονος ἢ εἰς μέρος ἔρημον.

Ἐρημοκόμης, καὶ ἐρημόκομος, ου (ὁ), Π. ὁ μὴ ἔχων (ἔρημος ἀπὸ) κόμην, φαλακρός.

Ἐρημολαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν εἰς τὴν ἔρημον (χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ κανείς)· φλύαρος. » Τέττιξ—, « Ἐπγρ.

Ἐρημονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νέμων ἢ νεμέμενος (διατρίβων) εἰς τὰς ἐρήμους, (ἐνγέν.) ἐρημικός.

Ἐρημοπλάνης, ου (ὁ) καὶ

Ἐρημόπλανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἔρημος (μόνος) ἢ εἰς τὰς ἐρήμους. » Κόρυδας—, « Ὄρφ.

†Ἐρημοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἔρημον (ἐρημάζων) τόπον τινά.

Ἐρημόπολις, ιδος καὶ Π. Ἐρημόπτολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλέον πατρίδα, στερηθεὶς τῆς πατρίδος του, φυγὰς, ἐξόριστος, ἄπολις.

Ἐρημόπολις, εως (ἡ). πόλις ἔρημος, (ὅθ.

Ἐρημοπολίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν πολιν ἔρημον ἢ ὡς πολιν τὴν ἔρημον, πολίτης τῆς ἐρήμου.

Ἔρημος καὶ Π. Ἐρῆμος [ἔρα], η ἢ ος, ον. Ὁ ἀφημένος μονος, μεμονωμένος, ἐγκαταλελειμμένος. (» Ἔρημος » ὄφιλος, « Σοφ. » Ἀπόλλυντο ἔρημοι, « Θκ.) » Καταλαβόντες ἐρήμας τὰς κόρας, βιάζονται, « Πλ. (ἐπὶ τόπ.) ἀκατοίκητος· κενὸς (» Ἐρήμας δι' αἰθέρος, « Πίνδ.) (ἄπμ) ἀκαλλιέργητος κτλ. (μὲ γεν.) στερημένος. » Φίλων (» Βοηθείας)—, « Σοφ., Εὐρ. » Τὸν Πειραιᾶ ἔρημον ὄντα νεῶν, « Θκ. » Ἔρημον ἀρῆμι τὸν ἀγῶνα, « Δξ., δὲν παρευρίσκομαι εἰς, ἀποφεύγω τὴν πρόκλησιν. » Ἐρήμη (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) δίκη, « Ῥτρ., ἡ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου, (ὅθ.) » Ἐρήμην καταγορεύοντες, « Πλάτ., ἐγκαλοῦντες ἀπόντα. » Ὤφλε τὴν δίκην ἐρήμην, « Δμ., κατεδικάσθη ἀπών. (ἢ ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἔρημον ἐμβλέπω, « Ἀρχῳ., μένουν τὰ μάτια μου στυλωμένα πουθενὰ ἐν ᾧ ὁ νοῦς μου εἶνε ἀλλοῦ, κυττάζω χωρὶς νὰ προσέχω (καθὼς οἱ βυθισμένοι εἰς σκέψιν ἢ λύπην ἢ «βλέποντες εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος ἀγανέμου» λέγει ὁ Σουίδ. ||. (οὐσ.) » Ἔρημος (ἡ), (ἐνν. γῆ) ἡ ἀκατοίκητος, ἐρημία. ||. (τὸ πλθ.) Ἔρημα, ἐπίρ. Ὡς ἔρημος (μεμονωμένος). » Φίλων—, λελειμμένος τάλας, ἔρημα κλαίω, « Σοφ.

Ἐρημοσκόπος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φυλάττων (ἐπιτηρῶν) ἔρημον τόπον, (ἐπιμ.) φυλάττων ἀπροσέκτως ἢ εἰς μάτην, (γμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀλαισκοπίη).

Ἐρημοσύνη (ἡ), Π. μοναξιὰ, ἐρημία.

Ἐρημοφίλης, ου (ὁ) καὶ

Ἐρημόφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐρήμους (τὴν μοναξιάν), φιλέρημος.

Ἐρημόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ (τὸν μεταβάλλω εἰς) ἔρημον, (κοιν.) ἐρημόνω, ἐρημάζω. παραιτῶ (ἀνθρ.) τινα ἔρημον (μεμονωμένον)· ἐγκαταλείπω (μὲ γεν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. » Ἐρήμωσε δὲ σῶν γαυάτων ἑτεμὰ, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Πατρὸς ἐρημωθεῖσα, « αὖτ. » Οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας, « Ἀρχ. (καὶ ἐλλ. ἡ ἀπολ.) » Οὔτοι ζαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ, « Αἰσχλ., ἔσται ἀπών.

Ἐρήμωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἐρήμωμα (χυδ.) ῥήγμα· σύρησις, ἀφαίρεσις.

Ἐρημωτὴς, οῦ (ὁ), = Ἐρημοποιὸς.

Ἐρηρέδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐρηρεισμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐρείδω.

†Ἐρήρειται, ἐαραλμ. ἀντὶ Ἐνήρεινται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνερείδω.

Ἐρηριγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐρείκω.

Ἐρήρικα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἐρίζω.

Ἐρήρομμαι, Ἀττ. πθ. πρκ. ταῦ Ἐρείπω.

Ἐρήτυθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐρητύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ

Ἐρητύω [ἔρυω], Μ. ύσω, Π. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω.

†Ἔρι [συγγ. τοῦ Ἀρι], μόρ. Ἐπιτατ. δηνούμενον ἀναποσπάστως μὲ διαφόρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ.) λέξεις.

Ἐριαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρὸς.

Ἐριαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα του (καμαρένων), πολλὰ ὑπερήφανος.

Ἐριαχθὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρὺς ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ πᾶχος ἢ τὰ ἔρια). « Πείμνη —, « Μάξ.
Ἐριβόας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων δυνατὴν φωνήν, μεγαλόφωνος.
Ἐριβόμβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ βομβῶν (βοΐζων). « Μέλισσα —, « Ὄρφ.
Ἐριβότρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. πολυστάφυλος ἢ μεγαλοστάφυλος.
Ἐριβρέμετα, ας, Α'όλ. ἀντὶ Ἐριβρεμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρέμων (βρυχώμενος ἢ βροντῶν, βοΐζων) δυνατά. « Ζεὺς (« λέων, « Λύλας) —, « Ὅμ., Πίνδ.
Ἐριβρεμής, ές (ὁ, ἡ), = Ἐριβρομος.
Ἐριβρεθής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρύς.
Ἐρίβρομος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριβρεμέτης.
Ἐριβρύχης, ου (ὁ), καὶ
Ἐρίβρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρυχόμενος (μυγγρίζων) δυνατά.
Ἐριβώλαξ, ακος καὶ
Ἐρίβωλος (ὁ, ἡ), Π. (γῆ, χώρα) ἡ ἔχουσα πολλὰ μεγάλας (παχείας) βώλους, (ὕλη.) εὐφορωτάτη.
Ἐριγάζωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, (συνκδχ.) πολυφάγος.
Ἐρίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἐριδούπος.
Ἐριγήθης, ες, ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, γηθέω] πολλὰ χαροποιὸς ἢ χαρούμενος, πανευφροσυνος. « Νίκη —, « Ὀρφ.
Ἐρίγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφωνος.
Ἐριγλήνος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφθαλμος, (παρδλ. Βοιώτις).
Ἐριγμα (τὸ), = Ἔρεγμα.
Ἐριδαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐρίδηνα), Π. ἀντὶ Ἐρίζω, λογομαχῶ, φιλονεικῶ, συνερίζομαι. « Ποσσὶν ἐριδήασθαι Ἀχαιοῖς, « Ἰλ. Ψ.
Ἐριδαντεύς, έως καὶ
Ἐριδάντης, εος (ὁ), Π. [ἐριδαίνω]. ἐριστικὸς, φιλονεικος.
Ἐριδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἐριδαίνω.
Ἐρίδηλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρίδηλος, πασίγνωστος, ὁλοφάνερος.
Ἐριδινής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλὰς περιστροφὰς (δίνας). « Καπνὸς —, « Τρυφιόδ. (ἄλλ. διορθ. Περιδινής).
Ἐρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔριον, μαλλάκι.
Ἐριδμαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Ἐρεθίζω.
Ἐρίδματος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐρίδμητος, ὁ ἰσχυρῶς καταδαμάζων, ἀνδρεῖος.
Ἐρίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (δοῦπον), ἀντηχῶν δυνατά.
Ἐρίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων πολλὰ ταχέως.
Ἐρίδωρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χαρίζων μεγάλα (πλουσιοπάροχα) δῶρα, μεγαλόδωρος. (ἐν γεν.) ἄφθονος. « Ὀπώρη —, « Ὄππ.
Ἐρίζω [ἔρις], Μ. ίσω. Φιλονεικῶ, συνερίζομαι, λογομαχῶ, μαλόνω. (συνκδχ.) ἐξισοῦμαι. (μέδοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ γ.) « Ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν, « Ὀδ. Σ. « Ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν ἐρίζειν δὲ μὴ, « Πλάτ. (καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ ὅ.) « Ἀφροδίτη κάλλος ἐρίζει, « Ἰλ. Ι. (ᾧ ὡσ.) « Κρονίωνι βουλὰς ἐρίζετο, « Ἡσ., ὡμοίαζεν, ἐξισοῦτο.
Ἐρίζωος (ὁ, ἡ), Π. μακρόβιος.
Ἐρικήκοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξυτάτην ἀκοὴν, ἀκούων ἢ ἐπακούων ἀμέσως.
Ἐρίληρες (οἱ), Π. ἀντὶ Ἐρίηροι, πλθ. τοῦ Ἐρίληρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, ἄρω ἄρηρα]. πολλὰ (ἐντελῶς) πρυσηρμοσμένος (ἑνωμένος, ταιριασμένος, συμφωνος), (ἐπιθ.) ἁράμιος, εὐάρμοστος.
Ἐρινηχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ ἠχῶν (βοΐζων, ἀντηχῶν).
Ἐριθάκη (ἡ), [ἔριθος]. τὸ ἐξῶδες καὶ ὄχι τόσον γλυκὺ μέλι (ἄλλ.) Ἰθήρινθος (παρδλ.) Μίτυς ἢ Σανδαράχη). 2) τὰ αὐγὰ (κοιν. τὸ μαΐγι) τῆς σουπιᾶς κτλ., (Ἀναύγ.). 3) εἶδος φυτοῦ (;)
Ἐριθακὶς [ἔριθος], ίδος (ἡ). (γυνὴ) ἐργάτισσα.
Ἐρίθακος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Φοινίκουρος, (κοιν.) κοκκινόκωλος.
Ἐριθακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἐριθάκην (2), αὐγωμένος. « Γραῖαι ἐριθακώδεις, « (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ., αἱ αὐγωμέναι παγουρομάναι.
Ἐριθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ θάλλων, φουντωτὸς, καταπράσινος, (ἐπίθ. φυτῶν).
Ἐριθαλὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀειζώου).
Ἐριθαλλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριθαλής.
Ἐρίθαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ μεγάλους θαλλοὺς (κλαδιὰ ἢ βλαστάρια), (ἐν γέν.) = Ἐριθαλής.
Ἐριθεία (ἡ), τὸ ἐριθεύειν, ἐργασία μισθωτοῦ. (συνηθέστ.) ῥᾳδιουργία, (Ἰταλ.) ἔντριγκα (κυρ. πρὸς ἀπόλαυσιν πολιτικοῦ ὑπουργήματος), δημαγωγία.
Ἐριθεὺς, έως (ὁ), = Ἐρίθακος.
Ἐριθεύω [ἔριθος], Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) μὲ μισθόν. (κυρ.) γνέθω μαλλὶ (ἔρια). ‖. (συνηθέστ. ρσ.) κάμνω ῥᾳδιουργίας, (Ἰταλ.) ἐντριγκάρω (κυρ. διὰ πολιτικὸν σκοπόν).
Ἐριθηλὴς [ἔρι, τέθηλα], ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριθαλής.
Ἐρίθηλος (ὁ, ἡ), = Ἐριθαλής.
Ἔριθος (ὁ, ἡ), [ἔρα ἢ ἔριον ἢ ἐρέσσω]. ἐργάτης, μισθωτὸς, ὑπηρέτης (ἰδ. καὶ γυνὴ ἐριουργὸς (χερνῆτις) « Ἴσσὸς ἐρίθου ἐγγὺς ζούσης ἐκτεμεῖν, « Γρφ. (καὶ μτγν.) « Πάντα δ' ἐρίθων ἀοιχνὰν βρίθει. « Σοφ. (καταχρ.) « Γαςρὸς ἔριθος, « Ὅμ. Ὕμν., ἢ πορδή.
Ἐριθύλος (ὁ), = Ἐρίθακος.
Ἐρίθυμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμώδης, ὀξύθυμος, ἢ 2) = Μεγάθυμος, μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.
Ἐρικὰς [ἐρίκω], άδος (ἡ). (κυρ. κριθὴ) χονδραλεσμένη ἢ χονδροκοπανισμένη, φάρος, πλιγούρι κτλ.
Ἐρίκη (ἡ), = Ἐρείκη.
Ἐρικὶς, ίδος (ἡ), = Ἐρικάς.
Ἐρικίτης, ου (ὁ). (ἄρτος ἢ ζωμὸς) κατασκευασμένος ἀπὸ ἐρικίδα.
Ἐρικλάγκτης [ἔρι, κλάζω], ου (ὁ), Π. ὁ ἀντηχῶν (βοΐζων) δυνατά.
Ἐρίκλαυστος (της), ου (ὁ, ἡ), Π. = Πολύκλαυστος, πολλῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.
Ἐρίκλυτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐξακουσμένος, περίφημος.
Ἐρίκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυρὰς κνήμας ἢ μεγάλους κνημοὺς. (ἐν γέν.) μέγας, ὑπερμήκης, (Π. Σιλεντ.).
Ἐρικτέανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, πολυκτήμων.
Ἐρικτὸς, ὴ, όν, = Ἐρεικτός.
Ἐρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κτύπον, Ἐρίγδουπος.
Ἐρικυδὴς [ἔρι, κῦδος], ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἔνδοξος, μεγαλοπρεπὴς, περίφημος.
Ἐρικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, κύω]. = Ἀρικύμων, ὁ πολλὰ ἢ συχνὰ κυοφορῶν, πολύγονος. « Λαγωὸς —, « Αἰσχύλ.
Ἐρικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρίκην ἢ ἐρεικτόν.
Ἐριλαμπέτις, ίδος (ἡ), Π. = Ἐριλαμπής.
Ἐριλαμπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πολὺ λαμπρός.
Ἐριμήκετος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐαφαλμ. ἀντὶ) Περιμήκετος.
Ἐριμύκης, ου (ὁ), καὶ
Ἐρίμυκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ μυνώμενος (μουγγρίζων).
Ἐρινάζω, Μ. άσω. Κρεμῶ ἐρινούς (ἀγριόσυκα) εἰς τὴν ἥμερον συκῆν ἵνα μὴ πίπτουν καὶ ὡριμάσουν ταχύτερον τὰ σῦκά της. [ἐκ τοῦ
Ἐρινὰς, άδος (ἡ), = Ἐρινεὸς, (κυρ. δὲ ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐνν. συκ. κράδη) κλωδὶ ἀγριοσυκῆς μὲ ἀγριόσυκα.
Ἐρινασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν.
Ἐρινατὸς, ὴ, όν. Ἐπιθετικὸς (ἢ Ἀριμασμένος διὰ τοῦ) ἐρινασμοῦ.
Ἐρινεάζω, Μ. άσω, = Ἐρινάζω.
Ἐρινειὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐρινεὸς.
Ἐρινεὸν (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοσυκῆς, (κοιν.) ἐρινός.
Ἐρινεὸς (ὁ), [ῥίνη, ῥινὸς]. ἀγριοσυκῆ.
Ἐρίνεος, [ἔριον], α, ον, Ἰων. = Ἐρεοῦς, μαλλινος.
Ἐρινεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρινεὸν, τραχὺς.
Ἐρινὸς (ὀρθότ.) Ἐριοὺς [ἔρις], υος (ἡ), (παλ. Ἐριννὺς καὶ Ἐριννὺς). ἡ ἐκδικοῦσα τὰ κακουργήματα θεότης. « Πατρὸς (« Μητρὸς) ἐρινύες. « Π., (ἀλληγορ.) ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἢ βασανίζουσα τοὺς πατροκτονίας καὶ μητροκτονίας. (παρδλ. Τίσις).
Ἐρινύω, Μ. ύσω. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἀρκάδ.) Θυμόνω.
Ἐρινυώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐρινύος, ἅγριος ὡς ἂν ἐρινύς, ψυχώδης.
Ἐρινὺς, Ἐρινὺν, ὁμφ. ἀντὶ Ἐρινεὸς, Ἐρινεὸν.
Ἐρινὺς, ὴ, ὺν, Π. ἀντὶ Ἐρινεώδης, τραχύς.
Ἐρινύω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐρινάζω.
Ἐρινῦν, = Ἐρινύω.
Ἐριοδὼν, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας.
Ἐριοεργὸς (ὁ, ἡ), = Ἐριουργός.
Ἔριον (τὸ), [ἔρος]. μαλλὶ. « Ἔρια τὰ ἀπὸ ξύλων, « Ἡρ., τὸ βαμβάκι. « Τὰ τῆς θαλάσσης ἔρια, « Ἀλκ., τὰ μαλλὶ τῆς πίννας κτλ. 2) (συνκδχ.) ὕφασμα μάλλινον.
Ἐριοξύλον (τὸ). τὸ φυτὸν τοῦ βαμβακιοῦ βαμβακιά.
Ἐριοπλύτης, ου (ὁ). ὁ πλύνων μαλλιὰ ἢ μάλλινα ὑφάσματα.
Ἐριοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἐριοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μαλλὶ (ἔριον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐριοπωλικῶς, ἐπίρ. (Κωμ.). Ὡς ἐριοπώλης, (θηλ.) δολερῶς, ἀπατηλῶς.

Ἐριοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ἔρια (τὸ μαλλί), μαλλοπάζαρον.

Ἐριόστεπτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἱερόστεπτος.

Ἐριούνης, ου καί

Ἐριούνιος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, ὀνίνημι]. πολλὰ ὠφέλιμος (καλὸς, χρήσιμος), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

Ἐριεργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται τὰ ἔρια, τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐρι ργοῦ.

Ἐριουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (δουλεύω) ἔρια, εἶμαι ἐριουργός.

Ἐριουργῆς, ές (ὁ, ἡ), ἐξ ἐρίων εἰργασμένος, μαλλινος.

Ἐριουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ἐριουργοῦ.

Ἐριουργικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἐριουργοῦ ἴδιος.

Ἐριωργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (βυλεύων) ἔρια (μαλλὶ ἢ μάλλινα ὑφάσματα).

Ἐριοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) ἔριον. » Βύλβις —, « Θῆρ.

Ἐριπλευρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας (δυνατὰς) πλευράς.

Ἐρίπνη (ἡ), Π. [ἔρειπω]. βράχος κομμένος ἀπὸ βουνὸν, κρημνὸς, ἀκρώρεια κρημνώδης. » Ὀρέων δ' ἀνέτελλον ἐρίπναι, « Ἀπλλν. (καὶ μτνμ.) » Ἐπάλξεων ἐρείπνας, « Εὐρ.

Ἐριπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, πτοέω]. πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος.

Ἔρις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἔριν ἢ Ἔριδα). συνεριασμὸς, φιλονεικία, διχόνοια, λογομαχία.

Ἐρισάλπιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σαλπίζων ὄυνατά.

Ἐριαθενέτης, ου (ὁ), = Ἐριαθενής.

Ἐριαθενέως, ἐπίρ. Π. τοῦ -

Ἐριαθενής, ές (ὁ, ἡ)', Π. ὁ ἔχων μέγα σθένος (μεγάλην ἰσχὺν), μεγαλοδύναμος, ἰσχυρότατος. » Τοῖχος —, « Π. Σιλ.

Ἔρισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος.

Ἐρισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρίκτυπος, Ἐρίγδουπος.

Ἐρισμός, (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔρις, λογομαχία.

Ἐρίσπορος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ (καλὰ) σπαρμένος, εὔφορος.

Ἐρισταφύλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καρποφορῶν ἢ γινόμενος ἀπὸ) μεγάλα ἢ πολλὰ σταφύλια, (ἐπιθ.) ἄφθονος. » Οἶνος —, « Ὀδ. Ι. » Δέσβος —, « Ἀθ.

Ἐριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρίζων, φιλόνεικος.

Ἐριστικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδίωμα, κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ) νὰ φιλονεικῇ, ἀγαπῶν τὰς ἔριδας. (Θεολ.) » Ἐριστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἐρίζειν, ἡ διαλεκτική. (καὶ) » Ἐριστικοὶ, « οἱ ἐπαγγελλόμενοι (ἀσχολούμενοι εἰς) αὐτήν.

Ἐριστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (ὑποκείμενος εἰς) ἔριν, περὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ φιλονεικήσῃ.

Ἐρισφαλὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἐπισφαλὴς, πολλὰ ἐπισφαλής.

Ἐρισφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρισμάραγος.

Ἐρίσφηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, σφάλλω]. ὁ ἰσχυρῶς ταράττων (κλονῶν) καὶ κρημνίζων κάτω τι, (ἐπίθ.) = Ἐριαθενής.

Ἐριταρβὴς [ἔρι, ταρβέω], ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δειλὸς ἢ περιφοβισμένος, κατατρομαγμένος, περίφοβος.

Ἐρίτιμος (ὁ, ἡ), Π. πολύτιμος, βαρύτιμος.

Ἐρίτμητος (ὁ, ἡ), Π. λεπτοκομμένος ἢ καλοκομμένος. » Ἶμας —, « Ὀππ.

Ἐριφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φέγγων, πολλὰ λαμπρός.

Ἐρίφειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔριφον, κατσικήσιος.

†Ἐρίφη (ἡ), νέα γίδα (κατσίκα), γιδοπούλα.

Ἐρίφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔριφος, κατσικάκι.

Ἐριφλεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ καυσικὸς, περιφλεγής.

Ἐρίφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χονδρὴν φλοιδα. » Δρῦς —, « Εὐρθ.

Ἐριφόκλοπος (ὁ, ἡ), ὁ κλέπτων ἐρίφους, κατσικοκλέπτης.

Ἔριφος (ὁ, ἡ). μικρὸν κατσίκι, κατσικάκι. ||. (πλθ.) ἀστερισμός τις (τοῦ ὁπ. ἡ δύσις ἐπρομήνυε κακοκαιριάν), (θλ.) » Ἐπ' ἐρίφοις, « Ἀρατ., εἰς καιρὸν ἀνεμοζάλης.

Ἐριφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυλλὰ ἢ μεγάλα φύλλα.

Ἐρίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. κατάχρυσος ἢ πολύχρυσος.

Ἐριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) μαλλί.

Ἐριώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυώδυνος.

Ἐριώλη (ἡ), Π. [ἔρι, ὄλλα] μέγας (ὁρμητικὸς) ἀνεμοστρόβιλος. ||. (ὁ Ἀρχ. παίζων μὲ τὴν λέξιν ὀνομάζει οὕτω τὴν γλαῦναν, ὡς ἐλέτηρα τῶν ἐρίων, διότι εἰς τὴν κατασκευήν της ἐξοδεύονται πολλὰ ἔρια).

Ἐριώπης, ου (ὁ) καὶ

Ἐριῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ἔρι, ὤψ]. μεγαλόφθαλμος (παρβλ. Βοῶπις).

Ἑρκάνη (ἡ), [εἴργω, ἕρκος]. φράκτης, φραγμὸς, περίφραγμα.

Ἑρκεῖος, α, ον καὶ

Ἕρκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἕρκος (εἰς περίφραγμα). » Ζεὺς —, « Ὀδ. Χ. ὁ προστάτης τοῦ ἕρκους (τοῦ περιβόλου) τῆς οἰκίας. » Θύρα —, « Αἰσχλ., ἡ Λύλειος.

Ἑρκίον (τὸ), = (καὶ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Ἕρκος, τοῖχος (τοιχίον) τοῦ περιβόλε τῆς αὐλῆς. (ἁπλ.) περίφραγμα.

;Ἕρκιος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ἕρκειος.

†Ἑρκίτης, ου (ὁ). σκλάβος δουλεύων καὶ φυλακονόμενος (τὴν νύκτα) εἰς τὸν ἀγρόν.

Ἑρκοθηρευτικὸς καὶ

Ἑρκοθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διὰ δικτύων θήραν.

Ἕρκος [εἴργω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίκλεισμα (ἐμπόδισμα), φρακτὴς, περίφραγμα, περιτείχισμα· κύρτος, δίκτυον κτλ. (μτφρ.) πρόμαχος, (μτνμ.) » Ἕρκος ὀδόντων, « Ὀδ. Κ., αἱ δύο σειραὶ τῶν ὀδόντων ὡς περικλείουσαι ἐν εἴδει φραγμοῦ τὸ στόμα.

Ἑρκοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [ἕρκος, οὖρος]. φύλαξ περιφράγματος, Εἱρκτοφύλαξ, Ἀρχυωρὸς κτλ.

Ἑρκτὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἱρκτή.

†Ἕρκτὸς, ἡ, όν, ἀντὶ Ῥεκτὸς, δυνάμενος νὰ γένῃ (νὰ πραχθῇ), κατορθωτός.

Ἕρκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πράττων (κάμνων, ἐνεργῶν) τι.

Ἕρμα (τὸ). [εἴρω]. (ἐν γέν.) πῦν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι, ἀσφαλὲς στήριγμα (κυρ. ἢ μτφρ.). ὄγκιμο (θλ. ὁ Ὑμ. ὀνομάζει τὸ βέλος. » Μελινόωντ' ἐπὶ δουνάων, « Ἰλ. Δ). (ἰδίως,) ἡ σαβοῦρα τοῦ πλοίου, (καὶ μτνμ.) τὸ κυφορούμενον ἔμβρυον (» Ἕρμα δὲ τὸν λαβοῦσα, « Αἰσχλ., ἐγκαστρωθεῖσα ὑπό τινος θεοῦ). (μτφρ.) βάσις, θεμέλιον, κρηπὶς· μόλος, πρόχωμα· ὁ λίθος ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἀφετηρία τῶν δρομέων εἰς τὸ στάδιον· πέτρα (ξέρη ἢ ἀμμουδιὰ) ὅπου κάθηται ἢ στρίβεται τὸ πλοῖον· (ἐνίοτε) = Ὄρμος, χαγάλι, λαιμοδέτι, βραχιόλιον· σκουλαρίκι (ζ), (παρβλ. Ἔγκα).

;Ἑρμαγέλη (ἡ), Π. ἀγέλη (κοπάδι) τοῦ Ἑρμοῦ (ὀνομάζονται ἐπίθετ. οἱ νεκροὶ τοὺς ὁπ. ὁδηγεῖ ἀγεληδὸν εἰς τὸν ᾍδην ὁ ψυχοπομπὸς Ἑρμῆς).

Ἑρμάζω, Μ. άσω. Ἀσφαλίζω μὲ ἢ ὡσὰν ἕρμα, στηρίζω, στυλόνω.

Ἑρμαθήνη (ἡ). Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὅμοιον μὲ τοὺς Ἑρμᾶς (τὰ τετράγωνα ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ).

Ἑρμαΐζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν.

Ἑρμαϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν· προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, (θλ. πλθ.) οἱ γραμματισμένοι, οἱ λόγιοι.

Ἑρμαιον (τὸ). εὕρημα, κέρδος ἀνέλπιστον (διότι τὰ τοιαῦτα ἐνομίζοντο ὅτι ἦρχε τοῦ Ἑρμοῦ), [ἐκ τοῦ

Ἑρμαιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Ἑρμῆν, (θλ.) ||. Ἑρμαῖα (τά), τὰ ἀγάλματα ἢ αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἑρμοῦ, (παρβλ. καὶ

Ἕρμαξ, ακος (ὁ), [κατ' ἐτυμολ.], Δ. ἀντὶ Ἅρμαξ, ξέρα. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σωροὶ λίθων εἰς τὰ πλάγια τῶν ὁρμιῶν (σχηματιζόμενοι βαθμηδὸν ὑπὸ τῶν ὁδοιπόρων καὶ ἀποδιδόμενοι [ἴσως μόνον διὰ τὴν ὁμωνυμίαν] εἰς τὸν Ἑρμῆ).

Ἑρμάριον (το), ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς (Δ. Ἑρμᾶς).

Ἑρμᾶς [ἕρμα], ᾶδος (ἡ). Π. σωρὸς ἕρμα ἢ πέτρα ὕψαλας, ξέρα, (παρβλ. Κερμάς).

Ἕρμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑρμόζειν, ἡ δι' ἕρματος ἐξασφάλισις, ζύλωμα, σαβούρωμα.

Ἕρμαστρα (τὸ), = Ἕρμα, στήριγμα, στύλωμα, σαβοῦρα.

Ἑρμασμὸς (ὁ), = Ἕρμασις.

Ἑρματίζω, Μ. ίσω, = Ἑρμάζω, σαβουρώνω. ||. (μσ.) φορτόνομαι καθὼς τὸ πλοῖον (μὲ τὴν σαβοῦραν).

Ἑρματίτης, α (ὁ). ὁ χρησιμεύων ὡς ἕρμα (σαβοῦρα).

Ἑρμαφρόδιτος (ὁ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ διφυὴς υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης (ἐν γέν.) ἀνδρόγυνος, ἀρσενικοθήλυκος, ἑρμαφρόδιτος.

Ἑρμάων, ωνος, Δ. καὶ

Ἑρμέας ἡ Ἑρμέης, ου, Ἰων. Π. καὶ

Ἑρμείας, αο-ω, Αἰόλ. Π. καὶ

Ἑρμείης, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἑρμῆς.

Ἑρμεῖον (τὸ). μικρὸς ναὸς εἰς σημεῖον τοῦ Ἑρμοῦ (συνήθ. πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν γυμνασίων).

Ἑρμηνεία (ἡ). τὸ ἑρμηνεύειν, ἐξήγησις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διασάρησις· μετάφρασις. (δτρ.) Ἔκφρασις, σημασία διὰ λέξεων, (ἴδε Λογογραφικός).
Ἑρμήνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἑρμηνείαν (ἐξήγησιν), ὑπόμνημα.
Ἑρμηνεύς, εως (ὁ). Ὁ ἑρμηνεύων, ἐξηγητής· διερμηνεύς· κήρυξ, ἄγγελος· ὁδηγὸς τλ.
Ἑρμήνευσις, εως (ἡ)=Ἑρμηνεία, ἐξήγησις.
Ἑρμηνευτής, οῦ (ὁ), = Ἑρμηνεύς.
Ἑρμηνευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἑρμηνείαν, ἐξηγητικός. ἐκφραστικός.
Ἑρμηνεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑρμηνευτής.
Ἑρμηνεύω, Μ. εὐσω. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω· μεταφράζω· ἐκφράζω. » Οὐδενὸς ἧσσον.. γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, « Θκ. [ἐκ τοῦ
Ἑρμῆς [εἴρω τὸ λέγω, θθ. τὸ Λατ. sermo], οῦ (ὁ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἑρμέας· ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογ. 2) (ἀστρον.) εἷς τῶν πλανητῶν. 3) (συνεκδ.) ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ (χωρὶς χεῖρας ἢ πόδας, ὅηλ.) μόνον ἡ κεφαλή του ἐπὶ τετραγώνου στήλης, (κατ' αὐτὴν τὴν σημασ. ἠμπορεῖ νὰ ἑτυμολογηθῇ ἢ ἀπὸ τὸ Ἑρμᾶς, λίθος).
Ἑρμαῖδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς.
Ἑρμῆν ἡ Ἑρμῆς, ἵνος (ἡ), Π. = Ἕρμα, τήρημα (κυρ. κλίνης), παδάρι τοῦ κρεββατιοῦ.
Ἑρμογλυφεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἑρμογλύφου, ἀγαλματοποιεῖον.
Ἑρμογλυφεῖς, έως (ὁ), = Ἑρμογλύφος.
Ἑρμογλυφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἑρμογλύφον. » Ἑρμογλυφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἑρμογλύφου.
Ἑρμογλύφος (ὁ), [Ἑρμῆς, γλύφω]. ἀγαλματοποιός.
Ἑρμοκοπίδης, ου (ὁ). ὁ κόπτων (ἀκρωτηριάζων) τοὺς Ἑρμᾶς (τὰ ἀγάλματα), (Κωμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀλκιβ. καὶ τῶν συντρυφιῶν του).
Ἑρμολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συλλέγω λίθους, (παρβλ.) Ἁρμολογάω.
Ἑρμοπαν, ανος (ὁ). ἄγαλμα τοῦ Πανὸς ἐν εἴδει Ἑρμοῦ (δηλ. τετραγώνου χωρὶς χεῖρας καὶ πόδας), (παρβλ. Ἑρμαθήνη).
Ἑρνεσίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος (σκεπασμένος) μὲ πράσινα κλαδιὰ (ἔρνη).
Ἑρνοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρνος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ νέα φυτά, κηπουρός, φυτοκόπος.
Ἑρνόομαι-οῦμαι, Μ...; Γίνομαι ἔρνος, κάμνω βλαστάρια.
Ἔρνος [συγγ. τοῦ Ἔρση], εος-ους (τὸ), Π. νέον (τρυφερὸν) φυτόν, βλαστάρι (κυρ. ἢ μτφορ.)
Ἔρνυξ [ἔρνος], υγος (ὁ ἢ ἡ), τὸ νεοφύτρωτον κέρατον τῆς ἐλάφου.
Ἑρνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔρνος (ξ) ἢ γεμάτος ἀπὸ ἔρνη (βλαστάρια). » Οἱ ἑρνωδέστατοι κλάδοι, « Γεωπον., οἱ εὐθαλέστεροι, οἱ ἔχοντες πλειοτέραν γονιμότητα.
Ἑρξίης, ου (ὁ), Ἰων. ρέκτης, δραστήριος, ἐναργὸς, [ἐκ τοῦ
Ἕρξις, εως (ἡ), Π. πρᾶξις, [ἐκ τοῦ
Ἕρξω, μέλλ. τοῦ Ἔρδω ἢ Ῥέζω.
Ἑρσεῖος, εσσα, εν, Π. ἐράσμιος, τερπνός. » Λειμῶνά τ' ἐρέεντα Μαραθῶνος, « Ἥρωτον.
Ἑρσῆν, Ἀττ. ἀντὶ Ἑρσῶ, μέλλ. ἀμλ. τῆς εὐκτ. τοῦ Λέγω.
Ἕρσομαι [εἶρω], Μ. ἐρήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. 6'. Ἑρόμην). Ἐρωτῶ· ἐξετάζων συμβουλεύομαι· ζητῶ νὰ μάθω (νὰ πληροφορηθῶ) τι, (ὁ ἐνς. σχεδὸν ἄχρηστος).
Ἕρος (ὁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔρως, ἔρωτας· ὄρεξις, ἐπιθυμία. » Ποσσὶ καὶ ἑοῖτύος ἐξ ἔρον ἔντο, « Ὅμ.
Ἕρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Εἶρος, Ἔριον, μαλλί.
†Ἑρατὴ, ῆς καὶ
Ἑρατὶς, ιος (ἡ), κατὰ μτθ. ἡ Κυπριστὶ ἀντὶ Ἐρατή.
Ἑρπάκανθα, ης (ἡ). εἶδος ἑρπυστικῆς ἀκάνθης, (φυτοῦ) χωρὶς ἀγκάθια.
Ἑρπετόξηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἑρπετόν.
Ἑρπετώδεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἑρπετόν.
Ἑρπετὸς [ἕρπω], ἡ, όν. Ὁ ἕρπων (συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν). || (οὐσ.) Ἑρπετὸν (ἔνν. ζῶον), τὸ ᾠοτόκα καὶ τὰ ὅμοια, (ἐν γένι. καὶ κατ' ἔκτ.) ζῶον τετράποδον. » Τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν (οἱ θεοί), ... ἀνθρώπῳ δὲ ἧ χεῖρας, « Ξεν.
Ἑρπετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (εὐλύγιστος ὡς) ἑρπετόν. ὀφιοειδής.
Ἑρπηδών, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑρπὴς. 2) = Ἑρπυδών.
Ἑρπήλη (ἡ), = Ἀρπύλη.
Ἑρπὴν, ῆνος (ὁ), = Ἕρπης.
Ἑρπηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἑρπῆνα, ἐκτεινόμενος ἐν εἴδει ἕρπητος (λειχῆνος).
Ἕρπης [ἕρπω], ητος (ὁ). εἶδ. ἐξανθήματος (λειχῆνος) τὸ ὁπ. ἁπλόνει ὀλίγον, (ἐν γέν.) λειχῆνα.
Ἑρπηστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Ἑρπηστὴς, οῦ (ὁ), ὁ ἕρπων (συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν). » Ὄφις—, « Τζ.
Ἑρπηστικὸς, ἡ, όν. Καμωμένος ἐκ φύσεως ἵνα ἕρπῃ. » Ἕλκος ἑρπητικὸν, « Πλδ.
Ἑρπητικὸς, ἡ, όν. Ἐκτεινόμενος ἐν εἴδει ἕρπητος (λειχῆνος).
Ἕρπις [Αἴγυπτ.], ιος (ὁ)- Π. ὁ οἶνος.
Ἕρπομαι, σπν. πθ. τοῦ Ἕρπω. » Γῦπα λύονται, καὶ Ἕρπονται γαμαὶ, « Ἀρετ.
†Ἑρπυδὼν, όνος (ἡ), = Ἑρπηδών. 2) τὸ οὖσ. τοῦ-
Ἑρπύζω, Μ. υσω, Π. ἀντὶ Ἕρπω.
Ἑρπύλη (λλη), ης (ἡ). εἶδ. σκώληκος ἢ ἡ κάμπη τῆς ἀκρίδος, (ἀπὸ τὸν Νουμήν. ἐπονομάζεται δολιχήπους καὶ ἐχγηλίμενεν ὡς ὄβλωμα τῶν ἰχθύων).
Ἑρπύλλινος, ἡ, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ ἕρπυλλον.
Ἑρπυλλὶς, ιδος (ἡ), = Ἑρπύλη.
Ἕρπυλλον (τὸ) καὶ
Ἕρπυλλος (υλος), ου (ὁ), [ἕρπω]. εἶδ. φυτοῦ ἀειθαλοῦς καὶ εὐώδους, (κοιν.) χαμαιβρίζανη, (Γαλλ.) serpolet.
Ἕρπυσις, εως (ἡ) καὶ
Ἑρπυσμὸς (ὁ). τὸ ἕρπειν, σύρσιμον μὲ τὴν κοιλίαν.
Ἑρπυστάζω, Π. ἀντὶ Ἑρπύζω.
Ἑρπυστὴρ, ῆρος, καὶ
Ἑρπυστὴς, οῦ (ὁ), = Ἑρπηστής.
Ἑρπυστικὸς, ἡ, όν, = Ἑρπηστικὸς ἢ Ἑρπητικός.
Ἕρπω [συγγ. τῷ Ῥέπω], Μ. Ἕρψω καὶ ἑρπύσω (παρτ. Εἵρπον κτλ.). Σύρομαι (μὲ τὴν κοιλίαν), (συνεκδ.) κινοῦμαι (περιπατῶ) ἀργὰ· προχωρῶ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως· κατανοῦ· παρεισδύομαι. (Π. ἐν γένι.) περιπατῶ, πορεύομαι. » Θῆσεύς ὅθ' ἕρπει, « Εὐρ. » Ἀλλ' ἕρπ', ὀφηγοῦ, « αὐτ.
Ἑρραγκα, πρκ. τοῦ Ῥαίνω.
Ἐρράγην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ῥήγνυμι.
Ἐρράδαται, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐρράσμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ῥαίνω.
Ἔρραος (ὁ), Π. [ἔρρην]. κριὸς ἢ κάπρος.
†Ἐρράφτιω, Μ. ράψω. Ῥάπτω, τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Τὰ περὶ ψυχῆς φιλοσοφηθέντα τῷ Πλάτωνι τοῖς ἰδίοις δόγμασιν ἀσυναρτήτως ἐρράπτει, « Γρηγ.
†Ἔρραος, α (ὁ), = Ἔρραος.
Ἐρραστωνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ῥᾳστώνην, ἀμελῶς, ἀπρονόητα.
Ἐρρέθην, = Ἐρρήθην.
Ἔρρευν, Δ. ἀντὶ Ἔρρεον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ῥέω.
Ἐρρήθην, πθ. ἀόρ. ᾱ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴρω, λέγω.
Ἔρρηξα, ἀόρ. ᾱ. τοῦ Ῥήγνυμι.
Ἐρρηφορέω, Ἐρρηφορία, Ἐρρήφορος, = Ἀρρηφορέω κτλ.
Ἔρριγα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. καὶ
Ἐρρίγησι, Π. ἀντὶ Ἐρρίγει. γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. καὶ
Ἐρριγῶν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ῥιγέω.
Ἔρριναν (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τὴν ἄνω ὡς ἰατρικόν.
Ἐρρίψιες, εως (ἡ), ῥίψιμον τῇδε κἀκεῖσε, (κυρ. ὡς σύμπτωμα ἀσθεν.) παραόρμησις, παρακύλημα (ἑλλ.) ἐξίππασμος (ἱππαρ.).
Ἐρρύην, ἀόρ. τοῦ Ῥέω.
Ἐρρυθμισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ῥυθμόν, μὲ τάξιν, μὲ μέτρον.
Ἔρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος μὲ) ῥυθμόν, διηρημένος κατὰ τάξιν (κατ' ἀναλογίαν), εὔρυθμος.
Ἔρρυσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ῥυσὸς (ὀραγὺς).
Ἐρρώ [συγγ. τῷ Ῥέω, ἄθεν τὸ Λατν. error], Μ. ἐρρήσω (ἀόρ. Ἐρρησα). Περιπατῶ (κυρ. βραδέως καὶ μὲ δυσκολίαν), περιφέρομαι (περίλυπος), ὑπάγω ἢ ἔρχομαι (πρὸς ἄλεθρόν μου καὶ ἐπὶ κακῷ· γάνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι. » Ἔρρει τὰ καλὰ Ξεν. Πλ. » Ἔρρει τἀμὰ πράγματα, « Ξεν. » Ἐνθάδε ἔρριον, « Ἰλ. Θ., ὅταν ἦλθα (ποὺ νὰ μὴν ἔρθουνα!) ἐδῶ (συνήθ. δὲ πρς.) » Ἔρρε, « Ἔρρο, ἐς κοράκας, « Ἀρχ., κρημνιστοῦ! ἄμε ς' ἀνάθεμά σε, (καὶ τρπρσ.) » Ἐρρέτω, « Ὅμ., ἂς πάγῃ νὰ χαθῇ!
Ἐρρώγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ῥήγνυμι.
Ἐρρωμένος, ή, ον, (κυρ.) πθ. πρκ. τοῦ Ῥώννυμι, Ῥώννυμι, ||. (ὡς ἐπίθ.) ἰσχυρὸς, εὔρωστος· εὔτολμος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀτρεκὲς, μόνιμος, (τὸ παθ. [ἀμλ.] Ἐρρωμενέστερος, -έστατος).
Ἐρρωμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Εὐρώστως· ἀνδρείως· εὐτόλμως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐῤῥώοντο, Π. γ' πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ῥώομαι.

Ἔῤῥωος (ὁ), Π. = Ἔῤῥος.

Ἐῤῥώσα, ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὀρς. καὶ

Ἐῤῥώσω, καὶ πθ. Ἐῤῥωσθε, πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ Ῥώννυμι.

Ἔρσα, Αἰολ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Εἴρω.

Ἐρσαῖος, α, ον, = Ἐρσήεις, δροσερός, [ἐκ τοῦ

Ἕρση ἡ Ἔρση (ἡ), Π. [ἄρδω]. δρόσος, δροσιά. (συνκδχ.) πᾶν ὅ τι εἶνε νέον (τρυφερὸν, ἁπαλὸν), (π. χ.) νεογνὸν βρέφος, ἀρνάκι, χορταράκι κτλ., (παρβλ. Δράσος καὶ Ψάκκαλον).

Ἐρσήεις [ἔρση], εσσα, εν, Π. δροσερός, τρυφερὸς· νωπὸς, πρόσφατος.

Ἔρσην, ενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρσην.

Ἔρσις ἡ Ἔρσις [εἴρω], εως (ἡ). πλέξιμον, ἁρμαθίασμα.

Ἔρσω. Αἰολ. μέλλ. τοῦ Εἴρω.

Ἔρσω (χ. Μ.), Π. = Ἀρδω, βρέχω, μουσκεύω.

Ἐρσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρσήεις.

†Ἐρυγγαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρυγμαίνω.

Ἐρυγγάνω, Μ. ερεύξομαι, = Ἐρεύγομαι.

Ἐρυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρεύγω.

Ἐρυγὴ (ἡ) καὶ

Ἔρυγμα (τὸ), = Ἔρευγμα, Ἐρίψιμον.

†Ἐρυγμαίνω, = Ἐρυγμέω.

Ἐρυγματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρευγματώδης.

Ἐρυγμέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι.

Ἐρύγμηλος, η ἡ ος, ον, Π. ὁ προξενῶν ἐρυγὴν (Ἐρέψιμον). » Ῥάφανος—, » Νίκ. 2) ὁ μουγγρίζων δυνατά. » Ταῦρος—, » Ἰλ. Σ., [ἐκ τοῦ

Ἐρυγμὸς (ὁ), = Ἐρυγή.

Ἐρυθαίνω, Μ. ἐρυθήσω, (ἀόρ. Ἠρύθηνα), Π. ἀντὶ Ἐρυθραίνω, κοκκινίζω.

Ἐρύθημα (τὸ). κοκκινάδα (κυρ. τοῦ προσώπου) ξεροκοκκίνισμα. (ἰατρ.) = Ἐρυσίπελας.

‡Ἐρυθ-άω-ῶ, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐρυθριάω.

†Ἐρυθίβιος (ὁ, ἡ), Δ., κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ῥοδ., ἀντὶ Ἐρυσίβιος.

Ἐρυθῖνος (ὁ), = Ἐρυθρῖνος.

Ἐρυθράδιον (τὸ), = Ἐρυθρόδανον.

Ἐρυθραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω (Βάφω) τι κόκκινον, κοκκινίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ||. (μσ. ἢ πθ.) ξεροκοκκινίζω (ἀπὸ ἔντροπὴν).

Ἐρυθραῖος, α, ον. Κοκκινωπός.

Ἐρυθραυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐρυθρὸς καὶ λαμπρός. » Χαλκός—, » Κ. Μαν.

†Ἐρύθρημα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρύθημα.

Ἐρυθρίας, ου (ὁ). ὀλίγον τι κόκκινος, κοκκινούτσικος.

Ἐρυθρίασις, εως (ἡ). τὸ ἐρυθριᾶν, κοκκίνισμα (ἀπὸ ἔντροπὴν), ξεροκοκκίνισμα.

Ἐρυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπὴν), ξεροκοκκινίζω.

Ἐρυθρίησις, ισς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐρυθρίασις.

Ἐρύθρινος (ὁ). εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) λυθρινάρι, (Τουρκ.) μερτζάνι.

Ἐρύθριον (τὸ). εἶδ. κοκκίνης ἀλοιφῆς (πομμάδας).

Ἐρυθροβαπτὸς καὶ

Ἐρυθροβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βεμμένος μὲ ἐρυθρὰν βαφὴν, κοκκινοβαμμένος.

Ἐρυθρόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδεμμένος μὲ) ἐρυθρὰς γραμμάς.

Ἐρυθρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μὲ ἐρυθρὰ γράμματα.

Ἐρυθρόγραφος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροσήμαντος.

Ἐρυθροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα δάκτυλα, (παράφρ. τοῦ Ῥοδοδάκτυλος).

Ἐρυθρόδανον (τὸ). [ἐρυθρὸς]. εἶδ. βαφικοῦ φυτοῦ, (κοιν.) ριζάρι.

Ἐρυθροδανόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω μὲ ἐρυθρόδανον.

Ἐρυθροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). κοκκινωπός.

Ἐρυθροκάρδιος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τὸ ὁπ. ἔχει ἐρυθρὰν καρδίαν (ἐντεριώνην).

Ἐρυθρόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰν κόμην (κόκκινα μαλλιά).

Ἐρυθροποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ἐρυθρὰ σπίγματα, κοκκινοπάρδαλος.

Ἐρυθρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθροὺς πόδας (ὡσὰν τῆς πέρδικας), κοκκινοπόδαρος. ||. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ (;).

Ἐρυθροπρόσωπος (ὁ, ἡ). κοκκινοπρόσωπος.

Ἐρυθρὸς [ἔρευθος], ὰ, όν. Κόκκινος (κυρ. ὡσὰν τὸ κιρμέζι), ροδοκόκκινος. » Αἰσχυνθεὶς γὰρ τις ἐρυθρὸς ἐγένετο, « Γαλ.

Ἐρυθροσήμαντος (ὁ, ἡ). ἐρυθροῖς σεσημασμένος γράμμασι, (Ν.κ. χων.).

Ἐρυθρόστικτος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροποίκιλος.

Ἐρυθρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐρυθροῦ, κοκκινάδα.

Ἐρυθρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰ φύλλα. » Ῥόδον—, « Κ. Μαν.

‡Ἐρυθρόχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ πότε κοκκινίζων καὶ πότε κιτρινίζων.

Ἐρυθρόχροος-ους καὶ

Ἐρυθρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὸν χρῶμα, κόκκινος. » Τρίγλη—, « Ἀθ.

Ἐρυθρωδὴς, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροειδὴς, κοκκινωπός.

Ἐρυθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοκκινίζω.

†Ἐρυθρῶος (ὁ), = Ἐρυθρός.

Ἐρυκακέ-ιν, Π. ἀόρ. θ'. τῆς ἀπαρ. καὶ Ἐρύκακον, ἀντὶ Ἠρύκακον, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὀρς. τοῦ Ἐρύκω.

Ἐρυκανάω (έως), ἡ

Ἐρυκάνω, Π. ἀντὶ Ἐρύκω.

†Ἐρυκτῆρες (οἱ), (ὡραμάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ ἀπελεύθεροι, [ἐκ τοῦ

Ἐρύκω [ἐρύω), Μ. ύξω (ἀόρ. Ἤρυξα ἢ Ἠρύκακον), Π. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω. » Ἀλλὰ σφωε δεσμὸς ἐρύξει, « Ὀδ. Θ. » Ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, « Ἰλ. Κ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ ὀ.) » Μὴ μ' ἔρυκε μάχης, « Ἰλ. Σ. (καὶ ὅστ. περιπ.) » Ἀκέν τοι λιμὸν ἐρύκοι, « Ὁμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἤρυξε πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι, « Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » Κῦμά μιν ἐρύκεται, « Ἰλ. Μ. (καὶ πθ.) » Οὐδ' αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, « Ὀδ. Ρ.

Ἔρυμα (τὸ), [ἐρύω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ προφύλαξιν, σκέπασμα. ὀχύρωμα.

Ἐρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρυμα, μικρὸν ὀχύρωμα.

Ἐρυμνὸς, ἡ, όν. Ὀγυρὸς, ὠχυρωμένος. (ἐπὶ ὄρουν.) κρημνώδης, ἀπρόσβατος. (μτγν.) τραχύς. » Γλήχων—, « Ἱπ. » Σάκκος—, « Γρ.

Ἐρυμνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐρυμνοῦ, ὀχυρότης.

Ἐρυμνόω-ῶ, Μ. ώσω, Ὀχυρόνω.

Ἔρυξις, εως (ἡ), Ἔρευξις.

Ἐρυσάρματες, Π. (κατὰ μεταπλ.) Ἀντὶ Ἐρυσάρματοι, πλθ. τοῦ

Ἐρυσάρματος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, ἅρμα]. ὁ σύρων ἅμαξαν (ὄχημα.

Ἐρυσιβάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐρσιβοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Ἐρυσίβη (ἡ), [ἐρεύθω]. ἡ ἐπὶ τῶν φυτῶν σχηματιζομένη καὶ ἀφανίζουσα αὐτὰς κοκκίνη σκόνη (ὅταν ὕστερον ἀπὸ βροχὴν ἢ πάχνην συμβῇ καύσων). (παρβλ. Ἐρύσιβος).

Ἐρυσίβιος, η, ον, Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὴν ἐρυσίβην, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.)

Ἐρυσιβόω-ῶ, Μ. ώσω. Προξενῶ (καὶ πθ. Παθαίνω. Περιπίπτω εἰς) ἐρυσίβην.

Ἐρυσιβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ σκεπασμένος ἀπὸ, ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἐρυσίβην.

Ἐρυσίθριξ, τριχος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, θρίξ]. ὁ τραβῶν καὶ ἰσάζων ἢ ἀφαιρῶν τὰς τρίχας. » Ψήκτρα—, « Ἐπγρ. 2) [ἐρύω, θρίξ]. κοκκινότριχος (ζ).

Ἐρυσιμον (τὸ), [ἐρύω]. εἶδ. φυτοῦ (ἀγριοκαρδάμου) (Γαλλ. **tortelle** ἢ **velar**.

Ἐρυσινηὶς [ἐρύω, ναῦς], ίδος (ἡ), Π. ἡ γεματῶσα (κρατοῦσα) τὰ καράβια. » Λητκυρα—, « Ἐπγρ.

Ἐρυπίπελας [ἐρεύθω, † πέλα ἢ πέλος] ατος (τὸ). πάθος (φλόγωσις) τοῦ δέρματος, (κοιν.) ἀνεμοπύρωμα.

Ἐρυσιπελατόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (κοκκινάδαν) ἐρυσιπέλατος.

Ἐρυσιπελατώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἐρυσιπέλας.

Ἐρυσιπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, πόλις] ὁ σώζων (προφυλάττων) τὴν πόλιν.

Ἔρυσις [ἐρύω], εως (ἡ). τράβηγμα.

Ἐρυσίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, χθών], ὁ σχίζων διὰ τοῦ ἀρότρου (καλλιεργῶν) τὴν γῆν. » Βοῦς—, « Σραt. παρ'.) Ἀθ.

Ἐρυσμὸς (ὁ), Π. ἀποτροπή, ἐμποδισμὸς, προφυλαγμα.

Ἐρυσάμενος, Π. ἀντὶ Ἐρυσάμενος, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐρύω.

Ἐρυστὸς [ἐρύω], ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ τραβηχθῇ, ἑλκυστός.

Ἔρυτο, Π. ἀντὶ Ἐρύετο, ἐσώζεν, ἐπροφύλαττεν, ἢ ἐκρατεῖτο, ἐμποδίζετο.

Ἐρυτὴρ (ὁ). Π. ὁ σύρων (τραβῶν) τι, [ἐκ τοῦ

Ἐρύω, Μ. ύσω (ἀόρ. Εἴρυσα ἢ Ἔρυσα ἢ Ἔρυσσα, πθ. πρκ. Εἴρυμαι καὶ κατακόρ. Ἔρυμαι), Π. σύρω, τραβῶ μὲ βίαν· (συνκδχ.) ἐσχίζω. ||. (μσ.) τραβῶ ἐβγάζω τι ἀπὸ (τρπ.) = Ῥύομαι, σώζω, γλυτώνω, ἐλευθερόνω· ἐξαγοράζω· κρατῶ· φυλάττω. (» Οἵσι γάραφιν ἔρυσο τείχεα, » Ἰλ. Χ.) (προφυλάττω, διαφυλάττω, προστατεύω. (» Χρὴ μὲν σφωϊτέρονγε, θεὰ, ἔπος εἰρυσσασθαι, « Ἰλ. Α). ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. (» Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο. διὰ πρὸ δ' εἴσατο χαλκὸς, « Ὀδ. Ω.) ἀποφεύγω, ἐξετάζω, ἐξιχνιάζω. » Χαλεπὸν θεῶν ὄπιν εἰρύσσθαι, « Ὀδ. Ψ. (καὶ πθ.) » Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν, » Ἡσ. ἐκρατεῖτο, ἐφυλάτετο, ἦτον κλεισμένη.

Ἔρφος, εος-ους (τὸ), Π. = Στέρφος. δέρμα.

Ἔρχαται, Ἰων. ἀντὶ Εἴρχαται, εἰργμένοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ τοῦ Εἴργω.
ʼΕργατάω, Ῥδε ʼΕργατώοντο.
Ἐργατο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ, τοῦ ʼΕργω = Εἴργω.
ʼΕργατοίες, εσσα, εν, Π. περικλεισμένος μὲ φράκτην, περιφραγμένος, [ἐκ τοῦ ʼΕργατος (ὁ), Π, [εἴργω]. = ʼΕρκος, φραγμός, φράκτης.
ʼΕργατόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κλείω περικλείω) τι ἐντὸς ἕρκους, μανδρίζω, ζῶ.
ʼΕργατώοντο, Π. ἀντὶ ʼΙργατοῦντο, γ'. πλθ, πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ ἐργατόω ἢ ʼΕργατάω (ῑ).
Ἔρχομαι [συγγ. τῷ Ἄρχομαι καὶ ʼΟργέομαι], Μ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. ʼΕλεύθω) ἐλεύσομαι (ἀόρ. ʼΗλυθον, πρκ. ʼΕλήλυθα). ʼΟδεύω, πιριπατῶ· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω πουθενά· φθάνω, καταντῶ. (μὲ αἰτ. πρόθ.) » ʼΕρχεται πρὸς Κῦρον, « Ξεν. (ᾗ ἴλλ. τῆς προθ.) » ʼΕρχονται πεδίοιο, « Ἰλ. Β. » ʼΕρχεσθον κλισίαν, « Ἰλ. Α. » Κέλευθον ἣν περ ἤλθες, « Αἰσχύλ. (καὶ δστ.) – Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ γεγενημένα, « ʼΗρ. (καὶ ἀπολ.) « Ὡς γὰρ ἠγγέλθη Φίλιππος ἀσθενῶν ἢ τεθνεώς· ἦλθε γὰρ ἀμφότερα, « Δμ. (καὶ μτνμ.) » Νόσος ἐλθοῦσα, « Ξεν. » Τοῦ ἐρχομένου ἔτους, « Θκ. (καὶ διαγραφικώτερον). » Στενὸς ἔρχεται αὐλών, « Διονύσ., δῆκει, ἐκτείνεται· (καὶ τρπ.) » Εἰς λόγους ἔρχεσθαί τινι, « Αξ., ἐμβαίνειν εἰς ὁμιλίαν μετά τινος. » ʼΕρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν· « Δημ. « Παρὰ μικρὸν ἦλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι, « Αξ. ὀλίγαν ἐλεύθεναί. » ʼΕπὶ πᾶν ἦλθον, « Αξ., μετεχειρίσθην (ἐδοκίμασα) κάθε τρόπον. (ᾗ περιφρ.) » Διὰ μάχης ἔρχεσθαί τινι, « Θκ., συγκροτεῖν (συμπλέκεσθαι εἰς) μάχην κατ' αὐτοῦ. «Διὰ πείρας ἔρχεσθαί τινος, « Αξ., ἀποπειρᾶσθαι, δοκιμάζειν. » Διὰ πυρὸς (φόνου) ἔρχομαι, «Αξ., ὃ ἔρχομαι πυρπολῶν (φονεύων). » Διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, « Ξεν., ἀντὶ διελθόντες, (δηλ.) ἐνταλῶς ἀγαθοὶ (ἐνάρετοι)· (καὶ πρὸς μέλλ.) » ʼΕρχομαι εἰσόμενος, « ʼΟμ. » ʼΕρχομαι ὑψομένη, « αὐτ., ὑπάγω νά. (δθ. περιφρ.) » ʼΕρχομαι ἐρέων (λέξων), « ʼΗρ., (κοιν.) ʼπάγω (ἀντὶ μέλλω, θέλω, ἀρχίνω [ἴδε τὴν ἐτυμολογ.] τῶρχ ἀμέσως) νὰ εἴπω. (Γαλλ.) je vais (je m' en vais) dire. (καὶ πρὸς ἑνς. απντ.) » ʼΕρχομαι ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι, « Πλάτ., (παρ. Εἶμι).
ʼΕρῆες, εως (ἡ). τὸ ἔρπειν, σύρσιμον (μὲ τὴν κοιλίαν).
ʼΕρῆ, μέλλ. τοῦ (ἀχρ.) Εἶρω, λέγω.
ʼΕρῆ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ʼΕράω, ἀγαπῶ.
ʼΕρῆ, Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ ʼΕρωτι, δστ. τοῦ ʼΕρως, ἡ –
ʼΕρῆ, δστ. τοῦ ʼΕρος.
ʼΕρηδιός (ὁ), [ζ], εἶδ. πτηνοῦ.
ʼΕρηέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = ʼΡῖω, χύνομαι (τρέχω) μὲ ὁρμήν. 2) κινοῦμαι πρὸς τὰ ὀπίσω, τραβηγοῦμαι· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (μὲ γεν.) παραιτοῦμαι ἀπὸ παύω· ἐκλείπω. 3) (μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, ἀποκρούω· παραιτῶ· ἐμποδίζω. » ʼΗρῆησε βρόν, « Καλλ., ἐσταμάτησε τὸ ῥεῖθρόν του.
ʼΕρωή (ἡ). βρμη, ὁρμή· (μτφορ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία, πάθος. 2) ὑποχώρησις· παῦσις.
ʼΕρωμανέω-ῶ, Μ. ήσω, = ʼΕρωτομανέω.
ʼΕρωμανής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-νῶς, = ʼΕρωτομανής.
ʼΕρωμανία (ἡ), = ʼΕρωτομανία.
ʼΕρωμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
ʼΕρώμενος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ ʼΕράω. ||. (ὡς οὐσ.) ἐραστής, ἀγαπητικός,-κή.
ʼΕρων, Π. ἀντὶ ʼΕρωτα, αἰτ. τοῦ
ʼΕρως [ἴδε ʼΠρως], ωτος (ὁ). ἔρωτας. (ἐν γέν.) σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἔρεσις. (κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτος υἱὸς τῆς Ἀφροδ. κτλ. » ʼΕρας, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, « ʼΗρ.
ʼΕρωτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ʼΕρως.
ʼΕρωτάω-ῶ, Μ. ήσω. ʼΕρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω (» ʼΟταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε ᾗ πόθεν πάρει, « Σοφ. » Δ·ισαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς, « Ακ. προβάλλω ἐρώτημα (ζήτημα) » ʼΕρωτῶ σε, ἔχε με παρηγημένον, « Γρφ. » Καὶ πρεσβείαν ἀποστέλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην, « αὐτ. ὁμιλῶ διὰ συλλογισμῶν καὶ ἐρωταποκρίσεων (» Λόγους ἐρωτᾶν, « Πλ.) (παρὰ τοῖς Διαλεκτ.) (μτγν.) παρακαλῶ. (» Οὕτως ἠρώτα, « Σξτ.).
ʼΕρώτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρωτήσεως. πρόβλημα, πρότασις (κυρ. ἐν εἴδει ἐρωτήσεως).
ʼΕρωτηματίζω, Μ. ίσω. Διατάττω ἐν εἴδει ἐρωτήματος (κατ' ἐρωτηματικὸν τρόπον) γνώμην τινὰ χρήζουσαν ἀποδείξεως, μεταβάλλω τὴν πρότασιν εἰς ἐρώτημα.
ʼΕρωτηματικός, ἡ, όν. ʼΟ ἀνήκων εἰς ἐρώτημα ἢ ἐρώτησιν, ὁ ἐν εἴδει ἐρωτήσεως ἢ ἐρωτήματος. (γρμτ.) ὁ σημαίνων (ἐκφράζων) ἐρώτησιν.
ʼΕρωτηματικῶς, ἐπίρ. ʼΕν εἴδει ἐρωτήματος ἢ ἐρωτήσεως.
ʼΕρωτημάτιον (τὸ). μικρὸν (σύντομον) ἐρώτημα.
ʼΕρώτησις, εως (ἡ). τὸ ἐρωτᾶν, ῥώτημα. πρότασις (ἐν εἴδει ἐρωτήσεως). » Ὡς ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται, « Ξεν.
ʼΕρωτητέον, θετ. τοῦ ʼΕρωτάω.
ʼΕρωτητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπ β.) -κῶς, ʼΟ πρὸς τὸ ἐρωτᾶν ἐπιτήδειος, ἐρωτηματικός.
ʼΕρώτια (τὰ), = ʼΕρωτίδια.
ʼΕρωτιάς, άδος (ἡ), Π. ἐρωμένη, (ὡς ἐπίθ.) ἐρωτική, ἐρασμία.
ʼΕρωτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα ἢ, ʼΕχω κλίσιν πρὸς ἔρωτα.
ʼΕρωτιδεύς, έος (ὁ). μικρὸς ἔρωτος, (κατὰ μίμησιν ᾗ παιγνηγοριάν τοῦ Λετιδεύς).
ʼΕρωτίδια (τά), (ἑνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ ʼΕρωτος.
ʼΕρωτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. ʼΟ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὸν ἔρωτα· ὁ πραγματευόμενος περὶ ἔρωτος, (ἐπιμ.) διεξειρων πρὸς ἔρωτα. » Ἄσματα (» Μέλη) ἐρωτικά, « Αξ. » Σοφὸς (» Δεινὸς) τὰ ἐρωτικὰ (ἑνν. πράγματα), « Ξεν. » ʼΕρωτικῶς ἔχω τινὸς (ἢ) περί τι, « αὐτ.
ʼΕρώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ʼΕρως.
ʼΕρωτίς, ίδος (ἡ), Π. ἐρωμένη· ἐρασμία.
ʼΕρωτόβλητος (ὁ, ἡ). τετρωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος.
ʼΕρωτογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων περὶ ἔρωτος, συγγραφεὺς ἐρωτικῶν διηγημάτων.
ʼΕρωτοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ) ὁ διδάσκων περὶ ἔρωτος, διδάσκαλος εἰς τὰ ἐρωτικά.
ʼΕρωτόειος (εντος), εσσα, εν. ʼΕρωτικός, ἐρωτόληπτος. » Νὰ πρὸς αὐτοῦ τῆς Λαρεδούσης.. τοῦ ἐρωτοεντος νάματος, « Νίκ. Χων.
ʼΕρωτόληπτος (ὁ, ἡ), [ἔρως, λαμβάνω]. κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἐρωτευμένος.
ʼΕρωτοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ ἐρωτολήπτου.
ʼΕρωτομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ʼΕρωτομανής, ἐος (ὁ, ἡ). μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) ἐρωτευμένος, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα.
ʼΕρωτομανία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ ἐρωτομανοῦς, ἔρως μανιώδης.
ʼΕρωτομανῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐρωτομανίαν, ὡς ἐρωτομανής.
ʼΕρωτοπαίγνιον (τὸ), παιγνίδι (ποίημα παιγνιῶδες περὶ) ἔρωτος.
ʼΕρωτοπλάνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (κάμνων νὰ λησμονῇ τις) τὸν ἔρωτα, ἢ παρασύρων (ξεπλανῶν) εἰς ἔρωτα.
ʼΕρωτοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλέκω εἰς πέλαγος ἔρωτος, εἶμαι βυθισμένος ὅλως διόλου εἰς ἔρωτα.
ʼΕρωταποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (παρακινῶ πρὸς) ἔρωτα, ἐμπνέω ἔρωτ. » ʼΕρωταποπεπτημένῳ πρωσώπῳ, « Ἰουβ. ἐρωτικῶς ἐσχηματισμένῳ.
ʼΕρωτοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρως, τίκτω]. ὁ γεννῶν (πρόξενῶν, ἐμπνέων) ἔρωτα.
ʼΕρωτοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (αὐξάνων) τὸν ἔρωτα, τροφὸς τοῦ ἔρωτος, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
ʼΕρωτότρωτος (ὁ, ἡ). τετρωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος.
ʼΕρωτύλος (ὁ, ἡ), Π. = ʼΕρωτικός. » ʼΕρωτύλα λείδειν, « Βίων. ||. (ὡς οὐσ.) ὑποκορ. τοῦ ʼΕραστής.
Ἐς, Ἀττ. ᾗ Ἰων. ἀντὶ Εἰς, (ὅθεν ὅσοι τῶν ἀπὸ τοῦ Ἐσ ἀρχομένων λέξεων δὲν εὑρίσκονται ἐνταῦθα, ζητείσθωσαν διὰ τοῦ Εἰς).
Ἐσαγγέλλω, Μ. αγγελῶ, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαγγέλλω.
Ἐσάγεσκεν, Π. ἀντὶ Εἰσῆγε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰσάγω.
Ἔσαεί, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαεί.
Ἔσαθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ ʼΗσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. α. τοῦ ʼΕννυμι.
Ἔσαιεν, Π. ἀντὶ Εἴσαεί.
Ἐσάλτο, Π. ἀντὶ Εἰσάλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Εἰσάλλομαι.
Ἔσαν, Π. ἀντὶ ʼΗσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. α. τοῦ ʼΕννυμι ἢ τοῦ Ἵζω ἢ τοῦ Ἵημι.
Ἔσαντο, Π. ἀντὶ ʼΗσαντο, γ'. πλ. τοῦ μσ. ἀορ. α. τοῦ ʼΕννυμι.
Ἐσάξαντο, Π. ἀντὶ Εἰσήξαντα, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. α. τοῦ Εἰσάγω.
Ἔσαπεν, πθ. ἀορ. β'. τοῦ Σήπω.
Ἐσαπικνέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσαφικνεῖσθαι.
Ἐσαῦθις, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαῦθις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐσαύριον, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαύριον.
Ἔσβεσα, ἐνεργ. καὶ
Ἔσβην, πθ. ἀόρ. τοῦ Σβέννυμι.
Ἔσβην, Π. ἀντὶ Εἰσέβην, ἀόρ. β΄, τοῦ Εἰσβαίνω.
Ἐσ-δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσδέχομαι.
Ἐσέδρακον, Π. ἀόρ. β΄. τοῦ Εἰσδέρκομαι.
Ἔσει, Ἀττ. ἀντὶ Ἔσῃ, β΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσελεύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Εἰσέρχομαι.
Ἐσεμάσατο, Π. ἀντὶ Εἰσεμάσατο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσμάομαι.
Ἐσενείκασθαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσενέγκασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσφέρω.
Ἔσενης, Ἰδε Ἔνη.
Ἐσίπτατο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Εἰσίπτομαι.
Ἐσεσάγατο, Ἰων. ἀντὶ Σεσαγμένοι ἦσαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Σάττω.
Ἐσεσήρειν, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Σαίρω.
Ἐσέτρωσαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐστιτρώσκω.
Ἐσέχυντο, Π. ἀντὶ Εἰσεχύθησαν ἢ Εἰσεκέχυντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἢ ὑπερσ. τοῦ Εἰσχέω.
Ἔσῆκα, Ἀττ. ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσίημι.
Ἐσήλατο, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσήλατο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσάλλομαι.
Ἐσηλυσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἰσελευσις.
Ἔσθ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἔστι ἢ Ἔστε ἢ (τοῦ χρον. μόρ.) Ἔστε, = Ἔσθ' ὅτε, ἐνίοτε.
Ἔσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔννυμι, ἢ 2) μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.
Ἐσθεῖς, εἶσα, ἐν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσθεῖς, ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Εἰστίθημι.
Ἐσθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἐσθεῖναι, ἢ 2) Εἰσθεῖναι, ἀόρ. τοῦ Εἰστίθημι.
(Ἐσθέομαι), ἄχρ. (ὅθεν ὁ πρκ. Πεσθημαι). Φορῶ (ἐσθῆτα), εἶμαι ἐνδομένος. » Λευκὴν ἐσθῆτα ἕσθητο, « Δίλ. » Ἐσθημένος ῥάκεσι, « Ἴρ.
Ἔσθημα (τὸ), = Ἔσθης, φόρεμα. »Καὶ περὶ ἐσθημάτων, ὁποῖα ἐχρὴν ἀμπέχεσθαι, διετάξατο, « Φίλ.
Ἐσθημένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πεσθημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. (Ἐσθέω).
Ἔσθην, γ΄. δύϊκ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ 2) ά. πρσ. ταῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἔσθης [Ἔννυμι], ῆτος (ἡ). Ἔνδυμα, φόρεμα. (περιληπτ.) φορεσιά, ἐνδυμασία. ῥοῦχα, στρωσίδια.
Ἔσθησις [Ἐσθέω], εως (ἡ), Π. τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι.
†Ἐσθητήριον, (εἰς τὸν Στρβ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠθητήριον.
Ἐσθίω [Ἔδω], Μ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἔβων) Ἔδομαι, ἔδῃ ἢ ἔδει, ἔδεται, ἢ (ἐκ τοῦ ἀχρ. Φήγω) φάγομαι, φάγεσαι, φάγεται (παρτ. Πασθιον, ἀόρ. β΄. Ἔφαγον, πρκ. Ἐδήδοκα, ὑπερσ. Ἐδηδόκειν, πθ. πρκ. Ἐδήδεσμαι, καὶ τὸ θετ. Ἔδεστέον). Τρώγω, κατατρώγω, (συνκδ.) καταναλίσκω, (μεταφορ.) κατατήκω. » Ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, « Ὀδ. Β. Φ. (καὶ μτνμ.) » Πάντας πῦρ ἐσθίει, « Ἰλ. Ψ. » Καρδίαν μὴ ἐσθίειν, « Πυθ., μὴ κατατήκεσθαι ὑπὸ λύπης. (καὶ πθ.) » Οἶκος ἐσθίεται, « Ὀδ. Δ. (ὅθεν ἰατρ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους, « Θφρ., καταφαγομένους (καὶ ἐνεργ.) » Ἐσθιόμενος ἕρπης, « Γαλ., ὁ κακοήθης, καταβρωτικός, (τὸ ὀπ. οἱ Γάλλ. μεταμφιέσαντες, λέγουν) un estiomène. » Αἱμορῥαγικὰ, ἢ τρυγώδεα, καὶ ἐσθιόμενα, « Ἱππκρ., ὡριμέα, καυστικά.
Ἐσθλάγαμος (ὁ, ἡ), Π. καλοπανδρεμένος.
Ἐσθλοδότης, ου (ὁ) καὶ Ἐσθλοδότις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀγαθοδότης, [δίδωμι καὶ.
Ἐσθλὸς [Ἔσθω, Ἴδε Ἑδανὸς]. η, ὀν, Π. καλὸς, ἀγαθὸς· ἀνδρεῖος· εὐγενὴς· φρόνιμος· ἄξιος, ἐπιτήδειος· χρηστὸς, τίμιος, ἐνάρετος. (ἐπὶ πραγμ.) ὠφέλιμος· τερπνὸς· αἴσιος κτλ. ||. (ὡς οὐσ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐσθλὰ, τὰ ἀγαθὰ, τὰ κτήματα κτλ. » Πυρὴν ἐμπλησάμεν ἐσθλῶν, « Ὀδ. Κ., (Ἴδε Ἀγαθός).
Ἐσθλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐσθλοῦ, χρηστότης, ἀγαθότης κτλ.
Ἔσθλωμα (τὸ), Π. ἔργον ἐσθλοῦ ἀνδρὸς, κατόρθωμα, ἀνδραγάθημα.
Ἔσθος [Ἔννυμι], εος-ους (τὸ), Π. = Ἐσθὴς, φόρεμα.
Ἔσθω [Ἔδω], Π. ἀντὶ Ἐσθίω.
Ἐσιδεῖν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσιδεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐσιδέσθην, Π. γ΄. δύϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. καὶ
Ἐσίδεσκεν, Π. γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ ἀορ. β΄. (ἀντὶ παρτ.) τῆς ὁρῶ, τοῦ Εἰσοράω.
Ἐσιέναι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσιέναι, ἀπαρ. τοῦ Εἶσειμι.
Ἐσίζομαι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσίζομαι.
Ἐσκάθετο, Π. ἀντὶ Εἰσκατέθετο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦμσ. ἀορ. β΄. τοῦ Εἰσκατατίθημι.
Ἔσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἦν, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσκεμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ σκέψιν, μὲ στόχασιν, φρονίμως, λελογισμένως.
Ἐσκευάδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐσκευασμένοι εἰσί, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Σκευάζω.
Ἔσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνστ. τοῦ Σκέλλω, εἶμαι κατάξηρος, κατεσκληρύνθην.
Ἐσκλητος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐκκλητος.
Ἔσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἦν, ά. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἑσλὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Ἐσθλός.
†Ἔσμα (τὸ), [ἕζομαι]. τὸ τσουνὶ τῶν πωρικῶν.
Ἔσμαι ἢ Εἶμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἔννυμι.
†Ἔσμιος [Ἔδω], α ἢ ος, ον, = Ἔδιος, νόστιμος.
Ἐσμὸς ἢ Ἑσμὸς (ὁ), [ἕζομαι]. σμῆνος (μελισσῶν), (χοιν.) σμάρι. (ἐν γέν.) κοπάδι· (συνκδ.) πλῆθος· σωρὸς· ἀφθονία. »Γάλακτος ἑσμοὺς, « Εὐρ.
Ἐσμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλαπλασιάζων τοὺς ἑσμοὺς (τὰ μελίσσια), συντελῶν πρὸς αὔξησιν αὐτῶν.
Ἐσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τοὺς ἑσμοὺς (τὰ μελίσσια).
Ἔσο, Π. ἀντὶ Ἴσθι, πρς. τοῦ Εἰμί.
Ἐσοιδαίνω, Μ. ήσω, Ἰων. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξοιδαίνω. » Τὸ δέρμα—, « Ἀρετ.
Ἔσομαι, μέλλ. τῆς ὁρχ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσοπτρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσοπτρίζω, δείχνω (καὶ μσ.) κυττάζομαι εἰς τὴν καθρέπτην.
Ἐσοπτρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἔσοπτρον.
Ἐσοπτρισμὸς (ὁ). τὸ ἐσοπτρίζεσθαι.
Ἐσοπτροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ
Ἔσοπτρον (τὸ), εὐχρηστότ. τοῦ Εἴσοπτρον, κάτοπτρον, καθρέπτης.
Ἔσουνται, Δ. ἀντὶ Ἔσονται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσοχὰς, άδος (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξοχάς ζοχάδα.
Ἐσπεῖσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σπένδω.
Ἑσπέρα [Ἕω, πέρας], ας (ἡ), κυρ. θηλ. τοῦ Ἕσπερος, (ἐνν. ὥρα) τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, τὸ βράδυ. » Πρὸς ἑσπέραν, « Ξεν. πρὸς τὸ βράδυ. (καὶ ἑλλ.) » Ἵκειν ἑσπέρας, « Αἰ. » Οὐκ ἦν ἑσπέρας, « Ἀρχ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ἑσπέρας, « Γρφ. 2) ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, (συνκδ.) τὸ μέρος ὅπου δύει ὁ ἥλιος. » Οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες, « Ἀθ. » Ἦν τε πρὸς ἕω ἦν τε πρὸς ἑσπέραν, « Ξεν.
Ἑσπερία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑσπέριος. ||. (ἐνν. ὥρα) τὸ ἑσπέρας· (ἐνν. τροφὴ) τὸ δεῖπνον. (ἐνν. χώρα) ἡ δύσις.
Ἑσπερίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-σομαι. Τρώγω τὸ ἑσπέρας, δειπνῶ.
Ἑσπερίηθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ τῆς ἑσπέρας, ἐκ τῆς δύσεως.
Ἑσπερινὸς, ἡ, ὸν, = Ἑσπέριος, βραδυνὸς ἢ δυτικός. ||. (οὐσ. ἐνν. ὕμνος) ὁ ψαλλόμενος τὸ ἑσπέρας, ἢ βραδυνὴ ἀκολουθία, (Ἐκκλησ.).
Ἑσπέριος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ φαινόμενος ἢ πράττων τι τὸ ἑσπέρας, βραδυνός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἑσπέριος εἰς ἅστυ κάτειμι, « Ὀδ. Ο. » Ἑσπέριος δ' ἦλθεν, « Ὀδ. Ι. » Ὄψομαι ἑσπέρι σε, « Ἐπγρ. (καὶ πλθ.) » Ἑσπερίους δ' ἀγέρεσθαι ἀνώγει, « Ὀδ. Β. 2) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κείμενος πρὸς) τὴν δύσιν, δυτικός. » Ἑσπερίους ἐφύρους τε, « Ἐπγρ. (ἴδε καὶ Ἑσπερία).
Ἑσπερὶς, ίδος (ἡ), (ὡς ἐπίθ.) = Ἑσπερία, βραδυνὴ ἢ δυτικὴ. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἄνθους τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει μᾶλλον τὸ ἑσπέρας, (Γαλλ.) girollée ἢ julienne. 2) (πλθ.) Ἑσπερίδες, « (κατὰ τὴν μυθολογ.), νύμφαι τρεῖς ἢ ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, θυγατέρες τῆς Νυκτὸς, καλλιεργοῦσαι τὰ χρυσᾶ μῆλα κτλ.
Ἑσπέρισμα (τὸ), [Ἑσπερίζω]. τὸ βραδυνὸν (πρὸ τοῦ δείπνου) φαγεῖ.
Ἑσπερόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, ἐκ δυσμῶν.
Ἑσπερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινός.
Ἕσπερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑσπέριος. » Ἕσπερος θεὸς, « Σοφ., ὁ Πλούτων. » Ἕσπερος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἀστὴρ, « Ὅμ., τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης (ὅταν φαίνεται συγχρόνως μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου), ὄλλ. Ἑωσφόρος (ὅταν φαίνεται τὸ πρωΐ) « Οὔθ' Ἕσπερος οὔθ' ἑῷος φῶτα θυμαντός, « Ἄρστ. » Ὁ γὰρ αὐτὸς ποκὰ μὲν ἕσπερος γίγνεται, ποκὰ δὲ ἑῷος, « Τίμ. (ὅθ. 2) (συνκδ.) ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ. » Ἐπήλυθε δ' αὐτὶκ' ἐρεμνὴ ἕσπερος, « Ἀπλλν. (καὶ πλθ. κθ' ἑτερογέν. ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπῐρ.) » Ποτὶ ἕσπερα, « Ὅμ., πρὸς τὸ ἑσπέρας, (ἴδε Ποθέσπερος).
Ἔσπετε, Π. ἀντὶ Εἴπατε, 6'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἰπεῖν.
Ἐσπευσμένως [σπεύδω], ἐπῐρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.
Ἔσπόμην, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἕπομαι.
Ἔσπον, Π. ἀντὶ Εἶπον.
Ἐσπουδασμένως, ἐπῐρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, σπουδάζων (ὄχι παίζων) (Γαλλ.) sérieusement.
Ἔσσ', Π. ἀντὶ Ἔσο, ἴσθι.
Ἔσσα, Π. ἀντὶ Εἶσα. ἀόρ. ά. τοῦ Ἔννυμι ἢ τοῦ Ἕζω.
Ἐσσάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἔσσαν, Π. ἀντὶ Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσεαι, Π. ἀντὶ Ἔσῃ, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. ά. καὶ
Ἔσσῃ, Δ. ἀντὶ Ἔσεῖ, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. 6'. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσῃν, ἥνος (ὁ). ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν. (Π. καὶ ἀρχ. ἐν γέν.) βασιλεύς, μονάρχης. (ἰδιαιτ.) ὁ ἱερεὺς τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. (παρβλ. Μέλισσα).
Ἔσσοί, Δ. ἀντὶ Εἷς 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσο, Π. ἀντὶ Εἶσο, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἔσσομαι, Π. ἀντὶ Ἔσομαι, μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσον, Π. ἀντὶ Ἔσον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἔννυμι.
Ἐσσόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἠτιάομαι.
Ἔσσυθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐσσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ
Ἔσσυμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Σεύω, (ἴθ.
Ἐσσυμένως, ἐπῐρ. (μτχ.), Π. μετὰ σπουδῆς, ταχέως, προθύμως, ὀξέως, μὲ ὁρμήν.
Ἔσσυο, Ἔσσυτο, Π. 6'. καὶ γ'. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Σεύω.
Ἔσσων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἧσσων.
Ἔσταθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐστάθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ
Ἕστακα, ἐνεργ. καὶ
Ἕσταμαι, Δ. ἀντὶ Ἕστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Ἵστημι.
Ἐσταλάδατο, Ἰων. = τῶ
Ἐστάλατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐσταλμένοι ἦσαν, πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Στέλλω.
Ἑστάμεν, -εναι, Π. ἀντὶ Ἑστάναι.
Ἕσταμεν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἑστήκαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ
Ἕσταν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. καὶ
Ἑστάναι, ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ
Ἑσταότες, Π. ἀντὶ Ἑστῶτες, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.
Ἕστε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρς καὶ
Ἔστε, 6'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἰμί.
Ἔστε [ἕς, σε], ἐπῐρ. (Τοπ.) Ἕως. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Ἔς τε ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, « Ἀξ. 2) (Χρον.) ἕως ὅτου, ἐν ὅσῳ. (πρὸς ὁρς. ἢ εὐκτ. μετὰ ἄν τοῦ "Ἀν καὶ πρὸς ὑποτ.) » Ἔστε Σωκράτει συνήσεην, « Ξεν. « Ἔστ' ἂν δέῃ χρῆσθαι, « αὐτ. « Ἔστ' ἂν ἄρχωσιν αὐτῶν, « αὐτ.
Ἑστενωμένως, ἐπῐρ. (μτχ.). Στενὰ, στενόχωρα, μὲ στενοχωρίαν· μόλις.
Ἑστέπερ, ἐπῐρ. Π. ἀντὶ Ἕστε.
Ἑστεὼς, ῶσα, ὁς, Ἰων. ἀντὶ Ἑστηκὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Ἕστηκα, μσ. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἵστημι.
Ἑστήξω καὶ Ἑστήξομαι, μσ. μέλλ. ἀνωμλ. (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἔστηκα, τοῦ ὁπ. σώζεται μόνον τὸ Στήνω) τοῦ Ἵστημι.
Ἑστῆμος, ἐπῐρ. Π. ἀντὶ Ἐς τῆμος, ἕως τότε, ἐν τοσούτῳ.
Ἕστην, ἀόρ. 6'., καὶ
Ἔστηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἵστημι.
Ἑστί, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἰμί.
Ἑστία (ἡ), [Ἵστημι ἢ ἕζω] ἡ πυρωστιὰ, ἡ γωνιὰ· (συνκδ.) οἶκος· οἰκογένεια· καθέδρα, πρωτεύουσα. (κατὰ τὴν μυθολογ.) ἡ προστατεύουσα τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις θεά. (Λατ.) Vesta, (εἰς αὐτὴν ἦτον ἀφιερωμένη ἡ γωνιὰ τοῦ εἴκου, ἤτις ἐπῃ. ἦτον) ἄσυλον, (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Τουρκ.) ὀτζάκι. » Ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, « Παροιμ. » ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ ἐκ τῶν οἰκείων, (ἐν γέν.) ὅθεν δεῖ » Ἑστίᾳ θύομεν, « Παροιμ. » Οὐδενὶ μεταδίδομεν (τῶν τῆς ἑορτῆς).
Ἑστίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἑστίασιν, φαγητὸν μὲ τὸ ὁπ. φιλεύει τις τινα.
Ἑστιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἑστιάρχης καὶ
Ἑστίαρχος, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τοῦ οἴκου ἢ τῆς οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης. 2) = Ἑστιοῦχος, ἑστιάτωρ, συμποσίαρχος.
Ἑστιὰς, άδος (ἡ). παρθένος, ἱέρεια τῆς Ἑστίας.
Ἑστίασις, εως (ἡ). τὸ ἑστιᾶν ἢ ἑστιᾶσθαι, φίλευμα, συμπόσιον.
Ἑστιατέον, θετ. τοῦ Ἑστιάω.
Ἑστιατήριον (τὸ), = Ἑστιατόριον.
†Ἑστιατορία (ἡ), (Γρφ.) συμπόσιον.
Ἑστιατόριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ ἑστίασις, τραπεζαρίαν.
Ἑστιάτωρ, ορος (ὁ), ὁ δίδων τραπέζι (φιλεύων τινά), [ἐκ τοῦ
Ἑστιάω-ῶ [ἑστία], Μ. άσω (παρτ. Εἰσίων κτλ.). (κυρ.) Δέχνμαι τινα εἰς τὸν οἶκόν μου, (ἐπῃ.) φιλεύω· δίδω τραπέζι. (μσ.) εὐχοχοῦμαι, συμποσιάζω. » Ἑστιῶ τινά τινος, « Πλάτ. (ᾧ μτνμ.) » Τοὺς ὀφθαλμούς (» Τὰς ἀκοὰς) ἑστιῶ, « Λίλ., τέρπω, ἀπολαμβάνω διὰ τῆς ὁράσεως ἢ τῆς ἀκοῆς, ἡδύνομαι βλέπων τι ἢ ἀκούων (ᾧ ἄλλ.) » Γάμους (» Γενέθλια) ἑστιῶ, « Ἀρχῳ, κάμνω συμπόσιον διά. (ᾧ μσ.) «Θύσαντες εἱστιῶντο, « Ξεν. » Γῆν ἑστιωμένη, « Πλάτ. » Μάχαις ἑστιώμενον, « Λυκ. (καὶ πθ.) » Ταῦτα δή σοι εἱστιάσθω, « Πλάτ. » Οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ ἑστιαθήσεται, « Ἀρχῳ.
†Ἑστιοπάμων [ἑστία, πίπασμαι], ονος (ὁ, ἡ), Δ. Ἑστιοῦχος, οἰκοδεσπότης.
†Ἑστιος, α, ον, = Ἐφέσιος, οἰκιακός.
Ἑστιουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἑστιοῦχος [ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ἢ κρατῶν (συνέχων, προστατεύων) τὰς ἑστίας (τοὺς οἴκους). « Γαῖα (» Πόλις)—, « Αἰσχλ., Σοφ. » Θεὸς—, « Πλάτ., Εὐρ. ὁ πολιοῦχος. 2) οἰκοκύριος, οἰκοδεσπότης· (ἐπμ.) ἑστιάτωρ, ξενοδόχος.
Ἑστιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. βάλλω εἰς τὸν οἶκον ἑστίαν. (θηλ.) τὸν κατοικίζω, (νπν.) ἀνοίγω ὀσπίτι, (τρπ.) ἀσφαλίζω τὴν διαδοχὴν τῆς οἰκογενείας.
Ἐσ-τιτρώσκω, Μ. ἐσ-τρώσω (ἀόρ. Ἐσίτρωσα), Ἀττ. ἀντὶ Εἰστιτρώσκω. (μὲ δοτ.) Πληγόνω μέσα βαθιὰ, διαπερνῶ ἕως εἰς.
Ἔστιχον, ἀόρ. 6'. τοῦ Στείχω.
Ἑστιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἑστιώτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν (εἰς τὸν οἶκον), οἰκιακός.
Ἕστο, Π. ἀντὶ Εἶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι
Ἑστοχασμένως, ἐπῐρ. (μτχ.), = Ἐσκεμμένως, εὐστόχως, λελογισμένως.
Ἔστραμμαι, πθ. πρκ. καὶ
Ἔστράφατο, Ἰων. ἀντὶ Ἔστραμμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Στρέφω.
Ἐστρωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. ᾧ
Ἔσ,ωτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τῆς ὁρς. τοῦ Στρώννυμι.
Ἑστὼ [εἰμί], όος-ους (ἡ), Δ. ἀντὶ Οὐσία, κατάστασις, περιουσία. (ἴδε Ἀπεστὼ καὶ Ἐνεστώ).
Ἔσχον, Ἄττ. ἀντὶ Ἔστωσαν.
Ἕστωρ [ἵστημι], ορος (ὁ). τὸ παλοῦκι ὅπου ἑνώνει τὸν ζυγὸν μὲ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης, (ἄλλ. ἀνέγν. Ἔκτωρ).
Ἑσύστερον, ἐπῐρ. ἀντὶ Ἐς ὕστερον, εἰς τὸ ἑξῆς, ὑστερώτερα.
Ἐσφαλμένως, ἐπῐρ. (μτχ.) Σφαλερῶς, ἡμαρτημένως.
Ἔσφαλσις, ιος (ἡ), Ἰων. τὸ σύσ. τοῦ
Ἐσ-φλάω-ῶ, Μ. φλάσω, Ἰων. ἀντὶ Εἰσθλῶω, ζουλίζω ἢ τσακκίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον. » Διακοπὴ δὲ γινομένη (ὑπὸ τοῦ βέλους) ἐν τῷ ὀστέῳ, ἕδρη ἐστὶν, ἧς τἆλλ' ὄντος τὰ περιέχοντα τὴν διακοπὴν μένῃ ἐν τῇ φύσει τῇ ἑαυτῶν καὶ μὴ (συν)εφαλᾶται τῇ διακοπῇ ἑαυτῶν· οὕτω δ' ἐφάλασις ἂν εἴη καὶ οὐκέτι ἕδρη, « Ἱππηρ.
Ἐσχάρα [ἵσχω=ἴσχω], ας (ἡ). (κυρ.) ἡ ἀκάρα τῆς γωνιᾶς (ὅπα στοιβάζονται τὰ ξύλα). (συνκδ.) ἡ γωνιὰ (ὅπου ἀνάπτομεν φωτιὰν), (ὅθ.) ὁ οἶκος (παρβλ. Ἑστία). (κατ' ἐκτ.) βωμὸς· (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ ὅπα ἐκτίθετο τὸ πῦρ· (ὅθ. ἀρχιτεκτ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ βωμὸν, βάσις (τετράγωνος) στύλου κτλ. (μτγν.) ἡ σκάρα (τὸ μαγειρικὸν σκεῦος)· (ὅθ. διὰ τὴν ὁμοιότητα) τὸ σκαρί ἐπὶ τοῦ ὁπ. στηρίζεται τὸ ναυπηγούμενον πλοῖον· τὸ πυρόβολον (ἴδε Πυρετὸν)· (ἰατρ.) ἡ πέτσα ποὺ σχηματίζεται ἐπάνω εἰς πληγὴν (κυρ. κυσίματος). (ἐν γέν.) κίρκαβον. (Κωμ.) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (εἰς τὸν Ἀθήν.) εἶδ. ἰχθ. (ἴσ.) = Ἔσχαρος.
Ἐσχαρεύς, έως (ὁ). ὁ σχηματιζόμενος (ἐπιστατῶν) εἰς τὴν ἐσχάραν, μάγειρος (κυρ. πλοίου).
Ἐσχαρεών, ῶνος (ὁ), Π. ὁ τόπος αὗ ἐσχάρας, γωνιὰ· βωμός.
Ἐσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐσχάρα (ἰδιαιτ.) τὸ σκαρὶ τῶν ναυπηγουμένων πλοίων.
Ἐσχάριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐσχάραν, ἐπιθώμιος. Πῦρ—, « Ἐπιγρ.
Ἐσχαρὶς, ίδος (ἡ), = Ἐσχάριον, (ἰδιαιτ.) θυμιατήριον.
Ἐσχαρίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἔρτος) [ἐσχάρα]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὴν ἐσχάραν (τὴν γωνιάν), (ἄλλ.) Ἐγκυπτος.

Ἐσχαρόπεπτος (ὁ, ἡ), [ἐσχ. πέπτω]. Ψημένος εἰς τὴν ἐσχάραν (σκάραν).

Ἔσχαρος (ὁ), εἰδ. ἰχθ. (ἐκ τῶν πλατέων), (ἄλλ.) Κόρις, (Γαλλ. κατὰ τὸν Κορ.) pegouse.

Ἐσχαρόφιν, Π. ἀντὶ Ἐσχάρας ἢ Ἐσχάρᾳ, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἐσχάρα.

Ἐσχαρόω-ῶ, Μ. ὥσω. Σχηματίζω ἐσχάραν (πέτσαν, κάρκαδον) ἐπάνω εἰς πληγήν. ‖. (παθ.) καρκαδιάζω. » Ἕλκη ἠσχαρωμένα, « Δσκρ. (ὃθ.

Ἐσχάρωμα (τό), = Ἐσχάρα, κάρκαδον (ᾧ Ἐσχάρωσις, εως (ἡ). σχηματισμα πέτσας ἐπάνω εἰς πληγήν, καρκάδιασμα.

Ἐσχαρωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (συντελῶν πρὸς) ἐσχάρωσιν.

†Ἐσχατάω-ῶ, γραμτ. ἀντὶ

Ἐσχατεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι ὁ ἔσχατος τῶν ἄλλων· κεῖμαι (εὑρίσκομαι) εἰς τὴν ἐσχατιάν (εἰς τὴν ἄκραν) τινὸς τόπου.

Ἐσχατιά (ἡ). ἡ ἄκρα (τὸ ἔσχατον, ὁλοϋστερινόν, [ἐπ.] ἀπωκισμένον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] μεμονωμένον μέρος) τινὸς τόπου· τὰ τελευταῖα σύνορα· (συνκδχ.) ὑποχατικὸν κείμενον εἰς θέσιν παράμερον (πολλὰ μακρὰν τῆς πόλεως ᾗ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλησίον τῆς θαλάσσης ἢ τῶν βενῶν).

Ἐσχατιάω-ῶ, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐσχατεύω.

Ἐσχατίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐσχατεύω, εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἔσχατος (ὁλοϋστερινός), καθυστερῶ, βραδύνω.

Ἐσχάτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔσχατος.

Ἐσχατιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἐσχατιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς τὰς ἐσχατιὰς τινος τόπου.

Ἐσχατογέριων, οντος (ὁ) καὶ

Ἐσχατόγηρως (Ἀττ. ἀντὶ) Ἐσχατόγηρος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς ἔσχατον γῆρας (εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ γήρως), ὑπέργηρως.

Ἐσχατόειος, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Ἔσχατος [ἔχω ἢ ἐξ], η ἢ ος, ον. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀπώτατον ἄκρον, τελευταῖος, ὁλοϋστερινός, ὁλοακρινός. (μτφορ.) ἀνώτατος, πρῶτος ἔξοχος, ἢ κατώτατος, ἐλάχιστος, χείριστος. » Τὰ τοῦ ἄστεος ἔσχατα, « Θκ., Δμ. » Ἔσχατος δῆμος, « Ἐρχτ., ἡ κατωτάτω τάξις τῶν πολιτῶν. » Ἐσχάτη τιμωρία, « Αξ., ἡ κεφαλική, ὁ θάνατος. » Ἐσχάτη ἀδικία, « Πλάτ., ἡ χειροτέρα ἀπ' ὅλας. (καὶ μὲ γεν. ὡς παρθ.) » Ἔσχατ' ἐσχάτων κακά, « Σοφ. ἀντὶ » Τὰ πάντων ἐσχατώτατα, « Ξεν., τὰ πάνδεινα. (καὶ ἑλλ.) » Τὰ ἔσχατα παθεῖν, « αὐτ. » Ἐπ' ἐσχατα βαίνω, « αὐτ., (περιφρ.) = Ἐσχάτως διάκειμαι (καὶ ἐπιρρηματικῶς) » Εἰς τὸ ἔσχατον, « Δκ. (ἡ) » Εἰς τὰ ἔσχατα, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Ἔσχατον, « Σοφ. ἀντὶ Ἐσχάτως.

Ἐσχατόων, ὁωσα, Π. ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ (ἀγρ.) Ἐσχατάω.

Ἐσχάτως, ἐπίρ. Εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, εἰς τὸ ἄκρον· μὲ ὑπερβολήν. » Ἀνὴρ φιλοπόλεμος ἐσχάτως, « Ξεν. » Ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον, « Πλ. » Ἐσχάτως ἔχω (διάκειμαι), « Γρφ., εἶμαι εἰς τὴν χειροτέραν κατάστασιν, (ἐπὶ ἀσθεν.) πνέω τὰ λοίσθια.

Ἔσχεθον, Π. ἀντὶ Ἔσχον.

Ἐσχήκα, πρκ. τοῦ Ἔχω.

Ἐσχηματισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ σχήματα· συμβολικῶς, αλληγορικῶς.

Ἔσχον, ἀορ. 6'. τοῦ Ἔχω.

Ἔσχων, παρτ. τοῦ Σχάω.

Ἔσω, Ἀττ. ἀντὶ Εἴσω, μέσα.

Ἔσωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μέσα.

Ἐσωπή (ἡ), Π. ὄψις, θέα, πρόσοψις.

Ἐσώτατος, η, ον. Ὁ κείμενος, (εὑρισκόμενος)-

Ἐσωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Ἔσω). Ὅλως διόλου μέσα.

Ἐσωτερικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔσω, ὁ ἔσω, ὁ ἐσωθεν, (ἀντιθ. τῷ Ἐξωτερικός). » Ἐσωτερικοί, « οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγ. ᾧ Ἀριστοτ. ὅσοι ἠκροῶντο τὰ βαθύτερα ᾧ ἀπόρρητα τῆς φιλοσοφίας μαθήματα τὰ ὁπ. ἐλέγοντο παρομοίως Ἐσωτερικά, (παρθλ. Ἀκροαματικός).

Ἐσώτερος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -

Ἐσωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ἔσω). Πλέον μέσα, παραμέσα.

Ἐτάζω [ἑτός], Μ. άσω. (σπν. ᾧ Γρφ. μόνον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ συνθ.) Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ.

Ἐτάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Τείνω.

Ἑταῖρα, ας (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἑταῖρος, φίλη, φιλενάδα, συντρόφισσα, (διὰ τὸ εὔφημ.) παλλακίς, (συνήθ.) πόρνη.

Ἑταιρεία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἑταίρων σχέσις, συντροφιά, οἰκειότης, (συνκδχ.) σύγκλημα ἑταίρων, ἀδελφάτων· (στρατ.) τάγμα, σύνταγμα. (ἐπὶ κακοῦ) φατρία (κυρ. διὰ πολιτικὸν σκοπόν), (Τυρκ.) παράφι. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἑταιρήσις.

†Ἑταιρεάρχης καὶ

†Ἑταιρεάρχος, ου (ὁ), (νλγ.) ἀρχηγὸς (πρῶτος) ὁρατ. ἑταιρείας.

Ἑταιρεῖον (τὸ), = Πορνεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἑταιρεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἑταίρους ἢ τὰς ἑταιρείας. » Ζεὺς —, « Ἥρ., Ἀθ., ὁ ἔφορος τῶν ἑταιρειῶν. (παρθλ. Φίλιος). 2) ἀντὶ Ἑταιρικός. » Φιλότης ἑταιρείη, « Ὅμ. Ὕμν., ἡ μεταξὺ ἑταίρας καὶ ἑταίρου, ἐρωτική.

Ἑταιρεύω, Μ, εὐσω, Ἔχω ἢ κάμνω ἑταιρείαν (συντροφιάν) μετά τινος, συντροφιάζω ἢ 2) εἶμαι ἑταίρα (παλλακίς) τινός. 3) (μεθτ.) ξελογιάζω γυναῖκα καὶ τὴν κάμνω ἑταίραν (ᾧ).

Ἑταιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ ὡς ἑταῖρα, μετέρχομαι τὸν ἑταιρικὸν βίον. » Παῖς ἡταιρηκώς, « Αἰσχ.

Ἑταιρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑταιρεία.

Ἑταιρήϊος η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἑταιρεῖος.

Ἑταίρησις [ἑταιρέω], εως (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀσέλγεια) τῶν μετερχομένων τὸν ἑταιρικὸν βίον. » Τίμαρχος ἀλοὺς ἑταιρήσεως, « Σχλ.

Ἑταιρία (ἡ) = Ἑταιρεία, συντροφιὰ (μεταξὺ ἑταίρων), φατρία. » Αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρίαι τῶν Πυθαγορικῶν, « Πλ.

Ἑταιρίδεια (τὰ), (ἑνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑταιρείου Διός.

Ἑταιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἑταίρα.

Ἑταιρίζω, Μ. ίσω. (μὲ βοτ.) Γίνομαι ἑταῖρος (σύντροφός) τινος, κάμνω συντροφιὰν (σχετίζομαι) μαζῆ του. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) λαμβάνω μαζῆ μου ὡς σύντροφόν τινα. » Μηδὲ μὲν ἀκρ.τομυθον ἑταιρίσσαιο γυναῖκα, « Νικμάχ. 2) = Ἑταιρέω. » Εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσσασα, « Λκ.

Ἑταιρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἑταῖρον ἢ ἑταίρα, φιλικὸς, συντροφικὸς ἢ πορνικός. » Ἵππος ἑταιρικὴ, « Πλέ., τὸ ὑπὸ τῶν καλουμένων ἑταίρων (τῶν εὐγενεστέρων Μακεδόνων) συγκροτηθὲν ἱππικὸν σῶμα πρὸς δορυφορίαν τῶν βασιλέων· (παρθλ. Πεζεταίροι). » Ἄσματα ἑταιρικὰ, « Αξ., τὰ πορνικά.

Ἑταιρικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἑταιρικόν, πορνικῶς. » Ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη, « Λκ., ὡς ἂν ἑταίρα.

†Ἑταίριος, ἑσταλμ. ἀντὶ Ἑταιρεῖος.

Ἑταιρίς, ίδος (ἡ), = (καὶ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Ἑταίρα.

Ἑταιρισμός (ὁ), = Ἑταίρησις.

Ἑταιριστής, οῦ (ὁ). ὁ τρέχων εἰς τὰς ἑταίρας.

Ἑταιριστρια (ἡ). ἡ πρὸς ἑταίρας ἀσελγαίνουσα.

Ἑταῖρος (ὁ), [ἕτης, καὶ συγγ. τοῦ Ἑτερος]. φίλος· συστρατιώτης, συνταξειδιώτης, συνεργάτης, συντεχνίτης, συμμαθητής, (ἐν γέν.) σύντροφος. ‖. (ὡς ἐπίθ. ἔχει καὶ ὑπερθ.) » Ἑταιρότατος « Πλάτ., οἰκειότατος (καὶ, καθὼς συνειθίζουν νὰ λέγουν, ζενὸς) φίλος. (τὸ θηλ.) » Ἑταίρα (ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν), ἴδε τοῦτο.

Ἑταιρόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἑταῖρος.

Ἑτάκην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Τήκω.

Ἕταμεν, ἀόρ. 6'. τοῦ Τέμνω.

Ἑτάρη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑταίρα.

Ἑταρισσάω, Π. 6'. ἐν, πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ

Ἑταρίζω ᾧ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, = Ἑταιρίζω, συντροφεύω κτλ.

Ἕταρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑταῖρος.

Ἔτασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐτασμός (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Ἐξέτασις, ἀνάκρισις.

Ἐταστής, οῦ (ὁ), = ἐξεταστής, ἀνακριτής.

Ἐρκστικός, ἡ, όν. Ἐξεταστικός.

Ἐτάφην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Θάπτω.

Ἐτεθήλειν, ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Θάλλω.

Ἐτέθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τίθημι.

Ἐτεθήπεα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτεθήπειν, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Τέθηπα.

Ἐτεθνήκειν, ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.

Ἔτεκον, ἀόρ. 6'. τοῦ Τίκτω.

Ἐτελείετο, Π. ἀντὶ Ἐτελέετο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τελέω.

Ἔτελις [ἔτις], εως (ὁ), εἰδ. ἰχθύος.

Ἐτεοβμώς, ώος (ὁ), Π. πιστὸς (ἀξιόλογος, τῷ ὄντι) βοῦλος.

Ἐτεόκρητες (οἱ). γνήσιοι (αὐτόχθονες, καθ' αὐτὸ) Κρῆτες.

Ἐτεόκριθος (ἡ). τὸ καλλίτερον (τῆς πριόντης ποιότητος) κριθάρι, καθαυτὸ κριθάρι.

Ἐτεός [ξετιμί, ᾧ, ά, όν. Ἀληθὴς, ἀληθινός]. (εὔχρ. μόνον ἀντὶ ἐπίρ. ἢ θηλ.) » Ἐτεῇ, « Ἰων. (ἢ οὐδ.) » Ἐτεὸν (καὶ πλθ.) » Ἐτεά, « Ὅμ., ἀληθῶς, ἀληθινά, τῷ ὄντι, ἐπ' ἀληθείας. (εἰς τὰς ἐρωτ. ἀναλογεῖ μὲ τὰς συνήθ. φρ.) ἀλήθεια; μὲ τὰ σωστά σου; » Τί τοῦτ' ἔχει ἐτεόν, ὦ πάτερ; « Ἀρχφ. (παρθλ. Ἀληθὴς ᾧ Ἐτύμ-)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑτεραλκέως, ἐπ' ὁ. Ἰων. ἀντὶ Ἑτεραλκῶς, ἀμφιῤῥετῶς, [ἐκ τοῦ
Ἑτεραλκής [ἕτερος ἀλκή], ές (ὁ, ἡ). Ὁ βαρύνων (κλίνων) πρὸς ἓν τῶν δύο μερῶν, κάμνων νὰ ὑπερισχύῃ τὸ ἕν (ἢ ποτὲ τὸ ἕν ποτὲ τὸ ἄλλο) μέρος, ἀμφιῤῥεπής.
Ἑτεραχθής, ές (ὁ, ἡ), βαρύτερος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος (ἐπιμ.) = Ἑτερόκλινής.
Ἑτερεγκεφαλάω-ῶ, Μ. ήσω. (Κωμ.) Πάσχω ἢ εἶμαι ἐλλειπὴς κατὰ τὸ ἓν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, δὲν εἶμαι ἐντελῶς εἰς τὰς φρένας μου.
Ἑτερειδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑτεροειδής.
Ἑτερήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἡμέραν παρ' ἡμέραν (μίαν ἡμέραν αὐτὸς καὶ μίαν ἄλλος).
Ἑτερήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήρης, ἑτερόκλινής, ἀμφίβολος.
Ἑτέρηφι, Π. ἀντὶ Ἑτέρᾳ, δοτ. θηλ. τοῦ Ἕτερος.
Ἑτεροβάρεια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τι ἑτεροβαρές.
Ἑτεροβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἑτεροβαρής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -βαρῶς, = Ἑτεραχθής, βαρύνων πλειότερον πρὸς τὸ ἓν μέρος.
Ἑτεροβουλία (ἡ), = Παλιμβουλία.
Ἑτερογάστριος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπ' ἄλλης γαστρὸς (θηλ. μητρὸς), (ἀντίθ. τῷ Ὁμογάστριος).
Ἑτερογένεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἑτερογενοῦς.
Ἑτερογενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἑτερογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (κατατασσόμενος ἀπὸ) ἄλλο γένος, (γραμτ.) ὁ κλινόμενος ἑνικῶς μὲν καθ' ἕν, πλθ. δὲ κατ' ἄλλο γένος.
Ἑτερόγλαυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν γλαυκὸν (γαλανὸν) καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος.
Ἑτερόγλωσσος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -γλώσσως. Ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγεγραμμένος εἰς ἄλλην (διαφορετικὴν) γλῶσσαν, (ἀντιθ. τῷ Ὁμόγλωσσος).
Ἑτερόγναθος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἵππος) ἔχων τὴν μίαν γνάθον σκληροτέραν ἢ εὐαισθητοτέραν τῆς ἄλλης.
Ἑτερογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἑτέραν (διαφορετικὴν) γνώμην.
Ἑτερογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Ἑτερογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) γνώμην.
Ἑτερόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικοὺς (ὄχι τοῦ αὐτοῦ εἴδους) γονεῖς. » Ἡμίονος —, « Αξ.
Ἑτεροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑτέρου (διδασκάλου), διδαχθείς, ὄχι αὐτοδίδακτος.
Ἑτεροδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω ἄλλην (παρὰ τὴν συνήθη καὶ γνησίαν) διδασκαλίαν.
Ἑτεροδιδασκαλία (ἡ). Ἄλλη (παρὰ τὴν συνήθη καὶ γνησίαν) διδασκαλία.
Ἑτεροδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ἄλλης (καὶ οὐχὶ τῆς γνησίας) διδασκαλίας.
Ἑτεροδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξάζω ἀλλέως, ἔχω ἄλλην (διαφορετικὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. σφαλερὰν) περὶ τινος δόξαν, εἶμαι ἑτερόδοξος.
Ἑτεροδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Ἑτερόδοξος (ὁ, ἡ). Ὁ δοξάζων ἀλλέως, πρεσβεύων ἄλλα (διαφορετικὰ [ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] σφαλερὰ) δόγματα.
Ἑτεροδόξως, ἐπίῤῥ. Μὲ διαφορετικὴν (σφαλερὰν) περίτινος δόξαν.
Ἑτεροδυναμία (ἡ). Ἑτέρα δύναμις, διαφορὰ δυνάμεων [ἐκ τοῦ
Ἑτερόδυναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑτέραν (διάφορον) δύναμιν (δύω διαφόρους δυνάμεις).
Ἑτεραεθνής, ές (ὁ, ἡ), = Ἀλλοεθνής.
Ἑτεροειδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –
Ἑτεροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνήκων εἰς) ἄλλα εἴδος, ἄλλου (διαφαρετικοῦ) εἴδους.
Ἑτεροειδῶς, ἐπίῤῥ. Καθ' ἑτεροείδειαν.
Ἑτερόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλειοτέραν κλίσιν πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο, (ἐπιμ.) προσωποληπτής, (ἐν γέν.) ὁ ἔχων ἄλλας (διαφορετικὰς) συμπαθείας, κλίνων πρὸς ἄλλα τι.
Ἑτεροζήλως, ἐπίῤῥ. Ὡς ἑτερόζηλος, μὲ προσωποληψίαν.
Ἑτεροζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόζυγος (κακῶς [ἀταίριαστα] συνεζευγμένος). » Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις, « Γρφ., μὴ ἐνόνεσθε μὲ τοὺς, (κατ' ἄλλα) μὴ κλίνετε πρὸς τὸ μέρος των.
Ἑτεροζύγησις, εως καὶ
Ἑτεροζυγία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις –
Ἑτερόζυγος (ὁ, ἡ), κακῶς (ἀταίριαστα) συνεζευγμένος, ἢ 2) κλίνων (γέρνων) πρὸς τὸ ἓν μέρος (τῆς ζυγαριᾶς), (ἐν γέν.) ἀσύμφωνος, ἄνισος, ἀσυμβίβαστος, διαφορετικὸς, ἀνόμοιος. » Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, « Γρφ.
Ἑτερόζυξ, υγος (ὁ, ἡ) = Ἑτερόζυγος. 2) τοῦ ὁπ. ἐξέλιπε τὸ ὅμοιον, μὴ ἔχων ἢ μείνας χωρὶς ταῖρι.
Ἑτεροθαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ θάλλων (πράσινος, ἀνθιαμένος) μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, (μεταφορ.) ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) ἄλλην μητέρα. (» Παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι ἑτεροθαλεῖς λέγονται, « Εὐρύθ. Ἰλ. Χ. σχ. 2.) ἢ, ατερηθεὶς (ὀρφανὸς ἀπὸ) τὸν ἕνα τῶν γονέων του, (ἀντιθ. τῷ Ἀμφιθαλής).
Ἑτεροθελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) θέλησιν.
Ἑτερόθηκτος (ὁ, ἡ), [Ἐτ. θήγω]. Ἀκονιαμένος μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἔχων μόνον μίαν κόψιν.
Ἑτερόθροος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλλόθροος, ἀλλόγλωσσος, ἀλλοεθνής.
Ἑτεροῖος, α, ον, = Ἄλλοῖος, ἀλλοιώτικος, ἄλλου εἴδους, διαφορετικὸς.
Ἑτεροιότης (ἡ). ἡ ἰδιωτὴς τοῦ ἑταιροίου, διαφορὰ, ἀνομοιότης.
Ἑταιροιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἑταιροῖον (ἀλλοιώτικον), μεταβάλλω μετασχηματίζω, μεταῤῥυθμίζω κτλ.
Ἑταιροίως, ἐπίῤῥ. Κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλέως.
Ἑταιροίωσις, εως (ἡ). ἀλλοίωσις, μεταβολὴ, μεταῤῥύθμισις κτλ.
Ἑταιρωτικὰς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ μεταβάλλειν, ἀλλοιωτικὸς.
Ἑτεράχαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν διαφορετικοὺς (ἀνομοίους) καρπούς.
Ἑτεροκινησία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Ἑτερόκινητος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος ὑφ' ἑτέρου, ὄχι αὐτοκίνητος.
Ἑτεροκινήτως, ἐπίῤῥ. Ὡς ἑτερόκινητος.
Ἑτεροκλινέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἑτερόκλινής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἓν μέρος, κατηφορικὸς, ἀνωμαλος.
Ἑτεροκλινῶς, ἐπίῤῥ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ κλίνῃ πρὸς τὸ ἓν μέρος. » Ἐτ. Ἔχω πρός τι, « Δῤῥ., ἔχω πλειοτέραν κλίσιν (ῥέπω μᾶλλον) πρὸς.
Ἑτερόκλιτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -κλίτως, (γραμτ.) Ὁ κλινόμενος ἀνωμάλως (εἰς ἄλλην καὶ ἄλλην κλίσιν).
Ἑτεροκνεφὴς [Ἐτ. κνέφας], ές (ὁ, ἡ). ἀκτεινὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος (ἐξ ἡμισείας).
Ἑτερόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον κόψιν, Ἑτερόθηκτος.
Ἑτεροκρανία (ἡ), = Ἡμικρανία.
Ἑτεροκρανικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἑτεροκρανίαν.
Ἑτεροκράνιον (τὸ), = Ἑτεροκρανία.
Ἑτερόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) ἄλλον κτύπον, δευτερεύοντα τὸν κρατον. » Πχώ—, « Νονν.
Ἑτεροκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἑτερόκωφος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτί.
Ἑτερολαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων κατ' ἄλλον (ἕτερον τοῦ συνήθους) τρόπον.
Ἑτερολεξία (ἡ). ἡ δι' ἄλλης συνωνύμου λέξεως ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἰδέας.
Ἑτερολογία (ἡ), τὸ ἕτερα (ἀντὶ τὰ ὄντα) λέγειν, ψευδολογία.
Ἑτερομαλλος (ὁ, ἡ). μαλλιαρὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον.
Ἑτερομάσχαλος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) ἔχων μίαν μόνην χειρίδα (μάνικαν).
Ἑτερομεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἑτερομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μεγαλύνων (αὐξάνων) μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἄνισος τὸ μέγεθος.
Ἑτερομέρεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἑτερομερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἑτερομερὴς, ές (ὁ, ἡ). μονιμερὴς, (ἑρμ.) προσωποληπτὴς.
Ἑτερομερία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις –
Ἑτερόμετρος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ διαφορετικὰ μέτρα στίχων.
Ἑτερομήκης, ες (ὁ, ἡ), ἄνισος τὸ μῆκος μακρύτερος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος.
Ἑτερομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (γεννημένος ἀπὸ) ἄλλην μητέρα.
Ἑτερόμματος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόφθαλμος.
Ἑτερομόλιος (ὁ, ἡ), [Ἐτ. μολεῖν]. (δίκη) εἰς τὴν ὁπ. εἶνε παρὼν ὁ εἷς μόνος τῶν διαδίκων, (παρβλ. Ἀντιμωλία), (γράφεται καὶ
Ἑτερομώλιος [Ἐτ. μῶλος], α ἢ ος, ον, = τῷ προηγ.
Ἑτερόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων διαφορετικὴν μορφήν.
Ἑτεροπάθεια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις –
Ἑτεροπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (πονῶν) ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον.
Ἑτεροπηχὴς, ές (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ πάχος, χονδρότερος πρὸς τὸ ἓν μέρος.
Ἑτεροπλανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος πότε εἰς ἓν πότε εἰς ἄλλο μέρος.
Ἑτεροπλατὴς, ές (ὁ, ἡ), ἄνισος τὸ πλάτος, πλατύτερος πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ετερόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικὴν (μεγαλητέραν ἢ μικροτέραν) τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν.

'Ετερόπλοιος καὶ
'Ετερόπλους (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμφιτερόπλους (ἴδε τὴν λέξ.).

'Ετερόπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν, ὀλιγωτέραν δηλ. ἢ πλειοτέραν) πνοὴν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος. »Λύλος—,« Ἀνακρ., ὁ διπλοῦς, (ἐπιμ.) ἄνισος.

'Ετεροποδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ἑτερόπους.

'Ετερόπορπος (ὁ, ἡ). πεπορπημένος τὴν ἑτέραν μόνον τῶν χειρῶν, φορῶν ἑτερομάσχαλον χιτῶνα.

'Ετερόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἕνα πόδα διαφορετικὸν (μακρύτερον δηλ. ἢ κοντύτερον) τοῦ ἄλλα, ἄνισος (ἀνόμοιος) τοὺς πόδας, (ἐπιμ.) χωλὸς, (ἐπιζ.) = 'Ετερόχηλος.

'Ετεροπροσωπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι =
'Ετεροπροσωπικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, καὶ
'Ετεροπρόσωπος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ μὴ ὢν τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

'Ετερόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὢν ἀπὸ (ἀνήκων εἰς) ἄλλην πόλιν.

'Ετερόπτωτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων ἢ συντασσόμενος μὲ ἄλλην ἀντ' ἄλλης πτῶσιν.

'Ετερορρεπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι =
'Ετερόρρεπὴς, ους (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρεπῶς, = 'Ετερόρροπος.

'Ετερορροπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι =
'Ετερόρροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρόπως. 'Ο ῥέπων (γέρνων, ἢ, κάμνων τι νὰ γέρνῃ νὰ βαραίνῃ μᾶλλον) πρὸς τὰ ἓν ἢ πότε πρὸς τὸ ἓν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. 'Ετεροκλινὴς, (παρβλ. 'Ετεραλκὴς).

'Ετερόρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλον (διαφορετικὸν) ῥυθμὸν (τάξιν, σχηματισμὸν), ἑτερόμορφος.

'Ετερόρρυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ετερόρρυθμος.

"Ετερος [ἕτ͜ερος], α, ον. 'Ο ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς δύο. »Οἵσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,« "Ομ. » "Εστερόν γε παῖδα κλαύσονται,« Ἰλ. Γ., οἱ γονεῖς ἑνὸς τῶν δύο (ἢ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου). » Καὶ ἐς μηδὲ μηθ' ἑτέρων, δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρως φίλους,« Θκ. » Χωλὸς δ' ἦεν ἕτερον πόδα,« Ἰλ. Β. »Οὕπως ἦεν χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ,« 'Οδ. Κ., μὲ τὸ ἓν μόναν χέρι. (καὶ ἑλλ.) »Τῇ ἑτέρᾳ (ἢ κρ.) « Θατέρᾳ,« Ἀκ., μὲ τὸ ἄλλο (τὸ ἀριστερὸν) χέρι. (καὶ ἐναρθρ.) »Οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον,« Ἀρχ. » 'Επὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως,« Ξεν., εἰς τὰ ἄλλα (τὰ ἀντικρυνὰ) μέρος (εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν) της. » 'Εκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος,« Πλάτ. » Τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἔλκων,« αὐτ. » Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα,« Συν., ἂς πάρωμεν ἄλλον (τὸν ἄλλον) δρόμον. 2) (ἐν γέν.) = Ἄλλος. » 'Ωμός, εἴτις ἕτερος,« Αξ. » Βοηθεῖ σκορπιοπλήκτοις, ὡς οὐδὲν ἕτερον,« Ἀκερ. » 'Ετέρους τοσούτους,« Αἰσχ. » Ἂν αὖριον ἴῃς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν,« Ξεν. » "Ετερα ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα,« Ἀρχτ. »"Ετερ' ἄττα,« Ἀκ. » "Ετερον μὲν κεύθῃ ἑνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ,« Ἰλ. Ι. » "Ετερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ φρονῶν,« Δείν. (ᾗ κατ' ἀποσιώπησιν). » "Ετερόν τι,« Αξ., κάτι ἄλλο. (καὶ παραλλ.) » Ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα,« Πλάτ. » Πολλοὺς ἕτλην δὲ γαστέρους ἄλλους πόνους,« Σοφ. 3) = Ἀλλοῖος, διαφορετικὸς, ἀλλοιώτικος. (ὄθ. ἑνίοτε) ἐναντίος, ἀντίθετος. (μετὰ καὶ χωρὶς γεν.) » 'Ο φίλος, ἕτερος ὢν τοῦ κόλακος,« Πλ. «'Ετέρῳ χρήσῃ μοι διακόνῳ,« Ξεν. "Ετεροι τῶν πρότερον γενόμενοι,« Πλ. » Στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων,« Ἀρχτ. » Τὰ ἕτερα τῷ εἴδει,« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Θάτερα,« Αξ., (κατ' εὐφημ.) τὰ ἐναντία, τὰ κακά. » Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα,« Σοφ. »"Οσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν... ἀγαθὰ ἢ θάτερα, Δημ. ||. (τὸ θηλ.) » 'Ετέρᾳ (ἐνν. ὁδῷ), « 'Ηρ., ἐπίρ. ἀντὶ 'Ετέρως, ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον. » Καὶ τῆδε φῦναι χἀτέρᾳ,« Σοφ. (ἡ) Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος. » Καταδύεται φοβηθεὶς, ὡς ἑτέρᾳ ἀνακύψων,« Ἀρχτ. ||. (Σημ. ὅτι, ὁσάκις συμπίπτουν τὰ φωνήεντα τοῦ ἄρθρ. καὶ τοῦ ὀνόμ., γίνεται Ἀττικῶς κρᾶσις. »'Ο ἕτερος, ἄτερος· 'Η ἑτέρα, ἠτέρα· Τὸ ἕτερον, θάτερον καὶ [Ἰων.] θοὔτερον. Καταχρηστικῶς δὲ, ἢ μᾶλλον ἀπροσέκτως, εἶπαν ᾧ θάτερος καὶ 'Ο θάτερος), (παρβλ. Ἄλλος.)

'Ετερασήμαντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άντως. 'Ο ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) σημασίαν, σημαίνων ἄλλο τι.

'Ετεροσκελὴς, ἐνς (ὁ, ἡ), = 'Ετερόπους, χωλός.

'Ετερόσχιος (ὁ ἡ), (γεωγρ.) ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην ὡς πρὸς τὸν ἥλιον θέσιν ὥστε ἡ σκιά του, τῷ μεσημέρι, σχηματίζεται πάντοτε πρὸς τὸ αὐτὸ (ἢ τὸ βόρειον δηλ. ἢ τὸ νότιον) μέρος, (ἀντιθ. τῷ Ἀμφίσκιος).

'Ετεροστυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτ. στύομαι]. ὁ ἀφ' ἑτέρου μέρους ὁρμῶν (ἐρχόμενος).

'Ετεροστοιχος (ὁ, ἡ). 'Ο ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς ἄλλην σειρὰν (εἰς ἄλλον στοῖχον), ἀσύμφωνος.

'Ετερόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος στόμα (κάψιν), ἄχι δίστομος.

'Ετεροσχήμων καὶ
'Ετεροσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) σχῆμα, διαφέρων κατὰ τὴν μορφὴν (κατὰ τὸν σχηματισμὸν).

'Ετεροταγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τεταγμένος εἰς ἄλλην σειρὰν (τάξιν), οὐχ ὁμοταγής.

'Ετερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἑτέρου, διαφορὰ (γένους), ἴδε Ἀρχτ. Μεταφ. Θ'.

'Ετεροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑτερακλινῆ τράχηλον, στραβολαίμης, (καθὼς ὁ Ἀλέξανδρος).

'Ετεροτροπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι =
'Ετερότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλους τρόπους (ἄλλα ἰδιώματα, ἄλλα ἤθη) ἢ καμωμένος κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικὸς· ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος. » 'Ετερότροπα σήματα,« Νόνν., σημεῖα καὶ τέρατα. 2) = Παλίντροπος, παλίμβολος. » 'Ετερότροπα κύματα τύχης,« Νόνν.

'Ετεροτρόπως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον (διαφορετικὸν) τρόπον.

'Ετερότροφος (ὁ, ἡ). ἀλλέως (διαφορετικὰ) ἀναθρεμμένος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ετερότροπος).

'Ετεροϋπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) ὑπόστασιν.

'Ετερούσιος καὶ
'Ετερούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) οὐσίαν, διαφέρων κατὰ τὴν οὐσίαν.

'Ετερουσιότης (ὁ). ἑτερότης (διαφορὰ) οὐσίας.

'Ετερουσίως, ἐπίρ. Καθ' ἑτερουσιότητα.

'Ετεροφαὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον) φωτιζόμενος.

'Ετεροφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοῖος (ἑτεροῖος).

'Ετεροφθαλμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
'Ετερόφθαλμος (ὁ, ἡ). μονόφθαλμος ἢ ἀλλοίθωρος ἢ 'Ετερόγλαυκος. » Οἱ ἑτερόφθαλμοι τῶν ἵππων οὐ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς.. εἰσὶ δὲ καὶ πονηροὶ ᾗ ἑπτοημένοι διὰ τὴν ἑτερόφθαλμίαν,« Ἱππιατρ.

'Ετερόφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαλῶν μὲ) ἄλλον (διαφορετικὸν) φθόγγον, ἑτερόφωνος.

'Ετεραφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = 'Ετερόρροπέω.

'Ετεροφρονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φρονῶ ἀλλέως, εἶμαι ἑτερόφρων (ἑτερόδοξος).

'Ετεραφρυσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἑτερόφρων.

'Ετεροφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπ' ἄλλου φρουρούμενος (συντηρούμενος).

'Ετερόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ἀλλέως, ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) φρόνημα, ἑτερόδοξος. 2) = Παράφρων. » Μεθῃ—,« Νόνν.

'Ετεραφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἄλλης (διαφορετικῆς) φύσεως.

'Ετερόφυλος (ὁ, ἡ), = Ἀλλογενὴς, Ἀλλόφυλος.

'Ετερόφυτος (ὁ, ἡ). φυλλιασμένος εἰς ἄλλο ἢ μὲ ἄλλο φυτόν.

'Ετεροφυὼς, ἐπίρ. 'Ως ἑτεροφυής.

'Ετεροφωνέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Προφέρομαι ἀλλέως, εἶμαι ἑτερόφωνος.

'Ετεροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
'Ετερόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) φωνὴν, ἠχὼν ἀλλέως, ἑτερόφθογγος, ἑτερογλωσσος.

'Ετερόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μίαν χηλὴν διαφορετικὴν (μακρυτέραν ἢ βραχυτέραν) τῆς ἄλλης, ἄνισος (ἀνόμοιος) τοὺς πόδας, (ἐπιμ.) χωλαίνων ἀπὸ τὸ ἓν μέρος.

'Ετεροχροΐω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόχροος.

'Ετερόχροια καὶ
'Ετεροχροιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἑτερόχροος, διαφορὰ χρώματος.

'Ετεροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
'Ετερόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλον ᾗ ἄλλου χρόνον, διαφέρων κατὰ χρόνον.

'Ετερόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διάφορα (κυρ. δὲ δύο παραλλάσσοντα ἐναλλὰξ) χρώματα, παρδαλὸς, ἢ ἄλλου (διαφορετικοῦ) χρώματος. (Συγχέεται ὡς ἑτερο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλιτον τῷ Ἑτερόχρως). » Στίλβουσα λίθων ἑτερόχροϊ κόσμῳ, « Νόνν.
Ἑτεροχρωματέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι =
Ἑτερόχρωμος, ου (ὁ, ἡ), = Ἑτερόχροος.
Ἑτερόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). διάφορος τὸν χρῶτα (τὸ δέρμα.),
Ἑτερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑτεροιόω, ἀλλοιόνω.
Ἑτέρσετο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μτ. ἀορ, β'. τοῦ Τερσαίνω.
Ἑτέρωθεν καὶ Π. Ἑτέρωθε, ἐπίῤ. Ἀπὸ ἄλλο (Ἀπὸ τὸ ἄλλο) μέρος.
Ἑτέρωθι, ἐπίῤ Εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλοῦ.
Ἑτερωνυμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω ἄλλο (διαφέρω κατὰ τὸ) ὄνομα.
Ἑτερωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =
Ἑτερώνυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ύμως Ὁ ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) ὄνομα, διαφέρων κατὰ τὸ ὄνομα.
Ἑτέρως, ἐπίῤ. Κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικά, ἀλλέως· (ἐνίοτε κατ' εὐφημ.) κακῶς. » Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο Θεοί, « Ὀδ. Α. » Τοῦ σκέλους ἑτέρως εἶχε, « Φιλοχρ., ἤτον ἑτεροσκελής. » Ἦν δ' ἑτέρως ἔλθῃς, « Ἐπιχρ., μὲ ἄλλον (παρὰ τὸν εἰρημένον) τρόπον, (θηλ.) μὲ κενὰς χεῖρας. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς.) » Τῶν ἐν πολέμῳ πραγθέντων καὶ καλῶς καὶ ὡς ἑτέρως, « Ἰώσ.
Ἑτέρωσε, ἐπίῤ. Πρὸς ἄλλο μέρος, ἀλλοῦ.
Ἑτέρωσις [ἑτερόω], εως (ἡ). ἀλλοίωσις, μεταβολή.
Ἑτέρωτα, Αἰολ. ἀντὶ Ἑτέρωσε, Ἑτέρωθι.
Ἐτέταλτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τέλλω.
Ἐτετάγατο, Ἰων. ἀντὶ Τεταγμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τάσσω.
Ἐτετεύχατο, Ἰων. Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.
Ἔτετμον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Τέμνω.
Ἐτετύγμην, υξο, υκτο, κτλ. Π. πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.
Ἐτετύρεα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτετύφειν, ὑπερσ. τοῦ Τύπτω.
Ἐτέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τίκτω:
Ἕτης [ἔθος], ου (ὁ), Π. = Ἑταῖρος, σύντροφος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὁ αὐτὸς καὶ) συνομίληκος, οἰκιακὸς, (κριν.) ἐδικὸς· συμπολίτης. » Τοῖς δὲ ἑταις κατὰ πάτρια δικάζεσθαι, « Δακεδ. || (ἡ κλητ.) Ὦ 'τᾶν, ἀντὶ Ὦ ἔτα, « συνήθ. προσφων. (ἢ πρὸς ἀγνωρίστους), φίλε! » Ὦ 'τᾶν, διδάσκου, « Σοφ. » Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τᾶν, « Ἀρχῳ. (καὶ πρὸς δύο καὶ πλειοτέρους). » Ὦ 'τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, « αὐτ. » Ἀλλ' ὦ 'τᾶν, οὐ ξυνίετε τοῦ μύθου, « Ἰουλ.
Ἐτήσιαι, ων (οἱ). (ἄνεμοι κυρ. ἀρκτικοὶ) πνέοντες περιοδικῶς τὸ θέρος εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, (Τουρκ.) μελτέμια. » Τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνος, ὥσπερ οἱ νότοι, δυναστεύουσιν· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μίξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων, « Ἀρχτ. ζόε καὶ Ἐτήσιος.
Ἐτησιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐτησία (αὖρα).
Ἐτήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος κατ' ἔτος ἢ διαρκῶν ἓν ἔτος ἐνιαύσιος. » Πένθος ἐτήσιον, « Εὐρ. » Ἴασιν ἐτησίους φράζ ἄρχειν, « Δ. Κάσσ. » Μνημοσύνην τελέσσκον ἐτήσιον, « Νόνν. » Ἐτήσιοι αὖραι, « Ἀπλλν. καὶ (ὁπλ.) » Ἐτήσιοι (ἐνν. ἄνεμοι), « Πλθ. οἱ (ἄλλ.) Ἐτησίαι. » Τοῖς ἐτησίοις παυομένοις ἐπακολουθεῖν νότος ἔοικε, « Πρόκλ. || (τὸ οὐδ.) » Ἐτήσιον, « Ἐπγρ. ἐπίῤ. ἀντὶ-
Ἐτησίως, ἐπίῤ. κατ' ἔτος.
Ἐτητυμία (ἡ), Π. ἀλήθεια. [ἐκ τοῦ
Ἐτήτυμος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἔτυμος, ἀληθὴς, γνήσιος. || (τὸ οὐδ.) Ἐτήτυμον, ἀντὶ-
Ἐτητύμως, ἐπίῤ. Π. ἀληθῶς, ἀληθινὰ, τῷ ὄντι. » Εἰδ' ἐτητύμως τόδ' εἶσθα, « Αἰσχλ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς:) » Ὡς ἐτητύμως, « Σοφ.
Ἔτι, ἐπίῤ. Χρον. ἢ Προσθετ. Ἀκόμη, προσέτι, πλέον. » Νέος ἔτι, ὦ Φαῖδρε, Ἰσοκράτης, « Πλάτ. Ἔτι γὰ νῦν, « Ἰλ. Λ. » Ἤ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνομεν; « Ἀκ. (καὶ ἐπὶ μέλλ.) » Ἔδωκεν, ἠδ' ἔτι δώσει, « αὐτ. » Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, « Γρῳ. » Ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς, « αὐτ. (καὶ ἀρνητ.) » Οὔτε παῖς ἔτι, « Αξ. (ζόε καὶ μηκέτι, Οὐκέτι)· (καὶ προσθετ. » Ἔτι μᾶλλον, « Ἰλ. Ξ. » Ἔτ' ἄμεινον, » Δμ. » Αἰσχίων ἔτι, « Σοφ. » Καὶ τοι πρὸς τούτοις ἔτι, « Δμ. » Πρὸς δὲ ἔτι, « Ξεν. » Καὶ ἔτι πρός, « Ἀρστ. » Ἔτι τε καὶ Ἕλληνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερόν, « Γρῳ.
Ἐτίθουν-ουν, ἀντὶ Ἐτίθην, παρτ. τοῦ Τίθημι.
Ἔτλην, ἀόρ. τοῦ Τέτληκα.
Ἔτμαγεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐτμάγησαν, Π. γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Τμήγω.
Ἐτμήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τέμνω.
Ἐτνηρός, ά, όν. Ὅμοιος μὲ ἔτνος φάβαν. » Ἔψημα ἐτνηρόν, « Ἀθ.
Ἐτνήρυσις [ἔτνος, ἀρύω], εως (ἡ). ἡ χουλιάρα τοῦ μαγειρείου μὲ τὴν ὁπ. ἀνακατώνουν καὶ κενώνουν τὸ ἔτνος.
Ἐτνίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἔτνος, (ὁ ἄλλ.) Δεκιθίτης.
Ἐτνοδόνος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτνος, δονέω]. ὁ ἀνακατώνων τὴν φάβαν. » Τορύνη —, « Ἐπγρ.
Ἔτνος [ἔθω, ἐδανός], εος-ους (τό). ζουμὶ ὑσπρίων χυλωμένων καὶ πηκτόν, φάβα.
Ἑτοιμάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἕτοιμον, προετοιμάζω.
Ἑτοιμασία (ἡ), = Ἑτοιμότης· ἑτοίμασμα.
Ἑτοιμαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑτοιμάζων.
Ἑτοιμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἑτοιμασίαν.
Ἑτοιμόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕτοιμα (εὔυλα) τὰ δάκρυα, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δριδάκρυς).
Ἑτοιμοδόρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοιμος (προθύμως) δίδων ἢ διδόμενος ὡς δῶρον.
Ἑτοιμοθάνατος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος πάντοτε διὰ θάνατον, ψιψοκίνδυνος.
Ἑτοιμοκοπία (ἡ) τὸ νὰ πρώγῃ τις ἕτοιμα, ἀργοφαγία. » Κηφῆνος —, « Ἱππκρ.
Ἑτοιμολογία (ἡ). ἑτοιμότης περὶ τὸ λέγειν. [ἐκ τοῦ
Ἑτοιμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἑτοίμως (ἐκ τοῦ προχείρου), Εὐρισιλόγος.
Ἑτοιμομεμφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Ἑτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ μέμφεσθαι. φιλοκατήγορος.
Ἑτοιμοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Ἑτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ παθαίνεσθαι, εὐπαθὴς, εὐσυμπάθητος.
Ἑτοιμοπειθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Ἑτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ πείθεσθαι, εὐκατάπειστος.
Ἑτοιμοπενθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Ἑτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ πενθεῖν. » Ἑτοιμοπενθὲς τὸ τῶν γυναικῶν φῦλον, « Ν. Κύγ.
Ἑτοιμόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοίμως (εὐκόλως) πιστεύων, εὔπιστος.
Ἑταιμοπόλεμος (ὁ, ἡ). Ἕτοιμος εἰς πόλεμον, φιλοπόλεμος.
Ἑτοιμορρόπος (ὁ, ἡ), Ἕτοιμος νὰ κλίνῃ (νὰ γύρῃ).
Ἑτοῖμος καὶ (μτγν.) Ἕτοιμος [συγγ. τῷ Ἕτυμος], η ἡ ος, ον. (κυρ. καὶ ἀχρ.) Ἀληθὴς, πραγματικὸς· βέβαιος, ἀναπόφευκτος. » Ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετύχατται, οὐδὲ Ζεὺς αὐτὸς ἄλλως παρατεκτήναιτο, « Ἰλ. Ξ. » Ἤ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, « Ὀδ. Θ. » Αὐτίκα τοι μεθ' Ἕκτορα πάντως ἑτοῖμος. « Ἰλ. Σ. 2) (συνήθ.) ἑτοιμασμένος· πρόχειρος· πρόθυμος· εὔκολος. » Ὑμεῖς θ' ἑτοῖμα, « Ὁμ. » Ἕτοιμός εἰμι ὁτιοῦν πάσχειν, « Αξ. » Τροφαῖς ὕπνων ἑτοῖμος. « Πίνδ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐξ ἑτοίμου, « Ἐν ἑτοίμῳ, Ξεν. Ἱππαρ. ἀλλ., ἀντὶ Ἑτοίμως, ἐκ τοῦ προχείρου. 3) (απντ. ἐς Π.) πρόφρων, ἁρμόδιος. » Γάμος —, « Πίνδ.
Ἑτοιμότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις Ἕτοιμος, προθυμία, εὐκολία.
Ἑτοιμοτόμος (ὁ, ἡ), Π. Ἕτοιμος εἰς τὸ τέμνειν. » Χεὶρ —, « Ἐπγρμ., ἡ ὠπλισμένη μὲ ξίφος ἢ πέλεκυν.
Ἑτοιμοτρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). εὐμετάτρεπτος, (ἐπιμ.) ἐπιῤῥεπὴς, εὐάγωγος.
Ἑτοιμοτρεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Ἕτοιμος (νεοθύμως) εἰς δρόμον, ἐντρεχὴς. » Ἵππος κ/ρδος —, « Νικ. Χων.
Ἑτοιμόφλεκτος (ὁ, ἡ). Ἕτοιμος πρὸς κατάφλεξιν, εὐφλεκτος.
Ἑτοίμως, ἐπίῤ. Εὐκόλως, προθύμως, ἐκ τοῦ προχείρου.
Ἕτορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Τορέω.
Ἔτος, εος-ους (τό). ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ χρόνος, ἡ χρονιά. » Ἀνὰ πᾶν ἔτος, « Ἐφ' ἑκάστου ἔτους, « Αξ. » Παρ' ἔτος, « Αξ., χρόνον παρὰ χρόνον. » Ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ὀδ. Ε. (ὀθ.) » Ἐτῶν ἐνιαυτούς, « Ἀρστρ.
Ἑτὸς [εἶμι], ἡ, όν, Γρμτ. πρωτότ. τοῦ Ἑτεός, ἀληθὴς, πραγματικὸς, (ζόε καὶ
Ἔτός, ἐπίῤ. Ματαίως, εἰς μάτην. (μόνον μετὰ τοῦ Οὐκ) » Οὐκ ἐτός, « Πλ. (καὶ ἐρωτημ.) » Οὐκ ἐτὸς ἦρ' ὡς ἦρ' ἦλθον οὐδέ ποτε; « Ἀρχῳ., δὲν ἦτον γωρὶς λόγον (γωρὶς αἰτίαν). » Οὐκ ἐτὸς ἦρ' ἦσθα πενιχὴ καὶ σιφαρὰ « αὐτ. (ὀρθότερα μοὶ φαίνεται ἡ ἑρμην. τοῦ Σχλ.) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, (ζόε καὶ Ἐτεός).
Ἔτραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Τρώγω.
Ἐτράπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Τρέπω·
Ἐτράφην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Τρέφω.
Ἐτρύφην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Θρύπτω.
Ἔτρωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Τιτρώσκω.
Ἐτύθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Θύω.
Ἐτυμηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀληθεια.
Ἐτυμηγορία (ἡ), ἔκφρασις ἀληθείας, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ετυμηγόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτυμος, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀλήθειαν, φιλαλήθης.
'Ετυμόδρυς, υος(ἡ). γυνησία (καθαυτὸ) δρῦς, γλυκοβαλανιδιὰ ἡ ἀγριοβαλανιδιά.
'Ετυμόθεος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτ. θεός]. ὁ λαλῶν ἀληθῆ.
'Ετυμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω τὴν ἐτυμολογίαν τινὸς λέξεως, ἐξηγῶ αὐτὴν ἐτυμολογικῶς.
'Ετυμολογία (ἡ). ὁ προσδιορισμὸς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ τοῦ ὁπ. παράγεται λέξις τις, (ἴδε 'Ετύμως).
'Ετυμολογικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐτυμολογίαν· ἔμπειρος εἰς τὸ ἐτυμολογεῖν.
'Ετυμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐτυμολογῶν τὰς λέξεις, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, [λέγω.
'Έτυμος [† ἐτὸς], η ή ος, ον. Ἀληθής, καθαυτό, πραγματικός· βέβαιος· γνήσιος. ||. (ὐδτ.) "Ετυμον, « ἡ καθαυτὸ παραγωγὴ (ἢ ἐτυμολογία) λέξεως, ||. (ἐπιῤῥήματικῶς) « "Ετυμον, « Π. ἀντὶ 'Ετύμως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, (παρδλ. 'Ετεός).
'Ετυμότης (ἡ). ἡ καθαυτὸ (ἀληθὴς) σημασία λέξεως, ἐτυμολογία. »"Εχει δ' ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμὰς, « Θμς., Στρδ.
'Ετυμώνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ "Ετυμος.
'Ετύμως, ἐπίρ. Ἀληθῶς, ἀκριβῶς, μὲ ἐτυμολογικὴν ἀκρίβειαν. » 'Ετύμως καλοῦμεν ὁρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω, « Ἀρστ.
'Ετύχθην, Π. πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τεύχω.
"Ετυχον, ἀόρ. β'. τοῦ τυγχάνω.
'Ετωσιεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος μάταια (περιττὰ, ἄχρηστα) ἔργα ἠμελῶς (ἀπροθύμως), [ἐκ τοῦ
'Ετώσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἑτός]. μάταιος, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς ἀποτέλεσμα. ||. (τὸ οὐδ.) 'Ετώσιον καὶ 'Ετώσια, ἐπίρ. Εἰς μάτην.
Εὖ [εὖς], ἐπίρ. Καλῶς· ὀρθῶς, εὐλόγως· ἀκριβῶς· ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως· προσηκόντως· εὐκόλως· εὐτυχῶς· εὐαρέστως, (ἐν γέν.) καθὼς πρέπει· (ἐνίοτε καὶ μᾶλλον εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ τοῦ Λίαν, πολὺ κατὰ πολλά· δυνατά· ὅλως διόλου. » Εὖ μάλα, « 'Οδ. Δ. Χ. » 'Γμῖν δὲ θεὰ δοῖεν.. εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι, « Ἰλ Α. » Εὖ πάντες, « «Εὖ πᾶσιν, « 'Οδ. Θ., ὅλοι (εἰς ὅλως) ὁμοῦ, χωρὶς ἐξαίρεσιν. » Εὖ καὶ ἐπισταμένως, « Ἰλ. Κ. » Εὖ λέγεις, « Αξ., ἔχεις δίκαιον » Εὖ οἶδ' ὅτι, « Δμ. » Εὖ ποιεῖν (καὶ Π. ἔρδειν) τινα, « Αξ., εὐεργετεῖν. » Εὖ γεγανὼς, « Αξ., εὐγενής. » Εὖ πεφυκὼς, « Αξ., εὐφυὴς, κτλ. » Εὖ ἤκειν (λαγεῖν, ἔχειν), « Αξ., εὐρίσκεσθαι (κοιν. ὑπάγειν) καλὰ, ὑγιαίνειν, εὐδοκιμεῖν, τελεσφορεῖν, προοδεύειν κτλ. » Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων, « Φιλήμ., δὲν εἶσαι (δὲν πᾶς) καλά. » Εὖ σοι γένοιτο (ἢ) εἴη, « Στρδ., Γρφ., καλὸν νἄχῃς! » Εὖ τε καὶ κακῶς, « Θκ. (ἢ) » Εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, « Ἀρχδ. (ᾧ κατὰ συγκρ.) » Οὐχ ἥττον εὖ, « Πλ. (καὶ παραλλ.) » Εὖ καὶ καλῶς (ἢ) » Καλῶς τε καὶ εὖ, « αὐτ. » Καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν, « "Ομ. "Γμν. (καὶ εἴρων.) » 'Εξέδειρ' εὖ κ' ἀνδρικῶς, « Ἀρχφ. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) » Εὖ γε, νὴ τὴν "Ηραν, λέγεις, « Πλάτ. « Εὖγε ἐποίησε μνησθείς, « Πλ., κάλλιστα ἔκαμεν, (ἴδε καὶ Εὖγε). (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ εὖ, » Τοῦ εὖ ἕνεκα, « Ἀρστ., ἀντὶ Τὸ ἀγαθὸν, ἡ εὐδαιμονία.
Εὖ καὶ (ἐγκλ.) Εὐ, Ἰων. καὶ Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ ἢ αὐτοῦ.
'Εὖ, Π. ἀντὶ Εὖ, ἐπίρ. » Οὕς κεν ἐὺ γνοίην, « Ἰλ. Γ.
Εὐα [εὖ, ᾶ], ἐπιφών. Παρακελ. ἢ Ἀγαλλ., = Εἶα.
;Εὐαγγελέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὖ ἀγγελῶ, ἢ = Εὐαγγελίζομαι.
Εὐαγγελία (ἡ). καλὴ (χαροποιὰ) ἀγγελία, (Γρφ.).
Εὐαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. (σπν. ἐνεργ.) Δίδω καλὰς (χαροποιὰς) ἀγγελίας· (Γρφ.) κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον (τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ). (μτγν.) ἐκλαμβάνω τι ὡς καλὸν (αἴσιον) οἰωνόν.
Εὐαγγελικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς εὐαγγέλια ἢ (ἐκκλησ.) εἰς τὸ εὐαγγέλιον.
Εὐαγγελικῶς, ἐπίρ. Καθὼς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.
Εὐαγγέλιον (τὸ). (ἐνν. δῶρον ἢ βραβεῖον) τὸ δεδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν φέροντα χαροποιὰν ἀγγελίαν, (κοιν.) συγχαρήκια. » 'Εγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, « 'Οδ. Ξ. » Βράδιον ἀπολήψῃ τὸ εὐαγγέλιον, « Πλ. (λογογρφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Εὐαγγέλια (ἐνν. θύματα ἢ ἱερὰ) θύειν, « Πλ., Ἀριστ. 2) καλὴ (χαροποιὰ) εἴδησις. » Ἐπ' ἐστεφάνοις μ' εὐαγγέλια, « Ἀρστ. » 'Επ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, « Ἀρστδ. (θθ. 3) (ἐκκλησ.) τὸ κοσμοσωτήριον κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, (καὶ συνεκδ.) τὸ ἱερὸν βιβλίον τὸ περιέχον τὰ περὶ τούτου συγγραφέντα.
†Εὐαγγέλιος (ὁ, ἡ), = Εὐαγγελικός.
Εὐαγγελισμὸς (ὁ). τὸ εὐαγγελίζεσθαι (φέρειν χαροποιὰν εἴδησιν).
Εὐαγγελιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐαγγελιζόμενος (φέρων χαροποιὰς εἰδήσεις)· (ἐκκλησ.) κήρυξ ἢ καὶ συγγραφεὺς τοῦ θείου Εὐαγγελίου. » Σὺ δὲ.. κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, « Παῦλ. » Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, « Πρξ.
Εὐαγγελίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐαγγελιστής.
Εὐάγγελος (ὁ, ἡ), Π. 'Ο φέρων καλὰς ἀγγελίας, ἄγγελος καλῶν. (ἐπὶ πραγμ.) χαροποιός. » Φήμη (» Δόξα) —, « Εὐρ.,
Εὐάγεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐαγοῦς, ἁγνότης, καθαρότης, ἁγιωσύνη κτλ.
Εὐαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐαγὴς (ἱερὸς εὐσεβής).
Εὐαγέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐαγῶς.
Εὐαγὴς [εὖ, ἄγος], ους (ὁ, ἡ). ἁγνὸς, καθαρὸς· ἀθῷος· θεμιτὸς, συγχωρημένος. »"Οπως εὐαγὲς ἦ τὸ ἀνελεῖν, « Πλ. 2) [εὖ, ἄγνυμι] εὔθραυστος. » Στάχυς—, « 'Ετυμολ. 3) [εὖ ἄγω] εὐκίνητος, εὔστροφος· ταχύς· (ἐπὶ ἀνέμου) οὔριος. Ἴδε Εὐαής. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαὴς ἢ Εὐαυγής.
Εὐάγητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἄγω]. εὐκίνητος.
Εὐάγκαλος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας τσ. » Δημὼν—, « Εὖς., ὁ περιφερὴς.
Εὐάγκεια (ἡ), Π. τὸ νὰ ἦνε τόπος τις-
Εὐάγκης [εὖ, ἄγκος], ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) κοιλάδας.
Εὐάγλις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς καὶ μεγάλας ἀγλίδας (σκελίδας). »Σκορόδα κεφαλὴ—, « 'Επιχ.
†Εὐαγόραστος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐώνος, ὑβηνός.
Εὐαγορέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Εὐηγορέω.
Εὐαγρεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐαγρία.
Εὐάγρευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως ἀγρευόμενος.
Εὐαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὐαγρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔαγρος.
Εὐαγρία (ἡ). καλὸν (εὐτυχισμένον) κυνῆγι, [ἐκ τοῦ
Εὔαγρος (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει ἢ ἔκαμε καλὸν (εὐτυχισμένον, ἄφθονον) κυνῆγι ἢ ὑψάρευμα ἢ λάφυρον.
Εὐαγωγία (ἡ). ἡ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο εὐκολία, [ἐκ τοῦ
Εὐάγωγος (ὁ, ἡ). εὐμετακόμιστος. »"Η δὲ γελώνη (ἡ μηχανὴ), ἵνα εὐάγωγος ᾖ, « Ἀπλλδ. » Τὸ τῶν δακτύλων εὐάγωγον, « Ακ., καλοκαμωμένον, λεπτοφυές, εὐλύγιστον. 2) (μεταφ.) ὁ εὐκόλως ἀνατρεφόμενος (παιδαγωγούμενος, διοικούμενος), εὐπειθὴς, εὐκολοσυκονόμητος. »'Οχλος πρὸς πᾶν εὐάγωγος, « Πλδ. 3) (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ζήσῃ (νὰ διαγάγῃ) εὐχαρίστως καὶ ἐν ἀνέσει, ὅπου τὰ πάντα μετακομίζονται εὐκόλως, ὑγιεινὸς κτλ. » 'Ο Νεῖλος.. εὐκίνητος (ἄλλ. εὐαγωγὸς) ἢ χρήσιμος τοῖς ἐντὸς αὐτοῦ κατοικοῦσιν, « Ισκρ.
Εὐαγῶγως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὔκολον, εὐπειθῶς κτλ.
Εὐάγων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς ἢ ἔντιμος ἐξ αἰτίας ἀγῶνος.
Εὐαγῶς, ἐπίρ. 'Εν ἁγνότητι, ἐν ἁθωότητι, εὐσεβῶς.
Εὐαδε, Αἰολ. Π. ἀντὶ "Εαδε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀνδάνω.
†Εὐαδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἀνδάνω]. τερπνὸς, εὐάρεστος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαὴς).
Εὐαδίκητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ ἀδικήσῃ.
Εὐάεια (ἡ), [εὐαὴς]. εὔπνοια, (ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαύξεια).
Εὐαερία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Εὐάερος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων καλὸν (καθαρὸν, ὑγιεινὸν κτλ.) ἀέρα.
Εὐάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω,-άσομαι. Φωνάζω ἀγαλλόμενος τὸ Βακχικὸν ἐπιφώνημα Εὐα, (ἐν γέν.) ἑορτάζω. »Πάσχα εὐάζω, « Νόνν.
Εὐαὴς [εὖ, ἄημι], εος (ὁ, ἡ). (ἄνεμος) οὔριος· (τόπος) εὐάερος· (ἐν γέν.) εὔπνοος.
Εὐαθλος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς (ἐπιτήδειος, ἔνδοξος) εἰς τοὺς ἄθλους.
Εὐαιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
;Εὔαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ἢ ἄφθονον αἷμα.
Εὐαίνητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, αἰνέω]. ὁ προσηκόντως ἢ καταπολλὰ ἐπαινεθείς.
Εὐαίρετος (ὁ, ἡ), [εὖ, αἱρέω], τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ 'πάρῃ (νὰ πιάσῃ, νὰ κυριεύσῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ).
Εὐαισθησία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Εὐαισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐαίσθητος, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκας (ὑγιεῖς, ἀκμαίας) ἅλας του τὰς αἰσθήσεις, (ἐπμ.) αἰσθανόμενος ἀμέσως χ. εὐκόλως, ἔχων ζωηρὰ αἰσθήματα. «Εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος, « Ἀρστ. 2) (παθ.) ὁ προσβάλλων εὐαρέστως τὰς αἰσθήσεις. » Τὰ θερμὰ τῶν ὑδάτων πρὸς θεραπείαν εὐαίσθητα, « Πλ.

Εὐαισθήτως, ἐπίρ. Μὲ εὐαισθησίαν. «Εὐαισθητοτέρως ἔχω τινὸς ἢ περί τινος, « Πλάτ., τὸ αἰσθάνομαι (τὸ ἐννοῶ) εὐκόλως ἢ εὐκολώτερα καὶ καλλήτερα.

Εὐαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διάγων (ἢ ἀποτελῶν τὸν) βίαν εὐδαίμονα, (ἐν γέν.) εὐτυχής. » Βίος (» Ὕπνος) —, « Καλλ., Σωφ.

Εὐαίως [εὖα ἢ εὐαίων], ἐπίρ. Εὐτυχῶς.

Εὐάκεστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀκέομαι]. εὐκολοϊάτρευτος, εὐκολοδιόρθωτος.

Εὐακέως, ἐπίρ. Ιων. Μὲ τρόπον εὐάτον, (ἐν γέν.) εὐκόλως, [ἐκ τοῦ

Εὐακής, ές (ὁ, ἡ), = Εὐάκεστος.

Εὐακοέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Εὐηκοέω.

Εὐάκοος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐήκοος.

Εὐάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀκουόμενος.

Εὐάκτιν, ινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων λαμπρὰς (ὡραίας) ἀκτῖνας.

Εὐαλαζόνευτος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀλαζονευθῇ.

Εὐαλάκατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐηλάκατος.

Εὐκλοῦς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έως, Π. [εὖ, ἀλδέω], = Εὐαυξής. 2) (ἐνεργ.) συντελῶν πρὸς αὔξησιν. » Ὕδωρ —, « Ἀρ.

Εὐαυλθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἄλθω], = Εὐάκεστος. 2) (ἐνεργ.) ὁ εὐκόλως ἰατρεύων, (ἐπὶ ἰατρικῶν) εὐπόριστος.

Εὐάλιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐήλιος.

Εὐαλκὴς, ές (ὁ, ἡ). ἰσχυρὸς, ἄλκιμος.

Εὐαλλοίωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀλλοιούμενος, εὐμετάβλητος.

Εὐαλεύστερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Εὐάλωτος.

Εὐαλὴς [εὖ, ἅλσος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) καλὰ (ὡραῖα) δάση.

Εὐάλφιτος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (καθαρὸν) ἀλεῦρι.

†Εὐαλωσία (ἡ). ἡ γεμίζουσα (συντελοῦσα εἰς τὸ νὰ γεμίζουν) τὰ ἀλώνια, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Εὐάλωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἁλίσκω], εὐκολοκυρίευτος (κυρ. καὶ μτφρ.).

Εὐάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐήμερος.

Εὐάμπελος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ πολλὰς καὶ καλὰς ἀμπέλους, ἢ εὔθετος πρὸς ἀμπελοφυτείαν.

Εὐὰν [εὖ, ἄνα, ἢ εὐά], ἐπιφώνημα Βακχικὸν, ἴδε Εὐοῖ.

Εὐανάγνωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀναγιγνώσκω]. εὐκολοδιάβαστος.

Εὐανάγωγος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀναγάγῃ (νὰ ἐξάγλῃ ἀπὸ μέσα του πρὸς τὰ ἄνω).

Εὐαναδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναδιδασκόμενος (μανθάνων τι ἢ μανθανόμενος καλλήτερα).

Εὐανάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναδιδόμενος εἰς τὸ σῶμα, εὐκολοχώνευτος.

Εὐανάκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ εὐκόλως ἀνακαλούμενος (εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς τὰ χρέη του), εὐπειθής. 2) τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην του (νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ νὰ προφέρῃ). 3) = Εὐλατος, ἴδε τὸ ἐπμ.

Εὐανακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνακομιζόμενος (φερόμενος ὀπίσω), Εὐανάκλητος. » Εἴ τι πάθοι τοιοῦτον (λειποθυμήσῃ ὁ νοσῶν), εὐανακόμιστος γίνεται, « Γαλ.

Εὐανάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναλαμβάνων (ἀπὸ ἀσθένειαν, λειποθυμίαν, δυστυχίαν κτλ.) ἢ λαμβανόμενος ὀπίσω (ἀναλαμβανόμενος).

Εὐανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναλισκόμενος (δαπανώμενος), εὐκολοξόδευτος. (Ἰατρ.) = Εὔπεπτος.

Εὐανάμνηστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναμιμνησκόμενος (ἐνθυμούμενος) τι, ἔχων καλὴν μνημονικόν.

Εὐανάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων ἢ ἀναπνεόμενος. » Λίξις —, « Ἀρστ., τὴν ὁπ. δύναταί τις νὰ προφέρῃ εὐκόλως μὲ μίαν ἀναπνοήν.

Εὐανάστροφος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ συναναστροφήν.

Εὐανάσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνασφάλλων (ἐρχόμενος εἰς ἑαυτὸν, ἀναλαμβάνων ἀπὸ ἀσθένειαν, λειποθυμίαν κτλ.).

Εὐανάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατεμνόμενος.

Εὐανάτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατρεπόμενος (ἀναποδογυρίζομένος).

Εὐανάτροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατρεφόμενος (ἐνδυναμούμενος διὰ τροφῆς), εὐκολοανάπτρεπτος. 2) = Εὐτραφής, καλοθρεμμένος.

Εὐανδρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ἤσω, -ούμαι. Ἔγω (Κατοικοῦμαι ἀπὸ) πλῆθος καλῶν (ἀνδρείων, ἀξίων, ἐναρέτων) ἀνδρῶν.

Εὐανδρησία (ἡ), Π. ἀντὶ=

Εὐανδρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐάνδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πλῆθος καλοκαμωμένων ἢ ἀνδρείων ἢ ἐναρέτων ἀνδρῶν. 2) Π. ὁ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων. » Συμφορὰ —, « Αἰσχλ. (Εὐμ. 1029).

Εὐάνεμος (ὁ, ἡ). εὔχρηστότ. τὸ Εὐήνεμος.

Εὐάνετος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀνίημι]. ὁ εὐκόλως διαλυόμενος ἢ ἀναλυόμενος.

Εὐάνθειος, α ἢ ος, ον καὶ

Εὐάνθεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐανθής. ‖ (οὐσ.) Εὐάνθεμον, = Ἄνθεμὶς.

Εὐανθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι=

Εὐανθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ ἄνθη (λουλούδια ἢ χρώματα), ἀνθισμένος, Εὔχρους. » Λίθους οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα, « Κλημ.

Εὐάνιος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσάνιος, εὔκολος (ὑπομονετικὸς) εἰς τὰς θλίψεις.

Εὐάνιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐήνιος.

Εὐάνοικτος (ὁ, ἡ), εὐκολοάνοικτος.

Εὐανορία (ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐηνορία.

Εὐαντέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. προϋπαντῶ (ὑποδέχομαι, [συνκδχ.] ἐπακούω) τινα εὐμενῶς, [ἐκ τοῦ

Εὐάντης, ες καὶ

Εὐάντητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐχαρίστως ἀπαντᾷ τις, τοῦ ὁπ. ἡ συναπάντησις ἐπιφέρει εὐτυχίαν, αἴσιος, εὐάριστος ἢ 2) = Εὐμπράσιτος, εὐμενής.

Εὐανύπλεκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀνειλέγω]. ὁ εὐκόλως ἐπιδεχόμενος ἀντίρρησιν (ἀναίρεσιν).

Εὐάντυξ, υγος (ὁ, ἡ). Π. (ὄγκημα) μὲ ὡραίαν ἄντυγα, (συνκδχ.) λαμπρὸν, μεγαλοπρεπές.

Εὐάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐήνωρ.

Εὐαξὴς, ες (ὁ, ἡ), [εὖ, ἄγνυμι]. Εὐθραυστος.

Εὐάξων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. (ὄγκημα) μὲ ὡραῖον ἄξονα, (συνκδχ.) λαμπρόν, μεγαλοπρεπές.

Εὐαπάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άκτως. Ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως ἀπαλλάττεται (ξεκάμνει) τις.

Εὐαπαντησία (ἡ). εὐπροσηγορία, [ἐκ τοῦ

Εὐαπάντητος (ὁ, ἡ). = Εὐάντητος, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος. 2) (λόγος) εἰς τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ν' ἀπαντήσῃ τις, Εὐαπόκριτος.

Εὐαπάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐντελῶς) ἀπηρτισμένος.

Εὐαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος, εὐκολογέλαστος.

Εὐαπήγητος (ὁ, ἡ), Ιων. ἀντὶ Εὐαφήγητος.

Εὐαπόβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀποβασιν, (Θκ. Δ. 30).

Εὐαπόβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποβάλῃ (νὰ ἀτερηθῇ, νὰ χάσῃ).

Εὐαπόδεικτος (ὁ, ἡ). εὔκολος εἰς τὸ ν' ἀποδειχθῇ.

Εὐαπόδεικτος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -δέκτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως ἀποδείχεται τις, πιθανός, ἢ εὐπρόσδεκτος.

Εὐαπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποδιδόμενος, τοῦ ὁποίου εἶν' εὔκολος ἡ ἀπόδοσις. (Ἰατρ.) = Εὐανάδοτος.

Εὐαπόδυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποδυόμενος (ἀξαλίνων ἀπὸ τὴν τρύπαν ἢ τὴν φωλεάν του, γυμνούμενος ἀπὸ τὸ καύκαλόν του). » Τὸ δὲ καλούμενον καρκίνιον... πρόσφυσιν οὐκ ἔχει πρὸς τὸ ὄστρακα,.. ἀλλ' εὐαπόδυτον (ἄλλ. ἀνάγκ. εὐαπόλυτον) ἐστιν, « Ἀρστ. συγχ. τῷ Εὐαπόδυτος.

Εὐαπόκριτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -κρίτως. Πρὸς τὸν ὁπ. ἡ Περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ.

Εὐαποκύλιατος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κυλίσῃ καὶ νὰ πέσῃ.

Εὐαπολόγητος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀπολογηθῇ.

Εὐαπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπολυόμενος (χωριζόμενος, ἀπαλλαττόμενος) «Εὐαπόλυτος ἐοῦσα τῶν ὀστέων, « Ἱππκρ.

Εὐαπόνιπτος καὶ

Εὐαπόπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπονιπτόμενος (ἀποπλυνόμενος) εὐκόπλυτος.

Εὐαπόπνοος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποπνεόμενος (ἐθυμαίνων, ἐξατμιζόμενος).

Εὐαπόπτοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποπίπτων.

Εὐαπόρρυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπορρέων (χυνόμενος). » Ἔμβασις —, « Γαλ.

Εὐαπόσβεστος (ὁ, ἡ). εὔκολος εἰς τὸ ν' ἀποσβεσθῇ (ἐξαλειφθῇ).

Εὐαπόσειστος (ὁ, ἡ), [καὶ ἐπίρ.) -σείστως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις ν' ἀποσείσῃ (νὰ τινάξῃ ἀπὸ πάνω του).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐκπόσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποσπώμενος.
Εὐκποτείχιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύνανται τις ν' ἀποτειχίσῃ (νὰ κλείσῃ ἢ νὰ χωρίσῃ μὲ τεῖχος). »Ὁ Περσεὺς—, « Ξεν.
Εὐκπόφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἀποφοράν.
Εὐκπόφυκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως ξύνανται τις ν' ἀποφύγῃ.
Εὐαρδὴς, ές (ὁ, ἡ). καλὰ ποτισμένος ἢ εὐκολοπότιστος.
Εὐάρεσκος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐάρεστος.
Εὐαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) ἑομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. (μὲ δυτ.) Ἀρέσκομαι: (Εὐαριστοῦμαι) εἴς τι· (απν.) ἀρεστκω (φαίνομαι εὐάρεστος) εἴς τινα.
Εὐαρέστημα (τὸ) καὶ
Εὐκρέστησις, εως (ἡ). τὸ εὐαρεστεῖν ἢ εὐαρεστεῖσθαι εἴς τι.
Εὐαρεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ εὐαρεστῶν εἴς τινα ἢ εὐαρεστούμενος εἴς τι.
Εὐάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀρέσκων ἢ ἀρεσκόμενος, (ἀντιθ. τῷ Δυσάρεστος).
Εὐαρέστως, ἐπῤ. Μὲ τρόπον εὐάρεστον, μὲ εὐαρέσκησιν.
Εὐαριθμητος (ὁ, ἡ). εὐκολομέτρητος, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ὀλιγάριθμος
Εὐάριθμος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ Εὐαρίθμητος.
Εὐαρκὴς [εὖ, ἀρκέω], ές (ὁ, ἡ). ἀρκετός, ἀρκετὰ χρήσιμος (ῥ. ηθητικὸς). 2) ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαρκής.
Εὐαρκτος (ὁ, ἡ), Η. [εὖ ἄρχω]. εὐκολοδιοίκητος.
Εὐάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖον ἅρμα (ὄχημα)· ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς ἁρματηλάτης.
Εὐ-ρμιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐάρμοστος (εὔκρατος, εὔθετος κτλ.).
Εὐαρμοστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Εὐάρμοστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ μουσ.) καλῶς ἡρμοσμένος (τονισμένος, κουρδισμένος), (ἐπμ.) εὔρυθμος· (μτφρ. ἐπὶ ἀνθρ.) πραγμάτικός, πρακτικός, (ὀλιγ.) εὔκολος (ἐπιτήδειος) πρὸς συμπεριφοράν. (ἐπὶ πραγμ.) προσφυὴς, ἑταιρισμένος· εὔκρατος, (ἐν γέν.) ἁρμόδιος· πρόσφορος.
Εὐαρμοστως, ἐπῤ. Προσφυῶς, εὐρύθμως, προσηκόντως κτλ.
Εὔαρνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνιὰ (πλῆθος προβάτων).
Εὐάρροτος (τρος), ον (ὁ, ἡ). καλὰ ὠργωμένος ἢ, εὔκολος εἰς τὸ νὰ ὀργωθῇ. (ἐν γέν.) εὔφορος. »Χερσία—, « Νονν., ἢ ἐξ ὡραίων θεριστρίων.
Εὐαροτρίαστος (ὁ, ἡ), = Εὐάροτος.
Εὐάρτυτος (ὁ, ἡ). καλῶς (ἐπιτηδείως) ἀρτυμένος (καρυκευμένος, μαγειρευμένος).
Εὐαρχία (ἡ). καλὴ διοίκησις, [ἐκ τοῦ
Εὔαρχος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς ἄρχων ἢ ἀρχόμενος, εὐκολοδιοίκητος. 2) ὁ κάμνων καλὴν ἀρχὴν (Τουρκ. σερτέ)· ἀρχίζων εὐτυχῶς. » Καὶ με λάβ' εὔαρχον πρωΐην ἐμπολέα, « Ἐπγρ.
Εὐάς [εὐάνω], άδος (ὁ, ἡ), Π. βακχικὸς Κῶμος—, « Ἐπγρ. ‖. (οὐσ. θηλ.) Βάκχη, Μαινάς.
Εὐασμα (τὸ). φωνὴ εὐάζοντος, βακχικὸν ἐπιφώνημα.
Εὐασμὸς (ὁ). τὸ εὐάζειν, βακχικὸς ἀλαλαγμός.
Εὐάστειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐαστήρ.
Εὐάστερος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος ἀπὸ λαμπροὺς ἀστέρας.
Εὐαστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Εὐαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐάζων (ἀλαλάζων βακχικῶς, ἑορτάζων τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου).
Εὐαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς εὐαστὰς ἢ τὸ εὐάζειν, Βακχικός.
Εὐάτριος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήτριος.
Εὐαυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ βλεπόμενος καθαρῶς, φαινόμενος μακρόθεν, λαμπρὸς, σαφὴς, εὐκρινὴς· ὑξυδερκὴς, (συγχ. τῷ Εὐαγὴς).
Εὐαγία (ἡ). (μεγν.). καλὴ θεωρία, λαμπρότης· ἀξιοθέρκεια (;).
Εὐαφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς καὶ ταχέως αὐξάνων, εὐθαλής.
Εὔαυρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπνεόμενος ἀπὸ θρασεῖαν αὔραν, Εὐάερος.
Εὐαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) αὐχένα.
Εὐαφαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀφαιρούμενος.
Εὐάφεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Εὐαφὴς, ἐπιτηδειότης, εὐχειρία.
Εὐαφήγητος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀφηγέομαι]. εὐκολοδιήγητος, εὐκολοπερίγραπτος, εὐκολοεξήγητος.
Εὐαφὴς, ές (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανται τις νὰ ἐγγίσῃ, ἁπαλὸς. » Κοίτη—, « Ἀρετ. » Εὐαφὴς (ὁ απλὴν) ᾗ εἶκων ἐπὶ τῇ θίξει, « αὐτ. 2) (ἐνεργ.) ὁ ψαύων (ἀπτόμενος, ἐγγίζων) ἐπιτηδείως (προσηνῶς, μὲ τρόπον). » Χείρεσι μὲν πιέζειν τὸ ὑπογόνδριον γυναικὸς εὐτόνου, ἢ ἀνδρὸς εὐσφυοῦς, « Ἀρετ. » Ψηλαφίη ποδῶν εὐαφὴς, « αὐτ.
Εὐαφία (ἡ), = Εὐάφεια.
Εὐάφιον (τὸ). (ἰατρικὸν) μαλακτικὸν, καταπραϋντικὸν τῶν πόνων.
Εὐάφορμος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπῤ.) -φόρμως. Ὁ γινόμενος μὲ καλὴν ἀφορμὴν (εἰς εὐκαιρίαν), ἁρμόδιος, πρόσφορος. » Σώματι εὐαφόρμως ἔχοντι πρὸς τὴν ἀσθένειαν, « Ἡσῤ.
Εὐαφῶς, ἐπῤ. (ἐγγίζοντας) Ἐπιτηδείως, μὲ τρόπον προσηνῆ. » Προμηθεύμενον τὴν τομὴν ὡς εὐαφέως καὶ ῥᾳδίως γένοιτο, « Ἀρετ.
Εὐαχὴς, ές καὶ
Εὐάχητος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐηχὴς, Εὐήχητος.
Εὐβάστακτος (ὁ, ἡ). εὐκολοσήκωτος, (τρπ.) εὐκολοϋπόφερτος.
Εὔβατος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Δύσβατος, θηλ. εὐκολοπερίπατητος.
Εὐβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). καλοβαμμένος, εὔχρως.
Εὔβιος καὶ
Εὐβίοτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν καλῶς (εὐτυχῶς, ἐναρέτως, καθὼς πρέπει). 2) ὁ πορίζομενος εὐκόλως (ἐπιτηδείως) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιοπορισικός.
Εὐβλαπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανται τις νὰ βλάψῃ.
Εὐβλάστεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐβλαστοῦς, ἀκμὴ βλαστήσεως.
Εὐβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—
Εὐβλαστὴς, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ βλάστησις εἶνε ἀκμαία. ἢ εὐκολος. » Τὰ ἐν σκίλληι φυτευθέντα, εὐβλαστῆ γίγνεται, « Ἀθ. 2) (μτφ.) ὁ συντελῶν (ἁρμόδιος) πρὸς [ἀκμαίαν βλάστησιν. » Ὁ εὐκρανὴς ἀήρ· εὐβλαστής, « Θφρ. » Καὶ ὅλως ἢ ὑγρότης εὐβλαστόν τι καὶ εὔτροφον, « C. Pl.
Εὐβλαστία (ἡ), = Εὐβλάστεια.
Εὐβλαστος (ὁ, ἡ), = Εὐβλαστής.
Εὐβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφα βλέφαρα (ὄμματα), εὐόφθαλμος.
Εὐβλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, βάλλω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανται τις νὰ ῥίψῃ (μακρόθεν) ἢ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ.
Εὐβοήθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανται τις νὰ βοηθήσῃ.
Εὐβόλεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—
Εὔβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτυχαίνων εἰς τὴν βολὴν (τὸ ῥίψιμον) τοῦ δικτύου ἢ τῶν κύβων, (ἐν γέν.) εὐτυχὴς, ἐπιτυχής.
Εὔβολως, ἐπῤ. Εὐτυχῶς (κυρ. ὡς πρὸς τὴν βολὴν τῶν κύβων).
Εὐβοσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τόπος τις εὔβοτος, ἀφθονία (εὐφορία) βοσκῆς ἢ τροφῆς. »Ἐκτρέφει δ' εἰς τέλος (ἡ Ὕς) διὰ τὴν τοῦ σώματος εὐβοσίαν, « Ἀρστ., εὐσαρκίαν.
Εὐβοστρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους βοστρύχους (πλ=ξίδας [καὶ μτγν.] ἀκτίνας). » Δίγλη—, « Ἐπγρ.
Εὐβατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι—
Εὔβοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἢ ἄφθονον βοσκήν. » Χώρα—, « Σκύμν. 2) (πθ.) = Εὐτροφής. » Ἀμνὸς—, « Θκρ.
Εὐβότρυος καὶ
Εὔβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς καὶ πολλοὺς βότρυας (σταφύλια).
Εὐβουλεύς, έως (ὁ). ὁ δίδων καλὰς συμβουλὰς, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ ἄλλων θεῶν).
Εὐβουλία (ἡ) τὸ νὰ ἦνε τις—
Εὔβουλος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων καλὰς συμβουλὰς ἢ καλῶς βουλευόμενος (ἀκεπτόμενος), στοχαστικὸς, φρόνιμος.
Εὐβούλως, ἐπῤ. Φρονίμως.
Εὔβους, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς καὶ πολλοὺς βόας, πλούσιος εἰς βώδια.
Εὐβραχὴς ἢ Εὐβρεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. καλὰ βρεγμένος (μουσκεμένος).
Εὐβριθὴς, ές (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμβριθής.
Εὔβροχος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ πιασμένος εἰς τὸν βρόχον (εἰς τὴν θηλειάν), καλὰ δεμένος (κουμπωμένος, θηλυκωμένος).
Εὔβρωτος (ὁ, ἡ), [εὖ βιβρώσκω]. καλὸς εἰς βρῶσιν, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν.
Εὔβωλος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὔβουλος.
Εὐβωλοστρόφητος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ καλῶς ἢ εὐκόλως βωλοστροφωμένη.
Εὔβως (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὔβους.
Εὐγαθὴς, έος καὶ
Εὐγάθητος, ου (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐγηθὴς, = ήθητος.
Εὔγαιος (ὁ, ἡ), = Εὔγειος.
(Εὐγάλαξ), ακτος (ὁ, ἡ). καλοθρεμμένος μὲ γάλα, ἢ· ἔχων πολὺ γάλα, (ἢ ὁμοῦ· δὲν εὑρίσκεται).
Εὐγάληνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.)-λήνως, Π. ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἐντελῆ γαλήνην, πολλὰ (ὅλως διόλου) γαλήνιος.
Εὐγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλοϋπανδρεύομαι.
†Εὐγαμία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὔγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξιοθεὶς εὐτυχῆ γάμον. καλοπανδρεμμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐπιφών. Ἐπαινετ. γειά
(Ἰταλ.) μπράβο! » Εὖγε· ἄξια ταῦ-
ωνήσω, » Δκ. (καὶ μὲ γεν.) » Εὖγε
προθυμίας, « Π. Σιλ. (καὶ εἰρων.)
» Εὖγε μέντ' ἂν διετέθην, « Ἀρχφ. » Καὶ
ον Εὖγε, εὖγε, ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγ-
σι, « Γῆφ. (ἴδε καὶ Εὖ).
ὐγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (εὔφορον)
γῆν. » Ἡ εὐγειος (ἐνν. γῆ ἡ χώρα) οὐ
ειται πολλῆς κόπρου, « Γεωπον.
Εὐγένεια (ἡ). λαμπρότης γένους. (συνκ-
χ. γενναιότης, μεγαλοφροσύνη· (ἐπὶ
, καὶ φ.) καλὸν γένος. (Τουρκ.) σοῦ ζῇ.
(ὡς τίτλος τιμητ. εὑρίσκεται εἰς ἐπι-
στολὴν τοῦ Μ. Βασιλ.) » Τὴν εὐγένειάν
σου ἐπεθύμουν ἰδεῖν, « (ἴδε Εὐγενής).
Εὐγένειος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Ἠϋγένειος, ὁ
ἔχων ὡραίαν γενειάδα ἡ χαίτην.
Εὐγενειτείρα (ἡ), θηλ. τοῦ -
Εὐγενέτης, ου, Π. ἀντὶ
Εὐγενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ καλὸν (λαμ-
πρὸν ἔνδοξον) γένος, (συνκδχ.) γενναῖος,
γεναιόφρων, τίμιος, ἐλευθέριος κτλ. (ἐπὶ
ς, & φ.) καλοῦ (ἐκλεκτοῦ) εἴδους. (Τωρκ.)
ους μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα &
γενέας, « Θγν. (παρδλ. γεν-
ἡ), ἴων. ἀντὶ Εὐγένεια.
Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ εὐγενῆ.
(ὁ, ἡ), = Εὐγενής.
ς, ἴδος (ἡ), = γυνὴ Εὐγενής.
οεπής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρε-
πων (Ἁρμόζων) εἰς εὐγενῆ, εὐ-
Ἰδιος.
ἐπίρ. Μὲ εὐγένειαν, ὡς εὐγε-
ως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.
(ὗ, ἡ). καλὰ γεφυρωμένος,
ράν (καλοκτισμένην) γέφυραν.
λος (ἁρμόδιος) νὰ γεφυρωθῇ.
ος (ὁ, ἡ). καλὰ γεωργημένος,
ημένος ἢ, ἐπιδεκτικὸς καλλι-
εὔφορος.
(ὁ, ἡ), = Εὐγεώργητος.
ἡ). Αττ. ἀντὶ Εὐγειος.
ἔος καὶ
(ὁ, ἡ), Π. τερπνός, χαροποιός,
ος, εὐάρεστος.
ῶ, Μ. ἀσω. Εὐ γηράσκω, (κοιν.)
γηράματα. » Εὐγηρεῖν δὲ καὶ
εἶν μόνον τὸν σπουδαῖον, « Στθ.
(ἡ). τὸ νὰ γηράσῃ τις εὐγήρως, (κοιν.)
λὰ γεράματα.
ηρος, ους (ὁ, ἡ), Π. [εὖ γῆρος]. εὔφω-
ς, καλόφωνος. (συνκδχ.) εὔφημος, ἔν-
ξος. » Ἀγὼν—, « Ὑπ.
γήρως, ω (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὸν (ἄνο-
ον, εὐτυχισμένον κτλ.) γῆρας.
ὐλάγητος καὶ
Εὐλαγὴς, ές καὶ
Εὔλαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ συντελῶν
εἰς τὸ νὰ γένῃ πολὺ καὶ καλὸν γάλα.
» Ἐριὴς—, « Ἐπιγρ.
λαξ, αγος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. μόνον ἡ δοτ.
λαγι), Π. = τῷ προηγ.
ηνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ γλήνη]. ὁ ἔχων
α ἢ ὄξ. δερκῆ ὄμματα, εὐόφθαλμος.
ς—, « Ὑπ. 2) (καταχρ.) εὐειδής.
φος. » Κύκνος—, « Δυκ. » Προσω-
, « Κάλ.

Εὐγλόφανος καὶ
Εὐγλυφὴς, ές (ὁ, ἡ), [εὖ, γλύφω]. καλῶς (ἐπιτηδείως, εὐμορφα) σκαλισμένος ἢ πελεκημένος μὲ τὴν γλυφίδα, καλοδουλεμμένος.
Εὐγλωσσία(ττία), ας (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὐγλωσσος(ττος', ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔχρηστον γλῶσσαν, ὁμιλῶν εὐκόλα καὶ νόστιμα, εὐφραδής. » Οἶνος—, « Ἐπιγρ., πρόξενος εὐγλωττίας.
Εὐγλωττέω-ῶ, Μ. ἠσω καὶ
Εὐγλωττίζω, Μ, ἰσω. Εἶμαι εὔγλωττος, ὁμιλῶ μὲ εὐγλωττίαν. ψάλλω ἢ κελαδῶ νόστιμα. ||. (μεθτ.) κάμνω τι εὔγλωττον, τὸ μανθάνω νὰ ὁμιλῇ νὰ κελαδῇ) εὔμορφα. » Τὰς ἀηδόνας καὶ τοὺς κοψιχς εὐγλωττίζει, « Φλεγ.
Εὐγλώττως, ἐπίρ. Μὲ εὐγλωττίαν.
Εὐγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (σαυλεχῆν) γλωχῖνα. » Ὀϊστός—, « Ἱππ.
Εὔγμα (τὸ), [εὔχομαι], Π. εὖχος, καύχημα. ἢ εὐχή, τάγμα. » Τέλεα δήμῳ τάδ' εὔγματα γενέσθαι, « Ἀρχφ.
Εὐγναμπτος καὶ Εὐγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, γνάμπτω]. καλὰ (ἐπιτηδεια) λυγισμένος. 2) = Εὔκαμπτος, εὐλύγιστος.
Εὐγνωμονέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι εὐγνώμων, σκέπτομαι καλῶς, ἔχω γενναῖα φρονήματα (καλὴν διάθεσιν κτλ.).
Εὐγνωμόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐγνωμοσύνην, εὐμενῶς, γενναιοφρόνως κτλ.
Εὐγνωμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος.
Εὐγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ σκεπτόμενος ὀρθῶς, ζογαστικός, γνωστικός· ὁ ἔχων γενναῖα φρονήματα, δίκαιος, εὐμενής, εὐδιάθετος (κυρ. πρὸς τοὺς εὐεργέτας του)· μετριόφρων· (κοιν.) καλόγνωμος.
Εὐγνώριστος (ὁ, ἡ), εὔκολος νὰ γνωρισθῇ, εὐκολογνώριστος.
Εὔγνωστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώστως. Εὔκολος νὰ γνωρισθῇ (νὰ τὸν μάθῃ τις), εὔδηλος.
Εὔγομφος καὶ
Εὐγόμφωτος (ὁ, ἡ). καλὰ (δυνατὰ, τεχνικὰ) συνηρμοσμένος.
Εὐγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (δυνατὰ) γόνατα (καὶ ἐπὶ φυτ.) κόμπους.
Εὐγονίω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι εὔγονος (γόνιμος).
Εὐγονία (ἡ), = Εὐτοκία, [ἐκ τοῦ
Εὔγονος (ὁ, ἡ), ὁ γεννῶν καλὰ (εὔμορφα, ὑγιῆ ἢ ἔνδοξα) τέκνα. (ἐν γέν.) γόνιμος.
Εὐγραμματία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Εὐγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ καλὰ (εὔφωνα) γράμματα. 2) ἀρκετὰ ἢ πολλὰ γραμματισμένος.
Εὐγραμμία (ἡ). ἐκρίβεια (ἰσομετρία) περὶ τὰς γραμμὰς (ἐπμ. ὡραιότης) ἰχνογραφήματος, [ἐκ τοῦ
Εὔγραμμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-γράμμως. Εὔμορφα (Τεχνικὰ, Μὲ εὐθυγραμμίαν) σκιαγραφημένος, καλοσχεδιασμένος. »Τὸ τῶν ὀφρύων εὔγραμμον, « Δκ. ἀντὶ Ἡ εὐγραμμία, ἡ ἰσομετρία.
Εὐγραφὴς, ές (ὁ, ἡ). καλογραμμένος· καλοζωγραφισμένος. 2) (ἐνεργ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλιγραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν. » Κάλαμος—, « Ἐπγρ.
Εὐγύαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα ἢ μεγαλοπρεπῆ γύαλα (κοιλώματα). » Ὀμφὴ—, « Νόνν. ἡ ἐκ τοῦ Τρωφονείου μαντείου.
Εὔγυρος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ στρογγυλευμένος.
Εὐγώνιος, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας γωνίας· ὀρθογώνιος.
Εὐδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. μὲ πολλὴν τέχνην δουλευμένος (κατασκευασμένος).
Εὐδαιμονέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι εὐδαίμων.
Εὐδαιμόνημα (τὸ). εὐτύχημα.
Εὐδαιμονία (ἡ). τὸ εὐδαιμονεῖν, εὐτυχία. » Τὰ εὐτυχίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα χαλκείων ἐστί, « Συν. » Εἷς ταὐτὸ πάντεσιν ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἔνιοι δὲ τὴν ἀρετὴν, « Ἀρστ. (ἴδε καὶ εὐτυχία). » Ἡ Νάξος εὐδαιμονίᾳ τῶν νήσων προέφερε, « Ἡρ. » Ἡ ἐκ των οἰκιῶν εὐδαιμονία διεφορεῖτο, « Διόδ. ὁ πλοῦτος. τὰ ἀγαθά.
Εὐδαιμονίζω, Μ. ἰσω. Καλοτυχίζω.
Εὐδαιμονικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. »Εὐδαιμονικοὶ (φιλάτροφοι), « Αρτ., οἱ προσδεύοντες ὡς σκοπὸν τῆς φιλοσοφίας τὴν εὐδαιμονίαν.
Εὐδαιμονικῶς, ἐπίρ. = Εὐδαιμόνως.
Εὐδαιμόνισμα (τὸ). ἀντικείμενον εὐδαιμονισμοῦ. 2) = τῷ
Εὐδαιμονισμὸς (ὁ). καλοτύχισμα.
Εὐδαιμονιστὴς, ὰ, όν, θατ. τοῦ Εὐδαιμονίζω, ἄξιος εὐδαιμονισμοῦ.
Εὐδαιμόνως, ἐπίρ. Ὡς «Εὐδαίμων, εὐτυχῶς.
Εὐδαιμοσύνη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Εὐδαιμονία.
Εὐδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγαθὸν δαίμονα (τύχην), εὐτυχὴς· καλοτυχος· εὐτυχισμένος, πλούσιος, » Χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα, « Ξεν.
Εὐδάκρυτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χύνων ἢ κέμενον νὰ χύνωνται πολλὰ δάκρυα.
Εὐδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) δάκτυλα.
Εὐδάμαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοδάμαστος.
Εὐδάνω, Μ. εὐδήσω, Π. ἀντὶ Εὐδω.
Εὐδαπάνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως δαπανώμενος, εὐκολοξόδευτος, εὔφθαρτος.
Εὐδάπανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νως. = Πολυδάπανος, πολυέξοδος. 2) = Εὔωνος, φθηνός.
†Εὐδαρκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Εὐδρακὴς, ἡ Εὐδερκὴς.
Εὐδείελος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔδηλος, φαινόμενος (διακρινόμενος) μακρόθεν· (κατ' ἄλλ.) καλῶς τοποθετημένος πρὸς θυσίας (δεῖλην). (καὶ κατ' ἄλλ.) προσηλιακός, [εὖ, εἶλη].
Εὐδειπνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔδειπνος (νὰ ἔχῃ καλὴν ὄρεξιν). » Ἀνείπεν Εὐδειπνίας (ἄλλ. διορθ. Εὖ δείπνειας)!, « Ἀθ. καλὴν ὄρεξιν!
Εὔδειπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δειπνῶν εἰς (ἢ τιμώμενος μὲ) λαμπρὸν (πλουσιοπάροχον, μεγαλοπρεπὲς) δεῖπνον. » Δαὶς—, « Εὐρ., ὅπου θύνεται τις νὰ δειπνήσῃ καλὰ (νὰ εὐθυμήσῃ).
Εὐδένδρος (ὁ, ἡ). κατάφυτος ἀπὸ καλὰ & πολλὰ δένδρα, ἢ. εὔθετος πρὸς δενδροφυτείαν.
Εὐδερκὴς [εὖ, δέρκομαι], ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐδρακὴς, ὀξυδερκὴς, ἢ 2) φαινόμενος καλὰ (καθαρά).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροι

Εὐδέρματος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρρίνας.
Εὔδεσκον Π. ἀντὶ Εὗδον, παρτ. τοῦ Εὕδω.
Εὐδιήγητος (ὁ, ἡ). καλὰ εἰργασμένες (ὑπὸ βυρσοδέψου).
Εὔδηλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δήλως. Πολλὰ φανερὸς, εὐκρινὴς, σαφέστατος.
Εὐδία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Εὔδιος. ‖. (ὡς οὐσ.) γαλήνη, νηνεμία, (κοιν.) βιβιά. (μτφορ.) ἡσυχία· ἱλαρότης, ἀταραξία.
Εὐδιάβατος (ὁ, ἡ). (τόπος, ποταμὸς) διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις εὐκόλως νὰ διαβῇ. 2) (ἐνεργ.) ταχέως διαβαίνων (παρεργόμενος), (μτφορ.) φθαρτὸς, πρόσκαιρος.
Εὐδιάβλητος καὶ
Εὐδιάβολος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαβάλῃ (νὰ σκοφαντήσῃ, νὰ παρεξηγήσῃ), εὐκολοκατηγόρητος.
Εὐδιαβόλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐδιάβλητον. » Εὐδ. ἔχει, « Δημ., εἶνε εὐδιάβλητος.
Εὐδιάγνωστος (ὁ, ἡ), [ξεῦ, διαγιγνώσκω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ διακρίνῃ.
Εὐδιάγωγος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς διαγωγὴν (συναναστροφὴν, διασκέδασιν), εὔθυμος.
Εὐδιάζω ἡ (ὀρθότ.) Εὐδιάζομαι, Μ. άσω, -ομαι = Εὐδιάω.
Εὐδιάθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θέτως, [ξεῦ, διατιθημι]. Καλὰ διατεταγμένος (τρπ.) εὑρισκόμενος εἰς καλὴν διάθεσιν. 2) τὸν λαπ. εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ διαθέσῃ (νὰ οἰκονομήσῃ) τις, εὐκολοπώλητος.
Εὐδιάθρυπτος (ὁ, ἡ). εὐθραυστος.
Εὐδίαιας (ὁ). τρύπα ἕνα χύνονται τὰ νερὰ τοῦ πλοίου (τῆς σιντίνας). τρύπα τοῦ κλυστηριοῦ κτλ.
Εὐδιαίρετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρέτως. Εὔκολος νὰ διαιρεθῇ ἢ· Καλὰ διῃρημένος.
Εὐδιαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνάλ. τοῦ Εὔδιος.
Εὐδιαίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαιτήσῃ (νὰ κρίνῃ ὡς διαιτητὴς, ν' ἀποφασίσῃ).
Εὐδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν δίαιταν, ζῶν τακτικὰ (μὲ οἰκονομίαν). » Ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον γενόμεναν, « Ξεν.
Εὐδιάκλαστος (ὁ, ἡ). εὐκλοτσάκιστος.
Εὐδιακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διακομιζόμενος, εὐμετακόμιστος.
Εὐδιάκοπος (πτος), ου (ὁ, ἡ). εὔκοπος νὰ κοπῇ εἰς τὴν μέσην (νὰ διακοπῇ).
Εὐδιακόσμητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διακοσμηθῇ (νὰ βαλθῇ εἰς τάξιν, νὰ τακτοποιηθῇ).
Εὐδιάκριτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -κρίτως. Τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ. » Ἀλλὰ τοῦτο μὲν θεσθεώρητον καὶ οὐκ εὐδιάκριτον, « Εὐστ. 2) ὁ καλῶς διακρίνων (τὰ πράγματα), ἔχων καλὴν κρίσιν (διάκρισιν). » Τὸν πλουσιώτατον καὶ εὐδιάκριτον ξενοδόχον, τὸν θεὸν, « Εὐς.
Εὐδιάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λλάκτως. Εὔκολος νὰ διαλλαγῇ (νὰ φιλιωθῇ), ἀμνησίκακος.
†Εὐδιάλογος (ὁ, ἡ), = Εὐόμιλος.
Εὐδιάλυτος (ὁ, ἡ). εὔκολος (νὰ διαλυθῇ νὰ ξεδιαλυθῇ νὰ ἀφανισθῇ) (μτφορ.) = Εὐδιάλλακτος.
Εὐδιανέμητος (ὁ, ἡ). εὐκυλομοίραστος.
Εὐδιανὸς, ἡ, ὀν, Π. = Εὐδιεινός.
Εὐδιάπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπλατυνόμενος, εὔπλαστος. 2) καλῶς διαπεπλασμένος, εὔμορφος.
Εὐδιάπνευστος καὶ
Εὐδιάπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπνεόμενος, (ἀεριζόμενος, ἐξατμιζόμενος). » Πομφόλυγος εὐδιαπνευστότερος, « Αξ.
Εὐδιάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπίπτων (ἐκπίπτων, παραπίπτων), εὐολίσθος εἰς παραπτώματα.
Εὐδιάρθρωτος (ὁ, ἡ). καλὰ διηρθρωμένος συνηρμοσμένος), (ἐπιμ.) εὐκρινὴς, σαφὴς, εὔληπτος. » Οὐκ εὐθ' ἁρθρωτος ἡ παραγγελία, « Εὐς.
Εὐδιάρπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαρπαζόμενος.
Εὐδιαβρίπιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ διαρρίπτῃ (νὰ διασκορπίσῃ μὲ τὸ φύσημα τῆς ριπίδος).
Εὐδιάσειστος (ὁ, ἡ). ὁ σειόμενος (ἢ εὔκολος νὰ σεισθῇ) (νὰ κλονισθῇ) δυνατά, (μτφορ.) σαθρὸς, εὐκολοαναίρετος.
Εὐδιασκέδαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διασκεδαζόμενος, εὐκολοσκόρπιστος, ἄστατος.
Εὐδιάσπαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διασπασθῇ (νὰ σπαραχθῇ νὰ ξεσχισθῇ).
Εὐδιάστολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έλως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαχείλῃ (νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ προσδιορίσῃ). Εὐδιάγνωστος.
Εὐδιάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαστρεφόμενος, σαθρὸς, εὐκολοχάλαστος.
Εὐδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κοπτόμενος(χωριζόμενος) εἰς τὴν μέσην.
Εὐδιατύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διατυπούμενος, εὐδιόριστος, εὐπερίγραπτος.
Εὐδιάφθαρτος καὶ
Εὐδιάφθορος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαφθειρόμενος.
Εὐδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (ὅσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὖ διαφορέω, χωνεύω καλὰ (μὲ εὐκολίαν), (ἐπιμ.) ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὴν χώνευσιν, αὐξάνω, δυναμόνω, ἀκμάζω.
Εὐδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαφορούμενος (διαλυόμενος, ἐξατμιζόμενος), εὐκυλοχώνευτος. 2) ὁ εὐκόλως ἰδρόνων. » Οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν καὶ θερμοὶ, εὐδιαφόρητοι, « Γαλ.
Εὐδιάφυκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ (ν' ἀπιφύγῃ).
Εὐδιάχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαχεόμενος (διακλυόμενος, λυόνων). Εὐδιάχυτον ᾗ τῇ ἕψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον, « Θφρ.
Εὐδιαχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαχωρῶν ἢ διαχωρούμενος (ἐβγαίνων μὲ τὰ περιττώματα), εὐκολοχώνευτος ἢ εὐκοίλιος.
Εὐδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εὔδιος (γαληνιαῖος)· πράττω τι ἐν καιρῷ εὐδίας, (κυρ.) πλέω μὲ καλὸν καιρόν· (μτφορ.) διάγω βίον εὔδιον (ἀτάραχον), ἀπολαμβάνω ἡσυχίαν (ἀταραξίαν), εὐημερῶ.
Εὐδίδακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ διδάξῃ, εὐμαθὴς· εὐάγωγος.
Εὐδιεινὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -εινῶς, = Εὔδιος.
Εὐδιεινὸν (τὸ), = Εὐδίαιος.
Εὐδιέξοδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἀπὸ τοῦ ὁπ. εἶν' εὔκολος ἡ διέξοδος, ὁ εὐκόλως ἐξερχόμενος ἢ ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. » Κοιλία—, « Ἱππκρ., ἢ εὐκοίλιος.
Εὐδίαστος (ὁ, ἡ), [ξεῦ, διίημι]. ὁ εὐκόλως διαλυόμενος.
Εὐδιήγητος (ὁ, ἡ). εὐκολοδιήγητος.
Εὐδιηνὸς, ἡ, ὀν, Π. = Εὐδιεινός.
Εὐδικία (ἡ). δικαιοσύνη, εὐθυδικία.
Εὐδίνης, ους, ὁ (συνκβ.) περιφερὴς, γυλός.
Εὐδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, δινέω]. εὔφορος. » Χορὸν κάκλος—, « Πορφ. —, « Π. Σιλ. » Στόμα—, « Γλν. τὸ εὔγλωττον.
†Εὔδινος, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐδίνητος.
Εὐδινδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. εἶν' εὔκολος ἡ δίοδος, εὐδιάβατος. » Ἡ τῆς γῆς—, « Θφρ. (περὶ Φυτ. Α', 11). » Λόγος πρὸς διέξοδον τῶν ῥιζῶν, φραγμὸς—, « Δρετ. = Εὔπνους. » Τροφὴ—, Ἀρετ. ἢ εὐδιαχώρητος.
Εὐδιοίκητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διοικηθῇ· εὐκολοδιοικονόμητος. (ἰατρ.) εὐδιαπέπτος, εὔπεπτος.
Εὐδίοπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, διοράω, διόψομαι] διὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ ἴδῃ διαφανὴς. » Ἡ θάλαττα εὐδιοπτοτέρου πατίμου, « Ἀρστ.
Εὐδιόρθωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διορθωθῇ (νὰ ἰατρευθῇ).
Εὐδιόριστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρίστως. ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμὸν (νὰ τὸν προσδιορίσῃ).
Εὔδιος (ὁ, ἡ), [εὖ, Ζεὺς Διός]. (καιρὸς) γαληνιῶν, αἴθριος καλοκαιρινὸς (μτφορ.) ἱλαρὸς, ἥσυχος, ἀπάραχος. ‖. (τὸ οὐδ. Εὔδιον (καὶ πλθ.) Εὐδία, ἀντὶ Εὐδίωσις, ἐπίρ. »Εὔδια πλέοντες, « Ι. Εὐχ.
Εὐδιόων, Π. ἀντὶ Εὐδιῶν. μτχ. τοῦ Εὐδιάω.
Εὐδίπλωτος (ὁ, ἡ), εὐκολοδίπλωτος.
Εὔδιφρος (ὁ, ἡ), = Εὐάρματος.
Εὔδμητος καὶ Ἐύδμητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, δέμω]. καλοκτισμένος.
Εὐδοκεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαι, Ἀποφασίζω) τι εὐχαρίτως, σεβίγω, συγκατανεύω, (ἐν γεν.) εὐαρεστοῦμαι, μέλλω εὐχαριστημένος.
Εὐδόκησις, εως (ἡ), = Εὐδοκία, συγκατάθεσις, ἀποδοχὴ, εὐχαρίστησις.
Εὐδοκητὸς, ἡ, ὀν. Ἀρεστὸς, εὐάρεστος.
Εὐδοκία (ἡ). ἡ μετ' εὐχαριτίας, θελήσεως, ἡ ἑκούσιος συγκατάθεσις (ἔγκρισις, ἀπόφασις)· καλὴ διάθεσις, κλίσις, εὐμένεια. » Ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, « Γρρ. (ἴδε τοῦ Θλγ.).
Εὐδοκιμέω-ῶ καὶ (μσ. ᾶ καὶ εὐργηστότ.) -έομαι-εῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι εὔδοκιμος, ἀπολαμβάνω τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι, ἀποκτῶ φήμην, ἀκμάζω, εὐτυχῶ.
Εὐδοκίμησις, εως (ἡ). τὸ εὐδοκιμεῖν, ἀπόκτησις ὑπολήψεως (ἐπαίνου, φήμης).
Εὔδοκιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχουν ὅλοι εἰς ὑπόληψιν, τιμώμενος (ἐπαινούμενος) παρὰ πάντων, ἔνδοξος.
Εὐδοκουμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπαινουμένως, μὲ κοινὴν εὐχαρίστησιν.
Εὔδοξος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἔνδοξος.
Εὐδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω δόξαν (ὑπόληψιν), Εὐδοκιμῶ, τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι.
Εὐδοξία (ἡ). καλὴ ὑπόληψις (φήμη), δό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

, ἔπαινος. 2) ὀρθὴ κρίσις, (Ταλλ.) n sens (ἀντιθ. τῷ 'Επιστήμη). 3) 'Επιφάν. τὸ μετεχειρίσθη χ) ἀντὶ τοῦ ρθοδοξία.

όξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δόξως, = Εὐδό- ος, ἔνδοξος.

ύλος (ὁ, ἡ). καλὸς (εὐμενὴς) πρὸς τοὺς λους του.

ακής [εὖ, δέρκομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. = ξυδερκής.

φένεια (ἡ), Π. εὐεξία, ῥωμαλεότης, κ τοῦ

ρανής [εὖ, δραίνω], ές (ὁ, ἡ). σφρι- ν, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος. ἡ 2) εὐεργε- κός, περιποιητικὸς ἡ 3) ἐνεργός, δρα- ήριος. » Νόμος—, « Κύρ.

ρανία (ἡ), = Εὐδράνεια.

ρμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω καλὰ (ἐλεύ- ρος, ὀγλίγωρα), εἶμαι ἐπιτήδειος ἢ εὐ- ρής εἰς τὸ πρέξιμον, (ἐν γέν.) εὐδοκι- εὐημερῶ, ἐπιτυγχάνω.

ρία (ἡ). ταχύτης εἰς τὸ πρέξιμον. ρεία, ου καὶ

ρος (ὁ, ἡ). ὀγλίγωρος (ἐλεύθερος) εἰς πρέξιμον, ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς βρο- ς. » Τροφή—, « Ἀρετ., ἢ εὐδιαχώ- ς. 2) (πθ.) ὅπου εὐκόλως δύνανται ὰ πρέξῃ, ὁμαλὸς ἢ εὐρύχωρος. » Διώ- , « Διάξ.

ρος, ἐπίρ. Μετ' εὐβρομίας.

ρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφθόνως καὶ εὐαρέ- βρασίων, δρασερός

τος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς καὶ ς δυνάμεις, καλὰ δυναμωμένος.

υπνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. 'Ο ως δυσωπῶν ἢ δυσωπούμενος.

ώω, Μ. εὐδήσω, Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ.) ώω, κοιμῶμαι· (ἐπὶ ἀνέμ.) δὲν φυ- τφορ.) εἶμαι ἀπάραχος, (ἐν γέν.) ομαι, ἡσυχάζω.

τος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλουσιοπρόχους τρθείς (χαρισθεὶς ἢ προικισθείς). ς (ἡ), μεγαλοδωρία, [ἐκ τοῦ

ς (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς (γεν- ιλοδωρῶν, πλουσιοπάροχος, (ἐπὶ ροφορος.

ς (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἑανός]. καλοενδυ- λαμπροφορεμένος.

ς (ὁ, ἡ), [εὖ, ἔγρομαι]. εὐκολο- .

ς, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίδριος. 'Επὶ τοῦ ς τις νὰ καθήσῃ καλῶς (ἀσφα- ς, ὁ ἔχων (ἀναπαυτικὸν) κάθι- ένος εἰς θρόνον καλὸν ἢ σφαλῶς ἢ προσφυῶς τοποθε- ς—, « Αἰλ., ὁ πρὸς τὰ ρμή, ἐπιτ.) αἴσιος.

μα, βία (ἡ). καλὴ (καὶ). Ὁ ἔχων . Π. [εὖ, ἕθειρα] (συν

ῥῶμαι μαλλιά. πιτοῦ εὔμορ- ς, ἡ). καλὸς τὸ εἶδος. ν

ς, ἡ), τὸ ὁπ. εὐκόλως σχί- ναι

ς, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -είκτως. 'Ο εὖ ς (ἐνδιδων, ὑπείκων), εὐπει-

ς, ἡ), = Εὐδίπλωτος, εὐκολο-

ς, ἡ), [εὖ, εἴλη], = Εὐήλιος

Εὐειματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐείματος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, εἷμα]. καλαενδυμένος, καλοφορεμένος.

Εὐειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὐείματος.

Εὔειρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, εἶρος]. ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἢ καμωμένος ἀπὸ) καλὸν μαλλί.

Εὐείσβολος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ εἰσβάλῃ ὁ ἐχθρὸς, ἐκτεθειμένος εἰς τὰς εἰσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ. (λιμὴν) εἰς τὸν ὁπ. εὐκόλως εἰσπλέει τις.

Εὐέκβατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκβαίνω], = Εὐέξοδος.

Εὐέκκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκκαιόμενος, εὐκολοάναπτος ἢ εὐκολοπύρωτος.

Εὐέκκριτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκκρίνω]. εὐκολοδιάλεκτος. 2) = Εὐδιαχώρητος.

†Εὐέκνιπτος καὶ

Εὐέκπλυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ 'ξεπλύνῃ, ἐβγαίνων εὔκολα μὲ τὸ πλύσιμον ἢ μὲ τὸ νίψιμον.

Εὐέκπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπνέων (ἐξατμιζόμενος, ξεθυμαίνων).

Εὐεκποίητος (ὁ, ἡ), = Εὐέκκριτος (2).

Εὐέκπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπίπτων (ἀποτυγχάνων).

Εὐεκπύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπυρούμενος.

Εὐέκρυπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκρύπτω], = Εὐέκπλυτος.

Εὐεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐέκτης [εὖ, ἔχω], ου (ὁ). καλῆς (ὑγιοῦς) κράσεως, 'γιερὸς, εὔρωστος· (μτφρ.) εὐκατάστατος.

Εὐεκτία (ἡ), σπνττ. ἀντὶ Εὐεξία.

Εὐεκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἔχων (ἢ συντελῶν πρὸς) εὐεξίαν, ὑγιὴς ἢ ὑγιεινὸς, εὐεξίας ποιητικός.

Εὐέκφορος (ὁ, ἡ). 'Ο εὐκόλως ἐκφέρων ἢ ἐκφερόμενος, εὔτοκος, εὔφορος· (γμτκ.) εὐπρόφορος.

Εὐέλαιος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ πολλὰς καὶ καλὰς ἐλαίας ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἐλαιοφυτείαν, (ἐν γέν.) πλούσιος εἰς ἐλαιόδενδρα καὶ ἔλαιον.

Εὐέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐλεγχόμενος (ἀποδεικνυόμενος ἢ ἀναιρούμενος), 2) (ἐνεργ.) εὐκολος εἰς τὸ ἐλέγχειν.

†Εὐέλικτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἑλίσσω]. ὁ εὐκόλως ἑλισσόμενος (κουλουριαζόμενος), εὐλύγιστος, εὔκαμπτος. » Τὸ τῆς παρδάλεως (« Τὸ τοῦ δράκοντος) εὐέλικτον, « Ηλδ., Εὐρ.

Εὐελκής, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ ἕλκη (αἱ πληγαὶ) ἰατρεύονται εὐκόλως.

Εὔελκτος (ὁ, ἡ). εὐκολοτράβηκτος.

†Εὐελπὴς, ές (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθαλπὴς.

Εὐέλπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων καλὰς ἐλπίδας. » Τὸ εὔελπι, « ἀντὶ 'Η εὐελπιστία.

Εὐελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔελπις, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας.

Εὐέλπιστα!, ἐπίρ. Μὲ καλὰς ἐλπίδας.

Εὐελπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐέλπιστος (ὁ, ἡ), = Εὐέλπις.

Εὐέμβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύναται τις νὰ ἤμβῃ, ἔχων εὐρύχωρον ἔμβασμα· (ἐνεργ.) ὁ ἐμβαίνων εὐκόλως.

Εὐέμβλητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐμβαλλόμενος (ἐμβαίνων εἰς τὸν τόπον του).

Εὐέμβολος (ὁ, ἡ), = Εὐείσβολος καὶ 2) = Εὐέμβλητος.

Εὐέμετος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν ἢ κινούμενος εὐκόλως εἰς ἐμετόν.

Εὐεμέω-ῶ, Μ. έσω. Εἶμαι-

Εὐεμὴς, ές (ὁ, ἡ), = Εὐέμετος.

Εὐεμπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐέμπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως. 'Ο εὐκόλως ἐμπίπτων (περιπίπτων) εἰς λάθη ἢ νοσήματα, εὐάλωτος· φιλάσθενος.

Εὐείμφρακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑποπίπτων εἰς ἐμφράξεις.

Εὐένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐνδίδων (ὑποχωρῶν, ὑπείκων) ἁπαλός.

Εὐέντευκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐντυγχάνω]. εὐπρόσιτος, εὐκολοαντίμωτος.

Εὐέντρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, ἐντροπαλός.

Εὐεξάγωγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαγωγὴ εἶνε εὔκολος. » Εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάττης πλησίον, « Στρβ.

Εὐεξάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος.

Εὐεξανάλωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐξαναλίσκω]. εὐκολοξόδευτος· εὐκολογιόνευτος.

Εὐεξαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαπατώμενος, εὐαπάτητος.

Εὐέξαπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαπτόμενος (ἀναπτόμενος, 'πίρνων φωτιάν).

Εὐεξάρτυτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐξαρτύω]. εὐκολοετοίμαστος.

Εὐεξέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξελεγχόμενος (ἀποδεικνυόμενος ἢ ἀναιρούμενος ἐντελῶς).

Εὐεξέλικτος (ὁ, ἡ), ὁ εὐκόλως ἐξελιττόμενος (ξεσυλιζόμενος κτλ.).

Εὐεξέτασστος (ὁ, ἡ). εὐκολοεξέτατος.

Εὐεξία (ἡ), [εὐέκτης]. κρᾶσις δυνατὴ, ὑγεία, εὐρωστία. (κυρ. καὶ μτφρ.) » Ἡ ἐν τοῖς πολέμοις—, « Πλθ. » Τὴν ἐπίτασιν τῆς ὑγείας εὐεξίαν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ, ἡ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀριστοκατασκευασμένοις γίνεται σώμασι, « Γαλ.

Εὐεξίλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος (δυσωπούμενος).

Εὐέξοδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶν' εὔκολος ἡ ἔξοδος, ὅθεν δύναταί τις εὐκόλως νὰ ἐξέλθῃ.

Εὐεπάγωγος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐπάγω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ φέρῃ πρός.

Εὐεπαίσθητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος· (πθ.) τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ αἰσθανθῇ (νὰ ἐννοήσῃ).

Εὐεπακολούθητος (ὁ, ἡ), = Εὐπαρακολούθητος.

Εὐεπανόρθωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπανορθώσῃ (νὰ διορθώσῃ, νὰ βελτιώσῃ).

Εὐεπεια (ἡ), [εὐέπης]. εὐφράδεια, εὐγλωττία. (Η.) = Εὐφημία. » Τῆς εὐεπείας οὕνεκ, « Σοφ.

Εὐεπήβολος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιτυγχάνων ἢ ἀπολαμβάνων τι, πολλὰ ἐπήβολος (ἐπιτυχὴς, εὐστόχος) πρός.

Εὐεπηβόλως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, πολλὰ εὐστόχως.

Εὐεπηρέαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπηρεαζόμενος (βλαπτόμενος).
Εὐεπὴς [εὖ, ἔπος], ές (ὁ, ἡ). εὐφραδής, εὔγλωττος. «Ὕδωρ εὐεπές», «Ἐπγρ., τὸ κάμνον εὐεπεῖς τοὺς πίνοντας.
Εὐεπία (ἡ), = Εὐέπεια.
Εὐεπίβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ ἀναβῇ), εὐκολος νὰ πατηθῇ.
Εὐεπίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβλέπῃ (νὰ ἐπιτηρῇ). «Τεῖχος—», «Πλδ.
Εὐεπίβολος (ὁ, ἡ), (ἀπ ἐπίρ.) -βόλως, = Εὐεπίθολος.
Εὐεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβουλευθῇ.
Εὐεπίγνωστος(τος), ον (ὁ, ἡ), [εὖ ἐπιγιγνώσκω]. ὁ εὐκόλως γνωρίζων ἢ γνωριζόμενος (μὲ ἀκρίβειαν).
Εὐεπίδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιδεχόμενός τι.
Εὐεπίδοτος (ὁ, ἡ), = Εὐένδοτος.
Εὐεπίδρομος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπιδρομήν.
Εὐεπίθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θέτως, [εὖ, ἐπιτίθημι]. κατὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπίθεσιν (ἐπιδρομήν, καταδρομήν).
Εὐεπίληπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐπιλαμβάνομαι]. ὁ εὐκόλως λησμονῶν ἢ λησμονούμενος.
Εὐεπιλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιλογίσηται, εὐκολολογάριαστος.
Εὐεπίμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μίκτως. Εὔκολος πρὸς ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συγκοινωνίαν) (μάλιστα ἐμπορικήν). «Διμήν—», «Πλδ.
Εὐεπιστρεπτος καὶ
Εὐεπίστροφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-στρόφως. Τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ στρέψῃ ὀπίσω (νὰ τὸν κάμῃ νὰ γυρίσῃ), εὔκολος πρὸς ἐπιστροφήν, εὐκολογύριστος, (ὅθεν λέγει ὁ Ἅγαθ. ὅτι ὁ ἀνακοδομηθεὶς θόλος τῆς Ἁγ. Σοφίας) «γέγονεν εὐστρεπέστερός τε καὶ εὐεπίστροφος, καὶ ταχύθεν τῇ γραμμῇ ἐξικάζων, « δηλ. στρεγγυλότερος.
Εὐεπίτακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑπακούων εἰς τὰς ἐπιταγάς τινος, εὐπειθής.
Εὐεπίτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιτυγχάνων.
Εὐεπιφορία (ἡ), = Εὐφορία. 2) τὸ νὰ ἤνέτις-
Εὐεπίφορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόρως. Ὁ ἀκολουθῶν εὐκόλων (κατηφορικὸν) δρόμον. (ἐπμ.) τρέχων (καὶ ἐπὶ ξυστ. γυνόμενος) μὲ εὐκολίαν. (μτφορ.) πολλὰ ἐπιῤῥεπὴς (εὔκολος) πρός.
Εὐεπιχείρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Κατὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ κάμῃ ἐπιχειρήσεις (προσβολὰς, ἐπιδρομὰς, νὰ τὸν καταῤῥέξῃ). (λογικ.) εὔκολος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπιχείρημα.
Εὐεπῶς, ἐπίῤ. Εὐφραδῶς, μὲ εὐγλωττίαν ἢ εὐφημίαν.
Εὐέργαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ ἐργασθῇ, εὐκολοδούλευτος, (πρπ.) εὐάγωγος.
Εὐέργεια (ἡ). εὐκολία ἔργου (ἐργασίας). 2) = τῷ
Εὐεργεσία (ἡ). εὐποιία, ἀγαθοεργία· χάρις. ‖. » Ψηφίζεσθαί τινι εὐεργεσίαν, « Δημ., ἀπονέμειν αὐτῷ διὰ ψηφίσματος τὸν τίτλον Εὐεργέτης. » Διὰ ταῦτα εὐεργεσίᾳ τε καὶ πολιτείᾳ Συρακούσιος ἐν Λιτάνδρῳ ἐστί, « Ξεν.
Εὐεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εἴς τινα (καὶ πθ. Ἀπολαμβάνω παρά τινος) εὐεργεσίαν.
Εὐεργέτημα (τὸ). ἔργον εὐεργέτου, εὐεργεσία.
Εὐεργέτης, ου (ὁ). ὁ εὐεργετῶν ἢ εὐεργετήσας τινά.
Εὐεργετητικὸς καὶ Εὐεργετικὸς, ἡ, όν, (ἀπ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων πλίσιν [ὡς ἀθεσίν] πρὸς) τὸ εὐεργετεῖν.
Εὐεργέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐεργέτης.
Εὐεργής, ές (ὁ, ἡ), Π. καλῶς (κομψῶς, τεχνικῶς) εἰργασμένος, καλοδουλευμένος, εὐμορφοχαμωμένος. 2) ὁ γινόμενος πρὸς κάλλον, (ὅθεν) » Οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, « Ὁδ. Δ., Χ., ἀντὶ Εὐεργεσιῶν. 3) ὁ γινόμενος εὐκόλως. » Εὐπόριστα, εὐεργῆ, ταχέως ὑπὸ τῶν τυχόντων συντελούμενα, « Ἀπολλόδ.
Εὐεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων καλὰ ἔργα, χρηστὸς, κόσμιος, ἐνάρετος. » Φειδένας ἠπεροπεύει γυναικί, ᾗ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, « Ὁδ. Ο. 2) εὐεργετικὸς, ἀγαθοποιὸς. » Δεσπότης εὐεργούς, « Μανέθ. 3) (πθ.) καλλοδουλευμένος, καλλιεργημένος. » Δήϊον εὐεργόν τε καὶ κάρπιμον, « Λκ. ἢ 4) εὐκολοδούλευτος. » Μαλακώτερον γὰρ ᾗ εὐεργέστερον τὸ τῆς θηλείας ἐλάτης ξύλον, « Θφρ.
Εὐεργῶς, ἐπίῤ. Ἐντέχνως, ἐπιτηδείως. 2) εὐκόλως. » Διαβοῦναι τοῖς λιθουργοῖς, ἵνα εὐεργῶς ᾗ ταχὺ ἐργάσωνται, « Φίλ.
Εὐερέθιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, ἐξύθυμος. εὐκατάφορος.
Εὐερία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὔερις, ιδος (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Εὔερος.
Εὐέρκεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ(τύπος) τις-
Εὐερκὴς [εὖ, ἕρκος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (στερεὸν, ἀσφαλὲς) περίφραγμα, καλὰ περικλεισμένος (ὠχυρωμένος) ἢ κλείων. » Θύραι εὐερκέες (ἄλλ. διορθ. εὐεργέες), « Ὁδ. Ρ.
Εὐερκία (ἡ), = Εὐέρκεια.
Εὐέρκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐεργέτης.
Εὐερκῶ, ἐπίῤ. Ἀσφαλῶς (ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς περιφράξεως).
Εὐ-ερμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὔερμις, ος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοθελητὴν τοῦ τὸν (κερδῶον) Ἑρμῆν, (ἐπμ.) εὐτυχὴς (κυρ. εἰς τὸ ἐμπορίων ἢ εἰς τυχηρὰ εὑρήματα), (ὅθεν
Εὐερμία (ἡ). εὐτυχία (κυρ. εἰς τὸ κυνῆγι κτλ.).
Εὐερνὴς [εὖ, Ἔρνος], ος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) = Εὐθαλὴς· Εὐθαλὴς· (μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. ᾗ ξ.) Εὐμήκης· (ἐπὶ τόπ.) Εὔδενδρος.
Εὔερος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐειρος.
Εὐέσπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατοικῶν εἰς) καλὴν ἑστίαν (κατοικίαν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Εὐεστῶ [εὖ, εἰμί], ὁσ-οῦς (ὁ), Δ. Π. τὸ εὖ ἔχειν, εὐεξία, εὐτυχία· εὐθυμία, ἀταραξία.
Εὐετηρία καὶ
Εὐετία (ἡ). καλὸς (εὔφορος, εὐτυχισμένος) χρόνος.
Εὐετὸς, ὁος-οῦς (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Εὐέστιος.
Εὐεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως εὑρισκόμενος. 2) (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ εὕρῃ ὅ,τι θέλει.
Εὐεφόδευτος καὶ
Εὐέφοδος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἔφοδον.
Εὐέψηστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἕψω]. εὐκολόβρωτος, εὐκολοχώνευτος.
Εὔεψος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐέψηστος.
Εὐζηλία (ἡ). εὐγενὴς ζῆλος (ἐμπάλαμη), λατιμία, [ἐκ τοῦ
Εὔζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ζήλως. Ὁ ζηλῶν (μιμούμενος) τι καλῶς ἢ τὰ κινούμενος ἀπὸ εὐγενῆ ζῆλον (σπουδὴν, μίμαν)· εὐτυχὴς μιμητὴς ἢ ἀνταγωνιστής.
Εὐζήλωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ώτως, ζηλος.
Εὔζυγος καὶ Π. Ἐύζυγος (ὁ, ἡ), Π. συνεζευγμένος (συνηρμοσμένος). ἢ ὡραῖα ζυγὰ (καλίσματα κωπῶν (ἓν γέν.) καλοκαμωμένος. » Κάλ Ὁδ. Ν., Γ.
Εὔζυμος (ὁ, ἡ). καλοζυμωμένος, λειπανδάτος. » Ἄρτος—», « Γλ
Εὔζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔζυγος κ ρειασμένος.
Εὐζωγράφητος (ὁ, ἡ) καλοζωγραφ
Εὐζωΐα, ᾶς (ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐζωΐα.
Εὐζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ καλὰ (εὐ να), εὐημερῶ.
Εὐζωΐα (ἡ). καλὴ (εὐτυχισμένη) μερία.
Εὐζωμεύω, Μ. εὐσω. Βρέχω τι οὗ νὰ γένῃ ὅλον ζωμὸς (νὰ χυ Διαζωμεύω, [ἐκ τοῦ
Εὔζωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμν ζωμὸν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Εὔζωμον. (τοῦ ὁπ. τὸν σπόρον μετεγεί σίνηπι), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Δατ. εἰς τὰς Ἀθ.) ζούματα.
Εὔζωνος καὶ Π. Ἐύζωνος (ὁ, ἡ (φορῶν) ὡραίαν ζώνην, εὔμορ ψότητα) ζωσμένος, (παρελ 2) καλὰ (σφιχτὰ) ζωσμένος. μος (κυρ. ὁ ἀπὸ δρόμου). ἐλε ζωνατάτῳ χρώμενοι τῷ φ Κύριλλ.
Εὐζώνως, ἐπίῤ. Ἐῢς εὔζωνος μως, ἐλευθέρως.
Εὔζωος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων κα σμένην) ζωὴν· (ἐπὶ φυτ.) λως καὶ διαρκῶν χωρὶς ποίησιν.
Εὔζωρος (ὁ, ἡ
Εὐζωρέστ-ιμεῖν, (τὸ συγ τος (ἄδα) φέρος). (οἶνος)
Εὐζωστ-χουλος), καθαρωτ μεν -αίνως (ὁ, ἡ). καλὰ ζ
Εὐ-ηγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. γμόν) ἀντὶ Εὐγενὴς·
Εὐηγεσία (ἡ), Π. [εὖ, ἡγοῦμαι κησις.
Εὐηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περί τινος, ἐπαινῶ.
Εὐήγορία (ἡ), ἔπαινος, εὐφη τία, [ἐκ τοῦ

ΕΥΗ

γορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-όρως. Ὁ ὁμιλῶν καλῶς (εὐφρενῶς), εὐγλωττος. 2) ἀγορανῶν (λέγων καλὸν διά) τινα, (ἐν ἀ.) = Εὐφημος.
Εὐήγορος, ἐπίῤ. Εὐφήμως.
Εὐήθης, ές (ὁ, ἡ), [εὖ, ἦθος]. ἠθύτατος, γαστατος, νηπιώτατος.
Εὐήθεια (ἡ). ἁπλότης, ἀκακία, (Γαλλ.) bonhomie, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) ἀκεστηρία, [ἐκ τοῦ
Εὐήθικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπλοῦν (ἀποκρύπτον) ἦθος, ἀκακος, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ χείρ. ἀφελέστερος, (Τουρκ.) μπουδαλᾶς· (ἀντ.) εὐκολοθεράπευτος, ὄχι κακοήθης. 2) τὰ κατὰ τὰ γούνατα ὀλιαθήματα τῶν ἵππων εὐηθέστερα πουλὺ τῶν κατ' ἀγκῶνα ὀλισθημάτων, « Ἱππικρ. ‖. (ἀρχ.) » Τὸ εὐήθες, « ἀντὶ Ἡ εὐήθεια, ἡ ἀφέλεια. » Τὸ εὐῆθες, (οὗ τὸ γενναῖον ἀπάντων μετέχει), « Θκ.
Εὐηθία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐήθεια.
Εὐήκομαι, Μ. ἰσομαι. Φερομαι ἢ Ὀμιλῶ εὐήθης, μωραίνω. ἀστειεύομαι. Εὐηκὴς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς (Τουρκ.) μπουδαλάδικος.
Εὐηκῶς καὶ
Εὐηκῶν ἐπίῤ. Μὲ εὐήθειαν, ὡς εὐήθης, (Τουρκ.) μπουδαλάδικα.
Εὐηλιάς [εὖ, ἀκή], ος (ὁ, ἡ). καλὰ ἀκονισμένος, πολλὰ κοπτερός.
Εὐήλιξ (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐήλιος (ὁ, ἡ), (ἀπ ἐπίῤ.)-κόως. Ὁ ἀκούων καλὴν ἀκοήν)· (τρπ.) ὁ ἐπακούων ὑπακοὴν προθύμως, εὐπειθέστερα ἢ νὺξ τῆς ἡμέρας, « ἢ τὴν νύκτα ἀκούει τις καλλήτερα, παρ. τοῦ Εὐεκτέω.
Εὐήμαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν ἡλικίαν (ἐόκκαν ἢ ἀμγίστατον), Ἐμπειρος τὰ γνέθειν ἢ τοξεύειν.
Εὐήμερος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐλαύνω]. (ἐπὶ μερῶν) εὐκόλως σφυρηλατούμενος ἢ (ἐπιτηδείως) σφυρηλατημένος.
Εὐήμετος (ὁ) ὅπου δύναταί τις νὰ τρέξῃ καλὰ ἢ ἄλογον, ἁρμάδιος πρὸς ἵππηλασίαν, ὁμαλός.
Εὐήμων, ος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἡλικίαν καλὸν ἀνάστημα.
Εὐημοσύνη (ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λίως. Ὁ καλὸς θέσει καταλλήλων ὡς πρὸς ἄλλον, φωτιζόμενος ἢ θερμαινόμενος καλὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, προσηλιακὸς.
Εὐημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω καλὰς (εὐτυχεῖς) ἡμέρας, εὐτυχῶ· εὐδοκιμῶ· θριαμβεύω κατά τι. ἀκμάζω. « Ἡ δὲ ῥίνη εὐημερεῖ ἐν τῷ φθινοπώρῳ μᾶλλον, « Ἀριστ.
Εὐήμερμα (τὸ). εὐτυχὲς ἐπιχείρημα, εὐτυχία, ἐπιτυχία.
Εὐημερία (ἡ). καλὴ (καλοκαιρινὴ) ἡμέρα, καλὸς καιρός. 2) (συνήθ. μτφορ.) εὐτυχία, εὐκοσμία, ἐπιτυχία, [ἐκ τοῦ
Εὐήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὰς (εὐτυχεῖς) ἡμέρας, (ἐν γέν.) εὐτυχὴς, εὐτυχισμένος. (ἐπμ.) εὔθυμος. 2) πολλὰ ἡμερώτατος.
Εὐήμης, ες (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐήμετος.
Εὐήνια (ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος, οὐρίως) ἄνεμος, [ἐκ τοῦ
Εὐήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ (τοῦ σπανίου) Ἰωνέμερος, ὁ περιτυνεύμενος εὐπὸ (μετρίων) ἀνέμων. « Λιμὴν —, « Τύρ. » Νῆσος —, « Ἐπγρ. » Πλοῦν εὐήνεμον αἰτεύμεθα, « Θκρ., εὔριον.
Εὐήνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίως. Εὐπιθὴς εἰς τὸν χαλινὸν (εἴς τὰς ἡνίας) πρασηνὴς, εὐάγωγος, ἥμερος.
Εὐηνορία (ἡ). Π. [εὐήνωρ]. ἀκμὴ, ἀνδρία.
Εὐήνωτος(τος), ον (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀνύω]. εὐκολοκατόρθωτος.
Εὐήνωρ [εὖ, ἀνήρ], ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνισχύων (ἢ ἀρμόζων εἰς) τοὺς ἄνδρας. » Οἶνος (» Χαλκὸς)—, « Ὁδ. Δ., Ν. 2) = Εὐανόρος. » Πόλις—, « Πίνδ.
Εὐηπελὴς [εὖ, πέλομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐρισκόμενος εἰς καλὴν κατάστασιν.
Εὐηπελὴς (ἡ), Π. Ἰων. εὐεξία· εὐτυχία.
Εὐήρατος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐράσμιος.
†Εὐήρεια (ἡ), οὐσ. τοῦ Εὐήρης.
Εὐήρετμος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ κινουμένη εὐκόλως διὰ τῶν ἐρετμῶν, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος· (ἄνθρ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ κωπηλατεῖν, καλὸς κωπηλάτης.
Εὐήρης [εὖ, ἠέρω], ος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐάρμοστος, εὔχρηστος, (ἐπμ.) καλοκαμωμένος, ἐλαφρὸς κτλ.
†Εὐήρετος (ὁ, ἡ), = Εὐάρετος.
Εὐήρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐκόλως ἀρυόμενος (ἀντλούμενος).
†Εὐητόριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Εὐήτριος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἠτριον]. καλυῤῥασμένος. ἢ 2) συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Κερκὶς—, « Ἐπγρ.
Εὐηρενὴς [εὖ, ἄρενος], ος (ὁ, ἡ), Π. πλούσιος, εὐκατάστατος.
Εὐηχὴς, ος καὶ
Εὔηχος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καλὸν ἦχον, καλόφωνος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Εὔηχα, ἐπίῤ. ἀντὶ -
Εὐήχως, ἐπίῤ. Εὐφώνως, μελῳδικῶς.
Εὐΰ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εὐτε-
Εὐθάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων εὐτυχῆ τὸν γάμον (τὸν θάλαμον).
Εὐθάλασσος(τος), ὁ (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς θέσιν παραθαλασσίαν πολλὰ κατάλληλον, (ἐπμ.) ἔχων μεγάλας ὠφελείας ἀπὸ τὴν θάλασσαν. 2) εὔκολος εἰς τὴν θάλασσαν, ὑποφόριον εὐκόλως τὰ διὰ θαλάσσης ταξείδια, (Ἀλικαρν.)
Εὐθάλεια (ἡ). ἀκμὴ (φυτοῦ εὐθαλοῦς).
Εὐθαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὐθαλὴς [εὖ, θάλλω], ος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) φανταμένος, καταπράσινος, (μτφορ.) ἀκμάζων, εἰς καλὴν κατάστασιν.
Εὐθαλὴς, ος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. εὐεξία· εὐτυχία.
Εὐθαλὴς, ος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐθηνήριμον, ἢ 2) = Εὐθαλὴς.
Εὔθηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, θηλή]. ἡ ἔχουσα καλὰ (γεμάτα γάλα ἢ εὐμορφα) βυζία.
Εὐθημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως (κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του), καλοθέτω, συγχρίζω.
Εὐθημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ ἡ νὰ ἐμβαίνῃ κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, [ἐκ τοῦ
Εὐθήμων καὶ Π. Εὔθημων [εὖ, τίθημι], ονος (ὁ, ἡ), καλὰ (εὐμορφα) τοποθετημένος, (ἐπμ.) ἁρτιδίως πρὸς, (ἀντ.) εὐάρμοστος, ταιριασμένος.
Εὐθίτως, ἐπίῤ. Εἰς καλὴν θέσιν ἢ κατάστασιν, προσφυῶς, καταλλήλως.
Εὐθεώρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ θεωρηθῇ.
Εὐθίως, ἐπίῤ. = Εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα. » Μὴ τοίνυν, ὅτι ξηρὸν τοῦτο τοῖς ἰατρίοις εὐθέως καὶ τὴν σάρκα νομισθὲν ὑφορᾶν ξηρὸν, « Γαλ. 2) (ἐμφανὲς) καὶ ἐξ ἀμέσως, παραδείγματος χάριν, « Οἷον εὐθέως εὐγενεῖς παρὰ σφίσι νομίζεσθαι τοὺς..., « Πλδ. (ἴδε Λύσιπ.) ‖ Εὐθύς.
Εὐθιγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς ἢ εὐκόλως ἀκονίζων. 2) = τῷ
Εὐθίκτος (ὁ, ἡ). καλὰ ὀκονισμένος.
Εὐθηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καλὰ (κυρ. μὲ γάλα), καλοβυζάνω, (ἐπμ.) παχύνω, (καὶ μσ.) παχύνομαι, ἀκμάζω=Εὐθαλέω.
Εὐθηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. καλοβυζαγμένος, καλοθρεμμένος. (ἐπμ.) παχὺς, τρυφερός.
Εὐθηλὴς, ος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐθηνήριμον, ἢ 2) = Εὐθαλὴς.
Εὔθηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, θηλή]. ἡ ἔχουσα καλὰ (γεμάτα γάλα ἢ εὐμορφα) βυζία.
Εὐθημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως (κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του), καλοθέτω, συγχρίζω.
Εὐθημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ ἡ νὰ ἐμβαίνῃ κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, [ἐκ τοῦ
Εὐθήμων καὶ Π. Εὔθημων [εὖ, τίθημι], ονος (ὁ, ἡ), καλὰ (εὐμορφα) τοποθετημένος, (ἐπμ.) ἁρτιδίως πρὸς, (ἀντ.) εὐάρμοστος, ταιριασμένος.
Εὐθίτως, ἐπίῤ. Εἰς καλὴν θέσιν ἢ κατάστασιν, προσφυῶς, καταλλήλως.
Εὐθεώρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ θεωρηθῇ.
Εὐθίως, ἐπίῤ. = Εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα. » Μὴ τοίνυν, ὅτι ξηρὸν τοῦτο τοῖς ἰατρίοις εὐθέως καὶ τὴν σάρκα νομισθὲν ὑφορᾶν ξηρὸν, « Γαλ. 2) (ἐμφανὲς) καὶ ἐξ ἀμέσως, παραδείγματος χάριν, « Οἷον εὐθέως εὐγενεῖς παρὰ σφίσι νομίζεσθαι τοὺς..., « Πλδ. (ἴδε Λύσιπ.) ‖ Εὐθύς.
Εὐθιγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς ἢ εὐκόλως ἀκονίζων. 2) = τῷ
Εὐθίκτος (ὁ, ἡ). καλὰ ὀκονισμένος.
Εὐθηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καλὰ (κυρ. μὲ γάλα), καλοβυζάνω, (ἐπμ.) παχύνω, (καὶ μσ.) παχύνομαι, ἀκμάζω=Εὐθαλέω.
Εὐθηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. καλοβυζαγμένος, καλοθρεμμένος. (ἐπμ.) παχὺς, τρυφερός.
Εὐθηλὴς, ος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐθηνήριμον, ἢ 2) = Εὐθαλὴς.
Εὔθηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, θηλή]. ἡ ἔχουσα καλὰ (γεμάτα γάλα ἢ εὐμορφα) βυζία.
Εὐθημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως (κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του), καλοθέτω, συγχρίζω.
Εὐθημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ ἡ νὰ ἐμβαίνῃ κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, [ἐκ τοῦ
Εὐθήμων καὶ Π. Εὔθημων [εὖ, τίθημι], ονος (ὁ, ἡ), καλὰ (εὐμορφα) τοποθετημένος, (ἐπμ.) ἁρτιδίως πρὸς, (ἀντ.) εὐάρμοστος, ταιριασμένος.
Εὐθίτως, ἐπίῤ. Εἰς καλὴν θέσιν ἢ κατάστασιν, προσφυῶς, καταλλήλως.
Εὐθεώρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ θεωρηθῇ.
Εὐθίως, ἐπίῤ. = Εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα. » Μὴ τοίνυν, ὅτι ξηρὸν τοῦτο τοῖς ἰατρίοις εὐθέως καὶ τὴν σάρκα νομισθὲν ὑφορᾶν ξηρὸν, « Γαλ. 2) (ἐμφανὲς) καὶ ἐξ ἀμέσως, παραδείγματος χάριν, « Οἷον εὐθέως εὐγενεῖς παρὰ σφίσι νομίζεσθαι τοὺς..., « Πλδ. (ἴδε Λύσιπ.) ‖ Εὐθύς.
Εὐθιγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς ἢ εὐκόλως ἀκονίζων. 2) = τῷ
Εὐθίκτος (ὁ, ἡ). καλὰ ὀκονισμένος.
Εὐθηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καλὰ (κυρ. μὲ γάλα), καλοβυζάνω, (ἐπμ.) παχύνω, (καὶ μσ.) παχύνομαι, ἀκμάζω=Εὐθαλέω.
Εὐθηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. καλοβυζαγμένος, καλοθρεμμένος. (ἐπμ.) παχὺς, τρυφερός.
Εὐθηλὴς, ος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐθηνήριμον, ἢ 2) = Εὐθαλὴς.
Εὔθηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, θηλή]. ἡ ἔχουσα καλὰ (γεμάτα γάλα ἢ εὐμορφα) βυζία.
Εὐθημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως (κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του), καλοθέτω, συγχρίζω.
Εὐθημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ ἡ νὰ ἐμβαίνῃ κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, [ἐκ τοῦ
Εὐθήμων καὶ Π. Εὔθημων [εὖ, τίθημι], ονος (ὁ, ἡ), καλὰ (εὐμορφα) τοποθετημένος, (ἐπμ.) ἁρτιδίως πρὸς, (ἀντ.) εὐάρμοστος, ταιριασμένος.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χῆ) κατάστασιν, (μὲ δοτ.) ἔχω ἀφθονίαν, ἐκ τοῦ
Εὐθηνής [εὖ, τίθημι, ἴδε Δύστηνος], ἐος (ὁ, ἡ). ἀκμαῖος· ἄφθονος.
Εὐθηνία (ἡ), = Εὐθήνεια.
Εὐθήρατος καὶ
Εὐθήρευτος καὶ
Εὐθήρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ θηρευθῇ (νὰ ἀγρευθῇ, νὰ πιασθῇ).
Εὐθηρία (ἡ), = Εὐαγρία, [ἐκ τοῦ
Εὔθηρος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ (ἡ εὐτυχὴς εἰς τὸ) κυνήγι. (τοπος) πλούσιος ἀπὸ κυνοῦνηγι.
Εὐθής, ἐος (ὁ, ἡ), Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Εὐθύς, -ἐος.
Εὐθήσαυρος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Εὐθησαύριστος, εὔκολος ἢ ἁρμόδιος νὰ θησαυρισθῇ (νὰ ἀποταμιευθῇ). » Ἠλαία—, « Ἐπγρ.
Εὐθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εὐθὲς, γινόμενος κατ' εὐθυγραμμίαν.
Εὐθικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγίζω ἐπιτηδείως, εἶμαι =
Εὔθικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θίκτως, [εὖ, θιγγάνω]. Ὁ εὐκόλως ἐγγιζόμενος. (συνήθ. μτφ.) ὁ ἐπιτηδείως (εὐστόχως) ἐγγίζων, (ἐν γέν.) εὐρὺς, εὐμήχανος, ἐπιτήδειος, (συγχ. τῷ Εὔθηκτος).
Εὐθιξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔθικτος, εὐχρονία, ἐπιτηδειότης, ἐπιτυχία.
Εὔθλαστος (ὁ, ἡ), [εὖ, θλάω]. εὐκολοτσάκιστος.
Εὐθνήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν εὔκολον θάνατον.
Εὔθνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως θνήσκων.
Εὔθοινος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, θοίνη]. ὁ τρώγων πολὺ (κοιν. γερά). 2) ὁ χρησιμεύων (διδόμενος) διὰ λαμπρὰν θοίνην (εὐωχίαν), πλουσιοπάροχος.
Εὐθορύβητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως θορυβούμενος (ταραττόμενος, ξυπναζόμενος).
Εὔθραυστος (ὁ, ἡ). [εὖ θραύω]. εὐκολοτσάκιστος.
Εὔθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τρεφόμενος (αὐξάνων).
Εὐθριγκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὸν (μεγαλοπρεπῆ) θριγκὸν (περίβολον).
Εὐθριξ καὶ Π. Εὔθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς τρίχας (ὡραίαν κόμην ἢ γαίτην). » Ἵππος—, « Ὅμ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὰς (γερὰς) τρίχας. » Ἀγκιστρον—, « Ἐπγρ.
Εὔθρονος καὶ Π. Ἐύθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος) εἰς λαμπρὸν θρόνον.
Εὔθροος-ους (ὁ, ἡ), = Εὔηχος, Εὔρωνος.
Εὐθρυβὴς, ἐος καὶ
Εὔθρυπτος (ὁ, ἡ), = Εὔθραυστος· εὐδιάσπαστος. (μτφρ.) πολλὰ τρυφηλὸς, ἐκνευριαμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς.
Εὐθὺ (τὸ), οὐδ. τοῦ Εὐθύς. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. » Εὐθὺ Ῥωθείου, « Ξεν. » Εὐθὺ Πύλονδε, « Ὅμ. » Εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, « Ξεν. » Ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Εὐθύς, Εὐθέως, παραχρῆμα, ἐν τῷ ἅμα. » Οἱ γὰρ ἰδόντες εὐθύμε πρὸς τύμβους ἔρεφον, « Ἐπγρ.
Εὐθυβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω τι ἴσια πρὸς (κτυπῶ ἴσια εἰς) τὸ σημάδι.
Εὐθυβολία (ἡ). τὸ εὐθυβολεῖν, ἐπιτυχία, (μτφρ.) ἡ περὶ τὸ εἰκάζειν εὐστοχία.
Εὐθύβολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βόλως. (παρ. ὀξ.) Ὁ βάλλων (ῥίπτων καὶ κτυπῶν [χ προπαροξ.] κτυπήσεις) ἴσια, (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς ἢ ἐπιτυχεμένος, εὔστοχος, ἁρμόδιος.
Εὐθυγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺ (ἴσιον) τὸ γένειον.
†**Εὐθυγενὴς**, ἐος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἰθαγενής. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθυτενής.
Εὐθυγλωσσος(πτος), (ὁ, ἡ), = Εὐθυεπής.
Εὐθύγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἢ μὲ εὐθείας γραμμὰς, ἴσιος.
Εὐθυγραμμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος κατ' εὐθυγραμμίαν.
Εὐθυδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἁπλοῦς δημότης.
Εὐθυδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (δικάζων) Κρίνω μὲ εὐθύτητα (δικαίως). (ἀπολογούμενος) ἐμβαίνω ἀμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν (χωρὶς παραγραφὰς, ἐξαιρέσεις κτλ.).
Εὐθυδίκης (ὁ, ἡ), = Εὐθύδικος.
Εὐθυδικία (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ προηγ. (κυρ. εἰς τὰς φρσ.) » Εὐθυδ. εἰσιέναι ἢ ἀγωνίζεσθαι, « Ῥτρ.
Εὐθύδικος (ὁ, ἡ). ὁ κρίνων ἢ ἀπολογούμενος δικαίως (μὲ εὐθύτητα, χωρὶς γραφοδικίας) (ὁ Αἰσχλ. μετεχειρίσθη χ τὸ θηλ. Εὐθυδικη).
Εὐθυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἴσια τὸν δρόμον μου, εἶμαι εὐθύδρομος. ||. (πθ.) διατέμνομαι ὑπὸ εὐθειῶν ὁδῶν.
Εὐθυδρομία (ἡ), τὸ εὐθυδρομεῖν, εὐθὺς, (ἴσιος) δρόμος.
Εὐθύδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἴσια, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς εὐθυδρομίαν. (ἐν γέν.) ἴσιος.
Εὐθυδρόμως, ἐπίρ. κατ' εὐθυδρομίαν, τὸν ἴσιον δρόμον.
Εὐθυέντερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσια (ὄχι περιτυλιγμένα) ἔντερα.
Εὐθυέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὐθυεπὴς [εὐθ. ἔπος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἴσια (τὴν ἀλήθειαν, [κοιν.] ὀρθοκοφτά).
Εὐθυεπία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθυέπεια.
Εὐθυεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), [εὐθ. ἐργάζομαι]. ἴσια (μὲ ἰσομετρίαν) καμωμένος.
Εὐθυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἀμέσως τὸν θάνατον. » Πληγὴ—, « Πλ.
Εὐθύθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ τρίχες εἶναι ἴσιαι (ὄχι σγουραί).
Εὐθύκαυλος (ὁ, ἡ). (φυτὸν) τοῦ ὀπ. ὁ καυλὸς εἶνε ἴσιος.
Εὐθυκέλευθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν τὸν ἴσιον δρόμον. » Ὁδὸς—, « Ἀρετ., ἡ εὐθεῖα.
Εὐθύληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐθέως (εὐκόλως, ἐκ τοῦ παραχρῆμα) λαμβανόμενος.
Εὐθυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἴσια, λέγω τὴν ἀλήθειαν.
Εὐθυλογία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὐθυλόγος (ὁ, ἡ), = Εὐθυεπής.
Εὐθυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ὡς =
Εὐθυμάχης, ου, Π. ὁ μαχόμενος φανερὰ (χωρὶς ἐνέδρας, [κοιν.] παλληκαρήσια στῆθος μὲ στῆθος.)
Εὐθυμαχία (ἡ). τὸ νὰ μάχεταί τις εἰς τὴν μέσην (φανερὰ, παλληκαρήσια, [ἐκ τῶ
Εὐθύμαχος (ὁ) = Εὐθυμάχης.
Εὐθυμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν (κατὰ μῆκος).
Εὐθυμετρία (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ προηγ. κ' εὐθεῖαν (γραμμὴν) καταμέτρη
Εὐθυμετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος κατ' εὐθυμετρίαν.
Εὐθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εὐθ. μον, (κοιν.) καλοκαρδίζω. ||. (οὐδ. ἢ μσ. ἀποθ.) εἶμαι εὔθυμος, μενος), ἔχω ἢ κάμνω καλὴν (Τουρκ. κέϊφι). » Περὶ ἡμῶν εὐθυ Θμιςκλ.
Εὐθυμία (ἡ). τὸ εὐθυμεῖν, (κοιν.) καρδιά.
Εὐθυμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινα, (κοιν.) καλοκαρδίζω.
Εὔθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ύτερος, τος). (κατὰ λέξ.) καλόκαρδος, γαλ νος (Π.) = Ἀσμενος. » Εὔθυμος ἐδω Ὀδ. Ξ. ἀντὶ =
Εὐθύμως, ἐπίρ. Μὲ καλὴν καρδιὰ κέϊφι), Ἀσμένως εὐχαρίστως.
Εὐθύνη (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλ θ.) ὁ τὸν ὁπ. δίδει ἢ χρεωστεῖ νὰ δώσ τῶν πράξεών τε (κυρ.) ὁ πιστευόμ χειρήσιν δημοσίων ὑποθέσεων ἢ χ των (ἐν γέν.) ἀπολογία. » Ἰατρὸν δόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς, « 2) (συνκδχ.) τιμωρία. » Μλοπῆς τὰς εὐθύνας ὠφληκὼς, « Αἰσχ.
†**Εὐθύνης**, ου (μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθυνος.
Εὐθύνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμ τὰ) καλοὺς (εὐθεῖς, δικαίους) νόμ
Εὔθυνος (ὁ), = Εὐθυντὴρ, διευθυντ δικητής. » Μέγας γὰρ ἄζης ἐπ θυνος βροτῶν, « Αἰσχλ. 2) (ἴδε τὰς Ἀθ.) ὁ διορισμένος νὰ λαμβά εὐθύνας (τὸν λογαριασμὸν) τῶν σίων ὑπολόγων, ἐλεγκτής. (παρ γιατής).
Εὔθυνσις, εως (ἡ). τὸ εὐθύνειν, (τρπ.) διόρθωσις· διεύθυνσις· ἐξεκ
Εὐθυντὴρ (ὁ), [εὐθύνω]. ἐξεταστὴ τής· τιμωρὸς, ἐκδικητής. » Ὕβρ Θγν. 2) διευθυντής· Οἴαξ. » Νε Αἰσχλ.
†**Εὐθυντηρία** (ἡ), (εἰς τὸν Εὐρ. Ιφιγ φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Διευθυντ κυρ. δὲ Θηλ. τοῦ
Εὐθυντήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησ πρὸς εὐθυνσιν (διεύθυνσιν κτλ.)·
Εὐθυντὴς, οῦ (ὁ), = Εὐθυντὴρ.
Εὐθυντικὸς, ἡ, όν, = Εὐθυντήριος.
Εὐθυντὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς εὐθ (διορθώσεως, ἐξακριβώσεως κτλ.) σμένος· διορθωμένος, ἐξηκριβωμέ [ἐκ τοῦ
Εὐθύνω [εὐθὺς], Μ. υνῶ. Ἰσάζω. τὸ πλ. μτφρ.) διέπω, διευθύνω· ἐξετάζω· λαμβάνω εὐθύνας παρά ἐγκαλῶ, κατηγορῶ· τιμωρῶ· στέλλω τι κατ' εὐθεῖαν πρὸς. διατηρῶ ἀμετάβλητον, ἀσφαλίζω ρον (» Ὅλβον) εὐθ., « Πίνδ. (παρ θόω). 2) (πθ.) ἀρέσκω. » Καὶ ῥῆμα ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, « Γρμ
Εὐθυονειρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὐθυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων καθαρ θεύοντα) ὄνειρα.
Εὐθυόνυξ, υχος καὶ

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐθυδνηχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσους (ὄχι κυρτοὺς) ὄνυχας.

Εὐθυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμήν), δὲν ἀκολουθῶ τὰς λοξότητας τῶν παραλίων.

Εὐθύπλοια καὶ **Εὐθυπλοΐα** (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Εὐθυπλοκία (ἡ). ἴσιον πλέξιμον ἢ ῥάσιμον.

Εὐθύπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (ἴσια κατ' εὐθεῖαν).

Εὐθύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν). 2) ὁ ἀναπνέων μὲ εὐκολίαν, (παρ. Ὀρθόπνοος).

Εὐθυπομπής, ἐος καὶ **Εὐθυπομπός** (ὁ, ἡ). Π. ὁ πέμπων (ἄγων, ὁδηγῶν) τι κατ' εὐθεῖαν. «Αἰὼν—,» Πινδ.

Εὐθυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἴσια (τὸν ἴσιον δρόμον), ὑπάγω κατ' εὐθεῖαν.

Εὐθυπορία (ἡ). τὸ εὐθυπορεῖν, εὐθυδρομία.

Εὐθυπορικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατ' εὐθυπορίαν.

Εὐθύπορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πόρως. Ὁ εὐθυπορῶν (εὐθυδρομῶν), (ἐν γέν.) ἴσιος. (κυρ. καὶ μτφρ.)

Εὐθυρρήμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἴσια (ὀρθά· χωρὶς περιστροφάς, χωρὶς συστολήν· ἐκ τοῦ προχείρου).

Εὐθυρρήμονος, ἐπίρ. Μὲ εὐθυρρημοσύνην.

Εὐθυρρημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις -

Εὐθυρρήμων [εὐθύς, ῥῆμα], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἴσια (μὲ ἀκρίβειαν ἢ χωρὶς περιφράσεις [κοιν.] ὀρθά-κοφτά (τὴν ἀλήθειαν).

Εὐθύρριζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἴσας (ὄχι σκολιὰς) ῥίζας.

Εὐθύρρις καὶ **Εὐθύρρις**, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσην (ὄχι κυρτὴν) ῥῖνα.

Εὐθυρροέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέω κατ' εὐθεῖαν, εἶμαι.

Εὐθύρροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων κατ' εὐθεῖαν, ὄχι σκολιός.

Εὔθυρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν ἢ στολισμένος μὲ) ὡραῖον θύρσον.

Εὐθύς [ἴθύς], ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἀναντ. τοῦ Λοξός, Σκολιός κτλ., ὀθλ.) ἴσιος (κυρ. καὶ μτφρ.), ὀρθός, ἀληθής· (μτγν.) ἁπλοῦς, ἄκακος, εἰλικρινὴς κτλ. «Τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ,» Γρφ. «Τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις,» αὐτ. «Τὸ τύθ' τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέου δουλεία ἀφῄρηται,» Πλάτ. «Εὐθεῖα δίκη,» Ακ. «Εὐθεῖα (ἐνν. γραμμή),» «Μθματκ., τὸ ἐναντ. τοῦ Καμπύλη. «Ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας,» Πλθ., εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν (σειράν.) «Εὐθεῖα (ἐνν. πτῶσις), «Γρμτ., ἡ Ὀνομαστική. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) «Ἐκ τοῦ εὐθέος,» Θκ. «Ἐκ τοῦ παραχρῆμα,» (ἐπιμ.) ἀπροσχόητως. «Ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν, «αὐτ., ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς περιστροφὰς καὶ περιφράσεις, χωρὶς συστολήν, μὲ εὐθύτητα, τὴν ἀλήθειαν. «Εὐθεῖα ὁδός,» Ακ. (ᾗ ἑλλ.) «Καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης,» αὐτ. (ζῴ. ἐπιῤῥ.) «Ἐξ εὐθείας (ἡ) «Ἀπ' εὐθείας (ἡ)» «Κατ' εὐθεῖαν (ἐνν. ὁδὸν ἢ γραμμὴν), «Ἀξ., ἡ «Κατ' εὐθύ,» Ἀξ. ἴσια. «Μόνος δὲ ὁ ἱέραξ εἰς ὕψος κατ' εὐθὺ πέτεται,» «Ὧραι. Ἴδε καὶ Εὐθύ. (ζῴ.

Εὐθύς, ἐπίρ. ἴσια κατ' εὐθεῖαν, ἢ· Ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς. «Ἐς Πύλον εὐθὺς ἐλθόντα,» «Ὅμ. «Τὴν ἑδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ Ποσειδωνίου εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν,» Θκ. «Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπίδαυρίας ὁδόν,» Εὐρ. «Κολίαν τοῦ στεμάτος ἐχομένην εὐθύς,» Ἀρστ. (καὶ μτγν.) «Εὐθὺς ἐκ παίδων,» Ξεν. «Εὐθὺς νέοι ὄντες,» Θκ. (καὶ ἐπὶ παραδειγμ.) «Ὅρα δὲ πρῶτον ἐπὶ τῶν τεχνητῶν, οἷον εὐθὺς ἡ περιβόητος τοῦ κρατῆρος ἕδρα,» Πλ. (ᾗ παραλλ.) «Εὐθὺς παραχρῆμα ὑπ' αὐτῶν ἐξελεγχθήσομαι,» Δημ. «Παραχρῆμα εὐθὺς τότε ἐτιμωρήσω ἂν τὸν ἀδικοῦντα,» Ἰσ. (ἴδε καὶ Εὐθέως καὶ παρδλ. Αὐτίκα).

Εὐθύσανες (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ ὡραίους θυσάνους (φούντας, κρόσσια).

Εὐθυσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Παρατηρῶ) τι ὡς -

Εὐθυσκόπος(ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἴσια ἢ ἀκριβῶς.

Εὐθύστομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἴσιον στόμα ἢ στόμιον· (συνδχ. καὶ μτφρ.) ὁμιλῶν περίτρανα ἢ ἴσια (μετὰ παῤῥησίας, τὴν ἀλήθειαν).

Εὐθυτενής, ἐας (ὁ, ἥ), καὶ ἐπίῤ. -τενῶς, -θυτενής, ἴσια τεντωμένος, ἴσιος.

Εὐθύτης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐθέος, ἰσιάδα (κυρ. καὶ μτφρ.), ἁπλότης, εἰλικρίνεια, χρηστότης, τιμιότης.

Εὐθυτοκία (ἡ). δίκαιος (μέτριος) τόκος.

Εὔθυτοκος(ὁ,ἡ).=Ἀρτίτοκος, ἀρτιγέννητος.

Εὐθυτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἴσια.

Εὐθυτομία(ἡ). ἴσιον (κατ' εὐθεῖαν) κόψιμον.

Εὐθύτομος (ὁ, ἡ), (παρος.) ὁ κόπτων (προπορος.) κομμένος ἴσια. «Μήτε ἀνωφερῆ, μήτε κατωφερῆ, ἀλλ' εὐθύτομα,» Σχλ.

Εὐθυτόρως, ἐπίῤ. Κατ' εὐθυτομίαν.

Εὐθύτονος (ὁ, ἡ),=Εὐθυτενής. ||- (οὐσ. πλθ.) **Εὐθύτονα** (τά), εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς τοξοβόλου, (ὅπ. Παλίντονος).

Εὔθυτος (ὁ, ἡ). καλῶς (αἴσιος) θυσιασμένος, καλλιερημένος.

Εὐθυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺν (ἴσιον) τράχηλον.

Εὐθύτρητος (ὁ, ἡ), [τιτράω]. ἴσια τρυπημένος. «Αὐλίσκος —,» Γαλ.

Εὐθύτριχας, γεν. (καὶμτγν. ἀντὶ ὀνμ.) τοῦ Εὐθύθριξ.

Εὐθυφερὴς ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἄγων ὁδηγῶν ἢ φερόμενος) κατ' εὐθεῖαν, (ἐν γέν.) ἴσιος.

Εὐθύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺν (ἴσιον, ὁμαλὸν) φλοιόν, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθὺς φλοιόν).

Εὐθυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Ὁδηγῶ τι [καὶ πθ.] «Φέρομαι, Κινοῦμαι) κατ' εὐθεῖαν, εἶμαι εὐθυφερής.

Εὐθυφορία [ἡ]. ἡ κατ' εὐθεῖαν φορὰ (κίνησις), (ἀντιθ. τῷ Κυκλοφορία).

Εὐθύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺν (ὀρθὸν, ὑγιῆ) φρόνημα, καλοθελητής (;)

Εὐθυώνυξ, ώνυχος καὶ **Εὐθυώνυχος** (ὁ, ἡ), = Εὐθυόνυχος.

Εὐθυωρέω-ῶ, Μ. ήσω,=Εὐθυπορέω, [ἐκ τοῦ

Εὐθυωρία (ἡ), =Εὐθυφορία, Εὐθυπορία, (ἐν γέν.) εὐθύτης. «Οἱ ὁρμᾶτε τε τροχοὶ, πόνῳ καμφθέντες, οὐδ' ἂν, εἴ τι γένοιτο, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἀναλαβεῖν εὐθυωρίαν,» Πλ. «Κατ' εὐθυωρίαν,» Πλάτ. ,=Κατ' εὐθεῖαν, Ἀπ' εὐθείας [ἐκ τοῦ

Εὐθύωρος (ὁ, ἡ), [εὐθύς, ὥρα]. =Εὐθυφερής. ||- (εὔχρ. κυρ. τὸ οὐδ.) **Εὐθύωρον**, ἐπίῤ.=Αὐθωρεί, ἀμέσως, ἀν τῷ ἅμα, παρευθύς, ἢ· κατ' εὐθεῖαν. «Εὐθύωρον θνῄσκει,» Πρκ. «Ὀρῶσιν οὐκ εὐθύωρον,» Αἰλ.

Εὐθώρηκος (ὁ, ἡ), ἐκφαλμ. Ἀνομάσθη ὀνμ. ἀντὶ τῆς γεν. τοῦ-

Εὐθωρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀρμαρτωλένιος μὲ καλὸν θώρακα, καλὰ θωρακισμένος.

Εὐΐάζω, Μ. άσω, Π.=Εὐΐζω.

Εὐϊακὸς [εὐΐος], ἡ, όν. Βακχικός.

Εὐΐας, άδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Εὐΐον, Βακχική. ||- (οὐσ.)= Εὐΐτης, Μαινάς.

Εὐΐκτος (ὁ, ἡ), [εὔ, ἰάομαι]. εὐκολοθεράπευτος.

Εὔϊλλος, ω ἢ **Εὐΐλλωτος** (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἢ πολὺ ἰσχνόνων.

Εὔϊπερος (ὁ, ἡ), Π.= Εὐαγὴς, πανίερος.

Εὐΐτης (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐΐαστος.

Εὐϊκέντητος (ὁ, ἡ), =Εὐΐλατος.

Εὔϊκμος (ὁ, ἡ). καλὰ ποτισμένος (νοτισμένος), δροσερός.

Εὐΐλασία (ἡ). ἱλασμὸς, ἐξιλέωσις.

Εὐϊλατεύω, Μ. εύσω, (Γρμ.). Εἶμαι πολλὰ-

Εὔϊλατος (ὁ, ἡ). [εὔ, ἱλάομαι], εὐκόλως ἐξιλεούμενος, εὐμενὴς, μακροθυμος, ἀμνησίκακος.

Εὐϊματέω-ῶ, Εὐΐματος, =(ἡ ἐσφαλ. ἀντὶ) Εὐειμ.

Εὔϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γιερὰς (δυνατὰς) ἶνας, νευρώδης.

Εὔϊος (ὁ, ἡ), [εὐοῖ]. ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Βάκχον, Βακχικὸς, ἐνθουσιαστικός. ||- (οὐσ.) ἐπίθ. τοῦ Βάκχου.

Εὔϊππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων) καλοὺς ἵππους, ὁ καλῶς ἱππεύων, ἱππεὺς ἐπιτήδειος.

Εὐΐστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐέστιος.

Εὔϊστος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἵστημι], ὁ γνωρίζων τὰ καλά. «Πόθος—,» Πλ., φιλομάθεια ἀξιέπαινος.

Εὐϊσχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ ἰσχία. «Βοῦς—,» Ἱππιατρ.

Εὔϊχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) καλὰ καὶ πολλὰ ὀψάρια.

Εὐϊώτης, ου (ὁ) καὶ **Εὐϊώτις**, ιδος (ἡ), Π. Εὐϊακὸς, Βακχικός.

Εὐκαὴς, ἐος (ὁ, ἡ)· ὁ εὐκόλως καιόμενος, καλὰ διὰ καύσιμον.

Εὐκαθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καθαιρούμενος (καταστρεφόμενος).

Εὐκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καθαιρόμενος, εὐκολοκαθάριστος.

Εὐκάθεδρος (ὁ, ἡ), γεμτ. ἀξίγ. τοῦ Εὐσταθμος καὶ Εὐσόρος.

Εὐκάθεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατεχόμενος (ἐμποδιζόμενος, ἀναγαιτιζόμενος).

Εὐκαθαίσιτος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐπ' αἰσίοις ἢ μεγαλοπρεπῶς) καθαισιωμένος (ἀφιερωμένος). (ἐν γέν.) = Εὐΐερος.

Εὐκαιρίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ εὑρίσκω εὐκαιρίαν, ἀδειάζω, «Κατὰ μὲν τὸ παρὸν οὐκ ἔφασκεν εὐκαιρεῖν,» Πλθ. (καὶ πρὸς ἀπρ.) «Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρειεν,» Εὐαγγ. μεταχειρίζομαι τὸν καιρὸν (τὴν εὐκαιρίαν) μου εἴς τι, ἔχω καλὸν (ἀρκοῦν) καιρὸν, μὲ βοηθεῖ ὁ καιρὸς, (ζῴ.) «Εὐκαιρούντες καὶ(μτ.) Εὐκαίρως ἐχοντες τοῖς βίοις,» Πλθ., Αἰ., σε εὔπορα ὄντα-τος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐκαίρημα (τὸ). τὸ γινόμενον ὑπό τινος ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι).

Εὐκαιρία (ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος) καιρὸς εἰς τὸ νὰ γένῃ τι· εὐπορία, εὐημερία. (ἐπὶ τόπ.) ἁρμοδιότης θέσεως (« Τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας [τῆς Αἴγ.] καὶ τὰς κατὰ τὸν Νεῖλον εὐκαιρίας, « Διόδ.). (μτγ. ᾗ ὥδκμ.) σχολή. « Ἡ ἀγορὰ ἡ οἰκία.. » ἡ τοιαῦτα τινα τὴν εὐκαιρίην ἡμῶν ὑποτέμνεται, « Ἱππκρ. (συγγ. τῷ Εὐχέρεια).

Εὐκαίρμος, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ-

Εὔκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· εὔθετος, εὐχρηστος, κατάλληλος. » Καιρὸς (» Πόλις) —, « Ἡρωδ., Πλδ. » Εὐκαίρων ὑδάτων γινομένων, « Θφρ. » Πώγωνος ἐν μάχῃ οὐκ ἔστιν εὐκαιροτέρα λαβή, « Ἅρρκ. || (τὸ οὐδ.) Εὔκαιρον ἀείσας, « Ἐπγρ., ἐπίρ. ἀντὶ-

Εὐκαίρως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· ἐγκαίρως· εἰς θέσιν κατάλληλον (ἐν γέν.) προσφόρως, καταλλήλως, = Καιρίως. » Πόλιν εὐκ. κειμένην, « Διόδ. » Μετὰ τὰ τρὶς ἑπτὰ ἔτη οἱ γυναῖκες εὐκ. ἔχουσιν ἤδη πρὸς τεκνογονίαν, « Ἀρστ. » Ὅταν τοὺς μισθοὺς εὐκ. μὴ λαμβάνωσι, Διόδ. » Παρακατέσχε τις τῶν βαδιούχων, φήσας οὐκ εὐκ. ἔχειν τὸν βασιλέα, « Πλδ., Ἂν εὐκαιρεῖ.

Εὐκαλία, **Εὔκαλος**, Δ. ἀντὶ Εὐκηλία, Εὔκηλος.

Εὐκάματος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον κοπιαστικός, εὔκολος. » Κάματος —, « Πλ. 2) ἀρκετὰ κοπιαστικός, ἐπίπονος ἢ φιλόπονος. » Χείρεσιν εὐκαμάτοις, « Π. Σιλ. » Ἀγρὴ —, « Νόνν., τῆς ὁποίας ὁ κάματος φέρει εὐχαρίστησιν. 3) καλοκαμωμένος. « Ἄψῖς —, « Π. Σιλ.

Εὐκάμπεια (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ

Εὐκαμπής, ἐος καὶ

Εὔκαμπτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα (τεχνικὰ) λυγισμένος, ἢ εὐλύγιστος. » Ἀγκιστρον —, « Ἐπγρ. » Δρεπάνη —, « Ὀππ. » Ταῦρος τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, « Ακ. » Ἵππα τράχηλος —, « Πλδ.

Εὐκαμψία (ἡ), = Εὐκάμπεια.

Εὐκάρδιος (ὁ, ἡ), = Εὔτολμος. 2) = Εὐστόμαχος, (Ἰταλ.) κορδιάλε.

Εὐκαρδίως, ἐπίρ. Εὐτόλμως.

Εὐκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠϋκάρινος.

Εὐκάρπεια (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκαρπία.

Εὐκαρπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Καρποφορῶ πολλοὺς καὶ καλοὺς καρποὺς, εἶμαι εὔκαρπος, (συγγ. τῷ Ἐκκαρπέω).

Εὐκάρπησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ-

Εὐκαρπία (ἡ). Ἄφθονος καρποφορία.

Εὔκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων καλοὺς ἢ πολλοὺς καρποὺς, πολλὰ καρποφόρος. 2) συντελῶν πρὸς εὐκαρπίαν, » Ἀήρ —, « Θφρ.

Εὐκατάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταβαλλόμενος, εὐκολοκρήμνιστος.

Εὐκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως γινόμενος καταγέλαστος.

Εὐκατάγνωστος (ὁ, ἡ). εὐκολοκατηγόρητος ἢ πολλὰ ἀξιοκατηγόρητος.

Εὐκατάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταιβάσῃ (νὰ χαμηλώσῃ). 2) (λιμὴν) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταχθῇ (νὰ προσορμισθῇ).

Εὐκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). εὐκολονίκητος.

Εὐκατάκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταικιόμενος.

Εὐκατακόμιστος (ὁ, ἡ). εὐκολοκαταίβατος. (μὲ αἰτ. προθετ.) εὐκατάφορος.

Εὐκατακράτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ σταματήσῃ) ἢ νὰ κατεξουσιάσῃ

Εὐκάτακτος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατάγνυμι], εὐκολοτσάκιστος.

Εὐκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς καταλήγων (περατούμενος).

Εὐκατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταλαμβανόμενος (ἐννοούμενος), εὔληπτος. 2) (σπν· κυριολ.) εὐάλωτος εὐκολοκυρίευτος. » Τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν, « Ἡσυχ.

Εὐκατάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λλάκτως. = Εὐδιάλλακτος, εὐκολοφιλίωτος.

Εὐκατάλυτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ καταλυθῇ εὐκολοχάλαστος.

Εὐκαταμάθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μάθῃ μὲ ἀκρίβειαν (νὰ ἐννοήσῃ καλά), εὐκατάληπτος.

Εὐκαταμάχητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπολεμήσῃ (νὰ κατατροπώσῃ).

Εὐκατάμικτος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς ἐπιμιξίαν, εὐπρόσιτος.

Εὐκατανόητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατανοούμενος, εὐκατάληπτος.

Εὐκατάνυκτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νύκτως. Ὁ εὐκόλως κατανυγόμενος.

Εὐκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ καταπαλαίσῃ τις, εὐκαταγώνιστος.

Εὐκατάπαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπαυόμενος (κατευναζόμενος).

Εὐκατάπληκτος (ὁ, ἡ), = Εὐκαταπτόητος.

Εὐκατάπρακτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατόρθωτος.

Εὐκαταπραΰντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπραΰνῃ.

Εὐκατάπρηστος (ὁ, ἡ), [εὖ, καταπίμπρημι]. ὁ εὐκόλως πυρπολούμενος, εὐκατάκαυστος,.

Εὐκαταπτόητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπτοούμενος (κατατρομάζων [κοιν.] τὰ γάνων ἀπὸ φόβου).

Εὐκατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπίπτων.

Εὐκατάσβεστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ (κατα)σβεσθῇ.

Εὐκατάσειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατασείσῃ, εὐκατάπτωτος.

Εὐκατασήμαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατασημαίνομαι]. εὐκολοβούλωτος, εὐκολοσημάδευτος.

Εὐκατάσκεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατασκέπτομαι]. εὐκολοπαρατήρητος.

Εὐκατασκεύαστος καὶ

Εὐκατάσκευος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατασκευαζόμενος.

†**Εὐκατάσκηπτος** (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐκατάσκεπτος.

Εὐκατάστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στάτως. Καλὰ στημένος (καταστημένος), ἀσφαλὴς, μόνιμος.

Εὐκατάστρεπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ καταστραφῇ.

Εὐκατάστροφος (ὁ, ἡ). εὔμορφα καταστρέφων (τελειόνων). » Θμάις —, « Ῥτρ.

Εὐκατάσχετος (ὁ, ἡ), = Εὐκάθεκτος. 2) = Εὔληπτος.

Εὐκατάτακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατάξῃ, εὐπειθάρχητος.

Εὐκατατόλμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατολμήσῃ.

Εὐκατάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάθλητος, Εὐκατάπτωτος.

Εὐκατατρόχαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατρέξῃ (καὶ μτφορ.) νὰ κατηγορήσῃ. (τόπος) ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἐπιδρομὰς (καταδρομὰς) τῶν ἐχθρῶν, εὐκολοπάτητος.

Εὐκατάτροχος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάφορος.

Εὐκατάφλεκτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάπρηστος.

Εὐκαταφορία (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις-

Εὐκατάφορος (ὁ, ἡ). [εὖ, καταφέρω]. εὐάλωτος (πολλὰ ἐπιρρεπὴς) πρὸς.

Εὐκαταφρόνητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταφρονήσῃ, ποταπὸς, μηδαμινός. » Μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι, « Ξεν.,

Εὐκατάψευστος (ὁ, ἡ). κατὰ ἢ περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψευσθῇ (νὰ τὸν παραμορφώσῃ μὲ ψεύδη).

;**Εὐκατέκτος** (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐκάτακτος. εὐκολοτσάκιστος, (Ἀρτμδρ.).

Εὐκατέργαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατεργασθῇ (νὰ τελειοποιήσῃ· νὰ χωνεύσῃ. νὰ κατατροπώσῃ).

Εὐκατηγόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ ἢ (φιλοσοφ.) νὰ προσδιορίσῃ.

Εὐκατοίκητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐκτιτος.

Εὐκατόρθωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θότως. Ὁ εὐκόλως κατορθούμενος, εὔκολος.

Εὐκάτοχος (ὁ, ἡ), = Εὐκάθεκτος.

Εὔκαυσος(καυτος), ε (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καιόμενος, καλὸς διὰ καύσιμον.

Εὐκέανος(-κέαστος, -κέατος), ου (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κεάζω]. εὐκολόσχιστος.

Εὐκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. εὔηχος, εὐφωνος.

Εὔκεντρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξὺ (δυνατὸν) κέντρον.

Εὐκέραος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔκερως.

Εὐκέραστος (ὁ, ἡ), = Εὔκρατος.

Εὐκερδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν καλὸν κέρδος, ἐπικερδής.

Εὐκερματέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω ἀρκετὰ κέρματα (ἄσπρα χρήματα), εἶμαι εὐκατάστατος.

Εὔκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα καὶ εὔμορφα κέρατα. » Ἄγρα, « Σοφ., καλὸν κυνηγι κεφαλοφόρων ζώων.

Εὐκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον ἢ φρόνιμον) κεφάλι. 2) ὠφέλιμος διὰ τὸν κεφαλόπονον, (παρβλ. Εὐκάρδιος).

Εὐκηλήτειρα (ἡ), Π. [εὐκηλος], ἡ καθησυχάζουσα (καταπραΰνουσα) εὐκόλως τινά, (μὲ γέν.) » Παίδων —, « Ἡσ.

Εὐκηλία (ἡ). ἡσυχία, πραότης, ἀταραξία, [ἐκ τοῦ

Εὔκηλος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κηλέω ἢ, ἔκηλος]. ἡσυχος, ἀτάραχος· ἀνενόχλητος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀθόρυβος· (συνκδχ.) ἀδιάκοπος, ἀνεμπόδιστος.

Εὔκηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, καίω]. καλὸς διὰ καύσιμον ξύλον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐκήλως, ἐπίρ. Π. ἡσύχως.
Εὐκήπευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κηπευόμενος (καλλιεργούμενος).
Εὐκινησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὔκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καὶ ταχέως κινούμενος· (τρπ.) εὐερέθιστος, (ἐπμ.) ζωηρὸς ἀγχίνους, ἔξυπνος.
Εὔκισσος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος (στολισμένος) ἀπὸ ὡραίους κισσούς.
Εὐκίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ ὡραίους κίονας (στύλους, κολώναις), (συνκδχ.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής.
Εὔκλαδος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔπτορθος.
Εὔκλαστος(ὁ,ἡ), [εὖ, κλάω]· εὐκολοτσάκιστος.
Εὐκλεὴς καὶ Π. Εὐκλεὴς [εὖ, κλέος], ἐος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Εὐκλεᾶ καὶ Π. Εὐκλέα ᾧ πλθ. Εὐκλέας), = Εὔδοξος, ἔνδοξος.
Εὔκλεια καὶ Εὐκλεία καὶ Εὐκλείη (ἡ). λαμπρὸν (ἔνδοξον) ὄνομα, καλὴ ὑπόληψις (φήμη), εὐδοξία.
Εὐκλείη καὶ Εὐκλείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔκλεια
Εὐκλείζω, Μ. ἰσω, Π. δοξάζω, τιμῶ. εὐφημῶ, ἐγκωμιάζω,
Εὐκλειὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκλεὴς.
Εὐκλεινὸς (ὁ, ἡ), Π.=Εὐκλεὴς, περικλεὴς.
Εὔκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ κλειόμενος ἢ κλεισμένος καλὰ, (ἐν γέν. ἐπὶ θυρῶν) καλοκαμωμένος,
Εὐκλειῶς, Π. ἀντὶ-
Εὐκλεῶς, ἐπίρ. Ἐνδόξως.
Εὐκλήϊς, ιδος ἢ ἴδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκλειστος.
Εὐκληματέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω καλὰ (εὐθαλῆ) κλήματα.
Εὐκλήρεω-ῶ, Μ. ἤσω. Εὐτυχῶ.
Εὔκλήρημα (τὸ). εὐτύχημα.
Εὐκληρία (ἡ). εὐτυχία.
Εὔκληρος (ὁ, ἡ). εὐτυχὴς, καλόμοιρος.
Εὔκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφα (εὐθαλῆ) κλωνάρια.
Εὔκλωστος (ὁ, ἡ). καλοκλωσμένος.
Εὔκμητος (ὁ, ἡ), Π. καλοκαμωμένος.
Εὔκναμπτος (ὁ, ἡ), Λττ. ἀντὶ Εὔγναμπτος.
Εὔκναπτος (ὁ, ἡ). καλὰ πλυμένος (λευκασμένος κτλ.) ὑπὸ κναφέως.
Εὔκνημις καὶ Εὐκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) καλὰς κνημῖδας.
Εὔκνημος καὶ Π. Εὐκνήμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς κνήμας (ἄντζαις ἢ ἀκτῖνες τοῦ τροχοῦ). ||- (οὐσ.) Εὔκνημον (τὸ) ἢ Εὐκνήμος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Πολύκνημον.
Εὔκνιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κνιζόμενος (γαργαλιζόμενος, ἐρεθιζόμενος), εὐαίσθητος.
Εὐκοίλιος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσκοίλιος, δηλ.) εὔκολος πρὸς (ἢ εὐκολύνων τὴν) κένωσιν τῆς κοιλίας.
Εὐκοινόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κοινὸς, μῆτις]. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι διὰ κοινῆς σκέψεως (ἐπμ.) πρὸς καλὸν τοῦ κοινοῦ. » Ἀρχὰ—, « Αἰσχλ., ἢ κοινοβουλευτική.
Εὐκοινωνησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐκοινώνητος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς κοινωνίαν (σχέσιν, συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν). (ἐπὶ πραγμ.) = Εὐμετάδοτος.
Εὐκριτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Καθοχριμοῦμαι.
Εὐκαλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔκολος (καλόγνωμος κτλ.).
Εὐκόλλητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κολληθῇ, εὐκολοκόλλητος.
Εὔκυλλος (ὁ, ἡ). ὁ κολνῶν καλὰ, ἁρμόδιος διὰ κόλλημα.
Εὔκολος (ὁ, ἡ), [εὖ, κόλον]. (κατὰ λέξ) ὁ εὐχαριστούμενος εἰς κάθε λογῆς τροφὴν, (θθ. ἐν γέν.) καλόγνωμος, εὐκολοοικονόμητος· (καὶ σωματ.) ἑλαφρὸς, εὐκίνητος, ἔξυπνος· (ἐπὶ πραγμ.) εὐκατόρθωτος, ὄχι δύσκολος.
Εὔκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ σχηματίζων καλὸν κόλπον. » Κύπρις —, « Χρσλλ. Φάληρον (» Αἶνον)—, « Ἀρχέστρ., Ἐπγρ.
Εὐκολυμβος (ὁ, ἡ), ὁ κολυμβῶν καλὰ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ((ἢ διὰ) κολύμβησις.
Εὐκόλως, ἐπίρ. Μὲ εὐκολίαν.
†Εὐκομάω(-έω), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὖ κομάω (-έω).
Εὐκόμης, ου (ὁ), = Εὔκομος.
Εὐκομιδὴς, ἐος καὶ
Εὐκόμιστος (ὁ, ἡ). καλὰ περιποιημένος.
Εὔκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν κόμην (εὔμορφα μαλλιὰ ἢ φύλλα ἢ πολὺ καὶ καλὸν μαλλί).
Εὐκομόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Εὔκομος.
Εὐκομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (κόμπον), βραντῶν δυνατά.
Εὐκοπία (ἡ). εὐκολία, [ἐκ τοῦ
Εὔκοπος (ὁ, ἡ), ὁ κοπιάζων μὲ εὐκολίαν ἢ ἀπαιτῶν (γινόμενος μὲ) ὀλίγον κόπον, (ἐν γέν.) = Εὔκολος.
†Εὐκοπρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καλὴν κόπρον.
Εὐκόπως, ἐπίρ. Μὲ ὀλίγον κόπον, Εὐκόλως.
Εὐκόρυθος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κόρυς]. ὁ φορῶν λαμπρὰν (εὔμορφην) περικεφαλαίαν.
Εὐκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λήγων εἰς) καλὴν κορυφὴν. (μτγμ.) » Περίοδος—, « Δ. Ἀλ., ζῶε Εὐκατάστροφος.
Εὐκοσμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ εὐκόσμως, εἶμαι εὔκοσμος (χρηστοήθης, κόσμιος).
Εὐκόσμητος (ὁ, ἡ). καλῶς (εὐπρεπῶς) κεκοσμημένος, (κοιν.) καλοσυγυρισμένος.
Εὐκοσμία (ἡ). εὐπρέπεια, (τρπ.) κοσμιότης εὐταξία.
Εὐκοσμίως, ἐπίρ. = Εὐκόσμως.
Εὔκοσμος (ὁ, ἡ), = Εὐκόσμητος, Εὐπρεπὴς, καλοστολισμένος, καλοσυγυρισμένος, (τρπ.) κόσμιος, χρηστοήθης, σύτακτος.
Εὐκόσμως, ἐπίρ. Μὲ εὐκοσμίαν, εὐπρεπῶς, (τρπ.) κοσμίως.
Εὔκουρος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (βαθειὰ) κουρευμένος, (συνκδχ.) πανοῦργος, τρομμένος.
Εὐκράδαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, κραδαίνω], = Εὔσειστος.
Εὐκρασία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ
Εὐκράσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (εὐθαλεῖς) κράδας, ἢ 2) Π. ἀντὶ Εὐκάρδιος.
Εὐκρατὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκρατος, μέτριος (κυρ. ἐπὶ ἀνέμ.).
Εὔκραιρος, η ἢ ος, ον, Π. [εὖ, κραῖρα], = Εὔκερως, μὲ καλὰ κέρατα (καὶ μτγμ. ἐπὶ πολεμ. πλοίων) μὲ ἰσχυρὸν ἔμβολον.
Εὐκρὰς, ᾶτος (ὁ, ἡ), Π.=Εὐκρατὴς, εὔκρατος. 2) εὔμικτος. » Οὐ πολλοῖς εὐκρᾶς, εἰς ἑνὶ συμφέρομαι, « Ἐπγρ.
Εὔκρασία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ εὐκράτου.
Εὔκρατοποσία (ἡ)· τὸ νὰ πίνῃ τις εὔκρατον (χλιαρὸν, αὐχεραμένον) τὰ ποτὰ.
Εὔκρατος (ὁ, ἡ), [εὖ, κεράννυμι]. καλῶς συγκερασμένος, μέτριος (κυρ. ἐπὶ μετφρ.)
Εὐκράτως [εὖ, κράτος], ἐπίρ. Μὲ δύναμιν, στερεὰ, δυνατά. » Ξύλον εὐκρατῶς ἔχω, « Ἀρστ., τὸ κρατῶ καλὰ (ὑγιᾶ).
Εὐκράτως, καὶ
Εὐκραῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐκρασίαν, μετρίως.
Εὔκρεκτος καὶ Εὐκρέκτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κρέκω], = Εὔκρυτος. » Κιθάρα, « Ἐπγρ. 2) = Εὐκρότητος. » Μίτος—, « Ἐπγρ., κρουστὸν πανί.
Εὐκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν εὔμορφον κρήδεμνον (κεφαλόδεμα).
Εὔκρημνος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος κρημνούς.
Εὔκρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς κρήνας (βρύσαις).
Εὐκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) καλὰς κρηπῖδας ἢ θεμελιωμένος ἐπάνω εἰς λαμπρὰν κρηπῖδα.
Εὔκρηστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔχρηστος.
Εὐκριθὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολὺ καὶ καλὸν κριθάρι.
Εὐκρίνεια (ἡ). τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐκρινοῦς, σαφήνεια.
Εὐκρινέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διακρίνω ἀκριβῶς, ἐκλέγω (ἐξετάζω) ἀνηκόντως, ξεχωρίζω βάλλω εἰς τὴν ἀνήκουσαν τάξιν, (εὐχρηστότ. τὸ) Διευκρινέω.
Εὐκρινὲως, Ἰων. ἀντὶ Εὐκρινῶς.
Εὐκρινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ, σαφὴς, καθαρὸς. (συνκδχ.) βαλμένος εἰς τάξιν. (ἀστρ. ἐπὶ νοσημ.) εὐδιάγνωστος, (ἐπὶ ἀσθεν.) εὐριακόμενος εἰς ἀνάῤῥωσιν. (κατ' εὐφημ.) ὁ ἀποθανών.
Εὐκρινῶς, ἐπίρ. Διακεκριμένως. (θθ.) σαφῶς, καθαρῶς.
Εὐκρισία (ἡ), ὀρθὴ κρίσις, διάκρισις.
Εὔκριτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κριθῇ (νὰ ξεδιαλυθῇ), σαφὴς, εὐκρινὴς, εὐδιάγνωστος.
Εὐκρόκαλος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος χαλίκια (κροκάλες). » Αἰγιαλὸς—, « Ἐπγρ.
Εὐκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ μουσικ. ὀργ.) = Εὔηχος.
Εὐκρότητος (ὁ, ἡ), Π. καλοδυλευμένος (διὰ τῆς σφυρηλασίας), καλοφτιασμένος. 2) παρθένος, πολυθρύλλητος.
Εὔκρατος (ὁ, ἡ), ᾶ ἐπίρ. = κρότως. Ὁ κάμνων μέγαν ἢ εὐάρεστον κρότον, εὔηχος.
Εὔκρουστος (ὁ, ἡ), = Εὐκρότητος, (μτγμ.) εὐσύνοπτος, εὔθηκτος.
Εὔκρυπτος καὶ
Εὐκρυφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ κρυμμένος ἢ εὔκολος νὰ κρυφθῇ.
†Εὐκτάζομαι [εὐκτὸς], Μ. ἀτομαι. Εὔχομαι συνεχῶς.
Εὔκταιος, α, ον, = Εὐκτὸς, εὐχῆς ἄξιος, ἐπιθυμητὸς. 2) Π. ὁ γινόμενος ἐν εἴδει εὐχῆς, ἢ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται ἡ εὐχή. » Θεμις εὔκταια, « Εὐρ., (καὶ πλθ.) » Τὰ εὔκταῖα, » Αἰσχλ., ἀντὶ Αἱ εὐχαί.
Εὐκταίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐκταῖον.
Εὐκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκτήμων.
Εὐκτέον, θετ. τοῦ Εὔχομαι.
Εὐκτήβουνος καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐκτήδων, ονος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τοῦ ὁποίου αἱ κτηδόνες (αἱ ἴνες) εἶνε ὁμαλαί, (ἐπμ.) εὔσχιστον.
Εὐκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτήματα, πλούσιος.
Εὐκτηριάζω, Μ. άσω. Εὔχομαι (Προσεύχομαι) εἰς εὐκτήριον.
Εὐκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰς εὐχάς (εἰς τὰς προσευχάς). ||. (οὐσ.) Εὐκτήριον (τὸ). μέρος (δωμάτιον) προσδιωρισμένον διὰ τὴν προσευχήν.
Εὔκτητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κτάομαι]. ὁ καλῶς ἀποκτηθείς ἢ εὐκολοαποκτήτος.
2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Εὐκτήμων.
Εὐκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων (σημαίνων) εὐχήν, (ὁθ.) «Εὐκτικὴ (ἔγκλισις), « Γρμτ.
Εὐκτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει εὐχῆς· (γρμτ.) κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν.
Ἐὐκτίμενος καὶ (ἅπαξ μόνον) Εὐκτίμενος, η, ον, Π. καλοκτισμένος· καλοκατοικημένος, (παρβλ. Εὐναιόμενος).
Εὔκτιστος καὶ Π. Ἐὐκτιστος (ὁ, ἡ),= Ἐὐκτίμενος.
Εὐκτὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κτῶς. Ὁ κατ' εὐχὴν γινόμενος ἢ, εὐχῆς ἄξιος, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός.
Ἐὐκτυπέων, ουσα, ον, Π. ὁ ἀντηχῶν (βοῦς) δυνατά.
Εὐκυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὸ παίξιμον τῶν κύβων, (κοιν.) μὲ πρέχει τὸ Ἔχει.
Εὔκυκλος (ὁ, ἡ). καλῶς (ἀκριβῶς, ἐπιτηδείως) στρογγυλευμένος, καλοκαμωμένος. (Π. ἐπὶ ἁμάξ.) εὔτροχος.
Εὐκύκλωτος (ὁ, ἡ). ὁ κυκλοφορῶν ἢ περιστρεφόμενος εὐρύθμως περί τι. (ἐν γέν.) = Εὔκυκλος.
Εὐκύλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρμίζων εἰς τὴν κύλικα (εἰς τὸ ποτῆρι, [καὶ συνκδχ.] εἰς συμπόσιον).
Εὐκύλιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λίστως. Καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν κυλίῃ τις εὐκόλως.
Εὐκύμαντος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου γίνονται μεγάλα κύματα. (συνκδχ. καὶ τρπ.) εὐρέθιστος, εὐκαταφόρητος.
Εὔκωπος (ὁ, ἡ),= Εὐήρετμος.
Εὐλάβεια (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εὐλαβοῦς, συστολὴ· προσοχὴ κτλ. » Ἡ εὐλάβεια σώζει πάντα, « Ἀρχφ. » Ἡ τῶν ἄλλων ὑμῶν εὐλάβεια καὶ τὸ τούτῳ θράσος, « Δμ. » Εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος ἀϊστωθείη, « Πλάτ. » Διὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, « Διόδ.
Εὐλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ ηθήσομαι. Φέρομαι εὐλαβῶς, συστέλλομαι, φυλάττομαι, προσέχω. φοβοῦμαι, ὑποπτεύω. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς, « Ἰσκρ. » Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, « αὐτ. » Περικλῆς, νέος ὤν, σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο, « Πλ. » Λέγω τάδ', οὐδὲν οὐδὲν' εὐλαβούμενη, « Εὐρ. » Εὐλαβούμενοι τὰς μυίας, κρύπτουσιν ἑαυτούς, « Ἀρστ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, « Σοφ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Εὐλαβούμενος ὅπως μὴ ἐγὼ εἰχήσωμαι, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Ὁ φοβούμενος Κύμον οὐ μὴ εὐλαβηθήσεται, « Γρφ. [ἐκ τοῦ
Εὐλαβὴς [εὖ, λαμβάνω], ές (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ εὐκόλως πιανόμενος ἢ εὔκολος νὰ πιασθῇ. » Ὁ μὲν Πλοῦτος λεῖος ᾧ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἐξώβης τε καὶ εὐλαβής, « Ακ. (ὄθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) προμηθὴς, προσεκτικὸς, συνεχαλμένος. (ἐκκλησ.) ἔχων σέβας πρὸς τὰ θεῖα. » Καὶ θάμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὤν, ὑπεστέλλετο, « Φίλ. » Ἐναντίον τῷ θαῤῥαλέῳ τὸ εὐλαβές, « Ἐπικτ.
Εὐλαβητέον, θετ. τοῦ Εὐλοβέομαι.
Εὐλαβητικὸς, ἡ, όν. Προσεκτικὸς, προνοητικός.
Εὐλαβίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ εὐλάβεια.
Εὐλαβῶς, ἐπίρ. (κυρ.) Εἰς τρόπον ὥστε νὰ πιάνεται τι καλῶς. » Τὰς φιάλας εὐλαβῶς τοῖς συμπόταις προσφέροντες, « Πλοῦ. 2) (συνήθ. τρπ.) Μὲ προσοχήν, μὲ συστολήν, μὲ εὐλάβειαν. » Φύσει δειναὶ ἁλιμῶν ὑπάρχων ᾠδιά τηνέν τῷ ῥατοπέδῳ νόσον εὐλαβῶς διακείμενος, « Διόδ.
†Εὐλαγὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐγλαγὴς.
Εὐλάζω, Μ. άσω. Εἶμαι γεμάτος εὐλὰς (σκώληκας).
Εὐλάσθω [αὖλαξ], Μ. άξω, Δ. ἀροτριῶ, ὀργόνω.
Εὐλάϊγξ, ίγγος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Εὔλιθος.
Εὐλάκα [αὖλαξ], ας (ἀ), Δ. ὑννί ἡ ἄροτρον.
Εὔλαλος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν εὔκολα καὶ εὔμορφα, εὔγλωττος. 2) (ἐνίοτε) πολύλογος, φλύαρος.
Εὐλαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (μὲ εὐάρεστον λάμψιν) λάμπων. » Χρυσὸς —, « Μάξ.
Εὐλάχανος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος μὲ πολλὰ καὶ καλὰ λάχανα (λαχανικά).
Εὐλέαντος καὶ
Εὐλειαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, λειαίνω]. εὔκαλος νὰ τριφθῇ (καὶ συνκδχ.) νὰ γένῃ λεῖος (ὁμαλὸς), εὐκολοκοπάνιστος· εὐκολοχώνευτος.
Εὔλειμος καὶ
Εὐλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιέχων) καλοὺς λειμῶνας (εὔμορφα λειβάδια).
Εὐλείωτος (ὁ, ἡ),= Εὐλείαντος.
†Εὔλεκτος (ὁ, ἡ),= Εὔφωνος, εὔηχος.
Εὐλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, λέκτρον]. ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων εὐτυχῆ γάμον.
Εὐλέπιστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ λεπισθῇ (νὰ καθαρισθῇ).
†Εὔλευκος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκλευκος.
Εὐλεχὴς [εὖ, λέχος], ές (ὁ, ἡ),= Εὔλεκτρος.
Εὐλὴ (ἡ). [εἴλω, εἰλέω]. σκωλῆκι (κυρ. σεσηπότος κρέατος, πληγῆς κτλ.).
Εὐληκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λήγων (παύων, τελειόνων) ὑγλίγωρα.
Εὐληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω γενναῖον λῆμα (φρόνημα), εἶμαι εὐτολμος.
†Εὔληνὴς, ές καὶ
†Εὔληνος (ὁ, ἡ), [εὖ, λῆνος],= Εὔειρος.
Εὔληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. [εὖ, λαμβάνω]. Εὔκολος νὰ πιασθῇ (ᾧ τρπ.) νὰ ἐννοηθῇ, εὐκατάληπτος.
Εὔληρα (τὰ), Π. [εἰλέω]. ἡνία, χαλινάρια· λωρία.
Εὐλίβανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (πωλάγων ἢ καπνιζόμενος μὲ) πολὺ λιβάνι.
Εὔλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κτισμένας μὲ καλοὺς λίθους.
Εὐλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν λιμένα ἢ πολλοὺς καὶ καλοὺς λιμένας.
Εὐλιμενότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τύπος τις εὐλίμενος.
Εὐλιπὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ παχὺς ἢ λιγδερός.
Εὐλιτάνευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διὰ λιτανειῶν (παρακλήσεων) ἐξιλεούμενος, εὐδυσώπητος.
Εὐλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὖ λέγω, εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. (ἐκκλησ.) εὐλογῶ.
Εὐλογητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ εὐλογεῖν, ἐγκωμιαστικὸς, ἐπαινετικός. » Δεῖ τὸν σπουδαῖον ἄνδρα εὐλογητικὸν εἶναι καὶ μὴ σκωπτικόν, « Εὐστάθ.
Εὐλογητὸς, ἡ, όν. Ἄξιος εὐλογίας (ἔπαίνων, εὐφημίας), εὐλογημένος.
Εὐλογία (ἡ). τὸ εὐλογεῖν, ἔπαινος, ἐγκώμιον, εὐφημία· δοξολογία. (ἐκκλησ.) ἡ διδομένη παρὰ τῶν ἱερέων ἢ τῶν γονέων εὐχή. ὁ Ἅγιος Ἄρτος, ἡ θεία κοινωνία, (παρβλ. Εὐχαριστία). (ἐνίοτε) ἐλεημοσύνη. (κατ' ἔκτ.) ἀρθονία. » Γῆ μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ θεοῦ, « Γρφ. » Ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει, « αὐτ.
Εὐλογιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι μὲ φρόνησιν, σκέπτομαι ὀρθῶς.
Εὐλογιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γίως. Ὁ λογιζόμενος (σκεπτόμενος, κρίνων τὰ πράγματα) ὀρθῶς, στοχαστικός, φρόνιμος. 2) εὐκολολογάριαστος ἢ καλολογαριασμένος· (τρπ.) περὶ τοῦ ὁπ. ἐσκέφθη τις καλῶς.
Εὐλογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι (νὰ φαίνεται) εὔλογον, δικαιολογῶ.
Εὔλογος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μετὰ λόγου, στηριζόμενος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον· πιθανός. » Τὸ εὔλογον, « Ἀκαδημ., ἢ πιθανότης. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐκ τῶν εὐλόγων, « αὐτ., καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, κατὰ τὰ φαινόμενα. 2) (σπν. καὶ ἀδκρ.) ἀντὶ Εὔκαλος, (ὄθ.) » Οὐκ εὔλογος πέφυκα (λέγει ὁ Μωϋσῆς), « Εὐσ.
Εὐλογοφάνεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Εὐλογοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φανῶς. Ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) εὔλογος, πιθανός.
†Εὐλογχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὔλογχος (ὁ, ἡ), [εὖ, λαγχάνω],=Εὔκληρος, εὐτυχής.
Εὐλογωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι μὲ καλὸν (εὔφημον) ὄνομα.
Εὐλόγιος, ἐπίρ. Μὲ λόγον, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον.
Εὐλοέτειρα (ἡ), Π. πόλις ἡ ἔχουσα καλὰ λουτρά.
Εὐλοιδόρητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανται ἕκαστος νὰ λοιδορήσῃ.
†Εὐλουσία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐλουσία.
Εὔλοφος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὡραῖον λόφον (περικεφαλαίας). 2) ὁ ἔχων ὡραίους λόφους (κορυφάς). 3) ὁ ἔχων εὐκαμπτον λόφον (τράχηλον), εὐπειθὴς, εὐάγωγος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμερος, ἡ μὴ βαρύνων τὸν τράχηλον, εὔκολος. (ἀντιθ. τῷ Δύσλοφος).
Εὐλόφως, ἐπίρ. Εὐπειθῶς, εὐκόλως.
Εὔλοχος (ὁ, ἡ), Π. ἡ εὐκολύνασα τοὺς λόχους (τοὺς τοκετούς, τὰς λεχωνείας).
Εὐλύγιστος (ὁ, ἡ), εὐκολολύγιστος, εὔκαμπτος.
Εὐλύρας, α, Δ. ἀντὶ Εὐλύρης, ου καὶ
Εὔλυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (εὔηχον, ἢ παίζων καλὰ τὴν) λύραν.
Εὐλυσία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ λύσιμον. « Καιλίας—, « Κικ., εὐκοιλιότης, [ἐκ τοῦ
Εὔλυτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-λύτως. Εὔκολος νὰ λυθῇ. (συνκδχ.) ἕτοιμος, πρόχειρος.
Εὐμάθεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέτις -
Εὐμαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μανθάνων (ἐννοῶν) ἢ μανθανόμενος, εὐδίδακτος. « Οὕτω γὰρ ἂν μοι μάλιστα ὑπολαμβάνω τοὺς λόγους εὐμαθεῖς γενέσθαι, « Δίσχ.
Εὐμαθία (ἡ), = Εὐμάθεια.
Εὐμαθῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὥστε νὰ μανθάνῃ τις ἢ νὰ μανθάνηται τι μὲ εὐκολίαν. « Ὡς ἂν εὐμαθῶς ἔχῃ πᾶσι τὰ βιβλία, « Ἀρτεμδ.
Εὐμάκης, εος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐμήκης.
Εὐμάλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μαλάξῃ (νὰ μαλακώσῃ), (μτφρ.) εὐδυσώκητος.
Εὔμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὸν μαλλί.
Εὔμαλος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὔμηλος.
Εὐμάραθος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος ἀπὸ μάραθον.
Εὐμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως (ταχέως) μαραινόμενος.
Εὐμάρεια (ἡ), = Εὐχέρεια· εὐκολία· εὐκαιρία· εὐαρμοστία· ἀφθονία κτλ. « Οὐκ εὐμαρείᾳ χρῶμαι, « Σοφ., δὲν εὐκολύνομαι εἴς τι, στενοχωροῦμαι. 2) (κατ' εὐφημ.) = Ἀφόδευσις, Ἀπόπατος. « Σκιδνάμεναι πρὸς εὐμαρίην, « Ἡρ., πρὸς χρείαν των.
Εὐμαρέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐμαρῶς.
Εὐμαρὴς [εὖ, μάρη], ές (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) = Εὐχερὴς, εὐκολος.
Εὐμαρίζω, Μ. ἴσω. Εὐκολύνω.
Εὐμαρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐμάρεια.
Εὐμαρὶς ἴδος ἡ ἴδος (ἡ). εἶδ. ὑποδήματος, (Τουρκ.) παποῦτσι (συρτὸν) ἢ τερλίκι, (Γαλλ.) pantoufle.
Εὐμαρῶς, ἐπίρ. Εὐχερῶς, εὐκόλως.
Εὔμαχος (ὁ, ἡ). εὐκολοπολέμητος.
Εὐμεγὰς, εὐμεγάλη, εὔμεγα. Πολλὰ μεγάλος ἢ = τῷ
Εὐμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (ὄχι ὀλίγον ἢ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον) μεγάλος ἢ ὑψηλὸς, μεγαλόυτσικος.
Εὐμεθάρμοστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθαρμοζόμενος (μεταβαλλόμενος πρὸς τὰς περιστάσεις), Νικ. Χων.
Εὐμεθόδευτος (ὁ, ἡ), = Εὐμέθοδος.
Εὐμεθοδικῶς, ἐπίρ. = Εὐμεθόδως.
Εὐμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τι ἢ γινόμενος-
Εὐμεθόδως, ἐπίρ. Μὲ καλὴν (εὔκολον) μέθοδον, μεθοδικῶς.
Εὐμέθορτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθύων.
Εὐμειδὴς, -ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ χαμογελῶν (μειδιῶν), ἱλαρὸς, πρόσχαρος.
Εὐμείλικτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μειλισσόμενος (ἐξιλεούμενος), εὐδυσώπητος.
Εὐμέλαγος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος (γραμμένος) μὲ καλὴν ἢ πολλὴν μελάνην.
Εὐμέλεια (ἡ). μελῳδία, ἁρμονία. 2) συμμετρία τῶν μελῶν (τοῦ σώματος), [ἐκ τῶ
Εὐμελὴς [εὖ, μέλος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὑγιῆ ἢ σύμμετρα) μέλη, (ἦχος) γλυκὺς, μελῳδικός. « Πότερον προαιρετέον μᾶλλον τὴν εὐμελῆ μουσικὴν ἢ τὴν εὔρυθμον, « Ἀρστ. 2) (τρπ.) = Εὐάρμοστος. « Συμπότης—, « Πλδ.
Εὐμελίας ὁ Εὐμέλιος, ου (ὁ), γραμτ. ἑρμην. τοῦ Ἠμμελίης.
Εὐμελιτέω (τέω)-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω ἀφθονίαν μέλιτος ἢ μελισσῶν. « Ἢν εὐμελιτῇ τὰ σμήνη, « Ἀρστ., Ἂν ἦν εὐτυχισμένα τὰ μελίσσια.
Εὐμελῶς, ἐπίρ. Μελῳδικῶς· (τρπ.) εὐρύθμως· (ἐνγεν.) ἡδέως, εὐαρέστως.
Εὐμένεια (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εὐμενοῦς, ἀγαθότης, καλοκἀγαθία, συμπάθεια κτλ.
Εὐμενέτειρα (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐγενέτειρα, ἡ 2) θηλ. τοῦ -
Εὐμενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐμενὴς.
Εὐμενέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὐμενὴς, φέρομαι εὐμενῶς.
Εὐμενέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐμενῶς.
Εὐμενὴς [εὖ, μένος], ές (ὁ, ἡ). καλῆς διαθέσεως, εὐεργετικὸς, καλοκἀγαθος, καλοθελητὴς, (ἐπὶ πραγμ.) ὠφέλιμος· ἀναπαυτικὸς, εὔκολος. « Καὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἀμαχεῖ ἰοῦσιν εὐμενεστέρα, « Ξεν. « Φλαῦος μαλακὸς καὶ εὐμενὴς, « Θφρ. « Ἡ πεύκη εὐμενὴς πᾶσι τοῖς ὑποφυτευομένοις, « αὐτ. « Τὸ καρόριον εὐμενέστερον πιεῖν τε καὶ χρίσασθαι, « Ἱππκρ.
Εὐμενία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐμένεια.
Εὐμενίδες (αἱ). αἱ εὐμενεῖς (ἀντὶ Δυσμενεῖς) θεαί, (κατ' εὐφημ. ἢ ἀντίφρ.) αἱ Ἐρινύες.
Εὐμενίζω καὶ (μα.) Εὐμενίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ εὐμενὴς, ἐξιλεόνω.
Εὐμενικὸς, ἡ, όν. Ἴδιος εὐμενοῦς, εὐνοϊκός. 2) Φύσει εὐμενὴς (καλοκἀγαθος).
Εὐμενῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐμένειαν.
Εὐμίριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ μερισθῇ, εὐκολομοίραστος.
Εὐμεταβλησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέτις -
Εὐμετάβλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βλήτως. Ὁ εὐκόλως μεταβαλλόμενος (ἀλλοιούμενος).
Εὐμετάβολος (ὁ, ἡ) = Εὐμετάβλητος.
Εὐμετάγωγος (ὁ, ἡ)· εὐμετακίνητος· (τρπ.) εὐμεταπόριστος.
Εὐμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταδίδων ἢ μεταδιδόμενος, μεταδοτικὸς, ἐλευθέριος.
Εὐμετάθετος καὶ
Εὐμετακίνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μετατιθέμενος (μετακινούμενος, μετατοπιζόμενος), (τρπ.) εὐμετάβλητος, εὐμετάπειστος.
Εὐμετακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μετακομιζόμενος (μεταφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον).
Εὐμετακύλιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανται τις κυλίων νὰ μετατοπίσῃ. (ἐπμ.) = Εὐμετάθετος.
Εὐμετάπειστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ μεταπεισθῇ (νὰ μεταβάλῃ γνώμην, σκοπόν, φρόνημα).
Εὐμεταποίητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταποιούμενος (γινόμενος κατ' ἄλλον τρόπον), εὐμετάβλητος.
Εὐμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταπίπτων (μετατιθέμενος), εὐμετάβλητος, ἄστατος.
Εὐμετάστατος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μαθιζόμενος, Εὐμετάθετος.
Εὐμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐμετάβλητος.
Εὐμεταφορος (ὁ, ἡ). εὐμετακόμιστος, εὐμετάθετος, εὐμετάβλητος.
†Εὐμεταχειριστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὐμεταχείριστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ μεταχειρίζεται (κοιν. νὰ παίζῃ) ὅπως θέλει, εὐκολοοικονόμητος, εὐκολογέλαστος κτλ., (ἐνγεν.) εὔκολος. « Τὸ δὲ πρᾶγμα οἶσθα ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, « Ακ.
Εὐμετρία (ἡ). μετριότης, συμμετρία, [ἐκ τοῦ
Εὔμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μέτρως. Μέτριος, σύμμετρος· εὔτακτος.
Εὐμήκης, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ ἀρκετὰ (ὅσον πρέπει δηλ.) μακρὺς, (ἐνγεν.) Εὐμεγάθης, (κατ' ἐκτ.) μέγας. « Τύχη, « Εὐρ. « Τῆς χρείας εὐμηκεστέρους τοὺς ὄνυχας ἔχειν, « Κύρ.
Εὔμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ πρόβατα (μῆλα).
Εὔμηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυρὰ ἢ εὔμορφα μηριά.
Εὐμήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, μηρύω]. εὔκολος νὰ γνασθῇ.
Εὔμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [μῆτις], = Εὔβουλος, φρόνιμος.
Εὐμηχανία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέτις -
Εὐμήχανος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ εὐκόλως μηχανὰς (τρόπους), εὐφυὴς, ἐφευρετικὸς. « Ἡ μέλιττα πάντων τῶν ζώων ἐστὶν εὐμηχανωτάτη, « Γεωπον. « Τὸ τῆς ἀλώπεκος εὐμήχανον, « Φυσιογνμ. (καὶ μὲ γεν.) « Δύπτης ἁλίων εὐμήχανος ἔργων, « Ὀππ.
Εὐμηχάνως, ἐπίρ. Μὲ ἐπινοητικὸν (ὠφελιμωτικὸν) τρόπον, εὐφυῶς, ἐπιτηδείως.
Εὐμίκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μιγνύμενος (ἑνούμενος, [ἐκ τρπ.] λαμβάνων σχέσιν, ἐπιμιξίαν) μὲ ἄλλον, εὐπρόσιτος, εὐκοινώνητος.
Εὐμίμητος (ὁ, ἡ), ἐπίρ. -ήτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μιμηθῇ, εὐκολομίμητος.
Εὐμίσητος (ὁ, ἡ), πολλὰ μισητὸς, ἀποτρόπαιος.
Εὐμίσθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων ἢ πραξενῶν καλὸν μισθόν.
Εὔμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὑφασμένος μὲ καλὴν κλωστὴν (μίτον).
Εὔμιτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ζωσμένος μὲ) καλὴν μίτραν (ζώνην ἢ διάδημα).
Ἐυμμελίης, ἐω-ώ (ὁ), Π. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) καλὸν κοντάρι (ἀπὸ ξύλον μελίας), (δηλ.) ἀνδρεῖος ἢ ἐπιτήδειος πολεμιστής.
Εὐμνημονεστέρως [εὐμνήμων]. ἐπίρ. (Συκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θυμούμενος) καλλήτερα ἢ εὐκολώτερα.
Εὐμνημόνευτος (ὁ, ἡ), ᾳ ἐπίρ. -εύτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως ἐνθυμεῖται (ἢ συχνάκις ἀναφέρει) τις.
Εὔμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενος εὐκόλως, ἔχων καλὸν μνημονικόν.
Εὔμνηστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἐνθυμεῖται τι (ἢ τὸν ὁπ. ἐνθυμοῦνται) τις εὐκόλως.
Εὐμογία (ἡ), Π. φιλοπονία.
Εὐμοιρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπνττ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ -
Εὐμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔμοιρος, εὐτυχῶ. (μὲ γεν. καὶ σπνττ. αἰτ.) ἔχω κατ' εὐτυχίαν τι.
Εὐμοιρία (ἡ). τὸ νὰ ζνέ τις -
Εὔμοιρος (ὁ, ἡ). εὐτυχὴς, καλόμοιρος.
Εὐμοίρως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς.
Εὐμολπέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ψάλλω ἢ τραγῳδῶ καλὰ (νόστιμα).
Εὐμολπία (ἡ), Π. τερπνὴ (μελιφθικὴ, θελκτικὴ) ψαλμῳδία.
Εὔμολπος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, μέλπω]. ὅς τις ψάλλει ἢ τραγῳδεῖ καλὰ (γλυκὰ, νόστιμα).
Εὐμορφία (ἡ). τὸ νὰ ζνέ τις -
Εὔμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν μορφὴν· ὡραῖος, καλοκαμωμένος.
Εὐμουσία (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις -
Εὔμουσος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μούσως. Πεπαιδευμένος (κυρ. εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ τὰς λοιπὰς ὡραίας τέχνας καὶ ἐπιστήμας), (ἐν γέν.) φιλόκαλος, (ἀντίθ. τῷ Ἀμουσος).
Εὐμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ μοχθῶν (κοπιάζων) ἐντίμως· φιλόπονος.
Εὔμυθος (ὁ, ἡ), Π. εὐφραδὴς, εὔλαλος.
Εὔμυκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.
Εὐνάζω [εὐνὴ], Μ. άσω. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (κυρ. εἰς τὴν κλίνην), (συνκβχ.) κοιμίζω, ἀποκοιμίζω, (μτφρ.) κατευνάζω, καταπραύνω. (ᾳ ἀμτθτ. ἢ μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, (συνκβχ.) κοιμῶμαι, (μτφρ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι.
Εὐνεαιτάων, ουσα, ον, Π. [εὖ, νεαιτάω]. καλοκατοικημένος, (ἄλλ. γρφ. Εὖ ναιετάων).
Εὐναία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐνὴ, (ἴδε Εὐναῖος).
Εὐναιόμενος, η, ον, Π. [εὖ, ναίω]. καλοκατοικημένος, πολυάνθρωπος, ἢ ἁρμόδιος διὰ κατοικίαν (ἄλλ. γρφ. Εὖ ναιόμενος).
Εὐναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὴν κλίνην). » Εὐναῖος γαμέτας, « Εὐρ., ὁ σύνευνος. » Λαγὼς —, « Ξεν., ὁ κινούμενος (ὁρμῶν) πρὸς φυγὴν ἀπὸ τῆς κοίτης του, (ᾳ καταχρ.) » Εὐναία ζυγή, « αὐτ., τὰ τοῦ εὐναίου λαγωοῦ. » Εὐναῖον πηδάλιον, « Εὐρ., τὸ ἀσφαλίζον τὴν ναῦν (;). ||. (οὐσ.) » Εὐναία (ἡ) καὶ » Εὐναῖον (τὸ), ἀντὶ Εὐνὴ, κοίτη, ἄγκυρα κτλ.
Εὐνάσιμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναται τις νὰ εὐνασθῇ (νὰ πλαγιάσῃ), καλὸς διὰ πλάγιασμα.
Εὐνάστειρα (ἡ), θηλ τοῦ -
Εὐναστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Εὐνάστης.
Εὐναστήριον (τὸ). τόπος διὰ πλάγιασμα, κοιτὼν ἢ κλίνη. 2) Π. γυνὴ, σύνευνος.
Εὐνάστης, ου [ὁ]. ὁ εὐνάζων (κοιμίζων, ἀναπαύων κτλ.) τινὰ, θεράπων (τοῦ κοιτῶνος)· νυμφαγωγὸς· σύνευνος, συγκοιμώμενος. » Λίθος —, « Ὀππ. ὁ χρησιμεύων ὡς εὐνὴ (ἄγκυρα).
Εὐνάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐναστὴρ, θεράπαινα τοῦ κοιτῶνος, (Ἰταλ.) καμαριέρα-παλλακὶς, σύνευνος.
Εὐνάστωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνάτειρα (ἡ), Π. = Εὐνάστρια.
Εὐνατὴρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνατήριον (τὸ). = Εὐναστήριον.
Εὐνάτωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Εὐνάζω, κοιμίζω πλαγιάζω, (μτφορ.) κατευνάζω. (πθ.) κοιμῶμαι, (μὲ δοτ.) συγκοιμῶμαι.
Εὐνάων, ουσα, ον, Π. [εὖ, νάω]. ὁ ῥέων ἀφθόνως, πηγάζων διαυγῆ νάματα, (παρδλ. Ἐρρύντος).
Εὐνάων, Δίολ. ἀντὶ Εὐνῶν, γεν. πλθ. τοῦ Εὐνή.
Εὐνείκετος καὶ Εὐνείκητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, νεῖκος]. εὔκολος νὰ κριθῇ.
Εὐνέτης, ου (ὁ), Π. σύζυγος, συγκοιμώμενος.
Εὐνέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐνέτης, σύζυγος ἢ παλλακίς.
Εὐνεὼλκητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως νεωλκούμενος.
Εὐνὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Εὕδω]. κλίνη, κρεββάτι· (ἐπὶ ζ.) κοίτη, φωλεὰ· (ἐν γέν.) κατοικία. (ἐπὶ νεκρ.) ξυλοκρέββατον ἢ τάφος. (συνκβχ.) γάμος, (ἢ ἁπλ.) συγκοίμησις (ἀνδρογύνου). (Π.) ἀντὶ Σύνευνος, σύζυγος. (πλθ.) πέτρα ἢτις ἐχρησιμευεν ὡς ἄγκυρα εἰς τὰ πλοῖα (κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς αἰῶνας).
Εὐνήεις, εσσα, εν, Π. πλαγιασμένος, (τρπ.) κατευνασμένος, ἥσυχος.
Εὐνῆθεν, Π. ἀντὶ Ἀπὸ τῆς εὐνῆς, ἀπὸ τῆς κλίνης.
Εὐνηθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εὐνάω.
Εὔνημα (τὸ), Π. ἀντὶ Εὐνὴ, συγκοίμησις.
Εὔνησος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων ἢ κείμενος ἐπὶ τόπου σχηματίζοντος ὡραίαν νῆσον.
Εὐνήστηρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστὴρ, Εὐνέτης, σύνευνος.
Εὐνήστρια (ἡ), = Εὐνάτειρα.
Εὐνήτειρα (ἡ), Π. = Εὐνάστρια.
Εὐνητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστὴρ, ἢ ἀντὶ-
Εὐνητήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὴν κλίνην ἢ εἰς τὸν ὕπνον), Ἐνεύναιος.
Εὔνητος (ὁ, ἡ), [εὖ, νήθω]. καλογνεσμένος, καλοκλωσμένος, καλοϋφασμένος.
Εὐνήτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Εὐνητήρ.
Εὐνήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐνάτωρ.
Εὐνῆφι(φιν), Π. γεν. ἢ δοτ. τοῦ Εὐνή.
†Εὔνια (τὰ), = Ἐνεύναια.
Εὐνίκητος (ὁ, ἡ). εὐκολονίκητος.
Εὔνις [εἰς, ἑνὸς], ιος (ὁ, ἡ), Π. χηρεύων, (κατ' ἔκτ.) ὀρφανὸς· (μὲ γεν.) στερημένος τινός. » Εὔνιν ἔθηκεν ὀφθαλμῶν, « Ἐπγρ.
Εὔνις, ιδος ἢ ἴδος (ἡ), Π. = Εὐνέτις, σύζυγος (γυνή).
Ἐύννητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔνητος.
Εὐνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔνους πρός τινα, θέλω τὸ καλόν του.
Εὔνοημα (τὸ). ἔργον εὐνοίας ἢ φρονήσεως.
Εὐνοητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. = Εὐνοϊκὸς.
Εὐνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Εὔκολος νὰ ἐννοηθῇ, εὐκατάληπτος.
Εὐνόθευτος (ὁ, ἡ), εὔκολος νὰ νοθευθῇ (νὰ δολωθῇ).
Εὔνοια (ἡ). τὸ εὐνοεῖν, κλίσις, ἀγάπη, φιλοφροσύνη. » Κατ' εὔνοιαν, « Αξ., κατὰ χάριν, φιλοπροσώπως. » Εὐνοίᾳ τῇ σῇ, « Πλάτ., (Τυρκ.) διὰ τὸ χατῆρί σου.
Εὐνοϊκὰς, ἢ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δεικνύων (γινόμενος δι') εὔνοιαν.
Εὐνομέω-ῶ καὶ (συχνότ.) Εὐνομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι μὲ καλοὺς νόμους. 2) πράττω κατὰ νόμους, πολιτεύομαι νομίμως.
Εὐνόμημα (τὸ). πρᾶξις νόμιμος (εὔνομος).
Εὐνομία (ἡ). οἱ καλοὶ νόμοι καὶ ἡ κατ' αὐτοὺς διοίκησις καὶ διαγωγὴ, (παρδλ. Εὐδοκία). 2) καλὸν βόσκημα (ζώων) ἢ, καλὴ βοσκὴ (διὰ ζῶα), [ἐκ τοῦ
Εὔνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος μὲ) καλοὺς νόμους· ὁ πολιτευόμενος ἢ γινόμενος κατὰ νόμους, νόμιμος, δίκαιος. 2) ὁ ἔχων (ἢ βόσκων εἰς) καλὰς νομάς. » Τὰ εὐνομώτερα τῶν χωρίων, « Λυγγ.
Εὔνοος-ους (ὁ, ἡ), (πὸ πλθ. Εὖνοι). ὁ ἔχων κλίσιν (εὔνοιαν, Εὐδιάθετος) πρός τινα, φιλόφρων, καλοθελητὴς, (παρδλ. Εὐμενὴς).
Εὔνοστος (ὁ, ἡ), (πὸ ἐναντ. τοῦ Ἄνοστος, δηλ.) = Νόστιμος. ||. (οὐσ.) θεός τις ἐπιστατῶν τοὺς μύλους.
Εὐνουχία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐνούχου.
Εὐνουχίας, ου (ὁ), ὅμοιος μὲ εὐνοῦχον, ἀνίκανος (φύσει) πρὸς συνουσίαν, θηλυδρίας. (μνημ.) » Σκυθὸς —, « Ἀθ., πὸ ἐναντ. τοῦ Σπερματίας.
Εὐνουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ εὐνοῦχον, (χυδ.) μουχλίζω. 2) (ἀμτθτ.) ὁμοιάζω (ζῶ ὡς) εὐνοῦχος.
Εὐνούχιον (τὸ), εἶδος θριδακος, (ἄλλ.) Ἀστυτις.
Εὐνουχισμὸς (ὁ). τὸ εὐνουχίζειν, εὐνούχισμα.
Εὐνουχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐνουχίζων, ἔχων τέχνην τὸ εὐνουχίζειν.
Εὐνουχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐνουχίας.
Εὐνοῦχος (ὁ), [εὐνὴ, ἔχω, ἡ, [πιθανώτ.] εὖνις, ὀχὴ, ὀχεία]. (κοιν.) μουχλὸς, (Τουρκ.) χαδούμης· (συνκβχ.) ἄγονος, (ἐν γέν.) στερημένος. ||. (ὡς ἐπίθ.) » Εὐνοῦχα ὄμματα, « Σοφ., (κατὰ παιγνιγράφον ἐκ τοῦ Εὐνὴ, ἔχω) τὰ ἄφρυπνα.
Εὐνουχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Εὐνουχοειδὴς θηλυδρίας.
Εὐνόως, ἐπίρ. Εὐνοϊκῶς, μὲ εὔνοιαν, εὐμενῶς.
Εὔντα, Δ. ἀντὶ Ἐόντα, ὄντα, αἰτ. ἐν. ἀρσ. τῆς μτχ. τοῦ Εἰμί.
Εὐνώμας, α (ὁ), Π. [εὖ, νωμάω]. εὐκίνητος, ταχυκίνητος.
Εὔνως, ἐπίρ. (σπν.) ἀντὶ Εὐνόως.
Εὔνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυρὰν νῶτον (γιερὴν ῥάχιν).
Εὔξαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, ξαίνω]. καλὰ λαναρισμένος.
Εὔξενος καὶ Ἰων. Εὔξεινος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος. » Πόντος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

—, « Γεωγρφ., (κατ' ἀντίφρ. ἀντὶ Ἄξενος) ἡ Μαύρη Θάλασσα.

Εὔξεινος καὶ Ἰων. Εὐξείνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοξενίαν.

Εὔξεστος καὶ Π. Ἔὐξεστος (ὁ, ἡ), [εὖ ξέω]. καλὰ πελεκημένος (ροκανισμένος στιλβωμένος) ἢ· εὐκολοπελέκητος κτλ., (ἐν γέν.) τεχνικὰ κατεσκευασμένος, καλοκαμωμένος.

Εὐξήραντος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ξηραινόμενος (στεγνόνων ἢ μαραινόμενος).

Εὐξόανος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ κατασκευάζων καλὰ ξόανα (εἰδωλα).

Εὔξοος-ους καὶ Π. Ἔὐξοος-ους (ὁ, ἡ), =Εὔξεστος.

Εὔξυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ ἢ καλὰ ξύλα (ξυλικὴν) ἢ· κεκαμωμένος ἀπὸ καλὸν ξύλον.

Εὐξύμβολος, Εὐξύνετος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Εὐσύμβολος κτλ.

Εὔξυστος (ὁ, ἡ), =Εὔξεστος.

Εὐογκία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Εὔογκος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (βλ. ὄχι ὀλίγον, ἢ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον, μετρίως) ὄγκώδης, (ἐπιμ.) ἐλαφρὸς, εὐμεταχείριστος. « Τὰ πετραῖα (ὀψάρια) εὐογκά ἐστι καὶ πέττεται ταχέως, « Ἀθ.

Εὐοδέω-ῶ καὶ (μσ.) Εὐοδέομαι-οῦμαι, Μ. ἤσω, -ομαι. Ἔχω (ἀκολουθῶ, εἶμαι εἰς) καλὸν δρόμον, (μτφορ.) εὐημερῶ, εὐδοκιμῶ, προοδεύω.

ξΕὐοδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), =Εὔοδος. (ἄλλ. διορθ. Εὐαδὴς ἢ Εὐαλδὴς).

Εὐοδία (ἡ). καλὸς (εὐκολος) δρόμος, εὐτυχισμένον ταξεῖδι, (μτφορ.) εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία, (ὄθεν

Εὐοδιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι εἰς καλὸν δρόμον· εὐκολύνω τὸν δρόμον διά.

Εὐοδιασμὸς (ὁ). τὸ εὐοδιάζειν, βάλσιμον εἰς καλὸν δρόμον.

Εὐοδμία (ἡ), = Εὐοσμία, Εὐωδία.

Εὔοδμος (ὁ, ἡ), = Εὔοσμος, εὐώδης.

Εὔοδος (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει εὔκολον (καλὸν) ταξεῖδι, (μτφορ.) ὅστις εὐδοκιμεῖ (ἐπιτυχαίνει) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του (προοδεύει). (τόπος) ἔχων καλὰς ὁδοὺς (δρόμους) εὔκολος

Εὐ-οδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τινὰ εἰς καλὸν δρόμον, (μτφορ.) κάμνω νὰ λάβῃ τι καλὴν ἔκβασιν. ‖. (πθ.) εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ, (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς καλόν. (ἐνίοτε) εὐκολύνομαι. « Τιθέτω παρ' ἑαυτῷ θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐοδῶται, « Γρφ.

Εὐόδως, ἐπίρ. Μὲ καλὸν δρόμον, εὐκόλως, εὐτυχῶς.

Εὐοῖ, ἐπιφών. Βακχικὸν (χαρᾶς ἐκφραστικὸν), (κυρ.) = Εὖ οἱ, καλὸ 'σ τὸν! (παρβλ. Εὐάν, καὶ Αἰβοῖ).

Εὐοίκητος (ὁ, ἡ). καλοκατοικημένος.

Εὐοικονόμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως. Εὐκολοικονόμητος· εὐκολογύμνευτος.

Εὔοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς) καλὸν οἶκον· καλὸς (ἁρμόδιος) πρὸς κατοίκιαν. 2) καλὸς οἰκονόμος (οἰκοκύρης). « Τὰ ἴδια εὐοικότατός τε ἦμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο, « Δ. Κάσ.

Εὐοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Παράγω πολὺν καὶ καλὸν οἶνον, εἶμαι εὔοινος.

Εὐοινία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ (τόπος) τις εὔοινος, ἀφθονία οἴνου.

Εὐοίνιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος μὲ καλὸν οἶνον. « Δοτέα εὐοίνιστα, « Ὀξφ.

Εὔοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν καὶ καλὸν οἶναν, ἁρμόδιος πρὸς ἀμπελοφυτείαν. « Δεσβίων τῶν εὐοινοτάτων, « Μαξ.

Εὐοινώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκλαμβανόμενος ἀντὶ καλοῦ οἰωνοῦ ἢ γενόμενος ὑπὸ καλοὺς οἰωνούς, αἴσιος.

Εὔολβος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐδαίμων ἢ πλούσιος (ὄλβιος).

Εὐόλισθος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως 'γλιστρῶν ἢ, πολλὰ 'γλιστερὸς· ἐπισφαλὴς.

Εὐόλκιμος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἕλκω]. ὅστις τραβιέται εὔκολα καθὼς τὸ ζυμάρι (ἢ μαστίχα κτλ.), (κοιν.) πολλὰ κορδιαστός.

Εὔολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς ἐλπίδας (ληκύθους ἢ λαγύνους).

Εὐομβρία (ἡ), τὸ εὖε. τοῦ-

Εὔομβρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ καὶ ἔγκαιροι βροχαὶ (ὄμβροι).

Εὐομίλος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ συναναστροφὴν (ὁμιλίαν), χαρίεις, εὐάρμοστος.

Εὐομματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ ὄμματα (καλὴν ὄψιν).

Εὐομολόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως ὁμολογεῖ (μένει σύμφωνος, συγκατατίθεται) τις, σαφὴς, σχεδὸν ἀναντίρρητος.

Εὐόμφαλον (τὸ), [εὖ, ὀμφή]. εὔσωμον (ὀνόμαζον οἱ Ἀρκάδ.) τὸ ῥόδον.

Εὐόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ προξενῶν καλὰ ὄνειρα.

Εὐόνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'γιερὸς (ἰσχυροὺς) ὄνυχας.

Εὐ-οπλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καλὰ (μὲ καλὰ ὅπλα) ἁρματωμένος.

Εὐοπλία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Εὔοπλος (ὁ, ἡ). καλὰ (μὲ καλὰ ὅπλα) ἁρματωμένος. 2) εὐτυχὴς εἰς τὰ ὅπλα (εἰς τὸν πόλεμον). 3) ἐπὶ ζῴπου) ὁ ἔχων καλὰς ('γιερὰς) ὁπλάς.

Εὔοπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὁράω, ὄψομαι]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ, φαινόμενος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. 2) = Εὐειδὴς, εὔμορφος.

Εὐόρατος (ὁ, ἡ), = Εὔοπτος.

Εὐόργησία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Εὐόργητος (ὁ, ἡ). μέτριος εἰς τὴν ὀργήν (εἰς τὸν θυμόν) του, πρᾶος, ἀνεξίκακος. 2) ὀξύθυμος (;), (ἄλλ. γρφ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. Εὐόργιστος).

Εὐοργήτως, ἐπίρ. Πρᾴως, μετριοπαθῶς, (Γαλλ.) de sang froid.

Εὐοργία (ἡ), = Εὐοργησία, [ἐκ τοῦ-

Εὔοργος (ὁ, ἡ), = Εὐόργητος.

Εὐόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν καλὴν ὄρεξιν, ὀρεκτικὸς.

Εὐόριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ ὁρισθῇ (νὰ προσδιορισθῇ ἢ νὰ περιορισθῇ), μικρὸς, μὲ ὀλίγην περιοχὴν (περιφέρειαν) ἢ συνέχειαν (ἔκταση).

Εὐορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὸν ὅρκον μου, εἶμαι εὔορκος.

Εὐορκηταί καὶ

Εὐορκία (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐόρκου.

Εὔορκος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων τὸν ὅρκον τα, θεοσεβὴς, εἰλικρινὴς, τίμιος, ἀνάρετος, εὐσυνείδητος. « Εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε, « Λκ., δότε τὴν ψῆφόν σας κατὰ συνείδησιν (σύμφωνα μὲ τὸν περὶ τούτου ὅρκον σας).

ξΕὐόρκωμα (τὸ), Π. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ εὐόρκημα), πᾶν ὅτι ἐπράχθη ἢ ἐλέχθη εὐόρκως.

Εὐόρκως, ἐπίρ. Εὐσυνειδήτως, (συγχ. τῷ Ἐνόρκως). « Τάδ' εὐόρκως ἔχει, « Αἰσχλ., εὐόρκα εἶσιν.

ξΕὐόρκωτος (ὁ, ἡ), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐόρκητος), = Εὔορκος.

Εὐόρμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ βάλλῃ εἰς κίνησιν (νὰ παρορμήσῃ) εὐκατάφορος πρός. 2) (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὁρμήσῃ.

Εὔορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ὅρμον, εὐλίμενος. 2) = Εὐόρμητος (2).

Εὐορνιθία (ἡ). ἐμφάνισις καλῶν ὀρνίθων (ὄρνιθας) αἰσίων οἰωνῶν, [ἐκ τοῦ

Εὔορνις, ιθος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πρᾶττων τι ὑπὸ καλοὺς οἰωνοὺς (ὄρνιθας), αἴσιος. 2) Π. (τόπος) ὅπου εἶνε πολλαὶ ἢ καλαὶ ὄρνιθες, πλούσιος ἀπὸ ὄρνιθας.

Εὐόροφος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων καλὴν (λαμπρὰν) ὀροφὴν (μεγαλοπρεπῆ θόλον).

Εὐορπὴξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς (εὐθαλεῖς) ὄρπηκας (κλωνάρια).

Εὐοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐωδιάζω.

Εὐοσμία (ἡ). καλὴ ὀσμὴ (μυρωδιὰ), εὐωδία, [ἐκ τοῦ

Εὔοσμος (ὁ, ἡ). εὐώδης, μυρωδάτος. 2) τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ ὀσμήν. « Ἴχνος—, « Πλά.

ξΕὐοσμώδης, ἐος (ὁ, ἡ), =Εὐώδης, (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔοσμος.

Εὐοσφραντικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Εὐόσφρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ἀξίαν) ὄσφρησιν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔοσμ).

Εὐοφθαλμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φθάλμως. Ὁ ἔχων μεγάλους καὶ ὡραίους ἢ καλῶς βλέποντας ὀφθαλμούς. 2) τερπνὸς (εὐάρεστος) εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, προξενῶν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα. (καταχρ.) « Εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι, « Ἀρστ., εὐάρεστον εἰς τὴν ἀκοήν, (παρβλ. ἢ Εὐωπὸς).

Εὔοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) ὀφρύδια.

ξΕὐοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθύνω ἢ Περιποιοῦμαι καλὰ τὰ ἄχημά μου, (συγχ. τῷ Εὐωχέω).

Εὐοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ζω ἐν ἀφθονίᾳ, [ἐκ τοῦ

Εὔοχθος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ὀχή]. ἄφθονος (κυρ. ἐπὶ τραφῆς), πλουσιοπάροχος. « Τράπεζα —, « Βακχλ.

Εὔοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) τι ἢ κρατούμενος ἀπὸ ἢ ὀχούμενος ἐπί τινος καλῶς (ἀσφαλῶς, καθὼς πρέπει). « Σχῆμα εὔοχον, « Ξεν., τὰ τοῦ ἐπιτηδείου ἱππέως.

Εὐοψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ ἢ καλὰ ὀψάρια, εἶμαι εὔοψος.

Εὐοψία (ἡ). ἀφθονία ἐκλεκτῶν ὀψαρίων, [ἐκ τοῦ

Εὔοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ ὄψα (προσφάγια, κυρ. τὰ ὀψάρια ἢ ἄλλα θαλασσινά).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐπαγέως, Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐπαγῶς, ἐπίρ. τοῦ-

Εὐπαγὴς [εὖ, πήγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πήζων (πηγνύμενος) εὐκόλως ἢ καθὼς πρέπει. » Τυρός—, » Λόγγ. » Αἷμα εὐπαγὲς, « Ἀρετ. 2) (συνήθ.) καλὰ συνηρμοσμένος, καλοκτισμένος· ζερεύς. »Ἅκτρον εὐπαγὲς, « Θκρ. » Ναῦς—, « Αξ., ἢ καλῶς ναυπηγημένη. » Σῶμα εὐπαγὲς, « Ξεν. τὸ καλοκαμωμένον ἢ 'γιερὸν (καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς) τοῦ ὀπ. τὸ σκαρὶ εἶνε καλὸν, (συγχ. τῷ Εὐπαγής).

Εὐπαγῶς, ἴδε Εὐπαγέως.

Εὐπάθεια (ἡ). ἀπόλαυσις τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀναπαύσεων τοῦ βίου, καλοπέρασις, εὐζωΐα· ἡδυπάθεια, τρυφή. » Ἡ φύσις εὐπάθειαν μὲν, εἴτις εὐπάθειαν καλεῖ τὴν ἡδυπάθειαν, οὐκ ἀπαιτεῖ, μεταβολὴν δὲ ἀπαιτεῖ, « Πλάτ. »Ἐν εὐπαθείαις ἦσαν, « Ἡρ., εὐωχοῦντο, εὐθυμοῦσαν κτλ. 2) ἄκρα (μεγάλη) εὐαισθησία, (Ἀλέξ. Ἀφρ.), [ἐκ τοῦ

Εὐπαθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀπολαμβάνω τὰς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις τοῦ βίου, εὐωχοῦμαι, εὐθυμῶ, καλοπερνῶ. » Ὅπως γένοιτο νὺξ, πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν, « Ἡρ. 2) εἶμαι-

Εὐπαθὴς [εὖ, πάσχω], ἐος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὀπ. κάθε τι κάμνει ἐντύπωσιν, εὐαίσθητος. » Ῥύθ. πρὸς ἁρμονίαν, « Πλ. »Εὐπαθέστερον τὸν οἶνον ἑξουσι, « Γεωπον. 2) ἡδὺς, ἄνετος, εὐάρεστος. » Βίος—, « Σδ.

Εὐπάθητος (ὁ, ἡ), = Εὐπαθής.

Εὐπαθὴς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐπάθεια.

Εὐπαθῶς, ἐπίρ. Ἐν εὐπαθείᾳ, ἡδέως.

Εὐπαιδευσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐπαίδευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δεύτως. Καλὰ πεπαιδευμένος, καλοαναθρεμμένος, πρακτικός. » Μάγειρος—, « Ἀθ.

Εὐπαιδεύτως, ἐπίρ. Ἐμμελῶς, κοσμίως, ἐλευθερίως, κτλ.

Εὐπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ παιδιὰ (νὰ ἦνε-

Εὐπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ παιδιὰ, εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του. 2) Π. καλὸς υἱὸς, καλὴ θυγάτηρ.

Εὐπακτος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὔπηκτος.

Εὐπάλαιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ καταπαλαίσῃ (νὰ καταπονέσῃ).

Εὐπάλαιστρος (ὁ, ἡ). καλὰ γυμνασμένος εἰς τὴν παλαίστραν, (ἐν γέν.) ἐπιτήδειος.

Εὐπάλαμος (μος), ον (ὁ, ἡ), Π. 'γιερὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια, (τρπ.) = Εὐμήχανος. » Σοφία—, « Ἐπγρ. 2) καμωμένας ἀπὸ τεχνικὸν (ἐπιτήδειον) χέρι. » Ὕμνος—, « Ἀρχῖρ.

Εὐπαλέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εὐπαλῶς.

Εὐπαλὴς [εὖ, πάλη ἢ πάλλω], ἐος (ὁ, ἡ), = Εὐπάλαιστος, (συνδχ. καὶ τρπ.) εὐκατόρθωτος, εὔκολος.

Εὐπαλῶς, ἐπίρ. Εὐκόλως.

Εὐπαράγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παραγάγῃ, νὰ μεταστρέψῃ, νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του [καὶ μτφρ.]. (νὰ παρασύρῃ, νὰ ξελογιάσῃ, νὰ ἀπατήσῃ). » Ὀστοῦν—, « Ἱππκρ. »Γνώμη—, « Ἀρετ.

Εὐπαράδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως παραδέχεται τις, πιθανός. 2) (ἐνεργ.) ὃς τις εὐκόλως παραδέχεται τι. » Ἡ εὐφυΐα εὐπαράδεκτος σπερμάτων ἀρετῆς ἐστι, « Φίλ.

Εὐπαράδοχος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Εὐπαραίτητος (ὁ, ἡ), = Εὐδυσώπητος.

Εὐπαράκλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, παρακαλέω]. τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρηγορήσῃ ἢ νὰ καταπείσῃ.

Εὐπαρακολούθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήτως. Τοῦ ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἴχνη (καὶ τρπ.) νὰ φυλάξῃ τὴν συνέχειαν (ἐπμ.) νὰ τὸν ἐννοήσῃ, εὐκατάληπτος.

Εὐπαρακόσμιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἢ πρὸς τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μετακοσμήσῃ ἢ νὰ μετακοσμηθῇ πλαγίως καὶ μὲ τρόπον. » Πλοῦς—, « Πλδ., ὁ διὰ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, (ἐπμ.) εὔκολος. » Πόλις—, « Ἀρστ., εἰς τὴν ὁποίαν εὐκόλως εἰσάγονται (κυρ. κρυφὰ ἢ μὲ πλοιάρια) τρόφιμα ἢ πραγματεῖαι, (καὶ τρπ.) » Τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον εὐπαρακόσμιος, « Πλ., εὐκατάπειστος.

Εὐπαράκρουστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρακρούσῃ (νὰ ἀποφύγῃ μὲ τρόπον).

Εὐπαράλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως παραλλάσσων (ἀλλοιούμενος), εὐμετάβλητος.

Εὐπαραλόγιστος (ὁ, ἡ). εὐαπάτητος (κυρ. εἰς λογαριασμὸν καὶ τρπ. διὰ ψευδῶν συλλογισμῶν καὶ σοφισμάτων).

Εὐπαραμύθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θήτως. Ὁ εὐκόλως παραμυθούμενος (παρηγορούμενος, καταπειθόμενος, ἐξιλεούμενος).

Εὐπάρδος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐπάρδος, = Εὐπάρειος.

Εὐπαράπειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ πείσῃ ἢ νὰ μεταπείσῃ παρὰ τὸ δίκαιον (νὰ παρασύρῃ), εὐαπάτητος.

Εὐπαράπλους, ου (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως καὶ ἀκινδύνως δύνανται τις νὰ παραπλεύσῃ.

Εὐπαράτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐμετάπειστος ἢ Εὐπαράπειστος.

Εὐπαρατύπωτος (ὁ, ἡ). (νόμισμα) τὸ ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρατυπώσῃ (νὰ παραγαράξῃ).

Εὐπαράφορος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως παραφερόμενος (παρασυρόμενος, ἐξαγόμενος ἀπὸ τὰ ὅριά του).

Εὐπάρεδρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -έδρως. Πιστὸς, σταθερὸς, ἐπίμονος.

Εὐπάρειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς παρειὰς (εὔμορφα μάγουλα).

Εὐπαρείσδυτος (ὁ, ἡ). ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρεισδύσῃ (νὰ εἰσχωρήσῃ μὲ τρόπον).

Εὐπαρηγόρητος καὶ

Εὐπαρήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γορήτως, -γόρως. Εὐπαραμύθητος.

Εὐπάρθενος (ὁ, ἡ), = Εὐπάρειος.

Εὐπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου εἶνε πολλαὶ καὶ καλαὶ παρθένοι. » Νάξος—, « Ἐπγρ. 2) καλὴ (ὥρα, εὐγενὴς, πλουσία, κτλ.) παρθένος. « Ἄρτεμις—, « Ἐπγρ., (παρδλ. Εὔπαις).

Εὐπαρόδευτος (ὁ, ἡ), τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις 'να παροδεύσῃ ('να παρέλθῃ). » Τὸ κάλλος αὐτῶν οὐκ εὐπαρόδευτον, « Σδ.

Εὐπάροδος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὀπ. ἢ διὰ τοῦ ὀπ. ἡ πάροδος (ἡ ὁδὸς) εἶν' εὔκολος, εὐπέρατος.

Εὐπάριστος (ὁ, ἡ), = Εὐπαρακόμιστος, Εὐπαράγωγος.

Εὐπαρόξυντος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παροξύνῃ, εὐερέθιστος.

Εὐπαρόρμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρορμήσῃ (νὰ παρακινήσῃ), εὐερέθιστος.

Εὐπάροχος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων (ὄζων) εὐκόλως. » Ἵππος—, « Ἱππιατρ., ὁ προαγηγής.

Εὐπαρρησίαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άστως. Ὁ εὐκόλως παρρησιαζόμενος (ὁμιλῶν θαρετὰ τὴν ἀλήθειαν).

Εὐπάρυφος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ἔχων καλὴν παρυφὴν (οὖγιαν, κενάρι), (συνδχ.) ὁ στολισμένος μὲ τοιοῦτον χιτῶνα (δηλ. μὲ πολυτέλειαν), λαμπροφορεμένος, (μτφ.) ἄνθρωπος, μεγαλοπρεπής. » Λόγος—, « Ἀθ.

Εὐπέταγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (πάταγον).

Εὐπατέρεια (ἡ), Π. θυγάτηρ μεγάλου (ἐνδόξου) πατρὸς, εὐγενὴς πατρόθεν. » Νοίεις εὐπατέρειαν αὐλὰν, « Εὐρ., κατοικεῖς τὸ παλάτιον τοῦ κραταιοῦ πατρός σου.

Εὐπάτητος (ὁ, ἡ). εὐκολοπάτητος ἢ, καλὰ (πολλὰ) πατημένος.

Εὐπατόριον (τὸ), [εὐπάτωρ, ἐπώνυμ. τοῦ Μιθριδ.], εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Βουδώνιον, (Γαλλ.) **aigremoine.**

Εὐπατρίδης, ου (ὁ), εὐγενὴς τῆς πατρίδος του, ἐκ γενετῆς (ἐκ προγόνων) εὐγενὴς πατρίκιος.

Εὐπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐπατρίδης καὶ

Εὐπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). υἱὸς ἢ θυγάτηρ εὐγενοῦς (ἐνδόξου) πατρὸς, εὐγενὴς πατρόθεν.

Εὐπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. ὄχι ὀλίγαν ἢ, μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον ἀλλ' ὅσαν πρέπει) παχὺς, (συγχ., τῷ Εὐπαγής).

Εὐπεδιὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ Εὐπέδιος, ἔχουσα καλὰς πεδιάδας, πεδινή.

Εὐπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν εὔμορφα πέδιλα.

Εὐπέδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς (εὐφόρους ἢ εὐρυχώρους) πεδιάδας, (ἄλδ. διορθ. Εὐρυπέδιος).

Εὐπεζος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πέζα]. ὁ ἔχων εὔμορφα ποδάρια.

Εὐπείθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ εὐπειθοῦς.

Εὐπειθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-

Εὐπειθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος (ὑπακούων) πρόθυμος. 2) Π. ὁ καταπειθὴς εὔκολος, πιθανὸς, καταπειστικός. » Σήματα εὐπειθῆ, « Αἰσχλ.

Εὐπειθὴς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐπείθεια.

Εὐπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐπείθειαν.

Εὔπειστος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.) -πείστως Ὁ πειθόμενος εὐκόλως, εὐκατάπειστος, (ἐπμ.) = Εὐπιστος.

Εὔπεκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πείκω]. καλοκουρεμμένος ἢ καλοκτενισμένος, (ἐπμ.) = Εὔποκος.

Εὐπελαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίσμενος εὐθέτως ὡς πρὸς τὸ πέλαγος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλέκητος (ὁ, ἡ). εὐκολοπελέκητος.
πελής, ές, (ὁ, ἡ), Π. = Εὐηπελής, ἡ
πελμ. ἀντὶ Εὐπαλής, εὐκολος.
πέμπελος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πέμπω]. ἡμε-
ς, εὔκολος. » Οὐκ εὐπέμπελος, « Λι-
ηλ. (δηλ.) Δυσπέμφελος.
πένθερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐγενῆ (ἔν-
ρον) πενθερόν.
πεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὸν (με-
λοπρεπῆ) πέπλον.
πεπτεω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
πεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πέπτω]. εὐκολοχώ-
υτος ἡ, εὐκολωρίμαστος. » Τὸ ὑέτιον
ῶρ εὔπεπτον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ εὔπε-
τον, « Στβ. 2) (ἐνεργ.) ὁ χωνεύων εὐ-
κόλως. » Ὀρεκτικωτέρους ἀπεργάζεται
ρὸς τροφὰς καὶ εὐπεπτοτέρους, « Ἀθ.
πέραντος (ὁ, ἡ), ὁ καλῶς περατούμενος
καταλήγων), εὐκατάστροφος.
πέρατος (ὁ, ἡ). εὐκολοπέραστος. » Πο-
αμὸς—, « Εὐς.
παράτωτος (ὁ, ἡ) = Εὐπέραντος.
περιάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως
ύναταί τις νὰ περιάγῃ (νὰ περιστρέφῃ).
περιαίρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως
ύναταί τις νὰ ἀφαιρίσῃ ὁλοτρόγυρα ἀπό.
» Φλοιὸς—, « Θφρ.
περιβλεπτος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. παράφρ. τοῦ
Εὐπερίεπτος.
περιβολος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐ-
ρχής.
περίγραπτος καὶ Εὐπερίγραφος (ὁ, ἡ),
αὶ ἐπίρ. -γράπτως, -γράφως. Ὁ περιο-
ρίζόμενος εἰς μικρὸν (ἐνίοτε καὶ ὡραῖον)
χῆμα, μικροκάμωτος, σύντομος.
περιδραστος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιδράττομαι],
= Εὐπερίληπτος, Εὐπερίγραπτος.
περιθραυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔθραυστον
περικάλυμμα ἢ περιφέρειαν, εὐκολος νὰ
συντριφθῇ ὁλοτρόγυρα.
περικαλυπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκό-
λως δύναταί τις νὰ περικαλύψῃ (νὰ σκε-
πάσῃ ὁλοτρόγυρα).
περίκαπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ περικό-
ψῃ (νὰ ἀφαιρῇ) τὰ περιττά. » Εὔπ. πρὸς
τὰς ἐντεύξεις, « Πλθ., χωρὶς πολλοὺς
περεμόνιους εἰς τὴν συναναστροφήν,
(Γαλλ.) sans façons
περίκτητος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσπε-
ρίκτητος.
περίληπτος (ὁ, ἡ) τὸν ὁποῖον εὐκόλως
δύναταί τις νὰ περιλάβῃ (νὰ χωρέσῃ),
σύντομος.
περινόητος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς ἐπινοηθεὶς
ἢ ἐκφρασθείς. » Στίχος—, « Ἐπγρ. (Γαλλ.)
bien tourné.
περιόπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιορώ-
μενος (παραβλεπόμενος, περιφρονούμενος).
περιόριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ περιορι-
σθῇ (νὰ χωρισθῇ μὲ ὅρια), Εὐπερίγραπτος.
περιουσίαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ἀρ-
κετὴν) περιουσίαν, εὐκατάστατος.
περίπατος (ὁ, ἡ), εὔκολος πρὸς περί-
πατον.
περίσπαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ τραβηέ-
ται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁλοτρόγυρα.
περισταλτος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὰ περιεσταλ-
μένος (ἐνδυμένος), εὔζωνος.
περίστατος (ὁ, ἡ), [εὖ, περίστημι]. ὁ
περικυκλῶν ἢ περικυκλούμενος εὐκό-
λως. » Ἡ ἁμαρτία—, « Γρῳ., διότι πε-
ριπίπτει εἰς αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος εἰς κάθε
περίστασιν.
Εὐπερίστρεπτος καὶ
Εὐπερίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιστρε-
φόμενος.
Εὐπερίτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιτρε-
πόμενος (ἀναποδογυρίζόμενος)
Εὐπεριφρόνητος (ὁ, ἡ), = Εὐκαταφρόνητος.
Εὐπερίφωρος (ὁ, ἡ), = Εὐφώρατος.
Εὐπερίχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χυνόμενος
πέριξ τινός.
Εὐπερίψυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιψύχω], ὁ εὐ-
κόλως κρυόνων ἢ κρυολογῶν.
Εὐπετάλει (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Εὐπέταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐθαλῆ ἢ εὐ-
μεγέθη φύλλα (πέταλα). ‖. (οὐσ.) Εὐπέ-
ταλον, « εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Δαφνοειδές.
Εὐπέτασος (ὁ, ἡ), [εὖ, πετάννυμι]. τὸν
ὁποῖον εὐκόλως δύνανται τις νὰ ἁπλώσῃ
(νὰ ἐκτείνῃ).
Εὐπέτεια (ἡ), εὐκολία· ἀφθονία, [ἐκ τοῦ
Εὐπετὴς, ές (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ πίπτων
(καὶ μτφρ. καταβαίνων, τελειώνων καλά
(παρβλ. Εὐκατάστροφος). (συνήθ.) εὔκο-
λος· πρόχειρος.
Εὐπετρος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ καλὴν
πέτραν.
Εὐπετῶς, ἐπίρ. Εὐκόλως, ἐν ἀνέσει.
Εὐπειθία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τι εὔπειθον, καλὴ
(εὔκολος) χώνευσις.
Εὐπηγὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. καὶ
Εὔπηκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπαγής.
Εὐπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν καλὴν
περικεφαλαίαν (πήληκα) ἢ ἁρμόζων εἰς
τοιαύτην. » Λόφος—, « Ἐπγρ. » Ταὼς
—, « Βορβ. » Οἶκος—, « Π. Σχλ., (μτ-
νμ.) ὁ Εὐώρεφος.
Εὐπήμαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, πημαίνω] τὸν
ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ βλάψῃ.
Εὔπηνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ πήνη]. καλὰ (εὔ-
μορφα) ὑφασμένος.
Εὐπηξία (ἡ), (νλγ.). τὸ νὰ ᾖνέ τι εὔπη-
κτον (εὐπαγές), στερεότης.
Εὔπηχυς, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πή-
χεις (εὔμορφα μπράτσα). » Ἀθήνη—, «
Στβ. (καὶ καταχρ.) » Νεῖλος—, « Π. Σχλ.
Εὐπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς πη-
γὰς (πίδακας) (καὶ μτνμ.) πολὺ καὶ νό-
στιμον ζωμόν. » Βότρυς—, « Ἐπγρ.
Εὐπιθέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Εὐπειθέω, [ἐκ τοῦ
Εὐπιθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπειθής.
Εὐπίλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, πιλέω]. καλὰ πα-
τημένος, Εὔστιπτος.
Εὐπίνεια (ἡ), ἡ φυσικὴ καλλονὴ ἀρχαίου
ἀριστουργήματος (κυρ. δὲ συγγράμ-
ματος ἢ ποιήματος), τὸ ἀφελὲς καὶ ἁρ-
μονικὸν ἐνταυτῷ τῆς φράσεως κτλ.,
[ἐκ τοῦ
Εὐπινὴς [εὖ, πῖνος], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ
ἀθλητῶν) λαμπρὸς, ἀκμαῖος· (καὶ κατὰ
τὸν Ἄρστ.) » Λιπαρὸς καὶ εὐπνεὴς ἐκ τῆς
παλαίστρας, « 2) (ἐπὶ μετάλλ.) σκε-
πασμένος μὲ τὸν ἐκ τοῦ χωνευτηρίου
χνοῦν (πίνον). (θθ. μτφρ. ἐπὶ ὕφους λό-
γου) ἔχων ἐπιλάμπουσαν τὴν ἀρχαϊκὴν
ἐκείνην ἀφέλειαν καὶ χάριν.
Εὐπινῶς, ἐπίρ. μετ' εὐπινείας, κομψῶς·
Εὐπιστία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις·
Εὐπιστρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πιστος. Ὑπι-
στεύων ἢ ἐμπιστευόμενος εὐκόλως, εὐ-
κολόπιστος. » Εὔπιστοι οἱ νέοι, διὰ τὸ
μήπω πολλὰ ἐξηπατῆσθαι, « Ἄρστ.
) ἄξιος πίστεως ἢ ἐμπιστοσύνης. (ἐπὶ
πραγμ.) ἀξιόπιστος. » Περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπιστα λέγει, « Σοφ. 3) = Εὔπειστος,
εὐπειθής. » Εὔπιστον ἀτυχῶν ἐστιν ἄν-
θρωπος φύσει . . Τὸν πλησίον γὰρ οἴεται
μᾶλλον φρονεῖν ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς
ἰδίοις πταίων ἀεί, « Στβ.
Εὐπίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀρκετὰ (ὄχι ὀλί-
γιον, ἢ ὅσον πρέπει) παχύς.
Εὐπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πλάζομαι], εὐα-
πάτητος.
Εὔπλανης, ες (ὁ, ἡ), Π. (κύων) ὅστις πλα-
νᾶται (περιέρχεται) ἰχνηλατῶν ἐπιτη-
δείως.
Εὐπλαστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·
Εὔπλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πλάστως,
Εὔκολος νὰ πλασθῇ ἢ Ἐπιτήδεια πλα-
σμένος (συνθεμένος). » Κηροῦ εὐπλαστό-
τερον, « Πλάτ. » Ποῦς—, « Ἄρστ., ὁ
καλοκαμωμένος. » Λόγος ἀπίθανος καὶ
οὐκ εὔπλ., Εὐστ.
Εὐπλατὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλατύς.
Εὔπλειος, η, ον, Π. καλὰ γεμάτος, ἔμ-
πλεως.
Εὐπλεκὴς, ές, Π. καὶ
Εὔπλεκτος (ὁ, ἡ). καλοπλεγμένος. » Σειρὰ
(» Δίφρος, « Δίκτυον, » Κόφινος)—, « Π.
Εὔπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (γιερὰ)
πλευρά.
Εὐπληθὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πολυάριθμος
(πολυάνθρωπος). 2) ἀρκετὰ γεμάτος
(μεστωμένος), γεματούτσικος.
Εὔπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως πλεκτόμε-
νος, εὐκολοκτύπητος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ
Ἔκπλεκτος.
Εὐπλήρωτος (ὁ, ἡ) καλὰ γεμάτος, ἢ εὐ-
κολογέμιστος.
Εὐπλοέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πλέω εὐτυχῶς, κά-
μνω καλὸν ταξεῖδι.
Εὔπλοια καὶ Π. Εὐπλοΐα (ἡ). καλὸν (εὐ-
τυχισμένον) ταξεῖδι (διὰ θαλάσσης), κα-
λὸς καιρὸς διὰ ταξειδεύμα. ‖. (ὡς ἐπίθ.
τῆς Ἀφρ.) ἡ χορηγοῦσα εὔπλοιαν.
Εὐπλοΐη καὶ Εὐπλοίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ
Εὔπλοια.
Εὐπλυτιμος (ὁ, ἡ), = Εὔπλους (2).
Εὐπλοκαμὶς, ἰδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ·
Εὐπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς πλο-
κάμους (εὔμορφαις πλεξίσαις).
Εὔπλοκος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -όκως, = Εὔπλε-
κτος.
Εὔπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (ἁρμενίζων,
ταξειδεύων) καλῶς (εὐτυχῶς, μὲ καλὸν
καιρόν). 2) (πθ.) ὅπου εὐκόλως δύναταί
τις νὰ πλεύσῃ, εὐκολοταξείδευτος.
Εὐπλυνὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (παστρικὰ)
πλυμένος.
Εὔπλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔπλους
Εὔπλως, ἐπίρ. Μετ' εὐπλοΐας.
Εὐπνευσία (ἡ). εὐκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν,
εὔκολον ἀνάσασμα, [ἐκ τοῦ
Εὔπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων
ἢ ἀναπνεόμενος· 2) = Εὔπνους (1).
Εὔπνοια (ἡ). = Εὐπνευστία. 2) καλὴ ἀνα-
θυμίασις· εὐωδία. » Φυσικὴ χρωτὸς εὐ-
πνοΐη, « Ἐπγρ. 3) φύσημα καλοῦ ἀ-
νέμου (συνεχές) μέρος ἀερίων (ἀ νικτερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καρδον). » Εὐήλιοι εὔπνοιαι, « Διόδ., [ἐκ τοῦ
Εὔπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων, ἔχων δυνατοὺς πνεύμονας ἢ ἀνοικτοὺς μυκτῆρας. « Ἵππος —, « Πλδ., » Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι, « Ξεν. 2) ὡκαλῶς φυσῶν ἢ φυσώμενος. « Ἀπεπειρᾶθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι, « Λογγ. 3) Ὁ εὐκολύνων τὴν ἀναπνοήν. » Λουτρὸν —, « Ἱππκρ. 4) ὁ εὐαρέστως ἀναπνεόμενος, δροσερὸς ἢ εὐώδης. » Ἀήρ —, « Πλ. (ξ συγκρ.) » Τὸ τῆς ὑγίας εὐπνούστερον, « Ἡλ. Ὅ) (συγκρ.) ὅπου ἀναπνέει τις ἐλευθέρως ἢ εὐαρέστως. » Οἶκος (» Λειμὼν » Περίπατος)—, « Λξ, Ἀρετ. ἀερικὸς, ἀνοικτόκαρδος, (καὶ ἀφῃρημ.) » Περίπατοι, ἔνθα ἂν εὔπνουν, « Ἀρετ.
Εὐποδία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔπους (νὰ ἔχῃ ὑγιερὰ ἢ ἀγλίγωρα πόδια)
Εὐποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐάμνω καλόν, εὐεργετῶ.
Εὐποίησις εως (ἡ), = Εὐποιΐα.
Εὐποιήτη (ἡ). Π. θηλ. τοῦ Εὐποίητος.
Εὐποιητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιφέρεπῆς πρὸς τὸ εὐποιεῖν, εὐεργετικός.
Εὐποίητος (ὁ, ἡ). καλοκαμωμένος, καλοσθειασμένος.
Εὐποΐα (ἡ). ἀγαθοεργία, εὐεργεσία.
Εὐποίκιλος (ὁ, ἡ), Π. εὔμορφα πεποικιλμένος (πλουμισμένος) ἢ, πολυποίκιλος.
Εὐποιὸς (ὁ, ἡ). ἀγαθοποιὸς, εὐεργετικός.
Εὔπακος (ὁ, ἡ), Π. μαλλιαρὸς, μὲ πολὺ καὶ καλὸν μαλλί.
Εὐπολέμητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ πολεμηθῇ καὶ νὰ νικηθῇ.
Εὐπόλεμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λέμως. Ἐπιτηδειος ἢ Εὐτυχὴς εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικός. » Πόλις—, « Ξεν. 2) ὁ ἔχων ἀντικείμενον ἕνδυξον πόλεμον. » Ἔμυος —, « Π. Σιλ. (ἴσ. ἑσφαλμ. ἀντὶ Εὐπάλαμος).
Εὐπολιόρκητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ πολιορκηθῇ καὶ νὰ κυριευθῇ.
Εὐπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ ὡραίας πόλεις.
Εὔπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέμπων (ὁδηγῶν, παραπέμπων) ἀσφαλῶς ἢ εὐτυχῶς. » Τύχη—, « Αἰσχλ.
Εὐπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος (ὁδεύων περιπατῶν) καλῶς, ἢ εὐκολοπεριπάτητος.
Εὐπορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω πόρους (μέσα, τρόπους), ἡμπορῶ (μὲ γεν.) ἔχω τι ἐνάφθονίᾳ, εἶμαι πλούσιος ἀπό. ||. (μσ.) εἶμαι εὔπορος (εὐκατάστατος), ἔχω τὸν τρόπον. ||. (σπν, μτθτ. μὲ αἰτ.) προμηθεύω, καὶ πθ.) εὑρίσκομαι ἐκ τοῦ προχείρου.
Εὐπόρημα (τὸ). τρόπος, μέσον (ἐπινοηθὲν ἐκ τοῦ προχείρου).
Εὐπόρθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανται τις νὰ πορθήσῃ (νὰ λεηλατήσῃ).
Εὐπυρία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ πέραμα (ὁρόμου, ποταμοῦ κτλ.)· (μτφρ.) ἀφθονία (τρόπων, μέσων), περιουσία (χρημάτων κλπ.)· ἱκανότης, εὐμοιρία· εὐκαιρία· (ἐν γέν.) εὐκολία.
Εὐπόριος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύνανται τις νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ).
Εὔπορος (ὁ, ἡ). (ὁρόμος) εὐκολοπέρατος. (μτφρ.) ὁ ἔχων τρόπους ἢ τὸν τρόπον· ἐφευρετικὸς, εὐμήχανος· εὐκατάστατος, (ἐν γέν) εὔκολος, εὐπορίστος, εὐκατόρθωτος.
†Εὐπόρφυρος (ὁ, ἡ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπόρφυρος.
Εὐπόρως, ἐπίρ. Εὐκόλως. ἐφθόνως
Εὐπυτμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐτυχῶ.
Εὐποτμία (ἡ). εὐτυχία, [ἐκ τοῦ
Εὔποτμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πότμως. Εὐτυχὴς.
Εὔποτος (ὁ, ἡ). εὔκολος ἢ καλὸς διὰ πόσιμον. » Ἔκπωμα—, « Ἀθ.
Εὔπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα ἢ ὑγιερὰ, ἀγλίγωρα) ποδάρια. ||πος—, « Εὐπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὖ πράσσω, εὐτυχῶ· εὐδοκιμῶ.
Εὐπράγημα (τὸ). εὐτυχὲς ἐπιχείρημα, εὐτύχημα, ἐπιτυχία.
Εὐπραγὴς εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αγῶς, Ὁ εὐπραγῶν, εὐτυχὴς, ἐπιτυχής.
Εὐπραγία (ἡ). εὐτυχία, εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία. » Οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ἡ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, « Πλάτ. 2) ἐνάρετος διαγωγὴ, ἀγαθοεργία. » Κράτιστον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα εἶναι εὐπραξίαν, « Πλάτ.
Εὔπρακτος (ὁ, ἡ). εὐκατόρθωτος. 2) = Εὐπραγής.
Εὐπραξία (ἡ), = Εὐπραγία.
Εὐπραξις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπραξία.
Εὔπρατος (ὁ, ἡ), [εὖ, πιπράσκω]. εὐκολοπώλητος,
Εὔπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν πρέμνον (κορμὸν, στέλεχος).
Εὐπρέπεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐπρεποῦς, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη, εὔμορφον ἐξωτερικὸν· εὐσχημον πρόσωσις. » Ὅ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν, « Πλάτ.
Εὐπρεπὴς [εὖ πρέπω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον, μεγαλοπρεπὲς κτλ.) ἐξωτερικὸν φανταστικὸν· ταιριασμένος. εὐσχήμος. » Λόγος (» Πρόφασις) — , « Εὐρ., Θκ.
Εὐπρεπὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπρεπής. (παρ. Πλ.) Παμπρεπτος).
Εὐπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ Εὐπρέπειαν, εὐσχήμως. » Εὐπρ. ἄδικος, « Δμ.
Εὔπρηκτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔπρακτος.
Εὐπρηξίη (ἡ), Ἰων, ἀντὶ Εὐπραξία.
Ἐὐπρησσέσκον, Π. ἀντὶ τοῦ ἔπρασσον, ἐφρόντιζον μὲ ἐπιμέλειαν, (κοιν.) ἔκαμναν ὀγλίγωρα καὶ καλά.
Εὔπρηστος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πίμπρημι]. δεδοκόλως ἀνάπτων (ἐνεργ. ἢ μσ. αὐτπ.).
Εὐπρήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πρηῶνας (ἐξοχὰς, ἀκρωτήρια).
Εὔπριστος (ὁ, ἡ), [εὖ, πρίζω]. καλὰ πριονιαμένος, ἢ. εὐκολοπριόνιστος.
Εὐπροαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκλέγων (προαιρούμενος, ἀποφασίζων) ἢ ἐκλεγόμενος. ὁ ἔχων καλὴν προαίρεσιν (ἐκλέγων τὸ καλόν).
Εὐπροάρατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύνανται τις νὰ προΐδῃ.
Εὐπροάσδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως προσδέχεται (ἀποδέχεται) τις. » Καιρὸς—, « Γρφ., ὁ ἁρμόδιος.
†Εὐπρόσεδρος (ὁ, ἡ), = Εὐπάρεδρος.
Εὐπρισηγαρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις
Εὐπροσήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ. Ὁ προσαγορεύων (χαιρετῶν, συνομιλῶν) συναναστρεφόμενος) εὐκόλως ἢ τὸν καθένα, καταδεκτικός.
Εὐπρόσηκτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ πουθενὰ ἢ ν' αὐξηθῇ διὰ προσθ
Εὐπρόσιτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ίτως, πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως ναταί τις νὰ προσέλθῃ (νὰ πλησιάσ
Εὐπροσόδευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ εἴδωλας προσόδους (καλὸν εἰσόδημα).
Εὐπρόσοδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ὡς = πρόσιτος. 2) (μτγν.) = Εὐπροσόδε » Ἐκπαιῶν τι τῶν εὐπροσόδων αὐγίων τῆς ἐπισκοπῆς, « Καν.
Εὐπρόσοιστος (ὁ, ἡ), [εὖ, προσφέρω] Εὐπρόσιτος, εὐκολοπλησίαστος, (ἐν γ εὔκολος.
Εὐπροσόμιλος (ὁ, ἡ), = Εὐπροσήγορος
Εὐπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). ὅπου εὐκόλως ναταί τις νὰ προσορμισθῇ (νὰ δράξῃ)
Εὐπρόσρητος καὶ
Εὐπρόσφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Εὐπροσήγορ
Εὐπρόσφορος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔχει καλὴν γεῖ" (τρώγεται μὲ εὐχαριστησιν)· (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐπρόφορος, προφ καλὰ τὰς λέξεις.
Εὐπρόσφυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως προσ μενος (προσκολλώμενος καὶ συσσ τούμενος).
Εὐπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ φαί μαι εὐπρόσωπος (εὔμορφος, εὐχάρ ἀρέσκω. » Θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι Γρφ., νὰ φανοῦν ἀπροπρόσωποι, νὰ ρέσουν, νὰ εὐδοκιμήσουν. (καὶ πθ.) ἂν εὐπρασωπεῖτα ἡ ἀπόδοσις, « Πορ νὰ φαίνεται εὐπρόσωπος.
Εὐπροσωπία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώπως, ἔχων καλὸν (εὔμορφον, ἱλαρὸν) πρόσ πον· γελαζούμενος, πρόχαρος. (τρ εὐλογοφανὴς, εὐσχήμος.
Εὐπρυφάσιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -(τ Εὔκολος νὰ εὑρίσκῃ προφάσεις, ἢ δρ ματισμένος μὲ εὐλογοφανεῖς πρόφ
Εὐπρόφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως ναταί τις νὰ προφέρῃ (νὰ ἐκφράσῃ) κολοπρόφερτος.
Εὐπρυμνὴς, ἐος, Π. καὶ
Εὐπρύμνος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλὴν πρύ μνην, (συνηθ.) καλοφθειασμένην, (μτ φορ.) ἀσφαλῆς, μόνιμος.
Εὐπρῴρος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλὴν πρῷ λοκαμωμένην) πρῷραν, (μτφορ.)= Εὐπ σωπος.
Εὔπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ πταίων (σκοντάφτ κάμνων νὰ σκοντάψῃ τις) εὐκόλως, ἐ ἀσφαλὴς, ὀλισθηρὸς, ἐπικίνδυνος.
Εὔπτερος καὶ
Εὐπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ πτερὰ (κα λὰς πτέρυγας), (συνηθ.) πετῶν ὀρνίθ (μτφορ.) ὑπερήφανος.
Εὐπτησία (ἡ), [εὖ, ὕπταμαι]. εὐκολία (ἐκ πιτηδειότης) εἰς τὸ πέτασμα.
Εὐπτοίητος ἢ Εὐπτόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐ κόλως πτοούμενος (τρομάζων, ἐκπλησ μενος).
Εὐπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπόλεμος

εὔπτυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ καλοὺς πτόρθους (κλάδους).
Εὔπυγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὔπυγος (ὁ, ἡ), = Καλλίπυγος.
Εὐπωλάκωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πῶλος]. ὁ ἔχων καλὸν ('γερὸν, καλοκαμωμένον) πωλάρι.
Εὔπωγος (ὁ, ἡ), Π. (παλαιὸς) μὲ καλοὺς (εὐμορφοκαμωμένους ἢ ὄχυρούς) πώγωνας.
Εὔπυρος καὶ Εὐπυρόφορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρπυροφόρος· τολὺ καὶ καλὸν σιτάρι (πυρὸς).
Εὐπύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως πυρούμενος (κοκκίζων εἰς τὸ πῦρ, ἐξαπτόμενος).
Εὐπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν πώγωνα (μακρὰ καὶ εὔμορφα γένεια).
Εὐπώλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (παράγων) ἢ μεταχειριζόμενος πολλοὺς καὶ καλοὺς ἵππους (καλὰ πωλάρια).
Εὐραθύμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζάζων παλλὰς καὶ ἀόρατος ἢ νοστίμους σταλαγματσιὰς (εὐθάμιγγας). » Οἶνος (» Ἐλαίη)—, « Νόνν.
Εὖρα, (αἱ), [εὖρὰ, παρβλ. Εὖρος]. αἱ ἄκραι τοῦ ξέσνος εἰς τὰς ὁπ. ἐναρμόζονται οἱ σχοῖοι.
Εὑράγην, (μτγν.) μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐραγὲς [εὖρος], Π. εἰς τὸ πλάτος κατὰ πλάτος· ἀλλίγον τι μακρὰν, (ὅθ. ὅταν φωνάξωμεν πρός τινα ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀπαρέλλ. τῷ Ἰταλ.) ἀλάργα! (τὸ ἐξηγοῦν ἐν ἐσαύτῳ) πλάγια, ἐκ πλαγίου, (Ἰλ. Α, Ο.).
Εὐραιτος καὶ Εὐραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καλὰ ('γερὰ) ῥαμμένος, καλὰ συνηρμοσμένος.
Εὐρεθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Εὕρετος.
Εὑρεθῆν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὀρς. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρεθρος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐρύρους.
Εὑρεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρείτης, ου καὶ
Εὐρείτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔρυτος.
Εὐρείων, ουσα, ον, Π., = τῷ προηγ.
Εὕρεμα (τὸ), = Εὕρημα.
Εὑρέμεναι, Π. ἀντὶ Εὑρεῖν.
Εὐρεσιεπεία (ἡ), = Εὑρεσιλογία.
Εὐρεσιεπέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Εὑρεσιλογέω.
Εὐρεσιεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὑρεσιλόγος.
Εὐρεσίκακος (ὁ, ἡ). ἐφευρετὴς ἢ πρωταίτιος κακοῦ.
Εὐρεσιλογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εὑρίσκω ('Εφορίσκω) λόγους βεβιασμένους (σοφίσματα) ἢ ἐξηγήσω ἢ δικαιολογήσω τι· προφασίζομαι, ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.
Εὐρεσιλογία (ἡ). τὸ εὑρεσιλογεῖν καὶ
Εὐρεσίλογος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρεσιλογῶν.
Εὑρέσιος (ὁ). ὁ προστάτης τῶν ἐφευρέσεων, (ἐπίθ. τοῦ Διός).
Εὕρεσις, εως (ἡ). τὸ εὑρίσκειν (ἐφευρίσκειν), ἀνακάλυψις.
Εὑρεσίτεχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφευρίσκων τέχνας (μηχανάς).
Εὑρετὸς, ἡ, όν. θετ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὑρέτης, ου, ὁ καὶ οῦ (ὁ). ὁ εὑρίσκων (ἐφευρίσκων) τι, ἐφευρετής.
Εὑρετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτηδειος εἰς τὸ εὑρίσκειν (ἐφευρίσκειν), ἐπινοητικός.
Εὑρέτις, ιος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὑρέτης.
Εὑρέτης, ἡ, όν. Ὁ εὑρεθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ εὑρεθῇ [νὰ ἐφευρεθῇ].
Εὕρεσις (ἡ), θηλ. τοῦ Εὑρέτης.
Εὕρεμα (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν εὑρόντα τι, (κοιν.) εὑρετήριον.
Εὔρηκτας (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ῥηγνύμενος (σπάνιον). (Ἀρετ.)
Εὕρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εὗρεν ἢ ἐφεύρε τις, (κυρ. δὲ) τὸ εὑρεθὲν κατὰ τύχην ἢ ἀνελπίστως, (ὅθ. μτφορ.) κέρδος τυχηρὸν, ἔρμαιον.
†Εὑρημοσύνη (ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Καλλιέπεια, εὐφράδεια, [ἐκ τοῦ
†Εὑρήμων [εὖ, ῥῆμα], ονος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Εὐφραδὴς, Εὔλαλος.
Εὑρὴν, ηνος καὶ
Εὐρήνης (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥὴν], = Εὔαρνος.
Εὐρησιεπὴς, Εὑρησιλογέω κτλ., Ζ. Εὑρεσιεπὴς κτλ.
Εὕρησις, εως (ἡ), = Εὕρεσις.
Εὑρήσω, μέλλ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὑρητὴς, ὰ, όν, = Εὑρετὴς.
Εὑρητὸς (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ λεχθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ).
Εὑρήτωρ, ορος (ὁ), = Εὑρέτης.
Εὐρίζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς ('γερὰς) καὶ πολλὰς ῥίζας, καλὰ ῥιζωμένος.
Εὕριν, ινος καὶ
Εὔρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ῥῖνα ἢ ὄσφρησιν ἢ ἄκραν. » Βρισηΐς—, « Τζ. » Κύων—, « Ξεν. » Φύσα χαλκῆς—, « Ἐπιγρ.
Εὐρινος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥινός], καμωμένος ἀπὸ ἢ σκεπασμένος μὲ καλὸν ('γερὸν) δέρμα.
Εὐρίπιος (ὁ, ἡ), εὐκόλως ῥιπιζόμενος (κινούμενος ἀπὸ κάθε φύσημα), (μτφορ.) κοῦφος, ἄχρατος, εὐμετάβολος, (παρβλ. ξ Εὔριπος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥιπὴ]. εὐκίνητος, ἀεικίνητος, (μτφορ.) ἄχρατος, εὐμετάβολος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) κάθε στενόνοθαλάσσης (κυρ. δὲ τὸ μεταξὺ Βοιωτ. καὶ Εὐβ.) ὅπου γίνεται παλίῤῥοια. (ἐν γέν.) δίωρυς, ὄχετος. (Ατν.) Iacuna. » Ἡ Μυτιλήνη διείληπται εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάσσης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις, « Δογγ. » Τὸ δὲ γυμνάσιον τῶν ἐφήβων) κύκλῳ μὲν εὔριπος περιέχει, κατὰ ταὐτὰ καὶ οἱ νῆσοι θάλαττα, « Παυσ.
Εὐριπώδης, ους (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ εὔριπον (δηλ.) ὑποκείμενος παρομοίως εἰς παλίῤῥοιας, (μτφορ.) ἄστατος, ἀβέβαιος.
2) ὁ κατοικῶν (διατρίβων) εἰς τοὺς εὐρίπους (εἰς τὰ στενὰ τῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πορθμούς). » Ἰχθύες—, « Ἀρστ.
Εὖρις, ινος (ὁ, ἡ), = Εὖρινος.
Εὑρίσκω, Μ. εὑρήσω (πρκ. Εὕρηκα ἢ πθ. Εὑρήμαι, ἀόρ. Εὗρον καὶ μσ. Εὑρόμην [καὶ Π. ἡ μτγν.] Εὑράμην καὶ πθ. Εὑρέθην). Εὑρίσκω (ἀναζητῶν ἢ κατὰ τύχην). ἐφευρίσκω. ἐπιτυγχάνω. κατορθόνω. » Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ ἢ λέγει αὐτῷ, Εὑρήκαμεν τὸν Μεσίαν, « Γρφ. » Εὕρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν., « Θκρ. » Ὅ τὴν κωμῳδὴν εὗρὼν Ἐπίχαρμος,« αὐτ. » Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνου πόρους, « Αἰσχ. (ξ μσ.) » Ὄνομα εὕρεο ὅττι κε θείῃς παιδί, « Ὁδ. Τ. (συχνὸς δὲ εἰς τὰς φρσ.) » Ἀπεδίδοτο, εἰ πολὺ ἀργύριον εὑρίσκοι, « Ξεν. (ξ μτγν.) » Πόσον ἀνοΐᾳ εὑρεῖν τὰ τὰ κτήματα πωλούμενα; « αὐτ. (καὶ απλ.) » Πωλεῖ ξ ἀπυβίβασαι τοῦ εὑρόντος (ἀντὶ τοῦ εὑρόντος), « αὐτ., (κοιν.) ἔσκ εὕρει, (παρβλ. Ἀλφαίνω). » Ἀτέλειαν παρ' αὐτῶν εὕρεντο, « Δμ. » Τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕρεντο, « Πσυ. Εὕραιο σῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ θεοῦ, « Συν.
Εὑρέω-ῶ [εὖρος], Μ. ήσω. Τρόγω (Χύνυμαι) καλὰ (ἀφθόνως ἢ χωρὶς ἐμπόδιον), (μτφορ.) προσβαίνω, εὐτυχῶ, εὐθυκμῶ, (κοιν.) πάγω καλά.
Εὑρυὴ (ἡ), σπν. ἀντὶ
Εὐρυὴ (ἡ). καλὸν (ἄφθονον) τρίβημον ὄχρου, (μτνμ.) εὐκολία περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι (μτφορ.) πρόσοδος, ἐπιτυχία.
Εὐρυζήτητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ζυνατὸν ζήτημα (πειρυμὸν) ἐνῷ πετῇ.
Εὐρυκλύδων ἢ (κατ' ἄλλ. διορθ.) Εὐρυκλύδων, ονος (ὁ). κλύδων μέγας τὸν ὁπ. διεγείρει ὁ εὖρος ἄνεμος, (ναυτ.) μπόρα, ασρυκάδα.
Εὐρόμην καὶ Εὕραν, μσ. ξ ἐνεργ. 6'. ἀόρ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρόνοτος (ὁ). ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) sirocolebeccio (ς).
Εὔρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμαλῶς (ἀφθόνως, ταχέως κλπ.). (μτνμ.) ὁ ἐκφραζόμενος μὲ εὐκολίαν (κοιν. 'σὰν νερό). (μτφορ.) ὁ προσοδεύων (κατ' εὐχὴν), τελεσφορῶν, εὐτυχισμένος. (Ἰατρ.) » Ῥοῦνα εὔρουν, « Ἱππκρ., τοῦ ὁπ. ὅλα αἱ ἐκκρίσεις τῶν ὑγρῶν γίνονται καθὼς πρέπει.
Εὔρυπος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥέπω]. εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, εὔστροφος. » Ἄμμα —, « Ἐπιγρ., θηλικὰ ἢ ὁπ. εὐκόλως σφίγγεται αυρομένη, (ὅθεν)
Εὐρόπιος, ἐπίρ. Εὐπόδως· Εὐσχήμως, (ἄλλ. διορθ. Εὐπόρως).
Εὖρος (ὁ), [εὖρυς, αὖρα]. ἄνεμος ανατολικονότιος, (καιν.) αιρόκος.
Εὖρος [εὐρύς], ους-ους (τὸ). τὸ πλάτος.
Εὔρους, ἐπίρ. (ἐπὶ ῥοῆς ὑγροῦ) Εὐκόλως, ὁμαλῶς, ἀρθόνιως κλ. » Ὕν εὔρους καὶ πολλὸν ῥυῇ τὸ αἷμα, « Ἀρετ.
Εὐρραθάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐραθάμιγξ.
Εὐρράπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥαπὶς] ὁ ἔχων (κρατῶν) καλὴν ῥάβδον.
Εὐρραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐραφής.
Εὐρρεῖος, Π. ἀντὶ Εὐρείος, γεν. τοῦ Εὐρεὶς.
Εὐρρείτης καὶ Εὐρρείτος, ου (ὁ), καὶ
Εὐρρείων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Εὐρείων, Εὔρυτος.
Εὐρρῆν, ηνος καὶ
Εὐρρήνης (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐρήνης.
Εὐρρήγνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥήγνυμι]. ἁρματωμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ πολλὰ καὶ δυνατὰ ἀγκάθια.
Εὐρρίζος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐρίζης.
Εὐρρὶν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔρινος.
Εὐρρόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔροος.
Εὐρύ, οὐδ. τοῦ Εὐρύς. ||. (ὡς ἐπίρ. ἡμόρ. ἀπιτ. ἐν συνθ.) = Ἐρι καὶ Ἀρι.
Εὐρυάγυιας, ἄγυια, ον, Π. (κυρ. πόλις) ἡ ἔχουσα πλατείας ἀγυιὰς (πλατεῖς δρόμους, δηλ. μεγάλη. » Δίκη — « Τίρυνθος, πορθ. Πλ.)
Εὐρυαίχμας, α (ὁ), Δ. Π. τοῦ ὁπ. τὸ δόρυ ἔχει πλα... αἰχμὴν (ἀπ. εἶν μεγάλον), (σ. κλγ.) τοῦ ὁπ. ἡ αἰχμὴ ἐκτείνεται μακρὰν ἀ. χ. ἀ. ἀγκυροειδῶς ἀπὸ

πολλοὺς καὶ ἀνδρείας λογχοφόρες (αἰχμητὰς, πολεμιστὰς), (ἐν γέν.) ἀνδρεῖος ἢ πολυάριθμος. » Στρατὸς—, « Πίνδ.

Εὐρύαλος, ου καὶ

Εὐρυάλως, ωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρεῖαν ἄλωνα (πλατὺ ἁλῶνι, ἐκτεταμένην περιφέρειαν), (ἐν γέν.) εὐρύχωρος.

Εὐρυάνασσα, ης (ἡ), Π. μεγάλη (μεγάλου κράτους) βασίλισσα.

Εὐρυβατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πολιτεύομαι ὡς ὁ Εὐρυβάτης (διαβάντος ἀπατεών), ῥᾳδιουργῶ, πονηρεύομαι.

Εὐρύβατος (ὁ, ἡ), Π. [εὐρὺ βαίνω]. (τόπος) πρὸς διόδευσιν τοῦ ὁπ. ἀπαιτοῦνται μεγάλα βήματα, (θηλ.) ἐκτεταμένος. » Ὄρος—. « Κόϊντ.

Εὐρυβέρεθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ βάραθρον, (ἐπιμ.) πολλὰ ακοτεινός.

Εὐρυβίας α (ὁ), Δ. καὶ

Εὐρυβίης, ου (ὁ), Ἰων. Π. [εὐρὺς, βία]. κραταιὸς, μεγαλοδύναμος.

Εὐρυβόας, α (ὁ), Π. βροντόφωνος, μεγαλόφωνος.

Εὐρυγάζωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (εὐρύχωρον) γαστέρα.

Εὐρυγένειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ τὸ γένειον (μεγάλην γενειάδα). 2) ὁ περιέχων (ἢ ἐκτεινόμενος εἰς) πολλὰς γενεάς. » Διὸν—, « Νόνν.

Εὐρυδίνης, ου (ὁ), Π. (ποταμὸς) τοῦ ὁπ. τὰ νερὰ κάμνουν μεγάλας δίνας, πλατὺς, βαθύς.

Εὐρυεδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [εὐρὺ, ἕδος]. ὁ ἔχων πλατὺ (μέγα, ἐκτεταμένον) ἕδαφος, εὐρύχωρος.

Εὐρυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὔρεος.

Εὐρυθέμεθλος καὶ

Εὐρυθέμειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατέα (ἐκτεταμένα, στερεὰ) θεμέλια.

Εὐρυθμία (ἡ). ἁρμονία, συμμετρία κτλ., [ἐκ τοῦ

Εὔρυθμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρύθμως. Ὁ ἔχων (συνθεμένος, τονισμένος ἢ ψαλλόμενος μὲ) καλὸν ῥυθμὸν, ἐναρμόνιος. (ἴδε Εὐμελὴς) (ἐν γέν.) ταιριασμένος, καλοκαμωμένος, σύμμετρος, ἀνάλογος. »Σώματα ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄρρυθμα.. Πῶς οὖν τῷ ἀρρύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; Ὥσπερ καὶ ἁρμόττοντα· ὁ ἁρμόττων γὰρ εὔρυθμος, « Ξεν.

Εὐρυκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ κεφάλι (κάρηνον).

Εὐρυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατείας ὁδοὺς, εὐρύχωρος, (Π. Σκλεντ.).

Εὐρύκερως, ω ἢ ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατειὰ ἢ μεγάλα κέρατα. || (οὐσ.) εἶδ. ἐλάφου, (ἄλλ.) πλατύκερως.

†Εὐρυκλύδων, ονος (ὁ), ἴδε Εὐρυκλύδων.

Εὐρυκοίλιος καὶ Εὐρύκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ἢ εὐρύχωρον κοίλωμα (τρύπαν). » Αὐλὸς—, « Αἰλ.

Εὐρυκόλπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺν κόλπον, εὐρύχωρος, (παρβλ. Εὐρύσερνος).

Εὐρυκτωσα (ἡ), Π. [εὐρὺ, κοέω]. ἡ μακρὰν ἀκουομένη ἢ ἀκούουσα. » Νύξ—, « Εὐφορ., ἴδε Εὐήκοος.

Εὐρυκρείων, οντος (ὁ), Π. Μέγας (μεγάλα κρατῶν) βασιλεύς.

Εὐρυλ[illegible], ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πε[illegible]

εὐρυχώρους (ἐκτεταμένους) λειμῶνας.

Εὐρυλογεω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁμιλῶ κατ' ἔκτασιν (εἰς πλάτος). » Ὅμηρος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ εὐρυλογεῖν ὄναται καὶ στενολεσχεῖν, « Εὐστ.

Εὐρυλογία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.

Εὐρυμέθων, οντος (ὁ), Π. = Εὐρυκρείων.

Εὐρυμενὴς, έος καὶ

Εὐρύμενος καὶ (συγκ.) Εὔρυμνος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐρὺς, πλατὺς, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.

Εὐρυμέτωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ Μέτωπον. » Βοῦς—, « Ὅμ.

Εὐρύνω [εὐρὺς], Μ. υνῶ. Πλατύνω. κάμνω εὐρυχωρίαν. »Εὐρύνων τὸ μέσον,« Ἡρ., ἀφένων πολὺν τόπον ἄδειον εἰς τὴν μέσην.

Εὐρύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ νῶτον (ῥάχιν).

Εὐρυόδειος, ὁδεια ἢ ας, ον. Π. (τόπος) ἔχων εὐρείας ὁδοὺς (πλατεῖς δρομες), (ἐπιμ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, (παρβλ. Εὐρύπορος).

Εὐρύοπα, ασ. Αἰολ. Π. ἀντὶ Εὐρυόπης, ου (ὁ), [εὐρὺς, ὤψ]. τοῦ ὁπ. τὸ βλέμμα φθάνει (ἢ ἡ φωνὴ [ὁ κρότος] ἀκούεται) μακράν.

Εὐρυπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. (ποῦς) πρὸς ὑπόδεσιν τοῦ ὁπ. ἀπαιτεῖται πλατὺ πέδιλον, (θηλ.) πλατύς.

Εὐρυπέδιος καὶ

Εὐρύπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ἐκτεταμένας πεδιάδας, (ἐν γέν.) εὐρύχωρος. (ἴδε καὶ Εὐπέδιος.

Εὐρύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατειὰ (εὐρύχωρα) περάσματα, (ἐν γέν.) ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος. » Θάλασσα—, « Ὅμ., (παρβλ. Εὐρυόδειος).

Εὐρυπρωκτία (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ-

Εὐρύπρωκτος (ὁ, ἡ). κίναδος ἢ μοιχὰς (ἴδε Ῥαφανιδῶν).

Εὔρυπος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥύπτω]. εὔκολος νὰ πλυθῇ (νὰ ξεῤῥυπισθῇ, νὰ καθαρισθῇ).

Εὐρυπυλὴς, εος καὶ

Εὐρύπυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατείας πύλας.

Εὐρυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων πλατὺν πωγωνα, Εὐρυγένειος.

Εὐρυρρέθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ ῥεῖθρον. » Ποταμὸς—, « Ἰλ. Φ.

Εὐρυρέων, ουσα, ον, Π. = τῷ προηγ.

Εὐρὺς [εὖρος], έος (εῖα, ὺ). Πλατὺς· εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος. «Πόντος (» Στρατὺς, « Οὐρανὸς)—, « Ὅμ. » Τάφρος εὐρεῖα, « Ἡρ. » Τεῖχος εὐρὺ, « Ἰλ. Μ. (ἐκ τρπ.) » Κλέος εὐρὺ, « Ὀδ. Ψ. || (τὸ ὀδ.) Εὐρὺ, ἐπίῤ. Εἰς πλάτος εὐρυχώρως. » Ποταμὸς εὐρὺ ῥέων, « Πίνδ. » Ζεὺς εὐρὺ ἀνάσσων, « αὐτ.

Εὐρυσάκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ σάκος (πλατεῖαν ἀσπίδα).

Εὐρυσθενὴς [εὐρὺ, σθένος], έος (ὁ, ἡ), Π. πολὺ ἰσχυρὸς, μεγαλοδύναμος.

Εὔρυσμα (τὸ), (εὖχρ. μόνον τὸ σύνθ.) Ἀνεύρυσμα.

Εὐρυσματώδης, εος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων συμπτώματα ἀνευρυσμῶν, ὅμοιος μὲ ἀνεύρυσμα.

Εὐρυσπορος (ὁ, ἡ), Π. (τάφος) περιέχων μεγάλην σορὸν (ἐλλειψοειδέστατον), (θηλ.) μέγας.

Εὐρυστερνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων [illegible]

νον (πλατὺ στῆθος, μεγάλην χωρητικότητα), εὐρύχωρος.

Εὐρυσχήθης, εος (ὁ, ἡ), εὐτελ. μίμησις [illegible] Εὐρύστερνος. (Ἀρστ.)

Εὐρυστομία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις πλατὺ (μεγάλον) στόμα, τὸ νὰ προφέρῃ (νὰ ὁμιλῇ) μὲ ἀνοικτὸν στόμα, (παρβλ. Πλατειασμός· (τρπ.) μεγαλαυχία. [ἐκ τοῦ

Εὐρύστομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πλατὺ (μεγάλον) στόμα ἢ στόμιον, (ἐν γέν.) πλατύς, εὐρύχωρος.

Εὐρυτενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτεινόμενος μακρὰν (ἔχων μεγάλην ἔκτασιν), εὐρύχωρος.

Εὐρυτέρως, ἐπίῤ. πλατύτερον, εὐρυχωρότερα.

Εὐρύτης (ἡ). τὸ πλάτος (φάρδος).

Εὐρύτιμος (ὁ, ἡ), Π. μεγάτιμος. » Ζεὺς— » Πίνδ.

Εὔρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ἀφθόνως, ὁ ἔχων ὁλυγὴ καὶ πότιμα ῥεῖθρα.

Εὐρυτρητος (ὁ, ἡ), [εὐρὺς πιτράω]. τετρημένος μὲ πλατείας τρύπας.

Εὐρυτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην τριαιναν.

Εὐρύτρυπος (ὁ, ἡ), = Εὐρύτρητος, [illegible] ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐρύτρυπος).

Εὐρυφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν φέγγων.

Εὐρυφαρέτρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (εὐρύχωραν) φαρέτραν.

Εὐρύφλεβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρείας φλέβας.

Εὐφυφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (φυτὸν) τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέρη εἶνε μεγάλα, ἀκμαῖα καὶ τραφερά.

Εὐρυφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πλατὺ [illegible] νοικτὸν στόμα.

Εὐρύφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν μὲ πολλὰ [illegible] ἀνοικτὸν στόμα.

Εὐρυχαθὴς [εὐρὺς, χανδάνω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην χωρητικότητα, (συνών. τῷ Εὐρυχανής).

Εὐρυχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην χαίτην (πολλὰ καὶ μακρὰ μαλλιά).

Εὐρυχανὴς, έος (ὁ, ἡ). = Εὐρυχανής.

Εὐρυχανὴς [εὐρὺς, χαίνω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ χάσμα (στόμιον).

Εὐρύχορος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου ἠμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν πολλοὶ χοροὶ (θηλ.) = Εὐρύχωρος (καὶ ἐνταῦτῳ) [illegible] πεδος.

Εὐρυχωρὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρία (ἡ). τόπος εὐρύχωρος. [ἐκ τοῦ (μηδὲν περιέχουσα), ἀνοικτοσύνη.

Εὐρύχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην χωρητικότητα, πλατὺς, ἀνοικτὸς, ἐκτεταμένος. || (οὐσ.) » Τὸ εὐρύχωρον, « ἀντὶ Εὐρυχωρία. » Ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἱεροῦ πυλῶνος εὐρυχώρῳ, « Γρφ., εἰς τὸ πρόθυρον.

Εὐρώεψ, ωπος ἢ οπος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα ἐκτείνεται μακράν· παν πόπτης, (παρβλ. Εὐρύοπα).

Εὔρω, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὐρώγης, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καλὰς ῥώγας. » Σταφυλὴ—, « Ἀντιφ.

Εὐρώδης, έος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκρ.) ἀντὶ Εὐρυώδειος, εὐρύχωρος, [illegible] τ' ἄλλ. ἀντὶ -

Εὐρώεις [εὐρὺς], εσσα, εν, Π. [illegible] αμένος (συνήθ.) ἀμιγλώδης, ζοφ[illegible] σκοτεινὸς (κατ' ἔκτ. ἢ κατάχρ.) [illegible] σχνής.

Εὐσειστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σειόμενος, ὑποκείμενος εἰς συχνοὺς σεισμούς. (μτφρ.) εὐρίπιστος, εὐμετάβλητος, ἄστατος.
Εὐσέλαος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐφεγγής.
Εὐσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ φωτιζόμενος ἀπὸ λαμπρὰν σελήνην. « Νύξ— , « Ἡσύχ.
Εὔσελμος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) μὲ καλὰ σέλματα (καθίσματα κωπηλατῶν), μὲ καλὸν κατάστρωμα, (ἐν γέν.) καλοφθειαομένη.
†Εὔσεμνος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Εὐσεπτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σεβαστός, ἀξιοσέβαστος.
†Εὐσήκωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἐντελῆ ἰσοσταθμίαν, ἀκριβῶς ἰσόρροπος.
Εὐσήμαντος (ὁ, ἡ). εὐκολοσημάδευτος, εὐκολοπαρατήρητος.
Εὐσημεία (ἡ). καλὸν ἢ σαφὲς σημεῖον, [ἐκ τοῦ
Εὔσημος (ὁ, ἡ). αἴσιος ἢ· εὐκρινὴς, (τρπ.) ἐπίσημος. » Ὄρνις εὐσήμους ἀποβρισθεῖσ' βοᾶς, « Σοφ. » Δάφνας εὐσάμους κλῶνας, « Ἐπγρ. « Τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν εὐσημότερα, « Ξεν. » Ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε διὰ τῆς γλώσσης, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον; « Γρφ. » Ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν, « αὐτ. ||. (εὐσ. καὶ) » Εὔσημον, « τὸ σημεῖον τῆς ἐξουσίας, (κοιν.) παράσημον.
Εὐσήμως, ἐπίρ. εὐκρινῶς· ἐπισήμως, ἢ· μὲ καλὰ σημεῖα.
Εὔσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σηπόμενος.
Εὐσηψία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ εὐσήπτου.
Εὐσθένεια (ἡ), = Εὐρωστία.
Εὐσθενέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι =
Εὐσθενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὔρωστος.
Εὐσθενῶς ἐπίρ. = Εὐρώστως.
Εὐσίδηρος (ὁ, ἡ). κοτσκευασμένος ἢ σκεπασμένος καλὰ μὲ σίδηρον.
Εὐσίπους (ὁ, ἡ), Π. ὅστις ἔχει τὴν σιπύαν (τὴν σιταποθήκην) του καλὰ γεμάτην, κυβερνημένος, εὐκατάστατος.
Εὐσιτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν, εἶμαι εὔσιτος.
Εὐσιτία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέτις =
Εὔσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων καλὰ (μὲ πολλὴν ὄρεξιν), ἔχων γιερὸν σομάχι. » Τοὺς κακοσίτους εὐσίτους εἰργάσατο, « Φιλ. 2) ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολὺ καὶ καλὸν σιτάρι. « Ἀλωά—, « Σχλ. Θκρ.
Εὐσκαλμος (ὁ, ἡ), (πλοῖον) μὲ καλοὺς (γιεροὺς) σκαλμοὺς, (συνκδχ.) καλοφθειασμένον ἢ ὀγλίγωρον.
Εὐσκανδάλιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σκανδαλιζόμενος.
Εὐσκάνδιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου φυτρόνουν ἀφθόνως σκάνδικες (μυρώνια).
Εὔσκαρθμος καὶ Π. Εὐσκαρθμος (ὁ, ἡ), [εὖ, σκαιρω]. ὁ σκιρτῶν (πηδῶν) ἐλαφρὰ, ταχύπους, ὀγλίγωρος. » Ἵππος—, « Ἰλ. Ν.
Εὐσκάριστος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ προηγ.
Εὔσκαφος (ὁ, ἡ). εὐκαλόσκαπτος.
Εὐσκέδαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοσκόρπιστος.
Εὐσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὐρωστα) σκέλη, (συνκδχ.) ταχύπους.
Εὐσκέπαστος, ου καὶ
Εὐσκεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων ἢ σκεπασμένος καλὰ· ἀσφαλὴς.
Εὐσκεπτος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ σκεφθῇ.
Εὐσκευέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι =
Εὔσκευος (ὁ, ἡ), καλὰ ἁρματωμένος, ἕτοιμος μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα (σκεύη).
Εὐσκίαστος καὶ
Εὔσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (ἢ εὑρισκόμενος ὑπὸ) καλὸν καὶ παχὺν ἴσκιον.
Εὐσκιόφυλλος (ὁ, ἡ). (δένδρον) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα κάμνουν καλὸν ἴσκιον.
Εὐσκόπελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους (βράχους, ξέρας).
Εὔσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπεύων (σημαδεύων ἢ παραμονεύων καλὰ, (τρπ.) στοχαστικὸς, φρόνιμος· (ἐπὶ τόπου) ἁρμόδιος διὰ σκοπὸν (βίγλαν), ὑψηλὸς ἢ ἁρμόδιος πρὸς τὸν (προκείμενον) σκοπὸν, (ἐν γέν.) εὔθετος.
Εὐσκόπως, ἐπίρ. Φρονίμως, μὲ προσοχὴν, ἢ κατὰ σκοπὸν, εὐστόχως.
Εὐσκωμμόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐσκωμμοσύνην.
Εὐσκωμμοσύνη (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ἤνέ τις =
Εὔσκωμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκώπτων ἐπιτηδείως (μὲ χάριν καὶ εὐφυΐαν).
Εὔσμηκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, σμήχω], Π. καλὰ πλυμένος μὲ σμῆγμα (σαπουνισμένος ἢ τριμμένος). « Σίδηρος—, « Νάξ.
Εὔσμηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παράγων (πολλαπλασιαζόμενος εἰς) πολλὰ ἢ καλὰ σμήνη ἢ, ἀνήκων εἰς καλὸν σμῆνος. » Μέλισσα—, « Νόνν.
Εὐσμήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν σμήριγγα (κόμην).
Εὔσμιλευτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα δουλευμένος μὲ τὴν σμίλην.
Εὔσοια (ἡ), Π. ἀσφάλεια, σωτηρία, εὐτέλεια, [ἐκ τοῦ
Εὔσους (ὁ, ἡ), Π. καλὰ φυλαγμένος, σῶος, εἰς καλὴν κατάστασιν.
Εὐσπειρὴς, ἐος καὶ
Εὔσπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων εἰς τὸ τύλιγμά του πολλὰ ἢ εὔμορφα γυρίσματα (σπείρας).
Εὐσπλαγχνία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις εὔσπλαγχνος, εὐτυλμία· (μτγν.) συμπάθεια, εὐαισθησία.
†Εὐσπλαγχνίζομαι, Μ. ἐσομαι. Κινοῦμαι εἰς συμπάθειαν (εἰς εὐσπλαγχνίαν), οἰκτείρω.
Εὔσπλαγχνος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -άγχνως. [εὖ σπλάγχνα]. εὔτολμος, γενναιόκαρδος, (μτγν.) οἰκτίρμων, συμπαθητικὸς, εὐαίσθητος εἰς τὰ δεινὰ τῶν ἄλλων.
Εὔσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν καὶ καλὸν σπόρον, καλοσπαρμένος ἢ καλῶς διὰ σπάρσιμον, εὔφορος. » Αἴγυπτος—, « Ἐπγρ.
Εὐσσελμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔσελμος.
Εὐσσωτρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐσωτρος.
Εὐστάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐσταθοῦς, στερεότης, μονιμότης, (τρπ.) σταθερότης· ἀταραξία· Εὐεξία.
Εὐσταθίω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι =
Εὐσταθὴς [εὖ, ἵστημι], ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ στημένος, στερεὸς· (τρπ.) σταθερὸς· ἐμβριθὴς· (κατὰ τοὺς Ἐπικουρ.) ὑγιὴς, ἀτάραχος (ἐπμ.) εὐδαίμων. » Θάλαμος —» Ἄνερες—, « Ὁμ., Σά. « Πυρετὸς—, « Ἱππογρ. ὁ σκοπὸς, ὅμ. διατάσσοντος. « Σὺ γὰρ μοι βαρύτιμος καταπλάσσῃ θη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βάρους

ρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς ἢ βάθος ἔχοντος ἀνδρός, « Πλ.
Εὐσταθίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐστάθεια.
Εὐσταθμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Εὔσταθμος (ὁ, ἡ), εὖ ἔχων σταθμοῦ, σωστὸς εἰς τὸ ζύγι. » Νόμισμα —, « Νομισοῦς εἰς τὸ ζύγι. » Νόμισμα —, « Νομισμα Ῥωμ.
Εὐστάθμως, ἐπίρ. Μὲ τὸ ζύγι, κατὰ κανόνας, μὲ ἀκρίβειαν.
Εὐσταθῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐχάθειαν, μονίμως, ἀσφαλῶς· ὑγιῶς, ἀταράχως, (ζθ. κατὰ τὰς Ἐπικουρ.) εὐδαιμόνως.
Εὐστολής [εὖ, στέλλω], ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἑλαφρᾷ) ἐνδυμένος, (ἑτμ.) ἕτοιμος, εὐκίνητος, (παρβλ. Εὔζωνος). 2) φειδωλὸς, ὀλιγοχρήσ.
Εὐσταλία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις εὐσταλὴς (ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ἕτοιμος).
Εὐσκελῶς, ἐπίρ. Ἐλαφρὰ (ὡς πρὸς τὸ ἐνδύσιμον).
Εὐστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ σταφύλια.
Εὔσταχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ᾖ καλὰ στάχυα. » Νάρδος —, « Νίκ.
Εὐστεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπασμένος μὲ καλὴν στέγην.
Εὔστειρος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ὁπ. ἔχει καλὴν στεῖραν (καρίναν), καλὸν σκαρί, καλαφθειασμένη.
Εὔστερνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὸν (γιερὸν ἢ εὔμορφον) στῆθος.
Εὐστέφανος καὶ Π. Ὑστέφανος, ου καὶ
Εὐστεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα εὔμορφον στεφάνι ἢ ζωνάρι. (μτγμ. πόλις) ὡχυρωμένη μὲ δυνατὰ καὶ εὔμορφα τείχη (μὲ καλοὺς πύργους).
Εὔστηθος (ὁ, ἡ), = Εὔστερνος.
Εὐστήρικτος (ὁ, ἡ). καλὰ ἐστηριγμένος, στερεός.
Εὐστιβὴς [εὖ, στείβω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ πατημένος, (ὁθ. ἐπ. ὁρόμια) δρομὰς, (ἐπὶ ὑφασμ.) κρουστὸς ἢ, καλὰ λευκασμένος.
Εὐστικτος (ὁ, ἡ), [εὖ, στίζω], Π. πλουμισμένος μὲ ὡραῖα σπίγματα (μπέγγια).
Εὔστιπτος (ὁ, ἡ), = Εὐστιβής.
Εὐστολίζω, Μ. (ἰσω. Στολίζω καλὰ (καθὼς πρέπει), [ἐκ τοῦ
Εὔστολος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ ἐνδυμένος (στολισμένος, ἁρματωμένος), ἑτοιμος. » Ναῦς —, Σοφ. « Γυνὴ —, « Σχλ., ἡ ἔχουσα εὔμορφον ἀνάστημα, (ἑπμ.) στολίζομαι καλά. » Ἦν δὲ ἡ Ἑλένη εὔστολος (εὖ μασθος, « Ἰ. Μαλαλ. (παρβλ. Εὔζωνος).
Εὐστομαχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὐστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (γιερὸν) στομάχι· καλὸς (ὠφέλιμος) διὰ τὸ στομάχι· (Κωμ.) ἀντὶ Εὔστομος, (ὁθ. λέγει ὁ Ἱκες. ὅτι » Αἱ ἐγχέλεις., εὐχρωμαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων ἰχθύων, « Ἀθ.).
Εὐστομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δαλῶ (Κηλαδῶ) εὔμορφα. 2) = Εὐφημέω. Ρ. Εὔστομ' ἔχω. » Εὐστόμει καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον, « Ἅρρφ.
Εὐστομία (ἡ). καλὸν (εὔμορφον) στόμα· (συνκδχ.) εὐγλωττία. (ἐπὶ φαγητ.) νοστιμάδα. » Τῶν χυλῶν ἔνιοι δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Θφρ.
Εὔστορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) στόμα, (ὁθ. ἐπὶ ζῴπ.) Εὐήνιος. 2) ὁ ἔχων καλὴν προφορὰν, εὐφραδὴς ἢ· εὐκολοπρόφερτος. 3) ὁ ὁμιλῶν καλὰ (αἴσια) λόγια ἢ σιωπῶν ἀπὸ θρησκευτικὸν σέβας. (ὁθ. ἐπιῤῥηματικῶς). « Εὔστομ' ἔχε, « Σοφ., = Εὐφήμει. » Περὶ τούτων εὔστομά μοι κείσθω, « Ἡρ., Ἃς σιωπήσω δ' εὐλάβειαν. 4) ὁ ἔχων ἀρκετὰ μεγάλον στόμιον (εὐρύχωραν εἴσοδον), (τρπ.) φλύαρος, ἀθυρόστομος. 5) (ἐπὶ φαγητ.) νόστιμος. » Μᾶλλον ἔμπειρον εἶναι τῶν εὐστομάχων ἢ τῶν εὐστόμων, « Πλ.
Εὐστόμως, ἐπίῤ. Μετ' εὐχυμίας, εὐκρινῶς ἢ εὐφραδῶς, γλυκὰ, νόστιμα.
Εὔστροος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς στοάς.
Εὐστοργία (ἡ). φιλοστοργία [ἐκ τοῦ-
Εὔστοργος (ὁ, ἡ). φιλόστοργος.
Εὐστορθυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (' γιερὸν, χονδρὸν) κοῦτσουρον (στόρθυγγα).
Εὐστοχέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχαίνω τὸν σκεπὸν (τὸ σημάδι, [καὶ μτφρ.] τὴν εὐκαιρίαν. » Εὐσχοίεν τῆς εἰσβολῆς τοῦ λιμένος, « Στρβ. (καὶ ἀπολ.) » Τοὺς ἐν πράγμασιν ἀναστρεφομένους εὖτ' εὐστοχεῖν ἀεὶ δυνατὸν οὐθ' ἁμαρτάνειν συνεχῶς εἰκὸς, « Πλθ.
Εὐστόχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσκέφθη ἢ εἶπέν ἢ ἔπραξέ τις εὐστόχως.
Εὐστοχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὔστοχος (ὁ, ἡ). ὁ σημαδεύων καλὰ (κτυπῶν ἴσια εἰς τὸ σημάδι), (μτφρ.) κρίνων (εἰκάζων ἀκεπτόμενος) ὀρθῶς, σκώπτων εὐφυῶς, (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς, ἐπιτήδειος. ||. (τὸ οὐδ.) Εὔστοχα, ἀντὶ-
Εὐστοχως, ἐπίῤ. Μὲ εὐστοχίαν, ἐπ. τυχῶς (κυρ. καὶ μτφρ.) εὐφυῶς.
Εὔστρα ἢ Εὔστρα ἢ Εὖρα (ἡ), [εὖω]. τὸ μέρος ὅπου καψαλίζουν τοὺς σφαζομένους χοίρους. 2) κριθάρι καψαλισμένον (πρὸς κατασκευὴν ἀλφίτων).
Εὐστρεβὴς [εὖ, στρέφω], ἐος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τὸ ὁπ. εὐκολα στρεβώνει (στρεβρόνει).
Εὐστρεφὴς, ἐος καὶ
Εὔστρεπτος καὶ
Εὐστρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ στερημένος ἢ, εὐκολος νὰ ζρηφθῇ. » Βρύχος (« Νευρ.) —, « Ὑπ. , Ὑμ.
Εὐστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα, ἐπιτήδεια) τυλιγμένος. » Κόμη —, « Ἐπγρ.
Εὐστροφία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.
Εὔστροφος (ὁ, ἡ). ὁ στρεφόμενος μὲ εὐκολίαν, εὐκίνητος, εὐλύγιστος, ὀγλίγωρος, (μτφρ.) ἀγχίνους, ἔξυπνος, ἐπιτήδειος. (Π.) καλοστριμμένος.
Εὐστρόφως, ἐπίῤ. Μὲ εὐστροφίαν, ἐπιτηδείως.
Εὐστρωτος (ὁ, ἡ), Π. καλοστρωμένος.
Εὔστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς σύλους.
Εὐστυφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. εὐρίπιστος, εὐσείστος.
Εὐσύγκρυπτος (ὁ, ἡ). καλὰ κρυμμένος ἢ, εὐκολος νὰ κρυφθῇ.
Εὐσυκοφάντητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συκοφαντήσῃ.
Εὐσύλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλήσῃ (νὰ κλέψῃ, νὰ ξεγυμνώσῃ).
Εὐσύλητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλω- δ
ταί τις νὰ συλήσῃ (νὰ γυμνώσῃ).
Εὐσύλληπτος (ὁ ἡ) εὔκολος νὰ συλ
φθῇ (νὰ πιασθῇ, νὰ ἐννοηθῇ) ἢ νὰ σ
λάβῃ (ἐν γαστρί).
Εὐσυλλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸ ὁπ. ἢ περὶ
ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλλογ
(νὰ συμπεράνῃ) τις. » Ἐκ δὲ τούτων
συλλόγισταν πόσαν ὑπῆρξε τὸ βάθος τ
Ἱππέων, « Πλθ.
Εὐσύμβατος καὶ
Εὐσυμβίβαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συμβ
βασθῇ (νὰ συναρμοσθῇ).
Εὐσύμβλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, συμβάλλομαι
τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατα
λάβῃ ἐξ εἰκασίας (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμ
περάνῃ). » Ἡ δ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος
χρησμῳδία, « Αἰσχλ.
Εὐσύμβολος (ὁ, ἡ), [εὖ, συμβάλλω]. = Εὐ
σύμβλητος. » Εὐξύμβολον τόδ' ἐξῆ παντ
δοξάσαι, « Αἰσχλ. 2) καλὸς διὰ συνα
ναστροφὴν ἢ ληψοδοσίαν, εὐκοινώνητος
(ἐν γέν.) εὔθετος. αἴσιος. » Ὄρνις —, «
Σοφ.
Εὐσυμβόλως, ἐπίῤ. Εὐθέτως. Ἐπ' αἰσίοις.
Εὐσυμπαθητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως συμπά
σχων (συμπονῶν), εὐαίσθητος, εὐσπλαγ
χνος.
Εὐσυμπερίφορος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς συμ
περιφορὰν, συμμορφούμενος εὐκόλως μ
τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συναναστροφῆς, κοι
νωνικός.
Εὐσυμπερίφυτος (ὁ, ἡ), (βτν.). εὐκόλ
φυτρόνων ὁλόγυρα καὶ συσσωματούμε
(συναυξάνων) μὲ ἄλλο φυτόν.
Εὐσυμπλήρωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συ
πληρωθῇ (νὰ κατορθωθῇ).
Εὐσύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως συμφύ
νος (συνενούμενος διὰ συμφύσεως [
πληγ.] συνολούμενος).
Εὐσυναγώγητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συνα
εὐκολομάζωκτος. (τόπος) ὅπου εὐκ
δύνανται νὰ συναχθοῦν πολλοὶ ἄν
πολλὰ (πραγμ.).
Εὐσυνάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) =
κτως, [εὖ, συναλλάσσω]. Καλὸς δι
ναστροφὴν ἢ ληψοδοσίαν, κοινω
ἢ τίμιος.
Εὐσυναλλαξία (ἡ), τὸ προσέρτημα τοῦ
συναλλάκτου.
Εὐσυνάντητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ
άντητος.
Εὐσυνάρμοστος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίῤ.) -ό
εὐκόλως συναρμοζόμενος. (συμβ.
νος).
Εὐσυνάπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -
Ὁ εὐκόλως συναρπαζόμενος.
Εὐσυνειδησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὐσυνείδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ως
Ὁ ἔχων καθαρὰν συνείδησιν, τ
ὅτι δὲν ἔκαμε κακὸν, μὴ ἐλεγχ
ὑπὸ τῆς συνειδήσεως.
Εὐσυνεσία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὐσύνετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -έως. [
(ημ.]. ὁ εὐκόλως ἐννοῶν ἢ ἀνοιγ
ξύνους ἢ εὐκατάληπτος. » Εὐσύ
ξυνετῶσι βοᾶν, « Εὐρ.
Εὐσυνθεσία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Εὐσυνθετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φυλάττω κ

τὰς συνθήκας, πολιτεύομαι καθὼς πρέπει, (ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι =
Εὐσύνθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -θέτως. Καλὰ συνθεμένος (διατεταγμένος) ἢ, εὐκολοχώνευτος.
Εὐσύνοπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -όπτως. Τὸν ὁπ. εὐκολος δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς (μὲ ἓν βλέμμα), (μτφρ.) εὐκατάληπτος. » Ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιῤῥαῖον πεδίον τῷ Ἱερῷ, ᾗ ἔστιν εὐσύνοπτον, « Αἰσχ. » Ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν, « Ἀρτ.
Εὐσύντακτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. -τάκτως. Καλὰ συντεταγμένος (διατεταγμένος μετὰ τάξιν ἢ μετ' ἄλλων).
Εὐσυντριπτος (ὁ, ἡ). Εὐκολοτσάκκιστος.
Εὔσφαιρος (ὁ, ἡ). ἀλοστρόγγυλος.
Εὔσφυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, σφύζω]. τοῦ ὁπ. ὁ σφυγμὸς εἶνε καλὸς (κτυπᾷ τακτικά).
Εὐσφυξία (ἡ). τὸ νὰ κτυπᾷ τακτικὰ ὁ σφυγμός.
Εὔσφυρος καὶ Ἐύσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα εὔστροφον ποδάρι (κατὰ λίξ. κότσι τοῦ σκυλιοῦ).
Εὐσχετος (ὁ, ἡ). καλὸς νὰ τὸν ἔχῃ (νὰ τὸν διατηρῇ) τις.
Εὐσχημάτιστος (ὁ, ἡ). καλοσχηματισμένος, καλοφθειασμένος.
Εὐσχημολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ εὐσχήμως.
Εὐσχημονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ἢ φαίνομαι εὐσχήμων, φέρομαι εὐσχημόνως.
Εὐσχημοσύνημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος (ἐν γέν.) διαγωγὴ εὐσχήμων.
Εὐσχημόνως, ἐπίῤ. σεμνῶς κοσμίως, μὲ εὐσχημοσύνην.
Εὐσχήμων (ὁ, ἡ), = Εὐσχήμων.
Εὐσχημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐσχήμονος, σεμνότης, κοσμιότης, σεμνὸν (κόσμιον) ἐξωτερικόν.
Εὐσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν σχῆμα (εὐγε-ῶς ἢ εὐπρεπὲς ἐξωτερικὸν), φυλάττων εὐσχημοσύνην εἰς τοὺς λόγους εἰς τὰς πράξεις του κτλ., σεμνὸς, κόσμιος. » Λόγος —, « Εὐρ., ὁ εὐπροσωπος, (Παλλ) speciosus. « Εὐσχ. βουλευτής, « Δαγγ., ὁ πλούσιος.
Εὐσχήμως, ἐπίῤ. = Εὐσχημόνως.
Εὐσχιδὴς, ἐος καὶ
Εὐσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σχιζόμενος, ἢ εὔμορφα σχισμένος (χωριαμένος).
Εὐσχολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὔσχολος, ἔχω εὐκαιρίαν, (μὲ γεν.) μὲ μένει πολὺς καιρὸς διά.
Εὐσχολία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὔσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν σχολὴν (εὐκαιρίαν), μὴ ἀσχολούμενος εἰς τίποτε, ἡσυχάζων ἀπὸ τὰς συνήθεις ἀσχολίας του.
Εὐσωματέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὔρωστος ἢ εὐρραγής.
Εὐσωμασία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὔσωματος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (ὅσον πρέπει) σωματώδης, εὐτραφὴς, (ἐπμ.) ὑγιὴς κράσεως, εὔρωστος.
Εὔσωμος (ὁ, ἡ), = Εὔσωματος.
Εὔσωος, ω (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὔσους.
Εὔσωστρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, σῶστρον]. (ἅμαξα) μὲ καλοὺς τροχούς.
Εὐτακής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυόμενος), (ἐπὶ ὑπρ.) καλόβρεκτος.
Εὐτακτέω, Μ. ἤσω. Φυλάττω καλῶς τὴν τάξιν (τὸ εἶναι) μ. εἶμαι εὔτακτος.
Εὐτάκτημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος (ἐν γέν.) διαγωγὴ εὐτάκτου.
Εὔτακτος (ὁ, ἡ). καλὰ διατεταγμένος, βαλμένος εἰς καλὴν τάξιν· φυλάττων τάξιν, εὐπειθὴς (εἰς τοὺς νόμους), χρησιμεύθης, μέτριος, κόσμιος κτλ.
Εὐτάκτως, ἐπίῤ. Μὲ καλὴν τάξιν, μὲ εὐταξίαν.
Εὐταμίευτος (ὁ, ἡ), [εὖ ταμιεύω]. ὁ ἐξοδεύων ἢ ἐξοδευόμενος μὲ οἰκονομίαν (ὅπου καὶ ὅσον πρέπει).
Εὐταξία (ἡ). καλὴ τάξις, εὐπείθεια εἰς τοὺς νόμους, χρηστοήθεια, σεμνότης, κοσμιότης κτλ.
Εὐταπείνωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ταπεινώσῃ.
Εὐτάρακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παράξῃ.
Εὔταρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς ταρσοὺς (πόδας ἢ πτερὰ) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Εὐτε [μὴ εὖτε γεν. τοῦ ὅστε], Π. ἀντὶ Ὅτε ἢ (μετὰ τοῦ Ἂν) Ὅταν, ἐπίῤ. Χρον. (πρὸς ὁρισ.) « Εὖτε πύλας ἴκανεν, « Ἰλ. Ζ. » Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν, « Ὀδ. Υ., Ἰλ. Ψ'. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Ἂν). « Εὖτ' ἂν πολλοὶ πίπτωσιν, « Ἰλ. Δ. « Εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, « (καὶ χ. τοῦ Ἂν) » Εὖτ' ἔρδωμεν ἑκατόμβας, « Ὀδ. Β. (ᾗ πρὸς εὐκτ.) » Ἐκ δὲ τοῦ- ὕτε πίοιμι, « Ἐπγρ. 2) (σπν.) Ὁμοιωμ. (εἰς τὰς συγκρ.) καθὼς ὅταν, » Εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι νότος καταέλυσεν ὀμίχλην, « Ἰλ. Γ. , (παρβλ. Ἠύτε). 3) (σπνττ.) Αἰτιολογ., ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ. (Σοφ.).
Εὐτείχητος καὶ
Εὐτειχὴς, ους ἢ ἐος καὶ
Εὐτείχητος (-τείχιστος) καὶ
Εὔτεικτος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) περιτειχισμένη μὲ καλὰ (ὀχυρὰ) τείχη, (ἐν γέν.) καλοκτισμένη.
Εὐτέκμαρτος (ὁ, ἡ) [εὖ, τεκμαίρομαι]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ καταλάβῃ ἐξ εἰκασίας).
Εὐτεκνέω-ῶ, Μ, ἤσω. Ἔχω καλὰ τέκνα, εἶμαι εὔτεκνος.
Εὐτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὔτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα, εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του.
Εὐτέλεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐτελοῦς, τὸ νὰ ξῇ τις πτωχικὰ (μὲ λιτότητα), (ἐπὶ πραγμ.) ὀλίγη τιμὴ, ῥᾳθυμία, (ἐπμ.) ποταπότης, οὐτιδανότης (μτφρ.) μικροπρέπεια. » Εἰς εὐτέλειαν, « Ἅρρφ. ἐπίῤ. ἀντὶ Εὐτελῶς.
Εὐτελὴς [εὖ τέλος], ἐος (ὁ, ἡ). ὀλίγης τιμῆς ἄξιος, πολλὰ ῥᾳθυμὸς, (ἐπμ.) πρόστυχος, ποταπὸς· πτωχικὸς· (συνκδχ.) οὐτιδανός. (μτφρ.) μικροπρεπὴς· ἀμερπὴς.
Εὐτελίζω, Μ. ἰσω. Σμικρύνω, ἐξευτελίζω· ὀλιγωρῶ, περιῤῥονῶ.
Εὐτελὴς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐτέλεια.
Εὐτελισμὸς (ὁ). τὸ εὐτελίζειν, ἐξευτελισμὸς· ὀλιγωρία.
Εὐτελῶς, ἐπίῤ. Μὲ εὐτέλειαν, πολλὰ εὐθηνὰ, πτωχικὰ, (μτφρ.) χαμερπῶς, μικροπρεπῶς.
Εὐτερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἑρπυστικὸς ὡραῖους.
Εὐτέχνης, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὔτεχνος. (ζθ.
Εὐτέχνητος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ τεχνουργημένος, τεχνικὰ κατεσκευασμένος.
Εὐτεχνία (ἡ). τέχνη, ἐπιτηδειότης. [ἐκ τοῦ
Εὔτεχνος (ὁ, ἡ). καλὸς (ἔμπειρος) τεχνίτης, (ἐν γέν.) ἐπιτήδειος. (ἐπὶ πραγμ.) = Εὐτέχνητος.
Εὐτέχνως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὴν τέχνην, ἐπιτηδείως.
Εὐτήκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυόμενος ἢ λυγόμενος).
Εὐτηξία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ εὐτήκτου.
Εὐτιθάσευτος (ὁ, ἡ). εὐκολημέρωτος.
Εὐτίνακτος (ὁ, ἡ). εὐκολοτίνακτος.
Εὐτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὴ τλῆμων (ὑπομονητικὸς), καρτερικώτατος.
Εὐτμητος (ὁ, ἡ), [εὖ, τέμνω] καλοκομμένος, εὔμορφα χωρισμένος ἢ εὔκολος νὰ κοπῇ.
Εὐτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (γεροὺς ἢ εὐμορφοκαμωμένους) τοίχους.
Εὐτοκέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γεννῶ μὲ εὐκολίαν, εἶμαι εὔτοκος.
Εὐτοκία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ τίκτειν, (Π.) παλυτεκνία.
Εὐτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν εὐτοκίαν, εὐκολύνων τὸν τοκετὸν (τὴν γέννα).
Εὔτοκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα εὐκόλως· παλυτεκνος. 2) (πθ.) ὁ γεννηθεὶς εὐτυχῶς ἢ μὲ εὐκολίαν (ς).
Εὐτολμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὐτολμος.
Εὐτολμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὔτολμος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίῤ.) -τόλμως. Πλήρης εὐγενοῦς τόλμης, θαῤῥαλέος, γενναιόκαρδος. » Εὔτολμος εἶναι κρίνε, τολμηρὸς δὲ μή, « Γνμ.
Εὔτομος (ὁ, ἡ), [εὖ, τέμνω]. καλὰ γωριαμένος (διῃρημένος). » Οἶκος, « Ἀρετ.
Εὐτανέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι εὔτονος, ἔχω ἀρκετὸν τόνον (δύναμιν) πρὸς, ἀντέχω, ἐξαρκῶ.
Εὐτονία (ἡ). ἰσχὺς, τόνος· προσπάθεια σύντονος, δραστηριότης ἀνεμπόδιστος, [ἐκ τοῦ
Εὔτονος (ὁ, ἡ), [εὖ, τείνω]. καλὰ (δυνατὰ) τεντωμένος, νευρώδης, ῥωμαλέος, ἰσχυρὸς, (μτφρ.) ἀνεμπόδιστος δραστήριος, (συγγ. τῷ) Ἔντονος. » Αἱ μάχαι καταστάσεις τὰ σώματα εὔτονα ποιοῦσι, « Ἱππκρ.
Εὐτόνως, ἐπίῤ. μὲ πολὺν τόνον, μὲ ἀνένδοτον ἐπιμονὴν καὶ δραστηριότητα.
Εὐτοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὸν (ἢ νὰ μεταχειρίζεται ἐπιτήδεια τὰ) τόξον. [ἐκ τοῦ
Εὐτοξος καὶ Π. Ὑτοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν τόξον, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.
Εὐτόρνευτος καὶ
Εὔτορνος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐπιτήδεια) τορνεμένος ἢ εὔκολος νὰ τορνευθῇ (νὰ ξαλευθῇ εἰς τὸν τόρνον).
Εὐτράπεζος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ τράπεζα εἶνε πλουσιοπάροχος (γεμάτη καλὰ φαγητὰ). (ἐπὶ φαγητ.) νόστιμος, ἁρμόζων διὰ παλυτελῆ τραπέζαν.
Εὐτραπελεύομαι, Μ. εὐσημ. Φέρομαι ἢ ὁμιλῶ εὐτραπέλως (μὲ πνεῦμα), χαριεντίζομαι.
Εὐτραπελία (ἡ). τὸ ἦθος τοῦ εὐτραπέλου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀστειότης, χαριεντισμός κτλ. » Χρὴ τὸν ἑητῆρ' ἔχειν τινὰ εὐτραπελίην παρακειμένην. τὸ γὰρ αὐστηρὸν δυσπρόσιτον ᾖ τοῖσι ὑγιαίνουσι καὶ τοῖσι νουσέουσι, « Ἱππκρ. » Μωρολογία δὲ ἡ εὐτραπελία, μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, « Ἄπος. (δηλ.) βωμολογία. (Ἴδε τὸ ἐπίθ.)

Εὐτραπελίζω, Μ. ἰσω. = Εὐτραπελεύομαι.

Εὐτραπελολογία (ἡ). ὁμιλία εὐτράπελος, ἀστειολογία.

Εὐτράπελος (ὁ, ἡ), [εὖ, τρέπω]. (κατὰ λέξ.) = Εὐτρεπής, εὐστροφος, ὀρχηστὴς —, Πλδ. (ἐπμ. 2) εὐμετάβολος, ἄζατος. » Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς ἐς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι, καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον, « Αἰλ. » Οὐδὲν γὰρ οὕτως, ὡσπερ πνεῦμα, εὐτράπελον, « Συν. » Μὴ ὀλωθῇς εὐτραπέλοις κέρδεσσι, « Πίνδ. δολίοις, (ὄθ.) » Λόγος εὐτράπ., « Ἀρχφ., ὁ πιθανὸς, εὐπρόσωπος, (ὄθ. 3) (συνήθ.) κομψὸς, ἀστεῖος, πνευματώδης, νόσιμος. » Καὶ φιλογέλωτες οἱ νέοι, διὸ καὶ εὐτράπελοι, « Ἀρστ. » Περὶ δὲ τὸ ἐν παιδιᾷ ἡδὺ, ὁ μὲν μέσος εὐτράπελος· ὁ δὲ ὑπερβάλλων, βωμολόχος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἀγροῖκός τις, « αὐτ. » Οἱ δ' ἐμμελῶς παίζοντες εὐτράπελοι προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι, « αὐτ. (ὁ δὲ Χρυσός. Ἑρμηνείων τὸ ῥητὸν τοῦ Παύλου [Ἐφεσ. Ε'] λέγει:) » Εὐτράπελον δέ φησι τὸν παντοδαπὸν, τὸν ὄζατον, τὸν ταχέως τρεπόμενον· δεινὸν δὲ καὶ σχῆμα καὶ βάδισιν κτλ. μιμεῖσθαι, καὶ σκώμματα ἐπινοεῖν, « (συγχ. τῷ Ἐκτράπελος).

Εὐτραπέλως, ἐπίρ. Μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, νόσιμα.

Εὐτραφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέφομαι καλὰ, εἶμαι =

Εὐτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ θρεμμένος, (ἐπμ.) παχὺς. « Λακκευτοῦ συὸς εὐτραφέστερος, « Ν. Χων. 2) θρεπτικὸς, εὔχυμος. » Ὕδωρ Διρκαῖον εὐτραφέσατον ποιμάτων, « Αἰσχλ.

Εὐτραφία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐτραφοῦς, ἡ· 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐτροφία.

Εὐτραφῶς, ἐπίρ. Ἐν εὐτραφίᾳ. » Εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐγένος, « Φλγρ.

Εὐτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφον τράχηλον.

Εὐτρεπὴς, [εὖ, τρέπω], ἐος (ὁ, ἡ). εὔχροφος, (ἐπμ.) ἑτοιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς κάθε τι· πρόθυμος.

Εὐτρεπίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι εὐτρεπὲς, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, (κοιν.) συγυρίζω. (ἰατρ.) θεραπεύω, (τρπ.) διορθώνω.

Εὐτρεπισμὸς (ὁ), τὸ εὐτρεπίζειν ἢ εὐτρεπίζεσθαι, ἑτοιμασία, (κοιν.) συγύρισμα, διόρθωμα, (ἰατρ.) θεραπεία.

Εὐτρεπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐτρεπίζων (τακτοποιῶν, συγυρίζων κτλ.).

Εὔτρεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τρέπω]. εὔκολα γυρίζων, εὐμετάβλητος.

Εὐτρεπῶς, ἐπίρ. Ἑτοίμως. » Εὐτρ. ἔχω, « Ἀπ., Εἶμαι εὐτρεπὴς.

Εὐτρεφὴς καὶ Π. Ἐὐτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὐτραφὴς.

Εὐτρεψία (ἡ). τὸ νὰ γίνεται εὔτρεπτος (εὐμετάβολος κτλ.).

Εὐτρήρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰς καὶ πολλὰς περιστερὰς (τρήρωνας).

Εὔτρητος καὶ Π. Ἐύτρητος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐπιτήδεια, ἢ μὲ πολλὰς τρύπας) τρυπημένος. » Δόναξ (« Θυρὶς) —, « Ἐπγρ.

Εὐτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων καλὴν τριαιναν.

Εὐτριβὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ τριμμένος, (συνηθ. ἀπὸ τῶν ὁδῶν) εὔκολος. (μτφορ.) ἐντελῶς γυμναζόμενος (ἔμπειρος), = Ἐντριβής.

Εὔτριπτος (ὁ, ἡ). καλὰ τριμμένος ἢ, εὔκολος νὰ τριφθῇ.

Εὔτριχος γεν. ἐν. τοῦ Εὔθριξ.

Εὐτριχος (ὁ, ἡ), = Εὔθριξ.

Εὔτριψ καὶ Π. Ἐύτριψ, ιβος (ὁ, ἡ), = Εὐτριβής.

Εὐτροπία (ἡ). χρηστότης τρόπων, καλὴ διάθεσις. 2) = Εὐστροφία, (τρπ.) πανουργία.

Εὔτροπις, ιδος (ὁ, ἡ), γρμτ. παράφρ. τοῦ Εὔστειρος.

Εὔτροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = τρόπως. Ὁ ἔχων καλὸν τρόπον, καλῆς διαθέσεως (ἄνθρωπος). (ἐν γέν.) εὔκολος, εὐκολοοικονόμητος, (ἰατρ.) ἐπιδεκτικὸς θεραπείας.

Εὐτροφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέφομαι καλὰ, (ἐπμ.) παχύνομαι, χονδραίνω. ἀκμάζω.

Εὐτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφηται τις μὲ καλὰ (θρεπτικὰ) φαγητὰ, (ἐπμ.) = Εὐσαρκία. 2) (ἐνεργ.) θρεπτικότης. » Αἱ δὲ πίνναι πρὸς τῇ εὐτροφίᾳ καὶ γλυκεῖαί εἰσιν, « Ἰατροφ. [Ἐκ τοῦ

Εὔτροφος (ὁ, ἡ) = Εὐτραφὴς, καλοθρεμμένος ἢ θρεπτικός. » Νεῖλος. . εὐτρόφοις ἄρδει ῥεύμασι, « Κ. Μαν.

Εὐτρόχαλος καὶ Ἐὐτρόχαλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέχων ὀγλίγωρα, ταχυκίνητος, ἢ (τόπος) ὅπου δύναται τις νὰ τρέξῃ εὔκολα, ὁμαλὸς (καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ τροχοῦ) στρογγυλός. » Ἁλωή —, « Ἡσ.

Εὔτροχος καὶ Ἐύτροχος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ τρέχων (κινούμενος) εὐκόλως ᾖ ταχέως. (ἴδιαιτ. ἐπὶ ἁμαξ.) ὁ ἔχων καλοὺς τροχούς. (ἐπὶ βρόχων) ὁ σρόμενος εὐκόλως. » Ἱστίον εὔτροχον εἰς καθαίρεσιν, « Συν., τὸ ὁπ. καταιδάζεται εὔκολα μὲ τὰς τροχιλαίας (μὲ τοὺς μακαράδες).

Εὐτρόχως, ἐπίρ. Ταχέως, εὐκόλως. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐσταχως.

Εὐτρύγητος (ὁ, ἡ). εὐκολοτρύγητος.

Εὔτυκος (ὁ, ἡ), Π. σπνεπ. ἀντὶ =

Εὔτυκτος καὶ Π. Ἐύτυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τεύχω]. καλοφθειαμένος, καλοκαμωμένος· συγυρισμένος· ἑτοιμος. » Πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστιν, « Καλλ.

Εὐτύπωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ τυπωθῇ (νὰ ἐντυπωθῇ), εὐκολοτύπωτος.

Εὐτυχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι εὐτυχὴς· ἀπολαμβάνω ὅ,τι ἐπιθυμῶ, ἐπιτυχαίνω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.). » Εὐτυχοίης, « φρσ. νὰ ἦσε καλά! εὐχαριστῶ! (παρβλ. Ἐπαινῶ).

Εὐτυχέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐτυχῶς.

Εὐτύχημα (τὸ). εὐτυχὲς συμβεβηκὸς, ἐπιτυχία. πλεονέκτημα. « Ταῦτα ἡ φύσις τῆς χώρας παρέχεται τὰ εὐτυχήματα τῇ πόλει, « Στρδ. » Οἱ δὲ Θρᾷκες ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα, « Ξεν.

Εὐτυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ἀρετὴν) τύχην, καλότυχος, εὐτυχισμένος. » Ὅλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων οὔ, « Εὐρ. » Σημεῖα οὐδαμῶς εὐτυχῆ Πλάτ., αἴσια.

Εὐτυχία (ἡ). τὸ εὐτυχεῖν, εὔροια τύχης, ἐπιτυχία. (ἐνίοτε) ἀκμή. « Διὰ δὲ προσδεῖσθαι τῆς τύχης τὸν εὐδαίμονα δοκεῖ τισι ταὐτὸν εἶναι ἡ εὐτυχία τῇ εὐδαιμονίᾳ, οὐκ οὖσα, « Ἀρς, » Νέοι ἀκμάζοντες ἐν εὐτυχίᾳ τῆς ἡλικίας, « Ἀρ.

†Εὔτυχος (ὁ, ἡ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐτυ

Εὐτυχῶς, ἐπίρ. Ἐπιτυχῶς, μὲ ἐπιτυχίαν, εὐτυχισμένα· κατὰ καλὴν τύχην. « εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην κλέπτων οἶνον, « Ἀρχφ.

Εὐύαλος (ὁ, ἡ). Π. καμωμένος ἀπὸ κα (καθαρὸν) ὑαλί.

Εὐυδρέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω πολλὰ ᾖ κα νερὰ, εἶμαι εὔυδρος.

Εὐυδρία (ἡ). ἀφθονία καλῶν ὑδάτων [ἔκ

Εὔυδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πολλὰ καλὰ νερά.

Εὐυμνία (ἡ). ἀφθονία ἐκλεκτῶν ὕμν [ἐκ τοῦ

Εὔυμνος (ὁ, ἡ), Π. ἄξιος πολλῶν ὑμ πολυύμνητος, ἀξιόμνητος. « Ὢ σ' ὑμνήσας, πάντως εὔμνον ἐόντα, « 2) ὁ ἔχων πολλὰ προσόντα ὑμ εὐκόλως ὑμνητέος, εὐκολούμνητος. « Φοῖβον ἀείδειν· ἔστι γὰρ εὔυμνος· εἰ οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοις « Καλλ.

Εὐυπέρβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως ναται τις νὰ ὑπερβῇ.

Εὐυπέρβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως ναται τις νὰ ὑπερβάλῃ (νὰ ὑπερνικήσῃ

Εὔυπνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμ νων καλὸν (γλυκὺν) ὕπνον.

Εὐυπόδητος (ὁ, ἡ). εὔκολος ἢ ἁρμόδιος ὑποδεθῇ (ὡς ὑπόδημα).

Εὐυποιστος (ὁ, ἡ). εὐκολοϋπόφερτος.

Εὐυπόληπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως ναται τις νὰ ὑπολάβῃ (νὰ νιμισῇ ἢ ἐννοήσῃ).

Εὐυποχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑπο ρῶν (ἐνδίδων).

Εὐύφαντος καὶ Εὐυφὴς ἐος (ὁ, ἡ). καλοϋφασμένος.

Εὐυψὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (μτγν.). Εὖ ἔχων ὕψ εὐμεγέθης.

Εὐφαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φαεινὸς (φ τεινὸς), λαμπρότατος.

Εὐφαμία (ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐφημία.

Εὐφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). προφανὴς ᾖ. = Εὐφ

Εὐφαντασίωτος καὶ Εὐφάνταστος (ὁ, ἡ) δυνάμενος νὰ παρεχθῇ ἀκριβῶς εἰς τ φαντασίαν τὰ ἀντικείμενα, ἔχων ζω ράν φαντασίαν.

Εὐφαρέτρης ᾰ (ὁ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (λαμ πράν) φαρέτραν.

Εὐφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ καλὰ φάρμακα (ἰατρικά). ὁ χρησιμεύων ὡς καλὸν φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ βο

Εὐφέγγεια (ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Εὐφεγγ

Εὐφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ κο ᾖ τερπνὸν φῶς. » Τὸ εὐφεγγὲς, « ἀντὶ τ

Εὐφεγγία (ἡ). πολλὴ (ἀρετὴ), [καὶ ἐπμ. τερπνὴ] λάμψις.

Εὐφημέω-ῶ, Μ. ἡσω. (ἐν γέν.) Ἀνομνῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὑποδέχομαί τινα(μὲ φωνὰς χαρμοσύνες(μὲ εὐφημίας)· (ἰδιαιτ. ἐν καιρῷ θρησκευτικῆς τελετῆς) ὁμιλῶ εὔφημα (εὐτυχίαν προσημαίνοντα) λόγια ἢ φυλάττω σιωπὴν (ἵνα μὴ προφέρω τι ἀποίσιον). « Οὐκ εὐφημήσετε γόμων ὄντων; » Πλ. « Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰνοῦ, » Πλάτ. (καὶ μτνμ.) « Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί, » Καλλ. (δθ. ἡ φρσ.) « Εὐφήμει, » Ἄττ., σιώπα! ἡ, λάλει καλά! ἄπαγε! μὴ λέγεις τέτοια λόγια! μὴ γένοιτο!

Εὐφημητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς εὐφημίαν.

Εὐφημία (ἡ). καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα· ὕμνος, ἔπαινος, ἐγκώμιον. (ἰδιαιτ. ἐν καιρῷ θρησκ. τελετῆς) ἐκφώνησις λόγων εὐφήμων (εὐτυχίας προσημαντικῶν) ἢ σιωπὴ (πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀκαιρολογίας). « Εὐφημίαν κηρύξας ἔχω, » Σοφ. « Εὐφημία ἔστω, » Ἀρρφ.

Εὐφημίζω, Μ. ἰσω. = Εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ὑμνολογῶ.

Εὐφήμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφημισμός (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Εὐφημία, (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ γραμτ. καὶ ῥτρ.) σχῆμα λόγου ὅταν ὀνομάζῃ τις μὲ καλὴν (εὔφημον) λέξιν κακὸν πρᾶγμα, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐρινύες κτλ.

Εὔφημος (ὁ, ἡ), [εὖ, φήμη]. (λόγος) καλός, εὐχαριστῶν τὸν ἀκούοντα, ἢ καλοῦ (εὐτυχίας) προσημαντικός, αἴσιος. « Τὸ εὔφημον, » Μ. Ἀντ., ὁ ἔπαινος. « Εὔφημα φώνει, Εὐφήμει. 2) (συνδχ.) ὁ ὁμιλῶν εὔφημα λόγια, ἐπαινέτης. « Εὔφημος ἴσθι, » Εὐρ., « Εὐφήμει. « Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς, στόμα συγκλείσας· ἐπίσημει γὰρ θίασος Μουσῶν, » Ἀρρφν. 3) (ἐν γέν.) αἴσιος, εὐφρόσυνος. « Εὔφημον ἦμαρ, » Αἰσχλ.

Εὐφήμως, ἐπίρ. Μὲ εὐφημίαν, μὲ καλὰ (εὔφημα, εὐσχημα) λόγια.

Εὔφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως φθειρόμενος (ἐνίοτε) εὐκολοχώνευτος.

Εὐφθογγέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι = Εὔφθογγος καὶ Π. Εὔφθογγος (ὁ, ἡ), = Εὔηχος, Εὔφωνος.

Εὐφιλής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπῶν ἢ 2) = τῷ

Εὐφίλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπώμενος, προσφιλέστατος.

Εὐφιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπῶν (ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ) τοὺς παῖδάς του, εἰς ἄκρον φιλόπαις.

Εὐφιλοτίμητος (ὁ, ἡ). ὁ πραχθεὶς (καποροθωθεὶς) ἀπὸ ἐπαινετὴν φιλοτιμίαν.

Εὔφιμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σιωπηκὸς (σφίγγων ὡς ἂν μὲ φιμὸν τὰ στόμα).

Εὔφλαστος (ὁ, ἡ), = Εὔθλαστος, εὔθραυστος.

Εὔφλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνάπτων καὶ καιόμενος (φλεγόμενος), εὔπρηστος.

Εὐφορβία (ἡ), Π. [εὔφορβος]. καλὴ (παχεῖα) τροφὴ ζώων.

Εὐφόρβιον (τὸ), φυτόν τι ἀκανθῶδες τῆς Ἀφρ. καὶ ὁ καρπὸς ἢ ὁ χυλός του (χρήσιμ. εἰς τὴν ἰατρ.).

Εὔφορβος (ὁ, ἡ), [εὖ, φορβή]. (ἐπὶ ζώων), εὔτροφος, καλοθρεμμένος, παχύς· (ἐνίοτε) θρεπτικός. « Ἄρουρα—, » Εὔδοκ.

Εὐφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι εὔφορος (εὔκαρπος), καρποφορῶ ἀφθόνως. 2) (ἀδκμ.) ἀρμενίζω καλά.

Εὐφόρητος (ὁ, ἡ), [εὖ, φορέω]. εὐκολοσήκωτος, (μτφρ.) εὐκολοϋπόφερτος.

Εὐφορία (ἡ). τὸ φέρειν (σηκόνειν ἢ ὑποφέρειν) εὐκέλως. 2) ἄφθονος καρποφορία, εὐκαρπία.

Εὐφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (ἢ παίζων καλὰ τὴν) φόρμιγγα· ὁ συμφωνῶν (παιζόμενος καλὰ) μὲ τὴν φόρμ. « Λοιδή—, » Ἐπγρ.

Εὔφορος (ὁ, ἡ), [εὖ, φέρω]. εὐκολοσήκωτος, ἐλαφρὸς, (τρπ.) εὐκολοϋπόφερτος ἢ ὑπομονετικός. (συνήθ.) ὁ καρποφορῶν ἀφθόνως. (ἐπὶ ἀνέμ.) = Οὔριος.

Εὔφορτος (ὁ, ἡ), Π. ἐλαφρὰ φορτωμένος ἢ σηκόνων μὲ εὐκολίαν τὸ φορτωμά τα, (ἐν γέν.) ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος. « Ναῦς—, » Ἐπγρ.

Εὐφόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὔφορον, εὐκόλως ἢ ἀφθόνως.

Εὐφράδεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ εὐφραδοῦς, εὐκολία πρὸς τὸ ἐκφράζεσθαι, εὐγλωττία.

Εὐφραδέως, Π. ἀντὶ Εὐφραδῶς. 2) [εὖ, φράζομαι] φρονίμως, ἐσκεμμένως.

Εὐφραδής [εὖ, φράζω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ἐκφραζόμενος) μὲ χάριν καὶ εὐκολίαν, εὐγλωττος. 2) Π. [εὖ φράζομαι] στοχαστικός, φρόνιμος.

Εὐφραδίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐφράδεια.

Εὐφραδῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐφράδειαν.

Εὐφραίνω [εὖ, φρήν], Μ. ανῶ. Ἡδύνω, χαροποιῶ, καλοκαρδίζω. || (μσ.) τέρπομαι, ἡδύνομαι, εὐχαριστοῦμαι.

Εὐφρανέαι, Ἰων. ἀντὶ Εὐφρανῇ, β΄. ἐν. πρα. τοῦ μσ. μέλλ. καὶ

Εὐφράνθην, πθ. ἀντὶ μσ. ἀόρ. τῷ Εὐφραίνω.

Εὐφραντέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὐφραίνω.

Εὐφραντικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ γρμτ. Ὁ σημαίνων) χαρὰν (εὐφροσύνην).

Εὐφραντός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ εὐφρανθῇ (νὰ ἀπολαύσῃ εὐχαριστως).

Εὐφροσία (ἡ), = Εὐφροσύνη (κυρ. εἰς συμπόσιον).

Εὔφραστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκολως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ (νὰ ἐξηγήσῃ) ἢ νὰ κατανοήσῃ, εὐδηλος, εὐγνωστος.

Εὐφρονέω καὶ Εὐφρονίω-ῶ, Μ. ἠσω. Π. Θέλω τὰ καλὸν (Φρονῶ καλὰ περὶ) τινος, τὸν εὐνοῶ, ἢ 2) = Σωφρονῶ, εἶμαι φρόνιμος, (πάντοτε κατὰ μτχ.).

Εὐφρόνη (ἡ), Π. ἡ νύξ, (διότι τότε συλλογίζεται τις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καλλήτερα ἢ τοὐλάχιστον εὐκολώτερα).

Εὐφρονίδης, ου (ὁ), Π. ὁ υἱὸς τῆς νυκτὸς (τῆς εὐφρόνης).

Εὐφρόνως, ἐπίρ. Φρονίμως, ἐμφρόνως. « Γύναι κατ' ἄνδρα σώφρεν' εὐφρόνως λέγεις, » Αἰσχλ. 2) (σπν.) ἀντὶ Εὐφρασύνως. « Εἰλαπινάζοισιν εὐφρόνως, » Πίνδ.

Εὐφροσύνη (ἡ). χαρὰ, εὐθυμία, ἡδονὴ, εὐχαριστησις.

Εὐφρόσυνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σύνως. Π. ὁ εὐφραίνων, χαροποιὸς, χαρμοσυνος· (πθ.) χαρούμενος, εὔθυμος.

Εὔφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς φρουρῶν ἢ φρουρούμενος.

Εὔφρων ᾖ Π. Ἔφρων [εὖ φρήν], ονος (ὁ, ἡ). εὖ φρονῶν, φρόνιμος. εὐμενὴς, καλῆς διαθέσεως. εὔθυμος. (σπν.) εὐφροσύνης παραίτιος. « Οἴνος—, » Ἰλ. Γ.

Εὐφυὴς [εὖ, φύω ἢ φυή], ές (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) εὐαυξὴς, εὐθαλὴς, εὐτραφὴς. (ἐν γέν.) καλοκαμωμένος ἐκ φύσεως· φύσει ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) πρός τι· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀγχίνους, πνευματώδης, (θθ. = Εὐτράπελος ἢ σκώπτης. « Τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐφυέσι καλουμένοις καὶ τοῖς τὰ γέλοια λέγουσι καὶ ποιοῦσι, » Θεόφ. (ἴδε καὶ Ἰσκρ. Ἀριστοφ. καὶ Ἀντιδ.).

Εὐφυΐα (ἡ). ἰδιότης (τὸ προτέρημα) τοῦ εὐφυοῦς, φυσικὴ ἐπιτηδειότης (ἁρμοδιότης, διάθεσις) πρός τι, (ἰδιαιτ.) ἀγχίνοια. « Ἡ τῆς χώρας εὐφυΐα πρὸς τὸ θάττον βλαστάνειν, » Θφρ. « Ὄρθιον ὑπόδημα δίκνυσι πρὸς εὐφυΐαν, » Πλ.

Εὐφύλακτος (ὁ, ἡ). καλὰ φυλαγμένος ἢ εὐκολοφύλακτος· ἀπὸ τὸν ὑπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προφυλαχθῇ.

Εὔφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ φύλλα. « Δάφνη (» Πτελέα)—, » Εὐρ. Ἐπγρ.

†Εὐφύσητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως φυσώμενος, εὐδιάχυτος.

Εὔφυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος ἀπὸ διάφορα φυτὰ ἢ, ὅπου εὐδυκιρεῖν τὰ φυτά.

Εὐφυῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐφυΐαν· φύσει προσφυῶς (ἁρμοδίως), ἐπιτηδείως. « Ἡ Εὐβοια πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάσσης εὐφυῶς εἶχεν, » Ἰσκρ.

Εὐφωνέω-ῶ, Μ, ήσω. Προφέρω εὐφώνως.

Εὐφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

Εὐφωνος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ ἔχων καλὴν ἢ δυνατὴν φωνὴν, ὁμιλῶν καθαρὰ (εὔμορφα), καλόφωνος, ἢ μεγαλόφωνος, (ἐπὶ μουσ. ὀργ. κλπ.) εὔηχος.

Εὐφώρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παθτ. -ότερος -ότατος). Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ φωράσῃ (νὰ ἐξαγάγῃ εἰς τὸ φανερὸν, νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ).

Εὐχαΐτης, ου καὶ

Εὐχαιτίας, ου (ὁ), Π. καὶ

Εὐχαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν χαίτην ἢ κόμην (καὶ μτνμ. ἐπὶ δένδρ.) φύλλα ἢ κλαδιά.

Εὐχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χαλιναρωμένος μὲ) εὔμορφον χαλιναρι.

Εὐχαλίνωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ χαλινωθῇ.

Εὔχαλκος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὸν χαλκόν. 2) πλούσιος ἀπὸ χάλκωμα.

Εὐχάλκωτος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ δουλευμένος ἀπὸ ἢ καπλαδιαμένος μὲ χάλκωμα.

Εὐχανδής, ές (ὁ, ἡ), Π. κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐγχανδής.

Εὔχαρις, ιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν χάριν (ἐπάνω του), χαριτωμένος, νόστιμος, ἀστεῖος. « Τὸ εὔχαρι μὴ σκώμμασιν ἀλλὰ τρυπῳ ἐπιτήδευε, » Ξεν. « Περίπατοι ἔνθα ἂν εὔχαρι ἢ δένδρεσι ἢ βοτάνῃσι, » Ἀριτ. (παρβλ. Εὐχάριστος).

Εὐχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐχάριστος (εὐγνώμων), γνωρίζω ἢ ἀποδίδω τὴν χάριν, ὁμολογῶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου· εὔχομαι ἢ συγχαίρω.

Εὐχαριστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς εὐχαριστίαν. « Τὰ εὐχαριστήρια (ἐνν. ἱερά), » Πλδ., θυσία πρὸς εὐχαριστίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐχαριστητέον, θετ. τοῦ Εὐχαριστῶ.
Εὐχαριστία (ἡ). τὸ εὐχαριστεῖν, ὁμαλδύνησις χάριτος (εὐγνωμοσύνης). (ἐκκλησ.) ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἡ θεία κοινωνία, (παρβλ. Εὐλογία).
Εὐχάριστος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, χαρίζομαι]. εὐάρεστος, νόστιμος. « Ὅπως ὡς εὐχαριστότατον ἢ τὸ συμπόσιον τοῖς συνοῦσι, » Πλ. 2) εὐγνώμων. « Βέλτιστον πάντων τῶν ζώων ἡγεῖτο ἄνθρωπον εἶναι καὶ εὐχαριστότατον, » Ξεν.
Εὐχαρίστως, ἐπίρ. Εὐαρέστως, μὲ εὐχαριστήσιαν· εὐγνωμόνως.
Εὐχαρίτως [ῦχαρις], ἐπίρ. Μὲ πολλὴν χάριν, μὲ τρόπον νοστιμον (εὐχάριτον).
Εὔχε', Π. (κατ' ἀποκ. πρό φων.) ἀντὶ Εὔχεο.
Εὔχεαι, Ἰων. ἀντὶ Εὔχῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνδ. τῆς ὁρ. τοῦ Εὔχομαι.
Εὐχείλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα ἢ ἀρκετὰ μεγάλα) χείλη.
Εὐχειμέρος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, χεῖμα]. ὁ ὑποφέρων εὐκόλως τὸν χειμῶνα, ἀντέχων εἰς τὸ ψύχος καὶ τὴν κακοκαιρίαν. » Εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρων, Ἀρστ. 2) (τόπος) ὅπου γίνεται μέτριος (ἐλαφρὸς) χειμών, (ἐπμ.) καλὰς διὰ ξεχείμασμα. » Αἱ κατὰ βορέαν (τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι οἰκίαι) ὑγιεινότεραι· εὐχείμεροι γὰρ αὗται μᾶλλον, » αὐτ. μᾶλλον ἐκτεθειμέναι εἰς τὸ ψῦχος.
Εὐχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (ἐλαφρὸν, ἐπιτήδειον) χέρι, ἐπιδέξιος εἰς τὰ χέρια.
Εὐχειρία (ἡ). ἐπιτηδειότης εἰς τὰ χέρια, [ἐκ τοῦ
Εὔχειρος (ὁ, ἡ), = Εὐχειρ.
Εὐχειρώτος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Εὐχειρότερος, -ὁτατος, ἀντὶ Εὐχειρωτότατος). [ἐῦ, χειρόω]. Τὸν ἀπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι (δηλ. νὰ καταδαμάσῃ, νὰ ὑποτάξῃ).
Εὐχέρεια (ἡ). (κατὰ λέξ.) = Εὐχειρία, ἐπιτηδειότης (εἰς τὰ χέρια)· ἱκανότης. (συνήθ. εὐκολία. (τρπ.) ἐπιείκεια· καὶ ἐπὶ κακοῦ) ἀδιαφορία, (Γαλλ.) laisser-aller. » Τῇ Ελένου εὐχερείᾳ ᾗ βωμολοχίᾳ, » Πλ.
Εὐχερὴς [ἐῦ, χειρ], ές (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εὐχερῶς, εὐκόλως, μεταχείριστος, εὐκολοοικονόμητος, (ἐν γέν.) εὔκολος. (τρπ.) κολόγνωμος, (ἐπὶ κακῶ) ἐλαφρόγνωμος, ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος, ἢ ἀναίσχυντος, ἀσυνείδητος. » Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα, « Δμ.
Εὐχερῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐχέρειαν, εὔκολα.
Εὔχεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Εὔχου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνδ. τῆς πρς. τοῦ Εὔχομαι.
Εὐχετάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Εὔχομαι.
Εὐχέτης, ου (ὁ). ὁ εὐχόμενος (ἱκετεύων).
†Εὐχετιάζω, Μ. άσω, = Εὐχετάομαι.
Εὐχή (ἡ), [ἐύω, αὐχέω]. δέησις ἢ τάξιμον πρὸς τὸν θεὸν, προσευχή· παράκλησις, ἱκεσία. » Δι' εὐχῆς ἄγω (ἡ) ἔστι μοι, « = Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ. 2) = Ἀρὰ, εὐχὴ ἢ κατάρα. « Πᾶς νοῦν ἔχων φαθεῖται καὶ ψιμᾷ γονέων εὐχάς, » Πλάτ. 3) Π. καύχησις, (παρβλ. Αὐχή).
Εὔχιλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ὁτατος), [ἐῦ, χιλός]. (κόπος) ἔχων πολλὴν καὶ καλὴν βοσκὴν (διὰ ζῶα). (ἵππος) ὅστις τρώγει πολὺ (ἐπμ.) τρέφεται (χωνεύει τὴν τροφήν του) καλά.
Εὐχίμαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ 'γίδια (χιμάρους).
Εὔχλοος-ους καὶ Εὔχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὴν ᾗ καλὴν πρασινάδα (χλόην).
Εὔχλωρος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
†Εὐχολόγιον (τὸ), βιβλίον περιέχον συλλογὴν εὐχῶν.
Εὔχομαι [εὐχῆ], Μ. εὔξομαι. (Π. ᾗ ἀρχ.) Γρόσχομαι, (κοιν.) τάζω. βεβαιόνω· (ἐπμ.) καυχῶμαι. » Εὔχομαι ἐξελᾶσαν ἐνθένδε κύνας, « Ἰλ. Θ. » Ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι, « Ἰλ. Σ. » Τεὶ δ' οὔτ' ὧν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, « Πίνδ. (ᾗ ἔλλ.) » Ἐκ Κρηταίων γένος εὔχομαι (ἐνν. εἶναι), « Ὁσ. Ξ. (ᾗ ἀπολύτ.) » Οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, « Ἰλ. Ξ. » Εὔχεαι αὔτως, « Ἰλ. Α., (ὀθ. 2) (συνήθ. καὶ λογογρ.) τάζω εἰς τὸν θεόν, (ἐπμ.) παρακαλῶ (ζητῶ ἀπὸ) τὸν θεὸν, προσεύχομαι. (μὲ δοτ. ἢ σπντ. προθ. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἀπαρ. ἢ αἰτ. ἐλλ. ἐκ θ'.) » Εὔχομαι τοῖς θεοῖς (ἢ) πρὸς τοὺς θεοὺς (ἢ) τοὺς θεοὺς, « Λξ. » Εὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν, « Μυθ. (ᾗ συντομώτερον) » Εὔχεσθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβης), « Σχλ. » Ἃ εὔχονται, « Ακ. » Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον, « Πίνδ. (ᾗ δοτ. περιπ.) » Εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, « Θκ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ). » Ὅλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην, « Σοφ. » Τὰ κάκιστα εὐγόμενος γενέσθαι, « Ακ. (ᾗ ἀπολύτ.) » Εὔξασθε καὶ ἀπόδοτε τῷ θεῷ, « Γρφ. (καὶ σπντ. πθ.) » Τοῦτ' εὔχεσθέμοι, « Σοφ., ταύτην τὴν εὐχὴν λαμβάνετε παρ' ἐμοῦ.
Εὐχοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω εὐχὴν (τάξιμον ἢ τὴν προσευχήν μου) ποὺς τὸν θεόν.
Εὔχορδος (ὁ, ἡ), Π. (λύρα) μὲ καλὰς χορδὰς ἢ καλὰ κουρδισμένη. (ἐπμ.) εὔηχος.
Εὐχορήγητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χορηγούμενος.
Εὔχορος (ὁ, ἡ), καλὸς διὰ χορόν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔκυκλος).
Εὔχορτος (ὁ, ἡ), = Εὔκυκλος.
Εὔχος, εος-ους (τὸ). ἀντικείμενον εὐχῆς (προσευχῆς ἢ καυχήσεως), καύχημα. » Ἀνακρέον, εὔχος Ἰώνων, « Ἐπγρ.). τάξιμον, ἀνάθημα. » Χαλκῷ μορφώσας εὔχος ἔθηκεν, « Ἐπγρ., (παρβλ. Ἀγαλμα).
Εὐχρηματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, εἶμαι εὐχρήματος.
Εὐχρηματία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις = Εὐχρήματος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλούσιος (ἀπὸ χρήματα), εὐκατάστατος.
Εὐχρησταέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Εἶμαι εὔχρηστος (χρήσιμος) πρός. ||. (πθ. μὲ γεν. προθετ.) ὠφελοῦμαι (εὐεργετοῦμαι) ὑπό τινος, ἢ· εἶμαι ἐν χρήσει. » Τὸ Ἓῆος καὶ Ἑαῖο οὐκ εὐχρηζοῦνται λόγῳ πεζῷ, « Εὐστ.
Εὐχρήστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπήλαυσέν (ὠφελήθη) τις παρά τινος, κέρδος, εὐεργέτημα.
Εὐχρηστία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις = Εὔχρηστος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) = χρήστως. Εὐκολομεταχείριστος, (ἐπμ.) χρήσιμος, ὠφέλιμος.
†Εὐχρόαστος (ὁ, ἡ), = Εὔχρους.
Εὐχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Εὔχρους, ἐς (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Εὔχρους.
Εὔχροια (ἡ), καλὸν (ὑγιοῦς ἀνθρώπου) χρῶμα, [ἐκ τοῦ
Εὔχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν χρῶμα (καλὴν ὄψιν). » Αἱ βόρειαι καταστάσεις τὰ σώματα εὔχροα ποιέουσι, « Ἱππ.
Εὔχρυσος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύχρυσος.
Εὔχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Εὔχροος-ους.
Εὐχυλία (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ
Εὔχυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ὁτατος). ὁ ἔχων καλὸν (εὐάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν, νόστιμον ἢ ὑγιεινὸν) χυλόν.
Εὐχύλως, ἐπίρ. Μὲ καλοὺς (εὐχύμους ἢ γιεινοὺς) χυλούς.
Εὐχυμία (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ
Εὔχυμος (ὁ, ἡ), τὸ παρθ. -ότερος, -ὁτατος), = Εὔχυλος.
Εὔχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χεόμενος (λυόμενος). » Κασσίτερος—, « Σχλ.
Εὐχωλὴ (ἡ), Ἰων. καὶ Π. ἀντὶ Εὐχὴ ἢ Εὔχος, (ὄθεν:
Εὐχωλίμαιος, α, ον, = Εὐκταῖος. 2) ὑποχρεωμένος δι' εὐχῆς (εὐχωλῆς) νὰ πράξῃ τι, (κοιν.) ταγμένος. » Ἐν ταῖς εὐχωλιμαίοις θέαις, « Δ. Καισ.
Εὐχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χωρῶν ἢ χωρούμενος.
Εὐχώριστος (ὁ, ἡ). Εὐκολοχώριστος.
Εὔχωρος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ χωρητικὸς (εὐρύχωρος).
Εὔχωστος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, κώννυμι]. εὔκολα νὰ γεμισθῇ (νὰ φραχθῇ, νὰ ὑψωθῇ) μὲ χῶμα (νὰ γένῃ πρόχωμα).
Εὐψάμαθος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολὺν ἄμμον (ψάμαθον), ἀμμώδης.
Εὐψηλάφητος (ὁ, ἡ), = Εὐαφής.
Εὐψήφις, ιδος (ὁ, ἡ). Π. γεμάτος ἢ σκεπασμένος μὲ ὡραίας ψηφῖδας (χαλίκια, πετράδακια). » Εὐψήφιδι πέδον ποικίλλεται τέχνη, « Νόνν. ἤτον πεποικιλμένον διὰ ψηφιδωτοῦ (μουσείου).
Εὔψοφος (ὁ, ἡ). εὔηχος.
Εὐψυκτος (ὁ, ἡ). εὐκόλως ψυχόμενος (κρυώνων ἢ δροσιζόμενος).
Εὐψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔψυχος (γενναιόκαρδος), ἔχω θάρρος.
Εὐψυχὴς [ἐῦ, ψῦχος], ές (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ ἢ εὐάρεστος δροσερὸς, δροσερώτατος. » Εὐψυχέστεροι οἱ κατάγειοι οἶκοι τῶν ὑπερῴων, « Ἀρστ.
Εὐψυχία (ἡ). γενναιοψυχία, [ἐκ τοῦ
Εὔψυχος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, ψυχή]. γενναιόκαρδος, παλληκάρι. » Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα κτεῖναι τὸν ἐχθρόν, « Ευρ. 2) = Εὔθυμος (ᾗ). 3) = Εὐψυχής.
Εὐψύχως, ἐπίρ. μὲ γενναιοψυχίαν.
Εὔω ἢ ἀττ. Εὐῶ [ἀῶ], Μ. εὐσω (ἀόρ. Εὔσα, καὶ πθ. Εὐσθην). Ποτίζω· ἐρεύγω. (ἰδιωτ.) τσουρουφλίζω, καψαλίζω. « Σύες εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογός, » Ἰλ. Ψ.
Εὐωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐωδιάζω. » Οὐχ ὁν τε μὴ εὐωδεῖν τὸν ἐπιφερόμενον ἄρωμα, « Θ. Στωϊκ.
Εὐώδης [ἐῦ, ὄζω]. ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων καλὴν ὀσμὴν, εὐωδιάζων, μυρωδάτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐωδία (ἡ). καλὴ ὀσμὴ (μυρωδιά). 2) μυρωδικόν.
Εὐωδιάζω, Μ. άσω. Ἀναδίδω καλὴν ὀσμὴν (εὐωδίαν), μοσχομυρίζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.).
Εὐῶδιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔτοκος. (μτνμ.) εὔφορος. » θάλασσα —«, Νονν.
Εὐώλενος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰς ὠλένας (εὐμόρφας μπράτσα).
Εὐωμοσία (ἡ), = Εὐορκία.
Εὐώμοτος (ὁ, ἡ), = Εὔορκος.
Εὐώνητος (ὁ, ἡ). εὐκολοαγόραστος, εὔωνος.
Εὐωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Εὔωνος, φθήνεια.
Εὐωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι εὔωνον, τοῦ ξεπέφτω τὴν τιμήν, τὸ φθηναίνω.
Εὔωνος (ὁ, ἡ), [ξεῦ ὠνή]. ὁ πωλούμενος ἢ ἀγοραζόμενος μὲ ὀλίγην τιμήν, φθηνός.
Εὐωνυμέομαι-οῦμαι. Ὀνομάζομαι μὲ καλὸν (εὔφημον ἢ ἔνδοξον) ὄνομα, εἶμαι εὐώνυμος.
Εὐωνύμιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίβ.) -ίως, απν. ἀντί
Εὐώνυμος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὄνομα]. ὁ ἔχων καλὸν (εὔφημον, αἴσιον) ὄνομα· περίφημος, περιώνυμος. (» Λιπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, « Πίνδ.) (κατ' εὐφημ.) = Ἀριστερός. » Ἐξ εὐωνύμων, « Γρφ., ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ (μέρη). ||. (οὐσ.) εἶδ. θάμνου φαρμακεροῦ διὰ τὰ ζῶα, (κατά τινας τὸ Γαλλ.) †usain.
Εὐώνως, ἐπίβ. μὲ ὀλίγην τιμήν, εὐθηνά.
Εὐῶπις, ου (ὁ) καὶ Εὐώπις, ιδος (ἡ) καὶ Εὐωπός (ὁ, ἡ) = Εὐῶψ, εὐόφθαλμος, εὐμορφος. » Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ, « Εὐρ. » Ἀχάτην εὐωπόν, « Διον. 2) ἔχων ὀξεῖαν ὅρασιν. » Τὰ ἐξόφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πέρρωθεν, « Ἀρστ. 3) (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (ἴσ.) = Βόωψ, (κοιν.) γάπα ἡ, = Χρύσοφρυς (ἰχθ.).
†Εὐωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀλιγωρῶ, πολλὰ ὀλίγον φροντίζω, δὲν μοὶ μέλει, ἀδιαφορῶ.
Εὐωρία (ἡ). τὸ εὐωρεῖν, ἀδιαφορία ἢ 2) καλοκαιριά. (τρπ.) εὐημερία (ἰδ.).
Εὐωριάζω, Μ. άσω, = Εὐωρέω.
Εὔωρος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὥρα]. μικρὰ φροντίζων, ὀλίγωρος, ἀδιάφορος, ἢ· ὀλιγωρητέος, ὀλίγης φροντίδος ἄξιος. 2) [εὖ, ὥρα] = Ὡραῖος, εἰς καλὸν καιρὸν, ἐγκαιρος· (ἐπμ.) γόνιμος, εὔφορος. » Γῆ (» Γάμος) —, « Ἀξ.
Εὐώροφος (ὁ, ἡ), = Εὐόροφος.
Εὐωχέω-ῶ [εὐωχία], Μ. ήσω. Δίδω εἴς τινα νὰ φάγῃ καλά, φιλεύω· (ἐπιτ.) τρέφω ἀφθόνως, χορταίνω καλά. ||. (μσ.) εὐθυμῶ (τρώγων ἢ πίνων), ξεφαντόνω· (ἐν γέν. ἢ τρπ.) ἀπολαμβάνω. (μὲ αἰτ.) » Ἄλλα κρέα γε εὐωχοῦ, « Ξεν. (ἢ τρπ. μὲ γεν.) » Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, « Πλάτ., (παρβλ. Ἑστιάω).
Εὐωχητήριον (τὸ), = Ἐνηβητήριον.
Εὐωχητής, οῦ (ὁ). ὁ εὐωχῶν ἢ εὐωχούμενος, ἀστιάτωρ ἢ δαιτυμών.
Εὐωχητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) εὐωχίαν.
Εὐωχία (ἡ), [εὖ, ἔχω]. φίλεμα, ξεφάντωμα, συμπόσιον. (ἐν γέν.) καλοπέρασις. » Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ἔρχης, ἡ ἐστι τροφή, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦτο εὖ ἔχειν, « Ἀθ.

†Εὐωχιάζω, Μ. άσω, = Εὐωχέω.
Εὐῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους (ἐπμ.) ὡραίους ὀφθαλμοὺς (ὤπας) ἢ καλὴν ὄψιν, (ἐν γέν.) εὐμορφος, προξενῶν εὐχαριστησιν εἰς τὸν βλέποντα. (» Σελήνη —, « Πίνδ.), (μτνμ.) εὐμενής. » Ἀλκή —, « Σοφ.
Ἔφα, Δ. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ϐ'. τοῦ Φημί.
Ἐφάνθην, Π. ἀντὶ Ἐφάνθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Φαίνω.
Ἐφαβικός, ἀ, όν, Δ. ἀντὶ Ἐφηβικός.
Ἔφαβος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἔφηβος.
Ἐφ-αγίζω, Μ. ίσω, καὶ
Ἐφ-αγιστεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἐφ-αγνίζω, Μ. ίσω, Π. προσφέρω τι ὡς θυσίαν (κυρ. ἐπάνω εἰς τάφον), τελῶ τὰ νενομισμένα εἰς τιμὴν νεκροῦ.
Ἔφαγον ἀόρ. ϐ'. τοῦ Ἐσθίω.
Ἐφ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκλέγω τινὰ κατόπιν ἢ εἰς τόπον (ὡς διάδοχον) ἄλλου. » Τῶν πρότερον ἀρχόντων τοὺς μὲν πρώτου τεθνηκότος, τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν ἐφῃρημένου ἐν τοῖς νεκροῖς ἔτι ζῶντος πειμένου, αὐτὸς τρίτος ἐφῃρημένος ἄρχειν κατὰ νόμον, εἴ τι ἐκεῖνοι πάσχοιεν, « Θκ.
Ἐφ-ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐπ-ακέομαι, ἐπισκευάζω. » Τὰς γεφύρας ἐφακείσθων, « Ἐπγρφ.
Ἐφάλιος (ὁ, ἡ), = Ἔφαλος.
Ἐφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ.
Ἔφαλιμος (ὁ, ἡ). βαλμένος (φυλαγμένος) εἰς τὴν ἅλμην.
Ἔφαλος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ ἅλης]. παράλιος, παραθαλάσσιος.
Ἐφ-αλόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἐφηλόω.
Ἔφαπαξ, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφάλλεσθαι, ἐπιπήδησις, ἐφόρμησις.
Ἐφάμαν Δ. ἀντὶ Ἐφάμην.
Ἐφ-αμαξεύω, Μ. εύσω. Περνῶ μὲ τὴν ἅμαξαν ἐπάνω ἀπό, (οὐ.) » Ἐφημαξευμένη (ὁδός), « Σαφ., ἢ ἄλλ. Καθημαξευμένη, τετριμμένη.
†Ἐφ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Παραπαίρω τινὰ (καὶ ἀμτθτ. Περιπίπτω) εἰς ἁμάρτημα.
†Ἔφ-αμαρτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίβ. -άρτως. (νλγ.) ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτήματα (εἰς λάθη), (ἐπὶ συγγραμ.) ἐσφαλμένος.
Ἐφαμέριος καὶ Ἐφάμερος, Δ. ἀντὶ Ἐφημέριος καὶ Ἐφήμερος.
Ἐφάμην, μσ. ἀόρ. ϐ'. τοῦ Φημί.
Ἐφάμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἁμιλλώμενος (ἐμβαίνων εἰς ἅμιλλαν) πρός τινα, (ἐπὶ πραγμ.) ἀμφίρρεπης, ἀμφισϐητήσιμος, ἀναποφάσιστος, (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.
Ἐφαμίλλως, ἐπίβ. Ἀμφιρρέπως· ἐπίσης, ἢ· κατὰ συνερισμὸν φιλοτιμως.
Ἔφαμμα (τὸ), = Ἔφαπτις.
Ἐφ-αμματίζω, Μ. ίσω. Δένω τι μὲ κόμπον ἐπάνω εἰς.
Ἔφαμος (ὁ, ἡ). γεμάτος (ἀκεπασμένος μὲ) ἄμμον, ἀμμώδης, (παρβλ. Ἴφαμος).
Ἔφαν (τὸ α βραχύ), Δίολ. ἀντὶ Ἔφασαν, γ'. πλθ. καὶ 2) (τὸ α μακρόν), Δ. ἀντὶ Ἔφην, ά. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ϐ'. τοῦ Φημί.
Ἐφανδάνω, Μ. αδήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀρέσκω (φαίνομαι ἀρεστὸς) εἴς τινα.

Ἐφάνην, πθ. ἀόρ. ϐ'. τοῦ Φαίνω.
Ἐφάπαξ [ἐπὶ, ἅπαξ], ἐπίρ. Διὰ μίαν φοράν, μιᾷ φορᾷ (δι' ἅπαντα.)
Ἐφ-απλόω-ῶ, Μ. ωσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς· ἐξαπλόνω.
Ἐφάπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται ἐπάνω εἰς, σκέπασμα, (κοιν.) †ἁπλωμα.
Ἐφάπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐφαπλόω, ἐξάπλωμα.
Ἐφαπτέον, θετ. τοῦ Ἐφάπτω.
Ἐφαπτίς, ίδος (ἡ). Ἐπανωφόρι (κυρ. πρὸς χρῆσιν τῶν στρατ.), [ἐκ τοῦ
Ἐφάπτω, Μ. ἅψω. Δένω (καὶ συγκρ. Κρεμνῶ) τι ἐπάνω εἰς· προσάπτω. (τρπ.) προξενῶ. » Ἔργον ἐφάψειε τόδε, « Σοφ. » Ποτμὸν ἐφάπτουσα, « Πίνδ. (καὶ πθ.) » Ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφῆπται, « Ὁδ. Φ., (κοιν.) ἐπιάσθηκε φιλονικία μεταξύ των. » Τρώεσσι κῆδε' ἐφῆπται, « Ἰλ. Β., Ζ., ἐπήρτηται, ἐπίκειται, (παρβλ. Ἐπικρεμάννυμι). 2) (μσ.) ἐγγίζω, πλησιάζω· φθάνω, καταντῶ. (συνεκδ.) μετέχω. (μὲ γεν.) » Ἐπὴν χειρσὶν ἐφάψεαι ἠπείροιο, « Ὁδ. Δ. » Ἐφάπτεσθαι τοῦ τέλους, « Ἀρστ. » Οὐδεὶς ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἀληθοῦς, « Πλάτ. » Εἶδος ἐπαμμένος, « Ἡρ., μετέχων (οὐκ ἴσομοιρος) εὐμορφίας. 3) = Ἐνάπτω, δίδω φωτιάν, (ἰ).
Ἐφαπτόδης, ές (ὁ, ἡ). ἐφαπτίδι ὅμοιος.
Ἐφάπτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐγγίζων (πλησιάζων εἰς) τι, (εἰς τὸν Αἰσχλ. ἡ λέξις ὑπεμφαίνει τὴν περὶ τοῦ Ἐπάφου μυθολογ.).
Ἐφαρμογή (ἡ). Ἐπιτρεπόμενα ἐπάνω εἰς, προσαρμογή, [ἐκ τοῦ
Ἐφαρμόζω, Μ. όσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ταιριάζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.) ἐπάνω εἰς, προσαρμόζω, (καὶ μσ. ἢ ἀμτθτ.) προσαρμόζομαι. » Πειρήθη, εἴ οἱ ἐφαρμόσειε (τὰ ὅπλα), « Ἰλ. Τ., ἂν τὸν ἔρχονται (τοῦ πάγουν) καλά, ἂν ταιριάζουν ἐπάνω του (εἰς τὸ κορμί του). (καὶ τρπ.) » Τοῖσιν ἐφαρμόζου τῶν κεν καὶ δήμων ἵκηαι, « (Κλίαρχ. παρ') Ἀθ.
Ἐφάρμοσις, εως (ἡ), = Ἐφαρμογή.
Ἐφαρμοστέος, α, ον, θετ. τοῦ
Ἐφαρμόττω, Μ. αρμόσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐφαρμόζω.
Ἐφάρξαντο, Π. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Ἐφράξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Φράσσω.
Ἔφαυσε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Φαύσκω.
Ἐφαφίς, εως (ἡ). τὸ ἐφάπτειν ἢ ἐφάπτεσθαι, σύνδεσις, ἕνωσις.
Ἐφεβδόμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὰ ἕβδομον καὶ ἓν ἕβδομον περισσότερον τοῦ ὅλου (ὄγδ.) ὀκτὼ ἑβδομα, (παρβλ. Ἐπίτριτος).
Ἔφεδρα (ἡ), [ἐπὶ, ἵζομαι ἢ ἕφεδρος]. = Ἐφεδρεία, ἐπικάθισις· παλιορκία· Ἐνέδρα, (μηχαν.) = Πέρα, βάσις (στερεοῦ).
Ἐφ-εδράζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καθίζω (Τυποθετῶ, Στηρίζω) τι ἐπάνω εἰς.
Ἐφέδρανον (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν δίφατσι ἐπὶ τοῦ ὀπ. κάθηται τις, καθέδρα, (ἰδίως εἰς τὸ πλθ.) οἱ γλουτοί, τὰ ὀπίσθια.
Ἐφεδρεία (ἡ). τὸ νὰ κάθηται τις πλησίον ἢ ἐπάνω τινός· ἐνέδρευσις· παλιορκία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(τρπ.) παρατήρησις. (στρατ.) φρουρὰ ἡ, (Ἰσαλ.) βεζέρβα, [ἐκ τοῦ
Ἐφ-εδρεύω, Μ. ευσω, (μὲ δοτ.) Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός· ἐνεδρεύω, καιροφυλακτῶ, παραμονεύω· ἐπ.βουλεύω. (χ. πτ.) εἶμαι ἔφεδρος (ἀθλητὴς ἢ στρατιώτης).
Ἐφεδρήσσω (Χ. Μ.), Π. καὶ
Ἐφ-εδρι-άω-ῶ (ἄζω), Μ. άσω, Π. = Ἐφεδράζω. 2) = Ἐφεδρεύω, κάθημαι ἐπάνω εἰς, (μὲ δοτ.).
Ἐφ-εδρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸ παγνίδι λεγόμενον.
Ἐφεδρισμὸς (ὁ), εἶδ. παιδιᾶς εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικηθεὶς σηκόνει τὸν νικητὴν εἰς τοὺς ὤμους του, (παρβλ.) Ἐγκοτύλη.
Ἐφ-εδρίσσω, Δ. ἀντὶ Ἐφεδρίζω.
Ἐφεδριστὴρ, ῆρος Δ. Π. ἀντὶ Ἐφεδριςῆς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων (καὶ ἰδιαιτ. ὁ νικῶν εἰς) τὸ παιγνίδι τοῦ ἐφεδρισμοῦ.
Ἔφεδρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ ἕδρα]. (ἐν γέν.) ὁ καθήμενος ἐπάνω εἰς. « Λεόντων—, « Σοφ., ἡ Ῥέα. « Σκηναῖσιν—, « Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ) ὁ ἐφεδρεύων (ἐνεδρεύων, καιροφυλακτῶν, παραμονεύων), (ἁπλ.) ἀντίπαλος, ἐχθρός. « Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσαλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος, « Πίνδ. καὶ (μὲ γεν.) » Ἐφέδρους Ἀργείου δορὸς, « Εὐρ. (ᾱ μτφ ορ.) Ἔφεδρος τῶν καιρῶν. Πλδ. (ὀθ. 2) (χ. πτ.) ἀθλητὴς προσδιωρισμένος νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν νικητὴν (νὰ ἀναπληρώσῃ θλ. τὸν τόπον τοῦ νικηθησομένου). (ὀθ. ἐπὶ στρατ.) = Ἐπίτακτος, ἀνήκων εἰς τὰ σῶμα τῶν ἐπιτάκτων (corps de reserve). (ᾱ μτνμ.) Βασιλεύς—, « Ἤρ., εἷς τὸν ὁποῖον καταντᾷ ὁ θρόνος ἐν ἐλλείψει τοῦ νομίμου διαδόχου. ‖ (οὐσ.) Ἔφεδρον (τὸ) εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Ἱπτουρις.
Ἐφ-έζομαι, Μ. ἐφ-εδοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἐπικάθημαι, ἐποχοῦμαι (μὲ δοτ.) » Δένδρειφ ἐφεζομένοι, « Ἰλ. Γ. » Πατρὸς ἐφέζετο γούνασιν, « Ἰλ. Φ. » Πώλῳ ἐφεζόμενον, « Ἐπγρ. (ἢ αἴτ.) » Τύχη ναῦν ἐφέζετο, « Αἰσχλ.
Ἐφέηκα, Ἰων ἀντὶ Ἐφῆκα, ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὁρστ. καὶ
Ἐφεθείς, εἴσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. ᾗ
Ἐφείην, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἐφειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Ἐφείμην, πθ. ὑπερσ. ἢ (συχνοτ.) μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρστ. καὶ
Ἐφεῖναι, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφεῖσα, ας, ε, Π. ἐνεργ. καὶ
Ἐφεισάμην, Π. μσ. ἀόρ. ἀ τοῦ Ἐφίζω.
Ἐφεισάμην, ἀόρ. τοῦ Φείδομαι.
Ἐφείσθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρστ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφείσω, β'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Φείδομαι.
Ἔφειτο, ης, ῆ κτλ., Π. ἀντὶ Ἔφω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπέχω.
Ἐφεκτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ ἐπέχειν (σταματᾶν, ἐμποδίζειν), (ὀθ.) » Ἐφεκτικοὶ, « οἱ (ἄλλ.) Σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, (ἴδε Ἐπέχω 5)
Ἐφεκτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἐφεκτικῶν φιλοσόφων.
Ἐφεκτὸς, ἡ, ὀν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐφέξῃ (νὰ σταματήσῃ), ἢ περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐπέχῃ (φιλοσοφικῶς) τις.
Ἔφεκτος, (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἐν ἔκτον τοῦ ὅλου (θηλ.) ἑπτὰ ἑκτημόρια (πτρβλ. Ἐπίτριτος).
Ἐφ-ελίσσω, Μ. ίξω, Π. τυλίζω (κουλουριάζω) τι (ἑλικοειδῶς) κατόπιν μου. » Οὐρὴν ἐπελίσσεται, « Νικ. (καὶ πθ.) » Ἐπειλίκτο δὲ ὥσπερ τὰ βιβλία, « Παυσ.
Ἑφελκὶς, ίδος (ἡ). ἡ πέτσα ποῦ σχηματίζεται ἐπάνω εἰς πληγὴν [ἐπὶ ἕλκος].
Ἐφ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω, Πληγόνω ἐπιπολαίως.
Ἑφελκτικὸς, ἡ, ὀν, = Ἑφελκυστικός.
Ἑφέλκυσις, εως (ἡ) καὶ
Ἑφελκυσμὸς (ὁ). τὸ ἑφέλκειν. (ἢ ἐφέλκεσθαι.
Ἑφελκυστικὸς, ἡ, ὀν, ᾗ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἑφέλκειν, ἑλκυστικός.
Ἐφ-έλκω, Μ. ἑλξω ἢ ελκύσω (ἀόρ. Ἐφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι πρός. » Τὴν θύραν ἐφείλκυσα, « Ἀκ. (καὶ πθ.) » Πόδες ἐφελκόμενοι, « Ἰλ. Ψ., οἱ πληγωμένοι, (ἐπμ.) μόλις κινάμενοι (ᾗ ἐπὶ ρατ.) » Ἐφελκόμενοι, « οἱ μένοντες ὀπίσω, (Γαλλ.) les traîneurs. » Τοὺς ἀπολειπομένους αὐτέων καὶ ἐπελκομένους ἐφόνευον, « Ἡρ. » Προσαναλαβὼν τοὺς ἐφελκομένους, « Πλδ. (καὶ μτφορ.) » Πρεσβυμίαν φίλων.. ἐφελκομένην καὶ καθυστεροῦσαν τελέως ἀνωφελῆ ποιεῖν τὴν ἐπικουρίαν, « αὐτ. ‖ (μσ.) σύρω τι πρὸς ἐμαυτόν ἢ κατόπιν μου (μτφορ.) σύρω εἰς τὸ θέλημά μου, ἑλκύω. » Βρύγγον ἐφέλκ., « καταπίνω μίαν ῥουφηξιάν. (καὶ μτνμ.) » Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίνηρος, » Ὀδ. Π., τὸν ἐρεθίζει καὶ ἄκοντα (κοιν.) τὸν τραβᾷ τὸ αἷμα.
Ἐφέλκωσις, εως (ἡ). πλήγωμα ἐπιπόλαιον.
Ἔφελξις, εως (ἡ), = Ἑφελκυσμός.
Ἔφεμεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐφείναι.
Ἐφ-ένυμι, Μ. ἐφ-έσω, Π. ἀντὶ Ἐπενδύω.
Ἐφέξετον, β'. καὶ γ'. δύϊκ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐπέχω.
Ἐφεξῆς καὶ Π. Ἐφεξείης [ἐπὶ, ἑξῆς ἑξείης], ἐπίρ. Κατὰ σειρὰν· κατὰ συνέπειαν· κατόπιν, ἔπειτα. » Ἐφεξ. τοῖς εἰρημένοις, « Ἀρστ.
Ἔφεξις, εως (ἡ). τὸ ἐπέχειν ἢ ἐπέχεσθαι, κράτημα ὀπίσω, σταμάτισμα, ἐμποδισμὸς· ἀργοπορία, πρόφασις. » Τοῦ δ' ἔφεξιν; « Ἀοσφ., διὰ ποῖον λόγον;
Ἐφέξω, μέλλ. τοῦ Ἐπέχω.
Ἐφέπτεσκον, Π. παρσ. τοῦ =
Ἐφ-έπω, Μ. ἑψω (παρτ. Ἐφεῖπον ᾗ Ἔφεπον, ἀόρ. β'. Ἐπέσπον, ὀθ. τὸ ἀπαρ. Ἐπισπεῖν καὶ μπ. Ἐπισπέσθαι), Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε δοτ. ἐκ δ'.) διώκω, καταδιώκω, στενοχωρῶ· (ἐπὶ ἵππων καὶ ἁμαξ.) = Ἐλαύνω. (μτνμ.) διέπω, διευθύνω· (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι εἰς. ‖ (μσ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἀκολουθῶ (ὑπάγω) κατόπιν τινός, συνοδεύω. συχνάζω εἰς, (μτφορ.) πείθομαι, ὑπακοῦω· ἐνδίδω. (μτγν.) μένω σύμφωνος.
Ἐφερμήνευμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἑρμήνευσιν.
Ἑφερμήνευσις, εως (ἡ). τὸ ἑφερμηνεύειν, ἐπεξήγησις, διασάφησις.
Ἑφερμηνευτικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἑφερμήνευσιν, ἐπεξηγηματικός, [ἐκ τοῦ
Ἐφ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐπεξηγῶ.
Ἐφ-ερπύζω, Μ. ύσω καὶ
Ἐφ-έρπω, Μ. ἑρψω καὶ ερπύσω (ἀόρ. Ἐφείρπυσα κτλ.). Σύρομαι (Ὑπάγω ἑρπηδὸν) πρός. Π. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθ. φθάνω (καταντῶ) εἰς· ἐπέρχομαι, πλησιάζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Τὰ Κάρνεια ᾗδη ἑρέρπει, « Θκρ., φθάνων ὅσον οὔπω.
Ἔφερσεν, Δίολ. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ Φέρω.
Ἔφες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφέσιμος (ὁ, ἡ). (δίκη) τῆς ὁπ. ἔγινε ἢ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ ἔφεσις, (ἢ ἄλλ.) βλ. κλητός.
Ἔφεσις [ἐφίημι], εως (ἡ). ῥίψιμον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. 2) (μτφορ.) κλίσεις, ἐπιθυμία. 3) ἄδεια, πληρεξουσιότης. 4) (δικαστ.) ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐκκάλεσις τῆς δίκης.
Ἑφεσπερεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἐφεσπερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περὶ τὴν ἑσπέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.
Ἑφέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὸ ἑσπέρας (περὶ τὴν ἑσπέραν, ἀφ' ἑσπέρας). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπ.ρ.)
Ἐφεσπόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφέπω.
Ἐφέσσαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἔφεσσαι, Π. μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. καὶ
Ἔφεσσάμην, Π. ἀντὶ Ἐφεσάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἑφίζω ἢ Ἐφίννυμι.
Ἐφέστακα, Δ. ἀντὶ Ἐφέστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Ἐφίστημι.
Ἐφέστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐλθὼν ἢ ἀριακόμενος εἰς τὴν ἑστίαν (εἰς τὸν οἶκον) ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου. » Ἐφέστιοι ὄρνιθες ἔασσιν, Ἰλ. Β., ἔποικοι, ἐντόπιοι. « Ἐφέστιοι, « Στθ., οἱ προσπάται τῆς οἰκίας, οἱ οἰκιακοί, (Γαλλ.) les disunnates (καὶ ἑλλ.) » Τὰ ἐφέστια, « Δ. Ἀ. ἢ οἰκογένεια, (παρβλ. Ἐπίστιος) (ᾗ ἐπιρ.) » Ἐμὲ οἷον ἤγαγεν ἐφέστιον, « Π. » Ἐλθὼν ἀπολέσαι ἐφέστιος, « Ὀδ.
Ἐφεστρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἐφεστρὶς [ἐπὶ ἐννυμι], ίδος (ἡ). ἐπάνωφορι (κυρ. διὰ τὸν χειμῶνα), (Ἰσαμαντέλλον ἢ κάπα. » Οἷαι τῶν προτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερονημέναι, « Θμς. 2) σέλλα ἢ παλάχη ἐκράκιον, « Θμς. » Καταπασόντα οὐ μέμφεται, ἀλλὰ τὴν ἐφεστρίδα αἰτιᾶται τοῦ πτώματος, « Ἀρστ.
Ἐφεστὼς, ὥσα, ὼς, ἀντὶ Ἐφεστηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.
Ἐφετέον, θετ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφέτης [ἐφίημι], ου (ὁ), (ἐν γέν. καὶ ἄρχων ἢ διοικητὴς ἢ δικαστὴς πλήρους ἐξουσίας. » Τῆς κρίσεως, ἧς οὐδεὶς ἦν τῆς ὑπερκάθηται, « Εὐρ. 2) (ἴδε τὰς Ἀθ.) » Ἐφέται, « Πλ., δικασταὶ γινόμενοι ὡς διαιτηταὶ ἢ κατ' ἔφεσιν (κλητὸν) τὰ φονικά.
Ἐφετήσιος, α, ον, = Ἐπετήσιος.
Ἐφετικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἢ σημαίνων ἔφεσιν (ἐπιθυμίαν) ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου.
Ἐφεπίνδα [ἐφίημι], ἐπίρ. Εἶδ. παιγνιδιοῦ μὲ τὴν σφαῖραν (τόπαν), (ἄλλ.) » Ἐφεπίνδα καὶ Φαινίνδα.
Ἐφετμεύω, Π. ἐντέλλομαι, προστάζω, παραγγέλλω, [ἐκ τοῦ
Ἔφετμη (ἡ), Π. [ἐφίημι]. ἐντολὴ, παραγγελία.
Ἐφετὸς [ἐφίημι], ἡ, όν. Ὁ λαβὼν (ἢ ἐνεργῶν κατὰ) παραγγελίαν ἢ πληρεξιότητα. » Δικαστὴς —, « Ὅδε Ἐφέτης. 2) ἐπιθυμητός. 3) (ἐνίοτε) θεμιτός, ἐπιτετραμμένος, (Βασ. ὁμιλ. ἐν λιμῷ).
Ἐφετῶς, ἐπίρ. Μὲ ἔφεσιν, μὲ ζῆλον, προθυμίως. » Ἐφ. ἔχω τινος, « Θ. Στδ., = Ἐφίεμαι.
Ἐφ-ευάζω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπευάζω.
Ἐφεύρεμα (τὸ). πᾶν ὅτι ἐφεύρεν (ἐπενόησέ) τις, ἐφεύρεσις.
Ἐφεύρεσις, εως (ἡ). τὸ ἐφευρίσκειν, ἐπινοεῖν).
Ἐφευρετὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφευρὼν ἢ ἐφευρίσκων τι.
Ἐφευρετικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν.
Ἐφεύρημα, Ἐφεύρησις, = Ἐφεύρεμα, ἁπλ.
Ἐφ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τινὰ ἐξαφνα (ἐνῷ κάμνει τι) ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἐπανειλημμένας ἀναζητήσεις, (ζῶ. τρπ.) εὑρίσκω τι μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ.
Ἐφ-εφιάσμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ἐγγίζω μὲ ὑβριστικοὺς λόγους, λοιδωρῶ, περιγελῶ.
Ἐφεψιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐφεψιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐφεψιάομαι.
Ἐφ-έψω, Μ. εψήσω, Ξαναβράζω, Ξαναμαγειρεύω.
Ἐφεώρων, παρτ. τοῦ Ἐφοράω.
Ἐφῆβαιον (τὸ). τὸ ὑπεράνω τῶν αἰδοίων τρίχωμα, (Δατ.) pubes, [ἐκ τοῦ
Ἐφηβαῖος, α, ον, = Ἐφηβικός.
Ἐφηβαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἔφηβαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων (ἔφορος, ἐπιστάτης) τῶν ἐφήβων.
Ἐφ-ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔφηβος.
Ἐφηβεία (ἡ). ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων. 2) (συνεκδ.) ἀντὶ οἱ ἔφηβοι.
Ἐφηβεῖον (τὸ). γυμνάσιον τῶν ἐφήβων.
Ἐφηβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἐπμ. Φέρομαι. Ἐνδύομαι κτλ. ὡς) ἔφηβος.
Ἐφηβία (ἡ), = Ἐφηβεία.
Ἐφηβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐφήβους. ‖ » Τὸ ἐφηβικὸν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ ἔφηβοι.
Ἔφηβος (ὁ). ὁ φθάσας εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης (ἴδε Διέτης).
Ἐφηβοσύνη, Π. καὶ
Ἐφηβότης (ἡ). τὸ νὰ γίνῃ τις ἔφηβος.
Ἐφ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ (δείχνω τὸν δρόμον) πρὸς ἢ κατά τινος. (ὀθ. συνήθ.) καταδίδω κακοῦργον ἢ ὑπόδικον (κρυμμένον), φέρω τοὺς ἄρχοντας κατ' αὐτόν. » Ἀθηνέστερος εἶ τοῖς ἄρχουσιν ἐρητοῦ, « Δμ.
Ἐφήγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐφ-ηδύνομαι, Μ. ἐφ-ησθήσομαι, (μὲ δοτ.) = Ἐπιχαίρω.
Ἐφηδύνω, Μ. υνῶ. Νοστιμίζω τι (ἢ Χαροποιῶ τινα) ἔτι μᾶλλον.
Ἐφῆκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφ-ήκω, Μ. ήξω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἔρχομαι, Φθάνω, [καὶ φρτ.] Ἀνήκω εἰς.
Ἐφήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐφάλλομαι.
Ἐφηλὶς, ίκος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς ἡλικίαν. 2) σύγχρονος, συνομήλικος.
Ἔφηλις [ἐπὶ ἧλος], ίδος ἢ ίδος (ἡ). τὸ αἰδοῖον (ὁ βεζὲς) ὅπου κρατεῖ τὸ σχίσπασμα τοῦ σανδουκίου. 2) [ἐπὶ ἥλιος]. αἱ κηλῖδες (περικνάδες) ποὺ βγαίνουν εἰς τὸ πρόσωπον.
Ἐφηλος (ὁ, ἡ). ἐφηρμοσμένος μὲ καρφιὰ ἢ καρφίσεις, καρφωμένος. 2) ὁ ἔχων ἐφηλίδας (περικνάδας, μαυρίλαις) εἰς τὸ πρόσωπον ἢ λευκὴν κηλῖδα εἰς τὸν ὀφθαλμόν.
Ἐφηλότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνε ὁ ὀφθαλμὸς ἔφηλος (νὰ ἔχῃ λευκὴν κηλῖδα).
Ἐφ-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. καρφονω δυνατὰ ἐπάνω εἰς.
Ἐφηλώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἐφηλίδας (κηλῖδας τοῦ προσώπου).
Ἐφηλωτὸς [ἐφηλόω], ἡ, όν. Καρφωμένος ἢ δυνάμενος νὰ καρφωθῇ ἐπάνω εἰς.
Ἐφ-ημαι (χ. Μ.), Π. (μὲ ἀοτ. ἢ αἰτ.) κάθημαι ἐπάνω ἢ πλησίον τινός.
Ἐφημερευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων πυθενὰ (ἐπιτηρῶν τι) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, [ἐκ τῆ
Ἐφημερεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πουθενὰ παρὼν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, περνῶ τὴν ἡμέραν μου εἰς. 2) ὑπηρετῶ ἢ ἐπισκοπῶ κατὰ τὰς ὡρισμένας ἡμέρας. » Ὑπὸ τῶν ἐν ἱερῷ καλλυντῶν καὶ ἀρτοκόπων τῶν νυνὶ ἐφημερευόντων, « Ἐπγρ.
Ἐφημερία (ἡ). ἡ ἐργασία ἢ ἡ δαπάνη μιᾶς ἑκάστης ἡμέρας· ὑπηρεσία τὴν ὁπ. ἐκτελεῖ τις περιοδικῶς (κάθε τόσας ἡμέρας)· (ἐν γέν.) τάξις εἰς τὴν ὁπ. ἀνήκει τις· φυλὴ· σειρά. » Φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, « Γρρ., κατὰ σειρὰν, μὲ τὴν ἡμέραν του καθένας.
Ἐφημεριεύς, ἡ, όν, = Ἐφήμερος, καθημερινός, ἀνήκων εἰς ἐκείνην τὴν (ἢ διαρκῶν μίαν) ἡμέραν μόνον.
Ἐφημέριος, ἁ ἤ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.
Ἐφημερίς, ίδος (ἡ). βιβλίον ἱστορικὴ εἰς τὴν ὁπ. καταγράφονται τὰ συμβάντα ἑκάστης ἡμέρας· κατάστιχον τῆς καθημερινῆς ληψοδοσίας. (μτγν.) ἡμερολόγιον, καλανδάριον. 2) = Ἐφημερὶς. » Αἱ τῶν ἱερίων 24 ἐφημερίδες ἀνέβαινον ἐπὶ ἡμ. ὀκτώ, « Ἰωσ.
Ἐφήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ πράττων τι μίαν μόνην ἢ ὁλόκληρον μίαν ἡμέραν. » Πυρετὸς—, « Γαλ. » Λάτρις ἐφημέριος, « Θγν. ὁ ἡμεροβολιάρης. (ᾗ ἀντὶ ἐπιρ.) » Οὔκουν ἐφημέριός γε βάλοι θάκρυ, « Ὀδ. Δ., δι' ὅλης ἐκείνης τῆς ἡμέρας. ‖ (ὡσ.) Ἐφήμερον (τὸ), Δ'. ἔντομόν τι τοῦ ὅπ. ἡ ζωὴ διαρκεῖ μίαν μόνην ἡμέραν· Β'. φυτόν τι (τὸ ἄλλ. Ὀρνιθόγαλον ἢ Ἶρις ἡμερία) τὸ ὁπ. ἀνθεῖ καὶ ἀπανθεῖ (καὶ Γ', φαρμάκι [τὸ ἄλλ. Ἀκόνιτον ἢ Κολχικόν] τὸ ὁποῖον φονεύει τὸν ἄνθρωπον) αὐθημερόν. (ὄθ. 2) πρόσωρινός, προσκαιρος, φθαρτός· μάταιος, ἢ· μεταβαλλόμενος καθημέραν, ἄστατος, ἀδέβαιος. » Χρήματα ἐφήμερα, « Θκ. » Θεατοὶ ἐφαμέριοι, « Ἐπγρ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Γ' ὧσαν ἐφημερίων ἔκφυγες ἀφραδέων, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἐφημέρια φρονέοντες, « Ὀδ. Φ., μὴ συλλογιζόμενοι τὸ μέλλον, ἀστόχαστοι.
Ἐφημερούσιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὅπ. ἡ οὐσία (ἢ κατάστασις) εἶνε ἐφήμερος, (κοιν.) ζῶ μερόζυλι- μερόφαγη.
Ἐφημοσύνη (ἡ), Π. [ἐφίημι]. = Ἐφετμὴ, προσταγὴ, παραγγελία.
Ἔφην, ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.
Ἔφηνα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Φαίνω.
Ἐφήπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ
Ἐφῆπτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐφάπτω.
Ἐφηφάθω, Αἰόλ. καὶ Ἀπτ. ἀντὶ Ἔφης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φημί.
Ἐφησθείεν ἀντὶ Ἐφησθείησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τῶ Ἐφήδομαι
Ἐφήσω, μέλλ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφ-ησυχάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι ἢ περί τινος, ἐπαναπαύομαι.
Ἐφθακα, πρκ. τοῦ Φθάνω.
Ἐφθαλὲς, α, ον, Π. = Ἐφαλέος.
Ἔφθαρκα, πρκ. τοῦ Φθείρω.
Ἐφθεὸς, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐφθὸς ἢ Ἐφθαλέος.
Ἐφθήμερος (ὁ, ἡ), = Ἐπταήμερος.
Ἐφθημερὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἡμίσεα μέρη (ὅπλ.) 3 4/2. (ὄθ. εἰς τὴν μετρ.) » Ἐφθημερὴς, « οἱ πρῶτοι τρεῖς καὶ ἥμισυ πόδες (Ἡρωϊκοῦ κυρ. ἢ Ἰαμβικοῦ στίχου, (παρβλ. Πενθημιμερὴς).
Ἔφθην, Π. ἀορ. β'. τοῦ Φθάνω.
Ἐφθίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἔφθιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φθίνω.
Ἐφθοπωλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἐφθοπώλου.
Ἐφθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐφθὰ (βραστὰ) φαγητά, (Τουρκ.) ἀστσῆς.
Ἐφθοπώλιον (τὸ), = Ἐφθοπωλεῖον.
Ἔφθορα, μσ. πρκ. τοῦ Φθείρω.
Ἐφθὸς [ἔψω], ἡ, όν. Βραστὸς, βρασμένος. (μτνμ.) ἀποκαμωμένος. » Ἀπόστολοι καὶ ἔφθοι καὶ ἀσώδεες, « Ἱππκρ. (παρβλ. Ὠμογέρων). « Χρυσὸς—, « Δξ., ὁ λαγαρισμένος, (παρβλ. Ἀπεφθὸς).
Ἐφθότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐφθοῦ (συνεκδ.) ἀποκαμωμὸς· καῦνωσις. « Ἀγρυπνίη διακλύει σῶμα καὶ ἐφθότητα ᾗ καρηβαρίην ἐμποιεῖ, « Ἱππκρ.
Ἐφιάλτης [ἐπιάλλω], ου (ὁ). τὸ συμβολικὸν ἐνύπνιον εἰς τὸν ὕπνον πλάκωμα, (κοιν.) βραχνάς.
Ἐφιαλτία (ἡ) καὶ
Ἐφιάλτιον (τὸ), τὸ φυτὸν Παιονία (διότι ὑπετίθετο ἐνεργοῦν κατὰ τοῦ Ἐφιάλτου).
Ἐφιᾶσι γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς ὁρστ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφίγμαι, πρκ. τοῦ Ἐφικνέομαι.
Ἐφιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Ἱδρύω ἐπάνω εἰς (βηλ. ἐν ᾧ κάμνω) τι. (ἰστ.) Ἱδρύω μετρίως. » Σμικρὸν ἐφιδροῦντες περὶ μέτωπον ᾗ κληῖδας, « Ἱππκρ. » Οἱ ἐφιδροῦντες πολλῷ, » αὐτ.
Ἐφιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Θεμελιόνω τι) ἐπάνω εἰς.
Ἐφίδρωσις, εως (ἡ). Ἱδρωμα ἐλαφρὸν (μέτριον).
Ἐφίει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. παρτ. τοῦ Ἐφίημι.
Ἐφιζάνω, Ἀττ. ἀντὶ
Ἐφίζω, Μ. ιξήσω (ἀόρ. Ἐφέσσα καὶ μσ. Ἐφεσάμην κτλ.). Π. καθίζω τινὰ (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ. κάθημαι ἐπάνω εἴς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Μήποτε γοῦν σὺν ἐμοὶ ἐφεσσέσθω φιλοφρονίην, « Ἰλ. Δ. (καὶ μὲ γεν.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ἀλλά με νηὸς ἔρυσσαι, « Ὀδ. Ο. » Αἰδώνυμ' ἐπὶ νηὸς ἐφέσσατο, « Ὀδ. Θ. (καὶ ἀμτδ.) » Ξεστῆς αἰθούσησιν ἐφίζανον», Ἰλ. Γ.

Εφίημι, Μ. ἐφήσω (ἀόρ. Ἐφῆκα κτλ.). Στέλλω πρός· βίπτω (ἀφίνω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· ἐπιβάλλω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Πριάμῳ ἶριν ἐφήσω.» Ἰλ. Ω. » Ἠνίοχον δ' ἐπὶ δίφρων βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠχοι δ' ἐπὶ πεδίον βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκεῖς ἵππους, ῥυτὰ χαλαίνοντες, « Ἡσ. » Ἐπῆκε τὴν ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας,« Ἡρ. » Ἔγχος αὐτῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων, « Ἰλ. Γ. » Μνησῆσι χεῖρας (ἄελλον τοῦτον) ἐφήσω, « Ὀδ. Γ., Τ. (καὶ μτνμ.)» Ἀργεῖοισι κῆδε' ἐφῆκεν,« Ἰλ. Α. « Καὶ τοῖσι πότμον ἐφῆκεν, « Ἰλ. Δ. 2) ἀφίνω χαλαρὸν τὸ χαλινάρι· (μτφρ.) δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. » "Ολην ἀφιέναι τὴν ἡνίαν, « Γργ. » Οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι σὴν ἡγεμονίαν, « Θκ. (καὶ ἀλλ.) » Ἐφίεναι τῷ θυμῷ (ταῖς ἡδοναῖς), « Γργ., γίνομαι ἔκδοτος εἰς (κυριεύομαι ἀπό). (καὶ πθ.) » Ἐφιέναι αὐτοῖς τέχνης ὠφεῖσθαι βαναύσου, « Πλ., παρβλ. Ἀφίημι). 3) (μὲ ἀπαρ.) παραινῶ, διεγείρω, γίνομαι αἴτιος νά. » Ἐχθοδοπῆσαι μ' ἐφήσεις Ἥρῃ, « Ἰλ. Α. » Οἶνος ἐφέηκε πολύφρονά περ' μάλ' δεῖσαι, « Ὀδ. Ξ. » Καί τινα Τρωϊάδων . . . ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην, « αὐτ. 4) (Νμ.) κάμνω ἔφεσιν τῆς δίκης μου, τὴν ἐκκαλῶ εἰς ἄλλο(ἀνώτερον) δικαστήριον. » Ἀλλ' ἐφῆκεν ἡμᾶς ἐς τὸ δικαστήριον, « Δμ. » Εἴ φασιν ἀδίκως ἐποδιαιτῆσαί με τὸν διαιτητὴν τὰς δίκας, καὶ τότ' ἐξῆν εἰς ὑμᾶς ἐφεῖναι, « αὐτ. 5) (μτ.) ἐφέλλομαι, παραγγέλλω, στέλλω (δίδω) εἴδησιν, ἀναφέρω. » Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω ᾗ ἐφήσομαι, « Ἰλ. Ψ. » Οὔ τοι τόδ' ἐφιεμένῳ ἀπειθήσω, « Ἰλ. Ω. » Γμέων ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, « Ὀδ. Ν. » Ἐστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, « Ὀδ. Ν. » Ἐπιστολὰς, ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, « Αἰσχλ. (ἴσ. καὶ τό). » Χαίρειν ἐγώ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ. Ἀλ. σημαδεύω 'να ἐπιτύχω, (ὅθ. τρπ.) » Ὁ δὲ, ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος, ςρατιὰν προσαποστέλλειν ἐκέλευε χρῆσθαι τοῖς πυροβόλοις τῶν στεγασμάτων ἐφιεμένους αὐτ. » Τῶν ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται, « Ἀρςτ. » Πᾶσα μέθοδος ἀγαθοῦ τινος ἐφίεται, « αὐτ. (καὶ αἰτ.) » Πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; « Σοφ. » Μεγάλην ᾗ καλὴν ἐφιέμενος δόξαν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Χαίρειν ἐγώ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ. 7) (απν. ἀμτδ. ἢ ἐλλ.) φθάνω ,= Ἐφικνοῦμαι. » Ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἐφῆκε,« Θκ. (Β', 67).

Ἐφικνέομαι=οῦμαι, Μ. ἑξοῦμαι (ἀόρ. Ἐφικόμην κτλ.). Φθάνω (Ἐκτείνομαι, κατατανῶ) ἕως εἰς. (συνκδ.) φράσκω, ἐπιτυγχάνω, εἶμαι ἱκανὸς, κατορθόνω νά. (μὲ γεν.) » Ἀλλήλων ἐφίκοντο, « Ἰλ. Ν. (καὶ μὲ δοτ. ὄργ.) » Τῷ βακτηρίᾳ τινὸς ἐφικνεῖσθαι, « Πλάτ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐπεκτείθεσθαι μάστιγι πληγὰς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ., νὰ τὸν μαστιγώσουν. (καὶ τρπ.) » Τά τε ἄλλα λέγων ἐπίκειο ἄρι-στα καὶ ἀληθέστατα, « αὐτ., ὡμίλησες. » Τότε μὲν ζώνην ἀξίως συνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν, νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλὰ μὲ διαπέρευγεν ὧν διενοήθην , « Ἰσοκρ. » Ὅπου μὴ ἐφικνῆται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν,« Παρεμ. (καὶ αἰτ. τῆς προθ.) »Ἐφικνεῖται πολλὸν τόπον, « Θφρ.

Ἐφικτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ φθάσῃ (νὰ ἐπιτύχῃ) τις, καταρθωτός » Εἰς » Ὡς » Ὅσον » Καθόσον ἐφικτὸν,« Πλ. Πλδ., ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον τὸ δυνατόν.

Ἐφίλαθεν, Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Ἐφιλήθησαν.

Ἐφίλατο, Π. ἀντὶ Ἐφιλήσεν.

Ἐφιμείρω (γ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ γεν.) ὑπερπιθυμῶ. » Οὐκ.. Ἐφιμείρω θεὸς εἶναι, « Μουσ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Δάκνασιν μυῖαι καὶ ἐφ' αἵματος ἱμείρονται, « Ἀρ.

Ἐφίμερος (ὁ, ἡ), Π. ζἐπὶ. ζμερος]. ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητὸς ἐπέρασ τος. » Δόξ τοι τὸ ατόμα καὶ ἐφίμερος ἀ φωνά, « Θκρ.

Ἐφινος (ὁ , ἡ). γεμάτος ἴνας, νευρώδης. »Σάρξ—,« Ἡσύχ., ἡ τὰ λαιμοῦ (τοῦ ἰνίου).

Ἐφιξις, εως (ἡ). τὸ ἐφικνεῖσθαι, φθάσιμον.

Ἐφ-ιππάζομαι, Μ. ἀσομαι. Τρέχω ἔφιππος ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός·

Ἐφιππαρχία (ἡ). διπλῆ Ἱππαρχία, δύο τάγματα (ὀκτὼ Ἴλαι) ἱππικοῦ, (ὁπλ.) 1024 ἱππεῖς.

Ἐφίππειος (ὁ, ἡ), = Ἔφιππιος.

Ἐφιππεύω, Μ. εὐσω, = Ἐφιππάζομαι.

Ἔφιππιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἐκτελούμενος) δι' ἵππων, ἢ βαλλόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου. » Ἀγὼν—, « Ἡσύχ., ἡ ἱπποδρομία ἢ ἱππομαχία. ‖. (οὐσ.) Ἐφίππιον (τὸ), ἡ σέλλα ἢ ὁ χασὰς ἢ τὸ σάγισμα τοῦ ἀλόγου.

Ἔφιππος (ὁ, ἡ). ὁ ὀχούμενος ἐφ' ἵππου, καβαλλάρης. ‖. (οὐσ.) Ἔφιππον , Πλδ.= Ἐφίππιον (τὸ). 2) Π. ἀντὶ Ἱππικός. » Βίος —, « Φίλ., ὁ τῶν ἐφίππων. » Κλῦδων —, « Σοφ., ἡ ταραχὴ τῆς ἱπποδρομίας.

Ἐφιππο-τοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος, (παρβλ. Ἀμφιππο-τοξότης).

Ἐφίπταμαι, Μ. ἐπι-πτήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ποτῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, πετῶ πρός.

Ἐφι-σάδυω, Δ. ἀντὶ Ἐφιζάνω,

Ἐφιστάνω, απν. καὶ μτγν. ἀντὶ

Ἐφίστημι, Μ. ἐπι-στήσω (ἀόρ. Ἐπέστησα καὶ ϐ'. ἢ μσ. Ἐπέστην, μσ. πρκ. Ἐφέστηκα κτλ.). Στήνω τι (καὶ μσ.) (Στέκ μαι) ἐπάνω ἢ πλησίον ἢ κατόπιν τινὸς, (ὅθ. τρπ.) βάλλω (διορίζω) ἐπιςάτην (καὶ μσ. ἐπιστατοῦ, ἐφορεύω) ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ξύλινον τεῖχος ἐπιςήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, « Θκ. » Στήλην τῷ τάφῳ ἐπέστησε, « Δξ (ξ μτνμ.) » Φύλακα ταῖς θύραις ἐπέστησε, « Πλ. » Ἐπίστησε τοῦτῳ παιδαγωγὸν, « αὐτ. » Κύνα ἐπὶ ποίμνην ἀγενῆ καὶ ψαῦλον οἰδ' ἂν εἰς ἐπιστήσαιτε φυλάττειν, « Ξεν. » Ἐφιστάναι τινὰ τοῖς πράγμασιν, « Ἰσοκρ. (καὶ τρπ.) » Ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδὼ καὶ τάξιν, « Πλ. (καὶ μσ.) » Δίφρῳ ἐφεστάναι, « Ἰλ. Ρ. » Θώρηκα ἐφεστάμην, « Ὀδ. Α. » Πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ παραλλ.) » Ἐφεστάτες παρὰ τέφρῃ, « Ἰλ. Μ.(καὶ μτφ.) » Οἷός τε πολλοῖς προβάτοις ἐφεστάναι Ἄρατρ.(καὶ πθ.) » Τριακόντορον, ἣν ἐστάθη Πολυκράτης, « Ξεν.(καὶ ἀόρ.) » Οἱ ἐφεστηκότες, « Φίλ., ἀντὶ οἱ ἐπιστάται. 2) πρατῶ σταμαῶ (μτδ. καὶ ἀμτδ.), ἐμπνέω (ὅθ. ἐλλ.) ἀναβάλλω τὴν περίνοιαν μου, ἐπέχω, ἀμφιβάλλω. » Τὴν ῥᾳδίαν ἐπιστήσας, « Πλ. » Ῥᾳδίαν ναικεῖον ἐφιστάναι, « Δπερ.(καὶ μτ. ἐκδ'.) » Ἐπέστησε τοὺς Ἱππέας πρόσω, « Ἀρρ.(καὶ ἀλλ.) » Περὶ θεῶν ἐστήσαντες, « Ἀθηναγ.(καὶ μσ.) ἱστασθαι, « Σων. » Μικρὸν ἐπιστῆσαι θυήσκει, « Δκ.(καὶ κατὰ μτδ.) » Τί δ' ἐστὶ, τοῦ με τὴν δ' ἐρίστασιν ἔσχες, « Σοφ. 3) (τρπ.) προσηλώνου μου εἰς, (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) προσέχω, σκέπτομαι (παρατηρῶ) μὲ σοχήν (ὅθ. τὸ Ἐφίστασθαι). (απν. καὶ μτγν.) » Ἐπιστῆσαι τοὺς ἀκούοντας, « » νὰ τοὺς κάμῃ προσεκτικούς. » » τὸν νοῦν (τὴν διάνοιάν) τινι ἢ περί τινος, « Λξ.(καὶ ἀλλ.) » Δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐγκύκλιος, « ἐφ' ἑπτὰ τῶν Θωλῶν, « Ἐπιγρ. 3) = ἀρχίας, μεθόδους. » Ἀνευρίσκει τὴν αὐτὴ δυστῆ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ ἵππαρ.

Ἐφ-ιστάω, Δ. ἀντὶ Ἐφίστημι.

Ἐφ-ιστεύω, Δ. ἀντὶ Ἐφοίτα, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ μαι. » Ἐφειστήκει αὐτῷ Καλλίας, Δμ. » Τὸν ἐφεστηκότα τῇ πολ νον, « αὐτ. » Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο τέλος, « Ἰλ. Μ. 5) ἔρχομαι (φθάνω πουθενὰ ρουσιάζομαι) ἔξαφνα. » Ἐφίστα τοῖς ὁ Ἥφαιστος, « Ἀκ. » Ὡς ἐφ βασιλεῖῳ αὐλῇ, « Ἡρώδ. » Βο κατὰ τοὺς ὕπνους αὐτῷ, « Πλ. παραστέκω, βοηθῶ, ἢ (ἐκ σου ἀντιστέκομαι.» Ἐφέστασαν ἀλλο Ἰλ. Ο. (παρακατιὸν λέγει. » Ἐφ σταμένοι). (καὶ χ. πτ.) »

Ἐφ-ίστωρ, ορος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίθ. -λκῶς. ὁ ἐφιλ (τὸν πρὸς ἑαυτόν) τι, ἐλκυστικός, ἐπαγωγός. » Ἰχθύων —, « Αἰολ. τοῦ Βριαρέως, ἐφολκὰ λέγοντες, « Θκ. (συμφέρει ἐξεῖν(αὐτ. Δ. 88). 2) (πθ.) (συμφ.) βραβὺς, ἀγωνοθέτης. » Ἐφ ἐπὶ τὴν λύγα, « Δ'σχλ. ὁμιλῶν διε

Ἐφ-ιτεύω, Μ. ἥσω, Π. ἀκολουθῶ προ κρούων τινός.

Ἐφ-ιτόω, Μ. ἥσω, (μὲ δοτ.) Ἔχω ἢ Δαμ μετά τινος, συναναστρέφομαι.

Ἐφ-ιτρύω, Μ. ἰσω. Ἀρμοδιάζω (Ἑτοιμάζω) τὰ ἀναγκαῖά σου. (μὲ δοτ. ἐκ ζω τι (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι)

Ἐφ-ίτυς, υ, ὁν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκα πρὸς τὸ ἔργον.

Ἐφ-ίτωρ, ορος, Μ. ἐπ-ιώτερος (ἀόρ. Ἐπεῖδον ἐπιδεῖν, ἐπιτηρῶ. 2) (πθ.) ὁδευθήσεται καὶ τὰ πρόσεγια.

Ἐφ-ιύλλιος, φαίνομαι ἀπὸ (πουθενὰ).

Ἐφ-ιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἐπάνω ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐρεωρᾶτο τὴν νή-

ΕΦΟ

Προμηθεύομαι) μὲ ἐφόδια, χρειάζεται (κυρ. διὰ τὸ ἔργον. (καὶ τρπ.) » Γνώμον(τὸ) Ἐφόδιος(ὁ, ἡ). ὁ ἥλ.) κουμπάνια σμένων καὶ) (ὅρομον. (μτφορ.) ζεται (κυρ. ὡς ἐφόδιον, « Γνμ. [Ἐν γεν.] ἐνε) βατὸς, δϐύσμιος.

Ἔφοδος/ἐφοδεύειν, ἐπέλευσις, ἐφ Ἐφόδιος/ἐφόδιον, ἐπέλευσις, ἐφ ρος. » Ἐξ ἐφόδου, « Αξ., ἀμέσως, κα ὧν την προσβολὴν(Γαλλ.)d'emblée. ἐπὶ ἐφόδου τὴν πόλιν, « Πλδ., (παλ. Αὐτοῦσαι). » Μάχην ἐξ ἐφόδου ποιεῖσθαι, « Διοδ., ἅμα φθάσῃ εἰς τὸν ἐφορ. (καὶ μτνμ.) » Καὶ γὰρ ἐφόδιος (ὁ ἐκ ἑκάστου) καὶ προκατασκευαῖος, « ἐπ. Δ. 2) ἐπίσκεψις· ἐπιμέλεια. » Ἡ ἐφ καὶ ἐφόδοι παρ' ἀλλήλους, « ἐφ ἐπὶ τὸν Θωλᾶν, « Ἐπιγρ. 3) = ἐφορία, περιοδευσις (στρατ.) περιπολὴ, ἀγρύπνησις, μέθοδος. » Ἀνευρίσκει τὴν αὐτὴ δυστῆ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ ἵππαρ.

Ἐφ-οδεύω, Μ. εὐσω, Π. ὁδηγῶ. ἐπὶ τὸν Θωλᾶν.

Ἐφ-οδιάζω, Δ. ἀντὶ Ἐφοίτα, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ Φοιτάω.

Ἐφόδιον(τὸ), Π. τὸ πηδάλιον, ἡ ἀντλ νον, « αὐτ. » Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο τέλος, « Ἰλ. Μ. 6) ἔρχομαι (φθάνω πουθενὰ ρουσιάζομαι) ἔξαφνα. » Ἐφίστα τοῖς ὁ Ἥφαιστος, « Ἀκ. » Ὡς ἐφ βασιλεῖῳ αὐλῇ, « Ἡρώδ. » Βο κατὰ τοὺς ὕπνους αὐτῷ, « Πλ. παραστέκω, βοηθῶ, ἢ (ἐκ σου ἀντιστέκομαι.» Ἐφέστασαν ἀλλο Ἰλ. Ο. (παρακατιὸν λέγει. » Ἐφ σταμένοι). (καὶ χ. πτ.) »

Ἐφ-ίστωρ, ορος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίθ. -λκῶς. ὁ ἐφιλ (τὸν πρὸς ἑαυτόν) τι, ἐλκυστικός, ἐπαγωγός. » Ἰχθύων —, « Αἰολ. τοῦ Βριαρέως, ἐφολκὰ λέγοντες, « Θκ. (συμφέρει ἐξεῖν(αὐτ. Δ. 88). 2) (πθ.) (συμφ.) βραβὺς, ἀγωνοθέτης. » Ἐφ ἐπὶ τὴν λύγα, « Δ'σχλ. ὁμιλῶν διε

Ἐφ-ιτεύω, Μ. ἥσω, Π. ἀκολουθῶ προ κρούων τινός.

Ἐφ-ιτόω, Μ. ἰσω. Ἀρμοδιάζω (Ἑτοιμάζω) τὰ ἀναγκαῖά σου. (μὲ δοτ. ἐκ ζω τι (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι)

Ἐφ-ίτυς, υ, ὁν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκα πρὸς τὸ ἔργον.

Ἐφ-ίτωρ, ορος, Μ. ἐπ-ιώτερος (ἀόρ. Ἐπεῖδον ἐπιδεῖν, ἐπιτηρῶ. 2) (πθ.) ὁδευθήσεται καὶ τὰ πρόσεγια.

Ἐφ-ιύλλιος, φαίνομαι ἀπὸ (πουθενὰ).

Ἐφ-ιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἐπάνω ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐρεωρᾶτο τὴν νή-

ρειᾶ (ἡ). τὸ ἐφορεύειν, ἐπιτήρησις, ἐπιστασία. (εἰς τὴν Σπάρτ.) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου.

Ἐφορεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο (συνεδρίαζον, διετρίβον συνήθως) οἱ ἐν Σπάρτῃ ἔφοροι.

Ἐφ-ορεύω, Μ. εὐσω, = Ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ. 2) (εἰς τὴν Σπάρτ.) εἶμαι ἔφορος.

Ἐφ-ορέω, Ἰων. Π. ἀντὶ ἐφορῶ.

Ἐφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔφορον. » Ἄφορος—, « Ξεν., ὁ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἐφόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ κεἰμενος εἰς τὰ ὅρια (εἰς τὰ σύνορα). » Στήλη —, « Ἀπτ., ἡ χωρίζουσα τὰ ὅρια » Ἀγορά—, « Δημ., τὰ μεθόρια (διότι ἐκεῖ τὰ πάλαι συνήρχοντο διὰ τὰ συναλλάγματά των οἱ συνορεύοντες.

Ἐφορκέω-ῶ, Μ. ἥσω, απν. ἀντὶ Ἐπιορκῶ.

Ἐφορκίζω, Μ. ἰσω. Ἐξορκίζω (ὡς κατηχητής).

Ἐφορκισμὸς (ὁ). ἐξορκισμός.

Ἐφορκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφορκίζων, κατηχητής.

Ἐφορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ὁρμῶ κατά τινος, ἐφορμῶ. (μτφορ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ ᾗ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι.

Ἐφορμάω-ῶ, Μ. ἥσω. Παρακινῶ ἀκεγερῶ) τινα (καὶ ἄλλ. ἢ μτ. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) πρὸς τι ἢ κατά τινος. » Θεοὶ ἀνέμους (πόλεμον) μοι ἐφώρμησαν, « Ἰλ. Ρ., Ὀδ. Η. (καὶ μσ. ἢ πθ. πρὸς αἰτ.) » Ἀετὸς ὀρνίθων ζύνος ἐφορμᾶται, « Ἰλ. Ο. » Ἄμφω ἐφορμηθείς, » Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ. πρὸς ἀπαρ.) « Θυμός μοι ἐφορμᾶται πολεμίζειν (μάχεσθαι κτλ.), « Ὀμ. Ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου.

Ἐφορμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἰκόμαι ἀραγμένος ἢ εἰς τὸ πανὶ ἐντὸς (ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ατόμιον) ὅρμου (λιμένος), (ἐπιμ.) παραφυλάττω ἢ πολιορκῶ τὸν ἐντὸς τοῦ λιμένος ἐχθρικὸν στόλον (ἑτοιμος ἅμα κινηθῇ νὰ ἐπιπλεύσω ἀναντίον του). (ὅθ. μτφορ.) » Ἐφορμεῖν τοῖς καιροῖς, « Δα., καιροφυλακτεῖν τὴν ἀρμοδίαν περίςασιν.

Ἐφορμὴ (ἡ),= Ἐφόρμησις. (συνκδ.) τόπος πρὸς ἐφόρμησιν (εἰςόρμησιν), ὁρμητήριον· ἔξοδος, (συγχ. τῷ Ἀφορμή).

Ἐφόρμησις [ἐφορμάω], εως (ἡ). κίνημα γινόμενον περί ἢ κατά τινος, ἐπιχείρησις· ἐπιβουλή, ἔφοδος. 2) [ἐφορμῶ], ἀποκλεισμὸς (ἢ ἐπίπλους ἀναντίον) λιμένος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐχθρικῶν πλοίων. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμησιν, ὁρμητήριον, (συγχ. τῷ Ἐφόρμισις).

Ἐφορμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐφόρμησιν.

Ἐφορμίζω, Μ. ἰσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἀράζω (μτϑτ. καὶ ἀμτϑτ.) ἐντὸς ἢ πλησίον ὅρμου (λιμένος), πρισσορίζω, (μτφορ.) ἀσφαλίζω τι ἐντὸς ὁρμοῦ, (ἄλλον

Ἐφόρμισις, εως (ἡ). Ἄραγμα ἐντὸς ἢ πλησίον ὅρμου. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμισιν, (συγχ. τῷ Ἐφόρμησις).

Ἔφορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ἀραγμένος εἰς ὅρμον. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ἀντὶ Ὅρμος, τόπος διὰ ἄραγμα (ἐφόρμισιν), ὁρμητήριον ἢ Ἐφόρμησις, ἀποκλεισμὸς (Θκ. Δ', 27).

Ἔφορος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἐφορῶν (ἐπιτηρῶν) τι. ‖. (οὐσ. χ. πτ.) ἐπιστάτης, ἐπι-

ρητὴς, (καὶ εἰς τὴν Σπάρτ.) ἄρχων τῆς πολιτείας.

Ἐφόσσε ἢ Ἐφόσον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἐφ' ὅσα (ὅσον), ἕως Ὅσου.

Ἔφραδον, ἀόρ. ϐ'. τοῦ πρέζω.

Ἔφραδε, ἀόρ. ἀ. τοῦ φράσσω.

Ἐφ-ριδρύω, Μ. ἰσω (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἢ χ. πτ.) Ἱδρίζω (Καταφρανῶ) τινὰ ἐπί μᾶλλον, περιωδίζω· (ἰδιατ. μὲ δοτ.) γαίρω (ἐντυφῶ) ὑβριστικῶς εἰς τὰ δεινά τινος, Ἐνυβρίζω. » Καὶ αὐτοὶ νεκρῷ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί, « Ἐπιγρ.

Ἐφυβριστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐφυβριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφυβρίζων (περιφρονῶν) εἶναι, ἐντρυφῶν ὑβριστικῶς εἰς τὰ δεινά του.

Ἐφυβρίστως, ἐπίῤῥ. Ἐπανειδίστως, πρὸς περιφρόνησιν.

Ἐφ-υγιάζω, Μ. ἄσω. Κάνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιᾖ, (παρβλ. Ἀφυγιάζω).

Ἐφύγοσαν, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ἔφυγον, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ ἀόρ. ϐ'. τοῦ Φεύγω. (παρβλ. Κίδοσαν).

Ἐφ-υγραίνομαι, Μ. ανθήσομαι, Ἐγραίνομαι (Μουστικεύω) ὀλίγον, (παρβλ. Ἀφυγραίνω).

Ἐφυγρος (ὁ,ἡ).ὀλίγον πιὸ ὑγρός, νοτισμένος.

Ἐφυδάτιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐφυτρισμένος (καλυμένος ἢ διατρίβων) εἰς τὰ ὕδατα.

Ἐφ-υδρεύω, Μ. εὐσω. Βγάζω(ποτίζω)συγνά

Ἐφυδρία (ἡ). ἀρτιοσία (ἀεξβολὴ) ὑδάτων. συχνὸν πότισμα, ἀπυδρία.

Ἐφυδριάς, άδος (ἡ). (γνωφη) ϑεὰ τῶν ὑδάτων, (κοιν.) νεραΐδα.

Ἐφυδρος (ὁ, ἡ). ὑγρός, βροχερός· (ἐν γέν.) = Ἐφυδάτιος. » Τόπος—, « Ἱππ., Θφρ., » Ζέφυρος—, « Ὀμ. Ὅρας γὰρ που τάς νήττας ὡς Ἔφυδροι θιολιπαίνουσι, « Θφρ

Ἐφ-υλακτέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Γαβγάζω κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐφ-υμνέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. Ψάλλω τι ἐν εἴδει ὕμνου περί ἢ κατά τινος, κατεφωμαί τινα, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) τὸν ψάλλω (ἐνίοτε) ἐπικαλῶμαι.

Ἐφ-ύμνιον (τὸ). τὸ ψαλλόμενον μετὰ τὸν ὕμνον ἢ πρὸς τιμὴν (ὕμνον) τινος, περιφώνημα· (Π.) ἐπώνυμον.

Ἔφυν, ὁάρ. ϐ'. τοῦ Φύομαι.

Ἐφύπερθε(θεν), ἐπίῤῥ. Π. ἀπάνωθεν, ὑπεράνωθεν, (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀπὸ πάνω ἀπό· (μτνμ.) ἐκτὸς τούτου, προσέτι.

Ἐφυπνίδιος (ὁ,ἡ),Π.ὁ ἀνήκων εἰς τὸν(ἢ φέρων, χρησιμεύων πρός)ὕπνον, ὑπνωτικός.

Ἐφ-υπνόω(ῶσω), Μ. ὦσω. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐφύσῃ, Δ. ἀντὶ Ἔφυσα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φυσάω.

Ἐφυσετέρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔλθῃ εἰς ἢ νὰ συμϐῇ τι ἔπειτα (ὑςερώτερα), καθυστέρησις, [ἐκ τοῦ

Ἐφυστερέω-ῶ, Μ. ἥσω καὶ

Ἐφ-υστερίζω, Μ. ἰσω. Ἔρχομαι ἢ Πράττω τι ἢ γίνομαι ἔπειτα (ὑστερώτερα).

Ἐφ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω ῥάπτω ἐπάνω ἢ μεταξύ (Παραϋφαίνω ἔπειτα εἰς τὸ ὕφασμα) καὶ ἄλλο τι (π. χ. πλουμίδια).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εφυφή (ἡ). ἡ κρόκη (τὸ ὑφάδι) τοῦ πανιοῦ.
'Εφύω, Μ. ὑσω. (μὲ δοτ.) Βρέχω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
'Εφώμαλος (ὁ, ἡ). ὁμαλὸς ὁπωσοῦν.
'Εφωραίζω, Μ. ἴσω, = 'Επικαλλωπίζω.
'Εφώριος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ὥρα], = 'Ωραῖος, ἐγκαιρος.
"Εχαδον, ἀόρ. β'. τοῦ Χανδάνω.
'Εχάρην, ἀόρ. β'. τοῦ Χαίρω.
"Εχεα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Χέω.
'Εχέβοιον (τὸ), [ἔχω, βοῦς], = Μεσάβοιον.
'Εχέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαβὼν ἢ παρέχων) ἐγγύησιν, ἀσφαλισμένος δι' ἐγγυήσεως, (ἐπρ.) ἀξιόχρεως, ἀξιόπιστος. (κανός, (παρβλ. Φερέγγυος).
'Εχεγλωττία (ἡ). τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν γλῶσσάν του (νὰ μὴν ὁμιλῇ), σιωπή.
'Εχεμυθία, (Κωμ. παρῳδ. κατὰ μίμησιν τοῦ 'Εκεχειρία).
'Εχεδερμία (ἡ). πάθος τι τῶν ζώων, ἄκρα λιγνάδα, ἀτροφία, (κατὰ λέξ.) κόλλημα τοῦ δέρματος εἰς τὰ κόκκαλα.
'Εχέμυθος (ὁ, ἡ), Π. = 'Εχέφρων, κύριος ἑαυτοῦ, φρόνιμος.
'Εχείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Εχις, μικρὴ ὄχενερα.
'Εχέκολλος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -κόλλως. "Ος τις πιάνει (κολνᾷ) καλὰ (ὡς ἂν κόλλα).
'Εχεκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κτήματα (κτέανα), πλούσιος.
'Εχέμεν καὶ 'Εχέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ 'Εχειν.
'Εχεμυθέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φυλάττω ἐχεμυθίαν, εἰμαι ἐχέμυθος.
'Εχεμυθία (ἡ). φύλαξις μυστικοῦ, [ἐκ τοῦ
'Εχέμυθος (ὁ, ἡ), [ἔχω, μῦθος]. ὁ κρατῶν λόγον (φυλάττων μυστικόν).
"Εχεν, Δ. ἀνθ' "Εχειν.
'Εχεντής [ἔχω, ναῦς], ἰδος (ἡ), Π. (ὡς ἐπίθ. ἡ κρατοῦσα (σταματοῦσα, ἐμποδίζουσα) τὰ πλοῖα. » Ἄγκυρα (» Νηνεμία). —, « Αἰσχλ., 'Επγρ. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἰχθ. (διότι ἐνομίζετο ὅτι, προσκολλώμενον εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ἐμποδίζει ἀπὸ τὸν δρόμον των).
'Εχεπευκὴς [ἔχω πεύκη], ἐος (ὁ, ἡ), Π. πικρός, φαρμακερός· ἀδυνηρός· θανατηφόρος. » Βέλος —, « "Ομ., (παρβλ. Πευκεδανός).
†'Εχέπικρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ 'Εχεπευκής.
'Εχέπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ζῶπους, ἱπποτρόφος.
'Εχερρήμοσύνη(ἡ),Π.ἀντὶ'Εχεμυθία,[ἐκ τοῦ
'Εχερρήμων, ονος (ὁ,ἡ),Π. ἀντὶ 'Εχέμυθος.
'Εχέσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγίζων ἀμέσως εἰς τὴν σάρκα, φορούμενος κατάσαρκα.
"Εχεσκον, Π. ἀντὶ εἶχον, παρτ. τοῦ "Εχω.
'Εχέστονος (ὁ, ἡ), [Π. ἔχω στόνος]. στεναγμῶν παραίτιος, ἀξιοθρήνητος.
†'Εχέτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (ἐνν. κτήματα ἢ χρήματα), πλούσιος.
†'Εχετλεύω, Μ. εὑσω, = Ἀροτριῶ, ὀργόνω, [ἐκ τοῦ
'Εχέτλη (ἡ), [ἔχω]. ἡ λαβὴ (τὸ χέρι, τὸ πιάσιμον) ὁποιουδήποτε ἐργαλείου, (κυρ. δὲ) τοῦ ἀλετριοῦ.
'Εχετλήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἐχέτλην (λαβήν).
'Εχέτλιον (τὸ), [ἔχω]. (ἐν γέν.) δοχεῖον, (ἴδιαιτ. δὲ 2) τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου ὅπου βάλλονται αἱ πραγματοθυτοσφετον, βιβάρι.
'Εχέτρωσις [ἔχω, τρῶσις], = φυτὸν Βρυωνία (ἡ λευκή).
"Εχευ, Δ. ἀντὶ "Εχου, πρς. τοῦ "Εχω.
'Εχέφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρένας (νοῦν, φρόνησιν), νουνεχὴς, φρόνιμος.
'Εχθαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. "Ηχθηρα), Π. ἐχθρεύομαι, μισῶ.
'Εχθές, ἐπίρ. (κωρ. προηγουμένου φωνήεντος) ἀντὶ Χθές, (ὧδε:
'Εχθεσινός, ἡ, όν, ἀντὶ Χθεσινός.
'Εχθέω, Π. = 'Εχθαίρω.
"Εχθημα (τὸ), [ἔχθω]. πᾶν ὅ,τι ἐχθρεύεται (μισεῖ) τις· μῖσος.
'Εχθήρω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εχθαίρω.
"Εχθιμος (ὁ, ἡ), Π. ἔχθρους (μίσους) ἄξιος, μισητός. » Τὰ ἔχθιμα, « Σοφ., αἱ ἀφορμαὶ τῆς ἔχθρας.
'Εχθιόνως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν ἔχθραν. "Εχθ. ἔχω, « Πλάτ. εἶμαι ἔτι μᾶλλον ἐχθρὸς, [ἐκ τοῦ
'Εχθίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ.(ἀνμλ.) τοῦ 'Εχθρὸς, μισητότερος.
'Εχθίστατος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερθ. τοῦ "Εχθιστος (ὁ, ἡ), ὑπερθ.(ἀνμλ.) τοῦ 'Εχθρὸς, μισητότατος.
'Εχθοδοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐχθρεύομαι, φέρομαι ὡς ἐχθρὸς μετά τινος, μαλόνω, [ἐκ τοῦ
'Εχθοδοπὸς, ὴ, όν, Π. [ἔχθος, δάπος]. ἀπεχθὴς, μισητός. ἐχθρός.
"Εχθος [ἐξ ἧ ἄχθος], εος-ους (τὸ). μῖσος, ἔχθρα.
'Εχθρα (ἡ). μῖσος, ἐχθρικὴ διάθεσις. »'Εχθραν ἔχω τινί, Δημ., ἀντὶ
'Εχθραίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐχθρὸς, ἐχθρεύομαι, μιαῶ. (σπν. μτθτ.) κάμνω τινὰ ἐχθρὸν τινος (μισητόν).
'Εχθραντέος, α, ον, θετ. τῶ 'Εχθραίνω, ἀξιομίσητος.
'Εχθραντικός, ἡ, όν. 'Επιρρεπὴς πρὸς τὸ ἐχθραίνειν.
†"Εχθρασμα (τὸ), = "Εχθημα.
'Εχθρεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι ἐχθρὸς τινος, τὸν ἐχθρεύομαι.
'Εχθρικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ἐχθρὸν, ἐχθροῦ ἦθος.
'Εχθροδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐχθρὸς τῶν θεῶν, θεομισής. 2) = Κακοδαίμων. (ς).
'Εχθρόθεος (ὁ, ἡ), ἐχθρὸς τῶν θεῶν, θεομισής.
'Εχθρόξενος (ὁ, ἡ), Π. ἐχθρὸς τῶν ξένων, ἀφιλόξενος.
'Εχθροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ἐχθρὸν τινος ἢ ἑαυτοῦ, [ἐκ τοῦ
'Εχθροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ διεγείρων ἔχθραν ἢ κάμνων τινὰ μισητόν. » Τὸ δανείζειν δύσερι καὶ ἐχθροποιόν, « Ἀπφ.
'Εχθρὸς [ἔχθος]. ἀ, όν, τὸ παθτ. 'Εχθρότερος, -ότατος καὶ ἀνμλ. 'Εχθίων, "Εχθιστος. ὁ ἐχθρευόμενος τινα ἢ ἐχθρευόμενος μετά τινος. (ἐν γέν.) μισητός· ἐναντίος. (ἐνίοτε) ἐχθρικός. » Τοὺς ἐχθρὰ ποιοῦντας ἐν ἐχθροῦ μέρει κολάζειν ἀπέδωκεν ὁ νόμος, « Δημ.

'Εχθρικῶς, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνέχειαν.
'Εχθρογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰ ἐμποδίζοντα τὸν ρουν τοῦ αὐλοῦ, λιθάρια κτλ.
'Εχθρογαμία [γάμος], Μ. ἀσω. Π. στηρίζω (ἐπίρ.) σταματῶ, (παρβλ. 'Οχμάζω), (ἐξ τοῦ Αἰχμάζω).
'Εχθρὸς, Δ. ἀντὶ "Εχουσα, μτχ. θηλ. τοῦ
'Εχθρόω καὶ
'Εχθρώω, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνέχειαν.
'Εχθρωνῶς, ἀκολούθως, ἐπομένως· ὁμοίως, (ὃν καὶ 'Εχω).
'Εχθω, Δ. ἀντὶ "Εχουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ
'Εχθω καὶ
'Εχθώω, ἐπίρ. (μτχ.). (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ ἐπίρ.) » Νοῦν ἐχόντως, ἢ » 'Εχόντως, « Πλάτ., ἀντὶ Νουνεχῶς.
'Εχθω, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ (ἀρχ.) παρατ. τοῦ Σχάνυμι.
'Εχθωρος, Π. παρτ. τοῦ Χράω, ἡ ἀόρ. τοῦ
'Εχθωρος, παρτ. τοῦ Χρῄ.
'Εχθωρος, ἀόρ. ἀ. τοῦ Κίχρημι.
'Εχθωρτο, Π. ἀντὶ 'Εχρῶντο, γ'. πλθ. παρε. τοῦ Χράομαι.
'Εχθωρτο [ἔχω], ὁ, ὄν, (τὸ παρθτ. -ώτερος, -ώτατος) = "Οχυρος· ἀσφαλὴς· βέβαιος. (ὑπερῷ εἶναι, « Ἀξ., εἶνε εἰς ἀσφάλειαν.
'Εχθωρτης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἐχυροῦ, ἀσφάλεια, βεβαιότης.
'Εχθωρτον, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀταθεροῦ χαρακτῆρος ἢ γνώμης.
'Εχθωρτον, Μ. ὠσω, = 'Οχυρόω.
'Εχθωρτος (τὸ), = 'Οχύρωμα.
'Εχθωρτος, ἐπίρ. ἀσφαλῶς, βεβαίως.
'Εχθωρτος, ἡ, όν †"Εω—Εἰμί], Μ. ἕξω καὶ (παρτ. Ἔχων, ἀόρ. β'. "Εσχον [ὅθ. "Εσχ-, αὐτ. Σχοίην, ὑποτ. Σχῶ, ἀπρτ. Σχεῖν, καὶ μτχ. Σχών), πρκ. "Εσχηκα, ὑπρσ. 'Εσχήμαι, ἀόρ. 'Εσχέθην ἢ μα. 'Εσχόμην [ὅθ. πρς. Σχοῦ, ἀπαρ. Σχέσθαι κτλ.], μέλλ. Σχεθήσομαι καὶ μσ. "Εξομαι καὶ Σχήσομαι, καὶ τῷ θτ. 'Εκτέον καὶ Σχετέον). (κωρ. καὶ ἀρχ.)= Κατέχω ἢ Συνέχω, κρατῶ, βαστῶ. » Χερσὶν (» Ἐν χεροίν, » Μετὰ χεροῖν, » Διὰ χειρὸς) ἔχειν, « Ἀξ. » Ἄτλας οὐρανὸν ἔχει, « "Ομ. » Ὀχῆες εἶχον πύλας, « Ἰλ. Μ., (παρβλ. 7) » Ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, « Ἰλ. Ζ. » Ἐν γαστρὶ (» Κατὰ γαστρὸς) ἔχειν, « Ἀξ. » Μέσον ἔχειν τινὰ (καὶ πθ.) » Μέσος ἔχομαι), « Ἀρρφ. » Τὸ μέσον ἔχω, « Ξεν. » Ἐν στόματι (» Διὰ στόματος) ἔχειν, « Ἀξ. » Ἐν νῷ ἔχω ἀπέναι, « Ἰλ. » Δι' οἴκτε (» Δι' αἰσχύνης ἢ Ἐν αἰσχύνῃ, » Δι' ὀργῆς, » Δι' ἐλπίδος, » Διὰ σπουδῆς) ἔχω, Ἀξ., ἀντὶ Οἰκτείρω, Αἰσχύνομαι κλπ. » Ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω πίτνειν πρὸς οὐδας, « Εὐρ.(καὶ μτνμ.) » Ἄλβιον ἔχει κορυφὴν, 'Οδ. » Μένος ἠελίοιο ἔχει μιν, « 'Οδ. Κ., τὸν πιάνει ὀλίγος. » Ὡς σφέας ἡσυχίη τῆς παλιορκίης ἔσχε, « Ἡρ. (ᾗ πρτ.) » Ἔχων τὰ πράγματα τῆς πόλεως, « Ἀρρφ. » Οὐδ' ἁλαοσκοπιὴν εἶχεν, « 'Οδ. Θ. » Γῆρας (» Πλῆγάς, » Νοῦσον, » Τέλος) ἔχειν, « Ἀξ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Γῆρας, » Δέος, » Θαῦμα, » Ὀργήν, » Σέβας, » Τέρπνος) μ' ἔχει, « "Ομ. » Τὸν δὲ δεινόν τι ἔσχε, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἔγκυον νόσῳ (ὀργῇ κτλ.), » Ἔχεσθαι ἐν συμφοραῖς (ἐν ἀτενῷ κτλ.), « Ἀξ., (ὅθ. ||. μα.) κρατοῦμαι, πιάνομαι, σκαλόνω, (ἐπμ.) παρέπομαι, ἀκολουθῶ, συνέχομαι, (καὶ τρπ.) μετέχω· ἀρχινῶ, ἐπιχειρῶ. » Ἔχεο κρατερῶς, « Ἰλ. Π. » Ῥινὸς σχέτο, « Ἰλ. Π. » Τί δὴ σιωπᾷς κἀπόπληκτος ᾧ δ' ἔχε; « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Καί μοι ἔπω ἐχόμενος τῆς γλωσσόθεν, « Ἀκ. » Ἀλλήλων ἐχόμεναι, « Φίλ. "Εχεσθαι τῶν ἐχνῶν, « Βασ. » "Εχεσθαι τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. » Ἔργου εἴχοντα, « Ξεν., (κοιν.) ἔπιασαν (ὅηλ. ἄρχισαν) δουλεύειν καὶ (τρπ.) » Σὺ δ' ἔξεται ὅττι κεν ἄρχῃ, « Ἰλ. Σ. ἐξήρτηται. » Σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἠδ' ἀφελέσθαι, « αὐτ. "Γμν. » Τῆς γνώμης ἧσπερ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, « Θκ. » "Εχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως, « Δτκρ. » "Εχεταί τινος αἰτίας εὐλόγου, « Ἀλεξ. Ἀφρ. (ὅθ. μτχ.) » Ἐχόμενος, « Δ συνορεύων (ἑπόμενος πλησιέστερος, ὅμοιος). » Τοῦ ἐχομένου ἔτους, « Θκ. » Ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθε, « Ἰσοκρ. (καὶ περιφρ.) » Τὰ γε τῶν ἀνειράτων ἐχόμενα, « » Ἡρ., ἀντὶ Τὰ κατὰ τοὺς ὀνείρους. » "Οσα σιτίων ἢ ποτῶν ἐχόμενά ἐστιν, « Ἱππκρ., τὰ ἀφορῶντα. » Τὸ ἐχόμενον τέχνης, « Πλάτ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐχόμενα, « ἀντὶ 'Εχομένως, ὁμοίως, ὥσπερ. » Κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας, « Γρφ., (ὅθ. 2) Ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὁρίζω, κέκτημαι, ἀπολαμβάνω. » "Εχειν χρήματα, « Ἀρρφ. (καὶ ἑλλ.) » "Εχοντες, « Σοφ., οἱ πλούσιοι, » Οἱ δ' αὖκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου. » ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀρτᾶσι κακὰν, Εὐρ. » Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, « "Ομ. » Οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, « αὐτ. »Οὔνεκ' ἔχεις Ἑλένην, « 'Οδ. Δ. (καὶ πθ.) » Τοῦπερ θυγάτηρ ἔχθ' "Εκτορι, « Ἰλ. Ζ. » "Εχω Δαΐδα, οὐκ ἔχομαι, « Πλ. » Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες, « Ξεν. » Βεβιωκέναι τινὰ πεπόθοντες, « αὐτ. » Οὔπω τὰ κενὸν ἔσχον Ἀργείων πέρα, « Σοφ.

3) (ναυτ.) πιάνω, δράζω. » Κατὰ τὸν Χαλκιδικὸν ἔσχεν Εὔριπος, « Παυσ. » Πεῦ σχήσειν δοκεῖς; » Λρσχ. » "Επλει διὰ τοῦ πελάγους, ὡς γῆ ἐκνέοντας οὐ σχήσων ἄλλῃ ἢ Πελοποννήσῳ, « Θκ. » Ἔσχον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ., εἰς τὸν αἰγιαλὸν, « αὐτ. 4) (ἐπὶ διαστήμ.) φθάνω ἐκτείνομαι, » Ἔπ' ὄσσον τοῦ ἱεροῦ ἔτοιμα εἶχε, « Ἡρ. 5) διευθύνω τι (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβ.) διευθύνομαι (καὶ τρπ. τείνω, ἀποβλέπω) πρὸς· ἀνήκω ἢ ἀσχολοῦμαι εἰς. » Νῆας (» Ἵππους) ἔχειν ἐπὶ τινι, « Ἰλ. Γ., 'Οδ. Ι. (καὶ ἑλλ.) » Πύλον δ' εἴχον, « 'Οδ. Γ. » "Εχειν πρὸς τὴν ἐσπέρην, « Ἡρ. » Τὰς ὁδοὺς (» Τὰς πλείους) τὰς ἐς τὸν ποτισμὸν ἐχούσας, « αὐτ. (καὶ μεσν.) » "Εχειν ὡς (πρὸς) τὰ ἔξω, « αὐτ. (καὶ μονολεκτ.) 'Ρέχειν, 'Επερέχειν. » Βίονες ὑψόσ' ἔχοντες, « 'Οδ. Τ. » "Εγχος ἔσχε δι' ὤμου, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) » "Εγχεϊ ἐρύσσας ἐς Ἀθηναίους, « 'Ηρ. » Τὸ ἐς Ἀργείας ἔχον, « αὐτ. » Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον (ἢ τὴν ἀσφάλειαν) ἔχοντα, « αὐτ. » "Οσα» εἰς τὴν ζῶσιν ἔχει, « Παυσ. » Περὶ (» Ἀμφὶ) ταῦτ' εἶχον, « Ξεν., (παρβλ. Ἐπέχω ᾗ Προσέχω). 6) = Περέχω, δίδω, προξενῶ, κόμνω. (ἐπὶ βάρους) ζυγίζω, (ἐπὶ νομισμ.) ἀξίζω. » Συγγνώμην (» Τιμὴν) ἔχειν, « Ἀξ. » Τὸ λυποῦν αὐθημὸν ἔχει ἑκάστῳ, « Θκ. » Καὶ μόνη (ἡ πολις ἡμῶν) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' εἷων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν, » αὐτ. » Καναχὴν (» Βοὴν) ἔχον, « Ἰλ. Π., Σ. » Τέτυγες λαλαγητύνας ἔχον πόνον, « Ἀξ. » Εἰ λήθῃσι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, « Ἰλ. Α., (παρβλ. 7) » Τοῦτα μεγάλους ἔχει κινδύνους τῇ πόλει, » Δημ. » Τράπεζα χαλκῶν ἔχουσα ταλάντων δύο, « Διόδ. » Τὸ Δικαιάρχειον νόμισμα εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δύο, « αὐτ. 7) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω· (συνέχ.) σώζω, προφυλάττω· (ἀμτβ.) βαστῶ, ἀντέχω· (ᾗ τρπ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω, στέκομαι, γαμαῖ· (καὶ μσ.) ἀπέχω, παύω. » Οὐδὲ μίνυνθ' ἐξουσι Πηλείωνα, » "Ομ. » Σχήσει χεῖρας, « αὐτ. » Τρὶς μιν νύκτας ἔσχον, « 'Οδ. Ρ. » Θύρην ἔγε μούνος ἐπιβλὴς, « Ἰλ. Μ. (παρβλ. 1). » Εἰ λήθοιμι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, « Ἰλ. Α., (παρβλ. 6). » Οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὰ αἷμα, « Ξεν. » Τοῦ δ' ἔχε χρὼς χάλκεα τεύχη, « Ἰλ. Χ. » Πόλιν βῶσαι, ἔχες δ' ἀλόγως καὶ τέκνα, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβ.) » Οὐ δέ οἱ ἔσχεν ὀξίονα, « Ἰλ. Π. » Ἀλλ' ἔξω, ὡς ὅτε τις λίθος ἢ σίδηρος, « Ἰλ. Τ. » Ἀλλ' ἔχον, ὄφρ' ἑλάνται, « Ἰλ. Μ. » Ἀλλ' ἔχον ἢ τὰ πρῶτα τέλη ἐπαλτο, « Ἰλ. Ν. » "Εχε δή, » "Εχ' ἀτάρμως, « Πλάτ. (φρσ.) ἀλήθειαι στάσου! (Γαλλ.) à propos. » "Εχε δή, καλῶς γὰρ λέγεις, « αὐτ. » "Εχε οὖν, πρὸς Διός, τῷ διαλέγει σὺ νῦν; αὐτ. » "Εχε νῦν ἐπίκαιρον λαβὼν ταδί, » Ἀρρφ. » "Εχ', ἀναβαλοῦ τιν' ἐξ λαβοῦς, « αὐτ., (Γαλλ.) tiens. (ᾗ μεμὲ γεν.) « Σχέσθε δ' ὅστις γόοιο, « "Ομ. » "Εσχανον μάχης, « Ἰλ. Ξ. » Εἶποτ' αὐτῆς σχοίατ', ἀπωσείαν δή, « Ἰλ. Β. (ᾗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χ. πτ.) »Σχέθε ρ(ῆ)οι, ᾧ μ' οἷον ἐάσατε,« Ἰλ. Χ, 8) »"Εσγετο φωνῇ,« Ἰλ. Ψ. 8) (μετὰ ἐπίῤῥ.) διάκειμαι, εὑρίσκομαι, εἶμαι (εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν). »Πῶς ἔχεις; »Εὖ (» Καλῶς, » Κακῶς, »Πονηρῶς) ἔχω (ἐνίοτε προστίθεται καὶ) σοῦ σώματος, « Λξ. »Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα, « Λκ. (καὶ ἑλλ.) »"Εχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε, « (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Δεινῶς ἔχει μετὰ ταῦτα τολμᾶν σε, δεινῶς δὲ ᾠμή, « Εὐρ. » Οὕτως ἔχω δόξης, « Δ. Ἀλ. (καὶ ἑλλ.) »"Εχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, ᾗ ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς, « Γργ. »"Εχειν ἀκρατῶς πρὸς τὰς ἡδονάς, « Πλ. » Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας, « Ἰσκρ. »Ἀλλις (»Εὖ, »Καλῶς) ἔχει ταῦτα ἢ τούτων, « Λξ. »"Αλλις ἔχω τοῦ δυσπυχεῖν, « Εὐρ. » Ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχε, « Ασ, » Εὐσεβῶς ἔχει, « Δμ. » "Εχε μοι ἀναγκαίως, « Ἡρ. »"Εχ' ἀτρέμας, « Πλάτ. » Ὡς ἕκαστος εὐνοίας ἢ μνήμης εἶχε, « Θκ. » Ὡς (» Ὥσπερ) εἶχε, « Ξεν., καθὼς ἦτον. »Ὀργῇ ὡς εἶχε, « Ἡρ. καθὼς ἦτον θυμωμένος. (ᾗ πληρέστερον) »Ὡς εἶχε δεσμῶν, « Ἡλ. » Ὡς εἶχε ποδῶν, » Ὡς εἶχε τάχους, « Ἡρ. » Τὸ νῦν ἔχον, « Αρτ. Συν., κατὰ τὸ παρόν. » Ἀπενεγκεῖν ἔχειν πολὺν χρόνον, « Πλάτ.

9) (μὲ ἀπαρ.) δύναμαι, ἠμπορῶ, ἔχω τρόπον. » Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν, « Πλ. »"Εχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι; Ξεν. (ἑλλ.) »"Ιθυσεν μάχεσθαι, ἀλλ' οὔτως ἔτι εἶχεν, « Ἰλ. Ρ. (ᾗ ἀναλελυμ.) »Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ (τί ἄλλο ποιῶ), « Ξεν., Πλάτ. »Οὐθ' ὅπως χρὴ πιστεύειν οἷς ἀπήγγειλέ μοι, οὔθ' ὅπως ἀπιστεῖν ἔχω, « Δμ. 10) (μὲ μτχ. φανερώνει περιφραστικῶς ἐντέλειαν ἢ διάρκειαν τῆς ἐνεργείας). »"Εχω ποιήσας, « Λξ., ἔχω ἢ εἶχα κάμει, (ἀπαραλλ. τῷ Γαλλ.) j'ai fait. « Κρύψαντες ἔχοιτ, « Ἡρ. » Ἱκανὸν ἔχι σιγῶντα ἔχειν, « Ἀρρ. « Τί δήμε ταῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις, « Ξοφ. « Πολὺν χρόνον ἔχω μὴ ἐπιστεῖλαι, « Αξ. »"Εστιν ἔχον, « Αἰσχ., Ἀρρφ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Παίζεις (»Ληρεῖς) ἔχων, « ἀντὶ Παίζων (κτλ.) ἔχεις. »"Ιππους οὐς αὐτὸς ἔχων ἀντιπαλλεν, « Ἰλ. Ω. » Τί κυττάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; Ἀρρφ. » Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; « αὐτ.

"Εχωντι, Δ. ἀντὶ "Εχωσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ "Εχω.

"Εχώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Χώννυμι.

"Εψάλαται, Ἰων. ἀντὶ "Εψαλμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ψάλλω.

"Εψαλέος [ἔψω], α, ον, Π. βρασμένος, ζεματισμένος.

"Εψανδρακα(ή), Κωμ. [ἕψω, ἀνήρ]. ἡ βράζουσα τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τῆς Μηδείας).

"Εψάνη (ἡ), [ἔψω]. ἀγγεῖον ὅπου μαγειρεύουν, (Τουρκ.) τέντζερες. 2) (συνκδχ.) μιὰ μαγειριὰ (ἕνα πιάτο) χόρτα.

"Εψανος, ἡ, ὁν. "Ο δυνάμενος νὰ βρασθῇ (νὰ μαγειρευθῇ), εὐκολόβρωστος.

"Εψεαι. Ἰων. ἀντὶ "Εψῃ β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ "Εψομαι.

"Εψευσμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ψευδῶς, ἐσφαλμένως.

"Εψέω, Μ. ἦσω, Ἰων ἀντὶ "Εψω.

"Ἕψημα (τὸ), [ἕψω]. πᾶν ὅ,τι βράζεται ἢ ἐβράσθη, μαγείρευμα (βραστὸν), σοῦπα. (ἰδιωτ.) ὁ βρασμένος μοῦστος, (Τουρκ.) πετμέζι.

"Εψημα τώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ἕψημα.

"Εψησις, εως (ἡ). βράσιμον, μαγείρευμα.

"Εψητήρ (ὁ), = "Εψητής.

"Εψητήριον (τὸ). σκεῦος ἢ μέρος ὅπου μαγειρεύουν.

"Εψητής, οῦ (ὁ). ὁ ἕψων (μαγειρεύων) τι, 3) = "Εψητήριον.

"Εψητικός. ἡ, όν. "Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἕψησιν.

"Εψητός, ἡ, όν. Βρασμένος, βραστός. ‖ (σὺν. πλθ.) εἶδος ἰχθυδίων, μαριδίτσαις, ἀθερινίτσαις, (Τουρκ.) τσαμπούκια κτλ.

"Εψία ἡ "Εψία (ἡ), [ψία], Π. παιγνίδι (κυρ. μὲ πετρίτσαις), (ἐν γέν.) διασκέδασις, συνομιλία πρὸς διασκέδασιν, ἀςεῖσμός. ‖ Θεν: "Ε('Ε)ψιάομαι-ῶμαι, Μ. ἀσομαι, Π. παίζω, διασκεδάζω, ἀστείζομαι.

†"Εψιάσιμος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς διασκέδασιν, παιγνιώδης.

"Εψιμυθισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). "Ως ἂν φυκιασιδωμένος.

"Εψω [ψυγγ. τῷ Εὖω], Μ. ἐψήσω. Βράζω, μαγειρεύω. (μτγν. καταχρ.) ψήνω. » Καὶ ἑψῶσασε, ᾗ ἐκαλλύρισεν ἐνώπιον αὐτοῦ, ᾗ ἔψησε τὰς κολλυρίδας, « Γρρ. (ἀλλ' ἴσως αἱ κολλυρίδες αὐτὰι ἦταν μᾶλλον τηγανήταις, διότι ἐπιφέρεται: » Καὶ ἔλαβε τὸ τήγανον (εἰς ὃ ἀπογέουσιν), ᾗ κατεκένωσεν (ἄλλ. ἐπέχευε) ἐνώπιον αὐτοῦ). (μεταφορ.) » Γῆρας ἕψει, « Πίνδ. τήκει, (κατ' ἄλλ.) βάφει τοῖς ἄσπρεις τρίχαις του.

("Εω), θεματ. πρωτ. τοῦ Εἶμι, (ὅθ.ν:

"Εω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὦ, ᾗς, ᾗ, ὑποτ. τοῦ Εἶμι.

"Εω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὦ, ᾗς, ᾗ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ "Ημι.

"Εω, γεν. ἡ αἰτ. ἑν. τοῦ "Εως.

"Εῶ, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἐάω.

"Εῷ, κατὰ κρ. ἀντὶ Ἐάσι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐάω.

"Εῷ, Π. δοτ. ἑν. τοῦ "Εός.

"Εῳγα μτ. πρκ. τοῦ Οἴγω.

"Εῳθα, Ἰων, ἀντὶ Εἴωθα.

"Εῳθεν [ἔως], ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν αὐγήν. τὸ πρωΐ, μὲ τὰ ἐνημερώματα.

Ἐωθινός, ἡ, όν. Πρωϊνός. »Τὸ ἐωθινόν, « Ἡρ., τὸ πρωΐ. »Μέχρι δείλης ἐξ ἐωθινᾶ, « Ξεν.

Ἐώθων, Ἀττ. ἀντὶ Εἴωθον, παρτ. τοῦ Ἐώθα.

"Εωϊος, α ἢ ος, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἕῳος.

Ἑώκειν, ἀντὶ Ἐοίκειν, ὑπερσ. (ᾗλ. παρτ.) τοῦ "Εοικα.

Ἑωλίζω, Μ. ἰσω. Ἀφίνω τι νὰ γένῃ ἔωλον (νὰ μαγιατισθῇ, νὰ τρυφερέψῃ), (τρπ.) ἀναβάλλω (διὰ τὴν αὔριον).

Ἑωλισμός (ὁ). τὸ ἑωλίζειν.

Ἑωλοκρασία (ἡ), [ἔωλος, κρᾶσις]. τὸ ξυθυμασμένον κατακάτι τοῦ κρασιοῦ (μὲ τὸ ὁποῖον συνειθίζαν οἱ συμποσιάζοντες νὰ περιχύνουν τὸν νυστάζοντα συμπότην)· καρηβαρία ἀπὸ χθεσινὴν μέθην, (ἐν γέν.) ἀηδία.

†Ἑωλοπνεκρος (ὁ, ἡ). νεκρὸς ἔωλος (πρὸ ἡμερῶν ἄταφος.)

"Εωλος (ὁ, ἡ), [ἔως]. (κατὰ λέξ.) χθεσινός, τῆς ἄλλης ἡμέρας (πρωϊάς), (ἐπμ.) περασμένος, ξεθυμασμένος, (Τυρκ.) μπαγιάτικος, (τρπ.) χωρὶς δύναμιν. Ἔμπρ. στος, μάταιος.

Ἑωλπεῖν, Π. ὑπερσ. τοῦ "Ελπομαι.

Ἑῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τῆς ὁρ. ᾗ τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐάω.

Ἑῶμεν, Π. ᾶ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἅμαι. » Ἐπεὶ χ' ἑῶμεν λέμοιο, « Ἰλ. Τ., ἀφ' οὗ χορτάσωμεν, (ἄλλ. γρφ. "Εωμεν, ὡς ἐκ τῶν ἔμεν παρδλ. "Εντο).

Ἑῶμι, ἀντὶ Ἐάσιμι, εὐκτ. τοῦ Ἐάω.

Ἑών, ἐοῦσα, ἐόν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ἑώνημαι Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὠνέομαι.

Ἑωνοχόει, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρ. τοῦ Οἰνοχοέω.

†Ἑώνυχον (τὸ), [ἕως, νύξ]. ἡμερονύκτιον.

"Εωξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Οἴγω, Οἴγνυμι.

"Ἑῳος [ἕως], α ἢ ος, ον. Πρωϊνός, τῆς ἀνατολῆς, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς γῆς. »"Η ἑῴα (ἐννμ. μοῖρα ἢ χώρα), ἡ ἀνατολή, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς γῆς. » "Εῳος (ἀστὴρ), « Λξ., ὁ ἀγερμός.

"Εώρα (ἡ), Π. ἀντὶ Αἰώρα, κρέμασμα. 2) σχοινὶ διὰ κρέμασμα. 3) κάτι (πράγματος κρεμωμένου).

Ἑώρα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ Ἑώρακα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὁράω.

Ἑώργειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Ῥέζω ἢ Ῥέζω.

†Ἑωρέω-ῶ, Μ. ἦσω καὶ Ἐωρίζω, Μ. ἀντὶ Διωρίω, -ίζω, (ὅθ. Μεσημβρίζω, Αἰώρημα, Αἰώρησις.

Ἑώρημα, Ἑώρησις, = Αἰώρημα, Αἰώρησις.

Ἑώρταζον, παρτ. τοῦ Ἑορτάζω.

"Εως, εω (ἡ), = Ἠώς, αὐγή. ἀνατολή. » μ' ἔω, Θκ., μὲ τὰ χαράγματα, « ἐνημερώματα. » Πρὸς ἕω, « Ἀρχ., κατ' ἀνατολάς.

"Ἕως [ὡς], ἐπίῤῥ. Τοπ. ἢ Χρον. = Ἄχρι. χρι· ἐνὸς ἑτ. (μὲ γεν.) » "Εως οὗ, (ἢ μὲ ἐπίῤῥ.) » "Εως πότε; « Ἄρτι, « αὐτ. » Ἀπὸ ἄνωθεν ἕως ἄρτι, « αὐτ. » Ἀπὸ ἀνωθεν ἕως αὐτ. (ἢ μὲ ῥῆμα πρὸς ὁρ. [ἢ μετὰ διαστακτ. μορ.] πρὸς ἐνστ. ἢ παρτ. ἐπηλθονὲς ποτεμὸν, « Ὀδ. Π. » Εἶσι, Πηνελόπεια ζώει, Ὀδ. Ρ. » Ἐξίσταμαι παλαιζόμενος, « Ὀδ. Γ., Ν. » Ἔμεινε ἔως ἔτι νήπιος, » Ὀδ. Τ. (καὶ ἐν γογγρφ.) » "Εως πρὸς τὰ ἱερὰ ἀεὶ ἔρχεται, « Ξεν. » Περιπαίζετε ἕως τὸ φῶς Εὐαγγ. (καὶ ἀναπροδ. πρὸς τὸ Τέως) » "Εως ὁ ταῦτ' ὦρμησε κατανοῆσαι, « Ὀμ., » "Εως κ' ἀπὸ παρεκβάσεως, « Ὀδ. Β. » Εἶσις κ' ἐς τέλος πολέμοιο, « Ἰλ. Γ. » "Εως μὲν ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς, « Ξεν. » "Ἕως ἂν ὦσι τῶν ὅρων σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, « Ὀδ. Σ. 2) Π. σύνδ. ἀντὶ τοῦ "Ηως, « Γρρ. 2) Π. σύνδ. διὰ κρέμασμα. (πράγματος κρεμωμένου).

"Εωσα, ἐνεργ. καὶ

Ἐώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐράω.

Ἐῶσι, γ'. πλθ. πρσ. καὶ "Εωσι, Π. ἀντὶ Ἐάσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ποτ. τοῦ Εἶμι.

Ἑωσφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων τὸ ἕῳον φῶς (τὴν ἡμέραν), (ὅθ. ‖ οὐσ.) τὸ ἕῳον φῶς τῆς ἡμέρας (= ἡῶς Ἀφροδίτης), ὁ αὐγερινός, "Εσπερος). (ἐκκλησ.) ὁ πρωϊνὸς μόνος.

†Ἑωϋτοῦ, Ἑωϋτέων ἢ (κατ' Ἀλλ. Ἑωυτοῦ, Ἑωυτέων, Ἰων. ἀντὶ Ἐμαυτοῦ, Ἐμαυτέων.

Ζ, ζῆτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμητ.) ἑπτά (Τ) ἢ ἑβδομος, η, ον καὶ, ζ, ἑβδομάς, μέρ. ἐπιτ. συντ. θ. ἀχωρ. μὲ μερικὰς ποιητ. λεξεις (ἴσως ἀντὶ Διά), (παρλ. Δα).

Ζάβατος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ Διαβατός.

Ζάβοινος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, βόσκω]. ὁ ἔχων πολλὰς βοσκὰς ἢ θρέμματα (βοστά).

Ζάβυρος (ὁ, ἡ). Π. [ζα, βυρός] πολυφάγος, (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Λάβρος.

Ζαγλίλη (ἡ) καὶ

Ζάγκλον (τὸ), [ζα, ἀγκύλος]. δρεπάνι ἢ πελεκούδι.

Ζαγρεύς, έως (ὁ), [ζωγρέω ἢ ἄγρα]. ἐπίθ. τοῦ παλαιότερου Βάκχου ἢ τοῦ Πλούτωνος.

Ζαής [ζα, ἄημι], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων πολὺ ὀρμητ., σφοδρὸς, ὁρμητικός. » Ἀνεμος, — , « Ὅμ., (παρδλ. Ζάω).

Ζαθέλλης [ζα, θέρω], ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμαίνων ἢ ὀς, ον, Π. θειότατος, ἁγιώτατος, ἱερώτατος, θαυμασιώτατος.

Ζαθεής [ζα, θέρω], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμός.

Ζαθέλλης [ζα, κάλλος], ές (ὁ, ἡ), Π. πανκάλλής.

Ζαθρέω, Μ. εὐσω. Εἶμαι =

Ζαθρόος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [ζα, κορέω ἢ, διάκρισις] νεωκόρος, ὑπηρέτης ναοῦ· ἱερεια.

Ζάκοτος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, κότος], πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης. (ἐπμ.) ἐκτὸς ἑαυτοῦ, δύστροπος, (ἀπαράλλ. μὲ τὸ ἑδικόν μας) πολλὰ κουτός.

Ζαλόω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διεγείρω ἢ συνκινῶ. Οὐσιαμαι ἀπὸ ζάλην (ἀνεμοζάλην).

Ζάλωνος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λευκὸς, κάτασπρος.

Ζάλη (ἡ), [σάλος]. ταραχὴ (κυρ. τῆς ἀτμόσφαιρας), κακοκαιριὰ, ἀνεμοζάλη· (ἀνεμ.) μπόρα, φουρτοῦνα, (ὅθεν.

Ζαλίστεσσα, εν, Π. φουρτουνιασμένος, ταραγμένος.

Ζάλος (ὁ), Π. καταιβασιὰ ποταμοῦ.

Ζαλόω, ῶ (ῶ), Α. ἀντὶ Σβήλος.

Ζαλόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ζηλόω.

Ζαλόων, ωσα, Π. μτχ. τοῦ Ζαλόω.

Ζαλώτης, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ζηλωτός.

Ζαλωτόω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὀργίζομαι φοβερὰ, θυμώνω [ἐκ τοῦ

Ζαμενής [ζα, μένος], ές (ὁ, ἡ), Π. γενναιόφρων, μεγαλόψυχος· ἀνδρειότατος· σφοδρὸς, δρμητικὸς· ὀξύθυμος· ἄγριος, ἐχθρικὸς. « Κένταυρος (» "Ηλιος, » Χόλος, » Ἄνεμος), —, « Πίνδ., 'Οππ. ‖ (τὸ οὐδ.) Ζαμενὲς, ἐπίῤῥ. σφοδρῶς.

Ζαμενύγελως (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμώμενος ἢ κακόκεφος, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζαμενής χόλων).

Ζαμενώτης, α, (ὁ), Δ. [ζα, μερίς], ἀντὶ Μεσεγγίτης.

Ζαμία (ἡ), Δ. ἀντὶ Ζημία.

Ζανός (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζηνός, ζηνὸς, (ὅθ. τὸ Ἰαν. Ianus).

Ζάν, Δ. ἀντὶ Ζῶν, ἀπαρ. τοῦ Ζάω.

Ζανώ, δας-οῦς (ἡ), Δ. ἡ "Ηρα, (Λατ. Juno).

Ζάπεδον (τὸ), Δ. ἀντὶ Δάπεδον.

†Ζαπίμελος (ὁ, ἡ), [ζα, πιμελή]. πολλὰ παχύς.

Ζαπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι =

Ζαπλουτος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος, βαθύπλουτος.

Ζαπότης, ου (ὁ) = Πολυπότης, μέγας οἰνοπότης.

Ζάπυρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πυρώδης, ὅλος πῦρ, Διάπυρος.

†Ζάραξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Χάραξ.

†Ζαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Βαρέω, (εὑρηται μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἐπιζαρέω).

†Ζάρος (ὁ), εἶδ. ἁρπακτ. ὀρνέου, (ἴσως ἀντὶ Λάρος.

Ζατεῦσ', Δ. ἀντὶ Ζητοῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ

Ζατέω ἢ Ζατεῦω, Δ. ἀντὶ Ζητέω-εύω.

†Ζατρειον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ζητρεῖον.

†Ζατρεύω, Μ. ευσω, = Ζητρεύω.

Ζατρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), πολλὰ θρεμμένος, εὐτραφὴς· (συνκδχ.) γιερὸς, εὐρωστος.

†Ζαυκίτροφος (ὁ, ἡ), [ζαυκὸς, τρέφω]. τροφερὰ (ἀρχαντικὰ) ἀναθρεμμένος.

Ζαφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φέγγων, λαμπρότατος, φωτεινότατος.

†Ζαφελὴς, έος ἢ Ζάφελος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -λῶς, [ζα, ὀφελλω], εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἐπιζάφελος.

Ζαφλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φλέγων (καίων), διάπυρος, (συνκδχ.) ζωηρὸς, ἀκμαῖος. θραστήριος.

Ζάχολος (ὁ, ἡ). Π. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης, (παρδλ. Ζακοτος).

;Ζαχρεινὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. = Ζαχρηής.

Ζαχρεῖος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, χρεία]. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων μεγάλην χρείαν (ἀνάγκην) τινὸς πράγματος.

Ζαχρηὴς [ζα, χράω], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσβάλλων (ἐπιπίπτων) μὲ ὁρμὴν, ἀφοδρὸς, ὁρμητικὸς.

Ζάχρυσος (ὁ, ἡ), Π. πολύχρυσος, πλούσιος.

Ζᾴ (ἡ), Π. (σπνττ.) ἡ θάλασσα, » Καρίδας ἢ ζᾴ ἐκφέρει κἰχθύδια, « Κρατ.

Ζάω-ῶ [ζάω, ἄημι ᾗ συγγ. τοῦ Ζέω], ζῇς, ζῇ, ζῶμεν, ζῆτε, ζῶσι, Μ. ζήσομαι καὶ (σπν.) ζήσω (παρτ. "Ζων καὶ "Εζην, ἔζης, ἔζη, ἐζῶμεν, ἐζῆτε, ἔζων, ἀορ. "Εζησα, πρκ. [σπνττ.] "Εζηκα, πρτ. Ζῆθι ᾗ Π. Ζῆ, εὐκτ. Ζήην, ἀπαρ. Ζῆν, ᾗ ἡ μτχ. Ζῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπλ. ἐκ τοῦ Βιόω). Ζῶ, εἶμαι ζωντανὸς, ὑπάρχω· διάγω, διαιτῶμαι. » Ζοὴν ἔζων τὴν αὐτὴν ἐκείνοισι θηρεύοντές τε καὶ λῃζόμενοι, « Ἡρ. » Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, « Λξ. 2) (συνκδχ.) εἶμαι ζωηρὸς, ἔχω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἀκμάζω. » Οἱ ζῶντες, « Ἀρρφ., οἱ πλούσιοι καὶ ἐνδυνάμει (μτγν.) » Τὸ κάλλος ὀλίγον ζῇ, « Βκρ. « Κισσὸν ζώοντα, « αὐτ. » Ἄνυδρος ζῶν, « Ἀρ. » Μαγνήτης ζῶν, « Ἀλεξ. Τραλλ. « Χρονῳ τῷ Ζῶντι καὶ παρόντι νῦν, « Σωφ. (ᾗ τρπ.) » Λείποτε ζῇ ταῦτα, « αὐτ. (ᾗ τὸ παροιμ.) » Ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία, « 2) Π. (ἐπὶ ἀνεμ.) φυσῶ μὲ ὁρμὴν, « Αἰσχλ.

Ζέα καὶ Ζεία (ἡ), εἶδ. γεννήματος, ἀσπροσίτι, (παρδλ. "Ολυρα). 2) ὄνομα ἢ ὀπ. σχηματίζεται εἰς τὸν οὐρανίσκον τῶν ζῴων.

Ζειδωρης (ὁ, ἡ). Π. ἡ σωρευμένη τὸ ζῆν (ἀπλ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν), καρποφόρος. » Ἄρουρα —, « Ὅμ.

Ζειρὲ (ἡ), [ζεν] μακρὺ Ἀσιατικὸν ᾗ Θρᾳκικὸν ἐπανωφόρι, (ὅθ.

Ζειροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ζειρέν.

Ζείω (παρτ. "Βζεον), Π. ἀντὶ Ζέω.

Ζέμα (τὸ), [ζέω], = Ἀπόζεμα.

Ζεματοποσία (ἡ). πόσις ζεσῶν (ζεματιζῶν ποτῶν.

Ζέννυμι (παρτ. "Εζέννυον), = Ζέω.

Ζειόπυρον (τὸ), εἶδος γεννήματος (μεταξὺ ζειᾶς ᾗ σίτου).

†Ζέρεθρον (τὸ), Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Βέρεθρον, Βάραθρον.

Ζέσις, εως (ἡ). τὸ ζέειν, βράσιμον, βράσις. » Ζέσιν πρώτην ζέσαι, « Γεωπ. 2) (μεταφορ.) ζῆλος ὑπερβολικὸς, προθυμία, (κοιν.) ζέσις. « Τοὺς ζέσει ἐς τὰς πράξεις, μὴ συνέσει φερομένους ἀνάγκη τοῦ βελτίστου ἁμαρτάνειν, « Λέξιπ.

Ζεστολουσία (ἡ). τὸ πλύνειν ἢ λούεσθαι μὲ ζεστὸν (βραστὸν, καυτὸν) νερόν.

Ζεστὸς [ζέω], ἡ, όν. Βραστὸς ἢ βρασμένος, ζεματιστὸς ἢ ζεματισμένος. » Κρέα ζεστὰ, « Ἀπφ. » Ζεστῶν ὑδάτων ἐκβολὰς, « Στρβ.

Ζεστοτης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ζεστοῦ ἢ θερμότης τοῦ βραζοντος νεροῦ.

Ζευγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζεῦγος, ζευγαράκι, (ὡς ἁπλοῦν πλ. ἑξετελ.) ἕνα ζευγάρι παληόβιολδα.

;Ζευγειον (τὸ) = Ζεῦγος.

Ζευγελάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων ζεῦγος (βοῶν ἢ ἵππων), ἡ γεωργὸς ἢ ἀμαξηλάτης. (κοιν.) ζευγηλάτης.

Ζευγηλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ζευγηλάτου, ἀμαξηλασία.

Ζευγηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. "Οδηγῶ τὰ ζευγμένα βῶδια, ὀργόνω ἢ ἀμαξεύω, εἶμαι ζευγηλάτης, οὐ (ὁ), = Ζευγελάτης.

†Ζευγήσιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγίσιον.

†Ζευγῖτις, ιδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγῖτις.

Ζευγίππης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν ἀπὸ ζεύγους ἵππων (ἐποχούμενος εἰς ἅμαξαν).

Ζευγίσιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ ὁπ. ἐπλήρωναν (εἰς τὰς Ἀθήνας) οἱ ζευγῖται.

Ζευγίτης, ου (ὁ) καὶ Ζευγῖτις, ιδος (ἡ), ἑνωμένος εἰς ζεῦγος, ζευγαρωτὸς, ζευγαρωμένος. ‖ (σὺν.) ἰδιοκτήτης ἑνὸς ζεύγους, (εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ζευγῖται ἀπετέλουν τὴν τρίτην τάξιν τῶν πολιτῶν).

Ζεύγλη (ἡ), τὰ μέρη τοῦ ζυγοῦ ὅπου ἐμβαίνει ὁ λαιμὸς τοῦ βιριοῦ, (συνκδχ.) ζυγὸς (κυρ. καὶ μεφορ.). (μτγν.) τὸ λωρὶ ὅπου κρατεῖ τὸ σηδάλιον.

Ζευγληθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ τὴν ζεύγλην.

Ζευγληφι, Π. γεν. ἡ δοτ. τοῦ Ζεύγλη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζευγλόδεσμον (τὸ), τὸ λωρὶ τῆς ζεύγλης, (παρβλ. Ζυγόδεσμον).
Ζεῦγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζευγμένον (ἑνωμένον)· (ἰδ. αἰτ.) γέφυρα (κυρ. ἀπὸ πλοῖα συνδεδεμένα πλαγίως ἓν μετ' ἄλλου)· δεσμός, κόμπος (γραμτ.) σχῆμα λόγου (ὅταν ἓν κατηγορούμενον ἀναφέρεται εἰς δύο ὑποκείμενα χωρὶς νὰ ἁρμόζῃ κυρ. καὶ εἰς τὰ δύο).
Ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (ἀόρ. Ἔζευξα καὶ πθ. Ἐζεύχθην καὶ ἐζύγην, παρκ. Ἔζευγμαι). Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν· (ἐν γέν.) συνδέω, συνενόνω, γεφυρόνω· ζευταρόνω, (μτφορ.) συνάπτω εἰς γάμον. «Γῆ ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν», « Ἰλ. Ω. (καὶ μτνμ.) » Ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρκ., ἑνώσας διὰ ζεύγματος τὰς δύο ὄχθας του. » Γεφυραν ζεῦξε ἐπὶ τῷ αὐχένι τοῦ Βοσπόρου, « Ἀρρ. » Λιγινῆται πρῶτοι ζεῦξαν νέας, « Διόδ., ἤνωσαν διὰ τῶν σελμάτων (ἐδωλίων) τὰς δύο πλευράς των. » Ζεύξαντες τὰς παλαιὰς ναῦς, « Θκ. (ὅπου ὁ Σχλ. » Ζυγώματα αὐταῖς ἐνθέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι), (καὶ τρπ.) » Τίς ταύτην ἔζευξεν; « Εὐρ., συνεγένετο, ἔφθειρεν, (παρβλ. Δαμάζω). (καὶ πθ.) « Πέδαις ἔζευκται πόδας, « Πλ. « Κόρην γάρ.. οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην παρεσδέδεγμαι, « Σοφ.
Ζευγοποιΐα (ἡ), [[ζεύγος, ποιέω]]. ζευγάρωμα, ἕνωσις· κατασκευὴ ἢ ταίριασμα πραγμάτων ζευγαρωτῶν (δίπλων).
Ζεῦγος [[ζεύγνυμι]], εος ους (τὸ). ζευγάρι (θεῶν ἢ ἵππων)· ὄχημα συρόμενον ἀπὸ δύο βόας ἢ ἵππους· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζευγαρωτὸν (ἑνωμένον μὲ ἄλλο). » Ζεῦγος τριπάρθενον, « Π., αἱ τρεῖς Χάριτες.
Ζευγοτροφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω ἓν ζεῦγος ἵππων (ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια), εἶμαι πλούσιος.
Ζευγοτρόφος (ὁ, ἡ). ὅστις τρέφει (ἔχει) ἓν ζεῦγος ἵππων ἢ βοῶν (ζ). » Οἱ ζευγοτροφοῦντες ζευγήσαν ἂν ἑτέλουν, « Πλδ. (παρβλ.) Ζευγίτης.
Ζευγοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Φέρομαι ἐπὶ ζεύγους.
Ζεύκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ζευκτὴρ (ὁ). ὁ ζευγνύων (συνδέων, ἑνόνων). » Ἰμὰς —, « Ἡσύχ., τὸ ζυγόδεσμον.
Ζευκτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ζεῦξιν (ἕνωσιν ἢ καταβάμασιν). ‖ (οὐσ. θηλ.), (ἐνν. σειρά) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένα ἕνα ζευγάρι βώδια, (κοιν.) συγκέρι, ἢ δύο καὶ πλειότερα λαγωνικά, (κοιν.) λυπάρι. » Ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων, « Γρρ., ἴδε Ζευγλη. ‖. (ιῶδ.), (ἐνν. ξύλον) ὁ ζυγός.
Ζευκτὸς ἡ, ον. Ζευγμένος, ἑνωμένος (τρπ.) ὑπανδρευμένος. ‖. (οὐσ.) Ζευκτόν, = Ζεῦγος (βοῶν ἢ ἡμιόνων). 2) (Γακτ.) Διλοχία (ζ).
Ζευξίλεως, ω (ὁ, ἡ). Π. ὁ κρατῶν ὑποδουλωμένους (εἰς τὸν ζυγὸν) τοὺς λαούς, τύραννος.
Ζεῦξις, εως (ἡ). τὸ ζευγνύειν, ζεύψιμον· γεφύρωμα· ζευγάρωμα· ἕνωσις.
Ζεύς (Δ. ἀντὶ [[δεύς, Λατ.] deus, θεός), ἡ γεν. (ὡς ἐκ τοῦ ἡδῆς) Διός, ἡ δοτ. Διΐ, ἡ αἰτ. Δία, ἡ κλητ. Ζεῦ, Ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογ. (ἐξ ἀστρονμ.) ὁ πλανήτης, (ἐν γέν.) ὁ οὐρανὸς (ἴδε Ἔνδιος καὶ Εὔδιος), καὶ (ἀπλ.) ὁ θεὸς (ἴδε Δῖος).
Ζεφυρήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ζεφύριος.
Ζεφυρηΐς, ίδος καὶ
Ζεφυρὶη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ζεφύριος.
Ζεφυρικὸς, ἡ, ὀν καὶ
Ζεφύριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κείμενος πρὸς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν ζέφυρον (ἄνεμον)· δυτικός. » Δῦρα —, « Σχλ. » Ἀντὴ —, « ἴδε Ἐπεζεφύριος. » Ὠὸν —, « Ἀρχτ., τὸ ἄλλ. Οὐρίον καὶ Ὑπηνέμιαν.
Ζεφυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ζεφυρῖτις, ιδος (ἡ), = Ζεφύριος.
Ζέφυρος (ὁ), [[ζόφος]]. ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) ponente.
Ζέω, Μ. ζέσω (πθ. πρκ. Ἔζεσμαι). Βράζω (σπν. μτβτ.), ἀναβράζω, κοχλαχίζω· (συνκβχ.) καίω, ξεματῶ (μτνμ. μὲ γεν.) εἶμαι γεμάτος ἀπὸ βρυάζω. » Λίμνην.. ζέουσαν ὕδατος ᾧ πηλοῦ, « Πλάτ. » Σκωλήκων ζέσις, « Ακ.
Ζῆ, σπνττ. ἀντὶ Ζῆθι.
Ζῆ, Π. ἀντὶ Ἔζη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ᾧ
Ζῆ. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ
Ζῆθι, πρς. ἀνμλ. τοῦ Ζάω.
†Ζήβωρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζείβωρος.
Ζηλαῖος, α, ον, Π. φθονερὸς, ζηλότυπος.
Ζηλευτὴς, οῦ (ὁ), = Ζηλωτής.
Ζηλεύω, Μ. εὑσω. = Ζηλόω.
Ζήλη (ἡ), ἀντίζηλος, ἀντεράστρια.
Ζηλημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζῆλος, φθόνος, ζηλοτυπία.
Ζηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ζηλότυπος, φθονερός.
Ζηλοδοτὴρ (ὁ), Π. χορηγὸς ζηλευτῶν ἀγαθῶν.
Ζηλομανὴς, ές (ὁ, ἡ). μανιωδῶς ζηλότυπος.
Ζῆλος (ὁ), [[ζέω]]. ζέσις τῆς ψυχῆς, προθυμία· ἁμιλλα πρὸς μίμησιν· μίμησις· (ἐπὶ κακοῦ) φθόνος, ζηλοτυπία. (ἐνιοτε συνκβχ.) τιμή, φιλοτιμία. » Τῷ μὲν σεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ σέφανος, ὅπῃ ἀνανρῥηθῇ, « Δμ. » Ἀσιανὸς λόγων ζῆλος, « Πλ., μίμησις τοῦ Ἀσιατικοῦ ὕφους.
Ζηλοσύνη (ἡ), Π. = Ζηλημοσύνη.
Ζηλοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζηλεω, εἶμαι ζηλότυπος.
Ζηλοτυπία (ἡ). ζήλια, ζούλια, τὸ νὰ ἠνέτις –
Ζηλότυπος (ὁ, ἡ), [[ζῆλ. τύπτω]] ζηλιάρης.
Ζηλοτύπως, ἐπίρ. Μὲ ζηλοτυπίαν.
Ζηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Θαυμάζω, μακαρίζω· (ἐπμ.) φιλοτιμοῦμαι (προθυμοῦμαι) νὰ μιμηθῶ, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω, συνερίζομαι· (ἐπὶ κακ.) φθονῶ, ζηλεύω, (μὲ αἰτ.) » Ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε, « Εὐρ, » Ἃ δ' ἀΐοισα ζαλοῖ με ᾧ τάκεται, « Θκρ. (καὶ εἰρων.) » Ζηλῶ σέ, « Εὐρ., ἀπορῶ μαζῆ σου! σὲ θαυμάζομαι! σὶ εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις! (καὶ μὲ αἰτ. ἄλλ. ἐκ δ',) » Τοῦτό σε ζηλοῦν ἔχω, « Σοφ.
Ζήλωμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζήλου.
Ζήλωσις, εως (ἡ). τὸ ζηλοῦν, μίμησις, φιλοτιμία, ἁμιλλα κτλ.
Ζηλωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ζηλόω.
Ζηλωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζηλῶν, μιμητὴς, ἀνπιζήλος· ζηλότυπος· (ἐκκλησ.) κανόνος ἀπὸ θεῖον ζῆλον, πλήρης ζήλου ὑπὲρ εὐσεβείας· ἐπὶ δεκτικὸς ζήλου πρὸς ζήλωσιν· ἐπιδεκτικὸς ζήλου πρέπει νὰ ζηλεύουν, ζηλευτός, ἀξιομίμητος· ἀξιομίμητος.
Ζημία (ἡ), [[ζήμιος, δήμιος]]. ποινὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου, τιμὴν, τιμωρία· (συνκβχ.) βλάβη, ζημία. » Θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν, « Δμ. « Ζημίαν λαβεῖν, « Δμ. « Ζημίαν ποιεῖν. « Ἄρχφ. « Ἐμοὶ ζημίαν ἢ ὠφέλειά ἐστι, « Ξεν. (καὶ μτφ.) » Καθαρὰ ζημία, « Δλ. ἀντὶ οὐσ.) » Καθαρὰ ζημία, « Δλκίφρ. (ἄνθρωπος) ὄλεθρος, (κοιν.) κακοεργάρης, κρεμεσμένος.
Ζημιοπρακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσπράττω ζημίαν (τὸ πρόστιμον).
Ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιβάλλω ζημίαν (ποινὴν, πρόστιμον), (Τουρκ.) κεσεδίζω· (ἐν γέν.) τιμωρῶ· (συνκβχ.) βλάπτω, ζημιόνω.
Ζημιώδης, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ὁ ἀντίος (Πρόξενος) ζημίας, βλαβερὸς, ζήμιος.
Ζημίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεται νὰ πρὸς ζημίαν (ποινὴν), πρόστιμον, μωρὶα· ζημία.
Ζημίωσις, εως (ἡ). ἐπιβολὴ ζημίας (ποινῆς)· βλάψιμον, ζημίωμα.
Ζημιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιβάλλων ζημίαν (ποινὴν), τιμωρός. » Τὸν κοινὸν ζημιωτὴν, « Εὐρ. τὸν δήμιον.
Ζῆν, ζηνὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ζεύς.
Ζῆν, ἀπαρ. τοῦ Ζάω.
Ζηνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωστοποιῶν τὸ φρόνημα (τὴν βούλησιν, τὰς βουλὰς) τοῦ Διός, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς λώνος).
Ζῆτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ζ. » Σάτυρος ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος, γράψας τὰ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν τοῦ Φώτ.
Ζητηρετναιάδης, « (ὁ). ὁ ζητῶν (ζητῶν τὴν ἀρετὴν (ὑποκοριστικῶς ὅμως λέγεται τὸ θεωθῆναι), (Κωμ. ἐπίθ. τῶν λεπτολογιῶν Ζητητικῶν φιλοσόφων), (παρβλ. ρετολόγος).
Ζητεύω, Μ. εὑσω, Π. ἀντὶ
Ζητέω-ῶ [[ζη, αἰτέως]], Μ. ήσω. (αἰ ω). Προσπαθῶ νὰ εὕρω (νὰ λάβω ἢ νὰ μάθω τι ἀκαλίζω· γυρεύω· ἐξετάζω· ἐρευνῶ (μὲ ἀπαρ.) θέλω, ἐπιθυμῶ. » Ζητεῖν δέναι, « Πλάτ. (ᾧ τρόπῳ) « Ζητεῖσθαι, Γρμτ. εἶνε ἄπορον (ζήτημα) (καὶ ἀόρ. μτγ.) » Τὸ ζητούμενον, « ἀντὶ
Ζήτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ζητεῖ τις, τὸ τεθὲν ἐνώπιον τῆς ζητήσεως· (τρπ.) ἀπορία, πρόβλημα.
Ζητημάτειον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Ζητήσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει ἢ ἐπιτρέπεται νὰ ζητῇ (ἀδ.) » Ζητήσιμα ἔσεν, τὰ μέρη ὅπου πρέπει ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ ζητῇ ὁ κυνηγὸς τὸ ζῶον.
Ζήτησις, εως (ἡ). τὸ ζητεῖν, σκέψις, γύρεσμα ἐξέτασις, ἐρώτησις, πρόταση ζητήματος, συζήτησις.
Ζητητέος, α, ον. θετ. τοῦ Ζητέω.
Ζητητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ζητητὴς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζη-, ὁ χρησιμεύων πρὸς ζήτησιν (ἀ-ησιν), ἐξεταστικὸς, (ὅθ.) Ζητητή-σθ., τὰ βασανιστήρια.
ής, οῦ (ὁ). ὁ ζητῶν (ἀναζητῶν), ἐ-τής, ἀνακριτής.
κός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔ-κλισιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ζη-ζητεῖν, ἀναζητεῖν), ἐξεταστικός. ος ὠνομάζοντο φιλόσοφοί τινες ἐπ-λόμενοι τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀλη-ς).
τός, ἡ, όν. Ὁ ζητούμενος ἢ ἀξιοζή-ος.
τωρ, ορος (ὁ), = Ζητητής.
κένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀμφιβόλως.
ρεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἰργάζοντο ρυμένοι οἱ σκλάβοι, (ἡ ὀρθογραφία ετυμολ. τῆς λέξ. εἶνε πολυποίκιλος πιθανώτερον φαίνεται ἐκ τοῦ Ζήτωρ, τωρεῖον παρβλ. Ζωντεῖον).
τορεύω, Μ. εὔσω. Τιμωρῶ σκλάβον εἰς ζητορεῖον.
ω, γ'. ἐν, πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ζάω.
ρος, ορος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ζη-τήρ.
ρύδη (ἡ) καὶ Ζιβύνιον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ ζιβυνη.
γγίτις [ξεν.], εως (ἡ). ῥίζα τις ἀρω-τικὴ, (Γουρκ.) τζεντζεφίλι, (κοιν.) πι-περόριζα.
ος, ίδος (ἡ), εἶδ. σαύρας, (ἄλλ.) Χαλ-κίς (καὶ εἰς τὴν Σαρδινίαν) cicigna.
κός (τὸ). νοῦον τι γένυημα φυτρόνον τοῦ σίτου, (ἄλλ.) Αἶρα.
κώδης, ους (ὁ, ἡ), ζιζανίῳ ὅμοιος.
κός (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς τζιντζιφιᾶς, τζίνερον.
βη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ ζωή.
βή (ἡ), Δ. Αἰολ. ἀντὶ ζωή.
βός, ή, όν, Δ. ἀντὶ ζωός.
βός, άδος καὶ
βός, ζυγὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορκὰς, Δόρξ, ρκάς.) ζορκάδι.
μος, α, ον, Π. ἀντὶ
φός [ζῦφος], ά, όν. Σκοτεινὸς· (μτνμ.) μελανός. » Σάρκες πελιδναί τε ρφοί τε. « Νίκ.
φοσία (ἡ). σκότος, ὁμίχλη.
φοφόρος, η, ον, Π. ἀντὶ Ζοφερός.
φοφορπίδης [ζῦφος, δόρπος], ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸ σκότος (δηλ. ἐξόρας ἐπὶ μου τοὺς κατωτέρους ἐν θεάτρῳ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντες ἀκροάσασθε, ἢ βράδιον

Ζύθος, ἡ Ζῦθος ου (ὁ) καὶ Ζύθος, ἡ Ζῦθος εος-ους (τὸ), ποτὸν οἰνώδες κατασκευαζόμενον (κυρ.) ἀπὸ κριθήν, (Τουρκ.) μποζάς, (Ἰταλ.) μπίρα.

Ζύμη (ἡ), [ξέω]. προζύμι. «Μικρὰ ζύμη ὅλων τὸ φύραμα ζυμοῖ, « Γρῳ. 2) (ἀδημ.) ζυμάρι. « Φύραμα, οὐ ζύμη, « Θ. Μάγ.

Ζυμήεις, εσσα, εν, Π. ἀναιβασμένος διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης.

Ζυμίζω, Μ. ἰσω. Ἐγὼ ἡ Κάμνω τι νὰ ἔχῃ ὀσμὴν καὶ γεῦσιν ζύμης, Ἰζινίζω ἂν προζύμι.

Ζυμίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ἀναιβασμένος διὰ τῆς ζύμης, ζυμωτός.

Ζυμόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι νὰ ἀναβῇ (νὰ φασκώσῃ) διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης, βάλλω εἰς ζύμωσιν (καὶ ἰατρ. εἰς φλεγμονὴν, εἰς ἐρεθισμόν). « Κυλίζην ἔτι ζέουσαν καὶ ἐζυμωμένην. « Ἱππκρ.

Ζυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ζύμην ἢ, ἀναιβασμένος διὰ ζύμης.

Ζύμωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (συντελεῖ πρὸς) ζυμωσιν ἢ γίνεται διὰ ζυμώσεως, (ὐϑ.) « Χθονὸς καλὸν —, « Νίκ., τὸ 'μανιτάρι.

Ζύμωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς ζύμης ἀνάβρασις, ἀναίβασμα (τοῦ ψωμιοῦ). (ἰατρ.) ἐρεθισμὸς, φλόγωσις, (ἐπμ.) πρῆξιμον. « Ἤπατος —, « Ἱππκρ.

Ζυμωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (συντελῶν πρὸς) ζύμωσιν.

Ζυμωτὸς, ἡ, όν. Ἀναιβασμένος διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης· ἀναιβατός.

Ζῶ, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ζάω.

Ζωὰ (ἀ), Δ. ἀντὶ Ζωή.

Ζωαγρία (ἡ). ἀνάκτησις τῶν ζωτικῶν δυνάμεων, ἀνάῤῥωσις, ξελιγοθύμημα.

Ζωάγριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁπ. χρεωστεῖ ὁ πιασθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸν πολεμον ἢ λυτρωθεὶς ἀπὸ ὁποιονδήποτε κίνδυνον εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὸν ἔσωσε.

Ζωάριον (τὸ), Ὑποκορ τοῦ Ζῶον.

Ζωάρκεια (ἡ), βοήθεια (ὑποστήριξις) τῆς ζωῆς, [ἐκ τοῦ

Ζωαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἱκαρκῶν πρὸς τὸ ζῆν, διατηρῶν τὴν ζωήν. « Τὰ ζωαρκῆ, « Φύτ. τὰ πρὸς ζωάρκειαν, αἱ ζωοτροφίαι κτλ.

Ζωαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ δίδων τὰς ἀρχὰς (ἢ χρησιμεύων ὡς ἀρχὴ, πηγὴ) τῆς ζωῆς.

Ζωάρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων (ὁδηγὸς) ζωου. ‖. (οὐσ.) ἐλεφαντάρχης.

Ζωγραφεῖον (τὸ) ἐργαστήριον ζωγράφου ἢ ζωγραφιῶν.

Ζωγραφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ζωγραφίζω. (κυρ. ἀντικείμενα ζῶντα, ὑπαρκτά). (καταχρ.) βάφω, χρωματίζω. ‖. (μσ.) βάλλω (κάμνω) νὰ μοῦ ζωγραφήσουν.

Ζωγράφημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι ἐζωγραφήθη, ζωγραφιά.

Ζωγραφητὸς, ἡ, όν. Ζωγραφισμένος, ζωγραφιστός.

Ζωγραφία (ἡ), τὸ ζωγραφεῖν, ζωγράφισμα· ζωγραφιά.

Ζωγραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ζωγραφεῖν. « Ζωγραφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ζωγράφου.

Ζωγραφικῶς, ἐπίῤῥ. Ζωγραφιστὶ, καθὼς οἱ ζωγράφοι.

Ζωγράφος (ὁ, ἡ), [ξῶον γράφω]. ὁ ζωγραφίζων (κυρ. ἀντικείμενα ὑπαρκτὰ, καθὼς εἶνε εἰς τὴν φύσιν).

Ζωγρεία (ἡ), = Ζωγρία.

Ζωγρεῖον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττονται ζῶα (π.χ. σθένται ζωντανὰ), θηριοτροφεῖον, ἰχθυοτροφεῖον κτλ.

Ζωγρέω-ῶ [ζωὸς, ἀγρέω], Μ. ἥσω, Π. ἀνω ζωντανὸν (κυρ. τὸν ἐχθρόν μου εἰς τὸν πόλεμον), τοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν, δὲν τὸν φονεύω ἀλλὰ τὸν κάμνω αἰχμάλωτον. 2) [ζωὴ, ἀγείρω]. ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ζωογονῶ.

Ζωγρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ζωγρείαν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζωγρεῖν.

Ζωγρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ζωγρέω, πιάσιμον ζώου ἢ ἐχθροῦ ζωντανοῦ.

Ζωγρίας, ου (ὁ). ὁ ζωγρηθεὶς (πιασθεὶς ζωντανὸς), αἰχμάλωτος.

†Ζῶγρον (τὸ) καὶ Ζῶγρος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Ζωγρεῖον.

Ζωδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζώδιον, (κοιν.) ζουδάκι.

Ζωδιακὸς ἡ, όν. (ἀστρον.) Ὁ περιέχων τὰ 12 ζῴδια κύκλος.

Ζωδιογλύφος (ὁ). ὁ κατασκευάζων (μὲ τὴν γλυφίδα) ζῴδια.

Ζῴδιον (τὸ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ζωΐδιον, μικρὸν ζῶον, (κοιν.) ζοῦδι, ζουδάκι· εἰκὼν μικροῦ ζώου· (ἀστρον.) ἀστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. (συνεκδ.) τὸ ἀπὸ ζωδίου εἰς ζῴδιον διάστημα, (ϑηλ.) 30 βαθμοὶ ἢ μοῖραι. « Ὅταν ἡ σελήνη ζῳδίου μέγεθος ὑπερέχῃ τοῦ ὁρίζοντος. . . ἕως ἂν, πρὸς τὰς ἀνατολὰς περιχωρήσασα, ζῴδιον τοῦ ὁρίζοντος ἀποσχῇ, « Στρϐ.

Ζωδιοφόρος (ὁ, ἡ), (κύκλος) ὁ ζωδιακός.

Ζωδιώτης, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (πλουμισμένος μὲ) ζῴδια, Ζωώτος.

Ζώεσκον, Π. παρτ. τοῦ Ζῴω.

Ζωὴ (ἡ). τὸ ζῆν, ἡ ὕπαρξις (τοῦ ζώου)· ἡ διαίτα, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν· τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, περιουσία, (παρϐλ. Βίος).

Ζωηδὸν ἐπίῤῥ. Ὡς ἂν τὰ ζῶα.

Ζώην, ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ζάω.

Ζωηρὸς, ά, όν. Ζωντανός. 2) = Ζωηφόρος.

Ζωήρυτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τοῦ ὀπ. ῥέει (πηγάζει) ζωή.

Ζωηφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρω (Παράγω) ζωὰ. « Ἐζωηφόρει. . φθειρῶν ἀμύθητον χεῖμα, « Θ. Μετοχ.

Ζωηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων) ζωὴν, ζωοπάροχος.

Ζωθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. θάλλω]. ἀκμαῖος, ζωηρὸς, ἢ ζωογόνος (παρϐλ. Βιοθάλμιος καὶ

Ζωθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. θάλπω]. ζωοποιὸς, ζωογόνος.

Ζωϊθάλπις, εδος (ἡ), Π. ϑηλ. τῷ προηγ.

Ζώϐαπτος (ὁ, ἡ). ϐαμμένος ζωντανός.

Ζωΐα (ἡ), Π. ἀντὶ Ζωή.

Ζωΐδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ζωδιακός.

Ζωϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζῶον ἢ εἰς τὴν ζωήν.

Ζῴϊον (τὸ), Π. ἀντὶ Ζῶον.

Ζῶμα (τὸ). φόρεμα κοντὸν φθάνον ἕως τὴν (ἴσως καὶ σφιγγόμενον μὲ) ζώνην, ὡσ-

κάρδι. 2) = Ζώνη, ζωνάρι, ἢ ϑῶραξ (ζώμα (3).

Ζωμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζωμάρι, ζωμάκι.

Ζωμάρυστρον (τὸ), καὶ

Ζωμαρύστρις (ἡ) = Ζωμιήρυσις.

Ζώμευμα (τὸ). Ζωμί, (Γαλλ.) bouillie ἢ σάλτσα, (ὁ Ἁγρφ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. ἀντὶ Ζῶμα [Ὑπόζωμα] [ἐκ τοῦ

Ζωμεύω, Μ. εὐσω. Βράζω (Μαγειρεύω) καὶ τὸ κάμνω ζωμί.

Ζωμήρυσις [ζῶμός, ἀρύω], εως (ἡ). κυλιάρα τοῦ κενώματος ἢ τοῦ ἐξαντλητοῦ.

Ζωμήρυστρον (τὸ), = Ζωμάρυστρον.

Ζωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζωμός, ζωμάκι.

†Ζωμοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ζωμεύω (ἐπὶ σφαλμ. ἀντὶ Ζωμὸν ποιέω).

Ζωμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καλὸν ζωμὸν. « Οἱ μάγειροι ζωμοποιοὶ ἠθεῖς, « Ἀθην. μάγειρος ζωμῶν (κατ' ἐξοχ. τῶν Σπαρτιατῶν).

Ζωμὸς (ὁ), [ζέω]. ζωμὶ (μαγειρεμένον κρέας καὶ πουπὰ ἁλατισμένη (μτγμ. καὶ οἱ) ζουτσούχα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζωμοτάριχος (ὁ). ζωμὶ πηγμένον καὶ ἁλατισμένον καὶ στεγνωμένον διὰ πορίαν, (καθὼς τὸ Γαλλ.) bouillon.

Ζωναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μέσον τὰς γεωγρφ. ζώνας, κατοικῶν τὴν δεῖνα ζώνης.

Ζωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ζώνη (ἡ), [ζώννυμι]. πᾶν ὅ,τι ζώνει τις περὶ τὴν μέσην του, ζωστὴρ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν τοῦ, « Γρῳ [ἐκ περιφρ.] « Ζώνην λύσαι Ἤρ., κωνσύειν ἢ = Διαπαρθενεύειν γυναῖκα ἀνέρι λυσαμένῃ, « Ἀπ. Βύζ. (« Ὑπεζωσμένος ζώνην χαλκῆν ἀμφίς, σαν, « Πλ.), (ἰδιαιτ. τὸ στρατιωτικὸν κατά τι μὲ τὸ σημερινόν) φλοκάτα (ὀθ. συνεκδ.) ὁπλισμὸς (ἐκ παραγγέλματος ὁ ϐαθμὸς) τοῦ στρατιώτου. « Ζώνης τυγεῖν, « Χρσ.· τὸ μέρος φορεῖται τὸ ζωνάρι, ἡ μέση (= ζωστὴρ) « Ἀνὴρ ἔχελος, « Ἰλ. Β.), (κατ' ἐπέκτ. ἀστὴρ (« Σ' ἔϑρεψεν ἐντὸς ζώνης ἄρκτος [ὀθ. ἡ Ἄρτεμ.] » Λύει τὴν ζώνην τικτουσῶν, « ἐλλ. τὰς ἔδανεν γνμ.) σφάνι (ζωνάρι) στύλο κτλ. γρφ. καὶ Ἀστρομ.) κύκλος τις μενος ὅτι περιζωννύει τὴν γῆ· εἰδ. λειχήνος. (ἄλλ.) Ζωστὴρ.

Ζωναῖος, α, ον. Ἰσοπαχὴς (ἡ ἴσο

Ζώνιον (τὸ), = Ζωνάριον, ζωναράκι.

Ζωνιοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ζώνάρια).

Ζωνίτις, ου (ὁ) καὶ Ζωνῖτις, ίδος φορῶν (ἢ φορούμενος εἰς τὴν, ἢ μὲ) ζώνην.

Ζώννυμι ζσυγγ. τοῦ Σπίγνυμι], Μ. (πρκ. Ἔζωκα ἢ πθ. Ἐζώσμαι, ἀόρ Ἐζώσθην). Δένω μὲ ζώνην, ζώνω κχ.) ἁρματόνω· (κατ' ἐκτ.) (μτγμ.) σφίγγω· περικυκλόνω. « ποσὶν εἶχεν ἐζωκὼς, « Ποσ.

Ζωνύσκετο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐζώννυτο, ἐν. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τῷ Ζώννυμι.

ἀπαράλλακτα καθὼς ἔγινε (Γαλλ. d'après nature).

Ζωοπάροχος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων (χαρίζων) ζωὴν, ζωογόνος.

Ζωοπλαστέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πλάττω (Κατασκευάζω) ζῶα, εἶμαι =

Ζωοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ κηρὶ ἢ χῶμα) ζῶα.

Ζωοπλαστία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ζωοπλάστου, πλάσις (κατασκευή) ζώων.

Ζωοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ζωογονῶ, ζωντανεύω. 2) γεννῶ σκώληκας (φθεῖρας κτλ.)

Ζωοποίησις, εως (ἡ). ζωντάνεμα, ἐμψύχωσις. 2) σκωλήκιασμα.

Ζωοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ζωοποιεῖν, ζωογονητικός.

Ζωοποιΐα (ἡ), = Ζωοποίησις.

Ζωοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ζωοποιῶν, ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν χάριν) τοῦ ζωοποιεῖν. « Ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον, « Σχλ. « Ζ. τὸ πνεῦμα, « Συμ. Θεσσ.

Ζωοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ζῶα, [ἐκ τοῦ

Ζωοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ζωοπῶλις, ιδος (ἡ), ὁ πωλῶν ζῶα (κυρ. διὰ ϑυσίαν). « Ζωοπώλεις ἀγορᾶ —, « ὅπου πωλοῦνται ζῶα.

Ζωὸς, ἡ, όν. Π. Ἰων. ζωντανός.

Ζωοσῴφις (ὁ, ἡ), Π. σοφὸς ε' τὰ τῆς ζωῆς, ἔμπειρος τοῦ κόσμου, (κοιν.) ἠξεύρων νὰ ζήσῃ.

†Ζωοστασία (ἡ) καὶ

†Ζωοστάσιον (τὸ). σταῦλος ζώων.

Ζωοσφαγία (ἡ) = Ζωοθυσία.

Ζωοταμῶν, όντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ζῶα ταμῶν.

Ζωότης (ἡ). τὸ εἶναι (ἡ κατάστασις) τοῦ ζῶου.

Ζωοτοκέω-ῶ, [ζῶός, τίκτω], Μ. ἥσω. Γεννῶ ζῶα (ζωντανὰ), εἶμαι ζωοτόκος (ἔχω ὠοτόκος)· κάμνω σκώληκας (φθεῖρας κτλ.).

Ζωοτοκία (ἡ). τὸ ζωοτοκεῖν, [ἐκ τοῦ

Ζωοτοκὸς (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ζῶα (ζωντανὰ, ἔχι ὠὰ ἢ ὠά)· ὁ κάμνων σκώληκας κτλ.

Ζωοτρία (ἡ). ἡ ζωοποιοῦσα (ζωογονοῦσα).

Ζωοτροπεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα).

Ζωοτροφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέφω ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα).

Ζωοτροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ζωοτροφικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ζωοτροφίαν.

Ζωοτρόφος (ὁ, ἡ) ὁ τρέφων ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα). 2) = Ζωοποιὸς, ζωογόνος. « Ἡ τοῦ γάλακτος ζωοτρόφος οὐσία, « Ἐλμ.

Ζωοτύπη (ἡ), Π. ϑηλ. τοῦ

Ζωοτύπος (ὁ, ἡ), Π. = Ζωοπλάστης.

Ζωοφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ζωοφάγος, τρώγω (τοῦ φομαι μὲ) κρέας ζώων.

Ζωοφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σαρκοφαγία.

Ζωοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας ζώων, σαρκοφάγος.

Ζωόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ὀφθαλμοὺς ζώου, [ὀθ. ‖. οὐσ.) Ζωόφθαλμον, φυτ. τὸ ἄλλ. Βούφθαλμον.

Ζωοφθορία (ἡ). φθορὰ ζώων, ζωοκτονία. 2) = Κτηνοβατικὴ, [ἐκ τοῦ

Ζωοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰ ζῶα. 2) = Κτηνοβάτης.

Ζωοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐναφορῶ ζῶον (ζωντανὸν ἔμβρυον). (ἐπὶ φυτ.) Τελεφορῶ, (κοιν.) πιάνω, [ἐκ τοῦ

Ζωοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) ζωὴν, ζωογονητικός. « Ἄνεμος —, « Ἤπγρ. 2) ὁ ἔχων ἐπάνω του (στολισμένος ἢ ζωγραφισμένος μὲ ζῶα, (ὀθ. ‖ οὐσ.) ὁ Ζωδιακὸς κύκλος (καὶ ἀρχιτεκτ.) τὸ πλουμιστὸν μέρος κολόννας ἢ ἀετώματος, (Γαλλ.) la frise.

Ζωοφυτέω-ῶ, Μ. ἥσω. = Ζωογονέω, (κυρ. ἐπὶ φυτ.) ἐβγάλνω ἀκμαῖα βλαστάρια, (κοιν.) πιάνω καλά.

Ζωοφυτον (τὸ). τὸ μεταξὺ φυτοῦ καὶ ζώου, ἐνταυτῷ φυτὸν καὶ ζῶον, (οἷον ὁ Σπόγγος).

Ζωόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ζωοποιῶ, ζωντανεύω. 2) πλουμίζω τι μὲ τύπους ζώων (ἀγαλμάτων). 3) (σθ.) σωληκιάζω. « Θέρμις καὶ.. ἐρίδενδρος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χερόπων, « Θηρ.

Ζώπισσα (ἡ), [ζῶός, πίσσα]. τὸ κατράνι ἢ ἡ ῥητίνη τῆς πίττος. 2) ἡ ἀπὸ τῶν πλοίων ἀπεξεσμένη παλαιὰ πίσσα, (ἄλλ.) Ἀπόχυμα.

Ζωπανέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. Σκαλίζω ἢ ζωγραφίζω ζῶα (φυσικὰ ὄντα).

Ζωπυρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀνάπτω πάλιν (ἀπὸ μικροῦ σπινθῆρος) τὸ πῦρ, (μεταφ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· ἐμψυγόνω.

Ζωπύρημα (τὸ). τὸ ἀναφθὲν πάλιν (ἀπὸ σμικροῦ σπινθῆρος) πῦρ.

Ζωπύρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ζωπυρέω, ἀναμμα τῆς φωτιᾶς (μεταφ.) ἐμψύχωσις.

Ζωπύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζώπυρον.

Ζωπυρὶς, ίδος (ἡ). ἡ περιέχουσα ἢ χρησιμεύουσα ὡς =

Ζώπυρον (τὸ). πυρὸς λείψανον, φωτιὰ παραγωμένη διὰ προσάναμμα, (μεταφ.) ῥίζα (ἀφορμὴ) πρὸς, (παρϐλ. Ἐμπύρευμα). 3) (μτγν.) φυσοῦνι. φυσίρυον. ‖. (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ζωπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνάπτων πάλιν ἢ διατηρῶν ἄσβεστον (ζωὸν) τὸ πῦρ. (μεταφ.) ζωποιὸς ἢ ζωηρὸς.

‡ Ζωπυρόω-ῶ, Μ. ὠσω, = Ζωπυρέω.

‡ Ζωπύρωσις, εως (ἡ), = Ζωπύρησις.

Ζωροποτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι = Ζωροποτὴς, ου (ὁ). ὁ πίνων ζωρὸν (ἄκρατον) τὸν οἶνον, ἀκρατοποτής.

Ζωρὸς (ὁ, ἡ), (κυρ. οἶνος) ἄκρατος, ἄδολος, ἀνέρωτος· ἢ (κατὰ τὸν Θρ.) γλυκαντὸς. « Χωρὰ τε τὰ πρὸν ἄκρατα, « Ἐμπεδ. (συχνότατ. τὸ συγκρ.) « Ζωρότερον πίνειν, « Ἀπ., μὲ ὀλιγώτερον νερόν.

Ζῶς, σπνστ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ζωὸς, (παρϐλ. Ζῶες).

Ζῶσαι, μσ. ἀόρ. τῆς πρσ. ἢ 2) ἐνεργ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ζωσθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ζώννυμι.

Ζώσ-μος (ὁ, ἡ), ὅστις ἔχει (εἶνε διὰ) ζωὴν, ζωηρὸς· βίωσιμος.

Ζῶσις, εως (ἡ). τὸ ζώνειν ἢ ζώννυσθαι, ζωσιμον· περικύκλωμα.

†Ζῶσμα (τὸ), αὐτοκ. ἀντὶ Ζῶμα.

†Ζωσμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ζώνη ἢ Ζῶσις.

Ζωστέιρα (ἡ), ϑηλ. ἐπίθ. τοῦ

Ζωστὴρ, ῆρος (ὁ). (ὑστ.) = Ζώνη, ζωνάρι (κυρ. ἀνδρὸς καὶ ἰδιαιτ. στρατιώτου).

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

2) εἶδος ἕρπητος (λειχῆνος), ὅς τις φονεύει ἐὰν περιζώσῃ τὸν ἄνθρωπον. 3) τὸ κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἐξέχον σανίδιον. « Μέχρι τρίτου ζωσπῆρος, » Ἡλ., (κοιν.) ὡς τὰ μπρούνια. 4) εἶδ. φύκης, (Ἄλλ.) πράσον. 5) (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων καὶ (θηλ.) ἡ Ἀθηνᾶ.

Ζωσπήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζωστῆρα, ἡ, χρησιμεύων ἀντὶ ζωστῆρος· (ἐνίοτε ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀθην.).

Ζωστηροκλέπτης, ου (ὁ), Π. ὁ κλέπτων ζωστῆρας ἢ, κλέψας ζωστῆρα.

Ζώστης, ου (ὁ). ὁ ζόνων (περικυκλόνων).

Ζωστός, ἡ, όν. Ζωσμένος.

Ζῶστρον (τὸ), = Ζῶμα.

Ζωτικός, ἡ, όν. Ὁ δίδων ζωὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς διατήρησιν αὐτῆς. « Ἄρτος —, » Γρ. 2) πλήρης ζωῆς, ζωηρός· (ἐπὶ τεχνουργ.) σχεδὸν ἔμψυχος, ζωντανός.

Ζωτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ζωήν, ζωντανά, ζωηρῶς. « Ζωτικῶς ἔχει, « Ἡλ. εἶνε διὰ ζωήν, ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ, (καὶ ὑπερθ.) » Ζωτικώτατα γράφειν, « Ἀξ.

Ζωΰφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζῶον (κυρ. ἐντομον), (κοιν.) μαμμοῦδι, -δάκι.

Ζωφορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζωοφόρος. « Κατ' αἰθέρος ἠερόπλαγκτον ζωφορίην, » Μανέθ., Τὸν Ζωδιακὸν κύκλον.

Ζωφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ζωοφόρος.

Ζώφυτος (ὁ, ἡ), Π. ζωηρὸς ἢ ζωοποιὸς, ζωογονητικός. « Ζώφυτον αἷμα, « Αἰσχ. 2) (οὐσ.) Ζωφυτον, = Ζωόφυτον.

Ζώω (παρτ. Ἔζωον ἢ πλέον οὖ), Π. Ζάω.

Ζωώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους... κιον εἰς τὸ εἶδος τῶν ζώων, ζωῶδ... » Οἱ παχεῖς κατὰ φύσιν, ... ζωώδεις ρετ. 2) πλήρης ζωῆς, ζωηρός ἢ νόμενος τοιοῦτος. » Ζωώδεες ἐς ζωὴν Ἀρετ.

Ζωωδία (ἡ). ἡ κατάστασις τὸ χαρ... ριστικὸν τοῦ ζωώδους.

Ζωωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ὀνομάζεται τι ... τὸ ὄνομά τινος τῶν ζώων ἢ τῶν ζ...

Ζώωσις [ζωόω], εως (ἡ). ζωοποίησις.

Ζωωτός, ἡ, όν. Πλουμισμένος μὲ μ... ζώων, (παρβλ. Στρουθωτός).

Η

Η, η, ἦτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) ἡ, ὁκτὼ (8) ἢ ὄγδοος, ὀη, ον· ᾗ η, ὁκτὼ χιλιάδες (8000).

Ἤ, θηλ. τοῦ ἄρθρ. Ὁ.

Ἦ, σύνδ. (κυρ.) Διαζευκτ. »Ἢ κεκώφωται, ἢ δυσκολαίνει καθ' ἡμῶν, Ακ. 2) Ἐρωτημ. « Τίπτ' εἰλήλουθας, ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃς Ἀγαμέμνονος; « Ἰλ. Α. (καὶ ἐν ἀρχῇ λόγου, Παρεμφαντ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.) »Ἢ σὺ μέμνασ' ὅτε,« Θκρ., ἢ τάχα δέν; (παρβλ. Ἤ). 3) Συγκρ. » Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, Ἰλ. Α. » "Ἑλοιο ἂν γυμνὸς εἶναι ἢ ἱμάτιον δούλου φορέσαι, « Χρσ. » Πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα ἢ ἐμοί, « Ἄπλλν. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον,« Δμ. » Ἤθη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ ταιῶνδε ἐσώθησαν, « Θκ. »Οὐ προσῆει πλέον τῆς ἡμέρας ἢ δώδεκα σταδίων, « Ξεν. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποχρίεσθαι ὡς εὐσφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσίν,« αὐτ. 4) Ἐξαιρετ. (ἀντὶ τοῦ) Πλήν. »Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι, ἢ σὲ, « Θκρ. » Ἀλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, « Ξεν. (Κ. Π. Α', 6, 13) »Ὁ λελειμμένος οὐχ ἕξειαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι, « Εὐαγγ. (ἴδε καὶ Ἀλλά).

Ἦ, ἐπιφων. (Ἐρωτημ. καὶ Κλητ.) Ἔ! οὔ! πῶς εἶσε; » Ποῦ Ξανθίας; "Η, Ξανθίας; « Ἄρχρ. 2) Ἔμφαντ. (ἵνα προσηλώσῃ τις τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκούοντος:) »"Η ἢ, σιώπα, « αὐτ.

Ἥ, θηλ. τῆς ἀντωνυμ. Ὅς.

Ἦ, ἐπίρ. Ἐρωτημ. ἢ Διαπορητ. (μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) ἀράγε; τῷ ὄντι; ἀλήθεια; καλὲ, ἀλήθεια; Ἦ ῥα νύμοι κεχολώσεαι; « Ὅμ. » Ἦ ῥά γε λευσσεις; Θκρ. » Ἦ ᾗ ἐμὲ οὖν, ἔφη, δεήσει ταῦτα ποιεῖν; Ξεν. » Τί λέγεις; φᾶναι ἢ γὰρ οὐ ταῖς παῖς χερσὶ τούτων τι ἐφύτευσας; « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ. μετὰ τοῦ Γάρ) »Ἦ γάρ; Ἦ γὰρ οὖ; « αὐτ. 2) Βεβαιωτ. » Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕςατα λωβήσαιο, « Ἰλ. Α. » Ἦ σφωΐτερος ἦσθα,« Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Που) ἴδε Ἦπου. (ᾗ ἐπὶ ὅρκου μετὰ τοῦ Μήν) » "Ομνυμι ἢ μὴν δώσειν, « Ξεν. » Ὑπεδέξατο ἢ μὴν μὴ ἀπορεῖν αὐτοὺς τροφῆς, « αὐτ. » Σπείσεσθαι δὲ τὰς πρεσβείας, ἢ μὴν ἐμμενεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν, « Θκ.

Ἦ, Π. ἀντὶ Ἔφη, (παρὰ λογογραφ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἦ δ' ὅς, « ἴδε Εἰμί.

Ἦ, απντ. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἦ, γ', ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦ, δοτ. ἑν. θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντνμ. "Ος. 2) (ἐκλαμβ. καὶ ὡς) ἐπίρ. Τοπ., Τρπ., καὶ Ὁμοιωμ. (ἄλλ. τοῦ Ὅδῷ ἢ Μεθόδῳ, ἀντὶ τοῦ) Ποῦ, Ὅπου, Ὅπως, Ὡς. » Ἦ θέμις ἐστίν, « Ἰλ. Β. Ἦ ῥᾷστα (τάχιστα, ἄριστα κτλ.), « Ἀξ.

Ἦ, Π. ἀντὶ Ἐᾶ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός.

Ἦα, Ἰων. Π. ἀντὶ ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦε, Ἀττ. ἀντὶ "Ητα, πρκ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Εἶμι.

Ἦα (τὰ), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ "Ητα.

"Ηατο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

"Ηβα (ἡ), Δ. ἀντὶ "Ηβη.

Ἠβαιός (ἦ, βαιὸς ἦ, ἠβῆ], ά, όν, Π. μικρὸς, ὀλίγος. » Ηηλαμώθης, καὶ ἠβαιαί περ ἐοῦσαι, « Ὁππ. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἠβαιὸν ἀπὸ σπείρης, « Ὀδ. Ι. (ᾗ συχνότ. μετ' ἀρν.) » Οὐδ' ἠβαιὸν, « Ἰλ. Β., Ν, κτλ., οὐδοπωσοῦν.

Ἠβάσκω, Μ. ἠσω, (κυρ.) θαμιστ. τοῦ-

Ἠβάω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, νεάζω, ἀκμάζω (κυρ. καὶ μτφ.). » Ἀνὴρ μάλα ἡβῶν, « Ἰλ. Μ. (ᾗ μτφ.). » Ἡ μερὶς ἡβῶσα, « Ὀδ. Ε., θάλλουσα. (καὶ τρπ.) » Ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν, « Αἰσχλ., ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ μανθάνουν, [ἐκ τοῦ

"Ηβη (ἡ), [ἁβῶ], (κυρ.) = Ἄωτον, Ἄνθος, ἀκμὴ (κυρ. τῆς ἡλικίας), νεότης· (συνκδχ.) ἡ πρώτη τριχῶσις τῶν ἀθ... σημείων τῆς νεότητος· (ἐνίοτε) ... (κατὰ τὴν μυθολογ.) ἡ θεὰ τῆς νεό... τῶν νέων.)

Ἡβηδόν, ἐπίρ. Νεανικῶς· ἐν ἀκμῇ λικίας (ἥβης). (συνήθ.) ἀντὶ Ἀθ... χωρὶς ἐξαίρεσιν, πέρα-πέρα.

Ἡβητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ "Ηβων, ἀκμ... νέος, σφριγῶν· εὔθυμος.

Ἡβητήριον (τὸ). μέρος πρὸς ἐ... τῶν νέων.)

Ἡβητής, οῦ (ὁ), Π. = Ἡβητήρ.

Ἡβητικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ἥβης. Ἐρ... νεανικός.

Ἠβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἡβητήρ, ἀκμ... ἔγκαιρος. » Κίγλη—, « Ἀθ.

Ἠβῶς, ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ Ἠβῶν, ἀκμαῖ... φερὼς. » Μή μεν λωβήσησθε τόσσ... λως. ἀντὶ γὰρ ἀβεῖ, « Θκρ.

Ἠβουλήθην καὶ Ἠβουλόμην, ἀντ... Ἐβουλήθην καὶ Ἐβουλόμην, ...

Ἠβουλλιάω-ῶ, Μ. ἀσω, Κωμ. ἀντὶ ...

Ἠβῶην, Ἀττ. ἀντὶ Ἠβῴμι, ἀρκ. ...

Ἠβῶιον, ωσκ, ον, Π. ἀντὶ Ἠβῶν, ...

τοῦ Ἠβάω.

Ἠγάσθε, Π. ἀντὶ Ἠγᾶσθε, γ'. πλθ. ...

τοῦ παρτ. τοῦ Ἀγάομαι ἢ Ἄγ...

"Ηγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἄγω.

Ἠγάθεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἁγάθεος, ...

θεος, θειότατος, ἁγιώτατος. (ἐπὶ ...

μων, μακάριος.

Ἠγαλέος [ἄγνυμι], α, ον, Π. Συντρ... νος ἢ εὔθρυπτος. » Κάλπις—, « Ἀ...

"Ηγανον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.

Ἠγάπευν, ἀντὶ Ἠγάπεον-ων, Δ. ἀ... ἀντὶ Ἠγάπων, παρτ. τοῦ Ἀγαπάω.

Ἠγάσθην, ἀόρ. τοῦ Ἄγαμαι.

Ἤγγειλα, ἀόρ. τοῦ Ἀγγέλλω.

"Ηγε, θηλ. τοῦ "Ογε ἢ τοῦ "Οσγε.

Ἠγεμονεία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Ἡγεμο...

Ἠγεμόνεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμών.

Ἠγεμόνευμα (τὸ), = Ἡγεμονία.

Ἠγεμονεύς, έως καὶ (Ἰων.) ῆος (ὁ), = Ἡγεμών, [ἐκ τοῦ

Ἡγεμονεύω, Μ. εὐσω. Ὑπάγω ἐμπρός, ἀκηγοῦμαι, (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδόν) ἡγῶ. (συνεδ.) ἄρχω, διοικῶ, εἶμαι ἡγεμών (ἀρχηγὸς κτλ.), (παρβλ. Ἡγέομαι.)

Ἡγεμονεύω-ῶ, Μ. ἠσω, = τῷ προηγ.

Ἡγεμονία (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμών.

Ἡγεμονίη (ἡ). τὸ ἡγεμονεύειν, ἡ δύναμις (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἡγεμόνος· 2) ἀρχὴ· ἐξουσία· (ἐν γεν.) ὑπεροχή. 3) τὸ οὐσιῶδες (τὸ κιφαλαιῶδες) πράγματός τινος. « Τέχνης—, « Ἀθ. 4) τάγμα (σῶμα) στρατ.

Ἡγεμονικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἄρχων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡγεμόνα· ἐπιτήδειος εἰς ἡ ἐπιτρέπεις πρὸς τὸ ἡγεμονεύειν (ὁδηγεῖν, ἄρχειν κτλ.) » Τὰ ἡγεμονικὰ, « Ψλφ., ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ λογικόν.

Ἡγεμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἡγεμονικός. ‖. (ἐπίθετ.) ὁ Ἑρμῆς (ὡς ἐπιστάτης τῶν ὁδῶν ἢ ὡς ζητῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾍδην).

Ἡγεμονίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡγεμών. « Τὰς τῶν ἀρετῶν ἡγεμονίδας, « Φίλ. « Τὰς ἡγεμονίδας, - πόλεις,« Αππ. « Ἀνὴν τὴν Ἀκαρνανίας ἡγεμονίδα, « Γρ.

Ἡγεμόσυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ διδόμενος εἰς τὸν ἡγεμόνα (ὁδηγὸν), (ᾠδ. ‖. ἐπίθετ.) Ἡγεμόσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ προτερήσαντα διὰ τὸ κατευόδιον.

Ἡγεμών, όνος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ προηγούμενος (προπορευόμενος), ἐμπροσθιοφύλαξ (« Ὁ κορκίνος, μόνος τῶν ζώων, ἡγεμόνας ἔχει πόδας, « Αἰσχ. ») (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδοῦ)· ὁδηγὸς· (« Ἐγένοντο ἡγεμόνες τῷ βαρβάρῳ τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. »Καὶ τὸν ἡγεμόνα παραδιδόασιν αὐτοῖς, « Ξεν.) (μτφ.) στρατηγὸς· αὐθέντης· (ἐν γέν.) πρώτιστος, ἀρχηγός. » Συμμορίας (» Συμήτης στρατηλάτης "Ομηρος , « Πλάτ. (καὶ ταχθεὶς ἡγεμὼν τῶν τειχῶν τὰς ἡγεμόνας (ἐννοήσας τοὺς στρατηγούς) » Ἐπγρφ., τὰς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τείχους. » Παραιτεῖδες ἡγεμόνες λόχου τοξοφόρου. « αὐτ. [ἐκ τοῦ

Ἡγέομαι-οῦμαι [ἄγω], Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρός, περιπατῶ πρὸ τῶν ἄλλων, προπορεύομαι, προηγοῦμαι, » Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατ· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο, « Οδ. Θ, « Ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἑψομένη » Θκ. (ᾗ μὲ δοτ. ᾗ αἰτ. ἑλλ.) ἡγοῦμαι τινι τὴν ὁδὸν ἢ τῆς ὁδοῦ, « Αξ., ἡγοῦμαι (προπορεύομαι) τὸν δρόμον εἰς (μονολεκτ.) ὁδηγῶ. » Οὐκ ἂν μοι δοκῶν ἡγήσασθαι, Ὀδ. Η. » Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθ· οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, « Ἄρχρ. (ᾗ μὲ ἐπίρ.) » Πρόσθεν ἡγείτο, « Ἰλ. Ω. 2) (συνκδχ. ᾗ ἐν γῇ) κάμνω τι πρῶτος ἵνα τὸ κάμῃ ἕτερος καὶ ἄλλος, εἶδω τὸ παράδειγμα. « Λοιδορεῖ, ἔχων φορμίγγα, ἡγεῖσθω ἡμῖν ἐς ἔργον, « Ισκρ. 3) (τρπ.) εἶμαι πρῶτος (ἀνώτερος), πρωτεύω· (ἰδιαιτ.) εἶμαι ἀρχηγὸς (στρατηγὸς, ἡγεμὼν), (ἐν γεν.) ἄρχω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν. ᾗ Π. ἀιτ.) » Ἀτρεΐδης ἡγεῖσθαι, « Ἡρ. » Ἡγεῖσθαι τῶν ἡδονῶν, « Ισκρ. (καὶ δοτ. γεμῶν, [ἐκ τοῦ

Ἡγεμονεύω, Μ. εὐσω. Ὑπάγω ἐμπρός, ἀκηγοῦμαι, (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδόν) ἡγῶ. (συνεδ.) ἄρχω, διοικῶ, εἶμαι ἡγεμών (ἀρχηγὸς κτλ.), (παρβλ. Ἡγέομαι.)

Ἡγεμονίη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμών.

Ἡγεμονίη (ἡ). τὸ ἡγεμονεύειν, ἡ δύναμις (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἡγεμόνος· 2) τὸ οὐσιῶδες (τὸ κιφαλαιῶδες) πράγματός τινος. « Τέχνης—, « Ἀθ. 3) τάγμα (σῶμα) στρατ.

Ἡγεμονικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἄρχων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡγεμόνα· ἐπιτήδειος εἰς ἡ ἐπιτρέπεις πρὸς τὸ ἡγεμονεύειν (ὁδηγεῖν, ἄρχειν κτλ.) » Τὰ ἡγεμονικὰ, « Ψλφ., ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ λογικόν.

Ἡγεμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἡγεμονικός. ‖. (ἐπίθετ.) ὁ Ἑρμῆς (ὡς ἐπιστάτης τῶν ὁδῶν ἢ ὡς ζητῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾍδην).

Ἡγεμονίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡγεμών. « Τὰς τῶν ἀρετῶν ἡγεμονίδας, « Φίλ. « Τὰς ἡγεμονίδας, - πόλεις,« Αππ. « Ἀνὴν τὴν Ἀκαρνανίας ἡγεμονίδα, « Γρ.

Ἡγεμόσυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ διδόμενος εἰς τὸν ἡγεμόνα (ὁδηγὸν), (ᾠδ. ‖. ἐπίθετ.) Ἡγεμόσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ προτερήσαντα διὰ τὸ κατευόδιον.

Ἡγήλατος [ἄγνυμι], α, ον, Π. Συντρ... νος ἢ εὔθρυπτος. » Κάλπις—, « Ἀ...

"Ηγανον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.

Ἠγάπευν, ἀντὶ Ἠγάπεον-ων, Δ. ἀ... ἀντὶ Ἠγάπων, παρτ. τοῦ Ἀγαπάω.

Ἠγάσθην, ἀόρ. τοῦ Ἄγαμαι.

Ἤγγειλα, ἀόρ. τοῦ Ἀγγέλλω.

"Ηγε, θηλ. τοῦ "Ογε ἢ τοῦ "Οσγε.

Ἠγεμονεία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Ἡγεμο...

Ἠγεμόνεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμών.

Ἠγεμόνευμα (τὸ), = Ἡγεμονία.

Ἠγεμονεύς, έως καὶ (Ἰων.) ῆος (ὁ), = Ἡγεμών, [ἐκ τοῦ

"Ηδεσαν, ἀντὶ "Ηδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ "Ηδειν.

"Ηδεσθην, ἀόρ. ἀ τοῦ Αἰδέομαι.

"Ηδετε, Π. σπντ. ἀντὶ "Ηδειτε, β'. ἑν. πρσ. τοῦ "Ηδειν.

Ἡδέως (τὸ συγκρ. "Ηδιον, καὶ τὸ ὑπερθ. "Ηδιστα), ἐπίρ. [ἡδύς]. Ἀσμένως, εὐχαρίστως. » Ἡδ. ἔχω (ἢ) γίγνομαι, « Ισκρ., Πλ., ἡδύνομαι, εὐαρεστοῦμαι, νοστιμεύομαι. (καὶ μὲ γεν.) » Ἡδέως ἔχω τινός, « Ἀθ., Ιπποκρ. (ἢ εἰτε πρόθετ.) » Ἡδέως ἔγε πρὸς ἅπαντας, » Ισκρ.

"Ηδη [ἦ, δῆ], ἐπίρ. (Χρον.) τῶρ· πλέον· τῶρα πλέον, εἶνε τῶρα· ἤδη ὥρα εὐθὺς (μετ' ὀλίγον), παρευθὺς, (ἐνίοτε) τέλος πάντων. » "Ηδη λέω,« Δμ. (ᾗ ἀνάρθρ.) » Τὴν ἤδη χάριν,« αὐτ. » Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,« Θκρ. » "Ηδη μυρί' ἐπέτλην ἀνείρατα, κοὐδέπω ἀὼς Θκρ. » "Ηδη ποτὲ τεθίασαι; Γργ. « Εἰ ἦδη ποτὲ εὐοδοῦήσομαι, « Γρφ. » Ἀπὸ δὲ Κερδώνιος λίμνης, . . ἀπὸ ταύτης ἤδη Αἴγυπτος, « Ἡρ. « Οὐ γὰρ ὅς τις εὖ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ἄξιος εὖ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως, » Γργ. » Οὐ γὰρ εἶτε μέτρον, ἤδη καὶ ἔπος· οὐδ' εἶτε ἔπος, ἤδη πάντως καὶ ῥυθμός,« Σχλ. Ἀρχφ.

"Ηδη, Ἀττ. ἀντὶ "Ηδεα, ᾖδειν ἦ, "Ηδει, ά. καὶ β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

"Ηδησθα, Αἰολ. = "Ηδεισθα.

"Ηδῐ, Ἀττ. ἀντὶ "Ηδει, θηλ. τοῦ "Οδε.

"Ηδιαν, οὐδ. τοῦ "Ηδιων, ἡ συγκρ. τοῦ "Ηδύς.

"Ηδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

"Ηδιων, ονος (ὁ, ἡ). συγκρ. τοῦ "Ηδύς.

"Ηδομαι, Μ. ησθήσομαι (ἀόρ. "Ησθην). Χαίρω, γαίρομαι, (ἴδε "Ησω).

"Ηδομένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀσμένως, εὐχαριστως, μετὰ χαρᾶς.

"Ηδονή (ἡ), [ἥδομαι]. χαρὰ, εὐχαρίστησις· αἴσθημα ἡδονικὸν (κυρ. διὰ σαρκικῆν ἀπόλαυσιν)· τέρψις· νησιώδης. » Παγώσει σφόδρα τὰ πρόβατα, καὶ τὸ κρὶς θαιμάτια ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, « Θκρ. « Δίλεαρ δεινὸν ἡ ἡδονή, « Πλάτ. « Καθ' (» Πρός) ἡδονήν, » Δι' ἡδονῆς, « Ἐν ἡδονῇ, « Ἀξ., ἀντὶ "Ηδιστα, εὐχαριστως. » Πρὸς (» Καθ') ἡδονὴν λέγειν τι,« Δμ., Θκ., ὁμιλεῖν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, κολακεύειν. » Κοτέρα ἀληθῆ ἢ γρήσομαι πρός σε ἢ ἡδονῇ; « Ἡρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ "Ηδυσμα, ἄρτυμα (ἐνγεν.) (ᾗ ὄψισις) "Οψις. » Τὰ πετραῖα τῇ ἡδονῇ σκευασθέντα,« Ἀθ.

"Ηδονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτρεπτὸς πρὸς ἡδονήν. Ὁ διεγείρων αἴσθημα ἡδονῆς. νοερμος. » Μάτης εἰ σὺ νου καὶ ἡμῖν ἐκ τυρῶν ἡδονικωτέραν γὰρ γίνεται,« Ἀθ. » Ἡδονικοὶ (φιλήσυχοι), « οἱ προεδρεύοντες ὡς ἄκρον ἀγαθὸν καὶ πρὸς ὃν ὅρον τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἡδονὴν» (καλῶς ἐννοουμένην·)·

"Ηδονοκαπηλία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ "Ηδυνσματοπωλία, τὸ νὰ ἦνε τις ὑπόδουλος τῶν ἡδονῶν, (παρβλ. Γυναικοκρατία).

"Ηδονυπλὴς, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ζαλισμένος (κυριευμένος) ἀπὸ τὰς ἡδονάς.

"Ηδυς καὶ "Ηδυς ζηδυ, ος-υος (τὸ), = "Η-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δονή, εὐχαρίστησις· ἀπόλαυσις· κέρδος, ὄφελος. «Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος ;» Ὀδ. Ω. 2) (μτγν.) ἀντὶ Ἡδυσμα, ὄξος, (ἴδε Ἡδονή).

Ἡδύβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων ἡδὺν (εὐχάριτον) βίον. 2) ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) τὸν βίον. ‖. (οὐσ.) εἶδος ζυμαρικοῦ.

Ἡδυβόας, ου (ὁ), Π. Δ. ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, καλοφωνος, (ἐπὶ πραγμ.) εὔηχος. « Κόσσυφος («Λύλος)—,» Ἐπγρ.

Ἡδύβορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἡδέως βιβρωσκόμενος, νόστιμος. » Ἄρτος—, « Γργ.

Ἡδυβοτρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ξ Ἡδύβοτρυς, υος (ὁ ἡ). ὁ φέρων (παράγων) ἡδεῖς βότρυας, γλυκοστάφυλος.

Ἡδύγαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἠ αὐξάνων εἰς) εὐάρεστον χώραν.

Ἡδύγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολαμβάνων ἡδὺν (ἢ ἀποτελῶν ἡδὺν τὸν) γάμον.

Ἡδύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν γλυκά, ἔχων ἡδὺ (νόστιμον) γέλιον.

Ἡδυγλωσσία (ἡ). τὸ νὰ ζῆνέ τις-

Ἡδύγλωσσος (τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν γλυκὰ (νόστιμα), ἔχων γλυκεῖαν (κολακευτικὴν) γλῶσσαν.

Ἡδυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν διάθεσιν (γνώμην), καλόγνωμος, ἢ· ἡδύνων μὲ τὰς γνώμας (συμβουλάς) του, εὐφυὴς, φρόνιμος.

Ἡδυέπεια (ἡ), Π. = Καλλιέπεια. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ

Ἡδυεπὴς [ἡδ. ἔπος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ ψάλλων γλυκὰ (νόστιμα), εὔγλωττος ἢ εὔφωνος.

Ἡδύθρους-ως (ὁ,ἡ), Π. καλόφωνος· εὔηχος.

Ἡδύκαρπος (ὁ, ἡ). τοῦ ὑπ. ὁ καρπὸς εἶνε γλυκὺς (νόστιμος).

Ἡδύκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδεῖς κόκκους (νόστιμα σπυριά). » Ῥοιά—, « Φιλ.

Ἡδύκομος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁποίου ἡ κόμη (ἢ φυλλάς) εὐωδιάζει.

Ἡδύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺ (νόστιμον) κρέας.

Ἡδύκωμος (ὁ, ἡ), ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) τοὺς κώμους (τὰ συμπόσια). »Ἕδδὴ (» Ὀρχησις)—, « Π.

Ἡδύλαλος (ὁ, ἡ), = Ἡδύφωνος, εὔλαλος.

Ἡδύλητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὑπ. λαμβάνει τις ἡδέως (μὲ εὐχαριστησιν).

Ἡδυλίζω [ἡδύλος], Μ. ἰσω, = Ἡδυλογέω, (ὄθ.

Ἡδυλισμὸς (ὁ), = Ἡδυλογία.

Ἡδυλογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ γλυκὰ (νόστιμα) λόγια, κολακεύω.

Ἡδυλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καλλιέπεια, κολακεία, [ἐκ τοῦ

Ἡδυλόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν γλυκὰ (νόστιμα) λόγια, κόλαξ.

Ἡδύλος, η, ον. Νοστιμεύτσικος.

Ἡδυλύρης, ου (ὁ), Π. ὁ παίζων γλυκὰ (νόστιμα) τὴν λύραν.

Ἡδυμανής, έος (ὁ, ἡ), ὁ πάσχων ἢ πραξιῶν ἡδείαν (εὐάρεστον) μανίαν.

Ἡδυμέλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡδυμελής.

Ἡδυμέλεια (ἡ), τὸ νὰ ζῆνέ τις-

Ἡδυμελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψάλλων γλυκὰ (νόστιμα) μέλη.

Ἡδυμελιφθόγγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ (ἢ φθογγὴ) εἶναι γλυκειὰ σὰν τὸ μέλι.

Ἡδυμιγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. μὲ γλυκύτητα μεμιγμένος, εὔκρατος.

Ἥδυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -έχερος, -έχατος), Π. γλυκὺς, εὐάρεστος, (παρβλ. Νήδυμος).

Ἡδυνάμην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδυνάμην, παρτ. ᾗ

Ἡδυνάσθην ἢ Ἠδυνήθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδυνήθην, ἀόρ. τοῦ Δύναμαι.

Ἡδυντέον, θετ. τοῦ Ἡδύνω.

Ἡδυντὴρ (ὁ), Π. ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) ᾗ

Ἡδυντήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἡδυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἡδύνειν, χρησιμεύων ὡς ἥδυσμα. » Ἡδυντικὰ, « Ἀξ., τὰ ἡδύσματα, τὰ ἀρώματα.

Ἡδυντὸς, ἡ, όν. Ἐσκευασμένος μὲ ἡδύσματα, ἀρτυμένος, [ἐκ τοῦ

Ἡδύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἡδὺ (νόςιμον), νοστιμίζω· καρυκεύω μὲ ἡδύσματα. (μτφορ.) τέρπω, εὐφραίνω, (καὶ μσ.) εὐφραίνομαι.

Ἡδύνω, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δύναμαι.

Ἡδύοδμος (ὁ, ἡ), = Ἡδύοσμος.

Ἡδυοινία (ἡ), ἡ ποιότης (ἡ οὐσία) τοῦ ἡδέος οἴνου, [ἐκ τοῦ

Ἡδύοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων ἡδὺν (νόστιμον) οἶνον. » Ἄμπελος—, « Ξεν.

Ἡδυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κάμνων νὰ βλέπῃ τις νόστιμα ὄνειρα.

Ἡδυοσμία (ἡ). εὐωδία, [ἐκ τοῦ

Ἡδύοσμος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ἡδεῖαν (γλυκεῖαν, νόστιμην) ὀσμὴν, εὐώδης. ‖. (οὐσ.) Ἡδύοσμος (ὁ) καὶ Ἡδύοσμον (τό), τὸ γνωστὸν ἀρωματικὸν φυτ., ὁ δυόσμος.

†Ἡδυόφθαλμος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Μελιγλήνεος.

Ἡδυπάθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἡδυπαθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀπολαμβάνω τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου, ζῶ ἡδονικῶς, τρυφῶ, ξεφαντόνω κτλ.

Ἡδυπάθημα (τὸ). ἀπόλαυσις ἡδυπαθείας, αἴσθημα ἡδονικόν.

Ἡδυπαθὴς [ἡδύς, παθεῖν], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολαμβάνων ἢ ἐκάστος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου.

Ἡδυπλεύς, ως καὶ

Ἡδυπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήρης ἡδύτητος.

Ἡδύπνευστος, Π. καὶ

Ἡδύπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων ἡδεῖαν (εὐάρεστον) πνοήν, εὐώδης, ἢ· εὔηχος. (ἐν γέν.) εὐάρεστος. » Ὄνειρος—, « Σαφ., (συγγ. τῷ Ἡδύχνους).

Ἡδύπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἡδὺς (εὐάρεστος) εἰς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας.

Ἡδυπορφύρα (ἡ), εἶδ. θαλασσινοῦ (πορφύρας).

Ἡδυπότης, ου (ὁ). νόστιμος (εὐάρεστος) συμπότης.

Ἡδυπότιον (τὸ), εἶδος ποτηρίου, (ἄλλ.) Ἡδυπότις.

Ἡδυπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡδυπότης. ‖. (συχνότ. τὸ μσ. ἢ πλ.) εἶδ. ποτηρίου ἢ κρομμυδίου μὲ τὸ ὁπ. ἐπίνετο νοστιμώτερα τὸ κρασί.

Ἡδύποτος (ὁ, ἡ). νόστιμος εἰς τὸ πιόσιμον, πινόμενος μὲ εὐχαρίστησιν, γλυκόπιοτος.

Ἡδυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νόστιμον (γλυκὺ) πρόσωπον.

Ἡδὺς [ἥδω], έος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθτ. Ἡδύτερος -ώτατος ἢ Ἥδιων, Ἥδιστος). γλυκὺς, νόστιμος (κυρ. ᾗ μτφορ.) χαρούμενος, εὐφρόσυνος· ὁλίγον σ θης (ἀβέλτερος). » Ὁ ἐν Λύτρ ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκύς ἐστι,« Θη μτγν.) Ἡδεῖα ἀοιδὴ, « Ὀδ. Θ. (κα » Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδ Γνμ. » Ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες, θέλετε εὐχαριστηθῆ (τὸ νοσιμωδ τερον. » Ἥδιο τὴν γνώμην πρὸς λον ποιεῖν, « Ἱππκρ. (καὶ ἄρνη ἡδὺς εἶ,« Πλάτ., (καὶ ἀντὶ ἐπ δῦ κνώσσειν,« Ὀδ. Δ. » Ἐπ' αὐτ γέλασσαν,« Ἰλ. Β.

Ἡδύσαρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) π κῖνος.

Ἥδυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύ νὰ ἡδύνῃ (νοστιμίζῃ) τὴν γεῦσιν ὄσφρησιν, ἄρτυμα (φαγητοῦ), ἄρωμ ρωδικόν.

Ἡδυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἥδυσ

Ἡδυσματοθήκη (ἡ). Θήκη (κατ' κλ.) τὰ ἡδύσματα, ἀρωματοθήκη.

Ἡδυσμὸς (ὁ). τὸ ἡδύνειν (ἀρτύνειν μ σματα).

Ἡδυσώματος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺ (νόστ εὔμορφον) σῶμα.

Ἡδύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἡδέος, τ τῆς, νοστιμάδα.

Ἡδυτόκος (ὁ,ἡ), Π. ἡδύτητος γνώμ ξενος).

Ἡδυφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω μὲ (μὲ νοστιμάδαν, μὲ εὐχαριστησιν).

Ἡδυφαγὴς, ὑγγος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ τὸν λάρυγγα (τὴν φαρυγγα), νόστ εἰς τὴν γεῦσιν.

Ἡδύφθογγος (ὁ, ἡ), = Ἡδύφωνος.

†Ἡδυφιλέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡδύφιλ

Ἡδυφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ σις (τὸ λεκτικὸν) ἡδύνει, εὐφραίνε

Ἡδύφρων, ονος (ὁ, ἡ) Π. = Ἡδυγνώ

Ἡδυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ζῆνέ τις-

Ἡδύφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως, ἔχων γλυκειὰν (νόστιμην) φωνὴν, λόφωνος.

Ἡδυχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων ρασιοῖν ἡδέως, πολλὰ χαρούμενος φρόσυνος.

Ἡδύχνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺν λὸν) χνοῦν. » Ἄρνιον, « Φωτ., (ἄλλ. γρφ. Ἡδύπνους ἢ

Ἡδύχροος-ους (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺ (μον) χρῶμα.

†Ἥδω [ᾄδω, ἀδέω, γήθω], Μ. ἤσω. ἴσα). Ἥδυνω· τέρπω, χαροποι φραίνω. ‖. (συχνότ. τὸ μσ. ἢ πλ. εὐφραίνομαι. εὐχαριστοῦμαι. « Σοφ δ,τι ἡ γῆ ἥδοιτο φύουσα καὶ τρέφ Ξεν. » Ὅθεν δὲ ἀπελίπεμεν, ἐπι θωμεν, εἰ σοι ἡδομένῳ ἔζι,« Πλάτ. σὲ καὶ αὐτῷ ἦν ἡμονῇ ἡδομένῳ,« Πλ (ἢ ἀπολύτ.) » Τὸ ἡδόμενον,« Πλ. Ἡ χαρὰ, ἡ εὐχαριστήσις, καὶ « Τὸ δοντα,« Αἰλ., ἀντὶ Δι ἡδονή.

Ἥδ, Π. ἀντὶ Ἤ.

Ἥδ! Π. ἐπιρ. θρηνητ.—Οἰμοί, Ἀλίμονο

Ἥε, Π. ἀντὶ Ἦν.

Ἧε, Π. ἀντὶ Ἧν.

Ἥεα, Ἰων. ἀντὶ Ἤειν, ὑπῆγαινα.

Ἥει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἥεῖα, Ἰων. ἀντὶ Ἤδεια ἢ Ἤδειν.

Ἥειμεν, εις, ει, ἡ ης, η, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἤμεν ἢ (πλθ.) Ἤδειμεν.

Ἥειν, Π. ἀντὶ Ἤδειν, παρτ. τοῦ Ἄημι.

Ἥειρα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείρω, αἴρω.

Ἠελίβατος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἠελιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἠελιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἡλιώτης, -ῶτις.

Ἧεν, Π. = Ἦε.

Ἥερα, Π. ἐπίρ. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Ἀείρω = Αὔξω.

Ἤπερ, Π. ἀντὶ Ἤπειρ.

Ἤρεα, Ἰων. Π. αἰτ. τοῦ Ἠήρ.

Ἠερίαμαι (χ. Μ.), Π. κινοῦμαι (σηκόνομαι καὶ πετῶ, κυματίζω) εἰς τὸν ἀέρα· (μτφορ.) κυμαίνομαι, εἶμαι ἀστατος.

Ἠερίη, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἠέρύγαων, γ'. πλθ. ποτ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείρω.

Ἠέριος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀέριος, διὰ τὸ ἄφορος, ἐναέριος, ἢ· πρωϊνὸς, τὴν αὐ ἢ γ' ὁμοιάζων, σκοτεινός. » Ἠερίῃ ᾗ ὁμιχλώδης, σκοτεινός. » Ἠερίη ᾗ σκοτερός,« Ἡρ.

Ἠεριοπευς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀεροφοίτας.

Ἠερίσκηνη, ης (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀερομήτης, ὑψοκρεμάστης, ὑπερύψηλος.

Ἠεριφοίτης (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερομιγής.

Ἠεροπευς (ὁ, ἡ), Π. = Ἠεροειδής.

Ἠερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἠήρ, πλάζομαι]. ἐρχόμενος εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὸν ἀνὴν ἢ τὴν ἀτμοσφαῖραν).

Ἠεροπομπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἠήρ, πέμπω]. φερόμενος εἰς τὸν ἀέρα.

Ἠερος, Ἰων. Π. γεν. τοῦ Ἠήρ.

Ἠεροφάης καὶ

Ἠεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων (λάμπων) εἰς τὸν ἀέρα.

Ἠεροφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ἠεροφοῖτις, ιδος (ἡ) καὶ

Ἠεροφοῖτις-ος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαιτῶν (περιπατῶν) διὰ τοῦ ἀέρος ἢ ὡς ἀὴρ (ταχέως) ἐν τῷ σκότει. » Ἐριννῦς—,« Ὀμ. φωνῶ· τοῦ νὰ ἀντιχῷ ὁ ἀὴρ, μεγαλοφωνῶ.

Ἠεσσα, έσσης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀέρσ

Ἠέτεμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἀερτάω.

Ἠέτην, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι, Ἠείην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀλσίνω.

Ἠέτης, Π. ἀντὶ Ἤδεις, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἠεύ, Π. ἀντὶ Ἤυ, ἤμυν.

Ἠέφι, ἄρρς (ὁ καὶ ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀήρ.

Ἠή, Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἧς, ἧ. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἠθάδιος, ἡ, ον, Π. ἀντὶ Ἠθάς.

Ἠθαῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠθεῖος.

Ἠθαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἠθάς.

Ἠθάνιον (τὸ), = Ἤθμός.

Ἠθάς [ἦθος], άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐθάς, συνηθισμένος· εἰκεῖος, γνώριμος. (ἐπὶ ζ.) οἰκιακὸς, ἥμερος.

Ἠθεῖος [ἦθος], α, ον. Οἰκεῖος, (ἐπμ.) πιστὸς· προσφιλὴς, ἀγαπητός. ‖. (συνήθ. τιμητ. ἢ φιλικ. προσφών. νεωτέρα πρὸς πρεσβύτερον, καθὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα συνειθίζεται πρὸς ταῖς γεροντισσαις τὸ Θειά).

Ἠθίλησα, ἀόρ. ά. καὶ

Ἤθελον, παρτ. τοῦ Θέλω ἢ Ἐθέλω.

Ἤθειος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πάτρωος.

Ἠθέω-ῶ [ζήτημ. αἰθῶ], Μ. ἤσω (πθ. πρκ. Ἤθημαι). Περνῶ ὑγρὸν τι ἀπὸ πανὶ ἢ τραγγιστῆρι, σουρόνω· λαγαρίζω.

Ἤθημα (τὸ). πᾶν ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἐπεράσθη ἀπὸ πανὶ (ἐλαγαρίσθη), (κοιν.) λαγάρα.

Ἠθήνιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἠθώνιον.

Ἤθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἠθέω, πέρασμα ἀπὸ πανὶ, τράγγισμα, σούρωμα.

Ἠθητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἠθητής. « Τρητὸς—,« Μ. Σιδ., τὸ τρυπητὸν τραγγιστῆρι.

Ἠθητήριος (ὁ, ἡ), [ἠθέω]. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς στράγγισμα (σούρωμα). ‖. (οὐσ.) Ἠθητήριον (τό), = Ἤθμός, στραγγιστήριον.

Ἠθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ στραγγίζων (σουρόνων, λαγαρίζων).

Ἠθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ περασμένος διὰ τοῦ ἤθμοῦ, στραγγισμένος, λαγαρισμένος.

Ἠθίζω, Μ. ἰσω, = Ἠθέω.

Ἠθικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ μὲ ἦθος (ἠθικῶς).

Ἠθικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ παριστάνων ἀκριβῶς τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) ἢ τὰ ἤθη, ἐμφανικὸς ἢ, συντελῶν πρὸς μορφώσιν τῶν ἠθῶν.

Ἠθικότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸ) τοῦ ἠθικοῦ.

Ἠθικῶς, ἐπίρ. = Ἐν ἤθει, μὲ ἔμφασιν, μὲ νόημα. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς.

Ἤθισις, εως (ἡ) καὶ

Ἤθισμὸς (ὁ), = Ἤθησις.

Ἠθιστήριον (τὸ), = Ἠθητήριον.

Ἠθμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἠθμός.

Ἠθμοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ. Ἠθμοειδῶς). ὁ ἔχων εἶδος (τρυπημένος εἰς σχῆμα) ἠθμοῦ. » Τὸ ἠθμοειδὲς ὀστοῦν,« Ἀνατομ., ἓν ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῆς μύτης. « Κατατετρημένους ἠθμοειδῶς,« Ῥφ.

Ἠθμός καὶ Ἤθμὸς (ὁ), [ἠθέω]. πανὶ ἢ σακκοῦλι ἢ σκεῦος τρυπητὸν διὰ στράγγισμα (σούρωμα), στραγγιστῆρι, τσαντῆλα κτλ., (ἀνατομ.) τὸ ἐπάνω μέρος τῆς μύτης ὅπου εἶνε τὰ ἠθμοειδὲς ὀστοῦν.

Ἠθμώδης, έος (ὁ, ἡ), = Ἠθμοειδής.

Ἠθογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Περιγράφω (ζωγραφίζω) τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας) τῶν ἀνθρώπων. » (Ὁ δὲ Θουκυδίδης) δεινὸς ἠθογραφῆσαι,« Βιογρφ. [ἐκ τοῦ

Ἠθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων ἢ ζωγραφίζων τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας), ἐκφράζων διὰ τῆς ζωγραφίας τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) τοῦ ὑποκειμένου.

Ἠθολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λέγω (Ὁμιλῶ ἢ γράφω) ἐν ἤθει (μὲ δραματικὴν ἔμφασιν)· παριστάνω λέγων ἢ γράφων τὸ ἦθος(τὸν χαρακτῆρα) τινος ἀπαράλλακτον.

Ἠθολεγία (ἡ). μιμητικὴ παράστασις ἢ περιγραφὴ ἠθῶν (χαρακτήρας), [ἐκ τοῦ

Ἠθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ παριστάνων ἢ περιγράφων ἀπαραλλάκτως τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας). μίμας. ὑποκριτὴς, (παρβλ. Βιολόγος).

Ἠθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μορφόνω τὰ ἤθη (σημνότ.) μιμοῦμαι λέγων ἢ γράφων τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) τινος ἢ (ἐν γέν.) τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων ἀπαραλλάκτως.

Ἠθοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἠθοποιΐαν.

Ἠθοποιΐα (ἡ). μίμησις ἢ περιγραφὴ ἀκριβὴς τῶν ἠθῶν (τοῦ χαρακτῆρος) τινος ἢ (ἐν γέν.) τῶν ἀνθρώπων, [ἐκ τοῦ

Ἠθοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ μορφόνων (ρυθμίζων) τὰ ἤθη ἢ παριστάνων ἀκριβῶς ἐμιμητικὸς τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου. » Ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μέλαινα χολή,« Ἀρετ. « Τὴν γοργίαν μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας, « Πλ.

Ἦθος [ἔθος], εος-ους (τό). (πλθ.) ὁ συνήθης τόπος τῆς διαμονῆς (ἀνθρώπου ἢ ζώου), κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα. «Κιμμέριαι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων ἐξαναστάντες,« Ἡρ. 2) (τοπικὴ ;) συνήθεια, ἔθιμον. «Ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι πολὺς ξυντικῶν,« Εὐρ. 3) ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἠθικὸν ἢ, ὁ τρόπος, τὸ φρόνιμον) τοῦ ἀνθρώπ. « Ἐπίκλοπον ἦθος,« Ὑπ. « Ὁ τρόπος τῆς ἀλ Ἕως τοῦ τῆς ψυχῆς ἤθει ἕπεται,« Πλάτ « Ταὐτὸ τοίνυν ἦθος ἔχων ἐν τε τοῖς κα τὴν πόλιν πολιτεύσει καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι, « Δημ. « Πρᾶξις (« Φιλόπολις) τὸ ἦθος,« Πλάτ., Θκ. [ἐ πλθ., ἂν καὶ ὁ Φρύνιχ. 'τὸ ἀποδειμιάζ ξι) « Βάρβαρος τὰ ἤθη,« Ἠλ. (καὶ ἀπ πραγμ.) « Τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ,« Γαλ.

4) (ζωγρ.) μιμητικὴ παράστασις τοῦ ἤθους (τοῦ χαρακτῆρος) καὶ τὸ ἐκ τούτου διαγιγνόμενον αἴσθημα (μεγαλύτερον παρὰ τὸ Πάθος). » Ἡ ἐπαινὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται,« Λογγ. « Ἀναγινώσκων δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως ἢ μηδὲν ἦθος ἐναπομιμνήμενος,« Ἰσοκρ. « Ἐν ἤθει, « Πλ., μὲ ἔμφασιν, μὲ ὕφος, σπιθόζως, ἢ· μὲ ἁπλότητα, ἀλλιῶς. « Τοῖς ἐν ἤθει καὶ μετὰ παιδιᾶς λεγομένοις,« αὐτ. « Ἡ δὲ παῤῥησία σπουδὴν ἐχέτω ᾗ ἦθος, αὐτ.

Ἤϊα (τὰ), Π. [εἶμι], τὰ ποσέβαλα τῶν ἀπρίων, τὰ ὄχυρα. »Ἤϊων θυμῶνα κορφαλέων,« Ὀῦ. Ε. « Τὴν γαστέρ' ἤϊον κλιγχύρων σιαγμένους,« Φερεκρ. 2) ἐρτ. ζωστροφίαι, (ἐν γέν.) τροφαί. « Ἐτλάφησιν, αἱ λόκκων ἦια πλέγνεαι,« Ἰλ. Δ.

Ἤϊα, ας, ε, Ἰων. πρκ. καὶ

Ἤϊσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἦεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἤθιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀήθης ἢ ἠθ.]. (ἐν γέν.) γάμα ἄπειρος, ἀνύπανδρος ;» Εἰ μὴ κορη ἔκυσε τὸ ζωὸς ἤθιος,« Κύπ.). (ἐπιθετ.) νέος, παλληκάρι. » Παρθένος ἠΐθεος τ' ἀλλήλοισι,« Ἰλ. Χ. (παρβλ. Αἴζηός).

Ἤϊκτο, αντὶ Ἐῴκει, ὡμοίαζε, γ'. ἐν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴσκω ἀντὶ Ἔοικα.
Ἤμεν, Π. ἀντὶ Ἦειμεν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἤμξε, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀίσσω.
Ἠΐξεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἠϊονόεις, ὁ ἔχων ὑψηλὰς (ἀποκρήμνους) ὄχθας, ἢ· 2) [ᾑΐα]. ὁ ἔχων πολλὰ χόρτα (παγεῖαν βοσκὴν), ἢ 3) [εἶμι]. ὁμαλός.
Ἤϊον, Π. παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠϊόνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. = Ἠόνιος.
Ἤϊος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἠΐθεος.
†Ἠϊόω-ῶ [ᾑΐα], Μ. ὡσω. Τρέφω, χορταίνω.
Ἤισαν, Ἰων. ἀντὶ Ἦεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἤισκον, παρτ. τοῦ Εἴσκω.
Ἤιτε, Π. ἀντὶ Ἦειτε, δ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠΐχθην, Π. πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀίσσω.
Ἠὼν [εἶμι], ὀνος (ἡ), (ἀρχ.) δρόμος ποταμοῦ· (σπν.) ὄχθη· (συνθ.) ἀκρογιαλιά, παραγιάλιον.
Ἠίων [ᾱΐω], ονος (ἡ), Π. φήμη, ἀκοή, εἴδησις.
Ἤκα [συγγ. τοῦ Ἀκὴν ᾗ Ἤκιστα], ἐπίρ. Π. σιγανά, ἀγάλι-ἀγάλια· ὀλίγον τι, μέτριως, ἐλαφρά· ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Ἧκα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἵημι.
Ἤκαζον, Ἀττ. ἀντὶ Εἴκαζον, παρτ. τοῦ Εἰκάζω.
Ἠκαλόεις [ἦκα], εσσα, εν, Π. πρᾶος, ἥμερος, ἥσυχος.
Ἠκάγησα καὶ Ἤκαχον, Π. ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Ἄχνυμι.
Ἧκει, Π. ἀντὶ Ἐᾶκει, ὑπερσ. ἀνεῖ παρτ. τοῦ Ἔοικα.
Ἥκεστος [ᾰ, κεντέω], η, ον, Π. (βοῦς) ὃς τις δὲν ἐκεντήθη ἀκόμη μὲ τὸ βουκέντρον (δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ζυγόν), (κατά τινας) ἀδάτευτος, (παρβλ. Ἀκέντητος).
Ἠκηκόειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἀκούω.
Ἤκιστος ἡ Ἤκιος [ἦκα], η, ον, Π. (μὲ ἀπαρ.) βραδύτατος ἢ· ἔσχατος, ἐλάχιστος· (ἐπιμ.) ἀνικανώτατος. ‖. (λογογρφ. εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ) Ἤκιστα, ἐπίρ. Τὸ ἐλάχιστον, τὸ παραμικρόν, ὁλότελα. » Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ᾗ πάντων ἤκιστα σύ, « Δμ. » Ὡς ἥκιστα, « Ἀξ., ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον, παντάπασι. (ᾗ συνήθ.) » Οὐχ ἥκιστα, « Ξεν., πρὸ πάντων, μάλιστα.
Ἤκουν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ἤπου.
Ἠκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐντελῶς, μὲ ἀκρίβειαν.
Ἧκται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἄγω.
Ἥκω, Μ. ἥξω (παρτ. Ἥκων, οἱ δὲ λοιποὶ χρόν. ἄγρ.). Ἔρχομαι, φθάνω· κατανῶ, ἡ (ἀκριβέστερον) Ἦλθα, ἔφθασα, κατήντησα. » Ἄρτι ἥκεις ἢ πάλαι; « Πλάτ. » Ἧκε νῦν ταχύ, « Λεξ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἥκειν ἄγων αὐτὸν ἐπὶ τὴν θέαν, « Ξεν. (καὶ μέλλοντ.) » Ἥκων ἀμυνοῦντες, Δμ. (καὶ προθετ.) » Ἥκειν εἰς Ἰθάκην, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐπίρ.) » Μάλα τηλόθεν ἥκω, « Ἰλ. Ε. » Ὅτε γὰρ ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς προτέρας πρεσβείας, « Δμ. (ᾗ μτνμ. ἢ τρπ.) » Ἥξει καιρὸς, « Θκρ. » Ἵν' ἥκει μαντεύματα, « Σοφ., ποῦ κατήντησαν, πῶς ἐπληροῦθησαν. » Ὁ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον, « Πλδ., ἔφθασε (συνέπεσε) νὰ γένῃ. » Εἰς τοῦτο (ἢ » Πόρρω) ἡλικίας (σοφίας, δυνάμεως, τόλμης) ἥκων, « Λξ. » Εἰς ταὐτὸ ἥκει, « Λξ., συμφωνεῖ, εἶνε ὅλον τὸ ἴδιον, » Ὁ διὰ πάντων ἥκων (ἀντὶ ὑπήκων) ἀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, « Συν. (καὶ περιφρ. ἀντὶ Ἔχω) » Φρονήσεως (» Παιδείας) εὖ ἥκων, « Δξ., μέτοχος. » Αἱ μορφῆς εὖ ἥκουσαι, « Λκ. » Ἥκει οὐχ ὁμοίως ὠρέων, « Ἡρ., δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ (ὁμοιόμορφον) κλίμα. » Πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; « Εὐρ., ποίαν ἐκβασιν ἔλαβεν ἡ ἐπιχείρησίς μας; (καὶ σπν. χ. ἐπίρ.) » Σὺ δὲ δυνάμεως ἥκεις μεγάλης, « Ἡρ. 2) (τρπ.) = Ἀνήκω, ἁρμόζω· ἀναφέρομαι, τείνω, ἀποβλέπω· ἐξήρτημαι. (σπν. μὲ δοτ.) » Ἥκέ μοι γένει, « Σοφ. (καὶ προθετ.) » Τό γε εἰς ἐμὲ ἥκον, « Συν. » Ὅσα τῆς τῶν Φωκίων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἥκε. « Δμ. » Τὰ πρὸς ἔπαινον (εἰς φιλανθρωπίαν) ἥκοντα, « Πλδ. » Τῶν ἐς θαῦμα ἡκόντων, « Παυσ. (καὶ ἐπίρ.) » Ποῖ λόγος ἥκεις; « Εὐρ., ποῦ ἀφορᾷς; εἰς τί ἀποβλέπεις;
Ἠλάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλαίνω καὶ (μσ.) Ἠλαίνομαι (χ. Μ.), Π. [ἠλεὸς ἢ ἀλάομαι]. περιπλανῶμαι· (μτφρ.) μαίνομαι, παραφρονῶ.
Ἠλάκατα (τὰ), Π. κλωστὴ, νῆμα, [ἐκ τοῦ Ἠλακάτη (ἡ), [ἠλάσκω]. (ἀρχ.) καλαμηὰ (τοῦ ἄσχ.)· (συνήθ.) ῥόκα (διὰ γνέσιμον)· ἀδράκτι· σαγίττα· ἡ τσιῦνται (τὸ ἀδράκτι) τοῦ καταρτιοῦ· εἶδ. πετροβόλα ναυτικῆς μηχανῆς, (παρβλ. Ἀτρακτος).
Ἠλακατῆν, ἦνος (ὁ), [ἠλακάτη]. εἶδ. ἰγθ. κωβιώδους (τὸ ὀπ. ἐπαστόνετο).
Ἠλακατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἠλακάτην.
Ἠλάμην, ἀόρ. τοῦ Ἄλλομαι.
Ἠλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἦλος, καρφάκι.
Ἤλεσα, ἀόρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλασκάζω ᾗ Ἠλάσκω, Π. περιπλανῶμαι, περιφέρομαι. 2) = Ἀλυσκάζω, ἀποφεύγω.
Ἤλδανε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀλδαίνω.
Ἤλειμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἠλέκτρινος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ διαφανὴς ὡς ἀν) ἤλεκτρον.
Ἠλεκτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ - Ἤλεκτρον (τὸ) καὶ Ἤλεκτρος (ὁ καὶ ἡ), [ἠλέκτωρ]. (ἀρχ.) μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. (μεγν. καὶ συνήθ.) τὸ γνωρὸν ἀποθιωμένον κόμμι, κεχριμπάρι. ‖. (πλθ.) καρφιὰ ἀπὸ πολύτιμον μέταλλον. στηρυτάρια τῆς λύρας κτλ. (ἢ πιθανώτ.) πλουμίσματα κεχριμπαρένια.
Ἠλεκτροφαὴς, έος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (διαφανὴς) ὡς ἂν ἠλεκτρον.
Ἠλεκτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) ἤλεκτρον.
Ἠλεκτρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἠλεκτροειδής.
Ἠλέκτωρ [ἕλη, ἥλιος], ορος (ὁ). λαμπρὸς, ἀκτινοβόλος, (ἐπίθ. τοῦ ἡλίου).
Ἠλέματος [ἠλεὸς], η, ον, (ᾗ ἐπίρ.) - ματος, Π. μωρὸς, ἀνόητος, μάταιος. κούφιος.
†Ἠλεόπεινος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ διορθάνουν) Νηλεόπεινος.
Ἠλεὸς [ἕλη, ἀλαὸς], ἡ, ὀν, Π. μωρὸς, ἀνόητος. 2) (ἐνεργ.) μωρίας πρόξενος. » Οἶνος —, « Ὀδ. Ξ.
Ἠλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἠλεὸς τὰς φρένας, παράφρων, ἀνόητος.
Ἠλεύατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀλεύω.
Ἠλήλατο καὶ πλθ. Ἠλήλαντο, Δττ. ἀντὶ Ἐληλάτο, -αντο, ὑπερσ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠληλίμμην, Ἀττ. πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἤλθον, ἀόρ. β', καὶ
Ἦλθοσαν, Ποιητ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ἦλθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἠλιάδες (αἱ). Θυγατέρες καὶ
Ἠλιάδης, ου (ὁ). υἱὸς τοῦ ἥλιου.
Ἠλιάζω, Μ. άσω. Ἀπλόνω (Ἠλιάσω, ἀοράτως ἢ Ζεσταίνω) τι εἰς τὸν ἥλιον. (κοιν.) ἡλιάζομαι (βθ. εἰς τὴν Γρφ.) κάθομαι ἐπὶ σταυροῦ. ‖. (πσ.) εἶμαι μέλος ἐν Ἀθήν. δικαζηρίῳ τῆς Ἡλιαίας. τὶς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζεται Δμ. (ὁ Ἀρχφν. παίζει μὲ τὰς δύο σημασίας τῆς λέξ.).
Ἠλιαία (ἡ), [ἕδος Ἅλίομαι]. πλατεῖα τῆς Ἀθήνας ὅπου συνεκροτεῖτο ὁ αἰθέριος τὸ μέγα δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν.
Ἠλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ἡλίου. » Ἠλιακὸς —, « Ἄρχιμ., ὁ ἔχων ὅλην τὴν διαίρεσίν του) τὸν ἥλιον.
Ἠλιάς, άδος (ἡ), = Ἠλιακή.
Ἠλίασις, εως (ἡ). τὸ ἡλιάζειν ἢ ἡλιάζεσθαι, ἡλιασμα· (εἷς τὰς Ἀθήν.) τὸ νὰ τὶς ἡλιασθῇ.
Ἠλιαστήριον (τὸ), μέρος ἁρμοδίου ἡλίασιν (διὰ ἡλιασμα)· ἡλιακὸν.
Ἡλιαστὴς [ἡλιάζω], ου (ὁ). μέλος Ἀθήν. δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας.
Ἠλιαστικὸς, ἡ, όν. Ὡανήκων εἰς τοὺς λιαίαν ἢ τοὺς Ἡλιαστάς.
Ἠλιαυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὑπὸ τὸ ἡλιον.
Ἠλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, ἀσπράτω τὸν ἥλιον.
Ἠλιβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς ὑψηλὰ (εἰς τὰ ἡλίβατα).
Ἠλίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ἦλιθα, βαίνω]. ὑψηλὸς, ὑπερύψηλος· ἀπορρήμνος. ὅστος βαθύτατος· (ἐν γόν.) ἀχανὴς, περιεγεθὴς.
Ἠλιεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ Ἡλίου.
†Ἠλιεύω, Μ. εύσω. Ἡλιάζω.
Ἤλιθα [ἅλις ἢ ἠλὸς], ἐπίρ. Π. πλεονάζοντα τὰ πολλά. » Ἀηδίᾳ —, ἤλιθα πολλὴν Ὁμ. 2) ἄθροον, ὁμοῦ μιᾶς, ἐξαιρέτως πλὴν Γ'. 342). 3) εἰς μάτην. (ἅλις. λν. Β'. 283).
Ἠλιθιάζω, Μ. άσω. Πράττω (Φέρομαι) ἠλίθιος [ἦλιθα], α. ον. ἀνόητος, μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα (ἐπὶ θίαν ὁδὸν ἦλθον, « Θκρ.). (ἐπὶ ἀνθρ.) ἠθη, ξεχασμένος, ἀνόητος. » Παπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος, « Ξεν., ἠλίθ. Ἐμβρόντητος).
Ἠλιθιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἠλιθ εὐήθεια, ἀνοησία.
Ἠλιθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἠλιθ
Ἠλιθιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἠλιθ
Ἠλιθίως, ἐπίρ. Ὡς ἠλίθιος, ἀνοήτως, ματαίως.
Ἠλικία (ἡ), [ἦλιξ]. ἀνάστημα, (τῶν μπού) (ἐν γεν.) ὕψος, μέγεθος, « Δνρ. μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, « Λκ. 2) (συχνότ.) ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ διάφοροι αὐτῆς βαθμοί· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀκμὴ, ἡ νεότης· (περιληπτ.) ἡ νεολαία. (ἐνίοτε) ἡ εὐγενὴς γενεὰ, οἱ σύγχρονοι. » Ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Δάϊον, « Ἡρ.
Ἡλικιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἡλικιῶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ἡλικίαν, συνομήλικος, (ἐπὶ πραγμ.) σύγχρονος.
Ἥλιος [ᾰ ὁμοιωμ.], ου, ον. Τύπος (κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ ἀνάστημα ἢ τὴν ἡλικίαν) ὅσος· (καὶ θαυμαστ.) πόσον (παλλήλιον λέγεται, « Ἀρστ. » Ἀνδρα κωφὸν ἡλίκον θωκυδίδην, « Ἀρχφ. » Ἡλίκα τέξα κρατεῖ, « Πλάτ. » Ἡλίκα πόνος, « Πλάτ. » Θαυμαστὸς ἡλίκος, « Δμ. » Μέγ. ασα ἡλίκα, « Δκ., (παρβλ. Ἠηλίκος καὶ Τηλίκος).
Ἠλίκος [ἦλιξ], ικος (ὁ, ἡ), = Ἠλικιώτης, συνομήλικος· σύγχρονος· σύντροφος· (μτφ. μὲ γεν.) ὅμοιος.
Ἠλιόβλητος (ὁ, ἡ). [ἥλιος, βάλλω]. κτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, προσηλιακός· ἠλιοκαμμένος.
Ἠλιοβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. (συχνότ.) Γίνομαι ἡλιόβλητος.
Ἠλιοβολία (ἡ). ἐκτινοβολία τοῦ ἡλίου.
Ἠλιοβλής (ὁ, ἡ), = Ἠλιόβλητος.
Ἠλιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ(ρ.) - ειδῶς. Ὅμοιος μὲ (λαμπρὸς ὡς ἀν) τὸν ἥλιον.
Ἠλιοθερὴς [ἥλ. θέρω], ους (ὁ, ἡ), ζεσταμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἡλιασμένος, (γράφ. ἐξ. τοῦ Κλεηθερὴς).
Ἠλιοκαὴς, έος (ὁ, ἡ). ἡλιοκαυμένος.
Ἠλιοκαὶα (ἡ). ἡλιοκαμμα.
Ἠλιοκάμινος (ὁ, ἡ). κοιτὼν ἐκτιθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, (ἐπμ.) χειμωνιάτικος.
Ἠλιοκάνθαρος (ὁ). ὁ ἀφιερωμένος (ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ.) εἰς τὸν ἥλιον κάνθαρος.
Ἠλιοκάστος (ὁ, ἡ), = Ἠλιοκαής.
†Ἠλιοκαστερὶς, ιδος ἡ ἴδος (ἡ), (νλγ.) μτφ. τοῦ λατ. Solipuga, εἶδ. ἐντομα τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς τὸν ἥλιον.
Ἠλιοκάστης, ου (ὁ). λάτρις τοῦ ἡλίου.
Ἠλιομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (ἢ ὑπερβολὴν) τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἢ ἐνθουσιαζόμενος ὑπ' αὐτοῦ. » Τέτ... », Ἄρχφ.
Ἠλιομορφὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἡλίου, εὐμορφος ὡσὰν τὸν ἥλιον.
Ἠλιοπὸς [ἥλ. ὄψ], η, ον, Π. τοῦ ἐπ. οἱ ὀφθαλμοὶ λάμπουν ὡσὰν τὸν ἥλιον.
Ἠλιόπας, οδος (ὁ), τὸ φυτ. Ἠλιοτρόπιον.
Ἥλιος (ὁ) [ἕλη]. ὁ ἥλιος. (συνεζ.) τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡ ἡμέρα· (ἐνίοτε πλθ.) αἱ ἀκτῖνες ἢ ἡ καῦσις τοῦ ἡλίου. » Ἥλιος ἐκ νεφῶν ὀξύς, « Θερ.
Ἠλιοσκόπιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν ἡμεροβίων).
Ἠλιοσκοπτὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμποδίζων ὡς ἐχθρὸς (σκεπάζων ἀπὸ) τὸν ἥλιον (οὗτω τὸν διώρθωσεν ὁ Κορ. τὸ
Ἠλιοστερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψυχρὸς (ἀφαιρῶν τινος. σκεπάζων ἀπὸ) τὸν ἥλιον.
Ἠλιοστιβὴς [ἥλ. στείβω], ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πατούμενος (ἐνλ. φωτιζόμενος, καὶ ὁπαιμένος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

†Ἠλιοτέμνος (ὁ, ἡ), Π. [ἦλ. τεύχω]. ὁ γινόμενος (ἐκπερπόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου. » Αὐγὴ —, « Διονύσ.
Ἠλιοτρόπιον (τὸ), [ἥλ. τρέπω]. ἡλιακὸν ὡρολόγιον. 2) εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) ἡλιος. Ἠλιοφάνεια (ἡ). ἡ ἐπιφάνεια (λάμψις, ἀνατολὴ) τοῦ ἡλίου, [ἐκ τοῦ
†Ἠλιοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (φαεινὸς) ὡς ὁ ἥλιος. 2) (πθ.) φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
Ἠλιόχρυσος (ὁ, ἡ), = Ἐλίχρυσος.
Ἠλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) φωτίζομαι ἢ θερμαίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. (συνεκδ.) ζῶ ζῷα (εἰς τὸ ὕπαιθρον), (ἀντιθ. τῷ Σκιατραφέομαι).
Ἠλίσακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἦλος, καρφάκι.
†Ἠλιτενὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἠλίβατος, ὑψηλός.
†Ἠλιτήμερος (ὁ, ἡ), = Ἀλιτήμερος.
Ἠλίτησι, ου (ὁ) ᾗ Ἠλίτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἥλον (καρφί).
Ἠλιτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιτεαίνω, ἔργον]. ὁ ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ (τῆς ἐπιχειρήσεώς) του.
Ἠλιτόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἁλιταίνω.
Ἠλιτόμηνος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, μήν]. ὁ πλανηθεὶς περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν μηνῶν· μὴ γεννηθεὶς εἰς τὸν διωρισμένον μῆνα, (παρβλ. Ἀλιτήμερος).
Ἤλιτον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἁλιταίνω.
†Ἠλιτοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, πονή]. ὁ διαφυγὼν τὴν ποινὴν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλεόποινος).
†Ἠλιτόρρων, ονος (ὁ), [ἁλιταίνω, ῥρήν]. ἔκφυλον, παράφρων, ἀνόητος.
†Ἤλιψ [ᾰξ, ιπος (ὁ), εἶδ. ὑποδήματος.
Ἠλιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἠλιειδής.
Ἠλίωσις [ἥλιόω], εως (ἡ). ἡλιασμα.
Ἠλιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἠλιῶτις, ιδος (ἡ). Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον.
Ἦλκον, Ἤλκησα, Δ. Π. ἀντὶ Εἷλκον, Εἵλκυσα.
Ἠλλάγην, πθ. ἀόρ. δ'. τοῦ Ἀλλάσσω.
Ἠλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἥλου.
Ἠλοήθην, πθ. ἀόρ. δ'. τοῦ Ἀλοάω.
†Ἠλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Φιδειόνω) καρφιὰ, εἶμαι-
†Ἠλοκόπος (ὁ), ὁ κατασκευάζων ἥλους (καρφιὰ).
Ἠλοπαγὴς [ἦλος, πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). καρφωμένος.
Ἦλος (ὁ), [ἧμαι]. καρφί· κάθε τι (κυρ. δὲ στολίδι ἀνεύους) ὅ,που ὁμοιάζει μὲ καρφί. τύλος εἰς τοὺς πόδας ἢ τὰς χεῖρας. ἐκφυμά τι περὶ τὸ ζεῦγος τῆς ἐλαίας, (ἄλλ.) Ἀσπάς.
Ἠλός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἠλεός, Ἠλίθιος.
Ἠλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠλιθιότης.
Ἠλότυπος (ὁ, ἡ), Π. [ἦλος, τύπτω]. καρφωμένος.
Ἤλουν, εις, ει, οῦμεν κτλ., παρτ. τοῦ Ἁλέω.
Ἠλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφώνω.
Ἠλάμην καὶ Ἠλόμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Εἴλω ἢ Γλίω.
Ἤλσατο, (σπνετ.) ἀντὶ Ἠλάσατο, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλυγάζω [ἠλύγη], Μ. άσω. Σκοτίζω, σκεπάζω, σκιάζω.
Ἠλυγαῖος, α, ον. Σκοτεινὸς, σκιώδης, συνεσκιασμένος, [ἐκ τοῦ
Ἠλύγη (ἡ), [ἀ στερ., λύκη, ἢ ἀ ἰπιτ., λύγη]. σκιὰ, σκότος.
Ἠλυγίζω, Μ. ίσω, = Ἠλυγάζω, (θθ.
†Ἠλυγισμὸς (ὁ). σκοτισμὸς, ἐπισκιασμός.
Ἤλυθα, εὐχρηστοτ. τὸ Ἀττ. Ἐλήλυθα, πρκ. καὶ
Ἦλυθον, Π. ἀντὶ Ἦλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι.
†Ἤλυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Ἤλυγαῖος.
Ἤλυξα, ἀόρ. τοῦ Ἀλύσκω.
Ἠλύσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ ‖. (ιδιος) Ἠλύσιον (μετὰ ᾗ χ. τοῦ) πεδίον, « Ὅμ., ἢ μετὰ θάνατον κατοικία τῶν Ἡρώων, ὁ παράδεισος τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, (ἄλλ.) Μακάρων νῆσοι. 2) τόπος (ἱερὸς (ἄβατος) κυρ. πέριξ ναοῦ, (παρβλ. Ἐνηλύσιον καὶ Εἰσηλύσιον), [ἐκ τοῦ
Ἤλυσις [ἦλυθον], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔλευσις, ἔρχομός, ἄφιξις.
Ἤλφον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλφαίνω.
Ἤλων, ως, ω, μσ. ἀντὶ πθ. ἀόρ. δ'. καὶ Ἤλωκα, μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἠλώμην, παρτ. τοῦ Ἀλάομαι.
Ἤλωτος, ἡ, όν. Κυφωμένος ἢ, Ἐχωνεχῶμα κυρτὸν.
Ἦμα (τὸ), Π. [Ἵημι]. ῥίψιμον, βολὴ, τίναγμα (σαγίττας κτλ.).
Ἠμαγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λίμάσσω.
Ἠμαθίεις [ἄμαθος], εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμαθόεις, ἀμμώδης.
Ἦμαι, ἦσαι, ἧσται, γ'. πλθ. ἧνται, (παρτ. Ἥμην, ἧσο, ἧστο, γ'. πλθ. ἧντο, πρστ. Ἧσο, Ἥσθω, ἀπαρ. Ἧσθαι ᾗ ἡ μτχ. Ἡμενος), Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ. καὶ παρὰ λογγῳ. εὐχρ.) Κάθημαι. (κατ' ἐγρ.) εἶμαι βαλμένος (στημένος, τοποθετημένος), κεῖμαι· ἀνάκειμαι. » Ἡμένῳ ἐν χώρῃ, « Θκρ., εἰς μέρος τι κοῖλον.
Ἡμαῖον (τὸ), = Ἡμισφαίριον.
Ἦμαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἡμέρα.
Ἡμαρτημένως, ἐπίρ. (μτχ. ἢ Σφαλερῶς, λανθασμένα· παραλόγως.
Ἥμαρτον, ἀόρ. δ'. τοῦ Ἁμαρτάνω.
Ἡμᾶς, αἷς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἤματι, πλθ καὶ
Ἤματι, ἐν. δοτ. τοῦ Ἦμαρ.
Ἡμάτιος [ἦμαρ], η, ον, Π. ἀντὶ Ἡμερινός, ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὴν ἡμέραν ἢ καθημέραν· καθημερινός.
Ἤματωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἱματόω.
Ἤυβλακεν, Π. ἀόρ. δ'. τοῦ Ἀμβλακίσκω.
Ἡμβροτον, Π. ἀντὶ Ἥμαρτον.
Ἡμέας, Ἰων. ἀντὶ Ἡμᾶς.
Ἡμεδαπὸς [ἦμαι, ἐπίδον], ἡ, όν. Ἡμέτερος, συντοπίτης (συμπολίτης) μας.
Ἡμεῖς [γεν. ἡμῶν, δοτ. ἡμῖν, αἰτ. ἡμᾶς], πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἡμείων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἡμίων, ἡμῶν.
Ἡμεκτέω-ῶ [αἱμάσσω], Μ. ήσω, Ἰων. ἀγανακτῶ, δέχομαι, δυσφορῶ, (μόνον εἰς τὸ συνθ. Περιημεκτέω).
Ἡμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀμελῶς.
Ἥμελλον, Ἀττ. ἀντὶ Ἤμελλον, παρτ. τοῦ Μέλλω.
Ἡμὲν [ἦ, μέν], συνδ. Συμπλεκτ. (ἔχων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑπακολ. τὸν Ἡδὲ καὶ ἐνίοτε τὸν Καὶ ἡ τὸν Δέ), Π. ἀντὶ Μέν, Τε. «Ἠμὲν ὄτῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν,» Ἰλ. Ο. Ἦμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰμί, ἦμεθα.
Ἦμεν, Δ. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.
Ἦμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἤειμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἡμέρα (ἡ). ἡ ἡμέρα· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· τὸ ξημέρωμα. (Π). ζωὴ· σωτηρία· εὐημερία. » Ἀμ' ἡμέρᾳ (ὁ Ἡρ. προαιρέτει καὶ) διαφωσκούσῃ, » μὲ τὰ ξημερώματα, ὅ,τι ἄρχιζε νὰ χαράζῃ. » Ἀφ' ἡμέρας πίνει,« Πλδ., ἀπὸ νωρὶς, πρὶν βραδιάσῃ. » Δι' ἡμέρας, « Αξ., ὁ· ὅλης τῆς ἡμέρας. (καὶ ἑλλ.) » Ἡμέρας, (ἡ) »Μεθ' ἡμέραν,« Αξ., ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας. » Καθ' ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ καθ' ἡμέραν, « » Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, (ᾧ ἑλλ.) » Πᾶσαν ἡμέραν, « (ἡ) » Ἑκάστης ἡμέρας, « κάθε μέραν, (κοιν.) πάσα'—μέρα. » Τὸ καθ' ἡμέραν, « Ἰσκρ., (κοιν.) τὸ καθημερινὸν (ἐνν. ψωμίον ἢ ἔξοδον). » Πρὸς ἡμέραν, « Δσ., κοντὰ τὰ ξημερώματα. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ γενέθλιος ἡμέρα, τὰ γενέθλια. » Κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, « Γρφ. 3) (συνεχ.) ἀντὶ Καιρὸς, χρόνος, ἡλικία, (60.) »Παλαιὰ—,« Σοφ., τὸ γῆρας, καὶ « Νέα—,« Εὐρ., ἡ νεότης.
Ἡμεραυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων (φέγγων) τὴν ἡμέραν.
Ἡμερεύω, Μ. εὐσω. Περνῶ τὴν ἡμέραν εἰς, διημερεύω.
Ἡμερήσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ γινόμενος καθ', ἢ διαρκῶν μίαν) ἡμέραν, καθημερινὸς· ἐφήμερος. ‖. (οὐσ.) Ἡμερήσιον (τὸ), (ἐνν. μισθωμα) τὸ ἡμερομίσθιον. (ἐνν. βιβλίον) εἰς τὸ ὁπ. σημειώνονται τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας.
Ἡμερίδιος, ου (ὁ). πρᾶος, ἥλαρός, ἥμερος.
Ἡμερίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Ἡμέρα.
Ἡμερινὸς, ἡ, όν, = Ἡμερήσιος, ὁ γινόμενος τὴν ἡμέραν.
Ἡμέριος, α, ον, Π. = Ἡμερήσιος, ἐφήμερος. ‖. (οὐσ.) » Ἡμέρια, « Σοφ. ἀντὶ Ἡμέρα.
Ἡμερὶς, ἴδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Ἤμερος, ἡμερωμένη (κυρ. διὰ τῆς καλλιεργείας). ‖. (οὐσ.), (ἐνν. ἄμπελος) ἡ καλλιεργημένη (μάλιστα ἀναδενδράς).
Ἡμερόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ φροντίζων διά) τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μίαν μόνην ἡμέραν, (κοιν.) ἡμεροδοῦλι-ἡμερομάγι. 2) ὁ ζῶν μίαν μόνην ἡμέραν, (ἴδε Ἐφήμερος).
Ἡμερογράφος (ὁ). συγγραφεὺς ἀστρονομικῆς ἢ μετεωρολογικῆς ἐφημερίδος.
Ἡμεροδανειστὴς, οῦ (ὁ). ὅς τις δανείζει διὰ μίαν μόνον ἡμέραν καὶ ἢ εἰσπράττει ἀμέσως ἢ λογαριάζει εἰς κεφάλαιον τὸ διάφορον ἑκάστης ἡμέρας.
Ἡμεροδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Τρέχω ὡς)-
Ἡμεροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀκολουθῶν τὸν δρόμον του) ὅλης τῆς ἡμέρας. ‖. (οὐσ.) ταχυδρόμος, πεζοδρόμος.
†Ἡμερόδρυς, υος (ἡ). δρῦς ἡμερη.
Ἡμεροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἡμέρας, φωτεινός. » Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἡμεροειδὲς, « Ἰαμβλ.
Ἡμεροζωλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων ἡμέρως (δηλ. διὰ τῆς καλλιεργείας) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. »Ἔαρ—,« Ἐπγρ., (παρβλ. Ἱμεροθαλής.).
Ἡμεροθηρία (ἡ). κυνηγὸς ἡμέρων ζώων.
Ἡμεροθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἡμεροθηρίαν.
Ἡμεροκαλλὲς, ἐος-οῦς (τὸ) καὶ
Ἡμεροκαλλὶς, ἴδος (ἡ). εἶδ. κρίνου μὲ κίτρινα ἄνθη.
Ἡμεροκλέπτης, ου (ὁ). τὸ ἐναντ. τοῦ Νυκτοκλέπτης.
Ἡμεροκοίτης, ου (ὁ) καὶ
Ἡμερόκοιτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κοιμώμενος (ἢ συχάζων) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. » Νυκτερὶς (» Κλέπτης)—,« Ὀππ., Ὑσ. ‖. (οὐσ.) εἶδος δψαρίου, (ἄλλ.) Καλλιώνυμος καὶ Οὐρανοσκόπος.
Ἡμεροκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ κύριος τῆς ἡμέρας. » Ἄστηρ—,« Κ. Μαν., ὁ ἥλιος.
Ἡμερολεγδὸν, ἐπίρ. Μετρῶν ταις μίαν-μίαν τὰς ἡμέρας.
Ἡμερολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἡμερολογέω.
Ἡμερολογεῖον (πλ), Ζ. Ἡμερολόγιον.
Ἡμερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Μετρῶ ἢ Προσδιορίζω τι μὲ τὰς ἡμέρας ἢ εἰς τόσας ἡμέρας· κρατῶ ἡμερολόγιόν τινος πράγματος.
Ἡμερολόγιον (τὸ). βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε καταγεγραμμέναι αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους, καλενδάριον ἢ εἶδος ἐφημερίδος.
Ἡμερομαχία (ἡ). μάχη γινομένη τὴν ἡμέραν. » Μὴ φύρωμεν, ὥσπερ ἐν ἡμερομαχίᾳ, « Ἀρχδ.
Ἡμερονύκτιον (τὸ), = Νυχθήμερον.
Ἡμεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἡμερόνω, ‖ἐκ τοῦ
Ἡμεροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἡμερόνων (συντελῶν πρὸς ἡμέρωσιν).
Ἤμερος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντίον τοῦ Ἄγριος. » Χῶν (» Δένδρα) ἥμερον, « Σοφ., Ἡρ. » Ὀδὸς —, « Πλάτ., ἡ ὁμαλὴ ἢ ἀσφαλὴς ἀπὸ κλέπτας. » Ἄνθρ.—,« Δμ. πρᾶος, γλυκὺς, εὐπρόσιτος.
ʒΗμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.
Ἡμεροσκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ζέκει καὶ φυλάττει ὁ ἡμεροσκόπος.
Ἡμεροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς ἡμεροσκόπος.
Ἡμεροσκόπιον (τὸ), = Ἡμεροσκοπεῖον.
Ἡμεροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πυθενὰ ὡς σκοπὸς (φρουρος) τὴν ἡμέραν, βαρδιάνος τῆς ἡμέρας.
Ἡμερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἡμέρου.
Ἡμεροτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω (Παράγω) ἥμερα κυήματα.
Ἡμεροτροφὶς, ἴδος (ἡ). ἡ ἐξαρκοῦσα πρὸς τροφὴν μιᾶς ἡμέρας.
Ἡμεραφαὴς καὶ Ἡμεροφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων ἢ φαινόμερος τὴν ἡμέραν.
Ἡμεραφάντος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Ἡμερίφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (περιπατῶν, περιαδεύων) τὴν ἡμέραν.
Ἡμεροφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἡμεροσκοπέω, ‖ἐκ τοῦ
Ἡμεροφύλαξ, ακος (ὁ), = Ἡμεροσκόπος.
Ἡμεροφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναγγέλλων διὰ τῆς φωνῆς του τὴν ἡμέραν. » Ἀλάκτωρ —, « Σιμ.
Ἡμερόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι ἀπὸ ἄγριον ἥμερον, ἡμερόνω.

Ἡμέρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἡμερώθη (ἀπὸ ἄγριόν ἥμερον), π. χ. ἀνθρώπων λιασμένον.
Ἤμερος, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἥμερον.
Ἡμερώσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἡμερόω. ἡμέρωμα.
Ἦμες, Δ. ἀντὶ Ἦμεν, ἦμεθα ἢ εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.
Ἡμετέρειος ἢ Ἡμετερήϊος, η, ον, Π. =
Ἡμέτερος [ἡμεῖς], α, ον. Ἐξαιρ. μεῶν, ἡμῶν, γεν. τῶν μεῖς.
Ἤμημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀμάω.
Ἤμην, ἀντὶ Ἦν, παρτ. (κυρ. μσ. φων τοῦ Εἰμί.
Ἤμην, παρτ. τοῦ Ἧμαι.
Ἡμὶ (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Φημί. » παῖ μὶ, παῖ,« Ἀρχ., παιδὶ, ἐσένα λέ παιδί! (ἴδε καὶ Ἢ καὶ Ἦν).
Ἡμίαμβος (ὁ). στίχος κατὰ τὸ ἡμισυ νον ἴαμβος, ἡμισὺ ἴαμβος.
Ἡμιαμφόριον (τὸ). ἡμισὺ ἀμφορεύς.
Ἡμιάνδριον (τὸ), Ὑποκορ. ἐξευτελ
Ἡμιανδρὸς (ὁ). ἡμισὺς ἄνδρας, ἐσύ
Ἡμιάνθρωπος (ὁ, ἡ). ἡμισὺς ἄ ἔχων ὅλη, τὸ ἥμισυ μέρος μόνον νου ματος ἀνθρώπινον.
Ἡμιάνωρ, ορος (ὁ) καὶ
Ἡμιάρρην, ενος (ὁ, ἡ), = Ἡμιάνδρος
Ἡμιάρτιον (τὸ), εἶδ. ἄρτου ἡμισυ
Ἡμιασσάριον (τὸ), ἡμισὺν ἀσσάριον, semis.
Ἡμιαστράγαλος (ὁ), ἡμισὺς (ἀπλῆς κασχηματισμένος) ἀστράγαλος· τὸ ἕνὸς ἀστραγάλου.
Ἡμιβάρβαρος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας βάρβαρος, (παρβλ. Ἡμιέλλην).
Ἡμιβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἡμισοβαμένος σεβουτηγμένος.
Ἡμιβίος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξ ἡμισείας ζῶν μιβιὸς, ἡμιβαὴς, φιλάσθενος.
Ἡμιβρα(βρε)χὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἡμισοβρα
Ἡμίβροτος (ὁ, ἡ), = Ἡμιάνθρωπος.
Ἡμιβρόχος (ὁ, ἡ). ἡμισύβρεγμένος
Ἡμιβρὼς, ὦτος καὶ
Ἡμίβρωτος (ὁ, ἡ). ἡμισφαγωμένος.
Ἡμίγαμος (ὁ, ἡ). ἡμισπανδρευμένος ὀπ. ὁ γάμος δὲν εἶν' ἐντελῶς νομιμ
Ἡμιγένειος (ὁ). τοῦ ὀπ. δὲν ἐφυ ἀκόμη ὅλα τὰ γένεια.
Ἡμιγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἐξ ἡμ εἰς τὸ γένος τα· ἡμισυγενωμένος, ἡ
Ἡμιγέρων, οντος (ὁ). σχεδὸν γέρων, σόκοπος, (συγχ. τῷ Ὠμογέρων).
Ἡμιγράμμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ γραμ ρίου.
Ἡμίγυμνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (κατὰ τὸ ἥμ τοῦ σώματος) γυμνός.
Ἡμιγύνης, αικος καὶ
Ἡμίγυνος (ὁ, ἡ). ἡμισὺς (δηλ. ἡμισ σχεδὸν) γυναῖκα, θηλύδριας.
Ἡμιδαὴς [ἥμισυ, δαίω ἢ δαίομαι], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἡμίφλεκτος. 2) ἡμισοπατ νος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡμιδεής.
Ἡμιδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. ἡμισοφαγωμ ἡμισακοτωμένος.
Ἡμιδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἡμι δακτύλου μῆκος ἢ πλάτος.
Ἡμιδακτύλιον (τὸ). ἡμιὰν δάκτυλον(μέ
Ἡμιδαμὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. σχεδὸν κατὰ

ἥμισυ) καταδαμασμένος, ἡμισασκοτωμένος. (συγχ. τῷ Ἡμιδαὴς).
Ἡμιδαρεικὸς (ὁ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς δαρεικοῦ (νομίσμ).
Ἡμιδέης ζῆμ. δέομαι], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνάγκην ἄλλου τόσου πρὸς ἀναπλήρωσιν, δέεις ὡς τὴν μέσην, ἡμισύ.
Ἡμιδιπλοΐδιον (τὸ), εἶδ. γυναικείου φορέματος, ἡμιασρούδιανον ἢ = Κρηδίδιον.
Ἡμιδιπλοῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (σχεδὸν) πλάδες.
Ἡμιδραχμιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἑν-
Ἡμίδραχμον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς, (κατὰ δραχμὴ, (ἴδε Ἡμιτάλαντον).
Ἡμιέκτεων καὶ Ἡμίεκτον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέως, ἡμιὰς ἑκτεύς.
Ἡμιέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) Ἕλλην, (παρβλ. Ἡμιβάρβαρος).
Ἡμιέργης, ους καὶ
Ἡμιέργος (ὁ, ἡ). ἡμισοφθειασμένος, ἡμιστάλαγμένος.
Ἡμιεστὴς, ους (ὁ, ἡ). ἡμισοῦ ἔτους, ἓξ μηνῶν. ‖. (οὐσ.) Ἡμίεστες, « τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους, τὸ ἑξάμηνον.
Ἡμιέφθος (ὁ, ἡ), [ἥμ. ἕψω]. ἡμισοβρασμένος.
Ἡμιζόνιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς ζώνης.
Ἡμίζωος (ὁ, ἡ). ἡμισοζώστανος.
Ἡμίηλος (ἡ κατ' ἄλλ. διάρθ.) Ἡμίελος (ὁ, ἡ), ἡμισηλιασμένος, ἡμισοξηραμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον.
Ἡμιθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας θάλλων, ἐνεργοθαλής.
Ἡμιθάλπτος (ὁ, ἡ). ἡμισοζεσταμένος.
Ἡμιθανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἡμισαποθαμένος.
Ἡμιθέαινα, ης (ἡ). Θηλ. τοῦ
Ἡμίθεος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (δηλ. πατρὸς ἢ μητρόθεν μόνον) θεός, (παρβλ. Ἥρως).
Ἡμιθήλυς, εος (ὁ), εια, υ. Ὁ ἐξ ἡμισείας θήλυς, θηλυδρίας, ἐρμαφρόδιτος.
Ἡμιθῆρ, ῆρος (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος θηρίον ἢ τὸ ἄλλο ἡμισυ ἄνθρωπος.
Ἡμιθνὴς, ητος ἢ ητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἡμιθανής.
Ἡμίθνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξ ἡμισείας ἢ ἡμέραν παρ' ἡμέραν θνητὸς ἢ ἀθάνατος.
Ἡμιθωράκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τὸ ἐμπροσθινὸν) μέρος τοῦ θώρακος, (ἴδε Ῥυάλιον).
Ἡμικονδὴς (ὁ). ἡμισὺς (ὄχι ἐντελῶς) λεβέλος.
Ἡμικάδιον (τὸ). ἡμιὰς κάδος (μέτρ.).
Ἡμικακὴς (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κάκως. Κακὸς τὸ ἥμισυ κακὸς.
Ἡμικεκυφὼς (τος), ου (ὁ, ἡ). ἡμισκαϊμένος.
Ἡμικέφαλος (ὁ, ἡ). Ἄδειος ὡς τὴν μέσην ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμικέχρους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡμισὺν οὐρὰν (τέχρον), (κοιν.) κοτσυνούρης, κολοβός.
Ἡμικεφάλαιον (-φάλιον) καὶ Ἡμικέφαλον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.
Ἡμικλαστὸς (ὁ, ἡ), [ἥμ. κλάω]. ἡμισυτσακισμένος.
Ἡμικλεὶς, ειδος καὶ
Ἡμικλειστὸς (ὁ, ἡ). ἡμισυκλεισμένος.
Ἡμικλήριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κλήρου (τῆς κληρονομίας).

Ἡμίκοπος (ὁ, ἡ). ἡμισυκομμένος, κομμένος εἰς τὴν μέσην.
Ἡμικόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κόρου (εἴδ. μέτρου).
Ἡμικόσμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου, τὸ ἓν ἡμισφαίριον.
Ἡμικοτύλη (ἡ). τὸ ἥμισυ τῆς κοτύλης, ἡμισὴ κοτύλη.
Ἡμικοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ Ἑν-
Ἡμικοτύλιον (τὸ), = Ἡμικοτύλη.
Ἡμικραίπαλος (ὁ, ἡ). ἡμισυμεθυσμένος.
Ἡμικραιρα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἡμικεφάλιον καὶ
Ἡμικρανία (ἡ). πόνος τοῦ ἡμίσεος μέρους τῆς κεφαλῆς.
Ἡμικρανικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἡμικρανίαν.
Ἡμίκρανον (τὸ). τὸ ἥμισυ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου.
Ἡμικρὴς, ῆτος (ὁ). ἐξ ἡμισείας Κρὴς (Κρητικός).
Ἡμικύαθος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ κυάθου ἡμιὰς κύαθος (μέτρ.).
Ἡμικυκλικὸς, ἡ, όν, = Ἡμικύκλιος.
Ἡμικύκλιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κύκλου, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Ἡμικύκλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἡμικυκλίου. ‖. (οὐσ. οὐδ.). πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἢ ἀραδιασμένον εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου.
Ἡμικυκλιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἡμικυκλίου, ὁμοιος μὲ ἡμικύκλιον.
Ἡμικυκλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ειδῶς, = Ἡμικυκλιώδης.
Ἡμίκυκλος (ὁ, ἡ), = Ἡμικύκλιος. ‖. (οὐσ.) = Ἡμικύκλιον.
Ἡμικυκλώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ἡμικυκλοειδὴς.
Ἡμικυλίνδριον (τὸ) καὶ
Ἡμικύλινδρος (ὁ), τὸ ἥμισυ τοῦ κυλίνδρου, ἡμισὺς κύλινδρος.
Ἡμικύων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας κύων καὶ ἄνθρωπος ἢ ἄλλο ζῶον.
Ἡμιλέπιστος καὶ
Ἡμίλεπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἥμ. λέπω, λεπίζω]. ἡμισοξεφλουδισμένος· ἡμισόγλαμένος ἀπὸ τὸ αὐγό.
Ἡμιλευκος (ὁ, ἡ). ἡμισὺς ἄσπρος ἢ ἡμισὺς ἄλλου χρώματος.
Ἡμιλιτριαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν-
Ἡμιλίτριον καὶ Ἡμιλίτρον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς λίτρας, ἡμιὰ λίτρα.
Ἡμίλουτος (ὁ, ἡ). ἡμισολουσμένος.
Ἡμιλογία (ἡ). τὸ ἥμισυ τοῦ λόγου, ἡμισὺς λόγος.
Ἡμιλοχίτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μισῆς ἡμιλοχίας, (παρβλ. Δημοιρίτης).
Ἡμιμαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔμαθε τὸ ἥμισυ μόνον ἀκριβοδήποτε μαθήματος (δὲν ἔμαθεν ἐντελῶς ὅ,τι ἐσπούδασεν ἢ ἐπαγγέλλεται).
Ἡμιμανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σχεδὸν μανιώδης, ἡμιστρελλός.
Ἡμιμάραντος (ὁ, ἡ). ἡμισομαραμένος.
Ἡμιμάστητος (ὁ, ἡ). ἡμισομασημένος.
Ἡμιμέδιμνον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ μεδίμνου, ἡμισκοτίλι, ἡμισεβάτσελον.
Ἡμιμεθὴς, ἐος καὶ
Ἡμιμέθυσος (ὁ, ἡ). ἡμισομεθυσμένος.

Ἡμιμερὴς, ἐος καὶ Ἡμιμέριστος (ὁ, ἡ). χωριαμένος εἰς ἄνω μέρη, ἡμισός.
Ἡμίμεστας (ὁ, ἡ). ὡς τὴν μέσην (ὄχι ἐντελῶς) γεμάτος.
Ἡμίμετρον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ μέτρου, ἡμισὺ μέτρον.
Ἡμιμηνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διαρκῶν μόνον) τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, 15 ἡμερῶν.
Ἡμιμναῖον (πὸ). τὸ ἥμισυ τῆς μνᾶς, ἡμισὺ μνᾶ, ἐκ τοῦ
Ἡμιμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν ἡμιμναιον.
Ἡμιμοιριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἕκτασιν ἡμισῆς (γεωγρ.) μοίρας.
Ἡμιμοίριον καὶ Ἡμιμόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ μέρος τινὸς πράγματος.
Ἡμιμοχθηρὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) μοχθηρός.
Ἡμῖν, δωρ. τοῦ Ἡμῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἡμίνα, ης (ἡ), = Ἡμίεκτον, Ἡμικοτύλιον, Ἡμίξεστον.
Ἡμίνηρος (ὁ, ἡ). [ἥμ. νεαρός]. (ὑβρ.) ἡμισοαλατισμένος, ἀγκαιρόπαστος.
Ἡμίξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας ξένος.
Ἡμιξέσιον καὶ Ἡμιξέστιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ξέστου, ἡμισὺ ξέστης (μέτρ.), = Ἡμίνα καὶ Κοτύλη.
ʒΗμίξεστος (ὁ ἡ). μισοξυσμένος, ἡμισπελεκημένος.
Ἡμίξηρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. τὸ ἥμισυ μέρος εἶνε ξηρόν.
Ἡμιξηρὸς (ὁ, ἡ). ἡμισυξηρισμένος.
Ἡμισβόλιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ.
Ἡμιολιασμὸς (ὁ). τὸ νὰ ἦνε μία ποσότης πρὸς ἄλλην.
Ἡμιόλιος, α ἢ ος, ον καὶ Ἡμίολος (ὁ, ἡ), ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου, μεγαλήτερος ἢ περισσότερος κατὰ τὸ ἥμισυ, π. χ. ὁ ἀριθμ. 3 εἶνε ἡμιόλιος τοῦ 2, ὁ ὁ τοῦ 4 ᾗ καθεξῆς. (παρβλ. Ἐπίτριτος). ‖. (οὐσ.) Ἡμιόλια (ἐνν. ναῦς), καὶ Ἡμιόλιον (ἐνν. πλοῖον), εἶδος ταχυπλόου (συνήθ. λῃστρικοῦ) τὸ ὁποῖον εἶχε μὲν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπῶν.
ʒΗμιονεὶα (ἡ), (ἐνν. πόπρος), = Ἡμιονὶς.
Ἡμιόνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἡμίονον. » Ζεῦγας—,« Αξ., τὸ συγκείμενον ἢ συρόμενον ὑπὸ ἡμιόνων.
Ἡμιονηγὸς (ὁ, ἡ). ὁδηγὸς ἡμιόνων, μουλαρᾶς.
Ἡμιονικὸς, ἡ, όν, = Ἡμιόνειος.
Ἡμιονιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀσπληνον καὶ Σκολοπένδριον.
Ἡμιονὶς, ίδος (ἡ). κοπρος ἡμιόνου.
Ἡμιονίτης, ου (ὁ) καὶ Ἡμιονῖτις, ίδος (ἡ), = Ἡμιόνειος. » Ἵππος—,« Στρ., ἡ κυοφοροῦσα ἡμίονον. ‖. (οὐσ.), = Ἡμιόνιον.
Ἡμίονος (ὁ καὶ ἡ), [ἥμ. ὄνος]. μουλάρι. 2) (μτφ.), = Ἡμιόνειος.
Ἡμιόπους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μισὰς ἢ τὰς μισὰς ἄλλου ὄπιδος (ὀπισθ). »Ἀλλὰς—,« Δθ.
Ἡμίοπτος (ὁ, ἡ). μισοψημένος.
Ἡμιπαγὴς [ἥμ. πῆγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ). ἡμισπηγμένος, νεροῦλας. »Οἶον ἡμιπαγὲς ἔστηκε. 2) ὄχι ἐντελῶς συνηρμοσμένος (ναυπηγημένος, κατασκευασμένος), ἡμιστεκεμένος.
Ἡμιπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἐξ ἡμι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σείας (κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος). (π. χ.) Ἡμίπληκτος, (Ἀρετ.).
Ἡμιπαίδευτος (ὁ, ἡ), = Ἡμιμαθής.
Ἡμιπαχῆς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) παχύς, (εἰς τὸν Θρρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κνημοπαχῆς).
Ἡμιπέλεκον (τὸ), Π. πέλεκυς ἔχων μίαν μόνον κόψιν.
Ἡμιπέπανος καὶ Ἡμιπέπειρος (ὁ, ἡ), [ἥμ. πέπανος]. ὄχι ἐντελῶς ὥριμος.
Ἡμίπεπτος (ὁ, ἡ), [ἥμ. πέπτω]. μισοβρασμένος· μισοχωνευμένος· μισωρισμασμένος.
Ἡμιπηχαῖος, α, ον καὶ
Ἡμίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μισοῦ πήχεος ἔκτασιν.
Ἡμιπλαστος (ὁ, ἡ). μισοπλασμένος, ἀτελὴς (τὴν πλάσιν).
Ἡμιπλεθρον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς πλέθρου.
Ἡμιπλεως, ω (ὁ, ἡ), = Ἡμιδεής, Ἡμιπλήρωτος.
Ἡμιπληγία (ἡ), = Ἡμιπληξία.
Ἡμιπληκτικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἡμιπληγίαν.
Ἡμιπλῆξ, ῆγος (ὁ, ἡ). μισοκτυπημένος, μισοπληγωμένος. (ἰατρ.) ὁ παθὼν (κτυπηθεὶς ἀπὸ) ἡμιπληξίαν.
Ἡμιπληξία (ἡ). ἀποπληξία (παραλυσία) τοῦ ἡμίσεος μέρους τοῦ σώματος.
Ἡμιπλήρης, εος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἡμιπλήρωτος (ὁ, ἡ). μισογεμισμένος.
Ἡμιπλίνθιον (τὸ). τὸ ἥμισυ μιᾶς πλίνθου. (ἀρχιτεκτ.) τετράγωνον τὸ ὁπ., συντεθὲν μὲ ἄλλο ὅμοιον, ἀποτελεῖ ὁλάκαιρον πλίνθον.
Ἡμίπλινθος (ἡ). ἡμίσεια πλίνθος.
Ἡμίπνικτος (ὁ, ἡ). μισοπνιγμένος.
Ἡμίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μόλις ἀναπνέων, ἡμιθανής.
Ἡμιποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς ἡμιποδίου ἔκτασιν.
Ἡμιπόδιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ποδός, μισὸ ποδάρι (μέτρ.).
Ἡμίπολος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ.
Ἡμιπόνηρος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) πονηρός.
Ἡμίπους, οδος (ὁ), = Ἡμιποδιαῖος.
Ἡμιπτωτος (ὁ, ἡ). μισοπεσμένος.
Ἡμιπύργιον (τὸ). πύργος εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου.
Ἡμίπυρος (ὁ, ἡ). μισοπυρωμένος.
Ἡμίπυρρος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) πυρρὸς (ξανθοκόκκινος).
Ἡμιπύρωτος (ὁ, ἡ). μισοκαῦμένος.
Ἡμιρόμβιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. δεσίματος (εἰς σχῆμα ὄχι ἐντελῶς ρομβοειδές).
Ἡμιρράγης, ες (ὁ, ἡ). μισοσκασμένος, μισορράγισμένος.
Ἡμιρρόπως [ἥμ. ῥοπὴ], ἐπίρ. Ἐξ ἡμισείας, μετρίως, ὄχι διὰ μιᾶς (ἀθρόως).
Ἡμιρρύπος (ὁ, ἡ). μισολερωμένος.
Ἡμισάκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς σακκίου, μισὸν σακκί (ἄχυρα κτλ.).
Ἡμισάλευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας σαλευθείς (κλονισθείς).
Ἡμισαπὴς, ες (ὁ, ἡ). μισοσαπημένος.
Ἡμίσεια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡμισυς. ||. (ὡς οὐσ. ἐνν. μοῖρα ἢ μερὶς) τὸ ἥμισυ. « Ἐξ ἡμισείας, « Θκ.

Ἡμίσεον (τὸ), = Ἥμισυ.
Ἡμίσευμα (τὸ). τὸ ἥμισυ, ἡμιτόμιον, [ἐκ τοῦ
Ἡμισεύω, Μ. εὐσω. Διαιρῶ ἢ Ὁλιγοστεύω τι (καὶ ἀμτθ.) Εἶμαι διῃρημένος κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμισίκλιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ σίκλου.
Ἡμίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) σοφὸς, ἡμιμαθής.
Ἡμισπάρακτος (ὁ, ἡ). μισοξεσχισμένος.
Ἡμίσπαστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀνεσπάσθη ἢ ἀπεσπάσθη τὸ ἥμισυ, μισοκρημνισμένος, μισοξερριζωμένος.
Ἡμισπιθαμαῖος, α, ον καὶ Ἡμισπίθαμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων μισῆς σπιθαμῆς ἔκτασιν.
Ἡμισταδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἡμίσεος σταδίου ἔκτασιν.
Ἡμιστάδιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς σταδίου, μισὸν στάδιον.
Ἡμιστατὴρ (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς στατῆρος (βάρους ἢ νομίσματος), (ὄθ.
Ἡμισάτηρον (τὸ), εἶδ. χρυσοῦ νομίσματος.
Ἡμιστιχιον (τὸ) καὶ
Ἡμίστιχος (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς στίχου, μισὸς στίχος.
Ἡμιστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ ἐξ ἡμισείας στρατιώτης.
Ἡμιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὄχι ὁλοστρόγγυλος.
Ἥμισυς [ἅμα, ἴσος], εως, ᾗ εος-ους (εια, υ). 'μισός. « Ἡμίσει ἐν χρόνῳ, « Ὁμ. « Οἱ ἡμίσεις τῶν ἱππέων, « Ξεν. «Τρῶν ἥμισυ σταδίων, « Στρβ. ||. (εὐσ.) « Τὸ ἥμισυ, « τὸ 'μισόν. « Ἄμφω τὰ ἡμίσεα, « Αξ.
Ἡμισφαγὴς, ές (ὁ, ἡ). 'μισοσφαγμένος.
Ἡμισφαίριον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τὸ ἡμίτομον) τῆς σφαίρας.
Ἡμιτάλαντον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς ταλάντου, « Τέταρτον—, « Πρ., τρία-'μιση τάλαντα. (εἰς δὲ τὸ πλθ. ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Πέντε ἡμιτάλαντα, « Δμ., δύο ἥμισυ τάλαντα. (ἡ αὐτὴ ἀναλογία φυλάττεται εἰς ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Ἡμι σύνθετα ποσότητος σημαντικὰ ὀνόματα).
Ἡμιτάριχος (ὁ, ἡ). 'μ συναριχευμένος, ἀκρόπαστος ἢ ἐγκαιρόπαστος.
Ἡμιτέλεια (ἡ). ἄφεσις (ἀτέλεια) τοῦ ἡμίσεος φόρου ἢ πραστίμου.
Ἡμιτέλειος, α, ον. Ὁ θέλων ἄλλο τόσον ὥστε νὰ ἦναι τέλειος, (θηλ.) 'μισός.
Ἡμιτέλεστος καὶ
Ἡμιτελὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τελῶς. 'Μισοτελειωμένος, ἀτελής.
Ἡμιτετράγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν τὸ ἥμισυ ἑνὸς τετραγώνου.
Ἡμιτιμὴς, ῆγος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ-
Ἡμίτιμητος (ὁ, ἡ), = Ἡμίτομος, κομμένος κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμιτόμιος καὶ Ἡμιτομίας, ου (ὁ), = Ἡμίτμητος, (ἰδιαιτ.) εὐνοῦχος.
Ἡμιτόμιον (τὸ), = Ἡμίτομον, (ἴδε
Ἡμίτομος (ὁ, ἡ), [ἥμ. τέμνω]. κομμένος εἰς τὴν μέσην (εἰς δύο ἴσα τμήματα) ἢ τοῦ ὁπ. 'λλείπει (ἀπεκόπη) τὸ ἥμισυ. ||. (οὐσ.) Ἡμίτομον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τοῦ εἰς δύο κομμένου), π. χ. Ἡμισφαίριον. (χειρουργ.) = Ἡμιρόμβιον.
Ἡμιτονιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ἕν-
Ἡμιτόνιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς μουσ. τόνου (ψθόγγου), = Ἡμίφωνον, [ἐκ τοῦ-
Ἡμίτονος (ὁ, ἡ), = Ἡμίφωνος, (ἴσ. ἐπὶ-ἀντὶ Ἡμίτομος.
Ἡμιτραυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) τραυλός, τραυλίζων.
Ἡμιτριβὴς, ές (ὁ, ἡ). 'μισότριμμένος.
Ἡμιτρίγωνος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) τρίγωνος. ||. Ἡμιτρίγωνον (τὸ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς τριγώνου.
Ἡμιτριταῖος, α, ον. (κυρ. πυρετὸς) Τοῦ ὁποίου αἱ περίοδοι ἔρχονται μία καθ' ἡμέραν, μία κάθε δύο ἡμέρας, 'μισὸς τεταρταῖος.
Ἡμιτύβιον (τὸ), [Αἰγυπτ.]. μανδοῦλι ἀπὸ βαστογερόν τε λινὸν ὕφασμα (γράφεται καὶ Ἡμιτύμβιον).
Ἡμίυπνος (ὁ, ἡ). 'μισοκοιμισμένος.
Ἡμιφαντος (ὁ, ἡ). 'μισοὐφασμένος.
Ἡμιφαὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φίγγων ἐξ ἡμισείας κεφαλῆς (ὄχι ἐντελῶς) φαλακρός.
Ἡμιφάλακρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ κεφαλῆς (ὄχι ἐντελῶς) φαλακρός.
Ἡμιφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μόνον ἐξ ἡμισείας.
Ἡμιφάριον (τὸ), [ἥμ. φᾶρος]. εἶδος ὑφάσματος ἢ φορέματος, 'μισοφούστανο ποδιά.
†Ἡμίφατος (ὁ, ἡ), = Ἥμισυς, (ἴδε ἀμφ-
Ἡμίφαυλος (ὁ, ἡ), = Ἡμιπόνηρος.
†Ἡμίφαυστος (ὁ, ἡ), [ἥμ. φαύω]. = τῷ ὁπ. τὸ ἥμισυ μόνον φωτίζεται.
Ἡμιφλεγὴς, ές καὶ
Ἡμίφλεκτος (ὁ, ἡ). 'μισοκαῦμένος.
†Ἡμιφόρμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς τριφορμίου· μισὸν ξεμπλὶ (σιτάρι, ἄλλας κτλ.).
Ἡμίῤῥακτος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) ῥαγμένος (ὠχυρωμένος· κτλ. σμένος).
Ἡμιφυὴς, ές (ὁ, ἡ). 'μισοφυτρωμένος· τελεσφόρητος.
Ἡμιφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκπέμπων· συγκείμενος ἀπὸ) ἡμίσειαν φωνὴν (οὐσ.) Ἡμίφωνον (τὸ), (μουσ.) = Ἡμιτόνιον (γραμτ.) ἀτελὲς φωνῆεν.
Ἡμίχλωρος (ὁ, ἡ). 'μισὸς πράσινος ἢ τρινοπράσινος, ὄχι ἐντελῶς χλωρός.
Ἡμιχοαῖος, α, ον, = Ἡμίχους.
Ἡμιχοινίκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ χοινίκου· 'μισὸ χοινίκι (σοινίκι).
Ἡμιχολικος καὶ
Ἡμιχόϊνις (ὁ, ἡ), ικος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἡμίχουν ἢ χωρῶν ἐν ||. Ἡμιχοινικον (τὸ), = Ἡμιχοινίκιον.
Ἡμιχολώδης, εος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) χολώδης.
Ἡμίχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν ἐν ||. Ἡμίχεον (τὸ), τὸ ἥμισυ τοῦ χοός (μέτρ.).
Ἡμιχόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ χοροῦ, 'μισὸς χορός.
Ἡμίχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) χρηστὸς (καλὸς ἢ εὔχρηστος).
Ἡμίχρυσος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μόνον εἶνε χρυσᾶς, ὄχι ἐντελῶς χρυσοῦς.
Ἡμίχωστος (ὁ, ἡ). 'μισογεμισμένος μὲ μα· 'μισοπαραγεμισμένος.
Ἡμιψυγὴς, ές καὶ
Ἡμίψυκτος (ὁ, ἡ), [ἥμ. ψύχω]. 'μισοπνιγμένος (εἰς τὸν ἀέρα)· 'μισοσαπισμένος.
Ἡμιωβολιαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίων ἡμιώβολιον.
Ἡμιωβόλιον καὶ Ἡμιώβολον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς ὀβολοῦ, 'μισὸς ὀβολός.

Ἡμιώβολος (ὁ), = Ἡμιωβόλιον.
Ἡνιόχιον (τὸ). 'μισὴ ὥρα.
Ἥομαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἄπτω.
Ἧος, ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ Ἡμέτερος.
Ἧπαξ [ἦμαρ], Π. ἐπίρ. Χρν. ὅτε, ὅταν (σπν.) ἐν ᾧ. « Ἧμος . . τῆμος . . Ἰλ. Α. 475—477. (καὶ παραλλ.) « Ἧμος δ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρεν, « Ἀπλλν.
Ἧνον, παρτ. τοῦ Ἐμέω.
Ἧπεσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμπέχω ἢ παρτ τῶν Ἀμπίσχω.
Ἥπλακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμπλακίσκω
Ἡπτόλησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐμπιλέω.
Ἤρυσσις, ασσα, εν, Π. κεκλιμένος, γυρτὸς ἢ ἡμικλείστος, (ἴδε Κύρκορος), [ἐκ τοῦ Ἤρυσα [ἀ, μῦω]. Μ. ὕσω, Π. κλίνω, γέρνω· (συνχδ.) κινδυνεύω νὰ πέσω· (κατ' ἐκτ.) πίπτω· (μτγν.) ἀποθνήσκω. « Ἀεσθέντα δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει, « Ἐπγρ. Ἡγήσια, ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὀρς. καὶ
Ἠμυσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιέννυμι.
Ἠμφιεσχόμην, παρτ. τοῦ Ἀμφισβητέω.
Ἤων, παρτ. τοῦ Ἀμάω.
Ἤων, γεν. τοῦ Ἠμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἤων [ἦμι], ονος (ὁ), Π. ὁ ἥμισυ (τινάγμα) μέλη κτλ., τοξότης, ἀκοντιστὴς ᾗμ. Ἤν, Ἐὰν. ἀντὶ Ἄν, Ἐάν. (συνήθ. πρὸς ὑποτ.) « Οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, « Ἰλ. Α, Ἤν τε πλαγὴ ἐκ χειρὸς, ἤν τε βλητὸς, ἤν τε τι ἱμάσθη αὐτέιρ, ᾗ ἦν αὐτὸς κατασπάσῃ τρωθῇς, « Ἱππκρ. « Ἤν μὴ, « ἐκτὸς μόνον ἐὰν. « Ἤν καὶ, « Ἴστω καὶ. Ἤν, στιγμὴν, ἢ ἐπίρ. (σπν.) ἀντὶ Ἤνί, ἰδοὺ, νά. Ἤν, αἰτ. θηλ. ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ἤν, Π. ἀντὶ Ἦην, αἰτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός, Ἤν, ἀ. ἐν. καὶ συχνότ. γ'. ἐν. καὶ πλθ. πρκ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί. « Τῆς δ' ἦν τριῶν ἀκροτάτη, « Ἰλ.
Ἤν, Π. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἔρην, ἀ. ἐν. πρκ. τοῦ Ἤμι, (μόνον εἰς τὴν φρ.) « Ἦν δ' ἐνὶ, « Πλάτ., (παρβλ. Η).
Ἠναγκασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης.
Ἠναίρηκα, πρκ. τοῦ Ἀναιρέω.
Ἠνάμεστο, παρτ. τοῦ Ἀναίνομαι.
Ἠνάρκωκα, πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἤνεγε, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀνάσσω.
Ἤνεγε ἢ Ἤνεγον, ἀόρ. ἀ. ἢ β'. τοῦ Ἐνέφερω.
Ἤνεγκα καὶ Ἤνεγκον, ἀόρ. ἀ. καὶ β'. τοῦ Φέρω.
Ἤνεγκα, Ἰων. ἀντὶ Ἤνεγκα.
Ἠνεγκήμην, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἠνεκέως, ἐπίρ. Εἰς μεγάλην (ἀπέραντον) ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ
Ἠνεκής [ἐνεγκεῖν], ές (ὁ, ἡ), Π. ἐκτεταμένος ἐπ' ἄπειρον· διηνεκής. ||. (τὸ οὐδ.) Ἠνεκές, ἀντὶ-
Ἠνεκέως, ἐπίρ. Π. = Ἠνεκέως· διηνεκῶς.
Ἤνεμος (τὸ), = Ἀνεμώνη.
Ἠνεμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνεμόεις, ἀνεμώδης· (συνχδ.) ὑψηλὸς (κυρ. καὶ μτφρ.).
Ἠνεμοῤῥαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φριτῶν (περιπατῶν) ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ἢ μὲ ὁρμὴν ἀνέμου.
Ἠνεμοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοΐζων (σφυρίζων) ὥστε τὸν ἄνεμον.
Ἠνεμωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνεμόω.
Ἠνεσχόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἠνέχθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Φέρω.
Ἠνίφγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνέῳγα, μσ. καὶ
Ἠνέῳγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνέῳγα, μσ. καὶ Β. ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἤνθον, Δ. ἀντὶ Ἦλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἠνί, ἐπ. φών. Δεικτ. = Ἰδού, νά!
Ἠνία, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνιάω.
Ἠνία (τὰ), πλθ. τοῦ Ἡνίον καὶ = τῷ
Ἠνία (ἡ), [ἴδε Ὑπήνη]. (ἐν γέν.) λωρὶ (ἱδιαιτ.) τὸ λωρὶ τοῦ γαλινοῦ, (κατ' ἔκτ.) τὸ χαλινάρι (κυρ. καὶ μτφρ.). « Ἀφ' ἡνίας, « Ἱππικ., ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά. « Ἐξ ἡνίας, « αὐτ., ἀπὸ τὰ ἀριστ. πρὸς τὰ δεξ. (καὶ μεφορ.) « Παρ' ἡνίαν ποιεῖν, « Φλτρ., ἀφηνιάζειν, ἀπειθεῖν.
†Ἠνιάζω, Μ. ἀσω. Χαλινόνω.
Ἠνιγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἰνίσσομαι, (ἴδ. Ἠνιγμένος, ἐπίρ. Αἰνιγματωδῶς.
Ἠνίδε, ἐπιφών. Δεικτ. ἀντὶ Ἰδού, νά.
Ἠνίθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς πρατ. τοῦ Αἰνίσσομαι.
Ἠνίκα [ἦι], ἐπίρ. Χρον. ὅτε· ὅταν, (παρελ. Ηνίκα καὶ Τηνίκα).
Ἤνιον (τὸ). (ἀδύρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ἠνία, λωρὶ, χαλινάρι.
Ἠνιοποιεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἡνιοποιοῦ.
Ἠνιοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
Ἠνιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἡνία (χαλινάρια).
Ἠνιοστροφέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ αἰτ.) Διοικῶ (διευθύνω) μὲ κάς ἡνίας, [ἐκ τοῦ
Ἠνιοστρόφος (ὁ, ἡ), = Ἡνίοχος.
Ἠνιοχεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἡνιόχου.
Ἠνιοχεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἡνίοχος.
Ἠνιοχευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς· Ἐπιτήδειος πρὸς ἡνιοχείαν.
Ἠνιοχεύω, Μ. εὐσω καὶ
Ἠνιοχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κρατῶ τὰς ἡνίας· εἶμαι ἡνίοχος (μτφ.) διοικῶ, διευθύνω.
Ἠνίοχημα, εως καὶ
Ἠνιοχία (ἡ). = Ἠνιοχεία.
Ἠνιοχικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἡνίοχον· ὁ χρηματεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἡνιοχείαν. ||. Ἠνιοχικὴ, ἡ τέχνη τοῦ ἡνιόχου.
Ἡνίοχος (ὁ, ἡ), [ἡνία, ἔχω]. ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας ἢ διευθύνων τὴν ἅμαξαν (ἀν γέν.) ὁ διοικῶν τι, κυβερνήτης.
Ἠνίπαπε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐνίπτω.
Ἤνις [ἔνος], ιος (ἡ), Π. ἑνὸς ἔτους, χρονιάρικος. « Βοῦς—, « Ὁμ.
Ἤνον, Π. παρτ. τοῦ Ἄνω = Ἀνύω.
Ἠνορέη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνορέα, ἀνδρία.
Ἤναγα, πρκ. τοῦ Φέρω, (εὐχρηστότ. τὸ Ἐνήνοχα).
Ἠνυψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ὄψ]. ὁ σκοτίζων μὲ τὴν λάμψιν του τὴν ὄψιν, λαμπρὸς, ὀλαίστερος, (παρβλ. Νῶρυψ).
Ἤνυπερ, σύνδ. Ἂν ὄμως, ἂν ἐν τοιούτῳ.
Ἤνυπερ καὶ Ἤνπεροῦν, αἰτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὁςκερι-ροῦν.
Ἤνυσαι, Δ. ἀντὶ Ἤνθαι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνθέω.
Ἤνυτον, Π. παρτ. καὶ
Ἤνυτκα, πρκ. τοῦ Ἀντάω(-έω).
Ἠντιβόλουν, παρτ. τοῦ Ἀντιβολέω.
Ἠντιβόλκουν, παρτ. τοῦ Ἀντιβολέω.
Ἤντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἧμην, παρτ. τοῦ Ἧμαι.
Ἠνυπνιασάμην, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐνυπνιάζομαι.
Ἤνυστρον (τὸ), [ὄνυξ]. ὁ τέταρτος στόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων, (Γαλλ.) la caillette.
Ἠνώγεα, Ἰων. καὶ
Ἠνώγεον ἢ Ἤνωγον, Π. παρτ. τοῦ Ἀνωγῶ.
Ἠνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν ἑνώσει, ὁμοῦ, κατὰ διάσταση.
Ἠνώρθωμαι, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἀνορθόω.
Ἠνωχλούμην, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἐνοχλέω.
Ἤξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἤξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἄσσω ἢ Ἀΐσσω.
Ἤξις [ἦκω], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφιξις, ἐφ' ἁμάξ.
Ἠοῖ, Π. δοτ. ἐν. τοῦ Ἠώς.
Ἠοῖος, α ἢ η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἕῳος, πρωϊνὸς ἢ ἀνατολικὸς. ||. (οὐσ.) Ἠοῖη (ἡ), (ἴνν. ὥρα) ἡ πρωΐα ἢ ἡ ἀνατολή. ||. « Ἠοῖοι (ὠνομασθὴ ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ὁ κατάλογος τῶν Ἡρωΐδων τοῦ Ἡσιόδου, διότι ἕκαστος αὐτοῦ παράγραφος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ἢ οἵη).
Ἠόμην, Π. ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠόνγκα, πρκ. τοῦ Αἰονάω.
Ἠόνιος, α, ον, Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστ. τοῦ) Ἰόνιος, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸν αἰγιαλὸν (εἰς τὴν ἠϊόνα). « Ψάμμος—, « Ἐπγρ.
†Ἠπανάω(-έω)-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω (πάσχω) ἔλλειψιν, στεροῦμαι, [ἐκ τοῦ
Ἠπανία (ἡ), Δ. ἀντὶ Σπάνις, ἔλλειψις, ἔνδεια.
Ἠπάομαι-ῶμαι, Μ. ἡσομαι. Διορθόνω· μπαλώνω. « Κηκίνων (ἀ 'Ττόδημα) ἠπήσασθαι, « Ἀρχφ., Γαλ.
Ἤπαρ, ατος (τὸ). τὸ σωθτ. (Τουρκ.) τζιγέρι (τὸ μαῦρον). (ΙΙ.) τὰ κυφορώτερα μέρη τῆς γῆς, (παρβλ. Οὐθαρ).
Ἠπειρηπόνως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐσφαλμένως.
†Ἠπατήριος (ὁ, ἡ), = (τὴ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠπητήριος, (ζῷ.) « Ἠπατήρια (διερμ. Ὑπγτήρια) φάρμακα, « Ἀλξ. Τραλλ., μαλακτικὰ, καταπραϋντικά.
Ἠπεπόρευ, ὁ, ὀν. Ὁ τοῦ ἤπατος. «Δύσεντερία—, « Ἰατρ.
Ἠπατάιος, α, ον, = Ἠπατήριος.
Ἠπατίας, ου (ὁ), = Ἠπατίτης.
Ἠπατίζω, Μ. ἰσω. Ὑμοιάζω μὲ τὸ ἧπαρ· ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἤπατος.
Ἠπατικὸς, ἡ, όν. Ὑγιεινὸν εἰς ἡ πάσχων ἀπὸ τὸ ἧπαρ. « Ἄθετον πᾶν γάλα., « Ἠπατικοῖς, « Δσωρ.
Ἠπάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἧπαρ, σηκωτάκι.
Ἠπατίτης, ου (ὁ) καὶ Ἠπατίτις, ιδος (ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὁμοιάζων μὲ τὸ ἧπαρ· «Φλέψ—, « Ἱππερ. « Λίθος—, « Γεωπ., ἢ Ἠπατίζουσα (τὸ χρῶμα). ||. (νοητ. ἡπ.) εἶδος πολυτ. πέτρας καὶ ἰατρ. φυτοῦ (εὐπατορίου).
Ἠπατοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἥπατος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ηπαροπνεύμων, ονος (ὁ). τὸ ἧπαρ καὶ ὁ πνεύμων ὁμοῦ.
'Ηπατος (ὁ), εἶδος ἰχθύος (ἔχοντος μέγιστον ἧπαρ ἢ πιθανώτ., τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος), (ἄλλ.) Λεβίας.
'Ηπατοσκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παρατηρῶ τὸ ἧπαρ τῶν θυσιαζομένων ζώων ὡς ἡπατοσκόπος.
'Ηπατοσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
ʒ'Ηπατοσκοπικός, ἡ, όν. 'Ηπατοσκόπου ἴδιος. ||-ν' Ἡπατοσκοπικήν, « Φλέγ. Τραλλ., ἡ ἡπατοσκοπία.
'Ηπατοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὸ ἧπαρ τοῦ θυσιασθέντος ζ-ου ἢ προμαντεῦων ἐκ τούτου τὰ μέλλοντα.
'Ηπατουγός (ὸ , ἡ), Π. ὁ κατακόπτων (διαμελίζων) τὸ ἧπαρ, ἡπατοσκόπος.
'Ηπατοφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω σηκώτια.
"Ηπαφε. Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6', τοῦ Ἀπαφίσκω.
'Ηπεδανός [ᾰ, πέδον ἢ, ἧπιος], ἡ, όν, Π. ἀσθενής, ἀδύνατος.
'Ηπεδανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀδυνατίζω, ἐξασθενίζω.
'Ηπειγμένως [ἔπείγω], ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.
'Ηπειρογενής, ές (ὁ, ἡ), ὁ γεννημένος εἰς τὴν ἠπειρον, ἠπειρώτης.
'Ηπειρόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν ἠπειρον, [ἐκ τοῦ 'Ηπειρος (ἡ). [ᾰ, πέρας]. ἡ ἤπειρ. ἡ στερεὰ , (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν θάλασ. ἢ τὰς νήσους). (κατ' ἐξοχ.) ἡ Ἀσία· (ἰδιων.) ἡ "Ηπειρος (ἔπαρχ. τῆς Ἑλλάδ.).
'Ηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν θάλασσαν (ἡ Ἠνώνυνήσαν τινα μὲ τὴν) ἠπειρον. » 'Ο δ' "Εβρος πᾶς ἠπειρωτο ὑπὸ κρυστάλλου, « Ἄρζ.
'Ηπειρώτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος εἰς τὴν ἠπειρον (εἰς τὴν στερεάν). κάτοικος τῆς (ἔπαρχ.) Ἠπείρου ἢ τῆς Ἀσίας. »Δεινὴ γὰρ ἠπειρῶτις ἐς τὰ τοιάδε ψυχὴ γυναικῶν, « Εὐρ.
'Ηπειρωτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἠπειρον ἢ τοὺς ἠπειρώτας.
'Ηπειρῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Ηπειρώτης.
'Ηπειτα, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ "Επειτα.
"Ηπερ, Σύνδ. (μετὰ τὰ συγκρ.) ἀντὶ "Η.
"Ηπερ, θηλ. τοῦ "Οσπερ.
'Ηπερ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ "Οσπερ. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἀπ' ὅπου· καθώς, (ἴδε "Οσπερ).
'Ηπερόπευμα (τὸ), Π. [ἧπεροπεύω], ἀπάτη, γέλασμα.
'Ηπεροπεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀπατεών.
'Ηπεροπευσις, εως (ἡ), Π. τὸ ἠπεροπεύειν, ἀπάτησις, γέλασμα.
'Ηπεροπευτής, οῦ (ὸ), Π. = 'Ηπεροπεύς, [ἐκ τοῦ
'Ηπεροπεύω [ῠ ῡ], Μ. εὐσω, Π. πλανῶ, ἀπατῶ· ξελογιάζω.
'Ηπεροπεύω, Ἰων. αἱτ. τοῦ 'Ηπεροπεύς.
'Ηπεροπεύς, ῆος (ἡ), Π. ἀπάτωσα, ἀπατηλή. » Τέχνη—, « Πολύαιν., ἡ τοῦ ἀπατᾶν (διὰ στρατηγημάτων).
'Ηπήσασθαι, Π. ἀορ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ηπάομαι.
"Ηπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ηπάομαι, 'μπάλλωμα.
'Ηπιτήριον (τὸ), = Ἀκέστρα, βελόνα (τῶν 'μπαλωματέδων κλπ.), σακκορράφα, (κυρ. οὐδ. τοῦ
ʒ'Ηπητήριος (ὁ, ἡ), [ἧπάομαι]. χρήσιμος πρὸς διόρθωσιν (ἰάτρευμα· 'μπάλλωμα), ἴδε 'Ηπατήριος.
'Ηπητής [ἧπάομαι], οῦ (ὁ). διορθωτής· 'μπαλλωματᾶς, (Τουρκ.) ἐσκιτζῆς.
'Ηπήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ 'Ηπητής.
'Ηπήτριον (τὸ), = 'Ηπιτήριον.
'Ηπιαλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πάσχω ἀπὸ πυρετὸν ἠπίαλον.
'Ηπιάλης, ητος (ὁ), σπνττ. ἀντὶ 'Εφιάλτης, [ἐκ τοῦ
'Ηπίαλος (ὁ), [ξέπί, ἅλλομαι]. πυρετὸς μὲ ῥῖγος· (ἰδιαιτ.) τὸ ῥῖγος τοῦ πυρετοῦ. 2) (σπν.) ἀντὶ 'Εφιάλτης.
'Ηπιαλώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἠπιάλου.
ʒ'Ηπίαμα (τὸ). (ἰατρικὸν) μαλακτικὸν, κατάπλασμα.(εἰς τὸν 'Ηρ.Γ', 130. ἐσφαλμ. ἀντὶ "Ηπια μετὰ) [ἐκ τοῦ
'Ηπιάω-ῶ, Μ. ἀσω, = 'Ηπιόω.
'Ηπιοδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ἧπιος, δινέω]. μὲ ἱλαρότητα περιστρεφόμενος.
'Ηπιόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ἧπια (ἱλαρὰ) δῶρα.
'Ηπιοδώτης, ου (ὁ), Π. = 'Ηπιόδωρος.
'Ηπιόθυμος (ὁ, ἡ), Π. πραΰς, ἡμέρου χαρακτῆρος, καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος.
'Ηπιάλης, ου (ὁ), = 'Ηπίαλος.
'Ητίολος (ὸ), σπν. ἀντὶ 'Ηπίαλος. 2) πεταλοῦδα τοῦ λύχνου, (Λρστ.).
'Ηπιόμητις (ὁ, ἡ), Π. = 'Ηπιόφρων.
'Ηπιόμορος (ὁ , ἡ), Π. πρὸς τὸν ὁποῖον φέρεται ἠπίως ἡ μοῖρα, εὐτυχὴς, καλόμοιρος.
'Ηπιόμυθος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶνε ἤπιοι (πρσηγεῖς, παρηγορητικοί), γλυκομίλητος.
'Ηπιος [ἔπος], α, ον. (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) Μαλακτικὸς, κατάπραϋντικὸς τῶν πόνων (μάλιστα διὰ γηγενήματος), (παρβλ. 'Οδυνήφατος). (συνήθ.) πρᾶος, ἱλαρὸς, ἥμερος· μέτριος· ἀρμόδιος. » Ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς, « 'Οδ. Ο., θέλων τὸ καλὸν των.
'Ηπιότης (ἡ). πραότης, ἱλαρότης.
'Ηπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. μετριόφρων ἢ ἀγαθόφρων.
'Ηπιόχειρ, ειρος καὶ
'Ηπιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἧπιον (ἱαρευτικὴν, καταπραΰνουσαν τοὺς πόνους) χεῖρα.
'Ηπιστέεντο, Ἰων. ἀντὶ 'Ηπίσταντο, γ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ 'Επίσταμαι.
'Ηπιόω-ῶ [ἧπιος], Μ. ώσω. Μετριάζω, καταπραΰνω· θεραπεύω· (τρπ.) διορθόνω· ||. (ἀμτβτ.) μετριάζουν οἱ πόνοι μου, ἐλαφρύνομαι ὀλίγον (ἀπὸ τοὺς πόνους), εἶμαι 'σὰν καλλίτερα.
'Ηπιως, ἐπίρ. Μὲ πραότητα (ἱλαρότητα), μετρίως· ἀσαράγως. »'Ηπίως ἔχω πρός τι, « Πλάτ., τὸ ἐπιθυμῶ μετρίως.
"Ηπου ἢ (ὀρθότ.) "Η που, Σύνδ., ἢ ἴσως, ἢ τάχα. « "Ηπου τις δαίμων ἢ τις ἀληθήριος, « Πλάτ.
"Ηπου ἢ (ὀρθότ.) "Η που, μόρ. Βεβαιωτ. καὶ 'Εμφατ., πάντως, βέβαια, (εἰς μερικὰς φρ.) ποῦ ἔμεινε πλέον! πολὺ ὀλιγώτερον (περισσότερον) βέβαια ! (καὶ εἰς τὰς ἐρωτ.) δὲν εἶν' ἔτσι μήπως ἀρά γε; ἡ ἀγωγὴ πολεμίᾳ Σικελίᾳ, « Θκ. (ς'. 87.) τοίνυν ἱκετεύειν οὐκ ἔξεστιν. ἢ που γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν, « » "Οπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ χρωμένους ἀποδοκιμάζομεν, ἧπου καὶ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους οὐ φαύλους ἡγησόμεθα, « Ἰσκρ. » Οὐδέ γὰρ αὐδὲς ἐγὼ τοῦτο νοῶ τί βούλεται εἶναι. "Ηπου ἄρ' οὖν ἐγὼ ξυνοήσω, « Πλάτ.
'Ηπύτα, ας. Αἰολ. Μακεδ. Π. ἀντὶ
'Ηπύτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ κράζων (ἱκανὸς δυνατὸς) , μεγαλόφωνος. » Κῦμα (» Πόντος)—, « "Ομ., "Οππ. [ἐκ τοῦ
'Ηπύω, Μ. ὑσω, Ἰων. ἀντὶ Ἄπυω, = (μεγαλοφώνως) , φωνάζω· (ἐπὶ ἀφῆς τ. χῶ.
('Ηρ), ἥρος (τὸ). κατὰ κρα. ἀντὶ "Εαρ (ἐκ ρὰ λογογρ. εὔχρ. μόνον ἡ γεν. ἥρος).
"Ηρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ
"Ηρα, ἀορ. ά. τοῦ Αἴρω.
"Ηρα (τὰ), κυρ. αἰτ. τοῦ ἀγρ. "Ηρον, ξύλο Π. τὰ ἀρεστά. (μόνον εἰς τὰς φρ. » φέρειν ἐπιφέρειν, κομίζειν κτλ.) » "Ομ., 'Οφ., = Χαρίζεσθαι, Βοηθεῖν, ἀντὶ ἐπίρ. μὲ γεν.) » Τίνος ἥρα; » γρ. » "Ηρα φιλοξενίης, « Καλλ., χ (ξένεκα) τῆς.
"Ηρα [ἔρα ἡ ἅλη], ας (ἡ). θεὰ τῆς λογ. σύζυγος τοῦ Διός, ἔρυρος των μων κτλ.
'Ηραῖος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ||. (οὐσ.) 'Ηραῖον (τὸ), ὁ ναὸς τῆς καὶ » 'Ηραῖα (τὰ), τὰ ἑορτὰ τῆς » ἑορτὴν τῶν 'Ηραίων ἄγοντες κατεκτενισμένοι τὰς κόμας· τὸ μιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ ρωμίας τῆδε βαίζων 'Ηραῖον πλεγμένου, « (Δρῦρις παρ') Ἀθ.
'Ηράκλειος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς ραπλέα. (συνηθ.) μέγας, (ἐθ.) » κλεια νόσος, « Ἱππκρ., ἡ ἐπιληψία. τὸ ἰσχυρὸν τῶν νοσημάτων ἢ μάχητον, « 'Ερωτ. ||. (οὐσ.) » (λίθος), ἡ μαγνῆτις. » — (πόα) , » σηρίτις.
'Ηράκλειος, ἐπίφων. Θαυμας. Θεί κλεις τοῦ μεγίθους, « Αξ.
'Ηρακλείως, ἐπίρ. Κατὰ μίμησιν ρακλέους.
'Ηρακλειῶτις καὶ 'Ηρακλεῶτις, ιδος (ἡ) 'Ηρακλεία (λίθος).
'Ηράμην, μσ. ἀορ. τοῦ Αἴρω.
'Ηράνθεμον (τὸ), [ἔαρ, ἄνθ.], εἶδ. καὶ φυτοῦ, ἄλλ. Ἀνθεμὶς.
"Ηρανος (ὁ), Π. [ἧρα]. προστάτης, ὑπερασπιστὴς· διοικητὴς. κύριος— , « Ἀθ., φίλας ἢ ἐγκρατής.
'Ηρᾶρε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. Ἀρω.
'Ηράσθην, πθ. ἀορ. καὶ
'Ηράσσαο, Π, ἀντὶ 'Ηράσω, β'. ἐν. πρσ. μσ. ἀορ. τοῦ 'Ερῶ.
"Ηρατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. Αἴρω. 2) Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. "Εραμαι.
"Ηράτο, γ'. ἐν. πρα. τῷ παρτ. τοῦ Ἀράομαι.
'Ηργμαι, πθ. πρκ τοῦ Ἄργω.
'Ηρεμα, πρκ. καὶ
'Ηρεμέα, ἀόρ. τοῦ 'Ερείδω.
'Ηρεμα καὶ (πρὸ φων.) 'Ηρέμας [ἥρεμος], ἐπίρ. 'Ησύχως, σιγανὰ, ἀγάλι-ἀγάλια· ὀλίγον τι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » 'Επὶ γαλόφωνου τινὸς ἤρεμα κατακλινοῦς, « ᾠδ. »Εχει τι καὶ ἀρωματώδες, ἠρέμα ἀναπνέφον, « Ἀθ. « "Εχε ἠρέμα, « Πλάτ. »Εχ' ἀτρέμας, σάσυ. σιωπὴ, ὑπομονή.
'Ηρεμάζω, Μ. άσω, = 'Ηρεμέω, ἡσυχάζω (κυρ. ἀπὸ λύπην).
'Ηρεμαῖος, α, ον, (τὰ παρθ. 'Ηρεμέζερος, -ίστατος). "Ησυχος, ἀταραχος, ἀθόρυβος, ἥρεμος, ἀργοκίνητος.
'Ηρεμαιότης (ἡ), = 'Ησυχία, ἡσυχία.
'Ηρεμαίως, ἐπίρ. 'Ησύχως· βραδέως.
'Ηρεμίστερος, α, ον, (ᾰ ἐπίρ.)-έρως, συγκρ. καὶ τοῦ 'Ηρεμαῖος καὶ "Ηριμος.
'Ηρεμόω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Στέκω ἤρεμος (ἀκίνητος , σιωπηλὸς , ἀτάραχος), ἡσυχάζω.
'Ηρεμησις, εως καὶ
'Ηρεμία (ἡ). τὸ ἡρεμεῖν, ἡσυχία, ἀκινησία. » 'Ηδονὴ μᾶλλον ἐν ἡσυχίᾳ ἐστὶν ἢ πανήγει... » Διὸ καὶ δρίζονται τὰς ἕξεις ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, « Δερτ.
'Ηρεμίζω, Μ. ἰσω. Καταπραΰνω, καθησυχάζω (καὶ ἐλλ. ἢ μσ.) = 'Ηρεμῶ, ἡσυχάζω. » "Οσπερ δὲ οἱ πολλοὶ.. ἑδραῖοι εἶναι, οὕτω καὶ τὰς κόρας.. ἠρεμιζούσας ἐμποιητέον ἀξιοῦσι, « Ξεν.
'Ηρεμος, η, ως (ἡ), = 'Ηρέμησις.
'Ηρη, ης (ἡ). [ἥρα = ἔρα , πασβλ. "Ερη-]. μεγ. ἀντὶ 'Ηρεμαίος, ἡσυχος.
'Ηρεμόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ηρεμίζω.
'Ηρηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀρήκω.
'Ηρην, Ἰων. ἀντὶ "Ηρουν, παρτ. καὶ
'Ηρηται, πρκ. τοῦ Αἰρέω.
'Ηρήτην, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἀρηρα.
'Ηρήτηται, Ἀττ. ἀντὶ 'Ερήρειστο ἢ "Παρακλέα. (συνηθ.) μέγας, (ἐθ.) » κλεια νόσος, « Ἱππκρ., ἡ ἐπιληψία. τὸ ἰσχυρὸν τῶν νοσημάτων ἢ δύσκολος μάχητον, « 'Ερωτ. ||. (οὐσ.) » (λίθος), ἡ μαγνῆτις. » — (πόα) , » σηρίτις.
'Ηρηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀρήκω.
'Ηρηκώς, ότος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος τὸ ἔτος τῆς αὐγῆς).
'Ηρήρεως, ωτος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, (τὸ ὁπ. ἐρήρειστο, στηρίζει, παπουδ:άζει τὴν ἐαυτοῦ), (Τελλ.) sequeçon, (ὁ σπόρος του ἐστὶ τὸ Τουρκ. Κανάρ-γεμεῖ).
'Ηρήρεως [ᾰ, ᾰ, ον. (ἐπιθετ.) 'Ο Βάκχος ὁ ὁ Πρίαπος.
'Ηρηρώς, Π. ἀορ. β'. τοῦ 'Ερείκω.
'Ηρι-μος (ὁ, ἡ), ἀντὶ
'Ηρι-ος, ἡ, όν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ 'Εαρινός, ἡρινός.
'Ηρινόν (τὸ), [ἔαρ], τάφος (κυρ. εἰς εἶδ. λόφου).
'Ηρινόη (ἡ), Π. [ἦρι, πολέω]. ἡ περιπατοῦσα, ἢ ὑφιστα μένη τῷ πρωΐ, (ἐπίθ. τῆς ἐαρινῆς).
'Ηρίον, ἀόρ. β'. τοῦ "Ερείπω.
'Ηρκεν, πρκ. τοῦ Αἴρω.
'Ηρκεσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ 'Ηργμαι.
'Ηρκεσ, πθ. πρκ. τοῦ Αἴρω.
'Ηρμοσμένως [ἁρμόζω], ἐπίρ. (μτχ.). Προσφυῶς, ἁρμοδίως.
'Ηξα, ἀόρ. τοῦ Ἄρχω.
'Ηρξις, Π. (κατὰ συναλοιφ.) ἀντὶ ἡ ἔρξις, πρᾶξις, (Εὐρ. Τρ. 393).
"Ηρος, γεν. τοῦ "Εαρ, (ἴδε 'Ήρ).
'Ηρσα, ἀόρ. τοῦ Ἀρδω ἢ 2) Διόλ. ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω ἢ Ἄρω.
'Ηρύγγιον (τὸ), [ἐρυγγάνω], εἶδ. φυτ. ἀγκαθ. (μὲ ἀρωματίζοντα φύλλα ᾗ ῥίζαν), (Γαλλ.) chardon roland ou a cent tôtes.
'Ηρυγγίς, ίδος (ἡ), Π. ἐπίθ. τοῦ-
'Ηρυγγος (ἡ), = 'Ηρύγγιον.
'Ηρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Ερεύγω.
'Ηρύκακον, Π. ἀορ. β'. τοῦ 'Ερύκω.
'Ηρχατο, Ἰων. ἀντὶ 'Ηργμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τῷ πθ. ὑπερσ. καὶ
'Ηρχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἄρχω.
'Ηρχόμην, παρτ. τοῦ Ἀράομαι ἢ "Ερχομαι.
'Ηρω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. του Αἴρω.
"Ηρω, Ἀττ. ἀντὶ "Ηρωα, αἰτ. καὶ
"Ηρῳ ἢ (ὀρθότ.) "Ηρω, (χωρὶς τοῦ ὑπαγεγραμμένου ι), ἀντὶ "Ηρωι, δοτ. τοῦ "Ηρως.
'Ηρῶ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράομαι.
'Ηρώιζειον (τὸ), = 'Ηρῷον.
'Ηρωϊκλεγεῖον (τὸ). (μέλος ἢ μέτρον) συγκείμενον ἀπὸ 'Ηρωϊκοῦς καὶ Ἐλεγείους (ἑξαμέτρους ᾗ πενταμέτρους) στίχους.
'Ηρώησα, ἀόρ. τοῦ 'Εραώ.
'Ηρωΐζω, Μ. ἰσω. Φέρομαι ὡς ἥρως. 2) (μεθ.) συνθέτω ποίημα μὲ ἡρωϊκοὺς στίχους ἢ τὸ μεταφέρω εἰς τοιούτους.
'Ηρωϊκός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἥρωα. » Στίχος—, « Μετρ., ὁ ἑξάμετρος.
'Ηρωϊκῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν τοὺς ἥρωας.
'Ηρωϊνη (ἡ), = 'Ηρωΐς.
'Ηρώϊος, α, ον, Π. ἀντὶ 'Ηρῷος.
'Ηρωΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ηρωϊκή. » Τιμὴ —, « Ἀπλλν. ||. (οὐσ.) θηλ. τοῦ "Ηρως, ἡρωΐσσα. » Τὴν Ναυσικάαν μόνην τῶν ἡρωΐδων, « Ἀθ.
'Ηρωΐσσα, ης (ἡ), = 'Ηρωΐς.
"Ηρων, παρτ. τοῦ 'Εράω.
'Ηρώνη, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ 'Ηρωΐνη.
'Ηρωολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ηκθέτω (διὰ ποιήματος ἢ συγγράμματος) τὰς πράξεις ἢ τὴν γενεὰν ἥρωος ἢ τῶν 'Ηρώων.
'Ηρωολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Ηρῷος καὶ 'Ηρῶος, α, ον, = 'Ηρωϊκός. ||. (οὐσ.) 'Ηρῷον (τὸ), ναὸς ἢ μνῆμα ἡρωος. » 'Ηρῶα (τὰ), ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τιμὴν ἥρωος.
"Ηρως, ωος (ὁ). (κατ' ἀρχ. εἶδ. τίτλου ἀνάλ. μὲ τὸ ἐθικον μως) Κύριος, αὐθέντης (καὶ συγγ. ἴσως μὲ τὸ "Ηρως=«Φίλος, καὶ μὲ τὸ Ατν. Herus, καὶ μὲ τὸ Γερμαν. Heeren. » Πάντες γὰρ οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν "Ηρωες ἐκαλοῦντο, καὶ οὐχ οἱ βασιλεῖς μόνον, ὡς Ἴσρος ᾤετο, « Ἀπλλν. Γρμ.) (ἰδιαιτ.) εὐγενὴς, ἀνδρεῖος, (ἐν γέν.) ἀξιότιμος (« Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, « "Ομ.) (ὑστερώτ.) ἡμίθεος , μέγας ἄνθρωπος (ἥρωας) θεοποιηθεὶς μετὰ θάνατον (» Τὰς δὲ θειοτέρας κατασκευὰς λαχούσας [φύσεις].. οἱ μὲν παρ' "Ελλησι φιλοσοφήσαντες "Ηρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωϋσῆς δ', εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, Ἀγγέλους, « Φίλ.). (μετγν.) μακαρίτης, (ὅθ. τὸ σύνηθες ἐπιτάφιον) » "Ηρως Χρηστὲ (κῦρι, τσὶ ᾗ γρηατὴ) χαῖρε. «
'Ηρῶσσα (ἡ), = 'Ηρώϊσσα.
"Ης, (εὐχηταίτ. τὸ Ποθα), 6'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.
"Ης, Δ. ἀντὶ "Ιν, γ'. ἐν. πρσ. τῷ παρτ. ᾗ
"Ης, 6'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμι.
"Ης, γεν. θηλ. τοῦ ἀναφορ. "Ος.
"Ης, Π. ἀντὶ 'Εῆς, γεν. θηλ. τοῦ "Εός.
"Ης, Ἰων. ἀντὶ Αἷς, δοτ. πλθ. τοῦ ἀναφορ. "Ος.
"Ησα, ἀόρ. ά. τοῦ "Αδω.
'Ησα, ἀόρ. ά. τοῦ "Ηδω.
'Ησαι, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ "Ημαι.
"Ησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.
'Ησαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ ἀορ. τοῦ "Αδω.
'Ησαν, Π. ἀντὶ "Ιδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τῷ παρτ. τοῦ Οἶδα.
"Ησαν, ἀντὶ "Ησσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.
"Ησατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. τῷ "Ηδω.
"Ησεις, Π. μέλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἠμι.
'Ησεῖτε, Δ. ἀντὶ "Ησατε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Ἠμι.
'Ησθα, Αἰολ. ἀντὶ "Ης, 6'. ἐν. πρα. τῷ παρτ. τοῦ Εἰμι.
"Ησθετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Αἰσθάνομαι.
"Ησθημαι, πρκ. τοῦ ἀγρ. 'Εσθέομαι, εἶμαι ἐνδυμένος, φορῶ, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.).
'Ησθημαι, παρκ. τοῦ Αἰσθάνομαι.
"Ησθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ "Αδω.
"Ησθην, ἀόρ. πθ. ᾗ
'Ησθήσομαι, μα. μέλλ. τοῦ "Ηδω.
'Ησθόμην, ἀορ. 6'. τοῦ Αἰσθάνομαι.
'Ησι, Π. ἀντὶ Φησι, (ἴδε 'Ημι).
'Ησι, Π. ἀντὶ "Ι, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμι.
'Ησι, Ἰων. Π. ἀντὶ Αἷς, δοτ. πλθ. θηλ τοῦ ἀναφορ. "Ος.
ʒ'Ησιεπής, ές (ὁ, ἡ),=' Ηδυεπής, [ἔπος ᾗ
'Ησις [ἧδω], εως (ἡ). χαρὰ, ἡδονή.
"Ησκεινν, Π. ἀντὶ "Ησκεεν, Ἰων. ἀντὶ "Π σκει, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀσκέω
'Ησμαι, πθ. πρκ. τοῦ "Αδω.
'Ησται, πθ. πρκ. τοῦ "Ηδω.
'Ησυεν, Ἀττ. ἀντὶ "Ησειμεν, ά. πλθ. πρσ τῷ παρτ. τοῦ Οἶδα.
"Ησυ, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. (κυρ. μσ. ὁ πρσ.) τοῦ Εἰμι.
'Ησυο, 6'. ἐν. πρα. τῆς πρς. τοῦ "Ημαι.
'Ησυχη (ἡ), ἐπίχρς. τὸ "Ησυα.
'Ησσάω ἢ 'Ησσάω-ῶ [ἧσσων], Μ. ήσω Ν.κὼ. ||. (συνηθ. τὸ πθ.) εἶμαι κατώτερος, ἡλαττοῦμαι, νικῶμαι· ἀποτυγχάνω. (μ. γεν.) » Γαστρὸς (»'Ιδονῆς, »Κόλλους κτλ.) ἡττώμενος, « Δξ. » Γυναικὸς ἡσσημένος, « Εὐρ. » Οὔ τοι γυναικὸς οὖδ' ἀσμὸς ἡσσᾶτ', « Σοφ. ἴδε "Ησσων.
'Ησσημα ἢ 'Ηττημα (τὸ). νίκημα.
'Ησσητέον, θετ. τοῦ 'Ησσάω.
'Ησσόνιος ἢ 'Ηττόνιος, ἐπίρ. Κατώτερον, ὀλιγώτερον, [ἐκ τοῦ
"Ησσων ἢ "Ηττων [ᾰκα, ἧσυχος], ονας (ὁ, ἡ). συγκρ. ἀπὸλ. τοῦ Μικρὸς ἢ "Ολίγος, μικρότερος, ὀλιγώτερος, κατώτερος, χειρότερος, ἀδυνατώτερος. (μὲ γεν.) « Οὐδενὸς ἥσσων, « Θκ. « Γαστρὸς (» Οἴνου κτλ.) ἥττων, « Ξεν., ὑποδούλος, κυριευμένος, ἔκδοτος. » Εἰσὶ τοῦ κέρδους ἥ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παντες ἥττονες, « Ἀρχφ. (καὶ χ. πτ.) » Θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἡσσονας,« Αἰσχλ. » Τὸν ἥττω λόγον κρείττω ἀποφαίνειν , « Πλάτ. , νὰ κάμῃ (μὲ σοφίσματα) τὸ ἄδικον δίκαιον , νὰ διαστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν. » Λιρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾷν , « Ἀρχφ. ‖. (τὸ οὐσ.) Ἧσσον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. ἀνεί) ἐπίρ. » Οὐχ (» Οὐδέν) ἧττον,« Δξ., ἐπίσης, μ' ὅλα ταῦτα. » Οὐδὲν μέντ' ἂν ἧττον ἀκούοιμι , « Πλάτ. , (παρβλ. Ἐλάσσων).

Ἥσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἅδω.

Ἧστε , Ἀττ. ἀντὶ Ἧσθε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἥστην , ἀντὶ Ἦην , γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧστην , Ἀττ. ἀντὶ Ἥδειτην , γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἡστικός [ἧδω], ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν ἡδονὴν (εὐχαριστησιν), χαροποιός, εὐφρόσυνος.

Ἧστο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τε παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἧστον, Π. ἀντὶ Ἧτον, β'. ἢ γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἥστον, Ἀττ. ἀντὶ Ἥδειτον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἡστός [ἧδω], ἡ, όν, Εὐφρόσυνος, δυνάμενος νὰ εὐφράνῃ ἢ νὰ εὐφρανθῇ. » Τὸ ἡστόν, Σθ., ἡ χαρὰ, ἡ ἡδονή.

Ἡστώσας, Π. ἀντὶ Αἱστώσας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Αἰστόω.

Ἥσυχα, οὐσ. πλθ. τοῦ Ἥσυχος. ‖. (ὡς ἐπίρ.) ἀντὶ Ἡσύχως.

Ἡσυχάζω, Μ. ἄσω. Μένω (Εἶμαι) ἥσυχος· ζῶ ἡσυχα· δὲν κάμνω θόρυβον, σιωπῶ.

Ἡσυχαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἥσυχος.

Ἡσυχαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἡσυχαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἥσυχος.

Ἡσυχαστέον, θετ. τοῦ Ἡσυχάζω.

Ἡσυχαστήριον (τὸ). κατοικητήριον ἡσυχαστοῦ, τόπος ἡσυχίας.

Ἡσυχαστής, οῦ (ὁ), ὁ ζῶν βίον ἢ εἰς μέρος ἡσυχον, μονάζων, ἐρημίτης.

Ἡσυχαστικός, ἡ, όν. Ἡσυχαστοῦ ἴδιος.

Ἡσυχῇ, ἐπίρ. Ἥσυχα, ἀγάλι-ἀγάλια, σιγανά· ὀλίγον τι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἡσυχία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἡσύχου, παύσις ἀνεσις, ἀνάπαυσις· ἀτροξία, σιωπή· ἀταραξία· μοναξιά. » Ἡσυχίαν (ἢ » Τὴν ἡσυχίαν) ἄγειν ἢ ἔχειν , « Δξ., ἡσυχάζειν. »Οἱ μὲν ἄλλοι ἡσυχίην ἦγον, Κορίνθιος δὲ ἔλεξε τάδε, « Ἡρ. » Καθ' ἡσυχίαν, (ἢ) »Ἐφ' ἡσυχίας, « Δκ., Ἀρξφ., Ἥσυχα.

Ἡσύχιμος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἡσύχιος , η ἢ ος, ον , Π. ἀντὶ Ἥσυχος, πρᾶος, εἰρηνικὸς , φιλήσυχος. » Τρόπου ἐόντα ἡσυχίου, « Ἡρ. » Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλόν, « Πλ. ξθ.

Ἡσυχιότης (ἡ), = Ἡσυχία.

Ἡσυχίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἡσύχως.

Ἥσυχος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -αίτερος, -αίτατος καὶ σπνπ. -ώτερος, -ώτατος), [ἵημι, ἥσω. ἢ ἧμαι·]. Ἀτάραχος, ἀθόρυβος· σιωπηλός· πρᾶος, εἰρηνικός. ἐρημικός. »Ἔγε (ἢ » Μένε) ἥσυχος, « Εὐρ. = Ἔχ' ἀτρέμας, σιωπή!

Ἡσύχως, ἐπίρ. Ἥσυχα, μὲ ἡσυχίαν.

Ἥσχυμαι, πθ. πρκ. καὶ

Ἡσχύνθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Αἰσχύνω.

Ἥσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἵημι.

Ἧτα (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Η. » Οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἶ τὸ παλαιὸν, « Πλάτ. » Παρὰ ἀρχαίοις ὁ τύπος τοῦ Η ἀντὶ βασείας ἔκειτο, « Γρμτ.

Ἧτε, σύνδ. Π. ἀντὶ Ἤ. » Παρασχέμεν ἤτ' ἐχέμεν, « Ἰλ. Τ.

Ἥτε, θηλ. τοῦ Ὅστε.

Ἧτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ἀρστ. ἢ 2) β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦτε ἢ (ὀρθότ.) Ἤ τε, ἐπίρ. Π. πάντως, βέβαια, τῷ ὄντι.

Ἧτε, Π. ἀντὶ Ἧστε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.

Ἧτην, γ', δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦτην, Π. ἀντὶ Ἦστην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἠτιμωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀτίμως.

Ἧτοι, σύνδ. Διαζευκτ. (ἐπιφερομ. πάντοτε τοῦ Ἤ). » Καὶ αὐτοὶ ἦτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα,« Θκ. » Ἦτοι θανόντας ἢ φάος δεδορκότας, « Εὐρ. (Ἅπαξ δὲ μόνον καὶ προηγ. τοῦ Ἤ) » Ἦ μέγαν νόον ἦτοι φύσιν, « Πίνδ. (πάντι δὲ κακοζήλως παρὰ τῷ Γαλ.) » Ἦτοι τὸν δεξιὸν ἦτοι τὸν ἀριστερόν. « 2) (μτγν. καὶ μόνον γραμτ.) Ἐπεξηγηματ. »Ὁ μήπω βλήθεὶς, ἦτοι ἀφεθείς, ὁΐστός, « Φιλήμ., (παρβλ. Ἤγουν). 3) Π. Μεταβατ. (ἐννοίας) ἢ Ἐναρκτ. (λόγου) ἀντὶ τοῦ Μέν. » Ἦτοι ὅγ' ὧς εἰπὼν,« Θμ. » Ἦτοι ἐγὼν εἶμι πρὸτὶ Ἴλιον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὲν) » Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, « αὐτ. (καὶ προηγ. ἀντνμ.) » Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βαστειαν κικλήσκουσιν, « αὐτ. 4) Βεβαιωτ. (ἀλλ' εἰς τὴν σημασ. ταύτην [ἂν ὑπάρχῃ] ὀρθότ. τὸ

Ἦτοι ἢ Ἤτοι, Π. = Ἦτε.

Ἦτον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦτορ [ἄω, ἄημι], ορος (τὸ), Π. καρδία· ψυχή· νοῦς· ζωή· ἀνδρία. » Ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ, « Ἰλ. Χ. » Μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς, « Ἰλ. Ε. » Τὰς δ' ἐσαμένως λίπεν ἦτορ, « Κόϊντ.

Ἠτραῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἠριαῖος καὶ Ἠτριαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἦτρον (τὸ ὑπογάστριον), ἀποτελῶν μέρος τῆς κάτω κοιλίας. ‖. (οὐσ.) Ἠτριαία (ἡ) καὶ Ἠτριαῖον (τὸ), = Ἦτρον. » Δέλφηκος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρεττε,« Ἀθ.

Ἤτριον (τὸ). στημόνι· ὕφασμα (κυρ. λεπτὸν καὶ ὡραῖον διὰ κέντιμα), (ὀθ.) πανὶ διὰ στρόγγισμα, ἀστάρι.

Ἦτρον (τὸ), [ἦτορ]. ἡ κάτω κοιλία, τὸ ὑπογάστριον. (ἐπὶ φυτ.) = Ἐντεριώνη.

Ἧττα (ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Νίκη, χάσιμον (μάχης, δίκης κτλ.).

Ἡττάω-ῶ, Μ. ἥσω, Ζ. Ἥσημα.

Ἡττητέον, θετ. τοῦ Ἡττάω.

Ἥττονος, ἐπίρ. Ζ. Ἡσσόνως.

Ἥττων, ονος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἥσσων.

Ἦτ"πεω, σπν. ἀντὶ Ἔστω.

Ἠΰ, Π. οὐδ. τοῦ Ἠύς.

Ἠϋγένειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐγένειος.

Ἠΰδα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αὐδάω.

Ἠΰζωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔζωνος

Ἠΰνηα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Δυαίνω.

Ἠϋθέμεθλος ἢ Ἠϋθέμηλος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐθέμελος, ὁ ἔχων καλὰ (στερεὰ) θεμέλια, ἀσφαλής, ἀκλόνητος.

Ἠϋκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκάρηνος, ἔχων μεγάλον κεφάλι (κάρηνον).

Ἠΰκερως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκερως.

Ἠΰκομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκομος.

Ἠών, Π. αἰτ. τοῦ Ἠώς.

Ἠΰξήθην, πθ. καὶ

Ἠΰξόμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Αὐξάνω.

Ἠΰπυργος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔπυργος.

Ἠύγορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔγορος.

Ἠϋράμην, ά. καὶ

Ἠΰρω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ ἀρίσκω.

Ἠϋσα, Π. ἀόρ. τοῦ Αὔω, φωνάζω.

Ἠΰτε καὶ (κατὰ διάλυσ.) Ἠύτε, Π. ἀντὶ Εὖτε, ὡς, ὡσὰν, καθὼς. »Τῷ δ' ἀπτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν Ἰλ. Τ. » Μελάντερον ἠύτε πίσσα, « Α. » Ἔστησαν ἠύτε πέτροι, « Θκ.

Ἠύτοκος, Ἠύχορος κτλ., Π. ἀντὶ Εὔτοκος κτλ.

Ἡφαιστεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ Ἡφαίστου, αὐδ. τοῦ

Ἡφαίστειος , α , ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἥφαιστον. ‖. (οὐσ.) Ἡφαίστειον (ὄρος) Ἡφαιστεῖον καὶ Ἡφαίστεια, = Ἥφαιστος.

Ἡφαίστια (τὰ), (ἐνν. θύματα ἢ ἱερεῖα καὶ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἥφαιστος.

Ἡφαιστόπονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἡφαιστότευκτος.

Ἥφαιστος (ὁ), [ἅπτω]. θεὸς τῆς [πυρὸς (μτνμ.) τὸ πῦρ. » Πευκάεν θ' Ἥφαιστος Σοφ.

Ἡφαιστότευκτος καὶ

Ἡφαιστοτευχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἧφα, ταῦρος καμωμένος (κατασκευασμένος) ἀπὸ Ἥφαιστον, (Εἰς τὸν Αἰσχλ. ὁ Schweighäuser ἔγραψε διὰ τὸ μέτρον, Ἡφαιστοτευκέϊ· ὁ δὲ Ἑρμάν. Ἡφαιστοτυκεΐ·

Ἡφειθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἀφείθην, πθ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἥφθα, Δ. ἀντὶ Ἥφθη, γ'. ἐν. πρσ. καὶ ἀορ. καὶ

Ἥφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἥφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὀρς. τοῦ Ἅπτω.

Ἦφι, Π. ἀντὶ Ἦ, δατ. ἐν. θηλ. τοῦ Τὸς

Ἤφιειν, εις, ει καὶ

Ἤφιον, Ἀττ. ἀντὶ Ἀφίην, παρτ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἡφυσάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀφύω.

Ἠχεῖον (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὄ,τι κρουόμενον ἢ κινούμενον ἐπὶ τούτῳ κάμνει ἦχον. (ἰδιαιτ.) εἶδ. χαλκίνου κωδωνίου (εἰς τὰ θέατρα) = Βρονταῖον·

Ἠχέτα, ας, Αἰολ. ἀντὶ

Ἠχέτης, ου (ὁ). ὁ ἦχῶν (φωνάζων, ἀποτελῶν ἦχον). » Τέττιξ—, « Ἡσ.

Ἠχετικός, ἡ, όν, = Ἠχητικός·

Ἠχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω ἦχον, ἠχῶ· φωνάζω, βοΰζω. (μὲ αἰτ.) κάμνω ἀκουσθῇ ἦχος. » Τὸ χαλκίον ὡς ἄχει, « Θκρ., κρούει ἵνα ἠχῇ.

Ἠχή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἦχος, βοή, θόρυβος (ἀπὸ γν. ὁμιλία· φδή· φήμη, εἴδησις· ἠχήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀποτελῶν ἦχον, βοΰζων, ἀντηχῶν· (συνκδχ.) μέγας, ρύχωρος. » Δώματα ἠχήεντα, « Ὁμ.

Ἦχημα (τὸ). ἦχος ἀποτέλεσμα, βοή, κτύπος.

Ἠχητικός , ἡ, όν; (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ ἀποτελεῖν ἦχον.

Ἠχθέσθην, ά. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἢ γ'. ἐνκ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄχθομαι.

Ἤχθημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐχθάνομαι.

Ἤχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγω.

Ἤχθηρα, Π. ἀόρ. πεῦ Ἐχθαίρω.

Ἠχθόμην, παρατ. τοῦ Ἄχθομαι, ἢ ἀόρ. β'. τοῦ Ἠχθάνομαι.

Ἦχι, ἐπίρ. Π. (κατὰ προσχηματ.) ἀντὶ Ἦ, ὕλη, ὅπου.

Ἠχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀποτελῶν ἦχον.

Ἦχος (ὁ). βοή· βόϋσμα (τῶν αὐτιῶν) »Βόμβος ἐν ὠσὶ καὶ ἦχος ἐν ὠσί, « Ἱππκρ. (καὶ ἀτελῶς) » Κεφαλαλγίαι καὶ ἦχος ἀπυρέτοισι, « αὐτ.

Ἠχῶ , όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠχή. ἦχος. » Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὴ προσέπτα μ' ἀφεγγὴς; « Αἰσχλ. 2) φήμη. »Ἅπασαν τὴν Βοιωτίαν κατῆχε ἠχώ, ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου, « Ἡρ. 3) (συνῳδ.) ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἦχου, ἀντήχησις, (κοιν.) ἀντιλαλιά, (κατὰ τὴν μυθολογ.) νύμφη τις ὀρειὰς ἐρωμένη τοῦ Πανὸς κτλ. » Ἠχὼ λογων ἀντρῶδες, « Ἐπιγρ.

Ἠχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ἦχον (βοήν), ἠχητικός.

Ἤψησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἥψω.

Ἤψω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἡψάμην, μσ. ἀορ. τοῦ Ἅπτομαι.

Ἠῶ. Π. αἰτ. ἐν. τοῦ Ἠώς.

Ἠῶθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἠῶθεν, ἀπὸ πρωΐας, ἀπὸ τὸ πρωΐ. τὰ πρωΐ. »Ἠῶθεν νεῦμαι,« Ἰλ. Σ.

Ἠῶθι, ἐπίρ. Π. τῷ πρωΐ. » Ἠῶθι πρὸ, « Ὁμ., Ἄρατ., πολλὰ πρωΐ.

Ἠωκοίτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος τὰ πρωΐ

Ἠῶν, Δ. ἀντὶ Ἠῶ, αἰτ. τοῦ Ἠώς.

Ἠών, ονος, Π. ἀντὶ Ἠΐών.

Ἠῷος, α , ον, Π. ἀντὶ Ἑῷος, πρωϊνός. ἀνατολικός.

Ἠώρουν, παρτ. τοῦ Αἰωρέω.

Ἠώς, ἠόος-εῦς (ἡ), (ἡ ζοτ. Ἠοῖ, ἢ αἰτ. Ἠῶ), Π. ἀντὶ Ἕως, ἡ αὐγὴ, τὰ χαράγματα· τὸ πρωΐ ἢ ἡμέρα ἢ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. ἡ ἀνατολή. » Πρὸς ἠῶ τε καὶ ἠελίου ἀνατολὰς ἐποίεσα τὴν ὁδὸν, « Ἡρ.

Θ, θ, θῆτα (τὸ), (ἄκλ.), πλ. ὄγδοον γράμμ. τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) θ', ἐννέα (9), ἢ ἔννατος, η, ον· ϡ θ', καὶ ͵θ', ἀπόκ. (πρὸ φων. βασ.) ἐννέα χιλιάδες (9000).

Θάασσα καὶ (κατὰ κρ.) Θάασα (γ, Μ.), Π. = Θάλασσα.

Θαάομαι καὶ (κατὰ κρ.) Θάασα (γ, Μ.), Π. κάθημαι· εἶμαι· στημένος (τοποθετημένος, στρατοπεδευμένος κτλ.), κεῖμαι.

Θαάω, Μ. θαξῶ, Δ. ἀντὶ Θήγω.

Θαάλεια, Ἀττ. ἀντὶ Τὰ ἐδώλια.

Θαάσιτο, Δ. Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Θάασσα, Δ. Π. πρς. τοῦ

Θαάσσω, Δ. ἀντὶ Θεάομαι, θεωρῶ, κυτ-

Θάγμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Θέαμα, πρᾶγμα ἀ-

Θαήσεσθαι (θαυμάσιον).

Θαητός, ἡ, όν, Δ. ἀντὶ Θεατός, ἀξιοθά-

Θαήτως, ἀ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησι-

Θαήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀγορεὺς (Τυρκ. ῥέζες) τῆς ἀγορᾶς, κτλ. 2) ὁ ῥυμὸς ἢ ὁ ἄξων τῆς ἁμάξης.

Θαιάομαι, Μ. εὐσω καὶ

Θαιάω-ῶ [ὄκκος], Μ. ἠσω, Π. κάθημαι. (μὲ αἰτ.) » Ἕδρας παγκρατεῖς θακεῖν,« αἰδλν, εἰς παντοκρατορικὸν (μοναρχικὸν) θρόνον. 2) (ἰδιαιτ. κατ' εὐφημ.) κάθημαι πρὸς ἀπόπατον. » Ἐάν τις ἀλῷ θακέων ἐν τῷ τεμένει, « Ἀπ.

Θάκημα (τὸ), Π. τὸ κεθίζεσθαι, κάθεισμα· (συνκδχ.) ἱκεσία ἢ ἱκέτης.

Θακήσιος, ἐως (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ Θακέω, κάθεισις.

Θάκος καὶ (οὐχὶ) Θᾶκος (ὁ), [θαάσσω]. κάθισμα, κάθισμα, θρανί· (συνκδχ.) συνέδριον (» Οἱ δὲ θεοὶ θῶκονδε καθίζανον, « Ὁμ. Ε.), (διὰ τὸ εὔφημ.) ἀπόπατος, χρεία, (κοιν.) καθίκι. » Ἐπὶ θώκων ἀνιστάμεθα, Θρᾳ., σηκόνεται πρὸς χρείαν του.

Θάλαμαξ, ακος (ὁ), = Θαλαμίτης.

Θαλάμευμα (τὸ), Π. [θαλαμεύω]. εἴκημα, ἐνδοιαίτιμα.

Θαλαμευτήρια (ἡ). ἡ ἑτοιμάζουσα τὸν (νυμφ.) θάλαμον.

Θαλαμεύω, Μ. εὐσω. (μὲ αἰτ.) Φέρω εἰς τὸν θάλαμον, νυμφεύομαι. ‖. (πθ. ἢ μσ.) κάθημαι κλεισμένος (καθὼς ἡ γυναῖκες) εἰς τὸν θάλαμον, (καὶ θῆρ.) εἶμαι τρυπωμένος εἰς τὴν θαλάμην μου.

Θαλάμη (ἡ). τρύπα (φωλιὰ) ζώου, (κυρ. θαλασσίου). » Πενέλοπος θαλάμης ἐξελκομένοιο, « Ὀδ. Ε. 2) (πλ.) αἱ τρύπαι τῆς μύτης, τὰ ῥουθούνια. τὰ κοιλώματα τῆς καρδίας κτλ.

Θαλαμηγὸς (ὁ καὶ ἡ), [θάλαμ. ἄγω]. εἶδ. πλοίου σκεπασμένον ὡσὰν κάμαρα ἢ ἔχον μέσα κάμαρας.

Θαλαμήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θάλαμον.

Θαλαμηϊάδης, αο ἢ εω (ὁ), Π. (ὑθύς) ὁ κατοικῶν εἰς θαλάμην, (ἐπμ.) μέγας.

Θαλαμηπολέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κίμαι (Ἐπιμελοῦμαι τὴν κοίτην τινὸς ὡς) θαλαμηπόλος. » Κύνας—, « Ὑππ., τὰς βάλλω νὰ βατευθοῦν.

Θαλαμηπολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θαλαμηπόλου.

Θαλαμηπόλος (ὁ, ἡ), [θάλαμ. πολέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὸν (νυμφικὸν ἢ ἁπλῶς τὸν) θάλαμον, ὑπηρέτης τοῦ θαλάμου, καμαριέρος. » Ὀρνην—, « Π., ὡς εὐκολύουσα τὴν ἕνωσιν τῶν δύο φύλων.

Θαλάμιος ἢ Θαλαμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Θάλαμον. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἡ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῆς τριήρους χρησιμεύουσα κώπη· ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἐξέτεινεν ἡ κώπη αὐτῆ. (ἀρσ.) = τῷ

Θαλαμίτης, ου (ὁ). ὁ κωπηλατῶν εἰς τὴν κατωτάτω σειρὰν ἢ εἰς τὴν πρώρην παλαμιακοῦ πλοίου, [ἐκ τοῦ

Θάλαμος (ὁ), [θάλλω, θάλπω]. κοιτών, κάμαρα· (Ἰταλ.) καμπινέτον, (ἰδιαιτ.) τὸ δωμάτιον τῆς γυναικὸς ἢ τῶν νεονύμφων· (ξθ. συνκδχ.) ὁ γάμος. (ἐπὶ ξ.)-Θαλάμη. (γαστ.) τὸ κατώτατον μέρος (πολεμικοῦ) πλοίου ὅπου ἐκωπηλάτουν οἱ θαλαμῖται· (ἐν γέν.) τὸ πλέον παρόμιον μέρος οἴκου ἢ ναοῦ, αὐτόν.

Θάλασσα [ἅλς ἢ πάλος], ης (ἡ). ἡ θάλασσα. » Ἡ ἄντλος (ἡ) καὶ ὑμὲς, ἃ ἢ ἐκτὸς θάλασσα, « Ἡρ. 2) τὸ θαλασσινὸν νερόν. » Περιῤῥῦναι θερμῇ θαλάσσῃ, « Δσκρ. 3) λίμνη. » Τιβεριάδος θάλασσα, « Γρφ.

Θαλασσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Θαλάττιος.

Θαλασσεύς, έως (ὁ), = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Θαλασσεύω, Μ. εὐσω. Διατρίβω (διαμένω) συνήθως εἰς (Β) ἔγγιμα ἀπὸ) τὴν θάλασσαν. » Αἱ γὰρ νῆες διαβῖοι, τοσοῦτος χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι, « Θκ. (50.) » Τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεώς, « Πλ., (κοιν.)=Τὰ βρεγμένα. » Κατακλίνας ἐν ταῖς ἀλληγυρίαις θαλασσεύει, « Ἡρακλδ., μεταχειρίζεται εἰς τὰς μεταφορὰς του πολλὰ συχνὰ (τὰς λαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ) τὴν θάλ.

Θαλασσίας, ου (ὁ). (κυρ. εἶδος) ἀνακατωμένος μὲ θάλασσαν, θαλασσωμένος.

Θαλασσίγανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσογενής.

Θαλασσίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλάσσιος.

Θαλασσίζω, Μ. ίσω. "Εγω γεύσιν ἢ χρῶμα ἢ ὀσμὴν θαλάσσης, μυρίζω (ἐν γέν. ὁμοιάζω) σὰν θάλασσα· πελαγίζω.

Θαλάσσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλασσινός. » Θαλάσσια ἔργα, « Ἰλ. Β., τὰ ναυτικὰ ἢ ἁλιευτικά. » Θαλάσσια στρώματα, « Δσκρ., τὰ Ἁλιπορφυρα. (καὶ ἀντ' ἐπιθ.) » Θαλάσσιον ἐκρίψατε, « Σοφ., εἰς τὴν θάλασσαν.

Θαλασσίτης, ου (ὁ), = Θαλασσαῖος.

Θαλασσοδάκτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (ὁδεύων, διερχόμενος) διὰ τῆς θαλάττης. » Ποταμὸς—, « Κ. Μαν., ὁ Ἀλφειὸς (διὰ τοὺς μετὰ τῆς Ἀρεθουσης μυθευομένους ἔρωτας του).

Θαλασσοδρεφῶ-ῶ, Μ. ήσω. Ὑφω (ἢ πθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εἶμαι βαμμένος) μὲ θαλάσσ. πορφύραν.
Θαλασσοβαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τῆς θαλ. « Τὸ Βηρύλλιον λίθος ἐστι γλαυκίζων, θαλασσόβαφὴς, « Ἐπιφ.
Θαλασσόβιος καὶ Θαλασσεβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς ἢ ἀπὸ τὴν θάλασ., ναύτης ἢ ἁλιεύς. « Ἰχθῦς—, « Κ. Μαν.
Θαλασσοβραχής, ές (ὁ, ἡ). βρεγμένος (μουσχευμένος) μὲ θάλασσαν.
Θαλασσογείτων, ονος (ὁ, ἡ). γείτων τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος.
Θαλασσογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθείς (λεβὼν τὴν ὕπαρξίν του) ἀπὸ τὴν θάλ.
Θαλασσογράφος (ὁ). ὁ περιγράφων τὰς διαφόρους θαλάσσας.
Θαλασσοδομέτρης, ου (ὁ). ἐργαλεῖον ναυτικὸν πρὸς καταμέτρησιν τῶν διαστημάτων τῆς θαλάσσης.
Θαλασσοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (κυρ. κατὰ τὸ χρῶμα) τὴν θάλ.
Θαλασσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (μὲ τὰ κωπιὰ) τὴν θάλ., (μτφρ.) ὁμιλῶ χωρὶς νόημα, φλυαρῶ.
Θαλασσοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ πις.
Θαλασσοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, ἔχων μεγάλην θαλάσσιον δύναμιν.
Θαλασσομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς τὴν θάλασσαν, παραδέρνω εἰς τὰ κύματα.
Θαλασσομέδουσα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θαλασσομέδων, οντος (ὁ), Π. βασιλεὺς τῆς θαλ., θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσομελι, -ιτος (τὸ). εἶδ. ὑδρομέλιτος κατεσκευασμένου μὲ θάλασσαν.
Θαλασσομιγὴς, ές (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θάλασ.
Θαλασσομοθὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ μοχθῶν (ἀγωνιζόμενος) πρὸς τὴν θάλασ., θαλασσομαχῶν.
Θαλασσόνομος (ὁ, ἡ). Π. [θ. νέμω]. ὁ βόσκων εἰς (τρεφόμενος, ζῶν ἀπὸ) τὴν θάλ.
Θαλασσόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσογενής.
Θαλασσόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὴν θάλ.
Θαλασσόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. πλήττω]. τὸν ὁπ. κυπᾷ (δέρνει) ἡ θάλ. « Νῆσος —, « Αἰσχλ.
Θαλασσόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (διαπλέων) τὴν θάλ.
Θαλασσοπόνος (ὁ, ἡ), = Θαλασσόμοθος.
Θαλασσοπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Πλέω (Ταξειδεύω) εἰς τὴν θάλ. ὡς-
Θαλασσοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περῶν θάλασσαν, ταξειδεύων διὰ θαλάσσης.
Θαλασσοπόρφυρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἁλουργὸς, Ἁλιπορφυρος.
Θαλασσότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (ἀναδοθεὶς ἢ ἐξέχων) ἀπὸ τὴς θάλ.
Θαλασσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θαλασσουργός.
Θαλάσσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θαλασσουργοῦ.
Θαλασσουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν θάλασ., ναύτης, ἁλιεύς, θαλασσινός.
Θαλασσεύχος (ὁ, ἡ), = Θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπλέω ὡς)-
Θαλασσοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ διωρισμένος νὰ φυλάττῃ τὰ παραθαλάσσια.
Θαλασσόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλ.
Θαλασσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω μέρος τι τῆς ξηρᾶς εἰς (τὸ σκεπάζω μὲ) θάλασσαν· ἀνακατόνω μὲ θάλ. « Ἡ ναῦς θαλασσοῦται, « Πλάτ., κάμνει νερά.
Θαλασσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θάλ.
Θαλάσσωσις, εως (ἡ). πλημμύρισμα τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τόπον τινά.
Θάλαττα, Θαλαττεύω κτλ., Ζ. Θάλασσα κτλ.
Θάλεα (τὰ), Π. πλθ. τοῦ Θάλος.
Θαλέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θάλλω.
Θαλεία (ἡ), = Θαλία.
Θάλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Θάλλουσα, ἀκμάζουσα, λαμπρά, μεγαλοπρεπὴς, ἄφθονος.
Θάλειος, α, ον, Π. ἀντὶ Θαλερὸς, θερμὸς ἢ ὄφθονος. « Δάκρυ—, « Ὅμ.
Θαλερόμματος (ὁ, ἡ), Π. = Θαλερῶπις.
Θαλερὸς [Θάλλω], ά, όν. Ἀνθηρὸς, τρυφερὸς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) σφριγῶν, ἀκμαῖος, νεαρὸς· πολὺς, ἄφθονος· (ἐνίοτε) πρᾶος· μέτριος. « Πνεῦμα—, « Αἰσχλ. « Ὕπνος—, « Δξ., ὁ γλυκὺς, ὄθ.
Θαλερῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ἀνθηρὰν ὄψιν ἢ γλ[illegible] (θελκτικὰ) ὄμματα.
Θαλέω, Π. ἀντὶ [illegible]λλω.
Θαλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Θηλέω.
Θαλία (ἡ), (κυρ.) = Θαλλὸς, κλωνάρι τρυφερόν. « Καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, Θαλίαν τε καπακλάσας ἀντὶ τραπέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, « Ἀθ. 2) (συνήθ. μτφρ.) πανήγυρις, συμπόσιον, (ἐν γέν.) χαρὰ, εὐθυμία· εὐημερία. « Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται Θαλίῃ ἐπὶ παλλῇ, « Ἰλ. Ι. 3) = Θαλλὶς (ἡ).
Θαλιάζω, Μ. άσω. Εὐθυμῶ, ξεφαντόνω.
Θάλικτρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Δσκρ. Δ'. 98).
Θαλλία (ἡ), = Θαλία, θαλλὸς.
Θάλλινος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ θαλλον.
Θαλλὶς, ίδος (ἡ). ζεμπιλάκι πλεγμένον ἀπὸ θαλλὸν (φοίνικος).
Θαλλὸς (ὁ). [Θάλλω]. κλωνάρι τρυφερὸν (κυρ. ἐλᾶτας)· φύλλον γουρμαθιᾶς. «Θαλλὸν πρασείειν τινί, « Παροιμ., δελεάζειν τινὰ μὲ κολακευτικὰς ἐλπίδας (καθὼς τὰς αἶγας μὲ τὸν θαλλόν).
Θαλλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καθὼς τὰ 'γ.δια) θαλλόν, εἶμαι-
Θαλλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) θαλλόν.
Θαλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θαλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) θαλλὸν (κλάδον ἐλαίας) εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.
Θάλλω [Θάω καὶ Θάλπω], Μ. Θαλλήσω ἢ Θαλήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Τέθηλα). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμήν μου (καταπράσινος, φουντωμένος, φορτωμένος ἀπὸ φύλλα, ἄνθη καὶ καρπούς), (μτφρ.) ἀνθῶ, ἀκμάζω, εἶμαι εἰς τὴν ἀκμαιοτέραν κατάστασιν· (σπντ. μτβτ.) κάμνω τι νὰ ἀκμάσῃ. « Οὐ καλὰ δένδρα' ἔθαλλε χῶρας, « Πίνδ.
Θάλος, εος-ους (τὸ), Π. = Θαλλὸς· βλαστὸς (κυρ. καὶ μτφρ.). ‖. (πλθ.) ἡβηδ. παλαύσεις.
Θάλπημι, Π. σπντ. ἀντὶ Θάλπω.
Θαλπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι ζεστ-
Θαλπιόων, Π. μτχ. τοῦ Θαλπιάω.
Θαλπνὸς, ἡ, όν, Π. ζεστὸς, ζεσταίν-
Θάλπος, εος-ους (τὸ). θερμότης· (μτφρ.) ζέσις, ὁρμὴ, παρηγοριά.
Θαλπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ζεσταίνων (ρῶν, κατσπραΰνων), [ἐκ τοῦ
Θάλπω [συγγ. τῷ Θάλλω]. Μ. Ζεσταίνω (κυρ. καθὼς ἡ κλῶσσα τὰ γά· « Ἡ δὲ περισπερὰ ἐν 40. κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει τρέφει, « Γεωπ.), (συνδχ.) στεγνώνω λίω πέπλους θάλπουσα, « Εὐρ. τε) φλογίζω, καίω (μτβτ. καὶ ἀ (μτφρ.) ζωογονῶ· παρηγορῶ πρ (« Καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπ θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, « Δ φραίνω· ἐμψυχόνω· ἐρεθίζω· θ πατῶ (« Αἶκε μὴ θαλφθῇ λόγοι (σπν.) πρηξενῶ ἀ ησυχίαν. « θάλπει κέρδος, « Ἄρστ., δὲν μ κινεῖ.
Θαλπωρὴ (ἡ), Ἰων. ζέσις, χαρὰ, ἐμψύχωσις, ἀνακούφισις, παρ
Θαλυκρὸς [Θαλύσσω], ά, όν, Π. θερμὸς· φλογερὸς· (μτφρ.) ἀνα ἀπὸ πάθος, διάπυρος.
Θαλύσια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν μητρὸς (Θαλλούσης) καὶ αἱ κα προσφερόμεναι ἀπαρχαὶ τῶν γ των κλπ.
Θαλυσιάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θαλύσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ
†Θαλύσσω, Μ. ὕξω. γρμτ. = Θάλπω
Θάλψις, εως (ἡ). τὸ θάλπειν ἢ θάλ ζίσταμα κτλ.
Θαμὰ [Θέμω], ἐπίρ. Π. συχνά· ἀλλ λήλως, (ὅθ.
Θαμάκις, ἐπίρ. Π. συχνάκις, πολλ
Θαμβαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θαμβέω
Θαμβαλέος, α, ον, Π. ἔκθαμβος, [Κυριεύομαι ἀπὸ θάμβος, ἐκπλήττ μένω ἐκστατικὸς (βλέπων ἢ ἀκού θαυμάζω. ‖. (σπν. μτβτ.) κάμνω νὰ μείνῃ ἔκθαμβος, ἐκπλήττω.
Θάμβημα (τὸ). θάμβος, ἐκπληξις· ἀν μενον θάμβους.
Θάμβησις, εως (ἡ). ἔκπληξις, ἔκ τρόμαγμα, ξάφνιασμα.
Θαμβήτειρα (ἡ), Π. ἡ προξενοῦσα θ (ἔκπληξιν), τρομακτική, (ἀπθ. τῶν ρινν.).
Θαμβητὸς, ἡ, όν. Ὁ πρόξενος θαμ φοβερὸς, ἀπορίας ἄξιος.
Θάμβος [Θάομαι], εος-ους (τὸ). ἔκπλ ἀπορία· θαυμασμὸς· τρόμος.
†Θαμβὸς, ἡ, όν. Ἔκθαμβος, τρομαγ
Θαμβοσύνη (ἡ), = Θάμβος.
Θαμέες (οἱ), Π. ἀντὶ Θαμεῖοι, Θαμ ἀντὶ Θαμειοῖς, δοτ. τοῦ
Θαμειὸς [Θαμὰ], ά, όν, Π. πυκνὸς, συ ἀλλεπάλληλος.
Θαμίζω [Θαμὰ], Μ. ίσω. Συχνάζω μ νά· πράττω τι συχνάκις. « Οὔτε μ μενός γε θάμιζεν, « Ὀδ. Θ, δὲν ἐ τυ συχνά.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λ καὶ
ίκις, ἐπίρ. = Θαμὰ, Θαμέκις, συ-
ις.
ός [Θαμά], ἡ, ὀν. Πυκνός· συχνός·
πάλληλος. ||. (τὸ ἄλ.) Θαμινά, ἀντὶ-
ως, ἐπίρ. = Θαμὰ, συχνά.
νας [ᾰ], ου (ὁ), (νλγ.) ὁ ἄλλ. Δευ-
ας ἢ Στεμφυλίτης οἶνος, (κοιν.) λάγ-
ις.
νὰς [Θάμνος], άδος (ἡ). ῥίζα.
ον (τὸ) καὶ
ίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θάμνος.
(της, ου (ὁ) καὶ Θαμνίτις, ιδος (ἡ). ὁ
κων εἰς (ἡ ὅμοιος μὲ) θάμνον.
ωδὴς, ες (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων εἰς
ας θάμνου, ὅμοιος μὲ θάμνον.
ωφήκης, ες (ὁ, ἡ). ἰσομεγέθης (ὑψη-
ι ἴσα) μὲ θάμνον.
νόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πυκνοῦ-
ι (ζυμαι ζομαι) εἰς εἶδος θάμνου.
νος (ὁ). [Θαμὰ, θαμινὸς]. δενδράκι
μηλὸν ἐκ φύσεως, χαμόδενδρον (μὲ
νιὰ κλαδιὰ), (πλθ.) πυκνὰ χαμόκλαδα
ὲπ. φυτρόνων περὶ τὴν ῥίζαν κομ-
νου δένδρου.
νουργος (ὁ, ἡ). (ζῶον) τὸ ὀπ. τρώγει
ασεις θάμνους.
νώδης, ες (ὁ, ἡ), = Θαμνοειδής.
νών, ωνος (ὁ). τόπος γεμάτος θάμνες,
ους θάμνων.
νώσιμος, η ἡ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ίμως,
Θαναηφόρος. 2) Π. θνητὸς, ὑποκεί-
ενος εἰς ἢ ἀποφασισμένος διὰ θάνατον.
ίμενοι) θανόντων, νεκρός. 3)=Θνησιμαῖος.
Θανάσιμα κρέα, « Ἀξ.
νατόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ (Βλέπω
ε πόθος, ἢ Εἶμαι ἀποφασισμένος διὰ)
ὸν θάνατον. « Μὴ συμπλέκεσθαι θανα-
ῶσιν ἀνθρώποις· οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτε-
ον ἀφεγγοὺς ἕρκους, « Σό.
ανατηρὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ
ανατηφὸς, ά, όν, = Θανατηφόρος, Θανά-
ιμος.
ανατήσιμος καὶ
ανατήσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμε-
ος διὰ) τὸν θάνατον· Θανάσιμος.
ανατηφορία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ ἢ νὰ γίνε-
αι τις.
ανατηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὄλεθρον, πε-
ρδύνην, ἐπιφέρων) θάνατον.
ανατιάω-ῶ, Μ. άσω, = Θανατάω.
ανατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων
ὸ τέλεσμα τὸν θάνατον. « Θανατικὴ
ίλη, « Πλ., ἡ περὶ θανάτου.
ανατώσεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θανατικὸς,
ανατηφόρος.
ανατοποιὸς (ὁ, ἡ), = Θανατηφόρος.
ανατος (ὁ), [Θνήσκω]. ἡ παῦσις τῆς ζωῆς·
ἡμ.) πειραλικὴ τιμωρία, σκότωμα.
ανατοφόρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ)
ανατηφόρος.
ανατοῦσια (τὰ). ἑορτὴ τοῦ Θανάτου.
ανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω εἰς θά-
ατον. Θανατόνω.
ανατώδης, ες (ὁ, ἡ), = Θανάσιμος. « Ἐν
ατῶν ἀποτίλλουσαι θανατώδιες, « Ἱππ.
ανάτωσις, εως (ἡ). καταδίκασμα εἰς θά-
ατον, θανάτωμα.

Θανέειν, Ἰων. Π. καὶ
Θανέμεν, Δ. ἀντὶ Θανεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Θάνω, ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Θνήσκω.
Θάομαι [ᾰ Θάω, ᾰω], Μ. Θήσομαι (ἀόρ. Ἐθησάμην), Π. = Θηλάζω, ἀρμέγω, βυζάνω (μτθ. καὶ ἀμτθ.). « Ἐπιστανὸν γάλα θᾶσθαι, « Ὀδ. Δ. « Γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, « Ἰλ. Ω. (ᾧ μτθ.) «Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα θήατο μήτηρ, « Ὅμ. Ἴλ., (ἂς μὴ συγχ. μὲ τὸ
Θάομαι, Μ. θάσομαι καὶ θήσομαι, Π. ἀντὶ Θεάομαι, θεωρῶ· κυττάζω μὲ θαυμασμόν.
Θᾶπα, ας (ἀ), Δ. καὶ
Θάπος, εος-ους (τὸ), (γλσ.) ἀντὶ Θάμβος καὶ Τάφος, (ὅθ.
Θάπτω, Μ. θάψω (πθ. πρκ. Τέθαμμαι, ἀόρ. Β'. Ἐτάφην καὶ τὸ θητ. Θαπτέον). Βάλλω εἰς τὸν τάφον (Παραχώνω) νεκρόν, ἐνταφιάζω, (ἐν γέν.) κηδεύω, (ὅθ.) « Πυρὶ θάπτων, « Ἐπγρ., καταλαίειν (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ παλαιοὶ) τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ.
Θαργήλια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., (κυρ. ὑδ. τοῦ
Θαργήλιος [Θάργηλος], α ἢ ος, ον. (ἐπιθετ.) Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμις (ᾰ).
Θαργηλιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἑνδέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ Θαργήλια).
Θάργηλος (ὁ), [ἄργος]. ἡ χύτρα ὅπου ἐβράζοντο αἱ ἀπαρχαὶ τῶν νέων καρπῶν εἰς ἑορτάς τινας· (ἐπιθετ.) ἄρτος ἀπὸ νέον σιτάρι.
Θαῤῥαλέος, α, ον. Ὁ ἔχων Θάῤῥος, θαῤῥητὸς, ἄφοβος, εὐτόλμος.
Θαῤῥαλεότης (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ θαῤῥαλέου, εὐτολμία.
Θαῤῥαλέως, ἐπίρ. Εὐτόλμως, μὲ ἀφοβίαν, μὲ πεποίθησιν, θαῤῥητά.
Θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω Θάῤῥος (πεποίθησιν) εἰς τι ἢ εἰς τινα, ἐμπιστεύομαι, (χ. πτ.), ἔχω ἢ λαμβάνω Θάῤῥος, δὲν φοβοῦμαι. « Καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ἠύσε, « Ἰλ. Δ. (συνήθ. πρς.) « Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα, « Αξ., μένε ἡσυχος, μὴ φοβᾶσαι· (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Θαρσέων καθίζευ, « Θκρ. « Θαῤῥῶν ἔθυε, « Ξεν.
Θαῤῥητικὸς, ἡ, όν. Πλήρης Θάῤῥους· φύσει ἢ καθ' ἕξιν εὐτόλμος, Θαῤῥαλέος.
Θάῤῥος, εος-ους (τὸ), Ἀττ. (μτγν.) ἀντὶ Θάρσος, (ὅθ. ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἠμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν ᾗ κατὰ τοὺς δύο τύπους).
Θαῤῥύνω [Θαῤῥέω], ἐπίρ. (μτχ.) Θαῤῥητά, μὲ Θάῤῥος.
Θαῤῥύνω, Μ. υνῶ. Δίδω (Ἐμπνέω) Θάῤῥος, ἐγκαρδιόνω. 2) Π. ἀντὶ Θαῤῥέω.
Θαρσαλέος, α, ον, = Θαῤῥαλέος.
Θαρσεῦσ', Δ. Π. ἀντὶ Θαρσοῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ
Θαρσέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θαῤῥέω.
Θαρσῆεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θαρπαλέος.
Θάρσησις, εως (ἡ). Θάῤῥος, πεποίθησις.
Θαρσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω Θάρσος, ἐνθαῤῥύνω, [ἐκ τοῦ
Θαρσοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων Θάρσος (Θάῤῥος), Θάρσους ἐμποιητικός.
Θάρσος [Θάῤῥος], εος-ους (τὸ). Θάῤῥος, ἀποθία, τόλμη, πεποίθησις, (παρθλ. Θράσος).
Θάρσυνος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ θατ.) ὁ ἔχων τὸ Θάῤῥος (τὰς ἐλπίδας) του εἴς τι, ἐνθαῤῥυνόμενος ὑπό.
Θαρσύνω, Μ. υνῶ, = Θαῤῥύνω,
†Θαρσὰς, είσα, ὁ, γμτ. ἀντὶ Θαρσαλέος, (ὅθ. κατὰ μετάθ Θρασύς).
Θᾶτται, Δ. ἀντὶ Θᾶσαι, ἀόρ. τῆς πρς. καὶ
Θάσομαι, Δ. ἀντὶ Θεάσομαι, μέλλ. τοῦ Θεάομαι.
Θάσομαι, Δ. ἀντὶ Θήσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Τίθημι.
Θᾶσσον, οὐδ. τοῦ Θάσσων.
Θάσσω, Μ. θάξω, Π. ἀντὶ Θαάσσω.
Θάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ταχὺς, ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος. ||. (τὸ οὐδ.) Θᾶσσον, ἀντὶ ἐπίρ. Ὀγλιγωρότερα, τὸ ὀγλιγωρότερον, (ἴδε Ταχὺς).
Θάτερα, Θάτερον, Θατέρου, κατὰ κρ. ἀντὶ Τὰ ἕτερα, Τὸ ἕτερον, Τοῦ ἑτέρου κτλ., (ἴδε Ἕτερος).
Θάττων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θάσσων.
Θαῦμα (τὸ), [Θάομαι, Θεάομαι]. παν ὅ,τι βλέπει τις μὲ θαυμασμὸν, πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς ἔκπληξιν, ἄξιον ἀπορίας, θαυμάσιον, παράδοξον, (καιν.) θαύμασμα· (ὅθ. πυρ. εἶς τὸ πλθ.) « Θαύματα, « Ξεν., τὰ παιγνίδια τῶν θαυματοποιῶν, (Τουρκ.) χοκκαμπαζλήκια, « Θαῦμα ἰδέσθαι, « Ὅμ. « Ἐν θαύματι ἐπιοῦντο, « Ἡσ., τὰ ἐγόμιζον θαῦμα. ἀποροῦσαν. 2) ἀντὶ Θαυμασμὸς, ἔκστασις, ἀπορία. « Θαύματος ἄξιος, « Αξ., (μονολεκτ.) Ἀξιοθαύμαστος. « Θαῦμα μ' ἔχει, « Ὀδ. Κ., ἢ « Διὰ θαύματος ἔχω, « Ἡρῳδ. (ἡ) « Ἐν θαύματι ποιοῦμαι, « Πλ. = τῷ
Θαυμάζω, Μ. θαυμάσομαι καὶ (σπνετ.) θαυμάσω (πρκ. Τεθαύμακα ᾗ πθ. Τεθαύμασμαι κτλ.). Βλέπω ἢ ἀκούω τι μὲ θαυμασμὸν (ὡς Θαῦμα), παραξενεύομαι, ἀπορῶ· (συνκβ.) σεβομαι· τιμῶ (μὲ αἴτ. ἑλλ.) « Καὶ μᾶλλον ἐθαυμάζετο τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας, « Ἰσκρ. « Τίς οὖν ἂν θαυμάσειε Ἱππίας κατὰ φύσιν ἐλαύνοντας; Ξεν. « Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτου λελήθαμεν, οὐ θαυμάζω· τὸ δὲ καὶ ὑμᾶς τοῦτ' ἀγνοεῖν, τοῦτο μοι δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Θαυμάζεσκον ἀκούοντες μῦθον, « ἔπκρ. «Μάλα γὰρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν, « Πλάτ. (ἀπ' ἐναντίας τῷ) « Ἐκ φιλοσοφίας ἤρξησεν αὐτῷ περιγίγνεσθαι τὸ μηδὲν θαυμάζειν, « Πλ. (ᾗ μὲ γεν. ἑλλ.) « Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς παιγνίδρεις συναγαγόντων, « Ἰσκρ. (καὶ ἀναλελυμ.) « Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν, « Ξεν. «Θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς (ἡ) σου τὴν ἀρετήν, « Αξ., (καὶ πθ.) « Θαυμάζομαι μὴ παρὼν, « Σοφ. « Ἐπὶ τῷ ἡγεμόνες εἶναι καὶ τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι, « Θκ., (παρθλ. Ἀγαμαι).
Θαυμαίνω, Μ. θαυμανῶ, Π. ἀντὶ Θαυμάζω.
Θαυμακτὸν (τὸ). ὅ,τι πληρώνει τις διὰ νὰ βλέπῃ τὰ θαύματα (=τὰ παιγνίδια τῶν θαυματοποιῶν); 2) (ἐξ οὗ =περὶ τῷ Ἐτυμολ. παράδειγ. τοῦ Schneid. τὸ ἐξηγεῖ καὶ τὸ διορθοῖ) Θυμάκτον, (ἀλλ' εἶνε περιττὴ νομίζω, ἡ ὑδρύθμισις, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Θαυμάζω εἶνε = Θυμάζω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Θαυμαλέος, α, ον, Π. θαυμάσιος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρών.).
Θαυμάλωψ, ωπος (ὁ), = Θυμάλωψ.
Θαυμασείω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν νὰ θαυμάσω.
Θαυμασία (ἡ), = Θαυμασμός.
Θαυμάσιος, α, ον. Θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, (ἐνίοτε εἰρων.) περίεργος, παράξενος, (Ἰταλ.) κουριόζος. (Συγχ. τῷ θαυμαστός, ἀλλ' ὁ Πλάτ. ῥητῶς τὰ διαστέλλει:) » Ἅπτον δὲ ταῦτα θαυμαστὰ, καὶ περ ὄντα θαυμάσια. «
Θαυμασιότης (ἡ). τὸ θαυμαστὸν (ἡ ἀξιοθαύμαστος ἰδιότης) τινος πράγματος.
Θαυμασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θαυματουργέω, ἐκτελῶ θαυμάσια (θαύματα).
Θαυμασιουργία (ἡ), = Θαυματουργία.
Θαυμασίως, ἐπίρ. Θαύματος ἄξιως, θαυμάσια.
Θαυμασμός (ὁ). τὸ θαυμάζειν, θαύμασμα, ἀπορία.
Θαυμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Θαυμάζω.
Θαυμαστής, οῦ (ὁ). ὁ θαυμάζων (τιμῶν, ἐπαινῶν κτλ.).
Θαυμαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ θαυμάζειν (γραμτ.) ὁ σημαίνων ἢ ἐκφράζων θαυμασμόν.
Θαυμαστός, ή, όν. Θαυμάσιος, ἄξιος ἀπορίας, ἀξιοθαύματος· (ἐνίοτε) παράδοξος, παράξενος. » Οὐδὲν θαυμαστὸν, « Δημ. (ἐκ πλ.) » Θαυμαστά γ', ἔφη, εἰ πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους δύνασαι, πρὸς δὲ σαυτὸν οὔ, « Ξεν. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Θαυμαστὸν ὅσον (οἷον), « Πλάτ., παρὰ πολὺ, μὲ ὑπερβολήν.
Θαυμαστόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ (νὰ φανῇ) θαυματόν.
Θαυμαστῶς, ἐπίρ. Θαυμασίως.
†Θαυματίζομαι, Μ. ισμαι. Κυριεύομαι ἀπὸ θαυμασμόν, (κοιν.) θαυμάζομαι.
‡Θαυματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκφράζων) θαῦμα ἢ θαυμασμόν.
Θαυματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θαύμαζός.
Θαυματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θαύματα (ὡς θαυματοποιός).
Θαυματοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θαυματοποιΐαν ἢ τὸν θαυματοποιόν.
Θαυματοποιΐα (ἡ). τὸ θαυματοποιεῖν, ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ θαυματοποιοῦ.
Θαυματοποιικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θαυματοποιόν.
Θαυματοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ δείκνων θαύματα (κυρ. πρὸς ἀπάτην τῶν πολλῶν καὶ ἀργυρολογίαν), (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, γκιὸζ-μπαγλιτζῆς κτλ., (Γαλλ.) jongleur. » Ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ἐπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασι, « Πλάτ. « Κοῦραι δύο θαυματοποιοί, « Μάτρ.
Θαυματός, ή, όν, Π. ἀντὶ Θαυμαστός.
Θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (συνήθ. ἐκκλησ.) Κάμνω (Ἐνεργῶ) θαύματα, εἶμαι θαυματουργός· (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιέω.
Θαυματούργημα (τὸ). Ἔργον θαυματουργοῦ, θαυματουργία.
Θαυματουργία (ἡ). τὸ θαυματουργεῖν, ἐκτέλεσις θαύματος ἢ θαυμάτων, (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιΐα.
Θαυματουργικός, ή, όν. Θαυματουργοῦ ἴδιος, θαυματοποιϊκός.
Θαυματουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (ἐκτελῶν) θαύματα (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιός. » Θαυματουργοὶ γυναῖκες ἐς ξίφη κυβιστῶσαι, « Αθ. » Ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τοὺς τὰ (αὐτόματα) δημιουργοῦντας θαυματουργούς, « Ἥρων.
†Θαυμασίκριον (τὸ). Ἴκριον (Γαλλ. échafaud) διὰ θεατάς, θεωρεῖον.
Θαψία (ἡ). ῥίζα τις φερομένη συνήθως ἀπὸ τὴν νῆσον Θάψον καὶ χρησιμεύουσα ὡς κιτρινὴ βαφή.
Θάψινος, η, ον. Βαμμένος μὲ θάψον, κίτρινος, ὠχρός.
Θάψος (ἡ), = Θαψία.
Θάω (θάω), ἄγρ. Θεμ. τοῦ Θάομαι, βυζάνω.
Θεὰ (ἡ), θηλ. τοῦ Θεὸς, Θέαινα. » Τὰ Θεὰ, « καὶ » Τὼ Θεὰ, « Πλάτ., αἱ δύω Θεαὶ, ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη.
Θέα (ἡ) τὸ θεᾶσθαι (θεωρεῖν), σεργιάνισμα· (συνδύχ.) πᾶν ὅτι θεωρεῖ τις, θέαμα· (κατ' ἔκτασ.) τὸ δικαίωμα τοῦ θεωρεῖν εἰς τὸ θέατρον καὶ ὁ τόπος ὅπου ἵστατο ἕκαστος τῶν θεατῶν. » Θέαν κατανεῖμαι αὐτοῖς τὸν ἀρχιτέκτονα, « Δημοσθ. 2) τὸ φαινόμενον μέρος τινος πράγματος, ὄψις ἢ χρῶμα, (κοιν.) ὡραιάδα.
Θεαγγελεύς, έως (ὁ). Διορισμένος νὰ ἀναγγέλλῃ τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν εἰς τὸν λαόν.
Θεαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ μαγγανεία) τοῦ θεαγωγοῦ.
‡Θεαγωγός (ὁ, ἡ). Ὅστις κάμνει διὰ τῶν μαγικῶν του ἐπικλήσεων (ἐξορκισμῶν) τοὺς θεοὺς νὰ ἐμφανισθῶσι.
Θεάζω, Μ. άσω. Ὁμοιάζω θεὸς, μετέχω θείστητος· χρησμοδοτῶ ὡς θεὸς (ἐνίοτε μεθ.) θεοποιῶ, (παρβλ. Θειάζω).
Θέαινα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Θεά.
Θεαίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐζήτησέ τις καὶ ἀπήλαυσε παρὰ τοῦ Θεοῦ, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τῷ τὸν δώσῃ.
Θεέκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγων (ἑλκύων, ἐξελευνῶν) τοὺς θεούς.
Θέαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται εἰς θέαν (παρατήνεται εἰς ἣ ὡς θέατρον), τὸ ἀντικείμενον τῆς θέας.
†Θεάμων, ονος (ὁ, ἡ). Θεατὴς, (εὔχρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰ σύνθ.).
Θεανδρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦν, Θεῖος καὶ ἀνθρώπινος ἐνταυτῷ, [ἐκ τοῦ
Θεάνδρος (ὁ), (θλγ.) = Θεάνθρωπος.
Θεανθρωπία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ θεανθρώπου.
Θεάνθρωπος (ὁ), (θλγ.). Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἐνταυτῷ (ὁ Ἰησοῦς Χριστός).
Θεάομαι-ῶμαι [θέα], Μ. άσομαι. Θεωρῶ (κυρ. εἰς ἢ ὡς εἰς τὸ θέατρον), βλέπω (κυρ. μὲ ἀπορίαν καὶ περιέργειαν), σεργιανίζω.
Θεάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρέσκων (εὐάρεστος) εἰς τὸν Θεόν.
Θεαρέστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀρεστὸν (εὐάρεστον) εἰς τὸν Θεόν.
Θεάριον, ω (τὸ), Δ. τύπος διορισμένος διὰ τοὺς θεωροὺς, [ἐκ τοῦ
Θεάριος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεώριος.
Θεαρός, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεωρός.
Θεαργία (ἡ). τὸ παντεξέσιον τῆς θεότ
Θεαργικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. ἀνήκων εἰς τὴν θεαργίαν, θεῖος.
‡Θεάρχιος, α, ον, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ θ γικός.
Θεαστί, ἐπίρ. Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν καθὼς λαλοῦν οἱ Θεοί.
Θεαστικός, ή, όν. Ἐμπνευσμένος ὑπὸ
Θεατέον, θετ. τοῦ Θεάομαι.
Θεατὴρ, ῆρος ♂
Θεατὴς, οῦ (ὁ). Ὅστις βλέπει (θεωρεῖ) (ἰδιαιτ.) ὁ θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον γέν.) θεάματα.
Θεατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησ εἰς τὸ θεᾶσθαι (θεωρεῖν). » Δύνα Ἀρρ., ἡ τῆς ὁράσεως.
Θεατός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ νὰ ἴδῃ τις, ὁρατὸς ἢ ἀξιοθέατος.
Θεάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θεατής.
Θεατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θέατρ
Θεατρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὑποκριτ τρον· (μτβτ.) ἐκθέτω (παρατήνω) τὸ θέατρον ἢ ὡς εἰς θέατρον, πλ. ἐπὶ κακοῦ) πομπεύω, » Πρωτιθέναι θέας αἰσχρὰς, Θεατρίζειν, « Γρ.
Θεατρικός, ή, όν, (ᾷ ἐπίρ.) -ικῶς κῶν εἰς (ἁρμόδιος διὰ) τὸ θέατρ πώδης, ἐπιδεικτικός.
Θεατρισμός (ὁ). ἡ εἰς τὸ θέατρον θέατρον ἔκθεσις, σηλίτευσις.
Θεατριστής, οῦ (ὁ). ὑποκριτὴς.
Θεατροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάγ βαίνων) εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροειδής, έος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίρ.) ἔχων σχῆμα θεάτρου, ὁμοιόμ
Θεατροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσπ διὰ κιλαπειῶν καὶ ῥαδιουργίας) σω (νὰ χειροκροτηθῶ) εἰς τὸ θέ
Θεατροκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρ
Θεατροκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων διεργόνως χειροκροτηθῇ εἰς τὸ
Θεατροκρατία (ἡ). κράτος (ὑπερ ρίσχυσις) τοῦ Θεάτρου δηλ. (ὅταν αὐτοὶ ἐπιβάλλουν τὴν θέλ εἰς τοὺς ποιητὰς) ἢ τῶν ποιητῶν κριτῶν (ὅταν αὐτοὶ ἄγουν καὶ κοινόν).
Θεατρομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διὰ τὸ θέατρον, τὸ ἀγαπῶ μέ λὴν (ὡς μανιώδης).
Θεατρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπ νιωδῶς (τρελλαινόμενος σὰ) θέατρον.
Θεατρομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδ θέατρον.
Θεατρομαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομ διὰ τὸ θέατρον.
Θεατρόμορφος (ὁ, ἡ), = Θεατροειδ
Θέατρον (τὸ). τόπος (οἰκοδόμημα) ριατάνονται θεάματα (» Ἐπλήν θέατρον, « Δημ.)· (συνεκδ.) αὐτὸ θέαμενον εἰς θέαν, θέαμα (» Θεατ νηθήμεν τῷ κόσμῳ, « Γρ.· (πα οἱ Θεαταί. » Ἐς θάκους ἵππεν τρον, « Ἥρ.
Θεατροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ οἰκοδομῶν σκευάζων) θέατρον (ι).
Θεατροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ᾷ ζων εἰς τοὺς Θεατὰς τόπον) εἰς τρον, [ὀηλ.) = Θεατρώνης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεατροσκοπία (ἡ). ἡ ἐν θεάτρῳ θεωρία. 2) (εἰς τὸν Φλῆρ. ὁ Boissonn. διορθ. Θεατροκοπία).
Θεατροτορύνη (ἡ). γουλιάρα τοῦ θεάτρου, (Κωμ. ἐπίθ. ἐταιρίδος ἡ ὑποκριτρίας).
Θεατρώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων, ἐνοικιάζων, ἐργολαβῶν πχρὰ τῆς πολιτείας) τὸ θέατρον.
Θεαύγεια (ἡ). Θεία αὐγὴ (λάμψις).
Θεαυγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ θείαν αὐγήν.
Θέειον (τὸ). Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖον, Θειάφι.
Θέειος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖος, Θεϊκός.
Θειέω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἰών. Π. ἀντὶ Θειόω.
Θειέμενος (Ἰα. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θηεύμενος), η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θεώμενος, μτχ. τοῦ Θεάομαι.
Θεογενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεογενής.
Θεογορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀγορεύω (Ὁμιλῶ) περὶ θεοῦ, θεολογῶ.
Θεογορία (ἡ). τὸ θεηγορεῖν, θεολογία, ⟦ἐκ τοῦ
Θεογόρος (ὁ, ἡ). ὁ θεηγορῶν, θεολόγος.
Θεηγόνος (γος), ου (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θεογόνος.
Θηΐος, α, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖος.
Θηκαλείων, ῶνος (ὁ), Ἰων. κατοικητήριον Ἱερέως ἢ τῶν Ἱερέων, ⟦ἐκ τοῦ
Θηκάλλης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος.
Θηλασία (ἡ). συμφορὰ ⟨σλμένη ἀπὸ τὸν θῦον (Θηλάτος), καταδρομὴ Θεϊκή.
Θηλατεόμαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. (μὲ αἰτ. ἄλλ.) Παραπονοῦμαι διὰ συμφορὰν τινα τὴν ὁπ. νομίζω Θηλάτον.
Θήλατος (ὁ, ἡ), ⟦Θεὸς, ἐλαύνω⟧. σταλμένος (κυρ. ἐναντίον τινὸς) πχρὰ τοῦ θεοῦ. « Νόσος (« Συμφορὰ κτλ.)—,« Π. 2) θυμούμενος (συρόμενος) πρὸς τὸν θεόν. « Βοῦς—, « Αἰσχλ., ὁ φερόμενος πρὸς θυσίαν εἰς τὸν βωμόν. 3) ὁ καταπεχούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀλιτήριος, (πχρβλ. Πεπνήλατος).
Θήτμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θέαμα.
Θεημαχία (ἡ), Π. ἀντὶ Θεομαχία.
Θεημάχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεομάχος.
Θεημοσύνη (ἡ), Ἰων. Π. θεωρία, παρατήρησις, ⟦ἐκ τοῦ
Θέημων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεάμων.
Θεηπολέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἰμαι-
Θεηπόλος (ὁ, ἡ), ⟦Θεὸς, πολέω⟧. λάτρις (ἐκτὸς ὑπηρέτης) θεοῦ ἢ θεᾶς τινος (ἰδιαιτ. δὲ) τῆς Κυβέλης, (ὀθ.) = Μητραγύρτης.
Θεήτης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεατής.
Θεήτοκος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεοτόκος.
Θεήτρος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θεάτρος.
Θέητρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θέατρον.
Θεία (ἡ), Θηλ. τοῦ Θεῖος, (κοινῶς) θειά.
Θειάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι θεῖον, ἀφιερώνω ἢ ἀποδίδω εἰς τὸν θεόν, θεοποιῶ. 2) θεσπίζω. προφητεύω (χρηματοδοτῶ) ὡς ἐνθουσιασμένος, (πχρβλ. Ἐπιθειάζω).
Θειασμός (ὁ). ἔμπνευσις θεία, ἐνθουσιασμός (θρησκευτικός). θεσπεσιφροσύνη, φανητικὸς χρησμοδότησις (ἐνθουσιῶντος) ἢ ὄρκος ἢ ἐπίκλησις θεοῦ.
Θειαστής, οῦ (ὁ). ὁ θειάζων (ἐκθειάζων) τι πινά, θαυμαστής.
Θειάστρι, ἐπίρ. = Θεαστί.
Θείην, ἀόρ. 2ον. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίθημι.
Θείκελος (ὁ, ἡ), Π. = Θέσκελος.
Θεϊκός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = Θεῖος.
Θειλοπεδεύω, Μ. εύσω. Ἁπλόνω (ἁφίνω) τι νὰ ἡλιαθῇ εἰς τὸ-
Θειλόπεδον (τὸ), ἀντὶ Εἰλόπεδον, μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ὅπου ἁπλόνονται σταφύλια ⟨ἄλλα ὁπωρικὰ νὰ ἡλιασθοῦν.
Θεῖμεν, Π. ἀντὶ Θείημεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. καὶ
Θεῖναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
Θεῖναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Θείνω ⟦συγγ. τῷ Κτείνω⟧, Μ. θενῶ (ἀόρ. Ἔθεινα ⟨ἄλλ. 6'. Ἔθενον), Π. πλήττω, κτυπῶ· τρυπῶ μὲ τὸ κεντρί, σουβλίζω, θανατόνω. « Νῶτον ἀλὸς θείνοντες,« Ὀππ., (περιφρ.) κωπηλατοῦντες· (καὶ μετγμ.) « Θείνει (⟨ὄχι θένει·) ὅ' ὀνείδει μάντιν,« Αἰσχλ.
Θειογραφικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς θείας Γραφῆς.
Θεογενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεογενής.
Θεοειδάμος), η ἡ ος, ον, Π. ὁ δαμάζων (καταδαμάζων, καταπονῶν) ⟨τοὺς θεούς. « Ἀνάγκη—, « Εὐσιθ.
Θειόδετος (ὁ, ἡ), Π. θεόθεν δεμένος.
Θειόδμητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόδμητος.
Θείομεν, Π. ἀντὶ Θῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θεῖον (τὸ), ⟦Θεῖος ἢ Θέω ἢ Θύω⟧, τὸ θειάφι, (Τουρκ.) κιμπρίτι.
Θεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν θεόν, θεϊκός· ἱερός θαυμαστός, ὑπερφυσικός. « Τὸ Θεῖον, « Ἡρ., Πλάτ. κλπ. ὁ θεός, ἡ θεότης, ἡ θεία δύναμις ἢ πρόνοια, ἡ βούλησις. »Προσέρχεται, ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγορὰν,« Ἀρχφ., κατὰ θείαν οἰκονομίαν. » Θεῖα (ἐνν. ἔργα ἢ πράγματα), « τὰ ὑπερφυσικά, τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. « Χρεὼν τὰ θεῖα, θνητοὺς ὄντας, εὐπετῶς φέρειν, « (Σοφ. παρὰ) Στοβ.
Θεῖος (ὁ), ⟦ἠθεῖος⟧. ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (κοιν.) θειός.
Θειόπεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόπεπτος.
Θειοτελής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοτελής.
Θειότερος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-τέρως, συγκρ. τοῦ Θεῖος.
Θειότης (ἡ). τὸ μεγαλεῖον τῆς θειότητος, ἡ ἱερότης τῶν θείων πραγμάτων.
Θειοφαγῆς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς φαγεῖ τῶν θεῶν, (ἀλλ. γρφ. -
Θειοφανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοφανής.
Θειοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. ἀντὶ Θεοφορέω.
Θειόφορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόφορος.
Θειούχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θείου (θειαφίου).
Θειόω-ῶ, Μ. ὠσω. Καπνίζω (ἐπιμ. Ἀγνίζω, Καθαρίζω) μὲ θειάφι. 2) (σπν.) = Θειάζω, ἀφιερόνω εἰς τὸν θεόν, καθιερόνω.
Θείς, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.
Θείω, Π. ἀντὶ Θέω, τρέχω.
Θείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Θῶ, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θειῳδής, ους (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ ἢ περιέχων μόρια ἀπὸ θειάφι. « Λουτρὸν—,« Ἀρετ. 2) (σπν.) = Θεῖος, θεοειδής.
Θείως, ἐπίρ. Κατὰ θεῖον τρόπον, κατὰ θείαν ἔμπνευσιν ἢ θέλησιν. Θεϊκά.
Θελγιφίμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων μὲ τοὺς λόγους του.
Θέλγημα (τὸ), = τῷ-
Θέλγητρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι θέλγει (μαγεύει, ἡδύνει, παρηγορεῖ) τὸν ἄνθρωπον. « Ὁ φίλων ὕπνου θέλγητρον, « Εὐρ.
Θέλγμα (τὸ), = Θέλγητρον, ⟦ἐκ τοῦ
Θέλγω ⟦Ἔλκω⟧, Μ. θέλξω. Μαγεύω (κυρ διὰ χειροψίας), γητεύω (συνδχ.) παρκόνω, χαυνόνω· ξαλίζω, ἀποκοιμίζω τρέπω, ἡδύνω· παρηγορῶ, καταπραΰνω
Θελτιμός (ὁ, ἡ), Π. ⟦θέλω⟧. γλυκύς, ἱλαρός, προσηνής· νόστιμος.
Θέλεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων τι μὲ καλὴν του θέλησιν, ἑκούσιος, πρόθυμος. « Θέλεος ἀθέλεος, « Αἰσχλ., ἑκὼν ἄκων.
Θέλεσκον, Π. ἀντὶ Ἔθελον, παρτ. τοῦ Θέλω.
Θέλημα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει τις θέλησις.
†Θεληματαίνω, Μ. θελληματήσω(ξ), νλγ ἀντὶ Θέλω. προαιροῦμαι.
Θέλημος καὶ
Θελήμων, ονος (ὁ, ἡ). Θελληματικός, πρόθυμος.
Θέλησις, ως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ θέλειν, θέλημα. « Αἱ τοῦ ἀνδρὸς θελήσεις νόμος γυναικί, « Π.ω.
Θελητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ θέλων τι. 2) (εἰς τὴν Ἐγρ.) = Μάντις, ἐγγαστρίμυθος, (ἐὰν δὲν ἦτο τολμηρὸν, ἠθέλομεν τὸ νομίσῃ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θέλκτης, ἐπαοιδός).
Θελητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων θέλησιν ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν.
Θελητός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον θέλει (ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ) τις, ἑκούσιος.
Θέλιμνον (τὸ), = Θέλυμνον.
Θέλιμος (ὁ, ἡ), = Π. Θέλεος.
Θελκτήρ (ὁ), Π. ὁ θέλγων (παρηγορῶν, καὶ καπραίνων). « Ὑδρναίων—,« Ὁμ. Ἴλ.
Θελκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ θέλγειν, θελκτικός, γοητευτικός· καταπραϋντικός, παρηγορητικός. »Νῦθος (« Ἐπῳδή) —,« Αἰσχλ., Πλ. ⟦- (ὑδ.) Θελκτήριον (τὸ), = Θέλγητρον. « Πόνων—, « Αἰσχλ.
Θέλντης, ου (ὁ), = Θελκτήρ, (Ἴδε καὶ Θελητῆς).
Θελκτικός, ἡ, όν. Θελκτήριος.
†Θέλκτις, ιος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Θελκτής.
Θέλκτριος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θελκτήριος.
Θέλκτρον (τὸ), = Θέλγητρον.
Θελκτῶς, υος (ἡ), Π. ἀντὶ Θέλξις, Θέλγητρον.
Θέλκτωρ, ορος (ὁ ⟨ἡ), Π. = Θελκτήριος.
Θελξικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ θέλγων τὴν καρδίαν
Θελξιμέροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων (μαγεύων, ἀπατῶν ὅ,τι ἡδονῆς) τοὺς ἀνθρώπους
Θελξίνους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων τὸν νοῦν (τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν). « Πειθὼ—,« Ἔπγρ.
Θελξιπικρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρωξενῶν ἡδονὴν ἀναμεμιγμένην μὲ πόνον (μὲ πικρίαν).
Θέλξις, εως (ἡ). τὸ θέλγειν ἢ θέλγεσθαι
Θελξίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Θελξίνους.
Θελοκακέω-ῶ, Μ. ήσω, Σ. Θελοκάκησα
Θέλυμνον (τὸ), Π. (κατὰ μετθ.) ἀντὶ Θέλιμνον, Θελίμνιον (κυρ. εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Προθέλυμνος κτλ.).
Θέλω ⟦Ἐλω⟧, Μ. θελήσω (παρτ. Ἔθελον, ἀόρ. Ἐθέλησα ⟦τὸ δὲ Ἤθελον ⟨ἤθέλησα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπάγονται ἀναλογώτερον εἰς τὸ Ἐθέλω], πρκ. [μτγν.] Τεθέληκα), =Βούλομαι, τέργω ἢ ἐπιθυμῶ ἢ ζητῶ νά· συνειθίζω· εὐχαριστοῦμαι· προθυμοῦμαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἄπαρ.) « Πᾶν ὃ θέλεις, « Θκρ. » Εἰ δὲ θελήσει ἀναδῆναι ἡ τυραννὶς εἰς τὴν θυγατέρα, « Ἡρ., Ἂν μέλλῃ (ἂν τύχῃ) νὰ καπαντήσῃ, (καὶ ἀπολύτ.) « Δάκρυε ὅσσα θέλεις, « Θκρ. « Πλέον τοῦ θέλοντος, « Σοφ., ἀντὶ Τοῦ δέοντος. (ᾧ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἡ γῆ θέλουσα διδάσκει, » Ξεν., ἀφ' ἑαυτῆς, (παρβλ. Ἐθέλω).

Θέμα (τὸ), [τίθημι]. πᾶν ὅ,τι καταθέτει (καταβάλλει) τις, (κυρ. δὲ) ἀργύριον τὸ ὁπ. βάλλεται ὡς στοίχημα ἢ βραβεῖον ἢ παρακαταθήκη. « Οὐδὲ γὰρ εἰ τραπεζῖται, ἀπαιτοῦμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, « Πλούτ. 2) (λογικ.) ἡ θεμελιώδης ἰδέα τὴν ὁποίαν βάλλει (λαμβάνει) τις ὡς βάσιν τῆς προτάσεώς τ., (παρβλ. Θέσις). 3) (γρμτκ.) ἡ πρωτότυπος λέξις ἥτις ὑποτίθεται ὡς ῥίζα πρὸς παραγωγὴν ἄλλων. 4) (ἀρχιτ.) =Ὡροσκόπιον. 5) (Βυζ.) τμῆμα ἐπαρχίας, (κυρ. δὲ) σῶμα στρατιωτικὸν διωρισμένον (τοποθετημένον) πρὸς φύλαξιν τῆς ἐπαρχίας.

Θεματίζω, Μ. ἰσω. (λογικ.) Θέτω (λαμβάνω) ἰδέαν τινὰ ὡς θέμα τῆς προτάσεώς μου. (ἀρχιτ.) κάμνω τὸ ὡροσκόπιον τινὸς, γενεθλιαλογῶ· (ἐν γέν.) βάλλω, σήνω, τοποθετῶ.

Θεματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμβανόμενος ὡς θέμα. » Ῥῆμα—, « Γρμτ. » Ἀγὼν—, « Πλδ., τοῦ ὁπ. προτίθενται χρηματικὴ ποσότης ὡς βραβεῖον. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) ἐπαρχιώτης.

Θεματικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.) Ὡς θέμα, πρωτοτύπως.

Θεμάτιον (τὸ). Θέμα ἀστρολογικόν, ὡροσκόπιον.

Θεματισμός (ὁ). τὸ θεματίζειν (ἐκλαμβάνειν τι ὡς θέμα), κατασκευὴ (διάθεσις) θέματος (λογικ. ἢ ἀστρολογ.)· (ἐν γέν.) τοποθέτησις.

Θεματοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω, =Θεματίζω.

Θέμεθλον (τὸ), Π. ἀντὶ Θεμέλιαν, βάσις, ῥίζα, πυθμήν.

Θεμείλιον (τὸ). Π. ἀντὶ Θεμέλιον.

Θέμειλον (τὸ), Π.=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θέμεθλον.

ξΘεμελιᾶτος, α, ον καὶ

Θεμελιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ θεμέλια, θεμελιώδης.

Θεμελιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ θεμελίων.

Θεμέλιον (τὸ), οὐδ. τοῦ

Θεμέλιος (ὁ, ἡ), [τίθημι], =Θεμελιακὸς, θεμελιώδης· ‖ (οὐσ.) » Θεμέλιος (ὁ), (ἐνν. λίθος) ὁ βαλλόμενος ὡς » Θεμέλιον (τὸ).

Θεμελιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνέχων, κρατῶν) τὰ θεμέλια.

Θεμελιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάλλω (Στηρίζω, Οἰκοδομῶ τι ἐπάνω εἰς) θεμέλιον, θεμελιόνω (κυρ. καὶ μτφρ.).

Θεμελίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., θεμελίωμα.

Θεμελιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θεμελιόνων ἢ θεμελιώσας τι,

Θέμεν καὶ Θέμεναι, Δ. ᾗ Αἰολ. ἀντὶ Θεῖναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θέμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.

Θεμερὸς [τίθημι], ά, όν, Π. σεμνὸς, εὐσταθὴς, ἐμβριθὴς, (Γαλλ.) posé.

Θεμερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σεμνὸν (ἐμβριθῆ) φρόνημα, εὐσταθοῦς χαρακτῆρος.

Θεμερύνομαι, Μ. υνοῦμαι, Π. [θεμερὸς]. σεμνύνομαι.

Θεμερῶπις, ιδος (ἡ), Π. [θεμερὸς, ὤψ]. σεμνὴ τὸ βλέμμα.

Θέμηλον (τὸ), Π.=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θέμεθλον.

Θεμιζω, Μ. ίσω, Π. δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ. ‖ (μσ.) τακτοποιῶ τι νομίμως, ῥυθμίζω, κανονίζω. μετριάζω. » Ὀργὰς—, « Πίνδ.

Θεμίπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. κανονικὰ πλεγμένος, (μτφρ.) κατορθωθεὶς ἢ ἀποκτηθεὶς νομίμως καὶ δικαίως.

Θέμις [τίθημι], θέμιδος καὶ Δ. θέμιτος ἢ θέμιστος (ἡ), (ἡ αἰτ. Θέμιν, ἡ κλητ. Θέμι). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Ἡ καθιστῶσα τάξις (διάταξις) τῶν πραγμάτων· τὰ ἔθιμα ἑνὸς τόπου· ἡ κοινὴ συνήθεια. (ἀπολύτ.) τὸ δίκαιον, τὸ πρέπον, τὸ σύνηθες· ἡ δικαιοσύνη. (Π.)=Θεσμὸς, νόμος (κυρ. ζηριζομενος εἰς τὰ ἔθιμα)· δικαιοδοσία. (κατὰ τὴν μυθολογ.) θεὰ τῆς δικαιοσύνης (τῆς νομιμότητος, τῆς εὐταξίας κτλ.). (πλθ.) διατάξεις, κανονισμοὶ, ἀποφάσεις. (ἀθ.) αἱ ἀμετάτρεπτοι ἀποφάσεις τῆς εἱμαρμένης ἢ τῶν θεῶν. χρησμοί, κρισαλογία, ὑποθέσεις. τὰ προνόμια ἢ δικαιώματα δικαστοῦ (ἄρχοντος κτλ.). » Διαπαρὰς τελέυσει θέμιστας, « Ἰλ. Ι. » Ἦ θέμις ἐστὶν, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀκριβέστερον) » Ἦ θέμις ἀνθρώπων πέλει, « Ἰλ. Γ., Τ., καθὼς συνειθίζουν οἱ ἄνθρ., κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ κόσμου. » Οὔμοι θέμις ἐζ-ξεῖνον ἀτιμῆσαι, « Ὀδ. Ξ., δὲν ἠμπορῶ, δὲν μὲ ἐπαιριάζει, δὲν εἶνε δίκαιον. » Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; « Δημ. » Λέκτρων ὧν θέμις εἴργει, « Αἰσχλ., ἀθεμίτων.

Θεμισκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπισκοπῶν (ἐπιτηρῶν, ἐφορεύων) δικαίως.

Θεμισκρέων, οντος (ὁ), Π. ὁ βασιλεύων (διοικῶν) κατὰ νόμους.

Θέμιστα καὶ Θέμιστας, Δ. Π. αἰτ. ἐν. καὶ πλθ. τοῦ Θέμις.

Θεμιστεία (ἡ). μαντεία. (Στρβ. ΙΖ'. 814).

Θεμιστεῖος, α, ον, Π. νόμιμος, δίκαιος.

Θεμίστευμα (τὸ). θεσμὸς, νόμος, ἀπόφασις.

Θεμιστευτὸς, ἡ, όν. Νομοθετημένος, καθιερωμένος διὰ νόμου (διὰ μακρᾶς συνηθείας), [ἐκ τοῦ

Θεμιστεύω, Μ. εύσω. Νομοθετῶ, δικαιοδοτῶ. (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ· παραγγέλλω· χρησμοδοτῶ. » Ἡμερῶν ἀποφράδων ὅσων, ἐν αἷς ὃ νενόμιςαι θεμιςεύειν, « Πλ.

Θεμιστέων, Π. γεν. πλθ. καὶ

Θέμιστι, δοτ. ἐν. τοῦ Θέμις.

Θεμίστιος (ὁ, ἡ). ἔφορος (προστάτης) τῆς δικαιοσύνης, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Θεμιστόνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν θεμιτὰ (δίκαια).

Θεμιστοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θέμις, πολέω]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην, δικαστὴς, βασιλεύς.

†Θεμιστὸς, ὴ, όν, =Θεμιτός.

Θεμιστοσύνη (ἡ), Π. δικαιοσύνη.

Θεμιστοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [θέμις, ἔχω]. =μιστοπόλος.

†Θεμίστωρ [θέμις, ἵστωρ]. ὁρος (γνωρίζων καὶ φυλάττων τὰ δίκαια νόμους).

Θεμιστῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Θεμιτῶς.

Θεμιτὸς [θέμις], ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)=Σύμφωνος μὲ (Συγχωρημένος ἀπὸ) νόμους, νόμιμος, δίκαιος.

†Θεμὼς (ὁ),=Θεσμὸς. Διάταξις· παραγν.

Θεμόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (μὲ ἀπαρ.) βάλλω εἰς θέσιν, φέρω εἰς κατάστασιν. κάμνω

Θέναρ [θείνω], αρος (τὸ)· τὸ κοῖλον μέρος τὸ ὑπὸ τὴν ἀνθρώπ. χεῖρα ἢ τοῦ ποδὸς, ἡ φοῦχτα, ἡ παλάμη. (» Καὶ τὰ θέναρα ναρκῶσι, ᾧ ἐπιβαίνουσι, « Ἱππκρ.). (μτφρ.) τὸ ἐπίπεδον καὶ κοῖλον μέρος τοῦ βωμοῦ, (ἁπλ.) ἡ παλάμη φάνειαι. » Ἄλλος—, « Πίνδ.

Θεναρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸ θέναρ τῆς χειρὸς, ῥαπίζω.

Θενεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θείνω.

Θέα, Ἰων. ἀντὶ Θοῦ, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.

Θεοβάδιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βαδίζει (ἐπεριπάτησεν) ὁ θεός.

Θεοβλάβεια (ἡ), τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ Θεοβλαβοῦς.

Θεοβλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=Θεοβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίβ.)=Φρενοβλαβὴς δι' ὀργὴν Θεοῦ, (κυρ. ὅτ. πῆρεν ὁ θεὸς τὸν νοῦν.

Θεοβλαβία (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλάβεια.

Θεοβλαστος (ὁ, ἡ). Θεῖος ἢ θεοθεν βλάστησας.

Θεόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ βιφθεὶς ἢ πεταχθεὶς ὑπὸ Θεοῦ.

Θεοβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων (πηγάζων, πηγάζουσα) θεόθεν.

Θεογάμια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν γάμων τῆς Περσεφόνης.

Θεογενεσία (ἡ). ἡ ἐν Θεῷ (διὰ τοῦ βαπτίσματος) ἀναγέννησις.

Θεογενὴς (γνὴς), ές καὶ

Θεογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεογενναία καὶ

Θεογεννήτωρ, ορος (ἡ). γεννήτωρ (μήτηρ) Θεοῦ, Θεοτόκος.

Θεόγληνος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. γλήνη]. ὁ ἔχων θεῖα (ὡραῖα) ὄμματα.

Θεόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν γλῶσσαν (μὲ θείαν εὐγλωττίαν).

Θεογνωσία (ἡ). τὸ νὰ γνωρίζῃ ἢ νὰ μάθῃ τις τὸν θεὸν (τὴν ἀληθῆ θρησκείαν).

Θεόγνωστος (ὁ, ἡ)· γνωστὸς εἰς τὸν Θεὸν ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεογονία (ἡ). καταγωγὴ (γενεαλογία) τῶν θεῶν, [ἐκ τοῦ

Θεόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ θεόν.

Θεόγραπτος καὶ

Θεογραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

†Θεοδαίσια (τὰ). Θυσία (εὐωχία, ἑορτὴ) εἰς τιμὴν Θεοῦ (ἰδίως τοῦ Διονύσου).

Θεοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Θεοδέκτωρ, ορος (ὁ), Π.=Θεοδόχος.

Θεοδέκτης, ου (ὁ), Π. ὁ βλέπων ἢ ἰδὼν τὸν Θεόν, θεόπτης.

Θεοδίδακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ [Θ. διδάσκω]. =θεοδίδαχτος. » Μιαιφονία—, « Ὑπερ., ἡ γενομένη ἐξ αἰτίας φρενοβλαβείας τὴν ὁπ. ἐνέπνευσε θεός τις.

Θεοδίδακτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίβ.=δάκτως. Ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ Θεοῦ.

Θεοδόητος, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θεόθεν μεμηχανημένος (περιστερόμενος) ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, θεῖος, θεόπεμπτος.

Θεοδοσίφης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. δίφω]. ὁ ἀνερχόμενος (ἀναζητῶν) τὸν Θεὸν ἢ τὰ περὶ Θεοῦ.

Θεοδότειρα, Δ. ἀντὶ

Θεοδότης, ου καὶ ος, ον, Π. [Θ. δέμω]. ὁ οἰκοδομημένος ὑπὸ Θεοῦ, Θεόκτιστος.

Θεοδόκος (ὁ, ἡ),=Θεοδόχος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεοδώκος.

Θεοδύμητος (ὁ, ἡ),=Θεοδμήτος.

Θεοδώρητος (ὁ, ἡ). ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δεδοξασμένος.

Θεοδωσία (ἡ). δόσις (προσφορὰ) γινομένη εἰς Θεόν. ἀφιέρωμα.

Θεόδοτος (ὁ, ἡ),=Θεοσδοτος, Θεοδώρητος.

Θεοδρέπης (ὁ, ἡ), ὁ δεχθεὶς (χωρήσας, ὑποχθεὶς) θεόν.

†Θεοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Περιπατῶ) τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, [ἐκ τοῦ

Θεοδρόμος (ὁ, ἡ), ὁ περιπατῶν τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, πολιτευόμενος εὐσεβῶς (ἐναρέτως, θεαρέστως).

Θεοδώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δωθεὶς (χαριαθεὶς) ὑπὸ θεοῦ, ‖ (οὐσ. θ.) εἶδος ἐατρ. καθαρτικοῦ.

Θεοειδεία (ἡ). ὁμοιότης μὲ τὸν Θεόν, [ἐκ τοῦ

Θεοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.)-ειδῶς. Ὅμοιος (κατὰ τὸ εἶδος, κατὰ τὴν μορφὴν) μὲ τὸν Θεόν. Θεῖος.

Θεοείκελος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ τοὺς θεούς.

†Θεοεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). γραμτ. παράφρ. τοῦ Θεοπέσιος.

†Θεοεχθία ἢ Θεοεχθρία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις ἐχθρὸς (ὁ, ἡ). θεομίσητος.

Θεοέχθρος (ὁ, ἡ),=Θεήλατος.

Θεοθέλητος, ἐπίβ. Ἐκ Θεοῦ.

Θεοθρέμμων, ονος καὶ

Θεοθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ θεόθεν τρεφόμενος.

Θεόθυτος (ὁ, ἡ). Θυσιασμένος εἰς τὸν Θεόν.

Θεόθυτα (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τοῦ οἴνου (τοῦ Βάκχου), τὰ ὄργια (τὰ μυστήρια) τοῦ Διονύσου, (ἴδε Γ-ρα(ρω).

Θεοθύνιον (τὸ). ναὸς τοῦ Διονύσου, [ἐκ τοῦ

Θεόθυτος (ὁ). ὁ θεὸς τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος.

Θεοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ καπηλεύων (ἐμπορεύμενος καπηλικῶς, δολευόμενος περὶ) τὰ θεῖα.

Θεοκατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεοκατασκεύαστος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Θεόκτιστος καὶ Θεοδμητος.

Θεοκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ κέλευσιν (πρωτοστασίαν) Θεοῦ.

Θεοκήρυξ, υκος (ὁ). ὁ κηρύττων (ἀναγγέλλων) τὸν Θεὸν ἢ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Θεοκίνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κινεῖ ἡ ἀκίνητος (διήγειρεν) ὁ Θεὸς, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Θεόρτος).

Θεόκλητος (ὁ, ἡ). προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν Θεόν· ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸν Θεόν. » Νάος—, « Νόνν.

Θεοκλυτέω-ῶ [Θ. κλύω], Μ. ήσω. Ἐπικαλοῦμαι (κινδυνεύων) ἢ Μαρτύρομαι (δεισοπαθῶν καὶ ἀδικούμενος) τὸν Θεόν, (ἐν γέν.) ἐπικαλοῦμαι. 2) (πθ.) ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ, μυοῦμαι. » Τὰ μαντικὰ καὶ θεοκλυτούμενον γένος, « Πλ.

Θεοκλύτημα (τὸ). τὸ λεγόμεναν πρὸς ἐπίκλησιν Θεοῦ.

Θεοκλύτησις, εως (ἡ), τὸ θεοκλυτεῖν, ἐπίκλησις Θεοῦ.

Θεόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἐπακούει (κλύει) ὁ θεός. 2) Θεοτίμητος.

Θεοκμήτος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κάμνω]. =Θεόκτιστος, Θεόκτιτος, Θεοκατασκεύαστος.

Θεοκράνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θεόθεν τὴν κυριότητα, θεῖος κύριος (κύραν).

Θεοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=Θεοκόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος, Ἱερεὺς (Θεοῦ ἢ Θεᾶς).

Θεοκόσμητος (ὁ, ἡ). Θεόθεν κεκοσμημένος, Θεοκατολιστος.

Θεοκόρος (ὁ, ἡ), Θεηπόλος.

Θεοκράντος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κραίνω]. ὁ ἐκτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) Θεόθεν· Θεῖος.

Θεοκρασία (ἡ). κρᾶσις (μίξις, Ἕνωσις) μὲ τὸν Θεόν.

Θεοκρατία (ἡ). τὸ νὰ διοικῆται ἔθνος τι ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ Θεοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ.

Θεοκρῆπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κρηπὶς]. Θεμελιωμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεοκρίτης, ου (ὁ), Π. ὁ γενόμενος κριτὴς (αἱρετοκριτὴς) τῶν θεῶν, (ἐπίθ. τοῦ Πάριδος).

Θεόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κριθεὶς (ἐγκριθεὶς, ἐκλεχθεὶς) ὑπὸ Θεοῦ.

Θεοκτιστος (ὁ, ἡ). προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν Θεόν· ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸν Θεόν. » Νάος—, « Νόνν.

Θεοκλυτέω-ῶ [Θ. κλύω], Μ. ήσω. Ἐπικαλοῦμαι (κινδυνεύων) ἢ Μαρτύρομαι (δεισοπαθῶν καὶ ἀδικούμενος) τὸν Θεόν, (ἐν γέν.) ἐπικαλοῦμαι. 2) (πθ.) ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ, μυοῦμαι. » Τὰ μαντικὰ καὶ θεοκλυτούμενον γένος, « Πλ.

Θεοκλύτημα (τὸ). τὸ λεγόμεναν πρὸς ἐπίκλησιν Θεοῦ.

Θεοκλύτησις, εως (ἡ), τὸ θεοκλυτεῖν, ἐπίκλησις Θεοῦ.

Θεόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἐπακούει (κλύει) ὁ θεός. 2) Θεοτίμητος.

Θεοκμήτος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κάμνω]. =Θεόκτευκτος, Θεόκτιστος, Θεοκατασκεύαστος.

Θεοκράνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θεόθεν τὴν κυριότητα, θεῖος κύριος (κύραν).

Θεοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=Θεοκόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος, Ἱερεὺς (Θεοῦ ἢ Θεᾶς).

Θεοκόσμητος (ὁ, ἡ). Θεόθεν κεκοσμημένος, Θεοκατολιστος.

Θεοκόρος (ὁ, ἡ), Θεηπόλος.

Θεοκράντος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κραίνω]. ὁ ἐκτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) Θεόθεν· Θεῖος.

Θεοκρασία (ἡ). κρᾶσις (μίξις, Ἕνωσις) μὲ τὸν Θεόν.

Θεοκρατία (ἡ). τὸ νὰ διοικῆται ἔθνος τι ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ Θεοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ.

Θεοκρῆπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κρηπὶς]. Θεμελιωμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεοκρίτης, ου (ὁ), Π. ὁ γενόμενος κριτὴς (αἱρετοκριτὴς) τῶν θεῶν, (ἐπίθ. τοῦ Πάριδος).

Θεόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κριθεὶς (ἐγκριθεὶς, ἐκλεχθεὶς) ὑπὸ Θεοῦ.

Θεοκτιστος (ὁ, ἡ). προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν Θεόν· ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸν Θεόν. » Νάος—, « Νόνν.

Θεοκλυτέω-ῶ [Θ. κλύω], Μ. ήσω. Ἐπικαλοῦμαι (κινδυνεύων) ἢ Μαρτύρομαι (δεισοπαθῶν καὶ ἀδικούμενος) τὸν Θεόν, (ἐν γέν.) ἐπικαλοῦμαι. 2) (πθ.) ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ, μυοῦμαι. » Τὰ μαντικὰ καὶ θεοκλυτούμενον γένος, « Πλ.

Θεοκλύτημα (τὸ). τὸ λεγόμεναν πρὸς ἐπίκλησιν Θεοῦ.

Θεοκλύτησις, εως (ἡ), τὸ θεοκλυτεῖν, ἐπίκλησις Θεοῦ.

Θεόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἐπακούει (κλύει) ὁ θεός. 2) Θεοτίμητος.

Θεοκμήτος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κάμνω]. =Θεόκτευκτος, Θεόκτιστος, Θεοκατασκεύαστος.

Θεοκράνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θεόθεν τὴν κυριότητα, θεῖος κύριος (κύραν).

Θεοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=Θεοκόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος, Ἱερεὺς (Θεοῦ ἢ Θεᾶς).

Θεοκόσμητος (ὁ, ἡ). Θεόθεν κεκοσμημένος, Θεοκατολιστος.

Θεοκόρος (ὁ, ἡ), Θεηπόλος.

Θεοκράντος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κραίνω]. ὁ ἐκτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) Θεόθεν· Θεῖος.

Θεοκρασία (ἡ). κρᾶσις (μίξις, Ἕνωσις) μὲ τὸν Θεόν.

Θεοκρατία (ἡ). τὸ νὰ διοικῆται ἔθνος τι ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ Θεοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ.

Θεοκρῆπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. κρηπὶς]. Θεμελιωμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεοκρίτης, ου (ὁ), Π. ὁ γενόμενος κριτὴς (αἱρετοκριτὴς) τῶν θεῶν, (ἐπίθ. τοῦ Πάριδος).

Θεόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κριθεὶς (ἐγκριθεὶς, ἐκλεχθεὶς) ὑπὸ Θεοῦ.

εἶμαι Θεολόγος. » Τὰ Θεολογούμενα, « Ἀριστ., τὰ περὶ Θεοῦ λεγόμενα (παρὰ τῶν θεολογούντων). 2) (ἁπλοστ.) ἀντὶ Θεοποιῶ. « Οὐ θεολογεῖν τὸν ἥλιον, « Ῥώμ.

Θεολογία (ἡ). τὸ θεολογεῖν· ἡ περὶ Θεοῦ ἢ θεῶν θεόθεν πραγματευομένη ἐπιστήμη.

Θεολογικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίβ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θεολογίαν.

Θεολόγος (ὁ, ἡ). ὁ θεολογῶν (ὁμιλῶν ἢ συγγράφων) περὶ Θεοῦ· ἐπιστήμων τῆς θεολογίας.

Θεολωβήτης, ου (ὁ), Π. ὁ κατολογῶν τὸν Θεόν, βλάσφημος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ-

ξΘεολώβητος (ὁ, ἡ), Π.=Θεοβλαβὴς.

Θεομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Θεομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὃς τις ἐμάνη δι' ὀργὴν τῶν θεῶν. (καθὼς ὁ Ὀρέστης).

Θεομανία (ἡ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ Θεομανοῦς.

Θεομαντεία (ἡ). τὸ μαντεύειν διὰ θείας ἐμπνεύσεως.

Θεομαντεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Θεόμαντις, εως (ὁ). μάντις προφητεύων διὰ θείας ἐμπνεύσεως.

Θεομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Πολεμῶ) ἐναντίον τοῦ Θεοῦ· ἀντιπράττω εἰς τὰς θείας βουλάς.

Θεομαχία (ἡ). τὸ θεομαχεῖν, πόλεμος κατὰ τοῦ Θεοῦ ἢ τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους.

Θεομάχος (ὁ, ἡ). ὁ θεομαχῶν (ἀντιδαίνων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Θεοῦ, τῆς Θείας προνοίας).

Θέομεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Θῶμεν, ά. πλθ. πρκ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.

Θεομηνία (ἡ). μῆνις (ὀργὴ) Θεοῦ ἢ τῶν θεῶν.

Θεομήστωρ [Θ. μήδομαι], ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπτόμενος ἢ συμβουλεύων ὡς θεὸς, προικισμένος μὲ θείαν φρόνησιν.

Θεόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π.=τῷ πρηγ.

Θεομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ Θεοῦ ἢ τοῦ Θεοῦ. 2) (εἰς τὸν Μανέθ. Δ', 7. εἶμενται καὶ ἄρα. καὶ ἀξηγ. ἢ διορθ.) ἀντὶ Θεομήτωρ.

Θεομιμησία (ἡ). τὸ νὰ μιμῆται τις τὸν Θεὸν (νὰ ζῇ-

Θεομίμητος (ὁ, ἡ). ὁμοιούμενος τὸν Θεόν, γενόμενος ἢ πράττων τι-

Θεομιμήτως, ἐπίρ. Κατὰ μίμησιν Θεοῦ ἢ τοῦ Θεοῦ.

Θεόμισος (ὁ, ἡ),=Θεομίμητος. »Θεόμισον ἔντι πρᾶγμα βασιλεῖ, « Σπ.

Θεομισὴς, ές καὶ

Θεομίσητος (ὁ, ἡ). μισούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, μισητὸς εἰς τὸν Θεόν.

Θεόμοιρος καὶ

Θεόμορος (ὁ, ἡ), Π. μοιρασμένος (διαπεταγμένος, ἀποφασισμένος) ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δοσμένος κατὰ Θεῖαν μοῖραν, (ἐν γέν.) Θεῖος.

Θεόμορος (ὁ, ἡ),=Θεομιδὴς.

Θεομυσὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. μυσαρὸς (ἐγκλέγματος) ἕνοχος πρὸς τὸν Θεὸν, (ἐπιθ.)=Θεομισὴς.

Θεομύστης, ου (ὁ). μύστης Θεοῦ ἢ τῶν Θείων.

Θεόμυστος (ὁ, ἡ). μεμυημένος ὑπὸ Θεοῦ ἢ τὰ περὶ Θεοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεονύμφευτος καὶ
Θεόνυμφος (ἡ). ἡ νυμφευθεῖσα τὸν θεόν.
Θεοξένιος (ὁ, ἡ). ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Ἑρμοῦ. ‖. Θεοξένια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν αὐτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων θεῶν παρὰ Δελφοῖς.
Θεόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). παιδὶ (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) θεοῦ ἢ τοῦ θεοῦ (ὁ Ἀγχέστρατος ὀνομάζει κωμικῶς θεόπαιδα τὸν λάβρακα).
Θεοπαράδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ παραδεδομένος, ὁ κατὰ παράδοσιν θεῖαν.
Θεοπαραδότως, ἐπίρ. Κατὰ θείαν παράδοσιν.
Θεοπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ παραχθείς. » Εἰ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος, οὐ θεοπάρακτος, « Ἰουσ.
Θεοπάτωρ, ερος (ὁ). πατὴρ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν.
Θεοπείθεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Θεοπειθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος (ὑπακούων) εἰς τὸν θεόν, εὐπειθὴς εἰς τὰς θείας ἀποφάσεις.
Θεόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ πεμφθεὶς (σταλμένος) ὑπὸ θεοῦ.
Θεοπλαστέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) νέους θεούς· κατασκευάζω ἀγάλματα θεῶν· παριστάνω τι εἰς σχῆμα θεοῦ, ‖ἐκ τοῦ
Θεοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (ἐπινοῶν νέους) θεοὺς ἢ ἀγάλματα θεῶν.
Θεοπλαστία (ἡ). τὸ νὰ πλάττῃ τις νέους θεοὺς ἢ ἀγάλματα θεῶν.
Θεόπλαστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοπληγής, ές καὶ
Θεόπληκτος (ὁ, ἡ), = Θεοβλαβής, Θεόληπτος, (κατὰ λέξ.) θεοκτύπητος.
Θεοπληξία, ᾱς (ὁ, ἡ), = Θεοπληγής.
Θεοπληξία (ἡ), = Θεοβλάβεια, Θεοληψία.
Θεόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ὑπὸ θείας χειρός.
Θεόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Θεόπνευστος.
Θεόπνευστος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεῦ, θεοφώτιστος.
Θεόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν θεόθεν τὸν πλοῦτον.
Θεοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω τινὰ θεόν, τὸν συναριθμῶ μὲ τοὺς θεούς. Κατασκευάζω ἀγάλματα θεῶν.
Θεοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ θεοποιεῖν.
Θεοποίητος (ὁ, ἡ), = Θεότευκτος.
Θεοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ ἀγαλμάτων· θεοποίησις.
Θεοποίκιλτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος ὑπὸ θείας χειρός.
Θεοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων θεοὺς (ἀγάλματα θεῶν)· ὁ θεοποιῶν τι ἢ τινά.
Θεοπολέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
†Θεοπόλος (ὁ, ἡ), = Θεηπόλος.
Θεόπεμπος (ὁ, ἡ), = Θεόπεμπτος.
Θεοπόνητος (ὁ, ἡ) = Θεόκμητος.
Θεοπραγία ἢ Θεοπραξία (ἡ). Θεία πρᾶξις.
Θεοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ θεοπρεπεῦς.
Θεοπρεπής, ές (ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς θεόν, εὐπρεπὴς ἢ μεγαλοπρεπὴς ἐπὶ τὸ θειότερον.
Θεοπρόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ προβληθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεοπροπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ (Προφητεύω, Ἐξηγῶ τι) ὡς θεοπρόπος.
Θεοπροπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θεοπρόπου, μαντεία, προφητεία.
Θεοπρόπιον (τὸ). λόγιον (μαντεῖα) θεοπρόπου. 2) (μτγν.) χρηστήριον, μαντεῖον.
Θεοπρόπος (ὁ, ἡ). [Ο. προεπεῖν;]. ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, προφήτης, χρησμολόγος. 2) ὁ στελλόμενος νὰ συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον. 3) Π. ἀντὶ Προφητικός, μαντικός. « Ἔπος θεοπρόπον, « Σοφ.
†Θεοπρόσπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἱεροπόσπλοκος.
Θεοπτεία (ἡ), τὸ νὰ βλέπῃ ἢ νὰ εἰδῇ τις τὸν θεόν, ‖ἐκ τοῦ
Θεόπτης [Ο. ὄσομαι], ου (ὁ). ὁ ἰδὼν τὸν θεόν.
Θεοπτία (ἡ), = Θεοπτεία.
Θεοπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θεοπτείαν ἢ τὸν θεόπτην.
Θεόπτυστος (ὁ, ἡ), [Ο. πτύω], = Θεομυσής.
Θεόπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναφθεὶς ἀπὸ θεῖον πῦρ. » Φλὸξ—, « Εὐρ.
Θεόρρευστος (ὁ, ἡ), = Θεόρρυτος.
†Θεορρήμοσύνη (ἡ). ὁμιλία (διδασκαλία) περὶ θεοῦ, ‖ἐκ τοῦ
†Θεορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν περὶ θεοῦ ἢ θεῖα ῥήματα.
Θεόρρητος (ὁ, ἡ). ὁ ῥηθεὶς ὑπὸ θεοῦ, (λόγος) τὸν ὁπ. εἶπεν ὁ θεός.
Θεόρρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (πηγάζων, προερχόμενος) ἀπὸ τὸν θεόν.
Θέορτος (ὁ, ἡ), Π. [Ο. ὄρνυμι]. Θεόπεμπτος, θεοκίνητος.
Θεὸς (ὁ), [Ρέω ἢ τίθημι, ἀλλ' ἴδε μᾶλλον Ζεύς]. ὁ Θεός· ἡ Θεότης. (μὲ τὸ θηλ. ἄρθρ.) = Θεὰ. (ἰδιαιτ.) ἡ τύχη. (δυϊκ.) » Τὼ θεὼ, « (εἰς μὲν τὰς Ἀθ.) ἢ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφ. (εἰς δὲ τὴν Σπάρτ.) οἱ Διόσκουροι.
Θεόσδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς ὑπὸ θεοῦ. » Οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, Θεόσδωρος, Θεόσδοτος, « Τζ.
Θεοσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ θεοσεβοῦς.
Θεοσεβέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
Θεοσεβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ σεβόμενος τὸν θεὸν καὶ τὰ θεῖα· εὐσεβής, (κοιν.) θεοφοβούμενος. » Τὰς γ' Ἀθήνας φασι θεοσεβεστάτας εἶναι, « Σοφ.
Θεοσεβητέον, θετ. τοῦ Θεοσεβέω.
Θεοσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ θεοσέβειαν.
Θεόσεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. σέβεται ἢ πρέπει νὰ σέβεται τις ὡς θεὸν, θεῖος.
Θεοσέπτωρ, ορος (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Θεοσεβής.
Θεοσεχθρία (ἡ), (Κωμ.) τὸ νὰ ᾖνέ τις ἐχθρὸς τῶν θεῶν (θεομισὴς, ἀλιτήριος), ἀσέβεια.
Θεοσημεία (ἡ). ἡ διὰ σημείων δήλωσις τῆς παρουσίας ἢ τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, θαυματουργία. (παρβλ. Διοσημεία).
Θεοσήμειον ἢ Θεοσήμον (τὸ), = Θεοσημεία, θαυματούργημα.
Θεοσκυνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Προσκυνῶ τινα ὡς θεὸν ἢ τὸν θεόν.
;Θεοσκυνὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ προσκυνούμενος ὡς θεός.
Θεοσοφία (ἡ). γνῶσις ἐντελὴς περὶ τὰ θεῖα· θεία σοφία, ‖ἐκ τοῦ
Θεόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θείαν σοφίαν· σοφὸς περὶ τὰ θεῖα.
Θεόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [Ο. σεύω], = Θεόρρυτος.
Θεόστεπτος καὶ
Θεοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ). στεφανωμένος ὑπὸ θεοῦ, λαβὼν θεόθεν τὸ στέμμα (τὸ διάδημα).
Θεοστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὸν θεὸν ἢ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ θεοῦ.
Θεοστεβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [Ο. στείβω], = Θεοβάδιστος.
Θεόστοργος (ὁ, ἡ), Π. [Ο. στέργω]. ὁ ὀπαδὸς τῶν θεῶν.
Θεοστυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [Ο. στυγέω], = μισῶν τὸν θεὸν ἢ μισούμενος ὑπ' αὐτοῦ.
Θεοστύγητος (ὁ, ἡ), Π. = Θεομίσητος.
Θεοστυγία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις θεοστυγὴς· ἀσέβεια.
Θεοσυλέω-ῶ, Π. ἡσω, = Ἱεροσυλέω, [ἱερόσυλος.
Θεοσύλης, ου (ὁ), = Ἱερόσυλος.
Θεοσυλία (ἡ), = Ἱεροσυλία.
Θεοσύλλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ θεῖον τινὰ μοῖραν συλλεχθεὶς (συναθροισθεὶς), δυνάναξ. » Φάλαγξ—, « Νίκ. Χωνιάτ. φορ.) ἢ ἁγία Σύνοδος.
Θεόσυλος (ὁ, ἡ), = Ἱερόσυλος.
Θεοσύνακτος (ὁ, ἡ). συνηγμένος (συναθροισμένος) ἐν ὀνόματι θεοῦ.
Θεοσύνδετος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος (συνημμένος) μετὰ τοῦ θεοῦ.
Θεοσύστατος (ὁ, ἡ). συστημένος ὑπὸ θεοῦ.
Θεόσυτος (ὁ, ἡ), Π. = Θεόσσυτος.
Θεοσφράγιστος (ὁ, ἡ) ἐσφραγισμένος ὑπὸ φέρων τὴν θείαν σφραγῖδα.
Θεόσωστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σωθεὶς (διατηρούμενος), θεοφύλακτος.
Θεόταυρος (ὁ), Π. Θεὸς ἢ ταῦρος (μὲ φὴν ταῦρου), Θεῖος ταῦρος.
Θεοτείχης, ες (ὁ, ἡ), Π. περιτειχισμένος μὲ θεῖα (θεόκτιστα) τείχη.
Θεοτελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ θεὸν τέλειος.
Θεοτερπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Θεόφατος.
Θεότευκτος καὶ Θεοτευχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [Ο. τεύχω], = Θεοκατασκεύαστος.
Θεότης (ἡ). ἡ οὐσία τοῦ θεοῦ. ὁ θεός.
Θεοτίμητος καὶ Θεότιμος (ὁ, ἡ), Π. τιμώμενος ἀπὸ τὸν θεόν.
Θεοτόκος (ἡ). ἡ τεκοῦσα (γεννήσασα) ἢ τὸν θεόν.
Θεότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεότρεπτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ἔστρεψε (μετέβαλε, μετεποίησεν) ὁ θεός.
Θεοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τοὺς θεούς. » Ἀμβροσία—, « Ἐπίγρ.
Θεοτυπία (ἡ), = Θεομιμησία.
Θεοτύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τύπον (γνώμην μίμησιν) θεοῦ. 2) ὁ τυπωθεὶς ὑπὸ θείας χειρός. » Σουδάριον θεοτύπωτον, « Δημοσ., τὸ ἅγιον Μανδύλιον. 3)
Θεουδεία (ἡ), Π. = Θεοσέβεια, ἡ σέβεια κτλ., ‖ἐκ τοῦ
Θεουδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [Θ, ζέος ἢ αἴδομαι]. Θεοσεβὴς, θεοφοβούμενος.
Θεοειδὴς, (ἐν γέν.) Θεῖος.
Θεουδόχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοδόχος.
Θεουργία (ἡ). ἔργον θείας δυνάμεως. 2) θεοποίησις. 3) ἡ τέχνη (ἡ ἀγωγὴ) τοῦ θεουργοῦ, εἶδος μαγείας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
, τερατούργημα θεσργοῦ (μτγν.).
ς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ
εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) θεσρ-
οποιητικὸς ἢ μαγικός.
(ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἐκτελῶν) θεῖα
2) ὁ προξενῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον
ὁμοίωσιν θεοῦ. 3) μάγος ὅστις
γεῖ ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ

ος (ὁ, ἡ). Θεόθεν (ὑπὸ θείας χει-
ισμένος.
α (ἡ). ἐμφάνισις θεοῦ· (ἐκκλησ.)
ωσις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.
α (τά), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τι-
πρὰς ἀνάμνησιν τῆς ἐμφανίσεως
θ. ἐκκλησ.) ἢ ἑορτὴ τῆς γεννή-
(ἰδιαιτ.) τῆς βαπτίσεως τοῦ Χρι-

ς, ους (ὁ, ἡ). ὁ φανερωθεὶς (γνω-
θείς, ἀποκαλυφθεὶς) ὑπὸ θεοῦ·
α (τὰ), = Θεοφάνεια.
νης, ου (ὁ), = Ἱεροφάντης.
ρία (ἡ), = Θεολογία.
ος (ὁ, ἡ), = Θεοφανής.
ωρητορος (ὁ, ἡ), [θ. φαίνω], = Θεο-

ός, ἐπίρ. Ὡς θεοφανής, μετὰ θεσ-
ς.
ής, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ θεῖον
ς.
ος (ὁ, ἡ), Π. Θεολόγος, ἀρχολόγος.
ής, οὐ (ὁ), = Ὑποφήτης.
γκτος καὶ Θεόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. τὸν
ρφεν (ὡμίλησεν) ὁ Θεός.
ής, ές καὶ Θεοφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ
ώμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἢ ἀγαπῶν τὸν
θεοσεβής.
α (ἡ). τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν θεὸν ἢ
γκεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
ος (ὁ, ἡ), = Θεοφιλής.
ῶς, ἐπίρ. Ὡς θεοφιλὴς, θεαρέσκως.
Π. ἀντὶ Θεοῦ, Θεῷ, Θεοῖς.
ος (ὁ, ἡ). Ὁ φοβούμενος τὸν θεὸν,
σεβής.
τος (ὁ, ἡ), Π. = Θεοφόρητος, θεό-
τος, ἐνθουσιῶν.
ῶ-ω, Μ. ήσω. Φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν
ν (μτ. ἢ πθ.) γίνομαι θεοφόρητος,
σέβομαι. » Πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ
ρούνται πνεύματι τὸν αὐτὸν τρό-
ὸν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχειν, «

ησις, εως (ἡ). τὸ θεοφορεῖν ἢ θεο-
σθαι, ἐμπνευσις (ἐνθουσιασμὸς) θεο-
του.
ητος (ὁ, ἡ), [θ. φορέω]. ὁ ὁδηγού-
(κινούμενος, ἐμπνεόμενος) ὑπὸ τοῦ
ἐνθουσιασμένος. 2) (μτφτ.) ὁ φέ-
σκόνων εἰς τοὺς ὤμους του) εἴδω-
θεοῦ ἢ θεᾶς.
ήτως, ἐπίρ. Ὡς θεοφόρητος.
ία (ἡ), = Θεοφόρησις.
ος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ σηκόνων ἐ-
του θεὸν ἢ θεάν· (ἐκκλησ.) ὁ φέριων
ἐν ἑαυτῷ τὸν θεὸν, ἐνθουσιασμέ-
αρις. Θεόφορος, ᾗ τὸ ἐξηγοῦν Θεο-
τος). » Ἰησοῦς—, « Αἰσχλ. 2) (πθ.)
ητος, θεόπεμπτος. » Δίκη—, « Αἰσχλ.

Θεοφραδὴς [θ. φράζω], ές (ὁ, ἡ). ὁ λα-
λῶν θεῖα ῥήματα ἢ ὡς ἀπὸ στόματος
θεοῦ (προφητικῶς). 2) (πθ.) = Θεόφρα-
στος. » Μῦθος—, « Νόνν.
Θεοφραδία (ἡ). φωνὴ (ὁμιλία) θεοῦ ἢ θεία,
χρησμὸς, μαντεία, προφητεία.
Θεοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), = Θεοφραδὴς.
Θεόφραστος (ὁ, ἡ). ὁ λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ
θεοῦ. » Ῥῆμα—, « Δ. Ἀρεοπ.
Θεοφρονὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόφρων.
Θεοφρόνιος, ἐπίρ. Εὐσεβοφρόνως.
Θεοφροσύνη (ἡ). φρόνησις ἢ ἔμπνευσις
θείας· φρόνημα θεοσεβές.
Θεοφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ φρουρού-
μενος, θεοφύλακτος.
Θεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θεῖον φρόνη-
μα ἢ θείαν φρόνησιν· θεοσεβὴς, ἐνάρε-
τος.
Θεοφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον φυλάττει
(σώζει, προφυλάττει) ὁ θεός.
Θεοφύτευτος καὶ
Θεόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος (κυρ. ᾧ μτνμ.)
ὑπὸ θεοῦ.
Θεοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμῳδοτῶ, προ-
φητεύω.
Θεοχάρακτος (ὁ, ἡ), [θ. χαράσσω]. γραμ-
μένος (ἐγκεχαραγμένος) ὑπὸ χειρὸς θεοῦ.
Θεοχόλωτος (ὁ, ἡ), = Θεοστυγὴς, Θεομί-
σητος.
Θεόχρηστος (ὁ, ἡ). [θ. χράω]. ὁ χρησμο-
δοτηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ χρισθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεοχώρητος (ὁ, ἡ). θεοῦ χωρητικός (δε-
κτικός).
Θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Θεοποιῶ. 2) Π. ἀντὶ
Θειάω, καπνίζω (πρὸς καθαρισμὸν) μὲ
θεῖφρι.
Θεράπαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Θεράπων, δου-
λεύτρα, ὑπηρέτης.
Θεραπαινίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θεράπαι-
να, δουλευτρίτσα.
Θεραπεία (ἡ). τὸ θεραπεύειν, (ἐν γέν.) ὑ-
πηρεσία· ἐπιμέλεια· (κοιν.) συγύρισμα
(» Τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἐψημάτων
θεραπείαν, « Πλάτ. » Ἡ τῆς ἐσθῆτος
θεραπεία, « αὐτ.)· (ἰδιαιτ.) λατρεία (πρὸς
τὸν θεόν), (» Ἄλλαι θεῶν τε ᾗ δαιμόνων
καὶ ἡρώων θεραπεῖαι, « Πλάτ.)· περι-
ποίησις (φίλου ἢ ὑπερέχοντος)· καλλιέρ-
γεια (γῆς) (» Τὰ μὲν γὰρ [τῶν φυτῶν]
θεραπείᾳ, τὰ δὲ ἀθεραπευσίᾳ μεταβάλ-
λει, « Θφρ.)· νοιάσιμον (κύτταγμα, καὶ
κατ' ἔκτ.) ἰατρεία (ἀσθενοῦς)· (μτφορ.)
διόρθωσις· παρηγορία· (περιληπτ.) ἀντὶ
Οἱ ὑπηρέται (ἡ συνοδία, οἱ αὐλικοὶ) κυρ.
ἡγεμόνος κτλ., (Γαλλ.) la maison. » Ἐγάρη δὲ Φαραὼ καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ, «
Γρφ.
Θεράπευμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς θε-
ραπείαν, σέβας· περιποίησις· ἰατρικὸν
κτλ. » Τὸ τοῦ μύθου κακηκτοῦν εὑρέ τι
θεράπευμα, « Εὐστ. 2) τὸ ἀντικείμενον
τῆς θεραπείας. » Δύσκολον ἀναλαμβάνει
θεράπευμα ἡ φιλοσοφία τὴν ἀβλεψίαν, «
Πλ.
†Θεραπευσία (ἡ), ἀντὶ Θεραπεία, ἐπιμέ-
λεια, (μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἀθεραπευσία).
Θεραπεύσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς ἢ ἄξιος
θεραπείας· ἰάσιμος.
Θεραπευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Θεραπεύω.

Θεραπευτὴρ, ῆρος καὶ
Θεραπευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θεραπεύων (περι-
ποιούμενος) τινα· ὑπηρέτης· νοσοκόμος,
ἰατρός· ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θείαν
λατρείαν.
Θεραπευτήριος, α, ον καὶ
Θεραπευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς·
Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ θεραπεύ-
ειν· περιποιητικὸς, ὑπηρεσιακὸς, κολα-
κευτικὸς· ἁρμόδιος πρὸς θεραπείαν (νοιά-
σιμον ἢ ἰατρείαν) ἀσθενοῦς, (ὅθ.) » Θε-
ραπευτικὴ, « ἰατρ., ἡ τέχνη τοῦ θεραπ-
εύειν (τοὺς νοσοῦντας), καὶ » Ἕξις θε-
ραπευτικὴ, « Ἄρστ., ἡ φιλάσθενος καὶ
ἐπιμ.) ἔχουσα χρείαν παντοτεινῆς θερα-
πείας.
†Θεραπευτὴς, ἰδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ)
Θεραπεύτρις.
Θεραπευτὸς, ἡ, όν, = Θεραπευτέος, θερα-
πεύσιμος.
Θεραπεύτρια, ας, ᾗ Θεραπευτρὶς, ἰδος (ἡ),
θηλ. τοῦ Θεραπευτής.
Θεραπεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ (ὡς θεράπ-
ων), ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι· λα-
τρεύω (προσφέρω τὸ σέβας μου εἰς) τὸν
θεόν· κολακεύω (Ἰταλ. κάμνω τὴν κόρ-
τε μου εἰς) ἄρχοντα κτλ., καλλιεργῶ
(καλλιεργῶ γῆν)· νοιάζομαι (κυττάζω,
[καὶ κατ' ἔκτ.] ἰατρεύω) ἀσθενῆ·
(μτνμ.) διορθόνω, ἐπισκευάζω· (ἐν γέν.)
συγυρίζω, (συνκδχ.) κατορθόνω. » Ἐκ
πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν
πυλῶν, « Θκ., κατορθώσαντες διὰ θερα-
πειῶν (κολακειῶν, ὑπαγωγίσεων), (καὶ
πρὸς ἀπαρέμφ.) » Οἵτε ἐπιδάται ἐθερά-
πευον.. μὴ λείπεσθαι τά.., « αὐτ., ἐ-
προσπάθουν.
Θεραπὴς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεραπευτικὴ.
Θεραπηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεραπεία.
Θεραπήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεραπευ-
τικός.
Θεραπὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θε-
ραπαινίς.
Θεράπνη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεράπαινα. 2) κα-
τάλυμα, καταγώγιον, κατοικία.
Θεραπνίδιον (τό), Π. ὑποκορ. τοῦ
Θεραπνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεραπαινίς.
Θεραπόντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θεράπων.
Θεραποντὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς
θεράποντα ἢ θεράπαιναν ἢ, ἁρμοδία πρὸς
τὸ θεραπεύειν, κολακευτική.
Θεράπων [ἐθεράπω, συγγ. τοῦ Θέρω καὶ
= Θεραπεύω], οντος (ὁ), = Θεραπευτὴς,
ὑπηρέτης, λάτρις· ὀπαδὸς, ἀκόλουθος.
» Ἄρηος θεράποντες, « Ὅμ., οἱ πολεμι-
σταί. » Μουσάων θεράποντες, « αὐτ., οἱ
ποιηταί.
Θέραψ, απος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεράπων, (σχ-
χυρ. μόνον εἰς τὰς πλαγ. πτωσεις).
Θερεία (ἡ), θηλ. τοῦ Θέριος.
Θερεῖδονος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βοσκουν τὰ ζῶα
ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Θερεγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος
(φυτρόνων) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους· καλο-
καιρινός· (συνκδχ.) θερμός. » Κύμινον
θερεγενές, « Νίκ. (κατὰ σύρμ. ἀντὶ Ἀθερ-
ηγενές). » Ὅμως ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη
ἵσταται ἀκτὶς, « αὐτ.
Θερειλεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅπου δύναται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις νὰ πλαγιάσῃ ὡς εἰς κρεββάτι (λέγος) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Θέρειος, α ἢ ος, ον. Θερινός, καλοκαιρινός· Θερμός. «Ὥρα Θερεία ἡ Θέρειος, (ᾧ ἁπλ.)» Θερεία (ἐνν. ὥρα), «τὸ θέρος (ᾧ συνκδχ.) ἐκστρατεία, (Γαλ.) campagne.
Θερείπατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πίνων (βρεχόμενος, ποτιζόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Θερείτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Θερειότατος, ὑπερθ. ἀνωμλ. τοῦ Θέρειος, θερμότατος.
Θερείω (χ. Μ.), Π. (μτγν.) ἀντὶ Θέρω, θερμαίνω.
†Θέρετρον (τὸ). τόπος ἁρμόδιος πρὸς θερινὴν κατοικίαν.
Θέρευς, Δ. καὶ Δίολ. ἀντὶ Θέρους, γεν. τοῦ Θέρος.
Θερέω, Π. ἀντὶ Θερῶ, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Θέρω.
†Θερήγανον (τὸ). τὸ πλέγμα τῆς ἁμάξης διὰ τῆς ὁπ. μεταφέρουσι τὰ θερισμένα δεμάτια.
Θερηγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Θερειγενής.
†Θέρηγνον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Θερήγανον.
Θερίδδω, Μ. ιζῶ. Δ. ἀντὶ-
Θερίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ δρεπάνι τὰ γεννήματα· (μτφορ.) ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω. 2) (ἀμτβτ.) περνῶ τὸ θέρος πουθενά, ξεκαλοκαιριάζω.
Θερικὸς, ἡ, ὸν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ-
Θερινὸς, ἡ, ὸν. Τοῦ θέρους, καλοκαιρινός.
Θέριος, η, ον, Π. ἀντὶ Θέρειος.
Θέρισις, εως (ἡ) καὶ
Θερισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ θερίζειν, θέρισμα.
Θεριστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεριστής.
Θεριστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ χρησιμεύων διὰ θέρισμα. ‖- (οὐσ.) Θεριστήριον (τὸ), (ἐνν. σκεῦος ἢ ὄργανον), τὸ δρεπάνι.
Θεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θερίζων (τὰ γεννήματα).
Θεριστικὸς, ἡ, ὸν, = Θεριστήριος.
Θεριστὸς, ἡ, ὸν. Ὁ θεριαθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ θερισθῇ.
Θερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θεριστὴς.
¡Θερίστριον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ-
Θέριστρον (τὸ). λεπτὸν καλοκαιρινὸν φόρεμα ἢ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς. 2) δρέπανον.
†Θέρμα (τὸ), ἢ Δ. (ἀ) ἀντὶ Θέρμη.
Θερμάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ
Θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω· πυρόνω. (μτφορ.) ἐξάπτω· φλογίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) ἔχω θέρμην (πυρετόν). «Κότῳ ἁπλάγχνα θερμαίνομαι, «Π., θυμόνω, (κοιν.) βράζει ἀπὸ θυμὸν ἡ καρδιά μου, (ᾧ ἀμτβτ.)» Πολλὰ θερμαίνει φρενί, «Δίοχλ., πράττει ἀπὸ παραφορὰν ἐξημμένης φρενὸς πολλὰ ἄτοπα.
Θέρμανσις, εως (ἡ). τὸ θερμαίνειν, ζέσταμα.
Θερμαντέος, α, ον, θετ. τοῦ Θερμαίνω.
Θερμαντὴρ (ὁ). ὁ θερμαίνων (ὡς οὐσ.) σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁπ. ζεσκίνουν νερὸν ᾠδ.
Θερμαντήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ θερμαίνειν. ‖. (οὐσ.) Θερμαντήριον (τὸ), ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα νεροῦ κτλ.
Θερμαντικὸς, ἡ, ὸν, = τῷ προηγ.
Θερμαντὸς, ἡ, ὸν. Ὁ δυνάμενος νὰ θερμανθῇ, ἐπιδεκτικὸς θερμότητος.
Θερμασία (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Θερμότης, ζέσις, ἕξαψις.
Θέρμασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς θέρμανσιν, (ἰδιαιτ. δὲ) ζεστὸν κατάπλασμα, Fomentum.
Θερμάστιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θερμαστὶς, ίδος (ἡ), = Θερμαστρὶς.
Θερμάστρα (ἡ). καμίνι χαλκέως· φοῦρνος (λουτροῦ)· σώμπα· ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα νεροῦ.
Θερμαστρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Θερμάστρα· (ἰδιαιτ.) λαβὶς (τσιμπίδα) τῶν χρυσοχόων κλπ., (μτνμ. ἀπὸ τοῦ σχῆμ.) σίδηρον πρὸς σύνδεσιν λίθων κλπ., (κοιν.) κλάππα· εἶδος χοροῦ εἰς τὸν ὁπ. ὁ χορεύων πηδᾷ ὀπίσω, καὶ πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς, σκραλλάσσει πολλάκις σταυροειδῶς τοὺς πόδας του.
Θερμαύστρα (ἡ), = Θερμάστρα.
Θερμαυστρίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν Θερμαστρίδα (εἶδος χοροῦ), ‖ἐκ τοῦ
Θερμαυστρὶς (ἡ), = Θερμαστρὶς.
†Θερμερῶπις, ιδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεμερῶπις.
Θέρμη (ἡ). Θερμότης, ζέστη, πυρετός (ι). ‖. (πλθ.) Θερμὰ λουτρὰ (κυρ. αὐτοφυῆ).
Θερμηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ θερμότητα (μὲ ζέσιν, μὲ θυμόν).
Θερμήλατος (ὁ, ἡ). ὁ σφυρηλατηθεὶς ἐν ᾧ εἶν' ἀκόμη' θερμός.
Θερμημερίαι (αἱ). αἱ θερμότεραι τοῦ θέρους ἡμέραι· τὰ κυνικὰ καύματα.
Θέρμιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὑποκορ. τοῦ Θέρμος.
Θέρμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ θέρμους (λούπινα).
Θερμοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) θερμὸς ἢ εἰς θερμὸν νερόν, (ἀντιθ. τῷ Ψυχροβαφὴς).
Θερμόβλυστος (ὁ, ἡ), Π. (πηγὴ) ἀναβλύζουσα θερμὸν ὕδωρ.
Θερμοβουλος (ὁ, ἡ), Κωμ. Θερμὸς (ὀξὺς, ὁρμητικὸς) εἰς τὰς ἀποφάσεις του.
Θερμοδοσία (ἡ). δόσις θερμοῦ (ἰατρικοῦ).
Θερμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θερμοδότης, ου (ὁ) ἢ Θερμοδάτις, ίδος (ἡ). ὁ δίδων (κερνῶν, προσφέρων) θερμὰ ποτά, θερμοπώλης.
Θερμοκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θερμὴν καὶλίαν (θερμὸν στομαχον).
Θερμοκύαμος (ὁ), εἶδ. κυάμου, κουκκί ὅμοιον μὲ θέρμον (λούπινον) ἢ αὐτὸ τοῦ θέρμου τὸ κουκκί.
Θερμολουσία (ἡ). λάσιμον μὲ θερμὸν νερόν.
Θερμολουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λούομαι μὲ ζεστὸν νερόν, μεταχειρίζομαι θερμὰ λουτρὰ, ‖ἐκ τοῦ
Θερμολούτης, ου (ὁ), ὁ μεταχειριζόμενος θερμὰ λουτρὰ.
¡Θερμολουτία (ἡ), = Θερμολουσία.
Θερμολουτρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θερμολετέω.
Θερμομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος (ἀναπαυμένος) μὲ θερμὸν, μετέχων θερμοῦ (θερμότητος).
Θερμόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θερμὸν (ὁρμητικὸν) νοῦν, (Γαλλ.) tête exaltée.
Θερμόπλα, ας (ἡ). πάθος τι (εἶδος θέρμης) τῶν ζῴων κλπ. προσβάλλον κυρίως ὁπλάς των.
Θερμοπλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω θερμοπλαν.
Θερμόπλησις, εως (ἡ), = Θερμόπλα.
Θερμοποιὸς (ὁ, ἡ). Θέρμης (θερμότητος) ἐμποιητικὸς, θερμαντικός.
Θερμοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων θερμὸν οἶνον ἢ (ἐν γέν.) θερμὰ ποτά.
Θερμοποτὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν. κλίνη) τὸ ἐπὶ τηρίου διὰ τὰ ποτὰ ὅσα πίνονται θερμὰ φλυτζάνι.
Θερμοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν θερμὰ ποτὰ ἢ φαγητά, (π. χ.) καφφετζῆς, (καὶ) Ἐφθοπώλης).
Θερμοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦντο τὰ θερμὰ ποτὰ ἢ φαγητά, (ὡς παρ' ἡμῖν ὁ) Καφφενές, (Γαλλ.) café-chantant, (παρβλ. Ἐφθοπώλιον).
Θερμορρόη (ἡ). εἶδος ἀγγείου (ρόδι, μῆλο μὲ τὸ ὁπ. ἐκερνοῦσαν τὰ ποτὰ ὅταν ἦσαν θερμὰ, (ὅτ. ὅμοιον μὲ τὸ ἀγγεῖον σωμοβάρι. «Ἀουτροῦ—, «Ν. Σακχ. ἀχετὸς δι' οὗ ἐκρέουν τὰ νερά.
Θερμὸς [θέρω], ἡ, όν. Ζεστός, (καυτερός, καυστὸς, βραστὸς, καυτερὸς (μτφρ.) ἀστήριχτος, ὀξὺς, ὁρμητικὸς, (καὶ ἐπιπόλαιος, παράφορος (« Θερμὸς γὰρ ἄνηρ ἐπὶ τὸν τῆς Φακῆς, « Ἀρχιλ.). (ἐνίοτε καὶ πρὸς, πρόσφατος. « Οὐχ ἑωλὰ κακὰ, ἀλλὰ θερμὰ καὶ πρόσφατα, « Πλ. ‖. Θερμὸν (ἐνν. ὕδωρ), « ζεστὸν νερὸ, ποτόν· (πλθ.) « Θερμὰ (ἐνν. λουτρὰ) Ἀθ. αἱ ἄλλ. Θέρμαι. « Τῆς Ἐλλάδος Γάληψος, οὗ τὰ θερμὰ, « Πλ.
Θέρμος (ὁ), εἶδ. ὀσπρίου, (κοιν. ἀπὸ σιτάρι) λούπινον, λουπινάρι, (καλλίτερον ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) πικροκούκκι.
¡Θερμοσπαθὶς (ἡ), ‖θερμ. σπεδίς‖, (ἡ) στάκτη, (ἄλλ.) Μαρίλη, (καὶ καπνοβολη, (καὶ ἄλλ.) ἀχυλία.
Θερμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ θερμοῦ, ζέστη, (μτφορ.) ζέση, ὀξύτητα, (ἐπὶ κακοῦ) παραφορὰ.
Θερμοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω θερμὰ (λουπινάρια) ἢ ζεστὰ (θερμὰ) φαγητά.
Θερμουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι μὲ ζέσιν (μὲ θερμότητα) ἢ μὲ ὁρμήν.
Θερμουργία (ἡ). ὁρμητικὴ (παράτολμος) πρᾶξις, ‖ἐκ τοῦ
Θερμουργὸς (ὁ, ἡ). Θερμὸς (ὀξὺς, ὁρμητικὸς) εἰς τὰ ἔργα του, θρασύτατος, (ἐπὶ κακοῦ) παράτολμος, παράφορος.
Θερμοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θερμοσπαθέω.
Θερμοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Θερμοχύτης, ου (ὁ). = Θερμιβόρη.
¡Θερμόω-ῶ, Μ. ώσω, Θερμαίνω, πυρόνω, ἐξάπτω.
Θέρμυδρον (τ'). τύπος ὅπου ἀναβρύουν μὰ ὕδατα.
Θέρμω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θερμαίνω, ζεσταίνω.
Θερμώδης, ους (ὁ, ἡ). Θερμὸς ὑπερβολικὰ, γλιαρός.
Θερμωλὴ (ἡ). Θέρμη, καῦσις (κυρ. πυρετοῦ).
Θερμῶς, ἐπίρ. Ζεστὰ, μὲ θερμότητα, (ἡ) μὲ ζέσιν.
Θέρος [θέρω], εος-ους (τὸ). τὸ καλοκαίρι, ἡ καῦσις τοῦ καλοκαιριοῦ· τὰ θερινὰ γεννήματα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. Αἰολ. μέλλ. τοῦ
εἴ. θέρω (πῶ. πρκ. Τέθερμαι, ἀορ.
θέρην), Π. ἀντὶ Θερμαίνω, ζεσταί-
τεγγόνω· ἀνάπτω, καίω. πυρπολῶ.
) θεραπεύω (κυρ. ᾰτ' ἐπιθέτων θερ-
» Θέρων ἕλκος, « Νίκ.
ῥ. Θ', τῆς πρς. καὶ
μσ. ἀόρ. Θ', τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
τίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) βάλσι-
τοποθέτησις· διάταξις· κατάστασις.
π.) καταβολὴ ἢ παρακατάθεσις χρη-
γ· (συνκδχ.) παρακαταθήκη. (φιλο-
καὶ λογικ.) πρότασις θέματος. (ῥτρ.)
ἰωσις (ἀντιθ. τῷ Ἄρσις)· (γραμτ.) συ-
Νμ.) διορισμὸς, ἀπόφασις, συμφω-
δὸ.) « Θέσει (ἀντιθ. τῷ Φύσει) πα-
« Ἀξ., ὁ διὰ τῆς υἱοθετήσεως, (κοιν.)
πατέρας. » Θέσει πολίτης, « Ἀξ., ὁ
τογραφηθείς. (ᾗ μτγν.) » Θέσει βρα-
ἢ μακρὰ συλλαβή, « Γρμτ., ἡ μὴ κα-
σιν ἀλλὰ κατὰ περίςασιν τοιαύτη.
ελος (ὁ, ἡ), Π. [θεὸς, ἐλάκω], = Θεοτί-
ος (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) θεῖος· ἀξιοθαύ-
τος. » Θέσκελα ἔργα, « Ἰλ. Γ., πα-
εβὰ, περίεργα. (ᾗ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ἥκετο
λακελον αὐτῷ, « Ἰλ. Ψ., τὸν ὡμοια-
ἀπαράλλακτα.
ιος, α, ον. Σύμφωνος μὲ τοὺς θεσμοὺς,
ιμος. ‖. (οὐσ.) Θέσμιον (τὸ), = Θεσμός,
ος, ὅ θέμις.
μοθσκέω=ῶ, Μ. ἤσω. Δέχομαι νόμον
σμὸν) τινα, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτὸν.
μοθέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
μοθέτης (ὁ), Π. νομοθέτης.
μοθεσία (ἡ), τὸ θεσμοθετεῖν, θεσμο-
τησις, νομοθεσία.
μοθέτιον καὶ
μοθετεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνεδρι-
ων οἱ θεσμοθέται.
σμοθετέω=ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (ἡ Νομο-
τοῦ ὡς)·
μοθέτης [θεσμὸς, τίθημι], ου (ὁ). νο-
θέτης. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ. ὠνομάζοντο)
σμοθέται, οἱ τελευταῖοι ἐξ ὧν ἐννέα
χόντων (διορισμένοι κυρ. κριταὶ τῶν
κῶν καὶ διορθωταὶ τῶν νόμων).
μοθέτησις, εως (ἡ), νομοθέτησις.
μοθέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θεσμοθέ-
ης. » Δήμητρα—, « Φουρν., ἡ Θεσμο-
μολογέω=ῶ, Μ. ἤσω, (Βυζ.). Διοικῶ-
ιστεύω.
σμὸν (τὸ), ἄχρ. εἰς τὸ ἐν. Π. ἀντὶ Θε-
ος.
σοποιέω=ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω (Διορίζω
ν) νόμον.
σοκόλος (ὁ, ἡ), Π. [θεσμ. πολέω]. ὁ
χολούμενος εἰς τοὺς νόμους, νομικός.
σός (ὁ), (εἰς τὸ πλθ. Θεσμοὶ καὶ Π.
σμά), [τίθημι]. (κατὰ λέξ.) = Θέσις,
σμὸν, τοποθέτησις· (συνκδχ.) τοπο-
σία· (συνήθ. μτφρ.) νόμος, ἐντολή,
ξις· συνήθεια· (κυρ.) νόμος ὀργανι-
(καταστατικὸς τοῦ πολιτεύματος)·
πολίτ.) τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον· (ἐν
ρ.) τὰ καθεστῶτα, τὰ ἔθιμα. « Δέκτροιο
λὸν ἔκοντο, « Ὀδ. Ψ., (περιφρ.) ἀντὶ
κομιήθησαν. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Εὐμ.
) » Θεσμοί, « οἱ δικασταί.

Θεσμοσύνη (ἡ), Π. νομιμότης· δικαιοσύ-
νη. 2) νόμος, θεσμοθεσία.
Θεσμοφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς
τιμὴν τῆς Δήμητρος θεσμοφόρου.
Θεσμοφορίζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ Θεσ-
μοφόρια.
Θεσμοφόριον (τὸ). ναὸς τῆς θεσμοφόρου
Δήμητρος (ὅπου ἑώρταζον αἱ γυναῖκες
τὰ Θεσμοφόρια).
Θεσμοφόρος (ὁ, ἡ), = Θεσμοδότης, Θεσμο-
θέτης. ‖. (ἰδιαιτ.) ἡ Δήμητρα (ὡς ἐπαρ-
τιος τοῦ κοινωνικοῦ βίου διὰ τῆς γεωρ-
γίας).
Θεσμοφύλαξ, ακος (ὁ), = Νομοφύλαξ.
Θεσμοφυλάω=ῶ, Μ. ήσω. Ψυλλω νόμους
στιχουργημένους ἐν εἴδει ᾠδῆς, ῥαψῳ-
δῶ ὡς=
Θεσμῳδὸς (ὁ), = Χρησμῳδός.
Θεσπέσιος [θέσπις], α ῆς, ον. Θεῖος, θεό-
πεμπτος, (ἐπιμ.) ὑπερφυὴς, ἀνέκφραστος·
(ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, φοβερὸς· ἐξαίρε-
τος· θαυμάσιος. « Θεσπέσιον πλοῦτον, «
Ἰλ. Β. « Ὑσμὴ θεσπεσίη, « Ὀδ. Ι. » Ἠχὴ
θεσπεσίη, « Π. » Θεσπέσιος ἀμιλλα, «
Θκρ. (καὶ ἑλλ. ἀντὶ ἐπιῤ.) » Θεσπεσίῃ
(ἐνν. βουλῇ), « Ἰλ. Β. (καὶ οὐδ.) » Θεσπέ-
σιον ὑλάοντες, « Θκρ., ἀντὶ
Θεσπεσίως, ἐπίῤ. Θείως, (ἐπιμ.) ὑπερφυῶς,
θαυμασίως· (ἐν γέν.) παρὰ πολύ, ὑπερτά-
φοβερά. » Θεσπεσίως ἐφόβηθεν. « Ἰλ. Ο.
Θεσπιαειδὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεσπιῳδός.
Θεσπιδαὴς [θέσπις, δαίω], ός (ὁ, ἡ), Π.
(πῦρ) ἀναμμένον ὑπὸ θεοῦ, (ὕλη.) φοβε-
ρὸν, ἀκατασπόνητον.
Θεσπιέπεια (ἡ), Π. λόγος θεοῦ, χρησμὸς,
προφητεία. ‖. (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ
Θεσπιεπὴς [θέσπις, ἔπος], ός (ὁ, ἡ), Π. ὁ
ὁμιλῶν θεῖα ῥήματα, χρησμοδοτῶν, προ-
φητεύων.
Θεσπίζω, Μ. ἰσω. Χρησμοδοτῶ, προφη-
τεύω· (ἐν γέν.) προστάζω, παραγγέλλω.
Θέσπιος (ὁ, ἡ), Π. = Θεσπέσιος. ‖. (οὐσ.)
Θέσπιον (τὸ), = Θέσφατον.
Θέσπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [θεύς, ἔπω, ἔσπον],
προφήτης, μάντις, χρησμῳδός. ‖. (ἐπιθετ.)
προφητικὸς, θεοπνευστος. (ἐν γέν.)
θεῖος, θεσπέσιος. « Θέσπιν... ὄπα, «
Ὕμν. Ἑκάλης. » Λύλῃ—, « Π. Σιλεντ.
Θέσπισμα (τὸ), παν ὅ,τι ἐθεσπίσθη, χρη-
σμὸς, προφητεία· (ἐν γέν.) πρόσταγὴ διά-
ταγμα.
Θεσπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θεσπίζων, προφήτης,
μάντις.
Θεσπιῳδέω=ῶ, Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ (Προ-
φητεύω) ὡς θεσπιῳδός.
Θεσπιῴδημα (τὸ). θέσπισμα, χρησμὸς,
προφητεία, [ἐκ τοῦ
Θεσπιῳδὸς (ὁ, ἡ), [θέσπις, ᾠδὴ]. ὁ ψάλ-
λων κατὰ θείαν ἐμπνευσιν, ποιητὴς ἢ
ψάλτης ἢ χρησμῳδὸς ἐμπνευσμένος θεό-
θεν (ἐνθουσιασμένος). ‖. (οὐσ.) προφήτης,
μάντις.
Θεσσαλόπμητος (ὁ, ἡ), Κωμ. κομμένος κα-
τὰ τὴν συνήθειαν τῶν Θεσσαλῶν (δηλ.
εἰς πολλὰ μεγάλα κομμάτια). « Μρέες
Θεσσαλόπμητον, « Ἀθ.
Θέσσαν, Π. ἀντὶ Ἔθεσαν, ᾗ. πλθ. πρσ.
τοῦ ἀορ. Θ'. τοῦ Τίθημι.
Θέσσασθαι [τίθημι ἢ θάσσω], μσ. ἀόρ. τῆς
ἀπαρ. τοῦ ἄχρ. Θέσσομαι (τοῦ ὀπ. εὑρη-
ται ἔτι μόνον τὸ γ'. πλθ. τῆς ὁρς. Θέσ-
αντο καὶ ἡ μτγ. Θεσσάμενος), Π. ἱκε-
τεύω, παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι.
Θεσφατολόγος (ὁ, ἡ), Π. χρησμολόγος,
μάντις, [ἐκ τοῦ
Θέσφατος (ὁ, ἡ), [Θεὸς, φημί]. ὁ ῥηθεὶς
(προῤῥηθείς, προοριασθεὶς) ὑπὸ θεοῦ, (Θθ.)
» Θέσφατον, « τὸ πεπρωμένον, (ᾗ πλθ.)
» Θέσφατα (τὰ), τὰ λόγια, αἱ ἐντολαὶ ἢ
οἱ χρησμοὶ τοῦ θεοῦ. 2) (ἐνίοτε) Π. ἀντὶ
Θεόπεμπτος. » Ἀήρ—, « Ὀδ. Π., (παρ-
ἑλ. Θεσπέσιος).
Θετέος, α, ον, θετ. τοῦ Τίθημι.
Θέτης [τίθημι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὅστις
βάλλει (τοποθετεῖ, διορίζει) τι. » Ὀνο-
μάτων θέτης, « Πλάτ. (εὐχρ. κυρ. μόνον
εἰς τὰ σύνθ.)· (ἰδιαιτ.) ὁ καταβίτων τι
ὡς ὑποθήκην ἢ παρακαταθήκην ᾗ 2)
ὁ υἱοθετῶν τινα.
Θετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἁπλοῦς εἰς ἡ ἁρμόδιος
πρὸς θέσιν (» Ἡ φύσις ἡ ποιοῦσα μιμητι-
κοὺς ἡμᾶς ᾗ θετικοὺς τῶν ὀνομάτων, «
Δ. Ἁλ.), (φιλοσωφ. καὶ λογ.) τὸν ὁποῖον
δύνανται τις νὰ θέσῃ ὡς βάσιν τῆς προ-
τάσεώς του, βέβαιος. (ἐθ. γραμτ.) » Θετι-
κὰ ὀνόματα ἢ ἐπιῤῥήματα, « τὰ σημαί-
νοντα ὅτι δύνανται ἢ πρέπει νὰ γίνῃ τι.
Θετικῶς, ἐπίῤ. Μετὰ βεβαιότητος (θετι-
κότητος).
Θετὸς, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη ἢ δύναται
νὰ τεθῇ (νὰ καταστῇ, νὰ διορισθῇ ᾗ).
(ἰδιαιτ.) ὁ κατὰ θέσιν υἱὸς ἢ πολίτης,
εἰσποίητος· ἐπείσακτος. ‖. (οὐσ.) » Θε-
τὸν, « Ἐπγρ., εἰδ. γυναικείου κεφαλα-
δέσμου.
Θεῦ, Δ. ἀντὶ Θοῦ, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς πρς.
τοῦ Τίθημι.
Θευδόσιος, Θεύμορος, κτλ., Δ. Π. ἀντὶ Θεο-
δόσιος, Θεόμορος κτλ.
Θευμορᾷ, Π. Δ. ἀντὶ Θεομόρῳ, δοτ. ἑν.
θηλ. τοῦ Θεόμορος.
Θευμορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεομοιρία, ἰδιαιτ.
θηλ. τοῦ Θεόμοιρος, διωρισμένη (ἀποφα-
σισμένη, σταλμένη) ἀπὸ τὸν θεόν. « Νοῦσος (» Μοῖρα)—, « Ἁπλλ., Ἐπγρ.
Θεῦς, Δ. Π. ἀντὶ Θεός.
Θεύσομαι καὶ Θευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Θέω.
Θεωφορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεοφορία, ἐνθου-
σιασμός.
Θέω [συγγ. τῷ Σεύω], Μ. Θεύσομαι καὶ
(σπνττ. Π.) Θεύσω (παρτ. Ἔθεον ᾗ πλέον
οὖ). Τρέχω. « Τὸν περὶ ψυχῆς (» Τὸν περὶ
τοῦ παντὸς) (ἐνν. δρόμον) θέω, « Ἀξ.
(κυρ. ἀε Ἰλ. Χ.), (ῥτρ. παροιμ.) ἀγωνίζο-
μαι περὶ τῶν ὅλων, ῥιψακινδυνεύω τὰ
πάν. (καὶ ἐπιῤ.) » Ἐξ θέων, « Ὀδ. Γ.
(καὶ μτγν.) » Φλὶξ ἀνὰ νῆτα θέουσα
διαμπερὲς, « Ἰλ. Ν., ἐκτεινομένη καθ'
ὅλων τὸ μῆκος τῆς ῥάχης. « Ἢ λεπτό-
τατος θὲν χαλκὸς, « Ἰλ. Γ., (παρβλ. Ἐλαύνω 4). « Ἀντυξ, ἡ πυμάτη θὲν α-
πὶδιος, « Ἰλ. Ζ., τὴν ἔξωνεν ὁλοτρίχινα
ὡς ἂν περδάξ. « Ὀδόντες λευκὰ θέοντες, » Ἡρ., σχηματίζοντες εἶδ. λευκοῦ
χαρακώματος.
Θέω, ἰων. ἀντὶ Θῶ, ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ
Τίθημι.
Θεῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ Θεάσῃ, πρς. τοῦ Θεᾶ-
μαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θέωμεν, Ιων. ἀντὶ Θῶμεν, ἁ. πλθ. πρσ. τῆ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.

Θεωνυμέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ὀνομάζομαι μὲ θεῖον ὄνομα.

Θεωνυμίαι (αἱ). τὰ θεῖα ὀνόματα.

Θεωνυμικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ διὰ θεωνυμίας.

†Θεωρεῖον (τὸ), = Θεωρητήριον, [ἐκ τοῦ

Θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Εἶμαι ἡ Στέλλομαι πεθενὰ ὡς θεωρὸς (ἴδε τὴν λξ.), παρευρίσκομαι καὶ {Τουρκ.} σεριανίζω εἰς τὸ θέατρον ἢ εἰς πανήγυρίν τινα ὡς θεατής· (ἐν γεν.) βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ, (καὶ τρπ.) ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι. « Ψευδῆ καὶ ἀπίθανα τῷ γε θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν, « Αἰσχ. (παρβλ. Θεάομαι).

Θεώρημα (τὸ). πᾶν ὅτι θεωρεῖ τις (κυρ. μὲ τὸν νοῦν τ᾽ν), ἀντικείμενον σκέψεως (παρατηρήσεως, θεωρίας)· (ἰδιαιτ.) πρότασις θεωρηθεῖσα διὰ τοῦ νοὸς καὶ ἀποδειχθεῖσα, (ὅθ.) « Θεωρήματα, « Πλὲ., οἱ ἀρχικοὶ (στοιχειώδεις) ὅροι τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν.

Θεωρηματικός, ἡ, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος ἢ συνιστάμενος εἰς (ἀποδεικνύων τι ἢ ἀποδεικνυόμενος μὲ) θεωρήματα.

Θεωρημάτιον (τὸ). μικρὸν θεώρημα.

Θεώρησις, εως (ἡ). τὸ θεωρεῖν, παρατήρησις· (τρπ.) σκέψις, μελέτη.

Θεωρητήριον (τὸ). τόπος ἀπὸ τοῦ ὑπ. θεωρεῖ τις (κυρ. εἰς τὸ θέατρον).

Θεωρητής, οῦ (ὁ). Ὁ θεωρῶν, θεατής, παρατηρητής.

Θεωρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ θεωρεῖν (διὰ τοῦ νοός) 2) ὁ κατὰ θεωρίαν, (ἀντίθ. τῷ Πρακτικός). » Βίος—, « Πλ. , Ἀρ.

Θεωρητός, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ θεωρήσῃ τις, ὁρατὸς ἢ ἀξιοθέατος· (τρπ.) ἐπιδεκτικὸς τῆς διὰ τοῦ νοὸς θεωρίας, καταληπτός.

Θεώρητρα (τὰ). τὰ δῶρα τὰ ὑπ. ἔδιδεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοέβλεπεν ἀσκεπῆ,(ἄλλ.) Ἀνακαλυπτήρια.

Θεωρία (ἡ). τὸ θεωρεῖν, κύτταγμα· (Τουρκ.) ακριάνισμα (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). παρατήρησις· περιήγησις πρὸς παρατήρησιν (« Γῆν πολλὴν θεωρίης ἕνεκα ἐπελήλυθας, « Ἡρ. » Γεμίσας ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ᾽ ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν,« Ἰσκρ.). (τρπ.) σκέψις, μελέτη· (ἰδιαιτ.) ὁ τρόπος τοῦ ἐξετάζειν ἢ κατανοεῖν ἀφῃρημένως καὶ διὰ γενικῶν κανόνων τὰ πράγματα (κυρ. ὄχι τὰς ἐπιχήσεις), (ἀντιθ. τῷ Πρᾶξις). 2) πανήγυρις ἐπίσημος τελουμένη δι᾽ ἀποστολῆς θεωρῶν· (συνεκδ.) αὐτοὶ οἱ ἀγελλόμενοι θεωροὶ καὶ ἡ πομπὴ (ἡ παράταξις) μὲ τὴν ὁποίαν ἐστέλλοντο. » Ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ, « Ξεν. 3) τὸ σχῆμα (τὸ ἐξωτερικὸν) ἢ τὸ χρῶμά (κοιν. ἡ θωριά) τινος πράγματος, (Ἀθ. ΙΕ'. 27). (ἐν γέν.) = Θέαμα. « Ἄλλην δ᾽ ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν, « Αἰσχ.

Θεωρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (θεατρ. ἢ πανηγυρ.) θεωρίαν ἢ τοὺς θεωρούς. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Θεωρικὸν (ἐνν. ἀργύριον) καὶ « Θεωρικὰ (ἔνν. χρήματα)«, τὰ διδόμενα ἀπὸ τοῦ δημοσίου εἰς τοὺς πτωχοτέρους πολίτας ἵνα πληρόνωσι τὴν εἰσοδόν των εἰς τὸ θέατρον.

Θεώριον (τὸ). θέαμα, ἱπποδρομία, θηριομαχία κτλ.

Θεώριος (ὁ, ἡ). Ὁ δι᾽ ἀποστολῆς θεωρῶν (θεωριῶν) τιμώμενος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Θεωρίς, ίδος (ἡ). (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦς) τὸ καράβι μὲ τὰ ὁπ. ἐταξείδευαν καὶ (ἐνν. ὁδὸς) ὁ δρόμος διὰ τοῦ ὁπ. ἐπερνοῦσαν οἱ θεωροί.

Θεωροδόκος (ὁ, ἡ). Ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος) ἢ φιλοξενῶν εἰς τὸν οἶκόν του τοὺς θεωρούς.

Θεωρός (ὁ), [θέα, ὥρα]. (ἐν γέν.) Ὁ θεωρῶν τι, θεατὴς· παρατηρητὴς· περιηγητής· (ἰδιαιτ.) ὁ στελλόμενος ἐπισήμως εἰς πανήγυριν (νὰ προσφέρῃ θυσίας καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας) ἢ εἰς μαντεῖον (νὰ ζητήσῃ χρησμὸν) ἐκ μέρους πόλεώς τινος, (παρβλ. Θεοπρόπος).

Θέωσις, εως [ἡ], τὸ οὐσ. τοῦ Θεόω, Θεοποίησις, ἀποθέωσις.

Θεώτερος, η, ον, Π. συγκρ. τοῦ Θεὸς (ἀνώτερος [μᾶλλον] θεός) ἢ τοῦ Θεῖος, ἀντὶ Θειότερος, ἢ· μᾶλλον ἀξιοθέατος. » Οὐ κείνῳ γοῦν εἶδε θεώτερον,« Καλλ.

Θηβαγενὴς ᾗ Θηβαιγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας, (ὀηλ.) Θηβαῖος.

Θηγαλέος καὶ Θηγάνεος, η, ον, Π. ἀκονισμένος, κοπερὸς ἢ· (μὲ γεν.) ἀκονιστικός. « Λίθος καλάμων—,« Ἐπιγρ. [ἐκ τοῦ

Θηγάνη (ἡ), [Θήγω]. ἀκόνη, ἀκονόπετρα.

†Θήγανον (τὸ), = Θηγάνη.

‡ Θήγανος (ὁ, ἡ), Π. = Θηγάνεος, ἀκονιστικός.

Θήγω [συγγ. τῷ †Δήκω=Δάκνω, Ἰσ. καὶ τῷ Θίγω], Μ. θήξω. Ἀκονῶ, ἀκονίζω. (μτφρ.) διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐνθαρρύνω.

Θηέομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Θεάομαι.

Θηεύμενος, η, ον, Δ. ἀντὶ Θεώμενος, μτχ. καὶ

Θηεῦντο, Δ. ἀντὶ ἐθεῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Θηήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Θεάσομαι, μέλλ. τῆ Θεόομαι.

Θηητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεατής.

Θηητὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Θεατός, ὁρατός, ἢ θαυμαστὸς, ἀξιοθέατος.

Θηήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θηητήρ.

Θήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θεῖον, θειάφι.

Θήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θεῖος.

Θῆκα, Π. ἀντὶ Ἔθηκα, ἀόρ. ἁ. τοῦ Τίθημι.

Θηκαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων θήκας, ἢ ὅμοιος μὲ θήκην, ἢ χρησιμεύων ἀντὶ θήκης· ὁ διατηρούμενος (κλεισμένος) ἐντὸς θήκης.

Θήκη (ἡ), [τίθημι]. πᾶν ἀήποτε ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἀποτίθεταί τι, ἁρμάρι, κιβώτιον, μνῆμα (Θκ. Γ, 58), νεκροθήκη, κουτί, θηκάρι· σακκοῦλα κτλ.

Θηκίον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Θήκη, κουτάκι, θηκαράκι, σανδηκάκι· σακκουλάκι κτλ.

Θηκτός [Θήγω], ἡ, όν. Ἀκονισμένος, κοπτερός.

Θηλάζω [Θηλή], Μ. άσω (πθ. πρκ. Τεθήλασμαι). Βυζάνω (καὶ ὡς ἐκ τῆς μητρὸς καὶ ὡς ἐκ τοῦ βυζάνου). « Ἐπειδὴ δὲ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐθήλαζε . « Λσ. « Λεαίνης μαστὸν ἐθήλαξε, « Θκρ. (καὶ πθ) « Οὔ γ᾽ οὐδὲ θηλαζομέναις αἱ καθάρσεις ἀπολύ, « Ἀρχ.

†Θηλαμινὸς (ὁ). Ὁ θηλάζων ἀκόμη, ζανιάρικος.

Θηλαμών, όνος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἡ θηλάσα, βυζάστρα. (μτνμ) ἡ βενεούζα· τι οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ τοῦ δα): « Θηλαμένος τῆς οἰκίας (γρ. οικτύρας) ».

Θηλάρσην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ἀρσενικόμορφος, ἑρμαφρόδιτος.

Θηλασμὸς (ὁ). τὸ θηλάζειν, βύζασμα.

Θηλάστρια (ἡ), Π. ἡ θηλάζουσα, βυζάστρα.

Θήλεια (ἡ), Θηλ. τοῦ Θῆλυς.

‡ Θήλεος [Θηλή], η, ον. Π. ὁ θηλάζων ἀκόμη, βυζανιάρικος.

Θηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Θάλλω.

Θηλὴ (ἡ), [Θάω]. ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ (γρ. ὄχ.) τὸ βυζί. »Σπᾶν τῆς θηλῆς,« Δημ. = Θηλάζειν.

Θηλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων σχῆμα θηλῆς, ὅμοιος μὲ θηλήν.

Θηλυγενὴς, ές (ὁ, ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θῆλυ γένος, γυναικεῖος.

Θηλυγενῶς, ἐπίρ. Κατὰ θηλυγονίαν, προτρόθεν.

Θηλύγλωσσος (τος), ον (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων γυναικεῖαν (γλυκεῖαν, νόστιμην) φωνήν.

Θηλυγονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θηλυτοκέω.

Θηλυγονία (ἡ), = Θηλυτοκία.

Θηλυγονὶς (ἡ), = Θηλυτόκος.

Θηλυγόνος (ὁ, ἡ). Ὁ θυγατρὸς εἰς μητέρα γενεαλογῶν ἢ ὁριανοῦ ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν, προῶρ.

Θηλυγόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν θήλυκα ἔκγονα, Θηλυτοκος ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Ὁ νότος θηλυγόνος, « Ἀβ.

Θηλυδρίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ γυναῖκα, πεθηλυμένος, (ὄθ.

Θηλυδριάω-ῶ, Μ. άσω. Φέρομαι ὡς θηλυδρίας, γυναικίζομαι.

Θηλυδριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων θηλυδρίας, γυναικώδης.

Θηλυδριωδῶς, ἐπίρ. Ὡς θηλυδρίας, γυναικωδῶς.

Θηλυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ (Φέρομαι) ὡσὰν γυναῖκα, [ἐκ τοῦ

Θηλυκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων «εἰς τὸ θῆλυ γένος ἢ, ὧν Θηλυκοῦ γένους.

Θηλυκράνεια καὶ Θηλυκρανία (ἡ). ἀφροντιὰ θηλυκῆ, (δένδρ.).

Θηλυκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ξουσιάζων] τὸ θῆλυ γένος ἢ διὰ τῶν γυναικῶν.

Θηλύκτάνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων γυναῖκας ἢ διὰ τῶν γυναικῶν· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ γυναικῶν.

Θηλυκὼς, ἐπίρ. Κατὰ θηλυκὸν γένος.

Θηλύλαλος (ὁ ἡ), = Θηλύγλωσσος.

Θηλυμανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν, τρελλαινόμενος διὰ τὰς γυναῖκας.

Θηλυμανία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ θηλυμανοῦς.

Θηλυμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν (τραλαδῶν) γλυκὰ ὡς ἂν γυναῖκα.

Θηλυμίτρης, ου (ὁ) καὶ

Θηλύμιτρις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν γυναικεῖον μίτραν (σκούφιαν), (ἐν γέν.) ἐνδυμένος ὡς γυναῖκα.

Θηλυμορφὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν γυναικός.

Θηλύνους-ους (ὁ, ἡ), Π. = Θηλύφρων.

Θηλύνω [Θῆλυς], Μ. υνῶ. Χαυνόνω (Ἐκνευρίζω) τινα (καὶ μτ.) Γίνομαι μαλθακὸς (ἀνανδρος) ἢ Στολίζομαι (Καμαρόνω, κάμνω τσακίσματα)ὡς ἀνγυναῖκα.

Θηλύπαις, αιδος (ἡ), Π. ἡ γεννήσασα θηλυκὸν παιδί.

Θηλύπους, εδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ ἀνήκων εἰς γυναικεῖον πόδα. » Βάσις, —, « Εὐρ.·περιπάτημα (πατημασιὰ) γυναικός.

Θηλυπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς γυναῖκα, ἦθος γυναικός· γυναικώδης· γυναικόμορφος.

Θηλυπρίνος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος δένδρου (πρίνου).

Θηλυπρόσωπος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων γυναικεῖον πρόσωπον.

Θηλυστερίον (τὸ) καὶ

Θηλυστερὶς, ίδος (ἡ). Θηλυκὴ φτέρη, εἶδ. φυτοῦ.

Θῆλυς [θηλὴ, θάλλω], εος (εια ᾗ υς, υ). Θηλυκὸς (« Θήλειαι ἵπποι, « Ὀμ. , αἱ ἐφέδραι). γυναικεῖος (« Ἀϋτὴ—,« αὐτ.). μαλθακὸς, ἀνανδρος, ἄτονος (« Γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα, « Σοφ.). γόνιμος, καρποφόρος (« Θῆλυς ἐέρση, « Ὀμ.). (ἀρχιτεκτ.) ὅταν ἓν ἔχει κοίλωμα εἰς τὸ ὁπ. ἐναρμόζεται τὸ ἄξεχον μέρος ἄλλου ᾗ οὕτω συνδέοντα (θηλυπάνενται). ‖. (ἐπὶ συγκρ. Θηλύτερος, ἔκλαμβ. συχν. παρὰ Π. ἀνατικοῦ). « Θηλύτεραι γυναῖκες, « Πίσ. ‖ (ὡς ἐπίρ.) Θήλεια καὶ (συγκρ.) Θηλύτερον ἀντὶ Γυνή. « Τὸ χρῆμα σωφρονέστερον ἢ θήλεια, « Θερ. » Ἐν πινυταῖς (ἢ πρὸς θηλυτέραις, « αὐτ.

Θηλυσπορὰς (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαρεὶς (πεκνωμένος) ἀπὸ πατρὸς ὅστις κάμνει ὅλον θηλυκὰ παιδιά, (ὄθ.) « Γέννα—, « Αἰσχ., ᾧ δὴ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ.

Θηλυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ γυναικεῖαν στολὴν (γυναίκεια φορέματα), εἶμαι θηλυστολής.

Θηλυστολία (ἡ). Ἐνδυμασία γυναικεία, [ἐκ τοῦ-

Θηλύστολος (ὁ, ἡ), Ἐνδυμένος γυναίκεια (φορέματα).

Θηλύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Θῆλυς.

Θηλύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ θήλεος· χαυνότης, μαλθακότης· θειλία, ἀνανδρία.

Θηλυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θηλυτόκος, γεννῶ ὅλον θηλυκὰ (τέκνα).

Θηλυτοκία (ἡ), τὸ νὰ γεννᾷ τις-τὰ τέκνα.

Θηλυτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ὅλον θηλυκὰ τέκνα.

Θηλυφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς γυναῖκα, γυναικόμορφος· θηλυπρεπής.

Θηλύφρονος (ὁ, ἡ). ὁ φονεὺων τὰς γυναῖκας ἢ τὰ θηλυκὰ ζῶα.

Θηλύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖα (γυναικώδη) φρονήματα, ἀνανδρος.

Θηλύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖαν φωνήν.

Θηλύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείας (ἁπαλὰς) χεῖρας.

Θηλυχίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα.

Θηλύψυχος (ὁ, ἡ),=Θηλύφρων, Θηλυδρίας.

†Θηλὼ, ους-οῦς (ἡ). ἡ θηλάζουσα, βυζάστρα.

‡Θημολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συνάζω ἢ χωρίζω εἰς σωρεὺς (θημῶνας).

Θημονιὰ (ἡ), = Θημωνία.

†Θημονιεύω-εῖω-ω, Μ. ήσω. Θημωνιάζω.

Θημὼν [ξ-θημ-ῶν], ῶνος (ὁ). σωρὸς, στοῖβα, θημωνιά.

Θημωνία (ἡ), = Θημών, Θημωνιά.

Θημωνιάζω, Μ. άσω. Κάμνω θημωνίαν (σωρὸν), στιβάζω.

Θὴν [συγγ. τῷ Δὴν], μόρ. ἐγκλιτ. βεβαιότητος ἢ αἰτιολογίας σημαντικὸν. » Ἢ θὴν σ᾽ ἐξανύω γε καὶ ὕστερον,« Ἴλ. Δ. » Οὔ θην δὴ νηὸς ἔπ᾽ ἐκριδίην καταλέξεται, « Ὑδ Γ. « Καὶ γάρ θην οὐδ᾽ εἶδος ἐγὼ κακὸν, « Θκρ. » Εἰρᾷ θὴν πάντα τελεῖται, « αὐτ.

Θῆξις [Θήγω], εως (ἡ). ἀκόνισμα. (μτφρ.) ἐρεθισμὸς, ἰσυγγ. τῷ Θίξις).

Θηρὸς, Π. ἀντὶ Θηρίου, δ'. ἑν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Θηρέυμαι ἀντὶ Θεόμαι.

Θὴρ, Θηρὸς ὁ καὶ ἡ). ζῶον ἄγριον, θηρίον. (ἰδιαιτ.) λέων τέρας θηριμορφον, κένταυρος, σάτυρος κτλ.

Θήρα (ἡ). κυνηγὶ, κυνήγημα (ἀγρὶα ζῶα). (μτφρ.) ἀνεζήτησις ἀπίτηνος. » Ἤρξε τὴν τοῦ γραυὸς θήραν, « Στρβ. 2) (συνεκδ.) τὸ πιασθὲν εἰς τὸ κυνήγι, (παρβλ. Ἄγρα). 3) τόπος διὰ κυνήγι. « Καὶ κῶμαι πυλαὶ καὶ θῆραι πάγκαλαι, « Ξεν.

Θηραγρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγρεύων θῆρας, κυνηγός.

Θήραγρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ κυνήγι.

Θηρακὸν καὶ Θήρειον (τὸ). παρβλὲν εἰμάτιον τὸ ὁπ. ἐφόρουν εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου (ἀπὸ τῆς νήσου Θήρας ὅπου ὑφαίνετο ἢ ἐδάφετο, παρβλ. Ἀμοργινόν).

Θήραμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θηρεύει (κυνηγᾷ) ἢ ἐθήρευσέ τις.

Θηραργία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ θηράρχου.

Θήραργος (ὁ). Ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης τῶν θηρίων (κυρ. ὅσ τῶν ἐλεφάντων).

Θηράσιμος (ὁ , ἡ). τὸν ὑπ. ἢ (τόπος) «ἐς τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ θηρεύσῃ (νὰ κυνηγήσῃ).

Θηρατήριος, α, ον, Π. ἀντὶ Θηρατικὸς.

Θηρατὴς, α, ον, Θετ. τοῦ Θηρῶ.

Θηρατὴς, τοῦ (ὁ), [Θηρῶ], κυνηγός.

Θηρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς Θήραν (κυνήγημα). « Τὰ θηρατικὰ τῶν φίλων, « Ξεν., τὰ μέσα δι᾽ ὧν ἀποκτᾷ τις φίλους.

Θηρατὸς, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. ἠμπορεῖ νὰ θηρεύσῃ (νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ πιάσῃ [καὶ τρπ] νὰ ἀποκτήσῃ) τις, καταθῶτος.

Θήρατρον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τὸ κυνήγι, παγὶς, δίκτυον κτλ.

Θηρατὼρ, ορος (ὁ), Π. = Θηρατὴς, κυνηγός. » Λεξειδίων θηράτορες, « Δημκρ.

Θηράφιον (τὸ), = Θηρίδιον.

Θηράω-ῶ καὶ (μσ.) Θηράομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -άσομαι. = Θηρεύω, κυνηγῶ· πιάνω εἰς τὸ κυνήγι. (μτφρ.) πρισπαθῶ ν᾽ ἀποκτήσω (νὰ καταρθώσω, τρέχω νὰ τύπιν εἰς) τι

Θήρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων «εἰς θηρίον. »Βία —, « Σοφ., ζύγωμις θηρίου. » Κρέα θήρεια,« Ξεν., κρέας κυνηγίου (ἀγριμιοῦ).

Θήρεμα (τὸ), = Θήραμα.

Θηρεύσιμος (ὁ, ἡ), = Θηράσιμος.

Θήρευσις, εύσεως (ἡ). τὸ θηρεύειν, κυνήγημα (κυρ. καὶ μτφρ.).

Θηρευτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Θηρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θηρεύων, κυνηγὸς, (μτφρ.) ὁ πρόσπτωῶν ν᾽ ἀποκτήσῃ τι.

Θηρευτικὸς, ἡ, όν, = Θηρατικός.

Θηρευτὸς, ἡ, όν, = Θηρατός, διὰ θηρεύσεως ἁλώσιμος. » Λαγὼς καὶ τὰ θηρευτὰ πάντα, « Ἀρετ.

Θηρεύω, Μ. εύσω καὶ εὑσομαι, καὶ Ἰων. Θηρέω-ῶ, ήσω, = Θηράω.

Θήρημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θήραμα.

Θηρήτειρα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ

Θηρητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θηρατὴς.

Θηρήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θηράτωρ.

Θηριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀντικείμενα τὰ θηρία « Θηριακὴ (ἔνν. ἀνεμώνη), « ἰατρικὸν ἐναντίον τῶν θηρίων (τῶν δηγεων).

Θηριάλωτος (ὁ, ἡ) . [θηρ. ἁλίσκομαι]. ὁ πιασθεὶς ὑπὸ θηρίου.

Θηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θηρίον.

Θηριδρώτος (ὁ, ἡ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς (καταβρωθεὶς) ὑπὸ θηρίου.

Θηριεγγωμων, ονος (ὁ, ἡ). Θηριώδης τὴν γνώμην, θηριόγνωμος. (Νικ. Χων.).

Θηριεύεκτης, ου (ὁ). ὁ περιφέρων ἢ ἐπιδεικνύμενος (καὶ μισθῷ) θηρία (ἄγρια).

Θηριόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ὑπὸ θηρίου (κυρ. ὄφεως).

Θηριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (μορφὴν) θηρίου, θηριώδης.

Θηριοκτόνος (ὁ, ἡ). ἐπιμελητὴς τῶν τρεφομένων πρὸς ἐπίδειξιν θηρίων ἢ ἰδίως τῶν πρὸς πάλεμον τρεφομένων.

†Θηριακτόνος (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηριομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Πολεμῶ) μὲ θηρίον ἢ μὲ τὰ θηρία.

Θηριομάχης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν (κυρ. «εἰς τὸ θέατρον) μὲ τὰ θηρία.

Θηριομαχία (ἡ). μάχη ἀνθρώπου (ἢ θηρίου) πρὸς θηρίον.

Θηριομάχος (ὁ, ἡ), = Θηριομάχης.

Θηριομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ μορφὴ (ὁ αχηματισμὸς) εἶνε μίγμα θηρίου καὶ ἀνθρώπου.

Θηριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν θηρίου.

Θηρίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. (ἀλλ᾽ ὡς ἐπὶ τὰ πλ. κατὰ τὸν τύπον μοῖρα) τοῦ Θὴρ, ζῶον ἄγριον ἢ φαρμακερὸν· ἀγρίμι·ψιδι κτλ. (ἰδιαιτ.) ὁ λέων καὶ ὁ ἔλεφας. (ἐν γέν.) ζῶον (ἄλογον), (καὶ ἰδιαιτ.) κυνῆγι, θήραμα. « Ἔλαφον, μάλα μέγα θηρίον,«

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀδ. Κ. « Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας, « Θκρ. « Τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, « αὐτ. » Ἕξω φαλαίνης καὶ δελφῖνος οὐδὲν ἐστιν ἐν τῷ Πόντῳ θηρίον, « Ἀρστ. 2) (πλθ.) τὰ σκωλήκια τῆς κοιλίας καὶ τῶν ὀσπρίων. 3) (μτνμ. παρ' ἰατρ.) = Θηρίωμα. « Θήριον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται, « Ἱππκρ.

Θηριοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς θηρίον, θηρίῳ ἴδιος, θηριώδης.

Θήριος, α, ον, = Θήρειος.

Θηριότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ θηρίου· ζωότης· ἀγριότης.

Θηριότροπος (ὁ, ἡ). Θηριώδης τὸν τρόπον (τὸ ἦθος), θηριῶγνωμος.

Θηριοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὕπου τρέφονται καὶ φυλάττονται θήρια.

Θηριοτροφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέφω θηρία· ἀνατρέφω τινα ὡς θηρίον.

Θηριότροφος (ὁ, ἡ). (παρξ.) ὁ τρέφων θηρία. (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος ἢ τραφεὶς ὑπὸ θηρίου ἢ μὲ κρέας θηρίων. » Οἱ δὲ Μαρσοὶ θηριότροφοι, « Γαλ.

Θηριοφόνος (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηριόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψυχὴν (καρδίαν) θηρίου, θηριώγνωμος.

Θηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινα νὰ γένῃ θηρίον (νὰ ἀγριεύσῃ). (μτφορ.) ἐξαγριόνω. (ἰατρ.) κακοφορμίζω. ‖. (πθ.) κάμνω μαμμοῦδες, σκωληκιάζω. » Θηριοῦται, καθάπερ τὰ σιτηρὰ τῶν σπερμάτων, « Θφρ.

Θηρίτας ἢ Θηρείτας, α (ὁ), Δακεδ. ὁ Ἄρης, (ὡς

Θηριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ θηρίον, ἄγριος· κτηνώδης· (τόπος) γέμάτος θηρία· (ἰατρ.) κακοήθης, κακοφορμισμένος. » Βὴξ —, « Ἱππκρ. » Θηριώδεις παρακρούσεις, « αὐτ.

Θηριωδία (ἡ), ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ θηριώδους, ἀγριότης.

Θηριωδῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν θηρίον, μὲ θηριωδίαν.

Θηρίωμα (τὸ), [θηριόω]. σπυρὶ κακόηθες (κακοφορμισμένον)· πληγὴ πολυκαιρινὴ καὶ δυσίατος.

Θηριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα θηρίου, (π. χ.) Λέων.

Θηρίωσις, εως (ἡ), [θηριόω]. ἡ εἰς θηρίον μεταποίησις· ἀγρίωσις· (τρπ.) ἐρεθισμὸς, ἐξαγρίωσις· (ἰατρ.) φλεγμονὴ (πληγῆς κτλ.), κακοφορμισμα. (ἐνίοτε) σκωληκίασμα.

Θηρόβατος (ὁ, ἡ), [θήρ, βαίνω]. (τόπος) ὅπου περιπατοῦν μόνον (κατοικούμενος ἀπὸ) θηρία, ἄγριος.

Θηροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (τοξεύω) καὶ φονεύω θηρία, [ἐκ τοῦ

Θηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, τοξεύων) καὶ σκοτόνων θηρία, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ–

Θηρόβορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θηριόβρωτος.

Θηρόβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουν (κατοικοῦν) θηρία ‖. (οὐσ. θηλ.) λάκκος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται θηρία.

Θηρόβρωτος (ὁ, ἡ), = Θηριόβρωτος.

Θηροδιδασκαλία (ἡ). τὸ νὰ διδάσκῃ (γυμνάζῃ, ἡμερόνῃ) τις θηρία.

Θηρόζυγοκαμψιμέτωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμπτων ὑπὸ τὸν ζυγὸν τὰ μέτωπα τῶν θηρίων.

Θηροειδής, ές (ὁ, ἡ). = Θηριοειδής.

Θηροθήρας, ου (ὁ). κυνηγὸς (θηρίων).

Θηρεύμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θυμὸν ἢ καρδίαν (ἐν γέν. πάθῃ) θηρίου· ἄγριος.

Θηροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω θηρία ὡς–

Θηροκόμος (ὁ, ἡ), = Θηριοκόμος.

Θηροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) θηρία.

Θηροκτονία (ἡ). σκότωμα θηρίων, [ἐκ τοῦ–

Θηροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας θηρία.

Θηρολέτης, ου (ὁ) καὶ Θηρολέτις, ιδος (ἡ), [ὄλλυμι]. ὁ ἀφανίζων ἢ ἀφανίσας τὰ θηρία.

Θηρόλετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανισθεὶς (καταφαγωθεὶς) ὑπὸ θηρίου.

Θηρομαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θηριομαχέω.

Θηρομαχία (ἡ), = Θηριομαχία.

Θηρομιγὴς, ές, καὶ Θηρόμικτος (ὁ, ἡ), = Θηρισμιγής.

Θηρόμορφος (ὁ, ἡ), = Θηριόμορφος.

Θηρόνομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ βόσκων (τρέφων) θηρία. (προπαροξ.) ὅπου βόσκουν θηρία. » Πὰν (» Φολόη)—, « Ἐπγρ.

Θηροπέπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ πέπλου (σκεπασμένος μὲ) δέρμα θηρίου.

Θηροπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι–

Θηροπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ γύψον κτλ.) θηρία.

Θηρόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. πλασμένος εἰς σχῆμα θηρίου. 2) καταχρ. ἀντὶ Θηροπλάστης.

Θηροσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [θήρ, σκέπτομαι]. ὁ παραμονεύων (ἐνεδρεύων) τὰ θηρία, κυνηγός.

Θηροσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ θηρευτοῦ.

Θηροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) θηρία· τόπος ὅπου γεννοβολοῦν τὰ θηρία.

Θηροτροφίω, Θηρότρόφος, = Θηριοτροφέω κτλ.

Θηρότυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τῦπον (μορφὴν) θήρίου.

Θηροφονεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Θηροφόνος.

Θηροφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω θηρία.

Θηροφονία (ἡ), = Θηρευτικὴ τέχνη.

Θηροφόνος καὶ Θηροφόντης (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων θηρίον, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Θηροφόρος).

Θηρόχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ χλαίνης (ἐνδυμένος μὲ) δέρμα θηρίου, (παρβλ. Θηρόπεπλος).

Θὶς [συγγ. τῷ Τῆτος, Τητάω], θητὸς (ὁ). ἐργάτης μισθωτὸς, (εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης τῆς ἐσχάτης τάξεως. » Τούτων δὲ (τῶν ὁπλιτῶν), Ἀθηναίων μὲν αὐτῶν ἦσαν 1500 μὲν ἐκ καταλόγου, 700 δὲ θῆτες, « Θκ.

Θησάλατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Θεάσαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Θεάομαι.

Θήσαθαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θήσατο, Π. ἀντὶ Ἐθήσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ὁρς. τοῦ Θάομαι.

Θησαυρίζω, Μ. ἰσω. Συνάζω (ἀποταμιεύω) τι εἰς τὸν Θησαυρόν.

Θησαύρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θησαυρίζει ἢ ἐθησαυρίσθη· ἐνοικοκυρειόν. (βλ. épargne.

Θησαυρισμὸς (ὁ). τὸ θησαυρίζειν, ἢ τὸν θησαυρὸν ἐναπόθεσις (ἀποτσιμπούκιασμα) (κοιν.) Θησαύρισμα.

Θησαυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θησαυρίζων, ἀνόνομος· φιλάργυρος.

Θησαυριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαθὸν (συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ θησαυρίζῃ. » Τῶν ζώων τὰ μὲν, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστι· τὰ δ' οὔ, « Ἀρ.

Θησαυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θησαυρίζω.

Θησαυροποιὸς (ὁ), = Θησαυριστὴς.

Θησαυρὸς (ὁ), [τίθημι] (κατὰ ἄλλ. ῥρς, θημανιά. (συνήθ.) σωρὸς χρημάτων τὰ ὁπ. ἀποθέτουσι ἢ ὡς σπανίζουν ἢ ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐν καιρῷ· πόπος (οἰκοδόμημα) πρὸς ἀναθεματισμὸν θησαυριζομένων, σιτοθήκη, ἀποθήκη κτλ. (ἰδιαιτ. δὲ) θησαυροφυλάκιον, ἀντικείμενα φυλασσόμενα ἐν θησαυρῷ ἢ ταγαίοισι, « Ἡρ. » Τοῦ ὕδατος τὸν θησαυρούς, « Πρκ. τὰς κιναιδίνους—, « Εὐρ.

Θησαυροφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θησαυροφύλαξ (ἐν γέν.) φυλάττω τὸν θησαυρόν.

†Θησαυροφυλάκιον (τὸ). μέρος (οἴκημα) ὅπου φυλάττονται τὰ θησαυροφυλάκια (κυρ. χρήματα ἢ κειμήλια), (τὰ χαζνές.

Θησαυροφύλαξ, ακος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ πλάττων θησαυρόν. (ἰδιαιτ.) ὁ ἐπὶ (φύλαξ) θησαυροφυλακίου.

Θησαυρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θησαυρόν (θησαυροφυλάκιον).

Θησεῖον (τὸ), ὁ ναὸς τοῦ Θησέως, (πλθ.) Θησεῖα (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Θησέως.

Θησειάτριψ, ιδος (ὁ), Κωμ. (δουλεύων καταστρίβει (ἀφανίζει) τὸ Θησεῖον) φεύγων συχνὰ ἢ διατρίβων τὰ ἐλεύθερα εἰς αὐτὸ, ὡς ἄσωλον τῶν δούλων) (εἰς ἀχρεῖος.

†Θησεῖο (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ νὰ θέσω (βάλω κτλ.).

Θησέμεν, Δ. ἀντὶ Θήσειν, μέλλ. τῆς παρ. καὶ

Θησεύμεθα, Δ. ἀντὶ Θησόμεθα, ἀ. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Τίθημαι.

Θῆσθαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Θάσθαι, ἀπαρ. τοῦ Θάομαι.

Θήσῃσι, Δ. ἀντὶ Θήσουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Θής, γυνὴ ἢ θυγατέρα ζομένη μὲ μισθὸν, ἐργάτισσα, (ἰδιαιτ.) πωχή. ‖. Π. (ἐπιθ.) ἀντὶ Θητικὴ, θητικὴ. » Τράπεζα—, « Εὐρ.

Θήσω, μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ γράμματος Θ.

Θητεία (ἡ). τὸ θητεύειν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία. » Ἔσει γὰρ ἡ δουλεία θητεία τις ἀμισθος, « Ἀρ.

Θητεύω, Μ. εὐσω. Ἐργάζομαι ὡς θής (ὑπὸ μισθόν). ‖. « Τὰ θητεύοντα, « Ἀρ., περιληπτ. ἀντὶ οἱ θῆτες.

Θητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θῆτα, ης (ἡ), Λττ. ἀντὶ Θῆσσα.

†Θητώνιον (τὸ). ὁ μισθὸς (ὠνος) τοῦ θητός, ἡμερομίσθιον.

Θῆτ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ὅασ.) ἀντὶ Θῆκε, Π. ἀντὶ Ἔθηκε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Τίθημι.

†Θιασαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θιασάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ὑπιστάτης) θιάσου.

Θιασεία (ἡ), Π. ἀντὶ Θίασος, [ἐκ τοῦ Θιασεύω, Μ. εὔσω. Ἐπιτελῶ ἢ λαμβάνω μέρος (καὶ μτδτ. Κἰσάγω τινὰ) εἰς θίασον, πανηγυρίζω· εὐθυμῶ, (καὶ μσ.) εὐφραίνομαι.

Θιασίτης, ου (ὁ), = Θιασώτης.

Θίασος (ὁ), [θεός, θειάζω]. ἑταιρία πανηγυριζόντων μὲ χορεὺς κτλ. εἰς τιμὴν θεοῦ τινος· χορὸς· συμπόσιον· λιτανεία (ἐν γέν.) διάγυρις (κυρ. ὅμιος ἀνθρώπων συναγμένων πρὸς τέρψιν ἢ εὐθυμίαν). συναγείρω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκροτῶ (Συναθροίζω ἢ διεγείρω, Ἐνθουσιάζω πρὸς θίασον.

Θιασώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν εἴδει θιάσου, πανηγυρικὸς. » Ὥρα—, « Νίκ. Θιασῶν, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπε συγκροτοῦνται συνήθως οἱ θίασοι. μέρος ἁρμόδιον διὰ πανήγυριν (συμπόσιον κτλ.).

Θιασώτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων (ὡς σύντροφος) εἰς θίασον, μέλης (κοινωνὸς) θιάσου, (ἐν γέν.) λάτρις, ὀπαδὸς· μαθητὴς.

Θιασωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θίασον, πανηγυρικὸς. » Τὸ θιασωτικὸν, « ἀντὶ ἡ θιασῶται.

Θιασώτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θιασώτης.

Θίγη (ἡ), [συγγ. τῷ Ἴσχη ἢ Τίσηνος, Ῥῆρ. κλθή]. κιβώτιον πλεκτὸν· κοφίνι, καλάθι, ἢ ξεμπίλι.

Θίγγανος [θίγω], Μ. όῳ καὶ (ὀρθότ.) θίβανος (ἀόρ. β', Ἔθιγον, τὸ θετ. Θικτέον). = Ψαύω, ἐγγίζω (ἐπιπολαίως)· πλησιάζω. (συνεκδ.) μεταχειρίζομαι. (μεταφορ.) περάζω (μὲ τοὺς λόγους μου), (κοιν.) ἐγγίζω. » Πολλὰ θιγγάνει πρὸς τύραν, « Αἰσχλ. , ἐγγίζουσ κατάκαρδα, ἀόρ. β'. τοῦ Θιγγάνω.

Θίγμα, ατος (τὸ). Θίγμα (τὸ), ψαῦσις, ἐγγιγμα. « Τῶν Διὸς θιγμάτων (διορθ. τινὲς πιθανῶς ἀντὶ γεννημάτων), « Αἰσχλ. (Προμ. Λύδ). 2) τὸ διὰ τῆς ἁφῆς μεταδοθὲν κόλλυσμα (Ἰουδ.). [ἐκ τοῦ

Θίγω, Μ. θίξομαι, πρωτότ. (ἀλλὰ σχεδὸν ἄχρ. κατ' ἐνεργ.) τοῦ Θιγγάνω.

Θιλγών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου συναθροίζονται οἱ θίασοι. μέρος ἁρμόδιον διὰ πανήγυριν (συμπόσιον κτλ.).

Θίμβρος, ὁ, ὁν, Δ. ἀντὶ Θερμὸς, ἡ· Ἄδρας, ἐγρηγορώς. » Ὦ ω θιέρα γελώνης, « Νίκ.

Θίν [τίθημι], θινὸς (ὁ ἢ ἡ), (τὸ ι μακρὸν, ὁ. ἡ αἰτ. Θῖνα, πλθ. ἡ ὀνμ. Θῖνες, ἡ ὁυτ. Θινῶν, ἡ αἰτ. Θῖνας). (ἐν γέν.) θημωνιὰ, σωρὸς, σταῖβι· (ἰδιαιτ.) σωρὸς ἄμμου (κυρ. εἰς τὸ παραιγιάλιον ἢ εἰς τὴν ἄκραν ποταμοῦ), ἀκρογιαλιὰ ἀμμώδης, (Γαλλ.) dune. » Θίν' (ἀντὶ Θινὶ) ἐν ὠκείαισι, « Ἰλ. Ψ. » Θῖνες ἄνυδροι καὶ θηριώδεις, « Πλ., ὁπυίαι αἱ τῆς Λιβύης. » Ἐς μοι τὸν θῖνα παράττεις, « Ἀριστοφ., τὸ βάθος τῆς κοιλίας μου.

Θινηλάτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐλαύνων (ὠθῶν) τὴν θίνα (ἄμμον).

Θινηλατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θινηλάτην, ἢ ἔχων κλίσιν (ἐπιρρέπειαν) εἰς τὰς ἐθινηλάτης.

Θινήτοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). θινητὸς τὸ εἶδος.

Θινητὸς, ἡ, όν. Γποκείμενος εἰς θάνατον, φθαρτός. (ἰδιαιτ.) = Βροτὸς, ἄνθρωπος. » Οἷπιος ἔοικε θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἰρίζειν, « Ὁδ. Β.

Θνητότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ θνητοῦ.

Θνητόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν θνητὴν τὴν ψυχήν.

Θοάζω [θοὸς], Μ. άσω, Π. κινῶ τι (καὶ ἀμετδ. κινοῦμαι, τρέχω ἢ πηδῶ, πετάμαι ἐπάνω) μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα. « Ἐξ ὑγροῦ θοάζου ἐξ Ἀτλαντικῆς ἑλάδος, « Εὐρ. » Θοάζων αἰθέρος ἄνω πτανὸς, « αὐτ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θαάσσω, κάθημαι. » Τίνας πρὸ ἕδρας τάς δ' ἐμοὶ θοάζετε; « Σοφ.

Θόασμα (τὸ). Π. μέρος εἰς τὸ ὁπ. θοάζει (τρέχει μὲ ὁρμὴν) τις.

Θοιματίδιον [τό), Δττ. ἀντὶ Τὸ ἱματίδιον.

Θοίμην, Π. ἀντὶ Θείμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίθημι.

†Θοινάζω, Μ. άσω, γραμτ. ἀντὶ Θοινάω.

Θοίναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Θοίνημα.

Θοιναρμάστρια (ἡ), ἐπιστάτις τῆς θοίνης (τοῦ συμποσίου).

Θοίναρχος (ὁ), ἀρχηγὸς τῆς θοίνης (τοῦ γεύματος), συμποσίαρχος.

Θοινατὴρ, Θοινατήριος, Θοινατικὸς, Θοινάτωρ, Δ. ἀντὶ Θοινητὴρ κτλ.

Θοινάω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Θοινάομαι, Μ. ήσω, -ήσομαι. Τρώγω καὶ χορταίνω· εὐφραίνομαι, ξιφνεύω, (σπν. μτδτ.) φιλεῖμαι, ταγίζω. » Ἐν σκηναῖσιν οὐ θοινᾷ φίλων, « Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Θοίνη (ἡ), [θάω]. (ἐν γέν.) τροφὴ· φαγητὸν· (ἰδιαιτ.) συμπόσιον, εὐωχία. » Ἐν θοίνῃ παισὶν μαι τινα, « Σὸ., προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζαν, φιλεῖμαι, (καὶ συνεκδ.) ἔχω εἰς ὑπόληψιν, τιμῶ, (θ. παροιμ.) » Τοὺς γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω, « Πλάτ., δὲν τοὺς συγκαταλέγω εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, δὲν τοὺς μετρῶ διὰ τίποτε.

Θοίνημα (πθ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἠτοιμάσθη πρὸς θοίνην.

Θοινητὴρ (ὁ), Π. = Θοινήτωρ

Θοινητήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς θοίνην. ‖. (ὡς οὐσ.) » Θοινατήριον, « Εὐρ., εὐωχία.

Θοινητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θοίνην· ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιρρέπειαν) εἰς τὰς εὐωχίας.

Θοινητὸς, ἡ, όν, Π. ὁ χρησιμεύσας ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς θοίνην, φαγώσιμος.

Θοινήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θοινούμενος (τρώγων, καταβρώγων). 2) ὁ φιλεῖων, ἑστιάτωρ.

Θοῖτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Θοίμην.

Θολερὸς [θολὸς], ά, όν. Θολὸς, θολωμένος· ῥυπαρὸς· σκοτεινὸς (τρπ.) ἀσαφὴς, συγκεχυμένος.

Θολερότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ θολεροῦ.

Θολεροχρόος-ους (ὁ, ἡ). θολερὸς τὴν χρόαν, σκυθρὸς.

Θολερώδης, ες (ὁ, ἡ). θολερὸς τὸ εἶδος, (ὁ ἴσρ. ἀπαρθ. Θολωδής).

Θολερῶς, ἐπίρ. Θολὰ· σκοτεινά. ἀσαφῶς.

Θινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι μὲ θῖνας (σωροὺς) ἄμμου.

Θινώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σχηματισμένος ἀπὸ) θῖνας ἄμμου, ἀμμώδης.

Θίξις, εως (ἡ). τὸ θιγειν, ψαῦσις, ἐγγιγμα.

Θίς, θινὸς (ὁ ἢ ἡ), = Θίν.

Θλαδίας [θλάω], ου (ὁ). εὐνοῦχος (κυρ. τοῦ ὁπ. ἐθλάσθησαν οἱ ὄρχεις).

Θλασίας, ου (ὁ), = Θλαδίας.

Θλάσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Θλάω, τὸ διὰ ζουλίγματος ἢ στουμπίσματος σπάσιμον.

Θλάσμα (τὸ). τὸ θλασθὲν μέρος ἢ πρᾶγμα, σπάσιμον ἐξ αἰτίας ζουλίγματος.

Θλάσπι καὶ (ὑποκορ.) Θλασπίδιον (τὸ) ἢ Θλάσπις, ιος ἢ εως (ἡ), εἶδ. χόρτα (βρύκα ἢ κάρδαμον) μὲ πλατεῖς [ὡς ἂν τεθλασμένους] σπόρους.

Θλάστης, ου (ὁ). ὁ Ὀλῶν (συνθλῶν, συντρίβων, σπάνιως).

Θλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σπάνῃ (διὰ Ὀλάσεως).

Θλαστὸς, ἡ, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ συντριφθῇ διὰ Ὀλάσιος. » Ἐλαῖαι Ὀλασταί, « Ἀθ., (κοιν.) τσακκιστεί.

Θλάττω, απν. ἀντὶ–

Θλάω-ῶ [ὄνμπτ. συγγ. τῷ Θραύω καὶ Κλάω], Μ. θλάσω (πθ. πρκ. Τέθλασμαι). Ζουλῶ· (ζουλῶν) τσακκίζω, σπάνω, (ὅδε καὶ ῥλάω καὶ παρβλ. Θραύω).

Θλίβερὸς, ά, όν. Ὁ Θλίβων (ζουλίζων, στενοχωρῶν), ὀχληρὸς, λυπηρός.

Θλιβίας, ου (ὁ), = Θλαδίας, εὐνοῦχος.

Θλίβω [συγγ. τῷ Θλάω καὶ Τρίβω], Μ. Θλίψω (πθ. πρκ. Τέθλιμμαι, καὶ ἀόρ. β'. Ἐθλίβην). Ζουλίζω, πιέζω· στριγγώ. (τρπ.) στενοχωρῶ, ἀναγλῶ. » Θλιβομένην καλύβαν, « Θκρ., στενόχωρα.

Θλίμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐθλίφθη (ἐζουλίχθη), τὸ ζουλιγμένον μέρος, ζούλιγμα. 2) = Ἀπόθλιμμα.

Θλιμμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Θλῖψις.

Θλιπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = κῶς. Ὁ προξενῶν θλῖψιν, θλίψεως ποιητικός.

Θλῖψις ἢ (ὀρθότ.) Θλῖψις, εως (ἡ). τὸ θλίβειν ἢ θλίβεσθαι, ζούλιγμα (τρπ.) στενοχώρημα, ἀνοχλησις· λύπη.

Θνησείδιος (ὁ, ἡ) καὶ

Θνησιμαῖος, α, ον. Ὁ ὑποκείμενος εἰς θάνατον, θνητὸς, ἢ· ὁ ἀποθανὼν (κυρ ὑγρὸς νὰ φονευθῇ). νεκρὸς. ‖. (οὐσ. οὐδ.) κρέας ἢ πεπμα νεκροῦ (ζώου), (κοιν.) ψοφίμι. » Ἀπέχεσθαι θνησιμαίων (ἐνν. κρεῶν), « Ἱεροκλ., [ἐκ τοῦ

Θνήσκω [θείνω], Μ. θανοῦμαι ἢ τεθνήξομαι (πρκ. Τέθνηκα, ὑπερσ. Ἐτεθνήκειν, ἀόρ. β'. Ἔθανον, οἱ δὲ λοιποὶ σχηματισμοὶ κατετάχθησαν ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἕκαστος). Ἀποθνήσκω, χάνω τὴν ζωήν μου· φονεύομαι. (ἐπὶ πραγμ. μτνμ.) ἐκλείπω, χάνομαι. » Ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει, « Πίνδ. (καὶ Κωμ.) » Τὸ τρόβλιον τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι, « Ἄρχ.

Θνητογαμία (ἡ). γάμος θεᾶς μὲ θνητὸν (ἄνθρωπον).

Θνητογενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς θνητούς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θολία (ἡ). εἶδ. θολοειδοῦς πλεκτοῦ ανεπάσματος τῆς κεφαλῆς, σκιάδι (διὰ τὸν ἥλιον), ὀμπρέλλα, (παρδλ. Κάιρης).
Θολοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Στρογγύλὸς (Καμαρωτὸς) εἰς εἶδος θόλου.
Θολομιγής, ἐος (ὁ, ἡ), [θολός, μίγνυμι]. ἀνακατωμένος μὲ λάσπην (μὲ βοῦρκον).
Θολοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ θολόν, θολόνω.
Θολός (ὁ), [συγγ. τῷ Δόλος]. λάσπη (ποταμοῦ κτλ.), βοῦρκος, λούνη· ἔμπυον (ἰδιαιτ.)· τὸ μελάνι τῆς σουπίας κτλ.
Θόλος (ἡ καὶ ὁ), [ἕλλω ἡ ὅλος]. στρογγυλὴ (καμαρωτὴ) στέγη οἰκοδομήματος, (Γουρκ.) κιμπέ, (συνκδχ.) κτίριον θολοσκέπαστον, λουτρόν· κελλάρι· (καὶ εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) τὸ Πρυτανεῖον. « Καὶ τὸ τελευταῖον ὑφ' ὑμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δύο ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ Θόλῳ. « Δημ.
Θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω· λερόνω· σκοτεινιάζω. (μτφορ.) συγχύζω, ταράττω.
Θολώδης, εος (ὁ, ἡ). ὄζτις φαίνεται ὡς ἂν θολός· βορβορώδης.
Θολωμα (τὸ). Θολὸν περίττωμα.
Θόλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ θολόνειν, θόλωμα, λέρωμα, σκοτείνιασμα.
Θολωτὸς, ἡ, ὸν. (μτγν.) Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα θόλου, καμαρωτός.
Θοὸς [θέω], ἡ, ὸν, Π. ταχὺς, ὀγλίγωρος· ὀξύς, φοβερὸς, ὁρμητικός, ἡ, σουβλερός. « Βέλος (»Ἅρμα) θοόν, « Ὀδ. Ξ., Ἰλ. Γ. » Νὲξ θοή, « Ὁμ., Ἡσ., ἡ ταχέως παρερχομένη ἡ φοβερά. » Ἄϊδος θοὸν δῶμαν, « Ἀντίμ. « Δαῖτα θοὴν, « Ὀδ. Θ., τὴν ὀγλίγωρα ἡ ἐκ τοῦ προγείρου ἑτοιμασθεῖσαν. » Νῆσοι θοαί, « Ὀδ. Ο, αἱ Ἐχινάδες, διὰ τοὺς ὀξεῖς σκοπέλους των ἢ τὰ ἐπὶ πολὺ ἐξέχοντα ακρωτήρια των.
Θοάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι θοὸν (ὀξὺ, σουβλερόν)· (μτφορ.) παρορμῶ, ἐρεθίζω.
Θοραῖος, α, ον. Ὁ ανήκων εἰς τὸν θορόν. » Πόρος—, « Νίκ., ἡ εὐρήθρα. » Πηρὸν θοραῖη, « αὐτ., τὸ σακκοῦλι τῶν ἀγγέων.
Θορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θρώσκω.
Θορὴ (ἡ), =Θορός.
Θορικὸς, ἡ, όν,=Θοραῖος.
†Θορίσκω, γρμτ. πρὸς παραγ. τοῦ Θρώσκω ἀ=τῷ
Θορνύμαι [ὄρνυμαι], Μ. θορεῖσαι (ἀόρ. Ἔθορον). Πηδῶ, βαπτίω. « Ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο. « Σοφ.
Θορόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ θορόν. » Πρέφος θορόεν, « Ἀπτ., τὸ ὀπ. δὲν ἔπηξε (δὲν ἐμορφώθη) ἀκόμη, ἀσχημάτιστον.
Θορὸς (ὁ), [ὀρός]. τὸ σπέρμα τῶν ζώων· (ἰδιαιτ.) ἡ γονὴ (τὸ κοιν. γάλα) τῶν Ὑαριῶν.
Θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θόρυβον (ταραχήν). (κυρ. εἰς συνέλευσιν ἢ θέατρον) δείχνω μὲ μουρμουρητὰ ἢ χειροκροτήματα τὴν δυσαρέσκειαν ἢ εὐχαρίστησίν μου· (ὄθ. μὲ αἰτ.) συγχύζω, ταράττω· ἐνοχλῶ· (πθ.) τρομάζω ἀπὸ ταῖς φωναῖς (ἀπὸ τὸν θόρυβον), τὰ χάνω.
†Θορυβή, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θορυβῇ.
Θορυβητικός, ἡ, ον. Ὁ συνειθίζων ἢ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ κάμνῃ θόρυβον, ἐνοχλητικός, φιλοταράχος.
Θορυβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Προξενῶ) θόρυβον, [ἐκ τοῦ
Θορυβοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων θόρυβον.
Θορυβος (ὁ), [θρόος, τύρβη] (κυρ.) βοὴ σύμμικτος (φωναὶ, μορμορυγητὰ) πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων εἰς ἕν, (ἐν γέν.) ταραχὴ, σύγχυσις.
Θορυβώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωθευμένος μὲ θόρυβον, πλήρης θορύβου. » Φθέγγεται θορυβώδες (ὁ κύτταρος), « Ἀρστ.
Θορυβωδῶς, ἐπίρ. Μὲ θόρυβον.
Θορὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Θρώσκω.
Θοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Τίθημι.
Θούκάτειον (τὸ), Ἀπτ. ἀντὶ Τὸ Ἐκάτειον.
Θουραῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Θοῦρος, ὁρμητικὸς ἢ ὀχευτικὸς, (ἐπὶ ἄνθρ.) ἀσελγής.
Θουρὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Θοῦρος ἢ Θουραῖος.
Θουρήιες, εσσα, εν, Π.=Θουραῖος.
Θούρης, ου (ὁ). (Ἵππος, ταῦρος κτλ.) τρέφόμενος ἵνα ὀχεύῃ τὰς θηλείας.
Θουρικὸς, ἡ, όν,=Θουραῖος.
Θουριόμαντις, εως (ὁ), Κωμ. θούριος (ὁρμητικὸς, ἐνθουσιασμένος) μάντις.
Θούριος, α, ον, Π.=Θοῦρος.
Θοῦρις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [Θρώσκω]. σφοδρὸς, ὀξὺς, ὁρμητικὸς· παλεμικὸς.
Θουρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [Θοῦρος]. ὁρμῶ.
Θοὼκας (ὁ), Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Θῶκος.
Θοῶς, ἐπίρ. Ταχέως.
Θόωσα, ας (ἡ), Δ. Π. ταχύτης, βία, ὀγλιγωράδα.
Θραγμὸς (ὁ), [Θράσσω]. κρότος (θρανομένου σώματος)· ταραχή.
Θρακοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν (ἀπερχόμενος συχνὰ, τακτικεύων) εἰς τὴν Θράκην.
Θρανεύω [θράνος], Μ. εύσω. Τεντώνω καθὼς οἱ βυρσοδέψοι τὰ δέρματα εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ σανίδι ἵνα τὰ ἀργάσωσι.
Θρανίας, ου (ὁ),=Θρανίς.
Θρανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θρανίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θράνος.
Θρανὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ξιφίας.
Θρανίτης, ου (ὁ) καὶ Θρανίτις, ιδος (ἡ), ἀντὶ Θρανιτικός. » Σκαλμὸς (» Δεῦς) —, « Ἄρσφ. « Κώπη—, « Εὐρ. ||. (ὡς οὐσ. ἐνν. ἑράτης) ὁ κωπηλατῶν εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος ἢ εἰς τὴν πρύμνην τῆς τριήρες (ἐπιμ.) μὲ τὸ μακρύτερον κωπί, (πρβλ. Ζυγίτης ἢ Θαλαμίτης).
Θρανιτικὸς, ἡ, ον. Ὁ ανήκων εἰς τὸν θρανίτην.
Θρανος (ὁ), [Θράομαι]. θρανί, σκαμνί. (ἰδιαιτ.) τὸ κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, (Ἰταλ.) μπάνκα· τὸ σανίδι (τεζγκιάχι) τῶν ταμπάκιδων· (κατ' εὐφ.) καθίκι, ἀναγκαῖον.
Θρανόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ
Θρανύσσω, Μ. ύξω, Π. συντρίβω, λιανίζω, τσακκίζω, κομματιάζω.
(Θράομαι), Μ. θρήσομαι (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. τῆς ἀπαρ. Θρήσασθαι). Κάθημαι.
Θρασαύχην, ενος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Ἐριαύχην, ἀγέρωχος, σκληροτράχηλος.
Θρασέως, ἐπίρ. Μὲ θρασύτητα.
Θρασκίας, ου (ὁ). ἄνεμος πνέων ἀπὸ τὴν Θρᾴκην, (ἐπιμ. ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα) βορειοανατολικὸς, (Ἰταλ.) γραίγος (πρβλ. Καικίας).
Θράσος, εος-ους (τὸ), (Π. καὶ κατ' ἐνίους γραμμτ.) =Θάρσος. (συνήθ. ἐπὶ κακῆς τόλμη ἐπίμεμπτος, αὐθάδεια· προπέτεια. » Ἀμαθία θράσος φέρει, « Φ. » Ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν μίαν ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀπέχουσιν ἀλλήλων κεχώρισται, « Γρηγ.
Θράσσω (-τνω), Μ. θράξω, Ἀττ. Ταράσσω.
Θρασυγλωττία (ἡ). τὸ νὰ γίνῃ τις θρασύγλωττος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θράσος (προπέτειαν) γλῶσσαν, ὁμιλῶν μὲ αὐθάδειαν.
Θρασύγυιος (ὁ, ἡ), Π. [Θρασ. γυῖον] ἔχων (σχυρὰ μέλη (χεῖρας, πόδας) εὐρωστος, (κοιν.) παλληκαρᾶς.
Θρασυδείλιος (ὁ, ἡ). δειλὸς προσποιούμενος θρασύτητα.
Θρασυεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμπνέων θράσος (θάρσος).
Θρασυθύμως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Θρασυκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀτρόμητος, γενναιόκαρδος.
Θρασυλογέω-ῶ, Μ. ήσω,=Θρασυστομέω.
Θρασυλογία (ἡ),=Θρασυστομία.
Θρασύλογος (ὁ, ἡ),=Θρασύστομος.
Θρασυμάχανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Θρασύμαχος.
Θρασυμάχας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ
Θρασυμάχης, ου (ὁ), Π. ᾗ
Θρασύμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος μὲ τόλμην (μὲ θράσος, μὲ ἀφοβίαν), μιστὴς ἀτρόμητος.
Θρασυμένης, εος (ὁ, ἡ), Π. [Θρ. μένος] τολμηρὸς (ἀπτόητος) τὸ φρόνημα.
Θρασυμήτης, ου (ὁ) καὶ Θρασύμητις, ιδος (ἡ), Π. [Θρ. μῆτις],=τῷ προηγ.
Θρασυμηχανος (ὁ, ἡ), Π. τολμηρὸς μὲ τὰς μηχανάς (εἰς τὰ σχέδιά, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις) του.
Θρασύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θρασέως (μὲ ἀφοβίαν), θρασύστομος.
Θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ θρασύν, ἐμπνέω θράσος. (ἀμτθτ. ἡ ἑλλ. ὃ μτ.) εἶμαι θρασύς. (μὲ αἰτ. ἑλλ. ἢ πρόθ.) φέρομαι θρασέως. πρός τινα, ἀλαζονεύομαι· (πθ. μὲ δοτ. ἐκ δ') ἔχω τὸ θάρρος (τὴν πεποίθησίν) μου εἴς τι, ἐνθαρρύνομαι ὑπό.
Θρασυξενία (ἡ), Θρασύτης ξένου.
Θρασυπτόλεμος καὶ Θρασυπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. θρασὺς (τολμηρὸς, ἀτρόμητος) εἰς τὸν πόλεμον.
Θρασύπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πονῶν (κοπιάζων, ἀγωνιζόμενος) εὐτόλμως (ἐπιμόνως, ἀνενδότως).
Θρασύς, έος (εῖα, ὺ). πλήρης θράσους (ἀφοβίας), τολμηρὸς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ψέγεται) αὐθάδης, ῥιψοκίνδυνος. (ἐπὶ πραγμάτων) φοβερός, ἀνυπόστατος, ἢ· ἐνθαρρύνοντα· » Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ προσμίξει θρασύς· » Σοφ., δὲν εἶν' ἐπικίνδυνον;

Θρασύσπλαγχνος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-σπλάγχνος, Π.=Θρασυκάρδιος.
Θρασυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ θρασυστομίαν, αὐθαδιάζω.
Θρασυστομία (ἡ). τὸ νὰ γίνῃ τις θρασύστομος.
Θρασύστομος (ὁ, ἡ),=Θρασύγλωττος, αὐθάδιστομος.
Θρασύτης (ἡ),=Θράσος, τόλμη (ἀσυλλόγιστος), αὐθάδεια.
Θρασυφρων, ονος (ὁ, ἡ),=Θρασυμήδης.
Θρασυφρονέω-ῶ, Μ. ήσω,=Θρασυστομέω.
Θρασυφρονία (ἡ),=Θρασυστομία.
Θρασύφρονος (ὁ, ἡ),=Θρασύστομος.
Θρασυχάρμης, ου (ὁ),=Θρασυμάχης, Θρασυκάλαμος.
Θρασύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. Θρασὺς (τολμηρὸς) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του· ἀνδρεῖος, ἄφοβος.
Θρασυχειρία (ἡ), Π. τόλμη εἰς τὰ ἐπιχειρήματα, ἀνδρία, ἀφοβία.
Θρασὺς, έος-ούς (ὁ), Π. ἀντὶ Θρασεῖα, ταλαιπώρη· (ἐπιθ.) ἡ Ἀθηνᾶ.
Θρᾶττα, ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ. θηλασσ. παρ-ακλάδι.
Θραττείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρᾶττα.
Θράττω, Μ. θράξω, Ἀττ.=Θράσσω.
Θραυλὸς [θραύω], ἡ, όν. Εὔθραυστος, εὔθρυπτος, εὔθρυπτος (=Θ. Τραυλός).
Θραῦμα (τὸ),=Θρύσμα.
Θραυπαλίς, ίδος (ἡ). εἶδ. ζένδρου.
Θραυπίς, ίδος (ἡ). εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, [ποιᾶ ἡ καρδερίνα.
Θραυσεμήνη, νγος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ θραύων τὰς ἀντλίας (συντρίβων τοὺς τροχοὺς) τῆς ἁμάξης.
Θραῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ θραύειν, τάκκισμα. (τρπ.) φθορὰ μεγάλη, σκωτωμὸς (εἰς μάχην), θάνατος (ἀπὸ ἐπιθραῦσμα (τὸ). κομμάτι (τεθραυσμένου πράγματος), σύντριμμα.
Θραυσμὸς (ὁ),=Θρῦσις. « Θυλάσσης—, « τὰ συντριβόμενα εἰς τὸν αἰγιαλὸν κύματα.
Θραυστὸς, ἡ, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ συντριφθῇ (διὰ θραύσεως).
Θρᾷγξ, τῆγγος, τραχύτερα τοῦ Θλάω καὶ [ἀπ. τρκ. Τεθραυσμοί). Σκάνδ., (κτυπῶν) συνεχῶς, τσακκίζω· (μτφορ.) χαλνῶ, ἀναστρέφω. (ἰατρ.) μετρίζω. « Θραύομεν τὰς ψυχὰς θερμὸν ἐπιμιγνύοντες, « Γαλ.
Θρᾷκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ανήκων ἢ ἐπιτηδείως εἰς τὰ τρέχειν· ὀγλίγωρος εἰς τὸ τρέχειν.
Θρᾷκιος, ἡ, όν. (τόπος) Τὸν ὀπ. ὁ ἱστρεξε τὸ ἡμισυ δύναται νὰ τρέξῃ.
Θρᾶμα (τὸ),=πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ ζῶον τὸ [ἀπ.) ἔθραυσε· ἡ ἀναστροφὴ τῆς. ||. (εἰς τὸ ἐνν.) Θραύσματα (τὰ), τὰ κτήνη, (καὶ ἰδιαιτ.) τὰ πρόβατα κτλ. 2) ἀντὶ Θρᾶψις. ἀνατροφή. « Παίδων θρεμμάτων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρέμμα, (κυρ.) πελαδάκι (τὸ ὀπ. ἀνεθρεψέ τις ἀπὸ μικρόν).
Θρεμματοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω θρέμματα (σφακτὰ, πρόβατα κτλ.).
Θρεπτέον, Π. ἀντὶ Ἔτρεχον, γ'. πλθ. τοῦ πρτ. τῷ
Θρέξομαι, μέλλ. τοῦ Τρέχω.
Θρεπτοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. [Θρέω, καρδία]. τεταραγμένος, ἀνήσυχος, περίλυπος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασυκάρδιος).
Θρέπτρα (τὰ), μετγν. ἀντὶ Θρέπτρα.
Θρέπτειρα (ἡ). Π. Θηλ. τοῦ
Θρεπτήρ (ὁ), Π. ὁ τρέφων, τροφὰς, τροφεύς. « Γραῖα, φίλη θρέπτειρα, « Ἐπγρ. (ᾗ μτφορ.) « Δίκη θρέπτειρα πολήων, « Ὀππ.
Θρεπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφὴν, θρεπτικός. « Νηδύος θρεπτήρια, « Σοφ., τὰ τρόφιμα. 2) Π. τὸν ὀπ. τρέφει (ἐπιμελεῖται) τις. » Πλόκσμος κεφαλῆς —, « Αἰσχ. 3) (πλθ.) Θρεπτήρια, ἀντὶ Θρέπτρα, Τροφεῖα, (Ὅμ. Ἴλιν. Δ'.)
Θρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (συντείνων) πρὸς τροφήν.
Θρεπτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. τρέφει ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ θρέψῃ τις, τρόφιμος. (ἰδιαιτ. εἰς Ἐπγρ.) δοῦλος οἰκοτραφής.
Θρέπτρα (τὰ). τὰ διδόμενα πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα.
Θρέπτρια (ἡ),=Τροφὶς, βυζάστρα.
†Θρέπτρον (τὸ), ἄχρ. ἑνικ. τοῦ Θρέπτρα.
Θρεττανελλό, Κωμ. μίμησις τοῦ ἤχου τῆς λύρας. (καθὼς τὸ κοιν.) τρελαλὰ, (παρδλ. Τσίνγελλα).
Θρέττω [τὸ), ἄκλ. Κωμ. ἀντὶ Θράσος, τόλμη.
Θρεψίνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τοὺς ἄνδρας.
†Θρεψίππας, ου (ὁ). Π. ἀντὶ Ἱπποτρόφος.
Θρέψις, εως (ἡ). τὸ τρῶσεν ἢ τρέφεσθαι, θρέψιμον, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ
Θρέψω, μέλλ. τοῦ Τρέφω.
Θρέω ᾰ (μσ. ῐ ᾰ μόνον κυρ. εὔχρ.) Θρέομαι (γ. δι), Π. φωνάζω, πάμνω ταραχὴν (μὲ πολὺ φωνὲς μσ), θρηνολογῶ.
Θρήνερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θρηνῶν τὸν ἐρωτά του, ἐρωτοθρηνολογῶν.
Θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλαΐω· ὀδύρομαι· (μὲ αἰτ.) μυρολογῶ· θρηνολογῶ, ἐλεεινολογῶ.
Θρήνημα (τὸ), Π. ἀντὶ Θρῆνος, μυρολόγι, ἢ ἀνακείμενον θρήνου.
Θρηνητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Θρηνητής.
Θρηνητήριος (ὁ, ἡ)=Θρηνητικὸς, θρηνώδης.
Θρηνητής, οῦ (ὁ). ὁ θρηνῶν (θρηνολογῶν).
Θρηνητικὸς, ἡ, όν, Π. (καὶ ἐπίρ.)=ικῶς. Ὁ παρακινῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς θρήνον· λυπητερὸς, παραπονετικὸς, μεμψίμοιρος.
Θρηνητὸς, ἡ, όν. Θρήνου ἄξιος, ἀξιοθρήνητος.
Θρηνήτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Θρηνητὴρ, μυρολογήτρα.
Θρηνήτωρ, ορος (ὁ), Π.=ἀντὶ Θρηνητής.
Θρῆνος (ὁ), [Θρέω]. κλαυσμὸν (μὲ ξεφωνητὰ), μυρολόγημα, μυρολόγι. « Ἐπὶ δὲ μήτηρ αὐτοῦ κωκύσασ' ἐξάρχετ. τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπ' αὐτῷ, « Δκ.
Θρῆνυς, υος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θρῆνος.
Θρηνῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ· ἐν εἴδει ᾠδῆς, μυρολογῶ.
Θρηνῴδημα (τὸ),=Θρηνῳδία ἢ, ἀντικείμενον θρηνῳδίας.
Θρηνωδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἐπιρρέπῃς πρὸς θρῆνον, θρηνητικός.
Θρηνῳδία (ἡ)· ᾠδὴ μὲ θρῆνον, ἢ θρῆνος ἐν εἴδει ᾠδῆς, μυρολόγι.
Θρηνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ θρηνῳδῶν (μυρολογῶν).
Θρησκεία (ἡ), [Θρησκεύω]. ἡ πρὸς θεὸν λατρεία· πίστις τὴν ὁπ. ἔχει τις περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων· τελετὴ· δεισιδαιμονία. » Ἄλλος τε θρησκείας ἐπιτελέσας μυρίας, « Ἡρ. »Θρησκεία τῶν ἀγγέλων, « Γρῳ., ἡ (ἄλλ.) Ῥθελυθρησκεία.
Θρῆσκευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτελεῖ τὴ γρησοεῖ νὰ ἐκτελῇ ὁ θρησκεύων, ἔργον (χρίος) θρησκευτικόν.
Θρησκεύσιμος (ὁ, ἡ). καθιερωμένος λέγῳ θρησκευτικῷ.
Θρῆσκευσις, εως (ἡ). Θρησκεία, θρήσκευμα. » Ἐκατάσιας ψυχῆς ἐπάγοντι ταῖ θρησκεύσιες αὐτοι, « Πυθαγ.
Θρησκευτήριον (τὸ). μέρος ἀφιερωμένον πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, εὐκτήριον.
Θρησκευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐκτελῶν) ἀκριβῶς τὰ θρησκευτικὰ τοῦ χρίη, θρῆσκος.
Θρησκεύω [θρῆσκος], Μ. εύσω. Φρονῶ (Πιστεύω, Κανονίζω τι) θρησκευτικῶς· ἐκτελῶ θρησκευτικόν τι χρέος· (ἐν γέν.) λατρεύω τὸ θεῖον.
Θρησκίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θρησκεία.
Θρῆσκος (ὁ, ἡ), [Θρᾴξ [ὅθεν καὶ μιγικοὶ τὸ ὑπογράφουν] ἢ Θρέω]. παρατηρητὴς ἀκριβὴς καὶ τῶν ἐλαχίστων θρησκευτικῶν εἰθίμων, μὲ ὑπερβολὴν εὐλαβείας· (ὀθ. ἐνίοτε) δεισιδαίμων. »Εἶεις ὅσον θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶτταν αὐτοῦ κτλ., τούτου μάταιος ἡ θρησκεία, « Γρῳ.
†Θριάζω, Μ. άσω, [Θρίον]. Κόπτω (Συνάζω) τὰ φύλλα τῆς συκῆς, (εὐχρ. μόνον τὸ σύνθ. Ἀποθριάζω). 2) ἐνθουσιάζομαι. || (μσ.) μαντεύομαι, [ἐκ τοῦ
Θριαὶ (αἱ). νόμφαι τινὲς τοῦ Παρνασσοῦ αἱ ὁπ. ἐφεύρον ἢ ἐδίδαξαν εἴδος τι μαντείας μὲ λιθαράκια τὰ ὁπ. ἐξέβαλλον ὡς λαγχανούς ἀπό τινος κάλπης (συνκδχ.) τὰ πρὸς τοῦτο χρησιμεύοντα πετράδακια. (κατ' Ἐκτ.) μαντεία, προφητεία.
Θριαμβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θριαμβεύων (κάμνων [ἀξιολόγους πολεμικὰ μέ] θριάμβους).
Θριαμβεύω, Μ. εύσω, Κάμνω (Συνάζω πολεμικὰ μὲ) θριάμβον. (μετὲ τ) φέρω τι ἢ τινα ἐν θριάμβῳ πομπεύω, θεατρίζω. » Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, « Τερ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐνδχ.) « Τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, « αὐτ., θριαμβεύειν ποιοῦντι.
Θριαμβικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) =ικῶς. Ὁ ανήκων εἰς θρίαμβον, θριαμβευτικὸς.
Θριαμβὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἀντὶ Θριαμβικὴ.
Θρίαμβος (ὁ), [Βάκχου, ἢ Ἴακχος, διθύραμβος]. Ὕμνος καὶ λιτανεία εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου. (εἰς τὴν Ῥώμην) ἡ πανηγυρικὴ εἴσοδος τοῦ νικητοῦ εἰς τὴν πόλιν.
Θρίασιον (τὸ). ἡ κάλπη εἰς τὴν ὁπ. παρεμγοντο αἱ θριαὶ (τὰ μαντικὰ πετραδάκια).
Θριγίον καὶ (μτγν.) Θριγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θρίγκος καὶ (μτγν.) Θρίγγος (ὁ), [θλίβω]. ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς σκέπασμα ἀπὸ πλάκας ἢ κεραμίδας ἐξεχούσας διὰ τὴν βροχήν, (παρδλ. Γεῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σον)· (μτγν.) περίφραγμα, περιτείχισμα, φράκτης. «Κατὰ δὲ τὴν εἰς τὸ Πρυτανεῖον ὁδὸν ἰνοῦς ἐχιν ἡρῷον· περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, « Παυσ.

Θριγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω θριγκὸν εἰς τὸν τοῖχον. (μτφορ.) τελειόνω, φέρω εἰς τὸ Μὴ περαιτέρω. (ἐνίοτε) περικλείω μὲ θριγκὸν (μὲ περίφραγμα). » Αὐλὴν θεῖμαθ' ὕεσσι, φυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἑρίγκωσεν ἀχέρδῳ, « Ὁδ. Ξ.

Θριγκώδης, εος (ὁ, ἡ). θριγκῷ ὅμοιος.

Θρίγκωμα (τὸ), = Θριγκὸς, περίφραγμα.

Θρίγκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θριγκόω, ἡ διὰ θριγκοῦ περίφραξις.

Θριδακηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἐπίθ. ἀντὶ Θριδακίνη, θρίδακι ὁμοία.

Θριδακίας, ου (ὁ). ὁ μέλας ἢ θῆλυς μανδραγόρας.

Θριδακίνη (ἡ), = Θρίδαξ (κυρ. ἡ ἀγρία).

Θριδακινίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θριδακίνη, μαρουλάκι.

Θριδάκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ θρίδακα.

Θριδακίσκη(ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θρίδαξ, μαρουλάκι. 2) εἶδ. ζυμαρικοῦ.

Θριδακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρίδακα, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θρίδακος.

Θρίδαξ, ακος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) μαρούλι, [ἐκ τοῦ

Θρίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Θερίζω.

Θρίναξ [τρεῖς, ἀκὴ], ακος (ἡ). φθυάρι (διακράνι) μὲ τρεῖς μύτας διὰ τοῦ ὁπ. μεταστρέφασι τὰ γεννήματα εἰς τὸ ἁλῶνι, (παρδλ. Τρίαινα).

Θριξ [θρίζω], τριχὸς (ἡ), (ἡ δοτ. πλθ. Θριξί). τρίχα (τῶν γενείων, τῆς κεφαλῆς, κτλ.), (πλθ.) μαλλὶ 'γιδιοῦ κτλ., μαλλιά (τῆς κεφαλῆς).

Θριοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ρίπτων, μαντεύων μὲ) τὰς θριάς (τὰ ἐπὶ τούτῳ πετραδάκια), (κοινᾶ) ρίπτων τὰ κομμάτια (καθὼς λέγουν αἱ γυναῖκες).

Θρῖον ἢ Θρίον (τὸ). τὸ συκόφυλλον [ἐκ τοῦ τρις, διὰ τὸ τριμερὲς του], (ἐν γέν.) φύλλον. 2) εἶδ. φαγητοῦ τὸ ὁπ. ἐμαγειρεύετο τυλιγμένον ἢ παρετίθετο ἐπάνω εἰς φύλλα, (ἴσ. καθὼς τῶρα) οἱ ὁδλμάδες, ἢ ζυμαρικὸν μὲ φύλλα. 3) κομμάτι κρέατος κτλ. (κομμένον ψιλὰ ὡς ἂν φύλλον), (ἐν γέν.) τεμάχιον, κομμάτι. μέρος (κυρ. ὅταν χωρεῖ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς Ἓν θρῖον), (κοιν.) μιὰ βουκα. «Θρῖον ταρίχους, « Ἀρχφ. (Ἀγ. 1101). » Ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρία δύο, « αὐτ., (Βατρ. 134).

Θρῖος (ὁ), [ῖ̆] (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁπ. δένοντες μικραίνουν τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου ὅταν ἤμε αφοῦρὸς ὁ ἄνεμος καὶ ἀφ' οὗ μετριάσῃ τὰ λύνουν. » Τὸ πνεῦμ' ἐλάττων γίνεσαι· τοὺς δὴ θρίους (ὅπου ὅμως ἄλλ. γρφ. ὀρθότ. τοὺς τερθρίους) παρίει, « Ἀρχφ. (Ἱππ. 440).

Θριοφόρος (ὁ, ἡ), [θριαὶ ἢ θρῖον, φέρω]. μάντις ἢ=Ναρθηκοφόρος.

Θριπήξεατος (ὁ, ἡ), [θρίψ, ἔδω]. σκωληκοφαγωμένος, σαρακοφαγωμένος, (πτσιῶτα ξύλα ἐχρησίμευον καὶ ἀντὶ σφραγίδων).

Θριπόδρωτος (ὁ, ἡ), [θρίψ, βιβρώσκω], Π. ἀντὶ Θριπήδατος.

Θριποκοπέω-ῶ [θρίψ, κόπτω], Μ. ἤσω. Τρώγω (καθὼς ὁ σάρακας τὸ ξύλον).

Θριποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) θρίπας.

Θριπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ φαγωθῇ ἀπὸ τοὺς) θρίπας.

Θρίσσα (ἡ) καὶ

Θρίσσος (ὁ), [θρίξ], εἶδ. ἰχθ. (ποταμ. ἢ θαλασ.), (κοιν.) θρίσσα, (ὁμοιάζει τὸν τριχίον).

Θριττίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Θρίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θρίσσα.

Θρίψ [τρίβω], θριπὸς (ὁ). σκωλὴξ τοῦ ξύλου, σάρακας (ἴδε καὶ Τερηδών).

Θροέω-ῶ [θρόος], Μ. ήσω, Π. κάμνω θροῦν (θόρυβον), ὁμιλῶ δυνατὰ· (μετβτ.) κοινοποιῶ, διαδίδω (φήμην, εἴδησιν), (ἐν γέν. λέγω, διηγοῦμαι. (ἐνίοτε) μουρμουρίζω. «Θροεῖν ἐπῳδάς, « Σοφ.

Θρόηαις, εως (ἡ). ταραχὴ, θόρυβος.

Θρομβήϊος, Ἰων. ἀντὶ Θρομβεῖος (ὁ, ἡ), Π. σχηματισμένος (πηγμένος) εἰς εἶδος θρόμβου. » (Ὠὰ) νέον θρομβήϊα, « Νίκ., τὰ ὁπ. δὲν ἐσχηματίσθηναν (κοιν. δὲν ἐπτύπωσαν) ἀκόμη.

Θρομβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρόμβος.

Θρομβοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει θρόμβου, ὅμοιος μὲ θρόμβον.

Θρόμβος (ὁ, ἡ), [τρέφω]. (κυρ.) αβῶλος γάλακτος πυριασμένου ἢ αἵματος κυμένου (πηγμένου), (ἐν γέν.) κακκί (σπυρί) ἅλατος κτλ.

Θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ῥευστόν τι (κυρ. δὲ γάλα ἢ αἷμα) νὰ σχηματισθῇ εἰς θρόμβους (νὰ κοψῇ, νὰ τυριάσῃ), πήζω.

Θρομβώδης, εος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος θρομβου.

Θρομβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θρομβόω, πήξιμον (γάλακτος κτλ.).

Θρονίζω, Μ. ἰσω. Θρονιάζω, ἐνθρονίζω.

Θρόνιον (τὸ) καὶ

Θρονὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θρόνος, θρονί, θρονάκι.

Θρονισμὸς (ὁ). θρόνιασμα, ἐνθρονισμός.

Θρονιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θρονίζων (ἐνθρονίζων), θρονιστής.

Θρόνον (τὸ), (εὖγρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) θρόνα (τὰ), Π. [θρώσκω;], ἄνθη, λουλούδια· (μτγν.) πλουμίδια (εἰς κέντημα)· βουτανα (ἰατρικὰ ἢ μαγικὰ), φάρμακα.

Θρονοποιὲς (ὁ). ὁ κατασκευάζων θρόνους.

Θρόνος (ὁ), [θρᾶνος, θρῆνυς]. θρονί, σκαμνὶ μὲ ἀκκωμδιζήρια, (Γαλλ.) fauteuil· (ἰδιαιτ.) καθέδρα βασιλέως (ἄρχοντος, δικαστοῦ κτλ.), (συνκδχ.) βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία.

Θρόνωσις, εως (ἡ), = Θρονισμὸς (κυρ. εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ῥέας).

Θρόος-οῦς [θρέω], ὁσ-οῦ (ὁ), θόρυβος (κυρ. ὄχλου), βοὴ (συμμικτος), μουρμουρητὸν· φήμη (ἀδέσποτος), φόμενον.

Θρυαλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ –

Θρυαλλὶς [θρύον], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὸ βαμβακώδες γνοῦδι ἐχρησίμευεν εἰς φτίλια· (συνήθ.) φτίλι (τοῦ λύχνου).

Θρυγανάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

†Θρυγανόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τρηχονάω.

Θρύϊνος, η, ον. Καμωμενος ἀπὸ φύλλα.

Θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (εὐχρηστότ. Ἀττ. τὸ Θρυλλέω.

Θρύλημα (τὸ), = Θρύλλημα.

Θρύλιγμα (τὸ), = Θρύλλιγμα.

Θρυλιγμὸς (ὁ), = Θρυλλιγμός.

Θρυλίζω, Μ. ἰσω, = Θρυλλίζω.

Θρυλλέω-ῶ [Θρύλλος], Μ. ήσω, = ψιθυρίζω, διαδίδω (γνωστοποιῶ), διαφημίζω.

Θρύλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θρυλλεῖται (ἢ νε εἰς ὅλων τὰ στόματα), φήμη τοκλ, ἀδόμενον.

Θρύλλιγμα (τὸ), Π. [θρυλίσσω]. θρόμκομμάτι.

Θρυλλιγμὸς (ὁ), [θρυλλίζω]. παρεμείς τὸ παιξίμον αὐλοῦ (κιθάρας κτλ.)

Θρυλλίζω, Μ. ἰσω, = Θρυλλέω· (μτγν.) μνω παραφωνίαν (παίζων κιθάραν κτλ.)

Θρυλλίσσω [θρυάω, θρύπτω], Μ. ἴσω, = απάνω, κάμνω θρύμματα, κατατρίβω.

Θρύλλος καὶ (ὀρθότ.) Θρύλος ἢ Θρύλλις =Θρόος, βοὴ σύμμικτος, μουρμουρητὸν, θόρυβος.

Θρύμμα (τὸ), [θρύπτω], = Θραῦμα, κομμάτι.

Θρυμματὶς [θρύμμα], ίδος (ἡ). εἶδ. γλυκίσματος (ἴσως ἢ κοιν.) τριφτάλευρο (πορεῖ νὰ ὀνομασθῇ καὶ ὁ) τριμμένος τυρὸς καὶ χαλβᾶς.

Θρυόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) θρύα.

Θρύον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φυτρόνον εἰς ὑγρὰ καὶ τόπους, (κοιν.) βούρλον. ἄλλ. Στρύχνος (ὁ μανικὸς) φυτὸν φαρμακ.

Θρυπτικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς πρὸς θρύψιν· τρυφερὸς, μαλθακὸς· (Ἰταλ.) delicato· καμωμένος· γυναικώδης.

Θρυπτικῶς, ἐπίρ. Γυναικωδῶς, μαλθακ

Θρύπτω [τρύω, θραύω] Μ. θρύψω, πρκ. Τέθρυμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτρύφην· κάμνω, συντρίβω, κάμνω θρύμματα. (κοιμτνμ. καὶ μτφορ.) χαυνόνω, ἐξασθενίζω (καὶ μσ.) ζῶ τρυφηλῶς (μὲ ἡδυπάθειαν), ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω, (κοιν.) κάμνω τσακίσματα, (παρδλ. Ἀκκίζομαι).

Θρύσκον (το), = Ἀνθρυσκὸν.

Θρύψις, εως (ἡ). τὸ θρύπτειν ἢ βρύπτεσθαι, τσάκισμα· (μτγμ. ἢ μετφορ.) τρυφερωσις· μαλθακότης, τρυφὴ· ἡδυπάθεια, πολυτέλεια.

Θρυψίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Τρυφερόχρως.

Θρωῶδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρόμβους ματος ἀπὸ θρύα.

Θρῴσκω [†Θορίσκω], Μ. Θοροῦμαι (ἀόρ. Ἔθορον), Π. τινάζομαι, πηδῶ· (ἐπὶ ζώου.

Θρωμὸς (ὁ), Μ. [θρώσκω]. μέρος τῆς ἔχον εἰς πεδιάδα, ψηλωμα, γήλοφος.

Θύα (ἡ), [θύος], εἶδ. δένδρ. τῆς Ἀφρ. μοιων μὲ κέδρον ἢ κυπαρίσσι· τοῦ ὁμ. τὸ ξύλον καὶ ἡ ρητίνη εὐωδιάζουν, ἀπὸ τὸ Κέδρον τὸ συνέχειν εἰ "ρωμ ἢδιὰ τοῦ θύματος μαντεία, προφητεία. » Περίφοιτα θυηλὰς ἀτέλλομαι ἀμπλήκτοις, « Ἀπλλν.

Θύαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Θῦμα.

Θυαλὶς (ἀλ), ἀ = Θυανὶς, μάλωμα, ἄβρια εἰς καὶ ξυλιαίς, (Τσακν.) καυγάς.

Θάσος (ὁ). τὸ φυτὸν ἢ ὕλη (ἀξία).

Θυάς [θύω], άδος (ἡ), = Μαινὰς, γυνὴ δορτάζουσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου. ||. Π. (ἐπίθε.) » Θυὰς ἑορτὴ, « Νόνν., ἡ τελουμένη μὲ θυσίας ἢ, ἐνθουσιαστικὴ, Βακχικὴ.

Θυάω-ῶ [θύω], Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ χοίρ.) ὁρμῶ πρὸς συνουσίαν.

Θυγάτηρ, θυγατρὸς καὶ Π. θυγατέρος (ἡ), ἡ δοτ. Θυγατρὶ ἢ Π. Θυγατέρι, ἡ αἰτ. Θυγατέρα καὶ Π. Θύγατρα, ἡ κλητ. Θύγατερ· πλθ. ἡ ὀν. Θυγατέρες, ἡ γεν. Θυγατέρων καὶ Θυγατρῶν, ἡ δοτ. Θυγατράσι, ἡ αἰτ. Θυγατέρας καὶ Π. Θύγατρας, κυρη, θυγατέρα.

Θυγατρὴ (ἡ). ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς, ἐγγονη.

Θυγατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτριον.

Θυγατρίδους (ὁ), ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς, ἐγγονὸς.

Θυγατρίζω, Μ. ἰσω. Ὀνομάζω κόρην τιτὴ θυγατέρα μου.

Θυγάτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτηρ.

Θυγατρογάμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.

Θυγατροκτόνος, ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν θυγατέρας ἢ γεννήσας θυγατέρα.

Θυγατροκτασία (ἡ). υἱοθεσία θυγατρός.

Θυγατροποιέτεω-ῶ, Μ. ήσω. Υἱοθετῶ θυγατέρα, (κοιν.) κάμνω ψυγοκόρη μου.

Θυγατροποιησις, παιδος (ὁ, ἡ). υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς, ἐγγονὸς ἢ ἐγγόνη.

Θυδαίων, Π. ἀντὶ Θυείων, δοτ. πλθ. τοῦ Θύος.

Θυείη (ἡ), [θύω]. τὸ 'γουδί, 'γδί. 2) εἶδ. λιανάνης ὅπου ἐπαίζετο ὁ κότταβος.

Θυείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., 'γδάκι.

Θυέλλα [θύω], ης (ἡ). ἀνεμοστρόβιλος, ἀνεμοζάλη, μπόρα, φουρτοῦνα, (παρδλ. Λαῖλαψ).

Θυέλλειος, α, ον, Π. Θυέλλη ὅμοιος.

Θυελλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θυελλώδης.

Θυελλήεσσα, σσης (ὁ, ἡ), Π. = Λελλόπους, Ἅρπυιαι (δρμητικὸς) ὡς ἂν θύελλα.

Θυελλήσιος, ος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (πρωξενῶν) θύελλαν, θυελλώδης.

Θυελλοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. φέρομαι μὲ ὁρμὴν ὡς ἡ θύελλα (Ἱππ. «ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, α).

Θυελλώδης, ες (ὁ, ἡ). συνωδεύμενος ἢ ὅμοιος μὲ θύελλαν.

Θυήεις [θύος], εσσα, εν, Π. μυρίζων ἀπὸ λιβανωτὸν, καπνὸν θυσιῶν, (ἐν γέν.) εὐώδης.

Θυηκὸς (ὁ), Π. = Θυσακὸς.

Θυηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσφέρω θυηλὴ (ἡ), Π. [θύω]. τὸ ὁλοκαυτούμενον μέρος τοῦ θύματος· (ἐν γέν.) προσφορὰ θυσίας (ἀπαρχὴν κτλ.)· θυμίαμα ἢ ἐπάνω ὁποίας (ἀπαρχὴν κτλ.)· θυμίαμα ἢ ἐπάνω ὁποίας ἐκαίετο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· (συνκδχ.) ἡδιὰ τοῦ θύματος μαντεία, προφητεία. » Περίφοιτα θυηλὰς ἀτέλλομαι ἀμπλήκτοις, « Ἀπλλν.

Θύημα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι ἀπρισφίρθη εἰς θυσίαν (θυηλὴν), θῦμα.

Θυηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἐπμ. Θυσιάζω ἢ Προφητεύω ὡς) θυηπόλος.

Θυηπολὶη (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θυηπόλου, ἱερουργία ἢ προφητεία.

Θυηπολιον (τὸ). Θῦμα· βωμὸς, θυσιαστήριον.

Θυηπόλης, ου (ὁ) καὶ

Θυηπόλος (ὁ, ἡ), Π. [Θύος, πολέω]. ὁ ἀσχολουμενος εἰς τὰς θυσίας, ἱερεὺς, μάντις.

Θυήτης, οῦ (ὁ), Π. ὁ θυσιάζων (προσφέρων θυσίας) εἰς τὸν θεόν.

Θυηπὸς, ἡ, όν. Π. καπνισμένος μὲ θυμίαμα, εὐώδης. ||. (εἰς τὸ πλθ. οὐδ.) Θυητὰ, τὰ θυμιάματα, αἱ μυρωδίαι.

Θυηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (κατατρώγων, καταναλίσκων) τὰ θύματα. »Φλὸξ —, « Αἰσχλ.

Θυία (ἡ), ἴδε Θύα.

Θυία [θυίω], ας (ἡ), (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Θυιὰς, Βάκχη.

Θυία (τὰ), [θύω]. τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου (εἰς τὴν Ἤλιδα).

Θυία (ἡ), = Θυεία.

Θυίας καὶ Θυιὰς, άδος (ἡ), = Θυάς.

Θυΐδιον (τὸ), = Θυείδιον.

Θύϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ ξύλον (ἢ λαμβανόμενος ἀπὸ) τοῦ δένδρου θύα.

Θυΐον (τὸ), Π. ἀντὶ Θύον.

Θυΐος, η, ον, = Θύϊνος.

Θυΐς, ίδος (ἡ). = Θυεία.

Θυϊσκη (ἡ). (μικρὸν) θυμιατήριον. καπνιστερόν, (Τσακν.) μπουγουρδάνι.

Θυϊτης, ου (ὁ). (ἐνν. λίθος) δρυκτὸν τι τῆς Αἰθιοπίας.

Θυΐω ἢ Θυίω, Μ. θυίσω ἢ θυΐσω, Π. ἀντὶ Θύω, πληρώνομαι πνεύματος μαντικοῦ, ἐνθουσιάζομαι.

Θυλάκη (ἡ), = Θυλάκιον· (ἀνατομ.) = Ὄσγεον.

†Θυλακίζω, Μ. ἰσω. Στηθεύω μὲ τὸν τορβᾶν (θύλακον) εἰς τὸν ὦμον.

Θυλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύλακος.

Θυλακὶς, ίδος (ἡ), = Θυλάκιον. (μτγμ.) τὸ καφάλι τῆς παπαρούνας· (ἐν γέν.) ἡ απορρόθηκη τῶν φυτῶν.

Θυλακίσκη (ἡ) καὶ

Θυλακίσκιον (τὸ), καὶ

Θυλακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θυλακὶς, σακκουλάκι (δερμάτινον).

Θυλακίτης, ου (ὁ) ἢ Θυλακῖτις, ιδος (ἡ), =τῷ

Θυλακοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) θυλάκου, (βτν.) τοῦ ἀπείου ἢ σπορόθήκη ὁμοιάζει θύλακον.

Θυλακώδες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θυλακοειδὴς.

Θυλακόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (διόκνες) ὡς θύλακος. » Ὁ πάτερος τῆς πίτυος, ξηραινόμενος, θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει, « Σχόλ. (Ἀρχφ.)

Θύλακος (ὁ), [φυλάσσω;]. σακὶ (τὸ ὁπ. χρησιμεύει κυρ. ὡς σακκοῦλι δερμάτινον, (τσυρκ.) τορβᾶς πενιᾶνιος, ταγαρτζίκι· (Κωμ.) τὰ πλατειὰ βρακκιὰ (αἱ ἀναξυρίδες) τῶν Δασυῶν· (βτν.) τὸ λινᾶι (ἢ απορρόθηκη) τινῶν φυτῶν. (ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ὠνομάζετο ἐξευτελιστικῶς) « Θύλακος ὀστράκινος, « τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. » Σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων, « Θεόφρ. » Ὅτι μὲ εἶσι λόγων εἶναί τινα θύλακαν, « Πλατ. » Διονύσιος (χρῆσθαι ἔλεγε) τοὺς φίλους ὡς θυλάκοις, τοὺς μὲν πλήρεις κρεμνῶν, τοὺς δὲ κενοὺς ῥίπτων, « Ἀρτ.

†Θυλακοτρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρυπῶν) τοὺς θυλάκους.

Θυλακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι= Θυλακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνιον εἰς τὸν ὦμον του) θύλακον, (ἰδιαιτ.) μεταλληργὸς (« ὅστι θυλάκους ἐφόρουν, « Φώτ.).

Θυλακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Θυλακοειδὴς.

Θυλαξ ἢ (ὀρθότ.) Θῦλαξ, ακος (ὁ), = Θύλακος.

Θυλὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θύλαξ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὐλάς.

Θυλέομαι-εῦμαι, Π. = Θυηλέομαι.

Θύλημα (τὸ), Π. = Θυήλημα.

Θῦμα (τὸ), [θύω]. (ὀρχ.) θυμίαμα· (συνήθ.) πᾶν ὅ,τι προσφέρεται ὡς θυσία, (κυρ. δὲ) ζῶον σφαγιαζόμενον ἐπὶ τούτῳ, (Τσυρκ.) κουρμπάνι.

†Θυμάγρωικος (ὁ, ἡ), Κισμ. χωριάτης, χωρωφύλης, ἀπολίτευτος.

Θυμελαΐ, Μ. κνῶ, Π. ὀργῶσται, θυμῶνω, « Θυμαίνειν ἔφασκε· δεινα γὰρ πεπονθέναι, « Ἀρχφ. » Ὑμᾶσι θυμήνασιν Ἕλ., ἔδειχναν τὸν θυμὸν των εἰς τὰ ζῶ ματά των, τὰ ἀγρίεψαν.

Θυμαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [θυμὸς, ἀλγέω]. ὁ πικραίνων τὴν καρδίαν, λυπηρὸς, δδυνηρὸς, δυσάρεστος.

†Θυμαλὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τ-θυμαλὶς.

Θυμάλλω [τυφω], ωπος (ὁ), ξύλον 'μισοκαμμένον, δαυλί.

Θυμάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Θυμηρέω.

Θυμαρὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Θυμήρης.

Θυμάζμενος, η, ον, Π. = Θυμήρης.

Θυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θῦμα.

Θύμβρα [θυμηρὴς], ας (ἡ), φυτ. ἀρωματικὸν (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥίγανης), (κοιν.) θρούμπη.

Θυμβραία (ἡ), = Θύμβρα.

Θυμβρεπίδειπνος (ὁ, ἡ), Ποιμ. ὁ δειπνῶν μόνον μὲ θρούμπην ἀντὶ προσφαγίαν, (δηλ.) πτωχὸς, πάμπτωχος.

Θυμβρὴη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θύμβρα.

Θυμβρίζης, ου (ὁ), (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ θρούμπην.

Θυμβροφάγος (ὁ, ἡ), = Θυμβρεπίδειπνος. » Θυμβροφάγον βλέπειν, « Ἐμπ. ἀντὶ Ἀριστ.

Θυμβρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρούμβην, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θρούμβης.

Θυμελαΐ-ξθυρος, ἐλαία, ἡ πθανωτ. συγκ. τῷ Τ-θυμαλὶς], ας (ἡ), εἶδος δάμνου τὰ ὁπ. καταφορεῖ τοὺς ἐνδίους κόκκους (ἀλλ.) Κνέωρον καὶ Χαμελαία.

Θυμελαίης, ου (ὁ, ἡ) (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ φύλλα ἢ κόκκους θυμελαίας.

Θυμέλη (ἡ), [θύω]. (ἀρχ.) τόπος διὰ τὰς θυσίας, βωμὸς, θυσιαστήριον (ἐν γέν.) κτίριον μεγαλοπρεπὲς, ναὸς, παλαίστρα (« Θυμέλας Κυκλώπων, « Εὐρ., τὰ Κυκλώπεια τείχη τῆς Τίρυνθος κτλ.), (ὑθ. εἰς τὰς Δθ.) τὸ Πρυτανεῖον(ς), (εἰς τὸ θέατρον) τὸ κατασκεύασον τῆς ὀρχήστρας ὑψηλὸν τετράγωνον εἰκοδόμημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ χορηγὸς καὶ ἠγωνίζοντο οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐληταὶ καὶ κιθαρῳδοί, κατὰ δὲ τὸν Λουκιανόν, καὶ οἱ ὀρχησταί (» Καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ πηδᾷν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς Θυμέλης, «). (κατ' ἔκτ.) ἀντὶ Σκηνή, θέατρον. » (Οὗ χρὴ δὲ καταβαίνειν) ἐπὶ ατάδια καὶ θυμέλας ᾗ τραπέζας πένητα πλουσίοις ὑπὲρ δόξης καὶ δυναστείας διαγωνιζόμενον, « Πλ.

Θυμελικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θυμέλην, θεατρικός.

ξΘυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυμόομαι.

Θυμηγερέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [[θυμός, ἀγείρω]. ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἐξαναζαίνω.

Θυμηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρει ἡ ψυχήμου, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, [[ἐκ τοῦ

Θυμηδής [[θυμός, ᾖδος]], ές (ὁ, ἡ), Π. = Θυμήρης, τέρπνός, εὐάρεστος.

Θυμηδία (ἡ). εὐχαρίστησις (ἡδονή) τῆς ψυχῆς, χαρά, εὐφροσύνη, (Τουρκ.) κέϊφι.

Θυμηρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εὐχαριστεῖται ἡ ψυχή μου (εὐαρεστοῦμαι) εἴς τι, [[ἐκ τοῦ

Θυμήρης (θυμός, ἦρω]], ες (ὁ, ἡ), Π. ἀρεστὸς εἰς τὴν ψυχήν, (κοιν.) τῆς καρδιᾶς του, καθὼς τὸν θέλει τις.

ξΘυμιάζω, Μ. άσω, = Θυμιάω.

Θυμίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θυμιᾶται (καίεται ὡς ἄν) λιβάνι.

Θυμίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θυμιάω, ἀνάδοσις καπνοῦ, ἀναθυμίασις· κάπνισμα, θυμίασμα.

Θυμίασμα (τὸ), = Θυμίαμα.

Θυμιατέον, θετ. τοῦ Θυμιάω.

Θυμιατὴρ (ὁ) καὶ

Θυμιατήριον (τὸ). ακεῦας μὲ τὸ ὁπ. θυμιάζομεν, (κοιν.) θυμιατερόν, θυμιατῆρι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Θυμιατήριος, α ᾗ υς, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς θυμίασιν.

Θυμιατίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Θυμιάω.

Θυμιατικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς θυμίασιν (ἀνάδυσιν καπνοῦ, ἀναθυμίασιν), ἀρωματικός.

Θυμιατός, ἡ, όν. Καπνισμένος μὲ (ἢ δυνάμενος νὰ καῇ ὡς) θυμίαμα ‖. (οὐσ.) Θυμιατά, = Θυμιάματα. «Θυμιητοῖσι κακοῖσι», « Ἱππκρ., [[ἐκ τοῦ

Θυμιάω-ῶ [[θῦμα]], Μ. άσω. Καπνίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), ἀναδίδω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ διαλύω τι εἰς καπνὸν (ἀναθυμίασιν)· (μὲ δοτ.) καίω τί (εἰς τιμήν τινος) ὡς θυμίαμα, (κοιν.) θυμιάζω. » Θυμιῶσι δὲ οἱ Ἄραβες τὸ λιβανον, « Ἡρ. (ᾗ πθ.) » Ἐμὸν δὲ θυμιαθὲν (τὸ ἐλαφόκερας) ἁρπετὰ διώκει, « Δσκρ.

Θυμιδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυμός.

Θυμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν θύμου. » Μέλι θυμίζον, « Ὀρειβ.

Θυμικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὀξύς, ὁρμητικός· θυμώδης· εὐτολμος. » Τὸ ἄρρεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον, « Ἀρστ.

Θύμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ θύμον (θυμάρι).

Θύμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύμος (κυρ. 3). 2) εἶδ. φυτοῦ, σμίλαξ.

Θυμίτης, ου (ὁ). κατεσκευασμένος μὲ θύμον (θυμάρι). » Ἄλες θυμῖται (ᾗ Δ, θυματίδαι), « Ἀρχ., ἀνακατωμένοι μὲ θυμάρι.

Θυμοβαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων ἢ βεβαρημένος τὴν καρδίαν, λυπηρὸς (ς) ἢ λυπημένος.

Θυμοβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ), = Φρενοβλαβὴς ἢ (ς) Ψυχοβλαβής.

Θυμοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ θυμὸν ἢ κατάκαρδα.

Θυμοβορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγω τὴν καρδίαν μου, τρώγομαι, τήκομαι.

Θυμοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [[θυμός, βιβρώσκω]]. ὁ κατατρώγων (κατατήκων) τὴν καρδίαν.

Θυμοδακὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [[θυμ. δάκνω]]. ὁ ἐγγίζων κατάκαρδα.

Θυμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς, Π. Θυμώδης, ὀξύθυμος· (ἐν γέν.) ὁρμητικὸς ἢ ζωηρὸς· εὐτολμος. » Ἀκρόχολοι καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεφ, « Πλάτ. » Ἀνδρεῖος δὲ ἄρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων, « αὐτ. » Θυμοειδὴς καὶ πρᾷος, οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, « Συν. (τὸ ὀπίσω ὄμιος ἀντίκειται εἰς τὸ ἐξῆς τοῦ Πλάτωνος χωρίον·) » Ἐναντία γὰρ που θυμοειδεῖ πρακτέα φύσις, « Πλάτ.

Θυμόεις, εσσα, εν, Π. (τόπος) γεμάτος θύμον (θυμάρι). (ὁ Kunster τὸ νομίζει ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυόεις).

Θυμοκτόνος (ὁ, ἡ), = Ψυχοκτόνος

Θυμολέαινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θυμολέων, οντος (ὁ), Π. λεοντόκαρδος.

Θυμολιπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [[θυμός, λείπω]]. ὅλως διόλου ἀτονισμένος (ἀποκαμωμένος), λιποθυμισμένος.

Θυμομαντις, τος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ ψυχὴ προμαντεύει τι (ἀφ' ἑαυτῆς ὄχι κατ' ἔμπνευσιν).

Θυμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ θυμὸν (μὲ ζέσιν, μὲ προθυμίαν μεγάλην), πολεμῶ πεισματικά· βράζει ἡ καρδιά μου διὰ πόλεμον.

Θυμομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Θύμον (τὸ), = Θύμος, θυμάρι.

Θυμοξάλμη (ἡ). ἔμβαμμα τι (εἶδος σαλάτας) ἀπὸ θύμον ὄξος ᾗ ἅλμην, (ὄξ Θύμος).

Θυμοπλήθης, ές (ὁ, ἡ), Π. πλήρης θυμοῦ.

Θυμοραϊστὴς, οῦ (ὁ), Π. [[θυμὸς, ῥαίω]]. (θάνατος) ὁ ἀφανίζων τὴν ζωὴν· (ἐχθρὸς) θανάσιμος, (ἐν γέν.) = Θυμοφθόρος.

Θυμὸς (ὁ), [[θύω]], (τὸ υ μακρόν)· ψυχή, καρδία (συνκδχ.) ὁρμὴ (σφοδρὸν κίνημα ἢ πάθος) τῆς ψυχῆς, ὄρεξις, προθυμία, (κυρ. δὲ) ὀργή, θυμός· (ἐν γέν.) διάθεσις (τῆς ψυχῆς), προαίρεσις, φρόνημα· (Π.) ζωή. » Θυμὸν ὀλέσαι (ἀπαυρεῖν κτλ.), « Ὅμ. » Ἀπὸ δ' ἔπτατο (» Λίπε δ' ὀστέα) θυμὸς, « αὐτ. » Ἐμὸν ἀποπνέειν, « αὐτ., ἐκπνέειν, ξεψυχᾶν. » Θυμὸν ἀγείρειν, « αὐτ., ζῆς (μονολεκτ.) Θυμηγερέω. » Ἤθελεν (» Ἤκριτο » Πείθετο) θυμός, « αὐτ. » Θυμὸς ἀλλοπρόσσησιν, « αὐτ. (ᾗ παραλλ.) » Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, « αὐτ. » Ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, « αὐτ. » Ἀλλὰ ᾗ βίζλα, φησὶ (ὁ Ἱπποκράτης), θυμὸς αὐτοῖς γίγνεται, πρωΐσιοι πρεθυμία, « Γαλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Δός, ἴσω θυμόν ἔχοντε, « αὐτ. » Καὶ τοὺς μὲν θυμὸν ἔχοντε, « αὐτ. (καὶ περίφρ.) » Οὐ θυμὸν φέρω, « Ζεφ. , δὲν ἐνθυμοῦμαι » Ἵνα γνῶ κατὰ θυμόν, « Θκρ. » Ἵνα νοήσω, νὰ πληροφορηθῶ. » Ἵν' ἀστέργισα, « αὐτ., ἀπὸ καρδίας (ᾗ » Ὅπα θυμὸς ἐκέστου, « αὐτ., ὅπου θέλει (ἡ ψυχή του, ἡ καρδιά του) » Θυμοῦ εἶναι (ἢ) γίγνεσθαι (ἢ) πίστεως νι, « Ὅμ., γίνεται μισητὸς (ἀπεχθὴς εἰς τινα). » Ἕτερος δέ με θυμὸς χραισμεῖ αὐτ., ἄλλος στοχασμός. » Θυμὸς ῥ στων αἴτιος κακῶν βροτοῖς, « Εὐρ. παραλλ.) » Ὀργὴ καὶ θυμὸς χρόνιος Ἡρωδ. (καὶ κατὰ διαστολ.) « Χαλ σθε. ὀργὴν, θυμόν, κακίαν, « Τρ. πλθ.) » Εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς, « Ἀρστ.

Θύμος (ὁ), (τὸ α βραχύ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ, (κοιν.) θυμάρι, (οἱ πτωχοὶ τὸ ἔτρωγαν καθὼς καὶ τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα σαλάταν, ὅθ. ἡ Θυμοξάλμη [ξύσε ᾗ] » Ταὐτὸν θύμον φαγόντες, « Ἀρχ. » Ὅλον ὅτι ὁ Σχλ. τὸ ἐξηγεῖ: 2) ὄδος, ἀγριοκρόμμυδον, (ὅθ. εἶδ. ἀκρώματος (τὸ ὁπ. ὅταν ἦναι μικρότερον, ὀνομάζεται) Σκόρδον. 4) νες ἢ τὰ γλυκάδια τῶν νιογεννημένων ἢ τῶν κυοφορημένων ζώων, γάλακτος ἀδῆν, ὁ πρὸς τῇ καρδίᾳ τῆς δίζης, ὄπισθεν κατὰ τὸν ἐσθμὸν τοῦ βύλον, (ἄλλ.) Παρασφαγίς.

Θυμοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σοφίζομαι (νοῶ) τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, εἶμαι θυμόσοφος.

Θυμοσοφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον θυμόσοφον, θυμοσόφου.

Θυμόσοφος (ὁ, ἡ). φύσει σοφὸς (πρόσωπον αὐτοδίδακτος· (ἐπιμ.) ἐφευρετικός, δέξος.

Θυμοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτύπημα (φθείρεται) ἡ καρδιά μου, κατακόπτομαι, στενοχωροῦμαι, [[ἐκ τοῦ

Θυμοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τὴν καρδίαν (τὴν ζωήν), κατοπαίων τὰ σωματικὰ δυνάμεις (σβύνων τὴν ζωηρότητα, ταπεινώνων τὸ φρόνημα) τοῦ ἀνθρώπου· (ἐν γέν.) θανατηφόρος, » Γράμματα (» Φάρμακ.) θυμοφθόρα, « Ὑμ. » Πενίη—, « Ἡσ.

Θυμοφόρος (ὁ, ἡ)· (τῆ) ἡ φέρουσα θύμον (θυμάρι).

Θυμόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτβτ. μὲ αἰτ.) ἀ μόνω (ἄλλαν), τὸν κάμνω νὰ θυμώνῃ (καὶ μπ. ἢ πθ.) θυμόνω (ὑ ζέσις). » Θυμούμενον, « Θκ., Πλ., (συνκδχ.) ὁ Ὠ θυμός.

Θυμώδης (τὸ υ μακρόν), ες (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.) -ωδῶς, = Θυμοειδὴς, ὁρμητικὸς ὀξύθυμος· εὐτολμος.

Θυμώδης (τὸ υ βραχύ), ες (ὁ, ἡ). ἄρωμα μὲ θύμον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύμου.

Θύμωμα (τὸ), Π. ὁρμὴ (κίνημα) θυμοῦ.

ξΘυμωσις, εως (ἡ). τὸ θυμοῦσθαι, θύμωμα

Θυμωτικός, ἡ, όν, = Θυμικός.

Θυνέω (παρτ. Θύνεον), Π. ἴων. ἀντὶ Θύω

Θυννάζω, Μ. άσω. Τρυπῶ (Παπαρρηγόπ. τι καθὼς τὸν θύννον μὲ τὸ κοντάρι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ν. Ὁ ἀνήκων εἰς Θύννον. ‖. ον (ἔνν. τάριχος ἢ τέμαχος κέρδα καὶ (ἔνν. θῦμα), θυσίαι Θυννοθηροῦντων.
(ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θύννος.
(ἡ), = Θύννη.
ον, = Θυννεῖος.
ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος Θυννεύειν.
εἰσω. Ψαρεύω Θύννους.
ὁ θηλυκὸς ἢ μικρὸς Θύννος, μύς.
ίσω, = Θυννάζω.
), ὑποκορ. τοῦ Θύννος, ἢ ἐπὶ Θυννάϊον.
(ἡ), = Θυννάς.
ίος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν , ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ
ου (ὁ). Ὁ θηρεύων (πιάνων, Θύννους.
-ῶ, Μ. ἤσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) ον.
[Θύνω]. εἶδ. ἰχθ. (εἰς τὸ ὀπ.) ἡ πελαμύδα, ἢ πετσοῦδα, Ἰταλ.) τοῦννος ἢ τουνίνα. ‖. Θύννος (ἡ), = Θύννη.
ίον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἱσταμονεύει ὁ θυννοσκόπος, (κοιν.) τῆς πετσούδας, (καὶ εἰς τὴν ννειόν.
έω-ῶ, Μ. ἤσω. Παρατηρῶ (Παὶ ὡς θυννοσκόπος.
ία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θυννοσκόπου.
ος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν, εύων) ἀπὸ τοῦ θυννοσκοπείου νους.
, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Θύννον, ίδους τοῦ Θύννου, (τρπ.) εὐήθης νος.
ἀντὶ Θύνιον, παρατ. τοῦ Θύνω.
σπνετ. ἀντὶ Θύννος.
Ξ, Μ. θυνῶ, Π. κινοῦμαι (τρέμω, ρμήν.
(ὁ, ἡ), [Θύος, ζέχομαι]. ὁ περιείμενα, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ων, (συγκξ.) εὐώδης.
σα, εν, Π. = Θυώδης, εὐώδης.
Π. = Θύος, ζυμαρικὸν διὰ θυσίαν, θυμίαμα. 2) εἶδ. ἀρωματικοῦ (ἴσ.) = Θύα.
ους (τὸ), Π. [Θύω], ἄρωμα ἢ προσφερόμενον εἰς θυσίαν, θυσ- γέν.) θυσία. 2) ὁρμὴ μανιώσα.
έω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπνετ.) πας θυσίαν, διορίζω νὰ κάμωσι κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ
-ῶ, Μ. ήσω, Π. θυσιάζω, ἐπισίαν (ἀμτθτ.) εἶμαι-
(ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [θύος, †κεῖμ ἀν-], = Θυηπόλος, θύτης, ἱερεύς· συγχ. τῷ
ς (ὁ, ἡ). [θύος, σκοπέω]. ὁ παρ- τὴν φλόγα τῶν θυμάτων καὶ ν, (ἄλλ.) Ἐμπυροσκόπος.
(ὁ, ἡ). Π. ὁ φέρων (προσφέρων) ἢ θυσίαν. « Χειρ—, « Γρ.
ω, Π. [θύον]. ἀρωματίζω. μαίνομαι, λυσσάζω.

Θύρα [τείρω;] ας (ἡ). ἡ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πόρτα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ. διὰ τὰ δύο θυρόφυλλά της). (μνημ.) τὰ ἀνοιγοκλειόμενα ὄστρακα τῶν ὀστρακοδέρμων. 2) πανδήποτε κομμένον ἢ συνηρμοσμένον ἀπὸ σανίδια εἰς εἶδος θύρας, (δηλ.) τετράγωνον μακρουλόν, (ζθ. Θυρεός). 3) (συνκδχ.) ἡ αὐλὴ (ἢ ἡ ἀντικάμαρα) τοῦ παλατίου (κυρ. τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, καθὼς τώρα ἡ) Πόρτα καὶ Ὑψηλὴ πόρτα (τῆς Τουρκίας), (ζθ.) « Φοιτᾶν ἐπὶ θύρας, « Ξεν., παρουσιάζεσθαι εἰς τὴν αὐλήν, (Γαλλ.) faire sa cour au roi, (ἴδε καὶ
Θύραζε, ἐπίρ. (ἐπὶ κινήσ.). Εἰς τὴν θύραν, ἔξω εἰς ἢ ἀπὸ τὴν θύραν, (ἐν γέν.) ἔξω. » Βῆ θύραζε, « Ἰλ. Σ. » Τοὺς ἔκβαλε θύραζε, « Ἰλ. Φ. » Ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε, « Ἰλ. Ε. » Ἔκβασις οὔ πη φαίνεθ' ἁλὸς θύραζε, « Ἰλ. Σ (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ θύραζε, « Ἀρχφ., οἱ ξένοι. » Τά τ' ἔνδον τά τε θύραζε δυστυχεῖς, « Εὐρ. (παρβλ. Ἔξω).
†Θυρίζω, Π. ἀσω. Στέκομαι εἰς ἢ Ἐβγάζω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.
Θύραθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν θύραν (πρὸς τὰ ἔνδον), (ἐν γέν.) ἔξωθεν.
Θύραθι, ἐπίρ. (ἐπὶ στάσ.) Εἰς τὴν θύραν, ἔξω. « Θύρηθ' ἵα, « Ὀδ. Ξ.
Θυραῖος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὢν ἔξω ἀπὸ) τὴν θύραν· ἀπὸν· ξένος, ἐξωτερικός. » Τὰ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὰ θυραῖα ἀγαθά, « Συν. » Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα, « Εὐρ.
Θυρομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν θυρῶν.
Θυρωνοίξια (τὰ). τὰ ἀνοιγμα τῆς θύρας (κυρ. τοῦ ναοῦ), (ζθ. ἐκκλησ.) τὰ ἐγκαίνια.
†Θύρασι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θύρασι, = Θύραθι. « Εἴτις θύρασιν ἡλιαστής, εἰσίτω, « Ἀρχφ.
Θυραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυλίζομαι (Διατρίβω) ἐκτὸς τοῦ οἴκου (εἴς τὸ ὕπαιθρον)· λείπω εἰς τὸν πόλεμον, διαμένω εἰς τὸ στρατόπεδον· (ἐν γέν.) εἶμαι ἀπών. « Τῇ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν, « Ξεν. 2) στέκω πρὸ τῶν θυρῶν τινος (προσμένωντάς τον) ἢ παρευρίσκομαι εἰς τὰς θύρας (εἰς τὴν ἀντικάμαράν) του ἵνα τὸν ὑποχρεώσω, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) νὰ τὸν κάμω τὴν πόρτε.
Θυραυλία (ἡ). τὸ θυραυλεῖν, ἢ ἐν ὑπαίθρῳ (ἐπὶ στρατοπέδου) διαμονή, ἢ· ἡ εἰς τὰς θύρας τινὸς προσεδρία.
Θυραυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν θυραυλίαν, γινόμενος ἐκτὸς τοῦ οἴκου (ἐν ὑπαίθρῳ). (εἰς τὸν Φλγρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυραυλία).
Θύραυλος (ὁ, ἡ), [Θύρα, αὐλή]. ὁ θυραυλῶν (διαμένων ἐκτὸς τοῦ οἴκου, εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς τὸ στρατόπεδον), ἀπών. (ὡς οὐσ.) ἀγροδίαιτος, ἀγρότης.
Θυρέασπις, ίδος (ἡ). εἶδος ἀσπίδος ὁμοίας μὲ Θυρεόν.
Θυρεασφόρος (ὁ, ἡ), = Θυρεοφόρος.
Θυρεοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων «χῆμα Θυρεοῦ, ὅμοιος μὲ Θυρεόν, ἀσπιδοειδής.
Θυρεός (ὁ). εἶδος μακρουλῆς τετραγώνου ἀσπίδος [ἴδε Θύρα]. 2) Π. λίθος μέγας κείμενος πρὸ τῆς (καὶ χρησιμεύων ἀντὶ) Θύρας.
Θυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι-
Θυροφόρος (ὁ, ἡ). Ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) θυρεόν.
Θυροπανοίκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας, διὰ τὸν ὁπ. αἱ θύραι ὅλων τῶν οἴκων εἶνε ἀνοικταί, ἄλοι τὸν δέχονται ἀσμένως, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ φιλόσοφος Κράτης).
Θυρίτρον (τὸ), Π. ἀντὶ Θύρα ἢ, θυρόφυλλον.
†Θυρηδόλιον (τὸ), = Ἔπαυλις, καλυβόσπιτον.
Θύρηθεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Θύραθεν.
Θύρηθι, Ἰων. Π. ἀντὶ Θύραθι.
Θύρηφι, ἐπίρ. (δοτικοφαν.) Π. εἰς τὴν θύραν.
Θυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρα ἢ Θυρίς, πορτίτσα ἢ παραθυράκι.
Θυριδωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων Θυρίδας.
Θύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρα, πορτίτσα, σανίδωμά τι (σχεδία) εἰς σχῆμα θύρας.
Θυρίς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Θύρα. (σνήθ.) παράθυρον, παραθύρι.
Θυρσεδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Θύρσον.
†Θυρσιγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν, θυρωρός.
Θυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κτυπῶ) τὴν θύραν νὰ μοῦ ἀνοίξουν.
Θυροκοπία (ἡ). κτύπημα (κρούσιμον) εἰς τὴν θύραν.
Θυροκοπίζης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Θυροκόπος.
Θυροκοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Θυροκοπίαν ἢ, συνειθίζων νὰ θυροκοπῇ (νὰ τρέχῃ τὰ ξένα σπίτια). ‖. (οὐσ.) Θυροκοπικὸν (μέλος), α τὸ (ἄλλ.) Κρουσίθυρον.
Θυροκόπος (ὁ, ἡ). ὁ θυροκοπῶν (πεμφερέμενος ἢ κρούων ἀπὸ θύρας εἰς θύραν), ζητιάνος.
Θυροκροτέω-ῶ ἄ
Θυροκρουστέω-ῶ, Μ. ήσω. = Θυροκοπέω.
Θυροπηγία (ἡ), [θύρα, πήγνυμι]. κατασκευὴ θυρῶν.
Θυροποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων θύρας.
Θυροφύλαξ, ακος (ὁ). = Θυρωρός.
Θυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἀνοίγω) εἰς εἰκεδόμημά τι (ἢ Ἐφορμίζω θυρόφυλλα εἰς) θύραν.
Θυρσάδδω, Ἀακων. ἀντὶ Θυρσίζω. Μ. άσω. Ὠρτάζω κρατῶν θύρσον εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Θυρσοφορῶ. « Βακχᾶν θυρσαδδωᾶν, « Ἀρχφ., ἀντὶ Θυρσαζουσῶν.
Θυρσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρσος.
Θυρσαχθής, ίος (ὁ, ἡ), Π. [θύρσ. ἄχθος]. ὁ φέρων (στηκονῶν, φορτωμένος μὲ) θύρσον. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυρσιχθής).
Θυρσειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (κεκαμωμένος εἰς εἶδος) θύρσε, κωνοειδής. « Θυρσοειδὴς δὲ ἡ κεφαλὴ τῆς ἀκωθης, « Δσκρ.
Θυρσολογχος (ὁ, ἡ). Π. λόγχη χρησιμεύουσα ἀντὶ (ἢ ἐσκεπασμένη μὲ) θυρσοῦ κτλ. ἢ εἶδε) θύρσου.
Θυρσομανής, έος (ὁ, ἡ) ἄ
Θυρσοπλήξ, ήγγος (ὁ, ἡ), [θύρσ. πλήττω]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κυριευμένος ἀπὸ βακχικὴν μανίαν, ἐνθουσιασμένος.
Θύρσος (ὁ), [θύω]. ῥάβδος τυλιγμένη μὲ κισσόφυλλα καὶ ἀμπελόφυλλα τὴν ὁπ. ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες, (εἰς τὸ πλθ. εὕρηται Π. καὶ οὐδετ. τὰ θύρσα).
Θυρσοτινάκτης, ου (ὁ), Π. ὁ τινάζων(σείων) βακχικῶς εἰς τὴν χεῖρά του τὸν θύρσον.
Θυρσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ εἰς τὴν χεῖρά μου) θύρσον· ἑορτάζω βακχικῶς.
Θυρσοφορία (ἡ). τὸ θυρσοφορεῖν καὶ ἑορτάζειν εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Θυρσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) θύρσον ἢ ἑορτάζων εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Θυρσοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (ἑορτάζων) εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Θυράω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω) τι εἰς σχῆμα θύρσου.
Θύρωμα (τὸ). εἴκημα (οἰκοδόμημα) μὲ θύρας, ('Ηρ. Β'. 169). 2) θύρα ἢ θυρόφυλλον. σανὶς πλατεῖα ἢ (πιθανώτ.) δίπτυχος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξετίθεντο ἐγγράφως οἱ νόμοι.
Θυρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ προαύλιον τῆς θύρας, προπύλαιον, = Πυλών.
Θυρωρεία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ
Θυρωρεῖον (τὸ), τὸ οἴκημα (δωμάτιον) τοῦ θυρωροῦ.
Θυρωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Θυρωρὸς (ὁ ἢ ἡ). [θύρα, ὦρα]. φύλαξ τῆς θύρας, πορτάρης.
Θύσαι (αἱ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Θυάδες, Βάκχαι.
Θυσανηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει θυσάνου, εἰς σχῆμα φούντας ἢ σατζακιοῦ.
Θ.σανοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) θυσάνου.
Θυσανώδης, εσσα, εν. Ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) θυσάνους.
Θύσανος (ὁ), [θύω]. φεῦνται ἡ κρόσσια, (Τουρκ.) σατζάκια.
Θυσανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν εἰς σχῆμα θυσάνου (φουντωτὴν, μαλλιαρήν).
Θυσανώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύσανον, φουντωτός.
Θυσανωτὸς, ἡ, ὀν. =Θυσανοέις.
Θυσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ θυσιάσω.
Θύσθλον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἱερὰ (αἱ λαμπάδες, οἱ θύρσοι κτλ.) τὰ ὁπ. ἐκράτουν εἰς χεῖρας των αἱ θύσαι (αἱ θυάδες) εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου. (συνκδχ.) τὰ μυστήρια (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου· (ἐν γέν.) θυσία, ἑορτή.
Θυσία (ἡ), [θύω]. θυμίαμα, θῦμα· σφάγιον, (Τουρκ.) κερμπάνι· ἡμέρα θυσίας, ἑορτή.
Θυσιάζω, Μ. άσω, =Θύω, προσφέρω (κάμνω) θυσίαν· ἑορτάζω (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου).
Θυσιὰς, άδος (ἡ), =Θυάς, Βάκχη. ‖. (ἐπιθετ.) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰς θυάδας, βακχική.
Θυσίασμα (τὸ), τὸ θυσιάζειν, θυσία ἡ, θῦμα·
Θυσιαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τελίζεται ἡ θυσία· βωμός.
Θύσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ θυσίαν.
Θύσις, εως (ἡ), Π. ὁρμὴ· ζέσις· βρασμός. «Θυμοῦ=», « Πλάτ.
Θυσκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύσκη (ἡ), =Θυΐσκη.
Θυσκὸς (ὁ, ἡ), Π. =Θυοσκός.
Θυσσανος, Θυσσανόεις κτλ., Π. ἀντὶ Θύσανος κτλ.
Θυστὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θυάς. ‖. (ἐπιθετ.) Βακχικὴ.
Θυτέον, θετ. τοῦ Θύω.
Θυτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Θύτης.
Θυτήριον (τὸ). Θυσιαστήριον ἢ θυμιατήριον. 2) Π. θῦμα, ἱερεῖον, [ἐκ τοῦ
Θυτήριος (ὁ, ἡ), =Θυτικός.
Θύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων (σφάζων τὰ θύματα), ἱερεὺς, μάντις.
Θυτικὸς, ἡ, όν. Ὑ ἀνήκων εἰς τὸν θύτην ἢ τὴν θυσίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ θύειν. ‖. (οὐσ.) « Θυτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ θύτου, μαντική.
Θύτις (ἡ), θηλ. τοῦ Θύτης,
Θύψαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τύφω.
Θύψις, εως (ἡ). τὸ σὺν. τοῦ Τύφω, καῦσιμον, καψάλισμα, κάπνισμα κτλ.
Θύω [δύνεται συγγ. τῷ θέω, σείω, σεύομαι], Μ. θύσω. (κυρ. καὶ Π. ἐπὶ ἀνέμ., πυρὸς κτλ.) βούζω, σφουρίζω· (συνκδχ.) ὁρμῶ, (ἐν γέν.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν· τρέχω ὡς ἐνθουσιασμένος, μαίνομαι. «Θὺνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρῥῳ, « Ἰλ. Ε. « Δελφῖνες τῇ δ' ἢ τῇ ἐθύνεον ἰχθυόεντες, « Ἡσ. (καὶ δοτ.) « Ἔγχει θύνεν, « Ἰλ. Α. « Ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, » Ἰλ. Α., παραφρονεῖ, μαίνεται. (ἢ καταχρ.) « Δάπεδον οἴμαι θύειν, « Ὀδ. Α., ἐκυμάτιζεν ἀπὸ τὸ αἷμα. 2) καίω (θυμίαμα)· (ἐν γέν.) κάμνω (προσφέρω) θυσίαν, θυσιάζω (ζῶων)· (συνκδχ.) ἑκτελῶ ἑορτὴν· δίδω συμπόσιον (κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας). (μσ.) παραπηρῶ μαντικῶς διὰ τοῦ ἱερέως τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος (ἵνα πληροφορηθῶ περὶ τῆς ἐκβάσεως μου). «Τύμμες («Εὐαγγέλια) θύειν, « Λξ. «Θύω (ἡ) Θύομαι ἐπ' ἐξόδῳ, « Λξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Θύομαι ἰέναι, « Ξεν.
Θυώδης, εος (ὁ, ἡ), [θύος, εἶδος ἢ ὄζω], Π. =Θυήεις, εὐώδης.
Θυΐεις, εσσα, εν, Π. =Θυήεις.
Θύωμα (τὸ), [θυόω]. Θυμίαμα· ἄρωμα.
Θωρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἱερὰ τράπεζα τῆς θυσίας, (ἴδε Θωρός).
Θωρίτης, ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν θωρίδα (τράπεζαν τῆς θυσίας). 2 (καταχρ.) ἀντὶ Τραπεζίτης, ἀργυραγνώμων· (ἐν γέν.) πραγματογνώμων, κριτής.
Θωρὸς (ἡ), [θύω]. ἡ ἱερὰ τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάλλοντο τὰ διὰ τοὺς θεοὺς προσδιωρισμένα μέρη τῶν θυμάτων, (ἐν γέν.) θυσιαστήριον· (κατ' ἔκτ.) τράπεζα συμποσίου· (καταχρ.) τράπεζα κολλυβίζω(σαῤῥάφη),(Ἰταλ.)μπάνκος. 2) [θύος, ὥρα], μυρεψὸς, (Νίκ, Θηρ. 103).
Θῶ, θῇς, θῇ, ἀόρ. ἕ. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θωὴ ἡ Θωὴ (ἡ), Π. [τίθημι]. ποινὴ, πρόστιμον· τιμωρία· ζημία· ἔγκλημα, κατηγορία.
Θωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. =Θακέω.
Θῶκος (ὁ), Π. ἀντὶ Θᾶκος, θρόνος· κάθισμα· συνεδρίασις.
Θῶμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θῦμα.
Θῶμαι, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Θάομαι, Π. =Θώασσομαι, τρώγω, πίνω, (χυδ.) σδουγκίζω, ξεφαντόνω.
Θωμιγξ ἢ (ὀρθότ.) Θῶμιγξ, ιγγος (ὁ), κλωδὰ (τοξου)· κλωστὴ, σπάγγος· θηλὴ μάστιξ, [ἐκ τοῦ
Θωμίζω [θωμὸς], Μ. ἰσω. Δένω ἢ πλέζω μὲ σχοινί.
Θῶμισυ, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Τὸ ἥμισυ.
Θωμίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Θωμίζω.
Θωμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Θημὼν, θημεγιὰ, σαρὸς, στείδα· τοῦφα. « Γραῖος ἔμελλεν θωμὸν ἅψαντες πυρὶ, « Αἰσχλ.
Θωπεία (ἡ). τὸ θωπεύειν, κολακεία.
Θώπευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐῤῥέθη ἢ ἐπράχθη πρὸς θωπείαν, κολάκευμα.
Θωπευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θώπευμα.
Θωπευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θωπεύων, κόλαξ.
Θωπευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) =κολακευτικός.
Θωπεύω [θώψ], Μ. εύσω. Χαϊδεύω, κολακεύω· ἀπατῶ. « Καιρὸν—, « Αἰ., νόμον, (Γῤῥ.) ἐξαγοράζομαι.
Θωπικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) =κῶς, =θωπευτικός.
Θώπτω, Μ. θώψω, Π. ἀντὶ Θωπεύω.
Θωρακεῖον (τὸ), [θώραξ]. τὸ ἐξέχον μέρος τοίχου ἢ οἰκοδομήματος διὰ προμάχιον, ἔπαλξις, προτείχισμα, (Γαλλ.) parapet. 2) (ναυτ.) ἡ κόφφας (τοῦ) τὸ τσαναλλῆκι τοῦ καταρτιοῦ, (Καρχήσιον καὶ Φάτνωμα). 3) τὸ ἔνδον τοῦ ἐλέφαντος πυργοειδὲς οἰκοδόμημα τοῦ τείχους

Ἰασιώνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Σμίλακος), (ἴσ.) = Κισσάμπελος.
Ἰασμέλαιον (τὸ) καὶ
Ἰάσμη (ἡ), [Περσ.], ἰασαμόλαδον.
Ἰασπίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἰάσπιδος.
Ἴασπις [ῐ], ιδος (ἡ), εἶδ. πολυτ. λίθου, σομακί (τὸ γαλάζιον), ἢ (πιθανώτ.) γέσμι, (ἴδε Κύανος).
Ἰασπόνυξ, υχος (ὁ). ὄνυξ (λίθ. πολύτ.) ὁμοιάζων ἴασπιν.
Ἰαστί, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς Ἴωνας, κατὰ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον, Ἰωνικά.
Ἰασὼ, όος-οῦς (ἡ). ἡ θεὰ τῆς Ἰάσεως.
Ἰάτειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ Ἰατήρ.
Ἰατέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἰάομαι.
Ἰατήρ (ὁ), Π. ἰατρός.
Ἰατήριος, α ἢ ος, ον. Ἰαματικός. « Ἰατηρία (ἐνν. τέχνη), « ἡ ἰατρική, καὶ « Ἰατήριον (ἐνν. βότανον), « τὸ ἰατρικόν.
Ἰατής, οῦ (ὁ), = Ἰατήρ.
Ἰατικὸς, ἡ, όν, = Ἰαματικός.
Ἰᾶτο, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἰάομαι.
Ἰατορία (ἡ), Π. [ἰάτωρ]. (ἐνν. τέχνη) ἡ ἰατρική· (ἐν γέν.) ἰατρεία.
Ἰατός, ἡ, όν. Ὁ ἰαθείς ἢ· Ἰάσιμος.
Ἰατραλείπτης, ου (ὁ). ἰατρὸς θεραπεύων μὲ τριψίματα καὶ ἀλείμματα.
Ἰατραλειπτική (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἰατραλείπτου.
Ἰατρεία (ἡ). τὸ ἰατρεύειν ἢ ἰατρεύεσθαι, (κοιν.) γιατρειά.
Ἰατρεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαμένει συνήθως ἢ ἔχει ἢ τὰ ἰατρικὰ του ὁ ἰατρὸς (ὁ αὐτὸς καὶ φαρμακοποιὸς καὶ χειρουργός). 2) (πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἰατροῦ, τὰ ἰατριάτικα.
Ἰάτρευσις, εως (ἡ). ἰατρεία, ἰάτρευμα, [ἐκ τοῦ
Ἰατρεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι ἰατρὸς, μετέρχομαι τὸν ἰατρόν. (μτβτ.) ἐπιμελοῦμαι ἀσθενῆ, θεραπεύω, διορθώνω. « Τῆς ἀρτηρίας τὴν φευλότητα τῆς θέσεως ἰάτρευκεν ἡ φύσις, μηχανησαμένη τὴν καλουμένην ἐπιγλωττίδα, « Ἄρρτ.
Ἰάτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Ἰατήρ, ἰάτρισσα, ἰάτραινα, μαμμή.
Ἰατρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην του. « Ἰατρικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἰατροῦ ἢ « Ἰατρικὸς, « Πλάτ. ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν.
Ἰατρικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἰατρὸς, καθὼς οἱ ἰατροί.
Ἰατρίνη (ἡ), = Ἰάτρια.
Ἰατρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς αὐγγραμμά τι (Πραγματεύομαι) περὶ ἰατρικῆς.
Ἰατρολογία (ἡ), τὸ ἰατρολογεῖν, ἢ περὶ ἰατρικῆς πραγματεία.
Ἰατρομαθηματικοί (οἱ). οἱ μεταχειριζόμενοι πρὸς ἰατρείαν τῶν ἀσθενειῶν τὴν ἀστρολογίαν.
Ἰατρόμαια (ἡ). ἰάτραινα, μαμμή.
Ἰατρόμαντις, εως (ὁ). ἰατρὸς ὁ αὐτὸς καὶ μάντις.
Ἰάτρον (τὸ), = Ἰατρεῖον (2).
Ἰατρὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), [ἰάομαι]. ὁ ἰατρεύων, μετερχόμενος τὴν ἰατρικήν.
Ἰατροσοφιστὴς, οῦ (ὁ). σοφὸς (μέγας) ἰατρὸς, ἰατροφιλόσοφος.
Ἰατροτέχνης, ου (ὁ). τεχνίτης (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἰατρικὴν, ἰατρός.
Ἰατταταί ᾖ Ἰαττατταιάξ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζον πόνον ἢ λύπην). Ἆχ! ἀλήμονον!
Ἰαῦ, Κωμ. ἐπιφών. (ἀποκριτικὸν) Ἔ! τί εἶνε! 2) (ἐκφράζον χαρὰν) Ἆχ! ὄχ! 3) (ἐκφρ. λύπην), Ὤχ! ὄχ!
Ἰαυθμὸς (ὁ), Π. [ἰαύω]. τύπος ἀναπαύσεως, κατοικία· (ἐπὶ ζ.) κοίτη, φωλιά, σταῦλος. 2) (ἐνίοτε) ὕπνος.
Ἰαυσί, ἐπιφών. = Ἰαῦ (2).
Ἰαύω [αῦ], Μ. ἰαύσω, Π. (σπν. μτβτ.) ἀναπαύω (« Πόδα θερμίοις ἰαύων, « Εὐρ.). (συνήθ. ἀμτβτ.) ἀναπαύομαι, κοιμοῦμαι (ἡ ἁπλ.) ξενυκτίζω, περνῶ (« Πολλὰς ἀύπνους νύκταρ ἴαυον, « Ἰλ. Ι.). (κατ' ἔκτ.) κατοικῶ ἢ μένω πρὸς καιρὸν παρθενά. « Νῦν δέ μοι κόλπων ἔνεσθεν ἰαύει ἔρως, « Ἐπιγρ.
Ἰαφέτης [ἴος, ἀφίημι], ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰοβόλος.
Ἰαχαΐς [Ἰαχή], ά, όν. Π. ἠχητικὸς, θορυβώδης, (παρβλ. Ἰαχαϊκὸς).
Ἰαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἰάχω.
Ἰαχὴ (ἡ), Π. [ἴημι]. βοὴ, κραυγὴ· ἀλαλαγμὸς· θόρυβος· (ἐπὶ ἀψύχ.) κρότος μέγας.
Ἴαχημα (τὸ), Π. = Ἰαχή, φωνὴ, φώναγμα. « Κορυβαντείων ῥόπτρων ἰαχήματα, « Ἔπιγρ.
Ἴαχος (ὁ), Π. = Ἰαχή.
Ἰαχρὸς, ά ἢ ός, όν, Π. [ἰαίνω]. μαλακωμένος· ἁπαλὸς· (συνκδχ.) σαπρὸς (μεταφορ.) χαρυόμενος, εὔθυμος.
Ἰάχω [ἴᾱ], Μ. ἰαχήσω (ἐπ. Ἰαχον, πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ἰαχα), Π. φωνάζω, (κοιν.) χαγιάζω, ἀλαλάζω, (ἐπὶ ἀψύχ.) βούζω, κάμνω κρότον· ἀντηχῶ. (μτβτ.) κάμνω τι νὰ βούζῃ (νὰ ἀντηχῇ).
; Ἰάων, ωνος ἢ ωος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἴων.
Ἰαωνίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἰωνίζω.
Ἰαωνιστὶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἰωνιστί.
;Ἰβαναπτρὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἰμονία, σχοινὶ τοῦ πηγαδιοῦ, [ἐκ τοῦ
†Ἰβανέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, [ἐκ τοῦ
†Ἰβάνη (ἡ) καὶ Ἴβανας (ὁ), [ἰμάω]. κυβᾶς τοῦ πηγαδιοῦ, γκερβέλι, ἀναυρτῆρι.
†Ἴβδη, ης (ἡ) καὶ Ἴβδης, ου (ὁ). τρύπα εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου ἵνα ἀδειάζωνται τὰ νερά, (παρβλ. Εὐδίκιος).
Ἰβηρὶς, ίδος (ἡ), [Ἰβηρία]. εἶδ. φυτ., ἀγριοκάρδαμον, (ἄλλ.) Λεπίδιον.
Ἰβὶς [Αἰγυπτ.], ίδος ἡ ιος καὶ εως (ἡ καὶ ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (λελέκι) τῆς Αἰγύπτου.
Ἰβίσκος (ὁ), [ξ], εἶδ. ἀγριομολόχας, (ἄλλ.) Ἀλθαία.
†Ἰβύζω, Μ. ίσω, = Ἰβζω.
†Ἰβυκινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βυκανάω.
†Ἴβυξ, υκος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ μεγαλοφώνου, (παρβλ. Ἴυξ.)
Ἴγδη (ἡ). 'γυδὶ ᾖ (ὀρθότ.) 'γδί. 2) εἶδ. χοιρ.
Ἰγδίζω, Μ. ίσω. Κοπανίζω εἰς τὸ 'γυδί.
Ἰγδίον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἴγδη, 'γουδάκι.
Ἰγδισμα (τὸ). κυπάνισμα εἰς τὸ 'γυδί· (μτγν.) λύγισμα.
†Ἰγδοκόπανον (τὸ), 'γουδοχέρι.
Ἴγμαι, Π. πρκ. τοῦ Ἰκνέομαι.
†Ἴγνη (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἴσως) Ἰσατις ἡ ἀγρία.
Ἰγνύα καὶ Ἴων. Ἰγνὼ καὶ Π.
Ἰγνὺς [ἴδος γόνυ], ύος (ἡ), (ἡ αἰτ. πλθ. Ἰγνύς), ἡ γνάθος (τὸ ὑποκάτωθεν) τοῦ γόνατος· ἡ πτύχα. « Ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν, « Ἀκ.
Ἰδαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης (ἢ γέν.) ὀρεινός. « Θάμνος ἢ Πάτος Ἰδαῖος, « εἶδ. φυτοῦ, ἡ Σμεουρηά.
Ἰδάλιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδος]. ὁ πρέπων ὁρῶντα. 2) = Εἰδάλιμος, εὔμορφος.
Ἰδανικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἰδέαν (κατὰ φαντασίαν) μόνον ὑπαρκτὸς, (Γαλλ.) idéal.
Ἰδανὸς [εἴδω], ἡ, όν, Π. εὐειδὴς, ὡραῖος, φανταχτερὸς, θεωρητικός.
Ἰδὲ, σύνδ. Π. ἀντὶ Ἴδε, καὶ Π.
Ἴδε καὶ Λεξ. Ἴδε, ἀόρ. β'. τῆς πρτ. τοῦ Ὁράω. ‖. (ὡς ἐπίρ.) = Ἰδού.
Ἰδέα (ἡ), [εἶδος]. τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα ἢ ὄψις· τὸ χρῶμα· ἡμορφιά. « Τηλεφάνου πάνυ καλός, « Πλάτ. 2) ὁ τρόπος ἢ εἶδος. « Προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ, ἐπειδὴ σαν ἰδέαν πειρᾶσαντες, οὐκ ἠδύναντο ἑλεῖν, « Θκ. 3) (φιλοσοφ.) ἡ πρώτη (ἡ ἁπλῆ, ἢ ἀφῃρημένη) ἔννοια ἑκάστου πράγματος. « Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος, αὐτὴ μὲν μὴ ὑφεστῶσα καθ' αὑτὴν, εἰκονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας ᾖ αἰτία γινομένη τῆς τούτων δείξεως, « Πλ.
Ἰδέειν, Π. ἀντὶ
Ἰδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω.
Ἰδεσκε, Π. ἀντὶ Ἤωρα, παρτ. τοῦ Ἤωρα.
Ἰδέμεν, Π. καὶ
Ἰδὲν, Δ. ἀντὶ Ἰδεῖν.
†Ἰδέρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρωτευόμενος πρώτης· ὄψεως (ἅμα ἴδῃ τι καλόν).
Ἴδεσκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἤωρων, παρτ. τοῦ Ὁράω (†Εἴδω).
†Ἰδέω, ἀσφαλμ. ἀντὶ Εἰδέω-ῶ, ὅπως, ἐξ Οἶδα.
Ἴδη (ἡ). βουνὸν τῆς Κρήτης καὶ τῆς Φρυγίας· (ἐν γέν.) βουνὸν δασῶδες· (ἐν ἔκτ.) δρυμὸς, δάσος· (συνκδχ.) ὕλη. « Ἴδη ναυπηγήσιμος, « Ἡρ.
Ἴδηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἴδῃ, β'. ἐν. πρκ. τοῦ ἀόρ. β', τοῦ Ὁράω.
Ἴδηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ (τὸ βουνὸν) τῆς Ἴδης.
Ἰδῆν, Δ. ἀντὶ Ἰδεῖν.
Ἰδησῶ, Δ. μέλλ. τοῦ †Εἴδω, ἀντὶ Ὀψομαι.
Ἰδίᾳ, δοτ. ἐν. τοῦ Ἴδιος. ‖. (παλλάκις κατὰ) ἐπίρ., τῶν Ἰδίως.
Ἰδιαζόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἰδιαιτέρως, ξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν, [ἐκ τοῦ
Ἰδιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μόνος (χωρισμένος, μεμονωμένος), ἀνήκω τίδιος εἰς κάτι· Ἔχω τι ἴδιον (ξεχωριστόν). Μένω μόνος μετὰ τινος, ἀνταμώνω κατ' ἰδίαν (μὲ δοτ.) Ἀσχολοῦμαι ἰδίως εἰς τι, ταξιδεύω ἰδιαιτέραν προσπάθειαν. ‖. (παλλάκις) ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι.
Ἰδιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Ἴδιος. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἰδιαίτατα, ἐπίρ. αὐτοῦ τοῦ Ἰδίως.
Ἰδιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ἴδιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἰδιαίτερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Ἰδίως.
Ἰδιασμὸς (ὁ). τὸ ἰδιάζειν (ἔχειν τι ἴδιον, ξεχωριστὸν, παράξενον)· ἰδιότης, ἰδιοτροπία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ (ὁ). ὁ ἰδιάζων (ζῶν κατ' ἰ-
σημένος, μεμονωμένος).
ν. = Ἰδικός, ἀνήκων ἰδίως εἰς
κός, ἰδιαίτερος.
ίρ. ἰδίως, μερικῶς, ἰδιαιτέρως.
-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω κατ' ἰδίαν
ην (χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ἄλ-
ν.) κάμνω τοῦ κεφαλιοῦ μου.
ος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ζώων) ὁ ἀνή-
(καταγόμενος (ἀπὸ) τὸ ἰδιόν τα-
μενος μὲ ἄλλο, [ἐπμ.] ἀποτε-
ίτερον) γένος, (Ἀντ.) suī generis
τῷ Κοινογενῆς).
τος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) ἰ-
αιτέραν, διαφορετικὴν) γλῶσσαν.
ονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κίμαι-
ων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἀ-
ὰ τὴν ζίαν του) γνώμην, (ἐπμ.)
ώμων. » Εἶσί δε ἰσχυρογνώμο-
ἰδιογνώμονες καὶ οἱ ὀμαθεῖς καὶ
ν. « Ἄρστ.
ς (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἰ-
ους. (ἀντιθ. τῷ Κοινογονία).
ους (ὁ, ἡ). γραμμένος ἰδιοχείρως
οὐ συγγραφέως), Αὐτόγραφος.
τέω-ῶ Μ. ήσω. = Ἰδιοθανέω.
ατος (ὁ, ἡ). ὁ θανατωθεὶς ἰδιοχείρως.
έω-ῶ, Μ. -ήσω. Ἀποθνήσκω μὲ ἰ-
ρόν τινα τρόπον θανάτου.
ως, ἐπίρ. Ἰδίᾳ θελήσει, οἰκειοθελῶς.
ευτικός, ἡ, όν. Ὁ θηρεύων ἰδίως
ἰδιον τοῦ ὄφελος). ‖. (οὐσ.) Ἰδιο-
τική (ἐνν. τέχνη), = τῷ-
ρία (ἡ). τὸ νὰ θηρεύῃ τις ὑπὲρ ἑαυ-
ρίς (ἰδιαιτέραν ὠφέλειαν).
ονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι εἰς ἰδιόν
(εἰς ἰδιαίτερον) θρόνον.
τος (ὁ, ἡ). = Ἀλλόκοτος.
σία (ἡ). ἡ ἰδιαιτέρα ἐκάστη κρά-
ἰδιοσυγκρασία.
τος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν κρῖσιν (ἰ-
ερον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι), Ἰ-
ήμων, ἰδιόρρυθμος.
ήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀπο-
ν ἰδιαιτέραν κτῆσιν (περιουσίαν).
τος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς (ἐπμ. ἀν-
ν εἰς τινα) ὡς ἰδιόν κτῆμα.
τητορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον κτῆμα.
τος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἔκτισέ τις
ς ἰδίους.
γέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁμιλῶ
τέρως (κατ' ἰδίαν) μετά τινος.
γία (ἡ). ἰδιαιτέρα συνομιλία· ἰδιαι-
ξέτασις (σκέψις).
κης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον (ἰδιαί-
ν) μίσθιος.
ορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέ-
μορφήν.
μία (ἡ) = Αὐτονομία.
νία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἰδιωτῶν ὑπάρχου-
κτὸς φιλοξενίαν σχέσις, [ἐκ τοῦ
νος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδιωτικὴν (ὄχι δη-
ων) διὰ φιλοξενίας σχέσιν μετά τι-
(παρβλ. Πρόξενος).
ύσια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
ύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
ής, ους (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θῶς. Ὁ
ὁ ἴδιον πάθος (αἴσθημα), αἰσθανόμε-
πάσχων κατ' ἰδιαιτερόν τινα τρό-

Ἰδιοπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον ὁρι-
σμὸν (περιορισμόν), ἰδίως διακρινόμενος.
Ἰδιόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδίως (ἀφ' ἑαυτοῦ)
πλασθείς.
Ἰδιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ἴδιόν τι-
νος. ‖. (μσ.) οἰκειοποιοῦμαι, λαμβάνω
ὡς ἰδιοκτησίαν μου.
Ἰδιοποίημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἰδιοποιήθη (οἰ-
κειοποιήθη) τις.
Ἰδιοποίησις, εως (ἡ). τὸ ἰδιοποιεῖν ἢ ἰδιο-
ποιεῖσθαι, οἰκειοποίησις.
Ἰδιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Φρον-
τίζω) διὰ τὰ ἴδιά μου πράγματα, (κοιν.)
κυττάζω τὴν δουλειάν μου, ζῶ ἰδιωτι-
κὸν βίον. 2) πράττω (ἀνεργῶ) τι αὐθ-
ορμήτως (ὄχι κατὰ παραγγελίαν ἄλλου).
Ἰδιοπραγία (ἡ). τὸ ἰδιοπραγεῖν, ἡ περὶ τῶν
ἰδίων μόνον πραγμάτων φροντίς· ὁ ἰδιω-
τικὸς βίος. 2) τὸ νὰ ἀνεργῇ τις αὐθορ-
μήτως (αὐτεπαγγέλτως).
Ἰδιοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοπραγέω.
Ἰδιοπραγμοσύνη (ἡ), = Ἰδιοπραγία.
Ἰδιοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τὰ
ἑαυτοῦ μόνον πράγματα (κοιν. κυττάζ-
ων τὴν δουλειάν του), ζῶν ἰδιωτικῶς.
Ἰδιοπραξία (ἡ), = Ἰδιοπραγία.
Ἰδιοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀρχολογ.) Ἔ-
χω ἴδιον (ἰδιαίτερον) πρόσωπον, παριστά-
νομαι ὑπὸ ἰδιαιτέραν μορφήν.
Ἰδιοπροσωπία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.
Ἰδιορρυθμία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις =
Ἰδιορρύθμως (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύθμως. Ὁ
ἔχων (ἀκολουθῶν) ἴδιον ῥυθμὸν (ἰδιαιτέ-
ραν τάξιν βίου, ἰδικόν τε τρόπον ζωῆς).
Ἴδιος [εἶδος ἢ ἰδίᾳ], α, ον, (τὸ παρθτ.
-αίτερος -αίτατος ἐξ [μετγν.] -ώτερος,
-ώτατος). Ἰδικός, ἰδικός, ἰδιοκτητος· μερι-
κὸς, ἀτομικὸς, ἰδιαίτερος. « Ἴδια ὀνό-
ματα, « Γραμτ., τὰ κύρια. 2) ξεχωρι-
στὸς, διαφορετικὸς· παράξενος. « Ἴδιος
ἄνθρωπος, « Πλ. 3) ἰδιωτικὸς, ὄχι δη-
μόσιος ἢ ἱερός· (ἐπὶ ὄφους λόγου) πε-
ζός, ὄχι ποιητικός. ‖. (ἡ θηλ. τοῦ θηλ.)
Ἰδίᾳ, (ἐκλαμβ.) ἐπίρ. ἀντὶ ἰδίως, ἰδιαι-
τέρως· ἀδιωτικῶς, ὄχι δημοσίᾳ. (μὲ γεν.)
= Ἄνευ, χωρὶς. « Ἰδίᾳ φρενὸς, « Ἄρσχ.
Ἰδιούμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιαν (ἰδιαιτέ-
ραν) σημασίαν.
Ἰδιόστολος (ὁ, ἡ). [ἴδ. στέλλω]. ὁ ἑτοιμα-
σθεὶς μὲ ἴδια ἔξοδα τινός. « Ναῦς —, « Ἀθ. « Ἰδιόστολος ἔπλευσε, « Πλ., μὲ ἰ-
δικόν του (μὲ ἴδιά του ἔξοδα ἁρματωμέ-
ναν) καράβι.
Ἰδιοσυγκρασία καὶ
Ἰδιοσυγκρισία (ἡ). ἰδιαιτέρα κρᾶσις (σύν-
θεσις τῶν χυμῶν) τοῦ σώματος, ἰδιο-
κρασία, [ἐκ τοῦ
Ἰδιοσύγκριτος (ὁ, ἡ), [ἴδ. συγκρίνω]. ὁ ἔχων
ἰδιαιτέραν (ξεχωριστὴν) κρᾶσιν.
Ἰδιοσύστατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ατῶς. Ὁ
συνιστάμενος (ὑφιστάμενος ὑπάρχων) ἀφ'
ἑαυτοῦ, ἔχων ἰδίαν ὑπόστασιν (σύστα-
σιν). « Οὐχ ἓν τι καὶ ταὐτὸν τῷ ἀριθμῷ
Πατὴρ ἢ Υἱός, ἀλλ' Ἰδιοσύστατος, « Κύρ.
« Πατὴρ ἔστιν ὁ Πατὴρ καὶ Υἱὸς ὁ Υἱὸς
ἰδιοσυστάτως, « αὐτ.
Ἰδιόταχτος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ Ἰδιόρ-
ρυθμος.
Ἰδιότης (ἡ). ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ (ἢ ἰ-
διάζουσα ποιότης) ἑκάστου πράγματος,
τὸ προσὸν ἑκάστου καθ' ὃ διακρίνεται τῶν
ἄλλων.
Ἰδιοτροπία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις =
Ἰδιότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ὁ
ἔχων (ἀκολουθῶν) ἰδιαίτερόν τινα τρό-
πον, ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος (ἰδιαιτέρων
ἠθῶν ἢ φρονημάτων) ἄνθρωπος. (ἐπὶ
πραγμ.) ἀσυνήθιζος, ἰδιαίτερος. « Ἰδιό-
τροπος ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγορικὴ ἀγω-
γή, « Ἰάμβλ.
Ἰδιότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος ἰδίως (ἰ-
διαιτέρως ἢ μὲ ξεχωρίζον τινα τρόπον,
μὲ ἰδιαίτερον τροφήν εἶδος).
Ἰδιότυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμέ-
νος μὲ) ἴδιόν τινα τύπον, ἰδιόμορφος.
Ἰδιυπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἰδίως)
ὑφιστάμενος, ἔχων ἰδίαν ὑπόστασιν.
Ἰδιοφεγγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπον
μὲ) ἴδιον (ἰδικόν του) φέγγος. « Ἀντιφῶν
ἰδιοφεγγῆ τὴν σελήνην φησί, « Στέ.
Ἰδιοφυής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαι-
τέραν, ξεχωριστὴν) φύσιν ἢ ἰδιαίτερον
σχηματισμόν, ἰδιόμορφος.
Ἰδιάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἰδίας (ἰδιαιτέρας)
ἢ διὰ τῆς ἰδίας τινὸς φωνῆς ἐκφραστθείς.
Ἰδιόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ καμωμένος (κυρ. δὲ
γραμμένος) =
Ἰδιοχείρως, ἐπίρ. Μὲ τὸ ἴδιον χέρι τινός·
(κυρ. δὲ) μὲ τὸ ἰδιόν του γράψιμον.
Ἰδιόχρους καὶ
Ἰδιόχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοῦ τὸ ἴδιον
(ἴσως ὁμοειδὲς, ὁμοιόμορφον) χρῶμα.
2) ὁ ἔχων ἴδιον (αὐτοφυὲς, ὄχι ἐπίκτη-
τον) χρῶμα.
Ἰδιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰδιοποιῶ. ‖. (μσ.) οἰ-
κειοποιοῦμαι τι, ἢ οἰκειοῦμαι (προσηλόω
εἰς ἐμαυτόν) τινα.
Ἴδισις, εως (ἡ). Ὅρωμα, [ἐκ τοῦ
Ἰδίω [ἴδος], Μ. ίσω. Π. ὁρόνω. « Ὅστε
ᾗδη τινὲς ἴδισαν αἱματώδη ἱδρῶτα, « Ἄρστ.
Ἴδιωμα (τὸ). τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστι-
κὸν τινος, ἢ ἰδιότης· τὸ ἰδίως (εἰς με-
ρικοὺς τόπους ἢ ἀπὸ τινας μόνον ἀν-
θρώπους) συνηθιζόμενον. « Περὶ τῶν Θα-
κυδίδου ἰδιωμάτων, « Δ. Ἁλ., (παρβλ. Ἰ-
διωτισμός).
Ἰδιωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἰδίωμα, ἰδιαίτε-
ρος.
Ἰδιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἴδιον (ἰδιαίτε-
ρον) ὄνομα, εἶμαι =
Ἰδιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον (ἰδιαίτερον)
ὄνομα.
Ἰδίως (τὸ παρθτ. -αίτερον, -αίτατα), ἐπίρ. Κατὰ τρόπον ἴδιον, εἰδικῶς· ἰδιαί-
τερως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας· κυρίως,
καθ' αὑτό· κατ' ἐξοχήν.
Ἰδίωσις [ἴδιόω], εως (ἡ). ἰδιοποίησις, ξε-
χώρισμα καὶ οἰκειοποίησις (κτήματος).
Ἰδιωτεία (ἡ). τὸ ἰδιωτεύειν, ὁ ἰδιωτικὸς
βίος, Ἰδιοπραγία, (ἐπμ.) ἄγνοια τῶν κά-
σμου, ἀπειρία. 2) ἀνεξίκακον, περιστα-
τικὸν ἰδιαίτερον, ἰδιότης.
Ἰδιωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ζῶ ὡς)=
Ἰδιώτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν ἴδιον (ἰδιωτικὸν)
βίον, ἁπλοῦς πολίτης ἢ στρατιώτης, ὄχι
ἄρχων (ἀξιωματικός)· (ἐπμ.) ἀμύητος
ἐλευθερίου ἀνατροφῆς (καὶ ἰδιαιτ.) τῆς
ἐν γυμνασίοις σωμασκίας, (ἐν γέν.) ἀ-
μαθὴς, ἄπειρος τοῦ κόσμου· χυδαῖος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόστυγας· (ἐπὶ πραγμ.) ἀντὶ ἰδιωτικός. » Βίον ἀπράγμονα καὶ ἰδιώτην, « Πλάτ. » Φωνή—, « Σιμοκ. (ᾠ μετὰ γεν.) » Οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν, « Πλάτ. » Ἡμεῖς.. οἱ ἰατρικῆς ἰδιῶται, « αὐτ.

2) (ἁπλῶς) ἀντὶ Πολίτης. « Περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, « Ἀρχῳ.

Ἰδιωτίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ἢ γράφω ὡς ἰδιώτης (κατὰ τὸ κοινὸν, τὸ χυδαῖον, τὰ τετριμμένον ὕφος).

Ἰδιωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἰδιώτην (ἁπλοῦν πολίτην)· τὸν ὁπ. μετέρχονται (μεταχειρίζονται) οἱ ἰδιῶται, καινὸς, πρόστυγας. » Ἰδιωτικὰ ὀνόματα, « Ἰσκρ.

Ἰδιωτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἰδιώτης. » Ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις, « Ξεν., ἀντὶ Ἀγυμνάστως, (ἐπμ.) Σκαιῶς.

Ἰδιῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰδιώτης.

Ἰδιωτισμὸς (ὁ), [ἰδιωτίζω]. (ἐν γεν.) ἡ κατάστασις τοῦ ἰδιώτου· (ἰδιαιτ.) ὁ ἰδιαίτερος περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι τρόπος ἑκάστης γλώσσης (κυρ. δὲ τῆς γλώσσης τῶν ἰδιωτῶν, τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, τοῦ λαοῦ), τὸ οἰκιακὸν ὕφος.

Ἰδιωφελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἰδιαιτέρως (μερικῶς, ἀτομικῶς) μόνον ὠφέλιμος, ὄχι κοινωφελής.

Ἴδμεν, Π. ἀντὶ Ἴσμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Οἶδα.

Ἰδμοσύνη (ἡ), Π. γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἴδμων [οἶδα], ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος. » Εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν, « Ἐπγρ.

Ἰδνόω-ῶ [ἰζέω], Μ. ὡσω, Π. Ιων. λυγῶ, καμπουριάζω.

Ἰδοίατο, Αἰολ. Ιων. ἀντὶ Ἴδοιτο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἴδον, Π. ἀντὶ Εἶδον, ἀόρ. 6'. τῆς ὁρς. τοῦ Ὁράω.

Ἴδος [ὕδος], εος-ους (τὸ), Π ἰδρὼς, (συνκδχ.) ζέστη (καῦσις) ὑπερβολική.

Ἴδοσαν, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Εἶδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὁράω.

Ἰδού, ἐπίρ. Δεικτ., ἰδέ! νά! » Ἰδοὺ, θέασαι, « Ἀρχῳ. » Ἰδοὺ, θεᾶσθε πάντες, « Σοφ. » Ἰδοὺ δὴ, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστι, « Δκ. (ᾠ παραλλ.) » Ἴν' Ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι, « Ἀρχῳ. 2) Ἐμφαντ. νὰ πάλιν! κύτταξε! » Ἴδε μάλα μέγα κτύπος ἐρείπεται, « Σοφ. [ἐκ τοῦ

Ἰδοῦ, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Ὁράω.

Ἰδρεία (ἡ), Π. καὶ

Ἰδρίη (ἡ), Ιων. γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἰδρὶς [οἶδα], ιος καὶ εως (ὁ, ἡ), Π. συνετὸς, γνωστικὸς· (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἐπιζήμων, ἔμπειρος. ‖. (οὐσ.) ὁ μύρμηξ ('Ησ.).

Ἰδρίτης, ου (ὁ), Π. = Ἴδρις, εἰδήμων, ἔμπειρος, (μὲ γεν.).

Ἴδρὶς (ὁ καὶ ἡ), Αἰολ. Π. ἀντὶ ἱδρὼς.

Ἱδρόω-ῶ [ἱδρὼς], Μ. ὡσω. Ἱδρόνω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) ἐκβάλλω διὰ τοῦ ἱδρῶτος. » Ἤδη δέ τισιν ἱδρῶσαι συνέβη αἱματῶδει περιττώματι διὰ καχεξίαν, « Ἀρς.

Ἵδρυμα (τὸ), [ἱδρύω]. κτίριον, εἰκοδόμημα· ναὸς κατάστημα κτλ. » Ἰάσονος ἵδρυμα, « Στρβ., κτίσμα. « Πόλεως ἵδρυμα, « Εὐρ., οἱ πολῖται.

Ἱδρὺς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑδρίς.

Ἵδρυσις, εως (ἡ). τὸ ἱδρύειν ἢ ἱδρύεσθαι, στήσιμον, θεμελίωμα, κτίσιμον (κυρ. ἱεροῦ). 2) κατοίκησις μόνιμος. » Τὸ ἄπεπτον καὶ περιττωματικὸν, οὐκ ἔχον ἵδρυσιν οὐδὲ σύγασιν ἐν τῷ σώματι, δι' ἀσθένειαν ἐκπίπτει, « Πλ.

Ἱδρυτέον, θετ. τοῦ Ἱδρύω. « Οὐχ ἱδρυτέον, « Σοφ., δὲν πρέπει (δὲν εἶνε καιρὸς) νὰ κάθηται τις, (παρβλ. Ἕδρα 4).

Ἱδρυτὸς, ἡ, όν. Θεμελιωμένος, καθιερωμένος κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἱδρύω [ἵζω], Μ. ὑσω (πθ. πρκ. Ἵδρυμαι, ᾠ ὁ ἀόρ. Ἱδρυθην, καὶ Π. Ἱδρύνθην). Στήνω· τοποθετῶ μονίμως· καθίζω· θεμελιόνω. » Τοὺς βίους ἵδρυσαν, « Δ. Ἀλ., ἀποκατεστάθησαν μονίμως (ὄντες πρότερον πλανῆται). ‖. (μσ.) κτίζω ναὸν, στήνω ἀνδριάντα, (ἐν γεν.) ἐγείρω δημόσιον ἢ ἱερὸν κτίριον. » Τὰς Μούσας ἱδρύσατο, « Πλ., ἔκτισε βωμὸν εἰς τιμήν των ἢ ναὸν μὲ τὰ ἀγάλματά των. ‖. (πθ.) κεῖμαι, εἶμαι στημένος (τοποθετημένος) πουθενά· κάθημαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω. » Καὶ πάλιν ἱδρύνθη σιγῶσα. « Ἱππκρ. » Ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρύσθαι χθονός; « Αἰσχλ. » Πλέρρω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται ᾠ λύπης τὸ θεῖον, « Πλάτ.

Ἱδρῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἱδρῶτα, αἰτ. τοῦ Ἱδρὼς, ᾠ

Ἱδρῴ, δοτ. τοῦ Ἱδρὼς.

Ἱδρῶα (τὰ). τὰ ἐξανθήματα ποῦ βγαίνουν εἰς τὸ σῶμα ἐξ αἰτίας τοῦ ἱδρῶτος, ἱδρωτήρια, (καὶ χυδ.) ὀρωτσήλια.

Ἱδρώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ ἢ ἐπιῤῥεπὴς (εὔκολος) πρὸς ἱδρῶτα.

Ἵδρωμα, Ἀττ. ἀντὶ Ἱδρῶτα, αἰτ. τοῦ Ἱδρὼς, ᾠ

Ἱδρῳ, δοτ. τοῦ Ἱδρὼς.

Ἱδρῶα (τὰ). τὰ ἐξανθήματα ποῦ βγαίνουν εἰς τὸ σῶμα ἐξ αἰτίας τοῦ ἱδρῶτος, ἱδρωτήρια, (καὶ χυδ.) ὀρωτσήλια.

Ἱδρώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ ἢ ἐπιῤῥεπὴς (εὔκολος) πρὸς ἱδρῶτα.

Ἵδρωμα (τὸ). τὰ ἀποτέλεσμα τῆς ἱδρώσεως.

Ἱδρὼς [ἵσος], ῶτος (ὁ). ἵδρως, ἱδρῶτας· (συνκδχ.) κόπος· (κατ' ἔκτ.) τὰ μετὰ κόπου ἀποκτηθέν· (μτνμ.) ῥητίνη (ξάκρυσον) δένδρου· (ἐν γεν.) πᾶν ὅ,τι ἀναβρύει, ὑγρὸν, νάμα. » Ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς, « Ἔπγρ., ὁ οἶνος.

Ἱδρωσις, εως (ἡ). ἵδρωμα.

Ἱδρωτήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἱδρωτικὸς, ἡ, όν, (ᾠ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ ἐπιῤῥεπὴς, ἔχων διάθεσιν πρὸς ἱδρῶτα. » Ἱδρωτικωτέρους διακείμεθα τῷ θέρους, « Ἀρς.τ.

Ἱδρώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱδρώς.

Ἱδρωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (Κινῶ εἰς) ἱδρῶτα, κάμνω τινὰ νὰ ἱδρώσῃ.

Ἱδρωτοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἱδρωτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) ἱδρῶτα, ἱδρωτικός.

Ἱδρώω-ῶ, Π. Ιων. ἀντὶ Ἱδρόω.

Ἰδυῖα, Π. ἀντὶ Εἰδυῖα, θηλ. τοῦ Εἰδὼς, εἰδήμων, ἔμπειρος. » Ἰδυίησι πρακίδεσσιν, « Ὅμ., Ἡσ., μὲ τὸ συνετὸν (ἐφευρετικὸν) τε πνεῦμα, μὲ τὴν ἐμπειροτεχνίαν του, (κυρ. θηλ. τοῦ

Ἰδυῖος, α, ον, (ἀρχ. ᾠ Γλωσσηματ.) ὁ μάρτυς, (ὡς) εἰδήμων (τοῦ πράγματος περὶ οὗ ὁ λόγος).

Ἰδὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ὁράω.

Ἴε, Π. ἀντὶ Ἴθι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀόρ. 6'. τοῦ Εἶμι

Ἴεθι, Π. πρς. καὶ

Ἴει, Π. γ'. ἐν. ἀν. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἰείη, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἶμι

Ἰείη, Π. ἀντὶ Ἴη, ὑποτ. τοῦ Εἶμι

Ἰείς, εἶσα, έν, Π. μτχ. καὶ

Ἴεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἵημι.

Ἰέλαιον (τὸ). Ἔλαιον Ἰου.

Ἴεμαι, πθ. ἢ μσ. τοῦ Ἵημι.

Ἴεμαι (παρτ. Ἰέμην, ἀπαρ. Ἴεσθαι, μτχ. Ἰέμενος) ἀντὶ Εἶμι, ὑπόγω, ἀφ.

Ἰέμεν, Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Ἰέμεν καὶ Ἰέμεναι, Π. ἀντὶ Ἴεναι, ἀπ. τοῦ Ἵημι.

Ἴεν, Π. = Ἴε.

Ἴεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἴεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵημι.

Ἴεν, Π. οὐδ. τοῦ Ἰείς.

Ἱεράγγελος (ὁ, ἡ), [Ἱερὸς, ἀγγέλλω]. ὁ ναγγελλων εἰς τὸν λαὸν τὰς ἐντολὰς τὰς ἐν αὐταῖς Ἱεροπαίας.

Ἱεραγωγὸς (ὁ, ἡ), [Ἱερὸς, ἄγω]. ὁ συνοδεύων (κουβαλῶν) τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ ὑλικὰ θρησκευτικήν τινα πομπήν. « Νεῶν— Πλθ. (ΔΑ', 20).

Ἱεράκειος (ὁ, ἡ). Ἱέρακος ἴδιος, Ἱερακικὸς.

Ἱερακιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. βοτάνη) ἢ = Ἱεράκιον.

Ἱερακιδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν (τὰ παιδιὰ) τοῦ Ἱέρακος, Ἱερακόπουλον.

Ἱερακίζω, Μ. ἰσω. Φωνάζω ἢ (ᾠ) παίζω ἀν Ἱεράκι.

Ἱεράκιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ.

Ἱερακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἱέραξ.

Ἱερακίτης, ου (ὁ), εἶδ. πυλυτ. λίθου (μὲ χρῶμα Ἱέρακος.)

Ἱερακοβοσκὸς (ὁ), ὁ βόσκων (τρέφων, ἀνατρέφων καὶ γυμνάζων) τοὺς κυνηγετικοὺς Ἱέρακας.

Ἱερακεδεὺς, έος (ὁ, ἡ), = Ἱερακίδεύς.

Ἱερακόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν Ἱέρακος.

Ἱερακοπόδιον (τὸ), ἡ ἀγρία λυχνίς, (ὁ ἀνθὸς τόν).

Ἱερακοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον Ἱέρακος.

Ἱερακοτρόφος (ὁ), = Ἱερακοβοσκός.

Ἱερακώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Ἱέρακος· ὅμοιος μὲ Ἱέρακα.

Ἱεράξ [Ἱερὸς ἢ ζημι], ακος (ὁ), εἶδ. ἁρπακτικοῦ, (κοιν.) Ἱεράκι. 2) εἶδ. ὑψιπέτου ὀπ. πετᾷ.

Ἱεραοιδὸς (ὁ). ὁ ψάλλων ἱερὰ ᾄσματα (εἰς τὰς τελετὰς), ἱεροψάλτης.

Ἱεράομαι-ῶμαι; ἀσομαι. (μὲ γεν. ᾠ ἀπ.) Γίνομαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια (ἐν γεν. λατρεύομαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν) θεοῦ τινος.

Ἱεραπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἱεράπολος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων (ὁ μέγας ἱερεὺς) εἴς τινας Ἑλλην. θεάς.

Ἱεραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἱεράρχης, ου (ὁ). ὁ ἐξάρχων τῶν ἱερῶν, πρῶτος τῶν ἱερέων, ἀρχηγὸς τοῦ θρησκευτικοῦ τάγματος, ἀρχιερεὺς (ὁ Πάπας). » Ἱεράρχης ἔχ' ὁμῶς λέγειν· » Ἱεράρχης ἔχ' ὁ ἱερῶν ἀρχῶν καὶ προνοίων, καὶ τὴν κατάστασιν αὐτῶν τε κτλ. διατάσσων, μὴν δὲ ὁ ἀρχιερεύς· «

Ἱεραρχία (ἡ). ὁ βαθμὸς (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἱεράρχου, ἀρχιερωσύνη· ἡ βαθμολογία τῶν ἱερατικῶν τάξεων.

Ἱερατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἱεράρχην ἢ τὴν ἱεραρχίαν, ἀρχιερατικός.

Ἱερατικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱεράρχης, ἀρχιερατικῶς. Κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν.

Ἱερατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἱερέως, (παρβλ. Ἱερωσύνη).

Ἱερατεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἵστανται εἰς ἕνα ναὸν ἢ κατοικοῦν οἱ ἱερεῖς. 2) (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ἱερεῖς, ὁ κλῆρος.

Ἱερατεῖον (τὸ), = Ἱερατεία. Ἱερατεῖον.

Ἱερατευματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ

Ἱερατεύμα, Ἱερατικός.

Ἱερατεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι, (μὲ γεν.) = Ἱεράομαι, ὑπηρετῶ (ἱεροπρακτῶ) ὡς ἱερεύς.

Ἱερατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱερέα ἢ εἰς τὸ Ἱερατεῖον. » Τοῖς Αἰγυπτίων ἱερατικοῖς καλουμένοις γράμμασιν, « Ἡλ., ἐγράφοντο οἱ ἱερογραμματεῖς.

Ἱερατικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱερεύς, καθὼς ἁρμόζει εἰς ἱερέα.

Ἱερατὶς, ίδος (ἡ). ὁ αὐλῶν εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἱερατρία, Ἱεραφόρος, = Ἱεροφορία κτλ.

Ἱερατῶ-ῶ, Μ. ἀσω. Ἀφιερώνω ὡς ἱερέα. » Ἱερᾶσας τὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ θυγατέρα, « Ἔπγρ. ‖. (μσ.) τίζε Ἱερόμαι.

Ἱερᾶτις (ἡ). τὰ Ἱερεῖον, Ἱερατεία.

Ἱερᾶτις (ἡ). τὸ θηλ. τοῦ Ἱερεύς, γυνὴ ἱερεύς.

Ἱερεῖον (τὸ), [Ἱερεύω]. ζῶον θυσιασμένον ἢ διὰ θυσίαν, θῦμα, σφάγιον.

Ἱερεῖς, ου (ὁ) καὶ Ἱερῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Ἱερεύς [Ἱερεύω], έως (ὁ). Ἱερωμένος. (εἰς ἀρχ. ὁ αὐτὸς καὶ) μάντις.

Ἱερεύσιμος (ὁ, ἡ) ἀρμόδιος διὰ θυσίαν, [ἐκ τοῦ

Ἱερεύω [Ἱερὸς], Μ. εὐσω. (ἐν γεν.) Καθαγιάζω· σφάζω ζῶον θυσιαστικὸν (χ. πτ.) εἰς τιμὴν (ἐπμ. Ἱερουργῶ ὡς) Ἱερεύς.

Ἱερὴ (ἡ), Ιων. ἀντὶ Ἱερὰ ἢ Ἱέρεια, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Μᾶλλιέρη ᾠ Παριέρη).

Ἱερήιον (τὸ), Ιων. ἀντὶ Ἱερεῖον.

Ἱερήιω, Μ. εὐσω, Ιων. ἀντὶ Ἱερατεύω.

Ἱερὴν (ἡ), Ιων. ἀντὶ Ἱέρεια.

Ἱερίζω, Μ. ἰσω, Κάμνω τι ἱερὸν, ἁγιάζω, καθαγιάζω· θυσιάζω.

Ἱερικὸς, ἡ, όν, (ἀπὸ Ἱερὸς (ἡ), καὶ Ἱερεύς, οῦ (ὁ). ὁ ἁγιάζων (καθαρίζων) τὰ διὰ θυσίαν καὶ ἱερουργίας.

Ἱερικτονίη (ἡ), εἶδ. φυτ. (δίδει ἀχρησίαλλ.) περιστερῶν, (κοιν.) αἰθηρίτης.

Ἱερογενὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐκ γενετῆς ἱερός.

Ἱερογλύπτης, ου (ὁ). ὁ σκαλίζων (γράφων ᾠ ἀπὸ γλυφίδος) τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα.

Ἱερογλυφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (χαρακτῆρας ἀπομιμούμενους ἱερογλύφων. « Τὰ ἱερογλυφικὰ (ἐνν. γράμματα), « τὰ εἰκονικὰ γράμματα τῶν Αἰγυπτίων τὰ ὁπ. ἔγλυφον (ἐχάραττον) συνήθως ἐπὶ τῶν ὀβελίσκων κλπ.

Ἱερογλύφος (ὁ), = Ἱερογλύπτης.

Ἱερογλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἱερὰν (θείαν, ἐμφατικὴν) γλῶσσαν.

Ἱερογνωσία (ἡ). γνῶσις τῶν ἱερῶν πραγμάτων.

Ἱερογραμματεὺς, έως (ὁ). (παρὰ τοῖς Αἰγυπτ.) ὁ δευτερεύων ἱερεὺς ὅστις εἶχε τὴν διαχείρησιν (ἐκράτει τὰ κατάλογα) τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ναοῦ, ἡμέρευε τὰ ἱερὰ γράμματα ᾠ ἐξηγοῦσεν εἰς τὸν λαὸν τὰ εἴδωλα καὶ μυστήρια τῆς θρησκείας, θεολόγος.

Ἱερόγραπτος (ὁ, ἡ). ζωγραφισμένος ἐντὸς ναοῦ (ἱεροῦ).

Ἱερογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰκονίζω (Διαγράφω ἢ Ζωγραφίζω) συμβολικῶς τὰ θεῖα (ζῶ.) » Ἱερογραφούμενα, « Διον. Ἀρεοπαγ., τὰ ἀλλ. Ἱερόγραφα.

Ἱερογραφία (ἡ). ἡ συμβολικὴ διαγραφὴ ᾠ ἐξεικόνισις τῶν θείων.

Ἱερογραφικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἱερογραφίαν. » Γράμματα Ἱερογραφικά, « Μανέθ., τὰ ἱερογλυφικά.

Ἱερογράφος (ὁ). γραφεὺς (συγγραφεὺς) ἱερῶν γραφῶν.

Ἱερόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἢ ζωγραφισμένος δι' ἱερᾶς χειρὸς ἢ κατ' ἔμπνευσιν θείαν. ‖. (οὐσ.) Ἱερόγραφα, « Διον., αἱ ἱεραὶ γραφαὶ ἢ εἰκόνες.

Ἱεροδάκρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ δάκρυα (οἱ σταλαγμοὶ) χρησιμεύουν εἰς τὰ ἱερὰ (εἰς τὰς ἱεροπραξίας), (ἐπίθ. τοῦ Λιβανωτοῦ).

Ἱεροδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων ἁρμηνεύων) τὰ περὶ θεῶν καὶ τῆς θείας λατρείας.

Ἱερόδουλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ δεχόμενος περιέχων) τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ ὕδατα. 2) (προπαροξ.) Π. ὁ δεχθεὶς (ὑποδεχθεὶς) ὑπὸ τῶν θεῶν (ὡς ἀφιέρωμα).

Ἱερόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) ἀφιερωμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ εἰς τὸν ναὸν θεοῦ τινος.

Ἱερουργὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱερουργός.

Ἱεροθαλλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. Ἱερὸς καὶ εὐθαλὴς.

Ἱεροθεσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Ἱεροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατάττω (Κανονίζω, Νομοθετῶ) τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν.

Ἱεροθέτης, ου (ὁ)· νομοθέτης τῶν ἱερῶν (τῶν περὶ τὴν θείαν λατρείαν).

Ἱεροθήκη (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἐναποτίθενται τὰ ἱερά.

Ἱεροθλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ἱεροθαλλὴς.

Ἱεροθύσιον (τὸ). μέρος ὅπου ἐθυσιάζοντο τὰ ἱερὰ θύματα.

Ἱεροθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω εἰς τοὺς θεοὺς ὡς =

Ἱεροθύτης, ου (ὁ). ὁ θύων τὰ ἱερὰ, ἱερεὺς, (συγχ. τῶ=

Ἱερόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θυσιασθεὶς (προσφερθεὶς) εἰς τὸν θεὸν ὡς ἱερὸν θῦμα. « Θάνατος —, « Πλ., ὁ τοῦ φρονιθέντος ἐκουσίως ὑπὲρ πατρίδος. « Κάπνος—, « Ἀρχ., ὁ ἀπὸ τῶν ἱερῶν θυμάτων. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐσ. εἰς τὸ οὐδ.) « Ἱερόθυτα, « Αξ., τὰ ἱερὰ θύματα. « Οἱ δὲ τὰ ἱερόθυτα ἐποίουν, « Ἀρς.τ.

†Ἱεροκατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν τοὺς ἱερεῖς.

Ἱεροκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω τὰ ἱερεῖον, (ἐν γεν.) θυσιάζω τι ὡς ὁλοκαύτωμα.

†Ἱεροκηρυκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἱεροκήρυξ, υκος (ὁ). ὁ κηρύττων (συνάζων τὸν λαὸν ἢ παραγγέλλων σιωπὴν καὶ εὐφημίαν) εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς. (ἐκκλησ.) ὁ κηρύττων (ἀναγγέλλων, ἐμηνεύων) τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

†Ἱεροκίμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν (σκευῶν κλπ.), ὑπηρέτης ἢ σκευοφύλαξ ναοῦ.

Ἱεροκόρος (ὁ), = Νεωκόρος.

Ἱεροκρυφίως, ἐπίῤ. Μυστικῶς, μυζηριωδῶς.

†Ἱεράλκιππος (ὁ, ἡ), = Θεόλκιππος.

Ἱερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ἢ, Προφέρω ἱερὰ λόγια, (ἐν γεν.) θεολογῶ περί.

Ἱερολογία (ἡ). ἡ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ὁμιλία, θεολογία.

Ἱερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, θεολόγος.

Ἱερομαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ διδασκόμενος τὰ ἱερά.

Ἱερομανία (ἡ). ἱερὰ μανία, ἐνθουσιασμὸς θρησκευτικὸς (κυρ. Βακχικὸς).

Ἱερομαντία (ἡ). ἡ διὰ τῆς ἱεροσκοπίας μαντεία.

Ἱερομάρτυς (τυρ), υρος (ὁ). ἱερεὺς ἢ ἀρχιερεὺς μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ.

Ἱερομηνία (ἡ) ᾠ Ἱερομήνια (τὰ). Ἱερὰς (ἑορτάσιμος) μήν· ἡμέρα (κυρ. πρωτομηνιὰ) ἑορτάσιμος, (ἐν γεν.) ἑορτή. » Ἰταλιῶται.. τὴν τοῦ ἔτους ἀρχὴν Ἱερομηνίαν ἄγουσιν, « Ἡρ. « Τὸν Δημητριῶνα μῆνα ὅλον ψηφίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους Ἱερομηνίαν λέγεσθαι, οἷον ὅλον ἑορτήν, « Σχλ. Πινδ.

Ἱερομνημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἱερομνήμων [Ἱερὸς, μνήμη], ονος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ γνωρίζων (ἐνθυμούμενος) πάν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θρησκείαν, (τὸ ὄνομα διετηρήθη ἀπὸ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἡ ἑλληνικὴ ἦτον γνωστὸν τὸ γράφειν καὶ ἐπμ. ὅρκους ἀπὸ τοιούτους, ἴδε καὶ Μνήμων)· (ἐν γεν.) ἱεροφύλαξ, ἱερογραμματεύς, (καὶ εἰς μερικὰς πόλεις, καθὼς π. χ. εἰς τὸ Βυζάντιον) ὁ πρῶτος ἄρχων ἢ (ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ) ἀρχιερεύς, (ἀθ. ἀπὸ τὸν Δ. Ἀλ. ἀναμάζεται οὕτως) ὁ Pontifex τῶν Ῥωμ. 2) (συνήθ.) ὁ ἱερεὺς ἢ γραμματεύς ὅστις ἐστέλλετο μετὰ τοῦ Πυλαγόρου ὡς ἀντιπρόσωπος εἰς τὰ ἀμφικτυονικὰ συνέδρια. 3) (ἐκκλ.) ἀκρόβλης φύλαξ, « Ὄρκων—, « Ἀλκίφρ.

Ἱερόμυρτος (ἡ), = Ὑδρομυρσίνη.

Ἱερομύστης, ου (ὁ), [ἱερ. μυέω]. ὁ εἰσάγων (κατηχῶν) τοὺς τελουμένους εἰς τὰ μυστήρια. (ἐν γεν.) Ἱεροδιδάσκαλος, θεολόγος, (παρβλ. Ἱεροφάντης).

Ἱερὸν (τὸ), ἴδε Ἱερός.

Ἱερονίκης, ου (ὁ), νικητὴς ὅστις ἐστεφανώθη ὡς τοιοῦτος εἰς ἕνα τῶν 4 ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος.

Ἱερονόμος (ὁ, ἡ), = Ἱεροδιδάσκαλος.

†Ἱερονυμφία (ἡ), ἡ ἑορτὴ τῆς νυμφικῆς (τῆς νέας σελήνης), (παρβλ. Ἱερομηνία).

Ἱεροπλαστία (ἡ), = Ἱερογραφία.

Ἱερόπλαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -πλάστως, = Ἱερότυπος. ‖. (οὐδ.) Ἱερόπλαστον, = Ἱερόγραφον.

Ἱεροπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονεῖζω περὶ τῶν θυσιῶν κλπ. (ἢ θυσιάζω κτλ.) ὡς ἱερο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιός. «Ἱεροποιεῖν εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς,» Δημ. 2) — Ἁγιάζω, καθιερόνω. «Ἱερὰ γράμματα, ὡς ἀληθῶς ἱεροποιοῦντα,» Κλημ. «Νῦν δὲ καὶ κολοβοὺς καὶ ἀσυμμέλεις ἱεροποιοῦσι,» Τζ.

Ἱεροποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροποιοῦ.

Ἱεροποιός (ὁ). ὁ ἐκτελῶν (ἢ ἐπιστατῶν εἰς) τὰ ἱερὰ (τὰς θυσίας κτλ.). ‖. (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) ὁ διωρισμένος (εἰς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς) ἐπιτηρητὴς τῶν ἱερείων, (ἄλλ.) Μωμοσκόπος.

Ἱερόπολις, εως (ἡ). πόλις ἱερά.

Ἱεροπομπὸς (ὁ). ὁ πεμπόμενος ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Ῥώμην μὲ τὸν ἱερὸν φόρον τῶν Ἰουδαίων.

Ἱεροπρέπεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἱεροπρεποῦς.

Ἱεροπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἱερὸν πρόσωπον ἢ τόπον ἢ πρᾶγμα, ἀνάλογος μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν θρησκευτικῆς τινος τελετῆς.

Ἱεροπρόσπολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσπελάζων εἰς τὰ ἱερά.

Ἱερόπτης, ου (ὁ). ὁ ἐποπτεύων (παρατηρῶν καὶ μαντεύων ἀπὸ) τὰ ἱερεῖα, ἱεροσκόπος.

Ἱερὸς [ἵημι, κυρ. ἀπὸ τῶν ἀφιερωμένων ζώων τὰ ὁπ. ἀφίνοντο ἐλεύθερα νὰ ὑπάγουν ὅπου θέλουν, παρβλ. Ἐλεύθερος], ὁ καὶ (σπντ. Π.) ὁς, όν. Ἅγιος, ἡγιασμένος, καθιερωμένος· θεῖος. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀφιερωμένος εἰς· (Π.) μέγας. φοβερός· θαυμαστὸς, ἐξαίρετος. (ἐν γέν.) σεβαστὸς, ἔντιμος. «Δωμὸς (« Ναὸς, « Ἀγὼν κτλ.) —, « Λξ. « Πέργαμος (« Θήβη κτλ.) ἱερά, « Ὅμ. « Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο, « Θκρ. « Ἱερὰ ὁδὸς, « Παυσ., ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσῖνα. « Ἱερὸς ἰχθὺς,» Ἰλ. Π, ὁ ἀφιερωμένος εἰς τοὺς θεούς, (κατὰ τὲς Φυσιολ.) ὁ Ἄνθίας (διότι ὅπου φαίνεται αὐτὸς, δὲν ὑπάρχουν θαλάσσια θηρία, ἢ) ὁ « Πομπίλος (,ὃν καλέουσιν ἀλίπλοοι ἱερὸν ἰχθὺν,« Ἀθ., ἢ) ὁ Χρύσοφρυς, (ἢ) ὁ Ἕλλοψ. «Ἱερὰ ἐλαία,« Δημ., ἡ ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. «Ἱεροὶ ποταμοὶ,« Ὅμ. (καὶ μὲ γεν.) « Λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,« Θκρ. «Ἱερὸς κύκλος,« Ὅμ., ὁ τῶν δικαστηρίων ἢ συνελεύσιον. «Ἱερὴ δόσις,« Ἡσ., θεῖον δῶρημα. «Ἱερὸν ἦμαρ (κνέφας), « Ὅμ., ὡς θεοῦ ποιήματα. «Ἱερὸς πόλεμος,« Δημ., Ἀρχ., ὁ κατὰ τῶν ἱεροσύλων. «Ἱερὸς δίφρος,« Ἰλ. Ρ., ὃ διὰ τὴν κατασκευήν του θαυμάσιος. «Ἱερὸς στρατός,« Ὀδ. Ω., ὁ φοβερὸς (διὰ τὸ πλῆθος ἢ τὴν ἀνδρίαν του). «Ἱερὰ νόσος, « Ἀρετ., ἡ ἐπιληψία. (ἐδῶ ἀναφέραν τινὲς καὶ τὸ « Ἱερὸς ἰχθὺς, « Ὅμ. (καὶ) « Ἱερὰ κύματα, « Εὐρ. (καὶ) « Ἱερὸν ὄρος,« Πλ. (τὸ ὁποῖον ἄλλοι αἰτιολογοῦσιν ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὰς θυσίας ἀφιεροῦτο συνήθως εἰς τοὺς θεούς, κατὰ τὸ «Οἱ δὲ, τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύσαντες, « τοῦ Μενάνδρου), καὶ « Ἱερὸν κνέφας, « Π. ‖. (ὡς οὐσ. θηλ.) «Ἱερὰ (ἐνν. ἄγκυρα), « ἡ ῥιπτομένη τελευταία. (ἐνν. γραμμὴ), ἡ μέση τῶν πέντε τοῦ πεττευτικοῦ ἄβακος (τῆς ἅμας) διότι τὰς ἐπ' αὐτῆς ψήφους ἐκίνουν εἰς καιρὸν ἀνάγκης. (ὈΘ.) « Τὸν ἀφ' ἱερᾶς (ἐνν. γραμμῆς λίθον) κινεῖν, « Παροιμ., νὰ μεταχειρισθῇ τὸ τελευταῖον μέτον ὅπου τοῦ ἔμεινεν. ‖, (εἰς τὸ οὐδ.) Ἱερὸν (τῦ), (ἐν γέν.) τόπος καθιερωμένος (ἄβατος κτλ.), (ἰδιαιτ.) περίβολος ναοῦ, (παρβλ.) Τέμενος· (κατ' ἔκτ.) ναός. « Τέμενός τε καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ᾠκοδομήσατο,« Παυσ. «Ἱερὰ κατεσκευασμένα ἀγάλμασί τε ᾗ βωμοῖσι ᾗ ναοῖσι,« Ἡρ. (πλθ. ὡς οὐσ.) «Ἱερὰ (τὰ), τὰ θεῖα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν θρησκείαν ἢ χρησιμεύοντα εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, (κυρ. δὲ) τὰ ἱερεῖα, (ὈΘ.) « Καλὰ (« Ἀγαθὰ) ἱερά, « τὰ αἴσια, τὰ σημαίνοντα (διὰ τῆς σπλαγχνοσκοπίας κτλ.) εὐτυχίαν, (καὶ) « Γίγνεται (« Προχωρεῖ χρηστὰ, [ἢ] « Οὐ γίγνεται) τὰ ἱερά, « Λξ. « Ἱερὰ ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλίσσαι,« Θκρ. (ᾗ ἐνικ. σπν.) «Ὄφρ' Ἰρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ,« Ἰλ. Κ.

Ἱεροσαλπιγκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν τὴν σάλπιγγα εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἱεροσκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μαντεύω ἢ Θυσιάζω ὡς ἱεροσκόπος. « Τοῦ βασιλέως ἱεροσκοπησαμένου μόσχῳ καὶ καλλιερήσαντος,« Διοδ.

Ἱεροσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροσκόπου.

Ἱεροσκόπος (ὁ). ὁ παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια τοῦ ἱερείου ᾗ μαντεύων ἀπ' αὐτῶν τὸ μέλλον, (ἐν γέν.) μάντις, προφήτης.

ϟἹεροστεπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐριόζεπτος.

Ἱεροστολιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τῆς ἐνδύσεως τῶν ἀγαλμάτων καὶ ἐν γέν. τῆς εὐκοσμίας τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ.

Ἱεροσυλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Γίνομαι (Κλέπτω ὡς) ἱερόσυλος.

Ἱεροσύλημα (τὸ). τὸ ἱεροσυληθὲν πρᾶγμα. 2) — τῦ

Ἱεροσύλησις, εως καὶ

Ἱερόσυλία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ ἱεροσύλου.

Ἱεροσυλικὸς, ἡ, όν. Ἱεροσύλου ἴδιος.

Ἱερόσυλος (ὁ, ἡ), [ἱερ. συλάω ᾗ. ὁ ξεγυμνόνων τοὺς ναοὺς, (ἐν γέν.) κλέπτων τὰ ἱερὰ πράγματα, ἁγιοξύστης.

Ἱεροσύλως, ἐπίρ. Δι' ἱεροσυλίας, ὡς ἱερόσυλος.

Ἱεροταμίας, ου (ὁ). ταμίας ἱερῶν χρημάτων.

Ἱεροτελεστὴς, οῦ (ὁ), = Ἱερομύστης.

ϟἹεροτελεστία (ἡ). (κυρ.) ἡ κατήχησις τῶν τελουμένων εἰς τὰ μυστήρια. (μτγν. ἐν γέν.) ἱεροπραξία, ἱερουργία.

Ἱεροτελεστικὸς, ἡ, όν. Ἱεροτελεστοῦ ἴδιος ἢ ἄξιος.

Ἱερότευκτος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος ὑπὸ θείας (ἱερᾶς) χειρός.

Ἱερότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἱεροῦ, θειότης, ἁγιότης.

Ἱερότροχος (ὁ, ἡ), Π. (ἅμαξα) τῆς ὁπ. οἱ τροχοὶ εἶνε ἱεροί, ἢ προσδιωρισμένη δι' ἱερὰν ὑπηρεσίαν.

Ἱεροτυπία (ἡ). ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἱερῶν τύπων, ἱεροτελεστία.

Ἱερότυπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων θεῖον (ἱερὸν) τύπον. « Εἰκόνων —,« Διον. Ἁλικαρν.

Ἱερουργέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐκτελῶ ὡς ἱερουργὸς τὴν ἱερὰν ὑπηρεσίαν (θυσίαν ἢ ὁπωσανδήποτε ἄλλην ἱεροπραξίαν)· «Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ,« Γρφ.

Ἱερούργημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱερουργίας, θῦμα.

Ἱερουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱερουργοῦ, θυσία, ἱεροπραξία.

Ἱερουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱερουργὸν ἢ τὴν ἱερουργίαν.

Ἱερουργὸς (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ἐκπληρῶν ἱεράν ὑπηρεσίαν· (ἰδιαιτ.) ἱερεὺς ἐκτελῶν θυσίαν (ἐκκλησ. τὴν θείαν λειτουργίαν) ἢ ὁποιανδήποτε ἄλλην ἱεροπραξίαν.

Ἱεροφαντέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι (ᾗ μτφ. Ἐξηγῶ τὰ ἱερὰ ὡς)-

Ἱεροφάντης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ φαίνων τὰ ἱερὰ (ἐξηγῶν τὰ περὶ τὴν θρησκείαν (ἰδιαιτ.) ὁ προεστὼς τῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἱερίων δεῖκνυς καὶ ἠρμήνευε τοὺς ἐποπτας (ἴδε τὴν λέξ.) τὰ μυστήρια.

Ἱεροφαντία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφάντου.

Ἱεροφαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱεροφάντην, ἱεροφάντου ἴδιος.

Ἱεροφαντικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱεροφάντης πρέπει εἰς ἱεροφάντην.

Ἱεροφάντις, ίδος (ἡ). γυνὴ ἐκτελοῦσα τὰ ἱεροφάντου.

Ἱεροφάντωρ, ορος (ὁ), = Ἱεροφάντης.

Ἱεροφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ ἱερὸν φέγγος.

ϟἹεροφορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφόρου.

Ἱεροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (στήνων, ἀναβαλῶν) εἰς τὰς πομπὰς τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ θύματα.

Ἱεροφυλακεῖον καὶ Ἱεροφυλάκιον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ ἱερὰ σκεύη κλπ., τὸ θησαυροφυλάκιον (σκευοφυλάκιον) τοῦ ναοῦ.

Ἱεροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἢ ἔφορος τῆς διατηρήσεως τῶν ἱερῶν ἐθίμων.

Ἱερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱεροψάλτης ἢ = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἱερόφωνος.

Ἱερόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱερὰν χθόνα (γῆν).

Ἱεροψάλτης, ου (ὁ). ὁ ψάλλων εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς, ψάλτης ἱερῶν ᾀσμάτων.

Ἱερόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἱερὸν (θεοειδῆ) ψυχήν.

Ἱερόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἁγιάζω, καθιερώνω, ἀφιερόνω. « Τὰς γᾶς, τὰν Ἀμφικτυονίαν ἱάρωσαν, « Ἐπιγρ. (καὶ πθ.) « Ἱέρωσε δὲ αὐτοὶ θεῷ Ἥλιῳ, « Ἡρωδ.

Ἱέρωμα (τὸ). πρᾶγμα ἱερωμένον (καθιερωμένον)· ἀφιέρωμα.

Ἱερωνυμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὀνομάζω τι ἱερὸν ὄνομα ἢ μὲ τὴν λέξιν Ἱερός.

Ἱερωνυμία (ἡ). τὸ νὰ γίνῃ τις-

Ἱερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὀνομαζόμενος μὲ) ἱερὸν ὄνομα.

Ἱερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἱερὸν (θεῖον, ἅγιον κτλ.), (Π.) Ἱεροπρεπῶς, θαυμαστῶς.

Ἱρωστὶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἱερῶς.

Ἱερώσυνα (τὰ). τὰ εἰς τὸν ἱερέα ἀνήκοντα μέρη τοῦ ἱερείου.

Ἱερωσύνη (ἡ). τὸ ἀξίωμα (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἱερέως.

Ἴεσις [ἵημι], εως (ἡ). κίνησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

.], εως (ἡ). στάλαγμον, βάμμον
.ν. Χλευαστ. (κοιν.) Ἰούχα!
ΐζήσω, = ἵζω.
), κάθισμα· κατακάθισμα, (Γαλ-
issement. » Διαστὰς ὁ Ἰσθμὸς
λαδῶν, « Στρβ.
ς, ου (ὁ). ὁ προξενῶν ἵζημα (κα-
μα). « Σεισμός—, « Ι. Δυδ.
ῶ, Μ. ἱζήσω. Καθίζω, τοποθε-
ιουλὴν ἵζε γερόντων, « Ἰλ. Β.,
τησε συμβούλιον. ‖ (μσ. ἢ ἄλλ.)
ι (« Τὸν θρόνον ἑς τὸν ἵζων ἐδί-
« Ἥρ. » Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα,
τέκος, ἵζευ ἐμεῖο, « Ἰλ. Γ.)· εἶμαι
ημένος (στρατοπεδευμένος) πρω-
Ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζοντο , « Ἡρ.).
ραγμ.) κατακάθημαι, βουλιάζω.
ῦ, ὃν ἡ νῆσος ἱζομένη παρέσχε-
πλέτ. » Ὑπαγομένου αὐτοῖς κά-
τοῦ χώματος, καὶ ἱζάνοντας ἀεὶ
κενουμένων, « Θκ.
ρων. (ἐκφρ. ἀγαλλίασιν, κυρ. εἰς
τοῦ Ἀπολ.) « Ἰὴ Παιάν ! Ὅλ.,
ἀσου ! (παρβλ. Ῥυσί). 2) Θρῆ-
» Ἰὴ Ἰὴ ἠηλήμοισιν ἐμπρεπὴ θρεσ-
μένη, « Αἰσχλ. 3) Χλευασ., ὄχ
ρσφρ. Κῆρ. 193).
ων. ἀντὶ Ἰλ, φωνή, κραυγή.
(ἡ). Ἰων. ἀντὶ Μία.
ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἴημι.
ἐν, πρα. τοῦ ἀορ. β', τῆς ὑποτ.
ίμι.
ων [ἵαίνω], ὄνος (ἡ). χαρά.
ίτ], α ής, ον, Π. ὁ συνωδευμέ-
μὲ μεγάλας ἢ λυπηρὰς φωνάς.
ας. « Μέλος ἰήϊον, « Εὐρ., τὸ μυ-
ήτ. (ἴδιαιτ.) » Ἰήϊος, « (ἐπιθετ.) ὁ
λλων (ὡς τιμώμενος μὲ τὸ ἐπιφω-
ς, ἡ) παιάν). (ἴδε Ἰὴ ϗ παρβλ. Εὔϊος).
ος (ὁ, ἡ), Π. [ἴημι, κόπτω]. ὁ προξε-
κόπους πόνους, φωνὰς ὀδυνηράς)
ων· Ἀχιλεῦ τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον
ἰήκοπον (τὸ ὀπ. ὀρθῶς ὁ Ἡσ.
ἔγραψε κατὰ διάστασιν· ἰή κό-
οῦ πελάθειε ἐπ' ἀρωγάν; « Αἰσχλ.
ἀορ. ά. τοῦ Ἰάλλω.
ος, Ἰηλεμίζω κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἰάλε-
κτλ.
ω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἰαμα.
Μ. ἥσω (παρτ. Ἰην, ἠς, ἡ ἢ Ἰουν,
ει, ἀόρ. Ἧκα, πρκ. Εἷκα, καὶ πθ.
ἀόρ. πθ. "Εθην ἢ Εὐθην, μέλλ.
ομαι). Κινῶ τι ταχέως (μὲ ὁρμὴν)·
ίω· πτνάζω· ἀφίνω, Ἐκπολῶ· ἐδ-
ίων, « Τοῖσι δ' ἴκμενον οὖρον ἴει Πο-
ας δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, «
ς· « Ἰεὶς σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, «
ρ. « τίς σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦ-
θ. (καὶ κατὰ δοτ.) » Ἴησι τῷ βώλῳ, «
« Ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσιν, « Ὅμ.
λογογρφ.) » Φωνὴν ἰέναι, « Πλ.,
δόγξη. » Ἀωρίδα γλῶσσαν ἱέντες, «
ομιλοῦντες. (καὶ ἄλλ.) » Ποταμὸς
γαῖαν ἴησιν (ἐνν. ὕδωρ), « Ὅμ., τρέ-
ρρύει. » Ἀλιφάρτων δ' ἀπὸ δάκρυον
ἧκεν, « Ὀδ. Ψ. » Κάδ' δὲ κάρητος ἧκε
κόμας, « αὐτ., τὰς ἀφῆκε νὰ κυματοῦν.
» Ἐκ δὲ ποδοῖϊν ἄκμονας ἧκε δύο, «
αὐτ., ἐκρίμασε. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἧκε
φέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ λογογρφ.) » Ἴει
ἅμα πάντα καὶ σκέλη καὶ χεῖρας καὶ
κεφαλήν, « Ξεν., ἐκίνει ταχέως. (καὶ
μὲ γεν. ἑλλ.) » Μεγάλων ψυχῶν ἱείς, «
Σοφ., καθαπτόμενος, ἐγγίζων. ‖ (μσ.)
Π. ὁρμῶ· κινοῦμαι (διευθύνομαι) πρός.
(συνκδ. καὶ τρπ.) = Ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ.
(μὲ γεν.) » Ἱέμενοι πόλιος, « Ἰλ. Α. (καὶ
πρὸς ἐπίρ.) » Ἱέμενος Τροίην δε, « Ὀδ.
Τ. » Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, Ὀδ. Κ.,
ἔχων γωρισμένην τὴν κεφαλήν του καὶ
βλέπων πρός. (ϗ τρπ.) »Νίκης ἱεμένων, «
Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἴετο Δίνειαν
κτεῖναι, « αὐτ.
Ἴηνα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἰαίνω.
Ἰηπαιήων, ονος (ὁ), (ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων,
(ἴδε Ἰήϊος καὶ
Ἰηπαιωνίζω, Μ. ἴσω. Ἐπικαλοῦμαι ἢ Ὑμνῶ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιφωνῶν τὸ Ἰὴ Παιάν.
Ἴησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἴημι.
Ἰησι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἰᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
Ἰήσιμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰάσιμος.
Ἰησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἴασις.
Ἰητὴρ -κal
Ἰητῆρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἰατρός.
Ἰήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἰητήρ.
Ἰθαγενὴς καὶ Π. Ἰθαιγενὴς [Ἰθύς, γένος], ους (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ νομίμου γάμου, γνήσιος, ἢ 2) αὐτόχθων, (ἐν γέν.) εὐγενὴς, εὐπατρίδης. 3) (ἐπὶ πραγμ.) = Αὐτόφωτος. « Οὐκ Ἰθαγενέα στόματα (τοῦ Νείλου) ἀλλ' ὀρυκτὰ, « Ἥρ.
†Ἰθαίνω, Μ. ανῶ, γρμτ. ἀντὶ Ἰαίνω, [ῶϊ.
Ἰθαρὸς, ά, όν, Π. διαυγὴς, καθαρός.
Ἰθέα, Ἰων. ἀντὶ Ἰθεῖα, Θηλ. τοῦ Ἰθύς.
Ἰθίως [Ἰθύς], ἐπίρ. Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) = Εὐθέως, ἀμέσως.
Ἰθι, δ'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι. ‖ (ὡς ἐπίρ.) Παρακελ., = Ἄγε, ἔλα! κάμε! ἔλα δά!
Ἴθμα (τὸ), Π. [εἴμι]. ἴχνος, πάτημα· προπάτημα· πέταγμα. (ἐν γέν.) κίνημα.
†Ἴθριξ [ῐ̆], ιος (ὁ). εὐνοῦχος.
Ἰθῦ, οὐδ. τοῦ Ἰθύς.
†Ἰθυβόλος (ὁ, ἡ), = Εὐθύβολος.
Ἰθυδίκης, ου (ὁ) καὶ
Ἰθύδικος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύδικος.
Ἰθύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύδρομος.
Ἰθύθριξ, ὕτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύθριξ.
Ἰθυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθυκέλευθος.
Ἰθυκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα ὀρθὰ τὰ κρήδεμνα (ἀνοικτὰ τὰ πανία) της.
†Ἰθυκτίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἴσας (εὐθείας) τὰς κτιδόνας, (οὕτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος τὸ τοῦ Ὁμήρου Ἰθυπτίων.
Ἰθυκυφὴς, ἐος καὶ ϗ Ἰθύκυφος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (κύπτων) ἴσια πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἔχων πεταγμένην τὴν ῥάχιν, πάσχων ἐμπροσθότονον, καμπούρης.
Ἰθυλορδὸς (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (λορδὸς) πρὸς τὰ ὀπίσθεν, πάσχων ὀπισθότονον.
Ἰθυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐυθυμαχέω.
Ἰθυμαχία (ἡ), = Εὐθυμαχία, [ἐκ τοῦ
Ἰθυμάχος (ὁ), = Εὐθυμάχος.
†Ἰθυμβος (ὁ), [Ἰθύω]. ὕμνος καὶ χορὸς εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Ἰθύνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐθὺν νοῦν (κρίσιν ἢ ὀρθὴν φρόνησιν.
Ἰθυνσις [Ἰθύνω], (ἡ), = Εὔθυνσις, διεύθυνσις.
Ἰθύντατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἰθύτατος, ὑπερθ. τοῦ Ἰθύς. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἰθύντατα, ἐπίρ. "Ὅλως διόλου ἴσια, (καὶ τρπ.) δικαιότατα. »Δίκην ἰθύντατα εἶπε, « Ἰλ. Σ.
Ἰθύντειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ-
Ἰθυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐθυντήρ, διευθυντὴς κτλ.
Ἰθυντήριος, α ἢ ος, ον, = Εὐθυντήριος, ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διεύθυνσιν.
Ἰθυντὴς, οῦ καὶ
Ἰθυντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἰθυντήρ.
Ἰθύνω [Ἰθύς], Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Εὐθύνω, ἴσάζω· στήνω ὀρθόν· διευθύνω τι πρὸς ἢ κατά τινος· (τρπ.) διέπω, κυβερνῶ· διορθόνω· τιμωρῶ. » Ῥεῖα δέ τ' Ἰθύνει σκαλιόν, « Ἴλ.
Ἰθυπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Εὐθυπορέω, [ἐκ τοῦ
Ἰθύπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ περιπατῶν ἴσια (ὑπάγων κατ' εὐθεῖαν), (ἐπὶ ἀνίμ.) πρύμος, οὖριος. « Ἀπόλλωνι—, « Ἐπγρφ., ὁ φέρων οὖριον ἄνεμον. 2) (προπαροξ.) τοῦ ὀπ. οἱ πάροι (οἱ δρόμοι, αἱ διέξοδοι) εἶνε ἴσιοι, (ἁπλῶς) ἴσιος. « Ἰθυπόροια κελεύθου, « Νόνν.
Ἰθυπτίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [ζῴ. πέτομαι], ὁ πετῶν (φερόμενος) κατ' εὐθείαν. (ἴδε ϗ Ἰθυκτίων.
Ἰθύρροπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (πείνων) κατ' εὐθείαν.
Ἰθύς, ος (εῖα, ὐ), (τὸ παρθ. -ύτερος, -ύτατος, ϗ Π. -ύντερος, -ύντατος), = Εὐθύς, ἴσιος· στήκων ἢ ὑπάγων ἴσια. (μεταφ.) ὀρθὸς· εἰλικρινὴς, ἀληθινός· δίκαιος. ‖. (τὸ θηλ.) Ἰθεῖαν (ἐνν. καθ' ὁδόν), (ἐλλαμβ.) ἀντὶ ἐπίρ. Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. (ϗ τρπ.) » Ἐκ τῆς ἰθείης, « Ἥρ., εἰλικρινῶς., ἁπλῶς· παρρησίᾳ, (κοιν.) μὲ τὴν ἴσιάδα ἢ ὀρθοποδίαν. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἰθύ, ἀντὶ-
Ἰθύς, ἐπίρ. Π. Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. (μὲ γεν.) » Ἰθὺς Δαναῶν, « Ὅμ., ἴσια κατ' ἐπάνω των. (καὶ προθετ.) » Ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας, « Ἥρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἰθὺς μάχεσθαι, « Ἰλ. Ρ., (ναυολογικ.) Ἰθυμαχήσαι.
Ἰθύς, ύος (ἡ), Π. [Ἰθύω], ὁρμὴ· κίνημα ὁρμητικὸν ἴσια κατ' ἐπάνω τινός. (μεταφορ.) ἔφεσις, ἐπιθυμία· σκοπὸς· ἐπιχείρησις.
Ἰθυσκόλιας (ὁ, ἡ). γυρτὸς κατ' εὐθεῖαν γωνίαν. » Ῥάχις—, « Ἱππκρ., (ἴδε Ἰθυκυφής).
Ἰθυτένεια (ἡ), ἡ κατ' εὐθεῖαν τάσις (διεύθυνσις), εὐθυγραμμία, [ἐκ τοῦ
Ἰθυτενὴς [Ἰθύς, τείνω], ος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τενῶς. 'Ο ἐκτεινόμενος ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν), (ἐν γέν.) ἴσιος. (καὶ μεταφορ.) δίκαιος. » Τὸ ἐν ταῖς κρίσεσιν Ἰθυτενές, « Θεοφύλ.
Ἰθύτης (ἡ), [Ἰθύς]. = Εὐθύτης, ἡ κατ' εὐθεῖαν φορά.
Ἰθυτμὴς, ῆτος, Π. καὶ
Ἰθύτομος (ὁ, ἡ). κομμένος ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν), ἴσιος. » Ἀγυιὰ—, « Νόνν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰούτριχες, πλθ. τοῦ Ἰούθριξ.
Ἰουφαλλικός, ή, όν καὶ Ἰουφάλλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰούφαλλον.
Ἰούφαλλος (ὁ), [ῖΙδ. φαλλός]. ὁμοιωμά τι ἀνδρικοῦ ἐντεταμένου αἰδοίου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ Βακχεύοντες. 2) (συνκδχ.) εἶδος ᾠδῆς ψαλλομένης εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου. 3) ἀσελγὴς (κακοήθης, διεφθαρμένος) ἄνθρωπος.
Ἰθυφάνεια (ἡ), ἡ κατ' εὐθεῖαν προσπίπτουσα λάμψις (ἀκτὶς φωτός).
Ἰθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὐθύφρων.
Ἰθύω, Μ. ὑσω, = Θύω, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν, φέρομαι (ὁρμῶ) κατ' εὐθεῖαν πρός τι ἢ κατά τινος· (τ.π.) ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ.
Ἰθωρία (ἡ), = Εὐθωρία.
Ἰίζω, Μ. ἴισω. Ἔχω τὸ χρῶμα κτλ. τοῦ ἰοῦ (τῆς σκωρίας).
†Ἱκανοδοσία (ἡ), (νλγ.) ἐγγύησις ἢ ἀποζημίωσις ἀποχρῶσα, ἱκανοποιήσεις, [ἐκ τοῦ
†Ἱκανοδότης, ου (ὁ), (νλγ.) ὁ δίδων (παρέχων) ἀποχρῶσαν ἐγγύησιν ἢ ἱκανοποίησιν.
Ἱκανός [ἱκάνω], ή, όν. Ἀρκετὸς, ἀποχρῶν, (ἢ μὲ ἀπαρ.) δυνάμενος νά. φερέγγυος, ἀξιόχρεως· ἁρμόδιος· ἀρκετὰ μεγάλος (πολὺς κτλ.), (κοιν.) μεγαλούτσικος χ.τ.λ. « Ἱκανὴ γυνή, » Λξ, ἀρκετὰ εὔμορφη, εὐμοιρούτσικη. » Ἱκανὸς τεκμηριῶσαι, » Θκ., ἀποχρῶν πρὸς ἀπόδειξιν. (ἢ ἑλλ.) » Ἐφ' ἱκανον (ἐνν. χρόνον), » Ἐξ ἱκανοῦ (ἐνν. χρόνου), » Λξ., ἀπὸ (διὰ) κάμποσον καιρόν. « Πορρω τοῦ ἱκανοῦ, « Λξ., ὑπὲρ τὸ δέον. » Τὸ Ἱκανὸν ποιεῖν, « Πλδ., Ἱκανοποιεῖν, (Γαλλ.) donner satisfaction. » Ἱκανὸν ποιοῦμαι (ἡ) τίθεμαι, « Λξ., ἀρκοῦμαι.
Ἱκανότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ Ἱκανοῦ, ἁρμοδιότ,ς (ἐπιτηδειότης) πρὸς, ἀξ ότης.
Ἱκανῶ-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ Ἱκανὸν (ἀποχρῶντα, ἀρκετὸν πρός). || (μσ.) μοι εἶνέ τι Ἱκανὸν (ἀρκετὸν), ἀρκοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι. » Ἱκανουμένους τοῖς ἑαυτῶν κτήμασι, « Δ. Ἁλ.
Ἱκάνω καὶ (μσ.) Ἱκάνομαι (παρτ. Ἱκανὸν ἢ πλέον οὐ), Π. [ῖΙκω]. ὑπάγω, ἔρχομαι φθάνω· ἐγγίζω, πλησιάζω. (ὀθ.) καταφεύγω (προσπίπτω) ὡς ἱκέτης, ἢ· ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, κυριεύω. » Ὕτε μιν ὕπνος Ἱκάνοι, » Ἰλ. Α., (παρβλ. Ἱκνέομαι).
Ἱκανῶς, ἐπ.ρ. Ἀρκετὰ, ἀποχρώντως· καθὼς πρέπει, ὅσον χρειάζεται. « Ἱκανῶς ἔχω, « Λξ, ἀρκοῦμαι, εἶμαι ἀρκετὰ πληροφορημένος. » Ἱκανῶς ἔχω τινί, « Πλάτ., εἶμαι ἱκανὸς ν' ἀντιταχθῶ πρὸς, (καὶ ἀπρ.) » Ἱκανῶς ἔχει, « αὐτ., ἀρκεῖ, (παρβλ. Ἄλις).
Ἱκελος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἴκελος, ὅμοιος, (ὀθ.
Ἱκελόω-ῶ, Μ. ὥσω, Π. κάμνω τι ὅμοιον μὲ, παρομοιάζω.
Ἱκέλως, ἐπιρ. Π. ὁμοίως, παρομοίως.
Ἱκέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἱκνέομαι.
Ἱκεσία (ἡ), δέησις (παράκλησις) ἱκέτου. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ Ἱκέσιος.
Ἱκετεύω, Μ. ἀσω, = Ἱκετεύω.
Ἱκέσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἱκέτην, Ἱκετήριος. » Ζεὺς—, « Σοφ., ὁ προστατεύων τοὺς Ἱκέτας. » Ἱκεσία τε γίγνομαι, « Εὐρ., ἀντὶ Ἱκέτις.
Ἱκεταδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος Ἱκέτην ἢ τοὺς Ἱκέτας.
Ἱκετεία (ἡ). τὸ Ἱκετεύειν, Ἱκεσία.
Ἱκέτευμα (τὸ). Ἱκεσία· τρόπος Ἱκεσίας.
Ἱκετευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ γινόμενος ἐν εἴδει Ἱκεσίας, παρακλητικὸς.
Ἱκετεύω, Μ. εὔσω (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Παρακαλῶ (κυρ. δὲ καταρεύγω πρός) τινὰ ὡς Ἱκέτης.
Ἱκετηρία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱκετήριος.
†Ἱκετηριάζω, Μ. άσω. Πρωτεύνω Ἱκετηρίαν, Ἱκετεύω, [ἐκ τοῦ
Ἱκετήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἱκέτην ἢ γινόμενος πρὸς Ἱκεσίαν ἢ ἐν εἴδει Ἱκεσίας, Ἱκετευτικός. || (ὡς οὐσ.) Ἱκετηρία (ἡ), (ἐνν. ῥάβδος) ὁ κλάδος τῆς ἐλαίας τὸν ὁπ ἐκράτει ὁ Ἱκέτης, (ὀθ.) » Ἱκετηρίαν τιθέναι (ἐνν. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ), « Ἡρ., = Ἱκετεύειν. (τὸ δέ) » Οὐχ Ἱκετηρίαν ἔθηκεν οὐδεὶς πώποθ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, « Δμ., (ἀναλογ. μὲ τὸ κοιν.) δὲν ἔβρηξεν (ἀντὶ δὲν ἔβωκεν) ἀναφοράν. (ἁπλῶς ἀντὶ Ἱκεσία) »Καὶ πρὸς Ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρηνεῖς οἱ πλείονες, « Συν.
Ἱκετηρὶς (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἱκετήριος, Ἱκετευτικὴ.
Ἱκέτης [ἵκω], ου (ὁ). (κυρ.) Ὁ καταφεύγων πρός τινα καὶ ζητῶν βοήθειαν ἢ καθαρισμὸν ἀπὸ μίασμα φόνου (συνήθως ἐκράτει Ἱκετηρίαν καὶ ἐκάθητο εἰς τὸν βωμὸν ἢ τὴν ἑστίαν, ὅθεν ἐθεωρεῖτο ἱερὸς καὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προστάτου του ἐσχηματίζετο σχέσις τις ὁμοία μὲ τὴν τῶν ξένων). » Ἴσον δ' ἕζθ' Ἱκέτην ὃς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, « Ἡρ., (ὀθ. 2) ὁ ὑποδεχόμενος Ἱκέτην, (Ὀδ. Π. 422). 3) Π. ἀντὶ Ἱκετήριος.
Ἱκετήσιος, α, ον, = Ἱκέσιος καὶ
Ἱκετικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς, = Ἱκετήριος.
Ἱκέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱκέτης.
†Ἱκετοδόκος (δόχος), ο (ὁ, ἡ), = Ἱκεταδόκος.
Ἱκετώσυνος (ὁ, ἡ), = Ἱκετήριος, (ὀθ. || οὐσ.) Ἱκετώσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἢ πρὸς καθαρισμὸν Ἱκέτου φονέως τελουμένη θυσία.
Ἵκηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἵκῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἱκνέομαι.
†Ἱκμαδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱκμαλέος, νοτερός.
Ἱκμάζω, Μ. άσω καὶ
Ἱκμαίνω, Μ. ανῶ. Νοτίζω, ὑγραίνω· μουσκεύω. (συνκδχ.) ἀπαλύνω.
Ἱκμαῖος (ὁ), (ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς, ὡς ἐπιχέων εἰς τὴν γῆν τὴν Ἱκμάδα (τὴν βροχὴν, τὴν ὑγρασίαν).
Ἱκμαλέος, α, ον. Πλήρης Ἱκμάδος, ὑγρὸς, νοτισμένος.
Ἱκμὰς, άδος (ἡ). νοτὶς, ὑγρασία.
†Ἱκμασία (ἡ), = Ἱκμὰς, ὑγρότης, ὑγρασία.
Ἱκμενος (Ἰων. ἀντὶ) Ἵκμενος [Ἱκνέομαι], η, ον, Π. (κυρ. ἄνεμος) πρῶμος, εὔριος, (κατ' ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἱκμὰς) βοστρόπος, γλυκὺς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φρέσκος, ἢ· ὑγρὸς, νοτερὸς.
Ἵκμη (ἡ), [Ἱκμὰς], εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς ὑγροὺς (ὑδατώδεις) τόπους
Ἱκμιος, α, ον, Π. = Ἱκμαλέος.
Ἱκμόβωλον (τὸ). ὑγρὸς (γλοιώδης) βῶλος γώματος.
Ἱκνέομαι-οῦμαι [ἵκω, ἱκάνω], Μ. Π. (παρτ. Ἱκνεόμην-ούμην, ἀόρ. Ἱκόμην, πρκ. Ἷγμαι). "Ερχομαι, ὑπάγω (καταντῶ) που. (μὲ αἰτ. πρόθετ.) » ἐς Κόλχους ἵκετο, « Θκρ. (ἢ ἄλλ. προθ.) » Εὔπλοον ὁρμον ἵκοντο, « » Ἑλλήσποντον ἵκοντο, « αὐτ. (ὡ » Τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος, « Α. » Τὸ δ' ἄψ ἵκες" Ἕκτορ, ἵππ νῦρε, τὸν ἐκτύπησε, (καὶ ἐπίῤ.) » Πρ ἵκετο, « Θκρ. (καὶ χ. πτ.) » Πρ ἱκέσθαι, « αὐτ. » Δεδεγμένους ἀπ κοιτο, « αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἢ ὄν. » Μὴ ὥρας ἵκοιτο! « Πλ., (ῥρ.) νὰ μ τοῦ χρόνου! 2) καταφεύγω πρ τινα ὡς ἱκέτης, (ἐν γέν.) δέομαι, πίπτω, Ἱκετεύω. » Ἱκνοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, « Σοφ. (ἢ ἄλλ. τῆς προθ.) » της Ἱκνοῦμαί σε, « Εὐρ. 3) (ἀπ κατὰ μτχ.) συμπίπτει, συμβαίνει, μόζει, ἀνήκει· ἁρμόζω· ἁρμοστὸν γραινοῦσθαι Ἱκνέεται τὸν πόλεμ ἔτυχε νά. (καὶ πρὸς αἰτ. προθ.) τὸν Ἱκνέεται ἔγκυον (αὐτὴν). » Ἱ ἑλλ. τῆς προθ.) » Ἡμέας Ἱκνέε αὐτ. (καὶ πρὸς γεν. ἢ ὁοτ.) » ὅσσ εται ἀμφοῖν, « Ξεν., ὅσον πέσ ἀναλογίαν των. (καὶ κατὰ μτχ.) γελος Ἱκνούμενον, « Ἀρχ., ἀρμόζ νάλογον. » Ἐτάξαντο, ἀντὶ τῶν τὸ Ἱκνούμενον ἀνάλωμα φρέσι, « » Ἐν χρόνῳ Ἱκνουμένῳ, « Πρ., (συνέπεσε) καιρὸς, » Τοῦ Ἱκνεομέν νου, « Πλ, εἰς τὸν πρέποντα (πρ ρισμένον) καιρὸν, (ὀθ.
Ἱκνουμένως καὶ Ἰων. Ἱκνεομένως καὶ Ἱκνεμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀνηκόν ἀποχρώντως, ἱκανῶς. « Καὶ γάλα πίνε Ἱκν., « Ἱππκρ.
Ἱκμῆν ἢ Δ. Ἰκμῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἰκάν
Ἱκόμην, ἀορ. β'. τῆς ὁρ. τοῦ Ἱκνέομ
Ἱκρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἱκρίον ἢ Ἴκριον (τὸ), [ἄκρις, ὄκρις] (ἐν εἰς τὸ πλθ.) σανίδωμα καπαστρώμ μᾶλλον τὰ ἐγκοίλια (πλοίου) (ὁ Ἱκ ὀρὰ περὶ σταμίνεσαν ὑφ(αν)ον ἀπὸ τοῖχον ἔτεγε, « Νόνν.). τὸ ἱστίον στ τωμα (ὑπερῷον) οἴκου· δῶμα (συνήθ.) σκαλωσιά (διὰ τὰς οἰκοδομ καὶ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτήν, (ῳ πρόγειρον ἐκ σανίδων οἰκοδομ στέκουν οἱ θεαταί, ἢ· ὅπου ἀναβ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κεφαλικῆς τοὺς καταδίκους (Γαλλ.) échafaud
Ἱκριοπηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζω Ἱκρί ἢ ἐν εἴδει Ἱκρίου, σκεπάζω μὲ σανί μα, πατόνω.
Ἱκρίωμα (τὸ), Ἱκριοειδὲς κατασκεύ σκαλωσιά.
Ἱκριωτὴρ (ὁ). μέρος τι τοῦ πλοίου, (βαρ. Νομ. 507, 533).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-ς, ον, Π. ἀντὶ ἱκέσιος ἢ ἱκετή-

-ίρ. Π. [ἵκω]. πλησίον, ἐγγύς· χρόνως· εὐθύς· ἐξαρνα. (μὲ γεν.) ἥμενοι Διός, « Αἰσχλ. (ἢ ἀποὺς· ἵκταρ βάλλει, « Πλάτ. (καοὖτε πλησιάζει κἂν (τὸ βέλος) ιμάδι, (θηλ. παροιμ.) πολλὰ μα-

-ῶ, Μ. ήσω, = Ἱκτεριάω.

[ἵκτερος], ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. κιὺ λίθου.

-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἴκτερον (κιν).

-ς, ή, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμεἢ συνιδευμένος μὲ ἴκτερον.

-ης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱκτερικός, ὅμοιος ερον.

-ις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἱκτεριώδης.

-ομαι-οῦμαι (χ. Μ.). Παθαίνω (Κυκαὶ ἀπό) ἴκτερον.

(ὁ), [ἵκτις] εἶδ. (ἡ μᾶλλ. σύμ-ς) ἀσθενείας, κιτρινάδα, (ἄλλ.) χρυκαὶ εἰς τὰς Ἀθ.) νίκτερας.

-ομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πάσχω πίπτω εἰς) ἴκτερον.

-ης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱκτεριώδης.

(ὁ), Π. ἀντὶ Ἱκετὴρ, Ἱκέτης.

-ος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἱκετήριος.

-ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱκέτης.

-ος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱκτῖδα. ||. -ηλλ.) Ἱκτιδῆ (ἡ), (ἐνν. δορὰ), δέρμα -ίνος· ἡ (ὀρθότ.)

-ος (ὁ). [ζῆμαι· ἡ ἵκω], εἶδ. ἱερακιοῦ, -ικέφαλον, (Γαλλ.) milan. 2) εἶδ. -ου ἢ τσακάλι.

-ώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰκτίνῳ ὅμοιος, ἁρ-κτικός.

[ζῆμαι], (ὅος (ἡ), ζ. (κοιν.) κουνάδι, -ίδι.

-ω, Γ. ἐν, πρα. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἱκνέο-

-εύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἱκετεύω, [ἵκ

-ήρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱκέτης.

-ιγμαι (παρτ. Ἱκνον ἢ Ἶξον), Π. (πρωτ. τοῦ) Ἥκω Ἱκάνω ἢ Ἱκνέομαι, Ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, φθάνω κτλ.

-ας (ὁ), ᾶ. ἀντὶ Ἱλη.

-ήν, ενος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἱληδόν.

-ήρα (ἡ), Π. [ἵλαος]. ἡ σελήνη.

-ήσ, Π. ἀντὶ Ἱλάσθητι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς -ομαι τοῦ Ἱλάσκω.

-ομαι (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἵλημι) καὶ -ομαι (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἰλάω), Π. ἀντὶ -ομαι.

-ς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἵλεως.

-ς (ὁ), = Ἱλαρότης. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ -ισσα.

-ια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ (χαρμόσυ-ἡ εἰς τιμὴν τῆς Ἐφεσίας (ἑορταζο-ὑπὸ τῶν Ῥωμ. κατὰ τὴν ἐαρινὴν -ήριον, ἀναλογοῦσα κατά τι μὲ τὰ -ομένην Καρναβάλια).

-ουσις, ου (ὁ). ἑορτήζ Ἱλαρότητος (εὐ-ας [ἱλάω].

-ος, ον. Φαιδρὸς, χαρού-ος.

Ἱλαρότης (ἡ). φαιδρότης, ἡμερότης (προσώπου).

Ἱλαροτραγῳδία (ἡ). τραγῳδία καταστρέφουσα εἰς τὸ κωμικὸν ἢ μεταπεποιημένη ἐπὶ τὸ κωμικώτερον.

Ἱλαριόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἱλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ Ἱλαρὸν, εὐφραίνω, καλοκαρδίζω, φαιδρύνω. «Τὸ τῶν ἐννοιῶν σκυθρωπὸν—, « Εὐρ.

Ἱλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἴλης (ἑνὸς τάγματος ἱππικοῦ).

Ἱλαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱλάρχου.

Ἱλαρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραγῳδῶ ὡς Ἱλαρῳδός.

Ἱλαρῳδία (ἡ). τραγοῦδι ἢ τραγούδημα Ἱλαρῳδοῦ.

Ἱλαρῳδὸς (ὁ, ἡ). τραγουδιστὴς ἢ ποιητὴς Ἱλαρῶν (τερπνῶν, χαροποιῶν) ᾠδῶν.

Ἱλαρῶς, ἐπίρ. Μὲ Ἱλαρότητα.

Ἱλάσιμος (ὁ, ἡ), [†Ἱλάω], ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) πρὸς Ἱλασμὸν, ἐξιλεωτικός.

Ἱλάσκω [Ἱλάω], Μ. Ἱλάσω (νλγ.) ἀντὶ (τοῦ εὐχρ.) Ἱλάσκομαι, Μ. Ἱλάσομαι (πρκ. Ἱλασμαι, ἀόρ. πθ. Ἱλάσθην καὶ μέλλ. Ἱλασθήσομαι). Κάμνω τινὰ Ἵλεων (εὐμενῆ) πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον, ἐξιλεόνω (καὶ πτ.) ἐξιλεύνομαι. » Ἄνασσ', ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν,« Ὁμ. Γ'. (καὶ αἰτ.) » Ἱλασαμένους αὐτὸν ᾖ διαλλαγείσι, « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Εἰς τὸ Ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ,« Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου . . πῶς Ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ; « Πλάτ., πῶς να τὰ ἀλληγορήσωμεν εὐσχήμως; (κοιν.) πῶς νὰ τὰ μβολώσωμε; (καὶ δοτ. ἐκ δ'. ἢ ὀργαν.) » Μολπῇ θεὸν Ἱλάσκοντο,« Ἱλ. Α. » Θυσίῃσι αὐτὸν Ἱλάσκονται,« Ἡρ. (ἢ περιποιητ.) « Ὁ Θεὸς Ἱλάσθητί μοι, « Γρφ. Ἱλασμα (τὸ). τὸ προσφερόμενον πρὸς Ἱλασμὸν (πρὸς ἐξιλέωσιν), θυσία (ἱλαστήριος).

Ἱλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἱλάσκομαι.

Ἱλασμός (ὁ). τὸ Ἱλάσκεσθαι, ἐξιλέωσις. θυσία (ἢ ὁποιαῦηποτε τελετὴ) γινομένη πρὸς ἐξιλασμόν.

Ἱλαστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς Ἱλασμὸν, ἐξιλεωτικός. ||. (οῦσ.) » Ἱλαστήριον (τὸ), « Γρφ., ἡ ὑπεράνωθεν τῆς κιβωτοῦ τῆς διαθήκης χρυσῆ τράπεζα. (ἐν γέν.) θυσιαστήριον. » Τοῖς τοῦ Ἱλαστηρίου προθύροις, « Ἰωα.

Ἱλαστικὸς, ἡ, όν, = Ἱλαστήριος. » Ἱλαστικὰ (τὰ), « θυσία πρὸς ἐξιλασμόν.

(Ἱλάω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἱλάομαι = Ἱλάσκομαι, (ὕθ. ὁ) Μ. Ἱλάσω κτλ.

Ἱλάομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἱλάομαι.

Ἱλεός (ὁ), [Ἵλλω], = Εἵλεως (1, 2).

Ἵλεως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἵλεως.

Ἱλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ Ἵλεων, ἐξιλεύνω, (καὶ μσ.) ἐξιλεύνομαι.

Ἵλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἵλαος, φαιδρὸς, ἱλαρὸς· (συνεκδ. καὶ συνήθ.) εὐμενὴς, συμπαθητικὸς, εὐδιάθετος.

Ἱλέως, ἐπίρ. Εὐμενῶς.

Ἱλεωτήριον (τὸ), [Ἱλεόω], = Ἱλαστήριον.

Ἱλεωτικὸς, ἡ, όν. Ἐξιλεωτικὸς, Ἱλαστήριος.

Ἵλη (ἡ). [Ἵλλω], = Εἵλη, ἄθροισμα ἀνθρώπων κλπ., (ἰδικωτ.) τάγμα (σῶμα) στρατ. (κυρ.) ἱππέων, (Γαλλ.) escadron.

Ἱληδόν, ἐπίρ. Κατ' Ἴλας· σωρηδόν, ἀγεληδόν.

Ἱληθι, Ἰων. ἀντὶ Ἵλαθι.

Ἱλήκω (ἐνίχρ. κυρ. μόνον κατ' εὐκτ. ἢ ὑποτ.), Π. εἶμαι ἢ γίνομαι Ἵλεως (εὐμενὴς) πρός τινα.

Ἱλιάς, ἀφαλμ. ἀντὶ Ἰλάς.

Ἱλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ζαλίζομαι, σκοτίζομαι· (μτφορ.) τὰ χάνω. » Ἱλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα,« Πλάτ. « Ἱλιγγιῶ κἄπαλίθιρ πεπληγμένος,« Ἀρχ. « Ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἱλιγγιῶντας ὁρῶσι, « Πλ. [ἐκ τοῦ

Ἵλιγγος (ὁ). (ἐν γέν.) περιστροφὴ, στρηφογύρισμα· (κυρ.) ζάλη (τῆς κεφαλῆς), σκοτοῦρα, ἀντράλα· (μτφορ.) ἁμηχανία, [ἐκ τοῦ

Ἵλιγξ [Ἵλλω], ιγγος (ἡ), = Δίνη, στρηφογύρισμα (νεροῦ), καταβοῦρα.

Ἱλιόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ Ἴλιον (τὴν Τροάδα).

Ἱλιόθι, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ Ἴλιον.

Ἱλιοβράστας (ὁ), Π. [Ἴλ. βαίω], ὁ καταστρέψας τὸ Ἴλιον, παρθηνὸς τῆς Τροάδος.

Ἱλλαίνω [Ἱλλός], Μ. ανῶ. Ἀλλοιωθρίζω. στραβοκυττάζω.

Ἱλλὰς [Ἵλλω], άδος (ἡ). σχοινὶ (διὰ δέσιμον), τριχηὰ, φλαμοῦσι· εἶδ. θηλειᾶς· γιουλλάρι. 2) εἶδ. πτηνοῦ (κίχλας).

Ἱλλίζω [Ἱλλός], Μ. ίσω, = Ἱλλαίνω, Ἱλλώπτω.

†Ἵλλις, ίδος (ἡ), Θηλ. τοῦ

Ἱλλὸς (ὁ), [Ἵλλω]. μυωψ (;) ἢ ἀλλοιῶπος.

†Ἵλλος (ὁ), Ἰων. ὀφθαλμὸς, (ἴδε δενδίλλω).

Ἱλλώ, Μ. . . ;, = Εἵλλω, Εἱλέω, περιχειρίζω, στρηφογυρίζω· κουλουριάζω· συνάζω εἰς ἕν, κάμνω κουβάρι· δίνω· περικυκλόνω.

Ἱλλώδης [Ἱλλός], εος (ὁ, ἡ). ἀλλοιωθρίζων.

Ἱλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἱλλωπίζω, Μ. ίσω καὶ

Ἱλλώπτω [Ἵλλος], Μ. ώψω. Κυττάζω ἀνάλλοιθωρος ἢ μισὸς (μὲ 'μισοκλεισμένα 'μάτια), ἀλλοιωθρίζω, στραβοκυττάζω· συχνοπαίζω τ' ὀμμάτι μου, κάμνω (νεῦμα μὲ) τ' ὀμμάτι. « Οἱ Ἱλλωπτοντες ἀνδρόγυνοι, « Φυσιογνμ.

Ἱλλωσις, εως (ἡ). διαστροφὴ (γύρισμα) τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλοιωθώρισμα.

Ἱλλυεις, εσσα, εν, Π. γειάτος ἴλλυν (βάρκον), λασπώδης, βορβοριώδης.

Ἱλυός (ὁ), Π. = Εἱλυός, τρύπα (φωλιὰ) θηρίου.

Ἱλὺς [Ἵλλω], ύος (ἡ). λάσπη πατσμοῦ, βοῦρκος, (ἐν γέν.) καταπάτι.

Ἱλυσπάομαι-ῶμαι, = Εἱλυσπάομαι.

Ἱλύσπασις, εως (ἡ). ἡ κίνησις (τὸ σύρσιμον) τοῦ Ἱλυσπωμένου ζώου.

Ἱλύω, Μ. ύσω. = Εἱλύω. 2) [Ἱλύς], λασπόνω, λερόνω.

Ἱλυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱλυώεις.

Ἰμαῖος [Ἴμαω ἢ Ἰαλιάς], α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἀπὸ τοῦ φρέατος κτλ.) ἄντλησιν τοῦ ὕδατος ἢ εἰς τὸ ἄλεσμα τῶν γεννημάτων. « Λείβει τις Ἰμαῖον (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), « Καλλιμ., τὸ ὁποῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐτραγῳδοῦσαν οἱ ἀνασύροντες νερὸν ἢ ἀλέθοντες.

Ἰμαλιά (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ μυλωθροῦ, τὸ ἀλεστικόν. (ἐν γένει) τροφή· περιουσία, (ὅθ.

Ἰμάλιος (ὁ, ἡ). ἄφθονος. καρποφόρος. νόστιμος, (καὶ

Ἰμαλίς, ίδος (ἡ), (παρὰ Συρακουσ. ἐπίθετ.) ἡ Δήμητρα.

Ἰμαντάριον (τὸ), = Ἰμάντιον.

Ἰμαντελιγμὸς (ὁ), [Ἱμὰς, ἑλίσσω]. εἶδ. παιγνιδίου εἷς τὸ ὁπ. πρόκειται νὰ εὕρῃ τις τὴν μέσην ἑνὸς λωρίου τυλιγμένου μὲ πολυποίκιλον τρόπον, (Τυρκ.) καίσι, (ὅθ.

Ἰμαντελικτεύς, έως (ὁ). (μτφορ.) ὁ προτείνων πολύπλοκα ἢ διλημματικὰ προβλήματα, σοφιστής.

Ἰμαντίδιον (τὸ), = Ἰμάντιον.

Ἰμάντινος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ λωρία (Ἱμάντας).

Ἰμάντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱμὰς, λωράκι. 2) (ἰατρ.) εἶδος παθους ἐπὶ ὀμέων.

Ἰμαντόδεσμος (ὁ), = Ἰμαντοπέδη.

Ἰμαντόδετος (ὁ, ἡ), δεμένος μὲ Ἱμάντας (λωρία).

Ἰμαντομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τῶν (περιτυλισσομένων εἰς τὰς χεῖρας) Ἱμάντων, πυγμάχος.

Ἰμαντοπέδη (ἡ). δεσμὸς ἀπὸ λωρί (Ἱμάντα). «Δεῖσας θηρὸς (τοῦ πολύποδος) Ἱμαντοπέδην», Ἐπγρ.

Ἰμαντόπους, οδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πόδας λεπτοὺς ἢ ἑπτοὺς ὡσὰν Ἱμάντας. ‖ (ὠδ.) εἶδ. πτηνοῦ ἐνυδρείου μὲ λεπτὰ ἢ μακρὰ ποδάρια.

Ἰμαντορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἐβγάζω) λωρία, [ἐκ τοῦ

Ἰμαντοτόμος (ὁ, ἡ), [Ἱμὰς, τέμνω]. ὁ κόπτων (χωρίζων) λωρία, σκυτοτόμος.

Ἰμαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω ἢ Τυλίζω μὲ Ἱμάντας.

Ἰμαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Ἱμάντα (λωρί), πλεγμένος εἰς εἴδος λωρίκι, σκληρὸς ὡς ἂν λωρί (κοιν. ὡς ἂν τσαρούχι). «Πράσα ἐρθὰ μὲν δυσκατέργαστα, γίνεται γὰρ Ἱμαντώδη, καὶ χαλεπῶς ὑπὸ τοῦ στόματος λεαίνεται», Ὀρειβ.

Ἰμάντωμα (τὸ). τὸ σταυροειδὲς ξύλον ὅ,που κρατεῖ (θένει) τὸν τοῖχον κτλ. (ἴδε τὸ ἑπμ.).

Ἰμάντωσις, εως (ἡ). δέσιμον (σφιξιμον) μὲ λωρία. 2) = Ἰμάντωμα. «Ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδυμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν αὐσειαμῷ οὐ διαλυθήσεται», Γρφ. 3) πάθος τοῦ σταφυλίτου.

Ἰμαοιδὰς (ὁ), Π. [ἰμάω ἢ Ἰμαλιά, ἀείδω], ὁ τραγῳδῶν ἐν ᾧ ἀνασύρει νερὸν ἢ ἀλέθει, (ἴδε Ἰμαῖος).

Ἰμὰς [ἵημι·], άντος (ὁ). λωρί· μάξι (χαμοτσίκι) ἀπὸ λωριά· τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀναιβοκαταιβάζαν τὸν ἐπ.βλῆτα [τὸν μάνδαλον, τὸ ζειμπερέκι] τῆς θύρας· τὸ πέτσινον χειρόκτι ἢ πλεγμάτι ἀπὸ λωριά τὸ ὁπ. ἐφόρμοζεν οἱ πύκται· (ἐν γέν.) σχοινί.

Ἰμάσθλη (ἡ). τὸ λωρὶ τῆς μάστιγος, μάστιξ ἀπὸ λωριά, [ἐκ τοῦ

Ἰμάσσω [Ἱμὰς], Μ. ἰμάσω. Κτυπῶ μὲ τὸ λωρὶ (μὲ τὸ καμτσίκι), μαστίζω.

Ἰματηγὸς (ὁ, ἡ), [Ἱμάτιον, ἄγω]. (ναῦς) διὰ τῆς ὁπ. μεταφέρονται φορέματα (ῥουχικά, πανικά).

Ἰματιδάριον καὶ Ἰματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱμάτιον, φορεματάκι.

Ἰματίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω.

Ἰματιοθήκη (ἡ). ἁρμάρι (σανδοῦκι κτλ.) διὰ τὰ φορέματα.

Ἰματιοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ μεταπωλῶν φορεμάτα, μεταπράττης Ἱματίων, (Γαλλ.) fripier.

Ἰματιοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων φορέματα.

†Ἰματιομίσθης, ου καὶ Ἰματιομισθωτὴς, οῦ (ὁ), ὁ δανείζων μὲ μισθὸν φορέματα (κυρ. διὰ τὸ θέατρον).

Ἱμάτιον (τὸ), [εἶμα]. φόρεμα, (κυρ.) ἐπανωφόρι. («Ἀχίτωνα ἐν ἱματίῳ», Δ. Χρσ. «Ὥστε μὲ θειμάτιον προέσθαι, ᾧ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα», Δμ.), σκέπασμα («Ὑπεξανισταμένου τε προσιόντι αὐτῷ, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱμάτιον», Πλ.) (ἐν γέν.) πανί. «Σακκέουσι ἱματίοισι», Ἡρ., τὸ στραγγίζουν (τὸ περνοῦν) ἀπὸ πανί. «Ὁ ἐν ἱματίῳ βίος», Πλ. ὁ ἐν πόλει, ὁ ἰδιωτικὸς ἢ εἰρηνικὸς, (ἀντίθ. τῷ ἐν ὅπλοις).

Ἰματιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἱμάτια (ἕτοιμα φορέματα).

Ἰματιόπωλις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ. ‖ (ἐπιθ.) «Ἀγορὰ—», «τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ φορέματα.

Ἰματιουργικὸς, ἡ, όν. Ἱματιουργοῦ ἴδιος. ‖. «Ἱματιουργικὴ (ἐνν. τέχνη), «Πλάτ., ἡ ῥαπτική.

Ἰματιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (κόπτων, ῥάπτων) ἱμάτια, ῥάπτης.

Ἰματιοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διωρισμένος Ἱματιοφύλαξ.

Ἰματιοφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ Ἱμάτια.

Ἰματιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν τῶν Ἱματίων.

Ἰματισμὸς (ὁ). ἐνδυμασία· φορέματα, ῥοῦχα.

Ἰματουργικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱματιουργικός.

Ἰματουργὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱματιουργός.

Ἰμάω-ῶ [Ἴμαξις], Μ. ήσω, = Ἀνιμάω, ἀναῤῥώ (κυρ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι). «Ἰμᾶν, τὸ ἀναπᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἰμάντας ἐνδησάμενοι ἀνίμων ἢ κοθίσκων», Φώτ.

Ἰμείρω καὶ (μσ.) Ἰμείρομαι (χ. Μ.), (ἀόρ. Ἰμέρθην), Π. [Ἵεμαι]. ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) «Τεύξει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς», Λρσφ. (ἢ ἀπαρ.) «Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔγειν, ἀδίκως δὲ πεπάσθαι οὐκ ἐθέλω», Σόλ.

Ἰμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ Ἴμεν καὶ Ἰμεναι, Π. ἀντὶ Ἴεναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Ἰμεροδερκὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. [Ἵμερος, δέρκομαι]. ὁ ἔχων ἱλαρὸν (ἐράσμιον) βλέμμα.

Ἰμερόεις, εσσα, εν, Π. [Ἵμερος]. θελκτικὸς, ἐρωτικὸς, ἀξιέραστος. «Γῆς—», «Εὐρ., ὁ ἀναπαύων (ἀνακουφίζων) τὸν θρηνοῦντα, (κατὰ τὸ Ὁμηρ. «Ἱμέρου ὧρτο γόοιο»).

Ἰμεροβλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων τερπωλῇ, ἔχων θελκτικὴν πρασινάδαν.

Ἰμερόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀξιαγάπητος· τὸ πνεῦμά ἢ τὸ φρόνημά του.

Ἰμερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐρωτῶμαι· ἐπιθυμῶ· συνουσιάζω.

Ἵμερος (ὁ), [Ἱμείρω]. πόθος, ἐπιθυμία (κυρ. ἐρωτική), (ἐν γέν.) ὄρεξις. ‖. (καὶ προσωπ.) ὁ Ἔρως. «Σκόπει δὲ Ἵμερος ἢ μέρος καὶ Πόθος, εἴδη διάφορά ἐστι, καὶ ταὐτὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα», Παυσ. ‖. (ὡς ἐπίθ.) ἐρωτικὸς, ζεστὸς, «Ἱμερώτατον κάλλος», «Ἐπγρ. ‖. οὖδ. Ἡμερον καὶ (πλθ.) Ἵμερα, ἀντὶ «Ἵμερον αὐλήσαντι», «Ἐπγρ. «Ἵμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι», «αὐτ., [ἴδε ἡμέρα].

Ἰμερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἱμερόεσσαν (γλυκεῖαν, θελκτικὴν) φωνήν. «Ἡδὺ —», «Ἐπγρ.

Ἰμέρῤῥω, Αἰόλ. ἀντὶ Ἱμείρω.

Ἱμερτὸς, ἡ, όν, Π. = Ἱμερόεις, ἐπιθυμητὸς, ἀξιέραστος, περιπόθητος.

Ἱμερώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱμερόεις.

Ἱμερῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα θελκτικὸν βλέμμα.

Ἰμῆν, Ἀττ. ἀντὶ Ἰμᾶν, ἀπαρ. τοῦ Ἰμάω.

Ἰμητήριον (τὸ), = Ἰμονία.

Ἰμητὸς [Ἰμάω], ἡ, όν. Ὁ ἀντληθεὶς· φρέατος, ἀνασυρτός.

Ἰμμεναι, Π. ἀντὶ Ἰμεναι, ἴδεναι.

Ἰμονιὰ (ἡ). σχοινὶ (κυρ. δεκαπέντε) τοῦ πηγαδιοῦ (μὲ τὸ ὁπ. ἀνασύρουν τὸν κουβᾶν).

Ἰμονιοστρόφος (ὁ, ἡ), ὁ στρέφων τὴν μονιάν (τραβῶν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι). «Ἱμάτιον γὰρ ἐκλαμβάνουν ἀντὶ τοῦ ἤχου τὸν ἀποτελεῖ τοῦτο περιστρεφόμενον», Ἱμάς (τὸ), ἄκλ. εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (παρ' Ἕρρ.). «Οὐδεὶς οὐ χύτραν ἔγχυτρος οὐκ ἴσχει», «Θκρ. «Καλεῖται δὲ παρὰ γυμνητίοις ὁ ἕξιστος ἵνιον», «Γαλ.

Ἰν ἢ Ἶν, ἀνωμ. Π. [Ἴης Ἰ.

Ἶν', κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ

Ἵνα [Ἴης ἢ Πίν], σύνδ. Ἀποτελεσματικὸς (ὑποπτ. ἢ αὐκτ. καὶ κατὰ παραπλανητικὸν τρόπον εἰς μερικὰς ὑποθετ. φρσ., πρὸς ὃ ἐκφράζει καὶ γίνα (τὸ ὁπ. μέχρι τινὸς βαθμοῦ καὶ ἴσχυρα παραλόγως καὶ ἀφ' ὃ) δὲν ἔχει ἄρνα, «Ἰλ. Β. «Ἵν' ἔκθλιος μετὰ γένοιτο, «Ἰλ. Ε. (ᾗ μειὰ τοῦ νῦν) ἔχει σχὸν κειφαλὴν ἵνα μὴ πεσεῖται ἄλλοι, «Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ παραλλ. αἰτιολογ.) «Ἵνα δὲ γέλωτα παρέχω ἄλλοισι, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἑλκεσ— Πλ. (καὶ πρὸς ὁρς.) «Ἵν', εἰ μὴ πόδων, ἐτόκουν», «Δρ. (καὶ ἀλλ.) (ἐνν. γένηται·)ς «διατίς 2) ἀντὶ ἐπὶ ἢ Τοπ., ὅπου, ἐκεῖ ὅπου. «Ἵνα πανταχοῦ νιστο εἶναι ἐνηγετήρια, «Ἡρ. (ἢ τοῦ γεν.) «Ἵνα γῆς.« Σοφ. (καὶ τρόπ.) «Ἵνα ὁρᾷς ἵν' οἱ κακοῦ;» αὐτ. (ἢ χρόν.) «Ἵν' καθ' ὃν καιρὸν. «Θκρ. «Σοὶ δὲ γάμος ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὰ ἔσθαι, τὰ δὲ παρασχεῖν, «Ὀδ. Ζ.

Ἵνα, αἰτ. ἐν. τοῦ Ἰς.

Ἰνδάλλομαι (χ.Μ.). Π. [εἶδος, εἰδάλλομαι] φαίνομαι· δμοιάζω, (ὅθ.)

Ἴνδαλμα (τὸ). φαινόμενον· δμοίωμα· φαντασμα.

Ἰνδαλματίζω, Μ. ίσω, (μτγν.). Μορφόνω, ἀναπλάζω.

Ἰνδαλματώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐνδάλματι ὅμοιος, φανταισιώδης.

Ἰνδαλμὸς (ὁ). ὁμοίωσις, παρομοίωσις. (ἐντὸς) ἀπὸ Ἰνδάλμα, εἰδωλον.

Ἰνδικόπλευστης, ου (ὁ). ὁ πλεύσας (ταξειδεύσας) εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Ἰνδικὸς, ἡ, όν. Ἰδ. ἐκ τῆς Ἰνδίας. «Φόρτος —», «Στρβ. (ὁ Φλῳρ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ ὑπερθ.) «Λίθους... τῶν Ἰνδικωτάτων ᾗ σαρδωνίων», ‖. (ἰδ.ν.) «Ἰνδικὴ (ἐνν. χώρα)», «ἡ Ἰνδία, καὶ «Ἰνδικὸν (ἐνν. φάρμακον)», «ἐπ. λατρικοῦ ἡ βαφῆς, τὸ πιπέρι ἢ τὸ τζιγγέρι» (μτγν.) τὸ λουλάκι.

Ἰνδικὸς, ίδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ἰνδική.

Ἰνδικτιών, ῶνος (ὁ, ἡ). Ἰνδὸς τὸ γένος, γεννημένος εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Ἰνδολέκτης, ου (ὁ), Π. ὁ νικητὴς (κατεπάνω εἰς ἐξολοθρευτὴς) τῶν Ἰνδῶν ἢ τῆς Ἰνδίας.

Ἰνδὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας, κάτοικος τῆς Ἰνδίας. (ἐπὶ πραγμ.) Ἰνδικὸς. ‖. (ὡς οὐσ.) ὁ ποταμὸς τῆς Ἰνδίας.

Ἰνδοβολέτης (ὁ, ἡ), = Ἰνδολέκτης.

Ἰνδὸς, ά, όν, = Ἰνδικός.

Ἰνδοστρέφω, -στρέω)-ῶ, [ὀθ. τὸ Λατ. insania], Π. τρέχω, ἰων. (σπν.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω· κατέχειμαι, (ὀθ).

Ἰνδρυμὸς (ὁ). κίνωσις, κάθορσις.

Ἰνδρυσις, εως (ἡ), γραμτ., ἐξήγ. τῶν Ἰνηθμός.

Ἰνδρύω (ῦω), [Ἵζω]. τὸ ὄπισθεν (οἱ δύο τένοντες) τοῦ λαιμοῦ. (κοιν.) σνίχι, σβέρκος.

Ἰνεον (τὸ), ἴδε Ἰν.

Ἰνεύς (ὁ, ἡ), Π. [Ἵζω], τέκνον, υἱὸς ἢ θυγάτηρ.

Ἰννάς ἢ Ἰννὼς (ὁ), Ζ. Γίννος.

Ἰννάω καὶ (κρσ.)

Ἰννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (γεμάτος) ἴνας, νευρώδης.

Ἰνὸς ἢ Ἰς, ἰνὸς (ὁ). εἶδ. σπώληκος ἢ ἐντόμου βλαπτοντος τὰς ἀμπέλους. (ἴσ.)=Ἰψ.

Ἰνοτόμαρον, [ἐκ τοῦ Ἰνὸς ἢ Ἶς (ἀσαφ.)]. πληθητικὸς (ἐπὶ ἀγριοκάτσικου ἢ ζαρκάδι.

Ἰνόω-ῶ (τὸ). τὸ πασμένον διὰ τοῦ ἰξοῦ πουλιῶν.

Ἰξ-. Δ. καὶ

Ἰξάριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰξευτής.

Ἰξαρίσκος (ὁ, ἡ), = Ἰξευτὴς.

Ἰξάω, ῶ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος (πιάνων πουλιὰ μὲ τὰ) ἰξοβέργια.

Ἰξευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰξευτὴν ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ Ἰξεύειν. «Ἰξευτικὴ», «ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ Ἰξευτοῦ.

Ἰξευτρία (ἡ), Θηλ. τοῦ Ἰξευτὴς.

Ἰξεύω, Μ. εύσω, Π. πάνω πουλιὰ μὲ τὸν Ἰξὸν (μὲ ταῖς Ἰξοβέργαις).

Ἰξὸς (ὁ), τὸ φυτὸν ὁ Ἶξος. «Ὁ δὲ πρῖνος ἔχει παρὰ τὴν βάλανον καὶ κύκκον τινὰ φοινικοῦν. ἴσχει δὲ καὶ Ἶξιαν καὶ ἔχοντες ἥττον φαλακροῦνται», «Ἀρστ. 3)=τὸ

Ἰξοῦ, οὖ (ὁ). εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) καλλιάγκαθο καὶ (κατ' εὐφημ.) κολαγκάθι, (ᾧ μερικὰ μέρη) ἓξά. (ἡ ῥίζα τὸν εἶπαν «Ἰξοῦ ῥίζα», οὗτον λέγεται ᾗ ὑλοφόνεον). «Ἰξοῦ δὲ τὴν ἰξίαν πεποιῆσθαι βοηθεῖ ἀ-

ψίνθιον μετ' οἴνου καὶ καστορίου», «Γαλ. (ἴδε Χαμαιλέων ᾗ

Ἰξίνη (ἡ), εἶδ. θάμνου Ἰξοφόρου, (ἴσως) = Ἰξίας. «Ἡ Ἰξίνη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχοῦ, ῥιζόφυλον δέ ἐστιν ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἀναπέφυκεν, ὥσπερ ἡ ἤλον εἰ μάλα ἐπικεκρυμμένον ἐπὶ (ἴσ. ὑπὸ) τῶν φύλλων· οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸ θάκρυον αὐτοῦμον· καὶ τοῦτο ἐστιν ἡ ἀκανθικὴ μαστίχη, «Θρ.

Ἰξίων, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος ἀπὸ) Ἰξίαν (τὸ φυτόν). «Πόμα Ἰξίεν», «Νίκ. 2) = Ἰξώδης.

Ἰξὶς [Ἴκω], εως (ἡ), Π. ἄφιξις· ὁρμὴ, φορά. «Κατ' Ἰξὶν, «Ἱππκρ., ἴσια, κατ' εὐθεῖαν ἢ κατὰ συμπάθειαν. «Οἶνος ὠκὺς ἐς τὴν ἄνω Ἰξὶν», «Ἀρετ. «Τὸ οὖς κατ' Ἰξὶν τοῦ σπληνὸς ᾗ τοῦ πλευροῦ ἦλγει», «Ἱππκρ.

Ἰξοβολίω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰξεύω, (ἐν γέν.) θηρεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), [ἐκ τοῦ

Ἰξοβολὸς (ὁ, ἡ), = Ἰξευτής.

Ἰξοβορὸς (ὁ, ἡ), [Ἰξὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) Ἰξόν.

Ἰξοεργὸς (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἰξευτής.

Ἰξὸν, Π. ἀντὶ Ἰκον, παρτ. τοῦ Ἴκω.

Ἰξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ γλίτζερον ὡς ἄνθρ. λτέρνο.

Ἰξὸς (ὁ), [Ἴαχω, ὀθ. τὸ Λατ. viscus], εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ (φυτρόνοντος ἐπάνω εἰς τὰς ὅρυς). (συνδχ.) ὁ κόκκος τοῦ φυτοῦ τρώει καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζομένη κόλλα (διὰ τὰ ἰξοβέργα). (ἐν γέν.) γλίντζα. «Βαὶ τὸν ἰξὸν ἀφαιρέειν», «Ἱππκρ. 2) = Κισσός. «Ἰξῶν (τὸ ὁποῖον ὅμως διορθ. ἰξῶν) ἀπλέως», «Πλ.

Ἰξοφάγος (ὁ, ἡ), = Ἰξοβόρος.

Ἰξοφοραὶδες, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἰξοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ ἀλειμμένος μὲ) Ἰξόν. «Δόναξ—», «Ἀπγρ., ἡ Ἰξοβέργα.

Ἰξόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ Ἰξόν.

Ἰξυόεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῆς Ἰξύος.

Ἰξυόφιν, Π. δοτ. τοῦ

Ἰξύς [συγγ. τῷ Ἰσχύς], ύος (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὴν ἀσφὺν καὶ τὰς λαγόνας ἢ τὸ μεταξὺ ἰσχίων καὶ ἀσφύος μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) τὰ μέσα, ἄπου βάλλεται τὸ ζωνάρι. «Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ», «Ὀδ. Ε. «Ἰξύϊ θηρὸς ἐπεμβεβώς», «Ἐπγρ.

Ἰξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Ἰξόν, γλοιώδης. (συνδχ.) κολλητικὸς. «Ἡ πενία (ξυδὸς τε καὶ εὐλαβὴς», «Λκ.

Ἰοβάκχεια (τὰ), [Ἴη, Βάκχος]. ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου.

Ἰοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τοῦ Ἰοῦ, (Τουρκ.) μενεξελής. (κατ' ἔλτ.) ὑπομέλανος. «Τὸ δὲ τοῦ Πορφυρίωνος (ὕδωρ) κατά τινας χρόνους ἰοβαφὲς», «Δθ., (παρδλ. Ἰοβνεφὴς ἢ πορφυροῦς).

Ἰοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ἢ θελκτικὰ βλέφαρα (βλεμματα).

Ἰοβολίω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψιπτῶ βέλη, ἠγούμαι φαρμάκι, [ἐκ τοῦ

Ἰοβολὸς (ὁ, ἡ). [Ἰὸς, βάλλω]. ὁ ἐίπτων βέλη, ἠ γουν· καμάκι, φαρμακερὸς.

Ἰοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φαρμάκι, φαρμακερός.

κερὸς. «Ἴδιον τὴν ἰοβόρον», «Ἐπιφάν., τὴν τρώγουσαν τὰ ὀφείδια.

Ἰοδάστρυχος (ὁ, ἡ). Π. = Ἰοπλόκομος.

Ἰογλήνης (ὁ, ἡ), = Ἰοβλέφαρος, μαυρομμάτης.

Ἰόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ (πλεγμένος ἀπὸ) ἴα.

Ἰοδνεφὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. [Ἰὸς ἢ ἴον, δνόφος], σκοτεινὸς (μελανὸς) ὡσὰν τὸ ἴον ἢ τὸν ἰόν, σκούρος. (ἴδε καὶ Ἰοβαφὴς).

Ἰοδόκη (ἡ). βελοθήκη, φαρέτρα, [ἐκ τοῦ

Ἰοδόκος (ὁ, ἡ), [Ἰὸς, δέχομαι]. ὁ περιέχων βέλη ἢ φαρμακι (ἰόν).

Ἰοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὰ χρῶματα) τοῦ ἴου ἢ τῆς σκωρίας (τοῦ ἰοῦ), γαλαζομέλανος ἢ σκούρος.

Ἰοεις, εσσα, εν. Π. «Σίδηρος —, «Ἰλ. Ψ., ἢ ὡς σκωρίας (ἰοῦ) ἐπιδεκτικὸς, ἢ πρὸς κατασκευὴν (ὧν (μελῶν) ἐπιτηδειος, ἢ = Ἰοειδὴς.

Ἰοζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) ἰοβαφὴ ἢ ἀνθηρὰν ζώνην.

Ἰοθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (στολισμένος) ἀπὸ Ἴα. «Στέφανος—, «Ἐπγρ. Ἰοίμι, Εὐκτ. εἰῶ Εἶμι.

Ἰοκόλπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα θελκτικὸν (ἀνθηρὸν) κόλπον.

Ἰολόχειος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰὸς, λοχεύω]. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ῥαφιάκι.

Ἰόμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Εἶμι.

Ἰομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). [Ἰὸς, μίγνυμι]. ἐνωμένος (ἀναπαστομένος) μὲ φαρμάκι.

Ἰόμορος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰὸς ἢ ἰὴ, μῶρος]. ὁ πολεμῶν μὲ βέλη ἢ μὲ φωνὴς, (ἐπμ.) θεῖλὸς (ἀνανδρος) πολεμίστης, ὅς τις μάνον μακρόθεν νὰ ῥίπτῃ βέλη ἢ νὰ φωνάζῃ ἠξεύρει εἰς τὸν πόλεμον.

Ἰον (τὸ), (τὸ ι βραχύ), τὸ γνωστὸν εὐῶδες ἄνθος, (Τουρκ.) μενεξὲς, καὶ (ἐπλ.) βιολέττα. (Π. ἀν γέν. καὶ κατ' ἐξοχ.) ὁ θεὸς (ἴδε Ἰούλος καὶ Ἰουπέτιος).

Ἰόν', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἰόντα.

Ἰονθὰς, άδος (ἡ), Π. μαλλιαρὴ ἢ νέα, «Λίγος Ἰονθάδος. «Ὀδ. Ξ., [ἐκ τοῦ

Ἰονλὸς (ὁ). ἡ ῥίζα τῆς ἐριγὸς αἱ ἐρίγες (κυρ. ὅταν πρωτοβγαίνουν). 2) τὸ σπυριὸ (ἐξανθήματα) ἃ που ἔβγαίνουν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν νέων, (ἄλλ.) Ἀκμαί.

Ἰονθώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰόνθῳ ὅμοιος.

Ἰοπλόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαύρους (ὡραίους) πλεξίδας.

Ἰόπλοκος (ὁ, ἡ), Π. (πορεξ.) ὁ πλέκων στεφάνους (ἢ πριπορεξ. πλεγμένους) ἀπὸ Ἴα, (ἐν γέν.) = Ἰοπλόκομος. «Ἰόπλοκ' ἀγλά, μειλιχόμειδε Σαπφοῖ, «Ἀλκ.

Ἰορκος (ὁ). εἶδ. δορκάδος.

Ἰὸς (ὁ), (τὸ ι μακρόν), (πλθ. Π. ναῦ' ἑτερογέν. τὰ ἰά), [Ἵημι]. σκωριὰ (ἐν γέν. τῶν μετάλλ. καὶ ἰδιαίτ. τοῦ χαλκοῦ), γανάδα· (κατ' ἔκτ.) φαρμάκι (κυρ. ζώων). (Π.) βέλος, σαγίττα, (ὁ δὲ Διόδ. συνδμαια καὶ τὰ μέλη) «Ἶον μελιασᾶν», «Ὀλ. ς'., ὡς πρώην αἰτίαν.

Ἰος, ἴα, ἴον, Π. (σπν.) ἀντὶ μίς, μία, ἕν, (οὐ ἄρσ. ἀπαντᾶται μόνον ἡ θηλ. τὸ δὲ οὐδ. συγκίνησεν).

Ἰοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν στέφανον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ (στεφανωμένος μὲ) ἴα, (συνκδχ.) ἀνθηρός, (καὶ τρπ.) λαμπρός, ἔνδοξος.
ἰΙοστεφής, ές (ὁ, ἡ), = Ἰοστέφανος.
Ἰότης (ἡ), Π. (πάντοτε σχεδὸν κατὰ θοτ. καὶ ἅπαξ μόνον κατ' αἰτ.), [ἴος]: θέλησις, ἀπόφασις· αἰτία· (ὃθ. ἐπιφ.) ἀντὶ Ἕνεκα, Ἕκητι. « Θεῶν Ἰότητι, « Ὅμ., βουλήσει, συνεργείᾳ· « Μνηστήρων (» Ἀλλήλων) Ἰότητι, « αὐτ., ἐξ αἰτίας. » Μὴ δι' ἐμὴν Ἰότητα, « Ἰλ. Ο., ἐξ αἰτίας μου.
Ἰοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [τίκτω]. φαρμακερός, ἰοβόλος. » Ὀδόντες—, « Νίκ.
Ἰοτυπής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἴος, τύπτω]. κτυπημένος ἀπὸ βέλος ἢ φαρμακερὸν ζῶον, φαρμακωμένος.
Ἰού καὶ ἰοῦ, ἐπιφών. (ἐκφράζον ἢ πόνον) Ὄχ! ἄχ! » Τί τοῦτο! Παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ! Πράκλεις! ἰού, ἰού! Προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον Πάγον, « Λκ. » Βοῶντα ὡς εἰσαγγελεῖ με καὶ γράψεται καὶ ἰοὺ ἰού! « Δημ. (ἢ μὲ γεν. ἑλλ.) » Φῦ ἰοὺ τῆς ἀτόλμου, « Ἀρχφ. ἢ 2) (χαρὰν), ὄχ, ὄχ! » Ἰού, ἰού, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἔχειν δυσκεῖν ἴγνος, « Πλάτ.
Ἰουλίζω, Μ. (ἰσω. Ἀρχίζω νὰ ἔχω ἴουλον (τὰς πρώτας ἀνθηρὰς τρίχας τῶν γενείων).
Ἰουλίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μικροῦ θαλασσ. ἰχθ. μὲ ἀνθηρὰ χρώματα, (κοιν.) Γλίυς καὶ γίλιος.
Ἰουλόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας (καθὼς τὸ ἔντομον ἴουλος), πολύπους. (μτνμ.) » Ναῦς—, « Ανκ., ἡ ἔχουσα πολλὰ κωπιά.
Ἴουλος (ὁ), [ἴον, οὖλος]. (ἐν γέν.) ἄνθος, (κυρ, δὲ) τὸ ἄνθος τῆς καρυδιᾶς. 2) (μτνμ.) αἱ πρῶται ἀνθηραὶ τρίχες (τὸ ἀγουρδν χνοῦδι) τῶν γενείων εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων. 3) δεκάτι ἀσχύων, (ἄλλ.) Οὖλος, οὖθ. 4) Ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. Ὕ) εἶδ. ἐντόμ. μὲ πολλοὺς ἑκατέρωθεν πόδας, (κοιν.) σαραντατπόδαρον ἢ χιλιοπόδαρον, (ὅμοιον μὲ τὸν Ὄνον καὶ τὴν Σκολόπενδραν, ἄλλα εἴδη ἐντόμων ἐπίσης πολυπόδων). 6) «εἶδ. ἰχθυδίου, (ἄλλως) Ἰουλίς, (Συν. ἐπισπλ. Δ').
ἰΙουλοφυλω-ῶ, Μ. ήσω, [Ἴουλος, φύω], = Ἰουλίζω.
Ἰουλώ, όος-οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἢ Δήμητρα, (ἴδε Ἴουλος).
Ἰουλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (τὸ ἔντομον ἢ τὸ ἄνθος) Ἴουλον.
ἰΙοφ! ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀποστροφὴν ἢ φρίκην καὶ δυσαρέσκειαν). (κοιν.) Οὐφ! (Γαλλ.) fi! fi donc!
Ἰοφόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰός, φέρω]. ὁ περιέχων φαρμάκι, φαρμακερός, ἰοβόλος.
Ἰοχέαιρα, ας (ἡ), Π. [ἰός, χαίρω]. ἡ χαίρουσα (ἐνασμενιζομένη, ἀγαπῶσα) νὰ ῥίπτῃ βέλη, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.). 2) ἡ ἔχουσα πολὺ φαρμάκι, (ἐπίθ. τῆς ἀσπίδος). 3) ἡ ἔχουσα πολλοὺς ἰοὺς (πολλὰ βέλη). » Φαρέτρα—, « Ἐπγρ., (παρβλ. Κίρογαρής).
Ἰοω-ῶ [ἶλος], Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀρίνω) τι νὰ πιάσῃ (ἢ πῦ. Πιάνω σκωρίαν, σκωριάζω.

Ἰπνεύω [ἶπνός], Μ. εὔσω. Ψήνω ἢ Ξηραίνω τι εἰς τὸν φοῦρνον.
Ἰπνη (ἡ), [ἶπύ]. εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. σκαλόνει εἰς τὰ δέ»δρα καὶ τὰ κτυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος τε θηρεῦον μύρμηκας, (ἄλλ.) Ἰυγξ (καὶ κοιν.) τσυμπληγάρα, (παρβλ. Δρυοκολάπτης).
Ἰπνίον (τὸ), = Ἰπνός.
Ἰπνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰπνὸν (τὸν φοῦρνον ἢ τὸ ἀναγκαῖον).
Ἰπνίτης, ου (ὁ). Ψημένος εἰς τὸν Ἰπνὸν (εἰς τὸν φοῦρνον), φουρνιστὸς, (ἄλλος παρὰ τὸν Κριβανίτην). » Εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. « Γαλ.
Ἰπνοκαὴς, ές (ὁ, ἡ). Ψημένος (φρυγανισμένος) εἰς τὸν φοῦρνον, = Ἰπνίτης.
ἰΙπνοκήϊον (τὸ). ἡ τρύπα (τὸ στόμα) τοῦ φούρνου, ἢ φρύγανον διὰ καύσιμον τοῦ φούρνου.
Ἰπνολεθρος, ητος (ὁ) ἢ Ἰπνολεθήτιον (τὸ). λεβέτι (καζάνι, γκιούγκιουμι κτλ.) κτισμένον ἐντὸς ἢ κατεσκευασμένον εἰς εἶδος φούρνου διὰ ζέσπαμα νεροῦ· (τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ Ῥωσσ.) σαμοβάρι, (ἢ τὸ) ἰμπρίκι τῶν σαλεπτσήδων.
Ἰπνοπλάθος καὶ Ἰπνοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ χῶμα) πράγματα τὰ ὁπ. Ψήνονται εἰς τὸν ἰπνὸν (εἰς τὸν φοῦρνον, εἰς τὸ καμίνι), κεραμεύς. 2) ὁ κατασκευάζων πηλίνους φούρνους.
Ἰπνοποιὸς (ὁ), = Ἰπνοπλάστης (κυρ. 2).
Ἰπνὸς (ὁ), [ἴπος]. φοῦρνος· καμίνι· θερμάστρα τοῦ λουτροῦ, σόμπα· γωνιὰ, καπνοδόχη· μαγειρεῖον· (ἐνίοτε) Κυπρών· (ἐνίοτε) = Λαμπτὴρ, φανάρι. « Ἀπὸ δείπνου οὔτοι βαδίζουσ', ἰπνοὺς ἔχοντες· ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ, « Ἀρχφ.
ἰΙπνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰπνεύω, ξεροψήνω, φρυγανίζω. ||. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Προμ. 364. τὸ διορθόνουν) Ἰπόω.
Ἰποκτόνος (ὁ, ἡ), [ἵππος, κτείνω]. ὁ φονεύων τοὺς ἀμπελοφθόρους σκώληκας.
Ἶπος (ὁ καὶ σπν. ἡ). μάγγανος (ὑπου πατοῦνται ἴνα ἰσάσωσι τὰ ῥοῦχα)· παγίδα ἢ ὁπ. πίπτει καὶ πλακόνει τοὺς ποντικούς κτλ., (ὃθ. ἐν γέν.) βάρος (φορτίον) ἐπικείμενον· (καὶ τρπ.) βάσανος, τιμωρία· καταπίεσις· στενοχωρία. « Δῖτναν ἶπον Τυφῶνος, « Πίνδ.
Ἰπόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. σφίγγω εἰς τὸν μάγγανον, (τρπ.) θλίβω, στενοχωρῶ, κατατπέζω. » Ἰπούμενοι ταῖς εἰσφοραῖς, « Ἀρχφ.
Ἰπαγρέται (οἱ), [Ἵππος, ἀγείρω], (ὀνομαζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ τοῦ Ἱππικοῦ.
Ἱππαγρος (ὁ). Ἵππος ἄγριος.
Ἱππαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν ἢ μεταφέρων) ἵππους. « Ναῦς—, « Ἡρ., Θκ.
Ἱππάετος (ὁ), ζῶον μυθῶδες (ζωγραφιζόμενον ἢ ὑφαινόμενον συνήθως εἰς τοὺς Περσ. τάπητας) εἰς σχῆμα ἵππου ἢ ἀετοῦ. 2) εἶδ. μεγάλου ἀετοῦ, (ἴδε Ἵππος).
Ἱππάζω καὶ (συνηθέστ.) Ἱππάζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Γυμνάζω (Τρέχω) ἵππους, Ἱππεύω.
Ἱππαιχμία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἱππομαχία, [ἴκ τοῦ

Ἱππαιγμος (ὁ, ἡ), Π. [Ἵππος, αἴγμή]. πολεμῶν ἐφ' ἵππου.
Ἱππάκη (ἡ) ἢ (μτγν.) Ἱππάκης, ου (ὁ). ἀπὸ γάλα φοράδας τὸ ὁπ. ἔπιναν οἱ Σκύθαι. 2) εἶδ. φυτοῦ ἀσπριώδους, τὸ τριφύλλι ἢ ἄλλο τι ἁρμόδιον πρὸς τροφὴν ἵππων.
Ἱππακοντιστὴς, οῦ (ὁ). Ἱππεὺς ὡπλισμένος μὲ ἀκόντιον, ἀκοντιστὴς ἐφ' ἵππου.
Ἱππαλεκτρυὼν, όνος (ὁ). πτηνὸν μεταξὺ εἰς σχῆμα ἐξ ἡμισείας ἵππου ἢ ἀλεκτρυόνος, (ἴδε Ἱππάετος).
Ἱππαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἱππικός.
Ἱππάνθρωπος (ὁ), = Ἱπποκένταυρος.
Ἱππαπαῖ, ἐπιφών. Ἱππάω, (σχηματισθὲν κατὰ τὸ Ῥυπαπαῖ.
ἰΙππάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἵππος, ἀλογάκι.
Ἱπταρμοστὴς, οῦ (ὁ), Ακκων. ἀντὶ Ἱπαρχος.
Ἱπταρχέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι = Ἵππαρχος.
Ἱππάρχης, ου (ὁ), = Ἵπταρχος.
Ἱππαρχία (ἡ), τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱππάρχου· τὸ σῶμα (τάγμα) τῶν ἱππέων τὸ ὁπ. ὑπηγείτο ὑπὸ ἑνὸς Ἱππάρχου.
Ἱπταρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἵππαρχον ἢ τὴν Ἱπταρχίαν. ||. » Ἱππαρχικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ Ἱππάρχου τέχνη.
Ἵππαρχος (ὁ). Ἄρχων (ἀρχηγὸς, διοικητὴς) τοῦ Ἱππικοῦ.
Ἱππᾶς, ᾶδος (ἡ), ἐπίθ. ἀντὶ Ἱππικὸς. » Στολὴ—, « Ἱππ., ἢ » Ἱππάδα (ἢ) » Εἰς Ἱππάδα (ἀντὶ τελεῖν, « Πλ., ἀνήκειν εἰς τὴν τῶν Ἱππέων.
Ἱππασία (ἡ). τὸ Ἱππεύειν, καβάλλα. ἀλλοτε μὲν μακρὰς, ἄλλοτε δὲ βραχείας ἱππασίας ποιεῖσθαι. « Ξεν.
Ἱππάσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς ἱππασίαν. (μτφρ.) » Τοῖς κόλποις ἑαυτὸν Ἱππάσιμον, « Πλ., ἄρρεν καβαλλικεύσαι.
Ἵππασμα (τὸ). καβάλλα, καβαλλίκευμα.
Ἱππαστὴρ, Π. ἀντὶ
Ἱππαστὴς, οῦ (ὁ), = Ἱππεὺς ἢ Ἱππάστωρ. χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἵππους. » Ἵππος—, « Ξεν. » Μύωψ Ἱππαστὴρ « Ἐπγρ.
Ἱππαστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱππέων, καβάλλα μὲ ἀνοικτὰ σκέλη.
Ἱππαστὸς, ἡ, όν. (Ἵππος) Ὁ διηγμένος ἱππασθῆναι, καβαλλικεύσιμος.
Ἱππάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱππαστὴρ, « Μηλοι Ἱππάστριαι, « Πλ., οἱ χρησιμεύουσαι διὰ καβάλλαν, (ἴδε Δρομάς).
Ἱππάφεσις, εως (ἡ). τὸ σύνορον ἀπὸ τὸ ὁπ. ἀφίνοντο (ἐκινοῦσαν) οἱ ἵπποι καὶ ὀχήματα εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον· ἢ ἄρμα τοῦ Ἱπποδρόμου.
Ἱππεία (ἡ), = Ἱππασία. » Πέλοπος—, « Σοφ. 2) = Ἱπποτροφία. » Θήλειαι πρὸς ἐξαλλωτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ σοὶ τὸ γνήσιον γένος, ἐνδοξου γενομένης ἐνθένδε Ἱππείας, « Στρβ. 3) θηλ. τοῦ Ἱππειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἵππον ἢ εἰς τὸν Ἱππέα· ἐπιτήδειος πρὸς τὸ Ἱππεύειν. « Ἱππικὸν ἢ Ἱππεῖον, « Ξεν. » Ἱππικὸς. « Δίφρος (» Φάτνη), — « Ὅμ. « Ἄργος Ἵππειον, « Εὐρ., τὸ

θστον. « Ποσειδῶν Ἵππειος, « Ἀρστφ. « Ἄρμος—, « Ἡσύχ., ὁ τετραστάδιος.
Ἱππηλάσεια (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἱππελάτης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Ἱππηλάτης.
Ἱππέλαφος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. μεγάλης ἐλάφου (τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται ὡς ἵππον), (Ἄλλ.) élan. (κατ' ἄλλ.) εἶδ. ἀντιλόπης (gazelle).
Ἱππεραστὴς, οῦ (ὁ). ἐραστὴς τῶν ἵππων.
Ἵππερος (ὁ), [Ἵππος, ἔρος]. = Ἱππιμανία. 2) (κατ' ἄλλ.) νόσος τις τῶν ἵππων, (σχηματισθὲν κατὰ τὸ Ἵδερος, Ἵκτερος).
Ἱππεῖμα (τὸ). ὄρμοις ἵππου, καβάλλα, ἱππασία. « Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππεῖμα διώκεις, « Εὐρ.
Ἱππεῖος, ἐως (ὁ). καβαλλάρης· (ἰδιαιτ.) ἱππασιστὴς ἔφιππος· (ὃθ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἔχων 300 μεδίμνων πρόσοδον ἢ ἔμπ. ἀνήκων (συντελῶν) εἰς τὸ Ἱππικὸν, (οἱ Ἱππεῖς ἀπετέλουν τὴν Ε' τάξιν τῶν πολιτῶν).
Ἱππεῖτις, εως (ἡ). τὸ Ἱππεύειν, καβαλλίκευμα, ἱππασία.
Ἱππεκτήρ, Π. ἀντὶ
Ἱππεκτής, οῦ (ὁ). Ἱππεὺς, Ἱππαστής. « Τὸν Ἱππεκτὴν Ἀραζόνων στρατὸν, « Εὐρ.
Ἱππεύω, Μ. εὔσω. Τρέχω (Ἵππάγω) ἵππους, καβαλλικεύω. « Οἱ Σκύθαι Ἱππεύουσι κατὰ κώμας ἵπποις, « Ἀρστ. 2) (ἵππαστὴρ) (ἐνν. ὢν) ὑπηρετῶ ὡς ὑπηρέτης τῶν ἱππέων, « Πλάτ.
Ἱππέων, ωνος (ὁ), Π. [Ἵππος, ἄγω]. ὁδηγὸς ἵππων, Ἱππηλάτης.
Ἱππηγός, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἵπποι ἢ οἱ Ἱππεῖς.
Ἱππηλασία (ἡ). τὸ Ἱππηλατεῖν, Ἱπποδρομία.
Ἱππηλάσιον (τὸ), = Ἱππηλασία, Ἱπποδρόμιον. (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ἱππηλάσιος, α, ον, = Ἱππήλατος.
Ἱππηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἱππεύω ὡς
Ἱππηλάτης [Ἵππος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ ὀδηγῶν (ἱππικῶν) ἵππον, Ἱππεὺς, Ἱππόγης ἢ ἁρματηλάτης.
Ἱππήλατος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς Ἱππηλασίαν. « Οὔ τις νήσων Ἱππήλατος, « Ὀδ. Δ. « Ἔργον Ἱππήλατον, « Τρυφιόδ., ὁ δαίσιος Ἵππος.
Ἱππημολγοὶ (οἱ), [Ἵππος, ἀμέλγω]. οἱ τρεφόμενοι μὲ γάλα φοράδας (καθὼς οἱ Σκύθαι).
Ἱππῆς, Δττ. ἀντὶ Ἱππεῖς, πλθ. τοῦ Ἱππεύς.
Ἱππήνεξ, ακτος (ὁ), Π. ἀρχηγὸς Ἱππικοῦ.
Ἱππητρία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ Ἱππιάτρου.
Ἱππητρικὸς, ἡ, όν. Ἱππιάτρου (Ἵλυος. ||. (ἐνν. βιβλία), τὰ περὶ Ἱππιατρίας.
Ἱππήτων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἵππος, ἀλογάκι. 2) εἶδ. μικροῦ ἰχθύος, (ἴσως) = Ἱππίσκος.
Ἱππικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππον ἢ εἰς τὸν Ἱππέα· ἐπιτήδειος πρὸς τὸ Ἱππεύειν. « Πότερον οἱ Ἱππικοὶ ἢ οἱ Ἱππεῖς; « Πλάτ. ||. (οὐσ.). « Ἱππικὴ (ἐν. τέχνη), « ἡ τοῦ ἱππέως καὶ « Ἱππικὸν

(τὸ), Α'. οἱ Ἱππεῖς, (κοινῶς) ἡ καβαλλαρία, (καὶ Β'.) μέτρον ἐκτάσεως 4 σταδίων.
Ἱππικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ Ἱππεῖς.
Ἱππιλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μονῆς Ἱππιλαρχίας.
Ἱππιλαρχία (ἡ). τάγμα (λόχος) Ἱππικοῦ.
Ἵππιος (ὁ, ἡ), = Ἵππειος, Ἱππικός.
Ἱππιογαίτης, ου (ὁ), Π. ὃ ἔχων (στολισμένος μὲ) χαίτην Ἵππου (ἀλογότριχας).
Ἱππιαγάρμης, ου (ὁ), Π. [Ἵππος, γάρμη]. ὁ μαχόμενος ἐφ' ἵππου ἢ ἁμάξης.
Ἱππίσκος (ὁ), = Ἱππίδιον.
Ἱπποβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [Ἵππος, βαίνω]. ἔφιππος, (μτφρ.) πομπώδης, μεγαλορρήμων.
Ἱπποβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (βαστεύων) τὰς θηλ. Ἵππους. « Ὄνος—, « Στρβ. 2) ἱππεὺς, ἔφιππος. « Τοξοδάμαντές τ' ἠδ' Ἱπποβάται, « Αἰσχλ., (συγχ. τῷ Ἱππεύτης).
Ἱπποβήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱππεβάτης.
Ἱππόβινας (ὁ), [Ἵππος, βινέω]. κτηνωδῶς ἀσελγὴς, κτηνεβάτης, (κωμ. παρφθ. τοῦ ὀνομ. Ἱππόνικος).
Ἱποβόσιον (τὸ), = Ἱπποφόρβιον.
†Ἱποβόσκος (ὁ), = Ἱπποφορβός.
Ἱποβότης, ου (ὁ), = Ἱποτρόφος, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Εὔβοιαν οἱ πλουσιώτεροι πολῖται οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἀριστοκρατίαν, παρβλ. Ἱππεύς).
Ἱποβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν ἵπποι, ἁρμόδιος διὰ βοσκὴν ἵππων, (ἐπίθ. τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Σκυθίας).
Ἱποβουκόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱπποβοσκός.
Ἱποβοτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱππάνθρωπος, Ἱποκένταυρος.
Ἱποβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [Ἵππος, βιβρώσκω]. ὁ καταφαγωθεὶς ὑπὸ τῶν (χρησιμεύσας εἰς τροφὴν) ἵππων.
Ἱπογερμανοὶ (οἱ), Κωμ. Ἱππεῖς ἐποχούμενοι ἀντὶ ἵππων εἰς γεράνους.
Ἱπόγλωσσος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων γλῶσσαν ἵππου (ὃηλ. μεγάλην). ||. (οὐσ.) Ἱπόγλωσσον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἰσ.) = Ὑπόγλωσσον.
Ἱπογυμνίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τὰ καλὰ ἄλογα. 2) Π. ἀντὶ Μεγαλόψυχων, μεγαλογνωμόνων, μεγαλεπιβόλων.
Ἱπηγοῦμαι (οἱ), Κωμ. Ἱππεῖς ἐποχούμενοι ἀντὶ ἵππων εἰς γῦπας.
Ἱποδαμαστὴς, οῦ (ὁ) καὶ
Ἱποδάμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, Ἱππεὺς ἐπιτήδειος,
Ἱποδάσυς, εος (ε.α, υ), Π. σκεπασμένος μὲ πυκνὴν φουνέαν ἀπὸ ἀλογοτρίχιες, (ὅθεν ἀπαντᾶται εἰμὴ μόναν τὸ θηλ. Ἱποδάσεια, ὡς ἐπίθ. περικεφαλαίας).
Ἱποδέσμιον (τὸ), Π. δεσμὸς ἵππου, καπίστρι, χαλινάρι.
Ἱποδέτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς δέσιμον ἵππων. « Ῥυτὴρ—, « Σοφ., τὸ καπίστρι.
Ἱποδιώκτης, ου (ὁ), Π. = Ἱππηλάτης.
Ἱποδρομία (ἡ). τὸ νὰ τρέχῃ τις ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος (κυρ. πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ἀγωνισμὸν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον).
Ἱποδρομικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Ἱπποδρόμου ἢ τῆς Ἱποδρομίας. « Ἀγὼν—, « Σχλ.
Ἱποδρόμιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἔτρεχον μὲ τὰ ἄλογα (ποῦς νὰ περάσῃ). ||. » Ἱπ-

ποδρόμια (τὰ), ὁ ἀγὼν τῆς Ἱπποδρομίας, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Ἱποδρόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἱπποδρόμον ἢ τὴν ἱπποδρομίαν. » Ποστιβὼν—, « Πίνδ.
Ἱπόδρομος (ὁ), = Ἱπποδρόμιον. « Τῶν Ἱπποδρόμων ὁ Φλυαίνιος, « Πλ. (ἢ Κωμ.) » Ἱππόδρομος οὗτός ἐστι μαγειρικῆς, « Ποσειδ., στάδιον πρὸς ἐπίδειξιν τῆς μαγειρικῆς σου τέχνης. 2) = Ἱπποδρομία, τρέξιμον μὲ τὸ ἅλογον.
Ἱποδρόμος (ὁ). ὁ τρέχων ἔφιππος, Ἱππεὺς ἐλαφροαρματωμένος.
Ἱποζωνη (ἡ), ἢ ὄνος ἢ ἐγκαστρωθεῖσα ἀπὸ Ἵππον ἢ θηλάζουσα ἡμίονον. 2) τὰ μέρος (παρὰ τὴν μασχάλην) τοῦ Ἵππου ὅπου τὸν ζώνει τὸ καλάνι.
Ἱπόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τοῦ Ἵππου.
Ἱποθήλης, ου (ὁ). ὄνος ἢ ἡμίονος θηλάσας Ἵππον, ὄνος τρεφομένος ἵνα ὀχεύσῃ τὰς θηλ. Ἵππους.
Ἱποθόρος (ὁ), [Ἵππος, θόρνυμι]. (ὄνος) ὁ βατεύων τας θηλ. Ἵππους. 2) (χοῖρος) ακοπὸς (τραγανὸς) τὸ ὁπ. ἐτραγῴδουν ὑπὸ ἐθέατευοντο οἱ Ἵπποι.
Ἱποθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω Ἵππους.
Ἱπολάστρος (ὁ), = Ἱππίστρος.
Ἱποῖν, Π. ἀντὶ Ἵπποιν, δυϊκ. τοῦ Ἵππος.
Ἱπομάμη (ἡ) καὶ Ἱπόκομπος (ὁ), μυθῶδές τι θαλάσσιον ζῶον (Ἵππος μὲ κυρτὴν οὐρὰν ἰχθύος) ἐπὶ τοῦ ὁπ. ὑπογράφιζον συνήθως ἐποχουμένους εἰς θαλασσ. θεούς. 2) «εἶδ. τετραμόρμα μικροῦ ὑψείου ἢ μαλακοστράκου (καρίδος)» (ἀΐλ.).
Ἱπομόμπον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱπομάμη. ||. εἶδ. ἐνιαυσίων (σκουληκηειδῶν).
Ἱπομυγοῦρος (ὁ). μυῖα (ἴσα μὲ Ἵππον) κάνθαρος.
Ἱπομέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (ἀδιαπορήτως) ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος, ἱππηλάτης, ἁρματηλάτης.
Ἱπονεκταύριος (ὁ, ἡ). Ἱπονεκταύρου ἦθος.
Ἱπονέκταυρος (ὁ). πλάσμα τι περιττὸν τῆς μυθολογίας (Ἵππος καὶ κένταυρος). (ἐν γέν.) γέννημα τῆς φαντασίας ἀλύπα ἦκον.
Ἱπονέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κεντῶν τοὺς Ἵππους. « Ἱππάων—, « Τῦρ.
Ἱπονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἵππεύομαι) Ἵππον ὡς =
Ἱπονόμος (ὁ), [Ἵππος, νομέω]. ὁ θηκαλούμενος Ἵππον ἢ τοὺς Ἵππους εἰδικ. [Τυρκ.] σαΐσης.
Ἱπόνομος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ κόμην (χαίτην, τρίχας) Ἵππου.
Ἱποκερωτὴς, οῦ (ὁ), Π. [Ἵππ. κερατ.]. ἐπιτήδειος πρὸς ὁπλισμὸν ἢ γωνιασμὸν πολεμικοῦ Ἵππου, ἱκανώτατος πρὸς ἱππομαχίαν, (ἄλλ. ἀειρθ.
Ἱποκορυστὴς (ὁ, ἡ), Π. [Ἵππ. κόρυς]. ὁ φορῶν περικεφαλαίαν στολισμένην μὲ τρίχας Ἵππου.
Ἱπποτραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερηφανεύομαι (Εἶμαι ἀνώτερος τοῦ ἐχθροῦ) κατὰ τὸ Ἱππικόν, (συγχ. τῷ Ἱποκρατεύομαι).
Ἱπποκρατία (ἡ). τὸ Ἱπποκρατεῖν, ἐπιχείρησις εἰς Ἱππομαχίαν· ἢ (ἐν γέν.) κατὰ τὸ Ἱππικόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱππόκρημνος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κρημνώδης, (μτφρ.) πομπώδης, στομφώδης· ἐπικίνδυνος διὰ τὸ παράτολμον τῆς ἐκφράσεως.
Ἱπποκροτέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσόμαι. Ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν κρότον τῶν ἵππων, [ἐκ τοῦ
Ἱππόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον ἢ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων, (συνηθ.) ὁμαλός, Ἱππάσιμος. «Εὔαλωτος γέγονεν αὐτῶν ὁ νοῦς, καὶ οἷον Ἱππόκροτος, ἡγοῦν εὐκατάτρωκτος, ἡ καρδία τοῖς πάθεσι τῆς σαρκὸς», Κύρ., (παρβλ. Ἐπίκροτος).
Ἱππολάπαθον (τὸ), εἶδ. φυτ., λάπαθον μὲ μεγάλα φύλλα.
Ἱπολειχήν, ῆνος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Ἱπποσέλινον. (ὡς θεραπεῦον τῶν ἵππων τοὺς λειχῆνας).
Ἱπολεχής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἵππ. λέχος]. ὁ συνευναζόμενος (συνευρεθείς) μὲ ἵππον, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἱππόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) λόφον (φούνταν) ἀπὸ τρίχας ἵππου.
Ἱπομανέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀγαπῶ μέχρι μανίας (Ἐλληνίζομαι διὰ) τοὺς ἵππους. 2) (ἐπὶ θηλ. ἵππου) εἶμαι εἰς ὀργασμόν, (κοιν.) σέρνω, [ἐκ τοῦ
Ἱππομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν (μαινόμενος διὰ) τοὺς ἵππους. 2) τὸν ὁπ. ἀγαποῦν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) οἱ ἵπποι. «Ἀεισμῶν—, « Σοφ., ὁ ἔγων πολὺ χορτάρι, (παρβλ. Βίραγωγής). 3) (φορᾶδα) ἡ ὁπ. εὑρίσκεται εἰς ὀργασμόν, (κοιν.) σέρνει (μτφ. ἐπὶ ἀνδρ.) εἰς ἄκρον ἀσελγήᾳ. ‖ (οὐδ.) Ἱππομανὲς (τό), μελανόν τι ἐκφυμα κρεατῶδες εἰς τὸ μέτωπον τοῦ νεογεννηθέντος πωλαρίου τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ μάγισσαι ὡς φίλτρον). (κατ' ἄλλ.) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐκρέει ἀπὸ τὸ αἰδοῖον τῆς ὀργώσης φοράδος, (Ἀριστ.). (παρβλ. Καπρία). 2) εἶδ. χόρτου (Ἀποκύνων ἢ Κυνοστράμβη) τὸ ὁπ. ἡγόπων περιπαθῶς ἢ τρώγοντες ἐλύσαζον οἱ ἵπποι, (ἐχρησίμευε ᾗ τοῦτο ὡς φίλτρον). 3) (ἐν γέν.) ποτὸν φαρμακερόν, ἐπιφέρον μανίαν, φίλτρον, (κοιν.) μάγια.
Ἱππομανία (ἡ). πάθος (μανία) διὰ τοὺς ἵππους.
Ἱππομάραθρον ἢ Ἱππομάραθον (τὸ). εἶδ. μεγάλου ἀγριομαράθρου.
Ἱππομαχέω-ῶ, Μ. ἠσω. Μάχομαι ἔφιππος, συγκροτῶ Ἱππομαχίαν.
Ἱππομαχία (ἡ). μάχη ἱππικοῦ πρὸς ἱππικόν.
Ἱππόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν (μαχόμενος) ἔφιππος.
Ἱππόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. εἰδήμων (ἐπιτήδειος) τὰ περὶ τοὺς ἵππους, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς, (παρβλ. Ἱππογνώμων).
Ἱππομιγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σύμμικτον μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου.
Ἱππομολγοί (οἱ), = Ἱππημολγοί.
Ἱππόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἵππου.
Ἱππομύρμηξ, ηκος (ὁ), Κωμ. Ἱππεὺς ἐπογούμενος ἀντὶ ἵππου εἰς μύρμηκα.
Ἱπονομεὺς, έως (ὁ). νομεὺς (βοσκὸς) ἵππων.
Ἱππόνομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) = Ἱπονομεύς. 2) (προπαροξ.) ὅπου βόσκουν ἵπποι, Ἱππόβοτος.
Ἱπονώμας, ου (ὁ), Π. [ἵππ. νωμάω]. ὁ ὁδηγῶν (διοικῶν) ἵππους, Ἱππεὺς ἢ ἁρματηλάτης.
Ἱππόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς ἵππον. (κατὰ τοὺς Ἀκαδημ.) φαντάζομαι (πλάττω μὲ τὴν ἰδέαν μου) ὅτι εἶνέ τις ἵππος (ἄδηλον ἂν ἦνε ἢ ὄχι).
Ἱππορεΐδη (ἡ). πέδη (δεσμὸς) ἵππου, (Τυρκ.) κισστέκι, παϊζάντι. 2) εἶδ. πριξίματος τοῦ ἀλόγου, (ἴδε) Πέδη. 3) (μτφ. παρὰ μθμτκ.) σχῆμά τι καμπύλης γραμμῆς.
Ἱππορείρης, εω (ὁ), Ἰων. Π. ἔμπειρος ἵππων καὶ ἱππικῆς.
Ἱππόπῆραι (αἱ). δισάκκι (Τουρκ. χεϊμπές) διὰ τὸ ἄλογον.
Ἱπποποίητος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἵππου.
Ἱππόπολος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, πολέω]. ὁ ἐνασχολούμενος περὶ τοὺς ἵππους, ἔχων ἔργον τὴν ἱππικήν, ἐπιτήδειος ἱππεὺς ἢ ἁρματηλάτης.
Ἱππόπορνος (ὁ, ἡ), Κωμ. μέγας (ἀσελγέστατος) πόρνος, (παρβλ. Ἱππόβινος).
Ἱπποπόταμος (ὁ), εἶδ. μεγάλου ἀμφιβίου τετραπόδου, (κατὰ λέξ.) ἵππος ποτάμιος.
Ἱπποπώλης, ου (ὁ). πωλητὴς (πραγματευτὴς) ἵππων.
Ἵππος (ὁ), ζ. ἄλογον. (θηλ.) φοράδα, (καὶ μτνμ.) γυνὴ ἀσελγής. 2) τὸ Ἱππικόν, ἡ καβαλλαρία. «Διακοσία ἵππος,» Θκ. 3) (πλθ. Π.) τὸ ὄχημα μὲ τὰ ἄλογα. «Καθ' ἵππων ἅλτο, « Ὅμ. 4) εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος. β) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ἀνοιγοκλειομένων ἀδιακόπως. 6) τὸ αἰδοῖον (τοῦ ἀνδρ. καὶ τῆς γυν.). ‖ (εἰς τὰς συνθ. σημαίνει καθὼς καὶ τὸ Βοῦς, τὸ μέγα, καὶ ἐπὶ φυτ. τὸ ἄγριον. ἴδε Ἵππουρος Ἱπποσέλινον κτλ.).
Ἱπποσείρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐμβάλλων σειρὰν (τριχιὰν, δεσμὸν) εἰς τὸν ἵππον, Ἱπποδάμας, Ἱππικός, (ἄλλ. γεν. Ἱπποπείρης).
Ἱπποσέλινον (τὸ). εἶδ. μεγάλου (ἢ ἰατρεύοντος τοὺς ἵππους) ἀγριοσελίνου.
Ἱπποσόα (ἡ), καὶ
Ἱπποσόας ᾶ Ἱπποσόος, ου (ὁ), Π. [ἵππ. σεύω], = Ἱππηλάτης, Ἱππεὺς ἐπιτήδειος.
Ἱππόσταθμος (ὁ) καὶ
Ἱπποστασία (ἡ) καὶ
Ἱπποστάσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου στέκουν οἱ ἵπποι, τὸ ἀχοῦρι.
Ἱπποστασις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἱπποστασία, Ἱπποστάσιον. 2) Π. ὁ καιρὸς καθ' ὃν παύουν νὰ δουλεύων οἱ ἵπποι, τὸ βράδυ. «Ἕω φαεννάν, ἠλίου θ' Ἱπποστάσεις, « Στρβ.
Ἱπποστράτηγος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ (τῆς καβαλλαρίας).
Ἱπποσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ διοικεῖν ἵππους ἢ ὄχημα· ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν, ἡ Ἱππική. «Ἱπποσύνας ἐδίδαξαν παντοίας, « Ἰλ. Ψ. 2) (απν.) τὸ Ἱππικόν, ἡ καβαλλαρία. « ἱπποσύνην τε.. ᾗ πεζὸν ἰόντα.. ϛρατόν,» Ἡρ. 3) (ἐνίοτε) ἱπποδρόμιον. « Δαρδανίη τλάμων Γανυμήδεος Ἱπποσύνα, « Εὐρ.
Ἱππόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἱππικός.
Ἱπποτέκτων, ονος (ὁ), Π. ὁ κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον.
Ἱππότης, ου (ὁ). ἱππεὺς· ἱππικός.
Ἱππότιγρις, ιδος (ὁ), εἶδ. μεγάλης τίγριδος·
Ἱππότιλος (ὁ), [ἵππ. τιλάω]. δι' ἵππους τιλτική. « Ζώνη—, « Ἐπγρ.
Ἱπποτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τεκοῦσα ἵππον. δοῦσα—, « Νόνν.
Ἱπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος.
Ἱπποτραγέλαφος (ὁ). ζῶον μυθῶδες ματισμένον εἰς εἶδ. ἵππου τράγου ἐλάφου.
Ἱπποτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφουν καὶ πολλαπλασιάζονται ἵπποι, ἱπτροφρβιον.
Ἱπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ἵππους λεμικὸν ἢ ἀγωνιστήριον) ἢ ἵππους πολλαπλασιασμόν), ἔχω Ἱπποτρόφου. 2) μετχειρίζομαι τὸ πρὸς τροφὴν που. « Τὴν μὲν πάαν Ἱπποτροφοῦσιν, δὲ καρπὸν σιτοποιοῦνται, « Διόδ.
Ἱπποτροφία (ἡ). τὸ τρέφειν ἵππους ἢ πους (ἴδε τὸ ῥῆμα).
Ἱπποτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποτρόφων ἢ τὴν Ἱπποτροφίαν.
Ἱπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἵππους ἢ πους (ἴδε τὸ ῥῆμα). « Θρῄκης Ἱπποτρόφου, « Ὅμ.
Ἱπποτυφία (ἡ), [ἵππ. τύφος]. μεγαλοφυΐα πάφερτος) ὑπερηφάνεια, (κοιν.) ριφάνεια, (ὁποία συνῄθως ἡ τῶν ἵππων). «Σωφρονητέον περὶ τὴν ψυχὴν δότας, ὡς Ἱπποτυφία τις καὶ ἐν ταῖς πάθος οὐ μικρὸν γίνεται, « Ἀκ.
Ἱπποὐραιον (τὸ). οὐρὰ ἵππου, (μαυλιστ.) ἄλαγουρδα.
Ἱππουρεύς, έως (ὁ), = Ἱππουρος, εἶδ. ὑδ.
Ἵππουρις, ιδος καὶ εως (ἡ), (ἐπιθ.) ἡ χουσα (στολισμένη μὲ φούντων ἀλ ράν ἵππ. « Τρυφάλεια, —« Ὅμ. (ἡ ούρᾳ ἵππου ἢ φούντα (στεργοντ τρίχας ἵππ. « Ζῶα.. τὰ πὲν ουρ σια, καὶ ἔχει κατὰ τὴν ἰξιν Ἱππο Λίλ. 2) εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁπ. φυ εἰς νεροτοπιὰ καὶ ὁμοιάζει ἀλογ που ἢ μεγάλην (ἴδε Ἵππος), οὐ. εἶδ. ὑψαρίου, (ἴσ. ἢ τσιπποῦρα) Χρύσοφρυς). 3) = Σκίουρος. τομου (μυίγας). 5) = Ἱππουρις (γ » Σύμφυτον, ὃ καλοῦσι Ἵππουρον, « πιαστρ.
Ἱπποφαές ἢ Ἱπποφανές, ἐος καὶ
Ἱπποφαιστον (τὸ) καὶ
Ἱππόφεως [ἵππ. φάος ἢ φαίνω], εω (ὁ) εἶδ. φυτ. (ἐκ τοῦ γένους τοῦ κάνναβ ἢ τῆς στοιβῆς). «Καθαίρειν τὴν κοιλ κάτω μὲν τῷ Ἱπποφρίῳ, « Ἱατρ. « Ἱπποφρίῳ ὀπῷ, « αὐτ.
Ἱπποφορβάς, άδος (ἡ). φυτ. τὸ ὁπ. φυσίζ τοὺς ἵππους (φαδοῦνται οἱ ἵπποι).
Ἱπποφορβές, άδος (ἡ). ἡ βοσκουσα ἵππου Ἱπποτρόφος.
Ἱπποφορβεῖον (τὸ), = Ἱπποφόρβιον.
Ἱπποφορβεύς, έως (ὁ), = Ἱπποφορβός.
Ἱπποφορβία (ἡ), = Ἱπποτροφία.
Ἱπποφόρβιον (τὸ), = Ἱπποτροφεῖον, (συνηθ.) ἀγέλη ἵππων βοσκομένων, (Τουρκ.) γκελές.
Ἱπποφορβός (ὁ, ἡ), [ἵππ. φέρβω]. ὁ βοσκ ἢ τρέφων ἵππους, ἔχων Ἱππηγεῖον.

ἁμιλλος πρὸς τροφὴν ἵππων. « Γῆ—, « Δ. Λλ.
Ἱπποφυὲς καὶ Ἱππόφυρον (τὸ), = Ἱπποφαές.
Ἱπποχάρμης, ου (ὁ), Π. = Ἱππιοχάρμης.
Ἱππόω-ῶ, Μ. ώσω, (ὑπῦρ. μόνον τὸ πθ. Ἱππώσομαι, ὅπου ἴδε).
Ἱππωδής, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἵππου, ὁμοιος μὲ ἵππον, ἡ ἁρμόδιος εἰς ἵππον. « Κυρφὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα, Ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀπεργάζονται, « Ξεν.
Ἵπτων, ωνος (ὁ), = Ἱπποςάιων, ἀχοῦρι, ἢ τύπος καθ' ὁδὸν ὅπου ἀλλάζουν τὰ ζῶα τοῦ ταχυδρομείου, (Ἰταλ.) πόςτα, (Τουρκ.) μενζίλ-χανές.
Ἱππωνία (ἡ), = Ἱππωνεία. ἄγερασια ἵππων, [ἐκ τοῦ ἱππώνδω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω ἵππους ὡς Ἱππώνης, ου (ὁ), ὁ ὠνούμενος (ἀγοραζῶν) ἵππους ἢ τοὺς γυμνάσῃ καὶ τοὺς μετ ἱππασίᾳ.
Ἱππωνία (ἡ), = Ἱππωνεία.
Ἱππωμα, Μ. πήσομαι (ἀόρ. Ἔπτην καὶ μσ. Ἐπτάμην κτλ.). Πετῶ.
Ἵπτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἵπταμαι, ὅ. ἐν. πρτ. τοῦ πτω, τοῦ Ἵπταμαι.
Ἵπτωμαι [ἵππος], Μ. ὑρμαι, Π. ὑλίβω, σεωχορῶ, (ἐν γέν.) βλάπτω· πλήγνυμι. πτωμαι, ταλαιπωρῶ.
Ἱπτώς [ἵππος], εως (ἡ), πίσις, ζουλίγμα. Ἱρά (τά), Ἰων. ἀντὶ Ἱερά.
Ἱρᾶμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἱερέω.
Ἱρεύς ἑως (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεύς.
Ἱρέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἱερεύω.
Ἱρή (ἡ), Π. (κατ' ἄλλ. γρφ.) ἀντὶ Εἰρήνη, φιλέω-ῶ, τάσις συνεστάσεως.
Ἱρήνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἰρήνη.
Ἱρήν (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἱερόν.
Ἱρηΐς, ίνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Εἰρηνικός.
Ἱρή ἐνη, ον, Π. ἀντὶ Ἱρινος.
Ἱρινομίκτος (ὁ, ἡ). ἡμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ Ἱρινον μῦρον.
Ἱρινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν τὴν Ἱρινν. ‖ (ὡς οὐσ.) Ἱρινον (ἐννν. ἔλαιον), εἶδ. μύρου.
Ἱρκή καὶ Ἱρκὴ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱέραξ.
Ἱρμίς, ῖνος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὴν Ἱρινν, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Περσ
Ἱρις [εἶρω], ιδος ἢ ιος (ἡ), τὸ οὐράνιον τόξον τὸ φαινόμενον μετὰ τὴν βροχὴν, (κοιν.) ῥιξα. 2) (μτνμ.) ὁ χρωματισμένος κύκλος περὶ τὴν κορὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ. 3) εἶδ. ἄνθους (κρίνος) μὲ εὐώδη ῥίζαν. 4) εἶδ. παλυτ. λίθου. 5) «κατὰ τὴν μυθολογ.) θεὰ ἀγγελιαφόρος τοῦ Διὸς κτλ.
Ἱρισθής, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὴν οὐρανίαν τόξον. « Τὰ δὲ τοῦ λύχνου φῶς.. πορφυρῶν φαίνεται κύκλῳ ᾗ ἰριώδες, « Λ ρετ.
Ἱρόδρομος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱεροδρόμος. ὁ τρέχων (ἀγωνιζόμενος ὡς δρομεὺς) εἰς τοὺς Ἱεροὺς ἀγῶνας. 2) (ἐπὶ ὕδατος) ὁ ῥέων (τρέχων) πρὸς ἁγιασμὸν τῶν ἀρυομένων.
Ἱρός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἱερός.
Ἱρός (ὁ), [εἴρειν]. ὄνομα ἐπαίτου τινὸς εἰς τὴν Ὀδυσ. (ἀπὸ ἥτο συγχρόνως ᾗ ἀγγελιαφόρος. Ὁ Ὑβλτέρακος ἐμιμήθη τὸ πρόσωπον τοῦτο κάλλιστα εἰς τὸν Ἀργαιολόγον τα). (ἐν γέν.) ζητιάνος, πάμπτωχος.
Ἱρουργία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερουργία.
Ἱρουργέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἱερουργῶ.
Ἱρόργων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερόργων.
Ἱρός, ἐπῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Ἱερός.
Ἱρωστί, ἐπῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Ἱεροστί.
Ἰς (τὸ, μακρόν), ινός (ἡ), (ἡ πλθ. δατ. Π. Ἴνεσσιν). νεῦρον. (συνηθ.) ἰσχὺς, ῥώμη, δύναμις. (ᾗ περιφρ.) « Ἰς Ὀδυσσῆος, (Τήλεμάχοιο κτλ.), « Ὅμ. (καὶ παραλλ.) « Ἰς βίης Ἡρακληέης, « Ἡσ., ἀντὶ Ὁ ἰσχυρὸς Ἡρακλ. (ἴδε Βία).
Ἶσα ἢ Ἴσα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ἶσος. ‖. (ὡς ἐπῤῥ.) Ἶσια μέ, παρεμοίως, ᾗ (ἴδε Ἶσος).
Ἰσάγγελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤῥ.) -γέλιως. Ἶσος (Ὅμοιος) μὲ τοὺς ἀγγέλους.
Ἰσάδελφος (ὁ, ἡ). Ἶσος μὲ (ἀγαπώμενος, θωρομένος) ἴσα μὲ) ἀδελφόν.
Ἰσάζω, Μ. άσω. Κάμνω εἰ Ἶσον (ὅμοιον, ἰσοβαθῆς κτλ.) μὲ ἄλλο. ‖. (ἀμτδ. ἢ ἄλλ. καὶ μτ.) ἐξισοῦμαι. « Δητοῦ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ, « Ἰλ. Ω.
Ἰσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἴσος.
Ἰσαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Ἰσαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ἶσος.
Ἰσαίω, (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἰσάζω. (ἀόχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ. Ἰσαίωμαι). « Ἤματα κυβίν ἰσαίεται,» Ἄρ.
Ἰσάκις, ἐπίῤῥ. Ἴσα τόσακις (καὶ ἴδιαις) φοραῖς.
†Ἰσαλῆ (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐξαλῆ.
Ἰσαμι, Δ. ἀντὶ Ἰσημι.
Ἰσαμίλλας (ὁ, ἡ), Π. ἴσος, ἀφαμίλλης, ἰσοσύναμος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἰσαμίλλα, ἐπῤῥ. Ἐξ ἴσου, ἐπίσης.
Ἴσαν, Π. ἀντὶ Ἤισαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ ῥῆμ. 2) Δ. ἀντὶ Ἦλθαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ παρ. τοῦ εἶδα.
Ἰσανάφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἴσου (συγχρόνως) ἀναφαινόμενος (ὑφυόμενος) εἰς τὸν ὁρίζοντα). « Ἀστὴρ—, « Ἀρχύτ.
Ἰσάνεμος (ὁ, ἡ), Π. Ἰσος (κατὰ τὴν ταχύτητα) μὲ τὸν ἄνεμον.
Ἰσαντι, Δ. ἀντὶ Ἴσασι.
Ἰσάξιος, α ἢ ης, ον. Ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν μὲ, ἐπίσης ἄξιος, ἰσότιμος, ἀντάξιος.
Ἰσαποστολος (ὁ, ἡ). Ἴσος τῶν Ἀποστόλων.
Ἰσάργυρος (ὁ, ἡ), Π. ἴσος (ἰσότιμος) μὲ ἄργυρον. « Πορφύρα—, « Αἰσχύλ.
Ἰσαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἰσάριθμος (ὁ, ἡ). Ἴσος τὸν ἀριθμόν ὅμοιος. « Χερμὰς χαλάζῃ ἰσήριθμος, « Π. Σιλ.
Ἰσάρτητος (ὁ, ἡ), [Ἶσος, ἀρτάω], κρεμάμενος ἰσορρόπως.
Ἴσασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἴσημι.
Ἰσάσκετο, Π. ἀντὶ Ἰσάζετο, ἐξισοῦτο, γ'. ἑν. πρα. τοῦ μσ. ἢ πθ. παρτ. τοῦ Ἰσάζω.
Ἰσάστερος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος) μὲ (λαμπρὸς ὡς) ἄστρον.
Ἰσατι, Δ. ἀντὶ Ἴσησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἴσημι.
Ἰσάτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἀπὸ τὸ ὁπ. κατασκευάζεται τὸ λουλάκι.
Ἰσατιώδης, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος (ὁμοιοχρώματος) τῆς ἰσατίδος, γαλαζοπράσινος. « Ἡ φακὸ χολὴ ἰσατιώδης, « Γαλ.
Ἰσαύδης [Ἶσος, αὐδή], ος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνὴν (τὸν αὐτὸν ἦχον) μὲ ἄλλο τι.
Ἰσαχῶς, ἐπῤῥ. Κατὰ τοὺς ἴσους (τόσους) τρόπους.
Ἰσεῖον (τὸ), ὁ ναὸς (καὶ) Ἴσεια (τὰ), αἱ ἑορταὶ τῆς Ἰσιδος.
Ἰσηγορέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ησόμ. Ὁμιλῶ Ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (μὲ τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν).
Ἰσηγορία (ἡ). Ἰσότης περὶ τὸ ἀγορεύειν (ὁμιλεῖν, δημηγορεῖν), τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, Ἰσονομία.
Ἰσήλικος, η, ον καὶ
Ἰσῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς ἡλικίας, τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος, ἰσομεγέθης, ἰσοχρονος, συνομήλικος. «Ἀναγκαῖον ἄρα καὶ τὸν χρόνον ἰσῆλικα τοῦ κόσμου γενέσθαι, « Φίλ. (καὶ κατοχρ.) « Τάφον ἰσῆλικον κατὰ βαθὸς τῶν θεμελίων, αὐτ.
Ἰσημερία (ἡ). ἡ ἰσότης (τὸ ἰσόχρονον) τῆς ἡμέρας μὲ τὴν νύκτα, τὸ νὰ ἔχῃ ἡ ἡμέρα 12 καὶ ἡ νύκτα 12 ἐπίσης ὥρας καθὼς συμβαίνει δὶς τοῦ ἔτους καθ' ἑξαμηνίαν.
Ἰσημερινός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημερίαν. ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἰσημερίας.
Ἰσημέριος, η, ον, Π. ὁ διαρκῶν τὸν ἴσον χρόνον μὲ ἄλλον.
Ἰσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸς αὐτὸς ἡμέρας μὲ ἄλλον, ἰσόχρονος, ὁμήλικος. 2) = Ἰσημερινός.
Ἴσημι (ἐνῦρ. μόνον εἰς μερικὰ πρόσωπα), Π. ἠέρῳρ, γνωρίζω, (ἴδε Οἶδα).
Ἰσήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [Ἶσος, ἐρετμός]. ὁ ἔχων ἰσάριθμα ἠ ἰσομεγέθη μὲ ἄλλο πλοῖον ἢ ἑκατέρωθεν κωπιά.
Ἰσήρης [Ἶσος, ᾠάρω], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἶσος, ὅμοιος, τῆς αὐτῆς κατασκευῆς (συναρμογῆς). Ἰσοστέθμιος.
Ἰσήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰσάριθμος.
Ἴστη, Π. δ'. ἑν. πρα. τοῦ Ἴστημι.
Ἴστη, πρς. τοῦ εἶδα, ἤξερε, ἢ 2) τοῦ εἶμι, ἀντὶ Ἔσο. 3) (μετγν. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἴθι.
†Ἰσθλή (ἡ), γραικ. ἀντὶ Ἰβλή.
Ἰσθμία (τά). εἰ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου πανηγυριζόμενοι ἀγῶνες, (κυρ. οὐσ. πλθ. τῶν Ἰσθμοί).
Ἰσθμιάζω, Μ. άσω. Πανηγυρίζω (Ἀμφιάνω μέ τὸς ὠςἀγωνιστὴς ἢ ἀπλ. Παρευρίσκομαι ὡς θεατὴς εἰς τὰ Ἰσθμια.
Ἰσθμιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἢ τὰ Ἰσθμια.
Ἰσθμιάς, άδος (ἡ), ὑπλ. τοῦ Ἰσθμιος ᾗ τοῦ Ἰσθμιαστής, οὐ (ὁ). ὁ παρευρισκόμενος ὡς θεατὴς εἰς τὰ Ἰσθμια.
Ἰσθμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν.
Ἰσθμιον (τὸ), ἴδε Ἴσθμιος.
Ἰσθμιονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Ἰσθμια, νικητὴς ἐφανωθεὶς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων.
Ἴσθμιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν ἢ εἰς τὸν λαιμὸν, (ὀθ. ‖. οὐσ.) Ἴσθμιον (τό), ὑλαιμὸς, ὁ λάρυγγας. 2) (συνηθ.) λυμοδέτι. 3) (μτνμ.) λαιμὸς ἀγγείου. (ἐν γέν.) στενὸν πέρασμα. ‖. (πλθ.) ἴδε Ἰσθμια.
Ἰσθμιοτιδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄγκωμα (ὄγκο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὸς ἐν εἴδει) ἰσθμοῦ, (συγχ. τῷ Ἰθμοειδής).
Ἰσθμόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ
Ἰσθμόθι καὶ Ἰσθμοῖ, ἐπίρ. Π. ἐν τῷ Ἰσθμῷ.
Ἰσθμὸς (ὁ), [εἶμ.]. (ἐν γέν.) στενὴ δίοδος, πέρασμα, ζενόν. (ἰδιαιτ.) τὸ μετοξὺ δύο θαλασσῶν, (καὶ κατ' ἐξοχ.) τὸ τῆς Κορίνθου, (κοιν.) ἐξαμίλι. (μτγμ.) λαιμὸς (ἀνθρ. ἢ ἀγγείου).
Ἰσθμιώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἰσθμοειδής.
Ἰσιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἶσιν (θεὰν τῶν Αἰγυπτ.).
†Ἰσίκιον (τὸ), [ἐκ τοῦ Λατ. insicium], ᾗ † Ἰσικος (ὁ), εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ λιανισμένον κρέας, (Τουρκ.) κιοφτὲς κτλ.
Ἴσκω (χ. Μ.), Π. = Εἴσκω, ὁμοιάζω, παρομοιάζω(κἀξ' κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο, « Ἰλ. Α.) νομίζω, ὑποθέτω, (κοιν.) λέγω μὲ τὸν νοῦν μου. » Ἤσευ καὶ φθιμένας ὀστέα ἴσκω τρομέειν θῆρας, « Ἐπγρ. (οὐ. 2) (κυρ. παρὰ τοῖς μτγν. Π. ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) λέγω. » Ἴσκεν ὑποσαίνων ἀγαυῇ ὀπί, « Ἄπλιν.
Ἴσμα (τὸ), Π. [ἴζω]. = Ἵδρυμα, κτίσμα.
Ἴσμεν, ἀντὶ Ἴσαμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Ἴσαημι ἢ Οἶδα.
Ἰσοαθλίς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοῦ τὸ αὐτὸ (ἢ ἴσον μὲ ἄλλου) βάθος.
Ἰσεβαλλίων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἴσος (ὅμοιος) μὲ τὸν Βαλλίωνα (διαδόητον διὰ τὴν ἀκρεᾶτότητά του), κακοηθέστατος.
Ἰσοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἰσοβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ βάρος, ἐπίσης βαρύς.
Ἰσοβασιλεύς, έως (ὁ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ βασιλέα.
‡Ἰσόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων τὸν αὐτὸν βίον ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· ἰσόχρονος.
Ἰσόβριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίων (ἰσότιμος μὲ) ἕνα βοῦν (ζῶον (ἢ νόμισμα). ‖. (οὐσ.) Ἰσόβοιον (τὸ), εἶδ. ἄνθους ὁμοιάζοντος τὴν παπαροῦναν.
‡Ἰσόβολος (ὁ, ἡ), = Ἰσαστάσιος.
Ἰσόγαιος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν ἢ τὸ ἐμβαδὸν τῆς γῆς. 2) ἴσος (ἴσα) μὲ τὴν γῆν. » Τέμενεν ἰσόγειον, « Θρρ.
Ἰσογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ἴσος ἄλλου τινὸς κατὰ τὸ γένος ἢ τὴν γέννησιν, ὁμοιογενὴς, ἰσόχρονος.
Ἰσόγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἰσόγαιος.
Ἰσογλήχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰσογώνιος.
Ἰσογνωμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἰσογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς γνώμης, ὁμογνώμων. συμφωνος.
Ἰσογονία (ἡ). Ἰσότης γένους ἢ γεννήσεως. » Ἡ Ἰσογονία ἰσομοιρίης ὀριγνᾶται, « Δ. Κάσσ.
Ἰσόγραφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων ἴσα μὲ (ἐπίσης πολλὰ καθως). 2) (πρόπαροξ.) γραμμένος ἐξ ἴσα (παρομοίως), (ὀθ. ‖. ουσ.) » Ἰσόγραφον, « ἴσον ἀπαράλλακτον, ἀντίγραφον.
Ἰσογώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας γωνίας.
Ἰσοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων ἴσην (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον τινὰ τύχην, ἐπίσης εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς. 2) (χ. πτ.) = Ἰσόλεος.
Ἰσοδαίτης, ου (ὁ), [Ἴσος, δαίω]. ὁ δίδων ἴσα μερίδια (μοιράζων ἐξίσου) τὰ ὅλους.
Ἰσόδενδρος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης ἢ ἰσόχρονος) μὲ δένδρον.
†Ἰσοδιαίτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσοδαίτης.
Ἰσοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν), τρεφόμενος παρομοίως.
Ἰσοδόμος (ὁ, ἡ), [ἴσος, δέμω]. κτισμένος (οἰκοδομημένος) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. ‖. (οὐσ.) Ἰσόδομον (τὸ), Ἀρχιτεκτ., εἶδ. κτίσματος μὲ ἰσομεγέθεις πέτρας, (ἀντιθ. τῷ Ψευδισόδομος).
Ἰσόδρομος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίδικος.
Ἰσοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα), [ἐκ τοῦ
Ἰσόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ταχύτητα. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.
Ἰσοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν ἴσην μὲ ἄλλον τινὰ δύναμιν, εἶμαι ἰσοδύναμος.
Ἰσοδυναμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Ἰσοδύναμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νάμως. Ὁ ἔχων τὴν ἴσην μὲ ἄλλον τινὰ ἢ ἄλλο τι δύναμιν (ὀξίαν, σημασίαν).
Ἰσοελκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἴσ. ἕλκω]. ὁ τραβῶν ἴσα μὲ ἄλλο τι εἰς τὸ ζύγι, ἰσοβαρὴς.
Ἰσοεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ἴσος τὸ λέγειν μὲ ἄλλον.
Ἰσοέτηρος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὰ ἔτη, ἰσόχρονος, συνομήλικος.
Ἰσοζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἰσοζυγὴς, ές καὶ
Ἰσόζυγος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἰσόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ζευγμένος ἐξ ἴσου ἢ ζυγίζων ἴσα μὲ, ἰσοβαρὴς. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.
Ἰσοθεΐα (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις =
Ἰσόθεος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἐξ ἀρίθμητος) μὲ θεὸν ἢ μὲ τὸν θεὸν, θεῖος, ἔξοχος.
Ἰσοθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ λέγων τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον, ὁμιλῶν ἢ ἀντιγῶν παρομοίως. » Ἴχὼ—, « Νόνν.
;Ἴσοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου (ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας).
Ἰσοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καταλήγων εἰς) τὴν αὐτὴν λῆγουσαν, ὁμοιοκατάληκτος.
Ἰσοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰσόδρομος, ὅμοιος, σύμφωνος.
;Ἰσοκέφαλος (ὁ, ἡ). Ἴσος μὲ κεφαλὴν ἀνθρώπου, ἢ· ἴσος τὴν κεφαλὴν μὲ ἄλλον.
Ἰσοκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφερῶν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν κίνδυνον, ἐπίσης κινδυνώδης. (εἰς τὸν Θκ.) ἀντὶ Ἰσοπαλὴς, Ἰσόμαχος.
Ἰσοκινναμώμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κινναμωμον (κανέλλαν). ‖. (οὐσ) Ἰσοκινναμωμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ὁμοιάζοντος (εὐωδιάζοντος ὡσὰν) τὴν κανέλλαν.
Ἰσοκλεὴς, ές (ὁ, ἡ). ἐπίσης εὔκλεὴς (ἔνδοξος), ἐξισούμενος κατὰ τὸ κλέος (τὴν φήμην) μέ.
Ἰσοκληρία (ἡ), = Ἰσομοιρία, Ἰσότης.
Ἰσόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν τὸν αὐτὸν κλῆρον (τὴν αὐτὴν τύχην ἢ κληρονομίαν), ἰσόμοιρος, ἰσοδίαιτος.
Ἰσοκλινὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων ἐξίσου, ἰσορρόπος.
Ἰσόκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσην (ἐπίσης χωρητικὴν) κοιλότητα.
Ἰσοκόρυφος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἡ κορυφὴ ἴση (ἐπίσης ὑψηλὴ) μὲ ἡ ὁμαλὴ.
Ἰσοκρανὴς, ές (ὁ, ἡ). (τὸ Ὁμηρ.) = ἴσῳ κεκραμένος, « ἀπ' ἴσα ἴσης πάντης) μερίδια συγκεκραμένος.
Ἰσοκράτεια (ἡ). Ἰσότης κράτους (ἐξουσίας, δικαιωμάτων κτλ.), ἰσονομία, [ἐκ τοῦ
Ἰσοκρατὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσον (τὸ αὐτὸ) μὲ ἄλλον τινὰ κράτος (τὰ αὐτὰ δικαιώματα), συμμεριζόμενος ἐξίσου τὴν ἐξουσίαν. 2) (εἰς τὸν Ἱππιρ.) ἴσος ἀντὶ Ἰσοκρανής.
Ἰσοκρασία (ἡ), Ἰων. καὶ Αττ. ἀντὶ Ἰσοκράτεια, ἰσονομία.
Ἰσόκρατος (ὁ, ἡ), = Ἰσοκρανής.
Ἰσόκριθος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης ἢ ἴσου τιμὰς) μὲ κριθήν.
†Ἰσόκτιτος (ὁ, ἡ). κτισμένος ἴσα (ἴσους) μέ.
Ἰσόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ βροντῶν ἴσα (ἴσους κτύπους) μέ.
Ἰσοκωλία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ περίοδος τὰς λέξεις ἴσα κῶλα (μέλη).
Ἰσόκωλος (ὁ, ἡ). (περίοδος λόγου) ἡ ἔχουσα (συγκειμένη ἀπὸ) ἴσα κῶλα (μέλη).
Ἰσόλεκτος (ὁ, ἡ), = Ἰσοσύλλαβος.
Ἰσολεξία (ἡ). Ἰσότης λέξεων Ἰσοσυλλάβων.
Ἰσολεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἴσ. λέγω]. ὁ συνάδων (ἢ συναφθεὶς εἰς) ἀνάλογον τρόπον, ἔχων τὰ αὐτὰ γαμικὰ δικαιώματα (Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἄλογος).
Ἰσολογία (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ἰσηγορία.
†Ἰσόλουρος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀνίλουρος.
Ἰσόμαλος (ὁ, ἡ), = Ἀγχόμαλος, ἢ ἴσος ἀντὶ Ἰσόπαλος.
Ἰσομάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἰσομήτωρ.
Ἰσόμαχος (ὁ, ἡ). Ἴσος εἰς τὴν μάχην, ἰσάμιλλος.
Ἰσομεγέθης, ες (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος) μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μέγεθος.
Ἰσομερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἴσα μέρη. 2) = Ἰσόμοιρος.
Ἰσομερῶς, ἐπίρ. Κατ' ἰσομοιρίαν, ἐξ ἴσου.
Ἰσομέτρητος (ὁ, ἡ), = Ἰσόμετρος.
Ἰσομετρία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ =
Ἰσόμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ) μέτρῳ. Τὸ ἔχων ἴσον (τὸ αὐτὸ) μὲ ἄλλον τινὰ μέτρον, ἴσος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσομέτρητος, ἰσομεγέθης.
Ἰσομέσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσον (ὁμαλὴν ἢ ἰσομέτρητον) μὲ ἄλλου τινὸς) τὸ μέσον (τὸ ἐμπρόσθεν μέρος).
Ἰσομιλὴς, ες (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος) μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μῆκος.
Ἰσομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Ἴσος μὲ μητέρα (ἰσομεγέθης μὲ τὴν μητέρα του).
Ἰσομιλήσιος (ὁ, ἡ), Ἴσος (ὅμοιος) μὲ Μιλήσιον. » Ἔρια Ἰσομιλήσια« Δίκες, ἴσμοια (ἐξισούμενα κατὰ τὴν ποιότητα) μὲ τὰ τῆς Μιλήτου.
Ἰσομοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ γεν. ἔκτ. καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ἔχω τὸ αὐτὸ μέρος (τὴν αὐτὴν μοῖραν) ἢ τι, μετέχω ἐξίσου ἀπό τι· μοιράζομαι ἐξίσου τι μὲ ἄλλον τινὰ· οὗτοι ἰσομοιρεῖν, « Ξεν., [ἐκ τοῦ
Ἰσομοιρὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἰσόμοιρος.
Ἰσομοιρία (ἡ). ἡ ἐξ ἴσου μετοχὴ

νομία. » Ἐκθηλύνασι τοὺς ἄνδρας βουλόμενος..., ὅπως μὴ συστρατεύωσιν ἐπ' ἰσομοιρίαν ὀργήσωσι, « Σχλ. « Ἀλλ' εἶπε χρημάτων νέμησις, ἰσομοιρίαν ἠγάπησα, « Πλ.
Ἰσόμοιρος καὶ Π. Ἰσόμορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μοίρως. Ὁ ἔχων λαμβάνων ἴσον μὲ ἄλλον τινὰ μέρος, μετέχων τινὸς ἐξίσης. (ἐπιμ.) ἴσος, ἰσομεγέθης, (ἰσοδύναμος, ἰσοστάσιος κτλ. (μὲ δοτ.) » Ἕρκτον ἀρχαίοις νήμασιν ἰσόμοιρον, « Ἐπιγρ. (ἢ γεν.) » Λίπες ἰσόμοιρον ἕλαιω, « Κίκ. (καὶ χ. πτ.) » Ἦ τι ἐκ τῶν πόνων δῶ ἀγαθὸν ὁ θεὸς, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν, « Ξεν.
Ἰσόνειρος (ὁ, ἡ). Ἴσος μὲ (ἐπίσης ἀνύπαρκτος καὶ μάταιος καθὼς τὸ) ὄνειρον.
Ἰσόνεκυς, υος (ὁ, ἡ), Π. Ἴσος μὲ νεκρὸν, σχεδὸν (ὡσὰν) νεκρός.
Ἰσονεμέτητος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ἴσου διανεμηθείς.
Ἰσονεύω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔννοῶ τι ἐξ ἴσου (παρομοίως).
Ἰσονομέομαι-οῦμαι Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι κατ' ἰσονομίαν(δημοκρατικῶς), εἶμαι πολίτης δημοκρατουμένης πολιτείας.
Ἰσονομία (ἡ). Ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, διοίκησις ἔχουσα βάσιν τὴν ἰσότητα· δημοκρατία. » Ἡ Ἰσαγορίη ἡμᾶς ἢ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζῆν κατὰ νόμον, « Πλάτ.
Ἰσονομικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσονομίαν ἢ ζῶν εἰς ἰσονομουμένην πολιτείαν, (ἐν γέν.) φίλος τῆς ἰσονομίας, δημοκρατικός.
Ἰσόνομος (ὁ, ἡ). ὁμοιραθείς (διανεμηθείς) ἐξίσου. 2) ὁ ζῶν εἰς ἰσονομουμένην πολιτείαν. 3) (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.
Ἰσόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Ἴσος, ὅμοιος.
Ἰσοπαίς, αιδος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος) μὲ παιδί, ἐπίσης ἀδύνατος (παρβλ. Ἰσόπρεσβυς).
Ἰσοπάλαιστος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ἰσομήκης) μὲ μίαν παλαιστήν.
Ἰσοπαλαίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ἰσοπαλὴς (ἰσοδύναμος, ἐξισοῦμαι) μέ.
Ἰσοπαλὴς, ές καὶ Ἰσοπάλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πάλως. Ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὴν πάλην (εἰς τὰ πάλαισμα, εἰς τὸν πόλεμον κτλ.), ἐφάμιλλος, ἰσοδύναμος, (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. » Πλήθει Ἰσοπαλὴς τοῖς ἐναντίοις, « Θκ., Ἰσάριθμοι. (Ὁ Φῶτ. τὸ παράγει ἐκ τοῦ Πάλος ὁ κλῆρος).
Ἰσοπαχὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ πάχος, ἐπίσης παχὺς (γονδρός).
Ἰσοπέδη (ὁ, ἡ)· Ἴσος μὲ τὸ ὄδαφος (πέδον). Ἴσος (εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν τῆς ἐπιφανείας) μὲ ἄλλο τι, ὁμαλὸς, ἐπίπεδος. ‖. (οὐσ.) Ἰσόπεδον (τὸ), πεδιὰς ὁμαλὴ, ἐπίπεδον, (κοιν.) ἴσωμα. » Ὁ δὲ (λίθος) θέει ἐμπεδὸν ὄφρ' ἂν ἵκηται Ἰσόπεδον· τό τε οἱ τι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, « Ἰλ. Ν. » Οἵ τινες δ' ἐν ἑρύμασι σφῶν ἐκλιπόντες τοῦτο φεύγουσι, πῶς τοὺς οἴεται ἄν τις μείναι ἰδόντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἰσοπέδῳ; « Ξεν.
†Ἰσοπέλεθρος (ὁ, ἡ), [Ἰσ. πέλεθρον]. Ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν μὲ ἄλλο τι, ἰσομήκης.
Ἰσοπενθὴς, ές (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντιπενθής.
Ἰσοπερμέτρητος καὶ Ἰσοπερίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πανταχόθεν ἴσην (ὁμαλὴν) ἢ ἴσης μὲ ἄλλο τι ἐκτάσεως περίμετρον.
Ἰσοπετὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ πετῶν ἴσα μὲ ἄλλον.
Ἰσόπετρος (ὁ, ἡ), Π. σκληρὸς ὡσὰν τὴν (ἴσα μέ) πέτραν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντιπετρος).
Ἰσόπηχυς, εος (ὁ, ἡ). μακρὺς (ἴσος μὲ) μίαν πῆχυν, ἢ· ἰσομήκης ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν πήχεων μὲ ἄλλον.
Ἰσοπλατὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἴσος κατὰ τὸ πλάτος, ἐπίσης πλατύς.
Ἰσοπλάτων, ωνος (ὁ). Ἴσος (ἐφάμιλλος, ἐξισούμενος) μὲ τὸν Πλάτωνα, ἄλλος (δεύτερος) Πλάτων.
Ἰσόπλευρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. εἶνε ἴσα (ἰσομήκη) τὰ πλευρὰ (τὰ πλάγια). » Ῥομβοειδῆ σχήματα τὰ ἰσόπλευρα μὲν οὐκ ὀρθογώνια δέ, « Γαλ.
Ἰσοπληθὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἴσος κατὰ τὸ πλῆθος (κατὰ τὸν ἀριθμὸν, κατὰ τὴν ποσότητα). » Ποταμοὶ θαλάσσῃ ἰσοπληθεῖς, « Δ. Κάσσ.
Ἰσοπληθῶς, ἐπίρ. Ἰσαρίθμως.
Ἰσοπολιτεία (ἡ) ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, [ἐκ τοῦ
Ἰσοπολίτης, ου (ὁ), καὶ Ἰσοπολῖτις, ιδος (ἡ), πολίτης ἰσονομουμένης (δημοκρατουμένης) πολιτείας. 2) ἀπολαμβάνων τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τοὺς αὐτόχθονας (τοὺς καθαυτὸ) πολίτας. » Πόλις—, « Ἀπ., ἢ ἔχουσα τὸ τοιοῦτον προνόμιον, (λατ.) municipium.
Ἰσοπραξία (ἡ), τὸ τὰ ἴσα (ἄλλῳ τινὶ) πράττειν.
Ἰσοπρέσβυς, εος (ὁ, ἡ), Π. Ἴσος (ὅμοιος) μὲ πρεσβύτην, ἐπίσης ἀδύνατος ἢ πρόθυμος, (ἐν γέν.) πρεσβυτικὸς· γεροντικὸς, (παρβλ. Ἰσόπαις).
Ἰσόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσα (ἰσομεγέθη, ἰσοταχῆ) πτερὰ, ἢ· ἴσος τὸ τάχος μὲ πτερόν (πταρωτὸν), ταχύπτερος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἄπτερος).
Ἰσοπτυχὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας (ὄχι λοξὰς ἢ διαφορετικὰς) πτυχάς. » Χιτῶνιον Ἰσοπτυχές, « Ἐπγρ.
Ἰσοπτώτως (ὁ, ἡ), Γραμτ. = Ὁμοιόπτωτος.
Ἰσόπυργος (ὁ, ἡ). Ἴσος μὲ πύργον, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίπυργος).
Ἰσόπυρον (τὸ), [Ἰσ. πυρός], εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν βατραχίων), (ἀλλ.) Φασήολος (διὰ τὸ περιπλεκτικόν του).
Ἰσορρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἰσόρροπος.
Ἰσορροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ἰσόρροπος.
Ἰσορρόπησις, εως (ἡ). τὸ Ἰσορροπεῖν, Ἰσορροπία.
Ἰσορροπία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ
Ἰσόρροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρόπως. Ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) ἴσα καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, Ἰσοβαρὴς· ἰσότιμος, Ἰσοδύναμος, (ἐν γέν.) ἴσος. » Καὶ Ἰσόρροποι πολλάκις Ῥωμαῖοις ἐγένοντο, « Ἴρωδ. « Ὁλοσιν Ἰσόρροπον πρὸς τοιαύτην ἀσθένειαν, « Φίλ.
Ἴσος ἢ Π. Ἴσος [Ἴσκω, εἴσκω], ἡ, ον, [τὸ συγκρ. Ἰσαίτερος). Ὅμοιος (κατὰ τὸ ποσόν, κατὰ τὸ σχῆμα, κατὰ τὴν δύναμιν κτλ. κτλ.). » Ἑπτὰ λυγαροὶ ταχθέντες ἴσοι πρὸς Ἴσους, « Σοφ. » Ἴση μοῖρα, « Ὀδ. Γ. (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » Δεμβόμενος ἴσης, « Ἰλ. Λ., Ὀδ. Ι. » Ἐριζέτεον περὶ ἴσης, « Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἴσος ἀέλλῃ, « Ὅμ. » Ἴσος ὄρεσσι κορυφῇ, « αὐτ. » Ἴσον ἔνθ' ἐκέκραμένον, « Ἀπ. » Οὐ σοί ποτε ἴσος ἔχω γέρας· « Ἰλ. Δ. (καὶ περιφρ.) » Εἰς τὸ ἴσον ἀφίνεται τοῖς ἡλικιώταις τῇ ἐπικῇ, « Ξεν., τοὺς ἴσους ἀεὶ τοὺς μὲν ἄρχειν, τὸν δὲ ἄρχεσθαι; « αὐτ. [ᾗ πολιτ.) » Τὰ ἴσα, « Αἰ., ἡ ἰσότης, τὸ δίκαιον, ἡ ἰσονομία, (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἴζ ἴσου, « Αἰ., μὲ ἰσότητα, μὲ ἀμεροληψίαν. 4) ἀντὶ Ὁ αὐτὸς (ἐπὶ ἀδύνατος. » Ἴσος ὁμόχθος, « Ἐπιχ. » Ἴσος πρὸς τοὺς αὐτοῦ δούλους, « Ἐλλ.
Ἰσοσθένεια (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις ἰσοσθενῆς· (ἰσοδύναμος) μὲ ἄλλον.
Ἰσοσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ἰσοσθενὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σθενῶς. Ἴσος κατὰ τὴν ἰσχὺν (κατὰ τὰ σθένος), ἰσοδύναμος, (μὲ δοτ.) » Πενίᾳ πλουσίῳ ἰσοσθενῆ, « Δημοκρ. « Τοὐλέντιον δ' ἀμφοτέρων (τῶν μυωνῶν) ἰσοσθενῶς, « Γαλ.
Ἰσοσθενία (ἡ), = Ἰσοσθένεια.
Ἰσοσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσα (ἰσομήκη) τὰ σκέλη· (μτγμ. παρὰ μθματ.) ἀντὶ Ἰσόπλευρος, (καὶ ἐπὶ ἀριθμ.) Ἀρτιοσκελὴς.
Ἰσοσκελία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ Ἰσοσκελὴς.
Ἰσόσπριος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ ὄσπριον, στρογγυλὸς ὡσὰν ῥεβίθι κτλ.
†Ἰσοστάζω, ἐπίρ. Ἰσοστασίως· Ἰσορρόπως, Ἰσοδυνάμως.
Ἰσοσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσοῤῥοπέω.
Ἰσοσταθμία (ἡ), = Ἰσορρόπια [ἐκ τοῦ
Ἰσόσταθμος (ὁ, ἡ), = Ἰσοβαρὴς, ζυγίζων ἴσα μέ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰσοστάσιος (ὁ, ἡ), [Ἴσ. στάσις], = Ἰσοβαρής· Ἰσοδύναμος· ἰσοτιμος· (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἰσοζυγία, ἐπίρ. ἀντι-
Ἰσοσασίως, ἐπίρ. = Ἰσομέτρως, Ἰσορρόπως.
Ἰσοστατέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἰσοσταθμέω.
Ἰσοστοιχέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἀντιστοιχέω.
Ἰσοστοιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἰσόστοιχος (ὁ, ἡ), = Ἀντίστοιχος. 2) (Τακτ.) παρατεταγμένος κατ' ἰσοστοιχίαν.
Ἰσόστροφος (ὁ, ἡ). ἴσα στρημμένος. 2) (γραμτ.) ὁ ἔχων ἰσαρίθμους μὲ ἄλλου τινὸς στροφάς.
Ἰσοσυλλαβέω-ῶ, ἤσω. Εἶμαι-
Ἰσοσύλλαβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λλάβως. Ὁ ἔχων ἴσας (ἰσαρίθμους) τὰς συλλαβάς.
Ἰσοταλαντέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἰσοβαρέω, εἶμαι-
Ἰσοτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἰσοβαρὴς, Ἰσοζάσιος, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀτάλαντος).
Ἰσοταχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέχω μὲ τὸ αὐτὸ τάχος, εἶμαι-
Ἰσοταχής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταχῶς. Ἴσος (μὲ ἄλλον τινὰ) κατὰ τὸ τάχος, τρέχων ἢ πράττων τι μὲ ἴσην (μὲ τὴν αὐτὴν) ταχύτητα, ἐπίσης ταχύς.
Ἰσοτέλεια (ἡ). Ἡ κατάστασις (τὸ δικαίωμα) τοῦ Ἰσοτελοῦς.
Ἰσοτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων ἢ ἐκτελούμενος ἴσα (συγχρόνως) μὲ, (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. « Ἄϋδος— μοῖρα, « Σοφ., ἐπίσης ἀτελεύτητος ἢ (κατ' ἄλλ.) ἴση πρὸς ἅπαντας.
Ἰσοτελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει τὰ ἴδια ἔξοδα ἢ πληρώνει τὰ αὐτὰ δοσίματα (τέλη) μὲ ἄλλον τινὰ, (ὀθ. «ἐς τὸν Ἀθ.) « Ἰσοτελεῖς, « οἱ μέτοικοι οἱ ὁπ. ἀπελάμβανον δικαιώματά τινα ἴσα μὲ τοὺς αὐτόχθονας.
Ἰσοτενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἐξ ἴσου, ἔχων τὴν ἴσην ἔκτασιν, Ἰσομήκης.
Ἰσότεχνος (ὁ, ἡ). Ἴσος τὴν τέχνην (μὲ ἄλλον).
Ἰσότης (ἡ). Ἡ κατάστασις τοῦ ἴσου, ταυτότης, ὁμοιότης κτλ.
Ἰσοτιμία (ἡ). Ἰσότης περὶ τὰς τιμὰς, τὸ νὰ τιμῶνται ὅλοι ἐπίσης (ν' ἀπολαμβάνωσι τὰς αὐτὰς πολιτικὰς τιμὰς, τὰ αὐτὰ δικαιώματα), ἰσονομία, [ἐκ τοῦ
Ἰσότιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιρ.) -τιμως. Ὁ ἔχων ἢ ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν τιμὴν ἢ τὰς αὐτὰς τιμὰς, ἀξίζων ἢ τιμώμενος ἐπίσης.
Ἰσότοιχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα ἴσους (ἰσοῦψεῖς) τοὺς ἑκατέρωθεν τοίχους.
Ἰσότονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τόνως. Ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον, τεντωμένος ἢ (γραμτ.) τονισμένος παρομοίως. (ἐπμ.) ἰσοδύναμος.
Ἰσοτράπεζος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ἰσομεγέθης) μὲ τράπεζαν. « Συνόδων (« Κἀκκαβος)—, « Ἀθ.
Ἰσοτριβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ τρίβων (διατρίβων εἰς) τὸ αὐτὸ μέρος μετά τινος, σύντροφος, σύνοικος κτλ. ἴδε Ἰσοτρίβης.
Ἰσοτροπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-
Ἰσότροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τρόπως. Ἴσος τὸν τρόπον (τὸ ἦθος) πρὸς ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινὰ, ὁμαλοῦ (ὁμοιομόρφου) χαρακτῆρος.

Ἰσότυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τύπον, ὅμοιος. ‖. (οὐσ.) » Ἰσοτυπον, « = Ἀντίτυπον (ἐγγράφου), Νεαρ. 2) Π. = Ἰσοκτυπος.
Ἰσοτύραννος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ἰσχύων ἢ τιμώμενος ἴσα) μὲ τύραννον.
Ἰσοΰλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος ἀπὸ) τὴν αὐτὴν ὕλην.
Ἰσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἄ,τι κάμνει καὶ ἄλλος τις, ἐνεργῶ ἐπίσης, [ἐκ τοῦ
Ἰσουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον τινὰ ἔργον, ἐνεργῶν ἐπίσης.
Ἰσοϋψὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἰσομήκης κατὰ τὸ ὕψος, ἐπίσης ὑψηλός.
Ἰσοφαὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ ἴσον (ὅμοιον) φῶς.
Ἰσοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἴσος (ὅμοιος) μέ.
Ἰσοφαρίζω, Δ. ἀντὶ Ἰσοφερίζω, Μ. ἴσω, Π. τὰ ἴσα φέρομαι, ἐξ.αὖμαι· (συνκβχ.) ἀμιλλῶμαι πρός. ‖. (σπν. μτθτ.) κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον) μέ. »Τῶ μὲν ἀποπροτα- μῶν, ὁραχμῆς βάρος ἰσοφαρίζειν, « Νίκ.
Ἰσοφέριστος (ὁ, ἡ), Π. ἐπίσης ἄριστος.
Ἰσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (τὸ ἴσον βάρος). « Οἶνος —, « Ἀξ, ὁ σηκόνων ἄλλο τόσον (ὅσος εἶν' αὐτὸς) νερόν.
Ἰσοφυὴς, ές (ὁ, ἡ), τῆς αὐτῆς φύσεως (τῆς αὐτῆς ἰδιότητος) μὲ ἄλλον τινὰ, φύσει ἴσος.
Ἰσοχειλὴς, ές καὶ Ἰσόχειλος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἢ ἐρχόμενος ἴσα μὲ τὰ χείλη. » Ποιεῖ δὲ τὴν ὁλολυγόνα (ὁ βάτραχος), ὅταν, ἰσογειλὴ τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ἐπὶ τῷ ὕδατι, περιτείνῃ τὴν ἄνω, « Ἀρστ.
Ἰσόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Ἰσασθενής.
Ἰσόχνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ ἴδιον χνοῦδι (μὲ ἄλλον τινὰ), χνοάζων ἐπίσης, (συνκβχ.) συνομήλικος (;).
Ἰσοχαρδὸς (ὁ, ἡ). Ἴσης κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν χαρδῶν μὲ ἄλλον τινὰ, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίχορδος).
Ἰσοχρονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-
Ἰσόχρονος καὶ Ἰσόχρονος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -χρονίως, -χρόνως. Ἴσος κατὰ τοὺς χρόνους μὲ ἄλλον τινὰ, ἀπαρκῶν ἐπίσης, (τὸ ἴσον διάστημα τοῦ χρόνου)· (γραμτ. καὶ μετρ.) ἔχων τὸν αὐτὸν χρόνον.
Ἰσόχροος-ους (ὁ, ἡ). Ἴσος κατὰ τὸ χρῶμα, τοῦ αὐτοῦ χρώματος.
Ἰσόχρυσος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος ἢ ἰσότιμος) μὲ χρυσόν. » Κύπρον . . ὠνοῦ . . κἀν ἰσόχρυσος ἔῃ, « Ἀθ.
Ἰσόψαμμος (ὁ, ἡ). ψάμμῳ ἰσάριθμος, ἀναρίθμητος.
Ἰσοψηφία (ἡ). Ἰσότης περὶ τὰς ψήφους, ἴσος ἀριθμὸς ψήφων, ἰσότης περὶ τὸ ψηφοφορεῖν, [ἐκ τοῦ
Ἰσόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους ψῆφον, ὁμόψηφος· σύμφωνος. « Δίκη—, « Αἰσχλ., καθ' ἣν ὑπάρχει διχοψηφία. «Νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ,« αὐτ. 2) ὁ ἔχων ἐπίσης τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν· ἰσότιμος. » Ἴσανοί τε ἐλάχιστα κεκτημένοι τοῖς τὰς μεγίστας ἔχουσιν οὐσίας ἰσόψηφοι, « Δ. Ἀλ. 3) ὁ ἀποτελῶν διὰ ψήφων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, (ἐθ.) » Ἰσόψηφα (ἐνν. ὄπη), « Δημόκρ., αἱ λέξεις τῶν ὁπ. τὰ ψηφίσ.ατ. κεφαλαιούμενα ἀριθμητικῶς παρίσην αὐτὴν ποσότητα, π. χ. Μῆνις, μῆδαι κτλ. τὸν ἀριθμὸν ρ' (100). οὗτος ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἢ τὸ στοιχ. Ρ νομίζεται ὀνειροκριτικῶς αἴσιος, διότι αἱ ἰσόψηφοι τῷ Ἐπ' ἀγαθ. « Ἰσόψηφα στίχοι, καὶ » Ἰσόψηφα ἐπιγράμματα, τῶν ὁποίων τὰ στοιχεῖα ἀριθμητικῶς συμποσούμενα, φέρουν τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. Τοιαῦτα ἀναφέροντοί τινα εἰς τὴν Ἀθηναίαν καὶ τούτων ἓν τοῦ ἐπιγράμματοποιοῦ Λεωνίδου φέρον εἰς ἑκάστην στίχον τὸν ἀριθμὸν 4444, ἐξηπατ. ἀρχρώντος τὴν δυναμιν τῆς λέξεως. « Εἰς πρὸς ἕνα ψήφοιαν ἰσάζεται, οὐ δύο δοιοί· Οὐ γὰρ ἔτ' ζέγγω τὴν βολιογραφίην.
Ἰσωψυχία (ἡ). ὁμαλότης ἢ ὁμοιότης γνώματος· ὁμοφροσύνη.
Ἰσάψυχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ψύχως. Ἴσος κατὰ τὴν ψυχὴν (κατὰ τὴν τολμηρότητα τὸ φρόνημα) μὲ ἄλλον τινὰ, ἔχει σύμφωνα.
Ἰσῶ-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσάζω. ‖. (μετ. ἢ καὶ ἐξ.σῶμαι. » Οὐκοῦν ἰσῶμαι σφῶν ἑνὸς δυοῖν τρίτος, « Σοφ. » Ὄνυχας χειρός τε ἰσώσαντο, « Ἡσ., ἐπιδαθήκαν μὲ τὸ νύχια καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ ἐμάχοντο.
Ἵσταμαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ Ἵστημι.
Ἱστάνω (παρτ. Ἱστανον), = Ἱστημι.
Ἱστάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱστος.
Ἵστασαν', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ὅσ-) ἀντὶ Ἵστασκε. Π. γ'. ἐν. πρτ. τοῦ παρ. τοῦ Ἵστημι.
Ἵστε, δ'. πλθ. πρσ. καὶ
Ἱστέον, θετ. τοῦ Ἵστημι ἢ Οἶδα.
Ἵστημι (καὶ πθ.) Ἵσταμαι, Μ. στήσω (καὶ πθ.) σταθήσομαι (παρτ. Ἱστὰς ἢ πθ. Ἱσταμην, ἀόρ. Ἔστησα καὶ πθ. Ἐστάθην, μτ. τὸ θατ. Στατέον). Στήνω τι ὀρθόν, σηκόνω ἐπάνω. » Ἱστὰν Ἵστημι, « » Ὁ Ὕπνος Ἵστησι τὰ ὦτα, « Σοφ. » Ἵστησι τὰς τρίχας, « Ἀρστ. » Ἵστημι τὸν χος (τρόπαιον), « Θε., Ξεν. » Ἱστάναι τινὰ χαλκοῦν, « Δμ. » Τοῦτον ὃ ἵστασι Σφῆττα' ἐνθάδε, « Θκρ. (καὶ πθ) « Σφῆττα' ἐνθάδε, « Θκρ. (καὶ πθ) « Ἐν ἀγορᾷ,« Ἀρστ. (παρβλ. Ἱστάω). 2) τήνω (εσπυδαιστῶ, βάλλω) τι εἰς τὸ ἀρμόζουσαν θέσιν ἢ τάξιν, (οἱ. σχημ. ἢ τρπ.) Καθίστημι, διορίζω, (ἐπὶ στίχ.) παρατάττω· συγκροτῶ. (ἐπὶ ὑφ. κλπ. ἀδῶ (τραπέζι), περιαρέρω. » Ἔγχος Ἑστηκε πρὸς κίονα, « Ὀδ. Α. » Ἱστᾶσι δ' ἐξοπίσω στῆσεν, « Ἰλ. Δ. » Λῆμνον (νῆλεμνον « Χορόν) ἱστάναι, « Ἰλ. Ω. » Ἱστὰς Ἀχαιῶν « Δίκτυα ἱστάναι, « Ξεν. (καὶ μτφ) « Χορὸν ἑστήσαντο, « Θκρ. » Ἢ πολὺ τεῦτον ἐχήσατο βασιλέα, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Τὸν ὑπὲ Δαρείου σταθέντα ὕβριν, « Ἡρ. » Θεοῦς κρατῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, « Ἰλ. Ζ. » Στασῶ κρατῆρα γάλακτος ταῖς Νύμφαις (τῷ Πανί), « Θκρ. » Τοιόνδε κρητῆρ' Ἡρακλῆς γρῦπα ἑστήσατο Νείρων, « οὐτ. 3) κάμνω τι ἀκινδύνως τι, (τρπ.) διαγείρω. « Κοινὴν (« Κῦμα, « Νεφέλας, « Βύθη, « φύλλοπα κτλ.) ἱστάναι, « Ὅμ. (καὶ μτ.) « Εἴδοσαν Ἕλληνες ἀξυυλόστατα πολέμοιο ἱστασθαι, « Ἡρ. « Στησόμενοι δ' ἐμάχοντο

μάχην παρὰ νηυσὶν, « Ὀδ. Ι. 4) κρατῶ τεινόμενον, ατυλόνω, προσηλόνω. » Ἰχνη ὁ τὸ πρόσωπον (τοὺς ὀφθαλμοὺς,« Ἀξ. 5) στηματῶ, » Μὴνιν στήσασα,« Ὀδ. Υ. » Ἱστάναι τὰς ἀγέλας, « Ξεν. »Κοιλον ἵστασι, « Δσκρ. » Πέσους ἱστᾶς ἀπελογισμένους « Φλζρ. » Στήσατε τὸ κανόν, « Συν. » Στήσαντες ἐπὶ τούτων τὴν διήγησιν, « Πλδ. 6) ζυγίζω. »Ἡ μετρούντες ἢ ἱστάντες, « Ξεν. » Ἱστᾶσι στατῆρῳ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας, « Π. (ὀθ. 7) Γλσ. = Δανείζω, » Στήσασθαι τὰ δανεισασθαι. ἐπὶ σταθμῷ γὰρ τάλαν ἐδάνειζον, « Ἡσύχ., (ἴδε ᾗ Στάσιμος). ‖. (μσ.) Ἵσταμαι, Μ. στήσομαι καὶ ἱστήξω ἢ ἑστήξομαι (ἀόρ. Ἐστησάμην καὶ [κατὰ τὴν διπλ. σημασ.] Ἐμεστην, ὑπερσ. [ἐκλαμβ. καὶ ἀντὶ παρτ.] Ἑστήκειν καὶ Εἱστήκειν [ὅθεν ἡ μετχ. Ἑστώς, ῶσα, ὡς ἢ ὡς, καὶ μτγν. Ἐστηκώς, υῖα, ός].). Στέκω (Στέκομαι) ὀρθός, στηκόνομαι· ἐπάνω. » Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἵστασαν, « Ἰλ. Ω » Ἐπὶ τρομεροῖς πυολν ἕστηκε, « Θκρ. »Κονίη ζέσταισ,« Ὅμ., ὑφίσταμαι. 2) στέκω (εἰς ἓν μέρος), δὲν κινοῦμαι, σταματῶ. » Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένων, « Ἰλ. Α. » Ἀντίοι ἵσταν, « Ὅμ. » Ἱστασθ' ἐφεῖῆς πάντες, « Ἀρχ. » Τί τὸν' αἰθερίαν ἑστηκε πέτρανς, « Εὐρ. » Ἰλλικὰ δὲ ζοῦρα ἐν γαίῃ ἵσταται, « Ἰλ. Ο. » Τί ἑστήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί;» Γρφ. » Στᾶθι καὶ εἰκάδι, « Θκρ. [καὶ μεταφ.] » Ἱστάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, « Γρ., ἐπιμένων, ἐνιστάμενος, ἐνδιατρίβων. 3) ἀντὶ τοῦ Εἶμι, εἶμαι, κεῖμαι, εὑρίσκομαι. » Ἔστασ' εἰν Ἄϊδος δόμοις, « Ἰλ. Ω. » Ὅπῃ αἴθων Ἵσταται ἀλλις, « Θκρ. » Ἵσταται κατὰ Βοιῶν. « Θκ. » Τῇ δ' ἑβδόμῃ εἰστήκει μάλα, « Ἰλ. Τ. » Ἐπὶ δυροῦ ἵσταται ἀκμὴς, « Ἡρ. » Ἀλλ' ἵστατω (ἀντὶ Ἔστω) μοι καὶ δίκης τι καίριον, « Σοφ. 4) ζυμαῖς, παίω. » Ἐνταῦθα στηλάμεθα τοῦ λόγου. « Πλάτ. » Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἵσχυκε τὸ πρᾶγμα, « Δη. » Οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, « αὐτ. » Ὅταν τὰ κακὰ μὴ στῇ, « Λρστ. 5) (τρτ. ῥ.) κατὰ μτχ.) στέκω ἀκίνητος· πήγνυμαι, ἀκινητοποιοῦμαι, ἀκινητίζομαι, « Κρηναίοι (« Ὑδρελμοί, « Τρίχες) ἵστασαν. « Ἰλ. Ω. Ὀδ. Τ. 6) «ἵστε(ἔφθασεν) εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὴν αὔξησιν). « Φύλλοις (« Κλάδοις) ἵσταται, « Ἰλ. Ν., Σ, « Τῇ δ' ὀρθρίῃ ἑστήκει μείς, « Ἰλ. Τ. » Οὐ πω μεσημβρίας ἀλλ' ὁπότε μάλιστα ἡμέρη ἕστηκεν, « Φλζρ. 7) εἶμαι εἰς τὴν ἀγχήν, προβάλλει εἰς τὴν αὔξησιν. » Τῷ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἑσταμένου, « Ὀδ. Ξ. » Ἔαρος νέον ἑσταμένοιο, « Ὀδ. Τ. 8) (μὲ ἐπίρ.) ζῶγω, τρέφομαι, « Ὀρθῶς (« Ἐλλαβῶς) ἵσταται,« Ἀθ. 9) (σπν. μὲ αἰτ. πρόθετ.) ἀντὶ Ἀνθίσταμαι, » Ὅτι ὅσια πρὸς οὐ δικαίους ἵσταται, « Θκ. (παρβλ. Ἀνθίσταμαι 2). Ἱστᾰ-, ἔρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστιάτωρ, ὁ τῆς τῷ ἐν Βρίσῃ Ἀρτέμιδος, ὁ ἱερεύς. Ἱστάω καὶ Ἱστέω (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστία. Ἱστηρίαιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστιατόριον. Ἱστιήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστιάτωρ. Ἱστιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀρμενίζω) μὲ τὸ πανὶ ἢ μὲ γεμάτα πανιά. †Ἱστιοκώπη (ἡ). πλεῖον ἢ ταξιδὶ μὲ πανιὰ καὶ κωπιά.
Ἱστίον (τὸ), [ἱστὸς]. πανὶ, ὕφασμα ἱδίαιτ. εἰς τὸ πλθ.) πανὶ τοῦ πλοίου. » Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασαν, « Ἰλ. Α.
Ἱστιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἁρματόνω τὸ πλοῖον μὲ) πανιά.
Ἱστιοῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων τὰ πανιὰ τῶν πλοίων· (Κωμ.) ἀντὶ Μηχανοῤῥάφος, ἀπατεών.
Ἱστιοφόρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ φέρουσα (ἁρματωμένη μὲ) ἱστία.
Ἱστιοδοὺς, ἐως (ὁ) καὶ
Ἱστοδόκη (ἡ), [ἱστὸς, βοῦς]. ὁ ῥυμὸς (ἡ ῥοῦντα) τοῦ ἁλετριοῦ, (κοιν.) ἀτσάδι.
Ἱστοδόκη (ἡ), [ἱστὸς, δέχομαι]. τὸ ῥάρος τοῦ πλοίου (δηλ. κατὰ τὸν Σχλ., ξύλον ἀνέχον κατὰ τὴν πρύμναν) εἰς τὸ ὁπ. ἀπέθετον τὸ κατάρτι ὅταν τὸ καταβάζαν.
Ἱστοκεραία (ἡ). ἡ κεραία τοῦ ἱστοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ἀντέννα.
Ἱστοπέδη (ἡ). τὸ καταμεσὶς τοῦ πλοίου κοίλωμα (ἢ ἄλλ. Διηνὶς) ἢ τὸ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνέχον ξύλον ὅπου ἐμπήγεται ἡ δένεται τὸ κατάρτι.
Ἱστοπλία καὶ Ἱστοπονία (ἡ), = Ἱστουργία.
Ἱστοπόνος (ὁ, ἡ), [ἱστὸς, πονέω]. ὁ κοπιάζων εἰς τὸν ὑφαντ. ἐργαλεῖον, ὑφάντης.
Ἱστόπους, οδος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ξύλα τὰ ὁπ. κρατοῦν τεντωμένον τὸ πανὶ εἰς τὸν ὀρθὸν ἀργαλειόν, (ἄλλ.) Κελλίοντες.
Ἱστορέω-ῶ [ἵστωρ]. Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Παρατηρῶ ἢ Ἐρωτῶ) νὰ μάθω πληροφορούμαι ἐξ ἰδίας παρατηρήσεως ἢ ἐρεύνης· ἐξακριβόνω. » Εἴτε ἱστορεοῦσα αὐτὸς καὶ οὗ, φράζει τῇ μητρί, « Ἡρ. (ᾗ μὲ αἰτ.) » Ἱστορέων αὐτὸς ἦν τινα δύναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος, « αὐτ. » Τὴν Ἰνδικὴν ἱστορῆσαι πουήσας. . ἐξεδήμησε,« Θεόδωρ. 2) (συχνότ.) διηγοῦμαι, ἐκθέτω ἱστορικῶς ὅ,τι εἶδα καὶ ἐξηκριβωσα. » Φιλίππου τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, οὗ μόνον κτλ.,« Πλ. 3) (ἐν γέν.) μαρτυρῶ, βεβαιόνω τι ἐν γνώσει τοῦ πράγματος (ὡς αὐτόπτης). « Ἱστορεῖ ἀλλήλοις, ὅτι οὕτως ἔχει,« Δξ
Ἱστορημα (τὸ). πᾶν ὅτι ἱστορεῖται (παρατήρησις, ἐπληροφορήθη ἢ ἐξιστορησε) τις, διήγημα, ἱστορία.
Ἱστορία (ἡ), τὸ ἱστορεῖν, ἡ διὰ παρατηρήσεως ἐξέτασις (ἐξακρίβωσις, πληροφορία). « Ὅσα πέπτωκεν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ἱστορίαν, « Ὀδξ. 2) ἔκθεσις (διήγησις, ἐξιστόρησις) τῶν ὅσων εἶδεν ἢ ἄλλως ἐπληροφορήθη τις. « Οὐκ ἀκοὴν λέγω, ἀλλ' ἱστορίαν, « Δξ. 3) (γενικώτερον) ἡ ἔγγραφος ἐξιστόρησις τῶν κατὰ καιροὺς γεγονότων (συμβάντων). » Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, « Λη.
Ἱστορικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱστορίαν. » Καὶ γραμμάτων οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν, « Πλ. 2) εἰδήμων τῆς ἱστορίας, ἢ ἱστοριογράφος. » Ἰδὲ τοῦ πανυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των ἱστορικωτάτου βασιλέως, « Πλ.
Ἱστορικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἱστορίας· κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱστορικῶν.
Ἱστοριογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἱστορίαν.
Ἱστοριογραφία (ἡ). συγγραφὴ ἱστορίας.
Ἱστοριογραφικὸς, ἡ, ὀν. Ἱστοριογράφου ἴδιος.
Ἱστοριογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συγγράφων ἢ συγγράψας ἱστορίαν.
Ἱστόριον (τὸ). συμβεβηκὸς (ἱστορικὸν) τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ἀποδειξιν, (ἐνγέν.) ἀπόδειξις (βέβαιο καὶ ἀναντίῤῥητος).
Ἱστοριοσυγγραφεὺς, ἑως (ὁ), = Ἱστοριογράφος, (κυρ. ὅμως) ὁ συντάττων συλλογὴν τῶν προϊστορηθέντων ἤδη παρ' ἄλλων, (Γαλλ.) compilateur.
Ἱστοριώδης, ες (ὁ, ἡ). Ἱστορίᾳ ὅμοιος
Ἱστὸς (ὁ), [ἵστημι]. τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου. » Ἱστὸν στήσαντο, « Ἰλ. Α. 2) τὸ ἐπάνω ξύλον ἄπου τυλίζεται τὸ πανὶ εἰς τὸν ὀρθὸν ἀργαλειόν· (συνκβχ.) ὁλοκληρος ὁ ἀργαλειός. » Ἱστὸν ἐπιζομένην, « Ὅμ. » Πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστοῦ, « Θκρ. 3) τὸ ὑφαινόμενον πανὶ, κομμάτι, (Τουρκ.) τόπι. »Ὀθονίων ἱστοὺς 3000,« Πλδ. 4) (ἐν γέν.) ὕφασμα. » Ἱστὸς ἀῤῥαγὴς, « Γρ.
Ἱστότονος (ὁ, ἡ), τεντωμένος εἰς τὸν (ὑφαντ.) ἀργαλειόν.
Ἱστοτριβὴς, ές (ὁ, ἡ), τριμμένος (δηλ. συνειθισμένος) εἰς τὸν ἴδιον τοῦ πλοίου, ναυτικὸς, (ἄλλ. διορθ. Ἰσοτριβὴς).
Ἱσουργεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον ἢ ὁ ἀργαλειὸς τοῦ Ἱσουργοῦ, ὑφαντήριον.
Ἱστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ἱστουργὸς· ὑφαίνω.
Ἱστουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ Ἱστουργοῦ, ὑφαντική.
Ἱστουργικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἱστουργίαν ἢ τὸν Ἱστουργὸν, ὑφαντικός. » Ἱστωργικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ὑφαντική.
Ἱστουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀργαζόμενος εἰς τὸν Ἱστὸν (εἰς τὸν ἀργαλειόν), ὑφάντης.
Ἵστω, γ'. ἐν. προστ. τῆς πρτ. τοῦ "Ισημι ἢ Οἶδα, ὃς ἠθέτησε. » "Ιστω (ᾗ Δ. « Ἴστω) Ζεύς, « (φρν. ὁρκ), μάρτυς μοι ὁ Ζεύς.
Ἵστω, ἀντὶ Ἵστασο, δ'. ἐν. προστ. τῆς πρτ. τοῦ Ἵσταμαι.
Ἱστῶν, ῶνος (ὁ), τὸ μέρος ὅπου εἶναι στημένος ὁ ὑφαντ. ἱστὸς, ἐργαστήριον ὑφάντου.
Ἵστωρ καὶ Ἴστωρ [ἵστημι], ορος (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ γινώσκων τι, πληροφορημένος· εἰδήμων· μάρτυς· αὐτόπτης πραγματευγνώμων· διαιτητής. » "Ιστορα δ' Ἀχαμένονα θεσμὸν ἄμεμφ, « Ἰλ. Ψ
Ἰσχάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰσχάς.
Ἰσχαδοκάρυα (τὰ). σύκα [ξηρὰ] μὲ καρύδια ἀνακατωμένα.
Ἰσχαδοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ἰσχαδόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν καὶ
Ἰσχαδώνης, ου (ὁ), ὁ ἀγοράζων (διὰ μεταπώλημα) ἰσχάδας.
Ἰσχαιμος (ὁ, ἡ), [ἴσχω, αἷμα]. ὁ ἔχων τὴν ἰδιαιτερα νὰ σταματᾷ τὸ αἷμα.
Ἰσχαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἰσχάνω, Ἰσχω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Ἰσχναίνω.
Ἰσχάλεος, α, ον, Μ. ἡ Ἰσχαλὴ, ἀντὶ Ἰ-

σχναλέος, ξηρός. λεπτός. Περόνη—, « Μανέθ.

Ἰσχανάω, Π. ἀντὶ Ἴσχω, κρατῶ (καὶ πθ. μένω) ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω· ἀντέχομαι, ἐπ μένω· (ὄθ. 2) (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. » Χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανάα δακέειν, « Ἰλ. Ρ.

Ἰσχάνω (παρτ. Ἰσχανον καὶ πλέον σῦ), Π. = Ἴσχάρ, ἐπέχω, ἐμποδίζω, σταματῶ. « Αὐτὰρ ὄπισθεν Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ ὑλήεις, « Ἰλ. Ρ.

Ἰσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰσχίον.

Ἰσχάς [Ἴσχω, ἰσχνός], άδος (ἡ). σῦκον ξηρόν. (περίφημοι ἦσαν) » Αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες, αἱ καλούμεναι χελιδόνιαι καὶ χελιδόνες, ἐρυθρομέλαιναι, « Λθ. 2) (μτγν.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ πρωκτοῦ. 3) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὰ γένος τοῦ Τιθυμάλλου), (ἄλλ.) Ἄπιος καὶ Χαμαιράφανος ἡ Χαμαιδάφανος. 4) Π. (ἐπιθετ.) ἡ ἄγκυρα. » Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα, « Σοφ.

Ἰσχέμεν καὶ Ἰσχέμεναι, Π. ἀντὶ Ἴσχειν.

Ἰσχιαδικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν εἰς) τὴν ἰσχιάδα νόσον. » Φθίσις ἰσχιαδική, « Ἱππκρ.

Ἰσχιάζω, Μ. άσω. Κινῶ ἐν τῷ περιπατεῖν τὰ ἰσχία. » Ἰσχιάζουσα βωμολόχος, « Πρκπ., ἐκινοῦσε πορνικώτερον τὰ ὀπίσθιά της.

Ἰσχιακός, ἡ, όν, = Ἰσχιαδικός.

Ἰσχίας, άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰ ἰσχία, (ὄθ. ‖. οὐσ.) (ἐνν. νόσος), ὁ πόνος (ῥευματισμὸς) τῶν ἰσχίων, (Ἰταλ.) σιάτικα, καὶ 2) (ἐνν. βοτάνη) ἡ λευκάκανθα.

Ἰσχίον (τὸ), [Ἴσχω, ἰσχὺς] ἡ κλείδωσις τοῦ γόμφου καὶ τοῦ μηροῦ, (κατ' ἔκτ.) ὁ γόμφος, [ἴδε Ἰλ. Ε. καὶ παρβλ. Ἰξύς ἢ Γλουτός).

Ἰσχιορῥωγικὸς [Ἰσχίον, ῥώξ], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Ξεγοφιασμένος, (ὄθ. μτγμ.) στίχος Ἰαμβικὸς ἔχων σπονδείους τοὺς ἀρτίους πόδας, (παρβλ. Χωλίαμβος).

Ἰσχναίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω· λιγνεύω. ξεπρήσκω. » Τὰ ἐν ἄρθροισι οἰδήματα καὶ ἀλγήματα.. ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥηΐζει τε καὶ Ἰσχναίνει, « Ἱππκρ. (καὶ μτγμ.) » Τὴν τέχνην (τὴν δραματικὴν) οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων.. Ἰσχναναν, « Δρςφ.

Ἰσχναλέος, α, ον, Π. ἰσχνός, λιγνῆς κράσεως, ξηρακιανός.

Ἰσχναναις, εως (ἡ). τὸ Ἰσχναίνειν ἢ Ἰσχναίνεσθαι, λίγνευμα.

Ἰσχναντέον, θετ. τοῦ Ἰσχναίνω.

Ἰσχναντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἰσχναίνειν.

Ἰσχνασία (ἡ). Ἰσχνάτης, λιγνάδα.

Ἰσχνασμός (ὁ), = Ἰσχνανσις.

†Ἰσχνοεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ λεπτομέρειαν, λεπτολογῶ.

Ἰσχνόκωλος (ὁ, ἡ), [Ἰσχνός, κῶλον]. ὁ ἔχων λιγνὰ τὰ μέλη (τοῦ σώματος).

†Ἰσχνολέσχης, ου (ὁ). λεπτολόγος, σοφιστὴς· φλύαρος.

Ἰσχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχνοεπέω.

Ἰσχνολογία (ἡ). λεπτολογία, σοφιστικὴ περιττολογία, [ἐκ τοῦ

Ἰσχνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (περιττὴν) λεπτολογίαν.

Ἰσχνομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχνοεπέω.

Ἰσχνομυθία (ἡ), = Ἰσχνολογία.

Ἰσχνόμυθος (ὁ, ἡ), = Ἰσχνολόγος.

Ἰσχνοπάρειος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων Ἰσχνὰς παρειὰς (λιγνὰ μάγουλα).

Ἰσχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχναίνω.

Ἰσχνοποιὸς (ὁ, ἡ), = Ἰσχναντικός.

Ἰσχνόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνοὺς (λεπτοὺς, στενοὺς) πόρους.

Ἰσχνόπους, ποδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων Ἰσχνοὺς πόδας.

Ἰσχνὸς [Ἴσχω, Ἰσχάνω], ή, όν. Λεπτός, ξηρὸς, λιγνὸς, ἄπαχος. (μτφορ. ἐπὶ ὕφους λόγου) ξηρός, χωρὶς ῥητορικῶν καλλωπισμῶν, ἀφελὴς (οἷος ὁ τοῦ Ξενοφ.). » Ἠθόνιον Ἰσχνόν, « Ἱππκρ., τὸ (κοιν.) ψιλόν. » Ἰσχνὸν πνεῦμα, « αὐτ., τὸ ἀσθενές.

Ἰσχνοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνὰ (λιγνὰ) σκέλη.

Ἰσχνοσύνθετος (ὁ, ἡ). Ἰσχνῶς συντεθειμένος, λεπτός. » Σχοῖνος—, « Πισ.

Ἰσχνότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ Ἰσχνοῦ, λιγνάδα· (ἐπὶ προφορᾶς) τὸ ἐναντ. τοῦ Πλατειασμός· (ἐπὶ ὕφους λόγου) ξηρότης ἢ ἀφέλεια μετὰ δεινότητος, (ὁ Δ. Ἁλ. ἐπαινεῖ. »Τὴν ἰσχνότητα τῆς φράσεως,« τοῦ Λυσίου).

†Ἰσχνουργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐργασμένος (διαλεμένος) μὲ λεπτότητα, (κοιν.) ψιλοδουλειά.

Ἰσχνοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ὁμιλῶ ὡς) Ἰσχνόφωνος.

Ἰσχνοφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἰσχνόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνὴν (ἀδύνατον, σιγανὴν) φωνήν. » Ἰσχνόφωνος ἐξ ἀσιτίας, » Γ. Πισ. » Χρυσὸς καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος Ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ· εὔφωνος δὲ καὶ λάλος ὁ χαλκός, « Πλ. 2) ὁ προφέρων μὲ δυσκολίαν, μογιλάλος. » Διατί οἱ Ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρόν; ἢ ὅτι ἴσχονται τὴν φωνὴν ἐμποδιζοντός τινος.. Ὥστ' ἐπεὶ ἀνάγκη ἀποδιάζεσθαι τὸ κωλύον, ἀνάγκη μεῖζον φθέγγεσθαι τοὺς Ἰσχνοφώνους, « Ἀρςτ. (ἴδε καὶ Ἰσχόφωνος).

Ἰσχνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσχναίνω.

Ἰσχνῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ Ἰσχνότητα. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.) ἀμυδρῶς. » Ἰσχνῶς εἰπεῖν,« Πλθ., ξυρὰ ξηρὰ, χωρὶς περιττολογίας, ἀκριβῶς.

Ἰσχνωτικὸς, ἡ, όν, = Ἰσχναντικός.

Ἰσχομένως, ἐπίῤῥ. (μτγ.). Συνεσταλμένως. » Ἰσχομ. καὶ ἐμποδιζομένως, « Πλάτ.

Ἰσχουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ἢ Κρατεῖται τὸ οὖρός μου, πάσχω Ἰσχουριαν.

Ἰσχουρία (ἡ). κράτημα τοῦ οὔρου. » Εἰ δι' ὑπερπλήρωσιν τοῦ οὔρου Ἰσχουρία καταλάβοι τὴν κύστιν, « Ὀρειθ. (παρβλ. Δυσουρία).

‡Ἰσχοφωνία (ἡ) ἢ

‡Ἰσχόφωνος (ὁ, ἡ). (οὕτω διορθ. τινὲς, ἀναλογώτερον ὡς πρὸς τὴν ἑτυμολογ., τὸ Ἰσχνόφωνος 2).

Ἰσχύρησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἰσχύρισις.

Ἰσχυριείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ διισχυρισθῶ εἰς κ(νὰ τὸ ὑποστηρίξω Ἰσχυρνωμόνως).

Ἰσχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσπαθῶ (λέμω) μὲ ὕλην μου τὴν Ἰσχύν· ἀντὶ τὰ δυνατά μου (ὅλα μου τὰ δυνατὰ) ἐπιμένω, ἐπιστηρίζομαι μετά πεποιθήσεως εἴς τι· φιλονεικῶ Ἰσχυρογνωμονῶ. Διϊσχυρίζομαι, διατείνομαι.

†Ἰσχυρικὸς, ή, όν. Τρόπον τινὰ (Ὀνομ.) Ἰσχυρός.

Ἰσχύρισις, εως (ἡ). ἐπιμονὴ διισχυρισμός.

Ἰσχυριστέον, θετ. τοῦ Ἰσχυρίζομαι.

‡Ἰσχυριστικὸς, ή, όν (εὕρηται μόν. ἐπίῤῥ.) = ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς ἢ διατεθειμένος πρὸς τὸ Ἰσχυρίζεσθαι. » Ἰσχυριστικῶς ἔχω, « Γαλ., = Ἰσχυρίζομαι.

Ἰσχυροβελὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. Ἰσχυρότιον τῶν βελῶν, ἀντέχων εἰς τὸ βάρος ἀπὸ τὰ βέλη.

Ἰσχυρογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Ἰσχυρογνωμόνως εἴς τι.

Ἰσχυρογνωμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἰσχυρογνώμονος, Ἰσχυρογνωμία.

Ἰσχυρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυρὰν (ἐπίμονον) γνώμην, ἀμετάπειστος ἀπὸ τὸ φρόνημά (ἀπὸ τὴν γνώμη) του, (ἀδάμενος).

†Ἰσχυρόδετος (ὁ, ἡ). δυνατὰ (σφιγμένος).

Ἰσχυροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διισχυρίζομαι πάσχω δεινῶς (φοβερὰ).

Ἰσχυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι γένῃ Ἰσχυρὸν (στερεὸν), ἐνισχύω. ἐναμόνω.

Ἰσχυροποίησις, εως (ἡ). ἐνίσχυσις, ἐνάμωσις.

Ἰσχυροποιὸς (ὁ, ἡ). Ἰσχύος ἅμαμμα (παρεκτικὸς), δυναμωτικός.

Ἰσχυροπόης, ου (ὁ). φοβερὸς οἱονεί.

Ἰσχυρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὸν πόδας.

†Ἰσχυροπραγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλα (φοβερὰ) ἔργα, (σχλ. ἐξύβ. ὁ Ὀβριμοεργός).

Ἰσχυρόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὰς (δυνατὰς) ῥίζας.

Ἰσχυρὸς [Ἰσχύς], ά, όν, (τὸ συγκ. -ότερος, τὸ ὑπερθ. -ότατος). Δυνατός· κραταιός· (ἐπὶ πραγμ.) γερὸς, στερεός, διαρκὴς· ἐπὶ ὕδατος, ὀχυρὸς, ὁρμητικός· φοβερός· ἰσχυρὸν ψήφισμα, « Δεν. » Ἰσχυρὸν χθόνα, « Αἰσχλ., τὴν ακλόνητον. » Ἰσχυρὰ βρώματα, « Ἱππκρ., τὰ δύσπεπτα. » Ἰσχυρὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Ραλ.). (καὶ πρός δήλ.) » Βάρος δ' ἐνεγκεῖν Ἰσχυρὰ καὶ ἡ γαῖα καὶ ἡ πεύκη, « Θρρ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Κατὰ τὸ Ἰσχυρὸν, « Ἠρ., διὰ τῆς βίας, ἀνυποστόλως.

Ἰσχυροσώματος (ὁ, ἡ). Ἰσχυρὸς τὸ σῶμα.

Ἰσχυρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν Ἰσχυροῦ, (εἰς τὸν Δ. Ἁλ. Ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀχυρότης).

Ἰσχυρόῤῥων, ονος (ὁ, ἡ). Ἰσχυρὸς τὸ φρόνημα, ῥωμαλεόφρων.

Ἰσχυρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὴν (δυνατὴν) φωνήν.

Ἰσχυρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἰσχυροσώματος.

Ἰσχυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσχυροποιέω.

Ἰσχυρῶς, ἐπίῤῥ. Δυνατὰ· μὲ ῥιζικὴν· πολλὰ, φοβερά. ‖. (τὸ συγκρ.) « Ἰσχυρότατα, « Ξεν., ἀντὶ μάλιστα, βεβαιότατα, (ἐπὶ καταφατ. ἀποκρ.).

Ἰσχύς [Ἴσχω], ύος (ἡ). δύναμις (σωματικὴ ἢ ψυχική), « ζωώδης. » Κατ' Ἰσχύν, « Πλάτ., ἐκ τῆς βίας.

Ἴσχυσις, εως (ἡ), = Ἰσχὺς ἢ Ἐνίσχυσις.

Ἰσχυστήριος, α, ον, = Ἰσχυροποιός.

Ἰσχύω, Μ. ύσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ Ἰσχὺν (δύναμιν), «ζῶμαι ἢ γίνομαι Ἰσχυρός· ἀκμάζω· ἀντέχω, διαρκῶ. (μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ (εἶμαι ἱκανὸς ἢ κατορθώνω) νὰ, (ἐν γέν.) δύναμαι. » Ὅσον Ἰσχύεις, « Ὅμ.

Ἴσχω, Μ. σχήσω, (ἄλλ. σχηματ. τοῦ) Ἔχω, (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) κρατῶ, βαστῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω. (καὶ ἄλλ. ἢ ὁδ.) ἀράζω, (κοιν.) πιάνω (πωθενά)· (ξιφ. ἢ ἄλλ.) ἐμποδίζομαι· τραβῶ χέρι, ταράτσι· πολιο. ἐπέχω. (καὶ ἀπὸ ποτ.) στεγάζω ἢ παγόνω (Γαλλ. être pris)· (ἀλώτος) πιάνω, « ακαλόνιο. » Λαβὲν τὸ κάκιστος ἴσχε διὰ πόρπακος, « Σοφ. » Ἴσχει με τι μὴ στέλλειν στρατὸν, « Εὐρ. » Μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, « Σοφ. » Ἄξιμαι ἀναγωγὴν ἴσχει, « Δσκρ. (ἢ θράσει. ἢ ἄλλ.) » Ἰσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, « Θκ. » Φθάνουσιν αὐτοὺς (αἱ νῆες) προκαταφυγοῦσαι ἐς τὴν Ναύπακτον, καὶ ἴσχουσαι ἀντέπωρροι κατὰ τὸ Ἀπολλώνιον, παρεσκευάζοντο εἰς,« αὐτὸ » Χειμῶνος ἴσχυσιν(οἱ ἰνδικοὶ ποταμοὶ),« ἄλφ. » Ἰσχειν περὶ τινος, « Πλάτ., ἐπέβαλλετε, « Ἰλ. » Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ γες, « Ὀδ. Δ. » Τὰ μὲν ὠμολόγητο αὐτῆς, ἡμῖν δ' οὐκ ἐδίδοσαν· ἀλλ' ἐν αὐτῷ Ἴσχετε, « Ξεν., (κοιν.) ἐδῶ σκάκωσεν. » Ἴσχεσθαι αὐτὸ χρὴ δυσαπολύτως, « Γαλλ., νὰ πιάσῃ καλά. (καὶ μὲ γεν.) Ἴσχει κλαυθμοῦ, « Ὀδ. Ω. » Ἴσχεσθε πρόκλιμοι, « αὐτ. 2) κρατῶ, νυμφεύω. » Ἴσχει σφίας εὐωδίη, « Ἡρ. » Ἐμὲ δόξ' Ἴσχει, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Ἔχθρᾳ Ἰσχόμενος, « Ἰσκρ. 3) (ἀπλ. ἀντὶ) Ἔχω, κέκτημαι. » Ῥέξω ἄρνα, ἣν ἴσχω, « Θκρ. 4) ἀποκτῶ. » Ἰσχει κεφάλαι, « Ἡρ. » Ἐν γαστρὶ Ἴσχει, « Δσκρ. (καὶ ἄλλ.) » Ἰσχίον τις ἦλγει ἴσχειν, ἐπεὶ δ' ἔσχεν (ἴσ. Ἴσχεν), ὠδεῖς ἦλγει, « αὐτ. 5) ἀξίζω, (κοιν.) ἀγῶ. » Τάλαντον Ἴσχουσι, « Πλ. » Ἡ μὲν μνᾶ παρ' ἡμῖν Ἴσχει λίτρας δύο καὶ ἡμίσυ, « Ἰώσ. 6) διάκειμαι, διατίθεμαι. » Φαύλως(ἢ Ἀσθενῶς κτλ.) Ἴσχειν,« ἄγαν. » Ἴσχειν ἐπὶ τὸ βέλτιον,« Πλάτ., ἐπιτείνεσθαι.

Ἰσωσία (ἡ), [Ἴσος, ὠνέομαι]. ἡ αὐτὴ (ἢ ἴση) τιμὴ εἰς τὴν ἀγοράν τινος πράγματος. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγοράζειν εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν (μὲ ἄλλον).

Ἰσωνυμία (ὁ, ἡ), = Συνώνυμος.

Ἰσώνυμος [Ἴσος], ἐπίῤῥ. Ἰσια· ἐξ Ἴσου· (σπν.) ὁμώνυμος· (τρπ.) δικαίως. » Ἐκ δὲ τοῦ.. ἢ ἐν αὐτοῖς ἴσως διωκεῖν, μεγάλην ἀλήθειαν ἐκτήσαντο εὐδαιμονίαν, « Δμ. 2) (συχνότ.) τυχόν, πιθανῶς, ἐνδεχόμενον· σχεδόν, ὡς ἔγγιστα, περίπου. » Καὶ ἀμφισβητοῦντες πρωτιδέασιν ἀεὶ τὴ ἴσῳ καὶ τάχα, « Ἀρςτ. » Ἔχει γὰρ τριῖς ἴσως ἢ τέσσαρσι ὀδόντας,« Ἀρςτ. »Οὐκ ἴσως ἀλλ' ὄντως, « Πλάτ. 3) (παρὰ τοῖς Ἀττ.) ἀντὶ Βεβαίως.

Ἰσωσις [ἴσόω], εως (ἡ). Ἴσασμα· ἐξίσωσις.

Ἰταμεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι μὲ ἰταμότητα.

†Ἰταμία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ἰταμότης.

Ἰταμὸς [Ἴτης], ή, όν. Θρασὺς, αὐθάδης· ἀδιάντροπος.

Ἰταμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἰταμοῦ, θρασύτης· αὐθάδεια· ἀναισχυντία.

Ἰταμῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ Ἰταμότητα, ἀσυζόλως.

Ἴτε, Ε'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι.

Ἰτέα (ἡ), δένδρ. (κοιν.) ἰτιά. 2) Π. (συνκόχ.) ἀσπὶς (πλεγμένη ἀπὸ κλάδους ἰτέας).

Ἰτήϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἰτέαν.

Ἰτέον, θετ. τοῦ Εἶμι.

Ἰτεών, ῶνος (ὁ). δάσος (τόπος κατάφυτος) ἀπὸ ἰτέας.

Ἰτης [εἶμι], υ (ὁ). ὁρμητικὸς, ἄφοβος· (ἐπὶ κακοῦ) ἰταμός, ἀναίσχυντος.

Ἰτητέον, = Ἰτέον.

Ἰτητικὸς, ἡ, όν. Ἰταμὸς· ὁρμητικός.

Ἰτὸς [εἶμι], ἡ, όν. Πορευτὸς, διαβατὸς, ὁδεύσιμος. » Ὁδὸς—, « Ἐπγρ.

Ἰτρίνεος, α, ον, Π. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὡς ἂν ἴτριον.

Ἰτρίων (τὸ), ἀντὶ Πτρίον· (συνκόχ.) ζυμαρικὸν (μὲ φύλλα)· (ὄθ.

Ἰτριοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἴτρια (ζυμαρικὰ), (Τουρκ.) μπουρεκτσῆς κελ.

Ἴττω, Δ. ἀντὶ Ἴστω.

Ἴτυς, υος (ἡ). (κατὰ λέξ. καὶ ἑτυμολογ.) Βεργὶ ἀπὸ ἰτιάν, (ὄθ. ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια· (διαιτ.) ἡ περιφέρεια ἐὼν τροχῶν τῆς ἁμάξης, (ἢ μτγν.) ὁ γύρος (τὸ περιβάζι) τῆς ἀσπίδος· (ἐν γέν.) καθε τι τοξοειδές, (ὄθ. μτγμ.) » Ἴτυς βλεφάρων, « Ἀνθρ., τὰ καμαρωτὰ ὀφρύδια, (παρβλ. Ὄψις).

Ἴτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἔστω.

Ἴτω, γ'. ἐν. ᾗ

Ἴτων, Ἀττ. ἀντὶ Ἔστωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι.

Ἰυγὴ (ἡ) ᾗ

Ἰυγμὸς (ὁ), Π. [ἰύζω], φωνὴ διαπεραστικὴ τετφωνητὸν· σφύριγμα (φειδιῶ).

Ἰυξ, ἴυγγος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Σεισοπυγὶς, (κοιν.) σουσουράδα, (Γαλλ.) torcol (τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μαγείας, ὄθ.) ἀντὶ Φίλτρον, ἐλκυστικὸν, θέλγητρον· αφροδρὰ ἐπιθυμία, [ἐκ τοῦ

Ἰύζω [Ἰοὺ], Μ. ἰύξω. Φωνάζω μὲ διαπεραστικὴν φωνὴν· κάμνω ἀποιενδήποτε ὄξυν ἦχον ἢ κρότον· αφυρίζω· ξεφωνίζω· (κοιν.) χουγιάζω. » Ἀλεὸς ἐπέπτατο χῆνα φέρων ὀνύγεσσι πέλωρον, ἦμεροι ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο ἄνέρες ἠδὲ γυναῖκες, « Ὀδ. Ο.

Ἰυκτὰ, ᾶο, Αἰολ. ᾗ

Ἰυκτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἰυκτὴς, οῦ (ὁ), Π. [ἰύζω], αὐλητὴς, σαλπιγκτὴς, τραγῳδιστὴς, (ἐν γέν.) φωνάζων μὲ διαπεραστικὴν φωνήν.

Ἰυγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰυγμός.

Ἰφθιμος, ή ή ος, ον, Π. ἀνδρεῖος, ῥωμαλέος· ἰσχυρὸς, κραταιός· (ὄθ. ὡς τίτλος τιμῆς) εὐγενὴς, [ἐκ τοῦ

Ἰφι [Ἴς], ἐπίῤῥ. Μ. μὲ δύναμιν, ἰσχυρῶς, κραταιῶς, διὰ τῆς βίας. » Ποδὸς ἰφι κταμένοιο, « Ἰλ. Γ. » Ἀνέρι ἰφι δαμῆναι, « Ἰλ., Τ.

Ἰφιγέννητος (ὁ, ἡ), Π. ἁ γεννηθεὶς (παραχθεὶς) μὲ ὁρμὴν (μὲ δύναμιν). » Πῦρ Ἰφιγέννητον, « Ὀρφ., τὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Ἰφιος (ὁ, ἡ), Π. Ἰσχυρὸς· μέγας· παχὺς· καλοθρεμμένος.

Ἰφυον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (λυχανικοῦ) ᾗ ὄνθυς (ἴσ. ἡ λαβάντα). » Εἶκός δὴ πρῶτον ἁπάντων ἴφυα φῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλύφας, » Ἀρςφ.

Ἰχθύα (ἡ). ὄθρια ξηρὸν ἰχθύος (κοιν. σαγῆ, τὰ ὀπ. ἐχρησίμευον ἀντὶ ῥινίου. 2) χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον (εἰς σχῆμα ἰχθύος) χρήσιμον εἰς τὴν ἐμβρυοτομίαν. 3) σκεῦος ἰχθυηρὸν, (Γαλλ.) poissonnière.

Ἰχθυάζω, Μ. άσω, = Ἰχθυάω.

Ἰχθυάριον (τὸ), = Ἰχθύδιον.

Ἰχθυάω-ῶ καὶ (μτ.) άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, άσομαι, (ὁ ποιητ. Ἰχθυόασκον), Π. πιάνω ἰχθύας, ψαρεύω.

Ἰχθυβολεύς, έως (ὁ), Π. = Ἰχθυβόλος.

Ἰχθυβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ μὲ τὸ καμάκι ὑψάρια, [ἐκ τοῦ

Ἰχθυβόλος (ὁ, ἡ), [Ἰχθύς, βάλλω], ὁ κτυπῶν (τρυπῶν μὲ τὸ καμάκι ἢ ἄλλο τι ὄμοιον) τὰ ὑψάρια. »Δῖθυια—, « Ἐπγρ. » Θήρα—, « αὐτ., » Δεῖπνον—, « αὐτ., τὸ ὄψωμα.

Ἰχθυβόρος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰχθ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰ ὑψάρια, ψαροφάγος. » Λαρὶς—, « Ἐπγρ.

Ἰχθυβότος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰχθ. βόσκω]. ὁ βοσκηθεὶς ἢ φαγωθεὶς ἀπὸ τὰ ὑψάρια.

Ἰχθυγάνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (παράγων) ὑψάρια.

Ἰχθύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰχθύς.

Ἰχθυδόκος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰχθ. δέχομαι]. ὁ περιέχων ὑψάρια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ἰχθύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰχθύα.

Ἰχθυήματα (τὰ), Ἰων. ῥινίσματα, (ἴδε Ἰχθύα).

Ἰχθυηρὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συνκείμενος ἀπὸ ἢ κατεσκευασμένος διὰ ἰχθύας. » Κάρον ἰχθυηρόν, « Σοφ. » Πιναμίαχος—, « Δρςφ., ὁ ἰχθύων χωρηκὸς, ἢ ψαρωμένος Ἀθ. (πλθ) » Ἰχθυηρά (τὰ), (ἐνν. ὄψα ἢ ἐδέσματα), ἢ ψαρική.

Ἰχθυία (ἡ), = Ἀλκία, Ψάρευμα.

Ἰχθυΐδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἰχθύδιον.

Ἰχθυΐνος, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰχθύας. » Πύλη—, « Γρφ., ὅπου ἦτον τὸ Ψαροπάζαρον.

Ἰχθύινος, η, ον, = Ἰχθυηρός.

Ἰχθυκέντρον (τὸ). κέντρον (σουβλὶ) μὲ τὸ ὁπ. τρυποῦν καὶ πιάνουν τὰ ὑψάρια, καμάκι.

Ἰχθυμέδων, οντος (ὁ), Π. [Ἰχθ. μέδω]. βασιλεὺς τῶν ὑψαρίων.

Ἰχθυνόμος (ὁ, ἡ), Π. [Ἰχθ. νέμω]. διοικητὴς (ἐξουσιαστὴς) τῶν ὑψαρίων.

Ἰχθυοβολεύς, έως (ὁ), = Ἰχθυβολεύς.

Ἰχθυοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχθυβολέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἰχθυοβόλος (ὁ, ἡ), = ἰχθυβόλος.
ἰχθυβερωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. β.ερώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ τῶν ἰχθύων.
ἰχθυοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἰχθύων, ὅμοιος μὲ ὀψάριον.
ἰχθυόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ἰχθύων, ὁ περιέχων πλῆθος ὀψαρίων· (ἐν γέν.) θαλάσσιος. » Ἰχθυόεντα κέλευθα, « Ὀδ. Γ., ἡ θάλασσα.
ἰχθυοθήρας, ου (ὁ), [ἰχθ. θηράω]. ἁλιεὺς, ψαρᾶς.
ἰχθυοθρευτὴς, οῦ (ὁ), = ἰχθυοθήρας.
ἰχθυοθρευτικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰχθυοθρευτήν. » Ἰχθυοθρευτικὴ (ἡ), (ἐνν. τέχνη), ἡ ἁλιευτικὴ.
ἰχθυοθρατὴρ, Π. Ἰων. ᾗ
ἰχθυοθρητὴς, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ ἰχθυοθρευτής.
ἰχθυοθηρία (ἡ). Θήρα ἰχθύων, ἁλιευτικὴ, ἁλιεία.
ἰχθυοθηρικὸς, ἡ, ὀν, = ἰχθυοθρευτικὸς.
ἰχθυόθηρον (τὸ), καὶ ἰχθυοθήρα (ὁ), φυτὸν (ἄλλ. Κυκλάμινον) μὲ τὸ ὀπ. θηρεύουν ὀψάρια, (κοιν.) ψαροβότανον.
ἰχθυοκένταυρος (ὁ). ὁ ἔχων τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἰχθύος καὶ τὸ ἥμισυ κενταύρου (ἐπίθ. τοῦ Τρίτωνος).
ἰχθυόκεντρον (τὸ), = ἰχθύκεντρον.
ἰχθυόκολλα, ης (ἡ). ψαρόκολλα, (Τουρκ.) τουτκάλι.
ἰχθυοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (σκοτόνων) ὀψάρια.
ἰχθυολιϊστὴρ (ὁ), Π. λῃστὴς ἰχθύων, (ὅηλ.) ἰχθυοθηρευτής.
ἰχθυολκὸς (ὁ, ἡ), [ἰχθ. ἕλκω]. ψαρᾶς.
ἰχθυολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ ἰχθύων ὡς ἰχθυολόγος.
ἰχθυολογία (ἡ). ἡ περὶ ἰχθύων ὁμιλία ἢ πραγματεία, [ἐκ τοῦ
ἰχθυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων (ἐν γέν. πραγματευόμενος) περὶ ἰχθύων, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἰχθυολογίαν.
ἰχθυολύμης, ου (ὁ), Π. [ἰχθ. λύμη], Κωμ. ἀφανιστὴς τῶν ὀψαρίων, φοβερὸς ψαροφάγος.
ἰχθυομαντεία (ἡ). εἶδος μαντείας, [ἐκ τοῦ
ἰχθυομαντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἰχθύων.
ἰχθυόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἰχθύος.
ἰχθυονόμος (ὁ, ἡ), = ἰχθυνομος.
ἰχθυοπτὶς (= πτρὶς), ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ὄπτησιν ἰχθύων. » Ἐσχάρα —, « Δξ.
ἰχθυοπώλαινα, ης (ἡ), Θηλ. τοῦ ἰχθυοπώλης, γυνὴ πωλοῦσα ὀψάρια.
ἰχθυοπωλεῖον (τὸ). τὰ μέρος (ἡ ἀγορὰ) ὅπου πωλοῦνται τὰ ὀψάρια, ψαροπάζαρον.
ἰχθυοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἰχθύας (ὀψάρια).
ἰχθυοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἰχθυοπώλου.
ἰχθυοπώλιον (τὸ), = ἰχθυοπωλεῖον.
ἰχθυόπωλις, ιδος (ἡ), = ἰχθυοπώλαινα. ||. » Ἀγορὰ —, « Πλ., = ἰχθυοπωλεῖον.
ἰχθυόῤῥους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἰχθύας, ἔχων μεγάλην ἀφθονίαν ψαριῶν. » Ποταμὸς —, « Ἀθ.
ἰχθυοτροφεῖον (τὸ). μέρος περικλεισμένον (λίμνη κτλ.) ὅπου τρέφονται ὀψάρια, (κοιν.) βιβάρι.
ἰχθυοτροφικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἰχθυοτροφίαν.
ἰχθυοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (φυλάττων ἐντὸς ἰχθυοτροφείου) ἰχθύας.
ἰχθυουλκὸς (ὁ), = ἰχθυολκός.
ἰχθυοφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) ὀψάρια.
ἰχθυοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις = ἰχθυοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος συνήθως μὲ) ὀψάρια.
ἰχθυοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρω (Κουβαλῶ ἢ Παράγω) ἰχθύας.
ἰχθυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) ἢ γεννῶν ἰχθύας. »Κρηνίδας ἰχθυοφόρους,« Κτσ.
ἰχθυπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. πήγνυμι]. ὁ ἐμπηγόμενος εἰς τὸν ἰχθύν. » Ἀγκιστρον —, « Ἐπγρ.
ἰχθύπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εἰς τὴν πρῴραν του (ἢ τὴν πρῴραν του εἰς) σχῆμα ἰχθύος.
ἰχθὺς, ύος (ὁ), (ἡ αἴτ. ἰχθύα ᾗ συχνότ. ἰχθὺν ᾗ εἰς τὸ πλθ. ἰχθύες [ἰχθυας]-ῦς). Ψάρι. ||. (πλθ.) ἀντὶ ἰχθυοπωλεῖον. »Ἐν ταῖς ἰχθύσιν, « Ἄρχφ.
ἰχθυσιλῃστὴρ, ῆρος ἰχθυοληϊστήρ.
ἰχθυφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ ἰχθυοφάγος.
ἰχθυφόνος (ὁ, ἡ), Π. = ἰχθυοκτόνος.
ἰχθυώδης, εος (ὁ, ἡ), = ἰχθυοειδὴς καὶ ἰχθυόεις. » Ἐρυγὴ —, « Ἀρετ., ἰχθύων ὀζουσα.
ἰχθυωδῶω, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει ἰχθύος.
ἴχμα (τὸ), = ἴθμα, ἴχνος.
ἰχναῖος, α, ον, Π. ὁ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τινός, (ἐπίθ. τῆς Νεμέσ.).
ἰχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = ἰχνεύω.
ἰχνεία (ἡ). τὸ ἰχνεύειν, ἀνίχνευσις, ἰχνηλασία.
ἰχνελάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ ἰχνηλάτης.
Ἴχνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνιχνεύει ἢ ἀνίχνευσέ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰχνεύσεως.
ἰχνεύμων, ονος (ὁ), (κυρ.) = ἰχνευτὴς, ἰχνηλάτης. » Πάσης τραπέζης εἰφρεῖς ἰχνεύμονες,« Γρ. 2) (ἰδιωτ.) εἶδ. ζώου (κυνάδι) τῆς Λιγύπτου τὸ ὁπ. ἀνιχνεύει καὶ ἀφανίζει τὰ ὠὰ τῶν κροκοδείλων, (ἴδε Ἰχνευτὴς). 3) εἶδ. πτηνοῦ σκωληκοφάγου. 4) εἶδ. ἐντόμου (σφήκας) τὸ ὁπ. κυνηγᾷ τὰς ἀράχνας.
Ἴχνευσις, εως (ἡ). τὸ ἰχνεύειν, ἀνίχνευσις, ἰχνηλασία.
ἰχνεύτειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ =
ἰχνευτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
ἰχνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνιχνεύων (ἀναζητῶν κατ' ἴχνος τι), (ὅθ. ||. οὐσ.) = ἰχνεύμων. » Ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ ᾗ οἱ ἰχνευταὶ θάμπτονται, « Ἡρ. » Μορφὴ δ' ἰχνεύτεω κινωπέτου οἷον ἀμυδρὴς ἰκτῖδος, « Νίκ.
ἰχνευτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πρὸς τὸ ἰχνεύειν ἐπιτήδειος.
ἰχνευτικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς ἰχνευτὴς, μὲ ἰχνευτικὴν ἐπιτηδειότητα.
ἰχνεύω, Μ. εὔσω. Ἰχνηλατῶ, ἀνιχνεύω· (ἐν γέν.) ἐρευνῶ, ἀναζητῶ· κατασκοπεύω.
ἰχνέω, Π. ἀντὶ ἰχνεύω.
ἰχνηλασία (ἡ). τὸ ζῆν. τοῦ
ἰχνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ τινα ἢ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του, [ἐκ τοῦ
ἰχνηλάτης [ἴχν ἐλαύνω], ου (ὁ), = ἰχνεύμων.
ἰχνηλάτησις, εως (ἡ), = ἰχνηλασία.
ἰχνηλατία, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἰχνηλασία.
ἰχνηλατικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤῥ.) = ἰχνευτικός.
Ἴχνιον (τὸ). Π. ἀντὶ Ἴχνος.
ἰχνοβάτης, ου (ὁ). Π. ὁ βαίνων κατ' ἴχνος (ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη) τινός, ἰχνηλάτης.
ἰχνεβλοβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βιβλεμμένος τὰ ἴχνη (τοὺς πόδας), ποδαλγὸς.
ἰχνογραφία (ἡ). διαγραφὴ τῶν ἰχνῶν (σημείων) τινος πράγματος, [γράφω]· διὰ σημείων (στιγμῶν ἢ γραμμῶν) σχεδίασμα, σχεδίασμα ζωγραφίας.
ἰχνοπέδη (ἡ), [ἴχν. πέδη], δεσμὸς τῶν ποδῶν, αἰδέρα, πέδικλον.
Ἴχνος [ἴκάνω], εος-ους (τὸ). σημεῖον ποδὸς, πάτημα, ἁ. » Ὅσον τ' ἐπὶ καρώνῃ ἴχνος ἐποίησεν,« Ἠσκόχ.) ποῦς· περιπάτημα. 3) τὸ κάτω (τὸ ὑποκάτω) τοῦ ποδὸς. 4) Χ. ποσθήματος), τακτοῦνι, παποῦνα. δέ τι ποιέεσθαι ἢ δέρματος μὴ σκληροῦ ἢ μολυβδίνου,« Ἱππαρ.
ἰχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ χνη τινός, ἰχνηλατῶ.
ἰχνοσκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρωτ. χνηλασία.
ἰχῶ, Π. ἀντὶ ἰχῶρα, αἰτ. τοῦ
ἰχὼρ, ῶρος (ὁ). τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ ματος· αἷμα ἀσχημάτ.ζον ἀκμὴν ἢ φθαρμένον (κιμμένον, νεροῦλιασμένον ἔμπυον. (Π.) τὸ διαφανὲς καὶ ὑγρὸν τὸ ὀπ. κυκλοφορεῖ ἀντὶ εἰς τὰς φλέβας τῶν θ ῶν. » τὸ γάλα ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ρὸς, « Ἀρστ.
ἰχωροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἰχ (αἷμα νεροῦλιασμένον ἢ ἔμπυον). νεται γὰρ ἰχωροειδὴς (τὸ αἷμα), ῥοῦται πως, « Ἀρστ.
ἰχωρῤῥοέω καὶ
ἰχωῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέω ἀπὸ τὴν γὼν μου ἰχὼρ (ἔμπυον).
ἰχωροειδὴς. = ἰχωροειδὴς.
ἰχῶδης, εος (ὁ, ἡ). = ἰχωροειδὴς.
ἰψ [πτω], ἰπὸς (ὁ), (τὸ πλθ. ἰπεῖς, λῆκι ἢ μαμμοῦδ. τὸ ὀπ. βλάπτει γει) τὰ ξύλα τὰ κόκκαλα κτλ., κας, (παρβλ. ἰξ).
Ἴψαο, Π. ἀντὶ Ἴψω, Β'. Ἐν. τρσ. τοῦ Ἵστ
Ἶψος ἡ Ἴψος (ὁ). φελλὸς (δένδρ.) ἢ
ἰὼ, ἐπιφών. Συκτλ. ἢ κλητ. » Ἰὼ ἔποψ, σὲ τοι καλῶ, « Ἀρχφ. ἰὼ δέσποτα, μόλε νῦν ἡμέτερον σῶσον, « Εὐρ. (καὶ τριπλ.) » Ἰὼ ἰὼ, ὦ ἀσάγκριτος πόνος, « Αἰσχλ.
ἰῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ Ἰάσω, Β'. Ἐν. πρτ. παρτ. τοῦ Ἰάομαι.
ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ, ἰῶμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Ἴημι.
ἰῷ, ὑοτ. ἐν. τοῦ Ἰός.
Ἰω, ἴῃς, ἴῃ, Ἰωμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
Ἰῳ, ὑοτ. ἐν. τοῦ Ἰον.
Ἰὼ (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἰοῦ.
Ἰωγὴ (ἡ), Π. [ἰαύω], σκέπη, προφύλαξις. » Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, « Ὀδ. Ξ. ἐς μέρος προφυλαγμένον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ βορέου, (παρβλ. Ἐπιωγὴ).

Ἰώγη, ες (ὁ, ἡ), [Ἴον]. ἰόχρους, ἰοειδής. 2) [ἰός]. σκωριασμένος ἢ φαρμακερός.
Ἰωδὴ (ἡ), Π. [ἰά, ἰώ]. βοὴ (ἀνέμου)· κραυγὴ (ἀνθρώπου)· ἦχος (φορμιγγος)· κρότος (τιριπατήματος) κτλ. (ἁπλῶς) = Φωνὴ διάλεκτος. » Τύπερ καλέουσι Λατινίδι τέλον ἰωῇ, « Νόνν.
Ἰωδὴ, Π. ἀντὶ Ἰωκὴν, αἰτ. τοῦ
Ἰωδὴ (ἡ), Π. [ἰώ ἢ ἰόω=διώκω]. ἡ ἐν τῇ μάχῃ μετὰ κραυγῆς προσβολὴ ἢ καταδίωξις (ἐν γέν.) ὁ ὅρμος τῆς μάχης.
Ἰωδὶς, κατὰ κρ. ἀντὶ Ἰάομαι.
Ἰώδιμαι, πθ. ἡ μσ. ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἴημι.
Ἰώδης, ους, ὀν, μτχ. τοῦ Εἶμι.
Ἰὼν καὶ
Ἰώνγα, Βοιωτ. ἀντὶ Ἔγὼ Ἔγωγε, (ὅθεν τὸ Ἰταλ. Io.)
Ἰωνιὰ (ἡ). μέρος (εἰς περιβόλι) κατάφυτον μὲ ἴα. 2) τὸ φυτὸν ὁλόκληρον τοῦ ἴου.
Ἰωνίσκος (ὁ), παρὰ τοῖς Ἐφεσ. ὁ Χρυσόφρυς (ἰχθύς).
Ἰωνὶς, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰωκὴ.
†Ἰωρὸς (ὁ). [Ἰ, ὥρα ἢ ὥρος]. θυριορὸς ἢ ὁροφύλαξ, (μόνον εἰς τὰς Νμ φρτ.) »Ἐντὸς (» Ἐκτὸς) ἰώρου, « Σδ., Ἀπλλν., ἐντὸς (ἐκτὸς) τῶν ὁρίων.
Ἰωσὶς [ἰόω], εως (ἡ). σκωρίασμα. » Χρυσοῦ —, « Λξ.
Ἰῶτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ φων. Ι. »Τὸ ἰῶτα μόνον ἐκ πάντων τρισύλλαβον, « Θγγς.
Ἰωτακίζω, Μ. ίσω. Μεταχειρίζομαι καταχρήσεις καὶ ἀλλιπαλλήλως ἢ προφέρω τραχύτερον τὸ Ἰῶτα. (Ἴδε καὶ
Ἰωτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἰωτακίζειν (εἰς τὴν προφοράν), εἶδ. χασμῳδίας διὰ τὴν ἐπαλληλον ἐπισώρευσιν πολλῶν ἰώτων.
Ἰωτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λίξιν τινὰ μὲ ἰώτα (ἀντὶ ἄλλου ὁμοφυοῦς φωνήεντος).
Ἰωχμὸς (ὁ), = Ἰωκή.
Ἰωψ, ῶπος (ὁ), εἶδ. (ἀπροσδιόριστον) ἰχθυος.

ΚΑΓ

Κ, κ, κάππα (τὸ), (ἄκλ.), δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) κ, εἴκοσι (20), καὶ ,κ, εἴκοσι χιλιάδες (20000).
Κα, ἀ. ἀντὶ Κε, σύνδ. ὑποθετ. = Ἂν.
Καββάλιξ (ἡ), τὸ ὑπὸ τὰς γοῤῥὰς τῆς κιθάρας ἢ τῆς λύρας ξυλάριον, (κοιν.) καβαλέτα, (Γαλλ.) chevalet.
Καββαλλίης [Λατ., ἡ Παρθ Γκαμβλ ἢ Κάβαλλος, ου (ὁ). ἄλογον ἀγωγιάτικον καὶ ἀγροίκον, (κοιν.) παληόλλογον.
Καββαλικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Καββαλλίνους, Π. ἀντὶ Καταβαίνων.
Καββάλλης, Π. ἀντὶ Κατέβαλεν, (ὅθ. Καββαλικὸς (ὅθ. τὸ συγκρ. Καββαλικώτερος). ἡ, ὀν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ καταβάλλειν τὸν ἀντίπαλόν του, καλὸς παλαιστὴς. ||. » Καββαλικὴ, « Γαλ., ἡ παλαιστικὴ (ὡς μέρος τῆς γυμναστικῆς).
Καββάς, άσα, άν, Π. ἀντὶ Καταβάς.
Καββάσαι Λαοῖσιν ἀντὶ Καταβῆθι.
Καββάλος, Ζ. Αὐτοκαββάλος καὶ Κίββηλος.
Καβειριάζομαι, Μ. άσομαι. Μιμοῦμαι τὰ ἔθη τῶν Ἑορτάζω τὰ ὄργια τῶν Καβείρων.
Καβειρικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Καβείρους καὶ τὰ ὄργιά των.
Καβειρὶς, ίδος (ἡ), = Καβειριάς.
Κάβειροι (οἱ). δαίμονές τινες υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου τιμώμενοι ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἢ Ἀθηναίων καὶ Σαμοθρᾴκης διὰ μυστηριωδῶν τινων τελετῶν· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) οἱ ἀρχέγονοι (κοιν. Καβεῖροι) τιμώμενοι ἐν Θηβαῖς καὶ εἰς τὴν Ἀθηναν (ὅθ. καὶ Ἡφαίστου παῖδες διὰ τὸ βάδισμά των).
Καβέρνησα (ὁ),=(ἡ ἰσφαλμ. ἀντὶ) Καύηξ, κάβος.
Καβεσθμὸν (τὸ), [Λατ. cavea, θόρα]. ἡ ἄλλ. Καταῤῥάκτης, (κοιν.) κλαβάνη, (Τουρκ.) κιπέγγι.
Κάβος (ὁ), [Γκθ. αυγγ. τῷ κάδος], εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, = Κοτύλη.
Καβὼ, Π. (πρὸ τοῦ γ) ἀντὶ Κατά. » Κὰγ γνω, « Ἰλ. Γ. (ἄλλ., γράφ. Καγγόνυ).
Καγαθὰς, κατὰ κρτ. ἀντὶ Καὶ ἀγαθὸς.
Καγγόνυ, ῖδι Κάγ.
Καγκαμὸν (τὸ), [;]. κόμμι ἢ ῥητίνη Ἀσιατικοῦ τινος δένδρου (χρήσιμος εἰς τὴν Ἰατρ.).
Καγκανέος[-λέος;], α, ον καὶ
Κάγκανος (ὁ, ἡ), Π. [καίω]. ξηρὸς, (ἐπμ.) καλὸς διὰ καῦσιμον. (καὶ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Κατάγα) σχισμένος, σχίζα.
Καγχάζω [ξυνωπ. ἀλλ' ἴδε καὶ Γαγγαλίζω], Μ. άσω. Γελῶ ἀθρόον ᾗ μὲ κρότον, (κοιν.) χαχλανίζω. (συνκὸν.) περιγελῶ· (ἐνίοτε) καταχαίρομαι.
Καγχαλάω-ῶ, Μ. άσω (ὅθεν ἡμτχ., κατ' ἐπενθ. τοῦ ο, Καγχαλόων), Π. ἀντὶ Καγχάζω.
Καγχασμὸς (ὁ). τὸ καγχάζειν, χαχλανισμα.
Καγχαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καγχάζων· περιγελαστὴς.
Καγχαστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἴγων κλίσιν (ἐπιῤῥητὴς) εἰς τὸ καγχάζειν.
Καγχλάζω, Μ. άσω, = Καγχάζω.
Καγχρυδίας, ου (ὁ). ὅμοιος (τὸ χρῶμα ἢ τὴν γεῦσιν) μὲ κάγχρυν. »Σῖτος —,« Ἀρχ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ κάγχρυς. Ἄρτος —, « Δξ.
Καγχρύδιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ) τὰ ἄγχυρα καὶ τσάφλοια τῆς κάγχρυος.
Καγχρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καγχρυώδης.
Κάγχρυς, υος (ἡ). κριθάρι καθαλισμένον καὶ ξεφλουδισμένον, (κοιν.) Ψάνη. 2) ὁ καρπὸς τινων δένδρων καὶ φυτῶν ὅμοια πέση τὸ ἄνθος των. 3) (ἰδιωτ.) ὁ καρπὸς τοῦ δενδρολιβάνου.
Καγχρυφόρος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ φέρων (ἀνθοφορῶν ἢ καρποφορῶν) κάγχρυν.
Καγχρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (κατὰ τὸ σχῆμα) μὲ τὴν κάγχρυν.
Κάγὼ, κατὰ κρτ. ἀντὶ Καὶ ἐγώ.
Καλαλέγετο, Αἰολ. ἀντὶ Κατεζηλώτο, γ'. ἐν. πρσ. τῆς Εὐκτ. τοῦ Καταζηλόομαι.
Καλδέ, Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δή, (ὅθ.
Καλδέδαλεν ἢ Κάδδ' ἔδαλεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δὲ ἔδαλε, Κατέδαλε δέ.

ΚΑΔ

Καδαύλας, κατὰ κρτ. ἀντὶ Καὶ ἀγαθὸς.
Καγγόνυ, ῖδι Κάγ.
Καγκαμὸν (τὸ), [;]. κόμμι ἢ ῥητίνη Ἀσιατικοῦ τινος δένδρου (χρήσιμος εἰς τὴν Ἰατρ.).
Καγκανέος[-λέος;], α, ον καὶ
Κάγκανος (ὁ, ἡ), Π. [καίω]. ξηρὸς, (ἐπμ.) καλὸς διὰ καῦσιμον. (καὶ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Κατάγα) σχισμένος, σχίζα.
Καγχάζω [ξυνωπ. ἀλλ' ἴδε καὶ Γαγγαλίζω], Μ. άσω. Γελῶ ἀθρόον ᾗ μὲ κρότον, (κοιν.) χαχλανίζω. (συνκὸν.) περιγελῶ· (ἐνίοτε) καταχαίρομαι.
Καγχαλάω-ῶ, Μ. άσω (ὅθεν ἡμτχ., κατ' ἐπενθ. τοῦ ο, Καγχαλόων), Π. ἀντὶ Καγχάζω.
Καγχασμὸς (ὁ). τὸ καγχάζειν, χαχλανισμα.
Καγχαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καγχάζων· περιγελαστὴς.
Καγχαστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἴγων κλίσιν (ἐπιῤῥητὴς) εἰς τὸ καγχάζειν.
Καγχλάζω, Μ. άσω, = Καγχάζω.
Καγχρυδίας, ου (ὁ). ὅμοιος (τὸ χρῶμα ἢ τὴν γεῦσιν) μὲ κάγχρυν. »Σῖτος —,« Ἀρχ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ κάγχρυς. Ἄρτος —, « Δξ.
Καγχρύδιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ) τὰ ἄγχυρα καὶ τσάφλοια τῆς κάγχρυος.
Καγχρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καγχρυώδης.
Κάγχρυς, υος (ἡ). κριθάρι καθαλισμένον καὶ ξεφλουδισμένον, (κοιν.) Ψάνη. 2) ὁ καρπὸς τινων δένδρων καὶ φυτῶν ὅμοια πέση τὸ ἄνθος των. 3) (ἰδιωτ.) ὁ καρπὸς τοῦ δενδρολιβάνου.
Καγχρυφόρος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ φέρων (ἀνθοφορῶν ἢ καρποφορῶν) κάγχρυν.
Καγχρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (κατὰ τὸ σχῆμα) μὲ τὴν κάγχρυν.
Κάγὼ, κατὰ κρτ. ἀντὶ Καὶ ἐγώ.
Καλαλέγετο, Αἰολ. ἀντὶ Κατεζηλώτο, γ'. ἐν. πρσ. τῆς Εὐκτ. τοῦ Καταζηλόομαι.
Καλδέ, Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δή, (ὅθ.
Καλδέδαλεν ἢ Κάδδ' ἔδαλεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δὲ ἔδαλε, Κατέδαλε δέ.

ΚΑΖ

†Καδδίζω [κάδδος], Μ. ίξω, Λακων. ἀντὶ Ψηφοφορῶ, ἐκλέγω ἢ ἀποδοκιμάζω διὰ τῶν ψήφων.
†Καδδίχος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Καδίσκος, εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (χωρεῖ 4 χοίνικας).
†Κάδδος, ω (ὁ), Λακων. ἀντὶ Κάδος.
Καδδραθέτην, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατεδραθέτην, γ'. δύϊκ. πρτ. τοῦ ἀορ. Β'. τοῦ Καταδαθάνω.
Καδδύσκμιν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δύναμιν.
Καδδύσαι, Π. ἀντὶ Καταδῦσαι. πληθ. θηλ. τοῦ Καταδῦς, ἀορ. Β', τῆς μτχ. τοῦ Καταδύομαι.
Κάδει, Π. ἀντὶ Καὶ ἴδη.
Κάδευ, Δ. Π. ἀντὶ Κήδευ, Β'. πρτ. τῆς πρ. τοῦ Κήδομαι.
Κάδιον (τὸ) καὶ
Καδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάδος.
Καδμεία καὶ Καδμία (ἡ). (ἐνν. γῆ ἢ λίθος). εἶδ. ὀρυκτοῦ ἡμιμεταλλευμένου (χρησιμεύει εἰς τὴν μεταλλουργίαν τοῦ χαλκοῦ κτλ.) τὸ ὁπ. ἀνιμῶντο εἰς τὰ πέριξ τῶν Θηβῶν (τῆς Καδμείας). (Γαλλ.) calamine.
†Καδουκεύς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κάδους, βαρελᾶς.
Κάδος (ὁ), ξχανδάνω, ἀλλ' ἴδε καὶ Κάβος, ἡ πιθανώτ. Ἑβρ. κ ὰ δ, ὑδρία]. ἀγγεῖον διὰ νερὸν (κρασὶ κτλ.), κουβᾶς, βαγένι (» Καὶ ψαινικήϊου οἴνου κάδον, « Ἡρ.)· ἀναφυρτὴρ, (κοιν.) καδί, αἴτλος (» Τόν τε τοῦ λλήκου κάδον λύσασα ᾗ τὸν τοῦ φρέατος,« Ἀθ.). (εἰς τὴν Σπάρτ.) κάλπη διὰ τὰς ψηφοφορίας. » Ἐγὼ δὲ στῦ γᾶ τῶ κάδω διασκιδῶ,« Ἀρχφ.
Κάδουλος (ὁ). παῖς ὑπηρετῶν εἰς τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων.
Καδύτας, ου (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (περιπλεκ.) τῆς Συρίας, (κατ' ἄλλ. Κασύτας).
Κάδωλος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Κάδουλος.
Κάζω), ἀόρ. θεμστ. (συγγ. τῷ Κήδομαι, τοῦ ὀπ. κύρ. μόνον ὁ πθ. πρκ. Κέκασμαι ἢ Κέκαδμαι καὶ ὁ ὑπερσ. Ἐκεκά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμην), Π. εἶμαι περιποιημένος (συγυρισμένος, στολισμένος, ἑτοιμασμένος). (ἐπιμ. 2) ἐξέχω, ὑπερέχω. » Ἐγχείῃ ἑκάστοτε Πανέλληνας, « Ἰλ. Β.

Κεήμεναι, Π. ἀντὶ Καῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καίω.

Κεθά [καθ' ἅ], ἐπίρ. = Καθώς.

Καθ-αγιάζω, Μ. άσω, Γρφ. ἀντὶ

Καθαγίζω, Μ. (σω. Προσφέρω θυσίαν (ὁλοκαύτωμα) πρὸς ἐξιλασμὸν ἁγους· κατακαίω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ θῦμα ἢ ἐπὶ τῆς πυρᾶς σῶμα νεκροῦ, (ὀθ. Π. ἀντὶ κηδεύω, ἐνταφιάζω. (ἐνίοτε) καθαρίζω διὰ τελετῆς τόπον τινά βεβηλωθέντα. (ἐν γέν.) ἁγιάζω τι ὅλως διόλου· καθιερόνω, ἐγκαινιάζω (Ἀρσφ. Λυσ. 238.)

Καθαγισμός (ὁ). τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., καθιέρωσις· προσφορὰ ὁλοκαυτωματος πρὸς ἐξιλασμόν· καθαγίσεις· κηδεία.

Καθ-αγνίζω, Μ. ἰσω. Ἁγνίζω (Καθαρίζω) τι ὅλως διόλου (κυρ. ἀπὸ μίασμα ἀνασιουργήματος). » Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, « Εὐρ., (συγχ. συχνότ. τῷ Καθαγίζω).

Καθ-αιμακτὸς, ἡ, όν. Καταιματωμένος· (τρπ.) ἐνεχόμενος εἰς μιαιφονίαν, [ἐκ τοῦ

Καθ-αιμάσσω, Μ. άξω καὶ

Καθ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμολύνω μὲ αἷμα, καταιματόνω.

Κάθαιμος (ὁ, ἡ) = γεμάτος αἷμα· καταιματωμένος.

Καθαίρεσις, εως (ἡ). χάλασμα, κρήμνισμα (« Τοὺς νεωσοίκους ἐπὶ καθαιρέσει ἀποδομένους, « Ἰσκρ.)· (μτφρ.) ἀνατροπή, καταστροφή, χαλασμός, ἀφανισμός· (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀναίρεσις, φόνος.

Καθαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Καθαιρέω, ἄξιος καθαιρέσεως.

Καθαιρέτης, ου (ὁ). ἀνατροπεύς, ἀφανιστής.

Καθαιρετικὸς, ἡ, όν. Ἀνατρεπτικός, καταστρεπτικός, ἐξολοθρευτικός.

Καθαιρετὸς, ἡ, ον. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ χαλάσῃ (νὰ ἀνατρέψῃ) τις, [ἐκ τοῦ –

Καθαιρέω-ῶ, Μ. αἱρήσω καὶ ἕλω (ἀορ. 6'. Καθεῖλαν κτλ.). Καταβάζω, γαμηλόνω (« Κελσάτησι δὲ νῆυσὶ, καθειλομένῃσι πάντα, « Ἰλ. Ι.)· (ὀθ. Π.) κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποθνήσκοντες. ῥίπτω κάτω· χαλνῶ, κρημνίζω· φανερώνω· ἀφανίζω (« Σὸν οὔτι κῦδος ὅ πᾶς αἰὼν καθελεῖ, « Ἐπγρ.), Καταπονῶ (« Καὶ τοὺς αθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι, « Εὐρ.)· ἐκθρονίζω· ἀναιρῶ· καταδικάζω (« Τὴν ψῆφον. . , τὴν μὲν καθεῖρουσαν, . . τὴν δὲ σώζουσαν, « Λσ.). (ἐπὶ πραγμ.) Κατορθόνω (« Ὃ δ' ἐκεῖνοι ἐπισήμῃ προὔχυσι, καθαιρετέον [γρφ. καθαιρετὸν] ἡμῖν ἐς μελέτη, « Θκ.), (ἐνίοτε) Κυριεύω, (παρδλ. Ἀναιρέω).

Καθαίρω [καθαρὸς], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐκάθηρα, πθ. πρκ. Κεκαθαρμαι καὶ ἀόρ. Ἐκαθάρθην). Παστρεύω, καθαρίζω· (μτνμ.) ξέρνω, (κοιν.) τινάζω τὴν προβιάν.

Καθ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ γεν.) Πηδῶ ἀπὸ πουλενά κάτω ἢ κατά τινος.

Καθαλμὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ, ἅλμη], πολλὰ ἢ ὑπερσοῦν ἁλμυρός.

Κάθαλος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, ἅλς]. πολλὰ ἁλατισμένος. || (σύνκδχ.) » Μάγειρος —, « Ἀθ., ὁ βάλλων πολὺ ἅλας εἰς τὰ ἐδώδιμα.

Καθ-αμαξεύω, Μ. εύσω. Περνῶ συχνὰ τὸ ἁμάξι ἢ μὲ ἁμάξι ἐπάνωθέν τινος. (ὀθ. ἢ παθ. μτχ.) » Καθημαξευμένος, « ἐπάνωθεν τοῦ ὁποίου ἐπέρασαν πολλὰ ἢ πολὺν καιρὸν ἁμάξια, (ἐπιμ.) πατημένος, (ἄλλ.) Τετριμμένος (κυρ. ἢ μτφορ.). » Ὁδὸς καθημαξευμένη, « Αξ. (καὶ μτφορ.) » Σκώμματα καθημαξευμένα, « Αξ., τὰ ἐξ ἁμάξης. » Γύναιον καθημαξευμένον ὑπὸ τοῦ τυχόντος, « Δίλ. » Καθημάξευσε ταῖς συμφοραῖς, « Εὐνάπ., κατέφερεν εἰς τὸ ἔσχατον, κατεπόνεσε, (Γαλλ.) accabla par le malheur.

Κάθαμμα (τὸ), [καθάπτω]. κόμπος, κομπόδεμμα.

Καθ-αμμίζω, Μ. ίσω, ἴδε Καταμμίζω.

Καθάπαν (ἀντὶ Καθ' ἅπαν), ἐπίρ. Διόλου, καθόλου, ἐν γένει.

Καθάπαξ, ἐπίρ Μιᾷ φορᾷ μόνον. Μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα· ἐν γένει, ὅλως διόλου· ὅλα ὁμοῦ, ἐξ ὁλοκλήρου.

Καθάπερ καὶ Καθαπερεὶ ἢ Καθαπερανεί, ἐπίρ. = Καθά, καθώς, ὡς ἄν.

Καθ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ὅλως διόλου, ἐξαπλόνω.

Καθαπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ καθαπτόμενός τινος, ἐγγιτικός, πειρακτικός.

Καθαπτὸς, ἡ, όν. Ἐνδεδυμένος, [ἐκ τοῦ

Καθ-άπτω, Μ. ἅψω. (σπν. μτθτ.) Δένω (Πρυσάπτω, Προσαρμόζω) τι ἐπάνω εἰς. (συνκδχ.) ἐνδύω, περιβάλλω, (καὶ μτ.) φορῶ. » Κισσὸν ἐρ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος, « Θκρ. 2) (συνήθ. μσ. μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) ἐγγίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ·) » Οἱ φρενητικοὶ ὀξυήκοοι, ᾠδροφ καθαπτόμενοι, « Ἀρετ. [τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. ἐξηγεῖ παθητικῶς] ὧν ὁ ψόφος καθάπτεται, ὑπὸ τῶν ψοφων θορυβουμένοι ἢ ταραττόμενοι· (ὀθ. μτφορ.) ἐγγίζω διὰ λόγων (ἢ κολακευτικῶν), γαΐδεω, καλοπιάνω, (ἢ συχνότ. πειρακτικῶν) ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω. 3) (σπν.) ἀναφέρω τινὰ ὡς μάρτυρα τῶν λόγων μου. » Κατάπτομαι τοῦ Δημαρήτου, « Ἡρ. (Π', 63).

Καθάρειος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -είως, = Καθάριος.

Καθαρειότης (ἡ). = Καθαριότης.

Καθαρεύω καὶ Καθαριεύω (ς), Μ. εύσω (μὲ γεν.) Εἶμαι καθαρὸς (καὶ τρπ. ἀθῶος) ἀπό. διάγω ἐν καθαρότητι. (Γρμτ.) γράφομαι μὲ φωνῆεν καθαρὸν (χωρὶς σύμφωνα). » Τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ καθαρεύει· δρῦς, δρυός, « Εὐς.

Καθαρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Καθαίρω.

Καθάριος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἑαυτὸν καὶ τὰ περὶ ἑαυτὸν καθαρὰ, ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα, παζιρικός. (συνκδχ.) κομψὸς, (Γαλλ.) élégant. » Καθάριον εἰς ὑπερβολὴν τὸ ὄνομα (ἡ ἐνυήρυσις), « Σχλ.

Καθαριότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις καθάριος, πάστρα, παστρικοσύνη, (συνκδχ.) κομψότης, (Γαλλ.) élegance.

Καθαρισμὸς (ὁ). καθάρισμα, πάστρεμμα, λαγάρισμα. (θρησκ.) ἁγνισμὸς, ἐλασμός.

Καθαριστήριον (τὸ), τόπος καθαρισμοῦ.

Καθαρίως, ἐπίρ. Παστρικὰ, (συνκδχ.) ἐπιδέξια, μὲ νοστιμιάδαν.

Κάθαρμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ καθαρμοῦ ἀπορρούμενον ἢ τὸ μετὰ τὸ καθάρισμα (χώρισμα) ἐναπολειπόμενον, λίρα, πίδι, σκύβαλον· καταπάτι· (ὀθ. μτφορ.) πρὸς καθαρμὸν εἰς θυσίαν προσφερόμενον καὶ ἔπειτα ἀπορριπτόμενον. (ὑβριστ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος. » Σοὶ δὲ ἀρετὴς, ὦ κάθαρμα, μέτεστιν τοῖς μετοῦσι; « Δμ.

Καθ-αρμόζω, Μ. όσω. Ἐφαρμόζω, = ἁρμόζω.

Καθαρμὸς (ὁ). = Κάθαρσις· (ἰδιαιτ.) ἁγνισμὸς πρὸς καθαρισμὸν ἄγους (μιάσματος)· (σκευτικοῦ, μάλιστα μιαιφονίας)· » Καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, « Θκ.

2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κάθαρμα. » Καθαρμὸς τῆς χώρας ποιευμένων Ἀχαιῶν ἀπολωτα τὸν Αἰόλου, « Ἡρ.

Καθαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ καθαρά, ἐκφράζομαι μὲ ἀκρίβειαν (χωρὶς ρητορολογίας).

Καθαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθαρίζω, καθαίρω.

Καθαροπότης, ου (ὁ), = Ἀκρατοπότης.

Καθαρὸς [καθάζω], ά, όν. Παστρικός, γνήσιος· σαφὴς, ἀκριβὴς· ἄθικτος, ἀμόλυντος. » Καθαρὸς Τίμων, « Ἀρχ., ὁ ἀθῶος θαυτὸ, αὐτόχρημα. » Καθαρὸς ἀνήρ, « Ὀδ Χ., ὁ ἔντιμος, μὴ δι' ἄγνοιαν, « Ἡρ., τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ, « Ἡρ., τὸ ἄ » Καθαρὰ συλλαβή, « Γρμτ., ἡ συμφώνων. » Ἓν καθαρῷ (ἐν γεν. τῷ) Ὄμ., Ἀρχ., εἰς μέρος ἀνοικτὸν ἀπὸ ὄνθ ὅπους ἢ ἄλλα ἐμπόδια).

Καθαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ γνήσιον κτηριστικὸν) τοῦ καθαροῦ, πάσα γνησιότης· σαφήνεια· ἀθωότης κτλ.

Καθαρουργικὸς, ἡ, όν. Κλπ καθαρουργός, (κοιν.) παστρικοδιλεγμένος, « Θερμουργικὴ γῦρις, « Γεωπον. » ψεῦδος παστρικὸν ἀλεῦρι.

Καθ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω ἀπὸ ὁρμὴν (κυρ. ἀπὸ πάνω κάτω).

Καθάρσιος (ὁ, ἡ) = Καθαρτήριος, καθαρσικὸς, (τρπ.) ἐξιλεωτικός. || (σπν.) Θάρσιον (τὸ), (ἐνν. ἱαρεῖον) τὸ τέμενος ὅπου θυμὸν θυσιαζόμενον ἢ ἄλλο ἱερούργημένον, (ἐνν. φάρμακον) τὸ καθαρτικὸν κιλίαν, (κοιν.) καθαρτικόν, καθάρσιον.

Κάθαρσις, εως (ἡ). τὸ καθαίρειν ἢ καθαίρεσθαι, καθαρισμὸς, πάστρεμμα, (ὀθ. μτφορ.) ἁγνισμός.

Καθαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καθαίρω.

Καθαρτὴρ (ὁ). = Καθαρτής.

Καθαρτήριος (ὁ, ἡ), = Καθαρτικός.

Καθαρτὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ καθαίρων (παστρεύων, καθαρίζων). (ἰδιωτ.) ἄγγελος τῆς ὅστις ἐπαγγέλλεται ὅτι καθαίρει διὰ τελετῶν (γητειῶν, ξορκιζμάτων) τοὺς πάσχοντας.

Καθαρτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καθαίρειν, ἐπιτήδειος πρὸς καθαρισμόν.

Καθαρύλλος (ὁ, ἡ), ὑποκορ. τοῦ Καθαρὸς, παστρικούτσικος, (ὀθ.

Καθαρύλλως, ἐπίρ. Παστρικούτσικα, μὲ ἐπιτηδειότητα.

Καθαρῶς, ἐπίρ. Παστρικὰ· καθαρὰ, σαφῶς, εὐκρινῶς· ἀκριβῶς· γνησίως, ἁγνῶς, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ω, Μ. ανω. Καταξηραίνω.
(άντι Καθ' αύτόν), επίρ. Άφ' ε-
Καθ' εαυτόν, μόνος του· αύτο-
, αύθορμήτως.
[καθάπτω], εως (ή). προσαρμογή.
ας (ή), [κατά, έδρα]. τόπος διά
, σκαμνί, καρέγλα· θρονί (βη-
σκάλου κτλ.· καθίκι (πρβ. από-
(εν γέν.) κάθισμα, ανάπαυσις·
άπραξία (» Εν όργῃ ὁ στρατὸς αὐ-
τῇ καθέδρᾳ εἶχε, « Θκ.)· διαμονή·
ζώου).
ον (τό), ύποκορ. του Καθέδρα, σκα-
καρεγλίτσα.
ριος (ό, ή), ό επί καθέδρας, καθι-
·
αι, Μ. εδούμαι (παρτ. Εκαθεζό-
Κάθημαι· μένω πουθενά, διαμέ-
στοικώ.
α, Ίων. άντι Καθῆκα, άόρ. ά. τῆς
καί
ι, πθ. άόρ. ά. τῆς μτχ. καί
ν, άόρ. β'. τῆς εὐκτ. καί
α, πρκ. τῆς δρς. τοῦ Καθίημι.
ον, άόρ. β'. τοῦ Καθαιρέω.
αι, πθ. πρκ. τοῦ Καθίημι.
μαι (πθ. πρκ. τοῦ άγρ. Κατα-
ω), εὔχρ. μόνον τὰ άπαρ. Καθειμάρ-
καί ἡ μτχ. Καθειμαρμένος, εἶνε πα-
μένον (πρωρισμένον) ὑπό τῆς εἱ-
μένης, πέπρωται.
μένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ.
Καθίημι, (θθ.
μένως, έπίρ. Χαμηλά, χαμηλωμέ-
(τρπ.) χωρίς τόνον, συνεχαλιμένως.
νω, άόρ. β'. τῆς άπαρ. τοῦ Καθίημι.
γνυμι (-ειρνύω, -είρνω), Μ. εἰρ-
Κλείω (Περικλείω) εἰς εἱρκτὴν, φυ-
ω.
ις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,
σμον εἰς τὴν εἱρκτήν, φυλάκισμα.
ος ή, Καθεῖς, (ή γεν.) καθενός, (μετ-
άντι Ἕκαστος, « Εἷς καθεὶς, « Γρρ.,
ένας ἕνας.
ίσα, έν, άόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ
ίημι.
ζον, Π. άόρ. ά. τοῦ Καθίζω.
ίον, τ'. έν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ
ίημι.
ημερινήν, (ὀρθότ.) Καθ' ἑκάστην (ἐνν.
ν), καθημέραν.
ήσιος (ό, ή), = Ἐκούσιος.
τέον, θετ. τοῦ Κατέχω.
της [κατέχω], ου (ό). τὸ σηκωτὸν
λον ἢ παραθυρόφυλλον (Τουρκ.
χτι) περιστερεῶνος.
κός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος κατέ-
ρατεῖν, ἀναγαιτίζειν), ἐμποδιστι-
κός.
κός, ή, όν, (καί έπίρ.) = κτῶς. Τὸν
μπορεῖ τις νὰ καθέξῃ (νὰ κρατήσῃ,
χράσῃ). ἀνεκτός. « Ἐν τῷ καθεκτῷ
ν, « Φλσρ., = Κατέχειν ἑαυτούς.
ίζω, άόρ. β'. τῆς άπαρ. τοῦ Καθαι-
ω.
λίσκω, Μ. ίξω. Τυλίζω τι ἐντελῶς
στρογγυλὸ, φασκιόνω, περιτυλίζω.
κόνω, Μ. ώσω. Γιμίζω ἕλκη,
ταγόνω.
λκωμὸς (ὁ). τρέξιμο τινος πράγ-
ματος ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, [ἐκ τοῦ
Καθ-έλκω, Μ. έλξω ἢ ελκύσω (άόρ. καθ-
είλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω τραβῶν. « Τὰς ναῦς καθέλκειν, « Ἀρρ. « Ξεν. (καί πθ.) » Σκέλη δὲ καθείλκυσε σταδίων περὶ δώδεκα ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς περὶ τὸ Λέχαιον, « Στρβ.
Κάθεμα (τό), [καθίημι] πᾶν ὅ,τι ἀφίνει τις (κυρ πρὸς στολισμὸν) νὰ κρίμεται πρὸς τὰ κάτω, π. χ. ἡ ἄκρα τῆς ἁλυσίδας 'που κρέμεται εἰς τὸν λαιμὸν Χ.
Καθ-ίννυμι, ῖδε Καταέννυμι.
Καθ-ίξις, έπίρ. = Ἑφεξῆς, κατὰ σειρὰν ἔπειτα, ἀκολούθως.
Κάθεξις, εως (ή). τὸ κατέχειν ἢ κατέχεσθαι, κατοχὴ, κράτημα, ἐμπόδισμα κτλ. » Ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσι, « Ἀρστ.
Καθίζω, μέλλ. τοῦ Κατέχω.
Κάθεο, Π. άντι Κάθεσο, β'. έν. πρσ. τοῦ μσ. άόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καθίημι.
Κάθερμα (τό), [κατά, ἑρμα]. σκουλαρῆκι, (παρβλ. Κάθεμα).
Καθ-ερπύζω, καί
Καθ-έρπω, Μ. ερπύσω (άόρ. Καθείρπυσα κτλ.). Καταβαίνω ἕρπων (συρόμενος), καταβαίνω (καί μτνμ. άπλόνω, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ κάτω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Κάθες, β'. έν. πρσ. τοῦ άόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καθίημι.
Κάθεσις [καθίημι], εως (ή). καταβίβασμα, ἔμβασμα ἢ ἄρημα πρὸς τὰ κάτω, ἔμπηγμα. παράστασις (δράματος).
†Κάθεσις, έως (ή). τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα. κατοίκησις.
Καθεσάμην, Π. άόρ. ά. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) τοῦ Καθέζομαι.
Καθέστηκα (παρτ. Καθεστήκειν), μσ. πρκ. (άντι ἐνς.) τοῦ Καθίστημι, εἶμαι καταστημένος (διωρισμένος, νομοθετημένος κτλ.), εἶμαι ἐν χρήσει· ὑπάρχω· διαμένω.
Καθεστηκότως, έπίρ. Μονίμως, ἀσφαλῶς· ἡσύχως· θετικῶς· συνήθως, ὡρισμένως, [ἐκ τοῦ
Καθεστηκώς (ῖδε Καθέστηκα), υῖα, ός, (πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίσταμαι), ὑπάρχον· ὡρισμένος· ἐν χρήσει, συνήθης, τεταγμένος· ἡσυχος· βάσιμος· στερεός, μόνιμος, θετικός. ἐντὸς ἑαυτοῦ, εἰς τὰς φρένας του, (κοιν.) συζαζούμενος. » Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας τε τοὺς κατεστεῶτας τριηκοσίους, καὶ τοῖσιν ἐτυγχανον παῖδες ἐόντες, « Ἡρ. » Ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ, « Πλθ., (ῖδε καὶ Καθεστώς).
Καθεστήξω, μέλλ. τοῦ (άχρ.) Καθεστήκω ἢ (μᾶλλ.) τοῦ Καθέστηκα.
Καθεστώς, ῶσα, ός, = Καθεστηκώς. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ. οὐδ.) » Τὰ καθεστῶτα (ἐνν. πράγματα), « Φὼτ. ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων, οἱ ὑπάρχοντες νόμοι, ἡ καθεστῶσα διοίκησις.
Καθετήρ (ὁ), [καθίημι] πᾶν δήποτε ἐργαλεῖον τὸ ὁπ. ἐμβάλλει τις εἰς τὸ βάθος τινὸς σώματος ἵνα παρατηρήσῃ τὰ ἐντὸς, (ἰδιατ.) τὸ μίλι ἢ εἶδ. λεπτῆς σύριγγος τῶν χειρούργων· τὸ σκαντήλι τῶν ναυτῶν· ἡ βόλτα τῶν ψαράδων, κτλ.
Καθετήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς καθετήρ.
Καθετηρισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ (χειρουργ.) καθετῆρος πρᾶξις.
Καθέτης, ου (ὁ), = Καθετήρ.
Κάθετος (ὁ, ἡ), [καθίημι], ἀφημένος πρὸς τὰ κάτω, καταβασμένος. » Βοῦς—, « ὁ ἐν εἴδει θυσίας καταποντιζόμενος. » Θύρα—, « Σχλ. Εὐρ., ἡ ἄλλ. Καταβρακτή, (Γραμ.) κεπέγκι. « Μόλιβδος—, « Δξ., τὸ σκαντήλι τῶν ναυτῶν ἢ, τὸ βαρύδι (ἡ σάφνη) τῶν εἰκοδόμων, (ῶθεν) » Γραμμὴ—, « Μθματ., ἡ πρὸς τὰ κάτω κατ' εὐθεῖαν ἀγομένη, (ἐν γέν. ||. οὐσ.) = Καθετήρ, (ἰδιατ.) βόλτα τῶν ψαράδων. « Τριχίνη—, « Ἐπγρ.
Καθ-εύδω, Μ. εὕδησα (παρτ. Καθηῦδον ἢ Ἐκάθευδον). Κοιμῶμαι.
†Καθεύρεμα ἢ καθεύρημα (τό), = Ἐφεύρεμα, ἐφεύρεσις. [ἐκ τοῦ
Καθ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (άόρ. Καθεῦρον κτλ.), = Εὑρίσκω, ἐφευρίσκω.
Κάθεφθος (ὁ, ἡ), [κατά, ἕψω]. πολλὰ (καλὰ, ἐντελῶς) βρασμένος. » Κρυσὸς —, « Δξ., ὁ ἄλλ. Ἀπέφθος, λαγαρισμένος.
Καθ-ήβης, έος (ὁ, ἡ), = Κάθεφθος.
Καθέψησις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ
Καθ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι καλὰ (ὡς οὗ νὰ λυώσῃ)· χωνεύω, λαγαρίζω· (μτφορ.) μαλακόνω, καταπραΰνω.
Καθεώρων, ας, α, ῶμεν κτλ., παρτ. τοῦ Καθοράω.
Καθῆ, άντι Κάθησαι, β'. έν. πρσ. τοῦ Κάθημαι.
Καθηγεμονικὸς, ἡ, όν, = Ἡγεμονικὸς, [ἐκ τοῦ
Καθηγεμών, όνος (ὁ, ἡ), = Ἡγεμών, πρόπορευόμενος, ὁδηγός, [ἐκ τοῦ
Καθ-ηγεμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ γεν.) = Ἡγοῦμαι, προηγοῦμαι, προπορεύομαι· δείχνω τὸν δρόμον, ὁδηγῶ τινα πρός· διδω πρῶτος τὸ παράδειγμα εἴς τι, ἀρχινῶ. (μτνμ.) εἶμαι καθηγητὴς (διδάσκαλος) τινος. « Νέστωρ Ἀκαδημαϊκὸς, ὁ Μαρκέλου καθηγησάμενος, « Στρ., χρηματίσας διδάσκαλος.
Καθηγήτειρα (ἡ), Π. θλ. τοῦ
Καθ-ηγητὴρ (ὁ), Π. άντι
Καθ-ηγητὴς, οῦ (ὁ), = Καθηγεμών.
Καθ-ηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω τι ὅλως διόλου, καταγλυκαίνω, καταναστιμίζω.
Καθ-ηδυπαθέω, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τὴν ζωὴν (ὑγείαν, περιουσίαν) μου εἰς ἡδυπάθειας.
Καθηδυπαθήσις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Καθῆκα, άόρ. ά. τοῦ Καθ-ημι.
Καθῆκον (τό), οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Καθήκω. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ πρέπον, τὸ ἀνῆκον εἴς τινα· τὸ ἠθικὸν χρέος ἑκάστου, (ὥθεν
Καθηκόντως, έπίρ. Πρεπόντως, ἀνηκόντως· καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκον τινός, [ἐκ τοῦ
Καθήκω, Μ. ήξω. (πάντοτε τρτρστ. ἢ κατὰ μτχ.) Φθάνω (Ἐκτείνομαι, Καταντῶ) ἕως εἰς· (τρπ.) συμπίπτω συμβαίνω. (μὲ εἰς, πρόθετ.) » Ὅρος καθῆκεν, ἐπὶ θάλατταν, « Ξεν. « Καθῆκεν ἐς ἡμᾶς ἡ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λόγος, « Αἰσχλ., ἦλθεν ἡ ἀράδα μας νὰ ὑ..λήσωμεν. » Ὁπότε καθήκοι ὁ χρόνος, « Ξεν., ὅταν ἤθελε φθάσῃ ὁ διωρισμένος καιρός. » Ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, « Πλ., συνέπεσεν. (καὶ τρπ. κατὰ μτχ.) » Τὸ ἐκ θεοῦ, καθῆκον, « Αξ., ὅτι ἔλθοι ἀπὸ τὸν θεόν. » Τὰ καθήκοντα, « Πρ., ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις, αἱ περιστάσεις. Ἁγιερπ. μὲ ἡ χ. δοτ.) ἁρμόζω, ταιριάζω. » Ὁ καθήκων χρόνος, « Σοφ., ὁ ἁρμόδιος ἢ ὁ διωρισμένος καιρός. (ᾧ ἀπολύτ.) » Τὸ καθῆκον, « τὸ πρέπον, τὸ χρέος.

Καθ·ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω τι ἐντελῶς εἰς τὴν θερμότητα ἢ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου· καταφωτίζω.

Καθ·ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω τι δυνατὰ (στερεὰ) ἐπάνω εἰς.

Καθήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθηλωτής, οῦ (ὁ). ὁ καρφωμένος δυνατά.

Κάθημαι (παρτ. Ἐκαθήμην). Κάθουμαι· μένω ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν μου, ἀπρακτῶ· διαμένω (χρονοτρ.δῶ) πωθενά· κατοικῶ. (προθετ. ἡ ἐπιῤ.) » Ὧδε καθήμενος, « Θκρ. » Οἰκοδόμησαν σεσυφῶ οἶκον ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ κάθου ἐκεῖ, « Γρφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔκθχ.) » Καθῆστο ἐκ τοῦ μέσου, « Ἡρ., ἀνεχωρήσησεν, ἐτραβήχθη. (ᾧ πρὸς μτχ.) » Καθήσθαι μηδὲν ποιοῦντας, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) » Τοιαῦτα ὀνείδη προξενῶν κάθηται, « Πλ. » Κάθηνται προσδεχόμενοι, « Διόδ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Χωρὶς καθημένου (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ Καθεμένου), « Λξ., χαμηλόν, (ὅδε καὶ Καθίζω καὶ παρβλ. Ἧμαι καὶ Καθίημι).

Καθημαξευμένως [καθαμαξεύω], ἐπίῤ. Μὲ τρόπον τετριμμένον (πεπατημένον, συνήθη, πρόστυχον).

Καθημέραν (ἀντὶ Καθ' ἡμέραν), ἐπίῤ. Κάθε ἡμέραν. » Ὁ (» Ἡ » Τὸ) καθημέραν, « Δξ., = Καθημερινός.

Καθημερία (ἡ). ἡ καθημερινὴ ἀσχολία, [ἐκ τοῦ

ξΚαθ·ημερεύω, Μ. εύσω, = Διημερεύω.

Καθημερινός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος καθημέραν, (μτγν. ἀντὶ

Καθημέριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') αὐτὴν τὴν ἡμέραν, σημερινός· καθημερινός.

Καθημερόβιος (ὁ, ἡ), = Ἡμερόβιος.

Καθ·ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω ἐντελῶς, ἐξημερόνω.

Καθῆστο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκάθητο, παρτ. τοῦ Κάθημαι.

Καθ·ησυχάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω ἐντελῶς, διαμένω εἰς ἄκραν ἡσυχίαν.

Καθίγνυμι, Ἰων. ἀντὶ Καθίζομαι.

Κάθ·ιδρος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Κάθιδρως.

Καθ·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταϊδρόνω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.), βουτῶ ἢ βουτηοῦμαι εἰς τὸν ἵδρον.

Καθίδρυμα (τὸ), = Ἵδρυμα, κτίριον· κατάστημα κτλ.

Καθίδρυσις, εως (ἡ), = Ἵδρυσις, θεμελίωσις (καταστήματος) κτλ., [ἐκ τοῦ

Καθ·ιδρύω, Μ. ύσω (πρκ. Καθίδρυμαι, ἀόρ. Καθιδρύθην καὶ Καθιδρύνθην), = Ἱδρύω, καθίζω, τοποθετῶ· κατοικίζω μονίμως, ἀποκαταστήνω· κτίζω (κυρ. κατάστημα) κτλ.

Κάθ·ιδρως (ὁ, ἡ). Ἀττ. ἀντὶ Κάθιδρος, καταϊδρωμένος, βουτημένος εἰς τὸν ἱδρῶτα, ἱδρωμένος μούσκεμα.

Καθίες, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. καὶ

Καθ·εσαι, πθ. ἡ μτ. τοῦ Καθίημι.

Καθ·ιερεύω, Μ. εύσω καὶ

†Καθ·ιερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὁλοκαύτωμα, θυσιάζω.

Καθ·ιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθαγιάζω· καθιερόνω· ἀφιερόνω.

Καθιέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀφιέρωσις.

Καθιερωτέος, α, ον. Ἄξιος καθιερώσεως.

Καθιερωτικός, ἡ, όν. Ἀφιερωτικός.

Καθ·ιζάνω, Μ. ιζήσω καὶ μσ. ιζήσομαι, = Καθίζω, -ομαι.

Καθίζησις, εως (ἡ), = Κάθισις, κάθισμα.

Καθίζω, Μ. ίσω (παρτ. Ἐκάθιζον καὶ Π. Καθίζων, ἀόρ. Ἐκάθισα καὶ Π. Καθίσας) Βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ· τοποθετῶ· συγκροτῶ συνελευσιν· Καθίστημι, διαρίζω, κάμνω, γίνομαι αἴτιος νά. ‖. (ἑλλ. ἡ ἀμτδτ. καὶ μτγν. μσ.) καθοῦμαι, τοποθετοῦμαι ἢ μένω (διατρίβω) πουθενά. » Καθῖσαν τὸ στράτευμα εἰς χωρίον ἐπιτήδειον, « Θκ. » Ἐνέδραν καθίζειν, « Πλ. » Βουλὴν (» Δικαστήριον) καθίζειν, « Πλάτ., Ἀρχ. » Ἐκάθισε τὴν βουλὴν ἐπίσκοπον πάντων, « Πλ. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) » Κλαίειν καθίζω τινά, « Ξεν., τὸν κάμνω νὰ. » Ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας, « Γρφ., ἐλάβομεν, ἐνυμφεύθημεν· (καὶ ἑλλ. ἡ ἀμτδτ.) » Ἐλθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισι, « Ὀδ. Π. » Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθιζησόμεθα, « Ἰλιατ. » Τὰ δ' ὑπὸ τὴν κότινον καθίζας, « Θκρ. » Καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖεν τινες, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε δὲ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει, « Ξεν. » Καθίζουσιν εἰς τὸ Ἡραῖον, « Θκ. (ᾧ ἑλλ.). » Βωμὸν (» Ἱερὰ) καθίζειν, « Π., καταφεύγειν (ὡς ἱκέτης). » Εἰς τὸ συνέδριον οὐκ ἤθελε καθίζειν, « Ξεν., νὰ συνεδριάσῃ. » Καθίσαντες δὲ (εἰς Νηρησσὸν) ἡμέρας ἐννέα, « Αἰσχλ. » Καὶ ἐκάθισε μετ' αὐτοῦ ἡμέρας τρεῖς, « Γρφ. » Καθίζειν ἐπὶ κώπην, « Εὐρ., κάθηται εἰς (δηλ. πιάνει) τὸ κωπὶ ἕνα κωπηλατήσῃ. (ᾧ μτνμ.) » Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ, « Πλῦ. (καὶ μσ.) » Καὶ καθίζεται (ἐνν. ἐπὶ τοῦ θρόνου) βασιλεύς, « Γρφ., (κοιν.) θὰ καθίσῃ (ἀντὶ θὰ γένῃ) βασιλεύς.

Καθ·ίημι, Μ. καθ·ήσω (ἀόρ. Καθῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ἀποδύνω) τι πρὸς τὰ κάτω· ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἢ νὰ κρέμεται· καταιδάζω (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) καταιδαίνω· χαμηλόνω· (συνηθ.) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν. παραστήνω εἰς τὸ θέατρον. σέλλω τι ἐναντίον τινός. » Καθίεναι κλίμακα, « Πρ. » Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε ἵππους, « Ἰλ. Φ. » Οἶνον λευκανίης καθέηκα, « Ἰλ. Ω., (περιφρ. ἀντὶ) ἔπιον. » Ἀπανδὰς καθίεναι, « Εὐρ., γύνειν, σπένδειν. » Τεῖχη καθεῖναι εἰς θάλασσαν, « Θκ., νὰ τραβήξουν τεῖχος ἑκατέρωθεν εἰς τὴν θάλ. » Καθίεναι τὴν γ[illegible] νὴν, « Λξ., χαμηλόνειν. » Διακ[illegible] εἰκὼς τὸ γένειον, « Ἀλκίφρ. (καὶ μ[illegible] » Καθίεσθαι τοὺς πλοκάμους, « [illegible] ἑλλ.) » Καθίεναι (ἑαυτὸν) [illegible] λοῦ, « Ξέν. » Οὐδεὶς γ' ὧν τοῦτ[illegible] ιείς (ἐνν. βολίδα) εἰς τὸν Πόντον [illegible] θη πέρας εὑρεῖν, « Ἀρετ. (καὶ μ[illegible] » Καθιέναι πεῖραν (πεῖρασιν), « [illegible] Ἀρχ., προτείνειν, (Γαλλ.) sonder, [illegible] μφορ. τοῦ ναυτ. Καθετῆρες), [illegible] τοὺς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας [illegible] καθεῖναι, « Ἀρχ. » Καθίεναι (κατ[illegible] (σφαγέα), « Λξ. » Καθίεναι (κατ[illegible] τοῦ εἰς ἀγῶνα) ἵππους (ἅρματα, [illegible] » Ἅρματα ἑπτὰ καθῆκα (Ὀλυμπ[illegible] Θκ. (καὶ μτφρ.) » Κάτω πρὸς τὴν ἀμαλλαν καθῆκα, « Γρ[illegible] » Κατίετο δὲ (ἡ στρατηλασία) [illegible] σαν τὴν Ἑλλάδα, « Ἡρ. » Οὐ [illegible] τεῖχη, « Θκ., δὲν εἶχαν ἐπεκτείνει [illegible] κάτω (εἰς τὸν ποταμόν). (ᾧ κατὰ [illegible] » Χωρὶς καθημένα, « Λξ., τὰ [illegible] (χαμηλά). » Τὸ καθεῖμενον τῆς [illegible] Ἡρωδ. (παρβλ. Κάθημαι).

Καθ·ικανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱκανοποιῶ, χαριστῶ.

Καθ·ικετεύω, Μ. εύσω. Ἱκετεύω (Περιλῶ) θερμῶς.

Καθ·ικνέ-ομαι-οῦμαι, Μ. καθίξομαι (Καθικόμην κτλ.). (μὲ γεν. ἢ πτ. ἐκ γ'. καὶ βοτ. ζγρ. ἐκ δ') φθάνω (Φθάνω, Καταντῶ) ἕως εἰς· ἐγγίζω ἐπὶ τὸ πλ. πρὸς βλάβην, ὥθεν συνπλήττω, κεντῶ, (καὶ μτφρ.) κατ[illegible] μαι, ἐπιπλήττω. » Πικρότατα [illegible] μένος αὐτοῦ, « Λίλ. (καὶ μὲ αἰτ.) [illegible] λα πῶς μὲ καθίκετο θυμὸν ἐνιπῆ, « [illegible] Ξ., μὲ ἔγγ. ξις κατάρρα.

‡Καθ·ιλαρύομαι, Μ. εύσομαι, = Καθ[illegible] ρύομαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ

Καθ·ιλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ [illegible] διόλου (λαρὸν [εὔθυμον]), εὐφραίνω.

Καθ·ιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφίνω τι [illegible] κάτω (Καταβάζω καὶ μσ. Κατεβάζω μὲ σχοινὶ ἢ ὡσὰν μὲ σχοινί (δηλ. [illegible] ὀλίγον-ὀλίγον).

Καθίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ [illegible] ἢ διὰ σχοινίου καταβίβασις ἢ ἀνεβ[illegible] σις.

†Καθίνυμαι, = Καθίγνυμαι.

Καθίξω, Δ. ἀντὶ Καθίσω, μέλλ. ἐνεργ.

Καθίσομαι, Ἀττ. μσ. μέλλ. δ'. τοῦ Κάθ[illegible] ζω.

Καθ·ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω (Περ[illegible] νῶ) ἐπάνωθέν τινος ἔφιππος· [illegible] τόπον τινὰ μὲ τὸ ἱππικόν μου· (μτφ[illegible] καταπατῶ, περιφρονῶ, ἐκμεμβαίνω. [illegible] ἱππάσατο τὴν Μεγαρίδα, « Ἡρ. » [illegible] ἱππάσασθαι τῇς φιλοσοφίας, « [illegible] »Καθιππάζεται νόμους πρεσβύτην [illegible] Αἰσχλ. 2) πομπεύω ἔφιππος. (Ω. [illegible]

Καθίππαξις, ιος (ἡ), Δ. ἡ πομπὴ τοῦ [illegible] πικοῦ (παρὰ Λακεδ.).

Καθίππευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Καθ·ιππεύω, Μ. εύσω, = Καθ[illegible] διαβαίνω ἔφιππος. » Οἱ ποταμοὶ [illegible] πεύγονται, « Ἡρωδ., ἠμποροῦσι νὰ [illegible] περάσῃ (παγωμένους) καβάλλα.

Καθ·ιππόκρατέω-ῶ, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (Ὑπερπομαχίαν.
ω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω ρίας.
Μ. καταπτήσομαι (δόρ. Κατ-). Πετῶ πρὸς τὰ κάτω, κατῶν.
(ή). τὸ νὰ βάλῃ τις τινὰ νὰ ὰ καθήσῃ ὁ ἵππος, κάθισμα. μέρος ἢ πρᾶγμα ὅπου κά-
2) (μτγν.) = Κάθισις. 3) ατάτι, κατακάθισμα.
τὸ Καθίσταθι, πρς. τοῦ Καθ-

καὶ Καθιστάω-ῶ (παρτ. Καθ-μτγν.) ἀντὶ
Μ. κατασταήσω (ἀόρ. Κατέ-ην, Κατίστην καὶ πθ. Κατε-, πρκ. Καθέστηκα κτλ.). Στή-τῶν βάλλω, ἵδρυω. (τρπ.) κα-διορίζω. « Κρητῆρα καθίστα, « ἦϊε κατάστησον. « Ὀδ. Μ., ἐ τὴν. (καὶ ἑλλ.) « Καταστή-ν. τὴν ναῦν ἢ ἑαυτούς) ἐπὶ ξεν. (Οἰκον. ιϛ', 7). (καὶ τρπ) νητὰς τινας καθιστάναι, « αὐτ. ἐᾶς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίζης ὑς « αὐτ. » Τίς σε κατέστησεν καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς; « Γρρ. ἀναδημοκρατίαν (δικαζήρια), « μσ.) « Ἐπειδὰν καταστήσησθε χοντας, « Ξεν. (δθ. ἢ μτχ.) ηκώς καὶ Καθεστώς. « ὁ διω-(διατεταγμένος), συνήθης κτλ.) « Τὸ Καθιστηκός, « ἡ τάξις, ικα. 2) (πρόθετ.) φέρω (καὶ ἀ-ὰ εἰς, (τρπ) τὸν κάμνω νὰ κα-τὸν φέρω εἰς τοιαύτην ἢ κατάστασιν (μσ.) φθάνω, κα-« Τοὺς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε ἢ θα καταστῆσαι, « Ὀδ. Ν. » Οἱ τῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐ-Ἀθηνῶν, « Γρρ. (καὶ μσ.) « Ἀλ-εἰς Ῥήγιον (εἰς τὸ στρατόπε-θκ., Ἡρωδ. « Καταστὰς ἐπὶ τὸ « Θκ., παροινησάσῃς εἰς τὴν ἀν τοῦ λαοῦ. » Καθίσταντο εἰς περίτους, « Ξεν. » Ὥσπερ ἐν ονεῖσθαι ἐὼ ἂν ἐς οὖρον κατα-« αὐτ. (καὶ τρπ.) « Καθίστανται ἀσφαλὲς (ἐν ἀκινδύνῳ κτλ.) ἢ ἡσυχίαν (εἰς ἀπορίαν, εἰς κίνδυνον, ἀσυχίαν κτλ.), « (καὶ μσ) « Καθ-εἰς πόλεμόν (εἰς ἀγῶνά, εἰς ἀπειλὰς « Αξ. » Τοῖς ἄρτι καθισταμένοις βίον, « Βαλ., (κοιν.) ἐμβαίνω εἰς τὸν κόσμον. « Καταξίς « Αξ., (δθ. 3) (μσ.) γίνομαι, τὸν πρκ.) εἰμαι ἤδη. Ὑπάρχω. με φησὶ Δαῦλος καθεστάναι, « ἢ) κοσμίζω. » Ἂν γὰρ ἐκ-τῶν ὁραμάτων ἕκαστον ὅσου « Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Ὥσε ντον ἀργυρίου τὴν τιμὴν εἶναι καθεστῶσαν αὐτοῖς ἀνα-« Δι., (παρὰ. Γίνομαι 10). περαίνω, καθησυχάζω· διευθε-πω. (καὶ μσ. ἐπὶ ῥευστ.) κα-(ἐπὶ ἀνέμ.) γαληνίζω, κα-καταλογιάζω (κυρ. ἢ μτφορ.).

» Καθιστάναι τὴν πόλιν ταραττομένην, « Γρ. » Καθιστάναι τινὰ ἐκ μανίας, « Βασ. (καὶ μσ.) » Καθίστατο τὰ χωρία, « Θκ. (καὶ αὐτπθ.) » Ὅταν ἡ λίμνη κατασταθῇ, « Ἀρχφ. » Ἰλὺς ἂν τὸ πνεῦμα καθιστηκὸς λάβῃς, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Ἀνὴρ καθεστὼσης ἡλικίας, « Ἀκ., μεσόκοπος, (κοιν.) συνταξούμενος.
Καθ-στορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ μανθάνω τι (πληροφοροῦμαι) ἐντελῶς.
Καθιστόρησις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ.
Καθό (ἀντὶ Καθ' ὅ), ἐπίρ. Καθόσον, ὅσονἐπειδή. « Καθὸ οἷοί τ' ἦσαν, « Διόδ.
Καθ-οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁδηγῶ.
Καθοδήγησις, εως καὶ
Καθοδήγ-α (ἡ), = Ὁδήγησα.
Καθοδηγός (ὁ), = Ὁδηγός.
Κάθοδος (ἡ). καταίβασμα· δρόμος πρὸς κατάβασιν. 2) ἐπιστροφὴ ἐξορίστου. » Ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν—, « Πλάτ.
Καθοίμεθα, ά. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Κάθημαι.
Καθολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ καθόλου, γενικός.
Καθολικῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, γενικῶς.
Καθολκὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ καθέλκειν, τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω. « Ἡ τῶν νεῶν καθολκή, « Αἰγ. Τακτ., τὸ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν καταίβασμα τῶν πλοίων.
Καθολκὸς (ὁ, ἡ). ὁ σύρων (τραβῶν) πρὸς τὰ κάτω.
Κάθολος (ὁ, ἡ). ὅλος ὁμοῦ, ὁλόκληρος.
Καθόλου (ἀντὶ Καθ' ὅλου), ἐπίρ. Γενικῶς, καθολικῶς, ἐν γένει, κατὰ πάντα. » Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, « Πλθ. » Καθόλου μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν μεγάλῃ εὐηθείᾳ ἔγεσθαι, « Ἐπιστ. Φιλ. (ἢ ἀνάρθρ.) « Ἡ τῶν καθόλου πραγμάτων σύνταξις, « Πλθ., ἢ τῆς γενικῆς ἱστορίας. » Ἡ καθόλου προσῳδία, « Γρμτ., ἢ γενικῶς ἐν χρήσει. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Οὐδόλως, ὁλότελα, (κοιν.) καθόλου. « Εἶναι Κυνικὸν σὲ κάνυπόδητον οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου, « Ἐπιγρ. (Δ'. 133).
†Κάθομα ἢ Καθομάδα [κατὰ, ὁμὸς ὁμάς], ἐπίρ. Ὁμοίως, παρομοίως.
Καθομαλίζω, Μ. ίσω. Ὁμαλίζω (ἰσιάζω) τι ὅλως διόλου, ἐξομαλίζω· (μτφορ.) ἐξημερόνω.
Καθ-ομηρεύω, Μ. εὔσω ἢ
Καθ-ομηρίζω, Μ. ίσω. Περιγράφω ἢ Ἐκωμῳδῶ τι μὲ Ὁμηρικοὺς στίχους.
Καθ-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐλκύω τινὰ μὲ τὴν ὁμιλίαν (μὲ τὴν συναναστροφήν) μου, δημαγωγῶ· πολιτεύομαι. » Τοὺς καιροὺς (ἢ, ἂν δὲν ἦγε σφάλμα, « Τοῖς καιροῖς) —, « Σχλ., = Ἐξαγοράζομαι. » Ἀλκιβιάδης καθωμίλῶν Φαρνάβαζον, τὴν Περσικὴν ἐνεδύσατο φωνήν, « Ἀθ. 2) (πθ. κατὰ μτχ.) ὁμιλοῦμαι παρὰ πάντων, εἶμαι κοινῶς ἐν χρήσει. » Δόξα καθωμιλημένη, « Πλθ., ἢ γενικῶς παραδεδεγμένη ἰδέα, ἢ κοινὴ γνώμη.
Καθ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμφωνῶ, ὑποσχόμαι μετὰ βεβαιότητος. ὁμολογίζω. « Καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ, « Πλ. (καὶ πθ.) « Ἰουλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην, « αὐτ.
Καθοπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (ἀρκετόνια) ἐντελῶς· ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα.
Καθόπλισις, εως (ἡ) ἢ
Καθοπλισμός (ὁ). τὸ καθοπλίζειν ἢ καθοπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα· ἁρματωσιά.
Καθορατικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθορᾶν, προικισμένος μὲ πολὺ διορατικόν.
Καθ-οράω-ῶ, καὶ Π. -ορῶμαι-ῶμαι, Μ κατ-όψομαι (ἀόρ. Κατεῖδον κτλ.). Βλέπω (ἀπὸ ψηλὰ) πρὸς τὰ κάτω· κυττάζω ἀσκαρδαμυκτί· παρατηρῶ μὲ περιέργειαν. » Ἐπεὶ δὲ τὰ ἄκρα εἶχον, καθ ὡρων τὰς οἰκήσεις, « Ξεν. » Τὸ μὲν πῦρ οἱ ἄνθρωποι ἐμβίως καθορῶσιν, εἴ δὲ τὸν ἥλιον οὐ δύνανται ἀντιβλέπειν, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Καθορώμενος αἰῶν, « Ἰλ. Ν. (καὶ κατὰ τμῆσ.) » Κρονίων ἰδὼν, ὃς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται, « Ἰλ. Ω.
Καθ-ορίζω, Μ. ίσω. Προσδιορίζω μὲ ἀκρίβειαν.
Καθοριστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἀκριβῆ ὁρισμόν, προσδιοριστικός, ἢ ὡρισμένος, ὁριστικός· βέβαιος.
Καθ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁρμάω.
Καθ-ορμίζω καὶ (μσ.) -ορμίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Ἀράζω (μετὸν καὶ ἄγκυρ.) εἰς τὸν λιμένα (Θκ. Δ', 13).
Καθόρμιον (τὸ), (Γρρ.). Ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι.
Καθ-οσιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθιερόω, ἀφιερόνω. « Καθωσιωμένος τινί, « Ἡρωδ., προσηλωμένος, ἀφωσιωμένος.
Καθοσίωσις, εως (ἡ), = Καθίερωσις, ἀφοσίωσις. 2) (μτγν.) ἡ καθ' ὅσίου (ἁγίου) τολμηθεῖσα πρᾶξις (δθ.) « Καθοσιώσεως ἔγκλημα, « Νμ., τὸ κατὰ βασιλέως.
Καθόσον (ἀντὶ Καθ' ὅσον), ἐπίρ. = Καθό.
Καθότι (ἀντὶ Καθ' ὅτι), ἐπίρ. = Καθό, Καθόσον, Καθ' ὃν τρόπον, καθὼς· ἐπειδὴ κατὰ ποίαν τρόπαν, πῶς. « Γνώμην τίσινες κιν εἰς τὸν δῆμον καθότι ὄριζε ἡ πόλις αἰκήσεται, « Θκ.
Καθ-υβρίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Ἀτιμάζω μὲ ὑπερβολὴν, περιυβρίζω· (μὲ δοτ.) ἐπιβάλλω ὑβριστικῶς, ἐνυβρίζω, (μεταφρ. ἐπὶ ἀψύχ.) μολύνω, διαφθείρω. » Τὰ πλησίον νάματα καθυβριστο . . . τῶν βαρβάρων ἱπποκρατούντων, « Πλ.
†Καθ-υγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ, (δθ.
Καθυγίασις, εως (ἡ). ἐντελὴς ἴατρεία (θεραπεία).
Καθ-υγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γίνῃ κάθυγρον, καταβρέχω, καταμουσκεύω.
Καθυγρασμός (ὁ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ.
Κάθυγρος (ὁ, ἡ), ὅλως διόλου ὑγρός (βρεγμένος, μουσκεμένος)· ὑδατώδης.
Κάθυδρος (ὁ, ἡ), = Κάθυγρος. 2) Π. πλήρης ὕδατος.
Καθ-υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γαβγίζω κατά τινος.
Καθυλλίζω, Μ. ίσω, = Διυλλίζω, συνδύνω στραγγίζω, καθαρίζω.
Καθ-υλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ φυτῆ) Ῥβγάζω πυλλὰ (ὀχυρήσια) κλωδιὰ καὶ φύλλα.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Καθ-υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνυμνῶ, ὑμνολογῶ συνεχῶς καὶ μεγαλοφώνως.

Καθ-υπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Καθυπήγαγον κτλ.), = Καθυποτάσσω· καθυποβάλλω. « Πικρῷ θανάτῳ αὐτὸν καθυπήγαγε, » Κ. Μαν.

Καθ-υπ-ακούω, Μ. ούσω. Ὑπακούω ἐντελῶς, ὑπόκειμαι ὡς προθυμότατος ὑπήκοος.

†Καθ-υπ-άρχω, Μ. άρξω, = Ὑπάρχω διηνεκῶς ἢ διαρκῶς.

Καθ-υπ-είκω, Μ. εἶξω. Ὑπείκω (Ὑπακούω, Ὑποτάσσομαι) κατὰ πάντα.

Καθ-υπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Σημαίνω τι ὑποχερυμμένως, ὑπαινίττομαι.

Καθ-υπ-ενδιδωμι, Μ. ενδώσω. Ἐνδίδω (Ὑπαγωρῶ) ἐντελῶς.

Καθ-υπερ-ακοντίζω, Μ. ίσω, = Ὑπερακοντίζω.

Καθ-υπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Περνῶ παραπάνω, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Καθ-υπερ-έχω, Μ. ἕξω. Ὑπερέχω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Καθ-υπερηφανέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν κατά τινος, περιφρονῶ ὅλως διόλου.

Καθύπερθε (καὶ πρὸ φων.) Καθύπερθεν, ἐπίρ. Τοπ. Ὑπεράνωθεν, ἀπὸ πάνω ἢ παραπάνω ἀπό. (μὲ γεν.) « Ἡ καθύπερθεν ἢ ὑπένερθε Χίου, » Ὀδ. Γ. « Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, » Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ.) « Μέγθου—, » Πινδ., ἀνώτερος, ἀκαταπόνητος. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Τῶν ἐχθρῶν καθύπερθε γενέσθαι, » Σοφ., νὰ ὑπερισχύσῃ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὰ δὲ καθύπερθε θηριώδης ἡ Λιβύη ἐστί, » Ἡρ. 2) Χρον. προτήτερα. « Καθύπερθε δὲ τουτέων, Ἡρ., πρὸ τούτων δέ, πρὶν γένωσιν αὐτά.

Καθ-υπέρτατος, η, ον, (ὑπερθ. τοῦ Καθύπερθε). Ὑπέρτατος, ἀνώτατος.

Καθ-υπερτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω (Ὑπερτερῶ) ὅλως διόλου, εἶμαι ἢ γίνομαι καθυπέρτερός τινος, ὑπερβαίνω. « Ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπέρτερῃ, » Ἀρέθ.

Καθυπερτέρησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.

Καθυπέρτερος, α, ον, (συγκρ. τοῦ Καθύπερθε). Ὅλως διόλου ἀνώτερος (ὑπέρτερος). « Τὰ πράγματα καθυπέρτερα γέγονεν, » Ἡρ., ὑπερίσχυσαν.

Καθ-υπερ-φέρω, Μ. οίσω. Ὑπερφέρω (Ὑπερέχω) ἐντελῶς.

Καθ-υπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ μὲ ἄκραν προθυμίαν, καθυποχρεόνω διὰ τῆς ὑπηρεσίας μου.

Καθ-υπ-ισχνέομαι-οῦμαι (χ. Μ.). Ὑπίσχομαι μετὰ βεβαιότητος.

Καθυπνής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κάθυπνος.

Καθύπνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος καθ' ὕπνους (συμβαίνων ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου).

Κάθυπνος (ὁ, ἡ). εὐρισκόμενος εἰς βαθὺν (βαθισμένος εἰς τὸν) ὕπνον· ὑπνώδης.

Καθ-υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμῶμαι βαθέως, ἢ· ἀποκοιμῶμαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος.

Καθύπνωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ. ἀποκοίμησις.

Καθ-υπ-οβάλλω, Μ. βαλῶ, = Ὑποβάλλω.

Καθ-υπο-γράφω, Μ. γράψω, = Ὑπογράφω.

Καθ-υποδείκνυμι, Μ. δείξω, = Ὑποδείκνυμι.

Καθ-υπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ὑποδέχομαι προθύμως.

Καθ-υπο-δύνω (δύομαι), Μ. δύσομαι. Χώνομαι ἐντελῶς ὑποκάτω εἰς, παρεισδύω, ὑπεισέρχομαι.

Καθ-υπο-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, = Καθυποτάσσω.

Καθ-υπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. Ὑπόκειμαι ὅλως διόλου.

Καθ-υπο-κλέπτω, Μ. κλέψω, = Ὑποκλέπτω.

Καθ-υπο-κλίνω, Μ. κλινῶ. Ὑποκλίνω ἐντελῶς, καθυποτάσσω.

Καθ-υπο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. (μὲ αἰτ.) Θέλγω (Ἐλκύω εἰς τὸ θέλημά μου, Ὑποδουλόνω) τινὰ διὰ τῆς ἐπὶ θεάτρου ὑποκρίσεώς μου. « Ὡς καθυποκρινούμενον ὑμᾶς, » Δημ. 2) (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) ὑποκρίνομαι, μιμοῦμαι ψευδῶς τι. « Γνησίαν φιλίαν καθυποκρινόμενοι, » Φίλ.

Καθ-υπο-μένω, Μ. μενῶ. Ὑπομένω μέχρι τέλους.

Καθ-υπο-πίπτω, Μ. ὑπο-πεσοῦμαι. Ὑποπίπτω ὅλως διόλου.

Καθ-υπο-πτεύω, Μ. εὐσω. Ὑποπτεύω τι κατά τινος.

†Καθύποπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καχύποπτος.

Καθ-υπο-σαίνω (χ. Μ.). Ὑποσαίνων ἀπατῶ (ὑποδουλόνω).

Καθ-υπο-σκελίζω, Μ. ίσω. Ὑποσκελίζω ἐντελῶς.

Καθ-υπο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Καθέλκω ἀπατηλῶς καὶ κατ' ὀλίγον.

Καθ-υποστιβίζω, Μ. ίσω. Βάφω τὰ ζυμαροτσούνουρα καὶ ἀφρόδιά μου μὲ στίβι (μαύρην βαφήν), (ἄλλ. γρφ. καθυποστιμμίζω).

Καθ-υπο-τρέφω, Μ. τρέψω, = Ὑποτρέφω, ἐπιστρέφω.

Καθ-υπο-τάσσω(τπω), Μ. τάξω. Ὑποτάσσω ὅλως διόλου.

†Καθ-υπο-τοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καχυποτοπέομαι.

Καθ-υπο-τρέχω, Μ. υπο-δραμοῦμαι (ἀόρ. Καθυπέδραμον κτλ.). Κατατρέχω ἢ ἀπατῶ κρυφίως.

Καθ-υπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθυπηρετέω.

Καθ-υπο-φαίνω, Μ. φανῶ, = Καθυπεμφαίνω.

Καθ-υστερέω-ῶ, Μ. ήσω ℌ

Καθ-υστερίζω, Μ. ίσω. Μένω πολλὰ ὀπίσω (μὲ γεν.) ἔρχομαι ἢ πράττω τι ὀλιγοστερινός· (τρπ.) εἶμαι πολλὰ κατώτερός τινος.

†Καθ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι καθ' ὁλοκληρίαν. (τρπ.) μηχανορραφῶ κατά τινος. (εἰς τὸν Ἡσύχ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Καθυφεῖναι, διότι τὸ ἐξηγεῖ· ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν).

Καθύφεσις, εως (ἡ). τὸ καθυφίεσθαι, παραμέλησις ἑκουσία ἐμπεπιστευμένης ὑποθέσεως, ἐθελοκακία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καθήκοντος, (π. χ.) ἡ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου συνεννόησις τοῦ δικηγόρου κτλ.

†Καθυφετὴρ καὶ Καθυφίτης (ὁ). ὁ παραλείπων ἀπὸ ἐθελοκακίαν ἢ μυρίαν τὸν ἐχθρὸν συνεννόησιν τὰ χρέη παραμελῶν ἑκουσίως τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτὸν πράγματα, ξέκ τοῦ

Καθ-υφ-ίημι, Μ. καθυφήσω (ἀόρ. Καθυφῆκα κτλ.). Παραμελῶ (ἀπὸ ἐθελοκακίαν) τὰ καθήκοντά μου, ἀφίνω τὸν ἀντίδικόν μου νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τοῦ δικηγορῶν ἐνδίδω ἑκουσίως ὅτι ὁ ἀντίδικος μετὰ τοῦ ὁπ. συναγωνίζεται μαχόμενος ὑποχωρῶ ἀνάνδρως, ὑποχωρῶ, ἐθελοκακῶ.

Καθ-υφ-ίστημι, Μ. καθυποστήσω, = Ὑποστήμι.

Καθ-υφ-οράω-ῶ, Μ. υπόψομαι, = Ἐπόπτευω.

Καθύω, Μ. ύσω. Καταβρέχω.

Καθ-υφ-αίζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω, ὑπερβολήν, καταστολίζω. ‖ (μὲ μέσ.) μύνομαι, καμαρόνω.

Καθὼς (κατά, ὡς), ἐπίρ. = Καθάπερ, ὅν τρόπον.

Καὶ, σύνδ. Συμπλ. (συνδέων ἢ λέξεις) « Ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη τις καὶ ὥσπερ ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονική, » Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ) « Ἰδὼν δὲ ὁμοῦ ὄντας Σωκράτην καὶ Κριτόβουλον κτλ., » αὐτ. (ἢ πρὸ μὲ πρότασιν) « Τά τε ὁμματα φλογωπὰ νεατέρως ἔχουσι, καὶ τὴν φωνὴν ἀτέραν ποιοῦνται, καὶ τὰ σχήματα τὸ ἐλευθεριώτατον ἄγουσιν, » αὐτ. 2) Μεταβατ. « Καὶ ἐγὼ εἶπον, » « Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, » αὐτ. 3) « Καὶ πῶς, ἔφη, οὐκ ἀπαλλάττει; » αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μήν) « Καὶ μὴν πόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) ἐσόμενον μῆνα τελίσειν, » Ἀν. « Ἔναντ. » Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα συσχήσεσθαι δόλῳ, » Ἰλ. Ι. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) « Καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μέγιστα... » Ε. (καὶ μετὰ τοῦ Εἰ) « Καὶ εἰ... ρας ἔοικεν, « Ἰλ.... » Καὶ τὰ χρήματά τις τύχοι ἔχων... » νήθ. δὲ μετὰ τοῦ Τοι καὶ Πο... τοι, Καὶ περ. 5) Ἀντιθετ. (ἀντὶ Ἀλλά τ) « Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν μὲν ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει· καὶ τὸ κάλλος ἐστίν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ, » Θ. 6) Ἐπιτατ. « Ναί, μὰ τοὺς θεούς, σφόδρα γε, « Ξεν. « Νὴ Δία, καὶ λοὺς γε, « αὐτ. « Ὃ δὴ καὶ διεσώζετο, « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ) « Ἀλλὰ καὶ ἐμελλον δὲ ἐγὼ σεσθαι, « Ξεν. 7) Ἐπιτατ. ἢ (κατὰ διαφόρους ἐκδοχάς) « κεῖνός γε ἔοικοτι κεῖται ἀλλόφρ... Δ. » Ἀρ' οὐ τοῦτό γε ἤδη καὶ νικόν; « Ξεν. » Λοίξανόμενος καὶ εἰς ἑπτακαίδεκα πήχεις, « « Κίλεται δέ ἑ θυμὸς καὶ δὲ θόμον ἐλθεῖν, « Ἰλ. Μ. » Ἀχρηστ γυναιξί, « Πλάτ. » Ἐπὶ σὲ οὖσα τίνα, φησὶν, ἄλλονς; Πλ. » ἔχ ὄψε τελεῖ, « Ἰλ. Δ. » Ἦν δ' ἔτι δεύτερον καὶ κατηγόρημα, « Σορ δὲ τὸ) « Καὶ τοῦτο, « « Καὶ μάλ ἐν ᾧ, καὶ μολονότι. « Καὶ σοῦ τες δτι, « Ξεν. « Καὶ τοῦτο κούντων ἱκανωτάτων ἀνδρῶν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὖτ. 8) (μετὰ τὰ Ὁμονομαπ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Ὥσπερ. «Γνώμησι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ αὖ, « Ἡρ. ‖ - (μὲ διάφορα ἄλλα μόρια ἐξηγεῖται διαφοροτρόπως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως μένει σχεδὸν ἀνεξήγητος). «Καὶ γάρ, » Καὶ γάρ τοι, » Καὶ γὰρ δή, » Καὶ γὰρ οὖν, « ἐπειδὴ τῷ ὄντι. » Καὶ δέ, » Καὶ δέ τε, » Καὶ δέ νυ, « Π., καὶ τῷ ὄντι, μάλιστα καὶ, καὶ πρὸς τούτοις. «Καὶ νύ κε, » Καὶ νύ κε δή, » Καὶ νύ κεν ἐξεπέπυστο, « Ὀδ. Α., καὶ ἤθελον ἴσως (βίβλια) τὸ κατορθώσῃ. » Καὶ δή, » Καὶ δὴ δέδεγμαι, « Αἰσχλ. » Καὶ δὴ παρῆκεν, « Εὐρ., ἰδού· θετέον, ἃς ὑποθέσεως ὅτι. » Καὶ μέν, » Καὶ μὲν δή, » Καὶ μὲν δὴ καὶ « Αξ., ἀλλὰ προσέτι. Καϊάδας ἢ Καιάτας ὁ Καϊπᾶς, α (ὁ), [συγγ. τῷ Κῶος]. χάσμα (βάραθρον) ὅπου ἐρρίπτουν εἰς τὴν Σπάρτην τοὺς κακούργους. « Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα Καϊάτας ἐλ Λάκωνες πραηγόρευσαν, « Στρβ.

Κάϊαρ, ατος (τό), = [ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ] Κύαρ. Καϊπᾶς [Καιπᾶς], εσσα, εν, Π. κοίλος· χαμαιτώδης, (κατ' ἄλλ.) Καλαμινθώδης, (ὀδ. συνκχ.) « Ἵππης καιεπάενταε ἀπ' Εὐρώταο κομίσαι, « Καλλ., μεγάλους, (ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἦνε μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Καΐω, βαυλλωμένους μὲ καυμένον αἷθερον, ὡς Καππαδοκίας καὶ Σαμφόρας), (σημ. Κητώεις).

Καϊκίας, ου (ὁ). ἄνεμος βορειοανατολικός, (Ἰταλ.) γραῖδος, γραιδολεβάντες, (σημ. Θρᾳκίας).

Καινίζω, Μ. ἰσω. Καινουργῶ, ἀνανεόνω· καινοτομῶ, ‖. (τρ·πρσ. ᾧ ἀμτβτ.) «Καὶ τι καινίζει ζεῦγος « Σοφ., καινοφανές τι συμβαίνει εἰς τὸν οἶκον. 2) Π. μεταχειρίζομαι πρῶτος καινούργιόν τι πρᾶγμα, ἐγκαινιάζω. «Κοίνισον ζυγὸν, « Αἰσχλ., (ὅρα καὶ Καινόω).

Καινίς [καίνω], ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἠχρειωμένον πρὸς σφαγὴν ζώων, (ἄλλ. σημ. Κοπίς).

Καίνισμα (τό), [καινίζω]. πρᾶγμα καινοφανὲς ἢ ἀνακαινισμένον, καινοτομία.

Καινισμός (ὁ). ἀνακαίνισις· νεωτερισμός, καινοτομία.

Καινιστής, οῦ (ὁ). = ἀνακαινιστής· νεωτεριστής, καινοτόμος.

Καινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) καινοφανῆ πράγματα.

Καινογραφής, έος (ὁ, ἡ). καινοπρεπῶς γραμμένος.

Καινογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων καινοφανῆ πράγματα.

Καινοδιδάσκαλος, ου (ὁ). = Καινοδιδάσκαλος.

Καινοδιδάσκω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καινοτομέω.

Καινοεπής, ές (ὁ, ἡ), = Καινοφανής.

Καινόεκτος (ὁ, ἡ). καινοπρεπῶς ἐκφραζόμενος, καινοφανὴς (τὴν λέξιν).

Καινολογία (ἡ). καινοφανὴς τρόπος τοῦ λέγειν, καινοτομία (νεωτερισμὸς) περὶ τὴν ἔκφρασιν.

Καινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων καινοφανῆ πράγματα, ἢ, μεταχειριζόμενος καινοφανεῖς λέξεις.

Καινοποιητής, ός (ὁ, ἡ), Π. [καινὸς, πῆμα]. νεωστὶ κατασκευασμένος, καινούργιος, (ὅρα Καινοπαθής).

Καινοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξενοπαθῶ, [ἐκ τοῦ

Καινοπαθής, ές (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. ἔπαθέν (ὑπέφερε) τις πρώτην φοράν, (ἄλλ. διορθ. Καινοπαγής).

Καινοπηγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καινοπαγής.

Καινοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [καινὸς, πῆμα]. ὁ νεωστὶ (πρώτην ἤδη φορὰν) δοκιμάσας δυστυχίαν.

Καινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Ἐπινοῶ τι καινὸν (καινοφανές), καινοτομῶ ἢ, ἀνακαινίζω. » Τί καινοποιηθὲν λέγεις; Σοφ., τί νέας

Καινοποίησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνακαίνισις, καινοτόμησις.

Καινοποιητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπινοῶν ἢ εἰσάγων καινοφανές τι· ἀνακαινιστής.

Καινοποιΐα (ἡ). τὸ καινοποιεῖν, ἀνακαίνισις· καινοτομία, [ἐκ τοῦ

Καινοποιὸς (ὁ, ἡ). νεωτεριστὴς, καινοτόμος, ἢ· ἀνακαινιστής.

Καινοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω καινὰ (καινοφανῆ) πράγματα, καινοτομῶ, νεωτερίζω, (συγχ. τῷ Κοινοπραγέω).

Καινοπραγία (ἡ). νεωτερισμὸς, καινοτομία, (συγχ. τῷ Κοινοπραγία).

Καινοπρᾶξις (ἡ), = Καινοπραγία.

Καινοπρέπεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Καινοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Καινοφανὴς, ἀσυνήθιστος.

Καινὸς [καίω;] ἡ, ὁν. Καινούργιος. «Ἐκ καινῆς «, Θκ. ἐπίρ., ἐκ νέου, (καιν.) ἀπὸ καινουργῆς. 2) (συνκχ. καὶ τρπ.) καινοφανὴς, παράδοξος, ἀνέλπιστος. « Τὸ καινὸν (« Τὰ καινὰ) τοῦ πολέμου, « Θκ. Ἄρστ., αἱ καινοτομίαι, τὰ στρατηγήματα, (Γαλλ.) les coups de main. «Ὡς γὰρ πολέμου, καὶ ἀκριβέσεως πολλὰ τὰ καινὰ ἐστι. Καὶ γὰρ πολιὰ τοῦ λέγοντος, καὶ πλάσματα, καὶ ὀρρὼς κτλ., « Πλ. ‖. (οὐσ. καὶ κυριωνυμ.) « Καινὸν, « Ἀρχφ., μέρος τι τοῦ δικαστηρίου.

Καινοσπουδὸς (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ καινὰ (τὰ καινοφανῆ) σπουδάζων, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας). « Τὸ καινόσπουδον, « Λογγ., ἡ πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς κλίσις.

Καινοσχημάτιστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος μὲ τρόπον καινοφανῆ (παράξενον, ἀσυνείθατον),

Καινόσχημος (ὁ, ἡ), = Καινοφανής.

Καινόταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς καινὸν (καινοπρεπῶς κατεσκευασμένον) τάφον.

Καινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ καινοῦ, καινεργοσύνη. « Δειναὶ γὰρ ἀκεῖν σάρκας ἁπλᾶς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες, « Φλςρ. 2) = Καινοπρέπεια. « Ὥσπερ παρακελευόμενος τούτοις τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν καινότητα, « Ἀθ.

Καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀνοίγω) καινούργιον δρόμον (καινούργιον μεταλλεῖον κτλ.), (ὅθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) εἰσάγω νέον σύστημα (νέα ἤθη, δόγματα κτλ.), νεωτερίζω. « Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσι, καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν καὶ ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, « Ἀρχφ. « Δέξαι τελετὴν καινὴν.. ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Πάντες ὄχλοι κοῦροι πρὸς τὰ καινοτομούμενα, « Ἡρώδ.

Καινοτόμημα (τό). τὸ καινοτομηθὲν, νεωτερισμὸς, καινοτομία.

Καινοτομία (ἡ). τὸ καινοτομεῖν, ἄνοιγμα νέου δρόμου (νέου μεταλλείου)· (μτφ.) εἰσαγωγὴ νέων (καινοφανῶν) δογμάτων κτλ., νεωτερισμός.

Καινοτόμος (ὁ, ἡ), [καινὸς, τέμνω], ὁ εἰσάγων νέον σύστημα, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας).

Καινότομος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) καινουργοκομμένος, (μτφορ.) νεωστὶ εἰσαχθείς, καινοτομηθεὶς· καινοφανής.

Καινοτόμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον καινότομον· καινοφανῶς.

Καινοτροπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Καινότροπος (ὁ, ἡ). νέου τρόπου, καινοφανὴς, ἀσυνήθατος.

Καινουργήτης, ου (ὁ). ὁ καινουργήτας (ἀνακαινίσας ἢ καινοτομήσας) τι. «Καῶν —, « Ἡρφ.

Καινουργίω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι καινούργιον, καινουργόνω. 2) καινοτομῶ (περὶ τὰ καθεστῶτα), νεωτερίζω.

Καινούργημα (τό). τὸ καινουργηθὲν, καινοτόμημα.

Καινουργὴς, ές (ὁ, ἡ). καινούργιος· καινουργιοκαμωμένος.

Καινούργησις, εως (ἡ), καὶ

Καινουργία (ἡ). τὸ καινουργεῖν, ἀνακαίνισις· νεωτερισμὸς, καινοτομία.

Καινουργίζω, Μ. ίσω, = Καινουργίω.

Καινουργισμὸς (ὁ), = Καινουργία.

Καινουργὸς (ὁ, ἡ), ὁ καινουργῶν (ἀνακαινίζων ἢ νεωτερίζων), καινοτόμος.

Καινοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν) φανεὶς, νεοφανὴς, καινούργιος.

Καινόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας). 2) ὁ ἀλλάζων συχνὰ (προτιμῶν τοὺς καινουργιους) φίλους.

Καινοφραδὴς, ές (ὁ, ἡ). καινῶς (καινοπρεπῶς) ἐκφρασμένος.

Καινοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι καινοφανεῖς (καινούργιας) λέξεις, νεωτερίζω περὶ τὴν φωνὴν (περὶ τὴν γλῶσσαν).

Καινοφωνία (ἡ), = Καινολογία, νεωτερισμὸς περὶ τὴν φωνὴν (περὶ τὰς λέξεις). Ἔκφρασις καινοφανὴς (ἀσυνήθατος).

Καινόφωνος (ὁ, ἡ), = Καινοφραδής.

Καινόω-ῶ, Μ. ήσω, = Καινίζω, Καινοποιῶ, καινουργόνω· ἀνακαινίζω· ἐγκαινιάζω. « Ποιησαμένην εἰκημα ὑπόγαιον, καὶ νοῦν τῷ λόγῳ, « Ἡρ., τὸ ἀγκαινιάζεται. (ἓξ πθ.) « Καινοῦσθαι τὰς διανοίας, « Θκ., τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρ. ἔκλιναν (ἔχον τάσιν) πρὸς νεωτερισμούς.

Καίνυμαι (παρτ. Ἐκαινύμην), Π. (μὲ αἴτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (παρθλ. Κέζω), [ἐκ τοῦ

Καίνω [συγγ. τῷ Θείνω], Μ. ενῶ (ἀόρ. Ἔκανον), Π. = Κτείνω, φονεύω.

Καινῶς, ἐπίρ. Μὲ καινὸν (καινούργιον, καινοφανῆ, ἀσυνείθατον) τρόπον.

Καίνωσις [καινόω], εως (ἡ). καινούργωμα, ἀνακαίνισις· καινοτομία.

Καίπερ, συνδ. Ἐγκαντιωμ., μ' ὅλον ὅτι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγκαλὰ καί. (πρὸς μτχ.) » Καί περ εἰδότα ὅτι, « Ξεν. » Καί περ γυνὴ οὖσα,« αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅμως) »Καί περ οὐ στέργων ὅμως, « Αἰσχλ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλ. μορ.) » Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον, « Ὅμ., (παρβλ. Καίτοι).

‡Καιρικὸς ἡ Καιριακὸς, ἡ, ὀν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἀνάλογος μὲ) τὸν καιρόν. 2) πρόσκαιρος.

Καίριμος, η, ον, = Καίριος.

Καιριολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) τὰ καίρια.

Καίριος [καιρός], α ᾱ ος, ον. Ὁ εἰς τὸν πρέποντα (ἁρμόδιον) καιρὸν γινόμενος, (ἐπμ.) εὐσώδης· ὠφέλιμος. » Σιγᾶν, ἢ λέγειν τὰ καίρια, « Γνμ. » Τὸ καίριον ποιεῖν ξένῳ, « Σοφ., (παρβλ. Εὔκαιρος).

2) ὁ ἐπιτυχὼν τὸν πρέποντα τόπον, (ὅθ. ἐπὶ πληγ.) θανατηφόρος, ἐπικίνδυνος. » Παίει αὐτὸν, καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Καιρίαν λαβεῖν (πληγῆναι), « Αξ., (ὅθ. 3) (συνκβ.) » Καίριον (τὸ) καὶ (πλθ.) Καίρια (τὰ), (ἔνν. μέρη), τὰ σώματος μέρη τοῦ σώματος, ὅπου αἱ πληγαὶ εἶναι θανατηφόροι. » Ὁ αὐχὴν τῶν καιρίων ἐστὶ, « Ξεν. » Πάντων δὲ μάλιστα τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν· καιριώτατον γὰρ ὄν, καὶ ἀφυρότατόν ἐστιν, « αὐτ. » Ἐν καιρίῳ (ᾖ). » Κατὰ καίριον, » Ἡρ., (παρβλ. Καίρος).

Καίριως, ἐπίῤῥ. Ἐν καιρῷ(τῷ δέοντι). » Καιριώτερως ἂν παρεῖναι, « Ξεν. 2) εἰς μέρος καίριον, θανατηφόρως. » Πληγὴν δοῦσι καιρίως οὐσασμένος, « Αἰσχλ.

Καιρόεις, εσσα, εν, Π. [καῖρος]. καλῶς ὑφασμένος, ἔχων καλὸν ὑφάδι.

‡Καιρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθύνω) εὐκαίρως.

Καιρὸς (ὁ), [ἴκαρλς, ἡ μᾶλλ. συγγ. τῷ κήρ, κάρη], τὸ ὡρισμένον διάζημα τοῦ χρόνου, (ὁθεν:) » Οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ ἔτους, « Αξ., (παρβλ. Ὥρα). » Καιρῷ χειμῶνος, « Πλάτ. » Κατὰ καιρὸν μὲν, κατὰ καιρὸν δὲ, « Πλ., ποτὲ μέν, ποτὲ δέ. 2) ὁ ἁρμόδιος ἢ συμφωνημένος καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, ἡ διορία, ἡ ἀκμὴ, (ἐπμ.) ἡ ὠφέλεια, τὸ συμφέρον. » Τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθην., τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; « Δμ. » Ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιὸς ἑκάστοτε χρόνος . . , χρόνος δὲ ποσότητα, « Ἀριμών. (ὅθεν) » Χρόνου καιρὸς, « Σοφ. » Καιρὸν τηρεῖν, « Αξ., ὕδε Καιροφυλακέω. » Καιροῦ λαβόμενος, « Ἀκ. » Οἱ τῶν πραγμάτων καιροὶ οὐ μενετοί, « Θκ. » Χωρὶον προσλαβεῖν, ὁ μετὰ μειζόνων καιρῶν εἰκεῖσθαί τε ᾗ πολεμοῦσθαι, « αὐτ., σημαίνει πολὺ (ὡς πρὸς τὰ συμφέροντά σας) τὸ νὰ ἦτε εἰκεῖον ἢ πολέμιον. (καὶ περιφρ.) » Ἐν καιρῷ γίνεσθαι (ἢ εἶναί) τινι, « Ξεν., χρησιμεύειν, ὠφελεῖν. (ᾗ ἀντὶ ἐπίῤῥ.). » Εἰς (» Πρὸς » Κατὰ) καιρὸν, » Ἐπὶ καιροῦ, » Παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, « Αξ. » Ἐπὶ καιροῦ λέγειν, « Πλ., ζητεῖν ἐπιτυχῶς ἐκ τοῦ προχείρ. » Παρὰ καιρὸν, » Ἐκ (» Ἀπὸ, » Ἄνευ) καιροῦ, « Αξ. « Καιροῦ πέρα, « Αἰσχλ. . » Τίς σοι καιρὸς; « Εὐρ., τί σὲ ὠφελεῖ; 3) ὁ ἁρμόδιος τόπος. » Δυλίσασθαι τῶν χωρίων, οὗ καιρός ἐστι, « Θκ., ὁ Ἐν καιρῷ πάνυ καὶ τῶν ἠπείρων καὶ τῆς θαλάσσης, « Δ. Κάσσ, (ὅθ. 4) = Καίριος. » Εἰς καιρὸν τυπεῖς, « Εὐρ. » Τὸ εἰς καιρὸν τοῦ τραύματος, « Φλῦρ. 5) τὸ μέτριον, τὸ πρέπον, τὸ ἀνάλογον. » Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, « Ἡσ. » Ὑπὲρ καιρὸν ἐμπιπλάμενος, « Ξεν. » Μείζων τοῦ καιροῦ γαστὴρ, « αὐτ. » Πρόσωτέρω (» Ἐγγυτέρω) τοῦ καιροῦ, « Πλ., Ξεν. » Καιροῦ πλέονες, « Αξ. 6) κατάστασις, διάθεσις· περίστασις. » Οἱ τῶν ἀέρων (σωμάτων) καιροὶ, « Στρ., Γαλ. » Πόλις συνηγμένη ὑπὸ λιμοῦ εἰς ἔσχατον καιρὸν, « Πλ. » Πρὸς ἄνδρα διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα γράφοντας εἰρήνην ἀθάνατον, « Δμ. » Καιρῷ δεῖ λεύειν, « Ἐπιγρφ. » Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, « Γρφ., (παρβλ. Χρόνος καὶ Ὥρα).

Καῖρος (ὁ ἢ τὸ), [κείρω, ἡ κήρ]. Τὰ λεπτὰ σχοινία τῶν ὑφαντ. ἀντίων ὅπου δένονται αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος, ἢ τὸ πλέγμα διὰ τοῦ ὁπ. εἶνε περασμένα τὰ νήματα τοῦ στήμονος ἵνα μὴ ἐμπερδεύωνται, (κοιν.) μιτάρι.

Καιροσέων, Π. ἀντὶ Καιροέσων, γεν. πλθ. θηλ. τοῦ Καιρόεις.

Καιροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καιροφυλακέω.

Καιροσπάθητος (ὁ, ἡ), Π. [καῖρος, σπαθάω], καλειῤῥαφμένος, κρουστός.

Καιροτηρέω-ῶ, καὶ

Καιροφυλακέω(κτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Καιροφυλακτῶ, παρατηρῶ τὸν καιρὸν, προσμένω νὰ εὕρω εὐκαιρίαν. » Καιροφυλακεῖν τὴν πόλιν (τὴν χρῆσιν), « Δμ., Δρς.

‡Καιροφυλακία (ἡ). τὸ καιροφυλακτεῖν.

Καιρόω-ῶ [καῖρος], Μ. ώσω. Δένω τὰς ἄκρας τοῦ στήμονιοῦ εἰς τὰ σχοινία τῶν ἀντίων.

Καίρωμα (τὸ), [καιρόω]. (ἐν γέν.) ὕφασμα, πανὶ, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ δεμένον ἀκόμην εἰς τὰ ἀντία. (κατὰ τὸν Εὐς.) » τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι «.

Καίρωσις [καιρόω], εως (ἡ). τὸ νὰ δέσῃ τις τὰ στήμονι εἰς τὰ ἀντία (ἐπμ.) νὰ βάλῃ τὸ πανὶ εἰς τὸν ἐργαλειόν.

Καισαρεύω, Μ. εύσω, Εἶμαι (Διοικῶ ἢ Πράττω ὡς) Καῖσαρ.

Καίτοι (ἀντὶ Καὶ τοι), σύνδ. Ἐναντιωματικ. μ' ὅλον ὅτι. (πρὸς ὀρς.) » Καί τοι πειρῶμαι, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε). » Καί τοι γε εἴρηκεν, « αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ. μετὰ τοῦ Περ.) » Καί τοι περ ἀπωκηῆμενου ἐόντος τοῦ χώρου, « Ἡρ., (παρβλ. Καίπερ).

Καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ἔκηα, πθ. πρκ. Κέκαυμαι, ἀόρ. Ἐκαύθην ᾖ [ἐπντ.] Ἐκαύσθην καὶ β'. Ἐκάην). Ἀναπτω (φωτιάν). » Πῦρ κήαι· ἄνωγε, ὀπτῆσαί τε κρεῶν, « Ὀδ. Ο. » Πῦρ κείαντες ἐὐσαμεν, « Ὀδ. Ι. » Ἐν τῷ χειμῶνι πῦρ κᾶειν πᾶσι δοκεῖ, ἦν ξύλα ἔχωσι, « Ξεν. (καὶ μτ.) » Πῦρ κήαντο, « Ἰλ. Ι. » Πῦρ μέγα κηάμενος, « Ὀδ. Ψ. (καὶ πθ.) » Πανυυχιον καίειαι· τὸ ἐλλύχνιον, « Ἱπρ. » Δᾷς καιομένη, « Ἀκ. 2) πυρπολῶ, καταλαίω. » Καὶ μιν (τὸν νεκρὸν) ἐν πυρὶ κᾶιεν, « Ἰλ. Ω. » Οὔτ' ἀποθανόντα ἀνεῖλε . . τ' ἔκαυσεν, « Ἰσ. » Μηρὰ κήαντες, « Ν., ὁλοκαυτώσαντες. » Καίοντες . . αντες, « Σοφ. (ᾗ καταχρ.) » Πτέρυγα καίει τῶν κυνῶν τὰς βένας, « Σοφ. (μτφορ.) » Μίμνερμος ἐκαίετο Ναννοῦς Ἀθ., ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν ἔρωτά της.

Κάκ, Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ τοῦ κ) ἀντὶ Κατά. » Ἤλασα κάκ κεφαλῆς, « Ἰλ. Δ. » Ἄκρην κὰκ κόρυθα, « Ἰλ. Δ.

Κάκ, Ἀττ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἀκ.

Κακάδη (ἡ), = Κακκάδη.

Κακαγγελέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω κακὴν ἀγγελίαν (ἀγγελίας).

‡Κακαγγελία (ἡ) κακὴ ἄγγελσις (ἀγγελίας). 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐφαλμ. ἀντὶ κατάγγελμα, καταλαλιὰ, κακολογία, βλασφημία τοῦ.

Κακάγγελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (δίδων) κακὴν ἀγγελίαν, ἄγγελος κακῶν, « Ἀντικόρακ—, « Ἀντωνῖν.

Κακαγγελτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ ἀγγελθείς (γνωσποιηθείς)· ἀξιολογος κακῆς ἀγγελίας προξενηθείς. » Ἄγγελος Σοφ.

Κακαλία (ἡ), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Βλίτον (παρβλ. Ἀκκαλίς).

Κακανδρία (ἡ), δειλία, ἀνανδρία, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ἀνδρία πρὸς τὸ κακὸν ποιεῖν (ς).

‡Κακανίω-ῶ, Μ. ήσω, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κακκονέω, Ἀακ. ἀντὶ Κατακονέω.

Κακανθής, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων κακὸν (ἀχρεῖον ἢ φαρμακερὸν) ἄνθος.

Κακάω, Ζ. Κακκάω.

Κάκεῖ, κατὰ κρ. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖ.

Κάκεῖνος, κατὰ κρα. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖνος.

Κάκεῖσε, κατὰ κρα. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖσε.

Κακελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὴν ἐλπίδας, προσμένω κακὸν, εἶμαι ἄελπις.

Κακέμφατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -τως (κυρ. λέξις) ἥτις κάμνα κακὴν ἐντύπωσιν (κακὴν ἐντύπωσιν), ὑβριστικὸς, σχρὰ ἢ, κακόηχος.

Κακεντρέχεια (ἡ), ἱκανότης (δραστηρίτης) εἰς τὸ κακὸν, πονηρία, [ἐκ τοῦ]

Κακεντρεχής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἀπ' ἐκ.) χως. Ὑβρὶς (Δραστήριος) εἰς τὸ κακὸν, πονηρός.

Κακεργασία (ἡ). κακὴ χώνευσις, ἀπάτη, ψία, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατεργασία).

Κακεργάτης καὶ Κακεργέτης, ου (ὁ), Κακεργάτις (γέτις), ιδος (ἡ). κακοῦργος.

†Κακεῤῥώ, όσ-οῦς (ἡ), τὸ ἐναντ. εὐεῤῥωστώ, κακὴ κατάστασις, δυστυχία.

Κακέσχατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θεωρούμενος τὸ ἔσχατον (τὸ χείριστον) ὅλων τῶν κακῶν.

Κάκη (ἡ), = Κακία, ἀνανδρία· δειλία, ἀχρειότης, εὐτιδανότης· (ἐνίοτε) ἀτυχία, κάκιωμα.

Κακηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς ἀγορεύω, κατηγορῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω.

Κακηγορία (ἡ). κακολογία, βλασφημία.

Κακηγόριον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ.) » Κακηγορίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ κακῶς γορήσαντος (ὑβρίσαντος) τινα, ἀγωγὴ ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κακολογία (Γαλλ.) plainte en diffamation.
Κακήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = γόρως, (τὸ πρβλ. -ίγορος, -ίγατος). Ὁ κακηγορῶν (κακολεγῶν), ὕβριστὴς, λοίδορος.
Κακήθης, εος (ὁ, ἡ), = Κακοήθης.
‡Κακήμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καχήμερος.
Κακηπελίω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κακῶς, πέλομαι]. εἶμαι κακὰ, εὑρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν, (κοιν.) δὲν τὰ πάω καλά.
Κακηπελίη (ἡ), Π. κακὴ κατάστασις, κακεξία.
†Κάκης, ου (ἡ). εἶδ. ψωμιοῦ τῆς Αἰγύπτ. (ὁ Κορ. διορθ. Κόϊκες).
Κακία (ἡ), ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ κακοῦ, (ὁμηλ. κυρ.) δειλία, ἀνανδρία· ἀνικανότης· (ἐν γέν.) ἀχρειότης, μοχθηρία, κακοήθεια· δυστροπία. (εἰς τὸν Θκ.) ἀτιμία (ἡ). ἐλάττωμα (λόγου κτλ.).
Κακίδεττεχνος (ὁ, ἡ), (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ ἐπιμελέστατος τεχνίτης Καλλίμαχος), διότι πάντοτε ἐκάκιζεν (ἐμέμφετο ὡς ἀτελῆ, δὲν εὐχαριστεῖτο ποτὲ ἀπὸ) τὰ τεχνουργήματά του.
Κακίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω τινὰ ὡς κακὸν, κατηγορῶ, μέμφομαι, αἰτιῶμαι. τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν, « Δημ. 2) (μσ.) δείχνω κακίαν (ἀνανδρίαν), δειλιῶ. » Ἐπεὶ οὖ Τρώων καὶ Τρωάδων ἑσταότα, « Ἰλ. Ω. γνώμη δὲ εἰ αὐτοὶ ἔτι ὄντες, « Θκ. κρ. τοῦ Κακίων. ‖. (ἐπίρ.) συγκριτ. τοῦ Κακῶς.
Κακίστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Κακίων.
Κακισμὸς (ὁ), τὸ κακίζειν, μέμψις, κατηγορία. » Ὁ Ἰαμβος κακισμοῖς εἰκεῖος ἐστι, « Στρβ.
Κάκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Κακὸς, εἷς ἄχρον (καθ' ὑπερβολὴν) κακός.
Κακίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Κακὸς, πλέον κακὸς, δειλότερος, ἀνανδρότερος.
Κακίωσαι, Δ. ἀντὶ Κηκίουσαι.
Κακκάβα [δύμτπ.], ἡ φωνὴ τῆς πέρδικος, (συνηθ.) ἡ πέρδιξ.
Κακκάβη (ἡ), [κάβος]. χύτρα (μὲ τρία πόδια), (κοιν.) κακκάβι.
Κακκίβίζω, Μ. ίσω, Φωνάζω ὡσὰν τὴν πέρδικα. »Τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν, « Ἀρστ.
Κακκάβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κακκάβη.
Κακκαβὶς, ίδος (ἡ). μικρὴ ἢ θηλυκὴ πέρδικα. 2) = Κακκάβιον.
Κάκκαβος (ἡ ἢ ὁ), Κακκάβη.
Κακκάζω [ὀνμτπ.], Μ. άσω. Φωνάζω ὡσὰν τὴν ὄρνιθα (ὅταν γεννήσῃ), κακκανίζω. Κακκᾶν ἡ Κακκᾷν (ὡς ἐκ τοῦ) Κακκάω. (φωνὴ συνήθης τῶν μικρῶν παιδιῶν) ἀντὶ Χέζω.
Κακκείλω, Π. ἀντὶ Κατακείλω.
Κακκέλευθα, Π. ἀντὶ Κατὰ κέλευθα, κατὰ τὰς ὁδούς.
†Κακκεφαλὴν, Κακκεφαλῆς, (πρέπει νὰ γράφεται διεφθαρμένον) Κάκ κεφαλὴν, Κάκη κεφαλῆς (ἴδε Κάκ).
Κάκκη (ἡ). κόπρος (ἀνθρ.),
Κακκῆαι, Π. ἀντὶ Κατακῆαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ὁπτ. τοῦ Κατακείω.
†Κακκονέω (διορθ. τινὲς τὸ Λακ. Κακανάω) ἀντὶ Κατακονάω.
†Κακκόρυβα, Κακκορυφὴν, (πρέπει νὰ γράφωνται διεφθαρμένα), Κάκ κόρυβα, Κάκ κορυφὴν, (ἴδε Κάκ).
Κακκρύπτω, Μ. κρύψω, Π. ἀντὶ Κατακρύπτω.
‡Κακοανάστροφος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὴν συναναστροφήν.
Κακοβάκχευτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βακχεύων ἢ βακχεύσας.
Κακόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων κακὸν (ταλαίπωρον) βίον, περιζόμενος δυσκόλως τὰ πρὸς τὸ ζῆν. » Αἱ δ' ἀκανθίδες κακόβιοι, « Ἀρστ. 2) Φαυλόβιος, κακοήθης. » Δίκη κακοβίου, » Ὀλδ.
Κακοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Κακεβλαστῆς, ἐος καὶ
Κακεβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Κακεβλαστὴς, ἐος καὶ
Κακεβλαστος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ βλαστάνων (φυτρόνων) μὲ δυσκολίαν ἢ κακοσχηματισμένα βλαστάρια.
Κακόβλητος (ὁ, ἡ), [κακῶς, βάλλω]. ὁ ἀνεπιτηδείως διφθείς (τινα χθείς).
Κακοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν βόλον (κακὸν ζάρι), εἶμαι ἀτυχὴς εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων κτλ.
Κακόβορος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κακὰ (βυπαρὰ) βρώματα. »Ἠδὲς κακοβορώτατον, « Λίλ.
‡Κακοβουλεύω, Μ. εύσω. Βουλεύομαι ἢ Συμβουλεύω κακά. ἐπιβουλεύω. »Κακοβουλευθεὶς' ἐκ τ' ἀνθρώπων, ἐκ τ' ἀθανάτων, « Εὐρ.
Κακοβουλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Κακόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος· ἀνόητος, ἀστόχαστος. »Κακοβουλευθεὶς' ἐκ τ' ἀνθρώπων, ἐκ τ' ἀθανάτων, « Εὐρ.
Κακοβουλησύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοβουλία.
Κακοβούλως, ἐπίρ. Μετὰ κακοβουλίας, κακοτρόπως, ἐπιβούλως· ἀνοήτως.
Κακόγαμβρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς κακὸν γαμβρόν.
‡Κακογαμία (ἡ) καὶ
Κακογάμιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) »Κακογαμία (ἀντὶ »Κακογαμίας) δίκη, « Ξεν., ἡ ἐναντίον τοῦ κακῶς (παρανόμως, ἀναρμόστως) γενομένου γάμου.
Κακόγαμος (ὁ, ἡ), = Δύσγαμος.
Κακογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. κακὸς γείτων (σύντροφος)· (κατ' ἄλλ.) σύντροφος ἀχώριστος τῆς δυστυχίας (τῶν κακῶν). » Στένος—, « Σοφ.
Κακογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα (ἀρρᾶ, ἄσχημα) γένεια, σπανός.
Κακογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος ἀπὸ κακὸν (ποταπὸν ἢ ἄτιμον) γένος, δυσγενής.
Κακόγεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (ξηρὰν, ἄφορον) γῆν.
Κακόγηρως (ὁ), ὁ ἔχων κακὸν γῆρας (κοιν. κακὰ γηράματα).
Κακογλωσσία (ἡ). καταλαλιὰ, κακολογία, [ἐκ τοῦ
Κακόγλωσσος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κακὴν (λοίδορον) γλῶσσαν. 2) ὁ πρόμαντεων κακὰ (ὀλιθρὰ), δύσφημος.
Κακογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἔχω κακὴν γνώμην (διάθεσιν) περί τινος.
Κακόγνωμος (ὁ, ἡ), = Κακογνώμων, κακόβουλος.
Κακογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Κακογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν γνώμην (διάθεσιν) περί τινος, φρονῶν κακὰ, ἐχθρὸς, ἢ 2) κακῶς βουλευόμενος, ἀνόητος.
†Κακόγονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελεσφορῶν μετὰ τὴν γεννησιν, δυστυχισμένος.
Κακόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς γράφων, κακὸς (ἀνεπιτήδειος) γραφεὺς, ἢ κακόζηλος συγγραφεύς.
Κακογύναιος (ὁ, ἡ), κακὸς (δυστυχισμένος) ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας.
Κακοδαιμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι [εἶμαι κυριευμένος] ὑπὸ κακοῦ δαίμονος μαίνομαι.
Κακοδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν δαίμονα (κακὴν τύχην), εἶμαι δυστυχὴς (κακοδαίμων).
Κακοδαιμονία (ἡ). ἀθλιότης, δυστυχία. 2) τρέλλα, μανία.
Κακοδαιμονίζω, Μ. ίσω. Ταλαιπίζω τινὰ ὡς κακοδαίμονα, κακοτυχίζω.
Κακοδαιμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (προξενούμενος ἢ κινούμενος ἀπὸ) κακὸν δαίμονα.
Κακοδαιμονιστὴς, οῦ (ὁ), Ζ. Νομηνιαζῆς.
Κακοδαιμόνως, ἐπίρ. Δυστυχῶς, ἀθλίως.
Κακοδαιμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοδαιμονία.
Κακοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δυσδαίμων, δυστυχὴς· ἄθλιος· μωρός. ‖. (νῦν.) κακὸς δαίμων.
†Κακοδάκρυτος (ὁ, ἡ), = Δυσδάκρυτος.
Κακόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (τραχὺ, ἀχρεῖον) δέρμα.
†Κακοδιάκονος (ὁ, ἡ). κακὸς (ἀχρεῖος) διάκονος.
Κακοδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω κακῶς ἢ τὸ κακὸν.
Κακοδιδασκαλία (ἡ). κακὴ ἢ κακοῦ διδασκαλία.
Κακοδικία (ἡ). κακὴ (ἄδικος) κρίσις.
Κάκοδμος (ὁ, ἡ), = Κάκοσμος.
‡Κακοδέκιμος (ὁ, ἡ), δυσφημισμένος.
Κακοδεξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω [μὲ ἔχουν εἰς] κακὴν ὑπόληψιν (δόξαν), εἶμαι δυσφημισμένος. 2) Ἔχω κακὴν (σφαλερὰν, ἢ ἐναντίαν) γνώμην περί τινος.
Κακοδεξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Κακόδεξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν δόξαν (γνώμην ἢ ὑπόληψιν), ἀπαιτημένος ὡς πρὸς τὸ φρόνημά του, ἢ δυσφημισμένος. » Νίκαν μὴ κακόδεξον ἐλεῖν, « Εὐρ.
Κακοδότης, ου (ὁ). δότὴρ (πρόξενος) κακῶν.
Κακοδουλία (ἡ). κακία δούλων, ἢ 2) κακὴ δουλεία.
Κακόδουλος (ὁ, ἡ). κακὸς (ἀχρεῖος) δοῦλος.
Κακοδρομία (ἡ), Π. κακὸν (δυστυχισμένον) ταξίδευμα.
Κακόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δυστυχῶς (ἀπὸ κακῆν) δωρηθεὶς ἢ δωρησάμενος. Δώδωρος.
Κακοεθημοσύνη (ἡ). κακὴ συνήθεια, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοηθημοσύνη.
Κακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσειδὴς, ἄσχημος.
†Κακοειμονία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Κακοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κακὸς, εἶμα]. ὁ φορῶν ῥοῦπα ἢ ἄσχημα φορέματα, κακοενδυμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κακόεκτος (ὁ, ἡ). = Κάχεκτος.
Κακοεθνής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαρακτῆρα κακοῦ (κακοήθους) ἔθνους, κακοφορμισμένος.
Κακοεξία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Καχεξία, κακοήθεια.
Κακοέπεια καὶ Κακοεπία (ἡ). κακὸς (ἐσφαλμένος, ἀδόκιμος) τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι. 2) = Κακολογία.
Κακοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κακουργέω, εἶμαι.
Κακοεργής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Κακοεργός.
Κακοεργία (ἡ), Π. ἀντὶ Κακουργία.
Κακοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακοῦργος, κακοποιός.
Κακοζηλία (ἡ). ζῆλος (μίμησις) τῶν κακῶν ἢ κακὴ (ἀνεπιτυχὴς). » Γίνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως ἃ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, « Δκ, [ἐκ τοῦ
Κακοζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ζήλως. Ὁ ζηλῶν (μιμούμενός) τι κακῶς (ψυχρῶς, ἀνεπιτυχῶς, ἀπειροκάλως) ἢ πᾶν ὅ,τι κακὸν (ἀχρεῖον, ἀηδὲς κτλ.). » Τὸ κακόζηλον, « Λογγ., ἀντὶ Ἡ κακοζηλία. » Ἡ δὲ λέξις ὑποχεχώρηκε τῆς κατὰ φύσιν ἑρμηνείας ἐπὶ τοῦτο δὴ τὸ καλούμενον κακόζηλον, « Γαλ.
Κακοζοΐα, Π. ἀντὶ
Κακοζωΐα (ἡ). κακὴ (ἀθλία, δυστυχισμένη) ζωή, [ἐκ τοῦ
‡ Κακόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν κακὴν (ἀθλίαν, δυστυχισμένην) ζωήν.
Κακοήθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοήθους (» Ἔστι δὲ κακοήθεια, τὰ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα, « Ἀρετ., πανουργία, πονηρία, δολιότης, ἀχρειότης, καλία· (ἐπὶ πληγ. κλπ.) κακοφόρμισμα.
Κακοήθευμα (τό). πρᾶξις ἢ λόγος κακοήθης (δόλιος), ἀποτέλεσμα κακοηθείας, ἀπάτη, πανουργία.
Κακοηθεύομαι, Μ. εὔσομαι. Φέρομαι ὡς
Κακοήθης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κακὸν ἦθος (ἕξωμα, χαρακτῆρα), πονηρός, κακότροπος, δόλιος· ἀχρεῖος· (μτγν. ἐπὶ νόσων καὶ πληγ.) δυσίατος. (ἐπὶ πραγμ.) πανοῦργος (κακοτέχνως) κατεσκευασμένος. » Κλειδία κρυπτά, κακοήθέστατα, « Ἀρχφ. » Τὸ κακόηθες, « Λξ., ἀντὶ Ἡ κακοήθεια.
Κακοήθως, ἐπίρ. Μὲ κακοήθειαν, δολίως.
Κακοηθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κακοήθεια.
Κακοηθίζομαι, Μ. ήσομαι, = Κακοηθεύομαι, (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ τινα κακοήθως.
Κακοήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [κ. ἦτορ]. κακῆς ψυχῆς (κακῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος, κακότροπος, ἀχρεῖος.
Κακοηχὴς, ές καὶ
Κακόηχος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς ἠχῶν, ἀποτελῶν κακὸν ἦχον.
Κακοθαλπὴς, ές (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσθαλπής.
Κακοθανασία (ἡ). κακὸς (αἰσχρὸς ἢ ὀδυνηρὸς) θάνατος, [ἐκ τοῦ
Κακοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ πρεξεινῶν (ἐπιφέρων) ἢ ἀποθνήσκων μὲ κακὸν (ἐπώδυνον, ἐλεεινὸν ἢ ἄτιμον) θάνατον.
‡ Κακοθέλεια (ἡ), = Κακοθελία.
† Κακοθελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ θέλων τὸ κακὸν τινος, κακοθεληθής.
‡ Κακοθελία (ἡ). κακὴ θέλησις.
Κακόθεος (ὁ, ἡ). ὁ λατρεύων κακοὺς (ἢ φρονῶν τοιούτους τοὺς) θεούς. 2) (σχλ.) Κακοδαίμων· Δύσθεος.
Κακοθεραπεία (ἡ). κακὴ ἰατρεία.
Κακοθέρειος (ὁ, ἡ), Π. κακὸς ἐν καιρῷ τοῦ θέρους (τῆς θερείας).
Κακοθημοσύνη (ἡ), Π. ἀταξία περὶ τὴν τοποθέτησιν ἑκάστου πράγματος, (ἀντιθέτ. τῷ Εὐθημοσύνη), [ἐκ τοῦ
‡ Κακοθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κ. τίθημι]. ὁ κακῶς (ἀτάκτως, ἀναρμόστως) τοποθετῶν ἢ τοποθετημένος, (ἐν γέν.) ἄτακτος, (ἐναντ. τῷ Εὐθήμων).
Κακοθηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, δὲν αὐξάνω, δὲν τελεσφορῶ, (ἀντίθ. τῷ Εὐθηνέω).
Κακόθρους-ους (ὁ, ἡ), Π. Δύσφημος, κακῶν προαγγελτικός, ἀπαίσιος. » Λέγος —, « Σοφ.
‡ Κακοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὴν διάθεσιν, εἶμαι κακόθυμος (κακοκαρδισμένος).
Κακοθυμία (ἡ). κακὴ (ἰχθρικὴ) διάθεσις, δυσμένεια, ἢ = Δυσθυμία, (κοιν.) κακὴ καρδιά, [ἐκ τοῦ
Κακόθυμος (ὁ, ἡ). κακῶς (ἐχθρικῶς) διατεθειμένος κατά τινος, ἢ κακοκαρδισμένος, δυσδιάθετος, (ἀντίθ. τῷ Εὔθυμος).
Κακοθυμοσύνη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοθημοσύνη.
Κακόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ προσφέρων κακὴν (εὐτελῆ, ταλαίπωρον) θυσίαν.
Κακοΐλιος (ἡ), Π. ἡ κακὴ (δυσώνυμος) Τροφὰς, τὸ ὀλέθριον Ἴλιον.
Κακοκαρπία (ἡ). κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, [ἐκ τοῦ
Κακόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων κακοὺς (ἀχρείους) καρποὺς, μὴ καρποφορῶν καθὼς πρέπει.
Κακοκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκέλαδος, Δύσφημος.
Κακοκέρδεια (ἡ). κακὸν (ἄτιμον) κέρδος, αἰσχροκέρδεια, [ἐκ τοῦ
Κακοκερδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κερδίζων μὲ κακὸν (ἄτιμον) τρόπον, αἰσχροκερδής.
Κακοκλεὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκλεής, δυσφημισμένος.
Κακόκναμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ
Κακόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰς κνήμας (ἄσχημα πόδια), (ἐπίθ. τοῦ Πανός).
Κακοκοίμητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσαλεγὴς, Δύσκοιτος.
Κακοκριτεία (ἡ). κακὴ κρίσις (σκέψις ἢ ἀπόφασις).
Κακόκριτος (ὁ, ἡ), = Δύσκριτος.
† Κακοκτερὴς, ές καὶ
† Κακοκτέριστος (ὁ, ἡ), [κ. κτέρεα, κτερείζω]. κακῶς ἐνταφιασμένος.
Κακόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [κ. λέκτρον]. ὁ συνάψας κακὸν (ἀθέμιτον, ἐπονείδιστον) γάμον.
Κακολιμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἐπισφαλῆ) λιμένα.
Κακολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω κακοὺς λόγους περί τινος, κατηγορῶ, ὑβρίζω.
Κακολογία (ἡ). τὸ κακολογεῖν, βρισιμον, λοίδορία.
Κακολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐπιβρεπὴς πρὸς κακολογίαν, ὑβριστικός.
Κακολόγος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λόγως, ὁ κακολογῶν, ὑβριστής.
Κακομαθὴς, ές (ὁ, ἡ), = Δυσμαθής, (ς) κακομαθημένος.
Κακομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς μαίνομαι.
Κακόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις κακὸς, μαντεύων πάντοτε κακὰ (δυστυχίας).
Κακομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι κακῶς (ἀνάνδρως ἢ δολίως), (παρβλ. Δυσμαχέω).
Κακομαχία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ. (ἐν λθικομαχία).
Κακομέλετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν κακὰ (δεινὰ, δυστυχίας).
Κακομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ κακὴν μετρὰ κανόνας, παρὰ τὸ μέτρον).
Κακομέτρητος (ὁ, ἡ), κακομετρημένος.
Κακομετρία (ἡ). κακὸν μέτρημα. » περὶ τὸ μέτρον (στίχου).
Κακόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (παρὰ τὸν ναφὴ μετρημένος. « Στίχος —, « ...
Κακομηθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [κ. κλέος] κὰ βουλευόμενος, πανοῦργος, δόλιος.
Κακομήτηρ, ερος (ἡ). κακὴ (δυσ... ἢ ἀτυχὴς) μήτηρ, (γρμτ. ἐξήγ. ... Δυσμήτηρ).
Κακομήτας, α, Δ. ἀντὶ
Κακομήτης, ου (ὁ), Π. [κ. μῆτις] = ... κομηθὴς, πανοῦργος, δόλιος.
Κακομητὴρ (ἡ), Π. Ἰων. δόλος, πανουργία, κακοβουλία.
Κακόμητις, ιος καὶ (ς) Κακόμητος (ὁ, ἡ) = Κακομήτης.
Κακομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ) = γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσμήτωρ, ὁ ἔχων κακὴν μήτερα.
‡ Κακομηχανάομαι-ῶμαι Μ. ήσομαι, καὶ
Κακομηχανέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανῶμαι κακά.
Κακομηχανία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., εὕρεσις κακῶν, πανουργία, [ἐκ τοῦ
Κακομήχανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άνως, μηχανώμενος κακὰ, ἐπίβουλος, δόλιος.
‡ Κακομιλία (ἡ). κακὴ συνανστροφή.
Κακομίμητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = μιμητὸς. Ὁ κακῶς ἢ τὸ κακὸν μιμούμενος (παρβλ.) Κακοζηλος.
Κακόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς μισθοδοτῶν, μισθοδοτούμενος.
Κακομοιρία (ἡ). κακομοιρία, δυστυχ... [ἐκ τοῦ
† Κακομοίριος ἡ (ὀρθότ.)
Κακόμοιρος καὶ
Κακόμορος (ὁ, ἡ). κακότυχος.
Κακομορφία (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημ...
[ἐκ τοῦ
Κακόμορφος (ὁ, ἡ) = Δύσμορφος, ἄσχημος.
Κακομουσία (ἡ). κακὴ (ἀχρεία, διεφθαρμένη) μουσική, [ἐκ τοῦ
Κακόμουσος (ὁ, ἡ). ἀνεπιτήδειος πρὸς μουσικὴν, (σχεδὸν) = Δύμουσος.
Κακόμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (μὲ ὑπερβολὴν, ἢ δυστυχῶς, ἢ ματαίως) μοχθῶν.
Κακονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κακόνους (κακοβούλους) πρός τινα, θέλω τὸ κακὸν τινος. 2) κακῶς ἐννοῶ τι.
† Κακονόητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακόνους.
Κακόνοια (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Εὔνοια, ἔχθρα, κακὴ διάθεσις πρός τινα.
Κακονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεῖμαι μὲ κακοὺς νόμους, ἔγω κακὴν διοίκησιν, (ἀντιθ. τῷ Εὐνομέομαι). Κακονομία (ἡ). κακὴ νομοθεσία, κακὴ διοίκησις, (ἀντιθ. τῷ Εὐνομία). Κακόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος μὲ) κακοὺς νόμους. Κακόνους-ους (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ούστερος, -ούστατος). = Δύσνους, κακῶς διατεθειμένος κατά τινος, (ἀντιθ. τῷ Εὔνους). Κακονύμφευτος καὶ Π. Κακονύμφιος, καὶ Κακόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσχερῶς) νυμφεύειν, κακοπανδρεμένος. Κακόνως, Ἀττ. ἀντὶ Κακονόως, ἐπίρ. Μὲ κακόνοιαν, ἐχθρικῶς. Κακοξενία (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοξενία. Κακόξενος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακόξενος. Κακοξενία (ὁ, ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-Κακόξενος (ὁ, ἡ). κακὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος. 2) ἀτυχὴς ὡς πρὸς τοὺς ὁπ. ὑποδέχεται ξένους, φιλοξενῶν κακοὺς ξένους. Κακοξύνετος [ὁ, ἡ]. συνετὸς εἰς τὸ κακὸν, πανοῦργος. Κακονία ἢ Κακοινία (ἡ). κακὴ ποιότης ἢ ἐφορία οἴνου (ἀντιθ. τῷ Εὐοινία). Κακοπάθεια (ἡ), τὸ κακῶς πάσχειν, ταλαιπωρία. Κακοπαθέω-ῶ, Μ. ἦσω. Πάσχω (δοκιμάζω, ὑποφέρω) κακόν τι ἢ κακὰ (δυσχέρειες), κακοπαθαίνω, τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. ἢ Ὑπὸ τοῦ καπνοῦ κακοπαθῶ, « Ξεν., [ἐκ τοῦ Κακοπαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κακοπαθῶν ἢ κακοπαθήσας, κακοπαθημένος, βασανισμένος, ταλαίπωρος. Κακοπαθητικός, ἡ, όν. Κακοπαθείας πρόξενος. Κακόπαθος (ὁ, ἡ), = Κακοπαθής, ἡ· Κακοπαθητικός. Κακοπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ κακοπάθειαν, ταλαιπώρως. ‡Κακοπαρθένευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύτως. (παρθένος) Ἡ κακῶς παρθενευθεῖσα (μὲ τρόπον ἀνάρμοστον ὡς πρὸς παρθένον). Κακοπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. = Δυστπάρθενος. 2 ἀνάρμοστος ἢ δυστυχὴς ὡς πρὸς παρθένον. « Μοῖρα—, « Ἔπγρ. Κακοπάτρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κακὴν (δυσφημισμένην) πατρίδα. Κακοπερίπατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς περιπατῶν (ἔχων κακὴν περιπατησίαν). « Ἱππος—, « Ἱππιατρ. Κακοπέτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (λυσκόπως) πετῶν, (παρδλ. Κακόπτερος). ‡Κακόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ πτερά (φρυγμένους κακορρίζικον τορβᾶν). Κακοπτερύγιστος [κ. πτινος], ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσπτινής, κατακλερωμένος, ῥυπαρώτατος. Κακοπιστία (ἡ). κακὴ πίστις· (ἐκκλησ.) ἀσέβεια, [ἐκ τοῦ Κακόπιστος (ὁ, ἡ), ἄπιστος· (ἐκκλησ.) δυσσεβής. Κακοπλαστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-Κακόπλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πλάσσω, [κ. πλάσσω]. Κακορθειασμένος, κακοπαιμένος. 2) κακῶς ἐπινοημένος. 3) Π. [κ. πλάζομαι], πολυπλάνητος. Κακοπλοέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι-Κακόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσχερῶς) πλέων, κάμνων κακὸν ταξεῖδι, ἄτυχος εἰς τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδευμα. ‡Κακοπλόω (χ. Μ.), ἰων. ἀντὶ Κακοπλοέω. Κακόπνευστος καὶ Κακόπνοος-ως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (δύσκολον ἢ βαρεῖαν) ἀναπνοήν. 2) ὁ πνέων κακῶς (ἀκαιρίως). « Ζάλη—, « Κ. Μαν. Κακοποιέω-ῶ, Μ. ἦσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω (Προξενῶ) κακὸν εἴς τινα, βλάπτω. 2) (χωρὶς πτ.) κάμνω τὸ κακόν, ἁμαρτάνω, (παρδλ.) Κακουργέω. ‡Κακοποίησις, εως (ἡ), = Κακοποιΐα. Κακοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν πρὸς τὸ κακοποιεῖν. Κακοποιΐα (ἡ), τὸ κακοποιεῖν (βλάπτειν ἢ κακουργεῖν), [ἐκ τοῦ Κακοποιός (ὁ, ἡ), [κ. ποιέω]. κακοῦργος, ἢ· βλαπτικός. Κακοπολιτεία (ἡ). κακὴ διοίκησις, κακὴ κατάστασις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Κακοπονητικός, ἡ, όν. Κακὸς (Μὴ ἀντέχων) πρὸς τοὺς πόνους, ἀνίκανος ἢ ἀγύμναστος νὰ ὑποφέρῃ κόπον. Κακόποτμος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ.-πότμως, Π. = Δύσποτμος, κακότυχος. Κακόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ (δύνατα ἢ ἄσχημα) πόδια. « Ἵππος—, « Ξεν. « Καὶ τῶν ὀρνίθων εἰσί τινες κακόποδες, οἳ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἄποδες, « Ἀρστ. Κακοπραγέω-ῶ, Μ. ἦσω. Κακῶς πράττω, δὲν 'πάγω καλὰ τὰ πράγματά μου, δυστυχῶ (Θκ. Δ', 55). πάσχω. « Ἐπὶ πλήνι κακοπραγοῦντι, « Γαλ. Κακοπράγημα (τὸ). δυστύχημα, ἀποτυχία. ‡Κακοπραγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς πράττων, δυστυχής. Κακοπραγία (ἡ), τὸ κακῶς πράττειν, δυστυχία, ἀποτυχία. « Αἱ ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαι, « Ἀρστ. 2) κακουργία. Κακοπραγμονέω-ῶ, Μ. ἦσω. Πράττω ἢ σκέπτομαι πολλὰ (ὡς κακοπράγμων), ῥᾳδιουργῶ, δολεύομαι. Κακοπραγμόνως, ἐπίρ. Μετὰ κακοπραγμοσύνης, ὡς κακοπράγμων. Κακοπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοπράγμονος, κακία, πανουργία, ῥᾳδιουργία. Κακοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), = Κακαμήχανος, πανοῦργος· ῥᾳδιουργος. Κακοπραξία (ἡ), = Κακοπραγία. Κακοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἄσχημον) πρόσωπον, (χμδ.) κακομοῦτσουνος. Κακόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ (μικρὰ, ἀδύνατα, ἀνεπιτήδεια διὰ πέτεσθαι) πτερά, (ἐπμ.) = Κακοπετής. 2) ὁ ἔχων ὀλεθρια πτερά. « Σφίγξ—, « Ἔπγρ. ‡Κακορραφής, ἐος (ὁ, ἡ), = Κακόρραφος. Κακορραφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Συρράπτω (Μηχανορραφῶ) κακὰ κατά τινος. Κακορραφία (ἡ), Π. ἐπιβουλὴ, ῥᾳδιουργία, [ἐκ τοῦ Κακορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων (ἐνεργῶν, ὀργανίζων) κακὰ κατά τινος, ἐπίβουλος· κακοπράγμων. Κακορρίκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ-Κακορρίκτης, [κ. ῥίζω] ου (ὁ), Π. κακοποιὸς, κακοῦργος. Κακορρημονέω-ῶ, Μ. ἦσω, = Κακολογέω. Κακορρημοσύνως, ἐπίρ. Μετὰ κακολογίας, ὑβριστικῶς. Κακορρημοσύνη (ἡ). = Κακολογία, [ἐκ τοῦ Κακορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακολόγος· Κακόμαντις. ‡Κακορρήτειρα, ἑταιρλμ. ἀντὶ Κακορρήτειρα. Κακορρᾳθέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. ἀντὶ Κακολογέω, ἰῶ. Κακορρᾴθησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κακολογία. Κακόρρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἄσχημον) ῥύγχος, κακομούτσουνος. Κακορρύθμως (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλάττων ῥυθμὸν (τάξιν), ἄτακτος. « Σρυγμός—, « Γαλ. ‡Κακορρύπαρος (ὁ, ἡ), γραμ. ἐξήγ. τοῦ Κακοπινής. Κακόρρυπος (ὁ, ἡ). δεινῶς ῥυπαρὸς, ῥυπαρώτατος. Κακὸς [χόζω], ἡ, ὀν, (τὸ συγκρ. Χείρων ἢ Κακίων καὶ Π. Κακώτερος καὶ Κακίστερος, καὶ τὸ ὑπερθ. Χείριστος ἢ Κάκιστος καὶ Π. Κακώτατος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀγαθὸς, δηλ.) Κακὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς ἐξ. τὰς σημασ., ἰδικώτερους δὲ 1) ἀνίκανος ἀνάξιος ἢ ἀμέλης (εἰς τὸ ἔργον του), μὴ γνωρίζων ἢ μὴ μετερχόμενος καλὰ τὴν τέχνην του, ἀνεπιτήδειος. « Κακὸς ἀλιεύς, « Ὀδ. Θ. « Κακοὶ νομῆες, « Ὀδ. Ρ. « Κακὸς ἡνίοχος, « Ἰλ. Ρ. « Κακὸς ἰατρὸς, « Αἰσχλ. « Κακὰς ἐργάτης, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Κακοὶ φίλοις χρῆσθαι, « αὐτ. « Γυνὴ γὰρ.. κακὴ εἰς σίδηρον ἐτοξᾶν, « Κύρ., (κυρ. δὲ 2) ὁ ἀνεπιτήδειος διὰ πόλεμον, δηλ. 3) δειλὸς, ἀνανδρος. « Ἴνθ' ἦτε δειλὸς ἀνὴρ, ὃς τ' ἄλκιμος ἐξαποσύθη. Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς· ἄλλυδις ἄλλη κτλ. « Ἰλ. Ν. « Οὔτε κάκιστος ὁ στρατιώτης, « Θκρ. « Πάντων τετραπόδων κάκιστόν ἐστι τὸ πρόβατον. « Ἀρστ., (ἴσ. καὶ παρδλ. Ἀγαθὸς), (§9 4) ἀγενὴς· πτωχὸς· ἀπήλιανος· δυστυχὴς, ἄθλιος. « Οὐ πέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι. « Θκρ. « Σὺ μὲν γὰρ, εἰθ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακὴ, « Σοφ., (ἴδε καὶ Χέρης). 6) ἀχρεῖος· κακόηθης, κακότροπος, διεστραμμένος· κακοκόλος· (ἔτμ.) = Δεινὸς, φιλερεθὴς, ἄγριος· (ἐξ ἐπιλόγων. δνείρ. κτλ.) ἀπαίσιος. « Κακὴ μέλαινα, « Θκρ. « Κακῆς λεαίνης, « αὐτ. « Πάντων κάκιστε θηρῶν, « αὐτ. (ἐξ πρὸς ἀπτρ.) « Οὐ γὰρ.. κατπώτερον ἄλλο θαλάσσης ἔνδρα συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα κατπερὸς εἴη, « Ὀδ. Ο. 6) ποταπὸς· ἄσχημος· σιχαμερὸς· (ἐπὶ πραγμ.) παλαιὸς, ἄχρηστος· (ἐν γέν.) ἀχρεῖος εἰς τὸ εἶδός του. « Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροΐ εἵματ' ἔχοντα, « Ὀδ. Σ. » Ὅ; δή τοι εἶδος μὲν ἔην, κακὸς, ἄλλα πόδωκης. « Ἰλ. Κ. « Ὅποῖά τε ἀγαθὴ ἔστι γῆ ἢ ὁποία κακή, « Ξεν. ‖. (οὐσ.) τὸ Κακὸν καὶ (πλθ.) τὰ Κακὰ σημ. Α'., (ἀφορημένως καὶ ἀνεπιθέτως πρὸς τὸ Ἀγαθὸν), κακία, ἀχρειότης, διαλία κτλ'. « Διαγινώσκειν τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, « Αἰ., (ὅτε καὶ ἀποτομώτατα πολλάκις φέρ τὸ εὔρημενον:] « Σοὶ γὰρ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λῶν ἡ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; « Δμ. (καὶ Β., ὡς ἀποτέλεσμα τῆς κακίας), βλάβη, ζημία, συμφορά, δυστυχία, νόσος, πληγή κτλ. » Ἄρης τυκτὸν κακὸν, « Ὅμ. « Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσιν; « Αἰσχλ. » Ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκως; « Θκρ. (δθ.) » Κακὸν ποιεῖν (καὶ μονολεκτ. » Κακοποιεῖν) τινα ἢ πάσχειν ὑπό τινος, « Δξ. » Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Β. » Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακὸν ὁ Θκρ. (καὶ κατ' ἀποσιώπησιν). » Ὅσα τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον, « Δμ. (καὶ συγκρ.) « Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, « Δκ. || (μὲ τὸ ἐπίρ. Κακῶς ἐπιτείνεται ἡ σημ. τοῦ ἐπιθέτου.) » Κακὸς κακῶς ὄλοιτο, « Σοφ. » Πλὴν γραμμάτων, ᾗ ταῦτα μέν τοι κακὰ κακῶς, » Ἀρῃφ. || (εἰς τὰς συνθ. φανερόνει σφάλμα, ἢ καθ' ὑπερβολὴν ἢ κατ' ἔλλειψιν ἢ κατὰ διαστροφήν, ᾗ ἀναλογεῖ μὲ τὸ Δυσ-). || (ἐπιῤῥηματικῶς) Κακὸν, ἀντὶ Κακῶς. » Κακὸν ἐξόσει, « Θκρ., (παρβλ. Καλὰς).

Κακόσημος (ὁ, ἡ). ὁ σημαίνων (προμηνύων) κακὰ, ἀπαίσιος.

Κακόσινος (ὁ, ἡ), Π. καὶ Ἰων. [κ. σίνομαι]. βλαπτικώτατος.

Κακοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις=

Κακόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀηδιάζων τὴν τροφὴν (τὰ σῖτα), τρώγων ὀλίγον (χωρὶς ὄρεξιν), (παρβλ. Δύσκολος). 2) ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἀχρεῖα φαγητά, (ἐπμ.) ἰσχνὸς, ἄπαχος.

Κακοσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ σκέλη (ἀζώνατα ἢ ἀσχημοκαμωμένα πόδια), (παρβλ. Κακόκνημος).

Κακοσκηνής, ές (ὁ, ἡ), Π. [κ. σκῆνος]. ὁ ἔχων ἄθλιον (ἀσθενές) σαρκίον, ἄσχημος ἢ φιλάσθενος.

Κακοσμία (ἡ), Π. κακὴ ὀσμὴ, δυσωδία, [ἐκ τοῦ

Κάκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναβλύων κακὴν ὀσμὴν, δυσώδης.

Κακόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων κακοὺς (μικροὺς, ζαρωμένους, κακοκαμωμένας) σπόρους.

Κακοσπλαγχνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κακῶς ἔχω (Νοσῶ) τὰ σπλάγχνα. » Ἐκακοσπλάγχνει γὰρ, ᾗ τῶν ἐγκάτων ἀῤῥώστως εἶχε, « Παχυμ. 2) ᾗ Ἔχω κακὸν σπλάγχνον (ἀνανδρον καρδίαν), εἶμαι=

Κακόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -σπλάγχνως. Ὁ ἔχων κακὸν σπλάγχνον (ἀνανδρον καρδίαν), δειλὸς, ὀλιγόκαρδος. » Ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇ, « Αἰσχλ. 2) ὁ πάσχων (νοσῶν) τὰ σπλάγχνα. » Κακοσπλάγχνως ἔχων, « Παχ.

Κακοσπορία (ἡ), Π. κακὸς (ἀχρεῖος) σπόρος.

Κακοσσάμενος, ἰσφαλμ. ἀντὶ Κάκ' (Κακὰ) ὀσσάμενος.

Κακοστατέω (θέω)-ῶ, Μ. ἡσω, Π. δὲν στέκομαι καλὰ· εἶμαι ἄστατος (ἀκατάστατος).

Κακοστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ στενάζων πικρῶς (ἐκ βάθους καρδίας).

Κακοστομαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) κακοστομαχίαν, εἶμαι=

Κακοστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἀδύνατον ἢ χαλασμένον) στομάχι, πάσχων ἀπὸ στομάχι. 2) (ἐπὶ φαγητ.) κακῶς (βλαπτικῶς) διὰ τὸ στομάχι, βαρυστόμαχος, κακοχώνευτος.

Κακοστομέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ αἰτ.) Κακολογῶ, ὑβρίζω. 2) (χ. πτ.) ἔχω κακὴν προφορὰν (ᾗ).

Κακοστομία (ἡ). Ὕβρις, κακολογία. 2) κακὴ προφορὰ, [ἐκ τοῦ

Κακόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (λοίσθιον) στόμα, ὑβριστὴς, φιλοκατήγορος, ἀχρειολόγος. 2) ὁ κακῶς προφέρων ἢ προφερόμενος.

Κακόστροτος (ὁ, ἡ). κακοστρωμένος, πλαγιάζων εἰς κακὸν (σκληρὸν, ἄθλιον) στρῶμα.

Κακοσυμβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσκόλως) συμβιβαζόμενος.

Κακοσύνετος (ὁ, ἡ), ἴδε Κακοξύνετος.

†**Κακοσυνθεσία** (ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Κακορραφία.

Κακοσύνθετος (ὁ, ἡ), κακοσυνθεμένος.

Κακοσύστατος (ὁ, ἡ). κακῶς συστημένος (συνηρμοσμένος, συγκεκροτημένος).

Κακόσφαιρος (ὁ, ἡ). ὄχι ἀκριβῶς σφαιροειδὴς, κακοστρόγγυλος. » Μάργαρος—, « Τζ.

Κακοσφυξία (ἡ). κακὸν (ἄτακτον) κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.

Κακισχημόνως, ἐπίῤ. Ἀπρεπῶς, ἄσχημα.

Κακοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος, ἄσχημος.

Κακοσχολεύομαι, Μ. εὐσομαι καὶ

Κακοσχολέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μεταχειρίζομαι κακῶς (Χάνω τοῦ κακοῦ) τὸν καιρόν μου, ἀργὸς ὢν ἀτακτῶ (καθὼς τὰ παιδάρια).

Κακοσχολία (ἡ). χάσιμον (κακὴ μεταχείρησις) τοῦ καιροῦ εἰς ἀταξίας, [ἐκ τοῦ

Κακόσχολος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος κακῶς ἢ ματαίως τὴν σχολὴν (τὸν καιρόν) του. 2) Π. ὁ γινόμενος αἴτιος κακοσχολίας (ἀργίας, ματαίας ἢ ὀλεθρίας ἀργοπορίας). » Ἄνεμος—, « Αἰσχλ.

Κακοσχόλως, ἐπίῤ. Ματαίως· αἰσχρῶς· πανούργως.

†**Κακότακτος** (ὁ, ἡ). κακῶς τεταγμένος (διατεταγμένος).

Κακοτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ τέκνα.

Κακοτελεύτητος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τελευτήσας, κακὰ τελειωμένος.

Κακοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς τελειόνων (παύων), ἔχων κακὸν τέλος (τέρμα).

Κακοτεχνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μηχανῶμαι κακὰ (Ῥᾳδιουργῶ, Δολιεύομαι) κατά τινος. » Κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, « Ἡρ. 2) (μτβ.) ἀπατῶ. » Ἐλάνθανε κακοτεχνοῦσα τοὺς νέους, « Ἀριστοίν. 3) νοθεύω (διαφθείρω) τὴν τέχνην, χαλνῶ τι θέλων νὰ τὸ κάμω τεχνικώτερον (νὰ τὸ καλλωπίσω ἔτι μᾶλλον). » Ἁρμονίας περὶ τὰς καμπὰς τῶν φθόγγων κακοτεχνοῦσαι, « Κλμ.

Κακοτέχνημα (τὸ). Ἔργον (ἀποτέλεσμα) κακοτεχνίας.

Κακοτεχνία (ἡ). ὄλος, πανουργία, ῥᾳδιουργία. 2) νόθευσις (διαφθορὰ) τῆς τέχνης. » Κακοτεχνίας σημεῖον τὰ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν, « Ἀθ.

Κακοτεχνίζω, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ Κακοτεχνέω.

Κακοτέχνιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Ἀμμ. ᾗ) » Κακοτεχνίου δίκη, « Ῥτρ. ἢ πανουργοψευδομαρτυρίας.

Κακότεχνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -τεχνον· μτγν. -έχατος). Πανοῦργος, ὄλιος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀπατηλὸς· ἐπιτετηδευμένος.

Κακοτέχνως, ἐπίῤ. Μετὰ κακοτεχνίας· ἀπατηλῶς, ὀλίως.

Κακότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ γαρακτὴρ) τοῦ κακοῦ, κακία, δειλία, ἀνανδρία, ἀγριότης· ἀνικανότης. (Π.) δεινὸν, συμφορὰ, ταλαιπωρία. » Ἦσαν κακότητα σύντονοι, « Ἰλ. Μ. » Τὰς ἐντὸς κακότητας Πλάτ., τὰ ἐσωτερικὰ ἐλαττώματα.

Κακοτρεπέομαι, Μ. εὐσομαι καὶ

Κακοτρεπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρομαι κακοτρόπως (πρός τινα), ὀλιεύομαι. Συντρυπῶ, ἐθελοκακῶ. » Κακοτρεπέει καὶ ὑπερῥηϊδίως ἐθέλει ξυνιέναι, « Ἱππκρ.

Κακοτροπία (ἡ). κακὸς τρόπος (ᾗθος)· ἀχρειότης, μοχθηρία, δυσχρόπια, [ἐκ τοῦ

Κακότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) =τρόπιος. Κακὸς τοὺς τρόπους, ἀχρεῖος χαρακτῆρος, μοχθηρὸς, διεστραμμένος· ὀλιόδύστροπος.

Κακοτροφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κακῶς τρέφω τινά. (ἀμτβ. ἢ παθ.) δὲν τρέφομαι καλὰ, φθείρομαι δι' ἔλλειψιν ἢ κακὴν ποιότητα τροφῆς, (καιν.) κατασάζω, μάλιστα κακοτραφηθέντα, » Θρρ.

Κακοτροφία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις=

Κακότροφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τρέφων ἢ τρεφόμενος· φθειρόμενος (καιν. ζωύφιον ζων) δι' ἔλλειψιν ἢ κακὴν ποιότητα τροφῆς.

†**Κακοττεία** (ἡ), [κ. θτσα]. δυσφημία.

Κακοτυγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι=

Κακοτυχὴς, ές (ὁ, ἡ). δυστυχὴς, κακότυχος.

Κακοτυχία (ἡ). κακὴ τύχη, δυστυχία.

Κακοτυχῶς, ἐπίῤ. Δυστυχῶς.

†**Κακοὐπονόητος** (ὁ, ἡ) = Δυσπόστατος, Δυστέκμαρτος. 2) = Καχύποπτος, ᾗ.

Κακουργέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ αἰτ.) Πλάττω, κακοποιῶ· (πρωθετ.) δολιεύομαι, διαστρέφω τι σοφιστικῶς· ῥᾳδιουργῶ, (χ. πτ.) φέρομαι κακὰ, ἀτακτῶ, (ἐπ. ζῴων) κακοτρώω κτλ.

Κακούργημα (τὸ). Ἔργον (ἔγκλημα) κακούργου, κακοπραγία. ἢ πρᾶξις σύμφωνος εἴς τι βλαβὴ (ζημία). πανουργία. » Ἐν τοῖς τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήμασι, « Πλάτ.

Κακουργία (ἡ). τὸ κακουργεῖν, κακοπραγία· δολιότης, ῥᾳδιουργία κτλ. » Φρονίμως ἄνευ κακουργίας, « Δ. Κάσσ. ᾗ =Κακούργημα. » Ἃ οὐ γινώσκεις ὅτι ταῦτα πάντα κακουργίαι τινές καὶ ἀπάται καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι, « Ξεν.

Κακουργικὸς, ἡ, όν. Κακούργου ἴδιος.

Κακοῦργος (ὁ, ἡ), ὁ πράττων κακὰ ἔργα· κακοποιὸς· πανοῦργος· ῥᾳδιουργὸς, ὕβρις· Μεγαλοπόνηρος), παραγκοποιὸς· (ἐν γένει) κακόστροπος, ἀχρεῖος. (ὡς ὑβρ.) ἔγκλημάτων ἔνοχος, (καὶ ἰδιωτ.) λῃστὴς, «ὃς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γερ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ. « Θκ. (ὡς ἐπίθ.) » Τότε κακουργοτάτη (ἡ ἀμαθία) καὶ αἰσχίστη. « Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) » Κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος. « Ξεν.

Κακουργότατος (ὁ, ἡ). κακοῦργος τοὺς τρόπους, πονηρός.

Κακούργως, ἐπίρ. Ὡς κακοῦργος, δολίως, κακοτρόπως.

Κακοχέω-ῶ [κακῶς, ἔχω], Μ. ἤσω. Κακομεταχειρίζομαι (Τυραννῶ, Ταλαιπωρῶ) τινα. || (πθ.) κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι.

Κακοχυία (ἡ). κακοπάθεια, ταλαιπωρία· κακομεταχείρισμα. (ἐπὶ πραγμ.) φθορά, βλάβη. « Ἐν πατρῴας χθονὸς κακουχίᾳ. « Αἰσχλ.

Κακόφατις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [κ. φάτις]. ἀπαίσιος, δύσφημος.

Κακόφατος (ὁ, ἡ), [κ. φημί], = Κακήμφατος, κακόηχος. « Τὸ κακόφατον, « Γραμ., ἡ κακοφωνία ἡ, παραγωγὴ αἰσχρᾶς σημασίας.

Κακοφημία (ἡ), = Δυσφημία. 2) (ἐνεργ.). δυσφήμησις, κακολογία, [ἐκ τοῦ

Κακόφημος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φήμως. Δύσφημος, ἀπαίσιος. 2) κακολόγος (ς). 3) (πθ.) δυσφημισμένος.

Κακοφθαρτος (ὁ, ἡ). διεφθαρμένος ὁλότελα, ἀφανισμένος.

Κακοφθορεύς, έως (ὁ) καὶ

Κακίφθορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τι κακὴν -κακῶς, φθοροποιός, ἐξολοθρευτικός.

Κακόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν φλοιὸν (ἀχρεῖον ἢ δυσώδη φλοῦδαν).

Κακοφραδής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [κ. φράζομαι]. ὁ κακῶς σκεπτόμενος ἢ βουλευόμενος, ἔχων κακοὺς σκοποὺς· ἀστόχαστος. (ἐ-νίοτε) κακολόγος.

Κακοφραδία (ἡ), Π. κακὸς σκοπός· κακὴ (ἀνύπτος) σκέψις.

Κακοφραδμοσύνη (ἡ), Π. = Κακοφραδία, [ἐκ τοῦ

Κακοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κακοφραδής.

Κακόφρασος (ὁ, ἡ). κακῶς ἐκφρασμένος ἢ κακόμφατος.

Κακοφρονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φρονῶ κακά, ἔχω κακοὺς σκοποὺς ἢ κακὸν (ἐσφαλμένον) φρόνημα.

Κακόφρονος, ἐπίρ. Μὲ κακὸν σκοπὸν (φρόνημα),

Κακοφροσύνη (ἡ). κακὸν φρόνημα, κακὸς σκοπός. ἀνοησία.

Κακόφρουρος (ὁ, ἡ). κακῶς φρουρούμενος.

Κακόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς φρονῶν, ἔχων κακοὺς σκοποὺς ἢ· κακῶς σκεπτόμενος, ἀνόητος.

Κακοφυΐς, ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) κακοαμωμένος (μάλιατα κοντός, ζαρωμένος) ἐκ φύσεως, φύσει ἀνεπιτήδειος (ἀσχημος κτλ.), (ἀντιθ. τῷ Εὐφυής).

Κακοφυΐα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κακοφυὴς (φύσει κακοκαμωμένος ἢ ἀνεπιτήδειος).

Κακοφωνία (ἡ). φωνὴ ἢ ἦχος ἀηδὴς (δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοήν), [ἐκ τοῦ

Κακόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ ἔχων κακὴν (ἀηδῆ) φωνήν, κακόηχος.

Κακοχαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς τὸ κακόν, χαιρέκακος· ὁ προξενῶν χαρὰν εἰς τοὺς κακούς. « Ἔρις—, « Ἡσ.

Κακοχράσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακοχρήων, πτωχός. 2) = Δυσχρηστος, δύστροπος.

Κακοχρεόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν χρῶμα, εἶμαι κακόχρους.

Κακόχροια ἢ Κακοχροΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν χρῶμα (κακὴν ὄψιν).

Κακόχυλος (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ἢ κάμνων κακὸν χυλόν. » Τῶν σύκων τὰ ξηὰ κακοχυλότερα, « Δίφιλ.

Κακοχυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακόχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ἢ πρξενῶν κακοὺς χυμούς. » Τῶν μήλων τὰ μήπω πέπονα, κακόχυμα· κακοχυμότερα δὲ τὰ ὀξέα, « Δίφιλ. » Τοῖς κακοχυμοτάτοις κρομμύοις, « Ἀθ.

Κακόψογος (ὁ, ἡ). κακὸς ψέκτης, εἰς ὑπερβολὴν φιλοκατήγορος.

Κακοψυχία (ἡ). ἀνανδρία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ

Κακόψυχος (ὁ, ἡ). δειλός, μικρόψυχος, ἄτολμος.

Κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω, φθείρω, φέρω εἰς κακὴν κατάστασιν. Κακουχῶ, ταλαιπωρῶ. ||. (πθ.) Κακοπαθέω. » Ἐκεκάκωτο γὰρ ὑπὸ τῆς πορείας (ὁ ἵππος), « Ξεν.

Κακτάμεναι, Π. ἀντὶ Κατακτάμεναι, κατακτάναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κάκτανε, Π. ἀντὶ Κατέκτανε, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὁ,ς. τοῦ Κατακτείνω.

Κάκτός, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκτός,

Κάκτος (ὁ), [ἄγνωμις] εἶδ. ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀγριαγκινάρα.

Κάκυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κακύνω, Μ. υνῶ, Π. = Κακόω ἢ Κακίζω.

Κακυσθαι, Π. ἀντὶ Καταχεῦσαι.

Κακώδης, εος (ὁ, ἡ). κακῶς ὄζων, δυσώδης, (ὀθ.

Κακωδία (ἡ), = Δυσωδία.

Κακώλεθρος (ὁ, ἡ), Π. κατ' ὑπερβολὴν ὀλέθριος.

Κακωνυμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κακώνυμος (ὁ, ἡ), = Δυσώνυμος

Κακῶς (συγκρ. Χεῖρον ἢ Κάκιον ἢ ὑπερθ. Χείριστα ἢ Κάκιστα), ἐπίρ. Μὲ κακὸν (ἄγριον, ἀγρεῖον, πατάπον, ἐλεεινὸν κτλ.) τρόπον. » Κακῶς ἠφλι, « Ἰλ. Α. » Πολλὰ ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα. « Ὀμ. » Γέγονας κακῶς, « Ἀρχφ., εἶσαι δυσγενής. » Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο, « Συν., κακὴν-κακῶς. « Οὐδὲν ἐπίσταται, πλὴν γραμμάτων καὶ τοῦτα μέν τοι κακά-κακῶς, « Ἀρχφ. « Κακῶς ποιεῖν τινα (ἢ) « Κακῶς πάσχειν ὑπό τινος, « ἴδε Κακός. » Κακῶς λέγειν τινά, « = Κακολογεῖν. » Κακῶς ἰδεῖν γυναῖκα, « Φλεγ., μὲ κακὸν σκοπόν, ἀσελγῶς. » Κακῶς πεινᾶν, « Πλ., φοβερά. » Κακῶς γηράσκειν, « Ξεν., ἀθλίως. « Κακῶς πράττειν, « = Δυσπραγεῖν, χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, « Ἡρ. νὰ κακοπάθῃ, (παρβλ. Εὖ καὶ Καλῶς).

Κάκωσις [κακόω], εως (ἡ). βλάβη, κακομεταχείρισις, φθορά, ζημία· κακουγία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία. » Κακώσεως γραφή, « Νμ., ἡ κατὰ τῶν κακομεταχειριζομένων τὰς γυναῖκάς των (τοὺς ἐπιτρεπτουμένους των κτλ.). « Δολλιβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, « Πλ., καταπίεσεως.

Κακωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ κάκωσιν, βλαπτικός.

Καλαβίδια (τὰ). ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμ. εἰς τὴν Σπάρτ. [ἐκ τοῦ

Καλαβίς ἢ Καλλαβίς, ίδος (ἡ). εἶδος ἀσχήμονος χοροῦ, (παρβλ. Κάλαθρος).

Καλαβρεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Καλαβρίζω, Μ. ίσω. = Πολαυρίζω.

Καλαβρισμός (ὁ), = Καλαυρισμός.

Κάλαβρος (ὁ), = Κόλαβρος, εἶδ. χοροῦ.

Καλαθηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, σηκόνων) καλάθι.

Καλάθιον (τὸ) καὶ

Καλαθίς ίδος (ἡ) καὶ

Καλαθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαθος, καλαθάκι. 2) = τῷ

Καλαθισμός (ὁ), εἶδ. χοροῦ.

Καλαθοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα (-ίδος) καλαθιοῦ.

Καλαθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (πλέκων) καλάθια.

Κάλαθος (ὁ), [κάλως], καλάθι. 2) (πτνμ.) = Ψυκτήρ. 3) καλυβὶ εἰς τὸ ὀπ. χύνουν τὸ σίδηρον. 4) (ἀρχιτεκτ.) τὰ μέρη τοῦ κιονοκράνου ἐπὶ τοῦ ὀπ. ἀγκαθίζονται συνήθως ὁμοιώματα φύλλων ἀκάνθης. (ἐν γέν.) = Φάτνωμα (πρὸ ὁποίων ἑρμηνεύει ἀσφίζερον ὁ Κεραμεύς. Θεοφάνης διὰ τοῦ: « Γλυφαῖς τισι λεπτοτέραις εἰς καλαθίσκων σχῆμα πεποικιλμένοις, «).

Καλαθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Στολίζω ἀρχιτεκτονικῶς μὲ) κάλαθον.

Καλάθωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ καλάθων (φατνωμάτων) διακόσμησις. 2) = Κάλαθος (4).

Καλαθωτός, ἡ, όν. Πλεγμένος εἰς σχῆμα καλαθου, τρυπητὸς ἢ κεφαλωτός. « Θύρα—, « Σχλ. Διόδ. .

Καλάϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος τὸ γρῦμα μὲ κάλαϊν, γαλάζιος. « Τερεβινθίζων καλαΐνῳ χρώματι προσομοίος, « Δοκρ.

Κάλαϊς [κάλλος, καλός], ΐδος (ὁ), εἶδ. πολυτ. κυανοῦ ἢ κυανοπρασίνου λίθου, (κοιν. ἀπὸ τῶν Τουρκ.) περουζές.

Καλαμάγρωστις, εως (ἡ). εἶδ. ἄγρώστεως (ἀγριάδας) μὲ χονδρὰν καλάμι, (κοιν.) βούλαρος ἢ ἀβούλαρος.

Καλαμαύλιος, ἑσφαλμ. ἀντὶ Καλαμώδης.

Καλαμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ζῶν εἰς τὴν καλάμην ἢ τὸν κάλαμον, καλαμήσιος. » Τέττιξ—, « Ἀνύχ. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ἀκρίδος, (ἄλλ.) Μάντις. 2) (μεγ.) ἀντὶ Καλάμη, (θ', τὸ κοιν.) καλαμιά.

Καλαμαιών, ῶνος (ὁ). ὁ ὄγδοος μὴν τῆς Ἑτ. κατὰ τοὺς Κυζικηνούς (ἀρχόμενος τῇ 24 Ἀπριλ.).

Καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνάζω τὴν καλάμην, ξεχαλῶ. (ἐν γέν.) συνάζω τὰ ἀπομεινάρια. « Καλαμώμενος ὀπίσω τρυγητῶν, « Γ. ξ. (ᾧ μεταφ.) « Ἐκεῖνος γὰρ ἤθρισε τὴν ἄσιαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, « Πλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλαμάριον (τό). θήκη τῶν γραφικῶν καλάμων (τῶν κονδυλίων κλπ.), καλαμάρι, καλαμαρμά.

Καλαμαύλης, ου καὶ **Καλαμαυλητής**, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν καλάμινον αὐλὸν (τὴν φλογέραν).

Καλαμεύς, έως (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ τὸ καλάμι (μὲ τὸ καλαμίδι).

Καλαμευτής, οῦ (ὁ). ὁ καλαμεύων, θεριστὴς ἢ σταχολόγος. 2) ἰξευτὴς ἢ = Καλαμεύς, ψαρᾶς.

Καλαμεύω, Μ. εύσω. Θερίζω ἢ σταχολογῶ. 2) ψαρεύω μὲ τὸ καλαμίδι· ἢ. πιάνω πυλιὰ μὲ τὰ ἰξόβεργα.

Καλάμη (ἡ), [ἴδε κάλαμος], τὸ καλάμι (ὁ κορμὸς) τῶν ἀσχύλων καὶ ὅλων τῶν σταχυοφόρων φυτῶν, τὸ ἄχυρον, ἡ καλαμιά. (ἐνίοτε) = Κάλαμος. » Ποταμίαν καλάμην ἐπισωρεύσαντες, « Ἡλ. (ἰδιωτ. δέ 2) = Δινοκαλάμη. » Κολχίδος ἐκ καλάμης, « Καλλ. 3) (μτφρ.) λείψανον, ἀπομεινάρι, (ἐπμ.) σῶμα γέροντος, πτῶμα νεκροῦ κτλ., (ὑθ. αἱ παροιμ.) » Ἀπὸ τῆς καλάμης, τεκμαίρεσθαι, « Ἀκ. » Ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, « Σδ., σπείρειν ἀδιακόπως τὰ αὐτὰ χωράφι, (ἐπμ.) ἀδυνατίζειν τὴν γῆν, (καὶ μτφρ.) ἀφανίζειν τινὰ κατὰ κράτος.

Καλαμηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν καλάμι.

Καλαμητομία (ἡ), Π. τὸ κόψιμον τῆς καλαμηᾶς (καὶ συνκθ. τοῦ σίτου), θέρισμα, [ἐκ τοῦ

Καλαμητόμος (ὁ, ἡ), Π. [καλάμη, τέμνω]. ὁ κόπτων τὴν καλαμηὰν (τοῦ σίτου), (συνκθ.) θεριστής.

Καλαμήτρια, ας καὶ

Καλαμητρίς, ίδος (ἡ). γυνὴ σταχολαγοῦσα ἢ θερίζουσα.

Καλαμηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (θερίζων) τὴν καλάμην.

Καλαμηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Κουβαλῶ) καλάμην ἢ κάλαμον. 2) παρουσιάζω εἰς τὴν ἐγορὰν τὸ ἐπὶ τούτῳ σημεῖον (ἴδε Κάλαμος 6) ἵνα λάβω γέννημα.

Καλαμηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κάλαμον ἢ κουβαλῶν (μεταφέρων) καλάμην.

Καλαμίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμίνθη (ἡ) καὶ

Καλάμινθος (ὁ ἢ ἡ), [καλή, μίνθη]. εἶδ. φυτοῦ ἀρωματικοῦ, ἀγριοδυόσμος ἢ ἀγριωσηγκοῦνι (διότι λέγεται ἢ γλήχων ἀγρία.)

Καλαμινθίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ καλαμίνθην.

Καλαμινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς καλαμίνθης· ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ καλαμίνθην.

Καλάμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ καλάμην ἢ κάλαμον, καλαμένιος.

Καλάμιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κάλαμος, καλαμάκι. 2) = τῷ

Καλαμίς [ἴδε Κάλαμος], ίδος (ἡ). τὸ καλάμι τῶν ψαράδων, καλαμίδι, καλαμιά. 2) ἰξόβεργα. 3) κονδύλι (κυρ. τὸ καλούμενον, [Τουρκ.] καλάμι· διότι τὸ χηνήσιον λέγεται περιφρ.) » Καλαμὶς ἀπὸ πτερῶν χηνείων, « Παῦλ. Αἴγιν. 4) καλαμάρι ἢ (μᾶλλ.) κονδυλοθήκη (καθὼς τὰ Τουρκικά); 5) ὀδοντοσκαλιστήριον. 6) εἶδος καρφίτσας ἢ κτένι πρόχειρον διὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. 7) σιδηρόν τι κάλαμοειδὲς μὲ τὸ ὁποῖον γουρλίνουν τὰ μαλλιά, (Λτν.) **calamistrum**. 8) ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. βάφουν τὰ βλέφαρα.

Καλαμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαμος, καλαμάκι· μικρὴ φλογέρα.

Καλαμίτης, ου (ὁ), καὶ **Καλαμῖτις**, ίτιδος (ἡ), = Καλαμαῖος.

Καλαμιβόας, ου (ὁ). ὁ φωνάζων μὲ τὸν κάλαμον (μὲ τὸ κονδύλι) μόνον, φιλονεικῶν ἐγγράφως.

Καλαμογλυφέω-ῶ [κάλαμος, γλύφω], Μ. ήσω. Φθειράνω κονδύλια.

Καλαμογλυφίς, ίδος (ἡ). κονδυλομάχαιρον.

Καλαμογλύφος (ὁ, ἡ). ὁ φθειράνων κονδύλια, κονδυλοφθειάστης.

Καλαμογραφία (ἡ). γράψιμον (τὸ νὰ γράφῃ τις) μὲ καλάμι.

Καλαμαδύτης [κάλαμος, δύομαι], ου (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. διατρίβει (τρυπώνει μέσα) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Καλαμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάλαμον.

Καλαμόεις, εσσα, εν, Π. καλαμένιος, ἢ· πλήρης καλάμων.

Καλαμοθήκη (ἡ), σαγιττοθήκη(ς), ἢ· καλαμάριον.

Καλαμοκοπεῖον καὶ **Καλαμοκόπιον** (τό). τόπος ὅπου κόπτουν καλάμια.

Κάλαμος (ὁ), [κᾶλον], τὸ γνωστὸν φυτόν, καλάμι. » Κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμεναν, « Γρῆ. » Ἐπὶ σιβάδων, ὃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου, « Πλ. » Ὁ κάλαμος τοῦ σίτου, « Ξεν., [ἴδε Καλάμη. 2) εἶδος αὐλοῦ, φλογέρα. » Ὁ κηροδέτας Πανὸς κάλαμος, « Εὐρ. 3) = Καλαμὶς (δηλ. ψαροκάλαμον, ἰξόβεργα, κονδύλι). » Δίον εἶχον ἅπορον ἀπὸ καλάμου ᾗ ὁρμιᾶς, « Ἀκ. 4) βίλος (κυρ. ἀπὸ μεζοκάλαμον). 5) τὸ ξυλάριον ὅπου εἶναι ἐζευγμέναι τῆς λύρας (κτλ.) αἱ χορδαί, στρηφτάρι· ἢ (κατὰ τὸν Ἡσύχ. κλπ.) » τὸ ὑποτιθέμενον τῇ λύρᾳ ἡχεῖον. » Τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον, « (Σῶ.) » Ἐψηφίσθη κάλαμος ὡσπερεὶ λύρας, « Σοφ. 6) ξύλινόν τι σύμβολον (ταβούλα) (κυρ. ἵνα ψουνίσῃ τις σιτάρι). 7) εἶδος μέτρου (ἐκτάσεως) περιέχον $6^1/_2$ πήχεις. » Ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀργαγέην ἕξι πλάτος καλάμους ὁδοῦ, « Ἐπιγρ. (παρβλ. Δόναξ καὶ Ῥάβδος).

Καλαμοστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (τεντωμένος ὁλοτρόγυρα) μὲ καλάμια. » Βύρσα—, « Βατρ.

Καλαμοτύπος (ὁ, ἡ), [κάλ., τύπτω]. ἰξευτής, ὀρνιθοθήρας.

Καλαμοφθόγγος (ὁ, ἡ), [κάλ., φθέγγομαι]. ὁ παιζόμενος (ψαλλόμενος) μὲ τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμοφόρος (ὁ, ἡ), = Καλαμηφόρος.

Καλαμόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στεφανωμένος μὲ ἢ σκιαζόμενος ἀπὸ) φύλλα καλάμου. ‖. (οὐσ.) » Καλαμόφυλλον, « Ἱπποτρ., φύλλον καλάμου.

Καλαμόχυνος-ους (ὁ καὶ ἡ), εἶδος παρκαιτικοῦ (ἐπὶ τῶν καλάμων τρεφομένου φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀδάρκη.

Καλαμῶ-ῶ, Μ. ῶσω. Δένω μὲ καλάμια τακκαμένον κόκκαλον. 2) (πρ. φυτ.) ἀποκτῶ καλάμην (καλαμηνῶ), καλαμόνω.

Καλαμωδὸς, ος (ὁ, ἡ), = Καλαμοφθόγγος. 2) γεμάτος (κατάφυτος ἀπὸ) καλάμια.

Καλαμών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶναι (τρόνουν) καλάμια, καλαμιῶνας.

Καλαμωτὴ (ἡ). πλέγμα ἀπὸ καλάμια.

Καλάνδρα (ἡ) καὶ

Κάλανδρος (ὁ), [καλέω, ἀνήρ], εἶδ. πτηνοῦ (ἴσ. διότι κηλαδῶν τὴν ἄνοιξιν προσκαλεῖ τοὺς γεωργοὺς εἰς τὸ ὄργωμα· ἴδε Θκρ. Εἰδ. Γ. 50, 51. ᾗ τὸν Ἀρι.

Καλαπόδιαν (τὸ) ᾗ

Καλάπους, οδος (ὁ), = Καλόπους, Καλόποδιον.

Κάλαρις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κόλαρις), ιδος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ τὸ ὁποῖον ἀντιμάχεται τὰς γλαῦκας κτλ. γαμψώνυξ.

Καλάσιρις, ιδος (ἡ), [ι]. εἶδ. λινοῦ = ἱματίου ἐνδύματος τῶν Αἰγυπτ. καὶ Περσῶν μὲ κρόσσια εἰς τὸν ποδόγυρον.

Καλαυρίτης, ου (ὁ) καὶ **Καλαυρίτις**, ιδος (ἡ). εἶδ. λιθαργύρου (φερομένου ἀπὸ τὴν Καλαυρίαν).

Καλαύροψ [κᾶλον, αὖος, βέπω], ωπος (ὁ). τὸ λυγιστὸν ῥαβδὶ τῶν βοσκῶν, μαγκούρα, στραβολέκκα.

Καλέσκον, Π. ἀντὶ Ἐκάλουν, παρτ. ἀ

Καλέμεναι, Δ. ἀντὶ Καλεῖν, ἀπαρ. ἀ

Καλέοισα, Αἰόλ. ἀντὶ Καλέουσα, μτχ. τοῦ Καλέω.

†**Κάλεσις**, εως (ἡ), σπνπ. ἀντὶ Κλῆσις, κάλεσμα.

Καλεσσάμην, Π. ἀντὶ Ἐκαλεσάμην, ἀόρ. ά. τοῦ Καλέω.

Καλεσσίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶν (ὅμοιον μὲ τὸ » Οἶνος, ὃς τε, « καλῶν) τὸν χορόν. » Βάκχος—, « ὑμνήσαθαι ἀνῆκεν, « Ὁμ.).

Καλεστὴς, οῦ (ὁ). Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κλητήρ.

Καλεστός, ἡ, όν, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κλητός.

Καλεῦντο, Π. Δ. ἀντὶ Ἐκαλοῦντο, γ' πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Καλέω-ῶ [συγγ. τῷ Κηλέω], Μ. καλέσω καὶ Αττ. καλῶ (ἀόρ. Ἐκάλεσα, πρκ. Κέκληκα καὶ πθ. Κ(κ)λήθην, καὶ τὸ θετ. Κλητέον). Φωνάζω ἢ Μηνῶ τινὰ (νὰ ἔλθῃ), προσκαλῶ, συγκαλῶ (εἰς συνέλευσιν κτλ.), προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζάν μου, « (καὶ καλῶ. προσκαλῶ (κυρ. διὰ τοῦ κλητῆρος) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. (ἀμέσ. —Προκαλῶ· (Π.) ἐπικαλοῦμαι· (ἀπὸ πράγμ. μετφρ.) χρειάζομαι, ἀπαιτῶ. » Δοῦλοι δαίνυνται· πάντες γὰρ καλέουσιν, « Ὁδ. Α. » Πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, « Ὁδ. Ρ. » Τῆνον ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλίσωμες, « Θκρ. » Τὰν κύνα δεῦρο κάλεσον, « αὐτ. » Γεῦμα τὴν ὤνην καλεῖ, « Εὐρ. » Τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς, « Σοφ. » Τὸν πανόπτην ἥλιον καλῶ, « Αἰσχλ. » Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ἀχαιούς, « Ὁδ. Δ. (καὶ πρκ. ἀπαρ.) » Λύτοι γὰρ κάλεον συμμητιάσασθαι, « Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) » Ἀγορήνδε καλέσσατο λαόν, « Ἰλ. Δ. » Ἐκ Ὀλύμπ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βῶν, « κολέσαντο γὰρ αὐτοί, « αὐτ. «Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, « ἄειρε, φίλον τέκος, « Ἰλ. Γ. » Καλέσθω τὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀρχήν, « Πλάτ. »Καλοῦμαι Σπερχειάδην . . ἐς τήν ἴνην τε καὶ νέαν, « Ἄρσχ. » Τοὺς θεοὺς καλούμεθα, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ὅσοι κεκλήκατο βουλήν, « Ἰλ. Κ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται, « Ξεν., συγκροτεῖται. 2) ὀνομάζω. (ὀθ. Π. εἰς τὸ πθ.) εἶμαι, λέγομαι. « Κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν, « Ἡ. Ε. (καὶ μέ αἰτ. προσδιοριστικήν ἀκ. ἐ.) » Ὄνομ' ὅστι σε κάλεον, « Ὀδ. Θ. » Καλοῦσαί με τοῦτο τὸ ὄνομα, « Ξεν. » Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, « Ἰλ. Ι. » Ἄρκτον, ἣν καὶ Ἅμαξαν ἐπικλησιν καλέουσιν, « Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) » Τί ποιῶν καλὸς ἀγαθὸς κέκλησαι ἐπὶ Ξεν. » Ἡ καλουμένη φιλοσοφία, « Λξ. » Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοί, « Θκρ. » Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δὲ ἐμὸς κεκλήσεαι, « αὐτ., (ὑπλ.) ἔστι. »Σὴ παράκοιτις κέκλημαι, « Ἰλ. Δ., εἰμί. » Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, « Ὀδ. Η. (καὶ περιφρ.) » Ἐμοὶ τοιὸς δὲ πόσις κεκλημένος εἴη, « Ὀδ. Ζ. » Δατοῖδα κεκλημένον πατρός, « Πίνδ.

Κλήη (ἡ), Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Κήλη.

Κλήμενος, Δ. Π. ἀντὶ Καλεῖν.

Κλήμενος, ή, ον, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Καλούμενος.

Κλήμι, Αἰολ. ἀντὶ Καλῶ.

Κλήτης, ου (ὁ), Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Κλητήρ.

Κλήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κλήτωρ.

Κλιά (ἡ), [κάλον]. ξύλινος οἶκος ἢ ναός, ξυλόστεγον, καλύβη· σιτοθήκη· (συνήθ.) φωλεὰ πτηνοῦ.

Καλιάς, άδος (ἡ), = Καλιά, ναὸς ξύλινος, παπίλλα.

Καλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Καλιά.

Καλίκιος (ὁ), = Κάλτιας, Καλτίκιος.

Καλινδέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Κυλινδέω.

Καλινδήθρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα, (ἐνίοτε ἐφαλμένον ἀντὶ Καλινδήθρα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἀλινδήθρα).

Καλίνδησις, εως (ἡ), = Κυλίνδησις.

Κάλινος [κάλον], η ή ος, ον, Π. (σπν.) ξύλινος.

Κάλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κάλον, ξυλάριον, ξυλίδιον. 2) μικρὸς ξύλινος ναός, (ὀθ.) « Μητίοχου κάλιον, « Πλθ., δικαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις, (ἴδε καὶ τὸ ἑπμν.).

Καλίς (ὁ), οἴκημα εὐτελές, ξυλόστιτον, (ἰδιωτ.) ξύλινον δεσμωτήριον.

Καλιστρα, ας (ἡ), = Κυλίστρα.

Καλιστρέω-ῶ, Μ. ἤσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Καλέω.

Καλλαβίς, ίδος (ἡ), = Καλαθὶς καὶ 2) = Καλαμὶς (8).

Καλλαίον (τό), [κάλλος]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ λιπαρὸν (τὸ χαρχαλὲς) τοῦ πετεινοῦ· «Τούτων τῶν ἀλεκτρυόνων χρὸκ ἐμφερὴς ὡράκι, κάλλαια δὲ καὶ ὁ λόφος κατὰ ἀκμώνην μάλιστα, « Παυσ.

Καλλαΐνος, ή, ον, = Καλλΐνος.

Καλλαΐς, ίδος (ἡ), = Κάλλαϊς.

Καλλαρίας [καλλάφης], ου (ὁ), εἶδ. ἴχθ., ὁ ξηλὶ, Ὄνος, (καινν. ἀπὸ τοῦ Ἱσπαν.) μπακαλάος, (Γαλλ.) merlan, merlache.

Καλλείβομαι, Π. ἀντὶ Καταλείβομαι.

Καλλείπω, Π. ἀντὶ Καταλείπω.

Κάλλιον (τό), = Κάλλαιον.

Καλλίας [καλὸς κατ' ἀντίφρ.], ου (ὁ). ὁ πίθηκος.

Καλλιαστράγαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλοὺς (καλῶς, ἐντελῶς σχηματισμένους) ἀστραγάλους, (λρχτ.).

Καλλίβας, αντος (ὁ), = Καλαβίς.

Καλλιβλάστητος ἢ Καλλίβλαστος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) βλαστάρια, εὐθαλής.

Καλλιβλέφαρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὰ βλέφαρα (ὡραῖα 'μμάτια). ||. (υἱσ.) Καλλιβλέφαρον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) εἶδ. μελανῆς βαφῆς διὰ τὰ 'μματοστύνουρα, (Τουρκ.) σουρμές.

Καλλιβόας, ου (ὁ), Π. καλόφωνος, εὔηχος. « Δύλος—, « Ἄρσχ., Σοφ.

Καλλίβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς βοσκὰς, καλὸς διὰ βοσκήν.

Καλλίβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς βότρυας (ὡραῖα τσαμπιά). «Νάρκισσος—, « Σοφ.

Καλλιβῶλαξ, ακος καὶ

Καλλίβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς βώλους (παχὺ, εὔφορον ἔδαφος) γῆς.

Καλλιγάλεινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πάντοτε ὡραίαν γαλήνην, γλυκὺς, ἱλαρός. «Πρόσωπον—, « Εὐρ.

Καλλίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνάψας ἢ συναφθεὶς εἰς καλὸν (εὐτυχῆ, ἔνδοξον) γάμον, καλοπανδρευμένος.

Καλλιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, γενέθλη]. ὁ καταγόμενος ἀπὸ καλὴν (λαμπρὰν) γενεὰν ἢ ἔχων καλοὺς (λαμπροὺς) ἀπογόνους.

Καλλιγένεια, θηλ. τοῦ ;Καλλιγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Καλλιγένεθλος, εὐγενής.

Καλλιγίφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (ὡραίαν) γέφυραν.

Καλλίγλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς γλουτοὺς, (παρβλ. Καλλίπυγος).

Καλλ(γλωσσος(τος), ου (ὁ, ἡ), = Εὔγλωττος.

Καλλίγομφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνηρμοσμένους μὲ) καλοὺς γόμφους.

Καλλίγονος (ὁ, ἡ), Π. = Καλλιγενής.

Καλλιγραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω ἢ ζωγραφίζω ὡραῖα· (ἐνίοτε) φυκιασιδάνω, (ἐν γέν.) καλλωπίζω.

Καλλιγραφία (ἡ). καλὸν (ὡραῖον) γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ἠνέ τις καλλιγράφος.

Καλλιγραφικὸς, ἡ, όν, = Καλλιγράφου ἴδιος.

Καλλιγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ἀντιγράφων) ἢ ζωγραφίζων εὔμορφα.

(Καλλιγύναιξ), αικος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ἔχων καλὰς (ὡραίας) γυναῖκας, (εὔχρ. μόνον ἡ αἰτ. καὶ δοτ.).

Καλλίδενδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα) δένδρα.

Καλλιδίνης, ου, (ὁ), Π. τοῦ ὁπ. εἶνε ὡραῖαι αἱ δῖναι (τὰ ῥεῖθρα, τὰ ῥεύματα).

Καλλίδιφρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ καθήμενος εἰς ὡραῖον δίφρον.

Καλλιδόνας, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σκιαζόμενος ἀπὸ) ὡραίους δόνακας (καλάμια). « Εὐρώτας—, « Εὐρ.

Καλλιδωρος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ἑπ. ἡ κτῆσις εἶνε ὡραῖον δῶρον.

Καλλιθειρα (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὴ Καλλιθείριος (ὁ), ὁ ἔχων καλὲς ἐθείρας (εὔμορφα μαλλιά). « Βάκχος—, « Ὀρφ.

Καλλιέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς ἐλαίας ἢ πολὺ καὶ καλὸν ἔλαιον. ||. (υἱσ. θηλ.) ἡ ἡμερη (φελλιασμένη, καλλιεργημένη) ἐλαία.

Καλλιέπεια (ἡ). εὔμορφος τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, λαμπρὸν (ἀνθηρὸν) ὕφος λόγου, εὐφράδεια.

Καλλιεπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ εὔμορφα (μὲ κομψότητα), ἐκφράζομαι μὲ ὡραίας (ἀνθηρὰς) λέξεις. « Λόγοι κεκαλλιεπημένοι, « Πλατ. ||. (τὸ μσ. εὑρίσκεται εἰς τὸ διορθωθὲν χωρίον τοῦ Θκ.) « Καὶ οὐ καλλιεπούμεθα (ἀντὶ « Καὶ οὐκ ἄλλην ἐπόμεθα) ὡς κτλ., « (ς', 83).

Καλλιεπὴς [καλὸς, ἔπος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συνθέτων εὔμορφα (μὲ ἀνθηρὰς λέξεις).

Καλλιεργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐργάζομαί τι καλῶς (ἐντέχνως), ἐργάζομαι καλὰ ἔργα. (συγχ. τῷ Καλλιερέω).

Καλλιέργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καλλιεργίας, εὔμορφον ἔργον, καλλιτέχνημα.

Καλλιεργία (ἡ). ὡραιότης ἔργου (ἐργασίας), καλλιτεχνία.

Καλλίεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τι καλῶς (εὔμορφα), τεχνίτης ἐπιτήδειος· (πθ.) καλὰ (τεχνικὰ) ζουλευμένος καλλιεργημένος.

Καλλιερέω-ῶ, Μ. ἤσω. Θυσιάζω καλῶς (εὐπροσδέκτως)· ἢ θυσία μου δείχνει καλὰ σημεῖα. « Πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ὁμιλόν, « Θκρ. (συνήθ. χ. πτ.) » Οὐδαμῶς ἐκαλλίερεε διαβαίνειν μὲν τὸν ποταμόν, « Ἡρ. «Τῇ δὲ ὑστέρῃ θύσαντας ἐκαλλιέρησαν, » Ξεν. (καὶ ἀμτθτ.) » Καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν, « Ἡρ. » Καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο, « αὐτ.

Καλλιέρημα (τὸ). τὸ καλλιερηθὲν (ἀφίγιον), θυσία εὐπροσδέκτος (εὐτυχίαν προσημαίνουσα).

Καλλιζυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα) ζευγμένος.

Καλλίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν καλὴν ζώνην, εὔμορφα ζωσμένος ἢ, ἔχων λεπτὴν (εὐμορφοκαμωμένην) μέσην, (ἐν γέν.) εὔμορφος.

Καλλιθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. [κ. θέμεθλον]. ὁ ἔχων εὔμορφον θεμέλιον (σκαφὴ), κοσλοφθειραμένος.

Καλλίθριξ, λλίτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς τρίχας (εὔμορφα μαλλιὰ ἢ καλὸν μαλλί).

Καλλιθυτέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Καλλιερέω, Θυσιάζω καλὰ θύματα, [ἐκ τοῦ

Καλλίθυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς (εὐτυχῶς) θυσιασθείς· ὁ δεχόμενος καλὰ (ὡραῖα) θύματα. « Κωμῳδὸς—, « Εὐρ.

Καλλικαρπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Καρποφορῶ καλοὺς (ὡραίους) καρποὺς, εἶμαι καλλίκαρπος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλικαρπία (ἡ). καρποφορία ὡραίων καρπῶν, εὐκαρπία, [ἐκ τοῦ
Καλλίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων καλοὺς (ὡραίους) καρποὺς. « Ἔστι δὲ ἡ ὄρυς τῶν ἀγρίων καλλικαρπότατον, « Πλ.
Καλλικέλαδος (ὁ, ἡ). Π. [καλός, κέλαδος]. καλόφωνος, εὔηχος· ἐπαινούμενος· περιώνυμος.
Καλλίκερως, καλλίκερω καὶ **καλλικέρωτος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα κέρατα. ||. (οὐσ.) τὸ φυτὸν Βούκερας.
Καλλίκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραίους κλάδους.
Καλλίκοιτος, η ἡ ος, ὁν. Ὁ ἔχων καλὴν ἢ κάμνων καλὴν τὴν κοίτην, (ὀθ. ||. οὐσ. θηλ.) = Παλλακίς.
Καλλίκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) καλοὺς κόκκους.
Καλλίκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν κόμην (εὔμορφα μαλλιά [καὶ ἐπὶ δένδρ.] φύλλα).
Καλλικοτταβέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παίζω ὡραῖα τὸν κότταβον. « Φιλήματα . . τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι, « (Σοφ. παρ') Ἀθ.
Καλλίκρεας, ατος καὶ **ως** (τὸ), τὸ μεσεντέριον, (κατὰ λέξ.) καλὸν (νόστιμον) κρέας.
Καλλικρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὡραῖον κρήδεμνον (κεφαλόδεσμον), (συνκδχ.) ὡραῖος.
Καλλίκρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς κρήνας (βρύσεις).
Καλλίκρουνος (ὁ, ἡ). (πηγὴ) ἡ ἔχουσα (ἀναβρύουσα ἀπὸ) ὡραίους κρουνούς.
Καλλίκτιτος (ὁ, ἡ), Π. καλοκτισμένος.
Καλλίκτυπος (ὁ. ἡ), Π. ὁ κάμνων καλὸν κτύπον (κρότον), εὔηχος.
Καλλιλαμπέτης, ου (ὁ), Π. ὁ λάμπων μὲ καλὴν (ὡραίαν) λάμψιν.
Καλλιλαμπής, ἐος (ὁ, ἡ), = Καλλιλαμπέτης.
Καλλιλεκτέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Καλλιεπέω, Καλλιλογέω.
Καλλιλεξία (ἡ), = Καλλιέπεια, Καλλιλογία.
Καλλιλογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ καλὰ (εὔμορφα, νόστιμα), μεταχειρίζομαι καλὰς (ἀνθηρὰς) λέξεις· (ἐνίοτε) περιπαίζω τινὰ μὲ καλοὺς λόγους.
Καλλιλογία (ἡ), = Καλλιέπεια, κομψότης περὶ τὴν ἔκφρασιν, λέξεις ἀνθηραί· (ἐνίοτε) = Μεγαλαυχία.
Καλλιμαίων [κάλλιμος], ωνος (ὁ). εἷς τῶν μηνῶν κατὰ τοὺς Σμυρναίους.
Καλλιμάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (ἔνδοξος) μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, (Νικ. Χων.).
Καλλίμασθος (ατος), ου (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα ὡραίους μαστούς.
Καλλίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐνδόξως) μαχόμενος, λαμπρὸς μαχητής, ἀριστεύς.
Καλλιμελής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ὡραῖον μέλος (καλὴν μελῳδίαν), καλλίφθογγος. » Δύρα —, « Κ. Μαν.
Καλλίμηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς μηροὺς (εὔμορφα μηριά).
Καλλίμορφος (ὁ, ἡ). καλόηθος, εὔμορφος
Κάλλιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καλός, κάλλιστος.

Καλλίνασος (ὁ, ἡ), Π. [καλός, νάω]. ὁ ῥέων καλὰ (διαυγῆ) νάματα, καλλίῤῥοος.
Καλλίνικος (ὁ, ἡ). ὁ καλὴν (ἔντιμον ἢ λαμπρὰν) νίκην νικήσας, νικητὴς ἔνδοξος· ὁ ἔχων ἀντικείμενον (διδόμενος ἢ γινόμενος διὰ) τοιαύτην νίκην. ||. (οὐσ.) Καλλίνικον (τὸ), Π. λαμπρὰ νίκη· λαμπρὸν βραβεῖον, ἢ ἆσμα ἐπινίκιον.
Καλλιονία (ἡ). ἀφθονία ἢ ποιότης καλοῦ οἴνου.
Κάλλιον, ονος (τὸ), οὐδ. τοῦ Καλλίων. ||. (ὡς ἐπίῤῥ.) συγκρ. τοῦ Καλῶς.
Καλλιόνως, ἐπίῤῥ. = Κάλλιον, Καλλιώτερα· εὐμορφότερα.
Καλλιόπη (ἡ), Π. [καλὸς, ὄψ], Π. (ἐπίθετ.) ἀντὶ Καλλίφωνος, (ὀθ. ||. κυρ.) ἡ Μοῦσα τῆς ποιήσεως.
Καλλιότερον, ἐπίῤῥ. = Κάλλιον.
Καλλίουλος (ὁ), [καλὸς, ἴουλος]. Ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.
Καλλιουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Στολίζω, καλλωπίζω.
Καλλιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι κάλλιον (καλλιώτερον, ὡραιότερον), Βελτιόω.
Καλλιπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ (ὡραῖα) παιδιά, Καλλιτεκνία, [ἐκ τοῦ
Καλλίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα) παιδιά, Καλλίτεκνος. ||. (οὐσ.) ὡραῖος ἢ ὡραία παῖς (υἱὸς ἢ θυγάτηρ).
Καλλιπάρῃος, Ἰων. ἀντὶ Καλλιπάρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς παρειὰς (εὔμορφα μάγουλα), εὔμορφος.
Καλλιπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) παρθένους· ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ καλὴν (ὡραίαν) παρθένον. ||. (οὐσ.) καλὴ (ὡραία) παρθένος.
Κάλλιπε, Π. ἀντὶ Κατέλιπε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ, 6'. τοῦ Καταλείπω.
Καλλιπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὰ (ὡραῖα) πέδιλα, εὔμορφα ὑποδεδεμένη.
Καλλίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὸν πέπλον (εὔμορφον σκέπασμα τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπανωφόρι), (συνκδχ.) στολισμένη, καλοφορεμένη.
Καλλιπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, πέτηλον], = Καλλίφυλλος.
Καλλιπήχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πήχεις (εὔμορφα μπράτσα).
Καλλιπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα) πλεγμένος, ἢ ἔχων καλοὺς πλοκάμους (εὐμορφαις πλεξίδες, εὔμορφα μαλλιά).
Καλλίπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ ἢ πολλὰ πλούτη. « Πόλις —, « Πινδ.
Καλλίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναβλύων καλὴν πνοὴν (ὀσμὴν ἢ ἦχον), εὔπνους ἢ εὔηχος. » Δόλος —, « Ἀθ.
Καλλίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας, λαμπρὰς) πόλεις. ||. (οὐσ.) καλὴ (ὡραία κτλ.) πόλις.
Κάλλιπον, Π. ἀντὶ Κατέλιπον, ἀόρ. 6'. τοῦ Καταλείπω.
Καλλίπονος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, πονέω]. καλοκαμωμένος, εὐμορφοδουλευμένος.
Καλλιπόταμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ποτιζόμενος ἀπὸ καλὸν (ὡραῖον) ποταμόν.
Κάλλιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (ὡραίους) ἵππους.
Καλλιπρεμνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὡραῖα πρέμνα (καὶ λαμπρὰ τείχη· ὁ σχηματίζων καλὸν (εὔμορφον) στέφανον.
Κάλλιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Καλὸς, ἐντελὼς ἢ ὑπὲρ πάντας καλούς, ἐξαίρετος, ὡραιότατος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κάλλιστα, ἐπίῤῥ. Πολλὰ (Κατὰ πάντα) καλὰ, ἐξαίρετα.
Καλλ(ίστως, ἐπίῤῥ. (νλγ.) ἀντὶ Κάλλιστα.
Καλλιατρεῖον (τὸ). εἶδ. ἐκλεκτοῦ συκου ἢ κυδωνίου, (ἴδε Στρουθίας).
Καλλισφαίρωτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα στρογγυλεμένος (ἐσφαιρωμένος), σφαιροειδὴς μετὰ καλλονῆς.
Καλλίσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰ σφυρὰ (εὔμορφα πόδια).
Καλλιτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις = Καλλιτέκνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα ἢ ἐνάρετα) τέκνα.
Καλλιτέκνος, ου (ἡ). ἡ τίκτουσα ὡραῖα τέκνα, Καλλιτόκος.
Καλλιτεχνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (ᾖ μτθτ.) Καλλιτέχνημα τι ὡς καλλιτέχνης.
Καλλιτέχνημα (τὸ). ἔργον καλλιτέχνου, ὡραῖον (κομψὸν) τεχνούργημα.
Καλλιτέχνης, ου (ὁ). καλὸς (ἐπιτήδειος, ὡραῖον ἐργαστήριον) τεχνίτης.
Καλλιτεχνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις = τέχνην (δουλεύων τὴν τέχνην τα πολλὰ εὔμορφα).
Καλλιτόκεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Καλλιτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) ὡραῖα τέκνα.
Καλλιτοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖον τόξον.
Καλλιτράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (μὲ καλὰ καὶ πλουσιοπάροχα φαγητὰ στολισμένην) τράπεζαν.
Καλλίτριχος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ Καλλίθριξ. ||. (οὐσ.) Καλλίτριχον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Ἀδίαντον.
Κάλλιφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ὅσσ.) ἀντὶ Κάλλιπε, κατέλιπε.
Καλλιφανής, ἐος (ὁ, ἡ), = Καλλιλαμπής, Καλλιφεγγής.
Καλλίφαρος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, φᾶρος]. εὔμορφα (μεγαλυπρεπῶς) ἐνδυμένος, ζωηρὸς, καλοφορεμένος.
Καλλιφεγγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων μὲ καλὸν (λαμπρὸν, ὡραῖον) φέγγος.
Καλλίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. Καλλίφωνος, εὔηχος.
Καλλίφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναβλύων ἐν ἑαυτῷ καλὴν (λαμπρὰν [ἐπμ.] αἴθουσαν) φλόγα.
Καλλίφυλλος, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) εὐφυλλος, ὡραίου ἀναζήματος.
Καλλίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα, εὐθαλῆ) φύλλα. ||. (οὐσ.) Καλλίφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτ., = Καλλίτριχον.
Καλλυφύτευτος (ὁ, ἡ). καλὰ (εὔμορφα) φυτευμένος, κατάφυτος ἀπὸ ὡραῖα (εὐθαλῆ) φυτά.
Καλλιφωνέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Καλλιλογέω.
Καλλίφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις = κλῆν, ὁμιλῶν νόστιμα, καλόφωνος.
Καλλίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) χεῖρας.
Καλλιχέλωνος (ὁ, ἡ). (δδελὸς) ἔχων ἐπάνω τὸ εὔμορφα χαραγμένον τύπον χελώνης.

Καλλιχεύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (προχέων) ὡραῖα (διαυγῆ) ῥεῖθρα.
Καλλιχθύς, υος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ἰχθ. (ἄλλ.) Ἀνθίας.
Καλλίχειρος (ὁ, ἡ), (πόπος) παράγων καλοὺς χαίρους. 2) ἀκρόφρ γεννῶσα καλὰ χοιρίδια.
Καλλίχορος (ὁ, ἡ). ὁ συγκρατῶν ἢ χρησιμεύων διὰ καλοὺς χορούς, (ὀθ. ἐπίθετ.) = Εὐρύχωρος, (παρβλ. Εὐρυχορος)· ||. (οὐσ.) Π. καλὸς χορός.
Καλλίχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖον χρῶμα, εὔχρους.
Καλλίων, ονος (ὁ, ἡ). συγκρ. τοῦ Καλὸς, καλλήτερος, καλλιώτερος, ὡραιότερος. ||. (τὸ οὐδ.) Κάλλιον, ἐπίῤῥ. Καλλήτερα, καλλιώτερα.
Καλλιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) ὄνομα. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἐχθ. (ἄλλ.) οὐρανοσκόπος· (κατὰ δέ τὸν Κυρ.) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) Καλόγνωμη.
Καλλιώτερος, α, ον, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Καλλίων.
Καλλουή (ἡ), = Κάλλος, ὡραιότης.
Καλλοπαιός (ὁ, ἡ). κάλλους ποιητικός.
Κάλλος, εος-ους (τὸ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ καλοῦ, ὡραιότης, εὐμορφία. ||. (πλθ.) πᾶν ὅτι κάλλιστον (εὐμορφοκαμωμένον) πρᾶγμα ἢ πρόσωπον, στολίδι· ἀριστούργημα· γυνὴ ὡραία (ὡραιστης αὐτογνήμα). « Τοιαῦτα μέν τοι τὰ Σμυρναίων κάλλη, « Ἀκ. « Ἐν ποικίλοις κάλλεσιν, « Αἰσχλ., στρώμασιν ἢ ἐνδύμασι· (ἢ περιφρ.) » Κυπαρίττων κάλλη καὶ ὕψη, « Πλάτ., ἀντὶ Καλαί καὶ ὑψηλαὶ κυπαρισσοι. ||. » Ἐς κάλλος, « Λογγ., Ἀῤῥ., ἀντὶ ἐπίῤῥ., Εὔμορφα, ὡραιότατα. 2) εἶδος κοσμητικοῦ (μύρου ἢ ἀλείμματος)· « Κάλλει πρόσωπα κάθηγεν ἀμβροσίῳ, οἷῳ περ Κυθέρεια χρίεται, « Ὁδ. Σ.
Καλλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Καλλονὴ, κάλλος.
Καλλόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Καλὸς, καλλυόπικος.
Καλλυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Καλλυντὴς, ὁ καλλύνων (παστρεύων, συγυρίζων, στολίζων κτλ.).
Καλλυντήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλύνειν (στολίζειν, καλλωπίζειν), (ὀθ. ||. οὐδ.) Καλλυντήριον (τὸ), στολίδι, ἢ Καλλυντήρια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήν. τελουμένη κατὰ τὴν 10'. τοῦ Θαργηλιῶνος, (παρβλ. Πλυντήρια).
Καλλυντὴς, οῦ (ὁ), εὐχρηστότ. τὸ Καλλυντὴρ.
Κάλλυντρον (τὸ), (καθ' ὑπερβ. λέξ.) = Καλλυντήριον, στολίδι, (ἐν γέν.) ἐργαλεῖον πρὸς καλλωπισμὸν, (ὀθ. ἰδιαιτ.) τὸ σάρωμα, ἡ σκοῦπα.
Καλλύνω [κάλλος], Μ. υνῶ. Στολίζω, καλλωπίζω· (συνηθέστ.) συγυρίζω, παστρεύω, σκουπίζω κτλ. ||. (μσ.) σημαίνομαι· καμαρώνω.
Καλλωπίζω [κάλλος, ὠπή], Μ. ίσω. Καλλύνω τὴν ὄψιν. στολίζω (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν). ||. (μσ.) στολίζομαι· καμαρώνομαι· καμαρώνω· (μὲ ἀπαρ.) κάμνω τσιγκάσματα, προσποιοῦμαι ὅτι.

Καλλώπισμα (τὸ). πᾶν ὅτι γίνεται ἢ συντελεῖ πρὸς καλλωπισμόν, στολίδι.
Καλλωπισμός (ὁ). τὸ καλλωπίζεσθαι, στόλισμα, καμάρωμα· τσακίσματα· στολίδι.
Καλλωπιστής, οῦ (ὁ). ὁ καλλωπίζομενος (στολιζόμενος ὡς ἂν γυναῖκα, ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὰ στολίδια). « Εἶναι βούλου τὰ πεπὶ τὴν ἑαυτοῦ φιλοκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής, Ἰσοκρ.
Καλλωπιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς καλλωπισμόν.
Καλλωπιστικῶς, ἡ, ον. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιβλεπὴς πρὸς καλλωπισμόν.
Καλλωπίστρια (ἡ). θηλ. τοῦ Καλλωπιστὴς, ἡ στολίζουσα (μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν) ἑαυτὴν ἢ τὰς ἄλλας.
Καλλωβιλίζω, Μ. ἰσω. Περιπατῶ μὲ καλόβαθρα, (ὀθ.
Καλοβαθριστὴς, οῦ (ὁ). = Καλοβάτης.
Καλοβάθρον (τὸ), [καλὸν, βαίνω]. κατῆκι, ξυλοπόδαρον, (Γαλλ.) échasse.
Καλοβάμων, ονος καὶ
Καλοβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν μὲ καλοβαθρα. « Σχοίνων —, « Μανέθ., ὁ σχοινοβάτης.
†Καλολίμνη (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ διάγων καλὰν (εὐδαίμονα ἢ ἀνάπειρον) βίον.
†Καλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλοῦ φρονήματος, καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος.
†Καλοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ), (Γερ.) ὁ διδάσκων (παρακινῶν εἰς) τὸ καλόν.
†Καλοεργὸς (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ πράττων τὸ καλόν.
†Καλοήθεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ καλοήθους, χρηστοήθεια.
†Καλοήθης, ους-ους (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλῶν ἠθῶν, χρηστοήθης.
†Καλοιώνατος (ὁ, ἡ), [καλὸν, οἰωνίζομαι]. εὔοιωνος, καλοβρίζικος.
Καλοκαγαθία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ καλοκαγάθου, ἀγαθότης, εἰλικρίνεια, τιμιότης κτλ.
Καλοκαγαθικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καλοκάγαθον· φύσει καλοκάγαθος, ἐπιρρεπὴς πρὸς καλοκαγαθίαν.
†Καλοκάγαθος (ὁ, ἡ). (μτγν. καὶ ἀδαμ.) ἀντὶ Καλὸς κἀγαθὸς (ἴδε Καλὸς)· ἐνάρετος, τίμιος· (ἐνίοτε) γενναῖος· (ἐν γέν.) ἀνθρώπος καθὼς πρέπει.
†Καλοκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ξυλοκοπέω, [ἐκ τοῦ
Κᾶλον (τὸ), [καίω]. ξύλον (κυρ. ξηρὸν ἢ κεκμηκὸν διὰ καῦσιμον).
†Καλοπέδιλα (τὰ), (ἴσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Καλὰ πέδιλα. 2) (εἰς τὸν πλ.) ξύλινα πεδίκλα τὰ ὁπ. βάλλουν εἰς τὰ πόδια τῆς ἀγελάδας ὅταν τὴν ἀρμέγουν.
Καλοπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Καλόπους [κᾶλον, πούς], οδος (ὁ), (κατὰ λέξ.) ξυλοπόδαρον, (συνήθ.) τὰ καλεῖσθαι (καλαποδοὶ) τῶν κουντουράδων. « Ἐνὶ καλάποδι πάντας ὑποδέδυσι, « Παρεμ.
Καλόπης, οδος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλίπους.
†Καλοπρόσωπος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιπρόσωπος.
†Καλιρρήμοσύνη (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιρρημοσύνη.
Καλὸς, ἡ, όν, (τὸ συγκρ. Καλλίων καὶ [σπν.] Καλλιώτερος, ᾗ τὸ ὑπερθ. Κάλλιστος) (κυρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Αἰσχρὸς

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

θηλ.) = Εὔμορφος, ὡραῖος· νδστιμος· δεξιαγάπητος· ἡδονικός· ἐκλεκτὸς κτλ. (κατ' αὐτὴν τὴν σημ. ἐσνειθ.ζον νὰ γράφουν εἰς τοὺς τοίχους:) « Ὁ θεῖνα καλός, » Δρχμ. » Ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, » Θκρ. »Καὶ τὰ ῥόδον καλόν ἐστιν, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει, » αὐτ. « Χωρίον καλόν, » Δξ. « Λιμὴν καλός, » Ὀδ. Ζ. « Καλὸς οἶνος, » Γρφ. « Ἀργύριον τό τε καλὸν καὶ τὸ κιβδήλον, » Ξεν. (ᾧ εἴρων.) »Καλὴν γε ὕβριν ἥμεν ἂν ὑβρισμένοι, » Δμ.

2) = Ἀγαθός, χρηστοήθης, δίκαιος, τίμιος, ἐνάρετος κτλ., (ὁθ.) » Καλὸς κἀγαθὸς (ἴδε Καλοκἀγαθὸς), » Ξεν. (Οἰκον. Στ'. 15). 3) ἁρμόδιος, πρόσφορος κτλ. » Ἦν καλῷ (ἐνν. τόπῳ) θέσθαι, » Δξ. « Θάρσει, γύναι, ἐν καλῷ εἶμὲς, » Θκρ. ἐν ἀσφαλεῖ. » Ἐν καλῷ εἶης, » αὐτ., νὰ ζῇσε καλά, καλὸν νἄχῃς! » Ἐν καλῷ τοῦ πολέμου, » Θκ. » Εἰς καλόν (ἐνν. κειρέν) ἥκεις, » Πλάτ. » Ἐν καλῷ τοῦ βλάπτειν, » Ξεν. 4) ἐπαινετὸς, ἔντιμος. »Τυγχάνειν ἐν πολέμῳ καλῆς σωτηρίας, » Ξεν. ||. (οὐδ.) τὸ Καλόν καὶ (πλθ.) τὰ Καλά, Α'. (ἀφῃρημένως) ἡ ὡραιότης, τὸ Καλόν. Β'. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀρεστὸν ἢ ἐπιθυμητὸν ἢ πρόσφορον ἢ ἐπαινετόν. » Ὅττι καλὸν φίλον ἐσ', τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἔσσ', » Γνμ. (ὁθ. Φιλόκαλος). Γ'. (πλθ.) αἱ ἐπαινεταὶ πράξεις, ἡ ἀρετή. » Σοὶ δὲ καλῶν ἢ μὴ ἐστὶ τῶν εἰς διάγνωσις; Δμ. Δ'., αἱ εὐτυχίαι (τερπνότητες, ἀπολαύσεις, τὰ ἀγαθὰ) τοῦ βίου. » Τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά, » Δξ. » Πάντεσσι καλοὶς ἀτιτάλλει μιν, » Θκρ. ||. (ἐπιῤῥηματικῶς) Καλὸν ᾖ (πλθ.) Καλά, ἀντὶ Καλῶς. » Καλὸν ἀείδειν, » Ὅμ. π'Ὡς καλὸν ᾄσει, » Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Μετὰ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων, » Δκ. (ᾧ πλθ.) » Οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, » Ὅμ. » Καλὰ πάσχω. « Δξ. = Εὖ πάσχω.

Κάλος (ὁ), εὐχρηστόν. τὸ Ἀττ. Κάλως, (ὁθ.

Καλοστρόφος (ὁ, ἡ), = Καλωστρόφος.

†Καλοσύμβουλος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλὸς σύμβουλος.

†Καλοτὴς (ἡ), (σπνετ. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Καλλονή ἢ Ἀγαθότης.

†Καλοτίθηνος (ὁ, ἡ), ὁ καλῶς τιθηνῶν ἢ τιθηνούμενος, χαϊδεμένος, κανακάρης.

Καλοτύπας (ὁ), [κάλον, τύπτω], τὸ πτηνὸν Δρυοκολάπτης.

†Καλούφαντος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ῥύφης, Κύτηρις.

Καλοφόρος (ὁ, ἡ), [κᾶλον, φέρω], ὁ φέρων (κουβαλῶν) ξύλα καύσιμα.

†Καλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὔφρων.

Καλπάζω [κάλπη], Μ. άσω. (ἐπὶ ἵππου) Τρέχω πηδῶν (μὲ τὰ τέσσαρα), (Γαλλ.) galoper, (παρβλ. Τριποδίζω).

Καλπασμὸς (ὁ), τὸ καλπάζειν, τρέξιμον καλπάζοντος, (Γαλλ.) galop.

†Κάλπασος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρπασος.

Κάλπη (ἡ), [καλύπτω, καλύθη], (ἐνγλν.) = Ὑδρία, στάμνα διὰ νερόν, κουβᾶς. 2) (ἰδιαιτ.) ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς σάκπης τοῦ καυθέντος σώματος νεκροῦ. 3) τὸ ἀκεῦος ὅπου ἐβάλλον τὰς ψήφους. 4) εἶδ. τρεξίματος τοῦ ἁλόγου, (Γαλλ.) galop, (ὁθ.) ||. » Κάλπης δρόμος, « Παυσ. (Ἠλ. Α'. ἐ. 9), εἶδος ἱπποδρομίας, καθ' ἣν ὁ ἱππεὺς ὅταν ἔρθανεν εἰς διάστημά τι πλησίον τοῦ τέρματος, ἔπρεπε, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸν ἵππον του, νὰ πηδήσῃ κατὰ γῆς, καὶ κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, νὰ τὸν συνακολουθήσῃ μέχρι τοῦ σημείου.

Κάλπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κάλπις, ιδος (ἡ), = (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Κάλπη.

Κάλπος (ὁ), σπνττ. ἀντὶ Κάλπις.

Κάλτιος ᾧ Καλτίκιος (ὁ), [Λατ. calceus], ὑπόδημα ῥωμαϊκὸν, (ὁθ. τὸ κοιν.) κάλτσα, καλτσοῦνι.

Καλύβη (ἡ), [καλύπτω]. καλύβα, τσαρδάκι· μπαράκα.

Καλύδιον (τὸ). καλυβάκι.

Καλυβίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν εἰς καλύβην.

Καλυβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλύβαν.

Καλυκίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἐβγάζω) κάλυκας, μπουμπουκιάζω.

Καλύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλυξ.

Καλυκοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (στεφανωμένος μὲ) στέφανον ἀπὸ κάλυκας (ῥόδου).

Καλυκώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κάλυκας.

Καλυκῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὄψιν κάλυκος ῥόδου (ῥοδοκόκκινην).

Κάλυμμα (τὸ), [καλύπτω]. (ἐν γέν.) σκέπασμα, (ἰδιαιτ.) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) voile, (Τουρκ.) μαχραμᾶς ἡμαουδκί (ἴδε Δικαίαρχ. Βίος Ἑλλάδ.)· φλοῦδα καρποῦ ἢ ξένδρου, τοιώφλοιον, εἶδ. δικτύου, (ἰσ.) πεζοβόλος. (Π.) ἡ πλάκα τοῦ τάφου.

Καλυμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλυμμα.

Κάλυξ [καλύπτω], υκος (ἡ καὶ σπν. ὁ). ἡ θήκη ἡ περικλείουσα τὸ ἄνθος, (κοιν.) μπουμπούκι, (Τουρκ.) γοντζὲς (κατ' ἐξοχ. τοῦ τριανταφύλλου). 2) (μτμ.) «Ὅσος στολιδίου τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, καρφίτσα ἢ σκουλαρῆκι, (πρβλ. Καλαμίς). 3) εἶδος θαλασσινοῦ (πορφύρας), (ἴσ. ἢ κοιν.) καλογνώμη, (ἴδε Κάλυγη).

Καλυπτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Καλύπτρα, (κυρ. δέ) θηλ. τοῦ

Καλυπτὴρ (ὁ), = Κάλυμμα, σκέπασμα σκεπαστή· (ἰδιαιτ.) κεραμίδι ἢ σανίδι τῆς σκεπαστῆς, (Βλγ.) σωτρῆλι.

Καλυπτηριάζω, Μ. άσω, καὶ

Καλυπτηρίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ καλυπτῆρας. » Καλυπτηριεῖ τιθεὶς τοὺς καλυπτῆρας ὅλους ἐμ πηλῷ, » Ἐπγρφ.

Καλυπτήριον (τὸ), = Κάλυμμα.

Καλυπτὸς, ἡ, όν. Σκεπαστὸς, σκεπασμένος. (Π.) ὁ σκεπάζων (καλύπτων, περικαλύπτων) τι. « Σκεπαστὴ πιμελὴ, « Σοφ., τὸ ἐπίπλοον, (κοιν.) ἡ σκέπη.

Καλύπτρα (ἡ). σκέπη, σκέπασμα· (ἰδιαιτ.) τὸ λεπτὸν σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) voile, (ἴδε Κάλυμμα)· ;Καλύπτρον (τὸ), = Καλύπτρα.

Καλύπτω [συγγ. τοῦ γλύφω, κλέπτω, κρύπτω], Μ. ύψω. Σκεπάζω· (συνκδ.) κρύπτω· σκοτίζω, (μτφρ.) ἀμαυρόνω, ἀτιμάζω. » Μὴ κάλυπτε τὰς «θλι-ους Ἀθήνας, « Σοφ.

†Κάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Καλύπτω· σκέπασμα.

Καλυχαίνω, Μ. ανῶ. (κατὰ λέξ.) Ἐγκαθιδρύω χρῶμα· (συνκδ.) σπογγιάζω· (συνήθ. μτφρ.) εὑρίσκομαι ἐν θισμένος εἰς συλλογήν, μερμηνῶ (ἀπαρ.) σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου ἢ ἐπιθυμῶ νά, (παρβλ. Πορφύρω), (ἴδε καὶ

Καλὼν (ἡ), [καλὸς], κάλλης, κομψότης· ἡ θαλασσία πορφύρα· ἡ ἀπ' αὐτῆς κατασκευαζομένη πορφυρᾶ βαφή. 2) εἶδος ἄνθους, (ἄλλ.) Χρυσάνθεμον ἢ Μαργαρίτα μον, (Λατ.) calcha. 3) ὁ ἑλικοειδὴς σπειροειδὴς στέφανος (volute) τῶν Ἰωνικῶν κιονοκράνων.

†Καλχὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλκὶς

Καλῶδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλως, σπάγγας.

;Καλωπὸς (ὁ). καλὸς τὴν ὄψιν, εὔμορφος

Κάλως, κάλω ᾧ (σπνε.) κάλωος (ὁ). σχοινί, (κυρ.) καραβόσχοινον, παλαμόσκοινον· πό κάλω πλεῖν, « Θκ., = ῥυμουλκῶ· » Πάντα κάλω κινεῖν (ἐντείνειν, φέρεναι, ἀνασείειν κτλ.), « Παρομ., μεταχειρίζεσθαι κάθε τρόπον.

Καλῶς (τὸ συγκρ. Κάλλιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Κάλλιστα), ἐπίῤῥ. (τοῦ ἐπιθ. Κακῶς, θηλ.) Καλά, εὐμορφα, μὲ χάριν (εὔμορφον, νόστιμον, ἁρμόδιον, ἄξιον κτλ.) τρόπον. ὀρθῶς, δικαίως, ἀξίως κτλ. « Καλῶς ἔχω, « Λξ. εἶμαι καλά. «Καλῶς ἔχει ἢ γίγνεται, (καὶ ἰδιωτ.) » Καλῶς, « Λξ., πάγει καλά ἢ γίνεται· εἶνε ἀρκετόν. «Καλῶς ποιεῖς, « Λξ., καλὰ κάμνεις, ἢ ἔχεις δίκαιον ὁπόταν λῶς με ὑπέμνησας. « Φλῶρ., καλά (ἰδιωτ.) ᾽που μὲ τὸ ἐνθύμησες. « Θρκ., τό ξεχνοῦσα· μάλα τοῦτο ἔσημι, « Θρκ., τό ξέχνουσα· καλὰ καλά. » Κολῶς τοῦ πολέμου κατασταθῆναι, « Θκ., εὐδοκιμεῖν εἰς τὸν πόλεμον. »Οἷς τὸ ψεύσασθαι καλῶς γίγνεται σημεῖον, « αὐτ., ἐπιτηδείως. (ἐνίοτε ἢ ἰσχύει) » Καλῶς ποιεῖν (ἀναλογεῖ μὲ τὰ ἀνάφορ.· »Οὐδεὶς φθύνος, »Ἀπίστω Κέρδος κτλ.). » Τῶν ἀγαθῶν ἃ καλῶς ἐκτήσατες κέκτησθε, « Δμ. (ζηλ. καλῶς ἐκτήνῶς λέγομεν:) νὰ τὰ ἔχετε καλὰ νὰ τὰ χαίρεσθε! μὲ γειά σας ᾧ χαρά σας! (ἐνίοτε ἐκλαμβ. εἰρων. ἢ ἀπειλητ.) « Καὶ μέλει, καλῶς, « Ἀρχῦ. (Βάτρ. 1322) καλά, μή σὲ μέλει! νὰ τὸ θυμᾶσαι! ||. (δσάκις κεῖται ἐκ παραλλ. μὲ τὸ Εὖ, ἀναλογεῖ μὲ τὸ παρ' ἡμῖν διπλ. καλὰ καλά, ἐνλ. Πολλὰ καλὰ [σφιχτὰ, δυνατὰ κτλ.]) » Εὖ ᾧ καλῶς τὸν τράχηλον περιδῆσαι, « Πλ., (παρβλ. Εὖ).

Καλωστρόφος (ὁ, ἡ), [κάλως, στρέφω]. Σχοινοςρόφος, σχοινᾶς.

Κἀμ, Π. (πρὸ τοῦ μ) ἀντὶ Κατά. « Κἀμὲν, « Ὀδ. Τ., » Κἀμ μέσον, » Ἰλ. Λ.

Κἄμ', Π. (κατὰ κρ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Κάμοὶ, Καὶ ἐμέ.

Καμακίας [κάμαξ], ου (ὁ), εἶδ. αἰγὸς μὲ χονδρὴν καλάμην καὶ μικρὸν στάχυν.

Καμακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμαξ, κοντάρι (διὰ στύλωμα).

Καμάκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κάμακα, (ἐπιμ.) μακρὸς ἢ εὐθυτενὴς.

« Δόρυ καμάκινον, καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσαορον ἐστι, « Ξεν.

Κάμαξ [καμάσσω], ακος (ἡ). (κυρ.) εἶδος μεστοκαλάμου, (παρβλ. Δόναξ). (συνήθ.) κοντάρι (κυρ. διὰ στύλωμα κλήματος ἢ ζένδρου), γενιτσιὰ· ῥόπα ἐλαφρὸν, (Τουρκ.) τζίριτ. « Οἱ δ', ἐπεὶ λόγιαν ἤκουσαν, ἔσχον κάμακας, « Εὐρ. (ἅπαξ που εὕρηται καὶ ἀρσ.) » Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι, « (Αἰσχλ., παρὰ) Πλδ.

Καμάρα [κάμπτω], ας (ἡ). θόλος (συνκδ.) κάθε οἰκοδόμημα (δωμάτιον, ἀμάξι, πλοῖον) θολωτόν· (κοιν.) κάμαρα, (Τουρκ.) ὀντᾶς· (ἀνατομ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. (εἰς τὸν Πτόλ.) ζωνάρι στρατιωτικὸν, (Τουρκ.) κεμέρι.

†Καμαρεύω, Μ. εύσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καμαρόω. 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καμπυλόω, ώω (ῐ), ἢ 3) Καμπτεύω.

Καμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καμάρα, καμαράκι.

Καμαροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει καμάρας, τοξοειδής.

Κάμαρος (ὁ), = Κάμμαρος.

Καμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι εἰς εἶδος καμάρας. » Οἶκος κεκαμαρωμένος, « Ἐπγρφ.

Καμάρωμα (τὸ). κάθε τι εἰς εἶδος καμάρας· θόλος, καμάρα.

Καμάρωσις, εως (ἡ). λύγισμα εἰς σχῆμα καμάρας (θόλου)· κύρτωσις.

Καμαρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα καμάρας, κτισμένος μὲ καμάραις, θολωτός.

Καμαστὴρ, ῆρος (ὁ), ἀρχ. Π. ἀντὶ Ἰχθύς. « Φεύγετ' ὅσοι λύκκας ἢ λυφυίδας ἢ καμαστῆρας ἕξετε, « Ἐπιχρ., [ἐκ τοῦ

†Καμάσσω, Μ. άσω. Σείω, κουνῶ. πτερύσσομαι.

†Καμαστεύω, Μ. εύσω. Ἐξεργάζομαί τι μετὰ κόπου.

Καματηρὸν [κάματος], ἐπίῤῥ. Π. ἐπιπόνως, κοπιαστικά.

Καματηρὸς [κάματος], ἀ, όν. Ἐργατικὸς, ἐπίπονος. 2) βαρὺς· κοπιαστικὸς, ἐπιπονος. « Σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πεδήματα, « Ἀκ. 3) ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν· ταλαιπωρημένος· φιλάσθενος· ἄῤῥωστος. « Ἀπτόμενος καματηρῶν σωμάτων, « Δ. Ἀλ.

Καματηρῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, ἐπιπόνως, νοσερῶς.

Κάματος (ὁ), [κάμνω]. κόπος· κούρασις· δουλειὰ, ἐργόχειρον· ἡ διὰ κόπου ἀποκτηθεῖσα περιουσία, « Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον ἔδυσιν, « Ὀδ. Ξ. 2) (ἐνίοτε) νόσος. « Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φρονεῖν ἔχει κάματος, « Σιμωνίδ.

†Καματόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κάμνω, κοπιάζω· κουράζομαι.

Καματώδης, ους (ὁ, ἡ), = Καματηρὸς, κοπιαστικὸς, ἐπίπονος· κουρασμένος, ἀποκαμωμένος· φιλάσθενος, νοσώδης.

†Καμβαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαμβαίνω.

†Καμβαλὸν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καββαλον.

†Καμβαλὴς (ἡ), Π. [καταβάλλω], ὕβρις, λοιδορία.

†Καμβρίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Καταβρίζω, ἀμελῶ, παραμελῶ. (λέξις ἀνύπαρκτος ἐξ ἀπροσέκτου ἀναγνώσεως τοῦ « Ἐνθ' οὔτε δὴν ὀρίζοντα, « Ἰλ. Δ.).

Κάμε, Π. ἀντὶ Ἔκαμε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κάμνω.

Καμήλειος, α, ον. Καμηλήσιος.

Καμηλεμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος (ταξειδεύων πρὸς ἐμπόριον καὶ μεταφέρων τὰς πραγματείας του) διὰ καμήλων.

Καμηλήλαια (ἡ). ἡ διὰ καμήλων ὁδοιπορία· τὸ νὰ ἦνέ τις =

Καμηληλάτης [κάμηλος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ἀγωγιάτης καμήλων, καμηλάρης.

Καμηλίζω, Μ. ίσω. Ὑμοιάζω ἢ Μιμοῦμαι τὴν κάμηλον.

Καμηλίτης, ου (ὁ). καμηλάρης, καμηλιάτης.

Καμηλοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (ἱππεύων) κάμηλον.

Καμηλοβοσκὸς (ὁ). βοσκὸς καμήλων.

Καμηλοκόμος (ὁ). ἐπιμελητὴς καμήλων, καμηλάρης.

Καμηλοπάρδαλις, εως (ἡ). εἶδ. τετραπόδου (ὅμοιον κατὰ τὸν λαιμὸν μὲ τὴν κάμηλον καὶ κατὰ τὰ ποικίλματα μὲ τὴν πάρδαλιν), (Ἀραβ.) ζιράφφ.

Κάμηλος (ὁ τὸ ἀρσ. καὶ ἡ τὸ θηλ.), [ἐκ τοῦ Περσ. Γκαμήλ], ζ. καμήλα. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάμιλος

Καμηλοσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Σφάζω (πρὸς θυσίαν) κάμηλον ἢ καμήλους. (ὁθ.

Καμηλοσφαγὶς (ἡ). σφάξιμον (θυσιασμα) καμήλου ἢ καμήλων.

Καμηλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καμήλους.

Καμηλώδης, εος (ὁ, ἡ)· καμήλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος ἢ τὸ ἦθος.

Καμηλωτὴ (ἡ). ὑέρμα καμήλου· εἶδος ὑφάσματος (σαλὶ ἢ ταόχα) ἀπὸ μαλλὶ καμήλας, (ὁθ. τὸ Γαλλ.) camelot.

;Κάμιλος (ὁ). γονδρὸν σχοινί, γούμενα, παλαμάρι (ὁθ. τὸ Γαλλ.), cable.

Καμινάιος ἢ Καμιναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμβανόμενος ἀπὸ κάμινον (καμίνι). » Αἰθάλη—, « Γρφ.

Καμινεία (ἡ). τὸ καμινεύειν, ἡ περὶ τὴν κάμινον ἀσχολία· ἡ διὰ τῆς καμίνου ἐργασία. 2) (συνκδ.) ἡ ψωτιὰ τοῦ καμινιοῦ.

Καμινεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶς δήποτε τεχνίτης ἐργαζόμενος εἰς κάμινον, χαλκεύς, σιδηρουργός· κεραμεύς· ἀσβεστᾶς· (ἐνίοτε) μάγειρος κτλ.

Καμινευτὴρ, Π. ἀντὶ

Καμινευτὴς, οῦ (ὁ) = Καμινεύς.

Καμινευτικὸς, ἡ, όν. Καμινευτοῦ ἴδιος.

Καμινεύτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Καμινευτὴρ.

Καμινεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (Ἀσχολοῦμαι) εἰς τὴν κάμινον, εἶμαι καμινεὺς (μεταλλουργὸς, κεραμεὺς κτλ.). (μτφ.) Ψήνω εἰς τὴν κάμινον. » Γεννᾶται δὲ ἡ καθμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, « Δσκρ.

Καμινιαῖος, α, ον, Ζ. Καμινεῖος.

Καμίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμινος, καμινάκι.

Καμινίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς κάμινον.

Καμινοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καμίνῳ ὅμοιος.

Καμινόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ τῆς καμίνου. » Ἐν κεράμῳ νεοκμήτι καμινόθεν, « Νίκ.

†Καμινοκαύστης, ου (ὁ) καὶ Καμινοκαύστρια (ἡ). ὁ καίων τὰς καμίνους.

Κάμνος (ἡ). καμίνι, φοῦρνος (τῶν μεταλλουργῶν, τῶν κεραμέων, τῶν ἀσβεστοποιῶν κλπ.). 2) (σπν.) γωνιὰ ἢ θερμάστρα (;).

Καμινώδης, ους (ὁ, ἡ). (κυρ. γραῖα) ἡτις κάθηται ἀδιακόπως κοντὰ εἰς τὴν γωνιὰν (κάμινον), (κοιν.) στοχοποιπαίπαλη, παλιόγρικα.

Καμινώδης, εος (ὁ, ἡ). = Καμινεώδης.

Κάμμα (τὸ), [κάπτω]. εἶδ. ζυμαρικοῦ (τηγανήτου ἢ ψαθοῦρι) τυλιγμένου εἰς φύλλα ζάφνης (τὰ ὁπ. ἐλέγοντο διὰ τοῦτο Καμματίδες), (παρβλ. Καπούριον).

Καμμαρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Καμμάρος, καραβιδίτσα.

Καμματὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Κάμμα.

Κάμμαρος (ὁ), [κάμπτω] εἶδ. μικροῦ ζακιοῦ ἢ μεγάλης θαλαττ. καραβίδας, (Γαλλ.) homard, (παρβλ. Κάραβος).

Καμμαρῶσαι, Π. ἀντὶ Καταμάρψαι.

†Καμμὲν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κἀμ μὲν. Π. ἀντὶ Κατὰ μέν.

Καμμένω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Καταμένω.

Κᾶμμες, κατὰ κρα. ἀντὶ Καὶ ἄμμες, Δ. ᾧ Αἰολ. ἀντὶ Καὶ ἡμεῖς (Θκρ. ΙΓ', ΙΘ'.) ἢ Καὶ ἡμᾶς (αὐτ. ΚΘ', 2).

Καμμονὴ (ἡ), ἰων. ἢ Αἰολ. Π. ἀντὶ Καταμονὴ, [Καταμένω]. Ἡ ἐν τῷ μάχῃ ἐπιμονὴ καὶ ἡ διὰ ταύτης νίκη.

Καμμορέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

;Καμμορεύω, Μ. εύσω, Π. εἶμαι =

Κάμμορος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ μόρος]. κακομοιρας, ἄθλιος, ταλαίπωρος. ||. (οὐσ.) » Κάμμορον (τὸ) = Ἵππκρ., Νίκ., Δσκρ., εἶδ. καταψυκτικοῦ ἰατρικοῦ, (ἰσ.) κώνειον ἢ ἀκόνιτον.

Καμμύω, Μ. ύσω, ἀντὶ Καταμύω, (σώζεται κοιν. ἡ λέξ.) καμμύζω, κλείω τὰ 'μμάτια μου

Κάμνω [δάμνημι], Μ. καμοῦμαι (πρκ. Κέκμηκα, ἀόρ. β'. Ἔκαμον καὶ Π. Ἐκαμόμην)· (ἀμτβτ.) Προσπαθῶ· καπιάζω· βάλλω τὰ δυνατά μου· (ἐπιμ.) κουράζομαι, ἀποκάμνω, ἀποτθίνω· κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι· ἀῤῥωστῶ· νικῶμαι· ἀφανίζομαι κατὰ κράτος· (κατὰ μτχ.) ἀποθνήσκω. « Σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππου ὠχῇ, ἐγὼ δὲ χαλκπὸς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων, « Ξεν. « Οὐ δ' ἐ μάλα πολλὰ κάμοιτε, « Ἰλ. Θ. « Οὐδέ τι τεῖχος ἔην ἑκαμον ταινύων, « Ὀδ. Φ. » Ἀπ' ἄγρας κεκμηκὼς ἀμπαύεται, » Θκρ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἄλλ. κατὰ πρόσθιον. τοῦ κάμνοντος μέλους:) » Περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, « Ἰλ. Ε. (καὶ δοτ. προσδιορισ. τοῦ νοσήματος:) » Ἀνδράποδον κάμνον φθίῃ, « Πλάτ. (ἢ γεν. προθετ.) » Πρεσβύτης τε ἤδη ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων, « Ἡρωδ. » Τοῦ γαρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα τούτου σοι δεῖ μέλλειν, « Ξεν. » Ὅς ἂν κάμνῃ τῶν εἰκότων τούτων σοι ἐπιμελητέον πάντων, ὅπως θεραπεύηται, « αὐτ. » Τί δρῶλος ἰατροῦ, ὅς ἐπιμελοῖτο μὲν κάμνοντός τινος, ὃ,τι δὲ συμφέρον τῷ κάμνοντι ποιεῖν εἴη, τοῦτο μὴ εἰδείη, « αὐτ. (ᾧ πρὸς μτχ.) » Μὴ κάμῃς λέγων, « Εὐρ. » Πολεμίων καμόντων, « Αἰσχλ. » Νεὸς καμούσης πονεῖν πρὸς κύματι, « αὐτ. » Ψυχαὶ, εἰδώλα καμόντων, « Ἰλ. Ψ. «Στα-

Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνὸν πορθμῆα καμόντων, « Θκρ. » Ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηῶτας, « Θκ. 2) (μτβτ.) κάμνω, φθείνω· κατορθόνω ἡ ἀποκτῶ τι (διὰ κόπω). «Κάμον δυωκαίδεκα βωμούς, « Θκρ. » Αὐτὴ γὰρ νῆα κάμεν, « Ἀπλλν. » Μυσοῖσιν ἄστυ καμόντα, « αὐτ. » Πέπλοι, οὓς κάμεν αὐτή, « Ὀδ. Ο. » Σκῆπτρον τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, « Ἰλ. Β. (καὶ μσ.) » Νῆσον ἐκάμοντο, « Ὀδ. Ι., ἐδιόλευσαν, ἐκαλλιέργησαν, (κοιν.) ἔκαμαν. » Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα. « Ἰλ. Σ., ἀπεκτήσαμεν, (παρὸλ. Ἐργάζομαι ἢ Κάματος).

Κάμοι, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμοί.

Καμόμεσθα, Π. ἀντὶ Ἐκαμόμεθα, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Κάμνω.

Καμπαλέος, α, ον, Π. κυρτός, ἐπικαμπής.

†Κάμπεος, α, ον, = Καμπιος.

Καμπεσίγουνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βιάζων τινὰ νὰ κάμψῃ τὰ γόνατα (νὰ ταπεινωθῇ). » Ἐρινύος—, « Αἰσχλ.

Καμπεσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [κάμπτω, γυῖον]. τοῦ ὁπ. τὰ μέλη κάμπτονται (κινοῦνται). » Καμπεσίγυια παίγνια, « Ὀρφ., (παρὰ Κλμ.), ἡ κούκλαις.

Καμπὴ (ἡ), [κάμπτω]. λύγισμα· γύρισμα· (συνεκδ.) κλείσωσις, ἁρμός. ἀγκωνή· (ὀθ. Π.) = Καμπτήρ. (» Περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίεγαι πεπτωκότες, « Ἄρχφ. [καὶ μτφρ.] » Πάλιν τοι μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω, « Εὐρ., ἐπιστρέφω τὸν λόγον σου εἰς τὸ προκείμενον). (παρὰ μουσικ. καὶ μετρικ.) στροφή. « Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέ τινα καμπήν, « Ἄρχφ. (ὅθεν τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα τοῦ Φερεκράτους). »Ὥσπερ τὰς βαφάνους ὅλην καμπῶν με (τὴν μουσικὴν) κατεμέστωσε, « Πλ.

Κάμπη (ἡ), [κάμπτω]. ὁ τριχωτὸς σκώληξ τῶν φυτῶν, ἢ κάμπια. (ἴδε τὸ προηγ.).

Κάμπιμος, η, ον, Π. τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ κάμψῃ, (ὀθ.) « Δρόμος —, « Εὐρ., ὁ δίαυλος.

Κάμπιος, α, ον, = Κάμπιμος. » Δρόμος —, « Πύχ. (καὶ ἄλλ.) » Οὐτης τῆς σελήνης.. ἐπὶ καμπίου, « Πρκλ.

Καμπόδρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ὑπὸ κάμπης. » Φύλλον—, « Θ. Μαν.

Κάμπος (ὁ), Π. εἶδ. θαλασσ. κήτους, (ὀθ. ὁ Ἱππόκαμπος).

Καμπτὴρ (ὁ), = Καμπτή, γωνία· ἀγκωνή· (κυρ.) τὸ τέρμα τοῦ σταδίου (περὶ τὸ ὁπ. ἔπρεπε νὰ κάμψωσι οἱ δρομεῖς), (ἄλλ.) Νύσσα. » Ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκλύονται, « Ἀρχτ. (ᾗ μτφρ.) » Βίου—, « Στβ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Καμπτήριος, α, ον, = Κάμπιμος. ‖. (οὐσ. θηλ. Καμπτηρία (ἐνν. στήλη), Τζ., ὁ καμπτὴρ τοῦ Ἱπποδρόμου.

Καμπτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κάμψιν, λυγιστικός. » Δύκταλον δέ, τὸ μὲν καμπτικὸν κονδύλος· τὸ δὲ ἄκαμπτον φάλαγξ, « Ἀρχτ.

Καμπτός, ἡ, όν. Λυγισμένος ἢ δυνάμενος νὰ λυγισθῇ. ‖. (οὐσ.) «Καμπτός, « Βυζ., = Καμπτήρ.

Κάμπτρα (ἡ), = Κάμψα ἢ Κάψα.

Κάμπτω [συγγ. τῷ Κάμνω], Μ. κάμψω (πθ. πρκ. Κέκαμμαι κτλ.). Δυγῶ, λυγίζω, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) κλίνω, γέρνω. (καὶ μτφρ.) κινῶ εἰς συμπάθειαν, μεταπείθω, ἐξιλεόνω. » Γόνυ κάμπτω, « Λξ., γονυπετῶ, γοναπίζω. » Ἄμφω γοῦνατ' ἐκαμψεν, γείρατε, « Ὀδ. Ε. »Ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς γεν. προθετ.) « Κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξίστου πέτρᾳ, « Σοφ., (περιφρ.) ἀντὶ Κάθισον. (καὶ ἑλλ.) » Πῇ κάμψω; « Εὐρ., ποῦ νὰ καθίσω; ποῦ νὰ εὕρω ἀνάπαυσιν; (κοιν.) ποῦ νὰ γύρω; (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἐρινεὺς καμπτόμενος, « Θκρ. » Ἡ παῖς εἰς τοὔπισθεν καμπτομένη, τροχοὺς ἐμιμεῖτο, « Ξεν. (καὶ μτνμ. ἐπὶ μουσικ.) » Εἴτις κάμψειέ τινα καμπήν, « Ἀρχφ., ἂν κάμῃ κάμψιαν στροφὴν (κάνένα τσάκκισμα, λύγισμα τῆς φωνῆς). (καὶ πληρέστερον.) » Κάμπτει δὲ νέας ἀψίδας ἐκτὸς, « αὐτ. (καὶ μτφρ.) » Ὑψιρρόνων τίν' ἔκαμψε βροτῶν, « Πινδ., ἐταπείνωσε.

2) στρέφω, γυρίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Καὶ κάμψαντι τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα τῆς γῆς) ἐντός, « Πλ. » Μαλέαν κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε, « Στρβ. (καὶ ἑλλ.) » Περὶ νύσσαν κάμπτοντα (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὸ ἅρμα ἢ τὸν ἵππον), « Θκρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔλκυψ.) » Τήναν τὰν λαύραν κάμψας εὑρήσεις, « αὐτ. (ᾗ περιφρ.) « Κάμψε πάλιν θυμέλας οἶκων, « Εὐρ., νὰ ἐπιστρέψῃ. (καὶ μτφρ.) » Βίον κάμπτειν, « αὐτ., πλησιάζειν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, (ἴδε Καμπτὴρ), (ὀθ.) »Ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτει φρενῶν, « αὐτ., πλησιάζεις εἰς τὴν ἰδέαν μου.

Καμπυλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλον (κυρτὸν) αὐχένα, καμπυραλαίμης.

Καμπυλέομαι, Ιων. ἀντὶ Καμπυλλομαι.

Καμπύλη (ἡ), ἴδε Καμπύλος.

†Καμπυλίζω, Μ. ἰσω, ἡ

†Καμπυλιζω, Μ. άσω, ἀντὶ

Καμπύλλομαι (ἀόρ. Ἐκαμπυλάμην), Ιων. γίνομαι καμπύλος, γέρνω, καμπαριάζω.

Καμπυλογάμψος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκεκαμένος ἀπὸ) καμπύλας γραμμάς.

Καμπυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)- ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα καμπύλον.

Καμπυλόειες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καμπύλας.

Καμπυλόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην (κυρτὴν) πρύμνην.

Καμπυλόῤῥιν, ενος καὶ

Καμπυλόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην (κυρτὴν) ῥῖνα, καμπουρομύτης.

Καμπύλος [κάμπτω], η, ον. Κυρτὸς, καμπούρωτος. » Καμπύλη (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) γραμμή, « Μθμτ. ‖. (οὐσ.) Καμπύλη (ἐνν. ῥάβδος), ἡ τραβολέκκα (μαγκούρα) τῶν βοσκῶν καὶ χωρικῶν.

†Καμπυλοσαλπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σαλπίζων μὲ καμπύλην σάλπιγγα (μὲ κέρατον).

Καμπυλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ καμπύλου, κυρτότης.

†Καμπυλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. καμπύλος, καμπυλοειδὴς. » Κερκὶς—, « Κλμ., τὸ ἄρατρον, (ἄλλως γρφ. Καμπύλοχος, ᾗ ἐξηγοῦσιν Ἄρατρον μὲ τροχούς).

Καμπυλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμπτω, λυγίζω.

Καμψα [κάμπτω], ης (ἡ). (κυρ.) καλάθι, κορίνι. (συνήθ.) πλεκτὸν κιβώτιον, κόφαρον, (Τουρκ.) σεπέτι, (ἐν γέν.) σπυρίδωκι, (Ἰταλ.) κάσσα.

Καμψάκης, α (ὁ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ προηγ. ἀγγεῖον διὰ λάδι καὶ ἐν γένει διὰ ὑγρά, (κοιν.) σαμψάκι. 2) εἶδ. μέτρου χωροῦντος 4 ξίστας ἢ 96 ὀγγ.

†Καμψίγουνος (ὁ, ἡ), = Καμπεσίγουνος.

Καμψιδίαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμψας τὸν δίαυλον, διατρέξας ὅλης τὸ στάδιον (ἰδὲ πθ.) ταχυκίνητος.

Καμψίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμψα, σπιτάκι, σανδυκάκι· κασσετάκι.

Καμψίουρος (ὁ), τὸ ζ. ὁ σκίουρος.

Καμψίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Καμπεσίγουνος, ἡ· ταχύπους. » Ἐρινύος—, « Αἰσχλ.

Κάμψις, εως (ἡ). τὸ κάμπτειν ἢ κάμπτεσθαι, λύγισμα.

Καμψόδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετ' ὀδύνης καμπτόμενος (λυγιζόμενος), πονῶν ἀπὸ τὸ πολὺ λύγισμα.

Καμψὸς, ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπύλος, λυγισμένος.

Καμὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Κάμνω.

Κάμων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Σκαμμόν.

Κᾶν, ἀντὶ Κὰν ἢ Καὶ ἐάν. (ὑποτ. τοῦ ὑποτ.) » Κᾶν θέλῃς, « Θκρ. (καὶ μτχ. ἐναντιωματ.) » Κᾶν ἄνηρ σοφὸς, « Μέν., καὶ μ' ὅλον ὅτι, ἀλλὰ » Κᾶν, εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ Πλάτ., τούλάχιστον.

Κάν, Π. ἀντὶ Καὶ ἐν.

Κάν, Π. (πρὸ τοῦ ν) ἀντὶ Κατά. » Κάνδυμον, « Ὀβήδ., (ἄλλ. γρφ. Καυνόμενον).

Κανάβευμα (τὸ), = Κάνναβος.

Κανάβιγος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ζῦγρες μεύων πρὸς κάναβον. » Σῶμα—, « τὸ πολλὰ λιγνὸν, τοῦ ὁπ. μετρούντω ἡ φλέβαις.

Κάναβος (ὁ), [κάνναβις]. ἀνατομικὸν σῶμα δίον (σκελετὸν παρισταν τὰς φλέβας μόνον) τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, (ἐν γέν.) σχέδιον, πρότυπον, (Γαλλ.) canevas (κυρ. δὲ) τὸ πρόπλασμα (ἀπὸ χῶμα ἢ χιόνι) τῶν ἀγαλματοποιῶν, (Γαλλ.) modèle.

†Κανάζω, Μ. άξω, = Καναχέω, κάμνω κάτον (θορυβον), (εὐχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Ἐγ[Ἐπεγ, Δι]κανάζω).

Κάναθρον (τὸ), [κάνηθρ]. ἁμάξι (κυρ. διὰ γυναῖκας) σκεπασμένον μὲ ὑφάνιον ἢ καλάθι νον πλέγμα, (Τουρκ.) κοσσὶ.

Κανάσσω, Μ. άξω, = Καναζῶ.

†Κανασταῖον (τὸ) καὶ

Κάναστρον (τὸ), [κάνης]. παναῖρι, κάνιστρον. 2) (καταχρ.) σκεῦος πήλινον (πιάτον) εἰς σχῆμα κανίστρου.

Καναφόρος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κανηφόρος.

Καναχέω-ῶ, Μ. ἠσω, Π. κάμνω κρότον, βρύχω, ἠχολογῶ. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ (νὰ ἀντηχήσῃ). » Μέλος—, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Καναχὴ (ἡ), [καναζῶ], Π. βοὴ, κρότος, κτύπος, ἦχος (ὁποιοσδήποτε). » Πᾶήλης βαλλομένη καναχῇ ἔγεν' ἀμφι. Ἰλ. Π. »Ὑδάτων καναχῇ πέλεν, « Ἀμφ. « Χρυσοῦ καναχῇ, « Σοφ. (ὅθ. Καναχηδὰ καὶ Καναχηδὸν, ἐπίῤῥ. Π. βόρυβον, μὲ κρότον, μὲ βοήν.

Καναχήπης, οδος (ὁ, ἡ), Μ. ὁ κάμνων κρότον (καναχὴν) μὲ τοὺς πόδας του. » Ἵππος—, « Ὄππ.

Καναχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (καναχὴν), θορυβώδης. ‖. (τὸ οὐδ.) Καναχές, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Καναχηδόν.

Καναχίζω, Μ. ἰσω, Π. = Καναχέω.

Καναχὸς, ἡ, όν, Π. = Καναχής.

Κανδαῖος (ὁ), [καλω, δαίω], Π. ἐπώνυμον τοῦ Ἄρεως.

Κανδαύλος (ὁ), [Λυδ.]. εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ ἀλλᾶντι γάλα ἢ τυρὶ ἢ ἄνηθον μὲ κρεασάρωμον, ταρύπητα.

Κανδαυων, ονος (ὁ), = Κανδαῖος.

Κανδήλα (ἡ), [καλω, δαίω], Δατ. candela, λαμπτὴρ, λυχνάρι σκεπαστόν, φανάρι.

Κανδίδη (ἡ) ᾗ

Κανδίδος (ὁ), = Κύνδαυλος.

Κάνδιος [Περσ. συγγ. τῷ Μανδύας], υος (ὁ), εἶδ. Περσικοῦ ἐπανωφορίου μὲ μανίκια. (Τουρκ.) καφετάνι. (τοῦ Κάνδυος τὸ χρῶμα κλωνίζεται εἰς νομισμά τι ἀργυροῦν [τετράδραχμον] Ὀρόδου τοῦ Ἀ΄ Ἀρταξέρξου καὶ τῆ Ἑλλην. Εἰκονογραφίᾳ Visconti, Tab. 49, 18).

†Κανδυλάβη(νη), ης ᾗ

Κανδύλαυλ(ις), εως (ἡ), [κάνδυος]. ἀρώμ. ἢ καθάρτιον διὰ φορέματα, (παρὸλ. Ζυνδ.).

Κανέα, ᾶρ. ἡ μέλλ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καίνω.

Κάνειον (τὸ), = Κάνεον. 2) σκέπασμα ἀγγείου (ἔχον εἰς τὴν κορυφὴν σωληνάριον διὰ τὸ βούτσταμα).

Κάνεον ᾗ (κρσ.) Καυοῦν (τὸ), [κάννα]. παιγνίδι (κυρ. ἀπὸ καλάμια), κάνιστρον (κατ' ἐξ.) ἀγγεῖον εἰς εἶδ. κανίστρου.

Κάνεφ (ἡ), ὁριῶτ. κατ' ἐτυμολογ. ἀντὶ Κάννη.

Κανῆν, Δ. ἀντὶ Κανεῖν.

Κάνης, ητος (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε πλέγμα ἀπὸ καλάμια (κάννας), (ἰδίως.) κυρ. ψαθίνου σκιαδίου ἢ ὁμπρέλλας (ᾗ), (ἰταρὸν, Θήλια).

Κανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., καλάθι ἢ ὁμπρέλλιτσα (ᾗ), (ὁ Κορ. ἀπ' Ἐγ[Ἐπεγ, Δι]κολογεῖ τὸ κοιν. κανάτι).

Κανηφορικὸς (ὁ), ὁ πλέκων κάνητας.

Κανηφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τὰς τελετὰς τὸ ἱερὸν κανοῦν, εἶμαι κανηφόρος.

Κανηφορία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Κανηφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. παρθένος) ἥτις ἦτον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς εἰς τὰς Παναθηναικὰς πομπὰς τὸ ἱερὸν κανοῦν (κάνιστρον) τὰ περιέχον τὰ διὰ τὴν τελετὴν προσδιωρισμένα σκεύη ἢ ὥρα. Κανηφορίς (ῆ). (ἄπελος), εἶδ. κλήματος, (ὁρ.) ὡ Καυκαρίτης οἶνος τοῦ Πλησίον Ἀργους.

Κανθαρίζω, Μ. ἰσω, γρμτ. = Τανθαρίζω.

Κανθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάνθαρος (ἐντομον), (ὑποκορ. τοῦ Κανθάρος (ἰχθύος).

Κανθαρίς (ἡ), ἰατρικὸν ἀντὶ Κανθάρεως.

Κανθαρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντόμου, (κατὰ τὸ βραδύστομα).

Κανθαρίτης, ου (ὁ), (κυρ. Οἶνος), ἴδε Κανθάρεως.

Κανθαροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κανθάρου, ὅμοιος μὲ κάνθαρον.

Κάνθαρος (ὁ), [κάνθος], εἶδ. ἐντόμου, (κοιν.) σκάθαρος καὶ ἀσκάθαρος. » Αἰτναῖος—, « Ἀρχφ., Αἰλ., ὁ μέγας. 2) εἶδ. ὑψαρίου, Μαυρόψαρον. » Ἰχθὺς κάνθαρος, ὃ; πέτρησιν ἀεὶ λεπρῇσι μέμηλεν, « Ὀππ. (ὅπου ὁ Σχλ.) » Δύο δέ εἰσι γένη κανθάρων· τὸ μὲν ἓν ὃ καλοῦσιν οἱ πολλοὶ Τριχαῖον· τὸ δὲ ἕτερον, γομφαρίοις ὅμοιον. 3) εἶδ. πλοίου. » Ναξιουργὸς—, « Ἀρχφ. 4) εἶδ. ποτηρίου, (ἴδε Ἀθήν.).

Κανθαρώδης, εως (ὁ, ἡ), = Κανθαροειδὴς.

Κανθαρώλεθρος (ὁ). τόπος τις εἰς τὴν Θράκην, ὅπου ἐμβαίνοντες ἐξωλοθρεύοντο οἱ κάνθαροι.

Κάνθεν, Ἀττ. κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ Καὶ ἔνθεν.

Κανθήλιος [κάνθος], α, ον. (κυρ.) Σαμαρωμένος. » Ὄνος—, « (Πασιδίππ. παρ') Ἀθ., (ὅθεν ‖ συνήθ. ὡς οὐσ.) ὄνος μέγας, (μτνμ.) εὐήθης, ἀναίσθητος, γομάρι· ἀνθρωπος. (κοιν.) γομάρι. » Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, ἀτέλεχος εἶ· εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος· εἰ δ' εὐαρεσῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος, « Δικαιαρχ. ‖. (τὸ οὐδ.) Κανθήλιον (τὸ), σαγμάρι. » Ἀποδόσθαι βούλομαι τὸν ὄνον αὐτοῦσι τοῖς κανθηλίοις, « Ἀρχφ.

2) » Τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς τιθέμενα ἐπικαμπῆ ξύλα πρὸς σκηνοπηγίαν, « Ἡτύχ.

Κανθὶς, ίδος (ἡ), θηλ. ὑποκορ. τοῦ

†Κάνθος (ὁ), [κάννα] βεργὶ λυγιστόν, (ὀθ.

Κανθὸς (ὁ), τὸ αἰσθητοῦν βεργὶ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, (ἄλλ.) Ἐπίσωτρον. 2) (μτνμ.) ἡ κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ. » Τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος ραντὴρ λέγεται.. τὸ δὲ ἕτερον παρώτιον, « Σχλ. 3) Π. (κατ' ἐλτ.) ὁ ὀφθαλμός. » Δειμαίνοντες ἄνακτος ἑοῦ πυριλαμπέα κανθόν, « Ὀππ.

Κανθώδης, εος (ὁ, ἡ). λυγισμένος ἐν εἴδει καυθοῦ, καμπύλος.

Κάνθων, ωνος (ὁ), Κανθήλιος, μεγάλος γάϊδαρος ἢ κάθαρος.

Κανίας, ου (ὁ). (κάλαθος) πλεγμένος ἀπὸ κάννας (καλάμια).

Κανίκλειον (τὸ), = Κάνειον, (μτγν.) καλαμάριον.

Κᾶνις, Δ. ἀντὶ Καὶ ἄνευ.

Κανισκιον καὶ Κάνιστρον (τὸ), = Κάνεστρον, κανίσκι, κανιστράκι. (εἰς τοὺς Βιζ καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς) ἀντὶ Δῶρον. » Ἀποστέλλει τὸν πρῶτον ἄνθρωπον μετὰ μεγάλου κανισκίου πρὸς τὸν βασιλέα, « Πορφυρογ.

Κάννα, ης (ἡ), ἴδε Κάννη.

Κανναβίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω μὲ κανναβίδα (κανναβόσπορον).

Καννάβινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κάνναβιν, κανναβήϊνος.

Κάννεις [κάννα], εως (ἡ), τὸ γνωστὸν φυτὸν κανναβὶ (συνεκδ.) στουππὶ ἢ ὕφασμα κανναβῆ = κανναβόπανον.

Κανναβὶς, ίδος (ἡ). τὸ σπέρμα τῆς κανναβέως, κανναβόσπορι, κανναβόσπορος.

Κάνναθρον (τὸ), = Κάναθρον.

Καννεύτας, Π. ἀντὶ Κατανεύσας.

Κάννη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Κάννα, [Ἑβρ. qanéh], (κυρ.) κάλαμος, (Δατ.) canna. 2) (συνεκδ.) πλέγμα (κυρ. διὰ περίφραγμα ἢ σκέπασμα) ἀπὸ καλάμια, (κοιν. πλοκὰς, καλαμωτὴ. » Κυδιᾷ ποτ' αὐ παλαίτας κάννας οὐρήσω, « Ἀρχφ. 3) (ἴσως) τὰ ἑκατέρωθεν τῶν πλοιαρίων πλέγματα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κυμάτων, (ἄλλ.) Πτακάλα.

Καννηταποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (πλέκων) τὰς κάννας τῶν πλοίων ἢ (ἐν γέν.) κάνητας.

†Καννόμον, Π. ἰσφαλμ. ἀντὶ Κὰν νόμον, ἴδε Κάν.

Καννωτὸς, ἡ, όν. Πλεγμένος (Καμωμένος) ἀπὸ κάννας, καλαμένιος.

Κανονάρχης, ου (ὁ). (ἐκκλησ.) ὁ ἀρχάνεος πρῶτος τῆς ψαλμῳδίας τοῦ κανόνος, (κοιν.) καλαγάρχης.

Κανονίας [κανών], ου (ὁ). (ἄνθρωπος) μακρὺς, ἴσιος καὶ λεπτὸς ὡσὰν καλάμι, (ἴδε Προσανέλλιν).

Κανονίζω, Μ. ἰσω. Ἰσάζω τι μὲ τὸν κανόνα· πράττω ἢ ἁρμόζω ἢ διωθετῶ τι κατὰ τοὺς κανόνας (τῆς τέχνης), διορίζω (διατάττω) τι ὡς κανόνα ἢ διὰ κανόνος. ‖. (πθ.) συμφωνῶ μὲ τὸν κανόνα.

Κανονικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατὰ τοὺς κανόνας· « Κανονικὴ τέχνη, « Μαθμτ., τὸ θεωρητικὸν μέρος (ἢ θεωρία) τῆς μουσικῆς, καὶ « Κανονικοὶ, « αὐτ., οἱ τῆς αὐτῆς ἀσχολούμενοι, οἱ κατὰ θεωρίαν μουσικοί. « Κανονικὰ βιβλία, « Ἐκκλησ., τὰ κανονισμένα (περιεχόμενα εἰς τοὺς κανόνας, εἷς τὸν κατάλογον). » Γράμματα—, « Βυζ., τὰ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς χριστιανοὺς περὶ τινος κανονικοῦ ζητήματος ἢ πρὸς αὔξησιν κληρικοῦ τινος δικαιούμενα. ‖. (οὐσ.) «Κανονικοὶ, « Καν., οἱ κληρικοὶ ἢ μοναχοὶ, καὶ « Κανονικὸν (ἐνν. τέλος), τὸ διδόμενον κανονικῶς ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν εἰς τὸν ἱερέα ἢ ὑπὸ τῶν ἐπαχθιτῶν εἰς τὸν ἐπίσκοπον.

Κανονικῶς, ἐπίῤῥ. Κανονικὰ, κατὰ τοὺς κανόνας.

Κανόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κανών.

Κανονὶς, ίδος (ἡ). ὁ κανὼν (ἢ ῥίγλα) τῶν γραφέων.

Κανονισμὸς (τὸ), = Κανὼν· ἔργον ἢ σύγγραμμα κατὰ τοὺς κανόνας. 2) = Κανονὶς. » Σελιδῶν κανόνισμα φιλοχθίνιον, « Ἐπιγρ.

Κανονισμὸς (ὁ), τὸ κανονίζειν (ἰσάζειν τι μὲ τὸν κανόνα ἢ διωθεῖσθαι [διατάττειν] τι κατὰ κανόνας). 2) (συνεκδ.) μέρος τι τῆς οἰκίας(;).

Κανοῦν (τὸ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Κάνεον.

Κανταῦβα, ἀντὶ Καὶ ἀνταῦβα.

Καντεύθεν, ἀντὶ Καὶ ἐντεῦθεν.

Καντηλίζω, Μ. ἰσω. Τρυγῶ (Ὑβαπαῶ Ξηραίνω) καθὼς οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγχιάλου πόλεως Καντηλα.

Καντισισμὸς (ὁ, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καγὼν [Κανὴν], όνος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθε

Δημοσια Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

ξύλον ἐντελῶς ('σὰν καλάμι) ἴσιον, τὸ ὁπ. (ἐπμ.) χρησιμεύει διὰ μέτρημα καὶ ἴσασμα ἄλλων σωμάτων· (ἰδιαιτ.) ἡ ρίγκλα τῶν γραφείων (» Γέγονεν ὀρθότερος κανόνος, « Νικαρχ.)· ὁ πῆχυς τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν οἰκοδόμων, ἡ ατόμη. » Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν, ᾧ διαγινώσκεται, « Αἰσχ. 2) ἡ γλῶσσα τῆς ζυγαριᾶς ἢ, τὸ αἰδηρον ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη τοῦ στατῆρος. 3) τὸ προσηρμοσμένον πλαγίως εἰς τὴν ἀσπίδα ξύλον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς πιάσιμον. 4) τὸ μασοῦρι ἢ ἡ πῆχη τοῦ ὑφάντου. 5) (μτν.) (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) τύπος, ὑπόδειγμα, πρωτότυπον, (καὶ προσδιορίζει τὴν ἀκρίβειαν ἑκάστης τέχνης), (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἀγαλματοποιοῖς) ἄγαλμά τι τοῦ Πολυκλείτου, (παρὰ δὲ τοῖς μουσικοῖς) τὸ μονόχορδον. 6) (γραμτ. καὶ ρτρ.) ὅρος γενικὸς ἀπαράβατος ἢ » Λόγος ἔντεχνος ἀπευθύνων ὁμοιότητι πρὸς τὸ καθόλου τὸ διεστραμμένον τῶν λέξεων. « 7) (ἐκκλησ. Δ') τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα. » Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτούς, « Γρρ. (Β') διάταξις (ἀπόφασις ἔγγραφος) συνόδου, νόμος. » Οἱ ἐν τῇ συνόδῳ ἐπίσκοποι καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγράψαντες, ἃ Κανόνας ὀνομάζειν εἰώθασι, « Σωκρ. » Ὁ κανὼν οὔτε πρόσθεσιν οὔτε ἀφαίρεσιν δίχεται, ἐπεὶ τὸ κανὼν εἶναι ἀπόλλυσι, « Χρσ. (Γ') τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν ἢ τῶν κληρικῶν. » Οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι, « Καν. » Ἀλλότριος τοῦ κανόνος ἔσται, « αὐτ. (Δ') ὕμνος τις ἐκκλησιαστικὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θ' ᾠδῶν τῆς Π. Γρφ. (ἴδε Σωζόμ. Δ', κγ'.)· (Ε'.) φόρος, δόσιμον, (θθ. κοιν.) κανόνας, (ἀντὶ) ποινή, πρόστιμον. » Ὡς ἐμοῦ κανόνα τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβαλόντος, « Ἀθανάσ.

Κανών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. θ'. τῆς μτχ. τοῦ Καίνω.

Κάνωπον (τὸ), [ᾰ]. τὸ ἄνθος τῆς κουσουξυλιᾶς.

Κανωτός, ἡ, όν, = Καυνωτός.

Κἀξ, Π. ἀντὶ Καὶ ἐξ.

Κἀπ, Π. (πρὸ τοῦ π καὶ φ.) ἀντὶ Κατά. « Κἀπ πεδίον, « Ὅμ. » Κἀπ φάλαρα, « αὐτ.

Καπαγώνιος, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐπαγωνιος. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἀγ. 611: ὁ Σχλ. τὸ ἐξέλεξεν ἀντὶ Καὶ ἀπαγωνιος).

Καπάνεξ [καπάνη], ακος (ὁ). τὸ πλαγινὸν ἀκκουμβιατῆρι τῆς καθέδρας τοῦ ἁμαξηλάτου.

Καπανεύς, έως καὶ

Καπανευτής, οῦ (ὁ). ὁ διευθύνων τὴν καπάνην, ἁμαξηλάτης.

Καπανεύω, Μ. εσω. Διοικῶ τὴν ἅμαξαν, εἶμαι ἁμαξηλάτης, [-κ τοῦ

Καπάνη (ἡ), Θεσσαλ. ἀντὶ Ἀπήνη, ἅμαξα (Θεσσαλική). 2) (ἰδιαιτ.) τὸ ἀπισθεν ἀκκουμβιατῆρι τῆς καθέδρας τῶν ἁμαξηλάτου.

Καπανίζω, Μ. (σω, = Καπανεύω.

Καπανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς καπάνην, ἁμαξιαῖος· (Κωμ.) μεγαλοπρεπής, πομπώδης.

Καπάνια (τὰ). τὰ λωρία τῆς ἁμάξης.

Κἄπειτα, Π. ἀντὶ Καὶ ἔπειτα.

Καπέτις [κάπη], ιδος (ἡ), εἶδ. μέτρα χωροῦν δύο κοτύλας.

Κάπετος (ἡ), Π. [σκάπτω]. λάκκος· τράφος· τάφος. (ἐν γέν.) χάσμα, καίλωμα· χαραγμάδα.

Κάπη (ἡ), [κάπτω], Π. φάτνη (παχνί) ἢ ἡ ἐν αὐτῇ τροφὴ τῶν ἀλόγων.

Κάπηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν φάτνην.

Καπηλεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ καπήλου, μεταπώλημα ἢ λιανοπούλημα διαφόρων πραγματειῶν (κυρ. δὲ οἴνου).

Καπηλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ καπήλου (τοῦ μεταπράτου), (κυρ.) κρασοπωλεῖον.

Καπήλευμα (τὸ). νόθευσις (οἴνου), δόλωμα.

Καπηλευτής, οῦ (ὁ), = Κάπηλος.

Καπηλευτικός, ἡ, όν. Καπηλευτοῦ ἴδιος, καπηλικός.

Καπηλεύω, Μ. εύσω. Πωλῶ ('Εμπορεύομαι) ἢ Μεταπωλῶ τι ὡς κάπηλος· (συνεκδ. καὶ μτφρ.) νοθεύω ἢ προδίδω τι δι' αἰσχροκέρδειαν.

Καπηλικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κάπηλον, ἴδιος καπήλου. (μτφρ.) ἀπατεών, δόλιος. » Ἀγορασία καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, « Ἐπγρ., (κοιν.) λόγια τοῦ καπηλειοῦ. » Καπηλικῶς χρῆσθαί τινι, « Δίλ., ἐμπορεύεσθαι αἰσχροκερδῶς μέ.

Καπήλιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καπηλεῖον.

Καπηλίς, ίδος ἢ ίδος (ἡ). γυνὴ κάπηλος (μεταπράτις ἢ καπήλισσα).

Καπηλοδύτης [καπ. δύομαι], ου (ὁ). ὅς τις κυλίεται πάντοτε εἰς τὰ καπηλεῖα, μέθυσος, ἄσωτος.

Κάπηλος (ὁ), [κάπη]. (ἐν γέν.) μεταπωλητὴς ἢ λιανοπώλητὴς (κυρ. ἐδωδίμων)· (ἰδιαιτ.) κρασοπώλης, κάπηλας· (συνεκδ. καὶ μτφρ. || ὡς ἐπίθ.) δολωμένος, νοθευμένος, ἀπατηλός, κίβδηλος. » Κάπηλα ῥήματα, « Αἰσχλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Καπηλικός. » Βίος—, « Δ Ἀλ. « †Καπήριον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καπύριον.

Καπητόν (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τὴν κάπην (φάτνην) πρὸς τροφὴν τῶν ἀλόγων.

Κἄπι, Π. ἀντὶ Καὶ ἐπί.

†Κάπιον (τὸ), [κάπη], κατὰ διάλεκτον, τὸ ακόρδουν, (Λτ.) οὖμα.

Καπίθη (ἡ), = Κάπετος.

†Καπναυγής [καπνός, αὐγάζομαι], ές (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Καπνοσκόπος, Καπνόμαντις.

Καπνεύω (χωρὶς Μ.) Π. ἀντὶ Καπνίζω.

Καπνέλαιον (τὸ), (ὠνομάζετο εἰς τὴν Κιλικίαν) ἡ αὐτοφυὴς ἢ πρωτόρρυτος ῥητίνη.

Κάπνη (ἡ), = Καπνοδόχη, γωνιά.

Καπνηλὸς (ὁ, ἡ), Π. καπνισμένος, βρωμῶν καπνιλαν.

Καπνηρός, ά, όν. Καπνοειδής, καπνόχρους.

Καπνία (ἡ), (ἄμπελος) ἡ ἄλλ. Καπνίας.

Καπνίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ γεῦσιν καπνοῦ. » Αἴθος—, « Ἀλέξ. Τραλλ. » Οἶνος—, « Ἀρχφ., ὁ καπνιζόμενος ἀπὸ τὴν λεγομένην καπνίαν ἄμπελ ἢ καπνιζόμενος ἐπίτηδες ἵνα ἰσοβ ἢ (συνεκδ.) ἀντὶ Παλαιός, (ἐν γέν.) λεκτός.

Καπνιάω-ῶ, Μ. άσω, Καπνίζω (μτβτ. ἀμτβτ.)

Καπνίζω, Μ. ισω. (μτβτ.) Κάμνω ἢ γάζω (Ἀναδίδω) ἢ Παθέτω τι εἰς ἢ σχλῶ μὲ τὸν καπνόν. (συνεκδ.) (ἀνάπτω) φωτιὰν· μαγειρεύω. » Κάπ σάν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνο το, « Ἰλ. Β. » Καπνίζειν αὐτοὺς ποιουμένους τοὺς παῖδας, « ἀμ. διαλύομαι εἰς (ἢ ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ καπνόν. » Οἱ ἐξώφθαλμοι καπνίζο μᾶλλον, « Ἀρχ.

Καπνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καπνός, ἀλίγ (μόλις φαινόμενος) καπνός.

Κάπνιος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἄμπελος) εἰς τὰ σταφύλια φαίνονται ὡς ἂν νὰ ἔχ χρῶμα καπνοῦ.

Κάπνισις, εως (ἡ). κάπνισμα.

Κάπνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καπνίζεται θυμίαμα). 2) = Καπνισ.ς.

Καπνιστικός, ἡ, όν. Ὁ φύτει καπνίζ

Καπνιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν καπνόν, καπνισθεὶς ἵνα στηνοσ τὴν μυρωδιάν).

Καπνοβάτης, ου (ὁ), (τὸ θυμ.) βάτης.

Καπνοδόκη (ἡ) καὶ

Καπνοδοχεῖον (τὸ) καὶ

Καπνοδόχη (ἡ). (ἀρχ.) τρύπα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μαγειρείου ἢ τῆς κάμαρ 'βγαίνῃ ὁ καπνός. (μτγν.) πυρ τι ἐξέχον τῆς αἰσγῆς οἰκοδομ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, γωνιὰ, [ἐκ τοῦ κ., [ἐκ τοῦ

Καπνοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ἀλί μενος) τὸν καπνόν.

Καπνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ Καπνῷ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Καπνομάντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύ τῆς παρατηρήσεως τοῦ καπνοῦ, (ἴδε πναυγής).

Καπνοπάτης, ου (ὁ), Π. [καπνός. ἢ πατέομαι]. ὁ ζῶν (τρεφόμενος ἐ θυσκόμενος καθὼς οἱ Σκύθαι [ἴδε Δ', 202]) μὲ τὸν καπνόν, κυρ ἀντὶ Καπνιβάτης.

Καπνοπώλιον (τὸ), ὁ κάπηλος καπνοῦ πνίζων).

Καπνὸς (ὁ), [κάπτω] ὁ ἐξερχόμενος καυμένου σώματος ἀτμὸς. 2) τοῦ, (ἄλλ.) Καρυδιᾶς. (καὶ Τουρκ.) παχτερές.

Καπνοσφράντης, ου (ὁ), (Κωμ. γηλάρ ζῶν μὲ τὴν μυρωδιάν (μὲ τὸν κα

Καπνοτόκεια (ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (ἐκ λουσα) καπνόν, (μτφρ.) μαται μώλιος.

Καπνοῦχος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ πνοδόχος.

Καπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων πνόν.

Καπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Κα διαλύω (ἐξ οὗ. διαλύομαι) εἰς κα

Καπνώδης, εος (ὁ), ἐπίρ. -ωδῶς, δι ειδὴς, ἀκεπασμένος μὲ καπνὸν (μ ὄζ.) ἀκοτιμος.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καπνοβία (ἡ). δσμὴ καπνοῦ.•
Κάπος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ κῆπος.
Κάππα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου κ. « Τρία κάππα κάκιστα, « παροιμ., Καππαδόκαι, Κίλικες καὶ Κρῆτες, (ἴδε Κίππα).
Καππάριον (τὸ). (κυρ.) ὁ καρπὸς τῆς κάππαρις, (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ
Κάππαρις [ᾰ], ιος (ἡ), τὸ φυτὸν (ὁ θάμνος) ὅπου καρποφορεῖ τὴν κάππαριν. (συνκ. λγ.) τὸ φαγώσιμον μέρος (ὁ καρπὸς, τὸ μυομπουκί) τῆς.
Καππαστός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Κατάπαστος.
Καππαύω, Π. ἀντὶ Καταπαύω.
Καππεδίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάπ πεδίον, (ἴδε Κάπ).
Κάππεσον, Π. ἀντὶ Κατέπεσον, ἀόρ. τοῦ Καταπίπτω.
Κάππιεν, Π. ἀντὶ Κατέπιεν, ἀόρ. τοῦ Καταπίνω.
Καππαφόρος (ὁ, ἡ), ὁ ἄλλ. Κοππατίας (ἴπποις).
Καπυρίασσα, ἀόρ. ἀ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Καπυρίζω, Π. ἀντὶ Καπυρίζω. (ἄλλ. ἐμφ. χωρὶς ἀ. ἀγκ. Κάππυρος εὖσα, ἀντὶ Καπυρὸς οὖσα).
Καπυρίστας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Καταπαύστης, ἀναπαύων.
Κάπρανα, ης (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Κάπρος, ἀγριογουρούνα. (μτνμ.) γυνὴ ἀσελγής.
Καπρίζω, Μ. άσω, Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, γαβριάζω, (κυρ. ἐπὶ σκρόφας καὶ μετφ. ἐπὶ ἀσελγοῦς γυναικός).
Καπρία (ἡ), Καπρία (ἡ). ἡ ὠοθήκη τῆς σκρόφας καὶ τῆς καμήλας τὴν ὁπ. κάπτουν ἀπὸ μὲν ἄγονον τὸ ζῶον. 2) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον βγαίνει μετὰ τὴν ὠχρίαν ἀπὸ τοῦ αἰδοίου τῆς γρούνας, (Ἀρστ.), (παρβλ. Ἱστομανία).
Καπρίας (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κάπρον.
Καπρίδιον, Μ. άσω, = Καπράω.
Καπρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάπρος.
Καπρίζω, Μ. ίσω, = Καπράω.
Καπρικός (ὁ, ἡ), ἰων. ἀντὶ Κάπρειος, ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κάπρον. « Πρῶραι —, « Ἡρ., αἱ σχηματισμέναι εἰς εἶδος ῥύγχους κάπρου. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Κάπρος (μετὰ κατ' χωρὶς τοῦ Σῦς).
Καπρίσκος (ὁ). μικρὸς κάπρος. 2) εἶδ. ὀψαρ. (ἄλλ.) Μῦς, (ἰδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυπρίσκος).
Καπρόβολον (τὸ). κοντάρι (ἐμβόλιον) διὰ τοὺς κάπρους.
Κάπρος (ὁ), ὁ ἀνευνούχιστος χοῖρος (κυρ. ἐξ ἀγριοχοίρος.) 2) εἶδ. (ποταμ.) (χθ. ἔχει φωνάζει ὅταν γρουνί. 3) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός. 4) εἶδ. ἀρτ. τῶν μελισσῶν.
Καπρογόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύων κάπρους ἢ συνήθως κάπραν.
Καπρόω, Μ. ώσω, (ἐπὶ κάπρου) = Καπράω.
†Καπτὴρ (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλυπτὴρ), ῆρος (ὁ). σωλὴν πήλινος, (Τερκ.) κιάνι.
Κάπτω [ᾰπ], Μ. κάψω. Τρώγω ἢ Πίνω λαιμαργα, ἁρπάζω ἢ καταπίνω βιαστικά, (κοιν.) γάρτω. 2) Π. ἀναπνέω, ἀσθμαίνω. (μόνον εἰς τὸν πρκ. Κέκαφα, ἢ κατὰ μτχ.) « Κεκαφηότα θυμὸν, [λ. καὶ Ὀδ. Ε'. α, ἀγωνιῶντα, ψυχομαχοῦντα, (ἴδε καὶ Κάπυσσα).
Καπυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καπύριον.
Καπυρίζω [ᾰπυρὸς], Μ. ίσω. Καίομαι μὲ κρότον (καθὼς τὰ ξηρὰ φρύγανα ἢ τὰ φύλλα τῆς δάφνης). 2) (μτνμ.) γελῶ δυνατά, γαγλανίζω, (διότι κατὰ τὸν Σειρὰχ. « Ὡς φωνὴ ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως ὁ γέλως τῶν ἀφρόνων,» ἢ 3) (κατ' ἄλλ.) τρώγω καπυρὰ (τρυφερὰ) φαγητὰ, ζυμαρικὰ κτλ. (ἴδ. 4) (συνκδ.) ξεφαντόνω (κυρ. εἰς ἐξοχήν), (παρβλ. Ἀκτάζω).
Καπύριον (τὸ), [καπυρὸς], εἶδος ἢ μέρος ζυμαρικοῦ ξηροψημένον καὶ τραγανιζὸν, (Γαλλ.) croquette, (ἀπ' ἰδῶ ἐτυμολόγησεν ὁ Κορ. τὰ καβούρια σῦκα τῆς πατρίδος του), (παρβλ. Κάμμα καὶ Ψαθύριον).
Καπυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καπυρίζων (ξεφαντόνων εἰς ἐξοχήν), (ἐν γέν.) ἔκδοτος εἰς τὰς τρυφὰς καὶ τὴν σπατάλην.
Καπυρὸς [κάπτω], ὰ, όν. Ξηραμένος (κυρ. ἀπὸ καυστικὸν ἀέρα), (ἐν γέν.) ξηρὸς, στεγνὸς, κατάξηρος. (ἐπὶ ζυμαρικῶν) ξεροψημένος, τραγανιστὸς. (ἐπὶ ἀσθεν.) καυστικὸς. (συνκδ. ἐπὶ γέλωτος) θορυβώδης, καγχαστικὸς, (κοιν.) τραγανιστὸς, (ἴδε Καπυρίζω)• (κατ' ἔκτ.) εὐφρόσυνος, ἡδονικὸς, (παρβλ. Λαμυρὸς). « Καπυρὸν γελάσας, « Ἐπιχ., ξηρὰ-ξηρὰ καὶ νόστιμα, (παρβλ. Κραμβολέος). » Καπυρὸν συρίζω. « Λκ. » Καπυρὸν στόμα, « Θκρ., τὸ ψάλλον λιγυρὰς ᾠδάς.
Καπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξηραίνω (καὶ πθ.) Ξηραίνομαι, (ἐπὶ σανίδ.) σκεβρόνω, καμπουριάζω.
Καπυρώδης, εος (ὁ, ἡ). καπυρὸς τὸ εἶδος, ξηροψημένος.
Κάπυσσε, Π. ἀντὶ Ἐκάπυσεν (ὡς ἐκ τοῦ †Καπύω ἢ τοῦ Κάπτω), ἐξέπνευσε.
†Καπφάλαρα, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάπ φάλαρα, (ἴδε Κάπ).
†Κάπων [Λατ. capo], ωνος (ὁ). εὐνουχισμένος πετεινὸς, καπόνι.
Κάρ, Π. (πρὸ τοῦ ρ) ἀντὶ Κατά. « Κὰρ ῥόον, « Ἰλ. Μ. » Κάρ ῥα, « Ἰλ. Υ.
(Κάρ), καρὸς (ἡ,), (τὸ α βραχύ), [κείρω]. τρίχα (κυρ. ξουρίδι) τῆς κεφαλῆς. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Ἐν καρὸς αἴσῃ, « Ἰλ., ἴσιε μὲ μιὰν τρίχα, ὅηλ. ἴσα μὲ τὸ εἶποτε, (συνήθ., ἀν καὶ παρὰ τὸ μέτρον, τὸ ἀνάγκην εἰς τὸ-
Κὰρ, Καρὸς (ὁ), (τὸ α μακρόν). (κυρ. σκλάβος ἀπὸ τὴν Καρίαν (ἐπαρχ. τῆς μικρ. Ἀσίας . (συνκδ.) ἀξιοκαταφρόνητος, τιποτένιος.
Κάρα (τὸ), ἄκλ. Π., = Κάρη καὶ
†Κάρη, ας (ἡ). ἡ κεφαλή.
Καρᾶβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάραβος.
†Καραβὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κάραβος, (κοιν.) καραβίδα.
Καραβοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάραβον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καράβων.
Καραβοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον καραβοῦ.
Κάραβος (ὁ), [χάραττω, ἄρασσω]. ὁ κάνθαρος τῶν ξύλων, (ἴδ. τὸ Γαλλ.) scarabée, (παρβλ. Τερμῆνες). 2) (συνήθ.) ὁ ἀγναθώτὸς καὶ μικροπόδαρος στακὸς, (Τερκ.) μπότζέκι. 3) εἶδ. πλοίου, (ἴδιον κοιν.) καράβι, (παρβλ. Κάνθαρος).
Καραβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καραβοειδὴς.
†Καραγὸς (ὁ), (Τακτ.). ἡ διὰ τῶν ἀμαξῶν καὶ μηχανημάτων περίφραξις τοῦ στρατοπέδου.
Καραδοκέω-ῶ [κάρα, δοκέω], Μ. ήσω (κατὰ λέξ.) Κυττάζω (Παρατηρῶ) μὲ ὀρθὴν κεφαλήν• (ἐν γέν.) προσμένω (προσδοκῶ) ἀνυπομόνως, προσέχω (παρατηρῶ) νὰ ἰδῶ, καιροφυλακτῶ. « Καραδοκήσαντα τὴν μάχην ἢ πεσέται, « Ἡρ. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) « Ἐκαραδόκησεν εἰς ἐμ' ἡ βουλὴ πάλιν. « Ἀρρφ.
Καραδοκία (ἡ), τὸ καραδοκεῖν, ἀπαντοχὴ, προσδοκία.
†Καραιβαράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, -(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κορηβαρέω.
†Καρακάλλιον [Καράκαλλον(τὸ), [Λατ.], εἶδος καπότας μὲ κουκούλαν.
Καράμβιος (ὁ), = Κάραμβος (ὁ), (ἴδε Κεράμβυξ).
Καρανιστὴρ, ῆρος καὶ
Καρανιστὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ κόπτων τὴν κεφαλὴν, ἀφαιρῶν τὴν ζωὴν, θανατηφόρος. « Δίκη—, « Αἰσχλ. , ἡ κεφαλικὴ, [ἐκ τοῦ
Κρανον (τὸ), Π. Δ. = Κάρηνον.
Κάρανος (ὁ), [κάρα ;]. ἀρχηγὸς, πρῶτος, (κοιν.) κεφαλὴ, (παρβλ. Κύρανος].
Καρανόω-ῶ [κάρανον], Μ. ώσω. Π. ἀντὶ Κεφαλαιόω, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ (πρὸς ὃσα ἐκ ὀ.) λέγω κεφαλαιωδῶς.
Καρατομέω [κάρα, τέμνω], Μ. ήσω. Ἀποκεφαλίζω.
Καρατομία (ἡ). ἀποκεφάλισμα.
Καράτομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἀποκεφαλίζων. (προπαροξ.) ἀποκεφαλισμένος (Π.) κομμένος καὶ πεσμένος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τινος. «Καρατόμοις χιλιάσι,» Σοφ. παῖς κομμένας πλειάδας.
†Καρβέζω, Μ. άσω ἢ
†Καρβαίζω καὶ Καρβανίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ὡς-
Καρβὰν, άνος καὶ
Καρβανος (ὁ, ἡ), Π. [κάρ, βάζω], βάρβαρος.
†Καρβασα (τὰ). καραβόπανα, (ἴδε Κάρπασος).
Καρβάτινος, η, ον. Δερμάτινος. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ὑποδημάτων (ταφούκια) ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα, (ὅθ. ἡ Ἰταλ. scarpa).
†Καρβατιὼν, ῶνος ἢ ωνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καβαστιὼν.
Καρβαμέλη (ἡ). εἶδ. ψωμίου μὲ κάρδαμα.
Καρδαμίζω, Μ. ίσω. Ἔγω γεῦσιν καρδάμου, εἶμαι δριμὺς ὡσὰν καρδαμον, (μτφρ.) εἶμαι στρυφνὸς (δυσκολος) χαρακτῆρος. 2) ὁμιλῶ (φλυαρῶ) περὶ καρδάμων.
Καρδαμίνη καὶ
Καρδαμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ καρδαμοειδοῦς, (ἄλλ.) Ἰδηρὶς καὶ Δεπιδιον•
Καρδαμογλύφος (ὁ, ἡ)• κατὰ (λέξ.) γλύφων (σκαλίζων) τὸ σπόρον τοῦ καρδάμου, (ὅηλ) εἰς ὑπερβολὴν φιλάργυρος, ὀξυντοβελόνης. (παρβλ. Κυμινοπρίστης).
Καρδαμον (τὸ), [Περσ. καρδάμ], τὸ γνωστὸν φυτὸν καρδαμον• (συνήθ.) ὁ σπό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος του (τὸν ὀπ. ὕτρωγον, μάλιστα οἱ Πέρσαι, κατασκευασμένον μὲ ξύδι, καθὼς τώρα τὸ σινάπι, (Τουρκ. καρδάλι), (ζῶ.) » Καρδάμου κεκομμένου καὶ σεσηπμένου λεπτοῦ, « Πολύαιν. ‖. » Καρδάμων βλέπειν, « Κωμ. ἀντὶ Δριμὺ, ἀγριοκυττάζειν, πῦρ πνέειν.

Καρδαμόσπορον (τὸ). ὁ σπόρος τοῦ καρδάμου.

;Καρδαμύσσω(ττω), Μ. ύξω, = Σκαρδαμύσσω.

Καρδάμωμον (τὸ), [κάρδαμον, ἄμωμον], εἶδ. φυτοῦ ἢ σπόρου ἀρωματικοῦ, (Τουρκ.) κιακιουλές.

†Κάρδαξ [Περσ.], ακος (ὁ). στρατιώτης μισθωτός.

Καρδία (ἡ), [κῆρ, κέαρ]. ἡ καρδιὰ (κυρ. καὶ μτφορ.)· ἀνδρία, τολμη· νοῦς, πνεῦμα, φρόνησις. (ἐν γέν.) διάθεσις. » Ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν αὐτόν; « Πλάτ. 2) (μτνμ.) ὁ μυελὸς (ἡ ψύχα) τοῦ δένδρου, (ἀλλ.) ἐγκάρδιαν. (ἐν γέν.) ἡ μέση. » Εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, « Γρφ. 3) (καταχρ.) τὸ ἐπάνω στόμιον τοῦ στομάχου.

Καρδιακὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον. 2) = Καρδιαλγικὸς ἢ Στομαχικός.

Καρδιαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μὲ πονεῖ ἡ καρδιὰ (τὸ στομάχι) μου, ἔχω καρδιαλγίαν, [ἐκ τοῦ

Καρδιαλγὶς [καρδ. ἀλγέω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόνον εἰς τὴν καρδίαν (εἰς τὸν στόμαχον).

Καρδιαλγία (ἡ). πόνος εἰς τὴν καρδίαν (ὄηλ εἰς τὸ στομάχι), καρδιόπονος.

Καρδιαλγικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ πάσχων ἀπὸ ἢ συνδεμένος μὲ τὴν καρδιαλγίαν.

Καρδιάσεις, ιδος (ἡ). (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ὁ ἀριθμ. δ', ἡ πεντάς.

Καρδιάω-ῶ, Μ. άσω (;), = Καρδιώσσω.

†Καρδιοβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐγγίζομαι κατάκαρδα, λυποῦμαι καιρίως, στενοχωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Καρδιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλων (προσβάλλων, ἐγγίζων, ἐπενεργῶν εἰς) τὴν καρδίαν, καρδιακός.

Καρδιογνώστης, ου (ὁ). ὁ γνωρίζων τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας.

Καρδιόδηκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων (πληγόνων, θλίβων, κατατρώγων) τὴν καρδίαν.

Καρδιοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) καρδίας.

Καρδιοκαλάπτης, ου (ὁ). ὁ κατατρώγων (διαφθείρων) τὴν καρδίαν, (παρῳδ. τοῦ Δρυοκολάπτης),

Καρδιοπληκτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος εἰς τὴν καρδίαν, πληγωμένος κατάκαρδα.

†Καρδιοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόνον (λύπην) εἰς τὴν καρδιάν, πονεῖ ἡ ψυχή μου.

Καρδιόπονος (ὁ), = Καρδιαλγία.

Καρδιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (ἀναςρέφων ἢ μεταπείθων) τὴν καρδίαν.

Καρδιότρωτος (ὁ, ἡ), = Καρδιόπληκτος.

Καρδιουλκέω-ῶ [κ. ἕλκω], Μ. ήσω. Ἀναπαύω τὴν καρδίαν τοῦ θυσιασθέντος ζώου ἵνα τὴν ὁλοκαυτώσω ἢ τὴν παρατηρήσω σπλαγχνοσκοπικῶς.

Καρδιουλκία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Καρδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρδιουλκέω.

Καρδιοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρδίαν ἐσθίω.

Καρδιοφύλαξ, ακος (ὁ). πλάκα ἀπὸ μέταλλον τὴν ὁπ. ἐφόρουν οἱ στρατιῶται εἰς τὸ στῆθος διὰ προφύλαξιν τῆς καρδίας.

Καρδιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καρδιαλγέω, μοῦ πονεῖ ἡ καρδία ἢ τὸ στομάχι. 2) = Καρδιοβολέω. » Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου, « Γρφ. 3) = Καρδιωλκέω.

Καρδιωγμὸς (ὁ), = Καρδιαλγία, [ἐκ τοῦ

Καρδιώσσω(ττω), Μ. ώξω, = Καρδιαλγέω, ἔχω καρδιόπονον (κυψίματα μὲ ἀνακάτωσιν), ἢ 2) = Βουλιμιάω, » Τὸν στόμαχον ἐπιδάκνομαι ὑπὸ λιμοῦ, « Φώτ.

Καρδοπεῖον (τὸ). τὸ σκέπασμα τῆς καρδόπου. 2) = Παυσικάπη.

Καρδοποηλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκάπτων, κατασκευάζων) καρδόπους.

Κάρδοπος (ἡ), [;]. σκάφη (σκαφίδι) ὅπου ζυμόνουν τὸ ψωμί, ζυμωτῃρά. (ἐν γέν.) κάθε ξύλινον βαθουλὰν ἀκεῦος, κουκί, ξυλοπινάκα, 'γδί. » Καρδόπῳ ἐντρίψας, « Νίκ.

;Κάρειον (τὸ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρηνον.

Κάρη, κάρητος καὶ καρήατος (τὸ), (πλθ. καθ' ἑτερογένειαν, Τὰ κάρα), Π. Ἰων. ἀντὶ Κάρα, κεφαλὴ, κορυφή. » Ὀλύμπου κάρη, « Ἡσ. « Τοῦ (ναρκίσσου) καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει, « Ὅμ. (καὶ περιφρ.) » Ζηνὸς (« Ἰοκάστης) —, « Π., ἀντὶ ὁ Ζεὺς ἢ Ἰοκάστη, (παρβλ. Κάρηνον).

†Κάρη (ἡ), Ἰων. Π. (σπν. καὶ μτγν.) ἀντὶ Κάρα. » Κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη πεφόρητο, « Κάϊντ.

Καρηβάρεια (ἡ), = Καρηβαρία.

Καρηβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν, βαραίνει (καὶ Π. γέρνει) τὸ κεφάλι μου, [ἐκ τοῦ

Καρηβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (αἰσθανόμενος) βαρος εἰς τὴν κεφαλὴν, πάσχων καρηβαρίαν.

;Καρηβάρησις, εως καὶ

Καρηβαρία (ἡ). βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν ζάλη, κεφαλόπονος. (Π.) βαρὺ κεφάλι. » Ὀζαλέῃ βάκτρου καρηβαρίῃ, « Ἐπιγρ.

Καρηβαριάω-ῶ, = Καρηβαρέω, ἔχω καρηβαρίαν.

Καρηβαρικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς καρηβαρίαν.

†Καρηβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Βοῦζει ἀκόμη τὸ κεφάλι μου (Εἶμαι παραζαλισμένος) ἀπὸ ταῖς φωναῖς.

Καρηκομάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κάρη, κόμη], ἔχω μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλὴν, δὲν ξυρίζω τὰ μαλλιά μου, (μόνον εἰς τὴν μτχ. Καρηκομώωντες, τὴν ὁπ. ἴσ. διορθ. Κάρη κομόωντες).

Κεκρῆναι, πθ. ὑόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κάρηνον (τὸ), Π. = Κάρα, κεφαλὴ· κορυφὴ· ἀκρόπολις, πύργος κτλ. » Ὀλύμπια κάρηνα, « Ὅμ. » Πολέων κάρηνα, « αὐτ. (καὶ περιφρ.) » Βοῶν κάρηνα, « αὐτ. ἀντὶ Βόες, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) τόσα κεφάλια βόδια. » Νεκύων κάρηνα, « αὐτ., (παρβλ. Κάρη).

Κάρητι, Κάρητος, Π. δοτ. καὶ γεν. τοῦ Κάρη.

Καριδάριον καὶ **Καρίδιον** (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Καρὶς, καριδίτσα.

Καριδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κυρτόω (Καμπυλίζω) τι ὡσὰν τὴν καρίδα.

Καρίζω, Μ. ίσω. Μιαοῦμαι (ἡ Γάτα) τοὺς Κάρας, φέρομαι καθὼς οἱ Κάτοι.

Καρικηργὴς, έος (ὁ). Καρικῶς (Ἔπος Ἐπῶν, [ἐπμ.] Εὐτελῶς) εἰργασμένος, κακοφθειασμένος.

Καρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ἡ ἀνηκων εἰς τοὺς Κάρας ἢ τὴν Καρικὴ μοῦσα, « Πλάτ., ἢ ἐπικὴ θρηνῳδία, τὸ μυρολόγι. » Καρικὸν μύρον ἢ ἔλαιον), « Ἀπκρ., εἶδος ἀμφῆς ἢ πομμάδας.

Καρίνη (ἡ), γυνὴ ἀπὸ τὴν Καρίαν ἢ ἡ συνήθως ἐμασθοῦτο ἵνα μυρολογῇ νεκρούς, μυρολογήτρια.

†Καριόω-ῶ, Μ. ώσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρόω ἢ Δ. ἀντὶ Κηριόω.

Καρὶς, ίδος καὶ ίδος (ἡ). τὸ γνωστὸν ὀστρακόδερμον, ἡ καρίδα ἢ ταρίδα, μία σφρακόδερμον, διὰ τῆς ὁποίας στρώνη δὲ πλεῖο τῶν καρίδων, αἱ τε κυκνη ἢ αἱ κράγγονες, καὶ τὸ μικρὸν γένος Ἀρστ.

Καρισταὶ, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ γλῶσσαν τῶν Καρῶν, καθὼς αἱ Κάρες.

Καρίων [Κάρ], ωνος (ὁ). (ἐπωνυμικὸς) κοντὸς στρατιώτης.

Καρκαίρω [ὄνμπτ.], Μ. αρῶ, Π. αίρομαι μὲ κρότον, (παρβλ. Καρκαίρω).

†Κάρκαρον (τὸ) καὶ **Κάρκαρος** (ὁ). τάπητας, δεσμωτήριον, (Λατ.) carcer, (παρβλ. Γοργύρα).

Καρκινάς, άδος (ἡ), εἶδ. γυμνοῦ καρκίνου (ὁ ὁπ. χύνεται εἰς τὰ ἄβεια σαλιγκάρια τῶν κοχλιδίων), (κοιν.) καρτσινάκι, κλιτσινάρι, (χρησιμεύει ὡς δόλωμα παρβλ. Κύλλαρος.

Καρκινευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πιάνων (ψαρεύων) καρκίνους.

Καρκινίδιον καὶ

Καρκίνιον (τὸ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Καρκίνος, (ἰδίως ἐπὶ εἶδ. κυχλιδόσαρκου), Καρκινάς.

Καρκινοβάτης [καρκῖνος, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν ὡσὰν τὸν κάβουρα.

Καρκίνος καὶ **Καρκῖνος** (ὁ). τὸ γνωστὸν δστρακόδερμον, ὁ κάβουρας, (ἀλλ. μτγνδος. » Οὔποτε πιήσαις τὸν καρκῖνον ὀρθὰ βαδίζειν, « Ἄρχ. 2) (μτφορ.) τῶν ζωδίων. 3) πρήξιμόν τι δυσαρεστον (συμβαῖνον συνήθως εἰς τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν), (ἀλλ.) Καρκίνωμα. 4) ἡ ἢ κίνον ἢ φαγέδαιναν, « Δμ. 5) εἶδος μηχανῆς διὰ τῆς ὁποίας σηκώνει δὲ πλεῖο τῶν καρίδων, αἱ τε κυκνη ἢ αἱ κράγγονες, καὶ τὸ μικρὸν γένος Ἀρστ. 6) εἶδος χειρῶν καρκίνους.

Καρκινόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χειρας καρκίνους.

Καρκινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δυγίζω τι καὶ τὸ σχῆμα τῶν ποδῶν τοῦ καρκίνου. » Δύληπτικῶς καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθήν. (παρβλ. Καριτόω). 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μθ.) Ἀ-

ομαι (Σκληρύνομαι) ὡσὰν τὸν καρκῖνον· (ἐπὶ φυτ.) περιπλέκομαι ἐν εἴδει καρκίνου· (Ἰατρ.) παθαίνω (καταντῶ) καρκίνον.

Καρκινώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ καρκῖνον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρκίνων. » Ὁ πινοτήρας ζῷόν ἐστι καρκινῶδες, « Πλ. 2) (Ἰατρ.) κλίνων πρὸς καρκίνωσιν, καρκινῶδης ὄμοιος. » Ὄγκος—, « Γαλ.

Καρκίνωμα (τὸ), = Καρκίνος (3).

Καρκιναδίαον (τὸ), = Κάρον.

Κάρνεα καὶ **Κάρνεια** (τὰ), (ἴνν. ἱερά). ἑορτὴ τελουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων τῆς Πελοποννήσου καὶ ἰδίως τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος.

Καρνείος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως ἢ ἐρωμένου του). » Καρνεῖος μὴν, « κατὰ τὸν ὁπ. ἑορτάζοντο τὰ Κάρνεια (Αὔγ.—Σεπτέμβ.).

Καρνεονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Καρνείων.

Κάρνιος, Π. Ἰων. ἀντὶ Καρνεῖος.

Κάρνον (τὸ) καὶ

Κάρνος (ὁ), [Κελτ.]. ἡ σάλπιγξ τῶν Γαλατῶν.

Κάρυον (τὸ), [Κάρα, οἶνος]. γλυκὺ βραστὸ κρασί.

Καρύδριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέδριον, = Κεδρίδες.

Κάρυν (τὸ), εἶδ. ἀπόρου ἀρωματικοῦ, (ἄλλ.) Κάρυον Αἰθιοπικόν, (κοιν.) σισάρι, [ἐκ τοῦ

Κάρος (ἡ), [Κάρη]. Ὕπνος βαρὺς, βύθος, λήθαργος (καταληψία) ἀσθενοῦς, ζαλη. **Καρόω-ῶ** (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηρόω.

Καρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω κάρον (σκώπτω, καταβαρίαν), ζαλίζω.

Καρπαία (ἡ), (ἐνν. ὄρχησις), εἶδος χορου των Θεσσαλ. καὶ Μακεδ. (Ἴδε Ξεν. Ἀναβ. Στ', ά: 7).

Καρπάλιμος, ὁ, ἡ), Π. [ἁρπάζω]. ταχὺς, ἁρπαλικός

Καρπαλίμως, ἐπίῤῥ. Π. ταχέως.

Καρπάσινος, η, ον. καὶ

Κάρπασος, α, ον, ἴδε τὸ ἐπμ.

Κάρπασος (ἡ), εἶδ. λεπτοτάτου λιναρίου ἐξ Ἰωνίας, (ὄηλ. ‖. πλθ.) Κάρπασα ἢ Καρπάσινα, τὰ ἀπ' αὐτοῦ ὑφαινόμενα (ἱμάτια) τὴν νῆσον Κάρπαθον) λεπτὰ ὑφάσματα, (παρβλ. Ἀμοργὶς ἢ Κιμβερικὸν).

Καρπασὸς ἢ **Κάλπασος** (ὁ), [;], εἶδ. φυτοῦ φαρμακερῆ, 2. Ὀποκάρπασος.

Καρπεία (ἡ), = Καρπισμὸς, ἀπολαυσις, δικαιοπραξία.

Καρπεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Καρπὸς. » Σιδόσεως καλύμματα καρπείου, « Κίν., φλοῦδαι λεμονίου.

Κάρπεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καρποῦται (ἀποκαρπώνει) τις, καρπὸς, ἀπόλαυσις, ὄφελος, [ἐκ τοῦ

Καρπεύω ἢ (ὀρθότ.) **Καρπεύομαι**, Μ. εὐσω, -ομαι· (μὲ αἰτ.) Καρποῦμαι, ἀποκαρπώνομαι· ὠφελοῦμαι.

Καρπήσιον (τὸ), εἶδος ἀρωματικοῦ ξύλου τῆς Ἀσίας χρησίμου εἰς τὴν ἰατρικὴν παῖδας τὸ Λάσαρον.

Καρπίζω καὶ (Ἀττ.) **Καρπίζομαι**, Μ. Ἰων. ίσω, -ομαι. Συνάζω τὸν καρπὸν, τρυγῶ, θερίζω· (συνηθ.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω ἐξαντλῶ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς δι' ἀλλεπαλλήλου ἐπικαρπίας. (Π. ἐκ τοῦ ἐναντ.) κάμνω καρποφόραν τι, συντελῶ πρὸς καρποφορίαν. » Πεδία γῆς οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις, « Εὐρ.

Καρπίζω [καρπὶς], Μ. (ἰσω. Ἀπελευθερόνω σκλάβον (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ῥωμ.).

Κάρπιμος, η, ον. Ὁ παράγων καρπὸν, καρποφόρος· γόνιμος· ὠφέλιμος. » Λιμένες τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, « Ἀρχῳ. ‖. (οὐσ. πλθ.) Κάρπιμα (τὰ), οἱ καρποὶ τῆς γῆς. » Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ ὅτι πρῷμα, ὕδωρ γενέσθαι, « Ἀρχῳ.

Καρπίον (τὸ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ τῆς Ἰνδ., καρυοφύλλαν, μοσχοκάρφι(;).

Καρπὶς [Ἅρπυς], (ὅος (ἡ). ἡ ῥάδδος (βακτὶς) μὲ τὴν ὁπ. ἤγγιζε κατά τι ἔθιμον ὁ πρύτιαρ εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἀπελευθερούμενον σκλάβον, (Λατ.) vindicta.

Καρπισμὸς (ὁ), [καρπίζω]. σύναγμα καρπῶν, κάρπωσις, ἀπόλαυσις. 2) ἀπελευθέρωσις σκλάβου κατὰ τὸ ῥωμαϊκὸν ἔθος, (ὅς Καρπὶς).

Καρπιστεία (ἡ), = Καρπισμὸς (σκλάβου Ῥωμ.).

Καρπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεργῶν τὴν (κατὰ τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον) ἀπελευθέρωσιν σκλάβου, (Λατ.) vindex, (ὅς Καρπὶς).

Καρποβάλσαμον (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ Βαλσαμοδένδρου ἐκθλιβόμενον βάλσαμον, (πρβλ. Ὑποβάλσαμον).

Καρποβριθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βριθων καρπῶν, ὁ νδρον φορτωμένον μὲ καρπούς.

†Καρποβρωτὸς (ὁ, ἡ), (δένδρον) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶναι βρώσιμος (φαγώσιμος).

Καρπογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καρπογόνος.

Καρποganέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρποφορέω.

Καρπογονία (ἡ), = Καρποφορία, [ἐκ τοῦ

Καρπογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (παράγων) καρποὺς, καρποφόρος.

Καρποδείσμιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν καρπόδεσμα (βραχιόλια).

Καρποδεσμὸς (ὁ). δέσιμον τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς, (ἄλλ.) Χειροπέδη (χειρουργ.) εἶδ. δεσίματος (φασκιώματος) τῆς χειρὸς, (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Καρπόδεσμα [τὰ]).

Καρποδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καρποδότης.

Καρποδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Κάμνω) καρπὸν, καρποφορῶ, [ἐκ τοῦ

Καρποδοτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Καρποδότης, ου (ὁ). Ὁ δίδων (χορηγῶν) ἢ παράγων καρποὺς.

Καρπολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων, τρυγῶ.

Καρπολογία (ἡ), σύναγμα (τρύγημα) τῶν καρπῶν, καρπολόγημα.

Καρπολόγος (ὁ, ἡ), ὁ καρπολογῶν (συνάζων τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων).

Καρπομανὴς [καρπ. μαίνομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν μὲ ὑπερβολὴν.

;Καρπομανία (ἡ). Ὑπερβολικὴ καρποφορία.

Καρποπιοὶς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων νὰ γεννῶνται οἱ καρποὶ (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Καρπὸς (ὁ) [κάρπω], τὸ σπέρμα (τὸ προϊὸν) τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, τὰ ἐπωφελῆ, τὰ γεννήματα· ὁ σπόρος· (μτφορ.) ἔκβασις, ἀπότέλεσμα· κέρδος, ὄφελος, ἀπόλαυσις. (καταχρ.) » Καρπὸν εὐανθέα μήλων, « Ὀππ., τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων.

2) [μάρπτω] τὸ ἀπὸ τὴν « λείψιαν τοῦ βραχίονος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων ἐπάνω μέρος τῆς χειρός. » Οὗσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, « Ἰλ. Σ. » Ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι, « Ὅμ. Ἔμν.

Καρποσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων καρποὺς (γεωνήματα).

;Καρποτελέω-ῶ, Μ. έσω, Π. (ἀμφ.) τελεσφορῶ, εἶμαι =

Καρποτελὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [καρπ. τελέω], ὁ τελειοποιῶν τὸν καρπὸν του, τελεσφόρος.

Καρποτοκεία (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καρποτόκος.

Καρποτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ.

Καρποτοκία (ἡ). καρποφορία, [ἐκ τοῦ

Καρποτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) καρποὺς, καρποφόρος.

Καρποτρυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Μεζόνω) τὸν καρπόν μου, εἶμαι =

Καρπύτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων τοὺς καπούς ἢ μὲ καρποὺς· (προπαροξ.) ὁ τραφεὶς μὲ καρπούς.

Καρποφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) καρποὺς, εἶμαι =

Καρποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) καρποὺς.

Καρποφθείρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τοὺς καρποὺς.

Καρποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω) καρποὺς, εἶμαι καρποφόρος. 2) προσφέρω (ὡς ἀπαρχὴν καρπῶν), Δωροφορῶ.

Καρποφορημα (τὸ). καρπὸς, προϊὸν δένδρα καρποφόρου.

Καρποφορία (ἡ). τὸ καρποφορεῖν, παραγωγὴ ἢ προσφορὰ καρπῶν, [ἐκ τοῦ

Καρποφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) καρπὸν, γόνιμος, εὔκαρπος.

Καρποφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Γεννῶ, Παράγω) καρπὸν, καρποφορῶ.

Καρποφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων τοὺς καρποὺς.

Καρποφύλλον (τὸ), = Χαμαιδάφνη.

Καρπόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτθτ. μεταβ.) Καρποφορῶ. » Ὅσσ' ἐνιαυτὸς ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἔτης, « Αἰσχύλ. 2) προσφέρω (κυρ. ἀπαρχὰς καρπῶν εἰς) θυσίαν, « Οὗ τύπος τοῦ καρπώσαι ἐνώπιόν σου, « Γρφ. 3) (μαζ.) συνάζω τοὺς καρποὺς (τὰ προϊόντα) τινὸς τόπου, νέμομαι τὴν ἐπικαρπίαν. (καὶ μτφορ.) ἀπολαμβάνω τὸν καρπὸν (τὸ ἀποτέλεσμά, εἴτε καλὸν εἴτε κακὸν) τινος πράγματος. » Αὐτὸς φρενῶν καρποῦται τὴν ἁμαρτίαν, « Αἰσχύλ. 4) (πθ.) φθάνω εἰς ὡριμότητα ἢ παραγωγὴν καρποῦ, τελεσφορῶ. « Τὰ βλίζοντα καρπωθέντα, « Ὑπελλ.

†Καρπύκη (ἡ), φυτ. τῆς Ἰνδ. (Εἶδος μὲ βουγλωσσον), (παρβλ. Καρπησία).

†Κάρπω, Μ. κάρψω, γρμτ. ἀντὶ Κάρφω.

Καρπώδης, ες (ὁ, ἡ). Καρπιμος, καρποφόρος. Ὠφέλιμος.

Κάρπωμα (τὸ). [κάρπόω], Π. ἀντὶ Καρπὸς, εἰσαδιάφ. ἐπικαρπία· προσφορὰ, θυσία· (συνήθ. μτφορ.) κέρδος, ἀπόλαυσις.

;Καρπώνης [καρπ., ωνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων ὁλόκληρον τὴν ἐπικαρπίαν ὑποστατικοῦ τινος ἀπὸ τὸν οἰκοκύρην.

Καρπώσιμος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ἐπ. δύναται εἰς νὰ λάβῃ καρπὸν (νὰ καρπωθῇ, νὰ ὠ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φεληθῇ), καρποφόρος, κάρπιμος. ||. »Τὰ καρπώσιμα, « Ἀθ. , ἀντὶ Οἱ καρποί.
†Κάρπωτις [καρπω], εως (ἡ). ἀπόλαυσις καρποῦ. 2) προσφορὰ καρπῶν εἰς θυσίαν.
Καρπωτός, ἡ, όν. (κυρ. γιτὼν) Τοῦ ὁπ. τὰ μανίκια φθάνουν ἕως τὸν καρπὸν τῆς χειρός, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολογητέα ἡ κοιν.) καρπέτα (ς).
Καρρέζω, Π. ἀντὶ Καταρρέζω.
Κάρροθεν, ἐπίρ. Π. Δ. [κάρρων]. ἀπὸ καλλιώτερον μέρος.
†Κάρρον (τὸ), [Λατ.] ἁμάξι δίτροχον, (ἰταλ.) carro, (Γαλλ.) chariot, (κοιν.) καρότσα.
Κάρρων [κρατὺς], ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κρείσσων, καλλήτερος, ἀνδρειότερος κτλ. »Σιγὴν ἀγαθὸν ὄκκα παρέοντι κάρρονες, « Ἐπίχ.
†Κάραιος, α, ον, γρμτ. ἀντὶ Ἐγκάρσιος, Ἐπικάρσιος, λοξός.
Κάρσις [κειρω], εως (ἡ). κούρευμα.
†Καρσίως, ἐπίρ. γρμτ. ἀντὶ Ἐγκαρσίως.
Κάρτα [κράτος], ἐπίρ. Π. Ἰων. = Λίαν, Ἄγαν κτλ., καταπολλά. (εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, βεβαιότατα, (ὅθ.
†Καρτάζομαι καὶ Καρταίνω, Μ. άσομαι = Δισχυρίζομαι, βεβαιόνω.
Καρταιπ.ους ὁος (ὁ, ἡ), Π. = Καταίπους.
†Καρταλόμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
†Κάρταλος (λλις), ου (ὁ), Γρφ. καλάθι (ξενόν πρὸς τα κάτω), κοφίνι, (εἰς τὴν Ἀττ.) καρταλλι.
Καρτέον, θετ. τοῦ Κείρω.
Καρτεραίχμης, ου (ὁ), Π. = Κρατεραίχμης.
Καρτεραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. = Κρατεραύχην.
Καρτερεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καρτερὸς (ἰσχυρός, ἀνεκτικός)· (πρὸς μτχ. ἢ αἴτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἀνέχω· ἐπιμένω γενναίως· (μὲ γεν.) ἐγκρατεύομαι, ἀπέχω. (μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. »Τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; « Αἰσχλ.
Καρτέρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὑποφέρει ἢ εἰς τὸ ὀπίσω ἐπιμένει τις μὲ καρτερίαν.
Καρτέρησις, εως (ἡ). τὸ καρτερεῖν, ἀνοχή, καρτερία.
Καρτερητὸς ἡ, όν. Ἀνεκτός, ὑποφερτός.
Καρτερία (ἡ). τὸ καρτερεῖν (ὑποφέρειν γενναίως), ὑπομονή, σωθερότης, ἀνοχή.
Καρτεριάζω καὶ (μσ.) Καρτεριάζομαι καὶ (Λακ.) Καρτερίσδομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἔχω (Φέρομαι μὲ) καρτερίαν, εἶμαι ἀνεκτικός.
Καρτερικὸς, ἡ, όν. Ἀνεκτικός, ὑπομονητικός.
Καρτερικῶς, ἐπίρ. Μὲ καρτερίαν, μὲ ὑπομονήν, ἀνεκτικῶς, ἀνενδότως.
Καρτεροβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ δυνατὸς (κρατερῶς) βροντῶν.
Καρτερόθυμος (ὁ, ἡ). ἀνένδοτος, καρτερόψυχος· (ἐπὶ κακοπ.) ἰσχυριγνώμων, ἀκαμπτος, σκληροκαρδος, ἀμετάπειστος.
Καρτεροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Καρτερόψυχος, γεναιόκαρδος.
Καρτερομητις (ὁ ἢ ἡ), Π. μέγας τὸν νοῦν, μεγαλεπήβολος, (Γργ.).
Καρτερονους (ὁ, ἡ), = Καρτερόθυμος. Καρτερόμητις.
Καρτεροπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρτερῶς (ἰσχυρῶς) πλήττων.
Καρτερὸς [κράτος], ὰ, όν. Ἰσχυρός· κραταιὸς· ἀνδρεῖος· γιερὸς· ὀγυρὸς· φερεφερὸς· σταθερὸς, ἐπίμονος, ἀμεταθετος. (μὲ γεν.) ἐξουσιαστής, κύριος. »Οὔτε πῶν σωμάτων ἔτι καρτερούς ὄντας οὔτε τῶν φρενῶν, « Δ. Ἀλ. ||. (ἐπιρ.) »Κατὰ τὸ καρτερὸν, « Ἄρχφ. (ᾗ ἑλλ.) »Τὸ καρτερὸν, « Θκρ., ἀντὶ Καρτερῶς.
Καρτερούντως [καρτερέω], ἐπίρ. (μτχ.). Καρτερικῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδύτως.
Καρτερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Κρατερόφρων, Καρτερόθυμος.
Καρτερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρατερὰς (στιβαρὰς) χεῖρας, ἰσχυρὸς, φοβερός.
†Καρτεροψυχία (ἡ) = Καρτερία, γενναιοψυχία, [ἐκ τοῦ
†Καρτερόψυχος (ὁ, ἡ), = Καρτερικὸς, γεναιόψυχος.
†Καρτερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρατύνω.
Καρτερώνυξ, υχος καὶ
Καρτερώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καρτεροὺς (ἰσχυροὺς) ὄνυχας ἢ ὁπλάς.
Καρτερῶς, ἐπ ρ. Ἰσχυρῶς, δυνατά, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.
Κάρτιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Κράτιστος.
Καρτὸς [κείρω], ὴ, όν. Κουρεόμενος ἢ Κουρεύμενος »Καρτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κρόμμυον, « Γαλ., Γεωπον., τὸ πράσον (ἀλλ' ἴσως καὶ ἐδῶ καθὼς ᾗ εἰς τὸν Ἀθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρωτὸν).
Κάρτος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κράτος.
Καρτύνω, Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Κρατύνω.
Καρύα (ἡ). τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ καρυδηὰ ἢ (ὀρθότ.) καρυά. »Τὴν καρύαν οὕτως ὠνόμασαν ὅτι πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτὴν παραπεκλιμένους, « Πλ.
Καρυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάρυον, καρυδάκι.
Καρυάτιδες (αἱ). αἱ γυναῖκες τῶν Καρυῶν (κώμης τῆς Λακων.). ||. (ἀρχιτεκτ.) ξῆλαι εἰς σχῆμα γυναικῶν ὑποστηρίζουσαι τὰς ὀροφὰς τῶν ναῶν κτλ., (παρβλ. Ἐγκουρὰς καὶ Μάνης.)
Καρυατίζω, Μ. ίσω. Χορεύω εἴδός τι χοροῦ τὸ ὁπ. ἐχόρευον αἱ παρθένοι τῶν ἐν Λακων. Καρυῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμ. 2) παίζω τὰ καρύδια. »Οἱ καρυατίζοντες εἰώθασι τρία ἐν ἐπιπέδῳ προτιθέντες κάρυα ἐπιρρέειν ἐν, σχῆμα πυραμοειδὲς ἀπογεννῶντες, « Φίλ.
Καρυδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύα ἢ Κάρυον, καρυδίτσα ἢ καρυδάκι.
Καρυδόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐνουχίζω ζῶον κατ' ἰδιώτερον τινα τρόπον (ἴδε Ἱππιατρ. 239, 33).
Καρυδωσις, εως (ἡ), τὸ εὐν. τοῦ πρηγ.
Καρυηδὸν, ἐπίρ. Εἰς εἶδος καρύου, καθὼς συντρίβεται τὸ καρύδι, (ἔκφρ. χειρουργ. ἐπὶ συντρίμματος κρανίου).
Καρυηρὰ (τα), τὰ ἐκ τοῦ γένους τοῦ καρύου ἀκρόδρυα ἢ σπέρματα.
;Καρύϊνον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάρυινον.
Καρυΐνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ καρυάν, καρυδένιος, ἢ ἀπὸ καρύδια. »Ἔλαιον—, « Γαλ. , Ἱπποτρ., καρυέλαιον. 2) ὅμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ χλωρὸν κάρυον, πρασινοπόρφυρος ἢ κυανοπράσινος.
Καρυϊσκος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Βάρη καρυδάκι· (μτνμ.) κατασκεύασμα εἰς σχῆμα καρυδιοῦ (ἢ ἐπτάφυτος ἄκρη τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου εἶχε φρύγια αὐτὰ εἰς ἕκαστον κλάδον της).
Καρυΐτης, ου (ὁ), εἶδος τυμπάλιου πυροροῦντος καρυδοειδῆ κεφάλια.
Καρυκάζω, Μ. άσω, = Καρυκεύω. (μτφ.) ἀνακατόνω, (ἰταλ.) (ντριγκάρω.
Καρυκεία (ἡ). τὸ καρυκεύειν, ὄρτυξ παγητοῦ, καρύκευμα.
Καρύκευμα (τὸ). καρυκευμένον (ποικίλον) ἀσκευασμένον, νόστιμον) φαγητὸν, ἢ πασα χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τὸ κάμῃ γευστικ
Καρυκευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καρυκεύων τὰ φαγητά, ὀψοποιός.
Καρυκευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ καρυκεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος.
Καρυκευτος, ὴ, όν. Καρυκευμένος, ὡρισμένος μὲ καρυκεύματα.
Καρυκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω μὲ λυποίκιλα ἡδύσματα καὶ ἀρώματα φαγητὸν (μτφορ.) καλλωπίζω λόγον ἢ γραμμα μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, ἔρμη
Καρυκὴ καὶ Καρύκκη (ἡ), [Λυδ.] ποικίλον τι εἶδος ζωμοῦ (σάλτσας) κεκαυσμένου μὲ αἷμα ζώων καὶ ἄλλα ἡδύσματα· (ἐν γέν.) ἡδύσμα (σάλτσα) νόστιμον φαγητοῦ, (Τουρκ.) τουρσὶ κτλ. (ἁπλ.) »Κάρυα (τὰ), τὸ κοινὸν καρύκης, σκοῦρος κόκκινος, βαθὺς μαύρος, (παρβλ. Καρυοβαφὴς).
;Καρύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύκη.
Καρυκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ) = Καρυινος.
Καρυκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρυκεύω.
Καρυκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καρύκην, μάγειρος.
†Καρύμνον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρυινον ἢ Καρυΐνον.
Κάρυξ, υκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κῆρυξ.
Καρυξῶ, Δ. ἀντὶ Κηρύξω, μέλλ. τοῦ Κηρύσσω.
Καρυοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (ὡς σινα) καρυδόσαρλα, σκοῦρος, ὑποκόκκινος (παρβλ. Καρύκινος).
Καρυοκατάκτης [κάρυον, κατάγνυμι] (ὁ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. σπάζουν τὰ καρύδια. 2) εἶδ. πτηνοῦ, (ᾗ ἑλλ.) Ἀκανθοραύστης.
Καρυοκοκκύμηλον (τὸ), εἶδ. δαμασκηνου (φυλλιασμένου εἰς καρυδιάν).
Κάρυον (τὸ). (ἐν γέν.) κοκκώδους περιέχει ἐντὸς αὐτοῦ φαγώσιμον σῶμα λον, (ὁθ.) κάθε' πωρικὸν μὲ σκληρὸν φλοιον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαρακτηρίζον νον μὲ Ἐν ἐπιθετον, π. χ.) »Κάρυον τικὸν ἢ Ἡρακλεωτικὸν ἢ λεπτὸ— τὸ λεπτοκάρυον. » Κάρυον βύδιον πλατὺ ἢ Κλεοπατρικὸν—, « τὸ κοκκ κτλ. (ἁπλ.) »Κάρυα (τὰ), τὸ κοινὸν ρια. (ωρ. δέ) τὸ καρύδι (τὸ ἀπ. καὶ θετ.) »Βασιλικὸν—, « (λέγεται), (παρ Βάλανος). 2) (μτνμ.) τὸ στρογ μέρος μηχανῆς περὶ τὸ ὁποῖον συλ
καρυναυτης, ου (ὁ). Κωμ. ὁ τοῦ καρυναύτου.
Καρυοφυλλον (τὸ), [καρύα, φύλλον] ρωμαϊκὸν τι φυτὸν τῆς Ἰνδ. (τοῦ ὁπ. τὸ

τὸ καιν.) γαρύφαλλον, (ᾗ ἄλλ.) μοσχοκάρφι.
Καρυόχαρος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα καρυδίου, Καρυοβαφὴς.
†Καρυτίζομαι, Μ. ίσομαι, = Καρυατίζω, παίζω τὰ καρύδια, (ἐν γέν.) τέρπομαι. διασκεδάζω.
Καρυώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάρυον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρύων.
Καρωτικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρυωτὸς.
Καρῶτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φοίνικος (χουρμᾶ) ἔχοντος σχῆμα καρυδίου, (ὁ αὐτὸς καὶ
Καρωτὸς, ἡ, όν. Σχηματισμένος εἰς εἶδος καρύου.
Καρφαλέος [κάρφω], α, ον, Π. ξηρὸς, καταξήρης· (συνηθ.) δυσαμένος, πτωχὸς, ἄθλιος. 2) (ἐνεργ.) ξηραντικὸς. »Πῦρ —, « Ν'κ.
Καρφαμάλιον (τὸ), [κάρφος, ἁμάω]. ἐργαλεῖον θεριστικὸν ἢ ἀλωνιστικόν.
;Καρφεῖον (τὸ), = (ἡ ἐσφ.)μ. ἀντὶ) Καρφίον. 2) Π. ἀντὶ Καρπὸς.
Κάρφη (ἡ), = Κάρφος, ξηρὸν χόρτον, ἄχυρον, ἀρμογενον,
Καρφηρὸς, ὰ, όν, = Καρφίτης.
Καρφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάρφος.
Καρφίς, ίδος (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Καρπίς.
Καρφίτης, ου (ὁ). καμωμένος ἀπὸ καρφὴ (τσάκνα, φρύγανα).
Καρφιτὴς, ές (ὁ, ἡ). λεπτὸς ἢ ἐλαφρὸς ὡς κάρφος.
Καρφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω ἀπὸ ἕνα μέρος τὰ κάρφη (τὰ ἄχυρα, τὰς τσίγας, κτλ.) ἀπὸ τὰ φορέματα ἐκεῖνοι ἢ ἄλλοι, (ὅταν τὰ κάμνουν ἐνίοτε οἱ φρενητιῶντες ὑπὸ μεγάλης θέρμης ἀσθενεῖς, ἴδε Κροκιδίζω)
Καρφολογία (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.
Κάρφος [κάρφω], εος-ους (τὸ). ξηρὸν ξυλάριον ἢ χόρτον ἢ φρύγανον, (κοιν.) τσάκνα, (μὲ τὰ ποιὰ κατασκευάζουσιν οἱ χηλιζόντες τὰς φωλεὰς των). 2) ξυλάριόν τι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε εν ὡς σύνθημα, εἶδος τσεκούλας (Πλε. ΣΤ', λς', 3). 3) = Καρπὸς. 4) Π. ἀντὶ Περικάρπιον, φλοιὸς, (Νίκ. Ἀλ. 230 καὶ 491). 5) (σπν.) ἀντὶ Καρπὸς (ς).
Καρφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κάρφω, ξηραίνω.
;Καρφυρὸς, ὰ, όν, = Καρφηρὸς.
Κάρφω [συγγ. τῷ Μάρπτω], Μ. κάρψω, ραγκιάζω· (ἁπμ.) ζαρώνω· (τρπ.) σμικρύνω, ταπεινόνω. » Ζεὺς ἀγήνορα κάρφει, « Ἡσ.
Καρφώδης, ους (ὁ, ἡ), = Καρφοειδὴς, ὅμοιος μὲ κάρφος.
Καρχάλεος καὶ Καρχαρέος, α, ον, Π. = (ἡ ἑλλην. ἀντὶ) Καρφαλέος, ξηρὸς, κατάξηρος, (ἁπμ.) τραχὺς, σκληρὸς· (μτφορ.) σκληρὸς. » Κύνες καρχαρέοι, « Ἀ πλλ., (ἴδε Κάρχαρος).
Καρχαρίας, ου (ὁ), εἶδ. θηριώδους ἰχθ. ἢ κήτους, σκυλόψαρον (μὲ πολλὰ καὶ σκληρὰ δόντια)· (Γαλλ.) requin.
Καρχαρόδους, ουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὰ καὶ πριονειδῆ ὀδόντια. »Καρχαροδόντα γάρ ἐστιν, ὅσα ἀπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὀυσῦ, « Ἀριστ. (ἴδε ᾗ Ἀνεπαλλάκτος). » Κύων—, « Ἰλ. Ν., Ε. (καὶ μτνμ.) » Ἄρπη—, « Ἡσ
Καρχαρόδων, οντος (ὁ, ἡ), = Καρχαρόδους.
Κάρχαρος (ὁ, ἡ), [καρχάσσω]. σκληρὸς, τραχὺς, (ἐπὶ δδ.) σουβλερὸς, πριονειδὴς, κρατερὸς. » Κύων—, « Δυκ., ἀντὶ Καρχαρόδους. (ᾗ μτνμ.) » Ἤτταν τῶν καρχάρων, « Λκ. (καὶ συνεχῶς.) » Κάρχαρον δῆγμα Κερβέρου. , « αὐτ.
Καρχηδόνιος (ὁ). (ἀνν. λίθος), εἶδ. πολυτ. πέτρας, (κοιν.) καρβοῦνι.
Καρχήσιον (τὸ). εἶδος ποτηρίου μὲ ζευγη μέσην. » Καρχησίῳ ἀργυρῷ, « Ἐπιγρ. (ἴδε Visconti Mus. Pioclem, T. 5, p. 186). 2) τὸ ἀλφάδι (ἡ γωνιὰ) τῶν τεκτόνων κλπ. 3) (συνηθ.) ἡ κορυφὴ τοῦ καταρτιοῦ, (Γαλλ.) calcet, ἢ ἡ ἄκρα τῆς ἀντέννας. 4) (συνδύ.) τὸ καρεδάλι (ὁ μακαρᾶς) ὅπου εἶνε δεμένος ἐκεῖ ᾗ 5) (πλθ.) τὰ σχοινιὰ τοῦ περιοῦς ἀπὸ τὸν μακαρᾶν αὐτόν. 6) (μτνμ.) αἱ φασαιολ τῶν χειρουργῶν.
Καρχήσιοι (οἱ), = Καρχήσιον (ἴδ. 6).
Καρωδὴς, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Βυθισμένος εἰς κάρον (εἰς λήθαργον), ὑπνηκείμενος εἰς κάρωσιν. (ἔνιοτε) = Καρωτικός. » Φάρμακον—, « Ἀρετ.
Κάρωσις [καρόω], εως (ἡ). σκίτωσις (ζάλη) τῆς κεφαλῆς, βύθος μὲ καρηβαρίαν.
Καρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ἐπιφέρῃ κάρωσιν, (ὅθ.) » Καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, « Ἀνατομ., αἱ ἄλλ. Καρωτίδες.
Καρωτὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ δύο ἀρτηρίαι τῶν μηλίγγων αἱ φέρουσαι τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ προξενοῦσαι τὸν ὕπνον, αἱ ἄλλ. Σφαγιτίδες, (συγ. τῷ Παρωτὶς)
Καρωτὸς [κάρα], ὴ, όν. (βτν.) = Κεφαλωτός. ||. (εὐσ.) Καρωτὸν (τὸ), ἡ ρίζα τοῦ ᾗδύκου, (Γαλλ.) carotte.
Κᾶς, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐς ἢ Καὶ εἰς (ς).
Κασαλβάζω, Μ. άσω, Κωμ. μεταχειρίζομαι τινα ὡς πόρνην, [ἐκ τοῦ
Κασαλβᾶς, ᾶδος καὶ
Κασαλβὴ (ἡ), [κάσσα], πόρνη.
Κασάλβιον (ἴσ. Κασαλβεῖον) (τὸ). πορνοστάσιον.
Κάσαμον (τὸ), [;] = Κυκλάμινον.
Κάσας, α καὶ Κασᾶς, ᾶ (ὁ), [Περσ.] πολύτιμον σκέπασμα τοῦ ἀλόγου, σάγισμα, (Τουρκ.) χασᾶς.
Κασαύρα, ας καὶ
Κασαυρὰς, ᾶδος (ἡ), = Κασαλβὰς, πόρνη.
Κασαυρεῖον καὶ Κασαύριον (τὸ), = Κασαλβιον.
Κασαυρὶς, ίδος (ἡ), = Κασαυρὰς, πόρνη.
Κάσβ', Π. (κατὰ κρσ. ἢ ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Καὶ Ἐς(ς)ιν.
Κασία (ἡ), = (ᾗ ἴσως ὑρ?ότ. τοῦ) Κασσία.
Κασιγνήτη (ἡ), θηλ. τοῦ Κασίγνητος, ἀδελφή.
Κασιγνητικὸς, ἡ, όν. Ἀδελφικὸς, [ἐκ τοῦ
Κασίγνητος (ὁ), [κάσις, γνήσιος]. ἀδελφὸς, αὐτάδελφος. 2) ἀνεψιὸς, (ἐν γέν.) συγγενὴς (ἐξαίματος). 3) (ἐπὶ πραγμ.) ὅμοιος, σύντροφος. » Κυνῆν μελαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην, « Ἱππώναξ. 4) (ἐπιθετ.) ἀδελφικὸς. « Κασιγνήτου κάρα, « Εὐρ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἀδελφὸς (-φή).
Κασιέπινος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (εὐωδιάζων) ὡς ἂν κασία.
Κάσις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀδελφὸς, ἀδελφὴ· ἀνεψιὸς· συγγενὴς. (Δακκὸ ; ἀνιψιὸς, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης (τῶν παίδων), συνομήλικος. (καταχρ.) » Λιγυῶν μέλαινα, αἰόλην πυρὸς κάσιν, « Αἰσχλ.
Κάσσα [κάσις], ης (ἡ). πόρνη, (ἐν γεν.) ἀσελγὴς.
Κασσᾶς, ᾶ (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Καπᾶς.
Κασσία (ἡ), εἶδ. (κατώτερον) κιννάμωμου (δένδρ.)· (ἐνίοτε ἐπιθετ.) » Κασσία σμύρνης, « ἡ ξηρὰ φλοιὸς τῆς (ὅστις ἀφαιρεῖται εἰς εἶδος καλάμου [συριγγος, σωλήνος], ὅθ. τὸ κοιν. κανέλλα), (ἴδε Κιννάμωμον).
Κασσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Μοιάζω ὡς ἄν) τὴν κασσίαν.
Κασσιτέρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κασσίτερον, καλαγένιος.
Κασσιτεροειδὴς (ὁ). ὁ δουλεύων σὺν κασσίτερον, κατασκευάζων καλαγένια ἀγγεῖα.
Κασσίτερος (ὁ), εἶδος μεταλλ., (κοιν.) καλάγι.
Κασσιτερουργὸς (ὁ), = Κασσιτεροποιὸς.
Κασσιτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ κασσίτερον, γανόνω.
Κάσσυμα (τὸ), Χ. Κάττυμα.
Καταβρόος (συγκ.) ἀντὶ Κατακυβρόος (ὁ, ἡ). ὁ καταβρέων μετ' ἄλλου, συμβρέων πρὸς τὰ κάτω.
Καταβύω, Μ. ύσω, Ζ. Καττύω.
Καταγωγεῖον (τὸ), = Καταγωγίον, [ἐκ τοῦ
Καταγωγὶς, ίδος (ἡ), = Καταγωγὶς, πόρνη.
Κάτα', Π. (κατὰ κρσ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Καὶ ἐς(ς)ιν.
Καταναϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τῶν Καστανέων (πόλεως τοῦ Πόντου ἢ τῆς Θεσσαλίας). » Κάρυον Καταναϊκὸν, « Διοσκ., τὸ κάστανον.
Καπτάνειος, α, ον, = Καστανεῶτικός.
Καστανεῶν, ῶνος (ὁ). ὅλος καστανιῶν.
Καστανιὸν ἢ
Κάστανον (τὸ), (ἀνν. κάρυον), τὸ ἄλλ. Καταναϊκὸν, εἶδ καὶ Λιτιμέος.
Κᾶστι, Λτττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἔστι.
Καστορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα (τὸ ζῶον), καμωμένος ἀπὸ τρίχας κτλ. κάστορος.
Καστορία (ἡ), (κύων), ἴδε Καστορὶς.
Καστορίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ καστορίου.
Καστόριον (τὸ). Ὕλη τις χρήσιμος εἰς τὴν Ἰατρικὴν συναζομένη εἰς τὴν παρὰ τὰ αἰδοῖα τοῦ κάστορος εὑρισκομένην κύστιν (ᾗ ὄχι, καθὼς ἐνομίζετο μέχρι τινος, αἱ ὄρχεις τοῦ κάστορος), (ὑθ. κοιν.) καστόρχιον, (κυρ. δὲ εὐδ. τοῦ
;Καστόριος (ὁ, ἡ). = Καστόρειος.
Καστορὶς, ίδος (ἡ), (κύων), εἶδ. λαγωνικοῦ (ἀπὸ κάστορος τοῦ ὕφους ἢ διὰ κάποιαν ὁμοιότητα μὲ τὸν κάστορα τὸ ζῶον). 2) εἶδος ψαλτῆς.
Καστορνῦμι (δῦ ἢ μτχ. Καστορνῦσα), Π. ἀντὶ Καταστόρνυμι.
Κάστωρ, ορος (ὁ), τετράπυδόν τι ἀμφίδιον. (κοιν.) καστόρχι. 3) (συνηθ.) ἀντὶ Καστόριον. » Πινέτω τὸν κάστορα. « Διοσκ., τὸ κάστανον.
Κασύτας, ου (ὁ), ἴδε Καβύτας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κ άσχεσθε, Π. ἀντὶ Κατέσχεθε, = Κατέσχε, ἐνεργ. καὶ
Κάσχετο, Π. ἀντὶ Κατέσχετο, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Κατέχω.
Κ ασωρεῖον (τό), = Κασαυρεῖον, πορνοστάσιον, [ἐκ τοῦ
Κασωρεύω, Μ. εὐσω. Π. ἀντὶ Πορνεύω, [ἐκ τοῦ
Κασωρὶς, ίδος καὶ
Κασωρῖτις, ίδος (ἡ), Π. = Κασαυρὶς, πόρνη, ἀσελγής.
Κατά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μὲν 1) κίνησιν (ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. »Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, « Ἰλ. Α. » Κατὰ τοῦ τείχους ῥιπτεῖν,« Πρ. »Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλεῖν,.. κατὰ ῥόον δὲ κομίζεται, « αὐτ. » Δάκρυα κατὰ βλεφάρων ῥέεν , « Ὅμ. » Ἔλασέν μιν μεγα κῦμα κατ' ἄκρης,« Ὀδ. Ε. » Αἰρέουσι τὴν πόλιν κατ' ἄκρης,« Ἡρ. » Δῦναι κατὰ βάθους (κατὰ γῆς) , « Αξ. » Ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο,« Ἰλ. Ψ. (καὶ ἑλλ.) » Ὁ κατὰ γῆς, « Ξεν. ὁ ἀποθανὼν ᾖ ἐνταφιασθείς. 2) Τόπον ἢ τὸ Ἐπάνω. »Κατὰ γῆς, « Ξεν. »Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,« Ὅμ. » Κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, « αὐτ. » Καθ' ὕδατος γράφειν καὶ κατὰ πετρῶν σπείρειν, « Παροιμ. » Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα,« Αξ. »Γῆ ὕδωρ κατὰ χειρὸς (ἑλλ. τοῦ Διδόναι) , « Αξ. » Κατὰ κόρρης τύπτειν , « Αξ. »Ὀμόσαι καθ' ἱερῶν, « Αξ. (κυρ.) βάλλων τὸ χέρι του ἐπάνω,(παρβλ. Ἐπὶ) , (καὶ τρπ.) »Ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός, « Μυθ. »Κατ' ἀνθρώπου ᾖ ὕπτια τὸ Ζῷον λέγεται,« Φιλοσοφ., κατηγορεῖται. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Εὔχεσθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμάρων),« Αξ., σώζειν εἰς τὸν θεόν. 3) τὸ Κατεπάνω (καὶ μτφορ. Ἐναντίον) τινος. »Τοξεύειν κατὰ σκαποῦ,« Αξ. »Κατὰ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, « Ῥτρ. 4) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. »Τάττειν κατὰ τινος,« Δ. Ἀλ. »Ἓν κατὰ πάντων,« Πλάτ. (παρβλ. καὶ 5) Αἰτίαν (τελικ.) ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα (ἀντὶ τῆς Περί). »Εἰ ᾖ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι καλ.« Ξεν. Κατὰ πασῶν τῶν τεχνῶν, « Πλάτ. » Ἓν κοινὸν κατὰ πάντων, « Αξ. » Μέγιστον ἦν τοῦτο ἐγκώμιον καθ' ὑμῶν, « Δημ. 6) Τρόπον. » Καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιᾷν, « Δκ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) »Κατὰ παντὸς, » Καθ' ὅλου, « ἴδε Καθόλου. ‖. (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπον (Δ' κατὰ κίνησιν). » Οἴη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατὰ Τηΰγετον ἢ Ἐρύμανθον, « Ὀδ. Ζ. » Ὤχετο πάντη κατὰ ῥᾶστον, « Ὅμ. »Κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναῖκες περιιοῦσι, « Ἡρ. » Οὐκ ἐκ τῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν πλίδα ἐμβαίνουσιν οἱ κατ' ἐμπορίαν πλέοντες , ἀλλ' ἐκ τοῦ λιμένος,« Λυκοῦργ. »Ἐπεσθαί τινι κατὰ πόδας, « Αξ. (Β'. κατὰ στάσιν, κυρ. δὲ Καταντικρύ) » Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν, « Θκ. » Ἑστηκὼς κατὰ βορέαν, « αὐτ. »Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἑστάχατο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες, « Ἡρ. »Ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, « Ξεν. » Τὰ πρόσωπον, « Αξ. » Οὐδεὶς ἐθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν, « Ξεν. (Γ. κατὰ προαδιορισμὸν) »Οὕτασε κατὰ στῆθος (λαπάρην, μηρὸν κτλ.), « Ὅμ. » Βάλε κατ' ἀσπίδα (ζωστῆρα κτλ.), « αὐτ. » Βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν, « Ἰλ. Λ. (καὶ ἑλλ.) » Δεδεμένος τοὺς πόδας, « Γρῳ. (Δ'. ἁπλῶς τὸ Ποῦ). » Καθ' ὁδὸν, « Αξ. » Ποῦ δὲ ἥδιον θερίσει ἢ κατ' ἀγρούς, « Ξεν. » Ἂν τι κατὰ πόλιν δέῃ πράττειν, « αὐτ. » Καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, « αὐτ. (ᾗ τρπ.) » Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, « Ὅμ. (καὶ περιφρ.) » Τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν, « Αξ., τὰ φαινόμενα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. » Τὰ κατὰ τὴν Ἀμβρακίαν, « Αξ. » Τὰ κατὰ τὴν πόλιν, « Αξ. » Τὰ κατὰ τὸν πόλεμον , « Ξεν. » Οἱ κατ' ἀγρὸν, « Αξ. 2) (μτνμ.) Χρόνον. »Καθ' ἡμέραν,« Αξ. »Κατὰ Κροῖσον, »Κατὰ τὰ Τρωϊκὰ, »Καθ' ἡμᾶς, « Αξ. »Κατὰ τὸν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων πόλεμον, « Ἡρ. » Κατὰ τοὺς θανάτους τῶν βασιλέων , « αὐτ. » Κατὰ δὲ τὸν γινόμενον σφι ᾖ ἀπογινόμενον, « αὐτ., ὅταν γεννᾶται ᾖ ἀποθνήσκῃ τις αὐτῶν, εἰς τὰς γεννήσεις ᾖ τοὺς θανάτους. »Μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτὸν, » Ξεν., ὑπὲρ πάντας τοὺς συγχρόνους του. (παρβλ. Ἐπί). 3) (μτφρ.) Αἰσίαν (ἢ ποιητικὴν ἀντὶ τῆς Διά). » Κατὰ θεὸν, « Ἀρχρ., κατὰ θείαν νεῦσιν, ἢ Κατὰ τύχην. »Κατὰ τὸ ἔχθος τῶν Λακεδαιμονίων, « Ἡρ. » Κατὰ τοῦ Δία καὶ τὴν ἐπωνυμίην λύκοι ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν, « αὐτ. » Κατὰ τὴν ξυμμαχίην, « αὐτ. » Οὐ κατὰ τὴν ἡμετεραν κακίαν τὸ ἡσσᾶσθαι προσεγένετο, « Θκ. » Κατὰ τὸ μητρυιᾶς ὄνομα, « Δ. Ἀλ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς). » Κατ' ἔγθραν, » Κατ' «ὄνοιαν, » Καθ' ὅ , « (ἢ Τελικὴν δηλ. τὸ Οὗ ἕνεκα, τὸν σκοπὸν, ἀντὶ τῆς Περί). » Ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἀλάλητο, « Ὀδ. Γ. » Κατὰ χρέος ἐλθεῖν, « Ὀδ. Δ. »Κατὰ λαὴν ἐκπλώσαντας,« Ἡρ. »Τριήρης, ᾗ κατὰ τοὺς Λίακίδας ἀπεδήμησε,« αὐτ. » Ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον , ἅμα κατ' ἐμπορίαν ᾖ καθ' ἱστορίαν τοῦ Νείλου, « Ἐπιστ. 4) Ὁμοιότητα ᾖ Ἀναλογίαν. » Κατὰ ταυτὰ τοῖσι ἄλλοισι , « Ἡρ. » Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις οὐ κατὰ τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,« αὐτ. »Κατ' εἰκόνα ᾖ καθ' ὁμοίωσιν, « Ῥτρ. » Λευκὸς κατὰ χιόνα, « Αξ. » Ὁρῶ αὐτοὺς (τοὺς ἁλιεῖς) κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἐμπείροις ἀποφαινομένους περὶ τῆς ἀγαθῆς γῆς, « Ξεν. » Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα , « Καλλ. » Κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶσσαν, « Δ. Ἀλ. » Κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον, « Πλάτ. » Καθ' ἕ, « » Καθ' ὅ, »Καθ' ὅ,τι. (καὶ πρὸς συγκρ. μετὰ τοῦ "Η) »Πλεῖω ὅπλα ἢ κατὰ τοὺς νεκρούς,« Θκ. » Βαθύτερα ἢ κατὰ Θρῄϊκας, « Ἡρ. » Μείζων ἢ κατὰ δάκρυα, « Θκ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Μείζω ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν, « Πλάτ. 5) Συμφωνίαν ἢ Συνέπειαν. » Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολὰς, « Ἡρ. » Κατὰ τὰ ξυγκείμενα σφίσι,« Θκ. (ᾗ ἐπιῤῥηματικῶς). » Κατὰ μοῖραν, » Κατὰ κόσμον, » Κατὰ τρόπον » Κατὰ λόγον, » Κατὰ γνώμην (γνώμην) τινὶ, « Ἡρ., Ξεν. » Καθ' ἡδονὴν, « (καὶ ὑστερ. ἑλλ. τῆς μτχ. τοῦ ὑπαρξ.) » καθ' ἡδονὴν θάνατος, » Ἡ κατὰ φύσιν ἔνδεια, « Αξ. 6) Τρόπον ἢ τὸ Πάνυ ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥημματικῶς). » Κατὰ κρὸν, »Κατὰ λέξιν, »Καθ' ἡσυχίαν, » κατὰ τάξιν, » Κατὰ τάχος, » Κατὰ σπουδὴν, »Κατὰ κράτος, »Κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, »Κατὰ μέρος, »Κατ' ἰδίαν, »Κατ' ἰδίαν, » Καθ' αὐτούς, »Κατὰ βάθος (καὶ κτλ). » 7) Προσδιορισμὸν (ἢ τοῦ » Οὕτω κατὰ λαπάρην κτλ.» » ἀνωτέρω. » Κατὰ πόδας, » Αξ. (ᾗ » Ἡ κατὰ πόδας ἡμέρα, « Αξ., ἡ μένη. » Τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς καλῶς, » ἀλλὰ τὰ πλέγια λυπεῖ με, « Ξεν. (Χρόνου). » Κατὰ μῆνα, » Κατ' ἐνιαυτὸν, » Καθ' ἡμέραν, » Καθ' ἑκάστην ἡμέραν (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » Καθ' ἑκάστους, « ἑλλ.) »Πᾶσαν ὥραν,« Αξ. (ᾗ Π » Κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ δεῖ, « Πλάτ. (ᾗ ἑλλ.) »Ἰωάννης τὸ μα, « Αξ. »Κεραμεὺς τὴν τέχνην « 8) Ἐπιμερισμὸν (μὲ τὰ ἀριθμητικὰ »Κατὰ ἕνα μαχεσόμενοι,« Π., ἕνα ἕνα. »Διέστησαν κατὰ διακοσίους« ἀπὸ διακοσίοι-διακόσιοι. »Ἐχωρησαν πάντα κατὰ φυλάς,« Ξεν. » Τρεῖς νους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ἑβδόμου Λ ςφ. »Κατ' ὀλίγας (ναῦς) προσπίπτουσι Θκ. »Κατ' ἄνδρα,« Αξ. » Οἱ καθ' ἕνα Αξ. (καὶ μετὰ τοῦ "Εκαστος). » λεις (κώμας) ἑκάστας. » Ἡρ. » ἕκαστον ἑρωτᾶν, « Ξεν. » Καθ' ἕν στον μακρὸν ἂν εἷς γράφειν,« Ἀπ. Εἰκασμὸν (ἀντὶ τοῦ Σχεδὸν). » τῶν βαρβάρων κατὰ ἑξακισχιλίους τρακοσίους ἄνδρας, « Ἡρ. » Κατ' κοντα ἔτεα καὶ χιλια,« αὐτ. 10) σιν ἡ Ἀναφορὰν. »Κατ' ἐμὲ,« Ξεν. κατ' ἐμὲ.« Αξ., καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἐξήρτηται ἀπ' ἐμέ. » Τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν,« Πλ. τὰ ἀμφὶ τὸν Γάλβαν, « Πλ. τὰ ἀμφὶ αὐτόν. »Καθ' Ἡρόδοτον,« Αξ., λέγει ὁ Ἡρ. »Τὸ κατὰ Ἰωάννην γέλιον, « Ῥτρ., τὸ συγγραφὲν ὑπὸ ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) κίνησιν πρός τι ἀνωτέρω. »Καταβάλλω, Καταβαίνω, μαι, Κάθοδος. 2) τόπον ἢ τὸ ἐπὶ »Καθίστημι, Καταστέγω. 3) τὸ ἀνω φίζομαι, Καταβίνη. 4) ἐπίτασιν, τρώγω, Κατάβληξ, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) Κατάτεχνος. ‖. (πολλάκις καὶ μόλις εἰς τὴν μετὰ αἰτ. σύνταξ- ἢ κατὰ λείπει ἐννοουμένη ἔξωθεν). » πολεμικὰ, »Κρὴς τὴν πατρίδα. » τὴν ὄψιν, « κτλ. ‖. (παρὰ Παρὰ χωρίζεται τοῦ συνθέτ. ῥήματος, τιθεμένων ἄλλων μορίων) »Κατὰ πνον ἔγευεν, « Ὀδ. Δ. (καὶ λογικῶς) »Κατ' ὧν εἶλε,« Ἡρ., ἀντὶ Καθ' ἃ (καὶ κατ' ἀναστροφὴν) « Ὃς' ἔν ἑαυτοῦ ἔχῃ κατὰ δῆμον,« Ὀδ. Σ. (ἴσως ἐνομίσθη ὅτι συντάσσ. καὶ μὲ ὀσ.) »Κατὰ συφεὸν ἐλέγχεα ἀντὶ Καθείργω. « Κατὰ δὲ προσόνυχα ἐθήσαν,« Ὀδ. Α., ἀντὶ Κατέδησαν (μ' εἴθεται κατ' ἀναστροφὴν, ἐπεὶ μετὰ τ κτικὸν, ἢ ἐπίχει τοπον ἐπιῤῥήματος

βτε καὶ συνήθως βαρυτονεῖται). »Εἰ μέν « λίπω κάτα τεύχεα καλὰ , « Ἰλ. Ρ. «Πεδίον κάτα δηϊάσθαι, « Ἰλ. Π. (Γ'. ἐν συντ. καὶ ἐν συνθ. ἀποβάλλει τὸ τελ. -ταλόν α, τὸ δὲ τ μεταβάλλει κατὰ τὸ στοιχ. τῆς ἐπμ. λέξ.) » Κόγ γόνυ, Κάπ φάλαρα κτλ. » Κάββαλε, Κάλλιπε, Κάθηκα κτλ.
Κάτα, κατὰ χρσ. ἀντὶ Καὶ εἶτα.
Καταβᾶ, ἀντὶ Καταβᾶθι, (κοινὸ) καταῖβα, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καταβαίνω.
Καταβάδην [καταβαίνω], ἐπίῤῥ. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀναβάδην, μὲ τὰ πόδια κάτω (τὸν κατήφορον).
Καταβασμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καταβασμὸς, Καταβασμα. 2) κατήφορος, [ἐκ τοῦ Καταβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. β'. Κατέβην κτλ.).Καταβαίνω(ἐν γέν. ἀπὸ ἅνω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ ὑψηλότερον εἰς χαμηλότερον μέρος.[ἐπμ.] ἀπὸ τὰ μεσόγεια γεν. ἢ μόνην). » Πόλις κατέβη, « Ἰλ. Ω. »Καταβήσεο δίφρου, « Ἰλ. Ε. (ᾗ προθετ.) » Ἐξ εὐνῆς κατέδη,« Θκρ. (καὶ μὲ αἰτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. τῆς προθ.) »Θάλαμον κατεβήσατο, « Ὀδ. Β. » καταβίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ, « Πλάτ. »Κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχὼ,« Γρῳ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Κλίμακα κατέβησεν,« Ὀδ. Α. » Κατέβαιν' ὑπερῴϊα, « Ὀδ. Σ. Ψ. (καὶ πθ. σπν.) »Ὅταν ταχὺ καταβαίνηται (ὁ ἵππος). « Ξεν., ξεκαβαλικεύεται. (καὶ συνκδχ.) » Καταβαίνειν εἰς ἀγῶνα, « Σοφ. (καὶ μτφορ.) » Δεῖ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους τούτους καταβαίνειν, « Ἀρστ., συμπίπτειν, ταῦτα κατέβαινε παραιτούμενος, « Ἡρ. « Κατέβαινον συλλυπούμενοι, « αὐτ., (ἀντὶ) Ἐπὶ τέλους. 2) (σπν. ᾗ Π. μεταπαίζω. »Καταβάζω, (μτφορ.) καταβάλλω, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβάζει, « Πινδ.
Καταβακχεύω, Μ. εὐσω, Ἐκβακχεύω (ᾗ μ. Ἐκβακχεύομαι) ὅλως διόλου, ἐνθουσιάζομαι εἰς τὸ ἄκρον, (μὲ γεν.) καταγέρομαι (ἐπεμβαίνω) βακχικῶς κατά τινος. » Καταβακχεύει τῶν ὑπὸ χεῖρα, « Β. Μετοχ.
Καταβακχεύομαι-εῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Π. = Καταβακχεύομαι.
Καταβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Κατέβαλον [ἄφλον] νὰ πέσῃ) τι κάτω, κρημνίζω ᾗ. κατασβάζω, χαμηλόνω (συνκδχ.) κατανεύω. φυσῶ. (μτφορ.) ταπεινόνω. (καὶ πραγμ.) καταργῶ, ἀκυρόνω. » Αἰθέρ, υἱερὸν ἔχων ὀυζεσσι, παρ' βωμῷ καβάλλεν, « Ἰλ. Θ. » Πόνῳ ἐνι κάββαλον, « (ᾗ κατὰ τιμῆτ.) » Κατ' ἀγρείῳ ἐν σωρὶ βάλλω, « Θκρ. » Καταβάλλειν (τῇ γῇ) τὸν καρπὸν, « Ξεν., σπείρειν. » Καὶ σιτία τῷ στρατιᾷ καταβάλλειν ἐκέλευε, ἵνα ἐπιτηδειώτατον εἴη, « Ἡρ., ἀναπαύσωσι, νὰ ἐπισωρεύσουν. »Οὖσα κάββαλεν, « Ὀδ. Ρ., καταῖσσε τ' αὐτὸς τοι. » Ἄπαξ μεθυσθείς, καταβάλλει τὸ λεῖον, « Θκρ., θερίζ. « Ἡ-

κόνειζον καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον, « Ξεν. » Ἄρκτον καταβάλλει, « αὐτ. (καὶ μσ.) »Ὅτ' εἰς αὐλὰν κατεβάλευ, « Θκρ. Ἔτεσς, ἀπλόγησας (καὶ μτφορ.) « Καταβάλλειν τοὺς νόμους (τὴν πολιτείαν), « Αξ. (καὶ πθ.) » Φρόνημα καταβεβλημένον, « Αξ. » Ἔπη (» Παιδίσματα) καταβεβλημένα, « Ἀρχτ., κοινὰ, τετριμμένα, προσῳκα. (καὶ ὡς οὐσ.) « Καταβεβλημένοι, « Ἰσοκρ., οἱ ἀπερίμμενοι (καταφρονεμένοι, κοινοὶ) ἄνθρωποι. 2) πληρόνω, μετρῶ ἀμέσως τὰ χρήματα. » Τὸ ἀργύριον (»Τὰ παρθμεῖα, » Τὴν τιμὴν) καταβάλλειν, « Αξ. 3) (μσ.) βάλλω θεμέλιαν, (μτφορ.) ἀρχίζω, συστήνω. » Δόγον (» Ὁδὸν) καταβάλλομαι, « Αξ. » Τὴν Κυρηναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν,« Στρβ.
Καταβαπτίζω, Μ. ἰσω. Βουτῶ (βυθίζω) τι ὅλως διόλου, καταποντίζω [κυρ. καὶ μτφορ.)
Καταβαπτισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καταποντισμός.
Καταβαπτιστήριον (τό), τόπος ὅπου βυθᾷ ἢ πνίγεται (βουλῇ) τις.
Καταβαπτιστὴς, τοῦ (ὁ). ὁ καταβαπτίζων, καταποντιστής.
Καταβάπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος ὅλος ἢ κατὰ βάθος.
Κατα-βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ ὁλόκληρόν τι μέσα εἰς βαπτὸ μὲ βαθὺ χρῶμα.
Κατα-βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλως βάρβαρον, Ἐκβαρβαρόω.
Κατα-βαρίω-ῶ, Μ. ήσω. Καταλλ'δω, καταβαρύνω, [ἐκ τοῦ
Καταβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς ἢ βαρυφορτωμένος.
Καταβάρησις, εως (ἡ). ἡ διὰ πολλοῦ βάρους καταβύθισις, καταπίεσις.
Κατα-βαρύνω, Μ. υνῶ, = Καταβορῶ.
Κατα-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω παντοιοτρόπως. Βασανίζω σκληρὰ (μὲ ὑπερβολήν).
†Καταβάσιον (τὸ), = Κατάβασις· κάθοδος εἰς ὑπόγειον· κατήφορος· (ναυτ.) = Ἀποβάθρα.
Καταβάσιος (ὁ, ἡ), = Καταβάτης.
Κατάβασις, εως (ἡ), τὸ καταβαίνειν, καταίβασμα. (ναυτ.) ἀποβασις. 2) (συνκδχ.) δρόμος κατηφορικὸς φέρων εἰς ὑπόγειον, (ἐν γέν.) κατήφορος.
Κατα-βασκαίνω, Μ. ανῶ. Βασκαίνω (Ματιάζω) μὲ ὑπερβολὴν, καταμαγεύω· » Τινὲς τοὺς φιλτάτους καταβασκαίνουσιν, « Ἡλ.
Καταβασμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Καταβαθμός.
Καταβατέον, θετ. τοῦ Καταβαίνω.
Κατα-βατεύω, Μ. εὐσω, σχλ. ἐξήγ. τοῦ Καταστείβω.
Καταβατὴς, ου (ὁ). στρατιώτης ὅστις καταβαίνει ἀπό τοῦ ὀχήματος καὶ μάχεται καὶ πιζός.
Καταβατὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ καταβῇ τις, κατηφορικός.
Κατα-βάφω, Μ. ὐσω, Π. (μὲ γεν.) γαβγίζω κατά τινος, καταβοῶ, καταλαλῶ.
Κατα-βαυκαλάω(ίως)-ῶ, Μ. ήσω. Ναναρίζων ἀποκοιμίζω, καταζαλίζω μὲ τὸ νανερίσματά μου.
Καταβαυκάλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ διὰ ναναρίσματος ἀποκοίμισμα.
Κατα-βαυκαλίζω, Μ. ίσω, = Καταβαυκαλάω. 2) [κατὰ βαυκαλίς]. καταπίνω.
Καταβαλλόσομαι(τίομαι), Μ. ὑξομαι, Σχοίνισμαι (Ἀποχρίφομαι, Δηδιάζω, μὲ ὑπερβολήν.
Κατα-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Βεβαιόνω ὁντελῶς· ἐξασφαλίζω.
Καταβεβαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσιαστ. τοῦ προηγ.
Καταβεβλακευμένως [καταβλακεύω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Πολλὰ ἀμελῶς, μὲ ἄκραν ἀδράνειαν.
Καταβεβλημένως, ἐπίῤῥ.(μτχ.).Χαμαρπῶς, ἀδρανῶς, τεταπεινωμένως.
Καταβεβλομεν, Π. ἀντὶ Καταβῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταβαίνω.
Καταβελὴς, ές (ὁ, ἡ). γεμάτος βέλη.
Καταβήσετο, Π. ἀντὶ Καταβήθη, [ἐκ τοῦ
Καταβήσομαι, μέλλ. (ἐκλαμβ. ἐνίοτε Π. ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Καταβαίνω.
Κατα-βιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ πθ. (σπν.) αἰσθάνομαι. Καταναγκάζω.
Κατα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἢ Φέρνω τι νὰ καταβῇ, κατα-βάζω.
Κατα-βῆσις, εως (ἡ) καὶ
Καταβιβασμὸς (ὁ), τὸ καταβιβάζειν ἢ καταβιβάζεσθαι, καταβίβασμα.
Καταβιβαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταβιβάζω.
Κατα-βιβρώσκω, Μ. κατα-βρῶσομαι. Κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ. , » Οἱ καταβιβρώκατ' Ἐνεκ' ἐμοῦ τὰς αὐσίας,« Ἀθ., (παρβλ. Καταβροχθίζω).
Κατα-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι, = Καταζάω, περνῶ (τελειόνω) τὴν ζωήν μου.
Καταβίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κατα-βλακεύω, Μ. εύσω, (μὲ α'τ.) Παραμελῶ τι ὅλως διόλου, ἀφίνω νὰ ἀτανισθῇ ἀπὸ ἀμέλειάν μου. ‖- (μ.) φέρομαι μὲ ἄκραν ἀμέλειαν (ἀδράνειαν).
Κατα-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω καιρίως.
Κατα-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω κατὰ γῆς (χαμηλά)· (μτφ.) = Καθορῶ, παρατηρῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν.
Κατάβλημα (τὸ). πᾶν ὅτι καταβάλλεται (καταβιβάζεται)· (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ παραπέτασμα τοῦ θεάτρου. » Τῶν ὡραιμάτων τὰ τελευταῖα καταβλήματα,« Ἀθ., αἱ ἄκραι τοῦ ἀτήμονος αἱ δοῦλαι ἀριθμοῦνται εἰς τὰ κεφαλάρια τοῦ ὑφάσματος ὡς πρόσωπα.
†Καταβλὴς, ῆτος (ὁ), = Ἐπιβλής.
Καταβλητέον, θετ. τοῦ Καταβάλλω.
Καταβλητικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Συντελεστικὸς πρὸς τὸ καταβάλλειν (ῥίπτειν κάτω, ταπεινόνειν κτλ.).
Κατα-βλιχόμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βελάζω δυνατά.
Κατα-βλώσκω. Μ. βλώξω ἢ μολοῦμαι, Π. ἀντὶ Κατέρχομαι. « Εἰς Τέμεσσαν ναῦται καταβλώξουσι, « Ἀυσ.
Κατα-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Φωνάζω κατά τινος, κατηγορῶ ἢ παρακινοῦμαι μεγαλοφώνως. 2) (μὲ αἰτ.) παρεξαλίζω τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου, τὸν πάμνω νὰ τὰ χάνῃ. » Καταβοᾶσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι βοῶν σε, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Κατεβοᾶτο ὡσημέραι, « Νικόλ. Δαμασκ.

Καταβοή καὶ

Καταβόησις, εως (ἡ). τὸ καταβοᾶν (λέγειν μεγάλα παράπονα ἢ κατηγορίας ἐναντίον) τινός· κατακραυγή· (ἐνίοτε) κρότος ἐπὶ θεάτρου, ἀνευφήμησις. » Οἱ τὰς καταβοήσεις ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς πιπράσκουσι, « Φίλ.

†**Καταβολάς** [καταβάλλω], άδος (ἡ). κλωνάρι ἢ κλαδί, (ΘΠ. κοιν.) καταβολάδα ἢ ἄλλ. Κατώρυξ.

†**Καταβολεύς**, έως (ὁ). ὁ καταβάλλων, πληρωτής, ἢ· θεμελιωτής, (Γαλλ.) **fondateur**.

Καταβολή (ἡ). τὸ καταβάλλειν· κατάθεσις· πληρωμή (ἐπὶ χείρας)· θεμελίωμα· (τρπ.) ἐναρξις· ἀρχή, καταγωγή· (ἰατρ.) περίοδος παροξυσμοῦ, ἢ, καταιβασία εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ἀλλ.) Καταῤῥάκτης. (ἴδε Κατηβολή). »Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, « Δημ. » Καταβολὴν ποιοῦμαι, « Πλθ., βάλλω θεμέλιον, ἀρχινῶ. » Ἐκ (»Ἀπὸ) καταβολῆς, « ἀπὸ καινουργῆς, (κοιν.) ἀπὸ θεμελιοῦ, (παρβλ. Δρύοχος), (καὶ τρπ.) ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς.

§**Καταβολικός**, ἡ, όν, = Καταβλητικός.

†**Κατάβολος** (ὁ, ἡ), = Καταβολεύς. ‖ . (οὐσ.) = Ἀγκυροβόλιον. ἡ Ἐπίνειον. (ΘΠ.) = Ὀστεοτροφεῖον. » Εἰς καταβόλους τεθέντες, « Ξενοκρ.

Κατα-βομβέω-ῶ, Μ. ἠσω. Βομβῶ (Βοΐζω) ὄυνατὰ, κάμνω νὰ ἀντηχῇ ὁ βομβος τινὸς σώματος.

Κατα-βορβορίω-ῶ, Μ. ὡσω. Καταμολύνω (μὲ βόρβορον), καταλασπόνω, (ΘΠ.

Καταβορβόρωσις, εως (ἡ). τὸ διὰ βορβόρου καταλέρωμα.

Καταβόρειος καὶ

Κατάβορρος (ὁ, ἡ), = Πρόσβορρος, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διευθυνόμενος καθὼς διευθύνεται ὁ βορέας, (ϑηλ.) ἔχων ὄπισθεν τὸν βορέαν.

Κατα-βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βάλλω (Ἀφίνω) τὰ ζῶα νὰ βοσκήσαν· (καὶ μσ.) τρώγω ὅλην τὴν βοσκὴν τινος τόπου· (μετμ.) κατατρώγω, ἀφανίζω. » Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη, « Καλλ.

Καταβόστρυχος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ τοὺς βοστρύχους (ταῖς πλεξίδαις ἢ τὰ ὁγουρά) του.

Κατα-βοστρυχόω-ῶ, Μ. ὡσω. Στολίζω τινὰ μὲ (ἢ τοῦ Χωρίζω τὰ μαλλιὰ εἰς) πλῆθος βοστρύχων.

Κατα-βουκολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Βουκολῶ ἐπὶ κακῷ, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, ξελογιάζω.

Κατα-βραβεύω, Μ. εὐσω. Κατακρίνω, **Καταδικάζω**. 2) κακῶς βραβεύω, ἀποστερῶ τινα τοῦ ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν βραβείου, (ἐν γέν.) ἐπηρεάζω.

Κατάβραχος (ὁ, ἡ). πλήρης βράχων (βραχέων).

Καταβραχὺ (ἀντὶ Κατὰ βραχύ), ἐπίῤῥ. **Κατ' ὀλίγον**.

Κατα-βραχύνω, Μ. υνῶ. Σμικρύνω (Ἐλαττόνω) ὅλως διόλου.

§**Κατα-βρέμω** (χ. Μ.), Π. βρυντῶ (βοΐζω, ἀντηχῶ) ὄυνατά, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ βρέμω).

Κατα-βρεθύομαι (χ. Μ.). Ὑπερηφανεύομαι μὲ ὑπερβολὴν, καμαρόνω παραπολύ.

Κατάβρεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-βρέχω, Ν. βρέξω. Βρέχω (Ῥαντίζω ἢ Μετκεύω) τι ἐντελῶς· (μτφορ.) »Καύχημα κατάβρεχε σ.γῇ, « Πίνδ., κατασίγαζε, μετρίαζε.

Κατα-βρίζω, Μ. βρίσω, Π. νυστάζω ὅλως διόλου· (συνκδχ.) παραμελῶ τι ἐντελῶς.

Κατα-βρίθω, Μ. βρίσω, Π. καταβαρύνω· (μτφορ.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω. ‖. (ἀμτβ. καὶ μάλιστα εἰς τὸν πρκ. Καταβέβριθα) εἶμαι καταφορτωμένος, γέρνω ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος. » Ὀρπηκες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε, « Θκρ.

§**Κατα-βρογχίζω**, Μ. ἰσω, = Καταβροχθίζω.

Κατα-βροντάω-ῶ, Μ. ἤσω. Βροντῶ δυνατά· ἐκπλήττω τινὰ διὰ τῆς βροντῆς ἢ ὡς διὰ βροντῆς, τὸν κάμνω ἐμβρόντητον. » Ὥσπερ διοβλὴς καὶ κατεβροντημένος, « Τζ.

Καταβρόξειε, Π. ἀντὶ Καταβροχθίσειεν, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Καταβροχθίζω, (ἴδε καὶ Καταβρύχω).

†**Κατα-βροτόω-ῶ**, Μ. ώσω, Π. καταμολύνω μὲ αἷμα (βρότον), καταματόνω (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον).

Καταβρυχὴ (ἡ). τὸ καταβρέχειν ἢ καταβρέχεσθαι.

Κατα-βρυχθίζω, Μ. ἰσω. Κατακρίνω λαιμάργως, καταπρώγω, καταχωνιάζω.

Καταβρυχθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταχώνιασμα.

†**Κατα-βρύχω**, Μ. βρέξω, ῤῥμτ. ἀντὶ Κατα-βροχθίζω ἢ Καταβιβρώσκω (πρὸς παραγ. τοῦ Καταβρόξειε ϗ Καταβροχθείς), (παρβλ. Ἀναβρύχω).

Κατα-βρύκω, Μ. βρύξω, Π. κατατρώγω, φρονανίζω, ξεκοκκαλίζω (κυρ. ϗ μτφορ.).

Κατα-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (ὠρλιάζω) φοβερά.

Κατα-βρύχω, Μ. βρύξω, = Καταβρυχάομαι ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβρύκω.

§**Κατα-βρύω**, Μ. ὑσω. Βρύω (Ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν, Εἶμαι καταφορτωμένος) ἀπό. » Κισσῷ καταβρύουσαν (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Porson διορθ. Κάρα βρύσαν), « Ἀθ.

Κατάβρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεβρώθη (κατεφαγώθη)· φαγητὸν, τροφή.

Κατάβρωσις, εως (ἡ). κατάφαγωμα, [ἐκ τοῦ

§**Κατα-βρώσκω**, Μ. βρώσομαι, = Καταβιβρώσκω, κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Κατα-βυθίζω, Μ. ἰσω. Βυθίζω τι ὅλως διόλου, βυθλῶ (εἰς τὸν πάτον), καταποντίζω.

Καταβυθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βούλημα (εἰς τὸν πάτον), καταβύθισμα.

Κατα-βυρσοω-ῶ, Μ. ὡσω. Σκεπάζω (Τορκ. Καπλαδίζω) τι παντοχόθεν μὲ βύρσαν (μὲ τομάρι). » Τὸ σῶμα τοῦ Κλεομένους κρεμάσαι καταβυρσώσαντας, « Πλ., ἐν βύρσᾳ (συκκφ. δερματίνῳ) ἐῤῥάψαντας.

§**Καταβύρσωσις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-βύω, Μ. βύσω. Στοπάνω ἐντελῶς. » Τὰ ὦτα —, « Θ. Σμυρν.

Καταβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καταβοήσομαι, μέλλ. τοῦ Καταβοάω.

Καταγάγω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. ω' Κατάγω.

Κατάγαιος (ὁ, ἡ). = Κατάγειος.

Κατα-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Γανόνω (Λουστρίνω) τι ὅλως διόλου.

Κατ-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατὰ πολὺ (Μὲ ὑπερβολὴν) ἀγαπῶ.

Κατα-γαργαλίζω, Μ. ἰσω. Γαργαλίζω ὑπερβολήν.

Κανα-γαυριόομαι-ῶμαι καὶ

Κατα-γαυριόομαι-οῦμαι, Μ. . . . ἠ Γαυρόομαι κατὰ πολλά.

Καταγγελεύς, έως (ὁ). ὁ καταγγέλλων (φέρων ἢ δίδων εἴδησιν), μηνυτής.

Καταγγελία (ἡ). ἡ φανέρωσις (κοινοποίησις) εἰδήσεως. » Θέαν ἐκ καταγγελίης ἐπετέλει πανηγυρικὴν, « Πλ.

Κατ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Γνωστοποιῶ (Ἀναγγέλλω) τι πρὸς πάντας· κηρύττω (πόλεμον)· καταμηνύω. » Συκοφάντας ἢ δούλοι, ὅσοι δεσπότας κατήγγειλαν, « Ἡρωδ.

Κατάγγελος (ὁ, ἡ). = Καταγγελεύς. **Καταγγελτικός**, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ καταγγέλλειν.

Κατάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ καταγγελθείς (γνωοποιηθεὶς ἢ καταμηνυθείς) · » Τοὺς πολεμίους καταγγέλτους γ' ἐναι, « Πλ., νὰ μάθουν οἱ ἐχθροὶ (διὰ κατασκόπων) τὰ σχέδιά των.

Κατ-αγγίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω (βάνω) μέσα εἰς ἄγγειον, βάλλω τὸ κρασὶ εἰς βουκάλια.

Κατάγειος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος κατὰ γῆς, = Ἐπίγειος ἢ Γκόγγιος. » Σκηνὴ κατάγειος, « Ἡρ., οἰ χρεοκόποι στρουθοκάμηλα. ‖ . (οὐσ.) Ἐπίγειον, (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) οἴκημα, « Πλάτ., χαμόγειˑ ἢ ὑπόγειον, (καὶ) κατώγι.

Καταγελάσιμος (ὁ, ἡ), = Καταγέλαστος.

Καταγέλασμα (τὸ). ἀντικείμενον καταγέλωτος, ἀναγέλασμα.

Καταγελαστικός, ἡ, όν, (καὶ Ἐπῤῥ.) »Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ καταγελᾶν, περιγελαστὴς, (χωδ.) γελαστιόρης.

Καταγέλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ Ἐπῤῥ.) »Ὁ καταγελασθεὶς ἢ ἄξιος καταγέλωτος, ἀξιογέλαστος, ἔκ τοῦ

Κατα-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι ἢ (σπν.) άσω. Γελῶ πρὸς περιῤῥόνησιν τινος, ἐνπαιγελῶ, περιγελῶ, περιπαίζω. (μὲ γεν.) » Τῶν πριούντων ταῦτα καταγελῶν, « Ξεν. (ἢ δοτ.) » Τῷγάλματι καταγελάσε, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) » Μηδὲ καταγελάσε σάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου, « Ἰερ.

Κατάγελος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος ἄγελας (κοπάδια).

Κατάγελως, ωτος (ὁ). γέλως πρὸς περιφρόνησίν τινος, περιγέλιον. » Ὑ καταγέλως τῆς πράξεως, « Πλάτ., τὸ γελοιωδέστερον μέρος.

Κατα-γεμίζω, Μ. ἰσω. Γεμίζω ὡς ἄνω, καταφορτόνω.

Κατα-γέμω (χ. Μ). (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐντελῶς γεμάτος ἀπό.

Κατα-γεύω, Μ. γεύσω, Δίδω τινὸς νὰ γευθῇ τι πρὸς βλάβην του, βλάπτω (ἀπατῶ) διὰ τῆς γεύσεως. ‖. (μσ.) γεύομαι τι καθ' ὁλοκληρίαν, δοκιμάζω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν· ἐρευνῶ λεπτομερῶς.

Καταγεωγρίω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωργῶ τόπον τινὰ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, τὸν μεταχωρίζομαι ὅλον εἰς γεωργίαν.

Καταγεωτὴς καὶ **Καταγεωτὴς**, οῦ (ὁ), [γαῖα, γῆ]. νεκροθάπτης.

Καταγήρα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Κατάγω.

Καταγηράσκω, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταγηράναι, Μ. γηράσω, καὶ (συχνότ.) -άσομαι. Γερνῶ ὅλως διόλου, καταντῶ εἰς ἄχαρον γῆρας.

Καταγηράω-ῶ, Μ. άσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Καταγηράσκω.

Κατάγηρως (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) γέρων, παμπάλαιος.

Κατα-γηρύζω [κατὰ, γ|γαρτον]. Μ. ίσω, (Κυπρ.) = Διαμηρίζω.

Κατα-γίγνομαι, Ζ. Καταγίνομαι.

Κατα-γινώσκω, Ζ. Καταγινώσκω.

Κατ-αγίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαγίζω.

Κατα-γίνω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Κατάγω.

Κατα-γίνομαι καὶ (ἀορ.) γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι, Διατρίβω, Ἀσχολοῦμαι) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι. » Ἔχω χρυσωρυχεῖον, ἐν ᾧ καὶ καταγίγνομαι καὶ ἐργάζομαι, « Δημ. » Γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη συνεχές, « Πλάτ. 2) καταλαίνω, καταντῶ κάτω. » Εἰς βυθὸν —, « Πλ.

Καταγινώσκω ϗ (ἀορ.) γιγνώσκω, Μ. καταγνώσομαι. Παρατηρῶ· γνωρίζω τι καλῶς (μὲ αἰτ.) » Καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους, « Ἀρχ. » Καταγνώναι τὸ μέγεθος, « Ἀλλ. » Καὶ πῶς δὴ τοῦτο καταγνώσομαι; « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἔστιν ὅτε πολλοὶ οὐ σῳφρόνως πράττοντα μὲ κατέγνων, « αὐτ. 2) νομίζω· κρίνω, ἀποφασίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακῷ καὶ τρόπ. βλάβῃ τινος). (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ϗ ἄκρον) » Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν ὕβριν, « Ἀρχ. » Κατεγνωσταν τοῦ μὴ ἐλθεῖν, « Γῆρ. » Καταγνοὺς ἑαυτὸν μὴ πεπαιδεῦσθαι, « Θκ. » Κατεγνωκότες ἀλλήλων ἀδικεῖν, « Αἰσχ. (ϗ ἀναλελυμ.) » Καταγνῶναι τοῦ δούλου ὡς ἐλευθέρως ζῶντος, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇς δίκαιος, « Αἰσχλ. » Καταγνωσθεὶς πρὸς αὐτῶν νεωτέρα πρήσσειν πρήγματα, « Ἡρ., (πθ. 3) κατηγορῶ, κατακρίνω, μέμφομαι, καταδικάζω. » Ἀγνοίαν (» Προσοχὴν) καταγινώσκειν τινος, « Δξ. » Καὶ μὴν μεγάλην ψυχρότητα κατεγνῶ μηδένα, « Δημ. » Οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ ὑπὲρ τῶν ἄλλων καταγιγνώσκω, « Πλάτ. » Καταγινώσκειν τινὸς θάνατον (ἢ σπν. τινὰ θανάτου), « Διόδ. » Καταγινώσκειν τῶν τοιούτων πασχόντων, « Δημ. » Τῶν τετελευτηκότων πάντων καταγινώσκειν, « αὐτ. (ϗ παραλλ.) » Οὐκ ἐπιτήδεια καταγνόντες κατ' ἐμοῦ, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη, « Ξεν. » Μόνων μὴ μαχολογίαν καταγνωσθῶμεν, « Γρ. » Τὸ καταγνωσθὲν ἐκτίνειν, « ῥκρ., τὸ προσῆκον εἰς τὸ ἀπ. κατεδικάσθη.

Καταγκαλίζω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως ἀώρως καὶ κακῶς (ἀγκάλιασμα), λυγίζω ἐντελῶς. Καταγλαΐζω, Μ. ἰσω. Καλλωπίζω μὲ πολλὴν ἐπιτέλειαν, καταζαλίζω, καταλαμπρύνω.

Καταγλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι μὲ ὑπερβολὴν γλίσχρον (γλοιῶδες, γλισχερὸν κτλ.).

Κατάγλισχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) γλίσχρος.

Κατα-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πολλὰ γλυκὺ (νόστιμον), καθηδύνω, (μτφορ.) θέλγω ὅλως διόλου.

Καταγλυφὴ (ἡ). σκάλισμα (κοίλωμα) πέτρας κτλ. μὲ τὴν γλυφίδα, χαραγμάδα.

Κατα-γλωσσαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (ἢ Ὁμιλῶ μὲ) μεγάλην γλωσσαλγίαν, φλυαρῶ ἢ ἔχω διάθεσιν νὰ φλυαρῶ καὶ νὰ αὐθαδιάζω ἀδιακόπως.

Κατα-γλωττίζω (σαίζω), Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Φιλῶ ἐρωτικῶς (εἰς τὸ στόμα). 2) κάμνω τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου νὰ σιωπήσῃ (νὰ τὰ χάσῃ), τὸν ἀποστομόνω. » Τὴν πόλιν πεπαίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ κατεγλωττισμένην σιωπᾶν, « Ἀρχ. 3) (μὲ γεν. ἢ ὅ'.) καταλαλῶ, κατηγορῶ, διαβάλλω. » Καὶ ῥᾳδίᾳ κατεγλώττιζέ μου, » Ἀρχ. 4) (συνκδχ. καὶ τρπ.) καθηδύνω, (ΘΠ.) »Μέλος κατεγλωττισμένον, « Ἀρχ., θελκτικὸν, ἡδυπνικόν· καὶ « Ποιήματα κατεγλωττισμένα, « Κύπ., τὰ στολισμένα μὲ ἀνθηρὰς ἢ (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) γλωσσημασικὰς λέξεις.

Καταγλώττισμα (τὸ) καὶ

Καταγλωττισμὸς (ὁ). φίλημα ἐρωτικὸν εἰς τὸ στόμα. 2) χρῆσις πανιῶν (γλωσσημασικῶν) λέξεων. 3) (ἀνῤῥ.) φλύαρος, (κοιν.) γλωσσᾶς.

Κάταγμα (τὸ), [κατάγνυμι]. μαλλὶ ξασμένον (λαναρισμένον) καὶ ἕτοιμον διὰ γνέσιμον· κλωστὴ, γνῆμα, (παρβλ. Μήρωμα).

Κάταγμα (τὸ), [κατάγνυμι]. σύντριμμα, ῥῶγμα, τράκισμα » Πλέονες ἤδη γίνονται τοῦ κατάγματος ἐν τῷ τρωσι, « Ἱππκρ.

Καταγματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κάταγμα (σύντριμμα κυρ. κοκκάλου).

§**Κατα-γάμπτω**, Μ. γνάμψω, Π. ἀντὶ Κατακάμπτω, λυγίζω ὅλως διόλου. » Λόφον αὐχένα καταγνάμπτουσα τινόντων, « Ἐπιγρ. (συγχ. τῷ-

Κατα-γνάπτω, Μ. γνάψω, Καταξαγίζω, (εἰς τὸν Εὐρ. Τρ. 1242: νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακάμπτω).

Κατάγνυμι ϗ **Κατ-αγνύω** Μ. Κατάξω (ἀορ. Κατέαξα, καὶ πθ. Κατέαγην, πρκ. Κατέαγα κτλ.). Τσακίζω ὅλως διόλου, κάμνω ῥώγματα, κατασυντρίβω. (ϗ μτφορ.) χαυνόνω (ἀδυνατίζω) εἰς τὸ ἄκρον, ἐνεργίζω. » Κίτα κατάξαι τις αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν μιθύων, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Ἰσχυρὸν ἐστι (τὸ ἄγχιλον), ὡς' οὐκ ἂν κατάγίη ποτέ, « αὐτ. (ϗ πρὸ; γεν. ἑλλ.) » Ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος, καὶ ποις κατέαγη τῆς κεφαλῆς μέγα σρόβρα, « αὐτ. (ϗ μτφορ.) » Καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνονται, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνῦσιν (αἱ βανυσικαὶ τέχναι), « Ξεν. (καὶ πθ.) » Μέλη κατεαγότα, « Δξ., τὰ ἄτονα καὶ ἐκλελυμένα.

§**Καταγνυπόω** [ζδε Γνυπετός], Μ. ώσω. Ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω ὅλως διόλου, (παρβλ. Κατεγρυπόω).

Καταγνώμη (ἡ), στν. ἀντὶ -

Κατάγνωσις [καταγιγνώσκω], εως (ἡ), μορφ. κατάκρισις, καταδίκασμα, καταδίκη. » Ἡ κατάγνωσις αὐτῶν παραδεθῇ τοῖς θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως, « Δημ. » Ἀλλὰ μὴν ὅτως μου μὴ κατεργάσῃ « αὐτ. » Κατεῖπας δὲ τὸν ὁμότεχνον, « Ἡρ.

Κατάγραπτος (ὁ, ἡ). καταγεγραμμένος· ὅλως ζωγραφισμένος (παραβλέπ. πλουμισμένος). ἴδε καὶ Κατόγραφος.

Καταγραφὴ (ἡ). τὸ καταγράφειν ἢ καταγράφεσθαι, πίτραμα (σημείωμα) εἰς κατάστιχον κτλ., (ΘΠ. κυρ. Νομ.) Ἐγγραφὴ (κτήματος), (Λατ.) **manoipatio**. 2) ζωγράφισμα (ζωγραφήμα) τοῦ ἡμίσεως πρωσώπου θεωρουμένου πλαγίως, (Γαλλ.) **profil**. » Ὅσπερ οἱ ἐν τοῖς στηλαις καταγεγραφῆ ἐκτετυπωμένοι, διαπρισμένοι καὶ τὰς ῥῖνας γεγονότες, « Πλάτ. 3) (σπν.) περιγραφὴ. » Τῆς χώρας —, « Δ. Ἁλ.

Καταγράφος (ὁ, ἡ), = Καταγραπτος, (κυρ. δὲ) ζωγραφισμένος πλαγίως (Γαλλ. de profil), ἴδε Καταγραφὴ (2).

Καταγράφω, Μ. γράψω. (ἀρχ.) Καταξαγίζω μὲ τὰ νύχια μου, καταξαγγίζω, [Ἡρ. Γ'. 108]. 2) γράφω τι σαφῶς εἰς πίνακα (σημειώνω) εἰς κατάστιχον κτλ. τραπολογῶ, (Νομ.) Ἐγγράφω (κτήμα πωλητοῦ), (Λατ.) **manoipare** (μετγν. μανομίσσιο, μανουάλιο, μυκαταλέγω. (ϑπ.) λογαριάζω νοιώθω ἢ ἔλπιζω τι ὡς βέβαιον, (κοιν.) τὸ ἔχω εἰς τὸ κομπόδεμα. » Καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλείστα, « Σ'. » Κατέγραφον εἶναι δεῖπνον, « Ἀλκ. 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλουμίζω (ζωγραφίζω) τι ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ἢ πλαγίως (Γαλλ. de profil), ὅδε Καταγραφή. 4) (ἐνίοτε) περιγράφω. » Ῥεῖα δέ τοι καὶ τήνδε καταγράψαιμι θάλασσαν, « Διον.

‖Καταγρεύω, Μ. ήσω, Π. πιάνω (κυριεύω) ἐντελῶς.

‖Κατα-γρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου γρυπὸ (κυρτὸν, καμπύλον)· (μτφορ.) ταπεινόνω, ἐξασθενίζω. ‖. (μσ.) εἶμαι σοβαρὸς· σκυθρωπάζω. » Αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένον, « Πλ (κατ' ἄλλους ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταγνυπόω).

Κατα-γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκνευρίζω (Ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου. » Κατέγνωσται δὲ μελίκρητον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς καταγυιοῖ τοὺς πίνοντας, « Ἱππκρ.

Κατα-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἐντελῶς, ἐξασκῶ διὰ συνεχοῦς γυμνασίας. 2) ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου (καταναλίσκω) εἰς γυμνάσματα.

Κατα-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω ἐντελῶς.

Καταγύνης, αικος (ὁ). γυναικομανὴς, ἔκδοτος εἰς τὰς γυναῖκας.

Κατάγχω, Μ. άγξω. Σφίγγω δυνατὰ (ἀπὸ τὸν λαιμὸν), στενοχωρῶ παρὰ πολὺ, (κοιν.) πατῶ 'στὸν λαιμόν, καταναγκάζω.

Κατ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Κατήγαγον κτλ.). (ἐν γέν.) Φέρω τι ἀπὸ 'πάνω κάτω (ἀπὸ ὑψηλότερον εἰς χαμηλότερον μέρος), καταιδάζω. » Κατήγαγον τὸν Δία μαγεύσαντες, « Πλ. » Ἑρμῆς ψυχὰς καταάγων, « Ὁδ. Ω. » Πομπὴν (» Θρίαμβον) κατάγειν, » Συν., Πλ., πομπεύειν, θριαμβεύειν. » Ἔρια (» Κρόκην) κατάγειν, « Ἀκ. (καὶ χωρὶς τῶν οὐσ.) »Ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν, « Πλάτ., γνέθειν νῆμα, (ὅθεν Κάταγμα). (ᾗ προθετ.) » Ἐπὶ νῆας καταξέμεν, « Ἰλ, Ζ. » Εἰς ἐκκλησίαν κατάγειν, « Δίλ., εἰσάγειν. » Σαγήνην κατάγοντες, « Πλ., τραβῶντες τὸν γρῖπον εἰς τὴν ξηράν. (ὅθ. 2) φέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ πέλαγος εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζω, (καὶ συνηθ.) κυριεύω ὡς καταβρομιὼς πλοῖον καὶ τὸ φέρω ἐκεῖ ὅπου θέλω, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνω μπόνα-πρέζα. » Κρήτην δὲ κατήγαγεν ὃς ἀνέμοιο, ἱέμενον Τροίην δε, « Ὁδ. Τ. » Κατάγειν τὰ χρήματα εἰς Χίον, « Δημ. » Κατάγειν τὰ πλοῖα, « Ξεν., Δημ. » Ἠλπίζοντο ᾗ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἐς Γεραιστὸν ἐνύχιαι κατάγοντο (αἱ νῆες), « Ὁδ. Γ. (καὶ ὡς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν) »Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθ' ἐς λιμένα, « Ὁδ. Κ. (ὅθ.) » Καταγόμενα, « Στρβ., τὰ ἐμπορικὰ φορτία. 3) φέρω τινὰ ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του, ἀνακαλῶ ἐξόριστον εἰς τὴν πατρίδα του (βασιλέα ἐκπτωτον εἰς τὸν θρόνον του κτλ.). » Κατάγειν τοὺς φυγάδας, « Ξεν. » Κατάγειν τὴν στρατιὴν, « Ἡρ. (ᾗ πθ) »Εἰς τὴν ἀδικον οἴκησιν κατῆγετα, « Ξεν.

4) (μσ.) ξεπεζεύω (ἐρχόμενος ἀπὸ δρόμον) πουλενὰ, (συνηθ.) κωνεύω. »Κατάγεσθαι εἰς πανδοχεῖον, « Πλ. » Πρυξενεῖς δὲ αὐτῶν ᾗ κατάγονται ἀεὶ παρὰ σοί, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ.) »Ὅτι βούλοιτο κατάγεσθαι, « αὐτ., (παρβλ. Καταλύω). 5) (πθ. μτφορ.) γενεαλογοῦμαι (ἔχω τὴν καταγωγήν μου) ἀπό. » Κατάγομαι ἐκ (ἢ ἀπὸ) τινος, « Βυζ.

Καταγωγεῖον (τὸ), = Καταγώγιον, κατάλυμα, κωνάκι.

Καταγωγὴ (ἡ). τὸ κατάγειν ἢ κατάγεσθαι, καταίβασμα· φθάσιμον καὶ ἄραγμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα· κώνευμα· ἀνάκλησις (κάθοδος) ἐξορίστου κτλ.· (μτφορ.) γενεαλογία. 2) (συνηθ.) ἀντὶ Καταγώγιον, κατάλυμα, κωνάκι. » Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, « Δκ.

Καταγωγικὸς, ἡ, όν, τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀναγωγικός.

Καταγώγιον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁπ. κατάγεται (κωνεύει, ξεπεζεύει) τις, σταθμὸς κατάλυμα, πανδοχεῖον, (Τερκ.) χάνι (Θκ. Γ', 68), (Γαλλ.) pied à terre· (ἐν γέν.) ἐνδιαίτημα. 2) (πλθ.) Καταγώγια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ τελουμένη διὰ τὴν ἐπάνοδον εὐχαριστήριος θυσία καὶ εὐωχία (ἰδίως εἰς τὴν Ἔφεσον) ἑορτή τις εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

Καταγωγὶς, ίδος (ἡ). σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. σύρεται τι πρὸς τὰ κάτω.

Καταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατάγων (σύρων τι πρὸς τὰ κάτω), (ὅθ.) μάγος (διότι ἐπιστεύοντο ὅτι καταίβαζον τὴν σελήνην κτλ.). 2) (πθ.) ὅπου κατάγονται τὰ πλοῖα. » Διμήν—, « Σχλ,

Κατ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι, Καταβάλλω (Καταπονῶ) τινα εἰς τὸν ἀγῶνα, (ἐν γέν.) νικῶ, κατατροπόνω.

Καταγώνισις, εως (ἡ) καὶ

Καταγωνισμὸς (ὁ). τὸ καταγωνίζεσθαί τινα, καταπόνωσις.

Καταγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταγωνισάμενός τινα, νικητής.

Κατα-δαίνυμι, Μ. δαίσω. Καταδαπανῶ τι πρὸς εὐωχίαν. ‖. (μσ.) κατατρώγω. » Ὑγιῶκαντα μόνας κατεδαίσατο μάρσας, « Θκρ. (καὶ μτμμ.) » Ὠκεῖα δένιν φλὶξ κατεδαίσατο, « Παυσ.

Κατα-δαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. διαμερίζω· διαμελίζω.

Κατα-δάκνω, Μ. δήξομαι, Π. δαγκάνω δυνατά.

Κατα-δακρύω, Μ. ύσω. Κλαίω μὲ ὑπερβολὴν, θρηνολογῶ διά· (μτβτ.) κινῶ εἰς δάκρυα. » Δείσας μὴ καταδακρύσειε τὸν στρατὸν ὀρῶντα, « Ἀππ.

Κατα-δακτυλίζω, Μ. ίσω, = Σκιμαλίζω, (ὅθεν:

Καταδακτυλικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδακτυλίζειν.

Κατα-δαμάζω, Μ. άσω. Δαμάζω ἐντελῶς, καταπονῶ, ταπεινόνω, καθυποτάσσω.

Κατα-δάμναμαι, Π. ἀντὶ Καταδαμάζω.

Καταδάνειος (ὁ, ἡ). καταχρεωμένος. »Οὐσία—, « Διόδ.

Κατα-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ τι ὅλως διόλου ἢ κακὴν-κακῶς, κατεξοδεύω.

Καταδαπάνη (ἡ). τὸ καταδαπανᾶν, καταδαπάνησις, κατανάλωσις.

Καταδαπανητικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ καταδαπανᾶν ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος, πρταναλωτικός.

Κατα-δάπτω, Μ. δάψω, Π. καταξεσκίζω καὶ κατατρώγω (καθὼς τὰ θηρία).

Κατα-δαρθάπτω (ἢ -δάρπτω), Π. = τῷ πρωτ.

Κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Κατέδαρθον καὶ Π. Κατεδράθον ᾗ πθ. Κατεδάρθηνς πρκ. Καταδεδάρθηκα)· Πλησιάζω νὰ κοιμηθῶ· ἀποκοιμῶμαι. » Διηγήνγὰρ ἂν, ἄρτι καὶ μόγις καταδαρθών. » Ὑπόθ. Ὀρ.

Καταδέδασται, πθ. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Καταδύνω.

†Καταδέδαιτο, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβέβρωκτο.

Κατα-δεδίσσομαι (-ττομαι), Μ. ίξομαι, = φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, καταρρομάσσω.

Καταδεής, έος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀνεπαρκὴς ‖. (τὸ συγκρ.) Καταδεέστερος, σ. ων, (ἐν γεν.), κατώτερος, ὑποδεέστερος, ἧττον.

Καταδεῖ, Μ. δεήσει, ἀπρσ. Εἶνε ἀλλιπὲς, ἐλλείπει, (ἴδε Καταδέω).

Κατα-δεδιδάσομαι, Μ. ίξομαι, Π. ἀντὶ Καταδεδίσσομαι.

Κατα-δείδω (εὐχρηστότ. ὁ πρκ. ἀντὶ τοῦ Καταδέδοικα), Μ. δείσω. Φοβοῦμαι ὑπερβολὴν, ξυπάζομαι, τρομάζω ‖ (ἐνίοτε, κατὰ μέλλ. ᾗ ἀόρ., μετεωρίζω, ζῶ, τρομάζω.

Κατα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἀποδείχνω· κηρύττω, εἰσάγω. » Ἐπὶ τὰ κρύφια λόγου ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδείκνυσιν Ἥρ.

Κατα-δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) παραμένω ὑπὸ δειλίας. » Οὔτε κατεδείλιασεν τὰ τούτου, οὔτε μὴν κατεδειλίασεν οὐδὲν, ἐφ' ὅτι, ἡμᾶς παρεκάλεσε, « Ξεν.

Κατα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταχρώμαι τὸ δεῖπνόν μου). » Τὸν Ἄπιν ἀποσφάξαντα καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων, « Πλ.

‖Κατάδειπνον (τὸ), Π. ἀδκμ. ἀντὶ Δεῖπνον τροφὴ, φαγητόν. » Οἰωνῶν—, « Ἀπ.

Καταδένδρεος (ὁ, ἡ). κατάφυτος (γεμάτος) ἀπὸ δένδρα.

Κατα-δενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, ῶμαι ἢ Γίνομαι καταδένδρος, γεμίζω ἀπὸ δένδρα.

Κατα-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Παραπαλῶ θερμῶς (ἐπιμόνως).

Κατα-δέομαι-οῦμαι, Μ. δεθήσομαι, = τοῦ Καταδέω.

Κατα-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Κατέδρακον κτλ.), Π. ἀντὶ Καθοράω, βλέπω ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος). » Οὐδέποτε αὐτοὺς ἡλίος καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν Ὀδ. Α., δὲν τοὺς βλέπει ποτὲ ὁ ἥλιος (καὶ κατὰ τμσ.) » Κατὰ δ' ἄβρακον ἐπίοπτα βένθεα, « Ὀππ.

Κατάδεσις [κατάδέω], εως (ἡ). δέσιμο σφιχτὸν· μάγευμα.

Κατα-δεσμεύω καὶ Κατα-δεσμέω-ῶ, Μ. σω. Δένω σφιχτὰ, δεσμεύω.

Κατάδεσμος (ὁ). δεσμὸς στερεὸς, κομπὸς δεμα. (χειρουργ.) φάσκιωμα (συνήθ. μάγευμα μὲ δεσμὸν κόμπου, (κοιν.) πόδεμα. » Ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους

(μαγικοὺς κατανάγκας, « Συν. (καὶ πρὸς τιν.) »Ἄλλην λατρίδα καταδέσμον ἤδης, « Θκμ.

‖Καταδέτης, ου (ὁ). εἶδος δεσμοῦ (δεσίματος).

Κατάδετος (ὁ, ἡ). δεμένος σφιχτὰ ἢ παντοτινά.

Κατα-δεύω, Μ. δεύσω. Μουσκεύω ὅλως διόλου, κάμνω μούσκεμα, καταβρέχω.

Κατα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι μὲ εὐχαριστήσιν, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως. ἀναλαμβάνω (ἀναδέχομαι) πρεθύμως· ἀνέχομαι μὲ ταπεινωσιν, ὑποφέρω (συγκαταβαίνω) ἀπὸ μετριότητα. (ἐπὶ φαγητῶν) σηκόνει τὸ στομάχι μου.

Κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω σφιχτὰ (δυνατά). (χειρουργ.) φασκιόνω. (συνηθ.) βάνω διὰ μαγικοῦ κόμπου, (κοιν.) ἀμπόδιον (μτφορ.) ἐμποδίζω, ὑποχρεόνω, στριμώχνω· (ὅθ. μὲ ἀπαρ.) καταψηφίζομαι, ἐξελέγχω, (καθὼς καὶ τὰ Δατ. ᾗ Γαλλ.) convincere. » Ἦν μὲν καταδήσωσιν αὐτὸν ἐπιορκῆσαι.., ἢν δὲ ἐνδείξωσιν, « Ἥρ.

Κατα-δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐλλιπὴς κατά τι. » Ἕνδεκα μυριάδες καταδέουσαι μιᾶς χιλιάδος, « Ἡρ., ἔλειπε μιὰ χιλιάδα ἕνα ἥνε 110,000, δηλ. ἦσαν 109,000, (καὶ ἀπρσ.) »Καὶ τοῦτο νηῶν εἰς τὸν ἀριθμὸν, « αὐτ., ἐπροστέθησαν δύο καράβια ἀκόμη ἕνα ὑπάρχοντος ὁ ἀριθμός. 2) (μτφορ.) εἶμαι κατώτερος (καταδεέστερος) τινος. » Ἀνδρῶν ἑκατὸν καταδέουσιν ἐς εὐδαιμανίην, « Ηαυσ., (παρβλ. Ἐνδέω).

Κατάδεσις (τὸ συγκρ. Καταδεέστερος καὶ τελικ. Καταδεέστατος), ἐπ. ρ. Ἐλλειπῶς, ἀτελῶς.

Καταδηλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Καταδήλω.

Κατα-δήλομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Καταλαμβάνομαι. Καταβλάπτω.

Κατάδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ επ. ρ.) = δήλως. Πολλὰ φανερὸς, ὁλοφάνερος.

‖Κατάδημα (τὸ), [καταδέω]. τὸ ἐλλεῖπον, ᾗ μεταβ. κενὸν διάστημα.

Κατα-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ἐντελῶς τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ μὲ τὴν δημαγωγίαν μου, ἐξαπατῶ διὰ κολακειῶν τὸν δῆμον. 2) καταστασιάζω τινὰ διὰ τῆς δημαγωγίας μου.

Κατα-δημαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) ἀγορεύω κατά τινος.

Κατα-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ τι εἰς δημιουργήματα (τεχνουργήματα).

Κατα-δημοβορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω τὰ δημόσια (ἴδε Δημοβόρος). 2) καταναλίσκω τι εἰς τὸν δῆμον. » Δοῦσι δότια καταδημιοβορῆσαι, « Ἡλ. Σ., νὰ τὰ φάγῃ (νὰ τὰ μοιραθῇ) ὁ λαός.

Κατα-δημοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρότερον τοῦ Καταδημαγωγέω.

Κατα-δημοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρότερον τοῦ Καταδημοβορέω (2).

Καταδηόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφανίζω (Ἐρημόνω) τόπον τινὰ ὡς ἐχθρός.

Κατα-δηριόομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατερίζομαι (τῆς προθ. ἀναφερομένης εἰς τὸ προηγούμενον ὄνομα, ἴδε Κατά, εἰς τὸ τέλος).

Κατα-διαίνω (χ. Μ.). Καταμουσκεύω.

Καταδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Κατεδιεῖλον κτλ.). Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι μετ' ἄλλων) τι ὡς λάφυρον ἢ καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατα-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κρίνων ὡς διαιτητὴς καταδικάζω. ‖. (μσ.) κερδίζω κατά τινος ἐνώπιον διαιτητῶν τὴν κρίσιν μου. » Οὐδὲ δίκαιαν καταδιαιτησάμενος οὐδενός, « Δσ., (παρβλ. Καταδικάζω).

Κατα-διαλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Φιλιόνω ὅλως διόλου ἢ, Ξαναφιλιόνω.

Κατα-δια-σπλεκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διασπλεκόω.

Κατα-διαφθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Διαφθείρω) ἐντελῶς, καταφανίζω.

Κατα-δια-χέω, Μ. χεύσω. Διαχέω ἐντελῶς.

Κατα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Κακῶς ἢ Ἐντελῶς διδάσκω. (εἰς τὸν Κλη. Προτρ. Β', 13, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταδείξω).

Κατα-διδόω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Καταδίδωμι.

Κατα-διόρασκω, Μ. ὄρασομαι. Φτύγω κανὴν κακῶς, σκορπίζομαι ἔνθεν κακεῖθεν· ἀποφεύγω· διαφεύγω.

Κατα-δίδωμι, Μ. κατα-δώσω. Δίδω τι ἔνθεν κἀκεῖθεν, διαμοιράζω. 2) (ἀμτδ. ἢ ἄλλ. ἀπὸ ποτ.) γύνομαι (ἔχω τὰς ἐκδολάς μου) εἰς. » Ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ.

Κατα-διϊστημι, Μ. καταδιά-στήσω. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ὅλως διόλου.

Καταδικάζω, Μ. άσω. Δικάζω κατά τινος, ἀποφασίζω ὅτι εἶνε ἔνοχος, (ἐπιμ.) ἐπιβάλλω δικαστικῶς ποινήν. » Καταδικάζειν τινὸς θάνατον (ἢ) θανάτῳ τινά (ἢ) θανάτου τινός, « Δξ (ἴδε καὶ Κατακρίνω). ‖. (μσ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου καὶ κάμνω νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικός μου. » Χρημάτων κατεδικάσατο ἑκατέρου τῶν Ἑλλαγεδικῶν, « Παυσ. » Ὡς ἂν ἐκτίσῃ ἡ πεῖσα τὸν καταδικασάμενον, « Πλάτ.

Καταδίκαζ ής, οῦ (ὁ). ὁ καταδικάζων τινὰ ὡς δικαστής· ὁ κερδίζων τὴν κρίσιν διάδικος.

Καταδίκη (ἡ). ἡ κατὰ τοῦ ὑποδίκου ἀπόφασις καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς αὐτὸν ποινή.

Καταδικος (ὁ, ἡ). » ὁ καταδικασθεὶς ὑποδικος. (μὲ γεν.) » Θανάτου (» Φυγῆς κτλ.)—, « Διοδ., καταδικασμένος εἰς...

‖Καταδικόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταδικάζω.

Κατα-διφθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλου (Καπλαδίζω) μὲ διφθέρας.

Κατα-διψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ ᾗ (μτδτ.) Κάμνω τινὰ νὰ διψήσῃ μὲ ὑπερβολήν.

Κατάδιψος (ὁ, ἡ). Διψασμένος μὲ ὑπερβολήν.

Καταδυνατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταδυώκειν.

Κατα-διώκω, Μ. διώξομαι. Κυνηγῶ τινα κατόπιν. Καταγίγνομαι (μεταμ.) θηρεύω τι μὲ πολλὴν προσπάθειαν, » Καταδιώκοντες τὴν ἐν τούτοις εὐχέρειαν, « Πλθ.

Καταδίωξις, εως (ἡ). κυνήγημα κατόπιν, καταδρομή.

Κατα-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω (ἀόρ. πθ. Κατέδοξα κἠθην). "Εγω κακὴν ἰδέαν (δόξαν) περί τινος, τὸν ὑποπτεύω. » Καταδόξαντες σφέας εἶναι κλῶπας, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Καταδοκηθεὶς φονεὺς εἶναι, « Ἀντφ., (παρβλ. Καταδοξάζω).

Καταδολιχόω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Καταζαλίζω (Πονοκεφαλῶ) τινὰ μὲ τὴν παλυλογίαν μου. (Γρφ.) μελετῶ.

Κατα-δοξάζω, Μ. άσω, = Καταδοκέω, ἔγω κακὴν ἢ ἐσφαλμένην (ἰδέαν (δόξαν) περί τινος, κρίνω κακῶς. 2) εἶμαι πεπεισμένος. 3) (ἐκκλησ.) δοξάζω μεγάλως τινὰ, αὐξάνω τὴν δόξαν του.

Κατα-δορατίζω, Μ. ίσω. Καταρρακῶ διὰ τοῦ δόρατος, Κατακαντίζω.

Καταδουλίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ Δ. ίξομαι, Ἐπιγρφ. ἀντὶ Καταδουλόομαι, (ὅθεν:

†Καταδουλισμὸς (ὁ), ἀντὶ Καταδούλωσις.

Κατα-δουλόω-ῶ ᾗ (μσ.) δουλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ημαι. Κάμνω τινὰ διὰ τῆς βίας δοῦλον (σκλάβον) μου, καθυποτάσσω εἰς δουλείαν, ὑποδουλόνω. (τρπ.) ταπεινόνω τὸ φρόνημά τινος, τὸν κάμνω ἄναυδον.

Καταδούλωσις, εως (ἡ), τὸ πρκ. τοῦ προηγ., σκλάβωμα διὰ τῆς βίας, ὑποδούλωσις.

Κατάδουπα (τὰ). οἱ καταβράκται τοῦ Νείλου, ἴδε τοῦ

Κατα-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Β'. Κατέδουπον), Π. πίπτω μὲ κρότον μέγαν καταπίπτω καὶ κάμνω δοῦπον. 2) (μεδτ. ἢ ἄλλ. ἀπὸ ποτ.) γύνομαι (ἔχω τὰς ἐκδολάς μου) εἰς. » Ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ.

Κατα-δράσσομαι-ττομαι), Μ. δράξομαι, Δράττομαι ἀκριβῶς, (μτφορ.) κατανοῶ. » Τοῖς ἐπιχειροῦσι μὲν εἰς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν, μὴ καταβραττομένοις δὲ αὐτῆς ἀκριβῶς, « Πρύκλ.

Κατα-βρέπω, Μ. ὄρψω. Κόπτω (Συνδέω) φύλλα κτλ. ἀπὸ δένδρων.

Καταδρομὴ (ἡ). ἀπόδρομή (κυρ. Ἱππικῆ), λεηλασία· καταδιωξις. (μτγν.) καταφορὰ διὰ λόγων, αρουρὰ κατηγοριῶν· κατατρεγμός. 2) κατηφύγιον ἀρύφρακτον τρύπα (φωλεὰ) θηρίων.

Κατάδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παθὼν καταδρομὴν (ἐπιδρομὴν), κατατρεχθείς. » Μέλαθρα πυρὶ καταδρομα δηΐῳ τε λύγγῳ, « Ρύρ. ‖. (οἱ) τὸ κατωφερὲς τεντωμένον σχοινὶ ἐπὶ τοῦ ὁπ. κάμνουν τὰς ἐπιδείξεων οἱ σχοινοβάται εἰς τὸ θέατρον.

Κατα-δροσίζω, Μ. ίσω. Καταβρέχω μὲ δρόσον.

Κατάδρομα (τὰ), [καταδρύπτω]. τὰ κατακεκομισμένα μὲ τὰ ὄμυχα μέρος (χυδ.) κατυστρανιὰ· κατυστρανίσματα.

Καταδρύμης (ὁ, ἡ). πλήρης δρόμων, ἔλαφος γενόμενος ἀπὸ δάση.

Καταδρύπτω, Μ. δρύψω. Καταξεσκίζω μὲ τὰ ὄνυχ., (κοιν.) τσουγγρανίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα-δρυφάσσω, Μ. άξω. Περικλείω πανταχόθεν μὲ δρύφακτον (ἴδε τὴν λέξ.), περιφράσσω, ἐξασφαλίζω.

Καταδυναστεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς βίας κατάθλιψις, τυραννίς. [Ἐκ τοῦ

Κατα-δυναστεύω, Μ. εὐσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Καταχρῶμαι τὴν δύναμίν (τὴν δυναστείαν) μου κατά τινος, τυραννῶ· καταθλίβω· καταπονῶ, καταναγκάζω. (πθ.) εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ δαίμονος. » Εἰσὶν ἀπὸ θυγατέρων ὑμῶν καταδυναστευόμεναι, « Γρφ., δαιμονιζόμεναι.

Κατα-δύνω, = Καταδύομαι.

Καταδὺς, ὖσα, ὺν, αὐρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταδύομαι.

Κατάδυσις, εως (ἡ). τὸ καταδύειν ἢ καταδύεσθαι, βούτημα, καταβύθισις. 2) τόπος διὰ τρύπωμα, κρύφτρα, κρυψιῶνας.

Καταδύσεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατάδυθι, [ἐκ τοῦ

Κατα-δύσομαι, μέλλ. (ἐκλαμβ. Π. ἀντὶ ἑνς.) τοῦ Καταδύομαι.

Κατα-δυσωπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δυσωπῶ (καὶ μσ. Δυσωποῦμαι) μὲ ὑπερβολὴν, (ἐπμ.) ἐκδυσωπῶ, ἐξιλεόνω.

Κατα-δύω, Μ. δύσω (μσ. αόρ. Κατέδυν Χρ.). Καταβυθίζω. » Τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν, « Θκ. (καὶ μτφρ.) » Καταδύειν τινὰ τῷ ἄχει, « Ξεν. ‖ (συνηθέ. τὸ μσ.) βοτῶ, βουλῶ, καταβυθίζομαι, (ζῶ. ἐπὶ ἡλίου) βασιλεύω. (ἐν γέν.) χόνομαι βαθειὰ ἡ κρυφὰ, ἐμβαίνω· τρυπόνω· κρύπτομαι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου. » Συνεδὴ τὴν ναῦν αὐτανδρον καταδῦναι, « Πλδ. » Τὰς καταδεδυκυίας ναῦς, « Ξεν. » "Δμ' ἡλίῳ καταδύντι, « "Ομ. » Ξύλον κατὰ πέφρας πολλῆς καταδεδυκός, « Πλ. » Καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος, « αὐτ. » Καταδυσομεθ' εἰς Ἅιδου δόμους, « "Ομ. » Καταδύονται εἰς φάραγγας, « Ξεν. » Καταδεδυκὼς··ἐν τῇ εἰκόϊ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ, « Πλάτ. » Ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς, « Δκ. » Κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἀκούων ταῦτα, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Παρακάθηται καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις, « Δμ. » Οἱ πρέσβεις κατεδύοντο ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ, « Ζωσ. (καὶ Π.) » Δόμον (» Πυλίν) καταδῦναι, « "Ομ. » Μάχην καταδύμεναι, « αὐτ. » Τεύχεα καταδῦναι (ἢ) καταδύσασθαι, « αὐτ. » Σπάργανα κατεδυνεν, « αὐτ., (παρβλ. Δύω).

Κατ-ᾄδω, Μ. ᾄσομαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ψάλλω (Τραγουδῶ) ἔμπροσθεν τινος· περιπαίζω· γεμίζω τὸν τοπον ἢ ξεκουφαίνω μὲ τὰ τραγούδιά μου· (συνηθέ.) γυητεύων καταπράϋνω ἢ θεραπεύω, (παρβλ. Ἐπᾴδω).

Κατα-δωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφθείρω (ᾗ ἑλλ. ἢ πθ. Διαφθείρομαι) διὰ δωροδοκίας. » Ὁπόταν οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ κλέπτουσί τε ᾗ καταδωροδοκοῦσι, « Λσ.

Κατα-είδω, Μ. εἴσω, Π. ἀντὶ Κατάδω. ατα-ειμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Καθειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθέννυμι ἢ τοῦ Καθίημι. » "Ορος κατειμένον ὕλῃ, « Ὀδ. Ν., σκεπασμένον. » Ἀλείρας, οἳ οἱ ἀτιμελὴς κατειμένοι ἠρέθοντο, « Ἀπλλν., ἐκρέμοντο κυματίζοναι. (τὸ δὲ) » Ἰαθμὸς κατειμένος, « αὐτ. (Δ', 939) φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακείμενος (;).

Κατείνυον, Π. παρτ. τοῦ Κατέννυμι.

Κατείσατο, Π. ἀντὶ Καθείσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. αόρ. τοῦ Καθέζω ἢ (κατ' ἄλλας) τοῦ Κάτειμι.

Κατα-έννυμι, Π. ἀντὶ Καθέννυμι, σκεπάζω, κατακαλύπτω. » Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατείνυον, « Ἰλ. Ψ. » Νηοὺς κατνῷ κατείνυον, « Ὀππ.

Κατα-ζαίνω, Μ. ανῶ, Π. καταξηραίνω.

Κατα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Κατεζίων κτλ.). Διάγω (Περνῶ) ὅλην μου τὴν ζωήν.

Κατα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (Βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν) διὰ τῆς βίας, (μτφρ.) καταναγκάζω. 2) (ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) ὁδοιπορῶν σταματῶ πουθενὰ (μὲ τὰ ζῶά μου) νὰ ἡσυχάσω, σταθμεύω, καταλύω, (ἐπὶ στρατ.) στρατοπεδεύω, (παρβλ. Ἀναζεύγνυμι).

Κατα-ζευγνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τρέφων ζεύγη (ἵππων).

Κατάζευξις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ Καταζευγνύειν, ζεύξιμον· ἕνωσις στερεὰ, αὐζευξις. 2) κώνευμα, στρατοπέδευσις. » Ἅμα δὲ ᾗ τοὺς μαχομένους ἀνεκαλεῖτο, καὶ κατάζευξιν ἐσήμαινεν, ὡς σκιᾶς γοῦν μεταλάβοιεν οἱ στρατιῶται, « Πλ.

Καταζήνασκε, Π. ἀντὶ Κατήζνε, παρτ. τοῦ Καταζαίνω.

Κατα-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκοτίζω. » Οὐρανὸν—, « Ἰ. Δαμασκ.

Καταζυγίς, ίδος (ἡ). ξύλον ἑνόνον δύο ἅλλα.

Κατα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ μὲ ἀκρίβειαν, ἐξεικονίζω.

†Κατα-ζωμεύω, Μ. εὔσω. Ῥοφῶ ἢ Βράζω τι ὡς ὂν ζωμὸ. » Τὸ γάλα—, « Ἠούχ.

Κατα-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω πανταχόθεν, περιζώνω.

Καταζώστης, ου (ὁ). τὸ ζωνάρι (λωρὶ) τῆς σέλλας τοῦ ἁλόγου, (Τουρκ.) κολάνι.

Κατα-θαλασσόω (τόω)-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου μὲ θάλασσαν, κατακλύζω. 2) καταποντίζω.

Κατα-θαλαττίζω, Μ. ίσω, = Καταθαλασσόω.

Κατα-θάλπω, Μ. θάλψω. Θάλπω (Ζεσταίνω) καλά.

Κατα-θαμβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκπλήττομαι, ἐκθαμβοῦμαι, κατατρομάζω.

Κατα-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω, παράχωνω, ἐνταφιάζω.

Κατα-θαῤῥέω (θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἔχω τὴ λαμβάνω θάῤῥος κατά τινος, ξιθαῤῥεύομαι· ἐπιχειρῶ ἀφόβως τι· ἀψηφῶ. » Ἐκ τριτου δὲ τοῦτον (τὸν λέοντα ἢ ἀλώπηξ) θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθαῤῥησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι, « Μύθ.

Κατα-θαῤῥύνω (θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάῤῥος, ἐν(παρα)θαῤῥύνω· διεγείρω.

Κατα-θεάομαι-οῦμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ ἀπὸ πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) πρὸς τὰ κάτω. (τρπ.) παρατηρῶ μὲ πρυσοχήν, καλοσκοπάζομαι, ἐξετάζω.

Καταθεῖα, Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. Ε'. τῆς αὐκτ. καὶ

Καταθείομαι, Π. ἀντὶ Καταθῶμαι, μσ. ᾗ

Καταθείομεν, Π. ἀντὶ Καταθῶμεν, ἀορ. Ε'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατίθημι.

Κατα-θέλγω, Μ. θελξω, Θέλγω ὅλως διόλου, καταπραΰνω διὰ μαγείας, καταγητεύω.

Κατάθελξις, εως (ἡ). τὸ εὖσ. τοῦ πρηγ. διὰ μαγείας ἐξημέρωσις, καταγητεία. †Καταθεξῆς, ἐπίῤῥ. (Ἐπγρφ.) ἀντὶ Κατὰ τὸ ἑξῆς.

Κατάθεος (ὁ, ἡ). Θεοσεβὴς, Θεοφοβούμενος.

Κατα-θεραπεύω, Μ. εὐσω. Θεραπεύω τελῶς ἢ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

Κατα-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω πολὺ, στεγνόνω εἰς τὸν ἥλιον. » Βύρσαι ἐν ὑπερῴῳ—, « Ὀρειβ.

Καθέρμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

†Κατα-θέρω, Μ. θερῶ, = Καταθαλπω, καταθερμαίνω.

Κατάθεσις [καταθίημι], εως (ἡ). βαλμόν κάτω· καταβολὴ, πλήρωμα (γεμάτ) γώσιμον καταβολάδος. (Νμ.) παράθεσις (ὑπουθήκης κτλ.), παραχώρησις λόγου, (Γαλλ.) déposition κτλ. (ἔνσ. κατάπαυσις. » Πολέμου—, « Σδ., (ἀπὸ τὸ ῥῆμα).

Καταθετέαν, θετ. τοῦ Καταθίημι.

Καταθέτης, ου (ὁ). ὁ καταθέτων τι, (ἢ δὲ) παρακαταθέτης ἢ μάρτυς.

Κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω τρέχων. (ἐπὶ πλοίου) καταπλέω μὲ εὖρον ἄνεμον. 2) κατατρέχω, ἀφανίζω ὅτι' ἐπιθορμῶ γυνὸν νά· (μτφρ.) ἐξελέγχω διὰ σφοδρῶν χειρημάτων. » Ἅγαν·· τὸν ἐπιτήδειον καταθέοντες, « Πλάτ.

Κατα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθεάομαι.

Καταθεώρησις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσοχὴν παρατήρησις.

Κατάθηαι, Ἰων. ἀντὶ Κατάθῃ, Ε'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. αόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταθίημι.

Κατα-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι πολὺ τὸ κάμνω πολλὰ καπτερὸν ἢ σουλαῤῥωτὸν (μτφρ.) παροξύνω, ἐρεθίζω.

Καταθήκη (ἡ), [καταθίημι]. παρακαταθήκη, (Λατ.) depositum.

Κατα-θηλάνω, Μ. υνῶ. Χαυνόνω ὅλως διόλου, ἐκθηλύνω. » Καρποὶ κατατεθηλασμένοι καὶ ἀτελὲς ὑπὸ πουλυνδρίου τοῦ ὕδατος, « Ἱππαρ.

(Κατα-θήπω), ἄχρ. ἑνς. πρὸς παραγ. τὸ Καταπεθήπω.

Κατα-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω, κατατσακκίζω.

Κατ-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαι. » Ὅσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλήσαι τὴν ἀμαθίαν, « Πλ. 2) γυμνάζω (καὶ πθ. γυμνάζομαι) ἐντελῶς, ἐξασκοῦμαι. » Ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατεθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις στρατιωτῶν, « Σδ.

Κατα-θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (συγχωρῶ) παντοχόθεν, συνθλίβω· στίγω. (μτφρ.) κατατυραννῶ, καταπιέζω.

Κατάθλιψις, εως (ἡ). τὸ εὖσ. τοῦ πρηγ. στενοχωρίημα· καταπίεσις.

Κατα-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀποθνήσκω. » Κάθανε καὶ Πάτροκλος, « Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ καταχρ.) » Μέλι κάτθανεν ἐν λυπεύμενον, « Μόσχ., ἐχάλασεν.
νητός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Θνητός.
ονεύω-ῶ, (καὶ συχνότ. μα.) -άομαι, Μ ήσω, -ομαι, = Καταπατῶ, Κατοῦμαι.
ονησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφάγωμα.
ονόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω (Σκοτίζω μαυρόνω) ἔλιως διόλου.
ορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶν ἀπονάω τινὰ (τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ). λέγω τι μεγαλοφώνως (μὲ πολὺν θόρυβον).
ορῶν, οῦσα, όν, ᾱδόρ. Θ'. τῆς μτχ. Καταθρώσκω.
ράσύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπαίω θράσος, ύνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ μα. γίνομαι) λὰ θρασύς. » Τῆς μὲν φάλαγγος ἠνατεθρασύνοντο, τῆς δὲ ἀρετῆς τοῦ πλέως ἐάλωσαν, « Θμ.
θρώσκω (ὁ, ἡ), κατατακκισμένος, ανισμένος, ξέκ τοῦ
ταθρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω θρύμματα, ταθρύπτω. Μ. θραύσω. Κάμνω θρύμματα, καταθρύπτω. Μ. θραύσω. Κάμνω θρύμματα, καταξυντρίβω.
ταθρίω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθορῶ, Καθρεύομαι.
ταθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Θρηνῶ τινα πικρῶς.
ταθριαμβεύω, Μ. εύσω. Θριαμβεύω καθ(ἐπὶ κακῇ) τινος. » Ἀηδία καταθριαμβεύει τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐκείνης, « Θ. Μετεχ.
ταθρυλέω-ῶ καὶ
ταθρυλλέω (θρυλλέως)-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθρυλέω.
ταθρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω θρύμματα, ταξυντρίβω. Κάμνω τι ὅλως διόλου εὔθρυπτον, (μτφρ.) ἐκνευρίζω, καταθηλύνω. « Καταθρύπτουσιν ἐν αὐτῷ τὸ ἁπλάγχνον, « Γαλ.
ταθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ᾱδόρ. Κατέθορον). Πηδῶ ἀπὸ πάνω κάτω, καταβαίνω ἀπὸ ὁρμῆν. « Ἵρρος, εἴδομαι παφλάζοντι καταθρώσκων, « Νόνν.
ταθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθυμῶ (Κάνω τὴν καταθυμίαν μου, Καταπίπτω) ὅλως διόλου. ταθύμιος, α ή, ος, ον. Ὁ κατὰ θυμὸν (καὶ κατ' εὐχήν) τινος ὢν ἢ γινόμενος, ἐπιθυμητός, εὐάρεστος. « Οὔτε μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται, « Θγν.
ταθυμίζω 2) Π. τὸν ὑπ. ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν καταθύμιος ἔζω, « Ἰλ. Κ., μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σα (μὴ ἐνθυμῆσαι) τὸν θάνατον. ταθυμίως ἐπίρ. Κατ' εὐχήν· εὐαρέσως. ταθυμιορρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγεται καρδιά μου, κατατήκομαι (ἀπὸ λύπην, ἀπὸ συλλογὴν κτλ.).
ταθυμοῦμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Θυμώνω μὲ ὑπερβολὴν, καταθυμόνω.
ταθύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω, καταναλίσκω τὸ θῦμα ἢ ὡς θῦμα. καθιερόνω, ἀφιερόνω, « Τὴν δεκάτην καταθύειν ἑκάστου ἔτους, « Ξεν. 2) (μα.) καίω φάρμακα (θύκα) πρὸς βλάβην τινός, μαγεύω.
ταθωπεύω, Μ. εύσω. Ἡμερόνω (Καταθωρακίζω) τινὰ μὲ τὰς κολακείας μου.
ταθωρακίζω, Μ. ήσω. Καθοπλίζω μὲ θώρακα.

Καταιβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Κατάβασις, κάθοδος, ἀπιβασὶς ἐγθρῶν (κυρ. εἰς τὸ παράλιον), (Γαλλ.) descente. ||. (πλθ.) Καταβασίαι (αἱ), ἀστραπαὶ ἢ βρονταὶ (κυρ. αἱ συνοδεύουσαι τὴν ἐμφάνισιν θεοῦ εἰς τὸ θέατρον).
Καταιβάσιος (ὁ, ἡ), = Καταιβάτης (κεραυνός).
Καταίβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κατάβασις.
Καταιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ καταβαίνων ἢ καταβιβάζων. » Ζεὺς—, « Ἄρχφ., ὁ κεραυνοβόλος. « Ἀπόλλων —, « Σχλ. Εὐρ., ὁ εὐκολύνων τὴν κάθοδον τῶν φυγάδων ἢ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν τῶν ἀποδημούντων. « Ἀγέφων—, « Εὐρ., ὁ καταβιβάζων τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν ᾅδην. » Κεραυνὸς —, « Αἰσχλ., ὁ ἄλλ. Σκηπτὸς καὶ Πρηςῆρ. (ᾗ χ. τοῦ αὐτ.) « Πληγὴς καταιβάτης, « Νικ. Χρον.
Καταιβάτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καταιβάτης. « Κέλευθος—, « Ἀπλλν., Νόνν., ἡ κατωφερὴς, κατηφορικὴ. » Σελήνης —, « Σχλ. Ἀπλλν., ἡ καταβιβάζουσα μὲ τὰς μαγείας της τὴν σελήνην.
Καταιβατὸς, ἡ, όν, Π. διὰ τοῦ ὀπ. δύνατοί τις νὰ καταβῇ.
Καταίγδην [καταίσσω], ἐπίρ. Π. ὁρμητικῶς, ὡς ἂν καταιγίς.
Καταιγιδώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καταιγίδα, ἀφοβρὸς, ὁρμητικός.
Καταιγίζω, Μ. ήσω. Πρεζενῶ (Συνοδεύομαι μὲ) καταιγίδα, ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) ὡς καταιγὶς. « Ἀνέμου λαμπροῦ καταιγίσαντος εἰς τὴν πυρὰν καὶ φλογὸς πολλὴν ἐγειραντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ὑπὸ ἀνέμων καταιγίζηται ὁ Πόντος, « Ἀρετ. (καὶ μτνμ.) « Ὁκόταν δὲ καταιγίζωσι αἱ νοῦσοι, « Ἱππκρ.
Καταίγιος (ὁ, ἡ), = Καταιγιδώδης.
Καταιγὶς [καταίσσω], ίδος (ἡ). (κυρ.) ὁ καταπίπτων ἐξαίφνης ἀπὸ τὰ νέφη ἀφοβρὸς ἄνεμος, (ἐνγλ.) φουρτούνα, ἀνεμοζάλη (κυρ. καὶ μτφρ.).
Καταιγισμὸς (ὁ), = Καταιγὶς, (μτφρ.) ὁ ἀφοβρὸς καὶ δυσκάθεκτος τῶν παθῶν ἐμπετισμός.
Καταιδέω-ῶ, Π. αιδέσω, = Καταδυσωπέω, κάμνω τινὰ νὰ καταεντραπῇ. ||. (μα.) καταεντρέπομαι ἢ μετανοῶ πολὺ διά τι· αἰδέομαί τινα κατὰ πολλά. « Ναί, ναί, καταιδέσθητί γε πατρῴον Δία, « Ἀρχφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐπεί μ' ἀφῆκε καὶ κατῃδέσθη κτανεῖν, « Εὐρ.
Καταιθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι καὶ τὸ κάμνω στάκτην· μαυρίζω μὲ καπνιὰν, (χυδ.) μουντζουρόνω. (μτφρ.) κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, τὸν ἀποστομόνω, (κοιν., ἀπὸ τῆς αὐτῆς μεταφορᾶς) ἀποσβολόνω.
Καταιθυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταιγίζων, ῥαγδαῖος, ὁρμητικός. « Ὕμβρος—, « Ἡσύχ., [ἐκ τοῦ
Καταιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κυματίζω ὡς ἂν τὴν φλογα· καταλαμπω, καταφωτίζω· ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν (ᾗ).
Καταιθω (γ. Μ.), Π. ἀντὶ Καταιαίω, καταφλέγω (κυρ. καὶ μτφρ.). «Θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει, « Θκρ.
Καταικίζω, Μ. ίσω. Κακομεταχειρίζομαί τι εἰς τρόπον ὥστε καταντᾷ διόλου ἀγνώριστον
Καταίνεσις, εως (ἡ) συγκατάνευσις, συγκατάθεσις· ὑπάγεσις κτλ. ξέκ τοῦ
Κατ-αινέω-ῶ, Μ. έσω καὶ Π. ήσω. Σπέργω, συμφωνῶ, συγκατανεύω· δίδω τὸν λόγον μου (ἰδιαιτ. εἰς ὑπανδρείαν), ὑπόσχομαι· ἐγκρίνω.
Καταΐξ, ικος (ἡ), Π. ἀντὶ Καταιγίς.
Κατ-αιονάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω, καταβρίχω. (ἰατρ.) μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν ἀφυγρίαια μουσχεμένα ἢ περιχύματα. (Γαλλ.) bassiner, (παρβλ. Καταντλέω).
Καταιόνημα (τὸ), τὸ χρησιμεῦον πρὸς καταιόνησιν ὑγροῦ.
Καταιονησις, εως (ἡ). καταβοξὶς, περέχυμα, (ἰατρ.) ἐπίχυσις ἢ ἐπίθεσις ὑγροῦ πρὸς θεραπείαν, (Γαλλ.) lotion.
Κατ-αιονίζω, Μ. ίσω, = Καταιονάω.
Κατ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ιων. ἀντὶ Καθαιρέω.
Κατ-αίρω, Μ. αρῶ. Καταβαίνω· φθάνω διὰ θαλάσσης πανθενά, ἀραίζω· (διὰ ξηρᾶς) κωνεύω· στρατοπεδεύω. (ἐν γέν.) ἀφικνοῦμαι. « Ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας! « Πλάτ. (ᾗ ἐπίζ.) « Αἱ μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον θύμον καταίρουσι, « Πλ.
Κατ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι καλῶς, καταλαμβάνω.
†Καταίσιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' αἶσαν γινόμενος, πεπρωμένος· εὔλογος, ἀνάλογος, αἴσιος.
Κατ-αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναισιμόω, ἀδειάζω (εὐκαιρόνω) ὡς τὸν πάτον (τὸ ποτήρι κτλ.), καταναλίσκω. « Κατησίμωται πάντα τάκροκώλια, « (Εὔβουλ. παρ') Ἀθ.
Καταίσιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ αἴσιος (εὔλογος, καλιβρίζικος κτλ.).
Κατ-αίσσω, Μ. αίξω, Π. πηδῶ μὲ ὁρμὴν κάτω ἀπὸ ἢ κατὰ τινος, ῥίπτομαι ἀπὸ πάνω (μὲ αἰτ.) διατρέχω ὡς στρατιὰ διάστημά τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.
Κατ-αισχύνομαι, Μ. ύσομαι. Αἰσχρολογῶ κατὰ τινος.
Κατ-αισχυμμὸς (ὁ). τὸ καταισχύνειν ἢ καταισχύνεσθαι, ἀτιμασμὸς, κατεντρόπιασμα.
Καταισχυντὴρ, Π. ἀντὶ
Καταισχυντής, οῦ (ὁ). ὁ καταισχύνων (κατεντροπιάζων) τινά.
Κατ-αισχύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Ἀτιμάζω ὅλως διόλου, κατεντροπιάζω· κάμνω τινὰ νὰ κατεντραπῇ. ||. (μσ.) κατεντρέπομαι διά τι· συστέλλομαι ἀπό τινος, τὸν αἰδομαι.
Καταίσχω, Π. ἀντὶ Καίσχω, κατέχω.
Κατ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ πθ αἰτήσομαι. Κατηγορῶ, καταμέμφομαι, ῥίπτω ὅλον τὸ φταίξιμο (τὴν αἰτίαν) εἴς τινα, τὸν κάμνω ὑπεύθυνον. « Εἰ μὴ καὶ τῶν τοξοτῶν οὐ τὰ βέλη κατειτιᾶτο, ἀλλ' οὐ τοὺς τοξεύοντας, « Γρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐκ δ.) « Χρήματα αὐτὸν εἰληφέναι κατῃτιᾶτο, « Δ. Κασσ. (καὶ πθ.) « Τοὺς δὲ κατειτιαθέντας ἀπέκτεινεν, « Εκ., (δθ.
Κατειτίασις, εως (ἡ). κατάμεμψις, κατηγορία.
Καταίτυξ [κατα-, τεύχω], υγος (ἡ), εἶδ. περικεφαλαίας χαμηλῆς καὶ χωρὶς λόφον (φούντα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατ-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρέμαμαι ἀπό τινος πρὸς τὰ κάτω, κυματίζω. » Θύσανοι κατῃωρεῦντο, « Ἡσ.

Κατα-καγχάζω, Μ. άσω. (μὲ γέν.) Γελῶ δυνατὰ (Χαλανίζω) κατά τινος, καταγελῶ, περιγελῶ.

Κατακαῆμεν, Δ. ἀντὶ Κατακαῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

;Κατα-κατάθω, Π. (σπνπ.) ἀντὶ Κατακαίω.

Κατα-καίνω, Μ. κανῶ, = Κατακτείνω.

Κατακαίριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καίριος. » Αὐτὰρ ὁ διακηθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ πτωκὶ, « Ἐπγρ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ καίριον.

Κατα-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Κατέκηα ᾗ πθ. Κατεκαύθην καὶ Κατεκάην κτλ.). Καίω ὅλως διόλου.

Κατα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ (νὰ καταβῇ, νὰ ἔσγῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ). » Οἰκιστὴς ἐγένετο, .. κατὰ νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς, « Θκ. ‖- (μσ.) προσκαλοῦμαι εἰς βοηθειάν μου, ἐπικαλοῦμαι. » Τὸν θεὸν ἅμα κοινῇ κατεκαλοῦντο φωνῇ, « Πλ.

Κατα-καλλύνω, Μ. υνῶ. Στολίζω (Συγυρίζω) μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, Καθωραΐζω.

Κατακάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς κατακάλυψιν, σκέπασμα, (μτφορ.) πρόσχημα, ξέκ τοῦ

Κατα-καλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλου, (μτφορ.) κρύπτω, ἀποσκεπάζω.

Κατακάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα· (μτφορ.) κρύψιμον, προφάσισμα.

†Κατα-καμαρδω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον καμάραις (θολους)· (μτφορ.) καμαρόνω παρὰ πολύ, = Κατεναβρύνομαι.

Κατα-κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμπτω (Αυγίζω) τι ὅλως διόλου. σκεπάζω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην (τὸ κτίζω ὅλον) μὲ καμάραις. »'Υπονόμους συνόμῳ λίθῳ κατακαμφθέντας, « Στρ.

Κατακαμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-κατηλεύω, Μ. εὐσω. Νυθεύω (Δολόνω) τι ὡς κάπηλος ὅλως διόλου.

Κατακάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ φύσιν ἴσια ἢ ἕως εἰς τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα. » Πληγὴ —,« Ἡρωδ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) κατακάρδια, « ἐπίρ. ἀντὶ Κατὰ τῆς καρδίας, καιρίως, (κοιν.) κατάκαρδα.

Κατακάρπιον (τὸ). τὸ σκέπασμα (ἢ φλοῦδα) τοῦ καρποῦ.

Κατάκαρπος (ὁ, ἡ). πλήρης καρποῦ, πολλὰ καρποφορος, πλούσιος.

Κατα-καρπόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρφ.) = Ὁλοκαρπόω, ὁλοκαυτόω.

Κατακάρπως, ἐπίρ. Ἀφθόνως, πλουσιοπαρόωσ.

Κατακάρπωσις, εως (ἡ), (Γρφ.) = Ὁλοκάρπωσις, ὁλοκαύτωσις.

Κατα-καρυκεύω, Μ. εὐσω. Κατασκευάζω τὸ φαγητὸν μὲ πολλὰ καρυκεύματα.

Κατα-κάρφω, Μ. καρψω, Π. καταξηραίνω· καταναλίσκω.

Κατάκασα, ης (ἡ). καταπεπορνευμένη, πόρνη τοῦ φόρου, (ἴδε Κάσσα).

Κατάκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεκάη· φουσκαλίδα καυσιμάτος.

Κατα-καυματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω, καταφλογίζω.

Κατάκαυσις, εως (ἡ). τὸ κατακαίειν ἢ κατακαίεσθαι, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς κατανάλωσις, πυρπόλησις.

Κατακαύτης, ου (ὁ). ὁ κατακαίων (κυρ. τοὺς νεκρούς).

Κατα-καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Καυχῶμαι κατά τινος, φέρομαι πρός τινα μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν, τὸν περιφρονῶ.

;Κατα-κεάζω, Μ. άσω καὶ

;Κατα-κεαίνω, Μ. ανῶ, Π. σχίζω εἰς μικρὰ κομμάτια ἢ πέρα-πέρα.

Κατακεῖαι, Π. ἀντὶ Κατακαῦσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

Κατακείεται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατάκεινται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κατάκειμαι.

Κατακειμένη, Π. ἀντὶ Κατακείσα.

Κατά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κείτομαι ἢ Εἶμαι ἐξαπλωμένος (ᾗ ἐπὶ πραγμ.) βαλμένος εἰς· (συνδχ.) κάθεμαι ἀξέννοιαστος, ἀμεριμνῶ. » Πτῶξ, θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, « Ἰλ. Ρ. » Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, « Ἰλ. Ω. » Δριοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, « αὐτ. » Δεῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο, « Πλάτ. » Οὐδεὶς ἐπιμελεῖται, ἀλλὰ κατακείμεθα, ὥσπερ ἔξὸν ἡσυχίαν ἄγειν, « Ξεν., (παρβλ. Ἀνάκειμαι).

Κατα-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω βαθειὰ, κόπτω σὰρρίζαι (μτφορ.) καταβαπανῶ, ἀφανίζω. » Βίον(» Οἶκον)—, « Ὅμ.

Κατα-κείω (χ. Μ.), Π. ὑπάγω ἢ ἔχω ὄρεξιν νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ).

Κατακελευσμὸς (ὁ, . παρακέλευσις, φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν (παρακίνησιν), (δθ.) εἶδ. Παιᾶνος εἰς τιμὴν τοῦ Πυθοκτόνου Ἀπόλλωνος, ξἐκ τοῦ

Κατα-κελεύω, Μ. εὐσω. Παρακινῶ μεγαλοφώνως, ἐγκαρδιόνω τινὰ μὲ τὰς φωνάς μου, (ἰδίαις) διευθύνω τὰ κινήματα τῶν κωπηλατούντων ὡς -

Κατακελευστὴς, οῦ (ὁ), = Κελευστής.

Κατα-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενάνω (Δδειάζω, Κυκαιρόνω) τι ὅλως διόλου ἢ καταγῆς.

Κατα-κεντάνυμι, απντ. ἀντὶ

Κατα-κεντάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ (Συβλίζω) πέρα-πέρα. 2) (βαπτ.) τρουπόνω, καταπιάνω, (παρβλ. Διαβάπτω).

Κατακέντημα (τὸ). τρύπα (τρύπημα) πέρα-πέρα· (βαπτ.) κατάπιασμα, τρυπωμα.

;Κατα-κεντίζω, Μ. ίσω, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακεντάω.

Κατα-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθοπλίζω τι πανταχόθεν μὲ κέντρα, τὸ κάμνω νὰ ἦνε ἀγκαθωτόν.

Κατα-κείομαι, Π. ἀντὶ Κατάκειμαι.

Κατα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) ὑγρόν τι ὅλως διόλου μὲ ἄλλο, συγκερνῶ.

Κατακέρασις, εως (ἡ). σμίξιμον (ἀνακάτωμα) ὑγρῶν, συγκέρασμα.

Κατακεραστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς κατακέρασιν, συγκεραστικὸς, (παρβλ. Ἐπικερασικός).

Κατακερανοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα-κερα-νόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ καὶ φονεύω ἢ ῥίπτω κάτω μὲ τὸν κεραυνόν.

Κατα-κερδαίνω, Μ. φύω, Κερδίζω μὲ κάθε τρόπον, καταχρῶμαί τι δι' αἰσχρὸν κέρδειαν.

Κατα-κερματίζω, Μ. ισω. (ἐν γέν) Κατακομματιάζω, χωρίζω εἰς πολλὰ μικρὰ μερίδια. (δθ. ἰδιαιτ.) ἀλλάζω μεγαλύτερον νόμισμα μὲ μικρότερα, (κοιν.) μικρύνω δραχμὴν μὲ λεπτὰ κτλ.

Κατακερματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. κατακομμάτιασμα, ἄλλαγμα (κοιν. χαλασμα) μεγαλητέρου νομίσματος μὲ μικρότερα.

Κατα-κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. καὶ σπν. δοτ.) Ἀτιμάζω τινὰ μὲ ὑβριστικοὺς λόγους.

Κατακέφαλα, ἐπίρ. Ἴσια εἰς τὸ ἢ ἀπὸ τὸ κεφάλι (καὶ τρπ. ἀπὸ τὴν ἀρχήν). ᾗ (κοιν.) μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον.

Κατακεχύσται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατακέχυται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διαταγέω.

Κατακηήμενη, Π. ἀντὶ Κατακειμένη.

Κατα-κηλέω-ῶ, Μ. ήσω, =Κατακηλῶ. Ἐπτρεύω ἢ ἡμερόνω (κατοπτεύω) ὅπως διάλσω ὅτ' ἐπρῶθυν, καταγρηγορεύω.

Κατακήλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ γοητειῶν καταπράϋνσις, Καταθελξις.

Κατακηλητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπραΰνειν ἢ θεραπεύειν δι' ἐπῳδῶν καὶ γοητειῶν, θελκτικός.

Κατα-κηλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλην κηλῖδας, καταμολύνω.

Κατακήρμεν, Π. ἀντὶ Κατακήμεθα, κατακαύσωμεν, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατακαίω.

Κατα-κηπεύω, Μ. εὐσω. Καταφυτεύω τὸν ἢ ὡς ἂν κῆπον.

Κατα-κηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι μὲ κηρὸ πάνω ἕως κάτω μὲ κηρὸ

Κατα-κηρύσσω (ττω), Μ. ξω. Ἀναγγέλλω τι διὰ τοῦ κήρυκος, κηρύττων τι δημοσίᾳ· μαστροπεύω τὸ παραχωρῶ εἰς ἄλλους (ἀπὸ ξένους, (Γαλλ.) adjuger, (παρβλ. Κατακυρόω).

Κατα-κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Κιβδηλεύω κατ' ὁλικὴν ἀφορίαν.

†Κατα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Βουλεύω) τὰ δυνατά.

;Κατακίνησις, εως (ἡ). σφοδρὸν (δυνατὸν) κούνημα.

Κατα-κιρνάω-ῶ καὶ Κατα-κίρνημι, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κατακεράννυμι.

Κατα-κισσηρίζω, Μ. ίσω. Τρίβω τι μὲ κισσηρι (ἐλαφρόπετραν) ζνα γιαλίσῃ.

Κατάκισσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ κισσόν.

Κατα-κκίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω πολλὰ τακκίσματα·

Κατα-κλάζω, Μ. κλάξω, Δ. ἀντὶ Κατακλήζω, Κατακλείω.

Κατα-κλαίω, Μ. κλαύσομαι- (μὲ γεν.) Κλαίω παραπονετικὰ ἐμπροσθέν σου (ἕνα τὸν κινήσω εἰς συμπάθειαν), προκλαίομαι. 2) (κἰς τὸν Πλάτ. Φαίδ. στὰ τέλη) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακλάω, κατανῶ εἰς εἶκτον (εἰς δάκρυα).

Κατάκλασις [κατακλάω], εως (ἡ). κατάτακκισμα. »Βλεφάρων (» Ὄμματος)— Ἱππκρ. ἡ ἄλλως Κομπλόττησις, τὸ ἄλλως ἀσιρν κλείσιμον.

Κατάκλασις [κατακλάω], εως (ἡ). κλαύσιμον πολλὰ παραπονετικὸν καὶ κινοῦν εἰς εἶκτον.

Κατα-κλάω, Μ. κλαύσω. Τσακκίζω ὅλως διόλου, κάμνω κομμάτια (θρομματα), κατασυντρίβω· (μτφορ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν)· χαυνόνω, ἐκνευρίζω. » Οὐκ ἐστιν ὅν τινα οὐ κατέκλασε, « Πλάτ., δὲν ἔμεινε κάνεὶς τοῦ ὁπ. δὲν ἐρράγισεν ἡ καρδιὰ (δὲν ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ) (καὶ πθ.) »Ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φρὶξ καρδιὰ μας ἀπὸ τὸν φόβον. » Ὁ μιαρὸς, ὅμως τὸ πῶμα, κατέκλασεν, « Εὐρ. » Μουσικὴ δὲ ἀποπτυσεία ἡ κατακλώσα τὰς ψυχάς, « Κλμ.

Κατακλεῖς, εἴδος (ἡ). ἡ κλειδαριὰ ἢ ἡ κλείωσις (ἕνωσις) τῆς ὠμοπλάτης μὲ τὸ στῆθος, (παρβλ. Κλεῖς καὶ Σφαγή). 3) (τρπ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα) [κοιν.] τοῦ κλεῖ) τῆς ὑποθέσεως.

Κατακλείσεις, εως (ἡ). τὸ κατακλείειν, κλεισιμον μέσα, κλεῖδωμα, φράκτωμα.

Κατακλεισιος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (ἀφανισμένος) μέσα, κλεῖδωμενος καλὰ, φυλακισμένος· (συνδχ.) πολύτιμος, [ἐκ τοῦ Κλείδωνω] μέσα· πολιορκῶ· φυλακόνω, (μτφορ.) στενοχωρῶ, περιορίζω. » Νομιμ κατακλείειν, « Δημ. »Κατακλείω τὸν λόγον εἰς... « Δ. Ἀλ., συμπερανίνω. (ᾗ ἀπλῶς ἢ ἐλλ.) «Οὐ γὰρ κατακλείει δια τὸ ἄριστον τῶν δύο εὐθειῶν, « Ἀπλλν.

Κατακλιδίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Κατακλίνω. 2) ὑπερπαινῶ, ἐκθειάζω, (ἴδε Κατακλίδιον).

Κατακλίδιη, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατακλείς. 2) (εἰς τὸν Καλλ.) ἀντὶ Κιθώτιον. »Κοίτην καταπληξα βελέμνων, « Καλλ., (μτφορ.) ἀντὶ Φορέτραν.

Κατακληρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Διαμοιράζω διὰ κλήρων, (παρβλ. Κατακληρουχέω ᾗ Κατακληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω ᾗ Δαμάζω τι ὡς κληρονομίαν ἢ διὰ κλήρου.

Κατακληρουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω ἢ Δαμάζω διὰ κλήρων (κυρ. γῆν κατακληθείσαν).

Κατακληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μοιράζω (ᾗ μσ. Λαγχάνω εἰς τὸ μερίδιον μου) τι διὰ κλήρου.

Κατακλησία καὶ

Κατακλήσις, εως (ἡ), [κατακαλέω]. συγκλεισις τοῦ λαοῦ (κυρ. τῶν ἐξω τῆς πόλεως οἰκούντων) εἰς ἐκτακτον συνέλευσιν, (παρβλ. Ἐκκλησία).

Κατακλητὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατακληθεὶς (συγκαλεσθεὶς, ἐκτάκτως ᾗ κατὰ σπουδήν). Κατακλιτὸς, « Ἐπγρ., ἡ ἐκτακτος συνέλευσις.

Κατακλίδιμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιάλειμμα.

Κατακλινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). κατωφερὴς, ἐπικλινὴς. 2) καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, ᾗ κατακείμενος εἰς τὴν κλίνην, συνδαίτυμος.

Κατακλινοβατὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (γόσος) ἡ περιπατοῦσα ἐπὶ κλίνης (ἐπὶ φορείου, κατάκοιτος).

Κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ (ἀόρ. πθ. Κατεκλίθην κτλ.). Ἀκκυμβῶ τι κατά γῆς· βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν κλίνην ἢ νὰ καθίσῃ (ὅηλ. νὰ ξαπλωθῇ καθὼς συνηθίζουν οἱ παλ.) εἰς τὴν τράπεζαν. ‖. (μσ.) γέρνω, ξαπλόνομαι, πλαγιάζω (εἰς τὴν κλίνην), κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι κτλ. »Νύκτωρ κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, « Ἀρχ., (ἴδε Ἐγκοιμάομαι). »Σκιὰ ἐκεῖ ἔστι, καὶ πόα καθίζασθαι, εἰ δὲ βουλώμεθα, κατακλιθῆναι, « Πλάτ. » Οὔτε κατακλίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦθος, ἀλλὰ δαίνυσθ' ἑζόμενοι, « Ἀθ., » Ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ψάμμου κατακλινέντες ἐν ὑπαίθρῳ μετ' οἰκείων καὶ φίλων ἑστιῶνται, « Φίλ. » Κατακλίνεται εἰς γόνατα ἡ κάμηλος, « Ἀρστ., γονατίζει. » Ἀλίσκονται δὲ αἱ θηρεύόμεναι ἕλαφοι συριττόντων ᾗ φόβωντων, ὥστε καὶ κατακλίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, « αὐτ.

Κατάκλισις, εως (ἡ). τὸ κατακλίνειν ἢ κατακλίνεσθαι, πλάγιασμα (εἰς τὴν κλίνην). κάθισμα (εἰς τὸ τραπέζι) ᾗ μ. »Γάμου—, « Ἡρ., τὸ συμπόσιον.

Κατακλιτέον, θετ. τοῦ Κατακλίνω.

Κατάκλιτον (τὸ), = Ἀνάκλιντρον, θρονὶ εὐρύχωρον εἰς τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κατακλιθῇ (νὰ ξαπλωθῇ), καναπές.

Κατα-κλονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κλονοῦμαι ὅλος.

Κατα-κλυδωνίζω, Μ. ίσω. Καταβυθίζω ὡς ὁ κλύδων τῆς θαλάσσης, καταποντίζω.

Κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ νερὰ, πλημμυρίζω, βουλῶ, καταποντίζω· ἐκπλύνω μὲ πολὺ νερὸν, (ἰατρ.) καθαρίζω διὰ σχυτῶν κλυστήρων (;). (μτφορ.) ἀσανίζω, ἐξαλείφω. » Δαΐφρις ἀκάτου τινάξας, κατέκλυσε πόνων, ὡς πόντου, κύμασιν, » Κύρ. » Οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι τὰ ἴχνη, « Ξεν. »Κατάκλυζε τὴν πύελον, « Ἀρχφ. γέμισε ὡς ἐπάνω. (καὶ μτφορ.) » Κατακλύσειαν ἂν ὁ φθονίσας τὴν ἐμὴν δαπάνην, « Ξεν. »Ταῖς περὶ τὰ θέατρα πολυτελείαις τὰς πρὸ ἑαυτοῦ κατέκλυσε φιλοτιμίας, « Πλ.

Κατάκλυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα (πνίξιμον) τόπου τινὸς ἀπὸ νερὰ· κατακλυσμὸς, πλημμύρα. (μτφορ.) ἐπισώρευσις.

Κατάκλυσμα (τὸ), (ἰατρ.) ἰατρικὸν διὰ κλυστῆρι.

Κατακλυσμὸς (ὁ), = Κατάκλυσις.

†Κατάκλυστρον (τὸ). μέρας ὅπου συρρέουν τὰ νερὰ τῆς στέγης κτλ.

Κατακλῶθες (αἱ), Π. αἱ μοῖραι (ὡς κλώθουσαι τὴν ζωὴν καὶ τὴν τύχην τῶν ἀνθρ.', ξἐκ τοῦ

Κατα-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (ὅηλ. τρπ. Ἑτοιμάζω, Ὀργανίζω) τι κατά τινος.

Κατα-κναίω, Μ. κναίσω. Κατατρώγω, κατεξεσχίζω· (μτφορ.) καταθλίβω, κατατυραννῶ, (παρβλ. καὶ

Κατα-κνάω-ῶ καὶ

Κατα-κνήθω, Μ. κνήσω. Ξύνω δυνατὰ, ξύνων τρίβω (σκορπίζω). » Κατα-κνᾶσθαι ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ, « Ἀρχφ., (συγχ. τῷ Κατακναίω), ἴδε καὶ Κατακνίζω.

Κατάκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖας κνήμας.

;Κατα-κνιδεύω, Μ. εύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακνίδω, Δ. ἀντὶ -

Κατα-κνίζω, Μ. ίσω, =Κατακνήθω, κατατρίβω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίτων συμπλατόμενα, « Ἀθ. » Τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παρανογινώσκοντες ὡς δυνατὸν κακίστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς, καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες, « Ἰσκρ. » Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα, « Ἀρχφ.

Κατακνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀρεθισμός.

Κατα-κνώσσω, Μ. κνώσω. Π. κοιμοῦμαι βαθειὰ, ἀποκοιμοῦμαι.

Κατα-κοιμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κατακοιμίζω, ἀποκοιμίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Καὶ κατεαυτὸν κατακοιμήσαντος τὴν φυλακὴν, « Ἡρ. » Ὑπὸ μήποτε λάθῃ κατακοιμασθεὶς, « Πίνδ. ‖. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι. » Κατακοιμηθέντες δὲ ἐν τῷ ἱερῷ, οὐκέτι ἀνέστησαν, « Ἡρ.

;Κατακοιμητὴς, οῦ (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακοιμιστής.

Κατακοιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ κατακοιμίζειν, φέρων ὕπνον.

Κατα-κοιμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἢ Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω· (μτφορ.) κατα πραΰνω, καθησυχάζω. » Τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα (τοὺς σεαυτῆς φίλους), « Ξεν. » Τὸ σφοδρὸν τῆς λύπης κατακοιμίζων, « Ἀνδρ. Κρτ.

Κατακοιμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τοῦ κοιτῶνος ὑπηρέτης.

Κατα-κοινόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Κατα-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κοινὸν (Μεταδίδω) εἰς πολλούς· μοιράζομαί τι μὲ τοὺς συντρόφους μου ὡς λάφυρον. (μτφορ.) » Κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως πράγματα, « Δίσχ.

Κατα-κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διάφ. τι ὡς κοίρανος (οἰκοκύριος ἢ χωριάρχης), (εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρου ἀναγινώσκεται ὀρθωτέραν κατὰ διαστασιν. Κάτα κοιρανέω).

Κατάκοιτος (ὁ, ἡ). πλαγιασμένος εἰς τὴν κοίτην, κοιμωμενος, ἡσυχος. » Ἐμοὶ δ' ἔρως οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, « (Ἰδυκ. παρ') Ἀθ.

Κατα-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ δυνατὰ, πρασκολλῶ.

Κατάκολλος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ πολλὴν κόλλαν.

;Κατα-κολλυβίζω, Μ. ίσω, = Καταπερματίζω (νομισμα].

Κατα-κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν τινος· (τρπ.) συμφωνῶ ἐντελῶς, ὑπακούω. ἐπακούω. » Ἐπίκουρος ἔφη· Βίᾳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θαττον ἂν ἀπώλλυντο, « Γργ. 2) (σπν.) ἀντὶ Λἰσθάνομαι. » Οἱ δὲ ᾗ ξιφιδίοις τοὺς ὠλένας κατατεμνοντες εὐθαμῶς κατακολουθεῦσιν, « Ἰσμδλ.

Κατα-κολούω, Μ. σύσω. Κολεβόνω (Ἀκρωτηριάζω) ὅλως διόλου· (μτφορ.) σμικρύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νω (ταπεινόνω) εἰς τὸ ἔσχατον, ἐξασθενίζω.

Κατα-κολπίζω, Μ. ἰσω. Ἐμβαίνω μὲ πλοῖον εἰς κόλπον, δὲν περνῶ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ ἀκρωτήριον εἰς ἀκρωτήριον ἀλλὰ κάμνω τὸν γύρον ὅλου τοῦ κόλπου. » Μὴ κατακολπίζοντι, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας πλέοντι, « Γεωγρ. 2) ἐμβάλλω εἰς τὸν κόλπον μου. » Πλοῦτον —. » Εὐς.

Κατακόλπισις, εως (ἡ). τὸ κατακολπίζειν, ἡ εἰς κόλπον εἴσπλευσις ἢ ἡ περίπλευσις ὁλοκλήρου τοῦ κόλπου.

Κατα-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν βουτῶ εἰς τὸ βάθος ἢ πολλάκις. » Αἱ χῆνες ὀχευθεῖσαι κατακολυμβῶσιν, « Ἀῤστ.

Κατακολυμβητής, οὐ (ὁ). κολυμβητὴς ὃς τις βουτᾶ εἰς τὸ βάθος.

Κατα-κομάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔγω πολλὰ καὶ μακρυὰ μαλλιά. » Τὸν μύστακα κατακομᾶν ἤθελον, « Προκ., νὰ ἔχαν μεγάλα μουστάκια. 2) (μτβτ.) κάμνω τι νὰ γένῃ κατάκομον. » Ἥρως τὴν γῆν κατακομῶντος, « Θ. Σιμοκ.

Κατακομιδή (ἡ). καταίβασμα (κυβάλημα) ἀπὸ 'πάνω κάτω (ἀπὸ τὰ μεσόγεια εἰς τὸ παράλιον), [ἐκ τοῦ

Κατα-κομίζω, Μ. (σω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, καταιβάζω. ‖. (μσ.) καταιβαίνω· (ναυτ.) ἀράζω· ἐπιστρέφω· φέρω (μοὶ φέρουν) τι ὀπίσω.

Κατάκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν ἢ ἀφημένην κάτω τὴν κόμην (μακρυὰ καὶ κυματίζοντα μαλλιὰ [ἢ ἐπὶ δένδρ.] φύλλα).

Κατα-κομπάζω, Μ. άσω, καὶ

Κατα-κομπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα-κομπολακυθέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κομ.), Κομπάζω (Κομποῤῥημονῶ) κατὰ πολλά.

Κατα-κομψεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ μὲ πολλὴν κομψότητα περὶ ἢ κατά τινος.

Κατακονά, ᾶς (ἀ), Δ. [κατακαίνω]. καταφθορά, ἀφανισμός, ὄλεθρος, (ἄλλ. ἀναγν. Κατακονᾷ, ὡς ἐκ τοῦ

§ Κατακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονῶ παρὰ πολύ, (ἐπμ.) φθείρω, κατατρίβω, ἀφανίζω.

Κατα-κονδυλίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ δυνατὰ μὲ τὸν κόνδυλον (μὲ τὸν γρόνθον).

Κατα-κοντίζω, Μ. ἰσω. Κατατρυπῶ ᾗ φρονεύω μὲ τὸ ἀκόντιον. » Τὸν Λίγκυν ὁ Ἡρακλῆς κατεκόντισεν, « Ἀπλλόδ. » Τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου κατακοντίζει, « Διόδ.

Κατακοπή (ἡ). τὸ κατάκοπτειν, κόψιμον ὅλως διόλου (ἀπὸ τὴν ῥίζαν). κατακομμάτιασμα, λιάνισμα. » Κρεῶν —, « Χρσ.

Κατάκοπος (ὁ, ἡ). κατακομμένος· κατακουρασμένος, [ἐκ τοῦ

Κατα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὅλως διόλου, κόπτω εἰς μικρὰ τμήματα ἢ εἰς διάφορα μέρη, κατακομματιάζω· κτυπῶ δυνατά· κοπανίζω. (μτνμ.) κατακουράζω, » Ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους, .. διώκοντες, « Ξεν. » Τὰς χρυσᾶς πλίνθους.. κατέκοψεν εἰς νόμισμα, « Διόδ. (ἄλλ.) » Κατακόψομεν τὰς Νίκας (τὰς χρυσᾶς) εἰς τὸν πόλεμόν, « Δμτρ. Φαλ.

Κατα-κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω καλὰ, καταχορταίνω.

Κατακορέως, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Κατακόρως, [ἐκ τοῦ

Κατακορής, ἐος (ὁ, ἡ). (σπν. ἐνεργ.) πολλὰ χορταστικὸς, φέρων πλησμονήν. (συχνὰ πθ.) πολλὰ (ἐντελῶς) χορτάτος· (ἐπίγρμ.) βαθὺς, (Τουρκιστὶ) κοῖλος. (μεταφορ.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. » Κατακόρεις καὶ περιέργους ἱερουργίας, « Πλ. » Ἐπὶ γνάθοισι ἐρύθημα οὐ κατακορὲς, ἀλλ' ἐπεικῶς ἀνθηρὸν, « Ἱππκρ. » Ἡ δὲ ὀδὺξ, ὁτὲ μὲν ἐξέλειπε, ὁτὲ δὲ κατακορὴς ἦν μετὰ πνίγματος πολλοῦ, « αὐτ.

Κατα-κορμάζω, Μ. άσω καὶ

Κατα-κορμίζω, Μ. ἰσω. Κόπτω τὰ ξύλα εἰς κορμοὺς, τὰ κάμνω κούτσουρα.

Κατάκορος (ὁ, ἡ), = Κατακορής.

Κατακόρως, ἐπίῤῥ. Χορταστικὰ, μέχρι κόρου, εἰς ὑπερβολὴν, ἀφθόνως. » Κατακόρως μέλας τὴν χροιὰν, « Ἀρετ. » Πτύελον κατακορέως δίαιμον, « αὐτ. » Τῷ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ κατακόρως χρώμενος, « Δμ., μέχρι κόρου, καταχρώμενος.

Κατα-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, συγυρίζω· ἑτοιμάζω· καθησυχάζω. » Κατέχειν τὴν διάνοιαν ᾗ κατακοσμεῖν, « Πλ.

Καπακόσμησις, εως (ἡ). διευθέτησις, τακτοποίησις, συγύρισμα· ἑτοίμασμα κτλ. » Ἀρτέον ἄρα Μουσικῆς εἰς τακτοποίησιν ἤθους καὶ κατασταλήν, « Κλμ.

Κατακόσμητος καὶ

Κατάκοσμος (ὁ, ἡ). κατεζολισμένος, κατακεκοσμημένος.

Κατα-κοτταβίζω, Μ. ἰσω. (μὲ γεν.) Παίζω εἰς ἀνάμνησιν (πρὸς τιμήν) τινος τὸν κότταβον, (καθὼς τῶρα λέγομεν) σηκόνω ποτῆρι εἰς ὑγείαν του. (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν:) ξερνῶ τι ἐπάνω τινός, (ἴδε Ἀποκοτταβίζω).

Κατάκουσις, εως (ἡ). τὸ κατακούειν, ἀφήγκρασμα. 2) (συνκδχ.) φήμη, φθόμενον, ἄκουσμα.

†Κατακουστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατακούων (ἀκούων τι ἴνα τὸ προδώσῃ), ὠτακουστής.

Κατα-κούω, Μ. ακούσομαι. (ἐν γέν.) Ἀκούω καλὰ (μὲ προσοχὴν), καταλαμβάνω· (συνκδχ.) ὑπακούω. (ἐπὶ κακοῦ) βάλλω αὐτὶ ν' ἀκούσω τί λέγουν, ἀφηγκράζομαι..

Κατα-κραβαΐνω, Μ. ανῶ, = Κατασείω, (συνκδχ.) Καταπλήττω

Κατα-κράζω, Μ. κράξω ἢ κεκράξομαι. Παραξαλίζω τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου, τὸν κοιμνω νὰ τὰ χάσῃ (νὰ σιωπήσῃ), τὸν νικῶ εἰς ταῖς φωναῖς, φωνάζω δυνατώτερά του. » Κατακεκράξομαί σε κράζων, « Ἀῤστφ.

Κατακρανία (ἡ), εἶδος νόσου (τῆς κεφαλῆς) τῶν ἵππων.

Κατάκρας (ἀντὶ Κατ' ἄκρας), ἐπίῤῥ. Ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω· κατὰ κράτος· ἐξ ὁλοκλήρου· ἐξ ἐφόδου. » Πέρσας κατάκρας πόλιν, « Αἰσχλ. (καὶ μτφρ.) » Καὶ τὸν δὲ κατάκρας δεινὰ κλονέουσιν ἄται, « Σοφ., (ἴδε Ἄκρα).

Κατάκρασις, εως (ἡ), = Κατακέρασις.

Κατα-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κρατῶ δυνατὰ. (μτνμ.) ἔχω ἢ βάλλω εἰς τὸ χέρι, λαμβάνω (διὰ τῆς βίας) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀποκτῶ (καὶ τρπ. ἔννοιῶ, μανθάνω) ἐντελῶς. (ἀμτβτ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω. » Ὁ Πηνειὸς τῷ οὐνόματι κατακρατέων, ἀνωνύμους τε ἄλλους (ποταμοὺς) εἶναι ποιέει, « Ἡ.

Κατακράτησις, εως (ἡ). ἡ διὰ κάπου καθυπόταξις· (τρπ.) ἡ διὰ κάπου θησις. (ἐν γέν.) ὑπερίσχυσις.

Κατακρατητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ᾗ πιῤῥεπὴς πρὸς τὸ κατακρατεῖν.

Κατακρατικὸς, ἡ, όν, = Κατακρατητικὸς ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρατικὸς.

Κατακράτος (ἀντὶ Κατὰ κράτος), ἐπίῤῥ. Δυνατὰ, μὲ δύναμιν, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν· ἐξ ὁλοκλήρου.

Κατα-κρατύνω, Μ. υνῶ. Κρατῶ μᾶλλον.

†Κατα-κραυγάζω, Μ. άσω, = Καταβοῶ, Κατακράζω.

Κατακραυγὴ (ἡ), = Καταβόησις.

Κατα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμῶ τι εἰς ἢ ἀπὸ, ἁφίνω νὰ κρέμεται. (μσ.) Κατακρέμαμαι, κρέμαμαι τὰ κάτω. » Κώδωνες πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, « Πλ.

Κατακρέμαστος καὶ

Κατακρεμὴς, ές (ὁ, ἡ). κρεμάμενος τὰ κάτω, ἐκκρεμὴς.

Κατα-κρεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομματιάζω (Λιανίζω) καθὼς ὁ μάγειρος τὸ κρέας.

Κατάκρεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κρεατωμένος, πολύσαρκος.

Κατάκρηθεν ἢ Κατακρῆθεν [κατὰ, κάρηθεν κρῆθεν], ἐπίῤῥ. Π. ἴων. ἀπὸ κεφαλῆς, ἀπὸ τὴν κορυφὴν· (μτφρ.) κατὰ κράτος, ἐξ ὁλοκλήρου. (ἀντὶ Κατάκρας).

Κατα-κρημνάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα-κρήμνημι ᾗ (μσ.) Κατακρημνάμαι = Κατακρεμάννυμι, -κρέμαμαι.

Κατα-κρημνίζω, Μ. ἰσω. Κρημνὸν (καὶ ἐν γέν. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) κάνω τὰ κάτω.

Κατακρημνισμὸς (ὁ). ῥίψιμον ἀπὸ κρημνὸν (κυρ. καταδίκου), ἢ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.

Κατακρημνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κρημνίζων τοὺς καταδίκους).

Κατάκρημνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρημνώδης ἀπόκρημνος.

Κατάκρης, ἐπίῤῥ. Ἰων, ἀντὶ Κατάκρας.

Κατα-κριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξακριβῶ τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐξακριβόω.

†Κατα-κριδεύω [κατὰ, κρίβδη], Μ. ευσω. Γελῶ πολλὰ δυνατὰ, χαχανίζω.

Κατάκριμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατακρίνεται πεφασίσθη κατά) τινος, κατηγορία· ἀτιμον· ἀπόφασις καταδικαστική, τοῦ

Κατα-κρίνω, Μ. ινῶ. Κρίνω (ἀποφασίζω κατά τινος, καταδικάζω. « Ἐπὶ μιν ὑπὸ δικαστήριον κατέκριναν, « Ἡρ. « Τὸ μὲν ὄψιος στερηθῆναι, « Ἡρ. « Τὸ μὲν τελευτήσαι πάντων ἢ πεπρωμένη κατέκρινεν, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) « Τοῦτο ἐκέκριτο θάνατος, « Ἡρ. (ᾗ ἀλλ.) « γὰρ νῶν κατακριθῇ μοι, « Ξεν.

Κατακρίσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος κατάκρισης (καταδίκης). Κατάκριτος καταδίκη).

Κατάκρισις, εως (ἡ). τὸ κατακρίνειν, καταδίκη, καταδίκασμα.

Κατάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κατακριθεὶς ἢ δίκης κατακρίσεως, καταδικος·

Κατα-κροαίνω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) πρέχω (πῶ) 'σὰν τὸ ἄλογον ἐπάνω εἰς.

Κατα-κρόαμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκούω « πρωΐηχην, ἀφηγκρίνομαι· (τρπ.) ὑπακούω.

Κατα-κροταλίζω, Μ. ἰσω. Θορυβῶ μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) κρόταλον· (ἐν γέν.) ἀντηχῶ δυνατὰ, κάμνω πολὺν κρότον.

Κατα-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν κρότον· (συνκδχ.) ἐπικροτῶ, ἐπευφημῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταχροτέω).

†Κατάκροτος (ὁ, ἡ). θορυβώδης.

Κατα-κρουνίζω, Μ. ἰσω. Χύνομαι (Ἀναβλύω) κρουνηδὸν πρός τὰ κάτω. 2) χύνω τι κρουνηδὸν ἐπάνω εἰς. » Εἰς ἢ κατὰ πατὲ κατακρουνιζόμενος, « Ἀρτ.

Κατάκρουσις, εως (ἡ). τὸ κατακρούειν, κτύπημα κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω.

Κατακρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν ἰδιότητα) τοῦ κατακρούειν (ἀποκρούειν πρὸς τὰ κάτω). « Οἶνος —, « Ἀρετ., ὁ ἐναντίος τῷ Ἐπιποταστικῷ.

Κατακρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ἢ κυντῶ τι πρὸς τὰ κάτω· ἐμπήγω. (ἰατρ.) γαζώ. καταθέλγω μὲ τὸ κρούσιμον. « Ἐὰν τις κτανκρούων εἰκιώται (τὰς μαλίσσας), « Πλάτ., κρούων χαλκοῦν τι κάμνουν οἱ μελλιασουργοί). 2) (ἐνίοτε) = Καταθορυβῶ, παραζαλίζω. » Τοὺς ἀνεμεγάλοις ψόφοις κατακρουόμενοι, « Βασ. Κατακρύβδην, ἐπίῤῥ. Κρυφὰ, κρυφίως.

Κατα-κρυπτέω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὅλως διόλου (μὲ πολλὴν προσοχὴν), σκεπάζω· ἐμποδίζω. (μτφρ.) συσκιάζω, συγκαλύπτω. » Κατακρύπτει δ' οὐ κάνις αὐγὴν ὑγρὰν, « Ὀππ.

Κατα-κρυπτάλλω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω ὅλως διόλου « (ς) κρύσταλλον.

Κατακρυφὴ (ἡ), = Κατακρυψις. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ κρύψιμον, κρυψώνα, κατάκρυψον.

Κατάκρυψις, εως (ἡ). τὸ κατακρύπτειν ἢ κατακρύπτεσθαι, κρύψιμον· προσωπίωσις.

Κατα-κρώζω, Μ κρώξω. Φωνάζω κατά τινος 'σὰν τὸν κόρακα.

Κατάκρως, ἐπίῤῥ. (ἀδοκιμ.) ἀντὶ Κατάκρας, κατὰ κράτος, εἰς τὰ ἄκρον.

Κατακτάομαι ᾗ Κατακτάμενος, Π. Δ. ἀντὶ Κατακτείνας.

Κατα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ τι ὅλως διόλου ἢ διὰ τῆς βίας· (μτφρ.) ἐλκύω τινα πρὸς τὸ μέρος μου, τὸν κάμνω ὅλως διόλου ἐδικόν μου, (παρδλ. Κατακτῶμαι).

Κατακτὰς, ᾶσα, ἄν, Π. ἀντὶ Κατακτείνας.

Κατα-κτερίζω καὶ (μσ.)-ζομαι, Μ. (σω, -σομαι, Π. ἀντὶ Κατακτῶμαι, ἀποκτῶ, καταβόθυω ν' ἀποκτήσω.

Κατα-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω, ἀποκτείνω.

Κατα-κτενίζω, Μ. ἰσω. Κτενίζω συχνὰ (μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν).

Κατα-κτενισμὸς (ὁ). τὸ συχνὸν καὶ μετ' ἐπιμελείας κτένισμα.

†Κατάκτενος (ὁ, ἡ). κεκληρωτενισμένος.

Κατάκτης, ου (ὁ), [κατάγνυμι]. ὁ τσακίζων (συντρίβων), (ἴδε Καρυοκατάκτης). 2) [κατάγω] ὁ καταβιβάζων (κυρ. νῆμα ἀπὸ τὴν ῥόκαν), κλώστης.

Κατάκτησις [κατακτάομαι], εως (ἡ). ἡ ἀντελὴς ἢ διὰ τῆς βίας ἀπόκτησις, ἡ διὰ τῶν ὅπλων κυρίευσις, (Γαλλ.) conquête.

Κατακτὸς [κατάγνυμι], ἡ, όν. Θραυστὸς, εὐκαλοτάκκιαστος. 2) [κατάγω]. εὔκολος νὰ γνισθῇ. 3) ἀνωθεν ῥιπτούμενος. » Κύτταβος —, « Ἀθ.

†Κατάκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατάκτης (2), ἐριουργὸς, στιβάκτρια (μαλλιοῦ, βαμβακιοῦ κτλ.).

Κατα-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Κάμνω δυνατὸν κτύπον) κατά τινος.

Κατα-κυβεύω, Μ. εὐσω. Καταδαπανῶ τι εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, χάνω εἰς τὰ χαρτιὰ κτλ. (μτφρ.) « Κατακυβευθεὶς τύχαις πολέμου, « Εὐς.

Κατα-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἄπειρους τακλάδες (Χοροπηδῶ) ἵνα δείξω τὴν χαρὰν μου πρός τινα. (μὲ αἰτ. προθετ.) πηδῶ μὲ τὸ κεφάλι μέσα εἰς.

Κατα-κυδαίνω (χ. Μ.) καὶ

†Κατα-κυδρόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Τιμῶ (Δεξιάζω) τινὰ τὰ μέγιστα.

Κατα-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω ὅλως διόλου, (κοιν.) κάμνω κουρκούτι.

Κατα-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικυκλόνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα-κυλινδέω-ῶ καὶ †Κατακυλίνδω, Μ. ήσω, = Κατακυλίω.

Κατακύλισμα (τὸ). κύλισμα τὸν κατήφορον, (χυδ.) κατρακύλισμα, (μτφρ.) δυσχέρεια.

Κατακυλιστὸς, ἡ, όν. Ὁ κατακυλισθείς. » Τόπος —, « Θεοφύλ.

Κατα-κυλίω, Μ. ἰσω. Κυλίω τι τὸν κατήφορον, (χυδ.) κατρακυλῶ. » Κατεκύλιον ὑπερμεγέθεις ἄνωθεν πέτρας, « Δ. Ἁλ. » Καὶ ἦκαν πολλοὶ αὐτῶν κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, « Ξεν.

Κατα-κυματόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου (Κατακλύζω) μὲ τὰ κύματα, (ἔνχρ. κυρ. μόναν τὸ π.).

Κατα-κυμβαλίζω, Μ. ἰσω. Εὐφραίνω ἢ Σκεδασμένω τινὰ μὲ τὸν κρότον τοῦ κυμβάλου (κρούων τὸ κύμβαλον).

Κατα-κυπτάζω, Μ. άσω. Κυττάζω μὲ προσοχὴν ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) πρὸς τὰ κάτω.

Κατα-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω τὸ κεφάλι μου ἐμπρὸς, σκύπτω καλὰ (πολύ). » Πρόσωπα κατέκυψεν, « Ὅμ. « Ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, « Ἀκ. (καὶ προθετ.) » Κατακύψας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως (εἰς τὸ ἄστυ), « αὐτ.

Κατα-κυριεύω, Μ. εὐσω. Κυριεύω τι ὅλως διόλου ἢ διὰ τῆς βίας, κατεξουσιάζω. » Οὐκ εἶπεν ἁπλῶς Κυρίευε, ἀλλὰ Κατακυρίευε, τὴν ἐπιτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν, « Χρσ.

Κατα-κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρόνω· παρχωρῶ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀγοραστοῦ τὸ πωληθὲν, (Γαλλ.) adjuger· (ἐνίοτε) καταδικάζω. » Θ' ἥρθαγάτου καταχυρωθεὶς, « Εὐρ.

Κατα-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτὸν (καμπύλον), (δδ.

§Κατακύρτωμα (τὸ). καμπύρα.

Κατα-κωλύω, Μ. ύσω, = Κα-αθρηνέω.

Κατα-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι χωρὶς νὰ πρέπῃ.

Κατα-κωμάζω, Μ. άσω. Π. (μὲ δοτ.) = Εἰσκωμάζω, ἐμβαίνω πουθενὰ διὰ τῆς βίας ᾗ πρὸς βλάβην τῶν ἐνοικούντων.

Κατα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ώσω. Κωμῳδῶ τινα ἐπὶ κακῷ, σαπυρίζω.

Κατακωχὴ (ἡ), [κατέχω]. κατάσχεσις, κυρίευσις (κυρ. ὑπὸ δαίμονος), (ἐπμ.) ἐνθουσιασμὸς, ἔμπνευσις.

Κατακώχιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ καταγνῶ (καὶ μτφρ.) νὰ κυριευθῇ (κυρ. ὑπὸ παθῶν τινός)· ἐπιδεκτικὸς κατακωχῆς, (ἐνθουσιασμοῦ)· εὐκατάφορος, ἐπιῤῥεπὴς πρός.

†Καταλαβεύς, έως (ὁ). παλαιὸν ξυλοκάρφι.

Κατάλαβρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λάβρος (ὁρμητικὸς).

Κατα-λαγνεύω, -ομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. Εἶμαι ὅλως διόλου ἕτοιμος εἰς τὴν λαγνείαν (εἰς τὴν ἡδυπάθειαν).

Κατάλαγνος (ὁ, ἡ). πολλὰ λάγνος, ἀσελγέστατος.

Κατα-λαζονεύομαι, Μ. εὐσομαι. Καυχῶμαι μὲ πολλὴν ἀλαζονείαν περὶ ἢ κατά τινος. (μὲ γεν.) » Τοῦ θεοῦ —, « Φίλ. (ἢ αἰτ. ἁλλ.) » Τοιαῦτα καταλαζονευσάμενοι, « αὐτ. (καὶ ἀπρ. ἀναπ.) « Καταλαζονευσαμένων ὡς οὐδὲ λεκάνη δελφὶν χωρίη, « Πλ.

Καταλαθιστὴς, οῦ (ὁ), Δ. ἀντὶ Καταληθιαστὴς, ὁ ἐξηγῶν τὴν ἀλήθειαν, ἐξηγητής.

Κατα-λαιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπίνω.

Κατα-λακτίζω, Μ. ἰσω. Κλωτσῶ δυνατὰ κατά τινος.

Κατα-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ξεκουφαίνω ἢ Ἀποστομάνω ἢ διασπαίνω τινὰ μὲ τὴν πολυλογιάν μου. 2) (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) λαλῶ (ὁμιλῶ) κατά τινος, κατηγορῶ, κατακρίνω. » Μὴ καταλαλῆτε ἀλλήλων, « Γρφ. 3) (μὲ δοτ. (ἢ δ'.) προδίδω (διαβάλλω) μυστικόν τι, « Ἀπαρακούων ἄσπαστῶν ἄτε ἂν λαλῶσι καὶ ταῦτα τοῖς Θύρζε καταλαλῶν, « Λεξ.

Καταλαλία (ἡ). τὸ καταλαλεῖν (ὁμιλεῖν κατά τινος).

Καταλαλος (ὁ, ἡ). ὁ καταλαλῶν (ὁμιλῶν κατά τινος).

Κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Κατέλαβον κτλ.). Κρατῶ διὰ τῆς χειρὸς, πιάνω. » Καταλαβὼν τῇ χειρὶ σου τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν. » Εἰ ὁρᾷς τὸ ἱμάτιον τῷ κατειλημμένῳ (ὀφθαλμῷ); « Ἰλιάτ. 2) (μτνμ.) Πιάνω τινὰ ἀπάνω εἰς (ἐν ᾧ κάμνει, ἢ ἐν ᾧ εἶναι εἰς)· ἐ- πάνω εἰς ἀφορμὴν προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ φεύγει· ἐμποδίζω· προλαμβάνω, ἀναχαιτίζω· (ἐν γέν.) φθάνω, προφθάνω· πιάνω· κυριεύω. » Καταλαμβάνειν τινὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ, « Πλ. » Ἔνδον καταλαμβάνειν τινά, « Ξεν. » Ὀργιζόμενον αὐτὸν κατέλαβεν, « αὐτ. » Καταλαμβάνειν τινὰ φεύγοντα, « Θε. (καὶ μτνμ.) » Ἐχόντες σαφῆ πολλὴν καταλαβεῖν, « Ἡρ. (καὶ χ. πτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τρέχετε ἵνα καταλάβητε, « Γρφ. (καὶ μτγν.) » Ὅρκους καταλαμβάνειν τινά, « Θκ., νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ, (κοιν.) νὰ τὸν ὁρίσῃ. » Κατέλαβε νοῦσος μιν, « Πρ. (καὶ τρπ.) » Καταλαβεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν δύναμιν, « αὐτ. » Ἰσχε καὶ καταλάμβανε σεαυτόν, « αὐτ., κράτει τὸν ἑαυτόν σου. » Ὅσα μὲν ἄλλοισι εἴρηται, ἐάσομεν· τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατέλιπον, τούτων μνήμην ποιήσομαι, « αὐτ., δὲν ἐπρόλαβαν νὰ τὰ εἴπωσι. » Χρὴ καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς, « αὐτ., νὰ τὰς προλαμβάνῃ, νὰ τὰς συμβιάζῃ. (καὶ πθ.) » Καταλαμπτέος ἐστιν ἡμῖν θανάτῳ, « αὐτ. » Πάντων τε ὑπνῳ κατειλημμένων, « Ἡρῳδ. » Πόλις κατειλημμένη, « Θκ. » Ὁ δὲ Πειραιεὺς ἦν κατειλημμένος, » Ἰσκρ. (καὶ τρπ.) « Τὸν αἴτιον τῶν γενομένων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου, « Δμ., (ἴδε καὶ Καταλήψιμος). (Ἡ χωρὶς πτ.) » Ἐπεὶ δὲ κατελάμβανεν ὁ τῶν ἀργαιρεσιῶν καιρός, « Δ. Ἁλ., ἐπέστη, ἤγγιζεν. » Καταλαβοῦσης τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, « Ἡρῳδ. (παρβλ. Λαμβάνω). 2) (μτφορ.) ἐννοῶ, κατανοῶ, (κοιν.) καταλαμβάνω. » Οὐ καταλαμβάνω, « Δκ. (καὶ μσ. σπντ.) » Καταλαμβάνομαι ὅτι οὐ προσωποληπτὴς ὁ θεός, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Δυνάμεις οὐδαμῶς καταλαμβανόμεναι, « Φλ. 3) (τρτπρσ. ἡ κατὰ μτχ.) ἀφορᾷ, ἀποβλέπει, ἢ· συμβαίνει, συμπίπτει. » Ἃ καταλαμβάνει τὴν πόλιν, « Ἡρ., τὰ ἀφορῶντα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Κατέλαβε αὐτὸν ἄπαιδα ἀποθανεῖν, « αὐτ. » Καὶ σφέας καταλαμβάνειν πάντας ἅμα σοὶ στρατεύεσθαι, « αὐτ. » Καταλελάβηκε ἐμὲ τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆναι, « αὐτ. (ἡ κατὰ μτχ.) » Ἀπελθὼν ἐσήμαινε αὐτῷ τὰ καταλαβόντα, » αὐτ., τὰ συμβάντα. » Ἢ ἐπί σοὶ καταλαβοῦσα, » ἀληγδὼν, « Ἡρῳδ.

†Κατάλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός.

Κατα·λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Λαμπρύνω καθ' ὁλοκληρίαν, καταφωτίζω.

Καταλαμπτέος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ Καταληπτέος, θετ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Καταλάμπω, Μ. λάμψω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Λάμπω (Προσβάλλω μὲ ὄλην μου τὴν λάμψιν) ἐπάνω εἰς, καταφωτίζω. » Τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις, « Πλ (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσι, « Ξεν., ‖. (ἀμτθ.) εἶμαι πολλὰ λαμπρός, ἔχω πολλὴν λάμψιν. φέγγω. » Ἐμοὶ λες ἔμολες, ὦ χρόνιος ἀμέρα, κατέλαμψας, « Εὐρ.

Κατάλαμψις, εως (ἡ). τὸ καταλάμπειν, μεγάλη ἔλλαμψις, καταφώτισις.

Κατα·λανθάνω, Μ. λήσω. (μὲ αἰτ.) Λανθάνω τινὰ (Διαφεύγω τὴν προσοχήν του) ὅλως διόλου.

Κατα·λαξεύω, Μ. εύσω. Λαξεύω κατὰ βάθος ἢ καθ' ὁλοκληρίαν.

Καταλαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ (Πονῶ καὶ τρπ. ἀυπούμαι) μὲ ὑπερβολήν.

Κατα·λγύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ μεγάλους πόνους, (τρπ.) κάμνω τινὰ νὰ αἰσθανθῇ μεγάλην λύπην.

Κατα·λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλὸν, ὐαλιστερὸν), (μτφορ.) ἐξομαλίζω. »Θεοῦ τὴν τῶν πρακτέων ἡμῖν εὖ καταλεαίνοντος ὁδόν, « Κλμ.

Κατάλεγμα καὶ (ὑποκορ.) Καταλεγμάτιον (τὸ). Θρηνολογία εἰς ἀποθανόντα, μυρολόγιον.

Καταλέγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Καταλεγόμενος, πλαγιασμένος, μτχ. τοῦ

Κατα·λέγω, Μ. λέξω. Λέγω κατὰ σειρὰν ἢ μὲ ἀκρίβειαν, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἐπαριθμῶ, ἀραδιάζω. » Εἰ δ' ἄγε μοι ᾧ κεῖνον κατάλεξον, εἴπε ἔτι ζώει, ἢ ἤδη τέθνηκεν, « Ὀδ. Δ. «Χρέος κατέλεξε, « Θκρ., διηγήθη τὸ συμβὰν ἐμπεριστάτως. »Τί πρῶτον καταλέξω ;« αὐτ. »Τοῦ ἱερακήρυκος τὰς πατρίους εὐχὰς καταλέγοντος, « Αθ., (Γαλλ.) reciter. » Καταλέγοντι τοὺς ἄνω ἀεὶ πατέρας αὐτέων, « Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Καταλέγων τῶν χρησμῶν, « αὐτ. (ᾧ πθ.) » Τοὺς Δωριέων βασιλῆας καταλεγομένους ὀρθῶς ὑπ' Ἑλλήνων, « αὐτ. 2) περνῶ εἰς τὸν κατάλογον (κυρ. πρὸς στρατολογίαν)· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τὴν σειρὰν, συναριθμῶ (συνκδχ.) λογαριάζω (μετρῶ) διά. »Τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν τῶν πόλεων Ἱπποτροφεῖν κατέλεξε, « Ξεν. (ᾧ μσ.) « Ἐπεψηφίσαντο ἁπλίτας τε αὐτῶν καταλέξασθαι χιλίους, ἱππέας δὲ ἑκατὸν, τριήρεις δὲ πεντήκοντα, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Κατειλεγμένος Ἱππεύειν, « Ασ. (καὶ συνκδχ.) « Εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὅτι κτλ., « Ξεν., τὸ ἐμπεριοῦσε διά, (παρβλ. Καταγράφω). 3) (μσ.) Π. πλαγιάζω ἢ (μάλιστα κατὰ μέλλ.) ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ). »Ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, « Ἰλ. Ι., (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατα·λείβω, Μ. λείψω, Π. χύνω κατὰ γῆς, (μσ.) χύνομαι ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος· καταῤῥέω· λύνομαι καὶ στάζω· (μτφορ.) κατατήκω. » Γραίας... ἄλγεσι πολλοῖς καταλειβομένης, « Εὐρ.

Κατάλειμμα (τὸ). τὸ καταλειπόμενον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρι.

Κατα·λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλειαίνω.

Καταλειπτέον, θετ. τοῦ Καταλείπω.

Κατάλειπτος (ὁ, ἡ), [καταλείφω]. ἀλειμμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, παταλειμμένος. 2) ὁ καταλειφθείς (ἐναποληφθείς, περισσεύσας), [ἐκ τοῦ

Καταλείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ γῆς· ἀφίνω ὅλως διόλου, παραιτῶ, παραχωρῶ εἰς τὴν διάκρισίν τινος, ἐγκαταλείπω. 2) ἀφίνω κατόπιν μου (μετὰ θάνατόν μου), ἀφίνω ὡς κληρονομιὰν ἢ ὡς περίσσευμα. (ΘΠ. πθ.) μένω ὡς ὑπόλοιπον ἢ καταπάτι, περισσεύω. 3) (μὲ ἀπαρ.) ἀφίνω (συγχωρῶ, συγκατανεύω) νὰ γένῃ τι.

Καταλειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τι εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν).

Κατα·λείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ὅλως διόλου (ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω), παλείφω.

Κατάλειψις, εως (ἡ). τὸ καταλείπειν ἢ καταλείπεσθαι, ἄφημα ὀπίσω ἢ περισσεύματος, παραίτησις, ἐγκατάλειψις. 2) (Γρφ.) ἀντὶ Κατάλειμμα.

Καταλείψω, μέλλ. τοῦ Καταλείβω ἢ Καταλείπω ἢ τοῦ Καταλείφω.

Καταλεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταλέγω.

Κατάλεξις, εως (ἡ). τὸ καταλέγειν, (ἰδιαιτ.) στρατολογία.

Κατα·λεπτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ μὲ πολλὴν λεπτολογίαν.

Κατα·λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω (λογγεύω) ὅλως διόλου. »Καταλελεπτυνμένος ὑπὸ τῆς νόσου, « Σχλ.

Καταλευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (ἀσπρίζω) τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω ἀσπρον· (μτφορ.) ἐξηγῶ (ἑρμηνεύω) σαφέστατα.

Κατάλευκος (ὁ, ἡ). Ἐντελῶς λευκός, ἄσπρος.

Κατα·λευκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλευκαίνω.

Καταλεύσιμος (ὁ, ἡ). Ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ, [ἐκ τοῦ

Κατα·λεύω, Μ. εύσω. Λιθοβολῶ, (ἀπὸ Ξεφ. Ἑλλ. Α'. Β'. 19 τὸ διορθ. καταλύω εἰς τὴν σημασ. τοῦ Ἀπολύω, καταλλιλότερον ἴσως ὡς πρὸς τὴν ἱστορικὴν πιθανότητα, ἀλλ' ἐναντίον πρὸς τὸν λεκτικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ξενοφ.)

Κατ·αλέω, Μ. αλέσω. Ἀλέθω ὅλως διόλου. τελειόνω τὸ ἄλεσμά μου.

Καταλήγω, Μ. λήξω. Παύω, τελειόνω. »Αὐτοῦ καταλήγομεν μαθεῖν, τί δύναται, « Ἀρρ., εἰς τοῦτο περιορίζεται ὁ λόγος μου. »Τὰ καταλήγοντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερὸν, « Πλ.

Καταλήθομαι, Μ. λήσομαι, Π. (μὲ γεν.) λησμονῶ ὅλως διόλου.

Καταλήϊζομαι, Μ. ίσομαι, Καταληϊστέω, κατερημόνω, διαρπάζω.

Καταληκτικός, ἡ, όν. Ὁ καταλήγων (πλειόνων, ἔχων κατάληξιν) = πλήρης (ς). (ἰδιαιτ. στίχος) ἐλλιπὴς ἑνὸς ἢ περισσοτέρων κατὰ μίαν ἢ δύο συλλαβὰς εἰς τὸ τέλος, (ἀντιθ. τῷ Ἀκαταλήκτικός).

Καταληκτικῶς, ἐπίρ. Ὅλως διόλου, ἐλλειπωτικῶς, ἀποκλειστικῶς, μὲ ἔλλειψιν. »Καταληκτ. ἐδωκαι, « Ἀρρ. Ἐπικτ. « Καταληκτ. ἔχειν περὶ ταῦτα, « αὐτ. ἀσχολεῖσθαι μόνον καὶ μόνον εἰς αὐτά.

Κατάληξις [καταλήγω], εως (ἡ). τὸ τέλος. (παρὰ τοῦ Μετρικοῦς) « Συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς παραλαμβανομένη, « Μ. Ἀλεξ. ποὺς ἀντὶ ὅλης συζυγίας, « Μ. Ἀλεξ.

Καταληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Καταληπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) « Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ καταλαμβάνει (πάνειν, ἐννοεῖν κτλ.) (μτφορ.) ὁ συνωδεμένος μὲ καταληπτικὴν φαντασίαν.

Καταληπτός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καταλάβῃ (νὰ πιάσῃ, ν' ἀκούσῃ, νὰ ἐννοήσῃ κτλ.). 2) (ἀπρ.) « Καταληπτὸν ἐστι τὸ βάθος τοῦ ὕδατος, « Εὐρ., συμβὰν, ἐπελθὸν, (ἴδε τὸ ἑπόμενον καὶ τὸ τέλος). 3) (ἰατρ.) ὑποκείμενον εἰς καταληψίαν.

Κατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς (ἀλλὰ φθεὶς, καταληφθείς).

Κατα·λη·ρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) φλυαρῶ ἐμπρὸς σθεν ἢ ἐναντίον τινος, ἀστειεύομαι τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας μου. 2) (μὲ αἰτ.) φλυαρῶν (ἀσχετίζομένος) χάνω τι. « Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

εἰην ἐξωμίδα, « Ἀθ., μὲ τοὺς ..ἔχασα τήν.
..ὼ, Μ. εὐσω. Καταληλατῶ, ..ηστρικῶς.
..ος (ὁ, ἡ). ὁ ὀπ. φύτε δυνατὸν ἢ πιασθῇ (νὰ συλληφθῇ, νὰ κα- καταδικάσιμος.
.. ἑως (ἡ). τὸ καταλαμβάνειν ..βάνεσθαι, πιάσιμον (« Ὡς δ' καταλήψει ἐφαίνετο, ἐπανεχώ- κυρίευσις· κατάσχεσις· ἄλω- μα) προσβολή (ἡ εἶδός τι νευρι- ..ενείας, καταληψία, (παρβλ. Ἐ- (μουσικ.) ἐπιμονὴ (χρονοτρι- ..ρωνῆν τινα, (κοιν.) κράτημα· κατανόησις· (συνκδχ.) ἡ κατα- ..(ἐννοηθεῖσα) ἰδέα. « Τέχνη ἐςἰ ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμέ- ..κτλ., Ακ. «Οὕτω γὰρ αὐτοὶ (οἱ ..ςοὶ) καλοῦσι τὴν ἀληθῆ καὶ βε- ..ωσιν κατάληψιν, « Ραλ.
..ζω, Μ. άσω καὶ ..βαλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λιθοβολῶ. ..ς (ὁ, ἡ). γεμάτος λιθάρια, κατα- ..ένος μὲ παλυσιμους λίθους. ..ω-ῶ, Μ. ὡσω, = Καταλιθοβολέω. ..ς, « Φλεγ. 2) κατασταλίζω ..σιμους λίθους.
..νάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ὅλως λί- ..ταλύοντομαι ὑπὸ πλημμύρας. ..πάνω, Μ. λείψω, = Καταλείπω. ..αίνω, Μ. ανῶ. Καταπαχαίνω. ..ρίω-ῶ, Μ. ἥσω. Παρακαλῶ θερ- ..μόνως).
..εῖν, ἀόρ. Β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατα- ..ω.
..σκομαι, Μ. αλώσομαι, Ἰων. ἀντὶ ..λλάσσομαι, πιάνομαι, κυριεύομαι. ..άζομαι, καὶ Καταλιχμάομαι-ῶ- ..σομαι καὶ ἠσομαι. Γλείφω ἀ- τὰ μέρη, καταγλείφω, γλείφων ..νω. « Ἡ ἄρκτος τοὺς μύρμηκας ..χμωμένη βρώνυται, « Σξτ.
..γνεύω, Μ. εὐσω. Κατεξοδεύω εἰς ..ματα (γλιγούδια).
..άγδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει καταλλα- ..λλαξιάς)· ἐναλλὰξ, ἀμοιβαίως.
..αγή (ἡ), [καταλλάσσω]. ἀλλαξιά, ..μα (κυρ.) νομίσματος καὶ τὸ δι' ..ερόδους, (Ἰταλ.) κάμπιο (ἴδε Λθ. ΣΤ'. ..αὶ παρβλ. Ἐπικαταλλαγή). 2) ..φιλίωμα, διαλλαγή.
..αγῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ ..λάσσω.
..ακτήριος, α ἢ ος, ον, = Καταλλα- ..
..άκτης, ου (ὁ). ὁ καταλλάσσων (φι- ..), μεσίτης πρὸς διαλλαγήν. 2) = Ἀργυραμοιβός, σαρράφης.
..ακτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς κα- ..τὴν (φιλίωμα), διαλλακτικὸς, συμ- ..κός. 2) (μτγν.) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ..ιος πρὸς ἀλλαγὴν νομισμάτων, ..μοιβικός.
..άσσω(τω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω ..ετ' ἄλλα, κάμνω ἀλλαξιάν, (ἰδι- ..λάξω μὲ κέρδος νομίσματα. 2) ..φιλιόω, συμβιβάζω, (καὶ μσ.) ..μαι μετά τινος. «Καταλλάσσετο ..ῆραν τοῖσι σταθμὸν τόσσι,« Ἡρ. « Θε- οἵσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, « Σοφ., (παρβλ. Διαλλάσσω).
Κατάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (ἱστάμενος) καταντικρύ τινος ὅστις ἀμοιβαίως κεῖται καταντικρὺ αὐτοῦ, (ἀντιθ. τῷ Παράλληλος), (ἐπμ. 2) (συνκδχ.) προσφυὴς, ἀνάλογος· ἁρμόδιος, σύμφωνος. (κατ' ἔκτ.) σύγχρονος.
Καταλληλότης (ἡ). ἡ θέσις (ἢ κατάστασις) δύο πραγμάτων κειμένων καταλλήλως· (συνκδχ.) ἁρμοδιότης, ἀναλογία.
Καταλλήλως, ἐπίρ. Εἰς θέσιν ἢ τρόπον κατάλληλον, προσφυῶς, ἀναλόγως, ἁρμοδίως.
Καταλοάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασυντρίβω(καθὼς τὰ στάχυα εἰς τὸ ἁλῶνι)· δέρνω δυνατὰ, στουμπαγίζω, (ὑπερβλ.) σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον.
Καταλογάδην [κατὰ λόγος], ἐπίρ. Μὲ πεζὸν (ὄχι ποιητικὸν) ὕφος, εἰς πὸ πεζὸν, (ἴδε καὶ Καταλογή).
Καταλογεὺς, έως (ὁ). ὁ καταλέγων (καταγράφων εἰς τὸν κατάλογον) κυρ. στρατιώτας ἢ τοὺς φορολογουμένους, (ἐν γέν.) ὁ κρατῶν τοὺς καταλόγους, (Ραλ.) contrôleur.
Κατ-αλογέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δὲν λογαριάζω διὰ τίποτε, ἀψηφῶ, καταφρονῶ.
Καταλογὴ (ἡ). τὸ καταλέγειν, καταγραφὴ, διαίρεσις εἰς κλάσεις. 2) ἀνάγνωσις (καὶ ὄχι ψάλσιμον) ᾄσματος.
†Καταλογία (ἡ), ἴδε Καταλοχία.
Καταλογίζομαι, Μ. ισομαι. Περνῶ τι εἰς τὸν κατάλογον, συναριθμῶ, συγκαταλέγω. » Ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαριστοῦντας, « Ξεν. 2) κρατῶ (περνῶ εἰς) λογαριασμόν, (μτφορ.) μετρῶ (λογαριάζω) ὡς. « Εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρός ἡμᾶς ἐπὶ τοσαύτῃ ὕβρει; « Δη. Ὕστερον ἀπὸ τέτοιαν ὕβριν θὰ 'πῇς ἀκόμη ὅτι καὶ μᾶς εὐεργέτησες (κοιν. θὰ μᾶς τὸ πωλήσῃς ᾧὡς εὐεργεσίαν); » Οὐ καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, « Δημ., δὲν τὸ περνῶ εἰς λογαριασμόν σας, δὲν τὸ ἀναφέρω ὡς τοιοῦτον.
3) = Καταλέγω, διηγοῦμαι κατὰ τάξιν. « Τὴν στρατιὰν συναγαγὼν.. κατελογίζετο αὐτοῖς τὰ ἔργα τὰ ἑαυτοῦ, « Ἀπ.
4) λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι. » Καταλογιζομένῳ τό τε αὐτῶν πλῆθος ᾧ τοὺς περιοικοῦντας, « Ξεν.
Καταλογισμὸς (ὁ). πέρασμα εἰς τὸν λογαριασμὸν (εἰς τὸν κατάλογον), ἐπαριθμήσεις, λογαριασμὸς, συγκαταρίθμησις, (συγχ. τῷ Καταλογιαμός.)
Κατάλογος (ὁ). (ἐν γέν.) καταγραφὴ, κατάστιχον, (ἰδιαιτ.) ὁ πίναξ εἰς τὸν ὁπ. καταγράφονται οἱ πρὸς ὑπηρεσίαν (κυρ. στρατιωτικήν) ἁρμόδιοι πολῖται, (ἴδ.) » Καταλόγῳ ποιεῖσθαι, « Θκ., στρατολογεῖν, « Ξεν. » Οἱ ὑπὲρ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν. Κατ-αλοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Καταλοάω.
Κατάλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ καταλειφθεὶς (ἀπομείνας, περισσεύσας), ἐπίλοιπος.
Κατ-αλοκίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλον αὐλακιαὶς (τσουγγρανιαὶς, χαραγματιαὶς), καταξεστίζω (μὲ τὸ 'νύχι).
Κατάλουσος (ὁ, ἡ). περιχυμένος ὡς εἰς τὸ λοῦτρὸν, καταλουσμένος.
Κατ-αλούω, Μ. λούσω. Λούω περιχύνων ἀπὸ τὰ κεφάλι, λούω ἢ ξεπλύνω μὲ πολὺ νερὸν (καθὼς οἱ περιχυνόμενοι εἰς τὸ λουτρὸν), ἢ· κατεξοδεύω εἰς λουτρὰ (ἐν γέν. μτφορ.) ἐξοδεύω ἀλύπητα. (εἰς τοὺς Λξχ. Νεφ. 838 ὁ Βέκκερ διορθ. Καταλάει).
Καταλοφάδια, ἐπίρ. Π. [κατὰ, λόφος], ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα τι, εἰς τοὺς ὤμους τι.
Καταλογία (ἡ). λόχος ἢ διαίρεσις εἰς λόχους. « Ἐν καταλογίαις (διορθ. « Ἐγκαταλογίαι) ἐν πάσῃ ἐπιγονῇ αὐτοῦ, « Γρφ. (Παραλειπ. Β', λά, 18).
Καταλογίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ ἢ Κατατάττω εἰς λόχους. (ἴδ.
Καταλοχισμὸς (ὁ). ἡ εἰς λόχους διαίρεσις ἢ κατάταξις, (συγχ. τῷ Καταλογισμός).
Κατάλσης, εος καὶ Κάταλσος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀπὸ ἅλαν (δύσην ἔνυδρα).
Καταλογίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω ὅλως διόλου δένω πανταχόθεν μὲ κλόνους λυγαριᾶς.
Κατα-λυκουργίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.), Ἐπιπικαλοῦμαι (Ἀναφέρω) συχνὰ κατά τινος τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου.
Κατάλυμα (τό). μέρος (οἴκημα) ὅπου δύναται νὰ μείνῃ (νὰ κοιμηθῇ, νὰ καταλύσῃ τις, (Τουρκ.) κονάκι, χάνι κτλ., (ἴδε καὶ Κατάλυσις 2).
Κατά-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, Καταβλάπτω, διαφθείρω, ἀφανίζω.
†Κατα-λυμαίκω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐπιγρφ., = Καλυμαίνομαι.
Καταλύμανσις, εως (ἡ). μεγάλη φθορὰ (βλάβη). ἀφανισμός.
Καταλύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ καταλύσῃ (νὰ χαλάσῃ, ν' ἀφανίσῃ) τις, εὔκολος νὰ καταλυθῇ (νὰ κατεργηθῇ ᾧ.).
Κατάλυσις, εως (ἡ). τὸ καταλύειν, κατάργησις, χάλασμα, τέλος, τελείωμα, κατάπαυσις· (τρπ.) θάνατος. 2) κώνωμα εἰς μέρος τι. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Κατάλυμα. Καταγώγιον, κονάκι, χάνι κτλ. » Σταθμοί τε πανταχῇ εἰσι βασιλῆοι ᾧ καταλύσιες κάλλισται, « Ἡρ.
†Κατα-λυσσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Δυστάζω μὲ ὑπερβολὴν ἢ κατά τινος.
Καταλυτήριον (τό), = Κατάλυμα, καταγώγιον.
Καταλυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταλύων (χαλνῶν, καταργῶν) τι, ἀφανιστής.
Καταλύτης, ου (ὁ). ὁ καταλύων (κωνεύων) πυθενὰ, μένων πρὸς καιρὸν εἰς κατάλυμα, ξένος, (Τουρκ.) μισαφίρης.
Καταλυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταλύειν (χαλνᾶν, ἀφανίζειν ᾧ.), (ἰατρ.) διαλυτικός.
Κατα-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, χαλνῶ ὅλως διόλου. ἀνατρέπω (ἐκ θεμελίων)· (τρπ.) καταργῶ· (ἐν γέν.) ἀφανίζω. « Πολλάκις πολίων κατέλυσε κόρηνα, « Ἰλ. Β. » Καταλύειν τὴν γεφυραν, « Ἡρωδ. « Μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, « Ἡρ. « Τὸν δῆμον καταλύοντει, « Ξεν. « Ἐπιχείρησι καταλῦσαι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν (τῶν βασιλέων), « αὐτ. (καὶ πθ.) ὡσὲ κατελύθησαν, « αὐτ.
2) λύνω ὅλως διόλου· (συνκδχ.) ἀπολύω, τελειόνω· παύω (μτδτ. καὶ αμτδτ.),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποθνήσκω. » Σφῶϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους, « Ὁδ. Δ., νὰ σοὺς ξεζεύξωμεν. » Καταλύειν τὴν στρατιάν (τὸν πόνον, τὴν φυλακὴν), « Ἀξ., διαλύειν. » Φυλακὴν καταλύειν κυκτερινὴν διδάσκομαι, « Ἀρχρ., λειποτακτεῖν, ὀραπετεύειν ἀπό· » Καταλύειν τὴν θυσίαν, « Ξεν. » Καταλύειν τὸν πόλεμον (τὸν πλοῦν, τὸν λόγον, τὸν βίον), « Λξ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ΄.) » Κατέλυσεν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Καταλύουσι πρὸς Ἀθηναίους, « αὐτ., κάμνουν εἰρήνην. » Μὴ πρόσθεν καταλύσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας πρὶν κτλ., « Ξεν., νὰ μὴ συμβιβασθῇ μὲ τοὺς. » Πύκτης ὢν κατέλυσεν, « Ἐπιγρ., ἔπαυσε νὰ ᾖνε πύκτης. » Ἡ πατρὶς δόξα ἐν σοὶ καταλύει, « Δημ. » Οἱ ἐν πολιᾷ καταλύσαντες, « Γρ., τελευτήσαντες, (καὶ μσ.) » Βίς ἀρετὴν καταλυσάμενοι βίον, « Εὐρ. 3) (θθ. συνκδχ. καὶ ἑλλ. τοῦ Πορείαν) μένω (κάθημαι ν' ἀναπαυθῶ) πρὸς καιρὸν πουθενά, κωνεύω. » Εἰς πανδοχεῖον (» Παρά τινα, ἢ » Παρά τινι) καταλύειν, « Πλ. Θκ., Δημ. (καὶ ἐπιρ.) »Πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαρεῖ κατέλυες; « Πλάτ.

Κατα-μαντεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Μαντεύω (Προλέγω, Προφητεύω) τι περὶ ἢ κατά τινος· (μὲ αἰτ.) συμπεραίνω, προμαντεύω, εὑρίσκω (ἐξηγῶ) ἐξ εἰκασίας. » Ἀρίσταρχον τὸν γραμματικὸν μάντιν ἐκάλει Παναίτιος, διὰ τὸ ῥᾳδίως καταμαντεύεσθαι τῆς ποιημάτων διανοίας, « Ἀθ.

Κατα-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω ὅλως διόλου· (ἰατρ.) ξεπρήσκομαι, παύει ἡ φλεγμονή μου. (μτφορ.) παρακμάζω, ξεθυμαίνω. » Διὸ πολλοὶ πρὶν ἀνθῆναι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν, « Πλ.

Καταμάργαρος (ὁ, ἡ). καταπαλισμένος μὲ μαργαριτάρια.

Κατα-μαργάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Καταμαίνομαι.

Κατα-μάρπτω, Μ. μάρψω, Π. ἀντὶ Καταλαμβάνω, πιάνω (προφθάνω) τινα, κτλ.

Κατα-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ΄.) Μαρτυρῶ κατά τινος· (μὲ αἰτ.) ἐξελέγχω, καταδικάζω, ἀποδοκιμάζω.

Καταμαρτυρία (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς διδομένη μαρτυρία.

Κατα-μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ δυνατὰ (μὲ βίαν), κατατρώγω.

Κατάμασθος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μεγάλους (κατωφερεῖς) μαστούς.

Κατα-μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζω καλὰ (παστρικά).

Κατα-μασσεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω παντοῦ, ἀναζητῶ ἐπιμόνως.

Κατα-ματίζω, Μ. ίξω. Κτυπῶ δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα· δέρνω κατὰ πρόσωπον.

Κατα-ματεύομαι(ττεύομαι), Μ. εύσομαι ᾗ Κατα-μάττομαι, Μ. μάξομαι, = Εἰσμάττομαι, ψηλαφῶ τι ἔσωθεν· » Πτερῷ— , « Ἱπποκρ., παστρεύω ἔσωθεν τὴν πληγὴν μὲ πτερόν, (παρβλ. Κατεμματέω ᾗ Καταμηλάω).

Κατ-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμαυρόνω ὅλως διόλου.

Κατα-μάχομαι, Μ. μαχέσομαι καὶ μαχήσομαι ἢ μαχοῦμαι. Καταπολεμῶ, καταστρώνω.

Κατ-αμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συσσωρεύω (καθὼς οἱ σκάπτοντες), ἐπισωρεύω.

†Κατ-αμβλακεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβλακεύω.

‡Κατ-αμβλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ Κατ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὅλως διόλου.

Κατ-αμβλυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Καταμβλύνω.

†Καταμβὼ, όος-οῦς (ἡ), Δ. ἡ εἰς τὸ κάταντες φορὰ, κατάβασις, κατωφέρεια, (παρβλ. Ὀπισαμβώ).

‡Κατα-μεγαλαυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Μεγαλαυχῶ κατά ἢ περί τινος.

Κατα-μεγαλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ τι ἀπὸ μεγαλοφροσύνην ἢ ὑπερηφάνειαν.

Κατα-μεθοδεύω, Μ. εύσω. Μεταχειρίζομαι τὴν αὐτὴν μέθοδον κατά τινος.

Κατα-μεθύσκω, Μ. μεθύσω. Μεθῶ τινὰ μὲ ὑπερβολὴν, καταμεθῶ. ||· (πθ.) μεθοκοπῶ.

Κατα-μεθύω, Μ. ύσω. Εἶμαι καταμεθυσμένος.

Κατα-μείβομαι, Μ. αμείψομαι. Ἀποκρίνομαι.

Κατα-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω, (μὲ γεν.) Καταμογγολῶ (ἀπὸ περιφρόνησιν) κατά τινος. » Θανάτου—, « Ἰών.

Κατα-μελίσσομαι(ττομαι), Μ. ίξομαι. Κιλεόνω, καταπραΰνω.

Κατα-μελαίνω (χ. Μ.). Καταμαυρίζω.

Καταμελεΐστι [καταμελίζω], επίρ. Κομματιαστὰ, ἀπὸ κομμάτι-κομμάτι.

Κατα-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (ἢ, ασκῶ,-οῦμαι) καλὰ· μανθάνω (γυμνάζομαι εἴς) τι ἐντελῶς (ὑπερνικῶ) διὰ συχνῆς μελέτης.

Κατ-αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ ὅλως διόλου, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν προσέχω. » Κἂν ἐξίπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ, « Σοφ.

Κατα-μελίζω, Μ. ίσω. Μελῳδὸν κατανπτω.

Κατα-μελιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω μέλι, τὸ κάμνω ὅλον μέλι· (συνηθ.) καταγλυκαίνω.

Κατα-μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ, βαλλω) τι χωρὶς νὰ πρέπῃ (σπζ. Καταμελέω).

Κατα-μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελῳδῶ πρὸς βλάβην τινὸς, καταφδω, καταγινώσκω.

Κατάμεμπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἐπιμεμπτὸς [ἐκ τοῦ

Κατα-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ΄.) Μέμφομαι κατὰ πολλὰ, κατηγορῶ, ἐνοχλῶ, ἐπιπλήττω, παραπονοῦμαι.

Κατάμεμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. παράπονον κατά τινος, ἐπίληψις, κατηγορία.

Κατα-μένω, Μ. μενῶ. Μένω ἐκεῖ ὅπου ἐρρίθηκα, μένω εἰς τὸν τόπον μου, ἐνμένω.

Κατ-αμέργω, Μ. αμέρξω. Ἁρμέγω (ξηταχρ. Τρυγῶ) ὅλως διόλου, ξεζουμίζω, ἀποκόπτω.

Καταμερίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς πολλὰ μερίδας, κατακερματίζω· διαμοιράζω.

Καταμέριτις, εως (ἡ) καὶ

Καταμερισμὸς (ὁ). ἡ εἰς πολλὰς μερίδας διαίρεσις, κατακερματισμὸς, διαμοιρασις.

Καταμέστιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

†Κατάμεστος (ὁ, ἡ). μεστὸς (γεμάτος) ἐπάνω, ἐντελῶς γεμάτος.

Κατα-μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐπάνω).

Κατα-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν, καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις). (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) δίδω μὲ ἐλαστρον. (ἐπὶ ποιημ.) συντάττω μετρικῶς.

Καταμέτρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεμετρήθη (ἐμετρήθη καλὰ ἢ δὲν ἐμετρήθη μὲ τὸ μέτρον).

2) = τῷ

Καταμέτρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ καταμετρέω, μέτρημα ἀκριβὲς, μέτρησις τοῦ ἐδάφους (τῆς ἐπιφανείας) τινὸς γῆς.

Καταμετρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς καταμέτρησιν.

‡Καταμήκεα (ὡς ἐκ τοῦ Καταμήκης) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ τὰ μήκεα.

Κατα-μηκύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω σε πολύ.

Κατα-μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Κόπτω εἰς τὴν πληγὴν τὸ μῆλο· (ἐν γένει) κόπτω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ενά ὡς μῆλι (παρ. χ. τὸ δάκτυ-
ω εἰς τὸν λαιμὸν ἵνα ξεράσω, ὄθ.)
ρκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅπτ' ἂν κε-
σί μου, κημὸν καταμηλῶν,« Ἀρη-
λ.) διὰ τοῦ δικαστηρίου, διὰ τῆς
ικῆς κάλπης. »Λέγεται δὲ καὶ -
ι καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ κα-
ν,« Πλδ.

γνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (συμβαί-
ι παναλαμβανόμενος) κατὰ μῆνα,
ούσ.) Καταμήνια (τὰ), τὰ γυναι-

ηνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς
κος μὲ τὰ καταμήνια.
ήνυμα (τὸ) καὶ
ήνυσις, εως (ἡ). φανέρωσις εἰς ὅ-
κοινοποίησις· διασάφησις. 2) γνω-
οίησις μυστικοῦ· κατάδοσις κακούρ-
τλ., ἘΚ τοῦ
μηνύω, Μ. ὑσω. Γνωστοποιῶ πρὸς
ας. 2) = Καταγγέλλω, φανερόνω
κόν τι κατά τινος, καταδίδω εἰς
ξουσίαν φυγόδικον κτλ., κατα-
ρῶ. « Ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν
α), λήψεται μισθὸν τάλαντον, «
(καὶ πρὸς γεν.) » Μάλα σευ ψευδο-
ο κατεμάνυσεν, « αὐτ., ἐξήλεγξε.
μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ἡσομαι. Κα-
ήνω διὰ ἢ ὡς διὰ μηχανῆς· ῥᾳδι-
ῶ, μηχανορραφῶ.
μαίνω, Μ. ανῶ. Καταμολύνω, κα-
ρόνω· (πθ.) πενθηφορῶ διὰ νεκρόν,
ιδόνω μέρος εἰς τὴν κηδείαν του,
ξ. Στ', 58), (παρβλ. Λεϊτ. ΚΑ'. 1
ῆ).

ομίγνυμι καὶ Κατα.μιγνύω, Μ. μίξω.
κατανόω ὅλως διόλου.
μικρόν (ἀντὶ Κατὰ μικρόν), ἐπίρ.
λίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν.
ομέρμαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Μι-
ῶμαί τι σατυρικῶς ἐπὶ τὸ γελοιό-
ρον.

ομιμνήσκομαι, Μ. κατα.μνήσομαι.
θυμοῦμαι ἢ Ξαναενθυμοῦμαί τι κα-
ς.
όμιξις, εως (ἡ). ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα
ως διόλου. ἘΚ τοῦ
ομίγνυμι, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Καταμί-
ω.
ομισθοδοτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Διδω ὑπερ-
ς μισθοὺς (κυρ. εἰς στρατιώτας),
ανίζω (κατεξοδεύω) εἰς μισθοδοσίας
ρατ.). » Τὰ ὑπάρχοντα —, « Αἰσχ.
ομίζω, Μ. ἰσω. Σκεπάζω (Κουκκο-
ους καὶ ψῆττα, καὶ ρίνη κτλ. Καὶ
ν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, ῥαβδεύεται
ν τῷ στόματι τὰ ἰχθύδια, « Ἀρστ.
ομνημονεύω, Μ. εὑσω. Ἐνθυμοῦμαι
ομνηστεύομαι, Μ. εὑσομαι. Ἀρραβω-
ω.
ομολίσκω, Μ. μολοῦμαι, Σχλ. ἀν-
Καταβλώσκω.
ομόλυνω, Μ. υνῶ. Μολύνω ὅλως διό-
ν, καταμιαίνω.

Κατάμορφος (ὁ, ἡ). = Κατάμεμπτος, ἀπαί-
σιος. 2) Π. ὁ καταμεμφόμενος.
Κατάμονος (ἀντὶ Κατὰ μόνας), ἐπίρ. Κατ'
ἰδίαν, μόνος, ὁλομόναχος, καταμόναχος.
Καταμονή (ἡ). τὸ καταμένειν, ἀργοπόρη-
μα εἰς τόπον τινά, διαμονή· ἐπιμονή
(ἴδε Καμμονίη).
Κατα.μονομαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Καταγωνί-
ζομαί τινα εἰς μονομαχίαν.
Κατάμονος (ὁ, ἡ). ὁ καταμένων (διαμέ-
νων), διαρκής, μόνιμος. » Καὶ τὰ ψηφίσ-
ματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς ..
κατάμονα εἶμεν, « Ἐπγρφ.
Κατα.μορφόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μορφόνω (Σχη-
ματίζω) ἐντελῶς, ἐντυπόνω ἀκριβῶς.
Καταμόσχευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα.μοσχεύω, Μ. εὑσω. Πολλαπλασιά-
ζω τὸ εἶδος φυτοῦ τινος διὰ μοσχεύ-
σεως (μεταφυτεύσεως τῶν παραφυάδων
του).
Κατα.μουσόω-ῶ, Μ. ὡσω. Καταστολίζω
τι μὲ τὰς χάριτας τῶν Μουσῶν (τῆς
παιδείας, τῆς ποιήσεως κτλ.).
Κατάμπελος (ὁ, ἡ). πλήρης ἀμπέλων,
ὅλος ἀμπελόφυτος.
Κατ.αμπέχω καὶ Κατ.αμπίσχω, Μ. αμ-
φίξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) τι ὅλως διόλ.
Κατα.μυέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μυῶ (Κατηχῶ)
ἐντελῶς.
Κατα.μυθολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Διασκεδάζω
ἢ Ἐξαπατῶ τινα μὲ μυθολογίας.
Κατα.μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ἡσομαι. Μυκῶ-
μαι (Μουγγρίζω) κατά τινος.
†Κατα.μυκτηρίζω, Μ. ἰσω. Περιγελῶ ὅλως διόλου.
Κατ.αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι. Ἐκδικοῦ-
μαι διά τι ἢ κατά τινος.
Κατα.μυρίζω, Μ. ἰσω. Καταβρέχω μὲ μύ-
ρα (μὲ ἀρώματα).
Κατα.μυσάττομαι, Μ. μυσαχθήσομαι Βδε-
λύττομαι (Σικχαίνομαι) καθ' ὑπερβολήν,
ἀποστρέφομαι.
Κατάμυσις, εως (ἡ). τὸ καταμύειν, κλεί-
σιμον τῶν ὀμμάτων.
Κατ.αμύσσω(ττω), Μ. ὄξω. Χαράζω βα-
θειά, κατατσουγγρανίζω, καταξισχίζω.
Κατα.μυττωτεύω, Μ. εὑσω. Καταγελῶ
τι ὡς μυττωτόν.
Κατα.μύω, Μ. μύσω. Κλείω τὰ ὀμμάτια
μου, ἀποκοιμοῦμαι ἢ ἀπεθνήσκω. »Ἦν
ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ, « Λκ. » Τὰ
δὲ βέβρωταί τε καὶ πέπωται θᾶττον ἢ
καταμύσαι, « Φλγρ.
Κατ.αμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω, = Καταμ-
πέχω, περικαλύπτω.
†Κατ.αμφίζομαι, Μ. ἰσομαι. Διαιροῦμαι,
διακάπτομαι.
Κατα.μοκάομαι-ῶμαι, Μ. ἡσομαι. (μὲ
γεν. ἢ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω.
Καταμώκησις, εως (ἡ). χλευασμός, περι-
γέλασμα.
Κατα.μωλύνω, Μ. υνῶ, = Καταμβλύνω,
καταπραΰνω (τοὺς πόνους).
Κατα.μωλωπίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τὸ σῶ-
μά τινος ὅλον μώλωπας (κτυπῶντάς
τον).
Καταμωλώπισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
προηγ.
Κατα.μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι, = Κα-
μέμφομαι, κατηγορῶ πικρῶς (μὲ σαρ-
κασμούς), (συγχ. τῷ Κατομωμάομαι).
Κατα.μωραίνω, Μ. ανῶ. Καταβαπτώ τι
εἰς μωρίας ἢ ἀπὸ μωρίαν.
Κατ.ανα.γινώσκω, Μ. ανα.γνώσομαι (ἀόρ.
Κατανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω καθ' ὁ-
λοκληρίαν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους).
Κατ.αναγκάζω, Μ. ἀσω. Ἀναγκάζω παρὰ
πολύ, στενοχωρῶ, καταλύω, καταπιέ-
ζω. (χειρουργ.) ἐμβάζω εἰς τὸν τόπον των
τὰ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα.
Κατανάγκασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προ-
ηγ., (ἰδιαιτ.) τὸ διὰ τῆς βίας ἐμβασμα
τῶν ἐξηρθρωμένων κοκκάλων εἰς τὸν
τόπον των.
Καταναγκαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν
δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταναγκά-
ζειν.
Κατανάγκη (ἡ), = Κατανάγκασις. 2) εἶδος
φυτ. (ὀρνιθόπους ἢ ἀστράγαλος) τὸ ὁπ.
μετεχειρίζοντο ὡς φίλτρον, (ὄθ. 3) (ἐν
γέν.) φίλτρον, θέλγητρον. » Ἐρωτικαὶ
κατανάγκαι, « Συν.
†Κατανάθεμα (τὸ). (ἐκκλησ.) καταθεμά-
τισμα, κατάρα.
Κατ.ανα.θεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω
φοβερά, καταρῶμαι ἐπαναλαμβάνων πολ-
λάκις τὸ Ἀνάθεμα.
†Κατ.αναιδεύομαι, Μ. εὑσομαι. (μὲ γεν.)
Ἀναισχυντῶ ὅλως διόλου (Φέρομαι μὲ
ἄκραν ἀναίδειαν) κατά τινος.
†Κατ.αναιδίζομαι, Μ. ίσομαι, = Κατανα-
δεύομαι.
†Κατ.αναιδιστήρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατανα-
διστήρ.
Κατ.αναιτάω-ῶ, Π. = Καταναίω, ἢ ἐσ-
φαλμ. ἀντὶ Κάτα ναιτάω.
Κατ.αν.αισιμάω-ῶ, Μ. ὡσω. Καταβαπτώ,
καταξοδεύω.
Κατ.αναισχυντέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Κατανα-
δεύομαι.
Κατ.αναίω καὶ Κατ.αναίομαι, Μ. ναύσομαι
(ἀόρ. Κατενασάμην), Π. κατοικῶ, ἀπο-
καταστήνομαι πουθενὰ ὡς κάτοικος ἢ
ἄποικος, (καὶ εἰς τὸν ἀόρ.) κατοικίζω.
†Κατ.ανα.λείχω, Μ. λείξω. Καταγλείφω,
καταναλίσκω γλείφων.
Κατ.αν.αλίσκω, Μ. αλώσω. Καταβαπτώ,
καταρρώγω. « Τοῦτον (τὸν ἰχθὺν) οἱ θη-
ρεύσαντες οὔτε πωλεῖν ἤξιουν οὔτε κα-
ταναλίσκειν, « Ἀγαθαρχ.
Κατανάλωσις, εως (ἡ). τὸ καταναλίσκειν
ἢ καταναλίσκεσθαι.
Κατα.ναρκάω-ῶ, Μ. ἡσω. Ναρκόνομαι
(Μουδιάζω) ὅλως διόλου, κυριεύομαι ἀ-
πὸ ἐντελῆ νάρκωσιν. 2) (μὲ γεν.) παρ-
αμελῶ, ἢ παραβαίνω. » Οὐδενὸς κατε-
νάρκησα, « Ἐρρ.
†Κατ.αν.αισκύλλω, Μ. σκυλῶ. Κατενο-
χλῶ, στενοχωρῶ παραπολύ, πειράζω μὲ
κάθε τρόπον. (εἰς τοὺς Δίσ. μύθ. διορθ.
Κατεβοσκήσω).
Κατα.νάσσω, Μ. νάξω. Κτυπῶ δυνατά τι
νὰ πατηθῇ.
Κατ.αναυμαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Νικῶ διὰ
ναυμαχίας.
Κατάνδρα (τὸ). ὀνομαστικὸς κατάλογος,
τὸ κατάστιχον (ἐργατῶν, φοιτώντων κτλ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατ-ανδραποδίζω, Μ. ἴσω, = Ἐξανδραποδίζω.

Κατ-ανδρίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ γεν.) Ὑπερνικῶ, καταγωνίζομαι.

†Κατανδρολογία (ἡ), ἡ κατ' ἄνδρα συλλογὴ, (ἄλλ. ἀναγν. Κατ' ἀνδρολογίαν).

Κατα-νεανιεύομαι, Μ. εὐσομαι. Νεανιεύομαι (Φαντάζομαι κτλ.) μὲ ὑπερβολήν. (μὲ γεν.) φέρομαι μὲ νεανικὴν θρασύτητα κατά τινος.

‡Κατα-νείσσομαι, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατανίσσομαι.

Κατα-νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεκρόνω ἐντελῶς, ἀπονεκρόνω.

Κατανεμέσησις, εως (ἡ). μεγαλη δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Κατανέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατανέμω.

Κατάνεμος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Κατήνεμος.

Κατα-νεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασείω φυσῶν (ἀνεμίζων).

Κατα-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι ἡ Νέμομαι) τι ἐξ ἴσου ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, διαιρῶ, διαμοιράζω. 2) (σπν.) βόσκω ζῶα. (μσ. ἐπὶ ζώων) κατατρώγω (κυρ. ἢ μτνμ.). » Τὸ πῦρ κατανέμεται τὴν ὕλην, « Αξ.

Κατανενῆσθαι, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατανέω (νήθω).

Κατανευγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ κατανύξεως.

Κατα-νέομαι καὶ Κατα-νεῦμαι (χ. Μ.), Π. = Κατανίσσομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Κατάνευρος (ὁ, ἡ). γεμάτος νεῦρα.

Κατανεύσιμος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ συγκατανεύσῃ.

Κατάνευσις, εως (ἡ). σκύψιμον τῆς κεφαλῆς πρὸς σημεῖον συγκαταθέσεως. (ἐν γέν.) στέρξιμον, συγκατάθεσις, ξέκ τοῦ

Κατα-νεύω, Μ. εὐσω. (σπν. μτβτ.) Κλίνω τι πρὸς τὰ κάτω. » Τὴν κεφαλὴν κατανεύειν, « Πλδ. (συνήθ. ἐλλ.) γέρνω. (κυρ. δὲ) σκύπτω (κάμνω νεῦμα μὲ) τὸ κεφάλι μου (ἵνα δείξω ὅτι) συγκατατίθεμαι, ξέγω, συγκατανεύω. (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Ὑποσχεσὴν κατανεύμεν, « Κόϊντ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργ.) » Ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω (καὶ μσ.) κατανεύσομαι, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἵππους δωσέμεναι κατένευσεν, « Ἰλ, Κ. » Ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν δωσέμεναι, « Ἰλ. Ν. (καὶ δοτ. περιπ.) ὁ Ὃ δὲ τῷ κατένευσε σιωπῇ, « Ὀδ. Ο.

‡Κατάνεφος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ συννεφιασμένος.

Κατα-νεφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πυκνὰ νέφη, συννεφιάζω ἐντελῶς.

Κατα-νέω (νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω.

Κατα-νέω (νήθω), Μ. νήσω. Κλώθω (Γνέθω) καλά.

†Κατάνη (ἡ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Σικελ.) ὁ τυροτρίφτης, (παρβλ. Κάτανος).

Κατανήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Κατανέω.

Κατα-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἀκολουθῶν τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ.

Κατα-νθεμόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Κατα-νθίζω, Μ. ίσω. Καταστολίζω μὲ ἄνθη, (πτνμ.) πλουμίζω μὲ πολυποίκιλα χρώματα ἢ πολύχρα κεντίδια.

Κατα-νθρακίζω, Μ. ίσω καὶ

Κατα-νθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλαίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον, ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός.

Κατα-νίζω, Μ. νίψω, (εὔχρηστότ. τοῦ) Κατανίπτω.

Κατα-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ κατὰ κράτος, κατατροπόνω.

Κατάνιμμα (τὸ), [κατανίπτω]. νερὸν διὰ νίψιμον.

Κατανίπτης, ου (ὁ). ὁ χύνων νίψιμον ἢ πλύνων (ξεπλύνων), (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθήνας) ὁ ἀποπλύνων τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα.

Κατα-νίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω καλὰ, ξεπλύνω· καταβρέχω, περιχύνω. »Χόνδρος γάλακτι κατανενιμμένος, « Ἀθ. (ὁ Λουκιανὸς ἐν Δεξιφάνῃ παίζει μὲ τὸν μέλλ. τοῦ ῥήματος τούτου συγχεόμενον τῷ τοῦ Κατανίφω).

Κατα-νίσσομαι (χ. Μ. ἴδε Κατανέομαι), Π. ἔρχομαι κάτω (καταβαίνω) ἀπό. ἐπιστρέφω.

Κατ-ανίσταμαι, Μ. κατ.αναστήσομαι. (μὲ γεν.) Σηκόνομαι κατά τινος. (τρπ.) ἐπαναστατῶ, (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι. » Ὁ δὲ, διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, καταναστὰς μιᾷ νηῒ παντὸς τοῦ τῶν ἐναντίων στόλου, « Πλθ.

Κατα-νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω πολὺ, σκεπάζω τὸν τόπον ὅλον ἀπὸ τὸ πολὺ χιόνι. (μτνμ.) ῥίπτω τι ὡς ἂν χιόνι.

Κατα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου· ἐννοῶ, καταλαμβάνω, μανθάνω. » Τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο κατενόησε καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας, « Θκ. 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν μου (εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου), (Ἱππκρ.).

Κατανόημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατενόησέ τις, παρατήρησις, ἰδέα. » Χρηματικόν—, « Ἀρστ., κερδοσκοπικὸν ἐπιχείρημα ἢ σχέδιον, (Γαλλ.) spéculation.

Κατανόησις, εως (ἡ). τὸ κατανοεῖν, ἡ διὰ τοῦ νοὸς παρατήρησις ἢ ἀντίληψις (γνῶσίς) τινος πράγματος. (ἁπλῶς) ἡ μετὰ περιεργείας θεωρία.

Κατανοητικὸς, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ κατανοεῖν, ἀντιληπτικὸς (διὰ τοῦ νοὸς), ὀξύνους.

Κατανομὴ (ἡ). βόσκημα, τόπος διὰ βόσκημα.

Κατα-νομιστεύω, Μ. εὐσω. Μεταβάλλω (Κατακοπτω) εἰς νομίσματα· κάμνω νὰ περνᾷ (νὰ ἔχῃ πέρασιν) τι παντοῦ ὡς νόμισμα.

Κατα-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ τι ἐναντίον τινὸς ἢ τὰ ἐναντία.

Κατάνομος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ νόμον, σύμφωνος μὲ τὸν νόμον, νόμιμος.

†Κάτανος (ὁ), εἶδος μαγειρικοῦ σκεύους, τηγάνι ἢ κατσαρόλα, (ὀθ. τὸ Λατ.) catinus, (παρβλ. Κατάνη).

Κατάνοσος (ὁ, ἡ). νοσηματικὸς, φιλάσθενος.

Κατα-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν), ἐπανέρχομαι (εἰς τὴν πατρίδα μου), (παρβλ.) Κατέρχομαι.

Κατα-νοσφίζομαι, Μ ίσομαι. Κρατῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου χωρὶς νὰ πρέπῃ, σ νοσποιοῦμαι ἀδίκως τὸ ξένον πράγμα. 'παίρνω (κλέπτω) κρυφὰ ἀπ' ἄλ διαχειρίζω.

Κατανοτιαῖος, α, ον. Ὁ βλέπων στὸ νότον, μεσημβρινός.

Κατα-νοτίζω, Μ. (σω. Καθυγραίνω, βρέχω (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 814—16).

Κατα-νουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νουνετῶν φρονίζω, καθοδηγῶ μὲ τὰς συχνὰς θεσίας μου.

Κάταντα [κατὰ, ἄντα], ἐπίρ. Κατηγορικὰ, τὸν κατήφορον. » Λιαυτα, κάστρα πάραντά τ' ἤλθαν, « Ἰλ. Ψ., ἀναβατοὶ ταίβηκαν βουνὰ καὶ λαγκάδια, (Γαλλ.) par mons et par vaux.

Κατ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. πρόσ.) Φθάνω τέλος πάντων (Τελειόνω (καὶ Καταστελάζω) εἰς (ἐνίοτε μτφ.) μένω τι νὰ καταντήσῃ εἰς, τὸ φέρω τέλος πάντων εἰς κατάστασιν νά. (ἄρτ.) συμβαίνω, (ὕθ.

Κατάντημα (τὸ). συμβάν· ξυβασις, ἀποτέλεσμα. πέρας, μέρος ὅπω καταντᾷ τι

Κατάντην, ἐπίρ. = Κάταντα. ξέκ τοῦ

Κατάντης [κατὰ, ἄντα], εος (ὁ, ἡ), κατηφορικός· (μτφορ.) ἐπιρρεπὴς· (ἐπὶ πραγμ.) εὔκολος.

Κατάντηστιν [κατὰ, ἀντί], ἐπίρ, Π. κατέναντι, κατάντικρυ.

Καταντία (ἡ). κατήφορος, κατηφορικὸς τόπος. (ἰδ τὸν Ἱππκρ.) καταβασμὸς (τῶν μελῶν τοῦ σώματος). || (τὸ θηλ. Κατάντιαν ἡ (οὐδ. πλθ.) Καταντία, ἐπίρ. Π, = Καταντίον. » Οὐδ' ἀλίγαυσι διλέγων· μοῦναι δὲ καταντία δηρίουσιν, « Ὅππ.

Κατ-αντι-βολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς, καθικετεύω.

Καταντικρὺ, ἐπίρ. Ἰσια ἀντίκρυ (ἀπὸ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος). κατάκαρδα.

Καταντίος, α, ον. Ὁ κειμενος (ἢ μενος) καταντικρύ τινος. Ἐναντίος, (τὸ οὐδ.) Καταντίον, ἐπίρ. = Καταντίον. Ἐναντίον. (μὲ γεν.) » Τὸν καταντίος ἀκροπόλεως ὄχθον Ἀθηναῖοι καλέουσι Ἀρήϊον πάγον, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Οὐδὲ καταντίος, « αὐτ.

Καταντιπέρας, ἐπίρ. Καταντικρὺ, ἐπὶ (ἀπὸ) τὸ πέρα (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος. (γεν.) » Ἐν Χερρονήσῳ τῇ καταντίας Λιβύσου, « Ξεν.

‡Κατ-ανεμ-πνέω, Μ. πνεύσω. = Ἀνεμίζω.

Κατ-αντλέω (άω)-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω. (ἰδιαιτ.) χύνω (ἢ ἐπιθέτω σφογγάρι κτλ. μὲ) ζεστὸν νερὸν εἰς πονεμένον μέρος πρὸς θεραπείαν (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνω ῥαμπεσιόν. » Ὕδωρ καταντλεῖν τινος (ἢ » καταντλεῖν τινα, « Λξ. » Καταντλεῖν δατι τὸ πεπονθὸς μόριον, « Διοσκορ. (καὶ ρβλ. Καταιονάω). (καὶ μτνμ.) « Ἐλαίῳ καταντλεῖν τινος, Πλατ. = Καταγλύφω (καὶ πθ.) » Δοκεῖτέ μοι σοφοῖς καταντλῆσθαι λόγοις, « Ἀθ., κατεζωλισθῆτε τὰ ἐγκάτετε.

Κατάντλημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ ἐκτιθέμενον ὑγρὸν πρὸς ἰατρ. κατάντλησιν. (Λατ.) fomentum.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-ζι, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατανχυμα, (ἰατρ.) ἐπίχυσις ἡ ἐπίδ πρὸς θεραπείαν, (ἰταλ.) φονε.
(ὁ, ἡ), = Ὑπέραντλος.
ιώδης, ες (ὁ, ἡ), (νλγ.). στρογ-ειφερὴς) εἰς σχῆμα ἄντυγος τικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ προξενῶν καρερός, λυπητερός.
, εως (ἡ). ὀδυνηρὸν κέντημα. διέγερσις ἐσωτερικῆς θλίψεως χικοῦ), (ἐκκλησ.) ἡ ζωηρὰ λύψυχῆς τοῦ μετανοοῦντος διὰ τὰ μάρτημα, (τὸ δὲ τοῦ Ἀποστόλου ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα ως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, « Δ', 8], ἐξηγεῖται μᾶλλον) πώρώσεως (κατὰ τὸν θεῖον Χρυσ.),
ω (πτω), Μ. νύξω. Κεντῶ εἰς ωστε προξενῶ ὀριμὸν πόνον. (μεταφ.) κεντίζω καιρίως τὴν καρδίαν τινός, βάκρυα (« εἰς συμπάθειαν »), (ἐκ-ερῶ εἰς κατάνυξιν (ἴδε τὴν λέξ.). προσηλόνομαι εἰς μέρος τι, μέ-ητος (ἀναλαθητος, ἐκπεπληγμέ-Ὅπως, ἂν ψάλλῃ σοι ἡ ὁδὸς μα, μὴ κατανυγῇ, « Ψαλμ.
τοζω, Μ. ὀξω. Νυστάζω (κυρ. ξ) μὲ ὑπερβολήν. (ἐνίοτε μτβτ.) = μεγάλην νύσταν (νάρκωσιν).
τω (ἀνύω), Μ. ὑσω. Τελειόνω, ἀ-ιόνω· κατορθόνω· συμπληρῶ. (μτνεύω, ἀφανίζω. (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) καταντῶ. (πθ.) λαμβάνω ἔκβασιν, ρεῦμαι, πραγματοποιοῦμαι. (μὲ ποσην ἂν ὁδὸν ἵππος κατανύτειαι ἅρας ἐλαυνόμενος, « Ξεν., πόσον ημπορεῖ νὰ κάμῃ (νὰ 'πάρῃ) (ἀλπὶ τὸ πλ. ἑλλ. τῆς ἐκ γ'. αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) « Νὴ κατανύσας σουήσου ἐς τὴν Ἀθηνῶν. « Ἡρ. (ξ λ. ἑλλ. Π.) « Φίλης προξένοι (ἐνν. ον) κατήνυσαν, « Σοφ. (καὶ πθ.) ἅρας κατηνύσθη εἰς, « Φωτ.
, Μ. ανύσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατα- Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, « Ὀδ. αγαλίσκονται.
ιαῖος, α, ον. Ὁ φερόμενος κατὰ (ἐπὶ τῶν ὤμων), Κατωμάδιος, τῷ Κατανοτιαῖος).
τίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔχω τι κατὰ νώτων (ἐπὶ τῶν ὤμων). λέοντος—, « Πλ. 2) στρέφω (τοὺς πλάτας) πρὸς τινα, (συν-αταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀψηφῶ. ύλήψιν ἢ κύλασιν—, « Σιμπλ.,
ιατὴς, οὖ (ὁ). (μὲ γεν.) καταφρο-
ίνω, Μ. ξανῶ (πθ. πρκ. Κατέξαμ-όρ. πθ. Κατεξάνθην). Κατασπα-ωδὴν τὸ ραλλὶ εἰς τὴν λανάραν), σχίζω, (χυδ.) κατατσουγγρανίζω. κατατριβῶ. (μτφορ.) κατατυραν-ατήκω. « Καταξαίνειν τινὰ εἰς θα, « Ἀρρ., νὰ τοῦ καταματώσῃ α ἀπὸ τὸ κτύπημα, (κοιν.) νὰ τοῦ (νὰ τοῦ ξάνῃ) τὴν προβιάν. (καὶ « Δάκρυσι παρειὰς καταξαίνειν, «

Ἐπγρ. « Τῷ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον τὴν ταλαιπωρίαν, « Διόδ., ῥρέθιζον (ηὔξανον) ἔτι μᾶλλον, (παρβλ. Ἀναξαίνω). (καὶ πθ.) « Πέτροις (« Βολαῖς) καταξανθέντες, « Ἐὺρ., λιθοβοληθέντες. « Κατιξάνθην πόνοις, « αὐτ. « Τὰ ὅπλα κατέξανται, « Διόδ., κατεφαγώθησαν ὑπὸ τῆς σκωρίας (τῆς παλυκαιρίας). « Πέτρα κατεξαμμένη, « αὐτ., καταφαγωμένη, κατατρυπημένη.
Κατάξανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασπάραξις.
Κατα-ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Φιλοξενῶ, ὑποδέχομαι ᾗ περιποιοῦμαί τινα ὡς ξένον.
Κατα-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Πελεκῶ) τι καθὼς οἱ λεπτουργοὶ κτλ., κατασκευάζω (καλλωπίζω) διὰ τεχνικῆς ξέσεως 2) = Καταξαίνω. « Καταξόμενος εἰς οἶνον, « Γαλ.
Κατα-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, [ἐκ τοῦ
Κατάξηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) ξηρός.
Κατ-αξιοπιστεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἀμφιβάλλω διὰ (Ὑποπτεύω) τὸ ἀξιόπιστόν τινος, ἢ· καταχρῶμαι τὸ ἀξιόπιστόν μου πρὸς βλάβην τινός· ἀπαιτῶ (ἀξιῶ) νὰ μὲ πιστεύουν ἀνεξετάστως εἰς ὅ,τι λέγω κατά τινος.
Κατάξιος, α ή ος, ον. Πολλὰ (Τῷ ὄντι) ἄξιος. || (τὸ πλθ. οὐδ.) Κατάξια, ἐπίρ. ἀντὶ Κατ' ἀξίαν.
Κατ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Κρίνω πολλὰ (τῷ ὄντι) ἄξιόν τινα ἢ τι διά. 2) ἐγκρίνω (θελ., ἀποφασίζω) οὕτως ἢ ἄλλως. 3) παρακαλῶ θερμῶς, ἢ ἀπαιτῶ (ἔχω μεγάλας ἀξιώσεις διά) τι.
Κάταξις [κατάγνυμι], εως (ἡ). θραῦσις ἐντελὴς, κατατσάκκισμα.
Καταξίως, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Κατ' ἀξίαν, ἐπαξίως.
Καταξίωσις, εως (ἡ), τὸ κρίνειν τῷ ὄντι ἄξιόν τινα διά τι, ὑπόληψις μεγάλη περὶ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλα, (ἐπμ.) ἀπαιτησις (Γαλλ.) prétention.
Κατάξυλος (ὁ, ἡ). πλήρης ξύλων (δένδρων, ξυλικῆς).
Κατα-ξυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).
Κατάξυσις, εως (ἡ) καὶ
Καταξυσμὸς (ὁ). σπάλισμα (πελέκημα) λειτουργήματός τινος, [ἐκ τοῦ
Κατα-ξύω, Μ. ξύσω, = Καταξέω.
Κατάξω, μέλλ. τοῦ Κατάγω καὶ τοῦ Κατάγνυμι.
Κατάξορος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Κατῆξορος.
Κατα-παγιδεύω, Μ. εύσω. Στήνω παντοιχόθεν παγίδας κατά τινος, προσπαθῶ νὰ τὸν παγιδεύσω παντοιοτρόπως.
Καταπάγιος (ὁ, ἡ). πολλὰ στερεὸς, μόνιμος, (ὀθ.
Καταπαγίως, ἐπίρ. Μονίμως, σταθερῶς.
Κατα-παγκρατιάζω, Μ. άσω. Καταγωνίζομαί τινα παγκρατιάζων.
Καταπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ) = Περιπαθὴς.
Κατα-παιδεραστεύω, Μ. ήσω. Κατασωτεύω (Κατασπαταλῶ) τι διὰ παιδεραστείαν.
Κατα-παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ γεν.) Ἐμπαίζω, περιπαίζω.
Κατα-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὀρνατὸ (κατακέφαλό) τίνα.

Καταπακτὸς [καταπήγνυμι], ἡ, ὀν. Ὁ ἐφαρμοζόμενος καλὰ ἐπάνωθέν τι, [ὄθενος] « Θύρη καταπακτή, « Ἡρ., ἡ ἄλλ. Καταῤῥακτή (ἴδε Καταῤῥακτὴς).
Κατα-πακτέω-ῶ, Μ. ώσω. Στουπόνω καλὰ (Καλαφατίζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Κατα-παλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι πολλὰ παλαιὸς (παμπάλαιος). πολυόνω ὅλως διόλου, (ἐπμ.) καταντῶ ἄχρηστος πλέον.
Καταπάλαισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα-παλαίω, Μ. παλαίσω. Νικῶ παλαίων, καταγωνίζομαι (καταβάλλω) τὸν ἀντίπαλόν μου.
Κατα-πάλλω (καὶ μσ.) πάλλομαι, Μ. παλῶ. Πάλλω (Σπαρταρῶ, Καρδιοκτυπῶ) δυνατά.
Κατα-πάλλω, Μ. παλῶ. Τινάζων ρίπτω (Σφενδονίζω καὶ μσ. Τινάζομαι) πρὸς τὰ κάτω. « Οὐρανοῦ κατέπαλτο, « Ἰλ. Γ. « Κίρκον ὑπὲρ τέγεος καταπάλμενον (ἄλλ. γρφ. κατεπάλμενον), « Ὀππ.
Καταπάλμενος, Π. ἀντὶ Καταπαλόμενος, μσ. ἀόρ. δ', τῆς μτχ. τοῦ Καταπάλλω.
Κατα-πανυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τινὰ τὴν παράταξη (καὶ μσ., Περνῶ) ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνος.
Κατα-πανουργεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἐξαπατῶ μὲ τὰς πανουργίας μου (« Προρομαι πανούργως πρός) τινα. (μὲ αἰτ.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὰς πανουργίας.
Κατάπαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταπείρω, τρόπημα πέρα πέρα, περόνιασμα. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος (ἡ τρύπα) ὅπου κατεπάρη τι.
Κατάπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ σκόνι ἰατρικὴ ἢ ὁπ.) πασπαλίζεται ἐπάνω εἰς τι, [ἐκ τοῦ.
Κατα-πάσσω (ττω), Μ. πάσω Κακκίζω (Πασπαλίζω) τι ἐπάνω εἰς. « Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, « Ἀρρ. (καὶ μσ.) « Κατεπάσατο γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευμάτιον καὶ γνωμιδίον, « Ἀρρ.
Καταπαστέον, θετ. τοῦ Καταπάσσω, (ὀθ.
Κατάπαστος (ὁ, ἡ). ἐπὶ τοῦ ὑπ. ἐκουκκίσθη (ἐπασπαλίσθη) τι· (μτνμ.) ὅλος κεντημένος μὲ ῥηχτὰ κλαδιὰ (μὲ τρέμουσας κτλ.).
Κατα-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Πατῶ δυνατά, πατῶν κατασυντρίβω, τσαλαπατῶ. (μτφορ.) καταφρονῶ, περιφρονῶ. παραβαίνω. « Καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα, « Ἰλάτ. (ξ κατὰ τμ.) « Κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν, « Ἰλ. Α.
Καταπάτημα (τὸ). πᾶν ὅτι καταπατεῖται ἢ κατεπατήθη, ἀντικείμενον ἐπιδρομῆς (καταφρονήσεως).
Καταπάτησις, εως (ἡ). τὸ καταπατεῖν ἢ καταπατεῖσθαι, τσαλαπάτημα, (μτφορ.) καταφρόνησις.
Κατάπαυμα (τὸ). μέσον (ἀφορμὴ) πρὸς κατάπαυσιν. 2) = Κατάπαυσις.
Καταπαυσίμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς κατάπαυσιν, ἀναπαύσιμος.
Κατάπαυσις, εως (ἡ), τὸ καταπαύειν ἢ καταπαύεσθαι, παῦσις ἐντελὴς· κατάργησις· καθαίρεσις (ἀρχόντος). ἀνάπαυσις· ἡσυχία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταπαυστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καταπαύειν, ἐνεργῶν (συντελῶν) πρὸς κατάπαυσιν.

Κατα-παύω, Μ. παύσω. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κάμνω τι ἢ τινα νὰ παύσῃ ὅλως διόλου, τελειόνω· ξεκόπτω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· καταργῶ· καθησυχάζω. ‖. (μσ. ἢ ἑλλ.) παύω ἐντελῶς, (πρὸς μτχ.) παύω τοῦ νὰ κάμνω τι, ἀταματῶ. τραβῶ χέρι ἀπό.

‡Κατα-πεδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταδεσμεύω. (πάντοτε κατὰ τμ.) « Χαλεπὴ δ' ἐ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησε, » Ὁδ. Α.

‡Κατα-πεδιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω καθ' ὁλοκληρίαν μὲ πέδιλα.

Κατα-πεζεύω, Μ. εὔσω. Πεζεύω κατὰ γῆς, ξεπεζεύω.

Κατα-πεζομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἐντελῶς διὰ πεζομαχίας.

Καταπειθής, ές (ὁ, ἡ)· πολλὰ εὐπειθής, ξἐκ τοῦ

Κατα-πείθω, Μ. πείσω. Κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ ἐντελῶς· πληροφορῶ.

Καταπελέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω ἐντόνως.

‡Κατάπεινος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεινασμένος.

Κατάπειρά (ἡ). δοκιμή, ἀπόπειρα.

Κατα-πειράζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δοκιμάζω ἂν ἠμπορῶ νὰ κατορθώσω τι, κάμνω ἀπόπειραν. (Γαλλ.) sonder.

Καταπειρασμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατάπειρα.

Καταπειρατὴρ ᾗ Ἰων. Καταπειρητὴρ (ὁ) ᾗ

Καταπειρατηρία καὶ Ἰων. Καταπειρατηρίη (ἡ), ἡ ἄλλ. Βολίς (τῶν ναυτῶν), (κοιν.) σκανδῆλι.

Κατα-πείρω, Μ. περῶ (πθ. ἀόρ. Κατεπάρην κτλ.). Τρυπῶ πέρα-πέρα, σουβλίζω. « Ἄκανθαι τῇ φάρυγγι καταπαρθεῖσαι (ἡ) καταπαρεῖσαι, » Π. Αἰγ.

Κατάπεισις, εως (ἡ), τὸ ὀσ. τοῦ Καταπείθω.

Κατα-πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Πελεκῶ καταλεπτῶς.

Κατα-πελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἀλλεπάλληλα πέλματα (ὑνάρια) εἰς παλαιὸν ὑπόδημα, τὸ καταμπαλλόνω.

Κατα-πελτάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἀφανίζω τόπον τινὰ διὰ πελταστῶν (ξυζώνων στρατιωτῶν) ἢ ὡς πελταστής.

Καταπελταφέτης, ου (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) τὰ βέλη διὰ τοῦ καταπέλτου, ξἀφίημι καὶ -

Καταπέλτης ξκατά, πάλλω ;ξ, ου (ὁ). εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς διὰ τῆς ὁπ. ἀκοντίζονται μέγιστα βέλη. 2) εἶδ. βασανιστηρίου ὀργάνου.

Καταπελτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀκοντιζόμενος διὰ ἢ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τοῦ καταπέλτου.

Καταπεμπτέος, α, ον, θεμ. τοῦ Καταπέμπω.

Κατάπεμπτος (ὁ, ἡ). σταλμένος ἀπὸ τῶν ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ξἐκ τοῦ

Κατα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (Ἀφήνω τι νὰ ὑπάγῃ, Κομνηνῶ, Τυνάζω) πρὸς τὰ κάτω. « Ἐπακοῦσαι ἦν βασιλεὺς εἰρήνην καταπέμποι, » Ξεν., ἀπὸ ἴπάνω (ἀπὸ τῆς Περσ.) κάτω (εἰς τὴν Ἑλλ.).

Κατα-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πικρῶς.

Κατα-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω ἐντελῶς.

Καταπεπόσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταπίνω.

Καταπεπταμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπετάννυμι.

Καταπεπτηώς, υῖα, ός, Π. ἀντὶ Καταπεπτηχώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπτήσσω ἢ τοῦ Καταπτώσσω.

Κατα-πέπτω, Μ. πέψω. Χωνεύω ἐντελῶς. (μτφορ.) ὑποφέρω. « Χόλον —, » Ἰλ. Α., (κοιν.) βράζω μέσα μου.

Καταπεπυκασμένως ξκαταπυκάζω ξ, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Φρονίμως· πανούργως.

Κατάπερ, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Καθάπερ.

Κατα-περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ ἀντικρύ, διαβαίνω ἢ διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν μέρος. 2) = Καταλήγω, περατοῦμαι.

Καταπεραίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις ἢ διαβίβασις. 2) = Κατάληξις (λέξεως).

Κατα-περάω-ῶ, Μ. άσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα, διατρυπῶ (μὲ τὸ κοντάρι κτλ.).

Κατα-πέρδω (ἡ ὀρθότ.) Κατα-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Κατέπαρδον κτλ.). (μὲ γεν.) Κλάνω κατά τινος, (ὄηλ.) τὸν περιφρονῶ.

Κατα-περί-ειμι, Μ. περιέσομαι. (μὲ γεν.) Ὑπερτερῶ κατὰ πολλά, εἶμαι πολὺ ἀνώτερος, ὑπερνικῶ.

†Καταπερίξυσις, εως (ἡ). ξύσιμον (πελέκημα) ὁλοτρόγυρα.

Κατα-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφώνω τι στερεῶς διὰ περόνης.

Κατα-περπερεύομαι, Μ. εὔσομαι. Φέρομαι μὲ πολλὴν γυναικείαν ματαιότητα, κάμνω πολλαῖς κερατσιτσιαῖς (καθὼς λέγουν οἱ Πολῖται).

Κατα-πέσσω, Αἰολ. ἀντὶ Καταπέπτω.

Κατα-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ὅλως διόλου (Ἐξαπλόνω) ἐπάνω εἰς, (ἐπιμ.) σκεπάζω μέ. « Ἵπποι φοινικίσι καταπεπταμένοι, » Ξεν. « Ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ καταπετασθὲν τὸ τῆς νεὼς ἱστίον, » Πλ.

Καταπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι εἶνε ἁπλωμένον ἐπάνω εἴς τι ὡς σκέπασμα (Τουρκ.) παρδές.

Κατα-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Καθίπταμαι, πετῶ κάτω, καταβαίνω πετῶν.

Κατα-πετροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασυντρίβω τι ὡς πέτραν (μὲ τὸ σφυρὶ τοῦ πετροκόπου) ἢ ἐπάνω εἰς ταῖς πέτραις (εἰς τοὺς βράχους).

Κατα-πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλιθοβολῶ. 2) Κατακρημνίζω.

Κατα-πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπέπτω.

(Κατα-πέφνω), ἄχρ. θεμ. πρὸς παραγ. τοῦ μόνου εὐχρ. ἀορ. Β'. Κατέπεφνον (ὄθ. ἡ μτχ. Καταπέφνων ἀντὶ Καταπεφνών), ἴδε Πέφνω.

Καταπεφρονηκότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Καταφρονητικῶς, μὲ πολλὴν καταφρόνησιν.

Καταπεφρονημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Καταφρονεμένα, εἰς ἄκραν καταφρόνησιν.

Κατα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω βαθειὰ· προσηλόνω. 2) πήζω (παγόνω) ὅλως διόλου.

Κατα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ πάνω κάτω, καταβαίνω πηδῶν.

Καταπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. πήδημα ἀπ' πάνω κάτω.

Κατάπηλος (ὁ, ἡ). καταλασπωμένος.

Κατα-πημαίνω, Μ. ανῶ, Π. καταδάπτω.

Κατάπῃξ ξκαταπήγνυμι ξ, ηγος (ὁ, ἡ). παλοῦκι ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν, μέρος τι τῆς θύρας, (ὅσ.) = Ἐπίλῆθρ. 3) = Ἐπίσπηξ, κλαδὶ διὰ φέλλιασμα, ἀσπ.

Κατάπηρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου πήρωμα (κακάτης).

Κατα-πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγ. ἀορ. Καταπήγνυμι.

Κατα-πιαίνω, Μ. ανῶ. (πθ. πρκ. Καταπίασμαι). Καταπαχαίνω.

Κατα-πιέζω, Μ. έσω. Ζυλίζω δυνατά (στενοχωρῶ παρὰ πολύ, καταφρονῶ. Καθαλίβω.

Καταπίεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. κατάθλιψις.

Κατα-πιθανεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ νὰ πιστεύσῃ (νὰ πεισθῇ εἰς) τι μὲ τὰς σοφολογίας μου.

Κατα-πικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω (βλ. μτφορ.) Ἀυπῶ καθ' ὑπερβολήν.

Κατάπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ξύλως διόλου πικρός.

Κατα-πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Σκεπάζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μσ.) διπλόνομαι μὲ φορέματα ἴνα μὴ κρυόνω.

Καταπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς.

Κατα-πίμπλημι, Μ. κατα-πλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).

Κατα-πίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω. Καίω καλά.

Κατα-πίνω, Μ. πίομαι. Καταβιβρώσκω διὰ λάρυγγος φαγητὸν ἢ ποτόν. (μτφορ.) καταπαταλῶ, κατατρώγω. « Τὴν τρύφαν οὐσίαν, —» Αἰσχ. (βλ πθ.) « Μηδὲ τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος, » Γρῳ., ἀπελπισθῇ ὁλότελα.

Κατα-πιπράσκω, Μ. πράσω. Πωλῶ εἰς ὁλοκλήρου ἢ κακὴν κακῶς.

Κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω κατὰ γῆς, πίπτω ὅλως διόλου (μὲ ὅλον μου τὸ βάρος), καταπίφτω· (μτφορ.) ἐκπίπτω ὅλως διόλου, χάνω ὅλην τὴν προτέραν μου δύναμιν (πρόθυμίαν κτλ.), ξαπλώνω, παρακμάζω. « Στόμαχος κατεπτωκὼς, » Ἀλέξ. Τραλλ., « ἀτονημένος, ἀδυνατισμένος. » Καὶ ταῖς ψυχαῖς ξ' ἐπὶ σώμασι καταπεπτωκότας, » Ὅμ.

Κατα-πισσόω(ττόω)-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πισσώνω καλά. (συνκδχ.) = Παρατίλλω. (Κομν.) Βινέω, (καθὼς καὶ τώρα λέγουν πολλοὶ καλαφατίζω. » Ὄψει γὰρ αὐτὴν, » κλπ. ἐκρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιστουμένην (Κρατῖν. παρὰ) Σδ.

Κατα-πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι (πθ. μὲ αἰτ.) μοί ἐμπιστεύονται τι.

Κατα-πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσμβάνω τὸ πιστὰ (ὅρκον, ἐγγύησιν) παρά τινος, (μσ.) δίδω τὰ πιστά, πιστοποιῶ, ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι. 2) πιστεύω τι, κατ' ὅρκον (ἐγγυήσεως ᾗ.) ἐξασφαλίσις, πιστοποίησις.

Κατα-πιτύω-ῶ, Μ. ώσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπτύσσω.

Καταπίτωμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς κόσης γεμισμένον πρᾶγμα, τόρτσα.

Καταπίσσωσις, εως (ἡ). τὸ διὰ τῆς κόσης ἄλειμμα, πίσσωμα

‡Κατα-πιτύσκω (πιττύω), ἴδε Καταπυτίσκω.

Καταπλαγὴς ξκαταπλήσσω ξ, ές (ὁ, ἡ). ἐκπεπληγμένος, ἐκστατικός, κατατρομαγμένος, ἴδε Καταπλήξ).

‡Καταπλαγία(ἡ). ἔκπληξις, κατάπληξις.

Καταπλασις, εως (ἡ), τὸ καταπλάσσειν, ἐπίθεσις καταπλάσματος.

Κατάπλασμα καὶ ὑποκορ. Καταπλασμάτιον (τὸ)· πᾶν ὅ, τι καταπλάσσεται (ἐπιτίθεται ὡς ἀλοιφὴ) ἐπάνω εἴς τι.

Κατα-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Ἀλείφω (Ἐπιθέτω τι) ὡς κατάπλασμα. 2) πλάττω τι κατὰ τὸ σχῆμα ἄλλου, πλάττω μὲ τελλὴν ἐπιτηδειότητα· (μτφορ.) ἐπινοῶ καὶ διηγοῦμαι τι ὡς ἀληθές, (ὅθεν

Κατάπλαστος, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτιθέμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἐπιτεθῇ ὡς κατάπλασμα. 2) = ψῦ

Κατάπλαστος (ὁ, ἡ). ἐπίπλαστος προσποιημένος, ψευδεπίπλαστος, « Καταπλάστου βαρύτητι, » Πλ.

Κατάπλασις, ὁ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατάπλασις· (συνκδχ.) κατάπλασμα.

Κατα-πλάττω, Μ. πλάσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπλάσσω.

Κατα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἕνα μετ' ἄλλου, συμ(ἐμ, περι)πλέκω· (μτφορ.) ἑλαύνω τὸ πλέξιμόν μου, (ἀνγέν.) τελειόνω. « Τὴν ζωὴν —, » Ἡρ.

Κατα-πλεονεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερέχω πλεονεκτικῶς κατά τινος, τὸν ξεπατῶ, (ἀνγέν.) καταχρῶμαι πρὸς ἴδιον ὄνομά μου τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπεροχήν μου.

Κατάπλεως (ὁ, ἡ), ἴδε Κατάπλεως.

Κατα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρὸς τὰ κάτω (ὄηλ. κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἢ ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὴν ξηρὰν) (ὄθ.) μπλέ, προσαρμίζομαι, ἀράζω. « Ὅθεν ἐξέπλευσε τὸ πλοῖον, ἐνταῦθα καὶ καταφόρους διευθύνσεις, διαπλέω, περιπλέω. Καταπλέως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατάπλεος, ἀντελῶς (ὡς ἐπάνω) γεμάτος, ἔμπλεως. (μὲ γεν. καὶ απνε. δοτ.) « Χωρίον ὀχετοῖς βαθέοι κατάπλεων, » Ἀπ.

Καταπλήκτης, ἐος (ὁ, ἡ). = Καταπλαγής.

†Καταπλήμμυρὶς (ὁ), Ῥῳ. ἀντὶ Κατάπλῆξις

Κατα-πλήθω (χ. Μ.). (μὲ γεν. ξ απν. δοτ.) Κλαι. γεμάτος ἀπό.

Καταπληκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν κατάπληξιν (ἔκπληξιν), τρομαλέον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοβερὸν θεωρεῖσθαι, » (Μουσόν. παρὰ) Σιδ.

Καταπλήκτως (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Καταπληκτικός.

Καταπλήξ ξκαταπλήσσω ξ, ῆγος (ὁ, ἡ). κατατρομαγμένος· ξυπασμένος· φύσει δειλὸς (εὐπτόητος, ἄτολμος)· ἠλίθιος, χαμένος.

Καταπλήξις, εως (ἡ). ἔκπληξις κτλ., ξἐκ τοῦ

Κατα-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω· (κατὰ λέξ.) κεντῶ κατακέφαλα, (ἐπιμ.) παραζαλίζω. (συνῤῥθ.) φέρω εἰς ἔκστασιν, καταπλήσσω ὅλως διόλου. « Μὴ καταπλήξῃ ξένιος ἄλλοτε ἄλλος, » Ἀνθ. (ἐλλ. ἀναγν. καταπλίξαι) αὐτὸν προσδοκῶν. « Ἥρ., νὰ μὴ τὸν ἀτιμαζίσουν (παραδειγματίσουν) ἐπισήμως ὡς προδότην. (καὶ μσ.) « Καταπληξάμενος τοὺς ἔνδον, παρέλαβε τὴν πόλιν, » Διόδ. « Τῇ καινολογίᾳ καταπλήττόμενοι τὸν ἰδιώτην, » Δ. Ἁλ. (καὶ πθ. μὲ αἰτ. ἄλλ. ἐκ δ'.) « Κατεπλήγη Ἀττ. » Κατεπλάγη) φίλον ἦτορ, » Ἰλ. Γ. « Ψυχῆς ὑπὸ φόβων καταπεπληγμένης, » Ξεν. (παρὰ. Ἐκπλήσσω).

Καταπλήσω, μέλλ. τοῦ Καταπίμπλημι.

Κατα-πλινθέω-ῶ ξκατὰ, πλίνθος ξ, Μ. ήσω. Μετακινῶ τὸν ἀντιπαλόν μου ἀπὸ τὴν θέσιν του ᾗ οὔτω τὸν καταβάλλω.

Καταπλοκὴ (ἡ), τὸ καταπλέκειν, ἐμπλοκή, περιπλοκή· (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μουσικ.) συνέχεια φωνῶν κατειρουσῶν, καταβασμα τῆς φωνῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον, (ἀντιθ. τῷ Ἀναπλοκή).

Κατάπλοος-ους (ὁ), τὸ καταπλέειν, κατάπλευσις (φθάσιμον καὶ ἄραγμα εἰς τὸν λιμένα) πλοίου· ἐπιχείρησις διὰ θαλάσσης.

Κατα-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι πολλὰ πλούσιος ἀπό.

Κατα-πλουτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω πολλὰ πλούσιόν τινα.

Κατα-πλουτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω Καταγωνίζομαι διὰ τοῦ πλούτου τὸν ἐναντίον μου.

Κατάπλουμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι καταπλύθῃ, ξέπλυμα. 2) = Κατάπλυσις.

Κατα-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω καλὰ, πλύνω μὲ πολὺ νερόν· ξεπλύνω· (μτγμ.) ἐξυτελίζω. « Νῦν δὲ ἠδὴ καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, » Αἰσχλ., ἐξέπεσεν ἡ ὑπόληψίς του, κατήντησε πρόστυχον.

Κατάπλυσις, εως (ἡ). πολὺ (μὲ πολὺ νερόν) πλύσιμον, ξέπλυμα.

†Κατάπλυσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καπάπτυσος.

Κατα-πλώω, Μ. πλώσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Καταπλέω.

†Κατα-πνείω, Π. ἀντὶ Καταπνέω.

;Κατάπνευμα (τὸ). τὰ καταπνεόμενον (ἐμπνεόμενον). « Λωτοῦ —, » Εὐρ., ὁ λωτός.

Κατα-πνέω, Μ. πνεύσω. (μὲ αἰτ.) Φυσῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· φυσῶ πταχόθεν. (τρπ.) ἐμπνέω. « Θεὸς.. ἡκων καταπνεῖσε, » Εὐρ.

Κατα-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω μὲ ὁρμὴν ἢ ὅλως διόλου. « Ὑγρὸν.. κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ, » Ἀθ.

Κατάπνιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατάπνοή (ἡ). τὸ καταπνέειν, φύσημα ἐπάνω εἰς, πνοὴ ἀνέμου.

Κατάπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ καταπνεδμενος (περιπνεόμενος πανταχόθεν), ἐκτεθειμένας εἰς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων.

Καταπόδα καὶ Καταπόδας (ἀντὶ Κατὰ πόδα, -δας), ἐπίῤῥ. Κατόπιν ἀμέσως, (κοιν.) καταπόδι παρευθύς.

Καταπουθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. ἐῆς μτχ. τοῦ Καταπίνω.

;Καταπόθρα (ἡ). ἀντὶ Καταπότρα.

Κατα-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Πλουμίζω (Στολίζω) τι παντοχόθεν, καλλωπίζω μὲ πολυποίκιλα χρώματα ἢ πλουμίσματα.

Κατ-απολαύω, Μ. λαύσω. (μὲ γεν.) Ἀποκαμβάνω κατακόρως, κάμνω κατάχρησιν τῆς ἀπολαύσεως.

Κατα-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω (Καταπονῶ) τινὰ διὰ τοῦ πολέμου, ω=ῶ κατὰ κράτος, κατατροπόνω.

Καταπολέμησις, εως (ἡ), ἡ διὰ πολέμου καταπάνησις, κατατρόπωσις.

Κατα-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ ζωηρῶς. (τρπ.) καταστενοχωρῶ.

Κατα-πολιτεύομαι, Μ. εὔσομαι. Ἀντιπολιτευόμενος (Ἀνενεργῶν) πολιτικῶς πρός τινα ὑπερισχύω, καταπολεμῶ διὰ πολιτικῶν μέσων. 2) βλάπτω τὰ συμφέροντά τινος διὰ τῆς κακῆς πολιτικῆς μου.

Κατάπολὺ (ἀντὶ Κατὰ πολύ), ἐπίῤῥ. Κατὰ πολλά.

Κατα-πομπεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Φέρω τι μὲ πομπὴν (παράτεξιν). 2) (μὲ γεν.) ὁμιλῶ μὲ πομπώδη ῥμφασιν (κομπάζω) κατά ἢ περί τινος.

Κατα-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀποκάμῃ ἀκό τὸν κόπον, (ἐπιμ.) κατατρώγω, καταβάλλω. « Τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς καταπονήσαντες τὴν ἀλκὴν τοῦ θηρίου, » Διόδ., (βθ.

Καταπόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καταπόνος (ὁ, ἡ). ἀτονισμένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, ἀποκαμωμένος (ἐπὶ πραγμ. μτφορ.) καταρωμένος μὲ πολὺν κόπον, (ἐπιμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) βεβιασμένος, ἐπιτετηδευμένος.

Κατα-παντίζω ξκατὰ, πάντας ξ, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸ βάθος (εἰς τὴν μέσην) τοῦ πελάγους, (ἐν γέν.) καταβυθίζω.

Καταποντισις, εως (ἡ) καὶ

Καταποντισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πνιξιμον εἰς τὸ πέλαγος, (ἐν γέν.) καταβύθισις.

Καταποντιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταποντίζων τὰ πλοῖα ἢ τοὺς συλλαμβανομένους εἰς αὐτὰ, πειρατής.

Καταποντιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν συνήθειαν τοῦ καταποντίζειν.

Κατα-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταποντίζω.

Κατα-πορεύω ἢ (ὀρθότ.) -εύομαι, Μ. πορεύσομαι, Κωμ. = Καταπέρδω.

Κατα-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. = Καταπερχαμαι, ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν).

Κατα-πορίω-ῶ, Μ. ήσω. Βλάπτω τι ἀπὸ ἀπορίαν (ἐμηχανίαν ἢ ἀμφιβολίαν) μου.

Κατα-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω ὅλως διόλου (ἐρημόνω).

Καταπόρνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-πορνεύω, Μ. εὔσω. Πάρω ἢ Ἀφίνω γυναῖκά τινα νὰ πορνευθῇ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. 2) = ψῦ

Κατα-πορνακοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταβαστανῶ ἀσώτως εἰς τὰς πόρνας.

;Κατα-πορπαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀτιμάζω (κἀκτρεπίζω, συχορίζω) μὲ ἐκμέλειαν. « Ἄλλοχοι κατὰ δώματα πορφαίνουσιν, » Ὅμ. Ἰλ. Ἀθ. Ἀμ. 130), διευθετοῦσι, διακοῦσι, (ἄλλ. ἀναγουσι τὴν προθ. εἰς τὸ ὄνομα), ἴδε καὶ

†Κατα-πορσύνω, (εἰς τὸν Ξεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ πορεύω.

Καταπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πορφυροῦς, καὶ ταπόκοκκος.

Κατάποσις, εως (ἡ), τὸ καταπίνειν. 2) ὀλφυγξ, (κοιν.) κοιλιακώνας. « Τοὺς περὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κατάποσιν πόρους, » Ἀνῤῥ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταπότης, ου (ὁ). ὁ καταπίνων, πολυφάγος, πολυπότης.
Καταπότιον καὶ Κατάποτον (τὸ). (κυρ. ἰατρ.) τὸ ὀπ. καταπίνεται ἁμάσητον, (κοιν.) χάπι.
Καταπότρα [καταπίνω], ας (ἡ). τὸ κάτω μέρος τοῦ φάρυγγος, (κοιν., καταπιῶνας.
Κατ-απο-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι κατά τινος, καταδικάζω.
Κατα-πραγματεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ γεν.) Ἐφευρίσκω καὶ Μεταχειρίζομαι παντοίους τρόπους κατά τινος.
Καταπρακτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἱκανός (Ἐπιτήδειος) νὰ καταπράξῃ (νὰ πραγματοποιήσῃ) τι, κατορθωτικός, δραστήριος.
Καταπρανής, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Καταπρηνής.
Κατάπραξις, εως (ἡ). κατόρθωσις, ἐκτέλεσις, [ἐκ τοῦ
Κατα-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας τὸν σκοπὸν (τὴν ἐπιχείρησίν) μου, πραγματοποιῶ, κατορθώνω.
Καταπραΰνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα-πραΰνω, Μ. ὑνῶ. Πραΰνω (Ἡμερόνω) ὅλιος διόλου, κατευνάζω, καθησυχάζω. » Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατάς, « Ἰσκρ. (καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ') «Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτὸν, « Θαμ.
Κατάπρεμνος (ὁ, ἡ). γεμάτος πρέμνα (ριζόκλαδα, κωλοβρίζια).
Κατα-πρεσβεύω, Μ. εὐσω. (μὲ γεν.) Στέλλομαι ἢ Ἐνεργῶ ὡς πρέσβυς κατά τινος.
Κατα-πρήθω, Μ. πρήσω, =Καταπίμπρημι.
Καταπρηνής, ές (ὁ, ἡ). Γυρισμένος προύμυτα. » Χειρὶ καταπρηνεῖ, « Ὅμ., μὲ τὴν παλάμην κάτω.
Κατα-πρηνίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω τινὰ προῦμυτα τὸν κατήφορον, κατακρημνίζω.
Κατα-πρηνόω-ῶ, Μ. ὡσω, = Καταπρηνίζω.
Κατάπρησις [καταπίμπρημι], εως (ἡ). πυρπόλησις, κατάφλεξις.
Καταπρηΰνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Καταπραΰνω.
Κατα-πρίζω καὶ
Κατα-πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω) μὲ τὸ πριόνι ἢ ὡσὰν μὲ πριόνι, πριονίζω κατὰ μῆκος. «Τὸν κύμινον—,» Θκρ., (ἴδε Κυμινοπρίστης).
Κατα-προ-δίδωμι, Μ. προ-δώσω. Προδίδω ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω ὡς προδότης.
Καταπροήσεσθαι, μα. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Κατα-προ-ίημι, Μ. προήσω. Ῥίπτω (Ἀφίνω) τι ἀπὸ ὀργῆς κατά τινος. (μσ.) ἀφίνω ὅλως διόλου (παραμελῶ) πρὸς βλάβην τινός, προδίδω, ἐγκαταλείπω.
Κατα-προίξομαι καὶ Ἰων. Κατα-προίξομαι [κατὰ, προῖξ], μέλλ. ἀχρ. ἐνς. Θέλω κάμει τι χωρὶς ἀναμοιβήν, θέλω μείνει ἀτιμώρητος. (πάντοτε μὲ ἀρν. καὶ ἐπὶ κακοῦ). » Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται, « Ἀρχίλ., δὲν θέλει μὲ βλάψει (μὲ περιπαίξει κτλ.) ἀτιμωρήτως, θέλει λάβει τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του, θέλω τὸν ἐκδικηθῆ· (καὶ πρὸς μτχ.) » Οὐ λωθησάμενος ἐμὲ καταπροΐξεται, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Οὗτοι καταπροΐξει, « Ἀρχφ.
Κατα-προ-λείπω, Μ. λείψω, Π. Ἀφίνω ὅλως διόλου, παραιτῶ, ἐγκαταλείπω.
Κατα-προ-νομεύω, Μ. εὐσω. Προνομεύω (Διαρπάζω) ὅλως διόλου, καταληλατῶ, κατερημόνω διὰ προνομῶν.
Κατα-προ-πίνω, Μ. πίομαι. Καταχρῶμαι (Καταδαπανῶ) προπίνων, κατασπαταλῶ εἰς πότους κτλ. προδίδω.
Κατα-προτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πράττω τι πολὺ πρότερόν τινος, τὸν προλαμβάνω, ἡξιόρω νὰ ὠφεληθῶ ταχύτερον καὶ καλλήτερον ἀπὸ τὰς περιστάσεις, (ἐν γίν.) ὑπερτερῶ.
Κατα-προ-χέω, Μ. χεύσω, Π. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) χύνω τι ἀφθόνως ἀπό. »Δάκρυα πυρειῶν—, « Ἀπλλν.
Κατα-πρυτανεύω, Μ. εὐσω. Ἐπικρατῶ.
Κατα-πρωκτίζω, Μ. ἰσω, σχλ., = Καταπυγίζω.
Κατάπρωκτος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.
Καταπτακὼν (καὶ ὄχι Καταπτακὼς), Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταπτήσσω, -πτώσσω.
Καταπτᾶς, ᾶσα, ᾶν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθίπταμαι.
Κατάπτερος (ὁ, ἡ). ὅλος πτερωτός.
Κατα-πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πτερὰ εἴς τι, τὸ κάμνω πτερωτὸν (κατάπτερον).
Καταπτήσομαι, μέλλ. τοῦ Καθίπταμαι.
Κατα-πτήσσω, Μ. πτήξω (πρκ. Καταπέπτηχα καὶ Κατέπτηχα, ἀόρ. Π. Κατέπτακον). Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, τὰ χάνω, (ἐπμ.) ζαρόνω ἀπὸ φόβον, καταπίπτω, καταρομάζω. » Νεβρὸς καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, « Ἰλ. Χ. » Τὼ δ' ἵππω, δείσαντε, καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν, « Ἰλ. Θ. (καὶ κατὰ τμῆσ.) » Κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαῖῃ, « Ὀδ. Θ. (καὶ μὲ ἐπίρ. Τοπ.) » Καὶ νῦν δὲ' ἐνθάδ' ἐγὶ που καταπτακὼν, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ δοτ. αἰτιολογ.) » Αἰμῷ καταπεπτηῶσι, « Ἠσ. (καὶ αἰσ. ἑλλ.) » Κατεπτηγέναι τὴν ἐπίκλυσιν, « Ἡλ., (ἴδε καὶ Καταπτώσσω).
Καταπτήτην, Π. ἀντὶ Κατεπτηξάτην ἢ Κατεπτήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταπτήσσω ἢ τοῦ Καθίπταμαι.
Καταπτοῖο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Καθίπταμαι.
Κατα-πτοίσσω, Μ. πτίξω. Κοπανίζω δυνατὰ καὶ πολλὴν ὥραν.
Κατα-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω μὲ ὑπερβολὴν, καταφοβίζω. ||. (πθ. ἡ μσ.) = Καταπλήττομαι, κατατρομάζω.
Κατ-άπτομαι, Μ. ἅψομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθάπτομαι.
Καταπτέσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταπέτομαι.
Κατάπτυσμα (τὸ). πτύσμα ῥιπτόμενον κατά τινος.
Κατάπτυστος (ὁ, ἡ), [καταπτύω]. τὸν ὀπ. πρέπει τις νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον· ἄξιος ἀποστροφῆς, σιχαμερὸς· ἀχρεῖος. » Αἱ κατάπτυστοι κοραι, « Αἰσχλ., αἱ Εὐμενίδες.
Καταπτυχῆς [κατὰ, πτυχή], ές (ὁ, ἡ). (πῦρ. φόρεμα) τὸ ὀπ. κάμνει πολλὰ δίπλαις (λόξαις), πλατύ.
Κατα-πτύω, Μ. πτύσω. (μὲ γεν. ἢ μὲ) Πτύω κατὰ πρόσωπον· (συνκδχ.) καταφρονῶ μὲ ὑπερβολὴν, ἀποστρέφομαι.
Κατάπτωμα (τὸ), [καταπίπτω]. τὸ κατὰ πεσόν, ἐρείπιον. 2) ἀντὶ =
Κατάπτωσις, εως (ἡ). τὸ καταπίπτειν, πέσιμον κάτω, κρήμνισμα· (ἰατρ.) ἀδυναμία (καταπέσιμον) ἀσθενοῦς.
Κατα-πτώσσω, Μ. πτώξω, Π. ἀντὶ Καταπτήσσω, ζαρόνω ἀπὸ φόβον. » Ἐκ ταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα, « Ἰλ. Ε.
Κατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ καταπεσὼν ἢ καταπίπτων, (οἶκος) κρημνισμένος ἢ μόρβιος.
Κατα-πτωχεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω τινὰ πτωχον. ||. (πθ.) γίνομαι (καταντῶ) πτωχος. «Τῶν μὲν ἐν δόξῃ καταπεπτωκότων εἰς θέατρα κτλ., « Ὀλ.
Καταπυγής, ές (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.
Κατα-πυγίζω, Μ. ἰσω, = Πυγίζω.
Κατάπυγος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.
Καταπυγοσύνη (ἡ). ἡ κακοήθεια τοῦ καταπύγωνος. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ
Καταπυγόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ
Καταπύγων [κατὰ, πυγὴ], ονος ἡ (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Καταπυγωνέστερος). Ὁ παρὰ φύσιν ἀσελγὴς, παλλακοποιός, ναιδός.
Κατα-πύθω, Μ. πύσω. Σαπίζω ὅλως διόλου. » Ξύλον δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, « Ἰλ. π'.
Κατα-πυκάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω σὲ πυκνὸν σκέπασμα· γεμίζω καλὰ, τόνω, παραγεμίζω.
Κατάπυκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυκνός (ἀντ. σκληρός). » Κοιλίη—, « Ἱππ. πολλὰ συχνός. » Ἡ γὰρ διάλεκτος πάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν, « Ἐμπ.
Κατα-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πολὺ πυκνὸν (κατάπυκνον), αὐξάνω, πλθύνω, ἐπισωρεύω, πατόνω, πυργώνω, τζω (ζ).
Καταπύκνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., αὔξησις, ἐπισώρευσις κτλ.
Κατα-πυκτεύω, Μ. εὐσω. Νικῶ τὸν ταγωνιστήν μου πυκτεύων.
Κατα-πυργόω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀχυρόνω καταγύθεν διὰ ἢ ὡς διὰ πύργων.
Καταπυρίζω, Μ. ἰσω, ἴδε Καπυρίζω.
Κατάπυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πῦρ, κατακαυμένος, διάπυρος.
Κατα-πυρπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρπολῶ ἀφανίζω, κατακαίω.
Κατάπυρρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυρρός (βανθός) κατακόκκινος.
Κατα-πυρσεύω, Μ. εὐσω. Καταφωτίζω διὰ ἢ ὡς διὰ πυρσοῦ.
Κατα-πυτίσκω, Μ. πυτίσω. Καταβυθίζω (κυρ. μὲ τὸ στόμα μου), καταδαπανῶ ὀγρόν τι ῥαντίζοντάς το.
Καταπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν καὶ πυκνὸν γένειον (πώγωνα).
Κατα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταπιπράσκω.
Κατα-πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω (Στύφω, Πουμόνω) καλά.
Κατάρα (ἡ). ἀρὰ κατά τινος.

Καταρᾳθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταῤῥᾳθυμέω.
Καταραίζω, -ομαι = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥαίζω, -ομαι.
Καταραι-ημένος, ἰων. ἀντὶ Καθημρημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθαιρέω.
Κατα-ρακόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥακόω.
Καταρακτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Καταῤῥάκτης, (ἴδε Καταράσσω).
Καταρακτικός [καταράσσω], ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Σφοδρὸς, ὁρμητικός.
Καταράομαι-ῶμαι, Μ. ασομαι, (μὲ δοτ. ἢ Γρφ. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) Καταχνόμαι, καταρῆνοῦμαι.
Κατάρασμος (ὁ, ἡ)· κατάρας ἄξιος.
Κατάρασις, εως (ἡ). τὸ καταράσθαι, καταφᾶσις.
Καταράσσω, Μ. αράξω. Προσθάλλω (Ἐπιπίπτω) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἴς τι, πίπτων συντρίβω τι μὲ κρότον. » Ὁ παῖς γὰρ ἅρπασεν κατήραξε (τὴν κύλικα), « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Καὶ τὸ στράτευμα, νικηθὲν, κατηράχθη ἐς τὰ τειχίσματα, « Θκ. » Ἐμοῦ κακὴν κακῶς, (συγχ. τῷ
Καταῤῥάσσω(ττω), Μ. ράξω, εὐχρηστότ. τὸ Καταῤῥάσσω.
Καταρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παραθετ.)-ότερος, -ότατος. Καταῤῥαμένος ἢ Ἄξιος κατάρας· ἀλιτήριος.
Καταῤῥαψῳδέω, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥαψῳδέω.
Καταῤῥιβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθάνων ἴως τὰς ῥιβόλους (τὰ ὑποδήματα), μακρὸς. »Χλαῖνα—, « Σοφ., ἢ ἄλλ. ποδήρης.
Καταῤῥιγόω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι ὅλως διόλου ἀργὸν (ἄχρηστον, ἀνενέργητον)· ἀναιρῶ, ἀκυρόνω. »Τοὺς καιροὺς (νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ) τὴν εὐκαιρίαν.
Καταῤῥιζήσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., ἀνορίωσις, ἀκυρωσις, αὐθέτησις.
Καταῤῥιζήτέον, θετ. τοῦ Καταῤῥιζάω.
Καταῤῥιγμα (τὸ), [καταῤῥιγόω]. τὸ πρὸ τῆς κατακαύσεως θυσίας προσαῤῥιπτόμενον, Προθυσμα, (ὀθ. πλθ.) = Ἀπαρχαί.
Καταῤῥιγυρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀργυρᾶς (ἀσημένιος) ἢ ἀσημωμένος.
Καταῤῥιγυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι καταῤῥιγυρον, ἀσημόνω. (μτφρ.) » Καὶ ταῦτ' ἔῤῥιγησα εἰ κατηῤῥιγυρωμένος λέγω, « Σοφ., ὑποροδοκηθείς.
Καταῤῥιγυρτος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, τσιγμένος, μακεκυμένος.
Καταῤῥεύω, Μ. ευσω. Καταβρέχω, καταποτίζω.
Καταῤῥω (χ. Μ.), = Καταῤῥεύω· (συνκδχ.) αὐξαίνω, κατατέρπω.
Καταῤῥιπτέω, Μ. ρέψω, Π. ἀντὶ Καταῤῥέζω.
Καταῤῥόομαι, Ἰων. ἀντὶ Καταῤῥώομαι.
Καταρραάντως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταινεσάντως.
Κατάρρης, ους (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κατήρης.
Καταῤῥηγναι, πθ. ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταῤῥήγνυμι.
Καταῤῥηθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαῤῥηθρόω ἢ Ἐξαῤῥηθρόω.
Καταῤῥηγηλὸς (ἀντὶ Καταῤῥιγηλὸς), ἡ, όν, Π. φρικτὸς, ἀποτρόπαιος.
Καταῤῥιθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἐμπροσθεν τινες Ἐν πρὸς Ἐν, ἀπαριθμῶ· συναριθμῶ.
Καταῤῥίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπαρίθμησις, συγκαταρίθμησις.
Καταφιαλίζω, Μ. ἰσω. Καταπίνω.
Καταῤῥιπτάζω, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥιπτάζω.
Καταριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω τι εἰς τὸ ἄριστόν μου (εἰς τὸ γεῦμά μου)· Καταριστεύω, Μ. εὐσω. (μὲ γεν.) Ἀριστεύω (Ἀνδραγαθῶ) κατά τινος.
Καταρκέω-ῶ, Μ. ἰσω. Ἐξαρκῶ, φθάνω, [ἐκ τοῦ
Καταρκὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἱκανός, ἀρκετός· πλήρης· ἐντελὴς.
Καταρκτικὸς [κατάρχω], ἡ, όν. Ὁ δίδων τὴν ἀρχήν. » Αἴτιον καταρκτικὸν, « Πλ., ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία.
Κατ-αρμόζω, Μ. όσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαρμόζω.
Καταρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου. » Φὴς ἡ καταρνὴ μὴ διδρασκέλαι τάδε; « Σοφ.
Κατ-αρυω-ῶ, Μ. ύσω. Ὀργόνω ὅλως διόλου.
Καταῤῥαγείς, εῖσα, έν, πθ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταῤῥήγνυμι.
Καταῤῥαγὴ (ἡ), = Καταῤῥηξις, σπάσιμον, ξέσχισμα κτλ.
Καταῤῥᾳθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάνω ἢ Βλάπτω τι ἐξ αἰτίας τῆς ῥᾳθυμίας μου, παραμελῶ. (μέσ.) γίνομαι ὅλως διόλου ἀμελὴς (ῥᾳθυμος).
Καταῤῥᾳθυμία, ας (ἡ), = Καταῤῥηξις, ἀνοιγμα.
Καταῤῥάκτης, ου (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ καταῤῥάσσων [καταπίπτων, καταῤῥόμενος μὲ ὁρμὴν], Καταῤῥακτὸς. » Ὄβις (=ὑδὸς) —, « Σοφ., χάσμα γῆς ἢ εἴσοδος κρημνώδης χάσματος. ||. (οὐσ. 1) κρήμνισμα νεροῦ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος. 2) θυρόφυλλον, τὸ ὀπ. πίπτει ἀπὸ πάνω καὶ κλείει τὴν θύραν, (Τουρκοβρθ.) κανάτι κλαβανῆς ἢ κεπεγκι. 3) κλεῖθρον ποταμοῦ ἢ διώρυγος. 5) εἶδ. θαλασσίου ὀρνέου, (Γαλλ.) goéland ἢ frégate.
Καταῤῥακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει καταῤῥάκτου, ὁρμητικός.
Καταῤῥακτὸς, ἡ, όν. Ὁ καταῤῥασσόμενος (ἀφινομένος νὰ καταπέσῃ μὲ ὁρμὴν). » Θύρα καταῤῥακτὴ, « Πλ., ἡ κλειομένη μὲ καταῤῥάκτην, (καιν.) κλαβανῆ.
Καταῤῥαντέον, θετ. τοῦ Καταῤῥαίνω.
Καταῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = Καταῤῥαίνω.
Καταῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω συνεχῶς, καταμασιζω, (εὑρηται μόνον τὸ θετ. Καταῤῥαπιστέον).
Καταῤῥαπτὴρ, ῆρος (ὁ) , Π. ἀντὶ
Καταῤῥαπτὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Καταῤῥάπτης, ου (ἐπιθ.) ὁ καταῤῥάπτων [καταπίπτων, καταῤῥόμενος μὲ ὁρμὴν], Καταῤῥακτὸς. » Ὄβις (=ὑδὸς) —, « Σοφ., χάσμα γῆς ἢ εἴσοδος κρημνώδης χάσματος. ||. (οὐσ. 1) κρήμνισμα νεροῦ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος. 2) θυρόφυλλον, τὸ ὀπ. πίπτει ἀπὸ πάνω καὶ κλείει τὴν θύραν, (Τουρκοβρθ.) κανάτι κλαβανῆς ἢ κεπεγκι. 3) κλεῖθρον ποταμοῦ ἢ διώρυγος. 5) εἶδ. θαλασσίου ὀρνέου, (Γαλλ.) goéland ἢ frégate.
Καταῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ῥάπτω τι καλὰ μέσα εἰς. (μτφρ.) μηχανεύῤῥαφῶ κατά τινος. » Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον, « Αἰσχλ.
Καταῤῥάσσω(ττω), Μ. ῥάξω. (κατὰ λέξ.) = Καταῤῥήσω, (συνήθ.) ῥήχνω τι ἢ πίπτω (ῥιχνομαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος. » Ἐπάραι κατέῤῥηξέ με, « Γρφ. (καὶ ἑλλ.) » Εἰς τοῦτο τὸ γάσμα καταῤῥάσσεται ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου ἀφρώδης γίνεται, « Διόδ., (παῤῥλ. Καταῤῥάσσω καὶ Καταῤῥήγνυμι.
Καταῤῥαφὴ (ἡ). τὸ καταῤῥάπτειν. (ἰδιαιτ. παρὰ χειρουργ.) ῥάψιμον σχισματος τοῦ κάτω ἀμματοφύλλου, (ἀντιθ. τῷ Ἀναῤῥαφή).
Καταῤῥαφος (ὁ, ἡ). ῥαμμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅλος βελονιαῖς (ῥαφαῖς), καταμπαλωμένος.
Καταῤῥαχίζω, Μ. ἰσω. Σχίζω διὰ τῆς ῥάχεως, = Ῥαχίζω.
Καταῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συῤῥάπτω ῥαψῳδίας, φλυαρῶ ἀδιακόπως. (μτθτ.) καταζαλίζω τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας μου.
Καταῤῥήζω Μ. ῥήξω. Π. καταβάλλω, (ἰδιαιτ.) ἰσάζω μὲ τὸ χέρι τὰς ὀρθὰς ἢ ἀνωμάλους τριχας, (ἐπμ.) χαιδεύω, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) caresser.
Καταῤῥεμβέω, Μ. εὐσω. Περιφέρω ἔνθεν κακεῖθεν, περιπλανῶ, ἀποπλανῶ.
Κατα-ῤῥεπὴς, ές (ὁ, ἡ). κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερὴς, [ἐκ τοῦ
Κατα-ῤῥέπω, Μ. ῥέψω. (μτθτ. ἢ ἀμτθτ.) Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὰ κάτω. » Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει, « Σοφ.
Καταῤῥευσις, εως (ἡ). τὸ καταῤῥεῖν, τρεξιμον ὑγροῦ.
Καταῤῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Κατέῤῥευσα ἢ Κατερρύην κτλ.). Κυνομαι ἀπὸ πάνω ἢ ἀπὸ τινος, περιχυνομαι. (μτνμ.) καταπίπτω. (τρτπρσ.) καταντῶ, πίπτω εἰς τὸ μερίδιόν τινος. » Λίμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, « Ἰλ. Δ. » Ἰδρὼτι καταῤῥέων ἢ καταῤῥόμενος, « Σεν., βυθιζόμενος εἰς τὸν ὕδαρ. «Καταῤῥύη πρὸς τοῦδ' ὄχος, » Πλ. (ἐξ ἀπολύτ.) » Συνεχεῖρη τῆς ψιφαλῆς καταῤῥεῖς, « Ἀρχφ. » Καταῤῥέουσι τὰ φλόκα (αἱ τρίχες), « Ἐξ. » Ξηρανθέντα καταῤῥεῖ τὰ ὄπρια, « Ἡφ. » Τοίχος ὑπὸ γραινου καταῤῥέων, « Ἐξ. » Εἰς σὲ καταῤῥεῖ ἡ χιμαρος, « Θκρ.
Καταῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Καταῤῥῶγα, καὶ ἀορ. Κατεῤῥάγην). Σπάνω (Σχίζω) μὲ ὁρμὴν ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια, κατασπάνω, κατασχίζω· κατακρημνίζω. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτοπθ.) κάνω (σχίζομαι) μὲ κρότον, ξεσπάνω. πίπτω (χύνομαι) μὲ ὁρμὴν. » Τὴν γαστέρα καταῤῥῆξαι, « Δακρ., νὰ κινήσῃ διὰ σφοδροῦ καθαρτικοῦ, (καὶ πθ.) » Τὸ δὲ οἴκημα, λαβὸν μείζω ἄχθος, ἐξαπίνης κατέῤῥαγη, « Θκ. » Ἡ γαστὴρ κατέῤῥαγη, « Λίλ., ἔπαθε σφοδρὰν διαῤῥοιαν. » Κατεῤῥήγνυντο τὰς γαστέρας, « Ἀπ. » Ὑμέρου κατεῤῥαγέντος, « Παῤῥ. (καὶ μὲ γεν.) » Κατεῤῥαγη μου δάκρυον, « Σοφ. » Πολλοὺς κατεῤῥῆξεν ἡμῶν γέλωτας, « Ἠσῦχ. (κα. πθ.) » Γέλωτες πολλοῦ κατεῤῥαγέντος, « Ἀθ. » Τηλικοῦτος κρότος κατεῤῥῆχθαι, « Πλθ. «Χειμῶνα (λέγεται) κατεῤῥῆγνυσι, » Ἡρ. » Βρονταὶ καταῤῥαγεῖσαι, » Ὑπόθ. Αἰσχλ. Προμ. (καὶ μτνμ.) » Πολεμος ἡμῖν κατεῤῥῆγη, « Ἡρόδ. « Κάντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥῆγη, « αὐτ., (παῤῥλθ. Καῤῥήγνυμι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταῤῥηκτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κατάῤῥηξιν (κυρ. καταιβάζων τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος). » Φάρμακα καταῤῥηκτικὰ φυσέων, « Ἀρετ.

Κατάῤῥηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταῤῥήγνυμι, σπάσιμον (σκάσιμον, σχίσιμον) βίαιον. ῥήξιμον ἢ πέσιμον κάτω μὲ ὁρμήν. » Κοιλίης —, « Ἱππκρ., σφοδρὰ διάῤῥοια.

†Κατάῤῥησις [κατερεῖν], εως (ἡ). καταλαλιά, κατηγορία, δυσφημία.

‡Καταῤῥήσσω, Μ. ῥήξω, = Καταῤῥήγνυμι, (ἴδε Καταῤῥάσσω).

Καταῤῥητορεύω, Μ. εὔσω. (μὲ γεν.) Ῥητορεύω κατά τινος. (μὲ αἰτ.) ἀποστομόνω (κάμνω ἀναπολόγητόν) τινα μὲ τὴν ῥητορικήν μου. 2) ἐκθέτω μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν. » Καὶ τις τῶν ὑψιγόνων καταῤῥητορεύσει ταῦτα, « Εὐμάθ.

Καταῤῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, τρέμω ὅλος ἀπὸ φόβον.

Κατάῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (γεμάτος ἀπὸ) ῥίζας.

Καταῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ βαθέως (νὰ κάμῃ πολλαὶς ῥίζαις).

Καταῤῥικνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ῥικνὸν (ὅλον ῥυτίδας), καταξαρόνω, κατασκεβρόνω.

Κατάῤῥιν, ῥινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κατωφερῆ τὴν ῥῖνα.

Καταῤῥινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω τι καλῶς, ξύνω (λεπτύνω) μὲ τὸ ῥινί. (ὃθ. συνκδχ.) » Βραχίων εὖ κατερρῑνημένος, « Αἰσχλ., ἁρματωμένος καλὰ (μὲ ὀξὺ βέλος). (καὶ μτφρ.) » Εἰπεῖν τι κατερρῑνημένον, « Ἀρσφ., μὲ ὀξύνοιαν (Ἰταλ. μὲ φινέτσαν).

Καταῤῥινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταῤῥινάω ἢ Καταῤῥινίζω, Μ. ίσω, = Καταῤῥινάω.

Κατάῤῥινος (ὁ, ἡ), = Κατάῤῥιν.

‡Καταῤῥινόω-ῶ [κατὰ, ῥινός], Μ. ώσω, = Καταβυρσόω, (συνκδχ.) καθοπλίζω (μὲ ἀσπίδα), (ἴδε Καταῤῥινάω).

Καταῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, παρακυλίομαι.

Καταῤῥιπτάζω, Μ. άσω καὶ

Καταῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ

Καταῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, κατεσφίζω.

Κατάῤῥις, ινος (ὁ, ἡ), = Κατάῤῥιν.

Κατάῤῥυψις, εως (ἡ). ῥῖψιμον κατὰ γῆς.

Καταῤῥοὴ καὶ

Κατάῤῥοια (ἡ), = Καταῤῥους.

Καταῤῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ (Καταπίνω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν, καταβροχθίζω.

Καταῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σφυρίζω δυνατά.

Καταῤῥοίζομαι, Μ. ίσομαι. Πάσχω καταῤῥουν. (κοιν.) καταῤῥοΐζομαι.

Καταῤῥοϊκός καὶ Καταῤῥοϊτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ καταῤῥουν.

Κατάῤῥους-ους (ὁ, ἡ). Ὁ ῥέων μὲ ὁρμὴν (καταῤῥέων). » Ποταμὸς —, « Φιλόσῤῥ. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ καταῤῥέειν, ἢ πρὸς τὰ κάτω φορὰ τοῦ ῥεύματος (ἴδε Ῥοὺς)· τρέξιμον τῶν ὑγρῶν (κυρ. τῆς κεφαλῆς), συνόχι, καταῤῥοή, (κοιν.) ζηθοκατάῤῥουν.

Καταῤῥοπία (ἡ). κλίσις (ῥοπὴ) πρὸς τὰ κάτω, κατωφέρεια, [ἐκ τοῦ

Κατάῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Καταῤῥεπής. »Νοῦσος—, « Ἱππκρ., ἡ ῥέπουσα πρὸς ὕφεσιν, ἀρχίζουσα νὰ ἐνδίδῃ.

Καταῤῥοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ καὶ καταπίνω, ῥοφῶ ὅλως διόλου.

Καταῤῥοώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καταῤῥοϊκός, ὑποκείμενος εἰς καταῤῥουν.

Καταῤῥυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥέων ἢ καταῤῥεύσας, λυωμένος, ἢ καταβρεγμένος ἀπὸ καταῤῥεῦσάν τι ὑγρόν.

Καταῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Κανονίζω τι ἀκριβῶς πρὸς τὸν ῥυθμὸν τῆς μουσικῆς. ||. (πθ.) εἶμαι –

Κατάῤῥυθμος (ὁ, ἡ). πολλὰ (μὲ ὑπερβολὴν) ῥυθμικός, τονισμένος ἀκριβέστατα πρὸς τὸν ῥυθμὸν, (ἐπιμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) πληκτικός, μονότονος.

Καταῤῥυπαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Καταῤῥυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥυπόνω ὅλως διόλου, καταλερόνω.

Κατάῤῥυσις, εως (ἡ), = Κατάῤῥευσις.

Καταῤῥύομαι, Μ. ωθήσομαι. Ῥυσοῦμαι ἐντελῶς, γίνομαι ὅλος ῥυτίδες.

Κατάῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥεόμενος (ποτιζομενος πανταχόθεν) ἀπὸ νερὰ τρεχάμενα (μτφορ.) ἄφθονος ἢ, ἔχων ἀφθονίαν ἀπό (;). 2) διὰ τοῦ ὀπ. καταῤῥέει εὐκόλως τὰ νερὸν, κατηφορικός. » Κεραμωτὸν κατάῤῥυτον, « Πλδ.

Κατ-αῤῥωδέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κατοῤῥωδέω.

Καταῤῥώδης [καταῤῥήγνυμι], ωγος (ὁ, ἡ). καταξεσχισμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ, κατακρημνισμένος. »Πέτρα—, « Ἡσύχ., ἀπότομος, ἀπόκρημνος, (παρβλ. Ἀποῤῥώδης).

Κάταρσις, εως (ἡ). τὸ καταῆρειν, (κυρ. ἐπὶ πλοίων) κατάπλους, ἄραγμα. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ ἄραγμα.

Κατ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς, κρεμῶ εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον. (ἐπμ.) = Καταρτίζω, διευθετῶ. »Ἡρωῒ κατήρτητο, « Ἱππκρ., ἦταν εἰς τὰς ὡρέναις τε.

Κατάρτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κρέμασμά τινος πράγματος εἰς τὸν τόπον του, (ἐπμ.) = Καταρτισις, διευθέτησις.

Καταρτία (ἡ), = Κατάρτιος.

Καταρτίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ· ἰσάζω, συμβιβάζω. (χειρουργ.) βάλλω τὸ ἐξαρθρωθὲν κόκκαλον εἰς τὸν τόπον του. (ἐν γέν.) διορθόνω· μπαλλόνω, (Τουρκ.) μεραμετίζω.

Κατάρτιον (τὸ) καὶ

Κατάρτιος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ἱστὸς (πλοίου), (κοιν.) κατάρτι.

Κατάρτισις, εως (ἡ), = Καταρτισμός.

Κατάρτισμα (τὸ). τὸ καταρτισμένον (δουλευμένον, ἑτοιμασμένον) πρᾶγμα· (ἰδίως) τὸ νῆμα ἢ τὸ ὕφασμα.

Καταρτισμὸς (ὁ). τὸ καταρτίζειν, τακτοποίησις, διευθέτησις· συμβιβασμός. (χειρουργ.) βάλσιμον ἐξαρθρωθέντος κοκκάλου εἰς τὸν τόπον του· μπάλλωμα, μεραμέτισμα. (ἐν γέν.) διόρθωσις.

Καταρτιστὴρ, ῆρος καὶ

Καταρτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταρτίζων, διορθωτὴς, συμβιβαστὴς, μεσίτης πρὸς εἰρηνοποίησιν, αἱρετοκριτὴς, (παρβλ. Ἁρμοστὴς.

Κατάρτυσις, εως (ἡ). ἑτοιμασία, ἀνατροφὴ, παιδαγωγία, [ἐκ τοῦ

Κατ-αρτύω, Μ. ύσω. Ἀρτύω (Καρυκεύω τὸ φαγητὸ) μὲ πολλὰ ἀρτύματα (» Παρετεύθησαν τὰ κατηρτυμένα τῶν ἐδεσμάτων, « Διοσκορ.). Ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, τελειοποιῶ· βάλλω εἰς τάξιν· γυμνάζω ἐντελῶς, (ὃθ. ||. (ἢ μτάθ.) Κατηρτυκὼς, υῖα, ὸς, (κυρ. ἵππου κλπ.) τέλειος τὴν ἡλικίαν· γυμνασμένος ἐντελῶς. (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Κατηρτυκὼς κακῶν, « Εὐρ., συνειθισμένος εἰς, (παρβλ. Καθίστημι).

Κατ-αρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Ἀντενεργῶ, κάμνω νὰ ἀποτύχῃ τις εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας.

Καταρχὰς (ἀντὶ Κατ' ἀρχὰς), ἐπίῤῥ. Εἰς τὴν ἀρχήν.

Καταρχὴ (ἡ), τὸ κατάργεσθαι, ἐναρξις, ἀρχή. 2) ἡ πρὸ τῆς θυσίας σπονδὴ ἢ 3) = Ἀπαρχή.

Κατ-άρχω, Μ. ἄρξω. (μὲ γεν.) Κάμνω ἀρχὴν, κάμνω τι πρῶτος, ἀρχίνω. »Ὧδε —, « Σοφ., προηγοῦμαι, προτρέχω, (καὶ μὲ αἰτ.) » Ἡ φιλοτιμία κατέχει τὴν ἡλικίαν., « Διόδ., προέλαβε (καὶ μσ.) » Κατάρχομαι στεναγμὸν, « Ἐμπ. » Οὐ πρᾶως μοι κατήρξατο, « Ἀπ., μὲ ἄρχισε μὲ τὸ ξύλον. (καὶ ἀπολ.) » Κατῆρξε τῶν ἀπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπῄνεσε πᾶς ὁ χορὸς, « Ἀρστ. 2) (μσ. μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ἀρχίζω διὰ τῶν διωρισμένων θυμάτων τὴν θυσίαν, (ὅθ.) κατασπαλίζω τὸ ἱερεῖον μὲ τὰς σύλας (μαχαίρας), κόπτω καὶ ῥίπτω εἰς τὴν φωτιὰν μέρος τῶν τριχῶν του κτλ., (ἐνίοτε) θυσιάζω, (ἐν γέν.) σφάζω. (συνκδχ.) ἀφιερόνω, καθιερόνω· ἐγκαινιάζω. » Κατάρχομαι τῶν ἱερῶν, « Δμ. » Μὴ κατάρχομαι τοῦ τράγου, « Ἀρστ. » Ἐκέλευσε τοὺς νεανίσκους κατάρξασθαι καὶ καθαρθῆναι πάντας ὡμηστῇ Διονύσῳ, « Ἡλ. (καὶ μσ. ὁστ. ὀργαν.) » Στείχω δ' ἐπ' αὐτὸν, ὡς κατάρξομαι ξίφει, « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοι μέλει, « αὐτ. (καὶ συνκδχ.) » Ὡς καὶ ἡργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας, « Πλ. (ἢ κωμ.) » Σκυτάλην λαβὼν κατῆρξε μου, « Ἀκ., (κοιν.) μὲ ἐγκειροτόνησε, (παρβλ. Ἀπάρχομαι).

Κατ-αρωματίζω, Μ. ίσω. Καταμυρίζω μὲ ἀρώματα.

Κατάσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (κρέατα), σωματώδης.

Κατα-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ κατάσαρκον (σωματώδη), παχύνω. » Περπατῶν σαυτὸν καὶ κατασαρῶν, « Χρσ.

Κατασάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προτ.

Κατα-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταξαίνω.

Κατα-σάττω, Μ. σάξω. Πατόνω καλὰ παραγεμίζω.

Κατα-σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω ὅλως διόλου. (μτγμ. ἐπὶ ὑγρῶν) στερεόνω. (μτφρ. βοῆς) καταπνίγω. (μτφρ.) καταπονῶ, κατευνάζω· ταπεινόνω. (μσ. ἢ πθ.) νικῶμαι, παύω, τελειόνω.

Κατάσβεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ον· κατάπαυσις· ἀφανισμὸς κτλ.
ολόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι
βόλην, κατακαίω· ἀφανίζω.
σις, εως (ἡ) καὶ
σμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ
ίω, Μ. σείσω. Σείω δυνατὰ, σείων
κάτω· συνταράττω· κατατρομάλλ, μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω σηπρός τινα κουνῶν τὸ χέρι μου. (ἐμεθῶ μὲ ὑπερβολὴν, κονδυλώ ἀπὸ θύσι.
σμένω, Μ. υνῶ. Σεμνοποιῶ τι
πολλὰ, ὑπερσεμνύνω.
εύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ὁρμῶ
ω) πρὸς τὰ κάτω. » Χερσὶν ὁμόρ-
κατεσσύμενόν περ (ὁρῶτα,« Κόϊντ.
ήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω καλά.
σημαίνω, ανῶ. Σημαδεύω καλά,
ω σημάδι «ἴς τι· βουλλόνω, σφρα-
ἢ. (μσ.) εἰκάζω· συμπεραίνω· παρῶ.
σημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων εὐκρισημασίαν, σημαίνων ἀκριβῶς τὸ γμα.
σήμω, Μ. σήψω. Σαπίζω τι (Τὸ ά- » νὰ σαπήσῃ) ὅλως διόλου. ‖. (ὁ δ'. Κατασίσηπα ἔχει πθ. σημασ. καὶ σμ. ἀντὶ ἐνς.).
σθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατίζω ὅλως λου, ἐξασθενίζω.
σθμαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ γεν.) Φυσῶ τὰ ἐπάνω εἴς τι ἢ κατά τινας.
σιγάζω, Μ. άσω. Κάμνω (διάζω, σιτζω) τινὰ νὰ σιωπήσῃ· (μτφρ.) τευάζω, καθησυχάζω.
σιγάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Σιωὅλως διόλου, φυλάττω ἄκραν σιωσιγάζω. 2) (μτδτ.) ἀντὶ Κασιγάζω.
σιδηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ντακτύλιον (Καπλαδίζω) μὲ σίδηρον.
σιελίζω, Μ. ίσω. Λλείφω ὅλον μὲ λον, καταλιύνω.
σκελίζω, Μ. ίσω, Κωμ. Κατατρώγω
ῶν τι (π. χ. τυρὶ) τῆς Σικελίας.
σκιλλαίνω, Μ. ανῶ. Καταχλευάζω, μφῶ, καταρίζω.
τάσιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ σιμός.
τα.σιυάζω, Μ. άσω ἢ
σοίνομαι, Μ. σινοῦμαι, Π. καταπτω.
σκεπάζω, Μ. σκάσω. Κουτσκίνω
σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ ἐπάνω τι. (μτφρ.) κυματίζω. » Λευκαὶ μὲ σκαίρουσιν ἔθειραι, « Ἐπγρ., (ἴδε σκαίρω).
σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὅλως ου, σκάπτω βαθὺ ἐ· σκάπτων κρηω (ἀνατρέπω) ἐκ θεμελίων, κατεθαφίζω. » Τὰ τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες εἰς ἔδαφος, « Θκ.
Κατα-σκαριφόω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω ('σὰν τὴν ὄρνιθα) μὲ τὰ 'νύχια μου ἢ τσουγγρανίζω.
Κατασκαφὴ (ἡ). τὸ κατασκάπτειν, κρήμνισμα ἐκ θεμελίων, κατεδάφισμα· ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις. » Ἰλίου κατασκαφὰν, « Κύρ. 2) Π. θάψιμον, παράχωμα· τάφος. » Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς, « Σοφ.
Κατασκαφὴς, έος (ὁ, ἡ). κατεσκαμμένος, κατεδαφισμένος· ἀφανισμένος. 2) σκαμμένος (ἢ παραχωμένος) βαθειά. ‖. » Οἴκησις—, « Σοφ., ὁ τάφος.
Κατα-σκεδάζω καὶ
Κατα-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω καὶ (Ἀττ.) σκεδῶ. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ πρόθετ. ἐκ δ'.) Χύνω τι ἐπάνω εἰς· περιχύνω. » Ἐτόλμησαν δὲ καὶ Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἀμίδας κατασκεδάσαι,« Δ. Χρσ. (καὶ μτνμ.) » Πᾶσαν ὕβριν αὐτοῦ κατασκεδαννύντας, « Πλ. 2) (μτνμ.) διαβάλω. » Λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασται, « Ασ., ᾄδεται, διεδόθη.
Κατασκεδῶ, ᾷς, ᾷ. Ἀττ. ἀντὶ Κατασκεδάσω, μέλλ. τοῦ Κατασκεδάννυμι.
Κατα-σκελετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκελετὸν ἀπὸ τὴν λιγνάδα, κατατήκω, καταξηραίνω. » Ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελετευμένον, « Φίλ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ μεγαλοφρῆ.. ταῖς τεχνολογίαις κατεσκελετευμένα, « Λογγ.
Κατασκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ μεγάλα (μακρυὰ) σκέλη, (μτνμ. ἐπὶ ὕφ. λόγου) συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς σχοινοτενεῖς περιόδους, (ἐπμ.) ἄτονος, ἄχαρις, ἡ· 2) πολλὰ λιγνὸς (ξηρὸς), κατεσκελετευμένος, [ἐκ τοῦ
Κατα-σκέλλω, Μ. σκελῶ. Κατατήκω, κατοξηραίνω· (συνκβχ.) ταλαιπωρῶ, κατατυραννῶ. (ὁ πρκ. [ἔκλαμδ. ἀντὶ ἑνς] Κατέσκληκα ᾖ ὁ υόρ. Κατέσκλην, ἔχουν πθ. σημασ.).
Κατα-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), προφυλάττω.
Κατα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (Στοχάζομαι, Ἐξετάζω) μὲ προσοχήν· Κατασκοπεύω. » Προστάτειλε κατασκεψομένας δύο ναῦς, « Πλθ.
Κατα-σκεπὼ (παρτ. Κατέσκεπον), = Κατασκεπάζω.
Κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κάμνω, φθειάνω, κτίζω. (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω· προμηθεύω· ἁρματόνω· στολίζω, συγυρίζω· κατορθόνω· πλάττω (ψευδῶς)· συστήνω, ὀργανίζω. ἐφευρίσκω. (ῥτρ.) ἀποδεικνύω (δι' ἐπιχειρημάτων). γυμνάζω. » Κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς οἰκονομίαν, « Πλ. ‖. (μσ.) κατοικῶ, (κατὰ λέξ.) τυποθετῶ τὰ σκεύη μου πουθενά. ἀνοίγω ἐργαστήρι, (συνκβχ.) μετέρχομαι τὴν τέχνην μου. » Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχιῶν πολλοί, καὶ ὡς ἑκαστός που δύνατο, « Θκ. » Κατασκευάζεσθαι, ὡς αὐτοῦ που οἰκήσοντας, « Ξεν. » Τέχνην μυρεψικὴν κατασκευάζομαι, « Ασ.
Κατα-σκευαστίω (χ. Μ.). Προπαιδῶ ἢ ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάσω (νὰ φθειάσω, νὰ κατορθώσω κτλ.).
Κατασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐργόχειρον, οἰκοδόμημα. (μτφρ.) τρόπος, τέχνασμα, ἐπίνοια· σόφισμα. ‖. (πλθ.) τὰ σκεύη (ἐπιπλα) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ 'νοικοκυρεϊόν.
Κατασκευασμὸς (ὁ). = Κατασκευὴ, (μυρ. μτφρ.) ἐπίνοια, σκευωρία, τέχνασμα.
Κατασκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων (κατορθόνων κτλ.), ((ἴδιοτ.) ἐφευρετὴς (σκευωρίας).
Κατασκευαστικὸς, ἡ, όν [ᾷ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν (κατορθόνειν, ἀποδεικνύειν κτλ.). » Λόγος —, « Χρσ., ὁ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδεικτικός.
Κατασκευαστὸς, ἡ, όν. Κατασκευασμένος διὰ τέχνης, χειροποίητος ὄχι φυσικός. » Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὅσον ἑξοίσει αὐτῶν ἕκαστος,« Ἀρστ., βαλμένοι ἐπίτηδες.
Κατασκευάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατασκευαστὴς.
Κατασκευὴ (ἡ). φθειάσιμον· ἑτοίμασμα, ἑτοιμασία· ἁρμάτωμα· συγύρισμα, τοποθέτησις (σκευῶν)· καλλωπισμὸς· ὀργανισμὸς· σκευωρία κτλ. (συνκβχ.) οἰκοδόμημα. ἀποσκευή. 'νοικοκυρειὸν. » Κατασκευῇ, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, « Ἰσκρ. » Εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λῃφθείη δὲ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, « Θκ. » Παυσανίαν, ὁρῶντα τὴν Μαρδονίου κατασκευὴν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ παραπετάσμασι ποικίλοισι κατεστευασμένην, « Ἡρ. » Τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ δυνάμενος ἁλύπως χρῆσθαι, « Ξεν., (ὁμοιον τῷ) » Μόνος ἀεὶ χρῆσθαι ταῖς ὑπὸ θεοῦ κεκραμέναις ὥραις πεφυκὼς, « Πλ. (καὶ τῷ) » Θεοῦ κατασκευὴν βίῳ δόντος τριαύτην, « Κύρ. (ᾗ μτνμ.) (» Λογον) ἁπλοῦν καὶ ἄνευ κατασκευῆς, « Δίλ., χωρὶς τέχνην, ἀκαλλωπίστως.
Κατασκεψις, εως (ἡ). τὸ κατασκέπτεσθαι, ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις ἢ ἐξέτασις· κατασκοπεύσις.
Κατ-ασκίω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω ἐντελῶς, ἐξασκῶ.
Κατα-σκηνάω(νίω;)-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ήσομαι ᾗ
Κατα-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (πρόθετ. ἢ ἐπίρ.) Στήνω τὴν σκηνήν μου (Κωνεῶμαι, Μένω, Στρατοπεδεύω) πουθενά. ὑπάγω εἰς τὴν σκηνήν (εἰς τὸ κατάλυμά) μου. ‖. (ἐνίοτε μτδτ.) δέχομαι εἰς τὴν σκηνήν (εἰς τὸν οἶκόν) μου τινά.
Κατασκήνωμα (τὸ), Π. σκήπασμα· κατασκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκούομαι δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι· (μτφρ.) παραλῶ ἐπιμόνως τινά, (κοιν.) πέφτω ἐπάνω τινός. » Ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λεῳὸς, « Σοφ. 2) (συνήθ. ἀλλ. μὲ δοτ. ἢ προ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

θιτ. αἰτ. ἐκ δ') πίπτω (ῥήγνυμαι) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) καταντῶ εἰς. » Λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι, « Πλ. » Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε, « Ἡρ. « Κατέσκηπτε γὰρ (τὰ νόσημα) ἐς τὰ αἰδοῖα καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ ἐς πόδας, « Θκ., (κοιν.) ἐκτυποῦσε. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Πρὶν κατασκῆψαί τινα, « Εὐρ., πρὶν ξεθυμάνῃ κατά τινος. « Ὁ πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψε, « Δ. Ἁλ. » Κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα., « Παρθ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἔρινύων, αὐτοῦ που κατασκήψαντες, « Ἠλ., (παρθλ. Ἐπισκήπτω).

Κατάσκηψις, εως (ἡ). τὸ κατασκήπτειν (ἐπιπίπτειν μὲ ὁρμὴν). προσβολὴ (ἀσθενείας κτλ.)· τέλος, ἔκβασις (;).

Κατα-σκιάζω καὶ Π. Κατα-σκιάω, Μ. άσω. Σκιάζω (ἐν γέν. Σκεπάζω) τι ὅλως διόλου. » Κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν (οἱ κλάδοι τοῦ ἐρινεοῦ), « Ὀδ. Μ.

Κατα-σκίδναμαι, Π. ἀντὶ Κατασκεδάννυμαι.

Κατάσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκιαζόμενος ἀπό, καὶ Π. κάμνων) παχὺν ἴσκιον. (ἐν γέν.) σκεπασμένος ὅλως διόλου ἀπό. (μὲ δοτ.) » Κήρυκα.. κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας, « Αἰσχλ. (καὶ σπνγ., γεν.) » Κράναν τ' αἰγείροιο κατάσκιον, « Ἐπγρ.

Κατα-σκιρόω (σκιῤῥόω)-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω ὅλως διόλου.

Κατα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πηδῶ (Χορεπηδῶ) ἐπάνω εἴς τι· (μτφορ.) καταφρονῶ, περιπαίζω, (παρθλ. Κατορχέομαι).

†Κατα-σκληνεύω, Μ. τύσω, γλσ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασκελετεύω.

Κατασκόπευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κατα-σκοπεύω, Μ. εύσω, = Κατασκοπέω καὶ Κατασκέπτομαι. (κυρ.) παρατηρῶ (παραμονεύω) ὡς κατάσκοπος.

Κατα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος· (ἐπμ.) παρατηρῶ καλὰ (μὲ ἀκρίβειαν)· παραφυλάττω· (ἐπὶ κακοῦ) κατασκοπεύω.

Κατασκοπὴ καὶ

Κατασκόπησις, εως (ἡ). τὸ κατασκοπεῖν, παρατήρησις προσεκτικὴ ἢ ἐπὶ κακῷ, κατασκόπευσις.

Κατασκοπικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κατασκοπήν.

Κατασκόπιον (τὸ). (κυρ. πλοῖον) διωρισμένον πρὸς κατασκοπὴν (κατασκόπευσιν), (Γαλλ.) avisо.

Κατάσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκοπῶν (παρατηρῶν μὲ προσοχήν, παραφυλάττων κτλ.). ‖ (οὐσ. ἀρσ.) ὁ σελλομένος πρὸς κατασκόπευσιν, (Ἰταλ.) spione, (Τυρκ.) τασίτης.

Κατα-σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω τι ὅλως διόλου ἢ κακὴν κακῶς, διασκορπίζω, Διαῤῥίπτω.

Κατα-σκοτίζω, Μ. ίσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου.

Κατα-σκυθρωπάζω (καὶ) -σκυθρωπάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Σκυθρωπάζων δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου κατά τινος.

Κατα-σκυλεύω, Μ. εύσω. Δαφυραγωγῶ (Σεγυμνόνω) ὅλως διόλου.

Κατα-σκύλλω, Μ. σκυλῶ. Καταξεσχίζω, χαλνῶ ὅλως διόλου.

Κατα-σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ πικρῶς, καταχλευάζω.

;Κατα-σμικρίζω, Μ. ίσω, = Κατασμικρύνω.

Κατα-σμικρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ τινα ὡς σμικρολόγον (φειδωλόν).

Κατα-σμικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω (Παραστήνω) τι ὅλως διόλου σμικρόν (εὐτελές).

Κατάσμυρνος (ὁ, ἡ). γεμάτος (μυρίζων ὅλος) σμύρναν.

Κατα-σμυρνόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταρωματίζω μὲ σμύρναν.

Κατα-σμύχω, Μ. σμύξω. Κατακαίω (κυρ. μὲ κρυφὸν [καπνώδες] πῦρ), (μτφορ.) κατατήκω. » Σεσηρός τι καὶ κατεσμυγμένον ὑπελλείψασα, « Ἡρ., μὲ πικρὸν χαμογέλασμα.

Κατα-σμώχω, Μ. σμώξω, Π. τρίβω (κοπανίζω) καλά.

Κατα-σοβαρεύομαι. Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ πολλὴν σοβαρότητα (ὑπερηφάνειαν) κατά τινος.

Κατα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων φυγαδεύω (πρὸς τὰ κάτω).

Κατα-σοφίζω (καὶ συχνότ. μσ.) Κατα-σοφίζομαι, Μ. ίσω, -όμαι. Νικῶ ἢ Ἀπατῶ ἢ Ἀποφεύγω μὲ σοφίσματα.

Κατασοφισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ σοφισμάτων ἐξαπάτησις ἢ ἀποφυγή.

Κατα-σοφιστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Φιλονεικῶ. (μὲ αἰτ.) Νικῶ σοφιστικῶς (μὲ σοφίσματα).

Κατ-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀγκαλιάζω (Δειξιοῦμαι) τινα φιλικώτατα.

Κατα-σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω ἀσώτως.

Κατα-σπαθίζω, Μ. ίσω. Κατακόπτω διὰ τῆς σπάθης, (Γαλλ.) sabrer. »Τοὺς δὲ πρὸς φυγὴν τρεπομένους κατεσπάθιζον, « Παχυμ.

Κατα-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Καταξεσχίζω.

Κατα-σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Φασκιόνω σφιγκτὰ, καταφασκιόνω.

Κατάσπασις, εως (ἡ). τὸ κατασπᾶν (καθέλκειν), τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω.

Κατάσπασμα (τὸ). τὸ κατασπασθὲν, κομμάτι, ξέσχισμα.

Κατασπασμὸς (ὁ), = Κατάσπασις.

Κατασπαστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασπᾶν (καθέλκειν).

Κατα-σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω εἰς ἀσωτίας (εἰς σπατάλας).

Κατα-σπάω ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) πρὸς τὰ κάτω, Καθέλκω, κατα-βάζω· καταπίνω· κρημνίζω, καταζέφω. » Πόλις κατεσπασμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, « Στρβ. (εἰς τὸν Πορφ., Πτολ., Ἀρμ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασπεύδω).

;Κατα-σπειράω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω καλὰ (σφικτὰ), περιτυλίζω. » Φῶς κατεσπειραμένον, « Ἀρτ., πυκνόν (;).

Κατα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω παντοῦ ἢ κακὴν-κακῶς, (μτνμ.) γεννῶ (εἰς μάτην). 2) = Διασπείρω, διασκορπίζω. » Λευκαί με κατασπείρουσιν ἔθειραι, « Ἐπγρ., (ἴδε Κατασκαίρω).

Κατάσπεισις, εως (ἡ). χυσίμον σπονδῆς, ἢ διὰ φανερίσματος καθιέρωσις (τοῦ ματος), (ὀθ.) ἢ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μέχρι θανάτου ἀφοσίωσις, [ἐκ τοῦ

Κατα-σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω σπονδὴν, χύνω ἐν εἴδει σπουδῆς· φανερώνω, καταβρέχω. (ἰδιαιτ.) καθιερώνω διὰ φανερίσματος τὰ προσδιωρισμένον εἰς ἐκτέλεσιν (ὀθ. ἐν γέν.) ἀφιερόνω (ἢ πεθαίνω μὲ ἀφωσιωμένος) ὅλως διόλου. » Μοῖρα κατεσπείσθη πάς ὁ βίοτος, « Ἐπιτ.

Κατα-σπέρχω, Μ. σπέρξω. Κατεπείγω, ταχύνω. (συνκθ.) παραζαλίζω. » Κατεπρόμάζω, » Ὁρᾶτε ἔργῳ μὲν βραχὺ ἢ, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, « Θεμ. πθ.) » Ὅσον οἷόν τε ἦν. . ἀνθρώπους κατασπερχομένῳ ποῖς ὑπὲρ αἰχμαλώτων καὶ τοῦ ζῆν φόβοις, « Ἰώσ.

Κατα-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Παρορμῶ, ταχύνω. (ἀμτθτ.) βιάζομαι.

Κατάσπευσις, εως (ἡ). μεγάλη βιαίγχυτης).

Κατα-σπιλάζω, Μ. άσω, = Κατασπιλόω 2) ἐπιπίπτω ὡς σπιλὰς (ἄνεμος φνίδιος).

Κατάσπιλος (ὁ, ἡ). πλήρης σπίλων (λίδων).

Κατα-σπιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλερώνω καταλεκιάζω.

†Κατα-σπλεκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλώνω (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας).

Κατα-σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. (εἰς τὴν σκόνην)· φρονεύω, ἀφανίζω (μὲ αἰσχρᾶς ἐννοίας) = Κατελαύνω.

†Κατα-σποδόω ῶ, ώσω, = Κατασπορά

Κατασπορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατασπ

Κατα-σπουδάζω ᾷ (μσ.) -άζομαι, Μ. -ομαι. (μὲ γεν.) Ἐπιμελοῦμαι τιμὴ πολλὴν προαπάλειαν, καταβάλλω πολλὴν σπουδὴν (πολὺν κόπον) διά. (χ. πτ.) σχολοῦμαι ἀνενδότως. (πθ.) εἰμαι ἐπιτετιμένον διηνεκοῦς καὶ συντόνου σπουδῆς (ἐνασχολήσεως), (ὀθ.) » Κατεσπουδασμένος, « Ἡρ., Προκ., πολλὰ πρόθυμος, ῥαστήριος ἢ περισπούδαστος.

Κατασ-σεύομαι. Μ. συθήσομαι, Π. ἀντὶ ταεύομαι, (ὀθ.

Κατάσσυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπίπτων (καταφερόμενος) μὲ ὁρμήν.

Κατ-άσσω, Μ. άξω, = Κατάγνυμι.

Κατασταγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (χύνομαι) ἐπάνω εἴς τι. (μὲ γεν.) » Αἵματος ῥοαὶ τάφου καταστάζουσιν, « Εὐρ. (καὶ χ. πτ.) » Δάκρυα καταστάζοντα, « ‖. (μτθτ.) καταῤῥάντιζω, καταβρέχω (μὲ αἰτ.) » Ἀῤῥῳ καταχάζοντα κάλυκα χθόνα, « Εὐρ.

Κατα-σταθμεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ σε στρατ. εἰς τοὺς σταθμούς (εἰς τὰ κωνικὰ) τῶν, ὅλα κωνάκι· (ἀπὶ ζώων) κλείω (ἐμβάζω) εἰς τὴν σταῦλον, μανδρίζω.

2) καταθλίβω τοὺς πολίτας μὲ τοὺς σταθμοὺς (μὲ κωνάκια).

Κατα-σταθμίζω, Μ. ίσω. Ζυγίζω· μοιράζω μὲ τὸ ζύγι.

Καταταθμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. μοίρασμα μὲ τὸ ζύγι.

Κ. στάκτος (ὁ, ἡ). καταγελασμένος.

Κατα-σταλάζω, Μ. άξω, ᾷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάω-ῶ, Μ. άσω, Π. άντι Κατα-

λτις, εως (ἡ), τὸ καταστέλλειν
ξειν, καταπραΰνειν κτλ.).
λτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν
καταστέλλειν (κατευνάζειν κτλ.),
αὐντικός.
μίζω, Μ. ίσω. Μεταγγίζω τὸν
πό τῶν πίθων εἰς στομνία, (κοινν.)
λλω εἰς μπουκάλια.
μισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
ξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατα-

σειάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω χά-
τρίαν) κατά τινος. Νικῶ διὰ χά-
φατρίας) τὸν ἀντιπολιτευόμενόν
περισχύει ἡ φατρία μου κατὰ τῆς
ἡ κατά τινος.
στατικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς
σταθμεύειν, ὁρμεγερτικός, φα-
κός.
στις ξκαθίστημι], εως (ἡ). (μετβτ.
) Βάλσιμον, τοποθέτησις· (ἰδιαιτ.)
σεως πράξεως (κτλ.) εἰς συνέ-
, (Γαλλ.) audience. διορισμὸς
συρεσίαν), (Γαλλ.) installation
,72). (συνκδχ.) προκαταβολὴ χρη-
ἡ ἡ συνταξις τὴν ὁπ. ἐλάμβανον
ἐκ Δθ. cf Ἱππεῖς. (Γαλλ.) frais d'
ppement. « Κατάσασιν λαμβάνων,
καὶ μαθεῖν τὴν Ἱππικὴν, » Εὐπ.
φίσασθαι τοὺς φυλάρχας ἀπενεγκεῖν
ἱππευσαντας, ἵνα τὰς καταζύσεις
ράξητε παρ' αὐτῶν. » Λσ. 2) ἀμ-
ν ἀτρόπως καθ' ἃν εἶνέ τι διατεθει-
ν, ἡ ζύσις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεται·
ετ.) τὸ πολιτικὸν σύστημα (τὸ εἶ-
τῆς δωικήσεώς) τινός τοπου. » Κο-
ίσει γὰρ ἡ πολιτεία κατάσασις τοιή-
ν ὀλιγαρχίη κτλ., « Ἡρ. » Λέγεις
τὴν πίαν κατάσασιν ὀλιγαρχίαν, «
τ. » Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἄργει
ασάσει, « Θκ. » Λοιμικὴ κατάστα-
« Πλβ. « Ἐγρῆτο δὲ κατασιάσει
ιμάτων τοιῇδε· » Ἡρ. » Λέρος κατά-
ις. « Θηρ., Γαλ. 3) ἡσυχία, κα-
γίασμα. (μτνμ.) τὸ νὰ ἦνέ τις εἰς
φρένας του. « Ὡς περ ἐν καταζυ-
. οὕτω καὶ ἐν μανίᾳ, « Σξτ. » Νυ-
ἐν καταστάσει, « Εὐρ., (παρβλ.
λογ).
στατέον, θετ. τοῦ Καθίστημι.
στάτης, ου (ὁ), (μὲ γεν.) ὁ καθιζῶν
καθεστώτος βάλλων εἰς τάξιν).
στατικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς
καθιστᾶν (κατευνάζειν, καθησυχά-
σαι, συντελῶν πρὸς κατάστασιν (κα-
σαι, ἀποκατάστασιν κτλ.).
στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι κα-
μὲ στέγην.
στέγασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει
στέγη (σκέπη, ὀροφή).
στεγος (ὁ, ἡ), = Κατασεγος· στεγα-
κλεισμένος (σκεπασμένος), (Γαλλ.)
metiquement fermé.
στεγόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστεγά-
κλειω (σκεπάζω) στεγανώς.
στεγος (ὁ, ἡ), σκεπασμένος κέρα-πέ-
μὲ στέγην.

Καταστείβω, Μ. στείψω. Πατῶ ἐπάνω, κατα-
πατῶ.
Κατα-στειχω, Μ. στείξω, Π. άντι Κατέρ-
χομαι, καταιβαίνω· ἐπιστρέφω. » Ἀσκί-
πων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον, « Ἐπγρ.
Κατα-στέλλω, Μ. στελῶ. Χαμηλόνω, κατα-
βάζω· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) κατευνάζω, καθησυχάζω. 2) στολίζω, εὐτρεπίζω, συγυρίζω, ἁρματόνω.
Κατα-στενάζω καὶ
Κατα-στένω, Μ. στενάξω. Στενάζω πικρῶς· (μὲ γεν. ἡ αἰτ.) κλαίω (θρηνολογῶ, ἀναστενάζω) διά. » Τίς ἂν σ' ὀρμώμεναν εἰς προῦπτον ᾅδηνοῦ καταστένοι; « Σοφ.
Καταστεπτέον, θετ. τοῦ Καταστέφω.
Κατα-στερίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄστρα. 2) τοποθετῶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων.
Καταστέρισις, εως (ἡ) καὶ
Κατα-στερισμός (ὁ). ἡ δι' ἀστέρων καταστόλισις. 2) ἡ μεταξὺ τῶν ἀστέρων τοποθέτησις· ἀστροθέτησις.
Κατάστερος (ὁ, ἡ). ὅλος γεμάτος (στολισμένος μέ) ἄστρα· λάμπων ἀπό τὰ πολλὰ ἄστρα.
Κατα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω μὲ πολλοὺς στεφάνους ἢ μὲ μεγαλοπρεπῆ στέφανον.
Καταστεφής, ές (ὁ). σκεπασμένος (ζ. φανωμένος) παντοχόθεν » Ἠμερίδες χλοερῇσι καταστεφέες πετάλοισιν, « Ἀπλν., ξἐκ τοῦ
Κατα-στέφω, Μ. στέψω, = Καταστεφανόω. 2) σκεπάζω παντοχόθεν.
Κατα-στηλιτεύω, Μ. εύσω. Γράφω τι κατά τινος ἐπὶ στήλης, ἀτιμάζω διὰ ζηλοτυπίας· (ἐν γέν.) καταισχύνω, θεατρίζω.
Κατα-στηλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταστηλιτεύω.
Κατα-ζυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω τι ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην μὲ ζύλας. Στήνω ἑκατέρωθεν δημοσίου ὁρόμου ζηλωτικὸς τῶν διαστημάτων ζύλας.
Κατάστημα (τό). παν ὅ,τι κατεστήθη (ἐμαστήθη, ἐτοποθετήθη κτλ.), καθίδρυμα. 2) ἀντὶ Καταστασις (κυρ. τοῦ καιροῦ, τῆς ἀτμοσφαίρας). 3) φρόνημα καθεστικόν, ἐμβρίθεια, ζθένος.
Καταστηματικός, ή, όν. Πλήρης καταστήματος (φρονήματος ἐμβριθοῦς), φύσει καθεζητικὸς (βαρὺς, ἀτάραχος), (Γαλλ.) posé.
Κατάστημος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ πυκνὸν καὶ σύνατὸν στημόνι.
†Καταστηριγμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταζερισμός.
Κατα-στηρίζω, Μ. ίξω, = Κατασκήπτω.
Καταστιγής, ές (ὁ, ἡ), = Κατάστικτος.
†Κατάστιγμα (τὸ). τὸ διὰ στιξεως ἐγχαραγθὲν ἐπανω εἴς τι, ξἐκ τοῦ
Κατα-ζίζω, Μ. ζίζω. Καμνω τι ὅλον ζίγματα, καταζωγραφίζω διὰ τῆς ζίξεως.
Κατάστικτος (ὁ, ἡ) ὅλος (γεμάτος) στιγματα· κατακεντημένος διὰ στιξεως.
Κατα-ζιλβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στιλβόνω καλά.
Κατα-στίλβω, Μ. στίλψω, = Καταλάμπω, ἀκτινοβολῶ· (μτδτ.) καμνω νὰ λάμψῃ. » Πρὶν κατοζιλψαν αἱ λαμπάδες ὑμῶν, « Ὑμ. Ἡμν., κατάπεμψον.
Κατα-στοιχείζω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Κατα-στοιχίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω ἢ Διδάσκω ἢ Συνθέτω τι στοιχειωδῶς (κατὰ τὰ πρῶτα στοιχεῖα), (ὀθ. ζωγραφ.) = Ἐγχωγραφῶ, σχεδιάζω.
Καταστολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ καταστέλλειν (κατευνάζειν κτλ.), καθησύχασις (κυρ.) χαμήλωμα (καταβασμα) τοῦ ἐνδύματος, τὸ νὰ φορῇ τις πλατὰ καὶ μακρυὰ φορέματα, (ἐν γέν.) ἐνδυμασία. (συνκδχ.) μεγαλοπρέπεια· σεμνότης, συστολὴ· τρόπος καθεστηκώς, ἐμβριθεια· ἀταραξία. « Καταστολὴ πρός οὐδὲν ἐκταραττομένη πάθος ἐν τῷ λέγειν, « Πλ. (καὶ πλθ.) « Ἦρχε μου καταζολὸς ποιήσας ὡς σοφὸς, « Ἐπικτ., μὲ ὕφος σοβαρὸν, (κοινν.) μὲ κάμνεις τὸ βαρύ.
Κατα-στολίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Στολίζω) ἀπό πάνω ἕως κάτω.
Κατα-στομίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινός, τὸν ἀποστομόνω.
Καταστομίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιστομίς (κυρτοῦ αὐλοῦ), (παρβλ. Φορβειά καὶ Ὑφόλμιον).
Κατα-ζομόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀκονίζω καλῶς.
Κατα-στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Κατα-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. = Καταζένω.
Κατα-στορέννυμι, Μ. στορέσω. Στρώνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνω εἰς, στρώνω (σκεπάζω ἀπὸ πάνω) μὲ· στρώνω (ξἁπλόνω) κατὰ γῆς, φονεύω, (μτνμ.) γαληνίζω. (μτφορ.) κατευνάζω, καταπραΰνω.
Καταστόρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. πλάγιατμα (« Τῶν ἁμπέλων—, « Γεωπον.). κατάπαυσις « Παθῶν—, « λξ.
Κατα-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) Βλέπω ἢ ρίπτω εἰς τὸ σημεῖον (μτφορ.) ἐπιτυγχάνω (εὑρίσκω) ἐξ εἰκασίας, μαντεύω, συμπεραίνω. » Πόθεν δ' ἐγὼ καταστοχάζομαι τοῦτος; « Πλδ. (συγνότ. δὲ γεν.) » Οἱ δὲ τοῦ μέλλοντος συνίσει καταστοχάζονται, « Σθ., ὀθην.
Καταστοχασμός (ὁ). συμπερασμὸς ἐξ εἰκασίας· ἐπιτυχία.
Καταστοχαστής, οῦ (ὁ). ὁ συμπεραίνων ὀρθῶς, εὑρίσκων τὴν ἀλήθειαν ἐξ εἰκασίας. » Δεινοὶ δὲ ἄνθρωποι τοῦ μέλλοντος καταστοχασταί, « Σθ.
Καταστοχαστικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστοχάζεσθαι (συμπεραίνειν κτλ.).
Κατα-στραγγίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω ὅλως διόλου, ξιζουμίζω.
Κατα-στράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω δυνατὰ ἢ κατά τινος, ἀπτράπτων φωτίζω ἢ θαμβόνω τινά, καταρομάζω ἢ καταρωτίζω μὲ τὴν λάμψιν ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν.
Κατα-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἐκστρατεύω κατά τινος· (ἐν γέν.) ἀνταγωνίζομαι. 2) (μὲ αἰτ.) περιέρχομαι τόπον τινὰ ὡς στρατιώτης. « Κατεστρατευμένος ἐκ πολλοῦ τὸν Πόντον, « Ἐπκτ.
Κατα-στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ καὶ Νικῶ τὸν ἐχθρὸν διὰ στρατηγήματος.
Καταστρατηγία (ἡ). ἡ διὰ στρατηγήματος ἐξαπάτησις καὶ καταπολαισις τοῦ ἐχθροῦ.
Καταστρατοπεδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ τοὺς (καὶ μσ. Τοποθετοῦμαι ὡς) στρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιώτ. εἰς (ἡ ὡσείς) στρατόπεδον, (πορθλ. Κατασταθμεύω).
Κατα-στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταπυρανώ, καταβασανίζω.
Καταστρεπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταστρέφειν.
Κατα-στρέφω, Μ. στρέψω (πθ. ἤμαι. πρκ. Κατέστραμμαι, ἀόρ. Κατεστράφην κ.λ.). (σπντ.) Στρέφω (Κλώθω) καλά. « Νῆμα—,» Θκρ. 2) (συνήθ.) στρέφω (γυρίζω) τὸ ἐπάνω κάτω, ἀναποδογυρίζω. » Κἂν ἢ δικέτυλος λήκυθος, καταστρέφω, « (Σωτάδ. παρ') Ἀθ., τὴν ἀδειάζω. » Ἀναφέρεται (ὁ ναυτίλος) κατεσχαμένῳ τῷ ὑστράκῳ, « Ἀρστ. 3) (συνκδχ.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, (μσ.) κυριεύω, καθυποτάσσω. » Εἶλε τὴν Κύπρον καὶ κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Οἱ Δυσὶ κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων, « αὐτ. » Ἀποστάντες δὲ ὄπισω κατεστράφθησαν, μάχῃ νικηθέντες, « αὐτ., (παρθλ. Ἀναστρέφω καὶ Ἀνατρέπω). 4) πελειόνω μτβτ. χἀμτβτ.) (θθ. μετὰ καὶ χ. τοῦ Βίον) ἀποθνήσκω (μὲ αἰτ. προθετ.) καταντῶ. » Καταστρέφω τὸν λόγον, « Πλ., (καὶ ἀμτβτ.) » Τοῦ ἐναυτοῦ καταστραφέντος, « Παυσ. (καὶ μσ.) » Εὖ τὴν νόσον καταστρέψαι, « Εὐρ., οἰκονόμησέ την φρόνιμα ὡς τὸ τέλος. (καὶ προθετ.) » Ἐς ὕδρωπα κατέστρεψεν ἡ νοῦσος, « Ἀρετ. » Αἱ φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι, « Πλ. ‖. (πθ.) » Λέξις κατεσταλμένη, « Ἀρστ., ἡ κομματική, (ἀντιθ. τῷ Εἰρομένη). 5) (σπν.) ἀντὶ Ἐπιστρέφω, (Αδ.).
Κατο-στρηνιάω-ῶ, Μ. ἀσω. (μὲ γεν.) Ἀπειθῶ (κυρ. ὡσὰν τὸ ζῶον ὅταν δὲν δέχεται τὸ χαλινάρι ἢ τὸν ζυγὸν) κατά τινος.
Καταστροφή (ἡ), τὸ καταστρέφειν, ἀνατροπή, ἀναποδογύρισμα· τέλος, λύσις (δράματος)· (μετὰ καὶ χ. τοῦ Βίου) θάνατος· ὑποδούλωσις, καθυπόταξις.
Καταστροφικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει καταστροφῆς (δραματικῆς).
Κατάστρωμα (τό), στρωσίδι, σκέπασμα (στρώματος). 2) (συνήθ.) τὸ πάτωμα τοῦ πλοίου, (Ἰταλ.) ἡ κουβέρτα, ἐκ τοῦ
Κατα-στρώννυμι, Μ. στρώσω = Καταστορέννυμι, στρώνω (ἀπλόνω, κατὰ γῆς, (συνκδχ.) σκοτόνω· στρώνω τὸ ἔδαφος μὲ (φύλλα κτλ.)· (μτνμ.) κατευνάζω κτλ. (μτγν.) ἐγγράφω, καταχωρίζω. » Κατεστρωμένον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἐρεννίου Φίλωνος, « Εὐς.
Κατάστρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῷ προηγ., στρῶσιμον (ἐξάπλωμα) κατὰ γῆς, στρῶσιμον (σκέπασμα) ἀπὸ πάνω μέ, κτλ.
Καταστρωτέον, θετ. τοῦ Καταστρώννυμι. » Τὸ ἔδαφος πλίνθοις καταστρωτέον, « Γεωπον.
Κατα-στυγέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Κατέστυγον), Π. τρομάζω ἢ λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν, φρίττω, ἀποστρέφομαι. ‖. (μτθτ. μόναν εἰς τὸν ἀόρ. ά.) καθιστῶ τινα μισητὸν ἢ φρικώδη (ἀποτρόπαιον).
Κατα-στιγνάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι
Κατάστυγνος (ὁ, ἡ). πολλὰ ακυθρωπὸς, πρίλυπος.
Καταστύφελος καὶ Κατάστυφλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τραχὺς (σκληρὸς), κατάξηρος.
Κατα-στύφω, Μ. στύψω, Κάμνω τι ὅλως διόλου στυφὸν (καὶ μτφρ.) στυφνὸν, δύστροπον. » Τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρὸν καὶ κατεστυμμένον, « Πλ., ἡ πικρία τοῦ ἤθους, ἡ δυστροπία.
Κατα-στωμύλλω καὶ (συχνότ. μα.) Καταστωμύλλομαι, Μ. υλῶ, -οῦμαι. Ῥητορεύω (ἀκαίρως), φλυαρῶ, πολυλογῶ, (κοιν.) κόπτει ἡ γλῶσσά μου 'σὰν τὸ ψαλίδι. » Φλήναφόν τινα (καὶ) κατεστωμυλμένον, « Εὐσ.
Κατα-συβωτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καὶ παχύνω 'σὰν τὸν χοῖρον.
Κατα-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Γδύνω (Ξεγυμνόνω) ὅλως διόλου.
Κατα-συλ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω συλλογισμὸν κατά τινος, νικῶ διὰ συλλογισμῶν.
Κατα-συρίττω, Μ. ίξω. (μὲ γεν.) Σφυρίζω κατά τινος, (συγγ. τῷ -
Κατα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι κατὰ γῆς ἢ πρὸς τὰ κάτω· σβαρνίζω, ξεσχίζω· λεηλατῶ, διαρπάζω. (πθ. ἐπὶ ποτ.) καταῤῥέω. » Τῆς διὰ μεσσατίης καταύρεται ὕδατα Ῥήνου, « Διον.
Κατασφαγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
Κατα-σφάζω (ἡ Αττ.)-σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω 'σὰν τὸ πρόβατον, φονεύω.
Κατασφακτικὸς, ή, όν. Ἐπιῤῥέπης ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασφάζειν, αἱμοβόρος, φονικός.
Κατα-σφαλίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Κλείω τι ἀσφαλέστατα· σφαλνῶ καλά. (συνκδχ.) ἐξασφαλίζω.
Κατ-ασφαλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) μὲ ἄσφαλτον.
Κατα-σφάττω, Μ. σφάξω, = Κατασφάζω.
Κατα-σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Σφενδονῶ κατά τινος, πετροβολῶ μὲ τὴν σφενδόνην· (μὲ αἰτ.) σφενδονῶν καταβάλλω.
Κατα-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω σφερά, σφίγγω μὲ ξυλοκάρφια. (μτφρ.) στενοχωρῶ, (συγγ. τῷ
Κατα-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μὲ σφῆνας δένω σφικτὰ· ἑνόνω ἐντελῶς, συναρμόζω.
Κατα-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω δυνατά, Καταβλίβω.
Κατάσφιγκτος (ὁ, ἡ), πολλὰ σφιγκτὸς (σφιγμένος), στενός.
Κατάσφιγξις, εως (ἡ). σφίγξιμον δυνατόν.
Κατα-σφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).
Κατα-σχάζω, Μ. άσω. Χαράζω μὲ ξυράφι ἢ νυστέρι· κάμνω ὅλον χαραγματιάς.
Κατάσχασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ κατασχάζειν, χάραγμα (μὲ τὸ ξυράφι). » Σίκυος τῷ ἰνίῳ προσβάλλειν μετὰ κατάσχασ. « Ῥοῦφ.
Κατάσχασμα (τό). χαραγματιὰ (μὲ ξυράφι ἢ νυστέρι).
Κατασχασμὸς (ὁ), = Κατάσχασις.
Κατασχαστέον, θετ. τοῦ -
Κατα-σχάω-ῶ, Μ. σχάσω, = Κατασχάζω.
Κατα-σχ. εὐιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ ὅ,τι τύχει (ὅ,τι μὲ καταλάβῃ) κατά ἢ περί τινος, Καταψεύδομαι.
Κατα-σχέθω, Π. ἀντὶ Κατέχω.
Κατασχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατέχω.
Κατάσχεσις, εως (ἡ). τὸ κατασχεῖν ἢ κατασχεθῆναι, πιάσιμον· κράτησις, ἐμπόδισμα· κυριεύσις· κυριότης (κτήματος) (παρθλ.) Κατοχή. » Ἔδωκεν αὐτοῖς κατάσχεσιν ἐν γῇ Λίγύπτου, « Γρ.
Κατασχετέος, α, ον, θετ. τοῦ Κατέχω.
Κατασχετικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κατέχειν.
Κατα-σχετλιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Μονῶ (Ἀγανακτῶ) κατὰ τινος, (συγγ. τῷ Καταχεβιάζω).
Κατάσχετος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος, κυριευμένος, ἐνθουσιασμένος (μὲ δοτ. ἢ ἐπιστρεν.) » Μανίαις (»' Ἐκ νυμφῶν) —, « Συμπαυσ.
Κατα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω σχῆμα μορφὴν εἴς τι, μορφόνω, σχηματοποιῶ.
Κατ-ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φέρομαι πολλὰ ἄσχημα (μὲ πολλὴν περιφρόνησιν) κατά τινος.
Κατα-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ὅλον διόλου, κάμνω κομμάτια.
Κατάσχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ἀρχ.
Κατάσχισμα (τὸ), τὸ κατασχισμένον μέρος ἢ κομμάτι, σχίσιμον.
Κατάσχιστος (ὁ, ἡ). κατασχισμένος, ταξεσχισμένος.
Κατα-σχολάζω, Μ. άσω. Χάνω εἰς ράθυμον (τὸν καιρὸν)· (μὲ γεν.) φλυαρῶ κατά τινος (πρὸς διασκέδασιν, ἵνα περάσῃ ὁ καιρός).
Κατ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολῶ (ἐμποδίζω) τινα ὅλως διόλου ἢ ἀπὸ ἀσχολῶ) ‖ (μσ. ἢ πθ.) εἰρίσκομαι εἰς πολλὴν ἢ ἀδιάκοπον ἀσχολίαν.
Κατασχόμενος, η, ον, μσ. ἐ
Κατασχών, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κατέχω.
Κατα-σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μέγα σωρόν, ἐπισωρεύω.
Κατ-ασωτεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Καταδαπανῶ ἀσώτως, κατασπαταλῶ εἰς ἀσωτίας.
Κατα-σώζω (Ἰων. ἀντὶ Κατα-σψίζω), Μ. σώσω. Τρίβω (Ἀλέθω, Κοπανίζω, Χτυπῶ) (συγγ. τῷ) Κατασμώχω.
Κατα-ταινιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζωλίζω καὶ ταχύθεν μὲ ταινίας.
Κατατάκερος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ταλαιπωρημένος (λυωμένος, χυλωμένος).
Κατατακτέον, θετ. τοῦ Κατατάσσω.
Κατα-τάμνω, Δ. ἀντὶ Κατατέμνω.
Κατα-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Καταπίνω.
Καταταξεῖς, Δ. ἀντὶ Καταταξίεις, β' πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Καταττήκω.
Κατάταξις, εως (ἡ) τὸ καταστῆσαι, κατατάττεσθαι, τοποθέτησις, κτλ.
Κατα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράσσω ὅλως διόλου, προξενῶ (βάλλω εἰς) μεγάλην ταραχὴν (σύγχυσιν, ἀνησυχίαν) κάμνω (φέρω) ἄνω-κάτω.
Κατα-ταρταρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταρῶ μνίζω εἰς τὸν τάρταρον.
Κατάτασις, εως (ἡ)· τὸ κατατείνειν ἢ καταπείνεσθαι, τέντωμα δυνατὸν ἢ πολὺ τὰ κάτω· σύντονος (ἄκρα) προσπάθεια κτλ.
Κατατάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἐπιτίθε

(εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον)· διαιρῶ τάξεις (εἰς τάγματα), διορίζω τὸν εἰς τὴν δεῖνα τάξιν, ἢ καθένα εἰς ἀειρὰν (εἰς τὸν κατάλογον), συναριθμῶ, καταγράφω. 2) (μσ. Νμ.) παρατίθεμαι εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τὸν χῆρι (ἐν γέν. ἀσφαλίζω τὸν δανειστὴν διά) τὴν διαφιλονεικουμένην ἀξίαν. « Κατατάξασθαι τοῖς φυλέταις ὑπὲρ τοῦ ὁρίσματος, « Δημ.

Κατα-ταχύνω, Μ. ὑνῶ, =Κατασπεύδω, Καταχέω.

Κατα-τέγγω, Μ. τέγξω. Καταβρέχω, καταυσκεύω.

Κατα-τεθραμμένος [καταθρέφω], ἐπίρ. -ως. Πολλὰ θαρρετὰ, μὲ ἄκαιρον τόλμην.

Κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω δυνατὰ ἢ πρὸς τὰ κάτω· ἐκτείνω (καὶ ἁλλ. ἢ ἀποτ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως εἰς. «Τείνει κατ-τείνοντα εἰς θάλασσαν, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Λόγων κατατεινομένων, « Ὀρ., διεξοδικῶν. (καὶ ἁλλ.) «Ὁ λέων κατατείνας, καὶ οὐ πηδᾷ· τὸ δὲ σῶμα συνεχώς, ὥσπερ κυνὸς ἐστι κατατεταμένον, « Ἀρστ., τρέχει χωρὶς νὰ πηδᾷ. (καὶ μτγν.) « Κατατείνων λέγειν, « Πλάτ., ὁμιλῶ χωρὶς διακοπήν, μακρηγορῶ. 2) τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐμποδίζω· (ἀμτθτ. ἢ ἁλλ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιτείνω. 3) κατατυραννῶ, βασανίζω. « Κατέτεινέ με πάλιν διηγούμενος τὴν μάχην, « Λθν. 4) βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ, προσπαθῶ. « Εἰ κατατείνεται ὑπὲρ μιᾶς βώλου πρὸς τοὺς γειτνιῶντας, « Θμστ.

Κατα-τειχίζω, Μ. ίσω, =(ἢ ἀσφαλμ. ἀντὶ Κατατειχίζω.

Κατα-τειχογραφέω-ῶ, ἀσφαλμ. ἀντὶ Κατατειχογραφῶ.

Κατα-τελέω, ἀσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ τέλεα.

Κατα-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προσ.) Πεθαίνομαι, καταντῶ.

Κατα-τεμαχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω εἰς τεμάχια (τμήματα), κομματιάζω, κατακόπτω.

Κατα-τέμνω, Μ. τεμῶ, (ἐν γέν.)=Καταδιαιρῶ εἰς πολλὰ τμήματα (« Δῆμος [ἡ πόλις] δῶδις κατατέτμηται, « Δημ.)· κατακερματίζω· (ἰδιαιτ.) κατατέμνω τὴν γῆν (νὰ ἀνοίξω μετάλλειον, Καταπέρτω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω κατὰ πολλά.

Κατα-τερσαίνω, Μ. ανῶ, Ἀττ. ἀντὶ Καταστερσαίνω.

Κατα-τέρσομαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταστέρσω

Κατα-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. κάμνω, κατασκευάζω.

Κατα-τέρπω, Μ. ψω. Σκεπάζω ὅλως διόλου μὲ στάκτην (τέφραν). 2) κάμνω (μεταβάλλω εἰς) στάκτην, Ἀποτεφρόω.

Κατα-τεχνάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω (Κατασκευάζω) διὰ τῆς τέχνης μου.

Κατατεχνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πολλὰ τεχνικός· μὲ πολλὴν τέχνην καμωμένος.

Κατα-τεχναλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Προσδιορίζω τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ἀνάγω τι εἰς (τὸ περιγραφὼ κατὰ) κανόνας.

Κατάτεχνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τέχνως. Πολλὰ τεχνικός, μὲ πολλὴν τέχνην καμωμένος. (ὁθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) δεδιασμένος, ἐπιτετηδευμένος. »Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν ἡ κατατέχνων εἰς τὸν ἀπτόμενον ἦθος καὶ πάθους λόγον μεταδῶσι, « Πλ.

Κατα-τήκω, Μ. τήξω. Λυδνω (κυρ. καὶ μτγν.) ὅλως διόλου (συνκδχ.) καταδαπανῶ. (μτφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πθ.) μαραίνομαι (φθείρομαι) ὁλότελα, ἐξασθενῶ.

Κατα-τίθημι, Μ. κατα-θήσω (ἀόρ. Κατέθηκα κτλ.). Βάλλω (Ἀφίνω) τι κάτω (κατὰ γῆς) ἢ ἐπάνω ἢ μέσα εἰς τι. «Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ γθονὸς, « Ἰλ. Γ. »Καί μ' εὐδοντ' ἐν νηῒ ἄγοντες, κάτθεσαν ἐς Ἰθάκην, « Ὀδ. Π. « Στέφανον καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον. « Θκρ. «Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἃ δ' ὑπέσχο, ποῖ καταθήσεις; « Σοφ. (καὶ μσ.) » Ἱερὰ κατέθεντο ἐπὶ βωμῶν, « Θκρ. 2) (συνκδχ.) ἐγγύω, ἀφίνω· παραιτῶ. «Καταθεὶς τὰ ὅπλα, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Κοτύθου θυμάτιον, « Ἀρστ. (ᾧ μτγν.) «Καταθέσθαι τὴν μυναρχίαν, « Πλ. 3) βάλλω τι κάτω ὡς τροφὴν· πληρόνω ἐπὶ χεῖρος (εἰς μετρητὰ) «Χρήσεις καταθεῖναι ἀθλοις, « Θκρ. » Σύριγγα καθεῖσην, τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθήσω, « αὐτ. » Εἰ μὴ καταθήσεις δυο ἀργυρᾶς, « Ἀριστοφ. » Μηδὲν καταθεὶς αὐτῶν, « Ξεν. (παρβλ. Καταβάλλω). 4) κάμνω τι τὸ ὁπ. νὰ μένῃ (νὰ στέκῃ) διὰ πάντα· (ἐν γέν.) πράττω, κατορθόνω, οἰκονομῶ, διορθόνω. » Σόλων νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκε, « Ξεν. » Ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, « Ἰλ. » Σπονδὰς (» Πείραν) καταθῆναι, « Ὑπ., Γργ. (καὶ μσ.) » Μεγάλην χάριτα καταθέσθαι, « Ἡγ. (καὶ μὲ δοτ.) » Χαριν τῇ πολει καταθέσθαι, « Ασ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Ἔγθραν φανερὰν πρὸς ἐκείνους καταθέσθαι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Συμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, « Θκ., οἰκονομουμένης. 5) (μσ.) βάλλω τι νὰ μένῃ πουθενὰ δι' ἄλλον καιρὸν, ἀποταμιεύω· βάλλω ὡς παρακαταθήκην. « Ταστίρεις τὰς ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθ, « Ὀδ. Σ. » Τροφὴν κατατίθεσθαι, « Ξεν. » Δεόμενοι προαιρούντας τοὺς πολεμίους, τὴν λείαν ἅπασαν κατεθέντα εἰς τοὺς ἀσπογγίτονας, « αὐτ. (ᾧ μτγν.) » Δεῖαν κατατίθεσθαι, « Θκ. 6) (ἐν γέν.) βάλλω τι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν· οἰκονομῶ, διαθέτω. » Βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, « Ἰσκρ. (καὶ περιφρ.) »Κατατίθεμαί τινα ἐν ἀμελείᾳ, « Δῆ.

Κατα-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γέν.) Χέζω (Τσιρλίζω) ἐπάνω εἰς.

Κατα-τίλλω, Μ. τιλῶ. Κατατσουκαδῶ, ξεφτίζω. «Ῥάκος παλαιὸν—, « Ἱππκρ.

Κατα-τιτραίνω καὶ

Κατα-τιτράω, Μ. κατα-τρήσω. Κατατρυπῶ, διατρυπῶ.

Κατα-τιτρώσκω, Μ. κατα-τρώσω. Καταπληγόνω.

Κατα-τιτύσκομαι (χ. Μ.), Π. σημαδεύω (σαγιττεύω) κατά τινος.

Κατα-τοιχογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γράφω κατὰ τινος εἰς τοὺς τοίχους· τοιχοκολλῶ σάτυρικ, (Ραλλ.) placarder, (παρβλ. Κατασκηλιτεύω).

Κατα-τοκίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω (Καταπτωχύνω) τινὰ ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερβολικῶν τόκων.

Κατα-τολμάω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ ἀπαρ.) Ἀποτολμῶ. (μὲ γεν ἢ αἰτ. ἁλλ.) ἀψηφῶ, περιφρονῶ.

Κατατομή (ἡ). τὸ κατατέμνειν, κόψιμον. 2) (συνκδχ.) ἐντομή, γραμματιά. 3) μέρος τι τοῦ (Ἀττικοῦ ἰδίως) θεάτρου, ἡ ὀρχήστρα ἢ τὸ διάζωμα.

Κατα-τονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξαντῶ.

Κατάτονος (ὁ, ἡ), [καταπίνω], πολλὰ κάτω τραβηγμένος (καταβαθμένος), χαμηλότερος ἀπ' ὅσον πρέπει.

Κατα-τρέυω, Μ. εὐσω. Κτυπῶ (Καταπατῶ) μὲ τὰ τζέρ μου.

Κατα-τορνεύω. Μ. εύσω. Τορνεύω ἐντελῶς, ἐξεργάζομαι διὰ τοῦ τόρνου.

Κατα-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τι μὲ τραγικὴν ἔμφασιν (μὲ ὑπερβολὰς), ἐκτραγῳδῶ.

Κατα-τραυματίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω, (μτγν.) κατατρυπῶ.

Κατα-τρέπω ᾗ (μπ.)-τρέπομαι, Μ. τρέψω, -ομαι. Τρέπω ἐντελῶς εἰς φυγὴν (τὸν ἐχθρόν), κατατραπόνω.

Κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Κατέδραμον). Τρέχω κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω τρέχων. » Καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἀνοιξον, « Ἀρχφ. « Ἐμπορίους.. εἰς ἃ σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης κατατρέχουσιν οἱ πλεονται εἰς Ἰταλίαν, « Πλδ. 2) (συνθ.) τρέχω κατά τινος, καταδιώκω· λεηλατῶ τόπον τινὰ ἐσβάλλων (κυρ. μὲ ἱππικόν)· (ἐν γέν.) προσβάλλω· (μτγν.) καταφέρομαι ἐγγράφως ἢ προφορικὸς κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου. » Πολλὰ καὶ τὸν Καίσαρα κατέδραμε, « Δ. Κάσ. « Πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος, « Ἀθ.

Κατάτρησις [κατατιτράω], ως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα. κατατρύπημα. « Τέρητζων ἐστιν ὁδὸς κατάτρησις ἀπὸ φιθορᾶς, « Γαλ. 2) (συνκδχ.) τρύπα, χάσμα. « Αἱ τῶν σεηκίων (ἴσ. σφηκίων) κατατρήσεις, « Ἡσ. « Πύκνωμα κισσήρεωδὲς τοῖς κατατρήσεσι, « Πλ.

Κατα-τριακοντουτίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.). Μεταχειρίζομαι ὡς πόρνας τὰς τριακοντουτίδας σπανδάς.

Δημόσια-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατατριβή (ἡ), = Κατάτριψις· (ἰδιαιτ.) φυσιασίδωμα· (μτφρ.) ἀφανισμός, ὄλεθρος, ἡ χρονοτριβή ματαία. « Διογένης τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβὴν ἀπεκάλει, « Ἀρτ., [ἐκ τοῦ
Κατα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς, τρίβω δυνατά· (συνκδχ.) φθείρω διά τῆς τρίψεως, (ἐν γέν.) καταδαπανῶ· καταπονῶ, ἐξασθενίζω, (πθ.) ἀφανίζομαι, ἀποκάμνω, (παρβλ. Ἐπιτρίβω καὶ Κατακνίζω).
Κατα-τρίζω, Μ. τρίξω. Φωνάζω δυνατά (σὰν τὸν ποντικόν, τὴν νυκτερίδα κτλ.).
†Κατατρίχιος (ὁ, ἡ). λεπτὸς σὰν τρίχα.
Κατάτριψις, εως (ἡ)· τὸ κατατρίβειν ἢ κατατρίβεσθαι, τρίψιμον δυνατά, (συνκδχ.) χάλασμα, λυώσιμον· ἀφανισμός.
†Κατα-τροπόομαι-οῦμαι, Μ. ωσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Κατατρέπω, κατατροπόω, [ἐκ τοῦ
†Κατάτροπος (ὁ ἡ).= (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατάβροπος, κατωφερὴς· ῥέπων (βλέπων) πρὸς φυγήν.
†Κατατρόπωσις, εως (ἡ). τροπὴ (νίκη) ἐντελής.
Κατα-τροχάζω, Μ. άσω, = Κατατρέχω, τρέφομαι (τρέχω) ὡς τροχός, κυκλοφορῶ.
†Κατα-τροχίζω, Μ. ίσω. Φονεύω διὰ τοῦ (ξ)τροχοῦ ἢ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης.
Κατα-τρύζω, Μ. τρύξω, (κατὰ λξ.)=Κατατρίζω· (μὲ γεν.) φλυαρῶ κατά τινος, τὸν ζαλίζω μὲ τὰς φλυαρίας μου.
Κατα-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κατατιτράω.
Κατα-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντρυφῶ, ἀπολαμβάνω· ἐνδιατρίβω ἀσμένως εἴς τι. (μὲ γεν.) » Τοῦ τῆς ἱστορίας λωτοῦ κατατρυφᾶν τοὺς φιλολόγους διδόντες, « Εὐς.
†Κατατρυφή, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρυφή.
Κατα-τρύχω καὶ Κατα-τρύω, Μ. τρύσω, = Κατατρίβω, (μτφρ.) Καταβλίβω, παρενοχλῶ, καταβαρύνω· κατατυραννῶ, κατακυρἀζω· (πθ.) ὑποφέρω μεγάλην ταλαπωρίαν (κακοπάθειαν). » Ὕσαν δὲ μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρύσθαι (ἄλλ. κατατετρῦχθαι) ὑπὸ τῆς πορείας, « Ξεν.
Κατα-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Κατέτραγον κτλ.). Τρώγω ὅλως διόλου, (κοιν.) τρώγω ὡς τὰ κοκκάλον, (μτφρ.) ἀφανίζω, καταναλίσκω. » Τὸν Μίλωνα ταῦρόν φασι καταφαγεῖν, « Δθ. (ᾧ κατὰ τμσ.) » Ἐπὰν κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθὸς καὶ αὐτήν. « Ἰλ. Β. » Καταφάγεται αὐτὸ ὁ σκώληξ, « Γρφ. « Σῦς κατέφαγε τὸ ὁλοκαύτωμα, « αὐτ. (ᾧ μτνμ.) » Ὑ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, « αὐτ.
Κατα-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Κατέτυχον κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχάνω· ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω.
Κατα-τυπόω-ῶ, Μ. ωσω. Τυπόνω (Ἐντυπόνω) κατὰ βάθος.
Κατα-ὑπωσις, εως (ἡ). ἡ κατὰ τύπους ἐκθεσις, μίμησις.
Κατα-τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Τυραννῶ ἀπανθρώπως, καταθλίβω διὰ τῆς τυραννίας μου.
Κατατυρος (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος) τυρί.
Κατα-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὅλως διόλου, ἀπατυφλόνω.
Κατα-τωθάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) = Καταγελῶ, περιπαίζω.
Κατ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω.
Κατ-αυγάζω, Μ. άσω, = Κατελάμπω, φεγγοβολῶ, ἀκτινοβολῶ· (μτθτ.) καταλαμπρύνω· καταφωτίζω. » Ἡλίου τὰς ἀκτῖνας καταυγάζοντος, « Ἰλ. 2) (μτφ.) βλέπω, θεωρῶ, καθορῶ. « Φῶς ὁ λόγος ἀνθρώποις, δι' οὗ καταυγαζόμεθα τὸν θεόν, « Κλμ.
Καταυγασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔλλειψις, καταφώτισις.
Καταυγαστειρα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ
Καταυγαστὴρ (ὁ), Π. ὁ καταυγάζων (καταφωτίζων, καταλαμπρύνων).
Καταύγεια (ἡ), μεγάλη λάμψις, φῶς ζωηρὸν, [ἐκ τοῦ
; Καταυγὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης αὐγῆς (φωτὸς, φέγγους)· καταφωτος.
Κατ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κοινοποιῶ τι πρὸς βλάβην τινός, προδίδω μυστικὸν, καταμηνύω, (παρβλ. Κατειπεῖν).
Καταύδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διακήρυξις· (ἐν γέν.) κραυγὴ· φωνασκίαι.
Κατ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ αὐθάδειαν ἢ ἰσχυρογνωμίαν κατά τινος· ἀντιτείνω αὐθαδῶς.
Κατ-αυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξουσιάζω.
†Καταῦθι, Π. ἀντὶ Καταυτόθι, ἐκεῖ, αὐτοῦ, εἰς τὸ ἴδιον μέρος, εἰς τὸν τόπον, (ὀρθότ. διγρημ. Κατ' αὐθι).
Κατ-αυλακίζω, Μ. ίσω, = Καταλακίζω.
Κατ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ἐμπροσθέν τινος τὸν αὐλὸν, διασκεδάζω ἢ ἐνθουσιάζω τινὰ μὲ (ἢ ὡσὰν μὲ) τὸν αὐλὸν, (ἐν γέν.) Καταθέλγω. (πθ.) τέρπομαι ἀκούων παιζόμενον ἐμπρός μου τὸν αὐλὸν· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀντιχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ. » Ἡ δὲ νῆσος κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο, « Πλ.
Καταύλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ διασκέδασις ἢ ἐνθουσίασις.
Κατ-αυλίζομαι, Μ. ισομαι. Αὐλίζομαι (Μένω, Κωνεύω) πουθενά.
†Κάταυλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Κατηυλημένος.
2) (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) Καταπεπταμένος, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Καταύλαιας).
Καταυστηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ αὐστηρός.
†Καταύστης [καταὼ], ου ἡ οῦ (ὁ). ὁ καταναλωτὴς (καταξηραντὴς), ἀφανιστής.
†Καταυτικα, ἐπίρ. Π. τώρα ἀμέσως (παρευθύς), (εἰς τὸν Θκρ. ὀρθότ. διγρημ. Κατ' αὐτίκα, τῆς προθ. ἀναφερόμ. εἰς τὸ ῥῆμα).
†Κατ-αυτό, ἐπίρ. ἀντὶ Κατ' αὐτό, παρομοίως, ἀπαραλλάκτως, ἠ· τῷ ὄντι, ἀκριβῶς.
†Καταυτόθι, ἐπίρ. Π. (ᾧ Ισ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κατ' αὐτόθι, Ζ. Καταῦθι.
†Κατ-αυχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταναυχέομαι.
Καταυχένιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος. » Πλουκαμος— , « Ἐπγρ.
Κατ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) καυχῶμαι (κομπάζω) διά τι.
Καταυχμος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου αὐχμώδης, (ξηρὸς, ἄνυδρος).
Κατα-ὑω, Μ. αύσω, Π. καταχαίω, (μτφρ.) ἀφανίζω.
; Καταφαγᾶς, ᾶ (ὁ) καὶ
; Καταφαγάς, άδος (ὁ, ἡ). πολυφάγος, λίμαργος, ἀχόρταγος, [ἐκ τοῦ
Καταφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ κατατρώγω ἢ Κατεσθίω.
Κατα-φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Καταλαμπρύνω. » Λαμπάδες μυριοπλήθεις τὴν δορὰν κατεφαίδρυνον, « Γργ.
Καταφαίην, εὐκτ. τοῦ Κατάφημι.
Κατα-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι καλὰ (καθαρά)· ὁμοιάζω κατά πολλὰ φαίνομαι πολλὰ πιθανός.
Καταφαμίαδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Καταγαμίζω.
Καταφάνεια (ἡ), τὸ νὰ ἠνέχτης·
Καταφανὴς, έος (ὁ, ἡ). φαινόμενος· ἁπλὰ πολλὰ φανερὸς, προφανὴς, ὁλόφανος· » Ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν περιτειχισμένῳ μὲν, καταφανεῖ δέ, « Ξεν. « Μὴ καταφανεῖς γένωνται.. ἑρπηθρεύοντες, « Θπμπ.
Κατα-φαντάζω, Μ. άσω. Παρίστανω ἐναργῶς, ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερὸν ὅλως διόλου.
Καταφαντικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ἁρμόδιος εἰς τὸ καταφαίνειν ἢ κατασκευάζειν, καταρτικὸς.
Κατάφαντός [κατάφημι], η ή ός, ὁν ἢ ον. Τὸν ὁπ. δύναται ἡ πρᾶξις ὁμολογήσῃ τις ὡς βέβαιον (νὰ ἐπιφέρῃ καταφατικῶς), (παρβλ. Ἀπόφαντος).
Καταφανῶς, ἐπίρ. Πολλὰ φανερὰ· φανερῶς, ὀφθαλμοφανῶς.
Κατάφαρκτος (ὁ, ἡ), Αττ. ἀντὶ Κατάφρακτος.
Κατα-φαρμακεύω, Μ. εύσω καὶ
Κατα-φαρμάσσω, Μ. άξω. Καταφαρμακώνω· καταγοητεύω, καταμαγεύω· δίδω πολλὰ ἰατρικὰ (εἰς τὸν ἄρρωστον).
3) καταφυκιοδονῶ.
Κατάφασις, εως (ἡ). τὸ καταφάσκειν· βεβαίωσις, συγκατάθεσις.
Κατα-φάσκω, = Κατάφημι.
Κατα-φατίζω, Μ. ίσω. Ὑπάγομαι (ἀδ. ζω) μετὰ βεβαιότητος, βεβαιόνω μὲ ὅρκου.
Καταφατικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ σημαίνων (ἐκφράζων) κατάφασιν, ὑπέρ τικὸς συγκαταθέσεως.
Κατα-φαυλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου φαῦλον (πυπαρὸν, πρόστυχον, σμικρύνω, ἀτιμάζω, ἐλαττώνω, ἐξευτελίζω).
†Κατα-φεγγω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασκοτίζω.
Καταφέρεια (ἡ), = Κατωφέρεια, ἐλαφρότης.
Καταφερὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κατωφερὴς, ἐλαφρὸς τοῦ
Κατα-φέρω, Μ. κατ-οίσω (ἀόρ. Κατήνεγκα, πθ. πρκ. Κατενήνεγμαι, ἀόρ. ἠνέχθην κτλ.). Φέρω τι πρός τὰ κάτω, καταιβάζω. » Ἄχος με κατενήνεγκε δόμον Ἄϊδος εἴσω, « Ἰλ. Χ. 2) καταβάλλω· ὁρμήν· ῥίπτω, κρημνίζω· (καὶ πθ.) φέρομαι κάτω χωρὶς νὰ θέλω, πίπτω· βυθίζομαι. » Καταφέρειν (μετὰ πλοῦτον) πληγήν, « Πλ. » Σκάπτει.. μέχρι θείας καταφέρων, « Ἀκ. (καὶ πθ.) « Ὅταν ἐνεχθέντος τοῦ πύργου, « Πλ. « Ὅπου ἐς οὗ ὁ ποταμὸς καταφέρεται, « Ἡρδ.
« Ὅν ἐν τῷ πυρέσσειν αἱ κοιλίαι καταφέρονται, « Ὁρειθ., ἔχουν διάῤῥοιαν. » Τῶν ὑῶν τὸ μὲν ἀπυδὲν ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται (κάτω), « Γεωπον. » Εἰς Ὕπνον (» Εἰς χόρον [καὶ τρ. Ι» Εἰς πόθη) καταφερόμενος, « Λξ. » Αὐχένα καταφερόμενος, « Πλ., ὁ κοντεύων νὰ πέσῃ(;). « Καταφερομένου τοῦ ἡλίου, « Θρρ., δύοντος. 3) πληρώνω εἰς μετρητὰ, καταβάλλω. « Τάλαντον παρήνεγκε, « Πλθ. 4) (μσ. ἢ πθ.) ἔρχομαι (φθάνω) εἴς τὸν λιμένα, κατάγομαι. « Καὶ λέμβος ἄρτι κατενέφερετο, « Ἰλ. 5) ῥέρομαι μὲ ὁρμὴν κατά τινος, (μτρρ.) ἐλέγχω πικρῶς, (ὀθ. Καταφορὰ).
Κατα-φεύγω, Μ. φεύξομαι, (μὲ αἰτ. πρωτ.) Φεύγω πρὸς τινα ἢ εἰς μέρος τι νὰ γλυτώσω.
Καταφευκτήριον (τὸ). μέρος πρὸς καταφυγὴν, καταφύγιον.
Καταφευξις, εως (ἡ), = Καταφυγὴ, καταφύγιον.
Κατάφημι, Μ. φήσω. Λέγω (ἀποφασίζω καὶ ὡρισμένως) τὸ Ναί, βεβαιόνω (ὁμολογῶ) ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, συγκατανεύω.
Κατα-φημίζω, Μ. ίσω (πθ. πρκ. Καταπεφήσμαι)· Διαδίδω φήμην, διαθρυλλῶ, διασημίζω· (μὲ γεν.) κηρύττω τι περὶ ἢ κατά τινος· διασημίζω. 2) ἀφιερόνω (εἰς τὸ δνομά τινος), καθιερόνω. « Θρόνον ἐλεφάντινον καταπεφημισμένον, « Πλ.
Κατα-φήμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν φήμην, διαφημισμένος.
Κατα-φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω ἔξαφνα προφθάνω· προλαμβάνω.
Κατα-φθείρομαι, Π. ἀντὶ Καταφθάνω.
Κατα-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου, διαφθείρω, ἀφανίζω.
Κατάφθιμένος, η, ον, Π. πθ. ὑπερσ. ἀντὶ ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταφθίω.
Κατα-φθινύθω-ω, Μ. ήσω (ὀθ. ὁ πρκ. Κατηφθινηκώς), καὶ
Κατα-φθινύθω, Μ. φθίσω, Π. = Καταφθίω.
Κατα-φθίνω, Μ. φθιῶ, Π. ἀντὶ Καταφθείρομαι, γάνομαι· ὅλως διόλου ἢ κατ' ὀλίγον, ἀφανίζομαι, τελειόνω, ἐκλείπω, ἀφθίτομαι, χαλῶ. ||· (μτθτ. ἀντὶ Καταφθίω, Μ. φθίσω, Π. ἀντὶ Καταφθείρω, χάνω, ἀφανίζω· καταρτῶ, καταναλίσκω. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ. καὶ πθ. ἢ ἀπλ.) χάνομαι, ἀφανίζομαι, τελειόνω, ἀπόλλυμαι, « Ἴλιος κατέφθιτο, « Ὀδ. Δ., ἐτελέσθη ἡμέρα κατέφθιτο, « Ἡσ. Θ., ἐτελέσθη ἡμέρα ἱερὰ τοῦ ἡλίου κατέφθιτο, καὶ νὺξ ἐπῆλθε, « Αἰσχύλ., ἐξέλιπεν. » Ὡς καταφθίσθαι ὠκυβόμενος (ἀντὶ Κατεφθιμένος), η, ον. Ἀναιμένος, ἀφανισμένος, τελειωμένος· ἀπεθαμένος. » Νεκύεσσι καταφθιμένοισιν, « Ὀδ., Α.
Κατα-φθορὰ (ἡ), [καταφθείρω]. παντελὴς φθορὰ, ἀφανισμός· διαφθορὰ· ἐξουθένωσις, καταισχύνη.
Κατα-φθορεύς, έως (ὁ), = Καταφθορικός.
Κατα-φθορικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ γενόμενος μὲ καταφορὰν, ἀφοδρὸς, ὁρμητικός· (ὀθ. ἰατρ.) ληθαργικός.
Κατάφορος (ὁ, ἡ), = Κατωφερὴς, Εὐκατάφορος· (συνκδχ.) τετραγμένος, ἀνήσυχος.
Κατα-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω παρὰ πολὺ, καταφορτάνω.
†Καταφορτικὸς, ἡ, όν. Πολλὰ φορτικὸς (βαρὺς, ἐνοχλητικὸς), ἢ ἀσφαλμ. ἀντὶ Καταφορικός.
Καταφορτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πολὺ (βαρειὰ) φορτωμένος, καταφορτωμένος.
Καταφορώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καταφορικός.
Κατάφραγμα (τὸ). [καταφράσσω]. χαράκωμα, ὀχύρωμα· (ἐν γέν.) σκέπασμα ἢ κτίριον στερεὸν διὰ προφύλαξιν.
Κατα-φράγνυμι, Μ. φράξω, = Καταφράσσω.
Κατα-φράζομαι, Μ. άσομαι, Π. κατανοῶ, παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, καλοστοχάζομαι.
Κατα-φράζω, Μ. άσω, Π. λέγω (διηγοῦμαι) παντοῦ ἢ μὲ ἀκρίβειαν.
Καταφράκτης [καταφράσσω], ου (ὁ). θώραξ ὁλοσίδηρος.
Κατα-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Συλλογίζομαι ἢ Ἀποφαίνομαι φιλοσοφικῶς κατά τινος. (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν σοφίαν (κατὰ τὴν φρόνησιν).
†Κατα-φλάω-ῶ, Μ. άσω, Αἰολ. ἀντὶ Καταθλάω, κατακόπτω, κατασυντριβω.
Κατα-φλέγω, Μ. φλέξω. Κατακαίω, πυρπολῶ.
Κατάφλεκτος (ὁ, ἡ). κατακαῦμένος.
Κατα-φλεξι-πολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταφλέγων τὰς πόλεις.
Κατάφλεξις, εως (ἡ), τὸ καταφλέγειν, πυρπόλησις.
Κατα-φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φλυαρῶ κατά τινας, ζαλίζω μὲ τὰς φλυαρίας μου.
Κατα-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφοβίζω. ||. (μσ. αὐτπθ.) φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κατατρομάζω.
Κατάφοβος (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μέγαν φόβον, καταφοβισμένος, κατατρομαγμένος. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Οὕτως ἦσαν κατάφοβοι τοὺς ἐλέφαντας, « Πλθ., ἀντὶ Κατεπεφόβητο.
Κατα-φοβάζω, Μ. άσω. Κατενθουσιάζω· ὁμιλῶ (προφητεύω) μὲ μέγαν ἐνθουσιασμόν.
Κατα-φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω (Βάφω) τι κατακόκκινον.
Κατα-φοιτάω (καὶ Ἰων. -έω) -ῶ. Μ. ήσω. Καταιβαίνω (συχνάκις).
Καταφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταφοιτάω, καταίβασμα, κάθοδος.
Κατα-φονεύω, Μ. εύσω. Φονεύω μὲ σκληρὸν τρόπον ἢ χωρὶς ν' ἀφήσω κάνενα.
Κατάφονος (ὁ, ἡ). ἄξιος φονευ(θανάτου).
Καταφορὰ (ἡ), [καταφέρω]. πέσιμον (καταίβασμα, κτύπημα) ὁρμητικὸν· βασίλευμα τοῦ ἡλίου· (ἰατρ.) τάσις βιαία καὶ ἀκατανίκητος πρὸς ὕπνον, (σχεδὸν) ληθαργία, κάρωσις. (μτφρ.) ἀφοδρὰ (κωμ. κατὰ τοῦ ἀντιδίκου) προσβολὴ (ἐπιπλῆξις).
Κατα-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σύρω, Κουβαλῶ) τὸν κατήφορον, καταβάζω.
Καταφορικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ γενόμενος μὲ καταφορὰν, ἀφοδρὸς, ὁρμητικὸς· (ὀθ. ἰατρ.) ληθαργικός.
Κατάφορος (ὁ, ἡ), = Κατωφερὴς, Εὐκατάφορος· (συνκδχ.) τετραγμένος, ἀνήσυχος.
Κατα-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω παρὰ πολὺ, καταφορτάνω.
†Καταφορτικὸς, ἡ, όν. Πολλὰ φορτικὸς (βαρὺς, ἐνοχλητικὸς), ἢ ἀσφαλμ. ἀντὶ Καταφορικός.
Καταφορτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πολὺ (βαρειὰ) φορτωμένος, καταφορτωμένος.
Καταφορώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καταφορικός.
Κατάφραγμα (τὸ). [καταφράσσω]. χαράκωμα, ὀχύρωμα· (ἐν γέν.) σκέπασμα ἢ κτίριον στερεὸν διὰ προφύλαξιν.
Κατα-φράγνυμι, Μ. φράξω, = Καταφράσσω.
Κατα-φράζομαι, Μ. άσομαι, Π. κατανοῶ, παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, καλοστοχάζομαι.
Κατα-φράζω, Μ. άσω, Π. λέγω (διηγοῦμαι) παντοῦ ἢ μὲ ἀκρίβειαν.
Καταφράκτης [καταφράσσω], ου (ὁ). θώραξ ὁλοσίδηρος.
Κατάφρακτος (ὁ, ἡ). ὁλοσιδήρωτος (καταπαμένος μὲ σίδηρον κτλ.) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· θωρακισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, (ἴδε Ἰλ. Θ'. ιε'), [ἐκ τοῦ
Κατα-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Σκεπάζω, Ὀχυρόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· θωρακίζω ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.
; Καταφρονέστερον, ἐπίρ. Καταφρονητικώτερον, μὲ πλειοτέραν καταφρόνησιν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφανέστερον).
Κατα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ ἀρχαιότ. αἰτ.) Φρονῶ κακὰ (σμικρὰ, εὐτελῆ) περί τινος, φρονῶ ὅτι εἶνε τίποτε (τὸ οὐδέν), ἀψηφῶ, περιφρονῶ. » Καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε, « Σὐρ. « Κρυὸς ᾧ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν, « Ἡρωδ. 2) (μὲ ἀπαρ.) φρονῶ μετὰ βεβαιότητος (ἔχω πεποίθησιν) ὅτι, (ἐν γέν.) φρονῶ, νομίζω, ὑπολαμβάνω. » Καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι, « Ἡρ. 3) (ἀπν. μὲ αἰτ.) καταναῶ, παρατηρῶ (μὲ προσοχὴν), καλοστοχάζομαι· (ἁπλ.) βάλλω κατὰ νοῦν, σχεδιάζω. » Καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, « Ἡρ. (ὀθ. 4) (χ. πτ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἐντελῶς εἰς τὸ φρόνημά μου, φρονῶ, (ἐναντ. τῷ Παραφρονῶ). » Ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν, « Πλ.
Καταφρόνημα (τὸ). τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ καταφρονῶν τι, φρόνημα τὸ ὁπ. ἐμπνέει εἰς τινα ἡ συναίσθησις τῆς ὑπεροχῆς του, θάῤῥος, πεποίθησις.
Καταφρονηματίζω, Μ. ίσω. Πληρῶ καταφρονήματος.
Καταφρόνησις, εως (ἡ). τὸ καταφρονεῖν, περιφρόνησις, ἀψηφησία.
Καταφρονητὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταφρονῶν (παραφρονῶν) τι.
Καταφρονητικὸς, ἡ, όν. Ὑπερβατὸς εἰς τὸ καταφρονεῖν, θρασὺς, αὐθάδης.
Καταφρονητικῶς, ἐπίρ. Μὲ καταφρόνημα· (ἀψηφητέως), μὲ περιφρονητικὸν τρόπον.
; Καταφρονις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Καταφρόνησις, εως, ἴδε Φρόνις.
Καταφροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω κατὰ πολλὰ, εἶμαι εἰς μεγάλην φροντίδα· μελετῶ (σπουδάζω) κατὰ βάθος, καλοσυλλογίζομαι· 2) (κωμ. μὲ αἰτ.) καταβαπανῶ εἰς ματαίας φροντίδας (ἐξ αἰτίας κενεσπουδίας).
Καταφρύαγμα (τὸ). ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, μεγαλαυχία, [ἐκ τοῦ
Κατα-φρυάσσομαι(ττομαι), Μ. άξομαι. (κωμ. ἐπὶ ἵππ.) Φυσῶ (Χαμετίζω) κατὰ τοῦ χαλινοῦ. (συνήθ. μτφρ.) ἀπειλῶ, μεγαλαυχῶ, αὐθαδίζω, φέρομαι μὲ ὑπερηφάνειαν κατά τινος.
Κατα-φρύγω(φρύσσω, -ττω), Μ. φρύξω. Ξηροφρύνω, κατακαίω, κατεξηραίνω.
Κατα-φυγγάνω, Μ. φεύξομαι, = Καταφεύγω.
Καταφυγὴ (ἡ)· τὸ καταφεύγειν. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ
Καταφύγιον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγει τις, τόπος καταφυγῆς· (μτνμ.) μέσον πρὸς σωτηρίαν.
Καταφυλάδην, ἐπίρ. Κατὰ φυλὰς, κατὰ γένη.
Κατα-φυλάσσω(ττω), Μ. ξω. Φυλάττω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλά (μὲ προσοχήν)· παρατηρῶ, παραφυλαττω.
Κατα-φυλλοροέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω (χόνοται) ὅλως διόλου τὰ φύλλα μου, (μεταφορ.) μαραίνομαι, παρακμάζω.
Κατάφυλλος (ὁ, ἡ). γεμάτος φύλλα (λαχανικά). «Κῆπος—,» (Στράττ. παρ' Ἀθ.
Καταφύξιμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναταί τις νὰ καταφυγῇ, ἁρμόδιος διὰ καταφύγιον.
Κατα-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Κατέφυν), = Φύομαι, γεννῶμαι.
Κατα-φυράω-ῶ, Μ. άσω, = Φυράω, ζυμόνω καλά.
Κατα-φύρω, Μ. φυρῶ. Καταμολύνω.
Κατα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ γεν.) Φυσῶ ἐπάνω εἷς τι. (μὲ αἰτ.) Φυσῶν γεμίζω τι μὲ αἶρα, φουσκόνω, (παρβλ. Ἐμφυσάω).
Καταφύσημα (τὸ). φύσημα ἀπάνω τινός· φρύσκωμα.
Κατάφυσις, εως (ἡ), = Ἔμφυσις.
Καταφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα-φυτεύω, Μ. εὔσω. Φυτεύω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ πιάσῃ (νὰ αὐξήσῃ)· γεμίζω τόπον τινὰ ἀπὸ φυτὰ (ἀπὸ φυτεῖας), τὸν κάμνω κατάφυτον. «Τὴν ἀγορὰν πλατάνοις καταφυτεύσας,» Πλ.
Κατάφυτος (ὁ, ἡ). ὅλος φυτευμένος, γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) φυτά.
Κατα-φυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τόπον τινὰ κατάφυτον διὰ τῆς καλλιεργείας μου.
Κατα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ (κάμνω νὰ ἀντηχῇ ἀπὸ) τὰς φωνάς μου.
Καταφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κατα-φωράω-ῶ, Μ. άσω. Πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐξελέγχω, ἀποδεικνύω (ἔνοχον). (ἐν γέν.) κατανοῶ· ἀνακαλύπτω, ξέκ τοῦ
Κατάφωρος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ· (ἐν γέν.) προφανὴς, ἀποδεδειγμένος.
Κατο-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἐντελῶς, κάμνω τι πλῆρες φωτός.
Κατα-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ γεν.) Χάσκω κατά τινος, τὸν περιγελῶ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.
Κατα-χαίρω, Μ. χαρήσομαι, (μὲ γεν.) Χαίρω διά τι ἢ κατά (διὰ τὴν δυςχίαν) τινος, Χαιρεκακῶ, Ἐπιχαίρω.
Κατα-χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω χάλαζαν (ἢ λίθους κτλ. ὡς χάλαζαν) κατά τινος.
Κατα-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Καταιβάζω τι ἀπὸ πουθενὰ μὲ τὸ σχοινί. «Σχοίνοις ἑαυτὸν διὰ τοῦ τείχους καταχαλάσας,» Ξεν.
Κατα-χαλκεύω, Μ. εὔσω. Δουλεύω τι μὲ τὸ σφυρὶ ἢ μὲ τὸ πῦρ ὡσὰν χάλκωμα. 2) = Καταχαλκόω. «Τὸν τοῦτον καταχάλκευσαν θυρίσι,» Ἡρακλ., τὸν ἔκλεισαν παντοχόθεν μὲ σιδηρένια παράθυρα.
Κατάχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος γεμάτος ἢ σκεπασμένος ἀπὸ χαλκόν (καὶ συνηθ.) ἀπὸ στρατιώτας ὡπλισμένους.
Κατα-χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ὁλοτρόγυρα μὲ χάλκωμα. «Τὰς στοὰς τοῖς ἐκ τῶν σκύλων προσηλωθεῖσι κατεχαλκώσατο,» Διόδ.

Κατα-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω (Σκαλίζω μὲ τὸ σφυρὶ κτλ.) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Κατα-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν) τι πρὸς χάριν τινός. χαρίζομαι εἷς τινα παρὰ τὸ δίκαιον, (ἐν γέν.) χαρίζω (θυσιάζω) τὰ πάντα. (μὲ αἰτ.) «Κατεχαρ. τὸν ἀγῶνα.» Αἰσχ., παραιτῶ (παραμελῶ) χάριν τινὸς τὴν κρισολογίαν τὴν ὁποίαν ἄλλως ἤθελα νὰ κερδίσω, (ἄλλ. διορθ. Καταχειρίζομαι). (καὶ μὲ δοτ. ἑκ δ'.) «Καταχαριζόμενος τἀληθὲς τοῖς πολίταις,» Αἰλ., δὲν λέγει (θυσιάζει) τὴν ἀλήθειαν πρὸς χάριν τῶν πολιτῶν.
Καταχαριστικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος (Ἐπιρρεπὴς) εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι, ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ χάριν (νὰ χαρίζῃ) εἰς τὸν καθένα.
Κατα-χαριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πλῆρες χάριτος, καθηδύνω.
Κατάχαρμα (τὸ). διὰ τὸ ὁποῖον καταχαίρει τις, πᾶν ὅ,τι γίνεται ἀντικείμενον χαρᾶς εἷς τὸν ἐχθρόν.
Κατα-χάσκω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ γεν.) Κυττάζω τι (ἀπὸ ἐπιθυμίαν) μὲ ἀνοικτὸν στόμα, προσμένω χάσκων, (παρβλ.) Καταχαίνω.
Κατάχασμα (τὸ). χάσμα μέγα. 2) = (ἡ ἰσφαλμ. ἀντὶ) Κατάχαρμα.
Κατα-χασμάομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι. (μτγν.) Σχίζομαι εἰς δύο, ἀνοίγω, σκάνω. 2) (μὲ γεν.) = Καταχαίνω, περιγελῶ χάσκων, ὕθ.
Καταχάσμησις, εως (ἡ), = Καταχήνη.
Κατα-χέζω, Μ. χέσομαι. (μὲ γεν.) Χέζω κατά τινος, τὸν χ. ἀπὸ πάνω ἕως κάτω ἢ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.
Κατα-χειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀφίνω τι ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἀφίνω νὰ μοῦ διαφύγῃ, παραμελῶ, (ἴδε Καταχαρίζομαι). 2) ἀντὶ Διαχειρίζομαι, φονεύω.
Καταχείριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρμόζων (ἐρχόμενος καλὰ) εἰς τὴν χεῖρά τινος, (κοιν.) τοῦ χεριοῦ του.
Κατα-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) Καταδικάζω τινὰ (κυρ. διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν ἢ παμψηφεί) εἰς. «Θάνατον καταχειροτονῆς,» Δημ.
Καταχειροτονία (ἡ). καταδίκασμα (καταψήφισις) διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν.
Κατα-χεύομαι, Μ. εὐσομαι, Π. ἀντὶ
Κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Κατέχεα καὶ Π. Κατέχευα κτλ.). Σύνω τι (κυρ. εἰς πολλὴν ποσότητα) ἐπάνω τινός, περιχύνω· χύνω (καὶ μτνμ. σκορπίζω, ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τι) κατα γῆς. χύνω σωρηδὸν· ἀναλύω. «Ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,» Ἰλ. Π. (ἢ μτνμ.) «Πλοῦτον κατέχευε Κρονίων,» Ἰλ. Β., ἔβρεξε. «Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν,» Ἰλ. Ζ. «Τεῖχος ἀναῤῥήξας, εἰς ἅλα πᾶν καταχεύει,» Ἰλ. Η. (καὶ μτνμ.) «Πέπλον κατέχευεν ἐπ' οὔδει,» Ἰλ. Ε (ἢ μὲ γεν. ἐκ δ'.) «Ὃς σφῶϊν ἔλαιον χαιτάων κατέχευεν,» Ἰλ. Ψ. «Τοῦ δ' ἦμος καταχεῖν ἀρουραίνῃ πλουτυγίειαν,» Ἀρχ. (ἢ μὲ ὀστ.) «Ἀχλὺν οἱ κατέχευεν,» Ὀδ. Π. «Ὄρεσς κορυφῆσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην,» Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ.) «Σφῶϊν λεγχείην καταχεῦαι,» Ἰλ. Ψ. (καὶ αὐτὸ τμτ.) «Ἐμὴ κεφαλῇ κατ' ἀνείδεα χεῦαν,» Ὀδ. Χ. (καὶ μσ.) «Καταχεάμενος χρυσὸν,» Ἤρ. (καὶ πθ.) «Ὁ χώρος ὠστος, ἐν τῷ αἱ ἄκανθαι κατακέχυνται,» Ἤρ., εἶνε χυμέναι σωρηδόν. (ἢ καταχρ) «Ἱστὸς δ' ὅπλα τε πάντα εἰς ἓν κατέχυνθ',» Ὀδ. Μ.
Καταχήνη (ἡ). [καταχαίνω]. περιγέλασμα (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), περιφρόνησις, ὕβρις.
Κατα-χηρεύω, Μ. εὐσω. Διάγω τὸν ἐπίλοιπόν μου βίον ἐν χηρείᾳ, καταγγίσκω χηρεύων ἢ χηρεύουσα.
Καταχής, ἐος (ὁ, ἡ, Δ. ἀντὶ Κατηχής).
Κατα-χθέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταβαρύνω, καταφορτόνω, ξέκ τοῦ
Καταχθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) καταφορτωμένος ἀπό. «Καρπῶν,» Ἀμπ.
Κατα-χθόμαι, Μ. αχθεσθήσομαι, Δημ. (Στενογωροῦμαι) μὲ ὑπερβολὴν, καταθύμομαι μέγα βάρος εἰς τὴν καρδίαν μου.
Καταχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὑπόγειος, ὑπόχθονιος. 2) ἐπίγειος, γήϊνος (ἡ).
Κατα-χιονίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ Κατανίφω.
Κατα-χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω (Περιτυλίσσω) μὲ χλαῖναν.
Κατα-χλευάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ πικρῶς (παρὰ πολύ).
Κατα-χλυαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ. ῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ καταχλευάζειν· κακὸς περιγελαστής.
Κατα-χλύαστος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ καταχλευάζηται, καταγέλαστος.
Κατα-χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐμπατρυφῶ κατά τινος, κατατρυφῶ, κάμνω ἐπίδειξιν τῆς πολυτελείας μου (μαζί μου) ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὸ πεῖσμα τινος.
Κατα-χλοάζω, Μ. άσω. Εἶμαι Κατάχλοος (ὁ, ἡ). καταπράσινος, (ἴδε διορθ. Κατάχαλος).
Κατάχλυσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀχλύος (ὀμίχλης) κατακάλυψις. σκοτείνιασμα ἢ αἰτίας καταγνιᾶς ἢ συγνεφιᾶς.
Κατάχλοος (ὁ, ἡ). ὅλος χοληρὸς, πράσινος ἀὰν χολῆ, (ἴδε Κατάχλοος).
Κατα-χορδεύω, Μ. εὐσω. Κατακόπτω (Καταλιανίζω) καθὼς ὁ ἁλαντοποιὸς τὰ χορδὰς (τὰ ἔντερα κτλ.), (παρβλ. Κατακρεουργίζω). 2) (συνηθ.) κατατακρεουργίζω).
Κατα-χοράομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι. (μτγν.) Κατατρώγω μὲ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας (λύρας) ᾄδω (παρβλ. Καταυλέω).
Κατα-χορδέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ πραγ.
Καταχόρευσις, εως (ἡ), τὸ καταχορεύειν χορὸς ἐπινίκιος (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Νικ Ἀπόλλ.).
Κατα-χορεύω, Μ. εὐσω. (μὲ γεν.) Χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου (κυρ. διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ πρὸς περιγέλασιν τοῦ ἐχθροῦ μου), (παρβλ. Κατορχέομαι).
Κατα-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω εἰς χορηγίας, (παρβλ. Καταλειτουργέω) (ἐν γέν.) ἐξοδεύω πλουσιοπαροχίως, κατορίζω μὲ μεγαλοδωρίαν.
Κατα-χραίνω, Μ. χρανῶ. Καταμολύνω.
Κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι (μὲ ὀρτ. ἢ σπν. φύτ.) Κάν-ω ἐνταλῆ (ἀπ-

θρις κατὴν ἢ ὑπερβολικὴν) χρῆσίν τινος πράγματος, μεταχειρίζομαι παρὰ τὸ δέον (καταχρηστικῶς) ἢ καταχόρως· καταμεταχειρίζομαι· κατεξοδεύω· ἀφανίζω φονεύω. «Τὰ δὲ δουλικὰ σώματα κατεχρήσαντο,» Πλδ., (παρβλ. Διαχράομαι).
Καταχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάντῃ ἄχρεῖον (ἄχρηστον), ἐξαχρειόνω.
Κατα-χρεμπτίζω, Μ. ίσω. Χρεμετίζω (ἢ μετγν. Καταφέρομαι ὡς ἵππος) κατά τινος.
Κατα-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι (μὲ γεν.) Φτύνω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον (κυρ. μὲ φλέγμα).
Κατάχρεος καὶ Ἀττ. Κατάχρεως (ὁ, ἡ). ῥυπτημένος (πνιγμένος) εἰς τὸ χρέος, καταχρεωμένος.
Κατάχρη, Μ. χρήσει (παρτ. Κατέχρην ἢ Κατέχρα, ἀόρ. Κατέχρησα), = Ἀποχρή, εἶνε ἀρκετὸν, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ.
Κατάχρησις, εως (ἡ), τὸ καταχρᾶσθαι, συχνὴ (ἐπιπ.) καὶκὴ (ἀνάρμοστος ἢ ὑπέρμετρος) χρῆσις· κακομεταχείρισις. (γρμτ.) χρῆσις μὴ κυρίως λέξεως.
Κατα-χρηστέον, θετ. τοῦ Καταχράομαι.
Καταχρηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος· Καταχρηστικῶς, ἐπίρ. Μὲ καταχρησιν.
Κατάχρισις, εως (ἡ), τὸ καταχρίειν ἢ καταχρίεσθαι, χρῖσιμον (τείχου κτλ.), ἄλειμμα, πασάλειμμα.
Κατάχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κατάχρισιν, ἀλοιφὴ, μύρον κτλ.
Κατάχριστος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου χρισμένος (ἀλειμμένος, πασαλειμμένος).
Κατα-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω ὅλως διόλου, ἀλείφω ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, πασαλείφω. «Ὁ ναυήσικος ἔδοξε καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες,» Ἀρτεμδρ.
Κατάχρυσος (ὁ, ἡ). ὅλος χρυσωμένος, μὲ τὸ χρυσάφι βουτημένος. 2) περιέχων πολὺν (γεμάτος ἀπὸ) χρυσόν. «Γῆ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης,» Διφιλ. παρ' Ἀθ.
Κατα-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κατάχρυσον, βουτῶ εἰς τὸ μάλαμμα, μαλαμματάνω. (μτγμ.) ὑπερεπαινῶ, ἐκθειάζω. «Εὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Κυρτιπίδην,» Ἀρχ.
Κατα-χρώννυμι. Μ. χρώσω. Βάφω καλὰ, χρωματίζω μὲ πυκνὴν ἢ ἀνεξίτηλον βαφὴν, (μτγμ.) «Κατὰ δ' αἵματος κηλὶς κέχρωσται,» Εὐρ., κατηθαλώθης.
Κατα-χώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρ.ογ. Κατα-χωρέω-ῶ [Κατα-χέω], ἐπίρ. Χύνοντας ἀπὸ πάνω· περιχυτά. «Κ-πίνειν,» Δίφ., ἴδε Ἀμυστί.
Κατάχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω τινός ἢ ἀπὸ πάνω, νερὸν διὰ περίχυμα κτλ., (ἴδε καὶ Κατάχυσμα).
Κατάχυσις, εως (ἡ), τὸ καταχεῖν ἢ καταχεῖσθαι, χύσιμον ἀπὸ πάνω, περίχυμα. 2) (συνηθ.) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. κατάχυσμα (τὸ). = Κατάχυμα· (ἰδιαιτ.) ὁ καρυκευμένος ζωμὸς (σάλτσα, αὐγολέμονον κτλ.) μὲ τὸν ὁπ. περιχύνουν τὰ ψαρόβια, αὐκα καὶ ἄλλα τοιαῦτα φαγήματα, μὲ τὰ ὁπ. ἐσυνείθιζαν νὰ βαλώνωσι τοὺς νεωνήτους δούλους καὶ τοὺς νεονύμφους.
Καταχυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κατάχυσμα, ζωμίδιον, σαλτσίτσα.
Κατάχυτλον (τὸ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. περιχύνονται εἰς τὸ λουτρόν.
Κατα-χυτρίζω, Μ. ίσω, = Ἐγχυτρίζω (συνηθ.) ἀφανίζω.
Κατα-χωλεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου χωλόν (ἀμτθτ.) εἶμαι (περιπατῶ ὡς)-
Κατάχωλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου χωλός.
Κατα-χωνεύω, Μ. εὐσω. Λυώνω τι ὅλως διόλου εἰς τὸ χωνευτήριον (μὲ γεν.) χύνω ὡς εἰς χωνευτήριον. «Τοῦ στόματος αὐτοῦ κατεχώνευσε χρυσίον,» Ἀππ.
Κατα-χώννυμι, Μ. χώσω. Σκεπάζω ἢ Γεμίζω τι ὅλως διόλου μὲ χῶμα, παραχώνω. «Πολλάκι ναυηγοῦ δέμας κατέχωσεν ὀδίτης,» Γρ. (ἢ κατὰ τμ.) «Κατὰ σε χώσομεν τοῖς λίθοις,» Ἀρ. (ἢ μτνμ.) «Εἰ δὲ μὴ, πλεῖο φέ ἐπιῤῥέοντα κατοχῶσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον,» Πλάτ. (καὶ πθ.) «Τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχωσται ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά,» Αὐτ.
Κατα-χωρίω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραχωρέω, (συγχ. τῷ-
Κατα-χωρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι κατὰ χώραν (εἰς τὸν τόπον του ἢ κατὰ μέρος), τοποθετῶ ἀνηκόντως, κατατάττω, καταγράφω. «Τὴν ἐπιστολὴν κατεχωρίσαμεν εἰς τὰ δημόσια γράμματα,» Ἰωσ.
Καταχωρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατὰ χώραν τοποθέτησις, κατάταξις· καταγραφή.
Κατάχωσις [καταχώννυμι], εως (ἡ). σκέπασμα ἢ γέμισμα μὲ χῶμα, παράχωμα.
Κατα-ψαίρω, Μ. ψαρῶ. Κινοῦμαι (θυματίζω) ἐλαφρά.
Κατα-ψακάζω, Μ. άσω, Ἀττ. ἀντὶ Κατα-ψεκάζω.
Κατα-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Καταθέλγω τινὰ ψάλλων (παίζων) τὴν κιθάραν (λύραν κτλ.), (πθ.) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας κτλ., (ἴδε Καταυλέω). (μτγν.) μὲ ψάλλουν καθὼς τοὺς νεκρούς.
Καταψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Χαϊδεύω ψαύων. «Καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,» Ἀρχ. «Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις,» Εὐνάπ., (παρβλ. Καταψήχω).
Κατα-ψεκάζω, Μ. άσω. Ψεκάδας ῥίπτω (ψιχαλίζω) ἐπάνω εἷς τι, βρέχω ψιλὴν βροχήν, ῥαντίζω.
Κατα-ψελλίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὅλως διόλου ψελλὸς (τραυλός).
Κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν.) Λέγω ψεύματα περὶ ἢ κατά τινος· ἐξαπατῶ μὲ τὰ ψεύματά μου.
Κατα-ψευδομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ψευδομαρτυρῶ κατά τινος.
Καταψεύστις, εως (ἡ), τὸ καταψεύδεσθαι, ἡ διὰ ψευδολογιῶν ἐξαπάτησις.
Κατάψευσμα (τὸ). τὸ κατὰ ἢ περί τινος ψευδῶς ῥηθὲν, ψεῦσμα πρὸς ἐξαπάτησιν.
Καταψευσμὸς (ὁ), = Καταψεύστις.
†Κατα-ψέφω, Μ. . . ; γλσ. = Κατασκοτίζω.
Κατα-ψηφίζω, σπν. ἀντὶ Κατα-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Δίδω τὴν ψῆφόν μου κατά τινος, καταδικάζω (ἢ πᾶ. καταδικάζομαι) διὰ ψηφοφορίας· (ἐν γέν.) ἀποφασίζω θετικῶς.
Καταψήφιος, εως (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ προηγ., καταδίκασμα (διὰ ψηφοφορίας).
Καταψήφισμα (τὸ). καταδίκη, ἀπόφασις ὁριστική.
Καταψηφισμάτιον, σπνετ. ἢ ἰσφαλμ. ἀντὶ Καταψηφιστέον, θετ. τοῦ Καταψηφίζομαι.
Καταψηφισμὸς (ὁ), = Καταψήφισις.
Κατα-ψηφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταψηφίζομαι.
Κατα-ψηφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστολίζω διὰ ψήφων (διὰ ψηφιδωτοῦ).
Κατα-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω (Σύνω) μὲ τὴν ψήκτραν, βουρτσίζω, τιμαρεύω· χτενίζω, (παρβλ. Καταψάω)· (ἐν γέν.) ξύνω· (συνηθ.) ξύνων ἢ τρίβων λεπτύνω (καὶ πθ.) τρίβομαι (λυώνω) ὅλως διόλου. «Κέδρος πολυδοῦσι καταψηχθεῖσα γενεῖοις (πρίονες),» Νικ.
Κατα-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Ψιθυρίζω (Κρυφομιλῶν βάλλω σκάνδαλα) κατά τινος, διαβάλλω κρυφίως.
Καταψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὅλως διόλου ψιλὸν (γυμνὸν, φαλακρόν).
Κατα-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ) ἀπὸ τὸν ψόφον (κρότον) τινὸς πράγματος, (παρβλ. Καταφωνέω).
Κατα-ψυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καταψύχειν, συντελῶν πρὸς καταψῦξιν, δροσιστικός.
Κατάψυκτος (ὁ, ἡ). καταψυγμένος, κατακρυωμένος, καταδροσισμένος.
Κατάψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταψύχω, κρύωμα ἐντελὲς, πάγωμα. «Ὁ φόβος καταψύξις τις ἐστὶν,» Ἀρετ.
Κατα-ψυχραίνω, Μ. ανῶ, = Καταψύχω.
Κατάψυχρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου (μὲ ὑπερβολὴν) ψυχρὸς, ἐντελῶς κρύος.
Κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ψυχρὸν (κρύον), δροσίζω, καταδριζίζω· στεγόνω ἐντελῶς εἰς τὸν ἀέρα· κατοξηραίνω ἀπὸ τὴν ψύχραν (ὅθ. «Ἡ κατεψυγμένη ζώνη,» Γεώγρ.)· (ἀμτθτ.) κρυώνω· ὑπερβολικὰ· κατα-δροσίζομαι (μτφορ.) «ψύξισκ ἀνεσιν (ἀναψυχήν).
‡Κατά-ωρα, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Καθ' ὥραν, καθ' ἡλικίαν, ἢ· ἀδικοῦπως (ἄλλ. γρμτ.) Κατώπερα ἀντὶ Κατόπερα, (ἄλλαι ἄλλως).
Κατέαγα, Ἀττ. μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρμ. ἢ Κατέδη, ἐνεργ. ἀόρ. ἀ τοῦ Καταγνυμι. Κατέαται, Ἰων. ἀντὶ Κάθηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κάθημαι.
Κατέβην, ἀόρ. β'. τοῦ Καταβαίνω.
Κατεβλοκειμένως [κατοπλακεύω]. ἐπ. ῥ. (μτχ.) Πολλὰ νωθρῶς (ἀμελῶς), μὲ ὄκραν ἀδρανείαν (ἀφροντισίαν).
Κατεβλήθην, πθ. ἀόρ. α. τοῦ Καταβάλλω.
Κατεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω (κύρ. Κατηγγύησα καὶ Κατεγγύησα). Ἐγγυῶνόνω (Ἀναγκάζω) τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν· λαμβάνω ἐγγύησιν παρά τινος, δίδω μὲ ἐγγύησιν, τάζω (ὑποσχομαι) βεβαιωτικῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀρραβωνίζω. ‖. (μσ.) ἐγγυῶμαι· ἀναδέχομαι (ἐπιχειρίζομαί) τι διὰ τὸ ὀπ. εἶμαι ἢ νομίζω ὅτι εἶμαι ἱκανὸς (ἐγγύος, ἀξιόχρεως). « Οἶμαι πολλοὺς κατεγγυηθήσεσθαι τὴν ὑπόθεσιν, « Πλθ.

Κατεγγύη (ἡ). ἡ δι' ἐγγυήσεως ὑποχρέωσις, ὑπόσχεσις. ἀρραβώνισμα (ς).

†Κατεγγυητικά (τά), (ἐνν. γράμματα ἢ ἱερά) τὰ γινόμενα διὰ τὸν ἀρραβῶνα, προικοσύμφωνον ἢ ἱερολογία.

‡Κατεγγύς, ἐπίρ. Πολλὰ κοντά (ἐγγύς).

Κατ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. ἐσω. Ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, Κατρμέμφομαι.

Κατ-έγ-κειμαι, Μ. κείσομαι, (μὲ γεν.) Λίαν ἔγκειμαι, ἐπιμένω μὲ πολλὴν προσπάθειαν· (εἰς τὸν Ἱππικρ.) = Κατάκειμαι (ς).

Κατέγκλημα (τό), [κατεγκαλέω]. ἀφορμὴ μέμψεως ἢ ἐπὶ δικαστηρίου ἐγκαλέσεως, παράπονον.

Κατ-εγ-κονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λίαν ἐγκονῶ, ἐπείγομαι, σπεύδω.

Κατέγνων, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Κατεγνώσθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Κατέγνωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καταγιγνώσκω.

Κατ-εγ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ δοτ.) = Καταγαίνω, καταχλευάζω.

Κατ-εγ-χειρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐγχειρῶ ('Επιχειρῶ) κατά τινος.

Κατ-εγ-χειρίζω, Μ. ίσω. Ἐγχειρίζω τι εἰς τινα.

Κατ-εγ-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω κρουνηδὸν μέσα εἰς.

Κατ-εγ-χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ δοτ.) ἀντὶ Κατεντρυφάω.

Κατεδάην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Καταδιδάσκω.

Κατεδαίσατο, γ'. ἑν. πρα. τοῦ μα. ἀορ. ά. τοῦ Καταδαίνυμι.

Κατέδαρθον, ἀόρ. β'. τοῦ Καταδαρθάνω.

Κατεδάσατο, γ'. ἑν. πρα. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταδαίομαι ἢ τοῦ Καταδαίνυμι.

Κατεδασάμεθα, Π. ἀντὶ Κατεδασάμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταδαίομαι.

Κατ-εδαφίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι κατὰ γῆς (κατὰ τοῦ ἐδάφους)· κρημνίζω ἐκ θεμελίων (ἴσια μὲ τὴν γῆν).

Κατεδέδεκτο, Ἰων. ἀντὶ Κατεδέδεικτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταδείκνυμι.

Κατεδήδοκα, πρκ. τοῦ Κατεσθίω.

Κατέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Κατατρέχω.

Κατέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Καταδύομαι.

Κατ-έδω, Μ. κατέδομαι, Π. ἀντὶ Κατεσθίω.

Κατέηγα, Ἰων. ἀντὶ Κατέαγα.

Κατ-εθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνεθίζω τινὰ εἴς τι.

Κάτει, δ'. ἑν. πρσ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ-είδω, Π. ἀντὶ Καταλείδω, καταζάζω. « Καὶ τὰ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, « Ὀδ. Ε. 2) (συνκδχ.) λυόνω, κατατήκω, ἢ· καταπραΰνω. « Τῇ δ' ἔντοσθε κατείδετο θυμὸς ἀκουῇ, « Ἀπλν.

Κατείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Καθοράω.

Κατείδωλος (ὁ, ἡ). πλήρης εἰδώλων.

Κατεῖεν, Π. ἀντὶ Κατῄει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ-εικάζω, Μ. άσω. Συμπεραίνω τι ὡς ἔγγιστα ὑποπτεύω. (πθ.) γίνομαι ἐντελῶς ὅμοιος.

Κατεικής, ές (ὁ, ἡ), = Ἐπεικής.

Κατείλεγα, πρκ. τοῦ Καταλέγω.

Κατ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρυμόνω εἰς ἓν μέρος, συγκλείω. « Κατειληθέντες ἐς Μέμφιν, « Ἡρ, » Ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἀποκρύπτεσθαι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρὶς προσάντη κατειλῆσθαι, « Πλ. « Κατειλούμενος εἶσω ἐρευγμός, « Ἱππκρ. 2) τυλίζω καλῶς (πανταχόθεν), φασκιόνω, περιτυλίζω. « Κατειλεῖ τὴν πληγὴν, « Αἰλ. « Κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλήν, « Ακ., (παρβλ. Κατειλύω).

Κατείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Κατείλησις [κατειλέω], εως (ἡ). ςρυμωμα, κλείσιμαν πουθενά.

Κατειλ-ισις, ιος (ἡ). τύλιγμα, φάσκιωμα, περιτύλιγμα, [ἐκ τοῦ

Κατ-ειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ Καθελίσσω.

Κατειλίχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κατειλίσσω.

Κατειλῶ, = Κατίλλω ἢ Κατειλέω.

Κατείλοχα, Ἀττ. ἀντὶ Κατείλεχα.

Κατ-ειλυσπάομαι-ῶμαι (κυρ. εὔχρ. μόνον κατ' ἐνεργ. καὶ παρτ.). Καταιβαίνω 'γλιατρῶν.

Κατ-ειλύω, Μ. ύσω. Περιτυλίξω πανταχόθεν, σκεπάζω ὅλως διόλου. « Καθδέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν, « Ἰλ. Φ. « Ὄρος πέτρινον ψάμμῳ κατειλυμένον, « Ἡρ.

Κατ-ειλωτίζω, Μ. ίσω. Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν εἵλωτος, ὑποδουλόνω.

Κατειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθέννυμι.

Κατ-ειμι, Μ. ειμι, = Κατέρχομαι, καταβαίνω· ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου (ἀπὸ τὴν ἐξορίαν) κτλ.

Κατεῖναι, Ἰων. ἀντὶ Καθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθίημι.

Κατ-είννυμι, Π. ἀντὶ Καθέννυμι.

Κατεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

Κατ-είργνυμι καὶ

Κατ-είργω, Μ. εἴρξω. Κατακλείω· ζενοχωρῶ, καταναγκάζω. (κατα)δυναστεύω (« Ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατειργεσθαι, « Θκ.)· ἐμποδίζω. « Ἐν τοῖς περὶ Ἑλλάδα τόποις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, οὐδενὸς πιέζοντος οὐδὲ κατειργοντος, « Πλ. « Κήρυσσε, κήρυξ, καὶ ςρατὸν κατειργαθοῦ, « Αἰσχλ.

Κατειρήκα, πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

†Κατ-ειρόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Κατιρόω, = Καθιερόω, (ὄθεν·

†Κατείρωσις, Ἐπγρφ. ἀντὶ Καθιέρωσις.

Κατ-ειρύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Κατερύω.

Κατ-ειρωνεύομαι, Μ. εὐσομαι, (μὲ γεν.) Περιγελῶ ἢ Ἀπατῶ τινα μὲ εἰρωνείαν· (μὲ αἰτ.) ὑποκρύπτω.

Κατεισάγω, Μ. ἄξω. Φανερόνω, ἀποδεικνύω, προδίδω.

Κατεκλάξατο, Δ. ἀντὶ Κατεκλήισατο, Κατεκλείσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. καὶ

Κατεκλάσθην, Δ. ἀντὶ Κατεκλήισθην, Κατεκλείσθην, πθ. ἀορ. ά. τοῦ Κατακλείω.

Κατ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Ἐκλυω (Ἀτονίζω, Ἐκνευρίζω) ὅλως διόλου.

Κατ-εκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω (Ξεπλύνω) ὅλως διόλου.

Κατέκτα, Π. ἀντὶ Κατέκτεινε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. καὶ

Κατέκταθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατεκτάθησαν, γ'. πλθ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κατακτείνω.

Κατέκτανε, Π. ἀντὶ Κατέκτεινε, ά. πρ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κατακτείνω.

Κατέλαισε (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολὺ Λιμοῦ γεμάτος 'λάδι.

Κατέλασμα (τὸ) τρέξιμον μὲ τὸ ἄλογον εἰς κατήφορον, [ἐκ τοῦ

Κατ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώκω (καὶ μ' ὄνμ. Κουντῶ) πρὸς τὰ κάτω, ἐμβάλλω, τρέχω ἔφιππος (τὸν κατήφορον). (μὲ γεν.) ὁρμῶ κατά τινος· καταφέρομαι (παρβλ. Καθιππάζομαι). (ἐπὶ σχρ. ἀντικ. = Περαίνω. (ἐνίοτε) σφυρηλατῶν κατελεπτύνω· « Κατήλασε (ἄλλ. ἀναγν. « Κατήλεσε) λεπτὸν (τὸν μόσχον ὃν ὁ ποίησας), « Γρφ.

Κατ-ελίγχω, Μ. ίγξω. Ἐλίγχω κατὰ πρόσωπον· ἐβγάλλω ψεύστην· ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον. « Σὲ δὲ μή τι νόον κατελέγχετω εἶδος, « Ἡσ., ἢ μορφὴ σε (ἢ ἐξωτερικόν σου) νὰ μὴ ἀναιρῇ τὸ φρονημά σου, (δηλ.) νὰ μὴ φαίνεσαι ἀλλιῶς παρ' ὅ,τι εἶσαι.

Κατ-ελεέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσπλαγχνίζομαι (Λυποῦμαι) τινα ἀπὸ καρδίας.

Κατελεῖν, Ἰων. ἀντὶ Καθελεῖν.

Κατέλευσις [κατέρχομαι], εως (ἡ). Κάθοδος, ἔδε καὶ Κατήλυσις.

Κατελεύσομαι, μέλλ. τῆς ὀρχ. καὶ

Κατελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατέρχομαι.

Κατ-ελίσσομαι, Μ. ίξομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθελίσσομαι.

Κατ-ελκύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθελκύω.

Κατελόμενος, Κατελών, Ἰων. ἀντὶ Καθελόμενος, Καθελών, μσ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθαιρέω.

Κατ-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω βεβαίως.

Κατελπισμός (ὁ). ἐλπὶς βεβαία, πεποίθησις, (ἄλλ. διορθ. Κατεπελπισμός).

Κατ-εμ-βλέπω, Μ. βλέψω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Βλέπω κατὰ πρόσωπον.

Κάτεμεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Καθεῖμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καθίημι.

Κατ-εμέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ γεν.) Ξερνῶ (μ' μτφρ. Ξεστομίζω κακοὺς λόγους) κατά τινος.

Κατ-εμ-ματέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Καταματεύομαι. « Χεῖρα —, « Νικ., χόνω τὸ χέρι μέσα.

†Κατ-εμπάζω, Μ. άσω. Ἐμβάλλω εἰς μεγάλην φροντίδα, στενοχωρῶ, κατεπείγω, ἢ (ἰσφαλμ. ἀντὶ) Κατοπάζω.

Κατ-εμ-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (βεσφαλίζω) τι μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους.

Κατ-εμ-πίμπλημι (πίπλημι), Μ. εμ-πλήσω. Γεμίζω καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατ-εμ-πίμπρημι (πίπρημι), Μ. εμ-πρήσω, Π. πυρπολῶ ἐξ ὁλοκλήρου, κατακαίω.

Κατεμ-φορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, ῶ μίζω κατὰ κόρον τὴν κοιλίαν μου, καταχορταίνω.

Κατ-εν-αβρύνομαι, Μ. αβρυνθήσομαι, = Καταναμαρόω.

Κατ-εναίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Κατένηρα ἢ Κατ-ήναρα καὶ μα. Κατενηράμην), Π. φονεύω, ἀποκτείνω.

Κατεναντα καὶ Κατέναντι, = τῷ Κατέναντα καὶ Κατέναντίον, ἐπίρ. (μὲ γεν. καὶ απν. δοτ.) Καταντικρύ ἢ Ἐναντίον τινος.

Κατ-εναρίζω, Μ. ίσω, Π. = Κατεναίρω.

Κατ-ένασσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Καταναίω.

Κατ-ενδ-ήσ, εος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔνδης (ἀλλιπής)· πάμπτωχος.

Κατ-ενδύνω ἢ Κατ-ενδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Κατενέδυν κτλ.). Ἐνδύομαι (Ντύρω) πι· χώνομαι μέσα εἰς, σκεπάζομαι ἀπό.

Κατένεξις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Καταφέρω, καταίβασμα.

Κατενεχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Καταφέρω.

Κατ-ενεχυράζω, Μ. άσω. Ὑπείρνω (Κράτω) ἢ βάλλω (Δίδω) τι ἐνέχυρον.

Κατενεχυρασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατ-ενήνοθα, Π. πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ †Ἐνήνοθα, (ἐὼν μόνον τὸ γ'. ἑν. μὲ δοτ. ἢ πτ.) ἐκμαπτίζεν ἐπάνω εἰς, (ὅδε Ἐνήνοθα).

Κατενθεῖν ἢ Κατενθεῖν, Δ. ἀντὶ Κατελθεῖν.

Κατ-ενι-αυσιος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐνιαυτὸν (κατ' ἔτος) ἀνανεούμενος. ‖. (οὐσ.) ἀξίωμα εἰς τὴν Σικελίαν.

Κατ-εντείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Ἐντείνομαι (Δχωϊζομαι) μὲ ὑπερβολὴν, προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις.

Κατ-εντευκτής [κατεντυγχάνω], οῦ (ὁ). ὁ κατήγορων τινος (παραπονούμενος) πρὸς τινα.

Κατ-εντρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐντρυφῶ (Λπολαμβάνω) κατὰ κόρον. 2) Ἐντρυφῶ κατά τινος, τὸν κάθομαι ὅπως θέλω γνωρίζων τὴν περιφρόνησίν του (Τουρκεβρθ. ὅτι περνοῦν τὰ νεῦρά μου).

Κατ-εντυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Κατέντυχον). (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Παρακαπουόμαι πρός τινα ἢ προσεύχομαι κατά τινος, κατηγορῶ, διαβάλλω. « Κατεντευγένων, τοῦ λαοῦ, « Εὐρ. (καὶ πθ.) « Οὐδὲ κατεντευγθεὶς ὑπό τινος, οὐτε ἀποκαμάμενος ἕτερον, « Θεοδωρ.

Κατ-εντ-ύνω, Μ. υνῶ. Π. (μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) ἑτοιμάζω τι κατά τινος.

Κατ-ενώπα ἢ Κατένωπα, Π. ἀντὶ Κατενώπιον, ἐπίρ. (μὲ γεν.) = Κατέναντι.

Κατέξανάστασις, εως (ἡ). τὸ κατέξανίσταμαι, σήκωμα κατεπάνω τινὸς, ἐπανάστασις, ἐναντίωσις.

Κατεξανιστικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς ἢ Συνηθισμένος πρὸς κατεξανάστασιν.

Κατ-εξ-ανίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Κατεξανέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Σηκόνομαι (Σηκόνω κεφάλι) κατά τινος, (ἐν πολ.) ἀπειθῶ, ἀνθίσταμαι, ἀντιφέρομαι.

Κατ-εξ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ξερνῶ ἀμερόβροντον ὑγρὸν) κατά τινος. « Αἰδοῖ γεκρῶν καὶ τῶν ὀρνέων τὰ πλεῖστα κατεξαντλοῦσιν αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων εἰσπεσόντα, « Κλμ.

Κατ-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς [καὶ] ὅλας τὰς λεπτομερείας), δοκιμάζω [καὶ πθ. δοκιμάζομαι·] εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις. « Λιθρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις, « Γ. Ἀκροπολ. « Τῇ νύσῳ κατεξετασθεὶς καὶ πᾶν τὸ σῶμα κατασκελετευθείς, « αὐτ.

Κατ-εξ-αμαρίζω, Μ. ίσω. Ἐξαλείφω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, τὸ καθιστῶ ἐξαλώστατον.

Κατ-εξ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὀρχοῦμαι κατά (πρὸς περιγελῶν) τινος, καταφρονῶ, περιπαίζω. « Ἡ λήθη τῆς μνήμης κατεξορχήσατο, « Θ. Ἑλλ.

Κατ-εξουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Δείχνω (Μεταχειρίζομαι) ὅλην μου τὴν ἐξουσίαν κατά τινος, ἐξουσιάζω δεσποτικῶς.

Κατεξουσιαστικῶς, ή, όν. Δηλωτικὸς ἐντελοῦς ἐξουσίας ἢ Συντελῶν πρὸς ἐνέργειαν αὐτῆς. « Ῥάβδος —, « Κλμ.

‡Κατεξούσιος (ὁ, ἡ), = Αὐτεξούσιος.

Κατεπαγγελία (ἡ). ὑποσχέσεις βεβαίας, [ἐκ τοῦ

Κατ-επ-αγγέλλομαι, Μ. αγγελοῦμαι. Ὑποσχόμαι θετικῶς (μετὰ βεβαιότητος) ἢ πρὸς βλάβην τινός. « Κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτούς, ἐργολαβῶν ἐφ' ὑμᾶς, .. λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα, « Αἰσχ. « Τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγελλόμενος, « αὐτ.

Κατ-επ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Κατεπήγαγον κτλ.). Ἐπιφέρω τι κατά τινος, ἐπισάλλω (τιμωρίαν κτλ.), (συγχ. τῷ Κατεπείγω).

Κατ-επ-άδω, Μ. ἀσομαι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ψάλλω (Ἐπαναλαμβάνω τὰς) συνεχῶς ἐμπροσθέν τινος· ἀποκοιμίζω (κατοχυρώνω) δι' ἐπῳδῶν. « Γοητεύεις με ᾠδαῖς καὶ φαρμάκοις ἢ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις, « Πλάτ. (καὶ γεν.) « Τοῦτο τὸ πνεῦμα, ὃν ποιμένα λάῳ, ψάλτην ποιεῖ, πνευμάτων πονηρῶν κατεπᾴδοντα, « Γρ. (καὶ πθ.) « Τοῦτόσοι τὸ ῥῆμα (τὸ Προσέχετε σεαυτῷ) ὑπὸ περιστάσεων πιεζομένῳ ἐν καιρῷ ἐν γένοιτο τῇ καρδίᾳ κατεπᾴδομενον, « Βασ.

Κατ-επ-είρομαι, Μ. ερήσομαι (μὲ γεν.) Σηκόνομαι (Σηκόνω κεφάλι) ἢ Ὑπερηφανεύομαι ('Επαίρομαι) κατά τινος.

†Κατεπακολούθημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατ' ἐπακολούθημα.

Κατεπάλληλος (ὁ, ἡ), = Ἐπάλληλος, ἀλληλεπάλληλος.

Κατεπάλμενος, Π. ἀντὶ Κατεφαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταφάλλομαι (ἄλλ. διορθ. Καταπάλμενος).

Κατεπάλτο, Π. ἀντὶ Κατεπάλετο, ἢ Κατεφήλατο (ᾱ), γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Καταπάλλω ἢ τοῦ Καταφάλλομαι (ᾱ).

Κατ-επ-αν-ίζομαι, ανα-σήσομαι (ἀόρ. Κατεπανέστην κτλ.). Ἐπανίσταμαι κατά τινος. « Κακία κατεπανισταμένη τῆς ἀρετῆς, « Μάξ.

Κατ-επ-αγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐπεγείρω (Διεγείρω) τι κατά τινος. « Κλυδωνιὸν μοι κατεπεγείρει, « Ἐμμάθ.

Κατ-επ-είγω, Μ. είξω. Δίαν ἐπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω· στενοχωρῶ, βιάζω· (ἐπὶ πργμ. τρτπρα. ἢ κατὰ μτχ.) δὲν ἐπιδέχομαι ἀναβολήν. ‖. (μσ. μὲ γεν.) βιάζομαι νὰ κατορθώσω ἢ ν' ἀποκτήσω τι, ὑπερεπιθυμῶ. « Ἐβουλόμην ἄνσε.. ἧλιαν ἀντὶ τῶν ἵππων ἡμᾶς ἐγγὺς ἔγειν. Τούτων γὰρ ὁ τῶν βασιλέως κατεπείγεται, « Πλθ.

Κατεπείξις, εως (ἡ). τὸ κατεπείγειν, βία, ταχύτης.

Κατεπέκεινα, ἐπίρ. = Ἐπέκεινα, ἀνάμη παρέκει, ἀκόμη περισσότερον ἢ ὑστερωτέρα.

Κατ-επ-εμ-βαίνω, Μ. εμβήσομαι (ἀόρ. Κατεπενέβην κτλ.). Ἐπεμβαίνω μὲ ἄκραν ὕβριν κατά τινος. « Πεισμένων τῶν εἰκόνων ἀδιαμαύνῃ τοῦ καλοῦ καταπεμβαίνοντες, « Νικ. Χων.

Κατ-επ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ καὶ ξαναρωτῶ.

‡Κατεπισοδιάς (ὁ, ἡ), = Ἐπεισόδιος.

‡Κατ-επ-ευφημίζω, Μ. ίσω. = Κατευφημίζω.

Κατ-επ-ιδείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Κάμνω ἐπίδειξιν κατά ἢ περί τινος.

Κατ-επ-ιθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ καταπολλά, ὑπερεπιθυμῶ.

†Κατεπιθύμιος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιθυμητὸς ἢ καταθύμιος.

†Κατεπιθύμος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατὰ πολλὰ ἐπιθυμῶν τι.

Κατ-επ-ιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Πιάνω καλὰ, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω.

Κατεπιουρίσιος, Μ. ίσω. Πνέω τι ἐν εἴδει ὕμβρου ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) χορηγῶ ἀφθόνως.

Κατ-επ-οπτεύω, Μ. εύσω. Βλέπω ἀπὸ 'πάνω, θεωρῶ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.

Κατεπτηγότως [κατεπτήσσω], ἐπίρ. μτχ. Μὲ ἄκραν συστολὴν, δειλῶς, πεφοβισμένως.

Κατεράω-ῶ, Μ. άσω. Πνέω τι ὅλως διόλου ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον, τραβῶ ὅλον τὸ κρασὶ (κτλ.) ἀπὸ τὸ βαγένι· ἀδειάζω.

Κατ-αργ-ζόμαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου· ἐργάζομαι δουλεύω, καλλιεργῶ) τι ἐντελῶς, (ὅθ. κοιν.) ἀργάζω· (ἐπὶ τροφ.) χωνεύω, (παρβλ. Ἐξεργάζομαι)· κατορθόνω· καταφέρνω· καταπονῶ, καθυποτάσσω. ἐλκύω εἰς τὸ θέλημά μου. φυνεύω, (παρβλ. Διεργάζομαι). » Κατειργάσατο τὸν λέοντα. « Ξεν. » Ἑαυτὸν κατειργάσατο, « Λξ. » Τὴν Ἑλλάδα κατειργάσασθαι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι αὐτῷ, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Γῆ κατειργασμένη, « Λξ.

Κατεργάθω καὶ (μσ.) **Κατεργάθομαι**, Π. ἀντὶ Κατέργω, ἴδε τὸ ῥῆμα.

Κατεργασία (ἡ), [κατεργάζομαι]. ἐργασία ἐντελὴς· τελειοποίησις ὁποιουδήποτε ἔργου· κατόρθωσις, ἀπόκτησις· χώνευσις. (ἐπὶ τεχνητ.) δούλευμα, ἄργασμα. » Ἡ τοῦ ἀργυρίου [« Ἡ τῆς τροφῆς] κατεργασία, « Πλθ., Ἀρστ. » Τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κατεργασίας, « Ἀθ.

Κατεργαστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατεργάζεσθαι, κατορθωτικός. φθαρτικός. » Αἱ μετὰ σιγῆς ἀθυμίαι .. κατεργαστικαί, « Ἱππκρ.

‡**Κατέργαστος**, ος ἡ ἡ, ον ἡ όν. Κατειργασμένος, δουλευμένος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν (μὲ ἐντέλειαν).

Κάτεργος (ὁ, ἡ). κατειργασμένος, ἐντελῶς ἐργασμένος (δουλευμένος, ὡργωμένος κτλ.)· ἐξασθενισμένος ὑπὸ τῆς ἐργασίας (εἰς τὴν σημασ. ταύτην ὀξυτονεῖται παρὰ τῷ Ἡσυχ.). ‖ (οὐσ.) » Κάτεργον, « Γρφ., τὸ ἔργον, ἡ ἐργασία.

Κατ-έργω, Μ. ἑρξω, Ἰων. ἀντὶ Κατείργω.

Κατ-ερείζω καὶ **Κατ-ερέθω** (χ. Μ.), Μ. ἴσω. Κατὰ πολλὰ ἐρεθίζω.

Κατ-ερείδω, Μ. εἴσω. Στυλόνω καλά, (ἀμτβτ.) ἀκκουμβῶ δυνατά. (συνκδχ.) προσβάλλω (μὲ ὁρμὴν), ἀντιπίπτω. » Ὕψει γὰρ . . , κατερείσαντος ἀνέμου, κλύδωνα ἰσχυρὸν, « Δ. Χρσ.

‡**Κατερεκτός**, ἡ, όν. Συντεθραυσμένος, κατατετριμένος. ‖. (οὐσ. οὐδ.) » Κατερεικτά, « τὰ κατερεικόμενα ὄσπρια ἢ γεννήματα, ξέκ τοῦ

Κατ-ερείκω, Μ. εἴξω, Π. καταξεσχίζω, κατασυντρίβω (ὡς εἰς τὸν μύλον), (συνκδχ.) λεπτύνω, μετριάζω. » Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας, « Π. (παρ' Ἡφαιστ.). » Ἀπαλαῖς χεροὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι, « Αἰσχλ. » Θυμὸν κατερεῖξαι, « Ἀρχῳ.

‡**Κατ-ερειπόω-ῶ**, Μ. ώσω, (νλγ.) ἀντὶ

Κατ-ερείπω, Μ. ερείψω (μσ. πρκ. Κατερήριπα, καὶ πθ. Κατερήριμμαι, ἀόρ. δ'. Κατήριπον). Κατακρημνίζω· ἀνατρέπω· ἀφανίζω. (ἀμτβτ.) κρημνίζομαι ἐκ θεμελίων, καταπίπτω. » Τεῖχος κατερήριπεν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μεφορ.) » Γάμου καὶ παιδοποιίας, ἃ καὶ σὲ κατερείπει τὸν ἐρῳμενέστατον, « Πλ.

Κατ-ερεύγω ἢ (ὀρθότ.) -ερεύγομαι, Μ. εὔξω, -ομαι. (μὲ γεν.) Ῥεύγομαι (Ἔμε-

νῶ. [καὶ μτνμ.] Φλυαρῶ, Καταλαλῶ) κατά τινος.

†**Κατερεφής**, ές (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατηρεφής.

Κατ-ερέφω, Μ. ἐψω, Π. σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὀροφήν. »Τὰς σκηνὰς κλήμασι κατερέφουσι, « Πλ. (ᾧ μσ.) » Κεράμῳ κατερέψεται ἐρκίον ἄνηρ, « Ἀπλλν.

Κατ-ερέω, Ἰων. ἀντὶ Κατερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

Κατερήριπα, Π πρκ. τοῦ Κατερείπω.

Κατ-ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ἐντελῶς, κατερημόνω. (μτνμ.) ἀφαιρῶ, ξερημόνω.

Κατερητύω, Μ. ύσω, Π. κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω.

Κατ-ερίθεύομαι, Μ. εὑσομαι. Κοταπονῶ διὰ ῥαδιουργιῶν, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατερικτός, ἡ, όν, = Κατερεικτός.

†**Κατεριπόω-ῶ**, Μ. ώσω, = Κατερειπόω, (ὅθεν :

†**Κατερίπωσις**, εως (ἡ), (υλγ.). ἀνατροπή, κατακρήμνισμα.

Κατερνὴς [κατά, ἔρνος], έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος (γεμάτος) κλαδιά.

Κατερράβατο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταῤῥάπτω.

Κατ-ερυθραίνω, Π. ανῶ. Βάφω (Κάμνω) κατακόκκινον.

Κατ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κατακοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπήν), γίνομαι-

Κατέρυθρος (ὁ, ἡ). κατακόκκινος.

Κατ-ερυθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατερυθραίνω.

Κατ-ερυκάνω, Π. ἀντὶ

Κατ-ερύκω, Μ. ερύξω (ἀόρ. Κατερύκακον), Π. = Κατερητύω, ἐμποδίζω. (μσ.) μένω, ἀπομένω

Κατ-ερύω, Μ. ερύσω, Π. ἀντὶ Καθέλκω, καταβάζω (σύρων). » (Ναῦν) ποτὶ κῦμα κατειρύσαι, « Ἀπλλν. » Κατείρυσεν οὔθατα μόσχου πρωτογόνου, « Νίκ.

Κατ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Κατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω· ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα μου).

Κατέρωτα, ἐπίῤῥ. Αἰολ. ἀντὶ Καὶ ἐτέρωθε, καὶ ἄλλοτε· ἄλλως τε.

Κατ-εσθίω καὶ **Κατ-έσθω**, Μ. κατέδομαι καὶ (Γρφ.) κατα-φάγομαι (ἀόρ. Κατέφαγον κτλ.), = Κατατρώγω, » Οἱ Μασσαγέται τὼς γονέας κατακόψαντες κατέσθοντι, « Πυθαγορ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίειες, « Ἀρχῳ.

Κατεσκεμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Δίαν ἐσκεμμένως, μὲ πολλὴν σκέψιν (στοχασιν, φρόνησιν).

Κατεσκλήκα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Κατασκέλλω.

Κατεσπεικὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατασπεύδω.

Κατεσπευσμένως [κατασπεύδω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μετὰ μεγάλης σπουδῆς, πολλὰ βιαστικά.

Κατεσπουδασμένως [κατασπουδάζω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν σπουδὴν (προθυμίαν), μὲ πολὺν ζῆλον.

†**Κατέσσυμα**, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάσσυμα = Κάττυμα.

Κατ-έσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρα. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ ἀόρ.) τοῦ Κατασεύομαι.

Κατεστάθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατεστάθη-

σαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ὁ κα

Κατεστεὼς, ὼσ. ἀντὶ Καθεστεὼς = Ἐν. ἑστὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατ στημι.

Κατεστραμμένως [καταστρέφω]. (μτχ.). Ἀντιστρόφως, ἀνάποδα, στροφα.

Κατεστράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταστρέφω.

Κατ-εσχαρόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐπὶ πληγ Σκεπάζω (καὶ πθ. Σκεπάζομαι μ τασαν, τυπώνω, καρκαδιάζω.

Κατ-ευ-αρεστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐαρεστ

Κάτευγμα (τὸ), Π. [κατεύχομαι]. ἢ κατάρα· ἀφιέρωμα (τὸ ὁπ. ἔωσ εἰς τὸν θεόν). » Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῦ σὺν κατεύγμασι, « Σοφ.

Κατ-ευδαιμονίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ εὐδαιμονίζω (καλοτυχίζω) τινά.

Κατ-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαι) τι κατ' ὄλην τὴν ἔκτασιν, εἶμαι ὑπερευχαριστημένος.

Κατ-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εὐδοκιμῶ ὑπὲρ ἄλλον τινά, γαίνομαι πλέον εὐδόκιμος, (εὐπόληπτος).

Κατ-ευδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοδρομῶ, κατευοδοῦμαι.

Κατ-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ πλουσιοπαρόχως.

Κατ-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) τυγχάνω (Εὐδοκιμῶ) ὑπὲρ ἄλλον τινά. » Κατευημερούντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, « Βασ.

Κατ-ευθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργίζω (Ἑτοιμάζω) καιρίως, ἐπιτυχαίνω εἰς τὸ σκοπημα.

Κατευθύ (ἀντὶ Κατ' εὐθύ), ἐπίῤῥ. Κατ' εὐθείαν, ἴσια ἐμπρός. »Τὸ κατευθὺ μὴν ὁρῶσι, « Ξεν., τὸ εὑρισκόμενον ἴσα κατανοητικόν.

Κατευθυντὴρ, ῆρος καὶ

Κατευθυντὴς, οῦ (ὁ), ὁ κατευθύνων (ἰσάζων, διευθύνων) τι, διορθωτής.

Κατευθυντήριος, α ἢ ος, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευθύνειν (ἰσάζειν κτλ.). ‖. οὐσ.) Κατευθυντηρία (ἐνν. σχοῖνος), ὁ κανὼν τῶν γραφ. ἢ ῥάβδος τῶν οἰκοδόμων κλπ.

Κατ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω. διορθόω, διευθύνω· διορθόνω· παραβάλλω (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) διευθύνομαι πρὸς· (μτφορ.) ἐπιτυγχάνω, εὐοδοῦμαι εὐοδοκιμῶ, εὐτυχῶ.

Κατευθυσμὸς (ὁ). διεύθυνσις, ὁδηγία.

Κατ-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐρίσκω (Ἐπιτυγχάνω) εὐκαιρίαν. (μτνμ. ᾧ συνκδχ.) εὐπορῶ.

Κατ-ευκηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασπ ζω, καθησυχάζω.

Κατευκτικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ φερόμενος·

Κατευκτικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει κατευχῆ (ταξίματος εἰς τὸν θεὸν ἢ κατάρας). **Κάτευκτός** (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐπέσυρε τις ἑαυτὸν ἢ ἐξιώθη δι' ἐμέ. 2) κατ μένος (κυρ. νὰ φονευθῇ ὑπὲρ τινος).

Κατ-ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ κατ παλλά, ὑπερεπαινῶ.

Κατ-ευμαρίζω, Μ. ίσω, = Κατεξευμαρίζω εὐκολύνω κατὰ πάντα, ἐξομαλίζω

Κατευμυγιόω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὸ μέγεθος (κατὰ τὴν δύναμιν), ὑπερτερῶ, ὑπεριαχύω.

Κατευμενίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευμενίζομαι, ἐξιλεόνω.

Κατευμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐμοιρέω, εὐτυχῶ.

Κατ-ευνάζω, Μ. άσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὸ κρεββάτι) νὰ πλαγιάσῃ· κοιμίζω, ἀποκοιμίζω. (μτφορ.) καταπραΰνω, καταπαύω, καθησυχάζω, (κοιν.) καταλυγίζω. » Κατὰ δ' εὐάσε πόντον, « Ἀπλλν. » Κατὰ δ' εὐνασε θηρὸς θρασὺν ἦτορ, « Ὀππ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) » Μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, « Ἀντγ.

Κατευνασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀποκοίμισμα· (μτφορ.) καταλάγιασμα.

Κατευναστὴρ (ὁ), = Κατευναστής.

Κατευναστήριον (τὸ), (ἔνν. δωμάτιον), κάμαρα διὰ πλάγιασμα, κοιτὼν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κατευναστήριος, α ἢ ος, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευνάζειν (ἀποκοιμίζειν, καταπραΰνειν κτλ.).

Κατευναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατευνάζων (ἀποκοιμίζων κτλ.). ‖. (οὐσ.) ὑπηρέτης τοῦ κοιτῶνος.

Κατευναστικός, ἡ, όν, = Κατευναστήριος.

Κατευναστρία (ἡ), θηλ. τοῦ Κατευναστὴρ.

Κατευνάω-ῶ, Μ. ήσω, Μ. ἀντὶ Κατευνάζω.

Κατευνήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κατευνητὴρ, ῆρος καὶ

Κατευνητὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Κατευναστὴρ.

Κατευοδόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) εἰς καλὰ καλὸν δρόμον· (μτφορ.) προτελεύω εὐτυχῶς τὸ ταξιδίον μου, φθάνω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅραν μου (μτφορ.) ἐπιτυγχάνω, τελεσφορῶ, προοδεύω, (κοιν.) πάγω καλά. »Πάντα ὅσα ἂν παῖῳ κατευοδώσεται, « Γρφ.

Κατευόδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καλὴ ἔκβασις, ἐπιτυχία.

Κατευορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρκίζομαι ἐπ' ὀνόματος τὴν ἀλήθειαν.

Κατ-ευ-ορκίζω. Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Κατευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθηδυπαθῶ, ζῶ μὲ πολλὴν εὐπάθειαν (τρυφὴν). κατευδαίμονίζω εἰς τρυφάς.

Κατευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλην εὐπορίαν (πολλοὺς τρόπους) κατά ἢ περί τινος.

†**Κατευρύνω**, Μ. υνῶ. Πλατύνω ὅλως διόλου.

Κατ-ευστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κτυπῶ τὸ σημάδι πολλὰ εὐστόχως (μτφορ.) ἐπιτυγχάνω ἐντελῶς.

Κατευτελίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευτελίζω.

Κατευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολὺν τόνον (δύναμιν)· (μὲ γεν.) ὑπερισχύω κατά τινος.

Κατευτρεπίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ.

Κατ-ευτυχέω, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχάνω κατὰ τινος. (Κατορθόνω εὐτυχῶν) τι. ὑπερισχύω κατά τινος.

Κατευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τὸ φημίας εἴς τινα, ὑποδέχομαι μὲ ἀνευφημήσεις.

Κατ-ευφραίνω, Μ. ανῶ. Χαροποιῶ μὲ ὑπερβολήν, κατατέρπω.

Κατ-ευχειρίζω, Μ. ίσω. Καθιστῶ τι ὅλως διόλου εὐχερές (εὐοικονόμητον, εὔκολον), = Κατευμαρίζω.

Κατευχὴ (ἡ). εὐχὴ (προσευχὴ, τάξιμον εἰς τὸν θεόν) περί τινος.

Κατ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. [μὲ δοτ. ἑλλ. ἢ ἀπαρ.) Εὔχομαί τι εἴς τινα. εὔχομαι ἐγκαρδίως· ὑπεραπιθωμῶ. 2) (μὲ γεν. ἑλλ.) εὔχομαι κατά τινος, καταρῶμαι. 3) (μὲ δυτ. ἢ ἀπαρ.) ὑπόσχομαι (νάζω) εἰς τὸν θεόν· καυχῶμαι, [ὅτ τὸ ἁπλοῦν). 4) Π. (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ τινα (γκλίζοντάς τον πρὸς θεοῦς κτλ.).

Κατ-ευωχέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπν. μεῖτ.) Φιλεύω τινὰ πλουσιοπαρόχως. (συνήθ. μσ.) τρώγω κατὰ κόρον ὡς εἰς εὐωχίαν, ξεφαντόνω μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

Κατ-εφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μὲ ὁρμὴν κάτω ἢ κατεπάνω τινός, (συγχ. τῷ Καταπάλλω).

‡**Κάτεφθος** (ὁ, ἡ), = Καθεφθός.

Κατ-εφ-ιστάνω, Μ. κατεποστήσω. μσ. Κατεπίστην κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ ὁ') Ἀνεντίτεκτα τι (καὶ μσ. Ἀντιστέκομαι) κατά τινος.

Κατ-εχθραίνω, Μ. ανῶ. Ἐχθρεύομαι (Μισῶ) μὲ ὑπερβολήν.

Κατ-εχμάζω, Μ. άσω., Π. ἀντὶ Κατέχω, κρατῶ δυνατά, δένω σφικτά, (ἐν γένει) ἐμποδίζω.

Κατέχοντι, Δ. ἀντὶ Κατέχουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κατέχω.

Κατέχυνθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ὅστ.) ἀντὶ Κατεκέχυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταχέω.

Κατ-έχω, Μ. καθ-έξω ἢ κατα-σχήσω (ἀόρ. Κατέσχον κτλ.). Βαστῶ (δυνατά)· κρατῶ σταματῶ, ἐμποδίζω. (ὅθ. ἑλλ.) στέκομαι, μένω πουθενά, κωνεύω, (ναύτ.) ἀράζω, (κοιν.) πιάνω· κατεβαίνω. (τρπ.) ἐμπνέω, ἐνθουσιάζω. » Ὧν τοὺς τοιούτους (ἵππους) δύνανται κατέχειν, « Ξεν. » Μή μ' ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἀνὶ οἴκῳ, « Ὀδ. Ο. » Κελεύων κατασχεῖν (ὡσὸς πρέσβεις) καὶ μὴ ἀφεῖναι, πρὶν κτλ., « Θκ. (καὶ μτνμ.). » Κατασχεῖν τὴν ἀρχὴν, « Πλ. (καὶ μσ.) » Παρὸν κατασχέσθαι (τὰ χρήματα), οὐκ ἠθέλησε, « Ἡρ., νὰ τὰ ἀφετηριοθῇ, νὰ τὰ κατακρατήσῃ. (ᾧ μτφορ.) » Κατέχειν τὴν ὀργὴν [σὸν γέλωτα], « Λξ., νὰ βαστάξῃ τὰ γέλια. »Οὐ καθέξει τὴν φιλίαν, « Ξεν. (καὶ ἄλλ.) » Κανέσχεν (ἐνν. τὴν ναῦν) ἐς Δῆλον, « Ἡρ. » Προξένων δ' ἐν τῷ κατέσχες [ἐνν. τὸν ἵππον ἢ τὸ ἅρμα]; « Εὐρ. (ᾧ μτνμ.) » Παρὰ παιδὶ περίνη ἄλλης ἀνὴρ κατέχει, « Θγν. (ἴδε καὶ Ἔ). (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κατέχετ', ἐπαιγομένῳ περ ὀδοῖο, « Ὀδ. Γ. » Ἠνθοῦντα δὴ κατεχόμενος, « Πρ. » Μαινόντι καὶ κατασχομένῳ, « Πλάτ., (κοιν.) ὅσαν τὸν πιάσῃ (ἐνν. τὸ δαιμόνιον). »Ὅσοντες οἱ ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι, « Ξεν. » Πάντες οἱ ἀγαθοὶ ποιηταί, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι μέτρα, « αὐτ. (καὶ μὲ ἀκριβ. προσδιορ.) » Καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι, « Εὐρ. 2) (συνκδχ.) κρύπτω, σκεπάζω. » Νὺξ αὐτὸς ὑμέναν, « Ὀδ. Ν. (καὶ περίφρ.) » Πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξῃ, « Ἰλ. Π. (ᾧ πθ.) » Οὐδὲ σελήνη αὐγοειδὴς προβαίνουσ' κατέσχεθε γὰρ νεφέεσσιν, « Ὀδ. Σ. (ᾧ μσ.) » Κατέσχετο χεροὶ πρίσωπα, « Ὀδ. Τ. » Κατασχομένη ἀργῆτι ἐανῷ, Ἰλ. Γ. 3) (μτφορ.) κυριεύω· (χ. πτ.) ἐπικρατῶ, συνειλίζομαι. » Κατεῖχεν αὐτοὺς ὁ φόβος, « Θκ. » Πρωΐδ. » Κατεῖχε πᾶν τὸ στρατόπεδον δυσφημίαις, βοῶν, στενάζων, « Σοφ. » Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς, « αὐτ. » Ὀλβίους, οὓς φάμαι κατέχουσ' ἀγαθαί, « Πινδ. » Ἤ τινα λάθα κατέχει, « αὐτ. » Τῶν τότε μὲν κατεγνώντων πρηγμάτων, « Ἡρ. » Τοιοῦτοι αὐτοὶ ἐπιθυμίαι κατέχουσι, « αὐτ., εἰς τοιαύτην ἦσαν κατάστασιν. » Διέξιον πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἱπποκλείδης, « αὐτ., ὑπερέχων, εὐδοκιμῶν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. (καὶ χ. πτ.) » Ὅμηρος κατέχει, » Πλ. Ἢ Ὅταν ἐπομβρίσι κατάσχωσι, « Θφρ. » Δόγμ κατέχει, « Θκ., ᾄδεται. » Παρὰ παιδὶ περίνη ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, « Θγν., ὑπερισχύει, ἔχει τὰ πρωτεῖα [ὅτ καὶ Ἔ). (καὶ τρπ.) » Οὓς κατασχήσει, « Σοφ., θὰ ἔβγῃ εἰς καλόν, ὅτ λάβῃ εὐτυχῆ ἔκβασιν. 4) = Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. »Οὐ σφόδρα κατίχω τί βούλεται φράζειν, « Πλάτ. 5) (πρὸς μτχ.) ἐπιμένω, ἐξακολουθῶ (ἀν πάω κοῦ) νά. » Μάλα κατεῖχον βάλλοντες καὶ ἀκοντίζοντες, « Ξεν. » Κατέσχε διώκων, « Ὀλ. (ᾧ ἁπολ.) » Ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις κατίχων ἐποιει, « Ξεν. 6) περίφρ. » Τὰς βυννώδεις (πόλεις) πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέχεσθαι τῶν ἐπιπέδων, « Ὀλδ. 7) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ τῆς σημασ. τοῦ Προσαρμόζομαι, ἁρμόζω, (κοιν.) πιάνω, (εὐρήματος, τὸ) Κατέχω. » Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τοὔνομ, ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον, « Θκ., (παρβλ. Ἔγω Ἔ).

Κατ-ηβολισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Πάντα ψευδῶς.

Κατ-ήγησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καθήγησις, [ἐκ τοῦ

Κατ-ήγω, Μ. ξήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθίζω.

Κατ-ηβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μὲ πόνει παροξυσμὸς (ἐπιλήψια κτλ.), πίπτω εἰς λειποθυμίαν, [ἐκ τοῦ

Κατηβολή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καταβολή, προσβολὴ (περίοδος) πυρετοῦ· λειποθυμία· ἐπιληψία (ᾐ).

‡**Κατηβολὶς**, ίδος (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κατηβολή.

Κατηγεμὼν, όνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καθηγεμών.

Κατ-ηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθηγέομαι.

Κατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐνγέν.) Λέγω (Ὁμιλῶ) κατά τινος, κατακρίνω, μέμφομαι. » Κατηγοροῦσι τινες ἡμῶν, « Ἰακρ. » Ἦ μὴν γε (νῦν δ' ἦ.) κύκῳ συμβεβιωκώς, τῆς ἐμῆς ὠὸς φωλῆς κατηγορεῖς, « Δμ. Ἔ. (ἴδιωτ. μὲ γεν. ἐν γ'. καὶ αἰτ. ἐκ ὅ'. ἢ τὸ ἁπλοῦν) κατηγορῶ (παρασυνάγω καπὶ τινος) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. » Ἰλλὶς καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεινὰ αὐτοῦ κατηγορῶν, « Λξ. » Κατηγορεῖ τινα κλοπῆς, « Λξ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Πῶς οὐκ ἂν τις προδοσίαν ὑμῶν τοῦτο κατηγοροίη; « Ξεν. (ᾧ πθ.) « Τὰ κατηγορημένα μεν, « Πλάτ. 3) (μτφρ. μὲ αἰτ.) προδίδω, φανερόνω, ἀποδεικνύω. » Τὸ δὲ βάδισμα νωθρὸν ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς κατηγορεῖ, « Βασ. » Ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς (τοῖς νέοις) νεαρὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν, « Ξεν. »Δοτὰ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὡς ἐστι Ἑλληνικὸν, « Ἡρ. 4) (μὲ αἰτ.) ἀποφαίνομαί τι περί τινος, λέγω θετικῶς ὅτι οὕτως ἔχει· ἐφαρμόζω (προσδιορίζω) λέξιν τινὰ εἰς πρᾶγμά τι. « Οἱ τὴν γέννησιν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντες, « Φίλ. (καὶ πθ.) »Ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται, « Ἀρστ. » Οὐδὲ κατηγορητέον, ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθής, ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφὸς, « Πλάτ.

Κατηγόρημα (τὸ). τὸ ἔγκλημα (τὸ ἐλάττωμα) διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖταί τις, ἡ αἰτία τῆς κατηγορίας του. ‖. (λογικ. καὶ φιλοσοφ.) ἡ προσδιορισμένη ἰδιότης (τὸ ποιόν, τὸ χαρακτηριστικόν) προσώπου ἢ πράγματος, Λατ. **praedicatum**, (Γαλλ.) **attribut**. « Ὁ δὲ ἐπικεκυφὼς πράγηλος μωροῦ ἀνδρὸς κατηγόρημα, « Φυσιογνμ., (ἴδε καὶ Συντακτές).

Κατηγορησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ ("Ἐχω διάθεσιν) ἵνα κατηγορήσω.

Κατηγορητέος, α, ον, θετ. τοῦ Κατηγορέω.

Κατηγορία (ἡ). μομφὴ (παράπονον) κατά τινος, (ἰδιαιτ.) καταμήνυσις εἰς τὸ δικαστήριον. 2) = Κατηγόρημα, (ἴδ.) »Δέκα κατηγορίαι τοῦ Ἀριστοτέλους, « Δογικ. (ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν παράδειγμα φέρεται τὸ ἑξῆς σκῶμμα τοῦ Δημώνακτος. « Εἰδὼς γάρ τινα παγκάκιστον μὲν ὄντα καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ χρόνου καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν, « Δκ.

Κατηγορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κατηγορίαν, γενόμενος ἐν εἴδει κατηγορίας· χρησιμεύων ὡς κατηγόρημα. »Πρότασις κατηγορική, « Ρτρ., ἢ (ἄλλ.) Ἀποφαντική. 2) ὁ ἔχων ἐπάγγελμα (ἢ τάσιν πρὸς) τὸ κατηγορεῖν, μεμπτικὸς ἢ συκοφάντης. »Ἀπονιόν τινα τῶν κατηγορικῶν, « Πλ.

Κατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν τινα (κυρ. εἰς τὸ δικαστήριον), καταμηνυτής· προδότης. »Τῶν τοι ματαίων ἀνδρὰσι φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος, « Αἰσχλ.

Κατῆκαν ἢ **Κατέηκαν**, Ἰων. ἀντὶ Καθῆκαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Καθίημι.

Κατῆκον, αντος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Καθῆκον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Καθήκω.

Κατήκοος (ὁ, ἡ), [κατακούω]. ὁ προσεκτικῶς ἀκούων (βάλλων αὐτὶ, ἀφηγκραζόμενος), (ὅθ. ‖. οὐσ.) = Ὠτακουστὴς, κατάσκοπος, (Ἡρ.). 2) ὁ προθύμως ὑπακούων, εὐπειθής, (ὅθ. ‖. οὐσ.) ὑπήκοος, (Γαλλ.) **sujet**. »Ἀθηναίων κατήκοοι ὄν-

τες, « Παυσ. 3) ὁ ἐπακούων τὰς δεήσεις τινός. » Εὐγωλῆσι—, « Ἐπγρ.

Κατηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Κατ-ήκω, Ἰων. ἀντὶ Καθήκω.

Κατῆλιψ, ιφος (ἡ). τὸ παρὰ τὴν δροφὴν κατωγείου οἰκήματος σανίδωμα (πάτωμα) ὅπου κοιμοῦνται ἢ ἀπεθέτουν διάφορα πράγματα.

Κατ-ηλογέω, Ἰων. ἀντὶ καταλογέω.

Κάτηλυς, υδος (ὁ, ἡ), Π. [κατέρχομαι]. κατηφορικός.

Κατηλυσία καὶ

Κατήλυσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κατέλευσις, κατάβασις, κάθοδος, δρόμος κατηφορικός. »Ἐς Ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, « Ἐπγρ.

Κατηλωκυῖα, Ἰων. ἀντὶ Καθηλωκυῖα, θηλ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταλίσκομαι.

Κατῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Κατ' ἦμαρ, καθημέραν.

Κατημελημένως [καταμελέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἄκραν ἀμέλειαν (ἀδιαφοριαν, περιφρόνησιν).

Κατήμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Καθήμενος, μτχ. τοῦ Κάθημαι.

Κατ-ημύω, Μ. ύσω, Π. κλίνω τι ὅλως διόλου πρὸς τὰ κάτω, (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) καταπίπτω.

Κατηναγκασμένως [καταναγκάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐξ ἀνάγκης, βεβιασμένως.

Κατήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος καταντικρὺ (ἐκτεθειμένος) εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ἀνέμου.

Κάτηξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάταξις.

Κατήορος (ὁ, ἡ). Π. [κατά, αἰωρέω ἢ ἀείρω]. κρεμάμενος πρὸς τὰ κάτω (καταγῆς).

Κατηπειγμένως [κατεπείγω], ἐπίρ. (μτχ.). = Κατεπευσμένως, μὲ μεγάλην βίαν.

Κατηπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καταπραΰνω. (πθ. κατ' ἐπίνθ. τοῦ ο) » Ὀδύναι κατηπιόωντο, « Ἰλ. Κ.

Κατήρειγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κατερείκω.

Κατ-ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατ-ηρεμίζω, Μ. ίσω. Καθησυχάζω.

Κατήρεον, Ἰων. ἀντὶ Καθῆρουν, παρτ. τοῦ Καθαιρέω.

Κατηρεφὴς [κατερέφω], ές (ὁ, ἡ)· σκεπασμένος καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· σκεπασμένος μὲ ἢ ὡσὰν μὲ ὀροφήν. (Π.) ὁ σχηματίζων ὀροφὴν, κυρτὸς ἐν εἴδει ὀροφῆς. « Στέγῃ κατηρεφεῖς δόμοι, « Ἠύρ. » Σπέος δάφνῃσι κατηρεφὲς, « Ὀδ. Ι. (καὶ μτνμ.) « Τράπεζα κατηρεφὴς, « Ἀθ., γεμάτη (σκεπασμένη) ἀπὸ φαγητά. » Μέγα κῦμα, κατηρεφὲς, « Ὀδ. Ε., κυρτόν. « Τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα, « Αἰσχλ., (περιφρ. ἀντὶ) ἵσταται ἢ κάθηται.

Κατήριπον, ἀόρ. Β'. τοῦ Κατερείπω.

Κατήρης [κατά, ἦρω], ες (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος (ἐφωδιασμένος) μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, ἕτοιμος. » Πλοῖον κατῆρες, « Ἠρ., (κοιν.) εἰς τα κωπιά. (καὶ μὲ δοτ.) » Χλανιδίοις κατήρης, « Εὐρ., ἐνδυμένος, στολισμένος. (καὶ καταχρ.) » Ποτόν ὁσμῆς κατῆρες, « αὐτ., πλῆρες ὁσμῆς, εὐωδέστατον.

Κατήφεια καὶ Π. **Κατηφείη** (ἡ), [κατηφής]. σκυθρωπότης, (χυδ.) κατσούφα (συνκδχ.) ἐντροπὴ ἢ λύπη.

Κατηφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκυθρωπάζω· γίνομαι κατηφὴς [κατά, φάος], ές (ὁ, ἡ). (καὶ λέξ.) ὁ ἔχων χαμηλωμένα τὰ ὄμματα (κοιν. καταιβασμένα τὰ μούτρα)· σκυθρωπὸς, (χυδ.) κατσουφιασμένος. (φυσ. ὄψ.) λυπημένος ἢ κατησχυμμένος.

Κατηφιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Κατηφέω (χυδ.) κατσουφιάζω.

Κατηφίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατήφεια.

Κατηφὼν, όνος (ὁ), Π. πρίξενος αἰσχύνη (κατηφείας) ἢ, κατησχυμμένος.

Κατ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ ἀντιληφθῇ τι ἀδιακόπως εἰς τὰς ἀκοὰς τινος, ὅτι κουφαίνω ἢ καταγητεύω. » Μάθοις κατηχοῦσι τοὺς ἀκούοντας, « Ακ., (παρβλ. Κατᾴδω). 2) (συνήθ.) διδάσκω διὰ ζώσης φωνῆς, ἐντυπόνω ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τι εἰς τὰς ἀκοὰς τινος (ὅθ.) « Κατηχούμενοι, « Ἐκκλησ., οἱ διδασκόμενοι (μυούμενοι) τὰ δόγματα τῆς πίστεως. 3) (πθ. ἢ μσ.) = Ἐντυγχάνω, Ἐνωτίζομαι, ἀκούω. » Κατηχοῦμαι, Ἐνωτίζομαι, ἀκούω. » Κατηχθεὶς δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων ὁ Εὔηνος, « Πλ. 4) (ἀμτβτ.) ἀποτελῶ ἦχον ἀνάρμοστον, δὲν ἀντηχῶ καλά· ἠχῶ· κατηχοῦντες, « Βιτρούβ., οἱ διακόπτες (ἀδύναντες) τὸν ἦχον, (ἐναντ. τῷ Συνηχοῦντες).

Κατήχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀντηχεῖ (ἢ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς ἵνα ἀντυπωθῇ) εἰς τὰς ἀκοὰς τινος· ἀνεπιθύμητον κατηχήσεως.

Κατηχὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ πλήρης ἦχου. » Τὸ καταχὲς τὴν κάμπτει τὰς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ, « Θκρ.

Κατήχησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Κατηχέω, ἢ διὰ πολλοῦ ἦχου παραζάλισις· ἢ καταγοήτευσις· ἢ διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία (κυρ. τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ μυστηρίων).

Κατηχητήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χρησιμεύων πρὸς κατήχησιν, κατηχητικός.

Κατηχητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) διδάσκαλος· (ἰδιαιτ.) διδάσκαλος τῶν θρησκευτικῶν κατηχουμένων.

Κατηχητικὸς, ἡ, όν, = Κατηχητήριος.

Κατήχητος (ὁ, ἡ). ὁ κατηχηθεὶς, μεμυημένος.

Κατ-ηχίζω, Μ. ἰσω, (Ἐκκλησ.) = Κατηχῶ.

Κατηχισμὸς (ὁ), (Ἐκκλησ.) = Κατήχησις.

Κατηχιστὴς, οῦ (ὁ), = Κατηχητής.

Κατηχιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κατηχισμὸν, γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς (θρησκευτ.) κατήχησιν.

Κατηχουμενεῖα καὶ **Κατηχουμένια** (τὰ), (Ἐκκλησ.), τὸ μέρος ὅπου ἵστανται οἱ κατηχούμενοι, (κοιν.) τὰ κατηχούμενα.

Κάτθανε, Π. ἀντὶ Κατέθανε, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καταθνήσκω.

Καταθύψαι, Π. ἀντὶ Καταθάψαι, ἀόρ. ἁ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταθάπτω.

Κα:θέμεν, Αἰολ. ἀντὶ Καταθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κάθησο, Π. ἀντὶ Κατάθου, β'. ἐν. πρτ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καταθήκω.

Κάτι, Π. ἀντὶ Καὶ Ἔτι.

Κατιάδιον (τὸ), ὑπκρ. τοῦ Κατιάς.

Κατ-άπτω, Μ. ιάψω, Π. Καταβλάπτω, καταχαλῶ.

Κατιάς, άδος (ἡ), [κατίημι], εἶδος χειρουργ. καθετῆρος (Γαλλ. **sonde**) χρησιμεύοντος εἰς ἐσωτερικὰς διατομάς.

Κατίασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κάτειμι.

Κατιάσι, Ἰων. ἀντὶ Καθιᾶσι, γ'. πλθ. πρα. τοῦ Καθίημι.

Κατιδέτν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθοράω.

Κατίει, Ἰων. ἀντὶ Καθίησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Καθίημι.

Κατ-ίζω, Ἰων. ἀντὶ Καθίζω.

Κατίημι, Μ. κατ-ήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθίημι.

Κατιθύ ἢ **Κατιθύς**, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) κατ' εὐθεῖαν (ἴσια) ἐμπρὸς ἢ ἀντικρύ τινος.

Κατ-ιθύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Κατευθύνω.

Κατ-ικτύω, Μ. εὐσω, Ἰων. ἀντὶ Καθικετεύω.

Κατ-ικμάζω ᾷ

Κατ-ικμαίνω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Καθυγραίνω, καταμουσκεύω· ἀπαλύνω ὅλως διόλου διὰ τῆς ὑγρασίας. »Καὶ χρίσ λυ-Κατ-ικμῆναι κατικμαίνεσα λοετροῖς, « Νόνν. Κατ-ικμῆνάω-ῶ, Μ. άσω. Ἰλιγγιῶ ὅλος, κατ-ιλιγγιάζω καὶ (μτ) -αίνομαι, Μ. ανῶ, ἀπ-ηλλαλάω καὶ (μτ) -αίνομαι, Μ. ανῶ, κυτάζω περιφρονητικῶς (μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὄμματος ἢ μὲ μισοκλεισμένα τὰ μμάτια) ἢ μὲ μισοκλεισμένα τὰ μμάτια καὶ ἴδε καὶ Κατιλλάπτω), (ὅθεν ἀπηλλαλάντης, οῦ (ὁ), περιφρονητὴς, ὑπερήφανος, ἀκατάδεκτος, ἢ περιγελαστής. » Οἱ κατιλλάνται ὠραῖσται, « Ψευσιγν.

Κατιλλάω, Μ. «λήσω, = Κατειλλάω ἢ Κατειλέω. « Φωνὴ κατιλλύουσα, « Ἱππικ., παρασιωπῶσα (δεμένη).

Κατιλλάπτω, Μ. ᾰψω. Ἀνοίγω (χυδ. κουρλόνω) ἢ Μισοκλείω (καθὼς οἱ μύωπες). « μμάτιά μου ἵνα ἴδω κελλήτερα. « Εὖ κατιλλάψας ὄθρει, « Ἀρστφ. 2) (μὲ δοτ.) παίζω (γνέφω μὲ) τὸ 'μμάτι, (κοιν.) κάμνω 'μμάτι. » Τῇ θεραπαίνῃ κατιλλάπτων, « Φιλήμ., (παρβλ. Διαπληκτίζομαι).

Κατιλλόω, Μ. ώσω. Κατασκεπάζω μὲ ἴλυν (λάσπην, βοῦρκον), καταλασπόνω.

Κατίμεν, Δ. Π. ἀντὶ Κατέῖναι, ἀόρ. β'. ἢ Κατιμεναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κάτειμι.

Κατιμόνω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθιμόνω, Καθιμάω.

Κατ-ιμάω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀπὸ ἴόν (σκώληκ, γανάβαν), κατασκωρίζω.

Κατ-ιπτάζομαι, Μ. άσομαι, ἀντὶ Καθιπτάζομαι.

Κατ-ίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίπταμαι.

Κατ-ιρῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Καθιερόω.

Κατίσθι, β'. ἐν. πρα. τῆς πρς. τοῦ Κάτεδω.

Κατίστασθαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίστασθαι.

Κατίστατο, Ἰων. ἀντὶ Καθίστατο.

Κατ-ισχναίνω, Μ. ανῶ, Καταξηραίνω. »Αἱ Ἔρωτα κατισχναίνοντι, « Καλλ. » Ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος, « Πλάτ., [ἐκ τοῦ

Κάτισχνος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἰσχνὸς (λιγνὸς), κατάξηρος.

Κατ-ισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. = Κατισχναίνω.

Κατ-ισχύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Καταπονῶ διὰ τῆς ἰσχύος μου, ὑπερισχύω. » Καὶ πῦλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς, « Εὐαγγ. 2) (μὲ αἰτ.) ἐπιφέρω βίαν, παραβιάζω, καταδυναστεύω, καταπιέζω. » Διαδέξασθαι τὴν βασιλείαν, εὐ βίᾳ κατισχύσαντα τὸν πατέρα, « Δ. Ἀλ. (ᾧ πθ.) » Κατεισχυομένων ἔτι τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θηρίων, « Διόδ. 3) ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· (ᾧ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) λαμβάνω (ἀποκτῶ) ἰσχύν, δυναμόνω. » Κατίσχυσε δῆμος, « Σοφ.

Κατ-ισχύω, Μ. κατασχήσω, = Κατέχω, κρατῶ, ἐμποδίζω· (ἀμτβτ. ἢ μσ.) σταματῶ· ἀράζω· καταιβαίνω. « Λέγουσι σέλας ἐπ' αὐτὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατισχεῖν, « Ἡρ. » Καὶ ὁ πεζὸς ὅμα αὐτοῖς παρεβοήθει, ἤπερ ᾗ νῆες κατίσχοιεν, « Θκ.

Κατιτήριος (ὁ, ἡ), [κάτειμι]. ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὴν κάθοδον. » Κατιτήρια (ἐνν. ἱερὰ), « Ἡσύχ., τὰ τελούμενα διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπιστροφὴν τινος.

Κατ-ιχνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ιχνηλατέω.

Κατιών, ούσα, όν, μτχ. τοῦ Κάτειμι. ‖. (ὡς οὐσ.) « Κατιόντες, οἱ ἐξ ἡμῶν γενόμενοι, εἰ ἀπόγονοι, «

Κάτοδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάθοδος.

Κατ-οδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Πριξονῶ (ᾧ πθ. Αἰσθάνομαι) μεγάλον πόνον.

Κατ-οδύρομαι, υρεῦμαι. Κλαίω (Ὀδύρομαι) πικρῶς.

Κατ-οζῶ, Μ. οζήσω. (μὲ γεν.) Καταβρωμίζω.

Κατοιάδες (αἱ), [κατά, ὄϊς]. αἱ προηγούμεναι τῶν ποιμνίων οἰγες.

Κάτοιδα, Μ. κατείσομαι. Ἠξεύρω καλά.

Κατοίησις [κατοίομαι], εως (ἡ). μεγάλη οἴησις (ἔπαρσις). 2) ἕδρα περὶ τῆς ὁποίας ἔχει τις πεποίθησιν.

Κατοικάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κατοικίδιος.

†Κατοικεσία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Κατοίκησις.

Κατοικέσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ ἐτήσιος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατοικήσεως τόπου τινός.

Κατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ πρόθετ. δοτ. ἢ ἐπρ. τοπ. ἐκ β'.) Ἔχω ἢ κάμνω μονίμως τὴν κατοικίαν μου πουθενά. « Οὔχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, « Γρφ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς, « Σοφ. » Τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, « Θκ.

Κατοίκησις, εως (ἡ). τὸ κατοικεῖν· κατοικία. » Τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, « Ἐλιαγγ.

Κατοικητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κάτοικος.

Κατοικητήριον (τὸ). μέρος πρὸς κατοίκησιν, ἐνδιαίτημα, κατοικία, (κυρ. οὐδ. τοῦ ζ)κατοικητήτος (ὁ, ἡ)· ὁ χρησιμεύων πρὸς κατοίκησιν, κατοικήσιμος.

Κατοικία (ἡ)· τὸ μέρος (τὸ κείριον) ὅπου κατοικεῖ τις. »Τόπος εὐφυὴς πρὸς κατοικίαν, « Πλθ. » Ἵνα ἡ πάντων εὐφραινομένων κατοικία, « Διονύσ. 2) (συχν.) = Ἀποικία. » Πῶθ' ἑξῆς ἀπ' αὐτῆς τῆς Λατίνης εἰσὶν ἐπίσημαι κατοικίαι καὶ πόλεις, Φερέντινον κτλ., « Στρβ.

Κατοικίδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (διαμένων) εἰς τὴν οἰκίαν, οἰκιακός. » Θεοὶ κατοικίδιοι, « Διόδ., οἱ Ατν. Lares. »Ὄρνις κατοικίδιος, « Ἀλ. Ἀφρόδ. »Πάντον στρουθίο κατοικάδος, « Νίκ.

Κατοικίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ πουθενὰ, τοποθετῶ μονίμως· κάμνω νὰ κατοικηθῇ τόπος τις, τὸν γεμίζω ἀπὸ κατοίκους· φέρω τινὰ πάλιν ὀπίσω (τὸν ἀποκαθιστῶ) εἰς τὴν κατοικίαν του.

Κατοικὶς, ίδος (ἡ), Π. = Κατοικάς.

Κατοίκισις, εως (ἡ), καὶ

Κατοικισμὸς (ὁ). τὸ κατοικίζειν ἢ κατοικίζεσθαι, ἀποκατάστασις ἀποίκων εἰς τόπον τινά, γέμισμα τόπου τινὸς ἀπὸ κατοίκους.

Κατοικιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατοικίζων τόπον τινὰ, θεμελιωτὴς ἀποικίας.

Κατ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ οἰκοδομάς. 2) κατασκευάζω εἰς οἰκοδομάς. 3) = Ἐγκατοικοδομέω.

Κατ-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι (Ἐξοδεύω μὲ) μεγάλην οἰκονομίαν. (μτφρ.) οἰκονομῶ (μὲ πολλὰ ἐπιτήδειον τρόπον) τὰς περιστάσεις.

Κατοικὶς (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πουθενὰ, ἐγκάτοικος.

Κατ-οικοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου τὴν περιουσίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τινὸς οἴκου. » Κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, « Πλ., ἀφάνισε τὴν κατάστασιν ὅλων τῶν οἰκογενειῶν.

Κατ-οικτείρω, Μ. οἰκτειρήσω. (μὲ αἰτ. ἄλλ.) Κινοῦμαι εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν) διὰ, καταπονοῦμαί τινα.

Κατ-οικτίζω, Μ. ίσω = Κατοικτείρω. ‖. (μσ.) προσκλαίομαι (παραπονοῦμαι) πικρῶς ἵνα κινήσω εἰς οἶκτον.

Κατοικτίσεις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ. συμπόνειες, ἐλεεινολογία.

Κατ-οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ (Ἐλεεινολογῶ) πικρῶς.

Κάτοινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου, μεθυσμένος.

Κατ-οινόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμεθῶ οἶνα.

Κατ-οίομαι, Μ. οἰήσομαι. "Ἐχω πολλὴν οἴησιν (ἔπαρσιν)· φαντάζομαι πῶς εἶμαι μέγας ἢ πολύς. » Ὁ κατοιόμενος βέλτιοσιν οὐκ ἀνέχεται, « Φίλ.

Κατοίσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Καταφέρω.

Κατ-οιστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. οἰστρηλατῶ, διεγείρω.

Κατ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Ἐκλαμβάνω τι ὡς ἀπόντα.

Κατ-οκλάζω καὶ (μτ.)-όζομαι, Μ. άσω, -όμαι, = Ὀκλάζω, γονατίζω.

Κατ-οκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ τι (ἀπὸ δειλίαν ἢ δειλίαν) ὅλως διόλου, βαρύνομαι. δὲν τολμῶ ἢ δὲν τσαγκώνω νὰ. » Εἰ ἐβουλήθησαν μὴ κατοκνῆσαι, ῥᾳδίως ἂν ἐγένετο, « Θκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατοκωχὴ (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατοχή, ἐνθουσιασμός, ἔμπνευσις.
Κατοκώγιμος (ὁ, ἡ), = Κατακώγιμος.
ξΚατόλεθρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατώλεθρος.
Κατ-ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Παραμελῶ ὅλως διόλου.
Κατ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ ἢ πίπτω κάτω. (μτγμ.) ἐξοκέλλω· καταντῶ. » Κλεοπάτρα, εἰς ἣν κατολισθαίνει τῶν Πτολεμαίων ἡ διαδοχή, « Σδ.
Κατ-όλλυμι, Μ. κατολέσω (πρκ. Κατόλωλα κτλ.). Χάνω (καὶ μσ. Χάνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζω,-ομαι.
Κατολολύζω, Μ. ύξω, Π. (μὲ γεν.) ὁλολύζω κατά ἢ περί τινος, καταρῶμαι ὀλολύζων.
Κατ-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι, Θρηνολογῶ πικρῶς.
Κατ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βαγδαίαν βροχήν· χύνομαι ἐν εἴδει (ἢ πλημμυρῶ ἐξ αἰτίας) βαγδαίας βροχῆς.
†Κατομβρία (ἡ). πλημμύρα ἐξ αἰτίας βαγδαίας βροχῆς.
Κατ-ομβρίζω, Μ. ίσω. Χύνω ἐν εἴδει βαγδαίας βροχῆς. » Μύριοις αὐτοὺς κατομβρίσας, « Σιμοκ.
Κατόμβρισις, εως (ἡ), τὸ ὑσ. τοῦ προηγ.
Κάτομβρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος ὑπὸ βαγδαίας βροχῆς ἢ ὑποκείμενος εἰς αυχὰς καὶ βαγδαίας βροχάς, (ἐν γεν.) κάθυγρος. » Κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων, « Ἐπγρ.
Κατ-όμνυμι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Κατώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον περί ἢ κατά (ὑηλ. εἰς τὸ ὄνομά) τινος, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου. » Τῶν θεῶν (ἢ » Τοὺς θεοὺς) κατομ., « Λξ. » Κατόμοσον ταῦτά μοι, « Ἀρχφ. 2) (μσ. μὲ γεν.) ὁρκίζομαι κατά τινος, κατηγοριῶ ἐνόρκως. » Κατόμνυται Δημαρήτου, « Ἡρ.
Κατομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ.
Κατόναι', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Κατόναιο, Β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Κατονίνημι.
Κατ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Γρίζω πικρῶς, ὀνειδίζω κατὰ πρόσωπον, ὀθέν,
Κατονειδιστήρ (ὁ), Π. υθριστής, λοίδορος.
Κατ-ονεύομαι, Μ. εύσομαι. Τεντώνω τι μὲ τὸν ἀργάτην (ἄνον).
Κατ-ονίνημι, Μ. ονήσω. Ὠφελῶ τὰ μέγιστα. ‖. (μσ. μὲ γεν.) ὠφελοῦμαι πολὺ ἀπό. » Οὕτω σαυτῆς κατονοίμ, « Ἀρχφ. (εἴδ. ὄρκ.), ἔτσι νὰ χαρῶ τὴν ζωήν σας!
Κατ-ονομάζω, Μ. άσω. Ἐπονομάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀφιερόνω τι εἰς (ὀνομάζω μὲ) τὸ ὄνομά τινος, λέγω ὅτι εἶναι τοῦ Διός τινος, (ὀθ.) ἀρρᾳδωνίζω.
Κατ-ονόμαι, Μ. ονόσομαι, Ἰων. Π. καταμέμφομαι· καταφρονῶ. » Τῶν μηδὲν κατόνασαι, « Ἀρ. »Κατόνοντο αὐτόν, ᾗ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ ἔχων, « Ἡρ.
Κατονόμαξις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ
Κατονομασία (ἡ). ἐπονομασία· ἀφιέρωσις εἰς τὸ ὄνομά τινος.
Κάτοξος (ὁ, ἡ), [κατά, ὄξος]. πολλὰ ὀξύς ‖. » Μαγείρου—, « Ἀθ., ὁ βάλλων πολὺ ὀξέως εἰς τὰ φαγητά.
Κατ-οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ ὀξὺ (συμβλερὸν ἢ ταχύ), ἐπιταχύνω.
Κάτοξυς ἡ (ὀρθότ.) Κατοξύς, εος (εῖα ύ). πολλὰ ὀξύς (συμβλερὸς ἢ ταχύς). » Νόσημα κάτοξυ, « Ἱππκρ.
Κατ-οπάζω, Μ. άσω, Π. τρέγω κατόπιν, κυνηγῶ ἐκ πλησίον· στενοχωρῶ· καταπονῶ.
Κατόπιν καὶ
Κατόπισθε καὶ (πρὸ φων.)-σθεν, ἐπίρ. Ὀπίσω· (μὲ γεν.) ἀπ' ὀπίσω· καταπόδι. (ἐπὶ χρόνου) ἔπειτα, μετά. » Κατόπιν ἑορτῆς, « Παροιμ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ κατόπιν χρόνος, « Χρσ., ὁ μετὰ ταῦτα. »Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ, « Δ. Ἀλ.
Κατοπίσθιος, α, ον, Π. ὁ ἐργόμενος κατόπισθεν. » Ἄνεμος—, « Ἐπγρμ., ὁ οὔριος.
Κατ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω πολύ, καταξηραίνω εἰς τὴν φωτιὰν ἢ εἰς τὸν ἥλιον.
Κατοπτεία καὶ
Κατόπτευσις, εως (ἡ). τὸ κατοπτεύειν, παρατήρησις (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), κατασκόπευσις.
Κατοπτευτήριος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατοπτεύειν, ἁρμόδιος εἰς κατόπτευσιν. ‖. (οὐσ.) Κατοπτευτήριον (τό), μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ κατοπτεύσῃ, Σκοπιά.
Κατ-οπτεύω, Μ. εύσω. Βλέπω καθαρὰ ἢ μὲ περιέργειαν, παρατηρῶ, ἐξετάζω· κατασκοπεύω.
Κατοπτήρ (ὁ), Π. [κατά, ὀπτήρ]. παρατηρητής, κατάσκοπος. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ., (ἄλλ.) Ἑροδιαστολεύς.
Κατοπτήριος (ὁ, ἡ), = Κατοπτευτήριος.
Κατόπτης, ου (ὁ), Π. = Κατοπτήρ. ‖. (ὡς οὐσ. εἶδος ἀξιώματος) Ἐπόπτης, ἔφορος. » Πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτάων, « Ἐπγρφ.
Κατόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατοπτάω.
†Κατοπτία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατοπτεία.
Κατ-οπτίλλομαι, Μ. ιλοῦμαι, Δ. φαίνομαι.
Κάτοπτος (ὁ, ἡ), [κατά, ὄψομαι]. ὁρατὸς πανταχόθεν· προφανής. » Τοῦ χωσίου γωνιωδῆ τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γινόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, « Θκ. (Β'. 100).
Κάτοπτος (ὁ, ἡ), [κατοπτάω]. πολλὰ ψημένος.
Κατ-οπτρίζω, Μ. ίσω. Δείχνω εἰς ἢ ὡς εἰς καθρέπτην (κάτοπτρον). [. (μσ.) κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην. (τρόπ.) βλέπω φανερά.
Κατοπτρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κάτοπτρον. » Κατοπτρικὴ (ἡ), ἡ περὶ τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ φωτὸς πραγματευομένη ἐπιστήμη (μέρος τῆς ὀπτικῆς).
ξΚατοπτρίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κάτοπτρον.
Κατοπτροειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ
Κάτοπτρον (τὸ), [κατά, ὄπτομαι]. καθρέπτης.
Κατ-ορά(ω, Ἰων. ἀντὶ Καθοράω.
Κατ-οργανίζω, Μ. ίσω, Π. ἐμψυχόνω τόπον τινὰ μὲ τὸν ἦχον μουσικῶν ὀργάνων, (παρβλ. Καταυλέω).
Κατοργάς, άδος (ἡ), = Ὀργάς, Ἀρχιτ.
†Κατ-οργάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὑπεραιρόμαι.
Κατ-οργιάζω, Μ. άσω. Εἰσάγω εἰς τὰ ὄργια (εἰς τὰ μυστήρια), ἐνθουσιάζω.
Κατ-ορέγομαι, Μ. ορεχθήσομαι. Ὀρέγομαι κατὰ πολλά, ὑπερεπιθυμῶ.
Κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι εἰς τὸ σὠστὸν ὄρθιον, ἰσάζω· (τρπ.) ταπεινόφρων εἰς καλὴν ἔκβασιν, κατορθόω. ‖. (ἀμτβτ. καὶ πθ.) ἐπιτυγχάνω· εὐδοκιμῶ, εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν. »Πυρὶ πολλάκις καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχῆσαι καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν, « Ἰσοκ. » Τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας, « αὐτ. » Μηδὲν ἀναρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν, « Ἐπγρ. » Νῦν γὰρ ἐπιεικεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν, « Δημ., ἡ ἐπιτυχία. » Κατορθοῦντος φρένα, « Σοφ., ἔχοντος σῶας (ὀρθὰς) τὰς φρένας (καὶ πθ.) » Δρᾶν κατώρθωσα φρενί, « Λογχίν. ἀπεφάσισες, (καὶ κατὰ μτχ.) » Σθένει μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα κατορθωμένον, « Στρβ. (καὶ ἀντὶ εὐτ.) » Τὰ κατωρθωμένα, « Λξ., τὰ κατορθώματα.
Κατόρθωμα (τὸ), τὸ κατορθωθέν, ἐπίτευγμα· ἐπιτυχία.
Κατόρθωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ κατορθώσῃ τις ἢ νὰ κατορθωθῇ τι, εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία· βελτίωσις· συνείδησις »Δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις θρόνου. « Ψαλμ.
Κατορθωτής, οῦ (ὁ). ὁ κατορθώνων (φέρων εἰς καλὴν ἔκβασιν ἢ κατάστασιν) τι.
Κατορθωτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος νὰ κατορθόνειν, εὐτυχὴς εἰς ὅτι ἐπιχειρήσῃ.
Κατ-ορύσσω, Μ. ορύξω, Π. ὀρύσσω τὰ κάτω, κατασκάπτω (μὲ ὁρμήν).
Κατ-οροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τινὰ ταχέως μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὀροφήν, κατασταγάζω.
Κατ-εβρώδεω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.
Κατορυκτὸς [κατορύσσω], ή, όν. Κατορυχωμένος.
Κατόρυξις, εως (ἡ). παράγωγα. [Ἐκ τοῦ
Κατορύσσω(ττω), Μ. ύξω (πρκ. κατορώρυχα ἢ πθ. Κατορώρυγμαι). Παρακαλῶ »Περσέων δυοῖσε δεκα ζώοντας ἐπὶ κεφαλῇ κατῶρυξε,« Ἡρ. » Ὅπου τῆς γῆς χρήσιμον πλεῖστον κατορώρυκται, « Δημ. »Κατορυγησόμεσθα πού γῆς; « Δητ.
Κατορυχὴ (ἡ), = Κατόρυξις.
Κατ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. Κατῶρυξ.
Κατ-ορχόνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. κατασκωπτίζω.
Κατ-αργέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καταγοητεύω (ἐπμ. Κάμνω ὑποχείριόν τινα διὰ τοῦ χορεῦ. » Ὁ Διόνυσος τοὺς Ἰνδοὺς .. φύλλῳ εὐθὺς μάχιμον τοῦ θιάσου κατωργήσατο, « Ἀν. ἢ (μὲ γεν.) γυρεύω εἰς τὸ πέρασμα ἢ κάμνω περιφρόνησίν τινος, (ἐν γεν.) περιφρονῶ, ἐνυβρίζω. » Κατωργέοντο καὶ ἀνεθεῶντο ἀνθρώπων σκιαπτῶν Δαρεῖον ἢ τὴν Σατεσιήν, « Ἡρ. 3) (χ. πτ.) χορεύω παρὰ πόδα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

υλουμένων καὶ κατορχουμένων », « Στρβ.
ης [ῐ], ου (ὁ). οἶνος κατασκευα- ς (κυρ. εἰς τὴν Κύπρον) ἀπὸ ξηρὰ
ομαι, Μ. ὀφομαι, Π. ἀντὶ Καθο- ατοπτεύω.
, Ἰων. ἀντὶ Καθότι (διυρθ. Κατ'
ῖος (ὁ, ἡ), Π. [κατά, οὖδας] , = θόνιος, ὑπόγειος.
ας [κατά, οὖλος], άδος (ἡ), Π. ; σκοτεινή, (ἐπίθ. τῆς νυκτός).
λόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἰατρεύω ἐντελῶς ην (ὥστε μένει μόνον τὸ σημάδι, ιή).
λωσις, εως (ἡ). Ἴάτρευμα (κλείσι- πληγῆς.
λωτικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἔχων τὴν ητα τοῦ ἰατρεύειν ἐντελῶς τὰς γές.
ουράνθην, Ἰσφαλμ. ἀντὶ Κατ' οὐ- θην.
ρεύω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ γεν.) Κατου- πάνω τινός· (συνκδ.-) περιφρονῶ.
ρίζω, Μ. ἴσω, = Ἐπουρίζω, πνέω ει ἡ πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον. φορ.) λαμβάνω καλὴν ἔκβασιν, (ἐπὶ σημ. κλπ) ἐκπληροῦμαι.
ρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέω μὲ οὔριον μον, (ναυτ.) πρωνίζω.
ουτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π.= Οὐτάω, πλη- ω (κοιρίως).
οφείλω, Μ. οφειλήσω, = Ὀφείλω.
οφρυάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἔχω γέλα (πυκνὰ , κρεμαστὰ) ὀφρύδια · υνικῶς καὶ μτφρ.) εἶμαι πολλὰ σκυ- ωπὸς ἢ ἀκατάδεκτος. (μὲ γεν.) φέρο- πολλὰ σεβαστὰ (μὲ πολὺ ὕφος) κατά ος. » Λόγος κατωφρωμένος, « Ακ., ατομαθώνης (ἐξ οὗ λέγει ὁ Ἀριστ.) ιφρύς ἔχων καὶ λόφους, «. οφρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ (κάτω ιμένα) ὀφρύδια.
τοχα(τὰ), ἴδε Κάτοχος.
οχεύς, έως(ὁ), Π. ὁ κρατῶν (κατέ- λ) τι, ‖- (οὐσ.) ὁ αὐτὴ τις (μανδαλους ῆς θύρας.
οχεύω, Μ. εύσω. Βάλλω ζῶα νὰ ειθοῦν (νὰ βατευθοῦν). » Τὰ κτήνη οῦ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, « Γεωρ.
οχή (ἡ). τὸ κατέχειν ἢ κατέχεσθαι, ημαν, κράτημα», ἐμπόδισμα· (μτνμ.) ισότης κτήματος· (ἰδιαιτ. δὲ) ἐνθου- σιασμὸς , ἐμπνευσις· (ἰατρ.) εἶδ. κατα- χυσμὸς (ὁ, ἡ), = Κάτοχος, πεπαμένος, ενημένος· ἐμπνευσμένος, ἐνθουσια- νώδης, (παρβλ.) Κατακωχύμενος. (Γεωρ.) ρόπ. δύναταί τις νὰ ἔχῃ (ἢ νὰ λάβῃ) κατοχήν.
έχιον (τὸ), μέσον πρὸς κατοχὴν (κρά- ιον).
χμάζω, Μ, άσω, = Κατεχμόζω.
χος (ὁ, ἡ), (μὲ γεν. ἐνεργ.) ὁ κατέ- ων (κρατῶν στερεῶς. [καὶ μτνμ.] ἐν- ύμενος) τι. » Κατόχους τινὰς λέ- ειν οἱ παιδοτρίβαι, « Γρμτ. » Γίνε- κάτοχοι ὧν διαβάσεων , « Σιμακ.
Π. (οὐσ. ἀρσ.) λάρναξ τάφου (νεκροδόχος). (θηλ.) = Κατοχή, καταληψία. (σὺδ.) ἡ λαβὴ (τὸ χέρι) τοῦ τρυπάνου. 2) (πθ.) ὁ κατεχόμενος ὑπὸ (ὧν εἰς τὴν ἐξουσί- αν, εἰς τὴν κατοχήν) τινος· (ἰδιαιτ.) ἐμπνευσμένος ἀπὸ ὑπερφυσικὴν δύναμιν ἢ· κυριευμένος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κατο- χῆς. »Ὕπνῳ—, « Σοφ. » Γυναῖκά τινα κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην, « Ἀρρ. » Κάτοχος ἦδη τῷ πόθῳ τούτου γεγενημένη, « Πρκπ.
Κατ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).
Κατόχως, ἐπίρ. Καθεκτικῶς, στερεά· (μτνμ.) μνημονικῶς. 2) ἐν εἴδει κα- τοχῆς (ἐμπνεύσεως ἢ καταληψίας). « Κατόχως παρακρούοντες, « Ἱππκρ.
Κατοψὲ, ἐπίρ. Πολλὰ ἐξ ὄψεως (ἀργὰ) τὸ ἐσπέρας, κατάβραδα.
Κατόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπ'ὄψιν (πρὸ ὀφθαλ- μῶν). (μὲ γεν.) ὁ καταντικρύ τινος.
Κατόψομαι, μέλλ. τοῦ Καθοράω.
Κατ-ψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τὴν περιουσίαν μου εἰς καλὰ φαγητά.
Κατοψοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κατρεὺς [ῠ], έως (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (παγῶνι) τῆς Ἰνδίας.
Καττάδε, Δ. ἀντὶ Κατὰ τάδε.
Καττάνυσαν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κατε- τάνυσαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Κατατανύω.
Καττίτερος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κασσίτερος.
Κάττυμα (τὸ), [καττύω], τὸ προσαρταπό- μενον ὑποκάτωθεν τῶν ὑποδημάτων χονδρὸν δέρμα, (Τουρκ.) κισελίς· τακού- νι· (συνκδ.) ὑπόδημα. (μτφρ.) σκευωρία, μηχανορραφία.
Καττύπτεσθαι, Π. ἀντὶ Κατατύπτεσθαι.
†Καττὺς, ύος (ἡ). κομμάτι (κιμωλίου) ἀπὸ παλαιοτόμαρον, [ῦ]ἐκ τοῦ
Καττύω [κατὰ, †σύω = ῥάπτω], Μ. ὕσω. Συρράπτω (κυρ. δέρματα), ἐμπαλλόνω ὑποσήματα κτλ., (μτφρ.) κομνω ῥα- διουργίας, μηχανορραφῶ.
Καττῶ, Δ. ἀντὶ Κατὰ τοῦ.
Κατύπερθε, Ἰων. ἀνακ. Καθύπερθε.
Κατυπέρτερος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Καθυπέρ- τερος.
Κατ-υπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Καθυ- πνόω.
Κάτω [κατὰ], ἐπίρ. (Τοπ.). Κατὰ τὴν χαμηλὰ· τὸν κατήφορον. » Ὅπου κάτω ὁρόων, « Ὁδ. Ψ. » Κάτω διεχώρει αὐ- τοῖς, « Ξεν., τοὺς ἔπισσε διόρροια, (κοιν.) τοὺς πήγαινε ἀπὸ κάτω. (καὶ μὲ γεν.) » Πετρῶν ὦσαι κάτω, « Ῥώρ. (ἢ Ἐναρβ.) » Οἱ κάτω, « Αξ., οἱ κατοικοῦντες τὰ παράλια ἢ τὰ πιδινὰ (σχετικ. ὡς πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν μεσογείων ἢ ὀρει- νῶν). » Τοὺς κάτω (νεκροὺς ἢ θεούς), « Αξ., τοὺς ἐν τῷ ᾅδῃ. » Οἰκίδιον διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω. « Ασ. (καὶ χρον.) » Οἱ κάτω (μετὰ καὶ χ.) τοῦ χρό- νου (ἐνν. γεγενημένοι), « Αἰλι., οἱ μετα- γενέστεροι. (καὶ τρπ.) » Τέως μὲν κάτω ἐτέτακτο, « Αξ., εἶχε τὴν κατωτέραν τάξιν. » Ἄνω καὶ κάτω (ἢ ἀσυνδ.) » Ἄνω κάτω, « Αξ., ἴδε Ἄνω.
Κατωβλέπων, οντος (ὁ) καὶ
Κατωβλεπον, οντος (τὸ) καὶ
Κατώβλεψ, εος (ὁ), εἶδος ζώου (βαρκόδες ἢ ταῦρου) τῆς Λῆρ. μὲ μεγάλην ἀεὶ πα- τοτε σκυμμένην κεφαλήν.
†Κατώγειος καὶ Ἀττ.
Κατώγεως (ὁ, ἡ), = Κατάγειος.
†Κατ.ωδυνάω-ῶ, Ἰσφαλμ. ἀντὶ Κατοδυ- νάω.
Κατώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος μέγαν πόνον.
Κάτωθε καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίῤ. (Τοπ.) Ἀπὸ κάτω· ἀπὸ τὰ κάτω (τὰ χαμηλό- τερα) μέρη. (μὲ γεν.) ὑποκάτωθεν ἢ παρακάτω ἀπό. » Θησαυροὺς κάτωθεν τοῦ πυταμοῦ κεκρυμμένους, « Ρζ. (καὶ ἐνάρθρ.) »Ὡς περ οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, « Δμ.
Κατ-ωθίω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ώσω, Σπρό- χω (Κουντῶ) πρὸς τὰ κάτω, κομντῶν ῥίπτω.
Κατώκαρ (ς) καὶ Κατωκάρα, ἐπίῤ. Π. μὲ τὰ κεφάλι τὸν κατήφορον, κατακέφαλα.
Κατώκισθεν, Αἰολ. ἀντὶ Κατῳκίσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Κατ- οικίζω.
†Κατώλεθρος (ὁ, ἡ). παντάπασιν ὄλεθριος.
Κατωμάδιος, η ῃ ος, ον, Π. ὁ ευρισκό- μενος (φερόμενος, κρεμασμένος) εἰς τοὺς ὤμους. » Πήρην εἶχε κατωμαδίην, » Ἑπγρ. » Δίσκος κατωμάδιος, « Ἰλ. Ψ., τὰ λιθάρι τὸ ὁποῖον ἀγωνιζόμενοι ῥί- πτουν ὀπισθίν τῶν ὤμων ἢ φέροντες τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὦμον.
Κατωμαδόν, ἐπίῤ. Π. ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ τοὺς ὤμους. » Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμα- δόν, « Ἀπλν. »Τὰς ἀπάντων φροντί- δας κατωμαδὸν ἀράμενος, « Συν. »Μά- στιγι κατωμαδὸν ἠλασεν ἵππους, « Ἰλ. Ο. Ψ., σηκόνοντας τὸ χέρι πρὸς τὸν ὦ- μον, (θηλ.) μὲ ὅλην τὴν τοῦ τὴν δύναμιν.
Κατ-ωμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τὸν ὦμόν μου ὑποκάτω ἕνα στύλωσιν τι· 'παίρνω εἰς τοὺς ὤμους μου (ἐπὶ ὕπτιου) ῥίπτω τὸν καβαλόρην πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος· (χειρουργ.) ἐμβάζω εἰς τὸν τόπον του (ἀναπανόνων μὲ τὸν ὦμόν μου) τὸ ἐξ- αρθρωμένον μέλος.
Κατωμίς, ίδος (ἡ). σκέπασμα τῶν ὤμων, ἐπανωφόρι, (οὕτω διορθ. τὸ Κοτωτίς).
Κατωμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατωμίζω, (ἰδιαιτ.) εἶδ. χειρουργ. ἐργασίας πρὸς ἐμβολὴν τοῦ ἐξαρθρωμένου ὤμου ἢ διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ὤμου.
Κατωμιστὴς, οῦ (ὁ). (Ὕπνος) ὁ ῥίπτων τὸν ἐπιβάτην πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.
Κάτωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς ὤμους κά- τω (χαμηλούς).
Κατωμοσία (ἡ), [κατόμνυμι]. ἡ δι' ὅρκου βεβαίωσις· ἔνορκος καταμαρτυρία ἢ κατ- ηγορία.
†Κατώμοσις, εως (ἡ), = Κατωμοσία.
Κατωμοτικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίῤ) = ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν εἴδει κατωμοσίας, ἐνερ- γῶν τὴν δι' ὅρκου βεβαίωσιν, [ῶτ ικῶς
Κατώμοσος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος διὰ κα- τωμόσεως.
Κατωνάκη (ἡ), [κάτω, νάκος]. εἶδος δε- λικνοῦ φορέματος μὲ πρωβόλι ἀπὸ προ- σθιὰν εἰς τὸν πεδιγμον.
Κατωναχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κατω- νάκην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατωπαδίς [κατά, ὤψ], ἐπίρ. =Κατενώπιον, (παρελ.) Ἐνωπαδίς.
Κατωπάω-ῶ, Μ. άω, =Κατηφιάω, [ἐκ τοῦ
Κατωπός (ὁ, ἡ), [κατά, ὤψ], =Κατηφής.
Κάτωρ [κάζω], ορος (ὁ), Π. =Κάζωρ, ἀρχηγός, διοικητής.
Κατώρα, Ἰων. ἀντὶ Καθεώρα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Καθοράω.
Κατ-ωραΐζομαι, Μ. ἰσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθωραΐζομαι.
†Κατωρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κάτω ρέπων κρεμαζός, (ὀθ. ||. οὐσ. πλθ.) ἑνώτια ἢ ἄλλα τοιαῦτα κοσμήματα. »Κατωρήδεε δύο,« Ἐπιγρφ., (παρβλ. Κάθεμα).
Κατώρυξ ἡ Κατῶρυξ, υχος (ὁ, ἡ), [κατορύσσω], Π. παραχωμένος. » Πέτραι (» Λᾶες) κατωρυχέες, « Διονύσ., Ὅμ., ||. (οὐσ. θηλ.) λάκκος, ὑπόγειον θησαυρός. »Χρυσοῦ—, « Εὐρ. 2) καταβολάδα. » Καὶ ἀπὸ.. αἱ τῶν θεμελίων κατώρυγες καθιέμεναι, « Θφρ.
Κατ-ωρύομαι, Μ. ὑσομαι. Οὐρλιάζω δυνατά.
Κατώρυχα [κατώρυξ], ἐπίρ. Π. ὑπὸ γῆν.
Κατωρυχέεσαι, Π. ἀντὶ Κατωρυχέσαι, ὀοτ. πλθ. τοῦ
Κατωρυχής, έος καὶ
Κατώρυχος (ὁ, ἡ), Π. =Κατώρυξ.
Κατώτατος [ὑπερθ. τοῦ Κάτω], η, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -
Κατωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Κάτω]. Εἰς τὴν ὅλως διόλου κάτω θέσιν, (κοιν.) κάτω-κάτω.
Κατωτερικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κάτω μέρη· (ἰατρ.) ὁ κινῶν ἀπὸ κάτω, [ἐκ τοῦ
Κατώτερος [ἀνμλ. συγκρ. τοῦ Κάτω], α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -
Κατωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Κάτω). Πλέον κάτω, παρακάτω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Κατωτέρωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ παρακάτω μέρος.
ʒΚατωτίς, ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι ἢ, που σκεπάζει καὶ τὰ αὐτιά, καπῶτα (!), (ἴδε Κατωμίς).
Κατωφαγᾶς, ᾶ (ὁ). πολυφάγος, (κατὰ λέξ.) πεσμένος κατακέφαλα εἰς τὸ φαγεῖ˙, (ὁ Ἀρχφ. παίζει εἰς τὴν λέξιν μὲ τὸ Σκατοφάγος).
ʒΚατωφελής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὠφέλιμος.
Κατωφέρεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ κατωφεροῦς, τὸ κατηφορικὸν τῆς θέσεως· (μτφορ.) κλίσις ἐμφυτος· ῥοπὴ πρὸς ἀσέλγειαν.
Κατωφερὴς [κάτω, φέρω], έος (ὁ, ἡ), ὁ (ἐπίρ.) -φερῶς. Κατηφορικός· (μτφορ.) ἐπιρρεπὴς (κυρ. πρὸς ἀσέλγειαν), φιλήδονος.
Κατώφορος (ὁ, ἡ). πρὸς τὰ κάτω φερόμενος. »Τὸ γὰρ βαρὺ κατώφορον,« Ἀλ. Ἀφρ.
†Κατωχάνης, ου (ὁ), =Κάτοχος (ὁ τοῦ τρυπάνου).
Κατ-ωχράω-ῶ, σπνττ. ἀντὶ
Κατ-ωχριάω-ῶ, Μ. άσω. Γίνομαι κατακίτρινος, γλωμιάζω ὅλως διόλου.
Καύαξ, ακος (ὁ, εἰδ. θαλασσ. ἀδδηφάγου πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κηΰξ καὶ Κήξ, (Λατ.) gavia.

Καυάξαις, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατάξαις, 6ʹ. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Κατάγνυμι.
Καύης, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καύαξ.
Καυθμὸς (ὁ). καύσιμον· εἶδος ἀσθενείας τῶν φυτῶν (ἀπὸ ψύγραν ἢ καῦσιν).
Καυκαλάω-ῶ, =Βαυκαλάω.
Καυκαλίας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ʒ).
Καυκάλιον (τὸ), =Βαυκάλιον, (κοιν.) καυκί.
Καυκαλὶς [καῦκος], ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, καυκαλήθρα.
Καύκαλον (τὸ), =Βαύκαλον.
Καυκαλόω-ῶ, Μ. ώσω, =Βαυκαλόω.
Καυκίς, ίδος (ἡ), =Βαυκίς.
Καῦκος (ὁ), =Δαῦκος, (ὀθ. 2) =Καυκαλίς.
ʒΚαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Ἔγω ἢ Ἀποκτῶ καυλὸν (κοτσάνι), (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαυλέω).
Καυληδὸν, ἐπίρ. (γεωργ.) Καθὼς πόπτεται ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι), (δηλ.) χωρὶς ἀγκίδας, (κοιν.) Ἀπὸ τὸ ἀγγοῦρι, (ἄλλ.) Ταφανηδὸν καὶ Σικυηδόν.
Καυλίας, ου (ὁ). (ὀπὸς) ὁ λαμβανόμενος ἀπὸ τὸν καυλὸν τοῦ φυτοῦ.
Καυλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἁρματόνω μέ) καυλόν. » Ἀόγχήν—, « Ἀρχφ.
Καυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ προστρμοσμένος εἰς τὸν καυλόν.
Καυλίνης, ου (ὁ), Ζ. Καυλίον.
Καύλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ καυλὸν φυτοῦ, (παρβλ. Καυλίας).
Καυλίον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Καυλός. 2) εἶδος θαλασσ. φυτοῦ, (ὅθεν οἱ Καυλίναι, [πιθανῶς καθὸ τρυφεροί] κωλιοί, Ἀθ.).
Καυλίσκος (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Καυλός.
Καυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καυλόν, φυτρόνων ἐν εἴδει καυλοῦ.
Καυλοκινάρα (ἡ). εἶδος ἀγκινάρας τῆς ὁποίας τρώγεται μόνον ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι).
Καυλοκυπέω-ῶ, Μ. ήσω, =Καυλοτομέω.
Καυλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν καυλοὺς (τρυφερὰ βλαστάρια φυτῶν), λαχανοπώλης.
Καυλὸς (ὁ), [αὐλός]. τὸ κοτσάνι τῶν φυτῶν (καὶ ἰδιωνυμ.) τοῦ σιλφίου. (μτνμ.) ἡ ἄκρα τοῦ ὄυρατος ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐπιδορατίδα· ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους· τὸ καλάμι τῶν πτερῶν· τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός· ἡ οὐρὰ τῶν ζώων.
Καυλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐνουχίζω (διὰ τῆς ἀποτομῆς τοῦ καυλοῦ).
Καυλοῦδης, εος (ὁ, ἡ), =Καυλοειδὴς.
Καυλωτὸς, ἡ, όν. (ἐπὶ φυτ.) Ὁ ἔχων καυλὸν, κοτσανάτος.
Καῦμα (τὸ), [καίω]. σημάδι τοῦ καυσίματος, καύσιμον, (ἐπὶ φυτ.) =Καυθμός. 2) ζέστη ὑπερβολικὴ, καῦσις· ἡλιοκαῦμα, θέρμη (παροξυσμοῦ). (μτφορ.) φλόγα τοῦ ἔρωτος.
†Καυμασία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καυσία.
Καυματηρός, ά, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς καῦμα· καυτερός.
†Καυματίας, ου (ὁ), =Καυματηρός. » Ἥλιος—, « Θφρ.
Καυματίζω, Μ. ίσω. Καίω, ξηραίνω, τσαρουφλίζω. ||. (πθ.) =τῷ
Καυματοῦμαι-εῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Αἰσθάνομαι μεγάλην καῦσιν, καυσόνω, φλογίζομαι ὑπὸ ἔρωτος.

Καυματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ συνωδευμένος μὲ καῦσιν. »Ὀδὸς—« Λόγγ. »Νότος—,« Ἀρστ. »Ῥήγμα καυματώδεα, « Ἱππκρ., (συγχ. τῷ λιμωτώδης).
ʒΚαυμὸς (ὁ), =Καυθμός.
Καυνάκη (ἡ) καὶ
Καυνάκης, ου (ὁ), [Περσ.]. κακουμέγουνη ἢ σεντζαπόγουνα.
Καυνιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω λαχνόν, (ἐκ χρηστότ. τὸ) Διακαυνιάζω, [ἐκ τοῦ
Καῦνος (ὁ), =Κλῆρος, λαχνός.
†Καυρός, ά, όν καὶ Καῦρος, α, ον, γλσ. ἀντὶ Κακὸς, δειλὸς, ἀνανδρος, (ὀθ. ||. οὐσ.) ὁ λαγώς.
ʒΚαυσαλὶς, ίδος (ἡ). φουσκαλίδα ἀπὸ καῦσιμον.
†Καύσησις, εως (ἡ). καύσιμον (φαγητοῦ καὶλα, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καῦσις.
Καυσία (ἡ), [καῦσις; ἢ Περσ. καυσία], εἶδος μαλλίνου σκιαδίου Μακεδονικοῦ μὲ πλατὲς πτερύγια.
Καύσιμος (ὁ, ἡ)· ὁ δυνάμενος νὰ καῇ, ἅρμμβιος διὰ καύσιμον. »Ὕλη—, « Θφρ. (καὶ ὡς οὐσ.) »Τούτοις καυσίμοις χρῶνται,« αὐτ.
Καῦσις, εως (ἡ). τὸ καίειν ἢ καίεσθαι καύσιμον. 2) =Καύσων.
Καῦσος (ὁ), =Καύσων. καῦσις· (συγν.) ὕβρμη (πυρετοῦ). » Ὑπὸ καύσου ἐχομένη« Ἱππκρ. 2) ἐπιγενομένη ῥίγεος λύσις.« Ἱππκρ. 3) εἶδος ἔδαφος γῆς κατακεκαυμένον.
Καυσόδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) =ωδῶς. Πάσχων ἀπὸ καῦσιν ἢ καῦσον.
Καύσωμα (τὸ), =Καῦσος, καῦσις.
Καύσων, ονος (ὁ). ζέστη ὑπερβολικὴ, καῦσις. 2) ἄνεμος καυστικὸς (κυρ. φυτῶν).
Καυτὴρ (ὁ), (ἐπίθ.) =Καύτης. ||. (συγχ. οὐσ.) =Καυτήριον.

Καυτηριάζω, Μ. άσω. Καίω (Σημαδεύω) μὲ -
Καυτήριον (τὸ). τὸ σίδηρον μὲ τὸ ὁποῖον (ἀφοῦ τὸ καύσουν) σημαδεύουν τὰ ζῶα κλπ. 2) τὸ σημάδι τοῦ τοιούτου καυσίματος. (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Καυτήριος (ὁ, ἡ), =Καυστικός.
Καύτης, ου (ὁ, ἡ), =Καύστης.
Καυτικὸς, ἡ, όν, =Καυστικός.
Καυτὸς, ἡ, όν, =Καυστός.
Καὐτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Καὶ αὐτός.
Καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ. πρόθετ. ἢ αἰτ. ἐλλ. ἢ ἀπαρ.) Δύχέω, κομπάζω, μεγαλορῥημονῶ.
ʒΚαυχὰς, άδος (ἡ). ἡ καυχωμένη, καυχησάρα.
Καυχέομαι-εῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Καυχάομαι, (Θκρ. Ε'. 77).
Καύχη (ἡ), Π. ἀντὶ Καύχησις.
Καύχημα (τὸ). πᾶν ὄῆπτε διὰ τὸ ὁποῖον καυχᾶταί τις, ἀφορμὴ καυχήσεως· καύχησις.
Καυχηματίας, ου (ὁ). καυχησιάρης.
Καύχησις, εως (ἡ). τὸ καυχᾶσθαι, μεγαλοστομία.
Καυχητὴς, οῦ (ὁ). ὁ καυχώμενος, κομπαστὴς, καυχησιάρης.
Καυχὼν, ανος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηφὴν.
Καυχωρὴ ἢ Σκαφωρὴ (ἡ), [ʒ]. ἡ θηλυκὴ ἀλωπεκῆ.
Καφ', Π. (κατ' ἀπόφ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Κακά.
Καχάζω, Μ. αξω, Δ. ἀντὶ Κογχάζω.
Καχεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὴν ἕξιν (κράσιν ἢ διάθεσιν ψυχ.), εἶμαι κοιμητικὸς (ἀδυνάτου κράσεως) ἢ διεφθαρμένος (τὴν ψυχήν). » Τοῖς μὲν νοσοῦντας πάντας καχεκτεῖν, εὖ πάντας δὲ κάμνειν καχεκτεῖν καὶ νοσεῖν ἤδη, « Σῦ. (καὶ μτνμ.) » Τὸ τοῦ μύθου καχεκτοῦσης, « Γ. Παγμ.
Καχέκτημα (τὸ). κακὴ ἕξις (διάθεσις ψυχ. ἢ σωματ.).
Καχέκτης, ου (ὁ), ὁ κακῶς ἔχων (τὴν ψυχ. ἢ τὸ σῶμα ἢ τὴν κατάστασιν), ἀδυνάτου κράσεως, καχεκτικός· πτωχὸς (τρπ.) διεφθαρμένος (τὰ ἤθη)· ῥαιδιούργος, φιλοπάραγος.
Καχεκτικὸς, ἡ, όν. Πάσχων ἀπὸ καχεξίαν, ἀδυνάτου κράσεως, φιλαθενος. (ἀθένειαν).
Καχεξίας (ὁ, ἡ), =Καχέκτης.
Καχεξιακὸς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων κακὴ ἕλκη (κακοήθεις, δυσιάτους πληγάς).
Καχεξία (ἡ). τὸ κακῶς ἔχειν. ἡ κακὴ ἕξις (κατάστασις ἢ διάθεσις) τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς ἢ τῶν περιεχομένων. » Τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν καχεξίαν καλεῖν εἰώθαμεν, « Π. Δίπν. (καὶ μτνμ.) « Νῦν δὲ καὶ καχεξίας τις ὑπεδύσατο τοὺς ὤχλους, αἱ κρίσιες δ' ἡμῶν νοσοῦσι, « (Δίφιλ. παρ') Δθ.
Καχέσπερος (ὁ, ἡ), [κακὸς, ἑσπέρα]. σκοτεινὸς, ζοφερός.
Καχεταιρία (ἡ), Π. κακὴ συντροφιά, κακὴ συναναστροφή, σχέσις μὲ κακοὺς ἑταίρους.
Καχήμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διάγων κακὰς ἡμέρας (παλαίπωρον βίον).
Κάχληξ, Π. ἀντὶ Καὶ ἐχθές.
Καχλάζω [ὀνμτπ.], Μ. άσω. Βοΰζω καθὼς τὰ νερὰ ὅταν βράζῃ (τὰ κύματα ὅταν κτυποῦν εἰς τὸ παράλιον, ἢ βρυχᾶται πίπτῃ, τὸ κρασὶ ὅταν κιρνᾶται κτλ.), γεχλακίζω, (παρβλ. Παφλάζω).
Καχλαίνω, Μ. ανῶ ἢ άσω. Κάμνω τι νὰ κινῆται μὲ καχλασμόν (νὰ ἀναβράζῃ), ταράττω μὲ κρότον, (παρβλ. Καλχαίνω).
Κάχλασμα (τὸ) καὶ
Καχλασμὸς (ὁ). ἡ κίνησις καὶ ὁ κρότος τοῦ ἀναβράζοντος ὕδατος (τῶν κυμάτων κτλ.), χοχλάκισμα· ἀνάβλυσις πηγῆς.
Κάχλης, ηκος καὶ
Κάχλιξ [συγγ. τοῦ κόχλος], ικος (ὁ). λιθάρι του παταμοῦ ἢ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, χαλίκι, (Τουρκ.) τσακίλι.
Καχορμισία (ἡ). κακὸν (δυατυχὲς ἢ ἐπικίνδυνον) ἐμβασμα εἰς ἔρμον (ἐλλιμένισμα).
Καχρυδίας, ου (ὁ), =Καγχρυδίας.
Καχρύδιον (τὸ), =Καγχρύδιον.
Καχρυόεις, εσσα, εν, =Καγχρυόεις.
Κάχρυς, υος (ἡ), =Κάγχρυς.
Καχρυφόρος (ὁ, ἡ), =Καγχρυφόρος.
Καχρυώδης, εος (ὁ, ἡ), =Καγχρυώδης.
Καχυποκνητος καὶ Καχυποκνάος-ους (ὁ, ἡ), =Καχυποπτος.
Καχυποπτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι-
Καχυποπτης, ου (ὁ) καὶ
Καχύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποπτεύων (ὑποπτεύων) τὰ πάντα· (πθ.) πολλὰ Ὑποπτος (ʒ). »Εἰσὶ δὲ καχύποπτοι (οἱ γέροντες) διὰ τὴν ἀπιστίαν, ἅπασι δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν, « Ἀρχ.
Καχυποτοπέομαι (ἄλλ. γεφ. ἐπιρρημ. Κάχ' ὑποτοπέομαι)-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑποπτεύω (Συμπαραίνω) κακὰ, εἶμαι-
Καχυποτοπος (ὁ, ἡ), =Καχύποπτος.
Καχυπουλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ καχυπόπτου.
Κάψα, ας (ἡ), =Κόμψα, κάσσα, σανδοῦκι κτλ.
ʒΚαψάκης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλ. ἀντὶ) Καμψάκης.
Καψάκιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Κάψα.
†Καψιβρώτιον (τὸ), [κάπτω, ἰόρως]. μανσούκι διὰ τὸν ἵππον.
†Καψικαβαλος (ὁ), =Ἐγκαψικάβαλος.
Κάψις, εως (ἡ). τὸ κάπτειν (τρώγειν ἢ πίνειν λαιμάργως), γάψιμον, γοψιά. »Ἡ δ' ἄρκτος οὔτε σπάσει πίνει, τύτε λάψει, ἀλλὰ κάψει, « Ἀρχ.
Κάω (παρτ. Ἑάων), Λστ. ἀντὶ Καίω.
Κ. [συγγ. τῷ Γε], Π. μόρ. ἐγκλ. (διασκευὴ ἢ Ἐπιθετ.) ἀντὶ Ἂν.
Κεάζω, Μ. άσω, Π. κυπτῶν ἀγίζω (χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια· συντρίβω. »Ἡ δλιερὸν κεάσας, ἢ ῥωγαδὶ πέτρῃ, « Νικ., κατανύσας.
Κεάνιοθος (ὁ), εἶδ. ἀκανθώδους φυτοῦ.
Κέαρ, ατος (τὸ), Π. ἡ καρδιά, (ὀθ. τὰ Δατ. Cor ἢ τὸ Γαλλ. cœur)· (συνκδχ.) ὁ νοῦς· (κατ' ἐκτ.) φρόνημα, θέλησις, σκοπὸς, κτλ., (ἴδε Καρδία).
†Κεαρον (τὸ), [κεάζω], γλσ. ἀντὶ Σκέπαρνον.
†Κέασμα (τὸ). σχίσιμον, θραῦσμα, κομμάτι.
Κέαται, Κέατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Κεῖνται, Ἔκειτο, ἐκ τοῦ Κεῖμαι.
†Κεβλή, ἡ Κεβλή (ἡ), Μακεδ. ἢ Ἀλεξ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κεφαλή.
Κεβλήγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων τὸν σπέρον (γόνον) τοῦ ἐντὸς κεφαλῆς. » Μήκωνι,—, « Νίκ.
Κεβλήπυρις, ιδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ ὀγώατου, (κατὰ λέξ.) κεκκινοκέφαλος.
Κέβλος (ὁ), ἀντὶ Κέφαλος (δύρ.).
Κεβριόνης [ʒ], ου (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ.
Κεγχραλέτης, ου (ὁ). ὁ ἀλέθων κεχρὶ ἢ τὴν κέγχρον τῶν μετάλλων.
Κεγχραμιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κεγχραμίδα ἢ, περιέχων κεγχραμίδας.
Κεγχραμὶς [κέγχρος], ῖδος (ἡ). ὁ σπόρος τοῦ σύκου. 2) τὸ κοκκόδιον τῆς ἐλπίδος.
Κέγχρεως (ὁ), Π. ἀντὶ Κέγχρος.
Κεγχρεών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου σπείρουν ἢ ἀλέθουν ἢ καθαρίζουν τὴν μεταλλικὴν κέγχρον (ἅμμον).
Κεγχριᾶτος, α, ον. Χονδρὸς ἴσα μ' ἕνα σπυρὶ κεχρί.
Κεγχρίας, ου (ὁ). σπυριτὸς ὠὰν κεχρί. »Ἔρπης—, « Ἰατρ. εἶδ. λειχῆνες. »Ὄφις—, « Λξ., ὁ ἀλλ. Κεγχρίνης.
Κεγχρίδιος, ου (ὁ), =Κεγχρὶς.
Κεγχρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέγχρος.
Κεγχρίνης, ου (ὁ), εἶδ. ὄρνιθος τοῦ ὁπ. τὰ στέγματα ὁμοιάζουν σπυριὰ κεχριοῦ.
Κέγχρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κεχρί. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ζωμοῦ ἀπὸ κεχρὶ ξεφλουδισμένον.
Κεγχρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. εἴρακος, ἴδε Κιγχρίς. 2) εἶδ. πτηνοῦ κεγχροφάγου. 3) εἶδ. ὄφεως, (ἄλλ.) Κεγχρίνης.
Κεγχρίτης, ου (ὁ) καὶ Κεγχρίτις, ιτιδος (ἡ). ὁ περιέχων κέγχρους ἢ κεγχρειδεῖς κόκκους. » Δίθες—, « Λξ., (Λατ.) Iaspis miliaris. » Ἰσχυς—, « Ἐπιγρ.
†Κεγχρόβολος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων ἢ σπείρων (σκορπίζων) κεγχρί.
Κεγχροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ ἰσομεγέθης μὲ κεγχρί.
Κέγχρος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [συγγ. τῷ Κέργχος]. εἶδ. γεννήματος κεγχρί. 2) (μτνμ.) ὁ σπόρος τοῦ σύκου, (ἄλλ.) Κεγχραμὶς. 3) οἱ κόκκοι (τὰ ψήγματα) τῶν μεταλλείων, ἢ μεταλλικὸν ἄμμος τῶν μεταλλείων. 4) τὸ σπυρὶ κεχρὶ ἢ ἄλλο σπυρὶ ἐπάνω εἰς τὰς ἄκρας τῶν βλεφάρων, (κοιν.) κριθαράκι. 5) στρογγυλὸν τι χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν κόσμημα τὸ ὁπ. κεντᾶται εἰς τὰ ὑφάσματα, (κοιν.) τρίμμα, (Τσακ.) πούλι. 6) εἶδος ὄφεως, (ἄλλως) Κεγχρίνης.
Κεγχροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων, παράγων) κέγχρον.
Κεγχρώδης, εος (ὁ, ἡ), =Κεγχροειδὴς.
Κέγχρωμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τσιμπρὰ κοκκιὰ ἢ τρύπαι εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ἁψίδος.
Κέγχρων, ωνος (ὁ). Ἄνεμος τις φυσῶν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, (ὅν. πρέπει νὰ γράφῃ Κέρχνων).
Κεγχρωτὸς, ἡ, ὀν. Σπερωτὸς εἰς εἶδ. πτηνοῦ, φασιανοῦ. 2) =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κερχνωτός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεδάζω, καὶ
Κεδαίω, καὶ
Κεδάω Μ. ἀσω, Π. ἀντὶ Σκεδάννυμι.
Κεῖμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), πόνοι ῥευματικοὶ ἢ πρηξίματα χρονικὰ κυρ. περὶ τὸ ἰσχίον ἢ τοὺς μηρούς. « Ἔσχεν βουβῶνα καὶ κέδματα, « Ἱππκρ. « Ὑπὸ τῆς ἱππασίης αὐτέης κέδματα λαμβάνει, « αὐτ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀνεύρυσμα, (Ἀρετ.).
Κεδματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ κέδματα.
Κεδνὸς [κήδομαι], ἡ, ὀν, Π. λόγῳ (φρονιτίδος) ἄξιος, σεβαστὸς, ἔντιμος, ἔνδοξος, ἀξιότιμος· (ἐνεργ.) στοχαστικὸς, φρόνιμος, (ἐπὶ πραγμ.) λαμπρὸν, ἐπίσημον· δίκαιον. (ἐν γεν.) καλὸν, ἀγαθὸν. « Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, « Σοφ. « Εἴτε κεδνὸν, εἴτε μή, « Αἰσχλ.
Κεδρεία καὶ
Κεδρέα (ἡ), = Κεδρία.
Κεδρέλαιον (τὸ). λάδι ἢ ῥετσίνη τοῦ κέδρου, κατράνι.
Κεδρελάτη (ἡ). ἡ μεγάλη κέδρος.
Κεδρία (ἡ). ἡ ῥητίνη ἢ τὸ λάδι τοῦ κέδρου, κατράνι, (παρβλ. Κεδρέλαιον).
Κεδρίνεος, α, ον, Π. ἀντὶ
Κέδρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κέδρον (ξύλον κέδρου). « Κέδρινον ἔλαιον, « Ἱππκρ., τὸ μονολεκτ. Κεδρέλαιον.
Κέδριον (τὸ), = Κεδρέλαιον.
Κεδρὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, κεδροκούκουτσον, (παρβλ. Ἀρκευθὶς).
Κεδρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατασκευασμένος μὲ κεδροκουκκουτσα.
Κεδρόμηλον (τὸ). ὁ καρπὸς (ἢ κουκκουνάρα) τοῦ κέδρου, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιτρόμηλον).
Κέδρος (ἡ), τὸ γνωζὸν δένδρον, ὁ κέδρος, (παρβλ. Ἀρκευθος). 2) (συνκδχ.) τὸ ξύλον τῆς κέδρου καὶ πᾶν ὄφποτε σκεῦος (κυρ. δὲ σανδοῦκι) ἀπὸ τοιοῦτο ξύλον.
Κεδροχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἀσχολούμενος πάντοτε μὲ) τὰ ξύλα τῆς κέδρου, (ἐπίθετ. λεπτουργοῦ καὶ ἰδιαιτ. σοροπηγοῦ).
Κεδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Μ Ἀλσαμόνω) μὲ κεδρέλαιον.
Κεδρὼν, ῶνος (ὁ). δάσος κέδρων. [Ὁ ἐν Ἱερουσαλύμοις γείμαρρος Κεδρὼν [καὶ ὄχι τῶν Κέδρων] ἑρμηνεύεται Ἐβραϊστὶ [ὡς ἀπὸ τῆς χροιᾶς τῶν ὑδάτων του, ῥέοντος μεταξὺ βρυνῶν,] Μέλας, καὶ δὲν ἔχει τι κοινὸν μὲ τὰς Κέδρους].
Κεδρωτὶς, εως (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Λευκάμπελος.
Κεδρωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ λάδι ἢ ῥητίνην ἢ· Καμωμένος ἀπὸ ξύλα κέδρου.
Κέεσθαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖσθαι, ἀπαρ. ᾧ
Κέεται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖται, γ'. ἑν. πρα. τῆς ὁρς. καὶ
Κέηται, γ'. ἑν. πρα. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κειάμενοι καὶ Κειάντες, Π. ἀντὶ Κηάμενοι, Κήαντες, μσ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Καίω..
Κείαται, Κείατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖνται, Ἔκειντο, ἐκ τοῦ Κεῖμαι.
Κεῖθεν, ἐπίῤῥ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκεῖθεν.
Κεῖμαι [ἴδε Ἐκεῖ], Μ. κείσομαι (παρτ. Ἐκείμην, πρς. κεῖσο, κείσθω κτλ., ἀπαρ. Κεῖσθαι, καὶ ἡ μτχ. Κείμενος). Κείτομαι (πλαγιασμένος, κυρασμένος· πλυγωμένος· ἀποθαμμένος, ἀπερῥιμένος κτλ.) κάθημαι ἀργὸς, ἡσυχάζω, ἀπρακτῶ. (ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι βαλμένος (ἀποτεθειμένος, ἀνατεθειμένος κτλ.) πουθενὰ εἶμαι (εὑρίσκομαι) τοποθετημένος εἰς, κατέχω τοιαύτην θέσιν· (τρπ.) εἶμαι προσδιωρισμένος (νομοθετημένος κτλ.)· πρόκειμαι· ἀπόκειμαι· συνίσταμαι (περιέχομαι) εἰς· (ἐν γέν.) εἶμαι. (μὲ δοτ. προθετ. ἢ ἐπίῤῥ. τοπ.) « Ἴομεν κείοντες, « Ἰλ. Ξ., ὑπάγωμεν νὰ πλαγιάσωμεν. « Κεῖμαν δ' ἐν κλιντῆρι, « Θκρ. « Ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο, « Ἰλ. Σ. « Εὗρε δ' αὐτὸν ἥμενον, εὗδ' ἔτι κεῖτο, « Ἰλ. Ο. « Κεισεῦμαι πεσὼν, « Θκρ. « Κείσομ' ἐπεί κε θάνω, « αὐτ. « Κεῖται Πάτροκλος, « Ἰλ. Σ. « Ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι, « Ἰλ. Δ. « Νῆσός τις εἰν ἁλὶ κεῖται, « Ὀδ. Π. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) « Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθα, « Εὐρ. (καὶ ἑλλ. τοῦ προθετ.) « Τόπον ὅντινα κεῖται, « Σοφ. « Ἡ πόλις αὐτῶν, αὐτάρκη θέσιν κειμένη, « Θκ. « Ἔλε δίφρον κείμενον, « Ὀδ. Ρ. « Ὀβελίσκοι, οἱ μὲν ἑστῶτες ἀκμὴν, οἱ δὲ καὶ κείμενοι, « Στρ. « Εἰς θάλαμον, ὅθι οἱ δέμνι' ἔκειτο, « Ὀδ. Θ. « Οἶκος ἐγγύθι κεῖται, « Ὀδ. Ω. « Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. « Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, « Ὅμ., εἶναι εἰς τοῦ Διὸς τὸ χέρι. « Τύχον, τὸ, μνῆμα φίλιον, κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισιν, « Ὀδ. Φ. « Τόσσα οἱ ἐν Μεγάροις κειμήλια κεῖτο, « Ὀδ. Ξ. « Τί κέρδος ὁ μυρίος ἔνδυθι χρυσὸς κείμενος; « Θκρ. « Ἡ εἰς τὸν ἑαυτόν κειμένη δαπάνη, « Ξεν. « Παιδὸς γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, « Ὀδ. Ω. « Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον, « Παρ. « Νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος, « Ἀρς. « Κώμη, τῇ εὔνομα Ἀνθήλη κεῖται, « Ἡρ. « Ἥνίδε κεῖται ὤριφος, « Θκρ. (ᾧ δοτ. περιπ.) « Ἄβλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς, « Θκ. « Τρισχίλιαί σοι κεῖνται παρὰ τῷ δεῖνι (τραπέζῃ), « Πλ. (καὶ ἑλλ.) « Δραχμὴς αὐτῷ κειμένης, « Θῤῥ. « Κἂν τι πήρωσα γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, τάργύριόν σοι κείσεται, « Ἀρχῳ, θὰ πληρωθῇς ἀμέσως τὸ ἀντίτιμόν του. (ᾧ μτῥορ.) « Οὐ κακῶς σοι κείσεται ὅ,τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, « Πλάτ. « Τὰ ῥόδα κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι, « Θκρ., ἀνετέθησαν, ἀφιερώθησαν. (παρὰ Γρμτκ.) « Κεῖται ἡ εὐκεῖται, « Ἀθ., σώζεται εἰς ἀρχαῖον συγγραμμα. « Παρὰ τίνι κεῖται τὸ Τ ἀκερόν; « αὐτ., (ὅθεν Κείμενον).
Κειμηλιάρχης καὶ Κειμηλίαρχος, ου (ὁ). ἐπιστάτης (ἔφορος) τῶν κειμηλίων, θησαυροφύλοξ.
Κειμηλιαρχεῖον καὶ
Κειμηλιάρχιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (εἶν' ἐναποτεθειμένα) τὰ κειμήλια, θησαυροφυλάκιον.
Κειμήλιος (ὁ, ἡ), Π. [κεῖμαι]. δἀποτεθειμένος καὶ φυλαττόμενος ἢ ἄξιος νὰ φυλάττηται ὡς ||. (οὐσ.) Κειμήλιον (τὸ), κάθε πρᾶγμα σπάνιον καὶ πολύτιμον τὸ ὁπ. φυλάττει τις ὡς θησαυρὸν, δισμανικὸν, κτλ. « Δῶρον, ὅσοι κειμήλιόν σ' ἐξέμεῦ, « Ὀδ. Δ. (καὶ τρπ.) « Μίγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σε, « Δίφ. Κειμηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθετῶ ἢ φυλάττω τι ὡς κειμήλιον· θησαυρίζω, μπω)ταμιεύω.
Κειμηλίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρκμ. ἐναποταμίευσις κειμηλίου ἢ ἐν εἴδει κειμηλίου, θησαύρισμα.
Κείνη, ἐπίῤῥ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκείνη.
Κεῖνος, η, ο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκεῖνος
Κεινὸς, ἡ, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Κενὸς.
Κεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰων. ἀντὶ Κενόω
Κείνως, ἐπίῤῥ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκείνως.
Κεῖπος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σκῆπος, εἶδ. πιθήκου.
Κειρία (ἡ), [κεῖρας], δέμα, φασκιὰ, σπάνια· σχοινὶ ἢ λουρὶ τοῦ κρεβατιοῦ.
Κεῖρις, εως (ἡ) καὶ
Κειρὸλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ. (Δασ.) Οἰκία (ἄλλ.) Κηρύλος, [ἐκ τοῦ
Κείρω, Μ. κερῶ (ἀόρ. Ἔκειρα, πθ. πρκ. Κέκαρμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐκάρην). κουρεύω. « Ἐν γρῷ κείρειν, « Πλ. (καὶ μτ.) « Κείρασθαι κόμην, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἀπεριπ.) « Κείρονται δὲ ταύτῃ καὶ κόραι καὶ οἱ παῖδες, « Ἡρ., εἰς σημεῖον. 2) (μτγν.) κόπτω. (ζώων) ξυλοδρομῶ. (συνκδχ.) ἀφαυλίζω, ἐξευτελίζω. « Δεῦρ' ἐλάτης κεράαντες, « Ἰλ. Ω. « Ἔκειρε τὸ υἱὸς, ἵνα ταύτῃ διείπῃσι τιή, « Ἡρ. « Πάντα ἐπιφλέγων καὶ κείρων, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ ὑπὸ τοῦ πεζοῦ, « αὐτ. (παρβλ. Κεραΐζω). 3) κόπτω καὶ σπάδοντας· κατατρώγω (κυρ. καὶ μτγν.) « Γῦπες ἔκειρον τὸ ἦπαρ, « Ὀδ. Δ. « Κείρειν, « Ὀδ. Β. 4) (τρπ.) ἐξαφανίζω· ματαιόνω· ἀμαυρόνω. « Μὴ κρύνω· ματαιόνω· ἀμαυρόνω. « Μὴ ἐπὶ μήδεα κείρει, « Ἰλ. Ο. « Δόξει σ' ἐπὶ μήδεα κείρειν, « Ἔπγρ. 5) (μτγ.) ἀπολαμβάνω, (ἀπὸ μτφορ. τοῦ κουρεύω) θερίζω. « Ἡμετέρας βουλὰς μὲν ἐκείρατο δῖος Ἀχιλλεύς, « Π.
Κεῖς, Π. ἀντὶ Καὶ εἰς.
Κεῖσε, ἐπίῤῥ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκεῖσε.
Κεισεῦμαι, Δ. ἀντὶ Κείσομαι, μέλλ. τοῦ Κεῖμαι.
Κείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ ἢ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ). (σπν.) κείμαι, εἶμαι πλαγιασμένος.
Κείω, Π. ἀντὶ Κνάζω ἢ Καίω (Ι).
Κεκαδήσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Κήδομαι.
Κεκαδήσω, Π. μέλλ. τοῦ Κήδω (μὲ γεν.) στερήσω, ἀφαιρήσομαι.
Κεκαδμένος, α, ον, Δ. ἀντὶ Κεκασμένος ἴδε Κάζω, καὶ Κέκασμαι.
Κεκάδοντο, Π. γ'. πλθ. πρα. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Χάζομαι.
Κεκαδὼν, οὖσα, ὀν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτγ. τοῦ Κήδω, (μεθτ. μὲ γεν.) στερήσας, ἀφαιρέσας.
Κεκάμω, Π. ἀντὶ Κάμω, ἀόρ. β'. τῆς μτγ. ποτ. τοῦ Κάμνω.
Κέκαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κείρω.
Κέκασμαι, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνερ.) τοῦ Κάζω ἢ τοῦ Καίνυμαι ἢ τοῦ Κήδομαι, σταλισμένος (ἐξωπλισμένος) μὲ
Κέκαυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καίω.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ος, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεκηφὼς, ὃδε

, Π. ἀντὶ Ἐκεκεύθει, γ'. ἐν. πρσ. ρα. τοῦ Κεύθω.
ευμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ῥιψοκιν-

ται, Κεκινέατο, Ἰων. ἀντὶ Κεκί-
Ἐκεκίνηντο, πθ. πρκ. ᾗ ὑπερσ. νέω.
ιμαι, ἀντὶ Κέκλεμμαι, πθ. πρκ. τοῦ ω.
μαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλάω.
ται, Ἰων. ἀντὶ Κέκλησται, γ'. πλθ. οῦ πθ. πρκ. τοῦ Καλέω.
σμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλείω.
ο, Π. ἀντὶ Ἐκέκλετο, γ'. ἐν. πρσ. ρι. Ε'. καὶ
ι. Δ. Π. ἀντὶ Κέλω, κάλεσον, πρς. έλομαι.
σαι, Κεκλήατο, Ἰων. ἀντὶ Κέκλη-Ἐκέκληντο, πθ. πρκ. ᾗ ὑπερσ. τοῦ ω.
γα, Π. πρκ. τοῦ Κλάζω.
κα, Κέκλημαι, ἐνεργ. ᾗ πθ. πρκ. ᾗ σομαι, μετ'ὀλίγ. μέλλ. τῷ Καλέω.
ται, Κεκλίατο, Ἰων. ἀντὶ Κέκλιν-Ἐκέκλιντο, πθ. πρκ. ᾗ ὑπερσ. τοῦ ω.
μενος, Π. ἀόρ. Β'. τῆς μτ. τοῦ Κέ-ει.
θι, Κέκλυτε, Π. ἀντὶ Κλῦθι, Κλῦ-άόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.
κώς, υῖα, ός, Δ. ἀντὶ Κεκμηκώς, ὡς τοῦ
κα, πρκ. τοῦ Κάμνω, (ὅθεν: κηότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ κόπον, δυσ-ως, ἀπονόως.
κώς, ῶτος καὶ ότος, Π. ἀντὶ Κεκμη-
λασμένος, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μετρίως.
να, Π. μσ. πρκ. τοῦ Κτείνω.
πως, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κόπτω.
ρισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κορέννυμι.
ρεσασμένος, Π. ἀντὶ Κορεσάμενος.
ρημαι, Π. ἀντὶ Κεκόρεσμαι.
κηώς, ότος, Π. Ἰων. πρκ. τῆς μτχ. Κορέννυμι.
ρυθμένος, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ ύσσω.
σμημένος, ἐπίῤῥ (μτχ.). Κοσμίως.
άανται, Κεκράαντο, πθ. πρκ. ᾗ ὑ-, τοῦ Κραίνω.
γμα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κράζω.
γμα (τὸ) καὶ
γμὸς (ὁ). κραυγὴ, φωναὶ, ξεφω-ά.
κτης, ου (ὁ). φωνακλᾶς.
μαι, πθ. πρκ. τοῦ Κεράννυμι, (ὅθεν: αμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μετρίως, συγ-σμένως.
ρᾶξ, ακος (ὁ), = Κεκράκτης.
ρίδαμας, α (ὁ), Κωμ. ὁ ὑπερισχύων ὰς κραυγὰς του, φοβερὸς φωνακλᾶς.
ξομαι, μέλλ. τοῦ Κράζω.
τημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Βεβαίως, θε-ς, ἀκριβῶς.
γασαι, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. τοῦ Κράζω.
γθι, πρς. τοῦ Κέκραγα.
ῆγμα, Ἰων. ἀντὶ Κέκραγα.

Κέκρητο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκέκρακτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κερά̓ννυμι.
Κέκριγα, μα. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κρίζω.
Κεκριμένως [κρίνω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Εὐκρινῶς, διακεκριμένως· μὲ κρίσιν (διάκρισιν).
Κεκροτημένως [κροτέω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ ἁρμονίαν· εὐρύθμως, εὐφραδῶς.
Κεκρυμμένως [κρύπτω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κρυφὰ, μυστικά.
Κεκρυφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τῆς Κεκρύφαλος.
Κεκρυφαλοπλόκος (ὁ). ὁ πλέκων κεκρυφάλους.
Κεκρύφαλος (ὁ) [κρύπτω, πορβλ. Κροκύφαντος]. δικτυοειδές τι κεφαλόδεμα (εἶδ. σκουφίας) τῶν γυναικῶν. 2) ὁ σάκκος τοῦ δικτύου. 3) (μτνμ.) ὁ δεύτερος χόρτος τῶν μηρυκωμένων ζώων, (Γαλλ.) le bonnet. 4) τὸ περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ, (Τουρκ.) μπασλῆκι.
Κεκρυφαται, Ἰων. ἀντὶ Κεκρυμμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Κρύπτω.
†Κέκρωψ, οπος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέρκωψ.
Κέκτημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κτάομαι. || (ἡ μτχ.) ὁ Κεκτημένος, ἡ Κεκτημένη, (ἐκλαμβ. οὐσ.) ἀντὶ Ὁ δεσπότης, ἡ δέσποινα.
Κεκύθωσι, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. ἢ τοῦ πρκ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεύθω.
Κεκυφὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κύπτω.
Κελαδεινὸς καὶ Αἰολ. Κελαδεννὸς [κέλαδος], ἡ, ὀν, Π. θορυβώδης.
Κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι, Π. φωνάζω δυνατὰ· θορυβῶ. (ἐπὶ πραγμ.) βοῦζω. (ἐπὶ πτ.) κηλαιδῶ. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι· ἀνυμνῶ (καὶ ἐνίοτε, ἐπικαλοῦμαι) μεγαλοφώνως.
Κελάδημα (τὸ), Π. βοὴ, κραυγὴ, ὕμνος.
Κελαδήτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ κελαδοῦσα (ἀντηχοῦσα), εὔηχος.
Κελαδόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μετ' ἤχου, κυνηγῶν μὲ φωνάς.
Κελαδος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Καλέω ᾗ Κέλομαι]. βοὴ, κραυγὴ, θόρυβος· ἦχος μουσικῆς μέλος.
Κελάδω, Π. κελαδέω, βοῦζω, ἀντηχῶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἐνς. τῆς μτχ.).
Κελαινεγχὴς, ους (ὁ), Π. [κελαινὸς, ἔγχος]. τοῦ ὅπ. τὸ κοντάρι εἶνε μαῦρον ἀπὸ τὸ αἷμα.
Κελαινεφὴς, ους (ὁ, ἡ), [κελαινὸς, νέφος]. (κατὰ λῆξ.) σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα. (ἐν γέν.) μαῦρος, σκοτεινὸς, μανιτάρι. (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς) ὁ σκεπάζων τὸν οὐρανὸν ἢ (πθ.) σκεπασμένος μὲ νέφη, ἢ (ἀλληγορ.) ἀόρατος.
Κελαινιόω ῶ (θθ. ἡ μτχ. κατ' ἐπένθ. τοῦ ο Κελαινιόων), Π. εἶμαι ἢ φαίνομαι ὡσὰν μελανὸς (μαῦρος).
Κελαινόβροτος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. βιβρώσκω]. μαῦρος ᾗ φαγωμένος.
Κελαινόῤῥινος (ὁ, ἡ), Π [κελ. ῥινός]. ὁ ἔχων μαῦρον δέρμα.
Κελαινὸς, ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Μέλας (ὅθ. τὸ θηλ. Μέλαινα), μαῦρος· σκοτεινὸς· (συνδ.) φρικτὸς, φοβερός.
†Κελαινότης (ἡ). μελανότης, μαυράδα, μαυρίλα.

Κελαινοφαὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. μαῦρος, σκοτεινός.
Κελαινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. φρήν]. κρυψίνους, δόλιος, κακότροπος, (κοιν.) μαύρην ψυχὴν ἔχων.
Κελαινόχροος-ους καὶ
Κελαινοχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαῦρον χρῶμα ἢ δέρμα, μαῦρος.
Κελαινόω-ῶ, Μ. ώσω. μαυρίζω.
Κελαινωπὴς, ου (ὁ) καὶ Κελαινῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κελ. ᾗ ὤψ]. μαῦρος ἐν ὄψει, σκοτεινὸς· (τρπ.) φοβερὸς, ἄγριος.
Κελαινωψὶ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Κελαινώπης.
Κελάρυζα, ης (ἡ), Π. = Δακέρυζα, λάλος, θορυβώδης, κρώζουσα ἀδιακόπως. « Κορώνη — « Ἡσ.
Κελαρύζω [κέλαδος], Μ. ύσω καὶ ύξω, Π. βοῦζω (κυρ. καθὼς τὸ νερὸν ὅταν τρέχῃ), (ἐν γέν.) ἠχολογῶ· θορυβῶ. (ἐπὶ ζ.) συγχοφωνάζω.
Κελάρυξις, ιος (ἡ) καὶ
Κελάρυσμα (τὸ) καὶ
Κελαρυσμὸς (ὁ), Π. τὸ κελαρύζειν, κρότος (νεροῦ τρέχοντος), βοὴ, ταραχή.
Κελεβεῖον (τὸ) καὶ
Κελέβη (ἡ), [συγγ. τῷ Δέβης ᾗ Κύπελλον]. ἀγγεῖον διὰ νερὸν κτλ., σταμνί, καβανόζι ἢ· καυκί, ποτῆρι.
Κελεβεῖον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κελέβειον.
Κελέοντες (οἱ), [κᾶλον, κῆλον] τὰ μακρυὰ ξύλα (ποδαρικὰ) τοῦ ὀρθοῦ ἐργαλειοῦ, (ἄλλ.) ἱστοπόδες.
Κελεὸς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴσ.) δρυοκολάπτης, ἢ ἐρωδιός.
Κέλευθα (τὰ), ἑτερογεν. πλθ. τοῦ Κέλευθος.
†Κελεύθειος, α ᾗ ος, ον, = Ἀνοδιος.
†Κελευθεύω (θεῖω), Π. ἀντὶ Ὁδεύω, ὁδοιπορῶ.
†Κελευθιάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κελευτιάω.
Κελευθίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὁδίτης, ὁδοιπόρος.
Κελευθοποιὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁδοποιὸς, ὁ προπορευόμενος καὶ ἀνοίγων τὸν δρόμον.
Κελευθοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁδοπόρος.
Κέλευθος (ἡ), (πλθ. αἱ κέλευθοι καὶ τὰ κέλευθα), Π. [†κτλίω ἢ (πιθανότ.) †ἑλεύθω], ὁδὸς, δρόμος. ὁδοιπορία· ἄφιξις, προχώρησις. (μτφρ.) μέσον πρὸς κατόρθωσιν· τρόπος τοῦ ζῆν, ζωὴ, διαίτα. « Θεῶν δ' ἀποείπε κελεύθους, « Ἰλ. Γ., (παρβλ. Ἦθος καὶ Οἶμος).
†Κέλευμα (τὸ), γλσ. ἀντὶ Κέλευσμα.
Κέλευσις, εως (ἡ), τὸ κελεύειν, πρόταγμα· προτροπὴ, παρακίνησις.
Κέλευσμα (τὸ), (κυρ.) τὸ παραγγέλμα τοῦ κελευστοῦ, (ἐν γέν.) πρόσταγή, παραγγελία· προτροπή. « Ἀνὰ δὲ κέλευσμα ἕμολε πόλιν, κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄρα Τροίῃς τόδ', Ὦ παῖδες Ἑλλάνιον κτλ., « Εὐρ. « Ἐξ ἑνὸς (« Ἀφ' ἑνὸς, « Ὅσπερ ἐξ ἑνὸς, « Ὅσπερ ἀφ' ἑνὸς) κελεύσματος, « Φρσ., ὁμοθυμαδόν. || « Κελεύσματα, « εἶδος παιδιᾶς. Ἡσύχ. « Ὅς ἐκαιον ἐγείρει· προστάζει τοῖς συμπόταις ἃ βούλεται, « Φρυν.
Κελευσμὸς (ὁ), καὶ
Κελευσμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κέλευσις, προστασία.
Κελευστάνωρ, ορος (ὁ), Π. [κελεύω, ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νήρ]. ὁ προςάζων (διαικῶν, ἐξωσιάζων) ἀνθρώπους, ἀργυγός.

Κελευστής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ κελεύων (προστάζων, κτλ.), διοικητής, ἀργυγός. (ἰδιαιτ. εἰς τὰ πλοῖα) ὁ διωρισμένος νὰ παρακινῇ τοὺς κωπηλάτας καὶ νὰ δίδῃ τὸ σύνθημα τῆς κωπηλασίας. «Οἱ γὰρ κελευσταὶ πολλάκις αἰωπῇν παραγγέλλειν εἰώθασι, Σιώπα λέγοντες, « Σχλ. Ἀρςφ. "Ορν. 1273 (καθὼς τώρα οἱ κωπηλάται τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ Σίγα ὅταν ἁράζωσι τὰ πλοῖον).

‡Κελευστιάω-ῶ, = Κελευτιάω.

Κελευστικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προςάζειν (παρακινεῖν κτλ.), προςακτικός.

Κελευστικῶς, ἐπίρ. Προστακτικῶς.

Κελευστός, ή, όν. Προσταγμένος, παραγγελμένος, παρακινημένος κτλ.

Κελεύστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κελευστής.

Κελευτής, οῦ (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κελευστής.

Κελευτιάω-ῶ (ἴθ. ή μτχ., κατ' ἐπένθ. τοῦ ο, Κελευτιόων), Π. προστάζω (παραγγέλλω) ἀλλεπαλλήλως.

Κελεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κελευστής.

Κελεύω [κέλλω, κέλομαι], Μ. εὔσω (πθ. πρκ. Κεκέλευσμαι, ἀόρ. Ἐκελεύσθην, ᾗ τὸ θετ. Κελευστέον). (κυρ. καὶ Π.) Βάλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ. « Ὁ μὲν ἡνιόχει, ὁ δὲ μάστιγι κέλευεν, « Ἰλ. Ψ., ἐδίωκε τοὺς ἵππους. 2) (συνήθ.) προστάζω, παραγγέλλω· (ἡ ἁπλ.) παρακινῶ, λέγω, προτρέπω· συμβουλεύω. (ἐνίοτε) παρακαλῶ. (μὲ αἰτ.) « Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσαμαι, ὥς με κελεύεις, « Ὀδ. Α. « Εἰ ὑμὴν πείσειν ὑμᾶς, ἐκέλευον ἄν, « Θκ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Ἐκέλευον συνδειπνεῖν, « Ασ. « Ἅπαρ' ὑμῶν κελεύω (γενέσθαι), « Δμ. « Ὀξὺν ᾐτεον, ᾔδ' ἐκέλευον πεμπέμεν, « Ὀδ. Κ. (καὶ ἐνν. τοῦ ἁπαρ.) « Κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα (ἐνν. ἰέναι), « Ξεν. « Ἐκέλευσε (διορθ. « Ἐκάλεσε) τοὺς ἑνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένη, « αὐτ. «Χρυσόγονος μὲν ηὔλει τὸ τριηραρχικόν.. Καλλιπίδης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε, « Ἀθ., διεύθυνε τὴν κωπηλασίαν ὡς κελευστής. (καὶ μὲ δοτ.) « Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, καὶ ἱππῆσσι κελεῦσαι, « Θκρ. (καὶ μὲ δοτ. καὶ ἁπαρ.) « Κηρύκεσσι κέλευε κηρύσσειν, « Ἰλ. Β. « Δρωῖζι κέλευσε χορέσαι λέχος, « Ἰλ. Ι. (χ πθ.) « Κελευόμενος ᾄδειν, « Πλ. « Τὸ κελευόμενον πιεῖν, « Δμ.

‡Κελέων, οντος (ὁ), ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Κελεύοντες.

Κέλης [κέλλω], ητος (ὁ). (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ ἵππος) ἄλογον διὰ καβάλαν (ᾗ ὄχι δι' ὄχημα), (ἀπὸ τὸ Δωρ. Κέλης, ἔγινε τὸ Λατ. celeres ᾗ τὸ Βλαχ. καλαράς, ἔφιππος ταχυδρόμος). 2) εἶδ. ταχυπλόου, καΐκι, τρεχαντῆρι.

Κελητίζω, Μ. ίσω. Καβαλλικεύω, (Τρέχω μὲ) κέλητα ἵππον.

Κελήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέλης (2), καΐκάκι, τρεχαντηράκι, (Τουρκ.) πιαντές.

‡Κελλός, ή, όν, γλσ. ἀντὶ Κυλλός, κουλλός, (καταχρ.) τυφλός. (ἐν γέν.) μωσερός, σακάτης.

Κέλλω, Μ. κέλσω, Π. πλησιάζω τὸ ἡ μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.), (παρζλ. Ὀθέλλω).

Κέλομαι, Μ. κελήσομαι (ἀόρ. Ἐκεκλόμην καὶ μα. Ἐκεληςάμην), Π. ἀντὶ Κελεύω, προστάζω, παρορμῶ, παρακινῶ, κράζω ἐξ ὀνόματος, προσκαλῶ· ὀνομάζω. « Κέκλετο δ' Ἥφαιστον, εἶπέ τε μῦθον· "Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε, « Ἰλ. Σ. « Κέκλου ἐπώνυμον Δίαντα, « Πίνδ., ὀνόμασέ τον.

Κέλσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κέλλω.

Κελύφανον (τὸ), = Κέλυφος.

† Κελυφανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κελυφώδης.

Κελύφη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Κέλυφος.

Κελύφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κέλυφος.

Κελύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κέλυφος [Γλύφω, καλύπτω], εος-ους (τὸ). τὸ κοίλον καὶ σκληρὸν σκέπασμα (τοῶν φλοιῶν) τῶν καρπῶν, τῶν ὀστρακοειδέρμων, τοῦ αὐγοῦ κτλ. « Κέλυφος ὄμματος, « Ἐπγρ., τὸ Βλέφαρον.

Κελυφώδης, έας (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέλυφος.

† Κέλω, Μ. κελῶ, εὔχρ. μόνον τὸ μα. Κέλομαι.

Κέλωρ, ωρος (ὁ), Π. (σπνττ.) παῖς, υἱός, (ἴθ.

† Κελῶριον (τὸ), γλσ. παιδίον.

Κεμαδοσσάος (ὁ, ἡ), Π. [κεμάς, σεύω]. ὁ κυνηγῶν τὰς ἐλάφους, κυνηγός.

Κεμάς, άδος (ἡ), Π. νέα δορκὰς ἢ ἔλαφος· ἢ εἶδ. ἐλάφου ἢ δορκάδος, (ἴσ.) ὁ τύγγργος (τοῦ Λιννᾶ.).

‡Κέμμα (τὸ), Δ. Π. [κεῖμαι]. κοίτη, τόπος διαμονῆς, κωνάκι, λημέρι.

Κεμμάς, άδος (ἡ), Π. = Κεμάς.

‡Κέμφος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κέπφος

Κεν, (πρὸ φων.) ἀντὶ Κε.

† Κεναγγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Κενεαγγέω.

Κεναγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κενόνων (ἀδειάζων) τὰ ἀγγεῖα. « Ἅπλοια—, « Αἰσχλ., ἐξ αἰτίας τῆς ὀπ. τελειόνουν τὰ ἐφόδια.

Κεναγγία (ἡ), = Κεναγγείη.

Κενανδρία (ἡ), Π. = Λειψανδρία, [ἐκ τοῦ

Κένανδρος (ὁ, ἡ), κενὸς ἀνδρῶν, ἔρημος, ἀκατοίκητος.

Κεναυχής [κενὸς, αὐχέω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καυχώμενος ἐπὶ ματαίῳ, (Γαλλ.) fanfaron.

‡Κένδυλα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Σχενδύλη.

Κενεαγγείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κεναγγεία, τὸ νὰ ᾖνε κενὰ (ἄδεια) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος, (ἐπιμ.) ἀτονία. « Οἱ παραλόγως κενεαγγείης μὴ ἐούσης ἀδύνατοι, κακὸν, « Ἱππκρ. « Φλεγμονῆς δὲ κενεαγγείη λύσις, « Ἀρετ.

Κενεαγγέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἰων.). Εἶνε κενὰ (ἄδεια) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματός μου, (ἐπιμ.) εὐρίσκομαι εἰς ἀτονίαν.

Κενεαγκητέον, θετ. τοῦ Κενεαγγέω.

Κενεαγγικός, ή, όν. Ὁ συνωδευμένος μὲ κενεαγγίαν. « Αἱ παρὰ λόγον κενεαγγικαὶ ἀδυναμίαι, οὐκ ἐούσης κενεαγγείης, κακόν, « Ἱππκρ.

Κενεαγγικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς κατάστασιν κενεαγγίας (ἀτονίας), μετὰ κενεαγγείας. « Ἀδύνατοι κενεαγγικῶς, « Ἱππκρ.

Κενεαγορία (ἡ), Π. ἀντὶ Κενολογία.

Κενεαίχημα (τὸ), κενὸν (μάταιον) καύχημα.

Κενεαύχης, έος (ὁ), Π. Ἰων. = Κεναυχής.

† Κενέβρεια ἡ ‡Κενέβρια (τὰ), τὰ κρέατα. (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦνετο τὰ τοιαῦτα, τὸ κρεοπάζαρον, [ἐκ τοῦ.

† Κενέβριος καὶ Κενέβριος (ὁ, ἡ), = Πνοιμαῖος, ἀνήκων εἰς θνησιμαῖον (ψῦχος). « Κρέας—, « Αἰλ., Πλδ.

Κενεγκράνιος (ὁ, ἡ), κενὸς τὸ ἔνδον κρανίου, χωρὶς ἐγκράνιον (ἐγκέφαλον), ξεμυαλισμένος.

‡Κενεόπριαις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενεόπρησις.

Κενεόρρημοσύνη (ἡ), = Κενολογία.

Κενὸς [χείνω ἴθ. Κιδνός], ή, όν, (τὸ παρθ. -ώτερος, -ώτατος). Ἄδειος, εὔκαιρος (τρπ.) μάταιος, ἀνενέργητος, χωρὶς ἀποτέλεσμα, (κοιν.) κούφιος. (μὲ γεν.) γεμάτος, ἐστερημένος. « Κενὸν δένδρων ἅπαν, « Πλάτ. « Κενὸς πάντων, « Ξεν. « Κενὸς νοῦ, « Ξεν. « Κενὸς ἀρυγμὸς, « Ἱπποκρ. « Κενὸς πάντων, « Ξεν. Ἰατρ., ὁ ἀβύνατος. «Κεναῖς χώραις (τραπώμεθ'), « Αἰσχλ., ταῖς μισοδοτουμέναις χωρὶς νὰ ὑπάρχωσι οἱ στρατιῶται, καλὰς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον τὰ καλύτερα ταγίνια. « Κεναὶ ἐλπίδες, « Αἰσχλ., Ἰσκρ. κτλ. «Κενὴ μακαρία, « Ακ., (Γαλλ.) Chatreuse en Espagne. "Ηδεα γὰρ οὐ κενή γε, « Σοφ., (κοιν.) μὲ ἄδεια γέρια. « Κενὴν κατηγορεῖν κίνεος (ἀπόντος), « Ἀρςτ. (καὶ ἁπολύτ.) « Τὸ κενὸν, « Φίλοφ., τὸ γάος, τὸ ἄπειρον, (διάστημ.) ὁ Κενεών. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) «Εἰς κενὸν, « Ἀξ., εἰς μάτ.ν, (κοιν.) εἰς τὰ εὐκαίρα. «Οὐκ εἰς κενὸν ἔβραμεν, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκπέσαι, « Ἐρρ.

Κενεόσαρκος (ὁ, ἡ), κενὸς σαρκῶν, λειποσάρκος, ἄπαχος.

Κενεοφυΐα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις = κενεόφρων.

Κενεόφρων (ὁ, ἡ), ὁ ἀνωφελῶς (χωρὶς καρπὸν) σοφὸς, ἢ Δοκησίσοφος.

Κενεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Σπουδάζω (Καταγίνομαι μετὰ σπουδῆς) εἰς μάταια ἢ ἀνωφελῆ πράγματα.

Κενεοπονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις = Κενεοπονίη.

Κενεοπόνος (ὁ, ἡ), ὁ σπουδάζων (ἀσχολούμενος σπουδαίως) εἰς μάταια πράγματα.

Κενεοπυΐη, ἐπίρ. Μὲ ἀνωφελῆ σπουδὴν (προσπάθειαν, φροντίδα), εἰς μάτην.

Κενεοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐκτελῶ ἔργα πρὸς τιμὴν τινος τοῦ ὁπ. τὸ ὄνομα κεῖται ἀλλοῦ· βαστᾶ εἰς κενεόπωλιον. (μετφρ.) « Τὸν βίον κενοπωλῶ, « Ἰλ., τὸ νὰ ζῶ τις μόνον διὰ τὸν τύπον, νὰ ᾖνε τρόπον τινὰ θαμμένος ζωντανός.

Κενοτάφιον (τὸ), τάφος μὴ περιέχων τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ ἀλλ' ἀνεγερθεὶς πρὸς τιμὴν μόνον τοῦ ἀποθανόντος εἰς ξένον τόπον ἢ τοῦ ὁπ. τὸ σῶμα δὲν εὑρέθη.

Κενοτάφιον, ή, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτάφιον.

Κενοτύπη (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ Κενοτυπέω (μετφρ.) ματαιότης, ἀσημαντότης.

† Κενοτομία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτομία.

† Κενοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτομέω.

Κενοφροσύνη (ἡ), ματαιοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Κενολογία (ἡ), ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, φλυαρία, [ἐκ τοῦ

Κενολόγος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν χωρὶς νόημα (εἰς τὸν ἀέρα), μωρολόγος, φλύαρος.

Κενοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κενοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. "Εχω αἰσθήματα μάταια (μὴ ἀναγόμενα εἰς κάνεν πραγματικὸν ἀντικείμενον).

Κενοπάθημα (τὸ), αἴσθημα κενὸν (χωρὶς ἀντικείμενον).

‡Κενόπριαις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενεόπρησις.

Κενορρημοσύνη (ἡ), = Κενολογία.

Κενός [χείνω ἴθ. Κιδνός], ή, όν, (τὸ παρθ. -ώτερος, -ώτατος). Ἄδειος, εὔκαιρος (τρπ.) μάταιος, ἀνενέργητος, χωρὶς ἀποτέλεσμα, (κοιν.) κούφιος. (μὲ γεν.) γεμάτος, ἐστερημένος. « Κενὸν δένδρων πᾶσιν, « Πλάτ. « Κενὸς πάντων, « Ξεν. « Κενὸς νοῦ, « Ξεν. « Κενὸς ἀρυγμὸς, « Ἱπποκρ. Ἰατρ., ὁ ἀβύνατος. «Κεναῖς χώραις (τραπώμεθ'), « Αἰσχλ., ταῖς μισοδοτουμέναις χωρὶς νὰ ὑπάρχωσι οἱ στρατιῶται, καλὰς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον τὰ καλύτερα ταγίνια. « Κεναὶ ἐλπίδες, « Αἰσχλ., Ἰσκρ. κτλ. «Κενὴ μακαρία, « Ακ., (Γαλλ.) Chatreuse en Espagne. "Ηδεα γὰρ οὐ κενή γε, « Σοφ., (κοιν.) μὲ ἄδεια γέρια. « Κενὴν κατηγορεῖν κίνεος (ἀπόντος), « Ἀρςτ. (καὶ ἁπολύτ.) « Τὸ κενὸν, « Φίλοφ., τὸ γάος, τὸ ἄπειρον, (διάστημ.) ὁ Κενεών. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) «Εἰς κενὸν, « Ἀξ., εἰς μάτ.ν, (κοιν.) εἰς τὰ εὐκαίρα. «Οὐκ εἰς κενὸν ἔβραμεν, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκπέσαι, « Ἐρρ.

Κενόσαρκος (ὁ, ἡ), κενὸς σαρκῶν, λειποσάρκος, ἄπαχος.

Κενοτυπία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις = κενεόφρων.

Κενότυπος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνωφελῶς (χωρὶς καρπὸν) σοφὸς, ἢ Δοκησίσοφος.

Κενοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Σπουδάζω (Καταγίνομαι μετὰ σπουδῆς) εἰς μάταια ἢ ἀνωφελῆ πράγματα.

Κενοφυΐα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις = Κενεοφυΐη.

Κενόφυλλος, ὁ, ἡ, ὁ σπουδάζων (ἀσχολούμενος σπουδαίως) εἰς μάταια πράγματα.

Κενοφυΐη, ἐπίρ. Μὲ ἀνωφελῆ σπουδὴν (προσπάθειαν), ἀριθμίαν, εἰς μάτην.

Κενοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐκτελῶ ἔργα πρὸς τιμὴν τινος τοῦ ὁπ. τὸ ὄνομα κεῖται ἀλλοῦ· βαστᾶ εἰς κενεόπωλιον. (μετφρ.) « Τὸν βίον κενοφορῶ, « Ἰλ., τὸ νὰ ζῶ τις μόνον διὰ τὸν τύπον, νὰ ᾖνε τρόπον τινὰ θαμμένος ζωντανός.

Κενοτάφιον (τὸ), τάφος μὴ περιέχων τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ ἀλλ' ἀνεγερθεὶς πρὸς τιμὴν μόνον τοῦ ἀποθανόντος εἰς ξένον τόπον ἢ τοῦ ὁπ. τὸ σῶμα δὲν εὑρέθη.

Κενοφορία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοφορία.

Κενοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοφορέω.

Κενοφροσύνη (ἡ), ματαιοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Κενόφρων, ονος (ὁ, ἡ), κενὸς τὰς φρένας ἢ τὸ φρόνημα, ματαιόφρων.

Κενοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω (ὁμιλῶ) εἰς μάτην ἢ περὶ ματαίων.

Κενοφωνία (ἡ), ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, Κενολογία, [ἐκ τοῦ

Κενόφωνος (ὁ, ἡ), ὁ φωνάζων χωρὶς νόημα (εἰς τὰ χαμένα), Κενολόγος.

Κενοφωνία (ἡ), = Κενοφωνίη.

Κενοφωνίη (ἡ), ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, Κενολογία, [ἐκ τοῦ

Κενόφωνος (ὁ, ἡ), ὁ φωνάζων χωρὶς νόημα (εἰς τὰ χαμένα), Κενολόγος.

Κενόω-ῶ, Μ. ὠσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἀδειάζω, τύχαιρόνω· ἐξαντλῶ· στερῶ ὅλως διόλου, ἀπογυμνόνω. (Γρφ.) ματαιόνω. « Ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, « Παῦλ.

Κένσαι, Π. ἀντὶ Κεντῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κένσασι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐκέντησε, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Κενέω.

Κενταύρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον ἢ εἰς τὸν Χείρωνα κένταυρον, (ἴδ.) « Κενταυρεία πόα ἡ βοτάνη, « τὸ ἀλλ. Κενταύριον.

Κενταυρίδιος, ου (ὁ). υἱὸς κενταύρου.

Κενταυρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον, ἰδίως κενταύρειος (συνκδχ.) σκαιός, χωριάτης.

Κενταυρικῶς, ἐπίρ. Ὡς κένταυρος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κενταύρων· χωριάτικα.

Κενταύριον (τὸ) καὶ

Κενταυρὶς, ίδος (ἡ), «ἴδ. φυτοῦ (πικροτάτου), (καὶ) θερμασεβότανον (διότι ὠφελεῖ εἰς τὸ παροξυσμόν).

Κενταυρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κένταυρος (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενταυρικός).

Κενταυροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τοὺς κενταύρους ἢ κένταυρον.

Κενταυρομαχία (ἡ). μάχη κατὰ τῶν κενταύρων.

Κενταυροπληθής, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης κενταύρων, συγκροτούμενος ἀπὸ πλῆθος κενταύρων.

Κένταυρος (ὁ), [κεντέω, ταῦρος] (μυθολογ.) τέρας ἐξ ἡμισείας ἵππος καὶ ἄνθρωπος, (ἄλλ.) Ἱπποκένταυρος· (ἱστορ.) κάτοικος τοῦ μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης μέρους τῆς Θεσσαλίας (ὅπου κατὰ πρῶτον ἐγνωσθῇ ἡ ἱππασία)· (ἐτυμολογ.) = Ταυρελάτης (διὰ τὰς συνηθιζομένας εἰς τὴν Θεσσαλ. ἐκπαλαι ταυρομαχίας). (συνκδχ.) κτηνώδης· ἀκάλαστος.

‡Κενταύω, σπνττ. καὶ ἀμρ. ἀντὶ

Κεντέω-ῶ [κοντὸς ἢ κεντός], Μ. ήσω. Τρυπῶ (μὲ τὸ κεντρί), συνελίζω. « Τὸν κλέπτην ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντησε μέλισσα, « Θκρ. 2) σφάζω, φονεύω. «Κεντεῖτε, μὴ φείσεσθε, « Εὐρ. 3) (ᾗ συβράπτω ἢ ποικίλλω μὲ τὴν βελόνην, (κοιν.) κεντῶ, (ὅθεν Κεντητὸς).

Κέντημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κέντησιν ἢ γίνεται διὰ κεντήσεως, συβλί, ἀγκάθι κτλ., σίγμα (σημάδι) κεντήματος (μτνμ.) πόνες δριμὺς. (ᾗ τρπ.) ἐρεθισμός.

Κέντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κεντέω, τρύπημα (μὲ κεντρί), συβλίσμα κτλ.

Κεντητήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ κέντημα, συβλί, κεντρὶ κτλ.

Κεντητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κεντᾶν (συβλίζειν ᾗ.) « Ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τὰ τοῦ ἄῤῥενος φύλλα, « Θφρ.

Κεντητὸς, ή, όν. Τρυπημένος μὲ τὸ κεντρὶ (μὲ τὸ συβλί, κτλ.)· κεντημένος, (Ἐπιστ. 39).

Κεντήτειρα, ης (ἡ), Π. ἀρματωμένος μὲ κεντρί, κεντρωτός.

Κεντρηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κέντρον, ἐνεγκεῖν]. ὁ βιαζόμενος μὲ τὸ κεντρὶ νὰ πραγωρῇ. « Ἵππος—, « Ἰλ. Ε., 6.

Κεντρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸ κεντρί, συβλίζω, (τρπ.) ἐρεθίζω.

Κεντρικὰς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον (περιφερείας).

Κεντρίνης, ου (ὁ). εἶδ. ἐντόμου (καντθάρα ἢ κωνωπος). 2) εἶδ. ὄφεως ἔχθιστος (γαλεοῦ). « Ἐκ τοῦ πειᾶς τῇ πρώτῃ λοφιᾷ ἔχειν κέντρον, τῶν ὁμοειδῶν οὐκ ἐχόντων, « Δθ.

Κέντριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέντρον, κεντράκι. 2) (ᾗ τὸ μέρος ὅπου κεντῶνται μὲ τὰ πτερνιστήρια ὁ ἵππος.

† Κεντρίδω-ῶ, Μ. ώσω, = Κεντρίζω. 2) κεντρόνω, ἐγκεντρίζω (ᾗ).

Κεντρὶς, ίδος (ἡ), = Κέντριον (2). 2) εἶδ. ὄφεως (διψάδος).

Κεντρίσκος (ὁ), εἶδ. ποτσμ. ἰχθ. (κατὰ τὸν Σχνεύδερον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεφαλίνος).

‡Κεντρίτης, ου (ὁ), = Κεντρίνης.

Κεντρίτις, ίδος (ἡ), = Κέντριον (2).

Κεντροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). (μθτκ.) ὁ περιστρεφόμενος περὶ ἢ στηριζόμενος εἰς τὸ κέντρον τῆς ἰδίας του βαρύτητος.

Κεντροβαρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, (ἴδ. ‖ ὁδμ.) Κεντροβαρικὴ, « ἡ τέχνη, καὶ « Κεντροβαρικὰ (ἐνν. βιβλία) », τὰ πραγματευόμενα περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν εὑρίσκεται τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος.

Κεντροβριθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων (βίπων ὑπὸ τὸ ἴδιο βάρος) πρὸς τὸ κέντρον.

Κεντροβλάπτης (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Κεντροβλήτης [κέντρον δηλέω]. ὁ βλάπτων (βασανίζων) τινὰ μὲ τὸ ὠκὺν μὲ κεντρί. « Ὠδύνη—, « Αἰσχλ.

Κεντρομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μανιωδῶς κεντῶν, (ἄλλοι διορθ. Κεντροπαγῆς).

Κεντρομυραινη (ἡ), εἶδος θάμνου, ἴδε Ὀξυμυρσίνη.

Κέντρον (τὸ), [κεντέω], κεντρὶ, ἀγκάθι· βριθκέντρον· πτερνιστῆρι, (Τουρκ.) μαχμοῦζι· τὸ πλῆκτρον τοῦ πετεινοῦ· ὁ ῥόζος τῶν ξύλων καὶ τῶν μαρμάρων, (μθτκ.) τὸ μεσαίτατον σημεῖον σχήματος ἢ σώματος, (μτφρ.) πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει (διεγείρει), λόγος ἐγγιστικὸς· θλίψημον. « Τοσοῦτον ἔσει κέντρον πείθοῦς ἐν τοῖς γράμμασι, « Συν.

‡Κεντροπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμπήγων τὸ κέντρον.

Κεντροτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ὑπὸ κέντρου· κεντρόμανος διὰ τοῦ μύωπος. = Κεντρηνεκὴς. (ἐπὶ κακοῦ) σύγματίας.

Κεντρότυπος (ὁ, ἡ), Π. = Κεντροτυπὴς.

Κεντροτύπος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπῶν (συνβλίζων) μὲ κεντρί.

Κεντροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (φυλλισμένος μὲ) κέντρον ἢ κέντρα. 2) γραμ. περιφρ. τοῦ Κεντρηνεκὴς.

Κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι συβλερὸν (ὡς κέντρον)· « ὁπλίζω μὲ κέντρον ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κέντρα. 2) = Κεντέω (;). 3) (μεθμτ.) τοποθετῶ εἰς τὸ κέντρον.
Κεντρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέντρον ἢ, ἔχων κέντρον ἢ κέντρα· ἀουβλερός· ἀγκαθωτός.
Κέντρων [κεντέω], ωνος (ὁ). (χιτὼν) συνερραμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια, (δθ.) ποίημα συνθεμένον ἀπὸ στίχους διαφόρων ποιητῶν (καθὼς τὰ Ὁμηρόκεντρα), (Γαλλ.) centon. 2) (Κωμ.) = Μαστιγίας, ἀγρεῖος ἄνθρωπος.
Κέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) ἡ εἰς τὸ κέντρον τοποθέτησις.
Κεντρωτός, ἡ, όν. Τρυπημένος μὲ τὸ κεντρί. 2) ἔχων κέντρον ἢ κέντρα.
†Κεντυρίων, ωνος (ὁ), τὸ Λατ. centurio, ἑκατόνταρχος.
Κέντωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κεντῶν (σουβλίζων, μυωπίζων). (μτφορ.) ἐγγικτικός, ἐρεθιστικός. » Μῦθος—, « Νόνν.
Κένωμα τὸ), τὸ κενὸν μέρος (διάστημα), τὸ κενωθὲν μέρος ἢ πρᾶγμα· περίττωμα.
Κενῶς, ἐπίρ. εὔκαιρα· (μτφορ.) εἰς μάτην, εἰς τὰ χαμένα.
Κενώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς κένωσιν (τοῦ σώματος), καθαρτικός (τῶν περιττωμάτων), Νικ. Χων.
Κένωσις [κενόω], εως (ἡ). ἄδειασμα, εὐκαίρωμα.
Κενωτέον, θετ. τοῦ Κενόω.
Κενωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κένωσιν· (ἰατρ.) κινητικὸς τῆς κοιλίας.
Κεοίμην, εὐκτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κέοντοι, Π. ἀντὶ Κεῖνται.
Κεπφαττελεβώδης, ες (ὁ, ἡ), Κωμ. ὅμοιος μὲ κέπφον καὶ ἀττελεῖδον, κοῦφος
Κεπφώδης, εὐήθης, ἀναίσθητος.
Κεπφώσαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀπατῶμαι (Δελεάζομαι) εὔκολα ὡς ὁ
Κέπφος (ὁ), [συγγ. τῷ Κοῦφος], θαλάσσιόν τι πτηνὸν πολλὰ εὐπάπτητον, (κοιν.) λούφος, (Λατ.) sula, (Γαλλ.) fou ἢ nigand, (ἐκ τοῦ γέν. τοῦ) cormoran. » Κέπφος ὠδίνει, « Παροιμ., = Ὠδινεν ὄρος. 2) (μτμ.) εὐήθης, κοῦφος, εὐπάτητος. » Ὦ κέπφε, « Ἀρχφ.
Κεπφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέπφον, εὐήθης (εὐπάπτητος) ὡς ὁ κέπφος.
Κέρα, Π. κατὰ κρᾶ. ἀντὶ Κέρασα, πλθ. ἢ Κέρασε, δώκ. καὶ
Κέρᾳ, ἀντὶ Κέραϊ, δοτ. τοῦ Κέρας.
;Κεραβάτης, ες (ὁ, ἡ), = Κεροβάτης.
Κεράεις(εντος), ἐσσα, εν, Π. = Κερασφόρος.
Κεραελκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν κεράτων αὔριον (ἕλκων). » Βοῦς—, « Καλλ., (παρβλ. Κεραλκής).
Κεραία (ἡ). [κέρας]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι προέχει (ἐξέχει) ὡσὰν κέρατον. (ἰδιαιτ.) ἡ ἀντέννα τοῦ καταρτιοῦ (θθ. » Ἐκ κεραίας διαθρομεῖν, « Ακ., ἁρμενίζειν ὄρτσα)· τὸ σκέλος τοῦ διαβήτου· τὸ κέρατον τοῦ ἀστακοῦ κτλ.· αἱ ἄκραι τῆς νέας σελήνης· τὸ ἐπιτιθέμενον (πρὸς τονισμὸν ἢ πνευματισμὸν) εἰς τὰς λέξεις σημεῖον (δθ. » Τὸ διὰ πάσης κεραίας διῆκον πικρὸν καὶ νοερὸν, « Δ. Ἀλ., ἢ ἐνυπάρχουσα καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα τοῦ λέγου μόρια καὶ εἰς τοὺς τόνους σχεδὸν αὐτοὺς πικρία). (ἐνίοτε) τὰ σημεῖα τῆς στενογραφίας, (κοιν.) ἡ ταίφρα. » Γραμμάτων σπαραγμοὶς (ἴσως σπαράγμασι) καὶ κεραίαις οἱ ἀπεύδοντες γράφουσι, « Πλ. » Τὰς τοῦ στρατηγοῦ ἱστορήσας κεραίας, « Θ. Σμυρν., τὰς διὰ σημείων ἐπιστολάς. 2) Π. ἀντὶ Κέρας. » Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίνη, « Νίκ.
Κεραΐζω [κείρω], Μ. ἰσω, Π. καὶ Ἰων. λεηλατῶ, διαρπάζω, κτλ. (ἐπὶ πλοίων) καταρυπῶ καταβυθίζω· (ἐπὶ ἐμψύχ.) φονεύω, (ἐν γέν.) ἀφανίζω, » Οἱ λεοντες τὰς καμήλους ἐκεραΐζον μοῦνας, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὸ δὲ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο, αἱ μὲν ὑπ' Ἀθηναίων διαφθειρόμεναι, αἱ δὲ ὑπὸ Αἰγινητέων, « αὐτ., (παρβλ. Κείρω 2).
Κεραιοῦχος (ὁ, ἡ), [κεραία, ἔχω]. (ἴνν. κάλως) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀναιβοκαταβάζεται ἢ μεταστρέφεται ἡ κεραία τοῦ πλοίου, (ἄλλ.) Κεροΐαξ, (καὶ καιν.) σκότα ἢ ἁπλῆ, (παρβλ. Ποῦς).
†Κεραίρω, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραίω.
Κεραὶς (τὸ α μακρ.), ἴδος (ἡ), Π. (ἐπιθ. ἐν γέν.) ἡ κεραΐζουσα (ἀφανίζουσα), (ὄθεν. 2) (οὐσ.) βώτρυδα. 3) = Κερὰς, προβατίνα ἢ γίδα δύο χρόνων.
Κεραΐσις, εως (ἡ) καὶ
Κεραΐσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κεραΐζω, ἀφανισμός.
Κεραϊστὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ κεραΐζων (ἀφανίζων), λῃστής.
Κεραΐτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούκερας καὶ Αἰγόκερας, (ἴδε Τῆλις).
Κεραίω, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κεράννυμι, κιρνάω.
Κεραλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ ἀλκὴ (ἡ δύναμις) ὅλη εἶνε εἰς τὰ κέρατα. » Βοῦς—, « Καλλ., (παρβλ. Κεραελκής).
;Κεραμαῖος, α, ον, = Κεράμειος.
;Κεράμβηλον (τὸ) καὶ Κεράμβηλος (ὁ) καὶ Κέραμβον (τὸ), γλσ. ἀντὶ
Κεράμβυξ [κάραμβος], υκος (ὁ), εἶδ. κανθάρου ξυλοφάγου μὲ μεγάλα κέρατα. 2) τὸ φόβητρον (σκιάντζαρον) ὅ,που ζένουν εἰς τὰ δένδρα οἱ κηπουροὶ κλπ.
Κεραμεία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως, ἡ κατασκευὴ πηλίνων ἀγγείων. 2) Ἄθροισμα (φορτίον) κεραμίνων ἀγγείων.
Κεραμεικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραμικός. || (οὐσ.) τόπος (πλατεῖα) εἰς τὰς Ἀθ. ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἄστεως.
Κερᾰμεῖον (τὸ), ἐργαστήριον κεραμέως, κεραμιδάδικον, κεραμιδαρειόν.
Κεράμειος, α, ον καὶ
Κεράμεος-ους (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κέραμον, πήλινος, ὀστράκινος.
Κεραμεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν κέραμον, τσουκαλᾶς, κεραμιδᾶς.
†Κεραμευτὴς, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Κεραμεύς.
Κεραμευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραμέα ἢ εἰς τὴν κεραμείαν. » Κεραμευτικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως.
Κεραμεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κεραμευτής. || (ἐπίθετ.) » Χεὶρ—, « Ἀννιμ., ἡ τοῦ κεραμέως δημιουργικὴ
Κεραμεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι τὸν κέραμον, κατασκευάζω πήλινα ἀγγεῖα. » Τὰ τρυβλία κακῶς κεραμεύει, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Εἴπερ ἡ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπ' ἀγαθοῦ κεραμέως, « Ἰλιακ.
Κεραμέων, ῶνος (ὁ), σωρὸς κεράμων.
Κεραμήϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κεράμιον [ἐκ τοῦ
Κεραμήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Κεράμειος
Κεραμὶς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ Κεράμειος.
;Κεραμία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραμεία.
Κεραμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέραμον
Κεραμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὡς ἂν μὲ κεραμίδας, κεραμιδώνω.
Κεραμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κέραμον ἢ κεραμέα, τσουκαλάδικος, κεραμιδᾶς.
Κεράμινος, η, ον, = Κεράρεος, πήλινος
Κεράμιον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (κεραμικὸν)· κεραμιδοκόμματον· (κυρ. ὕστερον τοῦ Κέραμον ἢ οὐδ. τοῦ
;Κερά̆μιος, α, ον, = Κεράμειος.
Κεραμὶς, ίδος (ἡ), (ἐπιθ. ἴνν. γῆ) = Κεραμῖτις. » Ὅταν ἀμμώδης ἢ κεραμὶς ἢ κατασκευαμένη τυγχάνῃ, « Θφρ. ἢ (οὐσ.) κεραμίδα. » Κατέβαλε εἰς τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα, « Θκ. 3) Κεράμιον. » Κἰς μολιβδίνην κεραμὶδα ἐμβαλὼν κατεπόντωσεν, « Ἀθ.
Κεραμῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. ἴνν. γῆ) ἡ γῆ συμεύουσα πρὸς κατασκευὴν κεράμων » Ἡ γὰρ κεραμῖτις, φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνὴν, « Πλ. » Διέτασαν γῆς κεραμῖτιδος, « Γαλ.
Κέραμον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (κεραμικὸν). (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, (θθ.) » Διὰ κεράμῳ παντὶ χορηγούμενα ἀγγεῖῳ, « Ἀθ.
Κεραμοποιὸς (ὁ), = Κεραμεύς.
Κεραμοπωλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλοῦται ὁ κέραμος (τὰ πήλινα ἀγγεῖα).
Κεραμοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι
Κεραμοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κέραμον (πήλινα ἀγγεῖα).
Κέραμος (ὁ), [κεράννυμι ἢ †κέρα ἢ γενικ. συγγ. τῷ Κέρας]. ἡ κεραμὶς γενικ. » Σκεύη κεράμου πεποιημένα, « Πλ. 2) (συνήθ.) κάθε πήλινον ἀγγεῖον, μεγάλο θάρι, λαγύνι, κουμάρι κτλ. (ἰδιαιτ.) κεραμίδι. (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, (θθ.) » Ὑάλου καὶ ἀργυροῦς κεράμους τῆς ἑκάστου πάτρας, « Ἀθ. 3) Π. (κατ' εὐφημισμὸν λεκτον τῶν Κυπρ.) δεσμωτήριον, (κοινικ.) πύργος κτισμένος ἀπὸ πέτρες ὑπὲς (τοὺβουλα). » Καλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δίδετο τρισκαίδεκα μῆνας, « Ἡρ. Ε. 4) κεραμιδοκόμματον. » Κέραμον λίθοις βάλλειν, « Παυσ.
Κεραμουργὸς (ὁ), = Κεραμεύς, κεραμουργός
Κεραμόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω με κέραμον, κεραμιδόνω. » Κεραμῶσαι τὴν στέγην Λακωνικῷ κεράμῳ, « Ξεν. (καὶ μτγν.) » Κεραμώσαντες τὴν στέγην ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων, « Ἡρ. Ἀφρ. (ὄθεν:
Κεράμωσις, εως (ἡ). σκέπασμα μὲ κέραμον, κεραμίδωμα. 2) (συνεκδ.) τὰ κεραμίδια τῆς στέγης.
Κεραμωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ κέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεραμιδωμένος ἢ στρωμένος μὲ δοκόμματα. ‖ (οὐσ.) Κεραμωτὸν ὁ κορασάνι ἢ ἔδαφος στρωμένον κορασάνι, (παρβλ. Κλιβανωτόν).

-μαι καὶ Κερανύω [κεράω], Μ. «(πθ. πρκ. Κεκέρασμαι καὶ Κέκ-, ἀόρ. πθ. Ἐκράθην). Σμίγω, ἑνώνω. ὑγρὰ καὶ ζδιαιτ. κρασὶ ρὸν ὁμιῶ)· συγκερνῶ, μετριάζω. «κρασὶ καὶ νερὸν εἰς τὸ κρατῆρι (συνκδχ. μὲ δοτ.) κερνῶ εἰς τινα· (ἐν γέν.) χύνω. « Κέρασσε νέ- « Ὀδ. Ε. « Κερῶντας οἶνον, « Ὀδ. Ξ. πίε, σὺ κέρασαν, « Ἐπκτ. (καὶ « Οἴνου κρητῆρα κεράσσατο, « Ὀδ. αἱ μὲ δοτ.) « Τοῖσιν δὲ κρητῆρα ασατο, « Ὀδ. Σ. « Λοῦεν ἐκ τρίποδα κεράσασα κατὰ κρατὸς τε ᾧ ὤμων, « Κ. (καὶ πθ.) « Κύλικος ἣν ἐσῳ κεί- νης, « Ἀρχ. « Λίμνην αἵματι ειδέσιν, « Πλ. (καὶ μτγν.) « Φωνὴ μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δω- ἐκράθη, « Θκ. « Ὥρας μετριώτα- κεραμέναις, « Πλάτ. (ᾧ τρπ.) « Πλοῦ- ἀρετᾷ κεκραμένον, « Πίνδ. « Μὴ σιν ἥδεσι κεκραμένους, « Πλάτ. νυτέον, σπν. θατ. τοῦ Κεράννυμι.

-ξόος (ὁ), Π. ἀντὶ Κερατοξόος.

-ός, ἡ, όν, Π. ὁ ἔχων κέρατα. «Τράγ- (« Βοῦς) —, « Θκρ., Ἐπγρ. 2) = -άτινος. « Τοῖχος —, « Καλλ.

-τοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κεροῦχος.

-ρχης, ου (ὁ), = Κερατάρχης.

-ρχία (ἡ), = Κεραταρχία.

-ς [συγγ. τῷ Κάρη ᾧ Κείρω], ατος -ως (τὸ). κέρατον. « Ἐχέμενος τῶν -άτων τοῦ κριοῦ, « Λξ. 2) (συνκδχ.) -τον βουλευόμενον (διὰ τοῦ πυρὸς) -ος κατασκευὴν διαφόρων πραγμάτων. Ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἔσασαν ἠὲ σίρος, « Ὀδ. Τ. « Πύλαι αἱ μὲν κεράεσ- -τετείχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι, « αὐτ. -(ἀν γέν.) σκεῦος κατεσκευασμένον -ρὸν κέρατον, (ἰδιαιτ. δὲ) τόξον. « Κέρας -ρῶν ἐλῶν, κοίλην τε φαρέτρην, « Θκρ. -τόξατα, κέρα ἀγλαέ, « Ἰλ. Δ. 4) πο- -τ. ἀπὸ κέρατου ἢ εἰς σχῆμα κέρα- -. « Καὶ πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέ- -ς « Σοφ. (παρβλ. Ῥυτόν). 5) εἶδος -λου ἢ σάλπιγγος, (ἄλλ.) Βυκάνη, -άλλ.) cor ἢ cornet (à bouquin)· -Κέρατ αὐλεῖν Τυῤῥηνοὶ νομίζουσι, « -ῖ, Ἀθ., (ὁθ. Κεραύλης). 6) (ἀλιευτ.), -ς, σιμεν. 7) (μτγν.) πᾶν ὅ,τι προ- -ς (ἐξ ὧν σι) ὡς ἂν κέρατον, ἄκρα, ἀγ- -νη. « Ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ θυσια- -ρίου, « Γρφ. 8) = Κεραία. « Τὸ κέ- -ς ἐπιτρέχει, καὶ ἡμεῖς φόμεθα προ- -λιξειν τὴν ναῦν, « Σον. « Τὰ κέρατα -ς σελήνης, « Λξ. « Τοῦ σταυροῦ τὰ -ρατα, « Τρπ. 9) εἶδος κατσαρώμα- -ς τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, σγον- -ς (ὁθ. Κεροπλάστης. Ἐδῶ ἀνάγουν -ὰς καὶ τὸ) « Κέρα ἀγλαέ, « Ἰλ. Α. -0) βραχίονιον (ἀποβρόχου) ποταμοῦ. « Ὠ- -νιδος κέρας, « Ἡσ., (ὅθεν καὶ ἀνε- -άστανον κεραφόροι οἱ ποταμοί, καὶ -Ἡρακλῆς ἀπέσπασε τὸ κέρας τοῦ Ἀ- -λφιου). « Τριήρεις πλέουσαι ἐς Λίγυ- -ν, ἔχουν κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας, « Θκ. 11) πτέρυξ στρατεύματος. « Ἐπὶ κέρως, « Κατὰ κέρας, « Τακτ., εἰς τὴν γραμμήν. « Ἐπὶ κέρας ἀνάγειν τὰς νῆας, « Ἡρ. 12) = Κεραΐνη, εἶδος ἀφορίσματος. 13) (μτφρ.) ἰσχύς, δυναμις· ὑπεροχή, (Γρφ.).

Κερᾶς, ᾶδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κεραδς, ἡ ἔχουσα κέρατα. 2) = Κεραΐς.

Κερᾶς [κεράω], ἐπίρ. Π. συγκερασμένα. « Ἓκ δ' ἔχεεν κελέβην, μετὰ δ' οὖ κεράς ἠφύσατ' ἄλλος, « Π., κατὰ τμσ. ἀντὶ Μετάκερας.

Κερασβόλος (ὁ, ἡ), [κέρας βάλλω], (κατὰ λξ.) ὁ κτυπήσας ἐπάνω εἰς κέρατον, (ὅθεν ἐπὶ ὁσπρίων) κακόβρωτος (ἐπειδὴ οἱ γωρικοὶ ἐπίστευον ὅτι ἐγίνοντο τοιαῦτα ὅσα προσέβαλλον εἰς τὰ κέρατα τῶν βοῶν ἐν ᾧ ἐσπειρόντο)· (μτφρ.) σκληρός, ἀκαμπτος, (παρβλ.) Ἀτέραμνος.

Κερασέα ἡ Κερασία (ἡ), = Κέρασος.

Κεράσιον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ κερασου (τῆς κερασῆς), κεράσι.

Κέρασμα (τὸ), = Κρᾶμα, Κρᾶσις, μίγμα (ὑγρῶν), ποτὸν συγκερασμένον.

Κέρασος (ὁ καὶ μτγν. ἡ), δένδρ., ἡ κερασιά.

Κεραστὴς [κεράννυμι], οῦ (ὁ). ὁ κερνῶν (συγκερνῶν κτλ.). « Ζεὺς δὲ πάντων ἐςτὶ κεραστής, « Ὀρφ.

Κεράστης, ου (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος. « Ἔλαφος —, « Σοφ., τοῦ ὀπ. νῦξησαν ἐντελῶς τὰ κέρατα. « Κριὸν ἤδη κεράστην, « Λογγ. ‖ (οὐσ.) εἶδ. συκοφάγου κανθάρου ἢ σκώληκος ξυλοφάγου. 2) εἶδ. ὄφεως ὅστις φαίνεται ὡς ἂν νὰ ἔχῃ κέρατα.

Κερατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συγκερνᾶν.

Κεράστις, ιδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Κεράστης.

Κεραστὸς, ἡ, όν. Κεκραμένος, συγκεραμένος.

Κερασφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Κερασφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φέρων) κέρατα· κερατᾶς.

Κερατάρχης, ου (ὁ). (τακτ.) ἀρχηγὸς 32 ἐλεφάντων.

Κεραταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ κερατάρχου καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του σῶμα τῶν ἐλεφάντων.

Κερατάυλης, ου (ὁ), = Κεραύλης.

Κερατέα ἢ Κερατεία ἢ Κερατία (ἡ), δένδρ. ἡ ξυλοκερατιά.

Κεράτειος (ὁ, ἡ), = Κερᾶτινος ἢ Κερατοειδής.

Κερατίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων κέρατα· κερατᾶς.

Κερατίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, (μτφρ.) καταπονῶ, προσβάλλω. « Ἐν ᾧπι τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν, « Γρφ.

Κερατίνης, ου (ὁ). εἶδ. σοφίσματος (ψευδοῦς συλλογισμοῦ) δι' οὗ ἀποδεικνύεται τὸν ἐναντίον του κερασφόρον, (« Ὃ οὐκ ἀπώλεσας ἔχεις· κέρατα οὐκ ἀπώλεσας· ἄρα κέρατα ἔχεις, «). « Οὐριζικὸς δ' Εὐδουλίδης κερατίνας ἐρωτᾷ, « Ἀρτ. « Κερατίναν ἢ ωρίτην, « Ακ.

Κερατίνος, ἡ, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κέρατον. « Ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις, « Ἀθ. « Κερατίνη (μετὰ καὶ χ. τοῦ) σάλπιγξ, « ἡ ἄλλ. Βυκάνη καὶ Κέρας. « Καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ, « Γρφ.

Κεράτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρας, κερατάκι. 2) (μτγμ. ἐπὶ φυτ.) λουβί, σποροθήκη, (ὁθ. 3) (συνήθ.) τὸ ξυλοκέρατον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) χαρούμπα ἢ χαρούπι. 4) τὸ φυτὸν Βούκερας. 5) εἶδ. βάρους, τὸ γ', τοῦ ὀβολοῦ, (Γαλλ.) silique, (κοιν.) κράτι.

Κερατὶς, ίδος, ἀσφαλτ. ἀντὶ Κερατίνης.

Κεράτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κερατίζω, κτύπημα μὲ τὰ κέρατα.

Κερατιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κερατίζων (κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα).

Κερατίτης, ου (ὁ) καὶ Κερατῖτις, (-ιδος (ἡ). ὁ ἔχων κέρατα (καὶ βτν.) λουδ. εἰς σχῆμα κέρατος. « Μήκων —, « Δακρ., εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Γλαύκιον.

Κερατογλύφος (ὁ), = Κερατοξόος.

Κερατοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ διαφάνειαν) κέρατος. « Γωνία —, « Ἰωσ. « Χιτὼν ἡ « Γμὴν —, « Ἀνατομ., ἡ δευτέρα μεμβράνα τοῦ ὀφθαλμοῦ. 2) ἠχῶν ὡς ἂν κέρατον (δ). « Ὁ τοῦ Ν ᾧ Μ ἦχος κερατοειδὴς, « Δ. Ἀλ.

Κερατοξόος (ὁ, ἡ). ὁ ξέων (πελεκῶν, δουλευῶν) κέρατα· (ἰδιαιτ.) ὁ κατασκευάζων τόξα ἀπὸ κέρατα.

Κερατοπλήκτωρ, ορος (ὁ). ὁ πλήττων (κτυπῶν) μὲ τὰ κέρατα. « Ταῦρος —, « Ε. Μαν.

Κερατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ Κερῶ.

Κερατοποιὸς (ὁ, ἡ), γρμτ. (ἀθλία) ἐξῆγ. τοῦ Κεραοξόος.

Κερατόπους, οδος (ὁ, ἡ) τοῦ ὀπ. οἱ πόδες εἶνε ἀπὸ κέρατον (καθὼς τοῦ ἀλόγου, τοῦ τράγου κτλ.), γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ Κερεβάτης.

Κερατουργὸς (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ Κεραοξόος.

Κερατοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὸ κέρατον. « Σκώληξ —, « Ἱππ.

Κερατοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κερασφορέω, [ἐκ τοῦ

Κερατοφόρος (ὁ, ἡ), = Κερασφόρος.

Κερατοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτρόνω (Ἐβγάζω) κέρατα, [ἐκ τοῦ

Κερατοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἀρχίζουν νὰ φυτρόνουν τὰ κέρατα. « Τὸν Διόνυσον κερατοφυῆ ἀναπλάττουσιν. « Δθ.

Κερατόφωνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἡ φωνὴ (ὁ ἦχος) ὁμοιάζει τὴν φωνὴν τοῦ κέρατος. « Μάγαδις —, « Δθ.

Κερατοω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (Σκληρύνω ὡσὰν τὸ) κέρατον.

Κερατώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κερατοειδὴς.

Κεράτων, ῶνος (ὁ). ὁ ἐκ κεράτων κατεσκευασμένος βωμὸς τοῦ ἐν Δήλῳ Ἀπόλλωνος.

Κερατωνία (ἡ), = Κερατέα.

Κερατῶπις, ιδος (ἡ). ἡ ὁμοιάζουσα ὡς νὰ ἔχῃ κέρατα, « Μήνη —, « Ἀνθ.

Κεραύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν (σαλπίζων) μὲ τὸ κέρατον, λαλῶν τὸν κερατίνην αὐλόν.

Κεραυλία (ἡ). τὸ λάλημα (ὁ ἦχος) τοῦ κερατίνου αὐλοῦ, ἢ διὰ τοῦ κέρατος αὐλήσεις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεραύνειος (ὁ, ἡ), = Κεραύνιος.
Κεραυνίας, ου (ὁ). κερανωμένος, κερανοκτυπημένος. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος) εἶδ. πολυτ. πέτρας (τήν ὀπ. ἴσως ἐνόμιζον, καθὼς καὶ τώρα πολλοί νομίζουν ὅτι πίπτει μὲ τὸν κεραυνὸν καὶ ἐπίμ. [κατὰ τὴν συνήθη περὶ τὰ τοιαῦτα συνέπειαν] ὅτι φορουμένη τὸν ἀπατρέπει).
Κεραύνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κεραυνός· (ἰδιαιτ.) σημεῖόν τι (ἄλλ. Ὀβελός) μὲ τὸ ὁπ. ἐσημείωνον οἱ κριτικοὶ τὰ διεφθαρμένα χωρία.
Κεραύνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ ἢ ὡπλισμένος μὲ) τὸν κεραυνόν. » Ζεύς —, « Ἐπιγρ. « Ἄρστ. « Φιλὰξ κεραυνία, « Αἰσχλ. » Κεραύνιος (λίθος), « Γαλ., ὁ ἄλλ. Κεραυνίτης. ‖. (οὐσ.) Κεραύνιον (τό), τὸ ὕπνον (διότι, καθὼς λέγουν, αὐξάνει ἐξ αἰτίας τοῦ κεραυνοῦ). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κεραυνόβλητος. » Καπνέως κεραύνιαν δέμας, « Εὐρ. (ὅθ. καὶ τά) » Κεραύνια ὄρη, « Γεωγρφ.
Κεραυνίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου, (ἄλλ.) Κεραυνίας. » Ἀντὶ κεραυνίου (ἴσ. διορθ. κεραυνίτου) λευκογραφὶς, « Γαλ.
Κεραυνοβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Κεραυνόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ βληθεὶς (κτυπηθεὶς) ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐμβρόντητος.
Κεραυνοβολέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ῥίπτω κεραυνούς· (μτφ.) κτυπῶ μὲ ἢ ὡσὰν μὲ κεραυνόν
Κεραυνοβολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κεραυνοβόλησις.
Κεραυνοβόλιον (τό). τόπος ὅπου ἔπεσε κεραυνός. 2) πέσιμον κεραυνοῦ (ῑ).
Κεραυνόβολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κεραυνοβολῶν· (προπαροξ.) = Κεραυνόβλητος.
Κεραυνεβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ βροντῶν καὶ κεραυνοβολῶν. » Ζεὺς —, « Ἄρχφ.
Κεραυνομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος διὰ τῶν κεραυνῶν.
Κεραυνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [κεραυνὸς, πλήσσω]. = Κεραυνόβλητος.
Κεραυνὸς (ὁ), [κείρω, αὔω;]. ἀστραπαπελέκι, (καὶ κοιν.) ἀστροπελέκι.
Κεραυνοσκοπεῖον (τό). μηχανὴ τοῦ θεάτρου διὰ τῆς ὁπ. ἐφαίνετο ὡς ἂν νὰ πίπτῃ κεραυνός. 2) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. παρετήρουν τοὺς κεραυνούς.
Κεραυνοσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῶν κεραυνῶν καὶ ἡ ἐκ τούτου μαντεία.
Κεραυνοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἢ κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς τι τὸν κεραυνόν.
Κεραυνοφαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ λάμψιν κεραυνοῦ.
Κεραυνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὸν κεραυνόν.
Κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ κεραυνόν.
Κεραύνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κεράω-ῶ, Μ. άσω, Π. σχηματίζω τι (κυρτὸν) εἰς εἶδος κέρατος. » Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι σελήνην, « Ἀρ. 2) (Γακτ.) γίνομαι εἰς τὸ κέρας (εἴς τὴν πτέρυγα) τοῦ στρατεύματος.
Κεράω-ῶ [κέρας], Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κερεννυμι.
‡Κεράω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κεράσω, μέλλ. τοῦ Κεράννυμι.
Κεραὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σχῆμα κεράτων. » Σελήνη —, « Μανέθ.
†Κερβολέω-ῶ [κῆρ, βάλλω], Μ. ἠσω, = Σκερβολέω, Κερτομέω.
Κερβολίνω, Μ. κερβανῶ ἢ κερβήσω ᾗ μσ. κερβήσομαι (πρκ. Κεκέρβηκα ἢ Κεκέρβακα). Κερβίζω, ὠφελοῦμαι· ἀπολαμβάνω (ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ).
Κερβαλὴη (ἡ), ἴδε Κερβαλῆ.
Κερβαλέος, έα, έον. (ἐπὶ πραγμ.) Ὁ φέρων (προξενῶν) κέρδος, ἐπικερδὴς, ὠφέλιμος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) πανοῦργος, ἡξεύρων νὰ κερδίζῃ (νὰ ὠφελῆται)· φρόνιμος.
Κερβαλεύτης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κερβαλέου (ἀνθρ.), ἐπιτηδειότης εἰς τὸ κερδίζειν, πανουργία· φρόνησις.
Κερβαλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κερβαλέος, πανοῦργος· φρόνιμος.
Κερβαλέως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κερβαλέον (ἐπικερδῆ). » Ἀθηναίους ἑλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς κερβαλέως. « Θκ.
Κερβαλῆ(ἡ), (κατὰ κρᾶσ. ἐκ τοῦ Κερβαλέη), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα τῆς ἀλώπεκος (κερδοῦς), Ἀλωπεκῆ.
†Κερβάλη (ἡ), γλσ. Ἀντὶ Κερβώ.
Κερβαντέον, θετ. τοῦ Κερβαίνω.
Κερβαντὴρ (ὁ), Π. φιλοκερδής.
Κερβαντὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ κερδήσῃ (ν' ἀπολαύσῃ).
Κερβάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρδος, μικρὸν (εὐτελὲς) κέρδος.
†Κερδεία (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Φιλοκέρδεια ἢ πονηρία, (κοιν.) ἀλεπουδιά.
Κερδέμπορος (ὁ), Π. ὁ προξενῶν κέρδος εἰς τοὺς ἐμπόρους, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).
†Κερδητικὸς, ἡ, όν, γρμτ. ἑλλ. τοῦ Κερδαλέος.
†Κερδία (ἡ), = Κερδεία.
Κέρδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Κερδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνωμλ.) ἀντὶ Κερδαλεώτερος, -ώτατος, ἐπικερδίστερος, -έστατος, ὠφελιμώτερος. (ἐπὶ ἀνθρ.) πανουργώτερος· (φρονιμώτερος), -ώτατος. » Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, « Ὅμ., καλλιώτερον, προτιμότερον.
Κερδογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι (γυναῖκα) διὰ κέρδος.
†Κέρδον (τὸ), γλσ. τὸ φυτὸν Στρούθιον, (Λατ.) gerdius.
Κέρδος [κῆρδω], εος-ους (τό). τὸ προσγινόμενον ὄφελος, ἀπόλαυσις (χρηματική), διάφορον, (παρβλ. Ἔργον). (Π.) πανουργία, τέχνασμα, στρατήγημα· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Πολλοὶ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, « Ὀδ. Ψ.
Κερδοσυλλέκτης, ου (ὁ). ὁ συλλέγων κέρδη, θησαυρίζων.
Κερδοσύνη (ἡ), Π. = Κερδαλεότης.
Κερδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κέρδος, ἐπικερδὴς.
Κερδύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρδος, Κερδάριον.
Κερδὼ [κέρδος], δος-οῦς (ἡ). ἡ ἀλώπηξ. 2) (απτ.) ἡ νυρίτσα.
Κερδῷος, α ἢ ος, ον, Π. παναῦργος ὡς ἡ ἀλώπηξ (κερδώ). κερδοῦς (ἀλώπεκος) ζῶος. » Πεύθει κερδίῳ ἔνδοθε δουλοσύνῃ, « Γργ. 2) ἔφορος τοῦ (ἐμπορ.) κέρδους. » Ἑρμῆς —, « Λπ.
Κέρεα (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Κέρατα.
Κερεαλκὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. = Κεραλκὴς.
Κερέειν, Ἰων. ἀντὶ Κερεῖν, μέλλ. τοῦ παρ. τοῦ Κείρω.
Κέρθιος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (δρυοκολάπτου) τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει εἰς τὰ δένδρα, (Γαλλ.) grimpereau.
Κερκέτης [κέρκος], ου (ὁ). εἶδος ἀκατου ἀγκύρας ἢ ὁποία ἐχρησίμευε κατ' ἀρχὰς πλοιου ἐν καιρῷ ναυτικῆς συμπλοκῆς (παρβλ. Δελφὶς).
Κερκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κερκὶς.
Κερκιδοποιϊκὴ καὶ Κερκιδοποιητικὴ (ἡ) ἢ τέχνη τοῦ Κερκιδοποιοῦ.
Κερκιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (κατ' ὑφαντικὰς) κερκίδας.
Κερκίζω, Μ. ἰσω. Γράφω ἢ κτυπῶ τι πανὶ μὲ τὴν κερκίδα.
‡Κερκιθαλλὶς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (δρωπιοῦ ἢ ἀγριόπαππιας), (Γαλλ.) coccelle.
Κερκὶς [κρέκω], ίδος (ἡ). ἡ σαγίτα ἢ κτένι (ἢ σπάθη) τοῦ ὑφάντου· (συνηθ.) πανὶ, ὕφασμα. « Κερκὶδ' Πόλυκλῆς γράμμα τῆς Φιλομήλας. 2) κτένι κιονοφαλιοῦ, διαλυσῆρι. 3) (μτφ.) πλάτυνσις ξύλου διὰ ἀνακάτωμα. (γεωργ.) = Ἄροτρον. 4) τὸ πλῆκτρον τῶν ἔντασιμουσικῶν ὀργάνων, δεξάρι ἢ (Τουρκ.) ἀβράπι. 5) (ἀνατομ.) τὸ μεγάλον κόκαλον τῆς κνήμης τοῦ ποδὸς, (κοιν.) λάμι, (Λατ.) radius, (παρβλ. Περόνη).
6) μέρος τι (τῶν βάθρων) τοῦ κίονος, (Λατ.) cuneus. « Δεῖν ἐνταῦθα πανὶ κερκίδα ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς γυναῖκας, « Ἀλεξ. (ἐν Γυναικοκρατ.). 7) (μτκ.) ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν ἐκεινομένη γραμμὴ, ἢ ἡμιδιάμετρος τοῦ κύκλου. (ἢ πιθανώτ.) ἡ σχηματιζομένη ἀπὸ δύο τοιαύτας γραμμὰς ἀκτὶς (καθοτι τῷ ἀντὶ ἢ ὑφαντικὴ κερκὶς ἔχει τὸ σχῆμα δύο τοιούτων ἀκτίνων ἡνωμένων κατὰ τὰς βάσεις). 8) [κέρας λευκοῦ (λεύκου), (Γαλλ.) treillis] τὸ πυραμιδοειδὲς σχῆμα τὸν ἢ τὴν ὁποῖαν τῶν φύλλων τῶν ἢ διότι ἀπ' αὐτῶν ἐσκευάζοντο αἱ ὑφαντικαὶ κερκίδες, « ἐμοὶ ἀνεδραμέτην ἅτε κερκίδες, « μτλ.
Κέρκισις, εως (ἡ). τὸ κερκίζειν (ὑφαίνειν) ἢ κτυπᾶν τὸ πανὶ μὲ τὴν κερκίδα.
Κερκιστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κερκίζειν ὑφαντικὴ.
Κερκίων [κέρκω ἢ κρέκω], ονος (ἡ) καὶ
‡Κερκορώνη (ἡ), εἶδος πτηνοῦ μεσογειακοῦ.
Κερκοπίθηκος (ὁ). μεῖωσις μὲ μακρὰν (κέρκον), (κοιν.) ασπίκα (ἀπὸ τὸν τόπον Quebec).
‡Κερκορώνη (ἡ), (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερκοκορώνη).
Κέρκος (ἡ), [κίρκος ἢ ἔρκος]. ἡ οὐρὰ τῶν ζώων. 2) (μτνμ.) τὰ χέρι (πισσινὰ) τῶν ἀγγείων. 3) εἶδος ἐντόμου ἢ μύγας, ἢ (ι) ὄρνιθος ἀμπελοφθόρου. 4) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς, (παρβλ. Οὐρά). Διάδοσις τρίποδος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ή ;Κερκοῦρος (ὁ), [κέρκος, κεῖ-
ος ἑλαφροῦ πλοίου μὲ κωπιά.
ιφήμου τριήρους τοῦ Ἱέρωνος τὸ
ήσον) » Κέρκουρος τρισχίλια
δέχεσθαι δυνάμενος,« Ἀθ. (εἰς
δὲ τι τῆς Ἀνθολογ. φέρεται ὅτι)
ν καὶ Κερκούριόν εἰσιν ὀνόματα
καραβίων, τῶν παρ' ἡμῖν σαν-
« 2) εἶδος ἰχθύος.
ος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν (κέρκον).
Π. σπνττ. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ

ιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κέρ-
ίδιος κέρκωπος, (συνκδχ.) ἀπα-
πανοῦργος, δόλιος.
η (ἡ), [κέρκωψ], εἶδος τέττιγος ἢ
(μὲ οὐράνη). » Κερκώπης λαλι-
« Δθ.
ίζω, Μ. ἴσω. Φέρομαι ὡς κέρκωψ,
ζω· (συνκδχ.) δολιεύομαι ἢ ἀσελ-

ις, εως (ἡ). πρῆξιμόν τι συμβαί-
ρὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας.
/ [μεγέθυντ. τοῦ κέρκος], ωπος (ὁ),
μεγάλου κερκοπιθήκου· (συνκδχ.)
πος πανοῦργος ἢ ἀσελγής. 2) =
ωπη.
(τὸ), [κείρω]. (κατὰ λέξ.) τμῆμα,
ς (συνήθ.) φιλὴ μονέδα, νόμισμα.
) χρήματα, ἄπορα. »Τὸ στόμ' ἐπι-
κέρμασιν τῶν ῥητόρων, « Ἀρχφ.
τξω, Μ. ἴσω. Κόπτω εἰς κέρματα,
ατιάζω· διαιρῶ. (ὀθ.) ἀλλάζω με-
τερον νόμισμα μὲ μικρότερα, (κοιν.)
ὼ ὀραχμὴν κτλ.
τιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρμα.
τιστὴς [κερματίζω], οῦ (ὁ), =Κολ-
στής. Ἀργυρομοιρὸς, (Τουρκ.) σαρ-
ής, «καὶ τῶν κερματιστῶν (οὓς εὗ-
ἐν τῷ ἱερῷ καθημένους ὁ Ἰησοῦς)
ε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀν-
ψεν, « Εὐαγγ.
ότης, ου (ὁ) =Κερματιστής.
ς (ὁ) καὶ
ν ἡ Κέρνος, εσ-ους (τὸ), [κεράν-
]. πλίνον τι πλατὺ ἀγγεῖον μὲ
ὰ χωρίσματα (κατυλίσκους) περιέ-
ας διάφορα πρεῖοντα τῆς γῆς τὸ ὀ-
ι ἐφέρετο ἐν πομπῇ εἰς τὰς τελε-
ῶν Κυρηβάντων. 2) ἴδε Κυνόλοφα-
φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
φορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὰ κέρνον (τὸ
σκεύος) εἰς τὰς τελετὰς τῶν Κο-
τῶν.
ότης, ου (ὁ), Π.=Κερατόπους. »Πὰν
Ἄρχφ.
ας, ου (ὁ), ὁ ἡγῶν ὠσὰν τὸ κέρα-
»Ἀδλος—,« Ἐπγρ., ὁ Φρύγιος.
τος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος
νος) ἀπὸ κέρατον ἢ κέρατα. »Τό-
,« Εὐρ.
ὀδης, ους (ὁ, ἡ), =Κερατοειδής.
ς, ασσα, εν, Π. Κεραφόρος ἢ Κε-
ώδης. »Λόλος—,« Καλλ., ὁ κερά-
ἢ =Κεραβύας. (καταχρ.) » Ὄχος
αὐτ., ὄχημα συρόμενον ὑπὸ κε-
ρων ζώων (ἐλάφων).
ς [κέρας, οἶαξ], ακος (ὁ), ὁ ἄλλ.
σουχος κάλως, τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ
ι διευθύνεται ἡ κεραία τοῦ πλοίου.

Κεροπλάστης [κέρας, πλάσσω], ου (ὁ), Π. ὁ σχηματίζων (συμβαίνων πρὸς καλλωπισμὸν) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.
Κερόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κώπην (λαβὴν) ἐκ κέρατος. »Ξίφος—,« Αξ.
Κερόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος (δουλευμένος) εἰς εἶδος Μωσαϊκοῦ μὲ ποικιλοδαρῆ λεπτότατα τμήματα κέρατος.
Κερατυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Τύπτω (Κεντῶ) μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, Κερατίζω. »Ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι κερουτυπούμεναι βία χειμῶνι.. ᾤχοντ' ἄφαντοι,« Αἰσχλ.
Κερουλίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα οὖλα (στρημμένα) κέρατα. » Αἶξ—, « Θκρ. (ἄλλ. ἀνάγν.
Κερουλκίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη, »Αἶξ—,« Θκρ. (ἐν γεν. θηλ. τοῦ
Κερουλκὸς (ὁ, ἡ), (ἐνεργ.) =Κερατελκής. 2) ὁ ἕλκων τὸ κέρας (τὴν κεραίαν) τοῦ πλοίου. » Κάλως—, « Λξ., ἴδε Κεραιοῦχος. 3) ὁ σύρων τὸ κέρας (τὸ τόξον), (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.) 4) (πθ.) Π. ὁ συρόμενος (τεντονόμενος) ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας (τὰ κέρατα). »Τόξον—,« Εὐρ.
Κερουτίας, ου (ὁ), =Κερατίας, (συνκδχ.) ἀλαζὼν, ἀπρόσιτος.
Κερουτιάω-ῶ, Μ. άσω. Πρατείνω (Φιλοτιμίζω μὲ) τὰ κέρατα (μεταφορ.) ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, ἴδε καὶ Κορυνιάω.
Κερουγίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Κεροῦχος (ὁ, ἡ), =Κεραφόρος. 2) =Κεραιοῦχος (κάλως).
Κεροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κεραφόρος.
Κερόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ἢ χρυσωμένα κέρατα.
Κερῶ καὶ ἐπίνθ. τοῦ ο ἀντὶ Κερῶ.
Κέρσαι, Π. Αἰολ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.
Κέρσιμον (τὸ). τὸ περιτιθέμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁρμιᾶς ἢ τῆς καλαμηᾶς τῶν ἁλιέων κέρατον (τὸ μὲν ἕνα προφυλάττηται ἀπὸ τὰ ὀδόντια, τὸ δὲ ἕνα μὴ τσακκίζηται ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ ψαριοῦ), (γράφεται καὶ Γέρσιμον καὶ Γέντιμος, κατὰ διάλεκτ.).
;Κερτόμεος (ὁ, ἡ), απνττ. ἀντὶ Κερτόμιος.
Κερτομέω-ῶ [κέρτομος], Μ. ήσω. Ἐγγίζω κατάκαρδα μὲ πικροὺς λόγους (μὲ σαρκασμούς, μὲ ὕβρεις), λοιδορῶ, κακολογῶ, γλευάζω, περιπαίζω. « Ἐκερτόμησας ὀθθεν ὡς παῖδ' ὄντα με,« Αἰσχλ.
Κερτόμημα (τὸ), =Κερτομία καὶ
Κερτόμησις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Κερτομέω, βρῖσιμον, ἀτίμασμα (ἔγγιγμα) μὲ πικροὺς λόγους, γλεύασμός, περιπαιγμα.
Κερτομία (ἡ). πικρὸς (ἐγγιγκτικὸς) λόγος, βρισιά, λοιδορία.
Κερτομίας, ου (ὁ). ὑβριστὴς, λοίδορος.
Κερτόμιος καὶ
Κέρτομος (ὁ, ἡ), Π. [κῆρ, τέμνω]. (κυρ. λόγος) ἐγγιγκτικὸς, πικρὸς, γλεναστικὸς, ὑβριστικὸς, (κοιν.) ἀφαζῶν (καιῶν) τὴν καρδιάν. » Κερτομίοις ἐπέεσσιν, « Ὅμ. (καὶ ὡς οὐσ.) » Κέρτομα βάζειν,« Ἡσ., (παρδλ. Δακέθυμος). 2) τερπνὸς, εὐφρόσυνος, ἀζεῖος. »Χαρὰ (»Ἁρμονία)—,« Εὐρ., Ἐπγρ. »Θυαίησί τε τὰ ἀγάλματα καὶ χορηΐσι κερτόμοισι ἰλάσκοντο,« Ἡρ. » Μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου,« (Δίλ. παρὰ) Σδ.
Κερχαλέος [κέρχω], η, ον, Ιων. (κυρ. ἐπὶ ἠχου) τραχὺς, βραγχώδης. « Ἀπόχρεμψις πυώδης, βῆξ κερχαλέη περὶ φάρυγγα καὶ ῥαγχώδης,« Ἱππκρ.
Κερχάω-ῶ, Μ. ήσω, =Κέρχω, ἐκπέμπω ἦχον (ἀμιλῶ μὲ φωνὴν) βραγχώδη.
Κερχναλίης, η, ον, Ιων. =Κερχαλέος.
Κερχνασμὸς (ὁ). τραχύτης (κυρ. τῆς φωνῆς), βραχνάδα, βράχνισμα, [ἐκ τοῦ
Κερχνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, =Κερχάω.
Κέρχνη, ης καὶ
Κερχνὶς, ηίδος καὶ (κρσ.) Κερχνῆς, ῆδος (ἡ), εἶδ. ὀρνέου (ἴσως διὰ τὴν βραγχώδη του φωνὴν), (χυδ.) ἀνεμογάμης, (Γαλλ.) crécerelle, (παρδλ. Κεγχρὶς καὶ Κίρκος).
Κερχνὸς, ἡ, ὀν, =Κερχνώδης, ξηρὸς, τραχύς.
Κέρχνος (ὁ), [κέρχω]. τραχύτης (κυρ.) τοῦ λάρυγγος, (ἐπμ.) τῆς φωνῆς, βραγνάδα. » Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξαίσιος,« Σοφ. « Ὥσπερ τῶν ἁμίππων αἱ ναῦται πραγοῦνται, τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ βήττειν τὸ κέρχνειν· καὶ μέντοι καὶ ὥσπερ ἐναντίωσαν μέν τινες, οὐκ ἔμεσαν δέ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ μὲν κέρχνος αὐτοῖς ἐγένετο, βῆξ δὲ οὐκ ἠκολούθησε, διὰ σμικρότητα τῆς αἰτίας,« Γαλ. 2) (κατὰ μετάθ. σοιχ.) =Κέγχρος (ἄσπριον ἢ ἄμμος μεταλλείου).
Κερχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάμνω τι κερχνόν, τραχύνω. πλουμίζω μὲ λεπτὰ (κεγχραειδῆ) ἀναγλύπτα τορεύματα, (ὅθεν οἱ Κερχνωτοὶ πίνακες, καὶ τὸ Κερχνωτὰ ποτήρια).
Κέρχνω, =Κέρχω.
Κερχνώδης, εος (ὁ, ἡ). κερχνὸς (ὀπωπῶν), βραχνός. « Αὐτοῖ τε δύσπνοοι γίγνονται καὶ κερχνώδεες· ἦσαν γὰρ κύρυσωρίην ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ προπέμπουσαι,« Ἱππκρ. 2) κέρχνου (βράγχους) πρόξενος. »Ῥιώματα λιπαρὰ καὶ κερχνώδεα,« Ἱππκρ., (τὸ ὀπ. ἑρμηνεύων ὁ Γαλ. λέγει εἶναι »Ὑγρὰ βρώματα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, βραχεῖαν βῆχα κινεῖ, [καὶ προσθέτει] τοῦτο ἕπεσθαι τοῖς λιπαροῖς καὶ ὀξέσι καὶ δριμέσι, «).
Κέρχνωμα (τὸ). (ἐν γέν.) τραχύτης, (ἰδιαιτ.) βραχνάδα. 2) ἡ πλουμιστὴ περιφέρεια ἀσπίδος ἢ ἀγγείου, (ἴσ. καὶ) ὁ γαρακωτὸς γῦρος τῶν νομισμάτων.
Κερχνωτὸς, ἡ, ὀν. (ἐπὶ νομισμάτων κλπ.) Πλουμιστὸς, γαρακωτὸς, (ἴδε Κερχνόω).
Κέρχω [συγγ. τῷ τάρφω καὶ κρέκω], Μ. κέρξω. Ξηραίνω, τραχύνω, (κυρ. ἐπὶ φων.) βραχνιάζω. « Τὸ σιάλον ἐν τῷ φάρυγγι δακεῖ ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχειν αὐτὸν,« Ἱππκρ. (καὶ οὐδ.) » Βλῆ ξηρὴ, καὶ ὁ φάρυγξ δακεῖ κέρχειν,« « αὐτ. (πθ.) » Κέρχεται (» Κέρχεσθαι) ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαροῦ,« αὐτ., (ἴδε καὶ Κέρχνον).
;Κερχώδης, εος (ὁ, ἡ). =Κερχνώδης.
Κερῶ, εἷς, εἶ, μέλλ. τοῦ Κείρω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κερῶ, ᾷς, ᾷ, ἴδε Κεράω.
Κερῳδός (ὁ), [κέρας, ᾄδω], = Κεραύλης.
†Κερώκωπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερόκωπος.
Κερωνία καὶ Κερωνίᾱ (ἡ), = Κερατέα, Κερατωνία, ξυλοκερατηά.
Κέρωνται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεράω, Κεράννυμι.
Κερώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κερατίνους ὄνυχας (χηλάς). « Πὰν —, « Διονύσ.
†Κερωτυπέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεροτυπέω.
Κέσκετο, Π. ἀντὶ Ἔκειτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κεσκίον (τὸ). στουππὶ ἢ σκουλὶ (;) τοῦ λιναριοῦ. « Ἢ ταῖσι μηλολύνθαις ἅμμα· ἐξάπτων τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβᾶται, « (Ἡρῳδ. παρὰ) Στϐ.
Κεστὸς, ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ Κεντητός. ‖. (οὐσ. ἐνν. ἰμὰς) ζώνη ἀπὸ τομάρι κεντημένον, (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ περίφημον ζωνάρι τῆς Ἀφροδίτης, (ϐθ. ἐν γέν.) θέλγητρον.
Κέστρα, ας (ἡ), = Κέστρον, σουβλί. 2) σφυρὶ σουβλερὸν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν, (ϐθ. 3) εἰδ. ὅπλου, (Τερκ.) κιουλοῦγκι. « Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἠλαυνε παίων, « Σοφ. 4) (μετνμ.) εἰδ. ὑψαρίου, (ἄλλ.) Σφύραινα, (Ἰσ.) ἡ σφυρίδα. « Κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν, « Ἀρχ.
Κεστραῖος (ὁ), = Κεστρεύς.
†Κεστρέα (ἡ), σχλ. ἀντὶ Κέστρα (ὑψάρ.).
Κεστρεὺς, έως (ὁ), εἰδ. ἰχθ., μεγάλος ἢ πελαγήσιος κέφαλος, (ἐπειδὴ δὲν τρώγει κρέας ἀλλὰ τρέφεται μὲ λάσπην ἢ εὑρίσκεται πάντοτε μὲ ἄδειον γόμαγον, ἀπωνομάσθη) Νῆστις, (ϐθ. μτφρ. ἐπὶ ἀνθρ.) σχόρταγος, λαίμαρχος ἢ, ψυφῶν τῆς πείνας, (ϐθεν:
Κεστρεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι νηστικὸς (ἀὲν τὸν κεστρέα), ψοφῶ τῆς πείνας.
Κεστρινίσκιος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Κεστρῖνος (ὁ), = Κεστρεύς. « Κεστρίνων τεμάχη. « Γπερϊϐ. (ὁ δὲ Φώτιος λέγει) « Σκεπτέον δὲ εἰ διαφέρει κεστρέως.
Κεστρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τὸ φυτὸν κέστρον.
Κέστρον (τὸ), [κεντέω]. ἐργαλεῖον σιδηροῦν (σουβλὶ ἢ τρυϐέλι) μὲ τὸ ὁπ. δουλεύουν τὸ φιλδίσι χ.λ. 2) εἰδ. ὅπλου, (Τουρκ.) κιουλοῦγκι. 3) εἰδ. φυτοῦ (Λατ. μπετόνικας), (ἄλλ.) Ψυχότροφον (« Ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τόποις, « Δσκρ.).
Κέστρος (ὁ), = Κέστρον. 2) καρπὸς ἀκάμην ἄδετος (ἀσχημάτιστος). 3) τραχύτης ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν (;) 4) = τῷ
Κεστροσφενδόνη (ἡ), εἰδ. μηχανῆς πολεμικῆς διὰ τῆς ὁπ. ἐσφενδόνιζαν βέλη καὶ λίθους, (ἴδε Δϊϐ. ΜΒ'. 6ϐ).
Κεστροφύλαξ, ακος (ὁ), ὁ ἐπιστάτης τῶν πολεμικῶν κέστρων (4).
Κεστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Δουλεύω (Σκαλίζω) μὲ τὸ κέστρον. 2) κάμνω τι σουβλερὸν ὡς κέστρον.
Κέστρωσις, εως (ἡ). σκάλισμα (ζωγράφισμα) ἐπάνω εἰς μέταλλον μὲ τὸ κέστρον, (Τουρκ.) μουάζ.
Κεστρωτὸς, ἡ, ὁν. Τοῦ ὁπ. ἡ ἄκρα ἐσκληρύνθη διὰ τοῦ πυρός, σουβλερός.
Κευθάνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Κεύθω.
Κεῦθμα (τὸ) καὶ
Κευθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ
Κευθμὼν, ῶνος (ὁ), Π. [κεύθω]. κρυφὸς τόπος, ἄδυτον (ναοῦ)· κρύφτρα, κρυψιῶνα· τρύπα (φωλεὰ) θηρίου· ὑπόγειον, σπήλαιον· χάσμα, βάραθρον, καταϐόθρα. ᾅδης.
Κευθμωνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (διατρίϐων ἀσμένως εἰς) τοὺς κευθμῶνας. « Δαίμων—, « Συν.
Κεῦθος, εος-ους (τὸ), Π. = Κευθμών.
Κεύθω [συγγ. τῷ Κύω], Μ. κεύσω (ἀόρ. Ἔκευθον, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκευθα καὶ Κέκυθα καὶ πϑ. Κεκεύθμαι), Π. κρύπτω (περιέχω) ἐντὸς μου· (τρπ.) φυλάττω τι κρυφὸν (μυστικὸν) ἀπό τινος· (μσ. ἢ ἀμτϐτ.) εἶμαι κρυμμένος (θαμμένος, χωμένος) πουλενά. « Αἰσχύλον τόδε κεύθει μνῆμα, « Ἐπγρ. « Οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, « Ὀδ. Σ., δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κρατηθῆτε πλέον ἀπὸ τὸ πολὺ φαγεῖ· καὶ πιστόν. « Ἄλλο μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, « Ὅμ., (καὶ μὲ αἰτ. ἐκ ϑ'.) « Ὅσσα πεύθομαι, δοήσαι οὐδέ σε κεύσω, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἀμτϐτ.) « Θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς, « Σοφ. « Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν, « αὐτ. (καὶ πϑ.) « Εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ Ἀΐδι κεύσομαι, « Ἰλ. Ψ'.
Κεφαλαία (ἡ). σφοδρὸς καὶ χρονικὸς κεφαλόπονος.
Κεφάλαιον (τὸ), σπν. καὶ Π. ἡ Κωμ. ἀντὶ Κεφαλή. « Κεφάλαιον ῥαφανίδος, « Ἀρχ. 2) (συνήϑ. μτνμ.) κώχη (ἀγκωνὴ) κτιρίου. « Ἐπειδὰν δὲ ὑπερϐάλωσιν (οἱ ἱππεῖς διελαύνοντες) τὸ κεφάλαιον τοῦ θεάτρου, « Ξεν. (Ἱππαρχ. γ', 7), (ϐθ. 3) (συχνότ.) ἡ κορωνὶς τὸ ἄνωθος, ὁ ἀθέρας, τὸ ἄκρον ἄωτον. « Ἐπιτίθεναι ὥσπερεὶ κεφάλαιον τοῖς ἔργοις, « Πλ. « Ὥσπερ τι κεφάλαιον ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, « αὐτ. « Ὅ,τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν, « αὐτ. 4) ἡ τοκιζομένη ποσότης, (Ἰταλ.) τὸ καπιτάλε. « Ὡς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον, μήτε κεφάλαιον, « Πλ. « Τὰ χρήματα κεφάλαια καλεῖται, « Ἀρτμϐρ. « Ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην, « Γρϐ. (Πρξ. Ἀπος. ΚΒ', 18.). 5) τὸ ἄθρισμα (ἡ σοῦμμα) διαφόρων ἀριθμῶν. « Καὶ κεφάλαιον ποιήσας, « Θρρ.. 6) (μτφρ.) τὸ εὐσωμοϐέστερον (τὸ κυριώτερον) μέρος τῆς ὁμιλίας (τῆς ὑποθέσεως), ὁ καθαυτὸ σκοπὸς, τὸ τέλος, τὸ συμπέρασμα. (« Τὸ κεφάλαιον τῆς ὀργῆς, « Ακ. « Πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν οὐ γινώσκειν ὅτι κτλ., Θκ. « Κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν, « Πλάτ. 7) ἡ ἐπιτομὴ (περίληψις, συγκεφαλαίωσις) τῶν εἰρημένων. « Βιϐλόμαι δὲ καὶ ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονεστέρως ἔχῃ, « Ξεν., (ὅθεν 8) γνωμικὸν, ἀπόφθεγμα, (Ἐπτρ.) καινὸς τόπος. « Ἓν δὲ τοῦτο (τῷ πρὸς Νικοκλέα λόγῳ) διαλύσας καὶ χωρίσας, καὶ ὥσπερ τὰ λεγόμενα κεφάλαια ποιήσας, [illegible] διὰ βραχέων ἕκαστον ὧν συμ[illegible] φράζειν, « Ἰσκρ. « Τῷ κεφαλ[illegible] πόντι ἀντεπιπεῖν τὸ ἑτέρου ποιη[illegible] νος, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμη[illegible] « Ὁ τὰ κεφάλαια συγγράψων [illegible] δῆ, « αὐτ. 9) (μτγν.) τμῆμα (μέρος) γράμματος, (καὶ παρὰ τῆς ἐνκυκλ. δάφιον, παράγραφος. « Τέτλος δὲ κεφαλαίου. Καὶ ὁμὲν Ματθαῖος [illegible] τλους ξή κεφάλαια τνέ, « Σδ. « Τὰ σαρα εὐαγγέλιά εἰσι κεφάλαιον [illegible] Ἐπιφάν. ‖ (ἀντὶ ἐπ ῥ.) « Κεφάλαι[illegible] « Ἐν (« Ἐπὶ) κεφαλαίῳ. « Ἐν κεφαλ[illegible] οις. « Ἐπὶ κεφαλαίων, « Δτ., « Κατὰ φαλαιωδῶς, ἐν περιλήψει, ἐπὶ τὸ
Κεφαλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς [illegible] φαλὴν ἢ θεωρούμενος (χρησιμ[illegible] κεφαλή, σημαντικός, (μτφρ.) σου[illegible] κεφαλαιώδης, (ἐπὶ λόγων) ἔμφα[illegible] κάμνων ἐντύπωσιν. « Ἵνα μὴ κεφ[illegible] τὸν κρόταφόν σου φήματι θυμῶν [illegible] γῆς ἐχέτῃ τὸν Τήλεφον, « Βργ.
Κεφαλαιόω-ῶ, Μ. ωσω. Διαιρῶ κατὰ φάλαια ἢ Συνάζω εἰς κεφάλαια (συνόμ μάρια), συμπεραίνω ἐκϑέτω ἢ θεωρῶ φαλαιωδῶς (συνοπτικῶς). « Πολλὰ εἰς, τὰ μίγιστα κεφαλαιώσας, « Ἡ μσ.) « Τὰ λεχθέντα ἐπιτεμόμενος ὡσπερεὶ κεφαλαιούμενος, « Ἰλ.
Κεφαλαιώδης, εος (ὁ, ἡ). συνοπτικὸς τελειμένος –
Κεφαλαιωδῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ κεφάλαι περιλήψει, συνοπτικῶς.
Κεφαλαίωμα (τὸ). τὸ συναγϑὲν εἰς λαιον, τὸ ὅλον (ἡ σοῦμμα) διαφόρ σοτήτων.
Κεφαλαίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς κεφ συνάθροισις, Συγκεφαλαίωσις.
Κεφαλαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ φαλὴν, ἔχω κεφαλόπονον.
Κεφαλάλγημα (τὸ), = Κεφαλαλγία.
Κεφαλαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων χνότ.) πρυξενῶν κεφαλόπονον. « νὲξ κεφαλαλγὲς, « Ξεν. « Σύνδεσ κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀσ παντὸς οἴνου. « χάριν λυμαίνεται
Κεφαλαλγητικὸς, ἡ, ὀν, = (ἡ ἐσφαλ τί) Κεφαλαλγικός.
Κεφαλαλγία (ἡ). κεφαλόπονος
Κεφαλαλγικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ὑποκείμε κεφαλαλγίαν, πάσχων συχνὰ κ πονον. « Σκοτωματικοῖς καὶ κεφ γικοῖς, « Γαλ. 2) ὁ προξενῶν κ αλγίαν. « Ὁ Φαλερῖνος οἶνος, τὸν εἰκοσαετῆ ἐκπίπτων χρόνο φαλαλγικὸς, « Γαλ.
†Κεφαλαργὴς, Κεφαλαργία, Δτ.
Κεφαλαλγὴς, -αλγία. (Κεφαλαργ νομάζουν καὶ σήμερον ἀκόμη ληνίδες τὸν κεφαλόπονον).
Κεφαλὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Κόπελλ κεφάλι. « Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, (καὶ κωμ.) « Ἄκουε σοίνου, πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν λήναι πάντ' ἐρῶ, « Ἀρχ. « Ἀλγῶ κεφαλάν, « Θκρ. « Νυστάζων κε αὐτ. « Εἰς κεφαλήν σοι, « Ἀρχ. κατάρας. « Εἰ μὴ ἀγρειπότερος πῖνε, εἰπὼν ἂν σοι Εἰς κεφαλήν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« κατὰ (« Ἐπὶ) κεφαλήν, « Ὅμ., Ἀκ., « τὸ κεφάλι, ἡ κατακέφαλα. « Ὠθεῖν τινὰ τοῦτον ἐπὶ κεφαλήν, βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακῦψαι δυνηθεῖναι, « Λκ. « Μὴ ἔξω ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, « Δημ., μὴ τρέχῃς μὲ τὸ κεφάλι (δηλ. ἀμέσως μὲ μεγάλην βίαν). « Τὸ κατὰ κεφαλὴν ὕδωρ, « Θφρ., τὸ βρόχινον. 2) (μετνμ.) τὸ ἐπάνω μέρος (ἡ κορυφή) κάθε πράγματος. « Ὄρχεως κεφαλή, « Ἀρστ. « Κνήμης —, « Πλδ. « Καλοῦνται δὲ τῶν ὀφρύων κεφαλαὶ μὲν τὰ πρὸς τῇ ῥινὶ μέρη, οὐρὰ δὲ τὰ πρὸς τοῖς κροτάφοις, « αὐτ. « Κεφαλὴ γὰρ φυτοῦ ἡ ῥίζα ἐστίν, « Ἀρστ. (ὀθ. « Πράσου (« Σκορόδου)—, « Θφρ. (οὗ τὸ ἀντ.) « Ἡ τῆς μήκωνος—, « αὐτ., ἡ (ἄλλ.) Κωδία. « Στάμνου—, « Ἀρστ. « Τάφρου (« Ποταμοῦ)—, « Ξεν. Ἱππ., ἡ πηγὴ ἡ ἀρχή. « Κεφαλὴ περίβλεπτος, « Ἀρστ., ἡ νυκτερινὴ πλεκτὴ σκούφια, (παρβλ. Κεκρύφαλος). « Ἀξὶς ἅτις ὑπερκεφαλὰς φέρει τὸν ἁμαλγέα πληροῖ, « Θκρ. τὸν ἐξεκείλιζει μὲ τὸ γάλα της. « Κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διῆρτητον, « Ξεν., (παρβλ. Ἄκρα). 3) (συνεκδ.) ἀντὶ Ὁ ἄνθρωπος, ἄτομον, (κοιν.) κεφάλι. « Ὠθεῖτε (« Φίλη) κεφαλὰ, « φίλτατε, σεβοῖ. « Κακὴ (« Μιαρὰ) κεφαλὴ, « Λξ. (καὶ ἐπίῤ.) « Κατὰ κεφαλὴν, « Ἀρστ. 4) ἀντὶ Ἡ ζωὴ (ἡ ὑπαρξίς) τοῦ ἀνθρώπου. « Παρθένοι κεφαλάς, « Ὀδ. Β., (κοιν.) ἔβαλαν τὰ κεφάλι τους (εἰς τὸ σακκί), ἐῤῥίψεκινδύνευσαν τὴν ζωήν των. « Κεφαλῇ περιβεβλημένος, « Ἰλ. Ρ. 5) (τρπ.) ἀντὶ Ἀρχηγός, πρῶτος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀντὶ Κεφάλαιον, τὸ εὐσωθέστερον (κυριώτερον) μέρος τῆς ὑποθέσεως· τὸ ἄθροισμα ποσοτήτων· τὸ κυριώτερον μάθημα, ὁ ἐπίλογος κτλ. « Τοὺς μύθους οὐ φασι μεταξὺ θέμις εἶναι καταλῦσαι, ἀλλ' ἐπιθέντος κεφαλήν, ἵνα μὴ δίκ. κεφαλὴς περίῃ· ἀποκρίναι οὖν καὶ τὰ λοιπά, ἵνα καὶ ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ, « Πλάτ.

†Κεφαλήγερέτης, ου (ὁ), Κωμ. ἐπίθ. τοῦ Περκλέους (διὰ τὴν μεγάλην του κεφαλήν), κατὰ παρῳδ. τοῦ Νεφεληγερέτης.

Κεφαλήδον, ἐπίῤ. Π. εἰς σχῆμα κεφαλῆς ἢ κεφαλῶν. « Ἄκρωσι κεφαλήδον διειδομένοισι (ἅπου ὁ Συνέσ. διαῤῥ. κεφαλήγιν ἐλισσομένοισι) κορυμβοῖς, « Ὀππ.

†Κεφαλήτης, ου (ὁ), γλσ. (Ἴσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κεφαλίτης.

Κεφαλίαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεφάλιον.

Κεφαλίζω, Μ. ἴσως, = Κεφαλαιόω, (ὀθ. Κεφαλίσμός).

Κεφαλικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν. « Φάρμακον—, « Ἰατρ., τὸ χρησιμεῦον διὰ τὸν κεφαλόπονον. 2) ὁ φορῶν τὴν κεφαλὴν (τὴν ζωήν). « Τιμωρία—, « Ῥμ., (ὀθ.

Κεφαλικῶς, ἐπίῤ. Μὲ κεφαλικὴν ποινήν.

†Κεφαλίνη (ἡ), τὸ κατώτατον μέρος τῆς πλώσης τὸ πρὸς τὸν λάρυγγα.

Κεφαλίνος (ὁ), εἶδ. κεφάλου, (ἄλλ.) Βλέψιας.

Κεφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεφαλή, κεφαλάκι.

Κεφαλίς, ίδος (ἡ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κεφαλή, κεφαλάκι. « Σκορόδου —, « Λκ. 2) (μετνμ.) ἡ κορυφὴ, τὸ ἐπάνω μέρος· ἡ ἀρχή. « Βιβλίου—, « Γρφ. « Ἐμβάδος —, « Λξ., τὸ ψῖδι, (παρβλ. Γλῶσσα). 3) (συνεκδ.) κεφαλόδεσμος, (Ἀρστ. Ῥτρ. Β', 19). 4) = Καρολίς. « Κεφαλίδας ἐξῆπτον ἑκάστης νεὼς, καὶ οὕτως ἀντείλκυσαν αὐτὰς τεταρσωμένας, « Πολύαιν. 5) κιονόκρανον = Κρόσσα (πύργου), Ἡρ.

Κεφαλισμός (ὁ), [κεφαλίζω]. ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν μονάδων, ἡ ἀριθμητ. προπαίδεια, (ἄλλ.) Πυθαγορικὸς πίναξ, (Ἀρστ. Τοπ. Β'.).

‡Κεφαλίτης, ου (ὁ). (λίθος) ὁ τοποθετούμενος εἰς τὴν κεφαλὴν (ἀγκωνὴν) τοῦ τοίχου, ἀγκωνάρι.

†Κεφαλίῶται (οἱ). οἱ πρόκριτοι (ἐπισημότεροι) πολῖται.

Κεφαλοβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων βαρεῖαν (γέρνουσαν ἀπὸ τὸ βάρος) κεφαλήν. « Τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοβαρῆ μακροβιώτερα, « Ἀρστ.

Κεφαλόδεσμος (ὁ), δέμα τῆς κεφαλῆς.

Κεφαλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), σχηματισμένος ἐν εἴδει κεφαλῆς.

Κεφαλόθλαστος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἐθλάσθη ἡ κεφαλή. « Κεφαλόθλαστα (τὰ), « Θφρ., οἱ μώλωπες (αἱ πληγαὶ ἀπὸ κτυπήματα) τῆς κεφαλῆς, (μήπως εἶν' Ἑρά γε Κεφαλοθλάσματα);

Κεφαλοκρούστης, ου (ὁ). ὁ κρούων (κτυπῶν) εἰς τὸ κεφάλι. « Οἴνος—, « Δσκρ. ‖. (οὐσ.) εἶδ. φαλαγγίου, (ἄλλ.) Κρανοκολάπτης.

Κεφαλόμακτρον (τὸ). μανδύλι διὰ σφούγγισμα (τοῦ ἱδρῶτος) τῆς κεφαλῆς.

Κεφαλόῤῥιζος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων κεφαλοειδῆ ῥίζαν.

Κέφαλος (ὁ). (κυρ.) μεγαλοκέφαλος, κεφαλᾶς, (ὀθ. ‖. οὐσ.) τὸ γνωστὸν ὀψάριον.

Κεφαλοτομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τέμνω (Κόπτω) τὴν κεφαλήν, ἀποκεφαλίζω.

Κεφαλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων κεφάλια. « Πέλεκυς —, « Λξ.

Κεφαλώδης, εος (ὁ, ἡ). = Κεφαλοειδὴς.

Κεφαλωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κεφαλὴν ἢ σχῆμα κεφαλῆς. « Πράσον—, « Γεωπον.

Κεχαλασμένως [χαλάω], ἐπίῤ. (μτχ.). Χαλαρά.

Κεχάνατι, Δ. ἀντὶ Κεχήνασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κέχηνα.

Κέχανδα, Π. πρκ. τοῦ Χανδάνω.

†Κεχάνια (τὰ), [χαίνω]. τὰ σχισμένα (σκασμένα) σῦκα.

Κεχάρηκα, ἐνεργ. καὶ

Κεχάρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Χαίρω.

Κεχαρησέμεν, Π. ἀντὶ Χαιρήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κεχαρηὼς, Π. ἀντὶ Κεχαρηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.

Κεχαρισμένος, η, ον (τὸ παρθ. -ώτερος, -ώτατος). (κυρ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Χαρίζομαι ‖. (ὡς ἐπίθ.) χαρίεις, χαριτωμένος, νόστιμος, (ὄθεν)

Κεχαρισμένως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον νόστιμον (εὐάρεστον), χαριέντως, ἐπιχαρίτως.

Κεχαριτωμένως [χαριτόω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ χάριν, χαριέντως.

Κεχαρόαται, Π. ἀντὶ Κεχάροιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. πρκ. ἢ τοῦ μσ. ἀορ. εἰς εὐκτ. καὶ

Κεχάροντο, Π. ἀντὶ Ἐχάροντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς ὁῤῥ. τοῦ Χαίρω.

Κέχηνα, μσ. πρκ. τοῦ Χαίνω.

Κεχηναῖος, α, ον, Ἐωμ. ὁ κεχηνὼς (χάσκων, κυττάζων μὲ ἀνοικτὸν στόμα), (κοιν.) χάχας. (παρῳδ. τοῦ Ἀθηναῖος.)

Κεχηνότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Χάσκοντες, μὲ ἀνοικτὸν στόμα ὡς ἄν χάχας.

Κέχηλα, μσ. πρκ. τοῦ Χηλόω.

Κέχηλα, μσ. πρκ. τοῦ Χηλόω.

Κέχρημαι, πρκ. τοῦ Χράομαι καὶ τοῦ Κίχραμαι.

Κέχυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Χέω, (ὄθεν:

Κεχυμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Χύδην, ἀφθόνως, ἀφειδῶς.

Κεχωρίδαται, Ἰων. ἀντὶ Κεχωρισμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Χωρίζω.

Κέχυσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Χώννυμι.

Κέω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Κεῖω, Ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ).

‡Κέω ἢ Κειὼ, Π. ἀντὶ Κεῖζω.

Κῆ, Ἰων. ἀντὶ Πῆ ἢ Ποῖ. ‖. Κῆ (ἐγκλιτ.), ἀντὶ Που.

Κῆαι, ἀόῤ. τῆς Ἀπαρ. καὶ

Κῆαι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ᾗ

Κημένος, Π. μσ. ἀόῤ. τῆς μτχ. τοῦ Καίω.

Κῆβος (ὁ), [ξ.] εἶδ. κερκυπιθήκου, σεμνέκα (ἀπὸ τοῦ τόπου Quebec).

Κηγῶ ᾗ (πρὸ φων.) Κηγὼν, Δ. ἀντὶ Κἀγώ.

Κηδαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κήδομαι.

Κηδεία (ἡ), [κηδεύω]. ἐπιμέλεια· συγύρισμα (κυρ. νεκροῦ), ἐκφορὰ, ἐνταφιασμός. « Δαΐμου καὶ καπετνῆς κηδείας τυχεῖν διὰ πενίαν, « Δ. Ἀλ. 2) συγγένεια (ἐξ ἐπιγαμίας), συμπεθερειὸ. « Οὐκ ἐγγενῆ συνῆψα κηδείαν δόμοις, « Εὐρ. « Διὸ καὶ ἡ λοκρῶν πόλις ἀπώλεσε ἐκ τῆς πρὸς Διόνυσον κηδείας, « Ἀρστ.

Κήδειος (ὁ, ἡ), [κῆδος]. τὸν ὁπ. ἔχει τις περὶ πολλοῦ, προσφιλὴς, ἄξιος ἐπιμελείας. « Καὶ ἐγγνήτοις—, « Ἰλ. Τ. (παρβλ. Κεδνός). 2) συγγενικὸς, οἰκεῖος. « Θρὶξ —, « Αἰσχ. 3) ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς κηδείαν νεκροῦ. « Χοαὶ—, « Αἰσχ. « Κηδείοις οἰκτοις, « Εὐρ. ὁ ἁπαιτῶν (ἢ γινόμενος μὲ) ἐπιμέλειαν. « Κήδειοι τροφαὶ πεδίων, « Εὐρ.

Κηδεμονεύς, ίως (ὁ), Π. ἀντὶ Κηδεμών.

Κηδεμονία (ἡ). τὸ ἔργον (τὰ καθήκοντα) τοῦ κηδεμόνος, πρόνοια, φροντὶς, ἐπιμέλεια. « Φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἰλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἔμεινον πράξειας, « Σων.

Κηδεμονικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) = κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κηδεμόνα, ἤθιος κηδεμόνος· ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) πρὸς κηδεμονίαν, ἐπιμελητικὸς, προνοητικὸς κτλ.

Κηδεμὼν [κήδομαι], ονος (ὁ). ὁ προνοούμενος (ἐπιμελούμενος· ὁτ.) τινος, προστάτης, ἐπιστάτης· ἐπίτροπος (ὀρφανοῦ· κηδευτὴς (νεκροῦ). « Κηδεμόνες δὲ παῤ αὐτῶν καὶ νῆσον ὕλην, « Ἰλ. Υ. 2) = Κηδευτὴς, γαμβρὸς, σύγγενὴς (ἐξ ἐπιγαμίας), οἰκεῖος. « Εἰσ' ὠρεληέμοι κη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξεμῶν ἡ ξυγγενὴς εἶναί τις, ὅς τις δὴ τοιαῦτ' ἐνοωλέτει, « Ἄρςφ.

Κήδεος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κήδειος.

‡Κήδεσαι, Π. 6', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Κηδέω.

Κήδεσκον, Π. ἀντὶ Ἔκηδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κήδω.

Κηδεστὴς [κῆδος], οῦ (ὁ). συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας (ἐξ ἐπιγαμίας), πενθερός, συμπένθερος, γυναικάδελφος, γαμβρός. » Σῶσον τὸν κηδεστήν, ὃς ἔχει σου τὴν μόνην ἀδελφήν, « Ἀνδκδ. » Κηδεστὴν ἑμαυτοῦ, ᾧ ἐγὼ δέδωκα τὴν θυγατέρα, « Ἀντιφ., (ἴδε καὶ Κήδιστος).

Κηδεστία (ἡ). ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια (οἰκειότης), συμπεθερειόν.

Κηδεστικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδεστείαν ἢ τὸν κηδεστὴν, κηδεστοῦ ἴδιος, συγγενικός.

Κηδέστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κηδεστὴς, συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, πενθερὰ, ἀνδραδέλφη, γυναικαδέλφη κτλ.

Κηδέστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κηδεμών.

Κήδευμα (τὸ), = Κῆδος, φροντὶς, ἐπιμέλεια 2) = Κηδεία νεκροῦ. 3) = Κηδεστία. 4) Π. ἀντὶ Κηδεστὴς. » Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, ποτ' Μεγοικέως, « Σοφ.

Κηδεύσιμος (ὁ, ἡ). κηδεύσεως ἢ κηδεμονίας ἄξιος, Κήδειος.

Κήδευσις, εως (ἡ), = Κηδεία.

Κηδευτὴς, οῦ (ὁ), = Κηδεμὼν· νεκροθάπτης. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηδεστὴς, [ἐκ τοῦ

Κηδεύω [κῆδος], Μ. εὐσω. (μὲ αἰτ.) Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, περιποιοῦμαι· συγαρίζω νεκρὸν, ἐκτελῶ τὰ τῆς ταφῆς του. » Ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας, « Σοφ. 2) συνάπτω γάμον ἢ εἰς γάμον, ὑπανδρεύω. (μὲ δοτ. ἢ χ. πτ.) συγγενεύω (ἐξ ἐπιγαμίας), συμπεθεριάζω. « Τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριζεύει μακρῷ, « Αἰσχλ., τὸ καλλιώτερον ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ νὰ συμπεθεριάζῃ τις μὲ τοὺς ὁμοίους του.

Κηδέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Κήδω.

‡Κηδίστατος, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κήδιστος [κῆδος], η, ον, ὑπερθ. καὶ Κηδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Κήδειος, προσφιλεστατος· οἰκειότατος. » Ἤ τίς τοι καὶ πηΐς ἀπώλετο.., γαμβρὸς ἢ πενθερός, οἵ τε μάλιστα κήδιοι τελέθουσι μετ' αἶμά τε καὶ γένος ἀνδρῶν, « Ὀδ. Θ.

Κήδομαι, ἴδε Κήδω.

Κῆδος [κήδω), εος-ους (τὸ), (Π. καὶ ἀρχ.) μέριμνα, φροντὶς· συλλογὴ, ἀνησυχία· θλῖψις. » Ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον, « Πίνδ. » Τρώτσαι δὲ κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διός, « Ἰλ. Β. (ὐθ. συνήθ.) πένθος διὰ νεκρὸν· (κατ' ἐκτ.) κηδεία. » Ἐπὶ μὲν τὸ κῆδος οὐκ ἠξίωσεν ἀφικέσθαι, « Ἰσκρ. » Κᾶδος ὡσεὶ τε φθιμένου ὀνόφερὸν ἐν δώμασι θηκάμενοι, « Πίνδ. 3) (συνκδχ.) συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, συμπεθερειόν. » Κῆδος συνάπτειν ἢ συναπτισθαι, « Εὐρ., Θκ.

Κηδοσύνη (ἡ), Π. = Κῆδος, θλῖψις, ἀνησυχία· φροντίς.

Κηδοσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἔμφροντις, ἠνιαμένος, ἢ· Ἐπιμελητικὸς, θεραπευτικός.

Κήδω [ἴδε ‡Κάζω], Μ. κηδήσω ἢ κεκαδήκα (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκηδα, ἀορ. Ἐκέκαδον), Π. ἐμβάλλω εἰς φροντίδα (εἰς ἀνήσυχίαν, εἰς συλλογὴν), θλίβω· βλάπτω. » Χειμὼν μῆλα κήδει, « Ἰλ. Ξ (χ μσ.) » Πᾶσα κέκηδε πόλις πύθῳ, « Θγν. »Δύνασαι δ' ἔτε πάντος' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, « Ἰλ. Π. 2) (μὲ γεν. ἐκ θ'.) φεῤῥω. » Πολλοὺς τόδε τόξον κεκαδήκει ψυχῆς, « Ὀδ. Φ., (παρβλ. Χάζομαι). 3) (μσ.) εἶμαι εἰς ἀνησυχίαν περί τινος, ἐννοιάζομαι, φροντίζω. (μὲ γεν.) »Οὐκέτι Ἀχαιῶν ἀλλυμένων κεκαδησόμεθα, « Ἰλ. Θ. »Κηδόμενοι ἀθανάτων αὐτοὶ πλέον ἔχυσι βροτοί, « Ἔπγρ., τιμῶντες, θεραπεύοντες. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελ.) » Μὴ ἀπόλωνται κηδόμενοι, « Ἡρ.

Κήδωκε, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔδωκε.

Κηδῶλὸς [κῆδος], ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ Κηδόμενος, Κηδεμών.

Κῆεν, Π. ἀντὶ Ἔκαιεν.

Κηθάριον καὶ

Κηθίδιον (τὸ) καὶ

Κήθιον (τὸ) καὶ

Κηθὶς [χάω, χανδάρω], (ἴδος (ἡ). ἀγγεῖον (κουτὶ) ὅπου ἐβάλλοντο αἱ ψῆφοι, (παρβλ. Κημός). πλεκτόν τι σκεῦος εἰς τὸ ὁπ. ἐμβάλλοντες ἐκουνοῦσαν τὰ ζάρια (εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων) πρὶν τὰ ῥίψουν, (Γαλλ.) cornet. » Καὶ πρὸς κύβους ἔστηκ' ἔχων τὸ κήθιον, « (Ἑρμιππ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ἀρςφ.

Κήκ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκ.

Κῆκα, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ αἶκα.

Κηκάζω, Μ. άσω, Π. ὑβρίζω, κακολογῶ, ἀνειδίζω, [ἐκ τοῦ

Κηκὰς [κακὸς], άδος (ἡ), Ἰων. Π. κακὴ, κακοποιὸς, βλαπτικὴ. » Βότρυν ἐσίναστο κηκὰς ἀλώτης, « Νίκ. » Γλῶσσα —, « Καλλ., ἡ λοιδόρος.

Κηκασμὸς (ὁ), Π. [κηκάζω]. λοιδόρησις, ἀνειδισμὸς, κακολογία.

‡Κηκίβολος (ὁ), εἴδ. θαλασσινοῦ, μύδι(ς).

Κηκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κηκὶς.

Κηκιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κηκίδας.

Κηκὶς, ῖδος (ἡ). τὸ γνωστὸν βαφικὸν περιττὸν τῆς δρυὸς, κηκίδι. »Κυπαρισσίνη —, « Θφρ., (διὰ τὴν ὁμοιότητα) τὸ κυπαρισσόμηλον. 2) (κυρ. καὶ Π.) ἡ ἀναδιδομένη ἀτμὶς ἢ ὑγρασία. »Πορφύρας —, « Αἰσχλ., τὸ ὑγρὸν (ὁ χυλὸς) της, [ἐκ τοῦ

Κηκὶς, Μ. ἴσω, Π. (ἐπὶ ὑγρ.) ἀναβλύζω, ἀναβρύω, (ἐπὶ καπνοῦ κλπ.) ἀναδίδομαι, ἐβγαίνω. » Κήκιε λιγνὺς θυέων, « Ἀπλν. » Αἷμα κηκίων, « Σοφ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἀφρῷ ἐκήκιεν ἅλμη, « Ἀπλλ. (καὶ μσ.) » Αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων, « Σοφ.

Κηλαίνω, Μ. κηλήσω, Π. = Κηλέω.

Κηλὰς [κηλὶς], άδος (ἡ). (ἡμέρα) συννεφιαμένη, χειμωνιάτικη· (σύνν·φον) προμηνύουν ἄνεμον, ξηρὸν· (ὑγίδα) ἔχουσα κιτρινωπὸν ἢ νεφελώδές τι κηλίδωμα εἰς τὸ μέτωπον, (παρβλ. Κνηκὶς).

‡Κήλας [κήλη], α (ὁ), εἴδ. πτηνοῦ, ὁ Πελεκάν(ς).

Κηλάστρα (ἡ) καὶ

Κήλαστρον (τὸ) καὶ

Κηλάστρος (ἡ), [κῆλον ;], εἶδ. φυσικοῦ ἀνθαλοῦς φυτοῦ, (παρβλ. Κονυ...

Κήλειος καὶ

Κήλεος (ὁ, ἡ), Π. [καίω]. φλογερὸς καυστικὸς ἢ λαμπρός.

Κηλεστὴς, ου (ὁ), = Κηληστὴς, γόης· παιδεύω, [ἐκ τοῦ

Κηλέω-ῶ [συγγ. τῷ Κήλεος], Μ. θέλγω (κυρ. δι'ἐπῳδῶν), γοητεύω· μερτριζω· καταπραΰνω, (παρβλ. πεύω· παρηγορῶ· ἡμερόνω· ἐλπίζω τὸ θέλημά μου), δελεάζω, ἀπατῶ· κόρην... ὑμνειαι κηλήσαντα, « Εὐρ. Κήλη (ἡ), [χαλάω;]. (ἐν γένι) τρῖμα (ἴδιαιτ.) ἀπόσιμον (εἰς τὰ χαμηλὰ) Κηληδὼν, ονος (ἡ), Π. [κηλέω]. ἀγυ... (συνκδχ.) θέλγητρον.

Κηληθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κήλησις, γοητευσις· ἢ ἐξ αἰτίας ἄκρας ἡδονῆς ἔκστασις.

Κήληθρον (τὸ), = Θέλγητρον.

Κηλήκτωρ, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηλητὴς.

Κήλημα (τὸ), = Θέλγητρον.

Κήλησις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ Κηλῶ· θέλξις, γοήτευσις· δελέασμα.

Κηληστὴρ (ὁ), Π. θηλ. τοῦ ;Κηληστὴς (ὁ), Π. ἀντὶ Κηλητὴς.

Κηληστήριον (τὸ). μέσον πρὸς κήλησιν, θέλγητρον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κηληστήριος, α, ον, = Κηληπτικός.

Κηλητὴς [κηλέω], ου (ὁ). (καταπραΰνων, παρηγορῶν, ἢ δελεάζων, μαγεύων, ἀπατῶν κτλ.).

Κηλήτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (πάσχων) κήλην, σπασμένος.

Κηλητικὸς, ἡ, ὁν. Ἐπιτήδειος πρὸς κηλεῖν, θελκτικὸς, γοητευτικὸς κτλ.

Κηλήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Κηλητὴρ· εἶμαι λελασμένος, (ἐσφαλμ. ἀντὶ λοιδιάω).

Κηλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ κηλῖδας, λεκιάζω.

Κηλιδωτὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων κηλίδας· κισμένος.

Κηλὶς [καίω], ἴδος ἢ τῖδος (ἡ), φλόγα, μόλυσμα, (Τουρκ.) λεκές· (μεταμόλυσμα, ἀτιμία (» Ἐστάθη τὴν ἔχων, ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι ἐπὶ δαίοις Λακεδαιμονίων, « Ξεν.· πληγή. » Βρότοφθορους κηλὶδας Αἰσχλ.

Κήλον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κᾶλον· ξύλο καύσιμον· (κατ' ἔκτ.) βέλος ἢ (μετνμ.) » Ἔλου χρύσεα κήλα αἱ ἀκτῖνες. 2) (εἰς τὸν Πινδ. Πυθ. 21) = Θέλγητρον (ς).

‡Κηλόνειον(νιον), ἐσφαλμ. ἀντὶ νειον.

Κηλοτομὶα (ἡ). κόψιμον (σχίσιμον ρουργ.) κήλης, [ἐκ τοῦ

Κηλοτόμος (ὁ, ἡ), [κήλη, τέμνω]. πτων (σχίζων χειρουργ.) τὸ σπασμένου.

‡Κηλόω-ῶ [κῆλον], Μ. ώσω, Π. κατακαίω. 2) = Κηλέω. βατεύω, [ἐκ τοῦ

Κήλων [κήλη], ωνος (ὁ). (κυρ. ζῶον) ἔκτος· (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀσελγὴς τικός. (ὐθ. ἐπιθ. ὁ Πάν). 2) [κήλη]

Κηλώνειον καὶ Κηλώνιον (τὸ), [κήλων ;]. ἡ μηγανὴ διὰ τῆς ὁπ. τραβοῦν χερσν ἀπὸ τὰ πηγάδια, γεράνι.

Κηλωνεύω, Μ. εὐσω. Ἀνεβάζω διὰ τῆς ὡς διὰ κήλωνος· στήνω τι εἰς εἶδος κήλωνος (γερανίου).

Κηλωνήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κηλώνειον.

Κηλώνιον (τὸ), = Κηλώνειον.

Κηλωστὴς (Ἰσ. Κηλωτὸς), ἡ, ὁν, Π. [κήλων ;]. πορνευόμενος. » Νομφεῖα κηλωστά, « Αὐκ., τὰ πορνοστάσια.

Κημαυτόν, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμαυτόν.

Κῆμε, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμέ.

Κῆμος (ὁ), [χάω]. κωνοειδές τι ψαρακόμυγον. 2) τὸ σκέπασμα τῆς δικασικῆς κάλπης διὰ τοῦ ὁπ. ἐῤῥίπτοντο εἰς αὐτὴν αἱ ψῆφοι, (παρβλ. Κηθὶς). 3) πλεκτόν τι μετάλλινον τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο περὶ τὸ στόμα τῶν ἵππων κλπ. ἵνα μὴ δαγκάνουν. » Ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκέτ', « Ξεν., ἰσογν. μὲ τὸ Φίμὸς, ὅπου ἴδε). 4) εἶδ. κοσμήματος γυναικείου.

Κημόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν κημὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου.

Κήμωσις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ.

Κήν, Δ. ἀντὶ Καὶ ἐν.

Κῆν, Δ. ἀντὶ Καὶ ἄν.

Κῆνος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ Κεῖνος, Ἐκεῖνος.

Κήνσος (ὁ). Δατ. census, ὁ κατ' ἐκτίμησιν εἰς περιουσίας πληρονόμενος φόρος, κεφαλάτικον.

Κῆπ, κηκὸς (ἡ), εἶδ. χελιδονοειδοῦς θαλασσ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κήΰξ.

Κηπεύρισις Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐξαπίνης.

Κήπευμα, Π. ἀντὶ Καλωμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Καίω.

Κηπεύς, έως, ὁ, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων ἢ φυόμενος εἰς ἢ περὶ κῆπον πρὸς τὸν κῆπον. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ἀνδράκλης), (Γαλλ.) orpin.

Κηπεύριον (τὸ), = Κηπίδιον.

Κῆπε, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ εἶπε.

Κῆπεί, Κῆπειτα, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἔπειτα, Καὶ ὕστερα.

Κηπεία (ἡ), [κηπεύω], = Κηπουρία, καλλιέργεια (περιποίησις) φυτοῦ εἰς κῆπον.

Κηπεῖος, ἡ, ον, Π. ἀντὶ Κηπαῖος.

Κήπευμα, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐπέμυσε, ἀόρ. τοῦ Ἐπιμύω.

Κήπευμα (τὸ), τὸ εἰς κῆπον φυτευθὲν ἢ καλλιεργηθὲν φυτόν.

Κηπευμὸς, εως (ὁ), = Κηπουρός.

Κηπευόμενος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δύνανται τις νὰ καλλιεργήσῃ εἰς κῆπον.

Κήπευσις, εως (ἡ), = Κηπεία.

Κηπευτὴς, οῦ (ὁ), = Κηπεύς, κηπουρός.

Κηπευτικὸς, ἡ, ὁν. Κηπευτοῦ ἴδιος, κηπουρικός. ||. (οὐσ.) Κηπευτικαί, « οἱ κηπουροί.

Κηπεύτρεις, ἡ, ὁν. Ὁ καλλιεργούμενος ἀνὰ εἰς κῆπον, [ἐκ τοῦ

Κηπεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω καὶ περιποιοῦμαι φυτὰ εἰς κῆπον, « καλλιεργῶ ὡς κηπουρός. » Τὰς ἀπερήντους βοὰς Ἐρύθρας κηπεύουσι, « Θρλκτ. (καὶ μτνμ.) »Ὃν πᾶλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόρυσθενος, « Κύρ.

Κῆπί, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐπί.

Κηπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῆπος, κηπαράκι, περιβολάκι.

Κήπιον (τὸ), = Κηπίδιον. 2) (μτνμ.) «ἶδ. κουρεύματος καὶ συγυρίσματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς.

Κηπὶς, (ἴδος (ἡ), = Κηπαία. » Νύμφη —, « Ἀριστοφ.

Κηποκόμας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηποκόμης, τοῦ ὁπ. ἡ κόμη εἶνε κουρευμένη εἰς σχῆμα κήπου.

Κηποκόμος (ὁ). [κῆπος κομέω]. Κηπουρός.

Κηπολόγος (ὁ). ὁ λέγων (διδάσκων) ἐν κήπῳ, (ἐπίθ. τοῦ Ἐπικούρου).

Κηποποιία (ἡ). φυτεύμα ἢ σχηματισμὸς κήπου.

Κῆπος (ὁ), [ἴδε Σκάπτω]. τόπος περιφραγμένος πρὸς καλλιέργειαν φυτῶν ἢ ξένδρων (ἰδίως δὲ) λαχανικῶν, περιβόλι, (Τουρκ.) μπαγτσές ἢ μπυτζάνι. » Κῆπος Ἀδωνιδος, « Σχλ. Θκρ., παναῖρι ἢ γλάστρα μὲ χῶμα καὶ ἄνθη φυτευόμενα ἐν εἴδει κήπου εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος. » Οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, « Ξεν., οἱ Ἐπικούρειοι. 2) (μτνμ.) εἶδος κουρεύματος ἢ σχηματισμοῦ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 3) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (ὐθ. Μανιόκηπος). 4) = Κῆθος, εἶδ. κερκοπιθήκου.

Κηποτάφιον (τὸ). τάφος ἐντὸς κήπου.

Κηπουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Κηπουρέω.

Κηπουργία (ἡ), = Κηπουρία.

Κηπουργικὸς, ἡ, ὁν, = Κηπουρικός.

Κηπουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (καλλιεργῶ κῆπον ὡς κηπουρός.

Κηπουρὶα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κηπουροῦ.

Κηπουρικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίῤῥ) -ικως, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηπουρὸν ἢ τὴν κηπουρίαν.

Κηπουρὸς (ὁ), [κῆπος, οὖρος]. ὁ καλλιεργῶν (ἐπιμελούμενος) κῆπον, περιβολάρης, (Τουρκ.) μπαγτσεβάνης.

Κηποφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ὑπαστάτης) κήπου.

Κηπωρέω-ῶ, Κηπωρία, Κηπωρικὸς, Κηπωρὸς, [κῆπος, ὠρα], = Κηπουρέω, κλπ.

Κὴρ [κείρω], κηρὸς (ἡ). ἡ κακὴ τύχη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον εἰς τινα δυσχημα, συμφορὰ· φθορὰ, βλάβη, ὄλεθρος· θάνατος. »Τὸ δέ τοι κῆρ εἶδέται εἶναι, « Ἰλ. Β. » Κηρὶ δαμεὶς Ἀϊδόσδε βεβήκει, « Ὀδ. Γ. » Ἐπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, « Ἰλ. Ε. 2) κηλὶς, ἄγος, μίασμα· κακία, ἐλάττωμα. » Ὅλως δὲ ἕκαστοι τῶν τόπων ἴδίας ἔχουσι κῆρας, οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἀέρους, οἱ δ' ἐξ ὑμβρίων, « Θφρ. » Πρωτίνας δὲ τινας ἑκάστη (τῶν πολιτειῶν) κῆρας συμφύτους, « Δ. Ἁλ.

Κὴρ, κῆρος (τὸ), (χ. πλθ.), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κέαρ, καρδία.

Κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. [κὴρ]. βλάπτω, φθείρω. 2) [κῆρ] μερμνῶ, ἀγωνιῶ· ἀγανακτῶ.

Κηραμύντης, ου (ὁ), Π. [κὴρ ἀμύνω]. ὁ ἀποτρέπων (προφυλάττων ἀπὸ) συμφορὰν (ὄλεθρον, θανατον), ἀλεξίκακος.

Κηράνιμον (ὁ), εἶδ. ὄνθος τῆς ἀνοίξεως, (ἰσ.) = Ὑράνιεσον, (παρβλ. Κήρινθον).

Κηραρὶς, ἴδος (ἡ), Π. = Κηραφὶς· Καραβὶς.

Κηραχάτης, ου (ὁ). εἶδος ἀχάτου (λίθου) ἔχοντος χρῶμα κιτρινωπὸν (ἴσαν τὸ κηρί).

‡Κηρεία (ἡ), = Κηρὶα.

Κηρέλαιον (τὸ). ἀλοιφὴ ἀπὸ μίγμα ἐλαίου καὶ κηροῦ, κηραλοιφὴ.

Κηρεμβροχὴ (ἡ). ἐπίθεσις ὑγροῦ ἐμπλάστρου ἀπὸ κηρὶ.

‡Κηρίσιος (ὁ, ἡ), [κῆρ], ὀλέθριος.

‡Κηρεσιφόρος (ὁ, ἡ) [κῆρ, φέρω], βλάβης προξενος, φθοροποιὸς, θανατηφόρος.

Κηρεταιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἔφερον πουθενὰ αἱ κῆρες (ἡ κακὴ μοῖρα τινος, ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ).

Κηρία (ἡ), = Κειρία, φασκιὰ διὰ σαβάνωμα.

Κηριάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω κηρίον (κηρήθρας). » Τὰ κηριάζοντα τῶν ὑγρακοδέρμων, οἷον πορφύραι καὶ κήρυκες, « Ἀρστ., (ἴδε Μελικηρὶς). 2) (ἡ) ἔχω χρῶμα κηρινὸ ἢ σχῆμα κηρήθρας.

Κήριθον (τὸ), «ἶδ. ἀφρινοῦ εὐώδους ἄνθους, (ἴσ.) = Κηράνθεμον, [ἐκ τοῦ

Κήρινθος (ὁ), = Κῆριθάκη, (σκιν.) ψωμὶ τῶν μελισσῶν.

Κήρινος, η, ον. Κατασκευάζομενος ἀπὸ κηρὶ, κηρένιος. » Κήρινον πλάσμα, « Πλάτ. (ᾧ τρπ.) » Μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπάγετε, μέχρις ἂν κηρίναις τοις ὑπαλήψεις ἔχητε, « Ἐπικτ. ||. (οὐσ.) »Κηρίνη, « εἶδ. μαστίγιος. 2) κίτρινος σὰν τὸ κηρὶ.

Κηρίσε-δῆς, ἐος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κηρὶ ἢ κηρήθραν. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κῆρ-ειώδης.

Κηριοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων τὰ κηρία τῶν μελισσῶν (τοὺς μελισσοκόμους).

Κηρίον (τὸ). κηρήθρα, μελισσότοιτα. (συνδχ.) κερὶ ἢ μέλι· (μτνμ.) εἶδ. ψωμιδους δυσπέπου ἐξευθήματος, (ἄλλως) Μελικηρὶς. » Ἐγιόζει δὲ καὶ κηρία κατασπασθῖσα μετὰ μελίτος, « Ἄρτερ.

Κηριοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κηρία (κηρήθρας).

Κηριόω-ῶ, Μ. ώσω. = Κηρόω, φροντίδω. 2) (σπ.) γίνομαι κιτρινωπὸν (ἴσαν τὸ κηρὶ. (συνκδχ.) λε πάθωμαι, (σκιν.) κεκηρώμαι.

‡Κηρὶς, ίδος (ἡ). = Κηρὶα.

Κηρίτης, ου (ὁ), (ἔνν. λίθος) πέτρα πολύτ. ἔχουσα χρῶμα κηρινὸν, (ἴδε Κηραχάτης).

Κηριτρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [κὴρ, τρέφω]. ὁ γεννηθεὶς ἵνα ὑποφέρῃ τὰς ἀπαρέσεις τῆς κακῆρος τύχης (τῆς εἱμαρμένης). 2) (ἐνεργ.) ὁ τρέφων (αὐξάνων) τὸν θάνατον, φθοροποιὸς, ὀλέθριος. »Δαίμων (» Μέριμνα) —, « Σων.

Κηρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [κὴρ. πέφνω], ὁ φονευθεὶς (πεθανὼν) μὲ βίαιον θάνατον.

Κηριώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρὸν (κηρήθραν).

Κηρίων, ωνος (ὁ). γανδρὴ λαμπάδα ἢ νέτσα, (λατ.) cereus. 2) = Κηρίνη (μάστιγος).

Κηρογονία (ἡ). σχηματισμὸς (κατασκευὴ) κηριοῦ. » Αἱ μέλισσαι περὶ τὰς κηρογονίας ἀπαμύνονται τοὺς προσιοντας, « Ἰωσ.

Κηρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωγραφίζω διὰ τοῦ κηροῦ (εἶδ. σμάλτου).

Κηρογραφία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ κηροῦ ζωγραφικὴ, (ἄλλ.) Ἐγκαυστικὴ.

Κηρογράφος (ὁ, ἡ). (παρὰ ;) ὁ ζωγραφίζων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(προπαροξ. ζωγραφισμένος) ἐγκαυστικῶς (διὰ τοῦ κηροῦ).
Κηροδέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ
Κηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κολλημένος) μὲ τὸ κηρί. « Λύλος—, « Εὐρ., ἡ αὐριγξ. (συνεκδ.) « Πνεῦμα—, « Θκρ. ; ὁ ἦχος τῆς αὐριγγος.
Κηροδομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Π. οἰκοδομῶ μὲ κηρόν, κατασκευάζω κηρήθραν.
Κηρεσιδῆς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρόν. «Διὰ τὸ μελισσόγρους εἶναι, ἤγουν κηρασειδεῖς,« Σχλ. Νίκ. « Ἁπαλά τε ὄντα ᾗ οἷον κηρεσιδῆ τὰ τῶν βρεφῶν ὀστᾶ , « Γργ.
Κηρόθεν, ἐπίρ. Π. [κῆρ]. ἐκ καρδίας, ἀπὸ καρδίας.
Κηρόθι, ἐπίρ. Π. ἐγκαρδίως, καρδιακά.
Κηροπαγῆς [κηρός, πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ), = Κηρόδετος.
Κηροπήγιον (τό). κανδηλέρι.
Κηρόπισσος (ἡ). ἀλοιφὴ ἀπὸ κηρὶ ᾗ πίσσαν, (παρβλ. Πισσόκηρος).
Κηροπλαστέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πλάττω (Κατασκευάζω) τι ἀπὸ ἢ ὡς ἂν ἀπὸ κηρί. » Οἱ γὰρ θέλοντες σκεύη κατασκευάσαι καὶ ἐνυφᾶναι ζωδια, πρῶτον κηροπλαστοῦσι , « Μακάρ.
Κηροπλάστης, ου (ὁ), ὁ κατασκευάζων κηρένια ἀγάλματα κλπ.
Κηροπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηροπλάστην. » Κηροπλαστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κηροπλάστου.
Κηρόπλαστος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κηρί, κηρένιος, ἡ 2) ἀλειμμένος μὲ κηρί, φυκιασιδωμένος.
Κηροποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω κηρὶ ἢ ἀπὸ κηρὶ (καθὼς αἱ μέλισσαι).
Κηροπώλης, ου (ὁ). πωλῶν κηρὶ ἢ κεριά.
Κηρός (ὁ). κηρί, ἀγιοκέρι. » Κηροῦ πλασάμενοι εἰκόνα, « Ἡρωδ. ‖. (πλθ.) κεριὰ, λαμπάδες. » Κηρούς τε καὶ ὄφδας ἀψάμενοι , « Ἱλ. 2) εἶδος ἀλοιφῆς κοσμητικῆς , (ὅθεν τὸ Ατν.). cerussa » Τὸ φυκίον καὶ ὁ κηρὸς, « Φλςρτ.
Κηροτέχνης, ου (ὁ), = Κηροπλάστης.
Κηροτρεφής, ές (ὁ, ἡ), = Κηριτρεφής.
Κηροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [κῆρ, τρέφω]. φθοροποιὸς, θανατηφόρος. » Ὄφις—, « Νίκ.
Κηρύτρυφος (ὁ, ἡ), Π. θρεμμένος μὲ κηρὶ ᾗ εἰς τὸ κηρί.
Κηρουλκὸς (ὁ ἡ), Π. [κῆρ, ἕλκω]. ὁ σύρων (φέρων) εἰς τὴν φθορὰν (εἰς τὸν θάνατον).
Κηροφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι-
Κηροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) τοὺς κηροὺς εἰς τὰς τελετάς. » Σαγομάντιν, ὅπερ φοροῦσιν οἱ κηροφόροι (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρω διατί διωρθωσαν Κηρυκιοφόροι).
Κηροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος (ἐνδυμένος) μὲ κηρί, φορῶν χιτῶνα κήρινον. « Λαμπάς—, « Ὑπγρ.
Κηροχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρῶμα κηροῦ, ξανθός.
Κηροχυτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χύνω εἰς τὸ καλοῦπι ὡσὰν κηρί, [ἐκ τοῦ
Κηρόχυτος (ὁ, ἡ), [κηρός, χέω]. κατεσκευασμένος ἀπὸ λυωμένον (χυτὸν) κηρί. » Μείλιγμα κηρόχυτον, « (Καστορ. παρ') Αθ., (παρβλ. Κηροδετος).
Κηρόω-ῶ [κῆρ], Μ. ὡσω. Φρονεύω, θανατόνω. 2) ἀλείφω μὲ κηρί. » Πινακίδιον κεκηρωμένον, « Τρφ.
‡Κηρύβιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρήβιον.
Κήρυγμα (τό). πᾶν ὅ,τι κηρύττεται (ἀναγγέλλεται διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύττεται), εἴδησις, πρόσταγή· βραβεῖον.
Κηρυγμὸς (ὁ), = Κήρυξις.
Κηρύκαινα, ης (ἡ), Κωμ. θηλ. τοῦ Κήρυξ. 2) (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) γυνὴ διωρισμένη νὰ συνάζῃ τὰ φυλάκια τῶν γυναικῶν καὶ νὰ τὰ ῥίπτῃ εἰς τὴν θάλασσαν.
Κηρυκεία (ἡ). τὸ ἔργον τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος.
Κηρυκειοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος κηρυκείου.
Κηρύκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κῆρυκα. ‖. (οὐσ.) Κηρύκειον (τὸ) , ἡ ῥάβδος τὴν ὁπ. ἐκράτουν συνῆθ. οἱ πολεμ. κήρυκες καὶ οἱ ἱκέται (τοιαύτην κρατεῖ ᾗ ὁ Ἑρμῆς)· ‖. (πλθ.) ὁ μισθὸς (ἡ πληρωμὴ) τοῦ κήρυκος.
Κηρύκευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Κήρυγμα.
Κηρύκευσις, εως (ἡ), = Κηρυκεία.
Κηρυκευτικὸς, ἡ, όν = Κηρυκικός.
Κηρυκεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος. ὑπηρετῶ ὡς κῆρυξ· κηρύττω. » Ἠλευθέρως νῦν ἐσθλὰ κηρυκεύεσθ, « Αἰσχλ.
Κηρυκήη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κηρυκεία.
Κηρυκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Κηρύκειος.
Κηρυκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα. ‡Κηρύκινος, η, ον, = Κηρυκικός. » Ῥάβδος —, « Σδ., τὸ κηρύκειον.
Κηρύκιον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κηρύκειον. 2) ὑποκορ. τοῦ Κῆρυξ (θαλασσ.)
Κηρυκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) κηρύκιον, (ἴδε Κηροφόρος).
Κηρυκτὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Κήρυξ.
Κηρυκώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κηροειδής, ἢ ὅμοιος ἀντὶ Κηρώδης.
Κήρωμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἔχει μωμένον ἀπὸ ἢ ἀλειμμένον μὲ κηρί διαιτ.) πινακίδα κεκηρωμένη διὰ γραφ σκίδα. 2) = Κηρωτόν. 3) = Κήρω (τῶν αὐτῶν). 4) εἶδ. ἀλοιφῆς ἐ λαιον) δια τοὺς ἀθλητὰς. 5) γυμ = Παλαίστρα, ἀθλητήριον. «Τὸ σπ τοῦτο κήρωμά ἐστι, « Μόσχ. μ
Κηρωματίζω Μ. ἰσω. Ἀλείφω μὲ μα (4).
Κηρωματικὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος ρωμα (κηραλοιφήν).
Κηρωματιστὴς [κηρωματίζω], οῦ (ὁ Ἀλείπτης (τῶν ἀθλητῶν).
Κηρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ κοφίνι (κωφ μελισσῶν), ἢ ἡ τρύπα τῆς κηρ
Κήρωσις [κηρόω], εως (ἡ). κήρω Κώνησις). 2) τὸ ἀκατέργαστον τινῶδες κηρὶ μὲ τὸ ὁποῖον χρί τον αἱ μέλισσαι τὰς κυψέλας πρόπολις, (παρβλ. Κήμινθος κα θάκη).
Κηρωτοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ρωτόν.
Κηρωτομάλαγμα (τό). εἶδος μαλα ἰατρικοῦ (κατάπλασμα τος) ἀπὸ κηρ
Κηρωτὸς, ὴ, όν. Ἀλειμμένος ἢ κα τωμένος μὲ κηρί , (ὅθ. ‖. οὐσ. Κ (ἡ) ἢ Κηρωτὸν (τὸ), ἔμπλαστρο κηραλοιφὴν καὶ ἄλλα εἴδη, (ἰτ ρότ. (ἐχρησ(μευε καὶ ὡς) «Κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λύ Ἀρςφ., (ἴδε Κηρὸς 2).
Κῆς, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ ἵς.
Κῆται, Π. ἀντὶ Κέηται, γ'. ἐν. πρ. τ ὑποτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κῆτε, Δ. ἀντὶ Καὶ εἶτε.
Κητεία (ἡ). τὸ ὀψάριν μα τῶν κητ μεγάλων ἰχθύων.
‡Κήτειον (τὸ), γραμτ. κατὰ διάλεκτ σι Γήθιον.
Κήτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κ » Κητείοις νιότοισιν ἐρήμενας ρηΐῆες) ἐστιχόωντο.« Μόσχ. μὲ κήτος, ὑπερμεγέθης. « Παλλ φ' αὐτὸν ἑταῖροι κήτειοι κτείνοντ Α. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλοι ἄλλως γήσαν, καθὼς καὶ τὸ Κητώεις).
Κήτημα (τό). κομμάτι κήτους (παστωμένον , λακέρδα, Ὠκεστάρχου
Κητήνη, (ἡ). καράβι πολλὰ μεγάλ σα μὲ κήτος).
Κητοδορπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύ χρησιμεύσας εἰς τροφὴν τῶν κητ
Κητοθηρεῖον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπμ.
Κητοθηρία (ἡ). τὸ ὀψάρευμα (ὁ ὅπου φυλάττονται τὰ πρὸς τοῦτο καὶ ἐργαλεῖα. (ὁ Γ. Δινδορφ. κώδ. διορθ. Κητοθηρεῖα).
Κῆτος, εος-ους (τό). (ἐν γέν.) μέγ ριον· (ἴδιαιτ.) ἡ μπαλαίνα, ἡ κτλ. 2) (μτμ.) ἀστερισμὸς τῆς ‖.

τὰς συνθ. ἀναλογεῖ μὲ τὸ Κῦτος, βαθύτης, κοιλότης).
Κητοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων κήτη.
Κητοφάγος (ὁ, ἡ) ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κήτη.
Κητωδέστερος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰ κήτη. « Τρίαινα—, « Ἐπγρ.
Κιβδηλεύομαι-εῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι μέγας (αὐξάνω) ἴσα μὲ κῆτος.
Κητώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μέγεθος κήτους. (ἴδε Κήτειος καὶ
Κητώεις, εσσα, εν, Π. μέγας ἴσα μὲ κῆτος (τῶν αὐτῶν). 2) (ὡς ἐπίθ. τῆς Λαεσσης. κατὰ τινας) ἀντὶ Καιετάεις, κάλλος ἢ βαρυθρώδης.
Κήτωος, α, ον, Π. ἀντὶ Κητώδης.
Κήφ, Δ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Καὶ εὖ.
Κηφή, ὕκος (ὁ) , εἶδ. θαλασσ. πυλυφάγου στηνοῦ, ὑμαροπούλι.
Κήφ', Δ. (πρὸ φιον.) ἀντὶ Καὶ εἰπέ.
Κήφι, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔφη.
Κήφην, ηγος (ὁ). ἡ ἄκεντρος (καὶ, κατά τινας, ἀρρενικὴ) μέλισσα ἢ ὀπ. τρέφεται ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων μελισσῶν χωρὶς νὰ ἐργάζεται, (ὅθ. κοιν.) ἄρτης (διὰ τὸ ἄκεντρόν της ἐπονομάζεται Κίλλουρος, κολοβός, ὅθ. 2) (ὡς ἐπίθ. ατος) ἀπτερος (μαθημένος) ἀπὸ γῆρας, (ἐπρ) ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. « Γραῦς — » Ῥώρ.
Κηφήνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κηφήν. 2) ἡ κηφῆρα (χωρὶς μέλι) τῶν κηφήνων ἢ ἄλλων ὁμοίων ἐντόμων.
Κηφηνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηφῆνα, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κηφήνων.
Κήφθη, Δ. ἀντὶ Καὶ ἠρθη, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Αἴρω.
Κῆχες, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Κῆ γθονὸς (Πῆ γῆς) ἢ κατὰ συγκ. ἀπὸ τοῦ Κήναχος (ἔκαχεν. τοῦ Κήνης = Ἐκεῖνος), κατὰ τὸ Εὐβοεύχης. Ὑψιχά = ὑψηλὲ, Ἀλλαχοῦ Ἀβ. (καὶ μετὰ τοῦ Ποῖ) « Ποῖ κῆχος; εὐνὴ Σκυθίλεως, « Ἀρςφ. «Ποῖ κῆχος; εἰς τὸν ὑποστ. αὐτ.
Κηχήσεις, εος (ὁ, ἡ) καὶ
Κηχήσι, εσσα, εν, Π. [κηλέω]. = Θυόεις, ἀναδιδόντων ἀπὸ καπνὸν θυμιάματος καὶ ἄλλων ἀρωμάτων, (ἐν γέν.) εὐώδης. «Τῷ καὶ τεινεμένῳ κηώδεα φυτὸ πάντα, « Ἀπλν. « Γαῖα δὲ κηώεσσαν ἀναπτύξασα κάρηνα, « Νόνν.
Κιβάζω (χ-Μ.), Π. πορεύομαι, ὑπάγω, (ἴδε Κιών).
Κιβδηλεία (ἡ). τὸ κιβδηλεύειν, νόθευσις (κυρ. νομίσματος), (Τουρκ.) καλπουζανλίκι, (μτφρ.) ψευτιά, δολιότης.
Κιβδήλευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκιβδηλεύθη (ὁλόκληρη ᾗ πρᾶγμα κιβδηλον. (μτφρ.) ψεῦδος, ἀπάτη· δολιότης.
Κιβδηλεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω (κυρ. παλαιὸν μεταλλόν) τι κίβδηλον, δόλιον, νόθευσω, ψευτίζω· (μτφρ.) διαφθείρω, διαστρέφω.
Κιβδηλία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κιβδήλου (κυρ. καὶ μτφρ.), δόλος. διαφθορά.
Κιβδηλίζω-ῶ, Μ. ἀσω. Ὁμοιάζω (κατὰ τὸ χρῶμα) κίβδηλον νόμισμα, εἶμαι χλωμὸς (ἐκτερικός).
‡Κιβδηλὶς, ἡ (ὀρθότ.) Κίβδηλις, εως (ἡ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίβδηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πολιτ. μετάλλ.) νοθευμένος, (ἐπὶ νομισμ.) κάλπικος, (ἐν γέν.) δολωμένας· (μτφρ.) ἀπατηλὸς· δόλιος, μὴ γνήσιος, [ἐκ τοῦ
‡Κίβδης, ου (ὁ). ἀπατεών, δόλιος.
Κίβη(βι, βα)σις, εως (ἡ), = Κύβησις, σακκοῦλα, τορβᾶς.
Κιβδώριον(τὸ). [Αἰγυπτ.]. ἡ σπορυλήκη τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου (εἴδους νυφαίου), (τὰ φύλλα του ἐχρησιμευον ὡς καυκία, ὅθεν 2) εἶδ. ποτηρίου.
Κιβωτάριον καὶ
Κιβώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιβωτὸς, κασελάκι, σανδουκάκι.
Κιβωτοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κιβωτοῦ.
Κιβωτοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κιβωτοὺς, κασσελλᾶς.
Κιβωτὸς (ἡ), [συγγ. τῷ Κίβησις]. ξύλινον σανδοῦκι, κασσέλλα.
Κιγκλίζω [κίγκλος], Μ. ἰσω. Κενῶ τι συχνὰ καὶ ἀγλίγωρα, σείω, κουνῶ (καὶ μα.) κουνηοῦμαι· (συνεκδ.) μετακινῶ, μεταβάλλω. « Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν· τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, « Θγν. 2) (μτγν.) κλείω (περικλείω) μὲ κιγκλίδας.
Κιγκλὶς [κλείς], ίδος (ἡ). κάγκελλον, ὕφρα διπλῆ (καγκελλωτὴ), περίφραγμα ἢ διῳφραγμα ἀπὸ κάγκελλα, (κυρ. ἐπὶ δικαστηρ.) = Δρύφακτος, (εἰς τὸν Πλ. Δημ. 20) εἶδ. στρεβλώσεως. (μτφρ.) « Κιγκλίδες διαλεκτικαὶ , « Ἰουλ., αἱ πλεκτάναι (αἱ περιστροφαὶ) τῆς διαλεκτικῆς.
Κίγκλισις, εως (ἡ) καὶ
Κιγκλισμὸς (ὁ). τὸ κιγκλίζειν ἢ κιγκλίζεσθαι, κούνημα συνεχὲς καὶ ἐλαφρόν, διακίνησις.
Κιγκλιδάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν) ὡς ὁ κίγκλος, κουνούμενος ἐν τῷ περιπατεῖν. « Ῥυθμὸς—, « Ἀρςφ., ὁ τῶν χοριστῶν.
Κίγκλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου (Γαλλ.) νεροκότσυφας· (κοιν.) συναυράδα τοῦ νεροῦ (ἐπειδὴ κουνεῖ ἀδιακόπως τὴν οὐρὰν του). « Πεισχότερος κίγκλου, « παροιμ. (ἐπεδὴ ὅταν κάμνει, καθὼς λέγουν, φωλεάν).
‡Κιγχάνω, = (καὶ κατὰ τὸν Εὐζάθ. ἀναλογώτερον τοῦ) Κιχάνω.
‡Κιδαδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίκκαβος.
Κίδαλον (τὸ), [-]. τὸ χρομμύδι ἢ εἶδ. κρομμυδιοῦ.
Κιδαρις [Περσ.], εως (ἡ). εἶδος Περσικοῦ σκεπάσματος τῆς κεφαλῆς, κιουλάφι ἢ μπερέτα (οἱ βασιλεῖς τὴν ἐφοροῦσαν ὀρθὴν, ἴδε Ἑλλην. Εἰκονολογ. Visconti, Εἰκ. ΜΕ', 3, καὶ ΜΘ', 1, 2, 6—10, ᾗ παρβλ. Τιάρα). 2) εἶδος χορτοῦ τῶν Ἀρκάδων.
‡Κιδαφεύω, Μ. εὐσω. Φέρομαι πανοῦργως καὶ δολίως ὡς ἢ.
‡Κιδάφη (ἡ), [κίω, κινέω· κίναδος]. = ἡ ἀλώπηξ, (οὐ.
‡Κιδάφιος καὶ Κίδαφος (ὁ, ἡ). πανοῦργος (ὡς ἡ ἀλώπηξ), δόλιος.
Κίδναμαι, Π. ἀντὶ Σκεδάννυμαι.
‡Κίδνη (ἡ), = ἡ ἔγχλωρος (κατὰ Διόρθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κίκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κίκι. » Ἔλαιον—, « Δακρ., τὸ ῥιτσινόλαδον.

†Κίκιρρος (ὁ), [ὄνμτπ.], Θεσσαλ. ὁ πετεινός, (ὅθεν κοιν.) κόκορας.

Κικκαβοῦ, μίμησις τῆς φωνῆς τῆς κακκουβάϊας, (ὅθεν

Κικκάβη (ἡ), [ὄνμτπτ.]. ἡ κουκκουβάϊα, (παρβλ. Καικάβα).

Κικκαβίζω, Μ. ἰσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν κουκκουβάϊαν.

Κίκκαβος (ὁ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος (τούτων ὀκτὼ ἀπετέλουν τριωβόλου), [ἴσως ἐκ τοῦ κικκάβη, ὡς φέρον τύπον γλαυκός].

Κίκκος (ὁ). (ἐν γέν.) 'τσώφλοιον, (κυρ.) ἡ μέσα λεπτὴ φλοιὼδα τῶν ῥοιῶν, (ὅθεν 'Δάτ. συνεδρ. καὶ τρπ.) τὸ μηδὲν τίποτε, (παρβλ. Κόκκυ).

Κικλήσκω (παρτ. Ἐκίκλησκον, ᾗ ἀναυξ. Κίκλησκον καὶ πλέον οὖ), Π. ἀντὶ Καλέω.

†Κικλισμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιχλισμός.

†Κικοβαυλίτις, ιδος (ἡ), = Κηκίβαλος,

Κικράω-ῶ, Μ. κερἀω, Π. Δι. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κίκυβος (ὁ) καὶ

Κικυμίς, ίδος (ἡ) καὶ

Κίκυμος (ὁ), = Κικκάβη, κουκκουβάϊα, (ὅθεν:

Κικυμώσσω(ττω), Μ. ὠξω; 'Δμβλυωπῶ ('σὰν τὴν κουκκουβάϊαν), δὲν καλοβλέπω.

Κίκυς ἡ Κῖκυς [κίω ἢ κηκίς;], υος (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἰσχύς, δύναμις ἡ, ἐκμάς, ζωτικὸς χυμός· (ἐν γέν.) ὁρασιγήριασις, (ὅθ. Ἀκικυς).

†Κικύω [κίκυς], Μ. ὑσω. Ἰσχύω· ταχύνω.

Κιλικίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τοὺς Κιλικας (λῃστὰς διαβοήτους), (κυρ.) φονεύω ξπάνω εἰς τὸ μεθύσι, (ἐν γέν.) πονηρεύομαι.

Κιλίκιον (τὸ). χονδρὸν μάλλινον (πράγμα) ὕφασμα, ἀμπάς, σαγιάκι, ῥάσον.

Κιλικισμός (ὁ). τὸ κιλικίζειν, φόνος ἐκ παροινίας.

Κιλλακτήρ (ὁ), [κίλλος, ἄγω]. ὀνηλάτης.

†Κιλλομαρύζω [ἴλλος, ἀμαρύσσω], Μ. ὑσω, = Κατιλλώπτω.

†Κίλλης, ου (ὁ), = Κίλλος.

Κιλλίβας [κίλλος, βαίνω], αντος (ὁ). κινητόν τι ξύλινον κατασκεύασμα (ὡσὰν πυθαρικὸν τραπεζοῦ) ἐπὶ τοῦ ὑπ. ἀκουμβοῦσαν διάφορα πράγματα ἴδιαιτ. δὲ) ὅπλα· ὑποστήριγμα πολεμικῶν μηχανῶν, (καθὼς τῶρα τὸ) ἀκκουμπιστῆρι τοῦ κανονιοῦ, (Γαλλ.) affût, (παρβλ. Ὀκρίβας καὶ Ὄνος).

Κίλιξ ἡ Κίλλις [κίλλω], ικος (ὁ). βῆδι τοῦ ὑπ. τὸ ἐν κέρατον εἶνε γυρισμένον ὀπίσω.

Κίλλιος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς ὄνον, γαδουρήσιος. » Χρῶμα κίλλιον, « Δξ., τὸ ατακτομέλανον, [ἐκ τοῦ

Κίλλος (ὁ), Δ. ὁ ὄνος. 2) (συνεδρ.) ἀχρεῖος γάγγαλος ἄνου ἢ ἀπὸ κόκκαλον ὄνου, (ἀλλ' ἴδε μάλλον Ὄνος).

Κιλλός, ἡ, όν, = Κίλλιος.

Κίλλουρος (ὁ), [κίλλω, οὐρά], εἶδος ἢ μᾶλλ. γένος πτηνῶν, (ἄλλ.) Σεισόπυγις, (καὶ κοιν.) σεισοπυγάδα.

†(Κίλλω), = Ἴλλω, στρέφω, περιστρέφω κτλ. (εὔχρ. μόναν εἰς μερικὰ σύνθετα).

;Κιμβάζω, Μ. άσω, = Σκιμβάζω.

Κιμβεία (ἡ), = Κιμβικεία,

Κιμβερικὸν (τὸ), [ἰδηρικὸν ἢ Κιμβρικὸν, παρβλ. Κάρπασος], εἶδος γυναικείου (λινοῦ) πολυτελοῦς ἐνδύματος.

Κιμβέριον (τὸ), = Κιμβερικόν.

;Κιμβία καὶ

Κιμβικεία (ἡ), [κίμβιξ]. ἄκρα φιλαργυρία.

Κιμβικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι κίμβιξ (ῥυπαρῶς φιλάργυρος), φιλαργυρεύομαι.

Κίμβιξ, ικος (ὁ). εἶδος ἐντόμου, τσιμπούρι, ἡ σκνίπα· (μτνμ.) καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυρος, (παρβλ.) Σκνιφός.

Κιμωλία (ἡ). (μετὰ καὶ χ. τοῦ γῆ) ἀσπρόχωμα ἢ κοκκινόχωμα τὸ ὁπ. ἐφέρετο κυρ. ἀπὸ τὴν νῆσον Κίμωλον καὶ ἐχρησίμευε διὰ πλύσιμον (καθὼς τῶρα ὁ) πηλός, (ἴδε καὶ Κίννα).

Κινάβαρι, εως (τὸ), = Κιννάβαρι.

Κινάβρα (ἡ), [συγγ. τῷ Κενέβριον]. ἡ δυσωδία τῶν τράγων καὶ τῆς μασχάλης (ἄλλ. Τράσος), (ἐν γέν.) βρῶμα, δυσωδία, (ὅθεν:

Κιναβράω-ῶ, Μ. ήσω. Βρωμῶ 'σὰν τὸν τράγον.

Κινάβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κίναβος, εος-ους (τὸ) ;Κίναδος (ὁ), [ἴδε Κιβάφι], Σικελ. ἡ ἁλιοπηξ, (ἐν γέν.) θηρίον· (συνήθ. μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος, ἀχρεῖος, (Ἰταλ.) bestia.

†Κιναθίζω, Μ. ἰσω, = Κινέω, (ὅθεν:

Κινάθισμα (τὸ), Π. κίνημα, κυμάτισμα· (συνεδρ.) θορυβος.

Κιναιδεία (ἡ). ἡ διαγωγὴ καὶ ἡ αἰσχουργία τοῦ κιναίδου.

Κιναιδεύομαι, Μ. εὐσομαι, = Κιναιδίζομαι.

Κιναιδία (ἡ), = Κιναιδεία.

Κιναιδίζομαι, Μ. ἰσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) κίναιδος.

Κιναίδιον (τὸ), τὸ πτν. ἴυγξ ἢ Σεισοπυγίς, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν ᾗ λυγίζειν τὴν πυγήν.

Κιναίδισμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος (ἐν γέν. τρόπος) κιναίδου.

Κιναιδογράφος (ὁ). συγγραφεὺς κιναιδολογιῶν (αἰσχροτήτων).

Κιναιδολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ ὡς κιναιδολόγος, αἰσχρολογῶ.

Κιναιδολογία (ἡ). αἰσχρολογία, [ἐκ τοῦ

Κιναιδολόγος (ὁ, ἡ), αἰσχρολόγος, [ἐκ τοῦ

Κίναιδος (ὁ), [κινεω—βινέω], = Καταπύγων, γυναικοπαθὴς, (Τουρκ.) πούστης.

Κιναιδωδής, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κίναιδον, κιναιδου ἤθους, θηλυδρίας, αστελγής.

Κιναμον καὶ

Κινάμωμον (τὸ), Π. ἀντὶ Κιννάμωμον.

Κινάρα (ἡ). τὸ γνωστὸν φυτὸν, ἢ ἀγκινάρα, (ἴδε Κυνάρα).

Κιναρηφάγος (ὁ, ἡ). ἀγκιναροφάγος.

Κίνασις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Κίνησις.

Κιναχύ, α (ἡ), [κινέω, ἄχυρον]. κόσκινον, δρυμονι, λιχνιστῆρι.

Κινδάλιον, Κινδαλισμός, Κίνδαλος κτλ., Σ. Κυνδάλιον, Κύνδαλος.

†Κίνδαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Σκίναξ. (ἴδε) ἀντὶ Κίνδυνος.

;Κινδαψός (ὁ), = Σκινδαψός.

Κινδύνευμα (τὸ) πρᾶξις ἢ λόγος κινδύνου, (ἐν γέν.) κίνδυνος. » Πλάτ. » ξένης ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν κάρα, « Σοφ.

Κινδυνευτής, οῦ (ὁ). τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος.

Κινδυνευτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων (διάθεσιν) εἰς κινδυνώδεις ἐπιχειρήσεις, ῥιψοκίνδυνος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος.

Κινδυνεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς κίνδυνον· κοντεύω νὰ (πάθω κάτι). (μὲ ἀπαρ.) » Ἡ πόλις ἐκινδύνευε ἁλῶναι, « Ἡλ. (ᾗ μὲ αἰτ. ἁλλ.) » δίκην νεῶν τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάσασιν, « Ἐμπ. ἀπαλύτ.) » κινδυνεύουσι ἀμύνειν, « 2) ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ἀγωνίζομαι (μάχομαι) ἐπικινδύνως, διακινδυνεύω. » Ἐφ' ὕπνου τοὺς πολεμίους) κινδυνεύειν, « ἴσως μετνμ.) » Περὶ (» Ὑπὲρ) τῆς ἀρχῆς δυνεύειν, « Δξ. (καὶ ἐπὶ πράγμ.) » Ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύειν, « » Ψευδομαρτυριῶν (ἡ) » Ψευδομαρτυρία κινδυνεύειν, « Δμ. (καὶ πθ.) » ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύειν Θκ. » Διὰ τῶν πολιτευομένων ἃ κινδυνεύεται τῇ πόλει » Δμ. μεγχ.) » Τὰ κεκινδυνευμένα, « διὰ κινδύνου κατορθωθέντα ἢ θέντα. 3) (τρπ. μὲ ἀπαρ.) κινδυνεύω (πλησιάζω, καταντῶ) νὰ, « φοβοῦμαι σχεδὸν ὅτι. » Νῦν ἢ μαθήσεσθαι ὃ λέγεις, « Πλάτ. » νεύεις τοῦτο παρ' Ὁμήρου μεμαναι, « αὐτ. » Κινδυνεύεσι καὶ αὐτοῖς ἐναντία γενέσθαι, « Ξεν. δυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γάμοι εἶναι, « Ἡρ. » Κινδυνεύεις δυσαρεστῶν εἶναι τῶν ἀρῤῥωστούντων, « Ξεν. δυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἄγαθὸν τὸ εὐδαιμονεῖν, « αὐτ. » Κινδυνεύει εἶναι τούτου τοῦ ἔργου (τοῦ ἄμαγῆν) ἀρκτέον, « αὐτ. (καὶ ἀπρ.) » δυνεύει ἡμῖν ὁρᾶσιν, « Πλάτ. σχεδὸν ἀναγκασμένος νὰ, [ἐκ τοῦ

Κίνδυνος (ὁ), [κινέω, ἀπὸ τὸ κούνημα ῥιψοκινδυνεύω. » Κατὰ συμφορὰν ἀποτυχίας ἐνδεχομένη ἢ ἄφυκτος μετὰ εἰς δύσκολον ἐπιχείρησιν, (ἐν γέν.) πρᾶξις ἐπιφοβὸς (ἀπειλητικὴν μὴν μεγάλην), (ἰδιαιτ. μάχη (μτνμ.) κρίσις θανατικὴ· δαπάνη λη πρὸς ἀδηλον ἐπιπυχίαν σκοπὸς κτλ. » Κίνδ. ἄρασθαι (ἀναλαβέσθαι, δύεσθαι, ἀναῤῥιπτεῖν), « Δξ. » τῶν ὅλων κίνδ. ἄρασθαι, « Δμ. » μένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥῖψαι ἢ ἰδιωτεύειν, « Ἡρωδ. » Μηδεὶς μῶν ὀῤῥωδείτω μετὰ τοῦ δικαίου μενος τοὺς κινδύνους, « Ἰσοκρ.

Κινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαπειλῶν δεδεμένος μὴ) κίνδυνον, ἐπικίνδυνος προχωροῦσαις γὰρ τῆς λαυθανούσης πιδοδῆς, ἀναγκαῖον ἠγήσατο τὴν δυνώδη τε καὶ ἀπαγωνιωμένην, « Ἡρ. »Κινδυνώδεις νόσημά ἐστι τὸ ῥοπὴν ἔχον καὶ πρὸς ὀλεθρον καὶ πρὸς σωτηρίαν, « Γαλ.

Κινδυνωδῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον κινδυνώδη, ἐπικινδύνως.

Κινέω-ῶ [ἐκ Κίω], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Βάλλω εἰς κίνησιν, κουνῶ, σαλεύω· μετακινῶ, μετατοπίζω, (τρπ. καὶ συνεδρ.) μετοβάλλω· σαλίζω, ταράττω, ἀναγείρω (κυρ. καὶ μτφορ.). παρακινῶ, διεγείρω (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀρχίζω τὴν ἀποπορίαν μου, ἐβγαίνω εἰς τὸν δρόμον· (μτφορ. ἐν γέν.) ἀρχίνω· (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) = Βιαίω (καθὼς καὶ τὸ Ἐλαύνω)· «Κινήσας δὲ κάρη, « Ὅμ. » Ἄγε κινήσας, « αὐτ. » Κινήσαντες τῶν Ὀλυμπίασι χρημάτων, « Θκ. » Μὴ κινεῖτε τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, « Ἡρ. »Μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδείς, « Πλάτ. » Ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ αὐτὸς μαθήσει, « Σοφ. »Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον, « Παροιμ. » Σκληρὰ τῷ θέρους ἢ γῆ ὥστε κινεῖν τῷ ζεύγει, « Ξεν. »Κινεῖν δόρυ (ὅπλα, πόλεμον), « Δξ. «Καὶ εἶπεν, κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθάπερ λέγεις, « Πλάτ. »Γέλωτα ἐκίνησεν, « αὐτ. « Κινεῖν (ἐνν. τὴν κοιλίαν) ἐξεστι τοῖς ἰατροῖς, « Ἀρστ. » Κινεῖν τὴν φήμην, « Κυίντιλ. »Τὸ κινεῖν διὰ μαχαιρῶν, μειρακιώδους ἐστὶ φιλονεικίας, « Πλ. «Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξιχνεύει πάντας αὐτῶν, « Δμ. » Κινεῖν πόδα, « Ἐρ. » Οὐκ ἄλλα πόδα κινήσεις, « αὐτ. (καὶ καταχρ. ἢ μτνμ.) «Νοστιμόν τινες ἐκίνησεν πόδα, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) «Ὑμῖν κεκινηκοτων ἐκ τῆς οἰκίας τῶν ἐμῶν, « Ἠλ. «Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν τὸ ἄχθος εἰς γῆν πρὸς Αἴβα, « Γεφ. (καὶ μέ) » Κινεῖ δῆ, « Θκρ., (κοιν.) σάλπιγξ ἠχεῖ· δάϊ κουνήσου! (ᾗ πθ.) «Κινήσεις ἀγορῆ, ὡς κύματα, « Ὅμ. (καὶ ἀπρ.) » Ἡ ἰδηρία, καὶ περ τρηνεύσασα, ἐκινήθη, « Δ. Κάσσ. (καὶ τρπ.) «Ἐπίγνως τι ἐκ τούτων κεκινημένην αὐτὴν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν; Ξεν.

Κίνησις (ἡ), Π. ἀντὶ Κίνησις.

Κίνητρον (τὸ), = Κινητήριον.

Κίνημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως, ὁ τρόπος καθ' ὃν κινεῖταί τι. 2) κίνησις, εως (ἡ). τὸ κινεῖν ἢ κινεῖσθαι, κίνημα, σάλευμα, ἀνακάτωμα (κυρ. ᾗ ῥιπὴ παραχῆ, σήκωμα εἰς τὸ πόδαρι· μεθαλλ. κτλ. » Ἡδονὴ μάλιστα ἐν ἡσυχίᾳ ἐστὶν ἢ ἐν κινήσει, « Ἀρστ. » Ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων αὔξεται καὶ σῴζεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη, « αὐτ. «Κίνησις τε μεγίστη πᾶσι τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένετο, « Ἡρωδ.

Κινητήρ (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (μεταβιβάζων τι) κίνησιν, κάμνων νὰ κινῇ τι.

Κινητήριον, ανος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξίγ. τοῦ

Κινητικὸς, ἡ, όν, θετ. τοῦ Κινέω.

Κινητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κινητής, ὁ κινητικὸς, « Γαλ. — « Πίνδ., ὁ Ποσειδῶν.

Κινητήριος, α, ον. Ἀριστοδίος εἰς τὸ κινητικὸν, διεγερτικός. « Μύησις —. « Ἀλγ.

Κινητὴς, οῦ (ὁ). ἴδε Κινητήρ.

Κινητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτηδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ κινεῖν (ἐρεθίζειν κτλ.), διεγερτικός· (μτφορ.) φιλοπόλεμος. »Πᾶν τὸ κινητικὸν καὶ στασιῶδες. « Πλὺ. 2) (ἐνίοτε) καμωμένος φύσει ὥστε 'να κινῆται, αὐτοκίνητος. »Τῶν ὑστρακοδέρμων τὰ μέν, κινητικά· τὰ δ', ἀκίνητα, « Ἀρστ.

Κινητὸς, ἡ, όν. 'Ο κινηθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ κινηθῇ (νὰ μεταπεισθῇ κτλ.).

Κινητρον (τὸ), (κατὰ συγκ. ἀντὶ Κινητήριον), ἐργαλεῖον πρὸς τὸ κινεῖν (ἀναπτόνειν) χρήσιμον.

Κινηθήλιον (τὸ), = Κυνδάλιον.

Κίννα, ης (ἡ), εἶδος χορτου (ἀγριάδα) τῆς Κιλικίας.

Κιννάβαρι, εως (τὸ). κόκκινόν τι μεταλλικὸν (ὀρυκτὸν καὶ τεχνητὸν) ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ὁ ὑδράργυρος, (Τουρκ.) ἅλ-σουλιγὲν. 2) κοκκινόν τι κόμμι δένδρου τῆς Ἀσίας, (ἄλλ.) Αἷμα δράκοντος.

Κινναβαρίζω, Μ. ίσω. "Εχω χρῶμα κινναβάρεως.

Κινναβάρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κινναβάρι· ἔχων χρῶμα κινναβάρεως. ||. (οὐσ.) Κινναβάρινον (τὸ), εἶδος ἰατρικοῦ (καλλυρίου) ἀπὸ κινναβάρι.

†Κινναβάριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κινναβάρινον.

Κιννάβαρις, εως (ὁ), σπν. ἀντὶ Κιννάβαρι.

Κιννάβεμα (τὸ) καὶ

Κίνναβος (ὁ), = Κάναβος.

Κινναμολύγος (ὁ). πτηνόν τι τῆς Ἰνδ. τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὴν φωλεάν τα ἀπὸ ξύλα κινναμώμου (κανέλλας).

Κίνναμον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Κιννάμωμον.

Κινναμωρίλαιον (τὸ). κινναμωμινον ἔλαιον, κανελλόλαδον.

Κινναμωρίζω, Μ. ίσω. "Εχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κινναμώμου.

Κινναμώρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ 'Ομοιος τὸ χρῶμα μὲ κινναμωμον.

Κινναμωμίς, ίδος (ἡ), εἶδος (κατωτέρου) τι κινναμώμου, (ἄλλ.) Ψευδοκινναμωμον.

Κιννάμωμον (τὸ). ἀρωματικόν τι ξύλον τῆς Ἀσίας (κατὰ λίξ. ἄρωρον [ὄρωμα] τῆς Κίννας), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.) κανέλλα (ἴδε Κασσία), (ᾗ Τουρκ.) δάρ-τσίν.

Κιννάμωμος (ὁ), ὁ ἄλλ. Κινναμολύγος, (πτηνόν).

Κινναμωμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρἀγων) κινναμωμον.

Κινναύρης καὶ Κινεύρας, ου (ὁ). (ἵππος) ὁ κινων ἐν τῷ βαδίζειν τὴν οὐρἀν, (ἐπιμ.) ὀχρεῖος.

Κίνυγμα (τὸ), Π. [κινύσσω]. σῶμα κινούμενον (σειομενον).

Κίνυμαι (παρτ. Ἐκινύμην καὶ πλέον οὖ), Π. ἀντὶ Κινοῦμαι.

Κινύρα (ἡ), [κινυρός], εἶδος μουσικοῦ δεκαχόρδου Ἀσιατικοῦ ὀργάνου (τὸ ὁποῖον κουνούμενον ὁ πλήκτρου ἐκδίδει λυπηρόν τινα ἦχον).

Κινύρομαι (παρτ. Ἐκινυρόμην καὶ πλέον οὖ). Παραπονοῦμαι μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν (μτδ., θρηνολογῶ τινα. (ἐν γέν.) ἐκπέμπω λυπηρὸν ἦχον, [ἐκ τοῦ

Κινυρὸς, ὰ, όν, = Μινυρὸς, κλαυθμηρὸς, παραπονετικὸς. (Π.) παραπονούμενος μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν.

Κινύσσω, Μ. ὑξω, Π. (σπν.) ἀντὶ Κινέω, σείω, κουνῶ.

Κινώπειον (τὸ), Π. [κινῶπις, κνώψ], θηρίον, (παρβλ. Κνώδαλον καὶ Κίναδος).

Κινωπεὺς (πι)ατὴς, οῦ (ὁ), Π. = Κινώπειον.

†Κιξαλλεία (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ

†Κιξαλλεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι =

Κιξάλλης [κίξις, γλίσχρος], ου (ὁ). »λίπτης.

Κίον ἡ "Εκιον, Π. ἀντὶ Ἴον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἶμι, (ἴδε †Κίω).

Κιονηδὸν, ἐπίῤῥ. Π. ἐν εἴδει κίονος.

Κιονικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς κίονα. 2) (ἰατρ.) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ παθη τῆς κιονίδος (τοῦ λάρυγγος).

Κιόνιον (τὸ), ὑποκορ τοῦ Κίων.

Κιονίς, ίδος (ἡ), = Κιόνιον. 2) (ἀνατομ.) ἡ (ἄλλ.) Ἐπιγλωττὶς τοῦ λάρυγγος, (κοιν.) σταφυλίτης.

Κιονίσκος (ὁ), = Κιόνιον.

Κιονοειδὴς, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κίονος. (συγγ. τῷ Κιωνοειδὴς).

Κιονόκρανον (τὸ), [κίων, κρανίον]. κιφαλοκάλωνον. » Ἱππεὺς τὸ κιονόκρανον (ὅπου ἄμως γράφεται Κιόκρανον) ἀπὸ τοῦ κίονος, « Ξεν.

Κιονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὑποστηρίζω) τι ἐν εἴδει κίονος.

;Κιονοφορία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Κιονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὑποστηρίζων) τι ἐν εἴδει κίονος.

Κιρκαία (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν μετεχειρίζοντο εἰς μαγείας), (ἄλλ.) Αἰρκαία, (ὅ, τι καὶ κοιν.) σταῦρωμα, [ἐκ τοῦ

Κίρκη (ἡ), (κυρ. θηλ. τοῦ Κίρκος), εἶδος ἱέρακος· (κατὰ τὴν μυθολογ.) μάγισσα περίφημος.

Κιρκήλατος [ἐλ, ἡ), Π. [κίρκος, ἐλαύνω]. ὁ κυνηγούμενος ὑπὸ ἱέρακος.

†Κιρκησια (τὰ), (ἐνν. ἀγωνίσματα) τὰ τον λούμενα εἰς τὸν Ῥωμ. κιρκον, (Λατ.) ludi circenses.

Κίρκινος (ὁ). ὁμοθηματ. διαθέτης καὶ ὁ δι' αὐτοῦ διαγραφόμενος κύκλος, (Λατ.) circinus, [ἐκ τοῦ

Κίρκος (ὁ), = Κύκλος· Κρίκος. 2) εἶδος ἱέρακος (διὰ τὸς ἐναερίους περιστροφάς του), (καιν.) κιρκινέλι ἢ κιρκινέζι, (παρβλ. Κερχνηίς). 3) τὸ Ῥωμαϊκὸν ὁμοφιθέατρον, (Λατ.) circus.

Κιρκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρικόω, ἔνω ὁλοτρόγυρα εἰς εἶδος κρίκου.

Κίρναις, Π. Δῶλ. ἀντὶ Κιρνᾶς = Κιρνῶν, μτγ. τοῦ

Κιρνάω-ῶ καὶ

Κίρνημι, Π. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κιῤῥάκε, ᾶδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κιῤῥᾶ, θηλ. τοῦ κιῤῥός.

Κιῤῥὰς [κιῤῥός;], (ὁος (ἡ). εἶδος θαλασσινοῦ ὄφεως, (κατὰ τὸν Κυρ.) ὁ ταῆρος. (ἀλλ' αὐτὸς πιθανώτερον ἐσυμβολογεῖται ἀπὸ τοῦ Ἀηρός).

Κιῤῥεσθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). κιῤῥός τὸ εἶδος.

Κιῤῥός, ὰ, όν. Κιτρινωπὸς ('σὰν τὸ κηρί), ὑπόξανθος. » Πίνος —, « Γαλ., τὸ ἀσπρον κρασί. » Οὐδεὶς κιῤῥὸς εἶνος ἄκρως ἐστὶ γλυκύς, « αὐτ. » Μηδένα τῶν παλαιουμένων οἴνων διαμένειν γλυκὺν, κἂν ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάλιστα κατ' ἀρχὰς ὑπάρξῃ τοιοῦτος, ἀλλ' ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἑαυτοῦ κιβρότερον γίγνεσθαι, τελευταῖον δὲ καὶ ξανθόν, « αὐτ.

Κιβρώδης, εος (ὁ, ἡ), =Κιβροειδής.

Κίρσιον (τὸ), εἶδος ἀγκαθ. φυτοῦ (ζοχοῦ) τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ εἰς τοὺς κιρσούς.

Κιρσοειδής, έος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ κιρσόν.

Κιρσοκήλη (ἡ). περίξιμον τῶν περὶ τὰ αἰδοῖα φλεβῶν, [κήλη καὶ

Κιρσὸς (ὁ). φλεγμονὴ (περίξιμον) φλεβὸς (κυρ. περὶ τὸ σκέλη), (Γαλλ.) varice.

Κιρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς κιρσόν,

Κιρσώδης, εως (ὁ, ἡ), =Κιρσοειδής.

Κῖς, κῖος (ὁ). σκώληκι τοῦ σιταριοῦ καὶ τῶν ξύλων, σιταρόψυρα.

Κίσαρις, εως (ἡ), =Κίσσηρις.

Κισηροειδής, έος (ὁ, ἡ), =Κισσηροειδής.

Κίσθαρος καὶ

Κίσθος (ὁ), =Κίστος.

Κίσσα (ττα), ης (ἡ), εἶδος (λάλου ἢ μιμηλοῦ) πτηνοῦ. 2) πάθος τι τῶν ἐγγαστρωμένων γυναικῶν (ἀηδία διὰ μερικὰ καὶ ὄρεξις παράλογος δι' ἄλλα φαγητά), (κοιν.) κακιψύχια. « Ταῖς ἐπιθυμούσαις γῆν ἐσθίειν, ὡς ἐν τῇ καλουμένῃ κίσσῃ, « Π. Αἰγιν.

Κισσαβίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν κίσσαν.

Κισσάμπελος (ἡ) καὶ

Κισσάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (κυκλαμίνου, τοῦ ὀπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τὸν κισσὸν) ἀπὸ τὸ γένος τῆς Ἑλξίνης, (κοιν.) κλεμαξίδα, (εἰς αὐτὸ ὑπάγεται καὶ τὸ Τουρκ.) φουλ-μπαχάρι, (ἴδε καὶ Κυκλάμινον).

Κίσσαρος (ὁ), = Κίσθαρος, Κίστος.

Κισσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω τὸ πάθος κίσσαν (κακοψύχια)· (συνκδχ. μὲ αἰτ.) ἐγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω. « Ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου, « Γρφ. 2) (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ὑπερεπιθυμῶ ('σὰν ἐγγαστρωμένη). » Οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, « Ἀρχφ.

Κισσεύς, έως (ὁ), ἐπίθετ. (ἀπὸ τοῦ κισσοῦ) ὁ Βάκχος.

Κισσήεις, εσσα, εν. Σκεπασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ κισσόν, κισσοειδής.

Κισσηγερὴς [κισσὸς, ἐρέφω], έος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ κισσόν.

Κισσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Κισσήεις, κατάφυτος ἀπὸ κισσόν.

Κισσηρίζω, Μ. ίσω. Τρίβω τι μὲ τὴν κίσσηριν (ἐλαφρόπετραν) ἵνα ὑαλίσῃ.

Κίσσηρις [κίς, καίρω], ιδος καὶ εως (ἡ). ἐλαφρόπετρα, (καὶ εἰς τὴν νῆσον Θήραν. ἡ ὀπ. εἶνε ὅλη σχεδὸν ἀπὸ τοιαύτην πέτραν) κίσσαρη. » Δεάντειραν κίσσηριν, « Ἐπγρ.

Κισσηροειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ειδῶς, =Κισσηρώδης.

Κισσηρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς κίσσηριν.

Κισσηρώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ κίσσηριν, σπογγοειδής.

Κίσσησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κισσάω, αὐλλῆψις, ἡ· ἐπιθυμία.

Κισσητός, ἡ, όν. Ἐπιθυμητός,

†Κισσινεβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ †Γαγινοβαφὴς.

Κίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Σκεπασμένος (Στολισμένος) μὲ κισσόν.

Κίσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κισσός, κλαδάκι κισσοῦ.

Κισσόβρυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων κισσοῦ, σκεπασμένος (στεφανωμένος) μὲ κισσόν.

Κισσοδέτας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ ;Κισσόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (στεφανωμένος) μὲ κισσόν, (παρβλ. Κηροδέτης).

Κισσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὅμοιος μὲ κισσόν, ἐκ τοῦ εἴδος τοῦ κισσοῦ.

Κισσοκόμης, ου (ὁ), Π. στεφανωμένος μὲ κισσόν.

Κισσοκόρυμβος (ὁ). ἡ κορυφὴ (φοῦντα) τοῦ κισσοῦ.

Κισσοπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. [κισσὸς, πλήττω]. κτυπημένος μὲ τὸν κισσοστεφῆ θύρσον τοῦ Βάκχου, (ὀηλ.) ἐνθουσιασμένος ἢ ἐνθουσιαστικός.

Κισσοπολήτος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ κισσόν.

Κισσὸς (ὁ), [ἴσχω, συγγ. τῷ ἰξὸς], τὸ γνωστὸν ἀειθαλὲς ἢ ἱερὸν τοῦ Βάκχου φυτόν.

Κισσοστέφανος καὶ

Κισσοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ κισσόν.

Κισσοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) τοὺς κόκκους τοῦ κισσοῦ.

Κισσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ στέφανον ἀπὸ ἢ Κρατῶ θύρσον στεφανωμένον μὲ κισσόν· (συνκδχ.) ἐνθουσιῶ, [ἐκ τοῦ

Κισσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κισσοστεφῆ θύρσον ἢ στεφανωμένος μὲ κισσόν, (συνκδχ.) Βακχικός.

Κισσόφυλλον (τὸ). τὸ φύλλον τοῦ κισσοῦ. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἴσ. κυκλάμινον) τοῦ ὀπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τοῦ κισσοῦ, (παρβλ.) Κισσάμπελος).

Κισσοχαίτης, ου (ὁ), Π. = Κισσοκόμης.

Κισσοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν κισσόν.

Κισσοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ κισσόν.

Κισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Στεφανόνω) μὲ κισσόν.

Κισσύβιον (τὸ). σκεῦος πομπενικὸν (καυκὶ ἢ καρδάρι) κυρ. ἀπὸ ξύλον κισσοῦ («Σκύφος τε κισσοῦ παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν πήχεων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο, « Εὐρ. Κύκλ. 389-390) ἢ ἔχον περιγεγλυμμένα φύλλα κισσοῦ. » Τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα, « Πλδ., (ἴδε καὶ Θκρ. Α', 27).

Κισσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κισσοειδής. 2) γυνὴ πάσχουσα ἀπὸ ἢ ὑποκειμένη εἰς τὸ πάθος κίσσαν.

Κισσὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κισσὸν, δάσος κισσῶν.

Κίσσωσις [κισσόω], εως (ἡ). ἡ διὰ κισσοῦ στεφάνωσις.

Κισσωτὸς, ἡ, όν. Περιτυλιγμένος (Στεφανωμένος) μὲ κισσόν.

Κίσταρος (ὁ), = Κίστος.

Κίστη (ἡ). σανιδοῦκι πλεκτὸν, σεπέτι, κοτί· καλάθι μὲ σκέπασμα.

;Κιστηφόρος (ὁ, ἡ), = Κιστοφόρος.

Κιστίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιστίς, κουτάκι, καλαθάκι.

Κιστίς, ίδος ἡ ιδος (ἡ), ὑποκορ. τῆς Κίστη, κυτάκι, καλαθάκι. « Ἐπρήθη χαλκῆν κιστίδα, τούτῳ χρῶ, « Ἐπ.

Κιστοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κίστης. » Πλέγμα κιστοειδές, « Ἀρστ. σύγ.

Κίστος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου (μὲ καυθωδη ὑύλλα καὶ ἄνθη ῥοδόχρ. λευκά), (εἶδος τούτου εἶνε ἢ λαδ

†Κισφαγός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κισσ

Κιστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν εἰς τὰς τελετὰς) τὴν ἱερὰν κίστ (οὐσ.) νόμισμά τι φέρον ἐγκ νην κιστὴν, (συγγ. τῷ Κιστοφ

;Κίταρις, εως (ἡ), = Κέδρις.

Κιτρέα ἡ Κιτρία (ἡ), δένδρ. ἢ κιτ ἡ λεμονιά.

Κιτρίζω (κατὰ διορθ. ἀντὶ Κιτρ ἴσω. Ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὸ σχῆμ ὀσμὴν τοῦ κίτρου.

Κιτρινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ) = (ἡ ἐσφαλ τὶ) Κιτριοειδής.

Κίτρινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμ κίτρου, κίτρινος. 2) κατεσκευασ ἀπὸ κίτρον.

Κιτρινόχρους-ους (ὁ, ἡ), κίτρινος (ἐ μα).

Κιτριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων σ (τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα) τοῦ κίτ

Κίτριον (τὸ). ὁ καρπὸς ἢ ἡ φλοιὸς κ τριᾶς, (ἄλλ.) Κιτρόμηλον, (ἓξ συν Μῆλον Μηδικόν. 2) = Κίτρο

Κιτρόμηλον (τὸ). κίτρον ἢ λεμόν

Κίτρον (τὸ), = Κιτρόμηλον.

Κιτρόφυλλον (τὸ). φύλλον τῆς κιτ 2) (μτγμ.) τὸ μελισσόχορτον.

Κιτρόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ἀπὸ κ ||. (οὐσ.) Κιτρόφυτον (τὸ), =Κιτρέα.

Κιτρόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χ τοῦ κίτρου, κίτρινος.

Κιτρόφυτον (τὸ), = Κιτρέα.

Κίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κίσσα.

Κιττοβίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Κισσ (συγγ. τῷ Κικκαβίζω).

†Κιττάριον (τὸ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ τάριον.

Κιττάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κ (ἴδε).

Κίττησις, εως (ἡ), = Κίσσα (2).

Κιττὸς, Κιττοφαγος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ σὸς κτλ.

Κιτὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χιτών.

Κιχάνω [κίω], Μ. κιχήσω (ἀόρ. ἡ Κίχην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) φθάνω· εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω. νέα παρεγκρίνεται, τὴν δ' οὐκ κιχήναι, 'Ὁδ. Π. « Νῦν αὖτε κιχάνει, « Ἰλ. Χ. » Μήσε γέφυ νησοὶ κιχεῖαι.. αὖτις ἰόντα, « Ἰλ. » Ἀθμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κιχά Εὐρ., (παρβλ. Ἱκάνω).

Κιχείς, είσα, έν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μετ Κιχάνω.

Κιχηλᾶν, Δ. γεν. πλθ. τοῦ

Κιχήλη (ἡ), Δ. (Σικελ.) ἀντὶ Κίχλη

Κιχήμεναι ἢ Κιχῆναι, Π. ἀντὶ Κιχ ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κιχάνω.

Κίχησις [κιχάνω], εως (ἡ), Π. ἄφι σις, πρόφθασμα· ἐπίτευξις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Κίγκητος (ὁ ἡ τὸ), = κιττὰ διάλεκτ. ἀντὶ κιττός, κουτί (κυρ. διὰ τὸ θυμίαμα).
Κίγλη (ἡ), [ὄνομτπ.], εἶδ. πτηνοῦ, κίχλα. 2) (μτγμ. διὰ τὸ μελανόστικτον) εἶδ. ὀφ., κίχλα.
Κιχλίζω, Μ. ἴσω. Γελῶ ἡδονικῶς (ἐρωτικῶς). 2) τρώγω (τρέφομαι μὲ) κίχλας, (ὑφ.) κολοτρώγω, τρυφῶ, ξιφαντόνω.
Κιχλίσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κίχλη.
Κιχλισμός (ὁ). τὸ κιχλίζειν, ὁ ἡδονικὸς τῶν ἐρωτολήπτων (κυρ. κορασίων) γέλως. 2) τρυφὴ (πολυτέλεια) περὶ τὴν τράπεζαν.
Κιχόρα ἡ Κιχόρεια καὶ Κιχόρια (τὰ), ἀγριολάχανα, Ζ. Κιχώριον
Κιχράω-ῶ, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ
Κίχρημι, Μ. χρήσω (ἀόρ. Ἔχρησα, πθ. πρκ. Κέχρημαι.). Δανείζω, (καὶ μσ.) Δανείζομαι, (παρβλ. Κιχράω).
Κιχωρὴ (ἡ) καὶ
Κιχώριον (τὸ), [κιχάνω]. εἶδ. ἀγριολαχάνου, (κοιν.) ραδίκι, (καὶ εἷς μερικὰ μέρη) ταϊχῶρι, (παρβλ. Πικρίς).
Κιχωριώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κιχώριον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κιχωρίων.
Κίω, παρτ. ἡ ἀόρ. 6'. Ἔκιον καὶ ἀναξ. Κίον, ὄθ. τὸ εὐκτ. Κίοιμι καὶ ἡ μτχ. Κιών), Π. ἀντὶ (†Ἴω =) Εἶμι, πορεύομαι, ὑπάγω.
Κίων [κίω], ονος (ὁ καὶ ἀρχ. ἡ), στήλη, κολώνα. (Π.) βουνὸν (ἀνατμ. =) κιονίς, ὁ σταφυλίτης τοῦ στόματος καὶ τὸ διάστημα (τὸ τραγανὸν) τῆς μύτης.
Κλαγγάζω καὶ
Κλαγγάνω καὶ
Κλαγγίω-ῶ, Μ. κλάγξω, Π. = Κλάζω, φωνάζω καθὼς τὰ σκυλιὰ εἰς τὸ κυνήγι· φωνάζει σὰν ἀετὸς (σὰν γεράκι) κτλ., [ἐκ τοῦ
Κλαγγὴ (ἡ), [κλάζω]. ἡ ἀνάρθρος φωνὴ ἀφαρῶν ζώων (σκύλων, χοίρων κλπ.)· ἡ φωνὴ ἢ ὁ ἦχος τῶν πτερῶν τοῦ ἀετοῦ (τοῦ γεράκου κλπ.)· ὁ ἦχος τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου (ὅταν τινάζεται τὸ βέλος)· (ἐν γέν.) φλοῖσβος, κρότος, θόρυβος.
Κλαγγηδόν, ἐπίρ. Π. Μετὰ κλαγγῆς.
Κλαγγὴν, Π. κατὰ μεταπλασμ. ἀντὶ Κλαγγὴ.
Κλαγγῆς, ἧ, ὁν, Π. ἀντὶ Κλαγερὸς καὶ γεν. «φωνῆ—», «ἵππ.», ἡ τραχεῖα, [ἐκ τοῦ
Κλαγγώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλαγγήν. «φωνή—», «ἵππ.», ἡ τραχεῖα, βραγχώδης.
Κλαγερὸς, ὰ, ὸν καὶ
Κλαγετὸς, ἡ, ὸν, Π. ὁ ἀποτελῶν κλαγγήν, ἠχῶν ἐν εἴδει κλαγγῆς· θορυβώδης. «Γέρανος—», «Ἔπγρ.
Κλάδα, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδον.
Κλαδαρόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κλαδαρὰ (ἴδε τὴν λέξ.) ὄμματα, θελκτικὸν (ἐρωτικὸν) βλέμμα.
Κλαδαρόρυγχος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἀπὸ τὸ [κλάλ.) bec-croisé ἢ bec-courbé, [ῥύγχος καὶ
Κλαδαρὸς [κλάω], ὰ, ὸν. Τσακκισμένος ἢ κιβρασμένος ἢ ξηλύγωτος. «Δόρατα λεπτὰ καὶ κλαδαρά», «Πλ., (παρβλ. Κραδαλὸς). 2) (μτγμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν) λιγωμένος ἀπὸ ἡδονὴν ἢ νύστανη, (κοιν.) κλαρωμένος· (Τουρκ.) μαχμούριος, (ὄθ.) «Κλαδαρὸν περιβλέπειν», «Κλμ., μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα.
Κλάδας, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδος.
Κλᾶδας, Δ. ἀντὶ Κλεῖδας, αἰτ. πλθ. τοῦ Κλείς.
Κλαδάσσω, Μ. άξω, Π. σείω (κουνῶ) 'σὰν τὸ κλαδί, ταράττω, (παρβλ. Κραδαίνω). «Αἷμα κλαδασσόμενον, «Ἐμπόκλ., τεταραγμένον.
Κλαδάω(ἑως)-ῶ, Μ. άσω, = Κλαδεύω. 2) = Κλαδάσσω, Κραδάω.
Κλαδεία καὶ
Κλάδευσις, εως (ἡ). κλάδεμμα.
Κλαδευτὴρ (ὁ). κλαδευτής.
Κλαδευτήριον (τὸ). δρεπανάκι διὰ κλάδεμμα, κλαδευτῆρι, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Κλαδευτήριος, α, ον. 'Ο εἷς τὸ κλαδεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος. «Δρέπανον κλαδευτήριον, «Ἡσύχ., τὸ κλαδευτῆρι.
Κλαδευτὴς, οῦ (ὁ), = Κλαδευτήρ.
Κλαδεύω, Μ. εύσω, = Κλαδάω (1).
Κλαδεὼν, ῶνος (ὁ), Π. κλαδὶ χονδρὸν, κλάρα.
Κλαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) κλάδον δάφνης.
Κλαδηφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) μετὰ χεῖρας κλάδον.
Κλαδὶ, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδιμ.
Κλαδὶ, Δ. ἀντὶ Κλειδὶ, δοτ. τοῦ Κλείς.
Κλαδίον (τὸ) καὶ
Κλαδίσκος (ὁ), κλαδάκι, ὑποκορ. τοῦ
Κλάδος (ὁ), (ἡ δοτ. Π. [καθ' ἑτερογέν.] Κλαδὶ, ἡ αἰτ. Κλάδα, πλθ. ἡ δοτ. Κλάδεσι καὶ Κλαδέεσσι, ἡ αἰτ. Κλάδας), [κλάω]. κλαδὶ, κλωνάρι (μτφρ.) υἱός, ἀπόγονος.
Κλαδοῦχος (ὁ, ἡ), = Κλαδοφόρος.
Κλαδοῦχος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Κλειδοῦχος.
Κλαδώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κλάδους.
Κλαδὼν, όνος (ὁ), Π. = Κλαδεών.
Κλάζω [ὁ μετπ. συγγ. τῷ Κλάω], Μ. κλάγξω (ἀόρ. 6'. Ἔκλαγον, πρκ. ἀντὶ ἐμ. Κέκλαγγα καὶ Π. Κέκληγα). Κάμνω κλαγγήν, βροντῶ (καθὼς τὰ συγκρουόμενα ὅπλα, τὰ πτερὰ τῶν πετώντων ὀρνίων, ἡ κόρδα τοῦ τόξου, τὸ τιναζόμενον βέλος κτλ.), βιόζω ('σὰν τὸν ἄετον), (ἐπὶ ἐμψύχ.) γαβγίζω ('σὰν λαγωνικόν), (σπν. ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω. (Π. ᾧ ἀμτβ.) κάμνω νὰ βιόζῃ (νὰ βροντήσῃ) τι. «Ἔκλαγξε βρονταῖν, «Πίνδ. (Κλάζω), Μ. κλάξω, Δ. ἀντὶ Κλίζω, κλείω.
Κλαιήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κλαύσομαι.
Κλαῖς, ἴδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Κλεῖς, κλείς.
Κλαῖστρον καὶ Κλοῖστρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κλεῖθρον.
Κλαίω [συγγ. τοῦ Κλάζω], Μ. (σπν.) κλαύσω καὶ (συνήθ.) κλαύσομαι· ᾧ κλαυσοῦμαι καὶ Ἀττ. κλαήσω (πθ. πρκ. Κέκλαυσμαι καὶ Κέκλαυμαι, ἀόρ. Ἐκλαύσθην, καὶ τὸ θετ. Κλαυστέον). Κλαίω, χύνω δάκρυα, (συνκδ.) λυποῦμαι, μετανοῶ. «Κλαύσεται,» Λξ., (φρσ.) θὰ τὸ μετανοιώσῃ!» Ἀλμυρὰ κλαύσεις,» Θκρ. «Κλαίων τις αὐτῶν ἐμοῦ γε θίξεται,» Εὐρ. «Ἐπικούρῳ καὶ ὀιξέως ταῖς ἐκείνου κλάτιν ἔλεγε,» Σδ., ἀπεσκοράκιζε, (παρβλ. Ὀλμώζω). 2) (μὲ αἰτ. ἄλλ.) θρηνῶ (θρηνολογῶ) τινα ἢ διά τι. «Κλαίειν τὸν βωκόλον,» Θκρ. «Πενθῆ, κλαίων, «αὐτ.
Κλαμβὸς [κλάω], ἡ, ὸν, = Κολοβός, πεπηρωμένος.
Κλᾰξ, ακὸς (ὁ), Δ ἀντὶ Κλείς.
Κλᾰξῶ, Δ. μέλλ. τοῦ Κλάζω, Κλείω.
†Κλάπη (ἡ), [ἀατ.]. ξυλίνη ἐμβάς, πατῆκι, γαλέντζα, (παρβλ.) Καλόκθυρον.
Κλαπεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. καὶ
Κλαπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλέπτω.
†Κλαρίας, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλλαρίας.
Κλαρίον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κληρίον, ὁμολογία.
Κλάριος, α, ον, Δ. ἀντὶ Κλήριος. «Ζεὺς —, «Αἰσχλ., ὁ ἔχων εἰς χεῖράς του τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων.
Κλαρονομέω, Δ. ἀντὶ Κληρονομέω.
Κλᾶρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κλῆρος.
Κλαρόω-ῶ, Μ. ώσω, Δ. ἀντὶ Κληρόω.
Κλαρῶται (οἱ). οἱ εἴλωτες (σκλάβοι, χωρικοὶ) τῆς Κρήτης.
Κλασαυχενίζομαι, Μ. ισομαι, Π. [κλάω, αὐχήν]. γέρνω (πότ' ἀπ' ἐδῶ, πότ' ἀπ' ἐκεῖ) τὸν λαιμόν μου, κάμνω τσαλκίσματα.
Κλασθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλάω.
Κλασιβώλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [κλάω, βώλαξ]. ὁ συντρίβων τοὺς σβώλους (τοῦ χώματος).
Κλάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κλάω, τσάκκισμα, σπάσιμον. «Ἀμπέλων—, «Θρρ., τὸ κλάδευμα ἢ τὸ βλαστοκόπημα. «Ἄρτου —, «αὐτ., τὸ κόψιμον τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὸ χέρι, (συνκδ.) τὸ δεῖπνον, (παρβλ. Κλῆσις).
Κλάσμα (τὸ), [κλάω]. ψρτῶσια, κομμάτι.
Κλασμὸς (ὁ), = Κλάσις.
Κλαστάζω, Μ. άσω, Π. = Κλάω, τσακκίζω (κυρ. τὰ βλαστάρια δενδρου), βλαστοκοπῶ· (μτφρ.) ταπεινόνω.
Κλαστὴρ (ὁ). ὁ βλαστοκοπῶν (κορφολογῶν) τὰς ἀμπέλους κτλ.
Κλαστήριον (τὸ). κλαδευτῆρι (κυρ. διὰ τὸ κορφολόγημα τῶν ἀμπέλων).
†Κλάστης, ου (ὁ), = Κλαστήρ.
Κλαστὸς [κλάω], ἡ, ὸν. Τσακκισμένος· (ἐπὶ ἀμπελ. κλπ.) κορφοκομμένος.
Κλαυθμονὴ (ἡ) καὶ
Κλαυθμὸς (ὁ). τὸ κλαίειν, κλαύσιμον, θρῆνος.
‡Κλαυθμυριάω-ῶ, Μ. άσω καὶ
Κλαυθμυρίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ισομαι. Κλαίω ('σὰν μωρὰ παιδί), κλαίω παραπονετικὰ καὶ σιγανά.
Κλαυθμυρισμὸς (ὁ). κλαύσιμον μωροῦ παιδιοῦ.
Κλαυθμιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἔχων διάθεσιν πρὸς κλαυθμόν, παραπονετικὸς ἢ παραπονιάρης.
Κλαυθμὼν, ῶνος (ὁ), Γρρ. τόπος κλαυθμοῦ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κλαυθμός.
Κλαῦμα (τὸ). κλαυθμὸς, κλάψα, αἴτιον κλαυσίματος, πρᾶγμα ἄξιον κλαυθμοῦ.
†Κλαυμονὴ, (ἡ) = Κλαυθμονή.
†Κλαυμυρίζομαι Μ. ισομαι, = Κλαυθμυρίζομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλαύσασκε, Π. ἀντὶ Ἔκλαιε.
;Κλαυσείω (χ. Μ.) καὶ
Κλαυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν νὰ κλαύσω, παραπονοῦμαι· (μτγμ.) τρύζω. » Τὸ θυρίον κλαυσιᾷ, « Ἀρχῳ.
Κλαυσίγελως, ωτος (ὁ). γέλια μὲ κλαύματα, (ὅμοιον μὲ τοῦ Ὁμήρ.) »Δακρυόεν γελάσασα, « Ἰλ. Ζ.
Κλαυσίθυρος (ὁ, ἡ), Ζ. Παρακλαυσίθυρον.
Κλαυσίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων ἐξ αἰτίας μάχης ἢ, κάμνων ἄλλως νὰ κλαίωσιν ἐν τῇ μάχῃ.
†Κλαύσιμος, ης, ον. Κλαυθμοῦ ἄξιος, παραπονετικὸς ἢ, κλαυσιάρης.
Κλαύσομαι καὶ
Κλαυσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Κλαίω.
Κλαυστήρ (ὁ), Π. ὁ κλαίων, θρηνητικός, κλαυσιάρης.
Κλαυστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ κλαίειν. » Κλαυστικῶς ἔχω,« Ἀξ.,=Κλαυσείω.
Κλαυστὸς καὶ Κλαυτὸς, ἡ, όν. Κλαῦμένος ἢ Ἀξιοθρήνητος.
Κλάω, Ἀττ. ἀντὶ Κλαίω.
Κλάω-ῶ [ὄνμτπτ.], Μ. κλάσω (πθ. πρκ. Κέκλασμαι, ἀόρ. Ἐκλάσθην). (κυρ. Λυγίζων) τσακίζω, (θθ.) κόπτω τὰ βλαστάρια τῆς ἀμπέλου κτλ., κερφοκοπῶ ἢ κλαδεύω· κόπτω (μὲ τὸ χέρι μου) ψωμί. (μτφρ.) γαυνόνω, ἐκλύω. «Ἀβρᾷ ᾗ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ,« Δ. Κάσσ. » Κεκλασμένῳ τῷ βαδίσματι, « Φίλ.
Κλέδδην, ἐπίρ. Π. κρυφίως, (κοιν.) κλεφτὰ-
Κλεεινὸς ᾗ Δ. Κλεεννὸς, Π. ἀντὶ Κλεινός.
Κλεηδὼν, όνος (ὁ), Π. ἀντὶ Κληδὼν.
Κλεῖα, Π. ἀντὶ Κλέεα, κλέα, ὀνμς. καὶ αἰτ. πλθ. τοῦ Κλέος.
Κλειδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλεῖς, κλειδάκι. (μτνμ.) ἡ ἐπιγλωττὶς (τὸ ἀνοιγοκλειόμενον σκέπασμα τῆς τρύπας) μουσικ. ὀργ. ἢ μηχανὴς, (Γαλλ.) soupape.
Κλειδοποιὸς (ὁ)· ὁ κατασκευάζων κλεῖδας (κλειδιά), κλειδαρᾶς.
†Κλειδουχέω (εὖχρ. μόνον τὸ Ἀττ. Κληδουχέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Βαστῶ) τὰ κλειδιὰ, εἶμαι -
Κλειδοῦχος, ου (ὁ). ὁ ἔχων (κρατῶν) τὰς κλεῖδας, κλειδοφύλαξ.
Κλειδοφόρος (ὁ, ἡ),=Κλειδοῦχος.
Κλειδοφυλακέω=ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω τι ὡς)=
Κλειδοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυλάττων) τὰ κλειδιὰ· δεσμοφύλαξ.
†Κλειδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω μὲ τὸ κλειδί, κλεπάνω.
†Κλειδωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κλειδώνεται, κλειδωνιά.
†Κλείδωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Κλειδόω, κλείδωμα.
Κλείζω, Μ. ίσω, Π. φημίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.
†Κλείθρη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλήθρη.
Κλειθρίζ καὶ (Ἰων.) Κλειθρίη (ἡ)· ἡ πρύμνα τῆς κλειδαριᾶς. 2) (κατ' ἄλλ.) παραθυράκι ἢ πολεμίστρα, (Τουρκ.) μασγάλι.
Κλειθρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλειθρία.
Κλειθρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλεῖθρον.
;Κλειθριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (ἢ καμωμένος εἰς σχῆμα) κλειθρίας.
Κλειθρον (τὸ), [κλείω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι κλείει (κλείεται), θύρα (συνήθ.) κλειδαριά. (μτνμ.) »Κλεῖθρον τὸ ἐπὶ τῷ βρόγχῳ, « Ἱππ., ἢ ἐπιγλωττίς.
Κλειθροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κλεῖθρα (κλειδονιαῖς), κλειδαρᾶς.
Κλειθρωσις, εως (ἡ),=Κλείδωσις.
Κλεινὸς [κλέος], ἡ, όν, Π. ἔνδοξος, περίφημος.
Κλειξαι, Δ. ἀντὶ Κλεῖσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλείζω.
Κλεῖος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλέος.
Κλεὶς [κλείω], κλειδὸς (ἡ), (ἡ αἰτ. Κλεῖδα καὶ Κλεῖν, πλθ. ἡ ὀνμς. Κλεῖδες ᾗ Κλεῖς, καὶ ἡ αἰτ. Κλεῖδας καὶ Κλεῖς). Κλειδὶ· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς κλείσιμον (καὶ ἐπμ. εἰς ἄνοιγμα) θύρας κτλ., σύρτης ὁ ὁποῖος σύρεται ὀπίσθεν ἢ, σίδηρον τὸ ὀπ. περνᾷ μεταξὺ τῶν κρικοειδῶν καρφίων τῆς θύρας (παρβλ. Ἐπιβλής). »Θύρας κληΐσασι κληΐδι,« Ὀδ. Φ. 2) (μτνμ.) κόπτσα, θηλυκωτῆρι. » Περόναι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι,« Ὀδ. Σ. 3) (ἀνατομ.) τὸ μεταξὺ λαιμοῦ στήθους καὶ ὤμου κόκκαλον, τὸ κλειδοκόκκαλον. »Παρ' ὦμον, ὅθι κλῆις ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε,« Ἰλ. Θ. » Τὴν κλεῖν κατεαγότα, « Δημ. (ᾗ ἐπὶ ζ.) » Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι.—Αἵ τὰς θύρας κλείσασι – Θύννι μὲν οὖν,« (Ἀριζοφῶν παρ') Ἀθ. 4) Π. (πλθ.) τὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν. » Δησάμενοι δ' ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ,« Ὀδ. Θ 5) πορθμὸς. »Πόντου κληῖς,« Εὐρ., ὁ Βόσπορος ἢ ὁ Ἑλλήσποντος.
Κλεῖς, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ Κλεῖδες ἢ Κλεῖδας, ὀνμστ. ἢ αἰτ. τοῦ Κλείς.
Κλείσιαι ᾗ Κλεισιάδες (αἱ)· τὰ θυρόφυλλα (κυρ. ἀγροτικῆς μεγάλης θύρας). (συνεκδ.) εἴσοδος, ἔμβασμα· τόπος δι' οὗ ἐμβαίνει τις. (μτνμ.) κλειδὶ (κλεῖθρον) διώρυγος, [ἐκ τοῦ
†Κλείσιον (τὸ),=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλίσιον, αὐλόγυρος ἀγροτικῆς οἰκίας· καλυβόσπιτον. »Ἐρείπια πολὺ ταπεινότερα τῶν κλεισίων, οἷς ὑποδύεται τὰ πρόβατα,« Δ. Χρσ. »Τῶν δ' ἄλλων τότε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλεισίον ἀναγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν ἐκτὸς ἀπάγεσθαι τὴν αὔλειον,« Πλ.
Κλείσις, εως (ἡ). κλείσιμον. κλείδωμα, »Ὅρους—,« Γ. Ἀκροπολ.,=Κλεισώρεια.
Κλείσμα (τὸ),=Κλείσις ἢ Κλεῖθρον.
†Κλεισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλισμός.
†Κλεισουρα (ἡ), Ζ. Κλεισώρεια.
Κλειστὸς, ἡ, όν. Κλεισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ κλεισθῇ (νὰ κλειδωθῇ). » Αἰμὴν κλειστὸς τριήρεσι,« Στρβ. « Κλῄζεται σανίσες.. ὀκλίδες,« Ὑδ, Β'., τὰ θυρόφυλλα.
†Κλεῖστρον (τὸ),=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλεῖθρον.
†Κλειτώρεια (ἡ), [κλείω, ὅρος]. (μτγν.) στενὸν (πέρασμα) μεταξὺ δύο βουνῶν ᾗ τὸ πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ φρούριον ἢ ὀχύρωμα, (Δατ.) clausura, (κοιν.) κλεισοῦρα.

†Κλειτόδωπλος (ὁ, ἡ),=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλυτόπωλος.
Κλειτοριάζω, Μ. άσω. καὶ Κλειτορίζω Μ. ίσω. "Απτομαι ἀκολάστως τῆς κλειτορίδος.
Κλειτορὶς [κλείω], ίδος (ἡ). σαρκώδες μόριον (εἶδος ἐπιγλωττίδος) τῶν θηλέων αἰδοίου.
Κλειτὸς, ἡ, όν, Π. [κλείω, κλῄζω]. Κλεινὸς, περίφημος, ἐξαίρετος, ἔνδοξος. Κλυτός.
Κλεῖτος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλέος.
Κλείω [ελλ. ἡ κλάω]. Μ. κλήσω, πρ. Κέκλεισμαι καὶ Π. Κέκλαμαι. Ἐκλείσθην, ᾗ τὸ θετ. Κλεισθεὶς) "Ορνυμι (κατὰ λέξ.) κλειδόνω. (μτφρ.) χρονόω, (κοιν.) δένω. » "Ορκοις πάντα μεθα, « Εὐρ.
Κλείω, Π. ἀντὶ Κλέω, Κλείζω, ἐπαινῶ. ἀνυμνῶ. (ἀπλ.) ὀνομάζω, "Εγω δ' ἐμὸν κλέω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, « Ὀδ. » Τὴν τ' ἀκίδα κλείουσιν, « Ὑπ. πθ.) »"Ενθα περ ἀκταὶ κλείουσι Μαγνήτιδες,« Ἀπλλν.
Κλέμμα (τὸ), πρᾶγμα κλεμμένον, ψιμυθόν. 2) κλοπὴ, κλῆψις (ἀπάτη, βολιότης· στρατήγημα, (ἐν πρᾶξις ἐκτελουμένη κρυφίως.
Κλεμμάδιος (ὁ, ἡ). κλεμμένος, ματος. ||. »Κλεμμάδιον (τὸ), Πλάτ., ψιμυθόν.
Κλεμματικὸς, ἡ, όν. Κλεπτικὸς, ἀλλος, ὕπουλος.
;Κλεμμάτιον(τὸ), Κωμ. ὑποκορ. μα, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλεμμάδιον
Κλέομαι, Π. πθ. τοῦ Κλέω, ἀπαίρω μαι ὀνομαστὸς (περίφημος), ἀπλ.) καλοῦμαι, ὀνομάζομαι.
Κλέος [κλέω, κλῶ], εος-ους (τὸ), δόξα (Π.) πρᾶξις περίφημος, ἀνδραγάθημα. » Κλειδὲ δ' ἀρα κλέα ἀνδρῶν,« Ἰλ. Ι.
Κλέπος, εος-ους (πὸ), Π ἀντὶ Κλέος. κλεψιμηδόν.
Κλεπτελέγχης (ὁ, ἡ). ὁ ἐλέγχων κλέπτων τοὺς κλέπτας.
Κλέπτεσκεν, Π. ἀντὶ "Εκλεπτεν.
Κλεπτὴρ, Π. ἀντὶ
Κλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων, κλῆπτης (ἐν γέν.) ὁ πράττων τι κρυφίως, ἀπάτης.
†Κλεπτίδης, ου (ὁ), Κωμ. παιγν. Κλέπτης.
Κλεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλέπτην, κλέπτικος· ἐπιρρεπὴς ἢ ἐπιδεὴς εἰς τὸ κλέπτειν. »Κλεπτικὴ ἢ τέχνη τοῦ κλέπτου, κλοπή.
Κλεπτικῶς, ἐπ. ῥ. Ὡσὰν κλέπτης· ὡτικὰ· κρυφὰ, κλεφτάτα.
Κλέπτις, ιδος (ἡ). κλέφτρα, κλέφτρια.
Κλεπτίστατος, η, ον, ὑπερθ. ᾗ Κλεπτίστερος, α, ον, συγκρ. Κομ. Κλέπτης.
Κλεπτομάστις, ιγος (ὁ, ἡ). ὁ φιλῶν τιμωρῶν τοὺς κλέπτας, μάστιξιν κλεπτῶν.

ΚΛΕ ΚΛΗ

Κλέπτων, οὐδ. τῆς μετχ. τοῦ Κλέπτω. ||. (ἐπίρ.) ἀντὶ Κλεπτικῶς. » Κλέπτον βλέπειν,« Ἀρχῳ., (κατ' ἄλλ.) Κλεπτὸν, ὡς οὐδ. τοῦ
Κλεπτὸς, ἡ, όν. Κλεμμένος ἢ Δυνάμενος νὰ κλεφθῇ (νὰ κρυφθῇ).
Κλεπτοσύνη (ἡ), Π. τὸ ἔργον τοῦ κλέπτου, ἡ πρὸς τὸ κλέπτειν ἕξις ἢ ἐπιτηδειότης πανουργία, δολιότης.
Κλεπτοτελωνέω, Μ. ήσω. Κλέπτω ἀπὸ τοῦ τελωνείου, ὑπεκκλέπτω τὰ τελωνητέα εἴδη· λαθρεμπορῶ. »Σειρομάζης, λίμενος, ᾧ πλήττονται τοὺς σάκκους, τὰ κλεπτοτελούμενα νεοῦσι καὶ κρατοῦσιν.« Τζέτζ. (Χιλ. ΙΣΤ', 492).
Κλεπτοτελώνημα (τὸ). τὸ κλεπτοτελωνεῖν ἐμπόρευμα, λαθρεμπόριαν.
†Κλεπτοτόκος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κλωπτοπάτωρ.
Κλέπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κλέπτης, κλέφτρα.
Κλέπτω [καλύπτω, κρύπτω], Μ. κλέψω καὶ (μσ.) κλῄψομαι, (πρκ. Κέκλοφα, καὶ πθ. Κέκλεμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκλάφθην ᾗ Ἔ. (εὐχρηστότ.) Ἐκλάπην). Κλέπτω· κεύθω κρυφὰ τὸ ξένον πρᾶγμα· (ἐν γέν.) στέρω, ἀφαιρῶ, πράττω τι κρυφίως (μὲ σκοπὸν νὰ ἀπατήσω), προσποιοῦμαι· κρύπτω, ὑποκρύπτω· ἀπατῶ, ξελυγιάζω. »Κλέπτειν τὰ τῆς πόλεως,« Ξεν. »Γάνθοδοτε μὲ ἀπάτην. « Οὐ κλέπτω τὴν Αἶσαν,« ἀπατῶν τὸν ἀκροατήν. »Κλέψεν Μίδειον,« Πίνδ., τὴν ἀπάτησε. » Πάρψασις ἔκλεψε νόον,« Ἰλ. Σ. » Ψήφοις πολίζειν, τὴν ἄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει μεταθέσεως,« Γρ. (παρβλ. Παρτῶν δημοσίων, « Συν., ἀπασχολήσας. »Κλέπτουσι μύθοις,« Σοφ., διαδίδουν κρυφὰ ψευδεῖς φῆμας. »Πόλλ' ἂν κακὰ κέρδεσι σκευάσειας. » Μὴ κλέπτε νόον,« Ἰλ. Α., μὴ φρονῇς νὰ ἀπατήσῃς. »Κλέπτουσα θεῖτο γόνυ,« Πίνδ., κρύπτουσα (καὶ πθ.) » Κλέπτεται αἰδὼς ἀνδρός τις,« Εὐρ., δὲν ἀπατῶμαι ὑπὸ τῆς ἕλκιλος δύτ. » Τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος,« Πρ., ἀπατώμενος πάντοτε ἵνα προφύγω.
Κλέπτος (τὸ), Π. (σπανιτ.) ἀντὶ Κλέπος.
Κλεψίμβας (ὁ), εἶδος στίχων, (ἴσ.)=Χωλίαμβος (ἰ). 2) εἶδος μουσ. ὀργάνου εἰς ὁποῖον ἐπαιζόντο τοιοῦτοι στίχοι.
Κλεψιγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι κλεψίγαμος, παραβαίνω τὴν γαμικὴν πίστιν, μοιχεύω.
Κλεψίγαμία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ κλεψιγάμου.
Κλεψίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων (φερόμενος, μοιχὸς ἢ μοιχαλίς).
Κλεψίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων κρυφὰ (ὡς κλέπτης).
Κλεψίμαζος, α, ον,=Κλοπιμαῖος.
Κλεψιμαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω τὴν μάχην, πολεμῶ δολίως.

Κλεψίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. κρυψίνους, ὕπουλος, ἀπατηλὸς.
Κλεψίνυμφος (ὁ, ἡ), Π.=Κλεψίγαμος.
Κλεψιποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (ἀπατῶ) ἐν τῷ πίνειν, προσποιοῦμαι ὅτι πίνω ἵνα ἀπατήσω τοὺς συμπότας μου, [ἐκ τοῦ
Κλεψιπότης, ου (ὁ). ὁ προσποιούμενος ὅτι πίνει χωρὶς νὰ πίνῃ.
Κλεψίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ὑπογείως (χωρὶς νὰ φαίνεται)· ἢ ἐκ διαλειμμάτων (καθὼς μερικαὶ πηγαί). "Υδωρ—,« Ἠσύχ., τὸ τῆς ἐν Ἀθήν. Κλεψύδρας καλουμένης πηγῆς.
Κλεψίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων (ἀπατῶν) διὰ τῶν σοφισμάτων τοῦ, ἢ· κλέψας (ἀποκτήσας ἀναξίως) τὸ ὄνομα σοφὸς. ὑοκησίφορος.
Κλεψιτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα κρυφίως, κρύπτουσα τὰ μικρά της (καθὼς συνηθίζουν τὰ πλειότερα θηλυκὰ ζῶα).
Κλεψιφάγος (ὁ, ἡ),=Λαυροφάγος.
Κλεψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π.=Κλεψίνους.
Κλεψίχωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρύπτων (κλέπτων) τὴν χωλότητά του, χωλαίνων χωρὶς νὰ φαίνεται.
Κλεψύδρα [κλέπτω, ὕδωρ], ας (ἡ). εἶδ. ὡρολογίου μὲ νερὸν (καθὼς ἐκεῖν' ὅ,που μετοχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα τὴν σήμερον μὲ ἄμμον, εὐχρηστον κυρίως εἰς τὰ δικαστήρια, ἐθεν ι) »Πρὸς κλεψύδραν λέγειν (καὶ Κωμ.) πίνειν, « Ἀρχῳ.,= Πρὸς μεμετρημένον ὕδωρ, (ἐπμ.) συντόμως, ὀλίγον. « Οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας,« Φλωρ., οἱ δικολόγοι. 2) (ἰδιωνυμ.) πηγή τις ἐν Ἀθ. καὶ Μεσσήνῃ, τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ ἔῤῥεεν ἐκ διαλειμμάτων, (ἄλλ.) Ἐμπεδία, (παρβλ. Κλεψίῤῥυτος).
Κλεψύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλεψύδρα.
Κλέω (παρτ. Ἄκλεον ᾗ πλέονσῦ), Π. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Καλέω, Κλείζω, φημίζω· ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω· (ἁπλ.) ὀνομάζω. » Καί μιν ἐπωνυμίην φαέθοντα ἔκλεον,« Ἀπλλν. (καὶ πθ.) » Ἠδ' ὅπερ ὄρνιθος κλέεται γάλα, « Νίκ. (εὐχρηστότ. τὸ Κλείω, ὅπου ἴδε).
Κλεῶδα, Δακων. ἀντὶ Κλείουσα, κλείζουσα, ὑμνοῦσα, ἀνευφημοῦσα.
Κλῆδες (αἱ), Ἀττ. ἀντὶ Κλῄδες, κλεῖδες.
Κλήθην, ἐπίρ. Π. [καλίω], ὀνομαστὶ, ἐξ ὀνόματος.
;Κληδονέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Κληδονίζω (ἡ κατὰ τὸν Ἐτυμολ. ὀρθότ. χωρὶς ὑπογράμμ.) Κληδονίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω κληδόνα (φήμην), μαντεύω (ἰ). ||. (μσ.) μαντεύομαι (κυρ. ἀπὸ φωνὴς). » Καὶ ἐκληδονίζετο, καὶ οἰωνίζετο, « Γρφ. ||· (πθ.) φημίζομαι. « Γλώσσης πικρῆς κέντρις κληδανούμενοι (ἄλλ. γρφ. κληδηχούμενοι),« Εὐρ., δυσφημιζόμενοι, λοιδορούμενοι.
Κληδόνισμα (τὸ). τὸ θεθὲν ἢ ληφθὲν ἐν εἴδει κληδόνος, μάντευμα.
Κληδονισμὸς (ὁ). τὸ κληδονίζειν ἢ κληδονίζεσθαι, μαντεία.
Κληδονιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κληδονιζόμενος (ἐξηγῶν τὰς κληδόνας), μάντις.
Κληδονιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ κληδονίζεσθαι, μαντικὸς διὰ κληδόνων.

†Κληδὼς (ὁ),=Κληδὼν, (συγχ. τῷ
†Κλῄδος [κλῄζω 2], εος-ους (τὸ). φοσμός.
Κληδουχέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κλειδουχέω, [ἐκ τοῦ
Κληδοῦχος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κλειδοῦχος.
Κληδὼν καὶ (ὀρθότ.) Κληδὼν (καθὸ καὶ Κλεηδὼν καὶ Κληηδὼν), όνος (ἡ). φήμη, εἴδησις, φθεγμένον. » Κληδὼν γαρ ἦλθεν εἰς. . πόλιν ὡς, « Εὐρ. » "Ηλυθον, εἴ τινά σοι κληδόνα πατρὸς ἐνίσποις, « Ὀδ. Δ. 2) δόξα, ὑπόληψις. » Καλὴ (»Αἰσχρὰ) —,« Σοφ., Κυρ. 3) (συνήθ.) φωνὴ (λέξις ἢ φράσις) ἐκλαμβανομένη ὡς οἰωνὸς, μαντεία. (ἔθ. ᾗ κοιν.) κλῄδονας (τὸν ὁπ. ἐθγάλλουν αἱ γυναῖκες τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Ἰουν. 24). » Κληδόνος τε δυσκρίτου ἐγνώρισ' αὐτοῖς,« Αἰσχλ. » Οὐκέτι ἐπὶ κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ζέσο, « Φίλ. » Μαντικὴ δὲ καθεστήκει αὐτόθι ἀπὸ κληδόνων, ᾗ δὴ καὶ Σμυρναίους μάλιστα Ἑλλήνων γρωμένους οἶδα· ἔστι γὰρ καὶ Σμυρναίοις ὑπὲρ τὴν πόλιν κατὰ τὰ ἐκτὸς τοῦ τείχους κληδόνων ἱερόν. « Παυσ. 4) (σπν. καὶ Π.) ἀντὶ Κλῆσις, κάλεσμα, προσκάλεσμα. » Πόῤῥωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν,« Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ
Κλῄζω, Π. ἀντὶ Κλητίζω ἢ Κλείζω. 2) Ἀττ. ἀντὶ Κλείω.
Κληηδὼν, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Κληδὼν.
Κλῄθρα, ας (ἡ), εἶδ. δένδρου παυράτου, (κοιν.) σκλήθρας, (Γαλλ.) aune. [Κλείω, διότι, κατὰ τὸν Πλίνιον, ΙΣΤ', 37, στερεόνουσα μὲ τὰς ῥίζας της τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, τοὺς κρατεῖ κλειμένους ἐντὸς τοῦ κύτους των].
Κλήθρη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλήθρα.
Κλῆθρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Κλεῖθρον.
Κλῆθρος (ὁ),=Κλῆθρα.
Κληΐδιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κλειδίον.
Κληϊδοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κλειδοφόρος.
Κληΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Κλείζω ἢ Κλείω. 2) Ἀττ. ἀντὶ Κλείω.
Κληηδὼν, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Κληδὼν.
Κλῆ

τόβεργα. 3) (μτνμ.)= Κληματίτις, εἶδ. φυτοῦ.

Κληματίτις, ιδος (ἡ). ὁμοία μὲ κλῆμα, (ὀθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἡ γέν. φυτοῦ (περιπλεκομένου ὡς ἂν τὰ κλῆμα, (κοιν.) Κλεμαξίδα.

Κληματοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κλήματος. ||. (οὐσ.) Κληματοειδές, = ἡ Κληματίτις.

Κληματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κληματώδης ἡ Κληματίνος. » Τέφρα —, « Νίκ.

Κληματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κάμνω (Ἐθγάζω, Γεμίζω ἀπό) κλήματα.

Κληματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλῆμα ἢ γεμάτος κλήματα.

Κληρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κλήρους (τὰς κληρονομίας) ἢ πραγματευόμενος περὶ αὐτῶν. » Ἰσαίᾳ λόγος —, « Ἀρπκρ. 2) (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλῆρον (εἰς τὸ ἱερατεῖον). ||. (οὐσ.) ἱερωμένος.

Κλήρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλῆρος, μικρὰ κληρονομία. 2) κατάστιχον χρέους ἢ χρεωστικὴ ὁμολογία, (Πλ. Ἀγ. 13).

Κληροδοσία (ἡ). μοιρασιὰ διὰ κλήρου. 2) δωρεὰ κατὰ διαθήκην, κληρονομία, [ἐκ τοῦ

Κληροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω κατὰ κλῆρον (διὰ λαχνοῦ). 2) ἀφίνω (χαρίζω) ὡς κληρονομίαν, [ἐκ τοῦ

Κληροδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων διὰ κλήρου ἢ ὡς κληρονομίαν.

; Κληροθεσμοθετέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλήρῳ θεσμοθετῶ.

Κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ᾗ σπν. αἰτ.) Παίρνω τὸ μερίδιόν μου (κυρ. διὰ κλήρου) ἀπό, μετέχω· λαμβάνω κληρονομίαν ἢ κατὰ κληρονομίαν, γίνομαι κληρονόμος τινός· (σπν. μτθ.) κάμνω (ἀφίνω) κληρονόμον μου. » Δίκαιος κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν, « Γρφ.

Κληρονομημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμοιράσθη διὰ κλήρου ἢ ἀφέθη κατὰ κληρονομίαν.

Κληρονομία (ἡ). τὸ κληρονομεῖν· τὸ διὰ κλήρου ἢ διαδοχικῶς λαμβανόμενον, (Τουρκοβαρβ.) μοιράσι.

Κληρονομιαῖος, α, ον καὶ

Κληρονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (διαδόμενος ἢ λαμβανόμενος κατὰ) κληρονομίαν, διαδοχικός.

Κληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν τι ἢ τινα.

Κληροπαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [κλ. πάλλω]. ὁ διὰ κλήρου διανεμηθείς ἢ διανεμητέος.

Κλῆρος (ὁ), [κλάω, διότι κατ' ἀρχὰς μετεχειρίζοντο τμήματα ξύλων]. λαχνός· βίψιμον (Ἐγάλαιμον) λαχνοῦ. τὸ πετραδάκι ἢ ὅ,τι ἄλλο χρησιμεύει ὡς σημεῖον τοῦ λαχνοῦ. » Ἐν δὲ κλῆρος ἐξάλαντο πάλ' Ἀχιλλεύς· ἐκ δὲ κλῆρος θόρεν Ἀντιλόχου, « Ἰλ. Ψ. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι μοιράζεται ἢ λαμβάνεται μὲ λαχνόν, (ἰδιαιτ. δὲ) μέρος γῆς (μάλιστα κατακτηθείσης) παραχωρούμενην διὰ λαχνοῦ εἰς κληρούχους· (κατ' ἔκτ.) κληρονομία (κυρ. εἰς γῆν)· (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἡ κατάστασις (τὸ ἐπάγγελμα, τὸ εἶδος τοῦ βίου) ὅ,που ἔφθασέ τις νὰ εὑρεθῇ ἢ νὰ διορισθῇ, (Γαλλ.) condition. 3) (ἐν γέν.) ψῆφος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μαντική. » Κλήροις θεοπρεπέων, « Πίνδ. 4) = Κύβος. » Ἔπαιζον κλήροις, « Ἠπγρ. 5) (συνκδχ.) ἡ ὁμὰς τῶν μαντευομένων (τῶν οἰωνισαμένων κτλ.). 6) (ἐκκλησ.) τὸ σύστημα τῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν θείαν ὑπηρεσίαν, οἱ κληρικοὶ καὶ τὸ ἱερατεῖον.

Κλῆρος (ὁ), [ῑ̆]. εἶδ. σκώληκος ὁ ὁποῖος ἀφανίζει τὰ μελίσσια, (ἄλλ.) Πυραύστης.

Κληρουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (λαμβάνω) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου μέρος γῆς ὡς κληρούχος. ||. (μτθ.) μοιράζω γῆν εἰς κληρούχους. » Πάσας τὰς νήσους εἰς εἴκοσιν ἔτη διελόμενοι, πάλιν κληρουχοῦσιν ὅταν ὁ χρόνος οὗτος διέλθῃ, « Διόδ.

Κληρούχημα (τὸ). τὸ κληρουχηθὲν (παραχωρηθὲν κατὰ κλῆρον ἢ εἰς κληροῦχον) μερίδιον, κληροδότημα.

Κληρουχία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἢ νὰ ἐξουσιάζῃ (νὰ νέμεται) τι ὡς κληροῦχος. ἢ διὰ κλήρων διανομὴ (κυρ. κατακτηθείσης) γῆς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα τοῦ κληρούχου, (ἐν γέν.) κτῆσις, ἰδιοκτησία· (συνκδχ.) ἀποικία (συγκειμένη ἀπὸ κληρούχους). » Τὰς κληρουχίας ἃς ἡμεῖς εἰστὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων ἐξεπέμπομεν, « Ἰσκρ.

Κληρουχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κληροῦχον. » Γῆ —, « Ἀρχφ.

Κληρούχος (ὁ, ἡ), [κλῆρος, ἔχω]. (ἐν γέν.) ἰδιοκτήτης κτήματος ἢ ὁποιουδήποτε πράγματος κληροδοτηθέντος. (ἰδιαιτ.) ἄποικος ἢ ἔποικος λαβὼν διὰ κλήρου καὶ νεμόμενος γῆν (κυρ. κατακτηθεῖσαν)· (ἁπλ.) ἀντὶ Μέτοχος. » Πολλῶν ἐτῶν κληρούχους, « Σοφ. 2) (μτθ.) ὁ διωρισμένος νὰ διανέμῃ τὴν γῆν εἰς τοὺς κληρούχους, (ἐν γέν.) κληροδότης. » Ἤδον εἰς τὸν κληροῦχον θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, « Φίλ. 3) (σπν. πθ.) ὁ ἀνήκων εἰς κληροῦχον. » Γῆ —, « Δ. Ἁλ.

Κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κλῆρον (λαχνόν)· (μτθ.) δίδω (παραχωρῶ, ἀποφασίζω, [καὶ μτ.] λαμβάνω) τι διὰ κλήρου (Π. ἐν γέν.) δίδω, ἐκδίδω. » Οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, « Εὐρ. » Ὅς ὁμφὰν κληροῖς, « Εὐρ., χρησμοδοτεῖς. (καὶ πθ.) » Ἵν' ἐκληρώθην, « αὐτ.

Κλήρωμα (τὸ). τὸ κληρωθὲν, κληρούχημα, κληροδότημα.

Κλήρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βίψιμον κλήρου· διανομὴ (ἐκλογὴ κτλ.) διὰ κλήρου. » Ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, « Ἰσκρ.

Κληρωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαὶ τῶν δικαζῶν κλπ., ἢ τὸ ἀγγεῖον (ἄλλ. Κληρωτίς) ὅπου ἐβάλλοντο αἱ πρὸς τοῦτο ψῆφοι, (ἐν γέν. πλθ.) ἀντὶ Ἀρχεραισία. 2) (σπν.) τὸ μέρος τοῦ θεάτρου ὅπου ἐκάθηντο οἱ κληρωτοὶ δικασταὶ ἢ ἄρχοντες.

Κληρωτὴς [κληρόω], οῦ (ὁ). ὁ βάλλων κλήρους (ἐκλέγων [μοιράζων κτλ.] διὰ κλήρων). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κληροῦχος, μέτοχος. » Ἀρετῆς —, « Μακάρ.

Κληρωτί, ἐπίρ. Διὰ κλήρου.

Κληρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς κλήρωσιν.

Κληρωτίς, ῐδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κλεῖς

Κλῆσις [καλέω], εως (ἡ). κάλεσμα, κάλεσμα. » Κλῆσις ἐς τὸ πρυτανεῖον τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς βουλῆς, « » Ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, αὐτὴν συνοῦντο συνδειπνήσειν, « Ξεν. λεσμα εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκλήμα » Τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ποιεῖς τε τὴν ἕνην τε καὶ νίαν, « ἀγορ

3) ὁμοιασία. » Βάρβαρον μὲν ἦν προσειπόντες αὐτὸ, « Πλάτ. Δ. Κλᾶσις ὅθεν τὸ Λατ. classis τάξεις διαίρεσις (κυρ. τῶν συγκλόνων εἰς συνέλευσιν πολιτῶν τῆς (ὅθεν τὸ κοιν.) κλάσις (ἢ Κλασικὸς γραφεύς, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει εἰς μα τυρίαν, Γαλλ. qui fait autorité) παραδίδεται συνήθως εἰς τὰς τῶν σχολείων). 3) (Γρφ.) ἡ ἐκλογὴ πιστῶν (τῶν κλητῶν) καὶ ἡ ἰδιαιτέρα χάρις τοῦ θεοῦ.

Κλῆσις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ (τοῦ

Κλεῖσις, κλεισμόν.

Κλῆσον, Π. ἀντὶ Κάλεσον, ἀόρ. πρστ. τοῦ Καλέω.

Κλῆσον, Ἀττ. ἀντὶ Κλεῖσον, ἀόρ. πρστ. τοῦ Κλείω.

Κλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Καλέω.

; Κλήτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κλητεύω [κλητός], Μ. εὐσω. Ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. διὰ κλητῆρος) ὡς κλητήρ, ἴδε τὴν λξ.). 2) = κλητεύω, κινῶ ἀγωγὴν ἢ διαμαι μαι κατὰ τοῦ ἀρνουμένου νὰ μαρ εἰς τὴν δίκην μου. » Ἀναγκάσω σὲ ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι, ἢ κλη σω αὐτόν, « Δμ. 3) (ἀμτθ.) μαρ ώς·

Κλητὴρ (ὁ), [καλέω, κλῆσις], (ἐν γέν.) ὁ στελλόμενος νὰ προσκαλέσῃ, κλητὴρ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ κριτήριον τοὺς ἐγκαλουμένους, κλήτωρ δικαστηρίου ἢ συμπαραλαμβάνομενος (παρευρισκόμενος) ὡς μαρτυρῶν εἰς τοιαύτην κλῆσιν. » Κλητῆρα εἰς τὴν τοιαύτην κλῆσιν, » Κλητῆρα ἐπιγραφομαι, « Γρ., (ἴδε Δρτρ. Διατ. 1217-1246).

Κλητὴρ (ὁ), (ἴσ. ὀρθότ. Κλιτήρ). σαμμα, γομάρι, (ὅθεν τὸ Λατ. ollicilla) (παρβλ. Καθήλιος).

Κλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς κλῆσιν (προσκλητικὸς) (ὅθ.) « Κλητικὴ, « Γρμτ., ἡ πτῶσις.

Κλητὸς, ἡ, όν. Ὁ κληθεὶς (προσκληθεὶς ἢ ἄξιος νὰ προσκληθῇ (νὰ καλεσθῇ εἰς συμπόσιον, νὰ ἐκλεχθῇ ὀνομαστί κτλ.). » Πολλοὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί, « Γρφ. (παρβλ. Κλῆσις 4).

Κλήτωρ, ορος (ὁ). = Κλητὴρ (κυρ. δικαστηρίου)· κήρυξ.

Κλίγω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Κλίνω, κλείω.

; Κλιβάδιον (τὸ). = Κλυβάδιον.

Κλιβανεύς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἢ ἀνάπτων κλίβανον, φουρνάρης.

Κλιβανίτης, Κλιβανεώδης, Κλίβανος, Κλιβανωτός, ἴδε Κριβανίτης κτλ.

Κλιβανοφόρος (ὁ). στρατιώτης κατάφρακτος (Ἀτν.) clibanarius, (Γαλλ.) cuirassier.

; Κλίδον, ἐπίρ. Π. [κλίνω]. = Ἐγκλίδον.

Κλίμα (τὸ), [κλίνω]. = Κλίσις, κατωφέρεια. = Κλιτύς, (κοιν.) πλαγιὰ βουνοῦ, » Ὡς κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβίδ, « Γρφ. (ὀθ. 2) (Γεωγρ.) τὸ πλαγίασμα τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἡμερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους καὶ ἡ ἐκ τούτου διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν κρᾶσιν τῆς ἀτμοσφαίρας ἑνὸς τόπου πρὸς ἄλλον (ἢ γέν.) μέρος ὁποιουδήποτε τῆς γῆς σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ πόλου καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ ἀπόστασίν του. » Τοῦτο τὸ κλίμα νέμονται τῆς Ἰταλίας, « Πλό.

Κλιμάζω, Μ. άσω. = Κλιμακίζω.

Κλιμακηδὸν (κιδόν), ἐπίρ. Ἐν εἴδει κλιμάκων, βαθμηδόν.

Κλιμακίζω, Μ. ίσω. Προσπαθῶ νὰ καταζήσω τὸν ἀντίπαλόν μου πεδικλόνους του, (ἁπμ.) παλαίω μὲ δολιότητα. (ὀθ. μτφρ.) παρεξηγῶ, διαστρέφω. » Ὅταν τῶν κλιμακίζῃ (ἄλλ. γρφ. κλιμάζῃ, ὀθ. κατὰ τὸν Φώτ. ἴσ. βλιμάζῃ, = θλίβω, βιάζηται) ἢ παράγῃ τοὺς νόμους, « Δίων., (παρβλ. Σκελίζω).

Κλιμάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ, σκάλιτσα ἢ σκαλοπατάκι.

Κλιμακίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ, σκάλα (μτνμ.) σκλόβα ἢ ὁπ. σκύφτουσα γίνεται ὡσὰν σκάλα ζα ἀναίβῃ ἡ ψυχή της εἰς τὸ ὄχημα, (παρβλ. Ἀνδρόκλειος).

Κλιμακτικὸς (ὁ). = Κλιμάκιον, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Κλιμακισμὸς (ὁ). τὸ κλιμακίζειν, ὁπαγκλος τρόπος παλαίσματος (ἴσ. διὰ συμπλοκῶν).

Κλιμακιστὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κλίμακος, κλιμακώδης.

Κλιμακικὸς, ἡ, όν. = Κλιμακτήρ. ||. (ὑπτ. ἀρσ.) ἰατρὸς θεραπεύων τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ κλίνης (ὅηλ. ταπητά, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης), μεθοδικός, καὶ » Κλινικὴ, « ἡ μέθοδος τοῦ τοιούτου ἰατροῦ, τὸ μέρος τῆς ἰατρικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς τοιαύτης θεραπείας.

Κλινίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη (κυρ. τῆς ἀμάξης).

Κλινοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κλίνης.

†Κλινοκαθέδριον (τὸ), εἶδος ἀναπαυτικῆς καθέδρας (ἢ ὁπ. χρησιμεύει καὶ ὡς φορεῖον), (Γαλλ.) fauteuil à porteurs.

Κλινοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγυρίζω τὰς ἀσπρλγ.) ὑποτίθεται κρίσιμος ὡς πρὸς τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

Κλιμακτηρίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Περιπίπτω εἰς κλιμακτηρικὸν ἔτος.

Κλιμακώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλίμακα, δηλ.-

Κλιμακωτὸς, ἡ, όν. Κατασκευασμένος εἰς εἶδος κλίμακος, ὑψούμενος βαθμηδόν, ἀναβαινόμενος μὲ ἀκαλοπάτια.

Κλίμαξ [κλίνω], ακος (ἡ). (ἐν γέν.) σκάλα (διὰ τὸ ἀναιβοκαταίβασμα). » Ἑλικτὴ (» Σευππίνη κτλ.) —, « λξ. 2) = Ἀποβάθρα. » Πολλοὶ κατὰ κλίμακας ἄνδρες ἔβαινον ἀπὸ νηός, « Θκρ., (ὀθ. 3) (συνκδχ.) = Ἐμπόριον. » Κατέστησεν αὐτὸν ατρατηγὸν ἀπὸ τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὁρίων Αἰγύπτου, « Γρφ. 4) ακαλί, ακαλοπάτι. 5) ὁλοκρέββατον. 6) κάθε περίφραγμα καγκελωτὸν (εἰς εἴδος σκάλας), (ἐπι. 7) τὸ τριγωνικὸν τῆς ἀμάξης. 8) εἶδος χειρουργ. ἐ βασανιστικοῦ ὀργάνου, (ἄλλ.) Κλιμάκιον καὶ Κλινοστρόφιον. 9) εἶδ. παλαίσματος, ἴδε Κλιμακίζω. 10) (μτνμ.) εἶδος σχήματος ῥητορικοῦ, (ἄλλ.) Κλιμακωτόν.

Κλιματίας, ου (ὁ), εἶδος σεσαμοῦ, (ἄλλ.) Ἐπικλίνης.

Κλινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη, κρεββατάκι.

Κλινάρχης, ου (ὁ). = Ἀρχιτρίκλινος.

Κλινάς, άδος (ἡ). = Κλιντὴρ, καναπὲς, σοφᾶς.

†Κλινέγερτος (ὁ, ἡ) ὁ ἐγερθεὶς ἀπὸ τῆς κλίνης του.

Κλίνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κλίνην, τοῦ κρεββατιοῦ.

Κλίνη (ἡ), [κλίνω]. (ἐν γέν.) μέρος (πρᾶγμα) διὰ πλάγιασμα (ἀνακούμπημα, ξάπλωμα), σῶμα, καναπὲς, (ἰδιαιτ. δὲ) κρεββάτι τοῦ ὕπνου· τὸ κάθισμα τῆς ἁμάξης, ὁ δίφρος· φορεῖον, (Ἰταλ.) sedia. » Ἐφ' ἁρπαλέης κλίνης, « λξ, τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐβάλλοντο τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεούς, (λτ.) pulvinar. 2) σχῆμά τι εἰς τὴν ὄλλασσαν, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) parade.

Κλινήρης, ες (ὁ, ἡ). ὁ μένων εἰς τὴν κλίνην, ἀσθενὴς, κατάκοιτος.

†Κλινηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόων, κουβαλῶν) κλίνην (φορεῖον κτλ.).

Κλινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη, κρεββατάκι, κτλ.

Κλινικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος παρὰ τὴν κλίνην· = Κλινήρης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἰατρὸς θεραπεύων τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ κλίνης (ὅηλ. ταπητά, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης), μεθοδικός, καὶ » Κλινικὴ, « ἡ μέθοδος τοῦ τοιούτου ἰατροῦ, τὸ μέρος τῆς ἰατρικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς τοιαύτης θεραπείας.

Κλινίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη (κυρ. τῆς ἁμάξης).

Κλινοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κλίνης.

†Κλινοκαθέδριον (τὸ), εἶδος ἀναπαυτικῆς καθέδρας (ἢ ὁπ. χρησιμεύει καὶ ὡς φορεῖον), (Γαλλ.) fauteuil à porteurs.

Κλινοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγυρίζω τὰς κλίνας (τὰ κρεββάτια, τοὺς καναπέδες), καταγίνομαι εἰς τοῦτο.

Κλινοπάλη (ἡ), πάλαισμα ἐπὶ τῆς κλίνης (ὠρύμ.) συνουσία.

Κλινοπετὴς [κλίνη, πίπτω], ές (ὁ, ἡ). κατάκοιτος, κλινήρης.

Κλινοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) καὶ Κλινοπήγιον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ κλινοποιοῦ.

;Κλινοπηγός (ὁ), [κλίνη, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων κλίνας (κρεββάτια, φορεῖα κτλ.).

Κλινοποδίον (τὸ). εἶδ. φυτοῦ, (βλησκυαμία), (ἄλλ.) Ὠκιμοειδὲς, ἀγριαβατιλικὸς(ὴ) ἢ παρθενοῦδι.

Κλινοποιικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλινοποιόν. » Κλινοποιικὴ, = Κλινοποιΐα.

Κλινοποιὸς (ὁ), = Κλινοπηγός.

Κλινόποους, οδος (ὁ), τὸ ποδάρι (ποδαρικόν) τοῦ κρεββατιοῦ.

Κλινοστρόφιον (τὸ), ἴδε Κλίμαξ (8).

Κλινοτρόχιον (τὸ), εἶδ. δένδρου (ἀφανιζόμενον).

Κλινουργὸς (ὁ), = Κλινοπηγός.

Κλινοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω) κλίνην. » Ὁ παράλυτος κλινοφορῶν ἐκελεύετο, « Ψευδοχρυσ.

Κλινοφόρος (ὁ, ἡ). = Κλινηφόρος.

Κλινοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (τὸ χαμοπτούμενος νὰ μένῃ, νὰ κεῖται) εἰς τὴν κλίνην.

Κλιντὴρ (ὁ) καὶ

Κλιντήριον (τὸ). κάθισμα ἀνατατικὸν (διὰ ἔμπλωμα), ἀνεμμένον (κυρ. τοῦ τραπεζιοῦ) μὲ ἀκκουμβατήρια, καναπὲς, (Γαλλ.) fauteuil, [ἐκ τοῦ

Κλίνω, Μ. κλινῶ (πθ. πτ. Ἐκλιμα, ἀόρ. πθ Ἐκλίθην καὶ δ. Κατὰ ἢν καὶ Π. Ἐκλίνθην). Κάμνω τι νὰ γύρῃ· τοποθετῶ πλαγίως, καθίζω (ἐπὶ κλίνης, κτλ.)· (μτθ. ἢ ἑλλ.) γέρνω (κυρ. καὶ μτφρ.). (μα. ἢ πθ.) πλαγιάζω, γυμνώνω (πλαγιασμένος), κείτομαι, ξαπλώνομαι, πλαγιάζω. Π.) κλίνω γυμνὸς (τραυματισμένος) κατὰ γῆς ἐχθρικὸν, (ἀπὸ τότε) καίνω· (μτφρ. κυρ. παρὰ Π.) ρίπτω εἰς φυγήν, (κοιν.) τσακίζω, ταπεινώνω, κατατάλαιπα. ἀνατρέπω. (Ἐγρτ.) μεταχειρίζομαι τορπιλογικῶς τὴν λέξιν. » Ἐπὶν κλίνῃσι τάλαντα, « Ἰλ. Τ. » Ἐστὶ δυσάμενος, περιμήκεά τε κλίναντες Ἰστὸν, « Ἀπλλν. » Ὅστε πᾶσιν κλίνων, « Ἰλ. Γ. Ἐφόρτωσεν ἅλλῃ τὰ ἰμάντια τ. » Σάων' ὄμοισι κλίνωσιν, « Ἰλ. Κ. » συναστείφαντες ἕνα μὴ τοῦτο κεινεῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ὠρὸς τὸ ἀεἰπλησίαζον. » Κλίνατέ μ', οὐ σθένω, « Εὐρ. » Κλίνον μ' ἐς κύνην οὖδε, « αὐτ. » Οὐ χωρὶς ἑκατέρωσε κλίνει, ἀλλ' ἀνὰ δύο ἐν κλίνῃ ἑκάστῃ, « Ἡρ. » Μαλακῶν ἔκλινεν ἐπὶ λέκτρων, « Φρυν. (καὶ μτφρ.). » Τρῶας δ' ἔκλινεν Δαναοῖ, « Ἰλ. Ε. » Ἔκλινε μάχην, « Ἰλ. Ξ. » Ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, « Ἐγρ. κλίνει ἡμέρα πένθρώπεια, « Ἰορ. (καὶ ἀμτθ. ἢ ἄλλ.) » Πλίου κλίναντος, « Ἀπλλρ. » « Ὑπὸ πρὸς ἑσπέραν ἔστη, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα, Ἐγρ. (ἐ τρπ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Ἡ πόλις πρὸς τὸ χεῖρον ἔκλινε, » Ξεν. (καὶ μσ.) » Ἦσυχα κεκλιμένος, » Ἐπιγρ. » Πορὲξ ὁδοῦ κλινθήτην, » Ἰλ. Κ. » Κλίνθη κεκμηὼς, » Ἰλ. Ψ. » Ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα, » Ἰλ. Γ. « Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος, » Ὑκρ. » Ἐν χαμευνίσιν ἐκλίνθημες , » αὐτ. » Ἐπὶ κλωνὸς κεκλιμένος , » Ἐπιγρ. » Ἔντεα δὲ σφιν χθονὶ κέκλιτο,» Ἰλ. Κ. »Πάντῃ φύλλων κεκλιμένων, » Ὀδ. , πεσμένων , χυμένων. (καὶ μτνμ.) » Αἰμνῇ κεκλιμένος,» Ἰλ. Ε. , κατοικῶν (ἔχων τὰ ὑποστατικά του) πλησίον της. » Οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, » Ἰλ. Π., εἶνε ἀκουμβισμένοι εἰς (ἔχουν ὄπισθέν των) τὸν αἰγιαλόν. » Νήσων αἵ θ' ἅλι κεκλίαται, Ὀδ. Δ. » Θάλασσαν κεκλιμένην ἀγκῶνας ὑπὲρ προὔχοντος,» Ἀπλλν. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκθχ.) » Ναῦς κεκλιμένη,» Θγν., ἡ ὀπ. ἐξέπεσεν (ἔχασε τὰ νεράτης). » Ἀσπίσι κεκλιμένοι, » Ἰλ. Γ. (ᾗ πθ. μτφρ.) » Πατρίδα δούρατι κεκλιμένην, » Ἐπγρ.

Κλισία (ἡ) , [κλίνω]. τόπος διὰ πλάγιασμα ἢ κάθισμα· (ἰδιαιτ.) καλύβα, καλυβόσπιτον , (Ἰταλ.) μπαράκα (ἀπὸ πολλὰς τοιαύτας συνίστατο τὸ Ὁμηρ.) στρατόπεδον, (ὅθεν μτγν. ἀντὶ) σκηνὴ στρατοπέδου. » Μία δ' ἐκ κλισίας ἄνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω, » Σοφ., (ἴδε καὶ Κλίσιον). 2)=Κλισμὸς, Κλιντήρ. » Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἐφίζε, δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ,» Ὀδ. Τ. 3)=Κατάκλισις. » Ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίην ἄτιμον, » Πλ. «Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα,» Εὐαγγ.

Κλεισιάς, άδος (ἡ),=Κλεισιάς.

Κλισίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κλισία, (ὅθεν:

Κλισίηνδε, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ τὴν καὶ

Κλισίηνδε , ἐπίῤῥ. Π. πρὸς τὴν κλισίαν (σκηνήν).

Κλίσιον (τὸ), =Κλισία καλυβόσπιτον· σειρὰ τοιούτων εἰκημάτων διὰ τοὺς δούλους (τὰ ζῶα κτλ.) περὶ τὴν αὐλὴν ὑποστατικοῦ, (Γαλλ.) **hangar** , (ἴδε καὶ Κλεισίον). 2)(εἰς τὸν Δμ.) πορνοςάσιον, (κοιν.) καλυβάκια, (παρβλ. Οἴκημα).

Κλίσις, εως (ἡ). τὸ κλίνειν ἢ κλίνεσθαι, πλάγιασμα· γύρισμα, κατωφέρεια. (μτφρ.) ῥοπὴ (τάσις) πρός. (Γρμτ.) μεταποίησις τεχνολογικὴ τῶν λέξεων . (Π.) ἀντὶ Κλίνη, κοίτη, (Ὀππ.)=Κλίμα. »Αἱ δ' αὖτε (νῆσοι γεγάασι) περὶ κλίσιν Εὐρωπείης, » Διον.

Κλισμὸς (ὁ) , Π. σκαμνὶ ἀναπαυτικὸν μὲ ἀκκουμβιςήρια, θρονὶ, (Γαλλ.) **fauteuil**.

Κλιτέον, θετ. τοῦ Κλίνω.

Κλιτὺς, ἡ, ὁν. Ἐπικλινὴς, κατωφερής. 2) (γρμτ.) ἐπιδεκτικὸς κλίσεως, (ἀντιθ. τοῦ Ἀκλιτὺς).

Κλῖτος ἡ Κλῖτος, εος-ους (τὸ) καὶ

Κλιτὺς, ὕος (ἡ), Π. ἀντὶ Κλίσις, κατωφέρεια. (ἰδιαιτ.) τὸ πλαγινὸν μέρος (κοιν. πλαγιὰ) βουνοῦ ἢ λόφου, (συνκδχ.) γεώλοφος. (ἐν γέν.) πλευρὰ, (ὀθ. ἐπὶ ςρατ.) πτέρυξ. » Τοῦ εὐωνύμου κλίτους ἡγήσασθαι, « Θ. Σιμ. » Κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς,« Γρφ. 2)(σπν.) ἀντὶ Κλίμα(ξ).

Κλιτὺς(ὁ), [κλείω] (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. καὶ Κλοιά). σιδηροῦν λαιμοδέτι διὰ τοὺς σκύλους καὶ τοὺς κακούργους , σίδερα εἰς τὸν λαιμὸν, (Τουρκ.) μπουκαγιάς.

Κλοιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ κλοιὸν (μπουκαγιὰν ἢ περιδέραιον).

Κλοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κλοιὸν (μετάλλινον λαιμοδέτι πρὸς τιμωρίαν ἢ ατολισμόν).

Κλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κλοιὸν εἰς τὸν λαιμὸν τινος.

Κλοιώτης, ου (ὁ). δεμένος μὲ κλοιὸν, δεσμώτης, ἢ

Κλοιωτὸς, ἡ, ὁν. Ὁ φορῶν κλοιόν.

Κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προξενῶ κλόνον, σείω, καυνῶ δυνατὰ, κλονίζω· (συνκδχ.) βάλλω εἰς σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν σερᾶτευμα (ἀγέλην ζώων κτλ) , τρέπω εἰς φυγὴν , καταδιώκω , (ἐν γέν.) ἐμπνέω τρόμον, φέρω ἄνω-κάτω.

Κλόνησις , εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.) κλονισμὸς , κούνημα δυνατὸν · (μτφρ.) ταραχὴ , σύγχυσις , θροῦς , θόρυβος · » Σφήκεσσιν ἐοικότες , οἵ τε κλονήσει χηραμοῦ ἐκποτέονται, » Κόϊντ.

†Κλονίζω, Μ, ίσω, μτγν. ἀντὶ Κλονέω.

Κλόνις, ιος (ἡ), Π. τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, (ὅθ. τὸ Λατ. **clunis**, ὁ πρωκτὸς)· (κατ' ἔκτ.) ἡ ῥάχις· ἡ ὀσφύς· τὸ ἰσχίον· ἡ γαστήρ.

†Κλονόεντα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλονόεντα.

Κλονοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλονῶν (ταράττων, συγκινῶν) τὴν καρδίαν.

Κλόνος (ὁ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Π. [κλίνω;] σφοδρὸν κούνημα, κλονισμός· σεισμός. (ἐν γέν.) ταραχὴ, κρότος, θόρυβος (κυρ. τοῦ πολέμου), τροπὴ, φυγή·

Κλονώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν εἴδει κλόνου, σεισμώδης. » Εἰ τὸ ῥῖγος ἐπὶ τριταίῳ μὴ κλονώδες, ἀλλὰ μᾶλλον φρικῶδες, « Ἱππκρ.

Κλοπαῖος, α, ον,=Κλοπιμαῖος.

Κλοπεία (ἡ),=Κλωπεία.

Κλοπεὺς, έως (ὁ),=Κλὼψ, κλέπτης

Κλοπεύω, Μ. εύσω,=Κλωπεύω.

Κλοπὴ (ἡ). τὸ κλέπτειν, κλεψιὰ, κλέψιμον. « Ὄφλων γὰρ ἁρπαγῆς τε ᾗ κλοπῆς δίκην, » Αἰσχλ. 2) (μτνμ.) ἀπάτη, δόλος, τέχνασμα, ςρατήγημα. »Κλοπῇ δ' ἀφίγμαι διαφυγοῦσα πολεμίους, » Εὐρ. » Πειθοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, « Σοφ., (περιφρ.) φυγεῖν κρυφίως.

Κλοπιμαῖος , α, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.) -αῖως. Ὁ γινόμενος ἢ λαμβανόμενος διὰ κλοπῆς (ἐν γέν. κρυφίως). ||. (οὐσ.) Κλοπιμαῖον (τὸ) , κλεψιμιὸν, [ἐκ τοῦ

Κλόπιμος, η ή ος, ον, καὶ ἐπίῤῥ. -ίμως. =Κλοπιμαῖος καὶ

Κλόπιος, α ή ος, ον, Π. ὁ γινόμενος διὰ κλοπῆς , κλεπτικὸς. (ἐν γέν.) κρυφὸς· (μτφρ.) ἀπατηλὸς , ὕπουλος. « Μύθων κλοπίων, » Ὀδ. Ν. » Ζώει κλοπίμων ἀπὸ γειρῶν, « Φωκυλ.

Κλοπὸς (ὁ),Π. (απν.) ἀντὶ Κλῶψ, κλέπτης.

Κλοποσπορία (ἡ), Π. σπορὰ νόθων τέκνων, μοιχεία.

Κλοποφορέω-ῶ, Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ Κλοπεύω, κλέπτω, (ὀθ.

Κλοποφόρημα (τὸ), =Κλέμμα, κλεμμένον πρᾶγμα, κλεψιμιόν.

Κλοτοπεύω [κλέπτω, ἔπος], Μ, εύσω, Π. ἀργολογῶ, φλυαρῶ, χασομερῶ μετὰ λογῶν.

†Κλυδάβιον (τὸ) καὶ

Κλύδατις, ιος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ (ἀνθρώπινος τῆς Κλημαπίδος), (ἅλλ.) Ἀλθαία.

Κλύδα , Π. αἰτ. ἐν. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Κλύδων, (ὅθεν:

Κλυδάζομαι, Μ. άσομαι,=Κλυδωνίζομαι. (ὅθεν:

Κλυδασμὸς (ὁ). ὁ κρότος (ὁ βρασμὸς ἢ ταραχὴ) τῶν κυμάτων.

‡Κλυδάττομαι, Μ. άξομαι,=Κλυδάζομαι

†Κλύδιος, α, ον, Π. κλυδωνιζόμενος. φουρτουνιασμένος.

Κλύδιον [κλύζω], ωνος (δ). ὁ βρασμὸς (ἢ ὁρμὴ) τῶν κυμάτων· (συνκδ.) θαλασσταραχὴ, φουρτοῦνα (κυρ. καὶ μτφρ.) (ἰατρ.) ὁ κλυδασμὸς (τὸ κλοῦ κλοῦ) ἐντὸς τοῦ ἀώματος ὑγρῶν. » Ἐν εἴδει τοῦ ἀνθρώπου τῆδε ἢ τῆδε ἐπιςρέψαν ἐς τὰς μετακλίσιας, τὸ ὑγρὸν κλύδιον ποιέει, ἐσακούειν τε καὶ τοῦ κλύδωνος Ἀρετ.

Κλυδωνίζομαι, Μ , ίσομαι . Ταράττομαι ὑπὸ τῶν κλύδωνος, παραδέρνω μετὰ τὰ κύματα· βράζω (κωθὼς ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα) , (μτφρ.) κυματίζω, ἀνησυχῶ.

Κλυδώνιον (τὸ). ὁ σάλος (ἡ ταραχὴ) τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν φουρτοῦνα. (καὶ φουσκωθάλασσα. 2) Π. (συνκδχ.) σφοδρὸν ῥεῦμα ἀπὸ τὰ ἀκρογιαλιὰς ὅπου κτυπιοῦνται τὰ κύματα, (ἅλλ.) Κλύσμα, (Εὐρ. ἔν. ἀλλ.)

Κλυδωνισμὸς (ὁ). τὸ κλυδωνίζεσθαι, ματισμὸς κλύδωνος (φουρτούνας), φουρτούνιασμα.

Κλύζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κλίζω], Μ. κλύσω (πθ. πρκ. Κέκλυσμαι , ἀόρ. ἐκλύσθην). Βρέχω ἢ Σκεπάζω μὲ πολὺ νερὸν· περιχύνω· κατακλύζω. (συνεξεπλύνω, (ὀθ. ἰατρ.) καθαρίζω διὰ κατῆρος. ||. (πθ.) φουσκόνω, πλημμυρῶ, φουρτουνιάζω. » Ὁ ποταμὸς ὅσα τοῖς διαβαινόντων ἐκλύσθη,« Πλ. »Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα, « Ἰλ. Ξ.

Κλῦθι, Π. Ε'. ένικ. πρτ. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.

Κλύμενον (τὸ) καὶ **Κλύμενος** (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἴσ. τὸ Γαλλ.) **souci**, (ἴδε Περικλύμενος [ἐκ τοῦ

Κλύμενος, η, ον, πθ. μτχ. τοῦ Κλύω (ὡς ἐπιθ.) ὀνομαζὸς, ἐξακουσμένος, ἀτος, ἐπίσημος.

(Κλῦμι) , γρμτ. ἀντὶ Κλύω, (ὅθ. Κλῦθι Κλῦτε κτλ.).

(Κλὺς), κλυδὸς (ἡ), ὄχρ. ὄνμστ. τῆς μάνης εὐχρ. αἰτ. Κλῦδα.

Κλύσις, εως (ἡ). τὸ κλύζειν ἢ κλύζεσθαι, ἔπλυμα (μὲ πολὺ νερὸν), (ἰατρ.) πλύσμα διὰ κλυστῆρος.

Κλύσμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁπ. χρησιμεύει διὰ (ἰατρ.) κλύσιν, κλυστῆρι. » Ἀρήσασθαι καὶ φλεβοτομίαις. « Ἱππκρ. 3) σμασι καὶ φλεβοτομίαις. « Ἱππκρ. 3) τὸ μέρος τὸ ὁπ. κλύζεται ἀπὸ τῆς λάσσης ἢ τῆς παλιῤῥοίας. « Παρὰ τὴν ῥόνα ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, « Δκ.

Κλυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλύσμα, κλυστηράκι.

Κλυσμὸς (ὁ) ,=Κλύσμα.

Κλυστέον, θετ. τοῦ Κλύζω.

Κλυστὴρ (ὁ) , [κλύζω]. τὸ ὄργανον δι' οὗ

ἐκβάλλεται τὸ κλύσμα, κλυστῆρι. » Ἐτέαν τοὺς κλυστῆρας πλήσωνται τοῦ ἀτὸ τοῦ κέρρου ἀλείατος, « Ἡρ. 2)=Κλύσμα , (ἅλλ.) Ἔνεμα . » Κλυστῆρα προσθέμενος,« Ἀρτεμίδ.

Κλυστηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κλυστήριον (τὸ), =Κλυστὴρ, κλυστῆρι.

Κλύστις, Π. ε'. πλθ. πρσ.τῆς πρς. τοῦ Κλύω.

Κλυστόβουλος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰς βουλάς (τὰς ἐπινοίας, τὰ σχέδιά) του.

Κλυσθένδρος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰ ἔνδρα του.

Κλυστεχνὴς (ὁ, ἡ), Π.=Κλυτοτέχνης, περίφημος διὰ τὰ ἔργα (ἐργόχειρά) του.

Κλυτόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς καρπούς του. » Στέφανος—, « Πίνδ., τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε ἡ ὄρζα.

Κλυτομάντις, ιος(ὁ), Π. περίφημος μάντις.

Κλυτονήτης, ου (ὁ) καὶ

Κλυτονήτις, ιος (ὁ, ἡ), Π.=Κλυτόβουλος. περίφημος διὰ τὰν ἰφευρετικὸν νοῦν (διὰ τὴν σύνεσίν) του.

Κλυτοπήχυς (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς μηχους (διὰ τὰ πονήματά) του.

Κλυτόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὸν νοῦν (διὰ τὴν φρονησίν) του.

Κλυτοπαις, αίδος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰ τέκνα του.

Κλυτοπώλης (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς ἵππους (πῶλους) του, (ἱππεὺς Ἔνδοξος.

Κλυτός, ἡ ἡ, ὸς, ὸν, Π. [κλύω]. ὑακουόμενος μακρὰν , ἐξάκουστος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) περίφημος, ἔνδοξος· (ἐπὶ πράγμ.) ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος, λαμπρὸς, ὑραῖος.

Κλυτοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων ἔργων (κυρ. τὴν ζωήν του), (παρβλ. Βιοτέρμων).

Κλυτοτέχνης, ου (ὁ), Π. περίφημος διὰ τὴν τέχνην του, τεχνίτης ἐξακουστός.

Κλυτοτόξος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος εἰς τὸ τοξεύειν, τοξότης ἔνδοξος.

Κλυτοφρεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π.=Ἀγλαοφεγγὴς.

Κλυτόφρημος (ὁ ,ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν φήμην ἢ λαμπρὸς ἐκ φήμης, (ἐν γέν.) περίφημος.

Κλύω [κλέω], Μ. κλύσομαι ; (παρτ. ἡ ὤρ. Ε'. Ἔκλυον , ὃθ. τὸ πρς. Κλῦθι ᾗ Κλῦτε, καὶ πλθ. Κλῦτε καὶ Κέκλυτε), Π. (μὲ γέν. ἐκ γ'. καὶ εἰς. ἐκ δ'.) ἀκούω· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) ἐπακούω, (σπν.) ὑπακούω· (συνκδχ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (ἐπιῤῥημ.) ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην. (πθ.) ὀνομάζομαι, (κοιν.) ἀκούομαι. « Κακῶς κλύω πρός τινος, « Σοφ., « Καλῶς ἀκούομαι· δυσφημοῦμαι . (καὶ πθ.) « Κλύεται γάλα, « Νίκ.

Κλωβίον (τὸ). κλουβάκι, ὑποκορ. τοῦ

Κλωβὸς (ὁ), [κλῴζω]. τὸ καφασωτὸν σπίτι τῶν οἰκοτραφῶν πτηνῶν, κλουβί.

Κλωγμὸς (ὁ),[κλώζω]. ἡ φωνὴ τῆς κλώσης (τῆς κούρκας κλπ.), (συγγ. τῷ Κρωγμὸς). 2) ὁ διὰ τῆς γλώσσης περὶ τὸν λαρυγγισμὸν κρότος διὰ τοῦ ὁπ. οἱ ἱππεῖς κλπ. παρακινοῦσι τὰ ζῶά των νὰ περιπατήσωσι, (ἴδε Ποππυσμός). 3)σφύρισμα (ἡνίοχ.) εἰς τὸ θέατρον κτλ.

Κλωβόνες (αἱ),Μακεδον. αἱ Βάκχαι, (ἅλλ.) Μαιμαλλόνες, (ἴδε Πολύαιν. Δ'.).

Κλώζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κλάζω ᾗ Κρώζω], Μ. κλώξω ; Φωνάζω (Κάμνω κλοῦ κλοῦ) 'σὰν τὴν κλώσαν κτλ. 2) (μεταφ.) κάμνω τὸν ἵππον κτλ. (ἵνα περιπατῇ) κάμνων μὲ τὴν γλῶσσάν μου ταιαῦτόν τινα ἦχον, (ὅθεν 3) δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου (αφορίζω) εἰς τὸ θέατρον κτλ.

†Κλῶθες (αἱ) , γρμτ. αἱ Μοῖραι, (συνήθ.)

Κατακλῶθες, [ἐκ τοῦ

Κλώθω, Μ. κλώσω (πθ. πρκ. Ἐκλωσμαι καὶ ἀόρ. Ἐκλώσθην). Στρέφω νῆμα, γνίθω. » Τὰ κεκλωσμένα τινί , « Φλῳρτ., τὰ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἀποφασισμένα,(κοιν.) γραμμένα.

Κλωθὼ, ὁος-οῦς (ἡ), (τὸ πλθ. Π. Κλωθοῖες), ἐπιθετ. ἡ κλώθουσα· (ἰδ. ἰδιωνυμία) ἡ μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας (ὡς κλώθουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων). »Ἀλλ', οἶμαι, τὰ πραχθέντα εἰδυῖα Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀναλώσειεν, « Αν.

†Κλωκισδὰ, ἐπίῤῥ.=Ὀκλάδι, ἀνακούρκουδα.

Κλωμακόεις, εσσα, εν, Π. πετρώδης [ἐκ τοῦ

Κλώμαξ, ακος (ὁ), Π.=Κρῶμαξ , σωρὸς πετρῶν, τόπος πετρώδης (γιομάτος βράχους), σκάπελος. » Κλώμακες ἀηδόνων, « Αυκ., οἱ σκόπ. τῶν Σειρήνων.

Κλὼν [κλάω], κλωνὸς (ὁ). κλωνί, κλωνάρι.

‡Κλώναξ, ακος (ὁ) καὶ

Κλωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλὼν, κλωναράκι.

Κλωνίζω, Μ. ίσω, Κόπτω τοὺς περιττεύοντας τοῦ δένδρου κλώνους, βλαστοκοπῶ, κλαδεύω.

Κλωνίον (τὸ),=Κλωνάριον.

Κλωνίτης, ω (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς κλῶνα, ἢ ἔχων κλῶνας.

Κλωνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω,=Κλωνίζω.

Κλωνοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω κλῶνας (κλωνάρια).

Κλωρομάζιξ, ιγος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ θιθεὶς εἰς τὸν κλῳὸν καὶ ματιγωθεὶς.

Κλῳὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κλοιός.

Κλωπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Κλέπτω· πράττω τι κρυφίως.

Κλωπεία (ἡ). κλεψιὰ. (παρβλ.) Κρυπτεία, [ἐκ τοῦ

Κλωπεύω [κλῶψ], Μ. εύσω ,=Κλέπτω.

Κλωπήϊος, η, ον, Π. ἰων. ἀντὶ Κλοπαῖος.

Κλωπικὰς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλῶπα (κλέπτην),κλέφτικος·κρυφὸς·ἀπατηλός.

Κλώπιμος, η, ον,=Κλωπικὸς.

Κλωποπάτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἔχων πατέρα κλέπτην ἢ κρυφὰν (ἄγνωστον) νόθαν.

Κλῶσις , εως (ἡ). τὸ κλώθειν, κλώσιμον, γνέσιμον. 2) Π. ἀντὶ-

Κλῶσμα (τὸ)· νῆμα κλωσμένον (ξρημμένον), κλωστή. » Δύτὰς μὴν σικύας ἐμήγων ἀπὸ κλώσμασι πείρας, « Νίκ. 2) κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ὑακινθινον, « Γρφ.

Κλωσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλῶσμα, κλωστίτσα.

‡Κλώσμὸς (ὁ), =(ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Κλωγμὸς ἢ Κρωγμὸς. [ἐκ τοῦ

†Κλώσσω, γλσ. ἀντὶ Κλώζω.

Κλωστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κλώστης, (ἐπιθ.) ὁ κλώθων, (ὀθ. ||. οὐσ.) τὸ φόρμιγξ.

**«Οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἐλίσσει, « Ἀπλλν. 2) Π. ἀντὶ Κλωστὸς, κλωσμένος, (ὀθ. ||. οὐσ.)=Κλῶσμα, κλωστὴ, νῆμα. « Δίνευ μεστὸν ἔτρωκτον εἱλίσσουσα χερσὶν, κλωςῆρα τοίγυτα. «

Κλωςήριος, α, ον. Κλωςῆρας ζῶος, πρὸς κλῶσιν χρήσιμος. ||. (οὐσ.) Κλωστήριον (τὸ), =Κλῶσμα, κλωστή.

Κλώστης, ου (ὁ), ἴδε κλωστὴρ.

†Κλωστόμαλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων στρημμένα (κλωσμένα , αγουρά) μαλλιά, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Στρεψίμαλλος).

Κλωστὸς, ἡ, όν. Κλωσμένος, γνεσμένος, στρημμένος. ||. (οὐσ.) κλωστὴ, νῆμα. « Κλωστοῦ λίνου, « Εὐρ., σχοινὶ ςρημμένον.

Κλώψ [κλοπὸς], κλωπὸς (ὁ),= Κλέπτης.

†Κρεκλιθρον (τὸ) , κατὰ διάλεκτ. (Θαμψαλ.) ἀντὶ Μέλαθρον.

Κμητὸς [κάμνω], ἡ, όν, Π. φθειρασμένος, δουλεμμένος, (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.)

Κναβάλλω, Μ. αλῶ. Ξύνω, τρίβω, γαργαλίζω, [ἐκ τοῦ

Κναίω, Μ. κναίσω ,=Κνάω, (εὐχρ. μόναν εἰς τὰ σύνθ.).

Κνακίας, Κνακὸς, Κνάκων, Δ. ἀντὶ Κνημίας κτλ.

Κνάμα (ὁ), Δ. ἀντὶ Κνήμη.

Κναμὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Κνημὶς.

Κναμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κνημὸς.

Κνάμπτω, Μ. κνάμψω, =Γνάμπτω.

Κνάπτω [κνάω], Κνάφαλον, Κναφεῖον, Κναφεὺς, Κναφεύω, Κναφικὸς, κτλ., Ζ. Γνάπτω, Γνάφαλον κτλ. [ἐκ τοῦ-

Κνάφος ᾗ Γνάφος (ὁ), [κνάω]. εἶδος ἀκανθώδους (κιναρεοειδοῦς) φυτοῦ, μὲ τὰ λιγναρεοειδῆ κεφάλια τοῦ ὁποίου κναφεῖον τὰ μάλλινα ὑφάσματα, (Γαλλ.) **chardon à foulon**.

Κνᾶσαι, Δ. ἀντὶ Κνῆσαι, ὑάρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ-

Κνάω-ῶ, Μ. κνήσω (ἀόρ. πθ. Ἐννήσθην, τὸ ἀπαρ. κτλ. Κνῆσθαι. Ἀττ. ἀντὶ Γνᾶσθαι). Ξύνω, τρίβω· τρίγω (καθὼς τὰ βιολτὸν σίδηρον κτλ.). (συνκδχ.) φθείρω. « Κνῆ συρὸν κνήστι χαλκείῃ, « Ἰλ. Α. (ᾗ πθ. ἢ μα.) » Κνῶμαι τὴν κεφαλὴν,« Πλ. « Οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ ὠὸς σχολὴν ἄγων, « Δκ. (παρβλ. Κνίθω ᾗ Κνίζω, μὲ τὰ ὁπ. πολλάκις συγχ.).

Κνεφάζω, Μ. άσω, Π. [κνέφας]. σκοτίζω.

Κνεφαῖος α , ον, (καὶ ἐπίῤῥ.) -φαίως, Π. [κνέφας]. =Σκοταῖος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑπτ.) » Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαίῳ ἐπὶ τῇ κιγκλίδι,« Ἀρχφ., μὲ τὸ σκοτάδι,(χυθὲν) σούρουπο.

†Κνέφαλον (τὸ),=Κνάφαλον, γνάφαλον.

Κνέφας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνεφος.

Κνέφας [κνάφος , γνόφος], κνέφεως-ους ᾗ κνέφατος καὶ κνέφατος (τὸ), (ἡ δατ. Κνεφαῖ-Κνέφᾳ καὶ απν. Κνέφαι), Π. σκότος (κυρ. τὸ μετὰ τὴν δυσιν ἢ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου), (συνκδχ.) ἡ νύξ. « Κνέφει μὲν οὖν Ἐρέτῃ ἔτι κνέφας νηλιζόντα, « Ἀπλλν. » Ἡλίου κατίόν ᾗ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,« Ὁμ. »Ἅμα κνέφᾳ,« Ξεν., μὲ τὸ σκοτάδι ἀκόμη (τὸ πρωΐ). (Κνέφας), ὄχρ. ἀντὶ Ἔνεφος , (ὅθ. ἡ γεν. καὶ δότ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κνιφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γνοφώδης, σκοτεινός.

Κνέωρον (τὸ) καὶ

Κνέωρος (ὁ), [κνάω], εἶδ. θάμνου τοῦ ὀπ. οἱ φυτόροι ἐχρησίμευσαν ὡς ἰατρικὸν (καθαρτικόν), (ἄλλ.) Θυμελαία, Χαμελαία καὶ Κνῆστρον.

Κνῆ, Π. ἀντὶ Ἔκνη, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Κνάω.

†Κνηθιάω-ῶ, γλωσ. ἀντὶ Κνησιάω.

Κνηθμός (ὁ), = Κνησμός, φαγοῦρα, [ἐκ τοῦ

Κνήθω, Μ. κνήσω, = Κνάω, ξύνω· πρεξενῶ φαγοῦραν· (μτφρ.) ἐρεθίζω, διεγείρω. ‖. (πθ. ἢ μσ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν, (κοιν.) μὲ τρώγει πουθενά· ξύνομαι. (μτφρ.) « Κνηθόμενος τὴν ἀκοήν, « Πλάτ., ἐπιθυμοῦντες μὲ ὑπερβολὴν νὰ ἀκούσουν τι, περίεργοι.

Κνηκάνθιον (τὸ), τὸ ἄνθος τοῦ κνήκου.

Κνήκειος (ὁ, ἡ), = Κνηκός. ‖. (οὐσ.) εἶδος ξανθοῦ ὑφάσ.

Κνηκέλαιον (τὸ). Λάδι (τῶν σπόρων) τοῦ κνήκου.

Κνηκίας, ου (ὁ), = Κνηκός. ‖. (οὐσ.) ὁ λύκος (διὰ τὸ χρῶμά του). » Ὁ δ' (ὄνος) ἐκλυθεὶς πόνων τε κακίας πάσης, τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει, « Βαβρ.

Κνήκινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ κνῆκον. « Ἔλαιον —, « Ἰατρ., τὸ (μονολεκτ.) Κνηκέλαιον.

Κνηκὶς [κνηκός], (ίδος (ἡ). (ἐν γέν.), κηλὶς κιτρινωπή. (ἰδιαιτ.) Μαυρίλα εἰς τὸν οὐρανόν, συννεφάκι θολόν (προσημαίνον κακοκαιρίαν). (μτφ.) πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ, (κοιν.) ἀνεφέλα, (παρβλ. Ἀργεμα). 2) εἶδ. ἐλάφου (ἄργος).

Κνηκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Κνηκός.

; Κνηκόκυρος (ἴσως ὀρθότ.) Κνηκόπυρρος (ὁ, ἡ), Π. αἰτόχρους.

Κνηκὸς [Ἀραβ. γεννᾶ ἢ κοιν. κνά], ἡ, ὀν. (κατὰ λέξ.) Βαμμένος μὲ κνᾶν, ξανθός, κιτρινωπός, (σώζεται ἡ λέξις) κνηκάτος. ‖. (οὐσ.) ὁ τράγος (διὰ τὸ σύνηθες χρῶμά του), (ὕθεν:

Κνῆκος (ὁ), εἶδ. ἀκανθώδους (ἀγκιναροειδοῦς) φυτοῦ (τοῦ ὀπ. τὰ κνηκάτα ἄνθη χρησιμεύουν εἰς τὴν τυροποίαν ἀντὶ πυτιᾶς καὶ εἰς τὴν βαφικὴν ἀντὶ κρόκου), (ἴσ. τὸ Γαλλ.) carthame ἢ safran bâtard.

Κνηκώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κνημιειδής. « Ῥέδου τὸ σπέρμα κνηκῶδες, « Θηρ.

Κνήκων, ωνος (ὁ), = Κνηκὸς, ξανθός.

Κνῆμα (τὸ), [κνάω], = Κνῖσμα.

Κνημαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνήμην.

Κνήμαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄργὰς (λευκὰς ἢ ἀργοκινήτους) κνήμας. » Ταῦρος —, « Θηρ., (παρβλ. Χιλίπους).

Κνήμη (ἡ), [συγγ. τῷ Γόνυ]. τὸ ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν ἀστραγάλων μέρος τοῦ ποδὸς, (κοιν.) ἄντζα. (ἰδιαιτ.) τὸ μεγαλήτερον (ἐσώτερον) τῶν δύο τῆς κνήμης κοκκάλων, (Ἀτν.) tibia, (παρβλ. Περόνη). 2) (μτφ.) = τῷ

Κνημία (ἡ). ἡ ἄκτις (κοιν. τὸ ἀβράκτι) τοῦ τροχοῦ, (Γαλλ.) rais. 2) ποδαρικὸν ἢ διέρεισμα σκαμνιοῦ κτλ. 3) = Κνημὶς.

Κνημιαῖος, α, ον, = Κνημαῖος.

Κνημιδοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν κνημῖδας.

; Κνημιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ κνημῖδας, (ὕθεν:

Κνημιδωτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ φορῶν (σκεπασμένας μὲ) κνημῖδας.

Κνημὶς, ῖδος (ἡ). σκέπασμα τῆς κνήμης, καλτσοῦνι ἢ τουζλοῦκι. 2) = Κνημία (τοῦ τροχοῦ). 3) = Κνημὸς (ὕθεν οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί).

Κνημοπαχὴς, ές (ὁ, ἡ). χονδρὸς ὡσὰν (ἴσια μὲ) τὴν κνήμην.

Κνημὸς (ὁ), Π. πλεῦρα (πλαγιὰ, ἢ ἰδιαιτ. τὰ κοῖλα καὶ βασώδη μέρη) βουνοῦ.

†Κνημόω-ῶ, Μ. ώσω. Στηρίζω μὲ κνήμας, (ἐν γέν.) ὀχυρόνω, ἀσφαλίζω. 2) [κνημὸς] γάνω, ἀσφαλίζω, (κοιν.) χαντακόνω.

Κνημώδης, ες (ὁ, ἡ), = Παχύκνημος.

†Κνημώρεια (ἡ). κνημὸς ὄρους.

Κνῆν, Ἀττ. ἀντὶ Κνᾶν, ἀπαρ. τοῦ Κνάω.

Κνησείω (χ. Μ.) καὶ

Κνησιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι κνῆσιν (φαγοῦραν), ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ξυσθῶ. » Ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα, « Πλάτ.

†Κνησερα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρησέρα.

Κνῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κνάω, ξύσιμον. 2) = Κνησμός.

Κνησίτοκος (ὁ, ἡ), [κνάω, τόκος]. ἡ ἀποβάλλουσα τὸ ἔμβρυον γυνή.

Κνησίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. [κνάω, χρυσός]. ὁ τρίβων (ξύνων) τὸν χρυσόν. » Ῥίνη —, « Ἐπγρ., τὸ ῥινὶ τοῦ χρυσικοῦ.

Κνῆσμα (τὸ). τὸ ξυσμένον μέρος, ξύσιμον, (συγχ. τῷ) Κνίσμα. ὄφγκαμα. « Φαλαγγίου —, « Δίλ. 2) = Κνῆσις, ξύστρα.

Κνησμονὴ (ἡ) καὶ

Κνησμὸς (ὁ), [κνάω, κνήθω]. φαγοῦρα, (συγχ. τῷ) Κνισμός.

Κνησμώδης, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ωδῶς. Ὁ αἰσθανόμενος (ἢ προξενῶν, ἢ συνωδευμένος μὲ) κνησμόν. » Οἱ ἄλες κνησμώδεις, « Στρβ.

Κνηστὴρ (ὁ) καὶ

Κνηστήριον (τὸ), [κνάω]. ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνομεν, ξύστρα, τυροτρίφτης κτλ.

Κνήστι, Π. Ἰων. ἀντὶ Κνήστει, δοτ. τοῦ Κνῆσις.

Κνηστιάω-ῶ, Μ. άσω, = Κνησιάω.

Κνῆστις [κνάω], εως καὶ ιος (ἡ), = Κνηστὴρ, ξύστρα. 2) Π. ἀντὶ Κνησμός. 3) = Καλαμὶς (6, 7).

Κνηστὸς, ἡ, ὀν. Ξυσμένος, λιανισμένος (τριμμένος) μὲ τὸν τυροτρίφτην, συγκριπτός.

Κνῆστρον (τὸ), = Κνηστήριον. 2) = Κνέωρον.

Κνήφη (ἡ), = Κνησμός.

Κνίδα, Π. (καθ' ἑτεραγέν. ἢ μεταπλασμ.) ἀντὶ Κνίδη, αἰτ. τοῦ Κνίδη.

Κνιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ κνίδην (τσουκνίδαν)· (συνκδ.) αἰσθάνομαι κνησμὸν (φαγοῦραν).

Κνίδειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνίδην. » Κνίδειον ἔλαιον, « Δσκρ., τὸ =

Κνιδέλαιον (τὸ). λάδι ἀπὸ Κνιδίους κόκκους.

Κνίδη (ἡ), [κνίζω]. τὸ γνωστὸν φυτὸν, ἡ τσουκνίδα. 2) (μτφ.) εἶδ. θαλασσινοῦ, Ζ. Ἀκαλήφη (2).

Κνίδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς πόλεως Κνίδου. ‖. » Κόκκος —, « Ἰατρ., ὁ καρπὸς τῆς θυμελαίας, (κοιν.) χολοκοῦκκι, (χρήσιμον ὡς καθαρτικόν).

Κνιδόκοκκος (ὁ), ἴδε τὸ προηγ.

Κνιδόσπερμα, ατος καὶ

Κνιδόσπερμον (τὸ). σπέρμα κνίδης(τῆς κνίδας).

Κνιδόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κνιδάω. (ὕθεν:

Κνίδωσις, εως (ἡ), = Κνισμός, γαργαλητὸ (γυδ.) τσούξιμον.

; Κνιζὸς, ἡ, ὀν, = Κνιστὸς, χαραγμένος, ραγμένος (ἐπμ., ἀπὸ τῶν σακκιμάδων τῆς Αἰγύπτ. [ἴδε Ἀθ. Β', 521]) ὥρμισε κνιζὴ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ «Κνίζη») τις καὶ πειρα γίνομαι σὴν διὰ μαγγονέων, » (Ἀνακρ. παρ') Εὐς. ἡ 2) = Κνιπώδης, τσιμπλὸς, (ἴδε Κνυζὸς).

Κνίζω [κνάω], Μ. κνίσω, = Κνήθω. ‖. τσυμπῶ· κόπτω μὲ τὰ νύχια· (συνκδ.) προξενῶ φαγοῦραν (καύσιμον). τσούζω (μτφρ.) διεγείρω αἴσθημα ὀχληρόν· ῥάζω, ἐγγίζω. « Ἔκνιζεν αὐτὸν σφ... ναικὸς ὁ ἔρως, « Ἡρ. « Τὰ σμικρὰ [... οὐδὲν μὲν (τὸν θεὸν) κνίζει, « αὐτ., τὸν ἐρεθίζουν. (καὶ πθ.) » Τῆς πο... κνίσθη, « Θκρ.

†Κνικὶς, (δος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κν...

Κνιπεία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις κνιπός, ... ρία, φιλαργυρία· ἔνδεια.

Κνιπολύγας (ὁ), [κνίψ, λίγω], = ... πτηνοῦ (δρυοκολάπτου), (κοιν.) τσιμπάρα.

Κνιπὸς [κνίψ], ἡ, ὀν. Ὁ πάσχων πόνον περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ταμπαλίδ...

Κνυζάω καὶ πρβλ. Κνιζῶ καὶ Κνυζ...

2) (συνήθ.) μικροπρεπὴς, ρυπ... (ἀμικρολόγος) εἰς τὸ ἄκρον· μισ... (Κωμ.) ἐξηντακοσιλώνης, (παρβλ. Ψυχ... Κυμινοπρίστης κτλ.).

Κνιπότης (ἡ), = Κνισμὸς, τσούξιμον τῶν ὀφθαλμῶν).

†Κνιπόω (ἴσ. -άω)-ῶ. Εἶμαι Κνιπὸς, λάργυρος) ἢ· Πάσχω κνιπότητα.

; Κνίσα καὶ Ἰων. Κνίση (ἡ), = Κνίσσα.

Κνίσθω, Μ. κνιξῶ, Δ. ἀντὶ Κνίζω.

Κνίσμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κνίζω τσουπιά· κόψιδι (κυρ. διὰ τῶν δονητ... (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) πείραγμα ἢ ... κίωμα ἐρωτικὸν (διεγερτικὸν ἢ ... τα κκίσματα ἐρωμένων, (συγχ. τῷ) Κν... σμα,

Κνισμὸς (ὁ). τὸ κνίζειν ἢ κνίζεσθαι, ... γούρα· ταύμπημα· ταυξίμου, (μτφ.) ἐγγίγμα (μὲ λόγους), ἐρεθισμὸς, κεν... μὰ προσοιρινὸν, ζηλοτυπία κτλ. (συγχ. τῷ) Κνησμός.

Κνισμώδης, ες (ὁ), = Κνησμώδης, φαγ... νῶν κνισμὸν (τσουξίμου, φαγοῦρα ...

; Κνισοκόλαξ, Κνισολοιχὸς, Κνισοσκόλαξ κτλ. ἀντὶ Κνισοκόλαξ κτλ.

Κνίσσα [κνίζω], ης (ἡ) ὁ κατάδικος ... ρωδιά, [γυδ.] ἡ ταΐκνα) καὶ μαλ... τος ἢ πάχους. » Ἡ πίνυς θυμίαν... λιγύς· ἡ δὲ λιπαρού, κνίσσα, « Ἀπ... 2) Π. τὸ δικτυῶδες παχὺ περικάλυ... (κοιν. ἡ σκέπη) τῶν ἐντέρων, (ἐν τῷ) λίπος, πάχος. » Λέβης ζέῃ..., κνίσσῃ μὲ... δόμενος ἀπαλάτρεφέος σιάλου, « Ἰλ.

Κνισσαλίος, α, ον, = Κνισσήεις, γεμάτ... κνίσσαν.

Κνισσάνται, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κνισσή... τι, δοτ. τοῦ Κνισσήεις.

Κνισσάριον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Κνίσσα.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κνισαδώ-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τὸν τόπον ἀπὸ κνίσαν (μυρωδιὰν κωμένου κρέατος), προτρέφω θυσίαν (ὁλοκαύτωμα)· (ἀμτθτ.) ἀναδίζω ὀσμὴν κρέατος ψηνομένου, καπνίζω οἀν ψητὸν (ταηγαριστόν). (παρβλ. Κνισσόω).

Κνισαῆεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος κνίσαν (καπνὸν ψηνομένου κρέατος).

Κνισαρός, ά, όν, =Κνισαῆεις, ταηγαριστός· Κνισαοδιώκτης, ου (ὁ), [κνίσα, διώκω]. ὁ πρέχων κατόπιν τῆς ὀσμῆς τῶν ταηγαριζομένων κρεάτων.

Κνισσοκλαΐς, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων διὰ τὴν κνίσαν (διὰ τὸ καλὸν φαγεῖ'), παράσιτος.

Κνισαλοιχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=Κνισαλοιχίς (ὁ, ἡ). ὁ ξηροχλειφόμενος διὰ τὴν κνίσαν, λαίμαργος.

Κνισαρός, ή, όν, =Κνισαῆεις, Κνισηρός. «Ὁ δὲ ἀπὸ ταηγάνου (ἄρτος)... διὰ τὸ κνισαρὸν, κακιστομαχώτερος, « Ἀθ. 2) λαίμαργος, ἀγαπῶν τὰ ταηγαριστὰ κρέατα. « Κνισαύτερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου, « Ἀθ.

Κνισοτήρητής, οῦ (ὁ), ὁ παρατηρῶν πόσον ἀφαίνει ὀσμὴν κρέατος ψημένου ἵνα τρέξῃ ἐκεῖ, παράσιτος.

Κνισαω-ῶ, Μ. ώσω, =Κνισαόω, ταηγαρίζω ἢ καλῶ (χυδ. τσικνίζω) τὸ μαγειρεμα. «Γπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισαοῦται καὶ ἀφανίζεται, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. Κνισαώδης, εος (ὁ, ἡ). μυρίζων κνίσαν, ταηγαρισμένος ἢ τσικνισμένος, χαλασμένος. «Πέψεις οὐ κνισαώδεις, οὐδ' ὀζώδεις,« Γαλ. « Ἐρυγὴ κνισαώδης,« αὐτ. «Μὴτε κνισαώδες γενέσθαι τοῦλαιον,« αὐτ.

Κνισαώδης, ή, όν, =Κνισαώδης, Κνισηρός.

Κνισηρός (ὁ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κνιζήρ.

Κνιστός, ή, όν, [κνίζω], ἡ, ὁν, =Κνηστός, λιγισμένος, ψιλοκομμένος.

Κνιφός, ή, όν, =Κνιπὸς, Σκνιφός.

Κνιφτήτης (ἡ), =Κνιπάτης, Σκνιφότης.

Κνίψ [κνίζω], κνιπὸς (ὁ καὶ σπνττ. ἡ), (τὸ πλθ. Κνῖπες), εἶδος μικροπάτου (συνήθ. πτερωτοῦ) ἐντόμου, (κοιν.) σκνίπα. « Γίγνονται ἐκ κνῖπες ἐν πισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῷ ὄρυΙ καὶ συκῇ, καὶ ἐκδοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, ἐπὰν δὲ ἐρινάζειν καὶ... τοὺς τῆς πτέρυγας κυπάρους· ἐγγίνεται γὰρ ἐν τούτοις θριπίδιον, ἄττα, κνίπες· αἱ, ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς γίνωνται=, κατεσθίουσι τοὺς ὄφθαλμούς, « αὐτ. (παρβλ. Ἰψ. 2) πάθος τι περὶ τὸν ὀφθαλμὸν, εἶδος πτιλώσεως ἢ ἐπιφθαλμίας, (ὅθεν Κνιπὸς).

Κνοή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χνοή.

Κνόος-οῦς (ὁ), ὁ κρότος τῶν τροχῶν καὶ τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης· τὸ κτύπημα τῶν τροχῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐν γέν.) θόρυβος, (παρβλ.) Χνόος, [ἐκ τοῦ

Κνόω, Μ. ώσω, =Κνάω.

Κνῦ, ἐκλ. =Γρῦ. «Οὐδὲ κνῦ,« Ἡσύχ., οὔτε γρῦ.

Κνύζα [κνύω], ης (ἡ), =Κνησμὸς, φαγεδαίνα, ψώρα.

Κνύζα, ης (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Κόνυζα, εἶδος φυτοῦ.

Κνυζάω (ῶ)-ῶ [ὀνμτπ.], Μ. ήσω, Μουγρίζω (Μουρμουρύζω) συχνὰ ὡσὰν τὰ σκυλιὰ ὅταν χαϊδεύουν ἢ τὰ μωρὰ παιδιὰ ὅταν κλαίουν, (ὅθεν

Κνυζηθμός (ὁ) καὶ

Κνύζημα (τὸ), ἡ λεπτὴ φωνὴ (τὸ μουρμούρητὸν) τῶν σκυλίων ἢ ἄλλων ζώων ὅταν χαϊδεύουν· φωνὴ μωροῦ παιδιοῦ.

†Κνυζύς, ή, όν, γρμτ. πρὸς παραγ. τοῦ

Κνυζόω [ὅδε γόνυ], Μ. ώσω, Π. συγκλίνω, συγκάμπτω, (ἐπιμ.) σμικρύνω (ἐπὶ ὀφθαλμ.) σκοτίζω, θολόνω ἢ τσιμπλιάζω, ἢ ζαρόνω. «Κἀφθε μὲν οἱ γρόα καλὸν.. κνύζωσεν δέ οἱ ὅσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε,« Ὀδ. Ν., (ἄλλα τὸ παράγ. ἀπὸ τοῦ Κνύω), ὅδε Κνιζὸς ἢ Κνιπός.

†Κνύζω, Μ. κνύσω, =Κνύω ἢ Κνίζω.

Κνῦμα (τὸ), [κνύω]. ξυσμὸν ἐλαφρὸν (κυρ. εἰς τὴν θύραν ἵνα ἀνοίξουν), ὁ κρότος τοῦ τοιούτου ξυσίματος, (παρβλ. Τρηδονάω).

Κνύος, έος-ους (τὸ), Π, =Κνησμὸς, φαγοῦρα· (ἰδιωνυμ.) πάθος τι (λειχὴν, ψώρα, μαδάρωσις) τῆς κεφαλῆς. (Τουρκ.) σάτσκιράνι, (ἄλλα παρὰ τὴν) κασσίδαν, [ἐκ τοῦ

Κνύω, Μ. κνύσω, =Κνάω, ξύνω ἐλαφρά. « Οὗτος ποθῷ μου 'κνυεν ἕλκων τὴν θύραν, « Ἀρστ.

Κνωδακίζω, Μ. ίσω. Στυλόνιω (Βαρφόνω) μὲ κνώδακας. 2) (πθ.) ατρέφόμαι πέριξ κνώδακος (ὅδε τὴν λέξ.).

Κνωδάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κνώδαξ.

Κνώδαλον (τὸ), Π. [κνίσω]. ζῶον ἄγριον, θηρίον, (ἐν γέν.) ζῶον (ἐνίοτε) σκωλήκιον, ἔντομον. «Κελεύσεις σημήμενος, εἰς ἐλλὰς ἢ κνώδαλα μεταβάλλων, « Πλάτ. « Κώνωπες, νυκτὸς κνώδαλα, « Ἐπιγρ., (παρβλ. Κνώψ).

†Κνωδαλώδης, ή, όν, Π. [κνώσσω], =Νωχελής, ἀργοκίνητος, μισοκοιμισμένος. «Γέροντα κνωδαλώδη,« Ὅμ. Γαμ.

Κνωδαλώδης, εος (ὁ, ἡ), κνωδάλῳ ὅμοιος, ζωώδης, θηριώδης.

Κνώδαξ, ακος (ὁ). καρφί, ξυλοκάρφι· βλαδα, (ὅδε Ἐμπυελίς)· τύλος, ἔμβολον· τὸ κέντρον ἄξονος, (Γαλλ.) pivot. « Ἐν ᾧ (τῷ πρώτῳ σπονδύλῳ) καθάπερ ἐπὶ κνώδακος τῆς τοῦ δευτέρου ἀπονδύλου ἀποφύσεως ἡ κεφαλὴ εἴς τε τὰ πλάγια ἐπιστρέφεται, ἀνανεύει τε καὶ ἐπινεύει, Γαλ. 2) ὄργανόν τι χρυσοχοϊκὸν, [ἐκ τοῦ

Κνώδων [ὀδούς], οντος (ὁ). (ἐν γέν.) σίδηρον σουβλερὸν (τὸ ὅπερ τοῦ κυνηγοῦ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἑκατέρωθεν δύο τοιαῦτα)· μαχαῖρι τοῦ κυνηγιοῦ· (κατ' ἔκτ.) σπαθί, (πιθανότ.) ἡ κόψις (τὸ ατόμα) τοῦ σπαθιοῦ, (ὅθ.) « Σίφους διπλοῖ κνώδοντες,« Σοφ., τὸ δίστομον ξίφος.

Κνωπόμορφος (ὁ, ἡ), [κνώψ, μορφή], Π. ἀντὶ Θηριόμορφος.

Κνώσσω (χωρὶς ἄλλ. χρόν.), Π. [κνόω], κοιμῶμαι, (κατὰ λέξ.) ξοχαλίζω.

Κνώψ, κνωπὸς (ὁ, καὶ ἡ), Π.=Κνώπετον, κνώδαλον. 2) (Γλωσσ.)=Κνιπὸς, τυφλός.

Κοάλεμος (ὁ), [κοέω, ἠλεὸς ἠλέμματος], Π. κωμ. μωρὸς, ἠλίθιος. (παρβλ. Κόβαλος).

Κοάξ, κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.

Κοβαλεία (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ

Κοβαλεύω, εύσω. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) κόβαλος· πανουργεύομαι, κολακεύω· ἀτατῶ.

Κοβαλία (ἡ), =Κοβαλεία.

Κοβαλίκευμα (τὸ), ἔργον κοβάλου, ἀπάτη, πανουργία κτλ., [ἐκ τοῦ

Κοβαλικεύω, Μ. εύσω, =Κοβαλεύω.

Κόβαλον (τὸ), ἔργον κοβάλου, πανούργημα. « Καὶ νὴ Δί', ἄλλα γ' ἐστὶ μοι κόβαλα παιδὸς ὄντος· ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους ἀπιὼν τοιαυτί· Σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶτ'; ὥρα νέα, χιλιῶν. Οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἐκλεπτον,« Ἀρστ.

Κόβαλος (ὁ), [κόπτω, κύβη ἢ συγγ. τῷ Βοάλεμος], μῖμος, γελοιαστής, βωμολόχος, (κοιν.) μασκαρᾶς· κόλαξ, παράσιτος· ἀπατεών, πανοῦργος.« "Εστι δὲ [τὸ πτηνὸν ὁ Ἴβυς] κόβαλος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κολοβός) καὶ μιμητής, καὶ ἀντερχόμενος ἀλλοτρίεται, περιελθὼν τὸ θατέρου τῶν θηρίων,« Ἀρστ., (ὅθ. ἢ τὸ προηγ. ἢ παρβλ. Κόπις).

Κοβγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κόβγη (ἡ), [ὅδε Κόγχος]. ἡ μεγάλη ἐχτιδᾶς (συνήθ.) τὸ καύκαλον σπι, (τὸ ὀπίσω ἐγχείμενον καὶ ὡς) εἶδος μέτρου (κυρ. διὰ τὰ ὑγρά)· (μτφ.) πᾶν ὅτι ἔχει σχῆμα κόγχης, (π. χ.) τὸ κοῖλον τῆς ἀσπίδος· τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ κρανίου, (κοιν.) καύκαλον· τὸ τύμπανον τοῦ ὠτὸς· τὸ ναρθὲ τοῦ γόνατος· τὸ ἐπιτιθέμενον διὰ προφύλαξιν εἰς τὰς ὀφρυδίδας τῶν γραμμάτων κλπ. (τὸ π. τ. τίθενται οἱ Τοῦρκοι). [«Τῇ κόγχῃ κάνα σεμνῶς τεῖς σημείωσιν ἐαυτῆς» Ἀρστ.], ὅθεν καὶ τὸ Ἀνακογχυλιάζειν). (ἀρχιτεκτ.) κοίλωμα καμαρωτὸν ἐντὸς τοῦ τοίχου, (κοιν.) χτιδᾶς [ὁποία ἡ τοῦ ἁγίου βήματος], (ὅθεν καὶ ἡ) κόγχη.

Κογγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κογγη.

Κογγίτης, ου (ὁ). (λίθος) συγκείμενος ἀπὸ συντρίμματα ἢ περιέχων μόρια [ἀπολιθώσεις] κόγχων, (ὅδε Παυσαν. Ἀττ. Δ', 44, 6).

Κογχοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) κόγχης.

Κογχοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) κόγχας.

Κόγχος (ὁ, ἡ). [ὄγκος, ἄγγος], =Κόγχη, Κογχύλη. 2) εἶδος μαγειρεύματος τῶν Ῥωμ., φακὴ ἀτριπτος. «Διτῇ καὶ αὐλίῃ ἐνὶ κόγχῳ,« Τίμ.

Κογχυλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συλλέγων κογχύλας (κυρ. πορφύρας), Κογχυθήρας.

Κογχυλευτικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ κογχυλεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, κογχυλευτοῦ ἴδιος. « Κογχυλευτικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) τέχνη, « ἡ τοῦ κογχυλευτοῦ.

†Κογχυλεύω, Μ. εύσω. Συλλέγω κογχύλας (καὶ ἰδίως) πορφύρας. 2) (ι) ἐβάζω τὴν κογχύλην ἀπὸ τὸ καύκαλόν της.

Κογχύλη (ἡ), =Κόγχη, (ἰδιαιτ.) ἡ παράγουσα τὴν πορφύραν, (ὅθ.) « Κογχύλης αἷμα, « Δε., (καταχρ.) τὸ ὑγρὸν τοῦ ὄστρέου τούτου δι' οὗ ἐβάφετο ἡ πορφύρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Κογχυλιάζω, Μ. άσω, =Ανακογχυλιάζω. Κογχυλίας καί

Κογχυλιάτης, ου (ὁ), (λίθος) =Κογχίτης.

Κογχυλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κογχύλιον.

Κογχυλιευτής, οῦ (ὁ), =Κογχυλευτής, Κογχοθήρας, [ἐκ τοῦ

Κογχυλιεύω, Μ. εὔσω. Πιάνω ('Ψαρεύω) κογχύλια, Κογχυλεύω.

Κογχύλιον (τό), =Κογχύλη. (κυρ δὲ) τὸ ὄστρεον τῆς κογχύλης. « Ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὐρυθμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀργανιζομένοις. « Ἀθ. 2| ἡ ἀπ' αὐτῆς συναζομένη βαφὴ (πορφύρα) καὶ 3) (κατ' ἔκτ.) μᾶλλον ἡ ὕφασμα βαμμένον μὲ πορφύραν. « Κογχυλίῳ ἔμφρασσε τὸ οὖς, « Ἱππκρ.

Κογχυλιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κογχυλίου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κογχυλίων.

Κογχυλιωτός, ή, όν. Βαμμένος μὲ πορφύραν κογχυλίων, πορφυροῦς.

Κογχώδης, ους (ὁ, ἡ), =Κογχοειδής.

†Κοδαλεύομαι [;], Μ. εύσομαι, =Οἰκουρέω.

Κοδομεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ κοδομέως, καθούρδισμα (κριθῆς).

Κοδομεῖον (τό). ἀγγεῖον ὅπου ἐκαθούρδιζαν τὸ κριθάρι, (ἐν γέν.) καθουρδιζῆρι.

Κοδομεύς, έως (ὁ), ὁ κοδομεύων (καθουρδίζων) τὴν κριθὴν κτλ.

Κοδομευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κοδομεύς.

Κοδομεύτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κοδομευτήρ.

Κοδομεύω, Μ. εύσω Φρύγω (Καβουρδίζω) κριθάρι, (ἐν γέν.) ξεραψήνω, ξεροτηγανίζω, [ἐκ τοῦ

Κοδομή (ἡ), =Κοδομεύτρια.

Κοδομήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Κοδομεῖον.

†Κοδράντης, ου (ὁ), Λατ. quadrāns, τὸ τέταρτον τοῦ ἀσσαρίου, εἶδος νομίσματος, λεπτὸν ἢ δίλεπτον, (κοιν.) καδρίνι.

Κοδύμηλον (τό), (Κρητ.) εἶδος μήλου ἢ κυδωνίου.

Κοέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νοέω, ἀκούω, αἰσθάνομαι, ἐννοῶ.

Κεθαρίσδω. Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Καθαρίζω, ἐκ τοῦ

Κοθαρός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Καθαρός.

Κόθορνος (ὁ), εἶδος ὑποδήματος μὲ πολλὰ ὑψηλαῖς πατούναις (ὅθ. χρήσιμον κυρίως εἰς τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτάς), (ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ἡ κουνούπουρα. (μτφρ.) ἄνθρωπος ὑπερσωπος (διότι ὁ Κόθορνος ἤρμοζεν ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας ἢ καὶ εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας.

†Κόθοῡρις, ίδος ἡ ἰδος (ἡ), =Κόλουρις ἡ ἀλώπεξ, [ἐκ τοῦ

Κόθουρος (ὁ, ἡ), Π. [κόπτω, οὐρά], Κόλουρος, κολοβός, (κοιν.) κουτσονούρης. »Ἐγὼ ἦν —,« Ἠσ., =Ἀκέντρος.

Κοΐ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς χοιριδίων.

†Κοία (ἡ), (γλσ.) ἡ Σφαῖρα, ἡ λίθος ςρογγύλος.

Κοΐζω, Μ. ίσω καὶ Δ. ΐξῶ. Φωνάζω 'σὰν γρουνάκι, κάμνω κοΐ κοΐ.

Κοίη, Ζ. Κοῖος.

Κοίκινος [κόϊς], η, ον. Πλεγμένος ἀπὸ φύλλα κόϊκος, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κούκινος).

Κοικυλίων, ωνος (ὁ), εἶδος πιθήκου (μτγν.) εὐήθης, γάχας, ἀνόητος, [ἐκ τοῦ

Κοικύλλω [κύλλω], Μ. υλῶ. Κυττάζω ὁλοτρύγυρα 'σὰν τὸν γάχαν.

Κοιλάδιος, α, ον. 'Ο τῆς κοιλάδος. »Σῦκα —,« Ἀθ.

Κοιλαίνω, Μ. ανῶ (ἀάρ 'Εκοίληνα καὶ 'Εκοίλανα, πθ, πρκ. Κεκοίλασμαι). Κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόνω (» Κοιλάναντες τὰς χεῖρας, « Ἀθ. » Σῶμά μευ κοίλου, « Θκρ., σκάψε μου τὸν τάφον. (συνκδχ.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω (» Κοιλήναντα τὸ ὠόν,« Ἠρ.) μτφρ.) πτωχύνω. (μσ. ᾽ πθ.) ἔχω (διακόπτομαι ἀπὸ) πολλὰς κοιλότητας. »Κόρυθος ὀφρυῇ τε ᾧ κοιλαίνεται, « (Ἠγήσ. παρὰ) Στρβ.

Κοιλαῖος, α, ον, =Κοῖλος.

Κοίλαναις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κοιλαίνω, βαθούλωμα κτλ.

Κοιλαντικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος εἰς τὸ κοιλαίνειν.

Κοιλάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἀντὶ Κοίλη. » Δρῦς (» Πέτρη) —, « Φωκυλ., Νόνν. (συνήθ. ||. οὐσ.) βαθούλωμα (κυρ. μεταξὺ βουνῶν), ἴσωμα τριγυρισμένον ἀπὸ βουνά, κοιλάδα. » Στεινῆς διὰ κοιλάδος, « Τρυφιόδ.

Κοίλασμα (τό), [κοιλαίνω]. βαθούλωμα, τρύπα.

Κοιλέμβολον (τό). σχηματισμός τις τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος (ἐναντ. τῷ Ἔμβολον).

Κοίλη (ἡ), Π. ἀντὶ Κοιλότης· Κοιλάς.

Κοιλία (ἡ). (ἐν γέν.) κοιλότης (» Κοιλίας τρεῖς ἔχει ἡ καρδία, « Ἀρστ.), (ἰδιαιτ.) ἡ περιέχουσα τὰ ἔντερα, (ἄλλ.) γαςὴρ, (κοιν.) κοιλιά, στομάχι, (ἐν γέν.) τὰ ἐντόσθια τῆς κάτω κοιλίας (» Κοιλίην μὲν πᾶσαν ἐξῶν εἶλον, σπλάγχνα δὲ αὐτοῦ λείποισιν ἐν τῷ σώματι, « Ἠρ.)· (κατ' ἔκτ.) ἡ μήτρα τῆς κυοφορούσης (ὅθ. » Καρπὸς κοιλίας, « Γρφ., τὸ τέκναν). (συνκδχ.) κόπρος, ἀποπάτημα. » Κοιλίαι σπυραδώδης, « Ἱππκρ.

Κοιλιακός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. 'Ο ὑποκείμενος εἰς τὰ πάθη τῆς κάτω κοιλίας, ἐνοχλούμενος συχνὰ ἀπὸ κακοχωνευσίας καὶ διαρροίας.

Κοιλιαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ τὴν κοιλίαν, ἔχω κοιλιόπονον.

Κοιλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κοιλία.

Κοιλιοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ θεοποιῶν (λατρεύων ὡς δαίμονα) τὴν κοιλίαν του, λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

†Κοιλιοδεσμος (ὁ). ζωνάρι ἢ, που ζώνει τὴν κοιλίαν.

Κοιλιόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος τῆς κοιλίας του, λαίμαργος.

Κοιλιολάτρης, ου (ὁ). λάτρις τῆς κοιλίας του, θεοποιῶν αὐτήν, κοιλιόδουλος.

Κοιλιολυσία (ἡ). αφοδρὰ διάρροια, λυσεντερία.

Κοιλιολυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κοιλιολυσίαν.

Κοιλιολυτικός, ή, όν. 'Ο προξενῶν κοιλιολυσίαν.

Κοιλιοπάλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κοιλίας ζώων, (Τουρκ.) σκεμπετζῆς.

Κοιλιοστροφία (ἡ). στρέφος τῆς κοιλίας, κοιλιόπονος.

Κοιλιόσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν, χωλός.

†Κοιλιούχιον (τό), [κοιλία, ἔχω], «πίτιον χρημάτων, κάσσα. (εἰς τὸν θρ. διαρθ. τινὰς Κυνούχιον).

Κοιλιοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐντὸς τῆς κοιλίας μου (ἔμβρυον), εἶμαι ἔγκυος.

†Κοιλίς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιλίς.

Κοιλίσκος (ὁ), εἴδ. χειρυργ. ἐργαλ. (βλ. Κοῖλος (ἀντίθ. τῷ Σμιλωτός), ἐγκοπτ. μαχαιρίδιον κοῖλον πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.

Κοιλισκωτός, ή, όν. Καμωμένος σὰν σχῆμα κοιλίσκου.

Κοιλιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοιλίαν (κοιλότητα), σχηματισμένος εἰς τὴν κοιλίας.

†Κοιλίωσις [κοιλιόω], εως (ἡ), νεογν. Κοιλότης, κοίλωμα, βαθούλωμα.

Κοιλογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοιλίαν (κενὴν) γαστέρα, πεινασμένος, (ἰδ. πραγμ.) κοῖλος (ἄδειος) ἐσωθεν.

Κοιλογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον τὸ γένειον (κοίλωμα εἰς τὸ πηγούνι).

Κοιλοκρόταφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους τοὺς κροτάφους (τὰ μηλίγγια).

†Κοιλομάσχαλος (ὁ, ἡ), βεν. ὁ ἔχων κοίλην (κοιλότητα εἰς τὴν μασχάλην.

;Κοιλονεύριος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ νεῦρα δὲν φαίνονται (εἶνε μέσα, βαθιά).

Κοιλοπαίδιος (ὁ, ἡ). ὁ κειμενος εἰς κοῖλον ἐπίπεδον (εἰς κοιλάδα).

Κοῖλος καὶ Δίαλ. Κόϊλος [χάω, χαῦλος], ον. Σκαμμένος (Κούφιος) μέσα· μαλλος. σκαλιςός. »Τῶν κεράτων τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα τυφλὰ Ἀρστ. » Κοῖλον δόρυ, « Ὀδ. Θ. ὁ βρειος ὕπνος. » Ποιήσασθαι βοῦν ξύλινον κοίλην, « Ἠρ. » Καλὸν ἀστέρι ἐνὶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν, « Θκρ. » πλατῶν οὐδὸν, ὅθι ςαθμὰ κοῖλα πυθοῦσιν αὐτ., (παρβλ. Κοιλόσταθμος). » Λακεδαιμόνιοι, « Ὀδ. Δ., κειμένη ἐν κοιλάδος, τριγυρισμένη ἀπὸ βουνά, (παρβλ. Κητώεις). (καθὼς καὶ) » Κοῖλη Συρίη, « Γεωγρφ., ἡ (μονολεκτ.) Κοῖλη-συρία. » Ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνέδρευον, « Ξεν. « Κοίλη φλέψ, « Ἀνατομ., ἡ μεγάλη ἥπατος. « Κοίλη ναῦς, « Δμ., τὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ. » Κοῖλος χρυσὸς (ἄργυρος), « Δκ., ὁ ἐξειργασμένος εἰς χρυσᾶ (ἀργυρᾶ) σκεύη. « Κοῖλος στόμος, « Θκ., ὁ ἔχων ὀλίγον νερὸ, (ποτ. ὑψηλὰς ὄχθας, ἢ (ἐκ τοῦ ἀνάπ.) βαθύ. φουσκωμένος, (καθὼς καὶ) » Κοῖλα θάλασσα, « Πολύαιν., ἢ (κοιν.) φουσκωμένη θάλασσα. » Τὴν χέρα μοι κοίλην προύνηνοχε,« Ἐπγρ., (παρβλ. Κυλλός). » κοῖλον τῆς χειρὸς, « Πλ., ἡ φούχτα. » — τοῦ ποδὸς, « Λξ., τὸ ὑπόγειον τοῦ ποδιοῦ μέρος, (ἔθεν ?) » Δεῖξαι τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς, « Παροιμ., νὰ φύγῃ μὲ τὰ τέσσερα, (κοιν.) νὰ δείξῃ τὴν ράχην του. (πλθ.) » Τὰ κοῖλα, « Ἀρστ., ἡ παρὰ τὰς πλευρὰς ἢ τὰς λαγόνας μέρη τοῦ σώματος, (παρβλ.) Κενεών. (κατ' ἐπιχρ.) « Κύκλον ἑλὼν μηκάσατο κοῖλα θηκρ., βαθύ, βροντῶδες, (ἴδε Κοιλόφωνος). « Κοῖλος μὴν, « Σχλ., ὁ ἔχων 29 ἡμέρας, (ἀντιθ. τῷ Πλήρης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Καιλόσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τι κοιλόσταθμον (θολωτὸν ἢ φατνωματικόν). « Ἐκοιλοστάθμησε τὸν οἶκον φατνώμασι, » Τρφ.

† Κοιλόσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους (βουλευμένους, σκαλιατοὺς) τῶν θυρῶν τοὺς σταθμούς, (ἐπμ.) μεγαλοπρεπὴς, ἴδε καὶ Κοῖλος.

Κοιλοστόμαχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κοῖλον (κενὸν) τὸν στόμαχον.

Κοιλοστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις —.

Κοιλόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλην φωνὴν (βαθειὰν προφορὰν), ὁμιλῶν ἀπὸ τὸν λάρυγγα (καθὼς οἱ Ἄραβες κλπ.), ἴδε Κοῖλος (εἰς τὸ τέλος). 2) (Τακτ.) « Διφαλαγγία —, « ἡ ἔχουσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους (ἢ ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων) τεταγμένους ἐκατέρους τοὺς ἡγεμόνας.

†Κοιλοσαυρτος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κοιλιόσαυρτος.

Κοιλοσώματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κοῖλον (βαθουλὸν, γαστρῶδες) σῶμα.

Κοιλότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοίλου, βαθουλότης. 2) = Κοίλωμα. « Τόποι πολλὰς ἔχοντες περικλάσεις καὶ κοιλότητας, « Πλθ.

Κοιλοφθαλμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κοιλόφθαλμος.

Κοιλοφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κοιλόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους (βαθουλοὺς, χωμένους μέσα) ὀφθαλμοὺς, (ἀντίθ. τῷ Ἐξόφθαλμος).

Κοιλοφυὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. κοῖλος (βαθουλὸς) ἐκ φύσεως. « Χῶρος —, « Ὀππ.

Κοιλοφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων κοίλα (βαθουλὰ) φύλλα.

Κοιλόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως, = Κοιλόστομος, (παρβλ.) Δηλιοθιστής.

Κοιλοχειλης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κοῖλα χείλη (ἀεννήν ἐξοδον περιφέροντα). « Κύμβα κοιλοχείλεα, « Ἔπγρ.

Κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω. = Κοιλαίνω.

Κοίλωτης, ες (ὁ, ἡ)- ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ)-

Κοίλωμα (τὸ). τὸ βαθουλωμένον (κοῖλον) μέρος, κοιλότης, βαθούλωμα· κούφωμα.

Κοιλώνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλωμα ὑπὸ τοὺς ὄνυχας. « Ἵππος —, « Στησίχ.

Κοιλῶπης, ου (ὁ) ἢ Κοιλῶπις, ιδος (ἡ) ἢ Κοιλωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κοίλην πρόσοψιν, (ἐν γέν.) κοῖλος, βαθούλος. « Πέτρη —, « Ἔπγρ. « Κοιλῶπες αὐγάς, « Νίκ., κοῖλα ὄμματα.

Κοιμάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω [κεῖμαι, συγγ. τῷ Κοιμῶ]. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ κοιμηθῇ), κοιμίζω, ἀποκοιμίζω. (μτφορ.) κατευνάζω, καταπραΰνω· καθησυχάζω. « Κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, « Ὅθ. Μ. « Κοιμῶντες φλόγα, « Αἰσχλ. « Κοίμησον, ὦ τάλαινα, ἀτομα, « αὐτ. Ⅱ. (μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, ἀποκοιμοῦμαι· ὑπνώττω (« Ποῖόν τινα ὕπνον ἐκοιμῶ, « Ξεν. « Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, « Ἰλ. Λ.). (μὲ δοτ. προθετ.) συγκοιμῶμαι. (συνδχ.) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀποθνήσκω. « Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη « Σοφ. (ὕθεν) « Κοιμώμενοι, « (Καλλ.) καὶ « Κεκοιμημένοι (Γρφ.), « οἱ ἀποθαμένοι.

†Κοιμήθρα (ἡ). τόπος διὰ κοίμημα, (γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ) Ἰαυθμός.

Κοίμημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κοιμήσεως, Ὕπνος. (σπν.) συγκοίμησις, (ὅθ.) « Αὐτογέννητα κοιμήματα, « Σοφ., ἡ αἱμομιξία τοῦ Οἰδίποδος.

Κοίμησις, εως (ἡ). τὸ κοιμᾶσθαι· Ὕπνος, (μτφ.) θάνατος.

Κοιμητήριον (τὸ) μέρος διὰ κοίμημα, κάμαρα τοῦ ὕπνου. (ἐκκλησ.) ταφεῖον, πολυάνδριον. « Διὰ τοῦτο καὶ κοιμητήριον ὠνόμασται, ἵνα μάθῃς ὅτι οἱ τετελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τεθνήκασιν, ἀλλὰ κοιμῶνται καὶ καθεύδουσι, « Χρσ.

Κοιμήτωρ, ορος (ὁ), = Κοιμιστής.

Κοιμίζω, Μ. ίσω, = Κοιμάω.

Κοιμιστὴς, τοῦ (ὁ). ὁ κοιμίζων (ἀποκοιμίζων), Κατακοιμιστής.

Κοινάν, ἄνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοινών.

Κοινανέω, Μ. ασῶ, Δ, ἀντὶ Κοινωνέω.

Κοινάω-ῶ, Μ. ασῶ, Δ. Π. ἀντὶ Κοινόω.

†Κοινεῖον ᾗ Κοινίον (τὸ). τόπος κοινὸς ὅπου συνάζουσι, πανδοχεῖον· πορνοστάσιον.

†Κοινεὼν, ῶνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινών, Κοινωνός, (εἰς τὸ Κύρ. τὸ διορθ. Τοινεὼν)

Κοινῇ, ἐπίρ. Κοινῶς, (μὲ δοτ.) ὁμοῦ, (ἴδε Κοινός).

Κοινηλογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κοινολογέομαι.

†Κοινισμὸς (ὁ), [κοινίζω]. ἕνωσις (ἀνάμιξις) διαφόρων διαλέκτων ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν.

Κοινοβιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινόβιον (ἀφορῶν τὰς διατάξεις ἢ τὴν ζωὴν τοῦ κοινοβίου).

Κοινοβιάρχης, « (ὁ). ἀρχηγὸς (πρῶτος, ἡγούμενος) κοινοβίου.

†Κοινοβιάτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν εἰς κοινόβιον μοναχός.

Κοινόβιος (ὁ, ἡ), [κοινὸς, βιόω]. ὁ ζῶν κοινῶς (μαζὶ) μὲ ἄλλους, (ὅθ. ἐκκλησ. ‖ οὐσ.) Κοινόβιον (τὸ), τὸ ἄθροισμα (ἡ κοινότης) καὶ τὸ καταγώγιον τῶν συζώντων καὶ μηδὲν ἴδιον ἀλλὰ κοινὰ τὰ πάντα ἐχόντων μοναχῶν.

†Κοινοβιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κοινόβιος (νὰ ζῇ εἰς κοινόβιον), ἡ ζωὴ τοῦ κοινοβιάτου.

Κοινοβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὸ κοινὸν, κοινῶς (εἰς ὅλους) ἐπιβλαβής.

Κοινοβουλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων «εἰς κοινοβούλιον, γινόμενος κατὰ κοινοβουλίαν.

Κοινοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Βουλεύομαι κοινῶς (ὁμοῦ) μετά τινος, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι.

Κοινοβούλης, ου (ὁ)· ὁ κοινῶς βουλευόμενος, μέλος (σύνεδρος) τοῦ κοινοβουλίου, σύμβουλος τῆς κοινότητος, γερουσιαστὴς κτλ.

Κοινοβουλία (ἡ). τὸ κοινῶς (μετ' ἄλλων) βουλεύεσθαι, σύσκεψις περὶ κοινῶν πραγμάτων εἰς τὸ

Κοινοβούλιον (τὸ)· ἡ σύνοδος (συνέλευσις) τῶν κοινοβούλων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, παρλαμέντον, σενάτον κτλ.

Κοινοβωμία (ἡ). ἡ προσφερομένη κοινῶς εἰς διαφόρους θεότητας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ θυσία (λατρεία), (ἴδε Ἀγώνιος).

Κοιναγαμία (ἡ)· κοινότης περὶ τοὺς γάμους, τὸ νὰ ἦνε κοιναὶ αἱ γυναῖκες. « Τὴν Πλάτωνος κοιναγαμίαν, » Ἐ. Δαμασ.

Κοιναγάμια (τὰ). ἡ μεταξὺ διαφόρων γενῶν καὶ τάξεων ἐπιγαμία, συμπαθειρεὶον μεταξὺ εὐγενῶν καὶ ἀγενῶν ἀδιαφόρως, (παρβλ. Κυνογαμία).

Κοινόγενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἑνούμενος καὶ γεννῶν μὲ ἄλλου γένους ζῶων, (ἀντιθ. τῷ Ἰδιογενὴς). « Κοινογενὲς ἔχει τὸ τῶν ἵππων καὶ ὄνων γένος, ὅτι ἐξ ἀλλήλων γεννῶσι, « Πλατ.

Κοινογονία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοινογενοῦς, τὸ φυσικὸν διαφόρων ζώων εἰς τὸ νὰ ἑνόνωνται μεταξὺ των πρὸς πολλαπλασιασμόν.

Κοινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι κατὰ τὸν κοινὸν (τὸν συνήθη) τρόπον.

Κοινοδημεί, ἐπίρ. Πανδημεί· δημοσίως.

†Κοινοδήμιον (τὸ). τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ δικαστήριον.

Κοινόδημος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δήμου κοινός, πάνδημος.

†Κοινοδίκαιον (τὸ). τὸ κοινὸν (τὸ καθόλου, τὰ γενικὸν) δίκαιον· (καὶ καθὼς λέγουν οἱ Γαλλίζοντες) τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, ἢ τὰ μεταξὺ διαφόρων συμμάχων πόλεων κοινὰ δικαιώματα.

†Κοινοδίκος (ὁ, ἡ). ὁ μετέχων (ἀπολαμβάνων) τοῦ κοινοῦ δικαίου.

†Κοινοδρομέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυνοδρομέω.

Κοινοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠργάζομαι κοινῶς (Ἐνεργῶ ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων.

Κοινοεργὴς, έος καὶ

Κοινοεργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος κοινῶς (ἐνεργῶν ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων.

Κοινοθυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοινὸν θύλακον (ἕνα πουγγί) μὲ ἄλλον, ἐξοδεύω ἐκ συμφώνου.

†Κοινολαΐτης, ου (ὁ). ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἁπλῶς πολίτης.

Κοινολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κοινολέκτως, μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου κοινὲς (ἁπλὲς, δημώδεις) λέξεις, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ.

Κοινολεκτος (ὁ, ἡ). ὁ λεγόμενος (λαλούμενος) κοινῶς (ὑπὸ τοῦ κοινοῦ λαοῦ).

Κοινόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὸν λέκτρον (κοιμώμενος εἰς μίαν κλίνην) μετ' ἄλλου, ὁμόλεκτρος, σύνευνος.

Κοινολέκτως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν κοινὸν (τὸν ἰδιωτικὸν) τρόπον τοῦ λέγειν, κατὰ τὸ οἰκιακὸν ὕφος, καθὼς διιλεῖ ὁ κοινὸς λαός.

Κοινολεξία (ἡ). ἡ γλῶσσα τοῦ κοινοῦ λαοῦ, τὸ ἰδιωτικὸν (οἰκιακὸν) ὕφος.

Κοινολεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Κοινόλεκτρος. 2) μοιχός, (Σοφ. Ἠλ. 97).

Κοινολογέομαι-οῦμαι, Π. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. εἰς.) Κοινολογῶ τὸν σκοπὸν μου πρός τινα, συμβουλεύομαι ἢ λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος, (Γαλλ.) s'entendre. « Κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις, « Ἡρ. « Καὶ ὡς ἔοικε τὸ αὐτὸ τόν, . . παρ' ἄλλον τὸ δεῖπνον πρὸς τοὺς αὐτῷ κοινολογουμένους, « Λκ.

†Κοινολόγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινολογίας. 2) = τῷ

Δημόσια Κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοινολογία (ἡ). ἡ πρὸς ἀναχοίνωσιν ἀκοποῦ τινος συνδιάλεξις, συνομιλία. » Ἑτέρους (πατρὸς) εἰσάγειν ἕνεκα τοῦ ἐκ κοινολογίης ἱστορῆσαι τὰ περὶ τὸν νοσέοντα, « Ἱππκρ. 2) Γρμτ. ἀντὶ Κοινολεξία.

†Κοινολογίζομαι, Μ. ἰσομαι, = (ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Κοιναλογέομαι.

Κοινονομοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =

Κοινονόμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν (φροντίζων διὰ) τὸ κοινὸν καλὸν, φίλος τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, δημοτικός.

Κοινοπάθεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοινοπαθοῦς, μετριοπάθεια.

Κοινοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κοινῶς (συμπάσχων) μετ' ἄλλων, συναισθανόμενος τὰ κοινὰ πάθη, (ἐπμ.) μετριοπαθής, (ἀντίθ. τῷ Ἰδιοπαθής).

Κοινοπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων κοινῶς (ὁμοῦ) μετ' ἄλλων, σύμπλους. » Ὁμιλία —, « Σοφ., ἡ μεταξὺ συμπλεόντων ἢ συμπλευσάντων.

Κοινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοινόω.

Κοινοποίησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Κοινοποιέω, ἀνακοίνωσις.

Κοινοπολιτεία (ἡ). κοινὴ (ἀνήκουσα κοινῶς εἰς διαφόρους) πολιτεία, συμπολιτεία.

Κοινοπολιτικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ κοινοπολιτείαν.

Κοινόπους, ποδος (ὁ, ἡ), Π. συνοδοιπόρος. » Παρουσία —, « Σοφ., ὁ σύγχρονος ἐρχομὸς δύο ἢ πλειοτέρων συνοδοιπόρων.

Κοινοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τι κοινῶς (ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων, λαμβάνω μέρος (μετοχὴν) εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράττω. (μὲ δοτ.) » Τῶν τοῦτοις κοινοπραγούντων, « Διόδ., τῶν συνεργῶντων.

Κοινοπραγία καὶ Κοινοπραξία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., συμμέθεξις εἰς πρᾶξίν τινα, σύμπραξις.

Κοινοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρεπῶς. Ὁ κοινῶς εἰς δύο ἢ ἢ πλειότερα πρόσωπα ἁρμόζων.

Κοινὸς [σῦν, ξυνὸς]. ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ διαφέρων εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους· συντροφικὸς, ἐνταμικὸς, γενικὸν, δημόσιος. » Τρεῖς κυνόμορροι (αἱ Φορκίδες), κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι, « Αἰσχύλ. » Κοινὰ τὰ τῶν φίλων, « Εὐρ. » Κοινὸς ὁ Ἑρμῆς, « Πορφιμ. » Τὸ κοινὸν, « Λξ., ἡ κοινότης, τὸ ὅλον τοῦ λαοῦ τοῦ συγκροτοῦντος τὴν πολιτείαν ἢ, ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν κοινότητα κυβέρνησις (κυρ. δημοκρατίας ἢ ἀριστοκρατίας), ἡ διοικοῦσα ἀρχή. » Ἡ γεωργία πολίτας ἀρίστους παρίχεσθαι δυκεῖ τῷ κοινῷ, « Ξεν. » Πεμψας παρὰ τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνάνων, « αὐτ. » Ἀρικνεῖται (πρέσβυς) πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λακεδ., « αὐτ. (ἢ πλθ.) » Τὰ κοινὰ πράττειν (μεταχειρίζεσθαι), « Πλ., Δμ. » Τῶν κοινῶν προστῆναι, « Ἀΐλ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ πορεύομενον, « Θκ. χωρὶς τὴν εἴδησιν ἢ συγκατάθεσιν τοῦ πλήθους. (καὶ μὲ δοτ.) » Τὸ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξετε, « αὐτ., τὸ δημόσιον συμφερον. » Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, « Ξεν., πὰ βάλλω ἀπὸ μέσην. » Κοινὴ συλλαβὴ, « Γρμτ., ἡ συγχεημένη ἀπὸ δίχρονον φωνῆεν. » Λέξις κοινὴ, « αὐτ., ἡ μὴ ἀνήκουσα ἐξαιρετικῶς εἰς καμμίαν διάλεκτον. « Κοινὸς τόπος, « Ρτρ, (Γαλλ.) lieu commun. ‖ (ἡ δοτ. τοῦ θηλ.) Κοινῇ καὶ (ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ οὐδ.) Κοινὰ, ἐπιρ. ἀντὶ Κοινῶς, ἐκ συμφώνου· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ. » Κοίν' ἐμοὶ, « Σοφ., ἀντὶ Σὺν ἐμοὶ (ἴδε τὴν ἐτυμολογ.). (καὶ προθετ.) » Κοινῇ οὖν τοῖς φίλοις (ἢ) μετὰ τῶν φίλων, « Ξεν. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) » Κοινῇ διάτε τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦ σώματος, « αὐτ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐπρόσιτος, καταδεκτικὸς, ὑποχρεωτικὸς ἢ δίκαιος, ἴσος πρὸς πάντας· (ἐν γέν.) δημοτικός. » Κοινὸς ἢ ἐπιεικὴς, « Δ. Κάσ. 3) (ἐπὶ πραγμ.) εὐτελὴς, πρόσχυρος· (τρπ.) χαμερπὴς, οὐτιδανός. (Γρφ.) βέβηλος, ἀκάθαρτος. » Ἰδόντες αὐτοὺς κοινοὺς χεροὶ, τουτέστιν ἀνίπτους, ἐσθίοντας ἄρτον, ἐμέμψαντο, « Γρφ. (Εὐαγγ. Μάρκ. Ζ'. 2). 4) Π. ἀδελφικὸς ἢ συγγενικός. « Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον ἰσμήνης κάρα, « Σοφ. » Ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι, « αὐτ.

†Κοινόστομον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυνόζομον.

Κοινοτάφιαν (τὸ), κοινὸς (εἰς πολλοὺς κοινῶς ἀνήκων) τάφος.

Κοινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κοινοῦ. » Ἅτε τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κοινότης, « Ἡρδτ. 2) ὁ ὑποχρεωτικὸς τρόπος, τὸ κοινωνικὸν, τὸ εὐπρόσιτον, ἡ δημοτικότης. 3) (συνεκδ.) τὸ κοινὸν, οἱ ὁμοῦ συζῶντες ἢ συμπράττοντες, συντροφία, συμπολιτεία, κτλ.

Κοινότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν καταγωγὴν (τοὺς αὐτοὺς γονεῖς) μὲ ἄλλον, ἀδελφός.

Κοινοτροφία (ἡ). τὸ κοινῶς (ὁμοῦ μετ' ἄλλων) τρέφεσθαι ἢ ἀνατρέφεσθαι.

Κοινοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοινοτροφίαν.

Κοινοφαγία (ἡ), (Γρφ.) τὸ φρώγειν κοινὰ (ἀκάθαρτα κατὰ τὸν Μωσ. νόμον) φαγητά.

Κοινοφιλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τι κοινῶς μὲ ἄλλον, ἔχων τὰς αὐτὰς συμπαθείας, ἢ ἀγαπῶν τὸ κοινὸν καλὸν. (εἰς τὸν Αἰσχύλ. Εὐμ. διορθ. Κοινωφελής).

Κοινόφαρον, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμόφρων, σύμφωνος (τὸ φρόνημα).

Κοινοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὴν (τὴν αὐτὴν) μετ' ἄλλου καταγωγήν.

Κοινοχρησία (χρηστία), ας (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι κοινὸν εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους, κοινῶς χρήσιμον.

Κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κοινὸν ἢ εἰς ἄλλον ἢ εἰς ὅλους, μεταδίδω· (ἐπὶ λόγ.) κοινοποιῶ τὸν σκοπὸν μου εἴς τινα (ἵν' ἀκούσω τὴν γνώμην του), = Κοινολογέομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν, « Θκ. » Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω, « Εὐρ. » Κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς, « αὐτ. (καὶ μα.) » Θυμοειδῆ δὲ αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ κοινωσόμενα, πόταρα κτλ., « Ξεν. » Τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο, « αὐτ., ἢ ἐσυμβουλεύθησαν τὰ μαντεῖον περὶ τοῦ πῶς, (παρδλ. Ἀνακοινόομαι). 2) (μὲ) = Κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος (μετοχὴν ἐγὼ) ἀπό· συντροφεύω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) » Ἐπεὶ προθυμεῖ τοὐμοῦ κοινωνεῖν πάθους, « Εὐρ. » Οἷόν τε δὴ, συνιστάμενον καὶ κοινουμένους τὴν τύχην, ἀσφαλέστερον κινδυνεύειν, « Ξεν. » Ἅγω δὲ κείνων λόχμας μιν (τὸν Ὕμνον) κοινώσομαι, « Πίνδ., Ὀλ ἐνώσω. (ἢ πλ. μὲ δοτ.) » Οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθη λέχει, « Εὐρ. 3) (Γρφ.) θεωρῶ τι κοινὸν (ἀθάρτον, βέβηλον), « Ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου, « Πράξ.

Κοίνωμα (τὸ). μέσον πρὸς σύνδεσιν (μορφ.) σχέσις, συντρόφιασμα· μίξις σωματική.

Κοινωμάτιον (τὸ). μικρὸς δεσμὸς, φλασιδίτσα κτλ., (παρδλ. Προσκοινώνημα).

Κοινών, ῶνος (ὁ), = Κοινωνὸς, μέτοχος, σύντροφος. (Π.) συνεργὸς, σύμβουλος. » Κοινὰνι παρ' εὐθυτάτῳ, « Πίνδ.

Κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι κοινωνὸς (μέτοχος, σύντροφος) τινος· ἔχω τι κοινὸν μετά τινος, λαμβάνω μέρος (μετέχω) καὶ ἐγὼ ἀπό, ἢ μετὰ τινος δω. » Συνελήλυθαμεν, ὦ γυναῖ, ἐπὶ τῶν σωμάτων κοινωνήσαντε· ἀλλήλοιν, « Ξεν. » Ἅτε κεκοινωνηκότες πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις, « Πλ. (παρδλ. Κοινόω). 2) εἶμαι συμφωνος μετά τινος, ὁμολογῶ. » Πίστεσιν κοινωνεῖς καὶ ξυνθήκαις σου, « Πλτ. » Κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσιν, « αὐτ.

Κοινώνημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινωνήσεως, μέσον πρὸς κοινωνίαν (μορφ.) σύνδεσιν, συντροφίαν, λαμβάνομενον· σύλλαγμα. » Συμβόλαια δὲ λέγεις κοινώνημα, ἢ τι ἄλλο; — Κοινώνημα μὲν οὖν, « Πλάτ.

Κοινωνησις, εως (ἡ). τὸ κοινωνεῖν, μέθεξις ἢ μετάδοσις.

Κοινωνητικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ κατάλληλος πρὸς κοινωνίαν, μεταδοτικὸς (μὲ ἐπὶ νοσημ.) κολλητικός.

Κοινωνία (ἡ). τὸ κοινωνεῖν, ἕνωσις, συμμέθεξις· συμβίωσις, συναναστροφή, σύμμιξις (» Εἰκὼ δὲ μὴ εἶναι κοινωνίαν οὐκ ἂν εἶη, « Πλάτ.)· συντροφιὰ, κοινὸν σύστημα (» Καὶ ἡ παροιμία, Κοινὰ τῶν φίλων, ὀρθῶς· ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία, Ἄρστ.)· ἡ μεταξὺ συζύγων σχέσις (» Ἐκλιπὼν κλῆσιν) ἢ μεταξὺ τῶν παιδῶν οἰκειότης καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους μετάδοσις τῶν ὑπαρχόντων (» Τῆς δὲ εὐτυχίας ἡ κοινωνία· μὴ ἐπιλανθάνεσθε, « Παῦλ.)· σχέσις μεταξὺ ἡμῶν, δὲ) ἢ μετάληψις τῶν θείων μυστηρίων. (Παῦλ. πρὸς Κορ. Α', 10, 16).

Κοινωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόζων θμος (ὑπηρέσιος) πρὸς κοινωνίαν, ἄνθρωπος τῆς συναναστροφῆς, ὑποχρεωτικὸς, (μὲ γεν.) μεταδοτικὸς. (Νομ. καὶ ἐμπορ.) συντροφικὸς. » Κοινωνικὴν τὴν εἶναί φαμεν τὴν δικαιοσύνην, « Ἀρστ. » Ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου παρίσταται τὸ κοινωνικόν, « Ἐπίκτ.

Κοινωνικῶς, ἐπίρ. Μὲ κοινωνικὸν (ὑποχρεωτικὸν κτλ.) τρόπον, μεταδοτικῶς ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλων, συντροφικά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι, » Πλάτ.

†Κοινωνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ κοινωνόν (μέτοχόν) τινος, μεταδίδω.

Κοινωνός (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. καὶ δοτ.) ὁ ἔχων τι κοινὸν ἢ πράττων τι κοινῶς μετ' ἄλλου, μέτοχος, σύντροφος, συμπράκτωρ, συνεργάτης. « Πάντες οἱ τοῦ πολέμου κοινωνοὶ γενόμενοι, » Πλάτ. «Πρὶν ἀνοσίων αὐτὸς ἔργων γενέσθαι κοινωνός, » αὐτ. « Ὕθεν γ' ἰδὼν σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ, » Εὐρ. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Κοινός, συντροφικός. « Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει, » Εὐρ.

Κοινῶς, ἐπίρ. = Κοινῇ, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου, συντροφικά. « Τοὐμὸν λέγουσα, καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις, » Εὐρ. 2) μὲ κανόνα (ἁπλοῦν, συνήθη, δημοτικὸν) τρόπον. « Οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ πολιτικῶς αὐτὸν ἐπῄνεσ' ἐῶσαν, » Ἰσοκρ. 3) (ἐπὶ λόγ.) ἰδιωτικῶς. Κοινολέκτως.

Κοίνωσις, εως (ἡ). = Κοινοποίησις· 2) (θρησκ.) μολυσμός, βεβήλωσις.

Κοινωτός, ά, όν, θετ. τοῦ Κοινόω.

Κοινωφέλεια (ἡ), τὸ νὰ ἠνέ τις ὠφέλιμος (κοινῶς ὄλους), γενικῶς ὠφέλιμος.

Κοινωφελεία (ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Κοινωφέλεια.

†Κοινωφέλιμος (ὁ, ἡ), = Κοινωφελής.

Κοινωφελῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κοινωφελῆ, πρὸς ὄφελος τοῦ κοινοῦ.

Κοίνωψ [κοί-νωπς], ῶπος (ὁ καὶ ἡ), φοῦνιξ (χρωματισμὸς) τῆς Αἰγύπτ., (συνκδχ.) ζεμπίλι πλεγμένον ἀπὸ τὰ φύλλα του. « Ἡ θαλάσσιον βύσιον, ἡ κοῖν φέρειν, ἡ κωρυκίδα, » (Ἐπίχ. παρὰ) Πλοῦτ., (παρβλ. Κοῦφος).

†Κοῖος (ὁ), Μακεδ., ὁ ἀριθμός, [ἐκ τοῦ Κοῖος, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ Ποῖος;

Κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν. δοτ. ἢ αἰτ.) εἶμαι ἢ πράττω τι ὡς κοίρανος, ἄρχω, διέπω, διατάττω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. « Περίῃ κοιρανέοντα, » Ἀπολλ. « Θεοὶ κοιρανέουσιν χυρούς, » Πίνδ.

Κοιρανίης, ά, όν, Π. κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Κοιρανίος.

Κοιρανίη (ἡ), Π. ἐξουσία, κυριότης· κυριαρχία.

Κοιρανίης, ου (ὁ). Π. = Κοίρανος, κυριάρχης, (κατὰ λέξ.) υἱὸς κοιράνου, ἀρχηγὸς ἐκ προγόνων (κατὰ διαδοχήν).

Κοιρανικός, ή, όν. Κοιράνου ἴδιος, αὐτοκρατορικός, κυριαρχικός.

Κοίρανος (ὁ καὶ σπανιότ. ἡ), Π. ἀντὶ Κύριος, ἀρχηγός, ἡγεμών, ἐξουσιαστής, (παρβλ. Τύραννος), (ἐν γένει) πρῶτος (ἐξέχων) εἴς τι. « Τίγχης—, » Ἀνακρ.

†Κοισαυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (εὔχρ. μόνον τὸ αὔνθ.) Ἐγκοισαυρόομαι.

Κοιτάζω, Μ. άσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν κοίτην νὰ πλαγιάσῃ. ‖. (μσν.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῇ, ἢ εἶμαι πλαγιασμένος, κοιμοῦμαι, κοιτομαι. (ἐπὶ πτν.) φωλεάζω.

Κοιταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος (πλαγιασμένος) εἰς τὴν κοίτην. « Ἐν τῇ πόλει (« Ἐν τῇ χώρᾳ) κοιταῖον γίγνεσθαι, » Δημ., Πλοῦτ., νὰ μένῃ τὴν νύκτα, νὰ κοιμᾶται. ‖. (σύν.) « Τὸ κοιταῖον, » Πλάτ., ἀντὶ Ἡκοίτη (ζώου). (πλθ.) « Κοιταῖα (τὰ), » Ἡλιόδ., αἱ πρὸ τῆς κοίτης (τοῦ πλαγιάσματος) τελούμεναι συνήθως σπονδαί. 2) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τῆς κοίτης. « Κοιταίους ἔρχεσθαι, » Πλοῦτ., (παρβλ. Κνεφαῖος).

†Κοιτασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Κοίτη, πλάγιασμα, (κυρ. δὲ) συγκοίμησις.

Κοίτη (ἡ), [κεῖμαι]. τὸ μέρος ὅπου κεῖται (κοιμᾶται ἢ ἀναπαύεται) τις, τόπος διὰ πλάγιασμα, ρῶμα, κρεββάτι· φωλεά (συνήθης διαμονή) ζώου· (μτγμ.) ρῶμα ποταμοῦ· (συνκδχ.) πλάγιασμα, συγκοίμησις ἀνδρογύνου. « Μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, » Γρφ. « Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, » αὐτ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κοιτίς, σανδοῦκι, σεπέτι.

Κοιτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κοιτίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κοίτη, κούνια (νηπίου), (ὅθ. ὁ Γαζῆς τὸ in cunis vagire τοῦ Κικέρωνος, μεταφράσεν) « Ἐν κοιτίδι βεβάζειν. » 2) = Κυτίς, Κίστη, κουτάκι, καλαθάκι.

†Κοιτονητής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιτωνίτης.

†Κοιτοπετόν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κινώπετον.

Κοῖτος (ὁ), Π. ἀντὶ Κοίτη, κρεββάτι· πλάγιασμα, ὕπνος. « Κοῖτον ἐποιέετο, » Ἡρ., ἐπλάγιασε νὰ κοιμηθῇ.

Κοίτος (ὁ), ἐφαλμ. ἀντὶ Κόττος, εἶδ. ἰχθ. (Ἀρχ. Σ'. δ', 8).

Κοιτοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω τὴν γαμικὴν κοίτην τινός, μοιχεύω.

Κοιτών, ῶνος (ὁ). ἡ κάμαρα τοῦ κρεββατιοῦ (τοῦ ὕπνου), (Τουρκ.) γιατάκι.

Κοιτωνίτης, ου (ὁ). ὑπηρέτης τοῦ κοιτῶνος, (Ἰταλ.) Καμαριέρος.

Κοιτωνοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ κοιτῶνος, (γρμτκ. μεταφρ. τοῦ) Θαλαμηπόλος.

Κοῖφι, Ζ. Κῦφι.

†Κοκκάζω, Μ. άσω, (νομίζ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοκκύζω ἢ Κακκάζω.

Κοκκάλια (τὰ), εἶδος κοχλιῶν, (Ἀρχ. Ζ. Ἰχ. Δ', δ'.), [ἐκ τοῦ

Κόκκαλος (ὁ), [κόκκος]. ὁ καρπὸς τῆς στροβιλιᾶς, τὸ κουκκουνάρι.

Κοκκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τοὺς κόκκους (τὰ σπυριὰ ἢ τὰ κουκκούτσια). ἐκκοκκίζω.

Κοκκινοβαφής, ές (ὁ, ἡ), = Κοκκοβαφής.

Κόκκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ (βαμμένος μὲ) κόκκον, ἅλικος. ‖. (σύν.) Κόκκινον (τὸ), ἡ πορφύρα.

Κοκκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόκκος (ὅθ. κοιν.) κουκκί, σπυράκι· χάπι. « Κοκκία βηχικά, » Ἀλιξ. Τραλλ.

Κοκκίς, ίδος (ἡ), = Κοκκίον.

Κοκκοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κόκκον (πρινοκόκκι), ἅλικος ἢ φοβερὰ βενγκί.

Κοκκοβᾶς, ου (ὁ), Π. ὁ φωνάζων κουκκου, κόκκορας.

Κοκκοθραύστης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (τὸ ὁπ. σπάνει [θρούει] μὲ τὸ βάμφος του τὰ κοκκούτσια), (Γαλλ.) grosbec.

Κοκκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω κόκκους.

Κόκκος (ὁ), [κόγχος]. κουκκοῦτσι, κουκκί, σπυρί· (ἰδιαιτ.) τὸ πρινοκόκκι, (συνκδχ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ βαπτόμενον κόκκινον χρῶμα ἢ ὕφασμα (« Ὑπὲρ τὸν Βαβυλώνιον κόκκον καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν, » Φλγρ.)· (ἐν γέν.) κάθε τι στρογγυλὸν μικρὸν σῶμα· (ὕθεν ἰατρ.) χάπι (« Κάθαρσις διὰ κόκκων ἐχόντων κολοκυνθίδα, » Ἀλιξ. Τραλ.), (κωμ.) οἱ ὄρχεις.

2) (συνκδχ.) ἀντὶ Ἐλάχιστον. « Νοὸς δέ μοι οὐκ ἔνι κόκκος, » Τίμ. Μιλλ., (κοιν.) κουκκοῦτσι, (παρβλ. Σπίλη).

Κόκκος (ἡ). τὸ δένδρον (εἶδος πρίνου) ἀπὸ τοῦ ὁπ. συνάζουν τὸ =πρινοκόκκι.

Κόκκυ, ἄκλ. ἡ φωνὴ τοῦ κούκκου (τοῦ πετεινοῦ κτλ.). κούκκου. 2) (κωμ.) ἐπιφών. κλητ., [Γ' χυ'] 3) ἀντὶ Κόκκος, τὸ ἐλάχιστον, (Σχλ. Ἀρχ.). ἴδε Κόκκος καὶ παρβλ. Κικκός.

Κοκκυγία (ἡ), εἶδος δένδρου (Ἰσ. Κοκκυμηλέας ἢ Ῥοᾶς) τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς βαφήν.

Κοκκυγίας, ου (ὁ). ἄνεμός τις (βίζα τῆς ἀνοίξεως) παρὰ Κροτωνιάταις.

Κοκκύγινος, η, ον. Βαμμένος μὲ κοκκυγέαν, βαθὺς κίρινος ἢ κόκκινος, πορφυροῦς, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) φλογαιδής, (κατὰ τὸν Sibthorp, ἂν ἡ Κοκκυγέα ἦνε τὸ κοιν. Χρυσέξλαν).

Κοκκυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω τι κοκκύγιναν.

Κοκκύζω [κόκκυ], Μ. ύσω Φωνάζω ὡσὰν τὸν κοῦκκον ἢ τὸν κόκκορα (« Καὶ νομάδα παχείαν ἔβε, καὶ νευσοῦς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, » Ἀθ.), (ἐν γέν.) φωνάζω κουκκου (κόκκυ) ὡς σύνηθες εἰς τὸ νὰ γένῃ τι. « Μὴ μεθεσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω, » Ἀρχ.

Κοκκυμηλέα (ἡ), δένδρ., δαμασκηνιά, [ἐκ τοῦ

Κοκκύμηλον (τὸ), [κόκκυξ, μῆλον], εἶδ. ὀπωρ., δαμάσκηνον.

Κοκκυμηλὸς (ἡ). = Κοκκυμηλέα.

Κοκκυμηλών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κοκκυμηλέας.

Κόκκυξ [κόκ-πτ.], υγος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ὁ κούκκος· (ὡς ὑβριστικὴ λέξ. μτφρ.) ἠλίθιος ἢ κεφαλᾶς (διότι ὁ κούκκος γεννᾷ τὰ αὐγά του εἰς ξένας φωλιάς). 3) ἀγριόσυκον τὸ ὁπ. ὡριμάζει τὴν ἄνοιξιν. 3) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. (κοιν. παρὰ τοῖς Βυζ.) φιλομήλα. 4) (ἀνατομ.) τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. (κοιν.) κωλοκούκκυμαν, (παρβλ. Κεχώνη).

Κοκκυσμὸς (ὁ). τὸ κοκκύζειν, ἡ φωνὴ τοῦ κούκκου· (μουσ.) εἶδ. φωνῆς πολλὰ λεπτῆς (ὁμοία τοῦ πάσχοντος κοκκίτην βῆχα). (παρβλ. Βηχία).

Κοκκυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοκκύζων (φωνάζων ὡσὰν τὸν κοῦκκον ἢ τὸν κόκκορα), (ἐν γέν.) = Κεκράκτης.

Κόκκων, ωνος (ὁ). = Κόκκος (ἰδιαιτ. ὁ Ενετικὸς) · (συνήθ.) βαϊδόκοκκον· (ἐνίοτε) ὁ σπόρος (τὸ κουκκί) τοῦ ἰξοῦ.

Κοκκωτὸς, ἡ, όν. Ὅμοιος μὲ κόκκον ἢ συγκείμενος ἀπὸ κόκκους, σπυρωτός,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ὅθεν ‖. οὗσ.) »Κοκκωτὸν (τό), τὸ ῥῶδι, ᾧ » Κοκκωτὴ (ἡ), ἡ βάλανος (ἡ).

†Κοκύαι (οἱ, αἱ), Ἰων. ἀρχ., οἱ πρόγονοι, προπάτορες ἢ προμήτορες.

†Κολαβέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἐγκολλαβίζω, [ἐκ τοῦ

‡Κόλαβος (ὁ), = Κόλλαβος, βοῦκκα.

Κολαβρεύομαι, Μ. εὑσομαι. Χορεύω τὸν κόλαβρον.

Κολαβρίζω, Μ. ἰσω, = Κολαβρεύομαι. (συνκδχ.) περιπαίζω ἀναισχύντως, περιῢβρίζω, (παρδλ.) Κατορχέομαι, (εἰς τὸν Ἰὼβ, Ε'. 4, Ἑσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολαφίζω.

Κολαβρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

†Κόλαβρος (ὁ), εἶδ. πολεμικοῦ ἢ ἀσελγοῦς χοροῦ, καὶ τὸ τραγοῦδι μὲ τὸ ὁπ. συνωδεύεσο, (παρδλ. Κόλαφος). 2) = Μολύβδιον, χαιρίδιον.

Κολάζω [κολούω], Μ. άσω καὶ (εὐχρηστότ.) άσομαι καὶ (Ἀττ. σπνττ.) κολῶ. (κυρ.) Κόπτω τὰ περιττὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου, κλαδεύω. (ὄθ., μτφρ.) τιμωρῶ ἢ ἐπιπλήττω (κυρ. πρὸς σωφρονισμὸν), (κοιν.) συμμαζώνω, ταπεινόνω, περιορίζω· μετριάζω, διορθόνω. (ἓν γέν.) στενοχωρῶ, βασανίζω. » Λέων σκόλοπι περιπαρείς, καὶ κολαζόμενος, « Ἀλλ. » Ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, « Ξεν., μετριάζει.

Κολακεία (ἡ). τὸ κολακεύειν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ κόλακος. » Φόβος κολακηὴν ἐργάζεται, « Δημοκρτ.

Κολάκευμα καὶ (ὑποκορ.) Κολακευμάτιον (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς κολακείαν.

Κολακευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολακεύων, κόλακας.

Κολακευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολακεύειν.

Κολακευτικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ κολακευτικὸν τρόπον, μὲ κολακείας.

Κολακεύω, Μ. εὑσω. Χαϊδεύω (ἀπατῶ) τινα ὡς κόλαξ. » Μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν, μήτε Ἕλληνα, μήτε βάρβαρον· ἀλλ' ἑαυτοῖς ἱκανοὺς εἶναι τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι ὁθεν περ κάλλιστον, « Ξεν.

Κολακία (ἡ), = Κολακεία.

Κολακικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κόλακα, ἴδιος κόλακος· Κολακευτικός.

Κολακὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κόλαξ.

Κολακώνυμος (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Κλεώνυμος, [ὄνομα καὶ

Κόλαξ [κόλον ἡ μολέω ἢ κέλλω], ακος (ὁ). ὁ χαΐδεύων (ἐπαινῶν) ὅ· ἀπόλαυσιν, κόλακας· (κατὰ λέξ. καὶ ἀρχ.) παράσιτος. » Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρονον ἀνθεῖ· οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολυκροταφῳ παρασίτῳ, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.

Κολαπτὴρ (ὁ), τὸ σφυρὶ τῶν λιθοξόων, πετροκόπι, [ἐκ τοῦ

Κολάπτω [γλάφω], Μ. άψω. Κτυπῶν κοιλαίνω· σκάπτω (σκαλίζω) πέραν κτλ., σφυροκοπῶ. λαξεύω, ἐγκολάπτω, » Κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψεν, « Ἐπγρ.

‡Κόλαρις, εως (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάλαρις.

†Κόλαρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόλαβρος.

†Κολασία (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ

Κόλασις, εως (ἡ). τὸ κολάζειν ἢ κολάζεσθαι, (κυρ. ἐπὶ δένδρ.) κούρευμα, κλάδευμα. (συνήθ. μτφρ.) περιορισμὸς· τιμωρία (κυρ. πρὸς σωφρονισμόν).

Κόλασμα (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς κόλασιν, τιμωρία.

Κολασμὸς (ὁ), = Κόλασις.

Κολάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κολαστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κολαστής.

Κολαστήριον (τὸ), πόπος ἢ ὄργανον κολάσεως (τιμωρίας), βασανιστήριον· (ἓν γέν.) βάσανον, τιμωρία, (κυρ. οὐσ. τοῦ

Κολαστήριος (ὁ, ἡ). χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολάζειν, κολαστικός. »Ξύλον κολαστήριον, « Εὐσ., τὸ (Τουρκ.) τομροῦκι.

Κολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολάζων (τιμωρῶν κτλ.), βασανιστής.

Κολαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ κολάζειν, τιμωρητικός· σωφρονιστικός.

Κολαστικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ κολαστικὸν τρόπον, τιμωρητικῶς. » Ἰατρικῶς, μὴ κολαστικῶς, « Σειρ.

Κολάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κολαστής

Κόλαστρον (τὸ), = Κολαστήριον.

Κολαφίζω, Μ. (σω. Δίδω κόλαφον (μπάτσον), ῥαπίζω· (συνκδχ.) περιῢβρίζω. 2) = Κολλαβίζω.

Κολάφισμα (τὸ), = Κόλαφος καὶ

Κολαφισμὸς (ὁ). τὸ κολαφίζειν, καταίβασμα (κτύπημα) μπάτσου.

Κολαφιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ γινόμενος πρὸς κολαφισμόν.

Κόλαφος (ὁ), [κολάπτω] κτύπημα μὲ τὸ κοῖλον τῆς παλάμης εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ ἢ εἰς τὸ μάγουλον, μπάτσος, (παρδλ.) Κόνδυλος.

Κολάω-ῶ ἢ Κολάομαι-ῶμαι, Ἀττ.-μέλλ. τοῦ Κολάζω.

†Κολεάζω, Μ. άσω. Βάλλω εἰς τὸν κολεὸν (εἰς τὸ θηκάρι), (ὄθεν

†Κολεασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., θηκάρωμα.

‡Κολέκανος ἢ Κολοκάνος (ὁ), Κωμ. ὁ μακρὺς καὶ λιγνὸς, (κοιν.) κολέκας (ξ), μακρολέλεκας.

Κολεὸν (τὸ), = Κυλεός.

Κολεόπτερος (ὁ, ἡ) (ἀπιθ.) γένος ἐντόμων (ἐξ ὧν καὶ ὁ κάνθαρος) τῶν ὁπ. τὰ πτερὰ ἀσφαλίζονται ὑπὸ σκληρόν τι ἐπικάλυμμα ὡς ἐντὸς θήκης (κολεοῦ).

Κολεὸς (ὁ), [κοῖλος]. Θήκη σπαθιοῦ (μαχαιριοῦ κτλ.), θηκάρι 2) = Λάρναξ· ὑδρία· κάλπη.

Κολερὸς [κόλος, ἔριον], ὰ, όν. Ὁ ἔχων κοντὸν (ὡσὰν κουρεμένον) μαλλί.

Κολετράω-ῶ, Μ. ήσω (λεξ. παλαιστ.) Κλωτσῶ εἰς τὴν κοιλιὰν· ταλαπατῶ.

†Κολίανδρον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Κορίανον.

Κολίας [κόλλω, [διὰ τὸ συναγελαστικόν του], παρδλ. Κόλοιὸς], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) κολιός.

Κόλλα, ης (ἡ). Ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἕνωσιν δύο σωμάτων ὕλη, (κοιν.) κόλλα.

Κολλαβίζω [κόλαφος], Μ. ἰσω. Παίζω τὸ παιγνίδι εἰς τὸ ὁπ. μὲ κλεισμένα 'μμάτια ἢ πεσμένος τὰ 'πίσομα πρέπει νὰ εὕρω μὲ ποῖον χέρι μ' ἐκτύπησαν.

Κολλαβισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βλ. ὅσος παιδιᾶς.

Κολλαβὸς (ὁ), = Κόλλοψ (τῆς λύρας).

(μτνμ.) εἶδος λεπτοῦ τετραγώνου ψωμιοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, φραντζέλλα. » Πυρῶν ἐγένους τριφηνῶν γαλακτοζωΐτας καὶ λάβους θερμοὺς, « (Φίλαθ. παρ') Ἀθ.

†Κολλάμφακον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κολλύμβατος.

Κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑνόνω μὲ κόλλαν, κολνῶ· (ἓν γέν.) συνδέω, συναρμόζω, προσκολλῶ. » Σικύη ἐς τὰ μετόπισθε κεκολλήσθω, « Ἀρετ. (καὶ μτνμ.) »κολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρης ἐκείνης, « Εὐαγγ.

Κολλέψης, ου καὶ

Κολλεψὸς (ὁ), [κόλλα, ἕψω]. ὁ βράζων (κατασκευάζων) πὴν κόλλαν

Κολλήτειος, εσσα, ον, Π. κολλητὸς· κολλημένος, συνηρμοσμένος.

Κόλλημα (τὸ). τὸ κολλημένον πρᾶγμα ἢ μέρος. 2) = Κόλλησις.

†Κόλλησ, ηκος (ὁ), = Κόλλιξ

Κόλλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ κολλᾶν κόλλημα.

Κολλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κολλητής.

†Κολλητήριος, α, ον, = Κολλητικός.

Κολλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολλῶν (συγκολλᾶν κτλ.).

Κολλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμεύων κόλλησιν, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κολλᾶν (συνδέειν κτλ.). » Δύναμιν ἔχει κολλητικὴν γραμμάτων, « Δαμ.

Κολλητὸς, ἡ, όν. Κολλημένος, συναρμοσμένος, κατεσκευασμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια ἐντέχνως συνηρμοσμένα.

†Κολλίζω, Μ. ἰσω, ἀδκμ. ἀντὶ Κολλῶ.

Κολλίκιος, α, ον. (Ἄρτος) Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα κόλλικος.

Κολλικοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κολλίκας, τρεφόμενος μὲ σρίθινον ψωμί.

Κόλλιξ [κόλλος], ικος (ὁ). εἶδος σρίθινου ἄρτου, (ὅθεν τὸ κοιν.) κουλλήκι.

†Κολλοβαφὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κολλοβαφὴς.

Κολλυμελλέω-ῶ [κόλλα, μέλος], Μ. ήσω. (Κωμ.) Συνθέτω ᾠδὰς (ψάλματα), κατὰ χουι-γῶ, μελοποιῶ.

Κολλοπεύω, Μ. εὑσω. Γίνομαι (φέρομαι ὡς) κόλλεψ (ἡ), ἐξαντλοῦμαι πρωτίστως αἰτίας φαυλοβιοτήτος.

Κολλοπίζω, Μ. ἰσω. Τεντόνω (κομβίνω) τὴν λύραν κτλ. ζρήγων τοὺς κόλλοπας.

†Κολλοποδιώκτης, ου (ὁ), [κόλλιξ, διώκω]. παιδεραστής.

Κολλοπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κολλάω.

Κολλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κόλλαν.

†Κολλούριον (τὸ), = Κολλύριον.

Κόλλουρος (ὁ), [κόλλος ἢ κόλλα, οὐρά], εἶδ. (ἀπροσδιόριστον) ἰχθ.

Κολλοψ [κόλος, κόλλα], οπος (ὁ). μαγο δρὸν δέρμα ἢ γάγγλιον τοῦ λαιμοῦ τῶν βωδίων κλπ. ἀπὸ τὸ ὁπ. κοφτὸ ξετο ἡ κόλλα, (καθὼς τῶρα ἀπὸ) τὰ σπλάγχνα τῆς μουρούνας κτλ. » Καπρίδιον κόλλοπά τινα, « Ἀρχ. 2) (συνήθ. ἀπρ.) στρηφταρί (διὰ τοῦ ὁπ. σενσυνίζουν οἱ χορδαί) τῆς λύρας κτλ. (μεφορ.) » Τὰς ὀργῆς τὸν κολλοπα ἀσείμεν, « Ἀρχ. μετριάζομεν τὸν θυμὸν μας. 3) τὸ ὁλον μὲ τὸ ὁπ. σφίγγεται ὁ μάγγανο

Κολλυβᾶς (ὁ), [κόλος ἢ Ἑβρ.], εἶδ. μικροτάτου νομίσματος ἢ βάρους, λιανόν (ἐλάχιστον δὲ [βάρους] γίνεται κριθή, ἕξ κόλλυβος, « Θφρ.) ἢ τέγγι (« Προεσ. εὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κόλλυβον· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐπρίατο, « Ἀρχ.), (ἓν γέν.) ψιλὴ μέθη, (παρδλ. Κερμα). 2) (πλθ. οὐδ. μτνμ.) στραγάλια ἢ ἄλλα τοιαῦτα γλιτσιὰ τρωγομενα μετὰ τὴν τράπεζαν, (ἴδε καὶ κοιν.) κόλλυβα. » Κυλλύβων, φυλίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων, « Ἀρχ.

Κολλύβα (ἡ). εἶδ. ψωμιοῦ. (παρδλ.) Κολλυβίζω, Μ. ἰσω. Σιμόνω (Πλάττω) κολλύβια ἢ κολλυρίδας.

Κολλύβιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Κολλύβα, κολλύρα. 2) (συνήθ. ἀπρ.) εἶδος ἀφθονίας, ἐπειδὴ μὲν διὰ τὸ 'μμάτια, ἐνίοτε καὶ διὰ τοὺς μικτῆρας κτλ., ὅθεν ᾗ ἐσυμφώνησε μὲ ἄγγλον (τὸ ὁπ. ἐχρησιμευε εἰς ἀγοράσει ὠμὸ χαλκέρι, ἴδε Κολλυρόω).

Κολλυβιστοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κολλυρίζω.

Κολλυβιστὴς (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κολλυρίτης, κολλυρίτισσα, ἡ τηγανήτα, (ἴδε Ἐψω).

Κολλυβιστὴς, οῦ (ὁ). (ἄρτος) εἰς σχῆμα κολλύρας.

†Κολλυρίδιον, ονος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κολλυρίδιον.

Κολλυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσπρίζω τι μὲ κολλύραν (εἶδ. ἀρχαίου).

†Κολλύχνιον (τὸ), γλπ. καρυδότσερλον.

Κολλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόλλαν, γλίσχρος, ζεστός.

Κολλωδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κολλώδη, Κολλωδωδὴς, = Κολλοειδής.

Κολλωδία (ἴσως Κολλόβη), της (ἡ), = τῷ κοντῷ) μανίκι, καμιζόλλα.

Κολλωδιασμὸς, οῦ (ὁ), = Κολλοδιον.

Κολλωδιάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι· ἢ, κολλοδία (ὡς ἂν τῆς πεταλούδας τὰ πτερά).

Κολλοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολλοδὲ κεφαλήν.

Κολλοκόρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολλοβὴν οὐρὰν (κόρακα), κουτσουνούρης.

Κολλοκόρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Κολλοβοκέρατος.

†Κολλοκομάχης (ὁ), κολλοβὸς (μικτελλης, διακοπεῖσα) μάχη, (οὕτως ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ γραμτκ.) τὸ Θ. τῆς Ἰλιάδος.

Κολοβόπους, οδος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων κολοβοὺς πόδας. » Στίχος—, « Τζ., ὁ Καταληκτικὸς.

Κολοβόρρινος καὶ

Κολοβόῤῥὶν (ῖνος), ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὴν ῥῖνα, κουτσομύτης.

Κολοβὸς (ὁ, ἡ), [κολεύω], τοῦ ὁπ. ἐλλείπει (εἶνε κομμένον) ἐν ἀπὸ τὰ ἄκρα μέλη, ἀκρωτηριασμένος, (ἐπμ.) κοντός, ἐλλειπὴς, (κυρ. ὅπ) » Χειρῶν (ἢ » Τὰς χεῖρας) —, « Ἀρετ., κυλεχέρης. » Οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων ἢ χαλκῶν ἔχων πίνειν, ἀλλ' ἐκ κεραμέων καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν, « Θπμπ. » Τεῖχος κολοβώτερον τοῦ τῶν πολεμίων, « Ἀππ.

Κολοβόσταχυς, υος (ὁ, ἡ), (βτν.), τοῦ ὁπ. τὰ 'στάχια εἶνε κοντὰ (κολιβά).

Κολοβότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κολοβοῦ. » Πνεύματος—, « Πλ., ἡ βραχυτὴς τῆς ἀναπνοῆς (ἴδε Κολοβωτής).

Κολοβοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Βραχυτράχηλος, κοντολαίμης.

Κολοβοῦρας (ὁ, ἡ), = Κόλουρος, κουτσουνούρης.

Κολοβοχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). κολοβὸς τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, κουλοχέρης.

Κολοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Δρίνω) τι κολοβὸν (κοντὸν, μυαερὸν), κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω. (μτνμ.) συντέμνω. » Εἰμὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας ἐκείνας, « Κυαγγ.

†Κολοβωδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων κολοβὸς, παραμύσερος, κοντακομμένος.

Κολοβωμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέλος κολοβωμένον (ἐλλειπὲς ἢ ἀποκομμένον).

Κολοβῶς, ἐπίῤῥ. Κολοβά-ἀτελῶς. Ὅσα μὴ σαφῶς, ἀλλὰ κολ. ἐρωτᾶται, » Ἀρστ.

Κολόβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κολοβόω, κολόβωμα, σακάτεμα ἢ σακάτεμα (μτνμ. Ἔλλειψις).

Κολοβωτὴς, οῦ (ὁ) ὁ κολοβόνων (κόπτων, κοντσίνων, σακατεύων). (μτνμ.) ὁ προφέρων 'μισὰς τὰς λέξις ἢ ἀτελεῖς τὰς περιόδους (διὰ βραχύτητα πνεύματος).

Κυλοιάρχης ἢ Κυλοίαρχος, ου (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Πυλιτάρχης (εἰς τὴν Ὀρνιθόπολιν τοῦ Ἀρχψ.).

†Κολοιάω-ῶ, Μ. άσω. Φωνάζω 'σὰν τὸν κολοιὸν, θορυβῶ, (τρμτ. παρῴρ. τοῦ) Κολοιάω.

Κολοιὸς (ὁ), [»ἑλλω [διὰ τὸ συναγελαστικὸν του], παρδλ. Κολίας), εἶδ. πτηνοῦ., (κοιν.) καλοικεύδα ἢ καρακάξα, (καὶ Τουρκ.) κάργα. » Ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἵζάνει, « Παροιμ.

Κολοιτὰα (ἡ), [κόλος, ἐτέα], εἶδ. δένδρ. φέροντος λοβοὺς, » Ὑ·ιάν τις κολούσῃ, ἀπόθνήσκει, « κατὰ τὸν Ῥῶμ. (κατὰ τὸν Ruell. τὰ φύλλα του εἶνε τὸ γνωστὸ ἰατρικὸν) ανεμικὴ, (Ταλλ.) ἀθυά, (ἀλλ' αὐτὴ εἶνε φυτὸν σπειρομενον κατ' ἔτος).

Κολοιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κολοιόν, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κολοιῶν. » Σύνομον ἡ φιλία ζώων, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιῶδες, « Πλ.

Κολοκάνος (ὁ), Ζ. Κολέκανος.

Κολοκασία (ἡ) καὶ

Κολοκάσιον (τὸ), ὁ Αἴγ. τοῦ Αἰγυπτ. κυάμου. 2) εἶδ. ἄλλου φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἄρου), (κοιν.) κολοκάσι, (Γαλλ.) topinambour.

Κορκορδόκολα (τὰ), Κωμ. τὰ ἔντερα ὅσα πωλοῦνται διὰ μαγείρεμμα.

Κολόκυμα (τὸ). κόλλυν (κυλεδὸν, μακρὸ, ἀργοκίνητον καὶ χωρὶς ἄφρὸν) τύμα, (κοιν.) κώφὸν (ὁποῖα τὰ σγκμαιζόμενα συνήθως περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς πρὶν τῶν κλύδωνος καὶ μετ' αὐτὸν), (κοιν.) φουσκοθάλασσα.

Κολόκυνθα ἢ Κολοκύνθη, ης (ἡ), [Ἑσπερ.] κολοκύθι (κυρ. τὸ στρογγυλὸν), (παρδλ. Σικύα).

Κολοκυνθιὰς, άδος (ἡ). μαγειρευμένη μὲ ἢ ὠσὰν κολοκύθι. » Βρωτὸς—, « Ἐπγρ., μαγείρεμμα ἀπὸ κολοκ.

Κολοκύνθινος, η, ον. Κεκμωμένος ἀπὸ κολοκύνθην, κολοκυθένιος.

Κολοκυνθὶς, ίδος (ἡ). (ἰατρ.) πικροκολοκυθὴ ἢ ἀγριοκολοκυθὴ (τὸ φυτ. καὶ ὁ καρπός).

Κολοκύντη (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κολοκύνθη.

Κολοκύντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κολοκύντη, κολοκυθάκι.

Κόλον (τὰ). φαγητὸν, τροφὴ, (μόνον εἰς τὸ παρὰγ. Κόλαξ καὶ τὰ σύνθ. Ἀκόλαξ, Βουκόλος καὶ Δυσκόλος). 2) = Κῶλον, κωλάντερον. 3) = Φρύγανον.

Κόλος (ὁ, ἡ), Π. [στγγ. τῷ Κυλὸς], ἀντὶ Κολοβὸς, κοντακομμένος· (ἰδιατ.) κομμένος τὰ νύφατα, (Γαλλ.) écourté. » Ἤτοι ὁ μὲν (κειράσης) κόλος ἔστιν, ὁ δ' αὖ κειράσας τετριθώς, « Νίκ.

†Κολοσσαῖος, α, ον, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολοσσαίης.

Κολοσσηνὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὰ χρῶμα τῶν βαμομένων εἰς τὴν πόλιν Κολοσσὸ μαλλιῶν.

Κολοσσιαῖος, α, ον. Ὅμοιος (ἰσομεγέθης) μὲ κολοσσὸν, ὑπερμεγέθης, ὑπερυψήλος.

Κολοσσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐξισούμενος μὲ κολοσσόν.

Κολοσσοβόμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κολοσσὸς, βαίνω]. ὁ σηθὴς ἐνεδύει κολοσσοῦ (εἰς ἀναλογίας κολοσσιαίας).

Κολοσσοποιὸς, καὶ (Π.) Κολοσσοπόνος (ὁ). ὁ κατασκευάζων κολοσσοὺς (κολοσσιαῖα ἀγάλματα).

Κολοσσὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Κυλωνὸς = τῷ Καλωτὸς]· ἄγαλμα ὑπερμεγέθες (ἓν γένει) ἀνδριὰς (ἀριθμοῦμα δικαιωνήπιστα) ὑπερβαίνων τὸ σύνηθες ἀνάστημα τοῦ εἰκονιζομένου.

Κολοσσουργία (ἡ). Ἐργασία (κατασκευὴ) κολοσσοῦ (καὶ ἓν γέν.) κολοσσιαίων ἔργων, μεγαλουργία.

Κολοσυρτὸς (ὁ), Π. [κόλλω, κολφὶς]. Θόρυβος· (συνκδχ.) ὄχλος, (ὄθ. Κωμ.) ἀντὶ Δῆμος. » Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν, ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεὶ, « Ἀρχ.

‡Κολουβαῖος [κόλουρος], α, ον, Π. ἀντὶ Ἀτιμῶρος, ἄτομος. »Πέτρα—, « Καλλ.

Κολουρὶς, ιος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κόλουρος (ὁ, ἡ), [κόλος, οὐρά]. κολοβὸς, κουτσουνούρης· (συνκδχ.) πανούργος ἢ κακὸς (ὁποῖαι τῷ ὄντι γίνονται αἱ ἀλώπεκες ὅταν χάσωσι εἰς παγίδα τὴν οὐρὰν των. τὸ ὁποῖον λέγεται παροιμιωδῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ διὰ τὰ 'ωείδια), (ἴδε καί) Κάθουρος. ‖. (οὐσ.) »Κόλουροι, « Γεωγρφ., οἱ διὰ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ τῶν πόλων περιζωνύοντες τὴν γῆν δύο ὑποθετικοὶ κύκλοι.

Κολούρωσις [κόλουρος], εως (ἡ), ἀντὶ Κόλωσις, εως (ἡ). τὸ κολούειν, κολοβωσις, κόντεμμα, ἐλάττωσις κτλ.

Κόλουσμα (τὸ),=Κολόβωμα, τμῆμα, κλάσμα.

Κολουστέος, α, ον, θετ. τοῦ Κολούω.

Κολουτέα (ἡ),=Κολαιτέα.

Κολούω [κόλος], Μ. οὐσ. (πθ. πρκ. Κεκόλουμαι καὶ Κεκόλουμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκολούσθην ᾗ Ἐκολοῦθην)- Κολεβόνω, κοντοκόπτω· (κυρ. ἐπὶ δένδρ.) κλαδεύω, Ἐπικόπτω (» Συμβαίνει δὲ ταῖς κολουαθείαις [ἀμυγδαλαῖς], ἂν πρεσβύτεραι γενόμεναι πάλιν ἐπικόπτωνται ᾗ διακαθαίρωνται, γλυκύτεραι γίνεθαι, « Θφρ.)· (συνκδχ. καὶ μτφρ.) ἀφίνω ἡμιτελές, διακόπτω· ἀμικρύνω· ταπεινόνω (» Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα κολούειν, « Ἡρ. » Καὶ τὴν μὲν ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ βαλὴν Ἐφιάλτης ἐκόλουσε ᾗ Περικλῆς, « Ἀρστ.)· περιξέλω· ἐμπαιδίζω. »Μηδὲ τὰ δῶρα σὺτῳ χρηίζοντι κολούετε, « Ὀδ. Α.

Κολοφὼν [συγγ. τῷ Ὄλυμπος], ῶνος (ὁ), = Κορυφὴ (κυρ. βουνοῦ), (παρβλ. Κολωνός)· (συνκδχ. καὶ μτφρ.) τὸ ἀνώτατον, ἡ κορωνίς, τὸ τέλος, (Γαλλ.) comble. » Ἐπιτιθέναι (» Ἐπάγειν) τὸν κολοφῶνα, « Ἀρτ., Αἰλ. 2) (εἰς τὸν Πλ.) εἶδ. ἀφαίρεις διὰ παίξιμον.

Κολοφώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Ἰων. πόλεως Κολοφῶνος. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ῥητίνης· (οὐδ. πλθ.) εἶδ. ὑποδημάτων.

Κολύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), ,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολοβόχειρ.

Κολπίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔγων (σχηματίζων) κόλπους, κολπώδης. » Πέπλος, « Αἰσχλ. 2) ὁ πνέων ἀπὸ κόλπου (θαλάσσ.). »Ἄνεμος—, « Ἀχιλ. Τάτ. ‖. (τοῦ δὲ Σαγχωνιάθωνος τὸ » Ἐξ οὗ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο ἄνθρωποι, « Εὐσέβ., ἐξηγεῖ ὁ Βοχάρτος ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Κὸλ πὶ ἰάγ, φωνὴ στόματος θεοῦ, εὐ τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἐμφυσήματι ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν.)

Κολπίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κόλπον ἢ τι εἰς εἶδος κόλπου.

Κολπίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς κόλπον (θαλ.).

Κολποειδής, ές (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κόλπου.

Κόλπος (ὁ), [κολάπτω]. (ἐν γεν.) κοίλωμα, βάθος (» Δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, « Ἰλ. Σ.). (ἰδιαιτ.) μέρος θαλάσσης προχωρῶν καὶ περατούμενον ἐντὸς τῆς ξηρᾶς (» Ἀργολικὸς [» Ἰόνιος κτλ.] κόλπος, « Γεωγρφ. » Ἡ δὲ Σι. σύεσα ἐν κόλπῳ ὕδρευται, ἀφ' οὗ ᾗ ταῦνομα. Σίνος γὰρ ὁ κόλπος, « Στρβ.)· (ἐπὶ ξηρᾶς) κοιλάς ἔχουσα μ'αν μόνην διέξοδον (» Ἐλαλεσ ρατυπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς, « Ξεν.). (μτφ. μ.) φούσκωμα φορέματος (κυρ. γυναικεῖου), ποδιά (ἴδε Βαθύκολπος καὶ Κολπόω). (συνήθ.) τὸ σχηματιζόμενον περὶ τὸ σῶμα διὰ τοῦ σταυρώματος ἢ ζωσίματος τοῦ χιτῶνος, (κοιν.) κόρφος.

» Ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, « Ἡρ. » Ὡς μὴ βασκαυθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, « Θκρ.). (συνκδχ.) τὸ στῆθος ἢ αἱ ἀγκάλαι (κυρ.) γυναικὸς (» Κύλπον ἀνιεμένη, « Ἰλ. Χ. »Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσα νήπιον, « Ἰλ. Ζ. [ὅθ. μτφρ.] »Οἱ κόλποι τοῦ Ἀβραάμ,« Ἐκκλ.) ἡ γαστὴρ (κυοφορούσης). (»Ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,« Καλλ.). (χειρργ.) πληγὴ διελύσα ὑπὸ τὸ δέρμα, φίστουλας, (Γαλ. Ζ', 316).

Κολπόω-ῶ, Μ. ὡαω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου, φουσκόνω. »Κολπωθείσης τῆς ὀθόνης (ᾗ συνκδχ. τῆς νεώς),« Λκ. » Κυλπωθείσης δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατῆλθε (ἡ Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείχους) μηδὲν παθοῦσα, « Ἀπλλδρ.

Κολπώδης, εος (ὁ, ἡ), ,=Κολποειδής, (ἐπὶ λόγ.) ἀνώμαλος ἢ διεξοδικὸς (διὰ τὰς πολλὰς παρεκβάσεις). » Ἡ ἐναντίωνις λέξις στραγγύλη τ' εἶναι βούλεται καὶ συγκεκροτημένη, ᾗ μηδὲν ἔχουσα κολπώδες, « Δ. Ἁλ.

Κόλπωμα (τὸ). τὸ σχηματισμένον εἰς εἶδος κόλπου, κοίλωμα, φούσκωμα (φορέματος), κόρφος, φόρεμα πλατὺ (σχηματίζον πολλοὺς κόλπους).

Κόλπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κολπόω, σχημάτισμα κόλπου. » Ἱστίων—, « Ἡρωδ., τὸ φούσκωμα τῶν πανίων (τοῦ καραβιοῦ ἀπὸ τὸν ἄνεμον).

Κολπωτός, ἡ, όν, ,= Κολπώδης. » Κιτὼν —, « Πλ., πλατὺς (ἑπμ.) σχηματιζων πολλοὺς καὶ μεγάλους κόλπους.

Κολυβδαινα, ης (ἡ), εἶδ. καρκίνου ἢ καρίδος· (κατὰ τὸν Νίκ.) ἡ θαλασσία βάλανος, (κοιν.) καλόγνωμων.

†Κολύβριον (τὸ),=Μολύβριον.

Κολυθρον (τὸ). τὸ ὥριμον σῦκον.

Κολυθρος (ὁ), = Ὄρχις (Ἀρστ. Προβλ. ις', 4).

Κολυμβάς, άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ κολυμβῶσα. » Ἐλαία —, « Δθ., ἡ πλέουσα εἰς τὴν ἅλμην, (κοιν.) κολυμβητή. ‖. (οὐσ.) εἶδ. θάμνου ἢ φυτοῦ, (συνήθ.) Στυεῖδ, (παρβλ. πρὸς τὸ ἑπμ.).

Κολύμβατος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φυτρόνοντος εἰς μέρη κάθυδρα), (ἴδ.) = Κολλυβάτεια.

Κολυμβάω-ῶ [κόλυμβος], Μ. ἡσω. Κολυμπῶ.

Κολυμβήθρα (ἡ). γῦρνα (βεξαμενὴ), [Τμτκ. χαβούζι) διὰ κολύμβημα, (Ἐκκλησ.) τὸ ἱερὸν βαπτιστήριον.

Κολυμβήσις, εως (ἡ), τὸ κολυμβᾶν, κολύμβημα, βούτημα. (συνκδχ.) διὰ κολυμβήσεως ἁλίευσις. » Ἐν ᾧ (κολπῳ) κολυμβήσις πιννικοῦ, « Λῤῥ.

Κολυμβητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κολυμβητής, οῦ (ὁ). ὁ κολυμβῶν (ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολύμβημα), κολυμπηστής, βουτηκτής.

Κολυμβητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἕξιν (ἐπιτηδειότητα) ἢ διάθεσιν εἰς τὸ κολυμβᾶν. ‖. (οὐσ.) » Κολυμβητική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ κολυμβητοῦ.

Κολυμβίς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ.= Κολυμβάς. » Αἴθυια—, « Νίκ. ‖. (οὐσ.) εἶδ. μικροῦ θαλασσ. πτηνοῦ, (κοιν.) βουτανομάς, (παρβλ.) Αἴθυια.

Κολυμβος (ὁ), (ἐπιθ.) = Κολυμβητής, ‖. οὐσ.) =Κολυμβίς. 2)= Κολυμβητήριον.

Κολύμφατος (ἡ),=Κολύμβατος.

Κολυτέα (ἡ), εἶδος δένδρου, (ἄγνωτ. ἀπορῶ διατί λέγουν ὅτι εἶνε ἄλλο παρὰ τὸ) Κολουτέα.

Κόλυτρον (τὸ),=Κόλυθρον.

Κολύφανον, ἴγως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κολίφανον, (παρβλ. Κολλύχνιον).

Κολχικὸν (τὸ), [κολχίς], εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) βολβὸς ἄγριας ᾗ ἀγρίου, (κοιν.) σκυλοβότανον καὶ κυνοναβότανον, (Γαλλ.) tue-chien.

Κολῶ, ᾶς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Κολάσω, μέλλ. τοῦ Κολάζω.

Κολφάω-ῶ [κολιρός], Μ. ἀαω, Π. κάμνω θάρυβον (ὀχλοβοήν), φωνάζω, (βλ. ἑλοιάω).

Κολώνη (ἡ),=Κολωνός, ὕψωμα γῆς, λόφος, τάφος, σ.

†Κολωνία (ἡ), (κατὰ τοὺς Ἰλλ.) ἀνάβλωνη, τάφος.

†Κολωνίτης, ου (ὁ). ἐργάτης, ἡμερομισθάρης, (διότι οἱ τοιοῦτοι διέτριβον συνήθως εἰς τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν Κολωνόν).

Κολωνειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λωνοῦ (λόφου).

Κολωνὰς (ὁ). [κολλῶ]. Ὕψωμα γῆς, τάφος (κυρ. εἰς πεδιάδα), γήλοφος, (ἀγγλ.) collines· σωρὸς λίθων, τάφος ἢ ὄγμα λόφου, τύμβος, (Ἀτν.) tumulus· (μτγν.) ὄρος, (ἰδίως) ἀκρώρεια, ἀκρόπολις· (ἰδιωνυμ.) Σῶμός τις τῆς Ἀττ. (πατρὶς τοῦ Σοφοκλ., δθ.). » Οἱ ἐπὶ Κολωλῷ, « (ᾗ ἄλλος Κολωνὸς) ἀσίον τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειον, συνήθως διέτριδον οἱ μισθαρνεῦντες θενι) »Οὐ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἦσο, « Παρεμ. (καὶ τρίτος ἀλλο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνῶ λούμενος Τῶν Ἱππέων). » Ἐς Κολωνὸν ἦμεν, οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων, « Φερεκρ., (παρβλ. Κολωνὸς Κολεφών).

Κολυρίς (ὁ), Π. [ἴζε Κολλυρίδ], θρόμβος κραυγή, ὀχλοβοή. » Κυλφὼν ὄλεσεν" Ὕμ. ,=Κυλωάω.

Κολιώτης, ου (ὁ), ἴδε Κωλιώτης.

Κόμαρον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κομαρέας κόμαρον, (ἄλλ.) Μιμαίκυλον.

Κόμαρος (ἡ καὶ ὁ), [κομάω ἢ κομῶ]. εἶδ. χαμοδένδρου, κομαρηδ. » Ἡ κομαρος συκάμινα, ὀρᾶτ., φέρει· ὁ δὲ κόμαρος ἀκύλους· ὁ κόμαρος, μιραίκυλον, (ἀπαρ') Ἀθ.

Κομαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ φρώγων (τρώγων μὲ) κόμαρα. » Τἀστε κομαροφάγος (πτηνά), « Ἀρστ.

Κομάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κορυτής.

Κομάω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔγω κόμην (μακρὰν μαλλία [καὶ μτγν. ἐπὶ ζώνῃ. καὶ μτγν. πολλὰ φύλλα, κλαδία, ἄνθη κτλ.] καὶ ἱρέες τῇ ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Ἀργείοισι δὲ ξυρεῦνται, « Ἡρ. » Τὰ ὄπισθε κομέουσι τῆς κεφαλῆς, « αὐτ. » Λδωνιν ὄπισθεν κομόωντες, « Ἰλ. Β. (ἴδε καὶ Δεσμοκομάω).

« Παρ' Ἕλλησιν ἐν πένθει κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες, « Πλ. (ὅθ.) » Αὐχμηρὸν καὶ κομῶντα, ᾗ Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) » Ὑρὶν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομᾶν, « Ξεν. (καὶ μὲ δοτ. ἐπὶ ζῴπ.) » Ἐθεράπευον κομόωντες, « Ἰλ. Θ. (καὶ ἐπὶ ῥιζῶν αὐτῶν,) » Ἔκ δ' ἄρα δενδρίλ καὶ γενὸν ἑκάτερθε θυσὶ κομόωσιν ἐλίκεσσι, « Ὀππ. (καὶ μτγν.) » Ταῖσθαι κομήσειν ἀσταχύεσσιν, « Ὅμ. Ὕμν. »Ἁ νάρκισσος κομάσαι, « Θκρ. (ᾗ πθ.) »Ὄρος κεκομημένον ὕλῃ, « Καλλ. »Λασέρες κομόωντες, « Ἀρ., οἱ Κομῆται. 2) (συνκδχ. καὶ μτφρ.) καμαρώνω ὑπερηφανεύομαι· φαντάζομαι. » Ἐπῇ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι πρόσεισί ᾗ; « Ἀρχφ. » Οὐτος ἐπὶ τυραννίδι κομᾷ, « Ἡρ., ἐφαντάσθη νὰ γένῃ τύραννος.

Κομέϊον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμεος, κομποδεματάκι, (ὅθ. τὸ Ἐπικομβολύτης).

Κομεύς, έως (ὁ) καὶ Κομῆτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μακρὰ μαλλιὰ [ᾗ μτγμ. ἐπὶ δένδρ. καὶ φυτ.] φύλλα), (ἐν γεν.) φῦ. »Λειμῶν— « Κύρ., χλοώδης, κατάγκεως. » Ἐς— « Σοφ., τὸ πτερωτὸν βένος μὲ κόμαρα. » Θάρσος κισσοῦ κομήτης, « αὐτ. (ὑβρ.) ἄστρον μὲ οὐράν.

Κομή (ἡ), τὸ κομίζειν, φέρειμαν, κομιδή· συγκομιδὴ (καρπῶν)· (συνκδχ.) κόμισμα, περιβολὴς, συγύρισμα, ἐπισκευή· σιτηρέσια. » Ἐγχομίς, ἐπιστροφὴ· ἀποκομή, ἡ ὀστ.) »Κομιδὴ καὶ (χωρὶς κομιδή, ἐπίρ. Ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· τῷ ὄντι· ἐντελῶς, κατὰ πολλά, ὅλως διόλου· (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα, μάλιστα· (ἐνίοτε) ὡς ἔγγιστα, σχεδόν (;), (παρβλ. Ἀκμήν).

Κομίζω, Μ. ἰσω, (Π.)=Κομέω, θεραπεύω, νοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι· (κοιν.) συγυρίζω. »Γηράσκοντα κομίζω,« Ἰλ. Ω., (μονολεκτ.) Γηροκομῶ. » Ἀναξ οὗ σε κομίζει, « Ὀδ. Ω. » Τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, « Ἰλ. Ζ. (κοιν.) κύτταζε τὴν δουλειάν σου. (ᾗ μσ.) » Δημήτερος ἀκτὴν εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν,« Ἡσ., νὰ ἀποθέσῃ, νὰ καλιεθέσῃ. (ᾗ πθ.) »Οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν, « Ὀδ. Ο., ἀλλ' ἐλούετο (δὲν ἐσυγυρίζετο) συχνά.

2) ἀγκόνω καὶ ᾽παίρνω τι (κυρ. ἕνα τὸ 'νοιασθῶ, τὸ συμμαζεύω, τὸ φυλάξω)· (ἐν γέν.) κουδαλῶ, φέρνω ἢ ᾽παίρνω μαζῇ μου, ὁδηγῶ (ἀπὸ τὸ χέρι). » Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε θέων, τὴν δ' ἑκόμισσεν κῆρυξ ὃς οἱ ὑπῆδει, « Ἰλ. Β. » Νεκροὺς κομίζετε« Κύρ. » Τὴν μὲν γιλὸν ἔπεμπε κομίζειν, ἢ δὲ ἄλλη σῖτον τ' ἔφερε καὶ οἶνον, « Ὀδ. Ν. » Κόμιζε νῦν παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς τάχω, « Σοφ. » Καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με,» αὐτ. » Εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φιλίως κομίσαντες,« Θκ. » Ὠλύμπου πρωὶ κομίζων τὸν δεσπότην εἰς, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Σίντιες ἄνδρες κομίσαντό με πεσόντα,« Ἰλ. Α. » Κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν εἰκίαν, « Ἀνδ., τὴν νοιάζεται (;), (κοιν.) ᾽παίρνει. (καὶ πθ.) » Χρὴν δὲ τὴν σιτοπομπὸν ὕπνος.. κομιθῆσαι παρὸδῖσθαι, « Δημ. »Περὶ ὧν δὲ γίγνοις τειφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ συντομώτατα ἢ πεμφθῆναι ἢ κομισθῆσεται,« Συν. 3) (ἐν γεν.) ᾽παίνω, λαιδέω, ἀπολαμβάνω, ἀποκτῶμαι. (ἐνίοτε) ᾽παίνω ἀπίσω, ἀνακτῶμαι. » Ἕλον δ' ἄνδρα, κόμισσα δ' ἵππους, « Ἰλ. Λ. « Ἀλλά τις κόμισσε χροὶ ἄκοντα, « Ἰλ. Σ. » Ἀνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι, « Πίνδ. (καὶ μσ. λογογρφ.) » Ἐκομισσάμην τὴν ἐπιστολήν,« Δημ. » Τῆς φιλανθρωπίας τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, « αὐτ. » Χάριν κομίσασθαι« Θκ. » Ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, εἰμὴ κομιούμεθα τὴν ἡμετέραν βασιλείαν. « Ἀρχφ. » Τριάκοντα ναῦς τῶν πολεμίων λαβόντες, καὶ ἐς αὐτοὶ ἀπώλεσαν κομισάμενοι, « Ξεν. » Ἀνὼν διὰ πόλεμον κομισάμενοι ἀπολιπεῖν οὐ δυνάμεθα, ταῦτα διὰ τριακάδος ῥᾴδιως κομιούμεθα, « Ἰσκρ. « Ἢ ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἐμελλεν ἐπορήσαντος, « Δημ. » Ἐ μὲν γὰρ, εἰρωνεύς κομιεῖσθαι, ἐδόκουσαν ἐπεικεῖ ὄντι,« Ἀρστ., (ᾗ πθ. 4) ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, (ἢ ἁπλ.) ὑπάγω (κυρ. ὡς τυδεινιώτης). » Κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἶκα,« Ἡ. » Ἐπειὰν κομίζωνται ἐς τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Πεζῇ κομιζόμενος,« αὐτ. » Κατ' ἡσυχίην κομίζε.. « αὐτ.

Κόμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμη. 2)=Πρακόμιον.

Κομισίς, εως (ἡ), μτγν. καὶ ὀδκμ. ἀντὶ Κομιδή.

Κομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Κομίζω.

†Κομιστὴ (Ἐπ. Κομιστὺς, ὑος) (ἡ), ἀντὶ Κομιδή, ἐπιμέλεια, τροφή.

Κομιστὴρ, Π. ἀντὶ

Κομιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κομίζων (φέρων, «βαλῶν ἢ ἐπιμελούμενος) τι. » Νεκρῶν —, « Εὐρ., ὁ νεκροθάπτης.

Κομιστικὸς, ἡ, όν. » Ἐπιτήδειος ἢ ποθούμενος εἰς τὸ κομίζειν. (ἰατρ.) δυναμωτικός, ἀναληπτικός. » Κομιστικὰ δὲ κολοκύντη καὶ τεῦτλα καὶ βλῆτα ᾗ λάπαθα, « Ἱππκρ.

Κομιστὸς, ἡ, όν. Περιποιημένος, συγυριαμένος, ἢ· Φερτὸς, καυδαλητός.

Κομίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κομιστής.

Κόμιστρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἢ διδομένη διὰ τὴν κομιδὴν (τὸ φεσίμι, τὸ καυδάλημά ἢ τὴν ᾽πωτηρίαν) τινὸς πρσ. ἢ πράγμ. ἀμοιδή. » Ψυχῆς κόμιστρα,« Αἰσχλ., τὰ (ἄλλ.) Σῶστρα.

Κόμμα (τὸ), [κόπτω]. κομμάτι, τμῆμα, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀργύρου. » Κόμματα καὶ κυρτήδια,« Δείν. 2) τομὴ, κοψιμον· (ἐπὶ νομισμ. | τύπωμα, χάραγμα· (ὅθ. τρπ.) ἦθος, χαρακτήρ. » Τοῦ πανηροῦ κόμματος, « Ἀρχφ. 3) (γραμτ.) μέρος τῆς περιόδου (μικρότερον τοῦ Κώλου)· (συνκδχ.) =Ὑποστιγμή. « Ἔς γὰρ περιόδους ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκατεργάρων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων,« Δημήτρ. 4) ἡ ἀρχὴ τῆς Παραβάσεως τῶν δραμάτ. χερῶν.

Κομματίας, ου (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος πολλὰ κόμματα (κομματικὰς φράσεις) εἰς τὸν λόγον του.

Κομματικὸς, ἡ, όν. (λόγος) Περιέχων (Συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ κόμματα, διακεκομμένος. » Κομματικὸς καὶ ἀσύνδετος λόγος,« Ἐμπ. » Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον (Φρυνίχου τοῦ Ἀραβίου, ἐπιγραφόμενον Σοφιστικὴ παρασκευὴ) λέξεων τε συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἀνίων δὲ ᾗ εἰς κῶλα τερατευομένων, « Φιλόστ. 2) ἀνήκων εἰς τὸν θέατρ. κομμόν. « Μέλος—, « Ἀρστ.

Κομματικῶς, ἐπίρ. Μὲ κόμματα (μικρὰς καὶ διακεκομμένας φράσεις).

Κομμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμμα, κομματάκι. (κυρ.) μικρὰ περικοπὴ γραμτικοῦ γωρίου. » Ὅστε ᾆδων τοῦτ τὸ κομμάτιον ; Σὺ δὲ τὸν γηγενέτα Ἀργυρόν αἰεί, « Πλ. » Ἔστι δὲ κομμάτιον ἕδα στίχων ἢ τριῶν, οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλον εἰς τὸν τέτρτον, « Σχλ. Ἀρχφ.

Κόμμι, εως (τὸ). κόλλα (δακρυώδες κτῆμα) δένδρου, κομμίδι. (ἐνίοτε κἶνε ἔκλειτον) » Τῷ κόμμι ὑπουρίσει, « Ἡρ.

Κομμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμμι.

Κομμιδώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κομμίδι. » Ἐν αὐτ. ἀμυγδαλαῖς ἢ ἀγγρικῇ κομμιδώδης, « Θφρ.

Κομμίζω, Μ. ἴσω. Κόμαι ὡς ὄν (Ἔχω ἐμαιότητα μὲ τὸ) κομμίδι.

(Κόμμις). εως ἢ ιδος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Κόμμι.

Κομμιώδης, τος (ὁ, ἡ),= Κομμιδώδης.

Κομμὸς (ὁ), [κόπτω]. Π. κεῖσιμα. 2) = Κοπετός, κτύπημα τοῦ στήθους, θρῆνος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) ᾆσμα τῶν ἀστῶν, θρηνητικὸν κἶς τὸ θέατρ, εἶδος σχέδην μονῳδίας.

Κομμὸς (ὁ), [κομάω, κόμπος ἢ κόμμι, παρῦλ. ἔκρᾳξ]. στυλιτικὸς (περιττεύματα)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ σώματος, καλλωπισμός, (Γαλλ.) toilette, (ὄθεν.
Κομμόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (κατ' ἐπιτήδευσιν), καλλωπίζω.
Κομμώ, όος-οῦς (ἡ). ἡ περιποιουμένη (συγυρίζουσα) τὸν ναὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια.
Κόμμωμα (τὸ). στόλισμα, στολίδι· φυκιασίδι· (ὀθ. μτφορ.) καλλωπισμὸς ἐπιτετηδευμένος. «Τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ποιητικῆς κομμώματα εἰσάγειν,» Δκ.
Κόμμωσις [κομμόω], εως (ἡ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν καλλωπισμός. (ὶδε Κομμός).
2) (παρὰ τοῖς μελισσουργοῖς) ἡ τοῦ σμήνους διάχρισις, (τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ᾖ' ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώνησις, ἐτυμολογητέον ἐκ τοῦ Κόμμι).
Κομμωτήρ, Π. ἀντὶ
Κομμωτής, οῦ (ὁ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν στολίζων (καλλωπίζων), ὁ ἔχων ἔργον (τέχνην) τοῦτο, (Γαλλ.) coiffeur.
†Κομμωτίζω, Μ. ίσω, = Κομμόω.
Κομμωτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὴν κόμμωσιν, καλλωπιστής, καλλωπιστικός. «Κομμωτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ κομμωτοῦ, = Κοσμητικὴ (εἰς τοὺς παλ. ἀπετέλει μέρος τῆς ἰατρικῆς)· «Κομμωτικὰ (τὰ), τὰ χρησιμεύοντα ἢ ἀναγόμενα εἰς τὴν τέχνην αὐτήν.
Κομμώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κομμωτής, ἡ ἔχουσα τέχνην (ἐπάγγελμα) τὸ καλλωπίζειν τὰς γυναῖκας, χνουδίζειν, φυκιασιδοῦ κτλ., (Γαλλ.) coiffeuse.
†Κομμωτρίδιον (τὸ). ὄργανόν ἢ πρᾶγμά τι χρήσιμον εἰς τὴν κομμωτικήν.
Κομοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τρέφω κόμην, Κομάω.
Κομόωντες, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Κομῶντες, μτχ. πλθ. καὶ
Κομόωντι, Δ. ἀντὶ Κομῶσι, γ'. πλθ. πρστ. τῆς ὁρχ. τοῦ Κομάω.
Κομπάζω, Μ. άσω, = Κομπέω· (συνήθ. μτφορ.) καυχῶμαι, διηγοῦμαι (λέγω τι) καυχώμενος. «Οὐ κομπάσομ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι,» Αἰσχλ. (καὶ ἀναλελυμ.) «Πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος, ὡς ἐν Σελευκείᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβευτὴς ᾔρ.» Πλ.
Κομπασεύς, έως (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπαζής.
Κόμπασμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς καύχησιν, μεγάλος λόγος.
Κομπασμός (ὁ). τὸ κομπάζειν, καύχησις.
Κόμπασος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπαστής.
Κομπαστής, οῦ (ὁ). ὁ κομπάζων, καυχησιάρης, (Γαλλ.) fanfaron.
Κομπαστικός, ἡ, όν. Ὁ συνήθως κομπάζων, πλήρης κομπασμοῦ.
Κομπαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ κομπασμόν.
Κομπέω-ῶ [κόμπος], Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, βοῦζω, ἀντηχῶ (κυρ. καθὼς τὸ κρουόμενον πήλινον ἢ μετάλλινον ἀγγεῖον). «Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσι βαλλομένων,» Ἰλ. Μ. 2) (μτφορ.) ὁμιλῶ μεγάλα λόγια, διηγοῦμαι μὲ ἔμφασιν, καυχῶμαι, Κομπάζω. «Φάμενοι αὐτὴν κομπέειν ἄλλως,» Ἡρ. (ᾧ πθ.) «Οὐδ' ὑπλίται οὔτ' ἐκείνοις ὅσπερ κομποῦνται διεφάνησαν,» Θκ.
Κομπηγόρος (ὁ, ἡ), = Κομποῤῥήμων.
Κομπηρός, ὰ, όν, (ᾧ ἐπίρ.) -ωδῶς, = Κομπώδης.
Κομπισμός (ὁ), [†Κομπίζω]. σχηματισμός τις τεχνικὸς (Γαλλ. trille) τοῦ ἤχου μουσικοῦ ὀργάνου, (παρβλ. Μελισμός).
Κομπολακέω-ῶ [κόμπος, ληκέω], Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Κομπάζω, μωρολογῶ κομπάζων, (ὕθεν:
Κομπολακυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομπολακέω, [ἐκ τοῦ
Κομπολακύθης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομποῤῥήμων.
Κομπολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομπάζω.
Κομπολογία (ἡ), = Κομποῤῥημοσύνη.
Κομποῤῥηματογχρηματομετεωροφέναξ, ακος (ὁ). ὁ κομποῤῥημόνων καὶ μετεωριζόμενος ἐπὶ χρήμασι φέναξ, (Κωμ. ἐπιθ. τοῦ Κριῖσου παρὰ τῷ Τζ.).
Κομποῤῥημόνως, ἐπίρ. Μετὰ κομποῤῥημοσύνης, ὡς κομποῤῥήμων.
Κομποῤῥημοσύνη (ἡ), = Κομπασμός, μεγαλαυχία.
Κομποῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Κομπαστής, μεγαλορῥήμων, [ῤῆμα καὶ
Κόμπος (ὁ), [κόπτω]. κρότος (κυρ. δύο σωμάτων αὐγκρουομένων)· (μτμ.) φήμη, (ὀθ. σπν. καὶ Π.) ὕμνος, ἔπαινος («Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἑοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν, « Πινδ.), (συνήθ.) καύχησις, ἀλαζονεία, μεγάλα (παχειὰ) λόγια, (Γαλλ.) fanfaronnade. «Οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια,» Θκ.
Κομπὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κομπαστής.
Κομποφακελορῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Κομποῤῥήμων, (κατὰ λέξ.) ὁ συνθέτων ῥεμάτια ἀπὸ κομπώδεις λέξεις.
Κομπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κομπέω.
Κομπώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης κόμπου (ἀλαζονείας), πομπώδης.
Κομπωδία (ἡ), = Κομποῤῥημοσύνη.
Κομπωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κομπώδη, μὲ ἔμφασιν.
Κομψεία (ἡ), [κομψεύω], = Κομψότης, κομψὸς (ἀγχίνους) τρόπος τοῦ πράττειν ἢ λέγειν, (Ἰταλ.) finezza, (κοιν.) μαργιολειά. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) λεπτολογίαι, περιττολογίαι, περιττὰ καλλωπίσματα ἢ καρυκεύματα, (ὅδε καὶ Κοψίγεως).
Κόμψευμα (τὸ). τὸ κομψῶς πραχθὲν ἢ λεχθέν, ἔργον ἢ λόγος μὲ πνεῦμα, ἀστειότης, νοστιμάδα, διαβολιά. «Ῥητόρων κομψεύματα.« Σωφρόν. «Καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα,« Γρ.
;Κομψευριπικῶς, ἡ Κομψευριπιδικῶς, ἐπίρ. Κωμ. Κατὰ τὸν ἐπιτετηδευμένον καὶ εὐρίπιστον κομψὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου.
Κομψευτὸς, ἡ, όν. Κομψῶς τετορνευμένος, ἐπιτετηδευμένος, [ἐκ τοῦ
Κομψεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι κομψὸν (χαρίεν), καλλωπίζω. «Τόρνῳ χρῆναι καὶ διαθήτῃ καὶ στάθμῃ καὶ τινι προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ,« Πλάτ. ‖. (μσ.) πράττω ἢ λέγω τι κομψῶς, δμιλῶ ἢ φέρομαι μὲ κομψότητα (μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, μὲ φινέτσαν), ἀστείζομαι. «Κομψευσάμενός τι βωμολοχικὸν,« Γαλ.
Κομψοέπεια (ἡ), = Κομψολογία, [ἐκ τοῦ
Κομψοεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ κομψότητα (μὲ πνεῦμα, ἢ μὲ ἀνθηρὸν, ἐπιτετηδευμένον ὕφος).
Κομψολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Κομψολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομψολογῶ.
Κομψολογία (ἡ). κομψὴ (κεκαλλιεργημένη ἢ ἐπιτετηδευμένη) ὁμιλία, [ἐκ τοῦ
Κομψολόγος (ὁ, ἡ), = Κομψοεπὴς, (ὅθεν κου) ἀλαζών, ταραλατάνος.
Κομψοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ κομψότητος εὐπρεπὴς, πιθανὸς, ἐπιτετηδευμένος.
Κομψὸς [κομέω], ἡ, όν. (κατὰ λῆξ.) λιπασμένος, καλοσυγυρισμένος, (Γαλλ.) ζαρίφης· (τρπ.) χαρίεις, πνευματώδης, νόστιμος, (Γαλλ.) élégant (« ᾗ ἐστὶ καταγελάσειεν οὐχὶ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψὸς, ὅτι καὶ χύτρας φασὶν εὐρύθμως κεῖσθαι εὐκρινῶς κειμένας,« Ξεν.). (ἐπίρ.) γλαφυρὸς, νοστιμοκαμωμένος, πραγμ.) γλαφυρὸς, νοστιμοκαμωμένος, (« Εἴ τις σου τὰ κομψὰ σώματα καὶ σχια περιελόμενος,« Δίσχ.). (ἐπίσ. ἐπιτηδευματίας, πανοῦργος, ἀπατηλὸς· ἐπιτετηδευμένος, « Κομψὸς λόγος καὶ ὁ ἄγαθὸς ᾖ ἐν θανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν,« Πλάτ.
Κομψότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κομψοῦ, χάρις, πνεῦμα, νοστιμάδα, (Γαλλ.) finesse. (ἐπὶ κακοῦ) πανουργία, (ἐπὶ πολιτικῆ), διπλωματικὴ κεφ.· «Τὴν ἄλλας.. σοφίας τε ᾗ δεινότητας, ὧν ψύχοντας (οἶμαι) πρασαγορεύων, ὀρθῶς νομάζειν,« Πλάτ.
Κομψοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος κομψὸς, κομψὸς τὸ ἐξωτερικόν.
Κομψῶς, ἐπίρ. Μὲ κομψότητα, μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, νόστιμα, (Τουρκ.) ἐμμελῶς· «Μὴ κομψῶς ἀλλ' ἁπλῶς περὶ τῶν διελθών,« Ἐσκρ. «Τοὺς ἐπὶ τῶν πολιτῶν νούντων λέγοντας ὅτι κομψότερον λέγεσθαι μέμφονται,« Γρμτ.
Κομωτὴς, Κομώτρια, ἴδε Κομμωτής, τρια.
Κοναβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κόναβος]. = μνω κρότον, βοῦζω, ἀντηχῶ.
Κοναβηδὸν, ἐπίρ. Π. μὲ κρότον, ὥστε νὰ ἀντηχῇ τὸ περιβάλλον.
Κοναβίζω, Μ. ίσω, Π. = Κοναβέω.
Κόναβος (ὁ), Π. [κόμπος]. κρότος (τῶν σωμάτων).
;Κόναρος (ὁ), = Κόνναρος.
;Κόνδαξ, ακος (ὁ), κτλ., = Κόνταξ ἢ Κόνδαλος.
†Κονδίτον (τὸ), ἰατρικὴ τις σκευασία (Τουρκ.) ματζοῦνι, [ἐκ τοῦ
†Κονδίτος (ὁ), Λατ. conditus, (κυρ.) μὲ ἀρώματα κατεσκευασμένος μὲ ἀρώματα.
Κοντρίλη, ἴδε Κονδρίλη.
Κόνδυ [Περσ.], υος (τὸ), εἶδος μεγάλου ποτηρίου, (ἀναλογ. πρὸς) Σωφρος. δος μέτρου διὰ τὰ ξηρὰ (χωροῦσε δύο τύλας).
†Κονδύλη (ἡ). πρῆξιμον ἀπὸ γροθιὰν (ἢ δρυλον), (συγγ. πρὸς) Κορδύλη.
Κονδυλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ κονδύλοις (ἢ θ.ἀν).

Κονδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόνδυλος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κογχύλιον.
Κονδυλισμὸς (ὁ), [κονδυλίζω]. γροθοκόπημα, (ἐν γεν.) κακομεταχείρισις.
Κονδυλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι ὡς ἂν ῥόζος, πρήσκομαι, [ἐκ τοῦ
Κόνδυλος (ὁ), [συγγ. τῷ κόμβος;]. ἁρμὸς, κλείωσις (κυρ. τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ὅταν ἦνε κλεισμένη), (ὀθ.) ὁ σχηματιζόμενος διὰ τῆς συγκάμψεως τῶν ἀγκώνων ὄγκος, (ἐν γέν.) κόμπος, ῥόζος. «Τὸ σῶμα μὲ τὴν γρονθιάν. «Κόνδυλον ἐνέτρυψε.« Πλ., Δκ.
Κονδυλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόνδυλον, πρησμένος καὶ σκληρός.
Κονδύλωμα (τὸ). πρῆξιμον σκληρὸν (εἴς τινος κονδύλου), ῥόζος. (ἰατρ.) εἶδ. σκιῤῥώδους ζωχόδους. « Κονδύλωμα ἐστὶ δαιμόνιον σκληρὸν ἐπανάστασις μετὰ φλεγμονῆς.« Γαλ.
Κονδυλώσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς κονδύλων (ῥόζων), πρῆξιμον σκληρόν.
Κονδύνω-ῶ, Μ. ήσω. Ιων. (ἀρχ.) ἀντὶ Ποθῶ, καταγίνομαι, σπεύδω· (εὐχρης. συνῆθ. τὸ αὐνῶ.) Ἐγκονέω, (ἴσως καὶ τὸ) Διακονέω. «Ἀκόνη.. παρὰ τὸ Κονῶ, τὸ ἐγείρω,« Ἐτυμολ.
Κονή (ἡ), [κοίνω]. σφαγὴ, φόνος.
Κονήτης [κονέω], οῦ ἢ ου (ὁ), = Διάκονος, ὑπηρέτης.
Κονῖς (ἡ), [κόνις]. χῶμα λεπτότατον, σκόνη (« Κατέπεσεν ἐν κονίῃσιν,« Ὅμ. [καὶ παλαιστ.] «Ἄνευ κονίας,« λξ. = Ἀκονίητος ὑπέρπτατο παῦλαν,« Ἰλ. Φ.)· ῥάπαξ παρ.« Ὀδ. Η.)· θολόστακτη, ἀλυσίδα, (ἄλλ.) Ῥύμμα (« Ἕλκουσαν ἡμᾶς κονίας, « Ἀρχφ. «Πονηρότατος βαφεὺς τῶν κονίας καὶ Κιμωλίας γῆς,« Ἀριστοφ.). «Κονίᾳ στακτῇ [πηλοποιητικῇ ἢ λιθοποιητικῇ, σαπωναρικῇ κτλ.],« Γαλ. ἀσκρ.)· «ἀσβέστης, χορηγεῖ ἡ ἀσβεστόνερον (διὰ βάσεως τοίχων, δηλ.) = Κονίαμα, «Τὰ δὲ (τεῖχη) οὐκ ἀσφάλτῳ οὐδὲ λίθῳ ξεστῷ δέδεται, οὐδὲ κονίᾳ (κατὰ διῤῥ. ἀντὶ Κάνει) στιλπνᾷ ἔστηκεν, « Ἡρακλείδ.
Κονίαμα (τὸ)· μίγμα κονίας (ἀσβέστου) διὰ σκυλάδ. σμα, ψουβᾶς. « Ὥσπερ ὅταν ἀποκλείσῃ τὸ ἐναλειφθὲν τοῦ κονιάματος.« Ἱππ. 2) μέρος (τείχος) κεκονιαμένον. «Τὰ κονιάματα ἥκει μᾶλλον,« Ἀρστ. 3) λάκκος ὅπου λειόνεται κονίαμα. «Κατασπάσαντος ἐν τινι κονιάματι,« Ἀθ. 4) ἀντὶ Κονίασις· (συνκδ.) ἐπισκευὴ (καὶ μτφορ. διόρθωσις) ἐκ τοῦ προχείρου (ἐπιπόλαιος), (Ἰταλ.) παλλιατίδα. Κονίασις [κονέω], εως (ἡ)· ἡ διὰ κονίας ἢ κονιάματος ἐπάλειψις, ἀσβέστωμα, ἀσβέστισμα. «Τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορίου καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν ἀμφίων,« Ἐπιγρ. « Κάτγρ. « Χώματος—,« αὐτ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κώνισις.
«Τινὲς δὲ καὶ εὗρον μιγνύουσιν εἰς τὴν κωνίασιν,« Γεωπον.
Κονιατὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀσβεστόνων (ἀλείφων μὲ κονίαν), σουβατζῆς.
Κονιατὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ κονίαν (χορῆγ.), ἀσβεστωσμένος, σουβαδισμένος. «Δάκκος—,« Ξεν., [ἐκ τοῦ
Κονιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀλείφω μὲ κονίαν (χορῆγ.), ἀσβεστόνω, σουβαδίζω· (μτμ.) φυκιασιδόνω. «Τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν,« Δμ. «Φυράσαντες δὲ τῷ ὕδατι τοῦ Ἀλφειοῦ (τὴν τέφραν), κονιῶσιν οὕτω τὸν βωμόν,« Παυσ. « Κεκονίαται δὲ (τὸ ἱερὸν) τὰ ἐντὸς,« αὐτ. 2) παστπλίζω μὲ κόνιν (σκόνιν), Κονίω. « Οἵ γε καλούμενοι φασιανοί, ἐὰν μὴ κονιῶνται (διορθ. κονίωνται), διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν, « Ἀρστλ. (ὅθεν ἡ σημασ. αὐτὴ φαίνεται ἀμφίβολος). 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κωνίζω.
;Κονιβατία ἡ Κονιβασία (ἡ), [κόνις, βαίνω]. περιπάτημα εἰς τὴν σκόνιν (εἰς τὴν ἄμμον) πρὸς σωματικὴν, (ἄλλ. διορθ. Σχοινοβατία).
Κονιδίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, = Ψύλλιον.
Κονίζω, Μ. ίσω, = Κονίω.
Κονίαμα (τὸ), Ιων. ἀντὶ Κονίημα.
Κόνικλος (ὁ), Δατ. cuniculus, εἶδος λαγοῦ, κουνέλι.
Κονίλη (ἡ), [κόνις], εἶδος ὀριγάνου ἢ θρούμπης.
;Κόνιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόνικλος.
Κονιόπους, οδος (ὁ, ἡ). (κατὰ λῆξ.) ὁ ἔχων (περιπατῶν μὲ) σκονισμένους πόδας, (ὀθλ.) χωρικὸς, ἀγροδιαίτος, (Γαλλ.) pied-poudreux, (ὠθ. «ἐς τὴν πολιτ. τῶν Ἐπιδαυρίων) ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δημότης, ἰδιώτης, (παρβλ. Κονιορτός). ‖. (σύν.) εἶδος λεπτοῦ ὑποδήματος τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέπαζεν ὅλον τὸν πόδα, (Τουρκ.) τερλίκι ἢ (Γαλλ.) pantoufle. « Τῶν δὲ χωρὶς χλανίδα καὶ κονίποδας ἔχων, « Δρσφ.
†Κονιορτόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Κονιόπους, ἰδιώτης.
Κονιορτὸς (ὁ), [κόνις, ὄρνυμι]. σκόνι ἢ στάχτη ὑψωμένη εἰς τὸν ἀέρα, κορνιαχτὸς, (Τουρκ.) τόζι, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) μπουχός. (μτφορ.) ἄνθρωπος ῥυπαρὸς (φιλάργυρος ἢ ἀχρεῖος, (Τουρκ.) μπαλόϊρ-ταιπλάκης, σουρτούκης, κιαλχανὴς κτλ. « Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα, « Δμ. « Χαίρει τις αὐχμῶν ἢ βορῶν κονιορτὸς ἀναπέφηνεν, « (Ἀναξανδρίδ. παρ') Ἀθ., (παρβλ. Κονίσαλος).
Κονιορτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Σκεπάζω μὲ) κονιορτὸν, σκονίζω, κορνιαχτίζω. « Οἱ νικώμενοι τῶν παλαιστῶν κονιορτοῦνται, « Ἐτυμλγ.
Κονιορτώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος κονιορτὸν, κορνιαχτισμένος. « Ὁ κονιορτώδης αὗτος θᾶττον σήπεται, « Θηρ. 2) λεπτὸς (ἢ κινεύμενος εἰς τὸν ἀέρα) ὡς ἂν κονιορτός. « Ἀπομάττεσθαι τὸ ἐπιτρεφόμενον αὐτοῖς κονιορτώδες,« Γαλ.
Κόνιος, α, ον, Π. γεμάτος κόνιν. « Κονίῃ χέραιρ, « Πινδ. Π. (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός) ὁ σηκόνων κονιορτόν.
Κονιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κονίω, σηκόνω σκόνιν (κονιορτόν).
Κονίπους, οδος (ὁ, ἡ), = Κονιόπους.
;Κονίπτω, Μ. ίψω. Π. = Κονίω.
Κόνις [κόω, κόνω], εως (ἡ). σκόνι· σποδὸς κορνιαχτός, (παρβλ. Κονία). (Τὰ Κόνις ἡ (ὀρθόν.) Κονὶς, τῶν ἡ ἰόνς (ἡ). τὰ αὐγὰ τῶν ψειρῶν (ψύλλων, κορίων κτλ.), (κοιν.) κόνιδα.
Κονισα(στα)λέυς, ὰ, ὺν, Π. γεμάτος σκόνιν, σκονισμένος [ἐκ τοῦ
Κονίσαλος καὶ (;)Κονίσαπλος (ὁ). σύνθ. κορνιαχτός. 2) ἡ λέρα (πινυρίδα) τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ εἰς τὸ λουτρόν. (ἄλλ.) Γλοιός. 3) (τρπ.) ἀχρεῖος, φαλλίδιος, διεφθαρμένος, (κοιν.) βρῶμα, μαγάρα, (παρβλ. Γλοιὸς & Κονιαρτὸς)· (ὅθ. ἐπίθ.) ὁ Ἡρίαπος καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι εἴδους θεοὶ (εἰς τὰς Λθ).
†Κόνισις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώνησις.
Κονιστήριον (τὸ), = Κονίστρα (κυρ. εἰς τὰ γυμνάσια διὰ τοὺς παλαιστάς).
Κονιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ πάλλεται εἰς τὴν σκόνιν (χαρακτηριστικὸν τινων πτηνῶν). « Τῶν ὀρνίθων ὅσαι μὴ πτητικοί, ἀλλ' ἐπιγειοι, κονιστικοί, οἷον ἀλεκτορίς, πέρδιξ, ὀρτυγὴν, φασιανὸς, κορυδαλὸς, « Ἀρστ.
Κονίστρα (ἡ). μέρος στρωμένον μὲ σκόνιν (χῶμα ψιλὸν ἢ ἄμμον) ὅπου πυλίονται τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθλητοί, (ἄλλ.) Κυλίσματα (συνεχῆ) παλαίσματα (κατ' ἔπος) τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) le parterre. « Μετὰ δὲ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα, « Σῦ., [ἐκ τοῦ
Κονίω, Μ. ίσω (πθ. πρκ. Κεκόνιμαι καὶ Κεκόνισμαι). Παστπλίζω μὲ σκόνιν, σκονίζω, κορνιαχτίζω· (ἐν γέν.) κακκαλίζω (« Κίστας ἁλιχρύσῳ κεκονισμένας« Θκρ., ἔγωμε μεταξὺ σκορπισμένα [ῥητὸν] καὶ ἄνθη ἁλιχρύσου). (μα.) πριθμαι, (παστπαλίζομαι) μὲ ἡ κυλίομαι εἰς τὴν κόνιν (καθὼς τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθλητοί)· (συνκδ.) ἑτοιμάζομαι νὰ παλαίσω (νὰ φιλονεικήσω κτλ. ἢ ἁπλ. νὰ κάμω τι), (κοιν.) ἀνασκουμπώνομαι. 2) κάμνω (σηκόνω) σκόνιν· (συνκδ.) τρίχω, κάμνω 'γλίγωρα, σπείδω. «Χωρεῖ, κονίει,« Αἰσχλ. «Κόνισι λαβὼν λέκιθον,« Ἀρχφ., (παρβλ. Ἐγκονέω).
Κονιώδης, εος (ὁ, ἡ). κονίᾳ ὅμοιος. «Οὖρα κονιώδεα, « Ἱππκρ.
;Κόνναρον (τὸ), ἀγριοτζιντζυφον, (ὡς καρπὸς τοῦ
Κόνναρος (ὁ), [κόννος]. εἶδος ζένδρου ἀκανθώδες (πυλιούρου), ἀγριοτζιντζυφιά, (παρβλ. Κήλαστρος).
Κοννέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ιων. (στντ.) = Καίω, νατίω, γνωρίζω, ἔννοῶ, ἠξιῶμαι.
Κόννος ἢ Κάννος (ὁ), [κώνος]. εἶδος ἀγγείου, σκουλαρῆκι. « Ἐδωρήτο δὲ . . τοῖς μὲν παισὶ κάννους καὶ ψέλλια, « (Πλ. παρὰ) Σῦ., (ὅπου ἴσως διορθωτ. Κώνους).
2) τοῦφα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς (Τουρκ. περτὰες) ἢ τῶν γενείων. ‖. (εἰς τὴν παροιμ.) « Κόννου ψῆφος, « εἶνε κύριον ὄνομα (τοῦ ὑπ. ὑποκορ. εἶνε τὸ Κόννιγας).
Κόντακ, ακος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ.
Κοντὸς, (ὗ. ὡς) εἶδ. πριόνας, =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λισμός. (μτγμ.) » Κόντακα παίζειν, « Ἐπγρ., = Συνουσιάζειν.
Κοντάριον (τὸ), (νλγ.) ὑποκορ. τοῦ Κοντός, κονταράκι.
Κοντοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (Τινάζω ἢ· Κτυπῶ μὲ) τὸ κοντάρι, (Τουρκ.βαρδ.) παίζω τζιρίτι, [βάλλω ϗ
Κοντός (ὁ), [καίνω, κεντῶ]. ξύλον μακρὸν, κοντάρι (κυρ. ἐκεῖν' ὅ,που μεταχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα ὡς ἂν) κωπὶ ἢ κατμάκι, (κοιν.) κάντζα (ὅταν ἔχῃ καὶ σίδηρον γυριστὸν ἢ σουβλερὸν εἰς τὴν ἄκραν), (ἴδε Κοντόω)· εἰδ. κοντοῦ δόρατος (κυρ. διὰ τὸ κυνῆγι, τὸ ὁπ. ἐρρίπτετο καὶ μακρόθεν, καθὼς πῶρα τὸ Τουρκ.) τζιρίτι, (ὀθεν
Κοντοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν, ἁρματωμένος μὲ) κοντάρι, δορυφόρος.
Κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ μὲ τὸν κοντὸν (μὲ τὸ καμάκι), ϗαρεύω.
Κόντωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ϗψάρευμα μὲ τὸ καμάκι.
Κοντωτὸς, ἡ, όν. (κυρ. πλοῖον) Ἁρματωμένον (ϗΕφωδιασμένον) μὲ κοντοὺς ἀντὶ κωπίων.
Κόνυζα [κόνις, παρβλ. κόρυζα], ης (ἡ), εἶδ. ἢ γένος φυτοῦ (μὲ βαρεῖαν μυρῳδιὰν), (κοιν.) κορυζόχορτον ἢ ἀγριοθρύμμη ἢ ψυλλοβότανον, (καὶ εἰς τὴν Ἀττ.) ἀκόνυζον, (παρβλ. Ψύλλιαν).
Κονυζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν ἢ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῆς κονύζης.
Κονυζίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἓν εἶδος κονύζης.
Κοπάζω [κόπτω], Μ. άσω, Ἰων. κουράζομαι, ἀποκάμνω· (ὅθ. κυρ. ἐπὶ ἀνέμου) παύω, (κοιν.) πέφτω, (ἐν γέν.) μετριάζω. » Κοπάσαντος τοῦ καύματος,« Δογγ. » Καὶ ἐδόκει κοπάσαι (ὁ νοῦς) ὀλίγον χρόνον, « Ἱππκρ., ἡσυχάσαι.
†Κόπαιον (τὸ). κομμάτι, τέμαχος.
Κοπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸν κόπανον, στουμπίζω.
Κοπανιστὴρ (ὁ). ὁ κοπανίζων, (ὅθεν:
Κοπανιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. κοπανίζομεν, κόπανος.
†Κοπανιςὸς, ἡ, όν, (νλγ.). Κοπανισμένος ἢ Ἐτοιμασμένος εἰς κοπάνισμα.
Κόπανον (τὸ), [κόπτω], = Κοπανιστήριον, κόπανος. 2) Π. = Κοπὶς, μάχαιρα, κόφτης.
Κοπάριον (τὸ). χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (μαχαιρίδιον).
Κοπὰς, άδος (ἡ). (συκῆ, ἐλαία κτλ.) κλαδεμμένη, κοντοκομμένη.
Κοπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κόπτω.
Κοπετὸς (ὁ), [κόπτω]. κτύπημα τοῦ στήθους ἀπὸ ὑπερβολὴν λύπης, θρῆνος, κλαυθμὸς, μυρολόγι.
Κοπεὺς, έως (ὁ), ἐργαλ. λιθοξοϊκὸν, (ἄλλ.) Ἐγκοπεὺς ἢ Σμίλη.
Κοπὴ (ἡ). τὸ κόπτειν, τομὴ, κόψιμον· κοπάνισμα ἢ· κτύπημα· (συνκδχ.) σφαγὴ, φόνος. 2) (μετγμ.) μέρος ὑδάτων, χαράδρα ἢ ἀνήφορος, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκοπή). 3) = Κόμμα, τμῆμα, κομμάτι.
†Κόπηθρον (τὸ), εἶδος ἀγριολαχάνου.
Κοπηρὸς, ά, όν, = Κοπιαρὸς, κοπιαστικός.
†Κοπὶα (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κόπος, ἡ 2) κατάπαυσις.
Κοπιάζω, Μ. άσω, = Κοπιάω.
Κοπιαρὸς, ά, όν. Κοπιαστικὸς, [ἐκ τοῦ
Κοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Ὑποφέρω ἢ Αἰσθάνομαι κόπον, κοπιάζω· κουράζομαι, ἀποκάμνω. »Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· οὕτω πλουτήσετε πάντες,« Ἄρρφ. 2) (μεθτ.) = Κόπτω, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἐνοχλῶ. » Ἐὰν καταβάρθωμεν, παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι,« Ἀρρφ. (ἐδῶ ἀναφέρουσι τινὲς καὶ τὸ:) » Τί κοπιᾶτε, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι ;« Πλ. (ἀλλὰ φυσικώτερον ἀνάγεται εἰς τὴν 1: σημασ. 3) (;) Π. = Κοπάζω, παύω.
Κοπιδερμία (ἡ), (Βυζ.) περιτομὴ, (συνκδχ.) δουλαγωγία, (ἐν γέν.) προσηλυτισμός.
Κοπίζω [κόπις], Μ. ίσω. Ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων ϗ καμπασμῶν. 2) (Λακων.) κάμνω συμπόσιον, φιλεῦω ξένους, εὐωχοῦμαι, [ἐκ τοῦ
Κοπὶς [κόπτω], ίδος (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ κόπτουσα, κοπτερὴ. » Μάχαιρα — , « Κύρ. ‖ (συνήθ. ἑλλ. ὡς εἶδ.) μαχαίρι τοῦ μαγειριοῦ, κόφτης, (Τουρκ.) σατῆρι· (ὀθ.) εἶδ. σπάθας Περσ., γιαταγάνι. 2) (Λακων.) συμπόσιον, εὐωχία (κυρ. μὲ σφακτὸν). » Θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπισιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον,« Ἀθ.
Κοπὶς, ίδος (ἡ). σοφιστὴς, ἀλαζὼν, ἀπατεὼν, τσαρλατάνος, (ὅθεν τὸ) Δημοκόπος, ‖ ἰούλ.) τὸ κέντρον (πλῆκτρον) τοῦ πετεινοῦ κλπ.
Κοπιώδης, εως (ὁ, ἡ), = Κοπώδης.
Κόπος (ὁ), [κόπτω]. ἀποκαμώμὸς, κούρασις. » Ὁ πόνος τοῦ κόπου αἴτιος, « Πλν. »Παρὼν τοὺς καὶ κόποι αὐτόματοι νοῦσον φράξουσιν,« Ἱππκρ. 2) (συνκδχ.) ἔργον ἐπίπονον, δυσκολία. » Τὰ χρήματα τῶν κόπων ἄσον,« Ἀρχ. 3) Π. = Κοπετὸς, κτύπημα (τοῦ στήθους).
Κοπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουράζω (ϗ πθ.) Κουράζομαι.
Κόππα (τὸ), ἄκλ. τὸ στοιχ. Κάππα, Κ. (τὸ ὀπσῖον κατ' ἀρχὰς ὡμοίαζε τὸ Λατ. Q), (ὅθ. συνήθ.) τὸ ἀριθμ. σημεῖον ϟ (90), (ὅθεν:
Κοππατίας, ου (ὁ) καὶ
Κοππαφόρος (ὁ, ἡ). ὕπνος φέρων (ἐγκεχαραγμένος) τὸ στοιχεῖον Κόππα.
Κοπραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ κοπριὰν, [ἐκ τοῦ
Κοπραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν, μεταφέρων) κοπριὰν, ἢ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν αὐτῆς.
Κόπρανον (τὸ). κόπρος ἀνθρώπου, περίττωμα τῆς κοιλίας.
Κόπρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κόπρον ἢ ἄξιος διὰ τὰ κόπρια (διὰ τὰ σκυπίδια), βρωμερὸς, αἰχμαλερὸς· ἀχρεῖος, (κοιν.) σκατάνθρωπος.
Κοπρεύω, Μ. εύσω, = Κοπρίζω.
‡Κοπρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Κοπρεύω.
Κοπρία (ἡ). σωρὸς κόπρου ἢ κοπρίων, (κοιν.) κοπριά.
Κοπρίας, ου (ὁ). αἰσχρὸς γελωτοποιὸς, μασκαρᾶς, (παρβλ. Κύπριος).
Κοπρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω κόπρον (κοπριὰν) πρὸς ὠφέλειαν τῆς γῆς.
Κοπριήμετος (ὁ, ἡ), [κόπρος, ὑμέω] ὁ ξερνῶν κόπρον (τὴν κεπρον του).
‡Κόπρινος, η, ον, καὶ
Κόπριος, α, ον = Κόπρειος. ‖ » Κόπριον (τὸ), « κόπρος· σκουπίδι.
Κόπρισις, εως (ἡ) καὶ
Κοπρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κοπρίζω, κόπρισμα.
Κοπριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ κοπρίαν, λερωμένος.
Κοπριὼν, ῶνος (ὁ). = κοπροφόρος. » Σκώληξ —, « Ἱππκρ., σκωλὴξ τὴν κοπριάς.
Κοπροβολεῖον καὶ
Κοπροβοχεῖον καὶ
Κοπροθέσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου βγάζουν (ἀποσωρεύουν) τὴν κοπριὰν, κοπροσωρὸς, κοπριά.
Κοπρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (μαζόνω) κοπριάν, εἶμαι =
Κοπρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνέγων κοπριὰν ἢ τὰ κόπρια· σκουπιδᾶς. ‖ (μτφρ.) = Κοπρίας ἢ Κόπρειος.
Κόπρος (ἡ), [κόπτω]. περίττωμα τῆς κοιλίας· κοπριὰ· κόπριον, ακαθαρσία (καὶ μτφρ.), σκόνι, χώμασα (= Πάτρ. καὶ μτφρ.), κουβαλῶ δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,« Ἰλ. Χ. » Ἀμφὶ δὲ παλλὴ κόπρον ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι· τῷ γὰρ ἔπεσε, « Ἰλ. Ω., (συνκδχ.) σωρὸς κόπρου ἢ κοπρίων (= Κύων κεῖς ἐπὶ κόπρου Ὀδ. Ρ., καθὼς τῶρα τὰ κοπροσκύλα (Π.) ἔπαυλις, σταῦλος. » Βοῦς ἀγελαῖος ἐλθὼν ἐς κόπρον (κατ' ἄλλ. κοπρίαν) ἑστηὼς βοτάνης κορέσασκε νομόν,« Ὀδ. Δ. » Κόπρειν τὰ ζένδρα, « Θεοφρ. = Δενδροτομεῖν. (καὶ συνκδχ.) » Κόπρον καὶ χάων τὴν χώραν, « αὐτ. (καὶ μτφ.) » Τοῦ στρατεύματος ἐν τῇ πολεμίᾳ ὄντος, καὶ κοπτομένης τῆς χώρας,« αὐτ. » Κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους,« αὐτ., (κυρ.) κτυπῶντες αὐτοὺς μὲ ῥόπαλα εἰς τὴν κεφαλὴν, (Γαλλ.) assommer. » Ὅπως τὸ δεμνεναν κόψουσι καὶ ὁμαλίσουσι ὁ ἁλωτὴρ,« αὐτ. (καὶ μτγμ.) » Τὸν ὕπνον ϗ φροντὶς κόπτουσα,« Θκρ., διακόπτουσα. (καὶ ἐπὶ νομισμ.) »Κόπτειν νόμισμα. « Ἀρστ. » Δεσμοὺς κόπτειν, « Ὀδ. Θ., σφυρηλατεῖν, χαλκεύειν. (καὶ μτγμ.) » Κωφώμενοι νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Χαλκίοις κόπτει τῇ κακίστῃ κόμμτι, « Ἀρχφ. » Γράμμα κἀκόπτευ, « Ἐπγρ., ἐχαράχθη ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ. » Αἱ νῆες κόπτουσι« Δξ. » Ὁ αὐτὸς κόπτεται,« Ἀρχφ. » Ὅσπρια κεκομμένα,« Δξ., σκληκοφαγωμένα. (καὶ μτγμ. μὲ γεν.). » Πρεσβεῖς κεκομμένος, « Αἰσχλ., (κοιν.) ξένος φρενῶν. 3) (συνκδχ.) κατακουράζω. (μτφρ.) στενοχωρῶ, πονοκεφαλῶ. » Κόπτει τὸν ἀναβάτην κόπτει, « Ξεν. » Κόπτων αὐτὸν ἐρωτήμασιν ἀκαίροις,« Πλ.
Κοπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πρόξενῶν κόπον (κόπτοντα), κοπιαστικὸς, (μτγμ.) ὀχληρὸς, βαρετὸς. » Γίνωμαι βαρὺ καὶ κοπῶδες,« (ἄλλ. παρ') Ἀθ. » Αἴσθησις —,« Καλ. ἀποκαμωμὸς. » Ἤφερον δ' ἄν σοι παραδείγματα τῶν εἰρημένων, εἰμὴ κοπώδης ἐμέλλον φαντήσεσθαι, « Δ. Ἁλ.
Κόπωσις [κοπόω], εως (ἡ). κούρασμα, κούρασις.
Κόρα (ἡ), Δ. ἀντὶ Κόρη.
Κοράκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ (μαῦρος ϗσὰν τὸν) κόρακα.
†Κορακεύομαι, Μ. εύσομαι, = Κοράττω.
Κορακεὺς, έως (ὁ), = Κορακῖνος.
Κορακίας, ου (ὁ), = Κορακώδης. ‖ (οὐσ.) εἶδος κολοιοῦ.
‡Κορακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοράκιον.
Κορακινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Κορακῖνος (ὁ), εἶδος (μελανόχρου) ἰχθύος, (κοιν.) μαυρόψαρον. 2) = Κόρακιον(ς).
Κορακῖνος, η, ον, = Κορᾶκειος.
Κόρακιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόραξ, κορακόπουλον. 2) (μτγμ.) εἶδ. φυτοῦ, κορακοβότανον (ϗ).
Κορακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κόραξ.
Κορακιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (ἰδίως δὲ, Κατὰ τὸν τρόπον τῆς φωνῆς) τῶν κοράκων, (κοιν.) κορακίστικά. » Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία, « Χρ.
Κορακόπους, οδος (ὁ), = Κορωνόπους.
Κορακοειδὴς, ίος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόρακα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος.
Κορακόφωνος (ὁ, ἡ). κορακώδης τὴν φωνὴν, κράκτης, φλύαρος.
Κορακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κορακοειδὴς.
Κοραλλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (εἶμαι κόκκινος ὡς) τὸ·
Κοράλλιον (τὸ), [κόρη]. τὸ κέκκινον κοράλλι, (Τουρκ.) μερτζάνι. 2) (ἐν γέν. καὶ ἐτυμολογικώτερον) = Κόσμημα (κόρης), κορέλλα. » Γέλγια, . κουράλια,« Ἡσύχ., (ὅθεν τὰ κοιν.) κουρέλια, (Γαλλ.) chiffons.
Κοραλλιοπλάστης, (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) ἀγαλμάτια ἀπὸ κοράλλιον.
Κοραξ [κράζω, κρώζω], ακος (ὁ). εἶδος πτηνοῦ, κόρακας. » Ἅπαγε (» Βάλλ') ὡς κόρακας ! « Ἀρχφ., (εἶδ. κατὰ ῥῆμ. ϗ σ' ἀναθεμα ! δὲν 'πᾶς ϗ τὸν διάβολον ; κτλ. » Πάντα τὰ' ἐν κοράκεσσι ϗ φθόρᾳ, « Φγν., (κοιν.) ὀργὴ θεοῦ ! » Κύραξ (ὁ θαλάσσιος), « Ἀρστ., εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου, (Γαλλ.) harmoran. 2) (μτγν. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώμ.) εἶδος ἰχθ., (ἴσ.) = Κορακῖνος. 3) (ὡς ἀπὸ τοῦ σχήμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὸ ῥάμφος τοῦ κόρακος, (Τουρκ.) τσεγκέλι, (ἰδιαιτ. 4) τὸ ῥόπτερον (τσακμάκι) τῆς θύρας, [παρβλ. Κυρωνῆ). 5) εἶδ. μηχαν. πολεμικῆς (παρβλ. Θκ. β', 76). 6) εἶδος τιμωρητικοῦ κλοιοῦ (ἀλυσίδος, μπουκαγια). » Κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διπάλαντον ἐπικείμενος, « Ακ., (παρβλ. Κύρων).
Κοραξὶς, ἡ, όν, = Κορακεῖος, μαῦρος ϗσὰν τὸν κόρακα. ‖ (οὐσ.) εἶδος (χθ., (ἴσ.) = Κόραξ (2).
Κορασίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Κορασιὸν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρη, κορητσάκι. 2) (μτγμ.) κλυκλίτσα.
Κορασιώδης, εος (ὁ, ἡ). ἴδιος κορασίων, παιδαριώδης.
†Κυράττω, Μ. ξω. Ἀπατῶ (Παρακαλῶ) ἐπιμόνως (κατὰ λέξ. ὡς Ἂν διακονιάρης κτυπᾷ τὸν κόρακα τῆς θύρας).
Κορβακίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὸν κόρβακα.
Κορβακικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόρβακα. » Ῥυθμὸς —, « Ἀρστ.
Κορβάκισμα (τὸ). τὸ ὄσεμνον λογάριον εἰς τὸν χορὸν Κόρβακα.
Κορβακισμὸς (ὁ). τὸ κορβακίζειν.
Κόρβας [χορδὴ, παρβλ. Λορδός], ακος (ὁ) εἶδ. κωμικοῦ (μὲ ὄσεμνα κινήματα) χοροῦ. » Κόρβακα, ὑψασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν (γρ. Καρυδᾶν), « Σχλ. Ἀπ. (τὸν κόρβακα ὀρχουμένους παριστάνουσι τὰ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Caylus εἰκόνια, Τόμ. 4, σελ. 31 ϗ Τόμ. 3, σελ. 277, καὶ τὰ ἔντυπα τῆς μαρμαρίνης λεκάνης τῶν Παλαιμονέων. Μουσείου τοῦ Visconti, Τεμ. 4, σελ. 58).
†Κορβινάομαι-ῶμαι [κόρυς = κάρη, βινέω], Μ. ήσομαι, = Καρηβαρέω, (κατὰ λέξ.) γυρνᾷ τὸ κεφάλι μου, (ἐπιτ.) τσατάνομαι καὶ χαμουρηγούμαι, (ἔτι κυρ. μόναι τὰ) Σκορδινάομαι. (ὀθ.
‡Κορβίνημα (τὸ), = Σκορδίνημα.
‡Κορβυβαλλώδης [κορβύλη, βάλλω], εος (ὁ, ἡ), Π. ὡσ. κτυπημένος μὲ τὴν κορβύλην. » Ἔδαφος —, « Δκ., τὸ ζωτὸν, (Γαλλ.) ραγύ.
Κορβύλη (ἡ). [κόρυς, κόρυβος]. βόπαλον (κεφαλωτὸν), τσακμάκι, τσουζι· ὁ κόπανος μὲ τὸν ὁπ. κτυποῦν ϗ στρώνουν τοὺς δρόμους. 2) πρᾴξιμον. 3) εἶδος κεφαλοδέσμου (περίδετα, σαρίκι) τῶν Κυπρ., (ὅθεν κατὰ παραφθορ. ἡ) κορβέλα. 4) εἶδ. μικροῦ παλαιμάχου, (εἴς τὸν Πόντορ.) κατηφέλα (ἴσως καὶ εἰς τὸν Πειονητορός. ἡ) τζερβέλα, (παρβλ. Θυννὶς).
Κορβύλις, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κορβύλη (4) καὶ
Κορβύλιος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., σαυρεῖδι μεγάλον. 2) εἶδος σαύρας (γουσπέρας) ἀμφίβιον, (Ἀρστ.).
Κορεία (ἡ), [κορέω]. σκούπισμα, σῦρσιμον. 2) [κορέννυμι]. πλησμονὴ, χόρτασμὸς. 3) ἡ κατάστασις τῆς κούρης, παρθενία, (κυρ. ὑπὸ τοῦ
Κόρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κόρην, παρθενικὸς, (ὅθεν ‖ οὐσ.) Κορεῖα (τὰ), (συν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης (τῆς Περσεφ.).
Κορέννυμι [κόρος], Μ. κορέσω καὶ Π. κορέω (πθ. τρ. Κεκόρεσμαι καὶ Π. Κεκόρημαι, ἀόρ. Ἐκορέσθην). (μὲ γεν. ϗ δίχ. δ'.) Κορτάτω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.) ἀπό. » Ἤ τις καὶ Τρώων κυσὶν κῦδος ἀρέσσῃ ἠὲ οἰωνοῖς ἁρπακτῆσιν, « Ἰλ. Θ. (καὶ μτγ.) » Οἴνοιο κορεσσάμενος ϗ ἐδωδῆς, « Ἰλ. Τ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Κλαίοντε κορεσσάσθην ὀδυρμοῖο καὶ ὠκὺν θυμὸν, « Ὀδ. Γ.
Κορεσκον, Π. παρτ. τοῦ Κορέννυμι.
Κορετὸς [κορέννυμι], ἡ, όν. Τὸν ὁπ. θέλουν νὰ χορτάσῃ τις.
Κορεωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.)-ικῶς, Συντακτικόν.
Κόρημα (τὸ), Π. = Κορεία, παρθενία.
Κορήσομαι, Μ. εὐσομαι χὰ ὡς παρθένος, παρθενεύομαι. » Σὺ δ', ὦ τέκνον μου, πῶς κορευθῇς καλῶς ; « Εὐρ., (τὸ ὁπ. ὑμεῖς ἄλλοι ἀνάγουσιν εἰς τὸ·
‡Κορεύω, Μ. εύσω = Διακορεύω.
Κορέω-ῶ [κόρος], Μ. ήσω. Σκάπτω, σκαπτίζω, βοθάζω, (ἐν γέν.) καθαρίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κόρη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Κόρος = Κοῦρος· κορήτας· παρθένος· (μὲ γεν. κυρ. ὀνόμ.) θυγάτηρ. (κατ' ἔξοχ.) ἡ Περσεφόνη. 2) (μετμ.) κοῦκλα. » Ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισί, « Δ. Χρσ. 3) τὸ κατοπτρικὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ (διὰ τὴν σχηματιζομένην ἐν αὐτῷ μικρὰν εἰκόνα). 4) τὸ μακρὺ μανίκι τοῦ Περσ. φορέματος (καθὼς τῶρα τῆς ταταρίκας). 5) εἶδος νομίσματος (φέροντος ἐντετυπωμένην τὴν Ἀθηνᾶν, ὅθεν ἐλέγετο ᾧ) Παλλάς, (ἴδε Πλδ. Θ', σδ').

Κόρηθρον (τὸ), [κορέω], = Σάρωθρον, σκῆπα.

Κόρημα (τὸ), [κορέω]. σαρίδι, σκουπίδι. » Ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζομαι χαμαί, « (Λεξφ. παρὰ) Πλδ. 2) = Κόρηθρον, σκῆπα. » Τοῦτ' λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει, « (Εὔπολ. παρὰ) Πλδ.

Κορημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρημα, σκουπίτσα.

Κορθύλη (ἡ), = Κόρθυς.

Κορθύλος (ὁ), [κόρυς-υθος], εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (κορυδαλοῦ), (ἄλλ.) Βασιλίσκος, (Γαλλ.) roitelet.

Κορθύνω, Μ. υνῶ, Π. ὑψόνω, κορυφόνω, ἐπισωρεύω, [ἐκ τοῦ

Κόρθυς [κόρυς], υος (ἡ), Π. σωρός, θημωνιά. » Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἃ τομὰ ὕμμιν ἢ ζεφυρον βλεπέτω, « Θκρ.

Κορθύω, Μ. ὑσω, Π. = Κορθύνω.

Κόρι (τὸ), πρωτοτ. τοῦ Κόριον, = τῷ-

Κοριάννον καὶ Κοριανον (τὸ), [κόριον ἢ κόρις, διότι ὁ σπόρος του χλωρὸς βρωμᾷ 'σὰν κόρυζα], εἶδος φυτοῦ καὶ ὁ ἀρωματικὸς αὐτοῦ σπόρος, (κοιν.) κόλιανδρον.

Κορίδιον (τὸ), = Κοράσιον.

Κορίζομαι [κόριον], Μ. ἰσομαι. Χαΐδεύω (καθὼς χαΐδεύει τις μικρὸν παιδί), (παρ-Ελλ.) Κουρίζομαι, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀποκορίζομαι.

Κορικός, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κόρην, κορητσίσικος, τρυφερός, θελικάτος.

Κορινθιάζω, Μ. άσω. Ζῶ (τρυφηλῶς καὶ ἀσελγῶς) καθὼς οἱ Κορίνθιοι.

Κορινθιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ Κορινθιακὸν χαλκὸν ἢ κατὰ τὸν Κορινθιακὸν τρόπον.

Κοριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ-

Κόριον (τὸ), = Κοράσιον· (μτνμ.) κουκλίτσα. 2) = Κοριαννον. 3) Κόρια (τὰ), = Κόρεια, (ἴδε Κόρειος).

Κόρις [κόρυς], εως καὶ (σπν.) εος (ὁ καὶ σπν. ἡ), τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ κορειὸς ἢ κόρυζα. (Τουρκ.) σανιδόψειρα. 2) εἶδ. φυτοῦ, ἴδε Ὑπερικόν. 3) εἶδ. ἰχθ., ἴδε Ἔσχαρος.

Κορίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κόρη, κορητσάκι.

Κορίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κορίσκη.

Κορίσκω, Ἰων. ἀντὶ Κορέννυμι.

Κοριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοριοειδής.

Κόρκορος (ὁ), εἶδ. εὐτελεστάτου ἀγριολαχάνου (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς ἀναγαλλίδος), πικραλίδα(;). » Παροιμιαζόμενος ἐς διὰ πικρότητα κόρκορος, ἔχων τὸ φύλλον ὠκιμῶδες, « Θκρ. (» μεμυκὸς ᾖ κεκλεισμένον, » κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Νικάνδρ., ὅς τις διὰ τοῦτο τὸν ὀνομάζει) » Κόρχαρον ἡμιδεντα. » 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἀπατηθέντα ὑπὸ τοῦ Λυκόφρ.) εἶδ. ἰχθυδίου, (κλλ. τοῦτο, κατὰ τὸν Ἐρατοσθ. εἶνε σφάλμα τοῦ Ποιητοῦ).

†Κορκορυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βορβορύζω, (εὖχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Διακορκορυγέω), [ἐκ τοῦ

Κορκορυγὴ (ἡ) καὶ

Κορκορυγμὸς (ὁ), = Βορβορυγμὸς, γουργαρητὸν, (ἐν γέν.) θόρυβος. » Κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ, « Αἰσχλ.

Κόρια (τὸ), ἄκλ., = Κοῦρμι.

Κορμάζω, Μ. άσω. Κόπτω τι-

Κορμηδόν, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει κορμοῦ, ὡς ἂν κούτσουρον.

Κορμὸς (ὁ), [κείρω]. ατέλεχας δένδρου· κούτσουρον.

Κορυβάντας, Ἴδιος Κορυβάντων.

Κορυβάντιον (τὸ). ναὸς ἢ κεφαλόμαντις Κορυβάντων. (εἰς τὴν πρώτην σημ. ὅσως διορθωτέον Κορυβαντεῖον).

Κορυβαντὶς ἰδὼς (ἡ), ὑηλ. τοῦ Κορύβας.

Κορυβαντισμὸς (ὁ). τὸ κορυβαντίζειν, μυήσεις εἰς τὰ μυστήρια ἢ ἁγιασμὸς διὰ τελετῶν τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιώδης ἢ Κορυβαντώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικὸς ἢ Κορυβαντιῶν.

Κορύβας [κόρυς, κυρυφὴ], αντος (ὁ). ὁ μύστης τῆς Μητρὸς ἢ Κυβέλης εἰς τὴν Φρυγίαν (ἴδε Στράβ. Ι'. 468, (ἔδ. ἐν γένει ἀνθουσιῶν, μανιώδης· (ἐνίοτε ἀντὶ ἐνθουσιασμός. » Τὸν τῆς ποιητικῆς κομῶντα, « Λκ.

Κορυβαλὶὰ καὶ

Κορυβαλὶς (λλις), (ἴδος (ἡ) καὶ

Κορυβαλὸς, λοῦς), (ὁ) = Κόρυδος.

†Κορυβήλιες, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κορυβὰς (ὑψάρ.). » Ἡ μύας, ἡ ἵππος, ἡ γλαὴ κὴν κορύβηλιν, « Νουμέν.

Κόρυδος (ὁ), [κόρυς], εἶδ. μικροῦ καλλιτατικοῦ πτηνοῦ (μὲ λόφον εἰς τὴν κεφαλήν), (κοιν.) σκορδαλός.

Κορύδων, ωνος (ὁ), = Κορυδαλὸς ἢ αὐτοῦ.

Κόρυζα [κόρυς], ης (ἡ). μύξα· κατάῤῥους (καὶ ἡ ἐκ τούτου) ἀδράνεια τῶν ἐγκεφάλων τῆς ὀσφρήσεως καὶ γεύσεως (ἢ ἐν γέν.) μωρία, ἀναισθησία· [κατ' ἐπέκτ. εὐήθεια κενοδοξία, ψωροπερηφάνεια].

Κορυζᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. μυξιάρης· κακόμοιρος (παρβλ. Βλεννός).

Κορυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κόρυζαν (καταῤῥοήν), τρέχουν αἱ μύξαι μου· γροκεφαλοί τε εἶσι, καὶ παλλάκιες ζώσιν, « Ἀρστ.· (μτφορ.) μωραίνω· ἐβλάψαι μὲν ἐκορύζων αἱ πόλεις, « Πλδ.

†Κορύζω [κείρω], Μ. ύσω, = Σκάλλω.

Κορυζώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ὑποκείμενος εἰς κόρυζαν.

Κορυθαΐὶς [κόρυς, αἴσσω], ίκος καὶ

Κορυθαϊὸλος (ὁ, ἡ), Π. [κόρυς, αἰόλλω]. πολεμιστὴς τοῦ ὁπ. ἡ φουντοφορικεφαλαίας κυματίζει, (ὀχλ.) ὁρμητικὸς, ἀνδρεῖος.

Κορύθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρυς.

Κορυθοὶὸς (ὁ), = Κορυδὸς ἢ Κορυδαλός.

Κόρυθος, γεν. τοῦ Κόρυς.

†Κόρυκος (ᾧ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώρυκος κτλ.

Κορυλλίων [κόρυς], ωνος (ὁ), εἶδ. ἀγριοκτικοῦ πτηνοῦ, καρακάξα, (Γαλλ.) pie grièche.

†Κορυσσὸς, ἡ, ὀν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σμυρσωτός.

Κορυβαντεῖον (τὸ), = Κορυβάντιον.

Κορυβάντειος (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικός.

Κορυβαντιασμὸς (ὁ), τοῦ σύν. τοῦ

Κορυβαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι (ἐνθουσιῶ ὡσάν) τοὺς Κορύβαντας.

Κορυβαντίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια (ἢ Τελῶ τινα εἰς τὰ μυστήρια ἢ, ἐκθαρίζω [ἰατρεύω] τινὰ διὰ τῶν τελουμένων τῶν Κορυβάντων. » Ὁ δ' αὐτὸν ἀσθενῆ κἀκάθαιρε· . . μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζε· ὁ δ', αὐτῷ τυμπάνῳ ᾄξας, ἐδικαίου Ἄρρφ.

Κορυβαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κορύβαντας, Ἴδιος Κορυβάντων.

Κορυβάντιον (τὸ). ναὸς ἢ κεφαλόμαντις Κορυβάντων. (εἰς τὴν πρώτην σημ. ὅσως διορθωτέον Κορυβαντεῖον).

Κορυβαντὶς ἰδὼς (ἡ), ὑηλ. τοῦ Κορύβας.

Κορυβαντισμὸς (ὁ). τὸ κορυβαντίζειν, μυήσεις εἰς τὰ μυστήρια ἢ ἁγιασμὸς διὰ τελετῶν τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιώδης ἢ Κορυβαντώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικὸς ἢ Κορυβαντιῶν.

Κορύβας [κόρυς, κυρυφὴ], αντος (ὁ). ὁ μύστης τῆς Μητρὸς ἢ Κυβέλης εἰς τὴν Φρυγίαν (ἴδε Στράβ. Ι'. 468, (ἔδ. ἐν γένει ἀνθουσιῶν, μανιώδης· (ἐνίοτε ἀντὶ ἐνθουσιασμός. » Τὸν τῆς ποιητικῆς κομῶντα, « Λκ.

Κορυβαλὶὰ καὶ

Κορυβαλὶς (λλις), (ἴδος (ἡ) καὶ

Κορυβαλὸς, λοῦς), (ὁ) = Κορυδὸς.

†Κορυβήλιες, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κορυβὰς (ὑψάρ.). » Ἡ μύας, ἡ ἵππος, ἡ γλαὴ κὴν κορύβηλιν, « Νουμέν.

Κόρυδος (ὁ), [κόρυς], εἶδ. μικροῦ καλλιτατικοῦ πτηνοῦ (μὲ λόφον εἰς τὴν κεφαλήν), (κοιν.) σκορδαλός.

Κορύδων, ωνος (ὁ), = Κορυδαλὸς ἢ αὐτοῦ.

Κόρυζα [κόρυς], ης (ἡ). μύξα· κατάῤῥους (καὶ ἡ ἐκ τούτου) ἀδράνεια τῶν ἐγκεφάλων τῆς ὀσφρήσεως καὶ γεύσεως (ἢ ἐν γέν.) μωρία, ἀναισθησία· [κατ' ἐπέκτ. εὐήθεια κενοδοξία, ψωροπερηφάνεια].

Κορυζᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. μυξιάρης· κακόμοιρος (παρβλ. Βλεννός).

Κορυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κόρυζαν (καταῤῥοήν), τρέχουν αἱ μύξαι μου· γροκεφαλοί τε εἶσι, καὶ παλλάκιες ζώσιν, « Ἀρστ.· (μτφορ.) μωραίνω· ἐβλάψαι μὲν ἐκορύζων αἱ πόλεις, « Πλδ.

†Κορύζω [κείρω], Μ. ύσω, = Σκάλλω.

Κορυζώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ὑποκείμενος εἰς κόρυζαν.

Κορυθαΐὶς [κόρυς, αἴσσω], ίκος καὶ

Κορυθαϊὸλος (ὁ, ἡ), Π. [κόρυς, αἰόλλω]. πολεμιστὴς τοῦ ὁπ. ἡ φουντοφορικεφαλαίας κυματίζει, (ὀχλ.) ὁρμητικὸς, ἀνδρεῖος.

Κορύθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρυς.

Κορυθοὶὸς (ὁ), = Κορυδὸς ἢ Κορυδαλός.

Κόρυθος, γεν. τοῦ Κόρυς.

†Κόρυκος (ᾧ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώρυκος κτλ.

Κορυλλίων [κόρυς], ωνος (ὁ), εἶδ. ἀγριοκτικοῦ πτηνοῦ, καρακάξα, (Γαλλ.) pie grièche.

Κόρυμβα (τὰ), Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κόρυμβοι, (κυρ.) τὰ ἀκροφόλια τῶν πλοίων.

Κορυμβὰς [κόρυς], άδος (ἡ). τὸ περὶ τὸ χεῖλος τοῦ δικτύου σχοινίον διὰ τοῦ ὁπ. συγκλείεται, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) γραναζί, (παρβλ. Κορυφάς).

Κορυμβὴν (ἡ), Π. ἀντὶ Κόρυμβος.

Κορυμβήρα (ἡ) καὶ

Κορυμβήλος καὶ

Κορυμβίας, ου (ὁ). κισσὸς φορτωμένος μὲ κορύμβους (τσαμπιά).

Κορυμβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κορύμβου.

(Κόρυμβον) (τὸ), Ἄγρ. ἐν. τοῦ Κόρυμβα.

Κόρυμβος (ὁ), [κόρυς]. κορυφὴ, (ἐν γέν.) ἄκρη. » Οὔρεος—, « Ὅμ., Εὐρ., (παρβλ. Κορώνη). 2) πλεξίδα τυλιγμένη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς. (Τουρκ.) περτσές, (ἄλλ.) κλεμπές, (παρβλ.) Κρωβύλος, (ὄθ. 3) (μτνμ.) ἡ φοῦντα τοῦ ἄνθους τῶν φυτῶν, (καὶ (διαιτ.) ὁ σταφυλοειδὴς καρπὸς τοῦ κισσοῦ, (ὄθεν:

Κορυμβοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κορύμβους, ἀνθίζων (καρποφορῶν) εἰς εἴδος κορύμβου.

Κορυμβόω-ῶ Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κορύμβου.

Κορυμβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κορυμβοειδής.

Κορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἀπὸ φυτ.) Κάνω (ἐγγάζω) κορύνην, μπαμπακιάζω. (κεφαλοειδὴς) ἄκρον, (Ἰταλ.) ματσούκα, (Τουρκ.) ὀπάσα, τοπούζι, (ὄθ. 2) (βτν.) ὁ κόμπος (τὸ μπουμπούκι) τῶν φυτῶν· τὸ παρὰ τὴν ῥίζαν ὀζώδες μέρος τοῦ κλάδου, (παρβλ. Κορωνός). τὸ ἀρσ. μέρος τοῦ ἄνθους.

Κορυνήτης [κορυνάω], εως (ἡ), (βτν.). μπουμπουκιάσμα.

Κορυνήτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) κορύνην.

Κορυνηφόρος (ὁ, ἡ). δορυφόρος κρατῶν κορύνην.

Κορυνιάω-ῶ, Μ. άσω, (εὖχρ. μόνον ἡ μτχ. Κορυνιῶν) Π. (ἐπὶ φυτ.) ἔχω σχῆμα κορύνης, εἶμαι-

Κορυνίζω, εσσα, εν, Π. = Κορυνιάω.

Κορυνίτης, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κορυνήτης, = Κορυνιάδης· (ὡς ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν ἐν ὄρει. ἀντὶ Κρουνίτις).

Κορυνομάχος (ὁ), = Κορυνήτης, μαχητὴς κορυνηφόρος.

Κορυνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κορύνην, ἔχων σχῆμα κορύνης.

Κορυπτιάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερουτιάω.

Κορυπτίλος (ὁ), Π. ὁ κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα, [ἐκ τοῦ

Κορύπτω, Μ. ὑψω. Κινῶ μὲ ὁρμὴν τὴν κεφαλήν· (ἐπμ.) = Κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, [ἐκ τοῦ

Κόρυς [σαγγ. τῷ κάρη καὶ γύρας], υθος (ἡ), (ἡ αἰτ. Κόρυθα καὶ Κόρυν), (κυρ. ᾧ ἀρχ.) ἡ κεφαλή. 2) (συνήθ.) περικεφαλαία. » Ἱπποκόμοις κορύθεσσι, « Σοφ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κόρυθος, κορυδαλός.

Κορυσσάω [κόρυς], Μ. υσω ἡ ὑξω (μα. ἀόρ. ἠκορύσσαμην, ᾗ Ἐκορυσσάμην), πθ. πρκ. (ἐν μτχ. Κεκορυθμένος), Π. (κυρ.) ἐνώνω μὲ περικεφαλαίαν, (ἐν γέν.) ὁπλίζω, ἐξαρτύνω· ἐτοιμάζω (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι) εἰς πόλεμον, θυελλῶ· (τροπ.) ἀνορθόνω· (μα.) ὑψοῦμαι, κορυφοῦμαι. »Κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο (ὁ ποταμός), ὑψοῦ· ἀειρόμενος, « Ἰλ. Φ. »Κῦμα κορύσσεται, » Ἰλ. Θ. »Νέφη κορύσσεται ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, « Θκρ., ὑψοῦνται εἰς τὸν ὁρίζοντα. (καὶ μσ.) »Ταῦρος ἐκορύσσατο, « Ἱππκρ., ὡρθώθη (ἑτοιμάσθη) ἵνα κερατίσῃ. »Δίκην ἀλεκτρυόνος κορύσσασθαι, « Ἀθ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Δοῦρε κεκορυθμένα χαλκῷ, « Ἰλ. Γ., Δ., ὡπλισμένα μὲ σιδηρᾶς αἰχμάς. (ᾧ τρπ.) » Δίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μηχανῇς, « Πίνδ.

Κορυστὴς [κορύσσω], οῦ (ὁ), Π. πολεμιστὴς ὡπλισμένος μὲ περικεφαλαίαν, (παρβλ.) Χαλκοκυρυστής.

Κορυφὰς, ὁ, ὀν. Γεμάτος ὑπὲρ τὸ χεῖλος, σωρευμένος. » Μόδιος—, « Ἀξ., (ἀντίθ. τῷ Ὑγιαντός).

‡Κορυτσίλλες (ὁ), (κατὰ διόρθ.) ἀντὶ Κορυπτίλος.

Κορυφαγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς κορυφῆς, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Κορυφαία (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ᾗ περὶ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ, (Τορκ.) μπασλῆκι, (Γαλλ.) têtière, (κυρ. θηλ. τοῦ Κορυφαῖος).

Κορύφαινα (η), εἰδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἵππουρις.

Κορυφαῖον (τὸ). τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ (κυνηγ.) δικτύου, (παρβλ. Κορυμβάς), κυρ. εὐδ. τοῦ

Κορυφαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (κείμενος, τοποθετημένος) εἰς τὴν κορυφήν. »Πῖλος—, « Πλ., ὁ τῶν ἐν Ῥώμῃ Φλαμίνων. » Ζεὺς—, « Παυσ., ὑπέρτατος κυβερνήτης τοῦ παντός, (παρβλ.) Ὑψίζυγος. » Κορυφαία φύσις, « Στβ., ἀρχικὴ, (καὶ ὑπερθ. μτγν.) » Τῶν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος, « Πλ. » Ὁ κορυφαιότατος τῶν ἀποστόλων, « Τρυπρ. (ὁ Ἀσυκιανὸς καὶ ὁ Φρύνιχος τὸ ἀποδοκιμάζουν). ||. (οὐσ.) ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ (κυρ. τοῦ ἡμιχορίου), (παρβλ.) Χορηγός. »Καὐτὸς ἐν χορῷ κορυφαῖα κατάρξαντος, συνεπεχεῖτο πᾶς ὁ χορός, « Ἄρστ. (ἐν γέν.) πρῶτος, πρεσβεῖος, ἀρχηγός. » Ἐντῷ βαλανείῳ κορυφαῖος ἑστηκὼς ὕδρου, « Ἄρχφ. » Δῦτάς ἔκαρος βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι, « Ἤρ.

Κορυφὰς, άδος (ἡ). ἡ ὄκρα (τὸ συμφρίωμα) τοῦ ὁμφαλοῦ, (παρβλ. Κορυμβάς).

Κορυφὴ (ἡ), [κορύπτω]. τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) ἡ κορφὴ. (μτμ.) ἀκρώρεια, (κοιν.) κορφοβούνι· (ἐν γέν.) ἄκρα· (μτφορ.) ἡ κορωνὶς, ὁ κολοφὼν· ὁ ἐπίλογος· ἡ τὸ ἄνθος, ὁ ὀλοθέρας, ἡ ἀκμή. » Ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπίθεις ἑαυτῷ παύσηται, « Πλάτ., (παρβλ. Κεφαλή). » Κορυφὰς ἀρετᾶς ἀποδρέπων, « Πινδ., (παρβλ. Ἄωτον). » Ὁ δὲ καιρὸς, ὁμοίως παντὸς, ἔχει κορυφὰν, « αὐτ. » Ἐπὶ κορυφῆς τοῦ κακοῦ ὀνειρώττουσιν, « Ἀρετ. 2) = τῷ

Κορυφιστὴρ, ῆρος καὶ

Κορυφιστὴς, οῦ (ὁ). εἶδ. γυναικείου κεφαλοδέσμου (διαδήματος), (κυρ.) μέρος τοῦ κεκρυφάλου. 2) (ἐπίῤῥ.) = Κορυφαῖα.

Κόρυφος (ὁ). εἶδ. μικροῦ λεφτοῦ πτηνοῦ, (ἴσ.) = Κόρυδος.

Κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὴν κορυφὴν εἰς ἀτέγης+ [μτφορ.] συμπληρώ » Τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀναγάρου [τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι] Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε, » Πλ. 2) σχηματίζω (ὑψόνω) τι ἐν εἴδει κορυφῆς, σωρεύω. » Κορυφοῦν τὴν περὶ τα πρέμνα γῆν προσάγει, « Γεωπων. 3) (μτνμ.) συμμάζεμα (συνκέντρ.) σπείρω, γενικῶς· (παρβλ.) Σεφαλειόω. » Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός, « Πτγρ.

Κορυφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων κορυφὴν, ἔξέχων (ὑψούμενος) ἐν εἴδει κορυφῆς.

Κορύφωμα (τὸ). πᾶν θ,τιδήποτε ὑψούμενον ἐν εἴδει κορυφῆς, ὀξύτης ἐξέχουσα εἰς ὕψος.

Κορύφωσις, εως (ἡ), τὸ ὑσ. τοῦ Κορυφόω, σχηματισμὸς κορυφῆς· (μτνμ.) συμπλήρωσις, κεφαλαίωσις.

Κορυφωτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων (λήγων εἰς) κορυφήν.

Κορύχορος (ὁ), = Κόρκορος.

Κορωνεκάδη (ἡ), Κωμ. γραῖα ὑπέργηρως (ὡς τὴν κορωνὴν καὶ τὴν Ἑκάβην), (κοιν.) χιλίων-χρανῶν.

Κορώνεως, εω (ἡ), εἶδ. συκῆς ἡ ἀμπέλου κορπαφορούσης (μαῦρα σύκα (τὰ πολύμενα Κορωναῖα ἢ Κορώνεα) ἢ (μαῦρα σταφύλια, [ἐκ τοῦ

Κορώνη (ἡ), [κορωνὸς], εἶδ πτηνοῦ, κουρούνα. » Κορώνη εἰναλίη, « Ὅμ., εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ (αἰθυίας). 2) (μτνμ. ἀπὸ τοῦ κυρτοῦ ῥάμφους τοῦ πτηνοῦ) τὸ ῥόπτρον ἢ ἐπίπασσον τῆς θύρας· τὸ κυρτὸν ἄκρον τοῦ τόξου (Ηκρ. ΜΕ'. 24 β)· ἡ γυριστὴ ἄκρα τῆς πρύμνης πλοίου· τὸ στεφάνι τῆς ἄκρας τοῦ ταβαρισοῦ. (ὅθεν τὸ κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀττ.) ουτουμπα, [ἴδε καὶ Κορωνὶς ᾗ παρβλ. Κόραξ). 3) (μτφορ.) = Κορωνὶς. » Χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κυφωνὴν ἐπιθεῖναι, « Δκ. 4) Ἀνατμ. = Πόρωνον. 5) (ἐς τὸν Ὑπερ. Κυν. Δ', 160) ὀφθαλμ. ἀντὶ Κορώνη.

Κορωνίας, ου (ὁ), (ἵππος) γαυριῶν, ὑψαύχην, (ὄθ.

Κορωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Κυρτοῦμαι εἰς τὴν ἄκραν ὡς ἂν τὸ ῥάμφος τῆς κορωνίδι » Κορωνιόωντα (ἅλλα διορθ. » Κορωνιάωντα) πίτυλα, « Ὅσ. 2) (ἐπὶ ὕδ.) ὑψωχενίζω, γοορτῶ. » Ἰδ' ὡς ὁ πολὺς χαλκοδαιδάλῳ τέγγι κορωνιῶν ἱστημέρτῳ γὰρ βλέπων ὑψαυχενίζει, « Ἐπγρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐκορωνία καὶ κατεπέφανεις ἄνδρας, « Πλδ.

Κορωνιδεὺς, ίως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς κουρούνας, κουρουνόπουλον.

‡Κορωνὶης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κορωνίας.

Κορωνίζω, Μ. ίσω, Συνάζω διὰ εἴχ κόρωνην (καθὼς συνειθίζουν τινες περιέργμενοι τὰς οἰκίας ᾗ τραγηρεύοντες μὲ μίαν κουρούναν εἰς τὰς χεῖρας), (ἴδε Ἀλ. Π'. 389, καὶ παρβλ. Χελιδονίζω).

†Κορωνὶς (ὁ, ἡ), = Κορωνὸς. » Βοῦς—, « Ἡσύχ.

Κορωνὶς, (ὅος (ἡ), Π. (ἐπίθ.) κυρτὴ εἰς τὴν ἄκραν ὡς τὸ ῥάμφος τῆς κορώνης. »Νεῦς—, « Ὅμ. » Βοῦς—, « Θκρ., (παρβλ. Κορωνὸς). ||. (οὐσ.) ἡ ελικοειδὴς ἢ καμπύλη γραμμὴ ἢ ὁπ. ἐγράφετο εἰς τὸ τέλος δράματος ἢ βιβλίου, καθὼς συνειθίζεται καὶ τώρα ἐνίοτε εἰς ἐπιγραφὲς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἐπιστολῶν), (ὄθ. 2) (μτφορ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα) ὁποιαςδήποτε πράξεως, (παρβλ.) Κολυφών. « Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἱδρῶσι ταύτην ἐπιθεὶς κορωνίδα, « Γργ. 3) (ἀρχιτεκτ.) κόσμημά τι τῶν ἐπιστυλίων, (ὄθ. τὸ Γαλλ.) corniche. 4) (Γραμτ.) εἶδος ἀποστρόφου ἐπὶ τῶν κατὰ κρ. συναρμοζομένων λέξεων, (οἷον Τὰ ἐμὸν Τυμόν). 5) = Στέφανος, (κοιν.) κορώνα. « Ἰων τε κορωνίδας οὖλας, « (Στησίχ. παρ') Ἀθ.

Κορώνισμα (τὸ). τὸ ἄσμα (τραγουδι) τῶν κορωνιστῶν.

Κορωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ κορωνίζων (τραγουδῶν [καὶ συνάζων διά] τὴν κορώνην).

Κορωνίτης, ου (ὁ), = Στεφανίτης. « Ἵππος —, « (Ξεν. παρὰ τῷ) Ἐτυμλγ. (ἐν λέξ. Διασαυλούμενος), ὁ ἀθλιοφόρος, (ἄλλοι ὄωρθ. Κορωνίης, Ἰων. ἀντὶ Κορωνίας).

Κορωνοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν τὰς κορώνας (ὄθ. ||. εὐσ.) Κορωνοβόλον (τὸ), εἶδος σφενδόνης.

Κόρωνδν (τὸ). ἡ ἀπόφυσις τοῦ ὀστοῦ τοῦ πήχεως, ἴδε Κορωνὸς καὶ Κύβιτον.

Κορωνοπόδιον (τὸ), = Κορωνόπους.

Κορωνοπαδειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κορωνόπυδος.

Κορωνόπους, οδος (ὁ), (κατὰ λέξ.) τὸ ποδάρι τῆς κουρούνας, (ὄθεν συνήθ.) εἶδος φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ πενταινεύρου ἢ τῆς ἀγριάδας), (κοιν.) κορακοπόδι (ζ).

Κορωνὸς [κόρυς, γορὸς], ὴ, ὸν, Π. κυρτὸς, καμπύλος. « Βοῦς—, « Ἀρχίλ., (παρβλ. Κορωνίς). ||. (εὐσ.) « Ὀστέον τὸ κορωνὸν, « Ἱππκρ., τὸ κυρτὸν ἢ ὀζώδες μέρος του, (παρβλ. Κορώνη καὶ Κοτύλη). » Βραχίονας, κορωνὰ, καρποὺς, « Λκ., τοὺς ἁρμοὺς (τοὺς κόμπους) τῶν δακτύλων, (ἀπ' ἐδῶ παράγεται ὁ-

Κόρωνος (καὶ ὄχι Κορωνός), ου (ὁ), ὄν. κύρ. (ἀπὸ τοῦ ὀπ. κατὰ συγκπ. ὁ) Κρόνος.

Κοσκινεύω, Μ. εὐσω, = Κοσκινίζω.

Κοσκινηδὸν, ἐπίῤῥ. Ὡς ἂν κόσκινον ἦ, Ὡς ἂν μὲ κόσκινον.

Κοσκινίζω, Μ. ἰσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὸ κόσκινον, κρησαρίζω.

Κοσκίνιον (τὸ), ὑποκόρ. τοῦ Κόσκινον, κοσκινάκι.

Κοσκίνισις (καὶ ὄχι Κοσκίνησις), εως (ἡ). κοσκίνισμα.

Κοσκινόγυρος (ὁ). ὁ γῦρος (τὸ στεφάνι) τοῦ κοσκίνου.

Κοσκινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόσκινον.

Κοσκινομαντεία καὶ
Κοσκινομαντικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κοσκινομάντεως.

Κοσκινόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων μὲ κόσκινον, μεταχειριζόμενος τοῦτο ὡς ὄργανον τῆς ἀγυρτείας του.

Κόσκινον (τὸ), [κινέω]. τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ κοσκινίσματος.

Κοσκινοπριὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ
Κοσκινοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κόσκινα, κοσκινᾶς.

Κοσκινόρινος (ὁ, ἡ), Π. [κόσκ. ῥινὸς]. τοῦ ἀπ. τὸ δέρμα εἶνε κατατετρημένον ὡς ἀ. κόσκινον. ||. (εὐσ.) δέρμα τρυπημένον πρὸς κατασκευὴν κοσκίνου.

†Κοσκίνωμα (τὸ). κοσκινοειδὲς (δικτυωτὸν) κατασκεύασμα.

Κοσκυλμάτιον (τὸ), [σκύλλω, σκύλμα] (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄχρηστα κοψίδια τῶν σκυτοτομικῶν δερμάτων. (μτφορ.) λεπτολογίαι, μικροπρεπεῖς κολακεῖαι.

Κοσμαγὸς καὶ Κοσμαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (διέπων, διοικῶν ἢ φέρων ἐν ἑαυτῷ) τὸν κόσμον. » Ὁλκὰς—, « Κ. Μανασσ., ἡ φέρουσα τὸν αὐτοκράτορα.

Κοσμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσμος, φολίδιον.

Κοσμέω—ῶ [κόσμος], Μ. ήσω. Βάλλω εἰς (διατρῶ κατὰ) τάξιν, διευθετῶ, διέπω, διατάττω. (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω. » Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας, « Ἰλ. Β » Δόρπον ἑκέσμει, « Ὀδ. Π. » Κοσμῆσαι ἀοιδὴν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ τρπ.) » Ἔργα μέτρια κοσμεῖν, « Ἡσ. (ᾗ μσ.) » Κοσμησάμενος πολιήτας, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » Ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι, « Ἰλ. Γ., παρετάχθησαν. » Πέντε κοσμηθέντες, « Ὅμ. » Ἐπὶ τάξεις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο, « Ἡρ. » Ἐς τὸν Αἰγύπτιον νομὸν αὖται (αἱ χώραι) ἐκεκοσμέατο, « αὐτ., ἐτέλουν, ἀνῆκον, ἦσαν κατατεταγμέναι. 2) ἄρχω, διοικῶ. » Κοσμῆσαι τὸν δε, « Σοφ. » Οἱ κοσμοῦντες, « Ἄρχτ., οἱ ἄρχοντες, οἱ προεστῶτες, (ὄθεν) » Κοσμοῦντος ἐν Γυρτύνῃ Κύδα τοῦ Ἀντιτάλκους, « Πλθ., = Κοσμητεύοντος. 3) στολίζω, καλλωπίζω. » Οὕτω ποτὲ καὶ αἱ ἄγιαι γυναῖκες ἐκόσμουν ἑαυτὰς, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Τιμαῖς κοσμεῖν, « Ἡρ. » Πόλιν κοσμεῖν, « Θγν., φέρειν (προξενεῖν) τιμήν. » Κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Χρυσῷ κοσμηθεῖσα, « Ὅμ. Ὕμν.

Κόσμηθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκοσμήθησαν.

Κόσμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πρόξενεῖ (συντελεῖ πρὸς) κόσμον, στολίδι.

Κόσμησις, εως (ἡ). τὸ κοσμεῖν ἢ κοσμεῖσθαι, διευθέτησις, διακόσμησις, στολισμός. » Ἡ κόσμησις, παρὰ φύσιν εὖσα διάθεσις, ἀκαμία τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ φανήσεται, « (Ἱερακλ. παρὰ) Φωτ.

Κοσμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμητὴρ, (ὄθ. εἰς τὴν Ἔφεσον) ἡ κοσμητεύουσα (ἐκτελοῦσα χρέη κοσμητοῦ) γυνή.

Κοσμητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι κοσμητής.

Κοσμητήρ, Π. ἀντὶ Κοσμητὴς.

Κοσμητήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς κόσμησιν, Καλλυντήριον.

Κοσμητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ κοσμῶν (διέπων, διατάττων, κτλ.), διευθυντὴς, διοικητὴς. (ἰδίως. εἰς τὰς Ἀθ.) ἔφορος τῆς εὐκοσμίας τῶν νέων (κυρ. εἰς τὰ γυμνάσια). » Ἐφηβος γέγονεν, ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, « Στβ. 2) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος στολίζων, = Κομμωτής. » Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς, « Ξεν.

Κοσμητικὸς, ὴ, ὸν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοσμεῖν. ||. » Κοσμητικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κοσμητοῦ (2), = Κομμωτική.

Κόσμητος, ὴ, ὸν. Κεκοσμημένος, βαλμένος εἰς τάξιν, καλὰ διῤῥηγμένος· ζολισμένος, εὐτρεπισμένος.

Κοσμήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμητὴς. Κομμώτρια.

Κοσμήτρον (τὸ), = Κάλλυντρον, Καλλυντήριον.

Κοσμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Κοσμητὴς.

Κοσμιαῖος, α, ον. Μέγας ἴσα μὲ τὸν κόσμον.

†Κοσμικὸς, ὴ, όν. (Γρφ.) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόσμον (ὧν ἐκ τοῦ κόσμου), πολίτικὸς, μὴ καθιερωμένος. « Κοσμικὸν ἅγιον, « Γρφ., τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ναοῦ (πρὸς διατολὴν τοῦ ἁγίου τῶν ἁγίων).

Κοσμικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς κοσμικὸς, κατὰ τρόπον τοῦ κόσμου.

Κόσμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσμος, φολίδιον. 2) (κυρ.) οὐδ. τοῦ

Κόσμιος [κόσμος], α ἢ ος, ον. Καλλωρισμένος· (τρπ.) συνεστραλμένος, κοσμιος, εὐτακτος· χρηστοήθης, κόσμιος, μετριόφρων, πρᾶος, ἥσυχος (ἐν γ. ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (καθὼς πρέπει).

Κοσμιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ κοσμίου, τιμιότης, εὐσχημοσύνη, αὐτοτριαφροσύνη, σεμνότης, εὐταξία κτλ.

Κοσμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (κόσμιον) ἐξωτερικὸν, κόσμιος τὸ εἶδος.

Κοσμίως, ἐπίῤῥ. Μὲ κοσμιότητα, σεμνότητα, εὐτάκτως, εὐσχημόνως κτλ.

Κοσμόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου.

;Κοσμογένεια καὶ Κοσμογένεσις, εως (ἡ). = Κοσμογονία.

Κοσμογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ κόσμῳ γεννηθείς.

;Κοσμογενία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Κοσμογονία (ἡ). ἡ γένεσις (παραγωγὴ, δημιουργία) τοῦ κόσμου.

Κοσμογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννήσας (παραγὼν, δημιουργήσας) τὸν κόσμον.

Κοσμογραφέω—ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τὸν κόσμον ἢ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ κόσμου, ἢ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Κοσμογράφος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων τὸν κόσμον ἢ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμοδιοικητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀφορῶν τὴν διοίκησιν τοῦ κόσμου.

Κοσμοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ἢ ὁ ἐν τῷ) τὸν κόσμον. » Ἐν τῷ κ. πήγει τὸν ἄδου, « Ἐπίῤ.

Κοσμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. « Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ κόσμου, ὅμοιος ἢ εἶδος μὲ τὸν κ.

Κοσμοθέτης, ου (ὁ). ὁ διέπων (διευθύνων) τὸν κόσμον.

Κοσμοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν τὸν κόσμον.

Κοσμοκόμης, ου (ὁ), Π. ὁ κτενίζων (διαθετῶν) τὴν κόμην.

Κοσμοκράτης, ου (ὁ), = Κοσμοκράτωρ.

Κοσμοκρατορία (ἡ). τὸ κράτος (ἡ ἐξουσία) τοῦ κοσμοκράτορος, παντοκρατορία.

Κοσμοκρατορικὸς, ἡ, όν. Ἀνομοκράτωρ ἴδιος, παντοκρατορικὸς.

Κοσμοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τὸν κόσμον, παντοκράτωρ.

Κοσμοκτίστωρ, ορος (ὁ). ὁ κτίστης τοῦ κόσμου, κτίστης (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου.

Κοσμοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (ἐξαφανίζων) τὸν κ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοσμολαμπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φωτίζων μὲ τὴν λάμψιν του τὸν κόσμον.
Κοσμολέθριος (ὁ, ἡ), = Κοσμολέτης.
Κοσμολέθρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Κοσμολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετὴρ (ἀφανιστὴς) τοῦ κόσμου.
Κοσμολογία (ἡ). πραγματεία (διδασκαλία) περὶ τῶν φυσικῶν νόμων διὰ τῶν ὁπ. διοικεῖται ὁ κόσμος.
Κοσμολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοσμολογίαν, πραγματευόμενος περὶ αὐτῆς.
Κοσμομανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ μανία ἐκυρίευσε (ἐξεταθῆ εἰς ὅλον) τὸν κόσμον.
Κοσμοπαθής, -ές (ὁ), Π. ὁ πάσχων ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ κόσμου.
Κοσμοπάτηρ, -τερος (ὁ), Π. ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου.
Κοσμοπλαστέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πλάττω (δημιουργῶ) τὸν κόσμον ὡς-
Κοσμοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστης (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου.
Κοσμοπληθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πληρώσας τὸν κόσμον.
Κοσμοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ στολίζων τὸν κόσμον.
Κοσμοπόθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ποθεῖ ὁ κόσμος.
Κοσμοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κτίζω τὸν κόσμον ἢ, Πραγματεύομαι (Φιλοσοφῶ) περὶ τῆς Κοσμοποιΐας.
Κοσμοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν κοσμοποιΐαν.
Κοσμοποΐα (ἡ). ἡ κτίσις (δημιουργία) τοῦ κόσμου.
Κοσμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιητὴς (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου. « Τὸ κοσμοποιόν, « Στό., ἡ δημιουργικὴ τοῦ παντὸς δύναμις. 2) ὁ καταβὰς ἐν τάξει (εὐταξίαν). « Ἡ ἀνάκτησις κοσμοποιόν, « Πλ.
Κοσμοπολίς, ίδος (ὁ). ὁ κοσμῶν (διέπων) τὴν πόλιν, (ἀξίωμά τι εἰς τοὺς Δωκρούς), (παρβλ. Κοσμητής).
Κοσμοπολίτης, ου (ὁ) ἢ Κοσμοπολῖτις, ίδος (ἡ, « πολίτης ὅλου τοῦ κόσμου, (θηλ.) μὴ γνωρίζων ἢ μὴ θέλων νὰ γνωρίσῃ ἰδιαίτερον πατρίδα.
Κοσμοπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ). ἀνάλογος μὲ τὸ μεγαλεῖος ἢ μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ κόσμου.
Κοσμορρύστης, ου (ὁ), Π. [κόσμ. ῥόμαι]. λυτρωτὴς (σωτὴρ) τοῦ κόσμου.
Κόσμος (ὁ), [κομέω]. τάξις, εὐταξία, εὐθηνομούνη· εὐκοσμία· εὐσχημοσύνη. « Τοῖ δὲ κάθιζον ἐπὶ κλησίν ἔκοσοι κόσμῳ, « Ὑδ. Ν. « Ἕψευγον εὐδενὶ κόσμῳ (ἢ) εὐδένα κόσμον, « Πρ., πάντη ἀκόσμως. « Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν, ἀτάκτως καὶ εὐδενὶ κόσμῳ πρισπίπτοντες, « Θκ. « Οὐ κατὰ κόσμον ἄνδρα παρετρέψαθε, « ἐκρ. 2) διάταξις, διακόσμησις (ἐστάτε) ἢ καθεστῶσα διοίκησις. « Βουλομένῳ μεταστῆσαι τὸν κόσμον, καὶ ἐς δημοκρατίαν τρέψαι, « Θκ. (Δ. 76). « Ἱππου κόσμον ἄεσον δουρατέου, « Ὁδ. Θ. 3) στολισμός· (μτφρ.) τιμή, δόξα. « Ὡς νόμφιν κατεκόσμησαν μὲ κόσμῳ, « Γρφ. « Τὰ δρύϊ οἱ βάλανοι κόσμος, « Θκρ. « Ἑλένη Λακεδαίμονι κόσμος, « αὐτ. « Γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει˙, « Σοφ. « Οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο ὀρᾶν, « Θκ. (καὶ πλθ.) « Καὶ τοὺς περὶ τὸ σῶμα κόσμους εἶασε χαίρειν, « Πλάτ. « Τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δίδονται κόσμοι.. τοῖς δὲ περὶ τοὺς λόγους οὐδεὶς ἐξεστι τῶν τοιούτων, « Ἰσκρ. (ὅθ. 4) τὸ πᾶν, ἡ κτίσις. « Κόσμος ἐστι σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, « Ἀρχ. « Ποταγορεύεται δὲ κόσμος ἀπὸ τᾶς τῶν συμπάντων διακοσμήσιος, « Στθ. « Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν πείθεται, « Σωτάδ. Ἴμν. « Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, « Γρφ. 5) (μτγν.) οἱ ἄνθρωποι, τὸ ἀνθρώπινον γένος˙ (ἰδιαίτ.) οἱ κοσμικοί. « Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, ᾧ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, ᾧ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω, « Γρφ. « Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος, « αὐτ. « Ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο, « αὐτ. « Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν, « αὐτ. 6) τὰ ἀγαθὰ (αἱ ἀπολαύσεις) τοῦ κόσμου. « Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον; « Εὐαγγ. « Οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, « Ἀποσ. 7) (εἰς τὴν Κρήτ.) ἀξίωμά τι ἀνάλογ. μὲ τῶν Λακεδ. τοὺς Ἐφόρους, (ἴδε Κοσμητής).
Κοσμοσάνδαλον (τὸ), (οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Δωρ.) ὁ ὑάκινθος.
Κοσμοσώστης, ου (ὁ). ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου.
Κοσμοσωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμου.
Κοσμοσώτειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ Κοσμοσώστης.
Κοσμοτέχνης, ου (ὁ), = Κοσμοπλάστης.
Κοσμοτεχνῆτις, ιδος (ἡ). δημιουργὸς τοῦ κόσμου.
Κοσμοτερπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (εὐφραίνων, χαροποιῶν) τὸν κόσμον.
Κοσμοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὸν κόσμον (τὰ ὄντα).
Κοσμουργέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δημιουργῶ τὸν κόσμον.
Κοσμουργία (ἡ). ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου.
Κοσμουργὸς (ὁ). δημιουργὸς τοῦ κόσμου.
Κοσμοφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φανερὸς (ἐπιφανὴς) εἰς τὸν κόσμον.
Κοσμοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν κόσμον.
Κοσμοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν κόσμον. « Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε κοσμοφορεῦσα, « Γρφ.
Κοσμώ, όος-οῦς (ἡ), = Κομμώ.
Κόσος, η, ον, Ἰων. Αἰολ. ἀντὶ Πόσος.
†Κοσσίζω, Π. ἰσω, = Κολαφίζω, [ἐκ τοῦ
Κόσσος (ὁ), [κόπτω). = Κολαφισμός.
Κοσσύμβη (ἡ), = Κοσύμβη.
Κοσσυφίζω, Μ. ἰσω. Κηλαιδῶ ὡς ἀνθρωπος ἢ Ἀττ. Κόττυφος (ὁ), [ζττοβος, κότταβος], εἶδ. πτην., (κοιν.) κοτσυφας, κοτσύφι. 2) εἶδ. μελανοῦ (χθόος. 3) (εἰς τὴν Βοιωτ.) ὁ πετεινὸς, ἡ εἶδ. πετεινοῦ, (καὶ ἂν δεγθῶμεν ὡς ἐτυμολογίζων τὸ Κόπτω, πιθαν.) κοπῶνι, (καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ὁ Παυσ. [Βοιωτ. ΚΒ', 4] διακρίνει) « Γένη δύο ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι καὶ οἱ κόσσυφοι, « (Ἀλλ' αὐτοὶ ἴσως ὠνομάσθησαν οὕτω μᾶλλον διὰ τὸ χρῶμά των).
¿Κοστάριον (τὸ), εἶδος ἡ ῥίζα κόστου.
†Κοστή (ἡ), [κόπτω], = Ἀκοστή, (κατὰ διάλεκτ.) ἡ κριθή.
Κόστος (ὁ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ τῆς Ἰνδ.
Κοσύμβη (ἡ) καὶ
Κόσυμβος (ὁ), [κόρυμβος]. τσιγαμαλλιῶν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) περτσίς, (παρβλ.) Ἡρόδοτος. 2) φοῦντα, κρόσσι· φλόκος (ὅθ. ὁ Κασυμβωτὸς χιτών). 3 στεφάνι, περβάζι, (Γαλλ.) bordure. (ἐπὶ φορεμ.) κενάρι. « Οἱ δὲ κάσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, « Γρφ.
¿Κοσυμβόω-ῶ, Μ. ώσω, Πάλλω εἰς φόρεμα κάσυμβον (κρόσσια ἢ κενάρια), (ὅθ).
Κασυμβωτός, ἡ, όν. (κυρ. χιτὼν) Ὁ ἔχων κασύμβους, (κοιν.) φλοκάτα.
¿Κοταίνω (χ. Μ.), = Κοτέω.
Κοτέ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ποτέ.
Κοτεινός, ἡ, όν. Π. = Κοττίτης.
Κότερος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πότερος.
Κοτέω-ῶ [κότος], Μ. κοτέσομαι καὶ κοτέσσομαι (ὅθ. Ἐκότεσ[σα] καὶ μσ. Ἐκοτεσ[σά]μην, καὶ ὁ πγκ. τῆς μεγ. Κεκοτηὼς), Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω (καιν. βράζω) μέσα μου, παροργίζομαι, πεισμόνω· φυλάττω πάθος (μνησικακῶ) κατά τινος, ἐχθρεύομαι· φθονῶ. « Κέραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτανι τέκτων, « Ἡσ.
Κοτήεις [κότος], εσσα, εν, Π. μνησικακῶν ἢ παροργισμένος κατά τινος, (ἐν γέν.) δυσμενής, ἐναντίος.
Κοτινάς, άδος (ἡ). ἐλαὶ φυλλιασμένη εἰς κότινον (ἀγριελαίαν)· ὁ καρπὸς τῆς τοιαύτης ἐλαίας. (ἄλλ.) Στράβηλος. 2) ὁ καρπὸς (ἡ ἐλαία) τοῦ κοτίνου, ἀγριελαιά. « Νήστει δίδου ἄνθος γαλκοῦ ὅσον κοτινάδα, « Ἱππκρ.
Κοτινοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων, καταφύτος ἀπὸ) κοτίνους.
Κότινος (ὁ καὶ ἡ), [κότος], εἶδ. σκληροτάτου δένδρ., ἀγριελαία.
Κοτινοτρύγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ κοτίνου (τῆς ἀγριελαίας).
Κοτόεις, εσσα, εν, Π. = Κοτήεις.
Κοτίς, ίδος (ἡ), = Κοττίς.
Κότος (ὁ), [ζυγγ. τοῦ Κώμαι], Π. ὀργὴ ἔμμονος· ἐχθροπάθεια· μνησικακία· (μτγν.) φθόνος.
†Κόττα (Συρακ. Κοδδά) (ἡ). [κόπτω], Δ. (κυρ.) τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς (τὸ ὁπ. κουρεύεται)· (ἐν γεν.) ἡ κεφαλή, (παρβλ. Κόρση), (ὅθ. Κοττίς, Κοττός, Κυττάναφρον, Κόττυφος, Προκόττας ντλ., τὰ ὁπ. ἴδε καὶ παρβλ.).
Κοτταβίζω (τὸ). τὸ ἀκτίζω εἰς τὸ ἡμὲ τὸ ὁπ. παίζεται ὁ κότταβος. « Ἀνωγαρῶ περ κοτταβίζειν αἰ̓ομαι, « (εἶδ. παρ') Ἀθ. 2) τὸ βραβεῖον τοῦ κοττάβου. « Παίζωμεν· ἀγωνοῦς δ' οὐκ ἐῶ παίζειν· τίθημαι δὲ κοτταβεῖα σφῶν ἐγὼ ταχέ γε τὰς ἀρνῃδας, « (Πλάτ. παγ') Ἀθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέλλοιος

Κοτταβικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κότταβον. || Ῥάβδος— , Ἑρμιππ.

Κοττάβιον (τὸ), = Κοττάβειον.

Κοττάβις, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) ἀντὶ Κοττα-βική. || Κύλιξ — , Ἀθ. (ἐθ. || ὑδρ. ἐνν. τοῦ Κύλιξ), εἶδ. ποτηρίου διὰ τὸν κότταβον. || Ἐν κεραμέᾳ κοττάβιδι.

Κοττάβισις, εως (ἡ) καὶ

Κοττάβισμός (ὁ), τὸ κοττάβίζειν, παίξιμον τοῦ κοττάβου. (ἰατρ.) ἡ ῥάγδην γινομένη ἐπίχυσις ὑγροῦ, (Γαλλ.) la douche.

Κότταβος (ὁ), [Ὄττεσθος ἢ κόπτω;]. εἶδ. πολυσπουδάστου παιδιᾶς συνειθιζομένης εἰς τὰ συμπόσια ἢ μεταφερθείσης ἀπὸ τῆς Σικελ. εἰς τὰς Ἀθ. (Ἐκ τῶν ἐνέα σχεδὸν τρόπων, καθ' οὓς ἔφθασε μὲ τὸν καιρὸν νὰ παίζηται, ὁ συνηθέστερος ἢ ἁπλούστερος ἦτον ὁ ἑξῆς: Στάζων τις εἰς ἐπίτηδες λεκάνην καὶ μὲ ἰδιαιτέραν τέχνην τὸ ἐναπολειφθὲν εἰς τὸ ποτήριόν του κρασί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἐνθύμησιν φίλου, ἀπὸ τὸν κρότον τῶν σταλαγμῶν καὶ ἐνίοτε τὴν δι' αὐτῶν καταβύθισιν τῶν ἐπιπλεόντων εἰς τὴν λεκάνην ποτηρίων, ἐμάντευεν ἂν ἀγαπᾶται ἢ ἐλάμβανε τὸ ἐπὶ τούτῳ προκείμενον βραβεῖον). 2) (συνεκδ.) τὸ κρασὶ τὸ ὁπ. ἐχύνετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, (ἄλλ.) Διάταξ. 3) τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐχύνετο, (ἄλλ.) Κοτταβεῖον. || Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐξ γθονός, εὐπρεπὲς ἔργον, ὃν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα, Ἀνακρ.

Κοττάναθρον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου κοιμῶνται ἡ κόττα, τὸ κουμάσι τῶν ὀρνίθων.

Κοττάνη (ἡ), ἁλιευτικόν τι ἐργαλεῖον, (Αἰλ.).

Κόττανον (τὸ), εἶδ. μικρῶν σύκων.

†Κόττη (ἡ), = Κόττα.

†Κοττίζω, Μ. ἴσω. (Βυζ.). παίζω τὸ

†Κοττίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόττος (4), (ἐθ. τὰ κοιν.) κόται.

Κοτυλὶς καὶ Κωτὶς, ίδος (ἡ), τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς [κόττας], τὸ ἰνίον. || Ἦν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ἀδύνῃ λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν, « Ἱππκρ.

Κοττισμὸς (ὁ), τὸ κοττίζειν, παίξιμον τοῦ κότταυ.

Κοττιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοττίζων (παίζων τὸν κόττον).

Κοττοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοττίζω, (ἄλλ. διορθ.

‡Κοττοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, (διότι ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ) || Παρατηρῶ (μαντικῶς) ὄρνιν τινα, οἰωνοπολέω.

†Κόττος (ὁ), = Κόττη. 2) (συνεκδ.) ὁ πετεινὸς (διὰ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του λόφον, ἐθ. κοιν. κόττα ἢ ὄρνιθα, ἴδε Κοτταναθρον). 3) εἶδ. μικροῦ ἰχθ. (κωβιοῦ ἢ κεφάλου), (Ἀρχτ. Ζ'. Ἱστορ. Δ'. 8). 4) (Βυζ.) ὁ ἀστράγαλος, τὸ κότσι, (ἐν γέν.) τὰ ζάρια.

Κόττυφος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος.

Κοτυλαῖος, ἑσφαλμ. ἀντὶ Κοτυλιαῖος.

Κοτύλη (ἡ), [κύτος]. (ἐν γέν.) κοιλότης, (ἴδιαιτ. 2) (ἀνατομ.) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κοκκάλου (κυρ. τοῦ γόφου) εἰς τὸ ὁπ. ἐναρμόζεται καὶ περιστρέφεται τὸ νεφρίλωτὸν μέρος τοῦ ἄλλου, (ἴδε Κορωνὸς), (ἐθ. μνημ. ἢ κοιν.) κουτάλα. 3) (συνήθ.) εἶδ. πατηρίου, καυκί, (Ἀτν.) scutella, (ἐθ. τὸ κοιν.) σκουτέλι. (ἐθ.) || Χαλκόδετοι κοτύλαι, « Αἰσχλ., τὰ κύμβαλα. 4) (συνεκδ.) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 7 3/8 σύγγ.), (ἄλλ.) Ἡμίξεστον, (Γαλλ.) chopine, (παρβλ. Κύαθος).

Κοτυληδονώδης, εος (ὁ, ἡ), κοτυληδόνι ὅμοιος.

Κοτυληδὼν, όνος (ἡ), = Κοτύλη (τῶν κοκκάλων). 2) τὰ βυζιὰ τοῦ πλοκάμου (ἢ κατ' ἔκτ. ὁλόκληρος ὁ πλόκαμος) τῶν ὀκταποδίων καὶ πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει μὲ αὐτά. 3) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) κυμβάλιον καὶ σκουτάλιον, (Γαλλ.) ὁμφαλὸς τῆς Ἀφροδ. (« Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον, « Δσκρ.).

Κοτυλήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [κοτύλη, ἀρύω]. (ἐπὶ ῥευς.) τόσον πολὺς (ἄφθονος) ὥστε δύναται τις νὰ ἀντλήσῃ ἀπ' αὐτοῦ μὲ τὴν κοτύλην ἢ μὲ τὸ κοῖλον (τὴν κοτύλην) τῆς χειρός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ-

Κοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος (τὴν ποσότ. ἢ τὸ βάρος) μὲ ὅσαν χωρεῖ μία κοτύλη. || Ποτήριον κοτυλιαῖον, « Ἀρτ.

Κοτυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλιον.

Κοτυλίζω, Μ. ἰσω. Πωλῶ μὲ τὴν κοτύλην (κοιν. μὲ τὴν ἐκεῖν., λιανοπωλῶ). 2) (;) παίζω τοὺς χοκκάδες.

Κοτύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλη.

Κοτυλὶς, ίδος καὶ

Κοτυλίσκη (ἡ) καὶ

Κοτυλίσκιον (τὸ) καὶ

Κοτυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλη.

Κοτυλιστὴς, οῦ (ὁ), εἶδ. θαυματοποιοῦ, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, (Γαλλ.) joueur de gobelets.

Κοτυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κοτύλην, ἔχων σχῆμα κοτύλης.

Κότυλος (ὁ), Ἰων. = Κοτύλη, καυκί. || Εἰ δέ ποτε πιεῖν βουληθείεν (οἱ Λακεδ. εἰς τὰ φιδίτιά των), προσαπαιτίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα ἢ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων, « Ἀθ.

Κοτυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοτυλοειδής.

Κοτύλων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἐπίθ. μεθύσου, (κοιν.) κρασοκανάτας.

Κοῦ, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ οὔ.

Κοῦ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ποῦ.

†Κουβαρὶς, ίδος (ἡ), (νλγ.) = Ὀνίσκος, (κοιν.) κουβαρίδα, (ἔντ.).

Κουκεθ', Π. (πρὸ φων. ἄσπ.) ἀντὶ

Κούκετι, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ οὐκέτι.

Κοῦκι (τὸ), (ἄκλ.), εἶδ. δένδρ. (φοίνικος) ἢ ὁ καρπός του, (Ἱσπαν.) coco, (Τουρκ.) καρύδι τῆς Ἰνδ.

‡Κουκιμηλον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κοῦκι.

Κούκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κατασκευασμένος ἀπὸ τῶν φύλλων ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρ. κοῦκι.

Κουκιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ καρποφορῶν ὡς τὸ δένδρ. κοῦκι.

†Κουκούλιον (τὸ), (νλγ.) ὁ βόμβυξ (τὸ κουκούλι) τοῦ μεταξοσκώληκος.

†Κουκούμιον (τὸ), ἀγγ. τοῦ μαγειρικοῦ, Ἀστ. cucuma, (Τουρκ.) γκιουγκούμι.

Κουκοῦφας (ὁ), Αἰγυπτ., ὁ πελαργὸς ἐπὶ ἢ ἡ γλαῦξ (κουκουβάγια).

Κουλεὸν (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κολεόν.

Κουλεόπτερος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κολεόπτερος.

Κουλεὺς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κολεός.

†Κουλιδοτεία (ἡ), = Κολλυδοτεία.

†Κουμάσιον (ἢ καθὼς εἶνε γραμμένον τὸν κώδ.) Κουμᾶσι (τὸ), [κοιμῶμαι] ὀρνιθῶν (Ἡσύχ.).

†Κούνικλος (ὁ), = Κόνικλος.

Κουρὰ (ἡ), [κείρω]. κούρεμα, ψαλίδισμα (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς), || Ἐν γυρῷ κουρὰ, « Ἀκ., τὸ ξύρισμα. Ἐντορὰ, χαραγματιὰ, ἢ κοψίδι, πρᾶγμα κοπτὸν. « Μικραῖς τοῦ ξύλου κουραῖς ἔχεται, « Παλ. Μθμτκ.

Κουράλιον ἢ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ζ. Κοράλλιον.

†Κουρὰς, άδος (ἡ), Ζ. Ἐγκουρὰς.

Κουραφροδίτη (ἡ), ἡ Ἀφροδ. (ἡ χέρσα καὶ θέλγητρα) κόρης.

Κουριακὸς, ἡ, όν. Κουρέως ἴδιος, « Δουκιλιανὸς κουρεακὴ, « Πλθ.

Κουρία (ἡ), = Κουρά.

Κουρεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως, (Ἰταλ.) μπαρμπερεῖον, (εἶδε καὶ παλ. ἐχρησίμευε καὶ πρὸς συνουσίαν καὶ διασκέδασιν, καθὼς τώρα τὰ καφενεῖα).

Κούρειον (τὸ), [κοῦρος]. τὸ προσφερόμενον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων δῶρον, (ἄλλ.) Μεῖον. « Οὔθ' οἱ φράτορες ἐπεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον Ἰσ., (ἴδε καὶ Κουρεῶτις).

Κουρείω (χ. Μ.), = Κουριάω.

Κουρεὺς [κουρὰ], έως (ὁ), = Κουρεύτης (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς), (ἄλλ.) μπαρμπέρης. 2) εἶδος πτη-(τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ ὁμοιάζει τὸν ἦχον τῆς κουρευτικῆς ψαλίδος).

Κουρεύσιμος (ὁ, ἡ), = Κούρψιμος.

Κουρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κουρεύων, = Κουρεύς.

Κουρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χαρακτηρίζων εἰς τὸν κουρευτήν.

Κουρεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κουρευτὴς.

†Κουρεύω, Μ. εὐσω, Σχλ. ἀντὶ Κείρω.

Κουρεῶτις, ίδος (ἡ), ἡ πρώτη ἢ (κατ' ἄλ.) ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων καθ' ἣν ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ συγχρόνως ἐκούρευον τὴν φρὰν καὶ τὰ μαλλία των τὰ παιδιὰ τῶν πολιτῶν.

Κούρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κόρη.

Κουρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κουρά.

Κουρήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Κούριος.

†Κουρήσιμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Κούριμος.

Κούρητες (οἱ), Π. [κοῦρος] ἀντὶ Νεανίαι παλληκάρια.

Κουρῆτες (οἱ), [κουρὰ]. οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, (παρβλ.) Κορύβαντες.

Κουρητίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τοὺς Κουρῆτας, ἐκτελῶ τὰ ὄργιά (τὰ μυστήρια) των.

Κουρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κουρῆτας, τῶν Κουρητῶν ἴδιος.

Κουρῆτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κουρήτης ἱέρεια τῆς Κυβέλης.

Κουρητισμὸς (ὁ). τὸ κουρητίζειν, ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης.

Κουρίας, ου (ὁ). κουρεμμένος, μὲ κομμένα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένα μαλλιά, (παρβλ.) Κόρσης. » Ἐν χρῷ κουρίας, « Συν., ὁ Ευρισμένος.
Κουρεύω-ῶ, Μ. άσω. Χρειάζομαι κούρεμα (κουράν), εἶμαι ἀξούριστος (ἀκούρευτος), ἔχω πολλὰ μαλλιὰ ἢ γένεια.
Κουρίδιος [κοῦρος, κουρη], η, ον, Π. ὁ ἢ ἐκ παρθενίας σύζυγος, μικροπανδρεμένος, (ἐπιμ.) ἀγαπητός, ἀχώριστος. (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἀνήκων εἰς τοιοῦτον ἢ τοιαύτην σύζυγον, (ἐν γέν.) νυμφικός, γαμήλιος. » Χιτὼν —, « Ἐπγρ. » Δῶμα κουρίδιον, « Ὀδ. Τ.
Κουρίζω [κοῦρος], Μ. (σω, Π. = Κουροτροφέω, (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι· γαϊδεύω, (παρβλ. Κορίζομαι). 2) (ἀρτθτ.) εἶμαι νέος (παλληκάρι) ἢ φέρομαι ὡς τοιοῦτος. » Σάκος —, Λαέρτεω, ὃ κουρίζων φορέεσκε, « Ὀδ. Χ.
Κουρίζω [κουρά], Μ. ίσω. Κουρεύω. »Κυπάρισσος κουριζομένη, « Θφρ.
†Κουριλός, ἡ, όν, = Κουρευτικός, χρησιμεύων εἰς τὸ κούρευμα.
Κούριμος, η, ον, Ὁ συνήθως κουρευόμενος ἢ κουρευμένος. » Δάφνη —, « Αξ. » Θρὶξ (» Κάρη)—, « Εὐρ. ||. (οὐσ. θηλ.) προσωπεῖον παριστάνον κόρην μὲ κουρεμένα μαλλιά, (παρβλ. Ἐγκουράς). 2) Π. ἀντὶ Κυριακός, κουρευτικός. »Σίδηρος—, « Εὐρ.
Κουρίζ, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὰ μαλλιά. » Κουλὲ ἐλκυόμενη πλοκάμους, « Ἀπλλν.
Κούριος, η, ον, Π. ἀντὶ Κόρειος.
Κουρίς [κουρά], ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἐργαλ. διὰ κούρεμα, ψαλίδι ἢ ξυράφι. 2) = Κουρεύτρια, Κομμώτρια. 3) Δ. = Κωρίς, Καρίς.
†Κούρισσα, της (ἡ), = Κουρεύτρια, χουλιάστρα.
Κοῦρμι (τὸ), ἄκλ., εἶδ. ζύθου (μπίρας) μὲ μέλι.
Κουρεόδορος (ὁ, ἡ), Π. [κοῦρος, βιβρώσκω]. κανοφάγος, παιδοκτόνος.
Κουροτονία (ἡ), Ἰων. γέννησις κούρων (ἀγοριῶν)· ἀρρενοτοκία.
Κουροθάλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Κουροθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων) ὡς κοῦρος ἢ ἐξ αἰτίας συχνοῦ κουρεύματος (κορφοκοπήματος), (ἐν γέν.) εὐθαλής, τρυφερός, νεαρός.
Κοῦρος (ὁ), [χειρ. κουρά]. παῖς (κυρ. εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ἀρχίζει νὰ κείρεται), καλλικαράκι, (ἐν γέν.) νέος (βθ. καὶ τὸ συγκρ. Κουρότερος), (κατ' ἔκτ.) νήπιος, βρέφος (Ἰλ. Ζ, 59). (κατ' ἄλλ. συγγ. τῷ Κῦρος, κύριος) ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, (λατ.) Filii familiae, (παρβλ.) Δεσπόσυνος, (ἴδε καὶ Κόρος).
Κουροσάβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰ τέκνα.
Κουροσύνη (ἡ), Π. νεότης, (κυρ. θηλ. τοῦ
Κουρόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς κοῦρον (νέον), ἴδιος νέου, νεανικός. » Θρὶξ —, « Ἐπγρ., ἡ κούριμος. ||. (οὐσ.) Κουρόσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερά) ἡ τελουμένη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων θυσία, (ὅπ. Κούρειον καὶ Κουρεῶτις).
Κουρότερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Κοῦρος, νεώτερος, (πάντοτε σχεδὸν ἀντὶ ἁπλ. θετ.) νέος.
Κουροτοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τίκτω κούρους (ἀγόρια), εἶμαι =
Κουροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρρενοτόκος.
Κουροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κουροτρόφος, τρέφω (ἀνατρέφω) τέκνα.
Κουροτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ ἀρρένων τέκνων, [ἐκ τοῦ
Κουροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [κοῦρος, τρέφω]. ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τοὺς νέους, συντελῶν πρὸς αὔξησιν ἢ μόρφωσιν τῆς νεολαίας (ἐπίθ. τῆς Δήμ. καὶ τῆς Ἀφροδ.). (χώρα, πόλις) ἡ ἔχουσα καλὰ παλληκάρια. » Γυνὴ —, « Ἀρετ., ἡ βυζάνουσα ἁρα. παιδίον. »Ἐλπὶς—, « Πινδ. ἡ τρέφουσα (παρηγοροῦσα) τὸν ἄνδρ. »Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, « Ἠσ.
Κουροφίλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόπαις.
†Κουστοδία (ἡ), Λτν. custodia, (σῶμα στρατ. διωρισμένον ὡς) φρουρά.
†Κουφαγωγός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυφαγωγός.
Κουφίζω [κοῦφος], Μ. ίσω. Ἐλαφρύνω, (συνκδχ.) σηκώνω ἐπάνω, ὑψόνω, ἀνασηκόνω, μετεωρίζω. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω, ἀνακουφίζω. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἐλαφρός, ἐλαφρύνομαι.
Κούφισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐλάφρωσις, ἀνασήκωμα· ἀνακούφισις, παρηγορία.
Κούφισμα (τὸ). τὸ κουφισθὲν (ἀνυψωθὲν, ἀνακουφισθέν). 2) = τῷ
Κουφισμὸς (ὁ), = Κούφισις, ἀνακούφισις, ὕφεσις (νόσου), ξεφόρτωμα. » Νεὼς —, « Νικηφ.
Κουφιστὴρ (ὁ). ὁ κουφίζων (ἀνακουφίζων, ἀνασηκόνων).
Κουφιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ ἀνακουφίζειν κτλ., ἐλαφρυντικός.
Κουφογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). κοῦφος τὴν γνώμην, ἄστατος, ἐλαφρογνώμων.
Κουφοδοξία (ἡ), = Κενοδοξία.
Κουφόλιθος (ὁ), εἶδ. λευκοῦ λίθου τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ζωγραφικοῦ κινναβάρεως, (κατὰ λέξ.) ἐλαφρόπετρα.
Κουφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ χωρὶς στοχασιν (χωρὶς βάσιν), φλυαρῶ.
Κουφολογία (ἡ), = Κενολογία, (κοιν.) κούφια λόγια, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).
Κουφολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς ζύγαστιν (χωρὶς βάσιν), μωρολόγος, φλύαρος.
Κουφόνοια (ἡ). κουφότης νοός, ἐλαφρογνωμία, [ἐκ τοῦ
Κουφόνους-ους (ὁ, ἡ). κοῦφος τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυαλος.
Κουφονόως καὶ Κουφόνως, ἐπίρ. Μὲ κουφόνοιαν, χωρὶς στοχασιν.
†Κουφώνατος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυφόνωτος.
Κουφοποιδὸς (ὁ, ἡ). ἐμπνέων οἴησιν, κουφότητος ποιητικός.
Κουφόπτερος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἐλαφρὰ πτερά, πετῶν ἐλεύθερα ἢ ὀγλίγωρα.
Κοῦφος [ἠκύδη, κυφός, κόφινος], η, ον. (κατὰ λέξ.) Κοῖλος καὶ Κενός, (θθ. τὸ κοιν.) κούφιος, (συνήθ.) ἐλαφρὸς (κυρ. καὶ μτφρ.). » Κοῦφα σπέρματα. « Θφρ. » Κούφασι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι, « Εὐρ. » Ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος, « Ἰούλ. » Ἐν κουφῳ πυρὶ ἕψειν, « Δσκρ., μετρίρ. « Κοῦφαι σκύλαι, « Ἰατρ., αἱ ἀχάρακτοι, (κοιν.) κωφαί. »Κούφων καὶ πεπηγότων λόγων, « Πλάτ. » Κούφη ἐλπίς, « Θκ., ματαία, χωρὶς βάσιν, ἢ ἀμυδρά. » Τὸ τοῦ δήμου κοῦφον, « Ἡρωδ., ἡ κουφότης, ἡ ἀστασία. » Φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστηκότων (πιτήδειον, « αὐτ. » Κουφότεραι ἀπειράτων φρένες, « Πίνδ. « Βαρύτατος ἀνταγωνιστής ἦν, κουφότατος δὲ κρατήσας, « Ξεν., μετριώτατος. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) » Κοῦφα ποσὶ προδιδάς, « Ἰλ. Ν., ἐλαφρά, ὀγλίγωρα.
Κουφοσκευος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, εὔζωνος.
Κουφότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κούφου, ἐλαφρότης (κυρ. καὶ μτφρ.). » Φερόμενα ὑπὸ κουφότητος ἄνω, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Κούφισις, ἀνακούφισις. » Ὁ κάμνων, δακρύων μεταδούς, ἔχει κουφότητα μόχθων, « Εὐρ.
Κουφοφορεῖται-οῦμαι, Μ. ήσυμαι. Κινοῦμαι (Μεταφέρομαι) εὐκόλως ὡς ἐλαφρόν τι σῶμα.
Κουφόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Κουφίζω.
Κούφως, ἐπίρ. Ἐλαφρά· εὐκόλα· (σπν.) ἀστάτως, ἀσκέπτως· χωρὶς βάσιν· μετρίως, ἀγογγύστως. » Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς, « Εὐρ.
Κοφινηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κοφίνου.
Κοφίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόφινος, κοφινάκι.
Κοφινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (κατασκευάζων) κοφίνους.
Κόφινος (ὁ), [ἴδε κοῦφος]. κοῦφα, κοφίνι, καλάθι. 2) (εἰς τὴν Βοιωτ.) εἶδ. μέτρου διά τε τὰ ξηρὰ καὶ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 3 χοᾶς). » Τὸ δ' ἄλφι(θ)ὺμῖν πῶς ἐπωλήνῃς τεττάρων δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον, « (Στραττ. παρ') Δθ.
Κοφινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Κουκκαλόνω) μὲ κόφινον, (εἶδ. τιμωρίας εἰς τὴν Βοιωτ. κατὰ τῶν χρεωκοπῶν).
Κοφινώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κοφίνου.
Κοχλαδὸν, ἐπίρ. Μετὰ κοχλασμοῦ, κοχλαζόντως, [ἐκ τοῦ
Κοχλάζω, Μ. άσω, = Καχλάζω, χοχλαχίζω.
Κοχλακώδης, ους (ὁ, ἡ). γεμάτος κόχλακας (λιθάρια).
Κόχλαξ, ακος (ὁ), = Κόχλης, λιθάρι (Ταρ.) τσακίλι.
†Κόχλαι (οἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόγχαι.
Κόχλασμα (τὸ), = Καχλασμὸς, κοχλάκισμα.
Κοχλιάδιον [κοχλίον, άδιον], ενος (ὁ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ.
Κοχλιάριον (τὸ), [κοχλίον]· γοχλιάρι, κοχλιάλι, (συνκδχ.) γουλιαριά, κουταλιά.
Κοχλίας [κόχλος], ου (ὁ), = Κόχλος, κοχλίτης. » Αἷμα Τυρίου κοχλίου, « Στρ., ἡ πορφύρα. 2) (ὁ χερσαῖος ἢ σαιλιός), σαλιαγκος, σαλίγκαρος. » Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, εἰ περιφέροι' ὑπ' ἀπιστίας τὰς εἰκίας, « (Ἀναξίλ. παρ') Δθ. 3) (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἑλικοειδές, (κωμ. δι) μηχανή τις ὑδραυλικὴ, εἶδος μαγγανοπηγάδου. »Ἀπὸ δὲ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, « Δθ. (ἢ 4) σκέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λα γυριστὴ (ἑλικοειδής). » Ἀπὸ δὲ τοῦ παλατίου εἰς τὸν Ἱππόδρομον ἄνοδος διὰ τοῦ καλουμένου (ἀπὸ τῆς ἕδρας καθολου κυκλοτεροῦς εὐσης) Κοχλίου, « Πρκπ. (ἐν γέν. 3) = "Ελιξ, βίβ. ||. (εἰς τὸν Θκρ.) 14', 17, ἀνεγινώσκετο (ὡς ἐπίθετ.) » Βολβὸς κοχλίας, « ᾧ ἔδωκεν ἁρμονίην εἰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἑρμηνείας, ἄχρις ὅτου ἀντικατέστη ἡ γνησία γραφὴ διὰ προσθήκης τοῦ Τε) »Βολβὸς κοχλίας τ' ἐξῳρέθη «.

Κοχλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοχλίον, (κοιν.) κοχλίδι, εἶδ. μικροῦ θαλασσ. σαλιάγκου.

Κοχλιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κοχλίου, ἑλικοειδής.

Κοχλιοειδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει κοχλίου, ἑλικοειδῶς.

Κοχλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόχλος, γογλίδι, σαλιγκάρι. 2) κοχλιοτόσεφον, (ὐθ.) κοχλιάριον. 3) μικρὴ βίδα ἢ ἑλικοειδὴς μηχανὴ, μάγγανον. » Ῥοδα ἐκπιέσας ἐν κοχλίῳ, « Γεωπον.

Κοχλὶς, ίδος (ἡ), = Κοχλίδιον.

Κοχλίτης, ου (ὁ), λίθος ὁ ἄλλ. Κογγίτης.

Κοχλιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοχλιοειδής. »Τὸ τοῦ ὠτὸς κοχλιῶδες, « Πλ.

Κοχλιώρυγον (τὸ), [κοχλίον, ὀρύσσω], = Κοχλιάριον.

Κοχλογέννητος (ὁ, ἡ), ὁ γεννηθεὶς ἐκ κόχλου, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Κοχλοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Κοχλιοειδής.

Κοχλος (ὁ καὶ απν. ἡ), [συγγ. τῷ Κόγχη. Κογχύλη], εἶδ. θαλασσ. ὄστρ., (κοιν.) κοχλίτος. » Εἵματα δ' εἰλαλίης ἐρυθαίνεται αἵματι κόχλου, « Σαβ., τῇ πορφύρᾳ. 2) (κυρ. καὶ ετυμολογ.) τὸ κοίλωμα τοῦ κογλιοῦ ἢ τῆς κογχύλης. » Κόγλον ἐλῶν μυκάσατο κοῖλον, « Θκρ. » Κόχλος ἢ μαργαριτοφόρος, « Φυσ. Ἰχθ., (κοιν.) μαργαριταρόῤῥιζα, (καὶ Τουρκ.) σεδέφι. 2) εἶδος κοσμητικοῦ, = Στίμμι ἢ, ἀσπράδι, σουλιμᾶς.

Κοχύω [χέω], Μ. ήσω, Π. ξέω (χύνομαι) ἀφθόνως καὶ μὲ κάποιον κρότον, ἀναῤῥύω κρουνηδόν.

Κοχώνη (ἡ), [κοκκυξ ἢ ἔγω]. τὸ μεταξὺ τῶν ἰσγίων (τῶν κωλομηρίων). »Ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κοχώνα (θυλίως, ὄθεν παρήγθη τὸ ἐσφαλμ. ὐδέτ. Κόχωνα), « Ἀρχφ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) = Κόκκυξ, τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. 3) (ἐνίοτε) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Χώνη, (μτνμ.) μέθυσος γυνή.

†Κόχωνον, ἴδε Κοχώνη.

‡Κόψιμος (ἡ). εἶδος δένδρ., (ἴσως τὸ Γαλλ.) nerprun, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέτινος).

Κοψίχειος (ὁ, ἡ). κοψίχαι (κοσσύσσω) ἴσιος. » Κοψίχεια (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κεμψία), τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, « Φρύν.

Κόψιχος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος.

(Κράας, ἄατος (ὁ ἢ τὸ) (ἡ θοτ. Κράατι ᾧ πλθ. Κρασται), Π. (ἄγρ. κατ' ὄνμ.) ἀντὶ Κάρη, Κεφαλή.

Κραββάτιον ἢ Κραβάτιον (τὸ). κριββατάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Κράββατος ἢ Κρόβατος (ὁ), [Μακεδ. κάρτι, βαίνω ἢ Ἑβρ.]. κριββάτι, (κυρ.) ξυλοκρέββατον.

Κραγγὴ, ῆς καὶ

Κραγγὼν, όνος (ἡ), εἰδ. καρτέρος. 2) = Κραγὼν.

Κραγέτης, ου (ὁ). = Κεκράκτης, φωνακλᾶς. » Κολοιος—, « Πινδ.

Κραγὸν [κράζω], ἐπίῤῥ. (μτγ.). Μὲ κραυγάς, μεγαλοφώνως.

Κραγὼν, όνος (ἡ), ἡ κίσσα, (πτν.).

Κραδαίνω [κράδη], Μ. ανῶ, Κουνῶ, σείω (καὶ πθ.) σείομαι, κλονοῦμαι. (μτφορ.) ταράττω, τρομάζω. »Τοσαύτην δύναμιν, ἣ καὶ τοὺς πέραν Βάκτρων Ἰνδοὺς ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν, « Πλ. « "Ολης δὲ κραδαινομένης ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν δεινῶν τῆς πολεως, « Δ. Ἁλ.

†Κραδαλος (ὁ), = Κράδος

Κραδαλὸς [κραδάω], ἡ, όν. Εὔσεισιος, (παρβλ. Κλαδαρὸς ᾧ Ῥαδαλός).

Κραδάρωμον (τὸ), Π. ἀντὶ Καρδάμωμον.

Κράδαναις ἢ Κραδάσις, εως (ἡ) καὶ

Κραδασμὸς (ὁ), σεισιμον, κούνημα, κλονισμὸς, [ἐκ τοῦ

Κραδάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Κραδαίνω, κουνῶ, (ὐθ. τὸ κοιν.) τραντάζω, (παρβλ. Κλαδάω).

Κραδάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ φυτ.) Πάσχω τὸ πάθος κράδην ἢ κράδον.

Κράδεμνον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κρήδεμνον.

†Κραδεύω, Μ. εύσω. γλσ. ἀντὶ Κραδάω, [ἐκ τοῦ

Κράδη (ἡ). κλάδος (κυρ. τῆς συκῆς). » Προσπηγνύναι κράδαις ἐρινοῦς, « Εὐρ. »Φυτεύεται δὲ ᾧ συκῆ, ἐάν τις κράδην παγείαν ἀποξύνας, σφύρᾳ παίῃ ἄχρις οὗ ἂν ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς, εἶτ' ἐπ' αὐτῆς ἄμμον βαλὼν ἄνωθεν ἐπιχώσῃ, « Θφρ. 2) (κατ' ἔκτ.) συκῆ. » Σὺν δὲ κράδης κνέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην, « Νίκ. 3) = Κράδος, πάθος τινῶν δένδρων. »Ἐνίοις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ καὶ ἐρυὶ καὶ μάλιστα πλατάνῳ, « Θφρ. 4) μηχανή τις τῶν παλ. θεάτρων πρὸς μετεωρισμὸν τῶν ὑποκριτῶν (ὅταν ἤθελον νὰ παραστήσουν ἱπτάμενα πρόσωπα).

Κραδηφορία (ἡ). τὸ φέρειν (κρατεῖν) κράδας συκῆς καὶ ῥαβδίζειν δι' αὐτῶν πρὸς ἁγιασμὸν τοὺς πρωαιώντας εἰς ἑορτήν τινα τοῦ Διονύσου.

Κραδία (ἡ), Δ. ἀντὶ Καρδία.

Κραδιαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Καρδιαῖος, ὁ εὐριακόμενος εἰς τὴν καρδίαν (εἰς τὸ κέντρον), μεσαίτατος. «Κύκλος—, « Πρόκλ.

Κραδίας [κράδη], ου (ὁ). (τυρὸς) πηγμένος μὲ γάλα συκῆς. 2) (νόμος) σκοπὸς τις ψαλλόμενος εἰς τὴν τελετὴν τῶν Κραδηφορίων.

Κραδίη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Καρδία.

Κραδίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κραδίας.

Κραδοπωλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κράδας ἢ φύλλα συκῆς (τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς τὰ μαγειρεύματα οἱ παλαιοί, καθὼς ἡμεῖς τώρα, τὰ ἀμπελόφυλλα), (ἴδε Θρῖον).

Κραδος (ὁ), = Κλάδος, (παρβλ. Ῥαδὶς). 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κράδη, συκόφυλλον. 3) (ἰδιωτ.) πεθος τι τῶν κλάδων τῆς συκῆς (ὅταν μαυρίζουν ᾧ ξηραίνωνται), (Ἑτ.) = Κράμβος. »Ἁλίσκεται δὲ συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κραδῖ. Καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἰθιζαι μελανθῶσι· κράδας δέ, ὅταν οἱ κλάδοι· καὶ γὰρ καλοῦσι τινες κράδους, ὠνόμασται τῇ νόσῳ, « Θφρ.

Κραδοσάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κράδος· (ἐν γέν.) πτωχὸς ἢ χωριάτης ἢ ἄγριος.

Κράζω [ὄνμτπ.], Μ. κράξω (ἀόρ. ἔ. ἔκραγον, μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνε.] Κέκραγμαι, ἀόρ. [Γρφ.] Ἐκέκραξα ᾧ ὁ ἔ. Ἐκέκραγον καὶ τὰ πρς. Κέκραχθι.) (κυρ. ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ κόρακος) Φωνάζω καὶ κρᾶ (ἐν γέν.) φωνάζω δυνατὰ, κραυγάζω. (μτβτ. μὲ αἰτ.) ζητῶ τι μὲ θορυβώδεις φωνὰς (μὲ κραυγάς).

Κραθεὶς, εἶσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτγ. ᾧ

Κραθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κεράννυμι.

Κραιαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐκρήηνα [ὁμ. πρς. Κρῆηον καὶ τὸ ἀπαρ. Κρῆῆναι) γ'. πλθ. πρκ. τοῦ πθ. πρκ. Κεκράανται, ὑπερσ. Κεκράαντο, ᾧ πθ. ἀόρ. Ἐκραάνθην), Π. (κατ' ἔκτ.) ἀντὶ

Κραίνω [†κράζ-κρᾶς, κάρηνον], Μ. ανῶ καὶ πθ. κρανέομαι (ἀόρ. Ἔκρηνα ᾧ πθ. Ἐκράνθην), Π. φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· (ἐργάζομαι· τελειοποιῶ· (ὐθ. πρτ.) ἐκφράζω, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, (καὶ ἐκ τούτου κοιν.) κραίνω (ἀντὶ λέγω)· (ἀμτβ.) ἀναβάνω ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι· κατασκευάζομαι· »Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ ἔπος, ὅττεο κέν μοι πω, « Ὀδ. Γ. »Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, « Ὀδ. Ε. (καὶ γνῶμαι) »Κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ μοῖραν ἑρεμνὴν, ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, καὶ ἑκάστῳ μοῖραν ἑκαστος, "Ομ. Ἰλ. Ο. ἰσποροῶ. » Ἀγχόνας κραίνουσι, « Ἱππκρ. (καὶ ἀμτβτ.) » Κραινόντων εἰς δατεῖσθαι αὐτ., Ἀρετ. »Παῖ δηὸ κραναὸς, παῖ δὲ ταλήτεϊ; Αἰσχλ. (ᾧ πθ.) »Πῶς τελεσθὲν καὶ κραναοῦται, « αὐτ. » Οὔ μοι ἐπὶ μύθοιο τελευτὴ τῇδε γ' ὀφρ κραίνεται Ἰλ. Ι. »Τάλαρον ἀργύρεον, χρυσᾷ δ' ἐπὶ γείλεα κεκράανται, « Ὑδ. Δ. γεν. ἢ δοτ.) ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυριεύω, εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός). »Δώδεκα γὰρ δῆμόν βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, τριηκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτὸς, « Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς γεν.) »Πρὸ σθ' ὁ κραίνων τῆς γενεᾶς ᾧ Σοφ.

Κραιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (βίμαι βλισμένος ἀπὸ) κραιπάλην· μεθύσκομαι, (μτφορ. ἐν γέν.) μαίνομαι. »Τὸν δὲ Σωσιστρίν ἐπὶ τισσοῦτον κραιπαλῶν, ὥστ' ἁρμάμαξαν συμπήξασθαι.. καὶ ἀρίζηλον τὸν ἡνιοχοῦντα ἐκ τοῦ ἵππου κραιπαλῶντα ἐργάσασθαι, « Ἀθ.

Κραιπάλη (ἡ), [†κρᾶς, πάλλω], ζάλη (καρηβαρία) μεθης· (ἐν γέν.) μέθη, μέθυσος ἀεὶ.

‡Κραιπαλίζω, Μ. ίσω, = Κραιπαλάω, μεθυσκοπῶ.

Κραιπαλόβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρεφόμενος, αὐξάνων) εἰς τὴν κραιπάλην.

Κραιπαλόκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κραιπαλῶν καὶ κωμάζων, διάγων εἰς κραιπάλας καὶ κώμους.

Κραιπαλώδης, ους (ὁ, ἡ) ὁ προξενῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

βυθισμένος εἰς τὴν) κραιπάλην, μεθυστικὸς ἢ μέθυσος.
Κραιπνοδάτης, ου (ὁ) καὶ
Κραιπνοδάτις, ιδος (ἡ), Π. [κραιπνῶς, βαίνω]. =τῷ
Κραιπνοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν ταχέως.
Κραιπνὸς [καῖμα, αἴφνης], ἡ, ὀν, Π. ὀξύς, ταχύς, (κοιν.) ἀψύς· αφοδρὸς, ὁρμητικός. ‖ (τὸ οὐδ.) Κραιπνὰ, ἐπιρ. ἀντὶ Κραιπνῶς. « Κραιπνὰ ποσὶ πριδιὰς, » Ὁδ. Ρ.
Κραιπνόσυρτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ(ρ.)-σσύτως, Π. [κραιπνὸς, σεύομαι]. ὁρμητικὸς, ταχυκίνητος.
Κραιπνοσύνη (ἡ), Π. [κραιπνός]. ταχύτης.
Κραιπνόφορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (ὁρμητικῶς) φερόμενος, ταχὺς, [φέρω καὶ
Κραιπνῶς, ἐπίρ. Π. ταχέως, μὲ ὁρμήν.
Κρᾶγα, ας (ἡ), Π. [†κρᾶς, κεραία]. ἄκρα ἐξέχουσα, κορυφὴ, κεφαλὴ.
†Κράκτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεκράκτης.
Κρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ πλάσιν εἰς τὸ κράζειν, φωνακλᾶς.
Κρᾶμα (τὸ), [κεράννυμι]. μίγμα διαφόρων ὑγρῶν ἢ ῥευστῶν, (π. χ.) κρασὶ μὲ νερὸν· χαλκοῦ μὲ χρυσὸν κτλ., (Γαλλ.) amalgame. 2) =Κρᾶσις, (Γαλλ.) tempérament.
Κραμβαλίας, α, ον, Π. =Κραμβὸς, (κυρ.) « Γέλως—, » ὁ ἄλλ. Καπυρὸς, ἴδε Κραμβὸς, (ὅθ.
†Κραμβαλιάζω, Μ. άσω. Γελῶ ξηρὰ-ξηρὰ καὶ δυνατὰ (τραγανιστὰ), ἴδε ᾧ παρβλ. Καπυρίζω, (ὅθ.
Κραμβαλιασμὸς, οὗ (ὁ). γέλως ξηρὸς ᾧ δυνατὸς (κραμβαλέος).
†Κραμβαλίζω, Μ. ἰσω. =Κραμβαλιάζω.
Κραμβεῖον (τὸ). ποτὸν (δεκάκτον) ἀπὸ κράμβην, (εἰς τὴν Σικελ.) φαρμακερὸν τι ποτὸν τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς τὸ Κώνειον.
Κράμβη (ἡ), [κραμβὸς], εἶδος φυτοῦ, (κυρ. τὸ Τουρκ.) καρδ-λάχανον, (καὶ εἰς μεγάλα μέρη) κραμπὶ, (τὸ ὁποῖον καλλιεργούμενον σχηματίζει τὸ κατ' ἐξοχ.) λάχανον, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόν. ἀπὸ τοῦ ἰταλ.) μάππα, (καὶ αὐτὴ φαίνεται νὰ ᾖ-νε ἡ καλουμένη Σελινουσία, διὰ τὴν εὐλόγητα τῶν φύλλων της, ἡ καὶ νοστιμώτερα τῶν ἄλλων δύο εἰδῶν). « Δὶς κράμβη θάνατος, » Παροιμ., διότι εἶνε κακοχώνευτος. 2) (κατά τινας ὠνομάζετο οὕτω καὶ) ἡ ῥάφανος (ἴσως ὡς ἀντιθετικὰ ἀμφότερα). « Οὐδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι κράμβην, » (Ἀπολλόδ. παρ') Ἀθ.
Κραμβήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἐκ κράμβης ἢ κράμβῃ ὅμοιος.
Κραμβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Κραμβεῖον.
Κραμβὶς, (ίδος (ἡ). ἡ κάμπη (καὶ ἔπειτα πεταλίδα) τῆς κράμβης.
Κραμβὸς [κραῦρος], ἡ, όν. Ξηρὸς, ξηραμένος· ξεραμμένος· (ἐπιμ.) τραγανιστὸς, (ἐπὶ φυτ.) καυμένος (ἴδε Κράμβος). (μετ.) « Γέλως—, » « Ἠσύχ., ὁ ξηρὸς (τραγανιστὸς). » Κραμβότατον στόμα, » Ἄρχσ., ἴδε Καπυρός.
Κράμβος (ὁ). πάθος τι τῶν ὀπωρ. (κυρ. τῶν σταφυλιῶν) ὅταν μετὰ τὴν ψηγάλαν τὰ κτυπήσῃ ὁ ἥλιος, (παρβλ. Ἐρυσίβη καὶ Κράδος).
Κραμβοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κράμβας.
Κράνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κρήνη.
Κρανιήπεδος (ὁ, ἡ), Π. [κρανιὸς, πέδον]. ὁ ἔχων σκληρὸν (λιθώδες) ἔδαφος.
;Κρανιῖος, η, ον, =Κρανιέϊνος.
Κρανιὸς, ὁ, ὀν, Π. [κράνος]. τραχὺς, σκληρὸς, πετρώδης· ἄκαρπος.
Κρανέα (ἡ), =Κρανεία.
Κρανίεσθαι, Π. μσ. (ἀντὶ π0.) μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κραίνω.
Κρανέϊα (ἡ). τὸ γνωσὸν δένδρ., ἡ ἀκρανειά. 2) (συνκόχ.) ξύλον (κοντάρι) ἀπὸ ἀκρανειάν.
Κρανέϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον κρανειᾶς, ἀκρανήϊκος.
Κράνειος καὶ Κράνιος, α, ον, =Κρανέϊνος. ‖ (οὐσ.) Κράνειον καὶ Κράνεον (τὸ), = Κρᾶνον. 2) γυμνάσιόν τι (ὅπου ἴσ. ἦτον ποτὲ καὶ δάσος ἀπὸ ἀκρανειαὶς) εἰς τὴν Κόρινθον.
Κρανεῶν, ῶνος (ὁ). δάσος κρανεῶν.
Κρανία (ἡ), =Κρανεία.
;Κράνινος, η, ον, =(ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Κράνειος.
†Κρανιόλειος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Δειοκάρηνος, λεῖος τὸ κρανίον, φαλακρός.
Κρανίον (τὸ), [κράνος]. τὸ σφαιροειδὲς κόκκαλον τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) καύκαλον.
Κράνιον (τὸ), =Κράνειον.
Κρανοκαλάπτης, ου (ὁ). εἶδος φαρμακεροῦ φαλαγγίου, (ἄλλ.) Κεφαλοκρούσης. [κολάπτω καὶ
†Κρᾶνον (τὸ), γλσ. ἀντὶ Κάρηνον.
Κράνον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, (ἄλλ.) πίτταξις, (κοιν.) ἀκράνι.
Κρανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω περικεφαλαίας, [ἐκ τοῦ
Κρανοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κράνη (περικεφαλαίας).
Κράνος, εος-ους (τὸ), [κρᾶς, κρᾶνον]. περικεφαλαία.
Κράνος (ἡ), [παρβλ. Κράταιγος], =Κρανεία.
Κρανουργία (ἡ). κατασκευὴ περικεφαλαιῶν, [ἐκ τοῦ
Κρανουργὸς (ὁ), =Κρανοποιός.
Κράντειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Κραντὴρ (ὁ), Π. [κραίνω]. ἐκτελεστὴς, ἐκπληρωτής. 2) =Κράντωρ, ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς· ἡγεμὼν, κύριος. 3) (λογογρφ.) ὁ τελευταῖος τῶν μασσητήρων (τῶν ὀπισθίων) ὀδόντων. (ἄλλ.) Σωφρονιστήρ. (Π. ἐν γέν.) ὀδόντι.
Κραντήριος (ὁ, ἡ), Π. [κραντὴρ]. ἐκτελεστικὸς, δραστήριος.
Κράντης, ου (ὁ), =Κραντὴρ, ἐκτελεστής.
Κράντωρ, ορος (ὁ), Π. =Κραντὴρ, ἡγεμὼν, ἀρχηγός.
Κραπάταλος (ὁ), [ῐ]. εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ λεπτοῦ νομίσματος, (ἄλλ. γραφ. Κραπάπαλος).
Κρᾶς ἡ Κρὰς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ †κρᾶσις), ατος (ὁ, ἡ, τὸ), (ἡ αἰτ. Κρᾶτα), Π. =Κάρη, ἡ κεφαλὴ. (ἐν γέν.) τὸ ἀνώτατον μέρος, ἡ κορυφὴ. « Ἅλπὸ κρατὸς Οὐλύμποιο, » Ἰλ. Ω. « Ἐπὶ κρατὸς λιμένος, » Ὁδ. Ι. Ν.
Κρᾶσις [κεράννυμι], εως (ἡ). Ἕνωσις, ἀνακάτωμα (κυρ. ῥευστῶν)· συγκέρασμα· (ὅθ. γραμτ.) ἡ κατὰ συναλοιφὴν ἕνωσις τῶν φωνηέντων ἢ διφθόγγων, (ἄλλα παρὰ τὴν Συναίρεσιν· « Ἡ μὲν γὰρ κρᾶσις ὅταν δύω φωνήεντα συναλοίφωνται εἰς ἓν οἷον, Ἀληθέα ἀληθῆ. Συναίρεσις δὲ ὅταν διατηρούμενα ἀμφότερα ἀποτελῶσι δίφθογγον, οἷον· Ἀληθεῖ ἀληθεῖ. Ἀλλ' ὁ Ἐτυμολ. ἐκλαμβάνει αὐτὰ διαφόρως·) « Παρὰ τὸ Ἐὺς . . τὸ Ἐὺ ᾧ κράσει Εὖ. » 2) ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τῆς ἀτμοσφαίρας, (Γαλλ.) tempérament; température. « Ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία, » Ἀλίξ. Ἀφροδ.
Κρασπεδίτης, ου (ὁ). ὁ τελευταῖος τοῦ χοροῦ. « Ὥσπερ χοροῦ τοῦ συμποσίου τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκορον ἔχοντος, » Πλ., [ἐκ τοῦ
Κράσπεδον (τὸ), [κρηπὶς]. ἡ ἄκρα τοῦ φορέματος, πιδιὰ, παδόγυρος, ἡ· εὔγια, κενάρι, (ἐν γέν.) ἄκρη. (ὕθ. ἐπὶ ποτ.) ὄχθη, (ἐπὶ βουν.) εἰ πρόποδες, (κοιν.) ῥιζοβούνι. 2) πάθος τι τοῦ σταφυλίτου.
Κρασπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω ἢ ἀσφαλίζω τι μὲ κράσπεδον (κενάρι, περβάζι), μαργελλόνω.
;Κρασύρα (ἁ), Δ. ἀντὶ Κρησύρα, ἀλευρότησις, (οὕτω διορθωτέον νομίζω τοῦ Ἡσυχ. τὸ « Κράστεα, ἀλευρωτὶς, »).
Κράσσων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κρείσσων.
Κραστήριον (τὸ), [κράστις], τὸ ἐπὶ τῆς φάτνης ξύλον ὅπου ἐμβαίνει τὸ χορτάρι τῶν ζώων. 2) (πλθ.) ἡ βάσις (τὰ παβαρινὰ καὶ πλαγινὰ) σκαμνιοῦ ἢ ἀριβατιοῦ, (ἄλλ.) Ἐνήλατον.
;Κραστίζω, Μ. ίσω. =Γραστίζω, [ἐκ τοῦ
Κράστις, εως (ἡ). =Γράστις, γραστίδι.
Κρᾶτα, αἰτ. τοῦ Κρᾶς, καὶ (εἰς τὸν Σοφ. μόνον)=
Κρᾶτα (τὸ), ἄνλ. ἀντὶ Κάρη. « Νῦν δ' εἰς τὰ κείνου κρᾶτ' ἐνήλυθ' ἡ τύχη. » Σοφ.
Κραταιβόλας (ὁ, ἡ), Π. [κρᾶς ἢ κράτος, βάλλω]. ὁ κτυπῶν δυνατὰ ἢ τὴν κεφαλήν. » Κάλαμος—, » Γρ.
†Κραταιγονον (τὸ), =Κραταιογονον, (συγχ. τῷ
Κράταιγος (ὁ), [κραταιὸς, διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ ξύλου του, παρβλ. Κράνος], εἶδ. δένδρ. (σουρβιᾶς), ἀγριομουσμουλιά.
Κραταιγύαλος (ὁ, ἡ). Π. [κραταιὸς-γύαλον], χειρὸς. Ψιερὸς, ἄῤῥηκτος. « Θώρηξ—, » Ἰλ. Ι.
;Κραταιγὼν, όνος (ὁ), =Κράταιγος.
;Κραταιὸς, ιδος (ἡ), Π. =Κράτος, ἰσχὺς, ῥοπὴ, βάρος, (ἄλλ. γρφ. « κραταὶ [αντὶ Κραταιὰ] ἴς, » μεγάλη δύναμις).
Κραταλέως (ὁ, ἡ), Π. [κραταιὸς, λᾶς], πετρώδης, ὅλος πέτρα.
Κραταιόγονον (τὸ). [κρατ. γονὴ, διότι ἐνομίζετο συντελοῦν πρὸς ἀῤῥενατοκίαν], εἶδ. φυτοῦ, (Π.)= Ὑπερικὸν. « Κραταιγόνου τῆς πόας ὁ καρπὸς καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρὸς χριμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένοις, κίγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων,« Γαλ.

Κραταιὸς [κράτος], ά, όν. Ἰσχυρός, (παρβλ.) Κρατερός. »Δεσμός—,« Φίλ. »Χειρ —,« Ἐπιγρ.

Κραταιότης (ἡ), = Κράτος, ἰσχύς.

Κραταιόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). κραταιὸς τὰς χεῖρας.

Κραταιόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρφ.) ἀντὶ Κρατύνω, ἰσχυροποιῶ.

Κραταίπεδος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. πέδον]. ὁ ἔχων σκληρὸν (στερεὸν) ἔδαφος.

Κραταίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κραταιοὺς (γιερούς, ἰσχυρούς) πόδας. « Ἡμίονος—, « Ὅμ.

Κραταίρινος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. ῥινός]. ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα. » Χελώνη —, « Ἀπ.

Κραταίωμα (τὸ). τὸ γινόμεναν ἢ συντελοῦν πρὸς κραταίωσιν, στήριγμα, ὀχύρωμα.

Κραταιῶς, ἐπῤῥ. Ἰσχυρῶς.

Κραταίωσις [κραταιόω], εως (ἡ). Ἰσχυροποίησις, ἐνδυνάμωσις.

Κρατάνιον (τὸ), [κρᾶσις ἢ κράταιγος], εἶδ. ποτηρίου.

Κραταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω (Βασιλεύω) ὡς ».

Κρατάρχης, ου (ὁ). κραταιὸς μονάρχης, κυριάρχης.

Κραταρχία (ἡ). κραταιὰ μοναρχία, κράτος μονάρχου.

Κράταρχος (ὁ), = Κρατάρχης.

Κρατεραίχμης, ου (ὁ), [κραταρὸς, αἰχμή]. ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Κρατεραλκὴς, έος (ὁ, ἡ). κραταρὸς τὴν ἀλκὴν, μεγαλοδύναμος.

Κρατεραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. κραταρὸς (ἰσχυρὸς) τὸν αὐχένα.

Κραταρὸς [κράτος], ά, όν, Π. ἰσχυρὸς, ῥωμαλέος· γιερὸς· κραταιὸς· σκληρὸς, βίαιος. » Χῶρος —, « Ὅμ. Ὕμν., ὁ πετρώδης. (καὶ τρπ.) » Μῦθος —,« Ἰλ. Α. » Ἀνάγκη—,« Ἰλ. Ζ. » Δεσμὸς—,« Ἰλ. Ε.

Κρατερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀνδρεῖος· γενναιόφρων, ἀτρόμητος· ἀνένδοτος· ἀκαταδάμαστος· σκληρὸς, ἄκαμπτος.

Κρατερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Κραταιόχειρ.

Κρατερόχροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκληρὸν (δυνατὸν) δέρμα.

‡Κρατερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρατύνω, (θ)Κρατέρωμα (τὸ). μίγμα κασσιτέρου καὶ χαλκοῦ (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς) τσελίκι.

Κρατερώνυξ, υχος καὶ

Κρατερώνυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δυνατοὺς ὄνυχας ἢ ὁπλάς. » Δύκοι (» Λέοντες, »Ἡμίονοι)—, « Ὅμ.

Κρατερῶς, ἐπῤῥ. Π. ἰσχυρῶς, στερεῶς· σκληρῶς· ἐντόνως, ἀπτοήτως. » Ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, μῦθον ἀγασσάμεναι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε,« Ἰλ. Θ.

Κράτεσφι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Κρᾶς.

Κρατευταὶ (οἱ) καὶ Κρατευτήρια (τὰ). τὰ ὑποστηρίγματα ἐπὶ τῶν ὁπ. στρέφεται ἡ σοῦβλα μὲ τὸ ψητόν, [ἐκ τοῦ

Κρατέω-ῶ [κράτος], Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κυριεύω, ἐξουσιάζω. » Πάντων Ἀργείων κρατεῖ, « Ἰλ. Α. » Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,« αὐτ. » Πολλῆς κρατέει γῆς, πολλῆς δὲ θαλάσσης,« Θκρ. » Ἐπεὶ δὲ ἀπέβη, ἐκράτει τε τῆς γῆς καὶ ἔδῃου, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Κρατεῖν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις, « αὐτ. (καὶ πθ) » Ἐπ' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη, « αὐτ. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνώτερος, πρωτεύω, ὑπερέχω· νικῶ, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· διαρκῶ· συνειθίζομαι. » Τί δ' ἄν, κρατήσας δεσπότην, πλέον λάβοις;« Εὐρ. »Πολλέμῳ κρατήσαντες τοὺς βαρβάρους,« Ἰσκρ. (ᾧ χ. πτ.) » Ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσας, « Θκρ. » Αὐτοί τε κρατέοντες ἢ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν, « αὐτ. » Ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ, « Πλάτ., δικαιοῦται. » Ἥλιδα ἔσαν, ὅθ' κρατέουσιν Ἐπειοί,« Ὀδ. Ν. Ο. (καὶ μὲ ὄνγ. ἑλλ.) » Ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, « Ὀδ. Π. (καὶ περιποιητ.) » Πάσαις (ἐννοεῖται ψῆφοις) πλὴν μιᾶς κρατήσας, « Δκ. » Ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ, « Σοφ.

3) (μὲ αἰτ.) βαστῶ, (κοιν.) κρατῶ, πιάνω· (συνκδχ.) ἁπλῶς· (τρπ.) ἐντυπόνω ἢ φυλάττω τι εἰς τὴν μνήμην μου. » Τόξα γεροὶ κρατεῖ,« Θκρ. » Ὡς' ἐμὲ σκῆπτρα κρατοῦντα, τῆς δ' ἄνακτ' εἶναι γυνάς, « Εὐρ. » Κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, « Εὐαγγ. » Ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἀποστειλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην, « αὐτ. (καὶ μτγμ.) » Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων,« αὐτ. (καὶ χ. πτ.) » Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολὴς, « Λξ., δὲν ἔπιασε τὸ φελλιάσμα.

Κράτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κρατεῖ ἢ κρατεῖται· πλεονέκτημα (μάχης). 2) ἀντὶ Κράτησις, κράτημα· (μουσ.) ἡ διάρκεια τοῦ μέλους καὶ τὸ πρὸς τοῦτο σημεῖον.

Κρατὴρ (ὁ), [κεράννυμι]. τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐγίνετο ἡ κρᾶσις τοῦ οἴνου καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκερνοῦσαν, (ὕθεν τὸ κοιν.) κρουνὴρ. » Κρητῆρα στήσασθαι ἢ κεράσασθαι, « Ὅμ., (κοιν.) νὰ βγάλῃ κρασὶ (πρὸς περιποίησιν φίλου). (ᾧ μτφορ.) » Θεοῖς κρητῆρα στήσεσθαι ἐλεύθερον,« Ἰλ. Ζ., = Σπεῖσαι θεοῖς ἐλευθερίοις (δούκ. παράφρ.). 2) (μτνμ.) τὸ χάσμα (ἡ τρώπα) Ἡφαιστείου ὄρους. » Τῶν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων ἀναῤῥαγέντων, « Ἄρστ. »(Ἐμπεδοκλεις) πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων, « Ἐπιγρ.

‡Κρατηρία (ἡ), = Κρατὴρ, κανάτα.

Κρατηριδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρατήριον.

Κρατηρίζω, Μ. ίσω. Πίνω μὲ τὸν κρατῆρα (μὲ τὴν κανάταν), πίνω πολύ, (κοιν.) σβανάρω, (παρβλ.) Κωθωνίζομαι. (εἰς τὸν Δμ. περὶ στέφ.) κιρνῶ ἢ περιχύνω ἀπὸ κρατῆρος τοὺς τελουμένους.

Κρατήριον (τὸ), καὶ Κρατηρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κρατὴρ, κρουντηράκι.

Κρατηροφόρος (ὁ, ἡ)· ὁ φέρων (κρατῶν ἢ μεταφέρων) κρατῆρα.

Κρατησιβίας, ου (ὁ), Π. ὁ διὰ τῆς βίας κρατῶν.

Κρατησίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἀνδρεῖος, νικητής.

Κρατησίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (νικῶν) εἰς τὸ τρέξιμον.

Κρατησίππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (νικῶν) διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων, νικητὴς εἰς τὴν ἱπποδρομίαν.

Κράτησις, εως (ἡ). τὸ κρατεῖν ἢ κρατεῖσθαι, πιάσιμον, κράτημα· κυρίευσις· ἀπόκτησις· ὑπεροχὴ, ὑπεροχὴ κτλ. (Νμ.) κατοχὴ κτήματος. » Μηδεμιᾶς κρατήσεως μηδὲ κυριείας τινὸς ἐγγαίου περιγενομένης αὐτῷ, « Πάπυρ.

Κρατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ κρατεῖν· ἰδιοποιητικὸς· ὑπιοχικὸς κτλ.

Κρατὶ, Π. δοτ. τοῦ Κρᾶς.

†Κρατὶς, ίδος (ἡ), ἀσφαλμ. ἀντὶ Γρᾶς.

Κρατιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι κράτιστος, ἔχω τὰ πρωτεῖα (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) ὑπερέχω τινὸς (τὴν ὁποίαν δαίνω) κατά τι, (παρβλ.) Ἀριστεύω. » Ἐν ἐμοὶ τὸ κρατιστεῦον, ὁ νοῦς, « Φιλ.

Κρατισινδήνη, ἐπῤῥ. = Ἀρισταίνδηνη, ἄκλ.

Κράτιστος [κράτος], η, ον. (ἐπίθ. τοῦ Κρατὺς), ἰσχυρότατος, ἀνδρειότατος· ἰσχυνώτατος· (ἀπὸ πραγμ.) στερεώτατος· (ἀπὸ γέν.) κάλλιστος, ἐξαίρετος. » Κάρπιμον μὲν ὅταν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο σπουδὴν ὁρᾶσκῳσι, « Ἰλ. Α. » Ἄθλα προθήκεν, οἵ τινες κράτιστα τὰ προκείμενα ἔργα φαίνοιντο, « Ξεν. » Νομίζων Σωκράτην προτρέψασθαι μὲν ἄνδρας ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, συναγαγεῖν δὲ ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανὸν εἶναι, « Ἰλ. Ζ. » Τὸ κράτιστον γάλα εἶναι, « Θκρ. »Καὶ, ὅπερ κράτιστον, καὶ βερνήτας ἔχομεν πολίτας,« Θκ. (ἀντὶ γεν.) » Ἵν' αὐτὸς αὐτοῦ τυχὲν κράτιστος ὤν, « Πλ. ‖. (τὸ οὐδ.) Κράτιστα ἐπῤῥ. Ἄριστα, κάλλιστα. » Ἥκιστα κράτιστα ἂν ἵππευοι, « Ξεν.

Κραταῤῥῶς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. [κρᾶς, ἄρω], ὁ κατατρώγων τὴν κεφαλὴν καὶ φαγὼν τὸν ἐγκέφαλον τινος.

Κρατογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς κεφαλῆς (κρατός).

Κρατόδετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δενόμενος εἰς (περὶ) τὴν κεφαλήν. » Σφενδόνη—,« Ποιητ.

Κρατορία (ἡ), = Κράτος, αὐτοκρατορία.

Κρατὸς, Π. γεν. τοῦ Κρᾶς.

Κράτος [κιράνω], εος-ους (τὸ). Ἰσχὺς, δύναμις, ἐξουσία, ὑπεροχὴ· νίκη· βιαιοπραγία. » Τὸν ἔπρεπε ἐλέγχειν τι κράτεί γε,« Ἰλ. Π. » Πόλιν ἑλεῖν τὰ κράτος, « Ξεν., ἐξ ἐφόδου, (παρβλ. Ἄκρα). » Καὶ οὕτως ἤδη καὶ πρώτη ἡ Ποτίδαια ἁμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο, « Θκ. » Ἐλαύνειν ἀνὰ κράτος, « Ξεν., τρέχειν μὲ τὰ τέσσερα (ὅσον ἠμποροῦσε). » Διαμάχεσθαι ἀνὰ κράτος,« αὐτ., ἰσχυρῶς.

Κρατυντὴρ (ὁ), Π. ὁ κατισχύων, νικητής.

Κρατυντήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Κρατυντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρατύνειν (ἰσχυροποιεῖν, στηρίζειν, σκληρύνειν, ἐκτικὸς, καθεκτικὸς, δυναμωτικὸς· ἔξοχος ἀλλων κρατυντικὸς καὶ νεύρων, « Ὀρειβ.

Κρατύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω (» Ἀντί γε μὴν τοὺ ἄνδρας ἐκεῖνον τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔκαῖον ὑποδησάμενοι κρατύνειν,« Ξεν.)· στερεόνω, « Χυρόνω (» Ἁπάντες αὐτοὺς τὴν πόλιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῦναι, « Θκ. [ᾱ μσ.] » Τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, « Λκ.). ἀσφαλίζω. 2α. μὲ δοτ. πρόθετ.) ἐπιστηρίζομαι εἰς. » Τὰς εἰς αφὲς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ ἁλῶ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῷ τι παρανομῆσαι, « Θκ. 2) Π. (μὲ γεν. ἢ απν. αἰτ.) = Κρατῶ, ἄρχω, δεσπόζω. » Ἀλλ' ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς, « Σοφ. » Τὸ δήμιον, τὸ πόλιν κρατύνει, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Κρατύς, ύος (ὁ), (τὸ συγκρ. Κάρρων καὶ τὸ ὑπερθ. Κράτιστος). Π. ἀντὶ Κραταιός.

Κρατυσμός (ὁ), [κρατύνω]. στήριξις, ζωρίωσις, ἐνδυνάμωσις.

Κράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν, μονάρχης, αὐτοκράτωρ, βασιλεύς.

Κραυγάζω [κραυγή], Μ. άσω, = Κράζω, φωνάζω. τσυρίζω.

Κραυγάνομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Κραυγάζω, τσυρίζω ('σὰν μωρὸν παιδί)

Κραυγασμός (ὁ). τὸ κραυγάζειν, φωναί,

κραυγαί, (ὁ Φρύν. τὸ ἀποδοκιμάζει).

†Κραύγασος καὶ

Κραυγαστής, οῦ (ὁ). φωνακλᾶς.

Κραυγαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀγαπῶν (συνεθίζων) νὰ κραυγάζῃ, φωνακλᾶς.

†Κραυγάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κραυγαστής.

Κραυγή (ἡ), [κράζω]. φωνὴ μεγάλη, ξηνητόν. » Πρεπτὸν δὲ ταῖς γυναιξὶ μὴ ποιεῖν κραυγήν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν, « Ξεν. » Κραυγὴ πολλὴ ᾗ θόρυβος ἦν τῶν Ἀμφικτυόνων, « Αἰσχ.

†Κραυγίας, ου (ὁ). (ὕππος) ὑποπαζόμενος ὑπὸ κραυγῆς.

†Κραυγὶς, οῦ καὶ Κραυγῶν, όνος (ὁ), γλσ. ὁ θρυσκολάκτης.

Κραῦρα [κραῦρος], ας (ἡ). ἀρρωστία τις τῶν βοῶν, τῶν χοίρων καὶ τῶν μελισσῶν, (Γαλλ.) gourme.

Κραυρόω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω τὸ ἀνωτέρω πάθος.

Κραῦρος [θραύω]. α, ον. Ξηρὸς, τραχὺς (τὴν ἐπιφάνειαν)· εὐθραυστος. » Ἡ φύσις τῶν ὀστέων κραυροτέρα, « Πλάτ.

Κραυρότης (ἡ). τὸ νὰ ἦναι τι κραῦρον (εὐθραυστον), ξηρότητα τραχύτης.

Κραυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ κραῦρον (εὐθραυστον), ξηραίνω.

Κραύρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Κραυρόω, ξήρανσις.

Κρεάγρα [κρέας, ἀγρέω], ας (ἡ). ἐργαλ. μαγειρικὸν (τσιγκέλι) μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάζουν τὰ κρέατα ἀπὸ τὴν χύτραν, πετσόν. » Κρεάγρα τριόδους, « Γρῥ.

Κρεάγραπτος (ὁ, ἡ). Π. [κρέας, γράφω]. ὁ ξαγιζων (τσουγγρανίζων) τὸ δέρμα, (ἀλλ. γρφ. Κρεάγρευτος).

Κρεαγρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κρεάγρα, περιουσάκι.

Κρεάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρέας, κομματάκι κρέας. κρεατάκι. (ἁπλῶς ἀντὶ κρέας μαγειρευμένον) ἢ διὰ μαγειρευμα. » Ὅτε μὲν οὖν ἀκούσειαν λάχανον ἢ τάριχος, ἀνεχώρουν· ὅτε δὲ ὕτι κρεάδιον, εἰσῆεσαν, « Ἀθ.

†Κρεαδοσία (ἡ), = Κρεωδοσία.

†Κρεαδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεωδοτέω.

Κρεανομεω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιρίζω κρέας (κυρ. ἱερείου), (ὄθ.

Κρεανομία (ἡ). μοίρασμα κρέατος (κυρ. ἱερείου), Κρεωδαισία, [ἐκ τοῦ

Κρεανόμος (ὁ, ἡ). Ὁ μοιράζων κρέας. ||. (οὐσ.) = Κρεωδαίτης.

Κρέας [συγγ. τῷ Κριὸς ἢ Κρείων ἢ Χράομαι], κρέατος-κρέως (τὸ), (ἡ δοτ. Κρέατι-Κρέᾳ, πλθ. Κρέατα-Κρέα, Κρεάτων-Κρεῶν, Κρέασι). τὸ σαρκῶδες μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) κρέας. (συνηθ.) κομμάτι κρέατος. » Ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρία, ἢ ᾗ πλεῖα, « Ξεν. 2) Κωμ. ἀντὶ Σῶμα. » Ὦ δειλώτατον κρέας, « Ἀρχ. » Δοῦλον οὐκ ἄγω εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, « αὐτ., (ἐνν.) μάχην, τὴν περὶ τῶν ὅλων, περὶ τοῦ σώματος, περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, (ὅθεν καὶ ἡ παροιμ.) » Τὸν περὶ κρεῶν θέτει, « Ζηνόδ., ἀπὸ μεταφορὰς τοῦ κυνηγουμένου λαγοῦ.

Κρεγμὸς (ὁ), [κρέκω]. τὸ διὰ τοῦ μουσ. πλήκτρου ἢ τῆς ὑφαντ. κερκίδος κρούσιμον καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ἀποτελούμενος κρότος, (ἐν γέν.) κάθε ἦχος ὅμοιος μὲ τὸν τῆς κόρδας.

Κρέεσσι, Π. ἀντὶ Κρέασι, δοτ. πλθ. τοῦ Κρέας.

Κρεηδόκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κρεωδόχος.

Κρεηφαγέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κρεωφαγέω.

Κρεηφαγίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κρεωφαγία.

Κρεῖας (τὸ), Π. ἀντὶ Κρέας, (ὄθ. τὸ κοιν.) κρειάσι.

Κρεισοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρεωδόχος.

Κρείσισα (ἡ), Δ. ἀντὶ Κρείσουσα.

Κρεῖον (τὸ), Π. τὸ μαγειρικὸν σκεῦος ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκόπτετο καὶ ἑσκευάζετο τὸ κρέας. (τὸ » Ἓν πυρὸς αὐγῇ, « ἐξηγεῖται ὀρθότ. πλησίον εἰς τὸ φῶς τῆς γωνιᾶς ἕνα βλέπῃ τί θὰ κάμῃ).

Κρεῖον, Π. κλητ. τοῦ Κρείων.

Κρειὸς (ὁ), (ἐν γέν.) = Κρείων, ὑπερέχων, ἄριστος· (ἰδίως) εἶδός τι ἐκλεκτῶν (μεγάλων κτλ.) ἐρεβίνθων, καὶ 2) εἶδός τι μεγάλης κόχης ἢ χηδόδας.

Κρείουσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κρείων, κυρία, δέσποινα, βασίλισσα, ἡ· (ἐν γέν.) ἐξέχουσα, ὑπερέχουσα, (ὅδε Κρείων).

Κρειοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρεωφάγος.

Κρεισσόων [κρείσσων], ἐπίρ. Π. = Κρεῖσσον, βέλτιον, κάλλιον.

Κρεισσότεκνος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἔχει τις καλλιώτερον (κρείσσον) παρὰ τὰ τέκνα του.

Κρείσσων [κράτος], ονος (ὁ, ἡ). (συγκρ. ἀμελ. τοῦ Ἀγαθός), ἰσχυρότερος· ἱκανώτερος· (ἐν γέν.) ἀνώτερος, καλλιώτερος· προτιμότερος. (ᾗ ἐπὶ κακοῦ) χειρότερος. » Γαστρὸς—, « Ξεν., ἐγκρατὴς, οὐχι κοιλιόδουλος. » Χρημάτων—, « Ἰσκρ., μὴ ξυμπαζόμενος ἀπὸ (περιφρονῶν τὰ) χρήματα, ἀδωροδόκητος. » Λόγου—, « Ξεν., ὑπὲρ λόγον, ἀνεκδιήγητος. » Ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, « Αἰσχλ. » Ἔργα κρείσσονʼ ἀγχόνης, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ). » Ἀκόλαστος ὄχλος κρείσσων πυρός, « Εὐρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) » Κρείττων ἢ κατ' ἄνθρωπον, « Ξεν., ὑπερφυὴς, ὑπὲρ ἄνθρ. (καὶ ὡς οὐσ. χ. πτ.) » Τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἄρχειν καὶ πλέον ἔχειν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ κρείττονες, « Πλάτ., οἱ θεοὶ, αἱ οὐράνιαι δυνάμεις, (καὶ ἀντ.) » Τὸ κρεῖττον, « Σύν., ὁ θεὸς, (παρβλ. ᾗ Κρείων). ||. (τὸ οὐδ.) Κρεῖσσον, ἐπίρ. Κάλλιον ἢ Μᾶλλον.

Κρειττόνως, ἐπίρ. Αττ. ἀντὶ Κρεισσόνως.

Κρειττόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, (ἐπὶ ἀμπέλ.) Πάσχω (Γποπίπτω εἰς) κρειττωσιν, [ἐκ τοῦ

Κρειττών, ονος (ὁ, ἡ), Αττ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κρειττωσις, εως (ἡ)· πάθος τι τῆς ἀμπέλου ὅταν ἐβγάλῃ πολλὰ καὶ πρώϊμα βλαστάρια τὰ ὁπ. ἔπειτα ξηραίνονται ἢ, δαπανωμένου εἰς αὐτὰ τοῦ ὑγροῦ, ἀτροφοῦσι καὶ ἀποβρέουσιν αἱ βᾶγες.

Κρείων [κάρη, κραίνω], οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Κρέων, Κράντωρ, ἀρχηγὸς, βασιλεὺς, κύριος· (ἐν γέν.) πρωτεύων, ὑπερέχων, ἔξοχος· καλλήτερος, (παρβλ.) Κρείσσων. » Κρείουσα γυναικῶν, « Ἰλ. Δ.

Κρειῶν, Π. ἀντὶ Κρεῶν, γεν. πλθ. τοῦ Κρεῖας.

Κρέκα, αἰτ. τοῦ Κρὶξ.

Κρεκάδιον (τὸ), [κρέκω]. Ὕφασμα (κυρ. κρουστόν, 'γιερζὶ), (ὄθ.) « Δῶλης κρεκάδια, « Ἀρχ., αἱ αὐλαῖαι, τὰ καταπετάσματα, (Γαλλ.) les tentures, les tapisseries.

Κρεκτὸς, ή, όν. Ὁ ψαλλόμενος (παιζόμενος εἰς τὴν λύραν). » Νόμος—, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Κρέκω [ὄνμτπ. συγγ. τῷ Κράζω, Κρίζω, Κρούω κτλ.], Μ. κρέξω. (ἐν γέν.) κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ κρότον. (κυρ. δὲ) κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν κερκίδα, ὑφαίνω· κρούω μὲ τὸ πλῆκτρον τὴν λύραν κτλ., κιθαρίζω, (καταχρ.) παίζω τὸν αὐλόν. (ἀμτδτ.) κόμνω κρότον, ἀντηχῶ.

Κρεμάθρα, ας (ἡ). καλάθι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον σκεῦος κρεμαστὸν πρὸς ἀναπόθεσιν (κυρ.) τροφίμων. (εἰς τὸ θέατρ.) μηχανὴ πρὸς μετεωρισμὸν τῶν ὑποκρινομένων ἐναέρια πρόσωπα. 2) (βτν.) τὸ τσουνὶ (πιάδι) τῶν ἀνθ. καὶ καρπ., [ἐκ τοῦ

Κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι (ἀόρ. Ἐκρεμάσθην). Εἶμαι κρεμασμένος, (κοιν.) κρέμουμαι, (καὶ μτφρ.) εἶμαι μετέωρος, ἢ· ἐξήρτημαι ἀπὸ, [ἐκ τοῦ

Κρεμάννυμι καὶ Κρεμνάνυσι, [ἐκρέμων], Μ. κρεμάσω ᾗ Ἀττ. κρεμῶ (ὄθ. τὸ Π. κρεμόω ἀόρ. Ἐκρέμασα καὶ μα-[σπν.] Ἐκρεμασάμην, καὶ τὸ. Ἐκρεμάσθην). Κρεμνω, ἐξαρτῶ. (μτφρ.) κρατῶ μετέωρον (εἰς ἀμφιβολίαν).

†Κρεμὰς, άδος (ἡ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Ἐρημὰς. » Πέτρα—, « Αἰσχλ.

Κρέμαστὸς, εως (ἡ), = Κρεμασμός.

Κρέμασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κρέμαται, κρεμαστάρι. 2) = τῷ

Κρεμασμὸς (ὁ). τὸ κρεμᾶν ἢ κρέμασθαι, κρέμασμα.

Κρεμαστὴρ (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ κρέμασμα (εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι κρεμάμενον), καρφὶ, τσιγγέλι διὰ τὸ κρέας κτλ., (παρβλ. Λορτήρ.) || (πλθ.) » Κρεμαστῆρες, « Δνατομ., μυώδεις τινες τοῦ σώματος (ἰδιαιτ. τῶν ὄρχεων).

Κρεμαστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρεμαστήρ. ‖ (οὐσ.) Κρεμαστήριον (τὸ), κρεμαστὴ κλειδαριά, μαργαριτάριον κρεμαστόν, σκουλαρῆκι, φοῦντα, (ἐν γέν.) κρεμαστάρι.

Κρεμαστός, ἡ, όν. Ὁ κρεμάμενος ἢ ἐπιδεκτικὸς κρεμάσματος. « Ἱστία κρεμαστά, « Ἀθ. (καὶ ἁπλ.) » Κρεμαστά, « Ξεν., τὰ πανιὰ (ἴσ. καὶ τὰ μακαράδες) τοῦ πλοίου. » Διὰ πολλῶν τῶν κρεμαστῶν καλουμένων πλεῖ (ἡ ναῦς), « αὐτ.

Κρεμάστρα, ας (ἡ), = Κρεμάθρα.

Κρεμάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κρεμάσω, μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κρεμάω-ῶ, Μ. άσω, = Κρεμάννυμι.

Κρεμβαλιάζω, Μ. άσω. Παίζω (κρούω χορδὰς ὠν) τὸ κρέμβαλον, (ὀθ.

Κρεμβαλιαστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸ κρέμβαλον, (συγγ. τῷ·

Κρεμβαλιαστύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Κρεμβαλιασμός, παίξιμον (κρότος) τοῦ κρεμβάλου καὶ χόρευμα.

Κρεμβαλίζω, Μ. ίσω, = Κρεμβαλιάζω.

Κρέμβαλον (τὸ), [ὄνμπ. πρωτ. τοῦ λατ. crepo], (εὐχρηστότ. εἰς τὸ πλθ.), ὄργανόντι τὸ ὁπ. συνέκρουον οἱ χορεύοντες, (Γαλλ.) cliquettes, castagnettes, (Τουρκ.) ζίλια ἢ σαλπαράζες, (παρβλ.) Κρόταλον.

Κρέμβολον (τὸ). μασοῦρι ἢ κουβαρήςρα.

Κρέμμυον (τὸ). γλα. ἀντὶ Κρόμμυον, (καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν) κρεμμύδι.

†Κρεμνάω-ῶ, = ἠσφαλμ. ἀντὶ Κρημνάω.

Κρεμόω, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Κρεμάω-ῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κρέμυς, υος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. = Χρέμυς.

Κρεμῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κρέμωμαι, Ὑποτ. τοῦ Κρέμαμαι.

Κρὲξ [κρέκω], κρεκός (ἡ), εἶδ. πτην. (μὲ μακροὺς πόδας καὶ δεῦρόμπρος), (Γαλλ.) râle d'eau. 2) = Κράξ, ἡ πλεξοῦδα τῆς κορυφῆς, (ἄλλ.) Σκάλλυς.

Κρεόβοτος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ)

Κρεοβρότος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ κρέας, κρεωφάγος, (ἄλλ. γρφ. Κρεοβόρος).

Κρεοκάκκαβος (ὁ). χύτρα (κακκάβι) διὰ ψήσιμον κρέατος, γκιουβέτσι. 2)(συνκθ.) εἶδ. φαγητοῦ.

Κρεοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. Π. ἀντὶ Κρεωκοπέω.

‡Κρεονομία (ἡ), = Κρεωνομία.

Κρεοπώλης, ου (ὁ), = Κρεωπώλης.

Κρεοπώλιον (τὸ), = Κρεωπωλεῖον.

†Κρεοσαπέντων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασαπέντων.

†Κρεοσκευασία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρεωσκευασία.

Κρεοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω) κρέας.

Κρεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Λιανίζω κρέας ἢ ὡς ἂν κρέας· κατακόπτω. 2) εἶμαι κρεωπώλης.

Κρεουργηδόν, ἐπίρ. Καθὼς λιανίζουν τὸ κρέας.

Κρεουργία (ἡ). λιάνισμα (κεμμάτιασμα) κρέατος ἢ εἰς τρόπον κρέατος.

Κρεουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κρεουργὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς κρεουργίαν.

Κρεουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ λιανίζων (κομματιάζων) κρέας, κασάπης. 2) = Κρεωδαίτης, (ὀθ.) « Κρεουργὸν ἦμαρ, « Αἰσχλ., Κρεωδαισία, θυσία, ἑορτή.

Κρεοφαγέω, Κρεοφαγία, Κρεοφάγος, Ζ. Κρεωφαγέω κτλ.

Κρεοφόρας (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κρεμάμενος) κρέας. » Κόραξ —, « Χρσ., ὁ τροφοφορῶν τῷ προφήτῃ Ἠλίᾳ.

Κρέσσων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κρεύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρέας, κρεατάκι.

Κρεωβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεωφαγέω.

Κρεωβορία (ἡ), = Κρεωφαγία.

Κρεωβόρος (ὁ, ἡ), = Κρεωφάγος.

Κρεωβριθής, έος (ὁ, ἡ). βαρὺς ἀπὸ τὸ πολὺ κρέας, ὅλος κρέατα, σωματώδης.

Κρεωδαισία (ἡ). μοίρασμα κρέατος, [ἐκ τοῦ

Κρεωδαίτης, ου (ὁ) καὶ Κρεωδαῖτις ίδος (ἡ), [κρ. δαίω]. ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὸ κρέας (κυρ. τῶν θυσιῶν). » Κρεωδαῖτις ἀρχή, « Πλ., τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιτασία) τοῦ κρεωδαίτου. » Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεωδαίτας εἶχον οὓς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας, ὥστε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου ἐν Ἀσίᾳ κρεωδαίτην ἀποδειχθῆναι, « αὐτ.

‡Κρεωδαίτης, ου (ὁ), [κρ. δαίνυμι], Π. ἀντὶ Κρεωφάγος, σαρκοφάγος. (τρπ.) αἱμοθόρος.

‡Κρεώδειρα, ας (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἢ Ἄλλ. Δορίς.

Κρεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρέας, κρεατώδης, ἢ ὅλος κρέας, σωματώδης. » Κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια.. κρεώδη καὶ δυσκατέργαστα, « Ἀθ.

Κρεωδασία (ἡ), = Κρεωδαισία, διανομὴ κρέατος (τῶν θυμάτων).

Κρεωδοτέω-ῶ. Μ. ήσω, = Κρεωνομέω, φιλοδωρῶ μὲ κρέας. » Τὸν ἐκ βαλάττης αὐτοῖς ὀρτυγομήτραν κρεωδοτήσαντα, « Πατέρ.

Κρεωδότης, ου (ὁ), = Κρεωδαίτης, διανομεὺς τοῦ κρέατος εἰς τοὺς δαιτυμόνας.

Κρεωδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (περιέχων) κρέας, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον κρέατος (ὡς·

Κρεωθήκη (ἡ). μέρος (σκεῦος ἢ δωμάτιον) πρὸς ἐναποθεσιν κρέατος, ἁρμάρι τοῦ μαγειριοῦ, κελλάρι.

Κρεωκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεουργέω, Κρεωνομέω, [ἐκ τοῦ

Κρεωκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ κόπτειν κρέας.

Κρίων, οντος (ὁ), Π. βασιλεύων, βασιλεύς. « Ζεὺς αἰῶνος κρέων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κραίνων) ἀπαύστου, « Αἰσχλ.

Κρεωνομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεανομέω.

Κρεωνομία (ἡ), = Κρεανομία.

Κρεωπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦν τὸ κρέας, τὸ ἐργαστήριον τοῦ κρεωπώλου, κασαπειόν. » Τὰ κρεωπώλια (Ῥωμαῖοι) μάκελλα καλοῦσι, « Πλ.

†Κρεωπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Κρεωπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κρέας, κασάπης.

Κρεωπωλικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κρεωπώλην ἢ τὸ ἔργον τοῦ κρεωπώλου, πωλήσεις κρεάτων.

Κρεώπωλις, ιδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κρεωπωλική. » Ἀγορά —, « Ἡσύχ.

Κρεωσπάθμη (ἡ). τὸ σταυρὶ μὲ τὸ ὁποῖο ζυγίζουν τὸ κρέας.

Κρεωφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) κρέας, εἶμαι κρεωφάγος.

Κρεωφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν (τρέφεσθαι μὲ) κρέας, [ἐκ τοῦ

Κρεωφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας, Σαρκοφάγος.

Κρήγυος ἢ Κρήγυος (ὁ, ἡ), Π. ἁ, ἡ ἰων. [κρηγίων]. καλός, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀγαθός, ἀληθής, γνήσιος. (εὐχρ. κατὰ τὸ οὐδ.) « Κρήγυον, « τὸ καλόν, ἢ τὸ καλλιώτερον (ὠφελιμώτερον κ.τ.λ.) » Μάτι κακῶν, οὐ πώποτ' μοι τὸ κρήγυον εἶπας· αἰεί τοι τὰ κάκ' ἔστι φίλα φρονέοντι μαντεύεσθαι, « Ἰλ. Δ.

Κρηδεμνόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) κρήδεμνον περὶ τὴν κόμην.

Κρήδεμνον (τὸ), [κράς, εἶδ.], γυναικεῖον κεφαλόδεσμα, φακιόλι, (σγ. εἶδος καθαρῶν ὑφαντῶν γυναικῶν ἢ μετάξης, ἢ καὶ λύπερα. » Κρηδέμνῳ δ' ἐφόρεσε κάλῳ ψατο δῖα θεάων, « Ἰλ. Σ. (καὶ μετ.) » Πόλεως κρήδεμνα, « Βακχιλ., οἱ ἐπάλξεις τῶν τειχῶν, (παρβλ. Καστέλλι).

2) (μετγν.) σκέπασμα ἀγγείου, ἐφ' οὗ ἐτήρα κέρασεν οἶνον, τὸν ὡΐδε κατὰ ἢ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν, « Ὀδ. Γ. (καταχρ.) ἀντὶ Προσκεφάλαιον, « Πέμπ. να κρήδεμνα, « Κύρ., πέρναν διὰ τ... κεφαλόν, (παρβλ. Καρτέρι).

Κρηῆναι, Π. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κρήηνον, Π. πρς. τοῦ Κραίνω, Κρ...

Κρῆθεν [κράς], ἐπίρ, Π. ἀπὸ ἢ ἐπὶ τ... κεφαλῆς.

Κρήθμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κρίθμον ἢ κριτάμον.

Κρήϊον (τὸ), εἶδ. πλακοῦντος. Σημ... ον, κρεωθήκη ἢ ἐπίκοπον.

Κρήμναμαι, Π. ἀντὶ Κρέμαμαι.

Κρημνάω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κρεμάννυμι ἴδε Θύλακος (περὶ τὰ τέλος).

Κρήμνη, Π. ἀντὶ Κρήμνα, πρς. τοῦ Κρημνάω.

Κρημνηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ἀκοῦσες (κρημνώδεις) λέξεις καὶ φράσεις.

‡Κρήμνημι, Π. ἀντὶ Κρεμάννυμι.

‡Κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω ἀπὸ κρημνὸν (εὐχρηστότ. τὸ σύνθ.) Κατακρημνίζω, (κοιν.) γκρεμίζω.

†Κρήμνισις, εως (ἡ) καὶ

Κρήμνισμα (τὸ) καὶ

Κρημνισμός (ὁ). ῥίψιμον ἀπὸ τὸν κρημνὸν γκρέμισμα. » Θάμνος δέ μ' ἐξέσπασε ἐκ κρημνισματος, « Τργ.

Κρημνιστός, ἡ, όν. Πεσμένος ἢ ῥιγμένος ἀπὸ τὸν κρημνόν, κρημνισμένος.

Κρημνοβατέω-ῶ. Μ. ήσω. Περιπατῶ (ναιοκατοικῶ) εἰς κρημνώδη μέρη, [ἐκ τοῦ

Κρημνοβάτης, ου (ὁ) καὶ Κρημνοβάτις, ιδος (ἡ). ὁ περιπατῶν (συνειθισμένος νὰ ἀναιβοκαταιβαίνῃ) κρημνώδη ἢ ἀπόκρημνα μέρη. (μτγν.) « Ἵππων —, « Ἰγν., ὁ ἐκφραζόμενος μὲ τραχύτητας (σκληρότητα), λέξεις. 2) ἀντὶ Σχοινοβάτης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Κρημνοβγράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (καὶ προπαροξ. γραμμένος) μὲ κρημνώδεις (ὀγκώδεις, στομφώδεις) λέξεις.

Κρημνόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ πρὸς τὰ κάτω.

Κρημνοκομπέω ἢ Κρημνοκοπέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Κρημνηγορέω, ὁμιλῶ μὲ τραχεῖας (ὀγκώδεις, ἀποκρήμνους) φράσεις ἢ λέξεις, εἶμαι.

Κρημνοποιός (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ μεταχειριζόμενος (δημιουργῶν) ὀγκώδεις λέξεις ἢ παρατόλμους (κεκινδυνευμένας) μεταφοράς.

Κρημνός (ὁ), [κρεμάνυμι]. ὄγθος, γκρεμνός, βράχος ἀπότομος, κατήφορος κινδυνώδης. ὄγθη ποταμοῦ. (» Ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς λλφειοῦ, « Πίνδ.). (μτγν.) χείλος πληγῆς.

Κρημνώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κρημνόν, (ἐπρ.) κινδυνώδης. » Κρημνώδης θάνατος, « Γ. Ἀκροπολ., ὁ διὰ κατακρημνίσεως. 2) ἀσφαλμ. ἀντὶ κρημνώδης.

Κρημνώρεια (ἡ). κρημνῶδες μέρος ὄρεως.

Κρηναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀναβρύων ἀπὸ κρήνην. » Ὕδωρ—, « Ἀθ., τὸ ἀναβρυστικόν. » Νύμφαι κρηναῖαι, « Ὁμ., Κύρ., αἱ νηρηίδες τῶν πηγῶν. » Κρηναῖον ἕρεσμα, « Γαλ., Ἀέτ., τὸ ψυχρὸν ἢ δροσιστικόν. ‖. (οὐσ.) « Κρηναία (ἡ), « Π. ἀντὶ Κρήνη (ἡ), [κάρηνον]. πηγὴ ὕδατος, βρύσις, (κοιν.) κεφαλόβρυσις, (καὶ ἄλλ.) μάννα τοῦ νεροῦ, (Δατ.) caput aquae, (παρθ. Κρουνός.

Κρήνηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς κρήνης.

Κρήνηνδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν κρήνην.

Κρηνίς, ἄδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κρηναία. » Νύμφαι κρηνιάδες, « Θκρ.

Κρηνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρήνη, βρυσίτσα.

Κρηνίς (τὸ ι μακρ.), (ἴδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κρήνη, βρυσίτσα, βρυσιῶλα. 2) (τὸ ι βραχύ), Π. = Κρηνιάς.

Κρηνίτης, ου (ὁ) ἢ Κρηνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων (φυτρόνων κοντὰ) εἰς κρήνην. ‡Κρηνουχέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι (Ἐπιζητῶ ὡς).

Κρηνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων) τὰς κρήνας, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

‡Κρηνοφυλάκιον (τὸ). τὸ ἀξίωμα τοῦ κρηνοφύλακος.

Κρηνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν (τὴν ἐπιφορὰν) τῶν κρηνῶν, (ἰδίως εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν Κλεψύδραν καὶ ὁ ἐπ' αὐτῆς ζημένος χάλκινος λέων.

Κρηπιδοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων καὶ πωλῶν κρηπίδας, κουντουρᾶς. ‡Κρηπιδοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κρηπίδας, κουντουρᾶς. ‡ποδηματᾶς.

Κρηπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κρηπῖδα, κτίζω ἐν εἴδει κρηπῖδος. » Τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, « Δ. Κάσσ. 2) ὑποδένω τιβάλλω (φορῶ) τὰ ‡ποδήματά μου. » Ἐκρηπίδωτο μεταξὺ κρηπιδουμένος, « Σῳδ.

Κρηπίδωμα (τὸ), = Κρηπίς, κτίσμα ἐν εἴδει κρηπῖδος, θεμέλιον.

Κρηπίς (τὸ ι σπντ. βραχὺ), τῖδος (ἡ), [συγγ. τῷ κρέκω;]. ὑπόδημα (μὲ τακούνια ἢ ναλτσάδες), (Τουρκ.) κατίρι. » Εἰ ἐμβάται γένοιντο ακύτους ἐξ οἵου περ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται, « Ξεν. » Παντᾷ κρηπῖδες, « Θκρ., (συνκδχ.) ἀντὶ Κρητοφόροι ἄνδρες, (δηλ.) στρατιωτικοί.

2) (μτγν.) βάθρον ἀγάλματος κτλ., (κυρ. κατὰ τὸν Ἡσύχ. (« τὸ ἐφ' οὗ ὁ ζωλεβάτης, « (Γαλλ.) piédestal·(Π.) βωμός· (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) βάσις, θεμέλιον. » Λοῖνέης ἀπὸ κρηπῖδος, « Θκρ. (μετφορ.) » Κρηπὶς ἐπέων (ἐλευθερίας), « Πίνδ. » Ἡγῆσθε τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, « Ξεν. 3) (ἰδιαιτ.) ἐπίπεδον λιθόκτιστον παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ ἢ εἰς τὸ παράλιον, (Γαλλ.) quai. » Λίμνη λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη κύκλῳ, « Ἡρ. « Ἐν τῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπῖδα περιπατοῦντας, « Πλδ. » Τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπορεύετο δι' ὅλης τῆς κρηπῖδος, « Γρῳ. 4) εἶδος ἢ μᾶλλον τὸ κάτω (Γαλλ. l'abîme) καὶ πέριξ τῶν ζυμαρικῶν περιεχόντων διὰ τυροῦ ἐσκευασμένα πλακούντια ἢ ψημένα ὀρνίθια, (καθὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ πίτσα-κόττα, καὶ τὸ (Γαλλ.) pâté. » Ἦν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, ᾗ ἐνίκειντο ἀμπελίδες τινὲς ἢ συκαλίδες ὀπταί, ὧν βρωθεισῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἐνθρύψαντες ἤσθιον, « Ὑλδ.

Κρῆς, Δ. ἀντὶ Κρέας.

Κρῆσαι, Π. ἀντὶ Κεράσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κεράννυμι.

Κρησίρα [ῑ], ας (ἡ). τὸ ψιλὸν κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ, (κοιν.) κρησάρα, σήτα. 2) δίκτυ διὰ τὰ μικρὰ ψαράκια, (κοιν.) ἀθερινιό.

Κρησέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρησέρα.

Κρησερίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) καμωμένος μὲ ψιλοκοσκινισμένον ἀλεῦρι, (κοιν.) κρησαριστός.

Κρησφύγετον (τὸ), [Κρὴς, φεύγω]. καταφύγιον, (ἡ λέξ. ὁ.σωθη ἀπὸ τὸν καιρὸν καθ' ὃν οἱ πειραταὶ τοῦ ἀρχιπελάγους κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Μίνωος).

Κρηταγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν Κρήτην, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Κρητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κρατήρ.

‡Κρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κρατήριον. 2) (συνκδχ.) = Ἐπίχυσις.

Κρηφαγέω-ῶ, Μ, ήσω, Π. ἀντὶ Κρεωφαγέω.

Κρῆ (τὸ), ἄκλ. Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Κριθή, κριθάρι, ἢ (πιθανώτ.) Κρίμνον.

Κριανός, ἡ, όν. Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Κριοῦ.

Κριβάνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κριβάνη, εἶδος ἄρτου, (Ἰσ.) = τῷ

Κριβανίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) ‡ψημένος εἰς τὸν (κινητὸν) κρίβανον, φουρνιστὸς, (ἴδε Ἰπνίτης).

Κριβανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (κινητὸν) κρίβανον. ἔχων σχῆμα πόνιτσας.

Κριβανον (τὸ) καὶ

Κριβανος (ὁ), [ὀκρίβας]. φοῦρνος κινητὸς πήλινος ἢ σιδηρούς, (Τουρκ.) Ταντοῦρι (ὅπου ‡ψήνουν τὸ λεγόμενον Ταντεῦρκεμπάπι), (Βλαχ.) πόνιτσα· (μτγν. ἐν γέν.) φοῦρνος, καμίνι (ᾱ). » Πωμάσας τὸν λύχνον καινῷ ἀγγείῳ κεραμίῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν περιφερεῖ καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι, « Δσκρ. 2) = Πράχος (καταφαγωμένος ἔσωθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης).

Κριβανωτὸς, ἡ, όν. = Κριβανίτης. ‡ψημένος ἢ ξηραμένος εἰς τὸν κρίβανον, φουρνιστός. » Κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, « Ἀρχ., ἀρμαθιὰ παξιμάδια ἢ φουρνιστὰ αὔκα.

Κριγὴ (ἡ) καὶ

Κριγμός (ὁ), [κρίζω]. = Τριγμὸς, τρίξιμον· ἢ φωνὴ τῆς νυκτερίδος κτλ.

Κριδέμεν, Δ. ἀντὶ Κρίδειν, ἀπαρ. τοῦ

Κρίδδω, Δ. ἀντὶ Κρίζω, (ὅθεν Βοιωτ.) γελῶ, (Λατ.) ridéo.

‡Κριδὸν [κρίνω], ἐπίρ. Π. = Διακριδὸν, (εἰς τὸν Τρυφιόδ. διορθ.) Ἐγκριδὸν, ἢ Ἐκκριδόν.

Κρίζω [ῑ μτπ.], Μ. κρίξω; (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Κέκριγα, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. Ἐκεκρίγειν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. Κεκρίξομαι, ἀόρ. Ἐ. Ἔκριγον), Π. (κυρ.) κάνω κρίκ, τρίζω· (μτγν.) φωνάζω ‘σὰν τὴν νυκτερίδα.

Κριηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν τὰ κριάρια, μὲ ὀρμήν.

Κριθαῖα (ἡ), εἶδος πολτοῦ (μαμαλίγκας) ἀπὸ

Κριθάλευρον (τὸ), ἀλεῦρι κριθίνων.

Κριθάμινος, η, ον, Π. ἀντὶ Κριθινος.

Κριθανίας, ου (ὁ). (πυρὸς) εἶδος σιταριοῦ, κριθαροσίτι.

Κριθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κριθὴ, κριθαράκι, κριθαρόσπυρον.

;Κριθάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κριθιάω.

Κρίθεν, Αἰόλ. Π. ἀντὶ Ἐκρίθησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κρίνω.

Κριθὴ (ἡ), [συγγ. τοῦ ἄκρις]. κριθάρι· κριθαρόσπυρον. 2) (μτγν.) τὸ σπυράκι ὅ, που ‘βγαίνει εἰς τὰ ὑμεναιφύλλα, καὶ εἰς τῶν πτηνῶν τὸ ὀρθοπύγιον. 3) (Κωμ.) = Ἐρέβινθος.

Κριθὴς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κριθίνη. » Ἀκτὴ—, « Ἐπγρ., κριθάλευρον.

Κριθιασις, εως (ἡ). πάθος τι τῶν ἀλόγων ὅταν τρώγουν πολὺ κριθάρι χωρὶς νὰ τὸ καλοχωνεύουν, (Γαλλ.) fourbure, [ἐκ τοῦ

Κριθιάω-ῶ, Μ. άσω. (ἐπὶ ἵππ.) Πάσχω κριθίασιν· (συνκδχ.) χωριῶ, εἶμαι δυσάγωγος, (παρθ. Ἀκουτίσας). « Σειμαρόον κριθιῶντα πῶλον, « Αἰσχλ. (καὶ μτνμ.) » Κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις, » (Κλεάνθ. παρὰ) Στβ.

Κριθίδιον (τὸ), = Κριθάριον.

Κριθίζω, Μ. ίσω. Τρέφω μὲ κριθάρι, ταγίζω.

Κρίθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κριθάρι, κριθαρένιος. » Κρίθινον ὕδωρ, » Ἱππκρ., κριθαρόνερον.

;Κρίθιον (τὸ), = Κριθάριον.

Κριθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων κριθήν. ‖. (εἰς τοὺς Λουκ.) ἀξιωματικὸς τις (ὁ ὁπ. εἰς τὰς Ἀθ. ἐλέγετο) ἱεροποιός.

Κριθομαντεία (ἡ). τὸ μαντεύειν μὲ κριθαρόσπυρα, ἡ ἀγυρτεία τοῦ κριθομάντεως.

Κριθόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων μὲ κριθαρόσπυρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κριθοπομπία (ἡ). μετακόμισις ἢ παραπομπὴ κριθῆς.
Κριθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κριθάρι.
Κριθοτράγος (ὁ, ἡ), Π. = Κριθοφάγος.
Κριθοφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) κριθήν.
Κριθοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν κριθήν, (εἶδ. τιμωρίας τῶν Ῥωμ. στρατ., τροφοδοτουμένων ἀντὶ σίτου μὲ κριθήν).
Κριθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κριθήν.
Κριθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) κριθήν. » Κριθοφόρος ἀρίστη ἡ Ἀττική,« Θφρ.
Κριθοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ κριθοφύλακος.
ξΚριθοφύλαξ, ακος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων τις διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς κριθῆς.
Κριθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ περιέχων πολλὴν) κριθήν, κριθινος.
Κριθώλεθρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ τρώγων (ἀφανίζων) ἀνωφελῶς τὸ κριθάρι, τρεφόμενος εἰς μάτην.
ξΚρίκε, Π. (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κρίγε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Κρίζω. » Τὸ δὲ Κρίζω ἡμαρτημένον ἀόριστον παραλαμβάνει τὸ Κρίκε. Ἡμεῖς δὲ οὐ φαμὲν ἡμαρτῆσθαι, ἀλλὰ πεποιῆσθαι, « (Ζηνόδ. παρὰ τῷ Ἐτυμολ.
Κρικηλασία (ἡ), [κρίκος, ἐλαύνω]. εἶδος παιδιᾶς (ποιὸς νὰ περάσῃ τὸ ξύλον εἰς κρικέλλαν).
Κρικίον καὶ Κρικίλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρίκος, κρικέλλιον.
Κρικοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κρίκου, κρικελλοειδής.
Κρικοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι εἰς εἶδος κρίκου.
Κρίκος (ὁ), (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Κίρκος, κύκλος· (ἰδιαιτ.) κρικέλλα, (Τυρκ.) χαλκᾶς· βραχιόλι. » Φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης (τὸν Δημοσθένην) ἐν κρίκῳ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν· τὸν δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιβραχιόνιον,« Πλ.
Κρικόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κρίκου. 2) περνῶ κρικέλλαν (χαλκᾶν) εἰς τι. » Κεκρίκωνται τὸ χεῖλος χαλκῷ (οἱ Αἰθίοπες), « Στρβ.
Κρίκωμα (τὸ). τὸ διὰ κρίκου συνεφιγμέναν πρᾶγμα (τεχνούργημα). 2) = τῷ-
Κρίκωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ ἢ ὡς διὰ κρίκου περίφιξις, (ἰατρ.) πάθος τι τῆς ἀκροποσθίας, (παρβλ.) Φίμωσις.
Κρικωτός, ἡ, όν. Συγκείμενος ἀπὸ κρίκους ἢ, Ἔχων σχῆμα κρίκου. » Θώραξ —, « Εὐς., ὁ (ἄλλ.) Ἀλυσιδωτός. »Σφαῖρα—, « Γεμιν.
Κρῖμα ἢ Κρίμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως· ἀπόφασις κριτοῦ, (συνκδ.) τιμωρία, καταδίκη· (Φιλοσοφ.) δόγμα, δόξα. » Οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα, μὴ μ' αἰροῦ κριτὴν, « Αἰσχ. » Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε, « Γρφ. » Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, « αὐτ. » Κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει, « αὐτ. » Ἔχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν, « αὐτ. » Παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου, « αὐτ.
Κρῖματίας πλ

Κριμνίτης, ου (ὁ), ἄρτος κατεσκευασμένος ἀπὸ -
Κρίμνον (τὸ), [κρίνω]. ἀλεῦρι χονδραλεσμένον, σεμιγδάλι (;). «Κρίμνα χειρῶν,« Πλ., τριφτάδες (ἀπὸ τὰς ὁποίας γίνεται ἡ χιλοπήττα).
Κριμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρίμνον. »Καὶ κριμνώδη κατανίφοι,« Ἀρχφ. «Κριμνώδεες δὲ ἐν τοῖσι οὔροισι αἱ ὑποχάσιες πονηραί,« Ἱππκρ.
Κρινάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, ἀμάραντος. 2) = Ἡμερόκαλλις.
Κρίνεα, Ἰων. ἀντὶ Κρίνα, αἰτ. τοῦ Κρίνον.
Κρινέλαιον (τὸ). ἔλαιον ἐσκευασμένον ἀπὸ ἄνθη κρίνου.
Κρίνεσι, Ἰων. ἀντὶ Κρίνοις, δοτ. πλθ. τοῦ Κρίνον.
Κρίνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄνθη κρίνου. »Ἔλαιον—,« Γαλ., τὸ (μονολεκτ.) Κρινέλαιον ᾗ (ἄλλ.) Σούσινον.
Κρινοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρίνον.
Κρινόμυρον (τὸ). μύρον ἀπὸ ἄνθη κρίνου, ἴδε Κρίνινος.
Κρίνον (τὸ), εἶδος ἢ (μᾶλλ.) γέν. ἄνθους, (κοιν.) κρίνος, (εἶδος αὐτοῦ εἶνε) τὸ ζαμπάκι, τὸ τερπέρι, (παρβλ. Δείριον)· (διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ) τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθης. »Ἢ κρίνον ἢ κολοκύνθην,« Παροιμ.· ἢ τεθνηκότα ἢ ὑγιῆ. » Ἦν ἡμέρας αὐτὸς ἑπτά σοι, γέρον, θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον,« (Δίφιλ. παρὰ) Ζηνοβ.
Κρινοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν στέφανον κρίνων, στεφανωμένος μὲ κρίνα, (ἐπιθ. τῶν Μουσῶν παρ' Ἀύσον.).
Κρινόχρους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, ἄσπρος 'σὰν κρίνος.
Κρίνω [συγγ. τῷ κραίνω;]. Μ. κρινῶ (ἀόρ. Ἔκρινα καὶ μσ. Ἐκρινάμην, πρκ. Κέκρικα ᾗ πθ. Κέκριμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκρίθην καὶ τὸ θετ. Κριτέον). Χωρίζω, διαχωρίζω· (συνκδ.) ἐκλέγω. »Κρίνειν καρπόν τε καὶ ἄγχας, « Ἰλ. Ε. « Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φυλα, κατὰ φρήτρας, « Ἰλ. Β. »Κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους,« Ἰλ. Ζ. (καὶ μσ.) »Κρινάμενος κατὰ λαὸν ἄνδρας ἀρίστους,« Ἰλ. Ι. (καὶ πθ.) »Κριθέντες οἱ ἄριστοι,« Ἰλ. Ν. »Ἄνεμος κεκριμένος,« Ἰλ. Ξ., ὁ βέβαιος, (ἴδε Λαμπρός). 2) (μτγμ.) διακρίνω. » Τὰ δὲ σκληρὰ καὶ μαλακά, καὶ κοῦφα ᾗ βαρέα, ὅλῳ τῷ σώματι κρίνομεν, » Ξεν. »Τὰς διαφορὰς τῶν χρωμάτων κρίνειν,« Ἀρστ., (ὄσ. 3) (τρπ.) ἀνακρίνω, ἐξετάζω. « Σὲ τοι, σὲ κρίνω, « Σοφ. « Μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε, « αὐτ. » Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;« Γρφ., (παρβλ. 8). 4) συγκρίνω. » Παρέχουσιν ἑαυτὸς κρίνεσθαι πρὸς ἐκείνας, « Ξεν. » Καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν καλὴν κρίνεσθαι σὺθ' ὁπωστιοῦν ἄξια, « Πλάτ. (ὄσ. 5) (ἐπὶ ὀνείρ. ᾗ λπ.) ἐξηγῶ, (κοιν.) ξεδιαλύζω. » Ἀρ' ἔμαθες κρίνειν ἐνύπνια;« Θκρ. (καὶ μσ.) » Τοῖς οὖκ ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, « Ἰλ. Ε. (ὄσ. 6) (συνήθ.) κάμνω (θεωρῶ) κρίσιν, δικάζω, (καὶ μσ.) δικάζομαι, κρισολογοῦμαι (πρός τινα), (μτγμ.) φιλονεικῶ, (Γαλλ.) vider une querelle· (συγκδ.) ἀποφασίζω. » Ἀγορῆθεν ἀνίστη κρίνων γείτονα καζομένων, « Ὁδ. Μ. » Ἧς ἂν ἐν ἀγορᾷ σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας, « Ἰλ. Β. » Τάχιστα ἔκρινον νείκας πολίτων, « Ὁδ. Σ. » Ὃ τὰς θεὰς κρίνας, « Εὐρ. » Τίς ἄμμε κρινεῖ; « Θκρ. » Μήτ' ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτε τοῦτον, « Σόλ. » Βουλεύσαι δ' ἂν βέλτιστα τοῦτον ὃς ἂν τοὺς κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντες ἴσως τοὺς πολλοὺς, « Θκ. « Τέως μὲν ἐνομεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῷ ἐνικήμεν, « Ἀρχφ., διεφωνοῦμεν. (ἢ ἀνταγ.) » Κρίνειν διὰ μάχης τὸν πόλεμον, « Διόδ. (καὶ μσ.) » Παντημέριοι ἄρτι γνώμευα,« Ἰλ. Β. » Τετήνεσσι κρίνατον Ἴσ., (καὶ πθ.) » Ἐκρίνετο περὶ θανάτου,« Ξεν. (καὶ μτγμ.) » Ἐκρίθη τὸ νόημα, « Ἰατρ. » Ἐπ' ἀμφοτέρα τάττεται· τὸ κρίνεσθαι, τῶν ἐ γαθῷ καὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τὴν μεταβολὴν ποιουμένων, « Γαλ. » (Γυνὴ) κατακρίνεται τῇ ἡλικίᾳ, « Κίθ., 'μισόκοπη, (Fr. d'un âge mûr. 7) δικαίως ἐγκρίνω. » Τοῖς κριταῖς, ἣν κρίνωσ' ἡμᾶς, τὰ ἀγαθὰ δώσομεν, « Ἀρχφ. « Διαγιγνωσκομένων δὲ τῶν γνωμῶν, τὸ μὲν πλῆθος τὸν ἔκρινεν τὴν ἐκείνου, εἷς δ' ἦν τῆς βουλῆς, « Ξεν., (ἢ 8) (ἀντανάντ.) κατακρίνω, καταδικάζω. » Εἰ κρίνετε καὶ οὐ μὴ κριθῆτε,« Γρφ. (παρβλ. 2). 9) εἰσάγω (καθυποβάλλω) δίκην, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ. » Ἐκρίνοντο Δολαβέλλαν κακώσεως ἐπαρχίας. « Κρίνω προδόντα αὐτὸν τοὺς νόμους, « Δυκοῦργ. « Κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τουτονί, « Δημ. 10) εὑρίσκω εἴδωγον, ἐγκρίνω, προαιμῶ. » Ἐκατὸν κρίκα παραχειμάσαι,« Γρφ. « Καὶ ταῦτ' εἶναι κρίνε, τολμηρὸς δὲ μή, « Γνωμ. (θθ. πθ.) » Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ σοφιστὴς κρίνεται, « Ἀθ., τάττεται (ἐ ἀψύχ.) » Ἀσπὶς πολέμῳ κεκριμένη 'Επγρ., δοκιμασμένη. 11) φρονῶ, μίζω. » Πολέμιον κρίνειν τινά, « Λ » Ἐν τέρασι ταῦτα κρίνουσιν, « Λ » Ὡς ἐγὼ κρίνω, « Δημ. (καὶ πθ.) » παρ' ἐμὶν κέκριται, « Θκρ.
Κρινῶν, ῶνος (ὁ). μέρος (εἷς περιβόλου κατάφυτον μὲ κρίνους· φυτώριον κρίνων
Κρινωνιά (ἡ). τὸ φυτὸν τοῦ κρίνου. ται δὲ ἡ κρινωνιὰ καὶ ἡ βολβὸς κ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος. « Θφρ
= Κρινών.
†Κρινωτός, ἡ, όν. Σχηματισμένος εἴδος κρίνου, (Γαλλ.) lilacé.
†Κριξός (ὁ), Δ. ἀντὶ Κρισσός = Κρισσ
Κριοβόλος (ὁ, ἡ), Π. [κριός, βάλλω] ἁρπάζων ἢ κάμνων νὰ ἁρπάζωνται θυσίαν κριάρια. » Τελετή—,« Διον. (παρβλ. Ταυροβόλος).
Κριοδόκη(χη), ης (ἡ). τὸ ἱερὸν ἐπ' ὀπ. ἐκινεῖτο ὁ κριὸς (ἢ πολεμ. μ γανή).
Κριοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κατεσκευασμένος ἐν εἴδει κριοῦ.
Κριοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν κριοῦ.
Κριοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τὰ ἐμβρ μὲ τὸν κριὸν (τὴν μηχανήν).
Κριομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ καθὼς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ κριάρια ἢ διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ κριοῦ.
Κριομαχία (ἡ). μάχη κριῶν ἢ διὰ κριῶν.
Κριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κριοῦ.
Κριομόξης, ου (ὁ) καὶ
Κριόμοξος (ὁ), ἡ). μυξιάρης (εὐήθης) ὡς ἂν κριάρι.
Κριοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (ἢ τὸ ἔμπροσθεν μέρος σχηματισμένον εἰς εἶδος) κριοῦ.
Κριόπρῳρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κριόμορφον πρῷραν, (μτνμ.) Κριοπρόσωπος.
Κριός (ὁ), [κρίνω, κρῖος]. τὸ ἄρσεν. (ἀμνοῦ ὡρίτου) πρόβατον ἢ κριάρι. » Κριοῦ τροφεῖα, « Παροιμ., ἐπὶ ἀχαρίστων. » Οὐ ξεινὸν οὖν κριὸς ἔμ' ἐκγενᾶν τέκνα, « (Ἐπόλ. παρ') Ἀθ. 2) (μτνμ.) μηχανὴ πολεμ. εἰς σχῆμα κριοῦ. » Μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη, « Ξεν. 3) ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. » Πότερ' ἐν Κριῷ γεγένηται ἢ Διδύμοις; « Ἐπιγρ. 4) κεφαλοειδές τι κόσμημα τοῦ Κοιοῦ. καὶ Ἰων. ἐπιστυλίου, (ἄλλ.) Ἔλιξ καὶ (ἀντ.) Νοῦται.
†Κρῖος ἢ (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἢ τὰ χειρόγρ. ὀρθότ.) Κριος (ὁ), = Κρεῖος=Κρείων, ἐκλεκτός, ἄριστος, (ὅθεν Κριὸς, ὁ παῖς ἀγωγὸς τοῦ Φρίξου κτλ.).
Κρισάσις, εως (ἡ), = Κριοδόκη, (παρβλ. Βελόστασις).
Κριοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (δεχόμενος εἰς θυσίαν) κριούς.
Κριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ἀγκώνων) κριόν. » Μηχανὴ—, « Πλβ. » Ἑρμῆς—, « Παυσ.
Κρίσιμος, ἡ ἡ ος, ον. Ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπιδεχόμενος κρίσιν, κριτικὸς, ἀποφαστικὸς, (Γαλλ.) décisif, ἢ· δικάσιμος, ἀμφισβήτησιμος. (κυρ. παρ' ἰατρ.) «Κρίσιμοι ἡμέραι, « Ἱππκρ., Γαλ. κλπ., καθ' ἃς γίνεται κρίσις τοῦ νοσήματος. «Κρίσιμοι αἱ περιττοὶ τῶν ἡμερῶν, « Ἡράκλ., (ἴδε καὶ Κριτικός).
Κρισίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κρίσιμον. » Ἰδρύειν—, « Ἱππκρ.
Κρίσις, εως (ἡ). τὸ κρίνειν ἢ κρίνεσθαι, ξυχώρισμα, ξεδιάλεγμα· (μτφρ.) σκέψις· ἀπόφασις· δίκη, χρισολογία (» Ἔδοξε κρίσιν ποιῆσαι αὐτῷ, καὶ πέμπουσι δικαστὰς, « Ξεν. » Ἐπὶ κρίσιν καλούμενος, οὐχ' ὑπήκουσε, « Πλ. » Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν, « Ἐπγρ.). τέρας, ἔκβασις (» Κρίσιν μὴ λαβοῦσης τῆς μάχης, « Πλ.). (ἰατρ.) μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἢ χεῖρον. » Οὐδὲν ἄλλο τὴν κρίσιν, ὅτι μὴ λύσιν δυναμένην τοῦ νοσήματος ἐπὶ σωτηρίαν ἢ ἄλεθρον, « Ἱππκρ.
†Κρίσκρανον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιονόκρανον.
†Κρισμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κριτμός.
Κρισσὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κιρσὸς, (ὅθ.
Κρισσώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κιρσώδης.
Κριτέον, θετ. τοῦ Κρίνω.
Κριτὴρ, ῆρος (ὁ), = Κριτής. (Ἰδίως) » Κριτῆρες δόντες, « Ἀρστ., (οἱ ἄλλ.) Κρανταῆρες.
Κριτήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κρίσιν, τὸ μέσον δι' οὗ κρίνει τις, σημεῖον ἢ κανών. (φιλοσοφ.) ἡ δύναμις τοῦ νοὸς εἰς τὸ κρίνειν (σκέπτεσθαι, διακρίνειν). 2) (συνήθ.) δικαστήριον. » Κοινὸν ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων καθίσας κριτήριον, « Πολβ.
Κριτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κρίνων (ἐξετάζων καὶ ἀποφασίζων) τι, ξεδιαλύζων τὰς διαφορὰς, δικαστής. » Ἐνυπνίων—, « Αἰσχλ., ὀνειροκρίτης.
Κριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν (» Γίνεσθαι γὰρ ὡς τὸ πολὺ τὰς μὲν περιττὰς [ἡμέρας] κριτικὰς τῶν ὀξέων νοσημάτων, τὰς δὲ ἀρτίους τῶν χρονίων, « [Γαλ. παρὰ] Στβ. » Ὄψις ὧτων κριτικωτέρα πᾶσι, « Σχλ. Ὀμ.). (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων τὴν ἕξιν τοῦ κρίνειν σύγγραμμα (κυρ. ἀρχαῖον), (ὅθ.) » Κριτικαί, « οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν ἀρχ. συγγραμμάτων καὶ ἰδίως τῶν ποιημάτων, καὶ » Κριτικὴ, « ἡ τοιαύτη ἐπιζήμη. » Οἱ γοῦν κριτικοὶ ὑποτάσσουσι τῇ κριτικῇ τὴν γραμματικὴν, « Σξτ.
Κριτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κριτικὴν ἕξιν, καθὼς οἱ κριτικοί. »Κρ. ἔχειν τινός, « Ἀρτ. » Ὁ κρ. τῶν λεγομένων ἀκούων, « Ργγ.
Κριτὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κριτής. » Ἡ γὰρ φαντασία κριτὶς τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων, « Ἀλίξ. Λφρ.
Κριτὸς, ἡ, όν. Ὁ κριθεὶς (ἐγκριθεὶς), ἐκλεκτὸς, ἄριστος. »Ταῦτας . . ἐξείλεθ', αὐτῷ κτῆμα καὶ θεσπὶς κριτὸν, « Σοφ.
;Κριτόχειρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε χωρισμένα (διακεκριμένα) τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν.
Κριώδης, εος (ὁ, ἡ). κριῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, ἐριστικός.
Κροαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κρούω, (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου, σκιρτῶ. « Θέοι πεδίοιο κροαίνων, « Ιλ., διατρέχει τὴν πεδιάδα χορτηδῶν. (καὶ μτνμ.) » Κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέτων χωρίοις, « Φλςρ., παρεκβαίνειν ἢ ἐνδιατρίβειν.
Κρόκα, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κρόκην.
Κροκαλίος, α, ον. Π. = Κρόκαλός.
Κροκάλη (ἡ), [κρόκη]. λιθάρι ποταμοῦ ἢ αἰγιαλοῦ, χαλίκι· (συνκόχ.) παραιγιάλιον.
;Κρόκαλός, ἡ ἡ ή, όν ἡ ον, Π. γεμάτος κρόκας, χαλίκια. (μτφρ.) τριμμένος, πανοῦργος.
Κρόκειος, η, ον, Π. = Κροκεβαφής.
Κρόκες, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κρόκαι, θηλ. πλθ. τοῦ
Κρόκη (ἡ), [κρέκω]. ἡ λεπτὴ (λεπτοτέρα παρὰ τὸ στημόνι) κλωστὴ τοῦ ὑφάντου, 'φάδι, νῆμα. » Συνθεῖς τὴν τομὴν, κρόκῃ διπλῇ κατειλιξαι πᾶσαν αὐτὴν, « Ἱππκρ. » Τρίδωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας, « (Εὐρ. παρ') Ἀθ. » Στήμονι δ' ἐν παύρῳ παλλὴν κρόκα μηρύσασθαι, « Παῦχ. 2) = Κροκάλη. » Διατί περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀσπράκων τὸ ἐξ ὑπαρχῆς ὄντων; « Ἀρστ.
Κροκήϊος, η, ον, Π. = Κρόκειος ἢ Κρόκινος.
Κροκίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (ἐλίνων πρὸς) τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.
Κροκιδίζω, Μ. ίσω, ἴδε Κροκυδίζω.
Κροκιδισμός (ὁ), ἴδε Κροκυδισμός.
Κροκίζω καὶ ;Κροκινίζω. Ἔχω (ἡ ἐλίνω πρὸς) τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου. » Τὴν ἡμέραν ὁρᾷς ῥοδοειδῆ τε ᾗ κροκινίζουσαν, « Θεοφύλ.
Κρόκινος, η, ον. Καιωμένος ἀπὸ ἢ Κίτρινος ὡσὰν τὸν κρόκον, Κρόκειος. » Τὰ δὲ τῶν ἰώνων ἱμάτια πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά, « Δημκρτ. »Κρόκινον (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) μύρον, « Ἀθ. » Διέῤῥαγκα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ, « Γρφ.
;Κρόκιος (ὁ, ἡ), = Κρόκειος ἢ Κρόκινος.
Κροκὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Κρόκυς.
Κροκόβαπτος καὶ
Κροκοβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βαπμένος μὲ κρόκον ἢ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.
Κροκοβαφία (ἡ), τὰ ὑσ. τοῦ προηγ.
Κροκοδειλέα ἢ Κροκοδειλεία (ἡ). ἢ κάπρος τοῦ γερσ. κροκοδείλου (εἴδους σαύρας) τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς φυσιασίαι, (ἴδε Ψιμμύθιον).
Κροκοδειλιὰς, άδος (ἡ), = Κροκοδείλια, ἢ Κροκοδείλιον.
Κροκοδειλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Πλαίω προσποιητῶς ὡσὰν) τὸν κροκόδειλον.
Κροκοδείλινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κροκόδειλον. ||. »Κροκοδείλινη (ἡ), εἶδος συλλογισμοῦ, (ἄλλ.) Κροκοδειλίτης.
Κροκοδείλιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ γαειδουράγκαθα), (ἄλλ.) Δίψακον, ἢ· τὸ ξύλον τοῦ εὐωδ. ἀπαλάθου, ἢ ἡ εὐώδης κάπρος τοῦ γερσείου κροκοδείλια, [ἄλλ.) Κροκοδειλία [ἴδε Πλίν. ΚΣ', 8, καὶ ΚΗ', 8).
Κροκοδειλίτης, ου (ὁ). (ἐνν. λόγος) εἶδος σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ (τοῦ ὁποίου ὑπόθεσις εἶνε ὁ κροκόδειλος).
Κροκοδειλοπάρδαλις, εως (ἡ), μυθώδες ζῶον (εἰς σχῆμα κροκοδείλου ᾗ παρδάλεως) τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν εὑρέθη ἐν τινι ψηφοθετήματι τῆς Πραινέστου.
Κροκόδειλος (ὁ), [κρόκη, εἶλη ἢ δρίλος, ὡς διατρίβων εἰς τοὺς ξηροτοίχους], Ἰων. ἡ σαῦρα (γουστερίτσα) ἢ, εἶδος σαύρας. 2) (συνήθ.) εἶδος τερατώδους ἀμφιβίου, μεγάλη σαῦρα τοῦ ποταμοῦ (κυρ. τοῦ Νείλου). 3) (εἰς τὴν διαλεκτ.) εἶδ. σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ, (ἄλλ.) Κροκοδειλίτης.
†Κροκοδίλη (ἡ), παρασχημ. τοῦ Κροκίς, κροκίδι, ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κροκοτύλη.
Κροκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.
Κροκοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν κροκοβαφῆ ἱμάτια (εἵματα).
Κροκόεις, εσσα, εν, Π. = Κρόκεος. ||. (οὐσ.) = Κροκωτός.
Κροκόμαγμα (τὸ), [κρόκος, μάσσω]. τὰ τσήπουρα τοῦ κρόκου τοῦ ὁποίου ἐξαλαν τὸ λάδι (τὸ κρόκινον).
Κροκόμηλον (τὸ). μῆλα ἢ ωοειδῆ βρασμένα μὲ κρόκον.
Κροκονητικὴ (ἡ), [κρόκη, νήθω]. ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν κρόκην (ψιλὴν «λωστήν).
Κροκόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοβαφῆ ἡ κροκωτὸν πέπλον, (ἐπίθ. κυρτῆς Ὕβρεως).

Κρέκος (ὁ, καὶ ἡ), [κρύος;], εἶδος κρομμυδοειδοῦς φυτοῦ μὲ κίτρινα εὐώδη ἄνθη, (κοιν.) κρόκος καὶ ζαφορᾶς (ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) σαφράν. «Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι.. γείμασι δὲ κρόκον ἠδύν,» Καλλ. 2) (μτγμ.) τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ, (κοιν.) κρόκος (καθὼς τὸ γράφει καὶ ὁ Ἐτυμολογ.). 3) (εἰς τὸν Θερμ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βρόμος.

Κροκότας ἢ Κροκόττας ἢ Κροκούτας, α (ὁ), εἶδος ζώου τῆς Ἰνδ. καὶ Αἰθιοπ. (Ἴσ.) ἢ Ταινα, (ἄλλ.) Κυνόλυκος. (ἢ εἰκὼν αὐτοῦ εὑρῆται ἐν τῷ ψηφοθετήματι τῆς Πραινέστου).

Κροκοτύλη (ἡ), τύλη (στρωμάτιον) ἀπὸ κροκύδας (γναφάλη).

Κροκοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων) κρόκον.

Κροκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Κρόκεος.

Κροκόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάφω ἢ Στέφω μὲ κρόκον. 2) [κρόκη] ὑφαίνω ἢ δένω μὲ κρόκην (κλωστήν).

Κροκυδίζω καὶ ;Κροκιδίζω, Μ. ἰσω. Ἐκβάλλω (Διαλέγω, Παστρεύω) τὰς κροκύδας ἀπὸ τὸ λινάρι. «Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον,» Φιλύλλ. (τὸ ὁποῖον ὁ Πλθ. ἐξηγεῖ, «ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ.»). 2) σπάζω τὰς κροκίδας ἀπὸ τὸ φόρεμά τινος, (ἐπμ.) κολακεύω, (ἴδε Κροκὺς), ΘΘ. 3) (συνήθ. ἐπὶ ἀσθεν.) = Καρφολογέω, (ΘΘ).

Κροκυδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδίως ἐπὶ ἀσθενῶν) = Καρφολογία (ἀπασμωδικόν τι σύμπτωμα τῶν λοιμικῶν πυρετῶν).

Κροκυδολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κροκυδίζω, καρφολογέω.

†Κροκυλεγμὸς (ὁ), γλσ. ἑξῆγ. τοῦ Κροκυδισμός, [λέγω καὶ

Κροκὺς, ύδος (ἡ). τὸ λεπτὸν γνοῦδι ἢ κλόσι τὸ ἐξέχον τῆς κρόκης (τοῦ ὑφάσματος), ξέφτισμα· ξαντόν. (ΘΘ. συνήθ.) τριχίτσα ἢ κλωστίτσα, τὴν ὁποίαν μεταφέρει ὁ ἄνεμος καὶ προσκολλᾷ ἐνίοτε εἰς τὰ φορέματα· φλόκκος (τουλούπα) μαλλιοῦ κτλ., (κοιν.) κρεκίδι. «Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα,» Θεμ. «Εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν,» Ἀρχ. «Ὁκόσοισι ἐν πυρετοῖσι ὀξέσι.. κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας·.., πάσας εἶναι κακὰς ἢ θανατώδεας,» Ἱππκρ. «Ἀπέκειρε γὰρ, ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσων περιτύχοι τοῖς ἱματίοις τῶν κροκύδων ἐπανθεῖ,» Ακ. «Ἀνήφει κροκύδα μαστιγουμένη,» Ἀρχ., (κοιν.) θὰ σηκώσῃ γνοῦδι, θὰ τὰ ξεφτίσῃ. «Κροκὺς κογχυλίου (πορφύρας),» Γαλλ., Δσκρ., τὸ πινύμολον. «Περιθεσμείσθω δὲ κροκύδι στερεᾷ ἡ βάλανος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω ἀπολαμβανέσθω, ἵνα μετὰ τὴν χάθαρσιν ἐξῇ κομίσασθαι τὴν βάλανον,» Π. Αἰγιν.

Κροκύφαντος (ὁ, ἡ), ὑφασμένος ἀπὸ κρόκην (λεπτότατον νῆμα). ||. (οὐσ.) Κροκύφαντον (τὸ), κεφαλοδέσμιον γυναικεῖον, (Τουρκ.) τουλπάνι. «Κροκύφαντον λαβὼν οἷον θέλεις ἀπὸ κεφαλῆς γυναικός,» Γαλ., (παρθλ. Κεκρύφαλος).

Κροκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κροκοειδής. 2) ὅμοιος μὲ (λεπτὸς ὡς τὴν) κρόκην.

Κροκωτίδιον καὶ

Κροκώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κροκωτὸν (τὸ), = τῷ

Κροκωτὸς, ἡ, ον. Ὑφασμένος μὲ λεπτοτάτην κρόκην ἢ (ἡ) βαμμένος μὲ κρόκον ἢ εἰς τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος πολυτελοῦς φορέματος τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ Διονύσου, (φαίνεται δὲ ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς ὑποκάμισον, ὄθεν:) «Τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών,» (Ἀγάθ. παρ') Ἀθ. (καὶ ἦτον καὶ λεπτότατον, ὄθεν:) «Γαλῆ κροκωτόν,» Παροιμ.

Κροκωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ κροκωτὸν, ἐνδύομαι ὡσὰν γυναῖκα.

Κροκωτοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν κροκωτὸν φόρεμα, ἐνδυμένος γυναίκεια.

†Κρομβὺς, ἡ, ὁν, = Κραμβὸς, ξεροψημένος, (ὄθεν:

Κρομβόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ξεροψήνω, ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον. «Παρατίθημι χοιρίδια περιφόρεινα, κρομβώσας ὅλα,» (Διφιλ. παρ') Ἀθ.

†Κρομμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρόμμυον, κρομμυδάκι.

Κρομμυογήτειον (πρὸ), εἶδος πρασουλίδας (γητείου) ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ τὸ

Κρόμμυον καὶ Κρόμυον (τὸ). τὸ γνωστὸν βολβόῤῥιζον φυτὸν, κρομμύδι. «Κρόμμυα ἐσθίειν (ἢ) «Κρομμύων ὀσφραίνεσθαι,» Φρσ., = Κλάειν, οἰμώζειν. «Κρόμμυόν τἄρ' οὐκ ἔδει,» Ἀρχ., «κλαύσει καὶ χωρὶς τοῦ κρομμύου,» Σχλ. 2) (συνκδ.) ἀντὶ Κρομμυοπώλιον. «Παρῆλθον ἐς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,» (Εὔπολ. παρ') Ἀθ.

Κρομμυοξυρεγμία (ἡ), βρῖψιμον ἀπὸ κακοχώνευτα κρομμύδια.

Κρομμυοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κρομμύδια.

Κρομμυοπώλιον (τὸ), μέρος (τῆς ἀγορᾶς) ὅπου πωλοῦνται κρομμυα, κρομμυοπάζαρον.

Κρομμυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ «ἴδους τοῦ κρομμύου, ὅμοιος μὲ κρόμμυον.

Κρομμυών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κρομμύδια.

Κρόμυον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κρόμμυον κτλ.

Κρόνια (τὰ), ἴδε Κρόνιος.

Κρονιάδες (αἱ), [ἐνν. ἡμέραι), τὰ Κρόνια.

Κρονίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου, (πατρωνυμ.) ὁ Ζεύς.

Κρονικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Κρόνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Κρόνον· (συνκδ., ἢ Κωμ.) παμπάλαιος, σκουριασμένος· ἁπλοῦς, μωροπίστευτος· ξεναμωραμένος (παρθλ. Διπαλιώδης). «Μὴν Κρόνιος,» Πλ., ὁ (ὑστερώτερα) Ἑκατομβαιὼν (εἰς τὰς 12 τοῦ ὁποίου ἑορτάζοντο τὰ ||. «Κρόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ ἀρχαία ἐν Ἀθήν. εἰς τιμὴν τοῦ Κρόνου· (εἰς τὴν Ῥώμην) τὰ Σατουρνάλια (ἀναλογ. κατά τι μὲ τὰ ἑβδομάδικα μας Καρναβάλια). ||. «Κρονίων ὄζειν,» Ἀρχ., τὸ νὰ ἔχῃ τις σκουριασμένους ἰδέας (προλήψεις τοῦ παλιοῦ καιροῦ, χιλιογρονιάτικες).

Κρονίππος (ὁ), λίαν κρονικὸς, παλαιόκαιρος, ξεναμωραμένος.

Κρονίων, ωνος (ὁ), = Κρονίδης.

Κρονοβαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. = Κρονοβαίμων, παληάγερως.

Κρονόληρος (ὁ), Κωμ. γέρος ξεναμωραμένος, παληγέρος. [ληρος καὶ

Κρονος (ὁ), [χρόνος ἢ κορωνὸς]. (μυθολογ.) ὁ θεὸς τοῦ καιροῦ, πατὴρ τοῦ Διός.

2) (Κωμ.) παμπάλαιος· κουτὸς, ξεναμωραμένος, μωροπίστευτος. «Οὗτοι εἰ Κρόνος,» Πλάτ.

Κρονότεκνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τέκνα τὸν Κρόνον, (ὅηλ.) ὁ Οὐρανός.

Κροῦς), ἀχρ. ὄνμ. τοῦ Κρόκα καὶ Κρόκες, = Κρόκη.

Κρόσση (ἡ), [κόρση ἢ κρλξ] (κυρ. πλθ.) τὰ ἐπάνω ἀεράνια περίγυρα αἱ βάσεις ἢ αἱ ἀκτῖνες τῶν ἡπάλιων (παρβλ. Κάρηνον). (ἐν γεν.) τὸ ὕδωρ ἐν εἴδει βαθμίδος (ζωνάρι) εἰς τοῦρκ. «Ἐποιήθη δὲ ὥδε αὕτη ἡ πυρὰμις κατὰ βαθμῶν τρόπον, τὰς μετ.ξεχούσας κρόσσας (ἄλλ. κρώσσας), εἰ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι,» Ἡρ., (παρθλ. καὶ

Κροτασὸς (ὁ), [κρόσση]. (κυρ.) τὰ ἱξώδη νήματα εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑφάσματος, (ΘΘ. τὰ κοιν.) κρόσσια καὶ κλόσια, (Τουρκ.) σατζάκια, (ἐν γεν.) φροῦντα, (αἰγγ. τῷ Κρασός).

†Κροσσόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάλλω εἰς τὸ φόρεμα κρόσσια (σατζάκια).

Κροσσωτὰς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων εἰς τὰς ἄκρας (Στολισμένος μὲ) κρόσσια. «Χιτὼν κροσσωτὸς,» (οὐσ.) Κροσσωτοὶ ἡ (πιθανώτ.) Κροσσωτὰ (τὰ), = Κρουσοὶ, κρόσσια. «Περίστητε βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, κρασπεδωτὴ χρυσοῖς περιβεβλημένη,» Ψαλμ. «Κροσσωτοὶ δὲ λέγονται οἱ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τοῦ ὑφάσματος περιττεύοντες στήμονες,» Ἑρμην. 2) σχηματισμένος κατὰ κόσσας, κλιμακωτός. «Σταυροῖσι κροσσωτῇ πτέρυξι,» Λυκ.

;Κρόσσος (ὁ), = Γρόσσος.

Κροσσωτὸς, ἡ, όν, = Κροσσωτὰς.

Κροταίνα (χ. Μ.), Π. (σπν.) ἀντὶ Κρεμάλα.

Κροτάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρόταλον. ||. (πλθ.) Κροτάλια (τὰ), σκουλαρίκια ἀπὸ κρεμαστὰ (καὶ ἐπμ. συγκρουόμενα) μαργαριτάρια.

Κροταλίζω, Μ. ἰσω. Κρούω (ἐπμ. βάλλω νὰ ἠχῇ) τι ὡς κρόταλον, (ἐν γεν.) κάμνω κρότον· χειροκροτῶ· (κοιν.) κροταλῶ καὶ καυταλῶ. «Ὧν γυναικῶν αἱ κρόταλα ἄγουσαι κροταλίζουσι,» Ἡρ. «Κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν,» Ἀθ.

Κρότάλισμα (τὸ) καὶ

Κροταλισμὸς (ὁ). τὸ κροταλίζειν· ὁ ἦχος τοῦ κροτάλου· χειροκρότημα.

Κροταλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κροταλίζων (ἰδίως θυμῶν), χαροκόπος. «Τὰ ταινιαλιστῶν φάγονται κροταλισταί,» Παροιμ.

Κρόταλον (τὸ), [κρότος, κροτέω]. (ἐν γεν.) πᾶν ὅ,τι κινούμενον κάμνει κρότον, κτύπον κτλ., (ἰδικώτ.) ξύλινόν τι κατασκεύασμα τὸ ὁποῖον περιφερόμενον ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μνει κρρρρ,(κοιν.) κρουτάλι καὶ κουρτάλι, (Γαλλ.) crecelle. 2) τὸ χαρβάλι τοῦ μύλου, (Γαλλ.) claquet, traquet, (ὅθ. 3) (μτγν.) λάλος, φλύαρος, (καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦ Ἀσώτου) βοδάνης, (Γαλλ.) craquet de moulin, ἢ 4)=Κρότημα, περίτριμμα κτλ.

†Κρόταλος (ὁ), (νλγ.). ὁ φαρμακερώτατος ὄφις τῆς Ἀμερικῆς, (Γαλλ.) serpent à sonnettes.

Κροταφιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὸν κρόταφον. «Πληγὴ—,» Συν.

Κροταφίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ εἰς τὸν κρόταφον.

Κροταφικὸς, ἡ, ον καὶ

Κροτάφιος, α, ον. Ὁ τοῦ κροτάφου, κροταφιαῖος.

Κροταφίς, ίδος (ἡ). εἶδ. μυτεροῦ σφυριοῦ, =Κέστρα.

Κροταφίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ κροτάφου, κροτάφιος. « Μῦς—, » Ἀνατομ.

Κρόταφος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πλάγια τοῦ μετώπου, τὰ μηλίγγια. « Εἴπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς πτέρναις φορεῖτε, » Δη. 2) (μτγν.) Π. ἡ ὀρρὺς ὄρους. « Οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἐλικῶνος, » Σταφ. 3) τὸ κεφάλι τοῦ σφυριοῦ. ‖. «Σχῆμα κατὰ κρόταφον, » Παλ. Μθμτκ., (Γαλλ.) de profil(s), ἐκ τοῦ

Κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Κτυπῶ μὲ κρότον. « Κροτεῖν τῷ χεῖρε, » Ξεν., τὸ (μονολεκτ.) Χειροκροτεῖν. (καὶ ἑλλ.) « Ὀρῶντες δέ, οἱ μὲν ἐκρότουν, οἱ δὲ ἐβόων, » αὐτ. « Ἀναστὰς κρότησον αὐτόν, ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι, » Ἀρτ., διΐρε κροταλίζω (καθὼς ὁ πελαργὸς μὲ τὸ ράμφος του). (ὅθ. μτγν.) ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν ἢ μεγαλοφώνως, (κοιν.) κοπανίζω. « Κἂν πιθανωτέρους λόγους τούτων κροτῇς, » Αἰσχλ. 3) κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν σπάθην (« Σινδὼν λίαν κεκροτημένη, » Στρ., πολλὰ κρουστή, πυκνὰ ὑφασμένη)· σφυροκοπῶ, χαλκεύω. (συνών.) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν (εἰς ἐνέργειαν), συγκροτῶ. « Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς, » Π. « Εὖθὺς τὸ πρᾶγμα κροτεῖσθαι, » Ἐπγρ. (καὶ τρπ.) « Ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, » Θκρ. συγκείμενοι ἀπὸ ψευτιᾶς, παμπόνηροι, θωνίζω κτλ. 5) μετρῶν ἀπατῶ, (ἄλλ.) Κρουσιμετρέω ἢ Παρακρούομαι. « Κροτήσαι, τὸ μὴ πλῆρες δοῦναι, » Θμς.

Κρότημα (τὸ)= Κρότος, χειροκρότημα.

2) (μτφρ.) ἄνθρωπος τριμμένος (πολύπειρος, διαβολεμμένος), (παρβλ.) Παιπάλημα.

Κρότησις, εως (ἡ). τὸ κρατεῖν ἢ κροτεῖσθαι, κρούσις, κτύπημα, χειροκρότημα κτλ.

‖Κροτησμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κρότησις.

Κροτητὸς, ἡ, όν. Κτυπημένος· (ἐπὶ ἐδάφ.) πατημένος· (ἐπὶ ὑφάσμ.) κρουστός. (ἐπὶ μουσ. ὀργ.) παιζόμενος διὰ κρούσεως· (Π.) κάμνων κρότον. «Ἅρματα κροτητὰ, » Σοφ. ‖. (οὐσ. πλθ.) «Κροτητά, » τὰ τραγανιστὰ (ζυμοψημένα) ζυμαρικὰ ἢ τρωγάλια.

Κροτοθόρυβος (ὁ). θόρυβος χειροκροτήματος ἢ, θορυβώδης χειροκρότησις.

Κροτοπαίγνιον (τὸ). παίγνιον κάμνον κρότον, (π. χ.) κρουτάλι, κουδοῦνι κτλ.

Κρότος (ὁ), [κρούω]. ὁ γινόμενος ἀπὸ κτύπημα ἦχος. (μτγν.) θόρυβος λέξεων, πολυλογία χωρὶς νόημα· χειροκρότησις, ἔπαινος. « Θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνηδόμενοι ἐποιήσατε, » Δη. «Εἰ κράτω ἀνάτω χαίρεις, καὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον, ταὐτὸ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων, ὥσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν, » Φλγρ.

Κρότων, ωνος (ὁ). εἶδος ἐντόμου αἱματοβόρου, (ἄλλ.) Κυνοραϊστὴς, (κοιν.) τσιμποῦρι. 2) τὸ φυτὸν καὶ ὁ σπόρος τοῦ ριτσίνου, (Αἴγυπτ.) κίκι. « Κρότωνος ὑγιέστερος, » Παροιμ., ἐντελῶς ὑγιὴς, (κοιν.) σὰν τὸ ρεπάνι. 3) εἶδος ἰατρικοῦ (ματζοῦνι) ἀπὸ ρίτσινέλαιον (ἢ) καὶ μέλι.

Κρυτώνη (ἡ). =Τόγγυρος (2).

Κροτωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ)= ὅμοιος μὲ τὸν κρότωνα (τὸ ἔντομ.), ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρότωνος. ‖. (οὐσ.) Κροτωνοειδές, τὸ φυτὸν κίκι.

Κροῦμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρούσεως, κτύπος, κρότος· κτύπημα («Λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον, » Ἐπγρ.). ἦχος ἢ τρόπος κρούσεως μουσ. ὀργάνου. (ἐνίοτε) σκοπὸς, τραγοῦδι. « Κιθάρᾳ κρούσματα Δηλιάδος, » Ἐπγρ., (παρβλ. Κροῦσις).

Κρουματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὰ κρούματα τῆς μουσικῆς. « Μουσικὴ—, » Αξ., ἢ διὰ τῶν ἐντατῶν ὀργάνων, (Γαλλ.) la musique instrumentale. «Ἀξὶς—, » Πλθ. ἢ χωρὶς νόημα.

Κρουμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κροῦμα, ᾄσμάτιον.

‡Κρουματογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν μουσ. κρουμάτων πραγματεία.

Κρουματοποιὸς (ὁ), (Κωμ.). αὐλητὴς, (κυρ.) μελοποιὸς, (Γαλλ.) compositeur de musique.

Κρουναῖος, α, ον, =Κρηναῖος, ἀναβρύων ἀπὸ τοῦ κρουνοῦ.

Κρουνεῖον (τὸ), εἶδ. ποτηρίου κρουνοειδοῦς, (ἴδε Κρουνίζω καὶ παρβλ.) Ῥυτόν.

Κρουνηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἀπὸ κρουνοῦ.

Κρουνία (ἡ), =Κρουνεῖον.

Κρουνίζω, Μ. ἰσω. Χύνω κρουνηδὸν, ἀναβλύζω ὡς ἀπὸ κρουνοῦ. « Τὰ δὲ ῥυτὰ καλούμενα ποτήρια, κέραιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα ἐξ ὧν, κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν, πίνουσιν, » Ἀθ. (ὅθ.) « Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία πίνειν δεήσει σήμερον πρὸς κλεψύδραν κρουνιζόμενον, » Διφιλ.

Κρουνίον (τὸ) καὶ

Κρουνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κρουνὸς, (Ταρκβαρβ.) μουσλουκάκι.

Κρούνισμα (τὸ), [κρουνίζω]. τὸ ἀναβλύζον ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ. 2) ἀντὶ Κρουνὸς, (ὅθεν

Κρουνισμάτιον (τὸ)= Κρουνίσκος.

Κρουνίτης, ου (ὁ) καὶ Κρουνῖτις, ίδος (ἡ), =Κρουνοῖος. « Νύμφαι κρουνίτιδες, » Ὀρφ. αἱ ἄλλ. Κρηναῖαι.

Κρουνὸς (ὁ), [κρήνη]. πηγὴ ἀναβρυστικοῦ ὕδατος, (κοιν.) μάννα τοῦ νεροῦ, (ἢ ἄλλ.) κρουνιὰ, (ἐν γέν.) βρύσις. 2) (μτγν.) σουληνάρι ἢ ματάρι τῆς βρύσης, (Τουρκ.) μουσλούκι. «Θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἄφιε, » Ἄρχ.

Κρουνοχυτρολήραιον (τὸ), Κωμ. φλύαρος, ἀνόητος (παρβλ.) Κρονόληρος.

‡Κρούνωμα (τὸ), =Κρούνισμα.

‡Κρούπαλον ἢ Κρούπτενον (τὸ) καὶ

Κρούπεζα (ἡ), [κρούω, πέδον]. ξύλινον ὑπόδημα, (Γαλλ.) sabot, (παρβλ. Κρηπίς).

Κρουπέζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρούπεζα.

Κρουπεζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κρουπέζας, (σηλ.) αὐλητὴς θεάτρου.

‡Κρουπεζοφόρων, ονος (ὁ), =Κρουπεζοφόρος.

Κρουπεζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποδένω μὲ κρυπέζας.

Κρουσιδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακρούομαι (Ἀπατῶ) τὸν δῆμον, (Κωμ. κατὰ τὸ Κρουσιμετρέω).

Κρουσιθυρος (ὁ, ἡ). ὁ κρούων τὰς θύρας, =Θυροκόπος. ‖. (οὐσ.) Κρουσίθυρον (τὸ), εἶδ. σκοπιοῦ ἢ γωνιοῦ, (ἄλλ.) Θυροκοπικὸν, (παρβλ. Παρεκλυσιθυρον).

Κρουσιλύρης, ου (ὁ), Π. ὁ κρούων (παίζων) τὴν λύραν.

Κρουσιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Κτυπῶ τὸ κοιλὸν μετρῶν ἵνα χύνεται ἔξω τὸ γίννημα, ἢ Κτυπῶ τὴν ζυγαριὰν ἵνα γέρνῃ, (ἐν γέν.) Ἀπατῶ (κυρ. δὲ) εἰς τὸ μέτρημα, (παρβλ.) Παρακρούομαι.

Κρουσιμέτρης, ου (ὁ) καὶ

Κρουσίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπῶν τὸ κοιλὸν ἢ τὴν ζυγαριὰν ἵνα ἀπατήσῃ, μετρῶν λαιψὰ (ἀξίως).

Κροῦσις, εως (ἡ). τὸ κρούειν, κτύπημα· τὸ διὰ τοῦ κτυπήματος δοκίμασμα ἀγγείου ἂν ἔχῃ ῥαγισμένον. (Περ.) ἔγγιγμα ἐκεῖ ὅπου πρέπει, νύξις, ἐντύπωσις (ἰδιωτ.) κρουσμὸν μουσ. ὀργάνου. « Τῶν ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι, » Παλ. Μουσ., ἄλλα προφέρονται ἀρχὰ (recitativi, [ἀπαράλλ. σχεδὸν καθὼς τὸ ἐδικόν μας] κανοναρχοῦνται) καὶ ἄλλα ψάλλονται. « Κροῦσις ὑπὸ τὴν φδὴν, » Ἄρχ., συντρόφεμα τῆς φωνῆς μὲ ὄργανον. (ὅθ.) « Τῆς περὶ τὴν κρούσιν τὰ ᾗ λίξιν θεωρίας, » Πλ.

Κροῦσμα (τὸ), =Κροῦμα, (ὅθ.

Κρουσματικὸς, ἡ, όν, =Κρουματικός.

†Κρουσμὸς (ὁ), =Κροῦσις, (σχλ. ἐδῆγ. τοῦ Κροτησμός).

†Κρουσολύρης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρουσιλύρης.

Κρουστέον, θετ. τοῦ Κρούω.

Κρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρούειν. (« Κρουστικὸν φύσει ζῶόν ἐστιν [ὁ κριός], » Φίλ. (κυρ. ἐπὶ ῥητόρ.) ἐγγίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει, εὐστοχος εἰς τὰς προσβολὰς του, κάμνων ἐντύπωσιν, (παρβλ. Συνεκτικὸς).

†Κρουστὸς, ἡ, όν, =Κρητητὸς. « Κρουστὰ γράμματα, » Φωτ., τὰ ἀνεκφώνητα, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κρούω [ὄνμτπ.], Μ. κρούσω. Κτυπῶ, κτυπῶν κάμνω κρότον. » Κρούων τοῖς ποσὶ τὴν γῆν,« Ἀρρ. » Χεῖρας κρούειν,« Εὐρ., = Χειρακροτεῖν. » Κρούσας τὴν θύραν,« Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται,« Γρφ. » Τὸ κεμβάλοις κρούειν κρεμβαλίζειν εἴρηκεν,« Ἀθ. »Κέραμον κρούειν,« Πλ., δικαιράζειν διὰ τῆς κρούσεως πήλινον ἀγγεῖον ἂν ἦνε ῥαγισμένον. »Μέτρον κρούειν,« Ἀριστοτ., τὸ (μονολεκτ.) κρουσιμετρεῖν, παρακρίνεσθαι. « Κρούειν σταθμὸν ἑτερόζυγον, « Φωκυλ. (καὶ ἑλλ.) » Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς,« Σοφ. » Πέπλον κρούειν, « Εὐρ., (ἀσελγ. ἔκφρ.) =Στύφεσθαι,(Λατ.)tunicam tundere. »Ἡ κνίσσα τὴν ῥῖνα κρούει,« Ἀθ., προσβάλλει. (μα.) » Πρύμναν κρούω (καὶ συνηθέστ. κρούομαι), « Θκ., Πλθ., = Ἀνακρούομαι, σιγάρω, ποδίζω, (ἐν γέν.) ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι. » Ὡς δὲ καματηράτε ἦν τὰ θηρία, καὶ οὐκέτι αὐτοῖς ἐῤῥωμέναι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίγνοντο, .. ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν,« Ἀρρ. » Κρούεσθαι τὸ πτερὸν,« Αἰλ. (ὄθ. πρτ.) » Διπλᾶ κρούειν,« Ἀρχδ., ἐπαμφοτερίζειν.

†Κρυβάζω, Μ. άσω, γλσ. ἀντὶ Κρύπτω, Κρύβδα, Π. καὶ

Κρύβδην, ἐπίῤῥ. Κρυφᾶ, κρυφίως. (μὲ γεν.) κρυφὰ ἀπό. » Κρύβδα Διός,« Ἰλ. Σ.

Κρυβῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κρύπτω.

†Κρύβηλος (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Κρυπτὸς, κρυμμένος.

†Κρυβησία (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κρῦψις, θάψιμον.

†Κρυβήτης, ου (ὁ), γλσ. θαμμένος, ἀποθαμμένος.

Κρυερὸς, ἀ, όν (καὶ ἐπίῤῥ.)-ερῶς. Ὁ προξενῶν κρύος (ῥῖγος), ψυχρός. (συνκδχ.) φρικώδης, τρομερός. "Ἀδης (» Γόος)—,« Ἡσ., Ὁμ.

Κρυμαλέος [κρυμὸς], α, ον, Π. κατάψυχρος, παγωμένος.

Κρυμοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. παγωμένος (κοκκαλισμένος) ἀπὸ τὸ κρύον.

Κρυμὸς (ὁ), [κρύος]. Ψῦχος ὑπερβολικὸν, παγωνιὰ· ῥῖγος παροξυσμοῦ.

Κρυμοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὸ ψῦχος.

Κρυμώδης, εος (ὁ, ἡ). κατάψυχρος, παγετώδης. (Ἰατρ.) συνωθευμένος μὲ ῥῖγος. » Κρυμώδης δὲ (πυρετὸς), ὁ τὸ μὲν βάθος ἔχων καιόμενον, τὰ δὲ ἄκρα κρυμώδη τε καὶ ψυχρὰ δίκην κρυοπάγου,« Α. Φιλόσ.

†Κρυμώσσω, Μ. . . ; Ῥιγῶ, κρυόνω, τρεμουλιάζω.

Κρυόεις, εσσα, εν, Π. = Κρυερός.

Κρύος, εος-ους (τὸ). ψῦχος, ψύχρα, (κοιν.) κρύον· ῥῖγος, φρίκη.

Κρυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ κρυώσῃ (νὰ παγώσῃ), (πθ.) παγόνω, (κοιν.) κρυόνω.

Κρυπτάδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Κρύφιος, κρυφὸς. ‖. (ἡ θηλ. ὀνομ.) Κρυπταδίη (ἢ τὸ πλθ. οὐδ.) Κρυπτάδια, ἐπίῤῥ. = Κρύβδην, κρυφίως.

Κρυπτάζω, Μ. άσω. Κρύπτω μὲ προσοχὴν. (ὄθ.

Κρύπτασκε, Π. ἀντὶ Ἐκρύπταζεν, Ἔκρυπτεν.

Κρυπτεία (ἡ). ἡ περὶ τὸ κλέπτειν καὶ κρύπτειν γύμνασις τῶν παλ. Σπαρτιατῶν, (ἀπὸ τὸν Ἰσκρ. ὀνομάζεται) Κλοπεία, (ἡ ὁπ. ἐνίοτε καταντοῦσεν, ἂν δὲν ἦνε ὑπερβολὴ, καὶ) δολοφονία.

Κρυπτέον, θετ. τοῦ Κρύπτω.

Κρυπτεύω, Μ. εύσω, Π. ἐνεδρεύω, [ἐκ τοῦ Κρύπτη (ἡ)· δρόμος ὑπόγειος. (ἀρχιτεκτ.) κρυψιῶνα.

;Κρύπτηρια (ἢ) καὶ

Κρυπτήριον (τὸ). κρυψιῶνα, (κυρ. θηλ. ἢ οὐδ. τοῦ

Κρυπτήριος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος ἕνα κρυφθῇ τις εἰς αὐτόν. »Ἄντρον—,« Παυσ.

Κρυπτία (ἡ),=(ἢ ἐφαλμ: ἀντὶ) Κρυπτεία.

Κρυπτικὸς, ἡ, όν, (ἢ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρύπτειν ἢ κρύπτεσθαι, (τρπ.) κρυψίνους, ὕπουλος.

Κρυπτίνδα, ἐπίῤῥ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς, (ἀλλως) Ἀποδιδρασκίνδα, (ἢ κοιν.) κρυβητόν.

Κρυπτὸς, ἡ, όν. Κρυφὸς, κρυμμένος ἢ δυνάμενος νὰ κρυφθῇ. » Κρυπτὸς ἐν ἄντροις,« Σοφ. » Τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος,« Ἡρωδ. »Κρυπτὴν κλῆδα,« Ὁμ., Πίνδ., τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσι. » Κρυπτὸς περίπατος,« Ἀθ., ὁ μὴ φαινόμενος, ὑπόγειος. ‖. (ὡς οὐσ.) Κρυπτὸν, « τὸ μυστικὸν, τὸ ἀπόῤῥητον. » Ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτά σου,« Γρφ. » Ἐνώπιον ἀλλοτρίᾳ μὴ ποιήσῃς κρυπτὸν,« αὐτ., [ἐκ τοῦ

Κρύπτω [συγγ. τῷ Κορυμβος ἢ Ὀροφή], Μ. κρύψω. Σκεπάζω· κρύβω. (τρπ.) φυλάττω τι κρυφὸν (μυστικὸν) ἀπό τινος. » Ὃ δέμιν σάκεϊ κρύπτασκεν,« Ἰλ. Θ. » Κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,« Σοφ. »Γῆ (ἢ ὑπὸ γῆν, ἢ κατὰ γῆς) κρύπτειν,« Ἡρ., Θκ., Πλ. θάπτειν, παραχώνειν. » Οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν,« Σοφ. (καὶ μὲ δύω αἰτ., τὴν μὲν τοῦ πράγμ., τὴν δὲ [ἑλλ.] τοῦ πρσ.) » Μή τί με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν,« Αἰσχλ. »Ὁ δὲ τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς,« Ασ. (καὶ ἑλλ.) » Κρύπτων Ἥρην, « Ὁμ. Ἥμν. (καὶ μσ.) »Ἄπαντ' ὁ μακρὸς χρόνος.. τὰ φανέντα κρύπτεται,« Σοφ. (καὶ πθ.) » Θάμνοισιν ἐκρύφθην,« Θκρ. » Ὑφ' εἵματος κρυφεὶς,« Σοφ.

Κρυπτῶς, ἐπίῤῥ. Κρυφίως.

Κρυσταίνω [κρύος], Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κρυσταλλόω, πήζω.

Κρυσπαλλίζω, Μ. ίσω. Ἁλίζω (Εἶμαι διαφανὴς) ὡς ὁ κρύσταλλος.

Κρυσταλλινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κρύσταλλον, διαφανὴς ὡς κρύσταλλος.

Κρυσταλλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ κρύσταλλον, ψυχρὸς ἢ διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος.

Κρυσταλλόπηκτος (ὁ, ἡ). παγωμένος ὡς ἂν κρύσταλλον, κρυσταλλιασμένος.

Κρυσταλλοπὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Κρυσταλλόπηκτος.

Κρύσταλλος (ὁ), [κρυσταίνω]. νερὸν παγωμένον, κρύσταλλον. (μτγμ.) ὕαλι, κρυστάλλι, (ἐν γέν.) πετρώδει διαφανὲς (ἢ ὡρίκη, μυδιασμα. » Τοῖς γὰρ κρυστάλλοις ἐνίζεται αὐτίκα χειρί,« Ὀπ.

Κρυσταλλόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (ὡς ἂν κρύσταλλον) στῆθος.

Κρυσταλλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος, Κρυσταλλοειδής.

Κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω διὰ τῆς πήξεως εἰς κρύσταλλον, (μτφρ.) κρυσταλλιάζω. (μτφρ.) παγόνω ἀπὸ φόβον.

Κρυσταλλώδης, ους (ὁ, ἡ), = Κρυσταλλοειδής.

;Κρύσταλλος (ὁ), = Κρύσταλλος.

Κρύφα, ἐπίῤῥ. Κρυφίως, κρυφὰ.

Κρυφᾶ, ἐπίῤῥ. Δ. ἀντὶ Κρυφῆ, κρυφὰ.

Κρυφάδις, ἐπίῤῥ. Π. Κρυφίως.

Κρυφαῖος, η, ον, = Κρύφιος, κρυφὸς.

Κρυφαίως, ἐπίῤῥ = Κρυφίως.

†Κρυφανδὸν (κατὰ τὸ Ἀναφανδὸν), ἐπίῤῥ Κρυφίως.

Κρυφεὶς, Π. ἀντὶ Κρυβεὶς, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Κρύπτω,

Κρυφῆ, ἐπίῤῥ. Κρυφά.

Κρυφηδὸν, ἐπίῤῥ. Π. = Κρυφανδὸν

Κρυφιαῖος, α, ον, = Κρυφαῖος.

Κρυφιαστὴς, οῦ (ὁ). Ἐξηγητὴς τῶν ἀποῤῥήτων, ὀνειροκρίτης κτλ.

;Κρυφιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.) -αίως καὶ

Κρύφιμος (ὁ, ἡ), = τῷ Κρύφιος.

Κρυφιογνώστης, ου (ὁ). ὁ γνωρίζων τὰ κρύφια, καρδιογνώστης.

Κρυφιομύστης, ου (ὁ) καὶ Κρυφιομύσταιδος (ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -μύστως. Μύστης (διδάσκαλος) τῶν ἀποῤῥήτων, (μεταφ.) τῶν θείων μυστηρίων.

Κρυφιοπευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (ἐξετάζω) καὶ μανθάνω κρυφίως.

Κρυφιοπευστὶ, ἐπίῤῥ. Διὰ κρυφίας ἐξετάσεως.

Κρυφιόπευστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξεταζόμενος ἢ μαθητευθεὶς κρυφίως.

Κρύφιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος κρυφὰ, κρυφὸς, μυστικὸς. » Κρυφίων ἐπαμάρτυρα λύγυον ἐρώτων,« Μοῦσ. « Οὐ νοῦς κρύφιος ἦν ὠρμισμένη,« Εὐρ.

Κρυφιοτὴς (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ προηγ. μυστικότης, ἀδηλότης.

Κρυφιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κρύφιος.

Κρυφιωδῶς καὶ

Κρυφίως, ἐπίῤῥ. Κρυφὰ, μυστικὰ, μὲ κρυφὸν τρόπον.

†Κρυφόνους (ὁ, ἡ), γραμτ. ἑξῆγ. τοῦ Ἔμψινους.

Κρύφος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κάλυμμα ἢ Κρυφιότης. 2) (λογογραφ.) = Κρύπτη, κρυψιῶνα.

Κρυψίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κρυπτῷ βουλευόμενος, κρυψίνους.

Κρυψιγαμία (ἡ), = Κλεψιγαμία.

Κρυψίγονος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ γέννησις εἶνε κρυφὴ (ἄγνωστος).

Κρυψίδομος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ κατοικία εἶνε κρυφὴ (αὐτὸ διορθ. τινὲς τὰ κρύφια, καρδιογνώστης.

Κρυψιδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν κρυφίως (κρύπτων τὸν δρόμον του).

Κρυψίλογος (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων λόγον (μυστικὸν), ἐγκάμυθος.

Κρυψιμέτωπος (ὁ, ἡ), Λεξ. ὁ κρύπτων (ἀκεπάζων) τὸ μέτωπον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κρυψίνοια (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-
Κρυψίνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων τὸν νοῦν (τὸν σκοπόν, τὸ φρόνημά) του, κρυφός. « Τοὺς κρυψινόους ὡσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο, Ξεν.
Κρυψίπτερος (ὁ, ἡ). τοῦ ὑποίου τὰ πτερὰ εἶνε κρυμμένα (σκεπασμένα).
Κρύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κρύπτω, κρύψιμον· προσποίησις. (ἀσχνμ.) ἀφάνεια ἀστέρος. « Κρύψιν γὰρ καλοῦμεν ὅταν ἔρχηταί τις ἀστὴρ ὑπὸ τὰς αὐγὰς γιγνόμενος τῶν φώτων ἀφανίζεσθαι, « Πτολεμ.
Κρυψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Κρυψίνους.
Κρυψίχολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρύπτων τὸν θυμόν του, φυλάττων πάθος, (τὸ ὀπ. ὁ Ὅμ. εἶπε) « Μετάπιαθεν ἔχων χόλον, « Ἰλ. Δ.
Κρύφορχις, εως (ὁ), (Ἀνατομ.) τοῦ ὁπ. οἱ ὄρχεις εἶναι κρυμμένοι ἐντὸς τοῦ σώματος (καθὼς τῶν πτηνῶν).
Κρωβύλη, ης (ὁ, ἡ), = Κρυμώδης.
†Κρωστήριον (τὸ), Σχλ. ἑξήγ. τοῦ Ψυκτήρ, (καιν.) κρονητῆρι.
Κρωβύλος (ὁ). [κόρυμβος, κορύμβηλος]. « Ὀλίγιμά (πλέξιμόν) τι τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς περὶ τὴν κορυφὴν εἰς εἶδος χουσὶ κατὰ μέσον, « Ξεν.
Κρωβυλώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρώβυλον, πλεγμένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος κρωβύλου.
Κρωγμός (ὁ). ἦφωνὴ τοῦ κόρακος ἢ τῆς κουρούνας, [ἐκ τοῦ-
Κρώζω [ὀνομτπ. συγγ. τῷ Κράζω], Μ. φούναν κτλ. (μτγν.) φλυαρῶ. « Τοῦτο †Κρωκαλέους, ἰσφαλμ. ἀντὶς Κροκαλέος.
Κρωκτικός, ἡ όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κρώζειν.
Κρωμακίσκος (ὁ), [ὑγρομφάς]. γουρουνάκι, γρουνόπουλον.
Κρωμακόεις, εσσα, εν, Π. καὶ μνώδης, πετρώδης, [ἐκ τοῦ
Κρώμαξ, ακος (ὁ). σωρὸς πετρῶν, κρημνός, βράχος.
Κρώπιον (τὸ). δρεπανάκι, ὑποκορ. τοῦ †Κρῶπος (ὁ), [δρέπω]. δρέπανον ἢ, πέλεκυς δίστομος.
Κρώσσα (ἡ), = Κρώσση.
Κρώσσιον (τὸ). στομνάκι, λαγυνάκι, (ὑποκορ. τοῦ
Κρωσσός (ὁ). στάμνα, λαγύνα, (ἴδθ. τὸ Γαλλ.) cruche (καὶ τὸ Γερμ.) Krous (ἰδιωτ.) ὑδρία πρὸς ἀναπόθεσιν τῆς σάρκης τοῦ νεκροῦ. « Ἕνα χρύσειον ἐς ὕστερα κρωσσὸν ἁπάντων λέξαντες κατθάψαν, « Μόσχ.
Κτᾶ, Αἰολ, Π. ἀντὶ Ἕκτα = Ἕκτανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. καὶ
Κτάμεν καὶ Κτάμεναι, Π. ἀντὶ Κτεῖναι, ἀόρ. τῆς ὀρς. καὶ ἀπαρ. καὶ
Κτάμενος, η, ον, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ
Κτὰν, Π. ἀντὶ Ἔκταν = Ἔκτανον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. καὶ
Κτανέοντες, Ἰων. ἀντὶ Κτανοῦντες, πλθ. τοῦ μέλλ. τῆς μτχ. καὶ
Κτάνθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκτάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Κτείνω.
Κτάντας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Κτάντης, ὁ κτείνας, φονεύς.
Κτάομαι-ῶμαι [† τάω], Μ. κτήσομαι, Ἀποκτῶ. (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) προμηθεύω. « Παρ' οὗ ἐγὼ τὸν πλοῦτον τοῦτον ἐκτησάμην, « Ξεν. « Ἐπιορκήσας, πολεμίους τοὺς θεοὺς ἐκτήσατο, « αὐτ. (ᾗ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) « Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἐπισήμην κτήσῃ αὐτῷ, « αὐτ. « Ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος, « Ὁδ. Γ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Οὐ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπολῆσαι, « Θκ. ‖ (ὁ πρκ. Κέκτημαι καὶ Π. Ἔκτημαι καὶ ὁ ὑπερσ. Ἐκεκτήμην, ἐκλαμβ. ἀντὶ ἑνς. καὶ παρτ.) ἔχω, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. « Λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς, αὐτ. « Οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, « Ἰλ. Ι. « Καὶ ἐχθροὺς κέκτηνταί τινες, « Ξεν. (ἴδθ. ἡ μτχ.) « Ὁ κεκτημένος, « Ἡ κεκτημένη, (οὐσ.) ἀντὶ Ὁ δεσπότης, Ἡ δέσποινα. « Τὸν δεσπότην, τὸν ἄνδρα τῆς ἐμῆς κεκτημένης, « Ἀρχ.
Κτᾶς, ᾶσα, ἀν, Π. ἀντὶ Κτείνας, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ
Κτάσθαι, Π. (μσ. ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.
Κτᾶσθαι, ἐνες. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτάομαι.
Κτάτο, Π. ἀντὶ Ἔκτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ Κτείνω.
Κτᾶτο, Π. ἀντὶ Ἔκτᾶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. Κτάομαι.
†Κτεανισμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κτεατισμός.
Κτέανον (τὸ), Π. [κτέομαι] ἀντὶ Κτῆμα· Κτῆνος.
‡Κτέαρ, ατος (τὸ), Π. = Κτέανον, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ δοτ. πλθ.).
Κτεάτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Κτήτωρ, (ἰδιοκτῆτις. « Νὺξ, μεγάλων κόσμων κτεάτειρα, « Αἰσχλ., ἡ ἔχουσα ὡς κτῆμά της τὸν στολισμὸν τῶν ἄστρων.
Κτεάτεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Κτέαρ.
Κτεατίζω, Μ. ἴσως, Π. [κτέαρ], = Κτάομαι, ἀποκτῶ, (ἴδθ.
Κτεατισμὸς (ὁ), Π. = Κτῆσις, ἀπόκτησις.
Κτεατιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτηθείς.
Κτείνω [Ἰδείνω], Μ. κτενῶ (ἀόρ. β'. Ἔκτανον, πρκ. Ἔκτονα, πθ. Ἔκταμαι, ᾗ ἀόρ. Ἐκτάθην ᾗ Ἐκτάνθην). Σκοτόνω, φονεύω, ἀποκτείνω.
Κτεὶς [κέω, κεάζω], κτενὸς (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Κτένεσι, Ἀρχτ.). τὸ γνωστὸν ὀδοντωτὸν ἐργαλ., κτένι καὶ χτένι, (ᾗ μτγν.) πάνθ', τι ὁμοιάζει μὲ αὐτό, (ἴδθ. 2) ἡ τσουγγράνα τῶν γεωργῶν. 3) τὸ κτένι τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαλείου. 4) (πλθ.) τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια. 5) τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων καὶ (;) τῶν πλευρῶν. « Πλευρῇσι γὰρ ἅμφὶς ἔχεσι τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα τοὔνεκέν εἰσι πάσσονες εἰσιδέειν, « Ὀππ.
6) τὸ Ἐρήβειον. « Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι, « Καλλ. 7) τὸ μέρος τῆς κιθάρας ὅπου δένονται αἱ χορδαί. 8) εἶδ. ὀστρέου διθύρου, (κοιν.) χτένι. « Ἐὰν δ' (οἱ κανθῆλ) οἷον οἱ κτένες κρεῶδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, « Ἀρχτ.
Κτενίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτένιον.
Κτενίζω, Μ. ἴσω. Καθαρίζω (Εὐτρεπίζω) μὲ τὸ κτένι, κτενίζω, (μτγν.) ἐπεξεργάζομαι, καλλωπίζω.
Κτένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτείς, κτενάκι.
Κτένισμα (τὸ) καὶ
Κτενισμὸς (ὁ). τὸ κτενίζειν, χτένισμα. « Πλόκος κτενισμοῖς θήλυς, « Εὐρ.
Κτενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κτενίζων.
Κτενιστὸς, ἡ, όν. Κτενισμένος ἢ Ἐπιδεκτικὸς κτενίσματος.
Κτενοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = εἰδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα (καμωμένος εἰς εἶδος) κτενίου. « Τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς κτενοειδὲς ἐρυθρὸν σαρκίον τῶν ἀλεκτρυόνων, « Σχλ. Κλιν.
Κτενοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων καὶ
Κτενοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κτένια.
Κτενῶ, μέλλ. τοῦ Κτείνω.
Κτενώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κτενοειδής.
Κτενωτὸς, ἡ, όν. Κτενισμένος, λαναρισμένος. 2) ὑφασμένος. « Χιτωνίσκιον κτενωτὸν λεῖον, « Ἐπιγρ. 3) καμωμένος εἰς σχῆμα κτενίου, ὀδοντωτός.
Κτέομαι, Ἰων. ἀντὶ Κτάομαι.
Κτέρας, ατος (τὸ), Π. = Κτέαρ, κτῆμα· δῶρον, (ἴδθ.
Κτέρεα (τὰ), Π. τὰ προσφερόμενα εἰς κηδείαν (ἐπιφερόμενα εἰς τιμὴν) νεκροῦ, (ἐν γέν.) κηδεία, ἐνταφιασμὸς, (ἴδθ.
Κτερίζω Μ. ἴξω καὶ
Κτερίζω, Κ. ἴσω, Π. κηδεύω (ἐνταφιάζω) μὲ τὰς ἀνηκούσας τιμὰς, (ἴδθ.
Κτέρισμα (τὸ), τὸ προσφερόμενον εἰς κηδείαν καὶ πρὸς τιμὴν νεκροῦ. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) « Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων, « Εὐρ. (ἴδε Κτέρας).
Κτεριστὴς, οῦ (ὁ), [κτερίζω]. ἐνταφιαστής.
Κτέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Κτῶμεν, Π. = Κτείνωμεν, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κτείνω.
Κτηδὼν [κτὰς, κεάζω], ονος (ἡ) (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ κτενοειδὲς ὕφασμα τῶν φλεβῶν τοῦ ξύλου καὶ τοῦ μαρμάρου. 2) φλόκος μαλλίου. 3) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Τρίαινα.
Κτῆμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κέκτηταί ἢ ἐκτήσατό τις, ἰδιοκτησία, (πλθ.) περιουσία, (παρβλ. Χρῆμα.)· (ἰδιωτ.) ὑποστατικόν. « Εἷς τὰ περίρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκεν, « Ἡρώδ.
Κτηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κτήματα (ὑποστατικά, ἰδιοκτησίας), κτηματίας. « Τὸ ἴσον.. καὶ τοῖς κτηματικοῖς ἁρέσκει καὶ τοῖς ἀκτήμασι, « Πλ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς κτῆμα. « Θρέμματα κτηματικά, « Βύζ. « Ὥμη κτηματική, « Γαζ.
Κτηματίον καὶ Κτηματίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτῆμα, κτηματάκι.
Κτηματίτης, ου (ὁ), = Κτηματικὸς, κτηματίας.
Κτηματολογία (ἡ). ἡ περὶ κτήματος (κτήσεως) ὁμιλία ἢ πραγματεία.
Κτήνειος (ὁ, ἡ). κτήνους ἴδιος.
Κτηνηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν τὰ κτήνη.
Κτηνίατρος (ὁ). Ἰατρὸς τῶν κτηνῶν.
Κτηνίτης, ου (ὁ), ὁ ἀνήκων εἰς κτήνος ἢ εἰς τὰ κτήνη, ἴδιος τῶν κτηνῶν.

Δημόσια-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κτηνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσελγαίνω ὡς-
Κτηνοβάτης [κτ. βαίνω], ου (ὁ). ὁ συνευρισκόμενος μὲ κτῆνος.
Κτηνεβατία (ἡ). ἡ μετὰ κτήνους συνουσία.
Κτηνομίσθιον (τὸ). μισθὸς (ἀγώγιον) κτήνους.
Κτηνόμορφος (ὁ, ἡ). κτηνώδης τὴν μορφήν.
Κτηνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι κτῆνος, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀποκτηνόομαι.
Κτηνοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς κτῆνος, κτήνους ἴδιος.
Κτῆνος [κτάομαι], ους-ους (τὸ). ζῶον διὰ φόρτωμα ἢ σφάξιμον, βιβλ., πρόβατον, (ἐν γέν.) οἰκιακὸν ζῶον. «Τὸν νομέα χρὴ εὐδαίμονα νὰ κτήνη ποιοῦντα (ἢ δὲ πρεβάτων εὐδαιμονία), χρήσθαι αὐτοῖς,» Ξεν. 2) Π. ἀντὶ Κτῆμα. «Πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ μοῖρ' ἀλαπάζει,» Αἰσχλ.
Κτηνοστάσιον (τὸ). σαῦλος (μανδρὶ κτλ.) διὰ τὰ κτήνη.
Κτηνοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφονται τὰ κτήνη, Κτηνοστάσιον.
Κτηνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω κτήνη, ἔχω ἔργον (ἀσχολοῦμαι εἰς) τὴν κτηνοτροφίαν.
Κτηνοτροφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κτηνοτρόφου.
Κτηνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καὶ τρέφων κτήνη.
Κτηνεφθόρος (ὁ, ἡ), = Κτηνοβάτης.
Κτηνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) κτήνη, ἁρμάδιος πρὸς κτηνοτροφίαν.
Κτηνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἀνόητος ἢ κακοήθης ὡσὰν) κτῆνος. (Γαλλ.) brutal.
Κτηνωδία (ἡ). τὸ ἦθος τοῦ κτηνώδους, (Γαλλ.) brutalité.
Κτηνωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κτηνώδη.
Κτησείδιον (τὸ), = Κτησίδιον.
Κτησίδιος (ὁ, ἡ). [κτάομαι βίος]. ὁ ἔχων μέτ' ὀλίγα νὰ ζήσῃ.
Κτησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτῆσις, μικρὰ (ὀλίγη) περιουσία. 2)=Κτημάτιον.
Κτήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κτῆσιν (εἰς τὴν περιουσίαν), οἰκιακός. (ἐπὶ θεῶν) = Ἐφέστιος ἢ Πλουτοδότης. « Βοτὸν κτήσιον, « Σοφ., τὸ κτῆνος. « Ζεὺς —, « Ἀθ., ὁ ἄλλ. Ἑρκεῖος. (καὶ συνεκδ.) « Βωμὸς —,» « Αἰσχλ., ὁ ἀφιερωμένος εἰς αὐτόν. « Ἑρμῆς —,» « Πλ., ὁ Κερδῷος. «Κύπρις —,» « Ἐπιχρ., ἡ πλουτίζουσα τὰς ἑταιρίδας.
Κτήσιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεκτημένος (ἔχων ἰδιοκτησίαν) ἵππους.
Κτῆσις [κτάομαι], εως (ἡ). ἀπόκτησις· κυριότης κτήματος· ἰδιοκτησία, περιουσία. (ἐνίοτε) = Κτῆμα. « Δούλου φρονοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεών... οὐκ ἔστι. « κτῆσις κακίων οὐδ' ἀνωφελεστέρα,» Εὐρ.
Κτητέον, θετ. τοῦ Κτάομαι.
Κτητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ συντελεστικὸς εἰς τὸ ἀποκτᾶν. « Τοὺς μὲν γὰρ αὔτε κτητικοὺς εἶναι τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας δεινοὺς τῶν ὑπαρχόντων,» Ἰσκρ. 2)(γρμτ.) ὁ σημαίνων ὅτι τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνήκει εἴς τινα (εἶνε κτῆμά του). « Ἡ γενικὴ κτητικὴ ἐστί, καὶ δεσπόζει ἀεί, « Γρμτ.
Κτητικῶς, ἐπίρ. Εἰς κτητικὴν σημασίαν.
Κτητὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτηθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ ὡς κτῆμα. (ὄθ. ||. οὐσ.) « Κτητή, « Ἥσ., ἡ ἀγορασμένη σκλάβα.
Κτήτωρ, ορος (ὁ), Π. [κτάομαι]. ἐξασκητὴς κτήματος, ἰδιοκτήτης. (συγχ. διότι καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Κτίτωρ).
Κτίδεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἰκτίδιος, (ὄθ. ||. οὐσ.) « Κτιδέη, « Ἰλ. Κ., ἀντὶ Ἰκτιδέη (ἐνν. δορά), δέρμα ἰκτίδος.
Κτιδῶν, όνος (ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κτηδών.
Κτίζω [κτάομαι], Μ. κτίσω (πθ. πρκ. Ἔκτισμαι). Οἰκοδομῶ, (κοιν.) χτίζω. κατοικίζω· καλλιεργῶ. κατασκήνω. (Γρφ.) δημιουργῶ. (Π. ἐν γέν.) κάμνω, κατορθόνω. « Καὶ ταῦτ' ἔπλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι; « Σοφ. « Πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν ἀνάνδρους,» Αἰσχλ.
Κτιλεύω, Μ. εύσω, = Κτιλόω, ἡμερόνω, [ἐκ τοῦ
Κτίλος [κτίζω], η, ον, Π. ἡμερωμένος, οἰκιακὸς, (παρδλ.) Κτήσιος· (ἐν γέν.) πρᾶος, ἥμερος· χαϊδεμένος, (ὄθ.) »Θεα κτίλα, « Νικ., τὰ κλωσσημένα αὐγά. ||.(οὐσ.) ἀντὶ Κριὸς (κυρ. ὁ προπιρευόμενος τῶν προβάτων), (ὄθεν
Κτιλόω-ῶ καὶ (μσ.) Κτιλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Ἡμερόνω (Οἰκειοῦμαι εἰς ἑμαυτὸν) τινά.
Κτίμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐκτισμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κτίζω. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰς συνθ.).
Κτίννυμι ἢ Κτιννύω,=Κτείνω, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).
Κτίσις [κτίζω], εως (ἡ). κτίσιμον· κατοίκισις, θεμελίωσις· καλλιέργεια. (Π.) ἐκτέλεσις, κατόρθωσις (« Κατ' ἔργα κτίσιν, « Σοφ.)· δημιουργία· (συνεκδ.) ἀντὶ Κτίσμα (» Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, « Γρφ.)· (ἐν γέν.) τὸ σύμπαν τῶν κτισμάτων, ὁ κόσμος. » Κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει, « Γρφ. » Πρωτότοκος πάσης κτίσεως, « αὐτ. »Ὅπερ ἥλιος ἐν τῇ κτίσει, τοῦτο ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σώματι,« Βασ. 2) Γρφ. ἀντὶ Διορισμὸς, κατάστασις, (συνεκδ.) αὐτὸ τὸ καθεστὼς πρᾶγμα ἢ πρόσωπον. »Ὑποτάγητε πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, « Γρφ.
Κτίσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίσθη, κτίριον, οἰκοδόμημα· κατάστημα· (Γρφ.) δημιούργημα.
Κτισματολατρεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Κτισματολατρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Κτισματολάτρης, ου (ὁ), (ἐκκλησ.). ὁ λατρεύων ὡς θεὸν τὰ κτίσματα.
Κτιστέον, θετ. τοῦ Κτίζω.
Κτιστὴρ, Π. ἀντὶ
Κτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίσας τι, θεμελιωτὴς· (Γρφ.) Δημιουργός.
Κτιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ κτίζειν ἐπιτήδειος, δημιουργικός.
Κτιτολάτρης, ου (ὁ), = Κτισματολάτρης.
Κτιστὸς, ἡ, όν. Ὁ κτισθεὶς (εἰκοδομηθείς, δημιουργηθείς)· κατασκευαστὸς, χειροποίητος.
Κτιστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κτίσις.
Κτίστωρ, ορος καὶ
Κτίστης, ου καὶ
Κτίτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κτίστης, «ἑδρυτὴς, θεμελιωτὴς. » Σήμων ὁ τῆς στοᾶς —, « Ἀθ.
Κτόνος (ὁ), [κτείνω]. σκότωμα, φόνος.
Κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω (ὑφ. ὁ' «Ἐκτυπον», (μτβτ.) = Τύπτω, (κοιν.) χτυπῶ. « Κύμα δ' ἔκτυπον ὠκείᾳ ῥοπῇ, νύσσοντες χηλῇσιν, « Ἥσ. ||. (ἀμτβτ.) κάμνω κτύπον (κρότον), βροντῶ, βοῦζω, ἀντιχῶ ἢ κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι. « Ἄπεσα ἀντὶ πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, « Εὐ. (καὶ πθ.) « Ἀμφὶ δέ σοι κτυπείτω Ἰὼ, « Ἀρχφ. (καὶ συνεκδ.) «Κτυπείτω βρόμος, « Ἥσ., βροντῶ φοβερὰ, βρονταῖ ἐμπνέω φρίκην.
Κτύπημα (τὸ). κρότος, βροντὴ κτυπήματος· (ἐν γέν.) κτύπος.
Κτύπος (ὁ), [ὀνομτπ. συγγ. τῷ τύπτω] κρότος κτυπήματος, (Δ.) γδοῦπος, «βροντὴ ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον,» Αἰσχλ.
‡Κυάθειον (τὸ), = Κυάθιον.
Κυαθίζω, Μ. ίσω. Ἀντλῶ ἢ Πίνω ἢ Παλῶ μὲ τὸν κύαθον (μὲ τὴν γαβάθαν). «Ὥσπερ κυαθίζει ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη, ἀγαθὸν ἐπιχέασα, πρὶ' ἐπαντλεῖ κακόν» (Δίφιλ. παρά) Στβ., (παρδλ. Κοτυλίζω καὶ Κωθωνίζομαι).
Κυάθιον (τὸ) καὶ
Κυαθὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Κυαθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Κύαθος (ὁ), [κύω, κύτος]. εἶδ. ποτηρίου καυκί, γαβάθα, (παρδλ.) Κυάθιον, «ἄγαγε αἴμενε καὶ ὡς βεντούζα. (ὄθ.) « Κυάθους αἰτήσας, « Ἀρχφ., θὰ ζαρῶσῃ εἰς τὸ πον ὥστε θὰ ζητῇς βεντούζας. 2) εἶδ. μέτρου (χωρ. 2 κόγχας καὶ ἥμισυ στρα, ἢ ἓν ἕκτον τῆς κοτύλης).
Κυαθώτης (ἡ), Κωμ. ἡ οὐσία τοῦ κυάθου.
Κυαθώδης, ες (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος κυάθου.
Κυάμειος (ὁ). λίθος τις εἰς σχῆμα κυάμου.
Κυαμευτὴς [κυαμεύω], οῦ (ὁ). ὁ ψηφοφορῶν διὰ κυάμων.
Κυαμευτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποφασισθεὶς (ἐκλεχθεὶς) διὰ κυάμων (ὅηλ. διὰ ψηφοφορίας), [ἐκ τοῦ
Κυαμεύω, Μ. εύσω. Ἐκλίγω τινὰ ἢ ἀποφασίζω τι (ἐν γέν.) Ψηφοφορῶ διὰ κυάμων. » Καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρχόντων κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ Ἀμ.
Κυαμιστὸς, α, ον. [σμιγμένος μὲ κύαμον.
‡Κυαμίζω [κύαμος 4], Μ. ίσω. (Ἀπὸ κακὸν ἀορ.) Εἶμαι (Ἔφθασα) εἰς γάμου ἡλικίαν. 2) = Κυαμεύω (ἀ).
Κυάμινος, η, ον. Ὁ τοῦ κυάμου, κατασκευασμένος ἀπὸ κυάμους. «Ἔντος αὐλίμινον,» Ἀθ.
Κυάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύαμος, κυαμάκι.
‡ Κυαμιστὸς, ἡ, όν, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κυαμευτός.
Κυαμίτης, ου (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀθήναις, (ἴσως διότι ἦτον ἐδρυμένος παρὰ τὴν ἀγοράν τῶν κυάμων [τὴν ἄλλ. Κυαμίτιν], ἢ διότι παρ' αὐτῷ ἐκληροῦντο οἱ κυαμευτοὶ ἄρχοντες). « Ἐπὶ τὴν κυαμίτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν περιεομένους, κατὰ τὴν Ἱερὰν Ὁδὸν τὴν εἰς Ἐλευσῖνα, « Πλ.

Κυαμοβόλος (ὁ, ἡ), =Κυαμευτής, [βάλλω καὶ

Κύαμος (ὁ), εἶδος ὀσπρίου, κουκκί. »Κύαμος Αἰγύπτιος, « Ἱππκρ., εἶδος φυτοῦ (νυμφαίας) τῆς Αἰγύπτου· ᾧ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, (ἄλλ.) Λωτός. 2)(συνκδχ.) ψῆφος. » Οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταί, « Θκ., οἱ ἄλλ. Κυαμευτοί. 3) (μτνμ.) ὄρχις, (θθ. κατά τινας, ἡ ἀποχὴ τῶν Πυθαγορ. ἀπὸ τοὺς κυάμους, τὸ ὀπίσω κατ' ἄλλους σημαίνει τὸ μὴ πολιτεύεσθαι, ὡς ἐκ τῆς 2 θηλονότι σημασ.). 4) τὸ περὶ τὰς θηλὰς τῶν ἐν ἀκμῇ κορασίων σκληρυνόμενον πρωτογαλα. 5) βάρος τι διὰ ζύγισμα (κυρ.) Ἰατρικῶν.

Κυαμοτρώξ, ωγος (ὁ), Κωμ. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ κυάμους, (ὅηλ.) πωλῶν τὴν ψῆφόν του, δεκαζόμενος.

Κυαμοφαγία (ἡ), τὸ τρώγειν κυάμους.

Κυαμῶν, ῶνος (ὁ), τόπος (ἀγρὸς) φυτευμένος μὲ κυάμους.

Κυαναίγις, ἶδος (ἡ), Π. ἡ ὡπλισμένη μὲ κυανῆν (μαύρην, φοβερὰν) αἰγίδα.

Κυανάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μελανὸν) ἄμπυκα, (ἐπίθ. τῆς νήσου Δήλου).

Κυανάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανῆν ἄντυγα(γαλάζιαν περιφέρειαν). »Οὐρανὸς—, « Συν.

Κυαναυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κυαναυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑαλιστερὸν (μαῦρον ἢ κυανοῦν χρῶμα.

Κυαναύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶς αὐλακας (μαῦρον χῶμα).

Κυανέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανᾶς θείρας (μαύρα μαλλιά).

Κυανείος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυάνεος.

Κυανέμβολος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα κυανοῦν (μαῦρον, ὅηλ. σιδηροῦν) ἔμβολον.

Κυάνεος, α καὶ η, ον, καὶ (κρσ.) Κυανεῦς, ῆ, οῦν. Βαθὺς γαλάζιος, σκοτεινογάλαζος. (« [Ὁ μέρος] τὸ μὲν ὑποκάτω τῶν πτερῶν ἔχει ὠχρὸν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον, « Ἀρστ. » Τοῦ νότου πνέοντος, ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται, « αὐτ.)· (συχνότ.) μαῦρος ἢ μαυρειδερός (» Κυανέα χελιδών, « Σιμων. »Κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, « Ἰλ. Ρ. »Ἀνδρῶν κυανέων, « Νόνν.)· (συνκδχ.) σκοτεινός. (» Νυκτὸς κυανέας, « Μόσχ. »Κυανέας λόχμας, « Πίνδ. »Κυανέην κάπετον, « Ἰλ. Σ.)· (ἐπμ.) φοβερός. »Κυάνεον θανάτου νέφος, « Ἐπγρ. »Κῆρες κυάνεαι, « Ἡσ. (καὶ συγκρ.) » Ὃ δὲ πέτρ. ‖. (ἰδιωνυμ.) »Κυάνεαι, (ἴνν. πέτραι), « αἱ περὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου μαῦροι ἀκόπελοι.

Κυανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κυανίζω.

Κυανήτης, ου (ὁ), Π. κυανίζων, κυανοειδής.

Κυανίζω, Μ. ίσω. "Εχω (ἢ Κλίνω πρὸς τὸ) κυανοῦν χρῶμα, εἶμαι μαυρειδερός ἢ σκοτεινογάλαζος. »Τὸ κυανίζον τοῦ ὕδ.« Γρ. » Κρίνα ἀλλήλοις προσκεκλικότα καὶ κυανίζοντα, « Χρ. » Καὶ κυανίζουσαν ὥρᾳ γαλήνης τὴν θάλατταν, « Θεοφύλ.

Κυανῖτις, ιδος (ἡ), Π. κυανίζουσα, κυανοειδής. »Αἱ ὄψεις αἱ διεφθαρμέναι αὐτόματα κυανίτιδες γιγνόμεναι, « Ἱππκρ.

Κυανοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κυανοῦν χρῶμα.

Κυανοβενθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπαίου τὸ βάθος φαίνεται κυανοῦν, (ὅηλ.) πολλὰ βαθύς.

Κυανοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ βλέφαρα (μαῦρα μματοσύνουρα), μαυρομμάτης.

Κυανοβόστρυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυανοῦς βοστρύχους μαύρους πλεξίδας.

Κυανεειδὴς, ές (ὁ, ἡ).=Κυάνεος, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν χρῶμα, μαυρειδερὸς ἢ μελανογάλαζος.

Κυανόθριξ, ὑτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶς τρίχας (μαῦρα μαλλιά).

ξΚυανοκευθὴς, ές(ὁ, ἡ), Π.=Κυανεβενθής.

Κυανοκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μαῦρον) κρήδεμνον.

Κυανόπεζα, ης (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανοὺς (μαύρους ὑαλιστεροὺς) πόδας. » Τράπεζα—, « Ἰλ. Α.

Κυανόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μαῦρον) πέπλον.

Κυανοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανοὺς πλοκάμους (μαῦρα μαλλιὰ, μαύρας πλεξίδας).

Κυανοπρῴρειος καὶ

Κυανόπρωρος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα κυανῆν (μαύρην ἢ γαλάζιαν) πρῷραν, (παρβλ.) Κυανέμβολος.

Κυανόπτερος(ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ (μαῦρα ὑαλιστερὰ) πτερά. »Τέττιξ—, « Ἡσ.

Κύανος (ὁ). εἶδος (ὀρυκτὸν καὶ τεχνητὸν) μεταλλικῆς τινος ὕλης. 2) (συνκδχ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον (βαθὺ γαλάζιον [Τουρκ. λατζιβέρτι] ἢ, μαῦρον ὑαλιστερὸν [κοιν. μαῦρον ζῆνα, ἴδε Κυανόπτερος]) χρῶμα. 3) εἶδος πολυτίμου λίθου, (κοιν.) λαζοῦρι, (καὶ Τουρκ.) λατζιβέρτ-τασί.(ἐνίοτε)ὁ γαλάζιος Ἰασπις. »Περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, « Ὀδ. Η. 4) εἶδος ἄνθους μὲ κυανᾶ ἄνθη (φυτρόνοντος συνήθ. μεταξὺ τῶν σπαρτῶν),(Γαλλ.) **bluet**. 5) εἶδος κοσσύφου,(κοιν.) πιτροκόσυφας.

†Κύανός, ἡ ἡ ος, ον ἡ ὀν, (θθ. τὸ παραθετ. -ώτερος, -ώτατος),=Κυάνεος.

Κυανόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνδυμένος κυανῆν στολὴν, μαυροφόρος.

Κυανοῦς, ῆ, οῦν, καὶ κρ. ἀντὶ Κυάνεος.

Κυανόφρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ (μαῦρα ὑαλιστερὰ) ὀφρύδια, μαυροφρύδης.

Κυανοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων κυανῆν (μαύρην ὑαλιστερὴν) χαίτην ἢ κόμην. (ἐπίθ. κατ' ἐξοχ. τοῦ Ποσειδῶνος, διὰ τὸ κυανοῦν χρῶμα τῆς θαλάσσης, ὅθεν ἔκτοτε καὶ ἀντὶ προαγορικοῦ:) »Τῇ δὲ μιῇ περελέξατο κυανοχαίτης, « Ἡσ.

†Κυανογενὴς (ὁ, ἡ), ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανοῦν (ὅηλ. βαθὺν) ὀχεῶν.

Κυανόχροος-ους καὶ

Κυανόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανοῦν χρῶμα (μαυρειδερὴν ἐπιφάνειαν). »Κυανόχρως ἀμίας, « (Μάτρ. παρ')· Ἀθ.

Κυανώπης, ου (ὁ) καὶ Κυανῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κυανὶς, †ὤψ]. μαυρομμάτης ἢ· (ἐν γέν.) κυανόχρους. »Ναὸς—, « Αἰσχλ.

Κυανωπὸς, ἡ ἡ ὸς, ὸν, Π.=Κυανώπης, μαυρειδερός.

Κυάνωσις, εως (ἡ). τὸ κυανοῦν χρῶμα.

†Κυανώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Κυανός =Κυάνεος.

Κύαρ [κύω, κύτος], ατος (τὸ). (ἐν γέν.) κοιλότης, (παρβλ. Κῶας). (ἰδιαιτ.) ἡ τρῶπα τοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ βελονιοῦ, τὸ κοίλωμα τῆς αφενδόνης.

Κύβδα [κύπτω], ἐπίρ. Π. σκυφτὰ, μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

†Κύβειρον (τὸ),=Κυψέλη.

Κυβεία (ἡ). τὸ κυβεύειν, παιξιμον τῶν κύβων, (καθὼς τῶρα λέγουν) χαρτοπαιξία. (μτφορ.) διακωδώνευσις, ἡ πανουργία, ἡ ματαιοπονία. « Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης, « Γρρ.

†Κυβείας, ου (ὁ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυβίας.

Κυβεῖον (τὸ),=Κυβευτήριον.

Κυβέλειον (τὸ), ναὸς τῆς Κυβέλης.

Κυβερνάω-ῶ [κύβη], Μ. ήσω. Δ εὐθύνω (κυρ. τὸ πλοῖον μὲ τὰ τιμόνι),(ἐν γέν. ᾧ μτφορ.) διέπω, διοικῶ, (θθ. τὸ Δ.) μ**verno**. » Πλοῖον (καὶ μτνμ. » Ἅρμα, » Ἵππον) κυβερνᾶν, « Πλάτ., Ἡρωδ. (ᾧ τρπ.) » Διὸς νόος κυβερνᾷ δαίμονα' ἀνδρῶν, « Πίνδ. (καὶ πλ.) » Ὦ βασίλεια, τῇ γνώμῃ τὰ πλεῖαν ἢ φόβῳ καὶ βίᾳ κυβερνωμένην, « Πλδ.

Κυβερνήσια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτή τις ἐν Ἀθ. εἰς τιμὴν τῶν κυβερνητῶν τοῦ Θησέως.

Κυβερνησις, εως (ἡ). τὸ κυβερνᾶν, ἡ διὰ τοῦ πηδαλίου εὐθυνσις τοῦ πλοίου, (ἐν γέν. ᾧ μτφορ.) διοίκησις. » Πολίων καὶ περιναίων, « Πίνδ.

Κυβερνήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Κυβερνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβερνήτης.

Κυβερνητήριος (ὁ, ἡ).=Κυβερνητικός.

Κυβερνήτης, ου (ὁ). ὁ κυβερνῶν (κυρ. πλοῖον), τιμονιέρης, καραβοκύρης· (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) εὐθυντὴς, διοικητὴς, (λτ.) **guvernator**.

Κυβερνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κυβερνήτην (ἢ ἐπιτήδειος εἰς κυβέρνησιν) πλοίου, (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) ἄρχικὸς, διοικητικὸς. » Κυβερνητικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν (κυρ. πλοῖον), ᾧ » Ἐρώμενα κυβερνητικὸν, « Δξ., τὸ πραγματευόμενον περὶ τούτου.

Κυβερνητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν κυβερνητικὴν τέχνην, ὡς κυβερνήτης.

Κυβερνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κυβερνήτης.

†Κυβερνισμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Κυβέρνησις.

†Κύβερνος (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβερνήτης.

†Κυβειον (τὸ),=Κύβειρον.

Κύβευμα (τὸ). ἡ παιδιὰ τῶν κύβων.

Κυβευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβευτής.

Κυβευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνάζονται ᾧ παίζουν τοὺς κύβους, (Γαλλ.) **maison de jeu**, ἐκ τοῦ

Κυβευτήριος(ὁ, ἡ),=Κυβευτικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυβευτής, οῦ (ὁ). ὁ κυβεύων (παίζων τὰ ζάρια, [καὶ ἐν γέν.] τυγχ. παιγνίδια), χαρτοπαίκτης. » Ὁ μέν τοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ λῃστὴς τῶν ἀνελευθέρων ἐστίν, « Ἄρχ.

Κυβευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυβευτὴν ἢ τὴν κυβείαν· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ κυβεύειν, (μτφορ.) φιλοκίνδυνος.

Κυβεύω, Μ. εὐσω. Παίζω τοὺς κύβους (τὰ ζάρια κτλ.), (μτφορ.) διακινδυνεύω. » Τοὐμὸν πνεῦμ' ἐκύβευσεν Ἔρως, « Ἐπγρ.

Κυβεών, ῶνος (ὁ), = Κυβευτήριον.

†Κύβη (ἡ), [κύω, κύτος]· ἡ κεφαλὴ ἢ ἡ κοιλότης τῆς κεφαλῆς, (λέξ. πρωτότ. πολλῶν παραγ.), (παρβλ. Κύπη).

Κυβήβη (ἡ), Π. ἡ Κυβέλη.

Κυβήβος (ὁ). Ἱερεὺς (ἢ ἐνθουσιασμένος καθὼς οἱ ἱερεῖς) τῆς Κυβήβης, (ἐν γέν.) θεσσαλοβὴς, φανατικός.

Κυβηλίζω, Μ. ίσω, Π. κτυπῶ μὲ τὸν πέλεκυν, [ἐκ τοῦ

Κύβηλις [ῐ̆], ιος (ἡ), Π. ὁ πέλεκυς (ἰδίως) ὁ πρὸς σφαγὴν τῶν βοῶν, (ὀθ.) » Ταυροκτόνον στερρὰν κίβηλιν, « Λυκ. » Ὀρῶ μαγείρους καὶ κίβηλιν καὶ σκάφην, « (Φιλήμ. παρὰ) Πλδ.

Κυβηλιστὴς, οῦ (ὁ). Ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, μητραγύρτης. (ἐν γέν.) ἀγύρτης, ταραλατάνος.

†Κυβήριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρήβιον.

Κυβηνάνδα [κύβδα], ἐπίρ. (εἶδ. παιδιᾶς) = Ἐγκοτύλη, (ἴσ. ὅμως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυβιατίνδα).

†Κύβησις [κύω, κύβω], εως (ἡ), = Κίβυσις, σακκοῦλα, τορβᾶς.

Κυβίας [κύβιον], ου (ὁ), εἶδ. θύννου, (ἄλλ.) τεμαχίτης, (κοιν.) πετασοῦδα.

Κυβίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι εἰς κύβον· (ἀριθμτ.) λογαριάζω κυβικῶς. 2) (εἰς τὸν Συν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκυβιστάω. » Αἱ πονηραὶ φύσεις ἐγκυβίσθησαν (γρφ. ἐνεκυβίστησαν), «.

Κυβικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύβον, ἔχων σχῆμα κύβου· (ἀριθμ.) ὁ σχηματίζων κύβον.

Κυβικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς σχῆμα κύβου. (ἀριθμτ.) πέρνοντας τὸν κύβον ἑνὸς ἀριθμοῦ.

Κύβιον (τὸ). κομμάτι τετράγωνον ἀλατισμένου θύννου, (κοιν.) παλαμηδοκόμματον, λακέρδα. 2) = Κυβίας, (ὅθεν :

Κυβισαάκτης [κυβίον, σάττω], ου (ὁ). ὁ παστώνων καὶ φορτώνων λακέρδαν, ταριχέμπορος, ταριχοπώλης, (ἐπμ.) βάνωσος.

Κυβισμὸς (ὁ). τὸ κυβίζειν, ἡ εἰς κύβον διάθεσις, κύβου σχηματισμός.

Κυβιστάω-ῶ [κύβη], Μ. ήσω. Πίπτω ἢ βουτῶ (κολυμβῶν) μὲ τὸ κεφάλι, κάμνω τούμπαις (τακλάδες). » Τὰ κυνίδια κυβιστᾶν μανθάνει, « Ξεν., (ὅθεν :

Κυβίστημα (τὸ). γύρισμα μὲ τὸ κεφάλι κάτω, (κοιν.) τούμπα, κουντρουβάλα, (Τουρκ.) τακλᾶς.

Κυβίστησις, εως (ἡ). τὸ κυβιστᾶν (κάμνειν τακλάδες, πίπτειν κατακέφαλα).

Κυβιστητὴρ (ὁ). ὁ κυβιστῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· χορευτὴς, (Ἰταλ.) σαλτατόρος, (Τουρκ.) τακλατζῆς· (ἐνίοτε) βουτηχτὴς, (ὀθ. 2) εἶδ. ἰχθύος.

Κυβιστίνδα, ἐπίρ. —παίζειν, « Βύστ., = Κυβιστᾶν.

Κυβιτίζω, Μ. ίσω, = Ὠλεκρανίζω, κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα, (Γαλλ.) coudoyer, [ἐκ τοῦ

Κύβιτον (τὸ), [κύβη]. ἡ γωνία τοῦ ἀγκῶνος, (ἄλλ.) Ὠλέκρανον, (Δτ.) cubitus, (ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.).

Κυβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κύβου. » Κυβοειδὲς ὀστοῦν, « Γαλ., τὸ Κύβον.

Κύβος (ὁ), [κύω, κύβη]. (κυρ.) ὁ ἀπόδυλος τοῦ ραχοκοκκάλου καὶ τῶν ἰσχίων, (ὀθ. 2) (γεωμετρ.) σῶμα ἢ σχῆμα ἐξάεδρον. »Ἐκ τῶν τετραγώνων γεννᾶσθαι τὸν κύβον, ἑδραιότατον.. σῶμα, « Τίμ. »Τὸ δ' ἄλλο σῶμα (τῆς σηπίας) καταπεμῶν πολλοὺς κύβους, « (Ἀλέξ. παρ') Ἀθ. (ἴδε καὶ Κύβιον), (ὀθ. 3) (συνήθ.) τὸ ζάρι (ὅπου παίζουν), (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ πλευρὰ ἕ, που ἔχει τὸ 1 σημεῖον, ὁ ἄσος. »Ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβους, « Παροιμ., ἢ τὸ μέγιστον ἢ τὸ ἐλάχιστον, ἢ τὸ πᾶν ἢ μηδέν. (παρβλ. Κῶος). 4) (συνκδχ.) τὸ πρόξιμον τοῦ ζαριοῦ καὶ ὅλων τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων, (ἑπμ. καὶ ἡ ἡθικὴ πανοῦκλα τοῦ καιροῦ μας) ἡ χαρτοπαιξία. » Ἐν πότοις καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν, « Πλ. » Ἀνερρίφθω κύβος, « Παροιμ., εἰς τὴν τύχην, ἂς γένῃ ὅ,τι γένῃ. » Καὶ τοῦτο δὲ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόρρητος καὶ τόλμας προοίμιον ὑπειπὼν (ὁ Καῖσαρ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν Ῥουβίκωνα), Ἀνερρίφθω κύβος, ὥρμησε πρὸς τὴν διάβασιν, « Πλ. 5) (ἀριθμτ.) ὁ κυβικὸς ἀριθμός. »Ἡ ἑβδομὰς κύβος ἀπ' ἀρτίου (τῆς δυάδος) πρῶτος, « Πλ.

†Κόγχραμος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. συνοδεύει τὰ ὀρτύκια, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέγχραμος).

Κυβάζω καὶ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω, -σμαι, Π. [κῦβος]. δυσφημῶ, κακολογῶ, ὀνειδίζω, (παρβλ.

Κυβαίνω, Μ. ανῶ, Π. [κῦβος]. δοξάζω, τιμῶ, ἐπαινῶ. παρηγορῶ, εὐφραίνω. » Ὡς φάτο, κύβηνεν δὲ Πηλείωνα, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ.) » Οἱ ἐπὶ πατρίδι κυβαινόμενοι, « Ὀνήτ. (καὶ πθ.) » Τὸ θεῖον γαννύσκεται κυβαινόμενον, « Συν.

Κυβάλιμος, η, ον, Π. [κῦβος]. περίφημος, ἔνδοξος, (ἑπμ.) εὐγενὴς, (συνκδχ.) γενναῖος· (ἐν γέν.) μέγας.

Κυβάνω, Μ. ανῶ, Π.= Κυβαίνω, τιμῶ, δοξάζω. 2) (ἀμτθτ.) = Κυβιάω, ὑπερηφανεύομαι.

Κυβέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυβίων.

Κυβήεις, εσσα, εν, Π. [κῦβος]. περίφημος, ἔνδοξος. ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Κυβηθῆναι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κυβαίνω.

Κυβιάνειρα (ἡ), Π. [κῦβος, ἀνήρ]. ἡ τιμῶσα (δεξάζουσα) τοὺς ἄνδρας. » Μάγη (» Ἀγορᾶ)—, « Ὅμ. 2) περίφημος διὰ τοὺς ἄνδρας της. » Σπάρτη—, « Ἐπγρ.

Κυβιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [κῦβος]. ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω, γαυριῶ, χαίρομαι. » Οἱ μὲν χωμένοι, τὶ δὲ μίγα κυ-

διώοντες, « Ἰλ. Φ. » Ἵππος κυβιάει, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. « Ἰλ. Ζ. » Μίγα διάσκον ἀνὰ φρένας, εὖτ' ἐσιδοίατο θύμενον ἄστυ, « Κοίντ. (καὶ δστ.) » διόωσα.. ἐθείρας, « Ἐπγρ.

Κύβυμος (ὁ, ἡ), Π. = Κυβάλιμος.

Κυβιόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Κυβιῶν, μτ. τοῦ Κυβιάω.

Κύβιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κυβίων, ωνος (ὁ, ἡ), (συγκρ. ἀμαλ. τοῦ Κυβνὸς), Π. ἐνδοξότερος, -τατος, -φελέστερος, -έστατος, (ἐν γέν.) καλλίτερος. » Τί κύβιόν μοι ζῆν; « Ἐδ. » μὲ ὠφελεῖ νὰ ζῶ;

Κυβνὸς, η, ον, Π. = Κυβρὸς, Κύβιμος, (παρβλ. Κεβνός).

Κυβοιδοπάω-ῶ [κυβοιμὸς, δοῦπος], Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ -

Κυβοιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω θόρυβον (ταραχὴν), (μτθτ.) ταράττω, κάμνω ἄνω-κάτω, [ἐκ τοῦ

Κυβοιμὸς (ὁ), Π. [κῦδος]. βοὴ, θόρυβος (κυρ. μάχης)· συμπλοκὴ, πόλεμος μὲ φορ.) σύγχυσις, ταραχὴ, ἀνησυχία. » χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυβοιμὸν ἐμβαίνω; « Ἄρχ.

Κυβοιμστόκος (ὁ, ἡ), Π. [κυβοιμὸς, τίκτω]. ταραχῆς πρόξενος. » Τετράγλυφ θάλασσα κυβοιμοτόκοισιν ἀήτεσιν κλύ

Κῦδος, εος-ους (τὸ), Π. φήμη (εἴτε καλὴ εἴτε κακή), δόξα, τιμὴ· κατηγορία (μ κακοῦ)· ἀτιμία, δυσφημία, (ὅθεν τὸ ἐπ δάζομαι). (εἰς τὴν δευτέραν ταύτην σημασ. κατά τινας ἀξύνετα).

Κυδρὸς, ά, όν, Π. [κῦδος], = Κυδάλιμος, περίφημος, ἔντιμος. (ἐπὶ ἵππων) γαῦρος. »Κείνος τῶν ἄλλων κυδρότερος πέλεται (Ἰων παρ') Ἀθ. = Ζωρότερον, πλείστερος, (κοιν.) γιερώτερα.

Κυδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π.=Κυδαίνω, δοξάζω. 2) (μσ.) = Κυδιάω, καμαρώνω, γαυρίζω. » Κρατήσας δὲ (ὁ ἀλέκτωρ), γαῦρος καὶ κυδρούμενος ἔοικεν, « Αἰλ.

Κυδωναῖος, α, ον, = Κυδώνιος. ||, « — —, « Ἀθ., τὰ χειμωνιάτικα, (ἴδε Κυδωναῖος).

Κυδωνέα ἡ Κυδωνία (ἡ), (ἐνν. μηλέα), δένδρ., ἡ κυδωνιά.

Κυδωνιάω-ῶ, Μ. άσω. "Εχω (εἶμαι γεσκωμένος εἰς σχῆμα κυδωνίου. » Ἐπγρ. —, « Ἐπγρ.

Κυδώνιον (τὸ), (μῆλον), εἶδ. ὀπωρ. τὸ κυδώνι, (οὐσ. οὐδ. τοῦ

Κυδώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ πάλαι πὼν Κύδωνος. 2) ὁμοίος μὲ κυδώνι.

Κυδωνίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατασκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ κυδώνια.

Κυδωνόμελι, ιτος (τὸ). μέλι ἀσπαλαθωμένον μὲ κυδώνια.

Κυέω-ῶ [κύω], Μ. ήσω, = Κύω, σύμπλ. ἔγκυος, κυοφορῶ· (κατ' ἔκτ.) γεννῶ. » Ἡ δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, « Ἄρχ. » Ἃ πάλαι ἐκύησε καὶ γεννᾷ, « Πλάτ. » Καὶ γὰρ ἐκτὸς καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔστι μεθ' ἡδονῆς ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κυεῖν καὶ κυῆσαι, « Πλάτ. ἴδε

Κύημα (τὸ). τὸ κυοφορούμενον, γέννημα (κατ' ἔκτ.) τὸ ἀποκυηθέν,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τοὺς λόγους τεκεῖν, καὶ δεῖξαι τοῖς ἄλλοις τὰ κυήματα, « Ἡμέρ.
Κύησις [κυέω], εως (ἡ). σύλληψις, κυοφορία. (κοιν.) 'Εγγαστριά. » Οὐ γὰρ γῆ γυναῖκα μιμεῖται κυήσει καὶ γεννήσει,« Πλάτ. » Πόσος ὁ τῆς τῶν ἀνθρώπων κυήσεως χρόνος, « Ἰατρ.
Κυητήριος, α ἡ ος, ον. 'Ο συντελῶν πρὸς κύησιν (σύλληψιν ἢ γέννησιν).
Κυητικός, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλαμβάνειν καὶ γεννᾷν ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Κυθι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Κεύθω.
Κύθρα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρα, (ὅθ.
Κυθρινος, η ον, Ἰων. ἀντὶ Χύτρινος.
†Κυθρόγαυλος (ὁ). = Χυτρόγαυλος.
Κύθρος (ὁ,), Ἰων. ἀντὶ Χύτρος.
†Κύϊξ, ικος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόϊξ.
Κυίσκω (χ. Μ.). (ἀπν.) 'Εγγαστρόνω (» Καὶ ὁ μὲν ἔδειτο γονῆς, ἡ δὲ τοῦ κυίσκειν μέλλοντος.« Ἡμέρ.). ||. (συνήθ.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι, ἢ = Κύω, κυοφορῶ. » Αἱ ἵπποι αφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ἄνων,« Παυσ. »Ἐν πάσαις τετταράκοντα ἡμέραις κυίσκει καὶ τίκτει ᾧ θάλασσα ἐκτρέφει (ἢ περιῳρὰ) , « Γεωπον. (ονχνότ. μσ.) « Τὰ πρόβατα κυίσκεται ἐν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ὠγείαις. « Ἀρχ. » Ἐπὰν προσίῃ ἡ ὥρη κυίσκεσθαι τὰς ἵππους.« Ἠρ. (καὶ πθ.) »Τὰ μετὰ τροπὰς κυίσκομένα (πωλάρια) δυσγενῆ γίνεται καὶ ἄχρεια,« Γεωπον.
Κυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἀνακατόνω (»Τὸν βόρεορον—,» Ἀρχφν. [ᾧ πθ.] »Δέδοκε] ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη ,« 'Οδ. Μ. »Ὥσπερ εἴς τινα δίκην ἐμπεσόντες κυκῶνται,« Πλάτ.). (ἴδίως) κατασκευάζω κυκεῶνα ἢ ὡς ἂν κυκεῶνα (»Ἐν τῷ ῥᾷ σφι κύκησε γυνὴ οἴνῳ πραμνείῳ, Ἰλ. Α. »Ἄλμην κύκα τούτοισι,« Ἀρχφ.). (μεταφορ.) ταράττω, φέρω (καὶ μσ. γίνομαι). Κυκάω-κύκω (» Τὴν βυσσὴν κυκάσω.« Ἀρχφ. [καὶ πθ.] »Μὴ μὲ θύμ' ἀμηχάνεισι κήδεσιν κυκώμενε,« Ἀρχίλ.) (ἀπν. μσ.) κόμην καὶ πίνω κυκεῶνα. »Καὶ τὸν θεῖον τρίβων κυκῶμαι,« Ἀρχφ.
†Κυκεία (ἡ),=Κύκησις.
Κυκεῖω, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ τ) ἀντὶ Κυκεῶνα.
Κυκέω, Ἰων. ἀντὶ Κυκάω.
Κυκεών [κυκέω], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) μίγμα· (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτοῦ ἀπὸ διάφορα ὑγρὰ καὶ μέλι μὲ φλησκοῦνι) ἀνακατωμένα, κουρκούτι, χιλοπίτταις, μπουζῶς κτλ. (ἐνίοτε) καθάρσιον, (ὅθ.) »Κυκεῶνα πίων, εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι,« Θφρ., [παρδλ. Συρμαία). 2) (μεταφορ.) μίγμα διαφόρων (ἄλλως ἀσυμβιβάστων) ἰδεῶν ἢ πραγμάτων ἢ προσώπων, (ἐν γέν.) σύγχυσις, τύρβη, ἀνωμαλία. »Τοῦ μὲν ἐμπεσουμένου , τοῦ δὲ λαστεύοντος, τοῦ δὲ μαστιγουμένου, τοῦ δὲ δικαζομένου, καὶ πάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γιγνομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὑποῦ τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο,« Δη.
†Κυκήθρα, ας (ἡ) καὶ
Κύκηθρον (τὸ). ξύλον ἢ κουτάλι διὰ ἀνακάτωμα. (μεταφορ.) ἄνθρωπος ἀνακατωτούρης, σκανδαλοποιός, (χυδ.) σκατοχούλιαρον.
Κύκημα (τὸ). = Κυκεών, (μεταφορ.) σύγχυσις, ἀταξία.
Κύκησις [κυκάω], εως (ἡ). ἀνακάτωμα. (μεταφορ.) ταραχή, σύγχυσις.
Κυκησίτερφρος (ὁ, ἡ), Κωμ. [κυκάω, τέρφρα]. ἀνακατωμένος μὲ στάκτην. »Κοφία—,« Ἀρχφ., ἡ θολόστακτη.
Κυκητὴς [κυκάω], οῦ (ὁ). ἀνακατωτούρης, ταραχοποιός.
Κύκλα (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κύκλοι.
Κυκλάζω, Μ, άσω; Γλσ. Κυκλοφορῶ, κύκλω περιέρχομαι.
Κυκλάμινον (τὸ) καὶ
Κυκλάμινος (ἡ) καὶ
Κυκλαμὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ μὲ στρογγυλὴν ρίζαν καὶ φύλλα πισσειδῆ (ὅθεν καὶ Χαμαίκισσος), (κοιν.) λαγυψωμον, (Γαλλ.) pain de pourceau. (ἐν εἴδος τοῦ ἐλεγεῖου καὶ Κισσάνθεμον).
Κυκλάνεμον (τὸ). στρογγυλὸν ἀνεμιστήριον.
Κυκλὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων κύκλον, περιφερὴς, στρογγυλὸς, ἢ· κείμενος κύκλω τινὸς, ἢ· κυκλοφορῶν. (ἐν γέν.)=Κυκλικός. »Ὅραι κυκλάδες,« Κύρ., Ὀρφ. »Πορφύρα—,« Δξ., ἡ περὶ τὴν χλαῖναν, ||. (ἰδ.ωυμ. δὲ) »Κυκλάδες,« Ἱσκρ., αἱ περὶ τὴν Δῆλον νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, (κοιν.) τὰ Δωδεκάννησα.
Κυκλεύω, Μ. εύσω,=Κυκλόω, περικυκλόνω, ἢ· περιέρχομαι, κυκλοφορῶ. » Τὴν γῆν περιὼν καὶ κυκλεύων ὁ ἥλιος, « Κλεμήδ.
Κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κινῶ (στρέφω) τι κυκλοειδῶς, περιφέρω, περιςρέφω (» Ἐπισκοπεῖν κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χορεῦ κατάστασιν,« Ἀρχφ). μετακομίζω δι' ἀμάξης. (» Λύτεί δὲ κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, « Ἰλ.-Π.). (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κινοῦμαι (στρέφομαι) εἰς σχῆμα κύκλου, κυκλοφορῶ, περιστρέφομαι, περιέρχομαι. « Ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ ἀεῖ , « Πλάτ. »Κυκλεῖσθαι στρεφόμενον τὸν ἄτρακτον,« αὐτ. »Νύκτες ἡμέραι τε κυκλοῦσι,« Σοφ., παράρχονται, (κοιν.) καταφυλεῦν. (καὶ πθ.) » Κῦμα κυκλεῖται με,« αὐτ., μὲ περικυκλόνει.
Κυκληδὸν, ἐπίῤῥ. Ἐν κύκλῳ, ὁλόγυρα.
Κύκλησις [κυκλέω], εως (ἡ). περιςροφὴ, κυκλοφορία.
Κυκλιὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυκλὰς, κυκλοτερὴς, στρογγυλός. » Τυρὸς—, « Ἐπγρ.
Κυκλικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς κύκλον, ἢ· γινόμενος ἐν κύκλῳ, ἢ· ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγυλός. ||. »Κυκλικοὶ,« ὠνομάσθησαν οἱ ἐπικοὶ ποιηταὶ τῶν ὁποίων τὰ ποιήματα ἐσχημάτιζον τὴν ἐγκύκλιον σειρὰν τῆς μυθώδους παλ. ἱστορίας. »Τοὺς κυκλικοὺς τούτους τοὺς Αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων,« Ἐπγρ.,[ἴδε Κύκλος ᾧ παρδλ. Κύκλιος).
Κυκλικῶς, ἐπίῤῥ. Εἰς σχῆμα κύκλου. 2) (Γ'ρμτ.) κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὸ αὔξημα τῶν καλουμένων Κυκλικῶν, (ὁ,ἡ,) κοινῶς ἢ καταχρηστικῶς.
Κυκλιοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς κυκλίων (κυρ. δὲ διθυραμβικῶν) ποιημάτων, [ἴδε Διδάσκαλος καὶ
Κύκλιος, α ἢ ος, ον,=Κυκλικὸς, κυκλοειδὴς. ||. »Χορὸς—,« Ξεν., (κυρ.) ὁ περὶ τὸν βωμὸν, (ἑπμ.) κυκλοτερὴς, (Γαλλ.) ronde. »Τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χορεὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε,« Αἰσχ. »Μέλη κυκλία,« Ἀρχφ., τὰ λυρικὰ καὶ (ἰδιαιτ.) τὰ διθυραμβικὰ (»τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα,« Σχλ. ἢ »ἐπεκτεταμένα,« Ἄλλ. ἢ »κατάσχνα, ποικίλα,« Ἄλλ.) καὶ » Αὐλήται κύκλιοι, « Αν., οἱ αὐλοῦντες εἰς τοὺς κυκλίους χορεὺς (κυρτῶν Διονυσίων). »Πεῖται κύκλιοι, (καὶ ἁπλ.) »Κύκλιοι,« οἱ ἄλλ. Κυκλικοί. ||. (τὸ οὐδ.), Κύκλιον ᾧ »Κύκλια, Π. ἀντὶ Κύκλιρ, κυκλοειδῶς »Σὺν περὶ βωμὸν. κύκλιον ὠρχήσαντο, χορεῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς,« Καλλ. »Πλησσόμεναι κύκλιοι, ἐχόρευσαν,« Κύρ.
Κυκλίσκιον (τὸ). τροχοῦλι.
Κυκλίσκομαι, Π. ἀντὶ Κυκλέομαι.
Κυκλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κύκλος. 2 ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιλίσκος, (ὅθ.
†Κυκλισκωτὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοκλισκωτὸς.
Κυκλισορέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. θορυβῶ, βούζω ὡς χείμαῤῥος, [ἐκ τοῦ
Κυκλοβόρος (ὁ),[κύκλω, βιβρώσκω]. χείμαῤῥος (ὅστις κατατρώγει τὰς ὄχθας του). (ἰδιωνυμ.) γαράδρα· τις πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. »Ὡμὴν σ' ἐγὼ τὴν Κυκλοβόρον κατιέναι, « Ἀρχφ. (ἀποσπάσμ.).
Κυκλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω [σχηματίζω) κύκλον. (Γ'ρμτ.) γράφω κύκλους (περιόδους, στρογγυλὰς φράσεις) ἢ κατ' ἐκτασιν, [ἐκ τοῦ
Κυκλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (σχηματίζων) κύκλον. 2) συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς κυκλικός.
Κυκλοδίωκτις (ὁ, ἡ), Π. ὁ κινούμενος (περιστρεφόμενος ἢ περιφερόμενος) κυκλικῶς.
Κυκλοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίῤῥ.)-ειδῶς. 'Ο ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγυλὸς, περιφερὴς.
Κυκλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κυκλωτὸς, στρογγυλός. »Κυκλόεσσαν ἴτυν,« Ἐπγρ.
Κυκλοέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [κύκλ. ἑλίσσω]. ὁ κινούμενος (περιστρεφόμενος) κύκλιω, κυκλοφορῶν.
Κυκλόθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλοτρόγυρα.
;Κυκλομόλιβδος (ὁ), Π. τὸ μολυβοκόνδυλον (κυρ. τοῦ διοδήτου).
;Κυκλοπαιδία (ἡ), = Ἐγκυκλοπαιδία.
Κυκλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κύκλον. (εἰς τὸν Ξεν. ἴσως ὀρθότ. Κύκλον ποιησάμενοι).
Κυκλοπορεία (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ
Κυκλοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ κυκλοειδῶς (διὰ γυριστῶν δρόμων), (ἀντιθ. τῷ Εὐθυπορῶ).
†Κυκλόπους, οδος (ὁ), εἶδος στρογγυλῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἀπὸ πλεκτὰ στεφάνια κατεσκευασμένων) ὑποδημάτων διὰ τοὺς περιπατοῦντας ἐπὶ τῆς χιόνος, (κοιν.) πατήκια (ς)
Κύκλος (ὁ), [σύγγ. τῷ Κυλὸς καὶ Κοῖλος]. (ἐν γέν.) σῶμα ἢ σχῆμα περιφερὲς, (π. χ.) κρικέλλα, στεφάνι· δίσκος (» Ἥλίου—,« Αἰσχλ.); (ἀθ. Π.) ὀφθαλμὸς. (ἰδιαιτ.) τροχὸς (» Ἐπαξονίου κύκλα δίφρου,« Θκρ.). γύρος, περιφέρεια (» Ἀσπίδος—,« Αἰσχλ.). περίβολος πόλεως (» Φύλακας ἄλλοτ' ἄλλῃ τοῦ περιτετειχισμένου κύκλου,« Ξεν.)· σύναξις ἀνθρώπων, (Γαλλ.) cercle, attroupement (» Συλλογοι ἐγίγνοντο, ἢ κύκλοι συίσταντο,« Ξεν.), (ἀθ.) συνέλευσις (» Κύκλος ἰατρῶν συνῆει,« Ι. Κίνν., συμβούλιον), βουλευτήριον, ἀγορὰ (» Οἱ δὲ γέροντες εἷατ' ἐπὶ ξεστῇσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,« Ἰλ. Σ.). (εἰς τὰς Ἀθ. Δ.ιονυμ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ σκεύη ἢ τὰ ἀνδράποδα. »Ὠνομάσθησαν δὲ, κατὰ τὸν Ἀρπακρ., ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι τοὺς πωλουμένους). (Λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ. (Ῥητρ.) σχῆμα λόγου (ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν ᾖ τὸ τέλος τῆς περιόδου βάλλεται ἡ αὐτὴ λέξις. » Σοὶ μέν γὰρ κλέπτης ἦν ὁ πατήρ, ἔπερ ἦν ὅμοιός σοι,« Δημ.)· (Γρμτ.) συλλογὴ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπικῶν μυθογράφων τῶν καλουμένων διὰ τοῦτο Κυκλικῶν (» Διονύσιος ἐν τῷ Α', Β' κτλ. τοῦ Κύκλου,« Σχλ.). »Κύκλοι προσώπα,« Ἱππκρ., τὰ ἄλλ. Μῆλα τοῦ προσ. »Ὀμμάτων κύκλοι,« Σοφ. (καὶ ἀπλ.) » Ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,« αὐτ., τῶν ὀφθαλμῶν του. ‖ (ἡ δοτ.) Κύκλῳ (μετὰ ᾗ γωρὶς τῆς Ἐν), ἀντὶ ἐπιρ. Τριγύρω, περιξ, ὁλόγυρα. » Κλῆειν κελεύω πάντα πύργον ἐν κύκλῳ,« Εὐρ. » Κάτειδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ,« Ἀρρφ. » Κύκλῳ ἀπάντῃ,« Ὀδ. Θ. » Ἔχειν κύκλῳ πάντα καὶ φίλια καὶ πολέμια,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Κύκλωσε αὐτοῦ,« Γρφ. (ᾗ αἰτ.) »Ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα ἰαπέας,« Ἡρ. (ᾗ ἐναρθρ.) » Τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς,« Δημ. 2) (ὡς ἐπίθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χορὸς) ἀντὶ Κύκλιος. » Ἐχορήγησε κύκλῳ,« Αἰξ. 3) κίνησις κυκλικὴ, κυκλοφορία. » Ἑαυτοῦ ἢ Ἐνιαύσιος—,« Εὐρ., (ἀθ. 4) (ἀπλ.) ἀντὶ Ἐνιαυτὸς, ἔτος. » Ὄφελλε δὲ μυρία κύκλα ζοειν,« Ἐπγρ.
Κυκλόσε, ἐπίρ. Π.= Κύκλῳ, ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα.
Κυκλοτερὴς [κύκλος, τείρω], ές (ὁ, ἡ). (κατ' ἀλεξ.) τορνευτὸς· (ἐπμ.) στρογγυλὸς, περιφερὴς.
Κυκλοτερῶς, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα κύκλου.
Κυκλοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κινῶ (Περιφέρω [καὶ πθ.] Κινοῦμαι, Περιστρέφομαι) κυκλικῶς.
Κυκλοφορητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κυκλοφορεῖν (κινεῖσθαι—
Κυκλοφορητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κυκλοφορίαν.
Κυκλοφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ κυκλοφορούμενος (κινούμενος κυκλικῶς).
Κυκλοφορία (ἡ). ἡ κατὰ κύκλον φορὰ (κίνησις).
Κυκλοφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἢ κινούμενος =
Κυκλοφορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κυκλοφορίαν.
Κυκλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ἐν κύκλῳ, κυκλικός.
Κυκλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Στρέφω ἢ Λυγίζω τι (καὶ πθ. ἢ μσ. Λαμβάνω, Τοποθετοῦμαι πέριξ τινὸς) εἰς σχῆμα κύκλου· περικυκλόνω. » Ἐκύκλωσαν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι,« Εὐαγγ. (ᾗ μσ.) » Οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς τοὐτό,« Θκ. » Φοιδροί τε οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων καὶ διαλεγομένων,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Κυκλοῦντο δ' (ὁ κλάδος) ὥστε τοξον,« Εὐρ.
Κυκλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κυκλοειδής.
Κύκλωθεν, ἐπίρ. (μεγν.) ἀντὶ Κυκλόθεν.
Κύκλωμα (τὸ), [κυκλόω], = Κύκλος, σῶμα κυκλοτερὲς (στογγυλόν).
Κυκλώπειος, α, ον καὶ
Κυκλωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύκλωπα, ἴδιος κύκλωπος.
Κυκλωπικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυκλώπων.
Κυκλώπιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Κύκλωψ. 2) οὐδ. τοῦ
Κυκλωπιος, α ἢ ος, ον, = Κυκλωπικὸς. ‖. (οὐσ. οὐδ.) τὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ.
Κυκλωπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κυκλωπεία. Κυκλωπικὴ.
Κύκλωσε, ἐπίρ. (Ἐν) κύκλῳ, ὁλοτρόγυρα.
Κύκλωσις [κυκλόω], εως (ἡ). περικύκλωσις.
Κυκλωτὸς [κυκλόω], ἡ, όν, = Κυκλοτερὴς.
Κυκλωψ [κύκλος, ὤψ], ωπος (ὁ), Π. (ὡς ἐπίθ.) στρογγυλὸς. » Σελήνη—,« Κλιμ. » Κόρη—,« Ἐμπεδ., ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ. ‖. (οὐσ. κατὰ τὴν μυθολογ.) ἀγριάνθρωπος ἔχων ἕνα μόνον στρογγυλὸν ὀφθαλμὸν κατὰ μέσης τοῦ μετώπου. (μεγν.) κτίστης ἢ χαλκεύς.
Κύκνειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ κύκνου. » Τὸ κύκνειον (ἐνν. μέλος ἢ ᾆσμα), « Ἀθ. » Εἶπε θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον ᾆσας ἀποθανεῖν,« αὐτ.
Κυκνίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ (λευκὰς ὡς ἂν τὸν) κύκνον. » Λετὸς—,« Παυσ.
Κυκνίσης, ου (ὁ) καὶ Κυκνῖτις, ίδος (ἡ), = Κύκνειος.
Κυκνογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ κύκνου.
Κυκνόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τραφεὶς ἢ ἀνατραφεὶς ὑπὸ κύκνου.
Κυκνοκάνθαρος (ὁ), εἶδ. πλοίου (ἴδε Κύκνος καὶ Κάνθαρος).
Κυκνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κύκνου.
Κυκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερὰ κύκνα, (ἁπλ.) κύκνειος.
Κύκνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (χήνας μὲ μακρὺν λαιμὸν). (κοιν.) τσουκνιάς. (μτνμ.) πωλητὴς, ἀοιδός. » Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὠμνηπᾶρ' ὑμεναίων κύκνον,« Ἐπγρ. 2) εἶδ. πλοίου (ἴσ. διότι ἡ πρῶρα του ἦτον κυρτὴ ὡς τὸν λαιμὸν τοῦ κύκνου). » Ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν, ἢ κύκνος, ἢ κάνθαρος;« (Νικόστρ. παρ') Ἀθ.
Κύκνοψις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυκνόμορφος.
†Κυκοιδοπάω-ῶ, Μ. ἠσω. ἐσφαίμ. ἀντὶ Κυδοιδοπάω.
Κύλα (τὰ) καὶ
Κυλάδες (αἱ). τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς (ὑπεράνωθεν καὶ κάτωθεν τῶν βλεφάρων) κοιλώματα, [ἐκ τοῦ
†Κυλὰς [κοῖλος], άδος (ἡ), ἅγχ. δνρ. τὸ προηγ.
Κυλικεῖον (τὸ). τὸ ἁρμάρι ἢ τραπέζι ὅπου ἐναποτίθενται αἱ κύλικες (τὰ ποτήρια). (Γαλλ.) buffet. 2) (συνεκδ.) = Συμπόσιον. » Μολις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνηγέφην,« (Κρατῖν. παρ') Ἀθ. [ἐκ τοῦ
Κυλίκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κύλικα, = Παρινίνιος, Ἐπικύλικειος. » Ἐγκτήματα κυλίκεια,« Πλδ.
Κυλικηγορέω-ῶ [κύλιξ, ἀγορεύω], Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ μὲ τὸ ποτήρι εἰς τὰ χέρι (ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι). [ἐκ τοῦ
Κυλικηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ῥητορεύων) ἐν συμποσίῳ.
Κυλικήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [κύλιξ, ἄρρυτ.], ὁ ἀντλούμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ μὲ ποτήρι, (παρβλ.) Κοτυλήρυτος.
Κυλίκιον (τὸ) καὶ
Κυλικὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Κυλίκνη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύλιξ, ποτηράκι, κουτάκι (κυρ. διὰ ἰατρικά). πυξίον. » Τὸ δ' ἔντος ἐν ταῖς κυλίξαις ἐμοὶ θερμὸν,« Πλδ.
Κυλικοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρω (Μεταφέρω) τι ἐντὸς κύλικος.
Κυλικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) κύλικα.
Κυλικώδης, εος (ὁ, ἡ). κυλικοειδὴς, ὡς σχῆμα.
Κυλινδέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι, = Κυλίω, -οῦμαι (κυρ. ἀμτφρ.). »Ἐκ παιδὸς ἐν σηλίᾳ ᾗ κάδῳ ἢ καπηλείοις κεκαλινδῆσθαι,« Σχν.
Κυλινδήθρα [κυλινδέω], ας (ἡ). ἡ τόπος ὅπου κυλίονται τὰ ζῶα ἢ οἱ ἄθλητοι, (ἴδε Ἀλινδήθρα).
Κυλίνδησις, εως (ἡ), τὸ οὐδ τοῦ Κυλίνδέω, κύλισμα· (μτφρ.) διατριβὴ, ἢ γυμνασία· ἕξις. » Ἡ ἐν τοῖς λόγοις—,« Πλάτ.
Κυλινδρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = κῶς τοῦ
Κυλινδροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα κυλίνδρου.
Κύλινδρος (ὁ). [κυλίνδω], σῶμα μακρὸν στρογγυλὸν μὲ βάσεις ἐπιπέδους (κανονικὰ τετρώγωνον, κολώνα τὴν ὁποίαν κυλίοντες ἰσάζουν τὸ ἔδαφος, κύλινδρους. 2) χαλκορογράφου παλαιὸν πυλιγμένον εἰς σχῆμα κυλίνδρου, (καθὼς τώρα λέγομεν) τόμος. 3) (μτνμ.) »Ὄρχεις (ἐν.
Κυλινδροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων (ἢ περιέχων) τοὺς κυλίνδρους. » Φύλακος—,« Ντκ. Χιον., τὸ Ὄσχεον.
Κυλινδρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἰσάζω ἐπίπεδόν τι μὲ τὸν κύλινδρον.
Κυλινδρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κυλινδροειδὴς.
Κυλινδρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιπεδωθεὶς διὰ τοῦ κυλίνδρου, κυλινδρωμένος.
Κυλίνδω, = Κυλινδέω, κυλίω.
Κύλιξ [κυλίω ἢ κοῖλος], ικος (ἡ). ποτήρι.
†Κυλλὶς, ίδος (ἡ), = Κύλιξ, (ἐσχημ. μόνον εἰς τὰ συνθ.).
Κύλισις, εως (ἡ), = Κυλίνδησις, κύλισμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

¡Κυλίσκη (ἡ) καὶ
¡Κυλίσκιον (τὸ). =Κυλίχνη, -ιον.
Κύλισμα (τὸ), =Κύλισις. 2) =Κυλινδήθρα.
Κυλισμός (ὁ), =Κύλισις.
Κυλιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιζάμενος ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ κυλίεσθαι (κυρ. καθὼς οἱ παλαισταί).
Κυλιστός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ κυλίσῃ τις. »Στέφανος—,« Ἐπγρ.
Κυλίστρα, ας (ἡ), =Κυλινδήθρα.
Κυλίχνη (ἡ) καὶ
Κυλίχνιον (τὸ) καὶ
Κυλιχνίς, ίδος (ἡ) καὶ
Κύλιχνος (ὁ), =Κυλίκνη.
Κυλίω [κυλός], Μ. ἰσω. Κυλῶ, κατρακυλῶ, (πθ. ἤμσ.) κυληοῦμαι (κυρ. καὶ μτφορ.). »Ταῖς ἀκάνθαις ἀναιροῦνται λιθίδια, καὶ ἔχουσιν ἕρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται.« Λίλ. » Περὶ τὴν ἀγορὰν ᾗ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι,« Ἀρστ., ἴδε Κυλινδέω.
Κυλλαίνω, Μ. ανῶ, =Κυλλόω.
¡Κύλλαρος (ὁ), [κυλλὸς], εἶδος γυμνοῦ καρκίνου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ τὰ κενὰ τῶν κοχλίων ὄστρεα, (κοιν.) κλιτσανάρι, (καὶ ἄλλ.) καρτσιμὸς, (ὁ Camus τὸ μετέφρασεν εἰς petit boiteux, (διότι, κατὰ τὸν Ἀριστ., « τὸν μὲν δεξιὸν τῶν ποδῶν ἔχει μικρόν, τὸν δὲ ἀριστερὸν μέγαν, καὶ ποιεῖται τὴν βάδισιν μᾶλλον ἐπὶ τούτῳ.«)
Κυλλάστις καὶ Ἰων. Κυλλῆστις, ιος (ὁ). ὁ ἐξ ὀλύρας ἄρτος τῶν Αἰγυπτ.
Κυλλοίπους, οδος (ὁ, ἡ) καὶ
Κυλλοπόδης, ου (ὁ) καὶ
Κυλλοποδίων, ωνος (ὁ) καὶ
Κυλλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. χωλὸς, στραπόδης, (ἰδιωνυμ.) ὁ Ἥφαιστος, [ποῦς ᾗ ἴδε Κυλλός], ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Καμπύλος· στρεβλός· (ἐν γέν.) χωλὸς ἢ κουφὸς, μισερός. »Κυλλὸν ἔσει τὸ οὖς, καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου,« Ἱππκρ. (καὶ ἄλλ.) »Ἔμβαλε κυλλῷ,« Ἀρχῳ, δὸς ἕνα λιτὸν τῷ κουλῷ,« (φρα. τῶν ζητιάνων). »Κυλλοί (τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ εἶπε » Κυλλαινόμενοι·, καὶ ἄλλ. »Καμπύλοι) κατὰ τὸν κενεῶνα,« αὐτ., οἱ ξεγοφιασμένοι. (καὶ συγκρ.) »Ὁ μηρὸς κυλλότερος γίνεται,« αὐτ.
Κυλλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κυλλοῦ, χωλότης, κουλαμάρα.
Κυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυλλὸν (κυρτὸν), κλίνω· στραβόνω· (κοιν.) κουλαίνω, (ἐν γέν.) σακατεύω. »Κυλλαίνων ὦτα,« Σοφ., μὲ καταιβασμένα αὐτιά, (ἴδε Καταβάλλω).
Κύλλωμα (τὸ). ἐλάττωμα ἀπὸ κυλλώσεως.
Κύλλωσις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., χώλωσις, σακάτεμα.
Κυλοιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶνε πρησμένα τὰ μάτια μου (ἀπὸ ἀγρυπνίαν ἢ κακοπάθειαν), [κῦδέω καὶ
†Κύλον (τὸ), [κοῖλος], Ζ. Κύλα.
Κυλός [κύω, κοῖλος, γυλὸς], ἡ, όν, =Κυλλός.
Κῦμα (τὸ), [κύω]. τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· (μτφορ.) συμφορὰ, προσβολὴ (ἐναντιότης) τῆς τύχης. 2) ἀντὶ Κύημα, ἔμβρυον. 3) τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τῆς κράμβης κτλ. 4) (ἀρχιτεκτ.) =Κυμάτιον.
Κυμαγωγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, παραδέρνω μισ' 'ς τὰ κύματα.
Κυμαγωγὴ καὶ Κυμαγωγία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυματωγή.
Κυμαίνω, Μ. ανῶ. Σηκόνω κύματα, κυματίζω. (μτνμ.) κινοῦμαι κυματοειδῶς· περιπατῶ καθὼς οἱ χωλοί. (μτφορ.) ταράττω (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ. ταράττομαι) σφοδρῶς, εἶμαι εἰς βρασμὸν (εἰς ἀνησυχίαν). »Ἤδη ἄνθος κυμαίνει,« Πίνδ., βράζει, ἀκμάζει. »Ἔπη κυμαίνοντα,« Αἰσχλ., θρασέα, βλάσφημα.
†Κυμάκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόκτυπος.
Κύμανσις, εως (ἡ). τὸ κυμαίνειν ἢ κυμαίνεσθαι, κυμάτισμα· κυματοειδὴς κίνησις· (μτφορ.) ταραχὴ, ἀνησυχία.
†Κυμάς, άδος (ἡ), =Ἔγκυος.
Κυματηδὸν, ἐπίῤῥ. Κυματοειδῶς.
Κυματηρὸς, ά, όν. Ὅλος κύματα, πλήρης κυμάτων.
Κυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διεγείρων κύματα, (μτφορ.) τεταραγμένος.
Κυματίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω (καὶ πθ. Ταράττομαι ἀπὸ) κύματα.
Κυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῦμα, κυματάκι· βλαστοράκι τρυφερόν· (ἀρχιτεκτ.) τὸ κυματοειδῶς ἐξέχον πρὸς καλλωπισμὸν εἰς τοῖχον ἢ οἰκοδόμημα, (Γαλλ.) cymaise. (ἐπὶ σκευῶν) χεῖλος.
Κυματοαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κῦμα, ἄγνυμι]. ὁ κτυπῶν καὶ σπάνων (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ὡς ἂν κῦμα.
Κυματοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) κύματα.
Κυματόβρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ἐπὶ ἢ διὰ τῶν κυμάτων.
Κυματοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος κύματος, ὅμοιος μὲ κῦμα.
Κυματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κυματώδης.
Κυματόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, κυματόπληκτος.
Κυματόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν κυμάτων ἢ =τῷ
Κυματοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [κῦμα, πλήσσω]. κτυπημένος ἀπὸ τὰ κύματα, (κοιν.) θαλασσοδαρμένος.
¡Κυματοπληγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. =Κυματοπλὴξ.
Κυματότροφος (ὁ, ἡ), Π. (παρυφ.) ὁ τρέφων (κάμνων) κύματα. »Βυθὸς—,« Ὑμν. Ἐκκλ. (παρβλ. Τροφέις)· 2) (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὰ κύματα, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ
¡Κυματοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. φθόρος (λυμεὼν) θαλάσσιος, πειρατὴς. » Ἁλιάετος—,« Εὐρ.
Κυματόω-ῶ, Μ. ώσω, =Κυματίζω, κάμνω κύματα, (πθ.) κυματόνω, φουρτουνιάζω. (τρπ.) κυμαίνομαι.
Κυματωγὴ (ἡ), [κῦμα, ἄγνυμι], Ζ. Ἀκτή.
Κυματώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ωδῶς, =Κυματειδὴς· γεμάτος κύματα.
Κυμάτωσις [κυματόω], εως (ἡ). κυμάτωμα, φουρτούνιασμα.
Κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Κρούω (Παίζω) τὸ κυμβαλον.
Κυμβαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει κυμβάλου. »Θόλος—,« Ἀρχιτ., ὁ (ἄλλ.) Σκυφικός.
Κυμβάλιον (τὸ), =Κατυληδὼν (φυτ.).
Κυμβαλισμὸς (ὁ). τὸ κυμβαλίζειν, παίξιμον τοῦ κυμβάλου.
Κυμβαλιστὴρ καὶ
Κυμβαλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κυμβαλίζων (προσών τὸ κύμβαλον).
Κυμβαλίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κυμβαλιστὴς.
Κυμβαλίτις, ίδος (ἡ), =Κυμβαλικὴ. »Πέσα—,« Γαλ., =Κυμβάλιον.
Κυμβαλοκρούστης, ου (ὁ), =Κυμβαλιστὴς.
Κύμβαλον (τὸ), [κύμβη], εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, (Τουρκ.) τουμπελέκι ἢ ζίλες, (συγκ. τῷ
Κύμβαχος (ὁ, ἡ), Π. [κύμβη]. ὁ πίπτων ἢ πεσμένος μὲ τὸ κεφάλι κάτω. »Ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν,« Ἰλ. Ε., (παρβλ. Κυβιστάω).
Κύμβαχος (ὁ). τὸ ἐπάνω μέρος τῆς περικεφαλαίας ὅπου ἐμπήγεται ὁ λόφος.
Κυμβεῖον (τὸ), =Κυμβίον.
Κύμβη (ἡ), [κύβη] (ἐν γέν.) καυκὶ, ποτῆρι· (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτηρίου ἢ σκεύους τῆς τραπέζης (ξυδερὸν ἢ ἀλατερὸν) εἰς σχῆμα πλοίου· (ὁμ.) βάρκα, φαλοῦκα, (παρβλ.) Σκῦφος. (κατ' ἔκτ.) σακκοῦλα, ταγιρτζίκα. 2) Π. ἀντὶ Ὄρνις. »Πτεροβόμων—,« Ἐμπεδ.
Κυμβητιάω-ῶ, Μ. άσω, =Κυβιστάω.
Κυμβίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ κύμβη, ποτῆρι· (ἀρχιτεκτ.) =Κυμάτιον (;).
Κύμβος (ὁ), =Κύμβη, Κυμβίον, (ἐν γέν.) βυθὸς, κοιλότης· πάτος (πυθμὴν) ἀγγείου.
Κύμη (ἡ), Π. ἀντὶ Κύημα. »Πατρῳχὴ κύμη,« Νίκ.
Κύμινδις (ἡ ᾗ ὁ), Ἰων. τὸ πτηνὸ· Χαλκὶς, χαλκοκουρούνα, ἢ εἶδ. γλαυκός, ἱερεὺς νυκτινόμος.
Κυμινεύω, Μ. εύσω, Λξφν. Κουκκίζω μὲ κύμινον.
Κυμίνινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ καμωμένος ἀπὸ κύμινον.
Κυμινοδόχη (ἡ) καὶ
Κυμινοθήκη (ἡ). τὸ ἀκεῦος τοῦ τραπεζιοῦ ὁ, ποὺ περιέχεται τὸ κύμινον.
Κυμινοκίμβιξ, ικος (ὁ), Κωμ. =Κυμινοπρίστης.
Κύμινον (τὸ), (Ἑβρ.), εἶδ. φυτοῦ μὲ ἄρωμα. σπόρον, (κοιν.) κύμινος.
Κυμινοπρίστης, ου (ὁ), Κωμ. (κατὰ λλξ.) ὁ πριονίζων εἰς τὴν μέσην (λόγῳ εἰκονομίας)· ὡς καὶ τὸ κύμινον, (ὁηλ.) εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν φιλάργυρος, ἐξηντλημένος.
Κυμινοπριστία (ἡ), Κωμ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ κυμινοπρίστου, ὑπερβολικὴ φιλαργυρία.
Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος (ὁ, ἡ), Κωμ. εἷς ἄκρον φιλάργυρος. (ἴδε) Κυμινοπρίστης καὶ Καρδαμογλύφος.
¡Κυμινότριβος (ὁ, ἡ), Π. τριμμένος μαζῆ μὲ κύμινον. » Ἄλας—,« Ἀλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυμινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κύμινον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κυμίνου.

Κυμοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (κτυπούμενος, βρεχόμενος ἀπὸ) τὰ κύματα. » Ἀκτή, — « Εὐρ.

Κυμοθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων, πλούσιος) εἰς κύματα.

Κυμόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόκτυπος.

Κυμοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Κυματοπλήξ

Κυμορρόους-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόρροος, ὁ ἔχων κυματώδη ῥοῦν.

Κυμοτόμος (ὁ, ἡ), ὁ τέμνων (σχίζων, διατέμνων) τὰ κύματα. ‖. (οὐσ.) τὸ ἐξέχον εἰς τὰς γεφύρας καὶ τοὺς μόλους τῶν λιμένων πρίγωνον ἵνα κόπτῃ τὰ κύματα καὶ τοὺς πάγους.

Κυναγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κυνηγός.

Κυνάγχη (ἡ), [κύων, ἄγχω], = Κλοιὸς (σκύλου). 2) (μτφ.) περίξιμον μὲ φλόγωσιν τῶν ὀδόντων τοῦ λαιμοῦ, (Γαλλ.) esquinancie, (ὈΘ. τὸ κοιν.) σκαρωνίσια, (παρβλ. Συνάγχη).

Κυνάγχης, ου (ὁ), σκυλοπνίκτης (καθὼς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Τζέτζης), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φονεύσαντος τὸν Ἄργον = Κύων).

Κυναγχικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων συχνὰ ὑπὸ κυνάγχης.

Κύναγχον (τὸ), φυτ. φαρμακ., (ἄλλ.) Ἀπόκυνον.

Κυναγωγὸς (ὁ), ὁ ὁδηγῶν (σάρνων κατόπιν του μὲ τὸ λυτάρι) τοὺς θηρευτικοὺς κύνας, κυνηγός, (Γαλλ.) piqueur.

Κυνάκανθα καὶ Κυνακάνθη (ἡ) καὶ

Κυνάκανθος (ὁ), εἰδ. θάμνου, (ἄλλ.) Κυνόσβατος, (κατὰ λέξ.) σκυλάγκαθον, (κοιν.) ἀγριοτριανταφυλλιά.

Κυνακτὴς [κύων, ἄγω], οῦ (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σύρονται δεμένα ἀνὰ δύο τὰ λαγωνικὰ σκυλιά, (κοιν.) λυτάρι.

Κυναλώπηξ, εκος (ὁ), εἰδ. (κυνηγ.) σκύλου ἔχοντος μορφὴν (ἴσ. καὶ καταγομένου ἀπὸ) ἀλώπεκος, (ἄλλ.) Ἀλωπεκίς. 2) (μτφ.) ἄνθρωπος ἀναιδὴς καὶ πανοῦργος.

Κυνάμυια (ἡ), Π. (ἡ ἰσφαλμ.) ἀντὶ Κυνόμυια, σκυλόμυιγα· (μτφ.) ἀναιδέστατη (ὡς ἂν τὴν σκύλαν καὶ τὴν μυίγαν).

Κυνάνθρωπος (ὁ, ἡ) = Λυκάνθρωπος.

Κυνάρα (ἡ), Σ. Κύναρος.

Κυνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύων, σκυλάκι.

Κύναρος (ἡ), » —ἄκανθα, « Ἀθ., ἡ ἄλλ. Κυνόσβατος. » Ἐν δὲ τίσι εὑρίσι δένδρεα ἔνι ἄγρια, ἄκανθα κυνάρα, ἰτέα, μυρίνη, « Ἑκατ. Μιλ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Κινάρα. » (Ὁ δὲ λευκὸς γαμελαίων) ἀρτήσιν ἐκ τοῦ μέσου ἄκανθαν ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κινάρᾳ, « Δσκρ. » Καλοῦσι δ' αὐτὴν πάντες οἱ φεύγοντες τὸ οὐγνῆθες, οὗ διὰ τοῦ κ καὶ ι τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀνομάζοντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ υ, « Γαλ.

Κυνᾶς, άδος (ἡ), (ὡς ἐπίθ.) = Κυνεία, σκυλήτικη. » Ἡμέραι —, « Πλ., τὰ κυνικὰ καύματα. ‖. (οὐσ.) = Κυνάκανθα. 2) σκυλόμαλλον, χονδρὸν (ἀδρὸ, ἀγρεῖον) μαλλί. 3) = Ἀπομαγδαλιά. 4) χονδρὸν καρφὶ (ξυλοκάρφι), = Κύνδαλος.

Κύναστρον (τὸ), τὸ ἄστρον Κύων.

Κυνάω-ῶ, Μ. ἥσω. (ἐπὶ κυνῶν) Ὀργῶ ἐρῶ συνουσίαν. 2) = Κυνίζω.

Κυνδάλη (ἡ), = Κύνδαλος.

†Κυνδάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύνδαλος, καρφάκι (κυρ. διὰ τὰ πέταλα τῶν ὑποπ.).

Κυνδαλισμὸς (ὁ), εἶδ. παιδιᾶς (ἐπροσπάθουν κτυπῶντες νὰ ἐκβάλωσι παλούκιόν τι [κύνδαλον] μπηγμένον κατὰ γῆς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξαναμπηχθῇ μόνον του· ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ Τερκ.) τσελίκ-τσομάκ.

Κυνδαλοπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν κύνδαλον.

†Κύνδαλος (ὁ), [κόνδαξ]. παλαιότ. ξυλοκάρφι.

Κυνέη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κυνῆ, (κυρ. θηλ. τοῦ

Κύνειος καὶ Π. Κύνεος, η, ον. Ἴδιος κυνὸς, σκυλήτικος, (μτγμ.) ἀναιδὴς ὡς ὁ κύων. » Οὐ δ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη, κύνεός περ ἐών, ἐς ὦπα ἰδέσθαι, « Ἰλ. Ι.

Κυνέω-ῶ [†κύω], Μ. κύσω (αὐρ. Ἔκυσα καὶ μτ. Ἐκυσάμην). Φιλῶ. » Χεῖρας ἔκυσεν, « Ὀδ. Φ. (ὈΘ. τὸ Γερμ. Küssen)· (καὶ μσ.) « Κυσταμένη (αἱ περιζερα'), « Ἀρστ., ἀφοῦ φιληθοῦν, (λογογρφ. εὐχρ. τὸ Προακυνῶ). » Ἡ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεόν, « Ἐπγρ.

Κυνῆ (ἡ), κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Κυνέη (ἔνν. δορά), τὸ δέρμα τοῦ σκύλου, σκυλοτόμαρον. (συνεκδ.) περικεφαλαία (κυρ. ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ πάνω μέταλλον), (ἐν γέν.) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια, σκιάδιον. » Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχεν, Ὀδ. Ω. » Ἰκτιδέην κυνέην, « Ἰλ. Κ. «Κυνέην χαλκείην, « Ἡρ. » Κρατὶ δ' ἠλιοτερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἐμπέχει, « Σοφ. » Δῦν' Ἀΐδος κυνέην, μὴ μὲν ἴδοι Ἄρης, « Ἰλ. Ε., (ὈΘ. ἡ μυθολογία ὅτι οἱ φοροῦντες αὐτὴν ἐγίνοντο ἀόρατοι).

Κυνηγεσία (ἡ). κυνήγιον (κυρ. μὲ σκυλιά).

Κυνηγέσιον (τὸ). κυνῆγι (καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ζῶον καὶ ὁ τόπος). » Ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, « Ξεν. » Ἀπιέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου, « αὐτ. 2) (συνεκδ.) συνοδία κυνηγῶν μὲ σκυλιὰ κτλ., (καταχρ.) κόπάδι λύκων. » Τὸ κυνηγέσιον πᾶν συμπέμψω, « Ἡρ. » Ἀνθρωποφαγοῦσι δ' οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια, « Ἀρστ.

Κυνηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ (κυρ. μὲ σκυλιά). » Μηδεὶς θηρευτὰς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπῃ περ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν, « Πλάτ.

Κυνηγέτημα (τὸ), = Κυνήγιον, Κυνηγέσιον.

Κυνηγέτης [κυνηγέω], ου (ὁ). κυνηγός.

Κυνηγετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυνηγὸν ἢ εἰς τὸ κυνήγι· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ κυνήγι. » Κυνηγετικὸς (ἐνν. λυγος) ᾖ » Κυνηγετικὰ (ἐνν. πράγματα), « Ξεν., συγγραμμα ἢ ποίημα περὶ κυνηγεσίας.

Κυνηγέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κυνηγέτης.

Κυνηγέω-ῶ [κυνηγὸς], Μ. ήσω, = Κυνηγετέω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Κυνηγετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυνηγέτης.

Κυνηγία (ἡ), = Κυνηγεσία.

Κυνήγιον (τὸ), = Κυνήγεσιον.

Κυνηγὸς (ὁ), [κύων, ἠγοῦμαι], = Κυνηγέτης.

Κυνηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυνῶν, ὡσὰν τὰ σκυλιά.

Κυνηλασία (ἡ), Π. = Κυνηγεσία, [ἐλαύνω].

Κυνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κύων, ἐλαύνω], = Κυνηγετέω.

Κυνήπεδες (οἱ). τὰ κόκκαλα εἰς τὴν κάτω-κάτω κλειδώσιν τοῦ ποδὸς τῶν ὑποπ., (ἄλλ.) Σφυρὰ, (Γαλλ.) rouleau. » Ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπέδων, « Ξεν.

Κυνητίνδα, ἐπίρ. (« παίζειν, « Πλάτ.) ὡς παιδιᾶς ὅπου φιληδοῦνται.

Κυνία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, = Κυνοκράμβη.

†Κυνίας ου (ὁ), = Κύνειος. » Πῶλος —, « Ἡσύχ., = Κυνῆ. » Θὴρ —, « αὐτ., εἶδ. σκανθοζυγαίρου(;).

Κυνίδιον (τὸ), = Κυνάριον, σκυλάκι.

Κυνίζω, Μ. ίσω. Μεμοῦμαι [ὡσὰν σκύλος· [κυρ. δὲ ἐπὶ ὑποπ.] Περιπαστρεύω σκύλον. 2) (μτφ.) εἶμαι (ζῶ ὡς) κυνικὸς φιλόσοφος. » Σωκράτους ἀπούσης Ἀντισθένης ἐκύνιζε, « Κλήμ.

Κύνικλος (ὁ), = Κούνικλος.

Κυνικὸς, ἡ, όν, ᾗ (ἐπίρ.) -ικῶς, = Κύνειος, σκύλινος. » Σπασμὸς —, « Ἱππ., ὁποὺ ραβδώνῃ τὸ σῶμα ᾗ ὀδύνη ἢ γλῶσσα. ‖. (συνήθ.) » Κυνικοὶ (φιλόσοφοι), « ἀκολουθοῦντες τὸ σύστημα τοῦ Ἀντισθένους, τοῦ Διογένους ᾗ ἄλλων, (κατὰ λέξ.) ζῶντες ὡσὰν τὰ σκυλιὰ, (ἀπὸ Κύων).

Κυνικῶς, ἐπίρ. Κυνδς τρόπον, ὡσὰν τὰ σκυλιὰ, (ὀηλ.) ἀναιδῶς ἢ σκληρῶς. » Ἐπισεικνύοντες τὰ αἰδοῖα κυνικῶς ῥοιζηδόν, « Πλ. » Ἐπὶ τῶν κυνικῶς ποιούντων, « Ἰατρ.

Κυνίσκη (ἡ). μικρὴ σκύλα, σκυλίσκη.

Κυνίσκος (ὁ). μικρὸς σκύλος. 2) = Κύνδαλος (σκυλοψάρονς).

Κυνισμὸς (ὁ), [κυνίζω]. τὸ σύστημα, ὁ τρόπος, ἡ ζωὴ) τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων. » Εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν συντείνειν ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν, « Ἀρτ.

Κυνιστέον, θετ. τοῦ Κυνίζω. » Ἐρῶ κἀκὰν περὶ τοῦ πῶς κυνιστέον, « Ἰουλ.

Κυνιστὶ, ἐπίρ. = Κυνηδὸν ἢ Κυνικῶς.

Κυνοβαίμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Κυνοβάτης, ου (ὁ), (κυρ. Ὑποπ.) ὁ περιπατῶν ὡσὰν τὸν σκύλον μὲ ἀνοικτὰ σκέλη (κυρ. « Ὁ πραφέρων τας ὀπλὰς [ἢ τὰ ἐντὸς τῶν κυνηπόδων, καὶ ἕλκων [ἢ ἑλκῶν] τοὺς πόδας, καὶ χωλαίνων ἐπ' αὐτοῖς, «), (Γαλλ.) tourbu.

Κυνεβλῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Κυνῶπης.

Κυνόβρωτος (ὁ, ἡ), [κ. βιβρώσκω], σπλαφαγωμένος.

Κυνογάμια (τὰ). εὔστοχα ὠνόμασεν ὁ κωμικὸς Κράτης τὸν μετὰ τῆς Ἱππαρχίας γάμον τοῦ τελεσθέντα ἐν τῷ Ποικίλῃ.

Κυνόγλωσσαν (τὸ), (κατὰ λέξ.) γλῶσσα σκυλιοῦ, (ὈΘ. μτγν.) εἶδ. χόρτου (βοτάνης) μὲ τὸ παζί), (ἴσως) Ἀγριόγλωσσον (τὸ μέγα).

Κυνόγλωσσος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλο παρὰ τὸν Βούγλωσσον). 2) = Κυνόγλωσσον, (ἰχθύς).

Κυνογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀνοσχυντος, ἀδιάντροπος, ἢ σκληρὸς καρδιογνώμων (κατὰ λέξ.) σκυλόγνωμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυνοδέσμη (ἡ). δέσιμόν τι δερμάτινον διὰ τοῦ ὀπ. ἔδενον διὰ τὸ εὐχημότερον τὴν ἀκροποσθίαν τῶν οἱ παλαίοντες ἢ ἄλλως ἐπιδεικνύμενοι γυμνοί.

Κυνόδεσμος (ὁ). καπίστρι ἢ λυτάρι τῶν σκύλων.

Κυνιδήκτος (ὁ, ἡ), [κ. δάκνω]. σκυλοδαγκασμένος. «Κυνόδηκτον (τὸ),» ἰατρ., δάγκασμα σκύλου.

Κυνόδους, οντος (ὁ). τὸ μεταξὺ τῶν ἐμπροσθινῶν ἢ ὀπισινῶν σαφλερὸν ὀδόντι, σκυλόδοντον.

Κυνοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω κυνηγῶν μὲ τὰ σκυλιά, ἢ· σκαλίζω 'σὰν τὸ σκυλί, ἰχνηλατῶ. π'Ο τῆς ἄγρας ἐρωτικὸς, ἀνιχνεύσας, κυνοδρομήσας, αἱρεῖ τὸ θήριον. « Κλιμ.

Κυνοδρομία (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., κυνήγημα μὲ τὰ σκυλιά.

Κυνοειδής, ἐος (ὁ, ἡ)· ὅμοιος (τὴν μορφὴν ἢ τὸ ἦθος) μὲ σκύλον. ‖· (οὐσ.) Κυνοειδὲς, τὸ φυτὸν Ψύλλιον, (ἄλλ.) Κυνοκεφάλιον.

Κυνόζολον (τὸ), [κ. ὄζω], εἶδ. φυτοῦ (βρωμᾷ 'σὰν σκυλί), = Χαμαιλέων (ὁ Μέλας).

Κυνοθαρσὴς, ἐος (ὁ, ἡ) καὶ

Κυνοθρασὴς, ἐος (εἶα, ὺ), Π. ὁ ἔχων τὸ θάρσος ἢ θράσος τοῦ κυνὸς, τολμηρὸς ἢ προπετὴς 'σὰν τὸν σκύλον.

Κυνοκάρδαμον (τὸ), εἶδ. καρδάμου.

Κυνόκαυμα (τὸ)· ἡ ζέστη τῶν κυνικῶν καυμάτων.

‡Κυνόκεντρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, Κυνάκανθος(;).

Κυνοκεφάλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ψύλλιον.

Κυνοκεφαλοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ κυνοκέφαλον.

Κυνοκέφαλος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων κεφαλὴν κυνός, σκυλοκέφαλος. ‖· (οὐσ.) εἶδ. πιθήκου, (ἴσ. ὁ Γαλλ.) papion.

Κυνοκλόπος (ὁ, ἡ)· ὁ κλέπτων σκύλους ἢ κλέψας σκύλον (καθὼς ὁ 'Ηρακλῆς τὸν Κέρβερον).

Κυνοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιμελοῦμαι (Τρέφω) σκύλους.

Κυνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυλοκοπῶ 'σὰν σκυλί (ἀλύπητα, σκυλήτικα).

Κυνοκράμβη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) σκαρολόχανον (ἀντὶ) σκυλολάχανον, (ἄλλ.) ἀνιδρωτὶς ἀγρία, καὶ Ἀποκύνου.

Κυνοκτονία (ἡ)· σκότωμα σκύλων, [ἐκ τοῦ

Κυνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τοὺς κύνας, (ὀδ. ‖· οὐσ.) Κυνοκτόνον (τὸ)· εἶδος ἢ γένος φαρμ. φυτῶν, (κυρ. δὲ) τὸ Ἀκόνιτον καὶ Καλχὴν, (κοιν.) σκυλοβότανον, (ἴδε καὶ Ἀπόκυνον).

Κυνολέσχης, ου (ὁ), = Κυσολέσχης, αἰσχρολόγος.

Κυνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ περὶ τοῦ ἄστρου κυνὸς ἢ ὡς κυνικὸς, (παρῳδ. τοῦ Κοινολογέομαι).

Κυνόλοφα (τὰ). ἀποφύσεις τινὲς τῶν σπονδύλων τοῦ ῥαχοκοκκάλου, (ἄλλ.) Κέρνα.

Κυνόλυκος (ὁ), εἶδ. ζώου, (ἄλλ.) Ερασττας.

Κυνόλυσσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων λύσσαν σκύλου.

Κυνόμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κυνόμηλον, τὸ Κοκκύμηλον.

Κυνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ σκύλον ἢ σκύλους.

Κυνόμαχον (τὸ), ὁ μέλας χαμαιλέων, (φυτ.).

Κυνομόριον (τὸ), ἡ ὀριθάγχη, (φυτ.).

Κυνόμορον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ κυνοσβάτου, (κοιν.) ὀρνιθόκωλος.

Κυνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κυνὸς, κυνοπρόσωπος.

Κυνόμυια (ἡ), εἶδ. μυίγας, σκυλόμυιγα, (ἴδε Κυνάμυια).

Κυνόπρῆστις, εως (ἡ), εἶδ. ἐντόμου φαρμακεροῦ διὰ τοὺς σκύλους.

Κυνοπρόσωπος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πρόσωπον σκύλου, σκυλομούτσουνος.

Κυνοπτικὸν (τὸ), [κύων, ὄψις], εἶδ. ἰατρικοῦ (κολλυρίου) διὰ τὰ 'μμάτια.

Κυνοραίστης καὶ

Κυνορραίστης, οῦ (ὁ), Π. [κ. ῥαίω]. τὸ ἔντ. Κρότων, (καιν.) τσυμπούρι.

Κυνόροδον ἢ Κυνόῤῥοδον (τὸ), τὸ ἄνθος τοῦ Κυνοσβάτου. 2) εἶδος ἐρυθροῦ κρίνου.

Κυνὸσβατον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου, (ἄλλ.) Κυνόμορον.

Κυνόσβατος (ἡ ἢ ὁ), εἶδ. θάμνου ἀκανθ. (βάτου), = Κυνάκανθος. 2) (κατὰ τὸν Δακρ. Δ', 144) ἡ τραχεῖα Σμίλαξ.

Κυνόσουρα (ἡ). ἀστερισμός τις, (ἄλλ.) Μικρὰ Ἄρκτος, (κατὰ λέξ.) σκυλονουρά.

Κυνόσουρον (τὸ), (ὠδν) τὸ (ἄλλ.) Οὔρινον ἢ Ὑπηνέμιον.

Κυνοσουρὶς, ἰδος (ἡ), εἶδ. λαγωνικοῦ (καταγομένου ἀπὸ τὰ Κυνόσουρα τῆς Δακων.). 2) = Κυνόσουρα.

Κυνοσπάρακτος (ὁ, ἡ)· ὁ σπαραχθεὶς (ξισχισθεὶς) ὑπὸ τῶν κυνῶν.

Κυνοσπὰς, άδος (ἡ), = Κυνοσπάρακτος.

Κυνόσπαστος (ἡ καὶ ὁ), = Κυνοσβατος.

Κυνοσσόος [ὁ], Π. [κ. σεύω]. ὁ ἐρεθίζων (ἢ τρέχων μὲ) τοὺς σκύλους, κυνηγός.

Κυνόσυρμον (τὸ). μέτρον τι ἐκτάσ., (ἄλλ.) Διχάς.

Κυνοσφαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τιμὴν τοῦ ὀπ. σφάζονται (θυσιάζονται) σκύλοι, (ἄλλ. διορθ.

Κυνοσφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κυνόμορφος.

Κυνοτροφικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κυνοτροφίαν. « Κυνοτροφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἀνατρέφειν κύνας.

Κυνοτρόφος (ὁ, ἡ)· ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) κύνας.

Κυνουλκὸς, ἡ, όν, Π. [κ. ἕλκω], = Κυναγωγός.

Κύνουρα ἢ Κυνούρια (τὰ), Π. βράχοι εἰς τὸ παράλιον.

Κυνούχιον (τὸ). σακκὶ δερμάτινον (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον), τσάντα, ταγιτζίκα, [ἐκ τοῦ

Κυνοῦχος (ὁ). [κ. ἔχω], = Κυνόδεσμος. 2) = Κυνούχιον, τσάντα. « Κυνοῦχος μόσχειος, « Ξεν.

Κυνοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σκυλιὰ, τρέφομαι μὲ κρέας σκύλων.

Κυνοφθαλμίζομαι, Μ. ίσομαι. Βλέπω μὲ ἀγαιδὲς βλέμμα ('σὰν τὸ σκυλί).

Κυνοφόντις, ιδος (ἡ)· ἑορτή τις τῶν Ἀργείων καθ' ἣν ἐφόνευαν σκύλους.

Κυνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κυναγώμων, ἀδιάντροπος ('σὰν τὸν σκύλον).

Κύντατος, ὑπερθ. ἢ

Κύντερος, η, ον, Π. συγκρ. (ἀνωμλ. ἐκ τοῦ Κύων), θρασύτερος-τατος, ἀναιδέστερος-τατος, (ἐν γέν.) χειρότερος. « Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,» 'Οδ. Υ. (εἶπαν καὶ Κυντερώτερος, -ώτατος· εἰς δὲ τὸν Ἀρχ. περὶ Ποιητ. εὕρηται ἢ « Τὸ πάντων κυντότατον, κ).

Κυνυλαγμὸς (ὁ). ὑλαγμὸς (γαύγισμα) σκύλου.

Κυνώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -ωδῶς, = Κυνοειδὴς, σκυλήτικος.

Κυνώπης, ου (ὁ) καὶ Κυνῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κ. ὤψ]. ὁ ἔχων 'μμάτια (βλέμμα) σκύλου, = « Κυνὸς ὄμματ' ἔχων, « Ἰλ. Α., ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. « Κυνῶπιδες θεαί, « Εὐρ., αἱ Ἐριννύες.

Κύνωψ, ωπος (ὁ), τὸ φυτ. Ψύλλιον.

‡Κυογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (ὡς ἐγκύου) γαστέρα.

Κύας, εας-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κύημα.

Κυοτοκία (ἡ), [κύος, τίκτω]. γέννησις.

Κυοτροφία (ἡ)· τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ θρέψιμον τοῦ ἐμβρύου.

Κυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἔγκυος, ἐγκυμονῶ.

Κυοφόρημα [τὸ]. τὸ κυοφορούμενον, ἔμβρυον.

Κυοφόρησις, εως (ἡ), = Κυοφορία.

Κυοφορία (ἡ). τὸ ἐν γαστρὶ φέρειν, (κοιν.) 'γγάστρι, [ἐκ τοῦ

Κυοφόρος (ἡ), [κύος, φέρω]. ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη. (μτγν.) εὔφορος. « Διφρος —,« Ψευδοκαλλισθ., ὁ χρησιμεύων εἰς τὰς τικτούσας.

Κυπαρὶς, ίδος (ἡ), = Κύτταρος, σποροθήκη φυτοῦ.

Κυπαρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κύπαρος.

Κυπαρισίας, ου (ὁ), εἶδος τιθυμάλλου (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων του).

Κυπαρίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον κυπαρίσσου, κυπαρισσένιος.

Κυπαρισσόροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυπαρισσίνην ὀροφήν. « Θάλαμος—,« Ἀθ.

Κυπάρισσος (ἡ), [κύπαρος], εἶδος δένδρου, κυπαρίσσι.

Κυπαρισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παρῳγῶν) κυπαρίσσους.

Κυπαρισσὼν, ῶνος (ὁ). δάσος κυπαρίσσων

Κυπάριττος, Κυπαρίττινος κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Κυπάρισσος.

Κύπαρος (ὁ), [κύβη], = Κύτταρος.

‡Κυπὰς, άδος (ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Κύπασις, εως (ὁ ἢ σπάνιτρ. ἡ), Π. [κύπτω]· εἶδ. χιτῶνος γυναικείου καὶ ἀνδρῶν.

Κυπασσίσκος (ὁ) καὶ

Κυπάσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύπασσις.

Κυπειρίζω, Μ. ίσω. "Εχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κυπείρου.

Κυπειρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ [ὅμοιον μὲ τὸ

Κύπειρον (τὸ) καὶ

Κύπειρος (ὁ καὶ ἡ), [ῐ], εἶδ. ἀρωματ. φυτοῦ (ἀγριάδας ἢ σχοίνου φυομένου εἰς ὑγροὺς τόπους), (κοιν.) κύπερη, (Γαλλ.) souchet, (εἶδ. αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ Ἀραβ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χάμπου-λεζίς καὶ(;) τὸ Ζιγγίβερι. »Πὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου, « Νίκ.

Κυπελλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύπελλον.

Κυπελλομάχος (ὁ, ἡ). ἁ φιλονεικῶν (συνεριζόμενος) πρός τινα ποῖος νὰ πίῃ πλειότερον, [μάχομαι καὶ

Κύπελλον (τὸ), Π. [κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κύπη], ποτῆρι, (κοιν.) κοῦπα.

Κυπελλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων κύπελλα (ποτήρια). » Τράπεζα —, « Νόνν.

Κυπελλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (βαστάζων) κύπελλον, οἰνοχόος. »Ἥφαιστος κυπελλοφόρος τῇ Ἥρᾳ γίνεται, « Εὐστ.

†Κυπελλοχάριον, ωνος (ὁ), Κωμ. [κύπελλ. χαίρω]. οἰνοπότης.

Κυπερίς, ίδος (ἡ), = Κυπαρίς.

Κύπιρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κύπειρος.

Κύπη (ἡ), [κύω, κύτος]. (ἐν γέν.) κοιλότης. (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτηρίου, (ὀθ. κοιν.) κοῦπα. (μτνμ.) εἶδ. πλοίου, βάρκα, (ἄλλ.) Σκύφος, (παρβλ. Γύπη καὶ Κύμβη), (ὅθεν:

†Κυπόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀνατρέπω, (εὔχρ. μένον εἰς τὸ σύνθ.) Ἀνακυπόω.

Κυπριάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυπρίζω.

Κυπρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κύπριν (τὴν Ἀφροδ.), Ἀφροδίσιος ἢ Ἐπαφρόδιτος.

Κυπρίζω [κύπρος], Μ. ἰσω. Ἀνθῶ (κυρ. ἐπὶ ἀμπέλ. καὶ ἑλ.).

Κύπρινον (τὸ), (ἐνν. ἔλαιον), εἶδ. μύρου κατεσκευασμένου ἀπὸ ἄνθη κύπρου.

Κυπρῖνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ποταμ.), (Τουρκ.) σαζάνι, (καὶ εἰς τὴν Προῦσαν καὶ ἀλλοῦ) κιουμπρίν, (κοιν.) γρεβάδι, (Γαλλ.) carpe.

Κύπρις, ίδος (ἡ). ἡ Ἀφροδ. (ὡς τιμωμένη κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν Κύπρον). Π. νεᾶνις ὡραία (χαριτωμένη). 2) (μτνμ.) ἔρως, ἡδονή. ἀπόλαυσις ἐρωτική. Θέλγητρον. » Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ, « Πλ. 3) τὸ ἄνθ. τῆς ἀμπέλ. καὶ τῆς ἐλαίας, (ὀθ.

Κυπρισμός (ὁ), [κυπρίζω]. τὸ ἄνθισμα τῆς ἐλ. καὶ ἀμπέλου.

Κυπρογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κυπρογενής, έος (ὁ, ἡ). ἡ γεννηθεῖσα εἰς τὴν Κύπρον, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Κύπρος (ὁ καὶ ἡ), [κύπαρος], εἶδ. δένδρου τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ ἡ φλοιὸς εἶνε, λέγει, ἡ γνωστὴ βαφὴ κνᾶ, (Ἀραβ.) Χενὰ, (Γαλλ.) Iroêne, (ἀπὸ τὰ ἄνθη του κατεσκευάζετο τὸ Κύπρινον καλούμενον μύρον ἢ ἔλαιον, τὸ μονολεκτ., Κυπρινέλαιον καὶ, ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ, Κύπρος). » Τῆς κύπρου ἡ ἐργασία παραπλησία τῇ τοῦ ῥοδίνου, « Θφρ. 2) εἶδ. μέτρου (χωρ. 2 μόδια ἢ 5 χοίνικας).

Κυπτάζω [κύπτω], Μ. άσω. Σκύπτω συχνὰ ἢ εἶμαι σκυμμένος πολλὴν ὥραν (ὡς νὰ σκαλίζω ἢ νὰ παραμονεύω), (συνκδχ.). παρατηρῶ, (ὀθ. τὸ κοιν.) κυττάζω, περιεργάζομαι· καταγίνομαι· χρονοτριβῶ.

Κυπτός, ἡ, όν. Σκυφτός, σκυμμένος, (συγχ. τῷ Κρυπτός).

Κύπτω [κύβη], Μ. κύψω. Γέρνω ἐμπρός, (κοιν.) σκύφτω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.). (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι σκυμμένος, κυρτός. » Κέρεα κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθεν, « Ἡρ. 2) κρεμάομαι, ἀπλ. γκομαι. » Κύψαντες ὕδριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν, « Ἀρχίλ.

Κύρβαιος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυρηβαῖος. »Μάζα—, « Ὁμ., Εὐρ., ἀπὸ χονδρὸν ἀλεῦρι, ψωμὶ ἁπτικὸν, (ἄλλ. διορθ. Γυραῖη καὶ ἄλλ. Τυρβαίη).

Κύρβας, αντος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κορύβας.

Κυρβασία καὶ

Κύρβασις [κύρβας], εως (ἡ), εἶδ. Περσ. τιάρας, μπερέτα ἢ κιουλάφι, (παρβλ. Κίδαρις. » Οἱ Παλατῖνοι .., τοὺς καλουμένους ἅπικας ἐπικείμενοι ταῖς κεφαλαῖς, πίλους ὑψηλοὺς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνοειδεῖς, οὓς Ἕλληνες προσαγορεύουσι κυρβασίας, « Δ. Ἁλ. 2) (μτνμ.) ἡ κορώνα τοῦ πετεινοῦ. 3) σακκοῦλι εἰς σχῆμα κυρβασίας. »Θάλψιες ἐν κυρβασίῃσι, « Ἀρετ.

Κύρβις [κόρυς, κόρυμβος], εως (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ πυραμιδοειδεῖς ξύλιναι στῆλαι ἐπὶ τῶν ὀπ. (στρεφομένων περί τινα ἄξονα) ἦσαν γραμμένοι οἱ παλαιοὶ θεσμοὶ καὶ τὰ θρησκευτ. ἔθιμα (τὸ κανονικὸν δίκαιον) τῶν Ἀθην. » Ὡς χρὴ θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων ἢ τῶν σηλῶν κατὰ τὰς συγγραφάς, « Λυκ., (παρβλ. Ἄξων). 2) (Κωμ.) ἔμπειρος τῶν νόμων, (τρόπον τινὰ) κώδηξ ἐμψυχος. »Εὑρεσιεπὴς, περίτριμμα δικῶν, κύρβις, κράταλον, « Ἀρχ. 3) (ἐν γέν.) πίναξ, σύγγραμμα ἢ ποίημα (ἀρχαῖον). » Κύρβεις, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν ὑγρῆς τε τραφερῆς τε, « Ἀπλλν.

Κυρεία (ἡ). κῦρος, κυριότης, ἐξουσία, [ἐκ τοῦ

Κυρέω-ῶ [κῦρος], Μ. κυρήσω καὶ κύσω (ἀόρ. Ἐκύρησα καὶ Ἔκυρσα, καὶ Ϛ'. Ἔκυρον), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ σπνττ. αἰτ.) εὑρίσκω (κατὰ συγκυρίαν), συναπαντῶ, ἐπιτυχαίνω. » Ἔκυρσας, ὥς τε τοξότης ἄκρος σκοποῦ, « Αἰσχύλ. » Μελάθρου κῦρε κάρη, « Ὅμ. Ἥμν., ἔρθασεν, ἤγγισεν. » Βασιλῆος ταφὴς κυρήσει, « Ἡρ., θὰ ἀξιωθῇ. » Τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκώς, « Πλάτ. (ἢ προθετ.) » Λέων ἐπὶ σώματι κύρσας, « Ἰλ. Γ. (καὶ αἰτ.) » Ἐπ' ὀκταῖς νιν κυρῶ, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ; « Σοφ., εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται; (καὶ ἄρσ.) » Κακὸν κυρεῖν τι τῷ στρατεύματι ἔοικεν, « Εὐρ., συνέβη. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἄλλοτε μὲν ὄγε κακῷ κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, « Ἰλ. Ω., περιπίπτει εἰς. 2) (ὡς βοηθητ. ῥῆμα μὲ μτχ.) = Τυγχάνω. » Ἐγθρὸς ὢν κυρεῖ, « Σοφ., ἔτυχε (συνίπτασε) νὰ ἦνε. » Εἰρηκὼς κυρεῖ, « αὐτ. » Βωμῷ παρ' ᾧ θύων ἔκυρον, « αὐτ.

Κυρηβάζω, Μ. άσω, = Κυρίσσω, Κυρίζομαι.

Κυρήβιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ τσόφλια τῶν ὀσπρίων, πίτυρα, ἄχυρα. «Ἡ ἠλέκτρας .. τὰ κυρήβια καὶ τὰ κάρφη συνανασπᾷ, κολλωμένη τρύτοις, « Προβλ. » Ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων, « Ἀρχ., κατὰ τὸν ἄνεμον.

Κυρηβιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κυρήβια (πίτυρα).

Κύρημα (τὸ), [κυρέω], Π. εὕρημα, πρᾶγμα, ἔρμαιον. συμβεβηκός.

Κυρία (ἡ), θηλ. τοῦ Κύριος [ἴδε τὴν λ.].

2) = Κυρεία, κυριότης, ἐξουσία. δύναμις. » Πρῶτον μὲν οὐκ ἔχει (παρὰ γυναιξὶ) οἶνου κυρίαν ἡ γυνή, « Πλάτ., φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρεία).

Κυριακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κύριον (καὶ ἐκκλησ. εἰς τὸν Χριστὸν). »Κυριακὴ (ἐνν. ἡμέρα), « ἡ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἢ »Κυριακὴ μεγαλητέρα ἢ κεντρικωτέρα ἐκκλησία ἢ τὸ (ἄλλ.) καθολικὸν τοῦ νεῶ (ἐκκλησίας) συνήρχοντο ἢ ἐλειτούργουν (κυρ. εἰς τὰς κυριακὰς, πρὸς διαφορὰν τῶν παρεκκλησίων). »Κυριακά, « Κων., τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα.

Κυριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω (βασιλικῶς=

Κυριάρχης, ου (ὁ). ἐξουσιαστής, μοναρχικός.

Κυριάρχησις, εως καὶ

Κυριαρχία (ἡ). κράτος (ἐξουσία) κυριαρχικὸν. 2) (ὀλγ.) ἡ ἀρχὴ (πηγὴ) πάσης κτίσεως.

Κυριαρχικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) κυριάρχου ζῴου, μοναρχικός.

†Κυριδάζω, Μ. άσω, = Κυρηβάζω.

Κύριγμα (τὸ), = Κύρησις.

Κυρίεια (ἡ), = Κυρεία, κυριότης, ἐξουσία.

Κυρίευσις, εως (ἡ), τὸ οὗτ. τοῦ

Κυριεύω, Μ. εὔσω. (μὲ γεν.) ἔθιμαι ἢ νομαι κύριός τινος, λαμβάνω ἐξουσίαν ἐξουσιάζω, ἀπόκτω κρατῶ. »Κυριεύσασαν οἱ πρὸ ἑξήκοντα ὀργυιῶν, « Αἰσχ., ἐχέτωσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιβάλλειν πρὸς αὐτὴν ποινὰς, « Ἐπίκτ., εἴδος συλλογισμοῦ.

Κυρίζομαι, Μ. ίξομαι, = Κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, (ἐν γέν.) μάχομαι, πολεμῶ.

†Κυριλλιον (τὸ). [;] ἀγγεῖόν τι ποτηριοειδὲς. = Θυμβύλιος.

Κυρίξις [κυρίσσω], εως (ἡ). κτύπημα μὲ τὰ κέρατα, κούτρισμα

Κυριοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἐκκλησ.) κτείνω κυριοκτόνος.

Κυριοκτονία (ἡ). (Ἐκκλησ.). τὸ ἔγκλημα τοῦ κυριοκτόνου.

Κυριοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν κύριόν του ἢ τὸν Κύριον τοῦ παντὸς (τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν), (ἄλλ.) ἔνοχος εἰς φόνον Κυριολεκτέω-ῶ. Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι κυριολεξίαν, ὁμιλῶ ἢ γράφω »

Κυριολεκτικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ κυριολεξίαν, κατὰ τὰς μεταφορὰς (τροπολογίας).

Κυριολεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κυρίως (καὶ κατὰ κυριολεξίαν, ὄχι τροπικῶς ἢ καταχρηστικῶς) λεγόμενος.

Κυριολέκτως, ἐπίῤῥ. = Κυριολεκτικῶς.

Κυριολεξία (ἡ). ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως, ἢ· ἡ χρῆσις τῆς λέξεως εἰς τὴν κυρίαν της σημασίαν, (ἀντιθ. τῇ Μεταπολογία).

Κυριολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυριολεκτέω.

Κυριολογία (ἡ), = Κυριολεξία.

Κυριολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ κυριολεξίαν, κυριολεκτος. » Τῆς ἱερογλυφικῆς μέν ἐστι διὰ τῶν πρώτων στοιχείων ἡ κυριολογική, ἡ δὲ συμβολική, « Κλ.

Κύριος [κῦρος], α, ον. (ἐπὶ ἀνθρ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἄδειαν νὰ πράξῃ τι, ἐξουσιαστής· οἰκοκύρης, πληρεξούσιος. (εἰς τὰς ἀθ.) ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς ἢ ὁ κηδεμὼν τῆς ἀνηλίκου, (ἐν γέν.) ἐπιτροπος ἢ (κυριώτερον κατὰ τὴν παραδεδεγμένην παρ' ἡμῖν λέξιν), ἐπιτροποχηδεμών. (μὲ γεν.) « Ζεὺς ὁ πάντων κύριος, » Πίνδ. « Τούτου ἡ βουλὴ κυρία, » Δημ. (καὶ ἀναλελ.) » Ὑμᾶς τοὺς κυρίους οὓς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν, καὶ οὓς τινας μή, » Πλ. (καὶ χ. πτ.) » Ἔπεμψαν πρέσβεις παρὰ Ἀγησ. ὁ δὲ αὐτοὺς εἰς Δακεδ. ἐκέλευεν ἰέναι· οὐ γὰρ εἶναι κύριος αὐτὸς, » αὐτ. » Σίσυφος εἰς Ἅιδου κύριος εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, » Δημ. (ὄθεν εἰς τὰ δικαστήρια ὅταν ἐκρισολογεῖτο ἀνδρόγυνον, ἔκραζεν ὁ κλητήρ. 'Η δεῖνα ᾗ Κύριος;) » Διώξει Σμικύθην καὶ Κύριον, » Ἀρχῳ. » Κύριον ἐπιγραψάμενος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ· ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι, εἰσπεποιηκότι τὸν παῖδα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐβουλίδου, » Δημ. (καὶ συγκρ.) » Κυριώτεραι κρίσεις περὶ τῶν τοιούτων, » Πλάτ., ἁρμοδιώτερον, (ὄθ. ‖. οὐσ. ἁρμ.) αὐθέντης, οἰκοδεσπότης, ἰδιοκτήτης. (καὶ ὡς τίτλ. τιμῆς ὡς τὸ Γαλλ.) **seigneur, monsieur, (Γερμ.) herr,** (κοιν. κατ' ἀποκ.) κύρ, (ᾗ ρός), (ὄθ. τὸ θηλ.) κυρά, κοκκώνα, (Γαλλ.) **madame.** (ἐκκλ.) » Ὁ κύριος ἡμῶν (ὁ Ἰησοῦς Χριστός). » Ἡμεῖς φωνεῖτε με Ὁ διδάσκαλος καὶ Ὁ κύριος, » αὐτ. » Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ 14 ἐτῶν ἀρῤῥ. Ἐπικτ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἔχων κύρος, ἐπικυρωμένος, ὡρισμένος, ἀποφασισμένος, (ἐπιμ.) μόνιμος· βέβαιος. » Κύριος μήν, » Πίνδ., ὁ τελευταῖος τῆς κυοφορίας. « Τοὺς νόμους κυρίους εἶναι, » Αἰσχ., Πλ., νὰ ἰσχύουν, (Γαλλ.) **être en vigueur.** » Κατὰ τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ κύρια, « Δημ. » Κύριαι κτήσεις, » Ἰσοκρ., αἱ ἀνεγνωρισμέναι (ἀναμφισβήτητοι). » Κύριαι δόξαι, » Ἀρτ., αἱ παραδεδεγμέναι ὡς βάσιμοι. » Κυρία (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνν.) ἡμέρα, « Ῥτρ., ἡ (ἄλλ.) Προθεσμία, ἡ προσδιορισμένη, (κυρ. Νμ.) ἡ δικάσιμος, (Γαλλ.) **jour de l'assignation.** » Ἐπεὶ τε δὲ ἡ κυρίη ἡμέρη (ἄλλ. τῶν ἡμερῶν) ἐγένετο, « Ἡρ. (ᾗ μτφορ.) « Ἡ πρωσπελάσειεν αὐτῷ τὸ χρεὼν ᾗ ἡ κυρία παρεῖναι δοκεῖ, » Συν. » Κυρία ἐκκλησία, » Ῥτρ., ἡ κανονικὴ (τακτικὴ) συνέλευσις τοῦ λαοῦ, (ἀντιθ. τῷ Σύγκλητος), ἴδε Ἐκκλησία. 3) ὁ κατ' ἐξοχὴν, οὐσιώδης, καθ' αὐτό. (ἐπὶ λέξ.) φυσικός, ᾗ συμπαραφορικὸς ἢ τροπικός. » Ἀναγκαῖον ὄνομά ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλῶττα ἢ μεταφορά. · Λέγω δὲ κύριον μὲν ᾧ χρῶνται ἕκαστοι· γλῶσσα δέ, ᾧ ἕτεροι, » Ἀριστ. « Κύρια ὀνόματα εἶα δηλοῦν οἷον ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων, ἢ οἷα ἡ φύσις ἔθηκε σύμβολα τοῖς πράγμασι, « Α. Ἀλ. (ὄθ.) » Κύριον ὄνομα, » Γραμ., τὸ κυριωνομαζόμενον ἐξαιρετικῶς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ἕκαστον ἄτομον. (καὶ μὲ γεν.) « Ὁ ἀὴρ τοῦ ψόφου κύριος οὐκ ἔστιν, » Ἀρχ., δὲν εἶν' ἡ κυρίως καὶ καθαυτὸ αἰτία. (καὶ παραθετ.) » Τὸ κυριώτατον ἐν φιλοσοφίᾳ, » Λξ. (συγχ. τῷ Καίριον·) » Ὁ κυριώτατος (ᾳ) τόπος τῆς χώρας, « Πλ. Κυριότης (ἡ), (Γρφ.). ἡ δύναμις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κυρίᾳ, ἐξουσίᾳ, (Γαλλ.) **domination.**

Κυρίσσω(ττω), Μ. ἴξω. [κέρας]. Κτυπῶ μὲ κέρατα, κουτρίζω, Κερατίζω. « Ἐγὼ καὶ βοῦς μόσχον πολλάκις εἶδον κυρίττοντα πρὶν φῦσαι τὰ κέρατα, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Ἐν τούτῳ δὲ τῆς ἡλικίας. ·κυρίττειν τε καὶ κυρίττεσθαι παντελῶς ἄωρον καὶ φιλόνεικον, » Γργ.

†Κυρίττιλος (ὁ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορυπτίλος.

Κυριώδης, ες (ὁ, ἡ) = Κύριος, οὐσιώδης.

Κυριωνυμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω (Χαρακτηρίζομαι μὲ) κύριον ὄνομα, εἶμαι κυριώνυμος. 2) (μτγν.) ὀνομάζομαι (λομβάνω τὸν τίτλον) Κύριος.

Κυριωνυμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Κυριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κύριον (ἰδιαίτερον) ὄνομα. (ἐπὶ λέξ.) κυριολεκτούμενος. 2) (μτγν.) ὁ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, (ὄθ.) » Ἡμέρα — Βυζ.α, ἡ Κυριακή.

Κυριωνύμως, ἐπίῤῥ. Κατὰ κυριωνυμίαν.

Κυρίως, ἐπίῤῥ. Μὲ κῦρος, (ἔπιμ.) βεβαίως (» Τὰς πόλεις οὕτω κυρίως παρειλῆφαν, ὥστε τὰς μὲν αὐτῶν κατασκάπτειν, ἐν δὲ ταῖς ἀκροπόλεις τειχίζειν, » Ἰσοκρ.)· ὡρισμένως· καθαυτὸ, θετικῶς. (ἐπὶ λέξ.) ἀκριβῶς, κυριολέκτως, κτλ. (ἴδε Κύριος). « Κυρίως διδόναι (κτᾶσθαι κτλ.), « Ῥτρ., νομίμως, κατὰ τοὺς παραδεδεγμένους καὶ ἀπαιτουμένους τύπους. » Ἀθηναῖον ὄντα, καὶ κυρίως ἐγγραφέντα, » Ἰσ., (συγχ. καὶ πολλάκις ἰσοδυναμεῖ τῷ Καιρίως).

Κυρκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυκανάω, Κυκάω, ἀνακατόνω.

Κύρμα (ἡ ὀρθότ.) Κῦρμα (τὸ), Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Κύρημα, τυχηρὸν εὕρημα, ἔρμαιον· λάφυρον. 2) (συνεκδ.) πανοῦργος (πολύπειρος) ἄνθρωπος. » Πυκνώτατον κίναδος, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον, « Ἀρχῳ.

Κῦρος [συγγ. τοῦ κάρη καὶ κόρυς], εος-ους (τὸ). ὑπεροχὴ, κυριότης· δύναμις· βεβαίωσις, ἐπικύρωσις. τὸ κεφάλαιον, τὸ οὐσιῶδες τοῦ πράγματος· βάσις, ἀρχή. » Ἡ νῦν ἡμέρα πολλῶν ὑπάρξει κῦρος καλῶν, « Σοφ.

Κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἔχῃ (Δίδω ἐξ) τι κῦρος, ἐπικυρόνω· ἀποφασίζω ὁριστικῶς. » Δίκην — , « Αἰσχλ.

Κύρσαι ἡ Κῦρσαι, Π. Αἰολ. ἀόρ. ἀ. (ἀνμλ.) τοῦ Κυρέω.

†Κυρσάνιος, ω (ὁ), Ἀπκ. ἀντὶ Νεανίας, μειράκιον, (ἴδε Κοῦρος).

Κύρσω, Π. Αἰολ. μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Κυρέω.

Κυρταίνω (χ. Μ.). Εἶμαι κυρτὸς, γέρνω, καμπηριάζω.

Κυρταύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυρτὸν (γυρτὸν) αὐχένα, καμπουρολαίμης.

Κυρτεία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ κύρτου ἁλιεία, ψάρευμα μὲ καλάθια.

Κυρτεύς, έως καὶ Κυρττυτὴς, οῦ (ὁ). Ψαρᾶς (ενρ. ὁ ψαρεύων μὲ κύρτους).

Κύρτη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κύρτος.

; Κυρτία (ἡ), = Κύρτος. 2) εἶδ. ἀσπίδος. 3) = Κυρτεία.

; Κυρτιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Κυρταίνω. « Λεβενέας.. νῶτά τε κυρτιόωντας, » Μανέθ.

Κυρτίδιον (τὸ) καὶ

Κυρτὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύρτος. « Κυρτίδες· ἡθεῖαι ταλάρισιν ὁμοῖαι, » Ὀππ.

2) = Ἠθμός, στραγγιστήρι. « Χυλίζεται δὲ κοπεῖσα ἡ ῥίζα καὶ διὰ κυρτίδος, » Διοσκ.

Κυρτοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ κυρτός.

Κυρτοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κύρτου ἢ κυρτόν.

Κύρτος (ὁ). καλάθι (διὰ Ψάρευμα), Ψαροκόφινον, (κοιν.) κιοῦρτος· κλωβὶ (διὰ πουλιά). « Δυγοτευχέα κύρτον, » Ἐπιγρ. [ἐκ τοῦ

Κυρτὸς [γυρός, γυρόω], ἡ, όν. Γυρτὸς, σκυφτὸς, καμπύλος. « Δύο . . ἀγκώνια πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον, » Ἀρχτ.

Κυρτότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καμπούριασμα, καμπυλότης. « Φανερῶς γὰρ ἐπιπροσθεῖ τοῖς πλέουσιν ἡ κυρτότης τῆς θαλάσσης, « Στρβ. » Τὴν Πλάτωνος κυρτότητα καὶ τὸν Ἀριστοτέλους τραυλισμόν, « Πλ.

Κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν(καμπύλον, θολωτὸν), (πθ. ἡ μα.) καμπουριάζω. » Ἡ δὲ τε κορτοῦται μεσάτην ῥάχιν, « Ὀππ.

Κύρτωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔγινε κυρτὸν(καμπύλον, θολωτὸν), καμάρα· (ἰατρ.) πρῆξιμον· καμπούρα.

Κύρτων, ωνος (ὁ), Π. κυρτὸς τὰ νῶτα, καμπούρης.

Κύρτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυρτόω, καμπύλωσις, καμπούριασμα· σχηματισμὸς καμάρας κτλ.

Κύρω, Μ. κύρσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Κυρέω. » Δένδρον αἰθέρι κῦρον, « Καλλ. « Βασιλῆϊον ἐς δόμον ὦρτο Αἰσονίδης, αἱ δ' ἄλλοι ὅπου κύρσειεν ἕκαστος, » Ἀπολλ.

Κύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυρόω, ἐπικύρωσις, πραγματοποίησις· = Κῦρος.

Κυρωτὴρ (ὁ). ὁ δίδων κῦρος εἴς τι, ἐπικυρωτὴς.

Κυρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐπικυρόνειν (ἀποφασίζειν ὁριστικῶς).

Κύσθος (ὁ), [κύω, κύστις]. (ἐν γεν.) καλλωμα· (συνήθ.) ὁ πρωκτὸς· τὸ γυναικεῖον, (χυδ.) χύστερον.

Κυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Κυσοδακνίθω

Κυσιδακχαρὶς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ ἁλιεὶρων τὰ κρύφια μέλη (τὸν κυσὸν) τε μὲ βάκχαριν.

Κυσοδακνιάω-ῶ, Μ. άσω, Αἰσθάνομαι δηγμὸν (φαγοῦραν) εἰς τὸν κυσόν.

Κυτοδόχη (ἡ)· τιμωρητικὸν τι ὄργανον διὰ τὰς πόρνας καὶ τοὺς σκλάβους.

Κυσολαμπὶς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπὶς, κωλοφωτιά, (ἔντ.).

Κυσολίσχης, ου (ὁ), αἰσχρολόγος.

Κυσονίπτης, ου (ὁ) καὶ Κυσονίπτρια (ἡ) πόρνος, πόρνη. ἀσελγὴς, ξνίπτω καὶ

Κυσὸς (ὁ), = Κύσθος.

Κυσσαμένη, Π. μτ. ἀόρ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Κύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κύσσεν, Π. ἀντὶ Ἔκυσεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἐκύσθην. Κυνέω.
Κύσσαρος καὶ
Κυσσὸς (ὁ), = Κύσθος.
†Κυσσοχήνη (ἡ), = Κυσοδόχη.
Κύστη (ἡ). = Κύστις. 2) = Κύσθος.
Κύστιγξ, ιγγος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύστις.
Κύστιον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀλικάκαβον (διότι ὁ καρπός του περιέχεται εἰς κύστιν), ὅθεν καὶ Φυσαλίς.
Κύστις [κύω, κῦτος], εως (ἡ). φοῦσκα (κυρ. ἡ περιέχουσα τὴν χολὴν καὶ μάλιστα τὸ οὖρος). «Ὅσα μὲν κύζιν ἔχει, ᾗ κοιλίαν ἔχει· ὅσα δὲ κοιλίαν ἔχει, οὐ πάντα κύστιν ἔχει,» Ἀρχτ. 2) πουγγὶ (δερμάτινον), σακκοῦλα. «Ὁ δὲ λύων κύζιν υἱείαν κἀξαιρῶν τοὺς ὄαρεικούς,» (Ἀρχφ. παρλ.) Πλδ.
Κυτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κυτὶς, κατάκι.
Κύτινος (ὁ), [κῦτος]. ὁ κάλυξ (τὸ μπουμπούκι, τὸ ἄνθος πρὶν ἀνοίξῃ) τῆς ῥωδιᾶς.
Κυτινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κυτίνου.
Κυτὶς [ὑποκορ. τοῦ κῦτος], ίδος (ἡ). καλαθάκι, κουτί.
Κυτισηνόμος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων, τρέφόμενος μὲ) τὸν κύτισον.
Κύτισος (ὁ), εἶδ. θάμνου, (ἄλλ.) ἁρνόφυλλον. «Ἃ οἷς τὸν κύτισον διώκει,» Θκρ.
Κυτμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐμπλάστου (ἀκόπου).
Κύτος [κύω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κοίλωμα, κοιλότης, τὸ ἐντὸς κενὸν, ὁποιωδήποτε σώματος (ἀγγείου κτλ.). «Σμικρὸς ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει,» Σοφ. «Τὸ κύτος τοῦ ποταμοῦ,» Ἀξ., τὸ στρῶμα, (ἄλλ.) Ἕλυτρον. «Τὸ κύτος τοῦ πλοίου,» Ἀθ., Πλδ., τὸ ἀμπάρι. «Χελώνης (» Κύγχου)—,» Διόδ., τὸ καύκαλον, (ὀθ. Σκῦτος ᾗ Λτ. cutis, τὸ δέρμα).
Κύτρα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρα.
Κύτρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρος.
Κυτταρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Κύτταρον (τὸ) καὶ
Κύτταρος (ὁ), [κύτος]. (ἐν γέν.) κοίλωμα· (ὀθ.) θόλος (» Οὐρανοῦ—, « Ἀρχφ.)· (ἰδιαιτ.) ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας, (κατ' ἔκτ.) τὸ κυψέλι τῶν μελισσῶν· ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ· ἡ σπαροθήκη μερικῶν φυτῶν· τὸ ἀρτεν. ἄνθος τῆς κουκκουναριᾶς. «Τὸ πόσθιον ατρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον,» Ἀρχφ.
Κυτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κύτος (κοιλότητα), βαθὺς, χωρητικός.
Κυφαγωγέω-ῶ, Μ. ὡσ. Περιπατῶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένον, [ἐκ τοῦ
Κυφαγωγὸς (ὁ, ἡ), [κυφὸς, ἄγω]. ὁ κρατῶν συνήθως σκυμμένον τὸ κεφάλι του ἐν ᾧ περιπατεῖ. «Ἵππος—,» Ξεν.
Κυφαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυφὸς.
Κύφελλον (τὸ), [κύπη, κύπελλον]. (ἐν γέν.) κυρτὸν ἢ κοῖλον, (ὕθ. ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου, (κατ' ἔκτ.) τὸ αὐτὶ. 2) νέφος, νεφέλη «Κύφελλα δ' ἰὼν τηλόθεν ῥοιζεομένων,» Αυκ.
†Κύφη (ἡ), = Κύθη, ἡ κεφαλή, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) chef (καὶ τὸ Ἰταλ.) Κορί.
Κύφι [Αἰγυπτ.], εως (τὸ), εἶδος θυμιάματος σύνθετον ἀπὸ διάφορα ἀρώματα.
Κυφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸ Αἰγυπτ. κῦφι. 2) κυφὸς (κυρτὸς) τὸ εἶδος.
Κυφάνωτος (ὁ, ἡ). κυφὸς τὰ νῶτα, καμπούρης.
Κυφὸς [κύπτω], ἡ, όν. Κυρτὸς, σκυφτὸς, καμπεύρης. «Γήραϊ κυφὸς,» « Ὀδ. Β. » Τρίγλας (» Καρίδας) κυφὰς,» « Ἐπίκ., Ἐπγρ.
Κῦφος, εος-ους (τὸ), = Κύφωμα, καμπούρα. 2) = Σκύφος, ποτήριον βάρκα. 3) = Κύφων, τιμωρητικὸν ὄργανον.
Κυφότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κυφοῦ, κυρτότης, καμπυλότης, καμπούρα.
Κυφόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ κυφὸν, Κυρτόω, καμπουριάζω.
Κύφωμα (τὸ). κύρτωμα, καμπούριασμα, καμπούρα.
Κύφων [κῦφος], ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) ξύλον κυρτὸν (λυγισμένον)· (ἰδιαιτ.) τὸ κυρτὸν μέρος τοῦ ζυγοῦ, ὁ ζυγὸς (συνήθ.) ὄργανον τιμωρητικὸν, (Γαλλ.) carcan, pilori, (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἄξιος τοῦ κύφωνος, (κοιν.) κατεργάρης, (παρβλ. Βάραθρος).
†Κυφωνίζω, Μ. ἰσω. Βασανίζω μὲ τὸν κύφωνα, (ὀθ.
Κυφωνισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ κύφωνος τιμωρία.
Κύφωσις [κυφόω], εως (ἡ). κύρτωσις, καμπούριασμα.
†Κύγχραμος (νος), συ (ὁ), = Κόγχραμος.
Κυψέλη (ἡ), [κύπη]. (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου ᾗ ἡ ἐκεῖ συναζομένη ὕλη. «Διατὶ αἱ κυψέλαι, φύσει οὖσαι πικραὶ, γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων,» Πρυβλ. Ἰατρ. 2) τ' ὀπίτι τῶν μελισσῶν, (κοιν.) γυψέλι ἢ κυφίνι. 3) μέτρον χωρητ. διὰ γεννήματα, καυβέλι. 4) (ἐν γέν.) κουτὶ, σανδοῦκι.
Κυψελίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τὸν τύραννον τῆς Κορίνθου Κύψελον, διοικῶ (φέρομαι) τυραννικῶς. (εἰς τὸν Θγν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυψελιδῶν).
Κυψέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κυψέλη.
Κυψελὶς, ίδος (ἡ), = Κυψέλιον. « Τίκτουσι δ' (οἱ ἄποδες) ἐν κυψελίσιν, ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, μακραῖς, ὅσον εἰσδυσιν ἐχούσαις,» Ἀρχτ. 2) (ἰδίως) ἡ βρῶμα τοῦ ὠτίου. « Κυψελίδα παχεῖαν ἐν τοῖς ὠσὶν ἐντραφῆναι,» Λῦν.
Κυψελοδύσατος (ὁ, ἡ), [κυψέλη, βύω]. τοῦ ὁπ. τὰ αὐτὰ εἶνε γεμάτα (στουπωμένα ἀπὸ) λέραν, (ἀξρν.).
Κύψελος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Δρεπανὶς, (κοιν.) πετροχελίδονον. 2) = Κυψελὶς.
Κύω [γύω], Μ. κύσω (ἀόρ. Ἔκυσα ᾗ μσ. Π. Ἐκυσάμην). (ἐν γέν. καὶ γρμτ.) Χωρῶ, περιέχω (ὀθεν Κύτος κτλ). (ὕθ. συνήθ.) εἶμαι ἔγκυος, κυφορῶ· (μσ. Π.) συλλαμβάνω. « Οὓς τέκε κυσσαμένη,» « Ἡσ.
(Κύω), γρμτ. ἄχρ. θεμ. τινῶν χρόνων τοῦ Κυνέω.
Κύων [κύω ἢ ὀνματπ.], κυνὸς (ὁ καὶ ἡ). (ἡ ὀρτ. πλθ. Κυσὶ καὶ Π. Κύνεσσι). ζ. ὁ πυλὸς, (ἡ) ἡ σκύλα. « Κύων ἐπὶ φάτνης,» « Παροιμ., ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλοις ἐπιτρεπόντων. « Δύο κύνες,» « Σοφ., αἱ Ἅρπυιαι· αἱ Ἐρινύες· ἡ Σφίγξ κτλ. || (μετγμ.) « Σκύλλη κύων,» « Χρησμ., ὁ Κυνοδέστυρος· εἶδος ἰχθ., σκυλόψαρον. « Δελφὶς καὶ κύνας τε, καὶ εἴποτε μεῖζον ἔλαμψε κητος,» « Ὀδ. Μ. » Ξιφίας κύων, « (ἄλλ. ξιππ. παρ') Ἀζλ. « Γαλεώτας, οὓς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας φασί,» Πλν. 3) ἀστερισμὸς τις (μυθολογ. ὁ κατ' στεριαθεὶς σκύλος τοῦ Ὠρίωνος) (ἄλλ. Σείριος (» ἀστὴρ), (ὅθεν τὰ συνκδ. κύματα). « Ὑπὸ κύνα λῦσης τῆς ὥρας,» Διόδ. « Φασὶ δὲ οὐ βλαστάνειν αὐτὴν (τὴν ὄρυν) ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ τὰ κύνα,» « Θρρ. 4) = Κυνήγους, = Κυνὰς, Κύνδαλος. 6) τὸ αἰδοῖον ἀνδρὸς, (Ἀνατομ.) τὸ βῆμα τὸ συνέχον τὸ ἀκροπόσθιον μὲ τὴν βάλανον. εἶδος ἡ σύμπτωμα νόσου, σπασμὸς νευρικὸς. 8) ὄνομα ἀτιμωτικὸν τινος πόρνου· τικοῦ βόλευ, (ἄλλ.) Κῖος. 9) ὁ ἀφρὸς ἀφροκοπήματος τοῦ πυρωμένου σίδηρου πιναζόμενος σπιθὴρ. 10) (μετγρ.) ἄνθρωπος ἀναιδὴς (θρασὺς, ἀπόστολος) Κύνεος. 11) (Κωμ.) κυνικὸς φιλόσοφος. » Διογένεας τόδε σῶμα, σορὸν σοφίης, Ἐπγρ. « Διογένης ἐρωτηθεὶς, ἆρα Κύων καλεῖτο, τοὺς μὲν διδόντας ὑλακτῶν σαίνων· τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν· τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων,» « Δρτ.
Κω, Ἰων. ἀντὶ Πω.
Κῶας [ὄϊς ἢ αἶξ], κώεος (τὸ). Π. τὸ δηλ. (διὰ κάθισμα ἢ σκέπασμα), Κώδιον.
Κώβαλος (ὁ), σπν. ἀντὶ Κόβαλος.
Κωβιδάριον καὶ
Κωβίδιον (τὸ). γουβιδάκι, ὑποκορ. τοῦ
Κωβὶς ἢ Κωβίος (ὁ), [κύβη, κωβὶς], ὁ ἰχθ. (μὲ μεγάλην κεφαλήν). (κοιν.) Τὸ εἶδος καὶ (τὸ μεγάλον) γωβιό.
Κωβίτης, ου (ὁ) καὶ Κωβίτις, ίδος (ἡ). ὅμοιος μὲ ἐκ τοῦ γένους τοῦ κωβιοῦ, (ἰδίως) κωβίτις,« Ἀθ., ἡ ἐκ τῶν μικρῶν κωβιδίων, τῶν ἐν τῷ ἅμμῳ κολυμβώντων.
Κωβάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώβειον.
Κώβεια, Π. καὶ
†Κώβη καὶ
Κωβία (ἡ), [†κόττα]. (ἐν γέν.) ἡ κεφαλὴ χωρὶς τοῦ σώματος· (ἰδίως) ἡ κεφαλὴ τῆς παπαρούνας (τοῦ λωτοῦ κτλ.). « Ἡ διὰ κωβιῶν (ἀνεξίτου),» « Ἰαφ.
Κώβιον (τὸ), (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κώβη) (ἰδίως ἡ χρησιμεύουσα ὡς ἐπίσημον καὶ πάπλωμα ἢ γούνα. « Πίτυς μὲν μικρὰ κωβία,» « Στρβ. « Τοῦ μὲν κώβιον ἡτοιμασμένον ὑφ' ἑκάστης ἀλώπεκος,» « Ἀρτ. τοῦ δὲ χειμῶνος κώβιον. « Ἀρτ. 2) = Κωβία. « Βαλβὶς—,» « Θηρ.
Κωβιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) κώβιον.
†Κωβύα (ἡ), = Κωβία.
Κώβων [†κώθη, κώθων], ωνος (ὁ ᾗ ἡ). κουδούνι· καμπάνα (συνκδχ.) ἡ κτερινὴ φρουρὰ, ὁ περίπολος (διότι κρουον κουδούνι εἰς τὸ ὀπ. ἔφερεν ὁ πορπιθὴ ὁ φρουρὸς ἂν ἦταν ἄγρυπνος) (ὅθεν) « Τοῦ κώβωνος παρεκτεταμένου,»

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θε., (Τουρκ.) ἀφ' οὗ πέρασε τὸ κόλι. 2) τὸ πλᾶτὺ μέρος σάλπιγγος, (συνκδχ.) ἡ σάλπιξ. « Χαλκοστόμου κώδωνος Τυρσηνικῆς, « Σοφ. 3) (μτμ. καὶ ὡς ἐπίθ.) λάλος, φλύαρος. » Ἡ κώδων ἀκαλανθίς, « Ἀριστ. (Κερ. 1078), (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ:) » Κώδων εἶπεν ὅτι λάλον τὸ ζῷον, « (παρβλ. Κράτελον). 4) (βτν.) = Κωδία.

Κωδωναῖος, α, ον. Κώδωνι ὅμοιος, κουδουνιστός. » Κωδωναῖα σῦκα, « Ἐξ., τὰ χειμωνιάτικα, (ἴσως) = Κυδωνῖα, (ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν Ψυχ. γράφεται Κοδώνεα, πιθανώτερον νομίζω ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορώνεα).

Κωδωνεών, ῶνος (ὁ). Θήκη διὰ τοὺς κώδωνας.

Κωδωνίζω, Μ. ἰσω. Κρούω τὸν κώδωνα, κουδουνίζω· σαλπίζω, (συνκδχ.) δοκιμάζω (κυρ. τὴν φρουρὰν διὰ τοῦ κώδωνος σάλπιγγος ἂν ὑποφέρῃ θόρυβον· νόμισμα ἂν ᾖ γε κίβδηλον· ἄγγειον πήλινον ἂν ᾖ γε ῥαγισμένον), (ἐν γέν.) δοκιμάζω, (συγκ. τῷ Κωδωνίζω).

Κωδώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώδων, κουδουνάκι.

Κωδωνόκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κροτῶν ὡς κώδων ἢ διὰ κώδωνος. » Ἀσπὶς —, « Σοφ., ἠχηρὰ κρεμασμένα κουδούνια (ἡ) ἢ ἀνεηγοῦσα ὡς κώδων.

Κωδωνοφαλαρόπωλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων εἰς τὰ φάλαρα τῶν ὑπνων του προσηρτημένους κώδωνας.

Κωδωνοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κρατῶ κώδωνα ἢ φορῶ κουδούνια· περιέρχομαι τὴν νύκτα ὡς κωδωνοφόρος (περίπολος). (πθ.) συνοδεύομαι ὑπὸ κωδωνοφόρων (σαλπιγκτῶν). » Τοὺς βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, « Στρβ.

Κωδωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κώδωνα ἢ φορῶν κώδωνας, (ὕπνος ἢ στρατιώτης) περίπολος.

Κώεα, Π. πλθ. ὀνμ. ἢ αἰτ. τοῦ Κῶας.

Κωθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κώθιος (ὁ), Α. (Σικελ.) ὁ Κωβιός.

Κωθών [ῐκώδη, κώδωνα], ωνος (ὁ), εἶδος ἑλλίνου (κυρ. Λακεδ. ἢ στρατ.) ποτηρίου, καυκί (μὲ χερούλια ἢ γυριστὰ πρὸς τὸ μέσα μέρος χείλη), τάσι. 2) (συνκδχ.) = Κωδωνισμός, μεθύσι. » Τοῦ δὲ κώθωνος εὖ μάλα πρεσβεδηκότος, « (Πηγήσ. παρ') Ἀθ. 3) = Κῶθος. » Ἡ σκάφη ἢ κώθων τροφίνη, « Νουμέν. Ἀλ.

Κωθωνίζω ἢ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ἰσω, -ομαι. Πίνω μὲ τὸν κώθωνα, (συνκδχ.) πίνω ποτό, (χυδ.) σβανάρω.

Κωθωνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κωθωνισμός.

Κωθώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώθων, καυκάκι.

Κωθωνισμός (ὁ), [κωθωνίζω]. μεθύσι, πολυποσία, (χυδ.) σβανάρισμα.

Κωθωνιστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον ἢ προσδιορισμένον διὰ κωθωνισμόν, καπηλεῖον.

Κωθωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ κωθωνίζῃ, φιλοπότης.

Κωθωνοειδής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώθωνος.

Κωθωνοπλούτης, ου (ὁ). ὁ πλούτων (ξεπλένων) τοὺς κώθωνας, ποτηροπλούτης, ἢ ὀψαροπλούτης.

Κωθωνοποιός (ὁ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) κώθωνας.

Κωκάλια (τὰ). = Κοκκάλια.

Κώκυμα (τὸ). ἀντικείμενον κωκυτοῦ (θρήνου), (ἐν γέν.) = τῷ

Κωκυτός (ὁ). θρῆνος, ὀδυρμός, ξεφωνητόν, μυρολόγι, [ἐκ τοῦ

Κωκύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ὀχθέω], Μ. ὑσω. Κλαίω μὲ φωνὲς, ξεφωνίζω.

Κωλαγρέτης, ου (ὁ), διορθ. ἀντὶ Κωλακρέτης.

Κωλακρετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-

Κωλακρέτης [κωλῆ, ἀγείρω], ου (ὁ). Ἄρχων τις ἐν Ἀθήν. (διωρισμένος νὰ συνάζῃ τὰ δικαστικὰ δικαιώματα καὶ νὰ πληρώνῃ ἀπ' αὐτὸν τοὺς δικαστὰς καὶ τὰ ἔξοδα τῶν ἱερείων τῶν ὁπ. ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβὴν τὰς κωλᾶς), = Ἀποδέκτης. » Κωλακρέτου γάλα, « Ἀριστ., ἡ μισθοδοσία τῶν δικαστῶν (Κωμ. ἀντὶ Ὀρνίθων γάλα).

Κωλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶλον.

Κωλέα (ἡ), [κῶλον], ἀσυναιρ. ἀντὶ Κωλῆ.

Κωλεὸς (ὁ) καὶ

Κωλῆ (ἡ), (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Κωλέα), τὸ σαρκώδες τοῦ μηροῦ, κωλομέρι· τὸ ὀπισινὸν τετάρτι τοῦ σφαγμένου ζώου, (κυρ.) χοιρομέρι. 2) (εἰς τὸν Ἀριστ. ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωλή.

Κωλήν, ῆνος (ὁ), = Κωλῆ, χοιρομέρι.

Κωληνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κωλήν.

Κωλήπιον ἢ Κωλήφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κώληψ [κῶλον], ηπος (ἡ). τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος, (ἄλλ.) ἀγκύλη καὶ ἰγνύς. » Κόψ' ὄπισθεν κώληπα τυγών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, « Ἰλ. Ψ. 2) ἀστράγαλος. » Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ, « Νίκ.

Κωλία (ἡ), = Κωλέα-Κωλῆ.

Κωλιάς, άδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. καὶ τῆς Δήμητρ. 2) (οὐσ.) ἀκρωτήριόν τι εἰς τὴν Ἀττικ. (ὅπου ἦτον καλλίστη ἄργιλλος πρὸς κεραμείαν).

Κωλίζω, Μ. ἰσω. Διαιρῶ (τὸν στίχον, τὴν φράσιν) κατὰ κῶλα.

Κωλικεύομαι, Μ. εὑσομαι. Πάσχω (Ὑπόκειμαι εἰς) κωλικόπονον, [ἐκ τοῦ

Κωλικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὸ κῶλον (τὸ κωλάντερον), (ὄθεν) » Κωλικὸν (ἔνν.) νόσημα, « καὶ » Κωλική (ἔνν.) νόσος, « Ἰατρ., ὁ κωλικὸς, κωλικόπονος, (ἄλλ. » Κωλου ἄλγημα, » Λκ.). (συνκδχ.) » Κωλικὰς, « ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) κώλικα ἢ » Κωλικὰ (φάρμακα), « τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὸν κωλικόπονον.

†Κωλοβαθρίζω, Μ. (σω, γλσ. ἀντὶ Καλοβαθρίζω, [ἐκ τοῦ

†Κωλόβαθρον (τὸ), γλσ. ἀντὶ Καλόβαθρον.

Κωλοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Σχηματισμένος (Συνθεμένος) ὡς κῶλον.

Κωλομετρία (ἡ). ἡ διαίρεσις καὶ καταμέτρησις τῶν λυρικ. στίχων εἰς κῶλα.

Κῶλον (τὸ), [κέλλω, κόλος]. (ἐν γέν.) μέρος, τμῆμα (» Διαύλου θάτερον κῶλον, « Αἰσχλ., τὸ ἄλλο ἥμισυ τὸ ἀπὸ ἑκὰ τέρματος πρὸς τὴν βαλβίδα), (ὄθεν) πλευρὰ οἰκοδομήματος (» Κῶλον δὲ ἕκαστον τῆς πυραμίδος τριῶν πλέθρων, ἐούσης τετραγώνου, « Ἡρ.), (παρβλ. Φάρσος). 2) μέλος (σώματος, κυρ. δὲ) πόδι ἢ χέρι, (ὄθεν καταχρ.) κλαδί, κλῆμα. 3) (ἀνατομ.) τὸ μεγάλον ἔντερον, (κοιν.) κωλάντερον. 4) (μτμ.) μέρος (διαίρεσις) περιόδου (στίχου κτλ.).

Κωλοτομέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. [κῶλον, τέμνω]. ἀκρωτηριάζω· διαμελίζω, (ἄλλ. γρφ. Βωλοτομέω).

Κώλυμα (τὸ), [κωλύω]. ἐμπόδιον.

Κωλυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν ἐμπόδιον. 2) (Μηχαν.) = Χελωνάριον.

Κωλύμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Κώλυμα ἢ Κώλυσις.

Κωλυσανέμας, ου (ὁ) καὶ

Κωλυσάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωλύων (ἐμποδίζων, ἀποτρέπων) τοὺς ἀνέμους.

Κωλυσίδεπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποδίζων (γινόμενος αἰτία νὰ ἀναβάλλεται) τὸ δεῖπνον, (ἴδε Ζοφοδορπίδης).

Κωλυσίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωλύων (ἐμποδίζων) τὸν δρόμον. » Ποδάγρα —, » Λκ.

Κωλυσιεργέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. ἐπιφέρω κώλυμα (πρόσκομμα) εἰς ἔργον τι.

†Κωλυσιεργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κωλυσιεργός (ὁ, ἡ). ὁ κωλύων (ἐμποδίζων) τὸ ἔργον.

Κώλυσις, εως (ἡ). τὸ κωλύειν ἢ κωλύεσθαι, ἐμπόδισμα.

Κωλυτέον, θετ. τοῦ Κωλύω.

Κωλυτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κωλυτής.

Κωλυτήριος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ κωλύειν, ἐμποδιστικός. ||. (οὐσ.) Κωλυτήριον (τὸ), = Κώλυμα. ||. ἡ Κωλυτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), θυσία τελουμένη πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ.

Κωλυτής, οῦ (ὁ). ὁ κωλύων (ἐμποδίζων, ἀποτρέπων κτλ.).

Κωλυτικός, ἡ, όν. = Κωλυτήριος.

Κωλυτός, ἡ, όν. Ἐμποδισμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἐμποδισθῇ, [ἐκ τοῦ

Κωλύω [κῶλος, κολούω], Μ. ὑσω. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ. ἀλλ. ἐκ σ.) Ἐμποδίζω· ἀποτρέπω.

Κωλώτης [κῶλον], ου (ὁ), = Ἀσκαλαβώτης.

Κωλωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (κατάστικτος ὡσὰν τὸν) κωλώτην.

Κῶμα (τὸ), [κεῖμαι, κοιμάσμαι ἢ Ἰων. ἀντὶ Κοῦμα, ὡς Τρῶμα = Τραῦμα]. ξάλη νύστας, κλίσις πρὸς ὕπνον· ὕπνος βαρὺς καὶ διαρκὴς, βύθος, (παρβλ.) Κάρωσις.

Κωμάζω, Μ. ἀσω. Ἐκτελῶ κῶμον, πομπεύω (πανηγυρίζω) βακχικῶς, (θθ. συνήθ.) περιέρχομαι μεθύων μὲ μοῦσ. ὄργ. κλπ. τὰς οἰκίας, (κοιν.) κάμνω πατινάδαν. (μὲ αἰτ. Π.) ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω (ἐν γέν. ἢ χωρὶς πτ.) τέρπομαι· ἑορτάζω. (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐμβαίνω μὲ πομπὴν (πανηγυρικῶς). » Ἐκ πυρὸς εἰς Ὄλυμπον ἐκωμασας, « Ἀριστ.

Κωμαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ κῶμα (νύστα), δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀνοίξω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Κωμακον (τὸ), [ῐ], εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ, μυσχοκάρδι ἢ μοσχοκάρυδον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κώμαξ [κωμάζω], ακος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς εὐθυμίας (τὰς ἀστειότητας).
Κωμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη, χωροπούλα.
Κωμάρχης καὶ Κώμαρχος, ου (ὁ). πρῶτος (προεστὼς) κώμης.
Κωμάσδω, Μ. αξῶ, Δ. ἀντὶ Κωμάζω.
Κωμασία (ἡ), = Κῶμος, πομπὴ Βακχική.
†Κωμαστήριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πωμαστήριον.
Κωμαστής, οῦ (ὁ). ὁ κωμάζων (πανηγυρίζων βακχικῶς ἢ περιερχόμενος τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς οἰκίας μὲ παιγνίδια κτλ.), (ἐν γέν.) παραλυμένος, μέθυσος.
Κωμαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κωμάζειν, κωμαστοῦ ἴδιος.
Κωμάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κωμαστής.
Κωματίζομαι, Μ. ισομαι. Κυριεύομαι ὑπὸ κώματος (βύθους), πάσχω κάρωσιν, (Ἱππκρ.).
Κωματοδότειρα (ἡ). ἡ προξενοῦσα κῶμα (κάρωσιν).
Κωματώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς κῶμα (βῦθος).
Κώμαυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλιζόμενος ἐν κώμῃ, κώμης κάτοικος.
Κώμη [κεῖμαι, κοιμάομαι], ης (ἡ). μικρὰ ἢ ἀτείχιστος πόλις, χώρα, (Γαλλ.) bourg, bourgade· μαχαλὰς, ἐνορία. «Διελόμενος τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους, » Ἰσκρ.
Κωμηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ κώμας.
Κωμήτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν εἰς κώμην ἢ εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον κώμην, χωριανὸς ἢ (Τουρκ.) μαχαλελὴς, (ἐν γέν.) κάτοικος. « Ξένοι, Φεραίας τῆς δὲ κωμῆται γβόνδ', » Εὐρ.
;Κωμητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κωμήτην, χωρικός.
Κωμῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κωμήτης.
Κωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κωμήτης.
Κωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη.
Κωμικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πράττω ἢ λαλῶ ὡς-
Κωμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς κωμῳδίαν, περιγελαστικὸς, ἀστεῖος· (ἐπὶ κακ.) γελοῖος. ‖. (οὐσ.) ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς κωμῳδιῶν, (καὶ κατ' ἐξοχ. ἀνάρθρ.) ὁ Ἀριστοφάνης.
Κωμικῶς, ἐπίρ. Μὲ κωμικὸν τρόπον, ἀστείως· γελοίως.
Κώμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη, χωρίον.
Κωμογραμματεὺς, έως (ὁ). γραμματεὺς κώμης.
†Κωμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωμάζω, τρέχω τοὺς δρόμους ὡς κωμαστὴς ἢ ὡς-
Κωμοδρόμος (ὁ). ὁ περιτρέχων τὰς κώμας.
Κωμοῦμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κυριεύομαι ἀπὸ κῶμα (βῦθος), (συγχ. τῷ) Κωφοῦμαι.
Κωμόπολις, εως (ἡ). μεγάλη κώμη, (Τουρκ.) κασαμπὰς, (Γαλλ.) gros bourg.
Κῶμος (ὁ), [κώμη]. (κυρ. ἢ ἀρχ.) πομπὴ Βακχική. (ἐν γέν.) ὄμιλος, συνοδία· (ἐπὶ ζ.) κοπάδι. (συνήθ.) ἡ μὲ παιγνίδια κλπ. περιοδεία νέων συμποσιαζόντων ἢ αὐτοὶ οἱ τοιουτοτρόπως περιερχόμενοι, (κοιν.) πατινάδα. (ἐν γέν.) πανήγυρις, συμπόσιον, εὐθυμία. (συνκδχ.) ᾠδὴ ψαλλομένη εἰς πανηγυρικὴν πομπὴν (καθὼς αἱ τοῦ Πινδ.).
Κωμύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη.
Κώμυς [κώμη], υδος (ἡ). χειρόβουλον χόρτου. 2) πολλὰ καλάμια φυτρωμένα μαζῆ, τοῦφα καλαμιῶν. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κόρος, κορυδαλός.
Κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντάττω ἢ παριστάνω κωμῳδίας, εἶμαι κωμῳδὸς. (μτφ.) περιγελῶ τινα εἰς (ἢ ὡς εἰς) κωμῳδίαν. (ἐν γέν.) χλευάζω, περιπαίζω. « Ἄσκρη, ἣν καὶ κεκωμῴδηκεν αὐτὸς (ὁ Ἡσίοδος),.. λέγων.. Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ κτλ., » Στρβ.
Κωμῴδημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ γίνεται διὰ περίπαιγμα, σκῶμα κωμικὸν· σάτυρα.
Κωμῳδία (ἡ). ᾆσμα ἢ δρᾶμα κωμικόν· (ἐν γέν.) περίπαιγμα, περιγέλασμα.
Κωμῳδιακὸς, ἡ όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς, ἢ
Κωμῳδικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κωμῳδίαν, κωμικός.
;Κωμῳδιογράφος ἢ
; Κωμῳδιοποιὸς (ὁ), = Κωμοδογράφος, = ποιός.
Κωμῳδὸγέλως, ωτος (ὁ), Π. κωμικὸς ὑποκριτὴς, γελωτοποιὸς, (Ἰταλ.) παλιάτσος τοῦ θεάτρου.
Κωμῳδογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συντάττων) κωμῳδίας, ποιητὴς κωμῳδιῶν.
Κωμῳδοδιδασκαλία (ἡ). παράστασις (ἢ διδασκαλία περὶ) κωμῳδίας, [ἐκ τοῦ
Κωμῳδοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς (ὁ αὐτὸς καὶ γυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν) κωμῳδίας.
Κωμῳδολειχέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. εἶμαι ἢ γίνομαι παράσιτός (γελωτοποιὸς) τινος ἵνα γλείφω τὰ πινάκια.
Κωμῳδοποιητὴς, οῦ (ὁ), = Κωμῳδοποιός.
Κωμῳδοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κωμῳδοποιοῦ, σύνθεσις κωμῳδιῶν. « Τὴν κωμῳδοποιΐαν οὕτως ἀσεμνον ἡγοῦντο ἢ φορτικὸν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας Ἀρεοπαγίτην, » Πλ.
Κωμῳδοποιὸς (ὁ). ποιητὴς κωμῳδιῶν.
Κωμῳδὸς (ὁ). [κῶμος ἢ κώμη, ᾠδὸς]. ὑποκριτὴς (κατ' ἀρχὰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς) κωμῳδίας. «Ὡς κωμῳδοὺς οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως, » Ἀρστ. « Ἢ πολλοῦ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτρίβει Μένανδρον, » Πλ.
Κωμῳδοτραγῳδία (ἡ). δρᾶμα τραγικοκωμικὸν, (παρβλ. Ἱλαροτραγῳδία).
Κωμῳδοτραγῳδὸς (ὁ). ὑποκριτὴς ἢ ποιητὴς κωμῳδοτραγῳδίας.
Κωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.
Κωνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ περιστρέφηται ὡς κῶνος. 2) = Κωνίζω.
Κωνειάζομαι, Μ. άσομαι. Πίνω (φαρμακόνομαι μὲ)-
Κώνειον (τὸ), [κῶνος 4], εἶδ. φαρμακ. φυτοῦ, (Ἰταλ.) τσικούτα, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) παρωνάκι.
Κώνησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κώνισις.
Κωνίας, ου (ὁ). (οἶνος) διατηρούμενος εἰς ἀγγ. πισσωμένα ἢ (πιθανότ.) κατεσκευασμένος μὲ κώνους, (δηλ.) ρετσινάτος.
Κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν ἢ ρητίνην, πισσόνω.
Κωνικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἡ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κῶνον. « Γραμμὴ κωνικὴ, » Μάρμ. Ὀξών.
Κωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.
;Κώνιον (τὸ), = Κώνειον.
Κωνὶς, ίδος (ἡ). ἀγγεῖόν τι κωνοειδὲς διὰ νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ματαράς.
Κώνισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Κωνίζω, χρίσιμον μὲ πίσσαν κτλ., πίσσωμα, ἄλειμμα μὲ κηρί.
Κωνήτης, ου (ὁ) ἢ Κωνῖτις, ιδος (ἡ), κατεσκευασμένος ἀπὸ κώνους (πίτυος). « Πίσσα—, » Ἐπιγρφ.
Κωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώνου.
Κῶνος (ὁ), [χώνη]. (ἐν γέν.) σῶμα μὲ κυκλικὴν βάσιν καὶ σουβλερὴν κορυφήν (ὅθεν ἰδιαιτ. 2) ἡ κορυφὴ τῆς πυραμίδος, φαλακρὰ. 3) ὁ καρπὸς (ἡ κουκουνάρα) τῆς πίτυος, (ἄλλ.) Στρόβιλος (συνεκδ.) τὸ δένδρ. ἡ πίτυς· (κατ' ἐκτ.) ἡ πίνα. 4) ὁ σβοῦρος (τὸ τοπάτσι) μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν τὰ παιδιὰ, (ἄλλ.) Βέμβιξ.
Κωνοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μθμτκ.) Τέμνω (Κόπτω, Διαιρῶ) κῶνον ἢ ὁ,τιδήποτε κωνοειδές.
Κωνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Εἶμαι-
Κωνοφόρος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ φέρων (καρποφορῶν) κώνους, Στροβιλοφόρος. 2) = Θυρσοφόρος. « Κώμαξ—, » Ἐπιγρ. ὁ θύρσος.
Κωνωπεῖον (τὸ) καὶ
Κωνωπεών, ῶνος (ὁ). σκέπασμα (περιπέτασμα) διὰ τοὺς κώνωπας, κωνωπιέρα, κωνωπολόγος.
Κωνώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώνωψ, κωνουπάκι. « Ψῆνες, κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ἑλώδεσι τοῖς ἄρσεσιν, » Ἱππκρ.
Κωνωποειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώνωπος.
Κωνοποθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων κώνωπας ‖. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ, = Κνιπολόγος (ὁ).
Κωνωπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κωνωπειδής.
Κώνωψ [κόναβος ἢ κνώψ], ωπος (ὁ), = ἐντ., κουνοῦπι.
Κῶος ἢ Κῷος (ὁ). [ἔχω ἢ κεῖμαι, συγκ. τῷ κύθη]. τρύπα (φωλιὰ) θηρίου κτλ., δεσμωτήριον (παρβλ. Καιάδας)· (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὅθεν τὸ κοιν.) γοῦβα, (ἀρ. Μ. τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου (τὸ ὁποῖον εἰς τὸ παιγν. τῶν κύβων ἔβγαζεν ἕξι). « Χῖος.
†Κώπαιον (τὸ). ἡ λαβὴ τῆς κώπης, (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κωπεών.
Κωπεὺς, έως (ὁ), = Κωπεών, ξύλον διὰ κωπί.
Κωπεύω, Μ. εὐσω. Ἁρματόνω ἢ κινῶ (τὸ πλοῖον) μὲ κωπιὰ· ἐταιμάζω τὸ στράτευμα εἰς μάχην (εἰς τρόπον ὥστε ὁ στρατιώτης νὰ ἔχῃ τὸ χέρι εἰς τὴν κώπην τοῦ ξίφους).
;Κωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωπεύω.
Κωπεών, ῶνος (ὁ). ξύλον ἁρμοδιον κῶπαι κατασκευὴν κωπίου.
Κώπη (ἡ), [κύπη]. (κυρ.) τὸ κανδήλιον μέρος (τὰ κεφάλι, τὸ πιασιμον) τοῦ κωπηλάτου. (συνκδχ.) τὸ κωπί. (ἐν γέν.) λαβὴ (ξίφους,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βή) τοῦ σταθιοῦ καὶ τοῦ χορομύλου, (δθ. ἐνίοτε) χερόμυλος.
Κωπήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἢ ἔχων μεγάλην κώπην (λαβήν).
Κωπήϊον (τὸ). τὸ θολωτὸν σκέπασμα (ἀπὸ βεργιὰ) τῆς ἁμάξης, (γράφεται καὶ Κωπεῖον, ὅθεν ἴσ. ὁ Τουρκ. Κουμπές).
Κωπηλασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κωπηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κώπην ἐλαύνω, τραβῶ κουπί, (κοιν.) 'λάμνω, [ἐκ τοῦ
Κωπηλάτης, ου (ὁ). ὁ τραβῶν κουπί.
Κωπηλατικός, ἡ, όν. Κωπηλάτου ἴδιος
Κωπηλάτις, ιδος (ἡ), = Κωπηλατικὸς ἢ Κωπήλατος. » Κώπη—, « Πρόδρ.
Κωπήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωπηλατούμενος (κινούμενος διὰ τῶν κωπῶν). 2) δουλευμένος (κατεσκευασμένος) ὡς ἄν κωπί.
Κωπήρης [κώπη, ἄρω], ους (ὁ, ἡ), Π. ἁρματωμένος μὲ κωπιὰ ἢ· κρατῶν τὴν κώπην (τὴν λαβήν) τοῦ ξίφους, (ἐν γέν.) ἕτοιμος.
Κωπητήρ καὶ Κωπητὴς (ὁ). τὸ χεῖλος τοῦ πλοίου ὅπου ἀκκουμβοῦν καὶ κινοῦνται τὰ κουπιά, (κοιν.) κουπαστή.
Κωπίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώπη, κωπάκι.
†Κωπωτὴρ (ὁ), = Κωπητήρ.
Κώρα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κόρη.
Κωράλιον (τὸ), σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοράλιον. 2) = τῷ-
Κωραλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κῶρος.
Κώριον (τὸ), Δωρ. ἀντὶ Κόριον, θυγάτριον.
Κῶρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοῦρος, παῖς.
Κωροσύνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κουροσύνη.
Κωρυκαῖος (ὁ). (μτμ.) ὠτακουστής, κατάσκοπος· προδότης (καθὼς ἦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Κιλικ. ὀκρωτ. Κωρύκου, ἀπόκλους τῶν ἐμπόρων).
Κωρυκίδιον καὶ Κωρύκιον (τὸ) καὶ Κωρυκὶς, (ἰδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κώρυκος, θυλάκιον. (βτν.) πρήξιμόν τι σχηματιζόμενον ἀπὸ τὸ δάγκαμά τινων ἐντόμων εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων.
Κωρυκιώτης, ου (ὁ), = Κωρυκαῖος.
Κωρυκοβολία καὶ
Κωρυκομαχία (ἡ), εἶδ. σωμασκίας, ἴδε
Κώρυκος (ὁ), [συγγ. τῷ γωρυτός]. σακκὶ δερμάτινον, θύλακος, (χυδ.) ταγιρτζίκα· (εἰς τὰ γυμνάσια) σάκκος γεμάτος ἄμμον ἢ κεγχραμίδας κρεμάμενος ἀπὸ τὴν δροφὴν τὸν ὁπ. πιάνοντες ἔσειον οἱ ἀθλητεὶ πρὸς σωμασκίαν. (ὅθι) »Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι,« Παροιμ., = Σκιαμαχεῖν, ματαιοπονεῖν.
Κωρυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κώρυκον ἢ κωρυκίδα.
Κῶς ἡ Κως, Δ. ἀντὶ Πῶς ἢ Πως.
Κῶς, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κῶας.
Κῶσπώτην, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ οἱσπώτην.
;Κώταλις, (ἰδος (ἡ), [κόπτω ἢ κοτύλη;]. κουτάλα (διὰ ἀνακάτωμα), ξύλον τοῦ γλυκοῦ, (παρβλ. Λάκτις).
Κωτιλᾶς, ᾶδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κωτίλη. ||. (οὐσ.) ἡ χελιδών.
Κωτιλία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κωτίλου, λαλιά, πολυλογία (κυρ. πρὸς κολακείαν).
Κωτίλλω [κόπτω], Μ. ιλῶ (δόρ. 'Εκώτιλα). Λαλῶ πολλά, (κοιν.) κόπτει ἡ γλῶσσά μου, (μετβτ.) ἐνοχλῶ ἢ προσπαθῶ νὰ δολεάσω τινὰ μὲ κολακευτικὴν πολυλογίαν.
Κωτίλος, η, ον (καὶ ἐπίῤῥ.) -(λως. Λάλος, πολύλογος (κυρ. μὲ κάποιαν χάριν). ἀπατηλὸς, (ὅθεν) » Κωτίλα ὄμματα, « Αξ., (κοιν.) παιγνιδιάρικα.
Κωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ κωφὸν (βωβὸν, ἄφωνον), (ἐν γέν.) ἀμβλύνω, βλάπτω, σακατεύω. (οὐδ. αὐτπθ.) κουφαίνομαι, παραζαλίζομαι ἀπὸ δυνατὸν κρότον, ξεκουφαίνομαι.
Κώφευσις, εως (ἡ), = Κώφωσις.
Κωφεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Στέκω σὰν κωφὸς ἢ βωβός, δὲν ἀκούω ἢ σιωπῶ· (ἐν γέν.) ἀναισθητῶ.
†Κωφίω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωφάω, βλάπτω, σακατεύω.
Κωφίας, ᾶ (ὁ), εἶδ. ὄρεως, ὁ ἄλλ. Τυφλίας.
Κωφὸς [κόπτω ἢ κοῦφος, κἠπρός], ἡ, όν. (κυρ.) Ἀμβλὺς, ἀνίσχυρος (» Κωφὰν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος,« Ἰλ. Λ.). (συνήθ. ἐπὶ ἀνθρ.) βωβὸς, ἄλαλος, (ὁ αὐτὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ) κουφὸς (» Ἵκεσας; ἢ κωφῇ λέγω,« Αἰσχλ.). (ἐπμ.) ἀναίσθητος, ἠλίθιος, (παρβλ.) Ἐμβρόντητος· (ἐν γέν.) Ἀνάπηρος· (μτφρ.) κενὸς, μάταιος, (κοιν.) κούφιος. » Κωφὸς λιμήν,« Αξ., ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ φλοῖσβος τῶν κυμάτων, ἀκύμαντος, ἄκλυστος.
Κωφότης (ἡ). ἡ κατάσχεσις (τὸ πάθος) τοῦ κωφοῦ, στέρησις φωνῆς ἢ ἀκοῆς, (ἐν γέν.) ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων· (συνκδχ.) εὐήθεια, ἠλιθιότης.
Κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουφαίνω ἢ Βουβαίνω· (ἐν γέν.) ἀμβλύνω· σακατεύω.
Κώφωμα (τὸ), = Κωφότης.
Κώφωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ καταστήσῃ τις τινὰ κωφὸν ἢ βωβὸν ἢ (ἐν γέν.) μυστρὸν ἢ ἀναίσθητον. » Ὀφθαλμῶν —, « Ἱππκρ., τὸ ἀδυνάτισμα τῆς ὁράσεως.
Κῶχεθ', Π. (κατὰ κρσ. ἢ ἀποκ. πρόφων. δασ.) ἀντὶ Κῶχετο, Καὶ ὥχετο.
;Κωχεύω, Μ. εύσω, Π. (απν.) ἀντὶ Ὀκωχεύω, μετεωρίζω, σηκόνω, ἀνασηκόνω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Ἀνακωχεύω).
†Κῶψ, κωπὸς (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Σκώψ.

Λ

ΛΑΒ

Λ, λ, λάβδα καὶ λάμβδα ἢ λάμδα (τὸ), ἄκλ., τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) λ', τριάκοντα (30), καὶ ,λ, τριάντα χιλιάδες, 30000. Ἅλα ἢ Λαι ἢ Λ', μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀλάας [ἀλᾶ-ᾶς, γῆ, παρβλ. λαός], λᾶος (ὁ καὶ σπνττ. ἡ), (ἡ δοτ. λᾷ, ἡ αἰτ. λᾶαν ἢ σπν. λᾶα. πλθ. λᾶες, λάων, λάεσσι, λᾶας), Π. ἀντὶ Λίθος, πέτρα· βράχος. » Λᾶες Σειρήνων, « Ἐπγρ. »Ἐσεύσεν ἀκτὴν λάεσσι μαρμαρέοις,« αὐτ. » Σκορπίος· « ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας,« Νίκ.
Λαβαυτίς, ίδος (ἡ), τὸ φυτ. Ἰφυον ἢ ἡ Δυχνίς.
Λαβάργυρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ λαμβάνων ἀργύριον, μισθωτός.
Λάβδα (τὸ), ἄκλ. = Λάμβδα. » Ὀλισθαίνει Πλάτ. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Λαβδιασμὸς, ἀρρυτικισμός.
Λαβδακίζω, Μ. ίσω, = Λαμβδακίζω, μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου συχνὰ ἢ ἀλλεπαλλήλως ἢ προφέρω κακῶς (μὲ κάποιαν ὑγρότητα ἢ ὡς διπλοῦν) τὸ λ.
Λαβδακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος χρῆσις ἢ ἡ κακὴ προφορὰ τοῦ λ.
Λαβδοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ Λ. (ἄλλως) 'Γοειδής.
Λάβδωμα (τὸ), σχῆμά τι μαθηματικ. ὅμοιον τῷ Δ.
Λαβεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβὲν, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Λαβεῖν.
Λάβεν, Π. ἀντὶ "Ελαβεν καὶ
Λάβεσκον, Π. ἀντὶ "Ελαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβὴ (ἡ). τὸ λαμβάνειν (πιάνειν κτλ.), = Λῆψις. » Ἀργύρου—,« Αἰσχλ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. πιάνεται ἢ ἠμπορεῖ νὰ πιασθῇ τι, χερούλι, πιάσιμον. » Ξίφους—,« Ἰλ. 3) (μτφρ.) ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν (καταβίωξιν κτλ.). » Ὅπως μήποτε τοῖς ἐπιβουλεύουσι λαβὴν δώσητε,« Δμ. » Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος, τοῦτον δεῖλαιον κολετρῶσ' ἀεί, « Ἄρχ.
Λαβὴν ἢ Λαβὴν, Δ. ἀντὶ Λαβεῖν.
Λάβῃσι, Π. ἀντὶ Λάβῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαβίς.
Λαβιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Πιάνω ἢ Συνδέω τι διὰ λαβίδος.
Λάβιον (τὸ), = Λαβίδιον, ὑποκορ. τοῦ
Λαβὶς [Λαμβάνω], ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. πιάνομέν τι, (π.χ.) πυράγρα, τσιμπίδα. 2) κόπτσα, θηλυκωτῆρι. 3) = Λαβὴ (ῑ), πιάσιμον, χερούλι.
†Λάβρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαύρα.
Λαβραγόρας, ου (ὁ), Π. [Λάβρος, ἀγοράω]. αὐθάδης φλύαρος, (ὅθ.
Λαβραγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προπετῶς φλυαρῶ.
Λαβραγόρης, ου (ὁ), Π. = Λαβραγόρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λαβράζω, Μ. άσω, Π. = Λαβρεύομαι.
Λαβράκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λάβραξ.
Λαβράκτης [Λαβράζω], ου (ὁ), = Λαβραγόρης
Λάβραξ [Λάβρος], ακος (ὁ), εἶδ. ἀδηφάγου ἰχθ., (κοιν.) λαυράκι.
Λαβρεία (ἡ), = Λαυροτομία, [ἐκ τοῦ
Λαβρεύομαι [Λάβρος]. Μ. εὐσομαι, Π. = Λαβραγορέω, ὁμιλῶ μὲ θρασύτητα.
Λαβρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Λαβραγορέω.
Λαβροβόης, ου (ὁ), Π. ταχύπους, ὁρμητικός. » Χείμαρρος —, « Ἐπγρ.
Λαβροποσία (ἡ), = Πολυποσία, (υἱσ. τοῦ -
Λαβροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω λάβρως, εἶμαι -
Λαβροπότης, ου (ὁ). ὁ λαύρως (ἀμέτρως) πίνων, πολυπότης.
Λάβρος (ὁ, ἡ), [ἴλα, λάω, λάπτω, λαμυρός]. σφοδρός, ὁρμητικός· ῥαγδαῖος· ἀδηφάγος, λαίμαργος· (τρπ.) θρασύς, βίαιος. » Βουλεύου ὅς καὶ τρὶς ὃ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ· ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει, « Θγν.
Λαβρόσυτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύομαι]. ὁ τρέχων ἢ διωκόμενος μὲ ὁρμήν.
Λαβροστομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαβραγορέω, οὐθαβιάζω, φλυαρῶ.
Λαβροστομία (ἡ). αὐθαβίασμα, πολυλογία, [ἐκ τοῦ
Λαβρόστομος (ὁ, ἡ). αὐθάδης, φλύκρος.
Λαβροσύνη (ἡ), Π. ἀντί -
Λαβρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λάβρου, ὁρμή, σφοδρότης· λαιμαργία, ἀδηφαγία· φλυαρία.
Λαβροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω λαιμάργως.
Λαβρόομαι, Μ. ώσομαι, Π. φέρομαι (κινοῦμαι) μὲ ὁρμήν, ὑψοῦμαι. » Χεῦμ' ἐκ κυτέος λαβρωθὲν σκότῳ Στυγός, « Λκ.
†Λάβρυς, υος (ἡ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Λυδ. καὶ Κορ.) πέλεκυς.
†Λαβρύσσω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Λαβρεύομαι.
Λαβρωνία (ἡ) καὶ
Λαβρώνιον (τὸ) καὶ
Λαβρώνιος (ὁ), εἶδ. μεγάλου ποτηρίου, (Λτ.) labrum.
Λάβρως, ἐπίῤ. Σφοδρῶς, μὲ ὁρμήν, βιαστικά, ἁρπακτικά. » Λάβρως τὸ δεῖπνον καταπίνει, « Σχλ. » Οὐχ ὕες ἀλλ' ἢ δι' ἐτῶν τεττάρων, ᾗ τότε λάβρως, « Θῳρ.
Λαβύζος (ὁ ἡ, ἡ), εἶδ. ἀρώματος ἢ θυμιάματος.
Λαβυρινθείος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ Λαβύρινθον, Λαβυρινθώδης.
Λαβύρινθος (ὁ). κτίριον (οἰκοδόμημα) μὲ πολλοὺς ἑλικοειδεῖς περὶ ἑαυτοὺς στρεφομένους ὁρόμους, ὥστε ὅταν ἔμβῃ τις εἰς αὐτὸ δὲν εὑρίσκει ποθεν νὰ ἐξέλθῃ. (ὅθ. μτνμ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον εἰς τοιοῦτον τρόπον, (ὅθ.) » Ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, « Θκρ., οἱ ἁλιευτικοὶ κύρτοι.
Λαβυρινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λαβύρινθον, σκολιός· δυσεξίτητος· (μτφορ.) δυσνόητος· πολύπλοκος.
Λάβω, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. καὶ
Λαβών, οῦσα, όν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Λαμβάνω.
†Λαγανίζομαι, Μ. ίσομαι. Τρώγω λάγανα.
ξλαγανίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγγαρίζω.
Λαγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λάγανον (τὸ), [λαγαρός]. (ἐν γέν.) φύλλον ζυμαρικοῦ. » Λάγ. ἑλκύω, « Ἀθ., ἀνοίγω φύλλα (διὰ ζυμαρικόν). 2) (ἰδιαιτ.) τηγανήτα, λαλαγγήτα. » Κυλλυρίδα. . καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου, « Γρῳ.
Λαγανώδης, εος (ὁ, ἡ). λαγάνῳ ὅμοιος, λαγανοειδής, ἴδε Λαγαρώδης.
Λαγαρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ λαγαρόν, ἐκλύω, χαυνόνω (καὶ μσ.) χαυνόνομαι, ἀδυνατίζω. (εἰς τὸν Ἄρσῳ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγανίζομαι).
Λαγαρεοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) -ειδῶς. Λαγαρὸς (Χαῦνος) τὸ εἶδος, (ἐπὶ σχ.) ὁμοιάζων λαγαρός.
Λαγαρόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαγαρὸν (λεπτὸν ἢ ὀχὶ ἐντελῶς στρογγυλὸν) κύκλον. » Λύρα —, « Εὐς., ἢ κατεσκευασμένη ἀπὸ ὄστρακον χελώνης.
Λαγαρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Λαγαρίζομαι, χαυνοῦμαι. » Ἰχνος λαγαρούμενον, « Ἐπγρ., κλονούμενον βάδισμα. » Ποταμὸς λαγαρούμενος, « αὐτ., ὁ ἀρχίζων νὰ ξεπαγώνῃ.
Λαγαρὸς [Λαπαρὸς, ἴδε Λαγὼν], ά, όν. Χαῦνος, χαλαρός· λεπτὸς, ἀδύνατος· Διάκενος. » Λύχνη (ἵππου) λαγαρὸς καὶ κατὰ τὴν συγκαμπὴν, « Ξεν. (Γαλλ.) échancré profondément en dessous, à l'endroit de l'inflection, (Courier). » Στήλη —, « Πλ., ἢ πολλὰ λεπτή. » Τῆς πέτρας τὸ λαγαρώτατον, « αὐτ., τὸ μᾶλλον εὐεπίβατον, (παρβλ. Λαγών). » Τῶν ἀραχνίων οἱ λαγαρώτατοι, τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, « Ἀριστ., οἱ ἔχοντες λεπτοτερα ποδια. (μτνμ.) » Στιχος λαγαρός. « Γρμτ., ὁ ἔχων (κωμ. ἐν τῷ μέτρῳ) ἀντὶ μακρᾶς βραχεῖαν συλλαβήν.
Λαγαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ λαγαροῦ, χαυνότης, λεπτότης κτλ.
Λαγαρύζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγωρίζομαι.
Λαγαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λαγαροειδής. » Ἄρτος —, « Σχλ. (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαγανώδης.
Λαγαρῶς, ἐπῤ. Χαύνως, χαλαρῶς.
Λαγάρωσις, εως (ἡ), = Λαγαρότης.
†Λάγβατος (ὁ, ἡ), = Λεκπάτητος. » Ὅρκος —, « Γρμτ.
†Λαγγάζω(ἀω ἢ ἐω-ῶ), Μ. ήσω. καὶ
Λαγγαρίζω, Μ. ίσω. Χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ· γίνομαι ἀμελὴς· σβύνει ἡ προθυμία μου, ἐνδίδω, χαυνοῦμαι, (Γαλλ.) languir, (παρβλ.) Στραγγεύομαι.
†Λαγγούριον (τὸ), = Λυγκούριον.
†Λαγγώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
†Λαγγών, ῶνος (ὁ). ὀκνὸς, ἀμελὴς, νωθρός, ἀργοκίνητος. (Γαλλ.) languissant.
Λάγδην, ἐπῤ. Π. = Λάξ.
Λάγειος (ὁ, ἡ), = Λαγῷος.
Λαγέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν λαοῦ.
Λαγήνιον (τὸ). λαγηνάκι, ὑποκορ. τοῦ
Λάγηνος (ἡ), [Λαγών]. λαγήνα, λαγύνι, στάμνα.
Λαγηνοφόρια (τὰ). ἑορτὴ τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καθ' ἣν ἕκαστος ἔφερε τὸ φαγεῖ' του καὶ τὴν κρασολαγήναν του εἰς τὸ σύνδειπνον.
Λαγιδιὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ λαγοῦ ἢ μικρὸς λαγὸς, λαγουδάκι.
Λαγίδινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ
Λαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ λαγὸς, λαγουδάκι.
Λαγίνης, ου (ὁ), Π. = Λαγωός.
Λάγινος, η, ον, = Λαγῷος.
Λαγίδιον (τὸ), = Λαγιδεύς, Λαγίδιον.
†Λαγκία (ἡ), (Λατ.) lancea, λόγχη.
Λαγνεία (ἡ). τὸ λαγνεύειν, ἀφροδισιασμὸς, ἀσέλγεια.
Λάγνευμα (τὸ). ἀφροδισιασμὸς, σαρκικὴ συνουσία.
Λαγνεύω [Λάγνος], Μ. εύσω. Συνουσιάζομαι, ἀφροδισιάζομαι. » Οἱ ἐγκύους λαγνεύσαντες, « Ἱππκρ.
Λάγνης, ου (ὁ), = Λάγνος.
Λαγνικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὴν λαγνείαν, ἀσελγής.
Λάγνος [Λαγὼς, ἡ λαγαρὸς], η, ον, (ἐκ παρθ. Λαγνίστερος καὶ Λαγνίστατος). καταφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής.
Λαγοβόλον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαγωβόλον.
Λαγοδαίτης, ου (ὁ), Π. [λ. δαίνυμι] ὁ τρώγων λαγούς.
Λαγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) λαγούς.
Λαγοθηράω-ῶ καὶ Λαγοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) λαγούς.
Λαγοθήρης, ου (ὁ), = Λαγοθήρας.
Λαγοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτείνω (σκοτώνω) λαγούς.
Λαγὸς (ὁ), ἰων. ἀντὶ Λαγῶς.
Λαγοσφαγία (ἡ), ἴδε Λαγωσφαγία.
Λαγυνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -
Λαγύνιον (τὸ) καὶ
Λαγυνὶς, ίδος (ἡ), = Λαγήνιον.
Λαγυνίων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὄνομα τινος, (κσν.) κρασοκανάτος, [ἐκ τοῦ
Λάγυνος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Λάγηνος, ἴδε
Λαγυνοφορία (τά), = Λαγηνοφορία.
Λαγχάνω [συγγ. τῷ Λάζομαι], Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἔλαχον, πρκ. Εἴληχα, ἢ Εἴληγμαι, πθ. ὑπερσ. Εἰλήγμαμι, Βάλλω (Ῥήχνω) λαχνόν. » Ἀμφὶ τιμὴν ἔλαχεν, « Ὅμ. Ὀδ. 2) (συνήθ.) λαμβάνω (κυρ.) διὰ λαχνοῦ ἢ κατὰ τύχην, (ἀλλ' ἐπαίρνω (μὲ πέφτει) εἰς τὸ μερίδιόν μου, κληρονομῶ· (ἐν γέν.) ἀποκτῶ, ἔχω ἢ μετέχω. » Κλήρῳ (» Πάλῃ) λαχεῖν, « Ὅμ. (ᾗ χ. τῆς δουλ.) » Τὸ γὰρ λάχειν γέρας ἡμεῖς, « Ἰλ. Δ. » (Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων) λαχέτην πολιήν ἅλα ναιέμεν, « Ἰλ. Ο. » (Ὁ Πάν) πάντα λόχον νιφόεντα λελυγισμένα Ὅμ. Ὕμν. (καὶ μὲ γεν.) » Ὡς κεν λάχῃσι χιλλεὺς ὥρων ἐκ Πριάμοιο λάχησι, « Ἰλ. Ω. » Ἐξαίρετου κατασκεπῆς ἔλαχεν, « Φιλ., (ὅθ. 3) (τραπεζ. ἢ κατὰ μερίδιον) ἐξαίνει τι διὰ λαχνοῦ, πίπτει εἰς τὸ μερίδιόν τινος, (ἐν γέν.) τυχαίνει (κυρ. λαχαίνει. » Ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο, ἔλαχε δὲ κρείων Κρονίδης, « Ἰλ. Π'. » Κληρώσαντο, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης, « Ξεν. » Εἰς δὲ ἑκάστην (νῆα) ἔλαχον λάγχανον αἶγες, « Ὀδ. Ι. » Τὸ λαχὸν μέρος, « Πλάτ. « Δαχὼν Ἰερεῖς, « Δημ., Ἤρ. (ᾗ ἑλλ.) » Ὁ τῷ κυάμῳ λαχών, « Λξ. (ὅθ.) » Λαγχάνειν δίκην τινί, « Ἰσ., ἐγκαλεῖν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, κινεῖν κρίσιν κατά τινος (διάκ. εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. καὶ οἱ κριταὶ διωρίζοντο ᾗ αἱ ὑποθέσεις ἐθεωροῦντο διὰ λαγνοῦ, (παρβλ. Κνήρω). 4) (Π. καὶ σπν. μτβτ.) ἀντὶ Μεταδίδωμι, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος. «Πυρὸς λελάχωσι θανόντα,» Ἰλ. Π. (παρβλ. Λανθάνω).

Λαγώ, γεν. καὶ Ἀττ. αἰτ. καὶ

Λαγῶ, ὀνμ. πλθ. καὶ

Λαγῶ, ζωτ. ἐν. τοῦ Λαγῶς.

Λαγωβολεῖον (τὸ). τόπος διὰ λαγοβολίαν. 2) = Λαγοβόλον (ι).

Λαγωβολία (ἡ). κυνήγημα λαγῶν μὲ τὸ

Λαγωβόλον (τὸ). ῥαβδὶ μὲ τὸ ὁπ. τινάζοντες ἐκκάτοναν λαγοὺς, (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) ῥάβδος ποιμενική, (κοιν.) λαγοῦσα, [ἐκ τοῦ

Λαγωβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, σκοτόνων) λαγούς.

Λαγωβάριον (τὸ). = Λαγίδιον.

Λαγωδίας, ου (ὁ), εἰδ. νυκτ. πτηνοῦ (μὲ μαλλιαρούς σὰν τοῦ λαγοῦ πόδας, ὀθ. ἄλλ.) Λαγώπους, = Ὠτος.

Λαγώδιον (τὸ). = Λαγίδιον.

Λαγώδους, ώδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀδόντας (ὡσὰν τοῦ) λαγοῦ.

Λαγώεις, εσσα, εν, = Λαγῶος.

Λαγωθήρας, ου (ὁ). = Λαγοθήρας.

Λαγών, όνος (ἡ ἢ ὁ). (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὀθ.) « Πρός τινι λαγόνι παλινσκίῳ τοῦ κρημνοῦ,» Πλ., (παρβλ. Λαγαρός.) 2) (ανηθ.) τὸ μεταξὺ πλευρῶν καὶ γόμφων λαγαρὸν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Λαπάρα, (καὶ κοιν.) λαγγόνια, (παρβλ.) Κενεών, (ὀθ. 3) (μετν.) κοιλιὰ ἀγγείου, ὁ σάκκος τοῦ γρίπου.» Καὶ φύγον ἀγκίστρων τε βίας λαγόνας τε πανάγρων,« Ὀππ.

Λαγωοβόλον (τὸ), Π. = Λαγωβόλον.

Λαγωὸς (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λαγὼς.

Λαγῶος, α, ον. Ὁ ἀπὸ λαγοῦν, λαγῆσιος. « Λαγῶα ἐννν. κρέατα),» Ἀρχφ.

Λαγωόφθαλμος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Λαγωφθαλμος.

Λαγωφόνος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Λαγωφόνος.

Λαγώπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας λαγοῦ (δηλ. μαλλιαρούς), (ὀθ. ‖. οὐσ.) εἰδ. πτηνοῦ, ἴδε Λαγωδίας. 2) εἰδ. χόρτου, λαγωπόδαρον, κατά τινας = τῷ

Λαγώπυρον (τὸ), [Λ. πυρὸς], εἶδ. φυτοῦ, ἴδε Λαγώπους (2).

Λαγῶς [συγγ. τῷ Λαγὼς], ὼ (ὁ), (ἡ δοτ. γῷ, ὼν, ὼς, ὡς). τὸ γνωστὸν (δειλότατον, ταχύτατον ᾗ πολυγονώτατον) ζῶον, ὁ λαγός. « Λαγὼ βίον ζῶν, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν,» Δημ. 2) εἰδ. ἰχθ. (ὑποτιθεμένης) θανατηφόρου. 3) εἰδ. πτην. (ἄλλ.) Λαγωδίας.

Λαγωφαγία (ἡ), Π. σφαγὴ (σκοτωμὸς, κυνήγιον) λαγῶν.

Λαγωτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττεν καὶ τρέφουν λαγοὺς. (Γαλλ.) garenne.

Λαγωτροφῶ-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω λαγοὺς, ἔχω λαγωτροφεῖον ἢ πλῆθος λαγωῶν.

Λαγωφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) λαγούς.

Λαγωφαγία (ἡ). τὸ εὐδ. τοῦ προηγ.

Λαγωφθαλμία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν (ὅταν δὲν κλείουν καλὰ τὰ ὀμματόφυλλα, καὶ ἐπμ. κοιμᾶται ὁ ἄνθρ. μὲ ἀνοικτὰ 'μμάτια 'σὰν τὸν λαγῶν), [ἐκ τοῦ

Λαγωφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μμάτια σὰν τοῦ λαγοῦ (δηλ. πεταχτὰ ἢ μὴ κλειόμενα ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου).

Λαγωφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων λαγούς. (ἐπίθ. τοῦ Μελανοκίτου).

Λαγώχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχισμένον χεῖλος (σὰν τοῦ λαγοῦ).

Λάδανον (τὸ), = Λήδανον.

Λᾶδος, εος-ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Δῆδος.

Λάε, Π. ἀντὶ Ἔλαε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Λάω.

Λᾶε, Π. δυϊκ. ὀνμ. ᾗ αἰτ. τοῦ Λᾶας-Λᾶς.

Λαεργής, έος (ὁ, ἡ), Π. [Λᾶς, Ἔργον]. λίθινος.

†Λαέρτης [Λᾶας, αἴρω, ἀερτόζω], ου (ὁ). εἰδ. μύρμηκος καὶ σφηκός, (Αἰλ.).

Λάζεο, Π. καὶ

Λάζευ, Δ. πρς. τοῦ Λάζομαι.

†Λαζίνης, ου (ὁ). τὸ πτην. χαραδριός. 2) ὁ ἰχθ. Καλλαρίας, (ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μαζίνης.

Λαζοίατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Λάζοιντο, πλθ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Λάζομαι καὶ Λάζυμαι (παρτ. Ἐλαζόμην, -ύμην καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ Λαμβάνω, πιάνω, 'παίρνω.» Πάλιν λάζετο μῦθον,« Ὅμ., ἔπιασεν ἀλλέως τὴν διιλίαν, ἐγύρισε τὰ λόγια του,(παρβλ. Λαμβάνω 2). (Λάζω), Μ. λάζω, απν. ἀντὶ Λακτίζω.

†Λαήμεναι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δαήμεναι.

Λάθα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Λήθη.

‡Λαθάνεμος (ὁ, ἡ), Π. Δ. = Νήνεμος. «Λαθάνεμος ὥρα,» Σιμων., αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι.

Λάθαργος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Λήθαργος, (κυρ. ἐπὶ κυνῶν) λαθροδήκτης, (μτφορ.) ἐπίβουλος. « Σαίνουσα δάκτεις ᾗ κύων λαίθαργος εἶ,« (Σοφ. παρ') Εὐρ. 2) (οὐσ. ἀρσ.) τὰ ξύσματα τῶν βυρσοδεψουμένων δερμάτων, (Νίκ. Θηρ. 422).

Λαθεῖν καὶ Δ. Λαθέμεν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λανθάνω.

Λαθήβης, ου (ὁ). ὁ λησμονήσας τὴν ἤθην (τὴν νεότητά) του, ὑπέργηρως.

Λαθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ κρύπτεται.

Λαθικηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [Λανθάνω, κῆδος]. ὁ προξενῶν λήθην τῶν ζεινῶν (τῶν φροντίδων, τῶν θλίψεων). « Ἑορτὴ—,« Π. Σιλεντ.

Λαθίνοστος (ὁ, ἡ), Π. [Λ. νόστος]. λησμονῶν νὰ ἐπανέλθῃ, χρονίζων ποὺθενά.

Λαθιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [Λ. πῆμα]. = Λαθικηδής.

Λαθίποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ ἀποφεύγων τὴν ποινὴν (τὴν ἐκδίκησιν).

Λαθίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τοὺς πόνους. 2) ὁ προξενῶν κρυφὸν πόνον.

Λαθιπορφυρὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. πτην. (Ὑστ.= Πορφυρίων (διότι κατὰ τὸν Λθ., τρώγει κρυφά). « Δίολόδειροι λαθιπορφυρίδες,« (Ἰδ. παρ') Λθ., ὅπου ὅμως ἡ γνησία ἀνάγνωσις εἶναι: « Δίολόδειροί θ' ἁλιπορφυρίδες ».

Λαθίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [Λ. φθογγή]. ὁ κάμνων τινὰ ἄλλον. «Θάνατος—,« Ἡσ.

Λαθιφροσύνη (ἡ), Π. λήθη, ἔλλειψις φρονήσεως, ἀφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Λαθίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιλήσμων, ἀνόητος, (κοιν.) ξεχασμένος.

Λάθος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Λήθος, Λήθη.

Λαθοσύνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Λησμοσύνη.

Λαθόσυνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Λησμόσυνος.

Λάθουρος (ὁ), ἀντὶ Λάθυρος, (Κωμ. παρωνύμιον Πτολεμαίου τοῦ Η', τοῦ ὀπ. ἡ ἀπὸ τοῦ Λα θοῦρος ἐτυμολογία μοὶ φαίνεται κανενὸς τῶν τότε λογιωτάτων κολακεία, ἂν δὲν ἦνε ἀγγλικὸς εἰρωνεία).

Λάθρα [Λαθεῖν], ἐπίρ. Κρυφὰ, κρυφίως, μυστικά. «Λάθρα ἀπολύσαι αὐτὴν,» Γρφ. (καὶ μὲ γεν.) « Λάθρα φίλων γονέων,« Ὅμ. Ἔμν.

Λαθραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι λάθρα, κρυφός· δόλιος.

Λαθραιότης (ἡ). μυστικότης.

Λαθραίως, ἐπίρ. = Λάθρα, μὲ κρυφὸν (μυστικὸν) τρόπον.

Λάθρη, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Λάθρα.

Λαθρηδὰ καὶ Λαθρηδὸν, Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθριδίως, η, ον, Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθριδίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθριμαῖος, α, ον, = Λαθραῖος, (σχνκδχ.) νόθος.

Λάθριος, α, ον, = Λαθραῖος. ‖. (οὐσ.) ἡ Ἀφροδίτη. (Ἄλλ. Σκοτία).

Λαθρίως, ἐπίρ. = Λαθραίως.

Λαθροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (βίπτων καὶ κτυπῶν) λαθραίως.

Λαθρογαμία (ἡ). κρυφὴ ὑπανδρεία, ἡ = Κλεψιγαμία.

Λαθροδάκνης καὶ Λαθροδάκτης καὶ

Λαθροδήκτης, ου (ὁ), Π. ὁ δαγκάνων κρυφά.

Λαθροπόρος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) = πόρως. Ὁ πορευόμενος λαθραίως, ἐπίβουλος, ὕπουλος.

Λαθρόνυμφος (ἡ), Π. κρυφοπανδρεμμένη ἢ = Κλεψίγαμος.

Λαθροδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω λαθραίως [ἐν παρεδύσει].

Λαθροκακουργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Λαθροκακούργος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -κούργως. Ὁ λάθρα κακοῦργος, λαθροδήκτης, ὕπουλος.

Λαθροκοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κλεψιγαμέω, μοιγεύομαι.

Λαθροκοιτία (ἡ), μοιχεία, κλεψιγαμία.

Λαθρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν κρυφίως (χωρὶς νὰ 'νοιώθεται).

Λαθροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κρυφά.

Λαθροφαγία (ἡ). τὸ λαθροφαγεῖν.

Λαθροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κρυφά.

Λαθροφονευτὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Λαθροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων κρυφίως, δολοφόνος.

Λαθυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (εἰς αὐτὸ ἡμποσεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ ἡ) μπάμια, (καὶ τὸ) κνᾶ-τσιτσίκι, [ἐκ τοῦ

Λάθυρος (ὁ), [ἴσ. παρώνυμος] εἶδ. ὄσπριου (κοιν.) λαθοῦρι. « Δυσεψηφώτεροι τῶν λαθύρων εἰσὶν οἱ ὄρακοι,« Γαλ.

Λάθω, ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Λαθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Λανθάνω.

†Λαι, κατ' ἀποκ. (διὰ τὸ εὔφ.) ἀντὶ Λαικάς.

Λαὶα (ἡ), Δ. ἀντὶ Λεία. 2) = Λάϊ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Λαϊβολέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Λιθοβολέω.

†Λαϊβολία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λιθοβολία.

Λάϊγξ [Λᾶας], ιγγος (ἡ), Π. πέτρα, λιθάρι, χαλίκι. « Βαρεῖας ὀχλίζων λάϊγγας, « Ἀπλλν.

†Λαιδάριον (τὸ), = Λῃδάριον, ὑποκορ. τοῦ †Λαΐδος, εος-ους (τὸ), = Λῃδος.

Λαιδρός, ά, όν, Π. [Λαιὸς ἢ λαμυρός]. θρασύς, ἀναιδής, ἀπόκοτος.

Λαίθαργος (ὁ, ἡ), = Λήθαργος.

Λαικάζω, Μ. άσω. Πορνεύω. 2) (μτγν.) ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ

Λαικὰς [Λληκάζω ἢ ; λαϊκὸς], άδος (ἡ). πόρνη, δημοσία.

Λαικαστὴρ, ῆρος καὶ

Λαικαστὴς, οῦ (ὁ). πόρνος, ἀστελγής.

Λαικάστρια (ἡ), = Λαικάς.

Λαικάτα, ας (ἁ), Δ. (Ἐπγρφ.) συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία.

Λαϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν· (ἐκκλησ.) = Κοσμικός, (ἐθ.

†Λαϊκόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐκκλησ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ λαϊκὸν, καθαιρῶ, βεβηλόνω. « Καὶ ἐγενόμην λελαϊκωμένη (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λελακκωμένη) ἀνδρί, « Γρφ.

Λαιλαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ διατεθειμένος πρὸς ἢ συνωδευμένος μὲ λαίλαπα, (Γαλλ.) orageux. «Οὐρανὸς—, « Ἱππκρ., ὁ θολωμένος, φουρτουνιασμένος.

Λαίλαψ ἢ Λαῖλαψ, απος (ἡ). αφορβὰ ἀνεμοζάλη μὲ βροχὴν, Καταιγὶς, (κοιν.) μπόρα.

‡Λαῖμα (τὸ), =Λῆμα. 2) (εἰς τὸν Ἀρχφ.) σύνθ. ἀπὸ τὸ λαιμὸς καὶ αἷμα.

Λαιμάζω, Μ. άξω, = Λαιμάσσω.

Λαιμαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι λαίμαργος.

Λαιμαργία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις=

Λαίμαργος (ὁ, ἡ), [Λαιμὸς, ἀργὸς=ταχυκίνητος]. λιμάρης, ἀχόρταγος.

Λαιμαργότης (ἡ), = Λαιμαργία.

Λαιμάργως, ἐπίρ. Μὲ λαιμαργίαν.

Λαιμάσσω(ττω), Μ. άξω. Πεινῶ μὲ ὑπερβολὴν, (κοιν.) λιμάζω, ἢ· τρώγω λαιμάργως.

Λαιμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Λαιμάσσω.

Λαιμήτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λαιμότόμος.

†Λαιμία (ἡ), γρμτ. (τάχα) ἐξήγ. τοῦ Λαμία.

Λαιμίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Λαιμοτομέω, ἢ· Ἄγχω, Πνίγω.

Λαιμοβακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων (σκαλόνων εἰς) τὸν λαιμόν. « Ἀκὶς ἀγκίσρου —, « Ἐπγρ.

Λαιμοπέδη (ἡ), [Λ. πέδη]. λαιμοδέτι σκυλιοῦ· θηλιὰ (βρόχι) διὰ τὰ πουλιά.

Λαιμόῤῥυτος καὶ Λαιμόρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἐκ τοῦ λαιμοῦ. « Αἷμα—, « Εὐρ.

Λαιμὸς (ὁ), [Λάμος]. τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος δι' οὗ καταπίνομεν κτλ.

Λαιμότμητος (ὁ, ἡ). [Λαιμὸς, τέμνω]. σφαγμένος.

Λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν λαιμὸν, σφάζω.

‡Λαιμοτόμητος (ὁ, ἡ), =Λαιμότμητος.

Λαιμότέμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων τὸν λαιμὸν (σφάζων)· (προπαρ.) =Λαιμότμητος.

Λαιμώσσω(ττω), Μ. ώξω, =Λαιμάσσω. 2) μοῦ πονεῖ ὁ λαιμός, (κοιν.) ἔχω λαιμό.

Λαῖνα, ης (ἡ), =Χλαῖνα, (ἔθ. Λατ.) lapis. Λαΐνεος καὶ

Λάϊνος, η, ον, Π. [Λᾶας]. λίθινος, πέτρινος. «Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα, « Ἰλ. Γ., (περιφρ.) ἤθελες λιθοβοληθῆ.

Λάϊον (τὸ), Δ. ἀντὶ Λήϊον.

Λαιὸς, ά, όν, =Ἀριστερὸς, (Λτν.) laevus. (συνκδχ.) ἀπαίσιος· ἀδέξιος.

Λάϊος (ὁ), [Λᾶας], εἶδος πτηνοῦ (κοσσύφου), (Ἰσ.) =Λαίς.

Λαιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. [Λαῖον, τέμνω]. θερίζω.

Λαΐς, ΐδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Λῃΐς.

Λαΐς [Λᾶας], ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) πετρίτης, (παρβλ. Ὑπολαΐς).

Λαισαιοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν)=

Λαισήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Λαισαῖον [Λαιὸς ἢ λάσιος], εἶδος ἑλαφρᾶς δερματίνης ἀσπίδος.

†Λαίσθη (ἡ), =Λάσθη.

Λαίσκαπρος (ὁ, ἡ), Π. [†Λαι, κάπρος]. πολλὰ ἀσελγής.

Λαίσπαις [†Λαι, παῖς], αιδος (ὁ), =Βούπαις.

Λαισπαδίσς [†Λαι, σπαδέω], ου (ὁ), Κωμ. λάγνος, ἀσελγέστατος. 2) [Λαιὸς, ποῦς], =Σκαιὸς, (χυδ.) κατσηπόδιάρης.

Λαῖσμα (τὸ), Π. [Λαιμός]. χάσμα, βάθος, βυθὸς θαλάσσης, ἄβυσσος.

Λάΐτος καὶ Λαῖτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, δημόσιος.

Λαιφάζω, Μ. άξω, Π. =Λαφύσσω.

Λαίφη (ἡ), =Λαῖφος.

Λαιφόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ἐπτερωμένος μὲ λαίφη(πανιά). «Ἄκατος—, « Κ. Μανασσ.

Λαῖφος, εος-ους (τὸ), Π. [Λώπη, λῶπος]. (κυρ.) κομμάτι πανιοῦ, παληόπανον· παληόρουχον· (ἐν γέν.) φόρεμα· πανὶ τοῦ καραβιοῦ, (παρβλ. Λῖτης)· (ἐνίοτε) δέρμα. « Αὐγὸς—, « Ὅμ. (ὕμν. εἰς Πᾶνα).

Λαιψηρόδρομος καὶ

Λαιψηροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον (εἰς τὸ τρέξιμον), [ἐκ τοῦ

Λαιψηρὸς, ά, όν, (ᾷ ἐπίρ.) «ρῶς. Π. [†Λα, αἴψηρός]. ταχὺς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος.

Λακάζω, Μ. άσω, Π. =Λάσκω, κράζω, φωνάζω, κραυγάζω.

Λακάθη (ἡ), [;], εἶδος δένδρου (σφενδάμνου ἢ φιλλύρας).

Λάκαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Λάκων. ||. (ἐνν. κύλιξ) εἶδος πατηρίου.

Λακάνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Λεκάνη.

†Λακάρη (ἡ), =Λακάθη.

Λακαταπύγων, ονος (ὁ, ἡ), Κωμ. =Λίαν καταπύγων.

Λακατάρατος (ὁ, ἡ). τρισκατάρατος ἢ = Λαοκατάρατος.

;Λάκαφθον (τὰ), ἀρωματικὸς τις φλοιὸς χρήσιμος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Κύφι, (ἄλλ. γρφ. Λάπαθον καὶ ἄλλ. Νάρκαφθον).

Λάκε, Π. ἀντὶ Ἔλακε, γ'. ἐν. πρα. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ Λάσκω.

Λακεδὼν [Λάσκω], όνος (ἡ), Π. φωνὴ· (συνκδχ.) ἀπαγγελία· διδασκαλία.

Λακεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λάσκω.

Λακερολογία (ἡ). φλυαρία, [Λέγω καὶ

Λακερὸς [Λακεῖν, λακὸς], ά ὁν, Θορυβώδης, φλόαρος. 2) (συνκδχ.) ξεστηχωτὸς, (ἔθ.) ἀχρεῖος, ἄχρηστος.

Λακέρυζα [Λακερὸς], ης (ἡ), Π. = Κλέρυζα, λάλος, θορυβώδης, κρώζουσα (γυζούσα κτλ.) ἀδιακόπως.

†Λακέρυζος (ὁ), νλγ. ἀρσ. τοῦ προηγ.

†Λακερύζω, Μ. ύσω, = Ἐλαρύζω, γογύζω, θορυβῶ.

Λακέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἀντὶ Ληκέω ἢ Λήσκω. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λανθάνω) « Καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, « Γρφ.

Λακιδόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Λακίζω, Μ. ίσω. Σχίζω μὲ κρότον, σπαράττω, ξεσχίζω. ||. (ἀμτδ.) σπάνω, σκάνω, ἴδε Λοκέω.

Λακὶς [Λάσκω], ίδος (ἡ) ᾗ

Λάκισμα (τὸ). σχίσμα (κυρ. μὲ κρότον), σπάραγμα, κομμάτι πανιοῦ, κουρέλι

Λακιστὸς, ἡ, όν, Π. [Λακίζω]. ξεσχισμένος, κομματιασμένος.

Λακκαῖος, α, ον. Ὁ διατηρούμενος εἰς λάκκον. « Ὕδωρ—, « Λθ., νερὸ τῆς στέρνας.

Λακκευτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν λάκκῳ τραφήμενος, συτευτός. « Σῦς—, « Ν. Κωμ.

Λακκίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω λάκκον. || « Λακκίσας εὔθετον γῆν, « Κύρ. || βάλλω εἰς λάκκον (κυρ. ζῶον ἢ φυτὸν ἢ γόνῳ). « Λεπαίνεται . . εἰς ὃν αὐτὰ λακκιζόμενα τῶν θερμάτων, « Κύρ.

Λακκόπεδον (τὸ), = Ὀρχίπεδον, «ιαγιν.

Λακκόπλουτος (ὁ, ἡ), ὁ εὑρὼν θησαυρὸν εἰς λάκκον (καθὼς ὁ Καλλίας εἰς τὰς Ἀθήν.), (ἐν γέν.) ὑπέρπλουτος, (χωρὶς λέγομεν) ἔχων στέρνας γεμάτας τάλληρα.

Λακκοποιὸς (ὁ). ὁ κτίζων λάκκους (στέρνας).

Λακκοπρωκτία (ἡ), Κωμ. Κύρτοπρωκτία, [ἐκ τοῦ

Λακκόπρωκτος καὶ

Λακκόπυγος (ὁ), Κωμ. = Κύρτοπρωκτος.

Λάκκος (ὁ), [Λάσκω]. (ἐν γέν.) βόθρος, ὄρυγμα, (ἰδιαιτ.) στέρνα διὰ νερὸν (ντεπόζιτο κλπ.), (ἐνίοτε) δεξαμενὴ. (Τεῦχος) κοῖλον βοῦζα (« Ὄρνιθας λιμναίους ἔτρεφον ἐν λάκκοισι, « Ἡρ.)· (Γρφ.) τάφος. «Ἐλπίσθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον, Ψαλμ.

Λακκοσχίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων γαλαρὸν (ραγισμένον κάτω) τὸ ὄσχεον, (ἴδε Ὑδροκήλαις).

Λακκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάκκους ἢ σχῆμα λάκκου.

†Λάκος (ὁ), σπν. ἀντὶ Λάκκος.

Λάκος (ὁ), [Λάσκω]. κρότος (κυρ. σχίσματος σχιζομένου ἢ σπάνοντος).

Λάκος, εος-ους (τὸ), = Ῥάκος, Λακί.

†Λακπατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λάξ πατῶ, (κοιν.) τσαλαπατῶ, (ἔθ.

Λακπάτητος (ὁ, ἡ), Π. καταπατημένος, (κοιν.) τσαλαπατημένος.

Λακτίζω [Λάξ], Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὰ πόδαρα, κλωτσῶ· τσαλαπατῶ, (ἐνγρ.) σκιρτῶ, σπαρταρῶ. «Ἐρρέθη φίλιππος ἵππος λακτίζει, « Αἰσχλ., σπαράζει, «τύπτει (παρβλ. Γλακτίζω). « Φλοὲ αἰθέρα λακτίζουσα καπνῷ, « Πίνδ., φθάνει (ἢ κτίζοισα καπνῷ, « Πίνδ., φθάνει (ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξει)ζω. » Ποτὶ κέντρον λακτιζέμεν, « αὐτ. — Πρὸς κέντρα λακτίζειν, « Γρφ., (παροιμ.) ἀνθίσταται εἰς μάτην.

Λακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ λακτίζειν, (ὅθεν) » Λακτική, « ἔνν., ἡ περὶ τοῦτο τέχνη, μέρος τῆς παλαιστικῆς, (ἀντίθετ. τῷ Πυκτική).

Λάκτις, ιος (ἡ), Π. ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον στομπίζουν ἢ ἀνακατόνουν τι, (καθὼς τώρα τὸ) ξύλον τοῦ γλυκοῦ.

Λάκτισις, εως (ἡ), = Λακτισμός καὶ-

Λάκτισμα (τὸ). κτύπημα μὲ τὸ ποδάρι, κλωτσιά.

Λακτισμός (ὁ). τὸ λακτίζειν, κλώτσημα.

Λακτιστής, οῦ (ὁ). ὁ λακτίζων (κλωτσῶν, ταλαπατῶν). » Ἀηνοῦ, « Ἐπγρ., ὁ πατῶν σταφύλια.

Λακτιστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων τὸ ζῶιωμα) νὰ λακτίζῃ, ἀπειθής, (Γαλλ.) récalcitrant.

Λάκυθος (ὁ), Δ. ἀντὶ Λήκυθος.

Λακωνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας ἢ εἶμαι μὲ τὸ μέρος των· (ἰδιαιτ.) γράφω ἢ ὁμιλῶ συντόμως ᾗ εὐστόχως καθὼς οἱ παλ. Λάκωνες. » Τὸ λακωνίζειν οὐ τοὐτὸ ἐστιν, ὅπερ οἴει, ὀλίγας συλλαβὰς γράφειν, ἀλλὰ περὶ πλείονων ὀλίγας, « Γρ. (ὅθεν)

Λακωνικός, ἡ, όν. Τῶν Λακώνων ἴδιος, λιτός, ἁφελής, (χωρ. δὲ ἐπὶ ὕφους λόγου) συντομος καὶ ἐνταυτῷ καίριος (κάμνων ἐντύπωσιν). » Τρίβων (» Κύων)—, « Αξ. » Ἄγρον, · ἐλάττω ἐπιστολὴν Λακωνικῆς, « Κωμ. » Ἦν γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ τρόπῳ Λακωνικὸν τοῦθ' ἁπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον ᾗ θηριῶδες, « Ἀθ.

Λακωνικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, [ἰδίως δὲ] τὸ ὕφος τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὴν βραχυλογίαν) τῶν Λακώνων, συντόμως καὶ εὐθίκτως, ἁπλῶς, ἀφελῶς κτλ. » Τοὺς εἰς μικρὰ κομιδῇ συστέλλοντας ἑαυτοὺς, ὡς ζρογγύλως καὶ λακωνικῶς βιωσομένους, « Πλ.

Λακωνισμός (ὁ). τὸ Λακωνίζειν, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐμφαντικὴ τῶν Λακώνων βραχυλογία.

Λακωνομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος (Τρελαίνομαι) διὰ τὰ ἤθη (τὴν διοίκησιν κτλ.) τῶν Λακώνων.

†Λαλάγγη (ἡ) καὶ

†Λαλάγγιον (τὸ). γλσ. = Κολλύριον, (ὅθεν αἱ κοιν.) λαλαγγήταις, (παρδλ. Λάγανον).

Λαλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον (θόρυβον), βούζω· λαλῶ ἀδιακόπως. » Τέττιγες λαλαγεῦντες, « Θκρ. » Χελιδὼν λαλαγεῦσα, « Ἐπγρ., (εἰς τὸν Ὅμηρ. Κυνηγ. Γ. 382) » Λαλαγεῦσιν ὀδοῦσι τοῦ (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαλαγεῦσιν), [ἐκ τοῦ

Λαλαγή (ἡ), Π. [λαλάζω]. φωνὴ ἀναρθρος, βοή, θόρυβος.

Λαλάγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαλαγεῖ, κρόταλον, κύμβαλον κτλ.

Λαλαγητής, οῦ ἢ οῦ (ὁ), Π. = Λάλαξ, φλύαρος.

Λαλάζω [λαλίω]. Μ. άξω, Π. = Λαλαγέω, βούζω, (παρδλ.) Ἀλαλάζω. » Κῦμα—, « Ἀνακρ. (60.

†Λάλαξ, αγος (ὁ), = Λάλος, φωναχλοῦς, πολύλογος. » Βάτραχος—, « Γλσ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαλαγή.

Λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἐβγάζω (κυρ. ἀσαφῆ καὶ ἀναρθρον) φωνὴν, λαλῶ πολλὰ πλὴν χωρὶς νόημα. (σπν. ᾗ μτνμ.) ὁμιλῶ· (πθ.) θρυλλοῦμαι. » Λαλοῦσι μὲν (οἱ πίθηκοι κτλ.), οὐ φράζασι δὲ, « Πλάτ. » Ἀκρίδες ὥρᾳ λαλεῦντι, « Θκρ. (καὶ δοτ.) » Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι, « αὐτ. (καὶ ὀργαν.) » Ἐᾶν αὐλῷ λαλέω, κἂν δύνωμαι, « αὐτ. » Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, « αὐτ. » Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες, « αὐτ. » Παρακούων ἔεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσιν, « Ἀρχῳ. » Καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, « Γρφ. (ὅθεν) » Λαλεῖν ὅριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, « Εὐρπ. (καὶ πθ.) » Ὁ λαλούμενος Ὀδυσσεύς, « Εὐς., [ἐκ τοῦ

†Λάλη (ἡ), = Λαλιά, (Δξφν.).

Λάληθρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λάλος. » Τὴν λάληθρον κίσσαν, « Αυκ. » Λάληθρον θῆλυ γένος, » Εὐρ.

Λάλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαλεῖται ἢ ἐλαλήθη, λόγος, φήμη, ᾠδόμενον. » Ἐγένετο λάλημα εἰς γυναῖκας, « Γρφ. 2) ἀντὶ Λαλιά. » Τὸ λάλημα τὸ μειλίχιον, « Ἐπγρ. 3) Π. ἀντὶ Λάλος. » Οἶμ' ὡς λάλημα ὄηλον ἐκπεφυκὸς εἶ, « Σοφ., (ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Σχλ.), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄλημα = Παιπάλημα.

Λάλησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Λαλιά.

Λαλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Λαλέω.

Λαλητής, οῦ (ὁ). λάλος, φλύαρος.

Λαλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ λαλεῖν.

Λαλητός, ἡ, όν. Ὁ λαληθεὶς ἢ ἄξιος (ἢ δυνάμενος) νὰ λαληθῇ.

Λαλητρίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λαλητής.

Λαλιά (ἡ). τὸ λαλεῖν· φωνὴ, προφορὰ, (κοιν.) λαλιά. » Ραλιλαῖος εἶ, ᾗ ἡ λαλιά σου ὅηλόν σε ποιεῖ, « Γρφ. 2) φήμη, ᾠδόμενον. ὁμιλία. » Ποιήσει σε ἐχθροῖς λαλιάν, « Ρρφ. 3) ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ λάλου, ἀδολεσχία. » Κουρεακὴ—, « Πλδ., (ἴδε ᾗ Θρρ. Χαρ. ΣΤ').

Λαλικός, ἡ, όν. Λαλιᾶς ἴδιος, κοινολεκτικός.

Λαλιός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λάλος, λαλητικός.

Λαλίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Λαλίστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Λάλος.

†Λάλλη (ἡ), Π. = Κάχληξ, πέτρα τοῦ νεροῦ, χαλίκι.

Λαλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Λάλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Λαλίστερος, -ίζατος). Ὁ πολλὰ λαλῶν, πολύλογος, φλύαρος. » Ἠχὼ —, « Ἐπγρ. » Τὸ γῆρας λάλον, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τὸ τῆς Κασταλίας ὕδωρ λάλον ἦν, « Σχλ. » Ὅτι τρύζει αὐτῆς τὸ ὑπόδημα καὶ λίαν εἶη λάλον, « Φλγτ.

Λᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Λῆμα.

Λάμαχος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶλα, μάχη]. ὁ πάντοτε ἢ ἀνδρείως μαχόμενος.

Λαμβάνω [λάω], Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἔλαβον [ὅθεν τὸ πρς. Λαβέ] καὶ μτ. Ἐλαβόμην, πρκ. εἴληφα καὶ πθ. Εἰλημμαι ἀντὶ Δέλημμαι, ἀόρ. Ἐλήφθην, μέλλ. Ληφθήσομαι, ᾗ τὸ θετ. Ληπτέον), (ἐν. γέν.) Πιάνω, (ὅθεν ἐπὶ φυτ. χ. πτ.) ριζόνω. » Χειρὶ χεῖρα λαβόντες, « Ἰλ. Φ. » Λαβὼν κύσε χεῖρα, « Ὀδ. Ω. (καὶ μὲ γεν.) » Κόρυθος (» Πτέρυγος, » Γούνων κτλ.) λάβεν, « Ὅμ. » Πεσόντα ποδὸς λάβεν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἀγωνὰς λαβέτην ἀλλήλιον, « Ἰλ. Ψ. (ᾗ μὲ προθετ.) » Ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε πειθέμενα λαοῖν, « Ἰλ. Λ. (καὶ ἐπὶ φυτ.) » Ἵνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι, « Θρρ., νὰ πιάνουν. » Οὐ γὰρ φασι τὸν θύμον δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν, « αὐτ., (παρδλ. Ἀντιλαμβάνομαι). (καὶ μσ.) » Λαβόμενος τοῦ ἱματίου, « Πλάτ. » Καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς, « αὐτ. » Λαμβάνεσθαι τῶν ἱερῶν, « Ἀνδκ. (ᾗ συνεκδχ.) » Τὴν ἶδην λαβὼν εἰς ἀριστερὴν χέρα, « Πρ. « Ὀπποτέρως κατὰ νῶτον λάβῃ φάος ἠελίοιο, « Θκρ. (ᾗ μσ.) » Λαβόμενοι τῶν ὁρῶν διαφεύγουσιν ἐς τὰς Ἀθήνας, « Θκ. (παρδλ. Ἀπείργω). (καὶ τρπ.) « Ἐὰν λάβωμαι σγολῆς, « Συν., « Καιροῦ λαβόμενος, « Αἰς., Ἂν ὦ λαβεῖν. 2) Παίρνω, πυρεύω· πατῶ (πλακόνω) ἔξαφνα, πιάνω, (παρδλ.) Καταλαμβάνω. » Ἄλγος (» Ἀμφαγίη, » Ἰώματος, » Πένθος, » Πόθος, » Φόβος κτλ.) μιν λάβεν, « Ὅμ. » Τοὺς δ' ἕλαβ' ὕπνος, « Θκρ. » Λέγειν τι ἡμῖν, ἦνα ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ, « Θρρ. » Ἀλλ' ἢ ὀδύνη σε εἵληφε; « Ξεν. » Ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν, « Ἀρχῳ. » Πόλεις λαμβάνειν, « Δμ. » Λαμβάνειν τοὺς πολεμίους στάκτους, « Ξεν. » Λαμβάνειν τινὰ πίστει καὶ ὁρκίοισι, « Ἡρ. » Μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι, ὄψ ὅ ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἑνέντα, « Θκρ., (παρδλ. Ἀζύμοι). » Ἐὰν λάβῃς μ' ἐψευσμένον, « Σοφ. (ᾗ μτ.) » Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος, « Ἡρ., (κοιν.) τὸν πάσθοντα κακά. » Λαμβάνονταί σου τινές, « Γρ., (παρδλ. Ἐπιλαμβάνομαι), (καὶ πθ.) » Μαιχὰς ληφθείς, « Ἰσ. » Ληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, « Αξ. » Πυρετῷ λαμβάνεσθαι, « Πλ. » Θεῷ λαμβάνεσθαι, « Ἡρ. (ἴδε Ἐνθουσιάω καὶ Κατέχω). » Λαβέσθαι ἑαυτοῦ, « Ἠλ., νὰ νικήσῃ (νὰ ἔλθῃ εἰς) τὸν ἑαυτόν του, νὰ κρατηθῇ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε, « Θκ., ἐπίστη, ἐφθασεν, (παρδλ. Καταλαμβάνω). 3) (ὡς πθ.) Παίρνω (ἐπάνω μου), (δδ.) φορῶ· (ἐνίοτε) ἀγοράζω. (Γρφ.) = Συλλαμβάνω. (συνεκδχ.) ἔχομαι· ἀποκτῶ· ἀπολαμβάνω. » Φρεσὶ (» Νόῳ, [καὶ λογογραφ.] » Ἐν νῷ) λαβεῖν, « Ὅμ., ἐννοῆσαι, καταλαβεῖν. » Ὄψει λαβεῖν, « Αξ., (ἰδεῖν. » Ἐσθῆτα λαβ., « Πρ. » Λαμβάνειν τι δδολοῦ, « Ἀρχῳ. » Ἐπτὰ δραχμῶν πέντε πύκως ἕλαβ' ἐχθές, « Θκρ. » Ἐν γαστρὶ ἔλαβεν, « Εὐαγγ. » Μισθὸν (» Ἀργύριον) λαμβ., « Δε. » Λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι, « Θκ. » Λαμβάνομεν ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, « Ξεν. » Ὑληγὰς λαμβ., « Δμ. » Κακὰ λαμβ., Ξεν., « Κακοπαθίαν. » Μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν ἀμελοῦσα, « αὐτ. » Γυναῖκα λαμβ., « Ἡρ. » Λαμβάνειν τινὸς τὴν θυγατέρα, « Ξεν. » Ἦψος (ᾗ τρπ. » Ἐπίσασι) λαμβ., « Θκ., Ἰσκρ. » Δίκην (καὶ ἄλλα » Τὴν Δ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξίαν) λαβεῖν παρά τινος, « Αξ., (ὅθ. 4) (μεταφορ.) = Ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ (οὕτως ἡ ἄλλως)· νομίζω, θεωρῶ. » Πρὸς ὀργήν (» Ἐν ὀργῇ, » Δι' ὀργῆς [καὶ ἄλλ.] » Ὀργῇ) λαμβάνειν τι, « Αξ. » Τοῦτο πρὸς τιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε, » Πλ. » Ποῖα οὖν δεινὰ ἢ ποῖα οἰκτρὰ φαίνεται τῶν συμπιπτόντων, λαβόμενος, « Ἀρστ., ἃς ἴδωμεν, ἃς ἐξετάσωμεν· (ὅθ. Φιλοσοφ.) «Λαμβανόμενα, » τὰ διδόμενα ἢ προβαλλόμενα, (παρβλ. Αἰρέω, Ἁλίσκομαι ἢ Ἅπτομαι).

Λάμβδα (τὸ), [Ἑβρ.], ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ ζοιχ. Λ.

Λαμβδακίζω, Λαμβδακισμός, Λαμβδακιστής, ἴδε Λαβδακίζω κτλ.

Λάμια (ἡ), [λάμος]. τέρας μυθῶδες τὸ ὁπ. τρώγει ἀνθρώπους καὶ ἰδιαιτ. παιδία, (κοιν.) δρακόντισσα. » Λαμίας καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα, « Σχλ. 2) εἶδ. ἰχθ., σκυλόψαρον θηριῶδες, (ἄλλ.) Καρχαρίας. » Σιλάχη ἐστι.. βοῦς καὶ λάμια, « Ἀρστ. 3) (συνκδχ.) ἀδηφαγία, (κοιν.) λάμια. » Ἄνθρωπον λάμιαν ἔχοντα βιβλόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφοῦσιν, « Ἀραπόλλ.

Λαμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἴδους) λαμίας, τερατώδης.

Λάμνα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Λάμια (2), (κοιν.) λάμνια.

†Λάμος (ὁ), [λάω, λαμβάνω]. τρύπα, χάσμα, βάραθρον, καταβόθρα.

Λαμπαδαρχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι =

Λαμπαδάρχης, ου (ὁ), = Λαμπάδαρχος.

Λαμπαδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ λαμπαδάρχου· ἡ προεδρία ἡ ἐφορία εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Λαμπάδαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἄρχων (ἐπιστάτης) εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Λαμπαδεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω λαμπάδας, μεταχειρίζομαί τι ὡς λαμπάδα. » Τὰς ναῦς—, « Διόδ. 2) (μσ.) = Λαμπαδηφορέω. » Τὸ τῆς ἀρετῆς φέγγος λαμπαδευόμενον ἐπαλλήλοις διαδοχαῖς ἰσόχρονον γενήσεται τῷ κόσμῳ, « Φίλ.

Λαμπαδηδρομία (ἡ), εἶδ. ἀγωνίσματος εἰς τὸ ὁπ. ἔτρεχον λαμπαδηφοροι καὶ ἐνικοῦσεν ὁποιος ἔφθανε πρῶτος εἰς τὸ σημεῖον μὲ τὴν λαμπάδα ἀναμμένην. » Λαμπαδηδρομίαι γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως, « Σχλ., (ἴδε καὶ Παυσ. Ἀττικ.).

Λαμπαδηκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν λαμπάδων, κανδηλάπτης.

Λαμπαδηφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κρατῶ (κυρ. εἰς τελετήν τινα) ἢ Τρέχω (ἀγωνιζόμενος νὰ φθάσω πρῶτος) μὲ ἀναμμένην λαμπάδα.

Λαμπαδηφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (κυρ. εἰς τελετήν τινα) ἢ τρέχων (εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπαδηδρομίας) μὲ λαμπάδα ἀναμμένην.

Λαμπαδίας, ου (ὁ), = Λαμπαδηφόρος. 2) (οὐσ.) λαμπρόν τι μετέωρον, εἶδ. κομήτου. 3) (ἀζρνμ.) τὸ λαμπρότερον ἄζρον τῶν ὑάδων. (Ἀραβ.) ἀλδεβαράν.

Λαμπαδίζω, Μ. ἰσω, = Λαμπαδιδρομέω.

Λαμπαδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ λαμπάδα. » Ἀγὼν—, « Σχλ., ἡ λαμπαδηδρομία.

Λαμπαδιδρομέω-ῶ, Μ. ἡσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαμπαδοδρομέω.

Λαμπάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαμπάς. 2) (ἰατρ.) φτίλι διὰ πληγήν. 3) εἶδ. πλεξίδας τῶν Θηλ. γυναικῶν.

Λαμπαδιστής, οῦ (ὁ). ἀγωνιστὴς εἰς τὰ λαμπαδοδρόμια. ‖. » Ἀγὼν—, « Σχλ., = Λαμπαδοδρομία.

Λαμπαδιδρομία (ἡ) ἢ Λαμπαδιδρόμια (τὰ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαμπαδηδρομία, -δρόμια.

Λαμπαδοδρομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέχω (Ἀγωνίζομαι) εἰς τὰ λαμπαδοδρόμια.

Λαμπαδοδρομία (ἡ), = Λαμπαδηδρομία, (συγχ. τῷ =

Λαμπαδοδρόμια (τὰ). ἡ ἑορτὴ τῆς λαμπαδοδρομίας.

Λαμπαδοδρομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λαμπαδοδρομίαν. » Ἀγὼν—, « Σχλ., = Λαμπαδοδρομία.

Λαμπαδοῦσα, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λαμπαδηφόρος (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Λαμπαδουχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κρατῶ λαμπάδα.

Λαμπαδουχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπαδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λαμπάδα, Λαμπαδηφόρος. » Οἷα πλανῆται ἐν νυκτὶ ἐπὶ τὸν λαμπαδοῦχον καὶ ὁδηγὸν συνδρομεῖν, « Νικ. Γρηγορ.

Λαμπαδουφορέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Λαμπαδουχέω.

Λαμπαδοφανής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίθ. -φανῶς. Ὁ φαίνων (φέγγων) ὡς λαμπάς.

Λαμπαδοφόρος (ὁ, ἡ), = Λαμπαδηφόρος.

Λαμπάζω, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Λάμπω, [ἐκ τοῦ

Λαμπὰς [λάμπω], άδος (ἡ). λαμπάδα (κυρ. ἀπὸ ὀβελὶ πισσωμένον), φάκλα, (ἰταλ.) τόρτσα· (ἴσ. καὶ) φανός, (Γαλλ.) lampe. » Πιόντες δὲ μετρίως, ἁπιασι δίχα λαμπάδος· οὐ γὰρ ἔξεστι πρὸς φῶς βαδίζειν, « Πλ. 2) = Λαμπαδηδρομία. » Λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ὑπνων τῇ θεῷ, « Πλάτ. » Οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες, « Πλ. » Γεννᾶν ἢ ἐκτρέφειν παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων, « Πλάτ. 3) Π. ἀντὶ Λαμπηδών, λάμψις, φῶς, (ὅθ.) » Λαμπάδος ὅμμα, « Σοφ., ὁ ἥλιος. 4) = Λαμπαδίας (2). 5) εἶδ. μηχανῆς πολεμ. 6) (ἐπιθετ.) Π. ἀντὶ Λαμπομένη, φωτιζομένη (ὑπὸ λαμπάδων). » Ἀκτὴ λαμπάς, « Σοφ., ἡ τῆς Ἐλευσῖνος.

Λάμπεσκε, Π. ἀντὶ Ἔλαμπε.

Λαμπευγέτις, ιδος (ἡ), Π. = Λαμπραυγέτις.

Λαμπετάω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ Λάμπω, (μόνον εἰς τὴν μτχ. Λαμπετόων).

Λαμπέτης, ου (ὁ) καὶ Λαμπέτις, ιδος (ἡ), Π. λαμπρός, λάμπουσα.

Λαμπετόων, όωσα, όων, Π. ἰων. μτχ. τοῦ Λαμπετάω.

Λαμπεύω, Μ. εὐσω, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Λάμπω.

Λάμπη (ἡ), = Λάπη, λύμαρμαυγλα (κυρ. ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν χαλασμένου κρασιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) ἀκαθαρσία. (Π.) ὑπόγειον ὄγρον καὶ σκοτεινόν, ᾅδης.

Λαμπηδόκομος (ὁ, ἡ), = Λαμπαδηκόμος.

Λαμπηδών, όνος (ἡ). λάμψις, ἀκτὶς φωτός.

Λαμπήνη (ἡ), (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Λαμπήνη, ἁμάξι σκεπαστόν, (Τουρκ.) κότσι, δὲ τὸ ἑπόμ.).

Λαμπηνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμπος μὲ λαμπήνην. » Ἐξ ἁμαξῶν λαμπηνικὰς, « Ἀριθμ. (ὅπου ὁ Σχλ. « Βιργ διτρόχους λέγει, ἃς τινες Βιρότα [ἀντὶ Birota] καλοῦσι. »).

Λαμπηρός, ά, όν. Ὁ ἔχων λάμπην (φλ θαρσίαν), μουχλιασμένος.

Λαμπηρίς, ίδος (ἡ), Π. (ὡς οὐσ.) ἡ λάμπης. « Τῆς Μισυφείας δ' ἀγχοῦ λαμπυρίδος, « Λυκ., τοῦ πανούργου σίως. 2) (ὡς ἐπίθ.), Θηλ. τοῦ =

Λάμπουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὸν (λευκὴν ἢ πυρράν) οὐράν. » Εὔνιν—, « Θ., Λαμπραυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λαμπραυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λαμπρόφως.

Λαμπρειμονέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Λαμπρόφρονέω.

Λαμπρειμονία (ἡ). = Λαμπροφορία, [ἐκ τοῦ

Λαμπρείμων [λαμπρ. εἶμα], ονος (ὁ, ἡ), = Λαμπρόφορος.

Λαμπρίζω, Μ. ἰσω, σπν. ἀντὶ Λαμπρύνω, καλλύνω, στιλβίδνω κτλ.

Λαμπρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ λαμπρότητα.

Λαμπροδόμητος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς κτισμένος (ἢ κοσμημένος).

Λαμπροείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λαμπρόφορος.

Λαμπρόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (γαλοπρεπῆ) ζώνην, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ βρομίτης.)

Λαμπρολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ λαμπρῶς ἢ περὶ λαμπρῶν ἀντικειμένων, = γαλαυχῶ.

Λαμπρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπροὺς (λαμπροχολισμένους) πόδας (μτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀργυρόπεζος).

Λαμπροπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (μόζων) εἰς λαμπρότητα· ἐνδεής καὶ

Λαμπροπυραδίμορφος (ὁ, ἡ). Π. τοῦ μυρσὴ λάμπει ὡς πυρσός (ἀκτινοβολεῖ).

Λαμπρός, ά, όν. Ὁ λάμπων, φωτεινός (πρβλ. χρωμ.) ζωηρός, αὐθηρός (ἰόντες ἐλέφασι ἢ ταύροις ἐοίκτε λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν, οὐδὲ φοίνικας, Πλ.)· φαιδρός· (ἐπὶ ὕδατ.) διαυγής, (γαλ.) limpide· (ἐπὶ φων.) τραχύς, εὐήχης (Γαλλ.) sonore· (ἐν γέν.) σαφής, κρυστάλλινος, ἀμιγὴς, εὐκρινής· (ὅθ. ἐπὶ ἀνέμων μόνος (παρβλ. Κρίνω) ἢ ἐν ἀνέμοις ἀίθριος, ἁμαλὸς καὶ διαχυτός, εὐδιεινὸς,

ῆ. (τὸ οὐδ.) Λαμπρον. ἐπίρ. ἀντὶ Λαμπρῶς. «Λατήρ, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν ποιμαίνησι,» Ἰλ. Ε.

Λαμπρόστορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ λαμπροῦ (ἐνδύου) ἀπέρματος, λαμπρὸς τὸ γένος (τὴν καταγωγήν).

Λαμπροστόλιστος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς ἐστολισμένος.

Λαμπρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λαμπροῦ· πολυτέλεια· μεγαλοπρέπεια, φιλοτιμία· ἐπισημότης κτλ. «Αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐκ τῶν πολέμων ἢ τῶν ἀγώνων γιγνόμεναι,» Ἰσαῖ.

Λαμπρότοξος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων λαμπρὸν τόξον.

Λαμπροφανὴς καὶ Λαμπροφανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς (φαίνων), φαεινότατος, ἀστινοβόλος.

Λαμπρόφθαλμος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς.

Λαμπροφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φορῶ λαμπρὰ (μεγαλοπρεπῆ ἢ λευκὰ ἢ ἀνθηρὰ) φορέματα. «Οἱ φωτιζόμενοι ἑπτὰ ἡμέρας λαμπροφοροῦσι,» Φωτ.

Λαμπροφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπροφόρος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς (πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς) ἐνδυμένος, (ἐν γέν.) λαμπὸς, ἐπίσημος. «Ἡμέρα—,» Ἐκκλησ., ἡ τοῦ Πάσχα.

Λαμπροφωνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω (Ὁμιλῶ μὲ) λαμπρὰν φωνήν.

Λαμπροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις-

Λαμπρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (βροντώδη καὶ εὐκρινῆ) φωνήν.

Λαμπροψυχία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις-

Λαμπρόψυχος (ὁ, ἡ). γενναιόφρων, μεγαλόψυχος.

Λαμπρυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαμπρύνων ἢ λαμπρυνόμενος (καμαρώνων), (κυρ. ἐπίθπ.) ὑβρύχην, ἀγέρωχος.

Λαμπρυντικὸς, ἡ, ὁν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ λαμπρύνειν ἢ ἐπιῤῥέπῆς εἰς τὸ λαμπρύνεσθαι, ἀγαπῶν τὰς ἐπιδείξεις.

Λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λαμπρὸν (στίλπνὸν, φωτεινὸν ἢ σαφές). «Λαμπρύνουσι δὲ τῇ Κρητικῇ γῇ τὰ ῥυπαρὰ τῶν ἀγγειωμάτων,» Γαλ. «Λελάμπρυνται κόρας,» Ἀρεσ., ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του. «Ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται,» Κύρ., κατηγορούμεθα παῤῥησίᾳ.

2) (μτ.) πράττω τι πρὸς ἐπίδειξιν· ὁμιλῶ μὲ ὕφος· (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρώνω· (ἐνίοτε) φαντάζω, διαπρέπω. «Ἐν τοῖς μικροῖς πολλὰ ἀναλίσκει ἢ λαμπρύνεται,» Ἀριστ. «Ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι,» Θκ. «Θουκυδίδης γοῦν τὸν Ἀθηναίων ποιῶν.. πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων,» Πλ.

Λάμπρυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς τὸ λαμπρύνειν ἢ λαμπρύνεσθαι, στολίδι· ἀγλάϊσμα.

Λαμπρῶς, ἐπίῤ. Μὲ λαμπρότητα· (συνών. κῤῥ. καὶ μετμ.) πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως κτλ. (μφορ.) σαφῶς, ἐκφανῶς. «Δελυμένων λαμπρῶς τῶν ⸗ωνδῶν,» Θκ. «Λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως προσήγορεύθης,» Αἰσχύλ.

Λαμπτὴρ (ὁ), (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀνάπτεται γένα φέγγῃ· (θθ. ἀρχ.) ἐσχαροειδές τι κατασκεύασμα μὲ ῥαβδία ἀναμμένα, Πυρσός, (Τουρκ.) μασαλᾶς. «Λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν ὄφρα φαείνοιεν, περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν.. καὶ δαῖδας κατέμισγον,» Ὀδ. Σ.· λυχνάρι. «Σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας δέλτον γράφεις,» Εὐρ.), φανάρι. «Λαμπτὴρ δέρμα τὸ κύκλῳ ἔχον,» Ἀρστ. «Ἡ δὲ γαστὴρ δίυδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτήρ,» Ἱππκρ. «Οἱ λαμπτῆρες, τουτέστι τὰ διαφανῆ κέρατα, εἰς ἐντίθενται αἱ λαμπάδες νύκτωρ,» Ὀλυμπιόδ.

Λαμπτηροκλέπτης, ου (ὁ), Π. ὁ κλέψας τὸν λαμπτῆρα (τὸ φῶς), ὁ Περσεὺς (παρὰ Λυκόφρ., ὡς ὑφαιρέσας τὸν κοινὸν ὀφθαλμὸν τῶν Φορκίδων).

Λαμπτηρουχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κρατῶ λαμπτῆρα, φέγγω.

Λαμπτηρουχία (ἡ). τὸ κρατεῖν λαμπτῆρα, τὸ διατηρεῖν λαμπτῆρας (πυρσοὺς) πρὸς διάδοσιν ἀγγελίας.

Λαμπτηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λαμπτῆρα, (Τουρκ.) μασαλατζῆς.

Λαμπυρίζω, Μ. ἰσω. Λάμπω ἐκ διαλειμμάτων καθὼς ἡ λαμπυρίς, ὀαλίζω. «Ὀλόμενος ἔχειν τὴν ἄμμον χρυσίον διὰ τὸ λαμπυρίζειν,» Θφρ.

Λαμπυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντ., κωλοφωτιά, [ἐκ τοῦ

Λάμπω [λάω], Μ. λάμψω. Ἐκπέμπω λάμψιν, φέγγω, ἀκτινοβολῶ, ὀαλίζω. «Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον,» Ἰλ., Ν. «Τήλε δὲ χαλκὸς λάμῳ ὥστε σελήνη,» Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) «Λάμπετο δ' ἀκρὸς αἰχμὴ χαλκείη,» Ἰλ. Ζ. (καὶ μτγμ. ἐπίφων.) «Παιὰν δὲ λάμπει,» Σοφ., ἀντηχεῖ, ᾄδεται. (καὶ τρπ.) «Κλέος (τὰ ἄρετά) λάμπει,» Πίνδ. «Οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,» Ἀρεσ. ‖ (σπν. καὶ Π. μτδτ.) καίνω νὰ λάμψῃ τι. «Δόλιον ἄστερα λάμψας,» Εὐρ., ὑφάσας πυρσόν. (θθ. πθ.) «Ὡς τοῦτ' τῷ πυρσῷ κατὰ τὴν τοῦ βίου νυκτομαχίαν λαμπώμεθα,» Ν. Χων.

Λαμπώδης, ες (ὁ, ἡ), = Λαμπηρός.

Λαμυρεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ λαμυρῶς, φλυαρῶ, αὐθαδιάζω.

Λαμυρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ λαμυροῦ, θρασύτης (ἐπίχαρις), ζωηρότης, (κοιν.) σεπετάδα, (Γαλλ.) pétulence.

Λαμυρίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαμπυρίζω ἢ Λαμπρίζω.

Λαμυρὶς, ίδος (ἡ), = Λωγάνιον.

Λαμυρὸς [λάμος], ά, όν. Θρασὺς (μὲ κάποιαν ὅμως χάριν), (κοιν.) σεπετὸς· (ἰδίως ἐπὶ ὁμιλ.) στωμύλος· (ἐν γέν.) ἀναιδὴς, αὐθάδης, ἀπότομος, (θθ.) σκληρός· φοβερός· «Λαμυροῦς δὲ χανὼν ὑπέδυσεν ὀδόντας (ὁ λέων),» Θκρ. «Γαστὴρ, ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν,» Ἀθ. (παρβλ. Ἀναιδής). «Θάλασσα—,» Ἀτμλγ.

Λαμυρῶς, ἐπίῤ. Θρασέως, ἰτωμῶς, ἀποτόμως. «Εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· ὁ γὰρ οἶνος συνεπαίρει,» Ξεν.

Λάμφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λάμπειν, ἔλαμπε.

Λαμφθῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ληφθῆναι, πθ. ἐόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.

Λαμψάνη (ἡ), = Λαψάνη.

Λάμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Λάμπω, λαμπηδὼν, φεγγοβολία.

Λαμψόμαι, Ἰων. ἀντὶ Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

†Λανθάνεμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαθάνεμος.

Λανθανόντως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Ληθοῦτως, κρυφίως, [ἐκ τοῦ

Λανθάνω [λήθω], Μ. λήσομαι καὶ (σπντ.) λήσω (ἀόρ. Ἔλαθον ἢ μτ. Ἐλαθόμην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Λέληθα, καὶ πθ. Δέλησμαι). (ἀμτβτ. μὲ αἰτ. ἐλλ. ἢ ἐνίοτε μτχ. ἐκ δ'.) Πράττω ἢ Παθαίνω (Μοῦ συμβαίνει) τι ἀνεπαισθήτως (χωρὶς νὰ μὲ 'νοιώσουν ἢ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω ὁ Ἴδιος), (ἐν γέν.) ἀγνοῶ, ἢ ἀγνοοῦμαι, μένω ἄγνωστος, δὲν μὲ ἠξεύρει κανείς. «Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες,» Ξεν., ἐφυγαν χωρὶς νὰ τοὺς 'νοιώσωμεν. «Πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,» Ὅμ. «Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;» Ἀρεσ., πῶς ἐμβῆκες εἰς τόσον χρέος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς; «Μὴ λάθω τι παρανομήσας,» Ξεν., μήπως παρανομήσω τι ἐξ ἀγνοίας, (ᾗ ἀναλελ.) «Οὔ με λήθεις ὕττι θεῶν τίς σ' ἦγεν ἐπὶ νῆας,» Ἰλ. Ω. «Καὶ ὅτι πονηρότατοί εἰσιν οὐδὲ σὲ λανθάνουσι,» Ξεν. Οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με,» Δκ. «Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνῶν ἐλάνθανον,» Ἀρεσ. «Τουτί μ' ἐλελήθει,» αὐτ., τοῦτο δὲν τὸ ἤξευρα. «Δουλεύων λέληθας,» αὐτ., εἶσε σκλάβος χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃς. «Οἶμαι δὲ καὶ λεληθέναι πολλὰ σαυτὸν ἐπιστάμενον αὐτῆς,» Ξεν. «Δακῶ μανεὶς ποκα,» Θκρ., θὰ τρελλαθῶ ἔμφνα. (καὶ μσ.) «Λησόμενοι τοὺς πολεμίους,» Δκ., νὰ μὴ τοὺς 'νοιώσουν οἱ ἐχθροί. (καὶ χ. πτ.) «Οὐ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησας,» Ξεν., νὰ μὴ φανῇ, νὰ μὴ 'νοιωσθῇ. «Οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἥκιστα λανθάνουσιν ὅτι ἂν ποιῶσιν,» αὐτ. «Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτων λελῆθέναι οὐ θαυμάζω,» αὐτ. «Γνώμη λανθάνουσα,» Ἡρόδ., ἡ ἀποκρυφος. 2) (μσ. μέ γεν.) λησμονῶ ἢ κάμνω λάθος, (κοιν.) λαθαίνω. «Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης λανθανόμην,» Ὀδ. Μ. «Ὡς κεν Ὀδυσῆος λαθοίμην,» Ἰλ. Κ. (καὶ ἀναλελ.) «Δελασμένος, ὅσσ' ἐπεπόνθει,» Ὀδ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) «Λάθοιο εἶκαδ' ἀπελθεῖν,» Θκρ. (καὶ χ. πτ.) «Ἦ λάθετ',» ἢ οὐκ ἐνόησεν, «Ἰλ. Ι. «Μὴ λαθόμην;» Θκρ. (εἰς τὸ πιζ. εὐχρηστ. τῦ 'Επιλανθάνομαι). ‖ (ὁ κατ' ἀναδιπλ. Π. ἀόρ. Δελάθω, Δελαθέσθαι. ἔχει ἐνίοτε μτδτ. σημτ.) κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι, προξενῶ λήθην. «Πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων λελάθοιτε συντυχίᾳν,» Στσ., (ἴδε 'Ελανθάνω καὶ παρβλ. Δαγχάνω).

Λανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Λαγνός.

Λαξ, ἐπίῤ. (Κτυπῶντας) μὲ τὸ ποδάρι, κλωτσῶντας. «Τὸν παρῆκε ἀνήγειρε., λάξ ποδὶ κινήσας,» Ἰλ. Κ. «Ὁ δὲ λάξ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν στήθεσι βαίνων, ἐκ χροὸς εἵλκε δόρυ, « Ἰλ. Π. » Πῶλον ἐν ποσὶ λᾶξ πατέοντα τοίχους, « Ἐπιγρ. » Καὶ πάντα ταῦτα λᾶξ ὁρῶ πατούμενα, « Αἰσχλ. » Οὐδὲ πῦξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λᾶξ ἐναλείσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί, « Συν.

Λάξευμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λαξεύσεως, σκάλισμα εἰς πέτραν κτλ.

Λάξευσις, εως (ἡ). τὸ λαξεύειν, σκάλισμα (πελέκημα) πέτρας.

Λαξευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λαξευτής, (ὕθ.

Λαξευτήριον (τό). ἐργαλ. λιθοξοϊκόν.

Λαξευτής, οῦ (ὁ). ὁ λαξεύων (πελεκῶν πέτρας), λιθοξόος.

Λαξευτικός, ή, όν. Λαξευτοῦ ἴδιος, λιθοξοϊκός.

Λάξευτός, ή, όν. Πελεκητός ἀπὸ ἢ μέσα εἰς πέτραν, [ἐκ τοῦ

Λαξύω [λᾶας, ξέω], Μ. εὐσω. Πελεκῶ (Δουλεύω) πέτραν. » Ἃ πάνθ' ὁ τεχνίτης ἐκ Πεντέλης ἐλάξευσεν, « Εὐμ.

Λᾶξις, ιος (ἡ), Ἰων. καὶ

Λᾶξις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Δᾶξις, κλῆρος, μοῖρα, μερίς.

Λάξομαι, Ἰων. μέλλ. τοῦ Λαγχάνω.

†Λαξπάτητος (ὁ, ἡ), (κανονικώτερον τὸ) Λακπάτητος.

Λαοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ καταπρώγων τὸν κόσμον.

Λαοβότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λαοβοτήρ (ὁ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) τὸν λαόν· βοτήρ (ποιμήν, ἡγεμὼν) λαοῦ.

Λαόβοτος (ὁ, ἡ), Π. = Λαοβοτήρ, (παρβλ. Λεοντόβοτος).

Λαογραφία (ἡ). καταγραφὴ τοῦ λαοῦ.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (νικῶν, καθυποτάττων) τοὺς λαούς, νικητὴς λαῶν (στρατευμάτων).

Λαοδίκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δικασθείς (κριθείς, ἀποφασισθείς) ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Λαοδογματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀκολουθῶν ἢ σύμφωνος μὲ τὸ δόγμα τοῦ λαοῦ (τὴν κοινὴν γνώμην).

Λαοηγησία (ἡ), (νλγ. ἀδκμ.). τὸ νὰ ἐξασκάζῃ τις λαόν, ἡγεμονία λαοῦ.

Λαοθαμβής, ές (ὁ, ἡ). ὁ θαμβόνων (καταπλήττων) τὸν λαόν.

Λαοκατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Δημοκατάρατος, (ἄλλ. ἀνγν. Λακατάρατος).

Λαοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = Δημοκρατέομαι.

Λαοκρατία (ἡ), = Δημοκρατία.

Λαομέδων, οντος (ὁ), Π. ἡγεμὼν (διοικητὴς) λαοῦ, βασιλεύς.

Λᾶον (τό), Δ. Π. ἀντὶ Λᾶϊον.

Λαοξοϊκός, ή, όν, = Λιθοξοϊκός, [ἐκ τοῦ

Λαοξόος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶας, ξέω]. ὁ πελεκῶν τὴν πέτραν. || (οὐσ.) = Λαξευτής, λιθοξόος.

Λαοπαθής, ές (ὁ, ἡ), Π. (συμφορᾷ) τὴν ὁπ. ἔπαθεν ὅλος ὁ λαός.

Λαοπλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τὸν λαόν.

Λαυπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς διάβασιν τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦ ὁπ. περνᾷ ὁ λαός. » Μηχανὴ—, « Αἰσχλ. ; ἡ γέφυρα.

Λαός (ὁ), [†λᾶ = Δᾶ, γη, παρβλ. Λᾶας ἧ Δῆμος]. πλῆθος ἀνθρώπων, δῆμος· ἔθνος· στράτευμα· (ἐν γέν.) ὅμιλος. || (πλθ. ἐν γεν.) οἱ ἄνθρωποι· (σχετ. ὡς πρὸς τοὺς ἡγεμ.) οἱ πολῖται, οἱ ὑπήκοοι ἢ οἱ στρατιῶται. » Ἔθνος λαῶν, « Ἰλ. Ν., πλῆθος (σῶμα) στρατιωτῶν. (ἧ ἰδιαιτ.) » Λαός τε καὶ ἵπποι, « Ἰλ. Σ., πεζοὶ ἧ ἱππεῖς.

Λᾶος, Π. γεν. τοῦ Λᾶας.

Λαοσεβής, ές (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον σέβεται (τιμᾷ) ὁ λαός.

Λαοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύω]. ὁ ἐγείρων εἰς μάχην τὸν λαόν, καὶ 2) (μόνον εἰς τὸν Νόν.) ὁ σώζων τὸν λαόν.

Λαοτέκτων, ονος (ὁ), Π. [λᾶας, τέκτων]. κτίστης (ἧ) ὁ λιθοξόος.

Λαοτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιναγθείς (σεισθείς, κλονισθείς) ὑπὸ λίθου (λᾶος). » Ἴδωρ—, « Ἐπιγρ.

Λαοτόμος (ὁ), = Λατόμος.

Λαοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶας, τείρω]. παροξυτ.) ὁ τρυπῶν τοὺς λίθους. (προπαροξυτ.) ὁ διὰ λίθων τορευθείς, λίθινος. » Τοῖχος—, « Π. Σιλεντ.

Λαοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων τὸν λαόν (πλῆθος ἀνθρώπων), πολυάνθρωπος. » Πόλις—, « Πίνδ. 2) (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) ὑπὸ τοῦ λαοῦ. » Τιμὴ—, « Πίνδ.

Λαοτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (πελεκῶν) πέτρας. || (οὐσ.) λιθοξόος.

Λαοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων ἢ διαφθείρων) τὸν λαόν.

Λαοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας λαόν (πλῆθος ἀνθρώπων).

Λαοφόρος (ὁ, ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ) Λεωφόρος.

Λαοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χαρὰν εἰς τὸν λαόν.

Λάπαγμα (τό). περίττωμα.

Λαπαγμὸς (ὁ), = Λάπαξις.

Λαπαδνός, ή, όν, Π. = Ἀλαπαδνός, χαῦνος, (Αἰσχλ.).

Λαπάζω [Λάπη], Μ. άξω, Ἀπαλύνω (κυρ. τὴν κοιλίαν διὰ μαλακτικῶν), προξενῶ εὐκοιλιότητα, (συνκχ.) ἐξαντλῶ, (ὕθ. Π.) = Ἀλαπάζω, λαφυραγωγῶ, διαρπάζω.

Λαπάθη (ἡ), = Λάπαθον.

Λαπαθειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λαπάθου, λαπαθῶδης ὅμοιος. » Φύλλον —, « Διοσκορ.

Λάπαθον (τό), [Λαπάζω], εἶδος φυτοῦ (λαπακτικὸν τῆς κοιλίας), (κοιν.) λάπατον, (καὶ ἄλλ.) παζί, (τοῦ ὁποίου εἶδος εἶνε καὶ τὸ) βλίτον.

Λάπαθος (ὁ). λάκκος ἵνα πίπτωσι μέσα καὶ πιάνωνται ἀγρίμια.

Λαπακτικὸς [Λαπάσσω], ή, όν. Μαλακτικὸς τῆς κοιλίας, προξενῶν εὐκοιλιότητα, (Γαλλ.) laxatif, [ἐκ τοῦ

Λάπαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαπάσσω, μαλάκωμα καὶ κένωσις τῆς κοιλίας.

Λαπάρα, ας (ἡ). τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου ἀπολὸν μέρος, (ἄλλ.) Λαγὼν καὶ Κενεών, [ἐκ τοῦ

Λαπαρὸς [Λαπάσσω], ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ῶς. Κενός, (ἐπιμ.) χαῦνος· μαλακός· εὐκοίλιος· (παρβλ.) Λαγαρός.

Λαπαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ Λαπαροῦ, χαυνότης, ἀπλότης. » Κοιλίης —, « Ἱπποκρ., εὐκοιλιότης.

Λαπάσσω[ττω], Μ. άξω, = Λαπάζω.

Λάπη (ἡ), [Λάπτω]. μύξα, γλίντζα, (στη) λύμφα, (παρβλ.) Λάμπη.

Λαπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λάπτω.

†Λαπίζω (ἀντὶ Λαπιθίζω), Μ. ἰσω. Εἰμαι ἀγέρωχος ἢ μεγάλαυχος ὡς οἱ Λαπίθαι, (ὕθ.

†Λάπισμα (τό). πρᾶξις ἢ λόγος ἀγέρωχος, μεγαλαυχία.

†Λαπιστής, οῦ (ὁ). ἀλαζών, μεγάλαυχος, ἀγέρωχος.

Λαπτικός, ή, όν, = Λαπακτικός, [ἐκ τοῦ

Λάπτω [ὄνμτρ. συγγ. τῷ Λάσκω, Λάπτω κτλ.], Μ. λάψω. Πίνω μὲ τὴν γλῶσσαν (Χάφτω τὸ νερὸν) καθὼς οἱ σκύλοι κτλ., (συνκχ.) πίνω μὲ ὁρμήν, βουρδουλειάζω.

Λαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὅμοιος μὲ λάπην (λύμφαν).

Λάρβασον (τό), [ᾱ], = Σεσήμι.

Λάριμνον καὶ Λάριμον (τό), [ᾱ], εἶδος θαλλίαμάτος τῆς Ἰνδ.

Λαρινεύω, Μ. εὐσω. Πεγύνω, [ἐκ τοῦ

Λαρινὸς [Λαρὸς], ή, όν, Π. παχὺς, πιασμένος, εὐτραφής. || (οὐσ.) εἶδος θαλασσίου ἰχθ.

Λάριξ, ικος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος σίνδη (ἰωλίδος).

Λαρὶς, ίδος (ἡ), Π. = Λάρος.

Λαρισσαιοποιὸς (ὁ). χυτροποιός, [ἐκ τοῦ

Λαρισσαῖος (ὁ), «ΐδ. (χαλκὸς) λίθητος καὶ κατασκευαζομένου συνήθως εἰς ἡ φιγμένου ἀπὸ τὴν Λάρισσαν.

Λαρκαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρεῶν ἢ κουβαλῶν) λάρκον, καλαθοφόρος.

Λαρκίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Λάρκος (ὁ), [Ἄρκος]. ζεμπίλι ἢ καλάθι (κυρ. διὰ κάρβουνα).

Λαρκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κουβαλῶ) λάρκον (καλάθι μὲ κάρβουνα).

Λαρνακίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Λαρνάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λάρναξ, κιβώτιον, σανδυκάκι.

Λαρνακόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [Λάρναξ-γυῖον]. ὁ ἔχων διχήλους πόδας, (ἐπὶ τοῦ Πανός).

Λαρνακοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) λάρνακος.

Λαρνακοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύσας ἢ φονεύσαι ἐνὸς λάρνακος, (ἄλλ. διαφ.

Λαρνακόφορος (ὁ, ἡ) Π. ὁ φερόμενος (μεταμισθείς) ἐντὸς λάρνακος.

Λάρναξ, ακος (ἡ καὶ μεγν. ὁ), κιβώτιον σανδοῦκι· (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, ὄψκτρα, (ἧ κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν λειψάνων νεκροῦ.

Λαρσειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λάφνην.

Λάρος (ὁ), [συγγ. τοῦ Δάφνη], εἶδος θαλασσ. πτηνοῦ, (καιν.) γλάρος· (μετφ.) ἅρπαξ, πλεονέκτης.

Λαρὸς [λάω], ά, όν, (τὰ παρθ. -ότερος -ότατος καὶ Π. ώτερος, -ώτατος ἧ -ότατος καὶ Π. ώτερος, -ώτατος ἧ -ότατος καὶ Π. ώτερος, -ώτατος ἧ

ναῖς μου. 2) (μτβτ.) κόπτω ἢ σφίγγω τινὸς τὸν λάρυγγα, σφάζω, πνίγω. « Ὁ κύων, ὁ λαρυγγίζων τοὺς λύκους.« Συν. λαρυγγικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ λάρυγγος ἢ περὶ τὸν λάρυγγα. «Δεσμὸς—,« Σχλ.

Λαρύγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάρυγξ.

Λαρύγγισμα (τὸ) καὶ

Λαρυγισμός (ὁ). φωνὴ ἀπὸ τὸν λάρυγγα (ἤγουν ἐπιτεταμένη ἢ ὅσον δίδεται μεγάλη), κραυγή. « Κοράκων λαρυγγισμοῖς,« Πλ.

Λαρυγγιστής, οῦ (ὁ). ὁ λαρυγγίζων (κράζων μεγαλοφώνως).

Λαρυγγοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ἢ χειρουργ.) σχίζω τὸν λάρυγγά τινος,(ὕθ.

Λαρυγγοτομία (ἡ). κόψιμον ἢ (χειρουργ.) σχίσιμον τοῦ λάρυγγος.

Λαρυγγόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φωνὴν λαρυγγίζουσαν.

Λάρυγξ [λάω]. υγγος (ὁ). τὸ ἐπάνω μέρος τῆς τραχ. ἀρτηρίας (δι' ἧς ἀναπνέομεν), ὁ λάρυγγας· (καταχρ.) ὁ φάρυγξ (δι' οὗ καταπίνομεν).

Λαρύζω, Μ. ύξω καὶ

Λαρύνω, Μ. υνῶ. Φωνάζω (ἐντὸς τοῦ λάρυγγός μου) καθὼς τὸ περιστέρι, (Γαλλ.) roucouler.

Λᾶας, λᾶος (ὁ), (ἡ δοτ. λᾶϊ , ἡ αἰτ. λᾶν, καὶ πλθ. λᾶες), Π. (κατὰ κρᾶ.) ἀντὶ Λᾶος, λίθος, βράχος.

Λάσανον (τὸ), = Χυτρόπους, πυρωστιά.

2) (συνήθ.) τὸ ὑποδοχὸν καὶ κοπραδόχον ἀγγεῖον, καθῆκι, κατουροκάνατον, (ὕθ.

Λασανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὸ κατουροκάνατον.

Λάσαρ καὶ

Λάσαρον (τὸ), εἴδ. ἰατρ., ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, Laser.

Λάσας, Δ. Π. ἀντὶ Ἔλησας, ἀόρ. ἁ. τοῦ Λανθάνω.

Λάσιος, Δ. πρς. τοῦ Λάζομαι.

Λασεῦμαι , Δ. ἀντὶ Λήσομαι, μέλλ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λασθαίνω, Μ. ήσω; ἴων. ὑβρίζω, ἀνειδίζω, ἀτιμάζω, [ἐκ τοῦ

Λάσθη (ἡ), ἴων. [Λάζομαι], ὕβρις, ἀνειδισμός, ἀτιμία.

Λασθῆμεν , Δ. ἀντὶ Ληαθῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λασιαύχην , ενος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων λάσιον (μαλλιαρὸν) αὐχένα. « Ἅρκτος—,« Ἰλ. Τὴν.

Λασιόβριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), = Δασύθριξ.

Λασιόκνημος (ὁ, ἡ), = Δασύκνημος.

Λασιόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τόσον πυκνὰς τρίχας περὶ τὰ ὦτά του ὥστε καταντᾷ κωφός.

Λασιόμαλλον (τὸ). μαλλιαρὸν (μὲ χνοῦδι) μῆλον, κυδώνιον.

Λασιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι ἢ γίνομαι λάσιος (μαλλιαρός, πυκνός).

Λασιόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λασίους (μαλλιαροὺς) πόδας. « Λαγωὸς —, « Ηαῤῥ.

Λάσιος [Λᾶσις], α καὶ ος, ον. Μαλλιαρός, δασύτριχος· (μτγμ. ἐπὶ τόπ.) σύνδενδρος· (ἐπὶ δένδρ.) φουντωτός, πυκνόφυλλος. ||. (ὑφ.) Λάσιον (τὸ), = Λασιῶν.

Λασιώτερνος (ὁ, ἡ), Π. [Λάσιας, στέρνον]. ὁ ἔχων μαλλιαρὸν στῆθος.

Λασιότης, ητος (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις λάσιος, δασύτης (πυκνότης) τριχῶν κτλ.

Λασιότριχος (ὁ, ἡ), = Δασύτριχος.

†Λασίοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὰ ὑφρύδια.

Λασιοχαίτης , ου (ὁ). ὁ ἔχων λασίαν (πυκνὴν, μαλλιαρὰν) χαίτην ἢ κόμην.

Λασιώδης, εος (ὁ , ἡ). λάσιος τὸ εἶδος , πυκνός.

Λασιῶν, ῶνος (ὁ), Π. τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους , (ἐν γέν.) τόπος σύνδενδρος.

Λασκάζω, Μ. άσω καὶ

Λάσκω[ὁνμτπ. συγγ. τῷ Γαλλ. claquer], Μ. λακήσω καὶ (μσ.) λακήσομαι (ἀορ. β'. Ἔλακον. πρκ. Λέλακα). Κάμνω κρότον (καθὼς ὅταν σπάνῃ ἢ σχίζεται τι, ἴδε Λακέω 2), (ἐν γέν.) βούζω, ἀντηχῶ («Λάκε δ' ἀσπὶς,« Ἰλ. Ψ.)· φωνάζω ('σὰν τὸ ἱεράκι, 'σὰν τὸ σκυλὶ κτλ.), γαυγίζω (« Σκύλλη, δεινὸν λελακυῖα, « Ὀδ. Μ.)· (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁμιλῶ μεγαλοφώνως , (ὀθ. κυρ.) χρησμοδοτῶ. «Φοῖβος ἔλακεν,« Εὐρ., (ἴδε καὶ Ληκίω).

Λασταυροκάκκαβος (ὁ), εἶδ. φαγητοῦ διὰ τοὺς τρυφηλοὺς, [κάκκαβος καὶ

Λάσταυρος (ὁ), [λάσιος. ταῦρος], (κατὰ λέξ.) = Δασύπυγος, (κατὰ σημασ.) =Κίναιδος.

†Λάστρις , ιδος (ὁ), = Λάσταυρος , (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Γάστρις).

Λασῶ , Δ. ἀντὶ Λήσω, μέλλ. τοῦ Λανθάνω.

Λαταγεῖον (τὸ). ἀγγεῖον ὅπου χύνεται ἡ λάταξ.

Λαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Αξφ. ἀντὶ Κοτταβίζω· (ἐν γέν.) κάμνω κρότον ὡς ἡ λάταξ. (παρβλ.) Πλαταγέω, [ἐκ τοῦ

Λαταγὴ (ἡ). τὸ ὑγρὸν τὸ χυνόμενον ὡς (καὶ ὁ ἦχος τὸν ὁποῖον κάμνει πίπτουσα ἡ)-

Λάταξ [λάσκω], αγος (ἡ). ἡ καταπίπτουσα μετὰ κρότου εἰς τὸ ἐπὶ τοῦτο ἀγγεῖον ῥανὶς εἰς τὸ παιγνίδι τοῦ κοτταβίζου. 2) εἶδ. τετραπόδου ἀμφιβίου, (κοιν.) σκυλοπόταμον, (καταχρ. ἀντὶ) ποταμόσκυλον. « Ἡ δὲ καλουμένη λάταξ ἐστὶ πλατύτερον ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυροὺς, « Ἀρστ.

Λάτις, ιδος (ὁ), = Λάτος.

Λατομεῖον (τὸ). τοπος ὅπου κόπτουν καὶ ἐβγάζουν πέτραν , Διθοτομεῖον , [ἐκ τοῦ

Λατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἀπὸ τὸ βυνὸν ἢ Πελεκῶ πέτραν, (ὀθ.

Λατόμημα (τὸ). πέτρα κομμένη ἀπὸ τὸ βουνὸν ἢ πελεκητὴ, (Γαλλ.) moellon.

Λατομητὸς (ὁ, ἡ). ὁ λατομηθείς, κομμένος ἀπὸ ἢ σκαμμένος ὡς ἂν λατομεῖον, (ἐν γέν.) λαξευτός. « Κλίμαξ—,« Στρβ.

Λατομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λατομεῖν, κόψιμον ἢ πελέκημα πέτρας. 2) (πλθ.) = Λατομεῖον (τὸ ὁπ. εἰς τὰς Συρακ. καὶ ἀλλοῦ ἐχρησίμευεν ὡς) δεσμωτήριον.

Λατομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λατομεῖν, λατόμου ἴδιος.

Λατόμιον (τὸ), = Λατομεῖον.

Λατωμίς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον λατομικὸν, λαξευτήριον, πετροκόπι.

Λατόμος (ὁ, ἡ), [λάας, τέμνω]. ὁ κόπτων (πελεκῶν) πέτραν, (ὕθ. ||. (ὑσ.) πετρᾶς, λιθοξόος ἢ 2) τὸ ἐργαλ. τοῦ λιθοξόου, (κοιν.) πετροκόπι.

Λάτος (ὁ) , εἶδ. (θαλασσ. καὶ ποταμ.) ἰχθ. ὁμοίου μὲ τὸν γλάνιν.

Λατρεία (ἡ). ἡ κατάστασις καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ λάτριος (τοῦ μαθωτοῦ). « Αἱ Δαναΐδες ,, ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν πίθον λατρείας, « Πλ. 2) (ἰδιωτ.) τὸ πρὸς τὸν θεὸν ἀπονεμόμενον σέβας διὰ τελετῶν κλπ.). « Διὰ τῆς πρὸς τὸν θεὸν λατρείας, « Ἀθ.

Λάτρευμα (τὸ). ἔργον ἢ τόπος λατρείας· ναὸς ἢ ὑπηρεσία (ἐνίοτε ἀντὶ) Λάτρις, (Εὐρ. Τρ. 1105).

Λατρεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Λάτρις.

Λατρευτέον, θετ. τοῦ Λατρεύω.

Λατρευτὴς , οῦ (ὁ), = Λάτρις, ὑπηρέτης (μισθωτὸς), δοῦλος. (Ἐκκλησ.) προσκυνητής.

Λατρευτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ προθυμος εἰς τὸ λατρεύειν· ὁ γινόμενος ἐν εἴδει λατρείας. « Ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις ἐπὶ Θεοῦ μόνον,« Θ. Στδ.

Λατρευτὸς , ἡ, όν (καὶ ἐπίῤῥ.) -τῶς. Λατρείας ἄξιος.

Λατρεύω, Μ. εύσω. (χ. πτ.) Εἶμαι λάτρις (δοῦλος, ὑπηρέτης ἢ στρατιώτης μισθωτὸς), (παρβλ.) Θητεύω. (μὲ δοτ.) ὑπηρετῶ τινα ὡς τοιοῦτος (δηλ. μὲ μισθὸν), (ἐν γέν.)ὑποκείμαι (« Τοῖς νόμοις λατρεύων,« Ξεν.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) τιμῶ (θεραπεύω, προσέρχω τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεὸν διὰ τελετῶν κλ. « Λατρεύειν θεῷ ζῶντι, « Γρφ. » Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα,« αὐτ. (καὶ πθ.) « Οὐ λατρεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ προσκυνούμενος Χριστός,« Θ. Στδ.

Λάτριος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λάτριν ἢ τὴν λατρείαν.

Λάτρις [λάζομαι], ιος καὶ ιδος (ὁ, ἡ). ὑπηρέτης ἢ στρατιώτης μισθωτός, (θν γέν.) θεράπων, -αινα· (ἐνίοτε) σκλάβος. « Τὴν θεῶν λάτριν ἵριν, « Εὐρ. » (Καπανέα) τὴν Ἀπόλλωνος λάτριν,« αὐτ. (καὶ μτγμ.) « Μίτου λάτριν ἄτρακτον, « Ἐπιγρ.. « Λάτρις τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ ι, εἰδωλολάτρης δὲ τὸ σύνθετον διὰ τοῦ η, « Σδ., (παρβλ. Θής).

Λάτρον (τὸ). ὁ μισθὸς τῶν λάτριος, πληρωμὴ (ῥόγα) δούλου.

(Λάττω), Μ. λάξω, = Λακτίζω, (Νίκ. Χων.).

Λατυπέω-ῶ, Μ. ήσω,= Λατομία.

Λατύπη (ἡ). τὰ θρύμματα τῆς κοπτομένης ἢ πελεκωμένης πέτρας. « Οἱ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσιν, « Πλ

Λατυπικὸς, ἡ, όν. Λατύπου ἴδιος, λιθοξοϊκός.

Λατύπος (ὁ, ἡ), [λάας , τύπτω], = Λατόμος. ||. (ὑσ.) λιθοξόος.

Λατύσσω καὶ (μσ.) Λατύσσομαι, Μ. ύξω, -ομαι, Π. πτυπῶν (κυρ. εἰς μαλακὸν σῶμα) κάμνω κρότον, (παρβλ.) Πλαταγέω. « Λατ. πτερύγεσιν , « Ὑππ. , = Πτερυγίζω.

Λαυκανία (ἡ), Π. [λάω, παρβλ. λωγάνιον]. φάρυγξ, οἰσοφάγος, (ἐν γέν.) λαιμός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λαῦρα ἡ(ὀρθότ.) Λαύρα, [Λευρός]. βρόμος ἡ ῥύμη πόλεως, (Τουρκ.) σωκάκι ἡ μαγαλᾶς, (ἐν γέν.) στενωπός, δίοδος. «Τήναν τὰν λαύραν κάμψας,» Θκρ. (ᾠ. 2) ὀχετός. «Τούς τε κρηπῖδας καὶ τὰς λαύρας,» Ἀρρ. 3) (ἰδιωτ.) ἀδὸς ὑπόσεγος χρησιμεύουσα ὡς ἀγορά (καθὼς τῶρα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὰ Βεζεστένια), (ἄλλως) "Εμβολος, (ὅθεν): «Ἡ Σαμίων καὶ Ἀλεξανδρέων λαύρα, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο,» Ἀθ. 4) (Βυζ.) μοναστήριον.

‡Λαυρομήλη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λευρομήλη, εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ., μίλι πλατὺ εἰς τὴν ἄκραν.

†Λαῦρος, α, ον, νλγ. ἀντὶ Λάβρος ἢ Λευρός.

†Λαυροστάται (οἱ). οἱ τοποθετημένοι εἰς τὴν μέσην τοῦ χοροῦ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οἱ ἀνεπιτηδειότεροι).

Λαφρία (ἡ), [Λάφυρον], ἐπίθ. ἡ Ἄρτεμις.

Λάφυγμα (τὸ) κοιλ

Λαφυγμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαφύσσω, καταβρόχθισις· φθηφαγία. (ἐν γέν.) σπατάλη, ἀσωτία.

Λαφύκτης, ου (ὁ). ὁ χάφτων λαιμάργως, φαγᾶς, ἄσωτος.

Λαφυκτικός, ἡ, όν. Λαφύκτου ἴδιος, ἁρπακτικός.

Λάφυξις, εως (ἡ), = Λαφυγμός.

Λαφυραγωγέω-ῶ, Μ. ἠσω. Παίρνω (Κάμνω) λάφυρα· (μεθ.) διαρπάζω, λεηλατῶ, (κοιν.) διαγουμίζω.

Λαφυραγώγημα (τὸ). τὸ λαφυραγωγηθέν, λάφυρον.

Λαφυραγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαφυραγωγέω, διαρπαγή, λεηλασία, (κοιν.) διαγούμισμα, [ἐκ τοῦ

Λαφυραγωγὸς (ὁ, ἡ), [Λάφυρον, Ἄγω]. ὁ κάμνων λάφυρα (διαρπάζων πόλιν κτλ.).

‡Λαφυρεύω, Μ. εὐσω καὶ

Λαφυρέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Λαφυραγωγέω, [ἐκ τοῦ

Λάφυρον (τὸ), [Λάπτω, Λαφύσσω], πᾶν ὅ,τι ἁρπάζει ὁ ἐχθρὸς ἐν καιρῷ πολέμου, (Ἀλβαν.) πλιάτσικα· (παρβλ.) Σκύλον. «Ἐπικηρύττειν τινὶ (ἢ κατά τινος) λάφυρον,» Πλβ., παραδίδειν εἰς διαρπαγήν, (παρβλ. Ῥύσιος).

Λαφυροπωλεῖα (ἡ), πώλησις λαφύρων.

Λαχυροπωλεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ λάφυρα.

Λαφυροπωλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πωλῶ λάφυρα ἢ ὡς λάφυρον. «Τοὺς αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας,» Διόδ., [ἐκ τοῦ

Λαφυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (διωρισμένος νὰ πωλῇ τὰ γενόμενα) λάφυρα.

Λαφυροπώλησις, εως (ἡ), = Λαφυροπωλεία.

Λαφυροπώλιον (τὸ), = Λαφυροπωλεῖον.

Λαφύσσω [Λάπτω], Μ. ὑξω. Τρώγω μὲ ὁρμὴν (καθὼς τὰ θηρία), σπαράττω, καταπατρώγω, καταβροχθίζω. (μτφρ.) ἐξαντλῶ· καταδαπανῶ, καταναλίσκω, (παρβλ.) Ἀφύσσω. «Οὗτοι οἱ ἀετοὶ λαφύξουσι τῶν ἐλεφάντων τὰ σπλάγχνα,» Ἀλλ. «Τὴν δὲ (ἄρκτον) λαφύξαι τοῖς ὄνυξι τοῦ δεινοῦ τὴν γαστέρα,» Αἰ. (καὶ μτμ.) «Ἱκανὴ γὰρ ἡ νοῦσος τὰ πάντα λαφύξαι,» Ἀρετ.

Λαφύσσιος, ον, Π. [Λαφύσσω], = Λαφύκτης, ἀδηφάγος. 2) (πθ.) καταφαγωμένος, κατηναλωμένος. «Κτῆσίν τε θοίναις Πρωνίων λαφυστίαν,» Λυκ.

Λαχαίνω [Λαχὴ], Μ. ανῶ, Π. κάμνω (ἀνοίγω) λάκκον, (ἐν γέν.) σκάπτω.

Λαχανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάχανον, λαχανάκι.

Λαχανεία (ἡ). φυτεία (καλλιέργεια) λαχάνων. 2) = Λαχανισμός. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαχανιά.

Λαχάνειος (ὁ, ἡ). ἀφμόδιος πρὸς λαχανεῖαν. «Γῆ—,» «Γεωπον.

Λαχάνευμα (τὸ). φυτὸν λαχανευόμενον (καλλιεργούμενον εἰς κῆπον), λαχανικόν.

Λαχανεύς, έος (ὁ). ὁ πωλῶν ἢ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρὸς ἢ λαχανοπώλης.

Λαχανευτὸς, ἡ, όν. Καλλιεργημένος ἢ δυνάμενος νὰ καλλιεργηθῇ ὡς λάχανον ἢ διὰ λάχανον, κηπευτός.

Λαχανεύω, Μ. εὐσω. Καλλιεργῶ καὶ Μεταχειρίζομαι ὡς λάχανον ἢ Φυτεύω μὲ λάχανα. «Ἱστορεῖται δέ τινα (πεδία) ᾗ λαχανεύεσθαι τῷ τεπάρτῳ σπόρῳ,» Στρβ.

Λαχανηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων λάχανα, κηπουρός.

Λαχανηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ λάχανα, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν λαχάνων. «Λαχανηρά,» Γεωπον., τὰ λαχανικά.

Λαχανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) λάχανα.

Λαχανιὰ (ἡ). μέρος τοῦ κήπου φυτευμένον ἢ φυτευόμενον μὲ λαχανικά.

Λαχανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάχανον, λαχανάκι, χορταράκι.

Λαχανίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μαζόνω λάχανα.

Λαχανικὸς, ἡ, όν, = Λαχανηρός.

Λαχάνιον (τὸ), = Λαχανάριον.

Λαχάνιος, α, ον, = Λαχάνειος.

Λαχανισμὸς (ὁ). τὸ λαχανίζεσθαι (συνάζειν λάχανα).

‡Λαχανίτης, ου (ὁ). ὁ συνάζων ἢ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρός.

Λαχανοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λάχανον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων.

Λαχανοθήκη (ἡ). παναΐρι ἢ πάτον διὰ λαχανικὰ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαχανοθήκη).

Λαχανοκομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Καλλιεργῶ λάχανα, εἶμαι λαχανοκόμος (κηπουρός).

Λάχανον (τὸ), [Λαχαίνω]. χόρτον φυτρόνον εἰς καλλιεργημένον (σκαμμένον) τόπον, χόρτον φαγώσιμον (διὰ μαγείρευμα), λαχανικόν, (Τουρκ.) ζαβζαβάτ. ‖ (πλθ.) Λάχανα (τά), τὸ λαχανοπωλεῖον. «Καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως περιέρχονται,» Ἀρρ.

Λαχανοπτερος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων πτερὰ ἀπὸ λαχανόφυλλα (παρσυλοφυλλα).

Λαχανοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ λάχανα.

Λαχανοπωλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πωλῶ λάχανα, εἶμαι=

Λαχανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λάχανα (λαχανικά), (Τερκ.) ζαβζαβατταῆς.

Λαχανοπωλητήρ (ὁ), = Λαχανοπώλης.

Λαχανοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ λαχανοπώλου.

Λαχανοπώλιον (τὸ), = Λαχανοπωλεῖον.

Λαχανόπωλις, ιδος (ἡ). γυνὴ πωλοῦσα λάχανα.

Λαχανοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν συνήθως (τρέφεσθαι μὲ) λάχανα. «Γίγνεται δὲ ἐκ λαχανοφαγίης, μάλιστα δὲ πράσων καὶ κρομμύων,» Ἱππκρ.

Λαχανοφόρος (ὁ, ἡ), = Λαχανηφόρος.

Λαχανώδης, ες (ὁ, ἡ), = Λαχανοειδής.

Λάχε, Π. ἀντὶ "Ελαχε, γ'. ἐν. παρ. ἀόρ. β'. τοῦ Λαγχάνω.

‡Λάγεια (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλάγεια, θηλ. τοῦ "Ελαχυς, μικρά. ἡ 2) [Λαχαίνω] ἔνας νὰ καλλιεργηθῇ, εὔγιως, ἢ (πιθανώτ.) σωσθῆς. (παρβλ. Ἀόχμη, Λάσιος).

Λαχειδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος (λαχανικὰ) τὸ εἶδος μαλλιαρός, (παρβλ. Λαχνοειδής).

Λαχεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαγχάνω.

†Λαχεῖον (τὸ), [Λαγχάνω]. τὸ μέρος ὅπου ἐβγάζουν τὸν λαχνὸν (τὸν λόγον), λαχεῖα.

Λάχεσις [Λαγχάνω], εως (ἡ). ἡ τύχη τὸ πεπρωμένον· (ἰδιωνυμ.) μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοῖρας.

‡Λαχὴ (ἡ), Π. [Λάσκω, Λακίς], σκέβρωμα (πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Λάχη (ἡ), Π. = τῷ

Λαχμὸς (ὁ), Π. [Λαγχάνω]. λαχνός, (ἰταλ.) λότος.

Λαχμὸς (ὁ), Π. [Λάξ], = Λακτισμός. «Ἀλλ' ἐμὲ μὲν σ' οὐ δείσεν ἵππων,» (Ἀντίμαχος παρὰ τῷ) Ἐτυμολ.

†Λαχμὰς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λάχνος.

Λαχνᾶς, ασα, αν, Δ. ἀντὶ Λαχνήεις.

Λαχναῖος, α, ον, Π. = Λαχνήεις.

Λάχνη (ἡ), Π. [Χνοῦς, Ἄχνη ἢ συγγ. τῆ λῆχνος καὶ γλαῦνα], μαλλί (χρυσαλλίδος καὶ πυκνόν· χνοῦδι (ἐπὶ δένδρ.) φύλλων (Γαλλ.) feuillage. «Πυγάνου—,» Διοσκ.

Λαχνήεις, εσσα, εν, Π. = Δασύς, καλόμαλλος, δασύτριχος, λάσιος. «Δίσμασι λαχνήεντι,» Ἰλ. Ι. «Στήθεα λαχνήεντα,» Ἰλ. Ω, Ἀπλλν. «Ὄροφον λαχνήεντα,» Ἰλ. Ω, ἐσκεπασμένον μὲ φύλλα (καλάμια κλπ.).

Λαχνόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [Λάχνη, γυῖον], ὁ ἔχων μαλλιαρὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Λάχνος (ὁ), Π. = Λάχνη.

Λαχνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τι ν' ἀποκτήσῃ χνοῦδι (νὰ γένῃ μαλλιαρόν). ‖ (πθ.) ἀποκτῶ λάχνην (τρίχας, χνοῦδι), μαλλιάζω.

Λαχνώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Λαχνήεις, σκεπασμένος μὲ χνοῦδι. (ᾧ μετμ. μὲ χλωμ.).

Λάχνωσις [Λαχνόω], εως (ἡ), τρίχωσις, μάλλιασμα. «Γενείου—,» «Φλ.

Λαχοίην, Ἀττ. ἀντὶ Λάχοιμι, εὐκτ. τοῦ Λαγχάνω.

Λάχος [Λαγεῖν], εος-ους (τὸ), Π. τύχη, λαχνός, μερίδιον (κυρ. τὸ ἀπ. ἔλαχε τὸ λαχνός, μερίδιον), (ἁπλ.) μερίς, μέρος. «Πλειὰς ἄστε τρίτατον λάχος ἴστατο,» Μόσχ.

‡Λάχος (ὁ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τὸ προηγ.

Λαχυφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐωσὶν (ψαλλιαρὰν) φλοιόν. «Κάστανον—,» Νίκ. (ἴδε Λάχεια).

Λαχὼν, οὔσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Λαγχάνω.

Λαψάνη (ἡ), [Λάπτω, ἔψω], ἢ κατὰ διάλυσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ Ῥαφάνη], εἶδος φυτοῦ (λαγάνου), (κοιν.) βροῦβα ἢ ῥεπανίδα, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) λαψάνη.

Λαμβεύομαι, Δ. ἀντὶ Δήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

Λάψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Λάπτω, λάψις.

Λάω (παρτ. Λάων ἢ Ἄλαον καὶ πλέον οὖ), Π. βλέπω. » Δίετός ὀξὺ λάων, « Ὅμ. Ἴλ.

Λάω), [†λα], θεματ. πρωτότ. διαφόρων λέξ. (ὡς εὑρ. διεσώθη μόνον εἰς τὸ) Λῶ, λᾷς, λᾷ, Δ. ἀντὶ Θέλω, εἰς, εἰ.

Λαώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν λαόν, δημοτικός.

Λεά (ἡ), [Λᾶς]. ἡ κρεμωμένη εἰς τὰς ἄκρας τοῦ στήμονος πέτρα ἵνα τὸν κρατῇ τεντωμένον, (ἄλλ.) Ἄγνυς. » Οὐθὲν γὰρ εἰσι μόριον τῶν πόρων οἱ ὄργυες, ἀλλὰ πρόσκεινται καθάπερ τὰς λαιὰς (ἄλλ. Λαῖας) προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς, « Ἀρχ.

Λέαινα (ἡ), τὸ θήλυκὸν λεοντάρι.

Λεαίνω, Μ. ἀνῶ. Κάμνω τι λεῖον, ἰσάζω, ὁμαλύνω. στιλβόνω. (μτφορ.) παριζάνω τι ὡς εὔκολον ἢ ἐπωφελές. ἡδύνω. »Τὴν ἀκοὴν τινες ἥκοι πραΰνουσι καὶ λεαίνουσι, « Δ. Ἀλ. 2) τρίβω, κοπανίζω. (συνεκδ. καὶ μτφορ.) ξεβρίζονω, ἀφανίζω. » Ἑστρατοπεδεύοντο τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα λεαίνοντες. « Ἡρ.

Λέαινσις, εως (ἡ). τὸ λεαίνειν ἢ λεαίνεσθαι, ὁμάλυνσις, τρίψιμον. (μτνμ.) »Λέξεως—, « Τζ.

Λεάντειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λεαντῆρ, ἡ ὁμαλύνουσα (τρίβουσα κτλ.).

Λεαντῆρ, ῆρος (ὁ). ὁ λεαίνων (ὁμαλύνων κτλ.). ||ι. (οὐσ.) τρίφτης, κόπανος, ψῶ-χερον.

Λεαντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ λεαίνειν, γλυκαντικός, καταπραϋντικός κτλ.

Λεβηριδωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) λεβηρίδα.

Λεβηρὶς [Λέπω], ίδος (ἡ). τὸ δέρμα τὸ ὁπ. ἀλλάζουν τὰ ἀρσενικὰ (τὰ ὀστρακόδερμα καὶ μερικὰ ἔντομα), (ἄλλ.) Γῆτερος (» Λεπτότερος, » Τυφλότερος) λεβηρίδος, « Παροιμ.

Λεβηρὶς, ίδος (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λέπορις, κουνέλι, (παρβλ. Λεπόρις).

Λεῖβης [Λείπω ἢ Λείβω], ητος (ὁ). ἀγγεῖον χάλκινον διὰ μαγείρευμα, (κοιν.) λεβέτι, (Τουρκ.) καζάνι. » Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπιγόμενος περὶ πολλῷ, « Ἴλ. Φ. 2) λεκάνη διὰ πλύσιμον τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν. » Γρηὺς δὲ λέβητα κομιδῇ ἐπιμορφνόωντα, τῷ πόδας ἐξαπίνιζεν, λάβε δ' ἐπεχεύατο πουλύ, « Ὀδ. Τ. 3) κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν λειψάνων νεκρῶν. » Ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κομιεῖ, « (Σοφ. παρ') Λθ. 4) (εἰς τὴν Σπάρτ.) εἶδ. τυμπάνου. » Κατὰ τὴν πόλιν περιοῦσαι (αἱ Σπαρτιάτιδες, ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως,) λέβητα κροτείουσαι, « Ἡρ.

Λεβητάριον (τὸ), =Λεβήτιον.

Λεβητεῖζω, Μ. ἴσω, Π. (σπν.) βράζω (μαγειρεύω) τι εἰς-

Λεβήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέβης, λεβετάκι, καζανάκι.

Λεβητοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος εἰς) εἶδος λέβητος.

Λεβητοχάρης, ου καὶ

Λεβητοχάρων [Λέβης, χαίρω ἢ Χάρων], οντος (ὁ), Κωμ. παράσιτος, λιμοκοργος, (κατὰ λέξ.) φίλος ἢ ἀφανιστὴς τῶν λεβητίων.

Λεβητώδης, εος (ὁ, ἡ), =Λεβητοειδής.

Λεβίας [λεπίς], ου (ὁ), εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Ἵππατος, (ἴσ.) ὁ κοιν. λεπ.ὸς (» ὁμοιος φάγρῳ μονήρης, καρχαρόδους καὶ σαρκοφάγος, « Ἀθ.).

†Λέβινθος (ὁ), (κατὰ διαλεκτ.) ἀντὶ Τρέβινθος.

†Λεγεὼν [Λέγω = Ἐκλέγω], ῶνος (ἡ), πάγμα (σῶμα) στρατ.,(Λατ.) legio, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) légion.

†Λέγμα (τὸ), [Λέγω]. λόγος, ἔκφρασις.

Λέγνη (ἡ) καὶ

Λέγνον (τὸ), [Λέγω, λεχριος]. οὖϊα (φορέματος), σειρῆτι, (Τουρκ.) κενάρι· (ἐν γέν.) ἄκρα.

Λεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὰς ἄκρας ὑφασματος λέγνον (σειρῆτι), μαργελλόνω, ὑθεν

Λεγνώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Λεγνωτὸς, ἡ, ὀν. (χιτῶν) Ὁ ἔχων εἰς τὰς ἄκρας λέγνον (κενάρι ἢ σειρῆτι).

Λέγω, Μ. λέξω (πρκ. Εἴλοχα καὶ Εἴλεγα καὶ μσ. Λέλογα καὶ πθ. Λέλεγμαι καὶ [Λτκ.] Ἐλέγμαι, ἀόρ. Ἐλέχθην καὶ δ'. Ἐλέγην, καὶ τὸ θετ. Λεκτέον). (ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιοτ. σημασ. εἶνε) Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ κοιμηθῇ), (συνκδ.) ἀποκοιμίζω, (ᾗ μσ. ὃ ᾗ συνηθές.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ ἢ, εἶμαι πλαγιασμένος, (ἐπμ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. » Λέξον με τάχιστα, « Ἴλ. Ω. »Ἐγὼ μὲν (ὁ Ὕπνος) ἔλιξα Διὸς νόον. « Ἴλ. Ξ. (καὶ μσ.) » Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, « Ἴλ. Ω. » Σὺ δ' αὐτόθι λέξεο, « Ἴλ. Ι. » Λέξομαι εἰς εὐνὴν, « Ὀδ. Ρ. » Οὐ ἠδεῖ λέξεται ὕπνῳ, « Ἴλ. Δ. (ἐκ τούτου καὶ ἡ παραγωγὴ τοῦ Δέχος, Λέκτρον, Λεχὼ, Λόχος κτλ.). 2) = Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω. » Ὀστέα Πατρόκλοιο λέγωμεν, « Ἴλ. Ψ. (καὶ μσ.) » Ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε, « Ἴλ. Θ. » Αἱμασιάς τε λέγων, « Ὀδ. Σ., (ϑηλ.) λίθους λογάδας δι' αἱμασιὰν ἢ, ἐκ λίθων λογάδων αἱμασιάν. 3) (μσ.) = Ἐκλέγω, διαλέγω. » Δυώδεκα λέξατο κούρους, « Ἴλ. Φ. (καὶ πθ.) » Εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι, « Ἴλ. Ν. 4) = Καταλέγω, μετρῶ, λογαριάζω, ἢ = Συγκαταλέγω, συναριθμῶ. » Δέκτο ἀριθμὸν, « Ὀδ. Δ. » Ἓν δ' ἡμέας λέγε κήτεσιν, « αὐτ. » Τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; [Ἴλ. Ν., ἀπαριθμεῖν. (καὶ πθ.) » Ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, « Ὀδ. Ι. » Ἀνδρῶν ὃν πρώτοισι λεγέσθω, « Θκρ. »Ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις λεγόμενόν σε ἐπιστάμεθα, « Ξεν., (ὅθ. 5) (ἡ συνήθ. τῆς λέξ. σημασ.) ἐκθέτω διὰ λόγων, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ, λέγω (μέ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Δαλῶ). » Δαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, « Εὐρ. » Λέγειν τε ἢ πράσσειν δυνατώτατος (ὁ Περικλῆς), « Θκ. (ὅθ.) » Λέγοντες, « Δημ., οἱ δημηγορεῦντες, οἱ ῥήτορες. » Ψεύδεα λέγειν. » Ἡσ. » Κακὰ ἢ κακῶς λέγειν τινά, « Αἰ. = Κακολογεῖν. » Μὴ λέγειν κακῶς τὸ τεθνεῶτα, » Νόμ. Σόλ. » Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα τοιοῦτα, « Θκρ. » Τοιαῦτ' λέγεις σὺ τὸν στρατηγόν; Ξεν. » Ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγουσιν, « αὐτ. » Λέγ', εἴ τι λέγεις, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Λέγε ὅ,τι ᾗ λέγεις, « Ἡρ. » Τί δεῖ λέγειν; « Πλάτ. » Λέγω τί; « Σοφ., εἶνε ἀράγε ἀληθὲς αὐτὸ 'που λέγως; »Ἔοικέ τι λέγειν τῷ Ἀστυάγῃ, « Ξεν. » Κινδυνεύεις τι λέγειν, « Πλάτ. » Οὐδὲν λέγεις, « Ἀρχ., αὐτὰ 'που λέγεις εἶνε τίποτε. (καὶ ὡς ἐπεξήγημ.) » Τοῦτον, τὸν μέγιστον λέγω, « Αἰ. (ᾗ πλεονασ.) »Ἔφη λέγων, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. μτνμ.) » Τὰ γράμματα λέγει τάδε, « Ἡρ. » Ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι, « Πλάτ. » Ὡς ὁ νόμος λέγει, « Δημ. (καὶ μφ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλῶ) » Μηκέτι ταῦτα λέγώμεθα, « Ἴλ. Ν., (τὸ ἐπ. ὁ Ηορ. καὶ Δούκ. ἐξηγοῦν) Καυχώμεθα. (ᾗ πθ.) »Λέγεται (ἐνν. ὑπὸ τῶν ἀνθρ.), « Αἰ., ᾄδεται λόγος, λέγουν οἱ ἄνθρωποι. » Λέγεται ὁ Κῦρος πατρὸς γενέσθαι Καμβύσου, « Ξεν. (καὶ μὲ ἄλλ. ἐλλειψ.) » Ἀλλέξανδρος δὲ, ὡς οἱ λέγοντες (ἐνν. ἄλλεγον), ἐν ἰνδοῖς ἦν, « Δημ. (καὶ κατὰ μτγ.) »Ὁ λεγόμενος, Ἡ λεγομένη, Τὸ λεγόμενον, « Αἰ. » Ἡ λεγομένη εὐδαιμονία, « Αἰ. » Οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι, « Ξεν. » Τὸ δὴ λεγόμενον (ἄλλ. ἐγὼ Κατὰ), « Πλάτ., καθὼς λέγει ὁ λόγος (ἢ παροιμία, ὁ κόσμος). 6) φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω, (κοιν.) μετρῶ, λογαριάζω. « Καὶ μείζον' ὅς τις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, « Σοφ. 7) ὑμνῶ διὰ λόγων. » Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν, « Ἀνακρ. 8) ἀναγινώσκω (μεγαλοφώνως), ἐκφωνῶ. » Λέγε τοίνυν μοι τὸ ψήφισμα τουτὶ λαβών, « Δημ. » Καὶ τοι μ' οὐ λέληθεν ὂν τὸν διαφέρουσι τῶν λόγων. » οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγινωσκομένων, « Ἰσαρ.

Λεηλασία (ἡ), λεηλάτισμα, διαρπαγὴ, λαφυραγωγία, κούρσεμα, (ὡς οὐσ. τοῦ) Λεηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, =Λεύω ἔλαυνω, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, διαγουμίζω.

‡Λεηλάτης, ου (ὁ). ὁ λεηλατῶν (διαρπάζων κτλ.).

Λεηλάτησις, σεως (ἡ), =Λεηλασία, λεηλάτισμα.

Λεηλατικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιφερεπὴς εἰς τὸ λεηλατεῖν.

Λεῖα (ἡ), [Λεῖος ἢ Λαΐς]. πρᾶγμα (καὶ ἴδιαιτ. βρέμμα, βοσκημα, ἀρπαγμένον, λάφυρον. (ἐν γέν.) κοπάδ. » Ἐφαρμένως γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας ἢ κατηναρισμένας, « Σοφ. » Ποιζουσι δὲ καὶ τὴν λείαν δι' ἡμερῶν τριῶν, « Διόδ. » Λείαν ποιοῦμαι τι, « Θκ., Πλ., Ξεν. » Λεηλατῶ. » Βιωτῶν λεῖα, « Παροιμ., πρᾶγμα ἢ μέρος εὔκολον νὰ διαρπαγῇ (ἀπροστάτευτον), ῥᾴμαιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βλεία (ἡ), = Λέα, (ἐνγέν.) βαρύδη, πρεμαστάρι.
Λειαίνω, Μ. ανῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Λειαίνω.
Λείανσις, Λειάντειρα, Λειαντὴρ, Ἰων. Π. ἀντὶ Λέανσις κτλ.
Λείαξ, ακος (ὁ). νέος ἀγένειος (λεῖος) ἀκόμη.
Λειαυατηρὸς, ά, όν. Λεῖος καὶ αὐστηρὸς ἐνταυτῷ, γλυκόξυνος, γλυκόστομος.
†Λείβδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει λοιβῆς, ζάγδην.
Λείβεμεν, Π. ἀντὶ Λείβειν.
Λείβηθρον (τὸ). ὑχετὸς ἢ πηγὴ ὕδατος κρουνὸς, αὐλάκι· τόπος κάθυδρος, ἄλσος, λιβάδι, (ὅθ.) » Λείβηθρα, « μέρος τῆς Θράκ. ὅπου διέτριβεν ὁ Ὀρφεὺς (καὶ ἐκ τούτου Λειβηθρίδες, αἱ Μοῦσαι), [ἐκ τοῦ
Λείβω, Μ. λείψω. Χύνω (κυρ. ὀλίγον κατ' ὀλίγον), στάζω· (μὲ ὅστ. ἐκ θ'.) = Σπένδω. (πθ.) τήκομαι (κυρ. ἐκ μτφορ.), λυώνω. » Οἶνον (» Δάκρυα) λείβειν, « Ὅμ. » Θεοῖς λείβειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἄφρὸς περὶ στόμα λείβεται, « Πσ., τρέχει ἀπό. (καὶ ὅστ. ὀργαν.) « Λείβομαι δακρύοις κόρας, « Εὐρ., (κοιν.) χύνονται τὰ μάτια μου ἀπὸ τὰ δάκρυα. » Κατὰ μικρὰ λειβόμενος ἀποθνήσκει, « Αξ. » Ἀμέλγεις σὺ τῶν ξένων τοὺς καρπίμους· ὁ δὲ λείβεται θεώμενος, « Ἀρχφ.
Λειεντερέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω λειεντερίαν.
Λειεντερία (ἡ), [λεῖος, ἔντερον]. διάῤῥοια (σύμπτωμα ἢ ἀποτέλεσμα δυσεντερίας).
Λειεντερικὸς, ἡ, όν καὶ
Λειεντεριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἢ συνωδευμένος μὲ λειεντερίαν.
Λειεῦμαι, Δ. ἀντὶ Λειοῦμαι, πθ. τοῦ Λειώω.
Λείζομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Δηίζομαι.
Λείηναν, Π. ἀντὶ Ἐλέηναν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Λειαίνω.
Λεικνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεῖκνον.
Λεικνίζω, Μ. ίσω, = Δικνίζω, λιχνίζω ἢ κουνῶ μὲ τὸ
Λεῖκνον (τὸ), = Λίκνον.
Λείκτης, ου (ὁ), ἴδε Λίκτης.
Λειμακὶς [λειμαξ], ίδος (ἡ). νύμφη τῶν λειμώνων, (ἄλλ.) Λειμωνιάς.
Λειμακώδης, ες (ὁ, ἡ). κάθυγρος ἢ χλοώδης ὡς-
Λείμαξ ἡ Λεῖμαξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), = Λειμών. » Μαλακῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου, « (Φερεκρ. παρ') Ἀθ. (ζθεν τὸ συγκρ.) » Λειμακέστερος, « Ἱππκρ., (ἐσφαλμ. κατά τινας ἀντὶ Λειμακωδέστερος).
Λείμαξ ἡ Λεῖμαξ, ακος (ὁ). ὁ γυμνασιάλιαγκος, (Γαλλ.) limace.
Λειμὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λειμών.
Λεῖμμα (τὸ), [λείπω] = Λείψανον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρι· (μουσ.) = Δίεσις, (ὅθεν:
Λειμματιαῖος, α, ον. Ὁ κατὰ (μουσ.) λείμματα, κατὰ διέσεις.
Λειμόδωρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ὑριβάγχης ἢ τήλεως) φυτρόνοντος εἰς λειμῶνας ἢ μεταξὺ τοῦ κυμίνου.
Λειμὼν [λείβω], ῶνος (ὁ). τόπος χλοώδης ἀνθηρὸς καὶ κάθυδρος, λιβάδι. » Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών, « Ὀδ. Δ. (καὶ με γεν.) » Ῥόδων —, « Μουσ. (ᾧ μτφορ.) » Ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμώνων ἠρανισμένῳ ἄνθη ἀκήρατα στεφάνους πλέξαι, « Θμς.
Λειμωνήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λειμῶνα.
Λειμωνιὰς, άδος (ἡ). (Νύμφη) κάτοικος ἢ ἔφορος τῶν λειμώνων.
Λειμωνιάτης, ου (ὁ) καὶ
Λειμωνιᾶτις, ιδος (ἡ), εἶδος πρασίνου (παλυτ.) λίθου.
Λειμώνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενα εἰς λειμῶνας, λειβαδήσιος, (ὕθεν ‖. οὐσ. θηλ. καὶ οὐθ.) εἶδ. ἀνεμώνης.
Λειμωνὶς, ίδος (ἡ), = Λειμωνιάς.
Λειμωνίτης, ου (ὁ) καὶ Λειμωνῖτις, ιδος (ἡ), = Λειμωνιάτης.
Λειμωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). χλοερὸς ἢ ἀνθηρὸς καὶ κάθυδρος ἐν εἴδει λειμῶνος.
Λειμωνόθε(θεν), ἐπίῤῥ. Π. ἐκ τοῦ λειμῶνος.
Λείξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λείχειν, γλείψιμον.
Λειόβατος (ὁ, ἡ). [λεῖος, βαίνω]. ὁμαλὸς, εὐκολοπερίπατητος. 2) εἶδος ἰχθ. πελαχ. (βάτος) χωρὶς ἀγκάθια.
Λειογένειος (ὁ). ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) τὸ γένειον, σπανὸς, ἀγένειος.
Λειόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖαν (γλυκεῖαν) γλῶσσαν, κόλακας.
Λειογραφία (ἡ). λεία (ὄχι ἐξέχουσα) ζωγραφία.
Λειοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). λεῖος τὸ εἶδος.
Λειοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κάρηνον]. φαλακρός.
Λειόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων λεῖον καυλόν. » Τὰ λειοκαυλα, κρόμμυον, πράσον, σκόροδον, « Θφρ.
Λειοκονία (ἡ). λεία (ὁμαλὴ) κονία, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἀμμοκονία).
Λειοκυμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λειοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖα (ὁμαλὰ) κύματα. » Θάλασσα —, « Ακ., ἢ μόλις κυματίζουσα.
Λειόμιτος (ὁ, ἡ), Π. ἡ λειαίνουσα (ἰσάζουσα) τοὺς μίτους τοῦ ὑφάσματος.
Λειοντὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Λεοντῆ.
Λειοντοκόμος, Λειοντομάχης, Λειοντοπάλης, Π. ἀντὶ Λεοντοκόμος κτλ.
Λειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειάω.
Λειοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Λειόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λείους (ἀτρίχους) πόδας.
Λειοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) τὸν πώγωνα, ἀγένειος.
Λεῖος [συγγ. τῷ Λείχω]. α ἡ ος, ον. Ὁ ἔχων ἴσην ἐπιφάνειαν, ὁμαλὸς, ὐαλιγερὸς· γλιστερὸς· (ἐπὶ ἐδάφ.) ἐπίπεδος, ἄδενδρος. (ἐπὶ θαλάσσ.) ἀκύμων, γαλήνιος· (ἐπὶ ὑφασμ.) χωρὶς πλουμίδια· (ἐπὶ ἄνθρ.) ἄτριχος· (ἐνίοτε) ψιλοκοπανιαμένος· (μτφορ.) ἱλαρὸς, ἥσιος· (ἐπὶ λεγ.) γλυκὺς, ἀπατηλὸς, κολακευτικὸς, (Γαλλ.) coulant. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (χωρὶς λέπια), (ἴσ.) = Γλῆνος ἢ Λειόβατος.
Λειόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον ὄστρακον (καθὼς π. χ. τὸ μύδι).
Λειόστρειον καὶ Λειόστρειον (τὸ), εἶδος στρειδίων (μὲ λεῖον ὄστρακον).
Λειοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον (γλυστερὸν) σῶμα. » Ἔγχελυς —, » (ἐξ παρ') Ἀθ.
Λειότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λείου, ὁμαλότης.
Λειοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω (κοπανῶ) ψιλά.
Λειοτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). ψιλοκοπανιαμένος
Λειοτριχίω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Λειοτριχιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω λείαν (ὁμαλὲς, ὄχι ἀγουρὰς) τρίχας, ἢ εἶμαι λεῖος (ἄτριχος), δὲν ἔχω διόλου τρίχας.
Λειουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δειουργέω.
Λείουσι, Π. ἀντὶ Λέουσι, ὅστ. πλθ. τοῦ Λέων.
Λειόφλοιος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων λεῖον (ὁμαλὸν) φλοιὸν καὶ
Λειοφύλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων λεῖα (ὁμαλὰ) φύλλα.
Λειόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Λειοσώματος.
Λειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν), λουστράρω, ὐαλίζω· ξυγγλίζω καλὰ τρίχας, μαζῶ, γναυδίζω. (Ιατρ.) λειαίνω ψιλὰ, (κοιν.) λειονῶ.
Λειπανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔλλειψιν ἀνδρῶν (ἀνθρώπων).
Λειπανδρία (ἡ), = Λειψανδρία.
Λειπανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειπανδρέω.
Λειπανθρωπία (ἡ), = Λειψανδρία.
Λειπεργάτης, ου (ὁ). ὁ λείπων (ἀπαραμελῶν) τὸ ἔργον του, (ἄλλ. ὀλιγεργάτης, Λιπερνήτης).
Λειποδοτανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω δραχμὴν (χόρτα), ἔχω ἔλλειψιν (σπάνιν) χρημάτων.
Λειπογάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ στερούμενος (κοπείς) τοῦ γάλακτος, (ἄλλος) ἄγαλακτος, (ὅπου ἴδε).
Λειπόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκαταλιπὼν τὸν γάμον (τὸν ἢ τὴν σύζυγόν του).
Λειπόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκαταλείψας τὴν γῆν (τὴν πατρίδα) του.
Λειπεγνώμιων, ονος (ὁ, ἡ). [ἔπος κατ' ἐλλειψιν] τοῦ ὁπ. ἔλειψαν πλέον οἱ γνώμονες φανερόνοντες τὴν ἡλικίαν) ἀδόντων.
Λειπογράμματος (ὁ, ἡ). (ποίημα) ὁπ. λείπει διόλου ἓν γράμμα, (παρόλ. ἄλλος).
Λειποδεὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. λείπουν τὰ ἀναγκαῖα, ἐνδεὴς.
Λειποδερμέω-ῶ, Μ. Μ. ήσω. Εἶμαι λειποδερμὸς (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. λείπει τὸ δέρμα (κυρ. ἡ ἀκριβυσταί), πέφτει τὸ δέρμα του.
Λειποδρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λειποδράνης [λ. δράω], ίος (ὁ, ἡ). ἀδύνης, ἀδρανὴς, ἀνίσχυρος.
Λειπόθηλος (ὁ, ἡ). στερημένος τῆς θηλῆς (τοῦ μαστοῦ), ἀπογαλακτισμένος (τοῦ μαστοῦ).
Λειποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω εἰς λιποθυμίαν, λιγοθυμῶ. (Σημ. ὅτι τὸ λείπω σύνθετα γραπτέον κατὰ τὴν ὀρθότ. διὰ τοῦ ι).
Λειποθύμημα (τὸ) καὶ
Λειποθυμία (ἡ). λιγοθυμιὰ
Λειποθυμικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) ὑποκείμενος (εὐκατάφορος) εἰς λιποθυμίας.
Λειπόθυμος (ὁ, ἡ), [λ. θυμὸς]. λιγοθύμισμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λειποθυμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Λειποθυμικός.
Λειπόκρεως (ὁ, ἡ). λιγνός, ξηρακιανός, χωρὶς κρέας.
Λειπομαρτύριον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) « Λειπομαρτυρίου δίκη, « ἡ ἐναντίον τοῦ μὴ παρουσιασθέντος ὡς μάρτυρος.
Λειπόναυς (χ. γεν.), Π. καὶ
Λειποναύτης, ου (ὁ). ὁ παραιτῶν τὴν ναῦν (τὸ καράβι) ἢ τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, λειποτάκτης τοῦ ναυτικοῦ.
Λειποναύτιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) « Λειπονυτίου δίκη, « ἡ ἐναντίον τοῦ λειποτακτήσαντος ἀπὸ τὸ ναυτικόν.
Λειπόνεως (ὁ, ἡ), = Λειποναύτης.
Λειπόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), = Λιποπάτρις.
Λειποπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ παραιτῶν (ἐγκαταλείπων) τὸν πατέρα του.
Λειπόπονος=ους (ὁ, ἡ), ἴδε Λιπόπονος.
Λειποπυρίας, ου (ὁ), Ζ. Λειπυρίας.
Λειποπωγωνία (ἡ). τὸ νὰ ἠνέ τις (λειποπώγων, ωνος (ὁ). ὁ μὴ ἔχων (τρίχας εἰς τὸν) πώγωνα, σπανὸς, ἀγένειος.
Λειπόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόκρεως, λιγνὸς, χωρὶς σάρκας.
Λειποσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔλλειψιν σίτου ἢ σιτίων (τροφῶν).
Λειποστρατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποτακτῶ.
Λειποστρατία (ἡ) καὶ
Λειποστράτιον (τὸ). λειποταξία στρατιώτου.
Λειποστράτιος καὶ
Λειποστρατιώτης, ου (ὁ), = Λειποτάκτης.
Λειποτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι λειποτάκτης, ου (ὁ). ὁ παραιτῶν (ἐγκαταλείπων) τὴν τάξιν του στρατιώτης, (Γαλλ.) déserteur.
Λειποταξία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ λειποτάκτου.
Λειποτάξιον (τὸ), = Λειποταξία. ‖. » Λειποταξίου δίκη, « Νμ., ἡ ἐναντίον λειποτάκτου.
Λειποτάξιος (ὁ), = Λειποτάκτης.
Λειποτανέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω μέρος τοῦ τόνου (τῆς δυνάμεώς) μου.
Λείπουρος (ὁ, ἡ). κολοβός, χωρὶς οὐράν, κουτσανούρης.
Λειποψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποθυμέω. (ἐπὶ φυτ.) μαραίνομαι, μαραγγιάζω, (Ἑπλίδ., μικροψυχῶ.
Λειποψυχία (ἡ), = Λειποθυμία. 2) δειλία, μικροψυχία, ἐκ τοῦ
Λειπόψυχος (ὁ, ἡ), = Λειπόθυμος. 2) δειλὸς, μικρόψυχος.
Λειποψυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἢ συμβαίνων ἐν εἴδει λειποψυχίας. » Λειποψυχώδεα (ἐννν. συμπτώματα), πονηρὰ, « Ἱππκρ.
Λειπτέον, θετ. τοῦ Λείπω.
Λειπυρία (ἡ) καὶ
Λειπυρίας, ου (ὁ), ἀντὶ Λειποπυρίας (ἐννν. πυρετός), τοῦ ὁπ. τὸ μὲν ῥῖγος εἶν' ἀρκῶν ἔκδηλος, ὡς ἔξεστι καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰδέναι τοῦ ὀνόματος· λείπεται γὰρ πυρετὸς, ἤτοι θέρμη, « Ἀκτ.
Λειπυριώδης, εος (ὁ, ἡ). ἀντὶ Λειποπυριώδης, ὁ πάσχων ἢ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ λειπυρίαν. » Πυρετὸς —, « Ἱππκρ.

Λείπω [συγγ. τῷ Λίπος], Μ. λείψω (ἀόρ. Ἔλιπον καὶ μτγν. σπν. Ἔλειψα, καὶ μσ. Ἐλιπόμην, πρκ. Λέλοιπα καὶ πθ. Λελειμμαι, ἀόρ. Ἐλείφθην). ἀφίνω, παραιτῶ· ἐγκαταλείπω. ἀφίνω κατόπιν μου (μετὰ τὸν θάνατόν μου). (καὶ πθ.) μένω, ἀπομένω· μένω ὀπίσω. εἶμαι ἐλεπτὴς (ὀλιγώτερος [καὶ μτφρ.] κατώτερος) κατά τι, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ἐλαττοῦμαι, νικῶμαι· (ἐνίοτε) ἀγνοῶ. (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) ἐκλείπω, χάνομαι. τελειόνω. » Εἰς σπέος ἦλασε μῆλα πάντα μάλ', οὐδέ τι λεῖπεν ἑκτοθεν αὐλῆς, « Ὀδ. Ι. » Λείπειν τὴν τάξιν, « Αἰσχ., = Λειποτακτεῖν. » Λίπεν ὁσία θυμός, « Ἰλ. Μ., ἐβγῆκεν ἡ ψυχή του, ἀπέθανε. (καὶ μὲ δοτ. προθετ.) » Χειρὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο, « Ἰλ. Σ. (καὶ ἑλλ.) » Ψυχὴ λέλοιπεν, « Ὀδ. Ξ. » Νήπιον υἱὸν ἔλιπες, « Θκρ. » Δῶρον μοι τὴν αὐριγα ἔλιπε, « Θκρ. (καὶ μσ.) » Μηδ' ἡμῖν ὀπίσω πῆμα λίποιτο, « Ἰλ. Γ. » Μνημόσυνα λιπέσθαι εἰς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τοῖο δ' ἀσασητὴρ ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην, « Ἰλ. Χ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὀλίγων σφι ἡμερῶν λείπεται σιτία, « Ἡρ. (ᾧ μὲ γεν.) » Μενέλαος Ἀντιλόχοιο λείπετο, « Ἰλ. Ψ. (καὶ προθετ.) » Πῶς ἂν ἀπὸ σεῖο λιποίμην οἷος, « Ἰλ. Α. » Ὥστε μὴ λείπεσθαι τοῦ κήρυκος, « Θκ. (ᾧ τρπ.) » Λειπόμενος ξύνεσιν οὐδενός, « αὐτ. » Καμήλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένας ἵππων, « Ἡρ. » Λειπόμενος πεφὰ πολὺ τῆς ἀξίας, « Πλθ. » Οὐδὲν ἐμοῦ λείπῃ γιγνώσκων, « Ξεν., τὰ ξύρεις ἴσα μ' ἐμένα. » Ὅπως μὴ λείψομαι τῶν πρότερον γενομένων ἐν τιμῇ τῆδε, « Ἡρ. » Τὸ ναυτικὸν τὸ ἡμέτερον λείψεσθαι τοῦ ἐκείνων, « αὐτ. (ᾧ χ. πτ.) » Λείπονται Ῥωμαῖοι μάχῃ μεγάλῃ. « Πλθ., ἐνικήθησαν. » Ὁ τοῦ λείπεσθαι καιρός, « αὐτ., ὁ καιρὸς καθ' ὃν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ τις. » Τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται τώσια, « Θκρ., ἐμειναν μόνον τὰ κόκκαλα. » Λελειμμαι τῶν ἐν Ἑλλησιν νόμων, « Κύρ., δὲν γνωρίζω τὰ ἔθιμα τῶν Ἑλλ. » Λελειμμένος λόγου, « Σοφ., μὴ ἀκούσας ἢ μὴ ἐννοήσας. (καὶ τρτπρσ.) » Τυρὸς οὐ λείπει με, « Θκρ., δὲν μὲ λείπει ποτέ, ἔχω πάντοτε. » Λίπον ἰοὶ ἄνακτα, « Ὀδ. Χ., τελειώσαν τὰ βέλη του. (καὶ μὲ ἀπαρ. ἐκ ὅ.) » Τοσοῦτον λείπει ἄγονος εἶναι, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) » Πάντος λείπει, « αὐτ. » Τριάκοντα ἔτη λείποντα δυοῖν, « Πλθ. » Οὐ λείπει τῶν 100 σταδ., « αὐτ. » Λείπει μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν, « Αξ., διαφέρει πολλὰ ὀλίγον. (καὶ χ. πτ.). » Τὰ λίνα πάντα λελοίπει ἐκ Μοιρῶν, « Θκρ. » Ἦν περμὴ λίπωσιν αἱ δίκαι, « Ἀρχ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ λεῖπον ἀντεισάγειν, « Γαλ., (παρ. Ἐκλείπω καὶ Ἐλλείπω).

Λειπώδιν [λεῖ-ώδιν], ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλευθερωθεὶς ἢ ἐλεύθερος ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς γέννας.
Λείρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λείριον. » Τὸ γρίσμα ὅ τινες λείρινον, οἱ δὲ σούσινον κελεύσι, « Δσκρ.
Λειριοειδὴς, ους (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ
Λειριόδης, εος (ὁ, ἡ), γρμτ. = Λειριοειδής.
†Λειρὸς [Λεῖος, λευρός], ὰ, όν. Λεπτὸς, τριφερὸς, δελικάτος, (συγγ. τῷ Λιρός). ‖. (οὐσ.) ὁ ἄσπρος Λαγὼς, ἴδε Λιθηρίς.
†Λειρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὰ (θελκτικὰ) ἢ ἀναιδῆ ματία.
Λεῖστὸς, ἡ, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Δηΐστός.
†Λεῖτος ᾖ Λεῖτος (ὁ, ἡ), γρμτ. = Δῆϊτος, λαϊκὸς, δημόσιος.
Λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (κυρ. δαπανῶν ἐξ ἰδίων μου) τὴν ὁπ. ἐπεφορτίσθην ἢ ἀνεδέχθην δημοσίαν ὑπηρεσίαν. (ἐν γέν. ᾖ ὑπηρετῶ τὴν πολιτείαν (τὸ δημόσιον). (Ἐκκλησ.) ἱερωργῶ τὴν θείαν λειτουργίαν.
Λειτούργημα (τὸ). ὑποῦργημα τὸ ὁπ. ἐξετέλεσεν ἢ ἀνέλαβέ τις ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, (ἁπλ.) ὑπηρέτημα.
Λειτουργησία καὶ
Λειτουργία (ἡ). δημόσιος ὑπηρεσία (τὴν ὁπ εἰς τὰς δημοκρατ. πόλεις ἐπεφορτίζοντο ἢ ἀνεδέχοντο κατὰ τάξιν, δαπανῶντες ἐξ ἰδίων, οἱ εὐκατάστατοι πολῖται), (ἐν γέν.) ἔργον κοινωφελές, (ὀθ.) » Ὁ ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν, « Πλθ., ὁ ἐπιστατῶν εἰς τοὺς τεχνίτας (ἐργάτας) τοῦ στρατοῦ. » Ἡγούμενος ταύτην εἶναι τὴν λειτουργίαν ἐπιπονωτάτην διὰ τέλλας, τὰν πάντα χρόνον κόσμιον εἶναι ᾖ σώφρονα, « Αυσ. 2) (Ἐκκλησ.) ἡ ἐνεργείᾳ τῆς θείας εὐχαριστίας, (κοιν.) λειτουργία. » Τὴν ἐσπερινὴν λειτουργίαν συνήθως ἐπιτελέσας, « Θεοδώρ.
Λειτουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λειτουργὸν ἢ τὴν λειτουργίαν.
Λειτουργὸς (ὁ, ἡ), [†Λεῖτος, ἔργον], (κυρ.) = Δημιουργὸς, τεχνίτης, χειροτέχνης. (ἰδιαιτ. καὶ μάλιστα εἰς τὰς δημοκρατ.) ὁ ἐκτελῶν (ἰδίαις δαπάναις) δημοσίαν ὑπηρεσίαν, (ἐν γέν.) ὑπηρέτης, ὑπαργὸς, (ὀθ. ἐκκλησ.) ἱερουργὸς. » Τῶν ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, « Γρ.
Λειφαιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸ αἷμά μου, γίνομαι =
Λείφαιμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἔλειψεν (ἐχάθη) τὸ αἷμα, χλωμὸς.
Λειχάζω, Μ. άσω, = Λείχω, γλείφω.
Λειχὴν [λείχω], ῆνος (ὁ), εἶδ. βρυ» (μυδακουλης, μούχλας) τὸ ὁπ. ἐζγαίνει κυρίως ταῖς φλοιώδαις τῶν δένδρων, ψώρα. (ὀθ. ἐπὶ ἀνθρ. ἕπου κτλ.) εἶδ. πιεμώδους ἢ τυλωδῶς ἐξανθήματος, λειχῆνα. » Λειχὴν ἄφυλλος, « Δίσχλ., αὐχμὸς, ξηρασία.
Λειχηνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω λειχῆνα. » Λειχηνιᾷν τῇ ἕλικι συμβαίνει, « Θφρ.
Λειχηνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων λειχῆνα.
Λειψανδρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειπανδρέω.
Λείχω [συγγ. τῷ λεῖος], Μ. λείξω. Γλείφω.
Λειψανδρία (ἡ). ἔλλειψις ἀνδρῶν (ἀνθρώπων), (Γαλλ.) dépopulation.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λειψανηλόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ λείψανα (τὰ ἀπομεινάρια).
Λείψανον (τὸ), [λείπω]. τὸ ἐναπολειφθέν, ἀπομεινάρι· τεμάχιον διασωθὲν σωγράφημα τος ἢ ποιήματος.
Λεῖψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λείπω, ἄφημα, παράλειμμα. ἔλλειψις.
Λειψιφαής, ές καὶ Λειψίφως, ωτος, καὶ Λειψίφωτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἐκλείπει (χάνεται κατ' ὀλίγον) τὸ φῶς. « Μήνη —, « Μανέθ.
‡Λειψόθριξ, ὥτριχος (ὁ, ἡ), = Λιπόθριξ.
‡Λειψοσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ πρὶν ἢ μετὰ τὴν πανσέληνον. || (οὐσ. οὐδ.) χασοφεγγαριά.
Λειψυδρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πάσχω ἔλλειψιν ὕδατος, στερεύω.
Λειψυδρία (ἡ). ἔλλειψις ὕδατος, ξηρασία, ἀνυδρία.
Λειψύδριον (τὸ). μέρος ἄνυδρον, [ἐκ τοῦ
‡Λείψυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔλλειψιν ὕδατος, ἄνυδρος.
Λειώδης, ες (ὁ, ἡ), = Λεῖος, ὁμαλός.
Λείωμα (τὸ). πᾶν ὅτι ἐλειώθη (ἐτρίφθη ψιλά. ἐκοπανίσθη), (ὀθ. ἰδιαιτ.) ἡ κυανῆ βαφὴ τῶν ζωγράφων.
(Λείων), οντος (ὁ), Π. (ἄχρ. εἰς τὴν ὀνμς.) ἀντὶ Λέων.
Λείως, ἐπίρ. Ὁμαλῶς, χωρὶς τραχύτητας.
Λείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λειόω, ἴσαμα, (Ἰταλ.) λουστράρισμα· (ὀθ. ἐνίοτε) φαλάκρωσις. 2) κοπάνισμα ψιλόν, (κοιν.) λειώσιμον.
Λειωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λειόω.
Λεκανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λεκάνη (ἡ), [λέκος]. ἀγγεῖον διὰ φαγεῖ· ἢ νίψιμον, σκουτέλι, (κυρ. Τουρκ.) ταβᾶς ἢ γκιουβέτσι.
Λεκανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λεκάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη, πιάτον τοῦ φαγιοῦ ἢ, λεκανάκι. «Κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν,« Ἀρχφ.
Λεκανίς, ίδος καὶ
Λεκανίσκη (ἡ), = Λεκάνιον.
Λεκανοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λεκάνης.
Λεκανομαντεία (ἡ), εἶδος μαντείας, [ἐκ τοῦ
Λεκανόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ λεκάνης, μεταχειριζόμενος ὡς ὄργανον τῆς ἀγυρτίας του λεκάνην μὲ νερόν.
Λεκανοσκοπία (ἡ). κύτταγμα μέσα εἰς τὴν λεκάνην, λεκανομαντεία.
Λεκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέκος, λεκάνιον.
Λεκιθίτης, ου (ὁ), (ἄρτος) κατεσκευασμένος μὲ λέκιθον (κρόκον αὐγοῦ ἢ ἄλευρον ὀσπρίων).
Λεκιθοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Λεκιθώδης.
Λεκιθολαχανόπωλις, ιδος (ἡ), Κωμ. ἡ πωλοῦσα λεκίθους (αὐγὰ) καὶ λάχανα.
Λεκιθοπώλης, ου (ὁ) καὶ Λεκιθόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ὄσπρια ἀλεσμένα (διὰ φάβαν) ἢ αὐγά, [ἐκ τῶν
Λέκιθος (ἡ), [λέκος]. κροκάδι (κιτρινάδι) τοῦ αὐγοῦ, (ὀθ. διὰ τὸ ὁμόχρουν. 2) (ὁ) ὁ ξεφλουδισμένος ἀρακᾶς (ἀλλ. Μιπιρώτικη φακῆ) καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ κατεσκευασμένη φάβα, (παρβλ. Ἔτνος).
Λεκιθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λέκιθον (κρόκον αὐγοῦ). «Ἦν δὲ οἷον λεκιθοειδὲς ἀποῤῥοὴ τῇ πρώτῃ, « Ἱππκρ.
Λεκίς, (ὅος (ἡ) καὶ
Λεκίσκιον (τὸ) καὶ
Λεκίσκος (ὁ), = Λεκάριον, ὑποκορ. τοῦ
Λέκος [λέπος], εος-ους (τὸ) καὶ Λεκὸς (ὁ). πινάκι, πιάτον, σκουτέλι, (παρβλ.) Λοπάς.
‡Λεκρὸς (ὁ), = Λικρός.
Λεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λέγω.
‡Λέκτης, ου (ὁ), ὁ λέγων (ὁμιλῶν), ῥήτωρ.
Λεκτικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν (ὁμιλεῖν), ἐκφραστικός. « Τῶν μέτρων μάλιστα λεκτικὸν τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι,« Ἀρς. » Λεκτικὸς λόγος,« Δμ. (Ἐρωτικ. Προοιμ.), ὁ καιμωμένος ἵνα ἐκφωνηθῇ (ὁμιληθῇ).
Λέκτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐλέλεκτο, μσ. ὑπέρσ. ταῦ Λέγω.
Λεκτὸς, ἡ, όν. Ὁ λεγθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ λεγθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ). » Ὅλβον οὔτε λεκτὸν οὔτε πιστὸν, « Ἀρχφ. » Λεκτά, « Πλ., ὅσα πράγματα συνίστανται μόνον εἰς τὸ λέγεσθαι (χωρὶς πραγματικῶς νὰ ὑπάρχουν), ἀφῃρημένα. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐκλεκτός. » Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι, « Εὐρ.
Λέκτριος (ὁ, ἡ), Π. [λέκτρον]. κλινοπετὴς, κλινήρης.
Λεκτρίτης [λέκτρον], ου (ὁ). (θρόνος) ἀναπαυτικὸς ὡς ἀν κρεββάτι, καναπές.
Λεκτροκλόπος (ὁ, ἡ), Π. = Γαμοκλόπος.
Λέκτρον (τὸ), [λέγω], = Λέχος, κρεββάτι· (συνκδχ.) γάμος· συγκοίμησις ἀνδρογύνου· ἀφροδισιασμός, (ὀθ.
Λεκτροχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸ λέκτρον. (συνκδχ.) φιλήδονος.
Λελαβέσθαι, Π. ἀντὶ Λαβέσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Λελάβῃσι, Π. ἀντὶ Λάβῃ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαμβάνω.
Λελάθω, Λελάθοισι, Λελαθέσθαι κτλ., Π. ἀντὶ Λάθω κτλ.
Λέλακα, Π. πρκ. καὶ
Λελάκοντο, Π. ἀντὶ Ἐλάκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Λάσκω.
Λέλασμαι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Λέλησμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λανθάνω.
Λελάχω, Π. ἀντὶ Λάχω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαγχάνω.
Λέλειμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λείπω.
Λελειχμότες, Π. (σπν.) ἀντὶ Λελειχότες ἢ Λελιχμηκότες. πλθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λείχω ἢ τοῦ Λιχμάομαι.
Λελέχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λέγω.
Λέληθα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Λανθάνω, (ὀθ.
Λεληθότιος, ἐπίρ. (μτχ.), = Λάθρα, κρυφίως, ἀεπαισθήτως.
Λέληκα, Π. πρκ. τοῦ Λάσκω.
Λέλημμαι, Π. ἀντὶ Εἴλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.
‡Λελῆσμαι, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λελῆῖσμαι, πρκ. τοῦ Ληΐζομαι.
Λέληφα, Π. ἀντὶ Εἴληφα, πρκ. τοῦ Λαμβάνω.
Λελῆψομαι, Π. πρκ. (εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.) καὶ
Λελῆψω, Π. ὑπ. μσ. τοῦ Λαβέσθαι.
Λελιμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λίπτω.
Λελογισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ σκέψιν μὲ στόχασιν.
Λέλογχα, μσ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.
Λέλοιπα, μσ. πρκ. τοῦ Λείπω.
Λελύμασμαι, πρκ. τοῦ Λυμαίνομαι.
Λελυμένως [λύω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐλυωνωθρῶς, ἀτόνως, ἢ 2) ασφιγκτα
Λελῦτο, Π. ἀντὶ Λελυμένος εἴην γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Λύω.
Λεμβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέμβος.
Λεμβάρχος (ὁ). ἀρχηγὸς (κυβερνήτης) λέμβου.
Λέμβος (ἡ καὶ μτγν. τὸ· εἰς δὲ τὸν
Λεωκρ. λόγον τοῦ Λυκούργου φέ
κατ' ἀρσ. τύπον), [λέπω, λοβός]. πλοῖα (μὲ σοιλερὴν πρώραν), κύ
σαλοῦπα, φελοῦκα. « Ὄπισθεν ἀνδρ
θεῖ κόλαξ τῷ, λέμβος ἐπικέλητα
(Ἀναξανδρ. παρ') Ἀθ.
Λεμβώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λέμβου.
Λέμμα (τὸ), [λέπω], = Λέπισμα, φλο
τσάφλοιον. (ἐν γέν.) περικάλυμμα.
Λέμνα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φυτρώνοντος εἰς
κάμενα νερά), φακὴ τοῦ νεροῦ.
Λέπαρος (ὁ), [συγγ. τῷ Λάμπτ]. μυξι
κόχ.) εὐήθεια, (παρβλ.) Βόρειος. ||
ἐπίθ.) μυξιάρης, (συνκδχ.) εὐήθης, β
θιος.
Λεμφώδης, ες (ὁ, ἡ). μυξώδης.
‡Λέντιον (τὸ), Λατ. linteum, λινοῦ
φασμα (διὰ σφούγγισμα), προσοψί
στεμάλι.
Λεξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέξις.
Λεξείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν
ὁμιλήσω (ἔρμ. τοῦ Λέγω).
Λέξεο, Π. ἀντὶ Λέξυ, μσ. ἀόρ. τῆς
τοῦ Λέγω, πλουγάζω.
Λεξιγράφος (ὁ). συγγραφεὺς λεξικῶν, λ
ξικογράφος.
Λεξίδιον (τὸ), = Λεξείδιον.
Λεξίθηρ, ηρος καὶ
Λεξιθήρας καὶ Λεξίθηρος, ου (ὁ). ὁ θηρ
(ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατ' ἐπ
σπανίας λέξεις.
Λεξιθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (συλ
ζω νὰ εὕρω) ἀσυνηθισμένους λέξεις.
Λεξιθηρία (ἡ). ἡ κατ' ἐπιτήδευσιν σπ
ζήτησις σπανίων λέξεων.
Λεξικογράφος (ὁ, ἡ). συγγραφεὺς (συν
κτης) λεξικοῦ.
Λεξικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατανεμ
μενος εἰς τὰς λέξεις, (ὑβ. || οὐσ. ση
Λεξικογράφος (οὐδ.) βιβλίον (κατάλογ
τῶν λεξέων τινος γλώσσης.
Λέξις, εως (ἡ). τὸ λέγειν, ἔκφρασις, ὁ
μιλία. (συνήθ.) λεκτικὸν ὕφος (τρό
νος ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως,« Πλάτ.
συνηθέστ.) εἷς καὶ μόνος (ἕκαστος) τ
γος (« Πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν
τοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις
ἰσχεσθαι καὶ διαπίπτειν,« Πλ.) (ἐπὶ
γωρίου συγγραφικ. ῥήσις. « Ἡ
ἀφίκησαι ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξ
νὰ ἡ πρᾶξιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. « Πλάτ.
Λέξο, Π. ἀντὶ Λέξεο ἢ Λέλεξο, πλάγιο
Λέξον, ἀόρ. τῆς πρς τοῦ Λέγω.
‡Λεξύδριον (τὸ), = Λεξείδιον.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λεοντάγχονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγχων (πνίγων) τοὺς λέοντας.
Λεοντέη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λεοντῆ.
Λεόντειος, α ἢ ος, ον ᾗ (Π.) Λεόντεος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς λέοντα.
Λεοντῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Λεοντέη (ἴνν. δορά), δέρμα λέοντος.
Λεοντηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν λεοντάρι.
†Λεοντιαῖος, α, ον. Ἴσος (ἰσομεγέθης) μὲ λέοντα.
Λεοντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι (ἡ Προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ, [κοιν.] κάμνω) τὸν λέοντα.
Λεοντιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ λεοντάριου, λεονταράκι.
Λεοντική (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κακαλία.
Λεοντικός, ἡ, όν καὶ
Λεόντιος, α, ον, =Λεόντειος.
Λεοντίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Λέων, λεονταράκι.
Λεοντοβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάσεις (πόδας, ποδαρικὰ) λέοντος.
Λεοντόβοεος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (τρέφων) λέοντας. » Κυβέλη—, « Νόν. 2) ὅπου βόσκουν (κατοικοῦν) λέοντες.
Λεοντογνώμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων γνώμην (διάθεσιν) λέοντος, σκληρόκαρδος.
Λεοντοδάμας, αντος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τοὺς λέοντας ἢ καταδαμάζας λέοντα.
Λεοντοδέρης, ου (ὁ), εἶδ. (πολυτ.) λίθου ἔχοντος τὸ χρῶμα τῆς δορᾶς τοῦ λέοντος.
Λεοντόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ἐπὶ ἵππου αὐρομένου ὑπὸ λεόντων.
Λεοντοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λέοντος, ὅμοιος μὲ λέοντα.
Λεοντόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θυμὸν (καρδίαν) λέοντος, λεοντόκαρδος.
Λεοντοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν λέοντος.
Λεοντοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Τρέφω) λέοντας ὡς-
Λεοντοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (τρέφων κτλ.) λέοντας.
Λεοντομάχης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν ἢ πολεμήσας μὲ λέοντα.
Λεοντομιγὴς [λ. μίγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ λέοντα ᾗ ἄλλο ζῶον, ἐξ ἡμισείας λέων.
Λεοντόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λέοντος.
Λεοντοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ παλαίσας μὲ λέοντα.
Λεοντοπάρδος (ὁ), =Λεόπαρδος.
Λεοντοπέταλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, =Λεοντοπόδιον (;).
Λεοντοπίθηκος (ὁ), εἶδ. πιθήκου μὲ γαλὴν λέοντος.
Λεοντοπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (γναφάλιον, [ἐκ τοῦ
Λεοντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας (ὁμοίους μὲ τοὺς) λέοντος.
Λεοντοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον λέοντος.
Λεοντοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ (νὰ ἔχῃ) τις λέοντας.
Λεοντοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λέοντας ἢ λέοντα. » Τοῦ ἐν οὐρανῷ καλουμένου λέοντος τὴν πηγὴν Λεοντοῦχον ὁ Χαλδαῖος καλεῖ, « Ψελλ.
Λεοντόφρονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας ἢ φονεύων λ., (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος.
Λεοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρονται) λέοντες.
Λεοντοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἢ ἔχων φύσιν λέοντος.
Λεοντόχλαινος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἀντὶ χλαίνης) δέρμα λέοντος.
Λεοντόχορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ λέοντος.
Λεοντόψυχος (ὁ, ἡ), =Λεοντόθυμος.
Λεοντώδης, ες (ὁ, ἡ), =Λεοντοειδής.
Λεοντωδῶς, ἐπίρ. =Λεοντηδόν.
Λεοντώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα Λέοντος.
Λεόπαρδος (ὁ), εἶδος θηρίου (μεταξὺ λέοντος, καὶ πάρδου).
†Λεουργὸς (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Λειουργός.
Λεπαδεύομαι, Μ. εὔσομαι. Συνάζω λεπάδας (πεταλίδαις).
Λεπάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεπάς.
Λεπαδνιστὴρ (ὁ). ἡ ἄκρα τοῦ λεπάδνου.
Λέπαδνον (τὸ), [λέπω]. τὸ πλατὺ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένος ὁ ῥυμὸς τῆς ἁμάξης εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου, (κοιν.) γάμουρον. (Π.) ζυγὸς, ἅλυσος. (μτφορ.) »Ἐπεὶ σ' ἀνάγκας ἕδυ λέπαδνον, « Αἰσχλ.
Λεπαῖος, α, ον, Π. [λέπας]. πετρώδης, ἀπόκρημνος.
Λέπαμνον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Λέπαδνον.
Λέπαργος (ὁ, ἡ), Π. [λέπος, ἀργός]. λευκὸς τὸ δέρμα (τὴν ἐπιφάνειαν), ἄσπρος.
Λέπας, αος (τὸ), Π. [λέπω]. βουνὸν πετρώδες καὶ ἄδενδρον, βράχος.
Λεπὰς [λέπος], άδος (ἡ), εἶδος δαπέδου μονοθύρου τὸ ὁποῖον προσκολλᾶται εἰς τὰς πέτρας, πεταλίδα. 2) » Λεπὰς ἀγρία, « Ἅρτ. ἄλλα εἴδος κογχυλίου, ἴδε Οὖς θαλάσσιον.
Λεπαστὴ (ἡ), [κυρ. ἐπιθ. τοῦ Κύλιξ), εἶδος μεγάλου ποτηρίου εἰς σχῆμα λεπάδος, (κοιν.) γαβάθα, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) μουχρούτα.
†Λεπαστὶς, ίδος (ἡ), γλσ. ἀντὶ Λεπαστή.
Λέπαστρον (τὸ). ἁλιευτικόν τι ἐργαλεῖον (διὰ τὰς λεπάδας).
Λεπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεπίς. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἰσῆρις ἢ Γιγγίδιον.
Λεπιδ-αειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λεπίδος.
†Λεπιδόχαλκος (ὁ). χαλκὸς σφυρηλατημένος λεπτὰ εἰς εἴδος λεπίδος.
Λεπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λεπιδωτὸν (ὅλον λέπια). » Διὰ τὸ λεπιδοῦσθαι τὰ ὀστᾶ καταξηρανθέντα, « Ἱππκρ.
Λεπιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων λεπίδας (λέπια), φολιδωτός. ||. (οὐσ.) εἶδος ἰχθύος (κυπρῖνος) τοῦ Νείλου, (ἴσ.) =Λεπίας.
Λεπίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὰ λέπια ἢ τὸ λέπος (σὴν φλοῦδαν), καθαιρίζω, ξεφλουδίζω, γδέρνω.
Λέπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέπος.
Λεπὶς, ίδος (ἡ), =(ᾗ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Λέπος, λέπι ψαριοῦ· (ἐν γέν.) φλοῦδα· τσώφλοιον. » Κοῖλον, ὥσπερ τοῦ ὠοῦ τὴν λεπίδα, « Σχολ. »Κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων, « Ἐπιγρ.
Λέπισμα (τὸ), [λεπίζω]. φλοιὸς ἐξαλλ. μένη ἀπὸ πωρικόν, τσώφλοιον.
Λεπισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ λεπίζω, ξεφλουδισμα.
Λεπιστὸς, ἡ, όν. Ξεφλουδισμένος.
Λέπορις, ιος (ὁ), Αἰολ. ὁ λαγωὸς, (ὄθ. τῆ Λατ.) lepus, oris.
Λέπος [λέπω], εος-ους (τὸ). φλοιὸς, τσώφλοιον· λέπι ψαριοῦ· (ἐν γέν.) δέρμα, περικάλυμμα.
Λέπρα, ας (ἡ). πάθος τι τοῦ δέρματος (τὸ ὁποῖον τραχύνεται καὶ κάμνει ὡσὰν λέπια), (ὁ ἔσχατος βαθμὸς τούτου εἶνε ἡ κοιν.) λώβα.
Λεπρὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Λεπρά, ξεγδαρμένη, φαγωμένη. » Πέτρα—, « Θκρ. ||. (νόσ. ἔνν. νόσος) ἀντὶ Λέπρα.
Λεπράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ ἀποκτῶ λέπραν· (ἐπὶ δένδρ.) κάμνω λειχῆνα, μουχλιάζω, ψωριάζω. (ἐπὶ οἴνου) κόπτω, ξινίζω.
Λεπριάω-ῶ, Μ. άσω, =Λεπράω.
Λεπρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων (ὡς ἰατρικὸν) εἰς τὴν λέπραν.
Λεπρὸς [λέπω, λεπυρὶς], ά, όν. Ὁ ἔχων λέπια ἢ ὡς ἂν λέπια, (ἐπιμ.) τραχύς. (ἐπὶ βράχ.) ἀπόκρημνος· (συνήθ.) ὁ πάσχων ἀπὸ λέπραν, λωβός.
Λεπρότης (ἡ). ἡ κατάσχεσις τοῦ λεπροῦ.
Λεπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ λεπρὸν (τραχὺ κτλ.), (πθ.) γίνομαι λεπρὸς (λωβὸς), λεπριάζω.
Λεπρύνω, Μ. υνῶ, Π. =Λεπρόω.
Λεπρωδὴς, ες (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων λεπρὸν, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λέπρας.
Λεπτακινὸς, ἡ, όν καὶ
Λεπταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Λεπτὸς, ψιλούσικος· λιγνούσικος. »Λεπταλέῃ φωνῇ λεπταλέῃ, « Ἰλ. Σ.
Λεπτεπίλεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς (ψιλὸς, λιγνὸς). ||. (οὐσ.) » Λεπτεπίλεπτον, « τὸ λεπτὸν τοῦ λεπτοῦ, λεπτὸν δεύτερον τῆς ὥρας.
Λεπτηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Λεπταλογέω.
;Λεπτίζω, Μ. ίσω, απν. ἀντὶ Λεπτύνω.
Λεπτὶς, ίδος ἡ Λεπτῖτις, ίδος (ἡ). (ἔνν.) κριθὴ ψιλὴ ἢ εὐκολοξεφλούδιστος.
Λεπτιστέρως (ἀντὶ Λεπτότερος), α, ον, (απν.) συγκρ. τοῦ Λεπτός.
;Λεπτοβαθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. μετρίως (ὄχι τόσον) βαθὺς, ρηχός.
Λεπτόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) λεπτὰ βλαστάρια.
;Λεπτοβόης, ου (ὁ), =Λεπτόφωνος.
Λεπτόβυρσος (ὁ, ἡ), =Λεπτόδερμος.
Λεπτόγαιος (γειος) καὶ
Λεπτόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν (ἄπαχον) γῆν.
Λεπτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). λεπτοῦ πνεύματος ἄνθρωπος, ὀξύνους.
Λεπτογραμμία (ἡ). Ψιλογραμμία. [ἐκ τοῦ
Λεπτόγραμμος (ὁ, ἡ). Ψιλογράμμικος.
Λεπτόγράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (ᾗ προπαροξ. γραμμένος) μὲ ψιλογραμμίαν.
Λεπτοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ [λεπτοκαμωμένα] δακτυλα.
Λεπτόδερμος (ὁ, ἡ), =Λεπτόδερμος.
Λεπτοδερμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις λεπτὸ δέρμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λεπτόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ψιλὸν) δέρμα.

Λεπτόδομος (ὁ, ἡ), Π. [λεπτὸς, δέμω]. λεπτοκαμωμένος.

Λεπτοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, =Λεπτολογέω.

Λεπτόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς τρίχας (ψιλὸν μαλλί).

Λεπτόθριος (ὁ, ἡ), Π. [λ. θρῖον], =Λεπτόφυλλος.

Λεπτοΐνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς ἶνας.

Λεπτοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψιλὸν καλάμι. ‖. (οὐσ.) εἶδ. καλάμου.

Λεπτόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων λεπτὸν (ἀδύνατον) καρπόν, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπτόκαρφος).

Λεπτοκαρύϊνος, η, ον. Ὁ ἐκ ξύλου λεπτοκαρύας.

Λεπτοκάρυον (τὸ), τὸ (ἄλλ.) Ποντικὸν κάρυον, (κοιν.) λεπτόκαρον, φουντοῦκι.

Λεπτόκαρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ κάρφη (τσάκνα, κλαδιά).

Λεπτόκαυλος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων λεπτὸν καυλὸν (τσουνί, στέλεχος).

Λεπτόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς (λιγνὰς) κνήμας.

Λεπτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ Κοπανίζω(ξ) ψιλά.

Λεπτολέσχης, ου (ὁ), = Λεπτολόγος.

Λεπτολεσχία (ἡ), = Λεπτολογία.

Λεπτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Ἐξετάζω τι μὲ πολλὴν (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περιττὴν, σοφιστικὴν) λεπτομέρειαν.

Λεπτολόγημα (τὸ). τὸ λεχθὲν ἢ ἐξεταθὲν μὲ περιττὴν λεπτολογίαν, σόφισμα.

Λεπτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λεπτολογέω, ἡ περιττὴ ἐξέτασις ἢ ἀνάπτυξις καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, (κοιν.) ψιλολογία. 2) = Μικρολογία.

Λεπτολογιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Λεπτολόγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λόγως. Ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐξετάξων τι μὲ πολλὴν (σοφιστικὴν) λεπτολογίαν, (Γαλλ.) **minutieux**.

Λεπτομέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λεπτομεροῦς.

Λεπτομερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ λεπτῶν μερῶν (μορίων)· ὁ θεωρηθεὶς (ἐξεταθεὶς) μὲ λεπτομέρειαν.

Λεπταμερισμὸς (ἡ), τὸ νὰ γίνῃ τις = Λεπτομέρισμος (ὁ, ἡ). ὁ μερισμὸς ἢ περὶ τῶν ἐλαχίστων, ὑποπτος.

Λεπτομερῶς, ἐπίρ. Μὲ λεπτομέρειαν, (Γαλλ.) **en détail**.

Λεπτόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὀξύνους, διαβολεμένος.

Λεπτόμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑφασμένος μὲ λεπτὸν μίτον (ψιλὴν κλωστήν).

Λεπτομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτολογέω.

Λεπτόνευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ νεῦρα.

Λεπτόννητος ἢ Λεπτόπηνος (ὁ, ἡ), Π. ψιλὰ κλωσμένος ἢ ὑφασμένος.

Λεπτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτύνω.

Λεπτοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λεπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτοὺς (λιγνοὺς) πόδας.

Λεπτοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν πρόσωπον (λεπτὰ μυσούδια).

Λεπτόπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν πυγὴν (λιγνὰ ὀπίσθια).

Λεπτόραξ(ῥᾶξ), αγος (ὁ, ἡ). ψιλόβροχος. » Σταφυλὴ—, « Πλίν.

Λεπτόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς ρίζας.

Λεπτορρύτος (ὁ, ἡ). (νερὸν) τὸ ὁπ. τρέχει ἀπὸ λεπτὴν φλέβα, (καιν. ἀὰν κλωστή).

Λεπτὸς [λέπω], ἡ, ὀν, (τὸ συγκρ. απν. Λεπτίστερος). Ψιλὸς (ἀὰν χαρτὶ ἢ ἀὰν τρίχα), λιανός. 2) ψιλοκομμένος. 3) λιγνὸς, ἰσχνὸς, ἄπαχος (» Ψυχὸς γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενὴς, « Ἀρχφ.)· (ἐπὶ ὑγρῶν) ἀραιὸς, ὄχι πηκτός. 4) (μτγν.) στενὸς. » Τρίβος,— « Θκρ., τὸ μονοπάτι. » Λεπτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἔντερον, « Ἀνατομ., τὸ ἀπὸ τῆς κάτω κοιλίας ἄχρι τοῦ λεγομένου τυφλοῦ. » Στρόφοι περὶ τὸ λεπτὸν ἐμπίπτοντες, « Ἱππκρ. 5) (συνεχ.) μικρὸς· μικροκάμωτος, τρυφερὸς, δελικάτος· ἀξύνατος· εὔθραυστος· ἐλαφρὸς κτλ. » Τὰ λεπτὰ πλοῖα, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Λεπτή τις ἐλπὶς ἔστ' ἐφ' ἧς ὀχοῦμεθα, « Ἀρχφ. 6) (ἐνίοτε) πτωχός. » Τῷ λεπτῷ δήμῳ, « Ἀρχφ. 7) (τρπ.) ὀξύνους· μὲ ἀγχίνοιαν ἐκφρασμένος. » Ῥῆσις—, « Καλλ. (ἴδε καὶ Παχύς). ‖. (οὐσ.) Λεπτὸν (τὸ), τὸ μικρότερον νόμισμα, (κοιν.) λιανόν, (μαθημ.) τὸ ἑξηκοστημόριον τῆς ὥρας ἢ τῆς μοίρας, (Ἰταλ.) μινοῦτον. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Λεπτὸν, Λεπτὰ, (ἄλλ. ἀντὶ) ἐπίρ. Ψιλὰ, εἰς λεπτὰ τμήματα. (συνεχ.) ἀμυδρῶς. » Λεπτὰ γὰρ λεύσω κόραις, « Εὐρ. » Τιτυβίζεθ' ὡδὲ λεπτὸν, « Ἀρχφ., μὲ λεπτὴν φωνήν.

Λεπτόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόσαρκος, λιγνὸς, ἄπαχος.

Λεπτοσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ (λιγνὰ) σκέλη ἢ πόδια.

Λεπτοσοφιστὴς, οῦ (ὁ), = Λεπτολογιστὴς, σοφιστὴς, λεπταλόγος.

Λεπτοσπάθητος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σπαθάω]. λεπτὰ ὑφασμένος, ψιλός.

Λεπτόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) λεπτοὺς σπόρους.

Λεπτόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (μικρὸν, στενὸν) στόμα ἢ στόμιον.

Λεπτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Λεπτότης.

Λεπτόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Λεπτός.

Λεπτοσύνθετος (ὁ, ἡ). λεπτῶς (ἀπὸ λεπτὰ φύλλα κτλ.) συνθεμένος, ψιλοκαμωμένος.

Λεπτοσχιδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). λεπτὰ σχισμένος.

Λεπτόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (λιγνὸν, δελικάτον) σῶμα.

Λεπτότης (ἡ). τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ λεπτοῦ, ψιλάδα· λιγνάδα· (Ἰταλ.) δελικατέτσα· (μτφορ.) ὀξύνοια, (Ἰταλ.) φινέτσα.

Λεπτοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ψιλὰ λιανίζω.

Λεπτοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν τράχηλον (λαιμὸν), (εἰς τὸν Ἀθ. νομίζεται ὑπό τινων ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκοτράχηλος).

Λεπτότρητος (ὁ, ἡ), [λ. τιτρόω]. τρυπημένος μὲ ψιλαὶς τρύπας. » Κόσκινον —, « Δσκρ.

Λεπτότριχος (ὁ, ἡ), = Λεπτόθριξ.

Λεπεσυργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι (κυρ. ὡς Λεπτουργὸς) μὲ λεπτότητα (κοιν. ψιλαδουλειάν). 2) = Λεπτολογέω.

Λεπτουργὴς, ἐος (ὁ, ἡ). δουλευμένος μὲ λεπτότητα (ψιλὴν δουλειάν).

Λεπτουργία (ἡ). λεπτὴ ἐργασία, (καιν.) ψιλοδουλειά, [ἐκ τοῦ

Λεπτουργὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. ξυλουργὸς) ὁ ἐργαζόμενος λεπτὰ ἐργόχειρα ἢ μὲ λεπτὴν ἐργασίαν.

Λεπτοῦφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ψιλὰ ὑφασμένος, λεπτοϋφάντης.

Λεπτοφανὴς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λεπτοφαὴς), ἐος (ὁ, ἡ), ψιλὸς, (ἐπιμ.) διαφανὴς.

Λεπτόφλοιος (ὁ, ἡ). ψιλόφλουδος.

Λεπτοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). φύσει λεπτὸς (φυλλός).

Λεπτόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ φύλλα.

Λεπτοφωνία (ἡ), τὸ νὰ γίνῃ τις = Λεπτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν (ψιλὴν) φωνὴν, ἰσχνόφωνος. » Τὰ θήλεα λεπτοφωνότερα, « Ἀρστ.

Λεπτογειλὴς, ἐος καὶ

Λεπτόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ χείλη ἢ λεπτὸν γῦρον.

Λεπτόχρως, ωτος (ὁ). ὁ ἔχων λεπτὸν (δηλικάτον) δέρμα.

Λεπτόχυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ὀλίγον ἢ ἀραιὸν) χυλόν.

Λεπτόχυτος (ὁ, ἡ). λεπτῶς κεχυμένος (διακεχυμένος).

†Λεπτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λεπτύνω.

Λέπτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λεπτύνειν (λιγνεύειν, ἐξασθενίζειν κτλ.), λεπτάτωσις, ὀλιγόστευσις.

Λεπτυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ ἱκανότητα εἰς τὸ λεπτύνειν.

Λεπτύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Δελέπτυσμαι). Κάμνω τι νὰ γένῃ λεπτόν, λιγνεύω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἐξασθενίζω.

Λεπτυσμὸς (ὁ), = Λέπτυσις.

†Λεπτύχανον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπτύχανον.

Λεπτῶς, ἐπίρ. Λεπτὰ, ψιλά· (τρπ.) μὲ λεπτομέρειαν.

Λεπυρίζω, Μ. ίσω, = Λεπυρόω.

Λεπύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέπυρον, τὸ φλοιόν.

†Λεπυριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λεπυρόω.

Λεπυριώδης, ες (ὁ, ἡ), = Λεπυρώδης.

Λέπυρον (τὸ), = Λέπος, φλοῦδα (ξύλου, πωρικοῦ, αὐγοῦ κτλ.), τσόφλιον.

Λεπυρὸς, ὰ, όν, Π. ὁ ἔχων (περιεχόμενον εἰς) λέπυρον.

Λεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαγάζια τὸ ἢ ἀφαιρῶ τὸ λέπυρον, καθαρίζω (πωρικὸν ἢ αὐγόν), ξεφλουδίζω.

Λεπυρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ περιεχόμενος εἰς λέπυρον· συγκείμενος (καθὼς τὸ κρομμύδι) ἀπὸ λέπυρα.

Λεπύχανον (τὸ), = Λέπυρον, (ζῴων) κρόμμυδόσαρκον.

Λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν ἢ περικάλυμμα) ὁποιουδήποτε πράγματος· ξεφλουδίζω· ξελεπίζω· γδέρνω· (μτφ. Κωμ.) δέρνω, ξυλίζω. (ᾷ μα.) = Δέρομαι μὲ λέπος.

Λεπώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ λέπος.

Λεσβιάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι τὰς γυναῖκας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νας τῆς Λέσβου, αἰσχρουργῶ (διὰ τοῦ ατήματος) ὡς –
Λεσβίᾱς, άδος (ἡ), γυνὴ ἀπὸ τὴν νῆσον Λέσβον· (συνηθ.) αἰσχροποιός, ἀρρητοποιός (καθὼς ἐβλασφημίζοντο αἱ Λεσβιάδες), ἴδε Φοινικίζω.
Λεσβίζω, Μ. ίσω, = Λεσβιάζω, [ἐκ τοῦ
Λεσβίς, ίδος (ἡ), = Λεσβιάς.
Λέσβιον (τὸ)· ἡ δευτέρα τρόπις τοῦ πλοίου. 2) εἶδος ἀρχιτεκτον. τινος στολίσματος (παρβλ. Κυμάτιον) καὶ ὁ πρὸς τοῦτο χρησιμεύων μολύβδινος κανών. 3) εἶδ. μεγάλου ποτηρίου.
Λεσπίς, ίδος (ἡ), Π. = Ἔλεσπίς.
Λεσχάζω καὶ ‡Λεσχαίνω, Μ. άσω, Π. Λεσχηνεύω.
‡Λεσχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς λέσχην· φλύαρος.
Λέσχη (ἡ), « [λέγω], ὁμιλία, συνομιλία (κυρ. ἵνα περνᾷ ὁ καιρός), (Γαλλ.) causerie· (ἐνίοτε) συμβούλιον, συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν. « Σύγκλητον λέσχην γερόντων προτίθεσθαι, « Σοφ. 2) (συνών.) τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο ἢ συνωμίλουν ἢ καὶ ξενυκτοῦσαν (κυρ. οἱ ἀργοὶ καὶ οἱ πτωχοί, καθὼς εἰς τὴν Ταρκ. τὰ καφενεῖα ἢ τῶν λουτρῶν τὰ κιυλζάνια. Ἡ περίφημος λέσχη τῶν Δελφῶν, ὅπου « συνιόντες τὸ ἀρχαῖον [κατὰ τὸν Παυσ.], τότε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, « ἀναλογεῖ μὲ τὰ casini τῶν Ἰταλ. τὸ Klubb τῶν Γερμ. καὶ τὸ scholæ porticum τῶν Ῥωμ., παρβλ. Στοά).
Λέσχημα (τὸ). φλυαρία, ἡ ὁμιλία.
Λεσχηνεία (ἡ)· τὸ λεσχηνεύειν, συνομιλία (πρὸς διασκέδασιν)· φλυαρία, ἀδολεσχία.
Λεσχηνευτής, οῦ (ὁ). ἀδολεσχος, φλύαρος, (Τουρκ.) λαφαζάνης, [ἐκ τοῦ
Λεσχηνεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ὁμιλῶ, συνομιλῶ (κυρ. ἵνα περνᾷ ὁ καιρός)· φλυαρῶ πρὸς διασκέδασιν.
‡Λεσχηνίτης, ου (ὁ), = Λεσχηνευτής.
Λεσχηνόριος (ὁ). ὁ προστατεύων τὰς λέσχας, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Λεσχηνώτης, ου (ὁ). ὁ συχνάζων εἰς τὴν λέσχην, ἀκροατής, μαθητής, ὁμιλητής. « Οὗ δὲ εἰ καταθύμιος μὲν Κροτωνιήτῃσι, καταθύμιος δὲ καὶ τοῖσι ἄλλοισι Ἰταλιώτῃσι· φοιτέουσι δέ τοι λεσχηνῶται καὶ ἐκ Σικελίης, « Ἐπιχ. Πυθαγ.
‡Λεσχηρίω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεσχηνεύω.
‡Λέσχης, ου (ὁ). ῥήτωρ· φλύαρος.
‡Λεσχομάχων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τε ϛοναχῶν.
Λευγαλέος [λοιγὸς, λυγρὸς], α, ον, Π. ὀλέθριος, δεινὸς, φοβερὸς· ἄθλιος. « Ἰτυχὴς (« Θάνατος, « Πόλεμος)—, » Ὅμ. Λευγαλέως, ἐπίρ. Π. δεινῶς, ἐλεεινῶς, φοβερά.
Λευκάζω, Μ. άσω. Εἶμαι λευκὸς (ἀσπρειερός).
Λεύκαια (ἡ). ἡ φλοιὸς τοῦ λεύκου (χρήσιμος διὰ σχοινία, φλαμουρόσχοινα).
Λευκαίνη (ἡ). εἶδος καστάνου (ἀπὸ τὰ Λευκά, χωρ. τῆς Κρήτης).
Λευκαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐλεύκανα ἢ πθ. πρκ. Δεν. εὐκασμαι). Κάμνω τι λευκόν, ἀσπρίζω. ||. (ἀμτβτ. ἢ πθ.) γίνομαι λευκός, ἀσπρίζω. « Τοῖχοι δ' ἀχλυόεντες ἀλευκαίνοντο μελάθρου, « Νόνν.
Λευκάκανθα (ἡ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους, (Γαλλ.) aubépine.
Λευκάλφιτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων λευκὰ ἄλφιτα (ἄσπρον ἀλεύρι).
Λευκάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὸν ἄμπυκα.
Λευκανθεμίς, ίδος (ἡ) καὶ
Λευκάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ ἢ ἄνθους (ἐκ τοῦ γέν. τῶν χαμομήλων), ἀσπρολούλουδον.
Λευκανθής, ές (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων λευκὰ ἄνθη (« Ἄγνος—, « Νίκ.)· (Π. ἐν γίν.) λευκός. « Καπνὸς—, « Πίνδ., (ὄθ.
Λευκανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι λευκὸς, ἔχω λευκὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπρίζω. « Οἰκία γύψῳ λευκανθίζουσα, « Στβ. (καὶ πθ.) « Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη; « Γρφ.
Λευκανίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λευκανία, = Λευκανία, (ὄθ.
Λευκανίηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ (καὶ
Λευκανίηνδε, ἐπίρ. Π. εἰς) τὸν λάρυγγα.
Λεύκανσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λευκαίνειν, λεύκασμα, ἄσπρισμα.
Λευκαντής, οῦ (ὁ). ὁ λευκαίνων (ἀσπρίζων)· γναφεύς· σαυβατζῆς κτλ.
Λευκαντικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ λευκαίνειν.
Λευκάργιλλος (λος), ου (ὁ, ἡ)· ὁ περ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἀσπρόχωμα, λευκόγεως. ||. (οὐσ. θηλ.) λευκὴ ἄργιλλος, ἀσπρόχωμα.
Λευκὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λευκή. « Χαίτη—, « Νόνν. 2) (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἴσως) Λευκάκανθα ἢ Λευκάνθεμον.
Λεύκασμα (τὸ) καὶ
Λευκασμὸς (ὁ), = Λεύκανσις.
Λεύκασπις, ιδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (κρατῶν) λευκὴν ἀσπίδα.
Λευκαυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἄσπρος ‘σὰν τὸ φῶς (‘σὰν τὸ χιόνι), κάτασπρος, (Γαλλ.) d'une blancheur éclatante.
Λευκαχάτης, ου (ὁ). λευκὸς ἀχάτης, εἶδ. πολυτ. λίθου.
‡Λευκέα (ἡ), = Λευκαία.
Λευκερινεὸς (ἡ). εἶδ. ἐρινεοῦ (ἀγριοσυκῆς) μὲ ἄσπρα φαγώσιμα σῦκα.
Λευκέρυθρος (ὁ, ἡ)· ἀσπροκόκκινος.
Λευκερυθρόχροος-ους (ὁ, ἡ). λευκέρυθρος τὸ χρῶμα.
Λευκερυθροφωσφόρος (ὁ, ἡ). λευκέρυθρος μετὰ λαμπρότητος.
Λευκερώδιος (ὁ). ὁ λευκὸς ἐρωδιὸς, εἶδ. πτηνοῦ.
Λεύκη (ἡ), εἶδ. ὑψηλοῦ δένδρου (μὲ ἄσπρην φλοῦδαν καὶ φύλλα), (κοιν.) λεῦκος, (Τουρκ.) ἀκτσέ-καβάκ, (παρβλ.) Αἴγειρος. 2) εἶδ. λειχηνώδους ἐξανθήματος (ἀρχὴ λέπρας), (παρβλ.) Ἀλφός. 3) ἡ λευκὴ κηλὶς τῶν ὀνύχων.
Λευκηπατίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων λευκὸν ἦπαρ· δειλὸς ἢ εὐήθης.
Λευκήπειρος (ὁ, ἡ), = Λευκόγεως.
Λευκήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [λευκὸς, ἐρετμός]. ὁ ἔχων ἄσπρα κωπία.
Λευκήρης, ος (ὁ, ἡ), Π. [λ. ἄρω]. λευκός.
Λευκίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὸ Λευκὸν, ἔχω λευκότερον (τοῦ ὄντος) τὸ χρῶμα.
Λευκίνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φύλλα (κτλ.) λεύκου.
Λεύκιππος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγούμενος ἐπὶ ἢ συρόμενος ὑπὸ λευκ. Γππ.
Λευκίσκος (ὁ), εἶδ. (χθ. ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ κεφάλου), (Γαλλ.) able, ablette (ἀπὸ τὰ λέπιά του κατασκευάζονται τὰ τεχνητὰ μαργαριτάρια), (κατὰ τὸν Βελλόνιον) vendoise.
Λευκίτης, ου (ὁ) καὶ ‡ Λευκῖτις, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λευκός.
Λευκοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). λευκὸς τὸ χρῶμα.
Λευκοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς βραχίονας.
Λευκόγαιος (γειος) καὶ
Λευκόγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ καμωμένος ἀπὸ λευκὴν γῆν (χῶμα).
Λευκογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ ἐχνογραφῶ μὲ λευκὸν χρῶμα.
Λευκογραφὶς, ίδος (ἡ), εἶδος ἄσπρου χώματος χρησίμου πρὸς λευκογραφίαν, (Τουρκ.) τεμπεσίρι.
Λευκοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς δακτύλους.
Λευκοδέρματος καὶ Λευκόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ καπλαδισμένος μὲ) λευκὸν δέρμα.
Λευκοδίφθερος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὴν διφθέραν, ἢ· = Λευκοδέρματος.
Λευκόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα δόντια.
Λευκοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Λευχείμων.
Λευκοέρυθρος (ὁ, ἡ), = Λευκέρυθρος.
‡Λευκόζωμος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων (κάμνων) λευκὸν ζωμόν.
Λευκόθριξ, οτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν τρίχα (ἄσπρα μαλλιὰ ἢ γένεια).
Λευκοθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὸν θώρακα.
Λευκόϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ
Λευκόϊον (τὸ). λευκὸν ἴον, εἶδος (ἄσκρ.) μενεξέ ἢ δενδρύλλιο.
Λευκόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) λευκὸν καρπόν.
Λευκόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν καυλόν.
Λευκοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ κέρατα, (συνήθ.) « Βοῦς—, « Ἱππ., ὁ λευκός.
Λευκοκέφαλος (ὁ, ἡ). ἀσπροκέφαλος.
Λευκόκηρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ λευκὸν κηρί.
Λευκοκόμης καὶ
Λευκόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν κόμην (ἄσπρα μαλλιά).
Λευκοκράμβη (ἡ), εἶδος κράμβης, ἀσπρολάχανον, (Τουρκ.) καρναμπίτι.
Λευκοκρὰς, κρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκοκέφαλος.
Λευκόκρεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰν κρέας.
‡Λευκόκυμα (τὸ). ἄσπρον (ἀφρισμένον) κῦμα.
Λευκοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ (ἀφρισμένα) κύματα.
Λευκόλιθος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ||. (οὐσ.) Λευκόλιθον (τὸ), ἄσπρον μάρμαρον.
Λευκόλινον (τὸ)· (κατὰ λιξ) ἄσπρον λινάρι, εἶδος κανναβιοῦ (διὰ παλαμάρια), (παρβλ. Λευκαία).
Λευκολόφα, ης (ὁ), Π. ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λευκόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τὶς τὴν περικεφαλαίαν του) λευκὸν λόφον. || (οὐσ. εὐδ.) λόφος (γεώλοφος) ἀπὸ ἀσπρόχωμα, ἀσπρειδερός.

Λευκομαινὶς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (μαινίδος), (ἄλλ.) βόυξ, γοῦπα.

Λευκόμακλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρον μαλλί.

Λευκομελανίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω χρῶμα μεταξὺ μέλανος καὶ λευκοῦ.

Λευκομέλας, ανος (αινα, αν). ἀσπρόμαυρος. » Φαιὸς ὁ λευκομ., « Ἡρωδ.

Λευκομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν μέτωπον.

Λευκόμορφος (ὁ, ἡ). λευκὸς τὴν μορφήν.

Λευκομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν ὀμφαλόν, (ἰδιωνυμ.) εἶδ. οὐκου.

Λευκόνοτος (ὁ). ὁ νότος ἄνεμος (ὅταν, φυσῶν ἀπὸ Μ. Δ., κάμνῃ καλὸν καιρὸν, δὲν ἔχῃ σύννεφα).

Λευκοπώρους (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Λευκόπωρος.

Λευκοπάρειος καὶ Ἰων.

Λευκοπάρηος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς παρειὰς (ἄσπρα μάγουλα).

Λευκοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ φορῶν χιτῶνα μὲ λευκὴν παρυφὴν (ἄσπρον κεντάρι), (ἐπιμ.) ἀφελὴς, ἀπέριττος.

Λευκόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὸν πέπλον (voile).

Λευκοπέταλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα (πέταλα).

Λευκόπετρα, ας (ἡ) καὶ

Λευκόπετρον (τὸ). ἄσπρη (γυμνὴ) πέτρα, ξηρὸς βράχος.

Λευκόπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκοὺς πήχεις (βραχίονας).

†Λευκόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ πλευρὰ (πλαγινά).

Λευκοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). (τόπος) περιέχων πλῆθος λευκοφόρων.

Λευκοποίκιλος (ὁ, ἡ), = Λευκόστικτος.

Λευκοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ἀσπρακόκκινος.

Λευκόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς ἢ γυμνοὺς πόδας, ἀσπρομπούης ἢ ξυπόλυτος.

Λευκοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). εὐπρεπὴς (διαπρέπων) διὰ τὴν λευκότητά του.

Λευκοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ἀσπρομπρόσωπος.

Λευκόπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν πρωκτὸν (ὀπισινὸ), (συνεκδ.) ἐσκιατραφημένος, ἀνανδρος ἢ κίναιδος. (ἀντιθ. τῷ Μελάμπυγος).

Λευκόπτερος καὶ

Λευκοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα πτερά. (Π. ἐν γέν.) λευκὸς, λαμπρός. » Νιφὰς (» Ἡμέρα) —, « Αἰσχλ., Εὐρ. » Πορθμὸς —, « Εὐρ.

Λευκόπυγος (ὁ, ἡ), = Λευκόπρωκτος.

Λευκόπυρος (ὁ, ἡ). (σεμιδαλὶς) καμωμένη ἀπὸ ||. (οὐσ. ἀρσ. ἢ οὐδ.) ἀσπρουσίτι.

Λευκόπυρρος (ὁ, ἡ). λευκὸς καὶ πυρρὸς, ἀσπρόξανθος.

Λευκόπωλος (ὁ, ἡ), Π. = Λεύκιππος.

Λευκόπωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) λευκὴν ὀπώραν. » Συκῆ —, « Ἀθ., ἢ ἀσπρουκιά, (ὀρθότ. τὸ Λευκόπωρος).

Λευκόρειθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (διαυγὲς) ῥεῖθρον.

Λευκόρινος (ὁ, ἡ), = Λευκίσκος.

Λευκόροδον καὶ Λευκόρρυδον (τὸ). τὸ ἄσπρον τριανταφύλλον.

Λευκὸς [λεύσσω], ἡ, όν. Ἄσπρος. » Χιὼν (» Γάλα, » Κρίνον, » Μέτωπον, » Ἀλευρον κτλ.)—, « Θκρ. 2) λαμπρὸς, καθαρὸς, διαφανὴς, ὑαλιστερὸς. « Ἠέλιος (» Ἡμέρα, » Λέβης, » Ὕδωρ κτλ.)—, « Ὅμ. 3) (συνεκδ.) τερπνὸς, χαρίεις, εὐάρεστος, εὔθυμος. » Ἦαρ (» Γαλήνη κτλ.) —, « Ἐπγρ. 4) (ἐπὶ ἀνδρ.) γλωμὸς, ἐσκιατραφημένος, θεῖλὸς, χαῦνος, ἀνανδρος. » Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν φρέλος, « Παροιμ. » Λευκαὶ φρένες, « Πίνδ. 5) (μετφορ.) ἀφελὴς, εὐκοινώνητος, εὔλητος. (ἐπὶ φωνῆς) τρανὸς, εὔηχος, (Γαλλ.)claire, sonore. » Γιγνώσκομ', ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα Ἱστορίη τήκει, « Ἐπγρ. » Λευκὸς ἔλεγχος, « Αξ. » Λευκότερον διασαφήσας, « Αξ. 6) Π. γυμνὸς. » Ποῦς, « Εὐρ., (ἴδε ᾧ Λευκόν).

Λευκόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λευκόκρεως ἢ Λευκοσώματος.

Λευκοστερφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (περιτυλιγμένος) μὲ λευκὸν σέμμα· ἔχων λευκὸν γύρον.

Λευκόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ λευκὰ στίγματα.

Λευκόστολος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος λευκὴν στολὴν, ἀσπροφορεμένος.

Λευκόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκόπους.

Λευκοσῶματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν σῶμα.

Λευκόταρσος (ὁ, ἡ), = Λευκόπους.

Λευκότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λευκοῦ, ἀσπράδα, στιλπνότης κτλ., (μτφ.) σαφήνεια.

Λευκοτριχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω ἄσπραις τρίχαις, εἶμαι.

Λευκότριχος (ὁ, ἡ), = Λευκόθριξ.

Λευκότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) λευκὸς ἢ μὲ λευκὸν ἄνθος. » Μύρτον —, « Ἀρχ.

Λευκουργέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λευκαίνω, ἀσπρίζω.

Λεύκουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν οὐρὰν.

Λευκοῦχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος μὲ λευκὸν ὑφάδι, (ἐν γέν. ἐπὶ ὑφάσμ.) λευκός.

Λευκοφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λευκαυγὴς. » Μάργαρος —, Εὐρ.

Λευκόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς (σκοῦρος) κλίνων πρὸς τὸ ἄσπρον (ὄχι τόσον βαθὺς), σταχτερός.

Λευκοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος λευκὸς (λαμπρὸς), = Λευκοφαὴς.

Λευκόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα (ἀσπρειδερὰ) μάτια.

Λευκοφλεγματέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πάσχω λευκοφλεγματίαν.

Λευκοφλεγματία (ἡ), εἶδ. νόσου, χλωμάδα (ἀρχὴ ἢ σύμπτωμα) ὑδρωπικίας.

Λευκοφλέγματος (ὁ, ἡ) καὶ

Λευκοφλεγματίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἢ συνοδευόμενος μὲ λευκοφλεγματίαν. »Ὕδερος —, « Γαλ.

Λευκοφλεγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λευκοφλεγματίαν.

Λευκόφλεγμος (ὁ, ἡ), = Λευκοφλέγματος.

Λευκοφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν φλοιὸν (ἄσπρην φλοῦδαν).

Λευκοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φορῶ ἄσπρα φορέματα, εἶμαι =

Λευκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὰ φορέματα, ἀσπροφόρος· (μτμ.) » Ἄμπελος —, « Ἐπγρ., ἡ καρποφορεῦσα ἄσπρα σταφύλια.

Λεύκοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα φρύδια (καὶ μετμ.) λευκὸν περίβολον ἢ λευκὰς (μαρμαρίνους) στοὰς ὁλοτρόγυρα » Ἀγορὰ —, « Ἡρ.

Λευκοφυὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκοσφυὴς.

Λευκόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα.

Λευκόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ χέρια.

Λευκοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὸν χιτῶνα.

Λευκόχλωρος (ὁ, ἡ). πράσινος ἀνοιχτὸς, (σοπρειδερὸς), (Ἀρετ.)

Λευκόχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος μὲ λευκὴν ὕλην, ἀλειφωμένος.

Λευκογροέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι λευκόχρους.

Λευκόχροια (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις =

Λευκόχρους-ως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα, λευκός.

Λευκόχρυσος (ὁ, ἡ). ἄσπρος μὲ χρυσὰ φλέβας.

Λευκοχρώματος (ὁ, ἡ), = Λευκόχρωος.

Λευκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα ἢ δέρμα.

Λευκόψαρος (ὁ, ἡ). ψαρὸς (σταχτερὸς) ἀνοικτὸς, (Τουρκ.) γκιουμουσὴς, ἢ ψαρὸς μὲ λευκὰ στίγματα.

Λευκόω-ῶ, Μ. ὦσω. Ἀσπρίζω τι (κυρ. μὲ ἄσπρην βαφὴν), (παρβλ.) Λευκαίνω. (ΙΙΙ) γυμνόνω, ξεσκεπάζω. » Πόδα —, « Ἐπγρ.

Λευκώλενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς ὠλένας (ἄσπρα μπράτσα).

Λεύκωμα (τὸ), [λευκόω]. (ἐν γέν.) πᾶν τὸ εἶν' ἀλειμμένον μὲ ἄσπρην βαφὴν, (ἰδιαιτ. δὲ) ἀσπρισμένον σανίδι ἢ ἄλλο ὅμοιον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔπρεπε νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς τὸ δημόσιον (γράφ. ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ) τὸ (Ἰταλ.) album, τὸ (Τουρκ.) μπεγιάζι (καὶ Ἰταλ. carta bianca. 2) τὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ. 3) κηλὶς λευκὴ σχηματιζομένη εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, (ὀθ.

Λευκωματίζω, Μ. ἰσω. Παθαίνω λεύκωμα (εἰς τ' ὄμματ.).

Λευκωματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λεύκωμα (τοῦ ὀφθαλμοῦ).

Λευκὼν, ῶνος (ὁ). βάσος ἀπὸ λεῦκα.

Λευκώπης καὶ

Λευκωπὶας, ου (ὁ), Π. = Λευκοφανὴς, λευκὸς τὴν ὄψιν.

Λευκῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λευκώπης.

Λευκῶς, ἐπίρ. (πάντοτε σχεδὸν μεταφ.) σαφῶς, εὐκρινῶς, (ἐπὶ φωνῆς) τρανῶς.

Λεύκωσις, εως (ἡ), τὸ εἶδ. τοῦ λευκώματος. ἄσπρισμα, ἀσθέστωμα. 2) (πατρ.) = λεύκωμα.

Λευρομήλη (ἡ), Ζ. Λευρομήλη.

Λευρὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Λεῖος, ὁμαλὸς, πλάδος· εὐρύχωρος. (ἐρπ.) ἁπλοῦς, κακὸς, (κοιν.) ἴσιος.

†Λεῦς (ὁ), Α. ἀντὶ Λᾶς, λίθος.

Λευσιμος, η, ον, Π. [λεύω]. ὁ ἄξιος ἢ ἐκτελούμενος διὰ λιθοβολίας. » Θάνατος —, « Εὐρ., (παρβλ. Δυσσήρ).

Λευσμὸς (ὁ), Π. λιθοβολία.

Λεύτσω Μ. λεύσω; Π. [λέω, γλαύσσω] βλέπω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λευστὴρ (ὁ), Π. [λεύω]. ὁ λιθοβολῶν ἢ ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ. «Μόρος —, « Αἰσχλ., ὁδὸς λιθοβολίας, (ἄλλ.) Λεύσιμος.
Λευστὸς, ἡ, όν, Π. [λεύσσω]. ὁρατός. «Λευστῶν νοουμένων τε, « Αξ., ἡ 2) [λύω] = Λεύσιμος (;).
Λεύσω, Π. μέλλ. τοῦ Λεύσσω (;) καὶ τοῦ Λεύω.
Λευχειμονέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Λευκοφορέω, [ἐκ τοῦ
Λευχείμων [λευκός, εἷμα], ονος (ὁ, ἡ), = Λευκοφόρος.
Λευχηπατίας, ου (ὁ), = Λευκηπατίας.
Λεύω, Μ. λεύσω, Π. [†λεύς], λιθοβολῶ, καταλεύω.
Λεχαίνω, Μ. ανῶ. Ἐπιθυμῶ λέχους (γάμου).
Λεχαῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ χρησιμεύων ὡς λέχος (κρεββάτι κτλ.), (συγχ. τῷ Λοχαῖος).
Λεχεποίης, ου (ὁ), Π. [λέχος, πόα], τόπος κατάφυτος μὲ πολὺν χόρτον (ὥστε νὰ πλαγιάζῃ τις ἐπάνω ὡς ἂν εἰς στρῶμα).
Λεχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λέχος, †ἄρω], = Κλινήρης.
†Λεχήριον (τὸ) καὶ
†Λεχήριος (ἡ), = Ἐνήλατον ἢ Ἥλεκτρον, ποδαρικὸν ἢ πλουμιδι κρεββατιοῦ.
Λεχεῖ, πλθ. ὑνμ. καὶ
Λέχοι [λέγω], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλίνη, στρῶμα, κρεββάτι· γάμος· συνουσία· (ὀθ. συνήγ.) σύζυγος. « Ἔκανε Τυνδαρὶς ἓ λέχεα, « Εὐρ.
Λέχοσδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ κρεββάτι.
Λέχριος, α, ον, Π. ὁ κείμενος πλάγια (εἰς ὁριζοντίου θέσιν), λοξὸς, ἐγκάρσιος, [ἐκ τοῦ
Λέχρις [λέγω, λέχος], ἐπίρ. Πλαγίως, σἰμπλα, πλάγια, ἐκ πλαγίου. « Λέχρις δ' αἰπύστροι δόμοι ἔσταασαν ἀμφοτέρωθεν, « Ἀπλλν.
Λεχὼ [λέχος], όος-οῦς (ἡ). γυνὴ γεννήσασα, λεχῶνα, λεχοῦσα.
Λεχωΐας, άδος (ἡ), Π. = Λεχώ.
Λεχωΐδες (ἡ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λεχῶνα ἢ τὴν λοχείαν. ||. (οὐσ.) « Λεχώϊον (τὸ), « Καλλ., « τὸ λέχος, ἡ κοίτη.
Λεχωΐς, ίδος (ἡ), Π. = Λεχώ.
Λεῶ, Ἀττ. ἀντὶ Λαοῖ, πλθ. κλητ. τοῦ Λεύς.
Λεώβατος (ὁ, ἡ), Π. [λεὼς, βαίνω], = Λεωφόρος (ὁδός).
Λεωδόκη, εως (ὁ, ἡ), = Λαώδης.
†Λεωκόρητος (ὁ, ἡ), [λεὼς, κορέω], = Λεώλεθρος.
Λεωλεθρία (ἡ). ἀφανισμὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ
Λεώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανισθεὶς κατὰ κράτος (μὲ ὅλον τὸν λαὸν, πανωλεθρίᾳ).
Λεωλογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συλλέγω ἢ καταμετρῶ τὸν λαὸν, (ἄλλ. διορθ. Λεπτολογέω).
Λεών [λεὼς], οντος (ὁ), ζ. τὸ λευντάρι.
2) (συγκόπ.) = Λεοντῆ. 3) εἶδ. κήτους (φώκης). 4) εἶδος ὄφεως, (ἄλλ.) Κεγχρίνης. 5) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὑσπριοειδοῦς (σπυριτοῦ), (Τωρκ.) σερ-πεντασές.
Λεωπάτητος (ὁ, ἡ). Γέμτ. ἐξήγ. τοῦ Δεωβάτος. 2) (εἰς τὸν Σοφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαξαπάτητος.
; Λεωπέτρια καὶ
†Λεωπετρία (ἡ), ἀντὶ Λεῖα πέτρα, (ἄλλ.) Λισσὰς (ἴδε τὴν λέξ.).
Λεωργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατεργαζόμενος τὸν λαὸν, λασφθόρος, (ἐν γέν.) κακοῦργος.
Λεὼς, ὦ, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Λαὸς.
Λέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Λίαν ἢ (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Τελέως.
Λεωσφέτερος, α, ον. Ὁ πολιτογραφηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δημοποίητος.
Λεωφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων λαὸν, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται συνήθως ὁ λαός. « Ἐπὶ τῶν μάλιστα λεωφόρων πυλέων τοῦ ἄστεος, « Ἡρ. ||. (συνήθ. μόνον μετὰ καὶ [ὡς οὐσ.] χωρὶς τοῦ Ὁδὸς), ὁ μεγάλος (βασιλικὸς) δρόμος, (κοιν.) δημοσία. « Καταλιπόντες τὰ σώματα ἐρριμμένα ἐπὶ τῆς λεωφόρου, « Αξ.
†Λήδολος (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Λιθόβλητος.
Λήγω [λέγω], Μ. λήξω. Παύω (ἢ ἄλλον ἢ [συνηθέστ.] ἑαυτὸν), καταπαύω· τελειόνω. περατοῦμαι. (μὲ αἰτ.) « Οὔ λήγε μένος, « Ἰλ. Ν. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) « Οὐ λήξιμι χεῖρας φόνοιο, « Ὀδ. Χ. (καὶ ἐλλ.) « Λῆγ' ἔριδος, « Ἰλ. Δ. « Ἐπεὶ εἰ Ἄθην. τῆς ἀρχῆς ἔλῆξαν, « Ξεν. (ᾧ δοτ. ἢ αἰτ. πρόθετ.) « Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σὺ δ' ἄρχομαι, « Ἰλ. Ι. « Ἡ δὲ ἑτραπὸς αὖτη ἄρχεται μὲν ἀπὸ.., λήγει δὲ κατὰ Ἀλπηνὸν πόλιν, « Ἡρ. (ᾧ πρὸς μτχ.) « Ὁπότε λήξειεν ἀείδων, « Ἰλ. Ι. (καὶ χ. πτ.) « Οὐ λήξω, πρὶν.., « Ἰλ. Τ. (ἢ μτχ.) « Τὰ λήγοντα, « Ἡρ., ἀντὶ Τὰ πέρατα.
Λήθανον (τὸ). ἀρωματικὴ τις ὕλη (ῥητίνη) συναζομένη ἀπὸ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ λήθου, (κοιν.) λάδανον.
; Λήθανος (ὁ), = Λῆθος.
Λῆθάριον καὶ Λήθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λήθος.
Λῆθον (τὸ), Π. ἀντὶ Λῆθος, δίκτυον, (ὀθ. διορθ. τινὲς) λίνον. 2) = τῷ
Λήθος (ὁ), [λᾶς] εἶδ. θύμ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Κυτίσου), (κοιν.) λαδανιά.
Λῆθος [λεῖος], εος-ους (τὸ), Π. Ὕφασμα λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν, καλυκαιρινὸν φόρεμα. « Φυκιόεν— , « Θκρ., τὸ δίκτυ'.
Λήζομαι, Π. ἀντὶ Ληΐζομαι.
Λῃθαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λήθην ἢ εἰς τὸν ποτ. τῆς Λήθης. « Ὕδωρ (« Πόμα) λῃθαῖον, « Ἀπολλ., Συν. 2) Λήθης πρόξενος. « Λῃθαῖον μιν (λίθον τινὰ) ἐφήμισαν οἳ ἐκεν αἰεὶ μεμνῆσθαι κακότητος ἀπερύκει θνητοὺς, « Ὀρφ. « Λῃθαῖον πτερὸν ὕπνου, « Νόνν., Καλλ. 3) Γλωσσ. ἀντὶ Λαθραῖος (;).
Λῃθάνεμος (ὁ, ἡ), ἴδε Λαθάνεμος.
Λῃθάνω, Μ. . . . ; Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Λήθην ἐμποιῶ, καμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι.
Λῃθαργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Λησμονῶ (ὑπὸ ἀργίας). « Λῃθαργοῦντες τῆς ἑαυτῶν πατρίδος, « Ι. Μαλ. (ᾧ πθ.) « Τὸν ἀνανεωτὴν τῶν λῃθαργηθεισῶν τέρψεων, « Ἐπιγρφ.
Λῃθαργία (ἡ). Ὕπνος μὲ ἐντελῆ ἀναισθησίαν.
Λῃθαργίζω, Μ. ίσω. Πίπτω εἰς (καὶ μεθ' Προξενῶ) λῃθαργίαν.
Λῃθαργικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ) λῃθαργίαν.
Λήθαργος (ὁ, ἡ), [λήθη, ἀργός]. (μὲ γεν.) Ἐπιλήσμων. « Λήθαργε φιλούντων, « Ἐπγρ. 2) νωθρὸς, ἀργοκίνητος, (κοιν.) κοιμισμένος. 3) (ἐπὶ θηρ.) κρυφὸς, κρυφοζυγανιάρης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Λῃθαργία.
Λῃθαργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λῃθαργικός.
Λῃθεδανὸς, ἡ, όν, = Ἐπίληθος, πρόξενος λήθης, = Λῃθαῖος.
Λῃθεδὼν, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ
Λήθη (ἡ), [λήθω]. λησμόνημα, ξέχασμα. « Ὁ ποταμὸς τῆς λήθης, « Στρ. « Καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιόν, « Λευκ.
; Λῃθηκὴς, ους (ὁ, ἡ), = Λῃθεδανός.
†Λῃθήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων.
†Λήθιος (ὁ, ἡ), = Λῃθαῖος, λαθραῖος.
Λῃθομέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τὰς μερίμνας (τὰς θλίψεις) του.
Λήθος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Λήθη.
Λῃθοσύνη (ἡ), Π. = Λῃθεδὼν.
Λήθω, Μ. λήσω (ὀρ. Ἔλαθον), Π. ἡ στν ἀντὶ Λανθάνω. « Ἁτακτῶν τις τοὺς θεοὺς οὐ λήθει, « Ξεν. ||. (μσ.) Λήθομαι, Σ. Λανθάνομαι.
Λῃθώδης, εος (ὁ, ἡ). λήθης πρόξενος.
Λῃΐάνειρα (ἡ), Π. [λῃΐζομαι, ἀνήρ]. ἡ αἰχμαλωτίζουσα τοὺς ἄνθρ., (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
Λῃΐας, άδος (ἡ), Π. [λῃΐζομαι]. γυνὴ αἰχμάλωτος.
Λῃΐδοτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Λῃΐδοτὴρ, ῆρος (ὁ) καὶ
Λῃΐδοτης, ου (ὁ), Π. [λῃΐζω, βότειρα]. ὁ κατατρώγων (ἀφανίζων) τὰ σπαρτά. « Σὺς —, « Ὀδ. Σ.
Λῃΐδριον καὶ Λῃΐδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Λῃθάριον καὶ Λήθιον.
Λῃΐδιος, α, ον, Π. [λῃΐς]. ὁ λῃσθεὶς ἐν καιρῷ λεηλασίας, αἰχμάλωτος.
Λῃΐζω καὶ (συγνάτ.)
Λῃΐζομαι [λῃΐς], Μ. (σω, ἰσομαι. Ἀπηλατῶ, λαφυραγωγῶ· ἁρπάζω ὅ,τι εὑρω, (ἐν γέν.) ποιρνω, ἀποκτῶ. « Οὔ τι γυναικὸς ἀνὴρ λῃΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, « Ἡσ. « Ὁ κάκ θανάτῳ κέρδεα λῃζόμενος, « Ἐπγρ. (ᾧ πθ.) « Ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη, « Εὐρ.
Λῃΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λεία.
Λῃΐνόμος (ὁ, ἡ), Π. [λῃΐον, νέμω]. ὁ κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς.
Λῃΐον (τὸ), [λαὸς ἢ γῆϊον, ἴδε Δᾶσ.]. χωράφι διὰ θέρισμα· (ἐν γέν.) τὰ σπαρτὰ (πρὶν θερισθοῦν). « Ἄφθη τὸ λῃΐον ἀνέμῳ βιώμενον, « Ἡρ.
Λῃΐς, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λεία, λάφυρα. (ἐν γέν.) βοσκήματα, ἀγέλαι, ποίμνια. (ἁπλ.) περιουσία, κτήματα. « Πᾶσιν ἐπιτρέψητε δήμοις καὶ λῃΐδα πᾶσαν ὑμετέρην ἐλίνισι.., μέλεσθαι, « Ἀπολλν. ||. (ἐπίθ.) ἀντὶ Λητῖς, αἰχμάλωτος.
Λῃϊσμὸς (ὁ). τὸ λῃΐζεσθαι, λεηλασία.
Λῃϊστὴρ, ῆρος καὶ
Λῃϊστὴς [λῃΐζομαι], οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Δῃστὴς, πορθητὴς, πειρατὴς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ληϊατεία (ἡ). =Ληστεία.
Ληϊστός [ληϊζομαι], ή, όν. Ὁ ἁρπαγθείς ἢ δυνάμενος ν' ἁρπαχθῇ εἰς τὸν πολεμον (ὡς λάφυρον) ἢ νὰ ληστευθῇ.
Ληϊστύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ληστεία.
Ληϊστωρ, ορος (ὁ), =Ληϊστὴρ, (συνκδχ.) ληστρικός. (μτφρ.) ἀπατηλός. « Μῦθος—,« Νόνν.
Ληΐτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ προσετεύσσα (συνεργοῦσα εἰς) τὴν λείαν, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς), (παρδλ.) Ἀγελείη. 2) (πθ.) = Ληΐας, αἰχμάλωτος.
†Ληϊτεάρχης, ου (ὁ), =Λήϊταρχος.
Ληΐτης, η, ον, Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, δημόσιος, (ἐθ.) »Ληΐτου (ἐνν. δῶμα ἢ οἴκημα),« Ἡρ., τὸ πρυτανεῖον, τὸ βουλευτήριον, (Γαλλ.) l'hôtel de ville, (ἐθ.
Ληϊτουργέω, =Λειτουργέω καὶ
Ληϊτουργὸς (ὁ, ἡ), =Λειτουργός.
Ληκάζω, Μ. άσω, =Λαικάζω.
Ληκαλέος, α, ον, =Λαικαστήρ.
Ληκάω-ῶ, Μ. άσω, =Λαικάζω.
Ληκέω-ῶ καὶ (Δωρ.) Λακέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, κτυπῶ· βούζω, (ἴδε Λάσκω). 2) (Κωμ.) =Περαίνω. » Μᾶλιστ' ὅταν ὑπό του ληκώμεθα τὴν νύχθ' ὅλην,« Ἀρχ., (ὅθεν:
Λήκημα ἡ Λήκισμα (τὸ). ἀφροδισιασμός, λαγνεία.
Ληκητήριος, α, ον, Π. ὁ πανταχόθεν λήγων (περατούμενος), περιωρισμένος ἀλατρόγυρα. »Νῆσος—,« Λυκ.
Ληκτικὰς, ὴ, όν. Ὁ περὶ τὴν λῆξιν (τὸ τέλος), ἀκροτελεύτιος.
Ληκύθειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λήκυθον. (μτνμ. ἐπὶ λόγ.) πομπώδης, ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé. »Διὸ (διὰ τὸν τραγικὸν τοῦ Εὐριπίδείου μέτρου ὄγκον) καὶ Καλλίμαχος Μούσαν ληκυθίαν (γρφ. ληκυθείαν) τὴν τραγῳδίαν λέγει,« Σχλ. (ὁ Τζέτζ. φαίνεται ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν δι' ἄλλην αἰτίαν ἀπὸ τὰ βακρυρρόα ἀγγεῖα [ληκύθια] τὰ προσφερόμενα ᾗ συνθαπτόμενα τοῖς νεκροῖς:) »Διόπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει τὴν τραγῳδίαν, Διὰ τοὺς θρήνους ᾗ κλαυθμοὺς, καὶ Ληκυθείαν Μοῦσαν.«
†Ληκυθιάδες (αἱ), εἶδος ἐνώτιων (διὰ τὸ σχῆμά των).
Ληκυθίζω, Μ. ίσω. (κατὰ λέξ.) Ἀλείφω μὲ μύρον (κτλ.) ἀπὸ τὴν λήκυθον, φυκιάδόνω· (μτνμ.) καλλωπίζω δι' ἐπιτετηδευμένων καλλωπισμῶν. 2) ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν (μὲ τραγικὸν καὶ ἐπιτετηδευμένον ὕφος), λαρυγγίζω.
Ληκύθιον (τὸ), ὑπκορ. τοῦ Λήκυθος.
Ληκυθισμὸς (ὁ). τὸ ληκυθίζειν, καλλωπισμὸς βεβιασμένος· λαρυγγισμός, φωνασκία.
Ληκυθιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ληκυθίζων (λαρυγγίζων, ὁμιλῶν μὲ τραγικὴν ἔμφασιν).
Ληκυθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ
Ληκυθοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ληκύθους.
Λήκυθος (ἡ), [ληκέω]. σκεῦος (φιάλη) πρὸς ἐναπόθεσιν ἐλαίου (μύρου κτλ.), λαδικόν. »Σκυτίνη στενόστομος—,« Ἱππκρ. « Ἔλαιον χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ,« Ὀδ. Δ., Ζ. »Ὄχου καταλιποῦσ', ὡσπερεὶ προκείμενον, μονονοὺ στεφανώσασ' οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον,« Ἀρχῳ. (ὅθ. συνκδχ.) »Ἱπποτροφίαν οὐ λακύθῳ ὀπωδεῖν,« Πλ., δὲν ἁρμόζει εἰς ἐλαιοφορους τόπους. 2) (μτφρ.) ἡ περὶ τὸν λόγον ἐπιτήδευσις, ῥητορικὸς καλλωπισμὸς, (ὅθεν ὁ Κικέρ. λέγει που περὶ τοῦ Ἰσοκράτους ὅτι πᾶσαν τὴν λήκυθον τῶν αὐτοῦ λόγων κατεκένωσεν). 3) (μτνμ.) τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ, ὁ γούργουλας, (ὅθ.) =Λαρυγγισμός.
Ληκυθουργὸς (ὁ, ἡ), =Ληκυθοποιός.
†Ληκὼ, οῦς (ἡ), =Πέας.
Λῆμα (τὸ) Π. [λάω]. (ἐν γέν.) θέλησις· ἀπόφασις· διάθεσις τῆς ψυχῆς, φρόνημα· (ἰδιαιτ.) θάρσος, εὐτολμία, μεγαλοφροσύνη. » Λήματος πλέως,« Πρ. »Ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος,« αὐτ.
Λημαλέος [λήμη], α, ον. Τσιμπλιασμένος. (συνκδχ.) ἀμβλυωπῶν.
Λημασίας, ου (ὁ). πλήρης λήματος (φρονήματος), θαρραλέος, μεγαλόφρων.
Λημασιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι πλήρης λήματος (φρονήματος, εὐτολμίας), ἔχω πεποίθησιν εἰς ἑμαυτὸν (εἰς τὰς δυνάμεις μου).
†Ληματόω-ῶ [λῆμα], Μ. ώσω. Ἐμπνέω (καὶ πθ. Λαμβάνω) θάρρος.
Λημάω-ῶ, Μ. ήσω. "Ἐχω τσίμπλας εἰς τὰ μμάτιά μου, (ἐπμ.) ἀμβλυωπῶ, δὲν καλοβλέπω. » Χύτραις (» Κολοκύνταις) λημᾶν,« Κωμ., ἐντελῶς ἀμβλυώττειν, [ἐκ τοῦ
Λήμη (ἡ), [Αἰολ. γλόμα, γλία]. ἡ ἐκρέουσα καὶ πήζουσα περὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὕλη, (κοιν.) τσίμπλα. (μτφρ.) προληψις σκοτίζουσα τὸν νοῦν.
†Λημία (ἡ) καὶ
Λημίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λήμη. » Λημία μικρὰ περὶ αὐτὸς (τὰς ὄψας),« Ἱππκρ.
Λῆμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαμβάνει (πείρνει) τις ὡς ὄφρον, ὠφροδόκημα· (ἁπλ.) κέρδος, εἰσόδημα, πρόσοδος. »Ἔργον δὲ αὐτῷ (τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὀνομαζομένῳ Ξυλεῖ) τὰ ἐς τὰς θυσίας ξύλα τεταγμένον λήμματος παρέχειν,« Παυσ. 2) (εἰς τὴν Λογικ.) τὸ διδόμενον, ἢ μείζων πρότασις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα· θέσις (πρὸς ἀπόδειξιν), (ὅθεν Δίλημμα· ἴδε Ἐπιφορά). 3) τίτλος (ἐπιγραφὴ, περίληψις) συγγράμματος ἢ ποιήματος. »Λῆμμα Νινευῆ, βιβλίον ὁράσεως Ναούμ,« Γρφ.
†Λημματίζομαι [λῆμμα], Μ. ίσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Λαμβάνομαι, παράγομαι.
Λημματικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἡξεύρων νὰ ὠφελῆται (νὰ κερδίζῃ).
Λημμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῆμμα.
†Λημματισμὸς (ὁ), (νλγ.) κέρδος, κερδοσκοπία, ὠφροδοκία.
Λημνίσκος (ὁ), [Λῆμνος]. φασκιὰ (κορδέλλα) ἀπὸ μαλλί. » Καθ' ὅλην ἐξίππαντο τὴν ὁδὸν (ὄρνεις) λημνίσκους τοὺς πόδας δεδεμένοι πρὸς τὰ ῥᾴδιως ὑπὸ τῶν θεωμένων ἁρπάζεσθαι,« Ἀθ. »Λημνίσκος διάσυρτος,« Ἰατρ., κορδέλλα διαπερωμένη εἰς τὸ δέρμα πρὸς ἐμπύωσιν, (Γαλλ.) séton. 2) (ᾐ) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηνίσκος.
Λημώδης, εος (ὁ, ἡ). λήμῃ ὅμοιος ἢ λήμης ἔμπλεως.
Λῆν, Δ. ἀπαρ. τοῦ Λάω (θέλω).
Λήναι (αἱ), Π. αἱ Βάκχαι.
Λήναια (τὰ), τὰ Διονύσια, [ἐκ Λήναιος].
Ληναΐζω, Μ. ίσω. Ἑορτάζω ἢ ληναΐζομαι (ὡς ποιητὴς) εἰς τὰ Λήναια, [ἐκ τοῦ] =Βακχεύω.
Ληναϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος) εἰς τὰ Λή α:α, Βακχικός.
Ληναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος ἐπάνω εἰς τὸν ληνὸν, (ὅθ. ἐπίθετος) Διόνυσος. ||. »Λήναια (τὰ), [ἐνν. ἱερὰ], τὰ μικρὰ (τὰ κατ' ἀγρούς, τὰ ἐν Λίμναις, ἐπὶ Ληναίῳ) Διονύσια.
Ληναΐτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ληναῖος ἢ ληναϊκός.
Ληναιών, ῶνος (ὁ). ὁ Ϛ'. μὴν τοῦ χρημάνος (κατὰ τοὺς Ἴωνας) καθ' ὃν ἑορτάζοντα τὰ Λήναια.
Ληνὰς, άδος (ἡ), =(ἡ πιθανώτ. ἀσφαλ. ἀντὶ) Ληνὸς (3).
Ληνεών, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου εἶν ληνοί.
Ληνίς, ίδος (ἡ), =Ληνὴ (ἴδε Ληναΐς) = Ληνὰς (3).
Ληνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ «ἐς τὸν ληνὸν σταφυλία, [ἐκ τοῦ
Ληνεβάτης [ληνὸς, βαίνω], ου (ὁ), ὁ πατῶν εἰς τὸν ληνὸν σταφυλία, (φυγ. ἀ Δινεβάτης).
Ληνὸς (ὁ ᾗ ἡ), [†λᾶ, λᾶος]. (ἐν γέν.) λίωμα, γάβρα· στέρνα· σκάφη· λαγήνη (νεκροῦ). »Ληνόν Ἀσσίην τῆς σαρκοφάγου λίθου,« Ἐπγρ. Πλάτ., (ἴδε καὶ τὸ κάθισμα τοῦ ἀμαξηλάτου. 3) ἡ γάστρα ὅπου ἐμπήγεται τὸ κατάρτι, (παρομ.) Μεσόδμη. 4) (συνήθ.) τὸ πατητήριον σταφυλιῶν, (κοιν.) ληνός. κάδη (ὁ. Η) ὁ τρυγητός.
Λῆνος, εος-ους (τὸ), Π. [συγγ. τῇ λάχνη καὶ Χλαῖνα]. μαλλί, (ὁμ. τὰ δέρ) lana ᾗ lanа.
Ληξιαρχεῖον (τὸ). τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον.
Ληξιαρχία (ἡ). ἡ εἰς τὸ ληξιαρχεῖον ἐγγραφή.
Ληξιαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ληξίαρχον, (ὅθ.) »Ληξιαρχικὸν (βιβλίον ἢ γραμματεῖον), « Δημ., ὁ κατ' εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν καταγεγραμμένοι οἱ πολῖται ᾗ τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ
Ληξίαρχος (ὁ), (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων τις (ὑπάνθρωπος ὁ δήμαρχος) ὅς εἰς κατέγραφεν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κῶδηκα τοὺς ἐνηλίκους ὄβη καὶ δυναμένους νὰ ἐξυπηρετοῦν εἰς τὰ ἐξῆς τὰ κτήματά των διαίρεσις, ἄρχω] πολίτας.
Ληξιπύρετος (ὁ, ἡ). ὁ λήγων (καταπαύων) τὸν πυρετὸν, (Γαλλ.) fébrifuge.
Λῆξις [λαγχάνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) κλήρωσις· λαχνοῦ λῆψις (ἢ κατὰ κλήρωσιν) διακλήρωσις. » Ἐς Διβύης ἀπόσπασιν ἐν τῇ λήξει τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἐκλαχεν νεμημένης, « Ἀππ. 2) (συνκδχ.) διὰ λαχνοῦ λῆψις (ἢ κατὰ κλήρωσιν) μείζονος ἐκάστῳ) μερίδιον, κτῆμα κατοικία, (ὅθ.) » Θεῶν λήξεις, « Ὅμηρ., τὰ τεμένη. » Ἡ περίγειος (» Ἡ ὑδατος, » Ἡ ἀέριος)—, » Ἀκ. » Ἡ ἀδάμαντος κράτος (» Ἡ ἀγήρως, » Ἡ ἀθανάτου λήξεως)—, » Ἐκκλησ., ὁ μετὰ θάνατον βίος. » Ὁ τῆς θείας (τῆς ἀθανάτου βοῦς κτλ.) λήξεως,« αὐτ., ὁ μακαρίτης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) (Νμ.) ἡ διὰ κλήρου παρουσίασις τῆς δικασίμου ὑποθέσεως· (ἐν γέν.) ἀγωγή. κρισολογία. » Τῆς πρός με λήξεως, « Ισ., τῆς κατ' ἐμοῦ. « Πρὶν γενέσθαι τὰς λήξεις τῶν δικῶν ἡμῖν, « αὐτ.

Λῆξις [λήγω], εως (ἡ). παῦσις· τέλος.

Λήξομαι, μέλλ. τοῦ Λαγχάνω.

Ληός (ὁ), Ἰων. (σπνττ.) ἀντὶ Λαός.

Ληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λαμβάνω.

Ληπτήρ (ὁ). Π. ἀντὶ Ληπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων, (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.).

Ληπτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ λαμβάνειν. » Πλουτεῖν δὲ οὐ βέβαιον ἐὸν ἐλευθέριον, μήτε ληπτικὸν ὄντα μήτε φυλακτικόν. « Ἀρστ.

Ληπτός, ἡ, όν. Ὁ ληφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ληφθῇ.

Ληραίνω καὶ

Ληρέω-ῶ [λῆρος], Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ· παραλαλῶ· ἀνοηταίνω. » Εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, « Δημ., ἵνα εἴπῃ τις τὴν ἀλήθειαν.

Λήρημα (τὸ), πρᾶξις ἢ λόγος ληροῦντος (ἀνόητος).

Λήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ληρέω, φλυαρία, μωρολογία· ξαναμωραμός.

Ληρολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ληρέω, ὁμιλῶ ὡς =

Ληρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων λήρους (φλυαρίας), μωρολόγος.

Λῆρος (ὁ, ἡ). μάταιος, ἀσήμαντος, ἀνόητος, (ὅθ. οὐσ.

Λῆρος (ὁ). φλυαρία, μωρολογία. » Ὅλως δὲ λῆρός ἐστι τῷ Πλάτωνι τὸ συμπόσιον, « Ἀθ. « Τί ταῦτα ληρεῖς φλυαρῶν ἔνω κάτω λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Θέσιον, Πῶλας, λήρους σοφιστῶν; « (Ἀλλέξ. παρ') Ἀθ. 2) (συνκδχ.) φλύαρος· ἀνόητος. (κοιν.) μασκαρᾶς. » Τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι, « Ακ. 3) πρᾶγμα μάταιον (ψεύτικον, περιττόν, ἀσήμαντον), (κυρ. δέ) στολίδι γυναικεῖον, φαλιμπατᾶς κτλ. « Ἀήρους ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' αὐτῷ, « Ἀρχφ. « Τὰς ὀζούς ἃς ἐπισκευάζομεν καὶ κρήνας καὶ λήρους, « Δημ. » Καὶ τοι ἐκείνῳ γε λῆρος πάντα δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸ ἀρχύριον, « Ξεν. (καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἰσ. ἡ λέξις συγγενεύει καὶ ἐνίοτε συγχέεται μὲ τὸ Λειρίον).

Ληρόσοφος (ὁ, ἡ). λῆρος (φλύαρος) σοφιστής.

Ληροχεδοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (συρράπτων ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδιάζων) λήρους.

Ληρωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ληρέω.

Ληρωδὸς, ος (ὁ, ἡ). μωρολόγος, μασκαρᾶς, μάταιος.

Ληρωδία (ἡ), = Λῆρος, φλυαρία, μωρολογία.

Ληρωδῶς, ἐπίρ. Ματαίως, ἀνοήτως.

Λῆς, Δ. Π. ἀντὶ Θέλεις (ὁρς.) ἢ Θέλῃς (ὑποτ.), Β'. ἐν. πρσ. τοῦ Λάω.

Λησίκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν λήθην τῶν κακῶν, Λαθικηδής, (συγχ. καὶ ἰσοδυν. τῷ Λυσίκακος).

Λησιμβρότος (ὁ, ἡ), Π. [λήθω, βροτός]. ὁ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, κλέπτης, λαοπλάνος.

Λησίπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν λήθην τῶν πόνων, Λαθικηδής, (συγχ. καὶ ἰσοδυν. τῷ Λυσίπονος).

Λῆσις [λήθω], εως (ἡ), = (ἡ ἐαφαλμ. ἀντὶ Λῆστις, λήθη. 2) (γλσ.), [λάω], = Θέλησις.

Λημοσύνη (ἡ). Π. = Ληθοσύνη, λήθη.

Λήσμων [λήθω, λέλησμαι], ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων, ξεχανιάρης.

Λήσομαι, μέλλ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λητάρχης καὶ Λήταρχος, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν, πρωτοκλέπτης.

Λῃστεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λῃστεύειν, τὸ ἔργον τοῦ λῃστοῦ (τοῦ πειρατοῦ). «Ἀποκναιόμενοι (οἱ Ἀθην.) καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς, καὶ λῃστείαις ἐξ Αἰγίνης, « Ξεν.

Λῃστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λῃστὴρ, λῃστρική. » Ναῦς—, « Λίλ.

Λῃστευμα (τὸ). ἔργον λῃστοῦ, λῃστευσις.

Λῃστεύω, Μ. εύσω. Κλέπτω (Ἁρπάζω, Γυμνόνω κτλ.) ὡς λῃστής. » Λῃστεύειν ἀνάγκη, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ πολέμου χρῆσθαι τὴν πρώτην, « Δημ. (καὶ μτνμ.) «Λῃστεύων τελώνης, « Πλδ. (καὶ πθ.) » Χώρα λῃστευομένη, « Θκ. » Δεῖ λῃστευμαι καὶ τοὔνομα, « Δχ. Τάτ.

Λῃστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λῃστής.

Λῃστήριον (τὸ). φωλιὰ (καταφύγιον) ἢ σῶμα (συμμορία) λῃστῶν.

Λῃστὴς [λῃΐζομαι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λεηλατῶν (ἁρπάζων, ξεγυμνόνων κτλ.), (ὅθ. ἰδιαιτ.) κλέπτης (κυρ. τοῦ βουνοῦ) ἢ πειρατής. » Λῃσταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα, « Εὐρ.

Λῃστικός, ἡ, όν. Ὁ ἑνήκων εἰς λῃστὴν, ἴδιος λῃστοῦ, κλέπτικος. » Σκάφος—, « Ἀππ. 2) ἐπιρρεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λῃστεύειν. » Βίαιον ἄνδρα καὶ λῃστρικὸν γενόμενον, καὶ περικόψαντα πολλοὺς, μόλις ἁλῶναι καὶ κολασθῆναι, « Πλ. ‖ - » Τὸ λῃστικὸν, « Θκ., (περιληπτ.) οἱ λῃσταί, ἡ συμμορία τῶν λῃστῶν.

Λῃστικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ λῃσταί, μὲ λῃστικὸν τρόπον.

Λῆστις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Λήθη. » Λῆστιν ἴσχειν, « Εὐρ., λησμονεῖν.

Λῃστοδιώκτος (ὁ, ἡ). ὁ διωκόμενος (κυνηγούμενος) ὑπὸ λῃστῶν.

Λῃστοδύχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος καὶ κρύπτων) τοὺς λῃστὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Οἶκος—, « Σωκρ.

Λῃστοκράτωρ, ορος (ὁ), = Λῃσταρχος.

Λῃστόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων τοὺς λῃστάς· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λῃστῶν.

Λῃστὸς, ἡ, όν, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ληϊστός.

Λῃστοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω λῃστὰς ἢ ἀπὸ λῃστείας.

Λῃστρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς, = Λῃστικός.

Λῃστρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Λῃστὴς, κλέπτισσα. 2) (ἐπιθ.) ἀντὶ Λῃστρικὴ. «Ναῦς —, « Δημ. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) »Δώδεκα λῃστρίσι τοὺς πλέοντας λῃζόμενον, « Δ.όδ.

Λήσω, μέλλ. τοῦ Λήθω ἢ Λανθάνω.

Λήταρχος (ὁ). Π. [ἴδε Λῃστος, ἄρχω]. ἀρχιερεύς.

Λητογένεια (ἡ), θηλ. τοῦ

Λητογενὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ (γεννηθεὶς, -εῖσα ἐκ) τῆς Λητοῦς.

Λητοΐδης, ου (ὁ), = Λητογενής.

†Λῆτος, η, ον, σπν. ἢ ἄχρ. ἀντὶ Λήϊτος, (ἱερεὺς (λειτουργὸς) τοῦ θεοῦ, (ὅθ.

†Λητουργέω-ῶ, Λητουργὸς κτλ., ἀντὶ Λειτουργέω κτλ.

Ληϊάς, άδος καὶ

Λητῷος (κατὰ κρσ. ἀντὶ Ληϊῷος), α, ον. Ὁ ἑνήκων εἰς τὴν Λητώ. ‖. (οὐσ.) Λητῷον (τὸ), (ἔνν. ἱερὸν), ὁ ναὸς τῆς Λητοῦς.

Ληφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.

Λῆχμὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Λῆξις, κλήρωσις, λαχνός.

Ληψικέρματος [λαμβάνω, κέρμα] καὶ

Ληψίμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων μισθὸν, μισθωτός.

Λῆψις, εως (ἡ). τὸ λαμβάνειν, σιάσιμον· πάρσιμον. ἄλωσις (» Πόλεως—, « Θκ.). (ἰατρ.) εἴσοδὴ περιοδικοῦ πυρετοῦ. (λογ.κ.) = Λῆμμα, θέσις, πρότασις. (πλθ.) εἰσόδημα, ἀπολαβή.

Ληψοδοσία (ἡ). λῆψις καὶ δόσις, συναλλαγὴ. (Τουρκ.) ἀλισ-βερίσι.

Ληψολιγόμισθος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ λαμβάνων ὀλίγον μισθόν.

Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

Λιάζω, Μ. άσω, Π. κλίνω, λυγίζω· (συνκδχ.) ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, ῥίπτω. ‖. (συνήθ. πθ.) γέρνω· (συνκδχ.) ἐκκλίνω, μακρύνομαι, παραμερίζω· ἀναχωρῶ· ἀποφεύγω· (μὲ αἰτ. προθετ.) προσφεύγω· (σπν.) πίπτω, καταπίπτω. « Πρηνὴς ἐλιάσθη, « Ἰλ. Ω. « Σὺν δὲ πτερὰ λίασθεν, « Ἰλ. Ψ., κατέπεσον.

Λίαν, ἐπίρ. Ἐπιτ. = Πάνυ, κατὰ πολλὰ· κατ' ἐξοχήν· μὲ ὑπερβολήν. «Λίην μέγα, « Ὅμ. « Ὥστ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐρημένος, « Αἰσχλ. (ἐκ ἐνάρθρ.) » Ἡ λίαν φιλοτιμία, « Αἰσχλ. Σωκρ., ἡ ὑπερβάλλουσα. » Τὴν λίαν ὕβριν τούτου, « Ξεν. » Τὸ λίαν ἥσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν, « Εὐρ. » Μίθετον τὸ λίαν, « αὐτ. (καὶ πρὸς ὑπερθ.) » Βέλτιστα λίαν πράττει, « Πλάτ. (ἐκ μὲ πράθ.) « Ὑπὲρ λίαν, « Γρφ., ὑπὲρ πάντα λόγον, (παρβλ. Ἄγαν).

Λιανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴλι, ἄνθος]. πολλὰ ἀνθηρὸς, γεμάτος ἄνθη, (ὅλλ. διορθ. Ἁλιανθής).

Λιαρὸς [λιάζω], ά, όν, Π. ἀντὶ Χλιαρὸς, συγκερασμένος (συνκδχ.) τερπνὸς, εὐάρεστος. (ἐπὶ ἀνέμ.) = Λιγύπνοος, (ἐν γέν.) γλυκὺς. » Γάλα—, « Θκρ., (παρβλ. Λαρὸς καὶ Ἁλαρὸς).

†Λίασμα (τὸ), = Χλίασμα, υερδ. χλιαρόν.

Λίβα, αἰτ. τοῦ Λίψ. 2) Π. ἀντὶ Λιβάδα, αἰτ. τοῦ Λιβάς.

Λιβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβάς. « Περὶ Φενεὸν δ' ἐστὶ καὶ τὰ καλούμενα Στυγὸς ὕδωρ, λιβάδιον ἐλαθρίου ὕδατος, « Στρβ. «Ὀρύττεντες παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ἐντυγχάνουσι πατίμοις λιβαδίοις, « Πλ. 2) (μτγν.) = Λειμών, τόπος καθυδρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ (ἁπλ.) πάντοτε γλυκάζων, λιβάδι.
Λιβάζω [λιβάς], Μ. άσω, = Λείβω, χύνω, (καὶ παθ.) χύνομαι, στάζω· ἀναβλύζω. (συνκδχ.) καταῤῥέω, φθείρομαι.
Λιβανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβανος.
Λιβανίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω ὀσὰν λιβάνι.
Λιβανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸν λίβανον.
Λιβάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ (ἀπὸ) λιβάνι.
Λιβανοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Λιβανώδης.
Λιβανοκαΐα (ἡ). τὸ νὰ καίῃ τις λιβάνι.
Λιβανομάννα (ἡ). μάννα τῆς λιβάνου, λιβανωτός.
Λιβανομαντεία (ἡ). ἡ ἀγυρτεία τοῦ λιβανομάντεως.
Λιβανόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβάνου.
Λιβανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λίβανον.
Λίβανος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [Ἑβρ.], εἰδ. δένδρου ἀπὸ τοῦ ὁπ. στάζει ὁ 2) = Λιβανωτὸς, τὸ λιβάνι. » Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνὸς, « Εὐρ. 3) Π. ἀντὶ Λιβανωτίς. » Σαμψύχου λιβάνου τε νέους κλάδας, « Νίκ.
Λιβανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) λίβανον. 2) (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ προσφέρων τὸν εἰς τὰς θυσίας λίβανον.
Λιβανόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα λιβάνου.
Λιβανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκευάζω (Ἀνακατόνω) μὲ λίβανον.
Λιβανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λιβάνου, ὅμοιος μὲ λίβανον.
Λιβανωτίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω μὲ λιβάνι. 2) = Λιβανίζω.
Λιβανώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ λιβανωτὸν ἢ λιβανωτίδα.
Λιβανώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβανωτός.
Λιβανωτὶς, ίδος (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ, (κοιν.) δενδρολίβανον, (Λατ.) ῥοσμαρίν. 2) Ἄλλο εἶδος φυτοῦ σκιαδοφόρου, (Δσκρ. Γ. 87 καὶ Θῤῥ. Θ'. 126). 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λιβανωτρὶς.
Λιβανωτὸν (τὸ), = Λιβανωτός. 2) = Λιβανωτρὶς, θυμιατήριον.
Λιβανωτοπολίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λιβανωτοπώλης, ου (ὁ), = Λιβανοπώλης.
Λιβανωτὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), τὸ κόμμι τῆς λιβάνου, λιβάνι, θυμίαμα. » Λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὐξωμαι, « Ἄρῤῥφ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλεῖτο ὁ λιβανωτός. » Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα ἢ τὰ κρόμμυα ἢ τὸν λιβανωτὸν, « (Εὐπ. παρὰ) Πλδ.
Λιβανωτοφόρος (ὁ, ἡ), = Λιβανοφόρος.
Λιβανωτρὶς, ίδος (ἡ). κουτὶ διὰ λιβάνι, λιβανοθήκη, ἢ θυμιατήριον.
Λιβὰς [λείβω], άδος (ἡ). σταλαγμὸς ὁποιουδήποτε ὑγροῦ, (ἐν γέν.) πηγὴ ὕδατος. » Λιβάδας καλεῖσθαι τὰ ἀπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων διηθούμενα καὶ κατὰ γῆς ἐν ἀτεγνοῖς ἢ σκιεροῖς τόποις συνεστηκότα, καθάπερ ἐν ἀγγείοις, « Γλσ. Γεωπον. « Δακρύων (» Γάλακτος, » Ἠλέκτρου) λιβάδας, « Εὐρ., Ἀπλλν.
Λίβηθρον (τὸ), = Λεξηθρον.
†Λίβιον (τὸ), Λατ. libum, πλακούντιόν τι προσφερόμενον εἰς τὰς θυσίας.
Λιβόνοτος (ὁ). Ἄνεμός τις δυτικονότιος, (ἄλλ.) Λευκόνοτος.
Λίβος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Λιβάς. 2) = Λίβων.
Λιβοφοινὶξ, ικος (ὁ), = Λιβόνοτος.
Λιβρὸς [λείβω], ά, όν, Π. ὑγρὸς, σταλάζων, κάθυγρος. 2) (συνκδχ.) ζοφώδης, ὁμιχλώδης.
Λιβυὶς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ. 2) εἶδ. ὄφεως, (ἄλλ.) Λίβυς.
Λιβυρνὶς, ίδος (ἡ), [Ἔθν.], εἶδ. ταχυπλόου, κάτεργον, (Γαλλ.) galère.
Λίβυς, υος (ὁ). κάτοικος τῆς Λιβύας. 2) = Λιβυκὸς· 3) (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως μὴ φαρμακεροῦ.
Λιβυσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Λίβυς, Λιβυκή.
Λίγα, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Λιγέως.
Λιγαίνω, Μ. ανῶ, Π. φωνάζω (ψάλλω, ἠχῶ) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
Λιγγούριον (τὸ), = Λυγκούριον.
Λίγδα, ης (ἡ), Π. = Λίγδος.
Λιγδὴν, ἐπίῤῥ. Π. [λίζω]. ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως. (χυδ.) τσουγγανιστά.
Λίγδος (ὁ), [λίζω], = Ἴγδη, γυδὶ, (Θῤῥκ.) χαδάνι. 2) χωνευτήριον ἢ καλοῦπι τῶν μεταλλουργῶν, (ἄλλ.) Χοάνη.
Λίγειος, α, ον, = Λιγὺς, (ἐπὶ φων.) ὀξὺς, διαπεραστικός.
Λιγέως [Λιγὺς], ἐπίῤῥ. Μὲ λιγυρὰν (διαπεραστικὴν ἢ μελῳδικὴν) φωνήν.
†Λιγήεις, ἠη, ῆν, Ἰων. ἀντὶ Λίγειος.
†Λίγνον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λήγνον.
†Λιγνυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λιγνώδης, [ἐκ τοῦ
Λιγνὺς [συγγ. τῷ Λύγη], ύος (ἡ). φλόγα μὲ καπνὸν· καπνὸς μαῦρος ἢ πυκνὸς (καθὼς ὁ τῶν κεραμικῶν καμίνων ἢ τῶν Κνίσσας)· καπνιά. » Ἄλλο ὑγρὸν ἐπίχεε, ἕως ἂν αἰθαλωσῃς λιγνὺν αὐτάρκη, « Δσκρ.
Λιγνωδὴς, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λιγνὺν (καπνὸν ἢ καπνιάν). » Γλῶσσα—, « Ἱπποκρ. » Λιγνωδέα πτύελα, « αὐτ.
†Λιγνωτὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεγνωτός.
Λίγξε, Π. ἀντὶ Ἔλιγξεν, ἀόρ. ταῦ Λίζω.
Λιγουροκώτιλος, η, ον, Δ. ἀντὶ Λιγυροκώτιλος.
Λιγουρὸς, ὴ, όν, Δ. ἀντὶ Λιγυρὸς.
Λιγυηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λιγέως ἠχῶν, λιγυρὸς, μελῳδικός.
Λιγύθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφωνος.
Λιγύκροτος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγυηχής.
Λιγύμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μέλπων (ᾄδων) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
†Λιγύμοχθος, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Λιγύμυιος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφθογγος.
Λιγυπνείων (ἡ Λιγὺ πνείων), ουσα, καὶ Λιγύπνοιος, άντι
Λιγύπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. (ἄνεμος) ὁ πνέων μὲ λιγυρὰν (σφυρίζουσαν ἢ γλυκεῖαν) πνοὴν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φρέσκος, (παρβλ.) ἁμπρός.
Λιγυπτερόφωνος καὶ
Λιγυπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ πτερὰ κάμνουν λιγυρὸν ἦχον. » Τέττιξ, « Ἔπιγρ.
Λιγυρίζω, Μ. ίσω, = Λιγαίνω.
Λιγυρόθροος-ους (ὁ, ἡ), = Λιγύθροος.
Λιγυρόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγυηχὴς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυρόκτυπος).
Λιγυροκώτιλος, η, ον, Π. ὁ γλυκερῶνων τίλλων) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
Λιγυρόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Λιγύπνοος.
Λίγυρος (ὁ), «εἶδος πολυτ. λίθου (ἠλέκτρου εὑρισκομένου εἰς ἣ φερομένου ἀπὸ τὴν Λιγουρίαν, (ἴσως) = Λυγκούριον ἢ (κοιν.) Λαζῶρι, (καὶ Σημ. ὅτι καὶ τοῖς Βυζαντ. τὸ κυανοῦν [Λαζουρὶ] μα ἐλέγετο παρομοίως Βενετσιάνικον, ἀπὸ τόπου ὅπου κατ' ἐξοχὴν ἐσκευάζετο).
Λιγυρὸς, ὰ, όν, (ἀξ ἐπίῤῥ.) -υρὼς, = Λιγύς
Λιγυρόφωνος (ὁ, ἡ), = Λιγύφωνος.
Λιγυρῶς, ἐπίῤῥ. Λιγέως.
Λιγὺς, εια, ὺ, Π. [λίζω]. (κυρ. ἐπὶ φων.) ὀξὺς, λεπτὸς, διαπεραστικὸς· καθαρὸς, μελῳδικὸς, (Γαλλ.) sonore, (ἴδε ἄρθρ. περὶ Ἄκους. 804, 21, ἢ παρβλ.) ἀπροπρὸς, (ὀθ. ἐπὶ ῥητόρ.) εὐφραδὴς· (ἐπὶ ἀνέμου) = Λιγύπνοος· (ἐν γέν.) γλυκὺς, εὐάρεστος, νόστιμος, (ὀθ. τὲ καὶ, λιγτερὴ. » Σύμβιον ἀπάντων ἥδιστον ἢ λιγυρώτατον, « Ἰσκρ. (εἰς τὸν Ξενοφ.) λιγυρὰ λιγυρὰ, « Κυνηγ. Δ. ά., = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λυγηρὰ, εὐλύγιστος, (καθὼς καὶ ἐπὶ) » Μάστιξ λιγυρὰ, « Ὅμ., Σοφ.
Λίγυς, υος (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Λιγουρίας. 2) Λιγυστικὸν (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) ivèche.
Λιγύφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφωνος.
† Λιγυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λιγύφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιγυρὰν (θαρὰν, λαμπρὰν, μελῳδικὴν κλπ.) φωνήν. » Ἀηδὼν—, « Ὀκρ.
Λίζω [ὀνμτπ.], Μ. λίγξω, (κυρ.) κάνω λίγξ (καθὼς τὰ τινασσόμενον βέλος), σφυρίζω. (συνκδχ.) σχίζω ἐπιπολαίως (τοὺς ἀνέμους ἐπάνωθέν τινος), τσουγγανίζω.
Λίην, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Λίαν.
Λίθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ξαν.) ἀντὶ Λίτα.
Λιθαγωγὸς (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (μετασχηματ.) λίθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. 2) = Λιθοποιὸς.
Λιθάζω, Μ. άσω, = Λιθοβολῶ. 2) = Λιθοποιῶ.
Λίθαξ, ακος (ἡ καὶ ὁ). σκληρὸς, τραχὺς· ‖ (οὐσ.) ὑποκορ. τοῦ Λίθος, λιθάρι, πετράδι.
Λιθαργύρεος, α, ον, Π. ἀντὶ
Λιθαργύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ λιθάργυρον.
Λιθάργυρος (ἡ). ὁ ἐνωμένος μετὰ τοῦ ἀργύρου καὶ ἐλαποιούμενος εἰς τὴν γραφὴν αὐτοῦ μόλιβδος, (ἄλλ.) ἄφρὸς ἢ ἄνθος ἀργύρου, (Τουρκ.) μουρτεσέγι. » Λιθάργυρος λευκὴ, « Γλσ. 2) μίγμα τι ἀργύρου καὶ μολίβδου πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, (ἄλλ.) ἀσβόλη ἢ βάργυρος. 3) Π. ἀντὶ Λιθαργύρινος. » Ὀλπη—, « Ἀθ.
Λιθαργυροφανὴς, έος (ὁ, ἡ). Λιθαργύρου ὅμοιος.
Λιθαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίθος, πετραδάκι.
Λιθὰς, άδος (ἡ), Π. = Λίθαξ, λιθάρι.
Λιθασμὸς (ὁ). [λιθάζω]. λιθοβολισμὸς.
Λιθαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λιθάζων (λιθοβολῶν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιθαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς λιθασμόν.
Λιθάω-ῶ, Μ. ...ς Ἔχω (Περιέχω) λίθους ἢ (εἰς τὴν κύστιν) λίθον, (κατὰ τὸν Φωτ. εὐχρηστότ. τοῦ) Λιθιάω.
Λιθεία (ἡ). Ὕλη πετρῶν δι' οἰκοδομάς.
2) [Ρῥφ.] λίθοι πολύτιμοι, πετράδια.
Λίθεος, α ἢ ος, ον, = Λίθινος.
Λιθένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (σκεπασμένος) [Τουρκ.] καπλαδισμένος) μὲ λίθους.
Λίθεος, α, ον, Π. ἀντὶ Λίθινος.
Λιθηλογῆς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος μὲ λίθους λαγάδας.
Λιθία (ἡ), = Λιθιᾶσις.
Λιθιαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Λιθώδης ἢ Λίθινος.
Λιθιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τοὺς (πολυτ.) λίθους. (ὀθ.) » Λιθιακὰ (ἐν. βιβλία), « σύγγραμμα (πραγματεῖα) περὶ πολυτ. λίθων.
Λιθίασις, εως (ἡ). νόσος τις περὶ τὴν κύστιν, (κατν.) πέτρα. 2) ὑπερσάρκωσις σκληρὰ σχηματιζομένη εἰς τὰ βλέφαρα, [ἐκ τοῦ
Λιθιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Πάσχω ἀπὸ πέτραν (λίθον) εἰς τὴν φοῦσκαν ἢ ἀπὸ ἀρθρῖτιν.
Λιθίδιον (τὸ), = Λιθάριον.
Λιθίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω λίθον.
Λιθικός, ἡ, όν, = Λιθιακός.
Λίθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λίθον, πέτρινος. « Λίθινος θάνατος, « Πίνδ. » Λίθινος ἀνδριάς, « Ἀκ. » Λίθινος κόρη, « Ἀθ. (καὶ ἄλλ. ὡς οὐσ.) » Τιμὴς εἴνεκα τῶν λιθίνων, « Ἐπγρ.
Λιθίνεος, ἐπίρ. Ὡς λίθινος.
Λίθιον (τὸ), = Λιθάριον.
Λιθίος, ίδος (ἡ), = Λιθάς.
Λιθοβλήτης, ήτος καὶ
= Λιθοκόλλητος. 2) Π. Λιθοβολητός.
Λιθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πετροβολῶ· φανερώνω διὰ τῆς λιθοβολίας.
Λιθοβολήσιμος (ὁ, ἡ). Ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ, ἢ = τῷ
Λιθοβλήτος (ὁ, ἡ). ὁ λιθοβοληθεὶς ἢ ἐκτελούμενος διὰ λιθοβολίας, (παρβλ.) Λεύσιμος.
Λιθοβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λιθοβολεῖν, λιθοβόλημα.
Λιθοβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ λιθοβολῶν. || (οὐσ. 1) στρατιώτης ῥίπτων λίθους, (Ἄλλος παρὰ τὸν ἀφενδονήτην, ἴδε Θκ. Σ', 69) καὶ 2) (ἱππλ.) μηχανὴ διὰ τῆς ὁπ. ἀφενδονίζουν λίθους. 3) (προπαροξ.) = Λιθόβλητος. » Λιθόβολον αἷμα, « Εὐρ., ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος.
Λιθογλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων γράμματα κτλ. ἐπάνω εἰς) λίθους.
Λιθογλυφής, ἐος (ὁ, ἡ). γλυμμένος (σκαλισμένος) εἰς λίθον.
Λιθογλυφία (ἡ). σκάλισμα διὰ τῆς γλυφίδος ἐπάνω εἰς λίθον, [ἐκ τοῦ
Λιθόγλυφος (ὁ), (παροξ.) = Λιθογλύπτης, (προπαροξ.) = Λιθογλυφής.
Λιθογλύχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιθίσεις γλιχώνας (ὀξεῖς λίθους).
Λιθογνωμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθογνώμονα καὶ τὴν τέχνην του. (ὀθ.) » Λιθογνωμικὸν (ἐνν. βιβλίον), « Σδ., σύγγραμμα περὶ τούτου.
Λιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατ' ἐμπειρίαν τοὺς πολυτ. λίθους.
Λιθογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν λίθον (προξενῶν λιθίασιν). » Ὕδωρ—, « Δσκρ.
Λιθόδενδρον (τὸ). τὸ κοράλλιον, (κατὰ λέξ.) δένδρον ἀπολιθωμένον ἢ δενδρειδὴς ἀπολίθωσις.
Λιθοδερκής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [λίθος, δέρκομαι]. ὁ ἀπολιθώνων μὲ μόνον τὸ βλέμμα του.
Λιθόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λίθιναν ἢ λιθώδες δέρμα (ὄστρειον ἢ ὄστρακον ἀντὶ δέρματος). » Χελώνη—, « Ἔμπεδ.
†Λιθοδικτέω-ῶ, Μ. ήσω. [λίθ. δικτεῖν], = Λιθοβολέω.
Λιθόδμητος, κατὰ συγκ. ἀντὶ Λιθοδόμητος, ἢ Λιθοδόμητος (ὁ, ἡ). λιθόκτιστος.
Λιθοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ οἰκοδομῶν μὲ λίθους, κτίστης.
Λιθοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λίθου, ὅμοιος μὲ λίθον.
Λιθοεργής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταβάλλων εἰς λίθον. » Μέδουσα—, « Ὀππ.
Λιθοεργός (ὁ, ἡ), = Λιθοεργής. 2) (οὐσ. ἀρσ.) = Λιθουργός, λιθοξοος.
†Λιθοθλάσης, ου (ὁ), [λιθ. θλάω]. ἐργαλ. (σφυρὶ) μὲ τὸ ὁπ. συντρίβουν λίθους.
Λιθοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν, σκληρόκαρδος.
Λιθοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιθώδη (σκληρὰν) κεφαλήν.
Λιθοκόλλα, ης (ἡ). μίγμα τι πρὸς συγκόλλησιν λίθων.
Λιθοκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολλημένους ἐπάνω του πολυτ. λίθους (πετράδια)· (ἐνίοτε) σκεπασμένος μὲ μάρμαρα.
Λιθόκολλος (ὁ, ἡ), = Λιθοκόλλητος.
Λιθοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Πελεκῶ) λίθους.
Λιθοκοπία (ἡ). κόψιμον (πελέκημα) λίθων. 2) = Λιθοτομία.
Λιθοκοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθοκόπον ἢ τὴν λιθοκοπίαν. » Λιθοκοπικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ λιθοκόπου.
Λιθοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (πελεκῶν) λίθους. || (οὐσ.) πετρᾶς, λιθοξόος.
Λιθοκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κρήδεμνον]. στεφανωμένος (τριγυρισμένος) μὲ πέτρας.
Λιθοκτονία (ἡ). ὁ διὰ λιθοβολισμὸς θάνατος.
Λιθολάβος (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς λιθουλαίαν.
Λιθολαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων διὰ τοὺς ἐπ' αὐτῷ πολυτ. λίθους.
Λιθολευστέω, Μ. ήσω. Λιθοβολῶ, (πθ.) γίνομαι-
Λιθολευστος (ὁ, ἡ), [λ. λεύω], = Λιθόβλητος ἢ Λιθοβολήσιμος. » Ἄρης—, « Σοφ., = Λιθοκτονία.
Λιθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (συνήθ. δὲ Κτίζω μόνον μὲ λογάδας) λίθους, κτίζω ξερολίθι.
Λιθολόγημα (τὸ). τοιχίον κτισθὲν διὰ λιθολογίας (μὲ λίθους λογάδας), ξερολίθι. (ἐνίοτε) ψηφοθέτημα.
Λιθολογία (ἡ). συλλογὴ καὶ συναρμογὴ λίθων πρὸς οἰκοδομήν.
Λιθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἢ ἐκλέγων καὶ συναρμόζων πρὸς οἰκοδομὴν λίθους, κτίστης, τοιχοποιός.
Λιθομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπῶν ἄχρι μανίας (τρελλαινόμενος διὰ) τοὺς πολυτ. λίθους.
†Λιθομυλία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λίθῳ μυλίᾳ.
Λιθοξεσος (ὁ, ἡ), [λ. ξέω]. σκαμμένος μέσα εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ πελεκητὴν) πέτραν.
Λιθοξόανος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ λίθινα ξόανα ἢ μὲ λίθους ἐπὶ τῶν ὁπ. εἶνε σκαλισμένα ἀνάγλυφα.
Λιθοξοεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθοξόου, πετράδικον.
Λιθοξοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαξεύω.
Λιθοξοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ξέειν (πελεκᾶν) λίθους. || (οὐσ.) πετρᾶς.
Λιθοπλίνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ λιθοπλίνθων.
†Λιθόπλινθος (ἡ). πλίνθος λίθου ἢ λιθίνη, τούβουλον.
Λιθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ (τὸν μεταβάλλω εἰς) λίθον, ἀπολιθόνω, [ἐκ τοῦ
Λιθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μεταβάλλων τι ἢ τινὰ εἰς λίθον, ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀπολιθόνειν. (ἰατρ.) λιθογόνος.
Λιθοπρίστης, ου (ὁ). ὁ πρίζων (πριονίζων) λίθους, πριονιστὴς μαρμάρων.
Λιθορρίνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λιθόδερμος.
Λίθος (ὁ, ᾗ, ἡ). πέτρα· βράχος, λιθάρι. (ἰδιατ. θηλ.) πέτρα πολύτιμος, πετράδι ἢ μάρμαρον. (ἰατρ.) ἡ πέτρα τῆς φούσκας (ὧθ. Λιθίασις)· (ἰδιωνυμ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ πέτρινον βῆμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐδημηγόρουν εἰς τὴν Πνύκα· ἢ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐκήρυττεν εἰς τὴν ἀγορὰν ὁ κῆρυξ (ἐπ' αὐτῆς εἶδεν τὸν ὄρκον καὶ οἱ θεσμοθέται). » Χυτὴ λίθος, « Ἡρ., ἢ Ὕελος. » Λυδία —, « Σοφ., ἢ (ἄλλ.) Βάσανος. » Ἡ μαργαρίτις λίθος, « Ἀθ., Θρρ. » Περία —, « Θκρ., τὸ λευκότατον μάρμαρον. » Τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον, « αὐτ., ἴδε Γραμμή.
Λιθοσπαδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σπάω]. (τρύπ) σχηματισθεῖσα διὰ τῆς ἀποσπάσεως λίθου.
Λιθόσπερμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα εἶνε σκληρὸν ὡς λίθος), (Γαλλ.) grémil.
Λιθοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύω]. ὁ διώκων (ἀποσοβῶν) τινα μὲ λίθους.
Λιθοστεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στέγην (ὀροφὴν) ἐκ λίθων.
Λιθοξερέμνιος (ὁ, ἡ). σκληρὸς (ξερέμνιος) ὡς λίθος.
Λιθόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ λίθους (Τερκ. καλδιρίμι) ἢ μὲ πετραδάκια (κατὰ τὸ Μωσαϊκόν).
†Λιθοτομεῖον (τὸ), = Λατομεῖον.
Λιθοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λατομέω. || (πθ.) μὲ σχίζουν ἕνα μεῦ ἐκβάλουν λίθον (τῆς κύστεως).
Λιθοτομία (ἡ), = Λατομία, κόψιμον (βγάλσιμον) πέτρας καὶ αὐτὴ ἡ κομμένη πέτρα, (συνέχ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) = Λατομεῖον. (ἐνίοτε χειρουργ.) ἡ διὰ τομῆς ἐξαγωγὴ τῆς πέτρας ἀπὸ τὴν κύστιν.
Λιθοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιτήδειος πρὸς λιθοτομίαν. » Λιθοτομική, « ἡ τέχνη τοῦ λιθοτόμου.
Λιθοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) λίθους, πετρᾶς. (χειρουργ.) ὁ κόπτων καὶ ἐκβάλλων τὴν ἐν τῷ σώματι πέτραν. ‖. (οὐσ.) Λιθοτόμον (τό), τὸ πρὸς λιθοτομίαν χρήσιμον χειρουργ. ἐργαλεῖον.
Λιθότομος (ὁ, ἡ). κομμένος (πελεκημένος) μέσα εἰς ἡ ἀπὸ τὴν πέτραν.
Λιθοτράχηλος (ὁ, ἡ), (μτφορ.) = Σκληροτράχηλος.
Λιθοτριβικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρίψιμον (δούλευμα, ὑάλισμα) τῶν πολυτ. λίθων.
Λιθότροπος (ὁ, ἡ). λιθώδης (σκληρὸς) τὸν τρόπον, ἀπότομος, ἄσπλαγχνος.
Λιθουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἕλκω (Τραβῶ, Ἐβγάζω) λίθους ἀπὸ τὸ λατομεῖον.
Λιθουλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ τραβῶν (ἐβγάζων) ἀπὸ τὸ λατομεῖον λίθους. ‖. (οὐσ.) εἶδ. μηχανῆς πρὸς τοῦτο. (ἰατρ.)=Λιθοτόμον.
‡Λιθουργεῖον (τό), εὐχρηστ. τὸ Λιθούργιον.
Λιθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) πέτραν. 2) = Λιθοποιέω.
Λιθουργής, έος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ πέτραν.
Λιθουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ λιθουργοῦ. 2) (πλθ.) = Λατομεῖον.
Λιθουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθουργόν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν λιθουργίαν.
Λιθούργιον (τό). ἐργαστήριον λιθουργοῦ.
Λιθουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) πέτρας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.) λιθοξόος.
Λιθουρία (ἡ). τὸ νὰ κατουρῇ τις λίθους (ἄμμον).
Λιθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) λίθους, ἐκ τοῦ
Λιθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κουβαλῶν (μεταφέρων) λίθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Λιθόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. λίθῳ ὅμοιος.
Λιθόχρυσος (ὁ, ἡ), χρυσοῦς ἢ λιθοκόλλητος.
Λιθόψωκτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. ψυχω]. ὁ τρίβων (ὑαλίζων, δουλεύων) τοὺς πολυτ. λίθους.
Λιθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λιθοποιέω, ἴδε Βροτόω.
Λιθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν τὸν) λίθον, πετρώδης. (μτφορ.) λιθοκάρδιος.
Λιθωδία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λιθώδους, σκληρότης λίθου.
Λιθωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει λίθου.
Λίθωμα (τό). λιθῶδες φῶμα, ῥῖζος, τύλος.
Λιθωμότης, ου (ὁ). ὁ ὁμόσας (ὁρκισθείς) εἰς τὸν ἐν τῷ Πυκνὶ λίθον, ῥήτωρ δημόσιος.
Λιθώπης, εος (ὁ) καὶ Λιθῶπις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν λίθου, λιθοειδής.
Λίθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λιθόω, ἀπολίθωσις. 2) = Λιθεία (2).
‡Λιθωτὸς, ἡ, όν. Ἀπολιθωμένος ἢ Λίθινος ἢ Λιθοκόλλητος.
Λικμαίνω, Μ. ήσω, = Λικμάω.
Λικμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προξενεύων τοὺς λικμῶντας τὸν σῖτον κτλ.
Λικμὰς, άδος (ἡ), = Θρίναξ, λικμητήριον.
Λικμάω-ῶ [λικμὸς], Μ. ήσω, = Λικμίζω. (ἐν γέν.) ξεχωρίζω, ξεδιαλέγω.
Λίκμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λίχνισμα.
Λικμητὴρ, (ὁ), Π. ἀντὶ Λικμητής.
Λικμητήριον (τό). τὸ ἐργαλεῖον (φτυάρι κτλ.) μὲ τὸ ὁπ. λιχνίζουν, λιχνιστῆρι.
Λικμητηρὶς, ἴδος (ἡ), = Λικμητήριον.
Λικμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ λικμίζων, λιχνιστής.
Λικμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λικμίζειν.
Λικμητὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ λιχνίσματος.
Λικμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Λικμητής.
Λικμίζω, Μ. ίσω. Ἀνακατόνω τὸ γέννημα εἰς τὸ ἁλῶνι ἵνα χωρισθῇ σεριζόμενον ἀπὸ τὰ ἄχυρα, λιχνίζω, [ἐκ τοῦ
Λικμὸς (ὁ), [λίκνον]. = Λικμητήριον.
Λικμοφόρος (ὁ, ἡ), = Λικνοφόρος.
Λικνάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λίκνον.
‡Λικνίζω, Μ. ίσω, = Λικμίζω.
Λικνίτης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (ὡς τιμώμενος ὑπὸ τῶν Λικνοφόρων).
Λικνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος λίκνου.
Λίκνον (τὸ), [λέγω]. κόσκινον πλεκτὸν ἀπὸ λυγαριὰν διὰ λιχνισμα, (κοιν.) δερμόνι. 2) σκεῦος ἱερὸν ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐπροσφέροντο αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν εἰς τοὺς θεούς. » Φορηθὲν πολλάκι μετρδεῖτου λεῖκνον ὕπερθε κόμης, « Ἐπιγρ. 3) κούνια μικροῦ παιδιοῦ. » Σὲ δὲ κοίμισεν λίκνῳ ἐνὶ χρυσῷ, « Καλλ.
Λικνοστερέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λικνοφορέω, [ἐκ τοῦ
Λικνοστερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του (στεφανωμένος μὲ) λίκνον, (δηλ.) = Λικνοφόρος.
Λικνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Λικνοφόρος (ὁ , ἡ). ὁ φέρων (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του) τὸ ἱερὸν λίκνον εἰς τὰς Βακχικὰς πομπάς.
Λικριφὶς, ἐπ/ρ. Π. [λέχριος]. πλάγια, πρὸς ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι.
Λικροὶ (οἱ). τὰ κλαδιὰ τῶν ἐλαφοκεράτων.
Λίκτης, ου (ὁ). ὁ λείχων (γλείφων).
Λιλαίομαι (χ. Μ.), (παρατ. Ἐλιλαιόμην, πρκ. Λελίημαι), Π. [λέω]. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν (κοιν. λαχταρῶ) καὶ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι. » Δόρποιο (» Πολέμοιο) λιλ., « Ὅμ., Ὑσ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Λιλαιομένη χροὸς ἅσαι, « Ἰλ. Φ. » Προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, » Ὀδ. Ο. (ᾧ πρυθετ.) » Φώωδε λιλαίεο, « Ὀδ. Α. (ᾧ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Βὰν (θὼς Δαναῶν λελιημένοι, « Ἰλ. Μ. Π., πρόθυμοι, σπεύδοντες.
Λιμαγχέω-ῶ [λιμὸς, ἄγχω], Μ. ήσω, = Λιμοκτονέω, (όθεν
‡Λιμάγχησις, εως καὶ
Λιμαγχία (ἡ), = Λιμοκτονία, (ἰατρ.) αὐστηροτάτη δίαιτα.
Λιμαγχικὸς, ἡ, όν. Ὁ λιμοκτονῶν ἢ λιμοκτονούμενος.
Λιμαγχονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιμαγχέω.
Λιμαγχόνη καὶ
Λιμαγχόνησις, εως (ἡ), = Λιμαγχία.
Λιμαίνω, Μ. ανῶ. Πάσχω ὑπὸ λιμοῦ, ἔχω ἐλλειψιν τροφῶν, πεινῶ.
‡Λιμακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειμακώδης.
‡Λιμβεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λιχνεία, [ἐκ τοῦ
‡Λιμβεύω, Μ. εύσω, νλγ. ἀντὶ Λιχνεύω, [ἐκ τοῦ
‡Λιμβὸς, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον, νλγ. ἀντὶ Λίχνος.
Λιμβρὸς, ά, όν, Π. = Διβρὸς (2).

Λιμενάρχης, ου (ὁ). ὁ Ἄρχων (ἐπόπτης) τοῦ λιμένος.
Λιμεναρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ λιμενάρχου.
Λιμενήχος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ ἔχων (σχηματίζων) λιμένα· (προπαροξ.) ὁ περιεχόμενος ἐντὸς λιμένος.
Λιμενήρης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιμένας εὐλίμενος.
Λιμενίζω, Μ. (σω. Σχηματίζω λιμένα.
Λιμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιμήν, λιμενάκι.
Λιμένιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λιμένα, ἢ ἐφορεύων (ἐπιμελούμενος εἰς) τοὺς λιμένας.
Λιμενίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λιμενίσκος (ὁ), = Λιμένιον.
Λιμενίτης, ου (ὁ) καὶ Λιμενῖτις, ιδος (ἡ), = Λιμένιος.
Λιμενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λιμένος.
†Λιμενοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ τεχνητοῦ λιμένος.
Λιμενοποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς λιμενοποιΐαν. » Λιμενοποιϊκὰ (ἔνν. βιβλία), « Μθμτ. καὶ σύγγραμμα (διδασκαλία) περὶ λιμενοποιΐας.
Λιμενορμίτης, ου (ὁ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἢ τιμώμενος εἰς τοὺς λιμένας ἢ ὁρμους (ἐπίθ. τοῦ Πριάπου κλπ.).
Λιμενοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν ἢ ἐπιτηρῶν τοὺς λιμένας. ‖. (οὐσ.) ἔφορος λιμένος, λιμενάρχης.
Λιμενουργία (ἡ), = Διμενοποιΐα.
Λιμενοφυλακία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἢ ἐπαρχία) τοῦ λιμενοφύλακος.
Λιμενοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ λιμένος.
Λιμὴν [συγγ. τῷ Λίμνη], ένος (ὁ), λιμῆνας, λιμάνι (μτνμ. καὶ μτφρ.) ἄσυλον, καταφύγιον, (παρβλ. Ὕρμος).
Λιμηρὸς [λιμὸς], ά, όν. Πεινασμένος, λιμασμένος, ψοφῶν τῆς πείνας. (ἰταλ.) famélique.
Λιμνάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω λίμνην, στέκω ἀκίνητος ἐν εἴδει λίμνης. » Λιμνάζοντα ὕδατα, « Αξ., τὰ (κοινῶς) λιμνάζοντα ὕδατα, « Αξ., τὰ (κοινῶς) συγκάμενα. 2) (σπν. μτδ.) ἀντὶ Διπλασιάζομαι. » Οἱ ποταμοὶ λιμνάζουσι τὸν σῖτον, « Δ. Χρσ.
Λιμναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος ἢ διαιτώμενος εἰς λίμνην. » (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) ὁ λατρευόμενος εἰς τὰς ἐν Ἀθ. Λίμνας. ‖. Λιμναία, ἡ (κατὰ παραγωγ.) ἀντὶ Λίμνη.
†Λιμνακὶς, ἴδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιμνακίς.
Λιμνάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιμναία.
Λιμνασία (ἡ). Λίμνασμα νεροῦ πλημμυρήσαντος. (οὕτω διορθ. ὁ Βορ. τὴ Λιμνασία τοῦ Στρβ. Γ. 6'.).
Λίμνασμα (τὸ) καὶ
Λιμνασμὸς (ὁ), = Λιμνασία.
Λιμνάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Λιμνήτης καὶ
Λιμνᾶτις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Λιμνήτις.
Λιμνεία καὶ
Λίμνευσις, εως (ἡ), = Λιμνασία.
Λίμνη (ἡ) , [λείβω]. νερὸν στεκάμενον μπάρα· βάλτος· (Π.) κόλπος θαλάσσης, λιμήν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) τέμενος τι τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διονύσου (πιθανῶς πρωτοῦ βάλτος) πλησίον τοῦ ἄστεος (Θ. τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια).
Λιμνηγενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς ἐν Ἀθ. Λίμνας, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμ.).
Λίμνηθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἐκ ἢ ἀπὸ τῆς λίμνης (τῆς θαλάσσης).
Λίμνηστις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ λιμναίου, (ἅλλ.) Ἀδάρκη ἢ Ἀφάρκη.
Λιμνήτης, ου (ὁ) καὶ Λιμνῆτις, ιδος (ἡ), = Λιμναῖος.
Λιμνιάζω, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λιμνάζω.
Λιμνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίμνη.
Λιμνόβιος (ὁ, ἡ), ὁ ζῶν εἰς λίμνην ἢ ἀπὸ τὸ προϊόντα (ὀψάρια) λίμνης.
Λιμνοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα λίμνης, ὅμοιος μὲ λίμνην.
Λιμνοθάλασσα, ης (ἡ). λίμνη σχηματισθεῖσα ἀπὸ θαλάσσια νερά, (Γαλλ.) lagune.
Λιμνομάχης, ου (ὁ). δραματικὸς ποιητὴς συναγωνιζόμενος εἰς τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια. « Παῖδες λιμνομάχαι, α Ἡσύχ., οἱ ἐν ταῖς Ἀθήνῃσι Λίμναις πυγμαχοῦντες.
Λιμνόστρεον (τὸ). ὄστρεον φυλαττόμενον ἢ ἀγρευόμενον εἰς λίμνην (χόλπον) θαλάσσης, (αὐτὸ κυρ. εἶνε τὸ γνωστὸν) στρείδι.
Λιμνοσώματος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ σῶμα ἕτοιμον (ἐσχηματίσθη) εἰς λίμνην. « Ἔγχελυς—, « (ἐνδ. παρ') Ἀθ. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειοσώματος).
Λιμνουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς κόλπον θαλάσσης ἢ λίμνην, ἁλιεύς.
Λιμνοφυής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος ἢ φυτρόνων εἰς λίμνην.
Λιμνοχαρής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, διατρίβων ἀσμένως) εἰς τὰς λίμνας.
Λιμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλημμυρῶν σχηματίζω λίμνην, κατακλύζω.
Λιμνώδης, ους (ὁ, ἡ), = Λιμνοειδής· πλήρης λιμνῶν, βαλτώδης.
Λιμοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν (Κάμνω 'σὰν λιμασμένος διὰ) τὴν δόξαν.
Λιμοδοξία (ἡ). λιμὸς (ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία) διὰ δόξαν, φιλοδοξία ἀκόρεστος, δοξομανία.
†Λιμόδωρον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δειμόδωρον.
Λιμοθνής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποθνήσκων τῆς πείνας.
Λιμοκτιβής, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ψοφῶν τῆς πείνας (λιμάζων) ἀπὸ φιλαργυρίαν.
Λιμοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων ἀπὸ πεῖναν, παράσιτος.
Λιμοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) διὰ τοῦ λιμοῦ, βιάζω ἢ ἀφίνω τινὰ ν' ἀποθάνῃ (καὶ ἀμτδτ. ἀποθνήσκω) τῆς πείνας, (ἰατρ.) καθυποβάλλω εἰς παντελῆ ἀσιτίαν.
Λιμοκτόνησις, εως καὶ Λιμοκτονία (ἡ), τὸ λιμοκτονεῖν, ἢ διὰ τοῦ λιμοῦ τιμωρία, (ἰατρ.) παντελὴς ἀσιτία.
Λιμοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον) διὰ τῆς πείνας.
Λιμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς τὸν λιμόν.
†Λιμόξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς (σκέλεθρον) ἀπὸ τὴν πεῖναν.
Λιμὸς (ὁ καὶ Δ. ἢ Π. ἡ), [λείπω]. πεῖνα (δι' ἔλλειψιν τροφῆς), πεῖνα μεγάλη, (κοιν.) λίμα. (ἰατρ.) βουλιμία. « Λιμοῦ θώρηξις λύει, « Ἱππκρ.
Λιμοφορεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Λιμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φίρων (προξενῶν) πεῖναν. « Δίσκος—, « Ἐπγρ., ὁ χωρὶς φαγητῶν καὶ δι' ἐπίδειξιν μόνον προτιθέμενος εἰς τὴν τράπεζαν.
Λιμόψωρος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος ψώρας ἐξ αἰτίας πείνας (κακοτροφίας, δυστυχίας).
Λιμπάνω, Μ. λείψω, σπν. ἀντὶ Λείπω.
†Λιμφεύω, Μ. εὔσω, = Λιμζεύω, [ἐκ τοῦ
†Λιμφὸς, ἡ, ὸν, = Λιμβδὸς, κόλαξ, παράσιτος, (συγγ. τῷ Λίμφος).
Λιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ψοφῶν τῆς πείνας, λιμασμένος. « Λιμώδες ἐργυγάνειν, « Ἀλκίφρ.
Λίμωξις, εως (ἡ). πεῖνα μεγάλη, λίμασμα, [ἐκ τοῦ
Λιμώσσω(ττω), Μ. ώξω. Εἶμαι πολλὰ πεινασμένος (κοιν. ψόφιος τῆς πείνας), λιμάζω. « Δυσιτελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν, « Θεοσύλ.
Λίν, Π. αἰτ. τοῦ Λίς.
†Λιναγέρτης καὶ
Λιναγρέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λινάγρετος [λίνον, ἀγρεύω], πιασμένος εἰς τὰ δίκτυα. 2) (ἐνεργ.) Ψαρᾶς.
Λιναῖος, α, ον, = Λίνεος, λινός. || (οὐσ.) Λιναία, = Λινέα, κλωστὴ λινῆ.
Λινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίνον, λιναράκι.
ξΛινάω-ῶ [λίνον], Μ. ήσω. Στήνω (ἢ Πιάνω τι εἰς τὰ) δίκτυα, (εὔχρ. κυρ. μονον εἰς τὰ σύνθ.).
Λινέα (ἡ). κλωστὴ (σχοινὶ) ἀπὸ λινάρι, (Θ. τὸ Λατ.) linea, [ἐκ τοῦ
Λίνεος, α, ον καὶ
Λίνεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Καμωμένος ἀπὸ λίνον (λινάρι), λινός, λιναρήσιος.
Λινεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λίνεος-οῦς.
Λινεὺς, έως (ὁ). ἁλιεὺς (κυρ. ὁ Ψαρεύων μὲ δίκτυα). 2) εἶδ. κεφάλου, (ἅλλ.) Κεστρεύς.
Λινευτὴς, οῦ (ὁ). Ψαρᾶς ἢ κυνηγὸς, [ἐκ τοῦ
Λινεύω, Μ. εὔσω. Ψαρεύω ἢ Κυνηγῶ μὲ λίνα (δίκτυα), (ἐν γέν.) ἁλιεύω. « Γυργάθοις λινεύοντες, « Ἀῤῥ.
†Λινὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ληνὶς (2).
Λινίσκος (τὸ), = Λινάριον, σχοινάκι, σπάγγος.
Λινοδάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (δεμένος) ἐπὶ λίνου. « Βότρυς—, « Αξ., σταφύλι κρεμασμένον διὰ τὸν χειμῶνα (συγγ. τῷ Ληνοδάτης).
Λινόδεσμος (ὁ). δεσμὸς (σχοινὶ, κλωστὴ κτλ.) ἀπὸ λινάρι. 2) (ἐπιθ.) Π. ἀντὶ
Λινόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ σχοινὶ (κτλ.) ἀπὸ λινάρι. « Σχεδία—, « Δίσχλ., ἢ ὑπὸ τοῦ Ξέρξου στηθεῖσα ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.
Λινόδρυς, υος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἅλλ.) Καμαιδρυς.
Λινοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λινεργὴς, (συγγ. τῷ-
Λινοερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ἕρκος]. περικλεισμένος ἢ περικλείων εἰς τὰ δίκτυα.
Λινόζευκτος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ζεύγνυμι]. δεμένος μὲ (ἢ πλεγμένος ἀπὸ) σχοινί.
Λινόζωστις, ιος (ἡ), εἶδ. φυτ., (κοιν.) παρθενοῦδι, (Γαλλ.) mercurialle.
Λινοθήρας, ου (ὁ), Π. [λίνον, θηράω]. ὁ κυνηγῶν μὲ δίκτυα.
Λινοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λινοθώραξ, ὁ φορῶν λινοῦν θώρακα.
Λινοκαλάμη καὶ
Λινοκάλαμις, ιδος (ἡ). τὸ καλάμι (ἢ καλαμηὰ) τοῦ λιναριοῦ, (ὁηλ.) λινάρι ἀκοπάνιστον ἢ στουππί, κρυκίδι.
Λινοκάρυξ, υκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Λινοκήρυξ, ὁ πωλῶν (διαλαλῶν τὸ πωλούμενον) λινάρι ἢ σχοινιὰ κτλ.
Λινόκλωστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλώθων (ἢ κλωσμένος ἀπό) λινάρι. « Ἠλακάτη—, « Ἐπγρ.
ξΛινόκομα (τὸ), = Λινόσπερμα.
Λινόκροκος (ὁ, ἡ), Π. ὑφασμένος ἀπὸ λινὴν κρόκην (κλωστήν).
Λίνον (τὸ). λινάρι (τὸ φυτὸν καὶ τὸ προϊὸν [αἱ ἶνες] τῆς καλάμης του). (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ λινάρι, (π. χ.) κλωστὴ, σχοινὶ· πανὶ, ὑφασμα· δίκτυον· (μτφορ.) ἡ ζωὴ καὶ ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου.
Λινόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λινοῦν πέπλον (voile).
ξΛινοπηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λ. πήνη]. ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι, λινός.
ξΛινόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ λινάρι, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λινόπληκτος).
Λινοπληγέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Λινοπλὴξ.
Λινόπληκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ζώων) ὁ πιασθεὶς καὶ διασφυγὼν (ἐπιμ., τρομάζων) ἀπὸ τὰ δίκτυα, (ἐν γέν.) ψοφοδεής, ξυπασμένος, (παρβλ.
Λινοπλὴξ [λίνον, πλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἰχθὺς) ὅς τις πιασμένος εἰς τὸ δίκτυον κτυπᾷ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ (ἵνα 'γλυτώσῃ. (μτφορ.) ἄνθρ. παράφορος, ξυπασμένος, = Φρενοπλὴξ, (παρβλ.) Λινόπληκτος (καὶ Μεθυπλὴξ).
Λινόπλοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) = Σχοινοπλόκος ἢ Δικτυοπλόκος. 2) (προπαροξ.) = Λινόπλεκτος.
†Λινοπλύνας, ου (ὁ). ὁ πλύνων τὰ λινὰ πανία ἢ τὰ δίκτυα, λευκαστὴς ἢ ἁλιεύς.
Λινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων λινὰ ἐργόχειρα, ὑφάντης ἢ σχοινοπλόκος.
Λινοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεμίζων τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου. « Αὖρα—, « Εὐρ., (παρβλ. Πρήθω).
†Λινοπτάζω καὶ
Λινοπτάω-ῶ καὶ (μα.) -άομαι -ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. Παρατηρῶ ("Εχω τ' ὀμματί μου εἰς) τὰ δίκτυα μήπως ἐπάσθη τίποτε, (ὕδεν ἐν γέν.) κυττάζω ὁλιγώτερον·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρα 'σὰν ξυπασμένος. (παρβλ. Ἐπιλινάω).

Λινόπτερος καὶ

Λινοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτερὰ (πτέρυγας) ἀπὸ λινάρι (ὑφ.) πανιά. » Ναῦς—, « Αἰσχλ.

Λινόπτης [λίνον + ὄπτομαι], ου (ὁ). ὁ παρατηρῶν (παραμονεύων) ἵνα θώσῃ εἴδησιν ἂν ἐπιάσθη τι εἰς τὰ δίκτυα. (ἐν γέν.) φύλαξ, (καὶ ἰδιωτ.) εἰκοφύλαξ.

Λινορράφης, ἐος ἢ Λινόρραφος (κατὰ διορθ. ἀντὶ Λινογράφος), ου (ὁ, ἡ), Π. συνερραμένος ἀπὸ λινὰ πανιά. » Δόμος—, « Αἰσχλ., πλοῖον τῆς Αἰγύπτου. » Τυλεῖον—, « Σοφ. 2) (ἐνεργ.) ὁ ῥάπτων (αὐρράπτων) τὰ λινᾶ δίκτυα. » Ἁλιεῖς—, « Νόνν.

Λίνος ἢ Λῖνος (ὁ), εἶδος ᾠδῆς παραπονετικῆς (ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ ἢ ἐγουπα ἀντικείμενον τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Λίνου).

Λινόσαρκος (ὁ, ἡ), = Ἁπαλόσαρκος.

Λινόσπαρτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (σπάρτου) τὸ ὑπ. ἐχρησίμευεν ὡς λινάρι.

Λινόσπερμα καὶ

Λινόσπερμον (τὸ). λιναρόσπορος.

Λινοστασία (ἡ), στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων καὶ τὸ μέρος ὅπου στήνονται, [ἐκ τοῦ

Λινοστατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Στήνω (Κυνηγῶ μὲ τὰ) δίκτυα.

Λινοστολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φορῶ λινᾶ φορέματα.

Λινοστολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [ἐκ τοῦ

Λινόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινᾶ φορέματα.

Λινοστρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ στρήφων (κλώθων) λινάρι, σχοινοπλόκος. 2) (προπαροξ.) καμωμένος ἀπὸ στρημμένον λινάρι. ‖. (οὐσ.) Λινόστροφον (τὸ), εἶδος βοτάνης, marrubium.

Λινοτειχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λινᾶ (ἀπὸ πανὶ) τείχη.

Λινοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων σχοινὶ ἢ κλωστὴν ἀπὸ λινάρι. ‖. (οὐσ.) θαυματοποιὸς ὅς τις, ἀφ' οὗ κόψῃ τὸ σχοινί, τὸ δείχνει πάλιν ἀκέραιον.

Λινοῦλκος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ἕλκω], καμωμένος ἀπὸ γνεσμένον λινάρι (ἀπὸ λινῆν κλωστήν).

Λινουργεῖον (τὸ). ἐργοστάσιον λινῶν ὑφασμάτων.

Λινουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐργάζομαι τὸ λινάρι· κάμνω ἀπ' αὐτοῦ ὑφάσματα, σχοινιὰ κτλ.

Λινουργία (ἡ). ἡ ἐργασία τοῦ λιναριοῦ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ γινόμενα ἐργόχειρα (πανιὰ κτλ.).

Λινουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (βουλεύων) λινάρι. ‖. (οὐσ.) ὑφαντὴς ἢ σχοινοπλόκος. 2) εἶδ. πτηνοῦ (χήνας).

Λινοῦς, ῆ, οῦν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Λίνεος, λινός.

Λινουργείαν (τὸ). ἐργοστάσιον λινῶν ὑφασμάτων.

Λινοϋφής, ἐος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι, λινός.

Λινοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ψαρεύων ἢ κυνηγῶν μὲ) δίκτυα.

Λινοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (σχίζων) τὰ πανιά.

Λινοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φορῶ λινᾶ φορέματα.

Λινοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινοῦν χιτῶνα.

Λινοχλαίνης καὶ Λινόχλαινος, ου (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινῆν χλαῖναν.

Λινόχρυσος (ὁ, ἡ). λινοῦς χρυσοΰφαντος.

Λινόω-ῶ, Μ. ὤσω. Δένω μὲ κλωστὴν ἢ σχοινί, (ἁπλῶς) δένω.

Λινωφεῖον (τὸ), = Λινοϋφεῖον.

Λίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λινόω, δέσιμον (μὲ κλωστὴν ἢ σχοινί).

Λίξις, εως (ἡ), = Δεῖξις, γλείψιμον.

Λίπα, ἐπίρ. Ἰων. Μὲ λίπος (ἄλειμμα). » Λίπα ἠλείψαντο, « Θκ., ἀλείφθησαν μὲ (ἢ κατὰ προσδιορ. τοῦ εἴδους) «Λίπ' ἐλαίῳ, « Ὅμ., μὲ ἐλαιόλαδον. » Τῷ μύρῳ τῷ ῥοδίνῳ ἀλείφεσθαι λίπα, « Ἱππκρ.

Λιπάδελφος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς (ἑστερημένος) ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν.

Λιπάζω, Μ. άσω καὶ

Λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀλείφω μὲ λίπος (ἄλειμμα), (συνκδχ.) φαιδρύνω. 2) παχύνω· (ὅθεν γεωργ.) κοπρίζω

Λιπαλγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, ἄλγος], ἄμοιρος λύπης (θλίψεως).

Λίπανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λιπαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ λιπαίνειν.

Λιπαράμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λιπαρὰν (λαμπρὰν, μεγαλοπρεπῆ) ἄμπυκα.

Λιπαραυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. στιλπνός, ὑαλιστερός.

Λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιμένω εἴς τι. (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ λιπαρῶς (ἐπιμόνως).

Λιπαρέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Λιπαρῶς.

Λιπαρής, ἐος (ὁ, ἡ), = Λιπηρός, λιγδωμένος (Πιναρός) ἢ στιλπνός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ἐκτενὴς· ἐπίμονος (κυρ. εἰς τὸ παρακαλεῖν), (κοιν.) κολλητσίδα.

Λιπάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λιπαρέω, παράκλησις ἐπίμονος.

Λιπαρητέον, θετ. τοῦ Λιπαρέω,

Λιπαρία (ἡ), = Λιπαρότης, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ἐπιμονή, προσκαρτερία.

Λιπαροδώλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = τῷ-

Λιπαρόγειος καὶ

Λιπαρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιπαρὰν γῆν.

Λιπαροζώνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὰν ζώνην (λαμπρὸν κύκλον).

Λιπαρόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὸν (λαμπρὸν) θρόνον ἢ βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὁπ. καίονται λιπαρὰ θύματα.

Λιπαροκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λιπαρὸν (λαμπρὸν, μεγαλοπρεπὲς) κρήδεμνον.

Λιπαρόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὰ (λαμπρὰ) ὄμματα. » Λιπαρόμματε μᾶτερ, « Ὑγεία, « Σοφ.

Λιπαροπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαροὺς (στιλπνοὺς ἢ πινάρους) πλοκάμους.

Λιπαρός, ά, όν. Ἀλειμμένος μὲ λίπος (Λάδι κτλ.)· παχὺς, εὐτραφής· (συνκδχ.) σαρκῶν, εὔρωστος· φαιδρός, ζωηρός· (ἐπὶ πραγμ.) στιλπνός· λαμπρός· ἀνθηρός· πολυτελής· μεγαλοπρεπής· πλουσιοπάροχος· εὔκαρπος. » Ὦμος—, « Καλλ., ἡ πάντοτε γαληνιῶν, (κοιν.) 'σὰν τὸ 'λάδι, « Λιπαρὰ γαλήνη, « Ἀπ. » Ἀπὸ παλαίστρας, « Θκρ., (συνκδχ. ἀπὸ ἀλειφομένων παλαιστῶν). » Λιπαροὶ θῆναι, « Πίνδ., αἰπύδαμάνες, (ἴσως καὶ) ἐλαιοφόροι. » Λιπαρὸν γῆρας, « Ὅμ., τὸ ἐν ἀνέσει ἢ χωρὶς νόσους. 2) (ἀπ.) ἀντὶ Λιπαρῆς, ἐπίμονος. 3) ἐφάλλ. ἀντὶ Ῥυπαρός. » Δορὸν λιπαρὸν (ῥυπαρὸν) καὶ ῥάψανον φέροντι, « Σιμ.

Λιπαροστέλεχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων λιπαρὸν (ὡς ἂν τὸ ἔδαφ.) στέλεχος.

Λιπαρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Λιπαροῦ, πάχος, παχύτης, εὐσαρκία.

Λιπαρατράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων ἢ συνιστάμενος εἰς λιπαρὰν (πλουσιοπάροχον) τράπεζαν. » Δεῖπνον—, « Κ. Μαν.

Λιπαρύχρους-ους καὶ

Λιπαρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. λιπαρὸς (ὁ πνὸς, λαμπρὸς) τὴν ὄψιν.

Λιπαρῶς, ἐπίῤ. Μετὰ λίπους, παχέως. 2) » Λιπαρῶς ἠρτυμένα, « Ἱππιατρ. (μτφορ.) Ἐκτενῶς, ἐπιμόνως. » Λιπαρῶς ἔχω, « Πλ., προσπαθῶ, ἐπιμένω. 3) ἐν ἀνέσει καὶ χωρὶς νόσους. » Λιπαρῶς γηράσκειν, « Ὀζ. Δ. σύχως, ἁπαλῶς. » Χρὴ δὲ καὶ διαγίνεσθαι τὸν ὦμον ἡσυχίως καὶ λιπαρῶς, « Ἱππκρ. » Ἔφειν λιπαρῶς, « αὐτ.

Λιπαρωψῶ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Λιπαρός, ὑπέπεζα—, « Ἀθ., λαμπρὰ, πλουσιοπάροχος.

Λίπας, αος (τὸ), = Λίπος. » Λίπαι ἔλαιης, « Ἀρατ. » Χρίειν σίνυϊ ὑγρῷ ἢ κλίνῳ λίπαι, « αὐτ., (εὔχρ. κυρ. καὶ αἰτ. καὶ ἄλλ. ἀντὶ ἐπιῤ.), ζέω λίπος.

Λίπασμα (τὸ). πᾶν δ, τι διαποιεῖζει ἢ χρησιμεύει ὡς λίπος. » Ὀφθαλμῶν—, « Δ. πίκουρ., τὸ ὄκκουρον.

Λιπασμὸς (ὁ), [λιπάζω]. ἡ πρᾶξις τοῦ χύνειν, ἀλείψις (μὲ λίπος), κύρωσις κτλ.

Λιπαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸ φῶς μου, τυφλόνομαι, ξέκ τοῦ

Λιπαυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, αὐγή], ὅστις ἔχασε τὸ φῶς, τυφλός· σκοτεινός. » Ὀφθαλμὸς (» Τάρταρος) —, « Σιμ., Ὀρφ.

Λιπαυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (Δὲν σπαριπνέομαι ἀπὸ) αὔρας.

Λιπαω-ῶ, Μ. ..., = Ἔχω λίπος (παχύνομαι λιπαρὸς (παχὺς) ἢ στιλπνός (γλίζω). » Λιποῦντα πέμματα, « Ἀθ. » Λιπῶν κεκρυφαλος, « αὐτ., « ἐλαιον λιπαίνοντες, « Διον. 2) Π. (μτφ.) ἀλείφω (μὲ λίπος). » Εἰς τεγίνας, βρίθας ἐνδρώπων λιπούσις νόμφας δ' ἐν Νίκ. 3) (βτν.) = Λοπάω. » Ἦμαρ δὲ μοι περὶ τὸ τέρμα τοῦ ἔτεος σὺν θεῷ λιπᾶν· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις σαφῶς εὐπερισταίρετος ὁ φλοιός, « Θρρ.

Λιπεῖν, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δείκω.

Λιπερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Βίμαι = Λιπερνῆς, ἐος (ὁ, ἡ) καὶ

Λιπερνὴς, ῆτος (ὁ) καὶ

†Λιπερνήτης, ου (ὁ) ἢ †Λιπερνῆτις, ιδος (ἡ), Π. [λείπω, φερνὴ ἢ ἔρνος], ὅστις, φυγὰς ξεπατρισμένος, ἐγκαταλελειμμένος, πάμπτωχος. (ἐπὶ καρπ.) ἄκαρπος, (κοιν.) πτωχός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιπαήνωρ, ορος (ἡ), Π. [λείπω, ἀνήρ.] ἡ παραιτοῦσα τὸν ἄνδρα της.
Λιπήμερος (ὁ, ἡ), = Ἀλιτήμερος.
‡Λιπόβιος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, βίος]. ὁ ἀποβιώσας, νεκρός.
Λιποβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, βλέφαρον]. ὁ χωρὶς ὀφθαλμῶν, τυφλός, ἀόμματος.
‡Λιπογάλακτος (ὁ, ἡ), = Λειπογάλακτος.
Λιπόγαμος (ὁ, ἡ), = Λειπόγαμος.
Λιπόγληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς γλήνας (κόρας ὀφθαλμῶν), τυφλός.
Λιπόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς γλῶσσαν.
Λιπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λειπογνώμων.
Λιπόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ἐλλειπὴς τὰ γυῖα (μέλη τοῦ σώματος), χωλός.
‡Λιπόδερμος (ὁ, ἡ), = Λειπόδερμος.
‡Λιποδρανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποδρανέω.
Λιπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λιπαρὸς, παχύς.
Λιποζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παραιτήσας ἢ ἀπολέσας τὸ ταίρι του· μόνος.
Λιπόθριξ, ὁτρ. χος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς τρίχας, φαλακρός, ἄτριχος.
Λιπόθρους (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, θρόος]. ἄλαλος, ἄφωνος.
‡Λιποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποθυμέω.
Λιποθυμία (ἡ), = Λειποθυμία.
Λιποκτέανος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, κτέανον]. ἀκτήμων, πτωχός.
‡Λιπόκωπος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κώπην (λαβήν).
‡Λιπομαρτυρία (ἡ), = Λειπομαρτύριον.
Λιπόμαστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων μαστούς.
Λιπομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας (ἢ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ) τὴν μητέρα του.
‡Λιπόνας, Δ. ἀντὶ
‡Λιπόνως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Λιποναύτης, ου (ὁ), = Λειποναύτης.
Λιπόνεως (ὁ, ἡ), = Λειπόνεως.
Λιπόνηρος (ὁ, ἡ), λίαν πονηρός.
Λιπόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς παῖδων, ἄτεκνος.
Λιποπάτρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας ἢ κάμνων τινὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του. «Λωτοφάγων ἐδωδή —,» Ἐκφρ.
Λιποπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἐξέλιπεν (ἔκοπη) ἡ ἀναπνοή, νεκρὸς ἢ λιπόθυμος.
Λιποπτέλεμος (ὁ, ἡ), Π. λειποτάκτης.
Λιπόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν πόλιν.
Λιποῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω ἢ λίπος, ῥινός]. ὁ μὴ ἔχων ἢ ἔχων παχὺ (ἐλαιώδες) δέρμα, ξεγδαρμένος, (ζῶ.) «Νομεὺς —,» Νόνν., ὁ Μαρσύας.
Λίπος [συγγ. τῷ Λείπω], εος-ους (τὸ). πάχος (ζώου καὶ δένδρου)· λίγδα· ἄλειμμα. «Ἀλοιφαῖον —,» α Λυκ.
Λιποσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Λειποσαρκέω, εἶμαι ἢ γίνομαι = Λιποσαρκής, ές καὶ
Λιπόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόσαρκος, ἰσχνός, ἄσαρκος.
Λιποθενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσθενὴς, ἀνίσχυρος.
Λιπόσκιος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς σκιὰν, φωτεινός, (καὶ μτφορ.) σαφὴς, εὐκρινὴς.
Λιποστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας (πισὼ- ἀπὸ) τὸν στέφανον. «Φύλλον —,» Ἀθ.
‡Λιποστρατεία, Λιποστράτιος, = Λειποστρατεία κτλ.
Λιποτακτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποτακτέω, [ἐκ τοῦ
Λιποτάκτης, ου (ὁ), = Λειποτάκτης.
Λιποταξία (ἡ) καὶ
Λιποτάξιον (τὸ), = Λειποταξία, Λειποτάξιον.
Λιποτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Λιποτριχὴς, ές καὶ
Λιπότριχος (ὁ, ἡ), = Λιπόθριξ.
Λίπουρος (ὁ, ἡ), = Λείπουρος.
Λιποφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Λιπαυγὴς, σκοτεινός.
Λιπόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [λ. φθογγὴ], = Λιπόθρους, ἄφωνος.
Λιποψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποψυχέω.
Λιπόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Λιπῶν, μτχ. τοῦ Λιπάω.
Λίπτω καὶ (μσ.) Λίπτομαι, Μ. λίψω, -ομαι, Π. (μὲ γεν.) = Γλίχομαι, ἐπιθυμῶ.
Λιπυρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λειπυρία, καὶ
Λιπυρίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λειπυρίας (πυρετός).
Λιπυριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειπυριώδης.
Λιπώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ λίπος, ἐλαιώδης.
‡Λιραίνω, Μ. ανῶ, Εἶμαι λιρὸς (ἀναιδὴς), ἀναισχυντῶ.
‡Λίριον κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Λείριον.
Λιρὸς, ά, όν, (τὸ συγκρ. -ότερος, -ότατος), Π. (μτγμ.) ἀναιδὴς, (παρβλ. Λειρός).
Λιρόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Λειρόφθαλμος.
Λῖς καὶ Λίς, ὶός (ἡ αἰτ. Λῖν, [καὶ μτγν.] πλθ. ἢ ὄνμς. Λῖες καὶ ἡ δοτ. Λίεσσι), Π. ἀντὶ Λέων.
Λὶς, Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Λισσὴ, θηλ. τοῦ Λισσὸς, λεῖα, ὁμαλὴ, (ἴδε Λισσός).
Λίσαι, ἀόρ. ά. τῆς πρς. καὶ
Λισάσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐλίσετο, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Λίσσομαι.
‡Λισγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
‡Λίσγος (ὁ), [συγγ. τῷ Λίζρον], ἐργαλ. γεωργ., λισγάρι. «Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλῃ ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι λίσγον (κατὰ διόρθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Μίσχον),» Θφρ.
Λίσῃ, Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Λίσσομαι.
Λίσπη (ἡ), Ζ. Λίσπος.
Λισπόπυγος (ὁ, ἡ), = Κίναιδος ἢ Ἰσχνὸς τὰ ὀπίσθια, [πυγὴ καὶ
Λίσπος [Λισσὸς], η, ον. Τριμμένος, (ἐπμ.) λεῖος, ὁμαλὸς· ἰσχνὸς, λιγνός· (μτφορ.) πονηρὸς, μοχθηρός. ‖. (οὐσ.) Λίσποι (οἱ), εἶδ. ὀργαλῶν χωριεμένων εἰς τὴν μέση, τῶν ὁπ. ἑκάτερος δύο ξύνων (ψιλῶν) διατήρει ἓν ἡμίτομον πρὸς ἐνύμνησιν καὶ (ἓν δέοντι) ἀναγνώρισιν τῆς ξενίας των.
‡Λισσάνιος (ὁ, ἡ), [λιτὴ, λίσσομαι], Λακων. ἀντὶ Ἄγαθὸς, (εἰς τὸν Ἄρχφ. εἶνε γραμμένον, ἴσ. κατὰ Κωμ. παραφθορὰν, Λυσσάνιος).
Λισσὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λισσὴ (θηλ. τοῦ Λισσὸς), λεῖα. ὁμαλὴ. ‖. (οὐσ. ἐνν. πέτρα) βράχος ἀπότομος (ἀπρόσβατος).
Λίσσασθαι, Π. ἀντὶ Λίσασθαι, ἀορ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Λισσάσκετο, Π. ἀντὶ Ἐλίσσετο, παρτ. τοῦ
Λίσσομαι [Λίπτω], Μ. λίσομαι (ἀόρ. Ἐλισάμην καὶ Ε'. Ἐλιτόμην), Π. παρακαλῶ (λιπαρῶς, ἐπιμόνως), καθικετεύω. ἐξαιτοῦμαι. «Ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσσι,» Ἰλ. Δ. «Μὴ, λίσσομαί σ', αὖδα τάδε,» Σοφ. «Μόνην δὲ μὴ πρόλιπε, λίσσομαι, πάτερ,» Αἰσχύλ. «Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων,» Πίνδ. (καὶ μὲ ἄλλην αἰτ. ἐλλειπτ. ἐκ δ'.) «Λίσσομαι ὑμέας ταῦτα,» Ὁδ. Β. (καὶ γεν. πρόθετ.) «Πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν ἐμοὶ πιθέσθαι,» Σοφ. «Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς ἢ γούνων σῶν τε τοκήων,» Ἰλ. Χ. (ἢ ἐλλειπτ.) «Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,. σχέσθε, φίλοι,» Ὁδ. Β.
Λισσὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λεῖος, ὁμαλὸς, ὁλισθηρός, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) lisse. «Πέτρα —,» Ὅμ., ἴδε Λισσάς.
‡Λισσόω-ῶ, Μ. ώσω, (οὐχ εὕρηται, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀπ' αὐτοῦ =
Λίσσωμα (τὸ) καὶ
Λίσσωσις, εως (ἡ), [ἐλίσσω], τὸ χώρισμα (ἡ χωρίστρα) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, (Ἀρχ. Ζ. Ἰς. ά, 7).
Λιστράω, Μ. ήσω (ᾱ) καὶ
Λιστρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω λόκκον (σκάπτων ἢ συσσωρεύων τὸ χῶμα) περὶ τὴν ῥίζαν φυτοῦ μὲ τὸ λίστρον.
Λίστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λίστρον (τὸ), [λισσὸς], ἐργαλ. γεωργ., φθνᾶτ. σιδηροῦν, ξυστρί· λιαγάρι (ᾱ). (μαγειρ.) = Τηγανοστρόφιον.
Λιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰσάζω (Ὁμαλίζω) μὲ τὸ λίστρον, (ὅθ. τὸ Ἰταλ.) lustrare.
Λιστρωτὸς, ἡ, όν, Π. Ξυσμένος (Ἰσασμένος) μὲ τὸ λίστρον, λεῖος, ὁμαλὸς, (ὅθ. τὸ Ἰταλ.) lustrato.
Λίσφος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Λίσπος, (ὅθεν
Λισφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐλαττόω.
‡Λίσγρὸς, ά ἢ η, όν ἢ ον, (ᾱ ἐπίρ.) -σγρῶς, = Γλίσχρος. ‖. (οὐσ.) Λίσγροι (οἱ), γόρτα τὰ ἀπ. ἐν ᾧ ἀνθοῦν ἀναποζογυρίζονται ὑπὸ τῶν γεωργῶν ἵνα παχύνωσι τὸ χωράφι.
Λίτα, Π. εἶτ. πλθ. τοῦ Λῖτον, σενδδνι.
Λιτάζομαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Λιτανεύω, παρακαλῶ, ἱκετεύω.
Λιταίνω, Μ. ανῶ, Π. = Λιτάζομαι.
Λιτανεία (ἡ). τὸ λιτανεύειν, παράκλησις, δέησις, ἱκεσία.
Λιτανευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ λιτανεύειν, ἱκετευτικός.
Λιτανευτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. παρακαλεῖ τις ἢ ἄπρκτ. (κατορθόνει) μὲ παράκλησιν, ἢ ἄξιος διὰ λιτάνευσιν, παρακλεστός, [ἐκ τοῦ
Λιτανεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ ὡς =
Λίτανος, η, ον, Π. [λιτὴ, λιταίνω], ἱκέτης· (ἐπὶ πραγμ.) = Λιτανευτικός, ἱκετήριος.
Λιταργίζω, Μ. ίσω. Π. [λίταργος], σπεύδω, κάμνω τι (ἢ ὑπάγω πο) ὀγλίγωρα, (ὅθ.
Λιταργισμὸς (ὁ), Π. τὸ σύν. τοῦ προηγ.
‡Λίταργος (ὁ, ἡ), [ἴλι, ἀργός], ταχὺς, ὀγλίγωρος.
‡Λιτασμὸς (ὁ), νλγ. [Λιτάζομαι], παράκλησις, ἱκεσία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιτέσθαι, Π. ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λίσσομαι.
Λιτή (ἡ), [λίπτω, λίσσομαι], Π. δέησις, ἱκεσία. (Ἐκκλησ.) λιτανεία. ||. (πλθ. εἰς τὸν Ὅμ. αἱ Λιταί, προσωποποιημέναι, ὡς θυγατέρες τοῦ Διός, ἀκολουθοῦσαι τὴν Ἄτην κτλ.
†Λιτήρ, ῆρος (ὁ)=Λιτανευτικός, ἱκέσιος.
Λιτήσιος (ὁ, ἡ), Π. = Λίτανος, ἱκέτης. ἱκέσιος, « Αὐγήν—, « Νόνν.
Λιτί, Π. δοτ. ἑν.(καθ'ἑτερογέν.) τοῦ Λίτον.
Λιτόδιος καὶ
Λιτοδόρος, Π. [λιτὸς, βορά], καὶ
Λιτοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυλάττων) λιτὴν δίαιταν, ζῶν μὲ λιτότητα.
Λλιτοίμην, Π. ἀόρ. ϐ'. τῆς εὐκτ. τοῦ Λίσσομαι.
ξΛίττομαι, Π. (σπν.) ἀντὶ ξίσσομαι.
Λίττον (τὸ), (ἡ θοτ. καθ' ἑτερογέν. Λιτὶ ἀντὶ Λίτῳ), Π. [λεῖος]. ὕφασμα χωρὶς πλουμίδια, σινδὼν ἄσπρον (ἐλαφρόν).
Λιτὸς [λίσσομα], ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λιτανευτὸς ἢ Λιτανευτικός.
Λιτὸς [λισσός, λεῖος], ἡ, ὁν, (κατὰ λέξ) ἰσιος, ὁμαλός· χωρὶς ποικίλματα, ἀκαλλώπιστος· (ἐπμ.) ἁπλοῦς· ὀλιγαρκὴς· ἀφελής. (ἐπὶ πραγμ.) εὐτελὴς, αὐτοσχέδιος, πρόχειρος. « Λιτὴ σκιὰ, « Ἱκτρ. « Λιτὴ ἡ διὰ κωθώνων (ἢ διὰ μόρων), « αὐτ., ἁπλῆ τὴν ἀκουασίαν, χωρὶς ἄλλα ἀρώματα. ||. (εὐσ.) Τὸ λιτὸν, « ἀντὶ Ἡ Αὐτότης (ἡ). ἁπλότης, ὄχι ποικιλία καὶ πολυτέλεια, ἀφέλεια, ὀλιγάρκεια κτλ. (Ῥτρ.) τὸ παριστάνειν τὰ πράγματα μικρότερα παρ' ὅτι εἶνε.
Λιτουργέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ῥαδιουργέω, (ϑθ.
Λιτούργημα (τὸ), = Ῥαδιούργημα, [ἐκ τοῦ
Λιτουργός (ὁ, ἡ), Π. [λεῖτον, ἔργον], = Λεωργὸς, κακοῦργος ἢ πανοῦργος.
Λιτοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις λιτὰ (ἁπλᾶ φαγητὰ, λιτότης περὶ τὴν τροφήν. » Ὡραία νησιὰ ἡ λιτοφαγίαν ἔχουσα, « Θαλάσσ.
Λίτρα (ἡ), εἶδος νομίσματος (1 2/9 Ἀττ. ὀβολοῦ) ἢ βάρους (12 οὐγγ. ἢ 96 δράμ.), Λτ. libra, (ὅθεν κατὰ παρέξήγ. μτγν.) τὸ Ζώδιον τοῦ Ζυγοῦ.
Λιτραῖος καὶ Λιτριαῖος, α, ον. Ἰσοβαρὴς ἢ ἰσότιμος μὲ μίαν λίτραν.
Λιτρίζω, Μ. (σω. Μετρῶ ἢ διαιρῶ κατὰ λίτρας. (ϑθεν
†Λιτρισμός (ὁ). ἡ κατὰ λίτρας διαίρεσις ἢ ἀρίθμησις.
†Λιτροδόκη (ἡ), = Νομισμοδόκη.
Λίτρον (το), Ἀττ. ἀντὶ Νίτρον, (ϑθ. κοιν.) λατρόνι.
Λιτροσκόπος (ὁ), [λίτρα, σκοπέω], = Ἀργυρογνώμων, (Τουρκ.) σαρράφης.
Λιτρώδης, ες (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Νιτρώδης.
Λιτυέρσης, ου (ὁ), ζαμά τι ἀγροτικὸν (τῶν ϑεριστῶν) ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἑνὸς υἱοῦ τοῦ Μίδα.
Λιτῶς, ἐπίρ. Μὲ λιτότητα, ἁπλῶς, ἀφελῶς, κτλ.
ξΛιφαιμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειφαιμέω.
ξΛιφαιμος (ὁ, ἡ), = Λειφαιμος.
ξΛιφερνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιπερνέω.
ξΛιχάζω, Μ. άσω, = Γλίχομαι, ὑπερεπιθυμῶ, (κοιν.) λαχταρῶ.
†Λιχάζω [λιχὰς], Μ. άσω. Κατακρημνίζω (ἀπὸ βράχου).
Λιχανὸς (ὁ), [λείχω]. τὸ δεύτερον δάκτυλον τῆς χειρὸς (μὲ τὸ ὀπ. δείχνομεν), Λτ. index.
Λίχανος (ἡ). μία τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας (διότι ἐπαίζετο μὲ τὸν λιχανὸν δακτ.) καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς ἀναδιδόμενος ἦχος (ὁ Ὑπάτης).
†Λιχὰς, άδος (ἡ), = Λισσὰς, πέτρα ἀπότομος, βράχος. 2) (μετρ.) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διχάς.
Λιχὴν, ῆνος (ὁ), = Λεχήν.
Λιχμάζω, Μ. άσω καὶ
Λιχμαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Λιχμάω.
Λιχμὰς, άδος (ἡ), Π. [λείχω]. γλειμμένη.
Λιχμάω-ῶ καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηςότ.) Λιχμάομαι-ῶμαι, Μ, ήσω, -ομαι, Π. [λείχω]. γλείφω, γλείφομαι· ξεργολείφομαι· περιστρέφω τὴν γλῶσσάν μου ἐκτὸς τοῦ στόματος (καθὼς τὰ ᾽φειδία).
Λιχμήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ξεργολειφόμενος μὲ τὴν γλῶσσαν ἔξω (σὰν τὰ ᾽φειδία)· λαίμαργος, (κοιν.) λιμάρης.
Λιχμόων, Π. (κατ'ἐπένθ. τοῦ υ) ἀντὶ Λιχμῶν, μτχ. τοῦ Λιχμάω.
Λιχνάω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιχνεύω.
Λιχνεία (ἡ). τὸ λιχνεύειν, λαιμαργία, ὄρεξις ἀκράτητος πρὸς τὰ καλὰ φαγητὰ, λειξουρία. 2) (πλθ.) Λιχνεῖαι, ἀντὶ Λιχνεύματα, γλιγούδια.
Λίχνευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς λιχνείας, φαγεῖ ὀρεκτικὸν, (κοιν.) γλιγοῦδι, (Γαλλ.) friandise.
Λιχνεύω, Μ. εὐσω. Τρώγω γλιγούδια, (ἐπμ.) τρώγω λαιμάργως (γλείφων κ.τ τὰ δάκτυλά μου). 2) (μσ. πρὸς αὐτ. ἡ μόνην ἡ πρωτ.) εἶμαι ἢ κάμνω ὡς ἂν λιμασμένος (κοιν. τρέχουν τὰ σάλια μου, ξεργλείφομαι) διά τι, ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν. » Ἰσχύειν μὲν γὰρ διὰ λύγου τὸν πολιτευόμενον ἀναγκαῖον, ἀγαπᾶν δ' ἀγενὲς καὶ λιχνεύειν τὴν ἀπὸ τοῦ λύγου δόξαν, « Πλ.
ξΛιχνιεβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων λιχνεύματα (γλιγούδια).
Λιχνόγραυς, αος (ἡ), Π. λίχνη (λαίμαργος) γραῦς.
Λίχνος [λείχω], η ή ος, ον. Ὁ ἀγαπῶν (ἐπιθυμῶν μὲ ὑπερβολὴν) τὰ καλὰ φαγητὰ, (ἐν γέν.) λαίμαργος, (μτγν.) περίεργος· ἄπληστος. » Κούρησιν ἐπ' ὄμματα λίγνα φέροντες, « Ἐπγρ. « Τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον, « Στεϕ. (καὶ καταγρ.) « Λιχνα βρώματα, « Κλμ., τὰ λιχνεύματα.
Λιχνοτένθης, ου (ὁ), [λίχνος, τένθης], = Λίχνος, (Ἰταλ.) bon buccone.
†Λιχνότης (ἡ), = Λιχνεία.
Λιχνοφιλάργυρος (ὁ, ἡ). λαίμαργος καὶ φιλάργυρος.
Λιχνώδης, ες (ὁ, ἡ), ἐπιῤῥεπὴς πρὸς λιχνείαν.
Λίχνως, ἐπίρ. Μὲ λαιμαργίαν.
Λίψ, λιβὸς (ὁ). ἄνεμος δυτικονότιος, (Τουρκ. καὶ Ἰταλ.) γαρμπῆς, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) λίβας. » Τῶν ζεφύρων λίψ ἄνεμος ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, « Ἀρετ. « Ἅλλιον ἀγίστασι κῦμα καὶ μάλιστα περὶ τὸν λίβα, ὅταν ἐπιλάϐῃ καὶ τοῦ νότου, « Ἀκ
Λίψ, λιβὸς (ἡ), Π. = Λιβὰς, ταγὼν ὑγρὸν γυμένον· σπονδή. 2) = Λισσὰς, Λιγλ. βράχος.
†Λίψ, ιβὸς (ἡ), [λίπτω]. ἐπιθυμία.
Λιψουρία (ἡ), [λίπτω, οὐρέω]. ἐπιθυμία πρὸς τὸ οὐρῆσαι.
†Λιψύδριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διψύδριον.
Λό', (κατ'ἀποκ.) ἀντὶ Λόε, Π. ἀντὶ Ἴδε.
Λόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λοβὸς (ὁ), [λέπω]. ἡ σποροθήκη (κυρτῶν ὀσπρίων ἢ ἰδιαιτ. τῶν φασουλιῶν) (κοιν.) λουβί. » Ἐνί τινες κεχρῆσθαι σπέρματι τοῖς λοβοῖς, οὐ σπέρμα μᾶλλον ἢ λάχανον αὐτὸ νομίζοντες, « Ἀθ. 2) (μτνμ.) ἡ κάτω ἄκρα τοῦ αὐτιοῦ » Ἐν ϑ' ἄκρα ἕρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβῶσι, « Ἰλ. Ξ. 3) τὸ αὐτὶ τοῦ σπουδαίου (τὸ ὀπ. παρετήρουν οἱ μάντεις) « Λοβὸς μὲν οὐ προσῆν σπλάγχνοις, « Εὐρ.
Λοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω (κυρίως τι εἰς εἶδ. λοβοῦ. » Ὡμὸς εἰς ἄλλους λοβούμενος (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ϑὰ μᾶλλον λοβούμενος;), « Νικ. Χων.
Λοβώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μέγεθος) λοβοῦ, ὁμοιος μὲ λουβί (ὀσπρ.).
Λογάδην [λογὰς], ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν. » Ἔρυμα.. λίθων λογάδην πεποιημένον, « Θκ. » Παρεπέμπομεν οὐδὲν λογάδην ἱππεῖς, « Πλ. 2) = Κατακλεκτὸν εἰς τὸ πεζόν.
Λογαδικὸς, ἡ, όν. Λογάδες ἰδιος, = Λογικτός.
Λογαῖος, α, ον, Π. = Λογὰς, διαλεκτός.
Λογαοειδικὸς, ἡ, όν. Ὁ πληπιάζων πως τὸ πεζὸν (εἰς τὸ λογογραφικὸν, ἢ μετρικὸν πεζοῦ λόγου καὶ ποιήσεως (ἀπόλ.) » Μέτρον—, « Ἀριστ., τὸ ἀναπαιστικὸν τὸ Ἀρχιλόχειον κτλ.
†Λογαριάζω, Μ. άσω, νλγ. ἀντὶ Λογίζομαι, (ϑθ.
†Λογαριασμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Λογισμὸς ἢ
†Λογαριαστὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ἀντὶ Λογιστὴς.
Λογάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγος, λογάκι.
Λογὰς [λέγω], άδος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος, ἐκλεκτὸς· μαζωμένος ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ στράτ.) = Ἐπίλεκτος. » Λογὰς τῶν στρατιωτῶν, « Ἐπγρ. « Αἱ ϑυγατέρες αἱ ἀπελέκητοι ἐκ τῶν ὀπ. συναθροιγουμένων κατ' ἐκλογὴν κτίζονται πόλεις χωρὶς πηλοῦ τείχη (ὅπ.α τὰ ἑξῆς ρυνθος κτλ.). ||. (πλθ.) οἱ δρυμοὶ, τὸ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν. « Ὡς τὸν λιτροὺς αὐγάζειν καθαρᾶς οὐ δύναται λογάδας, « Καλλ. (γράφεται καὶ Λογγὰς καὶ Δογχάς).
Λογάω-ῶ (χ. Μ.), Δέρν. Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω.
Λογγάζω, Μ. άσω, = Λογγάζω, στομώνω, ἀργοπορῶ, (ϑθ.
†Λογγασία (ἡ) καὶ
†Λογγάσιος (ὁ, ἡ) καὶ
Λογγάσιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) πτερὸν τρυπημένη εἰς τὸ παράξιον ἕνα ὄπλον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ πρωμήσια (παράγγεια) τῶν πλοίων.
Λογγῶν, ῶνος (ὁ), = Λογγάσιον.
Λογγεία (ἡ), = Λογία.
Λογεῖον (τό). ὁ ὀκρίβας τοῦ θεάτρου ὅπου ἀνέβαινον καὶ ὡμίλουν οἱ ὑποκριταί. (κατ' ἔκτ.) τὸ δικαστικὸν βῆμα. 2) (Γρφ.) τὸ ἐγκόλπιον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων μὲ τοὺς 12 πολυτ. λίθους (διότι ἐπ' αὐτοῦ βλέπων προέλεγε τὰ μέλλοντα).
Λογίμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπορευόμενος τοὺς λόγους τε, ζῶν ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων ἢ τῶν μαθημάτων του.
Λογεύς, έως (ὁ). ῥήτωρ· λογογράφος.
Λογεύω, Μ. εὐσω. Συλλέγω (κυρ. ἔραναν ἢ ἐλεημοσύνην), φορολογῶ, εἰσπράττω. «Προσομολογοῦμεν .. μήτε λογεύειν μήτε εἶνον μήτ' ἄλλο μηθὲν καθ' ὁντιν-οῦν τρόπον .. τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς ἀλλήλων κώμαις.» Ἐπγρ. (ἔ πθ.) «Ὃ δὲ ἂν παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμέ-νον ἢ πεπραγμένον ἦ, « αὐτ.
Λογία (ἡ). (Γρφ.) συναξις ἐλεημοσύνης (συνεισφορὰ) διὰ τοὺς πτωχούς, (Γαλλ.) collecte ἢ quête.
Λογίατρος (ὁ). ἰατρὸς μὲ τὰ λόγια μόνον.
Λογίδιον καὶ Λογίδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ λόγος, μικρὸς λόγος ἢ μῦθος. «Ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, « Ἀρχ.
Λογιδὼς, έως (ὁ), = Λογεύς.
Λογίζομαι [λόγος], Μ. ἰσομαι. Μετρῶ, λογαριάζω· κρατῶ (περνῶ εἰς τὸν) λο-γαριασμόν· (περ.) σκέπτομαι, συλλογί-ζομαι, νομίζω (τι αἴτιόν τινος). «Εὗρον λογιζόμενος, ἀργυρίου 2000 εὐοῦσαν μοι ταλάντων,» Ἡρ. «Τὸν Πάνα τῶν ὀκτὼ θεῶν λογίζονται εἶναι, « αὐτ. «Μίαν ἄμπω τούτων τῶν ἡμέρα λογίζονται, « Ξεν. «Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογισά-σθαι δώδεκα, « Ἀρχ. «Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν,» Γρφ. «Λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ θεῷ,» αὐτ. «Τούτου θεὸν ἡγεμόνα λογίζομαι, « Συν. « Τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λόγισαι,» Γργ. «Ταῦθ' ἵων εἶσω λογίζου, « Σοφ. (καὶ χ. πτ.) « Ἦν ὀρθῶς λογίζῃ, « Ξεν. « Ὅς τις εὖ λογίζεται, « Εὐρ. « Ἀνδρὶ λογίζε-σθαι τοιούτων πέρι οἷῳ τε ἐόντι, « Ἡρ. (καὶ δοτ. ὀργ.) « Μὴ ψήφοις λόγισαι,« Ἀρχ. (καὶ πθ.) « Ὁπλῖται δὶ ἐλογι-σθησαν οὐκ ἐλάττους δισμυρίων, « Ξεν. « Τὸ χρυσίον τριακαιδεκαστάσιον (τοῦ ἀργυρίου) λογιζόμενον, « Ἡρ. « Ἐλογί-σθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.» Γρφ.
Λογικεύομαι, Μ. εὐσομαι. (νλγ.) Συλλο-γίζομαι (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογι-κῆς), συμπεραίνω, ἐκ τοῦ
Λογικὸς [λόγος], ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνεισφέρων ἢ ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ λέγειν ἢ συλλογίζεσθαι· ὁ μετέχων λόγου· ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ λό-γον, στοχαστικός· λογογραφικός (ἀντίθ. τῷ Ποιητικός)· ῥητορικός, διενδεὲς τὸ λέ-γειν, διαλεκτικός· (παρβλ.) Λόγος. « Λο-γικὴ, « ἡ ἐπιστήμη τοῦ συλλογίζεσθαι (συμπεραίνειν κατὰ κανόνας). ᾧ «Λογι-κὸν (τό),» ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ συλλογίζεσθαι. «Ὁ μὲν ῥήτωρ (ποὺς) σε-μνὸς καὶ ὡ λογικὸς. « Δ. Φαλ., ἀνάρ-μοστος διὰ τὸν πεζὸν λόγον. « Καὶ οὗτοι μὲν λογικοί, πρωτηλᾶ δὲ κτλ.,« Ἀρτ. λογογράφοι.
Λογικότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηρι-στικὸν) τοῦ λογικοῦ, (συγχ. τῷ Λογιότης).
Λογικῶς, ἐπίρ. Διὰ λόγων. μὲ λόγον, μὲ σκέψιν· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς.
Λόγιμος, η, ον. Λόγου ἄξιος, ἐλλόγιμος· ἐπίσημος. «Τοὺς λογιμωτάτους (τῶν αἰχ-μαλώτων) ἀποσφάξας, τοὺς ἄλλους ἐπώ-λησε,« Δ. Κάσ.
Λόγιον (τὸ), (κατὰ λέξ.) ὑποκορ. τοῦ Λό-γος, μικρὸς (σύντομος) λόγος, (θθ. συ-νήθ.) λόγος θεοῦ, ἀπόκρισις μαντείου, (κυρ. ὄχι διὰ γίχων ἀλλ' εἰς τὸ πεζόν). «Καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον,« Θκ. «Ὅρα τὸ χρῆ-μα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται, « Δρχφ. «Ἐν τῇ (Σαλαμῖνι) ἡμῖν καὶ λόγιόν ἐστι τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι, « Ἡρ. 2) =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λογεῖον.
Λόγιος, α, ον. Εὐδήμιων λόγων δεινός (ἐπι-τήδειος) περὶ τὸ λέγειν· πολυμαθής, πολυίστωρ, πεπαιδευμένος· εὐγλωττος. (θθ. ὡς οὐσ.) ῥήτωρ ἢ ἱστορικὸς, (ἐν γέν.) λογογράφος· (ἰδιαιτ.) διαλεκτικός. « Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς, « Πίνδ. « Πλατεῖαι πανταχόθεν λογίοισιν ἔνεστι πάθοδοι νόσων εὐκλεᾶ τάνδε κοσμεῖν,« αὐτ. 2) ἄξιος λόγου, λόγιμος, ἐλλόγιμος. 3) στοχα-στικὸς, φρόνιμος, (κοιν.) ἄνθρωπος μὲ λό-γον, (παρβλ.) Λογικός. 4) (ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς), προστάτης τῶν λόγων (τῆς ῥητορικῆς, ἐν γέν. τῆς παι-δείας).
Λογιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ προτέρημα) τοῦ λογίου, (ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορικὴ εὐφράδεια.
Λόγισιμα (τὰ). πᾶν ὅ,τι ἐλογίσθη (ἐλογα-ριάσθη), τὸ ἀποτέλεσμα (συμπέρασμα) τοῦ λογαριασμοῦ.
Λογισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ λογίζεσθαι, λογαριασμός· (πλθ.) ἡ πρακτικὴ ἀριθ-μητική· (μτφρ.) σκέψις· στοχασμὸς, συλλογισμὸς· συμπερασμὸς, ἰδέα, ἔν-νοια. (ὅθ. πλθ.) τὸ λογικὸν. « Οὐκ ἔστι οὐδὲν ἐν ἀνθρώπου φύσει μεῖζον λογισ-μοῦ, « Μένανδρ. « Οἱ λογισμῷ ἐλάχ-ιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται,« Θκ. « Ἀν τις ἄφνω, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἔρχηθῇ τι πρᾶ-ξει,« Δημ. « Ἐντὸς (ἢ « Ἐπὶ) τῶν λογι-σμῶν εἶναι,« Πλ., Βασ., εἶνε εἰς τὰ λογικά του. « Τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λογισ-μῶν, « Γργ., στερημένος τοῦ (Γαλλ.) sens commun.
Λογιστεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ λογιστοῦ.
Λογιστέον, θετ. τοῦ Λογίζομαι.
Λογιστεύω, Μ. εὐσω. Ῥίμα (θεωρῶ, Ἐξετά-ζω λογαριασμοὺς ὡς) λογιστὴς, (ἐν γεν.) ἐξακριβόνω, ἢ καθάπτομαι, (ἰταλ.) κρι-τικάρω. «Μὴ λογιστεύειν τοὺς τῶν ἡμέ-τερον τρόπον μὴ φρονοῦντας,« Σωκρ.
Λογιστήριον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον τῶν ἐν Ἀ-θήν. λογιστῶν, (καθὼς τώρα) τὸ Ἐλεγ-κτικὸν συνέδρ., (Γαλλ.) cour des com-pies. 2) σχολεῖον ὅπου παρεδίδοντο τὴν πρακτικὴν ἀριθμητικὴν, ἢ 3) εἴ-δος λέσχης ἢ ἀκροατηρίου διὰ τὰς φι-λοσοφικὰς συνδιαλέξεις. «Καὶ οἶσθά τι-νας ἐν λογιστηρίοις ἀποδύντας .. ἐν με-σημβρίᾳ τοῦ βίου,« Συν. 4) «Στρατιω-τικὸν—, « Στρ., τὸ μέρος ὅπου ἐγίνετο ἡ καταμέτρησις ᾗ μισθοδοσία τῶν στρα-τιωτῶν. 5) (ἐνν. ξύλον ἢ ἀβάκιον) τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλογάριαζαν ἢ τὸ δίπλευρον ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσημείω-νον δι' ἐντομῶν τὰ ὀψωνιζόμενα, (σεινν.) τσέβουλα. « Δοῦλος καὶ μονονοὺ μετὰ χεῖρας ἔχων ἔτι τὸ λογιστήριον,« Διόδ., (κυρ. οὐδ. τοῦ=
Λογιστήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπι-τήδειος εἰς τὸ λογίζεσθαι (λογαριά-ζειν κτλ.), λογιστικός. « Τράπεζα—, « Πλδ., τὸ ἀβάκιον τῶν λογιστῶν.
Λογιστὴς [λογίζομαι], οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) λογαριαστὴς· (ἰδιαιτ.) διδάσκαλος τῆς πρακτ. ἀριθμητικῆς (τοῦ λογαρισμοῦ). (συνήθ. εἰς τὰς Ἀθήν.) μέλος τοῦ λογι-στηρίου, εἰς τῶν δώδεκα κληρωτῶν ἐ-λεγκτῶν οἱ ὁποῖοι συνεκρότουν τὸ Ἐλ-εγκτικὸν συνέδριον, (Ἄλλ.) Εὔθυνος. (Γαλλ.) vérificateur (réviseur) des comptes. (ἐπὶ τῶν Ῥωμ.) ἐπιστάτης (κυρ. τῶν προσόδων) πόλεως, (Λατ.) cu-rator urbium.
Λογιστία (ἡ), =Λογιστεία.
Λογιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ (ἢ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) λο-γίζεσθαι, (κοιν.) ἄνθρωπος μὲ μέτρα, συ-γκρατικός. « Οὐ μέν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι,« Ξεν. || (ὡς οὐσ.) Λογισμός, ὁ μαθηματικός. « Κερκίδος οὐ χρῄζεις ὁ λογιστικὸς, « Ἐπγρ. « Λογιστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ λογαριάζειν, ἢ πρακτικὴ ἀριθμη-τική. «Λογιστικὸν,« Ἀρχτ. τὸ λογικόν. « Τοῦ ἀκροθωρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικὸν, ἦδη δὲ τετραφθαι τὸ λο-γιστικὸν, « Πλ.
†Λογιστογόνομος [ὁ, ἡ], Π. (ἀδόκ.) ἀντὶ Λο-γιστήριος. « Ἔργα—, « Μανεθ., τὰ τοῦ λογιστοῦ.
Λογίως, ἐπίρ. Μετὰ λόγου, ὡς λόγιος.
Λογογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγράφω εἰς τὸ πεζὸν (ὡς λογογράφος). (μτγν.) γρά-φω λόγους (ὁμιλίας).
Λογογράφημα (τὸ). λογογραφικὸν σύγ-γραμμα.
Λογογραφία (ἡ). τὸ λογογραφεῖν, λογο-γραφικὴ σύνθεσις, συγγραφὴ (εἰς τὸ πε-ζόν). σύνθεσις δικανικῶν λόγων, συ-νηγορία· ἔγγραφος. « Προσελθὼν δὲ τοῖς κοινοῖς, οὐκ εἰς δίκας καὶ τὴν ἀπὸ τῆς λογογραφίας ἐργασίαν ἤθηκα τὸν πόνον,« Διόδ. «Ὁ δὲ Πλάτων) τὸ διαλογικὸν εἶ-δος τῆς λογογραφίας ἐπετήδευσε,« Πλδ.
Λογογραφικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)=εως. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λογογρα-φεῖν. «Λογογραφικὴ,« Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ λογογράφου. « Δημήτριος, τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδίας βιβλίον συγγράψας καὶ Περὶ ἑρμηνείας αὐτὸ ἐπιγράψας, ἀ-ξιοῖ καλὴν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφι-κὴν τέχνην,« Ἀμμών.
Λογογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) εἰς τὸ πεζόν, πεζογράφος, (ἰδιαιτ.) ἱ-στορικὸς, ἱστοριογράφος· ἢ ῥήτωρ συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γράφων δικανικοὺς λόγους, δικογράφος. (ἐν γέν.) συγγραφεὺς (ἀντιθ. τῷ Ποιητής). «Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις ὢν ἔνοχος, « Δμ. « Καὶ γάρ τις αὐτὸν (τὸν Λυσίαν) ἔναγχος τῶν πολιτικῶν τοῦτ' αὐτὸ ἐγκαλῶν ὠνείδιζε καὶ διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἑκάλει λογογράφον, « Πλάτ. « Διατρέγουσι δέ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι, σείοντες τοὺς παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων, « Δικαιοαρχ., (παρβλ. Λογοποιός). 2) ὁ κάμνων ἢ κρατῶν λογαριασμόν, (παρβλ.) Λογοθέτης.

Λογοδαίδαλος (ὁ, ἡ), ὁ ποικίλων ἐντέχνως τοὺς λόγους του, μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ λόγου, δεινός (ἐπιτήδειος) ῥήτωρ.

Λογόδειπνον (τὸ), δεῖπνον λόγων (ὅπου ἀντὶ φαγητῶν προτίθενται εἰς ἀκρόασιν καὶ συζήτησιν λόγοι), συμπόσιον φιλολόγων, (Γαλλ.) **banquet littéraire.**

Λογεδρηία (ἡ), [λόγος, ἕδρις], = Λογομαχία, (συγγ. καὶ διορθ. τῷ=

Λογοδιάῤῥοια (ἡ), διάῤῥοια λόγων, ἀκράτητος πολυλογία.

Λογοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ), διδάσκαλος λόγων (ῥητορικῆς).

Λογοειδεία (ἡ), τὸ ἐλάττωμα (τὸ χαρακτηριστικόν) ποιήματος λογοειδοῦς.

Λογοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὁ ὁμοιάζων μὲ πεζὸν λόγον, (Γαλλ.) **prosaïque.** 2) ὁ φαινόμενος ὅτι γίνεται μὲ λόγον (μὲ λογικόν). « Τὸ λογοειδὲς τῶν ζώων, « Θμ.

‡Λογοειδία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λογοειδεία.

Λογοειδῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ λογοειδὲς (λογογραφικὸν) ὕφος.

Λογοθεσία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ λογοθετεῖν, θεώρησις (ἐξακρίβωσις) λογαριασμῶν.

2) σύνθεσις (συνθήκη κυρ. ῥητορικοῦ) λόγου, ὕφος λεκτικόν.

Λογοθέσιον (τὸ), 'πάρσιμον λογαριασμοῦ καὶ τὸ μέρος ὅπου δίδεται ἢ 'παίρνεται ὁ λογαριασμός, κριτήριον. 2) σημειωματάριον, ἐφημερίς. (Λτν.) **rationarium.** « Ἀνελίξας σου τὸ τῆς ψυχῆς λογοθέσιον, καὶ ἡμᾶς ἐγγράπτους ὀφειλέτας ἐφευρηκώς, βαρὺς ἐμπίπτεις, « Εὐς.

Λογοθετέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ αἰτ.) Ζητῶ ἢ 'παίρνω λογαριασμὸν παρά τινος ὡς λογοθέτης, εὐθύνω, κρίνω.

Λογοθέτης [λόγος, τίθημι], ου (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ λαμβάνων λογαριασμὸν (θεωρῶν τοὺς λογαριασμούς). (ἰδαιτ. εἰς τοὺς Βυζ.) ὁ γενικὸς λογιστὴς τοῦ δημοσίου ταμείου, (ἀναλογ. τῷ τῶν Εὐρωπ.) ἀρχικαγγελάριος (ὁ ὁποῖος ἔπειτα κατήντησεν) ἀρχιγραμματεύς, πρωθυπουργός.

Λογοθεώρητος (ὁ, ἡ), ὁ λόγῳ (κατὰ νοῦν) μόνον θεωρητός, ἀφῳρημένος, ἰδανικός, (Γαλλ.) **rationnel,** (ἴσως ὀρθότ. κατὰ διαστελλὴν) Λόγῳ θεωρητός.

Λογοθήρας, ου (ὁ), ὁ θηρεύων λόγους (φράσεις ἢ λέξεις καὶ ὄχι πράγματα).

Λογοϊατρεία (ἡ), ἡ διὰ λόγων μόνον ἰατρεία· ἡ θεωρία (τὸ θεωρητ. μέρος) τῆς ἰατρικῆς.

Λογοκλοπεία (ἡ), ἡ κλοπὴ (ἰδιοποίησις) ξένων λόγων (συγγραμμάτων), (Γαλλ.) **plagiat.**

Λογοκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κόπτω (Καταζαλίζω) τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, (κοιν.) κοπανίζω λέγων καὶ ξαναλέγων τι.

Λογολοσχέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ἀδολεσχέω, φλυαρῶ ὡς=

Λογολέσχης, ου (ὁ), ὁ φλυαρῶν (πολυλογῶν) περὶ λέξεων, προτείνων γραμματικὰς ἀπορίας.

Λογομάγειρος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. οἱ λόγοι εἶνε μαγειρικῶς καρυκευμένοι (ἐπιτετηδευμένοι), Κωμ. παῤῥῳδ. τοῦ Λογοδαίδαλος.

Λογομανέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀγαπῶ μανιωδῶς (Τρελλαίνομαι διὰ) τοὺς λόγους (τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας).

Λογομαχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μάχομαι διὰ ἢ περὶ λόγων, φιλονεικῶ.

Λογομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φιλονεικία διὰ ἢ περὶ λόγων.

Λογομάχος (ὁ, ἡ), ὁ λογομαχῶν, σοφιστὴς, φιλόνεικος, (Γαλλ.) **chicaneur.**

Λογόμιμος (ὁ), μῖμος λόγων (προφορᾶς) διαφόρων ἀνθρώπων, γελωτοποιός.

‡Λογομύθιον (τὸ), μυθῶδες διήγημα.

Λογοπλαύος (ὁ, ἡ), ὁ πλάττων λόγους, λογοποιός.

Λογοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πλάττω ἢ διαδίδω λόγους (μύθους, εἰδήσεις ἀνυπάρκτους). « Ἐνθένδε οἱ ἄνδρες οὔτε ὄντα οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσι, « Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελ.) « Καὶ λογοποιοῦσί τινες περιόντες ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ, « Δμ. 2) προφασίζομαι, προτείνω πρόσχημα (ἀφορμήν). « Κρέων. . τοὺς πεσόντας οὐκ ἔζωκεν εἰς ταφὴν κτλ., ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, « Τπόθ. Εὐρ. Φοιν.

Λογοποίημα (τὸ). πλαστὴ διήγησις, μῦθος.

Λογοποιητικός, ἡ, όν. = Λογοποικός.

Λογοποιία (ἡ). τὸ λογοποιεῖν (ἐφευρίσκειν καὶ διαδίδειν πλαστὰς εἰδήσεις), τὸ ἔργον τοῦ λογοποιοῦ.

Λογοποικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λογοποιὸν ἢ τὴν λογοποιίαν. « Λογοποικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) τεχνη, « Πλάτ., ἡ τοῦ λογοποιοῦ.

Λογοποιός (ὁ, ἡ), ὁ ποιῶν (συνθέτων) λόγους, πεζογράφος (ἀντιθ. τῷ Ἐποποιός)· (ἰδιαιτ.) ἱστορικός. « Ἑκαταῖος ὁ λογοποιός, « Ἡρ. « Ποιηταὶ καὶ λογοποιοί, « Πλάτ., (παρβλ. Λογογράφος). 2) ὁ συντάττων ῥητορικοὺς (δικηγορικοὺς) λόγους. « Ὁρῶ τινας λογοποιοὺς, εἰ' τοῖς τοιοῖς λόγοις, οὓς αὐτοὶ ποιοῦσιν, οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι, « Πλάτ. 3) ὁ συνθέτων μύθους, μυθοποιός. 4) (ἐπὶ κακοῦ) ὁ πλάττων καὶ διαδίδων ψευδεῖς εἰδήσεις, μυθολόγος, (ἴδε Θῤῥ. Χαρ. Ι').

Λογοπραγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πράττομαι λόγον, 'παίρνω λογαριασμὸν, εὐθύνω, ἀνακρίνω.

Λογοπραγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'πάρσιμον λογαριασμοῦ, εὐθύνη.

‡Λογοπραγμονέω-ῶ, Μ. ἥσω, απν. ἀντὶ Λογοπραγέω.

Λογοπράτης καὶ

Λογοπώλης, ου (ὁ), = Λογέμπορος, δικηγόρος κτλ. 2) (ἐκκλησ.) ὁ πωλήσας τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, (ἀντιθ. τοῦ Ἰούδα)

Λογος (ὁ), [λέγω]. (ἐν γέν.) ἡ προφορικὴ ἔκφρασις τῆς ἐννοίας. « Λόγου ἡμῖν σων, « Θκ. « Ὑπὲρ λόγαν, « Γρ. « Τί δεῖ λόγων; « Ἀρχ. (ἰδιαιτ. δέ) 2) ὁμιλία, διήγησις· συνομιλία. « Ἐν ἑτερπε λόγοισιν, « Ἰλ. Ο. « Εἰς λόγους ἐλθεῖν (συνελθεῖν, ἐναι, ἀφικέσθαι κτλ.) τινι, « Αξ. « Ταύτῃ διὰ λόγων ἐν Σάρδεσι γενόμενος, « Πλθ. « Ἔξω τοῦ λόγου λέγειν, « Πλάτ. « Ἄλλως ἐνεκα λόγου ἐλέγετο, « αὐτ. 3) = Δέξις. « Θάττων ὁ λόγος, « Συν. « Ὡς εἰπεῖν λόγῳ, « αὐ. « Ἐνὶ (« Οὐ πολλῷ) λόγῳ, « Ἡρ. « Δόγιαν, χρησμός, παροιμία, ἀποφθεγματικὸν, γνωμικόν, ῥητόν. « Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, « Πλ. 5) φήμη, δόξα, ὑπόληψις. (ἐπιμ.) φρονεῖς ἐπιμελέστερον τοῦ λόγου ἄξιος, « Θκρ. « Λόγον ποιεῖσθαι τινος, « αὐτ. « Εἴπερ ἡ δόξης ἢ πραγμάτων ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον, « Δμ. « Πολὺν λόγον ἐχόντων περὶ αὐτοῦ τινῶν ἤκουον, « Ξεν. « Κακὸν λόγον κτήσῃ πρὸς ἀςῶν, « Εὐρ. « Ἐν λόγῳ γὰρ εἶναι, « Αξ. « Λόγου οὐδενὸς γενέσθαι πρὸς Περαίων, « Πρ. 6) ῥῆσις, ἀδόμενον. « Λόγος ἔχει (κατέχει, διήκει) θεν, ἐστὶ κτλ.), « Αξ. « Κλεισθένης λόγος ἔχει (ἢ κατ' ἐναλλαγ. « Κλεισθένης λόγον ἔχει) τὴν Πυθίην ἀναπείσαι, « Ἡρ. « Παρ' ἡμέας περὶ αὐτοῦ λόγος ἀπέρχεται πολὺς, « αὐτ. « Ἦν δὲ ἢ λόγος, ὅτι ὁ Ποσειδέων ὁ Πιτθέως διαζοῦσθείς, ὡς ἐκ Ποσειδῶνος γεγένηται ὁ Θησεύς), « Πλ. (καὶ ἀλλαχ.) « Ὡς λόγος, « Αξ. 7) (ἀντιθ. τῷ Ἔργον), λόγος ψιλὸς (ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, χωρὶς ἀποτέλεσμα), (ἐπιμ.) Μῦθος, διήγησις ψευδὴς καὶ πεπλασμένη. « Ἐγίγνετό τε λόγῳ δημοκρατία, ἔργῳ δὲ μοναρχία, « Θκ. « Εἰ δὲ ταῦτα λόγος ἢ ψιλὰρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνά γε οὐ λόγος, « Δμ. « Εἶτα οὐ λέγεις αὐτὸς λόγους τοῦ κυνὸς λόγους, « Ξεν. (ἐκ τοῦ ἑνικ. Λογοποιὸς ὁ Αἰσωπος), (ἢ ἐκ τοῦ ἑνικ.

8) (ἀντιθ. τῷ Ἔπος καὶ ἔπη· τὸ μῦθος), πεζὸς λόγος, (ζῦθ.) διήγησις, μῦθος, (ϑηλ.) ἱστορία, (ζῦθ. Λογογράφος ἢ Λογοποιός ὁ Πρόδοτος)· « Ὡς ἔοικε, ταί μοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων, « Ἡρ. « Ἕτερα λόγου καὶ ποιήσεως λέξις ἐστίν, « Ἀρστ. 9) (συνεκδ.) συγγραμμα (κυρ. πεζὸν) δημηγορικὸν, ὁμιλία ἢ δημόσιον μέρος. « Ἐρωτικὸς λόγος, « Δμ. «Παῖδας ἐγὼ λόγους ἐγενναμην, « Συν. « Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ κτλ., « Γρ. 10) = Δογισμός, λογαριασμός, (ζῦθ.) ἀπολογία. « Λόγον αἰτεῖν (ἀπαιτεῖν, συναίρειν κτλ.), « Λόγον αἰτοῦμαι, « Αξ. «Λόγου διδόναι, « Αξ. « Ὅπως δώσω λόγον διδόναι καὶ λαμβάνειν, « Ξεν. « Ἐμοὶ πρὸς τοῦτους λόγος ἐστι, τύπτειν δὲ ὁ λόγος ἔστω πρὸς τὸν ναύκληρον, « Δμ. « Τοσαῦτα πρὸς τὸν ναύκληρον, « Δμ. « Ἡμεῖς δὲ οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, « Χρησμ. (καὶ τρπ.) « Λόγον ἑαυτὸν διδόναι, « Δμ., συλλογίζεσθαι καθ' ἑαυτόν.

11) (συνεκδ.) κατάστιχον λογαριασμοῦ. « Ἡρώτων αὐτὸν, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας· ὁ δὲ ἔφασκεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι· καὶ, ἐλθόντες οἴκαδε, εὑρομεν, κ. Δσ. 12) σειρὰ, τάξις, ἀράδα, τόπος. » Ἐν ἀνδρὸς λόγῳ, « Αἰσχ. » Ἐν ἀνδραπόδων (συμμάχων, φαρμάκου, ἀργυρίου κτλ.) λόγῳ, « Ἡρ. » Ἡμεῖς δὲ οὔ· ἐν λόγῳ οὖτ' ἐν ἀριθμῷ, « Χρσμ. (παρβλ. Μοῖρα). 13) ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ λογικόν. » Τὰ λόγου μετέχοντα, « Λξ. » Τὰ λόγῳ νοητὰ, « Λξ. » Τῷ λόγῳ ἕπεσθαι, « Πλ. » Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν ἄλογοί εἰσιν, αἱ δὲ μετὰ λόγου, « Ἀρστ. » Διαφέρει τὸ κατὰ λόγον ζῆν τοῦ κατὰ πάθος, « αὐτ. » Ὁ λόγος αἱρεῖ, « Λξ. 14) αἰτία (κυρ. εὔλογος), σκοπὸς, (φιλοσοφ.) ὁρισμός. » Λόγον ἔχει, « Λξ. » Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον, « Ἀρστ. » Ἦ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; « Πλάτ. » Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπώλοντο, « Ἡρ. » Ἐξ οὐδενὸς λόγου, « Σοφ. » Ἐπὶ λόγῳ, « Λξ. » Ἐπὶ τοῖς δὲ τοῖς λόγοις, « Ἡρ., μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν. (ὁθ.) » Κατὰ λόγον, « » Εὐλόγως, καὶ » Παρὰ λόγον, « » Ἀλόγως, παραλόγως. 15) (γεωμετρ. καὶ ἀριθμητ.) σχέσις (δύο ποσῶν), ἀναλογία. » Τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, « Ἀρστ. » Ὅ, συγκεφαλαιούμενον εἰς ἀργυρίου λόγον, εἶναι μυῶν τρισχιλίας καὶ διακοσίας μυριάδας, « Διόδ. » Καὶ τἆλλα δήπου ἀνὰ λόγον τούτοις (ἢ) τοὐναντίον, « Πλάτ. » Τοῦτον πρὸς ἥλιον ἔχουσα τὸν λόγον ὃν ἡ γῆ ἔχει πρὸς σελήνην, « Πλ. 16) γνώμη, ἰδέα, φρόνημα· συμπέρασμα, (λογικ.) συλλογισμός· ἐπιχείρημα. » Κατὰ τὸν ἐμόν γε λόγον, « Ἐργ. » Ὡς γε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, « αὐτ. » Τὸν ἥττω λόγον οὐ δύναμαι κρείττω ποιεῖν, « Ξεν. 17) (πλθ.) (ἐν γέν.) τὰ γράμματα, αἱ ἐπιστῆμαι, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ Ἱστορία, ἡ Ῥητορικὴ καὶ ἡ Φιλοσοφία, (ὁθεν) » Οἱ θύραθεν λόγοι, « Ἐκκλησ. » Οἱ περὶ (ἀμφὶ) τοὺς λόγους, « Λξ., οἱ λόγιοι, οἱ γραμματισμένοι. 18) (ἐνίοτε) ὑποσχεσις, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) λόγος, (Γαλλ.) parole. » Λόγον ἐν τῷ δήμῳ παρέσχε μὴ πόλεμον ἡμῖν . . ποιήσειν, « Θκ., Ἰσ. » Ἐπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου, « Γρφ. 19) ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. » Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, « Γρφ.

Λογασκόπος (ὁ, ἡ). κατάσκοπος τῶν λόγων (τῶν λεγομένων ὑπό) τινος.

Λογοτρόπος (ὁ· εἶδ. ὑποθετ. συλλογισμοῦ (κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Στωϊκῶν).

Λογοφίλης, ου (ὁ) καὶ Λογόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ (νὰ φλυαρῇ). » Ζήνων τῶν μαθητῶν ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους εἶναι, τοὺς δὲ λογίους, « Στβ. » Μηδ' εἶναι φιλόλογον, λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα, « αὐτ.

Λογόω-ῶ, Μ. ώσω, (θλγ.). Κάμνω τινὰ λογικὸν ἢ ὅμοιον τοῦ Θεοῦ Λογου.

Λογώδιον (τὸ), = Λογίδριον.

Λογωτάτος, α, ον. Ὁ μετὰ ἢ διὰ λόγχης.

Λογχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λογχη.

Λογχεύω, Μ. εὑσω, (νλγ.). Τρυπῶ μὲ τὴν λόγχην.

Λόγχη (ἡ), [λαγχάνω]. (κυρ.) ἡ σιδηρᾶ τρίγωνος ἄκρα (μύτη) τοῦ κονταριοῦ (« Δόρυ μ' ἀν λόγχην ἔχον, » Ξεν.). (κατ' ἔκτ.) τὸ κοντάρι (« Οἱ Θρᾷκες, πρὶν εἰς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος, » Ἑπ. Χίωνος). (συνεκδ.) τάγμα στρατ. λογχοφόρων. » Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὰ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν, « Σοφ. (ὅπου ὅμως δὲν εἶνε πάντη ἀπίθανον νὰ ἐννοῇ καὶ τὰς σημαίας τῶν ἑπτὰ ταγμάτων, παρβλ. Αἰχμή).

Λογχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λόγχη, ἄρω]. ὡπλισμένος μὲ λόγχην.

Λογχηφόρος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Λογχοφόρος.

Λογχίας, ου (ὁ). εἶδος κομήτου ἢ μετεώρου, (ἄλλ.) Δοκίς.

Λεγχίδιον (τὸ), ὑποσαρ. τοῦ Λόγχη.

Λόγχιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ ἢ μετὰ λόγχης. » Ὁπλισμὸς—, « Αἰσχλ.

Λογχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λόγχη.

Λογχίτης, ου (ὁ) καὶ Λεγχῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λόγχην. ||. (εὐσ. θηλ.) εἶδ. φυτοῦ (πτερίδος καὶ Ἰριδος).

Λογχοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Κεντῶ, Τρυπῶ) μὲ τὴν λόγχην, λογχεύω.

Λογχοδρέπανον (τὸ), = Δορυδρέπανον.

Λογχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) λόγχης.

Λογχοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων λόγχας.

Λογχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) λόγχην.

Λογχόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐναρμόζω) εἰς τὸ κοντάρι σιδηρᾶν ἄκραν (λόγχην). (ὅθεν

Λογχωτὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων ἐφηρμοσμένην εἰς τὴν ἄκραν του λόγχην (αἰχμὴν σιδηρᾶν). 2) ὁ ἔχων σχῆμα λόγχης, (Ραλλ.) lancéolé. » Χιτὼν—, « Ι. Δυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α' 17).

Λογώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λογοειδὴς.

Λόγωσις [λογόω], εως (ἡ), (θλγ.) τὸ νὰ γένῃ τις ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸν αἰώνιον ἢ τὸν Θεὸν Λόγον. » Ἡ τῆς σαρκὸς θέωσις καὶ λόγωσις, « Κῦρ.

Λόε, Π. ἀντὶ Λοῦε—" Ἔλουε, παρτ. καὶ Λοέτσαι, Π. ἀντὶ Λοῦσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ᾗ Λοέσσαι καὶ (μσ.) Λοεσσάμενος, Π. ἀντὶ Λούσας, -άμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Λούω.

Λοετρὰ (τὰ), Π. ἀντὶ Λουτρά.

Λοετροχόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λουτροχόος.

Λοιβαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς λοιβήν. » Κύλιξ—, « Αθ.

Λοιβάδιον (τὸ), = Λοιβεῖον.

†Λοιβάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Λείβω.

Λοιβεῖον (τὸ). ἀγγεῖον πρὸς λοιβὴν ἐπιτήδειον, σπονδεῖον.

Λοιβὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λείβειν, σπονδή. (ΙΙ) ἀντὶ Λιβὰς, βεῖθρον, νᾶμα.

Λοιβὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λοιβεῖον.

Λοιγαῖος, α, ον, Π. = Λοίγιος, ὀλέθριος, (συγχ. τῷ Δυγαῖος).

†Λοιγάω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἐπγρφ.). Βλάπτω, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυπέω).

Λοιγήεις, εσσα, εν καὶ

Λοιγὴς, έος (ὁ) καὶ

Λοίγιος (ὁ, ἡ), Π. = Δυγρὸς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος. » Λοίγι' ἔργα, « Ὅμ., κακὴ ὀλεκὰ! [ἐκ τοῦ

Λοιγὸς (ὁ), Π. [συγχ. τῷ Λοιμός]. φθορὰ, ὄλεθρος, θάνατος. ||. (ἐπίθετ.) = Λοίγιος, ὀλέθριος. » Λοιγὸς ἄρης, « Ἐπγρ.

Λοιδορέω-ῶ [λοίδορος], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ μτ. μὲ ὅτ.) Κακολογῶ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω. » Τῇ Τύχῃ, ἣν τυφλὴν λοιδορῶμεν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, « αὐτ. (καὶ μπ.) » Ἐνταῦθα μέν τοι καὶ ὁ θεὸς αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, « Ξεν. (ἀλληλπθ.) » Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις ἄνδρας πυνητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας, « Ἀρχφ.

Λοιδόρημα (τὸ), λόγος ὑβριστικὸς, βρισιά. » Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται, « Πλ., νομίζουν ὕβριν τὸ Πτωχός.

Λοιδορημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

†Λοιδορησις, εως (ἡ), = Λοιδορία.

†Λοιδορησμὸς (ὁ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοιδορισμός.

Λοιδορητικὸς, ἡ, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς λοιδορίαν, ὑβριστικός.

Λοιδορία (ἡ). τὸ λοιδορεῖν (ἀτιμάζειν ἐνὰ λόγων), βρίσιμον, βρισιὰ, κακολογία.

†Λοιδορίζω, Μ. (ισω καὶ ιῶ, μτγν. ᾗ ὥσω. μ. ἀντὶ Λοιδορέω, (ὄθεν

†Λοιδορισμὸς (ὁ). = Λοιδορία.

Λοίδορος (ὁ, ἡ), [Λοιδορῶ]. ὑβριστὴς, κακολόγος ἢ, ὑβριστικός. » Ἔρις—, « Εὐρ. » Γραμματεῖον λοίδορον, « Συν. ||. » Τὸ λοίδορον, « ἀντὶ Ἡ λοιδορία. » Δημοσθένης ἐν τῷ δικανικῷ τὰ λοίδορον ἔχει μόνῳ, οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι καὶ σκώμματος ᾗ βωμολοχίας ἀπάσης, « Πλ.

Λοιδόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον λοίδορον, ὑβριστικῶς.

†Λοιμὴ (ἡ), Ἰων. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοιμίη, λύμη, ὄλεθρος, φθορὰ, βλάβη.

†Λοιμεύομαι, Μ. εὑσομαι, (Γρφ.). Φέρομαι ὡς λοιμὸς (λοιμεῶν).

†Λοίμη (ἡ), = Λύμη ἡ

Λοιμίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λοιμὸς, λοιμώδης νόσος, πανώλη, ἡ· ὄλεθρος, φθορά.

Λοιμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λοιμὸν, λοιμώδης, φθαρτοποιός. » Νοῦσος ἡ καλουμένη λοιμική, « Ἱππκρ.

Λοιμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ εἰς κατάζασιν λοιμοῦ.

Λοιμὸς (ὁ), [λύμη]. Ἀσθένεια κολλητικὴ καὶ θανατηφόρος, πανοῦκλα, θανατικὸν, ἐπιδημία· (ἐν γέν.) φθορὰ, ὄλεθρος. 2) (συνεκδ.) ἄνθρωπος ὀλέθριος, λυμεών, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. εὑρηται καὶ τὸ θηλ. Λοιμὴ) » Μὴ δῶς τὴν δούλην σου εἰς θυγατέρα λοιμὴν, « Γρφ.

Λοιμοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) λοιμὸν, φθοροποιός, θανατηφόρος.

Λοιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λοιμὸν, συνοδευόμενος μὲ συμπτώματα λοιμοῦ, κολλητικὸς, ἐπιλημικὸς, θανατηφόρος. » Νόσος—, « Πλ., λιμικὴ·

Λοιμωξις, εως (ἡ). ἡ ὑπὸ λοιμοῦ προσβολὴ, κρούσιμον θανατικοῦ, [ἐκ τοῦ

Λοιμώσσω (ττω), Μ. ώξω. Πάσχω ἀπὸ λοιμὸν, ἔχω πανοῦκλαν.

†Λοιποδάριον (τὸ), Γλσ. ὑποκορ. τοῦ Λοιπὰς, ἀκυμινάριον.

†Λοιπάζομαι, Μ. άσομαι, μτγν. ἀντὶ Λείπομαι, μένω (ὡς ὑπόλοιπον). ἀπομένω. (ἴσως ἐπὶ χρέους) μένω ὀφειλόμενος, [ἐκ τοῦ

†Λοιπὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀναπολειοθὲν (λεῖψανον) χρέους, (κοιν. ἀπὸ τοῦ [ταλ.]) ῥέστον. » Περὶ συγχωρήσεως λοιπάδων δη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοσίων, « Νμ. « Ὁ βασιλεὺς λοιπάδας χρημάτων ἀφίτσι, « Χρσ.

‡Λοιπασμός (ὁ)· καθυστέρησις χρέους (λοιπάδος).

†Λοιπογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ἐγγράφω) ὡς λοιπάδα, σημειόνω εἰς λογαριασμόν τινος τὰ ρέστα χρέους.

†Λοιπογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λοιπὸς [λείπω], ἡ, ὀν. Ὁ ἐναπολειπόμενος, ἐπίλοιπος, (χωδ.) ἀποδέλοιπος. » Λοιπὸν ἂν εἴη ἡμῖν ἀποδεικνύναι, « Ξεν. » Λοιπὸν οὖν ἐστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ., « Ἐσχρ. » Τοῦ λοιποῦ (ἐνν. χρόνου) ἢ » Εἰς τὸ λοιπὸν (ἐνν. μέρος τοῦ χρόνου), « (καὶ ἑλλ.) » Τὸ λοιπόν, (ᾗ ἁπλ.) » Λοιπὸν, « Λξ., ἐπιρ., εἰς τὸ ἑξῆς· ἄρα· ἔπειτα· (Γαλλ.) au reste. » Καὶ τὰ λοιπά, « Λξ. (φρσ.) et cætera.

‡Λοισθεύς, ῆος (ὁ). (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Λοισθιεύς.

Λοισθιεύς (ὁ, ἡ), Π.= Λοίσθιος.

†Λοίσθημα (τὸ). τὸ ἔσχατον, πέρας.

Λοίσθιος, α, ον καὶ

Λοῖσθος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Λοισθότατος), Π. τελευταῖος, ὀλιγύστερινός, ὀλιγαρινός, ἔσχατος. » Τὸ λοίσθιον (ἡ) » Τὰ λοίσθια, « ἐπιρ., Τελευταῖον, τέλος πάντων, ὑπὲρ τέλους. » Καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας, « Θκρ.

Λοῖφ', Π. (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λοιπά.

Λόκκη (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Χλαμύς, φλοκκάτα (ζ).

†Λοκός ἡ Λοκρός (ὁ), Γλσ. φαλακρός· (συνκδχ.) μαλθακός· ἄμυαλος, κουτός.

Λομβός (ὁ), Γλσ. ὁ ἀπεσκολυμμένος.

Λόξευμα (τὸ). λοξὴ (πλαγία) θέσις ἢ τοποθέτησις, πλάγιασμα, [ἐκ τοῦ

Λοξεύω, Μ. εὔσω, = Λοξόω.

Λοξίας, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἢ διὰ τοὺς λοξοὺς χρησμούς του ἢ διὰ τὴν λοξότητα τοῦ Ζωδιακοῦ).

‡Λοξιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. γραμμή). ὁ Ζωδιακὸς κύκλος, ἡ Ἐκλειπτική.

Λοξιβδιστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ λοξοβδῇ.

Λοξιβδόμιον, ονος καὶ

Λοξοβδάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) λοξὰ σαν τὸν κάβουραν. » Ἢ καὶ λοξοβάμοισι (γρφ. λοξιβάμοισι) καὶ ὀκταπόδοισι παγούραις. « Γργ.

Λοξοβλεπτέω(πέω)-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω λοξά, ἀλλοιθωρίζω· (τρπ.) στραβοκυττάζω.

Λοξοδρόμος (ὁ, ἡ), = Λοξοβάμων, λοξοκίνητος.

Λοξοειδής, έος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ειδῶς. Λοξὸς τὸ εἶδος, σκολιός.

Λοξοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι λοξὰ ἔργα (κακὰς πράξεις).

Λοξοκίνητος (ὁ, ἡ)· ὁ κινούμενος λοξὰ (πλάγια).

†Λοξοπολέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Λοξοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ λοξὰ, καρκινοβατῶ.

Λοξὸς [λέγω], ἡ, όν. Πλάγιος· στρεβλός· (τρπ.) μνησίκακος, ὕπουλος· (ἐπὶ πραγμ.) σκολιός, δολιμματικὸς, ἀμφίβολος. ‖ (τὸ οὐδ.) Λοξὸν καὶ (πλθ.) Λοξά, ἐπιρ. ἀντὶ Λοξῶς, δίπλα, πλάγια. στραβά. » Λοξὰ βλέπω, « Λξ.; = Λοξοβλεπτέω. » Νῦν δέ μοι χαλεόμενοι λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πάντες ὥστε δήϊον, « Σόλ. (ᾗ τρπ.) » Λοξότερον ἔχειν πρός τινα, « Πλθ., ὑποπτεύειν, ὑποβλέπειν.

Λοξοτενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐκτεινόμενος εἰς) λοξὴν διεύθυνσιν, σκολιός. » Κέλευθος—, « Π. Σιλ.

Λοξότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λοξοῦ, σκολιότης· (τρπ.) ἀσέφεια. « Χρησμῶν—, « Πλ.

Λοξοτρόχις, ιος (ἡ), Π. [λοξὸς, τρέχω], ἡ ὁμιλοῦσα λοξὰ (σκοτεινὰ, ἀμφίβολα).

Λοξόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λοξοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλοίθωρος.

Λοξογρήσμιον, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων λοξοὺς (σκολιοὺς, ἀμφιβόλους) χρησμούς.

Λοξόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λοξὸν (κυρτὸν, σκολιὸν), στραβόνω.

Λοξῶς, ἐπίρ. Λοξὰ, ἴδε Λοξός.

Λόξωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λοξόω. » Ἡ τοῦ Ζωδιακοῦ—, « Πλ., Συν.

Λοπαδάγχης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἄγχων (πνίγων ἢ, πνιγόμενος ἀπὸ τὴν βίαν του ἐπάνω εἰς) τὰς λοπάδας, παράσιτος, ἀδηφάγος.

Λοπαδαρπαγίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἁρπάζων τὰς λοπάδας (τὰ φαγητὰ), παράσιτος, λαίμαργος.

Λοπαδεύω, Μ. εύσω. Κενόνω ἢ Ψήνω φαγητὸν εἰς λοπάδα. » Κόγχος ἐστὶ βρωμάτιόν τι λοπαδευόμενον, « Λξ.

Λοπάδιον (τὸ) καὶ Λοπαδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Λοπάς.

Λοπαδυφυσητής, οῦ (ὁ). ὁ φυσῶν τὰς λοπάδας, (Κωμ. ἐπίθ. αὐληταῦ ἀδηφάγου).

Λοπάς [λέπω, λεπάς], άδος (ἡ). πιάτον (βαθουλὸν) τοῦ φαγιοῦ· (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) τηγάνι ἢ κατσαρόλα (»Τήγγυον ἑψόντος, καὶ αὐτοῦ τὴν λοπάδα σείοντος, « Πλ.). (συνκδχ.) φαγητὸν μαγειρευμένον εἰς λοπάδα, » Ἐν λοπάδι πεπυιγμένον, « Λρσφ., (Τουρκ.) καβουρμᾶς ἢ γιαχνί. 2) Κωμ. ἀντὶ Σορός. 3) ἀβρώματα τις τῶν δένδρ. καὶ ἰδιατ. τῆς ἐλάτης, (ἄλλ.) Ἥλος καὶ Μύκης.

Λοπάω-ῶ [λοπὸς], Μ. ήσω, (βτν.). Ἀλλάζω τὴν φλοιοῦδάν μου, ξεφλουδίζομαι εὐκόλως (καθὼς τὰ δένδρα ὅταν ἦνε φυσαχωμένα τὴν ἄνοιξιν), ἴδε Λεπάω (ἀντὶ τοῦ ὁποίου νομίζουσί τινες ἐσφαλμ. τὸ Λοπάω), (δθε

Λοπητός (ὁ). ὁ καιρὸς καθ' ὃν φουσκόνουν τὰ δένδρα, (κοιν.) φουσκοδενδριά.

Λοπιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ᾗ ὁμότ. κατά τινας τοῦ) Λοπάω, [ἐκ τοῦ

Λοπία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ φουσκωμένου ᾗ (ἐπιμ.) εὐκόλως ξεφλουδιζομένου δένδρου.

Λοπίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸν λοπὸν (τὴν φλοιοῦδαν), ξεφλουδίζω, (δθ.

Λόπιμος, η, ον. Ὁ ὑνάμενος νὰ λοπισθῇ (νὰ ξεφλουδισθῇ), εὐκόλως ξεφλούδιστος. » Κάρυον—, « Ἀθ., τὸ κάστανον (ᾗ ἰδίως τὸ Εὐβοϊκὸν ἢ Ποντικὸν, καθὼς λέγομεν τῶρα, Κρητικὸν, Προυσιανὸν κτλ.). » Ἄριστοι δὴ τῶν βαλανων πασῶν εἰσὶν αἱ καστάναι, καὶ (τούτων) αἱ λόπιμοι ὀνομαζόμεναι, « Ἀέτ.

Λοπὶς (ὁ), = Λεπίς.

Λόπισμα (τὸ), [λοπίζω], = Λέπυρον, τσώρλιον.

Λοπὸς (ὁ), [λέπω]. = Λέπος, φλοιὸς (βλ. ζ.) δένρμα, (ἴδε Λοφος 4).

Λορδαίνω, Μ. ανῶ, = Λορδόω.

Λορδὸς, ἡ, όν. Ὁ γέρνων (καμπουριάζων) πρὸς τὰ ὀπίσθεν, (ἀντιθ. τῷ Κυρτὸς καὶ Κύφος). » Ὥσπερ μὴ διαστράβλα ἢ τὴ τῷ, μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι, « Ἱππκρ.

Λορδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λορδὸν, γέρνω (καμπουριάζω) πρὸς τὰ ὀπίσθεν.

Λόρδωμα (τὸ). τὸ πρὸς τὰ ὄμπροσθεν κύρτωμα.

Λόρδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λορδόω, καμπούριασμα πρὸς τὰ ὀπίσθεν. » Ὑπὸ μὲν ἀποχωρούντων κύφωσις, εἰς τὰ ἔμπροσθεν δὲ ἰόντων ἡ λορδωσις, « Γαλ.

Λοτὸς (ὁ), = Λωτός.

Λουέω, Π. ἀντὶ Λούω.

Λοῦμα (τὸ), Π.ζ. ἀντὶ Λουτρόν.

Λοῦμαι, Αττ. ἀντὶ Λούομαι.

Λούσις, εως (ἡ), τὸ λούειν ἢ λούεσθαι, λουσιμον.

Λούσσων (τὸ). ἡ βηχινώδης καρδία (τοῦ βοδιοῦ) τῆς ἐλάτης.

Λούστης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λούεται συχνά.

Λουτὴρ (ὁ). ἡ γαῦρα ὅπου ἐμβαίνουν καὶ λούονται.

Λουτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λουτήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λουτήρ.

Λουτηρίσκος (ὁ), = Λουτηρίδιον.

Λουτιάω-ῶ, Μ. άσω, (ἀξρν.)· ἐπιθυμῶ νὰ λουσθῶ.

Λουτρεὼν (ὁ), = Λουτρών.

Λουτρικὸς, ἡ, όν. Ὑ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διὰ τὸ λουτρον.

Λούτριον (τὸ). τὸ ἀπορμα τοῦ λουτροῦ, τὸ νερὸν εἰς τὸ ὁπ. ἐλούσθη κτλ. λουμα.

Λουτρὶς, ίδος (ἡ). τὸ πιατελάκι του λουτροῦ ἢ, τὸ λουτροπόκαμισον. » Τὴν περιζωσάμενος ἦν λουτρὶς κατὰ δὴ σφιὼν ἤδης περιπέτεσον, « Θεμπ. ‖ (πλθ.) Λουτρίδες, « αἱ λούουσαι γυναῖκες γαλμα τῆς Ἀθηνᾶς δύο παγλύθους, λουτρίδας ὡς λέγουσι καὶ Λυτλητρίδας.

Λουτροδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. δαΐζω], ὁ φονευθεὶς εἰς τὸ λουτρόν.

Λουτρὸν (τὸ). νερὸν διὰ λούσιμον. 2) Λούσις, πλύσιμον. 3) (πλθ.) Ἡ Ἀθῆναι, (ἄθεν) = Χοή.

Λουτρὸν (τὸ), = Λούτριον. 2) ὁ μισθὸς τοῦ λουτροῦ, τὰ λουατικά.

Λουτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κουβαλῶ) νερὸν διὰ τὸ λουτρόν, εἶμαι-

Λουτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) νερὸν διὰ τὸ λουτρόν. ‖ (ὡς) ὁ πῖς ὅστις ἔφερεν ἀπὸ τῆς Καλλιρρόης νερὸν διὰ τὸ λουτρὸν τοῦ νεογάμου. 2) (Ὑηλ.) ἡ μαύρη ὑδρία τὴν ὁπ. ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀγάμων.

Λουτροχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω νερὸν εἰς τὸ λουτρὸν, εἶμαι-

Λουτροχόος (ὁ, ἡ). ὁ χύνων νερὸν (ἀντικ. τῶν) εἰς τὸ λουτρόν. » Τρίπους—, « εἶμαι τὸ σκεῦος εἰς τὸ ὁπ. ἐξέστασιν τὸ νερὸν τοῦ λουτροῦ.

Λουτρὼν, ῶνος (ὁ). τὰ μέρος ὅπου λούονται, λουτρές.

Λούω [λόω, ἴδε Λῶμι], Μ. λούσω (πθ. τρπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λέλουμαι ᾗ ἅπαξ μόνον εἰς τὸν Λυκόφρ. Λέλουσμαι, ὁ ἀόρ. Ἐλούσθην καὶ Ἐλούθην. Τὰ τρίτα πθ. πρα. καὶ τὸ ἀπαρ. ᾗ ἠμτχ. συναιρεῦνται). Ἀφαιρῶ διὰ τοῦ νεροῦ τὴν ἀκαθαρσίαν ἀπὸ τὸ σῶμά τινος, (κοιν.) λούγω καὶ λούζω. » Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλασσαν ἤγομεν, ἔπειτ' ἐλούομεν, « Ἄρτφ. » Ἀμφοτέρους λούσασα, « Θκρ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Δοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπου δίς. « Σιμ. » Ἐλούετο τε εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας, « Πθ. (καὶ ἑλλ.) » Λελουμένος Ὠκεανοῖο, « Ἰλ. Ε. (καὶ μτνμ.) » Λελουμένος τῷ φόνῳ « Ακ., πλέων (βατημένος) εἰς τὸ αἷμα. Ἀλοφόδια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταλοφάδια.

Λοφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Φορῶ) λόφον περικεφαλαίας. 2) (Κωμ.) ἐπιθυμῶ (νὰ φρήσω) λόφον, ἢ 3) ἔχω πλῆθος λόφων διὰ πώλημα, (καὶ ἐπιμ.) στενοχωροῦμαι διότι ἔχω πωλοῦνται, (ἴσως καὶ κατὰ παρφθ. τοῦ Λοπάω).

Λοφεῖον (τὸ). Θήκη (κουτί) διὰ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας· θήκη καθρέπτου.

Λοφιά (ἡ). ὁ λαιμὸς μὲ τὰς ἐπ' αὐτῷ τρίχας τοῦ χοίρου (τοῦ Ἵππου κτλ.). 2) τὰ πτερύγια τῆς ράχης τῶν ἰχθύων. 3) = Λόφος, γήλοφος. » Καὶ ἐγενήθη αὐτῶν τὰ ὄρια .. ἀπὸ τῆς λοφιᾶς τῆς φερούσης ἐπὶ λίβα, « Γεν.

Λοφίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων λόφον (λοφιάν). » Φάγρος—, « Ἀθ.

Λοφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λοφίον.

Λοφίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω λόφον, ἔχω (ὑφοῦμαι εἰς) σχῆμα λόφου.

Λοφίτης, ου (ὁ), Π. κάτοικος τῶν λόφων.

Λοφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόφος (ἰδίως ἐπὶ πετηνῶν). 2) = Λοφεῖον.

Λοφίς, ίδος (ἡ). τὸ σωληνοειδὲς μέρος τῆς περικεφαλαίας εἰς τὸ ὁπ. ἐνηρμόζετο ὁ λόφος, ἡ· 2) = Λοφεῖον.

Λοφυία (ἡ), = Λοφυίς.

Λοφυίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λοφυίς [λοπὸς], ίδος (ἡ). λαμπὰς (τόρτσα) ἀπὸ φλούδας κλημάτων.

Λοφώδεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος λόφους, λοφώδης, λοφωτός. » Κυνέῃ—, « Διον.

Λοφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ὑψοῦμαι εἰς σχῆμα λόφου.

Λοφοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων λόφους (διὰ τὰς περικεφαλαίας).

Λοφοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λόφους (διὰ περικεφαλαίας).

Λόφος (ὁ), [λέπω]. ὁ τράχηλος (κυρ. τῶν ὑποζυγίων)· (ἴδε Δύαλοφος καὶ παρθλ.) Δέρη, (συνδχ.) οἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος τρίχες ἢ χαίτη· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἡ πλεξίδα τῆς κόμης, (Τουρκ.) ὁ περσὲς (θθ. «Λόφον κείρασθαι» « Ἡρ.)· (ἐπὶ πτην.) σκούφια, κουκκούλλα, κορώνα (τοῦ πετεινοῦ). 2) (μτνμ.) ἡ φούντα (ἀπὸ τρίχας ἢ πεταλὰ) τῆς περικεφαλαίας, (Τουρκ.) σερδοῦσι, (Γαλλ.) panache. 3) Ὑψήλωμα γῆς, βουνάκι, (κοιν.) λόφος. » Τὸ δὲ Σεπτοντίον (Septimontium) ἄγουσιν ἐπὶ τῷ τὸν ἕβδομον λόφον τῇ πόλει προσκατανεμηθῆναι, καὶ τὴν Ῥώμην ἑπτάλοφον γενέσθαι, « Πλ. 4) (ἐνίοτε) ἄνεμος, βέρμα. « Καρχηδόνιος—, « Ἰππ., τὸ πλατεῖνι, (Γαλλ.) maroquin. (ἄλλ' ἴσως τοῦτο ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυπός).

Λόφουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν μὲ λόφον (μὲ μακρὰς τρίχας) ἢ λοφιὰν καὶ οὐράν. » Τῶν λοφούρων κοινὸν ἐστιν ὕβρις, « Φυσιογνμ. » Ἡ τῶν λ. κόπρος ὅτι κουφοτάτη, « Θφρ. » Χρησίμη πρὸς τὰ ζυγὰ τῶν λ., « αὐτ.

Λοφοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λόφον (ἐπὶ πτην.) σκουφάτος.

Λοφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λόφους ἢ ἐν εἴδει λόφου. 2) = Λοφωτός (ι).

Λόφωσις, εως (ἡ). ὁ λόφος (ἡ σκούφια) τῶν πτηνῶν.

Λοφωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον, σκουφάτος.

Λοχαγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Λοχηγέτης, λοχαγός.

Λοχαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Διοικῶ) λόχον, εἶμαι λοχαγός.

Λοχαγία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ.

Λοχαγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν, διοικῶν) λόχον, ἀρχηγὸς ἑνὸς (στρατ.) λόχου.

Λοχάδην [λοχάω], ἐπιρ. Ἐνεδρευτικῶς· δολίως, ἐπιβούλως.

Λοχάζω(ομαι), Μ. άσω, ομαι, Π. ἀντὶ Λοχάω, -ομαι.

Λοχαῖος, α, ον, = Λοχεῖος. » Δίφρος—, « Ἀρτμδρ., τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. 2) (συνδχ. ἐπὶ φυτ.) εὐθαλής, εὐτραφής, πυκνὸς, μεστωμένος. » Σῖτος—, « Ἡσύχ. » Σχῖνος—, « Ἀρ., (ἴδε Λόχος καὶ παρθλ. Λεχεποίης).

Λοχάργης ᾗ Λόχαργος, ου (ὁ), = Λοχαγός.

Λοχάδες (αἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λογάδες.

Λοχάω-ῶ, Μ. ήσω. Παραφυλάττω εἰς λόχον (εἰς ἐνέδραν), κάμνω καρτέρι, (ἐν γέν.) ἐνεδρεύω, παραμονεύω. » Τῷ ἐκείνοις, ἔφη, τοῖς λόφοις Πάρθοι παντατρατιᾷ λοχῶσιν ὑμᾶς, « Πλ. (καὶ χ. πτ.) » Λοχήσαντες εἶλον τὴν νῆα πλήρεα ἀνδρῶν, « Ἡρ. » Ὅθι σφίσιν εἶπε λοχῆσαι, « Ἰλ. Σ. (καὶ ἑλλ.) » Ἠλόχησαν τὴν ὁδὸν, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν λογῶντες. « Πλδ., καιροφυλακτοῦντες νὰ τὴν διαλύσουν. (καὶ μσ.) » Οἷά τε θῆρα λοχώμενοι, « Ἀπλλν. » Καθ' Ἕλος λελοχημένοι, « αὐτ. (εἰς τὸν Πλ. Ἀθ. 7.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοχίζω.

Λοχεία (ἡ), [λοχεύω], τοκετὸς, γέννα, γέννησις. » Τὴν Λευκίναν Ἥραν νομίζοντες ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ὠδῖσι βυηθεῖν, καλοῦσιν ὥσπερ καὶ τὴν Σελήνην, « Πλ. 2) ἀντὶ Λόχευμα, τέκνον, γέννημα. » (Νιόβης) δωδεκάπαιδα λοχειαν, « Ἐπγρ.

Λοχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιστατῶν ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν γέννα. » Δίφρος—, « Ἀρτμδ., τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. « Ἀρτεμις—, « Κύρ. » Λοχεῖαι ἡμέραι, « Πλ. » Λοχεία κάθαρσις, « Ἱππκρ., —τῷ ||. Λοχεῖα (τὰ), τὰ ἐκρέοντα ὑγρὰ μετὰ τὴν γέννα, (ἄλλ.) Λόχια. » Πυθεῖσα δὲ (ἡ κληματτὶς ἀριστολοχία) μετὰ πεπέρεως καὶ σμύρνης, τὰ ἐν μήτρᾳ συνιστάμενα λόχια κλπ. ἐκβάλλει, « Δσκρ. 2) (συνδχ.) ἀντὶ Λοχεία, γέννα. » Λοχείων ἔμπειρος, « Ἱππκρ. » Μαῖα δ' ἐμοὶ λοχείων αὐτὴ φύσις, « Ἐπγρ. 3) (ἐνίοτε) τὸ μέρος ὅπου ἐγίνεν ἡ γέννα. « Φέρει νιν (« Φέρεν ζνιν) ἀπὸ ξειρᾶδος εἰναλίας λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσα, « Εὐρ., τὴν Δῆλον ὅπου ἐλοχεύθη.

Λοχεὸς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Λόχος, ἐνέδρα.

Λόχευμα (τὸ). [λοχεύω]. τὸ γεννηθὲν, γέννημα. 2) = Λοχεία, γέννησις. » Ἠκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων, « Εὐρ.

Λοχεύτρια (ἡ). ἡ τεκοῦσα, γεννήτρια. 2) ἡ λοχεύουσα, μαιεύτρια.

Λοχεύω [λόχος], Μ. εύσω, Π. = Μαιεύω, ξεγεννῶ. » Τίς λοχεύει σ'; ἡ μόνη μοχθεῖς τάδε. « Εὐρ. » Αὐτὴ λόχευον· ἄτεκον μόνη βρέφος, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἡ γυνὴ τέκῃ, ταύτης μὲν οὐδεμία γίνεται περὶ τὴν λοχείαν ἐπιμέλεια, ὁ δ' ἀνὴρ αὐτῆς ἀναπεσὼν ὡς νοσῶν λοχεύεται τακτὸς ἡμέρας, « Διόδ. 2 γεννῶ (καὶ πθ.) γεννῶμαι. » Τελομῶν, τὸν ῥ' ἐλόχευσεν Αἰακῷ Αἴγινα, « Ὀρφ. (καὶ μτνμ.) » Κίονες, οἷς ποτε Θήβης ἐλόχευσαν ἐξείπναι, « Π. Σιλ. (καὶ μσ.) » Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη, « Ὑμν. 3) (σπν.) ἀντὶ Λοχάω. » Τὰς ἐν τοιούτοις λοχευομένας, « Ἄρτφ.

Λοχηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοχαγέω, [ἐκ τοῦ

Λοχηγέτης, ου (ὁ). Π. ἀντὶ Λοχαγός.

Λοχηγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Λοχαγέω, [ἐκ τοῦ

Λοχηγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λοχαγός.

Λόχησις, εως (ἡ). τὸ λοχᾶν, ἐνέδρευσις.

Λοχητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιβλητικὸς εἰς τὸ λοχᾶν, ἐνεδρευτικός.

Λοχία (ἡ), = Λοχεία.

Λόχια (τὰ), = Λοχεῖα.

Λοχιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. ὥλη) = Λόχμη.

Λοχίζω, Μ. ίσω. Διαιτῶ εἰς λόχους, Καταλοχίζω. 2) τοποθετῶ εἰς λόχον (εἰς ἐνέδραν), βάλλω καρτέρι. » Τοῦ δὲ .. λοχήσαντες (γρφ. λοχίσαντες) εἰς λόχ « χωρία καὶ ὕλώδη πολλαὶς ἁπλέσεις. « Πλ. (καὶ πθ.) « Λοχισθέντες ὑπὸ τῶν Φλ., διεφθάρησαν, « Θκ. (ᾗ κατὰ μτχ.) » Ἐμπεσόντες εἰς τὰ λελοχισμένα, « Δ. Κάσσ.

Λόχιος, η, ον, Π. ἀντὶ Λεχεῖος.

Λοχισμὸς (ὁ). τὸ λοχίζειν, λόχησις, ἐνέδρευσις.

Λοχίτης, ου (ὁ) καὶ Λοχῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς λόχον ἢ εἰς τὸν αὐτὸν λόχον. » Ἐκκλησία—, « Δ. Ἁλ., ἡ comitia centuriata τῶν πολ. Ῥωμ. 2) ὁ τοποθετημένος (ἐνεδρεύων) εἰς λόχον.

Λοχμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατρίβων εἰς λόχμην.

Λόχμη (ἡ), ὅσος ἀπὸ πυκνὰ χαμόδενδρα (κατὰ λέξ.) τόπος δρμώδεις διὰ λόχον (καρτέρι).

Λόχμιος, α ἢ ας, ον, = Λοχμαῖος. ||. (οὐσ.) Λόχμια (τὰ), = Λόχμη.

Λοχμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πυκνοῦμαι εἰς εἴδος λόχμης. Ἀπολογισμόομαι.

Λοχμώδης, εος (ὁ, ἡ). πυκνὸς (ὅσος) ὡς ἂν λόχμη· γεμάτος ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους.

Λοχὸς (ἡ), καινολεκτ. ἀντὶ Λεχώ.

Λόχος (ὁ), Π. ἀντὶ Λοχεία, γέννα, γέννησις. » Ἀρτεμιν δ' ἐκάλουν γυναικῶν λοχμὰς ἀφορεύειν, « Αἰσχλ.

Λόχος (ὁ), [λέγω. λέχος]. ἐνέδρα, καρτέρι (καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ πρᾶξις). » Ἐκ λόχου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμπλῆσαν, « Ἰλ. Δ. (καὶ μτνμ.) » Κωΐλος λόγος, « Ὀδ. Θ., ὁ Δούρειος ἵππος. » Αὐτὴ νῦν φράζευ λόχον γέροντος, « Ὀδ. Δ. 2) σῶμα (τάγμα, συνήθ. μία ἑκατοστὺς) στρατιωτῶν (κυρ.) πεζῶν, (ὀθ. τὸ Δατ.) centuriae. (ἐν γέν.) τάξις πολιτῶν, φρατρία, συμμορία. » Τοὺς τριηράρχους καλεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη συνεκκαίδεκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν. « Δημ. (ἴδε Boeckh. Oeconom. Ath. vol. 2, p. 102, 103). » Διήρηνται ὅπασαι αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς (καθὼς οἱ Ἀθ.), αἱ δὲ κατὰ μοίρας (καθὼς οἱ Λακεδ.), αἱ δὲ κατὰ λόχους (καθὼς οἱ Θηβ. καὶ Ἀργ.). » Ξεν. 3) (ἐν γέν.) κοπάδι. » Ἐλάφων κεραὸς λόχος, « Ἐπιγρ.

Λόχος (ὁ), (Κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ μὴν Μαιμακτηριών.

Λόω, Π. ἀντὶ Λούω.

Λύα (ἡ), Π. [λύω]. στάσις, διαίρεσις, διχόνοια, (ὀθ.

†Λυάζω, Μ. ἀσω. Στασιάζω. διαρθείρομαι.

Λυαῖος (ὁ), ἐπιθ. ὁ Διόνυσος ὡς λύων (διαλύων) τὰς φροντίδας.

Λυάω, = Λυάζω.

Λυγαῖος, α, ον, (ᾗ ἐπίρ.)-αίως, Π. [λύγη]. μαῦρος, σκοτεινός.

Λυγγαίνω ἢ Λυγγάνω, Μ.... ; γλσ. ἀντὶ λύζω, ἔχω λύξυγγα ἢ ἀναφυλλητόν.

Λυγγικός, ἡ, όν. Λυγγὸς ἴδιος ἢ Λυγγὶ ὅμοιος. » Λυγγικὸν βλέπειν, « Γαλην.

Λυγγώδης, ες (ὁ, ἡ), = Λυγμώδης, ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ λύγγα (λόξυγγα). « Πυρετὸς—, « Ἀρετ.

Λύγδην, ἐπίρ. Π. [λύζω]. μὲ ἀναφυλλητόν.

Λυγδίνεος, α, ον καὶ

Λύγδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λύγδον, μαρμαρένιος.

Λύγδος (ὁ καὶ ἡ), [λύκη, λευκός]. εἶδ. (τὸ ὡραιότερον) μαρμάρου, (παρβλ.) Ἀλάβαστρος.

Λύγειος, α, ον, = Λυγαῖος.

Λύγη (ἡ), Π. [συγγ. τῷ Λύκη καὶ Νύξ]. σκότος, σκοτία.

†Λυγηρός, ά, όν. Εὐλύγιστος ὡς ἂν τὴν λύγον (λυγαρηάν), ἴδε Λιγυρός.

Λυγίζω [λύγος], Μ. ἰσω. Κάμπτω· κλίνω· (μτφορ.) καταπονῶ, καταδαμάζω. (μα.) λυγῶ. » Ἄρθρον ᾧ λυγίζεται, « Σορ.

Λύγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λύγον (λυγαρηάν).

Λύγισμα (τό). πᾶν ὅ,τι λυγίζεται ἢ εἶνε λυγισμένον· κλείσωσις. 2) = Λυγισμός. » Ἐκμελῆ λυγίσματα, « Γρτ., τὰ τσακίσματα τῆς φωνῆς τῶν τραγῳδούντων ἀνανδρα ᾄσματα. » Ἀνδρόγυνα λυγίσματα, « αὐτ., τὰ τῶν ἀσέμνως ὀρχουμένων.

Λυγισμός (ὁ). τὸ λυγίζειν ἢ λυγίζεσθαι, λύγισμα· στραγγούλισμα. (μτνμ.) ῥητορικὴ σφῳδὴ ἡ, τσάκισμα τῆς φωνῆς. » Ἀκροώμενοι τῶν λυγισμῶν, ὑπερμάνησαν, « Ἄρρφ.

†Λυγιστής, οῦ (ὁ), = Λυγοπλόκος.

Λυγιστικός, ἡ, όν. Εὐλύγιστος. εὔκαμπτος.

Λυγιστός, ἡ, όν. Πλεκτός, λυγισμένος ἢ εὐλύγιστος.

Λύγκειος, α, ον. Ὁ ἀγήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ (κυρ. ὀξυδερκὴς ὡς ἄν) τὸν λύγκα.

Λυγκικός, ἡ, ὐν, = Λυγγικός.

Λυγκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λύγξ.

Λυγκούριον (τὸ), [Λιγουρία ἢ λύγξ, οὐρὰ ἢ οὐρέω]. εἶδ. κοκκινοκίτρινου ἡλέκτρου ἢ λίθου διαφανοῦς (Ὑακινθίτου), ἴδε Λίγυρος.

Λυγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Λύζω, λόξυγγας.

Λυγμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ λυγμόν.

Λύγξ [λύζω], λυγγὸς (ἡ). λόξυγγας ἢ ἀναφυλλητόν.

Λύγξ [συγγ. τῷ Λύκος], λυγκὸς καὶ (σπν. καὶ μτγν. ἡ ἐσφαλμ.) λυγγὸς (ὁ), εἶδ. σαρκοφάγου ζώου φημιζομένου διὰ τὴν ὀξυδέρκειάν του (ὅμοιαν μὲ ἀγριόγατον), ῥῆσις.

Λυγόδεσμος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ λυγαρηάν.

Λυγοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος λύγῳ (λυγαρηᾷ) τὸ εἶδος.

Λυγοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων διάφορα σκεύη ἀπὸ λυγαρηάν, καλαθοποιός.

Λύγος (ἡ). (ἐν γέν.) κλωνάρι (βεργίλον) εὐλύγιστον καὶ δύσθραυστον διαφόρων δένδρων (» Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταὐτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ, « Παυσ.)· ἢ (ἁπλ.) κλαδὶ εὐλύγιστον, βέργα. «Συμπλέκοντες τὰς τῶν θάμνων λύγους, « Στρβ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) εἶδ. θαμνώδους φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄγνος, (κοιν.) λυγαρηά. 3) εἶδ. τεκτον. ἐργαλ. (μάγγανος) τὸ ὁπ. κρατεῖ τὸ σανίδι ἵνα μὴ κινῆται ἢ νὰ μὴ ἀκεβρώνῃ. 4) Π. (ἐπιθ.) τρυφερός, εὐλύγιστος, ἢ· λύγινος. » Δίδη μόσχοισι λύγοισιν, « Ἰλ. Δ.

Λυγοτευχής, ές (ὁ, ἡ), Π. [λύγος, τεύχω], καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ λυγαρηάν. «Κύρτος—, « Ἐπιγρ.

†Λυγόφρως, ωτος (τὸ), = Λυκόφως.

Λυγόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Λυγίζω. 2) δένω.

Λυγρός, ά, όν, Π. [λύζω], λυπηρός, ἐλεεινός, δεινός, φθοροποιός, ὀλέθριος· ἄθλιος· (ἐν γέν.) κακός, (ὀθ.) δειλός, ἀνανδρος.

Λυγρῶς, ἐπίρ. Π. κακῶς, μὲ κακὸν τρόπον, δεινῶς, ἐλεεινῶς.

Λυγώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λυγαρηάν ἢ βέργαν, εὐλύγιστος.

Λύδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Λυδίας. » Λίθος Λυδία, « Θφρ., ἡ ἄλλ. Βάσανος, (Τουρκ.) μεχέγκι.

Λυδιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὰ ἤθη (τὸν τρόπον) ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν.

Λυδοπαθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἠθυπαθὴς (καθὼς οἱ Λυδοί).

Λύζω [ὀνμτπ.] Μ. λύξω. Ἔχω λόξυγγα ἢ ἀναφυλλητόν.

Λύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λύπη.

Λύθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐλύθησαν.

Λυθρόβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ λύθρον, αἱματωμένος.

Λύθρον (τὸ), Π. [λύω, λούω], (ἐν γέν.) = Λῦμα, (ἰδιαιτ.) αἷμα πληγῆς, αἷμα μὲ σκόνιν, (ἄλλ.) Βρότος, (ὀθ.

†Λύθρος (ὁ), τὸ αἱματόχρουν ὑγρὸν τῆς πορφύρας.

Λυθροστάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (σταλάζων) λύθρον.

§Λυθροφόρητος (ὕσως) Λυθροφόρυκτος καὶ Λυθροφόρτας (ὁ, ἡ). πεφυρμένος μὲ λύθρον, αἱμοφόρυκτος.

§Λυθρογαρὴς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λυτκγαρὴς), ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ λύθρα, αἱμοχαρής.

Λυθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ λύθρον (αἷμα καὶ σκόνιν), (ὀθ.

Λυθρώδης, ες (ὁ, ἡ). λύθρῳ ὅμοιος ἢ λυθρόφυρτος.

Λυκάβαν, Π. ἀντὶ Λυκάβαντα, ἀπ. τοῦ Λυκάβας.

Λυκαβαντίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ διαρκοῦσα ἐνιαυσίως ἢ ἐπανεργομένη κατ' ἔτος, (ἐν γέν.) ἐνιαύσιος, [ἐκ τοῦ

Λυκάβας [λύκη, βαίνω], αντος (ὁ), Π. ἡ ἐνιαυτός· ὁ χρόνος.

Λυκάγχη (ἡ), = Κυνάγχη.

Λύκαια (τὰ), (ἐνν. Ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Λυκαίου Διός, (εἰς τὴν Ῥώμ.) τὰ Lupercalia, ἑορτὴ τοῦ Πανός.

Λύκαινα, ης (ἡ). ὁ θηλυκὸς λύκος.

Λυκαινίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λύκαινα.

Λυκαινόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λυκαίνης.

Λυκαῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν ἢ βασιλεύων ἢ τιμώμενος εἰς τὸ Λύκαιον (ὄρος εἰς Ἀρκαδ.), (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Πανός).

Λυκανθρωπία (ἡ). ἀσθένεια εἰς καθ' ἣν ὁ πάσχων νομίζει ὅτι εἶνε (καὶ ὑπερ. συμπεριφέρεται ὡς ἄν) λύκος, [ἐκ τοῦ

Λυκάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων τὴν ἀνωτέρω πάθος. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Λυκανθρωπία.

Λυκαυγὴς [λύκη, αυγὴ] ές (ὁ, ἡ, τὸ ές) λευκῶν (φέγγων μὲ) ἀμυδρὸν φῶς, (ὀθ.) ἀμυδρὸν καυγές, « ἢ μεταξὺ σκότους καὶ φωτὸς ἡ ὑπερινὴ ἢ πρωϊνὴ κατάστασις τοῦ ἀέρος ζοντος, (κοιν.) σουρούπιασμα ἢ γλυκοφέγγαρμα, ἴδε καὶ Λυκόφως.

Λύκοψος (ὁ), = Δύκοψις.

Λυκὴ (ἡ), Ἰων. ἴδε Λυκῆ.

Λύκειος, α, ον. Ὁ ἐκ λύκου. ‖. (οὐσ.) ὁ Ἀπόλλων ὡς λυκοκτόνος, (τὸ ὁπόιον ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ Λύκη. ἴδε καὶ Λυκηγενής). ‖. Λύκεια (ἐνν. ὄρη), = Λυκηγενής). ‖. Λύκειαι, ἢ τῶν λυκοτόμαρον. ‖. Λύκειον, ἢ τῶν ἐν Ἀθήν. Γυμνασίων ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος.

§Λυκεργὴς, ές (ὁ, ἡ). = Δυκιεργὴς ἢ Δυκεργής.

Λυκῆ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Λυκέη (ἡ), (ἐνν. δορά), δέρμα λύκου, λυκοτόμαρον.

Λύκη (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ φῶς (κυρ. τὸ λαμπρὸν καυγές), (πρωτότ. διαφόρ. λέξεων ἢ κυρ. τοῦ Λευκὸς καὶ τοῦ Λτ. Lux).

Λυκηγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. λύκη ἢ Δυκίου γένος], = Λύκειος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

Λυκηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν λύκος, ὡς ἂν τοὺς λύκους.

†Λυκηθμὸς (ὁ). ἡ φωνὴ (τὸ οὐρλιαχτὸ) τοῦ λύκου.

Λυκιδεὺς, έως (ὁ). κουτάβι λύκου, λυκόπουλον.

†Λύκινος, η, ον, Γλσ. = Λύκειος.

Λυκιουργὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δυκιεργής.

Λύκιον (τὸ), εἶδ. θάμνου ἐκανθώδους (ἢ ἄλλ. Πυξάκανθα) τῆς Δυκίας καὶ ὁ ἐξαγόμενος διὰ τῆς ἀφεψήσεως τῶν κλάδων αὐτοῦ χυλός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λύκιος, α, ον, =Λύκειος.
Λύκιος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Λύκος.
Λυκιουργής, ἐος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος (ἐργασμένος) ἐς τὴν Λυκίαν ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λυκίων, (οὕτω διώρθ. τὸ Λυκοεργής).
†Λυκίς, ίδος (ἡ), =Λυκαινίς.
†Λυκίσκος (ὁ). τροχίλιδι χωρὶς ἄξονα (ς).
†Λυκιβατίας [λ. βαίνω], ου (ὁ), (θρυμὸς) πατούμενος ὑπὸ λύκων, (κατ' ἄλλ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυκαβήττιος).
Λυκίβρωτος (ὁ, ἡ), [λ. βιβρώσκω], λυκοφαγωμένος, (ἴδε) Λυκοσπάς.
Λυκοβίωκτος (ὁ, ἡ), κυνηγημένος ὑπὸ λύκου. «Δάμαλις—,« Αἰσχλ.
Λυκόδους, οντος (ὁ), =Κυνόδους.
Λυκοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λύκου, ὅμοιος μὲ λύκον,
Λυκεργής [λ. ἔργω], ἐος (ὁ, ἡ), ὁ κατεργασμένος (φονεύων) τοὺς λύκους, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυκιουργής).
Λυκοθάρσης, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων θάρσος λύκου, τολμηρὸς ὡσὰν τὸν λύκον.
Λυκοθήρας, ου (ὁ), ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) λύκους.
Λυκοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω λύκους, [ἐκ τοῦ
Λυκοκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ κτείνων (φονεύων) λύκους. ‖ (οὐσ.) Λυκοκτόνον (τὸ), εἶδος φαρμ. φυτοῦ (ἴσ. τὸ Ἀκόνιτον), ἴδε Κυνοκτόνον,
Λυκόκτονος (ὁ, ἡ), ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λύκου ἢ λύκων.
Λυκόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μορφὴν λύκου.
Λυνόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Τρώγομαι ἀσχημόνως ὑπὸ λύκου.
Λυκοπάνθηρ, ηρος (ὁ), εἶδ. ζώου τὸ ὁποῖον ἔχει σχῆμα (ἢ καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν μίξιν) λύκου καὶ πάνθηρος, (κατὰ τοὺς Σχλ.) ὁ Θὼς, τὸ τσακάλι.
Λυκοπερσικὸν καὶ Λυκοπέρσιον (τὸ), [λ. πέρθω], εἶδος φυτοῦ (λίγυπτ.) τὸ ὁποῖον φαρμακόνει (ἐξολοθρεύει) τοὺς λύκους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ =
†Λυκοπέρδιον (τὸ), [λ. πέρδω], εἶδος ἀμανίτου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅταν ἀπόσῃ) πιάνεται εἰς εἶδος καπνοῦ ἢ ἐν αὐτῷ περιεχομένη ακόνι, (ὀθ. κοιν.) πορδομανίταριον, (καὶ Γαλλ.) Vesse de loup.
Λυκοπόδες (οἱ). ἐπωνομάσθησαν οἱ καταστρέψαντες τὴν τυραννίαν τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀλκμαιονίδαι ἢ (κατ' ἄλλ.) οἱ δορυφόροι τῶν τυράννων τούτων (ἴσ. θεὸς ἔφορον ποδήματα ἀπὸ λυκοτόμαρον), (κατ' ἄλλ.)—ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκόποδες.
Λυκορράϊστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λυκοκτόνος, [ῥαίω καὶ
Λύκος (ὁ), [λύκη διὰ τὸ λευκόφαιον χρῶμά του], τὸ γνωστὸν σαρκοφάγον ζῶον. 2) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Ἀνθίας. 3) εἶδος ἀράχνης. 4) εἶδ. πτηνοῦ (κολιοῦ), (ἄλλ.) Λύκιος. 5) εἶδος φυτοῦ διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἄνθους του μὲ στόμα λύκου, (ἄλλ.) Ὀροβάγχη, (κοιν.) λύκος. 6) (μτφ.) ἀντὶ Ἁρπάγη. (Τερπ.) τσεγκέλι, (ὀθ. [ἐπὶ ψάρ.) =Κόραξ, μόνδαλος. 8) διὰ τὰ σκληρύστομα ἄλογα, (ἄλλ.) Ἐγχίνος. 10) εἶδος μηχανῆς πολεμικῆς. †Λυκοσκόροδον (τὸ), =Ἀμπελόπρασον.
Λυκοσκυτάλιον (τὸ), τὸ φυτὸν Σησαμοειδὲς (τὸ μέγα).
Λυκοσπάς, [λ. σπάω], άδος (ὁ, ἡ), ὁ δαγκασθεὶς ἢ σπαραχθεὶς ὑπὸ λύκου. »Ἵππος—,« ὁ ἄλλ. Λυκοφάρας καὶ Ἔνετός, (εἶδος σκληροτάτων ζίππων τῆς Ἰταλ. διὰ τοὺς ὁποίους εἶν' εὔχρηστος ὁ χαλινὸς ὁ καλούμενος Λύκος). 2) εἶδ. σφηκὸς (ς). «Σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο,« Νίκ. (Θηρ. 742).
Λυκόσπαστος (ὁ, ἡ), =Λυκοσπάς.
Λυκόστομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων στόμα λύκου (δηλ. μέγα ἢ καχεκτοῦν), (ὀθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. σαρδέλας, (παρβλ.) Ἐγκρασίκολος.
Λυκόφανος (ὁ), εἶδ. ἀκανθ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐχινοπους, (ἴσ. ἢ κοιν.) Ἁράνα.
Λυκόφθαλμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς λύκου. ‖. (οὐσ.) εἶδος πολυτ. λίθου,
Λυκοφιλία (ἡ), φιλία λύκου (δηλ. ὕποπλους ἢ διὰ τὸ συμφέρον μόνον).
Λυκοφίλιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίως. Ὅμοιος μὲ τὴν φιλίαν τοῦ λύκου, (δηλ.) δόλιος, ἄπιστος. Ὕποπλους, Ὕποπτος.
Λυκοφόρος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἵππος) ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ δέρματός του ἐγκεκαυμένον σχῆμα λύκου, (παρβλ.) Λυκοσπάς.
Λυκόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα (καρδίαν) λύκου, θρασὺς ἢ ἄγριος.
Λυκόφως, ωτος (τὸ), τὸ ἀμυδρὸν (μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡμέρας) φῶς, (ἄλλ.) Λυκαυγές, (Γαλλ.) l'entre chien et loup.
Λυκόχροος-ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χρῶμα λύκου, λευκόφαιος.
Λυκοψία (ἡ), Π. ἀντὶ Λυκόφως.
Λύκοψις, εως (ἡ), εἶδος φυτ. [ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ βουγλώσσου), (ἄλλ.) Ἄγχουσα.
Λυκόω-ῶ, Μ. ώσω. ‖. (ἔνχρ. κυρ. μόνον τὸ πθ.) Λυκόομαι.
Λυκώδης, ες (ὁ, ἡ), =Λυκοειδής.
Λύμα (τὸ), Π. [λύω, λούω, λύμη]. ῥύπος, λέρα, ἀκαθαρσία· (τρπ.) κηλὶς, μίασμα. 2) (συνκδ.) βδελυρὸς (ἀχρεῖος) ἄνθρωπος, (κοιν.) λέρα, (παρβλ.) Κάθαρμα. 3) (σπν.) ἀντὶ Λύμη.
Λυμαίνομαι [λύμη], Μ. ανοῦμαι (πρκ. Λελύμασμαι). (μὲ οἱτ. ἢ δοτ.) Βλάπτω· πειράζω· χαλνῶ, διαφθείρω· κατασχύνω, ἀτιμάζω. (ὀθ. ἐπὶ νεκρ.) ἀκρωτηριάζω· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι.
†Λυμαίνω, Μ. ανῶ, (νλγ.) ἀντὶ Λυμαίνομαι.
Λύμανσις, εως (ἡ), =Λύμη.
Λυμαντήρ (ὁ). φθορεὺς, λυμεών, ἀφανιστής.
Λυμαντήριος (ὁ, ἡ), φθοραποιὸς, βλαπτικὸς, ὀλέθριος.
Λυμαντὴς, οῦ (ὁ), =Λυμαντήρ.
Λυμαντικὸς, ἡ, όν, =Λυμαντήριος.
Λυμάντωρ, ορος (ὁ), Π. =Λυμαντήρ.
Λῦμαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Λῦμα ἢ Λύμη.
Λύμασις [λυμαίνομαι], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Λύμη.
Λυμεὼν, ῶνας (ὁ). φθορεὺς, ἀφανιστὴς, [ἐκ τοῦ
Λύμη (ἡ), [συγγ. τῷ Λοιμὸς, Λύπη ἢ Λώβη]. βλάβη, χάλασμα, φθορὰ, ὄλεθρος· ὕβρις, ἀτίμασμα, κακομεταχείρισις. 2) =Λῦμα, ῥύπος, ἀκαθαρσία· (τρπ.) ἄνθρωπος ἀχρεῖος, λυμεὼν, ἀλιτήριος.
Λύμην, Π. ἀντὶ Ἐλελύμην, πθ. ὑπερσ. (ἀντὶ πθ. ἀορ.) τοῦ Λύω.
†Λυμήτης, εος (ὁ, ἡ) ἢ Λυμήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λυμαντήρ.
†Λυμώδης [λῦμα ἢ λύμη], εος (ὁ, ἡ). βδελυρὸς, ἀκάθαρτος, ἢ† φθοροποιὸς, ὀλέθριος.†
†Λυπαλγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ὑπὸ λύπης, περίλυπος.
Λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ λύπην, πικραίνω· βλάπτω, πειράζω, ἐνοχλῶ. »Λυπεῖσθαι τὴν Λακωνικὴν ἦσσον ἐλύπουν ἐκ θαλάσσης,« Θκ. »Μὴ οἴτε μεγάλα, ἵνα μὴ, δυεῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ.« »Οὐδὲν ἐλύπησε ὥστε μὴ οὐχὶ . . δηλῶσαι,« Πλάτ., ἀντὶ Ἐμπόδισε. »Τὸ λυποῦν ἢ «Τὸ λυπούμενον,« Ἀξ. ἀντὶ Ἠ-
Λύπη (ἡ), [ἴδε λύμη]. πίκρα, θλῖψις, ἐθυμία. »Λύπης ἀπάσης ἐστὶν ἰατρὸς χρόνος,« Γ-μ. 2) (ἐνεργ.) πείραξις, ἐνόχλησις. Ὕβρις.
Λύπημα (τὸ). ἀντικείμενον (ἀφορμὴ) λύπης. »Λυπήριον λύπημα,« Σοφ., ἀντὶ Λυπήριον λύπης.
Λυπηρὸς, ά, όν. Λύπης πρόξενος, θλιβερὸς, ὀχληρὸς· δυσάρεστος, ἐχθρὸς. »Βασιλεῖ ἔξεστιν ἐπὶ τοὺς αὐτοῦ λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν,« Ξεν.
Λυπηρῶς, ἐπίρ. Μὲ λύπην. »Α. ἔχει,« Σοφ., Εὐρ., εἶναι λυπηρόν.
Λυπησίλογος (καὶ ὄχι) Λυπησιλόγος (ὁ, ἡ), ὁ λυπῶν (ἐνοχλῶν) μὲ τοὺς λόγους του, βαρετὸς διὰ τὴν πολυλογίαν του.
Λυπητέον, θετ. τοῦ Λυπέω.
Λυπητήριον (τὸ), =Λύπημα, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Λυπητήριος, α, ον καὶ
Λυπητικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ προξενῇ λύπην. 2) ὑποκείμενος (ἐπιρρεπὴς) εἰς λύπην,
Λυπρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν λυπρὸν (ξενοχωρημένον, ταλαίπωρον) βίον,
Λυπρογαιος καὶ (Ἀττ.) Λυπρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λυπρὰν (ὄχι εὐκαρπον) γῆν.
Λυπρὸς [συγγ. τῷ Αυγρὸς], ά, όν, (κατὰ συγκ.) Π. ἀντὶ Λυπηρὸς. »Τῶν γὰρ θρασυνόντων εἰδέναι τι ποικίλον κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ,« Εὐρ. (ὀθ. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πεζ.) πτωχικὸς· εὐτελὴς· ταλαίπωρος, ἄθλιος· (κυρ. ἐπὶ γῆς) φτενὸς, ἄπαχος. »Λυπρὸν ὀρεσκῴων οὐδὲν ἐρεμθῶν,« Διον.
Λυπρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ λυπροῦ.
Λυπρόχωρος (ὁ, ἡ), =Λυπρόγεως.
Λυπρῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Λυπηρῶς. »Παιδὸς στερηθεὶς τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς, ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς,« Εὐρ. 2) πενιχρῶς, πτωχικῶς. »Α. πράττων καὶ κακῶς διατρίβων τοὺς μισθοφόρους,« Πλ.
Λύρα [ὄνμτπ.], ας (ἡ). ὄργ. μουσ. μὲ χορδάς. » Κέλαδον ἑπτατόνου λύρας,« Εὐρ. »Ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθαρίζεν,« Ἀθ. »Ὥσπερ εἰ τοῦ κιθαρίζειν λαμπρῶς αἰτιῶτο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης,« Ἀρστ. 2) (συνκδ.) ἡ λυρικὴ ποίησις. »Ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν,« Πίνδ. 3) (μτνμ.) εἶδ. (θαλασσ.) ἰχθ. (ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Ἀριστοτ. »ἀφ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ίησιν ὥσπερ γρυλλισμόν»). 4) ἀχεριαμός τις.

Λυραῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς ὡς ἔφορος τῆς μουσικῆς ἢ ἐφευρέτης τῆς λύρας.

Λυραιτὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Λυριτός.

Λυρίζω, Μ. ἰσῶ. Παίζω τὴν λύραν.

Λυρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν λύραν. «Λυρικοὶ (ἐνν. ποιηταί),» οἱ συνθέτοντες ᾠδὰς αἱ ὁποῖαι ἐτραγῳδοῦντο μὲ τὴν λύραν. «Γράμματα τῶν λυρικῶν,» Ἐπγρ., τὰ σημεῖα (αἱ νόται) τῆς μουσικῆς.

Λύριον (τὸ) καὶ

Λυρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λύρα.

Λυρισμὸς (ὁ). τὸ λυρίζειν, παίξιμον τῆς λύρας.

Λυριστής, οῦ (δ). ὁ παίζων τὴν λύραν.

Λυρογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λ. γηθέω]. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων νὰ παίζῃ ἢ ν' ἀκούῃ παιζομένην) τὴν λύραν.

Λυρόδμητος (ὁ, ἡ), Π. [λ. δομέω]. ὁ κτισθεὶς διὰ τῆς λύρας. «Θήβη—,» Νόνν.

Λυρόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὅμοιος μὲ λύραν. «Λυρόεν τι μελίζεται,» Ἐπγρ.

Λυροεργὸς (ὁ, ἡ), =Λυροποιός. 2) Π. ἀντὶ Λυραοιδός.

Λυροθελγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων ἢ θελγόμενος διὰ τῆς λύρας.

Λυροκράτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν λύραν.

Λυρόκτιστος καὶ (Π.) Λυρόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας. «Θήβη—,» Ἐπγρ.

Λυροκτύπης, ου (ὁ), =Λυροκτύπος.

Λυροκτυπία (ἡ), Π. ἀντὶ Λυριαμός, [ἐκ τοῦ

Λυροκτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παίζων τὴν λύραν.

Λυροπηγὸς (ὁ), [λ. πήγνυμι], =Λυροποιός.

Λυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Φθεγγάνω) λύρας, εἶμαι λυροποιός.

Λυροποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν λυροποιΐαν, (ὕλ.) «Λυροποιητικὴ,» ἡ τέχνη τοῦ λυροποιοῦ.

Λυροποιϊκὸς, ἡ, όν, =Λυροποιητικός.

Λυροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων λύρας.

Λυροφοίνιξ, ικος (ὁ), εἶδος λύρας ἐφευρεθὲισης εἰς τὴν Φοινίκην.

Λύρτος (ὁ, ἡ τὸ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἠπειρ.) ὁ σκύφος.

Λυρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραγῳδῶ παίζων τὴν λύραν.

Λυρώδης, εος (ὁ, ἡ), =Λυρέεις.

Λυρῳδία (ἡ). τραγούδισμα μὲ τὴν λύραν, [ἐκ τοῦ

Λυρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ παίζων τὴν λύραν καὶ τραγουδῶν, (ἐν γέν.) λυριστής.

†Λυρωνία (ἡ), Π. ἀγόρασμα λύρας.

Λυσαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, ἄλγος]. ὁ διαλύων (καταπαύων) τοὺς πόνους. «Γπνος—,» Νικ. Εὐγ.

Λυσανίας, ου (ὁ), Π. [λύω, ἀνία]. ὁ διασκεδάζων τὰς λύπας (τὰ δεινά).

Λυσέρως, ωτος (ὁ). ὁ λύων (ἐλευθερόνων ἀπὸ) τὸν ἔρωτα.

Λυσήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, ἀνήρ]. ὁ ἐκλύων (χαυνόνων, ἐκνευρίζων) τὸν ἄνθρωπον.

Λυσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὸν γάμον.

Λυσιγυΐα ἢ Λυσιγυΐα (ἡ). Ἔκλυσις, χαύνωσις, [ἐκ τοῦ

Λυσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, γυῖα]. ὁ ἐκνευρίζων τὰ μέλη τοῦ σώματος, προξενῶν χαύνωσιν, (κοιν.) κόπτων τὰ ἤπατα. «Γπνος (« Ἔρως κτλ.)—.»

Λυσίδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαλύων τὰς δίκας (τὰς διαφοράς) ἢ ἀναιρῶν (καταργῶν) τὴν δικαιοσύνην.

Λυσιέθειρα (ἡ), Π. [λύω, ἔθειρα], =Λυσίθριξ.

Λυσιζώνη (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ

Λυσίζωνος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ λύων τὴν ζώνην, (δθ. κόρη) ἢ διαπαρθενευθεῖσα, (γυνὴ) ἢ ἐλευθερωθεῖσα διὰ τῆς γέννας, (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. ἢ τῆς Εἰλειθυίας) ἢ προστατεύουσα (βοηθοῦσα) τὰς τικτούσας. (στρατιώτης) ὁ λυθὲν τὴν ἄφεσιν του ἢ χάσας τὸν βαθμόν του (γενόμενος ἔκπτωτος), (Λατ.) discinctus.

Λυσίθριξ, λυσίτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λυμένας τὰς τρίχας (ξέπλεκα τὰ μαλλιά) τῆς κεφαλῆς του.

Λυσίκακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τὰ δεινά.

Λυσίκομος (ὁ, ἡ), Π. =Λυσίθριξ.

Λυσίκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀναπαύων ἀπὸ) τοὺς κόπους. || (οὐσ.) ἡ Ἀρτεμισία (βοτάνη).

Λυσιλαΐς, ΐδος (ἡ), (Ἀαχων.) ὁ θέρμος, τὸ λουπινάρι.

Λυσιμάχεια (ἡ) καὶ

Λυσιμάχιον (τὸ), εἶδος (Ἰατρ.) φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ Λυσιμάχου).

Λυσίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ λύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Λυσιμελὲω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ ἤπατα ἢ Κόπτονται τὰ ἤπατά μου, [ἐκ τοῦ

Λυσιμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. =Λυσίγυιος.

Λυσιμέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διασκεδάζων τὰς μερίμνας (τὰς λύπας, τὰς φροντίδας).

Λύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει τις νὰ λύσῃ, εὔκολος νὰ λυθῇ (νὰ ἐξορληθῇ). «Ἐνέχυρον—,» Πλάτ. 2) (πλθ.) «Λύσιμα (τὰ),» Ἐπγρ., αἱ διακοπαὶ (τῶν δικαστηρίων κλπ.).

Λυσίνομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (καταλύων, ἀθετῶν) τοὺς νόμους.

Λύσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ λύων (λυτρόνων, ἀπαλλάττων) ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λύειν κτλ., Λυτήριος, σωτήριος. «Λύσιοι θεοί,» Πλθ., οἱ (ἄλλ.) Ἀλεξίκακοι.

Λυσιπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀφίνων ἐλεύθερον) τὸ παίζειν, (ἄλλ. γρφ. Λήσιπαίγμων ἢ ἄλλ. διερθ. Λυροπατίγμων ἢ-

Λυσιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, πῆμα]. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τὰ δεινὰ (τὰς θλίψεις).

Λυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀναπαύων) τὸν πόθον.

Λυσιπόνιον (τὸ), εἶδος ἰατρικοῦ (ἐμπλάστρου), [ἐκ τοῦ-

Λυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς κόπους ἢ, καταπαύων τοὺς πόνους. «Θεράπων (« Γπνος)—,» Πίνδ., Νόνν.

Λύσις, εως (ἡ). τὸ λύειν, λύσιμον, (μτγμ.) ξεδιάλυσμα (ἀπορίας)· ἐξαγόρασις (αἰχμαλώτου)· ἐξόφλησις (χρέους)· διάλυσις (γάμου)· ἄφεσις (ἁμαρτήματος)· (ἐν γέν.) ἀπαλλαγὴ, σωτηρία.

Λυσισωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀτονισμένον (ἐκνευριαμένον) τὸ σῶμά μου, [ἐκ τοῦ ἀποκαμωμένος,

†Λυσισώματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶν' ἐκλελυμένον (ἀτονισμένον ὅλως διόλου) τὸ σῶμα (κοιν. κομμένα τὰ ἤπατα).

Λυσιτέλεια (ἡ). κέρδος, συμφέρον, ὄφελος.

Λυσιτελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ, εἶμαι =

Λυσιτελὴς [λύω, τέλος], έος (ὁ, ἡ), (καὶ λές.) ὁ πλήρωνων (ἀξίζων) τὰ ἔξοδά, [ἐκ τοῦ θηνός· ἐπικερδὴς, (ἐν γέν.) ἐπωφελής.

Λυσιτελῶς καὶ

Λυσιτελούντως, ἐπίρ. (μτγ.). Ἐπωφελῶς, ἐπικερδῶς, συμφερόντως.

Λυσίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς τοκετοὺς τοὺς πόνους.

Λυσιφλεβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὴν φλέβα.

Λυσίφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), =Λυσιμέριμνος.

Λυσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, φρήν], ὁ ἀπαλλάττων τὴν ψυχὴν ἀπὸ φροντίδας ἀφίνων ἄνετον τὸν νοῦν.

Λυσιχαίτης, ου (ὁ), Π. =Λυσίθριξ, ἀνακόμος.

Λυσιχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν λινὸν (ἄζωστον) χιτῶνα.

Λυσιῳδὸς (ὁ, ἡ). παντομίμως εἶδος ὀρχήσεως εἴδους τι θεατρικῆς παραστάσεως (farce) τῆς ὁπ. ἐφευρετὴς ἦταν ὁ ποιητὴς Λύσις, (παρβλ. Μαγῳδός).

Λύσσα [λύω], ης (ἡ), εἶδ. ἀσθενείας (σπασμῶν τῶν σκύλων κλπ.) τῆς ὁπ. σύμπτωμα ἦταν ὑδροφοβία· (ἐν γέν.) ὁρμὴ μανιώδης, παραφορὰ, σκληρότης πάθους. Ἔχω σκύλης τὸν ὁπ., καθὼς λέγεται, ἔχουν οἱ σκύλοι ὑπὸ τὴν γλῶσσάν των καὶ διὰ τοῦτο λυσσάζουν.

Λυσσαίνω, Μ. ήσω, =Λυσσάω, λυσσιάζω (μὲ δοτ.) μαίνομαι κατά τινος.

Λυσσαλέος, α, ον. Λυσσῶν, λυσσασμένος (ἐν γέν.) μανιώδης.

†Λυσσάνιος (ὁ, ἡ), Υ. Λισσάνιος.

Λυσσὰς, άδος (ἡ), Π. =Λυσσώδης, μανιώδης.

Λυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ λύσσαν, εἶμαι λυσασμένος, λυσσάζω· (ἐν γέν.) μαίνομαι ἀπὸ ὁποιανδήποτε πάθος.

Λυσσηδὸν, ἐπίῤ. Μανιωδῶς, ὡς ἂν λυσασμένος.

Λυσσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λυσσαλέος.

Λύσσημα (τὸ), Π. λύσσασμα, λύσσα, μανία.

Λυσσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. =Λυσσήεις, λυσσαλέος.

Λύσσησις, εως (ἡ), =Λύσσα, λύσσασμα.

Λυσσητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Λυσσητὴς, οῦ (ὁ), =Λυσσαλέος.

Λυσσητικὸς, ἡ, όν. ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ προξενῶν λύσσαν.

Λυσσόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ λυσσασμένον ζῶον (καὶ ζῶα κτλ.).

†Λυσσοδῶκτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυσσόδηκτος.

Λυσσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Λυσσομανὴς, έος (ὁ, ἡ). μανιώδης ἀπὸ λύσσαν, (ἐν γέν.) παραφορος.

Λυσσομανία (ἡ). λυσσώδης μανία.

Λυσσοων, ωσα, ων, Π. (κατ' ἐπενθ. τοῦ ο) ἀντὶ Λυσσῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυσαβιο-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω λύσσαν (μανίαν), (εὔχρηστον κυρίως μόνον τὸ πθ.) « Μὴ μεγαληγορίζησι τρυφῶν, φρένα λυσσωθείης, « Φωκυλ.

Λυσσώδης, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἢ κινούμενος ὡς ἀπὸ λύσσαν, μανιώδης.

Λυσσῶσις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα βλέμμα λυσσασμένου (μανιῶδες), ἄγριον).

Λύσσωμα (τὸ καὶ

Λύσσωσις (ἡ), ἴδε Λίσσωμα, Λίσσωσις.

Λύτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λυτήρ, = Λύτειρα.

Λυτέον, θετ. τοῦ Λύω.

Λυτήρ (ὁ), Π. ὁ λύων (διαλύων, ἀπαλλάττων κτλ.), σωτὴρ, ῥύστης, συμβιβαστὴς, αἱρετοκριτὴς· ἐξηγητής.

Λυτηριάς, άδος (ἡ), Π. = Λύτειρα.

Λυτήριος, α, ὴ ος, ον. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ λύειν (διαλύειν, ἀπαλλάττειν κτλ.), σωτήριος· ἀφατήριος.

†Λύτης, ου (ὁ), (Βυζ.) νομικὸς ὅστις ἐπιούσασε κατὰ τάξιν ἢ ἔτη ἢ ἠθύνατο ἔχη νὰ ἐξετασθῇ (νὰ λύσῃ τὰς ὑπ. ἠθελον τῷ προτείνῃ νομικὰς ἀπορίας), (ἀναλογ. ὡς ἔγγιστα μὲ τὸ Γαλλ.) bachelier, (παρβλ. Προλύτης).

Λυτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ λύειν (διαλύειν κτλ.), λυτήριος. (ἰδιαιτ.) «Λυτικὸν, « ἐλέγοντο οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος λύοντες τὰς φιλολογικὰς (κυρ.) ἀπορίας.

Λυτός, ἡ, όν. Λυμένος ἢ Δυνάμενος νὰ λυθῇ (νὰ διαλυθῇ), ἐπιδεχόμενος λύσιν. « Νίτρον καὶ ἅλας λυτὰ ὑγρῷ, « Ἀρχιτ. (εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ περὶ Τάξεως ἐπιγράμματος τοῦ Ἀγαθίου [Ἀνθολογ. Πλανδ. Θ', 482]. «Εἰς τὰ λυτὰ ζήνωνος τοῦ βασιλέως,« νομίζω, ἀλλὰ πολὺ ἐμπρὲ τῷ Δούδα. « Δοῦδα γὰρ τὰ παίγνια παρὰ Ῥωμαίοις, « κατὰ τὸν Ζωναρᾶν).

Λύτρον (τὸ). (ἐν γέν.) = Λυτήριον (« Συμφορᾶς—, « Πινδ.). (ἰδιαιτ. δὲ καὶ ὡς ἐπὶ λύσιν (ἐξαγορὰν) αἰχμαλώτου κτλ., (Γαλλ.) rançon. «Ζῶντα λαβόντες, ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων, « Ξεν. « Καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, « Γρῳ.

Λυτροχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ χαίρων εἰς τὰ ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ) λύτρα, (κατ' ἄλλ. ἀσφαλμ. ἀντὶ Λοθροχαρής).

Λυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον λαμβάνων λύτρον. || (μσ.) ἐλευθερόνω (ἐξαγοράζω) τινὰ πληρόνων λύτρον.

Λύτρωμα (τὸ). = Λύτρωσις.

†Λυτρών, ῶνος (ὁ). μέρος πρὸς ἀπόπατον, χρεία, ἀναγκαῖον, (ὃθ. τὸ Γαλλ.) latrines, (συγγ. τῷ Λουτρών).

Λύτρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λυτρόω, ἢ διὰ λύτρων ἀπαλλαγὴ (ἐλευθέρωσις), ἐξαγόρασμα.

Λυτρωτέον, θετ. τοῦ Λυτρόω.

Λυτρωτὴς, οῦ (ὁ). ἐλευθερωτὴς (κυρ. διὰ λύτρων), ἐξαγοραστὴς, (ἐνγέν.) ῥύστης, σωτήρ.

Λύττα, Λυττάω κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Λύσσα κτλ.

Λύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Λυτήρ. (συγγ. τῷ Ῥύτωρ).

Λυτῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον λυτὸν (ἐπιδεχόμενον λύσιν).

Λυχναῖος, α, ον, = Λυχνιαῖος. || (οὐσ.) ἐνν. λίθος, = Λυχνίτης.

Λυχνάπτης, ου (ὁ). ὁ ἅπτων τοὺς λύχνους (τοὺς φανοὺς), κανδηλανάπτης.

Λυχνάπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Λυχνάπτης.

Λυχναψία (ἡ). ἄναμμα λύχνου ἢ λύχνων, = Λυχνοκαΐα.

Λυχνεῖον (τὸ). λυχνοστάτης. « Τῶν ἀκοντίων συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα, « (Ἀνεπιφάν. παρ') Δ0.

Λυχνέλαιον (τὸ). ἔλαιον λύχνου.

Λυχνεὺς, έως (ὁ), φανὸς, φανάρι. 2) = Λυχνίτης (λίθος).

Λυχνεύω, Μ. εύσω. Φέγγω μὲ τὸν λύχνον.

Λυχνεὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου ἐναποθέτονται (εἶνε μαζωμένοι) οἱ λύχνοι.

Λυχνία (ἡ). λυχνοστάτης· κανδηλέρι. « Λυχνίαν χαλκῆν σαλπιγγωτὴν,« Ἐπιγρφ. « Λυχνίαι μετὰ λύχνων, « αὐτ.

Λυχνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον. « Φλὸξ—, « Ἀλιέξ. Ἄφρ.

Λυχνίας, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος) = Λυχνίτης.

Λυχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λύχνίον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Λύχνος, λυχναράκι. 2) (κατὰ τοὺς Ἀττικιζοντας) = καὶ εὐχρηστότ. τοῦ Λυχνία. « Ὥσπερ λύχνος ὁμοιότατα καθεῦδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου, « Πλὸ.

Λυχνικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν λύχνων. « Λυχνικὸς ὕμνος, « Χρσ. = τῷ ||. (οὐσ.) «Λυχνικὸν,« Ἐκκλησ., ᾄσμα ψαλλόμενον τὸ ἑσπέρας (ὅταν ἀνάπτουν τοὺς λύχνους).

Λυχνὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φλόμους) τοῦ ὁπ. τὰ γνουδωτὰ φύλλα μετεχειρίζοντο ὡς φτίλια εἰς τοὺς λύχνους. 2) εἶδ. πολυτίμου λίθου, (ἄλλ.) Λυχνίτης. «Λυχνὶς (ἄλλ. γρφ. «Λύχνις) τε πυρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοίας, « Διον.

Λυχνίσακος (ὁ), = Λυχνίδιον.

Λυχνίτης, ου (ὁ) καὶ Λυχνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον. « Φιλομὶς —, « Δακρ., ἢ ἄλλ. Λυχνὶς. || (οὐσ.) εἶδ. διαφανοῦς λίθου ἀπὸ τὸν ὁπ. κατεσκεύαζαν φανοὺς (λύχνους), καὶ 2) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ἴσ.) = Ἀνθραξ.

Λυχνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ τὸ φῶς τοῦ λύχνου (ἐργαζόμενος τὰς νύκτας).

†Λυχνοβόρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιχνοβόρος.

Λυχνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). λύχνῳ ὅμοιος. « Φῶς λυχνοειδὲς, « Ἰαμβλ.

Λυχνοκαΐα (ἡ). ἄναμμα λύχνων (κανδηλῶν), φωτοχυσία.

Λυχνοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνάπτω (Καίω) λύχνους, κάμνω φωτοχυσίαν.

Λυχνοκαυτία (ἡ), = Λυχνοκαΐα.

Λύχνα (τὰ), πληθ. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Λύχνοι.

Λυχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω λύχνους, εἶμαι =

Λυχνοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων λύχνους.

Λυχνόπαλις, εως (ἡ), Κωμ. πόλις κατοικουμένη ὑπὸ λύχνων.

Λυχνοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λύχνους ὡς =

Λυχνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λύχνους.

Λύχνος (ὁ), [λύκη]. λυχνάρι· κανδήλα, κανδῆλι, φανάρι. « Περὶ λύχνων ἀφὰς,« Ἱππ., τὸ βράδυ ὅταν ἀνάπτουν τοὺς λύχνους. « Ἂν σωθῇς, λύχνους ᾄψω, « Ἀρβ., ὃλ κάμω φωτοχυσίαν. || (πλθ.) « Λύχνοι, « Ἀττ., τὰ μέρη τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ λύχνοι.

Λυχνουργὸς (ὁ), = Λυχνοποιὸς.

Λυχνοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ φαίνων (φέγγων) ὡς λύχνος.

Λυχνοῦχος (ὁ). [λ. ἔχω]. λυχνοστάτης· κανδηλέρι· φανάρι. « Ὁ πρῶτος κύριος μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτός,« (Ἀλιέξ. παρὰ) Πλὸ. « Ὑποδεῖται βοῶν ταχὺ, καὶ (ἴσως γραπτέον: βοῶν· Ταχὺ, παῖ,) τὸν λυχνοῦχον ἅπτειν, « Πλ.

Λυχνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (Δακων.) Λυχνοφορίω. Φέρω (Κρατῶ. Περιπατῶ κρατῶν τὸν) λύχνον ὡς =

Λυχνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λύχνον (φανάρι) καὶ προπορευόμενος τινος.

†Λύχνωμα (τὸ). πανὶ διάτρητα (λύχνου ἢ πληγῆς), παρβλ. Λαμπάδιον.

Λύω [συγγ. τῷ Λεύω, ἴδε Λῦμα], Μ. λύσω (καὶ τὰ λπ. ὁμαλῶς). Λύνω (κόμπον, δέσιμον). « Λύειν σὺ σύνοιμι« . « Πλ. «Λύειν (καὶ μσ. «Λύεσθαι) ζώνην,« Λξ., ἴδε Ζώνη. «Λύειν πρυμνήσια νηός,« Ὁμ. (ξ ἄλλ.) « Λύσαντες (ἐνν. τὰ πρυμνήσια) ἐκ Βενδιδείου, « Συν., (θηλ.) κινήσαντες, σηκωθέντες. « Λῦε, κυβερνήτα, « Ἐπιγρ., (παρβλ. Δίχω). « Λύειν ἀσκόν, « Ὑδ. Κ. « Δέλτον (« Τὰ γράμματα, « Διαθήκας) λύειν, « Εὐρ., Δ. Κάσσ., ἀνοίγειν, ξεδουλλώνειν. « Δύσασπι κόμην, « Θκρ. « Λύειν τὰς τρίχας,« Ἡρωδ. (καὶ πθ.) « Κλῆθρων λυθέντων,« Αἰσχλ. (διότι οἱ παλαιοὶ ἔδεναν ἀνὰ νὰ κλειδώνουν τὰς θύρας των). 3) = Ἀπολύω, λύνω (ἐλευθερόνω) ἀπὸ τὸ δέσιμον (καὶ συνεκδ.) ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν (καὶ ἐν γέν.) ἀπὸ κάθε στενοχωρίαν, (πθ.) = Λυτροῦμαι καὶ Λύομαι, ξεπλακώνω ἢ ἐξαγοράζω. « Νῦν λῦσαι,« Ἡσ. (καὶ μσ.) « Ἵππους λύεσθαι, « Ἰλ. Ψ. « Τὴν δ' ἐγὼ εὖ λύσω,« Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) « Ἀνασώσασθαι θύγατρα, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) « Ἣ σ' ἔλυσεν ἐκ τόκων,« Εὐρ. « Λέλυσαι ἀπὸ γυναικός,« Γρφ. (ξ ἐλλειπτ. τῆς προθέσ.) «Δῦσον τῷ σχοίνῳ με,« Θκρ. « Λῦσαί με τῶν δεσμῶν τῶν δε,« Αἰσχλ. « Δύειν κακότητος,« Ὅμ. (καὶ μνημ.) « Δύειν τὰς ἁμαρτίας (τὸ παράνομον), « Ἄρχιλ. « Τοὺς μὲν ἔλυσε τῆς ἀρχῆς, ἑτέρους δ' εἵλετο στρατηγούς,« Διόδ., ἔπαυσεν, (εὐχρηστότ. εἰς Παθ.) λύομαι (καὶ πθ.) « Πᾶς ὁ ταρὼν φίλος λελύσεται, « Δμ. 2) = Ἀνα (Ἀπο, Δια, Κατα)λύω, λυόνω (συνεκδ.) χαλνῶ· κρημνίζω, σκορπίζω· ἀφανίζω. (τρπ.) ἀκυρόνω, παραβαίνω κτλ. «Δύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, « Γαλ. « Λύειν τὴν γέφυραν, « Πλ. « Θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει,« Ὑδ. Π. « Χεὶς πολλῶν πολήων ἔλυσε κάρηνα, ἠδ' ἔτι λύσει,« Ἰλ. Β. « Λύειν τὰς σπονδὰς (τὸν νόμον), « Δμ. (καὶ πθ.)« Δοῦρα σείοντες νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται, « Ἰλ. Β. « Τοῦ δ' αὐτοῦ λῦντο γυῖα [λῦτο μέλος] κτλ.,« Ὅμ. « Πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ, « Ξεν., νὰ ἀκορπίσῃ τὸ πλῆθος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπό. 4) (ἰδιαιτ.) = Διαλύω· λέγω, ξεδιαλύζω· πληρόνω, ἐξοφλῶ. (τρπ.) συμβιβάζω· (ἐν γέν.) καταπαύω, διορθόνω. »Λύειν ὀνείρους (αἰνίγματα).« Ξ. »Λύειν τέλος,« Ξεν. (ὅθ. τὸ μονολεκτ.) Λυσιτελεῖν. » Μισθὸν οὐδέτερος λύσει (τὸ διορθῶσαι οἶσει ἢ δώσει) τοῖς Ἕλλησιν, ἢτε ἀγοράν παρέξει,« Ξεν. » Λύειν νόσον,« Πλ. » Ἔχθεα λῦσαι,« Θκρ., (Γαλλ.) vider la querelle. » Λύων μελεδήματα θυμοῦ,« Ὅμ.

Λῶ, ᾷς, ᾷ, Δ. ἀντὶ Λάω, θέλω, ἐπιθυμῶ.

Λωβάομαι-ῶμαι [λώβη], Μ. ήσομαι, (μὲ αἰτ. ἢ απντ. δοτ.) = Λυμαίνομαι, βλάπτω· ἀτιμάζω· ἀκρωτηριάζω· (ἐν γέν.) κακοποιῶ.

Λωβάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (απντ.) ἀντὶ Λωβάομαι. 2)(λογογρφ.) εἶμαι λωβός, ἔχω λώβαν.

†Λωβεία (ἡ), = Λώβη, λέπρα.

Λώβευσις, εως (ἡ), = Λώβη, βλάβη.

Λωβεύω, Μ. εύσω, = Λωβάομαι, πειράζω· περιπαίζω. ἀπατῶ.

Λωβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Λωβάομαι.

Λώβη (ἡ), [συγγ. τῷ Λύμη]. βλάβη· αἰκία· ὕβρις, ἀτιμία· (ἐν γέν.) κακοποίησις. (ἰδιαιτ.) ἀκρωτηριασμός, (ὅθ. 2) (Βυζ.) εἶδ. λέπρας, (κοιν.) λώβα.

Λωβήεις, εσσα, εν, Π. αἰσχρός, ἐπονείδιστος ἢ ὑβριστικός, ἀτιμαζικός· (ἐν γέν.) βλαπτικός, φθοροποιός.

Λώβημα (τὸ), = Λώβη, βλάβη, αἶσχος, ζημία, ἀτιμία.

Λώβησις [λωβάομαι], εως (ἡ). αἰκισμός· ἀτίμασμα· βλάψιμον, κακοποίησις.

Λωβήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λωβητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λωβητής· φθορεύς· ὑβριστής· κακοποιός, βλαπτικός. (ἐν γέν). λυμεών.

Λωβητός, ή, όν, Π. βεβλαμμένος, ἀτιμασμένος, κανηχσυμένος, ἢ· πρόξενος βλάβης (αἴσχους), ὑβριστικός, ἀτιμαστικός. »Ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβητ' ἔπη,« Σοφ.

Λωβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Λωβητήρ.

†Λωβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω εἰς λώβην, λωβάζω, [ἐκ τοῦ

†Λωβὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Ακλωβημένος, ἀκρωτηριασμένος, (ὅθ. Βυζ.) λεπρός, (κοιν.) λωβιάρης, λωβιασμένος. » Λωβὰ ῥήματα, « Θμ., τὰ ψιμὰ, (τὸ διορθοῦσιν, ἀλλὰ χωρὶς ἀνάγκης) κολοβά.

†Λωγάνιον (τὸ), τὸ χαλαρὸν [λαγαρὸν] δέρμα ὅ,που κρέμαται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τῶν βιβδιῶν, (Γαλλ.) fanon.

†Λωγάνιος (ὁ), γλσ. ἀντὶ Λάγνος, ἴδε τὸ προηγ.

Λωγάς, άδος (ἡ), = Λαικὰς, λάγνος (ἀσελγὴς) γυνὴ· (ἐτυμολογ.) παληοαγελάδα, (ὅθ.

†Λωγασος (ὁ), = Ταυρεία, μάστιξ ἀπὸ βυρσοτόμαρον.

Λωΐστος, η, ον, Π. ἀντὶ Δῶρος, ὑπερθ. ᾗ

Λωΐτερος, α, ον καὶ

Λωΐων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λῴων, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλιώτερος (συμφερώτερος, προκριτότερος, ἐπιθυμητότερος κτλ.), -ότατος κτλ., [λάω-λῶ].

Λῶμα (τὸ), [συγγ. τῷ Λῶπος]. σῦϊα, σειρῆτι, κενάρι, (παρβλ.) Δέγνον.

Λωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῶμα, σειρητάκι κτλ.

Λῶμες, Δ. ἀντὶ Λῶμεν, θέλομεν καὶ

Λῶντι, Δ. ἀντὶ Λῶσι, θέλουσι, πλθ. τοῦ Λάω-ῶ. 2) ἀντὶ Θέλοντι, δοτ. τῆς μτχ. τοῦ Λάω. » Ἐξέτω ᾧ ἄλλῳ τῷ λῶντι,« Ἐπγρ.

;Λῶντο, Π. ἀντὶ Ἐλοῦντο = Ἐλοῦοντο.

Λῷον, οὐδ. τοῦ Λῴων.

Λῶος (ὁ). ὁ μεταξὺ Ἑκατομβ. ᾧ Βοηδρομ. μὴν τῶν Μακεδόνων.

Λωπὰς, άδος καὶ

Λώπη, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Λῶπος, (ὅθ.

Λωπίζω, Μ. ίσω, Π. σκεπάζω· ἐνδύω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).

Λώπιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Λῶπος, ἱματίδιον.

Λωποδυσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λωποδυτέω, ;γδύσιμον (ξεγύμνωμα) ὑπὸ κλέπτου.

Λωποδύσιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Λωποδυσίου δίκη, « Ἑρμ., ἡ κατὰ λωποδύτου.

Λωποδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. ;Γδύνω τινὰ ὡς-

Λωποδύτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων (εἰς τὸ λιμενὸν ἢ εἰς τὸν δρόμον) φορέματα, (ἐν γέν.) κλέπτης. »Ἀλλοτρίων λωποδύτας ἐπέων,« Ἐπγρ., τοὺς λογοκλόπους. [χύομαι καὶ

Λῶπος [λέπω, λόπὸς], εος-ους (τὸ), Π. θέρμα, (κυρ.) προβῆκ, (ὅθ. ἐν γέν.) φόρεμα (κυρ. μάλλινον), ῥοῦχον.

†Λωρίζω, Μ. ίσω. Δέρνω μὲ τὸ λωρὶ, μαστίζω.

†Λωρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

†Λῶρον (τὸ) καὶ Λῶρος (ὁ), νλγ. [Λτ.] λουρὶ.

†Λωροπεδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ λωρίον.

†Λωροτομέω-ῶ [λῶρον, τέμνω], Μ. ήσω, Κόπτω (Ἐβγάζω, Χωρίζω τὸ τομάρι εἰς) λωριά.

†Λωροτόμος (ὁ). ὁ χωρίζων τὸ τομάρι εἰς λωρους, Σκυτοτόμος.

Λῷστος (κατὰ κρσ. ἀντὶ Λῴϊστος), η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, βέλτιστος, ἄριστος. »Ὦ λῷστε,« Φρσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) εἰρων. (καθὼς κοιν. τὸ) εὐλογημένε!

Λώταξ [λωτὸς], αγος (ὁ). αὐλητὴς, ἀγύρτης, ἐπαίτης.

Λωτεῦντα, Δ. ἀντὶ Λωτόεντα, πλθ. οὐδ. τοῦ Λωτόεις.

Λωτήρ, Λωτήριον κτλ. Δ. ἀντὶ Λουτήρ κτλ.

Δωτίζω, Μ. ίσω,, Π. [λωτός]. ἀνθολογῶ.

ήμσ. τρπ.) ἐκλέγω καὶ ;παίρνω τὸ πλέ-λιστον (τὸ ἄνθος).

Λώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἢ ἄνθη λωτοῦ. » Αὐλὸς—, « Ὅμ. »Κολεὸς—,« Θκρ.

Λώτισμα (τὸ), Π. [λωτίζω]. τὸ ἄνθος ἢ ἀθέρας. » Ἑλλάδος λωτίσματα, « Ὅμ., οἱ ἐκλεκτότεροί της.

;Λωτόβοσκος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (τρεφόμενος ἀπὸ) λωτόν.

Λωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λωτῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Λωτόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης λωτοῦ (ἐν γέν.) ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος.

Λωτὸς (ὁ), εἶδος φυτοῦ (τριφύλλι) διὰ μοσκλν τῶν ζώων, (παρβλ.) Μελίλωτον. 2) εἶδ. φυτοῦ (νούφαρον μὲ καρπὸς ;ῥίζαν φαγώσιμον) τῆς Λιγύπτου. ;Γέννα δος δένδρ. (τζιντζιφηᾶ) τῆς Λφρ. (τὸν καρπὸν τοῦ ὁποίου διεφήμισεν ὁ Ὅμηρ.) 4) εἶδ. δένδρ., (Γαλλ.) micocoulier, (ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζαν αὐλοὺς), (ὅθ. 5) Π. ἀντὶ Αὐλός.

Λωτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἔχων ἄφθονον) λωτὸν διὰ βόσκην.

Λωτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι μὲ λωτὸν καθὼς οἱ Λωτοφάγοι.

Λωτοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λωτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) λωτὸν, ζῶν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ (Δφρικ.) λωτοῦ.

Λωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) λωτὸν, λωτοτρόφος.

Λωτροχάος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Λουτροχόος.

Λώφαρ (Δ. ἀντὶ Λῶρας), ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Λώφημα, ἀνάπαυσις, ἄνεσις, [ἐκ τοῦ

Λωφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, (κατὰ λίξ.) Σκουράζομαι (κυρ. ἐπὶ ὑποζυγίων ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸν λόφον [τὸν λαιμὸν] βγάλαν τὸν ζυγόν). (ἐν γέν.) ἀναπαύομαι, εὑρίσκω ἄνεσιν (» Ἀπὸ νόσου ᾗ πολλὴν βραχύτε λελωφήκαμεν, « Θκ. [ᾗ ἑλλ.] »Ἐμὸν δὲ κῆρ λωφήσειε κακῶν,« Ἰ). ‖ (μτβτ.) ἀπαλλάττω. (ἐν γέν.) ἀναπαύω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κατευνάζομαι, μετριάζω, παύω, (ὅθ. τὸ κοιν.) λουφάζω. » Ὕδωρ ᾧ ἀπὸ δίψαν λωφήσομεν, « Ἀπλλν. (καὶ μὲ γεν. ἐπ' ;ᾗ) »Λωφήσῃ πόθου,« Αἰσχλ. » Ἔπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,« Σοφ. (ἢ χ. πτ.) »Ἡ λύπη ἐλώφησε,« Λξ. »Καὶ ἐὰν μέν σοι ὁρῶντι ταῦτα λωφᾷ τὸ κακὸν νόσημα,« Πλάτ.

Λωφήϊος, α ἢ ος, ον, Π. κατευναστικός, ἐξιλεωτικός, (ὅθ.) » Ἱερὰ—, « Ἀπλλν., θυσία πρὸς ἐξιλασμόν.

Λώφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (ἢ γίνεται πρὸς) λώφησιν.

Λώφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λωφάω παῦσις, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.

Λῴων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Λωΐων, κρείττων, βελτίων κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ

Μ, μ, μῦ (τό), ἄκλ., τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) μ', τεσσαράκοντα (40), ͵μ, σαράντα χιλιάδες, (40,000).

Μ', (πρό φων.) ἀντὶ Με ἢ (σπν. ͵Β Π.) Μοι.

Μά, μόρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Ἀπομωτ. « Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, « Ἰλ. Α. » Μὰ Δία, « Ἀττ. (ἀλλὰ ͵Β Κατομιωτ.) » Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, « Ἰλ. Δ. » Νὴ μὰ τὸν Δία, « Ἀττ.

Μᾶ, Δ. καὶ Αἰολ. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Μήτηρ ἢ Μῆτερ. « Μᾶ γᾶ, « Αἰσχλ. (καὶ ἀνεῖσε ἐπίφων.) »Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος ! « Θκρ., (παρβλ. Βᾶ). 2) (ἐπιθετ.) ἡ Ῥέα.

Μαγαδεύω, Μ. εὐσω καὶ

Μαγαδίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τὴν μάγαδιν, συμφάλλω εἰς τὸν διὰ πασῶν τόνον (Ἰταλ. all'ottavo).

Μαγάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μαγάς.

Μάγαδις [μαγάς], εως ἡ ἰδος (ἡ), εἶδος μουσ. ὀργ. μὲ 20 χορδὰς τῶν ὁπ. αἱ 10 ἦσαν εἰς τὸν διὰ πασῶν τόνον τῶν ἄλλων, (παρβλ. Ἐπιγόνειον καὶ Πηκτίς). 2) εἶδ. αὐλοῦ συνᾴδοντες τῇ μαγάδι ͵Β ἀποτελοῦντος ὀξὺν καὶ βαρὺν ἐν ταὐτῷ φθόγγον.

†**Μαγαζω**, Μ. άσω, = Μαγαδίζω.

Μαγαρικός (ὁ), (ἐνν. κέραμος) ἀγγεῖον πηλινον ἀπὸ τὰ κεραμεῖα τῶν Μεγάρων, (ὄθεν

Μαγαρίσκος (ὁ), = Πινακίσκος.

Μάγαρον (τό), = Μέγαρον (2).

Μάγας, άδος (ἡ), τὸ τύμπανον ἢ ἡ καμήλα (ἢ Καβάλλη) τῶν ἐγχόρδων μουσ. ὀργάνων, (Γαλλ.) le chevalet.

Μαγγάνα, ας (ἡ), Δ. βουτσί, βαρέλλα.

Μαγγανεία (ἡ). τὸ μαγγανεύειν, μαγεία, μάγευμα· (ἐν γέν.) ἀπάτη, γοητεία.

Μαγγάνευμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς μαγγανείαν, ἔργον μάγου· ἀπάτη, γοητεία.

Μαγγάνευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν (πολεμικῶν) μαγγάνων προσβολή.

Μαγγανευτήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου γίνονται αἱ μαγγανεῖαι (τὰ μάγεια).

Μαγγανευτής, οῦ (ὁ). ὁ μαγγανεύων (κάμνων μάγεια), μάγος· (ἐν γέν.) ἀπατεών, γόης.

Μαγγανευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγγανεύειν.

Μαγγανεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαγγανευτής.

Μαγγανεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μάγεια, ἀπατῶ διὰ γοητειῶν, μαγεύω, [ἐκ τοῦ

Μάγγανον (τό), [μάσσω, μάγος]. φάρμακον ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο μαγικὸν ͵Β ἀπατηλὸν μέσον· (ἐν γέν.) δέλεαρ· μηχάνημα, (ὄθ. 2) δίκτυον ἢ παγίς, (παρβλ.) Γάγγαμον. 3) κλεῖθρον, μάνδαλος. 4) εἶδος πολεμ. μηχανῆς, (κυρ. δὲ 3) ὁ ξύων τοῦ Πολυσπάστου μηχανήματος, (ὄθεν ὁ Τουρκ.) Μέγγενες καὶ τὸ Γερμ. Mangel.

Μαγγανεύω-ῶ, Μ. ώσω, = Μαγγανεύω, (ὄθ.

Μαγγάνωμα (τό), = Μαγγάνευμα.

Μαγδαλιά (ἡ), [μάσσω]. ἡ ψίχα τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὴν ὁπ. ἐπάστρευαν μετὰ τὸ φαγεῖ' τὰ χέρια των, (ἄλλ.) Ἀπομαγδαλιά.

Μαγεία (ἡ). τὸ μαγεύειν, ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ μάγου· ἡ θρησκεία τῶν Μάγων τῆς Περσ.

͵Μαγεῖον (τό), [μάσσω], = Ἐκμαγεῖον.

Μαγείραινα, ης (ἡ), = Μαγείρισσα.

Μαγειρία (ἡ), τὸ μαγειρεύειν, μαγείρευμα (φαγητοῦ).

Μαγειρεῖον (τό). τὸ μέρος καὶ (Μακεδ.) τὸ ἀγγεῖον ὅπου μαγειρεύουν, (κοιν.) μαγειρειόν.

Μαγείρευμα (τό). φαγεῖ' μαγειρευμένον, (κοιν.) μαγέρεμμα.

Μαγειρευτικός, ή, όν, = Μαγειρικός.

Μαγειρευτός, ή, όν. Μαγειρευμένος ἢ Δυνάμενος νὰ μαγειρευθῇ.

Μαγειρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἑτοιμάζω) τὸ φαγεῖ', εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς) μάγειρος, (ἐπιμ.) σφάζω. « Ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς σου ἐμαγείρευσας, οὐκ ἐφείσω, « Ἑβρ.

Μαγειρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάγειρον ἢ εἰς τὸ ἔργον του. » Μαγειρικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ μαγείρου, καὶ » Μαγειρικὸν (ἐνν. εἴκημα), « τὸ μαγειρεῖον. » Τὰ χαλκία τὰ ποτὶ τῷ μαγειρικῷ, « Ἐπιγρ. » Οὐ ποιησοῦντι δὲ βυρσοδέψιον οὐδὲ μαγειρικὸν οἱ μισθωσάμενοι τὸ ἐλαιοκόμιον, « αὐτ.

Μαγειρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μαγείρων, ὡς ἂν μάγειρος. » Ὅπως μαγειρικῶς σφάξῃς τὸν οἶν, « Ἀρχ.

Μαγειρίσκος (ὁ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Μάγειρος.

Μαγείρισσα, ης (ἡ). γυνὴ μάγειρος, μαγείρισσα, θηλ. τοῦ

Μάγειρος (ὁ), [μάσσω]. μάγειρας· (σπν.) κρεοπώλης (ἀλλ' ἴσως μαγειρευμένων κρεάτων), ἴδε Ἀθ. ΣΤ', 43.

Μαγειρώδης, εος (ὁ, ἡ). μαγείρῳ ὅμοιος.

†**Μαγέτης**, ου (ὁ), = Μαγευτικός.

Μάγευμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ μαγείας, ἔργον μαγικὸν· (ἐν γέν.) τέχνευμα, γοήτευμα· (ὄθεν) καρύκευμα πολυποίκιλον.

Μαγεύς, έως (ὁ), [μάσσω]. ὁ ζυμώνων ἢ· 2) σφουγγίζων. « Σπόγγος—, « Ἐπιγρ.

Μαγευτής, οῦ (ὁ). ὁ μαγεύων, μάγος.

Μαγευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγεύειν.

Μαγεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαγευτής, μάγισσα.

Μαγεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι μάγος· κάμνω μάγεια. (μτβτ.) ἐνεργῶ κατά τινος μὲ τὰς μαγείας μου, ἀπατῶ, γοητεύω. » Ὑπ' ἐκείνης τῆς καταράτου μεμάγευται, « Δ. Κάσα.

Μαγίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μαγὶς, σκαφίδι.

Μαγίη (ἡ), Π. ἀντὶ Μαγεία.

Μαγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μάγον ἢ εἰς τὴν μαγείαν, μαγευτικός.

Μαγὶς [μάσσω], ίδος (ἡ), = Μάζα, ζυμάρι ἢ ψίχα ψωμιοῦ ζυμωμένη· εἶδ. ζυμαρικοῦ. 2) = Μάκτρα. σκάφη διὰ ζύμωμα. ζυμωταρηά· (συνκδ.) τράπεζα. 3) = Μάχαιρα, κοπὶς (μαγειρική). » Ὁ βοῦς ἐκεῖνος χἠ μαγὶς καὶ τἄλφιτα, « Κρατῖν.

†**Μάγισσα** (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μαγεύτρια.

Μάγμα (τό), [μάσσω]. ζυμάρι ἢ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ (εἶνε πηκτὸν ὡς ἄν) ζυμάρι

Μαγμὸς (ὁ), [μάσσω]. σφούγγισμα, καθαρισμός.

Μάγνης, ητος (ὁ) καὶ

Μαγνήσιος, α ἢ ος, ον καὶ

Μαγνήτης, ου (ὁ) καὶ **Μαγνῆτις**, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς Μαγνησίας. ‖ (οὐσ. ἐνν. λίθος) ὁ μαγνήτης. 2) εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ ἡμιμετάλλου ἀργυροειδοῦς, mica alba. « Τὴν μαγνῆτιν λίθον πλανᾶν τὴν ὄψιν, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής, « Πτλμ.

Μάγος (ὁ), [συγγ. τῷ Μέγας]. Ἱερεὺς (θεολόγος, ὀνειροκρίτης, [ἐν γέν.] σοφὸς) τῶν Περσῶν, Μάντις. »Εἵρετο τοὺς μάγους τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, « Ἡρ. 2) ὁ μετέρχόμενος τὴν μαγείαν· (ἐν γέν.) πλάνος, ἀπατεών. » Οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος ͵Β γόης ἐγένετο, « Αἰσχ. (καὶ θηλ.) » Μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, « Λκ. 3) (ἐπιθ.) ἀντὶ Μαγικός· μαγευτικός. « Τέχνη—, « Φλςτρ. (καὶ συγκρ.) » Καὶ κιστοῦ φωνεῦσα μάγωτέρα, « Ἐπιγρ., θελκτικωτέρα.

Μαγοφόνια (τὰ) καὶ **Μαγοφονία** (ἡ), ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ φόνου τῶν ἐν Περσ. μάγων.

Μαγύδαρις [ξεν.], εως (ἡ), ἡ ῥίζα ἢ ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, (παρβλ. Μάσπετον). 2) εἶδος ἄλλου (ἀγνώστου) φυτοῦ, » μανώτερόν τε καὶ ἧττον θριμὺ τοῦ σιλφίου, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχον, « Θφρ.

Μαγῳδὴ καὶ **Μαγῳδία** (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ παντομιμ. παράστασις) τοῦ μαγῳδοῦ.

†**Μαγῳδὸς** (ὁ), [μάγος, ᾠδή]. εἶδ. παντομίμου παριστάνοντος μὲ γυναικεῖα φορέματα ἀνδρῶα πρόσωπα.

͵Μαδαγένειος (ὁ, ἡ), = Μαδηγένειος.

Μαδάλος, α, ον, Π. = Μυδαλέος. » Ἕλκος —, « Ἐπικρ.

†**Μαδάλλω**, γλσ. ἀντὶ Μαδάω.

Μαδαρὸς, ά, όν. Μαδημένος· φαλακρὸς. 2) = Μυδαλέος. » Ἕλκος—, « Ἐπικρ.

Μαδαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μαδαροῦ, φαλακρότης.

Μαδαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ μαδαρὸν (φαλακρὸν), μαδῶ.

Μαδάρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα τῶν τριχῶν, φαλάκρωσις.

Μαδάω-ῶ [μαδὸς], Μ. ήσω. Πίπτουν ἡ τρίχες (τὰ μαλλιά, τὰ πτερά) μου, μαδῶ. 2) = Μυδάω (ὄθ. τὸ Δεν.) madere. » Νοσεῖ δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρίαι γένηται· τὰ γὰρ πρὸς τὴν βίζαν ὥσπερ μαδᾷ, « Θφρ. 3) (μτβτ.) = Μαδαρόω, μαδῶ, τσουμαδῶ. » Ῥύειν τὸ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, « Εὐρ.

Μάδδα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Μάζα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαδηγένειος (ὁ), [μαδάω, γένειον]. σπανὸς, ἀγένειος.

Μάδησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Μαδάω, πέσιμον (μάδημα) τῶν τριχῶν κτλ. 2)= (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μύδησις. «Συμβαίνειν δὲ νόσημά τι περὶ τὰς ῥίζας (κτλ.) . ., οἷον μάδησίν τινα τῶν ῥιζῶν, ᾗ μικρὸν ἐπάνω, διὰ τὴν πολυϋδρίαν,» Θφρ.

¿Μαδίζω, Μ. (ισω, = Μαδαρόω, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μοδάω. » Κνί ἦν μαδίσῃ (Γρῷ. μαδήσῃ), κύμινον ἔμπλασσε, « Γαλ.

¿Μάδισις, εως (ἡ), = Μάδησις.

Μαδιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐξγάλλουν (μαδοῦν) ταῖς τρίχαις, τσιμπήστρα.

Μάδλν (τὸ), = Μαδωνία, [ἐκ τοῦ

Μαδὸς [συγγ. τῷ Μυδὸς], ἡ, ὁν. Μαδαρὸς, ἄτριχος.

Μάδος (ὁ). τὸ ὑγρὸν εἰς τὸ ὁπ. βάλλονται ἵνα βυρσοδεψηθοῦν τὰ δέρματα, (κοιν.) ἄργασις.

Μάδρυον (τὸ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Μαλόδρυον, βράμηλον, κορόμηλον.

Μαδωνία (ἡ), [μαδὸς], εἶδος φυτοῦ ᾧ ἄνθ., (ἄλλ.) Νυμφαία.

Μάζα ἡ Μάζα [μάσσω], ης (ἡ). ζυμάρι, φύραμα. (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιασδήποτε ζυμαρσειδοῦς ὕλης. (Ατ.) massa. 2) (ἰδιαιτ.) μπομπότα ἡ μαμαλίγγα (κυρ.) ἀπὸ κριθαρένιον ἀλεῦρι. » Μᾶζα ἀμολγαίη, « Ὑπ. , ἡ πυμενική. » Φυστὴ (»Τριπτή, κτλ.)—, « Ἀθ., τριγώνους, χιλοπήτταις, φιδὲς, μάτσι κτλ. « (Σόλων) τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς πρυσπαρατιθέναι, « Ἀθ.

Μαζαγρέτας [μάζα, ἀγείρω], ου (ὁ), Κωμ. ψωμοζήτης.

Μαζάω-ῶ καὶ (μσ.) ἀομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Μάττω, ζυμόνω. 2)= Τρυφῶ, [παρβλ. Κριθιάω καὶ Ὑπερμαζάω).

Μαζηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μάζαν. » Πίναξ—, « Πλάτ., = Μαζονόμιον.

Μαζίνας(νης) καὶ Μάζινος [ῑ, ῐ], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ὄνίσκος καὶ Καλλαρίας (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυξῖνος).

Μάζινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μάζαν.

Μάζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαζὸς. 2) =τῷ

Μαζιακὴ (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μάζα.

Μαζοβόλιον (τὸ), [μάζα, βάλλω] καὶ

Μαζονόμιον καὶ Μαζονομεῖον (τὸ) καὶ

Μαζονόμος (ὁ), [μ. νέμω] ξυλοπινάκια ἢ ταψὶ διὰ τὴν μάζαν (μπομπόταν κτλ.)· πινακωτὴ (διὰ τὸ ψωμὶ)· (ἐνγέν.) πιάτον, ἁπλᾶδα.

Μαζοπέπτης [μ. πέπτω], ου (ὁ). ὁ ψήνων μάζαν (ζυμαρικὰ), (Γαλλ.) patissier.

Μαζοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φτειάνω μάζαν, εἶμαι-

Μαζοποιὸς (ὁ, ἡ), = Μαζοπέπτης.

Μαζὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Μάσσω ᾧ. Μασάω]. βυζί (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀ »δρὸς)· (Π.) βυζαρα.

Μαζούσιος [μαζὸς, οὐσία], α, ον, (νλγ.) = Μαστοειδής.

Μαζοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) μάζαν, εἶμαι-

Μαζοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μάζαν.

Μαζοφορὶς, ἴδος (ἡ), = Μαζονόμιον· ἁπλᾶδα.

Μαζὼν [μάζα], ῶνος (ὁ). (εἰς τὴν Ἀρκαδ.) συμπόσιον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Μαθαλὶς, ἰδος (ἡ), = Μασταλὶς, εἶδ. ποτηρίου.

Μαθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μανθάνω.

†Μάθη (ἡ), Π. σπν. ἀντὶ Μάθησις.

Μάθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔμαθεν ἢ μανθάνει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς μαθήσεως. »Ὅσα εἰς ἱππικὴν μαθήματα συντείνει, « Πλάτ. » Τὰ παθήματα μαθήματα, « Ἡρ. 2) (ἰδιαιτ.) τὰ εἰς τὸ σχολεῖον παραδιδόμενα. » Ἀνθεστηριῶνα μῆνα ὅλον μὴ πέμπειν αὐτοὺς (τοὺς υἱοὺς) εἰς τὰ μαθήματα διὰ τὸ θέας εἶναι πολλὰς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ, « Θφρ. (Χαρ.) 3) τὰ μαθηματικὰ (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἀστρολογία. » Γένει μὲν ἦν Χαλδαῖος, πατρὸς δὲ ἀστρονομικοῦ, τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων, « Φίλ. » Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον μάθημα (κατὰ σύνθ. ἀντὶ Μεθ' ἡμᾶς) συντεταμένων, « Ἀπτ. » Ποῦ σὺ τοῦτον ἔγεις τὸν κίκλον ἐν τοῖς σοῖς μαθήμασις « Γρῦ. 4) (Ἐκκλησ.) τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως. » Τοῦ ἁγίου μαθήματος κατὰ τὸ σύγγραμμα λεγθέντος, « Συνοδ.

Μαθηματεύομαι, Μ. ευσομαι. Ἀσχολοῦμαι περὶ (Ἐπαγγέλλομαι) τὰ μαθηματικὰ, εἶμαι-

Μαθηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. » Τοιούτων τινῶν μαθηματικούς, « Πλάτ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὰ μαθήματα (εἰς τὰς ἐπισήμους καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὴν ἀστρον. καὶ ἀστρλγ.) » Μαθηματικὴ, « ἡ ἐπιστήμη τῶν μαθημάτων (ἀριθμητ. γεωμετρ. κτλ.), (μεγν.) ἀστρολογία. » Ἐλαιοδορεῖτο γὰρ ὡς μαθηματικὴν ἀσκούμενος, « Σωκρ.

Μαθηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ μαθηματικὸν τρόπον, γεωμετρικῶς κτλ., (ἐν γέν.) ἐπιστημονικῶς. »(Θέων ὁ Σμυρναῖος ἔγραψε) Περὶ τῶν μαθηματικῶς λεγομένων παρὰ Πλάτωνι, «

Μαθηματοπωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πώλησιν τῶν μαθημάτων (εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι τὴν διδασκαλίαν, τὰς ἐπιστήμας).

Μάθησις, εως (ἡ). τὸ μανθάνειν, μάθημα· γνῶσις· ἐπιστήμη· ἐμπειρία· συνήθεια. «Λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει,« Εὐρ. «Θαυμάζειν τὴν τῶν παλαιῶν περὶ ἅπαν μάθησιν ᾗ σπουδήν,« Ἀρχῦ.

Μαθήσομαι, μελλ. τοῦ Μανθάνω.

Μαθητεία (ἡ). τὸ μαθητεύειν.

Μαθητέον, θετ. τοῦ Μανθάνω.

Μαθητεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι μαθητής τινος. » Ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ (τῷ Ἰσοκράτει) καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, « Πλ. 2) (μὲ αἰτ.) ἔχω ἢ κάμνω μαθητήν μου τινά, διδάσκω. « Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, « Εὐαγγ.

Μαθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μανθάνων (διδασκόμενός) τι παρά τινος. » Πολλοὶ μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων, « Παρομ.

Μαθητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ (Ἔχω προθυμιαν) νὰ μάθω τι ἢ νὰ γένω μαθητής τινος. » Καὶ τήν γε φύσιν ἐμακάριζον ᾗ μαθητῶν πολλῶν « Συν. 2) (μτγν. μὲ δοτ.) ἀντὶ Μαθητεύω. « Ἐμαθητία τῷ παντάπασιν ἀτελεῖ ἀντ' ἀριστοτέλους μαθητῇ, « Ἀνών.

Μαθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρέπων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. «Τὸ ἦθος τὸ τῶν θηλειῶν μαθητικώτερον,« Ἀρχ.

Μαθητὸς, ἡ, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Πού ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ μάθῃ τις, διδακτὸν.

Μαθήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαθητὴς, μαθήτρα. »Τὰς τέχνας μαθητρίας γενομένας τῆς φύσεως,« Διόδ.

Μαθητρὶς, ίδος (ἡ), = Μαθήτρια.

Μάθος, εος-ους (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Μάθησις ἢ Μάθημα.

Μαθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μανθάνω.

Μαῖα [μάω], ας (ἡ), (κυρ. Δ.) ἡ μαμμὴ, ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) κορούλα, (καὶ Τουρκ.) γιαγιὰ. 2) (μτγν. ὡς τιμητ. προσφων. γερόντισσα καὶ ἰδιαιτ. βυζάστρας ἢ [Τουρκ.] ντάντας) μάννα, κυρὰ, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) θειὰ. »Μαῖα, τίνυ μ' ἀθλίαις ἄλλοισι σὺ δὲ μ' ἔτερφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ,« Ὀδ. Τ. 3) (συχνάτ.) μαμμὴ. «Ἐμαιεύσατο ταῖς δυστοκούσαις φαρμάκια διδοῦσα,« (Πλάτ., παρὰ) Πλοῦ. 4) (μτ.μ.) οἷον μεγάλου θαλασσ. καθόρων. (μεγν. τὰ ριζώματα. »Μέγιστον μὲν οὖν (τῶν κρίνων γένος) ἐστιν Ἃς καλοῦσι μαῖαν Ἄρχτ., (παρβλ. Γραῖα).

Μαίανδρος (ὁ, ποταμὸς τις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μὲ πολλὰς περιστροφὰς. 2) (ἐν γέν.) ὅ,τι ἑλικοειδὲς· στολισμὸς τις τῶν ἀρχιτεχνουργημάτων. « Μαίανδρος τὸν γύρω τήραι πηγυαῖος τὸ ὕψος ἐξεργασμένος σύνθεσιν λίθων πανσοφῶν τὴν ἐδέαν,« Ἰώσ. 3) (ἐν γέν.) περιστροφὴ, ἀπόστης. «Μαιάνδρους πυλλοὺς ἐλίσσει, κελύνου βρύοντας, ἀγαθοὺς κατάλληλους τοῖς ὄρνισι τοῖς ὑγροῖς,« Φλ., [ζῷ.

Μαιανδριώδης, εος (ὁ, ἡ). μαιάνδρου μοῖος, ἑλικοειδής.

Μαιάς, άδος (ἡ), ἀντὶ Μαῖα, μαμμὴ. 2) (ἐπ.θετ.) ἀντὶ Μαιευτικὴ. » Σύγγνῃ—, = Νόνν.

Μαιεία (ἡ). τὸ μαιεύειν, τὸ ἔργον (ἡ ἀσχγνη) τῆς μαμμῆς.

Μαίευμα (τὸ), [μαιεύω], = Δόγευμα, γέννημα.

Μαίευσις, εως (ἡ). τὸ μαιεύειν, ἐγγένημα.

Μαιευτὴρ, ῆρος καὶ Μαιευτὴς, οῦ (ὁ), ὁ μαιεύων, μάμμος.

Μαιευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. τὸ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαιεύειν. »Μαιευτικὴ (τέχνη),« ἡ τῆς μαίας ἢ μαμμοσύνη.

Μαιεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαιευτὴρ, μαμμὴ.

Μαιεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -εύσομαι, = Ἐγεννῶ (ὡς μαμμὴ)· (μτμ.) » Ἐμαίευσε — ,« Σδ., βάλλω κλωσσοὺς νὰ γεννήσουν πουλιά.

Μαιῆϊος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μαιευτικὸς.

Μαιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μαιευτὴρ.

¿Μαιμάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαιμάσσω.

Μαιμακτήρια (τὰ), (ἑνν. ἡμέρα), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς Μαιμάκτου. (ἰδ. Μαιμακτηριών, ῶνος (ὁ). ὁ πέμπτος μὴν (15 Δεκ. – 15 Ἰαν.) τῶν Ἀθηνῶν.

Μαιμάκτης, ου (ὁ). ὁ χειμάζων; θυελλώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λώδης (ἐπίθ. τοῦ Διός ὡς αἰτίου τῆς κακοκαιρίας τοῦ χειμῶνος), ξέκ τοῦ
Μαιμάσσω, Μ. άξω, Π. [μαίομαι]. (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ σφοδρῶς (περιπαθῶς). (χ. πτ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (μὲ ἀγῶνα, μὲ παραφορὰν πάθους)· ταράττομαι, ἐνθουσιῶ, μαίνομαι.
†Μαίμαγος (ὁ, ἡ), =Μαιμάκτης, ἄγριος, (παρβλ.) Δημαιμάκτος.
Μαιμάω, Μ. ήσω καὶ
Μαιμώσσω, Μ. -; καὶ
Μαιμώω ἡ Μαιμώομαι (χ. Μ.), Π. =Μαιμάω.
Μαινάς, άδος (ἡ), Π. (ἐν γέν.) ἀντὶ Μαινομένη, μανιωδῶς ἢ· μανίαν ἐμπνέουσα. (ἰδιωτ.) ἡ Βακχικῶς ἐνθουσιῶσα. (ὀθ. ||. οὐσ.) =Βάκχη.
Μαίνη (ἡ), [;], =Μαινίς.
Μαινίδ-ιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Μαινίς, ίδος (ἡ), εἰδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς ἀρύης), (κοιν., ἀπὸ τοῦ Λτν. mmula,) μαινοῦλι καὶ (κατὰ παραφθορ.) μανούλι καὶ (ἄλλ.) γρέτσα, (εἰς τὸ Βυζ.) στρογγύλα, (καὶ Τουρκ.) μεζίκι, (Γαλλ.) mendole.
Μαινόλης, ου (ὁ) καὶ
Μαινόλιος, ου (ὁ, ἡ), Π. μαινόμενος, μανιώδης. (απν.) μανίας πρόξενος.
Μαινολίς ἡ Μαινόλις, ίδος ἡ ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μαινόλης.
Μαίνομαι [συγγ. τῷ μαιμάω], Μ. μανήσομαι ἢ μανοῦμαι (ἀόρ. Ἐμάνην, πρκ. [ἀντὶ ἐνε.] Μέμηνα καὶ πθ. [εἰς τὸν θκρ. μονον] Μεμάνημαι). Εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ μανίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ (ἐν γέν.) ὑπὸ σφοδροῦ πάθους· τρελλαίνομαι, (συνκχ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (ὡς μανιώδης)· (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ (κοιν. κάμνω σὰν τρελλὸς) νά. »Ἐμαινόμην φιλῆσαι,« Θκρ. ||. »Δάφνη ἡ μαινομένη,« Διονύσ. Βυζ., ἢ μανίας πρόξενος, (παρβλ. Μανικός).
†Μαινομένη (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Μαίνη, (ὀθ. ταλ.) ἀντζούιας.
†Μαίνω (χ. Μ.). Τρελλαίνω, (εἰς τὸ πεῖσμα εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ.) Ἐκμαίνω. »Ἡ δυστυχὴς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,« Ὀρφ.
Μαίομαι [†μάω], Μ. -; (πρκ. [ἀντὶ ἐνε.] Μέμαα), Π. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) προσπαθῶ ἐπιμόνως· ἐπιθυμῶ μὲ σφοδρὰν ἔφεσιν· κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (σπεύδω) πρός. ζητῶ, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ. (ἐν γέν.) προθυμοῦμαι. »Μαιομένῳ κομιδῆς,« Ἀπλλν. »Ὡσὰς ἄγειν κριοῦ μεμαῶτας,« αὐτ. »Ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι προτέρω,« Ὁδ. Σ. »Πῇ μέματον;« Ἰλ. Θ. (χ. ἀπολ., μάλιστα εἰς τὴν μτχ.) »Ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα,« Ἰλ. Φ. »Κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα ἶρις,« Ἰλ. Ο.
Μαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, =Μαιεύω, -οῦμαι, ξεγεννῶ· (Π.) τίκτω ἢ γαλακτοποιῶ (;).
Μαίρα (ἡ), [μαρμαίρω], ὁ Σείριος (ἄλλ. Κύων) ἀστήρ. (ὀθ. 2) (εἰς τὸν Δυκόφρ.) ἡ Ἐκάβη (ὡς μεταβληθεῖσα εἰς κύνα).
†Μαΐσων, ωνος (ὁ). ὁ παρισταάναν εἰς τὸ θέατρον σωνήθως τὸ πρόσωπον τοῦ μαγείρου, ὑποκριτὴς (ὁ ἀστειότερος τῶν ἄλλων), (ἀνάλογ. μὲ τὸ Ἰταλ.) πελιάτσος, [ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐφευρετοῦ], (ὀθ. ἐν γέν. εἰς τὰς Ἀθ.) μάγειρος (κυρ. ὁ ἐντόπιος), (ὀθ.
Μαισωνικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς μαίσωνα, ἴδιος μαίσωνος. » Σκῶμμα—,« Ἀθ.
Μαίωσις, εως (ἡ), =Μαίευσις.
Μαιωτικὸς, ἡ, ὀν, =Μαιευτικός.
Μαιωτιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Μαιώτιδος, Σκυθιστί.
Μαίωτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὰ πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν μαίαν, ἢ πληρωμὴ τῆς μαμμῆς.
Μάκαιρα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ
Μάκαρ [μᾶκος], αρος (ὁ καὶ σπν. ἡ, καθὼς καὶ οὐδ. τὸ), (τὸ παρθ. Μακάρτερος, -άτατος). (κατ' ἐτυμολ.) =Μέγας, ἐπίσημος· (ὀθ. συνήθ.) εὐδαίμων, μακάριος, εὐτυχισμένος· πλούσιος. »Ὡς' ἀμητῆρες.., ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,« Ἰλ. Λ. » Μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα,« Ἐπγρ. (πλθ.) » Μάκαρες,« (κατ' ἐξοχ. καὶ ἐνίοτε ὡς οὐσ.) οἱ θεοὶ ἢ οἱ ἀποθνόντες δίκαιοι, (ὀθ.) » Μακάρων νῆσοι,« Ἡσ., Πίνδ., ὁ παράδεισος τῶν ἀρχ.
Μακαρία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Μακάριος. ||. (οὐσ.) =Μακαριότης, εὐδαιμονία. »Κενὴ—,« Ακ., (φρσ. ἀναλογ. μὲ τὸ Γαλλ.) chateaux en Espagne. 2) τόπος εὐδαιμονίας (μακαριότητος), (κυρ.) αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων, (ὀθ.) »Βάλλ' εἰς μακαρίαν,« (καὶ ἑλλ.) » Ἐς μακαρίαν τὸ λουτρὸν,« Ἀθ., (φρσ.) ἂς 'πάγῃ α' τὸ καλὸν (δηλ. κατ' εὐφημ.) α' τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ! 3) εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ἀλεῦρι, μέλι, σταφίδαις καὶ ψαγάλια τὸ ὁποῖον ἐμοιράζετο εἰς τὰς ἱεροποίας, (καθὼς τῶρα ἡ ἐδική μας) μακαριὰ ἢ τὰ κόλλυβα, ἢ (ἀκριβέστερον) τὸ κολυβοζούμι (διότι ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ!) »Ῥῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἁλφίτων,« (ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἰταλ.) μακαρόνια.
Μακαρίζω, Μ. ίσω, =Εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω, (ὀθ. ||. πθ.) ἀποθνήσκω, γίνομαι-
Μακάριος, α, ον. Εὐτυχὴς, καλότυχος, (ὀθ.) =Μακαρίτης. »Τί γὰρ τούτε μακαριώτερον, τοῦ τῇ γῇ μιχθῆναι;« Ξεν. 2) πλούσιος, divitiis beatus (καθὼς λέγει ὁ Ὡράτ.). » Τὴν μακαριωτάτην πόλιν Καπύην,« Πλδ.
Μακαριότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ μακαρίου, εὐτυχία, εὐδαιμονία.
†Μακαρὶς, (ἴδος (ἡ), ἀντὶ Μακαρία.
Μακαρισμὸς (ὁ), τὸ μακαρίζειν ἢ μακαρίζεσθαι, καλοτύχισμα. » Ἔστι δὲ οὐ μία φύσις, ἀλλ' ἕτερον ἑκάτερον, μακαρισμὸς καὶ ἔπαινος· μακαρίζεται μὲν γάρ τις ἐπὶ τοῖς ἔξωθεν, ἐπαινεῖται δὲ ἐπὶ τοῖς ἐνδοθεν,« Συν.
Μακαριστὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.) =στῶς. Ἄξιος μακαρισμοῦ, ζηλωτὸς, μακάριος.
Μακαρίτης, ου (ὁ) καὶ Μακαρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐν γέν.) =Μακάριος. » Ὡς μακαρίτην τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,« Ἄρρ., (ὀθ. 2) (κατ' εὐφημ.) ὁ ἀπεθανών, (ἴδε Μάκαρ).
Μακαρίως, ἐπίῤ. Εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως. » Ζῆν ὡς οἷόν τ' ἐστὶν ἀνθρώπων μακαριώτατα,« Πλάτ.
Μακαρτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μακαριστός.
Μακεδόνος, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μακεδανός· μακρὸς, ὑψηλός.
†Μακελεῖον (τὸ), [μάκελλον]. κρεωπωλεῖον.
Μακέλη, ἶων. καὶ
Μάκελλα, ης (ἡ), Δ. Π. [μία. κέλλω]. σκαφεῖον, τσάπα. (μτγμ.) » Διός—,« Αἰσχλ., ὁ κεραυνός.
†Μακελλικὸς, ἡ, όν. Μακέλλου ἴδιος. » Κύων—,« Ἄθην.
†Μάκελλον ἢ Μάκελον (τὸ), [Λτ.] (ἐν γέν.) περίφραγμα, (ἰδιωτ.) ἀγορὰ (κυρίως τροφίμων καὶ ἰδιωτ. τῶν κρεάτων). » Πᾶν τὸ ἐν μακέλῳ πωλούμενον,« Γρφ.
Μάκερ (τὸ), ἄκλ., εἶδος ἀρωματος (κανέλλας) τῆς Ἰνδ.
Μακεσίκρανος (ὁ, ἡ), Π. [μᾶκος, κρᾶνον]. ὁ φορῶν ὑψηλὴν κουκκούλαν (ακούφιαν). » Ἔποψ—,« Ἀρχῳ.
Μακεστὴρ (ὁ), Π. [μῆκος]. μακρὸς, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος. » Μῦθος—,« Αἰσχλ., [ἴδε καὶ
Μακισυήρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.). ὁ μακρόθεν καθαπτόμενός τινος, δηκτικὸς, ἐγχιτικός.
Μάκιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μήκιστος.
Μακκοάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. [μή, κοάω]. εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἠλίθιος (εὐήθης), ἀνοητεύω, (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ
Μακκώ, κοῦς (ἡ), =Ἀκκώ.
Μάκος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆκος. ||. (ἄλλ. προθ.) ἀντὶ Μακρὰν.
†Μακρὰ, ἐαφλμ. ἀντὶ Μάκτρα.
Μακράδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόδρομος.
Μακραίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [μακρὸς, αἰών]. μακρόβιος· μακροχρόνιος. » Βίος—,« Σοφ.
Μακρὰν, (κυρ.) αἰτ. θηλ. τοῦ Μακρὸς. ||. (ἄλλ. τοῦ ὀδὸν) ἐπίῤ. Τοπ. εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, μακρυά· (καὶ Χρν.) πολλὴν ὥραν. (ὀθ.) » Οὐκ εἰς μακρὰν,« Ἀκ., μετ' οὐ πολὺ, ἐντὸς ὀλίγου. » Μακρὰν γαίρειν φράσας,« (φρσ.), ἀδιαφορήσας ἐντελῶς.
Μακραύχην [μ. αὐχήν], ενος (ὁ, ἡ). μακρολαίμης, (Π.) μακρὸς, ὑψηλός.
Μακρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πολλὰ (διεξοδικά), μακρολογῶ.
Μακρηγορὴς, εος (ὁ, ἡ), =Μακρήγορος.
Μακρηγορία (ἡ), τὸ μακρηγορεῖν, ἐκτεταμένη (διεξοδικὴ) ὁμιλία, μακρολογία.
Μακρηγόρος (ὁ, ἡ), [μακρὸς ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν διεξοδικά, μακρολόγος.
Μακρήγορος (ὁ, ἡ). (λόγος) διεξοδικὸς, διεξοδικῶς ἐκφρασμένος.
Μακρηγόρως, ἐπίῤ. Μετὰ μακρηγορίας, διεξοδικά.
Μακρημερία (ἡ). μεγάλη (καλοκαιρινὴ) ἡμέρα.
†Μακρήμερος (ὁ, ἡ), = Μακρημέρος.
Μακροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (πράττων) μὲ μακρὰ βήματα.
Μακρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ διαρκῶν πολὺν καιρόν. » Δίων—,« Αἰσχλ.
Μακροβιότης (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις πολὺ, μακροζωία.
Μακροβιότος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόβιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μακροβιδώ-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι μακρόβιος, ζῶ πολλοὺς χρόνους.
†Μακροβίωσις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μακροβιοτης.
Μακροβίωτος (ὁ, ἡ), = Μακροβίοτος.
Μακροβολέω-ῶ. Μ. ήσω. Μακρὰν βάλλω (σφενδανίζω), εἶμαι μακρόβολος.
Μακροβολία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόβολος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ βολὴ (τὸ ῥίψιμον) φθάνει μακράν.
†Μακρόβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (μεγάλας) βώλους· εὔγειος.
Μακρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸ πηγοῦνι (γένειον) ἢ μακρὰν γενειάδα, μακρογένης.
Μακρόγενυς, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὰς γένυς (σιαγόνας).
Μακρόγηρως (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς μακρὸν γῆρας, μακρόβιος.
Μακρογογγυλος (ὁ, ἡ). ὡοειδὴς ἢ κυλινδροειδὴς, μακροστρόγγυλος. » Σωλὴν —, « Ἀθ.
Μακροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ δάκτυλα.
†Μακροδαπὴς [μακρὸς, δᾶπεδον], ἐος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ξένος ἀπὸ μακρυνὸν τόπον. » Μακροδαπὲς (τὸ), « μακρὺ διάστημα.
Μακροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (διὰ μιᾶς) πολὺν δρόμον.
Μακροειδὴς, ἐος καὶ
Μακροείκελος (ὁ, ἡ). μακρὸς ὀπωσοῦν, μακρὸς μᾶλλον ἢ πλατὺς, (Γαλλ.) oblongus.
Μακροζωΐα (ἡ), = Μακροβιότης.
Μακρονημέρευσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ
Μακρονημερεύω, Μ. εὐσω. Γίνομαι-
Μακρονήμερος (ὁ, ἡ), = Μακρόβιος, μακροχρόνιος.
Μακρόθεν, ἐπῤ. Ἀπὸ μακρὰν.
Μακρόθι, ἐπῤ. Εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, μακρυά.
Μακρόθριξ, ὀτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας.
Μακροθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω ὑπομονὴν, εἶμαι μακρόθυμος.
Μακροθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόθυμος (ὁ, ἡ). [μακρὸς, θυμὸς] ὑπομονητικὸς, ἀνεκτικὸς· μεγαλόψυχος.
Μακροθύμως, ἐπῤ. Μὲ μακροθυμίαν, ἀνεκτικῶς.
Μακροκάματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν ἢ ἐκτελεσθεὶς μὲ πολὺν κόπον (μακρὸν κάματον).
Μακροκαμπυλαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὸν καὶ καμπύλον αὐ, να, μακρολαίμης καὶ καμπυρολαιμης. » Ἐρωδιὸς—, « Ἀθ.
Μακροκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μακροκατάληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μακράν.
Μακροκαταληξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μακροκαταλήκτου
Μακρόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μακρὸν καυλόν.
Μακροκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸ κεντρὶ (μακρὰν ἀκωκὴν κτλ.).
Μακρόκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν οὐρὰν (κέρκον).
Μακροκέφαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὸ κεφάλι
†Μακροκοίμητος (ὁ, ἡ). ὁ πολὺν καιρὸν κοιμώμενος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ταυλεγής).
Μακροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
;Μακρόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν κόμην (μακρυὰ μαλλιά).
Μακρόκομπος (ὁ, ἡ). μακρὸς ἢ κομπώδης. » Λόγος—, « Τζ.
Μακροκωλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος ἢ μέρη τῆς φράσεως), μακροσκελής. »Μακρόκωλον (τὸ), « Κικ., μεγάλη κόλλα χαρτίου, (Γαλλ.) papier royal.
Μακρώκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ κωπία ἢ μακρὰν λαβὴν (κώπην).
Μακρόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ μένων ἢ κρατῶν πολὺν καιρὸν εἰς τὸ κρεββάτι.
Μακρόλαβος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων μακροὺς λαβούς.
Μακρολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μακρηγορέω.
Μακρολογία (ἡ), = Μακρηγορία.
Μακρολόγος (ὁ, ἡ), = Μακρηγορος.
;Μακρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ μαλλιὰ, (οὕτω διώρθ. ὁ Καρ. τὸ Ἀκρόμαλλος).
Μακρονοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω μακρὰν (χρονίαν, διαρκῆ) νόσον.
Μακρονοσία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.
Μακροπαραλήκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μακροπαράληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα μακρὰν τὴν παραλήγουσαν.
†Μακροπαροίνιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ παροινία (τὸ μεθύσι) διαρκεῖ πολύ.
Μακρόπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μακρὸν πέπλον (voile).
Μακρόπνοια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν (διαρκῆ) πνοὴν, ἀναπαίνων ἀρτᾷ. 2) Π. ἀντὶ Μακροχρόνιας. » Ζωὴ μακρόπνους (ἄλλ. γρφ. μακρόπους), « Εὐρ.
Μακροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι μακρὸν, ἐκτείνω.
†Μακροπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πολὺν καιρὸν τὴν κακίαν του (τὸ πάθος του), μνησίκακος.
Μακροπονία (ἡ). μακρὰ (διαρκὴς) φιλοπονία.
†Μακροπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν πορευόμενος (φθάνων, ἐκτεινόμενος).
Μακροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μακρὺ ταξεῖδι.
Μακροπορία (ἡ). μακρὺ (μακρυνὸν) ταξεῖδι, μακρὺς δρόμος.
Μακρόπορος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὰν πόρον (πέρασμα), μεταξὺ τοῦ ὁποίου περνᾷ πολὺ ὄστημα, (ἐν γέν.) μακρός. 2) ὁ μακρὰν πορευόμενος, ἔχων μακρὸν βάδισμα. »Ἔλαφος—, « Ἀπολλινάρ.
Μακρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, (συνκδχ.) = Μακροβάμων· (ἐν γέν.) μακρὸς, διαρκής. » Ζωὴ—, « Εὐρ., ἴδε Μακρόπνοος ||. (αὐτ.) εἶδος ἐντόμου.
Μακροπροσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν πρόσωπον, μακρομούρης.
Μακροπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ πτερὰ.
;Μακροπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὸν πολεμῶν, (παραφρ. τοῦ Τηλέμαχος).
Μακροπτύστης καὶ (Κωμ.) Μακροπτυςος, ου (ὁ). ὁ πτυων μακράν. (συνκδχ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.
†Μακράπυλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ταυλέπυλος.
Μακροπώγων, ωνος (ὁ), = Μακρογένειος
Μακρορριζία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ-
Μακρόρριζος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων (κάμνων) μακρὰς ῥίζας.
Μακρόρρις, ινος καὶ †Μακρόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν ῥῖνα, μακρομύτης.
Μακρόρρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸ ῥύγχος.
Μάκρος, εος-ους (τὸ), (μόνον εἰς τὸν Δρσφ.) ἀντὶ Μῆκος.
Μακρὸς [μᾶκος], ἀ, ὀν, (τὸ παρθ. »ἀπὸ μακρὸς, -ότατος, καὶ Π. [ἥμιλ.] Μάσσων, -ότατος, καὶ Π. [ἥμιλ.] Μάσσων, Μήκιστος). Μακρὺς· διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος (ἐνίοτε) μακρυνὸς· (ἐπὶ χρόν.) διαρκὴς· (Π.) ὑψηλὸς· βαθὺς· (ἐν γέν.) μέγας· πολύς. » Μακρὸς εἵλιξαν ὄφιν, « Ὁμ. » Μακρὰν, « ἴδε ταῦτα. » Μακρὰν κατὰ διαπόντιον στρατείαν. » Πλ. (ῥητορ.) » Μακρὸς λόγος, « Ἀξ. (καὶ ἄλλ.) » Ὡς τοι μὴ μακρὰ θρυλέωμι, « Θκρ. καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπῖρ.) » Διὰ μακροτέρων Ἰσκρ., μὲ μακρολογίαν. » Ἐς τὰ μάλιστα προθυμηθέντος, « Θκ., τὰ μέγιστα (καὶ ἐπὶ χρόν.) »Ἡ φροντὶς μακρὰ νύκτα ποιεῖ, « Θκρ. » Ἐν «κλίσεσι μακροὺς αἰῶνας ἔκπεντο, « αὐτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπῖρ.) » Διὰ μακροῦ (ἐννγρ. νος), « Ακ., ἴδε Διά. » Εἰς (« καὶ μακρόν, « Ἀξ., ἐπὶ πολύ. »Οὐκ εἰς μακρὸν Ἀλκίφρ., μετ' οὐ πολύ. »Ὅσον (ἐπὶ μακράτατον, « Ἡρ. (ὅθ. γραμτ.) » Μακρὰ συλλαβὴ, « Ἀρστ., ἡ προσῳδίαμε μὲ διαρκῆ φθόγγον. »Οὖρεα (νΔ. ὄρεα, ὑψηλὰ) μακρὰ, « Ὁμ. » Μακρὸν Ὄλυμπον αὖτ. »Φρείατα μακρὰ, « Ἰλ. Φ. »Ὦ μακρὰ—, « Ὁμ. »Μακρὸν ἀέλθων, « Ἰλ. Ω. τὰ πρὸ πολλοῦ. » Μακρὰς οὐσίας κτᾶσθαι, « Ἀρστ., μεγάλας. ||. (ἐν γέν. ἄλλ. πρόθ.) Μακρῷ (ἐνν. μέτρῳ), (ἐν οὐδ.) Μακρὸν καὶ (πλθ.) Μακρὰ, ἐπῖρ. Πολὺ, κατὰ πολλὰ· κατ' ἐπεκτασιν· δυνατὰ, μεγαλορώνως κτλ. » Μακρῷ πλείους, « Ἀξ. » Πλασσόμενος μακρῷ κρίν, « Πλάτ. (καὶ πρὸς ἐπῖρ.) » Μακρῷ ῥᾷον. « Πλ. » Μακρῷ μάλιστα, « Ἀξ. » Μακρὸν ἀΰτεῖν, « Θκρ. »(Ταῦρος) μακρὰ μυκώς; « Ἰλ. Σ. » Μακρὰ βιβάς. » Ὀλυμπιονίκαι περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα.
Μακροσιδήρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) μακρὸν σίδηρον.
Μακροσκελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν σκέλη· (μτγν. ἐπὶ λόγου) συγκείμενος ἀπὸ μακρὰς περιόδους (φράσεις).
Μακρόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μακρὰν (μακρὰν ἐκτεινομένη) σκιάν.
Μακροστελέχης, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν στέλεχος (κορμόν).
Μακρόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πολλοὺς στίχους, σχοινοτενὴς, διεξοδικός.
Μακροσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) μακρὰν συλλαβήν.
Μακρότατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μακρός.
Μακροτάτως, ἐπῖρ. (ὑπερθ. τοῦ Μακρῶς)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολλὰ μακρυὰ, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα.
Μακροτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτεινόμενος μακρὰν, διεξοδικὸς, σχοινοτενής.
Μακροτένων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τείνων (ἐκτεινόμενος) μακρὰν, (ἐνγέν) μακρύς. «Ἶλλος—, « Ἐπγρ.
Μακρότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μακρὸς, (ὅθ: Μακροτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Μακρὰν), Πλέον μακρυὰ, μακρύτερα.
Μακρότης (ἡ), τὸ ἀφαρ. τοῦ Μακρὸς, μῆκος, ἔκτασις· (ἐπὶ χρόν.) διάρκεια. «Μακρότης ἡμερῶν, « Γρφ., ἡ μακροβιότης.
Μακροτομέω-ῶ [μ. τέμνω], Μ. ἦσω. Κλαδεύων ἀφίνω μακρὰς τὰς κληματίδας, δὲν κλαδεύω βαθειὰ, [ἐκ τοῦ
Μακρότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κλαδεύων (ἢ προπαροξ.) κλαδευμμένος ὄχι βαθειά.
Μακροτονέω ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι
Μακρότονος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεντωμένος, (ἐμπ.) ἔχων πολὺν τόνον (μεγάλην ἐλαστικότητα), (ὅθ.) = Μακροβόλος. 2) Η μακρὺς, ἐκτεταμένος.
Μακροτόνως, ἐπίρ. Μὲ μακρὸν τόνον (προσῳδίαν).
Μακροτράχηλος (ὁ, ἡ), = Μακραύχην, μακρόλαιμος.
†Μακροὔπνια (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις πολὺ (πολλαῖς ὥραις).
Μακροφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὸν ἢ μεγάλον φάρυγγα. « Δάγυνος —, « Ἐπγρ.
Μακροφλυαρητὴς, οῦ (ὁ), Π. πολλὰ φλύαρος (μωρολόγος).
Μακροφυΐα, ας (ἡ). ὁ φυόμενος (αὐξάνων) εἰς μάκρος· φύσει μακρύς.
Μακροφύλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μακρὰ φύλλα.
Μακροφωνέω-ῶ, Μ. ἦσω Εἶμαι ἢ Φωνάζω ὡς-
Μακρόφωνος (ὁ, ἡ), τοῦ ὅπ. ἡ φωνὴ ἀκούεται μακρὰν, μεγαλόφωνος.
Μακρόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα χείλη. (συγχ. τῷ Μακροχηλος.)
Μακρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς χεῖρας.
Μακρόχηλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὰς χηλὰς (μακρεῖς ὄνυχας).
Μακροχρονέω-ῶ, Μ. ἦσω. Γίνομαι μακροχρόνιος.
Μακροχρονίζω, Μ. ἰσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μακροχρονέω.
Μακροχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ διαρκῶν πολλοὺς χρόνους, πολυχρόνιος.
Μακροχρονιότης (ἡ). πολυχρονιότης, μακροβιότης.
Μακρόχρονος (ὁ, ἡ), = Μακροχρόνιος.
Μακρυψυχία (ἡ), = Μεγαλοψυχία, (παρὰ τῷ Μικροψυχία).
Μακρύω-ῶ, Μ. ὐσω, = Μακρύνω.
†Μάκρυμμα (τὸ), (Γρφ.). ἀντικείμενον μακρύνσεως (ἀποστροφῆς), βδέλυγμα.
Μάκρυνσις, εως (ἡ). μάκρυμμα, ἔκτασις· ἀπομάκρυνσις κτλ., [ἐκ τοῦ
Μακρύνω. Μ, υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ μακρὸ, ἐκτείνω, τραβῶ εἰς μάκρος· παλαίνω (κατὰ χρόνον). 2) φέρω ἢ ξέλλω μακρὰν, ἀπομακρύνω.

Μάκρων, ωνος (ὁ). μακροκέφαλος.
Μακρῶς, ἐπίρ. Διεξοδικὰ (« Μακρῶς καὶ ἀσαφῶς ἐξηγούμενος, « Πλθ.), (γριατ.) μὲ μακρὸν φθόγγον. « Τῶν διχρόνων ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, « Δ. Ἀλ.
Μάκρωσις, εως (ἡ), = Μάκρυνσις.
Μακρώτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων μακρὰ ὦτα. « Μίδας—, « Τζ.
Μακτὴρ (ὁ), = Μάκτης. 2) = Μάκτρα.
Μακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ μάσσειν ἢ ἐκμάσσειν, (ὅθ.)
« Μακτήριον (τὸ), ἐργαλ. τοῦ ζυμώματος ἢ 2) τὸ ἐαρὸν κάλυμμα τοῦ ἰκίτεω.
Μάκτης [μάσσω], ου (ὁ). ζυμωτής.
Μακτὸς, ἡ, όν. Ζυμωμένος, ζυμωτός.
Μάκτρα [μάσσω], ας (ἡ). ἡ σκάφη ὅπου ζυμόνουν, ζυμωτρανή. 2) (καταχρ.) = Λουτὴρ. « Κάθιζε εἰς μάκτραν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Μακρὰν) καὶ ἀπόνιπτε, « Γαλ. 3) τὸ ἀγγ. ὅπου τρίβουν (ἀνακατόνουν) τὰ ἰατρικὰ, (ὅθ.
Μακτρισμὸς (ὁ), εἶδ. γελοιώδους χοροῦ, (καθὼς τῶρα ὁ λεγόμενος « Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι, «).
Μάκτρον (τὸ), [μάσσω]. πανὶ διὰ σφούγγισμα, σφουγγιστῆρι.
Μακύνω, Δ. ἀντὶ Μηκύνω.
Μακὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μηκάομαι.
Μάκων, ωνος (ἀ), Δ. ἀντὶ Μήκων.
Μάλα (τὸ συγκρ. Μᾶλλον καὶ τὸ ὑπερθ. Μάλιστα), ἐπίρ. Ἐπιτάσ. = Λίαν, Ἄγαν, πολλὰ, κατὰ πολλά. « Μάλα πολλὰ, « Ἰλ. Α., πάμπολλα. « Βοὲς μάλα μυρίαι, « Θκρ. « Μάλα πᾶσαν, « Ἰλ. Ν., σύμπασαν. « Κτήματα πάντα μάλα, « Ἰλ. Χ., ἁπαξάπαντα. « Μάλα γάρ τε κατεσθίει (ὁ λέων τὸν ἔλαφον), « Ἰλ. Γ., ἁρπακτικά, μὲ ὁρμήν. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) « Εὖ μάλα, « Ὀδ. Χ. « Μάλα δ' εὖ εἰδὼς, « Ὀδ. Ψ. « Αὐτίκα μάλα, « Ἡρ., ἀμέσως, τῶρα (μετ' ὀλίγον). « Μάλα γε ὀψὲ ἀφικόμενος, « Πλάτ. « Μάλ' αἰεί, « Ἰλ. Ψ., ὁλονὲν, ἀδιακόπως. « Ἄχρι μάλα κνέφας, « Ὀδ. Σ., ὡς εὖ ἐσκοτείνιασε καλὰ (ἐντελῶς). « Μάλ' ὦδε, « Ὀδ. Σ., ἀπαράλλακτα ἔτσι. « Μάλα τοῖον, « Ὀδ. Γ., ἐντελῶς τοιοῦτον. (καὶ πρὸς συγκρ.) « Ἐμέο πρότερος μάλα, « Ἰλ. Κ., πολὺ προτήτερα. (ἢ πρὸς ὑπερθ. ἐκ παραλλ.) « Πάγχυ μάλα, « Ὅμ. (καὶ πρὸς ἄρν.) « Μάλ' οὔπως ἐχ'ν, « Ὀδ. Ε. (ἢ ἀπολ.) « Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν, « Θκρ., ἀμέσως. 2) (μετὰ τοῦ Δὴ, Ἤ, κτλ. ἢ εἰς τὰς ἀποκρ.) Βεβαιωτ. ἀντὶ τοῦ Πάντως, Μάλιστα· τῷ ὄντι· βέβαια, βεβαιότατα. « Ἦ μάλα, « Ἦ μάλα δὴ, « Ἦ δήπου μάλα, « Ὅμ. « Μάλα τοι, φάναν τὸν Περικλέα, « Πλάτ. 3) (μετὰ τοῦ Καὶ) Προσθετ. « Λοκροὺς καὶ Βοιωτοὺς, καὶ μάλα Καρυστίους τε καὶ Ἀνδρίους κτλ., « Ἡρ.
Μαλαβάθρινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ Κατεσκευασμένος ἀπὸ-
Μαλάβαθρον (τὸ), [Μαλαβάρ], ἀρωματικὸν τι φύλλον τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) τὸ μπίτελ.
Μάλαγμα (τὸ), [μαλάσσω]. (ἰατρ.) μαλακτικὸν (ἔμπλαστρον), κατάπλασμα. (Τακτ.) σῶμα μαλακὸν κατὰ τοῦ ὁποίου ἔχανον τὸν τόνον των οἱ προσβαλλούσαι πολιορκητικαὶ μηχαναί. (ὅθ.) τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν ἁραγμένων πλοίων ἐξαρτώμενα σχοινίων πλέγματα ἵνα μὴ βλάπτωνται ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρούσεως, (Ἀγγλ.) fenders. « Διέστημι δὲ καὶ φιλολοιδόρους καὶ ὀξυθύμους ἀλλήλων, τινὰ παρεντιθεὶς μέσον ὥσπερ μάλαγμα τῆς ἀντιτυπίας, « Πλ.
Μαλαγματίζω, Μ. ἰσω. Θεραπεύω διὰ μαλαγμάτων (μαλακτικῶν κατακλυσμάτων).
Μαλαγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μαλακτικοῦ.
†Μάλαθρον (τὸ), ἀντὶ Μάραθρον.
Μαλακαίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μαλακόπους, ὁ ἔχων ἁπαλοὺς (τρυφεροὺς) πόδας, (ἐπμ.) περιπατῶν ἐλαφρὰ (σιγανὰ). « Ὧραι μαλακαίποδες (ἄλλ. γρφ. μαλακαὶ πόδαι), « Θκρ., αἱ ἀνεπαισθήτως διαβαίνουσαι ἢ (κατὰ τὴν μτφρ. τοῦ Διδότου) ἀργοκίνητοι ἡμ.
‡Μαλακαύχητος (ὁ, ἡ), Π. [μ. αὐχὴ]. ὁ ἔχων λιγωμένα (ἢ λιγόνων) τὰ μάτια, (παρβλ.) Κλαβαρόμματος. « Ἵππος—, « Ἀλ., (ἄλλ. γρφ. Μαλακαύχητος ἡμ.) καὶ ὁ Κορ. Μαλακαύνητος).
‡Μαλάκειον (τὸ), = Μαλάκιον.
Μαλακευνέω-ῶ, Μ. ἦσω. Πλαγιάζω (Κοιμοῦμαι) εἰς μαλακὸν στρῶμα, (ὅθ.
‡Μαλακεύγητος (ὁ, ἡ), ἴδε Μαλακαύγητος.
†Μαλακευτικὸς, ἡ, όν. Μαλακτικὸς· (μτνμ.) προϋντικὸς, [ἐκ τοῦ
†Μαλακεύω, Μ. εὐσω. Ἀπαλύνω, μαλακύνω.
Μαλακία (ἡ). ἡ κατέζησις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ μαλακοῦ, χαυνότης, μαλθακότης, ἀνανδρία. 2) μικρὰ (ἐλαφρὰ) ἀσθένεια, (Τουρκ.) ζαΐφλῆκι, (ἰδιαιτ.) κακοψύχια τῶν γυναικῶν. 3) γαλήνη, νηνεμία. 4) (πλθ.) γάδια, κολακεῖαι. « Παράγων ἄνδρα πρεσβύτερον θεραπείαις ἢ μαλακίαις, « Ἰσ.
Μαλακίας, ου (ὁ). μαλθακὸς, θηλυβρίας.
Μαλακιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι μαλακὸς (δελικάτος, ἀδύνατου κράσεως, φιλάσθενος), (εἰς τὸν Ξεν. Ἰσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλακιάω.
Μαλακὶζω, Μ. ἰσω. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω ἀδυνατίζω. ‖ Ἅμ.) χαυνοῦμαι· ἀσθενῶ (κυρ. Τουρκ.) ζαΐφλα-ίζω· (μὲ αὔξ προθετ.) ὀκνῶ (δὲν τολμῶ) νά.
Μαλάκιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ θαλασσινὰ ὅσα δὲν ἔχουν οὔτε ὄστρακον οὔτε λέπι ἀλλὰ μαλακὸν δέρμα, (π. χ.) τὰ ὀκταπόδια κτλ. 2) εἶδ. ζολίσματος γυναικείου, (παρβλ. Μαλάκιον). 3) (Βυζ.) εἶδος μικροῦ σκεύους πλεκτοῦ, σπυρίδιον, (Τουρκ.) ζεμπίλάκι. (εἰς τὴν σημασ. ταύτην εὑρηται καὶ ὑποκορ. Μαλακίσκιον).
Μαλακίων, ωνος (ὁ), Κωμ. = Μαλακίας.
Μαλακογειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν.
Μαλακόγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν (εὐδιάθητον) γνάθον. « Ἵππος—, « Ἰλιάδ., (ἀντίθ. τῷ Σκληρόστομος).
Μαλακογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαλακὴν γνώμην, πρᾶος, ἥσυχος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαλακόζαρμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν εἶρμα.

†Μαλακοειδής, ές (ὁ, ἡ). μαλακὸς (χαῦνος, ἄτονος) τὰ εἴδος, θηλυπρεπής. »Ῥυθμός—,« Γρμτ., (παῤβλ. Δογκοειδής).

Μαλακόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὰς τρίχας.

Μαλακόκαρδος (ὁ, ἡ). μαλακὸς (εὐαίσθητος ἢ ἄτονος) τὴν καρδίαν.

Μαλακόκισσος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σμίλαξ λεία.

Μαλακοκόλαξ, ακος (ὁ), Κωμ. ὁ κολακεύων τινὰ μαλθακὸν ἢ φιλάσθενον καὶ (ἐπμ.) ἐξομοιούμενος πρὸς ἐκεῖνον.

Μαλακοκρανεύς, έως (ὁ), εἶδος (ἀπροσδιορ.) πτηνοῦ μὲ μαλακὸν κρανίον.

Μαλακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαλακόνω. (τρπ.) πραΰνω ἢ ἐκθηλύνω, [ἐκ τοῦ

Μαλακοποιός (ὁ, ἡ). ὁ μαλακύνων (ἀδυνατίζων· καταπραΰνων κτλ.), μαλακτικός.

Μαλακόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὅδε Μαλακαίπης.

Μαλακοπτυχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιτυλιγμένος μὲ) ἁπαλὰς πτύχας. » Ἄρτος—, « Ἀθ.

Μαλακοπύργνος (ὁ, ἡ). (πωρικὸν) τοῦ ὀπ. ὁ πυρὴν εἶνε μαλακὸς (εὔθραυστος).

Μαλακὸς [μαλάσσω], ἡ, ὀν. Ἁπλός· τρυφερός· (ἐν γέν.) εὐάρεστος εἰς τὴν αἴσθησιν, ἀναπαυτικός. » Εὐνή—, « Ὅμ. » Πόκος (» Χόρτος)—, « Θκρ. » Τόπητες ὕπνω μαλακώτεροι, « αὐτ. » Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, « αὐτ. «Μαλακώτερον ἀπεγγιᾶς, « Πλ. (καὶ ἀντ' οὐσ.). » Κατέαξε τὸ ἀμύγδαλον ᾗ κατῆσθιε τὸ μαλακόν,« Ἀρστ. »Πρόβατα μαλακά, « Δμ., Πλε., τὰ τρεφόμενα ἐντὸς σταύλων (διὰ σφάξιμον), ὄχι τὰ ὀρεσίτροφα. 2) (μτγν.) ἡδονικός, θελκτικός· (ἐπὶ λόγ.) γλυκύς, καλαισκευτικός· (ἐν γέν.) ἐλαφρὸς, μέτριος. « Μαλακὰ ἔπεα,« Ὅμ., Ἡσ. » Μαλακοὺς ἔρωτας προσπνείει, « Θκρ. » Μαλακαὶ ζημίαι,« Θκ. » Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι,« Ἡρ., Ἀρστ. (καὶ πλθ.) » Μαλακὰ, « Ξεν., αἱ εὐπάθειαι, ἢ καλαπέρασις. » Μὴ τὰ μαλακὰ μᾶσε, » Ἐπίχ. » Ἐκ τῶν πόνων ᾗ τὰ μαλακὰ γίγνεται, « Ξεν. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλάσθενος, ἀδυνάτου κράσεως (Ἰταλ.) δελικάτος· (τρπ.) δειλός, μαλθακός· τρυφηλός· ἀόρανης, ἄτονος, (καὶ ἐπὶ καλοῦ) πρᾶος, ἥπιος. » Μαλακοὶ ᾗ πολέμου ἄπειροι, « Ἰσκρ. » Αὐτοὶ μὲν ἀεὶ μαλακώτεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ πολέμιοι θρασύτεροι, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) » Μαλακιστέρους χρήσονται τοῖς Ἀθηναίοις, « Θκ. » Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ πολιγκότοις ἔφεδρος,« Πίνδ.

Μαλακόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν σάρκα (τρυφερὸν κρέας), Ἁπαλοσάρκος.

Μαλακόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν (εὔθραυστον) ὄστρακον (καθὼς οἱ ἀσκοὶ καὶ οἱ καρίδες).

Μαλακότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μαλακοῦ, ἁπαλότης, μαλθακότης.

Μαλακότριβος (ὁ, ἡ). (ὀδὸς) ἡ μαλακῶς τριβομένη (ὁδευομένη), εὐπόδεντος.

†Μαλακόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μαλακωγέτης. 2) (εἰς τὸν Ἀθ. ἴσ.) ἀσφαλμ. ἀντὶ Μελανόφθαλμος.

Μαλακόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν φλοιὸν (ἁπαλὴν φλοῦδαν).

Μαλακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω μαλακὰ φορέματα.

Μαλακόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Μαλακογνώμων.

Μαλακόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν (γλυκεῖαν) φωνήν.

Μαλακόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν (ἐλαφρὸν) χέρι.

Μαλακοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀ-

Μαλακόψυχος (ὁ, ἡ). δειλὸς, μικρόψυχος, ἄτολμος.

Μαλακτήρ (ὁ). ὁ μαλάσσων (μαλακόνων) διὰ τῆς ἐργασίας τι.

Μαλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ μαλακύνειν.

Μαλακτὸς, ἡ, όν. Ὁ μαλαχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μαλαχθῇ. » Μαλακτὰ δ' ἐστὶ τῶν πεπηγότων ὅσα μὴ ἐξ ὕδατος, « Ἀρστ.

Μαλάκουσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ

Μαλακύνω, Μ. υνῶ. Ἁπαλύνω, μαλακόνω.

Μαλακώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μαλακοειδής.

Μαλακῶς, ἐπίῤῥ. Μαλακά· ἀναπαυτικά. » Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθεύδειν, « Θκρ. » Πίομαι μαλακῶς, « αὐτ., ἡδέως. 2) ἀτόνως, ἀσθενῶς. »Μαλακῶς ἔχω, « Ἀκ., εἶμαι ὀλίγον ἀνήμπορος. » Ἂν μὴ μαλακώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως, « Συν.

Μάλαξις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ

Μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλάζω. (κυρ. ἐπὶ δέρμ.) ἀργάζω· (ἐπμ.) ἁπαλύνω, μαλακόνω· (συνκδ.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω· (τρπ.) πραΰνω, ἐξιλεόνω. μετριάζω, καταπραΰνω. » Χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακὸν, « Εὐρ.

Μαλάχη (ἡ), [μαλάσσω]. τὸ γνωστὸν φυτόν, ἡ μολόχα.

Μαλάχιον (τὸ). φόρεμα γυναικεῖον (μὲ χρῶμα μαλάχης). (ἴσ.) = Μαλάκιον.

Μαλερὸς [μάλα], ά, όν, Π. σφοδρός· (μτγν.) ζωηρός. (κυρ. ἐπὶ πυρὸς) καταβρωτικός· (ἐπὶ πολέμου) ἐξολοθρευτικός· (πθ.) ὁ γινόμενος παρανάλωμα πυρὸς (» Μαλερὰ μέλαθρα, « Εὐρ.)· (θθ.) ἄτονος, ἀνίσχυρος,= Μαλθακός. » Μαλερὰ φρένες,« Ἡσύχ.

Μάλη (ἡ), = Μασχάλη (μόνον εἰς τὴν φρ.) » Ὑπὸ μάλης, καὶ (μτγν.) » Ὑπὸ μέλην, « κρυφίως, (Γαλλ.) sous main. » Οὐχ ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μεσῇ, « Δμ.

Μάλθα [μαλάσσω], ης (ἡ). μίγμα κηροῦ καὶ πίσσης ἢ ἀμόργης κτλ. διὰ καλαφάτισμα τῶν πλοίων καὶ ἄλειμμα τῶν γραφικῶν πινακίδων, (θθ. τὸ κοιν.) σμάλτος. 2) εἶδ. θαλασσ. κητώδους ἰχθύος.

Μαλθαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Μαλθάσσω.

Μαλθακευνία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις εἰς μαλακὸν στρῶμα.

Μαλθακεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς μαλθακός.

Μαλθακηρὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάλθακηρός.

Μαλθακία (ἡ), Π. ἀντὶ Μαλακία.

Μαλθακίζομαι, Μ. ισομαι, Π. ἀντὶ Μαλακίζομαι, χαυνοῦμαι, ὀκνῶ. » δεῖ πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι, « Πλάτ.

Μαλθάκινος, η, ον, Π. ἀντὶ

Μαλθακὸς, ἡ, ὀν, = Μαλακὸς, (ὡς ἐπὶ πλ. τρπ.) τρυφηλὸς, χαῦνος, ἀνάμπορος. » Μαλθακὸν ὕδωρ,« Ἱππκρ., τὸ σύμμ.

Μαλθακότης (ἡ), = Μαλακότης, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) χαυνότης, ἀναυδρία.

Μαλθακόφρονος (ὁ, ἡ), = Μαλακόφρων.

Μαλθακόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μαλακόω.

Μαλθακτήριος, α, ον καὶ

Μαλθακτικὸς, ἡ, όν, = Μαλακτικός.

Μαλθακύνω (χ. Μ.). Κάμνω μαλθακώτερον, τρέπω ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον.

Μαλθακώδης, ες (ὁ, ἡ). μαλακοειδὴς· (τρπ.) κλίνων πρὸς τὴν μαλθακότητα.

Μαλθακῶς, ἐπίῤῥ. Ἠπίως, τρυφηλῶς· ἀναφερᾷ.

Μάλθαξις, εως [ἡ], = Μάλαξις, [ἐκ τοῦ

Μαλθάσσω, Μ. άξω, = Μαλάσσω, (ἐπὶ γλυκομιλῶ, κολακεύω. πραΰνω.

Μάλθη (ἡ), = Μάλθα.

†Μαλθόω-ῶ, Μ. ώσω, γλσ. = Μαλθάσσω.

Μαλθώδης, ες (ὁ, ἡ). (ἐδῶδης(ὡς ἀπὸ μάλθα).

Μάλθων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Μαλθακός.

†Μαλιασμὸς (ὁ) καὶ

†Μαλίη (ἡ), = Μάλις.

Μαλιαθάλλη (ἡ), [;] εἶδ. φυτοῦ, κόμαρος φαγώσιμος τῆς Λέγυπτου, (ἀραβ.) χάμπ-ουλ-λεζίζ.

Μάλινος, α, ον Δ. ἀντὶ Μήλινος.

Μάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μᾶλλος, πρόβατον.

†Μᾶλις, ιος (ἡ), [Λτ. malus]. κάκωσις (ἄσθμα ἢ κατ-ῤῥοὴ) τῶν ὄνων, ἵππων κλπ.

Μαλλὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Μηλὶς, μηλὰς ἢ Μηλιὰς (νύμφη).

Μάλιστα, ἐπίῤῥ. (ὑπερθ. τοῦ Μᾶλα), ὡς τὸ δυνατὸν περισσότερον, ὑπερβολικῶς, πρὸ πάντως, κατ' ἐξοχήν, « Μάλιστα ἀῶν μάλιστα τίειν ἱερεύς· ἀτιμάζειν Θκρ. »Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοὶ,« Ἰσμ. »Μάλιστα μὲν... μάλιστα δὲ ...« Δξ. » μάλιστα μὲν τὴν δμόνοιαν διατηρεῖν, εἰ δὲ μή... « Ἀμ. » Μάλιστα μὲν δὴ τοὺς θεοὺς, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐκείνους ἅπαντας ὑμῶν ἐσώθην,« Δμ. (ᾗ πρὸς ἄλλ.) »Ἄγχι μάλιστα,« Ἰλ. Ξ. (καὶ μὲ γεν.) »Ἐδύνασθαι μάλιστα τῶν ἐν τῇ πόλει,« Θκ. (ᾗ πρὸς ἄλλ.) 'Πρ. »Ὀρνίχων μάλιστα,« Θκ. (ᾗ πρὸς ἄλλ.) »Τὰ μάλιστα,« Δξ. »Σεβόμενοι τὰ μάλιστα ὁμοίᾳ τοῖσι μάλιστα,« Ἡρ. (ᾗ πρὸς ἄλλ.) »Ἐς (»Ἐπὶ) μάλιστα,« Δξ. (ᾗ πρὸς ἄλλ. τοῦ ἄρθρ.) » Ὡμὸς ἐν οἷς μάλιστα,« Δξ. (ᾗ μὲ ἐπιτ. μόρ.) »Ὡς (»Ἐπὶ) μάλιστα,« Δξ. 2) (μὲ ἄρθρ. ὑπερθ. σημασ. ἢ ὁμοιωματ. ἀντωνυμ.) ὡς ἐγγύς· σχεδόν, (κοιν.) τὸ πολύ. » Ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα,« Δξ. »Κατ' ἔγνως μάλιστα ἀνθρώπων,« Δξ. » μετὰ τοῦ Που καὶ Πη.) » Μάλιστα που κατὰ μέσον,« Δξ. » Ὡς ἀνδρῶν τριῶν μάλιστά κη,« » Πρ. 3) (εἰς ἀποκρ.) βεβαιότατα, » Ἆρα οὖν τρία εἰσί; μάλιστα,« (καὶ μετὰ τοῦ Γέ) μάλιστά γε,« Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) « Πάντων μάλιστα,« αὐτ., ἴδε Μάλλον. 4) (καταχρ.) ἀντὶ τοῦ Μᾶλλον. (μὲ γεν.) » Ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται,« Ρίρ. (καὶ πρὸς δοτ.) μετὰ τοῦ "Η) « Ἥμαι μάλιστα ἡ ἐμοί,« Ἀπλιν.

Μαλκάω (ἐω καὶ Π. εἰω.)-ῶ, Μ. ήσω. Κερκοῦμαι (Κοκκαλιάζω)ἀπὸ ψύχος, [ἐκ τοῦ

Μάλκη (ἡ), [μαλακός]. νάρκωσις ('μούδιασμα) ἐξ αἰτίας ψύχους, κοκκάλιασμα.

†Μαλκιῶ-ῶ, Μ. άσω, = Μαλκάω.

†Μάλκιος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Μαλκιώτατος καὶ Μαλκίστατος), Γλσ. ὁ πρᾶξεων μάλκην, « ναρκωτικός· (ἔπμ.) ψυχρότατος.

†Μαλκὸς, ἡ, ὸν, Γλσ. ἀντὶ Μαλακὸς ἢ Μάλκιος.

Μαλλόβετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ μάλλινον δέμα (μὲ τριχιάν).

Μᾶλλον, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Μάλα), πλέον, πλειότερον, περισσότερον. « Ἐρασταὶ ἐξ ἀρχῆς μᾶλλον ἐρεθίζεται,« Θκρ. « Ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον, « Πλ. (καὶ μὲ ἐστιατ.) « Παλῶ (» Πολλῷ, » Ἔτι, » Τοσούτῳ) μᾶλλον, « Ἀξ. « Τί μᾶλλον ; « Πλ., τί ἐκ τούτου ; » Οὐδὲν (» Οὐδέν τι) μᾶλλον, « Ἀξ., ἐπίσης, σὺχ ἧττον. (ἐξ πρὸς γεν.) » "Ἐξεστι δὲ ἡμῖν μᾶλλον ἐρέσθαι, « Θκ. » Μᾶλλον τοῦ δέοντος, « Ξεν. » Παντὸς μᾶλλον, « Πλάτ., μάλιστα, βεβαιότατα, (καὶ ἐπομένης ἀρν.) μετὰ οὐκ ἐξέμαθον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ "Η) « Μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν, « Θθ. Α. » "Αμεινον ἀνθρώπῳ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν, « Ἡρ. » Οὐ γελωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, « Λογγ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ) » Οὐδὲν τι μᾶλλον ἐπ' ἐμοὶς ἢ οὐ καὶ ἐπ' ὑμέας, « Ἡρ. « Πολὺν διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, « Θκ. « Οὐδὲν μᾶλλον τὴν σὴν ἔσθητα ἢ οὐ καὶ τὴν ἐμὴν, « Ἡρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλὰ) » Μᾶλλον αἱροῦνται συνεῖναι τοῖς.., ἀλλ' οὐ τοῖς.., « Ἰσοκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὕτως—'Ως) » Οὐκ ἔσθ' ὅτι μᾶλλον πρέπει οὕτως.. ὡς.., « Πλάτ. (καὶ μετὰ τοῦ Τι) » Μᾶλλόν τι βούλει διορᾶν ἢ πρόσθεν, « Ξεν. (ἐξ παρὰ γεν. ἢ σκάφος,« Εὐρ. (ἐξ πρὸς συγκρ.) « Μητέρος μᾶλλον, « Ἰλ Ω. » Γέροντος τιμώμενος, μᾶλλον ὀξυωποτέρους γενέσθαι, « Ἄρετ. 2) κάλλιον, καλλιώτερον. » Εἰκὸς, μᾶλλον δ' ἀναγκαῖον, « Δημ. « Μᾶλλον μὲν οὖν, « Ἀξ.

Μᾶλλος (ὁ), [μᾶλον]. μαλλί (κυρ. προβάτου)· πλεξίδα τῶν μαλλιῶν.

Μαλλότερον, Δ. ἀντὶ Μᾶλλον.

Μαλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) μαλλί.

Μαλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ μαλλί, (θ).

Μαλλώσσις, εως (ἡ). μάλλιασμα. 2) = Μᾶλλος, σκέπασμα ἀπὸ μαλλί.

Μαλλωτὸς, ἡ, ὸν. Μαλλιασμένος· γουνωμένος (ἐγγύς.) μαλλιαρός. 2) (Π.) σκεπασμένος ὑπὸ πλήθους προβάτων. « Ἰδη « Ἡσύχ.

Μαλλύθριον (τὸ), ἴδε Μαλάθριον.

Μαλοδροπεὺς, ῆος, Δ. ἀντὶ Μηλοδροπεὺς, ῆος (ὁ), Π. ὁ δρεπόμενος (τρυγῶν) μῆλα,« Σοφ.

Μᾶλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆλον.

Μαλοπάεσσος (ὁ, ἁ), Δ ἀντὶ Μηλοπέρειος.

;Μαλὸς (ὁ), σπανιότ. ἡ ἰσφαλμ. ἀντὶ Μαλλὸς.

Μαλὸς, ἡ, ὸν, Π. μαλλιαρὸς, (παρβλ.) Ἀμαλός.

Μαλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἀντὶ Μηλοφορέω, [ἐκ τοῦ

Μαλοφορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μηλοφόρος.

Μᾶμα (τὸ). φαγεῖ", (κοιν.) μαμά.

Μαμμηρὰ ἡ Μαμιρὰ (ἡ) καὶ Μαμιρᾶς, ᾶ (ὁ), [ξεν.]. εἶδος φυτοῦ (ἰατρ.), Δορύκνιον τὸ Ῥωμαϊκὸν, ἢ Χελιδόνιον τὸ μικρόν.

Μάμμα ἡ Μάμμη, ης (ἡ). (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ ὡς εἴδος οἰκιακ. προσφων.) ἡ μητέρα, (κοιν.) μάννα, (Γαλλ.) maman. 2) (μεγ.) = Μαῖα, (Τουρκ.) γιαγιά, ἡ 3) (ἐνίοτε) παραμάννα.

†Μαμμαία (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Μαμμία.

Μαμμάκουθος καὶ Μαμμάκυθος (ὁ), Κωμ. [μάμμα, κεύθω]. εὐήθης, μωρὸς, κουτός.

Μαμμᾶν, (φωνὴ συνήθης τῶν νηπίων ὅταν ζητοῦν) φαγεῖ".

;Μαμμάριον (τὸ), = Μαμμίδιον.

Μάμμη (ἡ), ἴδε Μάμμα.

Μαμμία (ἡ), = Μάμμα, μάννα, ἢ κυροῦλα καὶ (ἄλλ.) μανιά.

Μαμμίδιον καὶ Μαμμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαμμία, μαννίτσα, μαννοῦλα.

Μαμμόθρεπτος (ὁ, ἡ), (κατὰλέξ.) ἀνατεθραμμένος ὑπὸ τῆς μάμμης (τῆς κυροῦλας) του, (ἐπμ.) γαϊδεμένος, (Γαλλ.) enfant gâté, (ὥθεν ὡς ἀπὸ τὸ πλ.) = Μαμμάκυθος.

†Μαμμωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀπὸ τῆς μάμμης (προμόμμης) του παρωνυμούμενος.

Μάν, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Μήν, σύνδ. Βεβ., Συλλογ., Ἐναντ. κτλ. « Ἦ μάν, « Οὐ μάν, » Ἔστε μάν, ὅτε.., » Ἄγρει μάν,« Ὅμ. » Καὶ μάν, ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται,« Θκρ.

Μάν, μανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μήν.

Μανάκιον (τὸ), = Μανάκιον.

Μανάκις [μανὸς], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὀλιγάκις, σπανίως, (κοιν.) ἀρᾳὰ καὶ ποῦ.

Μανδάκη (ἡ), [;] τρόπος τις τοῦ καίειν πρὸς θεραπείαν τοὺς ἵππους, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Μανδακηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει μανδάκης, (ὕλη.) ἐν χρῷ, μέχρι τοῦ δέρματος.

Μάνδαλος (ὁ), ὁ ὀχεὺς (τὸ ζυγωθρον) τῆς θύρας, (ὥθεν

Μανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Κλείω μὲ) τὸν μάνδαλον, μανδαλόνω.

Μανδαλωτὸς, ἡ, όν. Κλεισμένος μὲ ἢ ὡσὰν μὲ μάνδαλον. » Φίλημα μανδαλωτὸν, « Ἀρχ., τὸ στόμα μὲ στόμα.

;Μανδοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν σχήματι μανδύα.

Μάνδρα (ἡ). τόπος περιφραγμένος διὰ πρόβατα κτλ., (ἐκκλησ.) μοναστήριον.

Μανδραγόρας, ου (ὁ), εἶδος φυτοῦ ναρκωτικοῦ καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὑπνωτικὸν ποτόν.

Μανδραγορίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω νὰ πίῃ τις (τὸν ποτίζω) μανδραγόραν.

Μανδραγορικὸς, ἡ, όν καὶ Μανδραγόρινος η, ον. Ὁ τοῦ μανδραγόρου.

Μανδραγορίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατασκευασμένος μὲ μανδραγόραν.

Μάνδρευμα (τὸ). μανδρί·(ἐκκλησ.) μοναστήρι, [ἐκ τοῦ

Μανδρεύω, Μ. εύσω. Κλείω εἰς μάνδραν ἢ μοναστήριον, μανδρίζω.

†Μανδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μάνδρα, μανδράκι.

Μανδύας, ου καὶ α (ὁ) καὶ Μανδύη ἧ Μανδὺς, ύος (ἡ), [Περσ.]. = Χλαμὺς, μάλλινον χονδρὸν ἐπανωφόρι.

Μανδυοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). μανδὺᾳ ὅμοιος.

Μανδυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μανδύαν.

Μανέρως [κυρ. ὄνομα], ἐρωτος (ὁ), θρηνητικόν τι ᾆσμα παρ' Αἰγυπτίοις.

Μανὴς ἢ Μάννης [Φρυγ. ὑπ. τοῦ = Μάγνης], οῦ ἢ ου (ὁ), ὄνομα δούλου εἰς τὰς κωμῳδίας· (ἐν γέν.) δοῦλος. « Ἐξ ὧν γὰρ ἐκωμίζετο (τὰ ἀνδρόπουδα) ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμως ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας, .. ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ ὀνόμασι προσηγόρευον, ὡς Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόνα,« Στρβ. 2) εἶδ. ποτηρίου, ἢ κανθηλερίου ἢ χαλκοῦ ἀνθρωπομόρφου σκεύους χημαίμου εἰς τὴν παιδιὰν τοῦ κοττάβου. « Καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια Μάνεις, « Σχλ. (παρβλ. Καρυᾶτις). 3) βρόλος τις κυδευτικὸς.

Μανθάνω [;μάω, ματέω], Μ. μαθήσομαι (σόρ. "Εμαθον, πρκ. Μεμάθηκα καὶ τὸ θετ. Μαθητέον). (κυρ.) "Ἐξετάζω ἢ Παρατηρῶ νὰ πληροφορηθῶ. » Ἐθηήτο τὸ στρατόπεδον, καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθανε.« Ἡρ. 2) (συνήθ.) λαμβάνω γνῶσιν ἢ ἕξιν τινὸς πράγματος, μαθαίνω, πληροφοροῦμαι, (μὲ αἰτ.) » Πῶς εἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς ; « Γοργ. « Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς ; « Ἀρχ., τί σὲ φάνηκε (πῶς σε ἦλθε) καλὸ ; « Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἂν σοι Εἰς κεφαλήν, ὅτι μαθὼν ἐμοῦ ἢ τῶν ἄλλων κατανοεῖ σαυτοῦ πρᾶγμα, « Πλάτ. (ὅπου τὸ Μαθὼν ἐπέχει τοπον ἁπλοῦ ἐμφαντικοῦ μορίου, ἢ φαίνεται ὡς νὰ περιττεύῃ, καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ Μαθές). (παρβλ. Ὑσχν). (καὶ πρὸς μτχ. ἐκ ὧν.) » Μαθὼν δέ μιν ἀποθωμάζοντα, « Ἡρ. » Ἐπειδὴ ἐμαθ' ἀποκωλότας τοὺς Πέρσας, « αὐτ. (ἢ μὲ γεν. πρόθετ.) « Παρ' ἡμῶν μαθὼν, « Ἰσκρ. (ἢ ἄλλ. τῆς προθ.) « Μάθε δέ μου ἢ τόδε,« Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Μάθον ἐμοῦσαι ἐσθλὸς, « Ἰλ. Ζ., ἐσυνείθισα. « ἐὺ μεμαθήκα ἀγροίκως φιλέειν, « Θκρ. (καὶ πθ.) « Ὅταν τὰ μαθήματα ἐκ νέων μανθάνηται,« Πλάτ. 3) ἔννοῶ, καταλαμβάνω (ἐπμ.) ἠξεύρω. « Κινδυνεύω μανθάνειν ὀλίγιστ., « Πλάτ. « Δεινὸς ἀπ' ὀρθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν, « Θκρ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Διαφερόμενος ὑπ' Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις, « Ἡρ. « Μάνθανε ὦν,« Σοφ., ἤξευρε ὅτι. (καὶ γ. πτ.) « Οὐ μανθάνω,« Ἀρχ., δὲν καταλαμβάνω. 4) (σπν.) ἀντὶ Συνήθιζω. « Ὃν ἐκ πλεόνων μεμάθηκε φυσᾶσθαι, « Ἐμπεδ. (ὅθ. ἡ μτχ.) « Τὸ μεμαθηκὸς, « ἀντὶ Τὸ σύνηθες. « τὰ ἐπιμήνια πρόσφορον ἢ ὕστερον τοῦ μεμαθηκότος γίνεται, « Ἱππερ.

Μανία (ἡ), [μαίνομαι]. τρέλα, παραφρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύνη. (ἐν γέν.) ὀργὴ (σφοδρότης, παραφορὰ) πάθους· ἐνθουσιασμός.

Μανιάκης [μάνος], ου (ὁ). στολίδι τοῦ λαιμοῦ, λαιμαδέτι, περιδέραιον, (παρβλ. Μηνίσκος).

Μανιάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Μανιάς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ), Π. ἀντὶ Μανιώδης. »Μανιάσι λυσσήμασιν...« Εὐρ.

Μανιάω-ῶ, Μ. . . ; ἀπν. ἀντὶ Μαίνομαι.

Μανικός, ή, όν. Μανιώδης, παράφρων, παράφορος· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός. (ἐνίοτε) μανίας πρόξενος (»Στρύχνος—,« Δσκρ.)· ἐνθουσιαστικός. »Λόγος—,« Ἀρχδ. ‖ (τὸ οὐδ.) Μανικόν, ἀντὶ Μανικῶς.

Μανικώδης, εος (ὁ, ἡ). μανικῷ ὅμοιος, μανιώδης.

Μανικῶς, ἐπίρ. Μανιωδῶς, ὡς ἂν τρελλός. »Μ. ἔχω (διάκειμαι),« Σοφ., Πλάτ., =Μαίνομαι.

‡Μανιόκηπος (ὁ, ἡ). [μανία, κῆπος]. λάγνος, ἀσελγής· (ἐπὶ γυν.) πάσχουσα νυμφομανίαν.

Μανιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μανιεργέω, [ἐκ τῶ

Μανιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μανίαν.

Μανιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ τρελαθῇ, ἐμπνέω μανίαν.

Μανιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ἢ εἰς κατάστασιν μανίας, τρελλὸς ἢ ὡς ἂν τρελλός. »Κύων—,« Ξεν. »Ὀργησις—,« Ἀθ. »Ἔγνωκα εἶναι μανιώδη πάντα τἀνθρώπων ὅλως,« (Δ-λεξ. παρ') Ἀθ.

Μάννα (τὸ ἢ ἡ;), [Ἑβρ.], σπυρὶ λιβανωτοῦ ἢ ὁποιουδήποτε ἀρώματος· λιβάνι καθαρὸν (δάκρυ)· (Γρφ.) ἡ θειοπεμπτος τροφὴ τῶν Ἑβρ. εἰς τὴν ἔρημον. 2) (θηλ.) =Μάμμη, μήτηρ, (ὄθ. τὸ ὑποκορ. Μαννάριον).

Μαννάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μάννος, Μανιάκιον.

Μαννάριον (τὸ), =Μαμμίδιον.

‡Μαννοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τροφοδοτῶ διὰ τοῦ μάννα.

‡Μαννοδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δοὺς (τροφοδοτήσας τοὺς Ἑβρ. μὲ) τὸ μάννα.

‡Μάννος (ὁ), Δ. περιδέραιον ἢ βραχιόλιον, (ὄθ.

Μαννοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν περιδέραιον. »Νεβρὸς—,« Θκρ. 2) ὁ φέρων (περιέχων) τὸ μάννα. »Στάμνος ἡ—,« Δαμασκ.

Μαννώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος τῷ μάννα.

Μανοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). μανὸς (ἀραιὸς) τὸ εἶδος. »Ὑδρὰ—,« Ἄρστ.

Μανόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μανοὺς (ὀλίγους, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) καρποὺς.

Μανὸς, ἡ, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), Ἀρὺς, ἀραιός· χαλαρός, ἄτονος· σποράδην κείμενος, σπάνιος.

‡Μάνος (ὁ), =Μάννος.

Μανσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἀρχὴ, [ἐκ τοῦ

Μανόσπορος (ὁ, ἡ). ἀρχὴ σπαρμένος, (Γαλλ.) claire-mé.

Μανόστημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μανὸν (ἀραιὸν) στήμονι.

Μανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μανοῦ, ἀραιότης.

Μανόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀρχὴ (μανὰ) φύλλα.

Μανόχροος (ὁ, ἡ), [μανὸς, χρόα]. ἀραιόσαρκος.

Μανόω-ῶ [μανὸς], Μ. ώσω, =Ἀραιόω.

Μαντεία (ἡ). τὸ μαντεύεσθαι, ἐρώτησις ἢ ἀπόκρισις μαντείᾳ, χρησμοδότησις, προφητεία. (συνεκδ.) λόγος σκοτεινὸς (δυσνόητος, χρῄζων ἐξηγήσεως).

Μαντεῖον (τὸ). μαντεία, χρησμός. »Καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντεῖου ἀκροτελεύτιον,« Θκ. »Θεῶν ἀληθέα μαντήϊα παρεχομένων,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) τόπος (ναὸς) ὅπου δίδονται χρησμοί. »Ἔτι ὀ' ἠκμαζεν ἐμοῦ παρόντος καὶ τὸ Μόψου ᾧ τὸ Ἀμφιλόχου μαντεῖον,« Πλ. [κυρ. οὐδ. τοῦ

Μαντεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάντιν ἢ τὴν μαντείαν, μαντικός. »Ἀπόλλων—,« Ἀπλλν. »Ἄντρον μαντεῖον,« Μξμ.

Μάντευμα (τὸ). ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός.

Μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Προλέγω (Προφητεύω) ὡς μάντις, χρησμολογῶ, χρησμοδοτῶ. εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου (μὲ συμπερασμὸν), φαντάζομαι, προβλέπω, ὀνειρεύομαι. »Ὅρρα δαῶμεν εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται,« Ἰλ. Β. »Μαντεύομαι γὰρ ὡς ἂν ἡγῆται θεὸς,« Αἰσχλ. »Ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται,« Θκρ. 2) ἐρωτῶ (συμβουλεύομαι) τὸ μαντεῖον. »Εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν, ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι,« Πλάτ.

‡Μαντευτὴς, οῦ (ὁ). μάντις. (εἰς τὸν Ἡλιόδ. Αἰθ. Θ', 1. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαντευτὸς ἢ Μαντευτικός).

Μαντευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύεσθαι.

Μαντευτὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησμοδοτηθεὶς ὑπὸ μαντείου.

Μαντεύτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Μαντευτὴς, μάντισσα.

‡Μαντεύω, Μ. εύσω, (μτγν. ᾧ ἐδχμ.) ἀντὶ Μαντεύομαι, χρησμοδοτῶ, προλέγω.

Μαντηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μαντεία.

Μαντήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μαντεῖον.

Μαντήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Μαντεῖος.

Μαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάντιν ἢ τὴν μαντείαν, προφητικός· ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύειν, μαντευτικός. »Μαντικὴ (ἡ),« ἡ τέχνη τοῦ μάντεως, τὸ χάρισμα τοῦ μαντεύειν.

Μαντικῶς, ἐπίρ. Ὡς μάντις.

Μαντιπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαντεύω, προφητεύω, εἶμαι-

Μαντιπόλος (ὁ, ἡ), =τῷ

Μάντις [μαίνομαι ἢ μηνύω], εως (ὁ ᾧ ἡ). ὁ προβλέπων καὶ προλέγων τὰ μέλλοντα, προφήτης. »Μάντις ἄριστος ὃς τις εἰκάζει καλῶς,« Γνμ. »Ἐνί ὀνόματι αἱ θήλειαι μάντιδες ωνομάσθησαν Σίβυλλαι,« Ἀνών. (καὶ μὲ γεν.) »Μάντι κακῶν,« Ἰλ. Δ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) »Μάντιδα δάφνην,« Χρσμ. »Μάντις οὐξ ὀνειράτων φόβος,« Αἰσχλ. 2) (ἡ) εἶδος ἀκρίδος πρασίνης κινούσης ἀδιακόπως τὰ ἐμπροσθινά της πόδια. (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) καὶ ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος.

Μαντιχώρας, ου (ὁ), εἶδ. ζ. τετραπόδου (ἴσ. ἀκανθόχοιρος) τῆς Ἰνδ.

Μαντοσύνη (ἡ). Π. ἀντὶ Μαντικὴ ἢ Μαντεία. (κυρ. υλλ. τοῦ

Μαντόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Μαντικὸς.

Μαντικός.

Μαντῶδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Μαντῷος, α, ον, Π. =Μαντεῖος.

Μάνυσις, ως (ἡ), Δ. ἀντὶ Μήνυσις.

Μανυτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηνυτής.

Μανύω, Μ. υσῶ, Δ. ἀντὶ Μηνύω.

Μανώδης, εος (ὁ, ἡ), =Μανοειδής, ἢ =Μαννώδης (ς).

Μανῶς, ἐπίρ. Ἀραιὰ, σπανίως.

Μάνωσις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ Μανόω, ἀραίωσις.

Μάομαι, Π. =Μαίομαι.

Μαπέειν, Ἰων. Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μάρπτω.

Μάραγδος (ὁ), Π. ἀντὶ Σμάραγδος.

Μάραγνα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Σμάραγνα, μάστις, καμτσίκι.

Μάραθον (τὸ) καὶ

Μάραθος (ὁ), =Μάραθρον.

Μαραθρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μάραθρον.

Μαραθροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἴδ. τοῦ εἴδους τοῦ μαράθρου, ὅμοιος μὲ -

Μάραθρον (τὸ), [μάρον, μαραίνω], τὸ γνωστὸν φυτὸν, μάλαθρον.

Μαραθὼν (θρὼν), ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ μάραθρον.

Μαραθωνομάχης (-μάχος), ου (ὁ). ὁ συλλεμήσας εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττ. (ἐπμ.) ἀνδρείως (πτερίφημος) πολεμήσας.

Μάραινα, ης (ἡ), Π. =Μαίραγνα.

Μαραίνω [μάρη], Μ. ανῶ (πρ. πρτ. Μ. μάραμμαι, ἀόρ. Ἐμαράνθην), ξηραίνω (κυρ.) διὰ χειρωψίας (τὴν χλόην τοῦ πυρὸς, [καὶ μτγν.] τὴν ζωηρότητα τοῦ ἄνθους)· (ἐν γέν.) ἀδυνατίζω, ἐξασθενίζω, ἐξαφανίζω. »Ἀνθρακιὴν ἐμάρανεν,« Ἡμ. »Ὑμν. »Τὸ ῥόδον ὁ χρόνος μαραίνει,« Θκρ. »Τὸ κάλλος ἡ νόσος ἐμάρανεν,« Ἰσαχ. »Πάνυ' ὁμέγας χρόνος μαραίνει,« Σοφ. (καὶ μσ. στν.) »Νέους δ' ἐμαράνατο δαίμων ὄμφω πρωθήβας,« Ἀπολλ. (καὶ πθ.) »Τὰ ἐγχώρια ῥεύματα τῶν ποταμῶν μαραίνεται,« Πρ., στν. κ.λ.π. »Πῦρ ἐὰν μή τις κινῇ, μαραίνεται,« Ἀριστ. »Λύτην ἐὰν περὶ αὐτὴν μαραίνεσθαι τὴν ἀνθηρὰν τοῦ Ἀνηθίου καλλιφύλλα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς ᾗ νόσου φθορᾶς δυνάμεως,« Πλ.

Μάρανσις, εως (ἡ). τὸ μαραίνειν, ἢ μαραίνεσθαι.

Μαρανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μαραίνειν.

‡Μάραον (τὸ) καὶ Μάρασος (ὁ), γλαυκὸν ἀκρόνι.

Μαρασμὸς (ὁ). μάρανσις· σεῦσιμον (τῶν ζωτικῶν δυνάμεων). ἀδυναμία (γήρατος ἢ φθισικοῦ).

Μαρασμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνδεδεμένος μὲ μαρασμόν. »Πυρετὸς (κακὴ θέσις)—,« Ἱππ.

Μαράσσω, Μ. άξω, Π. =Σμαραγέω, (κατρῶλ.) Ἀραστω.

Μαραυγέω [ἀμέρδω· πρτγ.], Μ. ήσω. Θαμβοῦμαι (ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς), σκοτίζονται τὰ μάτια μου.

Μαραυγία (ἡ). θάμβωμα (τῶν ὀφθαλμῶν) ἐξ αἰτίας λάμψεως.

Μαργαίνω, Μ. ήσω, =Μαργάω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Μαργαρίς, ίδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Μαργαρίτης, ου (ὁ) καὶ Μαργαρῖτις, ιδος (ἡ). = Μάργαρος.

Μαργαριτοειδής, ές (ὁ, ἡ). μαργαρίτῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Μαργαριτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ περιέχων) μαργαρίτας.

Μαργαροειδής, ές (ὁ, ἡ). = Μαργαριτοειδής.

Μάργαρον (τὸ). τὸ μαργαριτάρι, [ἐκ τοῦ Μάργαρος (ὁ καὶ ἡ), [μαρμαίρω]. ἡ μαργαριτοφόρος κόχλος· (ἐνίοτε) = Μαργαρίτης.

Μαρμαρόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στιλπνὸν καὶ λεῖον (ὡς ἂν μάργαρον) στῆθος.

Μαργαροφόρος (ὁ, ἡ), = Μαργαριτοφόρος.

Μαργαρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μάργαρον, μαργαριτοειδής.

Μαργάω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς μάργος, μαίνομαι· θρασύνομαι, ἀτακτῶ. « Συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις, « Πλ. « Ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν, « Εὐρ. « Ἵπποι μαργῶσαι φρένας, « αὐτ. » Γνάθος μαργῶσα, « Ἀθ., (ὅθεν Δαίμαργος).

Μαργέλλιον (τὸ), [Περσ. ναργκὲλ], ὁ καρπὸς εἴδους τινὸς φοίνικος τῆς Ἰνδ., (Ἰα.) τὸ Μαλδιβικὸν κάρυον. 2) μαργαριτάρι.

Μαργήεις, εσσα, εν, Π. = Μάργος, μωρός, ἠλλοπερήφανος.

Μαργηλλὶς, ίδος (ἡ), = Μαργέλλιον.

Μάργης, ου (ὁ), = Μάργος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάργος, κατὰ κρα. ἀντὶ Μαργῆτις.

Μαργῖτης, ου (ὁ). μωρός τις κατὰ τοῦ ὀπ. ἔκαμε, λέγουν, ὁ Ὅμηρος σατυρικόν τι ποίημα τοῦ ὀπ. σῴζονται μερικοὶ στίχοι, « [ἐκ τοῦ

Μάργος [συγγ. τῷ Μῶρος], η ἡ ος, ον, Π. -γος· θρασὺς, αὐθάδης· ἄτακτος· ἄσωτος· ἀλήτης. » Γαςὴρ—, « Ὀδ. Σ. » Πάρες τὸ μάργον σῆς γνάθου, « Εὐρ. (ὀθ. Δαίμαργος).

Μαργοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μαργότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μάργου, μωρία· θρασύτης, προπέτεια· ἀκολασία. « Σοδόμων . . . , ἣν διὰ μαργοσύνην ξείνῳ πυρὶ δηωθέντων, « Γργ.

†Μαργόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μαργάω.

Μάρη (ἡ), Π. ἡ χεὶρ.

Μαριθὼν, ῶνος καὶ Μαριθεὺς, έως (ὁ), εἶδ. λίθου ὃς τις βρεχόμενος καίεται ὡς ὁ ἀσβέστης.

Μαριλευτὴς, οῦ (ὁ), = Μαριλοκαύτης, [ἐκ τοῦ

†Μαριλεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω μαρίλην (καρβουνιάν).

Μαρίλη (ἡ). ψιλὰ κάρβουνα, σκόνι καρβούνων· καρβουνιά.

†Μαριλοκαύτης, ου (ὁ). ὁ καίων κάρβουνα (μαρίλην), καρβουνιάρης.

Μαριλοπώτης, ου (ὁ), Π. Κωμ. ὁ καταπίνων μαρίλην (σκόνην καρβούνων)· καρβουνιάρης ἢ χαλκεύς.

Μαρίνος (ὁ), [Ἀτ.], εἶδ. θαλασσ. (ἰχθύος, ἀλλ.) Κ(θαρος.

Μάρις, ιος (ὁ), εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ρευστὰ (χωρ. 6 κοτύλας ἢ ὀρθότ. 10 χόας Ἀττικούς).

Μαρμαίρω, Μ. αρῶ. Λάμπω (κυρ. κινούμενος), ἀκτινοβολῶ. « Χαλκῷ μαρμαίροντες, « Ὅμ. » Ὅμματα (» Τεύχεα) μαρμαίροντα, « αὐτ. » Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι, « (Βακχυλ. παρ') Ἀθ. » Χρυσῷ χαίταν μαρμαίρων, « Εὐρ.

Μαρμάρειος καὶ (Π.) Μαρμάρεος, α, ον. Λαμπρὸς ἢ Λευκὸς ὡς μάρμαρον. « Δίπλακα μαρμαρέην (ὅπου ἄλλ. γρφ. πορφυρέην), « Ἰλ. Χ. » Ἄγρων μαρμαρέων, « Ὀρφ. 2) = Μαρμάρινος. » Μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ λάϊνος οὐδὸς, « Ἡσ.

Μαρμαρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (εἶμαι στιλπνὸς ἢ σκληρὸς ὡς) μάρμαρον.

Μαρμάρινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ μάρμαρον, μαρμαρένιος. 2) (ἐπὶ σιδηρῶν τεχνουργημάτων), ἴδε Μάρμαρος.

Μαρμαρίτις, ιδος (ἡ). (πέτρα) μαρμαροειδὴς, μαρμαρίζουσα.

Μαρμαρογλυφία (ἡ). τὸ γλύφειν (σκαλίζειν, δουλεύειν) μάρμαρα.

Μαρμαρόεις, εσσα, εν, Π. [μαρμαίρω]. λάμπων· ἀκτινοβόλος.

Μαρμαροκονία (ἡ). κονία ἀπὸ μάρμαρον, (Τουρκ.) μερμὲρ-κιρέττ. » Πάντας (τοὺς λίθους) τήκεσθαι πλὴν τοῦ μαρμάρου· τοῦτον δὲ καταλείεσθαι, καὶ κονίαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι, « Θφρ.

‡Μάρμαρον (τὸ). Π. ἀντὶ Μάρμαρος (λίθος).

Μαρμαροποιὸς (ὁ). ὁ δουλεύων μάρμαρα (κατασκευάζων ἀγάλματα ἀπὸ μάρμαρον).

Μάρμαρος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) = Μαρμάρεος, στιλπνός. (ὀθ. συνήθ.) » Μάρμαρος λίθος, « Στρ., τὸ μάρμαρον. (καὶ ἀντὶ οὐδ.) » Μαρμάρου δὲ ἔστι τῆς τε Ἡμηττίας καὶ τῆς Πεντελικῆς, « αὐτ. » Μάρμαρος ὀκριόεις, « Ὅμ., πέτρα σκληρά, κομμάτι βράχου, (ἴδε ἢ Μαρμαροκονία).

2) (συνεκδ.) σκεῦος (γδὶ κτλ.) ἐκ μαρμάρου. » Μάρμαρον ἀπὸ βασανίτου λίθου, « Κσμ. Ἰνδ. 3) σκόνι (ῥύμματα, Λατύπη) μαρμάρου, (ὅθεν » Τροχοὶ μαρμάρινοι, « Διόδ., οἱ διὰ παραμίξεως εσιαύτης λατύπης χαλκουργηθέντες).

4) (Ἱππιατρ.) εἶδος σκληροῦ ἐκφύματος περὶ τὰς ὁπλὰς τῶν ἵππων.

Μαρμαρουργὸς (ὁ), = Μαρμαροποιός.

Μαρμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς μάρμαρον. 2) (Βοτ.) στερόνω (σκιπάζω) μὲ μάρμαρα ἢ μὲ ἀσβέσην μαρμάρων.

Μαρμαρυγὴ (ἡ), [μαρμαρύσσω]. λάμψις (κυρ. σώματος κινουμένου), ἀκτινοβόλισμα, (κατ' ἐναλλαγ.) κίνησις ταχεῖα στιλπνοῦ σώματος. « Μαρμαρυγὰς θηήτο ποδῶν (τῶν χορευτῶν), θαύμαζε δὲ θυμῷ, « Ὀδ. Θ.

Μαρμαρυγώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μαρμαρυγῆς, λαμπρὸς, ἀκτινοβόλος.

Μαρμαρύζω, Μ. ύσω καὶ Μαρμαρύσσω, Μ. ύξω, = Μαρμαίρω. » Ὄμματα μαρμαρύσσοντα, « Φυσιογνμ.

Μαρμαρώδης, ες (ὁ, ἡ). μαρμάρῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Μαρμαρῶπις, ιδος (ἡ) καὶ Μαρμαρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [μαρμαίρω, †ὤψ], τοῦ ὁποίου ἀκτινοβόλων τὰ μάτια ἢ ἡ ὄψις. 2) ὁ ἀπολιθώνων μὲ τὸ βλέμμα του (καθὼς ἡ Γοργόνα).

Μαρμάρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μαρμαρόω (2).

Μαρμαρωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ μάρμαρα.

Μάρναμαι (χ. Μ.), Π. [μάρη]. μάχομαι, φιλονεικῶ· ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ.

Μάρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (κοιν.) μαντζοράνα.

Μάρπτις, ιος (ὁ), Π. ἅρπαξ, ἰδιοτρόπος, [ἐκ τοῦ

Μάρπτω, Μ. μάρψω (ἀόρ. β'. Ἔμαπον ἢ Μέμαρπον καὶ [χωρὶς τοῦ ρ] Μέμαπον, πρκ. Μέμαρπα), Π. [μάρη ἢ ἅρπη]. (μὲ αἰτ. καὶ σπνι. γεν.) πιάνω· ἁρπάζω· (συνεκδ.) φθάνω, ἐγγίζω. « Δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς, « Ἀπλλν. » Ἕνα μόρψας ἑταίρων, « Ὀδ. Ε. » Ἀγκὼν ἔμαρπτεν, « Ἰλ. Ξ. »Τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν, « Ἰλ. Ω. « Ὡς τὸν οὐ δυνατὸ μάρψαι ποσὶν, « Ἰλ. Χ. »Οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖϊν, « Ἰλ. Μ. » Ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν κείμενον ἢ πίπτοντα νεώτατον, « Ἡσ.

†Μάῤῥον (τὸ), [Ἀτν.], τσαπί, δικέλλι.

Μαρσίπιον (πιου) ἢ Μάρσιπος (ου). πυγγεῖ, σακκούλι, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Μάρσιπος καὶ Μάρσιππος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἀῤῥίχος, Ἄρσυες], σακκὶ ζεμάτινον, (Τουρκ.) τσαμαντάνι.

‡Μαρτιχώρας, ου (ὁ), = Μαντιχώρας.

Μάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ), = Μάρτυς.

Μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Βεβαιόνω τι ὡς μάρτυς, δίδω μαρτυρίαν περὶ ἢ ὑπέρ τινος. (ἐκκλησ. χωρὶς πτ.) γίνομαι μάρτυς ὑπὲρ Χριστοῦ.

Μαρτύρημα (τὸ). τὸ μαρτυρηθὲν ἢ λεγόμενον (ἀναφερόμενον) πρὸς μαρτυρίαν.

Μαρτυρία (ἡ). τὸ μαρτυρεῖν, μαρτύρημα, ὁμολογία μάρτυρος. » Ἐπεὶ δὲ τυγχάνει ὢν ὑπερόριος, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, « Σων.

Μαρτυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγήκων εἰς Μάρτυρα (κυρ. Χριστοῦ).

Μαρτυρικῶς, ἐπῤῥ. Ὡς Μάρτυς (Χριστοῦ).

Μαρτύριον (τὸ), = Μαρτυρία ἢ Μαρτύρημα (» δεῖ γὰρ ὑπὲρ τῶν ὤφανων τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι, « Ἀρστ.)· (ἐκκλησ.) ὁ θάνατος καὶ τὰ βάσανα Μάρτυρος καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐμαρτύρησεν ἢ ἐναπόκεινται τὰ λείψανά του.

Μαρτυρογράφιον καὶ Μαρτυρολόγιον (τὸ). ἔγγραφον ὑπόμνημα τῆς βιογραφίας καὶ τῶν ἄθλων Μάρτυρος (Χριστοῦ).

Μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Φέρω (Ἐπικαλοῦμαι) τινα ὡς μάρτυρα· βεβαιόνω τι ὡς μάρτυς ἢ διὰ μαρτύρων, (παρβλ.) διαμαρτύρομαι. » Ὀρᾷς ἃ ποιεῖς ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. — Ἀλλ' οἶγε καὶ φεύγων ὧν ἥκεις μάρτυρα, « Ἀρστ. (καὶ ἁπαρ.) » Ἐμοὶ δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτυρόμαι, « Αἰσχλ. »Μαρτύρομαι δὲ πᾶσι θνητοῖς περιτεμνομένῳ ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι, « Γρ.

†Μαρτυροποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (νλγ.) Φέρνω μάρτυρα· πιστοποιῶ διὰ μαρτύρων, (ὀθ.

†Μαρτυροποίημα (τὸ) καὶ Μαρτυροποίησις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἡ). τὸ φέρειν μάρτυρας· ἡ διὰ μαρτύρων πιστοποίησις.
Μάρτυρος (ὁ), Π. (σπν. ἐν.) ἀντὶ Μάρτυς [ἄρτυς, ἄρτιος], υρος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Μάρτυρα καὶ σπν. Μάρτυν, ἡ δυτ. πλθ. Μάρτυσι). ὁ μαρτυρῶν περί ἢ ὑπέρ τινος, μάρτυρας. » Ἐμοὶ γὰρ εἶη μήτε λανθάνειν καλὰ μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν,« Εὐρ. » Κεἰ μάρτυρες παρῆσαν ὅτ' ἐδανειζόμην,« Ἀρχ. (καὶ γεν.) » Ἐγώ σοι τούτου μάρτυς,« αὐτ. (ᾗ ἀπαρ. ἀναλελ.) » Ὡς ταῦτα ἀληθῆ πᾶσι μάρτυς ἡ πόλις,« Ξεν.
Μαρύκαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Μηρύκημα.
Μαρυκάομαι, Δ. ἀντὶ Μηρυκάομαι.
Μαρύομαι, Δ. ἀντὶ Μηρύομαι.
Μασάομαι-ῶμαι [μάσσω], Μ. ἦσομαι. Μασσῶ, ξερομασσῶ. (« Μαστίζην μασσωμένωρ,« . . » Ὑπὸ τρυφῆς σιτεῖσθαι μὲν μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τῆς τιτθῆς χόματος, ἵνα μὴ μασσώμενος πονήσειεν,« Ἀθ.)· (συνεκχ.) τρώγω (»Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας,« [Εὔπ. παρ'] Ἀθ.)· (εἰς τὸν Φλεγρ. ἐν βίῳ Ἀπλλν.) κινῶ κλεισμένον τὸ στόμα μου καὶ μορμυρίζω πρὸς χλεύην τινός.
Μάσασθαι, Π. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἦμάω) Μαίομαι ἢ Μάσσομαι.
Μάσδα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Μάζα.
Μασδός (ὁ), Δ. ἀντὶ Μαζός.
Μάσημα (τό). τὸ μασηθὲν ἢ μασσώμενον. »Μασῶνται τὸν πάπυρον . ., καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι,« Θφρ.
Μάσησις, εως (ἡ). τὸ μασᾶν, μάσημα.
Μασητήρ (ὁ). ὁ μασῶν. » Μῦς —,« Ἀνατομ., ὁ μυῶν τῆς σιαγόνος.
Μασητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μασᾶν.
Μασθαλίς [μασθός], ίδος (ἡ), εἶδος ποτηρίου.
Μάσθλη (ἡ), =Ἰμάσθλη, λουρί, (ᾶθ.
Μάσθλημα (τό). δέρμα ἀργασμένον (διὰ λωριά), τομάρι.
Μασθλής, ητος (ὁ), =Μάσθλημα· (μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος ἢ χαμερπής.
Μασθλήτινος [μασθλή], η, ον. Δερμάτινος· ἀπὸ (κόκκινον) τομάρι.
Μασθός (ὁ, =Μαζός ἢ Μαστός.
Μασὶ καὶ (πρὸ φων.) Μασίν, Δ. ἀντὶ Μησίν, δυτ. πλθ. τοῦ Μήν.
†Μασιγδουπος (ὁ, ἡ), (γλσ.) ἀντὶ Μακεσιγδουπος, =Ἐριγδουπος.
†Μασιμάνας, α, (ὁ), (γλσ.) εἷς τὸν ἔσχατον βαθμὸν μανιώδης.
Μάσμα (τό), Π. [μαίομαι], =Μάσγυμα, ζήτημα.
Μασουχᾶς, ᾶ (ὁ), εἶδος (ἰατρ.) φυτοῦ.
Μάσπετον (τό). τὸ ἀρωματικὸν φύλλον τοῦ σιλφίου (ἄλλ. Μαγύβαρις) ἢ τοῦ ζύρακος (Τουρκ. μεντζουδί).
Μασσάομαι, Μάσσημα, Μάσσησις, Μασσητήρ, Ζ. Μασάομαι κτλ.
Μασσόνιος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μειζόνως, πλειότερον.
Μασσότερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Μασσόνιως, (πορβλ. Μαλλότερον).
Μάσσω [ἦμάω], Μ. μάξω. Ἐγγίζω μὲ τὰ χέρια μου, πιάνω, μαλάζω· (ὀθ. συχνότ.) ζυμόνω. ρ Ἐκ μὲν ὧν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, μάζας γενναίας ᾖ ἄρτους,« Ἡλιόδ. (ᾗ πθ.) » Φύσιν ἐνὶ γρώνῃ μασσομένῃ παλάμαις,« Ἐπιγρ.
Μάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνώμ. τοῦ Μακρός, μακρύτερος· μεγαλήτερος· ἀνώτερος. ||. (τὸ οὐδ.) Μάσσον, ἐπίρ. ἀντὶ Μασσόνως.
Μαστάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Μασάομαι, μασῶ.
Μάσταξ, ακος (ἡ). ἡ σιαγὼν (διὰ τῆς ὁποίας μαστῶμεν)· τὸ στόμα· τὸ ἐπάνω χεῖλος, (ὀθ.) ὁ μύσταξ. 2) Π. τροφὴ (κυρ. ἡ ὑπὸ τῶν πτηνῶν μεταφερομένη διὰ τοῦ στόματος εἰς τὰ νεογνά των). 3) (σπν.) εἶδος ἀκρίδος.
Μαστάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μαστός.
Μασταρύζω, Μ. ύσω. Μασουλίζω (καθὼς οἱ γέροντες δι' ἔλλειψιν ὀδόντων).
Μάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μαστήρ.
Μάστεμα (τό), [μαστεύω]. ἀντικείμενον ἐρεύνης, ζήτημα.
Μάστευσις, εως (ἡ). τὸ μαστεύειν, ἔρευνα, ἀναζήτησις.
Μαστευτής, οῦ (ὁ). ὁ μαστεύων (ἀναζητῶν), ἐξεταστής.
Μαστεύω [μαίομαι], Μ. εὑσω. (μὲ αἰτ.) Σκαλίζω, ἐξετάζω· (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ ἢ προσπαθῶ νά. »Ὡς ἐν παντὶ μαστεύει πλέον ἔχειν,« Ξεν.
Μαστὴρ (ὁ), (ἐν γεν.) =Μαστευτής, ἐξεταστής· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἀναζήτησιν τῆς δημευτέας περιουσίας τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀειφυγίαν.
Μαστήριος, α, ον, Π. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαστεύειν (ἀναζητεῖν).
Μάστι, Π. ἀντὶ Μάστιγι.
Μαστιάω (ὀθ. ἡ μτχ. Μαστιώων), Π. ἀντὶ Μαστίζω, μαστιγόω.
Μαστιεύς, έως (ὁ). =Μαστικτήρ, (εἰς τὸν Ἡροδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Στιγεύς).
Μαστιγέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Μαστιγόω.
Μαστιγίας, ου (ὁ). (κυρ. δοῦλος) ὁ συχνὰ μαστιζόμενος ἢ ἄξιος νὰ μαστίζεται, ἀχρεῖος.
Μαστιγιάω-ῶ, Μ. άσω. Κωμ. Ἔχω ὄρεξιν νὰ δαρθῶ μὲ τὴν μάστιγα. (καιν.) μὲ τρώγει ἡ ράχη μου.
Μαστίγιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μάστιξ, καμτσικάκι, (Μ. Ἀντ. Ι', 38).
Μάστιγμα (τό), σημάδι μάστιγος (μαστιγώσεως), (εἰς τὸν Πλούτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Στίγμα).
Μαστιγονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ μαστιγανόμων (δηλ. τυραννικῶς).
Μαστιγονόμος (ὁ), =Μαστιγοφόρος.
Μαστιγοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)=Μαστιγαφόρος (ὁ ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) μάστιγα. ||. (οὐσ.) ὑπηρέτης ἀστυνομικὸς, ῥαβδοῦχος.
Μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δέρνω (Κτυπῶ) μὲ τὴν μάστιγα.
Μαστιγωσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος μαστιγώσεως.
Μαστίγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μαστιγόω, δάρσιμον μὲ τὴν μάστιγα.
Μαστιγωτέος, α, ον, =Μαστιγώσιμος.
Μαστίζω, Μ. (ἰξω. Κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα).
Μαστικτὴρ (ὁ). ὁ μαστίζων (κτυπῶν μὲ μάστιγα).
Μαστίκτωρ, ορος (ὁ), Π. =τ. προηγ.
Μάστιν, Π. ἀντὶ Μάστιγα, αἰτ. τοῦ
Μάστιξ [ίμας], ιγος (ἡ). λουρὶ διὰ τὸ πῆμα, (Τουρκ.) καμσίκι· (μτφορ.) συμφορὰ θεήλατος· τιμωρία. (Γαλλ.) Plaie. » Ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου,« Εὐαγγ.
Μαστίσαω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Μαστίζω.
Μαστιστὴς, οῦ (ὁ), =Μαστικτήρ.
Μαστιγάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὰ θέματα μου ὡς ἂν νὰ μασῶ.
Μαστιχέλαιον (τό). Λάδι ἐξαγαλμένο ἀπὸ τὰ τσύκκουδα τοῦ μαστιχοφόρου σχίνου.
Μαστίχη (ἡ), [μάστιξ]. ἡ ῥητίνη τοῦ σχίνου, (κοιν.) μαστίχα. » Ἀκανθίνη —,« Θφρ., ἴδε Ἰξίνη.
Μαστιχινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μαστίχην.
Μαστιχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) μαστίχην.
Μαστίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μαστίζω
Μαστόδεσμος (ὁ) καὶ
Μαστόδετον (τό), =Στηθόδεσμος, στηθάνι.
Μαστεδῆς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μαστοῦ.
Μαστός (ὁ). βυζί (κυρ. γυναικὸς ἢ θηλάζοντος ζώου)· (μτφ.) βουνὸς (εἰς σχῆμα μαστοῦ) λόφος. (εἰς τὸν Ξεν. Κυνηγ. Β', 7) ἀκροπί. » Τὰ δὲ ἔνδια ἐχέτω μαστούς. εἰ δὲ δίκτυα βακτυλίους α.
Μαστοφαγῆς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μαστούς, ἢ γάλα ἀπὸ μαστούς, (ὀθ. ||. οὐσ. ὄνομα νυκτινόμου πτηνοῦ, (ἄλλ.) Αἰγοθήλαξ.
Μαστροπεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μαστροπεύοντος, (Τουρκοβαρβ.) πεζευεγκλίκι. » Μαστροπείας ἀκόλουθος ἡ προαγωγεία,« Ξεν. [ἐκ τοῦ
Μαστροπεύω, Μ. εὑσω καὶ
Μαστροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μαστροπὸς, προαγωγεύω.
Μαστροπικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) =κῶς Μαστροποῦ ἴδιος.
Μαστροπίον (τό). τόπος μαστροπείας, συνοστάσιον.
Μαστροπὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ μαστροποῦ, (ἄλλ.) ρουφιάνα.
Μαστροπὸς (ὁ, ἡ), [μαστὴρ, †ψῶψ]. τριγύνης πορνείας, προαγωγὸς, (Τουρκ.) σεβεδέγκης, (Ἰταλ.) ρουφιάνος.
†Μαστρὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μαστὴρ.
Μαστρυλλεῖον καὶ Μαστρύλλιον (τό), Μαστρυλλεῖον.
Μάστρυς, υος (ὁ), =Μαστρύλλης, μαστροπός
Μαστρωπὸς κτλ., Ζ. Μαστροπὸς κτλ.
Μαστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Μάστιγξ.
Μαστώδης, εος (ὁ, ἡ), =Μαστοειδής.
Μάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μαστὴρ.
Μασύντης [ᾗ Μασυντίας, ου (ὁ), ζωγρ. μαί]. παράσιτος.
†Μασχαλάω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.), δένω ἄγκυραν εἰς τὴν μασχάλην τοῦ πλοίου.
Μασχάλη (ἡ), [ᾶγκος]. τὸ ὑποκάτω τῶν ὤμου κοίλον, ἡ ἀμασχάλη. »Ἔγγιστα καὶ μασχάλας λόχμης ἀσυτάτας,« Ἀρχ. 2)(μτφ.) τὸ περὶ τὴν ἔφυσιν τῶν κλάδων καὶ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου κοίλωμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα. «Τράβοις ἄνευ μασχαλῶν καὶ ἀνόζοις.» Θφρ. 3) (κατ' ἔκτ.) κλαδὶ τρυφερόν, βλαστάρι (ἰδιαιτ. τοῦ φοίνικος), [παρβλ. Θαλῆς]. 4) (ἐν γέν.) κοιλότης τὴν ὁπ. σχηματίζει πᾶν δήποτε κυρτούμενον σῶμα· (ΘΘ. 5) τὸ περὶ τὴν καμπὴν τῆς πρώρας κοίλωμα ἅπου ἐδένετο ἡ ἄγκυρα. 6) (ἐπὶ τοπου.) = Ἄγκών, κόλπος. «Πὰρ τὰν Βυβλίναν μασχάλαν καὶ πὰρ τὰν διώρυγα.» Ἐπτρφ.

†Μασχαλισία (ἡ) «(πλίνθος) εἰς σχῆμα μασχάλης, ὑπόκοιλος ἢ ἀμφίκυρτος.

Μασχαλίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι ὑπὸ τὴν μασχάλην· (ἰδιαιτ.) ἀκρωτηριάζω τὰ μέλη τοῦ φονευθέντος καὶ συνδέων κρεμῶ αὐτὰ διὰ τῆς μασχάλης ἀπὸ τῶν ὤμων του [καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ παλαιοὶ πρὸς ἀποτροπὴν ὄθεν τοῦ φόνου]. «Γῆ τῆς Κλυταιμν. ὁ Ἀγαμ.) θανὼν, ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς, ἐμασχαλίσθη.» Σοφ.

Μασχάλιος (ὁ, ἡ) καὶ Μασχάλινος, η, ον. Πλεγμένος ἀπὸ μασχάλας (τρυφερὰς βέργας) φοίνικος.

Μασχαλίς, ίδος (ἡ), = Μασχάλη (κυρ. 2). 2) = Μασχαλιστήρ.

Μασχάλισμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ μιάσματος τοῦ φόνου ἀκρωτηριασθέντα μέλη τοῦ φονευθέντος, (ὅπ. Μασχαλίζω). 2) τὰ ὁλοκαυτούμενα κομμάτια ἀπ' ἄλλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου. (ἄλλ.) Ἐξάργματα.

Μασχαλιστήρ (ὁ). τὸ πλατὺ λωρὶ (ζωνάρι) τοῦ ἐζευγμένου ζύπου· ὁ τελαμὼν τῆς σκάφης ἢ τῆς ἀσπίδος τοῦ στρατιώτου. (Γαλλ.) baudrier.

Ματᾶζω ἢ Ματάζω ἢ Ματαιάζω, Μ. ἄσω ἢ Ματυλίζω, Μ. ἰσω, Π. = Ματύω, μωραίνω, ἀνοηταίνω· ματαιοφρονῶ· δὲν χρησιμεύω. †Ματαιοβασκάκτης, ου (ὁ), Γλσ. μεταφρ. τοῦ Λτ. nugigerulus, μωρολόγος· ξεμυαλισμένος.

†Ματαιοβουλία (ἡ), = Εἰκαιοβουλία.

†Ματαιόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ κομπάζων ἐπὶ ματαίῳ, ἀλαζών, κενόδοξος.

Ματαιόκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ματαίως κρατῶν (ἡγῶν), μάταιος. «Λόγος—,» Κ. Μανασσ.

Ματαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μάταια λόγια ἢ ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ματαιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μάταια, φλύαρος, μωρολόγος.

Ματαιομοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω. [ἐκ τοῦ

Ματαιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (ἐμπνέων) ματαιότητα, ματαιοφροσύνην πρόξενος. «Οἶνος—,» Σχλ.

Ματαιοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Ὑποσκάπτω) εἰς μάτην.

Ματαιοπονημα (τὸ). τὸ γενόμενον ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιοπονία (ἡ). κόπος εἰς μάτην.

Ματαιοπόνος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (κοπιάζων) ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοπραγία (ἡ). = Ματαιοπονία.

Ματαιοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων εἰς μάτην τὸν πώγωνα (γένεια).

Μάταιος [μάτη], α ἢ ος, ον. Μωρὸς, κοῦφος, ἀστοχαστος, (Ἰταλ.) matto· (ἐπὶ πραγμ.) ἀνωφελὴς, χωρὶς βάσιν, ἔχρηστος. (ΘΘ.) = Λχρεῖος. (ἐν γέν.) χαμένος.

Ματαιοσπουδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοσπουδία (ἡ), = Κενοσπουδία, ματαιοπονία. [ἐκ τοῦ

Ματαιόσπουδος (ὁ, ἡ), = Κενόσπουδος.

Ματαιοσύνη (ἡ), = Ματαιότης.

Ματαιοσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰ μάταια.

Ματαιότεκνος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ ἔχων ἢ γεννήσας τέκνα ἐπὶ ματαίῳ (χωρὶς ὄφελος).

Ματαιοτεχνία (ἡ). ματαία (ἀνωφελὴς) φιλοτεχνία. «Τῆς ἀμφὶ τὰ πέμματα ματαιοτεχνίας.» Κλμ., [ἐκ τοῦ

Ματαιότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μετερχόμενος ματαίαν τέχνην.

Ματαιότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Μάταιος.

Ματαιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (ἐργαζόμενος) τι εἰς μάτην, ματαιοπόνος.

Ματαιοφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, -(ἠ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ματαιοφιλοτιμέομαι.

Ματαιοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ματαιόφριον.

Ματαιοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις ματαιόφριον, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν μάταια, χαμένος, ἀνόητος.

Ματαιοφωνία (ἡ), = Κενοφωνία, [ἐκ τοῦ

Ματαιόφωνος (ὁ, ἡ), (γραμτ.). ὁ φωνάζων (ὁμιλῶν) ματαίως.

Ματαιόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ μάταιον, ματαιόνω. ‖ (παθ.) = Ματαιάζω.

Ματαΐσμός (ὁ), [ματαΐζω]. πρᾶξις ἢ λόγος μάταιος, ἀχρειότης, ἀταξία. (ἰατρ.) Ἔκτρωσις.

Ματαίως, ἐπίρ. Εἰς μάτην, ἀνωφελῶς, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς νόημα.

Μάταν, Δ. ἀντὶ Μάτην.

Μάταξα, ης (ἡ), = Μέταξα.

Ματάω-ῶ [μάτη], Μ. ήσω, Π. πράττω τι εἰς μάτην· κινοῦμαι ἀτάκτως (χωρὶς σκοπὸν)· ἀργοπορῶ, χάνω καιρὸν· (ΘΘ. μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω.

Ματευτὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ματευτὴς, [ἐκ τοῦ

Ματεύω, Μ. εὑσω καὶ (σπν.)

Ματέω-ῶ [μάτος], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ματεύω, ἀναζητῶ κτλ. «Ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μάτης,» Θκρ.

Μάτη (ἡ), Π. [μᾶτη]. σφάλμα, πταῖσμα, μωρία. «Ἀλλ' εἰφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τεῦ σοῦ μάτας α, Αἰσχλ. (ΘΘ.

Μάτην, ἐπίρ. = Ματαίως, παραλόγως, χωρὶς νόημα ἢ σκοπὸν, τοῦ κάκου. «Ὡς' ἦλθ' ἐμὴν μάτην εἶναι τὸ μεμνῆσθαι.» Ἱππ. «Λέγοντες εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην, » Σοφ.

Μάτηρ, ματρὸς (ἡ), Δ. ἀντὶ Μήτηρ.

Μάτης, Αἰολ. ἀντὶ Ματεῖς, β', ἐν. πρα. τοῦ Ματέω.

Ματία καὶ Ματίη (ἡ), Π. ἴων. = Μάτη, μωρία, ἀνοησία· λάθος, σφάλμα.

Ματίζω, Μ. ίσω, Π. = Ματεύω.

†Μάτιον (τὸ), εἰδ. μέτρου, (παρβλ.) Σάτιον.

†Μάτος [μαίομαι], εος-ους (τὸ), γλσ. ἀντὶ Μάστευσις, ἔρευνα, ἀναζήτησις.

Ματρόξενος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μητρόξενος.

Ματρύλη καὶ Ματρύλλη (ἡ), = Μαζροπὸς, πορνοβοσκὸς, μαυλίστρια, (ΘΘ.

Ματρύλιον (λλιον) καὶ Ματρυλλεῖον (τὸ). πορνεῖον, περνοστάσιον.

Μάτρως, ωος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μήτρως.

Ματρωσμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μητρωσμὸς, -ωασμός.

†Ματταβέω-ῶ, Μ. ήσω, γλσ. ἀντὶ Ματαιάζω, [ἐκ τοῦ

†Μάτταβος (ὁ, ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Μάταιος.

Ματτύα (ἡ), [μάττω], εἶδ. ζυμαρικοῦ μὲ κρέας ἀγρίων πτηνῶν καὶ μυρωδικὰ, (Γαλλ.) pâté. (ἐν γέν.) φαγητὸ πολυποίκιλον ἢ νοστιμον, γλιγοῦδι. «Τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, ματτύας φασὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις.» Ἀθ. «Ἔστι δὲ καὶ τις ὄρνιθος ματτύης,» αὐτ. «Μακεδονικὸν δὲ τὸ βρῶμα εὕρημα, ᾧ ἐχρῶντο μεσοῦντος τοῦ πότου, ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα περιφερόμενα.» Πλδ., (ΘΘ.

Ματτυάζω, Μ. άσω. Τρώγω ματτύαν, εὐωχοῦμαι.

Ματτύη (ἡ) καὶ Ματτύης, ου (ὁ). = Ματτύα.

Ματτυολαιχὸς (ὁ), Κωμ. [ματτύα, λείχω], λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

Μάττω, Μ. μάξω, Ἀττ. ἀντὶ Μάσσω.

†Ματύλλη (ἡ), εἰδ. σάλτσας, = Ματτύη.

Μαυλία (ἡ), = Μαυλίς.

†Μαυλίζω, Μ. ίσω, = Μαζροπεύω, Προαγωγεύω, [ἐκ τοῦ

Μαυλὶς [μαύλιζω], ίδος (ἡ), = Μαστροπός. 2) Π. μαχαίρι, κοπίς.

Μαυλιστήριον (τὸ), καταγώγιον μαυλιστοῦ, πορνεῖον.

Μαυλιστὴς, οῦ (ὁ) ἢ Μαυλίστρια (ἡ), κοινολεκτ. ὁ Μαστροπός.

Μαυρόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας τρίχας.

Μαυρὸς ἢ Μαῦρος, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Λμαυρὸς, (ΘΘ.

Μαύροφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ὀφρύδια, μαυροφρύδης.

Μαυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀμαυρόω.

Μάχαιρα [μάχη], ας (ἡ). (κυρ.) τὸ κυρτὸν σπαθὶ, (κοιν.) μαχαίρι, (Τουρκ.) γιαταγάνι (« Ὡς δὲ τοὺς ἀναντίους βλάπτειν, μάχαιραν μᾶλλον ἢ ξίφος ἐπαινοῦμεν· ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ, κοπὶς μᾶλλον ἢ πλαγὴ ἢ ξίφους ἀρκέσει,» Πλδ.). [εἰς τὸν Ὅμ.] = Παραξίφη (« Ἀτρείδης δὲ, ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, ἢ οἱ πὰρ ξίφος μέγα κώλεὸν αἰὲν ἄορτο, ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας. « Ἰλ. Γ'.). (ἐνίοτε) ξυράφι. (ἐν γεν.) μαχαῖρι. (Ιατρ.) μάχη. «Διπλῆ (ἡ) «Ἐκ μις—,» Πλδ., Κρατ., τὸ ψαλίδι.

Μαχαιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Μαχαίριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Μαχαιρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μάχαιρα, μαχαιράκι. ξυράφι. (πλθ.) ψαλίδι. « Ὑψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν (τῶν κωρίων) ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κατοπτρον ἔχοντας,» Λκ. «Μαχαιρὶς ὀξεῖα δελὴς,» Ἱππκρ., τὸ νυστέρι.

†Μαχαιριωτὸς, ἡ, όν, = Μαχαιρωτός.

†Μαχαιροδίτης, ου (ὁ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον δένουν εἰς τὴν μέσην των τὴν μάχαιραν.

Μαχαιρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ μὲ μάχαιραν (μὲ τὸ γιαταγάνι).

Μαχαιρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μαχαιροποιεῖον (τὸ), τὸ ἐργοστάσιον τῶν μαχαιροποιῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαχαιροποιός (ὁ), ὁ κατασκευάζων μαχαίρας (μαχαίρια).
Μαχαιροπωλεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαχαιροπώλου.
Μαχαιροπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν μαχαίρας (μαχαίρια).
Μαχαιροπώλιον (τὸ), = Μαχαιροπωλεῖον.
Μαχαιρουργός (ὁ), = Μαχαιροποιός.
Μαχαιροφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φορῶ μάχαιραν (μαχαῖρι, γιαταγάνι).
‡Μαχαιροφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μαχαιροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν μάχαιραν.
Μαχαιρώνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ξίφιον.
Μαχαιρωτός, ἡ ὀν. Ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) σχῆμα μαχαίρας.
Μαχανά (ἁ), Δ. ἀντὶ Μηχανή.
Μαχάταρ, Λακ. καὶ
Μαχατάς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μαχητής.
Μαχάω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἐπιθυμῶ μάχην.
Μαχείομαι, Π. ἀντὶ Μάχομαι.
Μαχέομαι-οῦμαι, μέλλ. Ϭ'. Ἀττ. τοῦ Μάχομαι.
Μαχεούμενος, Π. ἀντὶ Μαχούμενος, μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Μάχομαι.
Μαχέσσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Μάχομαι.
Μαχετέον, σπν. ἀντὶ Μαχητέον.
Μάχη (ἡ), [ἀκή, αἰχμή]. συμπλοκὴ (σύγκρουσις) δύο στρατιῶν, πόλεμος. (ἐν γέν.) Ἔρις, φιλονεικία. (συνεκδχ.) ὁ τόπος τῆς μάχης. ◦ Ἐξ Ἐφέσου μέχρι τῆς μάχης, ◦ Ξεν.
Μαχήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολεμικός, φιλοπόλεμος, ἢ ἐμπειροπόλεμος.
Μαχησμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Μάχη.
Μαχητέον, θετ. τοῦ Μάχομαι.
Μαχητὴς, οῦ (ὁ). πολεμιστής.
Μαχητικός, ἡ, ὀν, (κατ' ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μάχεσθαι, πολεμικός.
Μαχητός, ἡ, ὀν. Κατὰ τοῦ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ μάχην. ◦ Κακόν. ἀργαλέον τε ᾗ ἄγριον, οὐδὲ μαχητόν, ◦ Ὀδ. Μ.
Μάχιμος, ἡ ἦ ος, ον. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) διὰ μάχην, πολεμικός. ◦ Ἰλικία μάχιμος, ◦ Πλ. ◦ Τῶν γεωργούντων ᾗ τῶν μαχίμων, ◦ Ξεν. ◦ Καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ἢ τὰ κάλλαια ἐγηγερκὼς, ◦ Φλςρ.
Μαχιμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μάχιμος.
Μαχίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μάχιμον, ὡς μάχιμος.
†Μαχισμὸς (ὁ), νλγ. = Μαχησμός.
Μαχλὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μάχλος, ἀσελγὴς, πορνικὴ ◦ Χαίτη —, ◦ Νόνν. ‖. (οὐσ.) πόρνη.
Μαχλάω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι μάχλος (ἀσελγὴς), κινοῦμαι ἀπὸ εἴςρον ἀκολασίας.
†Μαχλεύω, Μ. εὐσω, Π. σπν. ἀντὶ Μαχλάω.
Μάχλης (ὁ), = Μάχλος.
Μαχλικὸς, ἡ, ὀν. Μάχλου ἴδιος, πορνικός.
Μαχλὶς, ίδος (ἡ), = Μαχλάς.
Μάχλος (ὁ, ἡ), [Ἴσε Μύχλος]. ἀσελγὴς, ἀκόλαστος (κυρ. ἐπὶ γυναικός). (μτφ.) ◦ Ἄμπελος —, ◦ Αἰσχλ. ἡ ὑλομανοῦσα ἡ βοᾶς.
Μαχλοσύνη (ἡ), ἀσέλγεια, ἀκολασία, (κυρ. θηλ. τοῦ
Μαχλόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Μάχλος.
Μαχλοτὴς (ἡ), = Μαχλοσύνη.
Μαχοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μάχοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ
Μάχομαι, Μ. μαχήσομαι ἢ μαχέσομαι ἢ μαχοῦμαι (ἀόρ. Ἐμαχεσάμην καὶ σπν. Ἐμαχέθην, πρκ. Μεμάχημαι, καὶ σπν. Μεμάχεσμαι, καὶ τὸ θετ. Μαχητέον καὶ Μαχετέον). (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.). Μάχην συνάπτω κατά τινος, κτυπηθῶμαι, πολεμῶ· (ἐν γέν.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἐναντιοῦμαι, ἀντιφάσκω.
Μαχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἀντιφάσκοντα.
Μάχος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆχος.
Μάψ [μάπτω, ἅμαπίω], ἐπίρ. Π. (κυρ.) βιαστικά, (ἐπιπ.) χωρὶς σκέψιν, ἁπλῶς ᾗ ὡς ἔτυχεν, [ὅθ.) ἀναφελῶς, εἰς μάτην.
Μαψαῦρα (ἡ), Π. [μάψ, αὔρα], ἄνεμος ἀκατάστατος· ἀνεμορρόβδιλος. ‖. (ἐπίθετ.) ◦ Μαψαῦραι στόμφοι, ◦ Λυκ., μεγάλα λόγια εἰς τὸν ἀέρα (χωρὶς βάσιν).
Μαψίδιος, η, ον, Π. [μάψ]. μάταιος, (ὅθ.
Μαψιδίως, ἐπίρ. Ματαίως, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς αἰτίαν, παραλόγως.
Μαψιλάκας [μάψ, λάσκω], α (ὁ), Δ. Π. = Μαψιλόγος, (συγχ. τῷ Μαψυλάκας).
Μαψιλόγος (ὁ, ἡ), [μάψ, λέγω]. ὁ ὁμιλῶν εἰς μάτην (χωρὶς νόημα).
Μαψιτόκος (ὁ, ἡ), Π. [μάψ, τίκτω], = Ματαιότεκνος.
Μαψίφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Μαψιλόγος, Ματαιόφωνος.
Μαψυλάκας, α (ὁ), Δ. Π. [μάψ, ὑλάω]. ὁ γαυγίζων (φωνάζων, φλυαρῶν) εἰς μάτην.
Μαψύλακτος, η, ον, Π. = Μαψυλάκας.
(Μάω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Μαίομαι.
Με, ἐγκλ. ἀντὶ Ἐμὲ, αἰτ. τοῦ Ἐγώ.
Μέγα, οὐδ. τοῦ Μέγας.
‡Μεγαβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρὺς (βαρεὶὰ ἁρματωμένος).
Μεγαβρεμέτης, ου (ὁ), Π. = Μεγαλοβρεμέτης.
Μεγάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόδωρος.
Μεγαθαμβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἔκθαμβος.
Μεγαθαρσὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θαρραλέος, ἀνδρειότατος.
Μέγ-θος, εος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μέγεθος.
Μεγάθυμος (ὁ, ἡ). μεγαλοψυχος, μεγαλόφρων· γενναιόκαρδος.
Μεγαθύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Μεγεθύνω.
Μεγαίρω [μάγας], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐμέγηρα), Π. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἡ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.). (κυρ.) θαυμάζω διὰ τὸ μέγεθός τινος πράγματος, (ἐπιπ.) φθονῶ, ζηλεύω. (συνεκδχ.) ἐμποδίζω (στερῶ) τι ἀπὸ φθόνον· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) βασκαίνω. ◦ Ἐχθοδοποῖσιν ὄμμασι τἄλω ἐμέγηρεν ὑπωπάς, ◦ Ἀπλλν. ◦ Ἀλλ' ἤτοι μνησῆρας οὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια· νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, ◦ Ὀδ. Β. ◦ Ἀνήρ, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι, ◦ Θκρ., μέμφοιτο.
Μεγακήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα κήτη ἢ μέγα κῦτος (κοιλότητα), (ἐν γέν.) μέγας. ◦ Πόντος (◦ Δελφὶν) —, ◦ Ὀδ. Γ., Ἰλ. Φ.
Μεγακλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλο κλέος (μεγάλην δόξαν).
Μεγακλέπτωρ, ορος (ὁ), Π. μέγας κλέπτης.
Μεγακράτὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοκρατὴς.
Μεγάκρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγα κράτος, περίφημος, πολύκρατος.
Μεγακυδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [μέγας, κῦδος], ἐνδοξότατος.
Μεγάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μεγάλους κύκλους, κυκλοφορῶν εἰς μακρὰ διαστήματα, ◦ Ὀλυμπιάς-, ◦ Τζ.
Μεγάλα, πλθ. οὐδ. τοῦ Μέγας.
Μεγαλαδικητικός, ἡ, ὀν καὶ
Μεγαλάδικος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλα ἀδικίας.
Μεγάλοθλος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μεγάλους ἄθλους (μεγάλας ἀνδραγαθίας).
Μεγαλαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην ἀλκὴν (ἰσχύν), πολλὰ ἰσχυρός.
Μεγαλάμφοδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας ἀμφόδους, μέγας, εὐρύχωρος.
Μεγαλανορία (ἁ), Δ. ἀντὶ Μεγαληνορία, [ἐκ τοῦ
Μεγαλάνωρ, Δ. ἀντὶ Μεγαλήνωρ.
Μεγαλάρτια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος (καθ' ἣν ἐπρόσφεραν μεγάλους ἄρτους).
‡Μεγαλάρχης, ου (ὁ). ἐξουσιαστὴς μεγάλης ἀρχῆς (μεγάλα κράτους), (αὐτὸς ὁ Μεγαλαυχής).
Μεγαλαυχέω-ῶ, καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστ.) -όμαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω.
Μεγαλαύχημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς μεγαλαυχήσεως.
Μεγαλαυχὴς, ες (ὁ, ἡ), = Μεγαλαυχος.
Μεγαλαύχησις, εως (ἡ). τὸ μεγαλαυχεῖν, κομπασμὸς, μεγαλαυχία.
Μεγαλαυχητέον, θετ. τοῦ Μεγαλαυχέω.
Μεγαλαύχητος (ὁ, ἡ), = Μεγαλαύχος.
Μεγαλαυχία (ἡ), τὸ νὰ ἔνε τις μεγαλαυχος (ὁ, ἡ), [μ. αἰχίω]. καυχησιάρης, ὑπερήφανος. ◦ Τὸ μεγαλαυχον Ξεν., ἀντὶ Ἡ μεγαλαυχία.
Μεγαλαύχως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (Μὲ ὕφος) μεγάλαυχον.
Μεγαλεῖος, α, ον. Μεγαλοπρεπὴς. ◦ Γνώμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέρους φήμασι, ◦ Ξεν. ‖. (ᾗ ὡς οὐσ.) τὰ μεγαλεῖα· ὅ, τι οὗτος μεγαλεῖον ἔστι ἔπραγμένος, ◦ Σῦ. ◦ Λαλούντων αὐτῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ, ◦ Γρφ. τὰ θαύματα, τὰ μεγαλουργήματα. ‖. ◦ Μεγαλεῖον, ◦ Λθ., Πλθ., εἶδος πολεμικοῦ ὀργάνου (εἴτε διὰ τὸ μεγαλοδάπανον τῆς κατασκευῆς του, εἴτε ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρετοῦ Μεγάλου τοῦ Συρακουσίου· ἔθεν γράφεται [καὶ ὀρθότερον ἴσως] καὶ Μεγάλιον ἢ Μεγάλλιον). ◦ Τὸ μεγαλεῖον, ◦ ἀντὶ Ἡ μεγαλειότης.
Μεγαλειότης (ἡ). μεγαλοπρέπεια.
Μεγαλείωμα (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Μεγαλειότης.
Μεγαλείως, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, μεγαλώς. ◦ Μεγ. ἐχάρησαν, ◦ Ἰλιάς. ◦ Μεγαλειοτέρως (◦ Μεγαλειοτερὸν) σου τὸ ἂν ποτε γήμειες, ◦ Ξεν.
†Μεγαλέμπορος (ὁ, ἡ). μέγας ἔμπορος (πραγματευτής).
Μεγαλεπήβολος (ἐνεστ) Μεγαλεπίβολος, ἡ, ὁ ἐπιχειρίζομενος καὶ κατορθώνων μεγάλα πράγματα.
Μεγαλευκτος (ὁ, ἡ), = Πολύευκτος.
Μεγάλη, θηλ. τοῦ Μέγας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεγαληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια ἢ μὲ μεγάλας (ἐμφαντικὰς, μεγαλοπρεπεῖς) λέξεις· καυχῶμαι. (μτ-ζτ.) μεγαλοποιῶ τι διὰ τῶν λόγων μου.

Μεγαληγορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαληγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια ἢ ἐκφραζόμενος μὲ ἐμφαντικὰς (μεγαλοπρεπεῖς) λέξεις.

Μεγαληγόρως, ἐπίρ. Μὲ μεγαληγορίαν.

Μεγαληγορία (ἡ), Π. μεγαλορρημοσύνη, μεγαλοψυχία· ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ

Μεγαλήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἀνήρ], ἀνδρεῖος, μεγαλόφρων· ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μεγαλύνων (ὑψῶν) τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου, ἐμπνέων μεγαλορρημοσύνην. « Πλοῦτος —, « Πίνδ., (συγχ. τῷ-

Μεγαλήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἦτορ]. ἀνδρεῖος, μεγαλόκαρδος.

Μεγαλήφατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. φημί], = Μεγαληγόρος, ἐμφαντικός.

Μεγαλίζω, Μ. ίσω, = Μεγαλύνω. ‖. (παθ. ἢ μο.) μεγαλοποιῶ ἐμαυτὸν, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι. « Μαρίη μεγαλίζεται, ἀλλὰ μετέλθοις κείνης, πότνα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης, « Ἐπιγρ.

Μεγάλισος (ὁ, ἡ), Π. [μ. λίσσομαι], πολλὰ παρακαλεστικός, (οὕτω διώρθ. ὁ Ἔρμανν. τὸ « Δήνεϊ μειλίσσω, « τοῦ Αἰσχλ., ὄχι μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ χωρὶς ἀνάγκης, νομίζω, ἀφ' οὗ εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ στίχον εἶνε, « Ἴφιγένννητος κλάδος, «).

Μεγαλίσιωρ, ορος (ὁ, ἡ). Ἴστωρ (εἰδήμων, ἔμπειρος) μεγάλων πραγμάτων, πολύπειρος.

Μεγάλλιον (τὸ), ἴδε Μεγαλεῖος.

Μεγαλοβάτ, ου (ὁ), Π. ὁ μεγάλα βοῶν, μεγαλόφωνος.

†Μεγαλόβουλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Διάνυμήτης.

Μεγαλοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον βραχίονα, κραταιός, μεγασθενής.

Μεγαλοβρεμέτης καὶ

Μεγαλόβρομος, ου (ὁ, ἡ), Π. [μ. βρέμω]. ὁ βοῶν δυνατά (κάμνων μέγαν κρότον).

Μεγαλόβρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρυχώμενος ἢ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.

†Μεγαλόβωλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Βριβώλαξ.

†Μεγαλογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα (κοιλίαν).

Μεγαλογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ μεγάλου γένους.

Μεγαλογκία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε σῶμά τι πολλὰ ὀγκώδες, μεγάλη βαρύτης.

Μεγαλογνωμέω (ἀντὶ Μεγαλογνωμονέω) -ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλα (εὐγενῆ) φρονήματα, εἶμαι μεγαλογνώμων.

Μεγαλογνωμόνως, ἐπίρ. Μεγαλοφρόνως.

Μεγαλόγνωμος (ὁ, ἡ), = Μεγαλογνώμων.

Μεγαλογνωμοσύνη (ἡ), = Μεγαλορροσύνη, [ἐκ τοῦ

Μεγαλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόφρων. Μεγαλόνους· Μεγαλόψυχος.

†Μεγαλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μεγάλα ἢ μὲ μεγάλα γράμματα· γράφω συλλαβήν τινα μὲ ω ἀντὶ ο.

Μεγαλογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 2) (ἰδιαιτ.) ζωγραφία μεγάλης (ἐκτεταμένης) ἱστορικῆς ὑποθέσεως.

Μεγαλοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). μέγας θεός.

Μεγαλοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν μεγάλας δαπάνας, πολυέξοδος.

Μεγαλόδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιστάμενος ἀπὸ) μεγάλα δένδρα.

Μεγαλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μεγαλόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόξως. Ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μεγάλην δόξαν, πολλὰ ἔνδοξος.

Μεγαλόδουλος (ὁ, ἡ). μεγάλος (ἐπίσημος) δοῦλος.

Μεγαλόδουπος (ὁ, ἡ), εὐτελὴς παράφρασις τοῦ Βαρύγδουπος.

Μεγαλόδους, ὀδόντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας.

‡Μεγαλοδυναμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μέγα δύναμαι, εἶμαι-

†Μεγαλοδύναμος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχὺν (δύναμιν).

Μεγαλοδωρεὰ (ἡ). μεγάλη (πλουσιοπάροχος) δωρεά.

Μεγαλοδωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω μεγάλα δῶρα, εἶμαι μεγαλόδωρος.

Μεγαλοδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μεγαλόδωρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δώρως. Ὁ χαρίζων μεγάλα (πλούσια, μεγαλοπρεπῆ) δῶρα, ἐλευθέριος, πλουσιοπάροχος.

Μεγαλοεργής, ές (ὁ, ἡ), = Μεγαλουργός.

Μεγαλοεργία (ἡ), = Μεγαλουργία.

†Μεγαλόζηλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Δαγάζηλος.

†Μεγαλόηχος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίβρομος.

†Μεγαλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλαις καὶ χονδραῖς τρίχας.

Μεγαλόθυρος-ους (ὁ, ἡ), = Μεγαλόηχος.

Μεγαλόθυμος (ὁ, ἡ), = Βαρύθυμος ἢ Θυμοειδής. « Πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσαμεν; « Πλάτ.

Μεγάλοιτος (ὁ, ἡ), Π. [μ. οἶτος]. πολλὰ δυστυχής.

Μεγαλοκαμπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην καμπήν. «Λγκιστρον—,« Ὀρειβ.

Μεγαλόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μεγάλους καρπούς.

Μεγαλόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον καυλόν.

Μεγαλόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα κέρατα.

Μεγαλοκευθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [μ. κεύθω], ὁ περιέχων μεγάλην ἔκτασιν, εὐρύχωρος. « Θάλαμος—, « Πίνδ.

Μεγαλοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλήν.

Μεγαλοκῆρυξ, υκος (ὁ). κῆρυξ μεγαλόφωνος (Νικ. Χων.).

Μεγαλοκίνδυνος (ὁ, ἡ). τολμηρὸς πρὸς τὰς μεγάλας καὶ μὲ μεγάλους κινδύνους συνωδευμένας ἐπιχειρήσεις.

Μεγαλόκλονος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μέγαν κλόνον (θόρυβον). « Σάλπιγξ—, « Κλιμ.

†Μεγαλομήλης, ητος (ὁ, ἡ), ὁ λίαν κατάπονῶν, πολλὰ ἐπίπονος.

Μεγαλοκοίλιος (ὁ, ἡ), = Μεγαλογάστωρ.

Μεγαλόκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν κόλπον.

Μεγαλόκορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς μὲ μεγάλας κόρας. « Οἱ μελανόφθαλμοι φύσει μεγαλόκοροι, « Ἀϊστ.

Μεγαλοκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας κορυφάς.

†Μεγαλόκοτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ζάκοτος.

†Μεγαλόκοτως, ἐπίρ. = Βαρυθύμως.

†Μεγαλόκρακτος (ὁ, ἡ). ὁ κράζων δυνατά.

Μεγαλοκρατὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα κράτος (μεγάλην ἰσχύν).

‡Μεγαλοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Μεγαλοκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μεγάλα κύματα.

Μεγαλόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα κῶλα (μέλη σώματος ἢ περιόδους λόγου).

†Μεγαλόλαλος (ὁ, ἡ), γλω. = Μεγαλορρήμων.

†Μεγαλομανὴς, ές (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μεγάλην μανίαν, θεόπληκτος.

Μεγαλομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) μέγας (ἔνδοξος, ἐπίσημος) μάρτυς τοῦ Χριστοῦ.

Μεγαλόμαστος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μεγάλους μαστούς.

Μεγαλομάτηρ, ματρὸς (ἡ), Δ. ἀντὶ Μεγαλομήτηρ.

Μεγαλομέρεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μεγαλομεροῦς· (ἐν γέν.) μέγεθος.

Μεγαλομερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μεγάλα μέρη (μόρια)· (ἐν γέν.) μέγας· μεγαλοπρεπής, ὄθ.

Μεγαλομερῶς, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς.

Μεγαλομερία (ἡ), = Μεγαλομέρεια.

Μεγαλομέτωπος (ὁ, ἡ), = Εὐρυμέτωπος.

Μεγαλομήτηρ, μητρὸς (ἡ). ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (Γαλλ.) grand' mère.

Μεγαλόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [μ. μῆτις], μεγαλόφρων, μεγαλόβουλος.

Μεγαλόμικρος (ὁ, ἡ). ἐντατικῶς μέγας καὶ μικρὸς, (ἀγλ.) κατά τι μὲν μέγας, κατὰ τι δὲ μικρὸς, (κατὰ τὸν Οὐολταῖρον) μικρομέγας.

Μεγαλόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων (πληρονόμενος) μεγάλον μισθόν, κοστίζων πολὺ (ἀκριβά).

Μεγαλόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα ὄμματα.

Μεγαλομοιρία (ἡ), = Μεγαλοδωρία, (συγχ. τῷ [καλῶς εἰν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ] Μεγαλομερεία), μεγαλοπρέπεια.

†Μεγαλομυκήτης, ου (ὁ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίμυκος.

Μεγαλόνικος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μεγάλας νίκας, μέγας νικητής.

Μεγαλόνοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μεγαλόνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν (ἔξοχον) νοῦν, μεγαλοφυὴς. 2) = Μεγαλόφρων.

Μεγαλοπάθεια (ἡ). ὑπομονὴ, μακροθυμία.

Μεγαλόπετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας πέτρας (μεγάλους βράχους).

Μεγαλόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας πλευράς, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Παχύπλευρος.

Μεγαλοπληθὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ. ᾠ) -πληθὼς, = Πολυπληθὴς.

‡Μεγαλοπλούσιος, γρμτ. ἀντὶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεγαλόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα πλούτη, πολλὰ πλούσιος· (Κωμ.) πολλὰ παχύς. « Θύννων ὑπογάστρια—, « (Εὔβ. παρ') Ἀθ.

Μεγαλόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μεγάλα (δυνατὰ) πνέων.

†**Μεγαλοποιέω-ῶ**, Μ. ήσω, γλα. = Μεγαλύνω.

Μεγαλοπόλεμος (ὁ, ἡ), μέγας (περίφημος) εἰς τὸν πόλεμον ἢ διὰ τοὺς πολέμους του.

Μεγαλόπολις, εως (ἡ). μεγάλη (περίφημος ἢ πολυάνθρωπος) πόλις.

†**Μεγαλοπολίτης**, ου (ὁ). πολίτης μεγάλης πόλεως (μεγαλοπόλεως).

Μεγαλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλας πονηρίας (μεγάλα κακουργήματα). « Γίνονται γὰρ οἱ μὲν ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι, οἱ δὲ κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι λίαν, « Ἄρρτ.

Μεγαλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ διεξαγόμενος ἢ κατορθούμενος διὰ μεγάλων πόνων (κόπων). « Βίος—, « Κ. Μανασσ.

†**Μεγαλόπορνος** (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἱππόπορνος.

Μεγαλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους πόδας.

Μεγαλοπραγία (ἡ), = Μεγαλουργία.

Μεγαλοπραγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις = **Μεγαλοπράγμων, ονος** (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἢ ἐπιχειρίζόμενος ἢ σχεδιάζων μεγάλα πράγματα.

Μεγαλοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, λαμπρότης, μεγαλοδωρία κτλ.

†**Μεγαλοπρεπεύομαι**, Μ. εὐσομαι, (νλγ.) Φέρομαι ὡς μεγαλοπρεπὴς, (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρόνω.

Μεγαλοπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμοζων) ἢ ζῶν (φερόμενος) μὲ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς μέγαν ἄνθρ., λαμπρὸς, πολυτελὴς· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος κτλ.

Μεγαλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοπρέπειαν, λαμπρῶς, πολυτελῶς κτλ.

‡**Μεγαλοπτέρυγος** καὶ

Μεγαλοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας πτέρυγας.

Μεγαλόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόπολις.

Μεγαλοπτωχος (ὁ, ἡ). μέγας (ἐπίσημος) πτωχός.

Μεγαλόπυλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Τηλέπυλος.

Μεγαλοπύρηνος (ὁ, ἡ), (βπν.). ὁ ἔχων μεγάλον πυρῆνα (χονδρὸν κουκκοῦτσι).

Μεγαλοπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων) μέγαν πώγωνα.

Μεγαλορέκτης, ου (ὁ). ὁ μεγάλων ὀρεγόμενος, πλεονέκτης ἢ φιλόδοξος, (συγχ. πρὸς Μεγαλορρέκτης).

Μεγαλόρραξ, αγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας ῥᾶγας (ῥώγας).

Μεγαλορρέκτης [μ. ῥέζω], ου (ὁ), (νλγ.) μεγαλουργός.

Μεγαλορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια (ῥήματα).

‡**Μεγαλορρήμονία** (ἡ), = Μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαλορρήμόνως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλορρημοσύνην.

Μεγαλορρημοσύνη (ἡ). μεγάλα λόγια, μεγαλαυχία ἢ· 3) ἐμφαντικὴ (μεγαλοπρεπὴς) ἔκφρασις, μεγαληγορία. « Τῆς Θουκυδίδου μεγαλορρημοσύνης, « Φώτ., [ἐκ τοῦ

Μεγαλορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια, ἀλαζών, μεγαλαυχος.

Μεγαλόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κέμνων) μεγάλας ῥίζας.

Μεγαλόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην ῥῖνα (μύτην). 2) ὁ ἔχων χονδρὸν ρινὸν (δέρμα).

‡**Μεγαλόσαρκος** (ὁ, ἡ), Γρφ. = Πολύσαρκος.

Μεγαλοσθενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα σθένος (μεγάλην σωματ. ἰσχύν).

Μεγαλοσμάραγος (ὁ, ἡ), = Ἠρισμάραγας.

Μεγαλοσοφιστὴς, οῦ (ὁ). μέγας σοφιστὴς, περίφημος φιλολόγος.

Μεγαλόσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (πολλὰ ἀνεπτυγμένα, πρησμένα) σπλάγχνα ἢ μέγα σπλάγχνον (καρδίαν) ἢ· συντελῶν εἰς τὸ νὰ κάμνῃ μεγάλα (νὰ πρήσκῃ) τὰ σπλάγχνα. « Οἶνος γλυκὺς μεγαλόσπλαγχνος σπληνὸς ᾗ ἥπατος, « Ἱππκρ. 2) (τρπ.) = Μεγαλόψυχος.

Μεγαλοστάφυλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἠριστάφυλος.

Μεγαλόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλα στάχυα.

‡**Μεγαλοστένακτος** (ὁ, ἡ), = Μεγαλόζονος.

Μεγαλόστερνος (ὁ, ἡ), = Βύρύστερνος.

Μεγαλοστομία (ἡ), = Μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαλόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον στόμα.

Μεγαλόστονος (ὁ, ἡ), = Βαρύστονος.

†**Μεγαλοσύνη** (ἡ), (νλγ.). μέγεθος, μεγαλεῖον, μεγαλειότης.

‡**Μεγαλοσφάραγος** (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοσμάραγος.

Μεγαλόσφυκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν (δυνατὰ κτυπῶντα) σφυγμόν.

Μεγαλόσχημος καὶ

Μεγαλοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). μέγας τὸ σχῆμα, μεγαλοπρεπὴς, (ἐν γέν.) μέγας.

Μεγαλοσώματος καὶ

Μεγαλόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα σῶμα, σωματώδης.

Μεγαλότεχνος (ὁ, ἡ). μέγας τὴν τέχνην. μέγας (μεγαλουργὸς) τεχνίτης. « Τὸ μεγαλότεχνον, « Δ. Ἀλ., μέγεθος (ὕψος, λαμπρότης) τέχνης.

Μεγαλότης (ἡ), = Μεγεθος, Μεγαλειότης.

Μεγαλότιμος (ὁ, ἡ). μεγάλης τιμῆς ἄξιος ἢ μέτοχος, πολλὰ ἔντιμος ἢ πολύτιμος.

Μεγαλοτίμως, ἐπίρ. Μὲ μεγάλας τιμὰς, πολλὰ ἐντίμως.

Μεγαλοτολμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τόλμως. Ὁ ἔχων μεγάλην τολμην, πολλὰ τολμηρὸς.

Μεγαλοτοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) μέγα τόξον.

Μεγαλοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυνατὸν τράχηλον, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἠριαύχην).

Μεγαλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μεγάλα ἔργα.

Μεγαλούργημα (τὸ). μεγαλουργίας ἀποτέλεσμα, ἔργον μεγαλουργοῦ.

Μεγαλουργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Μεγαλουργός.

Μεγαλουργία (ἡ). μέγεθος ἔργου ἢ μεγ. ἔργον, μεγάλη ἐπιχείρησις.

Μεγαλουργικὸς, ἡ, όν. Μεγαλουργῶ ἢ μεγαλουργίας ἴδιος.

Μεγαλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατορθόνων ἢ ἐπιχειριζόμενος μεγάλα ἔργα. « Τὰ μεγαλουργάνα, ἀντὶ Ἡ μεγαλουργία.

Μεγαλουργῶς, ἐπίρ. Μετὰ μεγαλουργίας.

†**Μεγαλοφανὴς, ἐος** (ὁ, ἡ). (γρμτ.). ὁ φαινόμενος μέγας, μεγαλοπρεπὴς.

†**Μεγαλοφεγγὴς, ἐος** (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ἡ ἐκπέμπων μέγα φέγγος, καλὰ φωτεινός.

Μεγαλόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόμματος « Οἱ μεγαλόφθαλμοι νωθροί, « Φυσιογν.

Μεγαλόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους (ἰσχύοντας) φίλους.

Μεγαλόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους (χονδρὰς) φλέβας.

Μεγαλοφορτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν μέγα φορτίον, εὐρύχωρος.

Μεγαλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ πραθετ.) Φρονῶ μεγάλα, ὑπερηφανεύομαι· (χ. πε.) ὑπερμεγαλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι· (χ. πε.) ἔχω μέγα (γενναῖον) φρόνημα, εἶμαι μεγαλόφρων.

Μεγαλοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοφροσύνην.

Μεγαλοφροσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλόφρονος, μέγεθος φρονήματος, γενναιοφροσύνη· ὑψηλοφροσύνη.

Μεγαλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ρώμη (γενναῖον ἢ ἀγέρωχον) φρόνημα· γενναιόφρων ἢ ὑπερήφανος. « Τὸ μεγαλόφρον, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ μεγαλοφροσύνη.

Μεγαλοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μεγάλου νοὸς (μεγάλων φρονημάτων) ἄνθρωπος.

Μεγαλοφυΐα (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιοφυΐα) τοῦ μεγαλοφυοῦς.

Μεγαλόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα φύλλα.

Μεγαλοφωῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοφωνίαν.

Μεγαλοφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις = **Μεγαλόφωνος** (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νως. Ὁ ἔχων μεγάλην (δυνατὴν) φωνήν.

Μεγαλοχάσμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα χάσμα (στόμα).

†**Μεγαλοψοφος** (ὁ, ἡ), (σχλ.). ὁ κάμνων μέγαν ψόφον (κρότον).

Μεγαλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μεγαλόψυχος, δείχνω μεγαλοψυχίαν.

Μεγαλοψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις = **Μεγαλόψυχος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην ψυχὴν (γενναῖον φρόνημα), γενναιόκαρδος.

Μεγαλοψύχως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοψυχίαν.

Μεγαλύνω, Μ. υνῶ. Μεγαλόνω, αὐξάνω (Θκ. Ε', 98)· μεγαλοποιῶ· ἐξυψόω, ἐγκωμιάζω· (μσ.) σεμνύνομαι, καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι.

†**Μεγαλώδωνος** (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἠριώδυνος.

Μεγαλώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων μέγα ὄνομα, ὁ ἐπιλεγόμενος (ἢ καμωνυμούμενος) ἀπὸ τοῦ Μέγας.

Μεγαλωπὸς [μ. ὤψ], ῆ, όν, Π. ἀντὶ Μεγαλόθαλμος.

Μεγαλως, ἐπίρ. Πολλὰ, κατὰ πολλὰ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τοὺς μεγάλους μεγάλως λέγουσι, « Πλάτ. » Μεγάλως ἤλιτες ἀθανάτους, « Θγν. (ἴδε Μέγας).

Μεγαλωστί, ἐπίῤῥ. Ὡς μέγας· εἰς μεγάλην ἔκτασιν· μεγαλοπρεπῶς. » Ὑπεδέξατο αὐτὸν μεγαλωστί, « Ἡρ. » Μεγαλωστὶ προσέπαισε, « αὐτ.

†Μεγαλωσύνη (ἡ), Γρῳ. ἀντὶ Μεγαλοσύνη.

Μεγαλωφελής, ἐος (ὁ, ἡ), μεγάλης ὠφελείας πρέξενος, πολλὰ ἐπωφελής.

†Μεγάμυκος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίμυκος.

Μεγάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλήνωρ.

†Μεγαπενθής, ἐος (ὁ, ἡ), ἄξιος ἢ αἴτιος μεγάλου πένθους.

Μεγαρίζω, Μ. (σω. Κατασκευάζω εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων μέγαρον (ἴδε τὴν λέξ.). 2) μιμοῦμαι τοὺς Μεγαρεῖς, εἶμαι μὲ τὸ μέρος των.

Μεγαρόθεν, ἐπίῤῥ. (Τοπ.). Ἀπὸ τὰ Μέγαρα.

Μεγαροῖ, ἐπίῤῥ. (Τοπ.). Εἰς τὰ Μέγαρα.

Μέγαρον (τὸ), [Ἑβρ.]. (ἐν γέν.) ὑπόγειον δώμα (κυρ. πρὸς λατρείαν θεοῦ)· (βλ. ἐντ.) τὸ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων κατασκευαζόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔῤῥιπτον γοιρίδια. » Χθονίοις καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑπόχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα ἱδρύσαντο, « Πορ�ῥ. » Δρῶσιν (τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ) ἄλλα τε ὁπόσα καθέστηκε σφίσι, καὶ ἐς τὰ μέγαρα καλούμενα ἀφιᾶσιν ὗς τῶν νεηνιῶν, « Παυσ. 2) (κατ' ἔκτ.) ἡ μεγαλητέρα κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ, τὸ (Ἰταλ.) σαλόνι· (ἀλλ.) τὸ καθολικὸν (τὸ καθωτὸ) τοῦ ναοῦ, πλῆ.) εἶκος μέγας (ὑψηλὸς ἢ μὲ πολλὰς κάμαρας), παλάτι, πύργος. » Εὖ διεθείσαν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, « Ὀδ. Χ. » Εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα δὴ που τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν, « Σδ. » Ἐν τῷ ἱρῷ τῆς Ἀθηναίης ἀγχοτάτῳ τοῦ μεγάρου, « Ἡρ. 3) (ἐν Ἐπγρ.) ἀντὶ Σταῦλος.

†Μέγαρσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Μεγαίρω, φθόνος, βάσκαμμα.

†Μεγαρτός, ἡ, όν. Φθόνου ἄξιος, ζηλωτός, ἐπίῤῥονος, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Ἀμέγαρτος).

Μέγας (ξένδ. ἢ Χαλδ. συγγ. τῷ Μάγος καὶ Μέδος), μεγάλη, μέγα (ἡ αἰτ. Μέγαν, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμαλῶς ἀπὸ τοῦ ἀχρ. Μεγάλου, ον. Ἡ κλητ. Μεγάλε εὑρηται ἅπαξ μόνον εἰς τὸν Αἰσχ. Τὸ παρθ. Μείζων, Μέγιστος). (ἐπὶ ἀνθρ.) Μεγάλος (ἐπὶ ὁποιουδήποτε μεγέθους, δηλ. Α'. κατὰ τὴν ἡλικίαν) » Ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα· νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, « Ὀδ. Β. (Β'. κατὰ τὸ ἀνάστημα), ὑψηλός, » Ἠὼς μέγας τε, « Ὅμ. » Μεγάθεϊ μέγας, « Ἡρ. » Ῥυσὴ καλή τε μεγάλη τε, « Ὀδ. Ο. (Γ'. μετῥορ. κατὰ τὴν ἠθικ. ἢ κοινωνικ. σύναμιν, δηλ. ἰσχυρὸς, σημαντικὸς, ἔνδοξος κτλ. » Οὕτω δ' ἰσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς, « Ἀρῤῥ. (παρβλ. Δυνατός). » Ζεῦ μέγιστε, « Ὅμ. » Σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται, « Σοφ. 2) (ἐπὶ πραγμ. Α'. κατὰ τὸ μῆκος, δηλ.) ἐκτεταμένος, πλατύς, εὐρύχωρος. » Μέγας οὐρανός, « Ὅμ. » Μέγας αἰγιαλὸς, « αὐτ. » Μέγα λαῖτμα θαλάσσης, « αὐτ. » Σπλὴν μέγας, « Γαλ. 3) ὁ ἐξωγκωμένος. » Μεγάλη πολις, « Πλ. » Μεγάλη σάῤῥος, « Ὅμ. (Β'. τ�ῥπ.) πολὺς, ὑπερβολικὸς· ῥοδρὸς· φοβερὸς· ἔξοχος. (ἐπὶ φωνῆς) δυνατὸς κτλ. » Μέγα πένθος, « Ἰλ. Δ. » Μέγας ζέφυρος, « Ὅμ. » Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει, « Σοφ. » Μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, « Ἰλ. Δ. » Λόγον ἀῤῥῆκα μέγαν, « Πλ. (ᾧ ἑλλ.) » Λίην μέγα εἶπας, « Ὀδ. Π. » Μέγα φρονεῖν, « Ἀξ. » Ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως, « Θκ. » Μέγιστοι καιροί, « Δημ., οἱ οὐσιωδέστατοι. » Μεγάλη νόσος, « Ἱπτρ., ἡ ἐπιληψία. » Τὰ τῶν βαρβάρων μεγάλα ποιεῖν, « Ἰσκρ. ‖ (τὸ οὐδ.) Μέγα καὶ (τὸ παρθ.) Μεῖζον, Μέγιστον καὶ (πλθ.) Μεγάλα, ἐπίῤῥ. (ἀντὶ, καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Μεγάλως, πολλὰ, κατὰ πολλά. » Οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, « Ὀδ. Ω. » Χαῖρ' ὡς μέγιστα, « Σοφ. » (Τοῦτο δὲ) μέγα φέρειν οἰόμεθα εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, « Πλάτ. » Ὦ μέγ' εὐδαίμων κόρη, « Αἰσχλ. » Τὸν μέγα στυγούμενον, « αὐτ. » Ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατεῖ, « Ὅμ. (καὶ πρὸς παρθ.) » Μέγ' ἀμείνων (ἄριστος, ἔξοχος κτλ.), « Ὅμ. » Μέγα νήπιος, « Ἰλ. Π. (καὶ ἀνάπαλιν). » Μᾶλα (» Αἶνη) μέγα, « Ἰλ. Ο., Π. (ἐπὶ φωνῆς) δυνατὰ, μεγαλοφώνως. » Μέγα οὔτειν (ὀχθεῖν κτλ.), « Ὅμ. » Οὕτοσι μὲν καλὸν ᾧ μέγα φθίγγεται, φαῦλον δ' ἐγώ, « Δημ. » Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων, « αὐτ. » Ἀνακλαύσας μέγα, « Ἡρ. (ᾧ πλθ.) » Μιγάλα στενάχοντες, « Ὀδ. Ξ. (ᾧ ἐπὶ διαρήματος τόπαι). » Μέγα προθορεῖν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ πρὸς ἐπίῤῥ.) » Μέγα ἄντιθεν, « Ἰλ. Χ., πολλὰ μακράν.

Μεγασθενέτης, ου (ὁ) καὶ

Μεγασθενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοσθενής.

†Μεγαχιδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ὁ ἔχων μεγάλας σχισμάδας· πολλὰ ἢ βαθειὰ σχισμένος.

Μεγάτιμος καὶ Μεγατίμιος (ὁ, ἡ), Π. μεγάλης τιμῆς ἄξιος ἢ πρόξενος· βαρύτιμος.

Μεγάτολμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τολμηρὸς, Μεγαλότολμος.

Μεγαυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλαυχής.

Μεγαφρονίμως, ἐπίῤῥ. Πολλὰ φρονίμως, φρονιμώτατα.

Μεγάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόφρων.

Μεγάφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -φώνως, = Μεγαλόφωνος.

Μεγεθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεγαλοποιέω, [ἐκ τοῦ

Μεγεθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (προξενῶν) εἰς τὰ πράγματα μέγεθος, μεγέθους ποιητικός.

Μέγεθος, εος-ους (τὸ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μεγάλου, ὕψος, ὄγκος, ἔκτασις κτλ., (τ�ῥπ.) μεγαλεῖον, μεγαλοφροσύνη. » Πρὸς τοῦτο λέγεται τὸν Ἀλέξανδρον οὕτω θαυμάσαι, καταῤῥονηθέντα, τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Διογένη), ὥςε κτλ. » Πλ.

Μεγεθουργία (ἡ), = Μεγαλουργία, ἢ· Μεγαλοποίησις.

†Μεγεθόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Μεγεθύνω, Μ. υνῶ, = Μεγαλύνω, μεγαλοποιῶ. (Γρμτ.) ἐκτείνω δι' αὐξήσεως. « Οἱ τὸ ο μεγεθύνοντες, « Σχλ.

Μεγήρατος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυήρατος, ἢ (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Μεγήριτος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἔρις]· πολλὰ πεῤῥιμάχητος.

Μεγιστᾶνες (οἱ), [μέγιστος]. οἱ μεγαλήτεροι ἑνὸς τόπου, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἄρχοντες.

Μεγιστεύω, Μ. ευσω. Εἶμαι μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ μέγιστος, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Μεγιστόπολις, εως (ὁ, ἡ), Π. ἐξ οὗ πόλεως τοῦ ὅπ. γίνονται μέγιστοι (ἀκμάζουσιν) αἱ πόλεις.

Μέγιστος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ Μέγας.

Μεγιστότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος τὰ μέγιστα.

Μεγιστόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγίστους ὀφθαλμούς.

Μεγιστόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγίστην φωνὴν, μεγαλοφωνότατος.

Μεγίστως, ἐπίῤῥ. ὑπερθ. τοῦ Μεγάλως, (εὐχρηστότ. τὸ) Μεγιστον.

Μεδέω, ἔσω, ἐν, Αἰολ. καὶ

Μεδέων, ουσα, ον, Ἰων. Π. (μὲ γεν.) ὁ φροντίζων (κηδόμενος) τινος· (ἐν γέν.) προστάτης, ἄρχων, βασιλεὺς, (κυρ. μεταφ. τοῦ ἀγ�ῥ. Μεδέω ἢ †Μέδημι = Μήδομαι).

Μεδιμναῖος, α, ον. Ὁ χωρίζων (χωρῶν εἰς, ἴτος μὲ) ἕνα μέδιμνον.

Μέδιμνος (ὁ καὶ Ἰων. ἡ). τὸ σύνηθες μέτρον διὰ τὰ γεννήματα (χωρ. 48 χοίνικας', κοιλὸν. (ὁ Σκαλιὸς ἦτον ἓν ἑκτημόριον μικρότερος).

Μεδοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μέδοιντο, πλθ. τῆς ἐνντ. τοῦ

Μέδομαι, Μ. μεδήσομαι, Π. = Μήδομαι, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, φροντίζω, σχεδιάζω, μελετῶ. (μὲ γεν.) » Κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη, « Ὅμ. » Ζεῦ, Δωδώνης μεδέων, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Κατὰ Τρῶσι μεδέσθην, « αὐτ.

Μεδουσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μέδων.

Μέδω, Μ. μεδήσω, Π. (σπνττ.) ἐξ-πιέζω, βασιλεύω, (εὐχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ.

Μέδων, οντος (ὁ), Π. = Μεδέων. ‖ (οὐσ.) ἡγεμὼν, βασιλεύς.

Μέζεα (τὰ), Π. = Μήδεα, τὰ αἰδοῖα.

Μεζόνως, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Μειζόνως, [ἐκ τοῦ

Μέζων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μείζων.

Μεθ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Μεθεῖλον κτλ.), Πιάνω τι ᾧ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ μέρους μου· πιάνω τι μετέωρον (πρὶν πέσῃ κατὰ γῆς). 2) μεταβάλλω(ῖ).

Μεθ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ὑπεράνωθεν ἢ κατεπάνω ἢ κατάπιν τινός.

Μεθαμέριος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μεθημέριος.

†Μεθ-ανδάνω, Μ. αδήσω, Π. ἀρέσκω (φαίνομαι ἀρεστὸς) κατ' ἄλλον τρόπον· (ῥητορ. μὲ δοτ.) = Μεταδοκίω.

Μεθ-άπτω, Μ. ᾰψω, = Προσάπτω (Προσαρμόζω) ἐκ μεταβολῆς. » Ὁ δέ (ἰχθὺς) ἰσία μεθήπται ἀλουργῆ, « Φῦσ.

Μεθ-αρμόζω, Μ. οσω. Συναρμόζω (διορθώνω) τι κατ' ἄλλον τρόπον· μεταβάλλω.

Μεθάρμωσις, εως (ἡ). ἡ κατ' ἄλλον τρόπον διόρθωσις, μεταβολή.

Μεθ-αρμόττω, Μ. όσω, Αττ. ἀντὶ Μεθαρμόζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεθέηκα, Π. ἀντὶ Μεθῆκεν, ἀόρ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Μεθαιρέω.
Μεθεῖμαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Μεθεῖναι ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθεῖτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ
Μεθείω, Ἰων. Π. ἀντὶ Μεθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθεκτέον, θετ. τοῦ Μετέχω.
Μεθέκτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ μετέχων τινός, μέτοχος.
Μεθεκτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ λάβῃ μετοχὴν εἴς τι.
Μεθεκτός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κτῶς. Τοῦ ὁπ. μετέσχεν ἡ μετέχει ἢ δύναται νὰ μεθέξῃ τις.
Μεθέλεσκε, Π. ἀντὶ Μεθῇρει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Μεθαιρέω.
Μεθ-έλκω, Μ. ἕλξω (ἀόρ. Μεθείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. «Μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἐκκλησίας ἔσαν ὀρθοδόξου, » Γρ.
Μεθέμεν, Δ. ἀντὶ Μεθεῖναι.
Μέθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐμέθεν, ἐμοῦ.
Μέθεξις, εως (ἡ). τὸ μετέχειν, μετοχή.
Μεθ-εορτάζω, Μ. ἀσω. Ἑορτάζω μετὰ τὴν ἑορτήν.
Μεθέορτος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὴν ἑορτήν.
Μεθ-έπω, Μ. ἑψω; (ἀόρ. Μετέσπον [ὔθ. ἡ μτχ. Μετασπὼν] καὶ μσ. Μετεσπόμην), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω κατόπιν τινός, ἕπομαι, ἀκολουθῶ· σκαλίζω (μὲ τὰ ἰμάτια), κυττάζω νὰ εὕρω· ἔρχομαι (φθάνω) πουθενά. (συνκδ. χ καταχρ.) σηκόνω τι ἐπάνω μου (εἰς τὸν ὦμόν μου), (μτδτ. μὲ αἰτ. ἡ δοτ. προθετ. ἐκ δ'.) κινῶ (κάμνω νὰ ὁρμήσῃ) τι κατά τινος. »Τυδείδην μέθεπεν (»Πατρόκλῳ μέλεπεν) Τρῶες, « Ἰλ. Ε, Π. (καὶ μσ.) « Ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρί, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) « Φυγόδεμνος, ἀεὶ μεθέπουσα κορείην, « Νόνν., (παρβλ. Ἐφέπω χ Μετέρχομαι).
Μεθερμήνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεθερμηνεύω, μετάφρασις.
Μεθερμηνευτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μεθερμήνευσιν.
Μεθ-ερμηνεύω, Μ. εὐσω. Ἑρμηνεύω (Ἐξηγῶ) τι ἀπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, μεταφράζω.
Μεθ-ερπύζω καὶ
Μεθ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Μεθείρπυσα), Π. σύρομαι (ὑπάγω) κατόπιν τινός, τὸν φθάνω.
Μέθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεθίημι, ἄφεσις, παραίτησις· ἐγκατάλειψις· ὕφεσις, ὑποχώρησις.
Μεθεστάναι, κατὰ συγκ. ἀντὶ Μεθεστηκέναι, μσ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθεστὼς, ὼσα, ὼς, κατὰ συγκ. ἀντὶ Μεθεστηκὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίστημι.
Μεθετέον, θετ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθετικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Εὔκολος πρὸς μέθεσιν, ἐνδίδων εὐκόλως, ὑποχωρητικός.
Μέθη (ἡ), [μέθυ]. μεθύσι· μεθυσιό. «Σφαλόμενον ὑπὸ μέθης, « Πλάτ. « Εἰς μέθας καὶ κώθους καὶ τὴν τοιαύτην ἀχρασίαν, « Πλθ. 2) = Μέθυ, οἶνος. »Μέθης εὐώδεος, « Ἱππκρ.
Μεθ-ήκω, Μ. ήξω, Π. ἀντὶ Μετέρχομαι, ἔρχομαι ἢ ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ. » Ἔμελλε δ' ἄρα καὶ τοῦτον ἡ δίκη μεθήξειν, « Δ. Κάσσ.
Μεθηλικιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Μεταβαίνω ἀπὸ μίαν ἡλικίαν εἰς ἄλλην, (ὅθ.
Μεθηλικίωσις, εως (ἡ). ἡ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡλικίαν μετάβασις.
Μέθ-ημαι (παρτ. Μεθήμην), Π. (μὲ δοτ.) κάθημαι μεταξύ τινων.
Μεθημερινός, ἡ, ὀν καὶ Μεθημέριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος τὴν ἡμέραν ἢ καθημέραν, καθημερινός. (ἐνίοτε) σημερινός, (κοιν.) τῆς ἡμέρας.
Μεθημοσύνη (ἡ), Π. τὸ νὰ γίνῃ τις =
Μεθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεθετικός, ἀμελής.
Μεθίδρυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μεθιδρύω.
Μεθίδρυσις, εως (ἡ). μετάθεσις, μετατόπισις κτλ., [ἐκ τοῦ
Μεθ-ιδρύω, Μ. ύσω. Μεταθέτω, μετατοπίζω. || (πθ.) ἀλλάζω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, (ἐν γέν)=Μεθίστημι, -ίσταμαι.
Μεθίει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. χ
Μεθιέμεν καὶ
Μεθιέμεναι Π. ἀντὶ Μεθιέναι, ἑνς. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθίεν, Π. ἀντὶ Μεθίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Μεθίημι.
Μεθ-ιζάνω, Μ. ιζήσω, Π. ἀντὶ Μεθιδρύω, μετατοπίζω.
Μεθ-ίημι, Μ. μεθ-ήσω (ἀόρ. Μεθῆκα χ μσ. Μεθηκάμην, πρκ. πθ. Μεθεῖμαι χ ὑπερσ. Μεθείμην κτλ.), = Ἀφίημι, ἀφίνω, παραιτῶ· ἐγκαταλείπω· συγχωρῶ· παραχωρῶ· ἐδράζω τι ἀπὸ πάνω μου (ἀπὸ μέσα μου), (ὅθ.) φωνάζω, δακρύζω, κτλ., (συνκδ.) ἐλαφρόνω, ἀπαλλάττω. || (ἀμτδτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ. μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· παραμελῶ· παραιτοῦμαι. (χ. πτ. ἠέλλ.) παύω· ἀμελῶ. » Ἐπεὶ λάδεν, οὐχὶ μεθίει ἄρηλαστον μετὰ χεραὶν ἔχων, « Ἰλ. Ο. » Μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον, « Συν. (χ δοτ.) « Μέθες χεροῖν τὴν παῖδα, « Σοφ. (καὶ παραλλ.) » Εἴ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἢ μεθῶμεν, « Ἰλ. Κ. » Μή μ' ἔρυθε, μή σε μεθίω, « Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) » Τὸν δ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, « Ἀρχρ. (χ μτνμ.) » Εἴ με μεθείη ῥίγος. « Ὀδ. Ε. (χ [ι] πθ.) « Οὐ γὰρ μετίετο ὁ Γύγης, οὐδὲ οἱ ἦν ἀπλαλαγὴ οὐδεμίη, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Μέθες με ἰέναι ἐπὶ τὴν θήρην, « αὐτ. (ἢ αἰτ. προθετ.) «Μετίει (τὸ ἄγκιστρον) ἐς μέσον τὸν ποταμὸν, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Μετίει πολλὰ τῶν δακρύων, « αὐτ., ἔγνω. » Περσίδα γλῶσσαν μετεῖς, « αὐτ., λαλήσας. (καὶ τρπ.) » Τὸν φόρον μετίει τῇσι πόλισι, « αὐτ., τὸν ἐχάρισε. » Τὰς ἁμαρτάδας αὐτοῖσι πάσας μετίημι, « αὐτ. » Εἰ μετήσει τὴν ἀρχὴν, ἄλλος τις ἀντ' αὐτοῦ τύραννος καταστήσεται, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ. ἐκ γ'.) « Οὐ σείο μεθήσω τειρομένοιο, « Ἰλ. Δ. » Μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης τὸ πυράπαν, « Ἡρ. » Μεθιέμεναι πρλέμοιο (ἀλκῆς), « Ὅμ. » Τῆς ἀπάτης οὐ μεθίει, « Ἀπ. (καὶ Πλ.) » Οὐ μεθιέντας ἔσοιτο, « Ἰλ. Δ. « Μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πανύστατα, « Ἰλ. Κ. (χ μσ.) » Τοῦ δ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ, « Εὐρ. » Νίκα τῶν γυμνασίων μεθέντα, « Πλάτ. (χ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐκὼν μεθῆκεν ἐλαύνειν, « Ἰλ. Ψ. » Μεθίῃσι μάχεσθαι, « Ἰλ. Ν. (χ μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ β'.) « Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, » Ἰλ. Ρ., ἐλάφρυσα. «Μεθῆκαν ἑαυτοὺς τῶν ἔργων, « Δίλ. « Ῥίπτονδε Τρώεσσι μεθήσομεν, « Ἰλ. Ρ. » Μεθέμεν ἔμεν Ἕκτορι νίκην, « Ἰλ. Ξ. « Ἀλλὰ λῆϊ μεθέμεν χόλον, « Ἰλ. Α., νὰ ξεχάσω. « Κλισιάωσι μαζῷ τον. (καὶ χ. πτ.) « Ἰλ. Μ. σας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκεν, « Ἰλ. Ω.
Μεθ-ιππεύω, Μ. εύσω. Μεταβαίνω ἔφιππος.
Μεθ-ίπταμαι, Μ. πταπτήσομαι. Μεταβαίνω πετῶν.
Μεθ-ιστάνω, μτγν. ἀντὶ
Μεθ-ιστημι, Μ. μετα-στήσω (ἀόρ. Μετέστησα καὶ μσ. Μετέστην καὶ πθ. Μετασταθην, μσ. πρκ. Μεθίστημαι κτλ.). Ἀλλάζω τὴν σειρὰν (τὴν θέσιν) τινός (πράγμ.) ἢ πράγμ.), μεταφέρω, μεταθέτω, μετατοπίζω· ἐξορίζω. (τρπ.) μεταβάλλω. || (μσ.) ἀλλάζω τόπον (καὶ τρπ.) γίγνομαι ἢ γνώμην (φρόνημα, σύστημα), μεταβάλλω ἀπὸ ἕν εἰς ἄλλο μέρος, ἀναχωρῶ, (ἀμτνμ.) ἀποθνήσκω. (τρπ. ἐν γεν.) μεταβάλλομαι. » Μεθιστάναι τινὰ πρὸς ὑπεροψίαν, « Χρσ. (καὶ μσ.) « Μετασταμένους τὸν Σπιθριδάτην, « Ξεν. « Ἀναγαῖς μετεστήσαντο, « Αἰσχ. (χ μτνμ. αὐτόθ.) « Μετισταμένους ἐκ τῆς πόλεως, « Ἡρ. » Μεθίσταθαι ἐπὶ πόδα, « Πλάτ. ὑπισθοδρομεῖν. » Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ἐλλιπὲς μεθιστήκει, « Αἰσχ. (καὶ μτνμ. περὶ ἀὐξ.) « Χωρὶς πρὸς Δακεδαιμονίους μεθεστηκότα, « Ξεν. (χ τρπ.) « Εἰς τὸ ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχήν, « Πλάτ. » Μεταχήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ πρᾶγμα, « Γργ. » Μετεστῆσαι γνώμην τῆς ὀργῆς, « Ἀντφ. » Οὐ ῥᾴδιον τὸ ἐκ πολλοῦ τοῖς ἤθεσι κατειλημμένα μεταστῆσαι, « Ἀρστ. » Ἐγὼ τοι ταῦτα μεστήσω, « Ὀδ. Δ. » Μεταστῆσαι τὴν πολιτείαν (τοὺς νόμους, τὰ πράγματα), « Ξεν., Θκ. (χ ἑλλ.) « Μετέστησαν ἑαυτοὺς εἰς δουλείαν, « Πλ. (χ πρὸς γεν.) « Μεθίστημι (ἐνν. ἐμαυτὸν) τοῦ γράμματος, « Ἀρστ., ἀλλάζει ἡ ὄψις μου. « Ζεῦ, βλέψον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μετάστησον κακῶν, « Εὐρ. » Καὶ σε σαίμονες κτὸν μεταστήσειαν, « Σοφ. (χ μτ.) « Ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετέστηθι, « Πλ. « Ἡ δημοκρατία μεθίσταται ἐς βίαν, « Πλθ. (καὶ ἑλλ.) « Μεταστὰς ἐς βίαν, « Πλθ. (λύπης). « Εὐρ. « Φρονῶν μεθύστερος, « (καὶ πθ.) « Μεταστὰς ἐκ τῶν πάρος φρενῶν, « αὐτ., « ἐξέγκας ἀπὸ τᾶς φρένας του. « Μεθέγκ' ἄν σε τερον εἶχε τρόπων, « Ἀρχρ. (καὶ ἁπλ.) « Ὁ μὲν, ταῦτα εἰπὰς, μετεχώρησε. « Ἡρ. » Μεθίσταται πνεῦμα, « Εὐρ. « Ψυχὴ σασθαι τοῖς μιθιστοῖσι κάθοδον, « σμ.

2) Π. (μὲ δοτ.) στέκομαι ἐν τῷ μέσῳ (μεταξύ) τινων. » Αἰνείας δ' Ἐρίτου μεστο, « Ἰλ. Ε.

Μεθύ (ἀντὶ Μεθ' ὅ), ἐπίρ. Ἔπειτα· ἀρ' ὅ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Μεθοδεία (ἡ), (Γρφ.) καὶ †Μεθόδευμα (τὸ), (νλγ.), =Μέθοδος, τρόπος, τέχνη· (τρπ.) ἀπάτη, πανουργία.
Μεθοδευτής, οῦ (ὁ). ὁ μεθοδεύων (ἀκολουθῶν [ἢ μετερχόμενός τι μὲ] μέθοδον).
Μεθοδευτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεθοδεύειν ἢ μεθοδεύεσθαι· μεθοδικός.
Μεθοδεύω, Μ. εὔσω. Ὁδεύω κατόπιν τινὸς ἴχνηλατῶ· (τρπ.) ἀναζητῶ (μεταχειρίζομαι, πραγματεύομαι) τι μεθοδικῶς (μὲ τρόπον ἐπιτήδειον ἢ κατὰ κανόνας). τεχνάζομαι. προφασίζομαι. ἀπατῶ. «Τοὺς μεθοδεύοντάς τι τῶν χρησίμων, « Διόδ. (καὶ μσ.) « Ὁ μὲν ἀπεδεδώκει τὰς τριήρεις, ὁ δὲ ἔτι μεθοδευόμενος ἦν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Οὐκ οἶδας πῶς μεθοδεύεται γυνὴ παρακλήσεσιν, ἐπαίνοις, ἐπαγγελίαις, « Χαρίτ.
Μεθοδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα ἐκτὸς τοῦ δρόμου του, τὸν κάμνω νὰ παρατρατίσῃ.
Μεθοδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ μέθοδον (μὲ τρόπον ἀριθόδιον, κατὰ κανόνας).
†Μεθόδιον (τὸ), (Ἐπγρφ.) = Ἐφόδιον.
†Μεθοδίτης, ου (ὁ), γλσ. = Μεθοδευτής, μεθοδικὸς (τεχνίτης).
Μέθοδος (ἡ), τὸ ὑπάγειν κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησίν) τινος· (τρπ.) ἔρευνα (κυρ. ἐπιστημονικοῦ ἀντικειμένου)· (συνεκδ.) ὁ τακτικὸς (κατὰ κανόνας) τρόπος τὸν ὁπ. μεταχειρίζεται τις πρὸς τοῦτο ἢ ἡ περὶ τούτου διδασκαλία (πραγματεία). » Κατὰ θάτερα εἴρηται ἐν τῇ μεθόδῳ τῇ πρὸ ταύτης, « Λεξ.
Μεθολκή (ἡ). τὸ μεθέλκειν (σύρειν πρὸς ἄλλο μέρος). » Περισπασμὸς ἢ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης, « Πλ.
Μεθομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀναστρέφομαι (Διαιτῶμαι) μεταξύ τινων, συναναστρέφομαι.
Μεθορία (ἡ), Ζ. Μεθόριος.
†Μεθορίζω, Μ. ίσω. Συνορεύω μέ· μετέχω ἀπό.
Μεθόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ μεταξὺ τῶν ὁρίων ἄλλων τινῶν τόπων. » Ἡ δὲ Θυρεᾶτις γῆ μεθόρια τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, « Θκ. (καὶ μτγν.) » Ἦν δὲ . μεθόριος τῆς μέσης χωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς, « Σδ. ‖ (οὐσ.) » Μεθορία (ἐννν. χώρα) (ἡ) καὶ Μεθόρια (τά), τὰ σύνορα.
Μεθορκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὸν ὅρκον (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ ὅρκου τινός, τὸν ὑπεχρεόνω νὰ ὁρκισθῇ περὶ ἄλλου προσώπου.
Μεθορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ ὁρμήσῃ τι (καὶ μσ. Ὁρμῶ) κατόπιν τινός.
Μεθορμίζω, Μ. ίσω. (ναυτ.) Σηκόνω καὶ μεταφέρω τὸ πλοῖον (καὶ ἄλλ. ἢ μσ. Σηκόνομαι καὶ μεταβαίνω) ἀπὸ τοῦτον τὸν ὅρμον εἰς ἄλλον· (ἐν γέν.) ἀλλάζω θέσιν (καὶ τρπ.) τύχην. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω (καὶ μσ.) ἀπαλλάττομαι. » Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ μεθορμιεῖ σε πίτυλος σκύφου, « Ἐὐρ.
Μέθυ, υος (τὸ), Π. οἶνος (κυρ. ὁ γλυκὺς ἢ ὁ ἐκ μέλιτος). » Ἐκ κριθῶν μέθυ, « Λίνχλ., (ὃθ.
Μεθυδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου, (ἐπθ. ὁ Διόνυσος).
Μεθυδριὰς [μετὰ, ὕδωρ], άδος (ἡ). νύμφη (θεὰ) τῶν ὑδάτων, νεράϊδα.
Μεθυδρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.
Μεθυδώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μεθυδοτης.
Μεθύμνιον (τὸ). τὰ μετὰ τὸν ὕμνον.
Μεθυπαλλαγὴ (ἡ), Γρμτ., σχῆμα λόγου, εἶδος ὑπαλλαγῆς.
†Μεθύπαρξις, εως (ἡ). ἡ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὸν βίον τοῦτον) ὕπαρξις, ἡ μέλλουσα ζωὴ, [ἐκ τοῦ
†Μεθωπ-άρχω, Μ. ἄρξω. Ὑπάρχω μετὰ ταῦτα, ὑφίσταμαι μετὰ θάνατον.
‡Μεθυπέρβατος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) λόγος μὲ ὑπερβατὰ σχήματα.
Μεθυπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναβλύζων ὡς ἐκ πίδακος μέθυ (ὡς ἀπὸ πηγῆς οἶνον).
Μεθυπλανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Μεθυσοπλήξ.
Μεθυπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ἀπὸ τὸ κρασί, μεθυσμένος.
Μεθ-υπο-δέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀλλάζω τὰ ὑποδήματά μου, φορῶ ἄλλα ἢ ἄλλου.
Μεθ.υπο-δύομαι, Μ. δύσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεθυποδέομαι.
Μεθυπόστρωσις, εως (ἡ). ἄλλαγμα τοῦ στρώματος.
†Μεθύσης, ου (ὁ), Αἰχν. ἀντὶ Μέθυσος.
Μέθυσις, εως (ἡ). τὸ μεθύσκειν ἢ μεθύσκεσθαι, μεθύσι ἢ μέθυσμα.
Μεθύσκω [μέθυ], Μ. μεθύσω καὶ πθ. μεθυσθήσομαι (ὁ ἀόρ. Ἐμεθύσθην). Μεθῶ τινα (« Διατὶ τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει; » Πλ.)· (μτγν.) ποτίζω (μασκόω) τι κατὰ κόρον. « Τέφρην μεθύσκων, » Ἐπγρ. (καὶ πθ.) » Μεθυσθήσεται ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος, « Γρφ. ‖ (πθ.) μεθῶ, μεθυσκοπῶ. » Πίνων οὐ μεθύσκεται, « Ξεν. (καὶ μτφρ.) » Τὰ ἐν μέρει τὸν αὐτὸν ἄργειν τε καὶ ἄργεσθαι.. οὐκ ἐᾷ μεθύσκεσθαι τῆς ἐξουσίας τὰ ἤθη, « Διονύσ. (παρθλ. Μεθύω).
Μέθυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεθύσκει, ποτὸν μεθυστικόν.
Μεθυσοκότταβος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ μεθυσοκοπῶν, (κοιν.) μεθύστακας, [κιόπτω καὶ
Μέθυσος, η ἢ ος, ον. Ἔκδοτος εἰς τὴν μέθην, (Τουρκ.) μπεκρῆς.
†Μεθυσοχαρυδὶς, εως (ἡ), Κωμ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν μέθυσος.
Μεθυστὰς, άδος (ἡ). γυνὴ μέθυσος.
Μεθύστερον, ἐπίρ. Π. μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, μετέπειτα, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Μεθύστερος [μετὰ, ὕστερος], α, ον, Π. ἀντὶ Ὕστερος.
Μεθυστὴς, οῦ ἢ Μεθυστὴρ, ῆρος (ὁ). = Μέθυσος.
Μεθυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεθύσκειν, ἡ· ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ μεθύσκεσθαι.
Μεθύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεθυστής.
Μεθυσφαλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονοῦμαι (κονδυλῶ) ὑπὸ μέθης, [ἐκ τοῦ
Μεθυσφαλὴς [μέθυ, σφάλλω], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κονδυλῶν (παραφερόμενος) ὑπὸ μέθης.
Μεθυτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [μέθυ, τρέφω], = Οἰνοφόρος.
Μεθυχάρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μέθυ, χαίρω], ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον.
Μεθύω (παρτ. Ἡμέθυον ἢ πλέον οῦ), [μέθυ]. Εἶμαι μεθυσμένος. «Νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς, « Ὁδ. Σ. (καὶ μτγν.) » Πληγαῖς μεθύων, « Θκρ., ζαλισμένος ἀπό. (καὶ γεν. πρόθετ.) « Μεθύων ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, « Ξεν. (καὶ μτφρ.) » Μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων, « Δμ., (παρθλ. Μεθύσκω).
2) (μτγν. μὲ δοτ.) εἶμαι καλὰ ποτισμένος (μασκευμένος) ἀπό. «Ποσὶν μεθύουσαν ἀλοιφῇ, « Ἰλ. Ρ.
Μεθῴδιον (τὸ). τὸ μετὰ τὴν ᾠδὴν, μεθύμνιον.
Μειαγωγίω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Προσφέρω ἢ Παρατηρῶ ἂν ἦνε σωστὸν εἰς τὸ ζύγι] τὸ ἱερεῖον τῶν Ἀπατουρίων τὸ λεγόμενον Μεῖον (ἴδε τὴν λέξ.). «Μειαγωγήσου τὰς τραγῳδίας, « Ἄρχρ., θὰ σοῦ τὰς ζυγίσω καλῶς ἐξύγιζαν τὸ Μεῖον. 2) (ἀμτβτ.) τρέχω ὀλιγώτερον (εἶμαι ἐλαφρότερος) εἰς τὸ ζύγι, (Συν. ἐπς. 147).
Μειαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μειαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσφέρων τὸ Μεῖον.
Μειδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μειδιάω, (ὃθ.
Μείδημα (τὸ), Π. ἀντὶ
Μειδίαμα (τὸ). χαμογέλασμα.
Μειδίασις, εως (ἡ). τὸ μειδιᾷν, χαμογέλασμα.
Μειδίασμα (τὸ), σπν. ἀντὶ Μειδίαμα.
†Μειδιασμὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μειδίασις.
Μειδιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μειδιᾶν.
Μειδιάω-ῶ, Μ. άσω, Χαμογελῶ. (μτγν.) εἶμαι φαιδρὸς (γαληνιῶν κτλ.). (συνεκδ.) ἀντὶ Σαίρω, σέβηρα. «Χαίροντα μειδήσας, « Παῤῥ., δείξας τὰ ὀδόντια, [ἐκ τοῦ
†Μείδος [συγγ. τῷ ἦδος], εος-ους (τὸ), (ἀχρ.) ἀντὶ Γέλως.
†Μειζονάκις [μείζων], ἐπίρ. (νλγ.) ἀντὶ Πλειονάκις.
†Μειζονότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ μείζονος, ἡ κατὰ τὸ ποσὸν ὑπεροχή, (ἀντιθ. τῷ Ἐλαττονότης).
Μειζόνως [μείζων], ἐπίρ. = Μᾶλλον· πλειότερον, δυνατώτερα. » Βῆξαι μειζόνως ἢ ὡς ἐώθεε, « Ἡρ.
†Μειζότερος, α, ον, Γρφ. ἀντὶ
Μείζων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Μέγας, μεγαλήτερος· ἀνώτερος· προτιμότερος. ‖ = (τὸ οὐδ.) Μεῖζον, ἐπίρ. ἀντὶ Μειζόνως.
Μείλας, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Μέλας.
Μείλιγμα (τὸ), [μειλίσσω], πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς εὐχαριστησιν (θεραπεῖαν, ἐξιλέωσιν κτλ.), θέλγητρον· (ὃθ.) = Μείλισμα.
Μειλικτήριος (ὁ, ἡ), [μειλίσσω]. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταπραΰνειν, ἐξιλεωτικός. «Μειλικτήριον (τὸ), (ἐννν. ἱερὸν) τὸ προσφερόμενον πρὸς ἐξιλασμὸν, ἐξιλαστήριον.
Μειλικτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. = Μειλικτήριος.
Μειλικτὸς [μειλίσσω], ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύνανται τις νὰ ἐξιλεώσῃ (καταπραΰνῃ κτλ.).
Μείλικτρον (τὸ), Π. = Μείλιγμα.
Μειλίνεος, α, ον, Π. ἀντὶ Μελεΐνος, Μείλινος ἢ Ζ) Μέλας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ Μειλινδεις, εσσα, εν, Π. ἰσφαλμ. ἀντὶ Μηλινόεις ἢ =τῷ
Μειλίνος, η, ον, Π. γλυκὺς (ᾄσεν τὸ μέλι), =Μείλιχος.
Μείλινος, η, ον, Π. ἀντὶ Μελίϊνος.
ἡ μείλιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μειλίσσω, ἐξιλέωσις.
Μείλιον (τὸ), Π. [μέλι], (ἅπαξ μόνον εἰς τὸ ἐν.) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἡδονήν (εὐχαρίστησιν) ἢ δίδεται πρὸς ἐξιλέωσιν ἢ ὑπογρέωσιν, (ἐν γέν.) δῶρον· κειμήλιον.
Μειλίσσειε, Π. ἀντὶ Μειλίσσοι-μειλίσσοιμι, πρς. πθ. τοῦ
Μειλίσσω [μείλι], Μ. ἰξω, Π. (μὲ αὐτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ [σπν.] γεν. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ'.), (κατὰ λέξ.) γλυκαίνω, ἡδύνω (μτγν.) γλυκοποιῶ, παρακαλῶ, (ἐπμ.) κατευθύνω, ἐξιλεόω· ὑποχρεόω· καταπραΰνω, ἐξιλεόω· ὑποχρεόω· καταπείθω.
Μειλίχη (ἡ). τὸ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐτύλιξαν τὴν χεῖρά των οἱ πύκται.
Μειλιχία (ἡ), [μειλίχιος]. πρᾳότης, ἱλαρότης· φιλοφροσύνη. (εἰς τὸν πόλεμον) μαλθακότης, ῥᾳθυμία. » Ἐν γε σοὶ φῶς, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο, « Ἰλ. Ο. , τὸ τοῦ πολέμου ὄφελός ἐστιν ἐν τῷ πράττειν οὐκ ἐν τῷ μειλιχια λέγειν.
Μειλίχιος, α ἢ ος, ον, (κυρ. καὶ Π.) Γλυκὺς (ᾄσεν τὸ μέλι)· (ὄθ. μτφορ.) γαϊδευτικὸς, κολακευτικὸς, ὑποχρεωτικὸς· ἐξελεωτικὸς· (ἐπὶ ἀνθρ.) γλυκὺς, ἱλαρὸς, ἥπιος. «Ζεὺς—, « Παυσ., Πλ., εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐθυσιάζοντο τὰ » Μειλίχια (ἐνν. ἱερὰ), « Ἀπλλ., τὰ πρὸς ἐξιλασμὸν ὁλοκαυτούμενα.
Μειλιχίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μειλίχιον (γλυκὺν, ὑποχρεωτικὸν κτλ.), προσηνῶς.
Μειλιχόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μειλίχα (προσηνῆ) βουλευόμενος.
Μειλιχόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [μείλιχος, γῆρυς]. γλυκάσμωνος· γλυκομίλητος.
Μειλιχοδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος γλυκὰ (προσηνῆ) δῶρα· πρυξενῶν εὐφροσύνην. » Οἶνος—, « Ἀθ.
Μειλιχομειδὴς, ἐος καὶ Μειλιχόμειδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ χαμογελῶν.
Μειλιχόμητις [μειλι. μῆτις], ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρᾶον φρόνημα, =Μειλιχόβουλος.
Μειλιχόμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος.
Μείλιχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μειλίχιος, πρᾶος, γλυκὺς, ὑποχρεωτικὸς, ἥπιος. » Πάσιν γὰρ ἐπίστασο μείλιχος εἶναι, « Ἰλ. Ρ. »Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα, « Θγν. » Γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἑπέσθω, « αὐτ. » Μείλιχος Ζεὺς, « ἴδε Μειλίχιος.
Μειλιχόφωνος (ὁ, ἡ), Π. =Μειλιχόγηρυς.
Μειλίχως, ἐπίρ. =Μειλιχίως.
Μεῖον (τὸ), οὐδ. τοῦ Μείων, μικρότερον, ὀλιγώτερον, (ὄθ. ||. οὐσ.) τὸ ἱερεῖον (συνήθ. πρόβατον) τὸ ὁποῖον ἐπρόσφερε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων ὁ πατὴρ τοῦ καταγραφομένου παιδὸς εἰς τοὺς φράτορας (διότι συνεθίζον οὗτοι νὰ φωνάζουν ὅτι εἶνε Μεῖον [μικρότερον] τοῦ προσδιορισμένου βάρους).
ξΜεῖον (τὸ), =Μῆλον, εἶδος φυτοῦ.
Μειονεκτέω-ῶ [μείων, ἔχω], Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Πῆρα (εἰς τὸ μερίδιόν μου) ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος, (ἐπμ.) ζημιοῦμαι, (μὲ γεν.) = Ἐλαττοῦμαι, εἶμαι κατώτερος, (Γαλλ.) avoir le dessous. » Πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν, « Συν. (καὶ πθ) » Οἶμαι τὴν ἰσορίαν φιλοσοφίας τῆς πολιτικῆς οὐ μάλα μειονεκτεῖσθαι, εἰ μή τι καὶ μᾶλλον ὀνίνησιν, « Ἀγαθ. (καὶ ἀπολ.) « Ὡς καὶ ἐντεῦθεν αὐξεσθαι μὲν τὰ ἡμέτερα, μειονεκτεῖσθαι δὲ τὸ πολέμιον, « Εὐστάθ. (ὄθεν
Μειονέκτημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ ἐλαττοῦταί τις ἄλλου, (Γαλλ.) désavantage.
Μειονέκτης, ου (ὁ). ὁ μειονεκτῶν (ἐλαττούμενος) ἄλλου, ἐλλειπὴς· κατώτερος.
Μειονεξία (ἡ). τὸ μειονεκτεῖν, ἔλλειψις.
Μειόνιος [μείων], ἐπίρ. ="Ελαττον, ὀλιγώτερον.
Μειοπυρεξία (ἡ). μείωσις (ἐλάττωσις) τοῦ πυρετοῦ.
Μειότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Μείων, μικρότερος, ὀλιγώτερος. » Ἄλλοτε μείζων, ἄλλοτε μειοτέρη, « Ἐπγρ. » Τοῖσι πλειοτέροις, τοῖσί τε μειοτέροις, « Γγ.
Μειουρία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ μειούρου, τὸ νὰ ἦνέ τις μείουρος.
Μειουρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι μείουρος.
Μειουρισμὸς (ὁ). τὸ μειουρίζειν, μειουρία.
Μείουρος (ὁ, ἡ), [μείων, οὐρά]. κολοβὸς (τὴν οὐρὰν), κουτσουούρης· (σφυγμὸς) διακεκομμένος. (συνήθ. στίχος) ἐλλιπὴς κατὰ μίαν συλλαβὴν εἰς τὸ τέλος. »Δεῖ δὲ καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακράς, « Ἀρστ. » Πύργος εἰς μείουρον ἀνιὼν ἀπὸ εὐρυτέρου τοῦ κάτω, « Παυσ.
ἡ Μειόφρων [μείων, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (κοιν. κοντὸν) νοῦν, ὀλιγόμυαλος.
Μειόω-ῶ [μείων], Μ. ώσω, = Ἐλαττόω, σμικρύνω.
Μειρακεύομαι, Μ. εὐσομαι, =Μειρακιεύομαι.
Μειρακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μειράκιον.
Μειρακιξαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἐξαπατῶν τὰ μειράκια.
Μειρακιόομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι ὡς μειράκιον, νεανιεύομαι. » Πρεσβύτε μειρακιευομένου, « Ἀλκ.
Μειρακίζομαι, Μ. ἰσομαι, =Μειρακιόομαι.
Μειρακικὸς, ἡ, όν. Μειρακίου ἦθος.
Μειράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μείραξ, παλληκαράκι (ἀπὸ 14—21 ἐτῶν).
Μειρακιόομαι-οῦμαι, Μ, ὠσομαι. Γίνομαι μειράκιον, μεταβαίνω ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν.
Μειρακίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μείραξ.
Μειρακίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-
Μειρακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Μείραξ.
Μειρακιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. (ἡ ἁρμοζω· εἰς ἢ φερόμενος ὡς μειράκιον, μειρακίου ἦθος. » (λέγεται δὲ τὸν Πλάτωνα) λόγον πρῶτον γράψαι τὸν Φαίδρον· καὶ γὰρ ἔχει μειρακιῶδές τι τὸ πρόβλημα, « Ἀρτ.
Μειρακιωδία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ μειρακιώδους.
Μειρακυλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-
Μειρακύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μειράκιον.
Μείραξ [ἴρω, εἴρηκ], ακος (ἡ ἢ μεταγεν. ὁ). (κυρ.) κόρη (14-18 ἐτῶν), (ἐπὶ ὀρθρίνῃ ὥρᾳ. ἀντὶ) Μειράκιον, παλληκάρι.
Μείρομαι, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀμείρομαι-στερεῦμαι, ἢ Ἐμείρομαι, ἐπιθυμῶ.
Μείρομαι (χ. Μ.), (ἀόρ. Ἐμόρουν, πρκ. Μέμορα καὶ σπν. Μεμόρηκα, καὶ πθ. Μεμόρημαι), Π. (μὲ γεν. ἢ αὐτ. λαμβάνω τὸ μέρος μου, συμμερίζομαι, μετέχω (» Δρυτήσιον ὤρηγ τριπλόα μείρονται, μέσσην καὶ ἐπ' ἀμφότερ' ἄκρα, « Ἡ. » Ἶσον ἐμοὶ βασιλεῦσι, καὶ ἥμισυ μείρας τιμῆς, « Ἰλ. Ι). λαμβάνω (καὶ μετρῶ, μοιράζω) διὰ κλήρου. λαγχάνω (» Δυσμοῖσί τε, τοῖσιν ἑκάστοις ἀνθρώποισι μείρηται ὑπ' ἄστρασι κυκλοφόρησι, « Πανύασ. (ὄθεν ||. πθ. πρκ.) »Εἵμαρτα. ἢ » Μεμόρηται καὶ ὑπερσ. »Εἵμαρτο, εἶνε ἢ ἦτο πεπρωμένον (κοιν. γραπτὸν, τῆς τύχης) » Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, « Ὅμ. » Εἵμαρτό μοι κλῆσαι ἀλλὰ καὶ δαρῆναι, ἔφη, « Πλ. (ἢ καὶ μτχ.) » Εἱμαρμένος καὶ (Π.) » Μεμορημένος καὶ » Μεμορμένος ; ἢ, ον. Ἀποφασισμένος ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, (ὄθ.) » Εἱμαρμένη, « ἡ τύχη (ἄλλ. τὸ προμοιρασμένον τὸ γραπτόν, τὸ ῥιζικόν. » Εἱμαρμένων γὰρ τῶν κακῶν βουλευμάτων κακὸς μοιδὸς ἐστι καρποῦσθαι μόνος, « Π. » Τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν ἀνάλωτον θάνατον, « Δμ. » Τὸν μεμορημένον πότμον, « Ἀκφρ.
Μείς (ὁ), Αἰολ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Μήν, μηνός. » Ἀκλιτον εἶναι λέγουσι τὸ Μείς· ἐν γὰρ ἐκλίνετο, φασί, Μενός· εἶχεν οὖν καὶ ἡ γενικὴ, ὥσπερ κρεῖς, κρεῶς, « Σοφ.
Μείωμα (τὸ), [μειόω]. τὸ ἐλλείπον.
Μείων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ανμλ.) τοῦ μικρὸς, μικρότερος, κοντότερος, ὀλιγώτερος, (καὶ μτφορ.) κατώτερος, ὑποδεέστερος. » Αἴας μείων, οὐτι τόσος γε ἔσκε Πηλεμώνιος, « Ἰλ. Β. » Κὼ μὲν γὰρ ναυσὶν ἀφ' ἡμέων χῶρ μείων γεγὼς τὸν πρόσθεν γπν. θέντα θρόνων ἀπεστέρησε, « Σαφ. » Τὸ μείους τρισμυρίων, « Ξεν. » Ἀπογνώναι παραπαίγνιον ἢ μείον, « αὐτ. » Ἵνα μὴ μείονων γαμεῖν, « αὐτ. » Μεῖον ἔχω, « συν. =Μειονεκτῶ. » Ἀελδήνται τῶν ἥμισυ ῥικῶν λιτῶν οὐδὲν μεῖον, « Γαλ. » Κατ' ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ἐπὶ τὸ μεῖον, « Γοργ.
Μειώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρότερον ὄνομα (παρωνυμαζόμενος ἀπὸ μείονος φράτορος).
Μείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μειόω, ἐλάττωσις.
Μειωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) =ικῶς. Ὁ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ (χρονικῶν πρὸς) μείωσιν, ἐλαττωτικὸς.
Μειωτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἐλαττωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς μειώσεως.
Μελάγγαιος (γειος) καὶ Ἀττ.
Μελάγγεως (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἡ γῆ εἶνε μελανὴ (μαύρη [ἐπμ.] ἐλαφρᾷ).
Μελαγγλήνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελανόφθαλμος.
ξΜελαγγραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ).=Μελαγγραφίς.
Μελάγγυιος (ὁ, ἡ), Π. [μέλας, γυῖον] ὀπ. τὰ μέλη εἶνε μαῦρα.
Μελάγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παρέχων) μέλανας καρπούς.
Μελάγκαρος ἢ Ἀττ. Μελάγκαιρος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων μαῦρα (μέλανα) κέρατα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Μελαγκευθής, έος (ὁ, ἡ), Π. 'μαῦρος, σκοτεινός.
Μελάγκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλανα κόλπον ('μαῦρα στήθη), 'μαῦρος.
(Μελάγκορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μελαίνας τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμ., μελανόφθαλμος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντι-
‡Μελάγκορσος (ὁ, ἡ), Π. = Μελαγκόρυφος.
Μελαγκορυφίζω, Μ. ἐσω. Κελαδῶ ὡς-
Μελαγκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν κορυφὴν ('μαῦρον κεφάλι), (ὅθεν ‖. οὐσ. ἀρχ.) εἶδος πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν συκοφάγων), (κοιν.) καλογρήτσα.
Μελαγκραίνος ἢ Μελαγκράνιος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ μελάγκρανιν.
Μελάγκρανις [μέλας, κράνος], ιος (ἡ), εἶδος βρούλου (σχοίνου) 'μαύρου εἰς τὴν κορυφήν.
Μελαγκρήεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μαῦρον κρήεμνον (μπαγλαμᾶν).
‡Μελάγκρηπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν 'μαύρας κρηπῖδας. » Στρατὸς —,« Π. Σιλεντ.
Μελάγκροκος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἢ ἔχων πανιὰ ἀπὸ μέλαιναν κρόκην ('μαῦρον ὑφάδι).
‡Μελάγκωπος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Μελάνδετος.
Μελάγριον (τὸ), = Μελεάγριον.
Μελαγχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην ('μαῦρα μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Μελάγχειμος καὶ Μελάγχιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. μέρος χῆς) τὸ ὁπ. μένει τὸν χειμῶνα μαῦρον (θηλ. ἀχιόνιστον) ἐν ᾧ τὰ περὶξ αὐτοῦ εἶνε ἄσπρα. (Π. ἐν γέν.) μέλας, 'μαῦρος, » Νὺξ (» Στολὴ) —, « Αἰσχλ. « Λυκοῖς τε γὰρ μόρισι καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου, « Ἀθ.
Μελαγχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν 'μαῦρον χιτῶνα, 'μαυροφερομένος· λυπημένος.
Μελάγχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν 'μαύρην χλαῖναν, 'μαυροφορεμένος.
Μελάγχλωρος (ὁ, ἡ). 'μουροπράσινος ἢ 'μαυροκίτρινος, (εἰς τὸν Πλάτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελίχλωρος).
Μελαγχολάω-ῶ, Μ. ἦσω. Πάσχω (παραφρονῶ) ὑπὸ μελαγχολίας.
Μελαγχολία (ἡ). ἀσθένεια (παραφροσύνη) ἐξ αἰτίας τῆς μελαίνης χολῆς, (κοιν.) ὑποχονδρία.
Μελαγχολικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὴν μελαγχολίαν.
Μελάγχολος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ ἢ πιερὸς (φαρμακερὸς ὡς ἂν τὴν) μέλαιναν χολήν. »ἰὸς —,« Σοφ.
Μελαγχολόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω μελαγχολικόν τινα, προξενῶ μελαγχολίαν.
Μελαγχολώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὴν μελαγχολίαν, μελαγχολικὸς τὴν φύσιν ἢ τὸ εἶδος.
Μελαγχρὴς ἢ Μελαγχροὴς καὶ Μελαγχροΐης, ες, Π. ἀντι-
Μελάγχροος-ους (ὁ, ἡ). μελαγχροινός, μαυρειδερὸς, (ἁπλῶς) 'μαῦρος.
Μελάγχρως, ωτος ἢ Μελάγχρωτος (ὁ, ἡ), » Μελάγχροος. » Μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, « Εὐρ.

Μελάγχυλος καὶ
Μελάγχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρον (μέλανα) χυμὸν ἢ γυλόν.
Μέλαθρον (τὸ), [μελαίνω]. ἡ ὀροφὴ (σκεπὴ) τοῦ οἴκου· (κυρ.) ἡ μεγάλη δοκὸς ἢ κρατοῦσα τὴν ὀροφὴν, (παρβλ. Μεσόδμη)· (κατ' ἐκτ.) οἶκος ἢ δωμάτιον.
Μελαθρόφιν, Π. ἀντὶ Μελάθρου.
†Μελαθρόω-ῶ, Μ. ὠσω. Στηρίζω τι διὰ μελάθρων (δοκῶν).
Μέλαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Μέλας.
Μελαινίδες (αἱ), εἶδος μαυρειδερῶν κογυλίων.
‡Μελαινόφιν, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαιναν ῥῖνα (ἡ βάμφος ἢ πρῴραν).
Μελενόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς (σκοῦρος) κλίνων πρὸς τὸ μέλαν.
Μελαίνω [μέλας], Μ. ανῶ, 'Μαυρίζω· (μετνμ.) σκοτίζω. » Τὴν φρένιν—, « Δ. Ἀλ. (μσ.) »Μελαίνομαι τὰς τρίχας· τὴν κόμην), « Αξ. βάφω τὰ γινεια μου κτλ. »Τὸ φάρμακον,.. ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται,« Ἀρχ.
Μελαμβαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. 'μαῦρος ἐξ αἰτίας βάθους, πολλὰ βαθὺς, σκοτεινὸς, (συγγ. τῷ
Μελαμβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ 'μαῦρον γρῶμα, 'μαῦρος.
Μελάμβιος (ὁ, ἡ), γρμτ. (τάχα) ἐξήγ. τοῦ Ἀμαυρόβιος.
Μελαμβορεὶς (εος), ου (ὁ, ἡ), [μέλας, βορέας]. ἄ-εμος τις ψυχρὸς καὶ συννεφώδης, (Τουρκ.) καρά-γελης.
Μελάμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [μέλας, βροτὸς]. ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἀπὸ) 'μαύρους ἀνθρώπους. ‖. (οὐσ.) = Αἰθίοψ.
Μελάμβωλος (ὁ, ἡ), Π. (γῆ) ἡ ἔχουσα 'μαύρους βώλους, μελάγγεως.
Μελαμπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. 'μαῦρος καὶ πηκτὸς (σκληρὸς). »Χαλκὸς—,« Αἰσχλ.
Μελάμπεδος (ὁ, ἡ), = Μελάγγειος.
Μελάμπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μέλανα πέπλον (voile), 'μαυροφορος. (ἁπλῶς) 'μαῦρος. »Στολὴ—,« Εὐρ.
Μελαμπέταλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελάμφυλλος.
Μελαμπόδιον (τὸ). ὁ μέλας ἑλλέβορος (ἀπὸ τοῦ ἑτέρου Μελάμποδος ὅς τις τὸν μετεχειρίσθη πρῶτος ὡς καθάρσιον).
Μελαμπόφυρος (ὁ, ἡ). βαθὺς πορφυροῦς (μοιρικος)·
Μελάμπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα πόδια, 'μαροποδαρος, (ἁπλῶς) 'μαῦρος. »Νὺξ—,« Νικ. Εὐγ.
Μελλαμπράσιον (τὸ). τὸ μέλαν πράσιον (marrubium), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βαλλωτή.
Μελάμπτερος (ὁ, ἡ), = Μελανόπτερος.
Μελάμπυγος (ὁ, ἡ), [μέλας, πυγή]. ὁ ἔχων μαῦρα (τετριχωμένα) ὀπίσθια,(κοιν.) μαλλιαροκωλος, (συνκῦγ.) ἀνδρεῖος,τολμηρὸς, πελληκαρᾶς, (ἀντιθ. τῷ Λευπόπυγος).
Μελάμπυρον (τὸ). ζιζάνιόν τι τὸ ὁποῖον φυτρόνει μεταξὺ τοῦ σίτου, (κατὰ λέξ.) 'μαυροσίταρον, (Ἰταλλ.) blè de vache, (παρβλ. Αἰγίπυρον).
Μελαμφαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος 'μαῦρος· σκοτεινός.

Μελαμφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φορῶ μέλανα ἱμάτια, 'μαυροφορῶ.
Μελαμφορία (ἡ). τὸ μελανοφορεῖν, 'μαυροφορία.
Μελαμφόρος (ὁ, ἡ). ὁ μελαμφορῶν, 'μαυροφόρος.
Μελάμφυλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων 'μαῦρα (μέλανα) ἢ πυκνὰ φύλλα, ὄσους, κατάκοσος. ‖. (οὐσ.) Μελάμφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ., (ἄλλ.) Παιδέρως.
Μελάμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀμαυρὰν (βραχνὴν) φωνήν.
Μελαμψήφις, ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 'μαύρας ψηφίδας (χαλίκια, πετραδάκια). »Ἱστομὸς—, « Καλλ.
Μέλαν, ανος (τὸ), οὐδ. τοῦ Μέλας. ‖. (οὐσ.) τὸ μελάνι κτλ., ἴδε Μέλας.
Μελαναθὴρ, έρος (ὁ). εἶδος ὑψίμου αἴσου (μὲ 'μαύρους ἀθέρας), 'μαυροσιτι.
Μελάναιγις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν 'μαύρην (τροξὰν) αἰγίδα ἢ συνωδευμένος μὲ σκοτεινὴν καταιγίδα. (ἐν γέν.) 'μαῦρος ἢ φρικτός.
Μελαναίετος (ὁ). ὁ 'μαῦρος ἀετός. (ἄλλ.) Λαγωφόνος.
†Μελαναιθὴρ, έρος (ὁ), = Μελαναθὴρ.
Μελαναυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Μελαναυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μελαμφαὴς.
†Μελάνδειρος (ὁ), [μέλας, δειρὴ], εἶδος πτηνοῦ μὲ 'μαῦρον λαιμόν.
Μελάνδετος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ ἀοξὴ ἢ ὁ γῦρος (ἐν γέν.) τὸ δίσιμον εἶνε μαῦρον ἢ σιδηροῦν. » Ἀσπὶς (» Ξίφος) —, « Αἰσχλ., Ὅμ.
Μελανδίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μελαίνας (θηλ. βαθείας) δίνας. »Ποταμὸς,—« Διον.
Μελανδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελανοδόχος, περιέχων μελάνην.
Μελανδρύας, ου (ὁ), ἴδε
Μελάνδρυον (τὸ), τὸ μέλαν (ἢ καρδία) τῆς δρυός. 2) (μετνμ. ὡς ἐκ τοῦ χρώμ.) ἀμάτι θύνα πασπωμένον, λυκέρδα, (ἄλλ.) Μελανδρύας.
Μελάνδρυος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ δένδρ.) ὁ ἔχων μελάνδρυον, (θηλ.) πελαιός.
Μελάνδρυς, υος (ὁ). ὁ μεγάλος θύννος, (κοιν.) πετσοῦδα, (ἴδε Μελάνδρυον).
Μελανειμονέω-ῶ, Μ. ἦσω, Εἶμαι μελανείμων, 'μαυροφορῶ.
Μελανειμονησις, εως καὶ
Μελανειμονία (ἡ). μαυροφόρεμα.
Μελανείμων [μέλας, εἷμα], ονος [ὁ, ἡ]. 'μαυροφόρος, 'μαυροφορεμένος.
Μελανέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. ἀντὶ Μελαίνομαι, μαυρίζω.
Μελάνζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μέλαιναν ζώνην.
†Μελανήφατος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεγαλήφατος.
Μελανηφορέω-ῶ, Μ. ἦσω, = Μελανοφορέω.
Μελανηφόρος (ὁ, ἡ), = Μελανοφόρος.
Μελανθέλαιον (τὸ). 'λάδι μελανθίου.
Μελάνθεμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ γαμομήλου).
Μελανθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. μέλας τὸ ἔνδυμα (τὸ χρῶμα), 'μαῦρος.
Μελάνθινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ Μελάνθιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ βαθεῖα μόρικα ἀνθη), (ὁ σπόρος του εἶνε τὸ κοιν.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαυροκοῦκκι ἢ μαύρη μυρωδιά, (Τουρκ.) τσουρέ-οτού.
Μελάνδριξ, τριχος (ὁ, ἡ), = Μελάντριχος.
†Μελάνθυον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελάνθιον.
Μελανία (ἡ). 'μαυρίλα.
Μελανίζω, Μ. ἰσω. Κλίνω πρὸς τὸ μελανόν, εἶμαι ὀλίγον μελανός.
Μελάνιον (τὸ). μέλαν ἴον, ὁ μόρικος μενεξές.
Μελάνιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (εἰς τὸ ἁμάξι του) μέλανας ἵππους.
Μελανόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ σχεδιασμένος μὲ μελανὰς γραμμάς.
Μελανοδέρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαν ('μαῦρον) δέρμα. (Ἅγιογρ.)
Μελανοδοχεῖον (τὸ). ἡ μελανοθήκη, τὸ καλαμάρι.
Μελανοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). 'μαυρειδερός.
‡ Μελανορίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μελανείμων.
Μελανόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) μὲ 'μαῦρα ζυγὰ (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν).
Μελανόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλανας τρίχας ('μαῦρα μαλλιά).
Μελανοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαιναν ('μαύρην) καρδίαν, φρικτὸς ἢ σκληρός. » Πέτρα —, « Ἅρχ.
Μελανοκόμης καὶ Μελανόκομος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν κόμην ('μαῦρα μαλλιά).
Μελανόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρον μαλλί.
Μελανόμματος (ὁ, ἡ). 'μαυρομμάτης.
Μελανονεκυοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ φορῶν 'μαῦρα (νεκρικά, πένθιμα) φορέματα, (ἐν γέν.) φοβερὸς, ἄγριος.
†Μελανανεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κελαινεφής.
Μελανοπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρους (μέλανας) πλοκάμους.
Μελανοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ 'μαῦρον.
Μελανόπους, ποδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κυανόπεζα.
Μελανόπτερος καὶ Μελανοπτέρυγος καὶ Μελανοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα πτερά.
‡Μελανορράβδωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρας ἀράδας.
‡Μελανόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρας ρίζας.
†Μελανόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην σάρκα ('μαῦρον κρέας), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μαλακόσαρκος.
‡Μελάνοσσος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ὄσσε], = Μελανόφθαλμος, (ἴδε Μελάνοπατος).
Μελανόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρον (τετριχωμένον;) στῆθος.
Μελανόστερφος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ 'μαῦρον δέρμα (στέρφος).
Μελανόστολος (ὁ, ἡ), [μ. στολή]. ἐνδυμένος 'μαῦρα, 'μαυροφορεμένος.
‡Μελάνστος ἀντὶ Μελανόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα ὀστᾶ (κόκκαλα). » Λίεται μελανόστου (ἄλλ. μελανόστοιο), θηρητῆρος, « Ἰλ. Φ. 252, (διάφορ. ἀνάγν. ἀντὶ » Μέλανος τοῦ θηρητῆρος).
Μελανοσυρμαῖος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἐπίθ. τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὴν 'μαύρην (ἀπὸ 'μαῦρα ρεπάνια κατασκευαζομένην) συρμαΐαν τὴν ὁπ. ἐφευρέθιζαν νὰ πίνουν ὡς καθάρσιον.
‡Μελανατειχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Μελαντειχής.
Μελανότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέλανος, 'μαυρίλα, 'μαυράδα.
Μελανουρὶς, ἴδος (ἡ), θηλ. τοῦ
Μελάνουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην οὐράν, (ζῷ. ‖ οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., μελανοῦρι. 2) εἶδ. (φαρμακ.) φειδιοῦ.
Μελανόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὰς ἢ μέλας, σκοῦρος, μελανός, 'μαυρειδερός.
Μελανόφθαλμος (ὁ, ἡ). 'μαυρομμάτης.
Μελανόφλεψ, εβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μελανὰς φλέβας.
Μελανοφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φορῶ 'μαῦρα, [ἐκ τοῦ
Μελανοφόρος (ὁ, ἡ). 'μαυροφόρος.
Μελάνοφρυς, υος (ὁ, ἡ). 'μαυροφρύδης.
†Μελανόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην (σκληρὰν, ἀχρεῖαν) ψυχήν.
Μελανόφυλλος (ὁ, ἡ), = Μελάμφυλλος.
Μελανόχλωρος (ὁ, ἡ), = Μελάγχλωρος.
Μελανόχρως, Π. (πλθ. ἀνμλ.) τοῦ
Μελανοχροὴς, ἐος, Π. ἀντὶ
Μελανόχροος-ους καὶ
Μελανόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). = Μελάγχροος.
Μελανόω-ῶ, Μ. ὠσω, = Μελαίνω.
Μέλανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελαίνω, 'μαύρισμα.
Μελάνσπερμον (τὸ), = Μελάνθιον.
Μελανστερνος (ὁ, ἡ), = Μελανόστερνος,
Μελαντειχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ τείχη εἶνε 'μαῦρα, σκοτεινός.
Μελάντατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Μελάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέλας.
Μελαντηρία (ἡ). ἡ μεταλλικὴ (ὀρυκτὴ) μελάνη τῶν ὑποθημαποιῶν κλπ., (Τουρκ.) καρὰ-μπογιά, (παρβλ.) Χάλκανθος.
Μελαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μελαίνειν.
Μελαντραγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαν χρῶμα καὶ τρωγόμενος (ἐπίθ. τῶν σύκων).
Μελάνυδρος (ὁ, ἡ). (πηγὴ) τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ εἶνε ἢ φαίνεται διὰ τὸ βάθος 'μαῦρον.
‡Μελάνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Μελαίνομαι.
Μελανώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μελανοειδής.
Μελάνωμα (τὸ), = Μελανία, 'μαυράδι.
Μελανωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν ὄψιν, 'μαυρειδερὸς.
Μελάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελανόω, 'μαύρισμα.
‡ Μελανώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέλας.
Μελάρρινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 'μαῦρον δέρμα (ρινόν).
Μέλας, ανος (ὁ), (τὸ θηλ. Μέλαινα καὶ τὸ οὐδ. Μέλαν, τὸ δὲ παρθτ. Μελάντερος ἢ [σπν.] Μελανώτερος, «τατος). 'Μαῦρος, (ἐν γέν.) βαθὺς τὸ χρῶμα· σκοτεινὸς (συνκδχ.) φοβερὸς. (μτφορ.) δυσνόητος. » Λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις, « Θκρ. « Ναῦς (« Γαῖα) μέλαινα, « Ὅμ. « Μελάντερον ἢ ὀπτε πίσσα, « αὐτ. « Οἶνος (« Κισσὸς) μέλας. « Δξ. « Μέλαν αἷμα, « Ὅμ., Θκρ. « Μέλαινα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ χολή, « Ἱατρ. « Μέλαιναν (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. « Μελαν) ἀμέει αἶσαν κρύγα, « Ἱππκρ. « Καὶ τὸ ἦον μέλαν ἔνεστ ἢ ὰ γραπτὰ ὑάκινθος, « Θκρ. « Μέλαν ὕδωρ, « αὐτ., τὸ βαθύ. « Μέλας θάνατος, « Ὅμ. « Ὀδύναι μέλαιναι, « αὐτ. « Φρένες μέλαιναι, « αὐτ. αἱ βαθεῖαι. » Μέλαν φώνημα, « Δ. Ἐφ., τὸ μυθρὸν, (ἀντιθ. τῷ Λαμπρὸν). « Μέλανα ἱστορία, « Ἐπιγρ., ἡ ἀσαφὴς ἢ πεπλανημένη ἀσαφῶν. ‖ (τὸ οὐδ.) Μέλαν (οὐσ.), τὸ μελάνι· τὸ 'μαυράδι τοῦ 'ματιοῦ· τὸ μελάνθυον κτλ.
Μέλασμα (τὸ). 'μαυράδι, 'μαυρίλα· μελανάδα.
Μελασμὸς (ὁ). τὸ μελαίνειν, 'μαύρισμα.
Μέλδω (χ. Μ.), Π. τήκω, λυάνω, ἀναλύω.
Μέλε, Π. ἀντὶ "Εμελε, γ'. πρσ. τοῦ ρ. τοῦ Μέλει.
Μέλε, ἀντὶ Μέλεε, κλητ. τοῦ Μέλεος (πάντοτε χαϊδευτικῶς) πτωχέ, καϋμένε (καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησ.) δόλιε!
Μελεάγριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ φαγωμένας ρίζας, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηλάγρωστις).
Μελεαγρὶς, ἴδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, κουρκα ἢ Μεσιριώτικη ὄρνιθα, (Γαλλ.) pintade.
Μελεάζω, Μ. ἀσω. Σχηματίζω τὴν φωνήν μου κατὰ τὸ μέλος, μελῳδῶ, (Γαλλ.) moduler.
Μελεγγραφὴς, ἔος (ὁ, ἡ). ἐγγεγραμμένος διὰ μελάνης. » Ἀφθέρα —, « Κύρ.
Μελεδαίνω (χ. Μ. ὁ πθ. ἀόρ. Ἐμελέδησα, μεμέλεδηκα, μεμελέδημαι, ἐμελεδήθην), Ἰων. ἢ Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) μεριμνῶ, φροντίζω. (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ, ἐπιμελοῦμαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) περιποιοῦμαι. » Τῷ ἵππῳ μελεδαίνουσι αὐτέων, « Ἱππκρ. « Μητρὶ μελεδαίνειν τὴν ἄνθρωπον ὄκως ἄγγιστα, « Ἐπιμήνια, « Ἀρετ. (καὶ πλ.) « Ἡ νύκτες θανατώδης, καὶ ὀλίγαι καὶ μελεδώνεμεναι διαφεύγουσιν αὐτὴν, « αὐτ. [Ἐκ τοῦ
Μελέδη (ἡ), Ἰων. φροντὶς· νοιάσιμον.
Μελέδημα (τὸ), Π. τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος· Ἔννοια, συλλογή.
Μελεδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ἀφωσιωμένος εἰς τι, ἀσχολούμενος περίτεχνος ἢ ἀσχολούμενος εἰς τι.
Μελεδὼν, ῶνος (ἡ) = Μελεδώνη.
Μελεδωνεὺς, έως (ὁ), Π. = Μελεδωνός.
Μελεδώνη (ἡ), Π. μέριμνα, φροντὶς, ἀνησυχία, ἐπιμέλεια, κηδεμονία. » Ἡνίκα ἐν τῇσι μήτρῃσι ἢ ἔστεαι πολλῆς μελεδώνης, « Ἱππκρ.
Μελεδωνὸς (ὁ). κηδεμὼν· ἐπιστάτης, ἐπιμελητής. » Μελεδωνοὶ ἀποδεδεγμένοι τῆς τροφῆς, ἢ ἄρσενες ἢ θήλειαι, « Ἱππκρ.
Μέλεθρον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Μέλεθρος ἢ 2) [μέλος] δεσμός, πέδη.
Μέλει ἢ Μέλεται, Μ. μελήσει, μεμέληται (πρκ. Μεμέλησε), ἀπρσ. (μὲ δοτ.) 'νοιάζομαι, μὲ 'νοιάζει κτλ., ἴδε Μέλω.
Μελεΐζω, ἴσω, Π. ἀντὶ Μελίζω.
Μελέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον μελίας.
Μελεϊστὶ, ἐπῤῥ. Π. ἀντὶ Μελῳδὸν, κομψοτεχνιαστά.
Μελενδυτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Μελανοφορῶ, 'μαυροφορῶ.
Μελεοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. μέλεος (ἄθλιος) διὰ τὰ παθήματά του.
Μελεόπονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Μέλεος, α ἢ ος, ον. Π. [ἕλκτος ἢ ἕλκος] μάταιος· κουτὸς· ἐλεεινὸς, ἀθλιοπαθὴς, ἄθλιος.
Μελεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μέλεος (ρεμνὰ, λύπης ἄξιος) φρονῶν, ἢ ἀξιολύπητος δι' ὅσα φρονεῖ (ἔχει κατὰ νοῦν).
Μελεπίτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδὸς διὰ τῶν πτερῶν του. » Ἀκρὶς —, « Ἐπίγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μέλεται, Μ. μελήσεται, ίδε Μέλει.
Μελετάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (Ἀττικώτ.) ήσομαι. Ἐννοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι («Τοῦτον ὁκόταν οὕτως ἔχῃ, μελετᾶν τοῖσι κύτοῖσι φαρμάκοισι ᾗ ἐδέσμασι,» Ἱππκρ. παρβλ. Μελεδαίνω). φροντίζω· σκέπτομαι· ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἴς τι (τὸ κάμνω ἢ τὸ ἔχω ἔργον, [κοιν.] τὸ μελετῶ) ἵνα τὸ μάθω, [ἐν γέν.] γυμνάζομαι, «Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὕτ' ἂν σοφίαν μελετῴη οὐδείς,» Ἀρχῳ. «Μελετήσομεν ᾗ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικά,» Θκ. [καὶ δοτ.] «Τόξῳ μελετᾶν καὶ ἀκοντίῳ,» Ξεν. [ᾗ μτθ.] «Οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους μελετᾷ Φείδων,» [Μνησίμ. παρ'] Ἀθ. [καὶ μτθ.] «Τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶ, χοὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι,» Θκ.)· (συνκόχ.) ἀπαγγέλλω ἐπὶ ἀκροατηρίῳ λόγον τὸν ὑπ. ἐμελέτησα (ἐσύνθεσα), παραδίδω μάθημα («Προσεγράφετο δὲ τῷ τόκῳ τὸ Καὶ μελετῶντος ἀκροᾶσθαι· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐφοίτα εἰς τὰς ἀκροάσεις,» Φλγρ.)· (τρτπρσ.) ἀντὶ Εἴωθε. «Μεμελέτηκε δὲ τὸ τ εἰς θ τρέπεσθαι,» Σχλ. [ἐκ τοῦ
Μελέτη (ἡ), [μέλει]. φροντὶς, μέριμνα· πρόνοια, ἐπιμέλεια· σπουδὴ, ἐνασχόλησις· γύμνασις, ἄσκησις. (ἐνίοτε) συνήθεια. «Μελέτη πᾶν,» Γνμ. «Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει,» Ἡσ. «Μελέτην ποιεῖσθαι τῶν ἑλκέων,» Ἱππκρ. «Οἱ ἐν χαλκείῳ κατακτυποῦμενοι τὰς ἀκοὰς ἐν μελέτῃ γίνονται τῶν ψόφων,» Στβ. 2) ἀντὶ Μελέτημα, (ἰδιαιτ.) λόγος τὸν ὑπ. συνθέτει τις διὰ γύμνασιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν. «Διδυμίου (ἢ Ἱμερίου) μελέται.
Μελέτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μελετᾷ (ἔχει κατὰ νοῦν) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς (ἢ τὸ γινόμενον χάριν) μελέτης, γύμνασμα.
Μελετηρὸς, ά, όν. Ὁ πρόθυμος εἰς ἢ συντελῶν πρὸς μελέτην, μελετητικός. «Συνουσίαι μελετηραὶ,» Φλγρ., συναναστροφαὶ σπουδαῖαι.
Μελέτησις, εως (ἡ). τὸ μελετᾶν, ἐξάσκησις.
Μελετητέον, θετ. τοῦ Μελετάω.
Μελετητήριον (τὸ). τόπος μελέτης, σπουδαστήριον. 2) ὕλη πρὸς μελέτην.
Μελετητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς μελέτην.
Μελετητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. πρέπει ἢ ἡμπορεῖ τις νὰ μελετήσῃ (νὰ μάθῃ διὰ μελέτης).
Μελέτω, γ'. ἐν. προσ. τῆς πρς. τοῦ Μέλει.
Μέλεωρ, ορος (ὁ). = Μελεδωνὸς, κηδεμών.
Μέλη (ἡ), [ᾱ], εἰδ. ποτηρίου.
Μεληδὸν, ἐπίρ. Κατὰ μέλη, (κόπτοντας) ἀποκομμάτι-κομμάτι.
Μελήδων, ονος (ἡ). = Μελεδὼν, φροντίς.
2) μέλος, μελῳδία.
Μέλημα (τὸ), [μέλω]. τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων (τῆς ἀγάπης) τινός. 2) = Μέλησις, φροντίς.
Μελήσει, μέλλ. τοῦ Μέλει.
Μελησιβρότος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὑπ. φροντίζουν (ἐνδιαφέρονται ἢ ἔχουν νὰ κάμουν) οἱ ἄνθρωποι, ὀνομαστός.
Μέλησις [μέλει], εως (ἡ). φροντὶς· πρόνοια, ἐπιμέλεια. «Σὺ δ', εἴ σοι μέλῃσι, ἔργῳ δείξεις οὐ λόγῳ τὴν μέλησιν,» Θεόδ. Ἴτρακ.
Μελητέον, θετ. τοῦ Μέλει.
Μέλι, ιτος (τὸ). ὁ γνωστὸς γλυκὺς χυλὸς τὸν ὑπ. συνάζουν αἱ μέλισσαι ἀπὸ τὰ ἄνθη. «Μέλιτος γλυκίων αὐδή,» «Ὅμ. «Καὶ τὸ μέλι κόρον ἔχει,» Παροιμ. «Μέλι τὸ καλάμινον,» Ἀρ., ἡ ζάχαρη. «Γὸν μέλι,» Πολύκιν., τὸ μάννα τῶν Ἑβρ.
Μελία (ἡ), εἰδ. δένδρου (ἀπὸ τὸ ὑπ. ζάζει ἡ ἱατρ. μάννα), (κοιν.) μέλεγος, (Γαλλ.) melèze, (espèce de) frêne. 2) (συνκόχ.) κοντάρι ἀπὸ ξύλον μελίας. 3) (πλθ.) = Μελιάς.
Μελιάγριον (τὸ), = Μελεάγριον.
Μελιαδὴς, ές (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Μελιηδής.
Μελιὰς, άδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ νύμφαι τῶν δασῶν, (ἄλλ.) Ἁμαδρυάδες.
Μελιβόης ου (ὁ), Π. = Ἡδυβόης, γλυκόφωνος.
Μελίβρομος (ὁ, ἡ), Π. [μέλι, βρέμω]. ὁ γλυκὰ ἠχῶν (μουρμουρίζων).
Μελιγαθὴς (Δ. ἀντὶ Μελιγηθὴς), ές (ὁ, ἡ), Π. [μ. γηθέω]. γλυκὺς (ὑάρεστος) ὡσὰν τὸ μέλι.
Μελίγαρυς, υος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Μελίγηρυς.
Μελίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὑπ. ὁ κτύπος (ὁ ἦχος) εἶνε εὔφρεττος.
Μελίγηρυς, υος (ὑ, ἡ), Π. [μ. γῆρυς]. γλυκόφωνος.
Μελίγληνος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γλήνη]. ὁ ἔχων γλυκὰ (θελκτικὰ) ὄμματα.
Μελίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. γλυκόγλωσσος, εὔγλωττος.
Μέλιγμα (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Μέλισμα.
Μελίδουπος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγδουπος.
Μελιειδὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελιηδής.
Μελίεφθος (ὁ, ἡ), [μ. ἑψῶ]. βρασμένος μὲ μέλι.
Μελίζω, Μ. ἴσω. Κόπτω μεληδὸν, διαμελίζω. «Ἐμέλισεν αὐτὴν εἰς δώδεκα μέλη,» Γρφ. 2) σχηματίζω τὰ μέλη τοῦ σώματος, διαρθρόω. «Τίκτει δ' ἡμιτέλεστα καὶ οὐ μεμελισμένα τέκνα,» Ὀππ., ἡ· 3) (συχν.) τονίζω (ῥυθμίζω) τὴν φωνήμου κατὰ τὸ μέλος, (Γαλλ.) moduler· (ἐν γέν. καὶ ὡς ἀπὸ τὸ πλ. κατὰ μσ. διάθ.) ψάλλω, μελῳδῶ. «Σύριγγι μελίσδω,» Θκρ. (καὶ μσ.) «Καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος,» Ἀπλλν.
4) (οὐδ.) ὁμοιάζω (μιμοῦμαι) μέλος, ἔχω ῥυθμὸν (ἁρμονίαν) μέλους. «Ἕστω δ' ἡ ἁρμονικὴ λέξις μελίζουσα μὲν, οὐ μὴν μέλος,» Α. Ἀλ.
Μελιζωρος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίκρατος. 2) (σπν.) = Μελιηδής.
Μελιηγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (βλαστήσας) ἐκ μελίας.
Μελιηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. γλυκὺς ὡσὰν τὸ μέλι.
Μελίθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τραφεὶς ἢ τρεφόμενος μὲ μέλι.
Μελίθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελίφωνος, γλυκόφωνος.
¿Μελίϊνος, η, ον, = Μελέϊνος.
Μελικαρὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Μελικηρὶς, εἶδος ζωμαρικοῦ.
¿Μελικήρα (ἡ), = Μελίκηρον (κογχύλης).
Μελικηρὶα (ἡ), = Μελικηρὶς.
Μελικήριον (τὸ), = Μελίκηρον.
Μελικηρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. σπιριοῦ (τῆς πεφαλῆς) ἀπὸ τὸ ὑπ. τρέχει ὕλη τις ὡσὰν μέλι, (Ἱπποκρ.) ἴδε Παράπτησμα. [ἐκ τοῦ
Μελίκηρον (τὸ). ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος, μελόπηττα. 2) (μτφ.) τὰ οὖτα τῆς πορφύρας καὶ ἄλλων κογχυλίων.
Μελίκομπος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίῳδος.
Μελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ψαλλόμενος (ἢ ψάλλων) μὲ μέλος. «Τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς, οὓς ἔνιοι λυρικοὺς ὀνομάζουσι,» Γαλ.
Μελικρὰς, άτος (τὸ), = Μελίκρατον.
Μελίκρατος καὶ Ἰων. Μελίκρητος (ὁ, ἡ), κεκραμμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μέλι. || (οὐσ.) Μελίκρατον (τὸ), μίγμα (ποτοῦ) τι ἀπὸ μέλι ᾗ νερὸν, (ἄλλ.) Ὑδρόμελι, (Τουρκ.) σερμπέτι.
Μελίκταινα, ης (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελίταινα.
Μελικτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μελιστής.
Μελικῶς, ἐπίρ. Μετὰ μέλους, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μελοποιίας.
Μελιλώτινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ
Μελίλωτον (τὸ), = τῷ
Μελίλωτος (ὁ), εἶδος φυτοῦ (λωτοῦ, τριφύλλου) τοῦ ὑπ. τὸ ἄνθος μυρίζει ὡσὰν μέλι.
Μελίμηλον (τὸ), εἶδ. μήλου, γλυκόμηλον.
Μελίνη (ἡ), εἶδ. γεννήματος πεγχροιτοῦς, καλαμπόκι(ς), (παρβλ.) Ἔλυμος.
Μέλινον (τὸ), = Μελίτεινα.
Μέλινος, η, ον, = Μελέϊνος.
Μέλινος (ὁ), = Μελίνη.
Μελινοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μαλίνην.
Μελίπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παιδὶ (γέννημα, προϊὸν) τοῦ μέλιτος, ἢ ὁ γεννῶν μέλι. «Σίμβλον —, » Ἐπγρ.
Μελίπηκτον (τὸ), εἶδος γλυκίσματος ἀπὸ μέλι πηγμένον (δεμένον), (Τουρκ.) πελτὲς, μετσέλι, χαλβᾶς κτλ. «Οἱ προτιθέντες τοὺς λόγους ὥνια, ὥσπερ οἱ τοῦ μέλιτος ἑψηταὶ τὰ μελίπηκτα,» Δθν.
Μελίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖαν μυρωδιὰν, = Ἡδύπνοος, (ἐν γέν.) γλυκὺς, νόστιμος. «Μολπῆ —, » Νόνν.
¿Μελιπτέρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν γλυκὰ (νόστιμα). «Μέλος μουσῶν —, » Ἀθ.
Μελίπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖς πτόρθους (βλαστούς). «Γλυκύβριζα —, » Γαλ.
Μελιῤῥαθάμιγξ, ιγγος, Π. ἀντὶ
Μελίῤῥοος-ους καὶ
Μελίῤῥοτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (στάζων) μέλι, γλυκὺς ὡσὰν τὸ μέλι.
Μελίσδω, Μ. ίξω, Δ. ἀντὶ Μελίζω, ῴδω, μελῳδῶ.
Μελίσκιον (τὸ), = Μελύδριον.
Μέλισμα (τὸ), [μελίζω]. μέλος, ᾆσμα, μελῳδία.
Μελισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλισμα.
Μελισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ μελίζειν, διαμελισμός. 2) (μουσ.) ψάλσιμον ἢ (τὸ κοιν.) τρίλλισμα, (Γαλλ.) modulation.
Μελίσπονδος (ὁ, ἡ). Π. τοῦ ὑπ. αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ μέλι (μελίκρατον).
Μέλισσα, ης (ἡ). τὸ γνωστὸν ἔντομον. 2) (μτφ. καὶ μυστήρ.) ἱέρεια (κυρ. τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δήμητρος), (ἴδε Μελισσονόμος ἢ παρθ. Ἑσσήν). (ἐν γέν.) ψυχὴ καθαρὰ (ὁποία ἡ τῶν μεμυημένων). 3) Π. (συνκδχ.) ἀντὶ Μέλι.

Μελισσαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ τὰς μελίσσας. ‖. (θηλ.) Π. ἡ μέλισσα.

Μελισσεῖον (τὸ), = Μελισσών, μελίσσιον.

Μελίσσειος (ὁ, ἡ), = Μελισσαῖος. «Τὰ κηφήνια (κηρία) ἐλάττω ἐστὶ τῶν μελισσείων,» Ἀρστ.

Μελισσεύς, έως (ὁ), = Μελισσουργός· μελισσονόμος.

Μελισσηδόν, ἐπίρ. Καθὼς αἱ μέλισσαι, ὡς ἂν μελίσσαι.

Μελισσήϊος, εσσα, εν, Π. γεμάτος (πλούσιος ἀπὸ) μελίσσια.

Μελίσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλισσα. 2) σμῆνος ἢ σίμβλον μελισσῶν, (κοιν.) μελίσσαι, ‖ἐκ τοῦ

Μελίσσιος (ὁ, ἡ), = Μελίσσειος.

Μελισσοβότανον (τὸ), = Μελίτταινα.

Μελισσόβοτος (ὁ, ἡ), (προπαροξ.) ὁ βοσκηθεὶς ἢ βοσκόμενος ὑπὸ τῶν μελισσῶν, (ὄθεν ‖. οὐσ. ὁ) = Μελισσοβότανον. 2) (παροξ.) = τῷ

Μελισσοκόμος (ὁ, ἡ), = Μελισσουργός.

Μελισσοκράς, ᾶτος (ὁ, ἡ), Π. = Μελιτόκρας.

Μελισσονόμος (ὁ, ἡ), = Μελισσοκόμος. 2) (εἰς τὸν Ἄρχφ.) ἡ πρωτεύουσα τῶν ἱερειῶν τῆς Ἀρτέμιδος, (ἴδε Μελισσα).

Μελισσοπολέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι=

Μελισσοπόλος ἡ

Μελισσοπόνος (ὁ, ἡ), = Μελισσοκόμος.

Μελισσορρύτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἐκ τῶν μελισσῶν. «Νασμοὶ μελισσορρύτοι,» Ὀρφ., νάματα (ῥεῖθρα) μέλιτος.

Μελισσοσαόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σῴζων (προστατεύων) τὰς μελίσσας.

Μελισσοτευκτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ὑπὸ μελισσῶν. «Κηρίον —,» Πίνδ.

Μελισσοτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν ἢ (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ μελίσσας· (Π.) γλυκὺς, μελίῤῥυτος. «Ἔμνος —,» Ἐπγρ.

Μελισσοτροφεῖον (τὸ), = Μελισσουργεῖον, ‖ἐκ τοῦ

Μελισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων μελίσσας, μελισσουργὸς, ἢ· (τόπος) ἐπιτήδειος πρὸς βοσκὴν μελισσῶν.

Μελισσουργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου εἶνε τοποθετημένα τὰ μελίσσια.

Μελισσουργέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι μελισσουργὸς, μετέρχομαι τὴν μελισσουργίαν.

Μελισσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μελισσουργοῦ.

Μελισσουργικὰς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μελισσουργίαν.

Μελισσουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν μελισσῶν.

Μελισσοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰς μελίσσας ἢ μέλι.

Μελισσοφρονὸς (ὁ, ἡ). ὁ φρονεύων τὰς μελίσσας.

Μελισσόφυλλον καὶ

Μελισσοχόρτον (τὸ), = Μελίτταινα.

Μελίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Μειλίσσω.

Μελισσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μελίσσης.

Μελισσῶν, ῶνος (ὁ). τὸ σίμβλον τῶν μελισσῶν.

Μελισταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων μέλι, μελίῤῥυτος.

Μελίστακτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Μελιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μελίζων (μελιῳδῶν), τραγουδιστής.

Μέλιτα, ας (ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Μέλισσα, (ὄθ.

Μελίτταινα, ης (ἡ), εἶδος ἁρωματ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὴν ὀσμὴν ἀγαποῦν αἱ μέλισσαι), μελισσόχορτον.

Μελιταῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης. ‖. (οὐσ.) Μελιταῖον (ἐνν. κυνίδιον), εἶδ. μικροῦ σκυλιοῦ.

Μελίτεια (ἡ), = Μελίταινα.

Μελίτειον (τὸ), εἶδ. ὑδρομέλιτος.

Μελιτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τερπνὸς (γλυκὺς) ὡς ἂν τὸ μέλι.

Μελιτήμερον (τὸ). καλὴ (ὡραία) ἡμέρα, καλὸς καιρός.

Μελιτήρειος, α, ον καὶ

Μελιτηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὸ μέλι.

Μελιτίζω, Μ. ἰσω, = Μελιτόω.

Μελίτινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ καμωμένος ἀπὸ μέλι, μελένιος.

Μελίτιον (τὸ), = Μελίτειον.

Μελιτισμὸς (ὁ), τὸ μελιτίζειν, χρῆσις μέλιτος (κυρ. εἰς ἰατρικά).

Μελιτίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μέλι. 2) (λίθος) εἶδ. πολυτ. πέτρας (τοπάζιον) μὲ χρῶμα καὶ γεῦσιν μέλιτος.

Μελιτόθρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων μέλι, μελισταγής.

Μελιτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ποιότητα) μέλιτος.

Μελιτόεις, εσσα, εν, Π. μελιτοειδής· γλυκὺς ὡς ἂν τὸ ἢ κατεσκευασμένος μὲ μέλι, (ὀθ.) «Μελιτόεσσα,» Ἡρ., = Μελιτοῦττα.

Μελιτόκρας, ᾶτος (ὁ, ἡ, τὸ), = Μελίκρατος.

Μελιτοποιέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κάμνω μέλι. «Ταῖς Ἰνδικαῖς καλάμοις, ἃς μελιτοποιεῖν φασιν,» Εὐς.

Μελιτοπωλέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι=

Μελιτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μέλι, μελᾶς.

Μελιτοτροφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Τρέφω μέλι.

Μελιτοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μελιτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (κάμνων, παράγων) μέλι.

Μελιτουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον (κατασκευαστήριον) μελίτος.

Μελιτουργέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) μέλι.

Μελιτουργία (ἡ). ἐργασία (κατασκευὴ) μέλιτος.

Μελιτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) τὸ μέλι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελιττουργός.

Μελιτοῦττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μελιτοῦσα (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Μελιτόεσσα (ἐνν. μάζα), πῆττα (ζυμαρικον) μὲ μέλι.

Μελιτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) μέλι, (ὀθ.) = Μελιττοφόρος.

Μελιτόχροος-ους (ὁ, ἡ), = Μελίχροος.

Μελιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἢ ἀνακατόνω τι μὲ μέλι, γλυκαίνω.

Μέλιττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέλισσα.

Μελίττα, ης (ἡ), = Μελίταινα.

Μελίττιον (τὸ), = Μελίσσιον.

Μελιττὶς, ίδος (ἡ), = Μελίταινα.

Μελιττοπηγέω-ῶ ‖μέλισσα, πήξω). Μ. ἠσω. Κάμνω κρότον ἵνα φοβηθοῦν αἱ μέλισσαι καὶ μὴ πετάξωσι.

Μελιττοτροφεῖον κτλ., = Μελισσοτροφεῖον κτλ.

Μελιττώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μελισσώδης. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Μελιτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μελιτόεις. ‖. (ἀπὸ τὸν Θκρ.) ἐπιφών. τῆς Δήμητρας, (ἴδε Μέλισσα).

Μελίτωμα (τὸ). ζυμαρικὸν ἀπὸ μέλι, γλύκυσμα.

Μελίτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελιτόω.

Μελίφθεγκτος καὶ

Μελίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίφωνος, (ἴν. γέν.) γλυκὺς, νοστιμος.

Μελίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκαίνων (εὐφραίνων) τὴν καρδίαν, (ἐν γέν.) γλυκύς. «Οἶνος (= Ὕπνος —, «

Μελίφυλλον (τὸ), = Μελισσόφυλλον.

Μελίφυρτος (ὁ, ἡ), Π. ζυμωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μέλι.

Μελίφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖαν (σὰν τὸ μέλι) φωνήν.

Μελίχλωρος (ὁ, ἡ), Π. κίτρινος σὰν τὸ μέλι, χλωμὸς ἢ μελαχρινὸς πλὴν νοστιμος.

Μελιχρόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγλωσσος, γλυκομίλητος.

Μελίχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χροὰν) μέλιτος, (συγχ. τῷ Μελίχρους).

Μελιχροποιέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κάμνω τι γέν. μελιχρόν, γλυκαίνω.

Μελίχρους, ᾶ, όν. Γλυκὺς σὰν τὸ μέλι. 2) κατεσκευασμένος μὲ μέλι.

Μελιχρότης (ἡ). ἡ ποιότης τοῦ μελιχρῶν γλυκύτης μέλιτος.

Μελίχρυσος (ὁ, ἡ). κίτρινος σὰν τὸ μέλι καὶ τὸ χρυσάφι.

Μελιχρὼς, ωτος ἢ ὼτος (ὁ, ἡ), = Μελίχροος.

Μέλκα ‖Γερμ.‖, ης (ἡ), εἶδ. ὀρεσσινοῦ φαγητοῦ ἀπὸ γάλα, (ἴσ.) = Ὀξύγαλα.

Μελλεβίος (ὁ, ἡ). (ἀσθενὴς) ὁ ὑφασμένος εἰς τὰ λοίσθια.

Μελλειρὴν ‖μέλλω, εἰρήν‖, ενος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Μελλεφηβος.

Μελλέπουσις, εως (ὁ, ἡ), ‖μ. πούσις‖, = Μελλόγαμος.

Μελλέπτερμος (ὁ, ἡ), = Μελλόπτερμος.

Μελλέφηβος (ὁ, ἡ), ὁ μέλλων (πλησιάζων) νὰ γένῃ ἔφηβος.

Μέλλημα (τὸ). πρόφασις πρὸς μέλλησιν (ἀργοπορίαν).

Μέλλησις, εως (ἡ). τὸ νὰ μέλλῃ τις, νὰ γένῃ ὅσον οὔπω πλὴν ἀορίστως· χρόνοτριβή, ἀργοπορία.

Μελλήσιμος (ὁ), = Μέλλησις.

Μελλήσω, μέλλ. τοῦ Μέλλω.

Μελλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ ἀναβάλλῃ πάντοτε τὸν καιρὸν (νὰ ἀργοπορῇ).

Μελλητιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι φύσει μελλητὴς, ἀγαπῶ (ἔχω διάθεσιν) νὰ μαρκύνω τὸν καιρόν.

Μελλητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς μέλλησιν (χρονοτριβήν), ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἀναβάλλῃ πάντοτε τὸν καιρόν.

Μελλιέρη (ἡ). ἡ μέλλουσα νὰ ἱερωθῇ, δόκιμος.

Μελλόγαμβρος (ὁ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ γένῃ γαμβρός τινος.

Μελλόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ ὑπανδρευθῇ.

Μελλοδειπνικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἐν ᾧ μέλλει νὰ ἀρχίσῃ (περιμένεται) τὸ δεῖπνον.

Μελλοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ ἀποθάνῃ, πολλὰ γέρων.

Μελλονικιάω-ῶ, Μ άσω, Κωμ. ἀναβάλλω πάντοτε τὸν καιρὸν καθὼς ὁ στρατηγὸς Νικίας εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελ. ἐκστρατείαν.

Μελλονύμφη (ἡ) καὶ

Μελλονυμφίος (ὁ), = τῷ

Μελλονυμφος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ νυμφευθῇ.

Μελλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ 10 ἔτη παῖς.

Μελλόπουσις, εως (ὁ, ἡ), = Μελλόγαμος.

Μελλόπτερμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων (ἑτοιμαζόμενος) νὰ πταρνισθῇ.

Μέλλω ‖συγγ. τῷ Μέλω καὶ τῷ Λτ. Velle‖, Μ. Μελλήσω (παρτ. Ἐμέλλον καὶ Ἀττ. Ἠμέλλησα). Ἔχω σκοπὸν (Ἑτοιμάζομαι ἢ εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν) νά. «Πάντ' ἐθέλω, ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾶν,» Εὐρ. «Μελλόντων δὲ συνάπτειν μάχην,» Ἡρ. «Τῆς νεὼς ἐκπλεῖν μελλούσης,» Πλὲ. «Μέλλων καταλύειν τὸν βίον,» Μυθ. (ἢ ἐλλ.) «Ὅ,τι δὲ μέλλετε (ἐνν. πράττειν), εὖθυς πράττετε,» Θκ. «Τὰς μὲν ἐπορθοῦν, τὰς δὲ ἤμελλον, τὰς δὲ ἠπείλουν τῶν πόλεων,» Ξεν. 2) ἀφείλω (πρέπει, εἶνε) ἐπόμενον ἢ ἐνδεχόμενον ἢ δυνατὸν ἢ πεπρωμένον) νά. «Μέλλεις τίμιναι,» Ὑμ. «Ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι,» Ἰλ. Δ., ἔπεται ὅτι. «Τί ἔμελλον κελεύειν;» Δημ., τί ἔπρεπε (ἢ ἐπὶ πρέλθ.) «Ἄλλο, ἢ ἐμέλλομεν ἐξ ἀρχῆς καθὼς ὁ στρατηγὸς Νικίας εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελ. ἐκστρατείαν.

Μελλονυμφη (ἡ) καὶ

Μελλονυμφίος (ὁ), = τῷ

Μελλονυμφος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ νυμφευθῇ.

Μελλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ 10 ἔτη παῖς.

Μελλόπουσις, εως (ὁ, ἡ), = Μελλόγαμος.

Μελλόπτερμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων (ἑτοιμαζόμενος) νὰ πταρνισθῇ.

Μέλλω ‖συγγ. τῷ Μέλω καὶ τῷ Λτ. Velle‖, Μ. Μελλήσω (παρτ. Ἐμέλλον καὶ Ἀττ. Ἠμέλλησα). Ἔχω σκοπὸν (Ἑτοιμάζομαι ἢ εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν) νά. «Πάντ' ἐθέλω, ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾶν,» Εὐρ. «Μελλόντων δὲ συνάπτειν μάχην,» Ἡρ. «Τῆς νεὼς ἐκπλεῖν μελλούσης,» Πλὲ. «Μέλλων καταλύειν τὸν βίον,» Μυθ. (ἢ ἐλλ.) «Ὅ,τι δὲ μέλλετε (ἐνν. πράττειν), εὖθυς πράττετε,» Θκ. «Τὰς μὲν ἐπορθοῦν, τὰς δὲ ἤμελλον, τὰς δὲ ἠπείλουν τῶν πόλεων,» Ξεν. 2) ἀφείλω (πρέπει, εἶνε) ἐπόμενον ἢ ἐνδεχόμενον ἢ δυνατὸν ἢ πεπρωμένον) νά. «Μέλλεις τίμιναι,» Ὑμ. «Ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι,» Ἰλ. Δ., ἔπεται ὅτι. «Τί ἔμελλον κελεύειν;» Δημ., τί ἔπρεπε (ἢ ἐπὶ πρέλθ.) «Ἄλλο, ἢ ἐμέλλομεν ἐξ ἀρχῆς καθὼς ὁ στρατηγὸς Νικίας εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελ. ἐκστρατείαν. 3) Θέλω. (θηλ.) εἰν' ἐπόμενον ὅτι πρέπει νὰ θέλω. «Δεῖ τοῖς μέλλουσιν ἕξειν ὅ,τι εἰσφέρωσιν, ἔχειν τοὺς ἐργαζομένους,» Ξεν. «Πρακτέον χρήματα, εἰ μέλλομεν ἕξειν δαπανᾶν εἰς τὰ δέοντα,» αὐτ. 4) (τρπσ. ἢ κατὰ μτχ.) πάγει νὰ (κοιν. θὰ) γένῃ εἰς τὸ ἑξῆς τι. «Τὰ δ' οὐ μέλλει,» Σοφ. «Τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,» Θκ. (καὶ ἀπολ.) «Οἶδα τὸ μέλλον,» Θκρ. «Οἶδε τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν,» Ἱππ. (ὀθ.) «Ὁ μέλλων (χρόνος), « Γραμτ. (καὶ ὡς βοηθητ.) «Μέλλει περιέξειν,» Ἰωαν., θὰ περιέχῃ.

5) ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. «Οὐδὲν ἐμέλλησεν, ἀλλ' ἀντιπαρετάξατο,» Ξεν. «Οὔκουν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι,» Θκ. «Τί μέλλομεν;» Ἡρωδ. (καὶ πτ.) «Ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα,» Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) «Κίνησιν μεμελλημένην τε καὶ βραδύνουσαν,» Γαλ.

Μελλὼ, οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Μέλλησις.

Μελογραφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Χωρογραφῶ τὰ μέλη σώματος. «Τί μελογραφεῖτε τὸν σώματον;» Καισάρ. 2) Συνθέτω ᾠδάς, εἶμαι μελογράφος.

Μελογραφία (ἡ). Σύνθεσις ᾠδῶν, μελοποιία, ‖ἐκ τοῦ

Μελογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ᾠδὰς, μελοποιός.

Μελοθεσία (ἡ), διάθεσις (διευθέτησις) τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

Μελοκοπέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κόπτω μεληδὸν, διαμελίζω.

Μελοκόπησις, εως καὶ

Μελοκοπία (ἡ). ζωμελισμός.

Μελοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων τὰ μέλη ἢ κατὰ μέλη.

Μέλομαι, Ζ. Μέλω.

Μελοποιέω-ῶ, Μ. ἠσω. Συνθέτω μέλη (ᾠδάς), τονίζω ᾠδὴν, εἶμαι μελοποιος.

Μελοποιητὴς, οῦ (ὁ), = Μελοποιός.

Μελοποιΐα (ἡ), σύνθεσις ἢ τόνισμα μέλους (ᾠδῆς), ‖ἐκ τοῦ

Μελοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ συνθέτων ἢ τονίζων μέλη (ᾠδὰς), ποιητὴς λυρικὸς ἢ, μουσικός.

Μέλος, εος-ους (τὸ). μέρος (μόριον) σώματος. 2) ὕμνος, ᾆσμα· ῥυθμὸς μουσικῆς, μελῳδία, (ὀθ.) «Παρὰ μέλος,» Πλάτ., μὲ παραφωνίας, (ἀμεταφ.) παρὰ λόγον, παρὰ τὸ δέον.

Μελοτομέω-ῶ, Μ. ἠσω. Τέμνω μεληδὸν, διαμελίζω.

Μελοτυπέω-ῶ, Μ. ἠσω, Π. κτυπῶ τὸν ῥυθμὸν (τὸ μέλος), (ὅηλ.) ψάλλω ἢ τραγουδῶ.

Μελουργέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Μελοποιέω. 2) = Μελιτουργέω.

Μελούργημα (τὸ). ᾆσμα μελουργηθὲν, μελῳδημα.

Μελουργία (ἡ), = Μελοποιία. 2) = Μελιτουργία.

Μελουργικὸς, ἡ, όν. Μελουργοῦ ἢ Μελουργίας ἴδιος.

Μελουργὸς (ὁ), = Μελοποιὸς, (μὲ γεν.) παιγνιδιάτωρ.

Μέλπηθρον (τὸ), Π. ‖μέλπω‖. ἀντικείμενον χαρᾶς, παίγνιον.

Μελπήτωρ, ορος (ὁ), Π. ψάλτης, τραγουδιστὴς, ‖ἐκ τοῦ

Μέλπω ἢ Π. Μέλπομαι ‖μέλος‖, Μ. μέλψω, -ομαι. Ψάλλω, τραγουδῶ· ὀνομάζ. «Οἷδα μέλπεσθαι Ἀρηΐ,» Ἰλ. Π., μάχεσθαι ἀσμένως (καθὼς τῷρχ λίγομεν, τραγουδῶντας).

Μελπιῳδὸς (ὁ, ἡ), = Μελῳδός.

Μελῴδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλος, ᾄσμάτιον, τραγουδάκι.

Μέλω ‖ἔλω, θέλω‖, Μ. μελήσω (ἀόρ. ἐπρσ. Ἐμέλησε, πρκ. Μεμέληκε καὶ Π. ‖ἀντὶ ἐνς.‖ Μέμηλεν, ὠθ. ἡ μτχ. Μεμηλὼς). (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐλλ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Φροντίζω, ἐνασχολοῦμαι· ἐπιμελοῦμαι· (ἀπρσ.) μοὶ μέλει, μ' ἐνασχολεῖ (σπν. εἰς τὰ Δ'. πρσ.) «Μοὶ τὰ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, (ἰσ.) ἀλλ' ἐντεῦθεν σύρω. «Ἀνθρώποισι μέλω,» Ὁδ. I., φροντίζω περὶ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι, εἶμαι ἐξακουστὸς μεταξὺ τῶν ἀνθ. «Ἦ λαοί τ' ἐπιτετράφατε, καὶ τόσα μεμηλεν,» αὐτ. «Ἱπποιδάμας, οὐς μῆλα χρυσὸς μέλουσιν,» Ἡσ. «Ἐπγρ., ἃς ἔχει τὰ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων σου. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) «Ἐμοὶ ταῦτα μελήσεται,» Ἰλ. Α. «Τά δ' ἂν κείνοισι μέλοιτο,» Δίον. «Μέλεται δέ οἱ οὐτε τι πήρας οὔτε τῶν τοσσήνου,» Θκρ. «Ῥωμίων αἱμακταῖς μελόμενον,» Εὐρ., (περιφρ. ἀντὶ αἱματοσταγῆ, καταματωμένον) (ἢ κατὰ μτχ. ἀπολ.) «Οὐδὲν ἐμοῦ μέλων,» Ἀριζφ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) «Τοῖς δ' ἔσται μέλων,» Σοφ., αὐτοὶ θέλουν φροντίσει περὶ τούτου, εἶναι δική των φροντίς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μελῳδέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἄδω (Τραγουδῶ ἢ Ψάλλω) μετὰ μέλους.
Μελῴδημα (τὸ). ξσμα ψαλλόμενον μετὰ μέλους.
†Μελώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό) πολλὰ μέλη (μόρια).
Μελῳδητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς μελῳδίαν ἐπιτήδειος.
Μελῳδητός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον μελῳδεῖ ἢ δύναται νὰ μελῳδήσῃ τις, ψάλτης.
Μελῳδία (ἡ). τὸ μελῳδεῖν, ἡ μετὰ μέλους ψαλμῳδία. «Τὴν μουσικὴν πάντες εἶναί φαμὲν τῶν ἡδίστων καὶ ψιλὴν οὖσαν ᾠδὴ μετὰ μελῳδίας.» Ἀρεστ.
Μελῳδικῶς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ μετὰ μελῳδίας.
Μελῳδός (ὁ, ἡ). ὁ μελῳδῶν (ψάλλων ἢ συνθέτων μετὰ μέλους ὕμνους), ψάλτης, τραγῳδιστής. «Δαβὶδ ὁ μελῳδός.» Χρσ. «Τὰν ἀειδοτάταν ὄρνιθα μελῳδόν.» Εὐρ. «Ἦχος—.» (Ἀντίπ. παρ') Ἀθ.
Μέμαα (πλθ. Μέμαμεν, ατε κτλ.), Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ †Μάω, Μαίομαι.
Μέμαθ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Μέματε, πλθ. β'. πρσ. τοῦ Μέμαα.
Μεμάθηκα, πρκ. τοῦ Μανθάνω.
Μεμαϊκυλος (ὁ), =Μιμάκυλον.
Μεμακώς, υῖα, ός, Π. ἀντὶ Μεμηκώς, μτχ. τοῦ Μέμηκα.
Μεμαλώς, Δ. ἀντὶ Μεμηλώς.
Μέμαμεν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Μεμάομεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Μέμαα.
Μεμάποιεν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μάρπτω.
Μέμαρται, ἴδε Εἵμαρται.
Μέμαρπα (ὅθ. ἡ μτχ. Μεμαρπώς), Π. πρκ. ᾧ
Μέμαρπον, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μάρπτω.
Μέμασαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ᾧ
Μέματον, δυϊκ. τοῦ πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Μεμάτω, γ'. πρσ. τῆς πρς. καὶ
Μεμαὼς, υῖα, ὼς (ἡ γεν. ὥτος καὶ ότος), Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ †Μάω, Μαίομαι.
Μεμέλεσθε, Π. ἀντὶ Μεμέλεσθε καὶ
Μέμβλεται καὶ Μέμβλετο, Π. ἀντὶ Μεμέληται καὶ Ἐμεμέλητο, πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Μέλομαι.
Μέμβλωκα, Π. ἀντὶ Μεμόληκα, πρκ. τοῦ †Μολέω ἀντὶ Βλώσκω.
‡Μεμβράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μεμβράς.
Μεμβραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μεμβράδας.
Μεμβράνα [Δωτ.], ης (ἡ). (ἐν γέν.) δέρμα λεπτὸν· (ἰδιαιτ.) τὸ χρησιμεῦον ὡς χαρτί, (Γαλλ.) parchemin, (ὁλλ.) Περγαμηνόν.
Μέμβραξ, ακος (ὁ), εἶδος τέττιγος.
Μεμβράς, άδος (ἡ), εἶδος μικροῦ καὶ παταπού ὑψαρίου (πθερίνας), (κοιν.) χαμψί. «Ἐκ τῆς φαληρικῆς ἀφύης γίνονται μεμβράδες,» Ἀρεστ.
‡Μεμβραφύη (ἡ), εἶδος μεμβράδος.
Μεμελετηκότως καὶ Μεμελετημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐπιμελῶς, μετὰ μελέτης, ἐμπείρως.
Μεμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπιμελῶς, περφραντισμένως, οὐκ ἐν παρέργῳ.
Μεμένηκα, πρκ. τοῦ Μένω.
Μεμεριμνημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ μεριμνῆς, περφραντισμένως.
Μεμερισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ, διηρημένως, κατὰ μέρη.
Μεμετρμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Μεθειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίημι.
Μεμετρέαται, Ἰων. ἀντὶ Μεμέτρηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. τοῦ Μετρέω.
Μεμετρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τὸ μέτρον, μετρημένα, μετρίως.
Μέμηκα, πρκ. τοῦ Μηκάομαι.
Μέμηλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Μεμήλει, Π. ἀντὶ Ἐμεμήλει, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Μέλω.
Μέμηνα, πρκ. τοῦ Μαίνομαι.
Μεμηνιμένως [μηνίω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὀργὴν, μὲ θυμὸν, μὲ πάθος.
Μεμηνότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μανιωδῶς.
Μεμηχανημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Δολίως, μὲ πανουργίαν.
Μεμίαγκα, πρκ. τοῦ Μιαίνω.
Μεμιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον μιαρὸν, ῥυπαρῶς.
Μέμιγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μίγνυμι, (ὅθ.
Μεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Φυρδὴν, ἀνάκατα.
Μεμνέφτω, Π. ἀντὶ Μεμνῆτω, γ'. ἑν. προσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. καὶ
Μέμνημαι, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Μεμνήμην, ῃο, ῆτο κτλ., Π. πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκομαι.
†Μεμνόνια (τὰ), [μέμνων], Ἀττ. ἀντὶ Ὄνεια (ἑνν. κρέα), γαϊδουρινὸν κρέας· (συνκδχ.) τὸ παζάρι ὅπου ἐπωλοῦντο τοιαῦτα κρέατα.
Μεμνονὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μαύρου μικροῦ πτηνοῦ (ἀπὸ τοῦ ἥρωος Μέμνονος) τῆς Ἀσίας, (ἴσως) τὸ καταστρῶγον τὰς ἀκρίδας, (παρβλ. Σελευκὶς).
Μέμνων [μέμονα], ονος (ὁ), Ἀττ. ὁ ἄνος (ἴσ. διὰ τὴν ὑπομονήν του). 2) = Μεμνονὶς.
Μεμνῶτο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκομαι.
Μεμοιραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ μοῖραν, διὰ κλήρου.
Μεμόλυμμαι ἢ Μεμόλυσμαι, πθ. πρτ. τοῦ Μολύνω.
Μέμονα [μένος], Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Μενεαίνω, θέλω ἐπιμόνως, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν, ἐπιθυμῶ.
Μεμονωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ καθ' ἕν, (Γαλλ.) isolement.
Μεμόρηται καὶ Μεμορται (ὅθ. ἡ μτχ. Μεμορμένος), Π. ἀντὶ Μεμέρται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Μείρομαι, (ἴδε Εἵμαρται).
Μεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Μέμφομαι.
Μεμπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιβρέπης πρὸς μεμψιν.
Μεμπτὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -πτῶς. Ἄξιος ἢ Ἐπιτηδειακὸς μεμψέως. 2) Π. ὁ μεμφομένος τινα.
Μέμυκα, πρκ. τοῦ Μυκάομαι.
Μέμφειρα (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Μέμψις.
‡Μεμφίβιος, α, ον, Π. ὁ μεμφόμενος.
Μέμφομαι [ἔπω, δυφὴ, μομφὴ], Μ. μέμψομαι (ἀόρ. Ἐμεμψάμην ἢ Ἐμέμφθην). Ψέγω, κατηγορῶ· ἔχω παράπονον (εἶμαι δυσαρεστημένος) περὶ ἢ κατά τινος. (μὲ αἰτ. ἢ ὑποτ. ἐκ γ'.) «Μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος,» Θκρ. «Ἡ μήτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι σὺν ᾧ» Φιλ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) «Μεμφόμενος τὴν Δίγινήτησι τὴν ἑωυτοῦ ἐξέλασιν.» Ἡ. «Τῷ Λοξίᾳ μέμψιν μέμφομαι ταύτην, ὅτι κτλ.,» Ἀρχφ. «Τὸ βραδύ μ' ἐμφαίνεται μάλιστα ἡμῶν,» Θκ. (ᾧ γεν.) «Ἐπεῖν ὡς, ὧν πράσθαι ἐποίουν, μέμφομαι τὸ αὐτὸς,» Ξεν. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) «Μεμψομένους αὐτοῖσι, ὅτι περιόψονται Ἥρ. (καὶ πθ.) «Ἐκθαρψοῦσι πρὸς πάντων μεμφομένου,» Ἀρτ.
Μεμφωλὴ (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μέμψις.
Μεμψιβολέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Μέμφομαι, ψέγω.
Μεμψιμοιρέω-ῶ, Μ. ἠσω. Μέμφομαι (διαπανοῦμαι ἀπὸ) τὴν μοῖραν μου, γκρίνιάζω, μουρμουρίζω, (ἐν γέν.) παραπονοῦμαι.
Μεμψιμοιρία (ἡ). τὸ νὰ μεμψιμοιρῇ (νὰ μουρμουρίζῃ, νὰ παραπονῆται) τις.
Μεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ συνήθως μεμψιμοιρῶν, φύσει ἀνευχάριστος, παραπονιάρης. «Τὸ γῆρας μεμψίμοιρον.» Ἰσαρ. «Γυνὴ ἀνδρὸς μεμψιμοιρότερον.» Ἀρεστ.
Μέμψις, εως (ἡ). τὸ μέμφεσθαι, παράπονον, κατηγορία.
Μεμῶς, ῶσα, Π. ἀντὶ Μεμαὼς, μτχ. τοῦ Μέμαα.
Μὲν [συγγ. τοῦ Μήν], σύνδ. Συμπλ. καὶ (κατὰ σημασ.) Βεβαιωτ. (ἔχων συνήθως ἀκολουθοῦντα τὸν Δέ, παρὰ Π. δὲ καὶ τὸν Ἀλλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα μερικ.) «Πρῶτον μὲν, ἔπειτα δέ, « Δμ. » Καὶ τοῦτο μὲν εἶπον μέν, οὐκ ἔγραψα δέ, « αὐτ. » Τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ, « Ἥρ. (καὶ μὴ βλέπε μόρ.) » Πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Μανδάνης γενέσθαι Καμβύσου, μητρὸς δὲ Μανδάνης, « Ξεν. » Τοῦτο μὲν γ' ἦδη σαφὲς Ἀρχφ. » Μνημονεύσεις μὲν πουτὶ Πλάτωνα ἴδε ᾧ Μέντοι καὶ Μενοῦν. » Παῦμα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως, « Ἰλ. Γ. » Οἱ μὲν κρίθεν, ἀτὰρ Ἰάονες κτλ., « Ἡρόδ. (καὶ ἐπὶ ὅρκ. ἀντὶ τοῦ Μήν) » Τοῦτον (ζῶντ' ἐπὶ ὅρκ. ἀντὶ τοῦ Μήν) » Τοῦτον (ζῶντ' οἱ, ἢ μὲν δικονήσειν οἱ ἔτι ἂν ὀκνοῖ, ἢ μὲν δικονήσειν οἱ ἔτι ἂν ὀκνοῖ, ἢ μὴ θῇ, « Ἥρ. » Ὁμνύναι, μὴ μὲν ἔχειν αὐτὴν, « αὐτ. » Ἀπαρνέομαι, μὴ μὲν νασέειν, « αὐτ. (καὶ χ. τοῦ Δέ) « Ἢ καὶ μὲν λέγουσιν, « Εὐρ. (Ὀρ. 8). « Καὶ μὲν ἡμεῖς φίλοι, « Σοφ. (Ἀντ. 920). (καὶ παραλλ.) » Τοῦ θείου ἢ προνοίᾳ ὅτι μὲν ψυχήν τε δειλὰ ᾧ ἐδώδιμα, τοῦτο μὲν πολύγονα πεποίηκεν· ὕτα δὲ ᾗ, « Ἥρ.
Μενα (γμης (ὁ, ἡ), Π. = Μενέμαχος.
Μενανδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιμένων ἀφθόνως τὸν ἐχθρὸν.
Μενεαίνω, Μ. ανῶ (πρκ. Μέμονα), Π. [μένος]. Ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, θέλω ἐπιμόνως, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν. (μὲ ἀπαρ.) « Δὲν ἐπορουσε κατακτᾶσθαι μενεαίνων, « Ἰλ. Γ. (καὶ γεν.) » Μάχης ὄμοσον μενεαίνων, « Ἡσ. (καὶ ἐλλ.) » Οὔτε κατ' ἐμοῦ μενεαίνων, « Ἰλ. Ζ. (μὲ ὑποτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε αἰτ. ἐκ β'.) « Εἰμὶ θυμοειδὴς ἢ μελετῶ τι κατὰ τινος, οὐδέτι με χρὴ αἰεὶ μενεαίνομεν, « Ἰλ. Τ. » Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορα δείδιζεν ὀρεσσιν, « Ἰλ. Ω. (καὶ ὁρκ. ὁρτ.) « Ἴλιον

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ιδι μενεήναμεν, « Ἰλ. Τ., (παρβλ. νάω).
ης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Μεναίχμης.
ίος, Δ. ἀντὶ
ίος (ὁ, ἡ), Π. = Μενεπτόλεμος.
υπος καὶ
ωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μένων (μὴ ξυπ-μένος ἀπὸ) τὸν κτύπον τῆς μάχης.
ήχος καὶ
τόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μένων εἰς (μὴ ων ἀπὸ) τὴν μάχην, ἀνδρεῖος (ἀπρό-ς) πολεμιστής.
έαν, θετ. τοῦ Μένω.
ικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα νὰ μένῃ προσμένῃ ἢ νὰ ἐπιμένῃ), σταθερός, ερικός.
ός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ μένῃ (νὰ μείνῃ). « Οἱ θεοὶ μενετοί, « Ἄρχ., ρόθυμοι, βραδεῖς εἰς τὸ τιμωρεῖν. οῦ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, « δὲν περιμένουν· ἀλλὰ ποέπει νὰ ἀδρόξῃ τις.
φύλοπις, ιδος (ὁ, ἡ) καὶ
κάρμης, ου (ὁ) καὶ
κάρμος (ὁ, ἡ), Π. = Μενεπτόλεμος.
νητέον, ἀδκμ. ἀντὶ Μενετέον.
νήρης ἢ Μένθηρες (αἱ), γλσ. [μένος, ώω], = Μέριμναι, (ὅθεν
νηρίζω, Μ. ἰσω, γλσ. = Μερμηρίζω. , Ἀττ. ἀντὶ Μέν.
ερικὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μένος, ἔοικα], ωμαήρης, εὐάρεστος.
νάω καὶ (Ἰων.) Μενοινέω-ῶ, Μ. ήσω, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι. (μὲ δοτ. ὁ·) μελετῶ τι κατά ἢ περί τινος· (ἐν ·) ἔχω ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἴς τι, σπαθῶ ὅλαις δυνάμεσιν, ἐπιθυμῶ. αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'.) « Πολλὰ με-νήσειν (ἀλλ. γρφ. μενοινήσειεν), « Ὀ. « Μενοινάα πολεμίζειν, « Ἰλ. Τ. δὲ μενοινῶν ἔρδειν, « Ὀδ. Χ. (ἢ δοτ. δ'.) « Κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα,« Ὀδ. (καὶ δοτ. ὀργαν.) «Νῶϊ δ' οὔ τε πολλὰ νοίνα,« Θκρ. «Ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοι-ε «Ὁμ. (ἢ δοτ. ἐκ γ'.) «Χρήμασι μενοι-ι,« Θγν., (παρβλ. Μενεαίνω), [ἐκ τοῦ υνὴ (ἡ), Π. [μένος]. σκοπὸς, σχέδιον· υμία.
ινόω, Π. ἀντὶ Μενοινάω.
ος, εος-ους (τὸ), Π. [συγγ. τῷ Μενω], χύς, ἀνδρία· (ἐν γέν.) ὁρμὴ ἢ δύναμις ς ψυχῆς, θυμός· σφοδρὰ ἐπιθυμία· υμία· σκοπὸς, διαθεσις, φρόνημα, ν τὸ Λτ. mens καὶ τὸ Εὐμενὴς, Δυσ-ής). « Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ι καὶ ἀλκὴ, « Ἰλ. Ι. « Ἀφαυρότερος ρές τε μένος τε, « Ἰλ. Η. « Μένεος νες πίμπλαντο,« Ἰλ. Α., Θυμοῦ. «Μέ-ἐλλαβε θυμὸν (ἵππων), « Ἰλ. Ψ. «Καὶ ος ἑκάστῳ ἐμπέσῃ, « Ξεν. « Τῷ δ' θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος, « Ὀδ. Ρ. « Ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου,« « Τοῦ δ' οὔθι λύθη ψυχὴ τε μένος « Ἰλ. Ε. (καὶ πλθ.) « Μένια πνείον-« Ἰλ. Β., Γ. « Ἐμῶν μενέων ἀπε-ός, « Ἰλ. Θ., τῶν σχεδίων μου. (καὶ ζ.) «Οὔτε λέοντος, οὔτε κάπρου τόσ-μένος, « Ἰλ. Ρ. « Ὑπποισιν ἐνέπνευ-μένος, « αὐτ. « Πέλεκυς ἀπέκοψε γυναῖκας αὐχενίους βιόβς, λῦσε δὲ με-νος, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Οἴνου (« Πυρὸς, « Ἠελίοιο, « Ἀνέμων, « Ποταμοῦ κτλ.) μένες, « Ὁμ., Ἡσ. (καὶ περιφρ.) « Μένος Ἀτρεΐδαο κτλ., «Ἰεμὸν μένος Ἀλκινόοιο, « Ὁμ., ἀντὶ Ὁ ἀνδρεῖος Ἀτρεΐδης κτλ., (παρβλ. Βία). (ἢ ἐπὶ ζ.) « Κύρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιόνειαι, « Ὀδ. Η.
Μενοῦν καὶ Μενοῦνγε, μόρ. Βεβαιωτ., καὶ Ἐναντ. (κυρ. εἰς τὰς ἀποκρ.) « Οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τ' ἀληθῆς; Ἡσθήσομαι μὲν οὖν, « Ξεν., ὄχι μόνον δέν, ἀλλὰ (ἐκ τοῦ ἐναντίου μάλιστα) καὶ. « Τὴν γύτραν συντρίψετε. Σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, « Ἀρχ. « Ἑρμέου τινὸς αὐτὸν (τὸν Ἑρμοκρ.), ὁπότε ἄγοι τὰ ἀνακαλυπτήρια, Ἐγκαλυπτήρια μὲν οὖν, ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων, « Φλυ. (Β. Σοφισ.). « Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε. Μενοῦν γε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, « Γρφ., (παρβλ. καὶ
Μέντοι καὶ Μέντοιγε, μόρ. Ἐναντ. ἢ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰς ἀποκρ.) Βεβαιωτ. (μὲ κάποιαν ἔμφασιν). Ὅμως· πλήν· μάλιστα, καὶ βεβαια· τῷ ὄντι. « Ἐγὼ μὲν οἶμαι εὑρεῖν μοι τὰ ὄντα πάντα πέντε μνᾶς· τὰ μέντοι σὰ πλέον ἢ ἑκατονταπλασίονα τούτου, « Ξεν. « Τά γε ῥήματα οὐκ ἔμαθον, τὴν μέν τοι διάνοιαν σχεδὸν ἁπάντων. . . « εἶπε, « Πλάτ. « Περιγίγνεσθαι αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν, « Ἀρχ. « Λέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται, « Πλάτ. (καὶ παραλλ.) « Ὅμως γε μέν τοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ, « Ἀρχ. « Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων, « Ὀδ. Ξ. « Τί μὲ δ-τρύνεις; οὐ μέν τοι παύσομαι, « Ἰλ. Θ. « Οὐκοῦν ἀφεκτέον καὶ τούτου; Ἀφεκτέον μέν τοι, « Ξεν.
Μένω, Μ. μενῶ (δόρ. Ἔμεινα. πρκ. Μεμένηκα καὶ Π. Μέμονα, καὶ τὸ θετ. Μενετέον). Στέκω ἀκίνητος ἢ ἀργός· δὲν σαλεύω ἀπὸ τὸν τόπον μου· δὲν φεύγω. (μὲ αἰτ. ἁλλ. ἢ δοτ. πρόθετ. ἢ ἀπαρ.) προσμένω· ἀντέχω· ἐπιμένω. (μτγν.) κατοικῶ μονίμως, διαμένω. «Οἶκοι (»Ἔνδον, » Αὖθι) μένειν, « Ὁμ., Θκρ. «Στήλη μένει ἔμπιδον, « Ἰλ. Π. » Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει, « Ἰλ. Ξ. «Μένειν κατὰ χώρην, « Ἡρ. « Μένοντες ἐν τοῖς δόγμασιν, « Ἀρχ. «Τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ, ὥσπερ εὔριπος, « αὐτ. « Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες, « Γρφ. » Ἐλπίδων οἱ δοῦλοι δέονται, ὅπως μένειν ἐθέλωσι, « Ξεν. « Μένων ἀπο ῆς ἁλόχοιο, « Ἰλ. Β. «Μαθόντος ποῦ μένει, « Μαλαλ. » Μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν; « Ἰλ. Δ. «Μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον ἐλθεῖν, « Ὀδ. Δ. » Μέμονεν μάχεσθαι, « Ὀδ. Υ. (καὶ ἀναλ.) « Μένοντές ἑως σφῖσι κἀκεῖνοι ποιήσειαν τὰ εἰρημένα, « Θκ. « Μένει σε δίκη, « Αξ. (καὶ δοτ. περιπ.) « Τοῦτο (τὸ κλέος) Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα. . ἀῤῥίπα κέκρυπται, « Θκρ. « Λοιπὰ μένοντα, « Συν., τὰ ἁπλανῆ.
Μεράρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων ἑνὸς στρατ. μέρους (2088 ἀνθρ.).
Μεραρχία (ἡ). ὁ βαθμὸς (ἢ ἀξία) τοῦ μεράρχου καὶ τὸ τάγμα τὸ ὑπὸ τὴν ὀδη-γίαν του.
Μεραρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μεράρχην ἢ τὴν μεραρχίαν.
†Μερεία (ἡ), = Μερίς· (ἰδιωτ.) τὸ δέκατον μόριον τῆς φυλῆς.
†Μερητικὸς, ἡ, όν, = Μερικός. « Γῆ—, « Ἡσύχ., ἡ δουλευομένη ὑπὸ κολλήγων (μὲ μερτικόν).
Μεριδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων μιᾶς μερίδος (ἑνὸς τμήματος) χώρας ἢ στρατεύ.
Μεριδαρχία (ἡ). ἡ ἐπιστασία τοῦ μεριδάρ-χου καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦν (στρατ. ἢ διοικ.) τμῆμα.
Μερίζω, Μ. ἰσω. Διαιρῶ εἰς μερίδας, χω-ρίζω. « Στασιάσαντες πρὸς ἀρὰς, ἐμερίσθησαν, οἱ μὲν πρὸς τόν, οἱ δὲ πρὸς τήν, « Πλθ. « Μεμερισμένον ὄρα, εἶπερ μὴ ὅλον, « Πλάτ. || (μσ.) μοιρᾶζομαί τι πρός τινα. «Πότερα μεμερισμένος εἶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία εἴη αὐτοῖς, « Δμ. » Ἐπειδὴ τῶν τοῦ ἀδελ-φοῦ ἐμερίσατο, « Ἰσ. (μτγν.) » Μερίζε-σθαί τινι ἢ τινός, « Ἀππ.
†Μερικεύω, Μ. εὐσω, (μτγν.)= Μερίζω, διαιρῶ, [ἐκ τοῦ-
Μερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μέρος (καὶ ὄχι εἰς τὸ ὅλον), ἰδιαίτερος, ὄχι κοινός.
Μερικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ μέρος, ἰδιαιτέρως.
Μέριμνα [μερίζω], ης (ἡ). φροντὶς, ἔν-νοια, συλλογὴ, ἀνησυχία· πρόνοια, κη-δεμονία.
Μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω μέριμναν (ἀνησυχίαν) περί τινος, φροντίζω· σκέ-πτομαι, συλλογίζομαι· μελετῶ· ἐξετά-ζω· προνοῶ. « Οἱ περὶ τῆς τῶν ὄντων φύσεως μεριμνῶντες,« Ξεν. « Ὁ ἐσκεμ-μένος ἢ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν, « Δμ., (καὶ πθ.) « Τράπεζαι πολυτελῶς μεμεριμνημέναι, « Ἀθ.
Μερίμνημα (τὸ), ἀντικείμενον μερίμνης (φροντίδος κτλ.), (παρβλ.) Μέλημα.
Μεριμνημάτικός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ μεριμνή-ματος.
Μεριμνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεριμνῶν (φρονεί-ζων, σκεπτόμενος) περί τινος. « Λέγων —, « Εὐρ., ῥήτωρ δεινός.
Μεριμνητικὸς, ἡ, όν, ἢ (ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ἐπι-τήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ μεριμνᾶν.
Μεριμνήτρια (ἡ), θλ. τοῦ Μεριμνητής.
†Μεριμνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ μέ-ριμναν (ἀνησυχίαν).
†Μεριμνοσοφιστὴς, οῦ (ὁ), = Μεριμνοφρον-τιστής.
Μεριμνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [μ. τίκτω]. ὁ προξενῶν (ἐμβάλλων εἰς) φροντίδας.
Μεριμνοφρονιστὴς, οῦ (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Φρονιστὴς, σοφιστής.
Μερὶς, (ίδος (ἡ). τμῆμα, μερίδιον, (Γαλλ.) portion. « Πρὸς μερίδας δειπνεῖν, « Πλ. » Ἔθυσεν εὐαγγέλια, καὶ διέτεμψε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων, « αὐτ. 2) φατρία, (Ἰταλ.) partito. (συνεκδ.) βοήθεια, ὑποστήριγμα. « Μεγάλη τοῖς ἀδικοῦσι μερὶς ἡ ὑμετέρα πραότης, « Δμ. « Ἀπεχωρίσθησαν τῆς Ξενοφῶντος μερίδος, « Ἀῤῥ.
Μερισις, εως (ἡ), = Μερισμός.
Μέρισμα (τὸ), Π. τμῆμα, μερίδιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μερισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ μερίζειν, διαίρεσις, χώρισμα, μοίρασμα.
Μεριστής, οῦ (ὁ). ὁ μερίζων (διαιρῶν, χωρίζων), μοιραστής.
Μεριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μερίζειν.
Μεριστός, ἡ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ιστῶς. Ὁ δυνάμενος μεριαθῆναι, μερισμοῦ ἐπιδεκτικός, διαιρετός.
Μερίστρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Μεριστής.
† **Μεριτεύομαι**, Μ. εὑρομαι, Γρφ. ἀντὶ Μερίζομαι, μοιράζομαι τι, [ἐκ τοῦ
Μερίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέρος ἀπό τινος, μέτοχος.
Μερμαίρω (χ. Μ.), Π. = Μεριμνίζω.
‡**Μερμέριος**, α, ον, Π. (σπνττ.) ἀντὶ
Μέρμερος (ά, ή), Π. [μείρω]. ὁ ἔχων ἢ παρέχων πολλὴν φροντίδα (μέριμναν), ἀνήσυχος· (ἐπὶ πραγμ.) δύσκολος. [ἐν γέν.) δεινός, φοβερός.
Μέρμηρα (ἡ), Π. φροντίς, μέριμνα, (ζῶ.
Μερμηρίζω, Μ. ίσω, Π. μεριμνῶ, φροντίζω· (μὲ αἰτ.) σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ. (ἐν γέν.) ἀκέπτομαι, συλλογίζομαι.
Μέρμιθος (ὁ) καὶ
Μέρμις, ιθος (ἡ), Π. [εἴρω, ἔρμα]. = Μήρινθος, σχοινὶ λεπτόν, σπάγγος, γαϊτάνι.
‡**Μέρμνης**, ου (ὁ) καὶ
Μερμνὸς [ῐ̆], οῦ (ὁ), εἶδος ἱέρακος, (ἄλλ.) Τριόρχης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περκνὸς, Περκνόπτερος, παρβλ. Πτερνίς).
Μερόπειος καὶ **Μεροπήϊος**, α ἢ ος, ον, Π. μερόπων ἴδιος, ἀνθρώπινος.
Μεροπῆς, ῆδος (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ προηγ.
Μεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω μέρος ἀπὸ, οἰκειοποιοῦμαι.
Μεροποσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων μέροπας (ἀνθρώπους) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Μέρος [μείρω], εος-ους (τὸ). μόριον, μερίδιον. « Τοῦ νυκτικοῦ μέγα μέρος. « Θκ. « Πόσον μέρος; « Ξεν. « Τὸ τρίτον (« Τὸ πολλοστὸν) μέρος, « Θκ., Ξεν. « Τὰ δύο μέρη, « Θκ. « Τὸ λαχὸν (« Τὸ γιγνόμενον) μέρος. « Ξεν. « Τοῦτο γὰρ ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος, « Ἐπγρ., σπανίως συμπίπτει. « Ἀπὸ τῶν μερῶν τὰ ὅλα εἰδέναι, « Ar. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Ἐν μέρει, « Ἐπὶ μέρους, « κατὰ μέρος, ξεχωριστά. « Ἐν μέρει ἕκαστος ἐμάχοντο, « Ἡρ. « Οἱ ἐπὶ μέρους, « Πλ., οἱ μερικοί. « Τὰ ἐπὶ μέρους, « αὐτ., αἱ λεπτομέρειαι. 2) φάλαγξ, τάξις, (μτγν.) θέσις. « Σὸν μέρος, ἔφη, λέγειν, « Ξεν. « Ἐπεί τε αὐτῷ μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίξιος παρὰ τὸν μάγον, « Ἡρ. « Τοὐμὸν (« Τὸ σὸν, « Τοὐκείνης κτλ.) μέρος, « Φρσ., ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ κτλ. « Ἐν ἄλλῳ μέρει, « Ἀθ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Ἐν μέρει, « Κατὰ μέρος, « Πρὸς μέρος, « Παρὰ μέρος, « Ἀνὰ μέρος, « (καὶ ἄλλ.) « Τὸ μέρος, « Γρφ. « Μέρος τι, « αὐτ., « Προσιὼν ἑνὶ μέρει παρ' ἑκάστην ναῦν, « Ξεν. « Ἀράμενος καὶ αὐ ἐν τῷ μέρει τὸν ὄνον φέρε, « Ἀρχφ. « Ἐν παιδιᾶς μέρει δεξάμενος. « Στρβ. « Ἐν μέρει εὐεργεσίας τυῦτ' ἀριθμήσει, « Δμ. « Ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, « αὐτ. « Ἐν μέρει ποιεῖσθαί τινα, « Ἀρχτ., ἔχειν εἰς ὑπόληψιν, (παρβλ. Μοῖρα).
Μέρσυψ [† μείρω, † ὄψ]. ωπος (ὁ), Π. (πλθ.) οἱ ἄνθρωποι (ὡς ἔχοντες μεμερισμένην [διηρθρωμένην] φωνήν. 2) εἶδ. πτην. μελισσοφάγος.
Μεσάβοιον καὶ **Μέσαβον** (τὸ) καὶ
Μέσαβος (ὁ), Π. [μέσος, βοῦς]. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὸν ζυγὸν ὁ ῥυμὸς τοῦ ἁρότρου, (ἄλλ.) Ζυγόδεσμον, (ζθ.
Μεσαβόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. δένω εἰς τὸν ζυγὸν, ζεύγω.
‡**Μεσάγκεια** (ἡ), [μέσος, ἄγκος], κοιλὰς, (παρβλ.) Μισγάγκεια.
Μεσάγκυλον (τὸ), εἶδ. ἀκοντίου τὸ ὁπ. ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀγκύλην (λωρὶ, ἢ κοίλωμα [ἐν γέν.] πάτιμον).
Μεσαγκών, ῶνος (ὁ). μέρος τι τῶν πολεμ. μηχανῶν εἰς σχῆμα ἀγκῶνος.
‡**Μεσάγριος** (ὁ, ἡ). Ἰμισὰς (σχεδὸν) ἄγριος.
Μεσάγροικος (ὁ, ἡ). Ἰμισὸς (σχεδὸν) χωριάτης (ἄγροικος).
Μεσάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Κύριακομαι) εἰς τὴν μέσην. « Καὶ πότερον ἄρχοιτο τὸ πάθος, ἢ μεσάζοι, ἢ λήγοι, « Ἱππκρ.
Μεσαίγεως (ὁ, ἡ), Π. = Μεσόγειος.
Μεσαῖος, α, ον. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ.
Μεσαιπόλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσοπόλιος, ὁ ἔχων (ἀρχίζων νὰ ἔχῃ) ἤδη ἀνάμεσα καὶ ἄσπρες τρίχας.
Μεσαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Μεσαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέσος.
Μεσαίγμιον (τὸ), = Μεταίχμιον.
† **Μέσακλον** (κμον, κνον) καὶ **Μεσάκτιον**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεσάντιον.
‡ **Μεσάκτιος** καὶ
Μέσακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἀκτῆς ἢ μεταξὺ δύο ἀκτῶν κείμενος, (ἐν γέν.) μέσος.
Μεσαμβρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μεσημβρία.
Μεσαμέριος, α ἢ ος, ον, Δ. ἀντὶ Μεσημέριος, μεσημεριανός.
Μεσάντιον (τὸ). τὸ μεσαῖον (τὸ μεταλήτερον) ἀντίον τοῦ ὑφαντ. ἐργαλείου.
Μεσαραϊκός, ἡ, όν, (ἀνατομ.), Ὁ τοῦ μεσαραίου.
Μεσάραιον (τὸ), [μέσος, ἀραιά]. τὸ μεσεντέριον.
Μεσαραῖος, α, ον, = Μεσαραϊκός.
Μεσαρίστερος (ὁ, ἡ). ὁ μέσος ἐκ τῶν ἀριστερῶν.
Μεσασμὸς (ὁ). τὸ μεσάζειν, ἡ ἐν τῷ μέσῳ στάσις.
‡ **Μεσάστυλον** (τὸ), = Μεσόστυλον.
Μεσάτιος (ὁ, ἡ) καὶ
Μέσατος, η, ον, Π. ἀντὶ Μέσος.
Μεσαύλη (ἡ), = Μέσαυλον.
Μεσαυλικὸν καὶ
Μεσαύλιον (τὸ). τὸ παιζόμενον ὑπὸ τῶν αὐλητῶν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ᾄσματος.
Μεσαύλιος καὶ
Μέσαυλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματιζίων ἢ ἀνήκων εἰς μεσαίαν αὐλὴν ἢ ὁ μεταξὺ δύο αὐλῶν. || (οὐσ.) « Μέσαυλος (ἡ), ἡ θύρα ἡ φέρουσα ἀπὸ τὴν ἔξω εἰς τὴν ἔσω αὐλὴν (ζθλ. ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὸν οἶκον), (παρβλ. Δύλειος), ᾗ « Μέσαυλον ἡ « Μεσαύλιον (τὸ), ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν οἰκήματα (συνήθ. δὲ ἡ μεταξὺ τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος) αὐλὴ, (ἴδε
Μεσεμβολία (ἡ), [μέσος, ἐμβολή]. ἡ μεσεμβολοῦσα (βαλοῦσα εἰς τὸ μέσον) ἡμέρα τοῦ μηνός, (ἀστρ.) ἡ μεσοῦσα τοῦ μηνὸς ἡμέρα, ἡ τριακοστὴ καὶ πρώτη τοῦ μηνός.
Μεσεμβολιμαῖος, α, ον, (ἀστρ.) ὁ τῆς μεσεμβολίας.
Μεσεμβολίσκος (ὁ), Δ. ὑποκορ. τοῦ Μεσεμβόλιος.
Μεσεμβόλιος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μεσεμβολιμαῖος.
Μεσεμβολοῦσα (ἡ), Δ. ἀντὶ Μεσεμβολία.
Μεσεμβόλημα καὶ **Μεσεμβολον** (τὸ), τὸ μεσεμβοληθὲν (βληθὲν εἰς τὸ μέσον).
Μεσεντέριον καὶ **Μεσέντερον** (τὸ). τὸ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν ἐντέρων λεπτὸν δέρμα διὰ τοῦ ὁπ. συγκρατοῦνται
† **Μεσέρκιος** (ὁ, ἡ). (Ζεύς) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀὐλῆς) ἱδρυμένος, (ἴδε ἕρκειος).
Μεσευβὺς, ίος (ὁ). (ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Πυθαγορ.) ὁ ἀριθμὸς 6 ὡς μέσος τῶν ἓν εὐθέων ἀριθμῶν τοῦ 2 καὶ τοῦ 10.
Μεσεύω, Μ. εὑσω (μέ γεν.). Εἶμαι εἰς τὸ μέσον (μεταξύ), κατέχω τὴν μεταξὺ θέσιν. (τρπ.) εἶμαι εὐδέτερος (ἀδιαφορῶ).
Μεσηγὺ καὶ **Μεσηγύς**, ἐπίρ. Π. ἐν μέσῳ, ἐν τῷ μέσῳ, καταμεσῆς· (μέ γεν.) ἀνάμεσα, μεταξύ. (ἐπιχρόνου) εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα (τὸ μεταξύ). (τρπ.) ἀντὶ Μετρίως. « Οὔτε τι λίην ψυχρός· οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσηγύς, « Ὁρφ. « Τῷ δὲ μετ' ἀστραφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πέξεν, ἐμμενὲς μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσσιν ἔλασσεν, « Ἰλ. Θ. « Μεσηγὺς κόρυθός τε ἠδ' ἀσπίδος, « Ἡσ. « Μεσηγὺς ἰόντες ἐς Σαμοθρᾴκην, « Ὑδ. Δ. (καὶ χρονικ.) « Μὴ τι μεσηγὺς πάθῃσι, πρὶ, κτλ., « Ὁδ. Π. (ἐξ ἐνάρθρ.) « Ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ, « Ὅμ. Ὀμν. « Ἥματος ἦν τὸ μεσηγύ, « Θκρ., μεσημέρι.
Μεσήεις, εσσα, εν, Π. μεσαῖος.
Μεσηλικιότης (ἡ). ἡ τῆς ἡλικίας μεσότης· ἡ τοῦ μεσηλίκιος κατάστασις.
Μεσήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). μεσαίπολις, μεσόκοπος.
Μεσημβρία (ἡ), τὸ μεσημέρι. (Γεωγρ.) τὸ νότιον μέρος της γῆς.
Μεσημβριάζω, Μ. άσω. [Συχάζω

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καθομαι, Σταλίζω καθὼς τὰ πρόβ.) τῷ μεσημέρι, (Γαλλ.) faire la meridienne ou la sieste. 2) (ἐπὶ ἡλίου) = Μεσουρανέω.

Μεσημβριάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μεσημβρινή.

Μεσημβριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καὶ Μεσημβρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Μεσημβριάζω.

Μεσημβρινός ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν μεσημβρίᾳ, μεσημεριάτικος. «Μεσημβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυρία,» Καλλίμ. (καὶ ἐπιρρ.) «Κἂν ἔγερ μεσημβρινός,» Ἀρχρ. «Οὐ θέμις τὸ μεσαμβρινὸν ἄμμιν συρίσδειν,» Θκρ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ κείμενος πρὸς μεσημβρίαν. «Μεσημβρινοί,» Γεωγρφ., οἱ διερχόμενοι διὰ τῶν πόλων καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ κύκλου (διότι ὅταν φοιτᾷ ἐπ' αὐτῶν ὁ ἥλιος γίνεται μεσημέρι εἰς τοὺς περιεχομένους ὑπ' αὐτῶν τόπους).

†Μεσημερινός, ή, όν καὶ

Μεσημέριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσημβρινός.

Μεσήπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἠπείρων κείμενος, μεσόγειος.

Μεσηρεύω, Μ. εύσω. Π. εἶμαι = Μεσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μέσος, μεσαῖος. (τρπ.) εὐδέτερος.

Μέσης, ου (ὁ). ὁ μεταξὺ βορέου καὶ καικίου ἀνέμου, (κοιν.) γραιδοτραμουντάνα.

†Μεσήτιος (ὁ, ἡ), = Μεσίδιος.

†Μεσυδόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, γλσ. ἀντὶ Μεσεγγυάομαι.

Μεσείδιος (ὁ, ἡ). μέσος, οὐδέτερος· (ἐπμ.) μεσάζων· μεσίτης· διαιτητὴς· μεσέγγυος.

Μεσιτεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μεσιτεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι (Ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην [καὶ μτδτ.] Κατορθόνω τι ὡς)·

Μεσίτης, ου (ὁ) ἧ Μεσῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην (μεσολαβῶν) ἵνα συμβιβάσῃ τινὰς ἢ διαπραγματευθῇ τι, μεσάζων. διαιτητὴς ἢ Μεσέγγυος.

Μεσίτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεσίτης.

Μεσοβασιλεία (ἡ). τὸ μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ πρώην καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου βασιλέως διάστημα ἧ ἡ καθεζῶσα τότε διοίκησις, (Ατ.) interregnum.

Μεσοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσοβασιλείαν.

Μεσοβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ διοικῶν ἐν καιρῷ μεσοβασιλείας.

†Μεσόβλημα (τὸ), = Μεσεμβόλημα, (ἀναστομ.) = Μεσεντέριον.

Μεσόβοιον (τὸ) = Μεσάβοιον.

Μεσόγαιος, α ἢ ος, ον, = Μεσόγειος. «Μεσόγαια (ἐνν. χώρα), α Ἠρ., Ξεν., τόπος (ἐπαρχία) μεσόγειος.» Νέμονται δὲ οἱ Ἀρκάδες τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου, α Παυσ.

†Μεσογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ζωογάζωρ. ‖ (οὐσ.) = Μεσόνεως.

Μεσόγειος, α καὶ ος, ον. Ὁ κείμενος ἐν μέσῳ χωρῶν (ξηρᾶς), περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἠπείρους.

†Μεσογειότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μεσογείου.

Μεσογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ δύο γενεῶν, μεσῆλιξ.

Μεσόγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μεσόγειος.

†Μεσογειώτης, ου (ὁ) καὶ

†Μεσογειωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὰ μεσόγεια.

Μεσογονάτιον καὶ Μεσογόνιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κόμπων καλαμιοῦ κτλ.) διάστημα.

Μεσόγραφος (ὁ, ἡ), (Γεωμετρ.). ἡ διὰ τοῦ μεσολάβου εὑρισκομένη μεσαία (ἀναλογικὴ) γραμμή.

Μεσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν δακτύλων. ‖. (οὐσ.) «Μεσοδάκτυλα,» Δσκρ., τὰ μεταξὺ τῶν δακτ.

Μεσοδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. δέρκομαι]. ὁ φαινόμενος ἀνάμεσα ἢ ἐξ ἡμισείας. «Ἀστὴρ—,» Μανέθ.

†Μεσόδικος (ὁ, ἡ), = Μεσίδιος.

Μεσόδμη (ἡ), [μέσος, δόμος]. ἡ μεσαία δοκὸς ἐπὶ τῆς ὀπ. (πλαγίως βαλμένης) σχηματίζονται αἱ ἄλλαι· (συνεκδ.) ἡ ὀροφὴ, τὸ (Τουρκ.) ταβάνι. (ναυτ.) = Μεσόκοιλον.

Μεσόζευγμα (τὸ). τὸ συνδέον κατὰ μέσον δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα· (ῶδ. γραμτ.) λέξις παρεντιθεμένη πρὸς ἕνωσιν δύο προτάσεων.

Μεσοζύγιος (ὁ). (ἐρέτης) ὁ κωπηλατῶν ἐπὶ τοῦ μέσου ζυγοῦ τῆς τριήρους, (ἄλλ.) Μεσόνεως.

Μεσόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ

Μεσόθι, ἐπίρ. Εἰς τὴν μέσην.

Μεσόθριξ, ὄτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεσαίας (οὔτε κοντὰς οὔτε μακρυὰς) τρίχας.

Μέσοι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μεσόθι, ἐν (τῷ) μέσῳ. «Γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι,» Ἀλκ.

Μεσοικέτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ. 2) Ἀττ. ἀντὶ Μέτοικος.

†Μεσοκάρπιον (τὸ), = Μετακάρπιον.

Μεσοκήπιον (τὸ). κηπίον ἐν μέσῳ οἰκίας.

Μεσόκλαστος (ὁ, ἡ). [μ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τὴν μέσην.

Μεσόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ λαχὼν (κληρωθεὶς) τὸ μέσον, μεσαῖος.

Μεσοκνήμιον (τὸ). τὸ μέσον τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Γαστροκνημία.

Μεσόκοιλος (ὁ, ἡ). κοῖλος (βαθουλὸς) κατὰ τὰ μέσον. ‖. (οὐσ.) Μεσόκοιλον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ τρύπα ὅπου ἐμβαίνει τὸ κατάρτι.

Μεσόκοπος (ὁ, ἡ), [μ. κόπτω]. μέτριος τὸ μῆκος, οὔτε μακρὸς οὔτε κοντός. «Ἀλλὸς—,» Ἀθ., (ἄλλ.) Ἡμίοπος. 2) (συνών.) = Μεσῆλιξ.

Μεσόκουρος (ὁ, ἡ). ὁ κουρευόμενος τὸ ἥμισυ (ὅηλ. τὸ ἔμπροσθεν) τῆς κεφαλῆς.

Μεσόκρανον (τὸ). τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς (τοῦ κρανίου).

Μεσοκρινὴς [μ. κρίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς χώρισμα εἰς τὴν μέσην. «Κίων—,» Πλ.

Μεσοκύνιον (τὸ). τὸ κατώτατον (παρὰ τὴν ὀπλὴν) μέρος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, (Γαλλ.) paturon.

Μεσόκωλον (τὸ). τὸ μεσεντέριον ὅπου συγκρατεῖ τὸ κῶλον (τὸ κωλάντερον).

Μεσολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω τι ἀπὸ ἢ εἰς τὴν μέσην (καταμεσῆς)· κόπτω τὸν δρόμον· διακόπτω· σταματῶ· ἐμποδίζω.

Μεσολάβημα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς μεσολάβησιν.

Μεσολαβὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πιάνων ἢ πιανόμενος (;) ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσολάβησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μεσολαβεῖν, πιάσιμον ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσολάβ ον καὶ ;Μεσόλαβον (τὸ). μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς εὕρεσιν τῶν μέσων (συνεχῶν, ἀναλογικῶν) γραμμῶν.

Μεσόλευκος (ὁ, ἡ), = Διάλευκος, μέ ἄσπρας ἀράδας (παρβλ. Ὀξύλευκος).

†Μεσομηνία (ἡ) καὶ

†Μεσομήνιον (τὸ), γλσ. τὸ μέσον τοῦ μηνὸς, (Ατ.) idus.

Μεσομήρια (τὰ). τὰ μεταξὺ τῶν μηρῶν, (ἄλλ.) κόχωνα.

Μεσομφάλιος καὶ Μεσόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸ μέσον ὀμφαλὸν ἢ εἶδος ὀμφαλοῦ· ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ μέσον ὡς ὀμφαλὸς, (ἐν γέν.) μέσος. (ὀθ. ‖. οὐσ.) «Μεσόμφαλον, « ὁ ὀμφαλὸς (τὸ κέντρον) ὁποιουδήποτε κυκλοτεροῦς σώματος. «Δύγου—,» Βιτρ., ὁ πάτος.

Μεσόνεως (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ κωπηλατοῦντες εἰς τὸ μέσον τῆς νεώς, (ἄλλ.) Ζυγῖται, (παρβλ. Θαλαμῖτης).

†Μεσονήστιμος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων ἢ συμπίπτων εἰς τὸ μέσον τῆς νηστείας, (ὀθ. ‖. (οὐσ.) (ἐνν. ἑβδομὰς) τὸ Μεσοσαράκοστον.

Μεσονύκτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός. ‖. (οὐσ.) Μεσονύκτιον (τὸ), τὰ μεσάνυκτα.

Μεσοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Μπηγμένος ἕως εἰς τὴν μέσην, (οὕτω διορθ. ἀντὶ

Μεσοπαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. πάλλω]. ὁ κρατούμενος ἀπὸ τὴν μέσην καὶ σειόμενος. «Ἔγχος—,» Ἰλ. Φ. 172.

Μεσοπεντηκοστὴ (ἡ), (Ἐκκλησ.) ἡ μεταξὺ τοῦ Πάσχα ἧ τῆς Πεντηκοστῆς ἑορτή.

Μεσοπερσικὸς, ἡ, όν. Ἐξ ἡμισείας Πέρσης (Περσικός).

;Μεσοπέτης, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν ἢ πίπτων ἀνάμεσα (μεταξύ), μεσαῖος.

Μεσόπλατος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ μέσον πλατὺς ἢ ἐπίπεδος.

Μεσοπλεύριος καὶ Μεσόπλευρος (ὁ, ἡ) ὁ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν πλευρῶν. ‖. (οὐσ.) Μεσόπλευρα καὶ Μεσοπλεύρια (τὰ), τὰ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.

;Μεσόπλουτος (ὁ, ἡ), μετρίως πλούσιος, οὔτε πτωχὸς οὔτε πλούσιος.

†Μεσοπόλις (ὁ, ἡ), Ζ. Μεσαιπόλιος.

†Μεσοπόλις, εως (ἡ), ἐναλλμ. ἀντὶ Μητρόπολις.

Μεσοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔργου (τοῦ πόνου) μου.

Μεσοπόνηρος (ὁ, ἡ). μετρίως (ἢχι ἐντελῶς) πόνηρος.

;Μεσοπορεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μεσοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὴν μέσην ἢ εἶμαι εἰς τὸ μέσον τῆς ἀδιποιρίας μου, [ἐκ τοῦ

Μεσοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (περνῶν ἀπὸ) τὴν μέσην ὁδὸν (περιπάτων καταμεσῆς).

Μεσοπόρφυρος (ὁ, ἡ). πορφυροῦς ἀναμεσα, μὲ πορφυρὰς ἀράδας. «Στηθέων οὐχ ἅλον λευκὸν, ἀλλὰ μεσοπόρφυρον,» Πλ.

Μεσοποτάμιος, α, ον. Ὑμετακ. (ἐν τῷ μεσῳ) ποταμῶν, (ῶδ. ‖. οὐσ.) Μεσοποταμία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐνν. γῆ ἡ χώρα), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγρεώς καὶ Εὐφράτου.
Μεσοποταμίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς μεσοποταμίας.
Μεσοπτερύγια (τὰ). τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς πτέρυγος πτερά.
Μεσοπύγιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν πυγῶν (τῶν ὀπισθίων).
Μεσόπυκνος (ὁ, ἡ). μεσαίως (μετρίως) πυκνός. (μουσ.) ἴδε Πυκνός.
Μεσοπύλη (ἡ) καὶ Μεσόπυλον (τὸ). ἡ μεσαία (καταμεσῆς) πύλη.
Μεσοπύργιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο πύργων διάστημα.
Μεσοπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ φθινοπώρου, (εἰς τὸν Δσκρδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεσοπορέω).
Μεσόριον (τὸ), = Μεθόριον, σύνορον.
Μέσορος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς μεσόριον (σύνορον).
Μεσορράγης, ές (ὁ, ἡ), Π. σχισμένος (ῥαγισμένος) εἰς τὴν μέσην.
Μέσος, η καὶ [απν.) ος, ον, (τὸ παρθτ. Μεσαίτερος, -αίτατος). Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ κέντρον (εἰς τὴν μέσην, μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων ἢ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους). (μτμ.) μεσαῖος, μέτριος. (τρπ.) οὐδέτερος, ἀδιάφορος. « Καὶ πρῶτος, καὶ πύματος, καὶ μέσος, « Θκρ. » Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, « Ἡσ. « Μέσον ἦμαρ, « Ὁμ. » Μέση ἡμέρα, « Ἡρ. « Τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, « Ξεν. τὸ μεσημέρι καὶ » Μέσαι νύκτες, « Ἀρχῳ., τὰ μεσάνυκτα. » Χείματι μέσῳ, « Θκρ. » Ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ παλέμα τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτώ, καὶ ἔνναton ἐκ μέσα, « Θκ. « Μέσην (ἐνν. ὁδὸν) τέμνω ἢ βαδίζω, « Γρ., = Μεσοπορέω. (καὶ μετὰ τοῦ οὐσ.) » Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε. μέσην δ' ἔρχου τὴν ὁδὸν, « Θγν. » Ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, « Δμ. » Γενομένους δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον, « Δξ. » Ἴδῃ οὖσα μέσον καθ' ἁμαξιτὸν, « Ε κρ. » Μέση (ἐνν. χορδὴ), « Μουσ., ἡ μεταξὺ τῆς νήτης καὶ ὑπάτης (εἰς τὸ ἀρχαιόττ. τρίχορδον). (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Μέσον ἔχω λαβὼν σε, « Ἀρχῳ. » Καὶ μετ' αὐτοῦ ἐσταύρωσαν ἄλλους δύο, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Τῶν ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροί, οἱ δὲ μέσοι, « Ἀρχτ. » Ἐπεὶ πολλαχῶς τὸ μέσον· ἢ γὰρ τὸ κεκραμένον τῶν ἀκράτων μέσον, ὡς λευκοῦ καὶ μέλανος τὸ φαιόν, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Μέσος δικαστὴς, » Δξ., ὁ ἀμερόληπτος (ἀδιάφορος, κατὰ τὸ) » Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, « Ἰλ. Ψ. » Μέσος πολίτης, « Θκ., μετρίας κατασπάσεως ἢ ἐπισημότητος. (Γαλλ.) de la moyenne classe. (ἀναλογ. μὲ τὸ) » Τῶν δὴ πάλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλεθρῳ τελεύτα, « Πίνδ. ‖. (τὸ οὐδ.) Μέσον (τὸ) καὶ πλθ. Μέσα (τὰ), ἡ μέση, τὸ κέντρον· τὸ μεταξὺ διάζωμα. « Πολὺ τὸ μέσον, « Εὐρ., ἢ » Πολὺ τοὐμμέσῳ, « Ἀρ. ἢ » Πολλῷ (» Μακρῷ) τῷ μέσῳ, « Δξ. (φρσ.) = Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. « Τὰ μέσα φέρεσθαι, « Φίλ., = Μεσεύειν. » Φέρειν [» Τιθέναι] τι ἐν μέσῳ ἢ εἰς τὸ μέσον, « Δξ. » Εἰς τὸ μέσον (ἢ Εἰς μέσας) παριέναι, « Δξ. (καὶ μὲ δοτ.) » Εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκε, « Ξεν. » Ἐκ τοῦ μέσου καθῆσθαι (ἐξετασθαι), « Ἀρ., Ξεν. » Ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν ἔζεσθαι, « Ἀρ., τραφήχθητε ἀπὸ τὴν μέσην· μὴ ἀνακατόνεσθε. » Ἀναιρῶ ἐκ μέσου, « Δμ., σηκόνω (ἐβγάλω) ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἐν μέσῳ (καὶ πλ. » Ἐν μέσοις) κεῖσθαι, « Δμ., Ὁμ. » Ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἄπλα ὁπότεροι ἂν ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσι, « Ξεν. » Ἐν μέσῳ πυρὸς τε καὶ γῆς, « Πλ. » Ἵνα τὸν μέσῳ παραλείπω, « Δμ. « Τί δ' ἐν μίσῳ ἐχεῖ τοῦ συμμίξαι; « Ξεν. (καὶ χρον.) » Διὰ μέσου, « Θκρ., εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ (τὸ διάστημα). (καὶ γρμτ.) » Διὰ μέσου, « ἢ ἐν παρενθέσει λέξις ἢ φράσις. (καὶ ἐλλ.) » Μέσῳ ἀμφοτέρων, « Ἰλ. Π. » Μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται, « Εὐρ. (καὶ χ. πτ.) » Μέσαφ γὰρ μεγάλαι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, « Ὀδ. Α. (ἐλλ. τῆς Κατὰ, ἀντὶ ἐπίρ.) » Σφῆκες μίσον αἰόλοι, « Ἰλ. Μ. ‖. (εἰς τὰς συνθ. ἰσοδυναμεῖ ἐνίοτε τῷ Ἥμισυς, ἴδε τὴν λέξιν.).
†Μεσοσέληνον (τὸ). ἡ νέα σελήνη, (κοιν.) μιαοφίγγαρον.
Μεσοσκέλιον (τὸ). τὸ μεταξὺ (ἐν μέσῳ) τῶν σκελῶν, (ἄλλ.) Μεσομήριον.
Μεσοστάτης, ου (ὁ). (ἀρχιτεκτ.) ὁ ζύλος (τὸ ζύλωμα) τῆς μέσης, ὁ μεσαῖος παραστάτης.
Μεσόστενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν μέσην.
Μεσοστή(στύ)λιον ἢ Μεσόστη(στυ)λον, ου (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν στηλῶν (τῶν στύλων) διάστημα, (Γαλλ.) entre colonnement, (παρὸλ. Μεσοζύλιον).
Μεσοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεσολαβέω, πάνω (συλλαμβάνω) τινὰ ἀπὸ τὴν μέσην ἢ ἐν τῷ μεσῳ.
Μεσόσφαιρον (τὸ). τὸ μεσαῖον εἶδ. τοῦ Ἐνδ. μαλαβάθρου.
Μεσουσχιδὴς, ές (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς τὴν μέσην ἢ μισοσχισμένος (μισοσκασμένος).
†Μεσοταγὴς, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ τεταγμένος (τοποθετημένος) ἐν τῷ μέσῳ.
Μεσοτείχιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν τειχῶν (τῶν ὀχυρωμάτων) τοῦ στρατοπέδου διάστημα.
Μεσότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μέσου· μετριότης· εὐδετερότης, (ἐν γέν.) ποιότης, (ὄθ.) » Ἐπιῤῥήματα μεσότητος, « Γρμτ.
Μεσοτοιχίς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ‖.-(οὖσ.) Μεσότοιχον (τὸ), ὁ μεσαῖος (ὁ μεταξὺ δύο οἰκημάτων) τοῖχος, (Γαλλ.) mur mitoyen.
Μεσοτυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω εἰς τὴν μέσην ἢ ἀπὸ τὴν μέσην, [[ἐκ τοῦ
Μεσοτομος (ὁ, ἡ), κομμένος εἰς τὴν μέσην.
Μεσοτριβὴς, ές (ὁ, ἡ), μισοτριμμένος, μισοφορεμένος, (κοιν.) μισότριβος.
Μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (καθὼς ὁ ἥλιος τῷ μεσημέρι) εἰς τὴν μέσην τοῦ οὐρανοῦ, φθάνω εἰς τὸν μεσημβρινὸν (εἰς τὴν μέσην τοῦ οὐρανοῦ) ἀφιξις τοῦ ἡλίου, (ἐπμ.) μεσημέρι, μεσημέρισμα.
Μεσουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ‖. (οὖσ.) » Μεσουράνιον (καὶ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, (δηλ.) τὸ Ζενίθ) ὁ μεσημβρινός.
†Μεσουρίαι (οἱ), [[μ. οὖρος]]. (ἐνν. κῶλα) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὁπ. καταβάζουν τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ.
Μεσούριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μεθόριον.
Μεσοφάλακρος (ὁ, ἡ). φαλακρὸς κατὰ τὴ μέσον ἢ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.
Μεσοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ἀνάμεσα, καταμεσῆς.
†Μεσοφαράγγιον (τὸ), ἀξήγ. τοῦ Μεσάγγειον.
;Μεσόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεσαῖα (μετρίου μεγέθους) ὀφθαλμούς.
†Μεσοφλίδιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο φλιδῶν διάστημα.
Μεσόφρυον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων διάστημα.
Μεσόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσόγειος.
Μεσόχλοος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας χλοάζων (πράσινος).
Μεσόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ μέσῳ (ὁ ἄλλ. Κορυφαῖος) τοῦ χοροῦ.
;Μεσοχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ μέσον οὗ χρόνου, ὁ διαιρῶν τὸν χρόνον εἰς τὸ παρελθ. καὶ τὸ μέλλ.
Μεσόχρους-ους (ὁ, ἡ). μεσαίου (μετρίου) χρώματος· μισοχρωματισμένος.
Μεσόχωμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς τὸ μέσον (οὐσ.) Μεσόχωρον (τὸ), τὸ μέσον (τὸ μεταξὺ διάστημα) τινὸς τόπου.
Μεσόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι (φθάνω) εἰς τὴν μέσην. » Μεσούσης τῆς ἡμέρας, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Μεσοῦντι δὲ τοῦ ἔτους ἀναβάσιος, « αὐτ. (καὶ αἰτ.) » Ὅτι μεσοῦντα αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ἐγκαλῶ σοι φανοῦν, « Αἰσχ. 2) ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην (ὡς μεσάζων), μεσιτεύω(;).
Μεσπίλη (ἡ), εἶδ. δένδρου, μουσμουλιά.
Μέσπιλον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς μεσπίλης, τὸ μούσμουλον.
Μεσπιλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μεσπίλου, ὅμοιος μὲ μεσπίλον.
Μέσσαδον, Μεσσαδόω, Π. ἀντὶ Μασσάω κτλ.
Μεσσάτιος, Μέσσατος, Μέσσαυλος, Μεσσηγύς, Π. ἀντὶ Μεσάτιος κτλ.
Μεσσηγυδρροπχέστης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ μέσον ἢ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.
Μεσσηγυδρροπχέστης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ζῶν (ἀπὸ λαιμαργίαν) ἐν τῷ μεταξὺ συνδείπνου (δόρπου) ἕνα φάγῃ πλείονα.
Μεσσήρης, Μεσσιγενὴς, Μεσσόθεν, Μέσσοθεν, Μέσσος κτλ, Π. ἀντὶ Μεσήρης, Μέσος κτλ.
Μεστοκάλαμος (ὁ, ἡ), εἶδ. καλάμου τοῦ ὁπ. τὸ μέσα εἶναι μεστὸν (γεμάτον), (ἄλλ.) Νάστὸς κάλαμος, (κοιν.) σουπιὰ κάλαμον.
Μεστὸς, ἡ, ὀν. Γεμάτος· χορτάτος (συνήθ. μτφρ.). (μὲ γεν.) » Μεστοὺς ὄντας ἀνδρῶν τοῦ, « Πλ., τὸν ἐχόρτασαν, » ἀν ἐβγῆκαν θησαν. (καὶ μτχ.) » Μεστος ἐγένετο ὁ γανακτῶν, » Δμ.
Μεστότης (ἡ). ἡ κατάσπασις τοῦ μεστοῦ πληγμονή.
Μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω· χορταίνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μέστωμα (τό). πλήρωμα, γέμισμα.
Μέστωσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Μεστόω, γέμισμα· χόρτασμα.
Μεσόμνιον (τό), Ζ. Μεθύμνιον.
Μέσφα καὶ Μέσφι, ἐπίρ. Π. [μέσος], = Μέχρις, ἕως. (μὲ γεν.) » Μέσφα γονάων, « Ἀρ. » Μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης, « Ἰλ. Θ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μέσφα παρ' αὐτὴν οὐρὴν, « Ἀρ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μέσφα τοι ἐχθὲς, « Θκρ. (καὶ πρὸς ῥῆμα) » Ἐτάκετο μέσφα.. ὁστέα μοῦνον ἔλειφθεν, « Καλλ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Κε) » Μέσφα κε δεῖμα χάσσηται, « Ὁππ., μέχρις ὅτου, ἕως νά.
Μεσφδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσῳδόν.
Μεσῳδός (ἡ). τὸ μεταξὺ τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς περιεχόμενον μέρος ᾠδῆς ἢ ποιήματος.
Μέσωρος (ὁ, ἡ), [μι. ὥρα]. ὁ μεταξὺ νεανικῆς καὶ ἀνδρικῆς ἡλικίας.
Μέσως, ἐπίρ. Μεσαίως, μετρίως. » Φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος «, Εὐρ. » Οὐ μέσως, ἀλλ' εἰς ὑπερβολήν, » Ἰσκρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Μέσως ἔχειν ἀρετῆς ἢ κακίας, « Γρ. 2) (σπν.) ἐν τῷ μέσῳ(ῑ).
Μεσωτήρ (ὁ), Π. μεσίτης, μεσάζων.
Μέτα, ἀντὶ Μέτεστι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Μέτειμι. 2) (κατ' ἀντιστρφ.) ἀντὶ τῆς = Μετὰ [μέσος], προθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ [Π. μόνον] μὲ δοτ., καὶ σημ. ἐν μέν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) τὸ Ὁμοῦ, μαζῆ, (κοιν.) Μέ. » Μεθ' ἑαυτοῦ, « Ξεν. » Ὅτι προσπλεῖ μετὰ νεῶν διακοσίων, « Δξ. » Μετά τινος εἶναι, « Λξ., εἶναι μὲ τὸ μέρος του. » Οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, « Θκ., ἦσαν οὐδέτεροι. » Τὸν ἀγῶνα μεθ' ἡμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ἡμᾶς ἐλόμενοι ποιήσασθαι, « Δμ. » Γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, « Θκ. » Καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρίας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης, « Ἀρχ. 2) (ἀντὶ ἐπιβ.) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς. » Μεθ' ὅπλων, « Θκ. αὐτ. » Μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα, « αὐτ. » Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι, « αὐτ., ἐγκαίρως, (κοιν.) μὲ τὸν καιρόν. » Ἀγαθὸν ἐστι μετὰ καιροῦ βασανίζειν τὰ πράγματα, « Ἀνεφ. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου, « αὐτ. » Ὧν μὴ μετὰ νόμων ἤμαρτεν, « αὐτ., οὐ κατὰ νόμους. » Μετὰ λογισμοῦ, « Μετὰ τοῦ δικαίου, « Δμ. ‖. (μετὰ αἰτ. δέ. 1) τὸ Κατόπιν τινός, (ἐπμ.) ὕστερον, ἔπειτα ἀπό, (ἐν γέν. Π.) κίνησιν πρός ἢ διά τι ἢ κατά τινος, (ἐπμ.) τὴν τελικὴν αἰτίαν, τὸν σκοπόν. » Ἔρχεο νῦν μετ' Ἕκτορα, « Ἰλ. Ο. » Πλέων ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, « Ὀδ. Α. » Ἔβη ἐς Πύλον μετὰ πατρὸς ἀκουήν, « Ὀδ. Β. » Μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνην δε, « Ὀδ. Υ. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. προσδιορ.) » Μετὰ δόρυ ἦει οἰσόμενος, » Ἰλ. Ν. (καὶ μετνμ.) » Πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο, « Ἰλ. Υ. » Ἀΐσσων, ὡς τ' αἰπὺν μετὰ χῆνας, « Ἰλ. Ρ. » Λαοὶ ἔπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, « Ἰλ. Ν. (καὶ χρν.) » Αὐτίκα τοι ἕπεται μετ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ. » Μετὰ τὸν δ' ἔλαχεν Εὐμηλος, « Ἰλ. Ψ. » Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην εἶδον, .. » Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, « Ὀδ. » Ἠρῴω τῳ τοι μετ' ἐμὲ, « Ἰλ. Θ. » Σωτῆρα μετὰ θεοὺς ἐκάλουν, « Ξεν. » Μετὰ ταῦτα, « Λξ. (τὸ ὀπίσω εὑρηται γραφόμενον καὶ Μεταταῦτα). » Τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, » Ξεν. (καὶ παραλλ.) » Μετὰ ταῦτα ὕστερον, « Δμ. » Μετὰ μικρὸν, « Λιγιλλ. Τάτ. » Μετ' ὀλίγον, ἡ » Μετ' ὀλίγα, « Λξ. » Μετ' οὐ πολύ, « Λκ. (καὶ ἐπιφερομ. μτχ.) » Μετὰ δὲ Σόλωνα οἰχόμενον, » Ἡρ., ἀντὶ Σόλωνος δὲ οἰχομένου. (καὶ τρπ.) » Κάλλιστος ἀνὴρ μετὰ Πηλείωνα, « Ἰλ. Β. » Βορυσθένης, ποταμὸς μέγιστος τούτων μετὰ Νεῖλον καὶ Ἴστρον, « Ἡρ. 2) τὸ Μεταξύ, ἀνάμεσα. » Μετὰ πληθύν, « Ἰλ. Β. » Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, « αὐτ. » Καὶ σέ φασι μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον, « Ὀδ. Π. » Ἔχειν (» Φέρειν) τι μετὰ χεῖρας, « Λξ. (καὶ χρν.) » Μεθ' ἡμέραν, « Ἡρ., Δμ., Αἰσχλ., ἐν καιρῷ (εἰς τὸ διάστημα τῆς) ἡμέρας. ‖. (μετὰ δοτ. δὲ Π. 1) τὸ Μεταξύ, ἀνάμεσα, ἀναμεταξύ. (ἐν γέν.) τὸ Ἔν τινι. » Πίπτειν μετὰ ποσὶν, « Ἰλ. Τ. » Κεῖσθαι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν, « Ἰλ. Ο. » Ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν, « Ὀδ. Γ. » Θῆκε μετὰ φρεσὶν, » Ἔχειν μετὰ χερσὶν, « Ὁμ. » Αἶγα λίοντε .. μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε, « αὐτ. » Μετὰ γάρτε ἢ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ, « Ὀδ. Ο. » Ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν, « Ἀπλλν. » Ὁ τὲ μὲν μετὰ πρώτοισιν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισιν, « Ἰλ. Α. » Μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν, « Ἰλ. Α. » Μετὰ πᾶσιν ἔειπεν, « Ὁμ. (καὶ ἀντιστρφ.) » Τοῖς δὲ μέτα, « Θκρ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) Μετοχήν. » Μεταδίδωμι, Μεταλαμβάνω. 2) τὸ Μεταξύ. » Μεταπύργιον, Μεταχειρίζομαι, Μεταδαίνυμαι. 3) τὸ Κατόπιν ἢ Ἔπειτα. » Μεταδιώκω, Μέτειμι, Μεταδόρπιος. 4) τὸ Ὀπίσω, (ἐπμ.) τὸ Ἀνάπαλιν, ὅθεν (ἐν γέν.) μετατόπισιν, (καὶ τρπ.) μεταβολήν. » Μετάφρενον, Μεταστρέφω, Μεταβαίνω, Μεταμόρφωσις, Μεταβουλεύομαι. ‖. (παρὰ Π. Α'. τίθεται κατ' ἀναστροφὴν, ὅτε καὶ συνήθ. βαρυτονεῖται) » Ἠφύρους μέτα, « Ἰλ. Ν. » Πολλῶν μέτα, « Εὐρ. » Τὸν δὲ μέτ', « Ἰλ. Ρ. » Θεοῖσι μέτ', « Ἰλ. Ο. (Β'. χ. πτ. ἀντὶ ἐπίρ. Τυπ. ἢ Χρν., μεταξὺ ἢ κατόπιν, ἔπειτα κτλ. » Ἡγεμόνες, μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, « Ἰλ. Β. » Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ πεζοί, « Ἰλ. Ψ. » Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ σ' ὔμμες, « Ὀδ. Φ.

Μετα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Μετέβην κτλ.). Ὑπάγω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, (μτνμ.) περνῶ ἀπὸ ἓν ἀντικείμενον εἰς ἄλλο, (ἐν γέν.) μετατοπίζω. (καὶ μτν.) μεταβάλλομαι. » Μεταβάντες ἐς ταῦτα τὰ χωρία, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ὕπποι κόσμον ἄεισον, « Ὀδ. Θ. » Ὡς μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας, « Πλάτ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, « Ὀδ. Μ. 2) Π. (μὲ αἰτ.) = Μετέρχομαι, καταγίνομαι εἴς τι, τὸ ἔχω ἔργον, (Ὁππ.). ‖. (ἐνεργ. μόνον εἰς τὸν μέλλ. Μεταβήσω καὶ εἰς τὸν ἀόρ. Μετέβησα), = Μεταβιβάζω.

Μετα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Μετέβαλον κτλ.). Βάλλω τι ἀλλέως (εἰς ἄλλην θέσιν, ἀνάποδα), γυρίζω· ἀλλάζω· μετατοπίζω. (ἐλλ. ἢ ἀμτδ. καὶ μσ.) κάμνω ἀλλαξιάν, (ἐπμ.) ἐμπορεύομαι· (τρπ.) ἀλλάζω γνώμην (τρόπον τοῦ λέγειν, σύστημα κτλ.). » Μεταβάλλειν ἐν τῷ θέρει τὴν γῆν, « Ξεν., νὰ τὴν ἀναποδογυρίζῃ σκάπτων, (ἄλλ.) Βωλοστροφῶ. (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Μετὰ νῶτα βαλών, « Ἰλ. Θ. » Ἅμα τῇ ὥρῃ καὶ τὸ οὔνομα μετέβαλον, « Ἡρ. » Μεταβάλλειν τὴν τροφήν, « Ἀλέξ. Ἀφρ., χωνεύειν. » Μεταβαλόντα τοὺς τρόπους, εἶναι πανοῦργον, δόκιον κτλ., « Ἀρχρ. (καὶ ἑλλ.) » Εἰς τὰ κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, « Ξεν., ἄχι πάντα εἰς τὸ ζῶον μέρος. « Ἐκ τούτου μεταβαλὼν ἔλεγεν, « αὐτ. » Μεταβάλλουσιν ἐκ τῶν Σκυθικῶν ἑλῶν εἰς τὰ τῆς Αἰγύπτου, « Ἀρχτ., μεταβαίνουσι. (καὶ τρπ.) » Μεταβάλλον ἐς εὐνομίην, « Ἡρ. (ἢ μσ.) » Τὰ ἱμάτια μεταβάλλομαι, « Ἀρχρ., Ξεν. » Μεταβαλλομένους (τὰ ὅπλα) ὁπωσδήποτε ἡμῶν, « Ξεν. » Μεταβαλόμενος τὰ φορεῖα, « Ἀρχρ. νὰ τὰ μεταφέρῃ (νὰ τὰ πάρῃ) εἰς τὸν ἄλλον ὦμον. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) » Σιγὴν λόγων μεταβάλοιτο, « Σοφ. » Διδανωτὸν δὲ καὶ σμύρναν ἢ τὰ ἄλλα ἀρώματα μεταβάλλονται τοῖς ἐμπόροις, « Στρ. (καὶ ἑλλ.) » Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι, « Ξεν., ἐμπορευόμενοι, οἱ μεταπολῶντα. (καὶ κοιν.) » Ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλόμενος, « Πλ.

Μετα-βάπτω, Μ. βάψω. Βάπτω ἀλλέως (εἰς ἄλλο χρῶμα), βάπτω μεταβάλλω. » Ἀγχροι ἅπαντες, ὑπὸ δέους μεταβαφέντες, « Ἀκ.

Μετα-βασανίζω, Μ. ἰσω. Ἐξετάζω ἐκ νέου (ἐπαναληπτικῶς).

Μετάβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταβαίνω, μεταβολὴ θέσεως, μετατόπισις.

Μεταβατέον, θετ. τοῦ Μεταβαίνω.

†Μεταβάτης, ου (ὁ). ὁ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

Μεταβατικός, ἡ, όν, (ἢ ἐπίβ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα ἢ συνήθειαν νὰ μεταβαίνῃ. (γρμτ.) ὁ μεταβιβάζων τὴν ἐνέργειαν.

Μετα-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω τινὰ νὰ μεταβληθῇ, μεταβάλλῃ = διὰ τῆς βίας. » Τὴν φύσιν—, « Ἀγαθ.

Μετα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω νὰ μεταβῇ τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω.

†Μετα-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι. Ζῶ νέαν ζωήν, μεταβαίνω ἀπὸ βίου εἰς βίον, ἐπαναζῶ.

Μετα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἐβγάλλω νέους βλαστοὺς· ξαναβλαστάνω ὑπὸ ἄλλην νέαν μορφήν.

Μεταβλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεταβλαστάνειν. » Φύσις—, « Στβ. 2) (κατ' ἄλλ.) = τῷ

Μεταβλατικός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Μεταβλητικός.

Μετα-βλέπω, Μ. βλέψω, Π. (μὲ αἰτ.) βλέπω βλέμμα ἐπάνω εἴς τι, ἐμβλέπω.

Μετάβλημα (τό), Π. ἀντὶ Μεταβολή.

Μεταβλητέον, θετ. τοῦ Μεταβάλλω.

Μεταβλητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ μεταβάλλειν. » Μεταβλητικὴ, « Ἀρχτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ τέχνη τοῦ μεταβολέως, τὸ διὰ συναλλαγμάτων ἐμπόριον.

Μεταβλητός, ἡ, όν. Ὑποκείμενος εἰς ἀλλοίωσιν, ἐπιδεκτικὸς μεταβολῆς.

Μετα-βουλεύω, Μ. εὐσω. Μεταφυτεύω (ἀπὸ ἕνα βόθρον εἰς ἄλλον).

Μεταβολεύς [μεταβάλλω], έως (ὁ). Πραγματευτὴς (κυρ. ὁ πωλῶν λιανικῶς), μεταπράτης.

Μεταβολή (ἡ). Τὸ μεταβάλλειν ἢ μεταβάλλεσθαι, μετατόπισις· (ἐν γέν.) τροπή, ἀλλοίωσις. » Χρημάτων—, « Ἀρστ., τὸ διὰ συναλλαγῆς ἐμπόριον. » Καὶ ὅσα ἐπὶ μεταβολῇ τις ἢ ἔμπορος ἢ στρατιώτης ἔχων ἔπλει, « Θκ.

†Μεταβολία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μεταβολή, ἐμπόριον.

Μεταβολικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μεταβολήν, (κυρ.) ἐμπορικός.

Μετάβολος (ὁ, ἡ). = Μεταβλητός. 2) (οὐσ.) = Μεταβολεύς.

Μετα-βουλεύομαι, Μ. εὔσομαι (ἀπν. καὶ Π. εἰς τὸ ἐνεργ.). Βουλεύομαι (Σκέπτομαι καὶ Ἀποφασίζω) ἀλλέως, ἀλλάζω γνώμην ἢ σκοπόν.

Μεταβουλία (ἡ). Μεταβολὴ γνώμης (σκοποῦ), μεταμέλεια, [ἐκ τοῦ

Μετάβουλος (ὁ, ἡ). Ὁ ἀλλάζων ἢ ἀλλάξας βουλὴν (γνώμην, ἀπόφασιν), παλίμβουλος.

Μετάγγελος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, (ἄλλ. γρφ. διῃρημ. Μετ' ἄγγελος).

Μετ-αγγίζω, Μ. ἰσω. Μεταχύνω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο ἄγγος (ἀγγεῖον).

Μεταγγισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάγγισμα.

Μεταγείνια (τὰ), [μετὰ, γείτων]. Ἑορτή τις εἰς τὰς Ἀθ., (ἄλλ.) Μετοίκια, (ὄθ.

Μεταγείτνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ὡς τιμώμενος εἰς τὰ Μεταγείτνια) καὶ

Μεταγειτνιών, ῶνος (ὁ), ὁ Β' μὴν τῶν Ἀθ. (Αὔγ.—Σεπτ.) καθ' ὃν ἐώρταζον τὰ Μεταγείτνια καὶ μετοικίζοντο (ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν).

Μεταγενὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὁ γεννηθεὶς ἔπειτα (ὑστερώτερα), νεώτερος, (ὄθ. το συγκρ.) Μεταγενέστερος.

Μετα-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναγεννῶ· μεταποιῶ. ἀνανεόνω.

Μετα-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι ἔπειτα (ὑστερώτερα) ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ μεταξὺ (ἀνάμεσα), ἢ 2) μετοικίζομαι, μεταναστεύω. (ὄθ. ||. ἢ μτχ.) » Μεταγενόμενοι, α Γρφ., οἱ μεταγενέστεροι, ἢ μεταναστεύσαντες.

Μετα-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι· Ἀλλάζω γνώμην, Μεταγνῶ, Μεταβουλεύομαι. » Ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν (οἱ Ἀθην.), « Θκ. (καὶ αἰτ. ἄλλ.) » Μετέγνων τὰ πρόσθ' εἰρημένα, « Εὐρ. (καὶ δοτ. προθετ.) » Μετεγίγνωσκον ἐπὶ τῷ ἀνόπλῳ ἐλθεῖν, « Ἡρωδ. 2) ἐννοῶ τι ἔπειτα (μετὰ ταῦτα) » Ἅταν δ' ὠπάτῃ μεταγνοὺς, « Αἰσχλ.

Μετάγκεια (ἡ), = Μεσάγκεια.

Μετα-γλωττίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεταφράζω, (ὄθ.

Μεταγλωττιστὴς, οῦ (ὁ). μεταφραστής.

Μετάγνοια (ἡ), Π. καὶ

Μεταγνώμη (ἡ) καὶ

Μετάγνωσις, εως (ἡ). τὸ μεταγιγνώσκειν (μεταβουλεύεσθαι), ἄλλαγμα γνώμης, μετάνοια· ἀποκατάστασις.

Μετα-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τοὺς γομφίους ὀδόντας εἰς

Μετα-γραμματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὰ γράμματα λέξεως, γράφω αὐτὴν κατ' ἄλλον τρόπον.

Μεταγραμματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μεταγραφεύς, έως (ὁ), ἀντιγραφεύς.

Μεταγραφὴ (ἡ). ἀντιγραφή.

Μεταγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μεταγραφήν.

Μετα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι ἀλλέως, μεταβάλλω τὴν γραφὴν (τὴν ἐπιγραφὴν κτλ.). » Μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὁμωμοκότας, « Ξεν. 2) = Μεταγραμματίζω. 3) ἀντιγράφω. »Τοῖς πίναξιν ὥσπερ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς μεταγράφειν τὰ ἐκείνου καλὰ, « Βιογρφ. Εὐθ. 4) μεταφράζω (ἐγγράφω). » Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν, « Θκ.

Μετ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Μετήγαγον κτλ.). Φέρω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω, μεταβιβάζω. 2) ὑπάγω (κυρ. μὲ στράτ.) κατόπιν τινός, (Ξεν. Κυροπ. Ζ').

Μεταγωγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τυῦ προηγ., μεταφορά, μετακόμισις.

†Μεταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς μεταγωγήν.

Μετα-δαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ γεν.) τρώγω τὸ μεριδιόν μου ἀπό τινος (Ἰλ. Ψ, 207). 2) (μὲ δοτ.) τρώγω μετά τινος ἢ μεταξύ τινων, συνευωχοῦμαι, (Ἰλ. Χ, 468).

Μετα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ ἔπειτα ἢ παρὰ τὸ σύνηθες.

Μεταδετέον, θέτ. τοῦ Μεταδέω.

Μεται-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαί τι ἐκ μεταβολῆς ἢ ἔπειτα.

Μετα-δέω, Μ. δήσω. Λύνω τι ἀπ' ἐδῶ ᾗ τὸ δένω (τὸ Ξαναδένω) ἀλλοῦ.

Μεταδήμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπάρχων ἢ συμβαίνων μεταξὺ τοῦ δήμου, Ἐνδήμιος. » Οὐ γὰρ ἦθ' "Ηφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἦβη οἴχεται εἰς Δῆμνον, « Ὑδ. Θ.

Μετα-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω δίαιταν (τρόπον ζωῆς).

Μεταδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταβολὴ τῆς διαίτης (τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς).

Μετα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἀλλέως ἢ ἄλλο τι. » Καλεπὸν δὲ ὄντας τοῦ διδάσκειν, τῷ παντὶ χαλεπώτερον τὸ μεταδιδάσκειν, « Δ. Χρσ. (καὶ πθ.) » Τὴν διάλεκτον τὴν Δωρίδα μετεδιδάχθησαν, « Παυσ.

Μεται-δίδωμι, Μ. μεταδώσω. (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. γεν. ἐκ γ', καὶ δοτ. περιπ. ἐκ δ') Δίδω μέρος ἀπό τινος εἴς τινα, σὺν κάμνω μέτοχόν τινος. » Μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας, « Εὐρ. » Χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, « Ξεν. 2) Π. δίδω τι ἔπειτα (ὑστερώτερα).

Μετα-δίομαι (χ. Μ), Π. ἀντὶ Μεταδιώκω.

Μεταδίωκτας (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ μεταδιώξῃ τις.

Μετα-διώκω, Μ. διώξω -ομαι. (μὲ αἰτ.) Τρέχω κατόπιν τινός ἵνα τὸν πρόφθασω (τὸν πιάσω). 2) (χ. πτ.) ἐπιχειρῶ (ἐπὶ ἵππος ἀμέσως (κοιν. κτυπῶ) ὁπίσω, [Ξεν. Ἑλλ. Δ', ε, 13).

Μεταδίωξις, εως (ἡ). Τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετα-δοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (συνῆθ. πρτρ. μὲ δοτ.) Ἀλλάζω γνώμην (σκοπόν). » Μετέδοξέ σοι ταῦτα βέλτιω εἶναι, « Ἀκ. » Δείσασα μή σφι μεταδόξῃ, « Ὑπ. (καὶ πθ.) » Μεταδεδογμένον μοι μὴ γρτεύεσθαι, « αὐτ.

Μετα-δοξάζω, Μ. άσω. Ἀλλάζω δόξαν (ἰδέαν, φρόνημα).

Μεταδόρπιος (ὁ, ἡ). Ὁ γινόμενος ἢ πρέπει τῶν τι μεταξὺ τοῦ δείπνου ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον (δόρπον). » Μεταδόρπια (τά), τὰ ἐπίδειπνον.

Μετάδοσις, εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις καὶ

Μεταδοτέον, τὸ θέτ. τοῦ Μεταδίδωμι.

Μεταδοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόσφορος εἰς τὸ μεταδιδόναι, ἐλευθέριος

Μεταδοτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος μεταδοθῆναι, μεταδόσιμος.

Μετάδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ αὐλιμπος (κατὰ αὐμπτωσιν, χωρὶς νὰ συνοδεύῃ τι).

Μεταδρομάδην, ἐπίρ. Π. τρέχων κατόπιν, [ἐκ τοῦ.

Μεταδρομὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετατρέχω, καταδρομὴ, καταδίωξις· ἐπιδρομή.

Μετάδρομος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐρευνῶν κατόπιν τινός· ἐκδικητής.

Μεταδρομπάδην, ἐπίρ. [μεταδρέπομαι]. Σταγολογῶν κατόπιν.

Μετα-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Μετέδυν κτλ.). Χύνομαι (Παρεισδύομαι) ἔκτοπος (εἰς τὸν Ἀρ. ἀναγνωστέον· Μέτα δύνω).

†Μέταζε [μετὰ]], ἐπίρ. Χρν. μεταξύ, ἀνάμεσα τῷ μεταξὺ ἢ· μετέπειτα(ι).

Μετα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ἀρ'ὑπὸ εἰς ἄλλο ὄχημα.

Μεταθέμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μετατίθημι.

Μετάθεσις, εως (ἡ). Ἡ πρᾶξις τοῦ μετατιθέναι ἢ μετατίθεσθαι, μετατόπισις, μεταβολή.

Μεταθετέον, θετ. τοῦ Μετατίθημι.

Μεταθετικὸς, ἡ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ κατὰ μετάθεσιν.

Μετάθετος (ὁ, ἡ). Ὁ μεταθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μεταχετθῇ, ἐπιδεκτικὸς μεταθέσεως, μεταβλητός.

Μετα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κατόπιν τινός, προφθάνω, πιάνω. 3) (ἀνίστε) τρέχω πρὸς ἄλλο μέρος ἢ τρέχω πάλιν.

†Μεταθρόα, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀθρόως.

†Μετα-θωρήσσομαι, Μ. ήξομαι, Π. (μὲ αἰτ.) ὁπλίζομαι (ἑτοιμάζομαι) διὰ τι ἢ κατά τινος, (Ἀλλ. ἀναγν. Μέτα θωρήσσομαι).

Μεταίγδην, ἐπίρ. Π. [μεταίσσω]. ἀμάχη κατόπιν.

Μεταίζω, Μ. ἴσω, Π. καθίζω (ἢ ἵζάνω, ἢ ἄλλ.) κάθημαι μετά ἢ μεταξύ τινων, συνεδριάζω.

Μετ-αίρω, Μ. ἀρῶ (ἀόρ. Μετῆρα κτλ.). Σηκώνω καὶ μεταφέρω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταθέτω· μεταβάλλω. || ἐφ-

τερ. ἢ ἄλλ.) μεταβαίνω· ἀναχωρῶ, (παρβλ.) ἀπαίρω.
Μεταίσσω, Μ. ἰξω, Π. (μὲ αἰτ.) ὁρμῶ κατά ἢ κατόπιν τινος, ἐφορμῶ.
Μεταιτέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ αἰτ. καὶ ἄλλ. μὲ γεν.) Ζητῶ καὶ ἐγὼ μέρος ἀπό τινος· ζητεύω, ζητῶ ὡς -
Μεταίτης, ου (ὁ), = Ἐπαίτης, ζητιάνος.
Μεταίτιος, α ἢ ος, ον. (μὲ γεν.) Συναίτιος, συνένοχος, (ἐν γέν.) μέτοχος ἢ ἔνοχος. «Δύτὸς σὺ τούτων οὐ μετοίτιος πέλεις, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος,» Αἰσχλ.
†Μέταιτος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Μεταίτης.
†Μεταίφριος (ὁ, ἡ), = Αἰφνίδιος.
†Μεταιχμέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κοπιάζω, προσπαθῶ, (κοιν.) πολεμῶ.
Μεταίχμιος (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ‖. οὐσ.) Μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ δύο στρατευμάτων μέρος (διάστημα), (ἐν γέν.) τὸ μεταξὺ (ἐν μέσῳ). «Ἦσαν ξυβόλοι τὸ μεταίχμιον αὐτέων ὀκτώ,» Ἡρ. (ἢ μτφορ.) «Εἰσί τινες ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν ἢ τῶν φιλοσόφων,» Δκ. «Νωθρὸς ἀπ' ἰξύος ἐς πόδας ἄκρης, ... ζωῆς καὶ θανάτοιο μεταίχμιον,» Ἐγγ. «Δοξὸς εἰ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀποῤῥίπτεις,» Δκ., ἐν ἀμφιβολίᾳ, διφορούμενα.
Μεταικαθέζομαι Μ. εδοῦμαι. Κάθημαι ἀλλέως· ἀλλάζω θέσιν (κάθισμα).
Μεταικαθίζω, Μ. ἰσω. Καθίζω τινὰ (καὶ ἀμέσ. ἢ ἄλλ. Κάθημαι) ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, μετατοπίζω.
Μεταικαθοπλίζω, Μ. ἰσω. Ὁπλίζω (Ἁρματόνω) τινὰ ἀλλέως.
Μεταικαινίζω, Μ. ἰσω. Ἀνακαινίζω, ἀνανέωνω.
Μεταικαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Μηνῶ (Προσκαλῶ) τινα εἰς ἄλλο μέρος, ἀνακαλῶ. ‖ (μτ.) προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ πρός μετάλλου). 2) (μτγν.) = Μετονομάζω, (ἴδε Μεταμέλλω).
Μεταικάρπιον (τὸ), τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ (τῆς χειρὸς) ἢ τοῦ βραχίονος (ὅπου ἐμβαίνουν τὰ βραχιόλια).
Μεταικατα-χέω, Μ. χεύσω. Περιχύνω ἔπειτα.
Μεταικαταψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω τι ἔπειτα.
Μεταίκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εἶμαι βαλμένος) ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, εἶμαι μετατοπισμένος (μεταβεβλημένος). «Ἐφ' ἅμιλλαν δὲ μετάκειται τὸ ἔθος· οὐ γὰρ ἡ βουλὴ διαγινώσκει τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου, τῶν δ' ὑπὸ τῆς βουλῆς γνωσθέντων ὁ δῆμος ἐστι κύριος,» Δ. Ἀλ. «Ἡ μεταφορὰ μετάκειται ἀπρεπῶς,» Ἀμτρ., μεταφέρθη ἀπὸ εὐτελὲς ἀντικείμενον.
Μεταικελητίζω, Μ. ἰσω. Ἀλλάζω, (Μεταβαίνω εἰς ἄλλο) ὄχημα ἢ ἵππον.
Μεταικενόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) τι ἀλλοῦ, μεταγγίζω.
Μεταικεντρίζω, Μ. ἰσω. Ἐγκεντρίζω (Ἐμβολιάζω) εἰς ἄλλο δένδρον.
Μεταικερδάννυμι, Μ. κεράσω. Μεταγγίζω ὑγρόν τι ἵνα ἀνακατωθῇ· συγκιρνῶ μεταξύ ἄλλων.
Μετάκερας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ)· συγκεραυμένος, χλιαρός.
Μετακέρασμα (τὸ)· μίγμα (κυρ. ὑγρῶν), κρᾶμα.
Μετα-κηπεύω, Μ. εὔσω. Μεταφυτεύω ἀπὸ κήπου εἰς κῆπον.
Μετα-κιάθω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησιν ἢ καταδίωξιν) τινος. (ἐν γέν.) ὑπάγω πρός (ἐπὶ ἀψύχ.) διέρχομαι. «Πᾶν πεδίον μετεκιάθου,» Ἰλ. Δ.
Μετα-κινέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κινῶν μεταθέτω, μετατοπίζω, (τρπ.) μεταβάλλω.
Μετακίνημα (τὸ). τὸ μετακινηθὲν (μετατοπισθὲν) πρᾶγμα. 2) = τῷ
Μετακίνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μετακινεῖν, μετάθεσις, μετατόπισις· μεταβολή.
Μετακινητός, ἡ, όν. Ὁ μετακινηθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ, ἐπιδεκτικὸς μετατοπίσεως, (τρπ.) μεταβλητός.
Μετα-κιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Μετακεράννυμι.
Μετα-κλαίω, Μ. κλαύσομαι, Π. κλαῖω (λυποῦμαι) ἔπειτα.
Μετα-κλείω καὶ Μετα-κληΐζω, Μ. ἴσω, Π. ἀντὶ Μετακαλέω, Μετονομάζω. «Τὸν μὲν καὶ Περσῆα μετεκλήϊσαν Ἀχαιοί, εὖνεκεν ἄρξει πέρην ἀπειρεσίων ἀνθρώπων,» Ἐτυμλ.
Μετάκλησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μετακαλέω, ἡ διὰ μηνύματος πρόσκλησις ἢ ἀνάκλησις.
Μετάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ μετακληθεὶς (προσκαλεσθεὶς νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ὑπάγῃ).
Μετα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κάμνω τι νὰ κλίνῃ ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, μετατρέπω, μεταβάλλω. ‖. (μσ. αὐτπθ.) πλαγιάζω ἀλλέως, μεταβάλλω θέσιν ἐντὸς τῆς κλίνης μου.
Μετάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. μετατροπὴ· μεταβολή.
Μετα-κλύζω, Μ. ὑσω. Βάλλω ἔπειτα (Ξαναβάλλω) καὶ ἄλλο κλύσμα.
Μετα-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ἀλλέως ἢ ἐκ νέου, ξανακλώθω, ἢ ξεκλώθω, (παρβλ. Μεταπλέκω).
Μετα-κοιμίζω, Μ. ἰσω. Κοιμίζω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο μέρος). ἀπομακρύνω ἢ κατευνάζω.
Μετάκοινος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἢ μετὰ τοῦ ὀπ. ἐλαβὲς εἰς μέρος, κοινωνός, μέτοχος.
†Μετακοίνωνος (ὁ, ἡ), γλο. = Συγκοινωνός.
‡Μετα-κοιτίζω, Μ. ἰσω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) κοίτην.
Μετακομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
Μετα-κομίζω, Μ. ἰσω, = Μεταφέρω.
Μετακόμισις, εως (ἡ), = Μετακομιδή.
Μεταικομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Μεταπομίζω.
Μετακόνδυλα (τὰ) καὶ Μετακόνδυλοι (οἱ), τὰ μετὰ τοὺς κονδύλους (ἁρμοὺς, κόμπους) τῶν δακτύλων μέρη. «Τὰ ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων,» Πλδ.
Μετα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (κυρ. νόμισμα) κατ' ἄλλον τρόπον, τὸ ξανακόπτω μὲ διαφορετικὸν χάραγμα.
Μετα-κοσμέω-ῶ, Μ. ἠσω. Διεύθετῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μετορῥυθμίζω.
Μετακόσμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. του προηγ., μεταῤῥύθμισις. (ἐν γέν.) μεταποίησις.
Μετακόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ ἐκτὸς τοῦ ἐδικοῦ μας κόσμου. «Μετακόσμια (τὰ),» Ἐπίκουρ., ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἄλλος κόσμος.
Μετα-κρούω, Μ. κρούσω, (ναυτ.) = Πρύμναν κρούομαι, (κοιν.) πρόϊζω. (μτφορ.) μεταβουλεύομαι.
Μετακτέον, θετ. τοῦ Μετάγω.
Μετα-κτίζω, Μ. ἰσω. Κτίζω (Ξανακτίζω) τι ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως.
Μετακύβευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
Μετα-κυβεύω, Μ. εὔσω. Μεταβάλλω τι ἐν εἴδει κύβων, μετατρέπω. «Φύσει τὸ πιστὸν ἔχειν δοκούντων, καὶ μὴ πρὸς τὸ συμπίπτον τῆς τύχης τὰς γνώμας μετακυβεύεσθαι,» Νικ.
Μετα-κυκλέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Ἀλλάζω κυκλικῶς θέσιν, κυκλοφορῶ εἰς ἄλλον κύκλον· περιπλανῶμαι.
Μετα-κυλινδέω-ῶ, Μ. ἠσω. Κυλίω τι πρὸς ἄλλο μέρος, μεταφέρω κυλίων.
Μετακυμία (ἡ). ἡ μετὰ τὴν ἐρικυμίαν κατάστασις τῆς θαλάσσης, καὶ
Μετακύμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ τὸ κῦμα (μετὰ τὴν ἐρικυμίαν), (ἐπιτ.) γαλήνιος. ‖. (οὐσ.) Μετακύμιον (τὸ), Ἡσύχ., τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων διάστημα (μεταίχμιον).
Μετακύνιον (τὸ), = Μεσακύνιον.
Μετα-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Μετέλαχον κτλ.), (μὲ αἰτ. καὶ ἄλλ. μὲ γεν.) = Μετέχω, Μεταλαμβάνω. 2) (ἐνεργ.) = Μεταδίδωμι, (Πλ. Ἀρις. 6).
Μετα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Μετέλαβον κτλ.), (μὲ αἰτ. καὶ ἄλλ. μὲ γεν.) Λαμβάνω μέρος ἢ τὸ μέρος μου ἀπό τινος· μετέχω· ἀπολαμβάνω. «Οὐδεμίαν ᾠφερον μετέλαβεν,» Ἰσκρ. «Ὅθεν ἢ τοῦνομα μετέλαβε,» Θρρ. «Τῆς λήξης (τῆς ὠφελείας) μεταλαμβάνει,» Ἡρ., Ἀφορ. 2) λαμβάνω τι ἀντὶ (εἰς ἀνταλλαγὴν) ἄλλου, μεταλλάζω. «Ἱμάτιον μεταλαβεῖν,» Ξεν. «Ἡμέραν μεταλαβεῖν,» Πλ., νὰ ἐκλέξουν ἄλλην. «Πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν,» Θκ. Μετέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων,» Πλδ. 3) λαμβάνω τι μετὰ (ἔπειτα ἀπὸ) ἄλλον, διαδέχομαι. «Μεταλαβεῖν τὴν ἀρχήν,» Δξ. «Μεταλαβὼν (μετὰ ἢ χ. τοῦ) λόγον,» Πλδ., ἐπῆρε τὸν λόγον· ἀποκρίθη. (καὶ ἀπρσ.) «Ἅμα τῷ μεταλαβεῖν τὸ τῆς νυκτός,» αὐτ., ἅμα διεδέχθη ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν. 4) = Ἐκλαμβάνω· ἐννοῶ ἀλληγορικῶς· ἑρμηνεύω. «Τὸν Ὀδυσσέα εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσιν,» Εὐρ. 5) (μσ.) = Ἀντέχομαι, (Γαλλ.) revendiquer. «Μεταλαμβάνονται τοῦ ὀνόματος,» Ἡρ.
Μεταλαμπαδεύω, Μ. εὔσω. Μεταδίδω τὴν λαμπάδα εἰς τὸν διάδοχόν μου ἵνα τὴν δώσῃ καὶ κεῖνος εἰς τὸν ἄλλον καθὼς εἰ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.
Μεταλαξεύω, Μ. εὔσω. Μεταποιῶ λαξεύων.
Μετ-αλγέω-ῶ, Μ. ἠσω, Π. πονῶ ἔπειτα, (συνκόβ.) ἀναβάλλω.
Μετ-αλθήσκω, Μ. αλθήσω, Π. φυτρόνω (βλαστάνω) μεταξὺ ἢ ὑπὸ ἄλλην μορφήν.
Μετα-λήγω, Μ. λήξω, Π. (μὲ γεν.) παύω ἀπό.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεταληπτέον, θετ. τοῦ Μεταλαμβάνω.
Μεταληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγήκων εἰς ἡ ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς μετάληψιν.
Μεταληπτικῶς, ἐπίρ. Διὰ ἢ Ἐν εἴδει (γραμτ.) μεταλήψεως.
Μεταληπτὸς, ἡ, όν. Τοῦ ὅπ. μετέλαβεν ἢ δύναται νὰ μεταλάβῃ (νὰ μεθέξῃ) τις.
Μετάληψις, εως (ἡ), τὸ μεταλαμβάνειν, ἢ ἐν μέρει ἢ ἀντ' ἄλλου (κατ' ἐναλλαγήν) λῆψις, μέθεξις· διαδοχὴ. (γραμτ.) ἡ κατ' ἄλλον τρόπον ἐκδοχὴ ἢ ἑρμηνεία. (Νμ.) εἶδος παραγραφῆς.
Μεταλλαγὴ (ἡ), τὸ μεταλλάσσειν ἢ μεταλλάσσεσθαι, μεταβολὴ, ἀλλαξὶς (κυρ. κτήματος).
Μεταλλακτέον, θετ. τοῦ Μεταλλάσσω.
Μεταλλακτὴρ (ὁ), Π. (μέγεν.) ὁ μεταλλάσσων (μεταβάλλων) τι.
Μεταλλακτὸς (ὁ, ἡ). ὁ μεταλλαγθεὶς ἢ ἐπιδεκτικὸς μεταλλαγῆς, μεταβλητός.
Μετάλλαξις, εως (ἡ), = Μεταλλαγή.
Μεταλλάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἐπιστάτης) μεταλλείου.
Μεταλλάσσω(ττω), Μ. ἄξω. Ἀλλάζω τι μετ' (ἀντ') ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν· μεταβάλλω. « Τόπον (« Χώραν) —, « Ἀξ. (καὶ μτνμ.) « Μεταλλάσσειν (μετὰ καὶ χ. τοῦ) τὸν βίον, « Ἰσκρ., ἀποθνήσκειν. « Οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας. « Πλάτ.
Μετάλλατος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὅπ. δύναταί τις νὰ ἐρευνήσῃ (νὰ ἐξετάσῃ), [ἐκ τοῦ Μεταλλάω].
Μεταλλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [εἶδε Μέταλλον]. ἐρευνῶ (περιέργως), ἐρωτῶ, ἐξετάζω.
Μεταλλεία (ἡ), τὸ μεταλλεύειν, ἄνοιγμα μετάλλου (μεταλλείου ἢ ὑπονόμου)· τρύπημα τῆς γῆς πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος κτλ.
Μεταλλεῖον (τὸ). τρύπα εἰς τὴν γῆν (λαγοῦμι) πρὸς ἀνόρυξιν μετάλλου, (Τουρκ.) μαδένι, (ἐν γέν.) = Μέταλλον. « Σίδηρος καὶ χαλκὸς καὶ πάντα τὰ μεταλλεῖα, « Πλάτ.
Μεταλλεὺς, έως (ὁ), = Μεταλλευτής. 2) εἶδ. μύρμηκος.
Μετάλλευσις, εως (ἡ), = Μεταλλεία, ἄνοιγμα καὶ δούλευμα μεταλλείου.
Μεταλλευτὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ-Μεταλλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταλλεύων (δουλεύων ἢ ἀνοίγων μέταλλον), (Τουρκ.) μαδεντζῆς ἢ λαγουμτζῆς.
Μεταλλευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταλλεύειν. « Μεταλλευτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ μεταλλευτοῦ.
Μεταλλευτὸς, ἡ, όν. Ὁ μεταλλευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μεταλλευθῇ (νὰ ἀναζητηθῇ καὶ ἀνορυχθῇ ὡς μέταλλον).
Μεταλλεύω, Μ. εύσω. Τρυπῶ τὴν γῆν ζητῶν μέταλλα, ἀνοίγω μέταλλον (μεταλλεῖον ἢ ὑπόνομον), μεταλλεργῶ· (τρπ.) = Μεταλλάω, ἀνερευνῶ, ἐξετάζω. 2) = Μεταλλίζω.
Μεταλλήγω, Μ. Μ. λήξω, Π. ἀντὶ Μεταλλήγω.
Μεταλλίζω, Μ. ίσω. Καταδικάζω τινὰ νὰ δουλεύῃ εἰς τὰ μέταλλα (εἰς τὰ μεταλλεῖα).
Μεταλλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγήκων εἰς ἢ ἀφορττόμενος ὡς μέταλλον « Νόμος—, « Δικ., ὁ περὶ τῶν μεταλλείων.
†Μετάλλιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεγάλιον (μῦρον).
Μεταλλίτης, ου (ὁ) καὶ Μεταλλῖτις, ίδος (ἡ). ὁ περιέχων μέταλλον, μεταλλικός.
Μετ-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάντη ἄλλοῖον, μεταβάλλω.
Μεταλλοίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μέταλλον (τὸ), [μαίομαι]. (ἐν γέν.) τρύπα ὑποκάτωθεν τῆς γῆς (Τουρκ. λαγοῦμι) πρὸς ἐξαγωγὴν ὁποιουδήποτε ὀρυκτοῦ ἢ ἀνατροπὴν κτιρίου, (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) = Μεταλλεῖον. « Χρύσιά τε καὶ ἀργύρεα μέταλλα, « Ἡρ. « Ἄλὸς (« Λίθων) μέταλλον, « αὐτ. 2) (μτγν.) ἡ ἀνορυττομένη ἐκ τοῦ μεταλλείου ὕλη, ὀρυκτὸν, μεταλλικὸν· (ἰδιαιτ. δὲ) μέταλλον (σηλ. χρυσὸς, ἄργυρος κτλ).
Μεταλλουργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κατεργάζονται τὰ μέταλλα, μεταλλεῖον.
Μεταλλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι μέταλλα, εἶμαι μεταλλουργός.
Μεταλλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ μεταλλουργοῦ.
Μεταλλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὰ μέταλλα.
Μεταλλόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων μέταλλον χρυσοῦ.
Μεταλλώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μετάλλων, ὅμοιος μὲ μέταλλον.
Μετάλμενος, Π. Ἰων ἀντὶ Μεθαλόμενος, ἀόρ. β'· τῆς μτχ. τοῦ Μεθάλλομαι.
Μετα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Μεταβουλεύομαι.
Μεταλωφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. παύω ἐν τῷ μεταξύ, κάμνω διακοπήν.
Μεταμάζιος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς τὸ « Μεταμάζιον (τὸ), « τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν μέρος τοῦ σώματος.
Μετα-μαίομαι (χ. Μ.), Π. ἀκολουθῶ κατόπιν ἀναζητῶν τι, ἀνερευνῶ, ἀνιχνεύω.
Μετα-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Μετέμαθον κτλ.). Μανθάνω ἄλλο ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἤξευρα. « Ἅμα τῇ μεταβολῇ τῇ εἰς Ἕλληνας καὶ τὴν γλῶσσαν μετέμαθον, « Ἡρ.
Μετ-αμείβω, Μ. αμείψω. Μεταλλάσσω· μεταβάλλω, (ὅθ.
Μετάμειψις, εως (ἡ). μεταλλαγή· μεταβολή.
Μετα-μέλει, Μ. μελήσει, (τρπσ. μέδοτ.) = Μεταμέλομαι, μετανοῶ. « Μετέμελεν αὐτῷ τὰ εἰρημένον, « Ἡρ., μετενόησε δι' ἐκεῖν' ἅ,που εἶπε, (ἧ συχν. μὲ μτχ. ἐκ δ'.) « Μετεμέλησέ σφι οὐ σχοῦσι τὴν πόλιν, « αὐτ., διότι δέν. « Οὗμοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ, « Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολύτ.) « Μεταμέλον (« Μεταμελήσαν) αὐτῷ, « Ἰσκρ.
Μεταμέλεια (ἡ). τὸ μεταμέλεσθαι, μετάνοια· μετάγνωσις.
Μετα-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Μετεμελήθην κτλ.), = Μεταμέλομαι.
Μεταμελητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μεταμέλειαν.
Μεταμελητὸς ἡ, όν. Διὰ τὸ ὁπ. μεταμελεῖται (μετανοεῖ) τις.
Μεταμελὴς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μεταμέλεια.
Μετα-μέλομαι, Μ. μελήσομαι, Μετανοῶ διά τι. (μὲ δο ἢ γεν. προθετ.) « Μεταμέλονται ἐπὶ τῇ καταβάσῃ, « Ξεν. (καὶ μτχ.) « Καὶ μι τεμέλοντο τὰς σπουδὰς διεξάμεναι, « Θκ. (καὶ ἀναλλ.) « Μεταμελήθην ὅτι ἐποίησα αὐτόδεμα τῷ (ἀντὶ οὗ.) « Τὰ μεταμελησόμενα, (ἀντὶ Ἡ μεταμέλεια, (ἴδε ἢ Μεταμέλη
Μεταμέλον, μτχ. ἀπόλυτ., ἴδε Μεταμέλω.
Μετάμελος (ὁ, ἡ). μετανοημένος.
Μετάμελος (ὁ), = Μεταμέλεια.
Μεταμέλπομαι, Μ. μέλψομαι, Π. (μὲ δ' ψάλλω μετὰ ἢ μεταξὺ ἄλλων. (ὄρχ κατὰ διάστασ. « Μέτα Μέλπεται ἡ
Μεταμεμελημένως, ἐπίρ. (μτχ. τ' Μεταμεμελείας.
Μεταμήθεια (ἡ), τὸ ἔνα τ. τοῦ Προμήθ ἢ μετὰ τὴν πρᾶξιν α ἀψις, (ὑστερο λία, Ἐπιμήθεια.
Μετα-μίγνυμι, Μ. μίξω (μὲ δοτ.) Συίγ (Ἀνακατόνω) τι μετ' ἄλλου, σ-τχω.
Μεταμίξ, ἐπίρ. = Ἀναμίξ
Μετάμιξις, εως (ἡ), = Ἀναμιξ (συνηθ.) σύγχυσις, [ἐκ τοῦ
Μετα-μίσγω, Μ. μίξω, Π. = Μεταμίγνυμι
Μετα-μορφόζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντι-
Μετα-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν μορφὴν τινος, μεταμορφόνω.
Μεταμόρφωσις, εως (ἡ). μεταβολὴ τῆς μορφῆς τινος.
Μεταμόσχευσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ-
Μετα-μοσχεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω δι μοσχεύσεως.
Μετα-μπίσχω (ἀόρ. Μετήμπισχον) καὶ
Μετ-αμφιάζω, Μ. άσω, = Μεταμφιέννυμι.
Μεταμφίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Μετ-αμφι-έννυμι, Μ. αμφιέσω, = Μεταμφιάζω (ἐν γέν. καὶ τρπ.) μεταβάλλω.
Μεταμώλιος καὶ
Μεταμώνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνεμώλιος, ἀνώμορφόρητος· (συνηθ. καὶ τρπ.) μάταιος, ἀνωφελὴς, χωρὶς ἀποτέλεσμα.
Μετα-ναι-γνώσκω, Μ. αναγνώσομαι, Π. ἀντὶ Μεταπείθω.
Μεταναιέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μετανάστ.
Μεταναστάσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μετανάστος, (συγχ. μετὰ, καὶ ἴσ. καὶ παράβαται ἐκ τοῦ Μετανάστιος).
Μετανάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μετανίστασθαι, (Γαλλ.) émigration.
Μετανάστατος (ὁ, ἡ). ὁ παῶν μετανάστ σιν· ὁ μεταφερθεὶς ἀλλοῦ ἢ ἀπ' ἄλλου μετανάστης.
Μετανάστευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετανα-στεύω ἢ (μα.)-εύομαι, Μ. εύσω -ομαι. Ἀφίνω (Σηκόνομαι ἀπὸ) τὸν τόπον μου ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω ἀλλοῦ γίνομαι-
Μετανάστης [μετὰ, ναίω], ου (ὁ). ὁ μετοικῶν ἀπὸ τοῦ τόπου (τῆς πατρίδος) σ ἀλλοῦ, (Γαλλ.) émigré, (παρδ.) Μέτοικος. (καταχρ.) « Ἀστὴρ —, « Ἀρ., ὁ πλανήτης.
Μετανάστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μετανάστην. 2) (σπν.) ἀντὶ Μετανάστ.
Μετανάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μετανάστης.
Μετα-νεΐσσομαι, = Μετανίσσομαι.
Μετα-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω τι μεταξύ τινων, διανέμω.
Μετα-νίσσομαι (ὅθ. ἢ μτχ. Ἰων, Μετανάσσ νος), Μ. νεύσομαι, = Μετεγείσσομαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετανθίω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τὸ ἄνθος (καὶ μτγν. τὸ χρῶμά) μου.
Μετανθρωπίζομαι. Μ. ίσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, ἀλλάζω φύσιν.
Μετανίζω, Μ. νίψω. Χύνω ἢ Νίπτω τι ἀλλοῦ ἢ ἔπειτα ἀπό, (ὄθ.
Μετανιπτρὶς ίδος (ἡ), (ἕνν. κύλιξ), καὶ Μετάνιπτρον (τὸ), (ἕνν. πόμα). τὸ πινόμενον μετὰ τὸ νίψιμον, (κοιν.) ἀπολοκάνι.
Μεταν[ι]σομαι (χ. Μ.), Π. μεταβαίνω (πρὸς αὐτ., «ἢ μόνην») » Καρκίνον ἡλίου μετανίσσεται, « 'Επγρ. (ἢ προθετ.) » 'Ροδανοῦσ, ὃς τ' εἰς 'Ωκεανὸν μετανίσσεται, « Ἄκτλν. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » 'Ηέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, « 'Οδ. ι.
Μετανίζημι, Μ. μεταν-ςήσω (μσ. ἀόρ. Μετανίστην κτλ.). Σηκόνω καὶ μεταφέρω τι (ἐκ μσ. Μεταβαίνω) ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος· μετατοπίζω. (ἰδιαιτ.) ἀφίνω τὸν τόπον (τὴν πατρίδα) μου καὶ μετοικῶ ἀλλοῦ, μεταναστεύω, (Γαλλ.) émigrer. « Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι, ἀλλὰ μεταναστήσομαι, « Πλάτ. (καὶ μὲ προσδιορ. τοῦ τόπου) » Μετανίζεται Πελοποννήσου, « Κόν. » Εἰς Εὔβοιαν μετανάστηναι, « Διόδ.
Μεταν-οέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταγινώσκω. Μεταβουλεύομαι, (κοιν.) μετανοιόνω. «Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν, » ('Επίχ. παρά) Στϐ.
Μεταν-ητικός, ἡ, όν. 'Ο δείχνων (ἢ ἀνήκων εἰς) μετάνοιαν, πρόθυμος εἰς τὸ μετανοεῖν.
Μετάνοια (ἡ). τὸ μετανοεῖν, μετάγνωσις, μεταμέλεια.
Μεταν-οστέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιστρέφω ὀπίσω, μεταστρέφομαι.
Μεταντλέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Παίρνω ὑγρόν τι μὲ τὸ ἔντλημα ἀπὸ ἓν μέρος καὶ τὸ ἀδειάζω (τὸ χύνω) εἰς ἄλλο, μεταγγίζω.
‡Μέταξα, ης (ἡ). [ξεν.], (νλγ.). τὸ νῆμα τῶν κουκουλίων, τὸ μετάξι.
‡Μεταξίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέταξα.
‡Μεταξοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τὴν μέταξαν, μεταξουργός. « Σκώληξ—, « Μαν. Φιλ.
Μεταξὺ [μετὰ], ἐπίρ. Τοπ. καὶ Χρον., ἀναμεταξύ, ἀνάμεσα, ἐν ᾧ. »Πολλὰ μεταξὺ ὕστερα, « Ἰλ. Α. »Φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξύ, « Ἀρχ. (καὶ μὲ γεν.) » Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χείλεος, « Παροιμ. »Μεταξὺ τῆς Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου, « Θκ. » Τὰ μεγίθη μεταξὺ μακρῶν καὶ βραχέων, « Ξεν. » Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, « Πλάτ. (φρσ.) ἐν τοσούτῳ, (Γαλ.) à propos. » Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν ἕν, μὴ ὅτι λόγον, ἂν τις παρείρειε, « Ξεν. (ἢ ἐλλειπτ.) »Οὐ προσίγω. Ἀλλὰ μεταξύ, πρὸς Διός, εἶμε φιλεῖς, Πάμφιλε, μὴ με φίλει, « 'Επγρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ μεταξύ, « 'Πσ., τὸ ἐν μέσῳ (εἴτε χρον. εἴτε τοπ.) διάστημα. »Τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, « Πλ. (ἢ πρὸς μτχ.) «Μεταξὺ ὁρύσσων ἐπαύσατο, « 'Ηρ. »Μεταξὺ πορευομένης μήτ' ἐσθίειν, μήτε πίνειν, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἀναρθρ.) Πολλαχοῦ με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ, « αὐτ.
Μεταξυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόμνω παρεκβάσεις μεταξὺ τῶν λόγων μου, (ὄθ.
Μεταξυλογία (ἡ). παρέκβασις μεταξὺ λόγου, παρεμπίπτων (ἐν παρενθέσει) λόγος. »Ἀναληπτέος γὰρ ἐξ οὗ εἰς μεταξυλογίαν μετῆλθεν ὁ λόγος, « Θ. Στϐ.
Μεταξύτης (ἡ), τὸ ἀφηρημένον τοῦ Μεταξὺ (τόπ ἢ χρν.).
Μεταξυτριγλύφιον (τὸ), Ἀρχιτεκτ. τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα.
Μετα-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Μετα-παιδεύω, Μ. εὐσω. Παιδαγωγῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταδιδάσκω (τὸν ἤδη παιδαγωγηθέντα).
Μετα-παιφάσσομαι (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ (διευθύνομαι) πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ (Γαλλ. en zig-zag) καθὼς ἡ ἀστραπή.
‡Μετα-πάλλομαι, Μ. παλοῦμαι, Π. ῥίπτω λαχνὸν μετ' ἄλλων, (ὁρθότ. διήρημ. Μέτα πάλλομαι).
Μετα-παρα-δίδωμι, Μ. παραδώσω. Παραδίδω τι ἀλληλοδιαδόχως· μεταδίδω κατὰ παράδοσιν.
Μετα-παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παραλαμβάνω τι ἀλληλοδιαδόχως, διαδέχομαι κατὰ παράδοσιν.
Μετα-παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ἐν τῷ μεταξύ, κάμνω ἐναλλὰξ διακοπήν.
Μεταπαυσωλὴ (ἡ), Π. ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη παῦσις, διακοπή.
Μετα-πείθω, Μ. πείσω. Μεταβάλλω τὴν γνώμην τινός, τὸν καταπείθω ἀλλέως παρ' ὅ,τι ἦτο πεπεισμένος.
Μετα-πειράομαι-ῶμαι, Μ. ἀσομαι (ἀόρ. Μετεπειράθην). Δοκιμάζω ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), κάμνω νέαν πεῖραν (δοκιμήν).
Μετάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μεταπεισθείς.
Μετάπειστός, ἡ ἡ ὅς, όν. 'Ο δυνάμενος μεταπεισθῆναι.
Μεταπιμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Μεταπέμπομαι.
Μετάπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ μηνυθεὶς νὰ ἔλθῃ (προσκληθεὶς) δι' ἀπεσταλμένου, [ἐκ τοῦ
Μετα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω κατόπιν τινός. ||. (συνήθ. μσ.) στέλλω καὶ μηνῶ τινα νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, προσκαλῶ δι' ἀπεσταλμένου· στέλνω ἢ φέρνω. » Πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου, « Ξεν. »Συμβουλεύω σοι, ὅταν τινά βούλῃ πρός σε ταχὺ ἐλθεῖν, μὴ ἀπειλοῦντα μεταπιμπεσθαι, « αὐτ.
Μετάπεμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μετα-περι-σπάω-ῶ, Μ. άσω. Τραβῶ τι πρὸς ἄλλο μέρος.
Μετα-πεσσεύω(ττεύω), Μ. εὐσω. Μετατοπίζω ταῖς πέτραις (τοὺς πεσσοὺς) τῆς δάμας ἢ ἄλλου τοιούτου παιγνιδίου· (μτφορ.) μετατρέπω, μεταβάλλω.
Μετα-πέταμαι(πέτομαι), Μ. πτήσομαι, = Μεθίπταμαι.
Μετα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω (Στήνω) τι ἀλλοῦ. » Τὰ δρύεα τῆς γλαυκὸς ἐδεῖτο πρὸς τὰ δένδρα τὴν καλιὰν μεταπήγνυσθαι, « Δ. Χρσ. 2) μεταβάλλω τι διὰ τῆς πήξεως. » Εἰς λίθου στερρότητα μεταπήγνυται, « Σϐ.
Μετα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταβαίνω πηδῶν.
Μεταπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ πηδήματος μετάβασις.
Μετα-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Μετέπιον χωρ. Πίνω ἔπειτα (ἀπὸ 'πίνω).
Μετα-πιπράσκω, = Μεταπωλῶ.
Μετα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Μετέπεσον κτλ.). Πίπτω ἀλλέως ἢ εἰς ἄλλο μέρος· (συνκδχ. ἐκ τρπ.) μεταβαίνω (κατὰ σύμπτωσιν)· ἀλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι, (ὄθ.) = 'Εκπίπτω, νοθεύομαι. « Εἰς ὀξίνην—, « Χρσ. « Ἀνθρώπῳ ζώντι μὲν ἐλπὶς ἐκ τοῦ κακῶς πράξαι μεταπεσεῖν, « Λυκοῦργ. « Ἐξ ὑπὲρ ἢ 'Ρωμαίων δυναστεία μετέπεσεν εἰς μοναρχίαν, « 'Ηρωδ. « 'Οστράκου μεταπεσόντος, « Πλάτ., ἂν γυρίσῃ ἡ τύχη, (κοιν.) ἀλλάξουν τὰ πράγματα, (παρομ. ἀπὸ τῆς παιδιᾶς 'Οστρακίνδα). »Μεταπίπτων λόγος, « Ἀῤῥ. 'Επίκτ., εἶδος συλλογισμοῦ.
Μετάπλασις, εως (ἡ) καὶ
Μεταπλασμὸς (ὁ). μετασχηματισμός, μεταποίησις· (ἰδιαιτ. παρὰ γρμτ.) ἡ μεταβολὴ τῆς κλίσεως ὀνόματος ἢ ῥήματος κατὰ παραγωγὴν ἀπ' ἄλλου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀχρήστου, [ἐκ τοῦ
Μετα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω τι ἀλλέως, μεταποιῶ, μετασχηματίζω, (παρὰ Γρμτ.) μεταβάλλω τὸν σχηματισμὸν λέξεως κατὰ μετάπλασιν (ἴδε τὴν λέξ.).
Μετα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω κατ' ἄλλον τρόπον, ξαναπλέκω. « Τοῦ γὰρ πλέκοντός ἐστι καὶ μεταπλέκειν, « Γργ.
Μετα-πλέω, Μ. πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, (εὐχρηστότ. τὸ) Μεταπλώω.
‡Μεταπλόμενοι (οἱ), Γλσ. [μετὰ, πλόμαι]. οἱ μεταποιηθέντες (πυρ. ἀποθεωθέντες).
Μετα-πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Μεταπλέω, πλέων ἀλλάζω δρόμον, 'παίρνω ἄλλην διεύθυνσιν.
Μετα-πνέω, Μ. πνεύσω. 'Ξαναπαίρνω ἀναπνοήν, 'ξανασαίνω· (μὲ γέν. τρπ.) ἀνακουφίζομαι, (ὄθ.
Μεταπνοή (ἡ). 'Ξανάσασμα (πυρ. & μτφορ.).
Μετα-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), μεταφυτεύω· μεταβάλλω. 2) (μσ. μὲ γεν.) = Ἀντιποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, (Ἰταλ.) pretendère. » Οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι, « Θκ. (Γαλλ.) ceux qui se piquaient de vertu.
Μεταποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φυσιάσιμον κατ' ἄλλον τρόπον, μεταβολὴ· μεταῤῥύθμισις.
‡Μεταποιητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταποιῶν τι.
Μεταποιητικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταποιεῖν.
†Μεταποίνιος (ὁ, ἡ), γλσ. [μετὰ, ποινή]. ὁ τιμωρῶν κατ' ἐκδίκησιν (ὕστερον), ἐκδικητής.
Μετα-ποιπνύω, Μ. ὑσω, Π. (μὲ αἰτ.) ὑπηρετῶ τινα ἀτενόμενος ἐπ' αὐτῷ τοσοῦτο πλησίον του, (παρβλ.) Ἀμφιπολέω. (ὀρθότ. κατὰ διάστασ.) Μέτα ποιπν.
Μεταπομπὴ (ἡ), = Μετάπεμψις.
‡Μεταπό-τιος (ὁ, ἡ). γλσ. »Πελάγιος, Διαποντιος.
‡Μεταπορεύθην, ἐπίρ. τοῦ
Μετα-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. 'Ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀγαζητῶ· καταδιώκω· (μτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νμ.) προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατόρθόσω) τι· ζητῶ ἐκδίκησιν, (παρβλ.) Μετέρχομαι.

Μετα-πορθμεύω, Μ. εὐσω. Μεταφέρω (κυρ. διὰ πορθμείου, διὰ θαλάσσης ἢ λίμνης ἢ ποταμοῦ).

Μετα-ποροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἰατρ.) Ἀνοίγω τοὺς πόρους τοῦ σώματος κατ' ἄλλον τρόπον καὶ πρὸς ἄλλον σκοπόν, (ἴδε Μετασυγκρίνω).

Μεταποροποίησις, εως καὶ

Μεταποροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ τῶν πόρων μεταποίησις, (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Πλ.).

Μεταποτέον, θετ. τοῦ Μεταπίνω.

Μετάπρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταπιπράσκω, μεταπώλημα (κυρ. λιανικῶς).

†Μεταπράτης, ου (ὁ), ὁ μεταπιπράσκων, μεταπωλητὴς, (ὅθεν τὸ χυδ.) ματραπάζης.

Μεταπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ διαπρέπων μεταξὺ τινῶν, ἐκ τοῦ

Μετα-πρέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ δύο δοτ.) διαπρέπω (διακρίνομαι) μεταξὺ τινῶν κατά τι.

Μεταπτάμενος, η, ον, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίπταμαι.

Μετα-πτοιέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μεταπτοέω, φοβίζω (ξυπνάζω) καὶ φυγαδεύω τινα· (οὐδ. αὐτπθ.) τρομάζω (ξυπνάζομαι) καὶ μεταβαίνω ἀλλοῦ.

Μετάπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταπίπτω, μεταβολὴ θέσεως (καταζάσεως), διαφορετικὴ σύμπτωσις πραγμάτων· (ἰατρ.) ἀλλοίωσις τῶν συμπτωμάτων, (παρβλ.) Μετάστασις.

Μεταπτωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς μετάπτωσιν, εὐμετάβλητος, ἄστατος. « Ἡ ἄγνοια φαντασία ἐχεῖ μεταπτωτικὴ ὑπὸ λόγου, » Κλμ.

Μεταπτωτὸς, ἡ, όν. Μεταβλητὸς, εὐμετάπτωτος.

Μεταπτωτῶς, ἐπίρ. Εὐμεταπτώτως.

Μεταπύργιον (τὸ), = Μεσοπύργιον.

Μετα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπωλῶ, εἶμαι-

;Μεταπωλητὴς, οῦ (ὁ), = Μεταπράτης.

Μετ.αριθεύω, Μ. εὐσω. Σρέφω τὸ αὐλάκι τοῦ ποτιστικοῦ νεροῦ πρὸς ἄλλο μέρος, Μετοχετεύω.

Μεταρίθμιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ συναριθμούμενος μεταξὺ τινῶν, Ἐναρίθμιος.

Μεταρ-ράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω (Συρράπτω) κατ' ἄλλον τρόπον, ράπτων μετασκευάζω.

Μεταρ-ρέπω, Μ. ρέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς ἄλλο μέρος.

Μεταρ-ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρεύσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) πρὸς ἄλλο μέρος, λαμβάνω (ῥέων) ἄλλην διεύθυνσιν· (μτνμ.) μεταβαίνω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο ἀντικείμενον). « Ἀπὸ τοῦ Περιπάτου εἰς τοὺς σοφιστὰς μεταῤῥύη, » Φλῳρ. (καὶ μτβτ.) » Οἷα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, δεξιὰ εἰς ἀριστερὰ μεταῤῥεύσης, » Πλατ.

Μεταρ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεῤῥιζόνω.

Μεταρ-ριπίζω, Μ. ίσω. Ῥιπίζων μεταφέρω τι ἀλλοῦ (μεταῤῥίπτω). ‖. (πθ.) = Μεταπίπτω.

Μεταρ-ριπτάζω, Π. ἀντὶ Μεταρ-ριπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Μεταρ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ἀλλέως ἢ ἀλλοῦ· (τρπ.) μεταβάλλω. ‖. (πθ.) = Μεταπίπτω. « Ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πάντα μεταῤῥίπτει θεὸς, » Σιμωνίδ. « Ὥσπερ ἐν πεδίῳ ψήφων, ἄλλοτε εἰς ἄλλους μεταῤῥιπτούμενα καὶ μετατιθέμενα, » Γργ.

Μεταῤῥοὴ καὶ

Μεταῤῥοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταῤῥέω, παλίῤῥοια.

;Μεταρ-ρυθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταῤῥυθμίζω. (ὅθεν

Μεταῤῥύθμησις, εως (ἡ), = Μεταῤῥύθμισις.

Μεταρ-ρυθμίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν ῥυθμὸν (τὴν τάξιν, τὴν κατάστασιν) τινὸς πράγματος, μεταποιῶ (κυρ. ἐπὶ τὸ κρεῖττον). « Ἵνα καὶ μεταῤῥυθμίσῃς με, ἐάν τί σοι μὴ καλῶς δοκῶ ποιεῖν, » Ξεν. « Τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον, » Ἀθ.

Μεταῤῥύθμισις, εως (ἡ). μεταβολὴ (κυρ. ἐπὶ τὸ κρεῖττον), μετασχηματίσις, (Γαλλ.) réforme.

†Μεταρ-ρυθμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μεταῤῥυθμίζω.

;Μεταρ-ρύσκομαι, Μ. ῥύσομαι, = Μεταῤῥέω.

Μετάῤῥυσις, εως (ἡ), = Μετάῤῥοια.

;Μεταρσία (ἡ), = Μέταρσις.

Μεταρσιολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, (περιφρονητ.) ἀντὶ Μετεωρολογέω, φλυαρῶ περὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων.

Μεταρσιολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν περὶ τῶν μεταρσίων, ἰδεολόγος.

Μεταρσιολεσχία (ἡ). ἡ περὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων ματαιολογία, ἰδεολογία.

Μεταρσιολογέω-ῶ, Μεταρσιολογία, = Μεταρσιολεσχέω-ῶ, κτλ.

Μεταρσιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ περὶ μεταρσιολογίας, μεταρσιολόγου ἴδιος.

Μεταρσιολογος (ὁ), = Μεταρσιολέσχης.

Μετάρσιος, α ἢ ος, ον, [μεταίρω]. (ἐν γέν.) σηκωμένος ἐπάνω (ψηλὰ) (« Ναῦς ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια, » Θκρ. « Δεξιτερὴν γὰρ ἄνεσχε μετάρσιον, » Ἐπγρ.)· (ὅθ. ἰατρ.) πρησμένος (« Χρῶμα ἀφνωΐδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον, » Ἱππκρ.) (ἰδιαιτ.) ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας), (ναυτ.) ἀραγμένος ἢ ἀρμενίζων ἀνοικτὰ, = Πελάγιος, (παρβλ. Μετέωρος. (τρπ.) ὑπερόπτης, οἰηματίας, ὑπερήφανος (« Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, » Ἐπγρ.)· (ἐπὶ πραγμ.) ἀνεμιώλιος, μάταιος. « Μετάρσια, » Πλάτ., τὰ φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαίρας.

Μετ.αρσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω, = Μετεωρίζω.

Μέταρσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μεταίρω, ὕψωσις· σήκωμα καὶ πάρσιμον· μετατοπισμὸς· ἀναχώρησις· (ἐν γέν.) μεταποίησις.

Μεταρσίως, ἐπίῤ. Εἰς μετάρσιον θέσιν, ὑψηλά.

Μετα-σαλεύω, Μ. εὐσω. Μετακινῶ, παρασαλεύω.

Μετα-σεύομαι (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ (ὑπάγω μετὰ σπουδῆς) κατόπιν ἢ πλησίον ἢ ἐναντίον τινός· ἀκολουθῶ, συνοδεύω.

Μετα-σκαίρω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ ἀνάρεσα. (εἰς τὸν Ἀρ. ἄλλ. ἀνέγν. Μετασκαίροντα).

Μετα-σκευάζω, Μ. άσω. Θεμελιάνω (Κατασκευάζω) τι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταποιῶ, μεταῤῥυθμίζω. ‖. (μτ.) μεταῤῥυθμίζω τὰ σαυτῆ μου ἀλλοῦ, ἢ· ἀλλάζω τὴν σκευὴν (τὰ φορέματά) μου.

Μετασκεύασις, εως (ἡ), τὸ μετασκευάζειν ἢ μετασκευάζεσθαι, μετασκευὴ, μεταποίησις.

Μετασκευαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συναλλῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μετασκευήν.

Μετασκευὴ (ἡ). μεταποίησις, μεταβολὴ, μίσις.

Μετα-σκευωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου, μεταποιῶ ἐντελῶς, μετασκευάζω.

Μετα-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταῤῥυθμίζω = (ἐλλ.) Μεταβαίνω εἰς ἄλλην σκηνὴν ἢ Μεταφέρω τὴν σκηνὴν μου ἀλλοῦ, (ἐν γέν.) μετοικῶ, μετατοπίζω.

Μετα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶν μεταβαίνω (μετατοπίζω), ἀποσκιρτῶ.

Μετα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταβώνω.

Μετα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (μεθόδω) τι πρὸς ἄλλο μέρος· προσπαθῶ νὰ μετατοπίσω (καὶ τρπ. νὰ μεταπείσω) τινά.

Μετασπόμενος, Π. μσ. καὶ

Μετασπὼν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίπτω.

Μέτασσαι (αἱ), Π. μεσαῖαι τὴν ἡλικίαν ἀμνάδες, [ἐκ τοῦ

Μέτασσος, η, ον, Π. [μετὰ, μεταξύ]. = Μεσῆλιξ.

Μετασ-τεύομαι, Π. ἀντὶ Μετασεύομαι, ἴδε.

;Μετάστυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁρμῶν κατόπιν (πρὸς καταδίωξιν) τινός.

Μετάστασις [μεθίστημι], εως (ἡ), μετάθεσις, μετατόπισις· ἀπομάκρυνσις· ἀναχώρησις· μετανάστευσις· (μτνμ.) ὄνομα (ἐν γέν.) μεταβολῆς, (ἰδιαιτ.) μεταῤῥύθμισις τοῦ πολιτεύματος (τῆς διοικήσεως) (Γαλλ.) révolution. (ἰατρ.) ἡ μετάθεσις τῆς νόσου ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ σώματος εἰς ἄλλο, (παρβλ. Ἀπόστασις καὶ Μετάπτωσις).

Μεταστατέον, θετ. τοῦ Μεθίσταμαι.

Μεταστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ συναλλῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς μετάστασιν.

Μετάστατος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν (μεταστάσεις κατὰ) μετάστασιν.

Μετα-στείχω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) = Μεταπορεύομαι, ὑπάγω κατόπιν ἢ πρὸς ἀναζήτησίν τινος.

Μετα-στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι, = Μεταπέμπομαι.

Μετα-στένω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐλλ.) στενάζω (λυποῦμαι) μεταγενέστερα τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Μετα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω πάλιν ἢ ἔπειτα, ξαναστεφανόνω.

Μεταστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ τοῦ στήθους ἢ μετὰ τὸ στῆθος (τὸ παχὺ) τοῦ ἀντιχείρου.

Μετα-στοιχεῖ, ἐπίῤ. Π. κατὰ στοῖχον, καὶ σειρὰν, εἰς τὴν γραμμὴν, εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Μετα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ἀναλύων καὶ συνθέτων κατ' ἄλλον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρόπον τὰ συστατικὰ αὐτοῦ μόρια (τὰ στοιχεῖά του).
Μεταστοιχείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μεταστοιχί, ἐπίρ. Π. = Μεταστοιχεί.
†Μεταστοιχίζω, Μ. ίσω, Π. = Μεταστοιχειώ.
Μεταστοναχίζω, Μ. ίσω, Π. = Μεταζήνω.
Μεταστρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Μεταβαίνω (ὡς στρατιώτης) ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σημαίαν.
Μεταστρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω (ἁ ἀμτδτ. ἡ ἑλλ. ἡ μσ. Μεταβαίνω μὲ) τὸ στρατόπεδόν μου ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.
Μεταστρεπτέον, θετ. τοῦ Μεταστρέφω.
Μεταστρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταστρέφειν.
Μεταστρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ἢ ἑαυτὸν ἀλλέως (πρὸς ἄλλο μέρος), γυρίζω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) μεταβάλλω, μετατρέπω· (μὲ γεν.) φροντίζω. « Ἐκ γόλου μεταστρέψειεν ἦτορ, « Ἰλ. Κ. (ἁ ἑλλ.) » Μεταστρέφειν (ἑνν. ἑαυτόν) πρὸς τὸ μαλθακώτερον, « Ἀρχ. (καὶ μσ.) » Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη, « Ξεν. » Πυκνὰ μεταστρεφόμενος ὡς φοβούμενος, « αὐτ. » Τῷ δὲ, μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, « Ὁμ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὔτε χεῖρε, εὖθ' ὑπολείμων μεταστρέφουσα, « Εὐρ., φρυντίζουσαι, (παρβλ. Ἐπιστρέφομαι).
Μεταστροφάδην, ἐπίρ. Ἐκ μεταστροφῆς, γυρίζοντας ὀπίσω.
Μεταστροφή (ἡ), τὸ μεταστρέφειν ἢ μεταστρέφεσθαι, γύρισμα ὀπίσω (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος), μεταβολή.
Μετα-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μεταστρέφω.
Μεταςύλιον (τὸ). οἰκοδόμημα μὲ πολλοὺς κατὰ σειρὰν στύλους, (Γαλλ.) galerie.
Μετα-συφελίζω, Μ. ίξω. Σείων δυνατὰ μεταπίπτω.
Μετα-συγ-κρίνω, Μ. κρινῶ. (Ἰατρ.) Ἀναμειγνύω τὴν κρᾶσιν τοῦ σώματος διὰ τῆς διαφορήσεως τῶν νοσοποιῶν χυμῶν, (ὅθ. Μετασύγκρισις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς διαφορήσεως τῶν νοσοποιῶν χυμῶν ἀναμείξις τοῦ σώματος.
Μετασυγκριτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν εἰς μετασύγκρισιν. « Φάρμακον—, « Ἰατρ.
Μετα-συμ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Συντρέχω (Συντελῶ) κατά τι, βοηθῶ, (εἰς τὸν ἐπιχρ. ἐαφαλμ. ἀντὶ Μέγα συμβάλλ.).
Μετα-συντίθημι, Μ. συνθήσω. Ἐπανασυντίθεμαι κατ' ἄλλον τρόπον..
Μετα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι πρὸς ἄλλο μέρος, Μεθέλκω.
Μετα-σφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Ἀντικρούω) τὴν σφαῖραν πρὸς ἄλλο μέρος.
Μεταφαιρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μετάσχεσις, εως (ἡ), = Μετοχή, μέθεξις.
Μετα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸ σχῆμα (τὴν μορφὴν) τινος πράγματος, μετασκευάζω.
Μετασχηματισμός (ὁ). μεταβολὴ τοῦ σχήματος, μεταμόρφωσις.
Μετάσχεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Μεταβάλλω τὴν τάξιν (κυρ. στρατ.), βάλλω κατ' ἄλλον τρόπον εἰς ταξιν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) περνῶ (μεταβαίνω) ἀπὸ τὴν ὁπ. εἶμαι τάξιν εἰς ἄλλην, περνῶ πρὸς τὸ μέρος τινός.
Μετα-τίθημι, Μ. μεταθήσω. Τοποθετῶ τι ἀλλέως ἢ εἰς ἄλλο μέρος, μεταθέτω· μεταβάλλω. ‖. (μσ.) μετατάσσομαι, ἀλλάζω γνώμην (σύζηγα), μεταβάλλομαι. » Τὸν βίον μετέθηκε, « Αρτ., ἀπέθανε. (καὶ μσ.) » Τὴν γνώμην (ἢ » Γνώμης) μετατίθεμαι, « Ἡρ., Ἀππ. » Μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) »Γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ, μετετέθην εὐβουλίᾳ, « Εὐρ. (ὀθ. ἑλλ.) » Μεταθέμενος (ἐπωνομάσθη ὁ Ἡρακλειώτης Διονύσιος ὡς μεταβὰς ἀπὸ τῶν Στωϊκ. εἰς τοὺς Κυρηναϊκούς).
Μετα-τίκτω, Μ. τέξομαι, Π. γεννῶ ἔπειτα (ὑστερώτερα).
Μετα-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω ἀλλέως (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος)· μεταβάλλω, (μσ. μὲ γεν.) φροντίζω. » Τῶν οὔ τι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω, « Ἰλ. Μ., (παρβλ.) Μεταστρέφω.
Μεταστρέψω, Μ. θρίψω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τρέφω (ἀνατρέφω) τινὰ μεταξὺ τινῶν.
Μετα-τρέχω, Μ. θρέξω ἢ θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Τρέχων μεταβαίνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος. (μὲ αἰτ.) τρέχω κατόπιν τινός ἢ διά τι. »Βούλει Διοπείθη μεταδράμω; « Ἀρχ.
†Μετα-τροπάζομαι, Μ. άσομαι, (γλσ) ἁ
Μετα-τροπαλίζομαι, Μ. ισθήσομαι, Π. = Μετατρέπομαι, (ἰδιαιτ.) φεύγω γυρίζω ὀπίσω νὰ ἰδῶ ἂν μὲ κυνηγοῦν. « Οὔ τι μετατροπαλίζεο φεύγων, « Ἰλ. Υ., ἔφυγες ἀμεταστρεπτί, (παρβλ. Ἐντροπαλίζομαι).
Μετατροπὴ καὶ (Π.) Μετατροπία (ἡ). τὸ μετατρέπειν ἢ μετατρέπεσθαι, μεταβολή.
Μετάτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μετατραπείς ἢ μετατρεπόμενος, ἀνάποδος. » Δαίμων—, « Αἰσχλ., ἢ μεταβολὴ τῆς τυχῆς. »Ἔργα μετάτρεπτα, « Ἡσύχ., τὰ δι' ἐκδικήσεως ἀνταποδιδόμενα.
Μετα-τρωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Μετατρέπω.
Μετα-τρωχάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μετατρέχω.
Μετα-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταποιῶ τι κατ' ἄλλον τύπον, μετασχηματίζω.
Μετατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετασχηματισις. (ἰδιαιτ. παρὰ Γραμ.) ἢ ἀπὸ συνθέτου εἰς ἁπλῆν μεταποίησις λέξεως (οἷον: Θέης ἄξιος, ἀντὶ Δἰοθέατος, Μέση ποταμῶν, ἀντὶ Μεσοποταμία κτλ.).
Μετα-υγάζω, Μ. άσω, Π. βλέπω (διακρίνω) τι μακρόθεν ἢ ἀναμεταξύ. (ἀμτδτ.) λάμπω (φαντάζω) ἀνάμεσα εἰς.
Μετα-υδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ δοτ.) ὁμιλῶ (δημηγορῶ) μεταξύ τινων. (μὲ αἰτ.) ὁμιλῶ (ἀποτείνομαι) πρὸς τινα, (Γκλλ.) s'adresser.
Μεταῦθις, ἐπίρ. Π. ἔπειτα, μετέπειτα.
Μεταῦλος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέσαυλος.
Μεταύριον, ἐπίρ. Μεθαύριον. « Ἡ μεταύριον (ἑνν. ἡμέρα), « ἡ μεθαυριανή.
Μεταυτίκα, ἐπίρ. Εὐθὺς μετὰ ταῦτα.
Μεταῦτις, Ἰων. ἀντὶ Μεταῦθις.
†Μέταυτος, Ἐπγρ. ἀντὶ Μετά.
Μεταυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος.
Μετα-φέρω, Μ. μετοίσω (Δόρ. Μετήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μετακομίζω. (» Ὁ βαλίζων) μεταφέρει τὰ σκέλη, « Θηρ. (καὶ μσ.) » Μεταθείσωσαν δὲ (αἱ κύνες), πυκνὰ μεταφερόμεναι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἔστατο ἐρώτημα, περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν, « Πλάτ. 2) (ῥτρ.) ἐκφράζω τι διὰ μεταφορᾶς. » Διὰ μεταφέρων φαίη τις ἂν αὐτὴν ὀργὴν εἶναι φιλίαν, « Ἀρχ. » Λίνιττόμενοι καὶ μεταφέροντες, « Δ. Χρσ.
Μετά-φημι, Μ. φήσω (Δόρ. Μετέφην ἢ Μετείπον κτλ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μεταυδάω, ὁμιλῶ μεταξὺ τινῶν ἢ πρός.
Μεταφημίζω, Μ. ίσω καὶ Π. ίξω, = Μετονομάζω.
Μετα-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, μεταβαίνω.
Μεταφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάβασις.
Μεταφορά (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μεταφέρειν, μετακόμισις. (ἰδιαιτ. ῥτρ.) ἡ μεταγωγὴ λέξεως εἰς ἄλλην παρὰ τὴν συνήθη ἢ κυρίαν αὐτῆς σημασίαν (π. χ. Νέφος ἀντὶ Πλῆθος, Βλάστημα ἀντὶ Γέννημα κτλ.).
Μετα-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταφέρω.
Μεταφόρητός, ἡ ἡ ὁς, ον ἡ ὁν. Ὁ συνήθως μεταφερόμενος (μετακομιζόμενος) ἢ ἐπιδεκτικὸς μετακομίσεως. « Κατοικίδιος ὀπώρα οὐ μεταφορήτη, « Εὐρ.
†Μεταφορίζω Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὡς ἂν εἰ μετετρέφθην ἀπ' ἄλλου (εἶμαι παρμένος ἀπ' ἄλλου σύγγραμμα).
Μεταφορικός, ἡ, όν. Ἐκφρασμένος διὰ μεταφορᾶς. 2) (σπν.) ὁ μετεχειριζόμενος μεταφοράς.
Μεταφορικῶς, ἐπίρ. Διὰ μεταφορᾶς.
Μετα-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω ἀντὶ τοῦ πρώτου ἄλλο φόρτωμα.
Μεταφράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαί (στοχάζομαι) τι ἔπειτα ἢ (;) μετ' ἄλλου.
Μετα-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τι ἀλλέως, τὸ μεταβάλλω κατὰ τὸ λεκτικὸν ὕφος, μεθερμηνεύω.
Μετάφρασις, εως (ἡ). ἡ κατ' ἄλλον τρόπον ἔκφρασις, ἡ μεταβολὴ τῆς φράσεως (τοῦ λεκτικοῦ ὕφους) λόγου· μεθερμήνευσις.
Μεταφραστής, οῦ (ὁ). ὁ μεταφράζων (μεταβάλλων [μεταφέρων κυρ. ἐπὶ τὸ σαφέστερον] τὴν φράσιν).
Μεταφραστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν πρὸς μετάφρασιν.
Μετάφρενον (τὸ), [μετά, φρήν]. τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ῥάχης τὸ ἀντικρύζον εἰς τὸ διάφραγμα. (κατὰ δὲ τὸν Ὑλγ. Γργ.) « Τὸ μεταξὺ νώτου ἢ ὄψεως κατὰ τὴν τῶν νεφρῶν πρόσφυσιν, «
Μετα-φρίασσω(ττω), Μ. φρίξω. Ἀνατριχιάζω ἔπειτα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω γνώμην (φρόνημα).

Μεταφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς φρουρὸς ἢ Φυλάττομαι εἰς φρουρὰν ἄλλοῦ, μεταβάλλω φρουράν.

Μεταφρούρησις, εως (ἡ). μεταβολὴ φρουρᾶς.

‡Μεταφυσικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὰ μετὰ τὰ φυσικά.

Μεταφυτεία καὶ Μεταφύτευσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ=

Μετα·φυτεύω, Μ. εὐσω. Ἐβγάλλω φυτόν τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ φυτεύω (τὸ ξαναφυτεύω) ἀλλοῦ.

Μεταφύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Μετέφυν κτλ.). Φυτρόνω ἢ Γεννῶμαι ἔπειτα. || (μσ.) ἀλλάζω φύσιν, μεταπλάττομαι. « Φασὶ τὰς Ἠλιάδας ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ μεταφῦναι, » Φλγρ.

Μετα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μεταυδάω, λαλῶ μεταξύ τινων ἢ πρός τινα.

Μετα·φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἐξ ὑπαμοιβῆς.

Μετα·χάζομαι (χ. Μ.), Π. ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ.

Μεταχάλκευσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ=

Μετα·χαλκεύω, Μ. εὐσω. Χαλκεύω ἢ Ξαναχαλκεύω (μέταλλον) τι κατ' ἄλλον τρόπον, Ἐναχύνω εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μέτα·χαρακτηρίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν χαρακτῆρά (τὰ χαρακτηριστικά) τινος.

Μεταχαρακτηρισμός (ὁ). ἡ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος, ὁ κατ' ἄλλον τρόπον χαρακτηρισμός.

Μεταχάραξις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ=

Μετα·χαράσσω(ττω), Μ. άξω, (κυρ. ἐπὶ νομίσμ.) = Μετακόπτω. (ὁθ. μτφορ.) Μεταχαρακτηρίζω. « Πᾶν ὅσον ἐξ ὑποπτίου τροφῆς καὶ διαίτης ἐν ταῖς ψυχαῖς κακιδδήλευται μεταχαραττόμενοι πρὸς τὸ δοκιμον, » Φιλ.

Μεταχάσσει, Π. δ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεταχάζομαι.

Μεταχείμασις, εως (ἡ). ὑστερινὸς (ὄψιμος) χειμών.

‡Μεταχείρησις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεταχείρισις.

Μετα·χειρίζω καὶ (μτ.) -ιζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἔχω ἢ Λαμβάνω τι μετὰ χεῖρας (ἀνὰ χεῖρας), = Διαχειρίζω, (κοιν.) μεταχειρίζομαι. « Λόγον δώσεις, ὧν μετεχείρισας χρημάτων. « Ἡρ. » Τὸν ἑαυτῶν φονέα μεταχειριζόμενοι, « Ἀντφ., συναναστρεφόμενοι φιλικῶς, (παρβλ. Χρῶμαι). 2) (σπ.) μεταβάλλω τὴν χρῆσίν τινος πράγματος, τὸ μεταχειρίζομαι ἀλλέως. « Πρῶτοι Καρῖνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχείρισαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, « Θκ.

Μεταχείρισις (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχει τις ἀνὰ χεῖρας (μετὰ χεῖρας).

Μεταχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Μεταχειρισμός (ὁ). τὸ μεταχειρίζειν ἢ μεταχειρίζεσθαι, διαχείρισις.

Μετα·χέω, Μ. χεύτω (ἀόρ. Μετέχεα). Χύνω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μεταχύνω.

Μεταχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. = Μετέωρος, Μετάρσιος, (ὅθ καὶ Μεταχρόνιος ἢ παρβλ. Μετακόσμιος). 2) (απν.) ἀντὶ Χθόνιος, γήϊνος. Νόνν. Ἰωάνν. Β', 18).

Μετάχρισον (τὸ) καὶ ‡Μετάχρισις (ὁ). τὸ μετὰ καιρὸν γεννηθὲν (ἐπμ. βεβλαμμένον) χοιρίδιον.

Μετα·χρηματίζω, Μ. ίσω, = Μετονομάζω.

Μεταχρόνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Μεταχθόνιος, μετέωρος (χρόνος γὰρ ὁ οὐρανὸς, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἡσ. Θγον. 269). 2) = τῷ

Μετάχρονος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἀργὰ (μετὰ χρόνον) ἢ ἀνήκων εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον, μέλλων. ὄψιμος. » Μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα, « Εὐς.

Μετα·χρωματίζω, Μ. ίσω, = τῷ=

Μετα·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάπτω τι εἰς ἄλλο χρῶμα· (ἐν γεν.) τῷ δίδω ἄλλην μορφὴν (ἄλλο σχῆμα).

Μεταχρωστέον, θετ. τοῦ Μεταχρώννυμι.

Μετα·χυμίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν χυμὸν τινος πράγματος.

Μετα·χωνεύω, Μ. εύσω. Χύνω (σκεῦός τι μετάλλινον) εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μετα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω εἰς ἄλλην θέσιν (χώραν), ἀναχωρῶ ἀλλοῦ. » Στείρειν μὲν ὅταν γίρανος κριὸζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ, « Ἀρχῳ. (καὶ κατὰ διάλυσ.) » Τόπων μετὰ ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς, « Αἰσχλ. (καὶ μτφ.) « Ὅταν ἄρξηται πήγνυσθαι καὶ εἰς ὀζράκου φύσιν μεταχωρεῖν, « Αἰλ.

Μεταχώρησις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἄλλο μέρος μετάβασις, ἀναχώρησις.

Μετα·ψαίρω, Μ. ψαρῶ, Π. μετακινῶ τι ἐλαφρὰ (χωρὶς δυσκολίας), (ἴδε καὶ

‡Μετα·ψαλάσσω, Μ. άξω. Μετατοπίζω (Παραμερίζω) τι ἐγγίζωντάς το ἐλαφρά.

Μετα·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταφέρω τι εἰς ἄλλον διὰ ψηφίσματος.

Μεταψήφισις, εως (ἡ). μεταβολὴ κατὰ συνέπειαν ψηφίσματος.

‡Μετάψυξις, εως (ἡ), Γλσ. [μετὰ, ψύχω], = Ἀνάψυξις, (κοιν.) Ξανάσαμα.

‡Μεταψυχωσις, εως (ἡ). = Μετεμψύχωσις.

Μετ·εγγράφω, Μ. γράψω. Ἀντὶ τοῦ ἤδη ἐγγεγραμμένου (καταγεγραμμένου) γράφω ἄλλο ἢ ἄλλον. » Ἵνα μὴ ἀλειφθῇ τὰ πονηρὰ γράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μετεγγραφῇ τὰ βελτίονα, « Γργ.

Μετεγγυητής, οῦ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Μεσεγγυητής.

Μετέγγυος (ὁ, ἡ). Ἀττ. ἀντὶ Μεσέγγυος.

Μετ·εγειρομαι, Μ. εγερθήσομαι. Σηκόνομαι ἐπάνω, ἐξυπνῶ.

Μετ·εγ·κεντρίζω, Μ. ίσω. Φυλλιτάζω (Μβολιάζω) κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο δένδρον.

Μετεγχρώμενος, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Μετεγείρομαι.

Μετ·εγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Ἐγκλίνω) τι πρὸς ἄλλο μέρος.

Μετεγκλισις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.

Μετεγχέω, Μ. χεύσω, = Μεταχέω, μεταγγίζω.

Μετέδειπνον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. Μετέπω ἀντὶ Μετάφημι.

Μετέδρασ, Π. Ἰων. ἀντὶ Μετῆ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ

Μέτ·ειμι [μ. εἰμι], Μ. μετ·έσομαι (παρτ. Μετὼν κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω, Εὑρίσκομαι) μεταξὺ τινῶν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) γίνομαι ἐν τῷ μεταξύ. » Ζωσῖσι (ν Φθιμένοισι. » Ἀθανάτοισι) μετεῖναι, « Ὀμ. » Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, « Ἰλ. Β. 2) (ερτπρσ. ἢ κατὰ μτχ. μέγιν. ἢ δοτ.) μετέγω ἀπὸ ἢ ἔχω δικαίωμα εἴς τι, μοὶ ἀνήκει. » Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος μέτεστι τοῖς πονηροῖς, « Ἰσοκρ. » Τούτων μὲν δὴ μέτεστι (τοῦ ἱροῦ)· ὅσοι δὲ Ἄλλου ἔθνεός εἰσι, τούτοισι δὲ οὐ μέτα, « Ἡρ. » Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, « Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐ μετὴν αὐτοῦ κτανεῖν, « Σοφ.

Μέτ·ειμι [μ. εἶμι], Μ. μέτειμι (ἀορ. Μετῆιξα, Μετῆιξον κτλ.). = Μετέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ μέλλω).

Μετεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Μέτειμι (μετὰ, εἶμι).

Μετεῖς, Ἰων. ἀντὶ Μεθεῖς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίημι.

Μετεισάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Μεταβάς, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Μέτειμι (μετέρχομαι).

Μετ·εισ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ ἓν καὶ ἐμβαίνω εἰς ἄλλο μέρος.

Μετ·εισ·δύνω καὶ (μσ.) δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Μετεισέδυν κτλ.). Τρυπῶμαι (Χώνομαι, Περνῶ μὲ τρόπον) ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταβάλλω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην φωλεὰν (ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο ὄρυγμα) καθὼς οἱ κοχλιοβύτες.

Μετ·εισ·έρχομαι, Μ. εισελεύσομαι (ἀόρ. Μετεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, = Μετεισδύνω.

Μετείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Μεθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεθίημι.

Μετ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ καὶ ἐμβαίνω εἰς. « Μετεβὰς ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς τὴν ναῦν, « Ἡρ. (ἢ) « Μετεβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς ἁμαξίδα ξαν (Ἡρ. 2, 41) «. (ἢ μτφρρ.) « Μετεκβαίμεν εἰς ἑτερόν τινα νόμων τρόπον, « Πλάτ.

Μετ·εκ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω ἀπὸ μεταβιβάζω εἰς (συγχ. τῷ Μεταβιβάζω).

Μετεκβολὴ (ἡ). ἐκβολὴ καὶ μεταβολὴ.

Μετεξειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Μετεξαιρέομαι.

Μετ·εκ·δέχομαι Μ. δέξομαι, Π. δέχομαι ἀμέσως παρ' ἄλλου, διαδέχομαι. (μτφορ.) ἕπομαι μετέπειτα.

Μετ·εκ·δίδωμι, Μ. εκ·δώσω. Τὸ ἐκβάλλω εἰς ἐμὲ παρ' ἄλλου ἐκδίδω καὶ ἐγὼ πάλιν εἰς ἄλλον.

Μετέκδυμα (τὸ). φόρεμα διὰ μεταλλαγὴν (πλθ.) ἀλλαξιοὺς φορέματος. Εἶκ τοῦ

Μετ·εκ·δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐνδύομαι φόρεμα καὶ ἐνδύομαι ἄλλο, μεταλλάζω συχνὰ φόρεμα.

Μετ·εκ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Μετεξέλαβον κτλ.). Λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, Μεταλαμβάνω.

Μετ·εκ·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Πραματεύω εἰς ἄλλον, (ἢ καθὼς ἐσυνείθισαν νὰ λέγωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα) ὑπενοικιάζω.

Μετ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω, Π. (μὲ δοτ.) πνέω μεταξὺ (ἐν τῷ μέσῳ) τῶν.

‡Μετ·εκ·φέρω, Μ. ἐξοίσω (ἀόρ. Μετήνεγκα καὶ κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ μεταφέρω (ἀπό. « Τὰς δὲ μετενεγκεῖν (ὑδρίας) ἐξ ἄλλης ἐς μετ' ἐξέρσεν), « Ἰλ. Ψ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετ-εγ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταχωρέω.
‡Μετ-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Δι' ἐλέγχων μεταπαίω.
Μετελεύσομαι, μέλλ. καὶ Μετέλευστέον, θετ. τοῦ Μετέρχομαι.
Μετ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω (Μεταβαίνω) εἰς ἄλλο πλοῖον. « Δότε μοι σῶμα καὶ μετεμβήσομαι, » Φλςρ.
Μετεμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω τι ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο πλοῖον ἢ ἀντὶ τοῦ προϋπάρχοντος ἐντὸς αὐτοῦ ἄλλο. « Ἐρέτας—, » Πολύαιν.
Μετἵμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Μετεἶναι.
‡Μετ-εμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταπωλέω.
Μετέμψυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ἢ ἐμβολιασμένος ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μέρος, μεταφυτευμένος.
Μετεμ-ψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβιβάζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετεμψύχωσις, εως (ἡ). ἡ μετάβασις τῆς ψυχῆς ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετ-ένδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετενδέω.
Μετ-ενδεσμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Μετ-ενδέω-ῶ, Μ. δήσω. Λύνω τι ἀπὸ πυθενὸς καὶ τὸ δένω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο δεσμωτήριον).
Μετ-ενδύσκω καὶ Μετ-ενδύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Μετενέδυν κτλ.). Ἐνδύω (ᾗ μσ. Ἐνδύομαι) ἀλλέως (μὲ ἄλλο ἔνδυμα), ἀλλάζω τὰ ἐνδύματά (μσ. ἢ ἄλλα), μεταλλάζω. 2) (μσ. ἢ αὐτθ.) = Μετεισδύνω. « Ὡς μετενδυομέναν ψυχὰν ἐς γυναικῆα σκάνεα, » Τίμ. Ακρ.
Μετενεγκτέον, θετ. καὶ Μετενεκτέον, θετ. καὶ Μετενήνοχα, πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Μεταφέρω.
Μετενεύω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μετάφημι, ὁμιλῶ μεταξὺ τινῶν ἢ πρός.
Μετ-ενσωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μετεμβιβάζω ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετενσωμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα μετάβασις, μετεμψύχωσις.
Μετεν-τυφιάζω, Μ. άσω. Μεταβάλλω τὰ ἐντάφιά τινος, τὸν ἐνταφιάζω ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως.
Μετεν-τίθημι, Μ. ενθήσω. Ἐμβάλλω ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο μέρος.
Μετεξαιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Μετεξειλόμην κτλ.). Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πυθενὸ καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ.
Μετεξανίστημι, Μ. αναστήσω, = Μεταναίστημι· βιάζω τινὰ νὰ μεταναστεύσῃ, μετατοπίζω διὰ τῆς βίας.
Μετ-εξαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ἀδειάζω) τὸ νερὸν ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο μέρος.
Μετεξέρτυσις, εως (ἡ). τὸ κατ' ἄλλον τρόπον στήσιμον, διόρθωμα (ἴσασμα) μηχανῆς ἢ ὀτ. δὲν εἶνε καλῶς στημένη.
Μετεξειλόμην, μσ. ἀόρ. β', τοῦ Μετεξαιρέομαι.
Μετεξέτερος, η, ον, Ἰων. Π. ἄλλος (ἑτερος) τις· (συνῆθ. εἰς τὸ πλθ.) τινὲς ἐξ αὐτῶν, μερικοί. « Λόπιμον κάρυον εὐδοέες, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο, » Αθ. « Ἐπιτήδεια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα ᾗ τῶν ἀναλμων μετεξέτερα, » Ἱππκρ.
Μετέου, Ἰων. ἀντὶ Μετοῦ, οὐσ. τῆς μτχ. τοῦ Μέτειμι.
Μετέπειτα, ἐπίρ. Π. = Ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα.
Μετ-επι-γράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφήν.
Μετεπίδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετ-επι-δέω, Μ. δήσω. Δένω (κυρ. πληγὴν) μὲ ἄλλο (νέον) δέσιμον, ἀλλάζω τὸ δέσιμον (Γαλλ. l'appareil) τῆς πληγῆς.
‡Μετ-επι-τηδεύω, Μ. εύσω. Ἀλλάζω τρόπον ζωῆς (ἐπιτηδεύματος).
(Μετ-έπω), Π. = Μετάφημι, (ἄχρ. ἑνς. τοῦ Μετέειπον).
Μετεράω-ῶ, Μ. άσω, = Μεταχέω.
Μετ-έρχομαι, Μ. μετ-ελεύσομαι (ἀόρ. Μετῆλθον κτλ.). Ὑπάγω (Μεταβαίνω) πρός. (μὲ αἰτ. πρυθετ.) « Μετελθὼν πρὸς Ἀντωνῖνον, » Ἡρωδ. « Ἀπὸ τῶν πραγμάτων εἰς τοὺς ἄνδρας μετελήλυθώς, » Ακ. « Ἄρης πολεμόνδε μέτεισιν, » Ἰλ. Ν. (καὶ ἑλλ.) « Ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, » Ακ. « Ἐνῷ δὲ τούτους μετῄεσαν, » Ἡρ. « Ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη, » Δμ. « Ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθούσης αὐτὸν τῆς ἀνθρώπου, » αὐτ. (ᾗ πρός μτχ.) « Μετῄεσαν ἄξοντες, » αὐτ. (καὶ δοτ. Π.) « Κούρῃσιν εὐπλοκάμοισι μετελθών, » Ὀδ. Ζ. « Λέων ἀγέλῃφι μετελθών, » Ἰλ. Π. 2) ὑπάγω κατοπίν (ἐναντίον ἢ πρὸς ἀπόκτησίν) τινος, ζητῶ· καταγίνομαι εἴς τι· κυνηγῶ, καταδιώκω· ἰσοντοχ. ἐκδικοῦμαι· τιμωρῶ. « Μετῆλθον δέρας, » Σοφ. « Μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες, » Συν. « Πατρὸς ἐμοῦ κλέος μετέρχομαι, » Ὀδ. Γ. (ᾗ χ. πτ.) « Ἰὼ, ἐγὼ δὲ μέτειμι, » Ἰλ. Ζ., Ἔρχομαι κατόπιν. (ᾗ μτνμ.) « Ἀγορανομίαν (« Ὑπατείαν) μετῄει, » Πλ. « Μετῄσαν χρώματα, » Ἄρςρ. « Ἔργα γάμοιο μετέρχω, » Ἰλ. Ε. « Μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός, » Ἀρςρ. « Μετελθεῖν γάμιις Ἑλένης ὑβρισθέντας, » Εὐρ. « Πληγαῖς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, » Συν. 3) (τρπ. μὲ δοτ. ὀργ. ἐκ θ'.) μεταχειρίζομαι (φέρομαι πρός) τινα οὕτως ἢ ἄλλως. « Ἐπεί με λιτῇσι μετέρχεαι, » Ἡρ., μὲ παρακαλεῖς. (καὶ ἑλλ.) « Μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν εἰπεῖν τἀληθές, » αὐτ. « Θυσίῃσι σφέας μετῄεσαν, » αὐτ., ἐτίμων μέ. « Ἀπάτῃ μετῆλθον αὐτούς, ὡς κτλ., » Παυσ., τοὺς ἠπάτησαν.
Μετέσπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μεθέπω.
Μετέσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Μετασεύομαι.
Μετεσιὼς, ὦσα, ὼς, Ἰων. ἀντὶ Μεθεσηκὼς.
Μέτεσι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Μέτειμι (μετα, εἰμί).
Μετέστιχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μεταζείχω.
Μετέσχηκα, πρκ. τοῦ Μετέχω.
‡Μετεύαδε, ἰσφαλμ. ἀντὶ Μέγ' εὔαδε.
Μετ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι, Π. εὔχομαι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν εὐχήν μου.
Μετ-έχω, Μ. μεθέξω (ἀόρ. Μετέσχον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἢ ἑλλ. μὲ γεν.) Ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, γίνομαι μέτοχος, συναπολαμβάνω. ‖. (οὐσ.) « Μετέχον (τὸ), » « Ἄρςτ., τὸ συγκεκριμένον.
Μετέω, ἀντὶ Μετῶ, ὑποτ. τοῦ Μέτειμι (μετὰ, εἰμί).
Μετεωρία (ἡ). βεμβασμὸς, ἀπροσεξία, (Γαλλ.) distraction.
Μετεωρίζω [μετέωρος], Μ. ίσω. Σηκόνω τι ὑψηλὰ (εἰς τὸν ἀέρα), ὑψόνω, ἀνυψόνω (κυρ. καὶ μτφρ.)· (ναυτ.) ἐβγάινω (ᾗ ἑλλ. ἁρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος· (ἰατρ.) πρήσκω, = ομαι. ‖. (μσ.) εἶμαι μετέωρος (ἀμφίβολος ἢ ἄστατος ἢ ὑπερήφανος)· ἐπαίρομαι· ξεπαίρνομαι. « Μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, » Σδ. « Ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος, » Ἀρςρ.
Μετεώρισις, εως (ἡ) καὶ Μετεώρισμα (τὸ) καὶ Μετεωρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὕψωσις (εἰς τὸν ἀέρα)· (μτφρ.) ἔπαρσις· ἀστασία· ἀβεβαιότης.
Μετεωριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ μετεωρίζεται, ὑψηλάφρων, οἰηματίας, ὑπερήφανος. « Συρακόσσαις πεδωριστῇ πόλει, » Θκρ.
Μετεωροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) μετέωρος, ἀεροβατῶν, ὑψηλάφρων ἢ· κοῦφος, κενόδοξος.
Μετεωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλας ἐλπίδας.
Μετεωροθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα (χαρακτηριστικὸν τινῶν ἱεράκων).
Μετεωροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Μετεωρολογέω, ὁμιλῶ ἀδιακόπως (κοπανίζω ὁλονὲν) περὶ μετεώρων, ἀεροβατῶ.
Μετεωρολογεῖον-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταρσιολογέω, [ἐκ τοῦ
Μετεωρολέσχης, ου (ὁ), = Μεταρσιολέσχης, Μετεωρολόγος.
Μετεωρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ τῶν μετεώρων (τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας, [ἢ γέν.] τῶν οὐρανίων).
Μετεωρολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ περὶ τῶν μετεώρων ὁμιλία ἢ πραγματεία.
Μετεωρολογικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν μετεωρολογίαν.
Μετεωρολόγος (ὁ). ὁ ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος περὶ τῶν μετεώρων (τῶν οὐρανίων ἢ ὑπερκοσμίων πραγμάτων [καὶ ἰδιαιτ. τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας), ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος· (συνεκτ.) μεγαλορρήμων, ἀγύρτης. « Ἐλήλεγκται γὰρ ἡ πλάνος τῶν μετεωρολεσχῶν τέχνη περὶ τὸ μέλλον τυφλώττουσα, » Νικηφ. Οὐραν.
Μετεωροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετεωρίζω.
Μετεωροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι (Ἐνδιατρίβω) εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων, (συγκ. τῷ Μετεωροπορέω).
Μετεωροπόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων.
Μετεωροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μετέωρος (ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα).
Μετεωροπορία (ἡ). ἡ μετέωρος πορεία, ἀκροπορία. « Ἡ Βελλεροφόντου, » Εὐρ.
Μετεωροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν διὰ τοῦ ἀέρος (μετέωρος), (συνεκτ.) ἀεροβατῶν, ὑψηλοφρόνων.
‡Μετεωρορριζοι (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων μετεώρους (ἐπιπολῆς) τὰς ῥίζας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετέωρος (ὁ, ἡ), [μετὰ αἴρω]. ὁ ὑπεράνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος, ὑψηλός. «Οἰκήματα διπλᾶ, τὰ μὲν, ὑπόγαια, τὰ δὲ, μετέωρα ἐπ' ἐκείνοις, « Ἡρ. » Εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πολεως καταφεύγει, « Θκ. » Ἀπὸ τοῦ μετεώρου, « αὐτ., ἀπὸ τοῦ ὕψους. 2) σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸν ἀέρα), ὑψωμένος· πρησμένος, φουσκωμένος· ἐπιπόλαιος. (ναυτ.) ἀραγμένος ἢ πλέων ἀνοικτὰ (εἰς τὸ πέλαγος). « Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν γθονὶ πίλνατο, ἄλλοτε δ' αἰξασκε μετέωρα, « Ἰλ. Ψ. » Ἆρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ, « Ἀρχ. » Μετεώρους ἐξεκόμισαν τὰς ἀμάξας, « Ξεν. » Ἵππος μετέωρος, « αὐτ. σηκωμένος εἰς τὰ ʼπισινά του πόδια, (ἐν γέν.) γαῦρος, ὑψαύχην. « Φλέβες μετέωροι καὶ τεταμέναι, « Γαλ. « Μετέωρα καὶ οὐ βαθύβριζά ἐστι, « Θρρ. « Μετεωρότερον πνεῦμα, « Γαλ., κοντὰ ἀναπνοή. « Ὀλκὰς ὥρμει μετέωρος, « Θκ. « Καθορῶσι τὰς ναῦς τῶν Κερκ. μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) « Τινὰ τῶν Καλλιαθένους ὄντα οὐχ ὑψηλὰ, ἀλλὰ μετέωρα, « Λογγ. ‖. (ἰδιαιτ. δὲ καὶ συνήθ.) « Μετέωρα (τά), τὰ οὐράνια σώματα, ἢ τὰ φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαίρας. 3) (μτνμ.) ἐκκρεμὴς· ἀμφίρρεπὴς· ἀνήσυχος (καρδιοκτυπῶν) διὰ τὴν ἔκβασίν τινος πράγματος· ἄγρυπνος, (κοιν.) ξεπαρμένος (ἐνίοτε) ὑπερήφανος. « Ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου, « Δμ. » Ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν, « Σδ. » Δίκη-, « Ἡρωδ. » Ἀρχὴ-, « αὐτ., ἡ μεσοβασιλεία. « Πόλεις μετέωροι πρὸς ἀπόστασιν, « Σδ. « Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος, « Ἀκ. « Γαῦρος τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, « αὐτ. « Μὴ αὖτως κεν ἔπειτα μετήορά τε θρυλίζοι, « Ὅμ. Ἰλ., = Ἀνειλιώλια βάζοι.

Μετεωροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ μετέωρα (τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας).

Μετεωροσκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν παρατήρησιν τῶν μετεώρων.

Μετεωροσκόπιον (τὸ). μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς παρατήρησιν τοῦ ὕψους (ἐξάρματος) τῶν ἀστέρων.

Μετεωροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὰ μετέωρα (τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας).

Μετεωροσοφιστὴς, οῦ (ὁ), Κωμ. φιλόσοφος μετεωρολέσχης, σοφιστὴς ἰδεολόγος.

Μετεωροσύνη (ἡ), Π. = Μετεωρία.

Μετεωροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μετέωρος, ὑπερύψηλος.

Μετεωροφέναξ, ακος (ὁ), Κωμ. ὁ φενακίζων (ἐξαπατῶν) τοὺς ἀκροατάς του διὰ σοφιστικῆς μετεωρολογίας.

Μετεωροφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψηλοφρονέω.

Μετεώρως, ἐπίρ. Ἐν μετεώρῳ· ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. (τρπ.) ἀμφιρρεπῶς, (Γαλλ.) en suspens.

Μέτηλυς [μετὰ, ἔρχομαι], υδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐλθὼν (μετοικήσας) ἀπ' ἄλλον τόπον. « Κόλχοι, μετήλυδας Αἰγύπτοισι, « Διον.

Μετημάτιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Μεθημερινός.

Μετηνέαιος (ὁ, ἡ), Π. ἐναέριος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος.

Μετήορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μετέωρος.

Μετήσεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Μεθήσεσθαι, μα. μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Μετίει ἢ (ὀρθότ.) Μετιεῖ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

Μετίετο, γ'. ἐν. πρα. τοῦ μα. ἢ πθ. παρτ. τοῦ

Μετ-ίημι, Μ. μετήσω, Ἰων. ἀντὶ Μεθ-ίημι.

Μετ-ίσχω, Μ. μετασχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Μετ-έχω.

Μετιτέον, θετ. τοῦ Μέτειμι (μετέρχομαι).

‡Μετοικιακίζω, Μ. ίσω. Μεταστρέφω τὸ πλοῖον διὰ τοῦ οἴακος.

Μετοικεσία (ἡ), = Μετοίκησις ἢ Μετοικία.

‡Μετοικέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μέτοικος.

Μετ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω (Μεταβαίνω εἰς) ἄλλην κατοικίαν, εἶμαι (κατοικῶ πουθενὰ ὡς) μέτοικος. « Ἀνδρα τὸ μὲν γένος Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι, « Δμ. « Πολὺ γὰρ ἀλλιώτερον παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, « Ἰσκρ. (καὶ πρὸς γεν.) « Μετοικεῖν τῆς δε γῆς ἡμᾶς, « Αἰσχλ., μετέχειν αὐτῆς (ὡς μετοίκους).

Μετοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάβασις εἰς ἄλλην κατοικίαν, μετανάστευσις.

Μετοικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις (νὰ κατοικῇ πουθενὰ ὡς) μέτοικος. « Πάντες ἂν οἱ ἀπόλιδες τῆς Ἀθήνησι μετοικίας δρέγοιντο, « Ξεν. 2) = Μετοίκησις(ἡ). « (Τὴν δὲ Ἀττικὴν) διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξηθῆναι, « Θκ.

Μετοικίζω. Μ. ίσω. Κάμνω (Ὑποχρεόνω) πινὰ νὰ μετοικήσῃ, μεταφέρω τοὺς κατοίκους τόπου τινὸς εἰς ἄλλον, τοὺς κατοικίζω ἀλλοῦ, (ἐν γέν.) μετατοπίζω. ‖. (μσ.) = Μετοικῶ.

Μετοικικὸς, ἡ, όν καὶ

Μετοίκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μέτοικον. « Ζεὺς—, « Φρύν., ὁ προστατεύων τοὺς μετοίκ. ‖. (σύσ.) Μετοίκιον (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν μετοίκων καὶ « Μετοίκια (τὰ), ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τῶν χωρίων εἰς τὴν πόλιν μετοικήσεως τῶν Ἀθηναίων τελουμένη ἑορτή.

Μετοίκισις, εως (ἡ), = Μετοικισμὸς, (συγχ. τῷ Μετοίκησις).

Μετοικισμὸς (ὁ). τὸ μετοικίζειν ἢ μετοικίζεσθαι.

Μετοικιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μετοικίζων τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον.

Μετ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ἐκ νέου ἢ ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μέρος.

‡Μετοικοδόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετοικήσας ἀπὸ ἢ ζῶν ὡς μέτοικος εἰς τὸν ἴδιόν του οἶκον (δῆμον).

Μέτοικος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ κατοικῶν ἀλλοῦ (ζῶν εἰς τὴν πατρίδα του). (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ξένος καταστημένος (ἐπὶ πληρωμῇ φόρου) εἰς τὸν τόπον, μὴ πολίτης. « Ἰσηγυρίαν καὶ πωλοδουλίους πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, ἢ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς, « Ξεν.

Μετοικοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιτηρῇ (νὰ ἐπιστατῇ εἰς) τοὺς μετοίκους.

Μετοίσω, μέλλ. τοῦ Μεταφέρω.

Μετοίχομαι, Μ. οἰχήσομαι, Π. (μὲ ἀντ.) = Μετέρχομαι, ὑπάγω κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησίν ἢ καταδίωξίν) τινος, ἀκολουθῶ πρός.

Μετ-οινωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταβάλλω τὸν οἰνωνὸν (ἀπὸ κακοῦ εἰς καλόν).

Μετ-οκλάζω, Μ. άσω, Π. συγκοπ. ἀνακούρκουδα, λυγοῦν πολλάκις ἀμεταξὺ τὰ γόνατά μου. « Τί ποτε μοι κλάζεις πωτωμένη ὄζον ἀπ' ὄζῳ ἄσσα;

†Μετοκωχὴ (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μετοχὴ.

Μετ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Ὀλισθαίνω μεταβαίνω.

Μετὸν, μτχ. οὐδ. τοῦ Μέτεστι.

Μετ-ονομάζω, Μ. άσω. Μεταβάλλω τὸ ὄνομα· (γρμτ.) μεταχειρίζομαι ὄνομα ἀντὶ ἄλλου, (ὅθεν

Μετονομασία (ἡ). μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος· (γρμτ.) χρῆσις ἄλλου ἀντ' ἄλλου ὀνόματος, (παρβλ. Μετωνυμία).

‡Μετόπη (ἡ), [μετὰ, ὀπή], (ἀρχιτεκτ.) μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα.

Μετόπιν, ἐπίβ. = Μετοπισθε.

Μέτοπις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέτ' ὄπισ-

Μετόπισθε(σθεν), ἐπίβ. Κατόπιν, ἀπ' ἐμοῦ (χρν.) ἔπειτα, μετέπειτα.

Μετόπωρα, ας (ἡ), = Μετόπωρον.

Μετοπωρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω μετόπωρον.

Μετοπωρινὸς, ἡ, όν. Φθινοπωρινός, ὡραῖος ἀνήκων εἰς τὸ = Μετόπωρον (τὸ), [μετὰ, ὀπώρα], ὁ μετὰ τὸ θέρος καιρὸς, (κυρ.) τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, [ἐκ τοῦ

Μετόπωρος (ὁ, ἡ), = Μετοπωρινός.

Μετ-ορμίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Μεθορμίζω.

Μετόρχιον (τὸ), [μετὰ, ὄρχος], τὸ μεταξὺ δύω σειρῶν δένδρων ἢ κλημάτων διάστημα.

†Μετοσσέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. [μετὰ, ὄσσε]. γυρίζω τὰ ʼμάτια μου ἀλλοῦ.

Μετουσία (ἡ), [μέτειμι]. μετοχὴ, μέξις, ἀπόλαυσις.

Μετουσιαστὴς-(ὁ), = Μετουσίας.

Μετουσιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὁμοιάζων μετουσίαν· (γρμτ.) ὁ συνεμβαίνων διὰ τῆς παραγωγῆς καὶ μετοχὴν τῆς οὐσίας τοῦ πρωτοτύπου του, (π. χ. Δίκαιος).

‡Μετ-ουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν οὐσίαν τινὸς πράγματος· τὸ μεταβάλλω κατ' οὐσίαν (ὄχι κατ' εἴδος). (ὅθ.

‡Μετουσίωσις, εως (ἡ). ἡ τῆς οὐσίας (ἢ κατ' οὐσίαν μόνον καὶ ὄχι κατ' εἶδος) μεταβολή.

Μετοχέτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετ-οχετεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω διὰ χετοῦ τὸ νερὸν εἰς ἄλλο μέρος.

Μετοχὴ (ἡ). τὸ μετέχειν, μέθεξις, κοινωνία· (γρμτ.) ἓν ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ λόγου (ὡς μετέχον καὶ τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ ὀνόματος).

Μετοχικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίβ.) = ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) μετοχήν. «Μετοχικὸν, « Γρμ., ἡ μετοχή.

Μετ-οχλίζω, Μ. ίσω, Π. μετατοπίζω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ ἢ ὡς διὰ μοχλοῦ (ὀηλ. μὲ δύναμιν).

Μετοχμάζω, Μ. άσω, Π. μεταφέρω ἀλλοῦ, μετατοπίζω.

Μέτοχος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μετέχων τινός. ‡Μετρικατάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητρατυρέω.

Μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω τὸ μέτρον τινὸς πράγματος· (μτνμ.) περνῶ, διαβαίνω (τρπ.) κρίνω· ἐξετάζω. « Παρασάγγαις μετρεῖν, « Ὀλ. (καὶ μτνμ.) « Πέλαγος μετρήσαντες, « Ὀδ. Γ., διαπλεύσαντες (καὶ ἄλλ.) « Προτέρω ἐμέτρεον, « Ἀπολλ., ἔπλεον παρεμπρός· (καὶ τρπ.) ἐξῆ γὰρ αὐτῶν ἀκακία τοὺς πέλας μετρῆσαι, « Ἀρετ. « Τῇ γαστρὶ μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν, « Δμ., φρονεῖν ὅτι συντείνει εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν. (καὶ μτ.) « Μετρεῖσθαι ἴγχνη τινός, « Σοφ., ἀνιχνεύειν. (καὶ πθ.) « Μακρὰ μετρησθεῖσιν ἂν χρόνοι, « αὐτ., πολλὰ χρόνια εἶνε πεπερασμένα. 2) δίδω (καὶ μσ. ʼποιοῦμαι) τι μὲ τὸ μέτρον. « Ἐὰν ἐξ ἐπικλήρου τις γήσηται, κρατεῖν τῶν χρημάτων, τὸν δ' οἷσιν μετρεῖν τῇ μητρί, « Δμ. « Τὴν ἴσην μετρεῖν τινι, « Παρομ., ἀνταμείβειν διὰ τῶν ἴσων, (Γαλλ.) rendre la pareille. (καὶ μσ.) « Καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι τὰ ἄλφιτα, « Δμ. « Τὸν κάπιστον μετρουμένους σῖτον τοὺς ἀστρατίστας, « Πλ.

Μετρητὴν, ἐπίβ. Μὲ ἢ Κατὰ τὸ μέτρον. « Ἅπας ἔγραφε μετρητὴν, « Νόνν., ἁμέτρως, διὰ στίχων.

Μέτρημα (τὸ). τὸ διεδόμενον ἢ λαμβανόμενον μὲ τὸ μέτρον, (ἰδιαιτ.) ταγῆνι.

Μέτρησις, εως (ἡ). μέτρημα, καταμέτρησις.

Μετρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ μετρᾷ. 2) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (χωρ. 12 χόες).

Μετρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρήσιμον πρὸς μέτρησιν (καταμέτρησιν). Μετρητικῶς, ἐπίβ. Καθὼς οἱ μετρηταί.

Μετρητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ μετρήσῃ. « Οὐ μετρητὸς, « Εὐρ., = Ἀμέτρητος.

Μετριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι μέτριος (μετριώτερος), φέρομαι μετρίως (μὲ μετριοφροσύνην). ‖. (μτβτ.) κάμνω τι ἢ τινὰ μετριώτερον, περιορίζω. 2) (Γραμ.) ὀξύνω (ὀλίγον), εἶμαι ἀνήμπορος. (Μέσικα). 3) (Βυζ.) ἀχειεύομαι, μετωρίζομαι.

Μετρίασις, εως (ἡ), τὸ μετριάζειν, ἢ ἐπὶ τὸ μετριώτερον ἀναγωγὴ, μετρίασμα.

Μετριασμὸς (ὁ), τὸ μετριάζειν (κυρ. κατὰ τὴν 3. σημασ.), ἀστεϊσμός.

Μετριαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μετριασμὸν, μετωρισμόν.

‡Μετριάω-ῶ, Μ. αξῶ (ι), Δ. ἀντὶ Μετρέω.

Μετριάομαι, Μ. ώσομαι, = Μετριάζω.

Μετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀναμεμιγμένον) τὰ μέτρα (κυρ. τῶν συλλαβῶν). « Μετρικὴ, « ἡ τεχνη τοῦ μετρεῖν καλὰ προφδ. τὰς συλλαβάς, ἢ « Μετρικοὶ, « οἱ εἰς τοῦτο ἀσχολούμενοι.

Μετρικῶς, ἐπίβ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μετρικῆς.

Μετριολόγος (ὁ, ἡ). μέτριος εἰς τοὺς λόγους του.

Μετρίων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέτρον.

Μετριοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετριοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Μετριοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μετριάζων (ἢ μέτριος εἰς) τὰ πάθη του, εὐσυμπάθητος, εὐδιάλλακτος, κτλ.

‡Μετριόπλουτος (ὁ, ἡ). μετρίως πλούσιος.

Μετριοπρεπὴς (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετριοπρεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω μετρίως, εἶμαι=

Μετριοπρότης, ου (ὁ), (τὸ ὑπερθ. Μετριοπαθέστατος, η, ον). Ὁ πίνων μετρίως (μὲ μετριότητα).

Μέτριος, α, ον. Ὁ ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον μέτρον, ὁ μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων (ὀηλ.) οὔτε πολὺς οὔτε ὀλίγος, οὔτε μέγας οὔτε μικρὸς κτλ., μεσαῖος, σύμμετρος· ἀρκετὸς· ἀνάλογος· (τρπ.) μετριόφρων, μετριοπαθὴς, (Γαλλ.) modéré, modeste· (ἐν γέν.) χρηστὸς, ἐνάρετος. « Μέτριος πῆγυς, « Ἡρ., ὁ καινὸς, ὁ συνειθισμένος. « Μέτριας αἰῶν, « Σοφ., ζωὴ τῆς ὀπ. καὶ τὰ τερπνὰ καὶ τὰ ὀλιβερὰ δὲν εἶνε ἄκρατα. « Μέτρια, « Δξ., τὰ καθήκοντα. « Μέτρια κεκτημένος, « Δμ., μεσαίας καταστάσεως ἄνθρωπος. « Τὸ μέτριον, « Δσκρ., ἡ ἀπαιτουμένη δόσις ἰατρικοῦ. (τρπ.) « Μέτριος ἀνὴρ, « Πλάτ. « Μέτρια λέγειν, « αὐτ., ὁμιλεῖν μὲ μέτρα. « Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, « Ακ., ὁμιλεῖς μετριοφρόνως.

Μετριόστιος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μετρίως.

Μετριότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μετρίου, μεσότης· συμμετρία· μετριοφροσύνη κτλ.

Μετριοτροφία (ἡ). μετριότης περὶ τὴν τροφήν, ὀλιγοφαγία.

Μετριοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέτρια φρονῶ, εἶμαι μετριόφρων.

Μετριοφρένως, ἐπίβ. Μὲ μετριοφροσύνην.

Μετριοφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις μετριόφρων.

Μετριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μετριάζω.

Μετρίως, ἐπίβ. Μὲ μέτρον, μὲ μετριότητα, χωρὶς ἐλλείψεις ἢ ὑπερβολὰς ἀνηκόντως· (τρπ.) μετριοφρόνως.

Μετρίωσις, εως (ἡ), = Μετρίασις.

Μετροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μέτρου (στίχων), ὁμοιάζων ποίημα.

Μέτρον (τὸ), [συγγ. τῷ Μέσον]. (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε ὄργανον διὰ τοῦ ὁπ. μετρεῖται τι· (ἰδιαιτ.) σκεῦός τι ὡρισμένον πρὸς μέτρησιν ὑγρῶν. « Λίβηκα τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, « Ἰλ. Ψ. 2) ἔκτασις, μῆκος, διάστημα. « Μέτρα κελεύθου, « Ὅμ. « Μετρα θαλάσσης, « Ἐπιγρ. 3) ὁ πρὸς ὃν ὅρος, τὸ τέρμα, ἡ ἀκμὴ. « Μέτρον ἤδης ἵκοντο, « Ὅμ., ʼΠε. « Βίου (« Ὀπώρης)-, « Ἐπγρ. 4) ὁ μέσος ὅρος, τὸ μέτριον. « Μέτρῳ πίνειν, « Παρομ. 5) τὸ κατὰ χρόνον (προσῳδίαν) μέτρημα καὶ ἡ κατὰ τὸν τρόπον ταύτην σύνθεσις τῶν στίχων ἢ συλλαβῶν. « Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, « Μακρ., (ἴδε ἐξ' Ρυθμος). Μετρονόμος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὰ μέτρα τῶν πωλουμένων εἰς τὴν ἀγοράν.

Μετροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κατὰ τὸ μέτρον ἢ κατὰ τι μέτρον. 2) (γρμτ.) ῥυθμίζω συλλαβὴν ἢ στίχον πρὸς τὸ μέτρον, (ὅθεν

Μετροποιία (ἡ). (γρμτ.) ἡ κατὰ μέτρον συνθήκη τῶν στίχων ἢ τῶν συλλαβῶν.

Μετροσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος ἐμμέτρως (διὰ μέτριον).

Μετωνυμία (ἡ). μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος. (ῥτρ. καὶ γρμτ.) χρῆσις ἄλλης λέξεως ἀντὶ τῆς συνήθους (π. χ. Πρωτιστος ἀντὶ πυρός, Διόνυσος ἀντὶ οἴνου κτλ.).

Μετωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μετωνυμίαν.

Μετωνυμικῶς, ἐπίβ. Κατὰ μετωνυμίαν. « Μετωνυμικῶς πόλιν λέγομεν τοὺς ἐν τῇ πόλει, « Βασ.

Μετωπαδὸν, ἐπίβ. Δ. ἀντὶ

Μετωπηδὸν, ἐπίβ. Ἐν εἴδει μετώπου. (ναυτ.) μὲ τὰς πρῴρας εἰς τὴν γραμμὴν, κατὰ μέτωπον. « Πέτονται γὰρ αἱ γέρανοι, εὐθίας ὕσσης, μετωπηδόν, « Ἰλ.

Μετωπιαῖος, α, ον, = Μετώπιος.

Μετωπίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέγα μέτωπον, εὐρυμέτωπος.

Μετωπίδιος (ὁ), Π. ἀντὶ

Μετώπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον. ‖. (οὐσ.) Μετώπιον (τὸ), = Μέτωπον. 2) = Νεώπιον καὶ Νέτωπον, « Ἐδ. μύρα Αἰγυπτ., (κατὰ τὸν Διοσκορ.) τὸ πικραμυγδαλόλαδον.

Μέτωπις, ίδος (ἡ). ὁ περὶ τὸ μέτωπον κεφαλόδεσμος, (Τουρκ.) κάσ-μπαγῆ.

Μέτωπον (τὸ), [μετὰ, ὤψ]. τὸ ὑπὲρ τὰ ὀφρύδια μέρος τοῦ προσώπου. (ἐν γέν. ἢ μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, τὸ πρόσωπον. « Τῆς (πυραμίδος) ἴστι ταυτὶ μέτωπον ἑκατὸν δεκὼ πλέθρ-, « Ἡρ. (ὅθεν) « Ἐν μετώπῳ (« Ἐπὶ μετώπου, « Ἐς μέτωπον, « Κατὰ μέτωπον) τιτρώσκειν (ἄγειν, ἐλαύνειν κτλ.), « Τακτ., = Μετωπηδόν. « Διβλίου—, « Γαλ. τὸ ἐπάνω μέρος.

Μετωποσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν φυσιογνωμονικῶς τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρ. ἢ κρίνων περὶ τοῦ ἤθους του.

Μετωποσώφρων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεικνύμενος τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ἐν τῷ μετώπῳ, σεμνοπρόσωπος.

Μετωποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἀπὸ τοῦ μετώπου.

Μεῦ, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Μοῦ.

Μέχρι καὶ (συνήθ. πρὸ φων.) Μέχρις [μάκρος], ἐπίβ. (Τοπ. ἢ Χρν.) ἡ μάχρ. προθετ., = Ἄχρι, ἕως. (συνήθ. μὲ γεν.) « Μέχρι θαλάσσης, « Ἰλ. Ν. « Μέχρις Ἰωνίας, « Ἡρ. « Ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς, « Ἀρχ. « Μέχρι τινος; « Δξ. καὶ (κατ' ἀναχρ. Π.) « Τέο μέχρις; Ἰλ. Β. « Ὀμφαλοῦ μέχρι, « Πλάτ. « Μέχρι τινὸς; ἢ « Μέχρι τοῦ, « Δμ « Μέχρις οὗ καὶ « Μέχρι οὗ « Μέχρι παντός. « Μέχρι τουδέ, « Δξ. « Μέχρι τούτου, « Μέχρις ἐκείνου, « Ξεν. Συν. κτλ. (καὶ πρὸς ἐπίβ.) « Μέχρι δεῦρο, « Μέχρις ἐνταῦθα, « Πλάτ. « Μέχρι νῦν, « Δξ. (καὶ αἰτ. προθετ.) « Μέχρι πρός, « Θκρ. « Ἐδίωξαν μέχρι εἰς τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρατοπεδον, « Ξεν. (καὶ πρὸς ῥῆμα). » Μέχρις ἦν ἄπειρας τῶν τοῦ βίου κακῶν, « Ἡρ. » Μέχρι μὲν γὰρ ὤρεον ἡμίας ὅπλα ἔχοντας, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἂν). » Μέχρι τοῦτο ἴσωμεν, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ πρὸς γεν.) »Μέχρις οὗ (ἢ, κατ' ἄλλ. γρφ., » Μέχρι οὗ) ὀκτὼ πύργων, « αὐτ. »Μέχρις οὗ ἀγορᾶς διαλύσιος, « αὐτ.

Μή, μόρ. Ἀπαγορ. ἢ Ἀρνητ. (κυρ. ἐπὶ ὑπουθετ., ὁπωσδήποτε ἢ διςακτ. ἐννοίας, καὶ κατὰ τοῦτο διάφορ. τοῦ Οὔ). Μὴ δέν μήπως. » Μή μ' ἔρεθε, μή σε μείλια, « Ἰλ. Γ. »Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, « Ἰλ. Α. » Ἐκεῖνο μέν τοι μὴ ἀπολίπῃς, « Ξεν. » Ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, « αὐτ. » Μὴ γένοιτο, « Ἀξ. » Ἵνα μὴ λέγω, « Δημ. » Οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, « Ξεν. (ᾗ παραλλ.) »Μὴ οὐ τὸν ἐμὸν πατέρα ζωγραφεῖν, « Σοφ. » Μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ χρηστήριον, « Ἡρ. » Ἔστι τοι οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀπολωλέ ναι, « αὐτ. » Ἀπωθοῦμαι μὴ παριέναι, « Εὐρ. »Δέδια (Φοβοῦμαι) μὴ ᾖ, « Ἀξ. »Ἄπιςγε, μή σε νοήσῃ Ἥρη, « Ἰλ. Α. » Φοβούμενον μὴ οὐ γῶ, « Ξεν., μήπως δέν. (καὶ ἑλλ.) »Μὴ γὰρ ἐν τῶν ἀδυνάτων ᾖ (ἐνν. Σκόπει ἢ Ὥρα), « Ἄρςτ. »Μὴ δυναίμην ἀναπεῖσαι, ὡς κτλ. « Ξεν. (ᾗ μετὰ τοῦ Τι) » Ἔθραξέ με μήτι ᾗ περὶ πάντων ταὐτόν, « Πλάτ. (καὶ πρὸς ὀρς.) »Ἠρώτησε περὶ τῶν φόρων μὴ βαρεῖς εἶαι, « Πλ. » Φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν, « Θκ. »Ὅρα μὴ παίζων ἔλεγε, « Πλάτ. »Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, « Γρρ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) »Μὴ ὅτι, »Μὴ γὰρ ὅτι, « Ἀξ. (φρσ.) πολλῷ μᾶλλον, τοῦ ἔμεινε πλέον. »Οὐ δὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα, « Ξεν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) « Μὴ γὰρ ὅτι... ἀλλὰ καὶ .., « αὐτ., ὄχι μόνον, ἀλλά. » Εἰ μὴ, »Ὅτι μή, »Μὴ οὐ, « Ἀξ., ἐκτὸς, ἐκτὸς μόνον. »Οὔτις ἄλλων γίγνετ' ἀνεμων, εἰ μὴ εὖρός τε νότος τε, « Ὀδ. Ν. »Πόλεις γαλεπὰ λαβεῖν μὴ οὐ χρόνῳ ᾗ πολιορκίᾳ Δημ. (καὶ πρὸ οὐσ.) » Ἡ μὴ ἐμπειρία. « Θκ. »Τῆς μὴ προεκφοβήσεως, « Δ. Κάσσ. (καὶ ἑλλ.) »Ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή, « Πλάτ. » Ὅπως εἰδοῖεν τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόνα ᾗ τὸν μή, « Ξεν. (ᾗ κατ' ἀναγρφ.) »Βιάζεσθαι μὲν μὴ, πείθειν δὲ, « Ξεν.

Μηδαμᾷ καὶ (ὀρθότ.) **Μηδαμά**, Δ. ἀντὶ **Μηδαμῇ**, ἐπίρ. = Μηδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, ὁλότελα. » Μὴ γίνεσθαι μηδαμᾷ μέζονας ἀνθρώπους τῶν νῦν, « Ἡρ. (καὶ παραλλ.) »Μὴ προσπαίζοντας μηδαμῇ μηδαμῶς, « Πλάτ. 2) (σπν.) = Μηδαμοῦ, πουθενά. »Μὴ φύγητε μηδαμᾷ, « Σοφ.

Μηδαμινός [ῐ̆] μηδαμὸς], ἡ, όν. Τιποτένιος, οὐτιδανός.

Μηδαμόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ κανὲν μέρος, ἀπὸ πουθενά. »Μηδαμόθεν ἄλλοθεν ἢ κτλ. « Δημ., Ξεν.

Μηδαμοῦ, ἐπίρ. (στάσ. τοπ.). Εἰς κανὲν μέρος, πουθενά.

Μηδαμοῦ, ἐπίρ. Τοπ. = Μηδαμόσε, πουθενά, [ἐκ τοῦ

†**Μηδαμός** [μηδᾶ], ἡ, όν, (μόνον εἰς τὸ πλθ.) = Μηδεὶς, κανείς. » Μηδ' ἄλλων μηδαμὰ μηδαμῶν ἀνθρώπων, « Ἡρ.

Μηδαμόσε, ἐπίρ. (κινήσ. τόπ.). Εἰς κανὲν μέρος, πουθενά. » Μηδαμόσε ἄλλοσε, « Πλάτ.

Μηδαμοῦ, ἐπίρ. = Μηδαμόθι. » Εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ, « Ἀρχ. (ᾗ πρὸς γεν.) »Μηδαμοῦ τῶν ὄντων, « Πλάτ.

Μηδαμῶς, ἐπίρ. Κατ' οὐδένα (μὲ κανένα) τρόπον. » Τὴν γνάθον βούλει θένω; — Μηδαμῶς, « Ἀρχ. » Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς, « αὐτ. (ᾗ παραλλ.) » Ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος, « Πλάτ.

Μηδέ, ἐπίρ. Καὶ μή, καὶ ὄχι· μήτε. » Ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, « Πλάτ. » Τί δὲ ἡ ἐπιςολὴ θηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι, « Ἀθ.

Μηδείς ᾗ (σπν.) **Μηδὲ εἷς**, ενὸς (μηδεμία, μηδέν), (σπνστ. τὸ πλθ. Μηδένες). = Οὐδείς (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Μὴ πρὸς τὸ Οὐ). κανείς, κανένας, μήτε ένας. » Ἱερὰ μηδὲ εἷς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτήσθω, « Πλάτ. » Μηδὲ κατ' ἄλλον μηδὲ ἕνα τρόπον, « Ἐπγρρ. » Μηδὲν, « Τὸ μηδὲν, « Ἡρ., Σοφ. τίποτε, τὸ τίποτε. »Μηδὲν ἄγαν, « Γνμ. » Οὐδὲν ὧν, τοῦ μηδὲν ἀντέχῃς ὕπερ, « Σοφ., μηδαμινὸς ὑπὲρ μηδαμινοῦ. ‖. (ἐπίρ.) ἀντὶ Μηδαμῶς. » Ἄρχε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων, « Ἰσκρ.

Μηδέποτε, ἐπίρ. Ποτὲ, οὐδέποτε (μὲ τὴν σημειωθεῖσαν διαφορὰν τοῦ Μὴ πρὸς τὸ Οὐ).

Μηδέπω, ἐπίρ. Ὄχι ακόμη.

Μηδεπώποτε, ἐπίρ. Ποτὲ ακόμη (ὡς τώρα).

Μηδέτερος, α, ον. Κανείς ἀπὸ τοὺς δύο, μήτε ὁ ένας μήτε ὁ ἄλλος.

Μηδετέρωθεν, ἐπίρ. Μήτε ἀπὸ τὸ ἓν μήτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ κανὲν τῶν δύο μερῶν.

Μηδετέρως, ἐπίρ. Μήτε μὲ τὸν ἕνα μήτε μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, μὲ κανένα τῶν δύο τρόπων.

Μηδετέρωσε ἐπίρ. Μήτε εἰς τὸ ἓν μήτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Μήδευμα (τὸ) Π. [μήδομαι]. = Μῆδος, ἐπίνοια, τέχνευμα.

Μηδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Μήδους ἢ ὁ ἐκ τῆς Μηδίας. » Μηδικὸς ὄρνις, « Σδ., ὁ ταῶς. » Μηδικὴ πόα, « εἶδ. τριφυλλίου (διά βοσκήν), (Γαλλ.) luzerne. » Μηδικὸν μῆλον, « τὸ κίτρον. »Μηδικά, « οἱ πρῶτοι πόλεμοι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Μήδων (τῶν Περσῶν).

Μήδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ campanula).

Μηδοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) πλῆθος Μήδων.

Μηδόλως [μηδὲ, ὅλως], ἐπίρ. Καθόλου, ὁλότελα.

Μήδομαι [μῆδος], Μ. μήσομαι (ἀόρ. Ἐμησάμην). (μὲ γεν.) Φροντίζω, μεριμνῶ. (Π. μὲ αἰτ.) τεχνάζομαι, ἐπινοῶ· σκέπτομαι, σχεδιάζω, μελετῶ· ἐργάζομαι. »Μέλισσαν ξανθὴν μέλι μηδομέναν, « Σιμ. (καὶ αἰτ. ἐκ ὀ.) » Ὅσα κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς, « Ὅμ. (καὶ ὀστ. περιπ.) » Ἄσσ' ἂν ἐμοὶ περ αὐτῷ μηδοίμην, « Ὀδ. Β. (καὶ ἐπίρ.) » Αὐτὸς τ' εἰῶ μήδεα πυθέσθαι τ' ἄλλῳ, « Ἰλ. Β.

Μηδοπάτερος, α, ον, = Μηδέτερος.

Μηδοπωστιοῦν, ἐπίρ. Μηδόλως.

Μῆδος [μᾶω], εος-ους (τὸ). Π. βούλευμα, σκέψις, (παρβλ.) Μῆτις· τέχνασμα· ἐπίνοια· σκοπὸς, σχέδιον. 2) (σλβ.) τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρὸς, (καὶ εἰς τὸν Ὀπτ.) ἡ οὐροδόχος κύστις.

Μηδ' ὅστις ἡ Μηδοστισοῦν (τὸ οὐδ. Μηδοτιοῦν), μηδαυτινοσοῦν ἢ μηδοτουοῦν = Μηδείς, μήτε ένας κἄν, (καὶ χωρὶ) κανένας. » Ὅπως τῶν Ἑλλήνων μηδ' ὁτινες ἰσχυροὶ ὦσιν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς, « Ξεν. » Ἐὰν ὁτῳοῦν μηδ' ὁτῳοῦν, « Πλάτ.

Μηδοσύνη (ἡ), Π. βιλή· φρόνησις.

Μηδοφόνος (ὁ, ἡ) = Μηδοκτόνος.

Μηθείς (τὸ οὐδ. Μηδέν). μηδενός, ἀπὸ ἀνεὶ Μηδείς.

Μηκάζω [ᾰ̆γμπ.], Μ. άσω καὶ **Μηκάομαι**-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Π. ἐμάκαν· πρκ. Μέμηκα). Φωνάζω μ. = 'σὰν τὸ γίδι (τὸ ἐλάφι, τὸ πρόβατον· ᾄδ.) βελάζω, (παρβλ. Μυκάομαι).

Μηκάς, άδος (ἡ). Π. (κυρ.) γίδα ἡ μηκαμένη (βελάζουσα).

Μηκασμός (ὁ). τὸ μηκάζειν. ἢ φωνὴ τῶν γιδιῶν κτλ.

Μηκεδανός, ἡ, όν, Π. = Μακεδανός = μακρύς.

Μηκέτι, ἐπίρ. Ὄχι πλέον (εἰς τὸ εἶδ.).

Μηκηθμός (ὁ), = Μηκασμός.

Μηκητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μηκᾶσθαι.

Μηκικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴ (γεωγρ.) μῆκος.

Μήκιςος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μακρός, μακρύς (καθ' ὑπερβολήν) μακρύς, μεγαλύτατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Μήκιστον καὶ Μήκιστα, ἐπίρ. Αἰών, κατὰ πολλά, ἢ τέλος πάντων. » Τί μοι μήκιστα γένηται, « Ε., ποῖον θέλει εἶσθαι τὸ χειρότερον (ἀπὸ τὰ τέρατα, τὰ μὴ πραιτέρω) ἐκ τῶν ἐμῶν μου, (κοιν.) μὴ γειρότερα!

Μηκόθεν [μῆκος], ἐπίρ. = Μακρόθεν.

†**Μηκοποιέω**-ῶ, Μ. ήσω, = Μηκύνω.

Μῆκος, εος-ους (τὸ). μάκρος· (γίνεται ἐξ ὑψος· (ἐν γέν.) ἔκτασις, μέγεθος, ἀπὸ

†**Μῆκος**, εος-ους (τὸ), (ῑ) ἐπαρθμ. ἀπὸ Μῆκος.

Μήκοτε, ἐπίρ. Ιων. ἀντὶ Μήποτε.

Μήκυναις, εως (ἡ), = Μηκυσμός.

Μηκυντέον, θετ. τοῦ Μηκύνω.

Μηκυντικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων νὰ μακύνῃ (τὰς συλλαβάς).

Μηκύνω [μῆκος], Μ. υνῶ, (ἀόρ. πα. Ἐμήκυνθην, πρκ. Μεμήκυσμαι) = Μακρύνω, ἐκτείνω, ὑψόνω. (ἐν γέν.) ἐκτείνω. = Μηκύνω τὰ ᾄ χωρὶς τοῦ τὸν λόγον, « Πρ., ἐπιμ. = Μακρηγορῶ. « Μ. τὰ φωνήεντα, ἐκτείνω τὰ μακρά, κάμνω ἢ προφέρω αὐτὰ μακρά, (ἀντ.) ἢ κατὰ προσφδ. αὔξησις τῶν φωνηέντων.

Μηκυσμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., (ἀντ.) ἢ κατὰ προσφδ. αὔξησις τῶν φωνηέντων.

Μῆκων [μῆκος], ωνος (ἡ καὶ σπν. ὁ) φυτοῦ, ἡ παπαροῦνα. » Μακὼν ἀπηλὲ ἐρυθρὰ πλαταγωνὶ ἔχοισα, « Θκρ.

2) (συνεκδ.) τὸ γάλα της, (ἀλλ.) Μηκώνιον, (κοιν.) αφιόνι, ὃ ὁ σπόρος της

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ακων.)μᾶκος. «Μήκωνα τρίψας. - δίδε πιεῖν, « Ἱππκρ. 3) (μτγν.) ἐν ἀπὸ τὰ ὠτώδεια (τὸ ἦπαρ) τῶν κοχλιῶν, τῶν ταλαίων κλπ. » Ἔχει δὲ (ὁ πολύπους) τὸν ἐγκεφαλον ὀθόνιον, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον, ἐν τῷλεγομένῳ μήκωνι· ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις, « Ἀρστ., (παρὰ Ἀθ. Μύτις). 4) (ἀρχιτεκτ.) εἶδ. στομίου εἰς σχῆμα μήκωνος. » Ἐπὶ δὲ τῇ ὀρυφῇ δὲ ἐστι τοῦ Φιλιππείου μήκων ἀλλὴ, σύνδεσμος ταῖς δοκοῖς, « Παυσ. 5) εἶδος μεταλλικῆς ἄμμου, (παρὰ Διοσκορ.

μηκωνεῖος (ὁ, ἡ) καὶ μηκωνικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς μήκωνος ἢ διὰ μήκωνος. » Ἄρτος—, « Φλγρ., ὁ κουκκισμένος μὲ σπόρον μήκωνος. » Τράπεζαι μακωνείων (κατὰ διόρθ. ἴσως ἀντὶ Μηκωνίδων) ἄρτων ἐπιστέφοισαι, « Ἀλκμ.

μηκώνιον (τὸ). ὁ ὀπὸς (τὸ γάλα) τῆς μήκωνος, (ἄλλ.) Ὄπιον, (ὀθ. τὸ Τουρκ.) ἀφιόνι. 2) ἡ πρώτη κόπρος τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους.

μηκωνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. θριδακος (μαρουλλίου).

μηκωνίτης, ου (ὁ), καὶ Μηκωνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μήκωνος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου (ὅς τις φαίνεται ὡς ἂν κουκκισμένος μὲ σπόρους μήκωνος). (θηλ.) = Μηκωνίς.

μηκωνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μήκωνος, ὁμοιος μὲ μήκωνα.

μηλάγριον (τὸ), μῆλον ἄγριον, ἀγριόμηλον, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελάγριον).

†Μηλάνθη (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μηλολάνθη.

μηλάτας, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηλωτής.

μηλάτων, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Μήλων, προβάτων.

μηλαφάω-ῶ [μήλη, ἀφή], Μ. ἦσω, = Μηλάω.

μηλέα (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ μῆλα δένδρον, ἡ μηλειά. » Μ. κυδωνία, « ἡ κυδωνιά. » Μ. Περσική, « ἡ ροδακινειά.

μηλείη (ἡ), Π. ἀντὶ Μηλέα.

μήλειος [μῆλον], α ἢ υς, ον. Πριβατήριος ἢ Μηλένιος.

μήλη (ἡ), [μάω]. χειρουργ. τι ἐργαλ., τὸ μῆλαι, (ἄλλ.) Καθετήρ. » Ἣν ἡμεῖς μήλην καλοῦμεν, αὐτὸς (ὁ Ἱππκρ.) Ὑπάλειτρον καλεῖ, « Ἐρωτ. «Μήλην δίκρουν κατὰ τὸ ἄκρον ἐντετμημένην ἐμφερῶς χηλῇ, « Ἱππκρ. » Ὀφθαλμικὴ—, « αὐτ. » Οὐ μήλη, τριόδοντι δ' ἐνῆλειψέν με ταῦρος, « Ἐπιγρ.)

μηλία (ἡ), (ἑνν. γῆ), εἶδ. χώματος τῆς νήσου Μήλου τὸ ὀπ. οἱ παλαιοὶ ζωγράφοι ἀνακάτοναν μὲ τὰ χρώματά των ἕνα κάμωμα διαρκέστερα.

μηλιαυθμός (ὁ), Π. = Μηλιαυθμός.

μηλίς, ίδος (ἡ), (πλθ.) αἱ νύμφαι τῶν καρποφορῶν δένδρων, (ἄλλ.) Ἐπιμηλιάς. ||. » Γῆ—, « = Μηλία.

μηλιαυθμός (ὁ), Π. [μῆλον, ἰαύω]. ὁ τόπος ὅπου κατακλώνται τὰ πρόβατα, μάνδρα.

μηλίτω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω (κατὰ τὸ χρῶμα κτλ.) τὸ μῆλον.

μηλινοειδής, ές (ὁ, ἡ) καὶ Μηλινδοειδής, εσσα, εν, Π. ὁ ὁμοιάζων = Μήλινος, η, ον. Ὁ ἔχων χρῶμα μήλου, κιτρινωπός. 2) καμωμένος ἀπὸ μῆλον ἢ κυδώνι, ἢ 3) ἀπὸ μηλέας ξύλον. » Δι' ὕσσων μαλίνων, « Σπφ.

Μηλίς, ίδος (ἡ), = Μηλία (γῆ). « Τὴν μηλίδα τρίδοντα παιδάρια τὰ τοῦ Ζεὺξ.δος.« Λ'λ. 2) Π. ἀντὶ Μηλέα. » Αἱ κυδώνιαι μηλίδες, « (Ἰδυκ. παρ') Ἀθ. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) -

†Μῆλις, ιος (ἡ), = Μᾶλις.

Μηλίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ μῆλων. 2) » Ἀριθμὸς—, « ἀριθμητικόν τι πρόβλημα ἔχον ἀντικείμενον μῆλα (πρόβατα).

Μηλοβατέω-ῶ, Μ. ἦσω. (ἐπὶ προβ.) Βατεύω.

Μηλοβαφής, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος εἰς χρῶμα μήλου, μήλινος τὸ χρῶμα.

†Μηλοβολίω-ῶ, Μ. ἦσω. Πετροβολῶ μὲ μῆλα(καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ ἐρωτευόμενοι).

Μηλοβοτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Βόσκω πρόβατα (μῆλα), εἶμαι-

Μηλοβοτήρ, Π. καὶ

Μηλοβότης, ου (ὁ). βοσκὸς προβάτων, ποιμήν.

Μηλόβοτος (ὁ, ἡ). βοσκημένος ἀπὸ (ἢ ἀφημένος ἵνα βόσκωσι τὰ) πρόβατα, ἀκαλλιέργητος, ἔρημος.

Μηλοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος διὰ θυσίαν μῆλα (πρόβατα).

Μηλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ χρῶμα) μήλου.

Μηλοθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων ἢ Μηλόθυτος (ὁ, ἡ), Π. ἐπὶ τοῦ ὀπ. θυσιάζονται πρόβατα (μῆλα).

Μηλοκίτριον (τὸ), = Μῆλον κίτριον.

Μηλοκτόνος (ὁ, ἡ), = Προβατοκτόνος.

Μηλοκυδώνιον (το), = Μῆλον κυδώνιον.

Μηλολόνθη ἢ (ἡ) Μηλολάνθη (ἡ), εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ.) χρυσοκάνθαρος, (καὶ κοιν. κατ' ὀνμτπ.) ζῆνα.

Μηλολόνθιον (τὸ),ὑποκορ.τοῦ Μηλολόνθη.

Μηλόμαθος (ἡ). ἡ ἔγκυσα μηλεειδεῖς (κυδωνιῶντας) τοὺς μαστούς.

Μηλομαχία (ἡ). μάχη (πετροπόλεμος) μὲ μῆλα.

Μηλόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ μῆλα ἢ κυδώνια, (Τουρκ.) ρετσέλι.

Μῆλον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς μηλειᾶς (ἐν γέν.) ὀπωρικὸν (κυρ. μὲ κουκκούτσια). » Μηδικόν—, « τὸ κίτρον ἢ τὸ λεμόνι. « Περσικὸν—, « τὸ ροδάκινον. » Κυδώνιον ᾧ (Π.) γνοάζον—, « τὸ κυδώνι. 2) (μτγν.) τὰ στρογγυλὰ μέρη τοῦ σώματος· τὰ βυζιά· τὰ μάγουλα κτλ. » Διατί τῶν περιπνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστιν; « Ἀλ. Ἀφρδ. » Τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα (ᾗ) ῥέοντι, « Θκρ., βρέχουν τὰ μάγουλά σου. 3) Π. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) πρόβατον· (ἐνίοτε) γίδι· (ἐν γέν.) θρέμμα, βόσκημα. » Μῆλα νομεύων, « Ὅμ.

†Μηλόνθη (ἡ), = Μηλολόνθη.

Μηλονεμεῖς, έως καὶ

Μηλονόμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μηλονόμος, ποιμήν.

†Μηλονομιαῖον (τὸ), = Ἐνόμιον.

Μηλονόμος (ὁ, ἡ), [μῆλον, νέμω]. ὁ βόσκων πρόβατα. ||. (οὐσ.) ποιμήν.

Μηλόνομος (ὁ, ἡ), = Μηλόβοτος.

Μηλοπάρειος καὶ

Μηλοπάρτης (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὰ μάγουλα (αἱ παρειαὶ) εἶνε στρογγυλὰ & κόκκινα ὅταν τὸ μῆλον.

Μηλοπέπων, ονος (ὁ), εἶδ. πεπονίου.

Μηλοπλακούντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Μηλοπλακοῦς,οῦντος (ὁ), εἶδ. πλακοῦντος (ζυμαρικοῦ) μὲ μῆλα.

Μηλοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μῆλα.

Μηλοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [μῆλον, σκοπέω]. (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἠμπορεῖ τις νὰ βλέπῃ βόσκοντα τὰ πρόβατά του.

Μηλοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (φυλάττων) τὰ πρόβ., προστάτης τῶν προβ.

Μηλόσπορος (ὁ, ἡ), Π. σπαρμένος (φυτευμένος) μὲ μῆλα.

Μηλοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μηλοσόος.

Μηλοσφαγέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. σφάζω εἰς θυσίαν πρόβατα (μῆλα).

Μηλοσφαγία (ἡ). σφάξιμον(θυσίασμα) προβάτων.

Μηλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πρόβατα (μῆλα).

Μηλοζυγός (ὁ,ἡ), Π. [μῆλον, ἔχω]. ὁ κρατῶν τοὺς μαστοὺς ὅεσμὸς, ζηθόδεσμος.

Μηλοφάγος (ὁ , ἡ). ὁ τρώγων καὶ

Μηλοφόνος (ὁ,ἡ), ὁ φονεύων πρόβατα (μῆλα).

Μηλοφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μῆλα.

Μηλοφορία (ἡ). τὸ φέρειν (καρποφορεῖν) μῆλα ἢ κρατεῖν μῆλον, [ἐκ τοῦ

Μηλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ κρατῶν) μῆλ. ||. (οὐσ.) Μηλοφόροι, « οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως τῶν Περσ. διότι εἶχον εἰς τὰς λόγχας των χρυσᾶ σφαιρώματα εἰς σχῆμα μήλων.

Μηλοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. φύλαξ μήλων ἢ προβάτων.

Μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρευνῶ χειρηγικῶς ἢ Ἀνακινῶ διὰ τῆς μήλης. « Τὴν φάρυγγα —, « Σδ., ἐμβάλλω τὸν δάκτυλον εἰς τὴν φάρ., ἵνα κινήσω ἔμετον. » Ἀρκεῖ δὲ καὶ ἕνα καθέναι δάκτυλον· εἰ ἰατρός τε ἔμπειρος εἴης.. καὶ παιδίων μήλοιο, « Ῥοῦφ.

Μηλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μηλοειδής.

Μήλωθρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄμπελος λευκή, (τῆς ὁποίας ὁ βοτρυειδὴς & πυρρὸς καρπὸς ἐχρησίμευε πρὸς βυρσοδεψίαν).

Μήλων, ωνος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἡρακλῆς (διότι τῷ ἐπρόσφεραν μῆλα).

†Μηλών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ μηλέας ἢ ὀπωροφόρα δένδρα.

Μήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μηλόω, ἡ διὰ τῆς μήλης χειρουργικὴ ἐργασία.

Μηλωτή (ἡ). δέρμα προβάτου (μήλου), προβιά, (ἐν γέν.) γούνα.

†Μηλωτής, οῦ (ὁ), = Μηλονόμος, ποιμήν.

;Μηλωτίς ἡ (ὀρθότ.)

Μηλωτρίς [μηλόω], ίδος (ἡ), = Μήλη. 2)(ἐνίοτε) = Ὠτοσκληρίς. (Τουρκ.) χιλάλι.

Μήλωψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν (χρῶμα) μήλου, κιτρινωπός.

Μὴν [μάω], μόρ. Βεβαιωτ. (κυρ. ἐπιδόκη). « Ἢ μὴν καὶ πάνυ ἐχθρὸν ἀνιηθέντα νέεσθαι, « Ἰλ. Β., τῇ ἀληθείᾳ. « Ἐπεδέξατο ἢ μὴν μὴ ἀπορεῖν τροφῆς, « Ξεν. « Καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ παίδων ὤμυνες ἢ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον. Δμ. « Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν. « Εὐρ. 2) Ἐναντίως, ἡ Ἐναντίωμαι. «Καὶ μήν,» « Ἀλλὰ μήν, « Αξ., καὶ ὅμως, ἢ μ' ὅλα ταῦτα. « Τί μήν; « Πλάτ. διατί ὄχι; «Σώφρων μὴν ὅγε τοιοῦτος,« αὐτ., ἀλλ' ἐν τοσούτῳ. » Πῶς μήν.. ταναντία ἐδιδάσκετε;« Ξεν. (ἢ παραλλ.) «Τοιόν δέ τι δεῖ γε ζητεῖν, οὐ πάνυ ξύνηθες οὐδὲ ῥᾴδιον ἰδεῖν· ὅμως μὴν πειρώμεθα λαβεῖν αὐτό, « Πλάτ. (ἢ μετὰ τοῦ Γε) « Τούς γε μὴν ὄργεις δεῖ μὴ μεγάλους τὸν τῖπον ἔχειν. « Ξεν. » Εἰ δ' ἄγε μήν, πείρησαι, « Ἰλ. Α. 3) Προσθετ. » Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα, « Ὀδ. Α. » Καὶ ταῦτα δὲ τυγχάνει διωρισμένα καὶ μήν γε καὶ τἄλλα πάντα, « Δ. Χρσ.

Μήν, μηνός (ὁ), (κυρ.)=Μήνη, ἡ σελήνη· (ὀθ. συνήθ.) ὁ μῆνας. « Τελευτῶντος τοῦ μηνός, « Θκ., εἰς τὴν χύσιν τοῦ φεγγαρίου, (ἐπμ.) περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός. 2) (πλθ.) τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν.

Μηναγυρτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ζητεύω (κυρ. ὡς

Μηναγύρτης, ου (ὁ),=Μηταγύρτης, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης περιερχόμενος κατὰ μῆνα ἢ συνάζων (ἀγείρων) ἐλεημοσύην, **prêtre mendiant**.

Μήναῖος, α, ον, = Μηνιαῖος.

Μήνανθος (ἡ), = Μινυανθές.

Μηνᾶς, ᾶδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Μήνη (ἡ), Π. ἡ σελήνη, (κυρ.) τὸ 'μισοφέγγαρον.

Μηνιαῖος, α, ον. 'Ο διαρκῶν ἕνα (ἢ ἐπαναλαμβανόμενος κάθε) μῆνα, ἑνὸς μηνός, μηνιάτικος. « Πᾶν ἀρσενικὸν ἀπὸ μηνιαίου καὶ ἐπάνω, « Γρφ.

†**Μηνίαμα** (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μήνιμα.

;**Μηνιάω-ῶ**, Μ. ἀσω, = Μηνίω.

Μηνίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μήνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος (ὁ). χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον διὰ προφύλαξιν τῆς μήνιγγος εἰς τὰς χειρουργικὰς διατομὰς τοῦ κρανίου.

Μήνιγξ ἡ **Μῆνιγξ** [μανὸς ἢ ὑμὴν], ιγγος (ἡ). (ἐν γέν.) λεπτὴ μεμβράνα, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περιτυλίζουσα τὸν ἐγκέφαλον. 2) τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ οἴνου πρὶν ἀναβράσῃ ἐντὸς τῶν βαρελίων, (ἄλλ.) Ἐπίπλους.

Μηνίζω, Μ. ίσω, = Μηνίω.

Μηνιθμὸς (ὁ), Π. [μηνίω]. ὀργή, (κοιν.) μάνιασμα, χόλιασμα.

Μήνιμα (τὸ). αἴτιον ἢ ἀποτέλεσμα ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως, ἄγος, μίασμα.

Μήνιον (τὸ) ναὸς τῆς σελήνης (μήνης).

Μῆνις, ιος ἡ ιδος (ἡ), Π. [μένος ἢ μαίνομαι]. ὀργὴ ἐπίμονος. κατάρα. « Μῆνις θεῶν, « (Μένανδρ. παρὰ) Στθ.,=Θεομηνία. «Φαθούμενος μῆνιν τῶν τετελευτηκότων, « Πλάτ. « Τοῖσι Δακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίου,« Ἡρ.

;**Μηνίς**, ίδος (ἡ) καὶ

Μηνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Μήνη, φεγγαράκι, (κυρ.) 'μισοφέγγαρον (μτνμ.) πᾶν ὁπότε κατασκεύασμα (ἰδιαιτ. δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδριάντων χάλκινον σκιάδιον) εἰς σχῆμα μικροῦ ἡμικυκλίου « Τοὺς μηνίσκους τοὺς ἐν τοῖς τραχήλοις, « Γρφ. « Μηνίσκοι δὲ τὰ τοῦ κύκλου τμήματα, « Σδ., (παρβλ. Μανιάκης).

†**Μήνισμα** (τὸ), νλγ. ἀντὶ Μήνιμα.

;**Μηνίτης**, ου (ὁ). ὀργίλος, θυμώδης, [ἐκ τοῦ

Μηνίω [μῆνις], Μ. ίσω. 'Οργίζομαι, θυμώνω,(κοιν.)μανίζω·(μὲ δοτ.) κατά τινος.

Μηνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. 'Ο ἔχων σχῆμα μήνης (νέας σελήνης). » Ὁ ἥλιος ἐξέλιπε, καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη γενόμενος μηνοειδής, « Θκ. «Τοῦ Πειραιῶς τὸ μηνοειδὲς. « Νικ.

Μηναλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (εἰς ἐπιστολὴν κτλ.) τὸν μῆνα, (Γαλλ.) dater.

Μηνολόγημα (τὸ). ἢ σημείωσις τοῦ μηνὸς εἰς ἔγγραφον, (Γαλλ.) date.

;**Μῆνος**, εος-ους (τὸ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Μήνιμα.

;**Μηνοτύραννος** (ὁ). ὁ προεδρεύων τῶν μηνῶν.

Μηνυανθὴς, ές (τὸ), ἴδε Μινυανθής.

Μήνυμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς μηνύσεως, σημεῖον, εἴδησις.

Μήνυσις, εως (ἡ). τὸ μηνύειν, μήνυμα.

Μηνυτὴρ, Π. ἀντὶ

Μηνυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μηνύων (δίδων ἢ φέρων εἴδησιν)· καταδότης.

Μηνυτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μηνύειν, δηλωτικός.

Μηνύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μηνυτής.

Μήνυτρον (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν μηνύοντά (καταμηνύοντά) τι.

Μηνύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μηνυτής.

Μηνύω, Μ. ὑσω. Δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω, (κοιν.) μηνῶ· (ἐνίοτε) δηλῶ, σημαίνω, (ἐν γέν.) φανερόνω. » Ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει, « Σχλ. Θκ. (καὶ πθ.) « Πρὶν αἰσθέσθαι αὐτοὺς ὅτι μεμήνυνται, « Ξεν.

Μῆον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Μεῖον.

Μήπερ, **Μήπαθεν**, **Μήποτε**, **Μήπε**, **Μήπω**, **Μήπως**, ἐπίρ. = Μή περ, Μή ποτε κτλ.

Μηρὰ (τὰ), Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Μηροὶ ἢ ἰσχύς.) Μηρία.

Μηριαῖος, α, ον. 'Ο τοῦ μηροῦ. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ Μηρός.

Μῆριγξ [μηρύω], ιγγος (ἡ). τρίχα σκληρή, γουρουνότριχα.

Μηρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινα εἰς τοὺς μηροὺς.

Μηρίνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ=

Μήρινθος (ἡ), (ἡ αἰτ. Π. κατὰ μεταπλ. Μήρινθα), [μηρύω]. κλωσή· σχοινὶ λεπτόν, σπάγγος, ὁρμιά. « Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν, « Ἀρχ. » Ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, « Ἀλ. Δρραδ.

Μηρινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (λεπτότητα) μηρίνθου.

Μηρίον (τὸ), ὑποκορ. (ἐνίοτε κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Μηρός, μερὶ· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὁλοκαυτούμενα κόκκαλα (μὲ μέρος τοῦ κρέατος) τῶν μηρῶν τοῦ ἱερείου.

Μηροκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω εἰς θυσίαν τοὺς μηροὺς τοῦ ἱερείου.

Μηρόκλαστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐκλάσθη (ἐτσακίσθη) ὁ μηρός.

Μηροῤῥαφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥαφθεὶς ἐντὸς τοῦ μηροῦ, [ἐπίθ. τοῦ Διογύσου],

Μηρὸς (ὁ), [μέρος]. τὸ μερί, (Τουρν.) μπούτι.

;**Μηροτομέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κόπτω (ξωμίζω ἀπὸ τὸ ὅλον σῶμα) τοὺς μηρούς.

Μηροτραφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς (σχηματισθεὶς) ἐντὸς τοῦ μηροῦ, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Μηροτυπὴς, ές (ὁ, ἡ) Π. ὁ τύπτων (κοπτῶν) τοὺς μηρούς.

;**Μήρυγμα** (τὸ), = Μήρυμα.

Μηρυκάζω, Μ. άσω καὶ

Μηρυκάομαι-ῶμαι [ἐρεύγομαι ἢ μηρύομαι], Μ. ήσομαι. Ἀναμασσῶ (καθὼς τὰ χορτοφάγα ζῶα)τὴν τροφήν, (κοιν.) μασκηθῶμαι, (Γαλλ.) ruminer.

;**Μηρυκίζω**, Μ. ίσω, = Μηρυκάζω.

Μηρυκισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μήρυμα (τὸ), [μηρύω]. νῆμα, «λῖνον κλωστὴ· κουβάρι νήματος. (μτνμ.) ὁ ὅλος τοῦ ὕφους κτλ.

Μηρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μήρυμα, κουβαράκι.

Μῆρυς, υκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (μηρυκωμένος καθὼς ὁ) σκάρος.

;**Μήρυσμα** (τὸ),=Μήρυμα, [ἐκ τοῦ

Μηρύω [ἐρύω], Μ. ύσω, (κύριος τόπος, τὸ μτ.) (ἐν γέν.) Τραβῶ, ἀνέλκω. «Μ. ἐπὶ βωθῶν,« Ὁππ. «Μ. νεὼς ἱστία,« κοιν. Μ. (κοιν.) σιγγάρω. 2) (συνηθ.) ἐκείνω « Κισσὸς μηρύεται περὶ χείλη, « Ἀνακρ. 3) (ἰδιαιτ.) ξετυλίζω, ξεκουβαρίζω. (συνεκδ.) ἐμπλέκω μεταξὺ τῶν σημάνσεων, ἐνυφαίνω. «Κρόκα ἐν στήμονι μηρύσασθαι,« Ἡσ.

Μῆστο, Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἐμαυτοῦ, ὑπερσ. τοῦ Μήδομαι.

Μήστωρ, ορος (ὁ), Π. [μήδομαι]. (μὲ γέν.) ὁ σχεδιάζων καὶ κατορθώνων τι· (ἐν γέν.) ἐφευρετικός· φρόνιμος· ἔμπειρος.

Μήτε, σύνδ. (συνηθ.). « Μήτε..., μήτε» (ἡ). Μηδὲ..., μήτε,» (ἀσπντ.) «Μήτε μήτε, « Σοφ. (Ἀντ. 442).

Μήτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ

Μήτηρ (ἡ γεν. Μητέρος-τρὸς ἢ δοτ. Μητέρι-τρὶ, ἡ αἰτ. Μητέρα, ἡ κλ. Μῆτερ, πλθ. Μητέρες, μητέρων, μητράσι, μητέρας). ἡ μάννα, ἡ μητέρα, (Π.) ἡ μητρόπολις. « Μήτηρ θεῶν, καὶ « Μεγάλη μήτηρ, « Μεθολογ., ἡ (μτφ. « Τῇ μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ, « Ἡρ., τῇ δήμητρι καὶ τῇ Περσεφόνῃ.

Μήτις ἐπίρ. Ἐρωτ. μήπως; (κυρ. οὐδ. τοῦ

Μήτις, μήπως κἀναίτις).

Μήτι, Π. ἀντὶ Μήτις, δοτ. τοῦ Μῆτις.

Μητιάω-ῶ, Μ. άσω(ι), Π. = Μήδομαι, βουλεύομαι, σκέπτομαι· σχεδιάζω· συμβουλεύω. » Ἕκτορι μὲν ἐπίγνωμεν καὶ μητιόωντι· Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔ τι, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν, ἀλλ' ἄλλο

Μητίετα, ao (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ

Μητιέτης, ου (ὁ), Π. βουλευτικὸς· φρόνιμος.

†**Μήτιμα** (τὸ), Π. [μητίομαι]. ἔργον βουλῆς (φρονήσεως).

Μητιοεις, εσσα, εν, Π. πλήρης συνέσεως (πθ) ὁ ἀπαιτῶν πολὺν σκέψιν, δεινός. « Φάρμακα—, « Ὀδ. Ε.

Μητιόω, Π. =Μητιάω.

Μῆτις, ιος καὶ Ἀττ. ιδος (ἡ), Π. [συγγ. τοῦ Μήδος], σκέψις, στοχασμὸς, φρόνησις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βολή, συμβουλή, ἐπίνοια. «Μῆτιν ὑφαλωτήν,» Ὅμ.
Μητέω ᾠ (μα.) Μητίομαι, Μ. ἰσω, -ομαι ἰώμ. Μητισάμην καὶ Μητισσάμην), Π. = Μητιάω, βουλεύομαι. (ἐνίοτε) κατορθόνω. «Οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἐκλυον αὐτὴσαντος ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐν ἤματι μητίσασθαι, ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξεν υἷας Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Σ.
Μήτοι, σύνδ. Π. (πρὸς ὑποτ.) μήπως καί, (συγχ. τῷ Μήτι).
Μήτοιγε, ἐπίρ. Ἀποτρεπτ. Ὄχι βέβαια· Μὴ γένοιτο.
†Μῆτος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Μῆδος, Μήτιμα.
Μήτρα (ἡ), [μήτηρ], τὸ μέρος τοῦ γυναικωμάτος ἐν ᾧ συλλαμβάνεται καὶ κυοφορεῖται τὸ ἔμβρυον. 2) τὸ μέσα (ἡ καρδιά) τοῦ ξύλου. 3) ἡ θηλυκὴ αἰδοῖα.
Μητραγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιέρχομαι ᾠ ζητεύω ὡς-
Μητραγύρτης, ου (ὁ). Ἱερεὺς τῆς Κυβέλης (τῆς μητρὸς τῶν θεῶν), (ἄλλ.) Μηναγύρτης.
Μητραδελφεός, Π. ἀντὶ Μητράδελφος
Μητραδέλφη (ἡ), Θηλ. τοῦ
Μητράδελφος (ὁ, καὶ ἡ). ὁ ἀδελφὸς (ἡ ἡ ἀδελφὴ) τῆς μητρὸς, ὁ ἐκ μητρὸς θείος.
†Μητράζω, Μ. άσω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μητρώζω.
Μητραλοίας καὶ Ἀττ. Μητραλῴας, ου ᾠ ἴων. Μητραλῴης, εω (ὁ), [μήτηρ, ἀλοάω]. ὁ δέρνων (ξυλοκοπῶν) τὴν μητέρα του, μητροκτόνος.
Μητράνανδρος (ἡ). ἡ γενομένη μήτηρ ἄνευ ἀνδρὸς, μήτηρ ἄνανδρος (Ἐκκλησ. ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου).
Μητρανοίκτης, ου (ὁ), ἐργαλ. χειρουργικὸν τι πρὸς διάνοιξιν τῆς μήτρας.
†Μητράριον (τό), (Γλσ.) ὑποκορ. τοῦ Μήτηρ.
Μητρεγχύτης, ου (ὁ), χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (κλυστῆρι) διὰ τὴν μήτραν.
Μήτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μήτρα.
†Μητριάζω, Μ. άσω, = Μητραγυρτέω.
Μητρικός, άδος (ἡ), Π. μητρική.
Μητρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μήτηρ. 2) οὐδ. τοῦ-
Μητρίδιος, α, ον, Κωμ. ὁ ἔχων μήτραν. «Ἀκαλήφη—, « Ἀρχφ., ἡ απορίασαμένη, (ἐμπ.) κυατικωτάτη.
Μητρίζω, Μ. ίσω. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μητριάζω.
Μητρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα· ὁ πρὸς μητρός.
Μητρικῶς, ἐπίρ. Ὡς μήτηρ, μὲ τρόπον μητρός.
Μήτριος, α ῆος, ον, = Μητρικός, ὁ τῆς μητρός.
Μητρίς, ίδος (ἡ), = Πατρίς.
Μητρογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι τὴν μητέρα μου.
Μητρογαμία (ἡ). ἡ μεταξὺ μητρὸς ᾠ υἱοῦ αἱδεμιτογαμία.
Μητροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ (γράμματίσας μαθητὴς) τῆς μητρός του.
Μητρόδοκος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐδέχθη ἡ μήτηρ τινός.
Μητρόθεν, ἐπίρ. Πρὸς μητρὸς, παρὰ τῆς μητρὸς. « Σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος, « Ἀρχφ.
Μητρόθεος (ἡ), (Ἐκκλησ.) = Θεομήτωρ.
Μητροκασιγνήτη (ἡ) καὶ
Μητροκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Μητράδελφος.
†Μητροκομέω-ῶ, Μ. ήσω, (γλγ.). Περιποιοῦμαι (Γηροκομῶ) τὴν μητέρα μου.
Μητροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μητροκτόνος.
Μητροκτονία (ἡ). τὸ ἔγλημα τοῦ μητροκτόνου.
Μητροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας τὴν μητέρα του. (πρρπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του.
Μητροκωμήτης, ου (ὁ). κάτοικος μητροκωμίας.
Μητροκωμία (ἡ). ἡ πρωτεύουσα (μητρόπολις) τῶν ἄλλων κώμη.
†Μητρολέθορος (ὁ, ἡ), (γλγ.) καὶ
Μητρολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ὁλετὴρ τῆς μητρός του, μητραλοίας, μητροκτόνος.
Μητρόληπτος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, θεόληπτος κατ' ἔμπνευσιν τῆς Ῥέας.
Μητρομανία (ἡ). μανία τῆς μήτρας, εἶδ. ὑστερικοῦ (νοσήματος).
Μητρομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς, ἡ πρὸς μητρὸς μάμμη.
Μητρομιξία (ἡ). ἡ μετὰ τῆς μητρὸς αἱμομιξία.
Μητρόμοιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μοίως. Ὅμοιος μὲ τὴν μητέρα του.
Μητρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ξένης μητρὸς, νόθος.
Μητροπάρθενος (ἡ), (Ἐκκλησ.). μήτηρ ᾠ παρθένος ἐν ταυτῷ, (ἡ θεοτόκος).
Μητροπατρῷος, α, ον. Μητρῷος καὶ πατρῷος.
Μητροπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς μητρὸς, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 2) (Βυζ.) πατὴρ καὶ μήτηρ ὁ αὐτός.
Μητρόπολις, εως (ἡ). πολις ἀπὸ τῆς ὁπ. ἀπῳκίσθησαν (ἐγεννήθησαν ὡς ἀπὸ μητρὸς θυγατέρες) ἄλλαι πόλεις. (ἐν γέν. καὶ μτγν.) πόλις πρωτεύουσα ἄλλων (διὰ πολυανθρωπίαν ἢ ἐπιστημότητα), (Γαλλ.) capitale. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ἡ πόλις τῆς μητρός τινος, ἡ πρὸς μητρὸς πατρίς. « Θῆβαι Διονύσου μητρόπολις, « Εὐρ.
Μητροπολίτης, ου (ὁ). πολίτης (κάτοικος) τῆς μητροπόλεως. 2) (Βυζ.) ἐπίσκοπος μητροπόλεως.
Μητροπολιτικός, ἡ, όν. Μητροπολίτου ἢ Μητροπόλεως ζῶσις.
Μητροπόλος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) ἡ παραστέκουσα τὰς μητέρας (τὰς τικτούσας), (ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας). 2) (οὐσ.) ἱερεὺς ἢ ἱέρεια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (τῆς Κυβέλης).
Μητροπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς μητέρα.
Μητρορρᾳδίστης, ου (ὁ), Π. [μήτηρ, ῥαίω], = Μητραλοίας, Μητροκτόνος.
Μητρόρριπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀπορριφθεὶς ἀπὸ τὴν μητέρα του.
Μητρότης (ἡ). τὸ εἶναι (ἡ ἰδιότης) τῆς μητρός.
†Μητροτρεφής, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητρόβρωφής ἢ Μηροτραφής.
†Μητροτόπτης, ου (ὁ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Μητραλοίας.
Μητροφθόρος (ὁ, ἡ), = Μητροκτόνος.
Μητροφόνος (ὁ, ἡ), = Μητροκτόνος.
Μητροφόντης, ου (ὁ), = Μητροφόνος.
Μητρυιά (ἡ). ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ πατρός τινος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ τέκνα τῆς πρώτης).
Μητρυιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἡ Φέρομαι ὡς μητρυιά.
†Μητρυιός (ὁ), καταχρ. ἀντὶ Πατρυιός.
Μητρυιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μητρυιά. «Τὰ τῆς πενθερᾶς μητρυιώδες,» Πλ.
Μητρῳάζω, Μ. άσω. Κορτάζω (Ἐκτελῶ) εἰς τιμὴν τῆς Κυβέλης τὰ μητρῷα.
Μητρῳακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μητρῷα (τὰ ὄργια τῆς Κυβέλης).
Μητρῷας, ου (ὁ), = Μήτρως.
Μητρῳασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μητρῳάζω.
Μητρῴζω, Μ. . . ; = Μητρωαζω.
Μητρῳΐος, α, ον, Π. ἀντὶ Μητρῷος.
Μητρωνυμικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ παρωνυμαζόμενος μητρόθεν, (π. χ. Ἀπτεΐδης ὁ Ἀπόλλων).
Μητρῷος, α, ον, = Μητρικός. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν (τὴν Κυβέλην), (ΘΠ. || οὐσ.) Μητρῷον (τό), ὁ ναός, καὶ Μητρῷα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἡ ἑορτὴ (τὰ ὄργια, τὰ μυστήρια) της.
Μήτρως, ωος (ὁ). Θεῖος ἡ πάππος ἢ (ἐν γέν.) συγγενὴς πρὸς μητρός. « Μάτρωες ἄνδρες, « Πίνδ. (Ὀλ. ΣΤ'. 77).
Μητρωσμός (ὁ), = Μητρωασμός.
Μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) Ἐπινοῶ τι εὐμηχάνως, μηχανεύομαι, (ἐπὶ κακοῦ) τεχνάζομαι, μεθοδεύομαι, ἐφευρίσκω, (Γαλλ. machiner. (σπν.) ἐνεργῶ τι διὰ μηχανῆς, κτίζω· (ἐν γέν.) κατορθόνω. «Τείχεα μηχανόωντο,« Ἰλ. Θ. « Σκιὰς ἀνθρώποι μηχανόωμενοι αὐτοῖς παρεσεσι,« Ξεν. « Ἐργάζεσθαι καὶ μηχανᾶσθαι προσόλους,« αὐτ. «Ἀναγκάζονται δι' ἐνδειαν κακόν τι μηχανώμενοι ζῆν,« αὐτ. (ᾗ πθ.) «Τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας τέχνας,« Ἰσοκρ. «Εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ἀνύχων μεμηχάνηται,« Ἀρχ.
Μηχανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Μηχανάομαι.
Μηχανεύομαι, Μ. εύσομαι. Κατορθόνω τι διὰ μηχανῆς· (τρπ.) τεχνεύομαι, μηχανῶμαι.
Μηχάνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μηχανή (ἡ), [μῆχος]. ἐργαλεῖον, ὄργανον («Ἰχθυοβόλῳ μηχανῇ,« Αἰσχλ., τῷ δικτύῳ). (ἰδιαιτ.) πολύπλοκον τεχνικὸν κατασκεύασμα (κυρ. ἐναντίον πολιορκουμένων) («Ἅμα δὲ τῇ χώτει καὶ μηχαναὶς προσήγον τῇ πόλει,« Θκ. « Ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ μηχανὴν ἄρας,« Πλ. [ΘΠ] «Θεὰς ἀπὸ μηχανῆς,« Παροιμ.) (τρπ.) μέσον, τρόπος, ἐπίνοια («Ἀπὸ τῆς ποιήσεως τοῦ βίου τὴν μηχανὴν ἔχων,« Ἡρ. « Καὶ νῦν [«Καινὴν] ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα,« Ἀρχφ. «Ἰδεαι μηχανῆ,« Πλάτ., μὲ κάθε τρόπον. « Οὐδεμία μηχανὴ ἂν εἴη,« αὐτ., εἶναι τῶν ἀδυνάτων). τέχνασμα, ὄλεθρος, πανοῦργημ. « Ἐξ' ἐξάνοιγε μηχανὰς καὶ Σισύφου,« Ἀρχφ., « Ἀπὸ τινος πλόων μηχανὰς,« Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μηχάνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μηχανᾶταί τις, μηχανή, τέχνασμα, κατασκεύασμα. »Καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς μᾶλλον τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ,« Ξεν. »Ὦ μηχάνημα, Σφιγγὸς αἰνιγμάτων ἀμείνον,« (Ἀνών. πρὸ) Πλ.

Μηχάνησις, εως (ἡ). τὸ μηχανᾶσθαι, μηχανή, ἐπίνοια.

Μηχανητέον, θετ. τοῦ Μηχανάομαι.

Μηχανητής, οῦ (ὁ). ὁ μετεχειριζόμενος μηχανὰς (μηχανικὰ κατασκευάσματα ἢ τέχνας πανουργίας), μηχανικός.

Μηχανητικὸς, ἡ, ὀν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ μηχανὰς (τρόπους), ἐφευρετικός, (μέ γεν.)

Μηχανητὸς, ἡ, ὀν. Ὁ διὰ μηχανῆς κατορθωτὸς (κατασκευαστὸς), τεχνητός.

‡Μηχανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἀηκόνων, μεταφέρων) μηχανὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Μηχανίη (ἡ), Π. ἀντὶ Μηχανή.

Μηχανικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ (νὰ κατασκευάζῃ) μηχανάς. »Δαιδάλου τοῦ μηχανικοῦ,« Σχλ. Ἰόμ. »Ὅσα τῶν προβλημάτων μηχανικὰ πρασαγορεύομεν,« Ἀρστ. »Καὶ γάρ.. ἢ μηχανικὸν τὸν στρατηγὸν εἶναι χρή,« Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) »Μηχανικωτέρους τῶν ἐπιτηδείων βουλόμενος τοὺς παῖδας ποιεῖν,« αὐτ. (ὅθ. »Μηχανική,« Ἀρστ., ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν μηχανάς.

Μηχανιώτης, ου (ὁ), Π. πανοῦργος, πολυμήχανος.

Μηχανοδίφης [μηχ. διφάω], ου (ὁ), Κωμ. ὁ σκαλίζων μηχανὰς (τρόπους).

Μηχανόεις, εσσα, εν, Π. ἐφευρετικὸς, εὐμήχανος.

Μηχανοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μηχανῷντο, γ'. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μηχανάομαι.

Μηχανοπλοκέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πλέκω μηχανὰς (δόλους), μηχανορραφῶ.

Μηχανοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κατασκευάζω μηχανὰς (ὡς μηχανοποιὸς), (ἐν γεν.) = Μηχανῶμαι.

Μηχανοποίημα (τὸ). κατασκεύασμα μηχανικὸν, μηχανή.

Μηχανοποιητικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ μηχανοποιοῦ, ἡ μηχανική.

Μηχανοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μηχανοποιοῦ, κατασκευὴ μηχανῶν.

Μηχονοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων μηχανὰς, (Γαλλ.) **machiniste.**

Μηχανορράφέω-ῶ [μηχ. ῥάπτω], Μ. ἥσω. Ἐφευρίσκω καὶ μεταχειρίζομαι δόλους (μηχανὰς, πανουργίας).

Μηχανορραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀκεύωρια, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Μηχανορράφος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (ὑφαίνων) δόλους (μηχανὰς, πανουργίας).

Μηχανοτεκτονέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Μηχανοποιέω.

Μηχανουργέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Μηχανοποιέω.

Μηχανουργία (ἡ), = Μηχανοποιία. 2) = Μηχανορραφία.

Μηχανουργὸς (ὁ, ἡ), = Μηχανοποιός.

Μηχανοφόρος (ὁ, ἡ), = Μηχανηφόρος.

Μηχάνωμα (τὸ), τὸ Μηχάνημα.

Μῆχαρ (χ. γεν.) καὶ

Μῆχος, εος-ους (τὸ), Π. [†Μάω ἡ μηχ., Ἔβρ. ἡ μηχανὴ, ὅθεν παρὰ Σαγχωνιάθ. Ζεὺς μήχιος, ὁ Ἥφαιστος παρὰ Φοίνιξι] = Μηχανὴ, τρόπος, μέσον· βοήθημα, ὄφελος.

Μήων, ονος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Μείων.

Μία, μιᾶς (ἡ), θηλ. τοῦ Εἷς.

Μιαιγαμία (ἡ), Π. μίασμα γάμου, αἱμομιξία.

Μιαίνω [συγγ. τῷ Μιγνύω], Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμίασμαι, ἀόρ. Ἐμιάνθην). (Π. ᾗ ἀρχ.) Ἀλείφω, βάφω· (συνκδ. ᾗ συνήθ.) μολύνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), λερόνω· βεβηλόνω, (πθ. ἡ μα.) = Ἀποσπερμαίνω, ἐνυπνιάζομαι.

Μιαιφονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. γίνομαι μιαιφόνος.

Μιαιφονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μιαιφόνου, μίασμα φόνου, φόνος ἀθῴου.

Μιαιφονικὸς, ἡ, ὀν. Μιαιφόνου ἴδιος.

Μιαιφόνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = φόνως. Μεμιασμένος ἐξ αἰτίας φόνου, φονεὺς (κυρ. ἀθῴου), ἀνδροφόνος.

‡Μίαμμα (τὸ), = Μίασμα.

Μιανθεν, Π. Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ Ἐμιάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Μιαίνω.

Μίανσις, εως (ἡ). τὸ μιαίνειν ἢ μιαίνεσθαι, μολυσμὸς· βεβήλωσις.

Μιαντήριον (τὸ), = Μίασμα.

Μιαντὸς, ἡ, ὀν. Βαμμένος· μεμιασμένος· βεβηλωμένος.

Μιαρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μιαροῦ, ἀχρειότης, βδελυρία· βρῶμα, ἀκαθαρσία· (τρπ.) μίασμα (ἐγκλήματος).

Μιαρόγλωσσος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειόγλωσσος.

Μιαρόθρησκος (ὁ, ἡ). μιαρὰς θρησκείας ὀπαδὸς, δυσσεβής.

Μιαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ μιαρὰ λόγια, αἰσχρολογῶ.

Μιαρὸς [μιαίνω], ά, όν. Μεμιασμένος, (Π.) βαμμένος· (συνήθ.) λερωμένος, ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος· (συνκδ.) αἰσχαμερὸς (« Γυναῖκα, ᾗφθηναι μιαρὰν, « Ξ. Ἐφέσ.). (τρπ.) ἐναγὴς, ἀποτρόπαιος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀπαίσιος, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος. » Ἡμέραι —, « Αξ. αἱ ἀποφράδες.

‡Μιαροσιτία (ἡ), = Μιαροφαγία.

Μιαρότης (ἡ), = Μιαρία.

Μιαροτριόκτης, ου (ὁ), = Μιαροφάγος.

Μιαρουργία (ἡ). ἔργον μιαρὸν, αἰσχρουργία

Μιαροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μιαρὰ (αἰσχαμερὰ ἢ ἀκάθαρτα) φαγητά.

Μιαροφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Μιαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μιαρὰ (αἰσχαμερὰ ἢ ἀκάθαρτα) φαγητά.

Μιαρῶς, ἐπίρ. Βδελυρῶς· μὲ ἀχρειότητα.

Μίασμα (τὸ). κηλὶς, μόλυσμα· ἀποφορὰ νοσώδης· (τρπ.) = Ἄγος, ἔγκλημα (χρῖζον καθάρσεως).

Μιασμὸς (ὁ), = Μίανσις, μολυσμός.

Μιάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἐναγὴς, μιαρός· = Ἀλάστωρ, ἀλιτήριος.

Μίγα καὶ Μιγάδην, ἐπίρ. Π. = Μίγδα, Μίγδην.

Μιγάζομαι, Π. ἀντὶ Μίγνυμαι.

Μιγὰς, άδος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἀδιάλεκτος, σύμμικτος. (ἐκκλησ.) κοινοβιάτης.

Μίγδα καὶ Μίγδην, Π. ἀνάκατα· (μέ ὅσ.) ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ.

Μιγεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτγ. ᾗ

Μίγεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐμίγησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγῆ, ἐπίρ. Π. = Μίγδην.

Μιγήμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Μιγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μίγνυμι.

‡Μιγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μικτός.

Μίγμα ἡ (ὀρθότ.) Μῖγμα (τὸ). πᾶν δῆτο τε (ἰδιαιτ. δὲ ἰατρικὸν) συνθεμένον ἀπὸ διάφορα εἴδη μεμιγμένα ὁμοῦ. (Τσουμματζοῦνι, ὅθ.

Μιγματοπώλης, ου (ὁ), = Φαρμακοπώλης.

Μίγμενας, ῃ, ον, Π. ἀντὶ Μιξάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγμὸς (ὁ), = Μίξις ἢ Μῖγμα, [ἐκ τοῦ

Μίγνυμι, [ἴδε Ὀμίχω], Μ. μίξω. Σμίγω, ἀνακατόνω (ἐν γέν.) ἑνόνω, συνάπτω, (μσ.) σμίγομαι, ἀνταμόνομαι, συναναστρέφομαι· φθάνω· πλησιάζω, (ὅθεν συχνότ.) συνουσιάζομαι· (κατ' ἔχθρ. σημ.) συμπλέκομαι. » Μ. οἶνον ὕδατι, « Ἀξ. » Μίξαι χεῖράς τε μένος τε, « Ἰλ. Ο. (Γαλλ.) **en venir aux mains**, (καὶ ὅσ.) » Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, « Ἀπολλ. » Μ. ἄνδρας κακότητι ᾗ ἄλγεσιν, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἀντεφρ.) » Ποτμον μίξαι τινί, « Πίνδ. (ᾗ πθ. ἢ μσ.) » Κάρη κόνισιν ἐμίχθη, « Ἰλ. Κ. » Κλισίῃσι μιγῆναι, « Ἰλ. Ο. « Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσιν, « Ἰλ.. . « Μίξεσθαι ξενίῃ. « Ὀδ. Θ. » νὰ ἀντεμωθῶμεν διὰ ἢ πρὸς ξεν. « Μάγεσθαι νίκῃ (στεφάνοις), « Πίνδ., κρίζειν. » Θέμβει μίαγεσθαι, « αὐτ., ἐπαθαβεῖσθαι. (ᾗ ἐπίρ.) » Ἴσω μίαγεσθαι, « Ὀδ. Σ., εἰσέρχεσθαι, εἰσχωρεῖν. (ᾗ ἐπί σαρκ. συνουσ.) » Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα, « Ὀδ. Β. (ᾗ ἐκ τῆς γυν.) » Ποσειδάωνι μιγεῖσα, « Ὀδ. Λ. (καὶ ὅστ. ἑλλ.) » Εὐνῇ καὶ φιλότητι μιγῆναι, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) μίλύτητι καὶ εὐνῇ, ἣν ἐμίγησι, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Βόες ταύροισι μιγεῖσαι, « Ὅμ. Ὕμν.

Μίδας, ου (ὁ). ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγ. 2) βόλος τις κυβευτικὸς, (πρβ. Βλ. Ὄνος). 3) εἶδ. ἐντόμου δοπριόμαγου.

‡Μιερὸς, ἡ, ὀν, Ἰων. ἀντὶ Μιαρὸς.

‡Μιῤῥφόνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μιαιφόνος.

Μικκίζομαι, Μ. ἰσομαι. Εἶμαι μικρὸς, (ὅθεν) » Μικκιζόμενος, « Δακων., τὸ τριετὲς νήπιον, [ἐκ τοῦ

Μικκὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Μικρός.

Μικκύλος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ Μικκὸς, Μικρὸς, μικρούτσικος.

Μικραδικητικὸς, ἡ, όν. Ὁ πράττων μικρὰς ἀδικίας.

Μικραίτιος (ὁ, ἡ). ὁ παραπονούμενος καὶ διὰ τὸ παραμικρόν.

Μικρασπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) μικρὰν ἀσπίδα.

Μικραύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. (ἀγρὸς) τοῦ ὁποίου εἶνε μικραὶ αἱ αὔλακες (μικρᾶς ἐκτάσεως).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μικρέμπορος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλέμπορος.
Μικροβασιλεία (ἡ). μικρὸν βασίλειον.
Μικροβασίλειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μικροβασιλέα.
Μικροβασιλεύς, έως (ὁ). μικρὸς (μικροῦ βασιλείου) βασιλεύς.
Μικρόβιος (ὁ, ἡ), = Βραχύβιος, ὀλιγόζωος, (ἀντιθ. τῷ Μακρόβιος).
Μικρόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων μικροὺς βότρυας.
Μικρόβωλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μικρὰς βώλους, = Δυπρόγεως.
Μικρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν γένειον (πηγοῦνι ἢ πώγωνα).
Μικρόγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς γένυς (σιαγόνας).
Μικρογλάφυρος (ὁ, ἡ). μικρὸς ἢ νόστιμος (γλαφυρός), μικροκόμψιστος.
Μικρογνωμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –
Μικρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλογνώμων, μικρόψυχος.
Μικρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.). Γράφω λέξιν τινὰ μὲ ο ἀντὶ ω.
Μικρογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μικροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ δάκτυλα.
Μικροδιάστατος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἀπέχων κατὰ) μικρὰν διάστασιν.
Μικροδοσία (ἡ). τὸ δίδειν μικρὰ (εὐτελῆ) δωρήματα.
Μικροδουλος (ὁ, ἡ). μικρὸς (εὐτελὴς) δοῦλος.
Μικροδύναμος (ὁ, ἡ). μικρὸς τὴν δύναμιν.
Μικροθαύμαστος (ὁ, ἡ), σχλ. ὁ θαυμάζων διὰ μικρὰ (μηδαμινὰ) πράγματα.
Μικροθυμέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι μικρόθυμος.
Μικροθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –
Μικρόθυμος (ὁ, ἡ), μικροῦ φρονήματος, μικρόψυχος.
Μικροκαμπής, ἐος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὀλίγον τι κυρτὸς (καμπύλος).
Μικροκαλύδη (ἡ). μικρὰ καλύδη, καλυβάκι.
Μικροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος.
Μικροκαρπία (ἡ). τὸ νὰ ἔνε δένδρον τι μικρόκαρπον.
Μικρόκαρπος (ὁ, ἡ). (φυτὸν ἢ δένδρον) τὸ ὁπ. κάμνει μικροὺς καρπούς.
Μικροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν κεφάλι. « Θἤλυ ἄρρενος μικροκεφαλώτερον, » Ἀρστ.
Μικροκίνδυνος (ὁ, ἡ). τολμηρὸς πρὸς τὰς μικρὰς καὶ μὲ μικροὺς κινδύνους συνωθεμένας ἐπιχειρήσεις.
Μικρόκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς κλάδους.
Μικροκλέπτης, ου (ὁ). κλέπτης μικρῶν πραγμάτων.
Μικροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν κοιλίαν ἢ κοιλότητα (χωρητικότητα).
Μικρόκομψος (ὁ, ἡ). κομψὸς εἰς τὰ μικρὰ (εἰς τὰ παραμικρὰ), μικροπρεπὴς κομψός.
Μικρόκοσμος (ὁ, ἡ). μικρὸς κόσμος.
Μικροκωμία (ἡ). μικρὰ κώμη, (κοιν.) χωρούλα.
Μικρολἠψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν μικρὰ (εὐτελῆ) δωρήματα.
Μικρολογέω-ῶ (καὶ μσ. ῶ καὶ εὐχρηστ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι μικρολόγος, λογαριάζω (παρατηρῶ) ἢ τὸ παραμικρόν. 2) ὁμιλῶ περὶ μικρῶν (εὐτελῶν) πραγμάτων ἢ σμικρύνω τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου μου. » Τὸ ἡμέτερον ποιημάτιον οὕτω γὰρ δεῖ σμικρολογεῖν τὰ ἡμέτερα, « Κοσμ. Τοπγρφ.
Μικρολογία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –
Μικρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λογαριάζων (παρατηρῶν, ἐξετάζων) καὶ τὸ παραμικρόν, ἀκριβὴς ἢ ἀκριβὴς ὑπὲρ τὸ δέον, μικροπρεπὴς, (Γαλλ.) minutieux, (ἴδε Θφρ. Χαρ. Γ.). (ἐπὶ χαρακτῆρος λόγου) εὐτελής.
Μικρολόγως, ἐπίρ. Μὲ μικρολογίαν.
Μικρολυπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –
Μικρόλυπος (ὁ, ἡ). ὁ λυπούμενος εἰς τὸ παραμικρόν, (κοιν.) μυϊάγγιστος.
Μικρόμαστος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μικροὺς μαστούς.
Μικρομεγέθης (ὁ, ἡ). μικρὸς τὸ μέγεθος.
Μικρομελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ μέλη.
Μικρομέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικρομεροῦς.
Μικρομερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἢ ἐπίρ. -μερῶς. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ μέρη (μόρια).
Μικρόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων μικρὸν μισθὸν, ὀλιγομίσθος.
Μικρόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ ὄμματα.
Μικρόμυρτος (ὁ, ἡ). (μυρτιά) καρποφοροῦσα μικρὰ μύρτα.
Μικρόνησος (ἡ). μικρὰ νῆσος.
Μικρόνοια (ἡ). μικρότης νοός.
Μικρόπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μικρὸν πέπλον (voile).
Μικρόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (κοντὴν) ἀναπνοὴν, (ἀντιθ. τῷ Μακρόπνους).
Μικροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μικρύνω, ἴδε τοῦ
Μικροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μικρύνων τὰ ἀντικείμενα ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Μικροπολιτεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –
Μικροπολίτης, ου (ὁ) καὶ Μικροπολίτις, ιδος (ἡ). πολίτης μικρᾶς πόλεως. » Ἐκκλησία —, « Δξ., συνέλευσις μικροπολιτῶν.
Μικροπολιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μικροπολίτην. » Τὸ μικροπολιτικὸν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ μικροπολῖται.
Μικροπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μικρὰς πονηρίας, κακὸς εἰς μικρὰ πράγματα, (ἴδε Μεγαλοπόνηρος).
Μικρόπους, ποδὸς, Π. ἀντί
Μικρόπους, ποδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς πόδας.
Μικροπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μικροπρεποῦς.
Μικροπρεπεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι ὡς-
Μικροπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλοπρεπὴς, μικρολόγος, χαμερπὴς, εὐτελὴς, κτλ.
Μικροπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ μικροπρέπειαν.
Μικροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν πρόσωπον.
Μικρόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ πτερά.
Μικροπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς πτέρυγας.
Μικροπύρηνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὸν πυρῆνα (ψιλὰ κουκκούταια).
Μικρόῤῥαξ, αγος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὰς ῥάγας (ῥώγας).
Μικρόῤῥιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν ῥῖνα (μύτην).
Μικροῤῥοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν δράπεύγιον (ἐπὶ πτην. μικρὰν οὐρὰν).
Μικροῤῥωξ, ωγος (ὁ, ἡ), = Μικροῤῥαξ.
Μικρὸς, ὰ, όν (τὸ συγκρ. Μείων ἢ Ἐλάσσων καὶ [σπν.] Μικρότερος, καὶ τὸ ὑπερθ Ἐλάχιστος καὶ [σπν.] Μικρότατος). τὸ ἐναντ. τοῦ Μέγας (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς διαστάσεις, κυρ. δὲ ἐπὶ μὲν ἀνδρ. 1) (κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντος αἰσθάνεται τὸ βρέφος, « Θκρ. 2) (κατὰ τὸ ἀνάστημα, δηλ.) κοντὸς, χαμηλὸς. » Μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς, « Ὅμ. » Ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν (ὁ Σπαρτιάτης), « Ἀρστ. » Μεγάθεϊ μικρὸς, « Ἡρ. » Λακεδαιμόνιοι τὸν βασιλέα σφῶν ἐζημίωσαν, ὅτι μικρὰν ἔγημε, « Πλ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρόν, « Ἀρστ., σιγανὰ, μὲ σιγανὴν φωνὴν, (παρβλ. Βραχύς). 3) (κατὰ τὴν ἠθ. ἢ κοινων. ἐπισημότητα), παραμικρός. » Ὀρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων, « Ἀγρ. 4) = (ἐπὶ δὲ πραγμ. ἐν γέν. κατὰ τὴν ἔκτ. εἶτε Τοπ. εἶτε Χρν.) » Πόλις (» Μάχαιρα) μικρὰ, « Λξ. » Μικραὶ αἱ ἡμέραι, « Λξ. 5) (ἐπὶ ποσότ.) = Ὀλίγος. » Μικρὸν μέλιτος, « Ἀγρ. » Μικρὸν ἀργυρίδιον, « αὐτ. » Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, « Ἀγρ. (ἢ ἄλλ. τοῦ πρᾶγμα, μέρος, χρόνος κτλ.) » Ἐκ μικρᾶς (ἀνν. ἡλικίας), « Λξ. » Τὰ μικρὰ εἰς τὴν τύχην ἀφεῖναι, « Εὐρ. » Μικρὰ (ἢ » Μικρὸν) φρονεῖν, « Πλ. (καὶ πρόθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Εἰς (» Ἐπὶ, » Παρὰ, » Κατὰ, » Μετὰ) μικρὸν, « Λξ. » Παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, « Πλ. (ἢ ἄλλ. τῆς προθ.) » Μικρὸν ἀπέλιπον (ἢ » Μικροῦ ἔδεησε) τοῦ μὴ περιπεσεῖν, « Ἰσκρ. (ἢ ἁπλ.) » Μικροῦ παρῆλθέ με, « Πλάτ. » Μικρὸν ὅσον, « Θφρ. » Ἀποκύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον, « Γρφ. » Μικρὸν ἀοῦ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με, « αὐτ. » Μικρῷ πλείους, » Μικρῷ πρότερον, » Οὐ σμικρῷ χείρων, « Πλάτ. » Ὅσοι ἢ σμικρὰ γεωμετρίας ἔμπειροι, « αὐτ.
Μικρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν σάρκα (ὀλίγον κρέας).
Μικρόσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγου τι σιμός.
Μικροσιτία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –
Μικρόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Μικροσκελὴς, ἐος καὶ
Μικρόσκελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ σκέλη (πόδια).
Μικρόσοφος (ὁ, ἡ), σοφὸς (φρόνιμος ἢ ἐπιτήδειος) εἰς μικρὰ πράγματα.
Μικροσπέρματος καὶ
Μικρόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς σπόρους.
Μικρόσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ σπλάγχνα ἢ μικρὰν σπλάγχνον (καρδίαν).
Μικρόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μικρὸν στάχυν.
Μικρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν στόμα ἢ στόμιον.
Μικρόσφαιρον (τὸ), τὸ μικρότερον εἶδος τοῦ μολυβδόβρου, (παρβλ. Μεσόσφαιρον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μικρόσφυκτος (ὁ, ἡ), [μ. σφίζω]. ὁ ἔχων λεπτὸν (ἀδύνατον) σφυγμόν.
Μικροσφυξία (ἡ). ἀδυναμία σφυγμοῦ.
†Μικρόσχημος (ὁ, ἡ). (μοναχὸς) τοῦ μικροῦ σχήματος, ὄχι μεγαλόσχημος.
Μικροτερπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τερπόμενος (εὐχαριζούμενος) εἰς τὰ μικρά, ὀλιγαρκὴς, ἡ ‡μικρολόγος.
Μικροτέχνης, ου (ὁ). τεχνίτης ἐργαζόμενος μικρὰ (λεπτὰ ἢ πταπὰ) τεχνουργήματα.
Μικροτεχνία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικροτέχνου.
Μικρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικροῦ.
Μικροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (εὐτελῆ) τράπεζαν, τρώγων πτωχικά.
Μικρότριχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μικρὰς (κοντὰς) τρίχας.
‡Μικρουροπύγιος (ὁ, ἡ), ἄλλ. ἀνγν. ἀντὶ Μικροῤῥοπύγιος.
†Μικροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Μικροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μικρός.
‡Μικροφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν φάρυγγα (καὶ ἐπὶ σκευῶν) στενὸν ἢ κοντὸν λαιμόν, (συγχ. τῷ Μακροφάρυγξ).
Μικρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς ὀφθαλμούς.
Μικροφιλοτιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικροφιλότιμος (ὁ, ἡ). ὁ φιλοτιμούμενος εἰς μικρὰ (παραμικρὰ) πράγματα, (κοιν.) ἐμπασμένος (ἴδε Θρ. Χαρ. ΚΓ').
Μικροφρόνως, ἐπίρ. Μὲ μικροφροσύνην.
Μικροφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν (χαμερπὲς) φρόνημα.
Μικροφυὴς, ές (ὁ, ἡ). φύσει μικρὸς (μικροῦ ἀναστήματος), μικροκάμωτος.
Μικροφυΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μικρόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὰ φύλλα.
Μικροφυῶς, ἐπίρ. Μετὰ μικροφυΐας.
Μικροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (χαμηλὴν, ἀδύνατον) φωνήν.
Μικροχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (ἐνδιατρίβων ἀσμένως) εἰς μικρὰ πράγματα, μικροφιλότιμος. « Ἡδονῶν ἀγενῶν καὶ μικροχαρῶν, » Ἀντίπ. παρὰ Στέ.
Μικρόχρονος (ὁ, ἡ). ὀλιγοχρόνιος.
Μικρόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην χώραν (ἐπέχων ἢ περιέχων ὀλίγον τόπον).
Μικροψυχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι μικρόψυχος. 2) = Ατιποψυχῶ.
Μικροψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόψυχος (ὁ, ἡ) (ἐπίρ.) -ψύχως. Ὁ ἔχων μικρὰν ψυχὴν (ἀγενὲς φρόνημα), δειλὸς, ὀλιγοψυχος.
Μικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι μικρὸν, μικραίνω· σμικρύνω. Ϛ. (Γρμτ.) = Μικρογραφέω.
Μικρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ παρωνυμούμενος ἀπὸ μικροῦ ἀριθμητικοῦ ὅρου.
Μικρῶς, ἐπίρ. Μὲ μικρότητα, μὲ μικρὸν τρόπον, ὀλίγον τι, μετρίως. » Οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεδήρου στρατὸν, « Ἡρωδ.
Μικτέον, θετ. τοῦ Μίγνυμι.
Μικτὸ, Π. ἀντὶ Ἐμέμικτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.
Μικτὸς, ἡ, όν. Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἢ· ἐπιδεκτικὸς μίξεως.
Μικτόχροος (ὁ, ἡ). μικτοῦ χρώματος.
†Μίκυθος, γλσ. ἀντὶ -
Μικύλος, η, ον, = Μικκόλος.
†Μίλαξ, ακος (ἡ), = Σμίλαξ.
†Μίλη (ἡ), μτγν. ἀντὶ Μήλη.
Μιλησιουργὴς, ές (ὁ, ἡ). τεχνουργημένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Μίλητον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκεῖ ἐργασίας.
Μιλιάζω, Μ. άσω. Μετρῶ διάστημά τι κατὰ μίλια.
†Μιλιάριον (τὸ), [Ατ.], στήλη εἰς τὴν ὁπ. εἶνε σημειωμένα κατὰ μίλιον τὰ διαστήματα. 2) σκεῦός τι (γκισυγιοῦμι) διὰ ζέσταμα νεροῦ.
Μιλιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιλιάζω, ἡ διὰ μιλίων καταμέτρησις.
Μιλιοδρομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διατρέχω ὡς δρομεὺς τὸ μίλιον (τοῦ Ἱπποδρόμου).
Μίλιον (τὸ), [Ατ. mille]. μέτρον ἐκτάσεως 1000 βημάτων. 2) (συνεκδ.) = Μιλιάριον (1).
Μίλτειον (ἴσ.) Μιλτεῖον (τὸ). σκεῦος (δοχεῖον) μίλτου.
Μίλτειος, α, ον, = Μίλτινος.
Μιλταλιφὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ μίλτον.
Μίλτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μίλτον. » Μίλτινον (ἐνν. χρῶμα), « Πλ., τὸ κόκκινον.
Μιλτίτης, ου (ὁ) καὶ Μιλτῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. λίθος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου.
Μιλτοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. κοκκινοκέφαλος.
Μιλτοπάρῃος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) κοκκινομάγουλος· (συνήθ. ἐπὶ πλοίων) ἀλειμμένος ἑκατέρωθεν μὲ μίλτον· (ἐν γέν.) κοκκινοθαμμένος.
‡Μιλτόπρεπος (πτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὸν (φανταχτερὸν) χρῶμα μίλτου, κόκκινος.
Μίλτος (ἡ). (κυρ.) ἡ ὀρυκτὴ κοκκίνη βαφὴ, τὴν ὁπ. μεταχειρίζανται οἱ τέκτονες (ἵν' ἀλείφωσι τὴν στάθμην των) οἱ ποιμένες (ἵνα σημαδεύωσι τὰ πρόβατά των) κτλ., (κοιν.) κοκκινόχωμα. (μτγν.) τὸ Κινναβάρι ἢ (ὀρθότ.) τὸ Ἄμμιον, (Ατ.) minium. 2) (μτγν.) = Ἐρυσίβη.
‡Μιλτοφυρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [μ. φύρω]. πασσαλειμμένος μὲ μίλτον.
Μιλτόχριστος (ὁ, ἡ), = Μιλταλιφής.
Μιλτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα μίλτου, κόκκινον.
Μιλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Βάφω) μὲ μίλτον.
Μιλτώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου.
Μιλτωρυχία (ἡ). ἀνορυξὶς μίλτου· μεταλλεῖον μίλτου, [ἐκ τοῦ
Μιλτωρύχος (ὁ), [μ. ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων καὶ ἐξαγάλλων ἀπὸ τοῦ μεταλλείου τὴν μίλτον, μεταλλουργὸς μίλτου.
Μίλτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιλτόω, ἡ διὰ μίλτου ἄλειψις.
Μιλτωτὸς, ἡ, όν. Βαμμένος ἢ ἀλειμμένος ἢ ἢ Σημαδευμένος μὲ μίλτον.
Μίλραι (αἱ), = Μίλφωσις.
Μιλφὸς, ἡ, όν. Ὁ πύσχων μίλφην, μαδαρὰ τὰ βλέφαρα, ταμπλός.
Μίλφωσις, εως (ἡ). τὸ πέσιμον [μάζημα] τῶν βλεφαρίδων.
Μιμαίκυλον καὶ Μιμάκυλον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κουμαριᾶς, τὸ κούμαρον.
Μιμαλλόνες καὶ Μιμαλόνες (αἱ), Μακεδ. αἱ Βάκχαι, [μιμαίω ἢ μιμοῦμαι].
Μίμαρχις ἡ Μίμαρκυς, εως ἡ υος (ἡ). [πορβλ. Μῦμαξ], εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ ἐντόσθια ϗ αἷμα λαγῶν ϗ ἄλλων ζώων, (Γαλλ.) civet.
Μιμὰς, άδος (ἡ), γυνὴ ὑποκρινομένη παντομιμικῶς εἰς τὸ θέατρον.
Μιμαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ὡς -
Μίμαυλος (ὁ). εἶδ. παντομίμου τοῦ ὁπ. ἡ παράστασις (ἴσως) συνωδεύετο ϗ μὲ αὐλόν.
Μιμέομαι-οῦμαι [μῖμος], Μ. ήσομαι. Συγχαμαιζῶ ἐμαυτὸν ἢ Πράττω τι κατὰ μίμησίν τινος. » Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ, μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται, « Θγν. (καὶ πθ.) « Νεκρὸν ξλίνων, μεμιμημένον ἐς τὰ μάλιστα καὶ γραφῇ καὶ ἔργῳ, « Ἡρ. « Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα, « Ἀρχ.
Μιμηλάζω, Μ. άσω καὶ
†Μιμηλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τι ὡς -
Μιμηλὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μιμεῖσθαι, μιμητικός. » Διαζήνης ϗ Σωκράτης μιμηλότατοι τεχνιτῶν ἁπάντων. « Ἀκ. 2) (πθ.) ὁ κατὰ μίμησίν τινος γενόμενος. « Εἰκὼν — , « Πλ.
Μιμηλότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις μιμηλός.
Μιμηλῶς, ἐπίρ. Ὡς μιμηλὸς, μὲ μιμητοῦ ἐπιτηδειότητα.
Μίμημα (τὸ). τὸ κατὰ μίμησίν τινος γενόμενον, ἀντίτυπον, ἀφομοίωμα.
Μίμησις, εως (ἡ). τὸ μιμεῖσθαι. » Μίμησις ὑποκριτῆ πρέπει μᾶλλον, οὐ γραφεῖναις ἐπιστολαῖς, « Δημ. Φαλ.
Μιμητέον, θετ. τοῦ Μιμέομαι.
Μιμητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ μιμούμενός τι ἢ τινα
Μιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ μιμεῖσθαι. » Τὸ γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατόν ἐστιν, « Ἀρστ.
Μιμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μιμητικὸν διὰ μιμήσεως.
Μιμητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐμιμήθη ἢ εἶναι ἢ πρέπει νὰ μιμηθῇ τις.
Μιμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μιμητής.
Μιμιαμβοι (οἱ). μῖμοι ἐς' ἰαμβικῶν σχημάτων.
‡Μιμίζω [ὄνμτπ.], Μ. ίσω. Χρεμετίζω.
Μιμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μίμους, ὡς διος μίμων, ἁρπεῖος, (κοιν.) ἀσκαρδικός.
†Μιμιχμὸς (ὁ), γλσ. [μιμίζω], = Χρεμετισμός.
Μιμνάζω (παρτ. Ἐμίμναζον), Π. ἀντὶ Μίμνω.
Μίμνεσκον, Π. ἀντὶ Ἔμιμνον, παρτ. τοῦ Μίμνω.
Μιμνήσκω [μνάομαι], Μ. μνήσω. [μνᾶμιμίζω. ϗ. (μσ.) Μιμνήσκομαι, Μ. μνησθήσομαι (ἀόρ. Ἐμνήσθην, πρκ. [ἀντί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνος] Μέμνημαι). (μὲ γεν.) Ἐνθυμοῦμαι, (μὲ αἰτ.) ἀναφέρω. (Γρφ.) ἐννοῶ, διανοοῦμαι. »Μνήσθητι, ὅτι ὀργὴ σὺγχρονειῖ,α Σειρ. 2', 17., (παρδλ. Ἐνθυμέρμαι.)

Μιμνόντεσσι, Π. ἀντὶ Μίμνουσι, δοτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ

Μίμνω (παρτ. Ἔμιμνον), Π. ἀντὶ Μένω, προσμένω· διαρκῶ· ἀνθίσταμαι, ἀντέχω. » Δέκα δ' ἐξείης ἐνιαυτοὺς μίμνεσκεν δίεπον, « Κύδοκ. » (Δρύες), αἴτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ὕματα πάντα, « Ἰλ. Μ. » Ἔγχεσι παρ' ὄχεσφιν ἠὲ μίμνον,α Ἰλ. Θ.

Μιμέδιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὡς μῖμος ἢ ἀπὸ τοῦ παριστάνειν μίμους.

Μιμογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) μίμους.

Μιμοειδῆς, ἑος (ὁ, ἡ). μιμῳδμοιος τὸ εἶδος.

Μιμολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω) μίμους. »Ποιήματα μιμολογεῖται,α Στρ., ἀπαγγέλλονται ἐν εἴδει μίμων.

Μιμολόγημα (τὸ). μιμολόγου λήρημα.

Μιμολογία (ἡ). τὸ μιμολογεῖν, ἀπαγγελία μίμων.

Μιμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἀπαγγέλλων) μίμους, ὑποκριτὴς μίμων. 2) ὁ μιμούμενος (ἐπαναλαμβάνων μιμητικῶς) τοὺς λόγους τινός. » Ἠχὼ—, « Ἐπγρ.

Μῖμος (ὁ καὶ ἡ), [ζήνμπ. συγγ. τῷ Μῶμος]. γελωτοποιὸς μιμούμενος τὰ σχήματα ϗ τοὺς λόγους τῶν ἄλλων. (Ταρκ.) μουκαλίτης. 2) εἶδ. κωμῳδίας (Farce) ἢ τραγῳδίας εἰς τὸ πεζόν. 3) (σπν.) Π. ἀντὶ Μίμησις.

Μιμῶ, ὁος-οῦς (ἡ). ὁ πίθηκος, (κοιν.) μαϊμοῦ.

Μιμῳδός (ὁ), = Μίμαυλος.

Μίν (πάντοτε ἐγκλιτ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Αὐτόν, ἥν, ὅ, ἡ (σπν. ϗ μτγν.) Αὐτούς, ἁς, ἅ, ἡ Ἑαυτόν, ἥν, ὅ. » Παρεδίδου ἑαυτὸν ἐπικαταφάξαι μιν κελεύων τῷ νεκρῷ,α Ἡρ. » Τοὺς δὲ κελεύειν αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Αὐτὸς) » Αὐτὸν μιν πλῆξῆσι δαμάσσας, « Ὁδ. Δ. (ϗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος ἴκανε, « Ἰλ. Δ., καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, (παρδλ. Νιν καὶ Ἰν).

Μίνδαξ, ακος (ἡ), εἶδ. θυμιάματος Περσ.

Μίνθα καὶ Μίνθη, ης (ἡ), εἶδ. ἁρωματ. φυτοῦ (ἡδυόσμου), ἐκ τοῦ

Μίνθος (ἡ), [Ἐμύνθος, ἄνθος]. ἡ κόπρος τῶν ἀγρῶν ϗ τοῦ ἀνθρώπου. 2)=Μίνθη.

Μινθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Μολύνω) μὲ κόπρον, (ἐν εἴδει ὕβρ.) γέζω. » Τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις, « (Ἀρχέρ. παρ') Ἀθ.

Μινυανθής [μινύθω, ἄνθος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον καιρὸν ἀνθῶν, (ὀθ.) » Μινυανθὲς τριφύλλον, « Βτν., εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) τριφύλλι τοῦ νερροῦ.

Μινυθέσκον, Π. παρτ. τοῦ Μινύθω.

Μινυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Μινύθω, (ὀθ.

Μινύθημα (τὸ). τὸ σμικρυνθὲν (ἐλαττωθέν).

Μινύθησις, εως (ἡ). ἐλάττωσις, ὀλιγόςευσις, (Ἱππκρ.)

Μινυθίζω, Μ. ίσω, = Μινύθω, (ὀθ.

Μινυθικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σμικρύνειν (ὀλιγοστεύειν)· ἰσχνανντικός.

Μινύθω [Ἐμινυδ]. Μ. μινυθήσω Π. Ἰων. σμικρύνω, ἐλαττόνιο· κολοβόνω· (κρπ.) ἐξασθενίζω· (καὶ ἀμτδτ. ἠ ἐλλ.) σμικρύνομαι, ὀλιγοςεύο· τήκομαι, ἀδυνατίζω.

;Μινυθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μινυνθώδης.

Μίνυνθα, ἐπίρ. Π. Ἰων. [μινύθω], ὀλίγον (καὶ χρον.) ὀλίγον καιρὸν, (ὀθ.

Μινυνθάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ διαρκῶν ὀλίγον, ὀλιγοχρόνιος.

Μινυνθωδής, εος (ὁ, ἡ), = Μινυνθάδιος.

†Μινυὸς, ά, όν, (Γλω.). βραχὺς, μικρὸς, ὀλίγος, (ὀθ. τὸ Δτ.) minus.

Μινύρισμα [τὸ), Π. =Μινύρισμα.

Μινυρίζω [μινυρὸς], Μ. ίσω. Ψάλλω (Κηλαδῶ ἢ Κλαίω) μὲ σιγανὴν καὶ παραπονετικὴν φωνὴν, μουρμουρίζω.

Μινύρισμα (τὸ). κλαῦμα ἢ ᾆσμα (κηλάδισμα) μὲ σιγανὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν.

Μινυρισμὸς (ὁ). τὸ μινυρίζειν, ψάλσιμον ἢ κηλάδισμα ἢ κλαύσιμον σιγανόν, μουρμούρισμα.

Μινυρίστρια (ἡ). ἡ μινυρίζουσα. » Ἀηδὼν —, « Ἐπγρ.

Μινύρομαι, Μ. υροῦμαι (ῑ), = Μινυρίζω, (παρδλ.) Κινύρομαι.

Μινυρὸς [μινύθω], ά, όν. Ὁ κλαίων (κηλαδῶν κτλ.) μὲ λεπτὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν.

Μινυώριος καὶ Μινύωρος (ὁ, ἡ), Π. [μινύθω, ὥρα], ὀλιγοχρόνιος· ὀλιγόζωος.

Μίξ, ἐπίρ. Π. = Μίγδην, ἀνάκατα.

Μιξαιθρία (ἡ) καὶ

Μιξαίθριον (τὸ), [μίγνυμι, αἰθρία]. καιρὸς ἀνακατωμένος, (κοιν.) μιᾷ ἥλιος, μιᾷ βροχή.

;Μιξαπόλιος (ὁ, ἡ), = ἡ ἑξαλμ. ἀντὶ Μιξοπόλιος.

Μιξανθρώπους (ὁ). ἀνδρόμους σύμμικτος, βεῦμα ποταμοῦ φερόμενον ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω.

Μιξάνθρωπος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) ἄνθρωπος.

Μιξαργάτας, α, Δ. ἀντὶ Μιξεργέτης, ου (ὁ). ἐξ ἡμισείας ἥρως, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ παρ' Ἀργείοις).

Μιξέλλην, ηνος (ὁ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Ἕλλην.

†Μιξίαμβος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐξ ἰάμβων, σατυρικός.

†Μιξίας, ου (ὁ), γλσ. ὁ συγγέων τὰ πάντα, ἀνακατωτούρης, ἐκ τοῦ

Μιξις, εως (ἡ), τὸ ὑσ. τοῦ Μίγνυμι, σμίξιμον, ἕνωσις, ἀνακάτωμα· ἐπιμιξία· συνουσία.

Μιξοβάρβαρος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) βάρβαρος.

Μιξοβόας, ου (ὁ), Π. [μίγνυμι, βοή]. ἀνακατωμένος μὲ φωναῖς.

Μιξοδία καὶ Μιξοδος (ἡ). μίξις (ἕνωσις) ὁδῶν, τρίστρατον ἢ τετράστρατον. » Ἀλὸς—, « Ἀπλλν., τὰ μεταξὺ Σκύλης ϗ Χαρύβδεως ἐπικίνδυνα ῥεύματα.

Μιξοθάλασσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχέσιν (ἐπιμιξίαν) μὲ τὴν θάλασσαν, ναύτης ἢ ἁλιεύς.

Μιξόθηλυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τι θῆλυ (θηλυπρεπὲς) μεμιγμένον ἐν ἑαυτῷ.

Μιξόθηρ, ηρος ϗ Μιξόθηρος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐκ θηρός (ζώου) καὶ ἀνθρώπου.

Μιξόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεταξὺ καὶ τρίχας ἢ καὶ λευκὰς τρίχας.

Μιξόθρους (ὁ, ἡ), Π. μεμιγμένος μὲ θροῦν (μὲ βοήν).

†Μιξοιφία (ἡ), [μι. διφάω]. σαρκικὴ συνουσία.

Μιξόλευκος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ λευκόν.

Μιξολύδιος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Λύδιος καὶ ἄλλου γένους. » Διάλεκτος—,α Στρβ.

Μιξολυδιστί, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν μιξολύδιον τῆς μουσικῆς ἁρμονίας τρόπον.

Μιξομβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Μιξάνθρωπος.

Μιξονόμος (ὁ, ἡ), Π. [μι. νόμος], ὁ βόσκων μίγδην (συμμίκτως) μετ' ἄλλων.

;Μιξόνομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. βόσκουν κοινῶς ζῶα.

Μιξοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἐξ ἡμισείας παρθένον (κόρην).

Μιξοπόλιος (ὁ, ἡ), = Μεσαιπόλιος.

Μιξόπους (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ πῦον (ἔμπυον).

Μιξοφρύγιος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Φρύγιος καὶ ἄλλου γένους. » Διάλεκτος —,« Στρβ.

Μίξοφρυς, υος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ ὀφρύες ἑνώνονται (συνέχονται).

;Μιξοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). μικτὴς (συμμίκτου) φύσεως.

Μιξόχλωρος (ὁ, ἡ), [μι. χλωρός]. πρασινωπὸς, μισοπράσινος.

Μιξόχροος-ους (ὁ, ἡ). μικτὸς τὴν χρόαν, μικτοῦ χρώματος.

Μισαγαθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=

Μισάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοὺς ἀγαθούς, μισάκαλος.

Μισαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=

Μισάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν ἀδελφόν του.

Μισαθήναιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ἀθηναίους.

Μισαλαζὼν, όνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τοὺς ἀλαζόνας.

Μισαλέξανδρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Ἀλέξανδρον.

Μισαλληλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=

Μισάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν καὶ μισούμενος ἀμοιβαίως.

Μισάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀμπέλους· (τόπος) ὅπου δὲν τελεσφορεῖ ἡ ἄμπελος.

Μισανδρία (ἡ), =Μισανθρωπία, ἐκ τοῦ

Μισάνδρος (ὁ, ἡ), = Μισάνθρωπος, (ἐπὶ γυν.) ἡ μισοῦσα τοὺς ἄνδρας ἢ τὸν ἄνδρα της.

Μισανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μισάνθρωπος.

Μισανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=

Μισάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρ.

Μισαποδημίος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀποδημίας (τὰ ταξείδια).

Μισαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=

;Μισάργυρος (ὁ, ἡ), ὁ μισῶν (καταφρονῶν) τὸ ἀργύριον.

Μισάρετος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἀρετήν.

Μίσγε, ἐπίῤ. Π. = Μίγδην.

Μισγάκαινα (ἡ), Π. [μίσγω, ἄγκος]. κοιλὰς εἰς τὴν ὁπ. συῤῥέουσι χείμαῤῥοι χαράδρα.

Μίσγεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔμισγον, παρτ. τοῦ Μίσγω.

;Μισγητεύω, Μ. εύσω, = Μισητεύω.

;Μισγητία (ἡ), = Μισητία.

Μισγοδία (ἡ), = Μιξοδία.

Μισγόλας, α (ὁ), Π. Δ. [μίσγω, λαός]. ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προξενούμενος ἀπὸ συῤῥοὴν λαοῦ. «Θόρυβος—, « Ἡσύχ. , βοὴ σύμμικτος.
Μισγόνομος (ὁ, ἡ), Π. = Μιξόνομος.
Μίσγω (παρτ. Ἴμισγον) , = Μίγνυμι, (ἴδε τὸ κοιν.) σμίγω.
Μισέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ἕλληνας.
Μίσεργος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν, ἐχθρὸς τῆς δουλειᾶς, ἀκαμάτης.
Μισεταιρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μισέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἑταίρους (τοὺς συντρόφους) του, ἀκοινώνητος.
Μισέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἔχω μῖσος (ἀπέχθειαν) κατά τινος, ἐχθρεύομαι, ἀποστρέφομαι· (Π. μὲ ἀπαρ.) φθονῶ, δὲν θέλω νὰ γένῃ τι. «Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ καὶ κύρμα γενέσθαι· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἑταίρους, « Ἰλ. Ρ.
Μισηδονία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς φιληδονίας, μῖσος (ἀπέχθεια) πρὸς τὰς ἡδονάς.
§Μίσηθρον (τό) , = Μίσητρον.
†Μισήλιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὸν ἥλιον.
Μίσημα (τό). ἀντικείμενον μίσους.
†Μισήνερως, ωτος (ὁ, ἡ), = Δυσέρως.
Μισητεία (ἡ). ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, ἀσέλγεια· (ἐνγέν.) ἀπληστία.
Μισητέος, α, ον. Ἀξιομίσητος
†Μισητεύω, Μ. εὐσω. Ἀσελγαίνω, [ἐκ τοῦ
Μισητή ἡ Μισήτη (ἡ). λάγνος (ἀσελγὴς) γυνὴ, πόρνη, (κυρ. θηλ. τοῦ Μισητός).
Μισητής, οῦ (ὁ). ὁ μισῶν.
Μισητία (ἡ), = Μισητεία.
†Μισητίζω, Μ. ἰσω, = Μισῶ.
Μισητικῶς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ μισεῖν.
Μισητός, ἡ, ὀν. Μισημένος ἢ Μίσους ἄξιος, ἀπεχθής.
Μίσητρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι διεγείρει μῖσος.
Μισητῶς, ἐπίῤῥ. Μετὰ μίσους, ἀπεχθῶς.
Μισθαποδοσία (ἡ). ἡ ἀπόδοσις τοῦ μισθοῦ, ἀνταμοιβή, [ἐκ τοῦ
Μισθαποδοτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀποδίδω τὸν ὀφειλόμενον μισθὸν ὡς -
Μισθαποδότης, ου (ὁ). ὁ ἀποδίδων τὸν ὀφειλόμενον μισθόν.
Μισθάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Μισθός.
Μισθαρνευτικῶς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς(γινόμενος διὰ) μισθαρνίαν , μισθοφορικός.
Μισθαρνεύω, Μ. εὐσω καὶ
Μισθαρνέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ) ὡς-
Μισθάρνης, ου (ὁ), = Μίσθαρνος.
Μισθαρνητικός, ἡ, ὀν, = Μισθαρνευτικός.
Μισθαρνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μισθαρνέω, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, μισθοφορία.
Μισθαρνικός, ἡ, ὀν (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μίσθαρνον, ἴδιος μισθωτοῦ.
Μισθάρνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Μισθάρνης.
Μίσθαρνος (ὁ, ἡ), [μισθὸς, ἄρνυμι], ὁ λαμβάνων (ὑπηρετῶν μὲ) μισθόν, μισθωτός, μισθοφόρος.
Μισθαρχίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ζητῶν τὰ μισθοδοτούμενα (τὰ ἐπικερδῆ) ὑπουργήματα.
Μίσθιος, α ἢ ος, ον. Μισθωτὸς.μισθωμένος.
Μισθοδοσία (ἡ). δόσις (πληρωμὴ) μισθοῦ, (ἐν γέν.) μισθός.
Μισθοδοτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Δίδω (Πληρόνω [ξπθ.] Λαμβάνω) μισθόν. « Παντὸς τοῦ διδόντος μισθοδοτούμενος.« Πλθ., [ἐκ τοῦ
Μισθοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (πληρόνων) μισθὸν ἢ τὸν μισθόν.
Μισθοδουλία (ἡ). ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία, δουλεία μισθωτοῦ, [ἐκ τοῦ
Μισθόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, δοῦλος μισθωτός.
Μισθόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (δωρούμενος) μισθόν.
§Μίσθον (τὸ), εἶδ. ποτηρίου, (παρβλ.) Μαθάλις. « Μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μίσθον (κατὰ διώρθ. ἀντὶ μισθόν),« Ἀρχφ. (Σφ. 323).
Μισθὸς (ὁ). πληρωμὴ· ἀνταμοιβή. «Πεντεκαίδεκα μηνῶν τοὺς στρατιώτας τὸν μισθὸν ἀπεστέρησεν, « Ἰσκρ. « Ἁπαιτῶν παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν, « Ακ. « Τέκτονάς τε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς, οἳ ἄλλοις μὲν πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐδύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτὰς οἰκοῦσι,« Ξεν. « Τοῖς ἑαυτοῦ σωφρονισθεῖς κακοῖς, μετὰ μεγάλων μισθῶν ἔμαθον Χῆ.,« Δ. Ἀλ.
Μισθουργός (ὁ). μισθάρνης , μισθοφόρος.
Μισθοφορά (ἡ). ὁ διδόμενος ἢ λαμβανόμενος μισθὸς (κυρ. στρατ.). « Ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν μισθοφορὰν παρέξειν κυζικηνόν ἑκάστῳ τοῦ μηνός, Ξεν.
Μισθοφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Παίρνω μισθόν, ὑπηρετῶ ὡς μισθοφόρος (κυρ. στρατ.). « Καὶ ταῦτα διῆλθεν μισθοφοροῦντες ἅλφιτα, « Ἀρχφ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Μισθοδοτῶ. « Οἰκίαν μισθοφοροῦσαν, « Ἰσ.
Μισθοφορητέον, θετ. τοῦ Μισθοφορῶ.
Μισθοφορία (ἡ), τὸ μισθοφορεῖν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία. «Περικλέα ἀκούω πεποιηκέναι Ἀθηναίους ἀργούς.. ᾗ φιλαργύρους, ἐς μισθοφορίαν πρῶτον καταζήσαντα. « Πλάτ. 2) (ἐνίοτε) =Μισθοφορά. «Τὰς μισθοφορίας ἀναδιδάσας ἤθροισε μισθοφόρων πλῆθος, « Διόδ. « Ὁπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ . . τὴν μισθοφορίαν,« Ακ.
Μισθοφορικός, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μισθοφόρον, ἴδιος μισθοφόρου. «Τὸ μισθοφορικὸν,« περιληπτ. ἀντὶ Οἱ μισθοφόροι (στρατ.).
Μισθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (Παίρνων [κυρ. δέ] ὑπηρετῶν ὡς στρατιώτης μὲ) μισθόν, (κατὰ λέξ.) σολδάτος. « Τῷ μή ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς στρατιωτικὸν, « Ἡρωδ. « Τριήρεις μισθοφόροι , « Ἀρχφ. « Μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια, « Ἀρστ.
Μισθω-ῶ, Μ. ὡσω. Δίδω (Παραχωρῶ) εἴς τινα (καὶ μσ. Παίρνω) τι μὲ μισθὸν ἢ κατ' ἐργολαβίαν, πακτόνω, Ἐνοικιάζω, ναυλόνω κτλ. « Μισθωσάντων τὸν νηὸν 300 ταλάντων ἐξεργάσασθαι, « Ἡρ. [ᾗ μέ δοτ. ἐκ δ'.) « Μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς ... , « Δημ. (καὶ μα.) « Μισθώσασθαι πλοῖον, « Ἡρ. « Δοῦς δύ' ὀβολοὺς μισθώσομαι, « Ἀρχφ. « Εἰ μή καὶ τοὺς θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθῷ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων,« Δημ. (καὶ πθ.) « Μισθώσομένου αὐτῷ οὐκ ὀλίγου, « Ἡρ. « Μισθωθῆναι δὲ οὖχ ἑπὶ τούτῳ ἔφασαν, « Ξεν.
Μισθωμα (τὸ). ὁ συμφωνηθεὶς μισθός, πληρωμὴ· ἐνοίκιον. « Ἔμεινε δ' ἐτέαν ἄλλην ἐν μισθώματι, « Γῆρ., μὲ ἐνοίκιον, «Τὸ τ' εἶδος αὐτῆς καταμοῦσι, ἐπιγνόντες μίσθωμα πράσσεται πόσων τῆς νυκτός.« Ἀθ. 2) τὸ δρᾶν ἢ λαμβάνειν εἰς μίσθωσιν (ς).
Μισθωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μίσθωμα, μισθάριον.
Μισθώσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ μισθώσῃ (νὰ ἐνοικιάσῃ) τις.
Μίσθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μισθόω, πάκτωμα, ἐνοίκιασμα. 2) = Μίσθωμα, ἐνοίκιον. « Διακωλύει με τὰς μισθώσεις λαμβάνεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας, « Δημ.(Σπουδ.).
Μισθωτεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) μισθωτός.
Μισθωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνήθως διέτριβον οἱ μισθωτοὶ (ἐργάται).
Μισθωτής, ου (ὁ). ὁ μισθῶν (ἐνοικιάζων) τι, ἐνοικιαστής. 2) (ς) = Μισθωτός.
Μισθωτικός, ἡ, ὀν, καὶ ἐπίῤῥ. -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς μίσθωσιν.
Μισθωτός, ἡ, ὀν. Μισθωμένος, συμφωνημένος (νὰ ὑπηρετῇ) μὲ μισθόν· ἐνοικιασμένος. « Οἰκία —, « Ἀθ.
Μισθώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μισθωτής.
Μίσιππος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἵππους.
†Μίσκος (ὁ), = Μίσχος.
Μισοβάρβαρος (ὁ, ἡ), ὁ μισῶν τοὺς (ἐχθροὺς τῶν) βαρβ.
Μισοβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ μισῶν τὸν ἢ τοὺς (ἐχθροὺς τοῦ ἢ τῶν) βασιλ.
Μισόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γάμον.
Μισογέλως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γέλωτα.
Μισογήρης, ητος (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς γήρατας (τοὺς τσαρλατάνους).
Μισογύναιος (ὁ, ἡ), = Μισογύνης.
Μισογυνεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μισογυνέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι= Μισογύνης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τὰς γυναῖκας
Μισογυνία (ἡ), = Μισογυνεία.
Μισόγυνος (ὁ). =Μισογύνης.
Μισοδημία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις= Μισόδημος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν.
Μισοδημότης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς δημότας του, ἐχθρὸς τῶν συμπολιτῶν του.
Μισοδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς δικαστάς.
Μισόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς δίκας, ἐχθρὸς τῶν χρισολογιῶν.
Μισόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς θεούς.
Μισόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν θήραν (τὸ κυνήγι).
§Μισόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τὰς τρίχας.
†Μισοίδιος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ μισῶν τοὺς ἰδίους (τοὺς ἰδικούς, τοὺς οἰκείους) του.
Μισοινία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Μίσοινος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τὸν οἶνον.
Μισοκαίσαρ, αρος (ὁ). ὁ μισῶν τὸν Καίσαρα, ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος.
†Μισοκακέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι=
§Μισόκακος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακούς.
Μισόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ καλὸν ἢ τὸ ἀγαθὸν καὶ τοὺς ἀγαθούς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μισοκεφάλης, ους (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ αἰσχύνη (κυρ. τὸ ἀπὸ βαρεῖς τόκους) κέρδος.
Μισολάκιον, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς λάκκωνας.
Μισολάμαγος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Λάμαγον, ἐχθρὸς τοῦ Λαμάχου, (κυρ. ᾗ συνεχ.) = Μισοπόλεμος.
Μισόλεκτρος (ὁ, ἡ) = Μισόγαμος.
Μισολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι μισολόγος.
Μισολογία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισολόγος ἡ (ὀρθότ.) Μισόλογος [ὁ, ἡ). ὁ μισῶν ἢ περιφρονῶν τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας).
Μισόμηθος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς νόθους ἢ πᾶν ὅ,τι νόθον (μὴ γνήσιον).
Μισόνυμφος (ὁ, ἡ). Π. = Μισόγαμος.
Μισοξενέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μισῶ τοὺς ξένους, εἶμαι μισόξενος.
Μισοξενία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισόξενος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος.
Μισόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς παῖδας ἢ τοὺς ἰδίους του παῖδας.
Μισοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς παρθένους.
Μισοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πατέρα του.
Μισοπέρσης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς Πέρσας, ἐχθρὸς τῶν Περσῶν.
Μισοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐμποιῶ (Προξενῶ) μῖσος κατά τινος, εἶμαι -
Μισοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων (ἐμποιῶν) μῖσος κατά τινος.
Μισοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πόλεμον.
Μισόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν πόλιν ἢ τὸν τόπον (τὸ ἔθνος).
Μισοπολίτης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς πολίτας ἑνὸς τόπου ἢ τοὺς συμπολίτας του.
Μισοπονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μισῶ τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), δὲν εἶμαι φιλόπονος.
Μισοπονηρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μισῶ τὴν κακίαν ἢ τοὺς κακούς, εἶμαι μισοπόνηρος.
Μισοπονηρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισοπόνηρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νήρως. Ὁ μισῶν τοὺς πονηροὺς καὶ τὴν πονηρίαν.
Μισοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισόπονος (ὁ ἡ). ὁ μισῶν τὸν κόπον (τὴν δουλειάν), ἀφιλόπονος.
Μισοπορπακίστατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ
Μισοπόρπαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀπιλίας (τοὺς πόρπακας), μισοπόλεμος.
Μισοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ πράγματα (τοὺς περισπασμούς, τὴν τύρβην τοῦ βίου), φιλήσυχος.
Μισοπρόβατος (ὁ, ἡ). ἐχθρὸς τῶν προβάτων (καὶ ἐν γέν.) τῶν τετραπόδων ζώων.
Μισοπροσήγορος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -γόρως. Ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὸ προσαγορεύειν καὶ προσαγορεύεσθαι, ἀπροσήγορος, ἀκοινώνητος.
Μισόπτωχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (βοηθῶν ἢ ἀποφεύγων) τοὺς πτωχούς.
Μισοπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πώγωνα (τὰ γένεια).
Μισορώμαιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ῥωμαίους, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ.
Μισορωμαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μισορωμαίου.
Μῖσος [συγγ. τῷ Μῦσος], εος-ους (τὸ), ἀποστροφή, ἀπέχθεια. (συνκδγ.) ἀντικείμενον μίσους. «Μίσει τῆς τυραννίδος,» Ἡρῳδ., διὰ τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος. «Μῖσος ἔχειν πρός (παρά) τινος,» Πλ., Λκ., μισεῖσθαι.
Μισόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς σοφοὺς ᾗ τὴν σοφίαν, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισοστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας, ἐχθρὸς τῶν στρατιωτῶν.
Μισοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (μὴ περιποιούμενος) τὸ σῶμά του· ὁ περιφρονῶν τὸ σῶμα καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα.
Μισοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ τέκνα του.
Μισοτύραννος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς τυράννους, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισότυφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν τύφον (τὴν οἴησιν, τὴν ἔπαρσιν).
Μισοφαής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων, ἀποστρεφόμενος) τὸ φῶς.
Μισοφίλιππος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον, ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου.
Μισοφιλολόγως (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς φιλολόγους καὶ τὴν φιλολογίαν.
Μισόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν φιλίαν (μὴ θέλων νὰ ἔχῃ ἢ ἀποφεύγων τοὺς ὁποίους ἔφθασε νὰ ἔχῃ φίλους).
Μισοφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς φιλοσόφους καὶ τὴν φιλοσοφίαν.
Μισόφρονπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὰς φροντίδας.
Μισοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μισοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ χρήματα.
Μισόχρηστος (ὁ, ἡ). = Μισάγαθος.
Μισοχριστιανός (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς χριστιανούς, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Χριστόν, ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ.
Μισοψευδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος.
Μιστυλά(λλά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρύομαι (Χουλιαρίζω) διὰ ἡ ὡς διὰ μιστύλης.
Μιστύλη (ἡ). κομμάτι κόρας ψωμιοῦ σκαμμένον εἰς σχῆμα γουλιαρίου, [ἐκ τοῦ
Μιστύλλω [μίτυλος], Μ. υλῶ. Κόπτω εἰς μικρὰ κομμάτια, λιανίζω.
Μίσυ, υος καὶ εως (τὸ), εἶδος γαλκάνθου (βιτριολιοῦ), (Γαλλ.) couperose, ἡ (κατὰ τὸν Hœfer Hist. de la chimie) sulfate de fer ou de cuivre. 2) εἶδ. ὕδνου (μανιταριοῦ).
Μισυβρις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ὕβριν (τὴν αὐθάδειαν).
Μίσχος (ὁ), [ἴσχω, ὄσχος]. τὸ τσουνὶ τῶν φύλλων ἢ τῶν καρπῶν. 2) (εἰς τὸν Θφρ., Ἀρτεμδρ. κλπ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίσγος.
Μισώδης, ους (ὁ, ἡ). μισητός, ἀξιομίσητος.
Μιτόεργος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἔργον εἶνε ὁ μίτος (τὸ νῆμα). «Ἀτρακτος—,» Ἐπγρ.
Μιτοῤῥαφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος ἀπὸ νῆμα, [ῥάπτω καὶ
Μίτος (ὁ). ψιλὴ κλωστή, νῆμα· σημόνι ἢ ῥάδι κόρδα (μουσ. ὀργ.). «Κατὰ μίτον,» Κικ., κατφλειπτῶς ἢ, κατὰ σειράν.
Μιτουργία (ἡ). ἡ διὰ μίτου ἐργασία, ὑφαντουργία.
Μιτόω-ῶ ᾗ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Περνῶ ταῖς κλωσταῖς τοῦ ζημονιοῦ ἀπὸ τὸ μιτάρι, μιταρόνω· βάλλω τὸ πανὶ εἰς τὸν ἐργαλειόν· (μουσ.) παίζω τι εἰς τὴν λύραν κτλ., τονίζω, (παρβλ. Κρέκω).
Μίτρα (ἡ), [μίτος]. (ἐν γέν.) φασκιά, ταινία. (ἰδίωτ.) δέσμαν (πλουμιστὸν) τῆς μέσης ἢ τοῦ κεφαλιοῦ, ζωνάρι (σιλαχλῆκι, στηθοπάνι κτλ.) ἢ διάδημα (σαρίκι κτλ.). «Μίτρην λύειν,» Ἀπλίν., ἴδε Ζώνη.
Μιτηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μιτροφόρος.
Μιτρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μίτρα.
Μιτρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (ζωσμένος ἢ φακιολισμένος) μὲ μίτραν.
Μιτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μίτραν, εἶμαι -
Μιτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὸ κεφάλι) μίτραν.
Μιτροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ζωσμένος ἐπάνωθεν τοῦ χιτῶνος μὲ μίτραν.
Μιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (Ζώνω ἢ Φακιολίζω) μὲ μίτραν· (ἐν γέν. Π.) ζώνω, περιστοιχίζω.
Μιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). κομμένος ἐν εἴδει μίτρας, [δηλ.) στενόμακρος (συγγ. τῷ Μιτιώδης).
Μίτυλος (καὶ Μιτύλος· ἐθ. τὸ Λτ. mutilus), η, ον. Κολοβός (χωρὶς κέρατα) ἢ μικροκάμωτος, [παρβλ.] Μικύλος.
Μίτυλος (ὁ), Λτ. Mitulus, εἶδος ὀστρέου, (ἴσ.) ἡ Τελλίνη.
Μίτυς, υος (ἡ), εἶδ. κηροῦ ἢ πηλοῦ γλυφίδος μὲ τὸ ὀπ. αἱ μέλισσαι φράζουν τὰς χαραγμάδας τῆς κυψέλης των. «Τοῦτο δὲ ἐστι μέλαν ἱκανῶς, ὥσπερ ἀποκάθαρμα αὐτοῖς τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν δομὴν δριμύ,» Ἀρχε. (ἴδε καὶ Πισσόκηρος καὶ παρβλ. Μύτις).
Μιτώδης, εος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἢ ὑφασμένος ἀπὸ μίτον (ψιλὴν κλωστήν).
Μίτωμα (τὸ), μιτώδες ὕφασμα.
Μιχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.
Μνᾶ [Ἑβρ. μανέχ· τῇ γὰρ Ἑβραΐδι ὁ ἀργυροῦς μανὴ καλεῖται,» Ἐτυμλ.], ᾶς (ἡ). (ὡς βάρος) 130 ἢ 100 δράμ., (ὡς νόμισμα) 100 δραχμ. Ἀττ., τὸ ἑξηκοστημόριον τοῦ ταλάντου.
Μνάᾳ, Π. ἀντὶ Μνᾷ, 6ον. ἐν. πρσ. τοῦ Μνάομαι.
Μναιᾶος, α, ον, = Μναιαῖος.
Μναϊδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μνᾶ.
Μναιαῖος ἢ Μναΐαῖος καὶ ὄχι Μναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν μναν.
Μνᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Μνῆμα.
Μνάομαι-ωμαι [μένος], Μ. μνήσομαι (πρν. ἀντὶ ἐνς. Μίμνημαι), Π. (μὲ γεν.) ἐνθυμοῦμαι (« ἵνα τοὔμὸν (μάτιον φρονῶν μεμνῆτό μου,» Ἄρχρ.) ἢ, ἐνθυμίζω, ἀναφέρω. «Οὔκουν ὅπως μνησθήναι ἄντις ἐτόλμησε πρός τινα περὶ κύρου φλαῦρόν τι,» «Ζεν. «Ἐάν τις τοῦ λοιποῦ μνησθῇ δίχα τὸ στρατεύμα ποιεῖν,» αὐτ. (ἴδε Μιμνήσκω). 2) (μὲ αἰτ., εὐχρ. καὶ εἰς τὸ πέξ.) πρωταθῶ ἢ ἐνεργῶ νὰ πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-σορθώσω (ν' ἀποκτήσω) τι, (Γαλλ.) intriguer, (ὅθεν συνήθ.) ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον. (παρβλ.) Μνηστεύω. » Ἐμνῶντο δὲ ὁ μὲν Ἥραν, ὁ δὲ Ἀρτεμιν, « Ἀπλλδρ.

†Μναρός, ά, όν, Γλα. = Μνιαρός.

Μνάσειεν, Δ. ἀντὶ Μνήσειεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Αἰολ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. καὶ

Μνάσῃς, Δ. ἀντὶ Μνήσῃς. 6'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μναπιδωρέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Μνησιδωρέω.

Μνάσιον (τὸ), εἶδος ἑλώδους φαγωσίμου φυτοῦ (κυπείρου) τῆς Αἰγύπτου, (Τουρκ.) γάμπου-λεζίζ.

†Μνασιόν (τὸ) καὶ

†Μνασίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μέτρου παρὰ Κυπρ. (χωρ. 2 μεδίμν.).

Μνάσκετ', Π. ἀντὶ Ἐμνᾶτο, γ'. ἀν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι.

Μνάστειρα (ἀ), Δ. ἀντὶ Μνήστειρα.

Μναστέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Μνηστέω.

Μναστὴρ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μνηστὴρ.

Μνάσω, γις, η, Δ ἀντὶ Μνήσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μνέα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μνᾶ.

Μνέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Μνᾶσθαι, ἄπαρ. τοῦ Μνάομαι.

Μνεία (ἡ), [μνάομαι]. ἐνθύμησις.

Μνεώμενος, Ἰων. ἀντὶ Μνώμενος, μτχ. τοῦ Μνάομαι.

Μνῆμα (τὸ), (ἐν γέν.) σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, (Γαλλ.) souvenir. (ἰδιαιτ.) τάφος, μνημεῖον. » Ὁρῶσιν ἐκ τοῦ ἀντιπέρας σκοποῦς ἐπὶ τῶν μνημάτων, « Ξεν. 2) Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Μνήμη, ἐνθύμησις. » Οἱ δ' ἀγαθοὶ . . μνῆμα' ἔξουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω, « Θγν.

Μνημάτιον (τὸ), ὑπακορ. τοῦ Μνῆμα.

†Μνηματίτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ μνήματος. » Λόγος —, « Εὐρ., ὁ ἐπιτάφιος.

Μνημεῖον (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται ἵνα μένῃ πρὸς ἐνθύμησιν, monumentum, (ὡθ. ἰδιαιτ.) μνῆμα νεκροῦ, τάφος. »Τύμβον δέ χώσαν, κἀπίθες μνημεῖά μοι, « Εὐρ. 2) μέρος ὅπου φυλάττονται μνήμης ἄξια πράγματα, (Δ. Χρσ. ἐν Ἄντων.).

Μνήμη (ἡ), [μνάομαι]. ἡ δύναμις τοῦ μεμνῆσθαι, τὸ μνημονικόν. » Μνήμην ἐπασκέειν, « Ἡρ. ἴδε καὶ Ἀναμιμνήσκω. 2) ἐνθύμησις. » Μνήμην ἔχειν ἢ (ποιεῖσθαι) τινος, « Ἡρ. 3) χαρτοφυλάκιον, ἀρχειοφυλάκειον, (Γαλλ.) cabinet. » Ὁ τῆς βασιλείου μνήμης προεστώς, « Ἡρωδ.

Μνημήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μνημεῖον.

†Μνημοθέσιον (τὸ). μέρος προσδιωρισμένον διὰ μνήματα, ταφεῖον, κοιμητήριον.

Μνημόνειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην ἢ συντελῶν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς μνήμης.

Μνημόνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μνημονεύεται, πρᾶξις ἢ λόγος ἀξ ομνημόνευτος. 2) = Μνεία, ἐνθύμησις.

Μνημονευτέον, θετ. τοῦ Μνημονεύω.

Μνημονευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μνημονεύειν, ἔχων καλὴν μνημονικόν.

Μνημονευτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐνθυμεῖται ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνθυμῆται (νὰ μνημονεύῃ) τις.

Μνημονεύω [μνήμων]. Μ. εὑσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἐνθυμοῦμαι. ἀναφέρω.

Μνημονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην. 2) = Μνημονευτικός, (ὅθεν) » Μνημονικὸν, « Ξεν., ἡ δύναμις (ἢ ἐπιτηδειότης) τοῦ μεμνῆσθαι, τὸ ἐνθυμητικόν, ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἐξασκεῖν τὴν μνήμην, (ἄλλ.) » Τὰ μνημονικά, « Ἀρστ.

Μνημονικῶς, ἐπίρ. = Μνημονευτικῶς. » Μν. ἔχω, « Αξ., ἐνθυμοῦμαι καλά.

Μνημόνιος (ὁ, ἡ), = Μνημόνειος.

Μνημόνως, ἐπίρ. = Μνημονικῶς, ὡς μνήμων.

Μνημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μνήμη.

Μνημοσυνον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς μνήμην, μνημεῖον, (κυρ. σύθ. τοῦ

Μνημοσυνος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς μνήμην.

Μνήμων [μνάομαι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενός τι, ἔχων καλὴν μνημονικόν. » Μισῶ μνήμονα συμπόταν, « Παροιμ. (καὶ μὲ γεν.) » Φόρτου μνήμων, « Ὀδ. Θ., ὁ γραμματεὺς τοῦ πλοίου (πρὶν εὑρεθῇ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν), (παρβλ. Ἱερομνήμων), (ὡθ. || . οὐσ.) ἐπιστάτης· λογιστής κτλ.

Μνῆσαι, Π. μσ. ἀόρ. τῆς πρς. καὶ

Μνησαίατο, Ἰων. ἀντὶ Μνήσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μνησάρετος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὴν ἀρετήν.

Μνησασκετο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐμέμνητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Μιμνήσκομαι.

Μνησιδωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω δῶρα εἰς ἀνάμνησιν (πρὸς ἀπόδοσιν) χάριτος.

Μνησίθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν μνήμην του τὸν θεόν, ἐνάρετος, θεοφοβούμενος.

Μνησικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνθυμοῦμαι τὸ κακὸν τὸ ὁπ. ἔπαθα. (μὲ δατ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) φυλάττω πάθος κατά τινος διά τι καὶ καιροφυλακτῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Μνησικακημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς μνησικακίας, (Γαλλ.) grief.

Μνησικακητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μνησικακίαν, φυσει μνησίκακος, φιλέκδικος.

Μνησικακία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις·

Μνησίκακος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κάκως. Ὁ ἐνθυμούμενος τὸ κακὸν τὸ ὁπ. ἔπαθε ἢ καιροφυλακτῶν νὰ ἐκδικηθῇ.

Μνησιμαχας (ὁ, ἡ), Π. [μνάομαι, μάχη]. φιλοπόλεμος.

Μνησινοος-ους (ὁ, ἡ), Π. [μνάομαι, νοῦς]. φρονιμος.

Μνησιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μν. πῆμα]. ὁ ἐνθυμίζων τὰ δεινά τινος.

Μνησιπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μνησικακέω.

Μνήσις, εως (ἡ), το οὐσ. τοῦ Μιμνήσκω, ἐνθύμησις.

Μνησιτοκος (ὁ, ἡ), Π. [μν. τόκος]. γόνιμος. (εἰς τὸν Ἱππκρ. ὁ Κορ. διορθ. Κνησιτοκος).

†Μνησιχάρη (ἡ), (γλσ.). ἡδονή, εὐφροσύνη.

Μνήσκομαι, Π. (σπνιτ.) ἀντὶ Μιμνήσκομαι.

Μνήσομαι, μέλλ. τοῦ Μνάομαι ἢ τοῦ Μιμνήσκομαι.

Μνηστεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μνηστεύω.

Μνήστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μνηστῆρ, πρόξενήτρια. 2) = Μνηστὴ.

Μνηστέον, θετ. τοῦ Μέμνημαι.

Μνήστευμα (τὸ). ἀντικείμενον τῆς μνηστείας, (ὡθ. Π.) = Μνηστή. 2) = τὸ

Μνήστευσις, εως (ἡ). τὸ μνηστεύειν ἢ μνηστεύεσθαι, ζήτησις εἰς γάμον· ἀρραβώνισμα.

Μνηστευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μνηστείαν.

Μνηστεύω [μνῆστις]. Μ. εὑσω. Ζητῶ (γυναῖκα) εἰς γάμον· ἀρραβωνίζομαι· νυμφεύομαι. (ἐν γέν.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ν' ἀποκτήσω) τι, (παρβλ.) Μνάομαι. 2) γίνομαι προξενήτης τινός, μεσιτεύω διὰ γάμον· ἀρραβωνίζω. »Κόσμῳ μ' ἐμνήστευον, οὐσαν ἐγγενῆ, « Εὐρ.

Μνηστέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Μνηστεύω.

Μνηστὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Μνηστός, ἀρραβωνιστικὴ· (ἐνίοτε) σύζυγος.

Μνηστὴρ (ὁ). ὁ μνηστεύων (γυναῖκα πρὸς γάμον)· ἀρραβωνιστικός, (Γαλλ.) prétendant 2) Π. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων κατὰ νοῦν (σπουδάζων περί) τι. »Πολέμου —, « Πίνδ.

Μνηστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνηστείαν ἢ εἰς μνηστῆρα, μνηστευτικός. »Δῶρα μνηστήρια, « Ἐπιχ.

Μνηστηριώδης, εος (ὁ, ἡ). μνηστῆρος ἢ διος. »Γέλως —, « Κλημ., ὁ ἀκόλαστος.

Μνηστηροκτονία (ἡ), = Μνηστηροφονία, ἔκτρωσις.

Μνηστηροκτόνος (ὁ, ἡ). φονεὺς μνηστῆρος ἢ μνηστήρων.

Μνηστηροφονία (ἡ). φόνος μνηστῆρος ἢ μνηστήρων, (οὕτως ἐπιγράφεται τὸ Χ τῆς Ὀδυσ.).

Μνῆστις, ου (ὁ), = Μνηστὴρ.

Μνῆστις, εως (ἡ), Π. = Μνεία, Μνήμη.

Μνηστὸς [μνάομαι], ἡ, όν. Ὁ ζητούμενος εἰς γάμον· ὁ συζευχθεὶς διὰ μνηστείας.

Μνήστρια (ἡ), [μνηστὴρ]. μεσίτρια γάμου, προξενήτρια.

Μνῆστρον (τὸ). ἀρραβών· ἀρραβώνισμα, ὑπανδρεία.

Μνηστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μνηστείας. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μνῆστις.

Μνήστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μνηστὴρ. 2) ἀντὶ Μνήμων, (Αἰσχλ. Ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. 181). 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μήστωρ, φρόνιμος, ἔμπειρος.

Μνιαρὸς, ά, όν καὶ Π.

Μνιάεις, εσσα, εν. Γεμάτος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος μὲ (Ἁπαλὸς ἢ Χνουδωτὸς ὡς ἂν εἴη)-

Μνίον ἢ Μνῖον (τὸ), [μνόος], εἶδ. θαλασσ. φυτοῦ (βρύου) μὲ φύλλα ὡς ἂν μαλλί (ἄλλο παρὰ τὸ Φῦκος).

Μνιὸς, ά, όν καὶ

Μνιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μνιάεις.

Μνοΐα (ἡ), Π. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Κρητ.) ἀντὶ Δουλεία, Εἱλωτεία, (ἢ περιλαμβάνει) ἀντὶ Οἱ εἵλωτες, οἱ δοῦλοι, (ὡθ.

Μνοΐτης, ου (ὁ), Κρητ. ὁ δοῦλος.

Μνόος-οῦς (ὁ), Π. ἀντὶ Χνοῦς, χνοῦδι.

Μνωΐα ἢ Μνωΐα (ἡ), = Μνοΐα, (ὡθ.

Μνωΐτης, ου (ὁ), = Μνοΐτης.

Μνωόμενος, Π. ἀντὶ Μνώμενος, μτχ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

...Π. ἀντὶ Ἐμνῶντο, γ'. πλθ. πρσ. ...παρ. τοῦ Μνάομαι.
...ου (ὁ),=Μνωΐτης.
...[ὑπερτ. συγγ. τοῦ Γογγύζω], ἡ, ...ὁ ἔχων ἀμαυρὰν (βαθεῖαν) φωνήν, ...τὸ κοιν.) μογγός. (παρβλ.) Σομφός. ...και, Π. =Μογέω.
...γός, ὁ καὶ Π. ὀς, ὀν (ξ ἐπίρ.)=ερῶς, ...[μόγος]. κοπιαστικός, ἐπίπονος· ταλαίπωρος, ὄθλιος.
...ω [μόγος], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Πο... Μοχθέω, κοπιάζω· ταλαιπωροῦμαι. ...αἰτ.) ὑποφέρω. « Πόλλ' ἐμόγησα, « ...ν (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Θεμείλια, τὰ ...κάτω μογέοντες, « Ἰλ. Μ.
...γητρα (τὸ), ντλγ. ἀντὶ Μόγος.
...γηρός, ά, όν, =Μογερός, (ὀθ. ...μογηρόφρος (ὁ, ἡ), Π. μογηρῶν (δεινῶν) ...τάκτης.
...λύω-ῶ, Μ. ήσω, Δακων. ἀντὶ Μογέω. ...μολλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ μογιλάλου.
...γιλλος (ὁ, ἡ). ὁ δμιλῶν (προφέρων) μὲ ...σκολίαν· βραδύγλωσσος· (Γρφ.) μουγγός, (λαλῶ καὶ ...μόγος], ἐπίρ. =Μόλις.
...παφόδαφα (ἡ). Κωμ. ἡ μόλις ἁπτομένη τοῦ ἐδάφους (ἐγγίζουσα τὴν γῆν), (ἐπιθ. τῆς ποδάγρας).
...μος (ὁ), Π. =Μόχθος, κόπος· δυσκολία· ...λαιπωρία.
...γοστοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [μογοστόκος· γεννῶ μὲ δυσκολίαν, =Δυστοκέω.
...γοστοκία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ ...γοστόκος (ὁ, ἡ), Π. [μόγος, τίκτω], ἡ παραστέκουσα εἰς τοὺς πόνους τῆς γεννήσεως. 2) (μετγν.) ἀντὶ Δύστοκος.
...διος (ὁ), καὶ Μόδιον (τὸ), [ξεν.], εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ γεννήματα (τὸ ἥμισυ τοῦ μεδίμνου ἢ τὸ τρίτον τοῦ ἀμφορέως), (τὸ κοιν.) μόδι (περιέχει 336 ὀκάδ.). » Ὁ θαλάσσιος μόδιος, ὀφείλει χωρεῖν οἴτης καθαρᾶ λίτρας 40, « Ἀριθμ.
...δίος (ὁ), εἶδ, φυτοῦ, (ἴσ.)=Μάδων, (ἄλλ.) ...ψίλωθρον. (κατὰ τὸν Καίλ. Δύρηλ.) ἡ ...ζα τῆς βρυωνίας.
...λθη, ακος (ὁ),=Μόθων.
...θίος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Μόχθος ἢ Μῶ...Μόθων, ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ οἰκογενὴς ...σκλάβος· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Σπάρτ.) υἱὸς ...θηναίου (μὴ καθαυτὸ Σπαρτιάτου) ἀνατραφόμενος μὲ τὰ τέκνα καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν καθαυτὸ Σπαρτιατῶν. 2) (ἐπιθ.) αὐθάδης· ἀκόλαστος, (ὁποῖοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι), (ὀθ. ...ὁ οὐσ.) εἶδος ἀσελγοῦς χοροῦ.
...θωνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μόθωνος, ...πρωτεία, θρασύτης.
...θωνικὸς ἡ, όν. Ἴδιος μόθωνος, φορτικὸς, δουλοπρεπὴς.
...μυάω-ῶ, Μ. άσω καὶ ...μυλλάω [μύω, μύλλω], Μ. υλῶ. Κλείω τὰ χείλη ὡς ἂν νὰ βυζάνω (ἴδε Μυάω)· (μετ.) βυζάνω, πιπιλίζω.
Μοῖρα (ἡ), [μείρομαι], =Μέρος, μερτικόν· μερίδιον. » Κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας, « Ὅμ. » Χώρης ὀλίγην μοῖραν ἔχοντες, « Ἰλ. Π. » Οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, « Ὀδ. Υ., ἄμοιροι αἰδοῦς, ἀναιδεῖς. » Οὐ σμικρὰν συμβάλλεσθαι μοῖραν πρός τι, « Πλ. » Οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν, « Ἀρχ., τὸ μυριοστημόριον. » Δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν, « Ἡρ. 2) (τρπ.) τὸ ἀνῆκον ἑκάστῳ τάξις, σειρά. » Πάντα τὸν δῆμον πρὸς τὴν ἑωυτοῦ μοῖραν προσεθήκατο, « Ἡρ., εἰς τὸ μέρος του. » Ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ αὐτὸν ἧγον, « αὐτ. » Ἡ φιλόσοφος μοῖρα, « Πλάτ., τὸ τάγμα τῶν φιλοσ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐν μοίρᾳ τινὸς τάττεσθαι, « Συν., εἰς τὸν ἀριθμόν. » Ἐν μοίρᾳ φαρμάκου, « Πλάτ., ἐν εἴδει. » Ἐν μοίρᾳ παιδιᾶς, « Δημ., (παρβλ. Λόγος). 3) (ἐν γέν.) τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον. » Κατὰ μοῖραν, ἡ » Ἐν μοίρᾳ, « ὀρθῶς, δικαίως, εὐλόγως. » Ταῦτα κατὰ μοῖραν ἔειπες, « Ἰλ. Λ. » Ἐν μοίρῃ πέφαται, « Ὀδ. Χ. (καὶ τὸ ἐναντ.) » Οὐ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν, « Ἰλ. Π., οὐκ ἐν τάξει. » Οὔ τι παρὰ μοῖραν ἔειπε, « Ὀδ. Ξ., (παρβλ. Αἶσα). 4) ἡ τύχη (εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ), ἡ ἀμετάτρεπτος ἀπόφασις τοῦ θεοῦ, τὸ πεπρωμένον, (Γαλλ.) la fatalité· ὁ θάνατος. » Θεοῦ (» Θεῶν ἡ » Θεία) μοῖρα, « Ὅμ., Ἀρχ. » Οὔ τοι ὑμεῖς αἴτιοι, ἀλλὰ θεὸς καὶ μοῖρα, « Ἰλ. Τ. » Ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος, « Ξεν. » Μοῖρα βιότοιο, « Ἰλ. Δ., τὸ ὡρισμένον τέρμα τοῦ βίου. (καὶ ἑλλ.) » Πέπρωται δέ μιν μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν γαίῃ, « Ἀπλλν. » Ὑπὲρ μοῖραν, « Ἰλ. Υ., παρὰ τὸ πεπρωμένον. » Μοῖραν οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι, « Ἰλ. Ζ. « Ζεὺς οἵδε μοῖραν τ' ἀμορσίην τ' ἀνθρώποιο, « Ὀδ. Υ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὔ τοι μοῖρα φίλους ἰδέειν, « Ὀδ. Δ. » Οὔπω τοι μοῖρα θανεῖν, « Ἰλ. Η. (καὶ κατὰ προσωποποιΐαν) » Οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις ὅ,τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἔπεγκε, « Θκρ. (ὅθεν κατὰ τὴν μυθολογ.) » Τρεῖς αἱ Μοῖραι, κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι. Κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς, Ἄτροπος· κατὰ δὲ τὸ μέλλον, Λάχεσις· κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὼς, Κλωθώ, « Ἀρχτ. 5)=Μόρα. » Μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτειναν, « Αἰλ. 6) (μθματκ.) τὸ 360 μόριον τοῦ κύκλου. » Τὸ ζῴδιον ἔχει μοῖρας τριάκοντα, « Δμσκ.
Μοιραγέτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μοίρας, ἡγεμών. 2) διεξαγωγεὺς τῆς τύχης τῶν ἀνθρ.
;Μοιράζω, Μ. άσω,=Μοιράω.
Μοιραῖος, α, ον (καὶ ἐπίρ.) -αίως,=Μοιρίδιος.
Μοιράρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς (στρατ.) μοίρας.
Μοιρᾶς, άδος (ἡ),=Μοιρίς.
Μοιράω-ῶ, Μ. άσω ἢ ἰων. ήσω (πθ. πρκ. Μεμοίραμαι). Μοιράζω· διαιρῶ. διασπῶ. » Χαῖτας ἐμοιρήσαντο, « Ἀπλλν., διεσπάραξαν πρὸς σημεῖον πένθους. 2) (πθ. καὶ τρπρσ. μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ.) ἔτυχον εἰς τὸ μερίδιόν μου, ἔφθασα νὰ ἔχω· μετέχω. (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) μοὶ εἶ-ε πεπρωμένον. » Ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, « Φίλ. (καὶ Δωρ.) » Γᾶς μεμόραται, « Τίμ. Ακρ., ἐκ γῆς σύγκειται, » Ζῆν καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν, « Ἀλκίφρ.
Μοιρηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν εὐτυχοῦς μοίρας, καλότυχος.
Μοιρηγέτης, ου (ὁ), Π.=Μοιραγέτης.
Μοιριαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων μίαν (γεωμετρ.) μοῖραν.
Μοιρίδιος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -δίως, Π. ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν μοῖραν, ὁ κατὰ θείαν μοῖραν.
;Μοιρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς,=Μοιριαῖος.
;Μοίριος, α, ον,=Μοιρίδιος.
Μοιρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἴσα (μὲ ἀκρίβειαν) μοιρασμένη.
Μοιρογνωμόνιον (τὸ). ὄργανόν τι πρὸς καταμέτρησιν τῶν (γεωμετρ.) μοιρῶν.
Μοιρογραφία (ἡ). περιγραφὴ τῶν μερῶν (τῶν μοιρίων).
;Μοιροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι τὸ μερίδιον μου, (ἄλλ. ἀνάγν. Μοιρολογγέω).
Μοιροθεσία (ἡ). ἡ θέσις (ὁ προσδιορισμὸς) τῶν γεωμετρ. μοιρῶν.
Μοιρόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κραίνω]. ἀποφασισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας.
Μοιρολαχέω-ῶ, Μ. ήσω,=Μοιρολογγέω.
Μοιρολέκτης, ου (ὁ). ὁ λέγων (προλέγων) τὴν μοῖραν τινὸς,=Μοιρολόγος.
Μοιρολογγέω-ῶ καὶ (μσν.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Προλέγω εἴς τινα τὴν μοῖράν του ὡς -
Μοιρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (προλέγων) τὰς ἀποφάσεις τῆς μοίρας, μάντις.
;Μοιρολογγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω ἢ Μοιράζομαι, συμμερίζομαι, μετέχω, [ἐκ τοῦ
Μοιρολόγγης, ου (ὁ), καὶ
Μοιρολόγγος (ὁ, ἡ), [μ. λαγγάνω]. μοιραστὴς, διανομεὺς, ἢ· μέτοχος, συμμέτοχος.
Μοιρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ διέπων τὰς μοίρας (τὴν τύχην) τῶν ἀνθρώπων.
†Μοιροφόρητος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κηρεσσιφόρητος.
Μοῖσα, Αἰολ. ἀντὶ Μοῦσα.
Μοισαῖος, α, ον, Αἰολ. ἢ Δωρ. ἀντὶ Μουσαῖος.
Μοῖτος (ὁ), Σικελ. τὸ ἴσον, τὸ ὅμοιον, [ὀθ. τὸ Λτ. mutuus]. » Μοῖτειν ἀντὶ μοίτου, « Δκ. (παροιμ.), χάριν ἀντὶ χάριτος, (Γαλλ.) rendre la pareille.
Μοιχάγριον (τὸ), [μ. ἄγριος]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ποινὴ (τὸ πρόστιμον) ὅ,που ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐπ' οὐτιφώρῳ πιασθέντα μοιχὸν (παρβλ. Ζωάγριον).
Μοιχάζω, Μ. άσω, (μὲ γεν.)=Μοιχάω.
Μοίχαινα (ἡ),=Μοιχαλίς.
Μοιχάϊος, α, ον,= Μοιχικός.
Μοιχαλὶς, ίδος (ἡ). ἡ μοιχευομένη (ἔνοχος μοιχείας) γυνή.
Μοιχὰς, άδος (ἡ),=Μοιχαλίς.
Μοιχάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μοιχός.
Μοιχάω-ῶ, Μ. ήσω,=Μοιχεύω.
Μοιχεῖα (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μοιχοῦ.
Μοιχευτὴρ, Π. ἀντὶ
Μοιχευτὴς, οῦ (ὁ),=Μοιχός.
Μοιχευτὸς, ὴ, όν. Μοιχευμένος.
Μοιχεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μοιχευτὴς, μοιχαλίς.
Μοιχεύω, Μ. εύσω. Πράττω μοιχείαν· (μτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

6τ.) διαφθείρω ὕπανδρον γυναῖκα· (ἐν γέν.) νοθεύω. (μτφορ.) « Μοιχ. τὴν θάλασσαν, « Ξεν., σφετερίζεσθαι δολίως τὴν ἐπ' αὐτῆς κυριαρχίαν θαλασσοκρατοῦντος ἄλλου (γνωστὸν εἶνε ὅτι καὶ ὁ δοῦξ τῆς Βενετ. ὑπανδρεύετο τὴν θάλασσαν), (καὶ πθ.) « Τὴν θυγατέρα μεμοιχευμένην, « Δμ.

Μοιχιαῖος, α, ον, = τῷ

Μοιχίδιος, α, ον, = Μοιχικός, (ἰδιαιτ.) Μοιχογέννητος, νόθος.

Μοιχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μοιχὸν ἢ μοιχαλίδα, μοιχοῦ ἴδιος ἐπιρρέπης πρὸς τὴν μοιχείαν.

Μοιχικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἴδιον μοιχοῦ.

Μοίχιος, α, ον, Π. = Μοιχίδιος.

Μοιχογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ μοιχείας, υἱὸς μοιχαλίδος νόθος.

Μοιχοζεύκτης, ου (ὁ). ὁ ζευγνύων εἰς γάμον μοιχούς.

Μοιχοζευκτικός, ἡ, όν. Μοιχοζεύκτης ἴδιος.

Μοιχοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας μοιχὸν ἢ μοιχαλίδα.

Μοιχολέτης, ου (ὁ). ὀλετὴρ μοιχοῦ ἢ τῶν μοιχῶν, μοιχοκτόνος.

Μοιχοληπτία καὶ Μοιχοληψία (ἡ). λῆψις (πάσιμον) μοιχοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Μοιχὸς (ὁ), [συγγ. τῷ οἰφάω]. ὁ πορνεύων μὲ ὕπανδρον γυναῖκα. 2) εἶδ. ξυρίσματος (ἐν χρῷ κουρᾷ) τῆς κεφαλῆς.

Μοιγοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μοιχεία.

Μοιχότροπος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἡ ἔχουσα ἦθη (τρόπους) μοιχαλίδος.

†Μοιχοτύπη (ἡ), Κωμ. = Μοιχαλίς, (κατὰ τὸ Χαμαιτύπη).

Μο-λὸς (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Μοχλός.

†Μόλγης, ου (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μολγός.

Μολγινος, ἡ, ον. Καμωμένος ἀπὸ βῶδοτόμαρον. [ἐκ τοῦ

Μολγὸς (ὁ). σάκκος ἢ ἀσκὸς ἀπὸ βῶδοτόμαρον. 2) (μτφορ.) καταβόθρα τῶν δημοσ. χρημάτων ἢ (ἐπίθετ.) κενός, πτωχός.

Μολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βλώσκω.

†Μολεύω, Μ. εὔσω. Κόπτω τὰς περιττὰς παραφυάδας (τὰ παρεβλάστατα) δένδρ. (ἴδε Αὐτομολία). (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μοσχεύω, (ἴδε καὶ Μολεύω)

Μολέω-ῶ (χ. Μ.), Π. (σπντ. καὶ μτγν.) ἀντὶ Βλώσκω.

Μολιβαχθής, ές (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἐξαιτίας μολύβδου, μολυβδωμένος ἴνα βαφῇνῃ. « Στάθμη—, « Σδ.

Μολίβδαινα, ης (ἡ), = Μολιβδὶς, κομμάτι μολίβδου. 2) εἶδ. μεταλλικοῦ (ὀρυκτὸν ἢ τεχνητὸν), (Γαλλ.) **plombagine.** 3) εἶδ. φυτοῦ, (λατ.) **plumbago.** 4) (εἰς τὸν Ἀθ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μολιβδίνη.

Μολίβδεος-εῦς, ἑα-ῆ, εον-εῦν, = Μολίβδινος.

Μολιβδ-άω-ῶ, Μ. άσω καὶ Μολιβδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα μολίβδου (μελανὸν ὄψιν).

Μολιβδικὸς, ἡ, όν καὶ

Μολίβδινος, η, ον. Μολιβδένιος. ||. (οὐσ.) Μολιβδίνη, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μολιβδὶς.

Μολίβδιον (τὸ). σωληνάριον μολιβδένιον.

Μολιβδὶς, ίδος (ἡ), (εν γέν.) κομμάτι (σφαῖρα) μολιβιοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ βαρὺδι (τὸ βόλιμι, ἡ μολιβήθρα) τοῦ δικτύου ἢ τῆς (ναυτ.) βολίδος.

Μολιβδίτης, ου (ὁ) καὶ Μολιβδῖτις, ίδος (ἡ), = Μολιβδοειδής.

Μολιβδόγεον (τὸ), εἶδ. ὀρυκτοῦ, μολιβδόχωμα· κατ' ἄλλ.) τὸ Ψιμίθιον.

Μολιβδόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ μόλιβδον.

Μολιβδοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (φύσιν ἢ χρῶμα) μολίβδου.

Μολιβδοκόπος (ὁ), = Μολιβδουργός.

Μολιβδὸς καὶ Μόλυβδος (ὁ). τὸ γνωστὸν μέταλλον, μολύβι.

Μολιβδοτήξ, ῆκος (ὁ, ἡ). ὁ τήκων (λυώνων) τὸν μόλιβδον.

Μολιβδουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν μόλιβδον ἢ σκεύη ἀπὸ μόλιβδον.

Μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Μολίβδεος, μολίβδινος.

Μολιβδοφανὴς, ές (ὁ ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν (τὴν ὄψιν) τοῦ μολίβδου. « Χρῶμα μολιβδοφανές, « Ἀθ.

Μολιβδοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω μολίβι, δένω (συγκολῶ) τι μὲ λιωμένον μολίβι.

Μολιβδόχρους-ους καὶ

Μολιβδόχρως, ῶτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ). μολιβδοῦς τὸ χρῶμα (τὴν ὄψιν), μολιβύς.

Μολιβδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ἢ Συνδέω μὲ μόλιβδον, μολιβόνω. 2) μεταβάλλω εἰς ἢ ἀναλύω ὡς μόλιβδον.

Μολιβδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μολίβδου, μολιβδοειδής.

Μολιβδωμα(τὸ). κατασκεύασμα ἀπὸ μόλιβδον.

Μολιβδωσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Μολιβδόω, μολίβωμα.

Μολιβδωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος ἢ Κολλημένος ἢ Δεμένος (ἴνα βαφῇνῃ) μὲ μόλιβδον, μολιβδωτὸς, μολιβωμένος· μολιβοσκέπαστος.

Μολιβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόλιβος, μολιβάκι.

Μολίβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μολίβδος, (ΘΠ.

Μολιβοσφιγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. σφιγμένος (δεμένος) μὲ μόλιβδον.

Μολιβουργὸς (ὁ, ἡ), = Μολιβδουργός.

Μολιβοῦς, ῆ, οῦν, = Μολιβδοῦς, μολιβένιος.

Μολιβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μολιβδόω.

Μόλις [μόλος, μῶλος], ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν, μόλις. « Ὑπὸ βιας καὶ μόλις, « Πλ., μόλις καὶ μετὰ βίας.

†Μολίων, ωνος (ὁ), (γλσ.), πολεμιστής.

Μολόβριον (τὸ). τὸ ἄγριον γουρουνάπουλον, τὸ μικρὸν τοῦ ἀγριοχοίρου, (Γαλλ.) **marcassin.**

ξΜολοβρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μολοβρός.

Μολοβρίτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ νέος ἀγριόχοιρος.

Μολιβρὸς (ὁ), Π. [μολεῖν, βορᾶ]. λαίμαργος· ψωμοζήτης· παράσιτος. 2) [κατ' ἄλλ. συγγ. τοῦ Μῶλος], ὀκνηρὸς, ἀκαμάτης.

Μολόθουρος (ὁ), εἶδ. ἀσπάλ. φυτοῦ, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ Ἀσφόδελος, ἢ ὁ Ὀλόσχοινος.

†Μολος (ὁ), γραμτ. ἀντὶ Μῶλος.

Μολοσσικὸς, ἡ, όν καὶ

Μολοσσὸς (τὸς), οῦ (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίας (ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου). « Κύων—, « Πλ., εἶδ. μεγάλου μανδροσκύλου, (Γαλλ.) **dogue.** « Ποῦς—, « Μετρ., ὁ σύνθετος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν.

Μολουρὶς, ίδος (ἡ), [μωλεῖν, οὐρά]. ἀκρίβεια, ἡ βατράχου, καὶ

Μόλουρος (ὁ), εἶδ. ὄφεως (παρδ. Δρυοβατικά).

Μολοῦω, Μ. ούσω, = Μολεύω, (παράβλ. βλώσκω).

Μολόχη (ἡ), = Μαλάχη.

Μολόχινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς μολόχης ἢ τοῦ ἄνθους της, (ἰδ. ἢ μαλαχῆ). εἶδ. ὑφασμάτων τῆς Ἰνδ.

Μολόχιον (τὸ), = Μαλάχιον.

Μολπάζω [μολπὴ], Μ. άσω, = Μέλπω, ψάλλω· ἀνυμνῶ.

Μολπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (χαρακτηρίζων) εἰς μολπὴν, ᾄσματικὸς ἢ χορευτικός.

Μολπαστὴς [μολπάζω], οῦ (ὁ), ψάλτης, τραγουδιστὴς· κιθαριστὴς, (ἐν γέν.) γυναικάτωρ. (καταχρ.) συμπολίτωρ, συμπολίτης.

Μολπάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μολπαστὴς.

Μολπὴ (ἡ), Π. [μέλπω]. ᾠδὴ, τραγούδι, ψάλσιμον, τραγούδισμα· (ἑνίοτε) χορὸς ἢ παιγνίδι μὲ τραγούδια, (ἴδε Ἰλ. 101).

Μολπηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει μολπῆς, ᾄσματικῶς.

Μολπητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. = Μολπαστὴς.

ξΜολπητὴς, οῦ (ὁ), Π. = Μολπαστὴς καὶ

Μολπῆτις, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μολπάστρια, ψάλτρια, κιθαρίστρια ἢ ὀργανίστρια.

Μολπήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Μολπαστὴς.

Μόλυβδος, Μολύβδινος κτλ. καὶ

Μόλυβος, Μολυβὶς κτλ. = Μόλιβδος κτλ.

ξΜολυβρὸς, ά, όν, = Μολοβρός.

†Μόλυμμα (τὸ), = Μόλυσμα.

†Μολυνὶη (ἡ), γλσ. ὁ πρωκτός.

Μολυνοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομψοπολυπραγμονέω, ἀνακατώνω (ἐμπλέκω τινὰ εἰς) βρωμερὰ πράγματα.

Μόλυνσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μολύνειν, λέρωμα· (εἰς τὸν Ἀρχ. Μετανοίας λογ. Δ', γ') ἡ κατάστασις τοῦ μεμολυσμένου· ἢ μεμολυσμένου πράγματος.

Μολύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Μεμόλυσμαι). Λερώνω. (μτγμ. καὶ κρτ.) χαλῶ, σκοτώνω. « Μολυνομένους ὑπὸ τοῦ δήμου, « Στρ. « Κρέα πρὸς ὀλίγον τῷ πυρὶ μεμολυσμένα, « Ἰλ., μισοψημένα. « Ἐν ἀμαθίᾳ μολύνεσθαι, « Πλάτ., κυλίεσθαι, « Μολύνεσθαι καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις, « Ἴσοκ.

Μολυρὶς, ίδος (ἡ), = Μολουρὶς.

Μόλυσμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μολύνεως, λέρα, κηλὶς, ἀκαθαρσία, μίασμα.

Μολυσμὸς (ὁ), = Μόλυνσις ἢ Μόλυσμα.

†Μολυχνὸς, ἡ, όν. (Γλσ.) Ῥωμαϊκός, ἀκάθαρτος.

Μολὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βλώσκω.

Μομφὴ (ἡ), = Μέμψις, κατηγορία, παράπονον. « Μομφὰς οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν σιγῶντα, « Εὐρ.

Μόμφις, εως (ἡ) καὶ

Μόμφος (ὁ), Π. ἀντὶ Μομφή.

Μονάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). μηχανὴ (πτερόδολος) ἢτις ἔχει ἕνα μόνον ἀγκῶνα (μέλος) σφενδόνης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἡ) καὶ
(τό) καὶ
(ὁ). μοναξιὰ, ἐρημία.
[μανός], ἐπίρ. Μοναχῶς· κατὰ
(Γαλλ.) isolément.
ον, ὁν. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ ἀνήκων εἰς) μονάδα, ἀτομικός. 2)=Μοναδικός. ■ Τὰ μὲ τῶν ζώων ἀγελαῖα· τὰ μοναδικά, ■ Ἄρστ. (ὅπ. 3) (ἐκκλησ.)
μονάδικος.
ως, ἐπίρ. Κατὰ μονάδα. ἐνικῶς.
ἐπίρ. Κατὰ μονάδα.
ἐπίρ. Π.=Μονάδην.
Μ.ἀσω. Εἶμαι ἢ ζῶ μόνος. ■Μοναζέτω (ὁ)ὸν Προδίκην ἱκέτευον, ■ Ἐρετρικόν. 3) (ἐκκλησ.) ζῶ ὡς μοναχός, ἀσκητικῶ. 3) (ἀριθμ.) πολλαπλασιάζω τὴν μονάδος.
μονάδα (ἡ), [μ. ζθλος], =Μονομαχία.
μονάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην ἄνθρωπον ἢ μονοκόκκαλον τὴν νωτιαίαν
μονάνθρωπον.
μονάνθρωπος, εως (ἡ)· μονὴ (ἁπλῆ) ἁλυσ-
μονάμπυκος (ὁ, ἡ), =Μονάμπυξ.
μονάμπυκία (ἡ), Π. ἡ διὰ μονάμπυκος
μονάμπυκος ἢ ἡμιόνου ἁρματοδρομία.
μονάμπυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἄμπυξ], (κυρ. ὑπος) ζευγνύμενος μόνος, (ἄλλ.)
μονάνδρ-ος, (παρβλ.) Κέλης.
μονανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
μονάνδρος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα ἢ σχοῦσα ἕνα μόνον ἄνδρα.
μονανθής, ἡς, ὁν. Μονὸς, ἁπλοῦς, μονοειδής.
μονάπιος (ὁ), (κατὰ διάλεκτ.) ὁ Βόνασος.
μοναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Βασιλεύω μόνος, εἶμαι-
μοναρχικός, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναρχίαν· ὁ ἀγαπῶν (προκρίνων) ὡς εἶδος διοικήσεως τὴν μοναρχίαν.
μοναρχος (ὁ, ἡ), =Μονάρχης. 2) Π. ἀντὶ Μοναρχικός. ■ Μοναρχὸς ἐξουσία, ■ Δ. Ἀλ. ■ Σκάπτον μοναρχον, ■ Πίνδ.
μονάς, άδος (ὁ, ἡ)· μονὸς, μοναδικὸς, μεμονωμένος. ‖. (οὐσ. θηλ.) τὸ ἕν, ἡ μονάδα. (ἐις τοὺς κύβους) ὁ ἄσος· (ὡς μέτρον) ὁ δάκτυλος.
μοναυλέω (ὁ), τὸ μονάζειν· ὁ μοναστικὸς βίος.
μοναστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Μοναστής.
μοναστήριον (τὸ). ἐνδιαίτημα μοναστῶν, μοναστήρι, (κυρ. οὐδ. τοῦ
μοναστήριος, α, ον, =Μοναστικός.
μοναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μονάζων, (ἐκκλησ.) μοναχὸς, καλόγηρος· ἐρημίτης.
μοναστικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναστὴν, μοναστοῦ ἴδιος. (ἐκκλησ.) καλογερικός.
μοναστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μοναστὴς, μοναζουσα, (ἐκκλησ.) καλογραῖα.
†Μονάτωρ, ορος (ὁ), (γραμτ.), =Μονάμπυξ.
μοναυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ ἢ ψάλλω μόνος, παίζω μὲ τὸν αὐλὸν τὸ λεγόμενον (Γαλλ.) solo.

Μοναυλία (ἡ), τὸ μοναυλεῖν, ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ μονῳδία, (Ἰταλ.) solo. 2) Π. τὸ νὰ ζῇ τις μεμονωμένος (ἄγαμος), μοναξιά.
Μοναύλιον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου (αὐλοῦ) τὸ ὁπ. παίζεται μόνον.
Μοναύλιος, α, ον. Μοναύλου ἴδιος, μονήρης. ■ Βίος—, ■ Συναξαρ.
Μόναυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλῶν (ψάλλων ἢ ἠχῶν) μόνος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.)=Μοναύλιον. 2) Π. ὁ αὐλιζόμενος (διαιτώμενος, ζῶν) μόνος, ἄγαμος.
Μοναχὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Μοναχός. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ὑφάσματος Ἰνδ.
Μοναχῇ ἡ Μοναχῇ, ἐπίρ.=Μοναχῶς.
Μοναχικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναχὸν, μοναχοῦ ἴδιος, καλογερικός.
Μοναχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ἓν μόνον μέρος.
Μοναχὸς, ὁ, ὁν. Μόνος, μεμονωμένος, (κοιν.) μονάχος, (ὅπ. ἐκκλησ.)=Μοναζὴς, καλόγηρος.
Μοναχοῦ, ἐπίρ. Εἰς ἕνα μόνον τόπον. ■Ἐνταῦθα μοναχοῦ, ■ Πλάτ., ἐδῶ μοναχά. ■ Μοναχοῦ γίγνεται τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν, ■ Θρρ.
Μοναχῶς, ἐπίρ. Μόνον, μοναχὰ, καθ' ἕνα τρόπον μόνον.
Μονείμων, ονος (ὁ, ἡ), =Μονοείμων.
Μονέντερον (τὸ). τὸ κωλάντερον.
Μονεντρεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ ἓν μόνον πρᾶγμα ἐντρεχὴς (δραστήριος).
Μονερέτης, ου (ὁ). μόνος ἐρέτης.
Μονὴ (ἡ). τὸ μένειν πουθενὰ, διαμονή· χρονοτριβὴ, ἀργοπορία. 2) (μτγν.)=Μοναστήριον.
Μονῆς, ἴδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς ἕνα μόνον. ■ Ἀρχὴ—, ■ Μανέθ., ἡ μοναρχία.
Μονήκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόκοιτος.
Μονήλατος (ὁ, ἡ), [μ. ἐλαύνω] καμωμένος ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτι, ἀτόφιος, μονοκόμματος.
Μονημέριος καὶ Μονήμερος (ὁ, ἡ)· ὁ διαρκῶν ἢ γινόμενος εἰς μίαν μόνην ἡμέραν (κοιν.) μονοήμερα), ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.
Μονήρης [μ. †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). μονὸς, (ἐπὶ πλοίου) μονοκοῦπι· (ἐν γέν.) μόνος, μοναδίαιτος. ■ Μονήρης δὲ αὐτῷ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, ■ Λκ. ■ Ἐν δὲ μονήρει ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα (τὸ φάρμακον), ■ Νίκ., (κοιν.) μονοήμερα.
Μονθύλευσις, Μονθυλευτὸς, Μονθυλεύω κτλ., =Ὀνθύλευσις κτλ.
Μονία (ἡ), Π. μοναξιὰ, μοναυλία. ■ Εἰ μονίην ζυγέοι καὶ ἐλεύθερον ἦμαρ (ὁ γυναῖκα ἀγόμενος), ■ Μάξ. περὶ Καταρχ. 2) =Μονὴ, διαμονή.
Μονὶας, ου (ὁ), =Μόνιος, ἄγριος, μοναδίαιτος. 2) (γλσ.) νήφων, ἀμέθυστος.
†Μονίβριον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονύβριον.
Μόνιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς μονὴν (διαμονὴν) ἐπιτήδειος, στερεὸς, ἀμετακίνητος· διαρκὴς· σταθερὸς, ἐπίμονος.
Μονιμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στερεότης· διάρκεια· ἐπιμονὴ, σταθερότης.
Μονίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μόνιμον, στερεῶς, διαρκῶς.
Μόνιος (ὁ, ἡ), Π. μοναδίαιτος, ἄγριος, (ὅπ. ‖. οὐσ.)=τῷ

Μονιὸς (ὁ). ἀγριόχοιρος ἢ μονάλυκος.
Μόνιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος, πολεμῶν ἅρματος εἰς) ἕνα μόνον ἵππον. (παρβλ. Ἀμφίππος). ‖ (οὐσ.)=Κέλης, ἵππος διὰ καβάλαν ὀχιζόμενος.
Μονιώδης, εος (ὁ, ἡ). μονιῷ (λύκῳ ἢ ἀγριοχοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος.
Μονοβάλανος (ὁ, ἡ). (κλειδωνιὰ) ἡ ἔχουσα μίαν μόνην βάλανον.
Μονοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν) μόνος. 2) (στίχος) συγκείμενος ἀπὸ ἕνα μόνον πόδα.
†Μονόβας, αντος (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μονοβάμων.
Μονοβίβλιον καὶ Μονόβιβλον (τὸ). βιβλίον μονότομον, (κυρ. οὐδ. τοῦ -
Μονόβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος (περιεχόμενος) εἰς μίαν μόνην βίβλον, μονότομος. ‖ (οὐσ. ἀρσ.)=Μονόβιβλον.
Μονόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μονήρη βίον, μοναδίαιτος.
†Μονοβόλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βόλως. Μονὸς, μονοκόμματος.
Μονογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μόνον μίαν φορὰν ἢ μίαν καὶ μόνην γυναῖκα ὑπανδρεύομαι, εἶμαι μονόγαμος.
Μονογαμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μονογάμιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Ν.Δ. φρσ.) ■ Μονογαμίου δίκη, ■ ἡ κατὰ τοῦ μὴ ξαναϋπανδρευομένου.
Μονογάμματος (ὁ, ἡ). ὁ γραφόμενος δι' ἑνὸς μόνου γ. (Εὐς.)
Μονόγαμος (ὁ, ἡ), ὁ μίαν καὶ μόνην φορὰν ἢ μὲ μίαν μόναν γυναῖκα συνελθὼν εἰς γάμον.
Μονογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Μονογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς μόνος (μὴ ἔχων ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς), (κοιν.) μοναχοῦιὸς ἢ μοναχοκόρη. 2) Π. ὁ ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενικός.
Μονογενῶς, ἐπίρ. Καθ' ἕνα μόναν τρόπον γενέσεως.
Μονογήρων, οντος (ὁ). μονήρης (μοναδίαιτος, ἀκοινώνητος) γέρων.
Μονόγληνος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Μονόφθαλμος.
Μονογλωσσέω(τπέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ γνωρίζω μίαν μόνον γλῶσσαν, εἶμαι-
Μονόγλωσσος-τος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐξεύρων μίαν μόνον γλῶσσαν.
†Μονογνωμέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μονογνωμονέω.
†Μονογνωμικὸς, ἡ, ὁν, νλγ. ἀντὶ Μονογνώμων.
Μονογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μονογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν (ἀκολουθῶν τὴν ἰδικήν του) μόναν γνώμην, ἰσχυρογνώμων, ἰδιογνώμων.
Μονόγονος (ὁ, ἡ), =Μονογενὴς, μοναδικός.
Μονογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον γράμμα. ■ Τὸ μονογράμματον, ■ Δξ., μονοκανδυλιά.
Μονόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος μόναν ἀπὸ γραμμὰς ἢ σχηματισμένος μὲ μίαν γραμμήν. (ὅπ.) ■ Μονόγραμμον, Δξ., εἶδος ἐγκυγραφήματος, (Γαλλ.) soulure.
Μονοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον δάκτυλον.
Μονοδέρκτης [μ. δέρκομαι], ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μονόφθαλμος.
Μονόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον δέρμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μονοδιαιτησία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις μονοδίαιτος (ὁ, ἡ), ὁ διαιτώμενος (ζῶν) μόνος.

Μονοδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (τὴν κατὰ μῆκος) διάστασιν, ἁπλατής, λεπτός.

Μονοδρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω μίαν μόνην ἢ ἐγὼ μόνος μίαν ὁποιανδήποτε δόξαν (γνώμην, ἰδέαν).

Μονόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ἕνα μόνον ἦχον (δοῦπον), (μτγμ. ἐπὶ στίχου) = Μονοβάμων.

Μονόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὀδόντα ἢ συμφυεῖς εἰς ἕν μόνον ὀστοῦν ὅλους τοὺς ὀδόντας.

Μονόδρομος (ὁ, ἡ), Π, [μ. δρέπω], μοναστέλεχος, μονοκόμματος, ἀτόφυος.

Μονοειδεία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοειδοῦς.

Μονοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀποτελῶν) ἓν ἢ μόνον εἶδος, ἁπλοῦς, ἀμιγής. 2) (εἰς τὸν Ξεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηνοειδής.

Μονοειδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μονοειδῆ, ἁπλῶς.

Μονοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μ. εἷμα]. ὁ ἔχων (φορῶν) ἓν μόνον ἱμάτιον.

Μονοζυγής, έος καὶ

Μονόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ζευγμένος μόνος (χωρὶς ὁμόζυγον), (ἐν γεν.) μονὸς, χωρὶς ταῖρι.

Μονόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μόνον τὴν ζώνην (χωρὶς τὸ σπαθί), (ἐπμ.) ἐλαφρὸς, ἕτοιμος διὰ δρόμον· (στρατιώτης) ἐλαφροαρματωμένος, (παρβλ.) Εὔζωνος. 2) Π. = Μονέζωστος, μόνος.

‡Μονόζωος (ὁ, ἡ), = Μονοβίαιτος.

Μονόζωστος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ ζωνόμενος μόνος του, (ὅηλ.) μόνος, χωρὶς σύντροφον (χωρὶς συνοδοιπόρον).

Μονοήμερος (ὁ, ἡ), = Μονήμερος.

Μονοθελήτης, ου (ὁ), αἱρετικὸς φρονῶν ἐπὶ Χριστοῦ μίαν μόνην θέλησιν, (ἄλλ.) Μονοφυσίτης.

Μονόθεν, ἐπίρ. = Μοναχόθεν, (γρμ. ἐξήγ. τοῦ Ο'ίθεν).

Μονοθρηνέω-ῶ, Μ. ἥσω, Ζ. Μονῳδέω.

Μονόθρονος (ὁ, ἡ), ὁ καθήμενος αὐτὸς μόνος εἰς θρόνον, μὴ ἔχων συνάρχοντα.

Μονόθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μονὴν θύραν ἢ θυρίδα. (μτγμ. ἐπὶ ὀστρέων) μονοκαύκαλος, (Γαλλ.) univalve.

Μονοίκητος (ὁ, ἡ), ὁ μόνος οἰκῶν ἢ ὑφ' ἑνὸς μόνου κατοικούμενος, μεμονωμένος, ἔρημος, (ἄλλ. γρμ. Μονήκοιτος).

Μονοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον κάλαμον, μονοσέλεχος.

Μονόκαμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην καμπὴν (μίαν κλείδωσιν).

Μονόκαυλος (ὁ, ἡ), = Μονοκάλαμος.

Μονοκέλης, ητος (ὁ), = Μονάμπυξ.

Μονοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον κέρατον. ‖. (οὐσ.) = τῷ

Μονόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), = Μονοκέρατος. ‖. (οὐσ.) εἶδος τετραπόδου, (παρβλ.) Ῥινόκερως καὶ Ὄρυξ.

Μονοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κεφαλήν.

Μονόκλαυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων μόνος. «Θρῆνος—», « Αἰσχλ., ὁ γινόμενος ὑφ' ἑνὸς μόνου, (παρβλ.) Μονῳδία.

Μονοκληρονόμος (ὁ, ἡ). μόνος κληρονόμος, χωρὶς συγκληρονόμους.

Μονόκλινον (τὸ). τὸ νεκρικὸν ξυλοκρέβατον, (κατὰ λέξ.) κλίνη δι' ἕνα μόνον.

Μονόκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (εἰς ὅλας τὰς πτώσεις) κλίσιν, ἄκλιτος.

Μονόκλωνας (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ κάμνων ἕνα μόνον κλῶνα.

Μονοκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κοιλίαν (ἕνα στόμαχον).

Μονοκοιτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κοιμοῦμαι μόνος, εἶμαι μονόκοιτος.

Μονοκοίτιον (τὸ). κρεββάτι δι' ἕνα μόνον.

‡Μονόκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος μόνος (χωρὶς σύγκοιτον).

Μονόκοκκος (ὁ, ἡ). μονόσπυρος, μονοκόκκουτσος. (οὐσ.) » Μονόκοκκα. « τὰ χονδρὰ μαργαριτάρια.

Μονακόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον κόνδυλον (ἁρμὸν, κόμπον). » Δάκτυλος —, « Ἀρστ.

Μονοκότυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κοτύλην ἢ σειρὰν κοτυληδόνων.

Μονοκρατὴς, ές (ὁ, ἡ), = Μονοκράτωρ, μόναρχος.

Μονοκρατία (ἡ), Π. ἀντὶ Μονοκρατορία, μοναρχία.

Μονοκρατορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Γίνομαι μονοκράτωρ, μοναρχῶ.

Μονοκρατορία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις μονοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μόνος τὸ κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν), μονάρχης ἀπόλυτος.

Μονόκρηπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μίαν μόνην κρηπῖδα, μονοσάνδαλος.

Μονόκροτος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἢ, δι' ἐλλειψιν κωπηλατῶν, κινοῦσα) μόνον μίαν σειρὰν κωπίων, (ἴδε Ξεν. Ἑλλ. Β'. ἀ. 28, καὶ παρβλ. Δίκροτος). » Ἀνέβηκε δεκαναῦαν ἀκροθίνιον, ἀπὸ μονοκρότου μέχρι δεκήρους, « Στρβ.

Μονόκτιστος (ὁ, ἡ). ὁ κτισθεὶς (δημιουργηθεὶς) μόνος εἰς τὸ εἶδός του.

Μονόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον κύκλον (τροχὸν ἢ δίσκον).

Μονόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον κῶλον, μονοκόμματος. » Λόγος—, « Δ. Ἁλ. » Λαβεῖν ὑπόθεσιν μήτε μονόκωλον παντάπασι, μήτ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια, « αὐτ. » Οἴκημα—, « Ἱππ., μονόπατον καὶ μονοπρόσωπον.

Μονόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον κώπην. 2) Π. ὁ κωπηλατῶν μόνος, (παρβλ.) Δικρότητος.

‡Μονολέκιθος (ὁ, ἡ). (αὐγὸν) μονόκροκον.

Μονολεχὴς, ές (ὁ, ἡ), = Μονοκοίτης· (συνών.) Μονόγαμος.

Μονολέων, οντος (ὁ), Π. μόνος (μονοβίαιτος, [ἐπμ.] ἀγριώτατος) λέων, (παρβλ. Μονήλικος).

Μονολήκυθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄλλο τι παρὰ μόνον τὴν λήκυθον, (παρβλ.) Δυτολήκυθος.

Μονολήμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓν μόνον λῆμμα (μίαν πρότασιν). «Συλλογισμὸς—, « Ἀρστ.

‡Μονολῃστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λῃστεύων μόνος (χωρὶς συντρόφους), = Μονοπείρας, (κατὰ διόρθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Μόνου λῃστής).

Μονόλιθος (ὁ, ἡ). κεκμηλωμένος ἀπὸ ἕνα λίθον, ἀτόφυος.

†Μονολογία (ἡ), τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μόνος του

Μονολόγιατος (ὁ, ἡ), ὁ ἓν μόνον κάτι γιζόμενος, ἕνα μόνον ἔχων μερίμνα.

†Μονολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μόνος (μόνος του).

Μονόλοπος (ὁ, ἡ), [μ. λοπὸς]. ὁ ἔχων μόνον δέρμα ἢ σκέπασμα (φλοιόν, ὅσον κτλ.).

Μονόλυκος (ὁ), μόνος (μονοβίαιτος, [ἐπμ.] ἀγριώτατος) λύκος, (ἄλλ.) Μονήλυξ.

Μονόλωπος (ὁ, ἡ), [μ. λώπη], = Μονόλοπος, (ἰδιαιτ.) = Μονοχίτων.

Μονόμαζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μ... ζὸν (βυζί).

Μονομάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνεμ... τωρ.

Μονομαγεῖον (τὸ), = Μονομαχητήριον.

Μονομαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μάχομαι πρὸς μόνον.

Μονομάχημα (τὸ). μονομαχίας ἕνεκα· (ἐν γέν.) = Μονομαχία.

Μονομάχης, ου (ὁ), = Μονομάχος.

Μονομαχία (ἡ). μάχη ἑνὸς μόνου τινὸς ἑνὸς, (Ἰταλ.) duello.

Μονομαχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μονομαχίαν, μονομάχου ζῆσις.

‡Μονομάχιον (τὸ), = Μονομαχία ἢ Μονομαχεῖον.

Μονομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μόνος πρὸς μόνον. » Πάλη—, « (λεξ. ἐπ.) Ἀθην. . = Μονομαχία. ‖. (οὐσ.) ὁ ἐπὶ ἔργον τὴν ἐπὶ θεάτρου μονομαχίαν, (Γαλλ.) gladiateur. » Κατασταθεὶς θέαν μονομάχων, « Λκ.

Μονομαχατροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐτρέφοντο οἱ μονομάχοι.

Μονομαχατρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων μονομάχους (διὰ τὸ θέατρον).

Μονομελὴς, ές (ὁ, ἡ), = Μονομερής.

Μονομέρεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μονομερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἓν μόνον μέρος (μόριον), ἁπλοῦς, (δικαστ.) ὁ μὴ κατ' ἀντιμωλίαν. »Οὐ γρὴ μόνον μερεῖς τὰς κρίσεις πειεῖσθαι, « Δίκ. Βοιωτ.

Μονομερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μονομερῆ, ἁπλῶς· (δικαστ.) ἐκ μονομερείας· »Ἢ μὴν ἀπλῶς· (δικαστ.) ἐκ μονομερείας· »Ἢ μὴν μονομερῶς ἐξέταζε τὰ πράγματα, « Δ. Καππαδ.

Μονόμετρος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ἐξ ἑνὸς εἴδους μέτρου μόνου.

Μονομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερούμενος τὴν μητέρα του. ὀρφανὸς μητρός, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ ἔχων ζῶσαν τὴν μητέρα του μόνου.

Μονόμιτος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ ἕνα μόνον μίτον, ὄχι δίμιτος.

Μονόμματος (ὁ, ἡ), = Μονόφθαλμος.

Μονομοιρία (ἡ), μία μόνη (χωριστὴ) μοῖρα (γεωμετρ.) μοίρας διάστημα.

Μονόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν μόνην μορφὴν ἔχων, ἁπλοῦς, μονοειδής.

Μονόμοσχος (ὁ, ἡ), (βτν.) μονόκλαδος.

Μόνον, ἐπίρ. Ἴδε Μόνος.

Μονονού, Μονονοὺχ καὶ Μονουχὶ (ἀντὶ Μόνον οὐ, οὐκ, οὐχί), ἐπίρ. Σχεδόν, ἴδε Μόνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μονίξους (ὁ, ἡ). ὁ μίαν μόνην φορὰν ξεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξεσθῇ (νὰ δουλευθῇ τεκτονικῶς), (παρβλ. Δίξους).
Μονόξυλος (ὁ, ἡ). ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτι ξύλον ἢ ὅλος ἀπὸ ξύλον συγκείμενος. ||. (ναῦσ.) »Μονόξυλον (ἔνν. πλοῖον) ,« Ἀγγ., τὸ σκαμμένον ἀπὸ ἕνα μόνον κορμὸν δένδρ., (Γαλλ.) canot. 2) κοντάρι χωρὶς σίγμην καὶ σαυρωτῆρα, (δηλ.) μόνον τὸ ξύλον.
Μονοούσιος (ὁ, ἡ). - μόνος (μοναδικὸς) εἰς τὸ εἶδος του, μὴ ἔχων ὅμοιον κατὰ τὴν οὐσίαν. 2) (θλγ.) ὁ μίαν μόνην οὐσίαν ἔχων.
Μονοπάθεια (ἡ), τὸ νὰ πάσχῃ ἓν μόνον μέρος τοῦ σώματος.
Μονόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), = Μονότεκνος. 2) = Μονογενής.
Μονοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ μένων μόνος νικητὴς (ἢ μὴ ἔχων ἀνταγωνιστήν) εἰς τὸ πάλαιμα. (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ νικῶν μόνον εἰς τὸ πάλαιμα.
Μονοπάτιον (τὸ), (Βυζ.). δρόμος στενὸς, μονοπάτι.
Μονοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μονὸν πέδιλον, μονοσάνδαλος.
Μονοπείρας [μ. πεῖρα], ου (ὁ). ὁ μόνος λῃστεύων (ἁρπάζων, πειρατεύων), = Μονόκωλος.
Μονοπέλαμος (ὁ, ἡ). (ὑποδ.) τὸ ὑπ. ἔχει ἓν μόνον πέλαμα (χνάρι).
Μονοπέπλους (ὁ, ἡ). γυμνὴ μὲ μόνον τὸν πέπλον (la voile).
Μονοπέτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄλλο παρὰ μόνην τὴν πέτραν (τὸν τυρβᾶν).
Μονοπλεύρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην πλευρὰν (ἐν πρόσωπον), (ὅρ. Μονόκωλος).
Μονοπλοΐα (ἡ), τὸ νὰ πλεῦ τις μόνος (αὐτοπρεπῶς).
Μονοποδία (ἡ). ἡ καθ' ἕνα-ἕνα πόδα μέτρησις καὶ διαίρεσις τῶν στίχων, (ἀντιθ. τῇ Διποδίᾳ).
Μονοποδιαῖος, α, ον. (στίχος) Ὁ μετρούμενος κατὰ μονοποδίαν.
Μονοπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην ποιότητα (ἰδιότητα), ἁπλοῦς.
Μονόπους, οδος (ὁ, ἡ). μονοπόδαρος.
Μοναπραγματεύω-ῶ, Μ. ἦσω. Καταγίνομαι εἰς ἓν πρᾶγμα μόνον.
Μονοπροσωπέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι-
Μονοπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώπως. Ὁ ἔχων (παριστάνων, εὐχρήστως δι') ἓν μόνον πρόσωπον.
Μονόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον πτερὸν (κυρ. καὶ μτγν.).
Μονόπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην πτύχα, (κυρ. ἐπὶ ὄρρ.) = Μονόθυρος, μονοκάλαμος.
Μονόπτωτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.), ὁ ἔχων μίαν μόνην πτῶσιν.
Μονοπύργιον (τὸ). φρούριον συγκείμενον ἀπὸ ἕνα μόνον πύργον.
Μονοπωλεῖον (τὸ), = Μονοπώλιον.
Μονοπωλέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαι τί ὡς) = Μονοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἔχων προνόμιον νὰ πωλῇ) αὐτὸς μόνος εἴδός τι πράγματείας.
Μονοπωλία (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ
Μονοπώλιον (τὸ), τὸ προνόμιον τοῦ μονοπωλεῖν, (Τουρκβαρβ.) ἀμπάλτσι. « Μονοπώλιον ἔχοντος, καὶ τὰς τιμὰς ἀναβιβάζοντας, « Διόδ. 2) τὸ μέρος ὅπου γίνεται μονοπωλία. « Καὶ γὰρ δὴ καὶ μονοπώλια ἔχει(ἡ Ἀλεξάνδρεια),« Στρβ.
Μονόπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἱππεύων ἢ συρόμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον πῶλον (ζῷπον).
Μονορρέπης, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἑαυτὸν μόνον ῥέπων, (εἶδος ῥυθμοῦ μουσικοῦ).
†Μονόρρηξ, γγος (ὁ, ἡ), (γλσ.). βράχος σχισμένος (χωρισμένος) μονομιᾶς ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.
Μονόρριζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ κάμνων μίαν μόνην ῥίζαν.
Μονορρύθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον ρυθμόν. 2) Π. ὁ ἔχων ἕνα μόνον κάτοικον, (κοιν.) μοναχικός. « Δόμος—, « Αἰσχλ.
Μονορύχης, ου (ὁ), Π. [μ. ὀρύσσω]. τσαπὶ μὲ μίαν μύτην, = Μάκελλα.
Μόνοργις, εως ἡ ιδος (ὁ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν.
Μόνος [εἷς, ἑνός, Ατ. unus], η, ον, (τὸ ὑπερθ. Μονώτατος). Μοναχός. « Ὀγδωκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας,« Θκρ. « Ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, « αὐτ. « Μώνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις, « αὐτ. « Καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, « Γρφ. »Μόνος μόνῳ (ἢ) »Μόνος πρὸς μόνον, (τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς Βυζαντ. ἐξεφέρετο καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ὑφ' ἓν: Μονοπρόσμονα), « Αξ. (καὶ μετὰ τοῦ Εἰς) » Καὶ ἀμφίπολος μία μόνη, « Ὀδ. Ψ. »Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἐριδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω, « Ἡσ. (καὶ γεν. πλθ. διαιρετ.) » Μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων,« Δημ. (ἢ πλησιέστερον): « Μόνος ἐκ πάντων (ἢ) ἀπὸ πάντων, « Αξ. » Κυρίως αὕτη ἁρμονία ἂν λεχθείη μόνη παρὰ τὰς ἄλλας,« Νικομάχ. 2) μεμονωμένος, ἔρημος. »Θεῶν μέ τις ὀλοφύρατο, μόνον ἐόντα.« Ὀδ. Κ. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) »Ταῦρος ἐδόκησεν μόνος ἀπ' ἄλλων,' Ομ. "Ημν. (ἢ ἄλλ.) »Μόνος σοῦ,« Αξ. χωρὶς σοῦ, « Ὑμῶν μόνος ἀπεσάμενος,« Ἀρχφν. ||. (τὸ οὐδ.) Μόνον, ἐπίρ. Μοναχά. « Μόνον εἰ, « Αξ., φθάνει μόνον. » Μόνον οὐκ (καὶ) Μονονοὺκ, ἢ » Μόνον οὐχί (ᾖ) « Μονονουχί, « Αξ., μόνον ὅτι δὲν, αὐτὸ μόνον ἔλειπε, σχεδόν. » Μονονοὺκ ἔτυπτε,« Αξ., μόνον ὅτι δὲν τὸν ἔδειρεν. « Μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, « Ακ. »Ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ μονονοὺκ ὀνειδίζει, « αὐτ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορίων). « Πολλάκις μὲν ὑπ' αὐτῶν ἠττημένοι., μόνον δ' οὐχὶ δουλεύοντες αὐτοῖς, « Πλδ.
Μονοσάνδαλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μονὸν (ἓν μόνον) σάνδαλον.
Μονοσέβαστος καὶ
Μονοσεπτος (ὁ, ἡ). μόνος σεπτὸς (σεβαστὸς). »Τριάς—,« Γρ., ἡ ἐν μονάδι λατρευομένη.
Μονόσιρος (ὁ), εἶδ. ὄρνιθος τῆς Αἰγύπτου.
Μονοσιτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρώγω μόνος ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.
Μονοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις =
Μονόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μόνος ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.
Μονοσκελής, ές καὶ
Μονόσκελος (ὁ, ἡ), = Μονόπους.
Μονοσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονάρχης, μονοκράτωρ.
†Μονοσταλής, ές (ὁ, ἡ), = Μονόζωλος (2).
Μονόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην στέγην (δροφὴν ἢ πατωσιάν), μονόπατος.
Μονοστελέχης, ους καὶ
Μονοστέλεχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ καμωμένος ἀπὸ ἓν μόνον στέλεχος.
Μονόστεος (ὁ, ἡ), [μ. ὀστέον]. μονοκόκκαλος.
Μονοστιβὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. [μ. στείβω] ὁ ὑπάγων μόνος (χωρὶς συνοδίαν), (ἐν γέν.) μόνος.
Μονόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἕνα μόνον στίχον ἢ μίαν σειρὰν.
Μονόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἓν μόνον ἔνδυμα (;) 2) Π. ὁ στελλόμενος (ὑπάγων πουθενὰ) μόνος. (ἐν γέν.) μονήρης, μεμονωμένος.
Μονόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μέναν στόμα ἢ στόμιον. ὁ ἔχων μίαν μόνον κέψιν. « Πέλεκυς—, « Αξ.
Μονοσύρθυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. μονοσέλεχος, (ἐπίθ. τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Πριάπου).
Μονόστους, ου (ὁ), κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Μονόστεος.
Μονοστροφικὸς, ἡ, όν, (ᾠδὴ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μονοστροφα ποιήματα, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μονοςύρφων ᾠδῶν.
Μονόστροφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρόφως. Ὁ συγκείμενος ἐκ μιᾶς μόνης στροφῆς. »Ὠδὴ—,« Μετρ. 2) ὁ στρεφόμενος δι' ἑνὸς τροχοῦ. »Ἅμαξα—,« Θφρ., ἡ μονότροχος.
Μονοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι μονοσύλλαβος.
Μονοσυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοσυλλάβου.
Μονοσυλλαβικὸς, ἡ, όν καὶ
Μονοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μίαν μόνην συλλαβήν. 2) ὁ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως συμπεριλαμβανόμενος (συνεννοούμενος). »Πᾶς δεσπότης ἐλάφ μονοσύλλαβος,« Μ.Πλαν.
Μονοσυλλάβως, ἐπίρ. Μὲ μίαν μόνην συλλαβήν.
Μονοσχημάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ἕνα μόνον τρόπον (κατὰ μίαν μόνην κλίσιν ἢ ἔγκλισιν) σχηματιζόμενος.
Μονόσχημος (ὁ, ἡ), = Μανιμορφος.
Μονοσχιδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον σχίσμα. « Συριγξ —, « Ἰατρ., ἡ μὴ πολυσχιδής.
Μονότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον τέκνον. 2) (ἐπὶ ζ.) = Μονοτόκος.
Μονότης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μονώτης.
†Μονότης (ἡ), (υλγ.). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μόνου, μοναδικότης, ἀτομικότης, μοναξιά.
Μονοτοκέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι μονότοκος.
Μονοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μονοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) ἓν ἢ μόνον εἰς καθὲ γέννα.
Μονοτονεω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι μονότονος (καὶ μτφρ.) ἰσχυρογνώμων.
Μονοτονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις =
Μονότονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἤχων εἷς) ἕνα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόνον τόνον, (ἐν γέν.) μονοειδής. (τρπ.) ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος.

Μονοτόνως, ἐπίρ. Καθ' ἕνα μόναν τόνον, χωρὶς ποικιλίαν (τόνου).

Μονοτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μόνος (εἰς ξεχωριστὴν τράπεζαν). «Ξενία —,» Εὐρ., ἡ γινομένη πρὸς τοιοῦτον ξένον.

Μονοτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ) = Μονότροπος, μοναδίαιτος.

Μονοτροπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ζῶ Μονοτρόπως.

Μονότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = τρόπως. Ὁ ἀκολουθῶν ἕνα μόνον τρόπον (μίαν γραμμὴν), ἁπλοῦς τὰ ἤθη (τοὺς τρόπους) ἢ μονήρης, μοναδίαιτος.

Μονοτροπία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοτρόπου. (ΘΗ. Ἐκκλησ.) μοναχὸς, (καθ' ἣν ἐκδοχὴν ἐξηγοῦσιν οἱ πατέρες καὶ τὸ·) «Κύριος κατοικίζει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ, » Ψαλμ.

Μονοτροφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέφω τινὰ κατὰ μόνας (ξεχωριστὰ αὐτὸν μόνον). ‖. (οὐδ. αὐτπθ.) τρώγω ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἢ (ς) ἑνὸς εἴδους φαγητόν, (Στρβ. Γ'. γ'.), (ΘΗ.

Μονοτροφία (ἡ). τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι κατὰ μόνας (εἰς ξεχωριστὴν τράπεζαν) ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

†Μονότροχος (ὁ, ἡ). (Ἅμαξα) μὲ ἕνα μόνον τροχόν, (Γαλλ.) brouette.

Μονότυπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τύπως. Μονότροπος, μονόζυγος.

Μονούατος (ὁ, ἡ), [[μ. οὖας]]. ὁ ἔχων ἓν μόνον ὠτίον ἢ πιάσιμον (χερούλι).

†Μονουχία (ἡ). μονήρης βίος, μοναυλία.

Μονοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μονοσιτέω.

Μονοφαγία (ἡ), = Μονοσιτία, [[ἐκ τοῦ

Μονοφάγος (ὁ, ἡ) (τὸ ὑπερθ. Μονοφαγίστατος), = Μονόσιτος.

‡Μονοφαλαγγία (ἡ). μία μόνη φάλαγξ, (ἀντιθ. τοῦ Διφαλαγγία).

Μονοφανὴς, ἐος καὶ

Μονόφαντος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος αὐτὸς μόνος.

Μονοφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα ἢ τὸν ἕνα μόνον ὀφθαλμόν.

Μονόφθαγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀναδίδων) ἕνα μόνον φθόγγον. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἁπλοῦν φωνῆεν, ὄχι δίφθογγος.

Μονόφορβος (ὁ, ἡ), Π. [[μ. φορβή]]. ὁ βόσκων μόνος (χωριστά).

Μονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἕνα μόνον ἔπογον.

Μονόφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μόνος φρουρῶν ἢ, ὑφ' ἑνὸς μόνου φρουρούμενος, (τρπ.) διοικούμενος μοναρχικῶς.

Μονάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἴδιον (ξεχωριστὸν, διαφορετικὸν) φρόνημα, Μονογνώμων.

Μονοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μόνος (μονόριζος, μονοκόμματος) ἐκ φύσεως. «Ἐφάνη γνάθος, ἔχουσα ὀδόντας μονοφυεῖς, ἐξ ἑνὸς δοτέου πάντας, » Ἡρ. « Τῶν σπλάγχνων τὰ μὲν μονοφυῆ, καθάπερ καρδία ἢ πνεύμων· τὰ δὲ δίφυῆ, καθάπερ νεφροί, » Ἀρχ.

Μονόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον φύλλον ἢ μονὰ (ὄχι διπλὰ) τὰ φύλλα.

Μονόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν μίαν μόνην (μὴ συμμιγνύμενος μὲ ἄλλην) φυλὴν, (Παρβλ.) ἰδιογενής.

Μονοφυσίτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς δογματίζων μίαν φύσιν ἐπὶ Χριστοῦ, (ἄλλ.) Μονοθελήτης.

Μονόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην φωνὴν (ἀναδίδων ἕνα μόνον ἦχον).

Μονοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον χαλινὸν, (συνκβχ.) = Μονάμπυξ ἢ Μονίππους.

Μονόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην χεῖρα.

Μονόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (ἄσχιστον τὴν) χηλὴν, μονώνυχος, (ἀντιθ. τοῦ Δίχηλος).

Μονοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ἢ φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα.

Μονοχιτωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Περιπατῶ μονοχίτων (κοιν. μὲ τὸ ὑποκάμισον).

Μονοχιτωνία (ἡ). τὸ μονοχιτωνεῖν.

Μονοχορδίζω, Μ. ίσω. Παίζω ('Εξετάζω φυσικῶς καὶ μαθηματικῶς τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν μὲ) τὸ μονόχορδον.

Μονοχόρδιον (τὸ), = Μονόχορδον.

Μονόχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην χορδήν. ‖. (οὐσ. οὐδ.) εἶδος μουσ. ὀργάνου τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς κανὼν (κλίμαξ) τῶν φωνῶν τῆς μουσικῆς.

Μονοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Μονόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνιστάμενος εἰς) ἢ διαρκῶν ἕνα μόνον χρόνον. 2) (γραμτ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Δίχρονος.

Μονόχροος=ους καὶ

Μονοχρώματος καὶ Μονόχρωμος καὶ

Μονόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον χρῶμα, ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος πάντοτε » Τὸ δὲ ὠὸν, ὥσπερ ἰχθύων, μονόχρουν (μονόχρων) ἐστίν,« Ἀρχ., (παρβλ. Ὁλόχροος).

Μονόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀποφασίζων τι ἢ ἀποφαιζόμενος μὲ) μίαν μόνην ψῆφον. » Νεῦμα —, « Αἰσχλ., τὸ τοῦ μυνάρχου.

Μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁφίνω (Κάμνω νὰ μένῃ) τι μόνον, (πθ.) μένω μόνος (καὶ μὲ γεν.) ξεχωρισμένος ἀπό. « Ἦσαν μεμονωμένοι συμμάχων, ἅτε ἀπεστώτων,« Ἡρ. » Πάσης βοηθείας μεμονωμένος,« Διόδ.

Μονύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μονὴ, μοναστηράκι.

Μονῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ μόνος· ἀπαγγέλλω (κυρ. ἐπὶ θεάτρου) μονῳδίαν.

Μονῳδία (ἡ). τὸ νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ τραγῳδῇ τις μόνος, (συνήθ.) εἶδ. ᾠδῆς τὴν ὁπ. ἐτραγῴδει εἰς τὸ θέατρον εἷς μόνος. (ΘΗ. μτγν.) εἶδ. θρήνου (θρηνῳδοὺς ὁμιλίας).

Μονῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μονῳδίαν, τραγῳδούμενος ἢ ἀπαγγελλόμενος ἐν εἴδει μονῳδίας.

Μονῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ψάλλων ἢ τραγῳδῶν μόνος (Ἰταλ. solo). 2) ὁ παριστάνων εἰς τὸ ποίημά του ἓν μόνον πρόσωπον.

Μονώνυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ύμως. Ὁ ἔχων ἓν μονον (μονοσήμαντον) ὄνομα.

Μονώνυξ, υχος καὶ

Μονώνυχος (ὁ, ἡ), = Μονόχηλος, [[ἐξ ᾗ Μῶνυξ.

Μονωπὸς (ὁ, ἡ), = Μονώψ.

‡Μόνωπος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονωπὸς ἢ Μόναπος.

Μόνως, ἐπίρ. Μόναν· μοναχῶς· μεμονωμένως. « Οὕτως ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία, « Ξεν.

Μόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μονόω, ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμένου, (Γαλλ.) isolement.

Μονώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μόνος, (κοιν. ὁλομόναχος.

Μονώτης, ου (ὁ), Μονήρης, μεμονωμένος, μοναδίαιτος. « Φωνὴ μονώτις, « Ἀρχ., ξεχωριστὴ, ἰδιαιτέρα.

‡Μονωτὶ, ἐπίρ. = Μόνως, μεμονωμένως.

Μονωτικὸς, ἡ, όν. Μονώτης (ἴδιος, μοναδικὸς).

Μοιῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μονώτης.

Μόνωτος (ὁ, ἡ), = Μονοῦατος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μόναπος.

‡Μονωτὸς, ἡ, όν. Μεμονωμένος (Γαλλ.) isolé.

Μονωψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. [[μ. ὤψ]]. μονόφθαλμος.

Μόνωψ, ωπος (ὁ), = Μόναπος, βόναπος.

Μόρα (ἡ), Δακων. ἀντὶ Μοῖρα, (κυρ. τάγμα στρατιωτικὸν συνήθ. ἀπὸ 400 ἢ 500 κριθέντ. ἐπὶ 512 ἀνθρ.), (ἴδε Λόχος).

Μοράζω, Μ. άξω (ΘΗ. τὸ γ'. ἐν. πρκ. τοῦ πθ. πρκ. Μεμόραχται), Δ. ἀντὶ Μοιράω.

†Μοργεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω τι διὰ τοῦ μόργου.

†Μοργὴ (ἡ) καὶ

†Μοργίον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μορτὴ, Μορτίον, τμῆμα (πλέθρου) γῆς.

Μόργνυμι, Μ. μόρξω, Π. ἀντὶ Ὀμόργνυμι, σφογγίζω. » Μορξάμενοι σπόγγοισι μέτωπα, « Κύντ.

Μόργος (ὁ). τὸ κοφινωτὸν ἀμάξιον διὰ τοῦ ὁπ. μεταφέρουν ἄχυρα.

Μορέα (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ μόρα δένδρον, ἡ μουριά.

Μορέω-ῶ), Μ. ήσω (εὔχρ. μόνον ὁ πθ. πρκ. Μεμόρημαι, ΘΗ. ἡ μτχ. Μεμορημένος), Γλσ. ἀντὶ Μείρομαι ἢ Μοιράω, Μοιράζω κτλ., (ΘΗ.

†Μόρημα (τὸ), = Πόνημα.

Μορία (ἡ), = Μοῖρα, μερίς. 2) ἡ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθην. (ἱερὰ ἐλαία ἐκ τῆς αὐτῆς εἰς ἄλλα μέρη μεταφυτευθεῖσα.

†Μορία (ἡ), Π. σπνττ. ἀντὶ Μωρία.

Μοριασμὸς (ὁ). ὁ εἰς μόρια (κλάσματα) μοιρασμός.

Μορίδιος, η, ον, = Μοιρίδιος.

Μόρϊμος (ὁ, ἡ), Π. = Μόρσιμος.

Μόριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόρος (μερὶς) μικρὸν μέρος (μέλος, τμῆμα). (ἰδιαιτ.) αἰδοῖον. (γραμτ.) λεξείδιον ἄκλιτον. (φιλοσοφ.) = Εἶδος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ γένος). « Τὰ ιθ' μόρια, « Ἀρχιμ., τὰ 12 ζῴδια.

Μόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ λαχὼν εἰς τὸ μερίδιόν τινος, ἢ διωρισμένος ἀπὸ τὴν Μοῖραν, μόραιμος. « Γῆ —, « Τυμν. Ἐπιτ., ὁ τάφος.

Μόριος (ὁ), [[μορία]], ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς (ὁ ἔφορος τῶν ἐν Ἀθ. ἱερῶν ἐλαιῶν).

‡Μορίς, ίδος, = Μερὶς, (μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Μορμολύκειον (τὸ) καὶ

Μορμολύκη (ἡ). προσωπίδα, (Ἰταλ.) μάσκα, (κοιν.) μουτσούνα· (ἐν χρ.) τρόμος, φάντασμα. » Ταῦτα δ' ἀπεδείκνυτο τὰς πολιτείας καταστησάμενοι, μορμολύκας τινὰς πρὸς τοὺς νηποινοῦντας, Πλάτ. »Μολοττικοὺς τρέφουσι μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς κύνας,« Ἀρχ., [[ἐκ τοῦ

Μορμολύττω καὶ (μα. δ καὶ εὐχετικὸς) Μορμολύττομαι [[μορμώ]], Μ. ύξω, -ωμαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φοβίζω, φοβερίζω(χυρ. καθὼς φοβίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ ταῖς μάσκαραις Χ.). ‖. ἀμτδ.) φοβοῦμαι, τρομάζω. »Διαχλευάζων τὴς μορμολυττομένους τὸν θάνατον,« Αἰσχ. Σωκρ.

Μορμορωπὸς (ὁ, ἡ), [μορμὼ, †ὤψ]. τερατώδης, φοβερὸς, τρομακτικός.

†Μορμόφοβος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ φοβούμενος τὴν μορμὼ, (καιν.) φοβούμενος τὸν ἴσκιόν του, τρέμων ἀπὸ φόβον.

Μορμύλος (ὁ), = Μόρμυρος.

Μορμύρεος, α, ον, Π. ὁ κάνων μουρμουρητὸν, κελαρύζων.

Μορμυρίζω, Μ. ἰσω, = Μορμύρω.

Μορμύρος (ὁ), εἴδ. θαλασσ. ἰχθ. , (κοιν.) μουρμοῦρα, [ἐκ τοῦ

Μορμύρω [ὀνομτπτ.], Μ. υρῶ, Μουρμουρίζω (καθὼς τὸ νερὸν ὅταν τρέχῃ).

Μορμύσσεσθαι, Μ. ὑξομαι, = Μορμολύσσεσθαι, φοβερίζω [ἐκ τοῦ

Μορμὼ [συγγ. τῷ Μόρος, Μορφὴ καὶ »Γοργὼ], ἐος-οῦς (ἡ). στοιχεῖον, φάντασμα· προσωπεῖδα μὲ τερατώδες ἀτόμα. (ἐν γέν.) φόβητρον. (συνήθ.) λέξις φοβερισκὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν, (καθὼς τῶρα ἡ) μαμοῦνα κτλ. » Φοβοῦνται τοὺς πελτασταὶς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια,« Ξεν. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιφων.) »Μορμὼ! δάκνει ἵππος ,« Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) » Μορμὼ, τοῦ θράσους, « Ἀρχῴ. , (κοιν.) μῶρε (τὸ διάβολο!), τί τόλμη!

Μορμὼν, ὼνος (ἡ), = Μορμὼ.

Μορμωτὸς, ἡ, ὀν, Π. φοβερὸς, τρομακτικός.

Μορίεις, εσσα, εν, Π. [μέρος]. δουλευμένος (κατεσκευασμένος) μὲ κόπον (μὲ τέχνην). »Ἔρματα. . τριγλυνα μορόενται,« Ὀδ. Σ. » Ποτὸν —, « Νίκ. 2) ὀλέθριος, (Γαλλ.) fatal. » Φρῦνος —, « Νίκ.

Μόρον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς μουρῆας, τὸ μαῦρον ντοῦτι, (κοιν.) μοῦρον. » Μόρον βατῶδες, « (Φαν. παρ') Ἀθ., τὸ βατόμουρον.

†Μορσπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ [πονῶ καὶ

Μόρος (ὁ), Π. [μείρομαι]. ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον· (χυρ.) ἡ κακὴ μοῖρα· συμφορὰ, ταλαιπωρία· ὄλεθρος· θάνατος, (ὀθ. τὸ Ατ.) mors. » Τέμε μόρῳ τὸν παῖδα κατεχθρώσω ,« Ἡρ. » Σοὶ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ περεύγασιν μόρον , ποῦ τὰς δ' ἔλιπες, « Αἰσχλ.

Μόρος (ὁ), σπν. ἀντὶ Μόρον, μοῦρον.

Μορφαγγεῖς, ἐος (ὁ , ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὸ φέγγος προξενεῖ μόρον (ὄλεθρον , θάνατον).

Μόρραθας (ὁ), [ᾶ]. εἶδ. χώματος (πηλοῦ) χρησιμεύοντος εἰς τὸ λεύκασμα τῶν ἱματίων.

Μορρίνα καὶ Μορρίνη (ἡ). ἀγγεῖον ἀπὸ εἶδός τι τσινιοῦ ἢ φαρφουριοῦ (πορτσελάνας), (Ατ.) murrhina.

Μόρσιμος (ὁ, ἡ), Π. [μόρος], διωρισμένος (ἀποφασισμένος) ὑπὸ τῆς μοίρας, ἢ ὑποκείμενος εἰς μόρον (θάνατον). » Οὔ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι ,« Ἰλ. Χ. »Μόρσιμον ἦμαρ,« Ἰλ. Ο., Ὀδ. Κ., ἢ προωρισμένη ἡμέρα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Μόρσιμον εἶναι ἤδη τῇ Βαβυλῶνι ἁλίσκεσθαι, Ἡρ., πεπρωμένον.

Μορτὴ (ἡ), [μείρομαι]. τὸ μερίδιον (γεώμορον) ὅ,που δίδει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὁ †Μορτίτης, ου (ὁ). ὁ γεωργῶν ξένην γῆν καὶ πληρόνων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἓξ εἰς τὰ δέκα, (κοιν.) κολλίγος.

Μορτόβκτος, η ἢ ος, ον. "Οπου ἐμβαίνων οἱ νεκροί , [βαίνω καὶ

Μορτὸς (ὁ, ἡ), Π. [μόρος], = Βροτὸς, θνητὸς· νεκρὸς (ς), (ὀθ. τὸ Ατ.) mortuus.

Μορύσσω [μόρον], Μ. ὑξω, Π. = Μολύνω, λερόνω· Μαυρίζω, (ὀθ.

Μόρυχος (ὁ). κόκκινος'σὰν τὸ μοῦρον,(κοιν.) μόρυκος, (ἐπιθ. τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Σικελ., τῶν ἀγαλμάτων τοῦ ὀπ. τὰ πρόσωπα ἄλοιφαν μὲ τρύγα).

Μορφάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Μορφήεις.

Μορφάζω, Μ. άσω. Κάμνω σχήματα (χειρονομίας), γραδομουτσουνιάζω (πρὸς περιγελων), (Γαλλ.) faire des grimaces.

Μόρφασμα (τὸ), (νλγ.). εἰκὼν, ὁμοίωμα.

Μορφασμὸς (ὁ). τὸ μορφάζειν, σχηματισμὸς τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον, γραδομουτσούνισμα, (Γαλλ.) grimaces. 2) εἶδ. κωμικοῦ χοροῦ.

Μορφάω-ῶ, Μ. άσω, Π. μορφόνω, παριζάνω, [ἐκ τοῦ

Μορφὴ (ἡ), [συγγ. τῷ "Ορφνη, διὰ τὴν σκιάν]. (ἐνγέν.) σχῆμα, (Ατ. κατὰ μτθ.) forma. (ἰδιαιτ.) ὄψις, θεωρία· καλὸν ἐξωτερικόν. (μτγν.) εἰκὼν, σκιαγράφημα, (Γαλλ.) dessin. (πλθ.) σχήματα, χειρονομίαι, (Γαλλ.) grimaces.

Μορφήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μορφὴν, μεμορφωμένος· (ἰδιαιτ.) εὔμορφος.

Μορφνὸς, ἡ, ὀν, Π. [ὄρφνος]. σκοτεινὸς· σκοτεινοῦ χρώματος.

Μορφοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μεμορφωμένος. ἐν τάξει, (Γαλλ.) formel.

Μορφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μορφόω.

Μορφοποιία (ἡ), = Μορφωσις.

Μορφοποιὸς (ὁ, ἡ), = Μορφωτὴρ, ζωγράφος.

Μορφοσκεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρατηρῶ τὴν μορφὴν (τὸ ἐξωτερικὸν) ὡς μορφοσκόπος.

Μορφοσκοπία (ἡ). ἡ θεωρία τῆς μορφῆς (τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ προσώπου).

Μορφοσκοπος (ὁ,ἡ).ὁ παρατηρῶν τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου καὶ μαντεύων ἐξαὐτῆς τὸ ἦθος.

Μορφοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὴν μορφὴν (κατὰ τὸ σχῆμα) μόνον ἐμφανής. » Τύπος —, « Ἐπιγρ.

Μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω μορφὴν εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω. » Εὐπρεπὲς τῷ θεῷ τὸ τὰ ἄμορφα μορφοῦν, « Φίλ., « Ἀχρὶς οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν , « Γρφ. » Παρεισάγων εἰς τὸ θέατρον καὶ τύπους κακιῶν, οὐχ ὥστε μὴν μορφωθῆναί τινα πρὸς αὐτὰς, ἀλλ' ὡς ἐκτρέψασθαι,« Εὐς. †Μορφόνω, Μ. υνῶ. Στολίζω, εὐτρεπίζω.

Μορφὼ, όος-οῦς (ἡ), (παρὰ Λακεδ.) ἡ Ἀφροδίτη. 2) Δ. Π. ἀντὶ Μορφή.

Μόρφωμα (τὸ). τὸ μορφωθὲν, εἰκὼν· σχῆμα. 2) = Μόρφωσις.

‡Μόρφων, ωνος (ὁ). ὁ φορῶν προσωπεῖον, μάσκαρας.

Μόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μορφόω, σχηματισμός. » Ἦν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ τῶν φυτῶν παιδείαν, οἷον σχηματισμός· ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων, « Θφρ. 2) εἰκὼν, σχῆμα, Μόρφωμα. » Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας,« Γρφ. (τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὁ Χρσ. » Σχῆμα μόνον καὶ τύπον καὶ ὑπόκρισιν «).

Μορφωτὴρ (ὁ), Π. ὁ μορφόνων (ὄλων μορφὴν εἴς τι, εἰκονίζων).

Μορφωτικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μορφόνειν.

Μορφώτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μορφωτὴρ.

Μόσυν ἢ Μόσυν, υνος (ὁ). ξύλινος πύργος, ξυλόσπιτον, (ὀθ.

Μοσύνοικοι (οἱ). οἱ κατοικοῦντες μόσυνες (ξυλόσπιτα), ἔθνος τι παρὰ τὸν Πόντον.

Μόσυνον (τὸ) καὶ Μόσυνος (ὁ), = Μόσυν.

Μοσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόσχος. μοσχαράκι.

Μοσχὰς, άδος (ἡ). θηλυκὸν μοσχάρι, θαμαλάκι.

Μοσχέη, (ἡ), Ἰων. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Μοσχῆ.

Μοσχεία (ἡ). τὸ μοσχεύειν, ἡ διὰ παραβλαστημάτων φυτεία.

Μόσχειος, α, ον. Μοσχαρήσιος.

Μόσχευμα (τὸ), [μοσχεύω]. τὸ φυτευθὲν ἢ μεταφυτευτέον παρεβλάστημα, (ἐν γένν.) τρυφερὸν φυτὸν, φυντάνι, (παρβλ. Ἔμβροχάς).

Μοσχευματικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) διὰ μόσχευμα.

Μόσχευσις, εως (ἡ). τὸ μοσχεύειν, φύτευμα καὶ μεταφύτευμα παραφυάδων.

‡Μοσχευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς μοσχεύσεως.

Μοσχευτὸς, ἡ, δν. Ὁ πολλαπλασιαζόμενος διὰ μοσχεύσεως.

Μοσχεύω, Μ. εύσω. Κόπτω τοὺς μόσχους (τὰ παραβλάσταρα) τοῦ δένδρου καὶ τὰ μεταφυτεύω, πολλαπλασιάζω τὸ φυτὸν διὰ τῶν παραφυάδων του. (ἐν γέν.) καλλιεργῶ, (μετνμ.) ἀνατρέφω· ἐνισχύω, ὑποθάλπω. » Τυραννίδα — , « Δ. Ἁλ.

Μοσχῆ (ἡ), κατὰ κρᾶ. ἀντὶ Μοσχέη (ἴσνν. δορά), δέρμα μοσχαριοῦ.

Μοσχηδὸν, ἐπίῤῥ. Ὡσὰν μοσχάρι.

Μοσχίας, ου (ὁ). (χυρ. ἐπίζ.) τρυφερὸς (νεαρὸς) ὡς ἂν μόσχος· (ἰδιαιτ.) ὁ νέος λαγὼς καὶ ὁ τριετὴς κριός.

†Μοσχιάω-ῶ, Μ. άσω. Χορεύω'σὰν μοσχάρι· (ἐν γέν.) νεανιεύομαι, (κοιν.) κάμνω τρέλλαις (σκρπετσιαῖς).

Μοσχίδιον (τὸ). βλαστάρακι, φυντανάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Μοσχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόσχος. μοσχαράκι ἢ βλοσταράκι.

Μόσχιος, α, ον, Π. ἀντὶ Μόσχειος. 3)τρυφερὸς (νεαρὸς) ὡς ἂν μόσχος.

Μοσχίτης, ου (ὁ), εἶδος ὀκταποδίου, (παρβλ.) Ὀσμύλη.

Μοσχοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω μόσχον (μοσχάριον).

†Μοσχοθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων μόσχους (μοσχάρια).

Μοσχοκαρύδιον (ὑποκορ.) καὶ Μοσχοκάρυον (τὸ). (μτγν.) τὸ μοσχοκάρυδον.

Μοσχολατρίω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω μόσχον (καθὼς οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν ἔρημον, κατὰ μίμησιν τῶν Αἰγυπτίων).

Μοσχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω εἴδωλον μοσχαρίου.

Μοσχοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρωτγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μόσχος (ὁ), [Ὄσχος]. τὸ τρυφερὸν βλαστάριον τοῦ ἢ κλωνάρι δένδρου, (συγγ. τῷ Μίσχος). 2) (μτγν.) τὸ ἀρσ. ἢ θηλ. μοσχάρι, (Ἰταλ.) vitello. (Π. ἐν γέν.) νεογνὸν ζώου· παιδίον ἢ κοράσιον, (παρβλ. Ἔρση καὶ Πῶλος). 3) εἶδ. ζώου (δορκάδος) τῆς Σιθηρ. ᾗ Κίνας καὶ ἡ συναζομένη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ κύστιν εὐώδης ὕλη, ὁ μόσχος.

Μοσχοσφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκλέγων ᾗ σφραγίζων τὰ πρὸς θυσίαν διωρισμένα μοσχάρια.

Μοσχοσφραγιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔργον (πραγματευόμενος περὶ τῆς τέχνης) τοῦ μοσχοσφραγιστοῦ.

¦Μοσχοτεμία (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ

Μοσχοτόμιαν (τὸ), ὁ τόπος ὅπου κόπτονται μόσχοι (τρυφερὰ κλαδιὰ [βέργαις] δένδρων) πρὸς καλαθοποιΐαν κτλ., [ἐκ τοῦ

Μοσχοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων μόσχους (βέργας), καλαθοποιὸς κτλ. 2) ὁ σφάζων ἢ εὐνουχίζων τὰ μοσχάρια.

Μοσχοτρόφος (ὁ). ὁ τρέφων μόσχους (μοσχάρια).

Μοσχοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας μοσχαρίων.

†Μοσχύνω, Μ. υνῶ, = Μοσχιόω (μτφορ.).

Μοτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μοτός.

Μοτή (ἡ), Π. ἀντὶ

†Μότον (τὸ) καὶ

Μότος (ὁ), [ψυγγ. τῷ Μίτος]. ξαντὸν (διὰ τὰς πληγάς). (Γαλλ.) harpie. « Μοτὸς ἐλλυγνιώτης, « Ἱππκρ., τὸ ᾽φτιλι (τῆς πληγῆς).

Μοτοφύλαξ, ακος (ὁ), (χειρurγ.). εἶδ. ἐπιδέσμου ὅστις ἐμποδίζει τὸν μοτὸν νὰ τραβηχθῇ.

Μοτόω-ῶ, Μ. ὥσω. Βάλλω εἰς τὴν πληγὴν μοτὸν (ξαντόν). » Αὐτὸς πατάξει ᾗ μοτώσει ὑμᾶς, « Γρφ.

Μότωμα (τὸ). τὸ εἰς τὴν πληγὴν ἐντιθέμενον ξαντὸν (μοτόν).

Μότωσις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ Μοτόω.

†Moula (ἁ), Λακων. ἀντὶ Μοῦα.

†Μουκηρόβακτος, αντος, ἡ Μουκηροβάκτης, ου (ὁ), Λακων. ὁ Καρυοκατάκτης (τὸ πτηνὸν [¡] ἢ τὸ ἐργαλεῖον), [ἐκ τοῦ

†Μούκηρος (ὁ), Λακων. τὸ ἀμύγδαλον ἢ τὸ κάρυον, (ὅθ. τὸ Ατ.) nux-nucis. 2) ἡ ἀμυγδαλὴ ἢ ἡ καρυὰ.

Μουναδὸν, Μουνάς, Π. ἀντὶ Μοναδὸν, Μονάς.

Μουναρχέω, Μούναρχος, κτλ. Ἰων. ἀντὶ Μοναρχέω κτλ.

Μουνερέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μονερέτης, αὐτερέτης.

Μούνιος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Μόνιος.

Μουνόγαμος, Μουνογενὴς κτλ., Π. Ἰων. ἀντὶ Μονόγαμος κτλ.

Μουνονυχί, ἐπίρ. Εἰς μίαν μόνην νύκτα.

Μοῦνος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Μόνος.

Μουνοτόκος, Μουνοφυὴς κτλ., Π. Ἰων. ἀντὶ Μονοτόκος κτλ.

Μουνόω, Μ. ώσω, Ἰων. Μονόω.

Μουνυχία (ἡ), ἡ εἰς τὸν ὁμώνυμον λιμένα τῆς Ἀττ. τιμωμένη Ἄρτεμις, (ὅθ. Μουνυχιών, ῶνος (ὁ), ὁ δέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἀπρίλ.-Μάϊος) καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς Μουνυχ. Ἀρτέμιδος.

Μουνῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μονώψ.

Μοῦσα [ῡμάω ἢ μῶδος], ης (ἡ). θεότης τῆς ποιήσεως (τῆς μουσικῆς κτλ.)* (συνκδχ.) ἡ ποίησις, ἡ μουσικὴ κτλ., (ἐνγέν.) αἱ ἐλευθέριοι τέχναι καὶ ἐπιςῆμαι καὶ ὁ πρὸς αὐτὰς ἐνθουσιασμός· (ἐνίοτε) ᾠδὴ· ἦχος μουσικῆς· (απν.) πανήγυρις ἢ ψάλτριαι.

Μουσαγέτης, ου (ὁ), = Μουσηγέτης.

Μουσαῖος, α, ον. Ὁ τῶν Μουσῶν, = Μουσεῖος.

†Μουσαπολετὴρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μουσοπόλε θήρ.

†Μουσάριον (τὸ), (νλγ.) εἶδ. ἁλιοφῆς διὰ τὰ ᾽μάτια.

Μουσεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Μούσας· μουσικὸς. ‖. (οὐσ.) Μουσεῖον (τὸ), κατοικητήριον (τέμενος, ναὸς) τῶν Μουσῶν· (συνκδχ.) γυμνάσιον, σπουδαστήριον. 2) (Βοῦς.) ἡ διὰ ψηφίδων ζωγραφία, (Γαλλ.) mosaïque, (ὅθ.

Μουσειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζωγρᾳφίζω διὰ μουσείου· στολίζω μὲ mosaïque.

Μουσείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

¦Μουαηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι-

Μουσηγέτης, ου (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὰς Μούσας, προστάτης τῶν μουσῶν, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Μουσίδδω, Αἰολ. Λακων. ἀντὶ Μυθίζω, ἡ

Μουσίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι. Μ. ίσω, -ομαι. Ψάλλω, τραγῳδῶ· παίζω μουσικόν τι ὄργανον. » Ὅμοιον μουσίσθει ταῖσιν ἀηδονίσι, « Θκρ.

Μουσικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Καταγίνομαι εἰς τὴν μουσικὴν, φιλοτιμοῦμαι νὰ γένω-

Μουσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀσχολούμενος) εἰς τὰς μούσας, ὁ σπουδάζων τὰς ὡραίας τέχνας· (ἰδιαιτ.) ψάλτης, κιθαῳδὸς κτλ., ἢ ποιητής· (συνκδχ.) πεπαιδευμένος, καλοαναθρεμμένος, χαρίεις, κόσμιος, φιλόκαλος κτλ., (ἐπὶ πραγμ.) εὐάρεστος χωρὶς παλυτέλειαν, (Γαλλ.) de bon goût. » Πᾶσιν οὐδὲν οὕτω μουσικώτερόν ἐστ' ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν, « (Φιλήμ. παρὰ) Πλ. » Οἷων δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν, ἤνυστρα, μήτρας, χόλικας, « (Διώξιππ. παρ') Ἀθ. »Μουσικὴ, « (ἐν γέν.) αἱ ὡραῖαι (αἱ ἄλλ. ἐλευθέριοι) τέχναι (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ψαλτικὴ (κιθαριστικὴ κτλ.)

Μουσίκτας, α (ὁ), Δ. ψάλτης, μουσικός.

Μουσικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς· (ἐνγέν.) ἐντέχνως, ἐπιτηδείως, ἢ κομψῶς, χαριέντως, φιλοκάλως, (Γαλλ.) μὲ γκοῦστον. « Μουσικῶς σκευάσαι τυῤῥηνόν, « Ἀθ. » Εὔχομαι τὸν ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα, « Ἀρῤῥφ.

Μουσιάδω, Δ. ἀντὶ Μουσίζω.

Μούσμων [ῡ], ονος (ὁ), εἶδ. ζ-, ἀγριοπρόβατον, (Γαλλ.) mouflon.

Μουσόδεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἢ διὰ πῆς μουσικῆς, (οὕτω διορθ. ἀντὶ Μουσόδρομος).

Μουσοδόνημα (τὸ). ᾄσμα ὑπαγορευθὲν ὑπὸ συγκινήσεως (ἐμπνεύσεως) τῶν Μουσῶν.

†Μουσόδρομος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μουσόδομος.

Μουσοεργὸς (ὁ, ἡ), ὅδε Μουσουργός.

Μουσοκύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ κυλακεύων (θεραπεύων) τὰς Μούσας, Μουσοπόλος.

Μουσυληπτέομαι-εῖσθαι, Μ. -ήσ. Γίνομαι-

Μουσόληπτος (ὁ, ἡ), [μ. λαμβάνω]. πνευσμένος, ἐνθουσιασμένος (ὑπὸ τῶν Μουσῶν).

Μουσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μουσομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν παθῶς (ἐνθουσιασμένος διὰ) τὰς μούσας (τὴν μουσικὴν, τὴν παίηαιν κτλ.). « ὁ σόληπτος.

Μουσομανία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις μουσομανὴς, ἐνθουσιασμὸς πρὸς τὴν ποιητικὴν ἢ μουσικὴν κτλ.).

Μουσόμαντις, ος (ὁ, ἡ). Π. μάντις τῶν μουσῶν. » Ὄρνις —, « Ἀρῤῥ., ὁ ἡμῶν μαντικὴν φωνήν.

Μουσομήτωρ, ορος (ἡ), Π. ἡ μήτηρ τῶν μουσῶν, ἡ γεννῶσα τὰς ἐπιςήμας, « Μνημ μη—, « Αἰσχλ.

Μουσοπάτακτος (ὁ, ἡ), Π. = Μουσόληπτος.

Μουσόπνευστος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος τῶν Μουσῶν, Μουσόληπτος.

Μουσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μελοποιῶ, ᾄδω-

Μουσοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς (λυρικὸς), μελοποιὸς.

Μουσοπόλος (ὁ, ἡ), [μ. πολέω]. λάτρις (θεράπων) τῶν Μουσῶν, ποιητὴς (κυρίως) (ἐπὶ πραγμ.) ποιητικὸς.

¦Μουσοπρόσωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρόσωπον μούσης (ἦθος, χαρακτῆρα μουσικόν).

†Μουσόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος διὰ μουσείου.

Μουσόστολος (ὁ, ἡ). στολισμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσοτόκος (ὁ, ἡ). γεννήτρια τῶν Μουσῶν, μουσομήτωρ.

Μουσοτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀνεθραμμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, (ἁπμ.) φιλόμουσος, φιλόκαλος, κτλ.

Μουσουργέτης, ου (ὁ), = Μουσουργός.

Μουσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἐνεργῶ, Μελοποιῶ ὡς) μουσουργός.

Μουσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μουσουργοῦ, μελοποιΐα.

Μουσουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μουσουργίαν, ἴδιος μουσουργοῦ.

Μουσουργὸς (ὁ, ἡ)· ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικὸς (ψάλτης, τραγουδιστὴς, κιθαριστὴς κτλ.) ἢ, στιχουργὸς, μελοποιός.

Μουσόφαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονεμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσοφιλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόμουσος. 2) = τῷ-

Μουσοφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀγαπώμενος, (Γαλλ.) favori des muses.

Μουσόφιλος (ὁ, ἡ), = Φιλόμουσος.

Μουσοχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ θεραπεύων ἡδυμένως (μετὰ χαρᾶς) τὰς μούσας, εὐρισκόμενος ἡδονὴν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ὡραίων τεχνῶν.

Μουσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ εἶμαι μουσικὸν, ῥυθμίζω κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς· ἐκπαιδεύω μουσικῶς (ἐλευθερίως κτλ.), (ἐνγέν.) διδάσκω. » Σωθεὶς φωνὴν ἀνθρώπου, « Ἀλ.

†Μουσπάκια (τὰ), [Λτ. mustacea]. εἶδ. ζυμαρικοῦ μὲ μοῦστον, μουστόπηττα.

Μουσῳδὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελῳδός.

Μοχθέω-ῶ [μόχθος], Μ. ήσω [ἐγὼ τὰ μᾶλλον αἰτ. ἢ δετ. ἐλλ.) Κοπιάζω· βασανίζομαι· παλαιπωρῶμαι· ὑποφέρω. » Πολλὰ πα-

λαὶ στρατιὰν ἐμοχθησάτην, « Ξεν. ᾗ ἐλλιπτ.) » Τέκνα, . . ἄτικτον, ἀμόχθητα, « Εὐρ. (καὶ τροπολογ.) » Περιτὸν πόνων μοχθοῦσαι, « Ξεν., (παρβλ. Μοχθίζω),

Μοχθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Μοχθηρὸς, ἀνεπιτήδειος, ἐπίπονος.

Μόχθημα (τὸ), Π. ἔργον χρῄζον (ἢ κατορθωθὲν μετὰ) μόχθου, ἀγῶν, κόπος βάσανον. « Σκηνὰς ἀνίαιη τεκτόνων μοχθήματα, « Σοφ.

Μοχθηρία (ἡ), ἀθλιότης, κακορριζικιὰ, ταλαιπωρία. (συχνότ.) ἀχρειότης, κακία, πονηρία. » Περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὸ βέλτιστα λέγοντας τῶν δι' ἄγνοιαν ἢ μοχθηρίαν τἀναντία λεγόντων, « Δημ. (καὶ τοῦ ἀψύχ.) » Μὴ ῥόπου μηδὲ μοχθηρίας ἕνεκα ἔκπωμα, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Μοχθηρὸς, ά, όν. Πλήρης μόχθου (ταλαιπωρίας), ἐπίπονος. ἄθλιος. » Μοχθηρὸν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα (νέα), « Εὐρ. (παρὰ Στῦ.) 2) κακὸς, κακῆς διαθέσεως ἢ ποιότητος, ἀχρεῖος· ἄθλιος. »Ἀντ' ἀγαθῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας, « Ἀρῤῥ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) »Οὐκ ἔστι πράττοντά τι μοχθηρὸν λαθεῖν, « Εὐρ. (παρὰ Στῦ.). » Μοχθηρὰς ἐλπίδας ἔχων ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος, « Πλ. » Μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον τὰ ἰμάτιά τε καὶ ὑποζύγιατα, « Πλάτ.

Μοχθηρότερως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Μοχθηρῶς, χειρότερα, ἀθλιώτερα.

Μοχθηροτροπία (ἡ). μοχθηρότης τρόπων, κακοηθεια.

Μοχθηρῶς, ἐπίρ. Ἐπιπόνως· ἀθλίως. »Ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῶν ἔλαττον ἐκείνου δυναμένων μοχθηρότερόν τε λεγόντων, « Ξεν.

Μοχθητέον, θετ. τοῦ Μοχθέω.

Μοχθίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μοχθέω.

Μόχθισμα (τὸ), Π. = Μόχθημα.

Μόχθος (ὁ), [μόγος, μόθος, ὄχθος]. κόπος· κακοπάθεια· ταλαιπωρία· ἔργον ἐπίπονον, ἄθλος.

Μοχλεία καὶ

Μοχλευσις, εως (ἡ). τὸ μοχλεύειν, ἢ διὰ τοῦ μοχλοῦ ἀνασήκωσις ἢ μετατόπισις. » Ἐς μόχλευσιν τῆς ῥίζης τοῦ κακοῦ, « Ἀρετ.

Μοχλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μοχλεύων (μετακινῶν τι διὰ τοῦ μοχλοῦ). » Γῆς —, « Ἀῤῥ. » ὁ Ποσειδῶν, (ἄλλ.) Ἐννοσίγαιος.

Μοχλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ μοχλεύειν ἐπιτήδειος. » Ἐργαλεῖον μοχλευτικὸν, « Ἡρ. Κύρ.

Μοχλεύω, Μ. εὐσω. Κουνῶ (Ἀνασηκόνω καὶ Μεταφέρω) τι διὰ τοῦ μοχλοῦ. (ἐνγέν.) μετακινῶ, μετατοπίζω- (μτφορ.) ὑποκινῶ, διεγείρω. 2) = Μοχλόω, ἀμπαρώνω (τὴν θύραν).

Μοχλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μοχλεύω.

Μοχλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μοχλὸν καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ἐργασίαν.

Μόχλιον (τὸ) καὶ

Μοχλὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Μοχλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Μοχλὸς (ὁ). [ἔχω, ὄχος, ὀχλὸς]. ξύλον ἢ σίδηρον ἐπιμήκες μὲ τὸ ὁπ. ἀνανεύοντα ᾗ μετακινοῦν βάρη, λοστὸς, μανδύλλα. » Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, ὀφθαλμῷ ἐνείρεσαν, « Ὀδ. Ι. 2) σίδηρον τῆς θύρας, ἀμπάρα. » Αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο, « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλὸς, « Αθ., = Φρουρὸς, ζῦθεν

Μοχλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τὴν θύραν μὲ τὸν μοχλὸν, ἀμπαρώνω.

Μῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Μ.

Μῦ ἢ Μὺ, φωνὴ ἐκφερόζουσα τὸν ἦχον τοῦ μουγγρίζοντος ἢ στενάζοντος μὲ κλεισμένον στόμα. » Μῦ λαλεῖν, « Ἱππών., λαλεῖν μὲ κλῆν μύτην.

Μυάγρα (ἡ), [μῦς, ἀγρέω]. κλωβὸς αἰδηροῦν (παγίδα) διὰ τοὺς ποντικούς· ξυλόκαστα.

Μυάγρος (ὁ), εἶδ. ᾽φειδιοῦ τὰ ὀπ. κυνηγοῦσι τοὺς ποντικούς, (ἄλλ.) Ὀρφίας. 2) εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) cameline.

Μυάκανθα, ης (ἡ) καὶ

Μυάκανθον (τὸ) καὶ

Μυάκανθος (ὁ), εἶδος φυτοῦ ἄγκαθ., ἀγριασπαράγγι.

Μυάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύαξ, μυδάκιον (ὡς μέτρ. χωρητ.) κουταλάκι.

Μυαλὸς (ὁ), = Μυελός.

Μυαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μυελόω.

Μύαξ [μῦω], ακος (ὁ), εἶδ. ὀστρέου, (κοιν.) μύδι. 2) (συνκδχ.) μυδάκιον ἁλός (ὡς μέτρ. χωρητ.) κουταλιαὶς (χουλιαρισίς). 3) (ἀρχιτεκτ.) κοίλωμα καμαροειδὲς ἐντὸς τοίχου, (κοιν.) κυτίον ἢ γκλάβα. » Ναὸς, οὗ ἐν τῷ μύακι (τοῦ βήματος) εἰκὼν τῆς θεοτόκου ἱζώρηται, « Ι. Φωκ.

Μυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς, ποντικάκι.

¦Μυάω-ῶ [μύω], Μ. ήσω. Δαγκάνω τὰ χείλη ᾗ κλείω τὰ ᾽μάτια μου. » Τί μοι μυᾶτε (ἄλλ. γρφ. » Τί μοιμυᾶτε) μὴ Ἄρῃρ.

Μυγαλέη-ῆ (ἡ), [μῦς, γαλῆ]. εἶδ. ποντικοῦ μὲ σουβλερὴν μύτην, (Γαλλ.) musaraigne.

†Μύγμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νύγμα, ἔμυγμα. 2) = Μυγμός.

†Μυγμὴ (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυγμή.

Μυγμὸς (ὁ), [μύζω]. βογγητὸν, μούγγρισμα, (συγγ. τῷ Νυγμός).

Μυδάζομαι, Μ. άξομαι, Π. ἀντὶ Μυσάττομαι.

Μυδαίνω [μύδος], Μ. ανῶ, Π. ὑγραίνω, μουσκεύω· λειώνω· (ἀμτβτ.) = Μυδάω, σήπομαι.

Μυδαλέος, α, ον καὶ

Μυδαλόεις, εσσα, εν, Π. διάβροχος, νάθυγρος, σαπισμένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν· δυσώδης. » Καὶ δ' ἀπὸ αὐδαλέην δόμην γένη, « Ἀπλών., [ἐκ τοῦ

Μυδάω-ῶ [μύδος], Μ. ήσω. Εἶμαι κάθυγρος (μούσκεμα), σάπω. 2) σήπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, λυάνω. » Τὸν νεκρὸν μυδῶντα ἤδη καὶ ἐβρῶσκοτα, « Λ. » Ὅκως τὰ ξύλκεα μὴ μυδήσῃ, « Ἱππκρ., (συγγ. καὶ συγγ. τῷ Μαδάω).

†Μύδες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔμύδες, πλθ. τοῦ Ἔμύς, νεροχελώνα.

Μύδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυδάω, μούσκεμα· σήψις.

Μύδιον (τὸ), = Μυΐδιον.

Μυδόεις, εσσα, εν, Π. = Μυδαλέος.

Μύθος (ὁ), Π. σῆψις (ἐξ αἰτίας ὑγρασίας), μούχλα, (παρβλ. Μῦκος).

†Μύθος (ὁ, ἡ), [μόζω]. μουγγὸς (κοιν. ἀπὸ τοῦ Δτ.) μοῦτος, (παρβλ. Μύνδος).

Μυθρίαιος [ᾰμυθρός], εως (ἡ). πάθος τῶν ὀφθαλμ., εἶδος πρασβωπίας, (ἄλλ.) Πλατυκορία.

Μυθρωκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Σφυρηλατῶ) τὸν πυρωμένον σίδηρον ὡς-

Μυθρωκτύπος (ὁ), Π. χαλκεὺς, σιδηρουργὸς, ξκτυπέω καὶ

Μύθρος (ὁ). (ἓν γέν.) ὄγκος ὁποιασδήποτε (ἰδιαιτ. δέ) λίθος ἢ σίδηρος πεπυρακτωμένος.

Μυδῶν [μῦδος], ῶνος (ὁ). κρέας πληγῆς σαπημένον.

Μύϊος (ὁ, ἡ), [μῦς]. ποντικήσιος.

†Μυελαυξὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν τοῦ μυελοῦ, μυελποιός.

Μυέλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μυελὸν, τρυφερὸς, ἁπαλὸς.

Μυελόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων μυελὸν, (συνκδχ.) παχὺς, ἢ μυελώδης, τρυφερὸς. »Ὀστέων μυελόεντα, « Ἀθ.

Μυελόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν μυελὸν.

Μυελοπαὶδες (ὁ, ἡ), ὁ ἔμπειρον μυελῶν θρεπτικὸς, δυναμωτικός.

Μυελὸς (ὁ). τὸ ἐντὸς τῶν κοκκάλων πάχος, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐγκέφαλος, (κοιν.) μυελὸς καὶ μυελὸν· (ἐν γέν.) τὸ ἔσωθεν, ἢ καρδιὰ, ἢ· τὸ κάλλιστον, τὸ ἔνδυσ («Κάσω Τρινακρίας μυελόν, « Θκρ., τὰς Συρακουσὰς.)· (συνκδχ.) χυμὸς θρεπτικὸς (δυναμωτικὸς), εὐτία, δύναμις. » Ὀῖνον καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, « Ὀδ. Β., (ὄθεν

†Μυελοτρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ μυελὸν, (ὅηλ.) καλοθρεμμένος.

¦Μυελοτρόφος (ὁ, ἡ). = Μυελοπαιδός.

Μυελόω-ῶ, Μ. ώσω. (Γρφ.) Γεμίζω τι μὲ μυελὸν (μὲ πάχος).

Μυελώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μυελὸν.

Μυέω-ῶ [μῦω], Μ. ήσω. Κλείω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια· (μὲ αἰτ. ἐκ β'.) διδάσκω, κατηχῶ. » Ταῦτα μὲν οὖν . . ἔσως κἀν σοι μυηθείης· τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐπόπτικά, οὐκ οἶδ' εἰ εἰδός τ' ἂν εἴης, « Πλάτ. (ἐν γέν.) » Ἐρυθρὸν τὸ μέρος τὸν, ὅρτι τῶν Ἀφροδίτης μυούμενοι, » Πλ.

Μυζάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ [μύζω], Μ. ήσω. Βυζάνω, πιπιλίζω.

†Μυζεβάλανον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυρεβάλανον.

Μύζουρις (ἡ), [μυζάω, οὐρά]. ἡ κάρνη, (Ατ.) fellatrix.

Μύζω [μῦ], Μ. μύσω ἢ μύξω; Κάμνω (μὲ τὴν μύτην ᾗ κλεισμένα τὰ χείλη) μῦ μῦ, βογγῶ, μουγγρίζω. »Τὰ σπλάγχνα (ἡ) »Ἐπὶ τοῖς σπλάγχνοις (ἡ) Πρὸς τὰ σπλάγχνα, μύζει, « Ἱππκρ., γουργουρύζουν. (καὶ ἁπλ.) » Ὑπὸ δ' ἄστος ἔνη, ἔμυζεν αὐτοῦ ἐν τῷ γαστρὶ (κγμβάζ. . »Οἰκτε δὲ νεωστὶ βεβρωκὼς εἴη. αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον ἥκιστα ἤμυζε, « αὐτ.

Μύημα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι ἐμυήθη τις, μάθημα μυστηριώδες. 2) = τῷ-

Μύησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μυέω, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ μυστήρια εἰσαγωγή, κατήχησις, διδασκαλία.
Μυητής, οῦ (ὁ). ὁ μυῶν τοὺς τελουμένους, μύστης, μυαγωγός.
Μυθαρεύομαι, Μ. εὑσομαι, =Μυθεύομαι, λέγω, ὁμιλῶ.
Μυθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦθος, παραμυθάκι.
Μυθεῖαι καὶ
Μυθέαι, Π. ἀντὶ Μυθέαι=μυθῇ, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ
Μυθέομαι=οῦμαι [μῦθος], Μ. ήσομαι, Π. λέγω· ὁμιλῶ· διηγοῦμαι. «Ἀμοιβαῖς ἀλλήλοισι μυθεῦντ',« Ἀπλλν.
Μυθέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐμυθοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μυθέομαι.
Μύθευμα (τὸ), Π. τὸ ῥηθέν, λόγιον, μῦθος, [ἐκ τοῦ
Μυθεύω, Μ. εύσω. Πλάττω ἢ Διηγοῦμαι μύθους· (ἐν γέν.) λέγω, ἀφηγοῦμαι.
Μυθέω=ῶ, Π. σπν. ἀντὶ Μυθέομαι, (ὕθ.
Μύθημα (τὸ), Π.=Μύθευμα.
Μυθητήρ, ῆρος καὶ
Μυθητής, οῦ (ὁ), Π. ὁ λέγων (διηγούμενος), (ἐπὶ κακοῦ) λογοποιός, στασιαστής.
Μυθιάζομαι, Μ. άσομαι,=Μυθεύω.
Μυθίαμβος (ὁ). μῦθος ἐν ἰάμβοις (στίχοις). «Παῤῥίας ἐν μυθιάμβοις,« Τζ.
Μυθίδιον (τὸ), =Μυθάριον.
Μυθίζω καὶ (μα.) -ίζομαι, Μ. ίσω, =ομαι, Π.=Μυθεύω ἢ Μυθεύομαι.
Μυθιήτης, εω (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μυθητής.
Μυθικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον ἢ εἰς τὴν μυθολογίαν, μυθώδης.
Μυθιστορία (ἡ). Ἱστορία μυθώδης, διήγησις πλαστή, (καθὼς τὸ Ἰταλ.) ῥομάντζο.
Μυθιστοριογράφος (ὁ, ἡ), ὁ γράφων (συνθέτων) μυθιστορίας.
Μυθίτης, ου (ὁ), Π.=Μυθητής.
Μυθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) μύθους.
Μυθογραφία (ἡ). σύνθεσις μύθων· συγγραφὴ μυθώδης.
Μυθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) μύθους, συγγραφεὺς μύθων.
†**Μυθολάτρις**, ιος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ λατρεύων τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεὸν Λόγον (μῦθον).
Μυθολέσχης, ου (ὁ),=Μυθολόγος.
Μυθολογιῶ, Μ. εύσω, Π. διηγοῦμαι ἐν εἴδει μύθου (καταλεπτῶς).
Μυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Διηγοῦμαι) μῦθον ἢ ἐν εἴδει μύθου· ὁμιλῶ νὰ περνᾷ ὁ καιρός.
Μυθολόγημα (τὸ). μυθῶδες διήγημα, μῦθος.
Μυθολογητέον, θετ. τοῦ Μυθολογέω.
Μυθολογία (ἡ). τὸ μυθολογεῖν, διήγησις μύθων, ἱστορία μυθώδης (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). (ἐν γέν.) ὁμιλία πρὸς διασκέδασιν. (Γαλλ.) causerie.
Μυθολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μυθολογίαν.
Μυθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) μύθους, ἱστορῶν τὰ κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν.
Μυθόομαι=οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. (σπνττ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μυθέομαι.
Μυθοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω μύθους, ἐπινοῶ ἢ ὑποθέτω πράγματα ἀνύπαρκτα.
Μυθοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (συνθέτων) μύθους, μυθοποιός.
Μυθοπλαστία (ἡ). σύνθεσις μύθων· διήγησις πλαστὴ (μυθώδης).
Μυθοπλόκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πλέκων ἐντέχνως τὸν λόγον του, ἐπιτήδειος πρὸς συναρμογὴν τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου.
Μυθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω,=Μυθοπλαστέω. ‖. (πθ.) πλάττουν περὶ ἐμοῦ μύθους, γίνομαι ἀντικείμενον διηγήσεως μυθώδους.
Μυθοποίημα (τὸ), διήγημα ποιητικὸν (μυθῶδες), μῦθος ποιήματος.
Μυθοποίησις, εως καὶ
Μυθοποιία (ἡ). τὸ μυθοποιεῖν, σύνθεσις μύθου, μυθοπλαστία.
Μυθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ συνθέτων μύθους (μυθώδεις διηγήσεις), λογοποιός.
Μῦθος (ὁ), Π. λόγος (προφορικὸς), ὁμιλία. συνομιλία· διήγησις· δημηγορία· συμβουλή, παραγγελία, φήμη. « Ἀγγελίαν, τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει,« Σαφ. «Ὑμῶν ὁ μῦθος· εἰσάγω δὲ τὴν δίκην· ὁ γὰρ διώκων, πρότερος λέγων κτλ.,« Αἰσχλ. 2) λόγος ἐνδιάθετος, σκοπὸς, λογισμός. « Ἤρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιείπειο μύθους εἰδήσειν,« Ἰλ. Α. 3) (σπν.) φάσις· θόρυβος. « Οὐδέ τιν' ἄλλην μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,« Ὀδ. Φ., (παρβλ. Μόθος). 4) (λογογραφ.) διήγησις πλαστὴ (ἀλληγορικὴ ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν σκοτεινὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). «Μῦθον βούλομαι λέξαι τιν' ὑμῖν, ὃν ποτ' ἤκουσ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν,« Ἄρχφ. «Πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν,« Πλάτ. « Ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος,« Ἀθ.
Μυθοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Ἐξετάζω) τὰ λεγόμενα ὑπό τινος.
Μυθοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν λόγους (μύθους).
Μυθουργέω-ῶ, Μ. ήσω,=Μυθοποιέω.
Μυθούργημα (τὸ), =Μυθοποίημα.
Μυθουργία (ἡ), =Μυθοποιία.
Μυθύδριον (τὸ),=Μυθάριον.
Μυθώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει μύθου, ὅμοιος μὲ μῦθον.
Μυθωδικός, ή, όν. Ὁ περὶ τὰ μυθώδη ἀσχολούμενος.
Μυῖα (ἡ), [μῦ, μύζω]. τὸ γνωστὸν πτερωτὸν ἔντομον, ἡ μυῖγα. « Μυῖα στρατιῶτις ἢ κύων,« Λκ., ἢ κρεατόμυια ἢ ἀκωλυκόμυια. «Χαλκῆ—,« Ἡλδ., εἰδ. παιδιᾶς, Ζ. Μιλνδα.
Μυίαγρος (ὁ). ὁ ἀγρεύων (πιάνων) μυίας.
Μυΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς, ποντικάκι.
Μυιίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυῖα, μυγίτσα.
†**Μυϊκός**, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μυῖαν ἢ εἰς τὰς μυίας.
Μυΐ-δα [μύω], ἐπίῤῥ. «Παίζειν—,« Αξ., εἶδος παιγνιδιοῦ, (κοιν.) τυφλομυῖγα.
Μύϊνος, η, ον, =Μύειος. «Φαιόν, χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν μυΐνον,« Αξ.
Μυιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μυῖαν. «Μυιοειδῆ ὁρᾶν,« Νλγ., τὸ νὰ βλέπῃ τις ὡς ἂν μυΐγαις ἐμπρὸς εἰς τὰ ὀμμάτια του.
Μυιοθήρας, ου (ὁ), ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) μυίας.
Μυιοκέφαλον (τὸ). κεφάλι μυΐγας, (βοτ.) εἶδος σπυριοῦ τὸ ὁποῖον ἐζγαίνει εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Μυιοσοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω τὰς μυίγαις, [ἐκ τοῦ
Μυιοσόβη (ἡ), [μυῖα, σοβέω]. μυιαστήρι.
Μυιοσόβης, ου (ὁ). ὁ σοβῶν (διώχνων) τὰς μυίας.
Μυιοσόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυιοσόβης, μυιαστηράκι.
Μυιοσόβος (ὁ, ἡ), =Μυιοσόβης.
Μυΐσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς ἢ Μυῆς, μυδάκι.
Μυΐσκος (ὁ) καὶ
Μυιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μυίας, ὅμοιος μὲ μυῖγαν.
†**Μυιών**, ῶνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυών.
Μυκάμων, ονος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Μυκήμων.
Μυκάομαι=ῶμαι [μῦ], Μ. ήσομαι (ἀόρ. ἐμυκον, πρκ. [συγγ. τῷ Μῦω] Μέμυκα). Μουγγρίζω (ὰὰν τὸ βοῦς κτλ.), (μεταφ.) βροντῶ, βούζω. « Μέγα δ' ἀμφὶ πόλεμον μύκον,« Ἰλ. Μ.
Μύκη (ἡ), σπν. ἀντὶ Μύκης. «Οἷον αἱ μύκαι καὶ (κατὰ θέρη. ἀντὶ « Οἷον αἱ μύκητες ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε,« (ἐκ παρ') Ἀθ.
Μυκηθμός (ὁ), Π.=Μύκησις καὶ
Μύκημα (τὸ). ἡ φωνὴ τοῦ βρυχῶ κελαμουγγυρισμα.
†**Μυκήμων**, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ μυκήματος (βοῦς).
†**Μυκηρόβας**, αντος καὶ
Μυκηρόβατος (ὁ, ἡ), =Μυκηρόβας, [ἐκ τοῦ
†**Μύκηρος** (ὁ), =Μούκηρας.
Μύκης [μῦκος], ητος καὶ (Π.) ου (ὁ). τὸ μανιτάρι. 2) (μτφ.) τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὸ φτίλι τοῦ λύχνου κάρβουνον. 3) τὸ κουμπὶ τῆς ἄκρης τοῦ ὀφθαλμοῦ. 4) ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρ. μορίου.
Μύκησις, εως (ἡ). τὸ μυκᾶσθαι, μούγγρισμα.
Μυκητής, οῦ (ὁ). ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων).
Μυκητίας, ου (ὁ),=Μυκητής. «Σεισμὸς—,« Ἄρστ., ὁ συνωδευμένος μὲ ὑπόγειον κρότον (βοήν).
Μυκητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μυκᾶσθαι.
Μυκήτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μύκητα (μανιτάρι).
Μυκήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μυκητής.
†**Μύκλα**, ης (ἡ) καὶ
†**Μύκλος** (ὁ). ἡ μελανὴ γραμμὴ τῆς βάλανος τοῦ γαλάρου, (παρβλ. Ὄγκλος). 2) (συνκδ. καὶ ἐπιθ.) ὁ γάδαρος.
Μύκλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μάγλος, ἀσελγής.
†**Μῦκος** (ὁ), [συγγ. τῷ Μῦδος ἢ Μῦκλος, γλοιώδης ὕλη, γλίντζα, μύξα, (Λτ.) mucus.
†**Μυκός**, ή, όν. Μύκου (Γλοιοῦ) πλήρης, μυξώδης. (μεταφ. καὶ ἐπιθ.) μωρὸς ἢ ἀνοῦσιος (ἀνάλατος) ἄνθρωπος,« (παρβλ. Βλεννός).
Μυκτὴρ (ὁ), [μύζω]. (κυρ.) ῥουθούνι, (ἐν γέν.) μύτη, (ἐπὶ ζ.) βόγγος· προβοσκίς. 2) (μτφ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρη τοῦ λόγχου (ὅπου ἐμβαίνει τὸ φτίλι). 3) (μεταφ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ Μυκτηρισμός, σκῶμμα, εἰρωνεία. -ἀστικός ὁ μυκτήρα Δκ.
Μυκτηρίζω, Μυκτηρισμός, Μυκτηριαστής=Μυκτηρίζω κτλ.
Μυκτηρίζω, Μ. ἰσω,=Μυχθίζω, περιπαίζω. Μυκτήρισμα (τό), σκῶμμα, περιγέλιον.
Μυκτηρισμός (ὁ), τὸ μυκτηρίζειν, περίσκωμμα, περιγέλασμα.
Μυκτηριστής, οῦ (ὁ), ὁ μυκτηρίζων, περιγελαστής.
Μυκτηριστικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς μυκτηρισμὸν ἐπιτήδειος, μυκτηριστοῦ ἴδιος, γλαυκαστικός.
Μυκτηρόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ (ἀπὸ) τῶν μυκτήρων.
Μυκτηρόκομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (ψιχών) διὰ τῶν μυκτήρων.
Μυκώδης, εος (ὁ, ἡ). μύκῃ ἢ μύκῃ ὅμοιος, μυξώδης ἢ ἀμανιτώδης. «Ἕλκος —, « Ἕρωτ.
Μύκων (Ὑα. Μύχων), ωνος (ὁ). ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ. 2) (ἀσφαλμ.) ἀντὶ Μύξων.
Μυλακρίς (χρίς), ίδος (ἡ), =Μυλακρίς.
Μύλακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μύλην.
Μυλακρίς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον. « Λύας—, « Ἐπγρ., ἡ μυλόπετρα. ||-ούσ, θηλ.) εἶδος ἐντόμου ἀλευροφάγου, (Γαλλ.) blatte. 2) (ἀνατομ.) =Μύλη (2).
Μύλακροι (οἱ). οἱ γόμφιοι (οἱ ἄλλ. Μυλίται) ὀδόντες.
Μύλακρον (τό). τὸ ξύλον τοῦ μύλου, (λατ.) molucrum.
Μύλαξ [μύλη], ακος (ὁ). μυλόπετρα, (ἐν γέν.) στρογγύλη καὶ εὐμεγέθης (μυλοειδὴς) πέτρα.
Μυλαργάτης, ου (ὁ). δοῦλος (ἐργάτης) τοῦ μύλου, μυλωνᾶς.
Μυλάρχης, ου (ὁ). ὁ προστατεύων τοὺς μύλους, (ἐπίθ. τοῦ Διός), ἐκ τοῦ Μύλη (ἡ). ἡ πέτρα τοῦ μύλου, μυλόπετρα. χερόμυλος. 2) (ἀνατμ.) τὸ στρογγύλον κόκκαλον (τὸ καυκί) τοῦ γόνατος, (ἄλλ.) Ἐπιγονατὶς καὶ Μυλακρίς, (Γαλλ.) la rotule. 3) =Μυλόδους, (ἐν γέν.) « Ὀδόντ-. » Μύλας λεόντων, « Σδ. 4) ἄμορφόν τι κύμμα, ἔκτρωμα σκιρρώδες, (κοιν.) ἀμπάγτρα. » Εἰθ' ἄρα ποτὲ ᾗ τέκοι μύλην ἀποτικτούσης, « Εὐρ. 5) πηλόφαρι χονδραλεσμένον διὰ τὰς θυσίας, (ἴδε Θύλαι).
Μυλάκρον (τό). ἡ σκοῦπα (τὸ κόρηθρον) τοῦ μύλου.
Μυλήρατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. περνεῖν]. κομμένος ὑπὸ τοῦ μύλου, ἀλεσμένος.
Μυλαῖος, α, ον, =Μυλικός.
Μύλαις, ου (ὁ). (λίθος) ἡ μυλόπετρα.
Μυλαίω-ῶ, Μ. άσω, Π. τρίζω τὰ ὀδόντια (ὡς μύλαι)· (εἰς τὸν Ἡσ. διορθ. Μαλαίω).
Μυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον ἢ εἰς τοὺς μυλοδόντας. « Λίθος (« Κάνθων)—, « Σύγκ., Ργγ.
Μύλινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἐκ μύλης (μυλοπέτρας).
Μύλιος, α, ον, =Μυλικός.
Μυλίτης, ου (ὁ), (λίθος) = Μυλίας. 2) (ὀδούς) = Μυλόδους.
Μυλλάζω [μυλλός], ανῶ. Στραβόγω τὰ χείλη (πρὸς περιγέλιον), στραβομουτσουνιάζω, (Γαλλ.) faire la moue, (παρβλ.) Σιλλαίνω.
;Μυλλάκανθος (ὁ), = Μυάκανθος.
†Μυλλὰς [μύλλω], άδος (ἡ). πόρνη.
†Μύλλον ἢ Μύλλος [μύω], εος-ους (τὸ). (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Χεῖλος· (ἰδιαιτ.) στραβομουτσούνιασμα, (Γαλλ.) moue, [ἴδε καὶ
†Μυλλὸς (ὁ, ἡ), [συγγ. τῷ Κυλλός]. στρεβλός, διάστροφος, ἀλλοίθωρος κτλ.
Μύλλος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (τὸ ὑπ. ἐπαστόνετα), μυλοκόπι, (Γαλλ.) mulet (;), (παρβλ. Πλατίστακος).
Μύλλω [μύλη, μύω], Μ. μυλῶ; Ἀλέθω (;). 2) (συνεδχ. καὶ μτνμ.) μουρμαρύζω μὲ κλεισμένα χείλη, (παρβλ.) Μιμύλλω. 3) (καταχρ.) = Βινέω, (Λτ.) molere.
Μυλόδους, οντος (ὁ), [μ. ὀδούς]. τὸ ὀπισινὸν ὀδόντει, ὁ τραπεζίτης. (Ἄλλ.) Γόμφιος, (Γαλλ.) dent molliaire.
Μυλοειδὴς, έος (ὁ ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μύλης (μυλόπετρας), στρογγυλὸς καὶ σκληρός.
Μυλόεις, εσσα, εν, Π. καμωμένος ἀπὸ μύλην (μυλόπετραν) ἢ εἰς σχῆμα μύλης.
Μυλοεργὸς, έος (ὁ, ἡ), Π. δουλευμένος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.
Μυλόκλαστος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.
Μυλοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (πελεκῶν) ταῖς μυλοπέτραις, μυλοχαράκτης.
Μυλοκόρος (ὁ, ἡ). ὁ κορῶν (σαρόνων) τὴν μυλόπετραν.
Μύλος (ὁ), =Μύλη, μυλόπετρα. 2) =Μύλαξ. 3) =Μυλόδους. 4) =Μύλας (;). 5) γρόνθος. « Στιβρῷ τυπέντα κλείσας εὐάγχυ μύλῃ, « Αἰσχ.
†Μυλοσαρξ, αρκος (ἡ), =Μύλη (5).
Μυλουργὸς (ὁ), =Μυλοκόπος.
Μυλόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γατρ.). Σκληρύνω τι ὡς μύλην (4), =Σκιρρόω.
Μυλώδης, εος (ὁ, ἡ), =Μυλαῖος, Μυλοειδὴς.
;Μυλωθρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μυλωθρὸς (μυλωνᾶς).
Μυλωθρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυλωθρὸν, μυλωθροῦ ἴδιος, μυλωνάδικος.
Μυλωθρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ
Μυλωθρὸς (ὁ). μυλωνᾶς. 2) ἀντὶ Μυλωθρικός. « Ὑβρὴ—, « Λξ., ἡ (ἄλλ.) Ἐπιμύλιος.
Μυλὼν, ῶνος καὶ (σπτρ. ᾧ ἀδόκ.) Μύλιων, ωνος (ὁ). ὁ τόπος (τὸ οἴκημα) ὅπου ἀλέθουσιν αἱ μύλαι, (κοιν.) μύλος.
Μυλωνάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυλῶνος.
Μυλωνικὸς, ἡ, όν. Μυλῶνος ἴδιος, μυλικός. « Λίθος—, « Λξ.
†Μυλώνιαν (τό), (κατὰ τὸν τύπον μόνον) ὑποκορ. τοῦ Μύλων. 2) οὐδ. τοῦ-
Μυλώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ὑπηρετῶν εἰς τὸν μυλῶνα, μυλωνάδικος.
Μυλωρὸς (ὁ), [μ. ὦρα]. φύλαξ (ἐπιμελητὴς) τοῦ μύλου, μυλωνᾶς.
Μῦμα (τό). [παρβλ. Μίμαρκις], εἶδός τι πολυποικίλου φαγητοῦ, (Τουρκ.) τουρλοῦ.
†Μύμαρ, αος (τό), Αἰολ. ἀντὶ Μῶμος, (ὀθ.
†Μυμαρίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Μωμεόμαι.
Μυνάκια, Μυνακόομαι, ἴδε Μυγνάκια κτλ.
Μύνδος (ὁ, ἡ, τὸ παρθ. -ὄτερος, -ὄτατος), Π. [μύζω], βωδὸς, μουγγός.
Μύνη (ἡ), Π. [μύω;], πρόφασις, προτροπὴ, (ὄθεν
†Μυνικὸς, ἡ, όν. Δικδικητικὸς, ἀμυντήριος.
†Μυννάκια (τά), εἶδος ὑποδημάτων (ἀπὸ τοῦ σκυτοτόμου Μύννακος).
†Μυννακόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Φορῶ μυννάκια.
Μύνομαι [μύνη], Μ. μυνοῦμαι (ἀόρ. Ἐμυνάμην), Π. προφασίζομαι.
Μύξα [μύσσω], ης (ἡ), (ἐν γέν.) = Γλοιὰς, γλίντζα· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀπὸ τῶν μυκτήρων κατερρέουσα γλοιώδης ὕλη, (Ἄλλ.) Κόρυζα. 2) (σπν.) ἀντὶ Μυκτήρ. « Ἅρασα μύξης (ἡ ἕλαφος), « (Π. Ἀνών. παρ') Ἀλ. 3) ἡ φτιλιθρα τοῦ λύχνου, (Ἄλλ.) Μυξωτήρ.
†Μυξάζω, Μ. άσω. Τρέχουν ἡ μύξαις μου, μυξιάζω, (Ἄλλ.) Κορυζάω.
Μυξάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύξα, (§ 2) τοῦ Μύξον.
Μυξάω-ῶ, Μ. άσω, =Μυξάζω.
;Μυξητὴρ (ὁ), = Μυξωτήρ.
Μυξήνος (ὁ), = Μύξων, (εἶδ. ἰχθ.).
Μύξον (τὸ), εἶδος καρτοῦ [κοκκωμήλου], (Γαλλ.) sabasta.
Μυξοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μύξαν· μυξώδης.
;Μύξος (ὁ), = Μύξων. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυωξός.
Μυξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) μύξαν, γλοιώδης.
Μύξων, ωνος (ὁ), (κυρ.) μυξιάρης, (ὄθεν εἶδ. ἰχθ. (κεφάλου) μὲ γλοιώδες δέρμα, (Γαλλ.) muge.
Μυξωτὴρ (ὁ), = Μυκτὴρ, βοσθοῦνι.
Μυοβρωτὸς (ὁ, ἡ), [μῦς, βιβρώσκω]. ποντικοφαγωμένος.
Μυογαλὴ (ἡ), = Μυγαλῆ.
Μυογαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυγαλῆ.
Μυοδόκος (χος), ου (ὁ, ἡ), [μῦς, δέχομαι]. ὁ χρησιμεύων εἰς κατοικίαν ποντικῶν. « Γρώνη —, « Νίκ. 2) ὁ διώκων τοὺς μύας, μυοθήρας. «Ὅρις—« Θηρ., (συγγ. τῷ Μυοχοδὸν).
Μυοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μυώδης.
Μυοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) ποντικούς.
;Μυοκέφαλον (τὸ), ἴδε Μυιοκέφαλον.
;Μυοκόπρος (ἡ), = Μυόκοπρον.
Μυοκτόνος (ὁ, ἡ), [μῦς, κτείνω]. ὁ φονεύων τοὺς ποντικούς. ||-(οὐσ.) Μυοκτόνον (τὸ), βότανον πρὸς φθορὰν τῶν ποντικῶν, ποντικοφάρμακον.
Μυομαχία (ἡ). μάχη ποντικῶν (μυῶν).
;Μυοξὺς (ὁ), = Μυωξός.
Μυοπάρων [μῦς, πάρω], ωνος (ὁ), εἶδ. ἐλαφροῦ πειρατικοῦ πλοίου, (Γαλλ.) brigantin.
Μυόπτερον (τὸ), εἶδ. χόρτου, (Ἄλλ.) Θλάσπι.
†Μύος, εος-ους (τὸ), ἀσφαλμ. ἀντὶ Μῦσος.
Μυοσώτη καὶ Μυοσωτὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Μυόσωτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὑπ. τὰ φύλλα ἢ [;] τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν μὲ αὐτιὰ ποντικοῦ, μυὸς ὦτα), (Ἄλλ.) Ἀλσίνη, (καὶ ἴχν. Ἐλξίνη).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μυότρωπος (ὁ, ἡ), [μῦς, τιτρώσκω]. πληγωμένος (βεβλαμμένος) τοὺς μυῶνας.
Μυουρία (ἡ), = Μειουρία.
Μυουρίζω, Μ. ίσω, = Μειουρίζω.
Μύουρος (ὁ, ἡ), = Μείουρος, (κυρ. ατίχος) λήγων εἰς βραχὺ, [ἐκ τοῦ
Μύουρος (ὁ ἢ ἡ), (κατὰ λέξ.) ποντικοουρὰ, (ὄθ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Μύουρον.
Μυοφόνος (ὁ, ἡ), = Μυοκτόνος.
Μυόχοδον (τὸ), [μῦς, χέζω]. ἡ κόπρος τοῦ ποντικοῦ, ποντικοκούρδιον, (εἰς τὸν Θρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυσδόχος).
Μυεχοδὸς (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ μηδενὸς ἄξιος, πάντη ἄχρηστος.
Μυόχορτον (τὸ), = Μυόσωτον.
Μυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι πλήρης μυώνων. «Στῆθος ἀαρκῶδες, μεμυωμένον, « Ἱππκρ., (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυλόω).
Μύραινα [μύρος], ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., σμύρνα, (μετνμ.) κακογυναῖκα, γρίγγλα, (καθὼς) Ἔχιδνα.
Μυράκανθος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἠρύγγιον.
Μυράκοπον (τὸ), [μύρον, ἄκοπος], εἶδ. δυναμωτικῆς ἢ εὐώδους ἰατρικῆς συνθέσεως.
Μυράλειπτρον (τὸ). τὸ περιεκτικὸν τοῦ μύρου σκεῦος, μυροθήκη.
Μυραλειφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω μὲ μῦρον (μὲ μυρῳδιαίς). « Διαφέρει δὲ ὅλως τὸ μοιραλειφεῖν τοῦ μύρῳ χρίεσθαι· τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρίεσθαι τῷ μύρῳ, καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε, « Κλμ.
Μυραλοιφία καὶ Μυραλοιφὴ (ἡ), τὸ ὡσ. τοῦ προηγ.
Μυραπίδιον καὶ Μυράπιον (τὸ), εἶδος εὐώδους ἀπιδίου, (Γαλλ.) poire musquée.
Μυράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύρον.
Μυρεψεῖον (τὸ), ἐργαστήριον μυρεψοῦ.
Μυρεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω μύρα ὡς μυρεψός.
Μυρέψημα (τὸ), μυρεψικὸν κατασκεύασμα, μυρωδικόν.
Μυρέψης, ου (ὁ), = Μυρεψός.
Μυρεψία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μυρεψοῦ, ἕψησις (κατασκευὴ) μύρων.
Μυρεψικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυρεψὸν ἢ τὴν μυρεψίαν.
Μυρέψιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυρεψεῖον. 2) (ς) = Μυρεψία.
Μυρεψὸς (ὁ). ὁ ἕψων (βράζων, κατασκευάζων) μύρα.
Μυρηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μύρον. « Ἀγγεῖον—, « Αξ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποδοχὴν μύρου.
†Μυριαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Μυριαγωγὸς (ὁ, ἡ), [μύριοι, ἄγω]. ὁ φέρων (χωρῶν ἢ περιέχων) 10,000 ἀνθρ. ἢ λίτρας (μνᾶς κτλ.) βάρος. Μυριοφόρος.
Μυριαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς μυριάδος, μυριοπλάσιος.
Μυριάθλιος καὶ Μυριαθλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπομείνας μυρίους (ἀναριθμήτους) ἄθλους, πολυπαθὴς, πολύαθλος.
Μυριάκις, ἐπίρ. 10,000 φοραίς, ἀπεράντως (κοιν.) χιλίων λογιῶν. « Ἐν μυρίοις μυριάκις ἀνθρώποις, « Γαλ., ἀναριθμήτοις. « Μυριάκις μυριοστὸς (ἡ, όν), « Πλάτ., Ἀρχιμ.
Μυριάμφορος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων ἢ ἀξίζων μυρίους (10,000) ἀμφορεῖς, (ἐπιμ.) ὑπερμεγέθης ἢ βαρύτιμος.
Μυριανδρία (ἡ). μυρίων ἀνδρῶν συνοδία.
Μυριάνδρων καὶ Μυριάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ μυρίους (10,000) ἄνδρας, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος.
Μυριαρίθμητος καὶ
Μυριάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μυρίους ἀριθμούμενος, πολυάριθμος, ἀναρίθμητος.
Μυριάρχης καὶ Μυρίαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυρίων (10,000) ἀνδρῶν.
Μυριὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὗσ τοῦ Μύριοι. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 10,000 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.) (ἐν γέν.) πλῆθος ἀναριθμήτων.
Μυριαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μυρίων (ἀναριθμήτων) μερῶν.
Μυριαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς μύρια (ἄπειρα, ἀναριθμήτα) μέρη.
Μυριαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ μυρίους τρόπους, (Νικ. Χων.).
Μυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύρον.
Μυριέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μυρίους (ἀναρ θμήτους, χιλίων λογιῶν) ἑλιγμούς. « Ὄφις—, « Εὐνάπ.
Μυριετὴς, έος (ὁ, ἡ). μυρίων ἐτῶν, παμπάλαιος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ὑπέργηρως, (κοιν.) χιλιοχρονήτικος.
Μυρίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ μύρα (μὲ μυρωδιαίς).
Μυρίκη (ἡ), εἶδ. θάμνου, (Γαλλ.) bruyère ou tamaris, (παρβλ. Ἐρείκη).
Μυρικίνεος, α, ον καὶ
Μυρίκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ καμωμένος ἀπὸ μυρίκην.
Μυρικώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μυρίκης.
Μυρίνη (ἡ), = Μυρρίνη ἢ 2) Μορρία.
Μυρίνης (ἀντὶ) Μυρινήτης ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυρίτης, ου (ὁ). (οἶνος γλυκὺς ἢ εὐώδης) κατεσκευασμένος μὲ μύρον ἢ μύρτα (ς).
Μυρίνινος, η, ον. Ὁ ἐκ μυρίνης, μυρσινένιος.
;Μύρινος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (βλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μαρῖνος ἢ Μυξῖνος.
Μυριόβλαστος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (φυτρόνων ἀπὸ) μυρίους βλαστούς.
Μυριόδοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων μυρίας βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἐν γέν.) πολύτιμος ἢ πολυκτήμων.
;Μυριοδόλος (ὁ, ἡ), = Μυριοσόρος.
Μυριόγλωσσος (ττος), ον (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν μυρίας (ἀναριθμήτους) γλώσσας. « Ἔθνος—, « Π.ζ.
Μυριόγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταβάλλων) μυρίας γνώμας.
Μυριόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μυριάκις (ὑπὸ μυρίων ἢδη) γεγραμμένος.
Μυριόδοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μεγίστην (ἀμέτρητον) δόξαν.
Μυριόδους, όντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀναριθμήτους ἢ ὑπερμεγέθεις ὀδόντας. « Πρίων (« Ἐλέφας)—, « Ἔπγρ.
Μυριάεις, εσσα, εν, Π. (ὀδμ.) ἀντὶ Μυρίος.
Μύριοι, αι, α. (προπαροξ.) Δέκα χιλιάδες. (πκροξ.) Ἀναρίθμητοι, ὅσε Μυρίος.
Μυριόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους (ἀναρίθμητους) καρπούς.
Μυριόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους (ἀναριθμήτα) κέντρα.
Μυριοκέφαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μυρίας (ἀναριθμήτους) κεφαλάς.
Μυριόκλινος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μυρίους κλόνους (παλμούς).
Μυριόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μυριοκέφαλος.
Μυριόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (κλοφορῶν εἰς) μυρίους κύκλους.
Μυριοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ διεγείρων μυρία (ἀναρίθμητα) κύματα.
Μυρίολβος (ὁ, ἡ). μυριάκις ὄλβιος, μυρίπλουτος.
Μυριόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μυριάκις (ἀπειρίστως) λεχθείς, τετριμμένος, παροιμιώδης, εὐλυθρύλλητος.
;Μυριολεξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μυριολέκτου, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Βριολεξία).
Μυριομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (πολυμαθὴς) μυρία πράγματα, πολυμαθέστατος.
Μυριομακάριστος (ὁ, ἡ). μυριάκις μακαριστὸς, μακαριώτατος.
Μυριόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους ὀφθαλμοὺς (ἀναρίθμητα 'μμάτια).
Μυριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων, παριστανόμενος ὑπὸ) μυρίας μορφάς.
Μυριόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπομείνας ἢ κατορθώσας μὲ μυρίους μόχθους, πολύμοχθος.
Μυριόνανος, αος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ μυρίας ναῦς (ἀναρίθμητα ναρβία).
Μυριόνεκρος (ὁ, ἡ). (μάχη) εἰς τὴν ὁπ. ἔπεσον μυριάδες νεκροί.
Μυριόνικος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μυρίας (ἀναριθμήτους) νίκας.
Μυριονταδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς μυριάδας.
Μυριοντάκις, ἐπίρ. = Μυριάκις.
Μυριονταπλάσιος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -σίως = Μυριοπλάσιος.
†Μυριοντάρχης καὶ Μυριόνταρχος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μυριάρχης.
Μυριοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μυρία (ἀναρίθμητα) παθὼν, παλυπαθὴς.
Μυριόπαλαι, ἐπίρ. Μυριάκις πάλαι, πρὸ ἀναριθμήτων χρόνων.
Μυριοπλάσιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σίως, καὶ
Μυριοπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). δέκα χιλιάδες φοραίς τόσος, (ἐν γέν.) ἀπειροπλάσιος (μὲ γεν.) μυριάκις πλειότερος. « Μυρίων πλάσια ἡμῶν ἔχει, « Ξέν.
Μυριόπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίων (ἀναριθμήτων) πλέθρων ἔκτασιν, καθ' ὑπερβολὴν ἐκτεταμένος ἢ εὐρύχωρος.
Μυριόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ μυρία (ἀναρίθμητα) εἴδη.
Μυριοπλήθεια (ἡ). πλῆθὺς μυρία (ἀναρίθμητος).
Μυριοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀναρίθμητος ὡς πλῆθος, ἀπειροπληθὴς.
Μυριόπλοκος (ὁ, ἡ). μυριάκις περιπεπλεγμένος, πολύπλοκος.
Μυριόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους (ἀναριθμήτους) πόδας. 2) ὁ ἔχων μυρίων (10,000) ποδῶν ἔκτασιν.
Μυριοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παριστάμενος ὑπὸ) μυρία πρόσωπα, πολυπρόσωπος.
Μυριοπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) μυριάδας πτερῶν ἢ πτερωτῶν ἐντόμων.
Μυριος, α, ον. Παραπολὺς, ἀμέτρητος, ἀνεξάντλητος, ἄπειρος· μέγας, ὑπερμεγέθης. «Μυρίος χρυσὸς, « Θκρ. « Βοῶν μυρίον ἔθνος, « αὐτ. « Πένθος (« Κλέος) μυρίον, « Ὅμ., Θκρ. «Μυρίη κακότης, « Ἡρ. «Μυρίον θωῦμα, « αὐτ. » Ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί, « Ηλάτ. « Μυρία κέλευθος, « Ηνδ. « Μυρίος χρόνος, « αὐτ. « Πόντοιο τὸ μυρίον ὕδωρ, « Διον. «Δράκων μυρίος, « Δρ. « Ἐπὶ μυρίαν ἀκαλὴν περιαχίζομενος φθόγγος, « Πλδ. (καὶ πλθ.) « Μάλα μυρίοι, « Ὀδ. Ρ., Τ. »Λλγια μυρία, « Ἰλ. Δ. « Μυρία ὅσα, « Ακ. ||. (ἡ δοτ.) Μυρίῳ εἰ (ἢ αἰτ.) Μυρία, ἐπίρ. Ἀσυγκρίτως (Καθ' ὑπερβολήν) πολύ. (καὶ πρὸς συγκρ.) μυριάκις (ἀπειράκις) πλειότερον (καλλίτερον κτλ.). « Τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. « Πλάτ. «Μυρίῳ βέλτιον, « αὐτ. «Μυρία κλαίειν, « Ἐπιγρ. (παρβλ. Μακρός). 2) (ἀριθμ.) δέκα χιλιάδες. »Ἵππος (« Ἀσπὶς) μυρία, « Ἡρ., Ξεν. 10,000 ἱππεῖς ἢ ὁπλῖται. (καὶ πλθ.) «Τρεῖς μυρίοι, « Ἡσ. (συνήθ. προπαροξ.) « Μύριοι Λακεδαιμονίων, « Ακ. «Μυριάκις μύριοι, « Δμ., 100,000,000. «Πενταχισχίλια καὶ μύρια, « Λκ., 15,000.
Μυριόστραχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβάλλων (ἀναβλύων) μυρίους στάγυας.
Μυριοστημόριον (τὸ). τὸ μυριοστὸν μέρος ἑνὸς πράγματος, ἓν εἰς τοὺς 10,000.
Μυριόστολος (ὁ, ἡ). (στόλος) συγκείμενος ἐκ μυριάδων πλοίων.
Μυριότομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυριάδας σώματα.
Μυριοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 9999. «Μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, « Πλάτ., πρὸ 10,000 χρόνων. «Εἰς μυριοστὸν ἔτος, « Ἀρστ., μετὰ 10,000 χρόνους. «Μυριοστὴ (ἐννε. μοῖρα), « Ξεν., τὸ μυριοστημόριον, (συγχ. τῷ
Μυριοστὸς, ὑος (ἡ), = Μυριάς.
Μυριοστὸς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ μυριοστὸν (τὸ μυριοστημόριον).
Μυριοσχοῖνος, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς μυρία (ἄπειρα) μέρη.
Μυριοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μυρίος, τεῦχος]. ὁ συνοδευόμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ μυριάδας ἐνόπλων.
Μυριοτεύχης (ὁ, ἡ), Π. = Μυριοτευχὴς.
Μυριότης (ἡ), τὸ ἀφῃρ. τοῦ Μυρίος, ὑπερβολὴ, ἀπειρία, (εἰς τὸν Φωκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυριάτρητος.
Μυριότιμος (ὁ, ἡ). μυριάκις τίμιος, ἀτίμητος.
Μυριοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (καὶ μτνμ. πολλαπλασιαζόμενος εἰς) μυριάδας.
Μυριότρητος (ὁ, ἡ), [μυρίος, τιτρᾶω]. τρυπημένος μὲ μυριάδας τρυπῶν.
Μυριότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ὁ ποικίλως κατὰ μυρίους τρόπους.
Μυριοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων μυριάδας ὄντων.
Μυριοφθάλμος (ὁ, ἡ), = Μυριόμματος.
Μυριφίλους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυριάδας (ἀναριθμήτους) φιλους.
Μυριφορος (ὁ, ἡ) καὶ
Μυριοφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρῶν ἢ περιέχων μυρίων λιτρῶν (κτλ.) βάρους φορτίον, Μυριαγωγὸς.
Μυριόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρία (ἀναριθμήτα) φύλλα. ||. (εὐσ.) Μυριόφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) millefeuille.
Μυριόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαιρούμενος εἰς ἀναριθμήτους φυλὰς (ἄπειρα γένη ἢ εἴδη).
Μυριοφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἠχῶν ἢ λαλῶν μὲ) μυρίας φωνάς.
Μυρόχειρ, χειρας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) μυριάδας χειρῶν.
Μυριόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μύρια (ἄπειρα) χρώματα.
;Μυρίπνους-ους (ὁ, ἡ), = Μυρόπνους.
†Μυρὶς, ίδος (ἡ), = Μυροθήκη. ἢ 2) = Μυρρὶς (ς).
Μύρισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς μυρισμὸν, μυρωδικὸν. « Οἶνου μηδὲ μύρισμα εὐτυχήσαντες, « Εὖς., μήτε διὰ μυρισμάτων.
Μυρισμὸς (ὁ). τὸ μυρίζειν ἢ μυρίζεσθαι, κάφνισμα ἢ βάντισμα ἢ ἄλειμμα μὲ μυρωδικά.
Μυριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς μυρισμὸν χρήσιμος, «ὠφέλης, ἀρωματικὸς.
Μυριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρία (ἀναριθμήτα) ὀνόματα. « ἴσις ἡ—, « Ἐπιγρ.
Μυρίωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [μ. τῶπὸς]. = Μυριόφθαλμος.
Μυρμαξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μύρμηξ.
Μυρμηδὼν, ῶνος (ὁ). σωρὸς μυρμήκων, μυρμηκιά. 2) Δ. ἀντὶ Μύρμηξ(ι).
Μυρμήκειον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυρμήκιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Μυρμήκειος (ὁ, ἡ), ὁ μύρμηκος ἴδιος.
Μυρμηκία (ἡ), εἶδος ἀκροχορδόνου. (εἰς τὸ πλθ.) τρεμοῦλιασμα τῆς φωνῆς εἰς τὴν μουσικὴν, (Γαλλ.) fredon. 2) = Μυρμηκιασμός(ς).
Μυρμηκιὰ (ἡ). σωρὸς μυρμήκων, μυρμηκοφωλιὰ (μτνμ. ἐν γέν.) σωρεία, ἄθροισμα. « Ἀγαθῶν—, « Εὖς.
Μυρμηκίας, ου (ὁ), = Μυρμήκειος. 2) (λίθος) = Μυρμηκίτης.
Μυρμηκίασις, εως (ἡ) καὶ
Μυρμηκιασμὸς (ὁ). ἔκφυσις μυρμηκίων ἢ ἡ ἐκ τούτου φαγοῦρα ἢ 'μυδίασμα, [ἐκ τοῦ
Μυρμηκιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ 'Εδγάζω εἰς τὸ σῶμά μου τὰ λεγόμενα μυρμήκια, (ἐπιμ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν ἢ 'μυδίασμα.
Μυρμηκίζω, Μ. (σω. Μιμοῦμαι (Περιπατῶ ὡσὰν) τὸν μύρμηκα. « Οὐ μυρμηκίζων τὰ εἰς ὁδὸν, ἀλλὰ ταχὺς πρὸ ἐγὼ, « Εὖς. 3) (συνήθ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν ἢ ἀνατριχίλαν (ὡς νὰ περιπάτουν μύρμηκες εἰς τὸ σῶμά μου). ||. « Σφυγμὸς μυρμηκίζων, « Ἰατρ., ὁ τρεμουλιαστὸς.
Μυρμήκιον (τὸ), εἶδος φαλαγγίου μυρμηκιδοῦς.
Μυρμηκίτης, ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου περιέχοντος στίγματα ἐς σχῆμα μύρμηκος ἢ (καθὼς τὰ ἠλεκτρον) ἀπολελιθωμένους μύρμηκας.
Μυρμηκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον μύρμηκος.
Μυρμηκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίμ. εἰδὼς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μύρμηκος, ὅμοιος μὲ μύρμηκα.
Μυρμηκολέων, οντος (ὁ), (Γρφ.), εἶδ. θηρίου (λέοντος), (ἴσ.) ἢ ὕαινα (Περσ. μασμάκ). 2) (Φυσ. Ἰχορ.) εἶδος ἐντόμου μυρμηκοφάγου.
Μυρμηκώδης, εος (ἡ), = Μυρμηκοειδὴς. 2) γεμάτος μύρμηκας.
Μυρμηκώσεις, εντως (εσσα, εν). Γεμάτος μύρμηκας ἢ μυρμηκιὰν.
Μύρμης, ηκος (ὁ). τὸ γνωστὸν ἔντομον, μυρμήγκι. 2) εἶδ. τετραπόδου τῶν Ἰνδ., (ἴσ. Μυρμηκολέων). 3) τὸ χειρόκτι τῶν πυγμάχων. 4) Ὕφαλος πέτρα, ἔξαρα.
Μύρμος (ὁ), Π. (σπανιότ.) ἀντὶ Μύρμηξ.
Μυροβάλανος (ἡ) καὶ Μυροβάλανον (τὸ). «ἶδος ἀρωματικοῦ καρποῦ τῆς Ἀσίας, τοῦ ὁπ. τὸ ἔλαιον ἐγχεῖμενον εἰς σὰν κατασκευὴν τῶν μύρων, (ἄλλ.) Βαλανεμυρεψικὴ.
Μυροβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βεβυτιμένος εἰς τὰ μύρον.
Μυροβαφία (ἡ). βάψις (ἀνάβλυσις) μύρου.
Μυροβλυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλύζω (ἀναβλύζω) μύρον.
†Μυροβλύτης, ου (ὁ) καὶ Μυροβλύτις, ίδος (ἡ). ὁ βλύζων (ἀναβρύων) μύρον.
Μυρόβλυτος (ὁ, ἡ), = Μυροβλύτης. « Τὰς μυροβλύτους ἀπλέτους ὁ κεχύκεις, « Εὐγ.
Μυροβοαρχὸς (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. οἱ βάτρυχοι (αἱ πλεξίδες) μυρίζουν μύρον.
†Μυροβότης, υος (ὁ, ἡ), Π. = Μυροβόρυχος.
Μυροβρεχὴς, έος (ὁ, ἡ). βρεγμένος μὲ μύρον.
Μυρόβροχος (ὁ, ἡ), = Μυριβρεχὴς.
Μυροβοτέω-ῶ, Μ. ήσω. = Μυροβλυτέω. 2) δίδω (διανέμω) εἰς τὸν λαὸν τὸ μύρον ὡς =
†Μυροβότης, ου (ὁ), ὁ δίδων (διανέμων) εἰς τὸν λαὸν τὸ μύρον.
Μυροβόχος (ὁ, ἡ), ὁ δεχόμενος (περιέχων) μύρον.
Μυρέτις, εσσα, εν, Π. ἀλειμμένος μὲ μύρα, εὐώδης, μυρωδάτος.
Μυρεθρὴ (ἡ), θήκη (κουτὶ) μύρου.
Μυρεθήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυροθήκη.
;Μυροκομίστρια (ἡ), = Μυροφόρος (γυνή).
Μύρομαι μσ. τοῦ Μύρω.
Μυρόλιωτος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (λωτοῦ) εὐώδους.
Μύρον (τὸ). (ἐν γέν.) εὐώδες (ἀρωματικὸν) ἔλαιον εἰς ἃ φασκόν «ἶδε κατασκευάζω, (ἰδιαιτ.) τὸ ἐκ τῆς μύρτης. « Τῶν μύρων ἃ μὲν ἐστι χρίματα, ἃ δ' ἀλείμματα, « (ἐκδ. παρ') Ἀθ., ἴδε καὶ Χρίσμα). 1) (συνήθ.) ἀντὶ Μυροπωλεῖον.
Μύρον, Π. ἀντὶ Ἔμυρον, παρτ. τοῦ Μύρω.
Μυροπισσήρης (ὁ), εἶδ. ἀλιευτῆς ἀπὸ μύρον, πίσσαν καὶ κηρί.
Μυροπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ μύρον ἔνδον, μασχαλιῶν, μυρωδάτος.
Μυροπώλιος (ὁ, ἡ). = μυροπώλης, μυρεψός.
Μυροπωλεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου πωλοῦν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται τὰ μύρα, τὸ ἐργαστήριον τοῦ μυροπώλου.
Μυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ~
Μυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) μύρα.
Μυροπώλιον (τὸ), = Μυροπωλεῖον.
Μυρόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μυροπώλης.
;Μυροπῶλος (ὁ, ἡ), = Μυροπώλης.
Μυρόῤῥαντος (ὁ, ἡ). ῥαντισμένος μὲ μύρον.
Μυροῤῥόας, ου (ὁ), = Μυροβλύτης.
Μύρος ἡ Μῦρος (ὁ), [μύρω]. εἶδ. ἰχθ., ἡ ἀρσενικὴ μύραινα, ἴδε Σμύρος.
Μυροσταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ στάζων μύρον, Ἀβροσταγής.
Μυροστάφυλον (τὸ). μασχοστάφυλον.
Μυροφεγγής, ές (ὁ, ἡ), Π. (φανὸς) τοῦ ὁπ. τὸ φέγγος τρέφεται διὰ μύρου (ἀντὶ ἐλαίου).
Μυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ περιέχων ἢ παράγων) μύρον.
Μυριχεύμιον, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (προχέων) μύρον, μυροβλύτης.
Μυρίχριστος (ὁ, ἡ), Π. χρισμένος (ἀλειμμένος) μὲ μύρον.
Μυροχυσία (ἡ), = Μυροβλυσία.
Μυρόχροος-ους (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα εἶν' ἀλειμμένον (εὐωδιάζει) μύρον.
Μυρόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Μυρίζω, ἀλείφω μὲ μύρον· (ἐκκλησ.) μυρόνω.
Μύρρα (ἡ), [Ἑβρ. μόρ.], ὁ ἐὠδης ὀπὸς τῆς Ἀραβ. μυρσίνης, (παρβλ. Σμύρνα). 2) Μυῤῥίς.
Μυῤῥινάκανθος (ἡ), εἶδ. ἀκανθ. θάμνου, (ἄλλ.) Κεντρομυρσίνη.
Μυῤῥινάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Ἀρχοντιάω, [ἐκ τοῦ
Μυῤῥίνη καὶ Μυρσίνη (ἡ), [μύῤῥα], εἶδ. θάμνου, (κοιν.) μερσίνη ἢ σμερτιά. «Στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις, « Εὐρ. 2) (συνηθ.) στέφανος ἐκ μυρσίνης (τὸν ἐφόρουν συνήθως οἱ ἄρχοντες τῶν Ἀθην.). 3) ἀντὶ Μυρτὶς ἢ Μύρτον. «Πρώτιστα δὲ τῶν μυῤῥινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. « Οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἡ μυῤῥίνης ὀλίγον, « αὐτ. 4) (πλθ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο αἱ μυρσίναι. «Στεφανηπλοκοῦσα.. ἐν ταῖς μυῤῥίναις, « Ἀρχῳ.
†Μυῤῥίνης, ου (ὁ), Ζ. Μυρίνης.
Μυῤῥίνον (τὸ), Κωμ. τὸ Ἐφήβαιον.
Μυῤῥίνος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ μύῤῥαν ἢ μυῤῥίνην. || (οὐσ. ἀρσ.) «Ἔλαιον μυῤῥίνον, « Ἱππιατρ. « Μύρσινος ὄζος, « Καλλ., = Μύρτος «Ὁ μυῤῥίνος μὴ ἀνακαθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται, « Θρρ.
Μυῤῥινών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ μυῤῥίνας.
Μυῤῥὶς [μύῤῥα], ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) μυρῶνι.
Μυῤῥίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ ὀσμὴν μύῤῥας.
Μυρσινέλαιον (τὸ). μερσινέλαδον.
Μυρσίνη (ἡ), = Μυῤῥίνη.
Μυρσίνινος, η, ον. Ὁ τῆς μυρσίνης.
Μυρσινίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ ὀσμὴν μυρσίνης.
Μυρσινοειδής, ές (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπῤ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μυρσίνης.
Μύρσινος, η, ον, = Μύῤῥινος.
Μυρσινών, ῶνος (ὁ), = Μυῤῥινών.
Μύρσος (ὁ), Π. [Σύῤῥις] καλάθι μὲ χερούλια, γερακόφρινον.
Μυρταλίς, ίδος (ἡ), Δακων., = Μυῤῥινάκανθος.
Μυρτὰς, άδος (ἡ), = Μυρτὶς. 2 (ἐπιθετ.) ἀντὶ Μυρσινίνη. «Ὄχνη —, « Νίκ., εἶδος ἀχράδος.
†Μυρτεών, ῶνος (ὁ), = Μυῤῥινών.
Μυρτίδανον (τὸ), = Μυρτὶς. 2) κουκκὶ πιπέρι ἢ εἶδος πιπεριοῦ. 3) εἶδ. πρινοκοκκιοῦ ἢ κηκιδιοῦ τὸ ὁπ. γίνεται εἰς τοὺς κλάδους τῆς μυρσίνης. 4) = Μύρτος (ὁ) ἢ ἄλλο εἶδος φυτοῦ μυρσινοειδοῦς. « Μυρτιδάνου κλωνία, « Ἱππκρ.
Μυρτίνη (ἡ), = Μυρσίνη. 2) εἶδ. ἐλαιᾶς ἢ ἀπιδιᾶς (μὲ μυρταειδεῖς καρπούς), (κυρ. θηλ. τοῦ
Μύρτινος, η, ον. Ὁ ἐκ μύρτου. « Ἐλαία —, « ἴδε τὸ προηγ.
Μυρτὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς μύρτου, (ἄλλ.) μύρταν. 2) = Μυρτίδανον (1).
Μυρτίτης, ου (ὁ), = Μυρσινίτης.
Μυρτομιγὴς, ές (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μύρτον.
Μύρτον (τὸ), = Μυρτὶς. 2) (ἀνατομ.) μέρος τι τοῦ γυναικείου αἰδοίου.
Μυρτοπέταλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πολυγόνατον, [πέταλον καὶ
Μύρτος (ἡ). τὸ χαμόδενδρον ἢ σμερτιά, (ἄλλ.) Μυρσίνη.
Μυρτύχειλα (τὰ) καὶ
Μυρτοχειλίδες (αἱ), (ἀνατομ.). τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ (γυναικ.) μύρτου σαρκώδη μόρια.
Μύρτων, ωνος (ὁ), Κωμ., μαλθακὸς, θηλυθρίας, (παρβλ. Σχινοτρώκτης).
Μύρω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Μύρομαι, Μ. μυροῦμαι (ἀόρ. Ἐμυράμην), Π. κλαίω παραπονετικὰ, θρηνῶ, μυρολογῶ, δακρύω, (μτγμ. ἐπὶ ποταμ. κλπ.) χύνομαι, ῥέω. « Δάκρυσι μῦρον (τὰ βέλη), « Ἴσ. (καὶ μσ.) « Ἔλεον μύρετο, « αὐτ. « Γοώσατέ με μυρομένη τε, « Ὁμ. (ᾠδαίτ. ἑλλ.) « Τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο ἄζυ, « Μόσχ. (καὶ μτγμ.) « Θερμισκύριον ἐπ' ἄκρᾳ μύρεται (ὁ ποτ. Θερμόδων), « Ἀπλλν.
Μυριῤῥέω-ῶ [μύρω, ῥοὴ], Μ. ήσω, = Θρηνῥέω, Μυρολογῶ.
Μυρώδης, ες (ὁ, ἡ). μύρῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, εὐώδης, (λξφν.).
Μυρωδία (ἡ). ὀσμὴ μύρου, Εὐωδία.
Μύρωμα (τὸ). τὸ χρησιμεύσαν πρὸς μύρωσιν, μύρον.
Μύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυρόω, ἡ διὰ μύρα χρῖσις, Μυρισμός. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μώρωσις.
Μῦς [μῦ, μύζω], μυὸς (ὁ). ὁ παντικός. « Μῦς ἐν πίττῃ (ἐν ἅλμῃ), « Παροιμ., ἐπὶ τῶν εὑρισκομένων εἰς δεινὴν θέσιν. « Μῦς λευκὸς, « Παροιμ., ἐπὶ ἀσελγοῦς. 2) (ἀνατομ.) = Μυών. (ὅθεν καὶ ὁ Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος, περίφημος ἀνατόμος, ἐπωνομασθεὶς Μῦς). 3) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Καπρίσκος. 4) εἶδος κήτους, (ἴσως) ὁ δξύρυγχος (τοῦ ὁποίου τὸ ταριχευτὸν τεμάχιος ὀνομάζεται κοινῶς) μοῦδι, (ἴδε Μυτίκητος). 5) εἶδ. ὀστρέου, τὸ μοῦδι, (ἄλλ.) Μῦδος.
Μύσαγμα (τὸ), Π. [μυσάττομαι], λλφ. ἡ πρᾶξις μύσους ἄξια (αἰσχρά).
†Μυσάζω, Μ. άσω, Γλ.σ. ἀντὶ Μυσάττω.
Μυσακτέον, θετ. τοῦ Μυσάττομαι.
Μυσαρία (ἡ). ἀχρειότης, βδελυρία κτλ. [ἐκ τοῦ
Μυσαρὸς (τὸ παρθετ. -ότερος, -ότατος), ἡ, ὁν. Μύσους ἄξιος ἢ μέτοχος, βδελυρὸς, μιαρὸς, σιχαμερὸς (κυρ. ᾗ μεταφορ.). « Μήτε φθεῖρ μήτε ἄλλο μυσαρὸν μηδὲν ~ Ἱππ.
Μυσαρότης (ἡ), = Μυσαρία.
†Μυσάρχης ου (ὁ), (Γρῳ.), μύσους (κακογνήματος) πρωταίτιος.
Μυσαρωπὸς (ὁ, ἡ). μυσαρὸς (ἀποτρόπαιος) τὴν ὄψιν.
Μυσαρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυσαρὸν ὄνομα.
Μυσαρῶς, ἐπίῤῥ. Μύσους ἄξιως, βδελυρῶς κτλ.
Μυσάττομαι, Μ. άξομαι. Σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω, [ἐκ τοῦ
†Μυσάττω [μῦσος], Π. άξω, (Γλσ.), μολύνω, μιαίνω, μαγαρίζω.
Μυσαχθὴς, ές (ὁ, ἡ) καὶ
Μυσαχνὸς (χρὸς), ἡ, ὀν, = Μυσαρὸς. ((ἴδιαιτ.) « Μυσαχνὴ ἡ Μυσάχνη, « ἡ πύρνη (παρβλ.) Μισητή.
†Μυσερὸς, ά, όν, καὶ
†Μυσητὸς, ἡ, όν, (Γλσ.) = Μυσαρὸς.
;Μύσι (τὸ), ἴδε Μίσυ.
;Μυσιάω-ῶ [μῦζω], Μ. άσω. Φυσῶ (Ἀνασαίνω) μὲ τὴν μύτην, (κοιν.) μουσμουνίζω. 2) = Μυκτηρίζω.
Μυσίδδω, Δακων. ἀντὶ Μυθίζω.
Μύσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μύειν, κλείσιμον (τῶν χειλέων, τῶν ὀμμάτων κτλ.) (ἰατρ.) ἔμφραξις.
†Μυσκέλενδρον (σκέλεθρον), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυσπέλεθος.
;Μύσκος (ἡ), (κατ' ἔκθλ.) ἀντὶ Μύσκος.
Μῦσος (ἡ ὀρθότ.) Μύσος [μύω], εος-ους (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀποτροπὴν (ἠθικὴν), βδέλυγμα· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.) πρᾶξις ἀποτρόπαιος, κακούργημα, (παρβλ.) Ἄγος.
†Μυσὸς, ἡ, ὀν, Γλσ. ἀντὶ Μυσαρὸς.
;Μυσπέλεθος (ὁ), [μῦς, σπέλεθος], = Μυσχοδον, (οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ Μυσκέλεντρον).
Μυσπολέω-ῶ [μῦς, πολέω], Μ. ήσω, Γλ. γυρίζω (Τρεχω ἐδῶθε-κεῖθε) ὡσὰν τὸν ποντικὸν. (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μυς-πολῶ).
†(Μύσσω), Μ. μύξω, (σύγχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπομύσσω, Προμύσσω κτλ.).
Μυσταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια ὡς μυσταγωγός. (ἐκκλησ.) Ἱερουργῶ.
Μυσταγώγημα (τὸ), = Μυσταγωγία.
Μυσταγωγητὸς, ἡ, όν. Ὁ μυσταγωγηθείς (κατήχηθείς εἰς τὰ μυστήρια), μεμυημένος.
Μυσταγωγία (ἡ). ἡ εἰς τὰ μυστήρια εἴσαγωγή, τὸ ἔργον τοῦ μυσταγωγοῦ, Ἱερουργία.
Μυσταγωγικὸς, ἡ, όν. Μυσταγωγοῦ ἢ μυσταγωγίας ἴδιος.
Μυσταγωγὸς (ὁ, ἡ), [μύστης, ἄγω]. ὁ εἰσάγων τοὺς μυουμένους (καὶ οὐσ. ὁ τετραμμένος τὸ ἔργον τοῦτο ἱερεὺς) εἰς τὰ μυστήρια· (ἐκκλησ.) Ἱερουργός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Μυστάλμης [mustus, ἡ; μυζιλλάομαι, ἕλκω], ου (ὁ); Γλσ. πτωχὸς, κακόμοιρος.
Μύστας, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μάσταξ, τὸ ἐπάνω χεῖλος, (συνηλλ.) τὸ μουστάκι.
Μυσταγάγος, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν μυζῶν, ἱεράρχης.
Μυσταγωγικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Μυσταγώγου ἕδιος, ἱερατικὸς.
Μυστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Μύστης.
†Μυστηριάζω, Μ. άσω, (Γλσ.). Ἑορτάζω (ἢ Εἰσάγω εἰς) τὰ μυστήρια.
Μυστηριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια.
Μυστηριάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυζηρίου ἢ τῶν μυστηρίων.
†Μυστηριασμὸς (ὁ). τὸ μυζηριάζειν.μύησις.
Μυστηρικὸς, ἡ, όν, = Μυστηριακός.
Μυστήριον (τὸ), [μῦς, τηρέω]. ποντικόπρασα, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ
Μυστήριον (τὸ), [μυστήρ.], (ἐν γέν.) μυστικὸν, ἀπόκρυφον· (ἴδιαιτ.) θρησκευτικὴ ἀπόρρητος τελετὴ, ἢ· δόγμα πίστεως ἀκατάληπτον καὶ ἀνέκφραστον.(ὅθ. συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι ἱερὸν (ἅγιον). « Στεμμάτων μυστήρια, « Εὐρ. τὰ ἱερὰ σέμματα τοῦ Ἰκέτου.
Μυστηρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μυστηριακή. « Τελετὴ—, « Ἐπιγρ.
Μυστηριοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ μυζηρίου ἢ τῶν μυστηρίων.
Μυστηριωδὴς, εος (ὁ, ἡ), (ᾠδὴ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει μυστηρίου, μυστικός.
Μυστηριώτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μυζηριακή. « Σπονδὴ—, « Αἰσχλ., ἢ ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων γινομένη συνήθως ἀνακωχή.
Μύστις [μύω], ου (ὁ). ὁ μυούμενος ἢ μεμυημένος (εἰς τὰ μυζήρια). 2) (μτγν.) ἢ μυσταγωγός. 3) Π. μυζηριώδης. « Χοροὶ (« Μολπὴ)—, « Ἀρχιτ., Ἐπιγρ.
Μυστίκητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῦς τὸ κῆτος.
Μυστικὸς, ἡ, όν. Μύζου ἕδιος, μυστηριώδης, ἀπόκρυφος.
Μυστικῶς, ἐπίρ. Μὲ μυστικὸν (μυζηριώδη) τρόπον.
Μυστιλλάομαι, Μυστίλλω κτλ., Ζ. Μυστιλλάομαι κτλ.
Μυστιπολεία (ἡ), Π. λειτουργία μυστιπόλου, ἱερουργία.
Μυστιπόλευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑορταζόμενος διὰ μυστηρίων.
Μυστιπολεύω, Μ. εὔσω. Π. [μυζιπάλος], ἐφαρμόζω τὰ μυστήρια, μυστηριάζω, (ἐν γέν.) πανηγυρίζω.
Μυστιπόλος (ὁ, ἡ), Π. [μύστης, πολέω]. ὁ ἑορτάζων τὰ μυστήρια ἢ διὰ μυζηρίων, (ἐν γέν.) ἑορτασικός. « Ἡμέρα—, « Εὐδ., ἢ ἑορτάσιμος.
Μύστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μύστης.
Μυστογράφος (ὁ), ἀδκμ. ὁ γράφων μυζικὰ, γραμματεὺς τῶν ἀπορρήτων.
Μυστοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (πεμπόμενος) τοὺς μύζας. « Δόμος—, « Ἀρχιτ., εἰς τὸν ὁπ. ἐκτελοῦνται τὰ μυζήρια.
Μυστοδύτης, ου (ὁ), = Μυσταγωγός.
†Μυστοπολεύω, Μυζοπόλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυστιπολεύω κτλ.
Μυστρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύστρον, (ὅθ. μυστριοπώλης, ου (ὁ), = Μυστροπώλης.
Μύστρον (τὸ), [μῦς 4], εἰδ. κοχλιαρίφιον (ὡς μέτρον χωρητ. ὑγρῶν) δύο χουλιαριαῖς, ἴδε Μύαξ.
Μυστροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μύστρα (κουτάλια).
Μύστρος (ὁ), = Μύστρον.
†Μυσφόνος (ὁ, ἡ), = Μυοφόνος.
†Μυσχνὸς (χρὸς, κρὸς), ἡ, όν, = Μυσαχνός.
Μυσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μυσαρὸς, ἐναγὴς, ἀποτρόπαιος.
Μυσωτὸς (ὁ), Ζ. Μυττωτός.
Μυτακίζω, Μ. ισω. Μεταχερίζομαι πολλὰ συχνὰ τὸ ατοιχ. Μῦ.
Μυτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ μυτακίζειν, ἢ συχνὴ ἢ ἀλλεπάλληλος χρῆσις τοῦ ατοιχ. Μ.
†Μυτίλος, η, ον, = Μιτύλος.
†Μύτιλος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μίτυλος.
Μύτις [ῡ], ιδος καὶ ιος (ἡ). τὸ ἐντόσθιον (ἦπαρ) τῆς σουπιᾶς κτλ., (κοιν.) μαζί, (παρβλ. Μήκων καὶ Μίτυς.)
Μυττὸς, ἡ, όν. (Δτ. mutus), βουβὸς, (ἴδε καὶ Μύδος).
Μυττωτεύω, Μ. εύσω. Σκευάζω (Διανίζω ἢ Κοπανίζω) τι ὡς μυττωτόν.
Μυττωτὸν (τὸ) καὶ
Μυττωτὸς (ὁ), [μύω], εἰδ. φαγητοῦ ἢ ὑπερίμματος (σαλτσας) ἀπὸ διάφορα θρυμμένα εἴδη, σκορδαλιὰ, ἐλιὰδα, μουστάρδα κτλ.
Μυχαίτατος καὶ
Μύχατος, η, ον, Π. ὑπερθ. (ἀνωμλ.) τοῦ Μύχιος, ἐνδότατος, βαθύτατα κρυμμένος, βαθύτατος. « Φρέατος ἐκ μυχάτου, « Ἐπιγρ.
†Μυχὴ (ἡ), = Μυχός.
Μυχηβόρος (ὁ, ἡ), Π. [μυχὸς, βορά]. ὁ τρώγων εἰς τὸ βάθος τοῦ φωλεοῦ του (εἰς τὸ σκότος), (οὕτω διορθ. τὸ Νυχηβόρος).
Μυχθίζω [μύζω], Μ. ισω. Φυσῶ μὲ κλὴν μύτην καὶ κλεισμένα τὰ χείλη (ἀπὸ θυμὸν, ἀγωνίαν κτλ.), μουσουνίζω· μυκτηρίζω.
Μυχθισμὸς (ὁ). τὸ μυχθίζειν, μουσούνισμα, ῥογχασμὸς ψυχορραγούντος·μυκτηρισμός.
Μυχθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μυχθισμοῦ. « Πνεῦμα—, « Ἱππκρ., ἀναπνοὴ βαρεῖα.
Μυχιαῖος καὶ Μύχιος [μυχὸς], α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ βάθος (εἰς τὰ ἐνδότερα), βαθὺς, κρύφιος.
†Μυχλὸς (ὁ, ἡ), = Μύκλος.
Μυχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Μυγμός.
Μυχόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ βάθους, ἀπὸ τὰ ἐνδότατα.
Μυχοῖ, ἐπίρ. Π. ἐν τῷ βάθει.
Μυχοίτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Μυχαίτατος.
Μυχόνδε, Π. εἰς τὸ βάθος, πρὸς τὰ ἐνδότατα.
†Μυχόνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρυψίνους ἢ Βαθύνους.
†Μυχόπεδον (τὸ). τὸ βάθος τῆς γῆς, ὁ ᾅδης.
†Μυχοπόντιον (τὸ), Π. τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἡ ἄβυσσος.
†Μυχορήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ δμιλῶν βαθειὰ (δεινὰ, ἀκατεινὰ), Παθύγλωσσος, ῥῆμα ἢ
Μυχὸς (ὁ), Π. (καθ' ἑτερογέν. τὸ μυχὰ), [μύω]. τὸ βαθύτερον μέρος τινὸς τοπου, (ἰδιαιτ.) τὸ ἐνδότατον τοῦ οἴκου κτλ. (« Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, « Ὀδ. Π.)· (ἐπὶ θαλάσσ.) τὸ τέρμα τοῦ κόλπου (« Ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς Μαιήτιδος λιμνης, « Ἡρ.). (ἐν γέν.) μέρος σκοτεινὸν (παρόμερον), κρυψώνας, (ὅθ. τροπ.) « Διὰ μυχῶν βλέπουσα ψυχὴ, « Σοφ., ἢ ὕπουλος, (κοιν.) ἀμάρη.
†Μυχότροπος (ὁ, ἡ). δόλιος τοὺς τρόπους, (τὸ διώρθ. Μοιχότροπος).
Μύχουρος (ὁ, ἡ), Π. [μυχὸς, ὦρα]. φύλαξ τῶν ἐνδοτέρων.
Μυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυχοὺς (κοιλώματα, κρυψώνας).
†Μυχὼν [ῡ], ῶνος (ὁ), (γρμτ.) σωρὸς, θαμωνιὰ.
Μύω [μῡ̆ω], Μ. μύσω (ὁπρκ. Μέμυκα δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν τοῦ Μυκάομαι). Κλείω τὰ χείλη (τὰ ἀμάτια κτλ.). (ἀμτβτ.) κλείομαι, συγκλείομαι. « Σὸν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, « Ἰλ. Ω. « Ῥοδα μεμυκότα, « Γεωπον. « Κρόκος εἶαρι μύων, « Νίκ. «Μύσαντες εἴχομεν,« Σοφ., (κοιν.) ἐμουλλώξαμεν. «Κὴκ μεμυκότων ἀδεύεται.« Ἐπγρ., καὶ ὑπὸ τῶν τυφλῶν.
Μυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μυὸς (τοῦ ποντικοῦ), μυὸς ἕδιος. « Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν μυώδες, « Πλ.
2) πλήρης μυῶν (μυώνων), (Γαλλ.) **musculeux**. « Ὀρειβατεῖν εἰώθατε, εὖτονοι καὶ μυώδεις γίνονται, « Διόδ.
Μυὼν [μῡ̆ς], ῶνος (ὁ). τὸ μέρος τοῦ σώματος (π. χ. ἡ γαστροκνημία, αἱ ὦμοι κτλ. ὅπου συνέρχονται πολλαὶ ἶνες(μύες) καὶ σχηματίζουν ὡς ἓν σαρκῶδες νεῦρον, (κοιν.) ποντικὸς, (Γαλλ.) **muscle**.
Μυωνία καὶ
Μυωξία (ἡ), = Μυωπία.
Μυωξὸς (ὁ), εἰδ. ἀρουραίου μυὸς (ποντικοῦ), (ἴσ. ἡ Γαλλ.) **marmotte**, (ἴδε) Ἄρκτόμυς καὶ Ἐλεός.
Μυωπάζω, Μ. άσω, = Μυωπιάζω.
†Μυωπία (ἡ), [μῦς, ὀπή]. ποντικότρυπα, ποντικοφωλιὰ.
Μυωπία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ μύωπος, κοντοφθαλμία.
Μυωπιάζω, Μ. άσω. Πάσχω μυωπίαν, (χυδ.) γκαλημουρίζω. εἶμαι.
Μυωπίας, ου (ὁ), = Μύωψ (ἐπιθ.).
Μυωπίασις, εως (ἡ), = Μυωπία.
Μυωπίζω, Μ. ισω. Κινῶ (τὸν ὕπνον) διὰ τοῦμύωπος. ‖ (παθ.) κινοῦμαι διὰ ἢ ὑπὸ τοῦ μύωπος, (ἐν γέν.) ἐναχλοῦμαι ἢ, ἐρεθίζομαι, οἰστρηλατοῦμαι (εἰς τὸν Ξεν. Κυνηγ. δ. 5) μυιάζομαι (καθὼς ὁ ἵππος ρὲ τὴν πυρὰν του);
Μυωπὸς (ὁ), = Μύωψ.
Μυωτὸς, ἡ, όν. (χιτὼν) Συνεβραμμένος ἀπὸ ἢ Ἐνδυμένος μὲ δέρματα μυῶν [ῡ].
2) συγκείμενος ἐκ μυῶν (μυώνων). « Μυωταὶ σάρκες, « (Κλέαρχ. παρ') Ἀθ.
†Μύωτὸν (τὸ), εἰδ. φυτ., (ἀλλ.) Μυόσωτον.
Μύωψ [μύω, †ὤψ], ωπος (ὁ), (ἐπιθετ.) ὁ μισοκλείων τὰ ὄμματα ἕνα ἢ δύο τι, (ὁηλ.) κοντόφθαλμος. «Διατί οἱ μύωπες συνάγοντες τὰ βλέφαρα ὁρῶσιν; « Ἀρχ. 2) (οὐσ.) τὸ κεντρὶ ὅ,που φορεῖ ὁ ἱππεὺς εἰς τοὺς πόδας του (ἕνα κεντρὶ τὸν ὕπνον), (Γαλλ.) **éperon**, (Τουρκ.) μαχμούζι, (ὅθ. μτφορ.) ἐρεθισμὸς, ἐλατήριον. 3) (μτγν.) εἶδος ἐντόμου, ἀλαγόμυιγα ἢ βιβλόμυιγα, (παρβλ. Οἴζυρος). « Βουσόον ὄντα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί,« Σολλ. 4) τὸ μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρός.

Μῶ, Ἰων. ἀντὶ Μῦ, μ.

Μῶα (ἡ), Δακων. ἀντὶ Μῶσα, μ.

Μῶδις, ιος (ἡ), =Σμῶδις.

Μῶεο, Π. Ϭ'. ἐν. πρσ. τοῦ Μῶμαι.

Μωκάω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) ἀομαι-ῶμαι [μῶκος], Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω σχήματα (grimaces) πρὸς περιπαιγμά τινος, χλευάζω (κυρ. διὰ μορφασμῶν), περιπαίζω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) se moquer.

Μώκημα (τὸ). τὸ γινόμενον προς χλεύην (μῶκόν) τινος, περιγέλιον.

‡Μωκία (ἡ), = Μώκημα, περιγέλασμα, (Γαλλ.) moquerie.

†Μωκίζω, Μ. ίσω, =Μωκάομαι, [ἐκ τοῦ

Μῶκος (ὁ), (συγγ. τῷ Μῶμος]. μορφασμός, περιγέλασμα μὲ διαστροφὰς τοῦ προσώπου (grimaces), (ἐν γέν.) χλεύη, περίπαιγμα, (ὅθ.

Μῶκος ἡ (ὀρθότ.) Μωκὸς (ὁ). περιγελαστής, (Γαλλ.) moqueur.

†Μωλέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.). Μάχομαι, [ἐκ τοῦ

Μῶλος (ὁ), [μόλος], Π. (ἐν γέν.) =Μόχθος, κακοπάθεια. (ἰδ.αιτ.) μάχη, πόλεμος· φιλονεικία, (παρβλ. Μόγος).

Μῶλυ, υος (τὸ). μυθώδές τι φυτὸν (μὲ 'μαύρην ρίζαν καὶ λευκὰ ἄνθη). 2) (μτγν.) εἶδος σκόρδου, (ἴσ. =τῷ

Μώλυζα, ης (ἡ). τὸ μονοκέφαλον σκόροδον.

†Μωλύνω, Μ. υνῶ, (γλσ.) =Μωλύω, ἀμβλύνω.

Μῶλυξ, υκος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μῶλυς.

†Μωλυρός, ά, όν, Γλσ. ἀντὶ-

Μῶλυς [μῶλος], υος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Μωλύτερος, -ύτατος). Ἀτονισμένος, ἀποκαμωμένος· χαῦνος· ἀμβλύς (τὸν νοῦν), νωθρός· ἠλίθιος.

Μωλύτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Μῶλυς,

Μωλυτικός, ἡ, όν. Ὁ μωλύων (ἀμβλύνων, ἐκνευρίζων).

‡Μωλυτὸς, ἡ, όν. Ἀτονισμένος, παραλελυμένος, ἔκλυτος, [ἐκ τοῦ

Μωλύω [μῶλυς], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Μεμώλυσμαι). Χαυνόνω, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα, (ὅθ. τὸ Ατ.) mollo. »Μωλυθεῖσα πυρί,« Αξ., 'μισοψημένη, (ἴδε Μολύνω).

Μωλωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἅλον μώλωπας, (Γαλλ.) meurtrir.

Μωλωπικὸς, ἡ, όν. Γεμάτος μώλωπας, κατασκοτωμένος.

Μωλωπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μωλωπίζω.

Μώλωψ [μῶλος, ‡ὤψ], ωπος (ὁ). σημάδι (πρήξιμον) κτυπήματος, πληγὴ χωρὶς διάστασιν τῆς συνεχείας τοῦ δέρματος, (Γαλλ.) meurtrissure. »Φοινικοῖ (»Πορφύρεοι) μώλωπες,« Πλ., Ἐπγρ.

Μῶμαι (ὁθ. τὸ πρς. Μωεο, τὸ ἀπαρ. Μῶσθαι ἢ ἡ μτχ. Μώμενος), Π. ἀντὶ Μάομαι ἢ Μαίομαι, ζητῶ, θηρεύω κτλ. »Μὴ τὰ μαλακὰ μωεο,« Ἐπιχαρμ.

Μωμάομαι-ῶμαι [μῶμος], Μ. ήσομαι, =Μέμφομαι, ψέγω· χλευάζω.

Μῶμαρ (τὸ), (χ. γεν.), Π. ἀντὶ Μῶμος.

Μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Μωμάομαι·

Μώμευμα (τὸ). ἀφορμὴ ἢ ἀντικείμενον μώμου, (ἐν γέν.) μομφὴ, μῶμος, [ἐκ τοῦ

Μωμεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Μωμάομαι.

Μώμημα (τὸ), =Μώμευμα.

Μώμησις, εως (ἡ), τὸ μωμᾶσθαι, μέμψις.

Μωμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Μωμάομαι.

Μωμητὴς, οῦ (ὁ). Ψέκτης, φιλοκατήγορος ἢ σκώπτης, περιγελαστής.

Μωμητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς πρὸς μώμησιν, μεμπτικός.

Μωμητὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἢ Ἄξιος μώμου, μεμπτός.

Μῶμος (ὁ), [συγγ. τῷ Μῖμος καὶ Μῶκος]. μομφὴ, κατηγορία· περιγέλιον. »Κεἰνῃ γὰρ οἵῃ μῶμος οὐ προσιζάνει,« Σιμων. 2) ἀντικείμενον μομφῆς, αἶσχος, ὄνειδος· ἐλάττωμα. » Μορφῆς ἔχοντες σίφλον ἢ μῶμαρ γένους,« Λυκ.

Μωμοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Ἐξετάζω) ὡς-

Μωμοσκόπος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ παρατηρῶν (ἐξετάζων) τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα νὰ μὴν ἔχωσι μῶμον. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ὁ ζητῶν νὰ εὕρῃ ἐλάττωμα (νὰ μεμφθῇ), φιλοκατήγορος.

Μῶν [κατὰ συναίρ. Δ. ἐκ τοῦ Μὴ, οὖν], ἐπίρ. Ἐρωτ. ἢ (κατὰ τὸν Φώτ.) Ἐπιζητ., ἆρά γε; μή πως; μήπως τάχα;

Μῶνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μοῦνος, μόνος.

Μώνυξ, υχος καὶ Μώνυχος, υ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονώνυχος, μονόχηλος. »Ἵππος—,« Ὁδ. Ο. »Εἰσὶ γὰρ καὶ.. μώνυχες ὗες.. μώνυχον δὲ καὶ δίκερον οὐδὲν ἡμῖν ὦπται,« Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) »Ἅρμα μώνυχον,« Εὐρ., τὸ συρόμενον ὑπὸ μονωνύχων ζώων (ἵππων ὄηλ. ἢ ἡμιόνων).

Μώομαι, Π. =Μάομαι, (ἴδε Μῶμαι).

Μωραίνω, Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμώραμαι). (σπν. μτβτ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ μωρὸν (ἀνόητον ἢ ἀνούσιον). (συνήθ. ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς μωρὸς, ἀνοηταίνω. (μσ. αὐτπθ.) χάνω τὴν οὐσίαν (τὴν ποιότητά) μου, ἀνοσταίνω. » Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; « Γρφ.

†Μωρανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ ξεμώραμα.

Μωρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μωροῦ, ἀβουλία, ἀνοησία.

Μωρικὸς, ἡ, όν. Μωροῦ ἴδιος·

Μώριον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (μανδραγόρου) τοῦ ὁποίου ὅστις φάγοι μωραίνεται.

‡Μωρόβουλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου αἱ βουλαὶ εἶναι μωραί.

Μωρόθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μωρῶς λατρεύων τοὺς ψευδωνύμους θεούς, εἰδωλολάτρης.

Μωροκακοήθης, ες (ὁ, ἡ) καὶ

Μωρόκακος (ὁ, ἡ), =Μωροπόνηρος.

Μωροκλέπτης, ου (ὁ). μωρὸς (ἀνόητος, ἀνεπιτήδειος) κλέπτης.

Μωρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω μωρολογίας, φλυαρῶ.

Μωρολόγημα (τὸ). λόγος μωροῦ (χωρὶς νόημα).

Μωρολογία (ἡ) τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ὡς-

Μωρολόγος (ὁ, ἡ) ὁ λέγων μωρὰ (ἀνόητα) λόγια, ὁμιλῶν ὡς ἂν μωρός.

†Μῶρον (τὸ), =Μόρον, Μοῦρον.

Μωρονήπιος (ὁ, ἡ). μωρὸς ὡς νήπιον.

Μωροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσποιοῦμαι μωρίαν, [ἐκ τοῦ

Μωροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσποιούμενος μωρίαν.

Μωροπόνηρος (ὁ, ἡ). κουτοπόνηρος, ἠλιθιοπόνηρος, [πονηρὸς καὶ

Μωρὸς [μῶλυς, μωλυρὸς, νωθρὸς, Ἰσ. συγγ. καὶ τῷ Πωρὸς =Πηρὸς], ά, όν. (κυρ.) ἄπειρος, ἀνούσιος· (ὅθ. μτγν.) ἀμβλὺς τὴν αἴσθησιν, εὐήθης, κουτὸς· ἠλίθιος, ἀνόητος.

Μῶρος, α ἢ ος, ον, Ἀττ. ἀντὶ Μωρὸς.

Μωροσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μωρόσοφος.

Μωροσοφία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις·

Μωρόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μωρὸς καὶ τοι σοφὸς ἢ σοφὸς καὶ τοι μωρὸς, (παρβλ.) Μωροπόνηρος.

‡Μωρόσυκον (τὸ), =Συκόμωρον.

Μωρόσυκος (ὁ, ἡ), =Συκομορέα.

Μωρότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ μωροῦ, ἠλιθιότης.

Μωρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). μωρὸς (ἀμβλὺς) τὰς φρένας, ἀνόητος.

Μωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ μωρὸν, ξεμωραίνω.

Μωρῶς, ἐπίρ. Ὡς μωρὸς, ἀνοήτως.

Μώρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μωρόω, ξεμώραμα.

Μῶσα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Μοῦσα.

Μῶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Μῶμαι.

Μωσικὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Μουσικὸς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΜΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἐπὶ τῇ βάσει πάντων τῶν ἄχρι τοῦδε ἐκδεδομένων Ἑλληνικῶν Λεξικῶν.

Ἰδίως δὲ

τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου

ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ,

Καὶ πλουτισθὲν διαφόροις πίναξι Χρονομετρικοῖς, Νομισματολογικοῖς κλπ.
κατὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι νενομοθετημένον μετρικὸν σύστημα.

Οἷς προσετέθη ἐπὶ τέλους

ΚΑΙ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

τῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς συγγράμμασιν ἀπαντωμένων Κυρίων Ὀνομάτων.

Ἐκδοθὲν δὲ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣΕΙ

ΥΠΟ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ,

ΚΑΙ ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΤΩι ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΩι ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΙ ΤΩι Α'.

ΤΟΜΟΣ Β'.

» Τῆς σοφίας τὸ μὲν τι ἐν τῇ τῆς
» ψυχῆς ἀρετῇ, τὸ δὲ ἐν τῇ χρείᾳ
» τῆς φωνῆς », Ἰούλ. Πολυδεύκ.
Ὀνομαστ. Α.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘΜ. 215.

1852.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ν, ν, νῦ (τὸ), (ἄκλ.), τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ν', πεντήκοντα (50) ἡ, πεντηκοστὸς, ἡ, ὸν, καὶ ,ν, πενῆντα χιλιάδες (50,000).

Νᾶας, Δ. ἀντὶ Νῆας, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νάβλα (ἡ) καὶ

Νάβλας, α (ὁ), [Ἑβρ.], εἶδος ψαλτηρίου ἢ κιθάρας.

Ναβλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸ ὄργανον νάβλαν.

Ναβλιστοκτυπεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ναβλιστής.

Νάβλον (τὸ), =Νάβλα.

Νάγμα (τὸ), [νάσσω]. πᾶν δ,τι εἶνε καλὰ στιβαγμένον (κτυπημένον, στερεὸν), (ὃ θὰ εἰς τὸν Ἰών.) λίθινον τεῖχος ἢ (πιθανώτ.) terrasse.

Ναετὴρ καὶ

Ναέτης, ου (ὁ), Π. [ναίω]. κάτοικος.

†Ναέτωρ, ορος (ὁ), Γλσ.]. ῥευστὸς, ῥέων.

Ναθμὸς (ὁ), Π. =Νασμός.

;Νάθραξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Νάρθηξ.

Ναὶ [νὴ], ἐπίῤ. Καταφατ. ἡ βεβαιωτ. » Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐνόρκ.) » Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, « αὐτ. (καὶ χ. τοῦ Μάϊ). »Ναὶ Μοῖρας, « Θκρ. »Ἤξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, « αὐτ.

Ναῖ, Δ. ἀντὶ Νηΐ, δοτ. τοῦ Ναῦς.

Ναΐας, άδος (ἡ), =Ναΐς, Νηριάς.

†Ναιβαμῶς, ἐπίῤ. Ναὶ βέβαια, (Κωμ. κατὰ τὸ Μηδαμῶς).

Ναΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ναός.

Ναίεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔναιε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ναίω.

Ναιετάσκε, Π. Ἰων. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ναιετάω-ῶ (χ. Μ.), Π. [ναίω]. κατοικῶ, διατρίβω· (ἐπὶ τόπ.) κατοικοῦμαι, εἶμαι κατοικημένος· (ἐν γέν.) κεῖμαι. (συνήθ. μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Ναιετάω δ' Ἰθάκην· ἐν δ' ὄρος α[illegible]πάριτον· ἀμφὶ δὲ νῆσοι κυλλαὶ ν[illegible]ῆλ. Ι. (καὶ δοτ. προθ.) » [illegible]νι ναιετάουσιν, « Ὁ[illegible]

Ναιετὴρ καὶ

Ναιέτης, ου (ὁ), Π. =Ναέτης, κάτοικος.

Ναΐϊος, α, ον, Δ. ἀντὶ Νήϊος.

Ναΐρον (τὸ), [;], εἶδ. ἀρώματος τῆς Ἰνδ.

†Ναίρω [νάω], Μ. ναρῶ, (Γλσ.). Βυζάνω.

Ναΐς [νάω], ΐδος (ἡ). νύμφη τῶν ὑδάτων, =Νηρηΐς.

Ναϊσκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ναΐσκος (ὁ), =Ναΐδιον.

†Ναίτειρα (ἡ), (Γλσ.), [ναιετήρ]. κάτοικος· οἰκοδέσποινα.

Ναιχὶ (ϊ) ἡ Ναίχι, ἐπίῤ. Ἀττ. ἀντὶ Ναὶ, (κοιν.) χαίσκε.

Ναίω [σύγγ. τοῦ Νέω καὶ Νάσσω], Μ. (ἄχρ.) νάσω καὶ (μσ.) νάσομαι (ἀόῤ. Ἔνασα ἢ Ἔνασσα καὶ [ἀναυξ.] Νάσσα, ᾗ μσ. Ἐνασάμην καὶ Νασάμην [σσάμην] καὶ πθ. Ἐνάσθην, πρκ. Νένασμαι), Π. κατοικῶ καὶ (ἀμτβτ. ἢ πθ.) κατοικοῦμαι, εἶμαι κατοικημένος· (ἐπὶ τόπ.) κεῖμαι· (μτβτ. μόνον εἰς τὸν ἀόῤ.) κτίζω· κατοικίζω (πάλιν ἢ ἀποίκους), (καὶ μσ.) στήνω τὴν κατοικίαν μου πουθενὰ, (Γαλλ.) s'établir, (παρβλ.) ἱδρύω. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα, « Ἡσ. (ἢ δοτ.) » Ναίων Ἰωνᾶς ἐν μυχοῖς θαλαττίοις, « Τρπρ. (καὶ ἑλλ.) » Αἰθέρι ναίων, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπίῤ.) »Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, "Ηλιόσ ἄνα, « Ἰλ. Β. (καὶ μτβτ.) » Νηὸν ἔνασαν, « Ὅμ. Ἴλμ. » Ἐν Ἄργει ἔνασσεν ἐκγόνους Ἡρακλέος, « Πίνδ. (καὶ μσ.) » Νάσσατο ἄγχ' Ἑλικῶνος, « Ἡσ. (καὶ πθ) » Ἀργεῖ νάσθαι, « Ἰλ. Ξ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἄστεα ναίοντο πολῖται, « Θκρ., (παρβλ. Ναιετάω), (συγχ. τῷ Νάω).

Νάκη (ἡ), =Νάκος.

Νακοδαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. (κατὰ παιρῳδ. τοῦ Κακοδαίμων) ἀντὶ-

Νακοδέψης, ου (ὁ), =Βυρσοδέψης, [δέφω ἢ

Νάκος, εος-ους (τὸ). δέρμα μὲ τὰς τρίχας του, προβατ. » Τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ, « Πίνδ.

Νακοτάπης, ητος (ὁ) καὶ

Νακοτάπητον (τὸ). τάπης χνουβωτὸς ὡς [illegible]. Μαδῶ δέρματα [illegible]λλω], ου (ὁ). ὁ μαδῶν δέρματα (προβηαίς), Βυρσοδ[illegible] ψης (ϊ).

Νακότιλτος (ὁ, ἡ). μαδημένος ὡς ἂν νά[illegible]κος (προβατ.).

;Νάκτης [νάσσω], ου (ὁ), = Γναφεύς.

Νακτὸς [νάσσω], ὴ, όν. Πατημένος, (ὃ ||. οὐσ.) Νακτὸν (τὸ), « τὸ (ἄλλ.) [illegible]μα, (Τουρκ.) κετσὲς, (Γαλλ.) feutre.

Νᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Νῆμα, (εἰς τὸ συγχ. τῷ

Νᾶμα (τὸ), [νάω]. ὑγρὸν ῥέον (ἀνὸ πηγὴ, ῥεῖθρον.

Ναματιαῖος, α, ον. Ῥέων ὡς νᾶμ[illegible] γαῖος. » Ὕδωρ —, « Πολύαιν. πρεχάμενον.

Ναμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νᾶμ[illegible] σίτσα, βυάκι[illegible]

Ναματώδης, ε[illegible] (πηγῶν, ὑδά[illegible]

Ναμέρτεια (ἡ), [illegible]., ἡ ναυμαχία.

Ναμερτὴς, έος [illegible]ή). Π. ὁ φερόμενος (μεταξὺ ἐχθρῶν) μὲ καρᾶβι.

Νανίον (τὸ), ὑ[illegible] ἡ). =Ναυτιῶδης.

Νανίσκος (ὁ), [illegible]). =Ναυτίωσις.

Νανίσκος (ὁ), [illegible] μέρος ὅπου στέκουν (ἀπλακουντίου.

Νανναρίον (τὸ), [illegible] τόλος ἀραγμένος, ἄθροι-

Νανναρὶς, ίδος [illegible] καραβίων. 2) =Ναύ-

Νάννας, ου (ὁ), [illegible]ήσω. Κινῶ (Διοικῶ) τὴν

Νάννη (ἡ), ἡ θ[illegible] τι (ᾗ μσ. ἢ πθ. μετα-

Ναννίον (τὸ), [illegible] ς νεὼς, ταξειδεύω· (ἐν

Νάνος ἡ (ὀρθότ[illegible] κυρ. ᾗ μεταφορ.). (ᾗ ἑλλ.) ον. Κοντὸς τ[illegible] ω) πρὸς διοδεύω. »Ἐπ[illegible] ||. (οὐσ. ἀρσ.) [illegible]ι ναυστολεῖς χθόνα ; « εἶδος πλακού[illegible] ν (ἐνν. ἑαυτὸν) εἰς τὸ ἴσ. εἰς ταύτη [illegible] καὶ μεταφορ.) » Ναυστ. τὶ Ναστός).

Νανοφυὴς, έος [illegible] ναυστοληθὲν (μεταχρύσωμος). [illegible]. φορτίον (ἀγώγι-

Νανώδης, έος ([illegible] ὡς ἂν νάνος. [illegible] λεος τὸ ἄῤῥε.

Νάξ, ος, α, ον. [illegible] λεῖν ἢ ναυστο-[illegible] » Λίθος —, « [illegible] ς μεταχόμισις.

Ναξιουργὴς, έ[illegible] κευασμένος τρόπον τῶν)

Ναυδομία (ἡ), [illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ναόν,
αι-
ιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ναούς· ὁ
ετρημένος τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἐ-
ευῆς καὶ διατηρήσεως τῶν ναῶν.
λος (ὁ, ἡ), Π. [ν. παλέω]. ὁ δια-
ον εἰς (ἀσχολούμενος περὶ) τοὺς να-
]. (οὐσ.) Ναοφύλαξ, Νεωκόρος.
ός), [ναίω], οἶκος (οἰκοδόμημα προσ-
γμένον εἰς λατρείαν τοῦ) θεοῦ· (ἰ-
) τὸ μέρος ὅπου ἵστατο τὸ ἄγαλ-
λλ.) Σηκός, (ἴδε καὶ Ἱερός).
. καὶ Αττ. ἀντὶ Νεώς, γεν. τοῦ
γέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω ναόν.
φύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ ναοῦ. 2) (μτφ.) Π. φύλαξ τῆς νεώς, πιλότος.
Ναπαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων ἢ ἀνήκων εἰς νάπας (φάραγγας δρυμώδεις). ||. (οὐσ.) «Ναπαῖαι,» αἱ νύμφαι τῶν ναπῶν.
Νάπειον (τὸ), Π. ἀντὶ Νᾶπυ, σινάπι.
Νάπη (ἡ), [νάω]. κοιλὰς σύνδενδρος, φάραγξ δασώδης.
Νάπαινος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Νήπιος.
Νάπος, εος-ους (τὸ), = Νάπη.
Ναπτάλιες (ἡ), = Νάφθα.
Νᾶπυ, υος (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Σίνηπι, σινάπι.
Ναπώδης, εος (ὁ). νάπῃ ὅμοιος.
Ναρδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν νάρδον, ἔχω ὀσμὴν (σῆμα κτλ.) νάρδου.
Νάρδινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ νάρδου.
Ναρδίτης, ου (ὁ) καὶ Ναρδῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος ἢ κατεσκευασμένος μὲ νάρδον.
Ναρδολίπης, ος (ὁ, ἡ), Π. ἀλειμμένος μὲ λάδι (λίπος) νάρδου.
Νάρδον (τὸ) καὶ
Νάρδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς βαλεριάνας) μὲ ἀρωματικὰ ἄνθη (ὡς τῆς λαυάνδας). 2) (συνεκδ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ σκευαζόμενον μύρον.
Ναρδόσταχυς, υος (ὁ). τὸ σταχυοειδὲς ἄνθος τῆς νάρδου, (Λτ.) spica nardi.
Ναρδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ περιέχων) νάρδον.
Ναρθηκία (ἡ). τὸ μικρότερον εἶδος τοῦ φυτοῦ νάρθηκος, (Λτ.) ferulago.
Ναρθηκίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Στηρίζω φασκιόνων τὸ τσακκισμένον κοκκαλον μὲ νάρθηκας (καλάμια), (Γαλλ.) eclisser. 2) κτυπῶ (δέρνω) μὲ νάρθηκα.
Ναρθήκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον νάρθηκος.
Ναρθήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νάρθηξ (3), κουτάκι διὰ μυρωδικὰ (ἰατρικὰ κτλ.). 2) (μτφ.) μικρὸν ἰατροσόφιον.
Ναρθήκισμα (τὸ) καὶ
Ναρθηκισμός (ὁ). (χειρουργ.) ἡ πρᾶξις τοῦ ναρθηκίζειν, φάσκιωμα (τσακκισμένου κοκκάλου) μὲ καλάμια.
Ναρθηκοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (φυτοῦ) νάρθηκος.
Ναρθηκοπλήρωτος (ὁ, ἡ), Π. διὰ τοῦ ὁπ. ἐγεμίσθη τὸ ἐντὸς κοῖλον τοῦ νάρθηκος. «Πυρὸς πηγὴ—,» Αἰσχλ., ἡ μετακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προμηθ. ἐντὸς νάρθηκος.
Ναρθηκοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ὡς νάρθηξ.
Ναρθηκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) νάρθηκα ὡς-
Ναρθηκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) εἰς τὰ ὄργ.α τοῦ Βάκχου νάρθηκα, Θυρσοφόρος.
Ναρθηκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ναρθηκοειδής.
Νάρθηξ, ηκος (ὁ), εἶδ. ἀκανθ. ις) φυτοῦ μὲ ἐλαφρὸν καλαμοειδῆ κορμὸν καὶ φύλλα ὡσὰν τοῦ μαράθου (τοῦ ὁπ. ἡ ψίχα ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς παλαιοὺς ὡς ὕσκα, ὅθ. ὁ μῦθος τοῦ Προμηθ.), (κοιν.) μαγκοῦτα, (Γαλλ. καὶ Λτ.) ferula. 2) (συνεκδ.) ῥάβδος ἀπὸ ξύλον νάρθ. 3) κουτὶ εἰς τὸ ὁπ. ἐφύλαττον ἀρώματα, (ὅθεν 4) (μτνμ.) ἰατροσόφιον. 5) (ἐκκλησ.) τὸ μέρος (τὰ πρόθυρα) τοῦ ναοῦ ὅπου ἐστέκοντο οἱ ἀπερώμενοι, (κοιν.) νάρθηκας.
Νάρκα, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Νάρκη, αἰτ. τοῦ Νάρκη.
Νάρκαφθον (τὸ), [ᾰ], εἶδος ἀρωματ. φλοιοῦ τῆς Ἰνδ., (ἴδε καὶ Δάκαφθον).
Ναρκάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Παθαίνω ἢ Αἰσθάνομαι νάρκην (νάρκωσιν), 'μουδιάζω. (μτφρ.) ἐκνῶ. «Ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι, καὶ τοι προθυμηθείς, ἐνάρκησα,» Σον.
Νάρκη (ἡ), [ἴδε Μάλκη]. νάρκωσις, 'μούδιασμα. «Τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου καιὲ τῆς χειρὸς καταχεῖται;» Ἀρχῳ. 2) εἶδος ἰχθ., (κοιν.) 'μουδιάστρα. «Ταύτῃ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ, ἢ δὴ τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἁπτόμενον ναρκᾶν ποιεῖ,» Πλάτ.
Νάρκημα (τὸ) καὶ
Νάρκησις, εως (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νάρκης, νάρκωσις.
Ναρκίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄνθη ναρκίσσου.
Ναρκισσίτης, ου (ὁ). (λίθος) ἔχων χρῶμα ἢ σχῆμα ναρκίσσου.
Νάρκισσον (τὸ), σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ-
Νάρκισσος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [νάρκη], εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθ. εὐώδους, (κοιν.) μανοῦσι, (Τουρκ.) ζερνεκαδές.
Ναρκοειδής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Νάρκῃ ὅμοιος, ναρκώδης.
Ναρκότης (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Νάρκη, νάρκωσις.
Ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιφέρω νάρκην ('μούδιασμα), ναρκόνω. ζαλίζω. «Ὀξύνην ναρκοῖ,» Ἱππκρ.
Ναρκώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ αἰσθανόμενος ἢ ἐπιφέρων νάρκωσιν, ναρκωτικὸς ἢ νεναρκωμένος.
Νάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ναρκόω, 'μούδιασμα, νάρκωμα. «Κοιλίης —,» Ἱππκρ. «Νάρκωσιν δ' ἀκούσωμεν τὴν περὶ τὸ πέπτειν τὰς τροφὰς ἀῤῥωστίαν τῆς γαστρός,» Γαλ. «Γνώμης καὶ τοῦ νοῦ—,» Ἀρετ., ἠλιθιότης.
Ναρκωτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιφέρων νάρκωσιν (ζάλην, 'μούδιασμα).
Ναρός, ά, όν, Π. [νάω]. ῥευστός, ῥοώδης, (κοιν.) τρεχάμενος.
†Νάρταλος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρταλος.
Νάρτη (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) = Νάρκαφθον.
Νᾶς, ναὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ναῦς.
Νάσατο, Π. ἀντὶ Ἐνάσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. καὶ
Νάσθη, Π. ἀντὶ Ἐνάσθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ναίω.
Νασῖτις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Νησῖτις, νησιωτική.
Νασιώτας, ασ (ὁ), Δ. ἀντὶ Νησιώτης.
†Νάσκαφθον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νάρκαφθον.
Νασμός (ὁ), Π. [νάω]. ῥοή· ῥεῖθρον, πηγή, νᾶμα.
†Νασμώδης, εος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). πλήρης νασμῶν (πηγῶν, ὑδάτων), ὕγρος.
Νᾶσος (ἡ), Δ. ἀντὶ Νῆσος.
Νάσσα, Π. ἀντὶ Ἔνασσα, ἐνεργ. καὶ
Νασσάμην, Π. ἀντὶ Ἐνασσάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ναίω.
Νάσσω [συγγ. τῷ Νέω, Νήθω καὶ Σάττω], Μ. νάξω (πθ. πρκ. Νέναγμαι καὶ Νένασμαι)· Σρωμόνω τι ἵνα γωρέσῃ πουθενὰ ἢ νὰ πατηθῇ (νὰ αφίξῃ), στοιβάζω· πατόνω. παραγεμίζω· στρώνω. «Τοῖαν ἔναξεν,» «Ὀδ. Φ.» «Νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον,» Ἐπίκτ. (καὶ πθ.) «Δμφορεῖς νενασμένοι,» Ἀρεσφ., συσσωρευμένοι. «Ἡ οἰκία ὑπλιτῶν (ἐ)νένακτο,» «Ἰωσ., ἦτον γεμάτη (Γαλλ. encombrée). «Ἔνιοι δέ μοι ατιβάς· ἐν δὲ νένασται καλὰ δέσματα,» Θκρ.
Ναστήρ, ῆρος καὶ
Νάστης [ναίω], ου (ὁ), Π. = Ναιέτης, κάτοικος.
Νασαίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νασταῖς (πλακοῦς).
Νασταίκοπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (κατασκευάζων) ναστοὺς πλακοῦντας.
Νασταῖς [νάσσω], ή, όν. Πατημένος 'γερά, πατωμένος· παραγεμισμένος· (ἐπμ.) πυκνός· σφικτός· στερεός. «Κάλαμος —,» Δσκρ., ὁ (ἄλλ.) Μεστοκάλαμος. ||. (ὡς οὐσ. ἐνν. πλακοῦς ἢ ἄρτος), εἶδος πήττας (ὄχι μὲ φύλλα [ἐπμ.] ὄχι φυσκωτῆς), (καθὼς ἡ κοιν.) ἀμυθοσιλόπηττα ἢ ἡ μπομπότα (ἴδε Ναστοφάγος).
Ναστότης (ἡ). τὸ χαρακτηρικὸν τοῦ ναστοῦ, πυκνότης, ἀδρότης.
Ναστοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ναστοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων συνήθως (τρεφόμενος μὲ) ναστὸν ἄρτον (μὲ μπομπόταν), (ἴδε Παυσαν. Π', μδ'. 4).
Ναστώδης, εος (ὁ, ἡ), ναστῷ ὅμοιος, πατωτὸς, πλακωτός.
Νάσω, Δ. ἀντὶ Νήσου, γεν. τοῦ Νῆσος.
Νάττω, Ἀττ. ἀντὶ Νάσσω.
Ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ναυαγὸς, καραβοτσακκίζομαι. (μτφρ.) ἀποτυγχάνω. «Ἐν οἷς ἐναυάγησαν οἱ πρόσθεν ἰατροί,» Γαλ.
Ναυαγία (ἡ), καραβοτσάκκισμα.
Ναυάγιον (τὸ). λείψανον ναυαγίας, κομμάτι συντριφθέντος πλοίου. 2) (μτγν.) = Ναυαγία.
Ναυαγὸς (ὁ, ἡ), [ναῦς, ἄγνυμι]. ὁ παθὼν ναυαγίαν, καραβοτσακκισμένος. 2) Π. σπνττ. [ναῦς, ἄγω]. ὁδηγὸς (διοικητὴς) πλοίου.
Ναυαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διοικῶ πλοῖον ἢ πλοῖα ὡς) ναύαρχος.
Ναυάρχης, ου (ὁ), = Ναύαρχος.
Ναυαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ναυάρχου.

Δημόσιο Κτήμα - Χρήση Βιβλιοθήκης Βέροιας

Ναυαρχίς, ίδος (ἡ), (ἐνγ. ναῦς) τὸ καράβι τὸ ὁποῖον φέρει τὸν ναύαρχον.

;Ναυαρχίτης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ **Ναύαρχος** (ὁ), [ναῦς, ἄρχω]. ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) πλοίου ἢ πλοίων, (Γαλλ.) **amiral**, (παρβλ.) Στόλαρχος.

;Ναυάτης, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναυβάτης.

Ναυβατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Νηὸς ἐπιβαίνω, ταξειδεύω ὡς-

Ναυβάτης [ναῦς, βαίνω], ου (ὁ). ναύτης ἢ ἐπιβάτης (ὅζε τὴν λέξιν) πλοίου. «Ὑπολαβεῖν οἷοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας, » Θκ.

Ναύδετον (τὸ), Π. [ναῦς, δέω]. σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ καράβι, παλαμάρι.

Ναυηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναυηγὸς, νηὸς ὀδηγὸς, ναύτης.

Ναυηγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ναυαγός.

Ναυκληρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (Ναυλόνω εἰς ἄλλον ἢ Ἔχω πλοῖον ὡς) ναύκληρος· (καταχρ.) δίδω οἰκήματα μὲ ἐνοίκιον, ἐνοικιάζω· (ἐν γέν.) ἐπιστατῶ ὡς οἰκονόμος· (μτφορ.) διέπω, διευθύνω. » Πόλιν—, « Αἰσχλ.

Ναυκλήρημα (τὸ), απν. ἀντὶ

Ναυκληρία (ἡ). τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ναυκλήρου. 2) πλοῖον ναυλωμένον ὑπὸ ναυκλήρου. » Τῆς ναυκληρίας αὐτῷ συντριβείσης, « Πλ.

Ναυκληρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ναύκληρον ἢ εἰς

Ναυκλήριον (τὸ). πλοῖον ἀνῆκον εἰς ἢ ἐνοικιασμένον ἀπὸ ναύκληρον. 2) = Ναύσταθμος, (Κύρ. Ῥῆσ. 233).

Ναύκληρος (ὁ). ἰδιοκτήτης πλοίου, καραβοκύρης. 2) (καταχρ.) κύριος ἢ ἐνοικιαζῆς οἴκου ὅς τὸν μετενοικιάζει εἰς ἄλλες. 3) (ὡς ἐπιθ.) Π. ἀντὶ Ναυτικός.

Ναυκληρώσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δύναται νὰ ἐνοικιάσῃ ἢ νὰ μετενοικιάσῃ τις. » Στέγη—, « Ἡσύχ., κάμαρα (πανδοχείου) διὰ ἐνοίκιασμα.

Ναυκράρια (τὰ), τὰ ἀρχεῖα τῶν ναυκράρων.

Ναυκραρία (ἡ). (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ιϐ'. μέρος τῆς φυλῆς (κατὰ τὴν ἐπὶ Σόλ. διαίρεσιν), ἡ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς ναυκράρου συμμορία.

Ναυκραρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ναύκραρον ἢ τὴν ναυκραρίαν.

Ναύκραρος (ὁ). (κυρ.) Ἀττ. ἀντὶ Ναύκληρος, (ὅζε, εἰς τὰς Ἀθ. πλθ.) οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ιϐ' μέρους ἑκάστης τῶν 4 φυλῶν (κατὰ τὴν πρὸ τοῦ Κλεισθένους διαίρεσιν), (οἱ ὁπ. μετωνομάσθησαν ἔπειτα) δήμαρχοι. || (ἑκάστη ναυκραρία συνετέλει δύο ἱππεῖς καὶ μίαν ναῦν, ὅθ. ᾗ ἡ ἐτυμολογ. τῆς λέξ.).

Ναυκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (Ὑπερέχω) διὰ θαλάσσης, θαλασσοκρατῶ, ἐκ τοῦ

Ναυκράτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (νικῶν, ὑπερισχύων) διὰ τῶν νεῶν. » Θαλάσσης—, « Ἡρ.—Θαλασσοκράτωρ. 2) ἐξασκημένος νεὼς ἢ νεῶν, ναύαρχος ἢ ναύκληρος.

;Ναυκράτης, ου (ὁ), εἶδος ἰχθύος, (ἄλλο παρὰ τὸ Ἐχενηΐς.

Ναυκρατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς ναυκρατίαν.

Ναυκρατία (ἡ). ἡ διὰ τῶν νεῶν ὑπεροχὴ ἢ νίκη, θαλασσοκρατία.

Ναυκράτωρ, ορος (ὁ). = Ναυκράτης, θαλασσοκράτωρ ἢ· καραβοκύριος.

†Ναῦλα (ἡ) καὶ **Ναύλας** (ὁ) καὶ **Ναῦλον** (τὸ), νλγ. ἀντὶ Νόλα κτλ.

Ναῦλον (τὸ) καὶ **Ναῦλος** (ὁ), [ναῦς]. τὸ πληρονόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιβάτου (τὸ ἀγώγιον τοῦ) πλοίου, (κοιν.) ναῦλος. 2) (καταχρ.) ἀντὶ Ἐνοίκιον (κυρ. πανδοχείου).

Ναυλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος εἰς ἢ ὡς εἰς ναύλοχον καὶ ἐνεδρεύω τὸν ἐχθρόν· (μτϐτ.) ἐπιπίπτω διὰ θαλάσσης ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὸν ἐχθρόν. 2) (μτγν.) δίδω ἄσυλον (ναύλοχον) εἰς πλοῖον.

Ναυλοχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Ναυλόχιον καὶ **Ναύλοχον** (τὸ), = Ναύλοχος (οὐσ.).

Ναύλοχος (ὁ, ἡ), [ναῦς, λόχος]. (κυρ. τόπος, λιμὴν) ἁρμόδιος (χρησιμεύων) ὡς || (οὐσ.) Ναύλοχος (ὁ), μέρος ὅπου ἠμποροῦν νὰ σταθοῦν ἀραγμένα (κυρ. πρὸς ἐνέδρευσιν ἐχθροῦ) καράβια, (κοιν.) καραβοστάσι.

Ναυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τὸ πλοῖόν μου (καὶ μσ. Πιάνω πλοῖον) με ναῦλον, ναυλόνω,

Ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ καράβια (διὰ θαλάσσης) κατά τινος, κάμνω ναυμαχίαν. » Ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα, « Θκ. (ᾧ ἀπλ. ἀντὶ Μάχομαι) « Κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι, « Ἄρχ.

Ναυμάχημα (τὸ). ἄθλος ναυμάχου, θαλασσομάχημα.

Ναυμαχὴς, ου (ὁ), = Ναυμάχος.

Ναυμαχησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ ναυμαχήσω.

Ναυμαχητέον, θεπ. τοῦ Ναυμαχίω.

Ναυμαχία (ἡ). ἡ διὰ νεῶν μάχη, πόλεμος μὲ καράβια.

Ναυμαχικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδειος.

†Ναυμαχίον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναυμάχιον.

Ναυμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ (ἀπὸ) τῶν νεῶν, πολεμιστὴς ναυτικός.

Ναύμαχος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων εἰς ναυμαχίαν. » Δόρυ—, « Ἡρ.

Ναῦς (καὶ ὄχι Ναυὶς), Αἰολ. ἀντὶ Νάος. » Τὰς τῶ ναύω κατειρωμένας, « Ἐπιγρφ.

;Ναυπηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναυπηγός.

Ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πλοῖον ὡς ναυπηγός.

Ναυπηγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ναυπηγὸς ἢ· 2) ναυπηγικός. «Τέχνη—, « Μανέθ.

Ναυπηγήσιμος, η ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος (χρήσιμος) πρὸς ναυπηγίαν. » Ὕλη—, « Ἡρ., Πλάτ.

;Ναυπήγησις, εως καὶ

Ναυπηγία (ἡ). κατασκευὴ πλοίου· ἁρμάτωμα (ἑτοιμασία) στόλου.

Ναυπηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ναυπηγίαν.

Ναυπήγιον (τὸ). μέρος ὅπου ναυπηγοῦνται πλοῖα, (Γαλλ.) **chantier**.

Ναυπηγὸς (ὁ), [ναῦς, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων καράβια.

Ναύπορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ναυσίπορος.

†Ναύπους, οδος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Μακρόπους.

†Ναυρίζω, Μ. ἴσω, (Γλσ.) Χλευάζω, μυκτηρίζω, [ἐκ τοῦ

†Ναυρὸς [;], ά, όν. Κοῦφος, ὄξυπτος· περιγελαστής· οἰηματίας. «Τὸ ναυρὸν,» Ἡσύχ., εἰρηνικὸν, ἔπαρσις.

Ναῦς [ναίω], νεὼς (ἡ)· (ἡ ὀστ. Νηΐ, ἡ αἰτ. Ναῦν· πλθ. ἡ ὀν. Νῆες, ἡ γεν. Νεῶν, ἡ ὀστ. Ναυσί, ἡ αἰτ. Νῆας καὶ Ναῦς· δυϊκ. ἡ γεν. καὶ ὀστ. Νεοῖν). Καράβι.

†Ναυσθλον (τὸ), = Ναῦλον, (ϑθ.

Ναυσθλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ναυλόω.

Ναυσία καὶ

Ναυσίασις, εως (ἡ), = Ναυτία, Ναυτίασις, [ἐκ τοῦ

Ναυσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ναυτιάω.

Ναυσιδάτης, ου (ὁ), = Ναυβάτης.

Ναυσίδιος (ὁ, ἡ, ή). ὁ διάγων τὸν βίον του εἰς τὰς ναῦς, ὁ τριφόμενος (ζῶν) ἀπὸ τὴν ναυτικήν.

Ναυσιδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιταχύνων (συντελῶν πρὸς) τὸν δρόμον τῆς νεώς. «Ὄδυρος—,« Ὀρφ.

Ναυσίκλειτὸς ἢ **Ναυσίκλυτὸς** (ὁ, ἡ), Π. [ναῦς, κλέος], ἔνδοξος (περίφημος) διὰ τὰ καράβιά του ἢ τὴν ναυτικήν του ἐμπειρίαν.

Ναυσιόεις, εσσα, εν, Π. = Ναυτιόεις.

†Ναυσιπέδη (ἡ), Λέξ. [ναῦς, πέδη]. = Ναύδετον, Ἀγούμενα τοῦ καραβιοῦ.

;Ναυσιπέρατος (ὁ, ἡ), Π. = Ναυσίπορος. (εἰς τὸν Πρ. διορθ. Νησοὶ περητός).

Ναυσίποδες (τὶ), Π. οἱ κάτοικοι τῶν νήσων (ὡς περιπατοῦντες διὰ τῶν νεῶν).

Ναυσίπλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων μὲ τὰς ναῦς, ναυτικός.

Ναυσίπομπος (ὁ, ἡ), ὁ πέμπων (κινῶν πρὸς τὸν δρόμον της) τὴν ναῦν. » Αὔρα—, « Εὐρ. 2) (πθ.) = Ναυσιφόρητος.

Ναυσιπόρος (ὁ, ἡ), (παγιδ.) ὁ φερώνων (ταξειδεύων) μὲ καράβι (πράγματ.) διὰ τοῦ ὁποίου περνοῦν (φέρνουν) καράβια. «Στρατιὰ (»Πανομὸς)—, « Ἡρωδ., Κύρ.

Ναυσίστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν στεναγμοὺς ἐν ταῖς ναυσὶν ἢ διὰ τῶν νεῶν. »Ὕβρις—,« Πινδ., ἡ ναυμαχία.

Ναυσιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φερόμενος (μεταφερόμενος, ταξειδεύων) μὲ καράβι.

Ναυσιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ναυτιώδης.

Ναυτίωσις, εως (ἡ), = Ναυσίωσις.

Ναύσταθμον (τὸ), μέρος ὅπου στέκουν (ἁράζουν) καράβια.

Ναυστάθμιος (ὁ), στόλος ἀραγμένος, ὁρμισμα πολεμικῶν καραβίων. 2) = Ναύσταθμον.

Ναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Διοικῶ) τὴν ναῦν· μεταφέρω τι (μσ. ἢ πθ., μεταφέρομαι) διὰ τῆς νεώς, ταξειδεύω· (ἐν γέν.) διευθύνω (κυρ. μσ. μεταφ.). (ᾧ ἑλλ.) διευθύνομαι (ὑπάγω) πρὸς· διοδεύω. «Ἱππουσιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; » Σοφ. «Ναυστολεῖν (ἐνν. ἑαυτόν) εἰς τὰ βαλανεῖον,» Ἀν. (καὶ μεταφ.) « Ναυστ. τὴν πολιν,» Εὐρ.

Ναυστόλημα (τὸ), τὸ ναυστοληθὲν (μετακομισθὲν διὰ τῆς νεώς), φορτίον (ἀγώγιμον) πλοίου. 2) = τῷ

Ναυστόλησις, εως καὶ

Ναυστολία (ἡ). τὸ ναυστολεῖν ἢ ναυστολεῖσθαι, ἢ διὰ θαλάσσης μετακόμισις, ναυτιλία.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ναύστολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ζέλλων (μετακομίζων, καὶ προπαροξ.) στελλόμενος (μετακομιζόμενος, ταξειδεύων) διὰ θαλάσσης.

Ναυταρίδιαν (τὸ), ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ Ναύτης.

‡Ναυτεπιβάτης, ου (ὁ). ἐπιβάτης πλοίου ὅς τις ὑπηρετεῖ ἐνταυτῷ ᾗ ὡς ναύτης, (παρβλ.) Δυτερέτης.

Ναύτης [ναῦς], ου (ὁ). καραβιώτης, (Ἰταλ.) μαρινέρος. 2) Π. ἀντὶ Ναυβάτης, ἐπιβάτης πλοίου. 3) ἀντὶ Ναυτικός. «Ἀρόμος —,» Ἐπγρ.

Ναυτία (ἡ), [ναῦς]. ἡ συμβαίνουσα εἰς τοὺς ταξειδεύοντας τὴν θάλασσαν νόσος, ζάλη μὲ ἀνακάτωσιν, (ἐν γέν.) διάθεσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦλα.

Ναυτίασις, εως (ἡ), καὶ

Ναυτιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ναυτιάω-ῶ, Μ. ἀσφ. Πάσχω (Αἰσθάνομαι) ναυτίαν, (κοιν.) μὲ πιάνει ἡ θάλασσα. (ἐν γέν.) ἀνακατώνομαι νὰ ξεράσω, ἀναγουλιάζω.

Ναυτίησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναυτίασις.

Ναυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ναύτην· ἑαυτοῦ ἴδιος· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἢ ἔχων ἔργον τὴν ναυτιλίαν· θαλασσινός. «Στρατὸς—,» «Ἤρ., ὁ προσδιωρισμένος διὰ τὰς ναῦς. » Τὸ ναυτικόν, « Ἀξ., αἱ κατὰ θάλασσαν δυνάμεις (ὁ ςύλος κτλ.) τινὸς κράτους· (πλθ.) «Τὰ ναυτικὰ (ἐννέργα),» καὶ «Ἡ ναυτικὴ (ἐνν. τέχνη),» Ἀξ., ἡ τῆς ναυτιλίας ἢ (σπν.) τῆς ναυπηγίας, (Τιμκβαρδ.) γκεμιτζοσύνη. «Ναυτικὸν (ἐνν. ἀργύριον),» Ἀπτ., τὸ δανειζόμενον εἰς τὴν τύχην τοῦ καραβιοῦ, δηλ.

Ναυτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ναῦται. » Ν. δανείζειν,» Ἀττ., μὲ συμφωνίαν ἂν κακοπάθῃ τὸ πλοῖον νὰ χάνεται ᾗ τὸ δάνειον, (ἐπμ.) μὲ χρονδρὸν διάφορον, (Γαλλ.) à la grosse.

Ναυτιλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ναυτίλου, ταξειδεύω μὲ καράβι, θαλασσοπλοΐα· «Ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐχρήσαντο,» «Ἤρ., ἔπλευσαν μὲ μακρὰ (πολεμικὰ) πλοῖα.

Ναυτιλικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ναυτιλίας, ναυτικός.

Ναυτίλλομαι (παρτ. Ἐναυτιλλόμην). Ταξειδεύω μὲ καράβι ὡς-

Ναυτίλος (ὁ), —Ναύτης· θαλασσοπόρος, (Γαλλ.) navigateur. 2) εἶδος πολύποδος ἢ κοχλίου ὅστις μετεχειρίζεται τὸ ὄστρεόν του ὡς πλοῖον.

Ναυτιλοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὀλέθριος εἰς τοὺς ναύτας (ναυτίλους).

Ναυτιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ αἰσθανόμενος ναυτίαν.

Ναυτὶς, ίδος (ἡ). —Ναύτρια

Ναυτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευόμενος μὲ ναυτίαν.

‡Ναυτίωσις, εως (ἡ). —Ναυτίασις. « Φλεβῶν —,» Ἱππκρ., ἡ (ἄλλ.) Ἐκχύμωσις.

Ναυτοδίκαι (οἱ), (εἰς τὰς Ἀθ.) δικασταί, κρίνοντες τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς κατὰ τῶν μὴ γνησίων πολιτῶν δίκας.

Ναυτοκράτωρ, ορας (ὁ), —Ναυκράτωρ.

Ναυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ναύτας ἢ ἐπιβάτας· (ἐν γέν.) συναθροίζω ὡς-

Ναυτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συναθροίζων) ναύτας ἢ ἐπιβάτας.

‡Ναυτοπαίδιον (τὸ). παιδίον τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ εἰς καράβι ὡς ναύτης, (Ἰταλ.) μοῦτσος.

†Ναύτρια (ἡ). γυνὴ ναύτου.

Ναυφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (καταπίνων, ἀφανίζων) τὰ καράβια.

Ναύφαρκτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ναύφρακτος.

Ναυφθορία (ἡ). φθορὰ (ζημία ἢ ἀφανισμὸς) καραβιοῦ, ναυαγία, [ἐκ τοῦ

Ναύφθορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φθείρων (ἀφανίζων, ὀλέθριος διὰ) τὰς ναῦς. 2) (προπαροξ.) —Ναυαγός.

Ναῦφι καὶ Ναῦφιν, Π. ἀντὶ Νεῶν ἢ Ναυσὶ, γεν. ἢ δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Ναύφρακτος (ὁ, ἡ), Π. [ναῦς, φράσσω]. ὠχυρωμένος (ἀσφαλισμένος) μὲ καράβια. «Στρατὸς—,» « Ἀρσφ., τὸ ναυτικὸν στράτευμα. ||. (οὐσ.) —Ναύσταθμος (ς). «Ναύφρακτον βλέπεις,» « Ἀρσφ., ἀντὶ Ὑπερπτικόν.

Ναυφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ νεὼς (καραβιοῦ).

†Ναύω, Μ. ναύσω, Αἰολ. ἀντὶ Νάω.

Νάφθα (τὸ) καὶ

Νάφθα, ης (ἡ) καὶ

Νάφθας, α (ὁ), εἶδος «ὑφλέκτου δρυκτοῦ ἐλαίου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Περσ.) νέφτι. «Φαρμάκου, ὅπερ Μῆδοι μὲν νάφθαν καλοῦσιν, Ἕλληνες δὲ Μηδείας ἔλαιον,» Πρκπ.

Νάω, σπν. ἀντὶ Ναίω, κατοικῶ. » Ὅς νάε Σατνιόεντος, « Ἰλ. Ζ, 34.

Νάω [σιγγ. τῷ Νέω], Μ. νάσω ἢ ‡ναύσω (παρτ. Ἅναον καὶ ἀναύσ. Νάον), Π. ἀντὶ Ῥέω· ἀναβρύω. » Νάων (ἄλλ. γρφ. » Ναΐων) δ' ὀρῷ ἄγγεα, « Ὀδ. Ι., ἦσαν ξ. γεγιλισμένα. ||. (οἱ χρόνοι τούτου τοῦ ῥήμ. δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τοὺς τοῦ Ναίω).

(Νε), μόρ. ἀρνητ. ἀντὶ Νη, (ἴδε Νέπους).

Νέα (ς) ἡ Νεά (ἡ). γῆ ἢ ὀπ. μένει πρὸς καιρὸν ἀγεώργητος ἵνα δυναμώσῃ. »Ἡ πάχνη οὐκ ἀγαθὴ δοκεῖ εἶναι ταῖς γεμεριναῖς νέαις,» « φρ., (ἴδε Νειός).

Νέα, Ἰων. Π. ἀντὶ Ναῦν, αἰτ. τοῦ Ναῦς.

Νεάγγελτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ ἀγγελθείς (γνωστοποιηθείς).

Νεαγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Νεηγενής.

Νεάζω, Μ. άσω, (μτβτ.) —Νεάω. 2) (συνήθ. ἀρτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἢ φέρομαι ὡς νέος. 3) ἦλθα νεωστὶ, εἶμαι νεοφερμένος.

Νέαιρα, ας (ἡ), —Νεαρά.

Νεαίρετος (ὁ, ἡ), Π. [ν. αἱρέω]. ὁ νεωστὶ πιασθεὶς ἢ κυριευθεὶς, Νεάλωτος.

Νεακὴς, έος (ὁ, ἀ), Δ. Π. ἀντὶ

Νεακόνητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀκονισμένος, Νεοθηκτος.

†Νεακρὰς, ἐαφαλμ. ἀντὶ Νεόκρας.

Νεαλδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἄλδω]. ὁ νεωστὶ φυτρώσας (αὐξήσας), Νεαύξητος, Νεοβλάστητος.

Νεαλὴς [νέος, ἅλις], ίος (ὁ, ἡ). νεοαλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος, ἢ (κατ' ἄλλ. ἐτμλγ.) —Νεάλωτος· (ἐπμ.) πρόσφατος· (ἐν γέν.) νεαρὸς· (συνκδχ.) ἀκμαῖος, ῥωμαλέος κτλ., ἢ· πρωτάπειρος, ἀσυνείθιστος.

Νεάλωτος (ὁ, ἡ), [ν. ἁλίσκω]. ὁ νεωστὶ πιασθείς.

Νεάμελκτος (ὁ, ἡ). [ν. ἀμέλγω]. ὀνεωςὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀρμεγθείς.

Νεᾶν, ᾶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Νέος, νεάζιων.

Νεάνδρος (ὁ, ἡ), Π. νέος ἀνδρὸς ἴδιος. » Ἀλκὴ—, « Λυκ.

‡Νεανεία (ἡ). = Νεανιεία.

Νεανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἢ ἐκ νέου (ς) ἀνθήσας.

Νεανίας [νεάν], ου (ὁ). = Νέος, παλληκάρι· (συνκδχ. καὶ ὑπιθ.) —Νεανικός, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος κτλ., ἢ· θρασὺς, ἰταμὸς, ὁρμητικὸς κτλ. « Δώσεις σὺ τούτων δίκην ἡμῖν ἅπασι, καὶ σφόδρ' εἰ νεανίας, « Ἀρσφ. « Ἄρτος —,» « Ἀρσφ., ὁ μέγας ἢ πρόσφατος.

Νεανιεία (ἡ) καὶ

Νεανίευμα (τὸ). ἔργον νεανίου, πρᾶξις τολμηρὰ ἢ ἀπροβούλευτος, παλληκαριὰ ἢ σερπετιὰ, [ἐκ τοῦ

Νεανιεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι ἢ Φέρομαι ὡς νεανίας· πράττω ἢ ὁμιλῶ μὲ ζωηρότητα (θρασύτητα, μεγαλαυχίαν κτλ.) νεανίου. » Τῶν νεανιευομένων εἰς τοὺς πολίτας, « Ἰσκρ.

Νεανίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἢ Δείχνω ὅτι εἶμαι νέος, Νεάζω. » Νεανίζοντι τῷ πάθει,» Πλ., νεαρῷ, ἀκμάζοντι.

Νεανικὸς, ἡ, όν. Νέου (Νεανίου) ἴδιος, (κοιν.) παλληκαρήσιος· (ἐπμ.) ἀκμαῖος, ζωηρὸς, θαῤῥαλέος· (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, παράτολμος· (ἐπὶ πραγμ.) μεγάλος, γιερὸς, δυνατὸς κτλ. » Βρουτὴ νεανικὴ,» « Ἀρστ. » Ὑποτίθει εἰς λοπάδα νεανικὴν, » (Ἀνλεξ. παρ') Ἀθ.

Νεανικῶς, ἐπίρ. Ὡς νέος, μὲ τόλμην (ζωηρότητα κτλ.)· γιερὰ, δυνατά, παλληκαρήσια. « Κάτυπτε δή με νεανικῶς, « Ἀρσφ.

Νεανιδομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, —Νεανιεύομαι.

Νεᾶνις [νεάν], ίδος (ἡ). νέα κόρη, (κοιν.) κοπέλλα.

Νεανισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεανίσκος.

Νεανίσκευμα (τὸ). πρᾶξις (κόμμωμα) νεανίσκου, νεανίευμα, [ἐκ τοῦ

Νεανισκεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (ἀκόμη) νεανίσκος. ||. (συχνότ. μσ.) φέρομαι ὡς τοιοῦτος, νεανιεύομαι. (ἐνίοτε) ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων.

Νεανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νεανίας, παλληκαράκι· (συνκδχ.) τολμηρὸς ᾗ, (κοιν.) σερπετὸς ὡς ἂν νέος. (ἐνίοτε) νέος ὑπηρέτης, (κοιν.) κοπέλλι. » Τῷ ἐμῷ νεανίσκου, « Δκ.

‡Νέανσις, εως (ἡ). = Νέασις.

Νέαξ, ακος (ὁ), Π. ἀντὶ Νεανίας.

Νεαοιδὸς (ὁ, ἡ), Π. τραγωδιστὴς ἢ τραγωδίστρια πρωτάπειρος ἀκόμη.

‡Νεάπολις, εως (ἡ). (δρθότ. διηρημ.) Νέα πόλις, (ὀθ.

‡Νεαπολίτης, ου [ὁ]. κάτοικος (πολίτης) νέας πόλεως, (παρβλ.) Νεοπολίτης.

Νεαρονηχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν νεαρὸν (νεοφανῆ, ἀσυνείθιζον) ἦχον. » Λέξις—,« Φλςρ.

Νεαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νεαρὸν, ἀναβύζωμα, ἀνανεόνω. « Τοῖς ἄνυξιν ἀναξάναντες νεαροποιήσομεν τὸ ἔλκος, « Ὀρειδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεαροπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ), = Νεοπρεπής, παινοφανής.

Νεαρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -αρῶς. Ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) γενόμενος, ὕλως διόλου νέος, νωπός, τρυφερὸς, πρόσφατος.

†**Νεαρσφόρος** (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι νεαρὸν ἢ νεωστί.

Νέαρχος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ναύαρχος.

†**Νεαρῳδὸς** (ὁ, ἡ), Ἐπιγρφ. = Νεαοιδός.

Νεαρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον νεαρὸν (νεανικόν).

Νέας, Π. ἀντὶ Ναῦς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

†**Νεάσιμος** (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν νέασιν, (ΘΒ. ‖ ὑπ.) Νεάσιμον (ἐνν. χωρίον), = Νεά.

Νέασις, εως (ἡ) καὶ

Νεασμὸς (ὁ), τὸ ὑσ. τοῦ Νεάω, ὄργωμα νέας γῆς.

†**Νεασπάτωτος** (ὁ, ἡ), [ν. σπατόω], Βοιωτ. ἀντὶ Νεοκάττυτος.

Νέαται, Π. ἀντὶ Νενέαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ναίω.

Νεατὴ καὶ **Νεατὶς**, ίδος (ἡ), (ἐνν. γῆ) = Νεᾶ, (Γαλλ.) jachère, [ἐκ τοῦ

Νεατὸς [νεάω], ἡ, όν. (ἀγρὸς) Ἀφημένος πρὸς καιρὸν ἄργὸς (χέρσος, ἀγεώργητος). ‖. (ὑσ. ἀρσ.) τὸ πρῶτον ὄργωμα τῆς νέας (χέρσου) γῆς, καὶ· ὁ καιρὸς καθ' ὃν συνήθως ὀργόνουν τὰς τοιαύτας γαίας.

Νέατος [νέος], η, ον, Π. ἔσχατος, κατώτατος, ὁλοακρινὸς, τελευταῖος. ‖. (οὐσ.) Νεάτη καὶ (συναιρ.) Νήτη (ἐν. χορδὴ), ἡ κατωτάτη τοῦ τριχόρδου.

Νεαύξητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ αὐξήσας, (ἴδε) Νεαλδής.

Νεάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ὀργόνω νεὰν (ἀφεθεῖσαν πρὸς καιρὸν χέρσου) γῆν, = Νειοποιέω.

†**Νέβραξ**, ακος (ὁ), (Γλσ.) ὁ μεγαλώσας ἤδη ἀρκετὰ (μεγαλύτατικος) νεβρὸς (ἐλάφου ἢ ὁποιουδήποτε ζώου).

Νέβρειος (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς νεβρόν.

Νεβρὴ (ἡ), (ἐνν. δορά), = Νεβρίς.

Νεβρίας, ου (ὁ). ὅμοιος (κυρ. κατὰ τὰ σίγματα τοῦ δέρμ.) μὲ νεβρόν.

Νεβρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεβρὸς ἢ τοῦ Νεβρίς.

Νεβριδόπεπλος καὶ

Νευριδόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) νεβρίδα.

Νεβρίζω, Μ. ίσω. Φορῶ (ὡς πανηγυριστὴς τοῦ Βάκχου) νεβρίδα.

Νεβρὶς, ίδος (ἡ). Δέρμα νεβροῦ (τὸ ἐφόρουν συνήθως οἱ Βακχεύοντες).

Νεβρισμὸς (ὁ), [νεβρίζω]. τὸ νὰ φορῇ τις νεβρίδα πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ Βάκχ.

Νεβρίτης, ου (ὁ). (λίθος) κατάστικτος ὡσὰν τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, συγχ. τῷ Νευρίτης).

†**Νεβρόγονος** (ὁ, ἡ), Π. [ν. γίνομαι]. καμωμένος ἀπὸ δέρμα ἢ κόκκαλον νεβροῦ.

Νεβροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) νεβροὺς, Νεβροφόνος.

Νεβρὸς (ὁ καὶ ἡ), [νεαρός;]. ἐλαφάκι, ἐλαφόπουλον· (ἐν γέν.) κάθε νέον (νεογέννητον) ζῶον

Νεβροτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τεκοῦσα νεβρόν.

Νεβροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιαζων) ὡς ἂν νεβρός.

Νεβροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων νεβροὺς (ἐπίθ. τοῦ πυγάργου Δεσσοῦ).

Νεβρογαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. χαίρω]. ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεβροὺς, (ἄλλ. γρφ. Νευροχαρὴς).

Νεβροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ χιτῶνος νεβρίδα.

Νεβρόω-ῶ, Μ. ὠσω. Μεταβάλλω εἰς νεβρόν.

Νεβρώδης, τος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νεβρόν.

Νέες, Π. ἀντὶ Νῆες, ὀνμ. καὶ

Νέεσσι, Π. ἀντὶ Ναυσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νέα, (ἐνν. σελήνη) ἡ πρωτομηνιά.

Νέηαι, Ἰων. ἀντὶ Νέῃ, Θ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Νέομαι.

Νεηγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεογενής.

Νεηθαλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοθαλής.

Νεήκης, ες (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἀκὴ] καὶ

Νεηκονὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ ἀκονισμένος, νεόθηκτος.

†**Νεηλαία** (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Νεελαία.

†**Νεηλάτης** [ναῦς, ἐλαύνω], ου (ὁ). κωπηλάτης ἢ κυβερνήτης νεὼς.

Νεήλατος (ὁ, ἡ), [νέος, ἐλαύνω]. ὁ νεωστὶ ἀλεσμένος ἢ ζυμωμένος, νωπὸς, πρόσφατος. (εἰς τὸ πλθ.) « Νεήλατα, » Δμ., εἶδ. ζυμαρικῶν.

Νεηλεχὴς [νέον, λέχος], ές (ὁ, ἡ), Π. νεόγαμος.

Νεηλιφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀλειμμένος. « Οἰκία—, » Ἀρχ.

Νέηλυς, υδος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἐλθών.

Νεήμελκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεάμελκτος.

Νεανίης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Νιανίας.

Νεηνιες, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νεᾶνις.

Νεηνίσκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεανίσκος.

Νεήτομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεότομος.

Νεήφατος (ὁ, ἡ), Μ. = Νεόφατος.

Νεῖ, ἐπίρ. Βοιωτ. ἀντὶ Νή.

Νεῖαι, Π. ἀντὶ Νέαι, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ Νέομαι.

Νείαιρα καὶ (Ἰων.) **Νειαίρη**, ης (ἡ), Π. [νέος]. ἡ κατωτάτη· ἡ ὀλοϋστερινὴ, ἡ τελευταία. » Νειαίρη (μετὰ χ. χωρ. τοῦ) γαστὴρ, « Ὅμ., Εὐρ., ἡ κάτω κοιλία, τὸ ὑπογάστριον.

Νειάτιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Νείατος.

Νειατόθεν, ἐπίρ. Π. (μτγν.) ἀντὶ Νειόθεν, [ἐκ τοῦ

Νείατος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Νέατος.

Νεικείω (παρτ. Νεικέεσκον ἀντὶ Ἠνείκεον). Π. ἀντὶ Νεικέω.

†**Νεικέσσις** (ὁ, ἡ), Γλσ. [νεῖκος], ἐχθρὸς ἢ ἐχθρικός.

Νεικεσὶρ (ὁ), Π. ἐπιτιμητὴς· φιλόνεικος· φιλοκατήγορος, [ἐκ τοῦ

Νεικέω-ῶ [νεῖκος], Μ. ἑσω καὶ ἐσσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, (κοιν.) μαλώνω, (μτβ. μὲ αἰτ.) ἐρεθίζω μὲ πειρακτικοὺς λόγους, καθάπτομαι, χλευάζω, ἐπιπλήττω, ἀνειδίζω· (σπν.) δικάζω· κατακρίνω.

Νείκη (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ

Νεῖκος [†νέκω], εος-ους (τὸ). Ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία· διαφορὰ, κρισολογία· πόλεμος, μάχη. » Ὅτε μοι πρὸς Καρχηδονίους νεῖκος συνῆπτο, « Ἡρ.

Νειλαγαθία (τὸ), εἶδ. καρποῦ γινομένου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου.

Νειλογενὴς, ές (ὁ, ἡ)· ὁ γεννώμενος ἢ γινόμενος ἐν τῷ Νείλῳ.

Νειλοθερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [Νεῖλος, θέρω]. ζεσταμένος (ἡλιοκαιόμενος) εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, (κατὰ μίμ. τοῦ Εἰληθερὴς). » Παρεὶς—, « Αἰσχλ.

Νειλομέτριον (τὸ). τὸ μέτρον (στήλη τις σημειωμένη μὲ γραμμὰς) διὰ τοῦ ὑπ. ἐμετροῦσαν (ᾗ μετροῦν εἰσέτι ἡ σήμερον) τοὺς βαθμοὺς τῆς αὐξήσεως τοῦ Νείλου.

Νειλόβροτος καὶ **Νειλόρυτος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποτιζόμενος (περιρρεόμενος) ἀπὸ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Νείλου.

Νειλοσκοπεῖον (τὸ), = Νειλομέτριον.

Νεῖμα, Π. ἀντὶ Ἔνειμα, ἀόρ. ά. καὶ

Νεῖμον, Π. ἀντὶ Ἔνειμον, ἀόρ. β'. τοῦ Νέμω.

Νείν, ἄπαρ. τοῦ Νέω (πλέω).

Νειόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νεόθεν, ἐκ βάθους. » Ἀνεςονάχιζε.. νειόθεν ἐκ κραδίης, « Ἰλ. Κ. 2) ἐκ νέου, (Ἐπγρ.)

Νειόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νεόθι, ἐν τῷ βάθει (μὲ γεν.) » Μάλα νειόθι λίμνης, « Ἰλ. Φ., (καὶ χ. πτ.) » Δάκε θυμὸν νειόθεν, « Ἡσ., τὸν ἐγγίζε κατάκαρδα.

Νειοκόρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεωκόρος.

Νειομ...τ, Π. ἀντὶ Νέομαι.

Νεῖον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νέον, νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου, [ἴδε Νέος].

Νειοποιέω-ῶ [νειὸς, ποιέω], Μ. ήσω. Ὀργόνω (κοιν. Κάμνω, Προετοιμάζω ἀπείρων μὲ ὕσπρια) τὸ ἀφιθὲν πρὸς καιρὸν χέρσον χωράφι.

Νειοπόλος (ὁ), Π. (ἀδκμ.) νέος πόλος (ὠὰ ρανοῦ).

Νεῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Νέος.

Νειὸς, οῦ (ἡ), = Νειά, γῆ ἡ ὁπ. ὀργόνεται καὶ ἀφίνεται πρὸς καιρὸν ἄσπαρτος· τὸ δὲ τελευταῖον ἔτος σπείρεται μόνον μὲ ὕσπρια ἵνα προετοιμασθῇ. « Ταχὺ δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη ὁ ἐρέβινθος· διὰ μόνον οὗ ποιεῖ νειὸν (νειόν), « Θφρ.

Νειότατος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Νεώτατος. Ἔσχατος, κατώτατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Νειότατον, ἐπίρ. Ἐσχάτως· κατωτάτω.

Νειοτομεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ τέμνων (διατέμνων) τὴν νειόν.

Νείρα ης, (ἡ), Π. ἀντὶ Νείαιρα, τὸ ὑπογάστριον. (καταχρ.) ἡ καρδία. » Ἕως αἱματολοιχὸς νειρὴ (ἄλλ. γρφ. νείρεα) τρέφεται, « Αἰσχλ.

†**Νειρίτης**, ου (ὁ), = Νηρίτης.

†**Νειρὸς** [νέος, νεαρός], ά, όν, = Νείατος, κατώτατος, ἔσχατος.

Νείσσομαι, Μ. νείσσομαι, Π. = Νίσσομαι.

Νεῖται, Π. ἀντὶ Νέῃται.

†**Νείφω**, Μ. νείψω ἢ νίψω, = Νίφω.

Νεκάς, άδος (ἡ), Π. [νεκύς]. σωρὸς νεκρῶν, (καταχρ. ἐν γέν.) ἀντὶ Σειρὰ, (Γαλλ.) rangée.

Νεκράγγελος (ὁ). Ἄγγελος τῶν νεκρῶν.

Νεκραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ἢ Συνοδεύω τοὺς νεκροὺς ὡς -

Νεκραγωγὸς (ὁ, ἡ), [ν. ἄρω]. ὁ μεταφέρων (κουβαλῶν) τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Νεκρακαδημία (ἡ). ἡ ἀκαδημία τῶν νεκρῶν.

Νεκρεγερσία καὶ **Νεκρέγερσις**, εως (ἡ), ἔγερσις νεκροῦ ἢ τῶν νεκρῶν, (κοιν.) νεκρανάστασις.

Νεκρεγέρτης, ου (ὁ). ὁ ἐγείρων τοὺς νεκροὺς.

†**Νεκρίλα** (ἡ), = Νεκροταφεῖον.

Νεκρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ νεκρὸν, νεκροῦ ζῶντος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεκρικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν νεκρός.
Νεκριμαῖος, α, ον, = Θνησιμαῖος.
Νεκροβαρής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. φορτωμένος νεκρούς.
Νεκροβόρος (ὁ, ἡ) ὁ κατατρώγων (καταναλίσκων) τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, ἢ τρεφόμενος μὲ πτώματα.
Νεκροδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (περιλαμβάνων) ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς νεκρούς.
Νεκροδερκής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ν. δέρκομαι]. ὁ ἔχων ὄψιν νεκροῦ.
Νεκροδόκος (ὁ, ἡ), = Νεκροδέγμων.
Νεκροδοχεῖον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν νεκρῶν, τόπος διὰ τοὺς νεκρούς.
Νεκροδόχος (ὁ, ἡ), = Νεκροδέγμων.
Νεκρεἰδής, ἐος (ὁ, ἡ), = Νεκρώδης.
Νεκρόζωος (ὁ, ἡ). νεκρὸς ζωὸς (ζωντανὸς), οὔτε ζῶν οὔτε νεκρός, μισαποθαμένος.
Νεκροθάπτης, ου (ὁ). ὁ θάπτων τοὺς νεκρούς.
Νεκροθήκη (ἡ). θήκη νεκροῦ, τάφος· κιβώριον· ὑρία.
Νεκροκαύστης, ου (ὁ). ὁ καίων τοὺς νεκρούς.
Νεκροκομέω-ῶ, Ν. ήσω. Διευθετῶ σῶμα νεκροῦ ὡς =
Νεκροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ διευθετῶν πρὸς κηδείαν τὸν νεκρόν.
Νεκροκορίνθια (τὰ). (ὠνομάζοντο εἰς Ῥώμην) τὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων τάφων τῆς Κορίνθου ἀνορυσσόμενα πήλινα ἀγγεῖα.
Νεκροκόσμος (ὁ, ἡ). ὁ κοσμῶν (στολίζων, ἑτοιμάζων) πρὸς ἐνταφιασμὸν τοὺς νεκρούς, (διορθ. Νεκροκόμος).
Νεκρολατρεία (ἡ), τὸ πρὸς τοὺς νεκροὺς ἢ πρὸς τὸν νεκρὸν ἀποδιδόμενον θρησκευτικὸν σέβας.
Νεκρομαντεία (ἡ). ἡ ὑποτιθεμένη τέχνη τοῦ νὰ ἀνακαλῇ τις δι' ἐξορκισμῶν καὶ τελετῶν τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν ἵνα πληροφορηθῇ παρ' αὐτῶν τὰ μέλλοντα.
Νεκρομαντεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἐγίνοντο νεκρομαντεῖαι.
Νεκρομαντικός, ἡ, όν. Νεκρομάντεως ἴδιος.
Νεκρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μετερχόμενος (ἐπαγγελλόμενος) τὴν νεκρομαντείαν.
‡Νεκρονομμης, ου (ὁ), Π. [ν. νομάω]. νεκροθάπτης.
Νεκροπέρνας, ου (ὁ), Π [ν. πέρνημι]. ὁ πωλῶν σώματα νεκρῶν.
Νεκροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Νεκρόνω.
Νεκροποιὸς (ὁ, ἡ). νεκρώσεως πρόξενος.
Νεκροπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (συνοδεύων) εἰς τὸν ᾅδην τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκροπορθμεύς, έως (ὁ). ὁ διαπορθμεύων τοὺς νεκρούς.
Νεκροπράτης, ου (ὁ), = Νεκροπώλης.
Νεκροπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νεκρὸν, νεκροῦ ἴδιος.
Νεκροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλήσας νεκρὸν ἢ πωλῶν σώματα νεκρῶν.
Νεκρορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνορύσσων (ξεχώνων) τοὺς νεκρούς.
Νεκρὸς [νέκυς], ὰ ἡ ὸς, όν. Ἀποθαμένος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) σῶμα (λείψανον) νεκροῦ, πτῶμα.
Νεκροστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω (Κυβαλῶ) νεκρὸν ἢ τοὺς νεκροὺς ὡς =
Νεκροστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων (σαβανώνων ἢ κουβαλῶν) τοὺς νεκρούς.
Νεκροσυλία (ἡ), τὸ ἔγκλημα τοῦ νεκροσύλου.
Νεκρόσυλος (ὁ, ἡ). ὁ συλῶν (γυμνόνων) τοὺς νεκροὺς, τυμβωρύχος.
Νεκρόταγος (ὁ), Π. [ν. ταγός]. ἄρχων (βασιλεὺς) τῶν νεκρῶν.
Νεκρότατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Νεκρός.
Νεκροταφέω-ῶ, Μ. ήσω. Θάπτω νεκρὸν ἢ ὡς νεκρόν.
†Νεκροταφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου θάπτουν τοὺς νεκρούς.
Νεκροτάφια (τὰ). τὰ σάβανα καὶ λοιπὰ χρήσιμα πρὸς ταφὴν νεκροῦ.
Νεκροτάφος (ὁ, ἡ), = Νεκροθάπτης.
Νεκρότερος, α, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Νεκρός.
Νεκρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ νεκροῦ.
Νεκροτοκέω-ῶ Μ. ήσω. Γεννῶ νεκρὸν τέκνον.
Νεκροτόκιον (τὸ). τὸ γεννηθὲν νεκρὸν βρέφος (ἄνθρ. ἢ ζ.).
Νεκροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Νεκροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πτώματα.
Νεκροφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). νεκρῷ ὅμοιος, νεκρὸς τὸ φαινόμενον.
Νεκροφανῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει νεκροῦ, ὡς ἂν νεκρός.
Νεκροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας νεκρὸν (διότι ἐνόμιζεν αὐτὸν ζῶντα;) (Ἴργ. Ἐπγρ. 107).
Νεκροφορεῖον (τὸ). φορεῖον διὰ τοὺς νεκροὺς, ξυλακρίββατον, [ἐκ τοῦ
Νεκροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) νεκρὸν ἢ τοὺς νεκροὺς, [ἐκ τοῦ
Νεκροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) εἰς τὸν τάφον τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρονήματα νεκροῦ, νεκρὸς τὸ φρόνημα.
Νεκροφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ νεκροῦ.
Νεκρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (ὄψιν) νεκροῦ.
Νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ νεκρὸν ἢ ὡσὰν νεκρὸν, νεκρόνω, ἀπονεκρόνω· (μτγμ.) καταδαμάζω διὰ σκληραγωγίας.
Νεκρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ὄψιν) νεκροῦ, (κοιν.) ὁμοιάζων λείψανον, (Γαλλ.) cadaverеux.
Νεκρὼν, ῶνος (ὁ), = Νεκροταφεῖον.
Νεκρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς νεκρὸν, νεκρικός. 2) = Νεκριμαῖος. 3) θανατηφόρος.
Νέκρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεκρόω, νάρκωσις, νέκρωμα.
Νεκρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νεκρόνειν, νεκρώσεως πρόξενος.
Νέκταρ, αρος (τὸ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) τὸ ποτὸν τῶν θεῶν· (μτγμ.) ὁ ἐκλεκτότερος οἶνος καὶ κάθε εὐώδες καὶ ἡδονικὸν ποτόν· (ἰδιωνυμ.) εἶδ. μύρου.
Νεκτάρεος, η, ον. Εὐώδης (Γλυκὺς κτλ.) ὡσὰν τὸ νέκταρ, (ἐν γέν.) θεῖος. » Νεκταρέου στόματος, « Ἀπλλν. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤῥ.) » Νεκτάρεον μείδησεν, « αὐτ.
Νεκτάριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐλένιον.
Νεκταρίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τὸ φυτὸν νεκτάριον.
Νεκταροσταγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων νέκταρ, γλυκύτατος.
Νεκταρόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χυμὸν νέκταρος.
Νεκταρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν νέκταρος, γλυκὺς ὡς ἂν τὸ νέκταρ.
Νεκυάμβατας (ὁ, ἡ), Π, [νέκυς, ἀμβαίνω]. ὅπου ἐμβαίνουν οἱ νεκροί.
Νεκύδαλος (ὁ), [νέκυς]. ἡ ἐντὸς τοῦ βόθρου κώμη πρὶν μεταμορφωθῇ εἰς χρυσαλίδα.
†Νεκυδὸν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεκυηδόν.
Νεκυηγὸς (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Νεκραγωγός.
Νεκυηδὸν, ἐπίρ. Π. ἂν εἶδει νέκυος (νεκροῦ).
Νεκυηπόλος (ὁ, ἡ). Π. [νέκυς, πολέω]. ὁ περὶ τοὺς νεκροὺς περιπολῶν ἢ ὑπὸ νεκρῶν περιστοιχούμενος. » Αἶσα—, « Μανέθ., ὁ θάνατος.
Νεκυΐα (ἡ). ἡ περὶ νεκρῶν πραγματεία. 2) ἡ (ἄλλ.) Νεκρομαντεία καὶ ἡ πρὸς τοῦτο γινομένη θυσία.
Νεκυΐσμὸς (ὁ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Νεκρομαντεία.
Νεκυολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων περὶ ἑαυτὸν τοὺς νεκροὺς.
Νεκυομαντεία, Νεκυομαντεῖον, Νεκυομαντικός, Νεκυόμαντις, = Νεκρομαντεία κτλ.
Νεκυοπομπὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκροπομπός.
Νεκυοσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (ἀνεγείρων) τοὺς νεκρούς.
Νεκυοστόλος (ὁ, ἡ), Π. = Νεκροστόλος, Νεκραγωγός. ||. (οὐσ.) = Νεκροφορεῖον.
Νεκυοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκροφάγος.
Νέκυς [γνέκω], υος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκρὸς, (ὄθ.
Νεκύσιος (ὁ, ἡ), = Νεκρικός. ||. (οὐσ.) Νεκύσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα πρὸς τιμὴν τῶν τεθνεώτων.
Νεκυσσόος (ὁ, ἡ), Π. = Νεκυοσσός.
†Νεκυώριον καὶ Νεκύωρον (τὸ), Γλο. = Νεκρομαντεῖον.
(Νέκω), ἄχρ. θεματ. (διασωθὲν εἰς τὸ Ατ. πεco), ἐξ οὗ Νέκυς, Νεκρὸς, Νεῖκος κτλ.
Νέμεα (τὰ). οἱ εἰς τὴν Νεμέαν τῆς Ἀργολ. πανηγυριζόμενοι ἀγῶνες.
Νεμεαῖος, α, ον. Ὁ ἐν τῷ Νεμέᾳ ἢ ἐκ τῆς Νεμέας.
Νεμεὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νεμεαία.
Νεμέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Νέμω.
Νεμεσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Νεμεαῖος.
Νεμεσάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Νεμεαῖος.
Νεμεσὶη (ἡ), Π. ἀντὶ Νεμεσία.
Νεμεσονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.
Νέμεσος, α, ον, Π. = Νεμεαῖος.
Νεμεσάω-ῶ (ᾧ πθ. ἢ αὐτοπθ.) ἀμαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ωμαι. (μὲ δοτ. ἢ ἄλλ. αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Αἰσθάνομαι νέμεσιν διά τι ἢ κατά τινος, ἀγανακτῶ· μὲ κακοφαίνεται, πεισμόνω· παραξενεύομαι· βλέπω μὲ κακὸν μάτι, ζηλεύω· (μσ.) συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, δὲν τολμῶ νά. » Νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ ἐπαυθολίας ἀναφαίνειν ἄντα αἴθεν, « Ὁδ. Δ. » Νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θύνῃσι βροτῶν, « αὐτ., δὲν μὲ φαίνεται παράξενον (ἀνάρμοχον), δὲν τὸ κατηγορῶ. (ᾧ αἰτ. ἄλλ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ζεὺς μάλιστα νεμεσᾶτ᾽ αἰτὴν ἔργα, » Ὀδ. Ζ. (καὶ χ. πτ.) » Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἀκριβείας ἐξενεγκεῖν φιλοτιμούμενος, ἐνεμεσήθη, « Πλ., ἐφθονήθη ἀπὸ τὴν τύχην (ἀπὸ τὴν Νέμεσιν).

Νεμέσεια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Νεμέσεως καὶ τῶν ἀποθανόντων.

Νεμεσεῖον (τὸ). ναὸς τῆς Νεμέσεως.

Νεμεσήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. θυμώδης ἢ θυμωμένος (ἀγανακτισμένος)· (ἐπὶ πράγμ.) = Νεμεσητός.

Νεμεσητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νεμεσάω.

Νεμεσητής, οῦ (ὁ). ὁ νεμεσῶν (ἀγανακτῶν ἐπὶ τοῖς κακοῖς), ἐκδικητὴς τῶν ἀναξιοπαθούντων.

Νεμεσητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς νέμεσιν, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ παρ᾽ ἀξίαν εὐτυχοῦντας ἢ δυστυχοῦντας.

Νεμεσητός, ἡ, όν. Νεμέσεως (Μομφῆς ἢ Ἀγανακτήσεως) ἄξιος· ἐπίφθονος· ἐπιμεμπτος, μισητός· (ἐνίοτε) παράξενος, δύσκολος. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι φέρει θυμὸν (ἀγανάκτησιν). » Οὗτοι νεμεσητὸν, ἀλύοντα χειμερίῳ λύπῃ, καὶ παράνουν θρεῖν, « Σοφ. » Τὸ νεμεσητὸν ἀποτροπιαζόμενος, « Αξ., ἀντὶ τὴν Νέμεσιν.

Νεμεσητῶς, ἐπίρ. Νεμέσεως ἄξιως, ἐπιφθόνως, ἐπιμέμπτως κτλ.

Νεμεσίζομαι, Μ. ἰσομκι, Π. ἀντὶ Νεμεσάω, [ἐκ τοῦ

Νέμεσις [νέμω], εως (ἡ). ἀγανάκτησις τὴν ὁπ. αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος (κατὰ δὲ τοὺς παλ. καὶ ὁ θεὸς) κατὰ τῶν παρ᾽ ἀξίαν εὐτυχούντων ἢ μὴ μετριοφρονούντων εἰς τὰς εὐτυχίας των, (ΘΠ. προσωποπ.) ἡ θεία δίκη ἢ τιμωροῦσα τοὺς τοιούτους ἢ (ἐν γέν.) ἐξισάζουσα τὰς εὐτυχίας μὲ δυστυχίας. » Τὴν τοῦ καταρθώματος νέμεσιν εἰς ἕτερον καιρὸν ἡ τύχη ὑπερβαλλομένη, « Πλ. » Τὰ κατ᾽ αὐτὸν μετρίως ἐπράχθη, καὶ οὐχ ὡς ἂν κινῆσαι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν, « Συν. (Π.) ἀντικείμενον νεμέσεως (μομφῆς, ἀγανακτήσεως), ἢ· φόβος διὰ τὴν νέμεσιν, αἰσθημα εὐλογοῦς (φιλοτιμίας). » Οὐ νέμεσις, « Ὅμ., δὲν εἶνε παράξενον (κατηγορημένον κτλ.). » Οὐ γάρτις νέμεσις φυγέειν κακόν, « αὐτ. » Ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, « Ἰλ. Ν.

Νεμεσσατός, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Νεμεσητός.

Νεμεσσάω-ῶ, Π. ἀντὶ Νεμεσάω.

Νεμεσσητός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Νεμεσητός.

Νέμεσσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Νέμεσις.

Νεμέτης, ου καὶ

Νεμέτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Νεμητής.

Νέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέμω, διανομὴ, μοίρασμα, ἢ 2) = Βόσκησις, Νομὴ (κυρ. καὶ μτγμ.).

Νεμητής, οῦ (ὁ). ὁ νέμων (διανέμων) ἑκάστῳ τὸ ἴσον.

Νεμητός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ νέμησιν (διανομὴν), μοιραστός.

Νέμος, εος-ους (τὸ). τόπος (σύνδενδρος) διὰ βοσκὴν, (ἐν γέν.) δάσος, ἄλσος, [ἐκ τοῦ

Νέμω [συγγ. τῷ Νέω, Ναίω], Μ. νεμῶ ἢ νεμήσω (ἀόρ. Ἔνειμα καὶ μα. Ἐνειμάμην καὶ [σπνετ.] Ἐνεμησάμην, πρκ. Νενέμηκα ἢ πθ. Νεμέμημαι, ἀόρ. πθ. Ἐνεμήθην καὶ Ἐνεμέθην, καὶ τὸ θετ. Νεμητέον). Διδω εἰς καθένα μέρος ἢ τὸ ἀνῆκον μέρος ἀπό τινος, μοιράζω, διανέμω· (ἐν γέν.) παρέχω, ἀπονέμω. »Ζεὺς αὐτὸς νέμει ὄλβον ἀνθρώποισιν, ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ, « Ὀδ. Ζ. » Θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων, » Ἡρ., (φρσ.) ἂν δώσῃ ὁ θεός. » Σίτον (» Κλῆρον) νέμειν, « Ὅμ. » Νέμειν τὸ πλεῖστον ἡμέρας τινί, « Ἀρστ. » Νέμειν αἵρεσιν, « Σοφ. » Μηδὲν ῥαθυμίᾳ νέμειν, « Ἡρωδ. » Νέμειν τινὶ τὰ κράτιστα (τὰ μέγιστα), « Αξ., ἔχειν εἰς μεγίστην ὑπόληψιν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πυρὶ ταύτας (τὰς πόλεις) νείμαντες, « Ἡρ., παραδόντες. (ἢ μσ.) » Νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν, « Δδ. (καὶ πθ.) » Τὸ ἐπ᾽ ἠμέραν οὕτω ἀκίβδηλον ἐὸν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. 2) βόσκω (ἢ μσ.) βόσκομαι, (μτγμ) κατατρώγω. » Μήλα νέμων κατ᾽ ὄρεα, » Θκρ. » Νέμειν τὰ ὄρη, « Ξεν. (καὶ ἄλλ.) » Οἱ περὶ τὴν λίμνην νέμοντες, « Ἡρ., νομαδικῶς κατοικοῦντες. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Οἱ νέμοντες, « Αξ., οἱ νομεῖς. (καὶ μτγμ.) » Πυρὶ τὴν πόλιν νείμαντες, « Ἡρ., ἐμπρήσαντες. (καὶ μσ.) » Ταύτην νεμηθεῖσαι τὴν πόαν αἱ ἔλαφοι, « Δσκρ. (καὶ μτγμ.) » Ἐκραγὶν δὲ (τὸ φῦμα), ἐνέμετο προσω, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Πυρὶ χθὼν νέμοιτο, « Ἰλ. Β. » Τὸ ὄρος νέμεται αἰεὶ καὶ βουσί, « Ξεν., (ΘΠ. 3) (συνκβ.) κέκτημαι, ἔχω, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. κατοικῶ· διοικῶ· ἐξουσιάζω. » Τὸ αὐτὸ ἄστυ νέμων, « Ἀρστ. » Ἢ Τίρυνθα νέμων πολίν, ἢ Μυκήνην, « Θκρ. » Γῆς, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω, « Σοφ. » Ἐπὶ τοῖσι κατεστεῶσι ἔνεμε τὴν πόλιν κοσμέων καλῶς, « Ἡρ. » Οἱ τὴν ἀγκλητον βουλὴν νέμοντες, « Ἡρωδ., συγχροτοῦντες. (καὶ μσ.) » Νυμφῶν αἳ τ᾽ ἄλσεα καλὰ νέμονται, « Ἰλ. Υ. «Καὶ οἱ τίμενος τάμον, ἄρρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. » Τὰ αὐτῶν νεμόμενοι ἕκαστοι, « Θκ. » Τὰ ἐμπόρια ἃ ἐνέμοντο, « αὐτ. » Οἳ θ᾽ Ὑρίην ἐνέμοντο, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » Τάδε πάντα ὑπὸ βαρβάροισι νέμεται, « Ἡρ. » Πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, » Θκ. 4) = Νομίζω, ἐκλαμβάνω ὡς. « Σὲ δ᾽ ἄγωγε νέμω θεόν, « Σοφ. » Εἰ τηνδ᾽ ἁμαρτίαν νέμεις, « αὐτ. »Νέμειν προστάτην τινά, « Πλάτ., (ἐκλέγειν) καθὼς οἱ μέτοικοι εἰς τὰς Ἀθ. » Τοὺς βοῦλους ἐν μὲν εἰρήνῃ γεωργεῖν, ἐν πολέμῳ δὲ λογίζεσθαι, ἡγεμόνα νέμοντας τὸν ἴδιον δεσπότην, « Αὐ. (καὶ πθ.) » Τῶν τεχνητῶν καὶ ἀθλητῶν τοὺς μὴ νενεμημένους, « Πλάτ., τοὺς μὴ κατ᾽ ἐκλογὴν ἐγγεγραμμένους (γενομένους δεκτούς).

Νένασται, γ᾽. ἐν. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νάσσω ἢ (Π.) τοῦ Ναίω.

Νενέατται, Ἰων. ἀντὶ Νένηνται, γ᾽. πλθ. προσ. του πθ. πρκ. τοῦ Νέω (ἐπισωρεύω).

Νένηκα, πρκ. τοῦ Νήθω.

Νενίηλος (ὁ, ἡ), Π. [νέος ἢ νεννός] μωρὸς, ἀνόητος· (κατ᾽ ἄλλ.) τυρλὸς.

Νένιπται, γ᾽. ἐν. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νίζω ἢ Νίφω.

Νέννα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Νέννος, θεία.

†Νεννάζω [νεννὸς], Μ. άσω, (Γλσ.) Ὑβρίζω.

Νέννος (ὁ), [ναννας]. θεῖος· (ΘΠ. κοιν.) νουνὸς (ὁ ἀνάδοχος τοῦ βαπτιζομένου).

†Νεννὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νενός.

Νενοθευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον νενοθευμένον, ὄχι γνησίως.

Νενομισμένως, ἐπ. ρ. (μτχ.). Κατὰ τὰ νενομισμένα, νομίμως, συνήθως.

Νενὸς [συγγ. τῷ Νάνος], οῦ (ὁ). μώρὸς, εὐήθης.

Νένοφε, πρκ. τοῦ Νέφω.

Νένωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Νόω, νοέω.

†Νεοαλδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). = Νεαλδὴς.

†Νεοάλωτος (ὁ, ἡ). = Νεάλωτος.

Νεοαρδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἄρδω]. = Νεοπότιστος.

Νεοαυξὴς, ἐος καὶ

†Νεοαύξητος (ὁ, ἡ). = Νεαύξητος.

Νεόβολτος [ὁ, ἡ], Π. [ν. βάλλω]. = Νεήμελκτος, (συγγ. τῷ

Νεοβλαστὴς, ἐος καὶ Νεόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βλαστήσας, τρυφερὸς.

Νεόβλυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βλύσας (ἀνεβλύσας). »Γάλα — » (Φιλὴς), τὸ Νεόβλυτον.

Νεόβορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καταφαγωθεὶς, Νεόβρωτος.

Νεόβουλος (ὁ, ἡ). νέος (νεωστὶ διορισθεὶς) βουλευτὴς.

Νεόβροχος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βρεχθεὶς (ποτισθεὶς).

Νεοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγα φαγών.

Νεόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καταφαγωθείς.

Νευγάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ) ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ γαλακτοτροφῇται.

Νεογαμὴς, ἐος καὶ

Νεόγαμος (ὁ, ἡ). νεοπανδρευμένος, νεόπανδρος, νεόγαμβρος.

Νεογενὴς, ἐος καὶ Νεογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) γεννηθεὶς ἢ γενόμενος (ἡ).

†Νεογιλαῖος καὶ †Νεογιλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Γλσ. ἀντὶ

Νεογιλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Νεογνὸς, (ἑπμ.) = τῷ

Νεογλαγὴς [ν. γλάξ], ἐος (ὁ, ἡ) ὁ πρὸ ὀλίγου γαλακτοτροφούμενος, νεογέννητος.

Νεόγληνος (ὁ, ἡ), Ν. [ν.] ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀναβλύσας τυφλός.

Νεογλυφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ νεωστὶ σκαλισμένος μὲ τὴν γλυφίδα, καινουργιος.

Νεογνὸς (ὁ, ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Νεόγονος, (κυρ. ἐπὶ ζώ.) ἀρτίτοκος, νεογέννητος, (ἐν γέν.) νέος, νεαρὸς.

Νεόγραπτος (φος), ον (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γραφθεὶς ἢ ζωγραφισθείς.

Νεόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ν. γυῖον], ὁ ἔχων νέα (νεαρὰ) τὰ μέλη τοῦ σώματος, (ἐν γέν.) νέος, ἡλικίας.

†Νεογύνης, ου (ὁ), (Γλσ.). νεόπανδρος.

†Νεοδάμαστος (ὁ, ἡ), Ἑρμ. ἐξηγ. τοῦ Νεοδαμὴς.

Νεοδαμώδης [ν. δᾶμος], ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ καταζυγεὶς εἰς τὸν δῆμον (νέος πολίτης), (ὡστε ὀνομάζ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπόρτ. οἱ ἀπελεύθεροι δοῦλοι, ἄλλοι παρὰ τοὺς Ῥίλωτας, ὅσοι εἶχον ἤδη ἀποκτήσει δι' ἀνδραγαθίας δικαιώματά τινα πολιτικά. ἴδε Ἀθήν. Α', 6).

Νεόδαρτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ γδαρμένος. «Δέρμα—,» Ὀμ.

†Νεόδερος, ἑσφαλμ. ἀντὶ Νεόδορος.

Νευδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ διδαχθείς· (ἐπὶ δράματ.) ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ κατὰ πρῶτον παρασταθείς εἰς τὸ θέατρον.

Νεοδμής, ῆτος καὶ Νεόδμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ δαμασθείς (ἐμβὰς εἰς τὸν ζυγόν, ὑπανδρευθείς· φονευθείς).

Νεόδμητος καὶ Νεοδόμητος (ὁ, ἡ), [ν. δέμω]. ὁ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, καινούργιος.

Νεόδορος (ὁ, ἡ), = Νεόδαρτος.

Νεοδουπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Νεόγαμος.

Νεοδρεπὴς, ἐος καὶ

Νεόδρεπτος καὶ Νεόδροπος (ὁ, ἡ), [ν. δρέπω]. ὁ πρὸ ὀλίγου κοπεὶς ἀπὸ τὸ δένδρον.

Νεοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος νέου (νεαρὰν ὄψιν).

†Νεοεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Νεουργὴς, καινούργιος.

Νεόζυκτος καὶ

Νεοζυγὴς, ἐος καὶ

Νεόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ζευχθείς (ἐμβὰς εἰς τὸν ζυγόν, [ἢ μτφρ.] ὑπανδρευθείς, συζευχθείς), νεόγαμος.

†Νεόζυμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ζυμωθείς.

Νεόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεόζυγος.

Νεοηλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἁλέω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ἁλεσθείς, Νεήλατος.

Νεοῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). Π. νέας ἡλικίας ὤν, νεανικός.

Νεοθαλὴς [ν. θάλλω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χλοηφορήσας (ἀνθήσας, πρασινήσας), χλωρὸς, τρυφερός· νεαρός.

Νεοθανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου θανών (ἀποθανών).

Νεόθαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ταφείς.

Νεόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ νέου, νεωστί. 2) = Νε.όθεν, ἐκ βάθους, (Νίκ.).

Νεοθηγὴς [ν. θήγω], ἐος καὶ Νεόθηκτος (ὁ, ἡ), = Νεακόνητος. «Μάχαιρα—,» Λύθ.

Νεοθηλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Νεοθαλής. 2) = τῷ

Νεοθηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) θηλάσας ἢ θηλασθείς, νεογέννητος ἢ νεοβύζακτος. «Μαζὸς—,» Ὀππ.

Νεοθλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοθηγής.

Νεοθήρευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ θηρευθείς (ἁλιευθείς).

Νεοθλιβὴς [ν. θλίβω], ἐος καὶ Νεόθλιπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἐκπιεσθείς (ἐξαχθείς διὰ στραγγίσματος).

Νεοθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), = Νεοθανής.

Νεόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ τραφείς (αὐξήσας), τρυφερός. «Ἔρνος—,» Ἀπλλν. 2) ὁ πρὸ ὀλίγου πηγμένος. «Τυρὸς—,» Θρρ., ὁ χλωρός.

Νεόθριξ, ὕτριγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου νεωστὶ ἐφύτρωσαν αἱ τρίχες.

Νεόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου θυσιασθείς.

Νεοίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νεότης.

‡Νεοικοδόμητος (ὁ, ἡ), = Νεόδμητος.

Νέοικος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου κατοικηθείς ἢ κατοικήσας πρωθυνὰ, νέος κάτοικος, νεοπολίτης.

Νεοίνια (τὰ), (ἴνν. ἱερά), ἡ ἑορτὴ τοῦ νέου οἴνου, (ἄλλ. γρφ. Θεοίνια).

Νεοκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) καθαρισθείς.

Νεοκαλλιγράφος (ὁ, ἡ). νέος (πρωτόπειρος) καλλιγράφος.

Νεοκατάγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἢ καταγραμμένος ἢ ζωγραφισμένος πρὸ ὀλίγου.

Νεοκατασκεύαστος καὶ Νεοκατάσκευος (ὁ, ἡ). νεωστὶ κατασκευασμένος (καμωμένος· συγυρισμένος), καινούργιος.

Νεοκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) καταστὰς πουθενὰ, Νεοκάτοικος.

Νεοκατάχριστος (ὁ, ἡ). ὁ πρωσράτως χρισμένος (ἁλειμμένος). «Στέγη—,» Δσκρ.

Νεοκατήχητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ νεωστὶ κατηχηθείς.

‡Νεοκάτοικος (ὁ, ἡ), = Νέοικος.

Νεοκάττυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου μπαλωθείς μὲ νέον (καινούργιον) κάτυμα.

Νεόκαυστος (καυτὸς), ου (ὁ, ἡ). νεοκαυμένος.

Νεοκηδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ν. κῆδος] ὁ πάσχων νέαν (πρόσφατον) λύπην.

‡Νεοκληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομήσας μὲ νέον (νεοφανῆ) τρόπον ἢ πρὸ ὀλίγου.

Νεόκλωστος (ὁ, ἡ). καινουργιοκλωσμένος.

Νεοκμὴς, ῆτος καὶ Νεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. καινούργιος, καινουργιοκαμωμένος· (ἐν γέν.) νέος, πρόσφατος.

Νεόκοπος (πτὸς), ου (ὁ, ἡ). καινουργιοκομμένος.

Νεόκοτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ κότος (ὁ θυμὸς) εἶνε ἀκόμη πρόσφατος· (ἐν γέν.) νεαρὸς, ἀκμαῖος.

Νεοκρὰς, ᾶτος καὶ Νεόκρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ κεκραμένος (μεμιγμένος, συγκερασμένος). «Φίλος—,» Αἰσχλ., ὁ νεωστὶ γενόμενος.

Νεόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀποκτηθείς.

Νεόκτιστος καὶ (Π.) Νεόκτιτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ κτισθείς, καινουργιοκτισμένος, (ἐν γέν.) νέος, πρόσφατος.

Νεόκτονος (ὁ, ἡ), [ν. κτείνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευμένος.

Νεόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ βροντᾷ (καὶ μτγν. νὰ δημηγορῇ ἀπὸ τοῦ βήματος), νέος ῥήτωρ.

Νεολαία (ἡ), [ν. λαός]. (περιληπτ.) οἱ νέοι, τὸ ἄθροισμα τῶν νέων· (ἐπιθ.) ἀντὶ Νεκνικὴ. «Χεὶρ—,» Εὐρ.

Νεολαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ νέαν (ἀσυνήθιστον) λάμψιν.

Νεόλεκτος (ὁ, ἡ), [ν. λέγω]. ὁ νεωστὶ ῥητορευθείς, νεοσυλλέκτος.

†Νεολεξία (ἡ), (Γλσσ.). ἡ κατάστασις τοῦ νεολέκτου (νεοσυλλέκτου).

Νεόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ληφθείς (πιασθείς).

Νεολκέω, Νεολκία, Νεόλκιον, Ζ. Νεωλκέω κτλ.

Νεόλλουτος, Π. ἀντὶ Νεόλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λουσμένος (πλυμένος).

Νεόλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λυθείς (χωρισθείς, ἀπολυθείς).

Νεολώφητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λωφήσας (παύσας).

Νέομαι, Μ. νείσομαι (ἀόρ. Ἐνεισάμην), Π. πορεύομαι, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· ἀπέρχομαι ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. «Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, » Ὀδ. Φ. «Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἀμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, » Ἰλ. Σ. «Νεῦμαί σοι, νεῦμαι ἐναύσιος, ὥστε χελιδών, » Ὀμ. Ἑρμ., (ἴδε καὶ Νίσσομαι).

Νεομέλακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου μαλαχθείς (ζυμωθείς).

Νεόμην, ηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ νέου μηνός. «Σελήνη—,» Ἀρ., ἡ νέα.

Νεομηνία (ἡ), [ν. μὴν ἢ μήνη]. ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς (τῆς νέας σελήνης), ἀρχομηνιὰ, πρωτομηνιά.

Νεομορφοτύπωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς νέον τύπον μεμορφωμένος, συγυρισμένος κατὰ τὸν νέον τρόπον (κοιν. τῆς μόδας).

Νεομόσχευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ φυτευθεὶς διὰ μοσχεύτσως.

Νεόμυατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ μυηθείς. «Τελετὴ—,» Ὀρφ.

Νεόνεκρος (ὁ, ἡ). νέος (νεωστὶ ἀποθανὼν) νεκρός.

Νεόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ νυμφευθείς, νεόπανδρος.

Νεόξαντος (ὁ, ἡ), [ν. ξαίνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου λαναρισθεὶς ἢ ξεφτισθεὶς ἐν εἴδει ξαντοῦ.

Νεόξεστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ξεσθείς (πελεκηθείς, ὁμαλυνθείς).

Νεοπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συναρμοσθεὶς ἢ πήξας, Ἀρτιπαγής.

Νεοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε ἀκόμη νέον τὸ πάθος (πρόσφατος ἡ ὀλῴρις).

Νεοπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πατηθείς.

Νεοπειθὴς, ἐος καὶ

Νεόπειστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πεισθεὶς (πιστεύσας, καταπεισθείς).

Νεοπένης, ητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πτωχεύσας, ἀσυνήθιστος εἰς τὴν πενίαν.

Νεοπενθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ πένθος εἶνε ἀκόμη νεαρόν.

Νεοπέπειρος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ὡριμάσας.

Νεόπεπτος (ὁ, ἡ), [ν. πέσσω]. νεοζυμωτος.

‡Νεοπευθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πυνθάνομαι]. ἀρτιμαθὴς, νεοδίδακτος.

Νεοπηγὴς, ἐος καὶ

Νεόπηκτος (ὁ, ἡ), = Νεοπαγής.

Νεοπλεκὴς, ἐος καὶ

Νεόπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ πλεγμένος.

Νεοπλουτοπόνηρος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλ.). πονηρὸς (ἀχρεῖος) καὶ

Νεόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ πλουτήσας, (ἐπιτ.) ξυπερασμένος.

Νεοπλυνὴς, ἐος καὶ

Νεόπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πλυμένος.

Νεόπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀναπνεύσας. «Νεκρὸς—,» Νόνν.

Νεοποιέω-ῶ, Μ. ἥω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νέον (καινούργιον), ἀνανεόνω, (δθ.

Νεοποίητος (ὁ, ἡ). καινουργιοκαμωμένος.

†Νεοποίκιλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Νεοσίγαλος.

Νεόποκος (ὁ, ἡ), [ν. πείκω]. ὁ νεωστὶ κουρευθείς. «Μαλλὸς—,» Σοφ.

Νεοπολίτης, ου (ὁ) καὶ Νεοπολῖτις, ιδος (ἡ). ὁ νεωστὶ ἀπελευθερωθεὶς καὶ πολιογραφηθεὶς δοῦλος, (παρβλ. Νεαπολίτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεοπόδιστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ποτισμένος.
Νεόποτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πιών.
†**Νεόπους, οδος** (ὁ). τὸ νέον παραβλάστημα τοῦ κλήματος, (ἴδε καὶ Νέποδες).
Νεοπραγέω-ῶ Μ. ἦσω. Πράττω νέα πράγματα, καινοτομῶ.
Νεοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νέον, νέου ἴδιος· ὁ ἔχων τὸ ἦθος (τὸ ἐξωτερικὸν) νέου, ἐνδυόμενος (κτλ.) ὡς ἂν νέος.
Νεόπριστος (ὁ, ἡ), [ν. πρίω]. ὁ πρὸ ὀλίγου πριονισμένος (κομμένος, βινισμένος).
Νεοποίητος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πτοέω]. ὁ νεωστὶ κινηθεὶς (διεγερθείς).
Νεόπτολις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Νεόπολις, νέα πόλις.
Νεοπτορθὴς, ές καὶ **Νεόπτορθος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νέους πτόρθους (κλάδους), νεόβλαστος.
Νεοπυρίητος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ν. πυριάω]. ὁ νεωστὶ μεταχειρισθεὶς (ἐξελθὼν ἀπὸ τὸ) λουτρὸν τοῦ ἀτμοῦ.
Νέοργος (ὁ, ἡ), Π. ὀργῶν ὑπὸ νεότητος, ἀκμαῖος, (ἄλλ. διορθ. Νέαρτος).
Νεορράγὴς [ν. ῥήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ραγισθεὶς (ῥαγίσας, τσακκισθείς). «Φλὲψ —, « Ἀρετ.
Νεόῤῥαντος (ὁ, ἡ), [ν. ῥαίνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ῥαντισθεὶς (ποτισθείς), νεόβρεκτος.
Νεορράφὴς, ές (ὁ, ἡ). καινοργιορράμενος.
Νεορρόφητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ῥοφήσας ζωμόν.
Νεόῤῥυτος (ὁ, ἡ), [ν. ῥέω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) χυθείς, νεόβλυτος. « Πηγὴ γάλακτος—, «Σοφ. 2) [ν. ῥύω=ἐρύω] ὁ νεωστὶ τραβηγμένος (ἀπὸ τὸ θηκάρι), Νεόσπαστος. « Ξίφος—, « Αἰσχλ.
Νέορτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ὄρνυμι]. ὁ νεωστὶ ἀναφυεὶς (ἀνακινηθείς), νέος, (ἴδε Νεόργος).
Νεόρυκτος (ὁ, ἡ), = Νεωρυγὴς.
Νέος [ἴδε Ἔνος], α, ον. (ἐπὶ ἄνθρ.) Ὁ μήπω γηράσας· (καὶ ἀκριβέστ.) ὁ παραλλάξας τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, παλληκάρι· (ἐν γέν.) μικρὸς, τρυφερὸς, ἀνήλικος. »Νέος παῖς, « Ὀδ. Δ. » Γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος,« Ἀρχῳ. »Εἶχε συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ζ. καὶ φ.) » Ἄρνα νέον,« Θφρ. »Νέον φυτὸν, « αὐτ. »Φοίνικος νέον ἔρνος,« Ὀδ. Ζ. »Ἐν τῷ Αυκείῳ ἡ πλάτανος ἔτι νέα οὖσα περὶ τρεῖς καὶ τριάκοντα πήχεις ῥίζας ἀφῆκε, « Θφρ.(ᾧ ὡς οὐσ.) «Πάντες ὁμυγηρίες ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες,« Ἰλ. Β., Γ. (καὶ ἀντὶ ἐπῤῥ.) » Ἐκ νέου (ἡ) » Ἐκ νέων (ἡ) » Ἐκ νέας (ἐνν. ἡλικίας), « Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ νεωστὶ γενόμενος, ὄχι παλαιὸς, καινούργιος, πρόσφατος· νωπὸς· (συνεκδ.) παράδοξος. ἀσυνήθιστος ἢ ἀπροσδόκητος (ἴδε Νεώτερος). « Εἰσὶ δὲ νῆες πολλαὶ ἐν ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί, « Ὀδ. Β. » Νέον ἄλγος, « Ἰλ. Ζ. » Νέος φόνος, « Θκρ. »Τῶν δεῖλων (κρεῶν) καὶ νέων, καὶ ἁλιστῶν, « Στρᾰβ. » Τὼς ἰδέειν, ὡς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην, « Ἀπλλν. (καὶ ὡς οὐσ.) « Κέα (ἐνν. γῆ), « ἡ (ἄλλ.) Νέα ᾧ Νέος. « Ἔτη καὶ νέα (ἐνν. μήνη), « Δξ., ἴδε "Ενος. (καὶ ἐπιῤ.) » Ἐκ νέου (ἡ) » Ἐκ νέης (ἐνν. ἀρχῆς), « Ἡρ., (κοιν.) ξανά.
3) Π. ἀντὶ Νεανικὸς, νέου ἴδιος. »Νέα φρονεῖς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖν, « Εὐρ. ‖. (τὸ οὐδ.) » Νέον καὶ (ἐναρθρ.) » Τὸ νέον, ἐπίῤ. ἀντὶ Νεωστὶ, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως. » Ζεφύροια νέον ὀρνυμένοιο, « Ἰλ. Η. » Ὅσαι ἤδη ἔξοδοι κοιναὶ ἐγένοντο Πελοποννησίοισι ᾧ τὸ παλαιὸν καὶ τὸ νέον, « Ἡρ.
Νεὸς (ἡ καὶ ὁ), (ἐνν. γῆ ἢ ἀγρὸς), = Νεὰς καὶ Νειός.
Νεοσίγαλος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σιγαλόεις], νέος (νεαρὸς, πρόσφατος) καὶ λαμπρὸς.
Νεοσκαφὴς, ές (ὁ, ἡ). νεοσκαμμένος.
Νεοσκύλευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σκυλευθείς (παρθεὶς ὡς λάφυρον).
Νεόσμηκτος (ὁ, ἡ), [ν. σμήχω]. ὁ πρὸ ὀλίγου τριφθεὶς (πατρευθείς), (ἐπιμ.) ἀτρύπτων, ὑαλίζων.
Νεοσπαδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Νεόσπαστος. » Ξίφος—, « Αἰσχλ. 2) (Γλσ.) ὁ πρὸ ὀλίγου ἐσπαργανωμένος.
Νεοσπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σπαραχθεὶς (ξεσχισθείς).
Νεοσπὰς, άδος καὶ
Νεόσπαστος (ὁ, ἡ), Μ. [ν. σπάω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ἐσπαλμένος ἀπὸ τὸ θηκάρι ἢ κομμένος (σπασμένος) ἀπὸ τὸ δένδρον. » Θαλλὸς—, « (Σοφ. παρ᾽ Ἀθ.
Νεόσπειστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χυθεὶς ἐν εἴδει σπονδῆς, ἢ θυσιασθεὶς (καθιερωθεὶς) διὰ σπονδῆς.
Νεόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σπαρμένος.
Νεοσσεία (ἡ), = Νεοσσιὰ (ᾶ). 2) = τῷ
Νεόσσευσις, εως (ἡ), τὸ κλώσημα καὶ Ἐγάλσιμον τῶν πουλιῶν καὶ ὁ καιρὸς τοῦ κλωστήματος, [ἐκ τοῦ
Νεοσσεύω [νεοσσὸς], Μ. εὔσω. Κάθημαι εἰς τὴν φωλεὰν ᾧ κλωσσῶ νὰ βγάλω πουλιά.
Νεοσσιὰ (ἡ). φωλεὰ πουλιοῦ μὲ τὰ πουλάκια. (καταχρ.) ἡ κυψέλη (τὸ σιμβλον) τῶν μελισσῶν.
Νεόσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεοσσὸς, πωλόκ. (κυρ. καὶ μτγν.).
Νεοσσὶς (τὶς), ίδος (ἡ), νέα ὄρνις, πωλάδα. » Ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν νεοττίδες, « Ἀρετ.
Νεοσσοκομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) μικρὰ πουλιὰ, [ἐκ τοῦ
Νεοσσοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ περιποιούμενος (ἀνατρέφων) νεοσσούς.
Νεοσσοποιέω-ῶ, Μ. ἦσω. Κάμνω (Ἐγάζω) πουλιά.
Νεοσσοποιὶα (ἡ). κλώσημα καὶ Ἐγάλσιμον πουλιῶν, = Νεοσσεία.
Νεοσσὸς (ὁ), [νέος]. τὸ μικρὸν (νεογνὸν) ζώου (καὶ ἰδιαιτ.) πτηνοῦ, πουλί. « Καὶ τεττάρων ὡῶν μετὰ τοῦτα τὸν νεοττὸν,« Ξδ. 2) ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ. « Ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοί, ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον κεχηνότες στόμα, « Πλ.
Νεοσσοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται νεοσσοὶ (πουλιά).
Νεοσσοτροφέω-ῶ, Μ. ἦσω, = Νεοσσοκομέω, ἴδθ.
Νεοσσοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ (ἀνατρέφῃ) τις μικρὰ πουλιά.
Νεοσσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) νεοσσούς, ἔχων μικρὰ πουλιά.
Νεόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σεύω]. ὁ νεωσὶ ὁρμήσας (ξετιναχθείς), (ἐν γέν.) νέος, νεαρὸς, (παρβλ.) Νέφτος.
Νεοσταθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ καταστὰς θείς, ἀρτισύστατος. « Δῆμος—, « Πλ. †**Νεοσφάλυς** [ν. σαλεύω], υγος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ὁ πρὸ ὀλίγου διακρύσας.
†**Νεοσφασία** (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνεοσφασία.
Νεοστεπτος καὶ
Νεοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ στεφανωμένος (καὶ ἐπὶ ποτηρ.) γεμισμένος ὡς ἐπάνω.
Νεοστράτευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν) στρατεύσας.
Νεόστροφος (ὁ, ἡ). καινουργιοστρημμένος. » Χορδὴ—, « Ἰλ. Ο.
Νεοσύλλεκτος καὶ **Νεοσύλλογος** (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συλλεχθεὶς (συναχθείς, [ἰδιαιτ.] στρατολογηθείς.
Νεοσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συστηθεὶς (συντεθείς, κατορθωθείς).
Νεοσφαγὴς, έος καὶ **Νεόσφακτος** (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σφαγμένος.
Νεοσφὰξ, άγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοσφαγὴς.
Νεοταφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ταφείς, Νεόθαπτος.
Νεοτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λαβὼν τέλος ἢ νεωστὶ τελεσθείς (εἰς τὰ μυστήρια), νεοδίδακτος.
Νεοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν νέαν τέρψιν, νέος καὶ τερπνός.
Νεότευκτος καὶ
Νεοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. τεύχω]. νεοποίητος, νεοκατασκεύαστος, καινούργιος.
Νεότης (ἡ). ἡ κατάστασις καὶ ἡ ἡλικία τοῦ νέου, (κοιν.) τὰ νειάτα. 2) ἡ νεολαία, οἱ νέοι. » Ἀκμάζοντάς τε (τοὺς Ἀθηναίους) νεότητι πολλῇ, « Θκ.
Νεοτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τῆς νεότητος, νεανικός.
Νεότμητος (ὁ, ἡ), [ν. τέμνω]. ὁ προσφάτως κομμένος.
Νεοτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ νεωστὶ τεκοῦσα. (προπαροξ.) ὁ νεωστὶ τεχθείς, Ἀρτίτοκος, Νεογέννητος.
Νεότομος (ὁ, ἡ), = Νεότμητος.
Νεοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου τρεφόμενος, νεογέννητος.
Νεοτριβὴς ἐος ᾧ **Νεότριπτος** (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου τριφθεὶς (κοπανισθείς, ἁλεσθεὶς κτλ.), (συγχ. τῷ Νεοθλιβὴς).
†**Νεοτροφέω-ῶ**, Μ. ἦσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) νέους ἀνθρ. ἢ νέα ζῶα, εἶμαι.
†**Νεοτρόφος** (ὁ, ἡ), = Κουροτρόφος.
Νεότροφος (ὁ, ἡ), Π. = Νεοτραφὴς ἢ Νεόθρεπτος.
Νεότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ τρωθεὶς (πληγωθείς).
Νεοττεία, Νεοττεύω, Νεοττὸς κτλ., = Νεοσσεία, Νεοσσὸς κτλ.
†**Νεότυρος** (ὁ), (νλγ.). νέον (νεόπηκτον) τυρὶ, χλωροτύρι.
Νεουργέω-ῶ, Μ. ἦσω, = Νεοποιέω.
Νεούργημα (τὸ). νέον τ᾽ νεούργημα.
Νεουργὴς, ές (ὁ, ἡ), = Νεοπαὴς, καινούργιος. « Γῆ—, « Θφρ., ἢ νεωστὶ ὀργωμένη.
Νεουργία (ἡ), = Καινουργία, ἀνανέωσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ǂΝευεργὸς (ὁ),=Νευεργής. 2)=Ναυπηγός.
Νεούτατος (ὁ, ἡ), Π. [ν. οὐτάω] = Νεότρωτος.
Νεοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν ἢ πρὸ ὀλίγου) φανείς, πρωτοφανήσιμος.
Νεοφάντης, ου (ὁ), Π. νέος (νέων μυστηρίων) ἱεροφάντης.
Νεόφαντος (ὁ, ἡ),=Νεοφανής.
Νεοφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον νεοφανῆ, καινοφανῶς.
Νεόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ν. φημί]. ὁ πρώτην ἠδη φραν λεχθείς (ἀκουσθείς). 2) [ν. πέρνω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φονευθείς.
Νεοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φέγγων. « Μήνη—, « Μανέθ., ἡ νέα σελήνη.
Νεόφθαρτος καὶ Νεοφθίμενος (η, ον) καὶ Νεόφθιτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. φθείρω, φθίω]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.
ǂΝεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. διὰ τοῦ ὀπ. πρὸ ὀλίγου ἐφοίτησέ (διέβη, διώδευσέ) τις.
Νεόφονος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.
Νεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νεανικὰ (παιδαριώδη) φρονήματα, νέος τὸ φρόνημα.
Νεοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φυτρώσας (γεννηθείς ἢ βλαστήσας).
Νεοφυὲς (ἡ). νέον (πρὸ ὀλίγου) φύτρωμα.
Νεοφύρατος (ὁ, ἡ), [ν. φυράω]. νεοζύμωτος.
ǂΝεοφυτεία (ἡ). φύτευμα νέων φυτῶν (δένδρων).
Νεοφυτεῖον (τὸ). μέρος φυτευμένον μὲ νέα φυτὰ (δένδρα, (Γαλλ.) pépinière.
Νεόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φυτευθείς· κατάφυτος μὲ νέα φυτά. (μέτφορ.) ὁ νεωστὶ προσελθὼν ἀπ' ἄλλης θρησκείας εἰς τὸν χριστιανισμόν.
Νεοφώτιστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ φωτισθείς (καὶ μέτφορ.) κατηχηθείς ǂ βαπτισθείς.
Νεοχάλκευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χαλκευθείς (χαλκουργηθείς), καινούργιος.
Νεοχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ κεχαραγμένος (ἐγκεχαραγμένος) πουθενά. «Ἴχνος —, « Συφ., τὸ πρόσφατον.
Νεοχμέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. καὶ ἀόκμ. ἀντὶ Νεοχμόω, (ὄθεν
Νεόχμησις, εως (ἡ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Νεοχμωσις.
Νεοχμία (ἡ), [νεοχμός]. νεωτερισμὸς, καινοτομία.
†Νεοχμίζω, Μ. ἰσω. Γλσ. ἀντὶ Νεοχμόω.
Νεοχμὸς (ὁ, ἡ), = Νέος, νεαρὸς, νεοφανὴς, πρόσφατος κτλ. 2) (οὐσ.) ἀντὶ Νεόχμωσις.
Νεοχμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νεοχμὸν, νεοποιῶ, μεταβάλλω. (κυρ.) νεωτερίζω.
Νεοχμῶς, ἐπίρ. Νεωστὶ, προσφάτως. 2) νεωτερικῶς, κατὰ τρόπον νέον (ἀσυνήθιστον).
Νεόχμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεοχμόω, νεοποίησις· (ἰδιαιτ.) νεωτερισμὸς, καινοτομία.
Νεόχνους (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἄρχισε νεωστὶ νὰ φυτρώνῃ ὁ χνοῦς τῶν γενείων.
Νεόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χρισμένος (ἀλειμμένος, μυρωμένος).
Νεόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χυμένος.
Νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεοποιῶ, ἀνακαινίζω. 2) (γεωργ.) = Νεάω.

Νέποδες (οἱ), Π. [ἔνη ἡ νέω, ποῦς]. αἱ φῶκαι (ὡς μεταχειριζόμεναι τοὺς πόδας αὐτῶν ἀντὶ πτερυγίων). (μτγν. ἐν γέν.) οἱ ἰχθύες (ὡς ἄποδες). 2) (κατ' ἄλλ.) = Νεόποδες, νέαι παραφυάδες· (μ-φορ.) ἔκγονοι, ἀπόγονοι, (ὀθ. τὸ Αε.) nepotes.
Νέπους ἢ Νέπος, νέποδος (ὁ), Π. (σπνττ.) ἐν. τοῦ Νέποδες.
Νέρθε ἢ Νέρθεν, ἐπίρ. Π. = Ἔνερθε, κάτω, ὑποκάτω· (μὲ γεν.) κάτω (ὑποκάτω) ἀπό. « Γαίης νέρθε καὶ θαλάσσης, « Ἰλ. Ξ. « Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς, « Θκρ.
Νέρτατος, η, ον, ὑπερθ. (ἐκ τοῦ Νέρθε), Κατώτατος, ἔσχατος.
Νερτέριας, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς νερτέρους (τοὺς ὑπὸ γῆν), ὑποχθόνιος.
Νερτεροδρόμος (ὁ). ταχυδρόμος τοῦ ᾅδου (τῶν νερτέρων).
Νερτερομάντις, εως (ὁ), = Νεκρομάντις.
Νερτερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων νερτέριον (ὑποχθόνιον) μορφήν.
Νέρτερος, α, ον, (συγκρ. ἀνώμ. τοῦ Νίρθε), Π. κατώτερος· (ἀντὶ θετ.) ὁ εὑρισκόμενος κάτω (ὑποκάτω)· (ἰδιαιτ.) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν (εἰς τὸν ᾅδην), ὑποχθόνιος, (ὀθ. πλθ.) « Νέρτεροι, « οἱ νεκροὶ ἢ, οἱ θεοὶ τοῦ ᾅδου.
Νέρτος (ὁ), εἶδος σαρκοφάγου ὀρνέου.
Νετώπιον καὶ Νέτωπον (τὸ), τὸ πικραμυγδαλόλαδον.
Νεῦμα (τὸ), [νεύω]. τὸ διὰ νεύσεως (γνεψίματος) γινόμενον σημεῖον. 2) = Νεῦσις, γνέψιμον, (ἰδιαιτ.) συγκατάνευσις· (συνεκδ.) συγκατάθεσις. « Λοτὸς τε εὐξυμένῳ ἀφίκετο, φέρων ταῖς εὐχαῖς νεῦμα, « Φλῳρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κλίτος. « Ἀπὸ τοῦ πρὸς λίβα νεύματος, « Ι. Δυδ.
Νεῦμαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Νέομαι.
Νευμηνία (ἀ), Δ. ἀντὶ Νουμηνία.
Νευρὰ (ἡ), Π. (καὶ κυρ.) = Νεῦρον. 2) (συνήθ.) κόρδα τοῦ τόξου ἢ τῆς κιθάρας κτλ.
Νευρὰς, άδος (ὁ), = Νευρὶς (2).
Νευρειὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Νευρά.
Νευρένδετος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἐνδέω]. δεμένος (κουρδισμένος) μὲ νευρὰς. « Κιθάρα —, « Μανέθ.
Νευρῆφι(φιν), Π. ἀντὶ Νευρᾷ.
Νευρία (ἡ), = Νευρὰ, σχοινὶ ἀπὸ νεῦρα, κόρδα.
Νευρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα· ὁ πάσχων (εὐερέθιστος) κατὰ τὰ νεῦρα.
Νεύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ νεῦρα.
Νευρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεῦρον ἢ Νευρά.
Νευρὶς, ίδας (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Νευρὰ. 2) εἶδος φυτοῦ ἢ θάμνου φαρμακερὸν (μὲ ἴνας).
Νευρίτης, ου (ὁ) καὶ Νευρῖτις, ιδος (ἡ), εἶδ. λίθου μὲ φλέβας (νεῦρα).
Νευροβάτης [ν. βαίνω], ου (ὁ), = Σχοινοβάτης.
Νευροβατικὸς, ἡ, όν, = Σχοινοβατικός.
Νευρόβετος (ὁ, ἡ), = Νευρένδετος.
Νευροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεύρου. || (οὐσ.) Νευροειδὲς (τὸ), εἶδος φυτοῦ, ἀγριολάπαθον ἢ πεντάνευρον, (ἄλλως) Ἀειμώνιον.
Νευρόθλαστος (ὁ, ἡ), = Νευρότρωτος.

Νευρόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νευρώδη (ἰνώδη) καυλόν.
ǂΝευροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα τῆς κοιλίας, ἢ· 2) τοῦ ὀπ. τὰ νεῦρα εἶνε κοῖλα (μέσα βαθειὰ, δὲν ἐξέχουν).
Νευροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ νεῦρα ἢ τὰς ἴνας· (συνκδχ.) παραλύω, ἐκνευρίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα. (ἐν γέν.) σακατεύω.
Νευρολάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ἠχῶν) διὰ τῶν νεύρων. « Χορδὴ —, « Ἐπίγρ.
†Νευρομήτρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεφρομήτρα.
Νεῦρον (τὸ), [συγγ. τῷ Νέος, Νεαρός]. (ἀρχ.) τὸ συνδέον τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματος, (ὀθ. συνκδχ.) ἰσχὺς, τόνος, δύναμις (« Οὐδὲν ἔστ' ὄφελος πόλεως, ἢν μὴ νεῦρα ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἔχοι, « Δημ.)· (μτγμ.) αἱ ἶνες τῶν φυτῶν. (μτγν.) νεῦρον (ὡς ὄργανον τῆς αἰσθήσεως, κατὰ τὴν ἰατρ. σημασ.). (ὁ δὲ Ἱππκρ. ὠνόμασε καὶ τὴν φλέβα) « Νεῦρον ἔναιμον. « 2) = Νευρὰ, κόρδα (τόξου κτλ.), (ἐν γέν.) κλωστὴ (σχοινὶ) ἀπὸ νεῦρα διὰ ῥάψιμον (δέσιμον κτλ.). « Εὑρίσκετο δὲ ἡ νεῦρα πολλὰ ἐν ταῖς κώμαις, « Ξεν.
Νευρόνοσος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ νοσῶν κατὰ τὰ νεῦρα, πάσχων νευρικὰ πάθη.
Νευροπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκεκλεισμένους ἀπὸ) χονδρὰ νεῦρα.
Νευροπλεκὴς, ές (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ νεῦρα.
Νευροποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς αὐξημάτισμὸν τῶν νεύρων.
Νευροραφέω καὶ Νευρορράφω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω (Μπαλλόνω) μὲ κλωστὰς ἀπὸ νεῦρα, εἶμαι νευρορράφος (σανδαλιορράφος).
Νευροραφία καὶ Νευρορραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ νευρορράφου.
Νευροραφικὸς (ῥαφικὸς), ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νευρορράφον ἢ τὴν νευρορραφίαν.
Νευρορράφος καὶ Νευρορράφος (ὁ, ἡ), ὁ ῥάπτων μὲ κλωστὰς ἀπὸ νεῦρα, (ὀθ. || οὐσ.) = Σανδαλιορράφος, κουντουρᾶς ἢ Μπαλλωματᾶς.
Νευροσπαδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. σπάω]. ὁ τραθηγμένος [τεντωμένος, Στοιμος ῥ.φθῃ] διὰ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου.
Νευρόσπασμα (τὸ), = Νευρόσπαστον.
Νευροσπαστεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Νευροσπαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ὡς νευρόσπαστον, (ἐν γέν.) κινῶ. « Δεῖ γὰρ κύριον εἶναι τὸν κριτὴν τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, μὴ νευροσπαζουμένου ἀψύχων δίκην ὀργάνων, « Κλιμ.
Νευροσπάστης, ου (ὁ), ὁ παίζων τὰ νευροσπαστα.
Νευροσπαστία (ἡ), = Νευροσπαστεία.
Νευροσπαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νευροσπάστην ἢ τὴν νευροσπαστικήν. «Νευροσπαστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ νευροσπάστου.
Νευρόσπαστος (ὁ, ἡ), [ν. σπάω]. ὁ διὰ τοῦ τραθήγματος ἢ τεντώματος τῆς ἀπὸ τούτῳ χορδῆς κινούμενος, (ὀθ. || οὐσ.) «Νευρόσπαστον, « ἀγαλμάτιον (κουκλᾶ) τὸ ἀποῖον κινεῖται τοιουτοτρόπως, (Γαλλ.) marionnette

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νευροτενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ διὰ νεύρου (χορδῆς) τεντωμένος, κουρδισμένος. «Παγὶς —,» Ἐπιγρ.

Νευροτομέω-ῶ, Ν. ἡσω, =Νευροκοπέω.

Νευροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) τὰ νεῦρα ἢ τὰς ἶνας.

Νευρότονος (ὁ, ἡ), =Νευροτενής. ||. (οὐσ.) Νευρότονον, εἶδος ὀσεμοῦ μηχανῆς τινος, (Ἱππ. Βελοπ. 127).

Νευρότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ τρωθεὶς (πληγωθεὶς) εἰς τὰ νεῦρα, τοῦ ὁποίου οἱ τένοντες ἔπαθον ἐξ αἰτίας τραύματος.

Νευροχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (τερπόμενος) εἰς τὸ τράβηγμα τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Νευροχανδρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νεῦρον ἢ χόνδρον ἢ, συγκείμενος ἀπὸ νεῦρα καὶ χόνδρους.

Νευρώδ-ω-ῶ, Μ. ὡσω. Τεντόνω τὰ (ἢ μὲ τὰ) νεῦρα· (συγκδχ. καὶ μτφορ.) δίδω τόνον (δύναμιν), ἐνισχύω. «Τοῦ πάθους ἰσχὺν ἐπιδιδόντος, ὃ καὶ τοὺς ἀσθενεστάτους εἴωθε νευροῦν,» Φίλ.

Νευρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ νεῦρα, ὅλος νεῦρα. ||. (οὐσ.) «Νευρῶδες.» Ἰατρ., τὸ νευρικὸν σύστημα. »(Ὁ Φαληρίνος οἶνος) κεφαλαλγικὸς, καὶ τοῦ νευρώδους καθάπτεται,» Ἀθ.

Νεῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω, πλεύσιμον, κολύμβημα. » Διαφέρει δὲ πτῆσις καὶ νεῦσις.» Ἀρστ. ἢ 2) (συχνότ.) τὸ οὐσ. τοῦ Νεύω, γνέψιμον ἢ γέρσιμον· (ἀθ. συνκδχ.) κλίσις πρός τι· θέλησις, συγκατάνευσις. «Θεᾶς νεύσει,» Αἰξ.

Νε-σομαι, μέλλ. τοῦ Νέω (κολυμβῶ).

Νευστάζω [νεύω], Μ. άσω. Κλίνω ἢ κινῶ ἀλλεπαλλήλως τὴν κεφαλὴν (καθὼς ὅταν) Νυστάζω· (ἐν γέν.) γέρνω πρὸς τὰ ἔμπρὸς πότε πίσω, κάμνω νεῦμα· γνεύω. » Νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς,» Ὀδ. Σ. « Νευστάζων κόρυθι,» Ἰλ. Γ., ἐκμιμάτιζεν ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας του.» Ὀφρῦσι νευστάζων,» Ὀδ. Μ., ἴδε Νεύω.

;Νευστὰς [νέω, νεύσομαι], άδος (ἡ), = Κολυμβὰς (ἐλαία), (Λεξ.).

Νευστέον, θετ. τοῦ Νέω, πλευστέον, κολυμβητέον.

Νευστὴρ [νέω], Π. ἀντὶ Νεύστης, ου (ὁ), κολυμβητής.

Νευστικὸς [νέω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ (ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ) πλέειν, κολυμβητικός. 2)[νεύω] ὁ κλίνων (γέρνων), κατηφορικός.

Νευστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ νεύματος δηλωθείς, ἢ ἐπιβεβαιωθείς.

Νεύσω, μέλλ. τοῦ Νεύω [συγγ. τῷ Νέω], Μ. νεύσω. Ἐλίνω, γέρνω (κυρ. τὴν κεφαλήν), ακύπτω (« Νεύσαν δὲ πέδον κάρα,» Σοφ. »Νεύσιεν κεφαλὰς δεδμημένοι,» Ὀδ. Σ »Ἐμοὶ δὲ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῄει φρενί, κἄστην νενευκὼς,» Ψευδ. Εὐρ. [καὶ ἐπὶ ἀψύχ.] «Ἀδροσύνη ςάχνες νεύοιεν ἔραζε,» Ησ.)· (συνήθ.) κάμνω νεῦμα, (κοιν.) γνέφω (»Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, σὺ δὲ νοήσας κτλ.,» Ὀδ. Η.). (συνκδχ.) ἐπινεύω, συγκατανεύω· (μὲ ἀπαρ.) στέργω νὰ (»Νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σὸν ἔμμεναι,» Ἰλ. Θ.)· (μὲ αἰτ.) δίδω, παραχωρῶ. »Νεῦσέ οἱ καύρην,» Ὁμ. Ἴλ. »Νεύσατε τὴν χάριν,» Σοφ.

Νεφέλη (ἡ), = Νέφος, νέφελον, σύννεφον. (μτνμ.) σευγνότης προσώπου, κατήφεια· (ὃθ. ὁ Σοφοκλ. λέγει [Ἀντιγ. 528] περὶ τῆς Ἰσμήνης κλαυσίγης): «Νεφέλη δ' ὑπὲρ ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν ῥίθος αἴσχυνεν, τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.» 2) (μτνμ.) εἶδ. λεπτοτάτου δικτύου διὰ τὰ πτηνά. » Μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,» Ἀρχῳ.

Νεφεληγερέτα, ας, Αἰολ. ἀντὶ

Νεφεληγερέτης, ου (ὁ, Π. ὁ ἀγείρων (συναθροίζων, ἐπισωρεύων) τὰς νεφέλας.

Νεφεληγερὴς, ές (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Νεφελήδδν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει νεφέλης, καθὼς τὰ σύννεφα.

Νεφέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεφέλη, συννεφάκι. (ἰατρ.) ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μικρὰ κηλὶς, (κοιν.) ἀνεμέλα.

Νεφελογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος (γινόμενος) ἀπὸ τὰς νεφέλας.

Νεφελοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεφέλης, ὅμοιος μὲ σύννεφον. «Κόνις —.» Πολύαιν. 2)=Νεφελώδης (ἰ), συννεφιασμένος.» Ὀλυμπος —,» Μανέθ.

Νεφελόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῶν νεφελῶν.

Νεφελοκένταυροι(οἱ). οἱ Κένταυροι ὡς ἐκ τῆς Νεφέλης καὶ τοῦ Ἰξίονος γεννηθέντες ἢ διότι ἐκ τῶν διαφόρων σχημάτων τὰ ὁπ. λαμβάνουν αἱ νεφέλαι παρομοιάζοντα τινα μὲ αὐτούς (» Ἤδη ποτ' ἀνεβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν, ἢ λύκῳ κτλ.,» Π. νὴ Δι' ἔγωγε, » Ἀρχῳ.).

Νεφελοκοκκυγία(ἡ), [νεφ. κύκκυξ,], Κωμ. ὄνομα τῆς Ὀρνιθοπολέως τοῦ Ἀρχῳ.

Νεφελοστασία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου στήνεται τὸ δίκτυον (ἢ νεφέλη) διὰ τὰ πουλιά.

Νεφελόω-ῶ, Μ. ὡσω. Σκιάζω μὲ (ἢ Σχηματίζω τι ἀπὸ) σύννεφα.

Νεφελώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νέφος (νεφέλην) ἢ, σκεπασμένος ἀπὸ νέφη, συννεφιασμένος.

Νεφελωτὸς, ἡ, όν. Σχηματισμένος ἀπὸ νεφέλας.

Νέφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νέφος, συννεφάκι.

Νεφοβόλος (ὁ, ἡ), [ν. βάλλω]. σκεπασμένος μὲ νέφη, σκοτεινός.

Νεφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), =Νεφελοειδὴς ἢ Νεφελώδης, σκοτεινός.

Νεφόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῶν νεφῶν.

Νεφομήκης, ους (ὁ, ἡ). ἐκτεινόμενος ψηλὰ τῶν νεφῶν, οὐρανομήκης.

Νεφοποίητος (ὁ, ἡ). καμωμένος (σχηματισμένος) ἀπὸ νέφους.

Νέφος [νεῖφω, γνόφος, κνέφας], σύννεφον· (συνκδχ. καὶμτνμ.) σωρὸς, πλῆθος· σκότος. «Θανάτου μέλαν νέφος,» Ὁμ.

Νεφόω-ῶ, Μ. ὡσω. Σκεπάζω μὲ νέφη, συννεφιάζω· σκοτίζω.

;Νεφριαῖος καὶ

Νεφρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς νεφροὺς.

Νεφρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν νεφρῶν.

Νεφρῖτης, ου (ὁ). ὁμοιαζίων ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τοὺς νεφρούς.

Νεφριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν νεφρῖτιν (νόσον).

Νεφρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Νεφρῖτης, (ὃθ. ||. οὐσ. ἐνν. νόσος) ἢ περὶ τοὺς νεφροὺς, λιθίασις (κοιν. πέτρα) εἰς τὰ νεφρά.

Νεφροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) νεφροῦ.

Νεφρομήτρα (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ μυῶνες τῶν νεφρῶν, (ἀλλ.) Ψόαι.

Νεφρὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Νεῦρον ἢ Φρήν]. Ἓν τῶν σπλάγχνων τοῦ ζώου. (κοιν.) νεφρόν.

Νεφρώδης, ες (ὁ, ἡ), =Νεφροειδής.

Νεφύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νέφος, συννεφάκι.

;Νέφω, Μ. νέψω =Νείφω.

Νεφωδὴς, ες (ὁ, ἡ), =Νεφελώδης. (μτνμ.) «Φωνὴ —,» Ἀρστ., ἡ βαρεῖα (σκοτεινή).

Νέφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεφόω, συννέφιασμα, σκοτείνιασμα· (μτνμ.) σκυθρώπασμα, (χυδ.) κατσούριασμα.

(Νέω), Μ. νείσομαι ἢ νήσομαι. Ἴδε Νέομαι.

Νέω, Μ. νεύσομαι καὶ νευσοῦμαι, = Νήχομαι, πλέω, κολυμβῶ. « Πεζῇ βαδίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι,» Παροιμ. «Πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὶς ἀκτὰν,» (Ἡσιόδ. παρ') Ἀθ. » Ἐνιενέν ταῖς ἐμδάτοις Ἄρρφ., ἐπλατυναν τὸν ὦρχ ἑπλεν μέσα.

Νέω-νῶ, Μ. νήσω (πρκ. Νένημαι καὶ Νένησμαι). Σωρεύω, σοιδάζω, ἐπισωρεύω. « Πυρὰν νῆσαι,» Ἀρστ. « Ἴσα ἐφορεῖτε νενησμένοι,» Ἄρστ. 2)=Νήθω, γνέθω, κλώθω. « Τῇ χειρὶ νῆται μαλθακοτάτην ἄρακην, Εὐρ. »Νεῦ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης,» Ἴσ. (ἢ μτ.) «Ἄσσα οἱ Κατακλῶθες νήσαντο,» Ὀδ. Η.

Νεὼ, Ἀττ. ἀντὶ Ναοῦ, γεν. τοῦ Νεώς.

Νεωκορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι τοῦ ναοῦ ὡς νεωκόρος· (συνκδχ.) λατρεύω μὲ καθαρὰν καρδίαν. (Κωμ.) γινόμενοι τὸν ναὸν, Ἱεροσυλῶ, (κοιν.) σκουπίζω ὅ,τι μαν «ὕρω μέσα.

Νεωκορία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ὑπούργημα) τοῦ νεωκόρου.

Νεωκόρος (ὁ, ἢ ἡ), [νεὼς, κορέω]. ὁ καρόνων (εὐτρεπίζων, ἐπιμελούμενος) τὸν ναόν, ἐπιστάτης ναοῦ, (καθὼς τώρα) ὁ κανδηλανάπτης ἢ, ὁ ἐκκλησιάρχης. ||. (εἰς ἀρχ. νομίσμ. ὀνομαζονται Νεωκόροι [ἐν εἴδει τίτλου ἐπ.] οἱ κάτοικοι πόλεως ἢ ἐπαρχίας εἰς τὴν ὁπ. ἦτο ναός τινος τῶν θεοποιουμένων αὐτοκρατόρων). «Τίς γὰρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς οὐ γιγνώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἢ τοῦ διοπετοῦς;» Γρφ.

Νεωλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ τὸ καράβι ἀπὸ τὴς θαλάσσης ἔξω εἰς τὴν ξηράν.

Νεωλκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. 2)=τῷ Νεώλκιον (τὸ). μέρος διωρισμένον ἢ ἁρμόδιον πρὸς νεωλκίαν.

Νεωλκὸς (ὁ, ἡ), [ναῦς, ἕλκω]. ὁ τραβῶν τὸ καράβι ἔξω εἰς τὴν ξηράν.

Νέωμα (τὸ), =Νεῦς.

Νεὼν, ῶνος (ὁ), =Νεώριον, Νεώσοικος.

Νεώνητος (ὁ, ἡ), [νέος, ὠνέομαι]. ὁ νεωστὶ ἀγοραζόμενος.

Νεωποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Οἰκοδομῶ) ναὸν ἢ =Ναυπηγῶ, [ἐκ τοῦ

Νεωποιὸς (ὁ, ἡ), Ναοποιὸς. 2)=Ναυπηγός. †Νεωπὸς (ὁ, ἡ), Γλσ. [νέος, ὤψ], νεαρὸς, (ὃθ. κατὰ κρα. τὸ καινὸν) νεωπὸς, πρόσφατος.

Νεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστῶ εἰς τὰ νεώρια ὡς) νεωρός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεωρὴς [νέος ὥρα], ἐος (ὁ, ἡ), Π. νέος, πρόσφατος.
Νεώριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐφυλάττοντο (ἐναυπηγοῦντο, ἐπεσκευάζοντο κτλ.) τὰ καλεμικὰ καράβια, (Ἰταλ.) arsenale, (ἀπὸ τοῦ Τουρκοπερσ.) τερσχανέ.
Νεωριοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ νεωρίου.
Νεωρίς, ίδος (ἡ), = Νεώριον.
Νεωρὸς (ὁ), [ναῦς, ὥρα]. ὁ ἔφορος τοῦ νεωρίου.
Νεώρυκτος καὶ
Νεωρυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ὀρυχθεὶς ἢ ἀνορυχθεὶς, καινουργιοσκαμμένος.
Νεὼς, νεὼ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ναός.
Νεὼς, γεν. τοῦ Ναῦς.
Νέως, ἐπίρ. (σπνττ.) = Νεωστί.
Νέωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεόω, ὄργωμα νέας (γῆς).
Νεώσοικοι (οἱ). αἱ περὶ τὸν λιμένα στοαὶ (τὰ μαγαζειὰ τοῦ νεωρίου) ὅπου ἐναυπηγοῦντο ἢ ἐνεωλκοῦντο ἢ ἐπεσκευάζοντο τὰ πολεμ. πλοῖα καὶ ἐφυλάττετο καὶ ἡ ἀποσκευὴ τοῦ ναυτικοῦ.
†Νεώσσω, Μ. ώξω, Γλσ. ἀντὶ Νεόω, νεοποιῶ, νεωτερίζω.
Νεωστὶ [νέος], ἐπίρ. Ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου. «Πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι, » Σοφ.
Νέωτα (πάντοτε μετὰ τῆς Εἰς), ἐπίρ. Τοῦ χρόνου, τὸ ἐρχόμενον ἔτος. » Τὰ μὲν αὐτόθεν, τὰ δὲ εἰς νεώτα, « Θηρ. [κυρ. Αἰολ. ἀντὶ Νέωσις].
Νεώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Νέος, πολλὰ (ὅλως διόλου) νέος.
Νεωτερίζω, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐπιχειρῶ) νεώτερα πράγματα, καινοτομῶ (κατὰ τῶν καθεστώτων), στασιάζω. (μτβτ.) μεταποιῶ, μεταβάλλω. » Τὴν πολιτείαν νεωτερίσαι, « Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Νεωτερίσαντος ὡς εἶπω πρότερον τοῦ ἄερος, « Φίλ. (καὶ προθετ.) « Καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι ψυχραὶ τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον, « Θκ.
Νεωτερικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Νέα (Νεωτέρου) ἴδιος, νεανικός.
Νεωτέρισις, εως (ἡ), = Νεωτερισμός.
Νεωτέρισμα (τὸ). νεωτερισμοῦ κίνημα.
Νεωτερισμὸς (ὁ). τὸ νεωτερίζειν, κλίσις (ξυνὴ) πρὸς τὰς καινοτομίας, μεταβολὴ τῶν καθεστώτων (τοῦ πολιτεύματος).
Νεωτεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεργῶν (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) νεωτερισμοὺς, στασιαστής.
Νεωτεριστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς νεωτερισμούς.
Νεωτεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεωτερίζω.
Νεωτεροποιὰ (ἡ), = Νεωτεροποιός.
Νεωτεροποιὸς (ὁ, ἡ), = Νεωτεριστής. » Φύσει γὰρ Ἕλληνές εἰσι νεωτεροποιοί, « Ἰσμ.
Νεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Νέος, πλέον νέος. »Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος, « Ἰλ. Φ. » Ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός, « Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) » Παίδων ὁ νεώτερος, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν, » Ξεν. ‖. (οὐσ. πλθ.) »Νεώτεροι, « Αξ., οἱ νέοι. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) »Νεώτερον, « τὸ νεωστὶ συμβὰν ἢ ἀπροσδόκητον (ἀσυνεθίστον) ἢ νέου ἴδιον, ἀπροβούλευτον, (ἐν γέν.) δυσάρεστον. «Πυνθανόμενος κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴτι λέγεται νεώτερον, « Δμ. » Ποιεῖν τι νεώτερον, « Ἡρ. (καὶ πλθ.) » Νεώτερα ἐς ἐμὲ πεποιηκέναι πράγματα, « αὐτ. ,= Νεωτερίζειν.
Νεωτέρως, ἐπίρ. Πλέον προσφάτως ἢ ὡς νεώτερος (ῐ). » Ν. πράττειν, » Αξ. = Νεωτερίζειν.
Νεωφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεωρέω.
Νεωφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Ναοφύλαξ.
†Νεώχερσας (ὁ, ἡ), Γλσ. ἡ νεωστὶ γεωργηθεῖσα χέρσος γῆ.
Νὴ, μόρ. ἢ ἐπίρ. Κατομωτ., ναί, ναὶ μὰ τὸν. « Νὴ Δία, « Νὴ μὰ τὸν Δία, « Αξ. » Νὴ τὼ Δαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον, νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς, « (Σοφ. παρὰ) Στρβ., ἴδε Ναί.
†Νὴ, μόρ. Στρηπ. (συντιθ. ἀχωρ. μὲ διαφόρ. λέξ., πιθαν. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Ἄνευ ἢ ἀ στερητ. μετὰ τοῦ ν ὡς Ἀνήλεης = Νηλεής).
Νᾶα, Ἰων. αἰτ. ἐν. τοῦ Ναῦς.
Νᾴριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ναῦς.
Νᾴς, άδος (ἡ), ἁγνοῦσ' ὅτι θαλάσσ. θηρίον (περὶ τὴν Σάμον). 2) Π. = Νηΐας, (τὸ ὀπ. ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ Νᾳάς).
Νᾶας, Ἰων. αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
Νηγάτεος, η ἡ ος, ον, Π. [νέος, γέγαα, γίνομαι]. ὁ νεωστὶ γεγονώς, καινουργιοκαμωμένος, νεοκατασκεύαστος.
Νήγρετος (ὁ, ἡ), Π. [νη, ἐγείρω], = Ἀνέγερτος. « Ὕπνος —, « Ὀδ. Ν., ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ σηκωθῇ (νὰ ἐξυπνήσῃ), (καὶ ἑλλ.) » Νήγρετον εὕδει, « Ὀδ. Ν., βαθειὰ κοιμᾶται, ἢ (κατὰ τοὺς μτγν. Π.) κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου (καιν. τὸν ἀξύπνητον).
Νήδυια ἢ Νηδύϊα (τὰ), Π. τὰ ἐν τῇ νηδύϊ (κοιλίᾳ), τὰ ἐντόσθια.
Νηδυιόριν, Π. ἀντὶ Νηδυόφιν.
Νηδύμιος, η, ον καὶ
Νήδυμος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, δύρομαι]. ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν ἢ δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐξέγῃ (νὰ γλυτώσῃ), (Θθ.) » Ὕπνος —, « Ὅμ., ὁ βαθὺς ἢ [κατ' ἄλλ. ἀντὶ Ἥδυμος], γλυκός.
Νηδυόφιν, Π. ἀντὶ Νηδύος, γεν. τοῦ Νηδύς.
Νηδυπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορευόμενος ἐπὶ τῇ νηδύϊ, συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν. »Δράκων —, « Εὐδοκ.
Νηδὺς, ύος (ἡ). ἡ (κάτω) κοιλία, ὁ σῖμαχος· ἡ γαστὴρ (ἐν γέν.) κοίλωμα. » Ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐμίαν νηδύν, ἀλλὰ πλείους... Ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερεία, ἤνμῶν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει, « Ἱππκρ. » Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν, « Ὀδ. Ι. » Νηδὺς ἐκ μητρὸς, « Ἡσ. (καὶ μτγν.) » Νάρθηκες νεάτην ἐξαίνυσο νηδύν, « Νίκ.
Νηέομαι, Μ. νηήσομαι, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Νέομαι, πορεύομαι, ἐπανέρχομαι, (συγχ. τῶ Νηέω).
Νῆες, Ἰων. ὀνμς. καὶ
Νήεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
Νηέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νέω, σωρεύω, ἐπισωρεύω· (συνκδχ.) φορτόνω, γεμίζω. » Νῆας νηήσας, « Ἰλ. Ι. (ᾱμσ. μὲ γεν.) » Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου νηήσασθαι, « αὐτ
Νήησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. = σώρευσις, ἐπισώρευσις.
Νήθεσκε, Π. ἀντὶ Ἔνηθε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Νήθω.
†Νηθὶς, ίδος (ἡ), Σχλ. ἡ γνέθουσα, [ἐκ τοῦ Νήθω [νέω], Μ. νήσω. Γνέθω, (ἴδε Νέω (2).
Νηΐ, δοτ. τοῦ Ναῦς.
Νηΐας, άδος (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ναΐάς.
Νήϊος, η ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ναῦν, καραβήσιος. »Δόρυ νήϊον, « Ὅμ., ξύλον ναυπηγήσιμον. (καὶ ἁπλῶς ἀντὶ οὖσ.) »Ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνησιν, « Ἰλ. Γ. » Νήϊα δ' ὡς ἀπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιόντι, « Νίκ., κωπία. « Νήϊον τελίτν, « Ἐπγρ., φόρον ἐπὶ τῶν νεῶν.
Νῆϊς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, οἶδα]. (μὲ γεν.) ὁ μὴ εἰδήμων, ἄπειρος, ἀνίδεος.
Νηΐτης, ου (ὁ) καὶ
Νηϊτικὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ναυτικός.
Νηκερδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκερδὴς, ἀνωφελὴς· ἐπιζήμιος.
Νήκερος καὶ Νήκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [νη, κέρας]. ὁ μὴ ἔχων κέρατα.
Νήκεστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήκεστος, ἀνίατος.
Νηκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νη, κῆδος]. ἀμέριμνος, ἄφροντις.
Νηκουστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀνηκουστέω, δὲν ἀκούω, παρακούω.
Νήκουστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήκουστος· ἄγνωστος.
Νηκτὴρ καὶ
Νήκτης [νήχομαι], ου (ὁ). κολυμβητής.
Νηκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήχεσθαι, κολυμβητικός.
Νηκτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα εὖ νήχεσθαι. » Τὸ νηκτὸν —, « Ἀνερ., ἡ δύναμις (ἢ ἰδιότης) τοῦ νήχεσθαι.
Νηκτρὶς, ίδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Νηκτήρ. « Ἁλαία —, « Ἀθ., ἡ (ἄλλ.) Κολυμβάς.
Νήκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Νήκτης, κολυμβητής.
Νηλεγέως, ἐπίρ. Ἀμερίμνως ἢ Ἀνηλεῶς, [ἐκ τοῦ
Νηλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλέγω]. ὁ περὶ μηδενὸς φροντίζων (ἀνήανχων)· ἀπτάνητος, (συγχ. τῷ
Νηλεὴς καὶ Νηλεὶὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήλεής, σκληρὸς, ἄσπλαγχνος.
Νηλεῖως, Π. = Νηλεῶς.
Νηλεόθυμος (ὁ, ἡ), Π. [νηλεὴς, θυμός]. ἀσυμπαθὴς, σκληρόκαρδος.
Νηλεόποινος (ὁ, ἡ), Π. [νηλεὴς, ποινή]. ὁ τιμωρῶν ἀνηλεῶς (ἀλύπητα).
Νήλευστος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, λευσσω]. ἀόρατος.
Νηλεῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀνηλεῶς, χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα.
Νηλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νηλεής.
†Νηλητὴς, ἰσχαλμ. ἀντὶ Νηλιτής.
Νηλίπεζος ἀντὶ Νηλιτόπεζος (ὁ, ἡ), Π. = Νηλίποους.
Νηλιποκαὶβλεπέλαιοι (οἱ), Ἐωμ. ἄλαυστοι (ἐπιμ. μὴ ἀλειμμένοι μὲ λάδι) καὶ ἔμπολυτοι, [νήλιπος, καὶ, βλέπω, ἔλαιον].
Νήλιπος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἦλιψ]. χωρὶς πόδεμα, ἔμπολυτος· παμπτώχος, ἄθλιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νηλίπους, ἀντὶ Νηλιπόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [νήλιπος, ποῦς]. γυμνοπόδης, ἀνυπόδητος.
Νηλιτὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλιταίνω]. ἀθῷος, ἀναμάρτητος.
†Νηλιτόποινος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλεόποινος.
Νηλιφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλείφω] μὴ ἀλειμμένος (μὲ λάδι), (ἐπιμ.) ἄλουστος· ἄθλιος.
Νήλυπος (ὁ, ἡ), Π. ἄλυπος.
Νήλωπος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, λῶπος]. χωρὶς ἔνδυμα.
Νῆμα (τὸ), [νήθω]. γνέμα, κλωστή. ||. (εἰς τὸν Θκρ. Εἰδ. 1Ε' συγχ. τῷ Νᾶμα καὶ εἰς τὸν 30 στίχ. ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Σῆμα).
‡Νηματουργία (ἡ). ἐργασία (γνέσιμον) νήματος.
Νηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ χωριζόμενος εἰς νήματα, ἰνώδης.
Νημέρτεια (ἡ), Π. [νημερτής]. ἀλήθεια.
Νημερτέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀληθῶς, [ἐκ τοῦ
Νημερτὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [†νη ἁμαρτάνω]. ἀψευδὴς, ἀλάνθαστος, ἀληθὴς, βέβαιος. ||. (τὸ οὐδ.) Νημερτὲς, ἐπίρ. ἀντὶ Νημερτέως. «Νημερτὲς δίδασκε,» Ἀπλλν.
Νηνεμέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι νήνεμος (γαλήνιων, ἀτάραχος).
Νηνεμίη (ἡ). ἔλλειψις ἀνέμου, (κοιν.) βιοδιά, γαλήνη. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ
Νήνεμος (ὁ, ἡ), [†νη, ἄνεμος]. γαλήνιων, ἀτάραχος, ἡσυχος.
†Νηνεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατευνάζω τὸν ἄνεμον, κάμνω νηνεμίαν, γαληνίζω.
Νηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Νηέω.
Νῆνις, ιδος (ἡ), Αττ. (ἀρχ.) ἀντὶ Νεᾶνις.
Νηξίπους [νήχομαι, ποῦς], οδος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Νίπους.
Νῆξις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Νήχομαι, κολυμβήθρα, πλεύσιμον.
Νηοδάτης, εω (ὁ), Π. = Ναυδέτης.
Νηοκόρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεωκόρος.
Νηοπέδη (ἡ), Π. = πέδη (δεσμὸς) τῆς νηὸς, ἡ ἄγκυρα.
‡Νηοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς).
Νηοπόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναοπόλος.
Νηοπορέω-ῶ [ναῦς, πορεύομαι], Μ. ήσω, Π. Ἰων. ταξειδεύω (ἀρμενίζω) μὲ καράβι, θαλασσοπορέω.
Νηὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ναὸς.
Νηὸς, Ἰων. γεν. τοῦ Ναῦς.
Νηοσόος καὶ Νηοσσόος (ὁ, ἡ), Π. δσώζων τὰς ναῦς, σωτὴρ (προσ/άτης) τῶν πλεόντων.
Νηοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν, διοικῶν) τὴν ναῦν. «Πηδάλιον—,» «Ἔπγρ.
Νηοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τὰς ναῦς.
Νηοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων ναῦν ἢ ναῦς.
Νήοχος (ὁ, ἡ), Π. = Νηοῦχος.
Νηπαθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπαθὴς. 2) (ἐνεργ.) ὁ καταπαύων τὸ πάθος (τὸν πόνον, τὴν ὀλ(ψιν).
Νήπαυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπαυστος.
Νηπεδανὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Ἠπεδανὸς, (ἴδε Ἀδρμος).
‡Νήπειος, α, ον, Π. ἀντὶ Νηπίειος.
‡Νηπεκτὴς [†νη, πείκω], ους ἡ (ὀρθότ.)
Νηπεκτος(ὁ, ἡ), (Γλσ.). ἀκτένιστος ἢ, ἀκούρευτος.
†Νηπελέω-ῶ [†νη, πέλομαι], Μ. ήσω. (Γλσ.). Δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ.
Νηπενθὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -θῶς, Π. ὁ χωρὶς πένθους, ἄλυπος· ὁ διαλύων τὸ πένθος (τὴν θλῖψιν), (συγχ. τῷ
Νηπευθὴς [νη, πυνθάνομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ἄγνωστος, ἀκατανόητος.
Νηπιάδα (ἡ), Π. πρᾶξις νηπίου (μωροῦ παιδιοῦ), ἀνοησία.
Νηπιάζω ᾰ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Εἶμαι ἢ Καταντῶ ἢ Φέρομαι ὡς νήπιον, ἀνοηταίνω, ξιμωραίνομαι.
Νηπίασις, εως (ἡ), τὸ νηπιάζειν, ἡ κατάστασις τοῦ νηπιάζοντος.
Νηπιαχεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Νηπιάζω, [ἐκ τοῦ
Νηπίαχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νήπιος.
Νηπιάχω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Νηπιάζω.
Νηπιαχώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νηπιώδης.
Νηπιέη, Ἰων. ἀντὶ
Νηπιεία (ἡ). ἡ ἡλικία (ἡ κατάστασις) τοῦ νηπίου, νηπιότης, ἡ· 2) = Νηπιάς, [ἐκ τοῦ
Νηπίειος, α, ον καὶ Ἰων.
Νηπίεος, η, ον, = Νηπιώδης.
Νηπιεύομαι, Μ. εύσομαι, = Νηπιάζω, ἀναηταίνω.
Νηπιόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ νηπιώδη βουλευόμενος, Νηπιόφρων.
Νηπιοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νηπίου δύναμιν, ἀδύνατος ὡς νήπιον.
Νηπιόεις, εντος (εσσα, εν), Π. ἀντὶ Νηπιώδης.
Νηπιόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς νηπιώδους ἡλικίας.
Νηπιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φανεύσας ἢ φονεύων (κτείνων) τὰ νήπια.
Νηπιοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νήπιον, νηπίου ἴδιος.
Νήπιος [†νη, ἔπος], α ἢ ος, ον. (κατὰ λεξ.) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, (ἐπιμ.) μικρὸς (ἀνήλικος) ἀκόμη, νεογέννητος· (συνκδ.) τρυφερὸς· (τρπ.) ἁπλοῦς, ἀνίδεος, ἄπειρος· νηπιόφρων, ἀνόητος, μωρὸς πίστευσεν. «Β.η νηπίη,» «Ἰλ. Α., νηπιόωσ, ἀνίσχυρος. «Μηδὲν εἴπῃς νήπιον,» «Ἀρξφ. ||. (οὐσ.) μικρὸν (κοιν. μωρὸν) παιδί, τὸ ἀπ. ἀκόμη δὲν ὁμιλεῖ. (Ὁ δὲ Ἱππκρ. «νήπια λέγει καὶ τὰ μέχρις ἑβδ, α).
Νηπιότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ἡ ἡλικία) τοῦ νηπίου· πρᾶξις νηπίου, ἀνοησία.
Νηπιοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαινόμενος ὡς) νήπιον.
Νηπιοφρασύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Νηπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα νηπίου, ἁπλοῦς· μωρὸς κτλ.
Νηπιώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -ωδῶς. Νηπίου ἴδιος, μωροπαιδιακήσιος.
Νήπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπλεκτος, μὲ ξέπλεκα μαλλιά.
Νηπαινεί(νὶ), ἐπίρ. Π. ἀτιμωρητὶ, [ἐκ τοῦ
Νήποινος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ποινή]. ἀτιμώρητος· (ἐνίοτε μὲ γεν.) γυμνὸς (στερημένος) ἀπό. ||. (τὸ οὐδ.) Νήποινον ᾰ Νήποινα, ἐπίρ. ἀντὶ Νηπαινεί.
†Νήποτμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄποτμος. 2) (εἰς τὸν Ἡσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήμτμος.
Νήπτης, ου (ὁ). ὁ νήφιον, νηφάλιος· ἐγκρατὴς· προσεκτικὸς, ἄγρυπνος.
Νηπτικὸς, ἡ, ὸν, = Νηφάλιος· ἐγκρατὴς· προσεκτικὸς. «Νηπτικὰ, α 'Εκκλσ., τὰ ἀσκητικὰ συγγράμματα.
Νήπυστος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, πυνθάνομαι]. ὁ μὴ μαθὼν (ἀκούσας) τι ἢ μὴ ἀκουσθείς, ἀνήκουστος, (παρβλ. Νηπευθὴς).
‡Νηπυτία (ἡ), Π. = Νηπιότης, Νηπιάς.
Νηπυτιεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀντὶ Νηπιάζω, εἶμαι (φέρομαι, παίζω ὡς) =
Νηπύτιος, α, ον, Π. ἀντὶ Νήπιος.
Νήριθμος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀριθμός]. ἀναρίθμητος.
Νήριον (τὸ), [†νηρὸς], φυτ. ἡ (ἄλλ.) Ῥοδοδάφνη, πικροδάφνη.
Νῆρις, ιδος (ἡ), φυτ., ἡ (ἄλλ.) Ὀρεινὴ νάρδος. 2) = Βράθυ. 3) Π. ἀντὶ Νήριον.
Νήριατος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἐρίζω]. ἀριλονείκητος, ἀναντίρρητος, βέβαιος. 2) ἀσύγκριτος· πολὺς, ἀναρίθμητος.
Νηρίτης [νηρὸς], ου (ὁ), εἶδ. θαλασσ. (ποικίλου, μονοθύρου) ἀστρέου.
†Νηριτόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύμυθος, [μῦθος καὶ
Νήριτος (ὁ, ἡ), Π. = Νήριατος.
†Νηριτόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύφυλλος.
†Νηρὸς [νάω], ά, όν, Γλσ. ἀντὶ Ναρός.
Νήσας, α, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Νέω (σωρεύω) καὶ Νήθω.
Νησαῖος, α, ον, = Νησιώτης· νησιώτικος. «Λίθος—,» «Λξ., ὁ σαρδώνυξ.
Νησεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ
Νησιάζω, Μ. άσω, = Νησίζω.
Νησιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) =
Νησιάρχης καὶ Νησίαρχος, ου (ὁ). Ἄρχων (ἡγεμὼν) νήσου ἢ νήσων.
Νησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νησίον, νησάκι.
Νησίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Σχηματίζω) νῆσον, εἶμαι ὡς ὢν νησί.
Νησίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νῆσος, νησάκι.
Νῆσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Νέω ἢ Νήθω, στοίβαγμα, ἐπισώρευσις· (συχνότ.) γνέσιμον.
Νησὶς, ίδος ἢ ῖδος (ἡ), = Νησίον.
Νῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω ἢ Νήθω, κλῶσις ἢ ἐπισώρευσις.
Νησίτης, ου (ὁ) καὶ Νησῖτις, ίδος (ἡ), = Νησαῖος.
Νησιώτης, ου (ὁ). κάτοικος νήσου. «Οἶνος—,» «Ἀρετ., ὁ νησιωτικός.
Νησιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νησιώτην ἢ εἰς τοὺς νησιώτας, (κοιν.) νησιώτικος.
Νησιῶτις, ιδος (ἡ), θηλ τοῦ Νησιώτης.
Νησοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματιζόμενος εἰς) εἶδος νήσου.
Νησομαχία (ἡ). μάχη νήσων ἢ ἐν ταῖς νήσοις.
Νησοπαιδεω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω ἢ Μεταβάλλω εἰς) νῆσον.
Νῆτος (ἡ), [νέω]. νησὶ χερσόνησος.
Νιτοῦνται, Δ. ἀντὶ Νήσουσι, Νίσσονται,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐλεύσονται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Νίσσομαι ἡ Νέομαι.
Νησοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) νήσου ἢ τῶν νήσων.
Νησόω-ῶ, Μ. ώσω, = Νησοποιέω.
Νῆσσα [νέω, νήχομαι], ης (ἡ), πτην., ἡ πάπια.
Νησσαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς νῆσσαν, παπίσιος.
Νησσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νῆσσα, παπί, παπάκι.
Νησσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) νήσσης.
Νησσοκτόνος (ὁ, ἡ), = Νησσοφόνος.
Νησσοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται νῆσσαι (πάπιαι).
Νησσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς νήσσας. ‖. (σύσ.) εἶδ. ἀετοῦ, (ἄλλ.) Πλάγγος.
Νησσοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (βάσκων) νήσσας.
Νηστεία (ἡ), τὸ νηστεύειν, ἀποχὴ φαγητοῦ.
Νήστειρα (ἡ). Π. ἀντὶ Νῆστις.
Νηστεύς, έως καὶ
Νηστευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνήθως (ἐξ ἐπαγγέλματος) νηστεύων.
Νηστεύω, Μ. εὔσω. Διαμένω νῆστις, φυλάττω νηστείαν, δὲν τρώγω, (μὲ γεν.) ἀπέχω ἀπό. » Νηστεῦσαι κακόπτητος, « (Ἐμπεδ. παρὰ) Πλ.
Νηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νῆστις.
Νήστης, ου (ὁ), ἀδκμ. ἀντὶ Νῆστις.
Νήστης, ου (ὁ). ὁ νήθων (γνεθῶν), κλώστης.
Νηστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήθειν (γνέθειν). » Νηστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ.
Νήστιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νηστείαν, νηστήσιμος. » Ἡμέρα—, « Αξ., [ἐκ τοῦ
Νῆστις [ἦνη, ἔδω], ιος ἢ εως καὶ ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγὼν, νηστικός, ἄσιτος. » Νῆστις ἀσιτὴ— « Αξ., ἡ ἀποφορὰ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ, (κοιν.) νηστικάδα. ‖. (σύσ. ἀρσ. καὶ θηλ.) τὸ μεταξὺ κοιλίας καὶ στομάχου ἔντερον, (Λτν.) jejunum. 2) Π. νηστείας πρόξενος. » Νόσος (» Δίμυλος)—, « Αἰσχύλ.
Νηστοποσία (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ
Νηστοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω νηστικός.
Νησύδιον (σὐ), = Νησίδιον.
Νήτη (ἡ), ἀντὶ Νεάτη (χορδή).
ξΝήτιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἦνη, τίω], ἀτιμώρητος.
Νητοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν νήτην (χορδήν). « Τὸ νητοειδὲς τῆς φωνῆς. « Νικμ., ὁ ἦχος τῆς ἀνιούσης.
ξΝῆτος, η, ον (κατὰ κρ.) ἀντὶ Νέατος, (ὄθ.) Νήτη, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς ἁρμονίας.
Νητὸς [νέω], ἡ, όν. Συσσωρευμένος. 2) [νήθω]. γεσμένος.
Νητρεκέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νητρεκῶς.
Νητρεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτρεκὴς, ἀληθὴς, βέβαιος.
Νητρεκίη (ἡ), Π. ἀλήθεια.
Νητρεκῶς, ἐπίρ. Π. ἀληθῶς.
Νῆτρον (τὸ), [νήθω]. κλωστὴρ, κλώζης, ἄτρακτος.
Νῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Νῆσσα.
Νηττάριον καὶ Νήττιον (τὸ), ἀντὶ Νησάριον, παπί. (μτγμ.) ὑποκόρισμα γυναικός.
Νηττοφόνος (ὁ, ἡ), = Νησσοφόνος.
Νηττοφύλαξ, ακος (ὁ), = Νησσοφύλαξ.
†Νήϋγμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήϋτμος.
Νηΰς, νηός (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναῦς.
Νήϋτμος (ὁ, ἡ), Π. [ἦνη, αὔω/ήθ]. ἄπνους, ἄοσμος.
†Νηφαίνω, = Νήφω.
Νηφαλέος, α, ον, = Νηφάλιος.
Νηφαλεότης (ἡ), = Νηφαλιότης.
Νηφαλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νηφαλέον (νηφάλιον) τινά, ἐπεγείρω.
Νηφαλέως, ἐπίρ. = Νηφαλίως.
Νηφαλέωσις, εως (ἡ), = Νηφαλεότης.
Νηφαλιεὺς, έος (ὁ), Π. ἀντὶ Νηφάλιος (ἄνθρ.)
†Νηφαλιεύω, Μ. εύσω καὶ
†Νηφαλίζω, Μ. ίσω. Προσφέρω σπονδὰς νηφαλίους (χωρὶς οἶνου).
Νηφάλιμος, η ἢ ος, ον καὶ
Νηφάλιος [νήφω], α ἢ ος, ον. Ὁ μὴ πίνων οἶνον, ἐγκρατὴς· (συνών. καὶ τρπ.) προσεκτικὸς, ζοχαστικὸς· ἄγρυπνος. «Νηφάλια (μετὰ ᾧ χωρὶς τοῦ) ἱερὰ,« Αξ. θυσίαι· (σπονδαὶ) χωρὶς οἶνον. » Βωμοὶ—,« Αξ., ἐπὶ τῶν ὀπ. ἐθίζοντα νηφάλια.
Νηφαλιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις νηφάλιος (νήφων, ἄγρυπνος κτλ.).
Νηφαλισμὸς (ὁ), [†νηφαλίζω], = Νηφαλιότης, προσοχὴ κτλ.
Νηφαλίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ ἦθος νηφάλιον, χωρὶς οἶνου· φρονίμως, ἀγρύπνως κτλ.
Νηφανεικὸς [†νηφαίνω], ἡ, όν. Ὁ φυλάττων ἢ ἐμποιῶν νηφαλιότητα, νηφάλιος.
Νηφόνιως, ἐπίρ. (μτχ.), = Νηφαλίως, ἀγρύπνως κτλ.
Νήφρασι, Π. ἀντὶ Νήφουσι, δατ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ
Νήφω, Μ. νήψω. Εἶμαι νηστικὸς (Δὲν ἤπια ἀκόμη ἢ, Δὲν πίνω ποτέ)μου. Ἐγκρατεύομαι) ἀπὸ κρασὶ· (συνών. ᾧ τρπ.) εἶμαι φρόνιμος (ἐγκρατὴς, προσεκτικὸς, ἄγρυπνος).
Νηχάλεος, α, ον, = Νηκτικὸς, κολυμβητικὸς.
ξΝηχεῖον (τὸ), [νήχομαι]. μέρος (Τουρκ. χαβούζι) διὰ κολύμβημα.
†Νηχί, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Ναιχί.
Νήχομαι [νέω], Μ. νήξομαι καὶ (σπν.) νηχήσομαι. Κολυμβῶ, πλέω. » Ὀλκὰς.. τοσάκις κύμασι νηξαμένη, « Ἐπιγρ. «Τῇ ῥινὶ πρωθεῖς ἀγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα, « αὐτ.
Νήχυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἦνη, χέω]. ὁ μὴ χυνόμενος (μὴ ἔχων ἔκρουν, διέξοδον), (ἐπμ.) πελαγίζων, πυλὺς, ἄφθονος· ἀχανὴς, ἐκτεταμένος. « Ἀκτὴ—, « Πορφ.
Νήχω, Μ. νήξω, Π. καὶ (σπν.) λογογρφ. ἀντὶ Νήχομαι.
Νῆψις, εως (ἡ). τὸ νήφειν, νηφαλιότης.
Νηὼς, Δ. ἀντὶ Ναὸς, αἰτ. πλθ. τοῦ Νάος.
Νιγλαρεύω, Μ. εύσω. Παίζω τὸν νιγλαρον, αὐλῶ. » Τοιαῦτα μέν τοι νιγλαρεύων κρούματα, « Εὔπ.
Νίγλαρος (ὁ), [ξ.]. εἶδ. μικροῦ αὐλοῦ (φλογέρας) καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἦχος, συρίγτρα (κυρ. διὰ τὰ πλοῖα). «Αὐλῶν, κελευσῶν, νιγλάρων, συριγμάτων,« Ἀρχ., (παρδ. Γίγγρα).
†Νίδιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήριον.
Νίζω, Μ. νίψω, = (καὶ κομψότερον τοῦ) Νίπτω.
Νικάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Νικήεις.
ξΝικαθρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Νικηθρον.
Νικαῖος, α, ον. Ὁ τῆς νίκης. » Ζεὺς—, « Αξ., ὁ χορηγῶν τὴν νίκην. » Παλλὰς Νικαίη, « Νόνν., ἡ ἄλλ. Νίκη. ‖. (οὐσ.) »Νικεῖον,« Δ. Κάσσ., ὁ ναὸς τῆς Νίκης.
Νικαῶ, Δ. ἀντὶ Νικήσω, μέλλ. τοῦ Νικάω.
Νικάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νίκη, ἀγαλμάτιον τῆς Νίκης. 2) (Βυζ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν αὐτοκρατόρων νομισμάτων, ὅπου πάντοτε σχεδὸν εἰκονίζετο ἡ Νίκη.
Νικατὴρ, ῆρος καὶ
Νικάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Νικητής.
†Νικαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυχαυγής.
Νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω τὴν νίκην, γίνομαι νικητὴς· (τρπ.) ἔχω ἢ λαμβάνω τὰ πρωτεῖα, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· (θέσ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου· (μτβτ. πρὸς αἰτ.) καταπονῶ, καταδαμάζω, (σύν. πθ.) εἶμαι ἢ ἀποδεικνύομαι κατώτερός τινος, (τρπ.) κυριεύομαι ἀπὸ (πάθος τι), (ἐν γέν.) = Ἡττῶμαι. » Νόμον νίκησε νεολγ., « Ἰλ. Ψ. (καὶ αἰτ. ἢ δατ. ἄλλ.) » Νίκης, τήν μιν ἐγὼ νίκησα, « Ὀδ. Α. » Μάχῃ (» Ποσὶ, » Δόλοις, » Κάλλει κτλ.) νικᾶν, « Ὁμ. » Ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα,« Ἰλ. Σ. (συνήθ.) » Γνώμῃ ἢ Γνώμην νικᾶν,« Αξ. (καὶ γεν. ἄλλ.) « Ἐνίκησε τοῦ κλήρου τοὺς ἀμφισβητοῦντας, « Δημ. (πολ. ἁπλ.) » Τὰ χειρίονα νικᾶ, « Ὁμ. » Πεπλὴ δὲ κακὴ νίκησεν, « Ὀδ. Κ. » Ταῦτα ἐν τοῖς συμμάχοις ἐνίκησε. « Ξεν. »Ἐνίκα ἐν ἡμῖν ταῦτα τις δόξα,« Πλάτ. » Ὅ,τι νικᾷ ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι,« Ξεν. « Νικᾷ δ' ὅτι πάντα ὑμῖν μέλλει συνοίσειν, « Δημ. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) » Ἐνίκα φεύγειν, « Πλ., ὑπερίσχυεν ἡ περὶ τοῦ φυγεῖν γνώμη. (καὶ κατὰ μτχ.) « Ἡ νικῶσα (ἐνν. γνώμη ἢ ψῆφος), « Εὐρ. » Τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ἐκ τῆς νικώσης ἔπραττον πάντα οἱ στρατηγοί, « Ξεν., κατὰ πλειοψηφίαν. (καὶ πθ.) « Οὐκέτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων, « Θκρ. » Ὑπὸ τῶν μεγίστων νικηθέντες, τιμῆς καὶ δόξης καὶ ὠφελείας, « Θκ. » Πρὸς τὸν παρόντος ἱμέρου νικώμενοι, « (Σοφ. παρὰ) Στοβ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) «Ἡρεισάμενον νικώμενοι,« Εὐρ. » Ἱμέρου (» Βακχίου) νικώμενος, « Εὐρ., Αἰσχύλ.
Νίκη (ἡ). ἡ ἐν τῇ μάχῃ (κατὰ τοῦ ἐχθροῦ) ὑπεροχὴ, (ἐν γέν.) ὑπεροχὴ, ὑπεροχύσεις. 2) (ἐπίθετ.) ἡ Ἀθηνᾶ. « Νίκη ,« Ἀθηνᾶ Πολιάς,« Σοφ. (καὶ χωρὶς τοῦ προσηγορ.) »Σὲ.. Ἀθάναν ἱκετεύω· ὦ πότνα Νίκα,« Εὐρ.
Νίκη, Π. ἀντὶ Ἐνίκη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Νικάω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νικήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Νικητὴς, νικηφόρος.
Νίκηθρον (τὸ), = Νικητήριον.
Νίκημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἔπαθλον τῆς νίκης, τὸ διὰ νίκης ἀποκτηθὲν (κατορθωθέν), (ἐν γέν.) νίκη· ὑπεροχὴ, (Γαλλ.) avantage. «Νικήσαντες δὲ ἐδίωκον, ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῆφυγῆ τῶν πολεμίων.» Πλ. «Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις,» Κέβ.
Νίκημι, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Νικάω.
Νικητέον, δετ. τοῦ Νικάω.
Νικητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νικητὴς, (ἴδε).
Νικητήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην ἢ εἰς τὸν νικητήν. «Ἡ νικητήριος τοῦ Σταυροῦ φωνὴ,» Βυζ. || (οὐσ.) «Νικητήριον (ἐνν. ἄθλον) καὶ «Νικητήρια (ἐνν. ἱερὰ), τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἡ ἀμοιβὴ τοῦ νικητοῦ. «Νικητήρια ἑστιᾶν,» Ξεν., συμποσιάζειν (πανηγυρίζειν) διὰ τὴν γενομένην νίκην. «Τῷ καλλικοταδοῦντι νικητήρια τίθημι,» (Σοφ. παρ') Ἀθ. «Ἐπεθύμει ζῶσάν τε συλλαβεῖν (τὴν Ζηνοβίαν), καὶ εἰς τὰ νικητήρια ἀναγαγεῖν,» Δ. Κάσσ.
Νικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ νικῶν ἢ νικήσας.
Νικητικὸς, ἡ, ὀν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πάντοτε νικῶν, (ἐπὶ πραγμ.) = Νικητήριος.
Νικήτρια (ἡ), ἡ νικῶσα ἢ νικήσασα.
Νικήτωρ, ορος (ὁ), = Νικητήρ.
Νικηφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι νικηφόρος· νικῶ, ὑπερέχω, ὑπερισχύω·
Νικηφορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε ἢ νὰ γένῃ τις·
Νικηφόρος (ὁ, ἡ), [νίκη φέρω], ὁ κερδίσας νίκην, νικητὴς, τροπαιοῦχος. (ἐπὶ πραγμ.) νίκης πρόξενος.
†Νίκλον (τὸ), Γλσ. (κατ' ἀνγρμτ.) τὸ Αἰνον.
Νικόβουλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ βουλὴ (ἢ συμβουλὴ, ἢ γνώμη) νικᾷ.
Νικομάχας, α, Δ. ἀντὶ Νικομάχης, ου (ὁ). ὁ νικῶν ἐν ταῖς μάχαις.
Νικοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (χορηγῶν τὴν) νίκην, Νικηφόρος.
Νῖκος, εος-ους (τὸ), = Νίκη. «Ὁ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος,» Ὅρφ. «Οὗ ὁ λόγος αὐτοῦ σοφώτερος, αὐτῷ δοθήσεται τὸ νῖκος,» Γρρ. «Εἰς νῖκος,» (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.), ἀντὶ Εἰς τέλος, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. «Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος,» αὐτ. «Μὴ εἰς νῖκος καταφάγεται ἡ ῥομφαία;» αὐτ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νεῖκος, διαφορὰ, φιλονεικία.
Νικοτέλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Νικοτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελειόνων (κατορθόνων) τὴν νίκην.
Νικοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Νικηφορέω.
Νικώνυμος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σύγκειται ἢ παράγεται ἐκ τοῦ Νίκη.
Νίμμα (τὸ), νερὸν διὰ νίψιμον, ἢ· ἀπόνιμμα.
Νιμμὸς (ὁ). νίψιμον.
Νιν, Π. (ἀντωνμ. πάντοτε ἐγκλιτ.) ἀντὶ Ἵν, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, καὶ πλθ. (σπν.) αὐτοὺς, αὐτὰς, (ἴδε Μιν).
Νιπτὴρ (ὁ). ἀγγεῖον διὰ νίψιμον ἢ πλύσιμον τῶν ποδῶν, λεκάνη.
Νίπτρον (τὸ), = Νίμμα, νερὸν διὰ νίψιμον. «Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἱρινεμίκτοις χειροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες,» (Φιλόξ. παρ') Ἀθ.
Νίπτω [νίζω], Μ. νίψω (πθ. πρκ. Νένιμμαι). Πλύνω (κυρ. τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας), (κοιν.) νίβω καὶ νίβγω. (μτγν. ᾧ κωμ.) ἀντὶ Λοιδορῶ, (καθὼς ᾧ τὸ Γαλλ.) laver la tête à quelcun, (τὸ παράδειγμα ὅμως τοῦ Νικάνδρου). «Δὴ γάρ ῥα πυρὸς λήθοσ' ἐνίπτονα (ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ ᾧ εἰς τὸ Ἐνίπτω), παρβλ. Πλύνω.
Νίσσομαι, Μ. νίσομαι ᾧ νείσομαι ἢ (σπν. καὶ Δ.) νήσομαι, Π. = Νίομαι, παρεύομαι, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· ἀπέρχομαι· ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. «Μελαινίδες νησσονται ἐμὶν (νήσσησι μοι) ἐκ τῶ μικρῶ λειμένος,» (Σώφρ. παρ') Ἀθ.
Νιτρία (ἡ). τόπος ὅπου ἐβγαίνει (συνάζεται) νίτρον.
Νιτρίτης, υ (ὁ) καὶ Νιτρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων (ἐνωμένος μὲ) -
Νίτρον (τὸ), [νίπτω]. (κυρ.) τὸ ὀρυκτὸν ἢ φυτικὸν ἅλας (σόδα ἢ ποτάσσα) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἂν σαπωνίνι. (μτγν.) ὁ (Τουρκ.) γκουβερτζιλὲς, (ἢ μᾶλλ. τὸ Αἰγυπτ.) λατρόνι.
Νιτροπηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὰ μέρη ὅπου πήγνυται τὸ νίτρον. «Ἀλκὴ—,» Ἀλέξ. Τραλλ.
Νιτροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (παράγων) νίτρον.
Νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλύνω μὲ νίτρον (λεσσίβαν), (καθὼς τῶρα λέγομεν) σαπωνίζω.
Νιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) νίτρον.
‡Νίτρωμα (τὸ). νερὸν (ἀλεσσίβα) ἀπὸ νίτρον.
Νίφα, Π. αἰτ. (κατὰ μτπλ.) τοῦ Νιφάς.
Νιφαργὴς, ἐος καὶ
Νίφαργος (ὁ, ἡ), Π. [νίφα, ἀργός]. ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι.
Νιφὰς [νίφω], άδος (ἡ). χιόνι, (κυρ.) τελοῦπα (τοῦφα) χιονιοῦ. (συνεκδ.) ἀνεμοζάλη μὲ χιόνι ἢ βροχὴν, (καιν.) χιονιὰ, (Τουρκ.) τουφτάνι· (ἐν γέν.) χειμὼν, φαρτοῦνα (κυρ. καὶ μτφρ.). «Πολέμου—,» Πίνδ. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Νιφόεσσα, σκεπασμένη μὲ χιόνι. «Πέτρα—,» Σοφ.
Νιφετὸς (ὁ). χιόνισμα (πυκνὴς χιόνος), καιρὸς χιονίσματος, χιονιά.
Νιφετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ νιφετὸν, χιονιστής.
Νιφοβλὴς, ῆτος καὶ
Νιφόβλητος (ὁ, ἡ), Π. [νίψ, βάλλω]. τὸν ὁπ. κτυπᾷ τὸ χιόνι, χιονισμένος, χιονόβλητος. «Ὄρος—,» Ὁππ. ᾧ ἐνεργ. «Ὥρα—,» αὐτ.
Νιφοβολία (ἡ), = Νιφετὸς, [ἐκ τοῦ-
‡Νιφόβολος (ὁ, ἡ). = Νιφόβλητος.
Νιφόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) χιόνι, καταχιονιαμένος. «Ὄρος—,» Ὁμ. 2) (συνεκδ.) λευκὸς ὡς ἂν τὸ χιόνι, κατάλευκος. «Ὄπὸς—,» Νίκ. ἢ 3) ψυχρός. «Ὄφις—,» αὐτ.
‡Νιφόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Νιφόβλητος.
Νιφοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νίψ, στείβω]. ὁπου περιπατεῖ τις ἐπάνω εἰς τὰ χιόνια. «Χε μὼν—,» Σοφ.
Νιφοψυχὴς, έος (ὁ, ἡ), (Γλ.π.). ψυχρὸς σὰν τὸ χιόνι.
Νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω. «Ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Νιφόμενοι ἀπῆλθον,» αὐτ., [ἐκ τοῦ
(Νίψ), νιφὸς (ἡ), = Νιφὰς, χιόνι, (ὅθ. τὸ Αττ. nix, nivis, (σύγκ. μόνον ἡ αἰτ. Νίφα).
Νίψις, εως (ἡ), τὸ νίπτειν ἢ νίπτεσθαι, νίψιμον, πλύσιμον. «Ποδῶν—,» Ἡλ.
Νίψω, μέλλ. τοῦ Νίπτω καὶ Νίφω.
Νόα, μτγν. ἀντὶ Νοῦς, αἰτ. τοῦ Νοῦς.
Νοεῖς, έσσα, έν, μτχ. τοῦ Νόημι.
Νοέοντι, Δ. ἀντὶ Νοοῦσι· γ'. πλθ πρσ. τοῦ Νεῖω.
Νοερητέκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παραγαγὼν τὸ νοερὸν ὄντο.
Νοερηφορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ἀδηγῶν) τὸν ἄνθρωπον πρὸς ἀπειδὴν τῶν νοερῶν.
Νοερὸς, ὁ, ὀν. Ὁ διὰ τοῦ νοὸς μόνον καταλαμβανόμενος, μὴ ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν. (Γαλλ.) intellectuel. 2) = Νοῆμων, πνευματώδης, φρόνιμος.
Νοερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νοεροῦ, ἄϋλότης.
Νοερῶς, ἐπίρ. Διὰ τοῦ νοὸς, καθὼς τὰ νοερὰ ὄντα.
Νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω (Μὲ ἔρχεται) κατὰ νοῦν, φρονῶ, συλλογίζομαι, σκέπτομαι· αἰσθάνομαι διὰ τοῦ νοὸς, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· παρατηρῶ, προβλέπω. «Οὕπω τοίους τύπους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα,» Ἰλ. Κ. «Τὸν δ' ἴδων νόησεν,» Ἰλ. Δ. «Τὰς δὲ κύνες [illegible] τας ἀπόπροσθεν ἐόντας (κατὰ προσδιορ.) «Ὧς μιν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,» Ω. «Θυμῷ νόῳ εἰδὼς ἕκαστα,» Σ. «Οὔ τις νόος ἀμείνονα τοῦδε [illegible] ἀμφότερα νοέωσι,» Ἰλ. Ι. «Ἔπ οὐκ ἐνόησεν, «(καὶ πρός ἀπαρ. τ» Οὐκ ἐνόησα αι, «Οὐ. Δ. «Ὁ ρύσαι δόρυ, καὶ μτχ. ἐκ δ' «Νοέω κεκλιμένον,» «Οἱ Γ. (καὶ ἀναείρεις, ἔτι... Θκρ. (καὶ «Πάντας κα νοοῦσι τῷ ξεν. (ἢ μτχ. «Νοέων,» ἀντὶ Νοήμων) ατοχαστικ
Νόημα (τὸ σέ[illegible] ἔχει κατὰ[illegible] ἐπίνοια· ὄνησις [illegible] γογρφ.) ἐ. «Ὑγέγο δὲ τοὺς ἐν τοῖς ὁ μασι αὐτοῖς νοήμ σι, «Σ
Νοημάτ τὸν λόγ τῆ ('Εκλύτο ᾗ τρχου ρύτο)
Νοημε[illegible] ικῶς, ίως. ὁ
Νοη
Νόηυ
Νοήφρ
Νάτ[illegible] χιον ἀπὸ β ἄζας, ἰωσι πούπο ἔ λ.) Σκηνίτα
Νηφρύειν οὐδεὶς ης ἐξ ἄλλη τῆς ρί, νομάδες.» Ξεν. ένος (ἀποσπώμεν ληφισαοῦ νομάδες ῥρόιαι.
ές, αἰτ. τοῦ Νεμεί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νοθεία(ή). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νόθου, ἡ μὴ γνησιότης.
Νόθειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς νόθον. » Τὰ νόθεια (ἐνν. γρήματα), « Ἀποκρ., τὸ μερίδιον τῶν νόθων τέκνων ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας.
Νόθευσις, εως (ἡ), τὸ νοθεύειν ἢ νοθεύεσθαι, (Ἰταλοβαρβ.) μπαστάρδιασμα.
Νοθευτής, οῦ (ὁ). ὁ νοθεύων τι.
Νοθεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νόθον (κίβδηλον κτλ.), διαφθείρω τὴν γνησιότητά του, (Ἰταλοβαρβ.) μπασταρδιάζω. » Γῆρας ἀδικεῖς καὶ νεοτητα· τὸ μὲν γὰρ ἐπαγγελλομένη διψεύσαι, τὸ δὲ κεκτημένη ἐνόθευσας, » Θεωφύλ.
Νοθηγενὴς, Π. ἀντὶ Νοθογενὴς, ἐος καὶ
Νοθογέννητος (ὁ, ἡ), = Νόθος.
Νοθοκαλλοσύνη (ἡ), Π. κάλλος νόθον (ἐπίπλαστον, ἄχι φυσικόν).
Νόθος [συγγ. τῷ Νωθὴς καὶ Νόσος;], η ἡ ος, ον. Ὁ μὴ γεννηθεὶς ἀπὸ νόμιμον σύζυγον, (Ἰναλ.) μπάσταρδος, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) μοῦλος· (ἐπὶ πραγμ.) δολωμένος, μὴ γνήσιος, ψεύτικος.
Νοθως, ἐπίρ. Μὴ γνησίως.
Νοίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Νοῦς.
Νομάδειος (ὁ, ἡ), = Νομαδικός.
Νομάδην, ἐπίρ. Κατὰ νόμον ἢ (;) Κατὰ νομοὺς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονάδην).
Νομάδια (ἡ). Ἄθροισμα (σῶμα) νομάδων διαιτωμένων, (Τουρκ.) ὁρδί.
Νομαδισῖος, α, ον καὶ
Νομαδικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς νομάδα, ἢ ζῶν-
Νομαδικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νομάδων.
Νομαδίτης, ου (ὁ), = Νομαδικός. »Βίος—, « Αἰξ.
Νομαδοστοιχος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ὑπάγων πρὸς ἢ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν νομὴν κατὰ τοῖχον (κατὰ σειρὰν, ἀγεληδὸν).
Νομάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Νεμω, κατοικῶ· λσ.) βόσκω.
Νομαια (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Νόμιμα, Ἔθιμα.
Νομαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νομὴν (εἰς τὸ κοπάδι), ἀγελαῖος. »Ἕρπυς νομαῖος, « Νίκ., ὁ φυόμενος εἰς τὰς ὀρεινὰς βοσκὴν ἀνειμένας γαῖας, ἢ· ὁ ἀλλόνων τὰς βίζας του. ||. (οὐσ.) »Νομαῖα ἀ), « Αἰξ., τὰ πληρονομήματα διὰ τὴν νομὴν, τοπιάτικα.
Νομάρχης, ου (ὁ). Ὁ ἄρχων (πρῶτος) ἑνὸς γυπτ. νομοῦ.
Νομαρχία (ἡ). Ἡ ἀρχηγία ἑνὸς νομοῦ, τὸ ἴωμα τοῦ νομάρχου.
Νομὰς, άδος (ὁ, ἡ). Ὁ νέμων ἢ νεμόμενος ἰσκων), ἀγελαῖος. » Ἵπποι (»περιςεραὶ) λάδες, « Σοφ., Ὑπόχ. ||. (οὐσ.) » Νομάδες, « Ἔθνη τὰ ὁποῖα περιπλανῶνται τὰ ζῶά των ἀπὸ βοσκὴς εἰς βοσκὴν ρίς νὰ ἔχωσι παύποτε μόνιμον κατοικν, (ἄλλ.) Σκηνῖται. » Νομάδες· ἀεὶ δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός, « Εὐρ. λλοτε ἄλλη τῆς χώρας ἐπῆλθ' ὥσπερ οἱ νομάδες, « Ξεν. 2) (ἐν γέν.) χωμενος (ἀποσπώμενος) ἀπό. » Κοῆναι Κηφισσοῦ νομάδες ῥεέθρων, « Σοφ., ῥβρισαι.
ις, αἱτ. τοῦ Νομεύς.
Νόμευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Βόσκημα, θρέμμα, ποίμνιον.
Νομεὺς [νέμω], έως (ὁ). ὁ βοσκός. » Ἠσθ' ὅς, εἶτ' ὀΐων προφερέστατος, ἐξ ὀΐων δὲ ποιμὴν, νῦν δὲ πατὴρ ᾗ νομέων νομέας, « Γργ., ποιμὴν ποιμένιων. 2) διανομεύς. » Εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην, « Συν. 3) (πλθ.) τὰ στραβόξυλα τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, (ἄλλ.) Ἐγκοίλια· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) τὰ ἄρμενα (σχοινιὰ κτλ.) τοῦ καραβιοῦ(ς).
Νομευτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νομέα, ποιμενικός. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νομεύειν.
Νομεύω, Μ. εὐσω. Ἀφίνω τὰ ζῶα εἰς τὴν νομὴν, (ἐν γέν.) βόσκω. (μετφορ.) Διέπω, διοικῶ. » Ἅρμα —, « Νόνν., (παρῶλ. Νωμάω].
¿Νομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νέμω, διανέμω· (μσ.) μοιράζομαι μετά τινος. » Κρέα— « Θκρ., τὰ διεσπάραξαν, ἴδε καὶ Νομεύς.
Νομὴ (ἡ), [νέμω]. διανομὴ, μαιρασιὰ, μοίρασμα· μερίδιον. (πλθ.) χρήματα τὰ ὁποῖα χαρίζει τις ἵνα μοιρασθῶσι. » Τῷ δήμῳ πρεύθηκεν ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομὰς, « Πλ. 2) (συχνότ.) βόσκησις (κυρ. καὶ μεταφ.). » Ἕλκους (» Πυρὸς)—, « Ἰατρ., Πλθ. 3) βοσκὴ, βοσκότοπος. »Οἱ ἵπποι, μετιέντες τὰς νομὰς νεμεσθαι, φοιτῶντες κατήσθιον (τοὺς ὄφεις), « Ἡρ. 4) κοπὴ, κοπάδι. »Νομαὶ πολλαὶ βοσκημάτων, διαβιβαζόμεναι εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν.
†Νόμημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Νόμιμον, Ἔθιμον.
Νομίζω, Μ. ἰσω (πθ. πρκ. Νενόμισμαι). Ἔχω (Φυλάττω) ἢ Πράττω ἢ Εἰσάγω τι ὡς νόμον (νόμιμον, ἔθιμον κυρ. θρησκευτικὸν), μεταχειρίζομαι συνήθως· (μὲ ἀπαρ.) συνειθίζω. » Οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, « Ξεν., παρεδέχθη καὶ πιστεύει ὡς τοιούτους. » Γλῶσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, « Ἡρ. » Τὴν δὲ πανήγυριν ταύτην ἐκ τοῦδε νομίσαι φασὶ, « αὐτ. » Τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε, « Κύν., τὴν ἔκαμε νόμιμον γυναῖκά του. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι, « Ἡρ., παρέλαβον. (καὶ δοτ. περιπ.) » Νομίζουσι οὐδ' ἥρωσι οὐδὲν, « αὐτ., οὐ τιμῶσι διὰ τελετῶν. » Ῥώσσοις οὐδέτεροι ἐνόμιζον, « αὐτ., ἤκουον, ἐπετήδευον. (ἢ ἔργαν.) » Λγῶσι ᾗ θυσίαις νομίζοντες, « αὐτ. » Ναὶ οὐδὲν νομίζουσι, « Ἡρ., δὲν τὰς μεταχειρίζονται εἰς κάμμίαν θυσίαν. » Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, « αὐτ. (ἰδιαιτ. δέ) » Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι. Καρχηδόνιοι σκύτεσιν, « Ἀρχ., ἔχουν (μεταχειρίζονται) νόμισμα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Γυναῖκας νομίζουσι πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, « Ἡρ. » Καθῆται νομίζουσι χρᾶσθαι δίρμασι, « αὐτ. » Μόνους τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νήπτινα ἀποκτεῖνειν, « Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Ὡς Ῥωμαῖοι νομίζουσι, « Ἱρωδ. (καὶ πθ.) » Ὡς νομίζεται, « Θκρ. » Νενομισται δέ πως ἡ τοιαυτη τῶν ὀνομάτων ὁμιλία, « Πλ. » Οὐ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δίπνον εἰσαέρεσθαι, « Ξεν. » Οἱ νενομισμένοι θεοὶ, « Αξ. » Τὰ νομιζόμενα (ἢ) νενομισμένα, « Αξ., αἱ συνειθιζόμεναι τελεταὶ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν. 2) στοχάζομαι, θαρρῶ ὅτι, φρονῶ, θεωρῶ ὡς. (μὲ ἀπαρ.) » Πολύ τι κάλλιστους νομίζουσι τοὺς ἑαυτῶν νόμους ἕκαστοι εἶναι, « Ἡρ. » Νομίζοντα λέγειν, « Πλάτ., τὸ νὰ ὁμιλῇς εἰς ἐν ποιοθήσει (καθὼς φρονεῖ). (καὶ πθ.) »Τόλμα ἀλόγιστος ἀνδρία ἐνομίσθη, « Θκ. »Τὰς ἄλλας πόλεις νομίζεσθαι καθάπερ εἰ δῆμοι εἶεν, « Ἡρ., νὰ θεωροῦνται ὡς ἂν χωριά.
Νομικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους. (δθ.) » Νομικὴ, « ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων, (Γαλλ.) jurisprudence, καὶ » Νομικὸς, « ὁ ἐπαγγελλόμενος (ἀσχολούμενος εἰς) αὐτὴν, (Γαλλ.) homme de loi. (παρὰ τοῖς Βυζαντ. δὲ καὶ ὁ) Συμβολαιογράφος.
Νομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς νόμους.
Νόμιμος, η ος, ον. Ὁ κατὰ (Σύμφωνος μὲ τοὺς) νόμους, δίκαιος, (δθ.) »Νόμιμον (τὸ), τὸ ἔχον ἰσχὺν νόμου ἔθιμον. » Τὰ νόμιμα, « αἱ συνήθεις θρησκευτικαὶ τελεταὶ (κυρ. πρὸς τιμὴν νεκροῦ) ἢ· τὰ ἔθιμα (αἱ συνήθειαι) ἑνὸς τόπου. » Νόμιμον ἦν αὐτοῖς μὴ πτύειν, » Ξεν. » Ὠμόδορμα νόμιμα, « Αἰσχλ. » Ὑπανδρεία ἀνηλίκου κάρης. 2) ἔξοχος, ἐπίσημος· ἄριστος. »Οἱ νομιμώτατοι τῶν ἱερέων, « Πλ. » Οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων, « Διόδ., οἱ κλασσικοί.
Νομιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νομίμου· ἡ κατὰ νόμους διαγωγὴ (πολιτεία).
Νομίμως, ἐπίρ. Κατὰ νόμους.
Νόμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς νομὰς ἢ τοὺς νομεῖς, ποιμενικός.
Νόμισις, εως (ἡ). τὸ νομίζειν, δόξα, δοξασία, φρόνημα. » Ἡ ἀνθρωπεία εἰς τὸ θεῖον νόμισις, « Θκ., ἡ περὶ θεοῦ ἰδία (πίστις) τῶν ἀνθρ., ἡ θρησκεία.
Νόμισμα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ νενομισμένον (διωρισμένον κατὰ νόμον ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου), νομιμον· ἔθιμον· (ἰδιαιτ. ἡ ἀπὸ τοῦ Λατιν.) μονέδα (κυρ. ἡ τρίχουσα, ἔχουσα πέρασιν). »Χρήματα δὲ λέγομεν πάντα, ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται, « Ἀρχ.
Νομισματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸ νόμισμα.
Νομισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νόμισμα.
Νομισματοπώλης, ου (ὁ,). ὁ πωλῶν (ἀλλάζων μὲ κέρδος) νομίσματα, = Ἀργυραμοιβός.
Νομισματοπωλικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νομισματοπώλην. » Νομισματοπωλικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ νομισματοπώλου.
Νομιστέον, θετ. τοῦ Νομίζω.
Νομιστεύω, Μ. εὐσω, = Νομίζω, συνειθίζω· (πθ.) συνειθίζομαι· (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν. » Χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα τετρακισχίλια, « Σδ.
Νομιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς νόμους, νομίμως, ἢ κατά τινα νόμον· (Γαλλ.) convention nellement. »Τὸ Νόμῳ πικρὸν, νόμῳ γλυκὺ, « τοῦ Δημοκρίτου, ταὐτό

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βούλεται τῷ οἴον νομιστεί, καὶ πρὸς ἡμᾶς, οὐ κατ' αὐτὴν τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν,» Γαλ.

Νόμιστός, ἡ, όν. Ὁ νομιζόμενος τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.

Νομοείολος (ὁ, ἡ), Π. [νόμος, αἰόλος]. ὁ ἔχων ποικίλην μελῳδίαν.

Νομογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω [δίδω γραπτούς) νόμους, νομοθετῶ ἐγγράφως.

Νομογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐγγραφος νομοθεσία.

Νομογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (δίδων γραπτούς) νόμους.

Νομοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δεικνύων (ἐξηγῶν) τοὺς νόμους, νομικός, νομοδιδάσκαλος.

Νομοδιδάκτης καὶ

Νομοδιδάσκαλος, ου (ὁ), (Ἐκκλησ.). ὁ διδάσκων τὸν (Μωσαϊκ.) νόμον, διδάσκαλος (ἑρμηνεὺς) τοῦ νόμου.

Νομοδίφας [ν. διφάω], ου (ὁ). ὁ σκαλίζων (ἀνερευνῶν, ἀπουδάζων) τοὺς νόμους.

Νομοδοσία (ἡ), =Νομοθεσία.

Νομοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω νόμους, νομοθετῶ.

‡Νομοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων νόμους, νομοθέτης.

Νομοθεσία (ἡ), =Νομοθέτησις. 2) (περιληπτ.) οἱ νόμοι, τὸ αὔξημα τῶν νόμων, (Γαλλ.) législation.

Νομοθετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Βάλλω (Διορίζω) νόμον ἢ νόμους, διατάττω (παραγγέλλω) ὡς νομοθέτης.

Νομοθέτημα (τὸ). τὸ νομοθετηθέν, ἐντολὴ νόμου.

Νομοθέτης [ν. τίθημι], ου (ὁ). ὁ βάλλων (διορίζων) νόμους ἢ νόμον.

Νομοθέτησις, ἑως (ἡ). τὸ νομοθετεῖν, διορισμὸς νόμου ἢ νόμων.

Νομοθέτητος, ἡ, ον, θετ. τοῦ Νομοθετέω.

Νομοθετικός, ἡ, όν (ἡ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νομοθετεῖν, νομοθέτου ἴδιος.

Νομοθήκη (ἡ), Π. ἀντὶ Νομοθέτησις, νομοθεσία.

Νομίστωρ, ορος (ὁ). Ἵστωρ (εἰδήμων) τῶν νόμων, νομομαθής.

Νομολατρεία (ἡ). λατρεία τοῦ νόμου.

Νομοπάθεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νομοπαθοῦς, ἡ μάθησις (ἐπιστήμη) τῶν νόμων.

Νομοπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (γνωρίζων καλῶς) τοὺς νόμους, εἰδήμων (ἔμπειρος) τῶν νόμων.

Νομώνη, Π. εἷς τῶν νομῶν.

‡Νομοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Συντάττω) νόμους, νομοθετῶ, [ἐκ τοῦ

‡Νομοποιός (ὁ,) =Νομοθέτης.

Νόμος (ὁ), [ν. νέμω], Π. =Νομὴ, διανομὴ, μοίρασμα, ἢ 2) βοσκὴ· βόσκημα. «Νομὸς ὕλης,» Ὀδ. Κ. (καὶ τρπ.) «Ἐπεὶ νομὸς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα,» [λ. Γ., ὕλη ἀφθονος πρὸς δμιλίαν. 3) (συνηχ.) μέρος χώρας πολιτικῶς διῃρημένον, ἐπαρχία (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τὰς διώρυγας τοῦ Νείλου). «Τὰ δ' ἄμφι τ' Ἄργος καὶ νομὸν τὸν Ἑλλάδος οὐχ ὕβε πορθεῖν βᾴδια,» Εὐρ. ἀντίστ. τοξ. ἔνομον. «Νόμος ζδιος,» ὁ γραπτός, καὶ «Ν. κοινός,» Ἀρχτ., ὁ ἄγραφος. «Κατὰ τοὺς κειμένους (καθεζῶτας) νόμους,» Ἀξ. «Νόμον τιθέναι (ἢ) τίθεσθαι,» Ἀρχτ., Δίσχ., τὸ μὲν ὡς ἐκ τοῦ προτείνοντος αὐτὸν νομοθέτου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἐπικυροῦντος αὐτὸν λαοῦ, (παρβλ. Θεσμός). «Χειρῶν νόμος,» τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, (ἐπιμ.) τὸ δικαίωμα τοῦ πολέμου, (ὀθ.) «Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι,» Ἡρ., φονεύεσθαι ἐν τῇ μάχῃ. «Ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι,» αὐτ., συμπλέπεσθαι μὲ τὸν ἐχθρὸν, (ἴδε καὶ Χείρ). (καὶ ἄλλ. ἀντὶ ὁμοιωματ. ἐπιρ.) «Νόμῳ Φοινίκων,» Ἡροδ., κατὰ τοὺς Φ., καθὼς συνειθίζουν οἱ Φ., (παρβλ. Δίκη 2). «Ὅσον νόμου χάριν,» (Φιλήμ. παρ') Ἀθ., λόγου χάριν. 2) (μουσ. καὶ μετρ.) σκοπὸς, ἦχος· (καὶ συνηχ.) ᾠδή, ὕμνος. «Λύδιος (»Φρύγιος, »Δώριος κτλ.) νόμος,» Ἀξ. «Νόμοι ὀρθιοι καὶ ὀξεῖς,» Ἀρχτ. 3) Ἐπιγρφ. ἀντὶ Νόμισμα, (ὀθ. τὸ λατιν.) nummus. «Κατεδίκασθεν παρ μὲν τὰν ἐλαιαν δεκα νομως αργυρ.ω παρ το φυτον Γεκαζον,» Πίν. Ἡρακλ.

Νομοστάθμη (ἡ). στάθμη (κανὼν) τῶν νόμων.

‡Νομοτριβὴς, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.) Τριμμένος (δηλ. Ἔμπειρος) εἰς τοὺς νόμους, νομομαθής.

Νομοφυλακεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν οἱ νομοφύλακες.

Νομοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τοὺς νόμους· εἶμαι Νομοφύλαξ.

Νομοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀξία) τοῦ νομοφύλακος.

Νομοφυλάκιον (τὸ), =Νομοφυλακεῖον.

Νομοφυλακὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ –

Νομοφύλαξ, ακος (ὁ). Ἄρχων διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ ἂν φυλάττωνται οἱ νόμοι (ἐπιτετραμμένος τὴν διατήρησιν τῶν νόμων).

Νομώδης, εος (ὁ, ἡ), (ἐπὶ πληγ.) =Ἐρπητικὸς, γαγγραινώδης.

‡Νομιρρὸς (ὁ). ὁ φάλλων τοὺς νόμους, ἐξηγητὴς τῶν νομῶν.

‡Νομώνης [νομὴ, ὠνέομαι], ου (ὁ), (Ἐπιγρφ.) ὁ ἐνοικιαστὴς λιβαδίου διὰ βοσκήν.

Νοοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος τὸν νοῦν, φρενοβλαβής.

Νοόπληκτος καὶ

Νοοπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πεπλανημένος τὸν νοῦν, ἀπατημένος. 2) =τῷ

Νοόπληκτος καὶ

Νοοπληγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (ταράττων) τὸν νοῦν. «Μάθη—,» Ἐπιγρ.

Νοσποιὸς (ὁ, ἡ), νοὸς (φρονήσεως) ἐμποιητικός.

Νόος, ου (ὁ), Ἰων. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Νοῦς.

Νοοσφαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σφάλλω], =Νοοπλανὴς.

†Νοόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γλσ.). Ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν.

;Νορύη (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου).

;Νοσάζω, Μ. άσω., =Νοσοποιέω. ‖. (πθ. ἡ αὐτπθ.) εἶμαι συνήθως ἢ ὀλίγον ἄρρωστος (ἀνήμπορος), νοσηλεύομαι.

Νοσηκρὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ερῶς. Φιλάσθενος, ἀρρωστιάρης.

Νόσανσις, εως (ἡ). ἀρρώστημα.

Νοσερὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ερῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἐπιφέρων νόσον, νοσώδης, ἢ χρήσιμος πρὸς νοσηλείαν. «Νοσερὰ κοίτη,» Εὐρ.

Νόσευμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Νόσημα, [ἐκ τοῦ

Νοσεύομαι, Μ. εὐσομαι, Ἰων. ἀντὶ

Νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπίπτω εἰς ἢ πάσχω ἀπὸ νόσον, ἀσθενῶ, ἀρρωστῶ· (ἐν γέν.) πάσχω, εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν. «Τὰ τῶν θεῶν νοσεῖ,» Εὐρ. «Ἡ πόλις νοσεῖ,» Δμ., Ἡρ. (καὶ προθετ.) «Οἱ περὶ δόξαν νοσοῦντες,» Πλ., οἱ δοξομανεῖς. (καὶ ἄλλ.) «Ἕτερα, .., εἴτε τὴν διαβροίην νοσέει,» Ἀρετ. (καὶ τρπ.) «Οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες,» Χρσ. ‖. (ἡ μτχ.) «Τὸ νοσοῦν,» Πλ., ἀντὶ Ἡ νόσος, τὸ νόσημα. ‖. (ὁ ἱππκρ. μετεγειρίσθη ἡ τὸ πθ.) «Τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας τὰς νοσουμένας,» τὰς ὁποίας διέρχεται τὰς νόσους.

Νοσηλεία (ἡ). τὸ νοσηλεύειν ἢ νοσηλεύεσθαι, ἡ κατάστασις ἢ ἡ περιποίησις ἀσθενοῦς, νοσοκομία.

Νοσήλεια (τὰ), =Νοσήλια.

Νοσηλεύω, Μ. εὐσω. Περιποιοῦμαι νοσοῦντα, (κοιν.) κοιτάζω (» Τοὺς κλινοπετεῖς δι' ἑαυτῆς ἐνοσήλευε, αὐτὴ καὶ χύτρας ἀπτομένη καὶ ζωμοῦ γευομένη ἢ τρυβλίον προσφέρουσα,» Βυζαντ.). (ἀνίστε) «Νοσοποιῶ· (σπν. ἀντὶ τοῦ ‖. μσ. ἢ πθ.) εἶμαι ἄρρωστος (ἀνήμπορος), (ἐπιμ.) κοιτάζομαι. «Ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύετο,» Ἀππ.

Νοσήλια (τὰ), τὰ πρὸς θεραπείαν (νοσηλείαν) διδόμενα ἢ γινόμενα, ἰατρικὰ χρήματα.

;Νοσηλὸς, ἡ, όν, =Νοσηρὸς, (ἀμφ.).

Νόσημα (τὸ). τὸ πάθος τοῦ νοσοῦντος, νόσος, ἀσθένεια.

Νοσηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φιλάσθενος, ἀρρωστιάρης. «Τῷ σώματι νοσηματικῇ,» Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) νοσερὸς, νοσοποιὸς. «Τῶν δ' ἄλλων τῶν νοσηματικῶν ἧττον μετέχουσιν αἱ γυναῖκες,» Ἀρχτ.

Νοσημάτιον (τὸ). μικρὸν (ἐλαφρὸν) νόσημα, (Τουρκ.) ζαΐφλῆκι.

Νοσηματώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Νοσηματικὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ νόσημα· νοσώδης, φιλάσθενος.

Νοσηρὸς, ὰ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ηρῶς, =Νοσερὸς.

Νοσηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νοσοφόρος.

;Νοσίζω, Μ. ίσω, =Νοσάζω.

Νοσογνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διάγνωσιν τῆς νόσου, νοσογνώμονος ἴδιος. «Νοσογνωμονικὴ,» Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ νοσογνώμονος.

;Νοσογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ γνωρίζων ἀπὸ τῶν συμπτωμάτων τὰς νόσους, κάμνων διάγνωσιν αὐτῶν.

Νοσεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νοσοποιός.

Νοσόθυμος (ὁ, ἡ), Π. [νοσέω, θυμὸς], τοῦ ὁποίου πάσχει (νοσεῖ) ἡ ψυχή, ἠθικῶς ἄρρωστος.

Νοσοκομεῖον (τὸ). μέρος διωρισμένον πρὸς νοσοκομίαν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) Σπιτάλι.

Νοσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι ἄρρωστον (νοσοῦντα) ἢ ἄρρωστους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νοσοκόμησις, εως και
Νοσοκομία (ἡ). κύτταγμα (περιποίησις) ἀσθενοῦς, [ἐκ τοῦ
Νοσοκόμος (ὁ, ἡ), [νόσος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (κυττάζων) ἄῤῥωστον ἢ ἀῤῥώστους.
Νοσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ νόσον, κάμνω τινὰ νὰ ἀῤῥωστήσῃ, (ἐν γέν.) χαλνῶ, διαφθείρω.
Νοσοποιός (ὁ, ἡ), ὁ προξενῶν νόσαν, νασώδης· (ἐν γέν. ᾗ μτφορ.) λυμεών, διαφθορεύς.
Νόσος (ἡ), [συγγ. τῷ Νόθος καὶ Νότος]. πάθος, ἀσθένεια, ἀῤῥωστία (κυρ. ᾗ μτφορ.)· κακία, ἐλάττωμα· (ἐν γεν.) συμφορά, δυστύχημα.
Νοσοτροφία (ἡ). δίαιτα (θεραπεία διαρκὴς) νοσηλευομένου.
Νοσοτυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι μὲ τύφον (ἔπαρσιν) καὶ εἰς αὐτὸν μου τὴν νόσον, δὲν ἀφίνω οὔτε τότε τὸ ὕφος (τὴν μεγαλοπρέπειάν) μου ἢ· προσποιοῦμαι ὑπὸ τύφου ὅτι νοσῶ, κάμνω ἀπὸ μεγαλοπρέπειαν τὸν ἀῤῥωστον.
Νοσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) νόσον.
Νόσσαξ, ακος (ὁ). νεοσσὸς εὐμεγέθης, πωλὶ (πετεινάρι) μεγαλούτσικον.
Νοσσάς, άδος (ἡ). πουλάδα.
Νοσσεύω, Μ. εύσω. = Νεοσσεύω.
Νοσσιά (ἡ), = Νεοσσιά.
Νοσσίον (τὸ), = Νεόσσιον. » Στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν, καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς, « Ψαλμ.
Νοσσὶς (ἀντὶ Νεοσσὶς), ίδος (ἡ), = Νοσσάς.
Νοσσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεοσσοῦ, ὅμοιος μὲ ὀρνιθοπούλι.
Νοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοσσοποιέω, [ἐκ τοῦ
Νοσσὸς (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Νεοσσός.
Νοσσοτροφέω-ῶ, ήσω, = Νεοσσοτροφέω.
Νοσταλγέω ῶ [νόστος, ἀλγέω], Μ. ήσω. Πονῶ (Ἐπιθυμῶ μὲ πόνον ψυχῆς νὰ ἐπιστρέψω εἰς) τὴν πατρίδα μου.
Νοσταλγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νοστέω-ῶ [νόστος], Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι· (Π. ἐν γέν.) ὑπάγω· ταξειδεύω. » Ὅταν γὴν τήνδε νοστήσας τύχῃς, « Εὐρ. (καὶ μα.) » Οὐδ' οὕτως ἐγὼ νοστήσασα πάτραν, « Κόϊντ. 2) (ἐνίοτε) γίνομαι νόστιμος (πάτιμος), (Παυσ. Ζ', 6', 7).
Νόστιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νόστον (εἰς τὴν ἐπιστροφήν). » Νόστιμον ἦμαρ, « Ὅμ., ἡ ἡμέρα τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου. 2) ὁ τυχὼν ἢ ἐπιδεκτικὸς νόστου, ὁ ἐπιστρέψας ἢ δυνάμενος (ἔχων ἐλπίδα) νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, (ἐπμ.) ὑγιὴς, σῶος. » Εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, « Ὀδ. Τ. (ὁμ. 3) (ἀπὸ καρπ. κλπ.) φθαρμένος, μεταπωμένος, ὠριμος, (ἐπμ.) καλὸς εἰς τὴν γεῦσιν. (καιν.) νόστιμος· (ἐν γέν.) εὔγηστος, ὠφέλιμος. » Οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἐλυῶδες καὶ νόσιμον αὐτῆς ἀποῤῥυήσεται, τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, « Δσκρ.
Νόστος (ὁ), [νέομαι:] ἐπιστροφὴ (κυρ. εἰς τὴν πατρίδα), (Π. ἐν γέν.) ταξειδι.
Νόσφι [παρβλ. Μέσφα], ἐπίῤῥ. ἡ πρόθ. Π. χωριστά, παράμερα, μακρὰν· κρυφὰ, κατὰ μέρος· (μὲ γεν.) χωρὶς· ἐκτὸς· μακρὰν ἀπό. » Νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένη, « Ὀδ. Α. » Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι, « Ἰλ. Ω. » Τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι, « Θκρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύειν, « Ἰλ. Β. (καὶ κατ' ἀποκ.) » Νόσφ' Ὠκεανοῖο, « Ὀδ. Δ. (ᾗ προθετ.) » Νόσφιν ἀπ' ἄλλων, « Ἰλ. Ο. (καὶ παραλλ.) » Νόσφιν ἄτερ φιλότητος, « Ἡσ. (καὶ μετὰ τοῦ Π πρὸς ὁριστ.) » Νόσφιν ἢ ὄθεν ἦλθε, « Θκρ., ἐκτὸς μόνον τοῦ πόθεν ἦλθε.
Νοσφίδιος, α, ον, Π. [νόσφι]. παρμένος κρυφὰ, ἁρπαγμένος· μακρυσμένος· ἀπόκρυφος.
Νοσφιδόν, ἐπίῤῥ. Π. κρυφὰ, κλεφτὰ, ἁρπακτὰ, [ἐκ τοῦ
Νοσφίζω [νόσφι], Μ. (σω. Χωρίζω, ξεχωρίζω· ἀπομακρύνω· (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) στερῶ, ἀφαιρῶ· σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, ἀφανίζω. ||. (μα.) ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, παραμερίζω· ξεροῦμαι· παραιτῶ, ἐγκαταλείπω· ἀφετερίζομαι· (πθ.) φονεύομαι, ἀποθνήσκω. » Ἐνόσφισέ σε ἄνθια, « Πίνδ. » Νεοσφίσας ὁλοίμαν, « Αἰσχλ., φονεύσας· (καὶ μσ.) » Τοὺς πνοαὶ νοσφίσαντο, « Διον. (καὶ αὐτπθ.) » Ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νοσφισάμην, « Ὀδ. Τ. » Δῶμα (« Παῖδα) νοσφισαμένη, « Ὀδ. Δ. Φ. » Ὅρκον νοσφίσθης, « Ἀρχίλ., ἠθέτησας· (καὶ μὲ γεν.) » Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζει, « Ὀδ. Ψ. » Ἐπώλησε κτῆμα, καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, « Γρφ. (καὶ χ. πτ.) » Μή μ' ἄθαπτον καταλείπειν, νοσφισθείς, « Ὀδ. Α. (καὶ πθ.) » Μέμνησο λουτρῶν, οἷς ἐνοσφίσθης πάτερ, « Δἰσχλ., ἐφονεύθης.
Νόσφιν, (πρὸ φων. ἢ Π. διὰ τὸ μέτρον) ἀντὶ Νόσφι.
Νοσφισμὸς (ὁ), τὸ νοσφίζειν ἢ νοσφίζεσθαι, ἀπομάκρυνσις, χωρισμὸς· ἀφετερισμός.
Νοσφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ νοσφιζόμενος (ὑφαιρούμενος, ἀποστερῶν), ἀφετεριστής.
Νοσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος· (ἐπὶ πραγμ.) νοσοποιός, ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν. (Γαλλ.) malsain· (ἐν γέν.) βλαπτικός. » Ἀσιατικὴ—, « Ἐῤῥ.
Νοσωδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐπιβλαβῶς ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν.
†Νοταπηλιώτης, ου (ὁ). ὁ μεταξὺ νότου καὶ ἀπηλιώτου ἄνεμος, (ὅθεν
Νοταπηλιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ νοταπηλιώτου.
Νοτερὸς, ά, όν. Ὑγρὸς, νοτισμένος· (ἐνεργ.) νοτιστικὸς (ῑ).
Νοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νοτιάω.
Νοτηρὸς, ά, όν, = Νοτερός.
Νοτὶς (ἡ), Π. ὄρασις, ὑγρασία, (κυρ. θηλ. τοῦ Νότιος), (ὅθεν
Νοτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ὑγρὸς (νοτισμένος).
Νοτίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Ὑγραίνω· (ἀμτβτ.) Ἔχω ἐπικρατοῦντα τὸν νότον ἄνεμον. » Θέρος νοτίζον, « Ἄρατ.
Νότιος, α ἢ ος, ον, Ὁ τοῦ νότου, (κοιν.) τῆς νοτιᾶς· ὁ πρὸς νότον κείμενος, ἐκεῖθεν πνέων (ἐρχόμενος), μετημβρ. (συνκδ.) ὑγρὸς, νοτερός. « Ἰξρίας—, Ὅμ. (ὅθεν Π.) » Νότιον, « τὸ πέλαγος. » Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τὴν δ' (τὴν νῆσον) ὥρμησαν, « Ὀδ. Δ., Θ., εἰς τ' ἀνεμόεσσαν (οὐδ.) » Νότιον καὶ (πλθ.) » Νότια πνεύματα), « οἱ νοτιοι ἄνεμοι, « τὸ δὲ νότιόν τε ᾗ καὶ ἠλιος ἐπιδέδηκε, Ξεν. » Γίνεται (τῶν ἐντόμων) τὰ μὲν τῆς ὀρύσσου.., κατὰ φύσιν μὲν ἐν τῷ ῥι, πολλάκις δὲ καὶ τοῦ χειμῶνος εὐδία καὶ νότια (κατὰ διορθ. ἀντίστ.) γένηται πλείω χρόνον, « αὐτ. » τὸ ἄστρον νότια πνεῖ, « Θῤῥ.
Νοτὶς, ίδος (ἡ), Π.=Νοτία, [κμᾶς] ὑγρὸς.
†Νοτισμὸς (ὁ). τὸ νοτίζειν ἢ νοτίζεσθαι.
Νοτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑγρὸς, νοτερὸς.
Νοτόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἐκ τοῦ νότου.
Νότος (ὁ). ὁ ἀπὸ μεσημβρ. πνέων ἄνεμος (κοιν.) νοτιὰ· (Π.) βροχή.
Νοττάριον (τὸ), = Νεοττάριον.
Νουβυστικὸς [νοῦς, βύω], ἡ, όν, ὁ πλήρης νοὸς (φρονήσεως), (κατὰ ὑπερβ.) πατωμένος (γεμισμένος) μὲ νοῦν.
Νουβυστικῶς, ἐπίῤῥ. Κωμ. μὲ πολὺν φρονιμάτα.
Νουθεσία (ἡ), = Νουθέτησις.
Νουθετέω-ῶ [νοῦς, τίθημι], Μ. ήσω. Κάμνω τι εἰς τὸν νοῦν τίνος, ἐνθυμίζω, φρονιμαίνω, συμβουλεύω· σωῤῥονίζω· νουθεσίαν βάλλω γνῶσιν. » Ἅπαντες ἐσμὲν νουθετεῖν σοφοί, αὐτοὶ δ' ἁμφὶ σοὶ οὐ γινώσκομεν, « Στϐ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι, « Δἰσχλ.
Νουθέτημα (τὸ). συμβουλὴ, νουθέτησις.
Νουθέτησις, εως (ἡ). τὸ νουθετεῖν· βούλευμα· συμβουλὴ, νουθεσία.
Νουθετήριος, α, ον, = Νουθετικός, λυτικός.
Νουθετητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νουθετέω.
†Νουθετητὴς, οῦ (ὁ). ὁ νουθετῶν (παιδεύων), σωφρονιστής.
Νουθετητικὸς καὶ Νουθετικὸς, ἡ, όν, (ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ συντελῶν (Ἐπὶ εἰς τὸ νουθετεῖν, συμβουλευτικὸς, αἰνετικός.
Νουθετισμὸς (ὁ), = Νουθέτησις.
Νουμηνία (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Νουμηνία.
Νουμηνιάζω, Μ. άσω. Πανηγυρίζω τὴν νουμηνίαν ἢ κάθε νουμηνίαν (πρωτομηνιάν).
Νουμηνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ Δορτάζων ἢ γιορτάζουμενος κυρ. εἰς ἐρανιστὰν συμπότην κάθε νουμηνίαν.
Νουμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν νουμηνίαν, πρωτομηνιάτικος (οὐσ.) εἶδ. πετηνοῦ, (Γαλλ.) corlieu.
†Νουμμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
†Νοῦμμος (ὁ), [νόμος], Ατ. nummus. Σικελ. εἶδος νομίσματος (τριώβολον κατὰ τὸν ἀνάλογ. τοῦ Ατ.) sesterce. » Χιλίους μοι, οἳ πεντήκοντα ᾗ διακοσίους μὰς Ἀττικὰς δύναντο, « Πλ.
Νουνέχεια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις νοῦν ἢ φρόνιμος. ||. (οὐσ.) » Τὰ νουνέχει, « (ἐπίῤῥ. παρὰ) Σδ., ἀντὶ Ἡ νουνέχεια.
Νουνεχόντως καὶ Νουνεχῶς, ἐπίῤῥ. μὲ νοῦν (μὲ γνῶσιν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ς (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Νόος), νοῦ ᾗ νοὸς ὁ, (ἡ δοτ. Νῷ καὶ Νοΐ, ἡ αἰτ. Νόα ᾗ νοῦν, πλθ. Νόες)· ἡ δύναμις καὶ ὁ τρόπος τοῦ νοεῖν, ἡ ἐσωτερικὴ αἴσθησις· ἀρχὴ καρδίας· πνεῦμα· λογικόν· ἐπίνοια· σκοπός, στοχασμός, φρόνημα· γνῶσις, φρόνησις. « Οἱ δὲ (ὑπὸ τῆς Κίρκης ἐταιμορφωθέντες) συῶν μὲν ἔχον κεφαλάς, φωνὴν τε, τρίχας τε, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ, » Ὀδ. Κ. Κόραι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόος, « Θκρ. » Πῶς ἂν μεταβάλοιτο, καὶ ἐς νοῦν ἔλθοι, « Φλγρ. » Κεῦθε νόῳ, « Λ. Α. Π. » Χόλος νόον οἰδάνει, « Ἰλ. Ι. » Ἄλλοι τοι ἐνὶ στήθεσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν, « Ἰλ. Σ. » Τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν; « Θκρ., τί καρδίαν; » Ἐκ παντὸς νόου, πρασκευάζει μένων πολεμήσειν, « Ἡρ., ἐξ ὅλης ψυχῆς, πάσῃ προθυμίᾳ· « Ἐπὶ νόον ποιεῖν (τρέπειν) τινι, » αὐτ., ἀμπνέειν, φωτίζειν. » Κατὰ νόον ποιεῖν τινι,» αὐτ., κατὰ τὴν γνώμην (τὴν καρδίαν) του. « Οὔ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, « Ἰλ. Ι. » Τοῦτον ἐβούλευσας νόον αὐτῇ, « Ὀδ. Ε. » Ὁ δὲ νόον πγεθε τὸν δ' ἐνὶ θυμῷ, « Ὀδ. Ξ., ἐσχεθίσατο μὲ τὸν νοῦν του, ἔκαμεν (συνελαβεν) αὐτὸν τὸν στοχασμόν. « Χαλεπὸν ἑτέρου νόον ᾔμεναι ἀνδρός, « Θκρ. » Εἰ τιν' ἐν νῷ ἔχιες Μίλητον, « Ἰλ. Ἂν ἐνθυμήσαι (καιν.) ἂν τὸν βάλῃ ὁ νοῦς σου. « Τί ἐν νῷ ἔχεις; « αὐτ. (καὶ ἁλλ. τῆς προθ.) « Εἰ νῷ ἔχεις; « αὐτ. » Τίσοι ἐν νόῳ ἐστὶ ποιέειν; « Ἡρ. » Καὶ σὺ μὲν ἐν περιόδῳ ἔχεις νόον, « Ἐπγρ. » Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰεί, « Θκρ. 2) νόημα, σημασία. «Οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦδε τοῦ ῥήματος, ὃ ἐθέλει λέγειν, « Ἡρ. 3) (θλγ. εἰς τὸ πλθ.) ἀλγεηλοι, τὰ νοερὰ πνεύματα. «Νόες δὲ οὗτες, ἐν νοητοῖς ᾖ τόποις εἰσί, « Δμσκ.

Νουσαλέος, α, ον, Ἰων. φιλάσθενος, ἄῤῥωστος.

Νουσαχθὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. βεβαρημένος ὑπὸ νόσου.

Νόσημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Νόσημα.

Νουσοκομος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νοσοκόμος.

Νουσολύτης, ου (ὁ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὰς νόσους. « Παιὰν—, « Ἐπγρ.

Νουσομελὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. νοσῶν τὰ μέλη.

Νοῦσος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νόσος.

Νουσῴρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νοσῴρος.

Νοω-ῶ, Μ. νωσω (πθ. πρκ. Νένωμαι), Π. (αττ.) ἀντὶ Νοεω. « Οὐχ ὕβριες λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖναν ὡς παροντα νῷ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Νῶν ἢ Νῶϊν), « Σοφ.

Νῦ, μόρ. ἐγκλιτ. Π. ἴδε Νύν.

Νῦ (τὸ), ἄκλ. « τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ν.

Νυγδην [νύσσω], ἐπίῤῥ. Κεντῶντας, τσιμπητά.

Νυγείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Νύσσω.

Νύγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νύξεως, κέντημα, σουβλιά. « Μέλισσαι νύγμασι πημαίνουσιν ὀδίτας, « Τρυφιόδ.

Νυγματώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ προξενῶν νύγματα (σουβλιάς). « Πονος—, « Ἀρετ.

Νυγματωδῶς, ἐπίῤῥ. Μετὰ νύγματος, ἢ ἐν εἴδει νύγματος.

Νυγμὴ (ἡ) καὶ

Νυγμὸς (ὁ), =Νύξις καὶ Νύγμα, (συγχ. τῷ Μυγμός).

†**Νυθὴς**, ἐος (ὁ, ἡ) καὶ

†**Νυθὸς**, ἡ, ὀν καὶ

†**Νυθώδης**, ες (ὁ, ἡ), [συγγ. τῷ Νωθὴς καὶ Νοσώδης]. κρυφὸς, σκοτεινὸς· (ἐπὶ φωνῆς) ἀμαυρὸς.

†**Νυκτάζω**, (νομ.ζ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυχτάζω.

†**Νυκταιετος** (ὁ), μετὸς τῆς νυκτὸς, ὁ ἐρωδιός.

†**Νυκταλὸς**, ἡ, ὀν. Ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα (τὸ σκότος). (εἰς τὸν Ἀρτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυσταλὸς, =Νυσταλέος.

Νυκταλωπάω (ἐω ᾰ)-ῶ, Μ. ήσω, =Νυκταλωπιάω.

ξ**Νυκταλώπηξ**, εκος (ὁ, ἡ), =Νυκτάλωψ.

Νυκταλωπία καὶ

Νυκταλωπίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νυκτάλωπος, (κοιν.) ὀρνιθοτυφλιά.

Νυκταλωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω νυκταλωπίαν, εἶμαι-

Νυκτάλωψ [νυκταλὸς ἢ νὺξ, ἀλαὸς, ὤψ], ωπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλέπων διόλου τὴν νύκτα, πάσχων ὀρνιθοτυφλιάν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντίου) ὁ βλέπων καλλιον τὴν νύκτα. ‖. (εὐσ.) =Νυκταλωπία. « Γίνονται δὲ οἱ νυκταλωπεκες μᾶλλον τοῖς μελαναφθάλμοις, « Ἀρστ.

Νυκταυγια (ἡ). τὸ νυκτερινὸν φῶς.

Νυκτεγερσία (ἡ). σήκωμα (ξύπνημα [συνκδχ.] ταραχὴ· ἐκστρατεία) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτεγερτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σημαίνομαι (Ἐξυπνῶ) νύκτα ἢ τὴν νύκτα· ἀγρυπνῶ φυλάττων ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτελιος (ὁ, ἡ), =Νυκτερινὸς, (ὅθ. ‖. εὐσ.) Νυκτέλια (τὰ), (ἑνν. ἑρὰ), τὰ ὄργια (αἱ τελεταὶ) τοῦ Διονύσου.

Νυκτέπαρχος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῆς νυκτοφυλακῆς, (ἄλλ.) Πραίτωρ τοῦ δήμου, (κατὰ τοὺς Γραικορωμ.).

Νυκτεργασία (ἡ). ἐργασία γινομένη ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτερεία (ἡ). τὸ νυκτερεύειν, νυκτέρευμα, νυκτέρι. (ἰδιαιτ.) νυκτερινὸν κυνήγημα.

†**Νυκτερεῖον** (τὸ), =Νυκτοφυλακεῖα.

Νυκτερείσιος (ὁ, ἡ), Κωμ. (μὲ αἰσχρὰν σημασ. τοῦ Ἐρείδω) ἀντὶ Νυκτερήσιος.

Νυκτερέτης, ου (ὁ), Π. [νὺξ, ἐρέσσω]. ὁ κωπηλατῶν καὶ ἁλιεύων ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτέρευμα (τὸ). νυκτέρι· τόπος πρὸς νυκτερείαν (διανυκτέρευσιν).

Νυκτερευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ νυκτερεύων (κυρ. εἰς τὸ ψάρευμα ἢ εἰς τὸ κυνήγι).

Νυκτερευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νυκτερεύειν.

Νυκτερεύω [νύκτερος], Μ. εὐσω. Περνῶ τὴν νύκτα ἄγρυπνος (κυρ. κυνηγῶν ἢ ψαρεύων ἢ φυλάττων).

Νυκτερήσιος ᾖ (ᾰ)**Νυκτερίδιος** (ὁ, ἡ) ,=τῷ

Νυκτερινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς νυκτὸς, ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ νυκτός. « Φυλακὴ (« Σελήνη, « Τελετὴ, « Γλαὼξ) νυκτερινὴ, « Αἰ. « Ἐν νυκτερινῇ καὶ φοβερᾷ ἀναχωρήσει, « Θκ.

Νυκτέριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτερινός.

Νυκτερὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. ζ., νυκτερίδα.

Νυκτερόβιος (ὁ, ἡ), ὁ ζῶν (βόσκων, προμηθευόμενος τὴν τροφὴν του) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτεροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), =Νυκτοειδὴς.

Νύκτερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτερινός. « Τελετὴ (« Φυλακὴ, « Μήνη), « Ἀρστφ., Εὐρ., Αἰσχλ. ‖. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤῥ.) « Νύκτερον ἀείδουσα, « Ἀρ.

Νυκτεροφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων τὴν νύκτα.

Νυκτερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιερχόμενος) τὴν νύκτα.

Νυκτεροπὸς (ὁ, ἡ), Π. [†ν. ὤψ]. σκοτεινός.

Νυκτηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Συζητῶ, ἢ Ἀναγγέλλω) τι ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτηγορία (ἡ). συνέλευσις (δημηγορία ἢ ἀγγελία) νυκτερινή.

Νυκτηγρεσία (ἡ) =Νυκτεγερσία.

Νυκτηγρετέω-ῶ, Μ. ήσω, =Νυκτεγερτέω.

Νυκτήγρετον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) Jusquiame.

†**Νυκτήμερον** (τὸ), (Γλσ.) ἀντὶ Νυχθήμερον.

Νυκτηρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, ἐρέφω]. σκεπασμένος μὲ σκότος· (τρπ.) σκυθρωπὸς, λυπηρός.

Νυκτίβιος (ὁ, ἡ), =Νυκτερόβιος.

Νυκτίβρομος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, βρέμω]. ὁ ἠχῶν ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτίγαμος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπανδρευμένος ἐν καιρῷ νυκτὸς (κρυφίως).

Νυκτιδιξοδος (ὁ, ἡ). ὁ διερχόμενος (διεξοδεύων) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτίδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ὁδεύων) τὴν νύκτα, (διορθ. Νυκτίδρομος).

Νυκτικόραξ, ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (μπούφου), (καιν.) κλαψαπούλι. (κατὰ τὸν Ἀρστ.) =Ὦτος.

Νυκτικρυφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρυπτάμενος τὴν νύκτα ἢ εἰς τὸ σκότος.

Νυκτιλαθραιοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς κρυφτρώγων.

Νυκτιλάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ἠχῶν) τὴν νύκτα. « Κιθάρα—, « Ἐπγρ.

Νυκτιλαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ λάμπων τὴν νύκτα· (Π.) σκοτεινὸς, (παρδλ.) Νυκτιφυὴς.

Νυκτιλέχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λοχῶν (ἐνεδρεύων) ἐν καιρῷ νυκτός, νυκτοκλέπτης.

Νυκτίλωψ, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νυκτάλωψ.

†**Νυκτίμαντις**, εως (ἡ), =Νυκτόμαντις.

Νυκτιμένη (ἡ). (μυθολογ.) ἡ γλαύξ.

Νυκτίμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τῆς νυκτός, μαῦρος, σκοτεινός.

Νύκτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νύκτιος.

Νυκτιόνομος (ὁ, ἡ), ὁ νεμόμενος (βόσκων) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νύκτιος, α, ον. Ὁ τῆς νυκτὸς, νυκτερινός

Νυκτιπάτης, ου (ὁ), Π. [ν. πατέω]. ὁ περιπλανώμενος τὴν νύκτα.

Νυκτιπήδηκες (οἱ), εἶδ. ἐμβάδων (συρτὰ παπούτσια) τοῦ κοιτῶνος.

Νυκτιπλαγκτος καὶ

Νυκτιπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἐν καιρῷ νυκτός.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νυκτιπλανῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτιπλανής.
Νυκτιπλάνητος καὶ Νυκτίπλανος (ὁ, ἡ), = Νυκτίπλαγκτος.
Νυκτιπλοέω-ω, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξειδεύω) τὴν νύκτα.
Νυκτίπλοια (ἡ). πλεύσιμον ἐν καιρῷ νυκτός.
Νυκτιπόλευτος καὶ Νυκτιπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) τὴν νύκτα. » Ἑκάτη — , « Ἀπλλν. » Νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις,« Εὐρ.
Νυκτιπορέω, Νυκτιπορία καὶ Νυκτιπόρος, = Νυκτοπορέω κτλ.
†Νυκτίσεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος τὴν νύκτα, (ὀρθότ. διγρημ. Νυκτὶ σεμνός).
Νυκτιφαὴς καὶ
Νυκτιφανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος τὴν νύκτα ἢ ὡς ἂν νύκτα, σκοτεινός.
Νυκτίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτιφανής.
Νυκτίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτερόφοιτος.
Νυκτιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) νύκτα, σκότους αἴτιος.
Νυκτιφρούρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρουρῶν (καιροφυλακτῶν) τὴν νύκτα.
Νυκτιχόρευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων εἰς τοὺς νυκτερινοὺς χορούς.
Νυκτίχρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς νυκτός, μαῦρος, σκοτεινός.
Νυκτοβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν τὴν νύκτα.
Νυκτοβατία (ἡ). περιπάτημα τὴν νύκτα.
Νυκτόβιος (ὁ, ἡ), = Νυκτίβιος.
Νυκτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγίνομαι) τὴν νύκτα.
Νυκτιγραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυκτοδεσπότις, ιδος (ἡ). δεσπότις (κυρία) τῆς νυκτός, (ἐπίθ. τῆς σελήνης).
Νυκτοδρομία (ἡ), = Νυκτιβατία.
Νυκτοδρόμος (ὁ, ἡ), = Νυκτιδρόμος.
Νυκτοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), = Νυκτιφανής, σκοτεινός.
Νυκτοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων διὰ νυκτός, (ἄλλ. ἀνγν. Νυκτοτήρης).
Νυκτοκλέπτης, ου (ὁ). νυκτερινὸς κλέπτης.
Νυκτοκλοπία (ἡ). κλοπὴ διὰ νυκτός.
†Νυκτολαμπὶς, ίδος (ἡ). λαμπὰς τῆς νυκτός. 2) = Πυγολαμπίς.
†Νυκτόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τὰς μαντείας τοῦ τὴν νύκτα.
Νυκτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκροτῶ μάχην τὴν νύκτα.
Νυκτομαχία (ἡ). μάχη ἐν καιρῷ νυκτός, νυκτοπόλεμος.
Νυκτοπεριπλάνητος καὶ
Νυκτοπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτιπλανής.
Νυκτοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω τὴν νύκτα.
Νυκτοπόλεμος (ὁ), = Νυκτομαχία.
Νυκτοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Ὁδοιπορῶ) τὴν νύκτα.
Νυκτοπορία (ἡ). ἡ διὰ νυκτὸς ὁδοιπορία.
Νυκτοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (ὁδοιπορῶν) τὴν νύκτα.
Νυκτοτήρης, ου (ὁ). ὁ παρατηρῶν (παραμονεύων) ἐν καιρῷ νυκτός, νυκτοφύλαξ.
Νυκτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὴν νύκτα.
Νυκτοφαὴς(φανὴς), ἐος (ὁ, ἡ), = Νυκτιφανής.
Νυκτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς νυκτοφύλαξ.
Νυκτοφυλάκησις, εως καὶ
Νυκτοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ νυκτοφύλακος.
Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων (ὡς φρουρὸς) ἐν καιρῷ νυκτός.
Νυκτῷον (τὸ). ναὸς τῆς Νυκτός.
Νυκτωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ν. †ὠπ]. = Νυκτερωπὸς, Νυκτοειδής, σκοτεινός.
Νύκτωρ, ἐπίρ. Διὰ νυκτός, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός, (κοιν.) νύκτα.
Νυμφαγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Νυμφογενής.
Νυμφαγέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν (ἀρχηγὸς) τῶν Νυμφῶν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).
Νυμφαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ ἢ, Κάμνω προξενειὰν ὡς νυμφαγωγός. (ἐνίοτε) νυμφεύομαι. » Ἀγαμέμνων τὴν χρησιμῳδὸν ἐνυμφαγώγησεν, » Ὑπόθ. τῶν Εὐρ. Τρ.
Νυμφαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυμφαγωγικὸς, ἡ, όν. Νυμφαγωγίας ἢ νυμφαγωγοῦ ἴδιος, νυμφικός.
Νυμφαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ, παράνυμφος, προξενήτης.
Νυμφαία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἐνύδρου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) νούφαρον, (κυρ. θηλ. τοῦ
Νυμφαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὰς Νύμφας. ||. (οὐσ.) Νυμφαῖον (τὸ), ναὸς (τόπος ἱερὸς) τῶν Νυμφῶν.
Νυμφάς, άδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα (ἀφιερωμένη) εἰς τὰς Νύμφας.
Νυμφεῖος, α, ον, = Νυμφαῖος ἢ· Νυμφικός. ||. (οὐσ.) Νυμφεῖον (τὸ), = Νυμφαῖον ἢ Νυμφων. » Νυμφεῖα, « Π., ὁ γάμος ἢ· οἱ νεόνυμφοι.
Νύμφειον (τὸ), τὸ φυτὸν Νυμφαία, (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) Νενουφάρ.
Νύμφευμα (τὸ). γάμος, συνοικέσιον.
Νύμφευσις, εως (ἡ). τὸ νυμφεύειν, ὑπάνδρευμα.
Νυμφευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νυμφευτής.
Νυμφευτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφευσιν, γαμήλιος. ||. (οὐσ.) νυμφευτήρια, « Εὐρ., οἱ γάμοι.
Νυμφευτὴς, οῦ (ὁ), = Νυμφαγωγὸς ἢ· 2) Νυμφίος, νεόνυμφος.
Νυμφεύτρια (ἡ). ἡ νυμφαγωγὸς, παρανύμφη· προξενήτρια. 2) (ἐνίοτε) νύμφη, νεόνυμφος. » Οὔ γάρ, οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν, « Συν., [ἐκ τοῦ
Νυμφεύω, Μ. εὐσιο. Ὑπανδρεύω (θυγατέρα ἢ ἀδελφήν)· (σπν.) λαμβάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι. » Μέθες τὴν παῖδ' ἐν ἄδου τὴν δε νυμφεύειν τινί,« Σοφ. ||. (μσ.) λαμβάνω γυναῖκα εἰς γάμον. » Πυλάδη, χαίρων ἴθι, νυμφεύου δέμας Ἠλέκτρας,« Εὐρ., [ἐκ τοῦ
Νύμφη (ἡ). ἡ νεοὐπανδρος (ἢ [κατ' ἔκτ.] καθε νέα ἢ γάμου ὡραία) γυνή, (ὀθ.) » Νύμφα φίλη ,« Ὀδ. Δ., λέγει ἡ Εὐρύκλ. πρὸς τὴν Πηνελόπην. 2) ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικά της). » Καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς,« Γρφ. 3) θεὰ κατωτέρας τάξεως. » Νύμφαι Ὀρεστιάδες (Νηρηΐδες, Ἁμαδρυάδες κτλ.). » 4) (μετνμ.) κοῦκλα τῶν παιδιῶν, (παρῴδ. Κόρη). 5) μέλισσα καὶ κάθε ἔντομον τὸ ὁπ. εὑρίσκεται ἀκόμην εἰς τὴν πρώτην του μεταμόρφωσιν (ἐπμ.) γωρὶς πτερὰ, (ὅθε Σχαδών). 6) μύρμηξ πτερωτός. 7) κάλυξ (βουμβοῦκι) τοῦ ἄδουμόλις ἀνοίγον. 8) τὸ λακκάκι τοῦ ἀγουνιοῦ, (ἴσως διότι οὕτως ὠνομάζετο ἡ 9) ἡ ἐνεὸς τοίχου κοιλότης, (κοιν.) γυβάδα,(Γαλλ.) niche. 10) ἡ ἐπάνω ἄκρα τοῦ ὑννίου. 11) (ἀνατομ.) = Μύρτον.
Νυμφήϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νυμφεῖον.
Νυμφιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω νυμφοληψίαν, τρελλαίνομαι (ἐξοπταπλάζω νύμφης).
Νυμφίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ
Νυμφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὸν νυμφίον, (κοιν.) νυμφίστικος.
Νυμφικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ νεόνυμφοι.
Νυμφίος (ὁ). ὁ γαμβρὸς, ὁ νεόγαμβρος.
Νύμφιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυμφικός. » Παρθένοι νύμφιοι, « Εὐρ., αἱ ἀβράβωνιασμέναι ἢ ἐπίγαμοι. ||. (οὐσ.) Νύμφια (τὰ) = Νυμφεῖα.
Νυμφὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νυμφικὴ, (ὀθ. ||. οὐσ.) Νυμφίδες, αἱ ἐμβάδες (τὰ παπούτσια) τῆς νύμφης.
†Νυμφόβας, αντος (ὁ). ὁ βαίνων (βαστεύων) τὰς νύμφας, (ἐπίθ. τοῦ Σιληνοῦ).
Νυμφογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ Νύμφην.
Νυμφογέρων, οντος (ὁ). νυμφίος γέρων.
Νυμφοκλαυσὶς (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ δεκλαίειν αἱ νύμφαι (αἱ γυναῖκες τῶν οἴων) τινος.
Νυμφοκομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νυμφοστολέω (Π.) στολίζομαι ὡς νύμφη, [ἐκ τοῦ
Νυμφοκόμος (ὁ, ἡ) = Νυμφοζόλος· (ἐν γένει) Νυμφικός.
Νυμφοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω, μεταγν. ἀντὶ Νυμφοκομέω.
Νυμφόληπτος (ὁ, ἡ), [νύμφη, λαμβάνω], (κυρ.) ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐνθουσιῶν· (ἐν γέν.) φρενόληπτος, μανιώδης, (καθὼς καὶ τῶρα λέγουν) περμένος (ὀθ. τὸ Ἀτν.) lymphatus.
Νυμφοληψία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ νυμφολήπτου, μανία ἐνθουσιῶντος, φρενοκηλία.
Νυμφοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πονέω], = Νυμφοκόμος.
Νυμφοπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νύμφην, νύμφης ἴδιος, νυμφικός.
†Νύμφος(ὁ), = Κοῦρος,(ἀναλογ. τῷ Νύμφη).
Νυμφοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἢ ὁδηγῶ εἰς τοῦ γαμβροῦ τὴν νύμφην ὡς νυμφοστολος.
Νυμφοστολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυμφοστολος (ὁ, ἡ), [ν. στέλλω]. ὁ στολίζων καὶ φέρων εἰς τοῦ γαμβροῦ τὴν νύμφην.
Νυμφοτίμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμῶν τὴν νύμφην ἢ τοὺς νυμφευομένους.
Νυμφοτομία (ἡ). (ἀνατομ.) ἡ ἐκτομὴ τῆς νύμφης (11).
Νυμφῶν, ῶνος (ὁ). ὁ κοιτὼν τῶν νεονύμφων.
Νῦν, ἐπίρ. Χρν. τῶρα (ὄχι μόνον ἐπὶ ἐνεστ.), κατὰ τὸ παρὸν, αὐτὴν τὴν σπιγμήν·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Ὁ νῦν χρόνος, « Αξ. « Οἱοι νῦν βροτοί εἰσιν, « Ἰλ. Α. (καὶ περιφρ.) « Τὸ νῦν ἔχον, « Τὸ νῦν εἶναι, (καὶ ἐλλ.) « Τὰ νῦν ζῆ, ὑφ' ἓν. « Τανῦν, « Αξ. « Ἀπὸ τοῦ νῦν, « Γρφ. (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρελθ., ἀντὶ) Ἀρτίως, τῶρᾳ πρὸ ὀλίγου. « Νῦν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ, « Ἰλ. Γ. « Ὀλνυνὶ διειλέγμεθα, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ. ἐπὶ βεβαίως ἐλπιζομένων) « Νῦν ὤλετο (ἀντὶ Ὀλεῖται) πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος, « Ἰλ. Ν. (ᾗ ἐπὶ μέλλ., ἀντὶ) Αὐτίκα, τῶρᾳ μετ' ὀλίγον. « Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι. « Ἰλ. Ε. « Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, « Ἰλ. Γ., ἴδε καὶ Νυν, μόρ. (ἐγκλιτ.) Συλλογ., Ἐμφαντ. ἢ Παραπλησιομ. (κυρ. = Νῦν) « Δεῦρό νυν, « Ἰλ. Ψ. « Λέγε νυν ἐμοὶ θαρῥῶν, « Ἀρσφ. « Πάντα νοήματα, ὅσα πού νυν ἐέλπεται, « Ἰλ. Κ. « Τί νυ σ' ἔτρεφον; Ἰλ. Δ. « Μιλήσιοι μέν νυν οὕτω λέγουσι, « Ἡρ. « Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; « Ἰλ. Δ.

Νυνγαρί καὶ

Νυνί, Ἀττ. (κατ' ἔκτ.) ἀντὶ Νῦν (κυρ. μόνον ἐπὶ τοῦ ἑνός).

Νυνμενί, Ἀττ. = Νυνί.

Νύξ [μύω, μυχός], νυκτὸς (ἡ). ἡ νύκτα, τὸ σκότος τῆς νυκτός. (Π. ἐν γέν.) σκότος (συνκδχ. καὶ τρπ.) θάνατος· (ἐνίοτε) ἡ δύσις. « Οὐ τὸ κλέος διῆλθε κηπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ, « Θκρ. « Μέσῃ νύξ ᾗ (συνηθέστ.) « Μέσαι νύκτες, « Αξ., τὰ μεσάνυκτα. « Ἅμῤῥε τῶν νυκτῶν, « Ακ. Νύξις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Νύσσω, κέντημα, (μτφρ.) ἐρεθισμός, παρόρμησις.

Νυός (ἡ), Π. ἀντὶ Νύμφη, ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ, (ἐν γέν.) συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας. (κατ' ἔκτ.) νέα γυνή. « Καλὴ νυὸ, σὸς με κομίζει ἵμερος, « Ἐπγρ.

Νύσσα, ης (ἡ). ἡ περὶ τὸ τέρμα τοῦ ᾄδίου στήλη (περὶ τὴν ὁπ. ὑποχρεωμένοι νὰ στρέψουν οἱ διφρηλατοῦντες ἐκεντοῦσαν δυνατὰ τὸν δεξιὸν ἵππον)· (μτφρ.) τὸ τέλος, ὁ σκοπός, [ἐκ τοῦ

Νύσσω, Μ. νύξω. Τρυπῶ μὲ ὁποιονδήποτε αἰχμηρὸν πρᾶγμα. « Χθόνα δ' ἔκτυπον ὦκα ἵπποι νύσσοντες χηλῇσιν, « Ἡσ. « Δόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, « Γρφ. (ᾗ πθ.) « Νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ, νυχθῆναι καλάμῳ, « Αρτ. 2) Π. κουνῶ. « Τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξε, χείρεσσιν ἀσπίδα νύσσων, « Ἰλ. Π. « Προσηύδων μιν ἐγγὺς ἰόντα, ἀγκῶνι νύξας, « Ὀδ. Ξ.

Νύσταγμα (τὸ). Ὕπνος τὸν ὁπ. ἐπῆρέ τις χωρὶς νὰ πλαγιάσῃ (κοιν. εἰς τὸ ποδάρι).

Νυσταγμός (ὁ). νύσσα, νύσταγμα, [ἐκ τοῦ

Νυστάζω [νεύω], Μ. ἀξω. Κλείνω τὰ μμά μου, γέρνει τὸ κεφάλι μου, κυριεύομαι ἀπὸ νύρεν, θέλω νὰ κοιμηθῶ· (συνκδχ. καὶ τρπ.) πράττω τι μὲ νωθρότητα καὶ ἀπροσεξίαν. « Χρὴ πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυσταζόντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός, « Πλ.

Νυστακτής, οῦ (ὁ). ὁ νυστάζων (πάσχων ἢ ἐπιφέρων νύσταν).

Νυστακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα νὰ νυσάζῃ ἢ νὰ κάμνῃ νὰ νυστάζουν· ὑπνωτικός (ς).

Νυσταλέος, α, ον. Ἐπιβρεπὴς εἰς τὸ νυστάζειν, ὑπνηλός· (συνκδχ. καὶ τρπ.) νωθρός.

Νυσταλογερόντων (τὸ). γεροντάκι τὸ ὁπ. πάντα κοιμᾶται (ἀγαπᾷ τὸν ὕπνον).

†Νυσταλωπιάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυκταλωπιάω.

Νύσταξις, εως (ἡ), = Νυσταγμός, νύσταγμα.

Νύττω, Μ. νύξω, Ἀττ. ἀντὶ Νύσσω.

†Νύχα, ἐπίρ. = Νύκτωρ.

Νυχαῖος, α, ον καὶ

Νυχάλιος α, ον, Π. = Νύχιος, Νυκτερινός.

Νυχαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, αὐγή]. ὁ φέγγων τὴν νύκτα.

Νυχεγερσία (ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτεγερσία.

Νυχεία (ἡ) καὶ

Νύχευμα (τὸ), Π. νυκτέρευμα, ἀγρυπνία, [ἐκ τοῦ

Νυχεύω, Μ. εὑσω. Ἀγρυπνῶ, Νυκτερεύω.

†Νυχηβόρος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων διὰ νυκτός.

Νυχθημερήσιος, α, ον καὶ

Νυχθημερινός, ἡ, όν. Ὁ διαρκῶν ἓν νυχθήμερον.

Νυχθήμερον (τὸ). τὸ διάστημα μιᾶς νυκτὸς ᾗ μιᾶς ἡμέρας, ἡμερόνυκτον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Νυχθήμερος (ὁ, ἡ), = Νυχθημερινός. « Νυχθήμερον διάστημα, « Τζ.

Νύχιος, α, ον, Π. ἀντὶ Νυκτερινός, [συγχ. τῷ Μύχιος).

Νύχμα (τὸ), Π. ἀντὶ Νύγμα.

Νύχος, εος-ους (τὸ), Γλσ. καὶ σπν. ἡ νύξ, τὸ σκότος.

Νὼ ἢ Νῷ, ἀντὶ Νῶϊ, ὀνμ. ᾗ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Ἐγώ.

Νῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Νόω.

Νῷ, δοτ. τοῦ Νοῦς.

Νωγάλευμα (τὸ), = Νωγάλισμα, [ἐκ τοῦ

Νωγαλεύω, Μ. εὑσω καὶ

Νωγαλίζω, Μ. ἰσω. Τρώγω νώγαλα (γλιγούδια). « (Ν)ινωγάλιζαι σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος, « (Εὔθ. παρ') Ἀθ. (ᾗ θ.

Νωγάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγεται ὡς-

Νώγαλον (τὸ), [;]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) πᾶν ὅ,τι τρώγεται (συνήθ. μετὰ τὴν τράπεζαν) διὰ νοστιμάδαν, γλιγοῦδι, (Γαλλ.) friandise. « Βότρυς, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.

Νωδογέρων, οντος (ὁ). γέρων νωδός.

Νωδός [†νη, ὀδούς], ή, όν. Ὁ χωρὶς ὀδόντια· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἀμβλύς· ἀναίσθητος, (παρδλ. Νωθής).

Νωδυνία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνωδυνία, [ἐκ τοῦ

Νώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνώδυνος.

Νῶε, Π. ἀντὶ Νῶϊ, Νώ.

Νωθεία (ἡ), = Νωθρότης, [ἐκ τοῦ

Νωθὴς [†νη, ὠθέω ἢ συγγ. τῷ Νόθος ᾗ Νωδός], έος (ὁ, ἡ). βραδὺς, ἀργοκίνητος· ὀκνὸς, ἀδρανὴς· ἀμβλὺς τὸν νοῦν, εὐήθης, κοιμισμένος, γαυδρακέφαλος.

Νώθητι, Ἰων. ἀντὶ Νοήθητι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ Νοέω.

Νωθὴς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νωθεία.

† Νωθουρος (ὁ), [νωθὴς, οὐρά]. ἀμβλὸς (ἀνίκανος) πρὸς συνουσίαν, (Γαλλ.) impotent.

Νωθρεία (ἡ), = Νωθρότης.

Νωθρεπιθέτης [νωθρὸς, ἐπιτίθημι], ου (ὁ). ὁ ἀρχινῶν (ἐπιχειρίζομενος) μὲ νωθρότητα τὸ ἔργον του.

Νωθρεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι νωθρὸς, φέρομαι (πράττω τι) μὲ νωθρότητα.

Νωθρία (ἡ), = Νωθρεία.

Νωθριάω-ῶ, Μ. ήσω, = Νωθρεύω.

Νωθροκάρδιος (ὁ, ἡ), (Γρφ.). νωθρὸς τὴν καρδίαν, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, = Βαρυκάρδιος.

†Νωθροπαιδὰς (ὁ, ἡ). ὁ προτζενῶν νωθρότητα, χαυνωτικός.

Νωθρὸς, ά, όν, = Νωθὴς, χαῦνος, ὀκνὸς· ἀδρανὴς, ἄτονος κτλ.

Νωθρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νωθροῦ, χαυνότης, ὀκνηρία, δυσκινησία.

Νωθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἦθος νωθροῦ, κοιμισμένος.

Νωθρῶς, ἐπίρ. Μὲ νωθρότητα.

Νωθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νωθρώδης.

Νῶϊ, ἀντωνμ. δυϊκ. (ὀνμς. καὶ αἰτ.) τοῦ Ἐγώ, ἡμεῖς οἱ (ἢ ἡμᾶς τοὺς) δύο, οἱ δύο (ἢ τοὺς δύο) 'μας, (Ἰταλ.) noi. 2) (σπν.) ἀντὶ Νῶϊν (ῑ). « Τεύτων μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον, « Θκρ. (ΚΒ'. 166).

Νῶϊν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Νῶϊ, ἡμῶν τῶν (ἢ ἡμῖν τοῖς) δύο.

Νωΐτερος [νῶϊ], α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο, (ἐν γέν.) = Ἡμέτερος.

Νῶκαρ, αρος (τὸ), Π. [συγγ. τοῦ Νάρκη], βύθος, ὕπνος θανάτου, κάρωσις. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Νωθρὸς, κοιμισμένος.

Νωκαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νωθρώδης, κοιμισμένος.

Νωλεμέως, ἐπίρ. Π. συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀλλεπαλλήλως, [ἐκ τοῦ

Νωλεμὴς [ἀμαλὸς ;], έος (ὁ, ἡ), Π. συνεχὴς, διαρκὴς· ἀκατάπαυστος· ἀλλεπάλληλος, (εὔχρ. κυρ. μόνον || τὸ οὐδ.) Νωλεμές, ἐπίρ. ἀντὶ Νωλεμέως.

Νῶμα (τὸ), Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Νόημα.

Νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νέμω, μοιράζω, διανέμω. « Νώμησαν δ' ὅρα πᾶσιν, « Ὁμ. 2) (συνκδχ.) διέπω, διευθύνω· (ἐν γέν.) κινῶ· μετεωρίζομαι. « Νηὸς οἰήϊα νωμᾷς, « Ὀδ. Μ. « Σκῆπτρον δ' αὖτ' ὄπισω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, « Ἰλ. Γ. « Ἄλεισον μετὰ χερσὶν ἐνώμα, ὕρρα πίοι, « Ὀδ. Χ. « Πυρεῖα χερσὶν ἐνώμων, « Θκρ. (ᾗ ἐλλ. ἢ ἀμεθ.) « Κόρυς ἐν αἰθέρι νωμᾶται (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὰς πτέρυγας), « Ἐπγρ., κινούμενος. (καὶ μτνμ.) « Ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας, « Ὀδ. Σ. « Ἦνι στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἁπλ.) « Κέρδεα νωμῶν, « Ὀδ. Γ., ατρέφων κατὰ νοῦν, στοχαζόμενος, ἐῶ. 3) παρατηρῶ μὲ προσοχήν, σκέπτομαι, στοχάζομαι. « Νωμοῦντες ὧν οὕτε ἀναιρεσιμένους, « Ἡρ. « Τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν, « Πλάτ. « Ἃ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τ', ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, « Σαφ.

;Νωμεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Νομεύς.

Νωμίω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νωμάω.

Νωμήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνήθως ἢ συνεχῶς κινούμενος (πτῶν).

;Νώμησις, εως (ἡ). τὸ νωμᾶν, διανομὴ· κίνησις, διεύθυνσις.

Νωμητὴς, οῦ καὶ Νωμήτωρ, ορος (ὁ), Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἀδηγῶν (διευθύνων) ἢ· κινῶν ἢ ; κινούμενος.

Νῶν, κατὰ κρα. (Ἄττ.) ἀντὶ Νάον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Νάω, ἀναβρύω. » Σκῶρ, ἀεὶ νῶν (ἄλλ. γρφ. ἀείνων), Λεσχ.,=Λίνναον.

Νῷν, ἀντὶ Νῴϊν, γεν. καὶ δοτ. δύϊκ. τοῦ Ἐγώ.

Νωνυμία (ἡ), Π. τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Νώνυμνος καὶ Νώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνώνυμος· (συνήθ. τρπ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος, ἄδοξος· (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀναφέρων) τὸ ὄνομά τινος. » Οὔτις ἔσται Σαπαοῦς νώνυμος ἠέλιος, « Ἐπγρ., δὲν θὰ περάσῃ ᾽μέρα καθ᾽ ἣν νὰ μὴ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομά της.

Νωπέω-ῶ [ἤνη, ὥψ], Μ. ήσω. Θαμβόνω· ἐκπλήττω.

Νώρωψ ἢ ; Νώρωψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνὴρ, ἧψ]. ὁ ἁρμόζων (πρέπων) εἰς ἄνδρα, ἀνδρὸς ἴδιος. 2) (κατ᾽ ἄλλ.)=Ἥνοψ, θαμβόνων τὴν ὄψιν, ὑαλιστερός.

Νωσάμενος, Π. ἀντὶ Νοησάμενος, μσ. αόρ. τῆς μτχ. καὶ

Νώσασθαι, Π. ἀντὶ Νοήσασθαι, μσ. αόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Νάω,=Νοέω.

Νῶσις, ιος (ἡ), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Νόησις.

Νωταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) τι «εἰς τὴν ῥάχιν μου, [ἐκ τοῦ

Νωταγωγὸς (ὁ, ἡ), [νῶτος, ἄγω], ὁ φέρων (κουβαλῶν) τι εἰς τοὺς ὤμους (μὲ τὴν ῥάχιν) του.

Νωταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν).

Νωτάκριων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. τοῦ ὀπ. τὰ νῶτα εἶναι σκληρὰ ὡς ἄκριων.

†Νωτάρης [νῶτος, οἴρω], ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Νωταφόρος, χαμάλης.

†Νωτεὺς, έως (ὁ),=τῷ προηγ. » Ὄνος—, « Γλσ.,= Καυθήλιος.

Νωτηγὸς (ὁ, ἡ),=Νωταγωγός.

Νωταῖος, α, ον,=Νωταῖος.

Νωτιδανὸς (ὁ), εἰδ. ἰχθ., ἴδε Ἐπινωτιδεύς.

Νωτίζω, Μ. ίσω, Π. στρέφω ἢ κάμνω τινὰ νὰ στρέψῃ τα νῶτα, τρέπω (ἢ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ. τρέπομαι) εἰς φυγήν. » Πρὸς φυγὴν ἐνώτισα, « Εὐρ. 2) σκεπάζω (τὰ νῶτα), ᾽παίρνω εἰς τὸν ὦμόν μου, ἐνδύω (ἢ μσ.) ἐνδύομαι. » Κισσὸς ὃν χλοηφόροις ἔρνεσιν ἐνώτισεν, « Εὐρ., ἐσκέπασεν.

Νώτισμα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι φέρει (ἔχει) τις εἰς τοὺς ὤμους του.

Νωτοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν) βουνοῦ ἢ ζώου.

Νωτόγραπτος (ὁ, ἡ)· τοῦ ὑπ. τὰ νῶτα εἶναι ζωγραφισμένα (παρδαλά, κατάστικτα). » Ἰχθὺς—, « Ἀρστ.

Νωτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Ξυλοκοπῶ) τινος τὰ νῶτα.

Νῶτον (τὸ), (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Νῶτος.

Νωτοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ δέρνων ἢ δαρμένος εἰς τὰ νῶτα,=Μαστιγίας, [πλήσσω καὶ

Νῶτος (ὁ), (εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνικοῦ τὰ Νῶτα). » τὸ ἐξόπισθεν ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τοῦ μεταφρένου, « Ῥοῦρ. Ἐφέσ., ἡ ῥάχη (ἄνθρ. ζώου καὶ [μτγμ.] βουνοῦ)· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἡ ἐπιφάνεια. » Νῶτα θαλάσσης, « Ὁμ., Ἡσ. » Δεξιὰ τὰ νῶτα, « Πλ., νὰ δεξῇ τὴν ῥάχιν του (ὅηλ.) νὰ φύγῃ. » Κατὰ νῶτου ἢ » Κατὰ νῶτον ἐγένετο, « Ἡρ., ὄπισθεν.

Νωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) τι εἰς τὴν ῥάχιν μου.

Νωτοφορία (ἡ). αἴτημα εἰς (κουβάλημα μὲ) τὴν ῥάχιν.

Νωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἐπὶ τῶν νώτων. ||. (οὐσ.) » Νωτοφόρον, « Ξεν., ζῶον φορτηγὸν, (κοιν.) σαμαριάρικον.

Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ νῶτα στρατεύματος, τεταγμένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Νωχαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ),=Νωχελὴς.

Νωχέλεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ νωχελοῦς, νωθρότης, (Γαλλ.) nonchalance.

Νωχελεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς)-

Νωχελὴς [ἤνη, ὠκὺς ἢ συγγ. τῷ Νωθὴς], ἐος (ὁ, ἡ). βραδὺς, ἀργοκίνητος, δυνόος, νωθρὸς, ἀδρανὴς, (Γαλλ.) nonchalant. »Οἶνος καὶ σαρκῶν ἐμφορήσεις σῶμα μὲν ῥωμαλέον ἀπεργάζονται, ψυχὴν δὲ νωχαλεστέραν, « (Ἀνδρωΐδ. παρὰ) Κλημ.

Νωχελία (ἡ), Π. ἀντὶ Νωχέλεια.

†Νωχελίζω, Μ. ίσω, Γλσ.=Νωχελεύομαι.

ΞΑΝ ΞΑΝ ΞΑΝ

Ξ, ξ, ξῦ ἢ ξῖ (τὸ), ἄκλ., τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ξ΄, ἑξήκοντα (60) ἢ, ἑξηκοστὸς, ἡ, ὸν, καὶ ,ξ, ἑξήντα χιλιάδες, (60,000).

Ξαίνω [ξέω], Μ. ξανῶ (ἀόρ. Ἔξηνα, πρκ. Ἔξαγκα καὶ πθ. Ἐξασμαι καὶ Ἐξαμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐξάνθην, καὶ τὸ θετ. Ξαντέον). Κτενίζω, Λαναρίζω, Τινάζω, Ἀνοίγω [ἐν γεν.] Ἑτοιμάζω διὰ γνέσιμον) τὸ μαλλὶ (συνδζ. καὶ μενμ.) κτυπῶ, δέρνω. »Εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκείνης, περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ αἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς, « Δημ. (καὶ πθ.) » Θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι, « Ἐπγρ., δαρμένον (καταφαγωμένον) ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλ.

Ξάϊμμα (τὸ). μαλλὶ ἀνοιγμένον (λαναρισμένον).

Ξανάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἀπόκαμαν τὰ χέριά μου (ξαίνοντας μαλλί), (ἐν γέν.) =Ναρκάω, εἶμαι κομμένος (ἀποκαμωμένος)· κουράζομαι, κοπιάζω. »Ἠδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα, « Σοφ.

Ξάνησις, εως (ἡ). ἀποκαμωμὸς (κυρ. τῶν χεριῶν ἐξαιτίας λαναρίσματος), (ἐν γέν.) κούρασις· νάρκωσις.

Ξανθίας, ου (ὁ), εἶδος θύννου.

Ξανθίζω, Μ. ίσω. Βάφω (Κάμνω τι νὰ γένῃ) ξανθὸν, ξανθαίνω· (μτγμ.) κοκκινίζω εἰς τὴν φωτιὰν τὸ ψητόν· (ἑλλ. ἢ ἀμτθτ. ᾗ μσ.) γίνομαι ἢ φαίνομαι ξανθός. »Θρῑξὶ ξανθίζουσα, « Σχλ

Ξανθικὸς (ὁ), [Ἄνθος ;]. ὁ ἀπρίλιος μὴν κατὰ τοὺς Μακεδ. καὶ » Ξανθικὰ (ἑνν. ἱερὰ), « ἢ τελουμένη κατ᾽ αὐτὸν τὸν μῆνα ἑορτὴ καὶ ἐπιθεώρησις γενικὴ τῶν στρατευμάτων.

Ξάνθιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (Γαλλ. lampourde ;) τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς ξανθὴν βαφὴν τῶν μαλλιῶν, (καθὼς τώρα ἡ) κνᾶ.

Ξάνθισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ξανθίζειν, βάψιμον μὲ ξανθὴν βαφήν.

Ξανθογένειος (ὁ). ὁ ἔχων ξανθὸν τὸ γένειον, ξαθογένης.

Ξάνθισμα (τὸ). ξανθὴ βαφὴ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐβάφη μὲ αὐτήν. 2)=Ξάνθισις. »Κόμης—, « (Εὐρ. παρὰ) Στϐ.

Ξανθόγεως (ὁ, ἡ)· τοῦ ὑπ. ἡ γῆ (τὸ χῶμα) εἶνε ξανθ.

Ξανθοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ξανθομάλλης.

Ξανθόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας, ξανθός.

Ξανθοκάρηνος Π. ἀντὶ

Ξανθοκόμης, ου (ὁ) καὶ

Ξανθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὴν κόμην (ξανθὰ μαλλιά).

Ξανθόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν λόφον (περικεφαλαίας).

Ξανθόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὰ ὄμματα ἢ ὀμματόφρυδα.

Ξανθόουλος (ὁ, ἡ). σγουρὸς (οὖλος) καὶ ξανθός.

Ξανθοπώγων, ωνος (ὁ),=Ξανθογένειος.

Ξανθὸς, ἡ, ὸν. Κιτρινωπὸς ἢ Κοκκινωπὸς· κακκινοκίτρινος, (κοιν.) ξανθός.

Ξανθότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ξανθοῦ.

Ξανθοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ξανθόθριξ, ἔχω ξανθὰς τρίχας.

Ξανθοφαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν (ξανθίζον) φῶς.

Ξανθοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φύσει ξανθός.

Ξανθοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ξανθὸν χιτῶνα· (Π. ἐπὶ καρπ.) ξανθόφλοιος.

Ξανθοχολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξανθὴν χολήν.

Ξανθόχαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πλειοτέρους ἐπικρατοῦσαν ἐν αὐτῷ τὴν) ξανθὴν χαλήν.

Ξανθόχροος-ους καὶ

Ξανθόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν χρῶμα (ξανθὴν ἐπιφάνειαν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξανθία-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω (Β΄ἄφω) τι ξανθόν, ξανθίζω.
Ξανθωπός (ὁ, ἡ), Π. ξανθὸς τὴν ὄψιν.
Ξάνιον (τὸ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξαίνων τὰ μαλλιά, λανάρα. 2) κτένι (πρὸς χωρισμὸν) τοῦ κεφαλιοῦ. 3) = Ἐπίξηνον.
Ξάνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ξαίνω, ξάσιμον (λανάρισμα) μαλλιοῦ.
Ξάντης, ου (ὁ), ὁ ξαίνων μαλλιά.
Ξαντικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξαίνειν (μαλλί). « Ξυντικὴ, » Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ξαίνειν ἔρια.
Ξάνταρια (ἡ), ἡ ξαίνουσα ἔρια.
Ξάσμα (τὸ)· μαλλὶ ξασμένον.
†Ξεναγίαω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξεναγέω.
Ξεναπάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ξεναπάτης.
Ξείνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ξένη, θηλ. τοῦ Ξένος.
Ξεινηδόκος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξενοδόκος.
Ξείνηθεν, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀπὸ ξένον τόπον, ἀπὸ τὴν ξενητειάν.
Ξεινήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξένιος.
Ξεινίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ξενία.
Ξεινίζω, Μ. ἰσω, Ἰων. ἀντὶ Ξενίζω.
Ξείνιος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ξένιος.
Ξεινοβάκχη (ἡ), Π. ἡ Μήδεια, ὡς Βακχευθεῖσα (πρελλαθεῖσα) ὑπ' ἔρωτος δι' ἕνα ξένον (τὸν Ἰάσωνα).
Ξεῖνος, η, ον (καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ σύνθ.), Ἰων. Π. ἀντὶ Ξένος κτλ.
Ξειρὶς, ίδος (ἡ), = (ἠσφαλμ. ἀντὶ) Ξυρὶς.
Ξεναγέτης, ου (ὁ), = Ξεναγός.
Ξεναγέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ αἰτ.) Ὁδηγῶ ἢ περιποιοῦμαί τινα ὡς ξένον, τοῦ γίνομαι ξεναγός. « Ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα, » Ἀκ. (καὶ πθ.) » Ὥστε ἄριστά σοι ἐξενάγηται, » Πλάτ. 2) (μὲ γεν.) Ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου ἢ στρατολογῶ ξένους (μισθωτοὺς) στρατιώτας, (κατὰ τὸ σύστημα τῶν Λακεδ.) εἶμαι ἀρχηγὸς τῶν ξένων (τῶν συμμάχων, τῶν ἐπικούρων) στρατ.
Ξενάγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στρατολογία ξένων (μισθωτῶν) στρατ.
Ξεναγία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἢ ἐπιστασία) καὶ 2) τὸ στρατ. τάγμα τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ξεναγοῦ. 3) = Ξενάγησις, στρατολογία. « Τῶν φόρων καὶ τῆς ξεναγίας ἀφεῖσθαι, » Ἅππ.
Ξεναγὸς (ὁ)· ὁ ὁδηγῶν ἢ περιποιούμενός τινα ὡς ξένον. 2) ὁ ἀρχηγὸς τῶν ξένων (τῶν μισθωτῶν ἢ ἐπικούρων) στρατιωτῶν.
Ξεναγωγέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ξεναγέω.
Ξεναγωγία (ἡ), = Ξεναγία.
Ξεναγωγὸς (ὁ, ἡ), = Ξεναγός.
†Ξενάκουστος (ὁ, ἡ), (νλγ.). παράξενος, ἀνήκουστος.
Ξεναπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν τοὺς ξένους· (μτφ.) ἄνεμος ἀπατηλὸς πνέων εἰς τὸν λιμένα ἐν ᾧ ἔξω πνέει ἄλλος.
Ξεναπατία (ἡ)· τὸ ἀπατᾶν τοὺς ξένους.
Ξεναρχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν (ὑπερασπιζόμενος) τοὺς ξένους.
†Ξενεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι ξένος, ξενητεύω.
Ξενήκουστος (ὁ, ἡ), = Ξενάκουστος.
Ξενηλασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ξενηλατέω-ῶ [ξ. ἐλαύνω], Μ. ἥσω. Διώχνω (Δἰω δίχομαι εἰς τὸν τόπον μου) τοὺς ξένους.
Ξενία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ξένου (τοῦ μὴ ἐντοπίου). 2) περιποίησις ξένου καὶ ἡ δι' αὐτῆς συνδεομένη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ξενοδόχου του εἰκειότης, δικαίωμα ἀμοιβαίων πρὸς φιλοξενίαν, (κυρ. θηλ. τοῦ Ξένιος).
Ξενίζω, Μ. (σω. Δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου (Φιλεύω, Περιποιοῦμαι) ξένον, φιλοξενῶ, καὶ (πθ.) φιλοξενοῦμαι. » Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς, » Ξεν. 2) παράττω (ἐκπλήττω ᾗ μσ. ἢ πθ. ἐκπλήττομαι, [κοιν.] παραξενεύομαι) διὰ τὸ ἀσυνείθιστον. » Μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει, . . ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος, » Γρφ. » Οὐχρὴ τὰς κυούσας (ὑπὸ πους) ποικιλίᾳ τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν, « Ἱππιατρ. (καὶ μσ.) » Ξενισθεὶς ᾗ διαπορήσας διὰ τὸ παράδοξον, » Πλό. 3) (ἀμτβτ.) φαίνομαι (ὁμοιάζω) ξένος (παράξενος, ἀσυνείθιστος). » Ἐν τοσούτῳ πλήθει μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, » Ἀκ. » Λέξις ξενίζουσα, » αὐτ. » Τῷ ξενίζοντι τῆς λέξεως ἐξεπλήξε τοὺς Ἀθηναίους (Γοργίας ὁ Λεοντῖνος), » Διόδ.
Ξεν.κὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ξένον, ξένου ἴδιος. » Τὸ ξενικὸν (ἐνν. στράτευμα), » Ξεν., οἱ ξένοι (μισθωτοὶ) στρατιῶται.
Ξένιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ξένον ἢ, σχετισμένος μετά τινος διὰ φιλοξενίας. » Ζεὺς —, » Ὅμ., Πίνδ., Αἰσχλ., ὁ προστατεύων τοὺς ξένους. » Ξενία (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) τράπεζα ἢ οἰκία, » Ἀξ., ἢ τοῦ φιλοξενοῦντος. » Ἡ σὴ ξενία καταπλεύσαντι ἐκλείσθη, » Δεσπ. » Ξενίᾳ (ἢ » Ἐπὶ ξενίᾳ ἢ » Ἐπὶ ξενίαι) δέχεσθαι (καλεῖν) τινα, » Ἡρ., φιλοξενεῖν. ‖ (οὐσ.) » Ξένιον (τὸ), » (ἐνν. δῶρον), τὸ διδόμενον πρὸς ἐνθύμησιν εἰς τὸν φιλοξενηθέντα. » Καὶ ἦκεί τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῃ, . . φέρων ἀεί τι μοι ξένιον, ὁ μὲν ἡγικιστρωμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι, » Σον.
Ξένισις [ξενίζω], εως (ἡ), ὑποδοχὴ (περιποίησις) ξένου, φιλοξένημα.
Ξένισμα (τὸ)· πᾶν ὅτι δίδεται (προσφέρεται) πρὸς ξένισιν, ξένιον.
Ξενισμὸς (ὁ). τὸ ξενίζειν ἢ ξενίζεσθαι, φιλοξένημα. » Τὸν Πάριδος ξενισμόν, » Ἀκ. 2) τὸ παράξενον (ἀσυνείθιστον) τινος πράγματος καὶ ἡ ἐκ τούτου προξενουμένη βλάβη ἢ ταραχή. » Καὶ πρὸς τοὺς ξενισμοὺς τῶν ὑδάτων ἀμύζει, » Ἀσκρ.
Ξενιστέον, θετ. τοῦ Ξενίζω.
Ξενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ξενίζων (φιλοξενῶν) τινα.
Ξενιτεία (ἡ). ἡ εἰς ξέναν τόπον διαμονὴ ἢ ἀποδημία, (κοιν.) ξενιτειὰ, ξενιτεμμα. 2) τὸ νὰ ὑπηρετῇ τις ὡς ξένος (μισθωτὸς) στρατιώτης, [ἐκ τοῦ
Ξενιτεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. Διατρίβω ἢ Ἀποδημῶ πουθενὰ ὡς ξένος, (κοιν.) ξενιτεύομαι ἢ εἶμαι (ἄλλοτε) εἰς τὴν ξενιτειάν. » Μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν, » Ἀκ. 3) (πθ. ἢ μσ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς εἰς ξέναν ἔθνος. » Ὑπὸ ξενιτευόμενος δατρατευόμην, » (Ἀντιφάν. παρὰ) Ἀθ.
Ξενοδαϊκτὴς, οῦ (ὁ), Π. [ξ. δαΐζω], ὁ φονεύων τοὺς ξένους.
Ξενοδαίτης, ου (ὁ), Π. [ξ. δαίνυμι], ὁ τρώγων τοὺς ξένους.
Ξενοδίκης, ου (ὁ). δικαστὴς τῶν ξένων. » Πραίτωρ ὁ λεγόμενος Περεγρίνας, εἶναι ξενοδίκης, » Ι. Λυδ.
Ξενοδοκεῖον, Ξενοδοκέω, Ξενοδόκος, = Ξενοδοχεῖον κτλ.
Ξενοδοχεῖον (τὸ), τὸ μέρος (οἴκημα ἢ σωμάτιον) ὅπου δέχονται τοὺς ξένους, τὰ ὑπνωτήρια ὅπου κοιμῶνται οἱ διαβάται, Πανδοχεῖον.
Ξενοδοχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δέχομαι καὶ Φιλεύω ξένον ἢ τοὺς ξένους, εἶμαι ξενοδόχος. 2) Π. βεβαιόνω (ἐγγυῶμαί) τι ὡς μάρτυς.
†Ξενοδόχημα (τὸ), (νλγ.) = Ξενοδοχεῖον.
Ξενοδοχία (ἡ). ἡ ὑποδοχὴ καὶ περιποίησις ξένου ἢ τῶν ξένων.
Ξενοδοχικὸς, ἡ, όν. Ξενοδόχου ἴδιος.
Ξενοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ᾗ φιλεύων ξένον ἢ τοὺς ξένους. ‖ (οὐσ.) = Πανδοχεύς. 2) Π. μάρτυς ἢ ἐγγυητής. « Ξενοδόκων δ' ἄριστος χρυσὸν ἐν αἰθέρι λάμπων, » Πίνδ.
Ξενοδώτης (Π. ἀντὶ Ξενοδότης), ου (ὁ), ὁ δίδων ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ σχετίζωνται πρὸς ἀλλήλους οἱ ξένοι.
Ξενόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ξένων.
Ξενόθηλυς, εος (ἡ), Π. θαυμαστὴ γυνή.
Ξενοθυτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Θυσιάζω ξένους.
†Ξενοκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κτυπῶ (Ξυλοκοπῶ, Κακομεταχειρίζομαι) τοὺς ξένους. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Συγκόπτω).
†Ξενοκουρίτης, ου (ὁ). κωμασμένος εἰς ἄλλο (ξένον) μοναστήριον.
Ξενοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ξένων στρατευμάτων.
;Ξενοπρατία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ξενοκτονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φονεύω τοὺς ξένους, εἶμαι ξενοκτόνος.
Ξενοκτονία (ἡ)· τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ξενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς ξένους.
Ξενοκυαταπάτη (ἡ), [ξ. κύστη, ἀπατάω], Κωμ. ξελόγιασμα (πρὸς μοίχευσιν) ξένων γυναικῶν.
Ξενολεκτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μεταχειρίζομαι ξένας λέξεις, Ξενοφωνέω.
†Ξενολεξία (ἡ), (Ἐκκλησ.)· ξένη (ψευδὴς, ἐσφαλμένη) ἑρμηνεία ῥητοῦ κτλ., » Ἑτεροδιδασκαλία.
Ξενολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συλλέγω (ἴδιαιτ. Στρατολογῶ) ξένους.
Ξενολόγησις, εως καὶ
Ξενολογία (ἡ)· στρατολογία ξένων στρατιωτῶν.
Ξενολόγιον (τὸ). σῶμα ξένων νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν.
Ξενολόγος (ὁ, ἡ). ὁ στρατολογῶν ξένους στρατιώτας.
Ξενομανέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐγω μανίαν (Τρελλαίνομαι) διὰ τὰ ξένα ἤθη καὶ ζῶα.
Ξενομανία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις·
;Ξενομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δῶς (τρελλαινόμενος) διὰ τοὺς ξένους ἢ τὰ ἤθη των.
Ξεναμανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὰ ξενικὰ ἤθη ἢ ἔθιμα.
Ξενοπαθείω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαι δυσάρεστον αἴσθημα διὰ τὸ ξένον (ἀσυνήθιζον) τοῦ πράγματος, παράττομαι, παραξενεύομαι.
Ξενοποικιλόπτερος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ξένα πτερά.
Ξενοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης ξένης πόλεως, (ἐν γέν.) Ξενικός.
Ξενοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ξένον ἢ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ξένος, καινοφανὴς, παράξενος, ἀσυνήθιστος. «Τὸ ξενοπρεπὲς οὔπω ξυνιέντες εἰ χρηζόν, μᾶλλον ἐπαινέφυσιν ἢ τὸ ξύνηθες, ὃ ἤδη εἴδασιν ὅτι χρηστόν,» Ἱππκρ.
Ξενόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξένα πτερά.
Ξένος, η, ον, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος.) Ὁ μὴ ἐντόπιος, ἀλλοδαπός· (ἐπιμ.) ἀγνώριστος· ἀσυνείθιστος, παράξενος. (μέγεν. ἢ προθ. αἰτ.) ἀνίδεος, ἄπειρος. «Ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τῶν πραχθέντων,» Σοφ. «Ἡ ξένη (ἐνν. γῆ),» ἡ ξενιτειά. «Εὖ μὲν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξένης ξένον ὄντα,» Θκρ. ||. (οὐσ.) ὁ φιλοξενῶν ἢ (συχνότ.) φιλοξενούμενος, (Τουρκ.) μισαφίρης, (ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς ἀρχ. ἀναλογοῦσεν, ὡς πρὸς τὴν μετὰ τοῦ φιλοξενοῦντος οἰκειότητα, σχεδὸν καθὼς τώρα) ὁ κουμπάρος. «Ὦ ξένε,» «Ὦ φίλε!» (συνήθ. προσφών. πρὸς τὸν φιλοξενούμενον ἢ [ἁπλ.] πρὸς ἀλλοδαπὸν ἢ ἀγνώριστον). 2) στρατιώτης ὑπηρετῶν μετ' ἀμισθίου εἰς ξένον ἔθνος.
Ξενόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς (τεκνωθεὶς) ὑπὸ ξένου.
Ξενόστασις, εως (ἡ). μέρος ὅπου σήκουν (κιονεύουν) οἱ ξένοι, ξενοδοχεῖον.
Ξενοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ξενία, οἰκειότης μεταξὺ ξένων, δικαίωμα πρὸς ἀμοιβαίαν φιλοξενίαν.
Ξενοτάφιον (τὸ). ταφεῖον ξένου ἢ τῶν ξένων, κοινοτάφιον.
Ξενότιμος (ὁ, ἡ). ὁ τιμῶν τοὺς ξένους, φιλόξενος.
Ξενοτόκος (ἡ). ἡ ξένως (ξενοπρεπῶς) τεκοῦσα.
Ξενότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ξένος (ἀσυνείθιστος) τὸν τρόπον, παράξενος.
Ξενοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ξένους (μισθοφόρους) στρατιώτας, ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ξενικὸν στράτευμα.
Ξενοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ τις πρὸς ὑπηρεσίαν του ξενικὰ στρατεύματα.
Ξενοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἔχων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του) ξενικὸν στράτευμα.
Ξενουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ξένα (ἀσυνήθη) ἔργα.
Ξενοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). -Καινοφανὴς, ἀσυνήθιστος.
Ξενοφανέω-ῶ, Μ. ήσω. -Ξενοκτονέω.
Ξενοφονία (ἡ). -Ξενοκτονία, [ἐκ τοῦ
Ξενοφόνος (ὁ, ἡ). -Ξενοκτόνος.
Ξενοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ξένης (ἀσυνήθους) φύσεως ἢ μορφῆς, φύσει ἀλλόκοτος (παράξενος).
Ξενοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου ξένας φωνὰς (λέξεις), ὁμιλῶ ἢ προφέρω μὲ τρόπον παράξενον (ἀσυνείθιστον), φαίνομαι ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς (τῆς ὁμιλίας) μου ξένος. ||. (παθ.) παραξενεύομαι ἀκούων ξένην (ἀσυνείθιστον) φωνήν. «Ἐμοῦ δὲ πρὸς τοῦτον ξενοφωνουμένου τὸν λόγον καὶ τι σαφέστερον ἀξιοῦντος μαθεῖν,» Γργ.
Ξενοφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ξενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ προφέρων ὡς ξένος (μὲ τρόπον ἀσυνείθιστον ἢ παράξενον).
Ξενόχροος-ους (ὁ, ἡ). ξένος τὴν χροιάν, καινοφανὴς, ἀσυνείθιστος.
Ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ξένον, φυγαδεύω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀποξενόνω. «Πατρίδος τε καὶ πόλεως τῶν φιλτάτων ἐξένωσας,» Ἅπλ. 2) (μσ.) δέχομαι (περιποιοῦμαι) τινα ὡς ξένον, φιλοξενῶ, (ἢ παθ. μὲ δοτ. μετὰ καὶ χωρὶς προθ.) καταλύω παρά τινι ὡς ξένος· φιλοξενοῦμαι. «Οὐ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας,» Αἰσχλ. (καὶ παθ.) «Ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι,» Ξεν. «Πόλις γὰρ αὕτη μάλιστα δὴ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ἀλλήλῃσι ἐξεινώθησαν,» Ἡρ. (καὶ μσ. ἀντὶ παθ. μετὰ ἐπίρ.) «Οὐ γάρ τις ὄρνις, ὅπου τις ξενώσεται,» Σοφ.
Ξυνόβριον καὶ Ξενύλλιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Ξένος.
Ξενών, ῶνος (ὁ). τόπος (οἴκημα ἢ διαμέτιον) διὰ τοὺς ξένους, (Τουρκ.) μισαφιρόδοξος, ἡ· -Ξενοδοχεῖον.
Ξενώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξένον (ξενικὸν ἢ παράξενον) ὄνομα.
Ξένως, ἐπίρ. Ἀσυνήθως, ὡς ἂν ξένος. «Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως,» Πλάτ., μοῦ εἶνε ξένον (ἀσυνείθιστον) τὸ εἰπεῖν ὕφος τοῦ λέγειν.
Ξένωσις [ξενόω], εως (ἡ), Π. ξένη (παράδοξος) ἀλλοίωσις, μεταβολὴ ἀλλόκοτος.
Ξερὰς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ξηρὸς. «Ποτὶ ξερὸν ἠπείριο,» Ὀδ. Ε., εἰς τὸ πετρῶδες μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ.
Ξέσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ξέειν, ροκάνισμα (δούλευμα) ξύλου, σκάλισμα (πελέκημα) πέτρας κτλ.
Ξέσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ξέσεως κατασκευασθὲν ἢ ἀποκοπὲν, ροκανίδι· (Π.) ξόανον, ἄγαλμα. «Ἤμμιν ταῦτα πόρεν Δαμάστρατος ξέσματα,» Ἐπγρ.
Ξεσμὸς (ὁ), -Ξέσις.
Ξέσσε, Π. ἀντὶ Ἔξεσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ φορ. ά. τοῦ Ξέω.
Ξεστὴρ (ὁ). ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν ἐπιτήδειον, ξίστρον.
†Ξέστης [Λτν. sex, sextus, ἐκ τοῦ Ἓξ, ἕκτος], ου (ὁ), (νλγ.) εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (χωρ. 20 σύγγ. ἢ δύω κοτύλας), (Γαλλ.) setier, (ἐκ τοῦ Λτν.) sextarius, (κοιν. εἰς τὴν Ἀττ. ἢ βοιωτ.) ξυστή. «Ἔοικε δὲ λέγειν λέβητα τὴν πρόχυσιν, ἤτοι τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον ξύστην,» Κῦς. (Ὀδ. Γ). «Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε ταῦνομα τοῦ ξέστου, πρὶν δὴ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν· νυνὶ δὲ τὸ μὲν ὄνομα παρὰ πᾶσίν ἐστι τοῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ χρωμένοις ἔθγεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ· χρῶνται γὰρ ἄλλῳ ἄλλῳ ξεστιαίῳ μέτρῳ,» Γαλ.
Ξεστιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ ἴσος μὲ) ξέστην, ἴδε τὸ προηγ.
†Ξεστίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξέστης.
Ξεστὸς [ξέω], ἡ, όν. Πελεκητὸς· λεῖος, ὐαλιστός· (μεγεν.) φαλακρός.
Ξεστουργία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ξέστου ἐργασία, τὸ ἔργον τοῦ λειτουργοῦ (τοῦ λιθοξόου κτλ.).
;Ξέστρον (τὸ), ἐργαλεῖον ἐπιτήδειον πρὸς ξέσιν ξύλων (λίθων κτλ.), ροκάνη, ὁμάλυντρον, [ἐκ τοῦ
Ξέω, Μ. ξέσω (παθ. πρκ. Ἔξεσμαι). Πελεκῶ (Σκαλίζω, Ροκανίζω, Στιλπνόνω) ξύλα, λίθους κτλ., (παρβλ.) Ξύω.
†Ξηνὰς (ὁ), [ξαίνω], -Ἐπίξηναν.
Ξηραίνω, Μ. ανῶ (παθ. πρκ. Ἐξήρασμαι καὶ Ἐξήραμμαι, ἀόρ. Ἐξηράνθην). Κάμνω τι νὰ γένῃ ξηρὸν, ξεραίνω· γίγνομαι. (ἐπὶ ποταμ. κλπ.) στερεύω. «Οὐδέν θᾶσσον ξηραίνεται δακρύου,» Παροιμ. (ἢ μτγν.) «Ὁ δαιμονιζόμενος ἀφρίζει· ἢ ξηραίνεται,» Βύαγγ., μένει ἀκίνητος.
Ξηραλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω, -Ξηραλοιφέω.
†Ξηράλειψις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ξηραλοιφία.
Ξηραλοιφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφομαι μὲ λάδι χωρὶς νὰ λησθῶ (καθὼς ἀλείφονται συνήθως οἱ παλαισταί, ἴδε ἢ Ἄλειψις)· (θθ. ἐν γέν.) γυμνάζομαι (σωματικῶ) ἀθλητικῶς.
Ξηραλοιφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ στεγνὸν (χωρὶς λουτρόν) λάδωμα ἢ τρίψιμον τοῦ σώματος (κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιστῶν), (θθ. ἐν γέν.) σκληραγωγία.
;Ξηραλουτρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξηρὰ (ὄχι μὲ ζεστὸν ἄμμον) λωτρά, ἐμβαίνω εἰς τὴν ἄμμον.
Ξηραμπέλινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ξηροῦ (πορφυρίζοντος) ἀμπελοφύλλου.
†Ξηρανθισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξανθισμός.
Ξήρανσις, εως (ἡ). τὸ ξηραίνειν ἢ ξηραίνεσθαι, ξήραμα, στέγνωμα.
Ξηραντέον, θετ. τοῦ Ξηραίνω.
Ξηραντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ξηραίνειν.
Ξηρασία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ξηροῦ, (κοιν.) ξεραΐλα.
;Ξήρασις, εως (ἡ) καὶ
Ξηρασμὸς (ὁ), -Ξήρανσις, (κοιν.) ξεραμάδι.
Ξηράφιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Ξηρίον.
Ξηρὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ξηρά.
Ξήριον (τὸ). ἰατρικὸν ἀπὸ ξηρὰς σκόνας, (ἄλλ.) Κατάπασμα.
;Ξηρὶς, ίδος (ἡ), -(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυρίς.
Ξηροβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ βαίνειν (περιπατεῖν) ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, χερσαῖος (ἀντιθ. τῷ Ὑγροβατικός).
;Ξηροβιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ καμωμένος ὑπὸ τῆς φύσεως ἵνα ζῇ [βιόω] εἰς τὴν ξηράν, (διορθ. Ξηραβατικός).
Ξηροκακοζηλία (ἡ). τὸ ξηρὸν καὶ ἐναντίον κακόζηλον ὕφος τοῦ λόγου.
Ξηρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ξηρογενῆ καρπούς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξηροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (ἐλευθέραν ἀπὸ πληθώραν ὑγρασίας) κεφαλήν.
Ξηροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι εἰς ξηρὸν χῶμα (κατὰ γῆς), (Γαλλ.) coucher sur la dure.
Ξηροκοιτία (ἡ), τὸ ξηροκοιτεῖν, χαμευνία.
†Ξηροκόλλα, ης (ἡ). ἡ κόλλα τῶν χρυσοχόων.
Ξηροκολλούριον (τὸ). κολλούριον (ἰατρικὸν διὰ τὰ μμάτια) συνθεμένον ἀπὸ ξηραντικὰ εἴδη.
;Ξηρολευτέω(τρέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραλοιφέω.
Ξηρόμυρον (τὸ), = Ξήριον.
Ξηρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ νέμεσθαι (βόσκειν, ζῆν) ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, χεραζῶς.
Ξηροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραίνω.
†Ξηροποιὸς (ὁ, ἡ), = Ξηραντικός.
Ξηροπόταμος (ὁ). χειμαρρὸς ξηρὸς τὸ θέρος, (κοιν.) ξεροπόταμον.
Ξηροπυρία (ἡ) καὶ Ξηροπύριον (τὸ). λευκὸν χωρὶς νερὸν (μόνον διὰ ῥόφημα).
Ξηροπυρίτης, ου (ὁ). ὁ (ἄλλ.) Αὐτόπυρος ἄρτος.
Ξηρὸς [σγερὸς, σκιρρὸς], ά, όν. Ὁ χωρὶς ἐκμάδους (ὑγρασίας), στεγνὸς, (κοιν.) ξερὸς· λιγνὸς· σκληρός. (συνδχ.) νηστικὸς· (ἐν γέν.) κενὸς, ἄδειος· (ἐπὶ φωνῆς) τραχύς. « Ξηρὸς ὑπαὶ δέους. « Θκρ. « — ὑπὸ δίψους, « Λξ. « Ξηρὰς ἰδρώς, « Λξ., ὁ διὰ μόνης τῆς σωμασκίας (χωρὶς λουτροῦ). « Ξηρὸλ τρόποι, « Ἀρχφ., τὰ αὐστηρὸν (ἀπέριττον) ἢ ἀφιλόκαλον τῆς διαίτης. « Τὸ περὶ τὴν λέξιν ξηρὸν, « Δ. Ἁλ., ἡ ξηρότης τοῦ λεκτικοῦ ὕφους (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἀνθηρόν). « Ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινὰ, « Θκρ., νὰ τὸν ἀφήσῃ χωρὶς κίποτε (κοιν. 'ς τὴν ξέρην). « Ξηρὰ (ἄλλ. τοῦ Γῆ), « Γρφ., ἡ στερεὰ, ἡ ἠπειρος. « Ξηρὸν, « Λξ., τὰ ῥηχὰ τῆς θαλάσσης. « Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ, « Πλθ.
Ξηροφύλαξ (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν σάρκα, (σχνὸς, ξηρακιανός.
Ξηροσιτέω, -ῶ, Μ. ήσω, = Ξηροφαγέω.
Ξηροτήγανον (τὸ). τηγάνι διὰ τσιγάρισμα ἢ καθούρδισμα, (παρβλ.) Φρύγετρον.
Ξηρότης (ἡ). ἡ κατάσασις τοῦ ξηροῦ, στεγνάδα, λιγνάδα κτλ.
Ξηροτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω στεγνὰ (χωρὶς νερὸν ἢ χωρὶς λάδι), (παρβλ.) Ξηραλοιφέω.
Ξηροτριβία (ἡ). τρίψιμον ξηρὸν (στεγνόν).
Ξηροτροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ζῇ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ τρέφηται μὲ ξηρὰ φαγητά.
Ξηροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Νηστεύω μὲ) ξηρὰ φαγητά.
Ξηροφαγία (ἡ). τὸ ξηροφαγεῖν, νηστεία μὲ ξηρὰ φαγητὰ (παξιμάδι κτλ.).
Ξηροφθαλμία (ἡ). φλέγωσις ξηρὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδ. ἀφθαλμίας.
Ξηρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ξηροφθαλμίαν.
Ξηρόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὸν φλοιὸν (ἐξώφλοιον).
Ξηρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (τραχεῖαν, βραχνὴν) φωνήν.
Ξηρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (ξηραμένην) τὴν χεῖρα ἢ ξηρὰς τὰς χεῖρας.
†Ξηρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ξηραίνω.
†Ξηρώδης, εος (ὁ, ἡ). ξηρὸς τὸ εἶδος.
Ξηρῶς, ἐπίρ. Ξηρὰ, (ἰδιωτ.) μὲ ξηρὸν ὕφος.
Ξήρωσις, εως (ἡ), = Ξήρανσις.
;Ξίρις, ίδος (ἡ), Ζ. Ξυρὶς.
Ξιφείδιον (τὸ), = Ξιφίδιον.
Ξίφη (ἡ). τὸ σιδήριον τοῦ ῥοκανιοῦ κτλ.
Ξιφήρης [ξίφος, ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν γυμνὸν τὸ ξίφος, Ξιφηφόρος, (κοιν.) μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
Ξιφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαστῶ σπαθὶ (ξίφος).
Ξιφηφορία (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις =
Ξιφηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, φορῶν, ὡπλισμένος μὲ) ξίφος.
Ξιφίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ξίφος, (ὀθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) ξιφιός. 2) εἶδ. κομήτου. 3) εἶδ. Ἱέρακος.
Ξιφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξίφιον, σπαθάκι.
Ξιφίζω, Μ. ίσω. Χορεύω μιμούμενος διὰ τῶν χειρῶν μου τὰ κινήματα τῆς ξιφομαχίας.
Ξιφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξίφος, σπαθάκι.
Ξίφιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (κρίνου) μὲ σπαθοειδῆ φύλλα, (τὸ κοιν.) σπαθόχορτον (εἶνε τὸ Ὑπερεικόν).
†Ξιφιὸς (ὁ), = Ξιφίας (ἰχθ.).
Ξίφισμα (τὸ) καὶ
Ξιφισμὸς (ὁ), εἶδ. πολεμικοῦ χοροῦ [ἴδε Ξιφίζω].
Ξιφιστὴρ, ῆρος καὶ Ξιφιστὴς, οῦ (ὁ). τὸ λουρὶ ἀπὸ τοῦ ὀπ. εἶνε κρεμαμένον τὸ σπαθὶ, ὁ ζωστὴρ τοῦ ξίφους, (Γαλλ.) baudrier.
†Ξιφιστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. = Ξιφισμός.
Ξιφοβλήτης (ὁ, ἡ), Π. [ξ. βλήτω]. ὁ βλάπτων διὰ τοῦ ξίφους. « Θανάτος—, « Αἰσχύλ., ὁ διὰ ξίφους.
Ξιφοβρέπανον (τό). ξίφος κυρτὸν ὡς ἂν δρέπανον.
Ξιφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ξίφους.
Ξιφοθήκη (ἡ). Θήκη (θηκάρι) ξίφους.
Ξιφοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω διὰ τοῦ ξίφους.
Ξιφόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνων (φονεύων, καὶ προπαροξ. φονεψὲς) διὰ τοῦ ξίφους.
Ξιφομάχαιρα, ας (ἡ). μάχαιρα εἰς σχῆμα καὶ χρῆσιν ξίφους.
Ξιφοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ξίφη.
Ξίφος [ξέω], εος-ους (τὸ). τὸ σπαθί. ἡ αἰχμὴ τοῦ ὄρατος. « Ὁπλίζεσθαι γοῦν αὐτοὺς παρασκευάζων, περιῆρει μὲν τῶν ὅρατων τὰ ξίφη, « Νικηφ. Βρυέν. 2) τὸ κόκκαλον τῆς ῥάχης τινῶν ὀψαρίων καὶ ἰδιαιτ. τῆς τενθίδος.
Ξιφουλκία (ἡ). τρύδημα τοῦ ξίφους, ξεσπάθωμα, [ἕκ τοῦ
Ξιφουλκὸς (ὁ, ἡ), [ξ. ἕλκω]. ὁ σύρων ἀπὸ τὴν θήκην τὰ ξίφος, ξεσπαθωμένος.
Ξιφουργὸς (ὁ), = Ξιφοποιός.
Ξιφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξιφηφορέω.
Ξιφοφόρος (ὁ, ἡ) = Ξιφηφόρος.
Ξιφύδριον (τὸ), = Ξιφίδιον. 2) εἶδ. ὀρχέως, (ἄλλ.) Τελλίνη.
Ξοανογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα, κατασκευάζων) ξόανα, ἀγαλματοποιός.
Ξόανον (τὸ), [ξέω]. (ἐν γέν.) κάθε πελεκητὸν τεχνούργημα· (ἰδιωτ.) ἄγαλμα, εἴδωλον.
Ξοανοποιΐα ἢ Ξοανουργία (ἡ). κατασκευὴ ξοάνων, ἀγαλματοποιΐα.
Ξοΐς [ξέω], ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον λιθοξόου, σμίλη.
Ξόος (ὁ), Π. ἀντὶ Σέσις.
Ξουθόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ξανθὰ (κιτρινωπὰ) πτερὰ, [πτερὸν καὶ
Ξουθὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ξανθὸς, κιτρινωπός. 2) [στύω. σοῦμαι] ταχὺς, ἐλαφρὸς· (ἐπὶ φων.) ὀξύς.
;Ξυάλη (ἡ), = Ξυλη.
Ξυγγενὴς (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυγγ.), Ἀττ. ἀντὶ Συγγενὴς κτλ.
Ξυλη (ἡ), [ξύω]. ῥοκάνι ἢ σμιλάρι τῶν ξυλουργῶν (παρὰ Δακεδ.) εἶδ. μαχαίρας, (κοιν.) λόζος.
;Ξυνρὸς, ά, όν. Ῥοκανισμένος, λεῖος. (εἰς τὸν Ξεν. [Κυνηγ. Γ. 3] ἐσφαλμ. ἀντὶ Συρήκης).
Ξυλαλόη (ἡ). τὸ ὀδοντάγκαι ἢ (ἀκριβές.) τὸ καλεμπέκι, ξύλον αὐώδες «ἐκ Ἰνδ.», (ἄλλ.) Ἀγάλοχον.
Ξυλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξύλον, ξυλάκι, ξυλαράκι.
Ξυλεία (ἡ), τὸ ξυλεύεσθαι, μάζωμα ξύλων. « Τοὺς ἐπὶ τὰς ξυλείας καὶ χορτολογίας ἐκπορευομένους, « Πλθ. 2) ξυλικὴ (οἰκοδομήματος). « Τῇ δὲ ξυλικῇ τῶν οἰκοδομημάτων ἐς τὰς μηχανὰς κατεκέχρητο, « Ἡρωδ.
Ξυλεύομαι, Μ. εὑσομαι, Κύπτω καὶ Μαζώνω (κοιν. Κάμνω) ξύλα.
Ξυλεὺς, έως (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Ἰλιάδα) ὁ προμηθεύων (πωλῶν) τὰ πρὸς θυσίαν ξύλα. 2) (ἐν γέν.) = τῷ
Ξυλευτὴς, οῦ (ὁ), = Ξυλουργός.
†Ξυληθόρος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφάγος.
Ξυληγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ξύλα, εἶμαι =
Ξυληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κουβαλῶν ξύλα, ξυλοφόρος.
;Ξυληφθόρος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφθόρος.
Ξυλήφιον (τὸ), = Ξυλάριον.
;Ξυλία (ἡ), = Ξυλεία.
Ξυλίζομαι, Μ. ίσημαι, = Ξυλεύομαι.
Ξυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ξύλον. « Καρπὸς ξυλικὸς, « Ἀρτεμίδ., τὰ ἀκρόδρυα. « Τάλαντον ξυλικὸν, « Ἡρ., τὸ [Τουρκ.] τσενὶ τῶν ξύλων. « Ὕλη ξυλική. « Ἐπιγρ., (ἡ παρ' ἡμῖν χωρὶς τοῦ οὐσ.) ξυλικὴ.
Ξύλινος, η ή ος, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἢ ξυλείαν, ξυλένιος· ἢ βαμβακερός. « Ξύλινον ποτήριον, « Πλ. « Καρποὶ ξύλινοι, « Στρβ., Δκ., Ἀθ., τὰ ἀκρόδρυα. « Ξυλίνη κώμη, « Χρησμ., ἡ Κυνόσβατος. « Ἵππος ξύλινος, « Λξ., πανὶ βαμβακερό.
Ξυλισμὸς (ὁ), = Ξυλεία.
Ξυλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ ξύλων ὄμοιος μὲ ξύλον. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἰχθύος.
Ξυλλέγω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυλλ.), Μ. λέξω, Ἀττ. ἀντὶ Συλλέγω κτλ.
Ξυλοβάλσαμον (τὸ). ξύλον τοῦ δένδρου βαλσάμου.
Ξυλοβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων ἐπὶ ξύλων (φορῶν ξύλινα πατήκια ἢ ξυλοσάβαρα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξυλέδολον (-δι', Γλο. = Ξυλοθήκη.
Ξυλοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφάγος.
Ξυλογλύφος (ὁ, ἡ), = Ξυλουργός.
Ξυλογροσέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἐπάνω εἰς ξύλον (εἰς πινακίδα).
Ξυλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ξύλον.
Ξυλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη (μαγαζεῖ) διὰ τὰ ξύλα.
Ξυλοκανθήλια (τὰ). ξύλιναν σαμάρι διὰ φόρτωμα.
Ξυλοκασσία (ἡ), εἶδ. κανέλλας, (ἴδε Κασσία).
Ξυλοκέρατον (τὸ), (νλγ.) = Κεράτιον.
Ξυλοκινησιμωμον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ κανελλοδένδρου.
Ξυλοκλασία (ἡ), [ξ. κλάω]. κλείσιμον ὁδοῦ ἢ διαβάσεως, εἶδος ὀχυρώσεως.
Ξυλοκοκκον (τὸ). ὁ σπόρος τοῦ ξυλοκεράτου.
Ξυλοκόλλα, ης (ἡ). ἡ κόλλα τῶν ξυλουργῶν, (ἄλλ.) Ταρουκάλλα.
Ξυλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ ξύλον, ξυλοκοπανίζω.
Ξυλοκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρόηγ., ξυλοκόπημα, (Γαλλ.) bastonnade
Ξυλοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ξύλα ἢ κτυπῶν μὲ ξύλον. (ἐπὶ πτην.) ὁ κτυπῶν μὲ τὸ ῥάμφος του τὰ ξύλα (τοὺς κορμοὺς) τῶν δένδρων. «Ἔστι δὲ (ὁ κολοιὸς) ξυλοκόπος ἀφόβρα.» Ἀρστ. ||. (οὐσ.) ξυλουργός. 2) τὸ πτην. Δρυοκολάπτης. 3) ἐργαλ. ξυλουργικόν.
Ξυλοκώμβη (ἡ). ξυλοπότηρον· (μτγμ. ἐπὶ γυναικός) κοντὴ καὶ ἀσχημοκαμωμένη.
Ξυλολυχνοῦχος (ὁ). ξύλινος λυχνοστάτης.
Ξυλομανέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀπὶ φυτ.) = Γλομανέω.
Ξυλομάχαιρα, ας (ἡ). ξυλίνη μάχαιρα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξιφομάχαιρα).
Ξυλομιγής, ές (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀναπατωμένος) μὲ-
Ξύλον (τὸ), [ξέω; [παρβλ. Δόρυ] ἢ ὕλη]. τὸ σῶμα τοῦ δένδρου· κομμάτι ξύλου· κούταουρον· ῥόπαλον. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ (Τουρκ.) Τομπροῦκι (ξύπου ξόανον τοὺς κακούργους)· ἡ κρεμαστὰ ἢ τράπεζα, (τὸ ἀσπρισάνιδον) τῶν τραπεζιτῶν· τὸ κάθισμα (στασίδι) εἰς τὸ θέατρον, (ὅθ.) «Πρῶτον ξύλον, « Ἀρσφ., ἡ πρωτοκαθεδρία. 3) εἶδ. μέτρου (ἐκτάσ. 4 ½ ποδ.). 4) τὸ βαμβακόδενδρον, (ὅθ.) «Εἶρια ἀπὸ ξύλου, « Ἡρ., τὸ βαμβάκι, καὶ «Εἵματα ἀπὸ ξύλων, « αὐτ., τὰ βαμβακερὰ ἢ (κατ' ἄλλ.) βύβλινα, λινᾶ. 5) Π. καὶ Γρφ. ἀντὶ Δένδρον. «Ξύλον κάρπιμον, « Γέν.
Ξυλοπαγὴς [ξ. πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). συνημμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ξύλων.
†Ξυλοπέδη (ἡ). δεσμὸς ξύλινος, ὄργανον τιμωρητικόν. Τυμπρούκι ἢ φάλαγγας.
Ξυλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνους πόδας. ||. (οὐσ.) = Καλόπους, ξυλοπόδαρον, ἢ πιδοκάκκη.
Ξυλοπριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πριόνισμα τῶν ξύλων. « Πῆχυς —, « Ἱππ., ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ μέτρημα τῶν πριονιζομένων ξύλων.
Ξυλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ξύλα, ξυλᾶς.
Ξυλοσπόγγιον (τὸ) καὶ
Ξυλόσπογγος (ὁ). σφογγάρι δεμένον εἰς τὴν ἄκραν ξύλου.
Ξυλοστεγὴς, ές καὶ
Ξυλόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνην στέγην, σκεπασμένος μὲ ξύλα.
Ξυλόφυρον (τὸ). σφυρίον ξύλινον, (Τουρκ.) τοκμάκι.
†Ξυλοσχίστης, ου (ὁ), (νλγ.). ὁ σχίζων ξύλα.
Ξυλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) ξύλα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Ξυλότονος (ὁ, ἡ). ὁ τεντωμένος ἢ τεντούμενος διὰ τῆς ἐλαστικότητος ξύλου, (ὅθ.) « Ξυλότονα, « ὅσα μηχανήματα ἔχουν ξύλινον ἐλατήριον.
†Ξυλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) ξύλα. « Ὄρος —, « Στρ.
Ξυλοτρώκτης, ου (ὁ), = Ξυλοφάγος.
Ξυλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι ξύλα, εἶμαι ξυλουργός.
Ξυλουργὸς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ξύλου εἰργασμένος (κατεσκευασμένος), ξύλινος, (ἰ. Λυδός).
Ξυλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ξυλουργοῦ.
Ξυλουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ξυλουργὸν ἢ τὴν ξυλουργίαν. « Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά, « (Εὐρ. παρὰ) Πλ.
Ξυλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ὄβελεύω) ξύλα, κατασκευάζων διάφορα τεχνουργήματα ἀπὸ ξύλον. ||. (οὐσ.) λεπτουργὸς, μαραγγὸς κτλ.
Ξυλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὸ ξύλον.
Ξυλοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαινόμενος ὡς ἄν) ξύλον.
Ξυλοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (κατατρώγων, ἀφανίζων) τὸ ξύλον.
Ξυλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) ξύλον ἢ· Κουβαλῶ ξύλα.
Ξυλοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ξυλοφόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξυλοφορίαν. « Ἔφρτή —, « Ἰωσ., ἡ τῆς ακηνοπηγίας τῶν Ἰουδ. (διότι κρατοῦν κλάδους δένδρων).
Ξυλοφορτηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς φορταγωγίαν ξύλων.
Ξυλόφρακτος (ὁ, ἡ). φραγμένος (ἀσφαλισμένος ἢ κατεσκευασμένος) μὲ ξύλα. «Γέφυρα —, « Δ. Ἀλ.
†Ξυλοχάρτια (τὰ), (νλγ.). πινακίδια διὰ γράψιμον ἢ χαρτίον ἐκ ξυλερείου ἢ παπύρου. «Ὀφείλασι τὰ συμβόλαια ἐν ξυλοχαρτίαις γράφεσθαι, « Σχλ. Βασιλ.
Ξυλοχίσῶμαι, Μ. ιξοῦμαι, Δ. ἀντὶ Ξυλίζομαι, [ἐκ τοῦ
Ξύλοχος (ὁ, ἡ), [ξ ἔχω]. πλήρης ξύλων, δρυμώδης, σύνδενδρος. ||. (οὐσ.) = Λόχμη, δάσος πυκνὸν, δρυμὸν, (κατὰ λξ.) ξυλότοπος.
Ξυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ξύλον, (πθ.) ξυλιάζω. « Ξυλοῦται σκληρυνόμενα (τὰ ὑγρὰ τῶν φυτῶν), οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι, « Θφρ. 2) κτίζω μὲ ξύλα. «Ὑπερῷα ἐξυλωμένα ἐν χίδρῳ. « Γρφ.
Ξυλῶριον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυλήριον.
Ξυλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ξυλοειδής, ὅμοιος μὲ ξύλον, ἢ· 2) γεμάτος (πλούσιος ἀπὸ) ξύλα.
†Ξυλών, ῶνος (ὁ), = Ξυλοθήκη.
†Ξυλώρορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνην (ἐκ ξύλων) ὀροφήν.
Ξύλωσις, εως (ἡ). τὰ ξύλα (ἡ ξυλεία) οἰκοδομήματος.
†Ξυλωτὴς, οῦ (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυλευτής.
Ξυμβαίνω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυμ), Μ. βήσομαι, Ἀπτ. ἀντὶ Συμβαίνω κτλ.
†Ξύμη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυσμή.
Ξύν, Ἀττ. ἀντὶ Σύν.
Ξυνάν, ἄνος καὶ
Ξυνάων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ξυνήων.
Ξυνεείκοσι, Π. ἀντὶ Συνείκοσι, εἴκοσι ὁμοῦ.
Ξυνερβίγες, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἀττ. μσ. ὑπερσ. τοῦ Συρβήγνυμι.
Ξυνεὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. = Ξυνήων.
Ξυνῇ, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Κοινῇ, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου, (κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ Ξυνός).
Ξυνῇ, Ἀττ. ἀντὶ Συνῇ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σύνειμι.
Ξυνήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξυνός, κοινός, ἀνήκων εἰς τὸ κοινὸν ἢ εἰς πολλούς, συντροφικός.
Ξυνήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ξύν]. κοινωνός, σύντροφος, (μὲ γεν.) μέτοχος· (ἐνίοτε) συντροφικὸς, ἐνταμικός.
Ξύνιε, Π. ἀντὶ Ξυνίει, πρς. τοῦ Ξυνίημι.
Ξυνίει δ', ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. ἢ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ
Ξύνιον, Π. ἀντὶ Ξυνίεσαν', γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ξυνίημι. = Ξυνίημι.
Ξυνοδοτὴρ (ὁ), Π. ὁ δίδων (χαρίζων) κοινῶς εἰς ὅλους, (συνκδχ.) = Ξυνοχαρής.
Ξυνὸς [ξύν], ἡ, όν, Π. (ἡ σπν. λυγίζρ.) ἀντὶ Κοινὸς, ἀνήκων εἰς ὅλους ἢ εἰς πολλοὺς κοινῶς, γενικὸς, συντροφικός.
Ξυνόρρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινόφρων.
Ξυνοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαροποιῶν κοινῶς τοὺς πάντας, προξενῶν κοινὴν χαράν.
Ξυνόω-ῶ ᾧ (μσ.) -όμαι-οῦμαι, Μ. ώσω -ομαι, Π. ἀντὶ Κοινόω, -ομαι.
Ξυνωνίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κοινωνία.
Ξυνωνὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινωνός.
Ξυνῶς, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Κοινῶς, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου κτλ.
Ξυραῖος, α, ον. Ὁ διὰ ξυροῦ (ξυραφίου).
†Ξυράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξυρόν, (σ-γλ. τῷ Ξηράφιον).
Ξυράω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μὲ τὸ ξυρὸν (μὲ τὸ ξυράφι), ξυρίζω, ξυραφίζω. « Ξυρεῖν λέοντα, « Παροιμ., ἐπιχειρίζειν τι ἐπικίνδυνον. « Ξυρεῖν ἐν χρῷ, « Λξ., ξυρίζειν βαθέως, (καὶ παροιμ.) « Ξυρεῖ ἐν χρῷ τοῦτο, « Σοφ., ἐγγίζει κατάκαρδα ἢ, εἶνε κίνδυνος.
Ξυρήκης ξυρόν, ακῆ, ἐος (ὁ, ἡ). κοπτερὸς ὡσὰν τὸ ξυράφι. «Ἀκόντια ἔχοντες τὼ λόγχας· εὐπλατεῖς καὶ ξυρήκεις, « Ξεν. 2) Π. [ξ. ἱκνέομαι], ξυρισμένος ἢ ἀναγκαῖος ξυρίσματος.
Ξυρήσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς ἢ ἔχων ἀνάγκην ξυρίσματος.
Ξύρησις, εως (ἡ). ξύρισμα, ξυράφισμα.
†Ξυρίας, ου (ὁ). ξυρισμένος ἢ ξυρήσιμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξυριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἀνάγκην ἢ ξυρέξιν ξυρίσματος, εἶμαι ἀξύριστος.
Ξυρίζω, Μ. ίσω, μεγν. ἀντὶ Ξυρέω.
Ξύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ξυρόν, ξυράφιον.
Ξυρίς, ίδος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σίφιον.
Ξύρισμα (τό), μεγν. ἀντὶ Ξύρησις.
Ξυροδόκη (ὑ ῃ) καὶ
Ξυροθήκη (ἡ). ἡ θήκη τῶν ξυραφίων.
Ξύρομαι, Μ. ξυροῦμαι (ἀόρ. Ἐξυράμην). = Ξυράομαι, ξυρίζομαι. «Ὡς ξύρεσθαι μελλων, κατέδρεχε τὰ γένεια, » Ἰλ.
Ξυρὸν (τό) καὶ Ξυρὸς (ὁ), [ξύω]. ξυράφι. «Ἐπὶ ξυροῦ ζῆται ἀκμῆς, » Ἰλ. Κ. «Ἐπὶ ξυροῦ τύχης βέβηκε, » Σοφ., εἶνε εἰς κρίσιμον περίστασιν (εἰς κίνδυνον). «Ἐπὶ ξυροῦ ἡ πόλις ἡ μηκέτ' εἶναι ἢ περισωθῆναι, » Γργ.
Ξυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ἔχω, Βαστῶ) μαζῦ μου ξυράφι.
Ξυρράπτω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυρ.), Μ. ράψω, Ἀττ. ἀντὶ Ξυράπτω.
Ξύσιλος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ξυόμενος (σὰν τὸν ψωριάρην), [ἐκ τοῦ
Ξύσις ἡ (ὀρθότ.) Ξῦσις, εως (ἡ). τὸ ξύειν ἢ ξύεσθαι, ξύσιμον. 2) ἀντὶ Σῆσις, σκάλισμα (εἰς πέτραν ἢ ξύλον).
Ξύσμα ἢ (ὀρθότ.) Ξῦσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ξύσεως ἀφαιρούμενον, τμῆμα (μόριον ὁποιασδήποτε ὕλης) λεπτότατον· (κατ' ἔκτ.) ἔκτεινον, ἐξέφυσμα· (ἰατρ.) ἐντερόξυσμα, ἴδε Συσματώδης. 2) ἴχνος ξυσίματος· χάραγμα· σημεῖον (στίγμα) μάστιγος.
Ξυσμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ξύσμα.
Ξυσματώδης, εος (ἡ). ὅμοιος μὲ ξύσμα (κυρ. ἐντερόξυσμα). » Κοιλίη ξυσματώδεα διαχωρέουσα, » Ἀρετ. » Ξυσματώδεα, ὡς ἀπ' ἐντέρων, » αὐτ.
Ξυσμὴ (ἡ), απν. ἀντὶ Ξύσμα ἢ
Ξυσμὸς (ὁ), = Ξῦσις, ξυσιμον. 2) = Κνησμός, φαγοῦρα.
Ξυσιτέω-ῶ (καὶ τὰ πλειότερα τῶν ἐκ τοῦ Ξυσ), Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Συσιτέω.
Ξυσταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ξυστάρχης.
Ξυσταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἢ ἐπιστασία) τοῦ ξυστάρχου.
Ξυστάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἐπιστάτης) ξυστοῦ, = Γυμνασιάρχης.
Ξυστάς, άδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Συστάς.
Ξυστάς, άσα, άν, Ἀττ. ἀντὶ Συστάς, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ
Ξυστᾶναι, Ἀττ. ἀντὶ Συστῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνίσταμαι.
Ξυστὴρ (ὁ). ὁ ξύων. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. σιδηροῦν διὰ ξύσιμον (ροκάνισμα κτλ.), ξύστης, ξύστρα. » Τέκτονες ἄρμενα ταῦτα.. αἵ τ' ἀρίδες ξυστήρ τε, » Ἐπγρ.
Ξυστηρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ξυστήριον.
Ξυστήριος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξύνῃ (ξινίζῃ, ροκανίζῃ κτλ.). ‖. (οὐσ.) Ξυστήριον (τό), = Ξυστήρ.
Ξυστὴς, οῦ (ὁ), = Ξυστήρ.
Ξυστιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει ξυστίδος.
Ξυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ξύειν. (μτνμ.) = Δηκτικὸς, (γυδ.) τσιχτερός. » Χυμὸς—, » Ἀλθ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ γυμναζόμενος (διατρίβων συνήθως) εἰς τὸν Ξυστόν, (παρβλ. Στωϊκὸς).
Ξυστὶς, ίδος (ἡ), = Ξυστρίς.
Ξυστὶς [ξύω], ίδος ἡ, Σύστις, ιδος (ἡ). λεπτὸν καὶ μακρὺ γυναικ. ᾄ θεατρ. φόρεμα (φουστάνι).
Ξυστοβόλος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (βίπτων, ἀκοντίζων) τὸ
Ξυστὸν (τό). (κυρ.) τὸ κονταρόξυλον· (συνκδχ.) τὸ κοντάρι· (ἐν γέν.) κάθε μακρὺ καὶ ἴσον ξύλον, (ἄλλ.) Κάμαξ. 2) ἀργαλ. οἰκοδομ., (καιν.) μυστρὶ (καθ' ὅσον μὲ αὐτὸ παραβραύοντες ἰσάζουν συγχρόνως καὶ τὰς πέτρας οἱ κτίσται). 3) = Συστὸς, [ἐκ τοῦ
Ξυστὸς [ξύω], ἡ, όν. Συσμένος (ἰσασμένος) μὲ τὸν ξυστῆρα, πελεκητός· (καταχρ.) ξεφτυσμένος. ‖. (οὐσ.) Ξυστὸς (ἐνν. δρόμος), « Ξεν., (εἰς τὰ γυμνάσια) μακρυνάρι μὲ κολώναις (galerie) ἀκεπασμένον ὅπου ἐγυμνάζοντο καὶ περιεπάτουν ἐν καιρῷ χειμῶνος· (τὸ Ῥωμ. ὠνόμαζον) xystum, εἶδος τερρέτσας τῶν χωρικῶν οἰκημάτων.
Ξυστοφερὴς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ξυστὸν (κοντάρι) ἢ σηκόνων τι διὰ τοῦ ξυστοῦ.
Ξύστρα, ης καὶ
Ξυστρὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον διὰ ξύσιμον, ξυστρὶ (Τουρκ. κασαὶ) τῶν ἀλόγων, τρίφτης ἢ βούρτσα τοῦ λουτροῦ, κτλ., (παρβλ.) Στλεγγὶς.
Ξυστρέφω (καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ Ξυστρ), Μ. στρέψω, Ἀττ. ἀντὶ Συστρέφω κτλ.
Ξυστροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ξύστρας ἢ ξυστροῦ.
†Ξυστρολήκυθος (ὁ). ὁ κουβαλῶν τὴν ξύστραν (τὸν τρίφτην) καὶ τὴν λήκυθον τοῦ λουτροῦ δοῦλος.
Ξύστρον ἢ (ὀρθότ.) Ξῦστρον (τὸ), = Δίςρον καὶ (·= Ξύστρα (;).
Ξυστροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ξύστρα ἢ ξύστρας.
Ξυστροφύλαξ, ακος (ὁ ἢ ἡ). ἡ θήκη τῆς ξύστρας (τοῦ λουτροῦ).
Ξυστρωτὸς, ἡ, όν. Ἰσασμένος (Δουλευμένος, Σκαλισμένος) μὲ τὸ ξύστρον. (κυρ. ἐπὶ στύλων) ῥαβδωτός, αὐλακωτός, (Ἀτ.) striatus.
†Ξύφος, εος-ους (τὸ), Ἐτυμολογ. ἀντὶ Σίφος, [ὡς ἐκ τοῦ
Ξύω, Μ. ξύσω (πθ. πρκ. Ἔξυσμαι), (κυρ.) = Ξέω· (συνήθ.) ξύνω (» Ταυτόν ἐστι τό τε Ξύειν καὶ τὸ Ξυΐζειν, » Ἡρωδ. «Ξυόμενοι δ' ἄνθρωποι ἡδονται, » Δημόκρ.). (συνκδχ.) ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ξυσίματος, (ἐπιμ.) ἰσάζω (» Δίστροισιν δέπεδον ξύον, » Ὀδ. Χ.), (ἐν γέν.) φθειάνω, κατασκευάζω. » Ἐκνύδη, ὃν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα, » Ἰλ. Σ., Ὥρανεν, (ὀθ. κατά τινας ἡ Ξυσ'-·

Ο Ο Ο

Ο, ο, ὁμικρὸν (τὸ), τὸ δέκατον πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) ὁ, ἑβδομήκοντα (70) ἢ, ἑβδομηκοστὸς, ἡ, όν, καὶ ,ο, ἑβδομήντα χιλιάδες, 70,000.
Ὁ, ἡ, τὸ, ἄρθρ. (προτιθ. Α', καὶ κυρ. τῶν οὐσιαστ. καὶ ἐπμ. Β', τῶν ἀπρεμφ., θεωρουμένων ὡς τοιούτων, ἢ Γ', ᾗ τῶν ἐπιθ., τὰ ὁπ. ὅμως ἢ μεταβάλλει εἰς οὐσιαστ., ἢ ἀναφέρεται εἰς ὑπονοούμενόν τι οὐσιαστικόν). » Ὁ πατὴρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετο με, » Γρφ. » Τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, » Δξ., ἀντὶ Ἡ βρῶσις, ἡ ποσις. » Ὁ μὲν διώκων ἐγὼ, ὁ δὲ φεύγων οὗτοσί, » Δξ. » Τὰ μὲν ἡμέτερα τοιαῦτα, » Δξ. (Δ'. πρὸ ὁλοκλήρου περιόδου, ἐκλαμβανομένης ὡς μιᾶς λέξεως ἢ, κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς, ὁρικῶς). » Καταχρήσασθαι δεῖ αὐτὸν τῷ, Πῶς ὁ' ἂν ἐγὼ τοιὸς δε τοιῷ δε ἐπεχείρησα; » Πλάτ. (Ε'. πρὸ ἐπιῤ., ἐλλ. τοῦ Ὧν, Οὖσα κτλ.) » Θεμιστίνην τὸν πάνυ, » Δξ. » Οἱ τότε (νῦν) ἄνθρωποι, » Δξ. » Ἡ ἐγγὺς, » Δξ. » Ἡ ἄνω πόλις, » Δξ. » Τὸ (ἢ » Τὰ) νῦν, » Τὸ πρίν, » Τὸ πρῶτον, » Τὸ ἐντεῦθεν, » Τὸ πάλαι, » Τὸ ἀπὸ τοῦδε » Τὰ μάλιστα κτλ. (τὰ ὁπ. εὑρίσκονται καὶ ἐνωμένα. » Τανῦν, «Τοπρὶν κτλ.), » Δξ. » Τὸ σήμερον μελλειμοι, τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν, » Ἀνκρ. ‖. (ἐνίοτε, τὸ οὐσ. ἐλλείπει ὑπονοούμενον) «Μή τι σὺ τοιοῦτον ἀ (ἐνν. υἱὸς) τοῦ Διὸς; » Πλ. » Ἀριστόδημος ὁ (ἐνν. ἀπόγονος) Ἡρακλέους, » Ξεν. » Τὸ (ἐνν. ἔπος) τοῦ Σόλωνος, » Ἡρ. » Τὰ (ἐνν. πράγματα) τῶν Ἑλλήνων (τῆς πόλεως κτλ.) περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, » Δξ. ‖. (παρὰ μὲν Ποιητ. σχεδὸν πάντοτε, παρὰ δὲ λογογρφ. μόνον μετὰ [καὶ ἀπν. χωρὶς] τοῦ Μὲν καὶ Δὲ, ἀντὶ Δεικτ. ἢ Ἀναφορ. ἢ Ἐρωτημ. ἀντωνυμ.) » Ὁ γὰρ ἦλθεν ἐπὶ νῆας, » Ἰλ. Α. » Σίσυφος, ὁ κερδίστατος γένετ' ἀνδρῶν, » Ὁμ. » Τοῦ γὰρ ἧ γένος ἐσμὲν, » Ἀρ. » Οὗρος, τῷ ὄνομα Ἄτλας, » Ἡρ. » Αὖτη, τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, αὖτ. » Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, » αὐτ. » Θάλαμον τὸν ἀφίκετο, τὸν ποτε τέκτων ξεισεν, » Ὁμ. » Τῶν ὅσοι Ἀυκίην ναιετάουσιν, » Ἰλ. Ρ. «Τάων αἳ πάρος ἦσαν, » Ὁμ. (καὶ παρὰ λογογρφ.) » Τῶν ὅτα πυρὶ καὶ τῷ κεραυνῶται, » Πλάτ. « Νήσους ἐκ τῶν ὁ καοίτερος ἡμὶν φοιτᾷ, » Ἡρ. » Καὶ τὸν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποκρίνασθαι λέγεται. » Ἐννοῶ γάρ κτλ., « Ξεν. » Ἀλλὰ γὰρ τὰ μὲν καλῶς ἔχοντα δοκεῖ λέγεσθαι· ἐκεῖνο δὲ κτλ., « Ξεν. « Οὐ συνήνεγκεν οὔτε τοῖς οὔτε ἐμοῖς, « Πλάτ. (καὶ ἐρωτημ.) « Ὑπὸ τοῦ; ἔφην ἐγώ. Ὑπό τῆς γυναικός, ἔφη, « αὐτ. « Τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ; Ἀρχρ. (καὶ κατὰ σχῆμα ἀποσιωπήσεως) « Μὰ τόν, « Μὰ τήν, « Αξ. (καὶ χάριν συντομ.) « Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν, οὐκ ἂν ἀπέθανε, « Δημ. (συνήθ. δέ) « Ὁ μέν, ὁ δέ, « Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, « Αξ. « Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦλοι, « Αξ. « Πηγὴ ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δὲ ἔξω ἀπορρεῖ, « Πλάτ. « Νόμοισι τὰ μὲν Κρητικοῖσι, τὰ δὲ Καρικοῖσι, « Ἡρ. « Τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται, « Θκ. ‖. (παρὰ Ποιητ. ἐνίοτε προτίθεται ἐμφαντ.) « Τὸν Χρύσην ἠτίμησεν, « Ἰλ. Α., ἐκεῖνον δηλ. τὸν σεβάσμιον. « Νέστωρ δ' ὁ γέρων, « Ἰλ., ὁ ἔνδοξος. « Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης, « Ἰλ. Δ. ‖. (ἐνίοτε ἀπαντᾶται καὶ ὡς περιττεῦον.) « Τὴν μὲν αἰτίην οὐ μᾶλλον ἐξέφαινε, ὁ δὲ ἔλεγέ σφη, « Ἡρ. « Λάθοι ἂν ἤτοι μανείς, ἢ ὅγε ἀπόπληκτος γενόμενος, « αὐτ. « Μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἶχον τὰ βέλη.., οἱ δὲ ἀντεῖχον, « Θκ. ‖. (ἡ δοτ. καὶ γεν. ἐκλαμβάνεται ἐλλ. καὶ ἀντὶ Τοπ., ἢ Χρν. ἐπίρ.) « Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐδύνεον, « Ἡσ. « Τῇ περ ῥηϊστη βιοτή, « Ὁμ. « Τῇ περ τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, « αὐτ. « Τὸ ἑλλ. τῆς Διά) ἢ « Τῷ (ἑλλ. τῆς Ἐπί), « ἀντὶ Διό, Διά τοῦτο. « Τῷ μὴτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι, « Ἰλ. Β. « Τῇ μέν, τῇ δέ, « Αξ., ἀντὶ Ἐνταῦθα μέν, ἐκεῖ δέ. « Ἐν τῷ, « Δξ., ἀντὶ Τότε. « Ἐκ τοῦ, « Αξ., ἀντὶ Ἐκτοτέ. « Τὰ μὲν βάδην, τὰ δὲ ἀποδρᾳμεῖν, « Ξεν.

Ὅ, οὐδ. τῆς ἀντων. Ὅς.

Ὁ ὃ, ἐπιφών. (ἐκφράζον εὐαρέστησιν), Ὄχ, ὄχ!

Ὀά, ἐπιφών. Συγλ., = Φεῦ, ὄχ!

Ὄα, ας καὶ ης (ἡ), δένδ., ἡ σουρδιά.

Ὄα, ας (ἡ), = Οἶα ἡ Οἷα, προδηλ. ἡ 2) = Ὦα, εὖγε.

Ὄα (τά), πλθ. τοῦ Ὄον.

Ὄαρ, αρος (ἡ), Π. [ἐξ ἄρω]. σύντροφος, συντρόφισσα· (ἰδιαιτ.) συζυγος, γυνή. « Ἀνδράσι μαρνάμενος ὄαρων ἕνεκα ἀφετεράων, « Ἰλ. Σ., (συγχ. τῷ Ὄαρος).

Ὀαρίζω, Μ. ἰσω, Π. [Ὄαρος]. συναναστρέφομαι ἢ ὁμιλῶ φιλικῶς (ἐρωτικῶς) μετά τινος. (μὲ δοτ.) « Παρθένος ἧΐ θεὸς ὣ ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν, « Ἰλ. Χ. (ᾧ προθετ.) « Μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν, « Ὁμ. Ὕμν., « Μετὰ τῶν μειρακυλίων καθεζόμενον ὀαρίζειν, « Ακ., (ὀθ.

Ὀάρισμα (τό) καὶ

Ὀαρισμός (ὁ), Π. = Ὀαριστύς.

Ὀαριστής, οῦ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ συνομιλῶν (συναναστρεφόμενος) φιλικῶς μετά τινος, συνήθης, οἰκεῖος, σύντροφος.

Ὀαριστύς, ύος (ἡ), Π. συναναστροφή, συνομιλία (κυρ. μεταξὺ φίλων ἢ ἐρωμένων), (ἐν γέν.) συνδιάλεξις. (κατ' ἔκτ.) ἔθος, συνήθεια. « Ἦ γὰρ πολέμου ὀαριστύς, « Ἰλ. Ρ.

Ὄαρος (ὁ), Π. = Ὀαριστύς. « Μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισιν, « Ἀπλλν. « Τερπόμενον νυχίοις ἠθέων ὀάρυις, « Ἐπγρ., (συγχ. τῷ Ὄαρ).

Ὄασις, εως (ἡ), = Αὔασις.

Ὀβδη (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀψις, (εὐχρ. μόνον ἀντὶ ἐπιρ. εἰς τὴν φρσ.) « Εἰς ὀβδην ἢ Ἐσόβδην ἐλθεῖν τινι, « (Καλλ. παρὰ τῷ) Ἐπιλγ.

;Ὀβελαῖος καὶ

Ὀβελιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα ὀβελοῦ, (σούβλας). « Ῥαφὴ—, « Ἀνατομ., ἡ κατὰ μῆκος τοῦ κρανίου, ἢ (ἄλλ.) Ῥαβδοειδής.

Ὀβελίας, ου (ὁ). (ἄρτος) ἠμμένος εἰς τὴν σούβλαν, ἢ = Ὀβολιαῖος.

Ὀβελιαφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) εἰς τὰς βακχικὰς πομπὰς τοὺς ὀβελίας (ἄρτους).

Ὀβελίζω, Μ. ἰσω. Σημειόνω τι μὲ ὀβελὸν (3) ὡς ὕποπτον.

Ὀβελισκολύχνιον (τό) καὶ Ὀβελισκόλυχνος (ὁ). ὀβελίσκος (λύχνος) ὅστις ἐχρησίμευε καὶ ὡς λυχνοστάτης, ἢ λύχνος εἰς σχῆμα ὀβελίσκου.

Ὀβελίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὀβελός, σουβλίτσα κτλ. · ἡ λάμα τοῦ σπαθιοῦ· ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος. « Ξύλα πρυμήκη αἰδηροῦς ὀβελίσκους ἔχοντα, « Δ. Ἁλ. 2) εἶδ. νομίσματος ἔχον ἐγκεχαραγμένον ὀβελόν. « Οὐδὲν γὰρ οἴκοι τελευτήσαντος (τοῦ Ἐπαμινώνδου) πλὴν εὑρεθῆναι ὀβελίσκον αἰδηροῦν λέγουσι, « Πλ. 3) πυραμὶς ἐπιμήκης (σουβλερή).

Ὀβελισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀβελίζω, σημάδευμα στίχου ἢ χωρίου νόθου μὲ τὸ κριτικὸν σημεῖον τοῦ ὀβελοῦ.

Ὀβελίτης, ου (ὁ), = Ὀβελίας.

Ὀβελός (ὁ), [βέλος]. σούβλα. « Τὰ θερμίδν τοῦ ὀβελοῦ, « Παροιμ., τὸ χειρότερον μέρος τοῦ πράγματος 2) ὀβελίσκος (3). « Περὶ τὴν πυραμίδα, ἣν νῦν ὀβελὸν καλοῦσι, « Λαυρ. Λυδ. 3) σημεῖόν τι (γραφὴ ὁριζόντιος) διὰ τοῦ ὑπ. ἐσημείωναν οἱ κριτικοὶ τὰ νόθα ἢ ἐσφαλμένα χωρία τῶν συγγραφέων.

;Ὀβολαῖος καὶ

Ὀβολιμαῖος, α, ον. Ἴσος (τὴν ἀξίαν ἢ τὸ μέγεθος) μὲ ἕνα ὀβολόν.

Ὀβολιμαῖος, α, ον. = Ὀβολιαῖος. (συνκδχ.) τιποτένιος, πρόστυχος, (κοιν.) ἀσπρου, ἐνοῦ παρᾶ κτλ.

†Ὀβολολυγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Συνάζω χρήματα ἀπὸ ὀβολὸν-ὀβολόν.

Ὀβολός (ὁ), (κυρ.) = Ὀβελός (διότι, πρὶν χαραχθοῦν νομίσματα, μετεχειρίζοντο ἀντ' αὐτῶν μεταλλίνους ὀβελίσκους), (συνήθ.) εἶδ. νομίσματος (τὸ ἑκτημόριον τῆς δραχμῆς) ἀξίζον 8 χαλκοῦς.

Ὀβολοστατιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δανείζω ἢ Φιλαργυρεύομαι ὡς -

Ὀβολοστάτης [ὀβολός, ἵστημι], ου (ὁ). ὁ ζυγίζων (δανείζων μὲ τὸ ζύγι) ὀβολούς, (Τουρκ.) σαρράφης· (συνκδχ.) φιλάργυρος, μικρολόγος. τοκογλύφος.

Ὀβολοστατική (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὀβολοστάτου, (Τουρκ.) σαρραφλήκι.

Ὀβολοστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀβολοστάτης.

Ὀβρικαλον (τό), Π. [συγγ. τῷ Μολόβριον], νεογνὸν ζῴου (κυρ. θηρίου), σκυμνίον, κουταβάκι.

Ὀβριμόγυνος (ὁ, ἡ), Π. [Ὄβριμος, γυῖον] ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη.

Ὀβριμόεις, εσσα, εν, Π. = Ὄβριμος.

Ὀβριμοεργός (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων μεγάλα (δεινὰ) ἔργα, τολμητίας.

Ὀβριμόθυμος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόψυχος, γενναιόκαρδος.

Ὀβριμόπαις, αἶδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυροὺς (ἐνδόξους) παῖδας.

Ὀβριμοπάτηρ (ὁ, ἡ), Π. θυγάτηρ μεγάλου (ἰσχυροῦ) πατρός.

Ὄβριμος, η ἢ ος, ον, Π. [βριθω], ἰσχυρός· σφοδρός· δεινός, φοβερός.

;Ὀβριμόφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλόφωνος, βροντόφωνος, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀβριμόθυμος).

Ὄβρυζον (τό), [Λίγυπτ.]. (χρυσίον) τὸ λαγαρισμένον, καθαρόν.

†Ὀγάστριος καὶ Ὀγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). Σχλ. ἀντὶ Ὁμογάστριος, -γάστωρ.

Ὀγδοαδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀγδοάδα.

Ὀγδοαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος εἰς 8 ἡμέρας ἢ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, ὀκταήμερος.

Ὀγδοάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 8 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 8 μονάδων (πρα. ἢ πραγμ.).

Ὀγδόατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὄγδοος.

Ὀγδοήκοντα (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμητ. (80), (κοιν.) ὀγδοήντα καὶ ὀγδώντα.

Ὀγδοηκονταετής, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαρκῶν 80 ἔτη.

Ὀγδοηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 80 πηχῶν.

Ὀγδοηκοντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 80 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 80 μονάδων (πρα. ἢ πραγμ.).

Ὀγδοηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 80 τάλαντα.

Ὀγδοηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ὀγδοηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). 80 χρόνων ἡλικίας, (κοιν.) ὀγδωντάρης, -ισσα.

Ὀγδοηκοσθέδομος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς 86.

Ὀγδοηκοστάτος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος τὴν ὀγδοηκοστὴν ἡμέραν (εἰς 80 ἡμέρας).

Ὀγδοηκοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 79.

Ὄγδοος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἡ μετ' ἄλλων 7.

Ὀγδῶκοντα, Π. ἀντὶ Ὀγδοήκοντα, (ὀθ.

Ὀγδωκονταέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀγδηκονταετής.

Ὄγε, ἦγε, τόγε (ἡ γεν. τοῦγε κτλ.), Π. ἀντὶ Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἀντων. Δεικτ. (παρὰ τοῖς λογογρ. μὲ κάποιαν ἔμφασιν). « Ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅγε κακός, καθαρὸς δὲ ὄγ' ἐναντίος. « Πλάτ. « Ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν, οὐ τὸν τῆς ἁμαρτίας θάνατον· πῶς γὰρ ὅγε ἀναμάρτητος; ἀλλὰ τὸν τοῦ σώματος, « Χρσ.

Ὄγκα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὄγκη. ‖. (κατὰ τοὺς Φοίνικ. καὶ ἀπ' αὐτῶν τοὺς Βοιωτ.) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Ὄγκαι, κώμη τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν ὁπ. ἐτιμᾶτο), (ὀθ.

Ὀγκαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ τιμώμενος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἷς ἢ φέρων πρὸς τὰς Ὄγκας, ἢ· ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἀθηνᾶν Ὄγκαν.
Ὀγκάομαι-ῶμαι [ὀγμτπ.] , Μ. ἡσομαι. Ἐκαρύζω.
†Ὄγκη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἀγκὼν ἢ· Ὄγκος.
Ὀγκηθμὸς (ὁ) καὶ
Ὄγκημα (τὸ)· ἡ φωνὴ (τὸ ἐγκάρυσμα) τοῦ γαβάρου.
Ὀγκηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς. Ὀγκώδης. φουσκωμένος (κυρ. καὶ μτφρ.).
Ὄγκωσις, εως (ἡ), = Ὀγκηθμός.
Ὀγκητὴς, οῦ (ὁ)· ὁ ὀγκώμενος (Ἐκαρύζων).
Ὀγκητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ ὀγκᾶσθαι.
Ὀγκητὴς, οῦ (ὁ), = Ὀγκητής.
Ὀγκητικὸς, ἡ, όν, = Ὀγκηματικός.
Ὀγκινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Ὀγκίνος [ὄγκος], η, ον. Κυρτὸς, ἀγκιστρωτός. ||· (οὐσ.) ἀντὶ Ὄγκος, ἄγκιστρον (ἄλλ. γλῶχιν) τοῦ βέλους.
Ὄγκιον (τὸ), [Ὄγκος]· βελοθήκη, (ἐνγέν.) = Ἄγγεῖον, σανδοῦκι κτλ.
Ὀγκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὀγκώδης.
†Ὀγκολογέω, Μ. ἡσω. Ὀμιλῶ μὲ ὄγκον (μὲ ἔμφασιν) ἢ ὡσὰν μουγγός.
†Ὀγκοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Ὀγκόω. « Τῇ ὑπερβολῇ πλεονάζει Δημοσθένης ἐν τῷ ὀγκοποιεῖν καὶ ἐπαίρειν τὸν λόγον, « Ἑρμογ.
Ὄγκος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἐναγκεῖν]. βάρος, μέγεθος· ωφρὸς· (ἐν γέν.) σῶμα. (φιλοσοφ.) = Ὕλη, Ἄτομον. 2) φούσκωμα· (μτφρ.) ἐμβρίθεια· μεγαλοπρέπεια· (ἐπὶ κακοῦ) ἔπαρσις· (ἐπὶ ὕφους λόγου) μεγαλήγορία, κομποῤῥημοσύνη. « Ἐς ὄγκον αἴρεται, « Ἀρετ., ἐξογκοῦται, πρήσκεται.
Ὄγκος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἀγκών]. ἀγκίδα, ἀγκιστρον· (ὀθ.) = Γλῶχιν (τοῦ βέλους).
Ὀγκὼς, ἡ, όν, (ὄθ. εὔχρ. μόνον τὸ παρθ. -ὄτερος, -ὁτατος), ἀντὶ Ὀγκώδης.
Ὀγκόφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀγκώδη φωνὴν, βαρύφωνος.
Ὀγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Λύξάνω τι κατὰ τὸν ὄγκον, « τὸ κάμνω ὀγκώδες· ὑψόνω εἰς σχῆμα σωροῦ· πρήσκω, φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφρ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν. μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω. « Τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, εἰδ περ καὶ νῦν λέγεις, « Εὐρ. « Ὀγκωθῆναι τάφῳ, « αὐτ., νὰ τιμηθῇ μὲ ὑψηλὸν (εἰς σχῆμα λόφου) μνῆμα.
Ὀγκύλλομαι, Μ. υλοῦμαι, = Ὀγκόομαι, φουσκόνω, πρήσκομαι· (μτφρ.) ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι· μεγαλήγορῶ. « Οὐ ξυλλήψεσθ' οἵ' ὀγκύλλεσθ'; « Ἀρστφ.
Ὀγκύλος, ου καὶ
Ὀγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον (βάρος ἢ περιφέρειαν σώματος)· (μτφρ.) πλήρης ὄγκου, ὑπερήφανος. (ἐπὶ λόγ.) πομπώδης.
Ὄγκωμα (τὸ), = Ὄγκος, φούσκωμα (κυρ. ἢ μτφρ.). « Ὅθεν ἢ κύδιστον τὸ ὄγκωμα ῥωμαΐσει, « Εὐρ.
Ὄγκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀγκόω, ἡ αὔξησις τοῦ ὄγκου τινὸς σώματος, φούσκωμα· (μτφρ.) ἔπαρσις.
Ὀγκωτὸς, ἡ, όν. Ὀγκωμένος, φουσκωμένος· ὑψωμένος δι' ἐπισωρεύσεως. « Τάφους —, « Ἐπιγρ.

Ὀγμεύω, Μ. εύσω. Κάμνω ὄγμον (κυρ.) ὀργόνων ἢ θερίζων (ἐν γέν.) ὑπάγω (περιπατῶ) κατ' εὐθεῖαν.
Ὄγμος (ὁ). [ἄγω]. ἡ σειρὰ τὴν ὁπ. κάμνει ὁ θερίζων ἢ ὀργόνων, αὐλακιὰ, (ἐν γέν.) γραμμὴ κατ' εὐθεῖαν, ἁράδα· δρόμος. « Ἥλιος μέγαν ὄγμον ἐλαύνων, « Ἄρ.
Ὄγχνη (ἡ), [ἄγχω]. ἡ ἀγριαπιδιὰ καὶ ὁ καρπός της, (ἄλλ.) Ἀχράς.
Ὀδαγμὸς (ὁ), [ὀδάζω]. δάγκαμα· (μτφρ.) τσούξιμον· φαγοῦρα· σουβλιὰ (πόνου).
Ὀδαγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὁδηγός.
Ὀδάζω, Μ. άξω = Ὀδαξάω.
Ὀδαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὴν ὁδὸν. « Ὀδαῖα, « Ὅμ., τὰ ἐφόδια ἢ, αἱ πραγματεῖαι.
Ὀδακτάζω, Μ. άσω, Π. = Ὀδαξάω.
†Ὀδακτίζω, Μ. ίσω, = Ὀδακτάζω.
Ὀδάξ [ὀδοὺς], ἐπίρ. Δαγκάνοντας, μὲ τὰ δόντια, (ὕθ.
Ὀδαξάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. (αὐτπθ.) Αἰσθάνομαι δηγμὸν (φαγοῦραν, τσούξιμον)· μὲ τσούζει καὶ μὲ τρώγει. « Ἐντέρων πόνος ἰσχυρὸς μετὰ τοῦ δοκεῖν ὀδάζεσθαι τὰ ἐντός, « Δσκρ. « Καρδίαν ὠδαγμένος, « (Σοφ. περὶ) Κλμ.
Ὀδαξησμὸς (ὁ), = Ὀδαγμός.
Ὀδαξησικὸς ἢ Ὀδαξητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ὀδαξησμόν, τσουχτερός.
†Ὀδάζω, Μ. ὀδαξήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀδάζω, Ὀδαξάω.
Ὀδαξώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀδαξητικός.
Ὀδάω-ῶ [ὀδοὺς], Μ. ήσω. Πωλῶ, ||. μσ.) ἀγοράζω.
Ὄδε, ἥδε, τόδε (ἡ γεν. τοῦδε κτλ.), ἀντων. Δεικτ. = Οὗτος, αὕτη, τοῦτο.
Ὁδεία (ἡ), τὸ ὁδεύειν, πορεία, ὁδοιπορία.
Ὁδελὸς (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ὀβελὸς καὶ Ὀβολός.
Ὁδευμα (τὸ), = Ὁδὸς, δρόμος, ὁδοιπορία.
Ὁδεύσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δύναται τις νὰ ὁδεύσῃ.
Ὁδευτέον, θετ. τοῦ Ὁδεύω.
Ὁδευτὴς, οῦ (ὁ), = Ὁδίτης, ὁδοιπόρος.
Ὁδευτὸς, ἡ, όν, = Ὁδεύσιμος.
Ὁδεύω [ὁδὸς], Μ. εύσω. Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω. « Ὁδεύειν καὶ ἐπὶ θαλάσσης ἢ ἐπὶ ξηρᾶς, « Σχλ. Εὐρ. (ἢ πθ.) « Γεφύραις καὶ παρμείοις ὁδευομένη, « Στρβ.
Ὁδηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁδηγέω.
Ὁδηγέτης, ου (ὁ), = Ὁδηγός.
Ὁδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω εἰς τινα τὸν δρόμον, τοῦ γίνομαι ὁδηγὸς (κυρ. ἢ μτφρ.).
Ὁδήγησις, εως (ἡ), = Ὁδηγία.
Ὁδηγητὴρ, Π. ἀντὶ
Ὁδηγητὴς, οῦ (ὁ), = Ὁδηγός· (μτφρ.) διδάσκαλος.
Ὁδηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ ὁδηγεῖν.
Ὁδηγήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁδηγητήρ.
Ὁδηγία (ἡ), τὸ ὁδηγεῖν, (μτφρ.) διδασκαλία.
Ὁδηγὸς (ὁ, ἡ), [ὁδὸς, ἄγω]. ὁ δείχνων εἰς τινα τὸν δρόμον, (μτφρ.) διδάσκαλος.
Ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Ὅδε.
Ὁδῖος (ὁ, ἡ), = Ὁδαῖος. « Ἑρμῆς —, « ὁ (ἄλλ.) Ἐνόδιος.
Ὁδιαμὸς (τὸ), Π. μέρος ὁδιύσμου.

Ὁδίτης, ου (ὁ). ὁδοιπόρος διαβάτης.
Ὁδμαλίος, α, ον, Π. ὁ ἀναξίδων βαρίτας ὁδμὴν (ἀποφοράν). « Σκόροδα ἢ τι ἄλλο ὁδμαλέον βρῶμα, « Ἱππκρ.
Ὀδμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ὀσμάομαι, [ἐκ τοῦ
Ὀδμὴ (ἡ), = Ὀσμή.
Ὀδμήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀδμαλέος.
Ὀδμώδης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὀδμαλέος.
Ὁδοδείκτης, ου (ὁ), ὁ δείχνων τὸν δρόμον, ὁδηγός.
Ὁδοιδαιέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁδοιπορέω, [ἐκ τοῦ
Ὁδοιδόκος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ὁδοσκόπος.
Ὁδοιπλανέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. περιπλανῶμαι ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν· χάνω τὸν δρόμον.
Ὁδοιπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν· ἔχων χαμένον τὸν δρόμον.
Ὁδοιπλανία (ἡ). Π. χάσιμον τοῦ δρόμου.
Ὁδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὡς ὁδοιπόρος, ταξειδεύω. « Ἄρνητες δ' ἀπὸ θαλάσσης μέχρι μέν τινος ὁδοιπόρουν, « Φιλ. (καὶ αὐτ. πρόθεσ.) « Ὁδοιπόρουν ἐς τὴν οἰκουμένην, « Ὕμ. (καὶ ἄλλ. τῆς πρόθ.) « Ὁδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τοὺς δι τόπους; « Σοφ. (καὶ πθ.) « Οὐ ἱκανὰ οὖν σοι ἴζορται καὶ ὡδοιπόρηται, « Αἰ.
Ὁδοιπορία (ἡ), τὸ ὁδοιπορεῖν, δρόμος, ταξίδι.
Ὁδοιπορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὁδοιπόρον ἢ τὴν ὁδοιπορίαν. « Ὁδοιπορικὸν (ἔνν. βιβλίον), « τὸ περιέχον τὴν διαγραφὴν ὁδοιπορίας, Γαλλ. itinéraire.
Ὁδοιπορικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ὁδοιπορίας, ὡς ὁδοιπόρος.
Ὁδοιπόριος (ὁ, ἡ), = Ὁδοιπορικός. ||. (οὐσ.) « Ὁδοιπόριον, « Ὁδ. Ο, τὸ διδόμενον ἢ γινόμενον διὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐφόδιον· (ἐνίοτε) ἀγώγιον.
Ὁδοιπόρος (ὁ), [ὁδὸς, περάω]. ὁ περιπατῶν εἰς δρόμον, διαβάτης, ταξειδιώτης, (Τουρκ.) γιολτζῆς.
†Ὁδοίτης, ου (ὁ), = Ὁδίτης.
Ὁδόμετρον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. μετροῦν πόσον δρόμον ἐκαμαν.
†Ὁδόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ μετρῶν τὴν ὁδὸν, ὁδοιπόρος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ὁδόμετρον (ᾧ).
Ὁδοντάγρα [ὀδοὺς, ἄγρα], ας (ἡ). ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἐξαγάλλουν τὰ ὀδόντια.
Ὁδονταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐξάγων (ἐξαγάλλων) ὀδόντια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὀθ. ||. οὐσ.) Ὁδονταγωγὸν (τὸ), = Ὁδοντάγρα.
Ὁδονταλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοῦ πονοῦν τὰ ὀδόντια, πάσχω ὁδοντιάραν.
Ὁδοντιάλγια (ἡ), [ὀδ. ἄλγεια], Ὁδοντόπονος.
Ὁδοντιασις, εως (ἡ), = Ὁδοντοφυΐα, [ἐκ τοῦ
Ὁδοντιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὁδοντοφυέω.
Ὁδοντίζω, Μ. ίσω. Ὀπλίζω μὲ ὀδόντια, Ὁδοντόω.
Ὁδόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀδοὺς, Ὀδοντάκι.
Ὁδοντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀδόντας.
Ὁδόντισμα (τὸ) καὶ
†Ὁδοντισμὸς (ὁ), εἶδ. πάθήματος μιμουμένου τὸν ὄξυν σπειρισμὸν τοῦ ὄφεως.
Ὁδοντογλυφὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνουν (σκαλίζουν) τὰ ὀδόντια, (Γαλλ.) cure-dent.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Οδοντόγλυφον (τό), = 'Οδοντογλυφίς
'Οδοντοειδής, ές (ό,ή). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀδόντος.
Οδοντομάγης, ου (ὁ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν) μὲ τοὺς ὀδόντας. « Κάπρος —, « Κύνες.
† 'Οδοντοξέστης, ου (ὁ), = 'Οδοντογλυφίς.
† 'Οδοντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Οδοντοφυέω.
Οδοντόσμηγμα καὶ 'Οδοντότριμα (τὸ). σκόνι διὰ τρίψιμον τῶν ὀδόντων, (Ατν.) dentifricium.
'Οδοντοτύραννος (ὁ). σκώληξ τις τοῦ ποταμοῦ Γάγγου εἰς τὴν Ἰνδίαν.
'Οδοντοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φυείρων (χαλνῶν, ἀφανίζων) τοὺς ὀδόντας.
'Οδοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (χολισμένος μὲ) ὀδόντια.
Οδοντοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτρώνειν ('Εβγαίνουν) πρώτην φορὰν τὰ ὀδόντιά μου.
'Οδοντοφυής, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου φυτρόνουν πρώτην φορὰν τὰ ὀδόντια. 2) ὁ φυτρώσας ἀπὸ σπαρμένα ὀδόντια.
'Οδοντοφυΐα (ἡ). τὸ φύτρωμα τῶν ὀδόντων καὶ οἱ ἐκ τούτου πόνοι.
'Οδοντόφυτος (ὁ, ἡ), = 'Οδοντοφυής (2).
'Οδοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ ὀδόντια (νὰ ἤνε ὀδοντωτόν).
'Οδοντωτός, ή, όν. 'Ο ἔχων ὀδόντια, (τροχός, κτένι κτλ.) μὲ ὀδόντια.
'Οδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω (πθ. πρκ. 'Ωδοποίημαι). Κάμνω (Ἀνοίγω, Ἑτοιμάζω) δρόμον· (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) εὐκολύνω εἴς τινα τὸν δρόμον. (μτνμ.) βάλλω τι εἰς τὸν δρόμον του· (ἐν γέν.) προδιδάζω. || (πθ.) προχωρῶ, προοδεύω· (μτνμ.) ὑπάγομαι εἰς μέθοδον, κανονίζομαι.
'Οδοποίησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα δρόμου· (μτφορ.) προπαρασκευή, προδιδασίς τινος πράγματος.
'Οδοποιητικός, ή, όν. 'Επιτήδειος πρὸς τὸ ὁδοποιεῖν, προδιδακτικός, προπαρασκευαστικός.
'Οδοποιΐα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ὁδοποιοῦ, ἄνοιγμα (φυσιάσιμον) δρόμου· (μτφορ.)='Οδοποιήσις, [ἐκ τοῦ
'Οδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἀνοίγων δρόμον· (μτφορ.) ='Οδοποιητικός. || (οὐσ.) ὁ ἐπιστάτης ἢ ἐργαζόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν δημοσίων δρόμων. »Ἦσαν δὲ ᾗ ὁδοποιοί, καὶ σχεδὸν τὴν ὅλην διοίκησιν εἶχον τῆς πόλεως.« Αἰσχ.
'Οδός (ἡ), [ἔδος, εὖδα:]. δρόμος, στράτα· πορεία, ὁδοιπορία· ταξίδεμα, ταξίδι. » Αἴγυπτόνδ' ἴέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε,« Ὀδ. Δ. » Ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς αὐτῷ, κακὰς δ' ἐπανόδους, « Πλ. »Ὁδοῦ πάρεργον,« Αξ., ἐν παρόδῳ. »Περὶ ὁδοῦ, « Αξ., πᾶν ὅ,τι εὐκολύνει (χρησιμεύει εἰς) τι. « Περὶ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτα εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς,« Αν. 2) (τρπ.) τρόπος, μέσον· μέθοδος. »καθ' ὁδὸν,« Αξ., μεθοδικῶς, μὲ τρόπον. 3) (Γρφ. ἀπὸ τοῦ 'Εδρ.) σύζημα, δόγμα, αἵρεσις. »Ἑκάστης ὁδοῦ ὄντας,« Πράξ., τοῦ αὐτοῦ φρονήματος (δόγματος). « Κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους,« αὐτ., τὸ χριστιανικὸν δόγμα.
'Οδὸς (ὁ), Αττ. ἀντὶ Οὐδός, κατώφλιον τῆς θύρας· (μτφορ.) ἀρχή, ἡ· τέλος.
'Οδοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Παραφυλάττω) τὰς ὁδοὺς ὡς-
'Οδοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρεμονεύων (ἐνεδρεύων) εἰς τὰς ὁδοὺς, ληστής.
'Οδοσταία (ἡ), Πεδίς ὁδοστάτου, ληστεία.
'Οδοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω (Φυλάττω) εἰς τὸν δρόμον, ἢ σταματῶ τινα εἰς τὸν δρόμον ὡς -
'Οδοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος (ἢ σταματῶν τινα) εἰς τὸν δρόμον, ληστὴς τῶν μεγάλων δρόμων.
'Οδοστρωσία (ἡ). στρώσιμον δρόμου (μὲ πέτρας), (Τουρκ.) καλδιρίμωμα.
'Οδουρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = 'Οδοσκοπέω, [ἐκ τοῦ
'Οδοῦρος καὶ 'Οδουρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁδός, οὖρος], = 'Οδοφύλαξ ἢ· = 'Οδοσκόπος.
'Οδούς [αυγγ. τῷ "Εδω], αντός (ὁ). 'Δόντι (κυρ. καὶ μτνμ). 2) (ἀνατομ.) ὁ δεύτερος σφόνδυλος τοῦ τραχήλου.
'Οδοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὰς ὁδοὺς ὡς-
'Οδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν ὁδῶν. 2) (ἐνίοτε) = 'Οδοσκόπος.
'Οδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Φέρω) τι ἢ τινα εἰς τὸν δρόμον του, ὁδηγῶ· (πθ. ἢ μσ.) προχωρῶ, προοδεύω· εὐοδοῦμαι, ἐπιτυγχάνω.
'Οδύναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ 'Οδύνημα.
'Οδυνέω, Ἰων. ἀντὶ-
'Οδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (καὶ πθ. Αἰσθάνομαι) ὀδύνην, πονῶ, πάσχω. Θλίβομαι, στενοχωροῦμαι.
'Οδύνη (ἡ), [ὀδύσσομαι]. πάνος (σωματ. ἢ ψυχ.), θλῖψις. (συνκδχ.) πονεμα, πληγὴ προξενοῦσα πάνον. « Πολλάκις δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἕλκος, « (Σόλ. παρὰ Στϐ., (ἴδε καὶ Θκρ. Ιθ' 5).
'Οδύνημα (τὸ), = 'Οδύνη, πάνος, πόνημα.
'Οδυνηρίς, ά, όν. (καὶ ἐπίρ.)-ρῶς. 'Οδύνης προξενος, ἀλγεινός, λυπηρός, δυσάρεστος.
'Οδυνήφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὀδύνη, πεφυεῖν]. ὁ καταλαῦων (καταπραΰνων) τοὺς πόνους.
'Οδυνηφόρος καὶ 'Οδυνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὀδύνης πρόξενος.
'Οδυνοσπας, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπώμενος (βασανιζόμενος, βιαζόμενος) ὑπὸ τῆς ὀδύνης.
'Οδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Οδυνηρός.
'Οδυρμα (τὸ). ἀντικείμενον ὀδυρμοῦ, παράπονον. 2) = τῷ
'Οδυρμὸς (ὁ), τὸ ὀδύρεσθαι, θρῆνος, κλαυθμός.
'Οδύρομαι [ὀδύσσομαι], Μ. υροῦμαι (ἀόρ. 'Ωδυράμην). Κλαίω, θρηνῶ, θρηνολογῶ· (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἑλλ.) ἐλεεινολογῶ· παραπονοῦμαι.
'Οδυρτέον, θετ. τοῦ 'Οδύρομαι.
'Οδύρτης, ου (ὁ). ὁ εὐκόλως ὀδυρόμενος, κλαυσιάρης, παραπονιάρης.
'Οδυρτικός, ή, όν. Διεγερτικὸς ἢ 'Επιρρεπὴς πρὸς ὀδυρμόν, παραπονετικός, παραπονιάρης.
'Οδυρτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὀδυρτικόν, παραπονετικά.
'Οδυρτὸς, ή, όν. 'Οδυρμῶν ἄξιος, ἀξιοθρήνητος.
'Οδύσσομαι, Μ. ὀδύσομαι (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. 'Ωδυσάμην καὶ ὁ πρκ. 'Οδώδυσμαι), Π. [ὀδύη]. (μὲ δοτ.) εἶμαι θυμωμένος (ἢ ἔχω ἀντιπάθειαν) κατά τινος· (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) παροργίζω (γίνομαι μισητὸς εἰς) τινα. » 'Οδύσατο Χῆνα ξένον. « Ἡρ.
'Οδωδα, μα. πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ 'Οζω.
'Οδωδή (ἡ). ὀσμή, ἀποφορά.
† 'Οδωδής, ές (ὁ, ἡ), (Ἰων.) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Οδωδώς.
'Οδώδυται, Π. καὶ Ἅττ. γ'. ἐν. πρκ. εὐ πρκ. τοῦ 'Οδύσσομαι.
'Οζων, όντος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ 'Οζύς.
'Οζυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Οξυρέω.
'Οζωτός [ὀζάω], ή, όν, = 'Οξύσιμος, (μεταφορ.) κατορθωτός.
'Οθεσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ "Οϊς.
"Οζαινα [ὄζω], ης, (ἡ), εἶδ. ὀκταποδίου μὲ βαρεῖαν μυρωδιάν, (ἄλλ.) Βολβίτσινα ὄ Οσμύλη. 2) σκιρρώδες τι καὶ δυσώδες ἀπόστημα (κοιν. ὀκταποδι) τῆς μύτης. 3) εἶδ. δυσώδους φυτοῦ, (κοιν.) βρωμούσα.
'Οζαινικὸς, ή, όν. 'Ο ὑποκείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ πάθος ὄζαιναν.
'Οζαινίτης, ου (ὁ) καὶ 'Οζαινῖτις, ίδος (ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὀζαίνης.
'Οζαλέος, α, ον, Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ὄζους (κλώνους ἢ ῥόζους), (συγγ. τῷ Ἀζαλέος).
† 'Οζεία (ἡ), Γλσ. [ἀοζέω]. θεραπεία.
"Οζη (ἡ). ὀσμὴ βαρεῖα, ἀποφορὰ (κυρ. τοῦ στόματος), δυσωδία. 2) τὸ ἐργασμένον δέρμα τοῦ ὀνάγρου, (κοιν.) σαγρί.
'Οζοθήκη (ἡ). κυπρίνι, (Τουρκ.) γκαρδρόμπα (κατὰ λέξ.) βρωμοθήκη.
'Οζολης [ὄζω], ου (ὁ). ὁ βρωμῶν, δυσωδης.
"Οζολις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Οζολης. || (οὐσ.) = "Οζαινα.
"Οζος (ὁ), [συγγ. τῷ "Οσχος]. ῥόζος (κόμπος) ἢ κλωναρι δένδρου. (" Ως γὰρ ὁ ὄζος ἐντὸς ἄλλοις, οὕτω καὶ δρυμὸς ἐν ἀμπέλῳ, ᾗ ἐν καλάμῳ γονυ. « Θεοκ. (μτφορ.) υἱὸς ἢ ἀπόγονος. » "Οζος Λαρτιάδαο "Οδ., ἀνδρεῖος πολεμιστής.
'Οζόστομος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. βρωμᾷ (ὄζει) τὸ στόμα.
'Οζόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς εἶδος ὄζου (κόμπου, ἢ κλάδου).
† 'Οζόχρωτος (ὁ, ἡ), (Γλσ.) τοῦ ὀπ. ὁ χρώς (τὸ σῶμα ἢ τὸ δέρμα) μυρίζει.
'Οζύξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομοζυξ.
'Οζω [συγγ. τῷ Δάζω], Μ. ὀζήσω ἢ ὀζέσω (πρκ. ἀντὶ ἐνε. "Οδωδα, ὑπερσ. 'Ωδώδειν). "Εχω (Ἀναδίδω) καλὴν ἢ ἰσχνὸν.) κακὴν ὀσμήν, βρωμῶ, μυρίζω. « Τὰ μὲν χλωρὰ (τῶν ξύλων) πύρ ὀζει, « Θφρ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) » Μέγα ὄζεις, « Ἀρστ., μυσχομυρίζει (καὶ στρ.) « Κρονίων ὄζειν, « αὐτ., εἶναι γεμάτος ἀπὸ παλαιὰς προλήψεις, (κοιν.) μυρίζει σκουριά. (καὶ αἰτ.) » Καινὸν ὄζειν τοῦ σώματος, « Αξ. » "Ωμην τοίνυν ὕπνον ὄζειν, « Πλ., ὅτι παρομοίως βρωμοῦσιν οἱ λοι· (καὶ μσ. σπντ.) « Κακὸν ὄζομένης ἵππκρ. (καὶ χ. πτ.) » Τήλεθε δ' ὄζμη δωδει, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀπρσ.) » Οὐκ ὄζει αὐτῶν (τῶν ἰχνῶν), « Ξεν., δὲν ἀναδίδεται ἡ ὀσμὴ των.
'Οζώδης, εος (ὁ, ἡ). δυσώδης, βρωμερός. 2) = τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Οζωτός, ή, όν. Γεμάτος ὄζους (βόζους ἢ κλώνους).
'Οή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ "Οα.
"Οθ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ "Οτι.
"Οθεν [ὅθ], ἐπίρ. Τοπ. ἀπ' ὅπου. »Ἐξ 'Ενετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος, « Ἰλ. Β. »Κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,« Σοφ. »Εἴτε ἀπὸ τοῦ σπαιύζειν τοὺς ἀγωνιζομένους, εἴτε ὅθενοῦν,« 'Ερμγ. 2) Σύνδ. Αἰτιολογ. ἢ Συλλογ. λοιπόν, διὰ τοῦτο. »"Οθεν δὴ, φὰν ἐκ κακοῦ, πορίζειν δεῖ, « Σοφ.
"Οθη (ἡ), [ὄθω]. φροντὶς, προσοχή.
"Οθ: [ὅθ], ἐπίρ. Π. Τοπ. "Οπου.
"Οθμα (τὸ), Αἰολ. Π. ἀντὶ "Ομμα.
'Οθνεῖος [ὄθνος ἡ νόθος], α, ον. Ξένος, ἀλλοδαπός· ἀλλότριος. (συγχ. τῷ 'Οθόνιος).
'Οθνειότυμβος (ὁ, ἡ), Π. [ὀθνεῖος, τύμβος]. θαμμένος εἰς ξένον τόπον (εἰς τὴν ξενιτειάν).
"Οθομαι (παρτ. 'Ωθόμην καὶ πλέον οὐ), Π. [ὄθω ἢ ὄσσομαι]. φροντίζω, μοὶ μέλει· (μὲ γεν.) »Οὐκ ὄθομαι κοτέοντος,« Ἰλ. Δ., ἀδιαφορῶ· (ᾧ πρὸς ἀπαρ.) »Οὐκ ὄθεται ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, « Ἰλ. Ο., δὲν τὸν μέλει, δὲν φοβεῖται.
'Οθόνη (ἡ). πανὶ λινὸν (διὰ 'πουκάμισα κτλ.). πανὶ (τοῦ καραβιοῦ). τραπεζομάνδυλον, μανδύλι. »Τοῖς μὴ ἐπαινοῦσι μηδὲ ὡς ἐν τοῖς θεάτροις κατασείσαι ταῖς ὀθόναις·. ἐπιτιμῶν,« Εὐσ.
"Οθόνινος, η, ον. Ἀπὸ πανὶ (ὀθόνην), πανένιος.
'Οθόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Οθόνη, κομμάτι πανιοῦ, πανάκι, κουρελάκι (κυρ. διὰ ξαντὸν ἢ δέσιμον).
"Οθονιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀθόνια, πανᾶς.
"Οθουνα [ὄ], ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ, γαρούφαλον τῆς Ἰνδίας (ζ). 2) εἶδος ἰατρικοῦ (ἀγνώστου κατασκευῆς).
"Οθουνοποιὸς (ὁ), [ὀθ. ποιέω], ὑφάντης λινῶν πανίων.
"Οθουνοσκεπὴς, ές (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ πανὶ (ὀθόνην).
"Οθούνεκα (ἢ κατ' ἄλλ. "Οθ' εὕνεκα), συνδ. Π. ἀντὶ "Οτου ἕνεκα, ὅτι· ἐπειδή.
†"Οθριξ, θριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομόθριξ.
'Οθρυος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ 'Ομόθρυος.
'Οθρυόεις, εσσα, εν, Π. =Θρυόεις, [ἐκ τοῦ 'Οθρύς, ύος (ἡ), Κρητ. βουνὸν δρυμῶδες ἢ κρημνώδες.
†'Οθω), Γλσ. κινῶ, (ἄχρ. θεμ. τοῦ 'Ωθέω καὶ "Οθομαι).
Οἱ, ἐπιφών. (ἐκφρ. πόνον, λύπην ἢ θαυμασμόν), "Οχ! ἄχ! »Οἳ ἐγὼ,« Εὐρ., ἴδε Οἴμοι.
Οἱ, ὀνομ. πλθ. τοῦ ἄρθρου 'Ο.
Οἱ, ἐγκλιτ. ἀντὶ Οἱ, (ἀντων.).
Οἳ, ὀνομ. πλθ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. "Ος. 2) (πρὸ ἐγκλιτ.) ἀντὶ Οἱ, (ἄρθρ.).
Οἱ, δοτ. τῆς προσωπ. ἀντων. Οὗ, ἀντὶ Αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτῷ.
Οἱ [ὄϊ], ἐπίρ. Τοπ. (κυρ. ἐπὶ κινήσ. ὡς ᾧ τὸ ᾗ ἐπὶ στάσ.) ἐκεῖ) ὅπου. »Διωκόμενος .. κατὰ πύστιν οἱ χωρίῃ,« Θκ. (μὲ γεν. τοπ.) μέχρι τίνος βαθμοῦ. »Οἱ κακῶν,« Ξεν. "Ερμα.
Οἵ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Οἷα, ὑδ. τοῦ Οἷος.
Οἵα ἡ 'Οΐα (ἡ), [Οἴϊς]. πρόβατα ἢ οὐΐα.
;Οἴα (ἡ), ="Οα, σουρβιὰ, (δένδρ.).
Οἴα (ἡ). κώμη, χωροπούλα, (κυρ. θηλ. τοῦ Οἷος).
Οἴα, θηλ. καὶ Οἷα, ὑδ. πλθ. τοῦ Οἷος.
Οἰαδὸν, ἐπίρ. Π. [Οἷος]. μόνως, κατὰ μόνας.
Οἰακηδὸν, ἐπίρ. 'Εν εἴδει οἰακος, ὡς ἂν τιμόνι.
Οἰακίζω, Μ. ἰσω. διευθύνω τὸν οἴακα (τὸ τιμόνι) ἢ διὰ τοῦ οἰακος, κυβερνῶ (κυρ. καὶ μτφρ.).
Οἰάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἴαξ.
Οἰάκισις, εως (ἡ) καὶ
Οἰάκισμα (τὸ), καὶ
Οἰακισμὸς (ὁ), ἡ τοῦ οἴακος ἢ διὰ τοῦ οἴακος διεύθυνσις, τιμόνιασμα· (μτφρ.) διοίκησις.
Οἰακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φακίζων, τιμονιέρης, κυβερνήτης.
Οἰακονομέω-ῶ, Μ. ήσω, =Οἰακίζω, [ἐκ τοῦ
Οἰακονόμος (ὁ, ἡ), [οἴαξ, νέμω]. ὁ κρατῶν τοὺς οἴακας, διοικῶν τὸ πλοῖον διὰ τοῦ οἴακος, τιμονιέρης.
Οἰακοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, =Οἰακίζω, [ἐκ τοῦ
Οἰακοστρόφος (ὁ, ἡ), =Οἰακονόμος. [στρέφω καὶ
Οἴαξ [†οἴω], ακος (ὁ). (κυρ.) τὸ δοιάκι τοῦ τιμονιοῦ· (κατ' ἔκτ.) τὸ τιμόνι (κυρ. καὶ μτφρ.)· (καταχρ.) οἱ κρίκοι τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμάξης.
Οἰάτης, ου (ὁ) καὶ Οἰᾶτις, ίδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἴης (ἐν τῇ Ἀττικῇ). 2) Π. χωρικὸς, (ἴδε Οἴη).
†Οἶδος (ὁ). κομμάτι κρέατος ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ βιφδιοῦ, [παρ. θλ. "Ιδος].
Οἴγνυμι (παρτ. 'Ωΐγνυν καὶ 'Εώγνυον) ᾠ
Οἴγω (παρτ. "Εργον), Μ. οἴξω (αὐρ. "Ωξα καὶ "Εῳξα), Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ. καὶ εὐχρηστοτ.) Ἀνοίγω. »Οἶξεσα κληῖδι θύρας, « Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) » Πᾶται δ' ὠίγνυντο πύλαι, « Ἰλ. Β.
Οἶδα (οἶδας ἢ οἶσθα, οἶδε· πλθ. [ἐκ τοῦ Ἴσημι] ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι), Μ. εἴσομαι καὶ εἰδήσω (παρτ. "Ηδειν, προ. Ἴσθι, ἴστω, εὐκτ. Εἰδείην [τὸ πλθ. Εἰδοῖμεν], ὑποτ. Εἰδῶ, ἀπαρ. Εἰδέναι, μτχ. Εἰδὼς καὶ τὸ θετ. Ἰστέον), (κυρ.) μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ †Εἴδω. (μὲ αἰτ.) ἠξεύρω· γνωρίζω· εἶμαι πληροφορημένος, (Π.) φρονῶ. » Πρότερος γενόμην, ᾧ πλείονα οἶδα, « Ἰλ. Ρ. » Εἰδέναι οὐκ οἴομαι ἃ μὴ οἶδα, « Πλάτ. » Αὐτοὶ εἰδήσαμεν ἃ χρὴ πρόττειν, « Αἰσχ. » Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας, « Ἰλ. Γ. »Καὶ οἶονται, ἴσασι δὲ οὐδέν, « Ἄρστ. » Ἐριχθόνιον οἶσθα, γέρον; « Εὐρ. » Δεινὸν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιδουλεύοντας ἀφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται, « Θκ. » Ἴστω νῶν Ζεὺς αὐτὸς, « "Ομ., (εἶδ. ὅρκα) μάρτυς μοι ὁ θεὸς ! (καὶ δοτ. περιπ.) » Χάριν ὑμῖν εἴσομαι τούτου, « Ξεν. (ᾧ πρὸς μτχ.) » Οὕπω ᾔδεε Πάτροκλον τεθνηκότα, « Ἰλ. Ρ. » Οἶδα ἁμαυτὸν ἥττονα ὄντα, « Ξεν. » Οἶδα ἐξαπατώμενος, « Ἀρχφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. τελ.) » Ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα, « Ἀρχφ., (κοιν.) ἵνα μάθῃ. (καὶ εἰδικ. ἀναλ.) »Καὶ κατεγέλων δ' εὖ οἶδ' ὅτι, « αὐτ. « Χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, « Δκ. (καὶ ἐπιφερομ. πρς.) » Οἶσθ' εὖν ὃ δρᾶσον, « Εὐρ. » Οἶσθα τῶν ἄμοι γενέσθαι; « αὐτ. (ἴδε Δράω). (ᾧ μὲ γεν. Π.) » Εὖ εἰδότι χάρμης, « Ἰλ. Ε., πολλὰ ἐμπειροπόλημοι. « Οὐ πρὶν εἰδῖα τάκοιο,« Ἰλ. Ρ., ἄπειρος. (καὶ ἀπολ.) »Εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, « Ἰλ. Α. » Μακρηγορεῖ, ἐν εἰδόσιν οὐ βούλομαι,« Θκ. «"Ηπιά τοι οἶδεν, « "Ομ. Ν. Ο., ἀγαθὰ φρονεῖ. 2) (μὲ ἀπαρ. τελ.) ἠμπορῶ, ἔχω δύναμιν ἢ ἱδιότητα· συνειθίζω. » Τοῦτο οἶδε διεγείρειν τοὺς ὕπνῳ καταφερομένους, « Ἀλιέ. Τραλλ. » Τὸν ᾄδαν οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν, « Σοφ. « Εἰδείην σιγᾶν περὶ ὧν ἄμεινον, « Στβ.
Οἰδαίνω, Μ. οἰδήσω. Πρήσκω ἢ Πρήσκομαι, φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφρ.). » Οἰδαίνουσα θάλασσα, « Λρ., ἢ (κοιν.) φουσκοθάλασσα. » Μέγα δὲ φρένες Δίακίδαο νειόθεν οἰδαίνεσκον, « Απλλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι ,« Ἰλ. Ι., (ἴδε καὶ Οἰδάω).
Οἰδαλέος, α, ον, Π. πρησμένος, φουσκωμένος.
Οἰδάνω, Μ. οἰδήσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἰδαίνω.
†Οἴδαξ [οἰδάω], ακος (ὁ). σῦκον ἄγουρον, (ἄλλ.) Φήληξ.
Οἴδας καὶ Αἰολ. Οἴσαθα (ζ), ἔθεν τὸ Οἴσαθα, ἔ. ἐν. πρσ. τοῦ Οἶδα.
Οἰδάω (καὶ Ἰων. Οἰδίω)-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. "Ωδηκα). [οἶδος]. Πρήσκομαι, φουσκόνω, εἶμαι πρησμένος (φουσκωμένος)· (μτφρ.) εὐρίσκομαι εἰς ταραχὴν (εἰς ἀναβρασμόν). « Οἰδεόντων ἔτι τῶν πραγμάτων,« 'Ηρ. Ἴδε καὶ Οἰδαίνω.
Οἴδημα (τὸ), [οἰδάω]. πρήξιμον, φούσκωμα.
Οἰδηματίεις, εσσα, εν, Ἰων. καὶ
Οἰδηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ οἴδημα, πρησμένος.
Οἴδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰδάω, πρήξιμον, φούσκωσις, ἐξόγκωσις.
†Οἴδιον (ἐκ τοῦ) 'Οΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οϊς, πρόβατον.
Οἰδίσκω, Μ. οἰδήσω (ἰ). Πρήσκω, φουσκόνω.
Οἴδμα (τὸ), Π. ἀντὶ Οἴδημα, φούσκωμα· (ἰδιωτ.) κῦμα ὑψωμένον, φουσκοθάλασσα· (ἐν γεν.) πέλαγος.
Οἰδματόεις, εσσα, εν, Π. [οἴδμα]. κυματώδης.
Οἴδνον (τὸ), ="Ιδνον.
†Οἰδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Οἰδαίνω, [ποιῶ καὶ
Οἶδος, εος (τὸ), Π. ὄγκος, πρήξιμον, φούσκωμα.
Οἰέανος (ὁ, ἡ), Π. [αἴος, ἐκνός]. =Οἰκυλίτων.
Οἴειος [ὄϊς], α, ον. Πρόβειος, προβατήσιος.
Οἴεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Οἴεσθαι.
Οἴεος, ᾱ, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἴειος. ‖. (αὐτ.) Οἰέη (ἡ). (ἐννν. δορά), προβατή.
Οἰεσσι καὶ (διαλ.) 'Οΐεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ "Οϊς.
Οἴεται, Ἰων. γ', ἐν. πρσ. τοῦ Οἴεσθαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰέτης, εος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, ἔτος]. συνομήλικος.

Ὀΐζυος (ὁ, ἡ) καὶ

Ὀϊζυρὸς καὶ (Ἀττ.) Οἰζυρός, ά, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος καὶ -ώτερος, -ώτατος). (τὸ ἐπ ρ.) -υρῶς, Π. δυστυχής, ἐλεεινός, ἀξιοθρήνητος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, [ἐκ τοῦ

Ὀϊζύς καὶ (Ἀττ.) Οἰζύς, ύος (ἡ), Π. [οἴ!]. θρῆνος· θλῖψις· δυστυχία, ἀθλιότης, ταλαιπωρία.

Ὀϊζύω, Μ. ύσω, Π. [ζύζύς]. ὑποφέρω (κόπους, δυστυχίας), ταλαιπωροῦμαι· θλίβομαι.

Οἶη (ἡ), Π χωρίον (μεμονωμένον), συγχ. τῷ

Οἴη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄα. (βένδρ.) ἡ σαρδηά.

Οἰήϊον (τὸ), Π, ἀντὶ Οἴαξ, οἰάκιον.

Οἴηκα, Ἰων. ἀντὶ Οἴακα, αἰτ. τοῦ Οἰήξ.

Οἰήκιαν (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Οἰάκιον.

Οἰηκίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Οἰακίζω.

Οἴημα (τὸ), [οἴομαι]. γνώμη· τὴν ὁποίαν ἔχει τις περί τινος, φρόνημα, (ἰδιαιτ.) = Οἴησις, ἔπαρσις.

Οἰημάτιας, ου (ὁ). πλήρης οἰήματος (οἰήσεως), φαντασμένος.

Οἰημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἴημα.

Οἰηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Οἴαξ.

Οἴησις, εως (ἡ), τὸ οἴεσθαι, φρόνημα. (ἰδιαιτ.) ἡ περὶ τῆς ἰδίας ἱκανότητος πρόληψις, φαντασία, ἔπαρσις.

Οἰησίσοφος (ὁ, ἡ), = Δοκησίσοφος.

Οἰησίφρων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μεγάλην περὶ τῆς φρονήσεώς του οἴησιν.

Οἰητέον, θετ. τοῦ Οἴομαι.

Οἰητής, οῦ (ὁ). ὁ οἰόμενος (φρονιῶν, νομίζων).

†Οἰήτης, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Οἰάτης, κωμήτης, χωρικός.

Οἰητὸς [οἴομαι] ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ὑπέλαβεν ἢ δύναται νὰ ὑπολάβῃ τις· ὁ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπαρκτός, ἰδανικός.

Οἶς, ἰδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄϊς.

Οἴκαδε, ἐπίῤῥ. Εἰς (Πρός) τὸν οἶκον· (μτγν.) = Οἶκοι.

Οἰκαδίς, Δ. ἀντὶ Οἴκαδε.

Οἰκάριον (τὸ), = Οἰκίδιον.

Οἶκε, Π. ἀντὶ Ἔοικε.

†Οἰκειακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκεῖον ἢ τοὺς οἰκείους. » Οἰκειακὴ μαρτυρία, ἣ λέγουσιν οἱ νομικοὶ domesticum testimonium, « Ἰνστιτ. Θεοφ. 2) = ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκιακός. » Ἄλλο μὲν ὄνομα οἰκειακὸν, ἄλλο δὲ ἐν τοῖς ἐκτὸς, « Εὐρ.

Οἰκειόγραφος (ὁ, ἡ), = Ἰδιόγραφος, ἰδιόχειρος.

Οἰκειοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκειοποιοῦμαι τὰ παθήματά τινος, συμπάσχω ὡς οἰκείῳ.

Οἰκειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοποιέω.

Οἰκειοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὰ οἰκεῖα (τὰ ἐμαυτοῦ) πράγματα. (κοιν.) κυτάζω τὴν δουλειάν μου, (ἄλλ.) Ἰδιοπραγέω.

Οἰκειοπραγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., = Ἰδιοπραγία.

Οἰκεῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ οἴκου ἢ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐπιτήδειος, οἰκιακὸς· συγγενής, ἐδικὸς. » Πρότερον ὄντες αὐτοῦ φίλοι· κατέστημεν οἰκεῖοι, « Ἰσ. » Εἴ τις ἐπιθυμεῖ τοὺς οἰκείους ἰδεῖν, « Ξεν. » Οὔτε γὰρ οἰκεῖος, οὔτε συγγενὴς, οὔτε ἀναγκαῖός σοι τούτων οὐδείς, « Δημ. » Ἐργαζώμεθα τὰ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως, « Γρῳ. (καὶ ὑπερθ.) » Σφάζεται ὑπὸ τοῦ οἰκηϊωτάτου ἑωυτῆς, « Ἡρ. ||. (οὐδ.) » Τὸ οἰκεῖον, « Θκ. ἀντὶ Ἡ οἰκειότης. 2) ὁ ἀνήκων εἴς τινα, ἰδικός του, ὄχι κοινὸς (δημόσιος). » Συνέσπετο οἰκηΐῃ τε τριηρεῖ καὶ οἰκηΐῃ ἀνδρῶν δαπάνῃ, « Ἡρ. » Τὰ ἑαυτοῦ ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν, « Ἰσκρ. (ὄθεν) » Ἡ οἰκεία (ἐνν. γῆ), « Θκ., ἡ πατρὶς· καὶ » Οἰκήϊα (τά), « Ἡσ., ὁ οἶκος, ἡ οἰκία. 3) (μὲ γεν.) πρέπων, προσφυὴς, ἁρμόδιος, ἀνάλογος. » Ὁ ὁπλισμὸς αὐτῶν ἐστὶν οἰκεῖος τῆς τε χώρας καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων, « Στρ. » Οἰκείαν ἔσχε τῆς ἀσεβείας τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν, « Διόδ. » Οὐδὲ καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκήϊον, « Ἡρ.

Οἰκειότης (ἡ). ἡ σχέσις τοῦ οἰκείου, συγγένεια, φιλία στενὴ, (Γαλλ.) familiarité.

Οἰκειοτενέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, (Γρμτ.). Λαμβάνω οἰκεῖον (ἴδιον) τόνον, τονίζομαι ἰδιαιτέρως.

†Οἰκειόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τὴν οἰκείαν (τὴν πάτριόν του) φωνὴν, (ὄθεν

Οἰκειοφώνως, ἐπίῤῥ. Μὲ τὴν ἰδίαν (ἢ τὴν πάτριόν) του φωνήν.

†Οἰκειόχειρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -χειρως, (μτγν.) = Ἰδιόχειρος.

Οἰκειοω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι οἰκεῖον εἴς τινα, σχετίζω, φιλιόνω· ἰδιοποιῶ· (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι. » Δῶροις αὐτοὺς ᾠκειώσατο, « Ἡρωδ. » Αἰγύπτιοι οἰκειεῦνται Καμβύσεα, « Ἡρ.

Οἰκείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Οἰκέω.

Οἰκείωμα (τὸ). μέσον οἰκειώσεως, διάθεσις ἢ ἀφορμὴ πρὸς οἰκείωσιν, φιλοφροσύνη κτλ.

Οἰκείως, ἐπίῤῥ. Μὲ οἰκειότητα, φιλικῶς, οἰκιακῶς· προσφυῶς, πρεπόντως· ἀνηκόντως κτλ. » Οἰκείως ἔχειν τινὶ ἢ πρός τινα (ἢ) χρῆσθαί τινι, « Ξεν., Πλ. κλπ., ἔχειν σχέσιν μετά τινος. » Εὖρον ἐπισκεψάμενος πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα, « Ξεν.

Οἰκείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰκειόω, σχετισμὸς· φιλίωσις· οἰκειοποίησις.

Οἰκειωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ οἰκειωνειν (οἰκειοποιεῖν, σχετίζειν κτλ.).

Οἰκετεία (ἡ). τὸ ἄθροισμα τῶν οἰκετῶν, οἱ ὑπηρέται μιᾶς τινος οἰκείας, (κοιν.) τὸ κοπελολόγι.

Οἰκετεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Οἰκῶ, κατοικῶ. 2) (συχνότ. μσ.) εἶμαι οἰκέτης (ὑπηρέτης) παρά τινι.

Οἰκέτης, ου (ὁ). (κυρ.) οἰκιακὸς, μέλος τῆς οἰκογενείας· (ὅθ. συνήθ.) δοῦλος οἰκυγενὴς, (ἐν γέν.) ὑπηρέτης. » Παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσιν, « Ἰσκρ. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Οἰκετικὸς, » Βίος —, « Λύρ. 3) ἀντὶ Κατοικίδιος. » Περιστερὰ οἰκέτις, « Σοφ. παρὰ) Πλδ.

Οἰκετίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Οἰκέτης.

Οἰκετία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ οἰκέτου. » Ἐλευθέραν δὲ εἶναι καὶ τῆς οἰκετίας ἀπαλλάττεσθαι, « Κλμ. 2) = Οἰκετεία.

Οἰκετίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Οἰκέτης.

†Οἰκετιεὺς (ἀντὶ Οἰκετιδεὺς), έως (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Οἰκέτης, (παρῳδ. τοῦ Ὁ Ἐστιεύς).

Οἰκετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς οἰκέτας, δουλικός. » Τὸ οἰκετικόν, « Πλ., ἀντὶ Οἱ οἰκέται.

Οἰκέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰκέτης, δούλη οἰκογενής, ὑπηρέτις. » Γυναικὸς οἰκέτις μουσοεργὸς, « Ἱππκρ. 2) (εἰς τὸν Θκρ.) ἡ ὕπανδρος γυνὴ, (κοιν.) οἰκοκυρά.

Οἰκεὺς, έως ἡ ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκέτης ἢ Οἰκεῖος. » Οἰκόνδ' ἰοῦσα μοι, ὅφρ' ἂν ἴδωμαι εἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην, « Ἰλ. Ζ. » Πρὸς ἐσχατιὰς ἀκρωρείης, » ὅς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ, ἢ δίκη οἰκήων, οἵσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῦ, « Θκρ.

Οἰκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Ἐν Διὸς ἐννυδώμασιν) οἰκῆς, « Θκρ. » Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον, « αὐτ. » Γπωρείας ᾤκεον ἔδης, « Ἰλ. Γ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Τῦσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἰωσι, « Ἡρ. (ᾧ ἐπίῤῥ.) » Τίνες ἐόντες, καὶ πῇ γῆς ᾠκημένοι, « αὐτ. (ᾧ ἀπολ.) » Ἡ οἰκουμένη (ἐνν. γῆ), « Αξ., ἡ κατοικημένη ἢ κατοικήσιμος, (ἀντιθ. τῷ Ἀοίκητος). 2) (μὲ αἰτ. καὶ ἐπίῤῥ.) διοικῶ, οἰκονομῶ. » Οἰκονόμου ἀγαθοῦ δοκεῖ εἶναι εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ (καὶ τὸν ἄλλου δέ, εἰ ἐπιτρέπει τις αὐτῷ) οἶκον, « Ξεν. » Ἀρετῇ πόλεις τε ᾠκουσ εὖ οἰκοῦσιν, « αὐτ. (καὶ ἀρτίτ.) » Ἡ πόλις εὖ οἰκεῖ (ἀντὶ οἰκεῖται), « αὐτ. » Ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν, « Θκ., διοικηθῶσιν. (ᾧ πθ.) » Οἷς οἰκεῖται καλῶς σκηνὴ στρατιωτική, « Ξεν

Οἰκημακὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Οἰκιακός.

Οἰκήας, Ἰων. αἰτ. πλθ. τοῦ Οἰκεύς.

Οἰκηϊόμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειούμενος, μτχ. καὶ

Οἰκηϊεῦνται, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειοῦνται, γ', πλθ. πρα. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Οἰκειοῦμαι.

Οἰκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκεῖος.

Οἴκημα (τὸ). μέρος πρὸς κατοικίαν, σπίτι, κάμαρα. (Ἀττ. κατ' εὐφημ.) φυλακὴ, θερμωτήριον, ἢ πορνοστάσιον.

Οἰκηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οἴκημα. » Σκεύη —, « Δρτ., τὰ οἰκιακά.

Οἰκημάτιον (τὸ). μικρὸν οἴκημα, σπιτάκι, καμαράκι.

Οἰκήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ κατοικηθῇ, κατοικήσιμος. ||. (οὐσ.) » Οἰκήσιμον, « Θκ., ἀντὶ Οἴκημα.

Οἴκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰκέω, κατοίκησις (» Ὀρέγεσθαι τῆς Ἀθήνησιν οἰκήσεως, « Ξεν.). (συχνότ.) κατοικία. » Εἰλέον, οὐκ οἴκησιν, « Θκρ. » Δίῳ οἴκησιν Διός, « Ἀρχ.

Οἰκήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Οἰκητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκητής, οἰκήτωρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰκητήριον (τὸ). μέρος πρὸς οἴκησιν, κατοικητήριον.
Οἰκητής, οῦ (ὁ). κάτοικος.
Οἰκητικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων φύσει τὸ ἴδίωμα) νὰ ἔχῃ μόνιμον οἴκησιν (κατοικίαν). « Τῶν ζώων τὰ μὲν, οἰκητικά, οἷον ἀπάλαξ, μύρμηξ κτλ.· τὰ δὲ ἄοικα, » Ἀρστ.
†Οἰκητόρια (τά), [οἰκήτωρ]. τὰ οἰκιακὰ σκεύη (ἐπιπλα), (κοιν.) νοικοκυριά.
Οἰκητός, ἡ, όν. Κατοικημένος ἢ, Κατοικήσιμος.
Οἰκήτωρ, ορος (ὁ), = Οἰκητὴρ, κάτοικος.
Οἰκία (ἡ), = Οἶκος, ὑπίτι, κατοικία (ἀνθρ. καὶ ζ.). 2) (συνηθ.) γένος· οἰκογένεια, (Λτ.) familia. « Οἰκίης ἐόντα ἀγαθῆς, » Ἡρ. « Δημότην ἐόντα καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέος, » αὐτ. 3) κατάστασις ὑπιτιοῦ, περιουσία. « Κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, » Γρφ., (παρδλ. Οἶκος).
Οἰκιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, ὑπιτικός· = Οἰκεῖος, ἰδικός. « Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ, » Γρφ.
Οἰκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἰκίον, ὑπιτάκι.
Οἰκίδιος, α, ον, Π. ὁ κατ' οἶκον, ἰδιαίτερος, ὄχι δημόσιος.
Οἰκίζω, Μ. ἴσω, = Κατοικίζω.
Οἰκιήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκέτης.
Οἰκίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, (συνηθ. εἰς τὸ πλθ.) = Οἰκία, κατοικία. (ἐπὶ ζ.) φωλεά.
Οἰκισις, εως (ἡ), = Κατοίκισις.
Οἰκίσκη (ἡ) καὶ
Οἰκίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, ὑπιτάκι, ὑπιτόπουλον· καμαράκι.
Οἰκισμὸς (ὁ), = Κατοικισμός.
Οἰκιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκιστής.
†Οἰκιστήριον (τὸ), = Οἰκητήριον.
Οἰκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατοικίζων τόπον τινὰ (κυρ.) μὲ ἀποίκους, κτίστης (ἀρχηγὸς) ἀποικίας.
Οἰκιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς οἰκισμόν, οἰκιστοῦ ἴδιος.
†Οἰκιτεὺς, έως (ὁ), Ζ. Οἰκετεύς.
Οἰκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διατρίβων πάντοτε) εἰς τὸν οἶκον.
†Οἰκοβουκόλος (ὁ, ἡ), διορθ. Οἰοβουκόλος.
Οἰκογενὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) δοῦλος ὁ γενηθεὶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, (ἐν γέν.) ὑπιτικός. « Αἰλουρος, — « Ἐπγρ., ἢ (ἕλλ.) Κατοικίδιος. « Σῶμα γυναικεῖον οἰκογενὲς, » Ἐπγρφ.
Οἰκοδέγμων, ονος καὶ
Οἰκοδέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ δεχόμενος (φιλοξενῶν) τινα εἰς τὸν οἶκόν του.
Οἰκοδέσποινα, ης (ἡ). ἡ οἰκοκυρά.
†Οἰκοδεσπασύνη (ἡ). ἡ ἐξουσία τοῦ οἰκοδεσπότου.
†Οἰκοδεσποτεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκοδεσποτία.
Οἰκοδεσποτέω-ῶ, Μ. ἥσω. (ἀστρλγ.) Ἔχω ἐπιβροὴν, ἐπικρατῶ· (κατὰ λέξ.) εἶμαι Οἰκοδεσπότης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς οἴκου (οἰκογενείας), οἰκοκύρης, (εἰς τὴν Γρφ. εὑρηται καὶ « Οἰκίας οἰκοδεσπότης, ») (ἀστρλγ.) ὁ ἐπικρατῶν εἰς τὸν Ζωδιακὸν πλανήτης.
Οἰκοδεσποτία (ἡ), = Οἰκοδεσποσύνη· (ἀστρλγ.) ἡ ἐπιβροὴ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀστέρος
Οἰκοδεσποτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἰκοδεσπότην.
Οἰκοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (τρεφόμενος, διαιτώμενος) ἐν τῷ οἴκῳ, ὑπιτικός. « Ἀλεκτρυὼν—, » Γαλ.
Οἰκοδομέω-ῶ, Μ. ἰσω. Κτίζω (κυρ. οἶκον καὶ ἐν γέν. ὁποιονδήποτε κτίριον)· (μτφορ.) στηρίζω (καταρτίζω) εἰς τὴν πρὸς θεὸν πίστιν, (Γαλλ.) édifier.
Οἰκοδομὴ (ἡ), = Οἰκοδόμησις καὶ
Οἰκοδόμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι οἰκοδομήθη, κτίριον.
Οἰκοδόμησις, εως (ἡ). τὸ οἰκοδομεῖν, κτίσιμον οἴκου· (μτφορ.) στηριγμὸς (καταρτισμὸς) εἰς τὴν πρὸς θεὸν πίστιν, (Γαλλ.) édification.
Οἰκοδομητέον, θετ. τοῦ Οἰκοδομέω.
Οἰκοδομητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οἰκοδομεῖν.
Οἰκοδομητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ᾠκοδόμησεν ἢ δύναται ἢ πρόκειται νὰ οἰκοδομήσῃ τις.
Οἰκοδομία (ἡ), σπν. ἀντὶ Οἰκοδόμησις.
Οἰκοδομικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = κῶς. Ἔμπειρος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ οἰκοδομεῖν. « Οἰκοδομικὴ (ἡ), » ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδόμου.
Οἰκοδόμος (ὁ, ἡ), [οἶκος, δέμω]. ὁ κτίζων (κατασκευάζων) οἶκον. || (οὐσ.) κτίστης ἢ τέκτων, (κυρ.) ἀρχιτέκτων.
Οἴκοθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οἴκου, ἀπὸ τ' ὑπίτι· ἀπὸ τὴν πατρίδα· ἐξ ἰδίων· (τρπ.) ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθορμήτως· (ἐνίοτε) ἀπ' ἀρχῆς, ἀνέκαθεν.
Οἴκοθι, Π. = Οἴκοι.
Οἰκόθρεπτος (ὁ, ἡ), = Οἰκοτραφὴς.
Οἴκοι, ἐπίρ. Ἐν τῷ οἴκῳ, εἰς τὸ ὑπίτι, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰ ἴδια.
Οἰκοκερδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰκωφελὴς.
Οἰκοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι κατ' οἶκον (οἰκογενειακῶς).
Οἰκολόγος (ὁ, ἡ), = Οἰκονόμος.
Οἰκονδε, Π. ἀντὶ Οἴκαδε.
†Οἰκονέμιον, ονος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκοδέγμιον.
Οἰκονομεῖον (τὸ), Βυζ. τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖ ὁ οἰκονόμος (μοναστηρίου).
Οἰκονομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Διευθύνω οἶκον, ἐπιστατῶ ὡς οἰκονόμος· (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ· διευθετῶ. (θλγ.) κατορθόνω διὰ τῶν τρόπων τῆς θείας οἰκονομίας.
Οἰκονομητέον, θετ. τοῦ Οἰκονομέω.
†Οἰκονομητικὸς, ἡ, όν. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οἰκονομικὸς.
Οἰκονομία (ἡ). διεύθυνσις οἴκου. (ἐν γέν.) διοίκησις, ἐπιστασία· διευθέτησις, τακτοποίησις. (θλγ.) ὁ μυστηριώδης καὶ κατὰ συγκατάβασιν τρόπος δι' οὗ ἐκτελεῖται θεία τις βουλὴ, μέσαν ἀνεξερεύνητον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ἡ θεία Πρόνοια πρὸς ὁδηγίαν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, (ἴδε καὶ Οἰκονομικὸς).
Οἰκονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς οἰκονομίαν. « Τὰ οἰκονομικὰ (ἐνν. ἔργα), » Ξεν., πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν οἰκονομίαν. « Οἰκονομικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ οἰκονομεῖν, καὶ « Οἰκονομικὰ (ἐνν. βιβλία), » τὰ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενα.
Οἰκονομικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον καλοῦ οἰκονόμου, (θλγ.) κατ' οἰκονομίαν (ἴδε τὴν λέξιν). « Οἰκονομικῶς λέγομεν γίνεσθαί τι, .. ᾧτε γίνεται πρᾶγμα οὗ πάντως ὀφεῖλον γίνεσθαι, γίνεται δὲ διὰ συγκατάβασιν καὶ σκοπὸν σωτηρίας τινῶν, » Λξ. χειρ̃γρφ.
Οἰκονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (διευθύνων) οἶκον. || (οὐσ.) ἐπίσκης τοῦ οἴκου, (Γαλλ.) intendant. « Ἔραστος, ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, » Γρφ., ἐταμίας, (Λτ.) arcarius.
Οἰκοπεδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκόπεδον. « Πῆχυς—, » Ἐπγρφ.
Οἰκόπεδον (τὸ). ἔδαφος (γήπεδον) οἴκου, ὑπιτότοπος.
Οἰκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειράνω ὑπίτι (οἶκον), [ἐκ τοῦ
Οἰκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (ἢ κθ. κατασκευασμένος εἰς τὸν) οἶκον.
†Οἰκοπορεῖα (τά), = Οἰκητήρια.
Οἰκοριᾶν, ᾶ. ἀντὶ Οἰκουρίων, γεν. πλθ. τοῦ Οἰκούριος.
Οἶκος (ὁ). ὑπίτι· κάμαρα· ναός· φωλιά· καλύβα· (ἐν γέν.) κατοικία. (συνηθ.) ἡ πόλις (ἡ πατρὶς, τὰ ἴδια) ἑκάστου, (ὅθεν) « Οἱ δὲ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία, » Ξεν. « Ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, » Θκ. « Νῆες ἐπ' οἴκου ἀνακομιζόμεναι, » αὐτ. 2) (συνηθ.) γένος, οἰκογένεια. « Ὅς καὶ μὲν πλείστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, » Θκ. « Τριακόντορον (καὶ ἐπαινέων οἶκον, » Πίνδ. « Ἀνετράπησαν δὲ ἕξ ὅλοι οἶκοι διὰ γυναῖκας, » Ἀθ. 3) περιουσία. « Τὸν οἶκον αὔξειν ἀπὸ τῆς γεωργίας, » Ξεν., « Τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἑδοντες οἶκον ἐμὸν, » Ὀδ. Α., (παρδλ. Οἰκία).
Οἰκὸς, ἴων. ἀντὶ Ἑοικὸς, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔοικα.
Οἰκοσιτία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις =
Οἰκόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν οἰκόν τινος, οἰκιακὸς. « Μῦς—, » Μυθ.
2) ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἐξ ἰδίων ἢ εἰς τὸν πατρικόν του οἶκον. « Γάμοι οἰκόσιτοι—, » (Μέν. παρ') Ἀθ., οἱ τελούμενοι κατ' οἶκον (Γαλλ.) en famille.
†Οἰκοσκευὴ (ἡ). ἡ σκευὴ (Γαλλ. l'ameublement) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ νοικοκυριόν.
Οἰκοσκοπικὸν (τὸ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ κατ' οἶκον συμβάντος (οἰωνοῦ) μαντεία.
Οἰκοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὸν οἶκον, κάμνων (μὲ τὴν οἰκονομίαν του) νὰ εὐτυχῇ τ' ὑπίτι.
Οἰκοτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰκόσιτος· Οἰκογενὴς.
†Οἰκοτρίβαιος (ὁ, ἡ), = Οἰκότριψ.
Οἰκοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτρέφομαι ὡς οἰκότριψ.
Οἰκοτρίβης, ου (ὁ). = Οἰκότριψ.
†Οἰκοτριβία (ἡ). ἡ κατάσχεσις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ οἰκότριβος.
Οἰκοτριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκότριβα, οἰκότριβος ἴδιος.
†Οἰκοτρίβιος (ὁ, ἡ), = Οἰκοτριβικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐκάτριψ, ιδος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) γεννημένος εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ αὐθέντου του. (ἐπιθ.) ὁ ἀφανίζων (κατασυντρίβων) τὸν οἶκον.

Οἰκότροφος (ὁ, ἡ), = Οἰκόσιτος.

Οἰκοτύραννος (ὁ), Π. τύραννος τοῦ οἴκου.

Οἰκουμένη (ἡ), Ἴδε Οἰκέω.

Οἰκουμενικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μόνην ἢ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην (γῆν), ὅλου (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ κόσμου.

Οἰκουρέω-ῶ [οἶκος, οὖρος], Μ. ἤσω. Φυλάττω (Μένω πάντα εἰς) τ' ὀσπίτι, ζῶ νοικοκυρεμένος (ἀπὸ τὰ πράγματα), διάγω ἐν ἀργίᾳ, ἀπρακτῶ. »"Ἑβδομον ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα παλιορκοῦντες, « Πλ.

Οἰκούρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μένει πουθενὰ πρὸς οἰκουρίαν.

Οἰκουρία (ἡ). τὸ οἰκουρεῖν (μένειν πάντα εἰς τὸν οἶκον), βίος ἀπράγμων. » Χελώνη, οἰκουρίας σύμβολον, « Πλ.

Οἰκουρικός, ή, όν. Οἰκουροῦ ἢ Οἰκουρίας ἕδιος, ὀσπιτικός, οἰκιακός.

Οἰκούριος, α ἢ ος, ον, = Οἰκουρικός. ‖. (οὐσ.) Οἰκούρια (τά), (ἐνν. ὧρα) τὰ διδόμενα πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν οἰκουροῦντα· παιγνίδια τά ὀπ. δίδει ἡ μήτηρ εἰς τὰ τέκνα της ἵνα παίζωσιν ὅταν λείπουσα τὰ ἀφήνῃ εἰς τ' ὀσπίτι.

Οἰκουρός (ὁ, ἡ), [οἶκος, οὖρος], = Οἰκοφύλαξ. (συνκδν.) ὁ μένων πάντα εἰς τ' ὀσπίτι ἢ εἰς τὸ ἴδιον μέρος· ἀπράγμων, φιλήσυχος.

‡Οἰκουρότης (ἡ), = Οἰκουρία.

Οἰκοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Ἀφανίζω) τὸν οἶκον, κατεξοδεύω, (ἐν γέν.) φέρω ἄνω κάτω, (τρπ.) διαφθείρω.

Οἰκοφθορία (ἡ). φθορὰ (ἀφανισμὸς) οἴκου, κατεξόδευσις τῆς περιουσίας· ξελογιασμα γυναικὸς ὑπάνδρου, [ἐκ τοῦ

Οἰκοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν οἶκον, διαφθείρων τὴν μεταξὺ τῶν συζύγων ἁρμονίαν· (ἐν γέν.) βλάβης (ζημίας) πρόξενος.

Οἰκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων οἶκον, = Φερέοικος (ζ).

Οἰκοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (ἢ Μένω εἰς) τὸν οἶκον.

Οἰκοφυλάκιον (τὸ). ἡ πληρωμὴ τοῦ οἰκοφύλακος.

Οἰκοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ τοῦ οἴκου.

‡Οἰκτείρημα (τὸ). ἔργον οἰκτιρμοῦ (φιλανθρωπίας).

‡Οἰκτείρησις, εως (ἡ), = Οἰκτιρμός.

‡Οἴκτιρμα (τὸ), = (ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ) Οἰκτείρημα.

Οἰκτείρω [οἶκτος], Μ. οἰκτερῶ καὶ (συνήθ.) οἰκτειρήσω (ἀόρ. Ὠκτειρα ἢ μετγν. Ὠκτείρησα). Εὐσπλαγχνίζομαι, συμπονῶ· λυποῦμαι, ἐλεῶ.

Οἰκτίζω, Μ. ίσω, = Οἰκτείρω. ‖. (μσ.) ἐλεεινογῶ ἐμαυτὸν ἵνα κινήσω εἰς οἶκτον.

‡Οἰκτικός, ή, όν, (νλγ.). Ὁ χρησιμεύων εἰς δἠλωσιν οἴκτου.

Οἰκτιρμόνως, ἐπίρ. Ὡς οἰκτίρμων, συμπαθῶς.

Οἰκτιρμός (ὁ), [οἰκτείρω]. συμπάθεια, εὐσπλαγχνία. « Χωρὶς οἰκτιρμῶν, « Γρφ. ἀλύπητα.

Οἰκτιρμοσύνη (ἡ), = Οἰκτιρμός.

Οἰκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). συμπαθητικός, εὐσπλαγχνος.

Θἴκτισμα (τὸ), Π. παράπονον κινοῦν εἰς οἶκτον.

Οἰκτισμὸς (ὁ), τὸ οἰκτίζεσθαι, ἐλεεινολογία πρὸς παρακίνησιν οἴκτου, οἰκτραλογία.

Οἴκτιστος, η, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ίστως, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Οἰκτρὸς, ἐλεεινότατος.

Οἰκτοπάτωρ, ορος (ὁ), Π. πατὴρ οἰκτιρμων.

Οἶκτος (ὁ), [ἀοίζω=οἰζύω], ἔλεος, συμπάθεια· ἐλεεινολογία.

Οἰκτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Οἶκτος.

‡Οἰκτότερος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκτρότερος.

Οἰκτρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν οἰκτρὸν (ἐλεεινὸν) βίον.

‡Οἰκτρογοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰκτρογοάω, ἐβγάλλω οἰκτρὰς (γοερὰς) φωνάς, θρηνολογῶ πικρὰ, [ἐκ τοῦ

Οἰκτρόγοος (ὁ, ἡ). ὁ κλαίων ἢ συνωδευμένος μὲ οἰκτρὰς (γοερὰς) φωνάς.

Οἰκτρηκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [οἶκτ. κέλευθος], τοῦ ὁπ. εἶνε οἰκτρὸν (δυστυχὲς, ἐλεεινὸν) τὸ ταξεῖδι.

Οἰκτρολογία(ἡ). ὁμιλία κινοῦσα εἰς οἶκτον, ἐλεεινολογία.

Οἰκτρομέλοθρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶκτ. μέλαθρον]. ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς ἐλεεινὸν οἶκον, (ἀντίθ. τῷ Ὀλβομέλαθρος).

Οἰκτρὸς, ὰ, όν, (τὸ συγκρ. Οἰκτρότερος, ᾧ τὸ ὑπερθ. Οἰκτράτατος ᾗ Οἰκτιστος). Ὁ κινῶν εἰς οἶκτον, λύπης ἄξιος, ἐλεεινός, ἀξιοθρήνητος, ἢ λυπητερὸς, πραπονετικός. ‖. (πὸ οὐδ.) Οἰκτρὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Οἰκτρῶς. » Οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι, « Ὅμ.

Οἰκτροτης (ἡ). ἡ κατάσχεσις τοῦ εἰκτροῦ, ἀθλιότης, ἐλεεινότης, (Λτν.) miseria.

Οἰκτρύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ οἰκτρὰν φωνήν.

Οἰκτροχοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [οἰκτρ. γέω]. » Φωνὴν —, « Ἀρχῳ., ἐβγάλλω (κλαίω μὲ) οἰκτρὰν φωνήν.

Οἰκτρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον οἰκτρὸν (ἐλεεινὸν)· λυπητερὰ, παραπονετικά.

Οἰκῶς, ῦα, ός, Ἰων. ἀντὶ Ἑοικώς.

Οἰκωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν τὸν οἶκον, συνεργῶν πρὸς αὔξησιν τοῦ οἰκιακοῦ πλούτου. » Ρυνή —, « Θκρ.

Οἰκωφελία (ἡ). ὠφέλεια τοῦ οἴκου· ἀσχολία πρὸς αὔξησιν τῆς περιουσίας (καλλιέργειαν τῶν κτημάτων κτλ.).

Οἰκωφελῶς, ἐπίρ. Πρὸς ὠφέλειαν τοῦ οἴκου (τῆς οἰκιακῆς περιουσίας).

Οἶμα (τὸ), Π. [ἰοῖω=φέρω]. ὁρμὴ, ἐφόρμησις, (Γαλλ.) élan.

Οἶμαι, Ἀττ. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Οἴομαι.

Οἰμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [οἶμα], ὁρμῶ, ἐφορμῶ.

Οἶαη (ἡ), Π. = Οἶμος.

Οἴμτμα (τὸ), Γραμτ. = Οἶμα.

Οἶμοι καὶ Οἴμοι [ἴδε Οἶ], ἐπιφών. Ἐλεεινολογ. ἀλλήμων ὢ εἰς ἐμένα! (Ἰταλ.) oîmè! » Οἶμοι δειλαίας, « (καὶ μὲ γεν.) » Οἶμοι τῶν κακῶν, « Ἀρχῳ.

Οἶμος (ὁκαὶ σπν. ἡ), Π. [οἴω=φέρω]. ὁδὸς, δρόμος· (μτνμ.) σειρὰ, ἀράδα. (ἐπὶ λόγ. καὶ ασιχ.) ῥυθμὸς, (ὀθ. ἐν γεν.) ᾠδὴ, ᾄσμα.

Οἰμωγὴ (ἡ), τὸ οἰμώζειν, »θαυθμὸς μὲ ἀναστεναγμοὺς, ὀδυρμός.

Οἰμωγμα (τὸ) καὶ

Οἰμωγμὸς (ὁ), Π. = Οἰμωγὴ, [ἐκ τοῦ

Οἰμώζω [οἶμοι], Μ. ὠξω καὶ (ἐπιχρηστ.) -ώξημαι (ἀόρ. Ὠμωξα). Κλαίω μὲ πόνον ψυχῆς (μὲ ἀναστεναγμοὺς), ὀδύρομαι. » Ὠμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὧ πεπλήγετο μῆρω. , ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὐδα, « Ἰλ. Ο. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) »Ἰσως τοι κ' εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ. « Θγν. (αἱ φρα.) » Οἰμώζειν (ἢ) »Οἰμωζέτω, « (εἰδ. κατάρας), κακὸν καιρὸν νάχῃ! » Οἰμώξεται, « Δξ., θὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος! »Ποντιρεῦ σφιτσιοῦ ἢ οἰμωξομένου, « Δμ., χαμένου, ἄξιου ὀλέθρου.

Οἰμοκτεί(κτι), ἐπίρ. Μετ' οἰμωγῆς, πικρὰ, μὲ πολὺ παράπονον.

Οἰμωκτὸς, ὴ, όν. Οἰμωγῆς ἄξιος, ἀξιοθρήνητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ οἰμώζων (θρηνῶν, στενάζων).

†Οἰμωξία καὶ

†Οἰμωξὶς, εως (ἡ). Γλσ. ἀντὶ Οἰμωγή.

Οἰμώσσω(ττω), Μ. ώξω, (νλγ.) = Οἰμώζω.

Οἶν, Ἀττ. ἀντὶ Ὄϊν, πλ. τοῦ Ὄϊς.

Οἶνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Οἶνη.

Οἰναγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) οἶνον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Οἰναδοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων οἰνάδας (ἀγριοπερίστερα).

Οἰναν θάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Οἰνάνθη (ἡ), [οἶνη, ἄνθος]. τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου (κυρ. τῆς ἀγριαμπέλου), τὸ βαμβοῦκι τοῦ κλήματος. (μτνμ.) αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων, (ἄλλ.) ἰουλος. (Π. καὶ καταχρ.) τὸ κλῆμα, ἡ ἄμπελος. »Βότρυν ἀπ' οἰνάνθης, « Ἐπγρ. 2) εἶδ. φυσοῦ σκιαδηφόρα μὲ κακκινωπὰ ἄνθη. 3) εἶδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) vitrec ou cul-blanc, (παρβλ.) Οἰνάς.

Οἰνάνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ οἰνάνθην.

Οἰνανθίς, ίδος (ἡ), Π. = Οἰνάνθη, ἄμπελος.

Οἰνάρεον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἰναρον.

Οἰνάρεος, α, ον. Καιομένος ἀπὸ οἰναρα (κληματαῖες ἢ κληματόφυλλα).

Οἰναρίζω, Μ. ίσω. Κάπω τὰ οἰναρα τοῦ κληματόφυλλα).

Οἰνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἶνος, ὀλίγον ἢ τιποτένιον (ἀργεῖον) κρασί.

Οἰναρὶς, ίδος [ἡ). ἡ φυλλὶς ἢ ἡ κλημαὶς τῆς ἀμπέλου, [ἐκ τοῦ

Οἴναρον (τὸ), [οἶνη]. κληματόφυλλον ἢ κληματόβεργα (μὲ τὰ φύλλα της), (ἐν γέν.) κλῆμα, ἄμπελος.

†Οἴναρος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάμαρος.

Οἰνάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων σχέσιν ἢ ὁμοιότητα μὲ) τὸν οἶνον. »Ἄκμος —, « Ἐπγρ. ‖. (οὐσ. θηλ.) = οἶνη, ἢ Οἴναρον. 2) εἶδ. πτηνοῦ, ἀγριοπερίστερον. 3) (πλθ.) = Μαινάς, Βάκχη.

Οἰναχθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰνοβαρὴς.

Οἰνέλαιον (τὸ). μίγμα οἴνου καὶ ἐλαίου (πρὸς ἰατρ. χρῆσιν).

Οἰνέμπορος (ὁ). ἔμπορος οἴνων, κρασᾶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰνεραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐραστὴς τοῦ οἴνου.
Οἰνεύομαι, Μ. εὐσμαι. Πίνω οἶνον.
Οἰνεών, ῶνος (ὁ), = Οἰνών.
Οἰνέων, γεν. πλθ. τοῦ
Οἴνη (ἡ), Π. (ξ ἀρχ.) ἡ ἄμπελος, τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου. 2) (συνεκδ.) ὁ οἶνος.
Οἶνη (ἡ), [οἶος]. ἡ μονὰς εἰς τοὺς κύβους, ὁ ἄσσος, (ὀθ. τὸ Λτ. unio).
Οἰνηγία (ἡ), [οἶνος ἄγω]. κουβάλημα (μετακόμισις) οἴνου.
Οἰνηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶνον. οἰνώδης. «Κεράμιον—,« Ἡρ., κρασολάγυνον. » Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ ᾗ σιτηρὰ μέτρα—,« Ἀρστ. 2) εὔφορος εἰς οἶνον. » Χίος—,« Ἐπγρ.
Οἰνήρυσις [οἶνος, ἀρύω], εως (ἡ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. ἐξαγάλλουν κρασὶ ἀπὸ τὸ πιθάρι.
†Οἰνιὰς, άδος (ἡ), = Οἰνὰς, ἀγριοπερίστερον, ἢ εἶδος κόρακος.
Οἰνίδιον (τὸ), = Οἰνάριον.
Οἰνίζω, Μ. ἴσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν οἴνου. 2) (μσ.) ἀντλῶ ἢ ἀγοράζω οἶνον.
‡Οἰνικός, ἡ, όν, = Οἰνηρός.
Οἰνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ οἶνον. » Ὄξος—,« Ἀθ.
Οἰνὶς, ίδος (ἡ), = Οἰνάς.
Οἰνίσκος (ὁ), = Οἰνάριον.
Οἰνιστήρια [οἰνίζομαι]. τὸ σκεῦος μὲ τὸ ὁπ. ἔπιναν εἰς τὰ-
Οἰνιστήρια (τὰ), (ἐνν. ἐρᾶ), τὰ κέρασμα πὸ ὁπ. ἔκαμναν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους οἱ γονεῖς τῶν παίδων ὅσοι ἔμελλον νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς ἐφήβους.
Κνοβαρέων, οντος (ὁ), = Οἰνοβαρὴς, (Ἰων. μτχ. τοῦ
Οἰνοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Οἰνοβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), βαρὺς (ζαλισμένος) ἀπὸ οἶνον, μεθυσμένος.
Οἰνοβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), [οἶνος, βάπτω]. βουτηγμένος εἰς τὸν οἶνον (εἰς τὸ μεθύσι).
Οἰνοβρεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰνοβαφὴς.
Οἰνοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γεῦσιν οἴνου.
‡Οἰνόγαλα, ακτος (τὸ). γάλα ἀνακατωμένον μὲ οἶνον.
Οἰνόγαρον (τὸ). εἶδ. ἁάλτσας ἀπὸ κρασὶ καὶ γάρον.
Οἰνογευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεύομαι (δοκιμάζω) τὸν οἶνον, [ἐκ τοῦ
Οἰνογεύστης, ου (ὁ). ὁ γευόμενος καὶ δοκιμάζων τὸν οἶνον.
Οἰνογευστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δοκίμασμα τοῦ οἴνου.
Οἰνοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον οἴνου.
Οἰνοδοσία (ἡ). δόσις (μοίρασμα) οἴνου.
Οἰνοδότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰνοδότης.
Οἰνοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Μοιράζω) οἶνον, [ἐκ τοῦ
Οἰνοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων οἶνον.
Οἰνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ οἶνον.
Οἰνόεις-οῦς, εσσα-οῦσσα, εν-οῦν, = Οἰνηρὸς, κατεσκευασμένος ἀπὸ οἶνον.
Οἰνοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Στραγγίζω (Διαγαρίζω) τὸν οἶνον, (ὀθ.
Οἰνοηθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διϋλίζων (διαγαρίζων διὰ τοῦ στραγγιστηρίου) τὸν οἶνον.
Οἰνοθήκη (ἡ). ἀποθήκη οἴνου.
Οἰνοθήρας, ου (ὁ) καὶ Οἰνοθηρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. ἡ ῥίζα ἔχει ὀσμὴν οἴνου, (παρβλ. Ὀνοθήρα).
Οἰνόθρυπτος (ὁ, ἡ), [οἶν. θρύπτω]. ζαλισμένος (ἀτονισμένος) ἀπὸ τὸν οἶνον, (αὐτῶ ὁ:ορθ. τινες τὸ Λἰνόθρυπτος).
Οἰνοκάπηλος (ὁ), = Οἰνοπώλης.
†Οἰνοκάχλη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνομάχλη.
Οἰνόληπτος (ὁ, ἡ), [οἶν. λαμβάνω]. κυριευμένος ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος.
‡Οἰνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ. 2) λαλῶ (πραγματεύομαι) περὶ οἴνου.
Οἰνομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὸν οἶνον.
‡Οἰνομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης πρὸς τὸν οἶναν.
Οἰνομάχλη (ἡ), γυνὴ μάχλος (ἀκρατὴς) πρὸς τὸν οἶναν ἢ ἐξ αἰτίας τοῦ οἴνου, μέθυσος.
Οἰνόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ οἶνον, εἶδ. μεθυστικοῦ ποτοῦ (μελικράτου).
Οἰνομετρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰνοδοτέω.
Οἰνομήτωρ, ορος (ὁ). Π. μήτηρ τοῦ οἴνου, (ἐπίθετ.) ἡ ἄμπελος.
Οἶνον (τὸ), = Οἶναρ.
Οἰναπέδη (ἡ) καὶ
Οἰνόπεδον (τὸ). μέρος ἀμπελόφυτον, ἀμπελότοπος, (κυρ. σὺδ. τοῦ
Οἰνόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέδον (ἔδαφος) οἰνοφόρον, ἀμπελόφυτος.
Οἰνοπέπαντος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. πεπαίνω]. ὡρίμος διὰ οἶνον. » Βότρυς,— « Ἐπγρ.
Οἰνοπίπης, ου (ὁ), Κωμ. [οἶν. ὀπιπτεύω]. ὁ 'μματιάζων (ἐπιθυμῶν ἔχων τ' ὀμμάτι του εἰς) τὸν οἶνον, (εἰς τὸν Ἀρχφ. διορθ. Οἰνοπότης).
Οἰνοπλάνητος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰνοσφαλὴς.
Οἰνοπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γέμων (πλήθων) οἶνου.
Οἰνόπληκτος καὶ
Οἰνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ). κτυπημένος (ζαλισμένος) ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος.
Οἰνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) οἶναν.
Οἰνοποιητέον, θετ. τοῦ Οἰνοποιέω.
Οἰνοποιία (ἡ). κατασκευὴ οἴνου, [ἐκ τοῦ
Οἰνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων οἶνον.
Οἰνοπόρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. πορεύω], = Οἰνοδότης.
Οἰνοποσία (ἡ). τὸ πίνειν οἶνον.
‡Οἰνοπόσιον (τὸ). ποτίσιμον οἴνου, μεθύσι.
Οἰνοποτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ
Οἰνοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω οἶνον, μεθοκοπῶ.
Οἰνοποτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ =
Οἰνοπότης, ου (ὁ) καὶ Οἰναπάτις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων οἶνον, μέθυσος.
Οἰνοπράτης, ου (ὁ), = Οἰνοπώλης.
Οἰνόπτης, ου (ὁ). Ἐπισάτης συμποσίου, (κατὰ λξ.) ἐποπτης (ἐπιτηρητὴς) τοῦ οἴνου.
Οἰνοπωλεῖον (τὸ), = Οἰνοπώλιον.
Οἰνοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ οἶνον, εἶμαι-
Οἰνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν οἶνον, κρασοπώλης.
Οἰνοπώλιον (τὸ). κρασοπωλεῖον.
Οἰνοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰνοπώλης.
Οἰνορόδινον (τὸ). μίγμα οἴνου καὶ ῥοδίνου (ἐλαίου).
Οἶνος (ὁ). τὸ κρασὶ. (κυρ.) » Οἶνος ἀμπέλινος, « Ἡρ. (διότι καταχρ. λέγεται)
»Οἶνος (καὶ ὁ) ἐκ κριθῶν,« Θρρ., ὁ (Ἄλλ.) Ζῦθος κτλ. 2) (συνεκδ.) = Οἰνοποσία. » Τρίτ' εἰς τὸν οἶνον, « Πλδ. 3) μεθύσι, φαγοπότι. » Ἐν (Παρ') οἴνῳ, « Αἰ.
Οἰνόσπουδος (ὁ, ἡ). (Θυσία) εἰς τὴν ὁπ. σπένδεται οἶνος (καὶ ὄχι ὕδωρ).
Οἰνοσσός καὶ Οἰνοσσύος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν) τὸν οἶνον.
Οἰνότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. τεύχω], κεκαμωμένος ἀπὸ οἶνον. ἢ· προξενηθεὶς ἐξ αἰτίας οἴνου.
Οἰνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα, παράγουσα) οἶνον, οἰνοφόρος.
Οἰνοτρόπαι (αἱ), (κατὰ τὴν μυθολογ.) γυναῖκες δυνάμεναι νὰ μεταβάλωσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.
Οἰνοτροπικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνωρίζειν τὸν οἶνον, (Γαλλ.) gourmet.
Οἰνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) τὸν οἶναν. »Βότρυς—,« Ἐπγρ.
Οἰνουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰνοποιέω.
Οἰνουργία (ἡ), = Οἰνοποιία.
Οἰνοῦς, οῦσα, οῦν, (κατὰ χρσ.) ἀντὶ Οἰνώδης, (ὀθ.
Οἰνοῦττα, Ἀττ. ἀντὶ Οἰνοῦσσα (ἔνν. μάζα), εἶδ. πλακοῦντος (γλυκοπήτας) μὲ κρασὶ, Ἀλάδι καὶ μέλι.
†Οἰνοφαγία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνοφλυγία. (Εἰς τὸν Ακ. Ἀλληθ. Ἰς. Α'.) βρῶσις φαγητῶν ἐχόντων ὕγκαμιν οἶνου.
Οἰνοφερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). κατωφερὴς πρὸς οἶνον, φίλοινος.
Οἰνοφλυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι οἰνόφλυξ (μέθυσος).
Οἰνοφλυγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =
Οἰνόφλυκτος καὶ
Οἰνόφλυξ [οἶν. φλύω], υγος (ὁ, ἡ). Ἐκεῖνος εἰς τὸν οἶνον, (εἰς τὴν οἰνοποσίαν), μέθυσος· μεθυσμένος.
Οἰνοφορεῖον (τὸ). οἰνοφόρον ἀγγεῖον, κρασοπλάγυνον, κρασοβάρελον κτλ.
Οἰνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω ἢ Περιέχω) οἶνον.
Οἰνοφορίον (τὸ), = Οἰνοφορεῖον.
Οἰνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ περιέχων) οἶνον.
Οἰνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὸ οἶνον.
Οἰνόφυτος (ὁ, ἡ). κατάφυτος μὲ οἶνας (ἀμπέλους), ἀμπελόφυτος. || (οὐσ.) Οἰνόφυτον (τὸ), = Οἰνόπεδον. 2) Π. ὁ φυτεύων οἶνας (ἀμπέλους), (Νόν.).
Οἰνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὸν οἶνον.
Οἰνοχάρων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὁ φονεύων (σαρμακόνων) διὰ τοῦ οἴνου, (παρφδ. τοῦ Οἰνοχαρὴς).
Οἰνογαία (ἡ). κέρασμα οἴνου κτλ., [ἐκ τοῦ
Οἰνοχοεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ
Οἰνοχεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κερνῶ (κρασὶ κτλ.) ὡς οἰνοχόος ἢ διὰ τῆς οἰνοχόης. » Νέκταρ ἐφυσχόει,« Ἰλ. Δ.
Οἰνοχύη (ἡ). ποτῆρι διὰ κέρασμα. 2) τὸ (Ἄλλ.) Κυλικεῖον (μὲ τὰ ἐν αὐτῷ σκύφη). 3) γυνὴ οἰνοχόος
Οἰνοχώμια (τὸ). τὸ οἰνοχοούμενον· κέρασμα. «Παρεῖχεν οἰνοχώμια Ἀθηναίοις,« Πλ.
Οἰνοχοΐα (ἡ), = Οἰνοχοεία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰνοχοΐκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἰνοχόον, οἰνοχόου ἴδιος.
Οἰνοχόος (ὁ, ἡ), [οἶν. χέω]. κεραστής.
Οἰνόχροος-ους καὶ
Οἰνοχρῶς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου, κρασάτος.
Οἰνόχυτος (ὁ, ἡ), Π. χυμένος (κερασμένος ἢ κεκραμένος) ἐν εἴδει οἴνα. 2) (ἐνεργ.) =Οἰνοχόος.
Οἰνοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν(χρῶμα, θεωρίαν) οἴνου, κόκκινος βαθύς· μελαγχρινός, μαυροκόκκινος· (ἐπὶ θαλάσσ.) μαῦρος διὰ τὸ πολὺ βάθος. «Πόντος—,« Ὅμ., (παρβλ. Πορφύρεος).
Οἰνόω-ῶ, Μ. ώσω, =Μεθύσκω. «Οἰνωθῆσεσθαι δὲ τὸν σοφὸν φασιν (οἱ Στωϊκοί), οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ.« Ἀρτ. 2) μεταβάλλω εἰς οἶνον. « Νάματος οἰνωθέντος, « Νόνν.
Οἰνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ χρῶμα οἴνου, (Γαλλ.) vineux. 2) εὔφορος εἰς οἶνον.
Οἰνών, ῶνος (ὁ), =Οἰνοθήκη.
Οἰνώνης [οἶν. ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ἴνα μεταπωλήσῃ) οἶνον, οἰνοπώλης.
Οἰνωπὸς, ἡ ἡ ὸς, όν, =Οἰνοψ.
Οἰνωρὸς (ὁ, ἡ), =Οἰνοφύλαξ.
Οἴνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰνόω, μέθη, μέθυσμα.
Οἰνωτὸς, ἡ, όν, =Οἰνωμένος, μεθυσμένος. 2) κατεσκευασμένος μὲ οἶνον.
Οἰνωτρον (τὸ), [οἶνη]. ατύλωμα κληματαρηᾶς, στεντωσιά.
Οἰνώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰνωπὸς.
Οἶξω, μέλλ. τοῦ Οἴγω, Οἴγνυμι.
Οἶο, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὗ, γεν. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑὸς ἢ 2) τοῦ Ὁ ἀντὶ Αὐτὸς, (Ἀπλλν. Δ'. 1328).
Οἰόβατὸς, ου (ὁ), Π. [οἶος, βαίνω]. ὁ περιπατῶν μόνος ἢ -
Οἰόβατος (ὁ, ἡ), Π. [οἶς, βαίνω]. ὅπου περιπατοῦν μόνον πρόβατα· (ἐν γέν.) μεμονωμένος, ἔρημος.
Οἰόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόβιος.
Οἰοβότης, ου (ὁ), Π. =Οἰοβώτης.
Οἰόβοτος (ὁ, ἡ), Π. =Μηλόβωτος.
Οἰοβουκόλος (ὁ), Π. [οἶος ἢ οἶς, βουκόλος]. ὁ παιμένων μόνος ἢ πρόβατα.
Οἰοβώτης, ου (ὁ), Π. [οἶος, βόσκω]. ὁ βόσκων μόνος (χωρὶς σύντροφον). «Φρενὸς —,« Σοφ., ἰδιογνώμων, ἰδιορρύθμος, ἢ στερημένος, ἔρημος.
Οἰόγαμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόγαμος.
Οἰόζωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόζωνος.
Οἰόθεν, ἐπίρ. Π. [οἶος]. ἀπὸ μέρους ἑνὸς μόνου ἢ ἀπὸ ἓν μέρος μόνον, μοναχόθεν. « Οἰόθεν εἶος, « Ὅμ., μόνος πρὸς μόνον ἢ, ὁλομόναχος.
Οἰόθι, ἐπίρ. Π. [οἶος]. μόνως, κατὰ μόνας.
Οἰοκερτὺς, έως (ὁ), Π. ὁ μονόκερως.
Οἰόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, κέρας], μονακέρατος.
Οἶομαι καὶ (κρα.) Οἴμαι (τὸ δ'. πρα. Οἶει), Μ. οἰήσομαι (παρτ. Ὠμην ᾗ [κρα.] Ὠμην, ἀόρ. Ὠήθην). (κυρ. μτ. τοῦ Οἴω). φρονῶ, στοχάζομαι· θαρρῶ, νομίζω, ὑποθέτω, ὑποπτεύω. «Καὶ οἶονται, ἴασι δὲ οὐδέν,« Ἄρστ. «Οὐδὲν μὲν εἰδότα τῶν ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δέ,« Ἡρωδ. «Πρῶτον τότε ὅπλα ἐνδῦς, οὔποτε οἰόμενος,« Ξεν. « Ὡς ἐγῷμαι (κατὰ κρα. ἀντὶ ἐγὼ οἶμαι) ἢ ἁπλ. «Οἶμαι,« Φρσ. («ἀποφατικῶς ἐπεντεθειμένη κατ'ἐνδοιασμὸν εὐλαβῆ,«) κατὰ τὴν ἰδέαν μου, μέ φαίνεται ἴσως, πιθανὸν, ἢ· βέβαια, ἀναμφιβόλως. «Τὰ τοιαῦτα ζηλωτὰ ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρὰ,« Δμ. (ᾗ μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος) «Ἡ δέ γε οἶμαι φύσις,« Πλάτ. «Οἱ γὰρ οἶμαι βέλτιστοι,« Δμ. (ἡ τῆς προθ. ᾗ τοῦ ὀνόμ.) «Ἧς οἶμαι τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας,« Πλάτ. (καὶ κατὰ δ'. πρσ.) « Διατί οἴει ὄνειδος φέρειν,« Πλάτ. «Πόσων οἴεσθε θυγατέρας ἐξέδωκεν,« Αξ., ἴδε καὶ Ὀΐω.
Ὀΐομαι, Μ. οἰσσομαι ἢ οἴσομαι (παρτ. Ὠϊόμην, ἀόρ. Ὠϊσσάμην καὶ Ὠϊσθην), Π. ἀντὶ Οἴομαι, (ἴδε καὶ Ὀΐω).
Οἷον, οὐδ. τοῦ Οἷος.
Οἶον, Π. οὐδ. τοῦ Οἷος.
Οἰονανεὶ καὶ
Οἰονεὶ, ἐπίρ. Ὡς ἂν νὰ, τρόπον τινά.
ϟΟἰονοϊστικὴ (ἡ), [οἶομαι, νοῦς]. ἡ τέχνη τοῦ συμπεραίνειν διὰ τοῦ νοὸς τὸ μέλλον (τοιουτοτρόπως μετεπλάσθη πρὸς ἐτυμολογίαν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἡ Οἰωνιστικὴ).
Οἰονόμος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰοβώτης.
Οἰοντε, οὐδ. τοῦ Οἱοςτε
Οἰοπέδη (ἡ), Π. [ὄϊς, πέδη]. δεσμὸς μάλλινος(;).
Οἰοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονοπέδιλος.
;Οἰοπόκος (ὁ, ἡ), Π. [ὄϊς, πέκω]. 'παρμένος (κουρευμένος) ἀπὸ πρόβατον. » Μαλλὸς—, « Σοφ., (μλλ. διορθ. Νεόποκος).
Οἰοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βόσκω πρόβατα, ἢ· ζῶ (περιφέρομαι) μόνος, [ἐκ τοῦ
Οἰοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, πέλομαι]. ὁ διάγων μόνος, (ἐν γέν.) μεμονωμένος, ἔρημος. 2) [ὄϊς, πολέω]. ὁ βόσκων πρόβατα, ποιμήν.
Οἰὰς, Π. γεν. τοῦ Οἷς, Ὄϊς, πρόβατον.
Οἷος, η, ον, Π. [ὅς]. μόνος. « Οἷος ἄνευθ' ἄλλων, « Ἰλ. Χ. (καὶ προθτ.) « Οἷος ἀπ' ἄλλων, « Ὀδ. Ι. « Οἷη ἐν ἀθανάτοισιν,« Ἰλ. Α. (καὶ ἑλλ.) « Τῶν οἷος,« Ἰλ. Δ. ||. (καὶ ἐπίρ.) «Γαστέρες οἷον,« Ἡσ.
Οἷος [ὅς], α, ον. Ὁποῖος, ποίου εἴδους (κτλ.), τί (ὅτι) λογῆς. (πρὸς ἀπαρ.) ὥστε. » Ὁ δὲ ἀδόλεσχος τοιοῦτος, οἷος κτλ.,« Θφρ. « Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,« Ἰλ. Ζ. « Εἴπερ ἔστι τι τοιοῦτο γένος οἷον ἄνευ ἄρρενος γεννᾶν,« Ἀρστ. (καὶ χωρὶς τοῦ ἀνταποδ.) «Οἶσθα οἷος ἐκεῖνος,« Ἰλ. Δ. « Πίε οἶνον, ὄφρ' εἴδῃς, οἷον τε ποτὸν τόδε,« Ὀδ. Ι. «Σκέψαι δὲ οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ οἷος ἦν περὶ ἐμέ, ἔπειτά μοι μέμφῃ,« Ξεν. « Ξυγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια,« Πλάτ. « Οὐχ' οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν,« Εὐρ. « Οἵ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,« Σοφ. « Οἷος ἀστὴρ εἶσ., « Ἰλ. Χ., ὅ,τι λογῆς, καθώς. «Οὐδὲν οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου,« Δμ., τίποτε δὶν ὠφελεῖ τόσον, ὅσον (καθὼς τὸ νὰ, (θηλ.) τὸ καλλιώτερον ἀπ' ὅλα εἶνε νὰ. « Οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Τε) « Τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν, « αὐτ. (ᾗ θυμὸς.) «Θαλαμᾶς' ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην, οἷός τε,« Ἰλ. Ω. « Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο [τὸν κόνιν] ἐποίησαν θηρίον· ὡς ἐπεμηθέϊς!« Θηρ. » Οἷον καὶ τὸν μῦθον ἐπιφράσθη ἀγορεῦσαι,« Ὀδ. Ε. « Ὦ οἷα κεφαλή,« Μυθ. (καὶ πρὸς ὑπερθ. ἐπιτατ.) » Οἷος κράτιστος,« Ἀρστ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν, Δήποτε κτλ.) «Οἷος οὖν, «Οἷος δήποτε, « Οἷος δήποτ' οὖν. 2) (πρὸς ἀπαρ.) Ἱκανὸς ἢ συνειθίζων νά. « Οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθὸς,« Ἀρστ. « Ἥκιστα δ' ὧν οἷος μεγαληγορεῖν,« Ξεν. « Οἷος μηδὲν ἥσσον ἡδέσθαι ὑφ' αὑταῦ, ἢ ὑπ' ἄλλων, ἐπαινούμενος,« αὐτ. (συνήθ. δὲ μετὰ τοῦ Τε) « Οἷός τε ἦν αὐτὸν βίᾳ ἄγεσθαι,« Παρθ. « Σμικρὰ δὲ (ποιεῖν) οἷός τε ἦν,« Πλάτ. « Οὐχ οἷόν τε ἐστὶν ἡμῖν διατρίβειν,« Ἀρστ., δὲν εἶνε δυνατὸν, δὲν ἠμποροῦμεν. « Ὡς οἷόν τε,« Πλάτ. « Οὐχ οἷόν τε γενέσθ.« πασῶν τῶν τεχνῶν ἔμπειρον,« Ξεν. (ᾗ ἑλλ.) « Ὅταν ᾖ πρῶτον οἷόν τε,« Δμ., ἅμα ἠμπορέσουν, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. (καὶ πλθ.) « Ἀνὰ τὸν ποταμὸν γὰρ δὴ οὐκ οἷά τέ ἐστι πλώειν οὐδενὶ τρόπῳ,« Ἡρ. ||. (τὸ οὐδ.) Οἷον καὶ Οἷόν περ[τε], (καὶ πλθ. Οἷα καὶ Οἷά γε (τε, δή), « Ἐπίβ. Καθὼς λόγου(παραδείγματος) χάριν. « Ὅμ. κύμορος ἔσεσαι, οἳ' ἀγορεύεις« ἸΙλ. Σ., καθὼς ὁμιλεῖς. « Σφυρήλατος οἵα κολοσσὸς,« Θκρ. 2) σχεδὸν, περίπου. » Οἷαι δέκα σταδίους,« Θκ. 3) (μετὰ τοῦ Οὐ), ὄχι μόνον. «Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ σῶσαι τὸν,« Πλθ. « Οἷά τε λῃστῆρες,« Ὀδ. Γ. « Πριάμεσθ' οἷον ἑταῖρον,« Ξεν. 4) (ὡς θαυμαστ.) πῶς! τί! « Οἷον ἑρπύζεις κεῖται,« Ἰλ. Ω. 5) (πρὸς μεταλογ.) ἐπειδή, μὲ τὸ νά. « Οἷα ἐμβολάτος τοῦ ὕδατος,« Ἡρ. « Οἷά τε χρόνου ἐγγεγονότος πολλοῦ,« αὐτ. 6) (ὑπερτατ.) λίαν, πάνυ. « Θαυμαστὸν οἷον,« Δξ.
Ὅϊος, γεν. τοῦ Ὄϊς.
Ὅϊος [ὄϊς], α, ον. Πρόβειος, προβατήσιος. ||. (οὐσ.) Ὀΐα (ἐνν. δορά), προβειά.
Οἱοςπερ, Οἱοςτε, ἀντὶ Οἷός περ (τε), Ἴδε Οἷος.
ϟΟἰοφάγος (ὁ, ἡ), Π. [οἷς, τρώγω]. προβατοφάγος.
Οἰόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, φρήν]. = Μονογνώμων, ἰσχυρογνώμων. (συνεκδ.) σκληρὸς ἢ ἔρημος. «Πέτρα—,« Αἰσχλ.
Οἰοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονοχίτων.
Οἰόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [οἶος]. = Μονόω.
ϟΟἴπτωτον (τὸ) καὶ Οἰπτωτὸς (ὁ) Γλω. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οἰόπτη, πάτρα πραβάτου.
Οἷς καὶ (Π.) Ὅϊς, οἷδς ἢ ὅϊος (ἢ ᾗ σενόβ), (ἡ δοτ. Οἳ, ἡ αἰτ. Οἶν καὶ Ὄϊν πλθ. ἡ ὀνμς. Οἷες καὶ Οἷς ἡ Ὅϊες, ἡ γεν. Οἰῶν καὶ Ὀΐων, ἡ δοτ. Οἷσι καὶ [σσι] καὶ Ὄεσσι, ἡ αἰτ. Οἷας καὶ Οἷς ἡ Ὅϊας καὶ Ὅϊς). πρόβατον· (κυρ.) πρόβατίνα.
Οἵς, δοτ. πλθ. τοῦ Ὅς.
Οἴσαξ, ακος (ὁ), =Οἰσύα(ς).
Οἴσατο, Π. γ'. ἑν. πρα. τοῦ ἀορ. τοῦ Οἴομαι.
Οἶσε, Π. ἀόρ. τῆς πρχ. καὶ
Οἰσέμεν καὶ Οἰσέμεναι, Π. ἀντὶ Οἶσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰσῶμες, Δ. ἀντὶ Οἴσομεν, ἁ. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φέρω.
Οἴσθα, Αἰολ. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Οἶδασθα), ἀντὶ Οἶδας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Οἶδα.
Οἴσθιες, ἔτσα, ἐν, Π. ἀόρ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ὀΐω.
Οἰσθήσομαι, Π. μέλλ. πθ. τοῦ Φέρω.
Οἰσύκαρπον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ οἴσου (τῆς λυγαρῆς), (ἄλλ.) Ἀγνοκόκκαν.
Οἴσομαι, μσ. μέλλ. καὶ
Οἴσον, Π. ἀόρ. ἁ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω.
Οἴσον (τὸ). σχοινί, φλαμουρόσχοινον, καραβόσχοινον, [ἐκ τοῦ
Οἶσος (ὁ), εἶδ. λυγαριᾶς, (ὕθ.) τὸ Ατ. vitus, ἴδε Οἰσύα.
Οἰσοφάγος (ὁ). [ὀΐσω φαγεῖν]. τὸ κανάλι διὰ τοῦ ὁπ. ἐμβαίνει ἡ τροφὴ ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον, ὁ φάρυγξ, (κοιν.) καταπιώναρ.
†Οἰσπίτη, Οἴσπη καὶ Οἰσπό(πώ)τη, ης (ἡ), Γλα. ἡ κοπρος (ὁ ἀπόπατος) ἢ ἡ λέσχα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων, (ἄλλ.) Οἴσυπος.
Οἰσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀϊσάμενος, μσ. ἀόρ. ἁ. τῆς μτχ. τοῦ Ὀΐω.
Οἴσσα (τὰ), πλθ.(καθ' ἑτερογέν.)τοῦ Ὀΐζός.
Οἰστίος [ὀΐσω], α, ον, θετ. τοῦ Φέρω.
Οἰστεύμα, (τὸ), [ὀΐζεύω]. σαγιττειὰ· σαγίττευμα.
Οἰστευτήρ, Π. ἀντὶ
Οἰστευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὀϊστεύων (ῥίπτων σαγίττας), τοξευτής.
Οἰστευτύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἡ τέχνη τοῦ ὀϊστεύειν, ἡ τοξευτική.
Οἰστεύω, Μ. εὐσω. Ῥίπτω ὀϊστοὺς, τοξεύω, σαγιττεύω.
Οἰστικὸς [ὀΐσω], ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φέρειν (κομίζειν, ἐπαναγειν κτλ.)· παρακτικός.
Οἰστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον οἰστικόν (παρακτικόν). «Οἰστικῶς ἔχω,» ἰάμβλ., δύναμαι νὰ παραγάγω.
Οἰστοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ὀϊστούς, χρησιμεύων ὡς-
Οἰστοδόκη (ἡ), =Ὀϊστοθήκη.
Οἰστοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἐντὸς αὐτοῦ ὀϊστούς, χρησιμεύων ὡς-
Οἰστοθήκη (ἡ). θήκη ὀϊστῶν, φαρέτρα.
Οἰστοκόμος (ὁ, ἡ), =Ὀϊστοφόρος.
Οἰστὸς [ὀΐσω], ἡ, όν. Φερτὸς· (τρπ.) ὑποφερτός, ἀνεκτός. «Καῦμα οὐδαμὴ οἰζὸν,» Θε., ἀνυπόφερτον.
Οἰστὸς καὶ (Ἀττ.) Οἰστὸς (ὁ καὶ ἡ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. Ὀϊστά), [ὀΐσω]. βέλος, σαγίττα. «Ἡ ὀϊστὸς φερομένη,» Ἄρστ.
Οἰστοῦχος καὶ Οἰστοΰχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ὀϊστούς.
Οἰστοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) ὀϊστούς.
Οἰστράω,(έω)-ῶ, Μ. ήσω. "Εχω (Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ) οἶστρον· (τρπ.) εἶμαι εἰς ἐνθουσιασμὸν (ὁρμὴν, παραφορὰν) πάθους» (μτθ.) = Οἰζηλατέω. «Αὐτὰς ἐκ δόμων οἰστρήσ' ἐγὼ,» Εὐρ. (ὕθ. πθ.) «Θηλυγενὴς ὄχλος.. οἰστρηθεὶς Διονύσῳ,» αὐτ.
Οἰστρηδόν, ἐπίρ. Μανιωδῶς, καθὼς τὸ ζῶον ὅταν ἔχῃ οἶστρον.
Οἰστρήεις, εσσα, εν, Π. =Οἰστρήλατος.
Οἰστρηλασία (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ
Οἰζρηλατέω-ῶ [οἶζρος, ἐλαύνω], Μ. ήσω Ταράττω ('Εξαγριόνω, Βάλλω «ἐς πίνησιν μανιώδη) καθὼς ἡ μυῖγα τὰ βώδια κλπ.
Οἰστρηλάτημα (τὸ), =Οἴστρημα, Οἰζρηλασία.
Οἰστρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ κεντηθεὶς ἢ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ οἴστρου (τρπ.) κυριευμένος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους, μανιώδης. (Π.) οἴστρου (μανίας) πρόξενος.
Οἰστρησις [οἰζρέω], εως (ἡ). μανία (παραφορὰ) πάθους, οἰστρηλασία.
Οἰστροβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), =Οἰστροπλὴξ, Οἰστρήλατος.
Οἰστροβλέω-ῶ [οἶστρος, βάλλω], Μ. ήσω, = Οἰστρηλατέω.
Οἰστροδίνητος καὶ
Οἰστροδόνητος καὶ Οἰστρόδονος (ὁ, ἡ), Π. [οἶστρ. δινέω, δονέω], =Οἰστρήλατος.
Οἰστρομανὴς, ές (ὁ, ἡ). μανιώδης ὑπὸ (ἢ ὡς ὑπὸ) οἴστρου.
Οἰστρομανία (ἡ). μανία οἰστρηλατουμένη, οἰστρηλασία.
Οἰστροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰστρήλατος, [πλήσσω καὶ
Οἶστρος (ὁ), [οἶστος, ὀϊστός]. εἶδ. ἐντόμου τὸ ὀπ. κεντᾷ τὰ ζῶα, βοϊδόμυιγα, (καὶ ἄλλ.) στρίγγλα, (Γαλλ.) mouche asile), (συγκ. τῷ) Μύωψ. «Βοηλάτην μύωπα κινητήριον, οἶζρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νειλῷον πέλας,» Αἰσχλ. «Οἱ οἶστροι καὶ οἱ μύωπες,» ἀ Ἀρζτ. «Ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων,» Σχλ. Ἀπλλν.
2) (μτφρ.) νύξις· ἐρεθισμὸς, (ὁρμὴ, παραφορὰ παθ.· σφοδρὰ (ἀκάθεκτος) ἐπιθυμία. «Μήσέ γ' ἀπείρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων,» Ἔπγ. 3) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (σκωληκοφάγου), (Γαλλ.) pouillot.
Οἰστροφόρητος (ὁ, ἡ), =Οἰστρήλατος, Οἰστροδόνητος.
Οἰστροφόρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶστρ. φέρω]. οἶστρου (μανίας) πρόξενος.
Οἰζρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Οἰζρέω, οἰζρηλατῶ.
Οἰστρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὡς ἂν οἰζρήλατος, μανιώδης. = Ἐπιθυμία,» Πλάτ.
Οἰστῶς, ἐπίρ. Ἀνεκτῶς, ὑποφερτά.
Οἰσύα (ἡ), = Οἰσὸς, εἶδος λυγαρᾶς ἢ ἰτιᾶς.
Οἰσύϊνος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ κλάδους οἰσύας. «Κύρτος —,» «Ὅπλ. Ἀσπὶς —,» Εὐνάπ.
Οἴσυον (τὸ). κλαδὶ (βεργὶ) οἰσύας.
Οἰσυοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων καλάθια κ.ἄ. ἀπὸ οἰσύας.
Οἰσυουργὸς (ὁ, ἡ), =Οἰσυοπλόκος.
Οἰσύπειος (ὁ, ἡ), =Οἰσυπηρὸς, [ἐκ τοῦ
Οἰσύπη (ἡ), Ἰων. =Οἴσυπος.
Οἰσυπηρὸς, ά, όν. Πλήρης οἰσύπης. «Ἔριον—,» Ἱππκρ., τὸ ἄπλυτον.
Οἰσυπὶς, ίδος (ἡ), =Οἴσυπος.
Οἰσυπόεις, εσσα, εν, Ἰων. =Οἰσυπηρὸς, [ἐκ τοῦ
Οἴσυπον (τὸ), καὶ
Οἴσυπος (ὁ), [οἶς]. ἡ λέρα τοῦ μαλλιοῦ καὶ αὐτὴ ἡ κόπρος τῶν προβάτων, (ἄλλως) Ὀϊσπάτη, (κοιν.) σαριά. (συνκδχ.) μαλλὶ ἄπλυτον. «Ἔρια οἰσύπῳ πιωρᾷ,» Ἀρετ., τὰ (μανολεκτ.) οἰσυπηρά. «Τὰ δὲ πεπλυμένα ἔρια καὶ μηκέτι ἔχοντα τὸν οἶσυπον (καὶ ὄχι ὕσωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχέεται πολλάκις),» Γαλ.
Οἰσυπόδυντα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Οἰσυπόεντα ἢ Οἰσυπώοντα, [ἐὰν ἦνε μτχ. τοῦ =
Οἰσυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι πλήρης οἰσύπου.
Οἰσυπώδης, εος (ὁ, ἡ), =Οἰσυπηρός.
Οἴσω, μέλλ. τοῦ Φέρω, (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ὤνεγκα).
Οἰτόλινος (ὁ). ἄσμα πένθιμον εἰς τὸν θάνατον (οἶτον) τοῦ Λίνου.
Οἶτος (ὁ), Π. Ἰων. [οἴσω]. τύχη, μοῖρα φορὰ τῆς τύχης· (ἰδιαιτ.) συμφορὰ, δυστύχημα· ὄλεθρος. «Γαερὸν οἶτον ἀπδυνλδων,» «Καλλ. «Οἱ δὲ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι,» (Δμκρτ. παρὰ Στβ.
Οἰφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, [συγγ. τῷ Ὀχέω], =Βινέω.
Οἰφόλης, ου (ὁ) καὶ
Οἰφόλις, ίδος (ἡ). ἀσελγὴς.
†Οἴφω, απν. ἡ ἰσραλμ. ἀντὶ Οἰφῶ.
Οἰφῶλης, Οἰφωλὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Οἰφόλης, Οἰφόλις.
Οἴχεσμαι, Π. ἀντὶ Οἴχομαι.
Οἰχητέον, θετ. τοῦ Οἴχομαι.
Οἰχνεσκον, Π. παρτ. τοῦ
Οἰχνέω-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Οἴχομαι, ὑπάγω, πορεύομαι. «Παρὰ Λίβιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων,» (Πίνδ. παρὰ) Πλ.
Οἰχοίατο, Ἰων. ἀντὶ Οἰχοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ
Οἴχομαι [Ἴκω ἢ ὄχος. ὀχέομαι], Μ. οἰχήσομαι (παρτ. Ὠχόμην, πρκ. Ὤχημαι καὶ Οἴχωκα), Γράφω· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· γίνομαι ἄφαντος, χάνομαι· ἀποθνήσκω. «Ὤχετο ἀπὼν,» «Ὁμ. «Ὤχετ' ἀποπτάμενος,» «Ἰλ. Β. «Ὁ μὲν δὴ κῆρυξ οἰχώκει ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ,» «Ηρ. «Ὤχετο νηῒ Πύλονδε,» «Ὀδ. Π. «Οἴχοντο πλέοντες ἐς Λακεδαίμονα,» «Ηρ. «Βληθεὶς δὲ οὐδὲ μετεστράφη, ἀλλ' ὤχετο ἐφ' ὅπερ ἐτάχθη,» «Ξεν. (ἐξ ἄλλ. τῆς προθ.) «Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν,» «Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα,» Ἰλ. Δ. «Ποῖ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;» «Ἰλ. Ε. «Πῇ δή τοι φρένες οἴχονται,» «Ἰλ. Ω. «Ἐπ' ὀλίγου οἴχεται (ἡ σωτηρία),» Ἄρζφ., (Κωμ. παρῳδ.) ἀντὶ Ὀχεῖται· (καὶ ἁπλ.) «Διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου,» «Πλάτ. «Τήνας οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας,» «Θκρ. (ὁ πρκ.) «Οἴχωκα,» «Σοφ., εἶμαι χαμένος, ἐχέθηκα!» «Τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σίσωσμαι,» «Ξεν.
Οἴχωκα, πρκ. καὶ
Οἰχώκει, Ἰων. ἀντὶ Οἰχώκει, ὑπερσ. τοῦ Οἴχομαι.
†Οἴω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Οἶσω, μέλλ. τοῦ Φέρω.
Ὀΐω, Π. ἀντὶ Οἶμαι, νομίζω· μοὶ φαίνεται κτλ. «Ἔπειτα γ', ὀΐω, γνώσεαι,» «Ὁμ. (καὶ μτ.) «Αἰεὶ οἷσι, οὐδέ σε λήθω,» «Ἰλ. Δ., ὑποπτεύεις. «Ὀϊσάμενος δόλον εἶναι,» «Ὀδ. Κ. «Πόλλ' ὀΐω πολλὴν ἐπιρρέουσι, τοῦ μὴ ἀφίδηλον εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν, μήτινα δόλον οἰήθωσι (ἢ, κατ' ἄλλ. γρφ., οἰσθῶσι), « Ἀρρ. » Οἶνον, ὃν σὺ φυλάσσεις, κεῖνον δίομένη τὸν κάμμερον, « Ὀδ. Β, ἐλπίζουσα, προσμένουσα. » Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος δίεται, « Ὀδ. Ρ, δοκεῖ, φαίνεται.

‡Οἰῶ, Λακων. ἀντὶ Ὀΐω. » Ἐξίβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος, « Ἀρχ.

Οἰωβότας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Οἰοβό(βώ)της.

Οἰωνίζομαι, Μ. (ισμαι. Προμαντεύω τι ἀπὸ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν πτηνῶν (τῶν οἰωνῶν). » Ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Ξέρξιλον μῆνα, « Πλ. 2) (συνήθ.) ἐκλαμβάνω τι ὡς (κυρ. κακὸν) οἰωνόν. » Ὅτινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει, « Ξεν. » Ὃν οἰωνίσαιτ' ἄν τις μᾶλλον ἰδών, ἢ προσειπεῖν βούλοιτο, « Δω.

‡Οἰωνικός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰωνιστικός.

Οἰώνισμα (τὸ), = Οἰωνός.

Οἰωνισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ οἰωνίζεσθαι, ἡ διὰ τῶν οἰωνῶν μαντεία.

Οἰωνιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰωνιστής.

Οἰωνιστήριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο οἱ οἰωνισμοί. 2) = Οἰωνὰς, σημεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Οἰωνιστήριος, α, ον, = Οἰωνιστικός.

Οἰωνιστής, οῦ (ὁ), = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οἰωνίζεσθαι, οἰωνιστοῦ ἴδιος. » Οἰωνιστικὴ, « Πλάτ., Πλ., ἡ τέχνη τοῦ οἰωνίζεσθαι, Οἰωνομαντεία.

Οἰωνόβρωτος (ὁ, ἡ), [οἰωνὸς, βιβρώσκω], ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ τῶν ὀρνίων.

Οἰωνοθέτης, ου (ὁ), [οἰων. τίθημι], = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνόθρους (ὁ, ἡ), Π. [οἰωνὸς, θροέω], κραυγὴ (θόρυβος) τῶν ὁποίων κάμνουν τὰ ὄρνεα.

Οἰωνοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. [οἰων. κτείνω], ὁ φονεύων τὰ ὄρνεα.

Οἰωνομαντεία (ἡ), ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν οἰωνῶν (τῶν ὀρνέων) μαντεία.

Οἰωνομαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰωνομαντείαν. οἰωνομάντεως ἴδιος. » Οἰωνομαντικὴ (τέχνη), « ἡ (ἄλλ.) Οἰωνιστική.

Οἰωνόμαντις, εως (ὁ, ἡ), ὁ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν οἰωνῶν μαντεύων.

Οἰωνόμικτος (ὁ, ἡ), Π. [οἰων. μίγνυμι], σχηματισμένος εἰς εἶδος ὀρνέου ἐξ ἄλλου ζώου, ἐξ ημισείας ὄρνεον.

Οἰωνοπολεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω, Οἰωνίζομαι.

Οἰωνοπολήσας, εως καὶ

Οἰωνοπολία (ἡ), = Οἰωνομαντεία. [ἐκ τοῦ

Οἰωνοπόλος (ὁ, ἡ), [οἰων. πολέω], ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν οἰωνῶν. ||. (οὐσ.) = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνὸς (ὁ), [οἴομαι]. πτηνὸν σαρκοφάγον, ὄρνεον. » Θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ὑδατοθρέμμονες ἰχθύς, « Ἡσιοδ. » Τὸν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν κείμενον ἐν πεδίῳ, « Ὀδ. Γ. 2) (συνήθ.) σημεῖον (κυρ. τὸ λαμβανόμενον ἀπὸ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν τοιούτων ὀρνέων) εἰς πρόγνωσιν τοῦ μέλλοντος. » Τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων, οὓς Δύσπικας πρότερον, Δύγορας δὲ νῦν καλοῦσι, « Πλ. » Νῦν δὲ δὴ εὐφημεῖμεν χάριν οἰωνῶν, « Πλάτ. » Δαγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνόν, « Πλ. » Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, « Ἰλ. Μ.

Οἰωνοσκοπεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο αἱ οἰωνοσκοπίαι.

Οἰωνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν ὀρνέων πρὸς οἰωνομαντείαν, Οἰωνίζομαι.

;Οἰωνοσκόπημα (τὸ). τὸ διὰ τῆς οἰωνοσκοπίας ληφθὲν σημεῖον.

Οἰωνοσκοπητικὸς, ἡ, όν, = Οἰωνοσκοπικός.

Οἰωνοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ οἰωνοσκόπου.

Οἰωνοσκοπικὸς, ἡ, όν. Οἰωνοσκόπου ἴδιος, Οἰωνιστικός. » Οἰωνοσκοπικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ οἰωνοσκόπου.

Οἰωνοσκόπιον (τὸ), = Οἰωνοσκοπεῖον.

Οἰωνοσκόπος (ὁ, ἡ), [οἰωνὸς, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ ὄρνεα (κυρ. πρὸς μαντείαν). ||. (οὐσ.) = Οἰωνόμαντις, (Ἀτν.) **augur.**

Οἴως, ἐπίρ. [οἷος]. Πῶς, τίνι τρόπῳ, εἰς ποίαν κατάστασιν. » Ὦ δύσμορ' Αἶας, οἷος ἦν, οἷος ἔχεις! « Σοφ.

‡Οἰωτὸς [οἷς], ἡ, όν, Γλσ. καμωμένος ἀπὸ προβατίνας.

Ὄκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὅτε.

Ὀκέλλω, Μ. ὀκελῶ (ἀόρ. Ὠκειλα), = Κέλλω, πλησιάζω (κυρ. τὸ πλοῖον) εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)· καθίζω εἰς ξέραν. (μτγμ.) καταζαλάζω, καταντῶ. » Ἐς γλαυκὸν ἡ ὀφρὺν ὀκέλλει τὸ ἄλγημα, « Ἀρετ. » Ὀκέλλει τὸ κακὸν ἐς ἀνήκεστον, « αὐτ.

Ὁκη ἢ Ὁκη, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὅπη (πῃ).

Ὄκκα, ἐπίρ. Π. Δ. ἀντὶ Ὅκα.

‡Ὄκκαβος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ὁ Κρίκος.

‡Ὄκκος (ὁ), [ὄσσομαι], κατὰ διάλεκτ. ὁ ὀφθαλμὸς, (ὅθεν τὸ Ατν.) **ocus, oculus.**

Ὀκλαδίας [ὀκλάζω], ου (ὁ). (δίφρος) ὃς τις διπλόνεται (μαζόνεται) καὶ πάλιν ἀνοίγεται, (Γαλλ.) **chaise pliante.**

Ὀκλαδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εὔκολος ἢ ἕτοιμος νὰ καθήσω.

;Ὀκλαδισμὸς καὶ

Ὀκλαδὸν, ἐπίρ. Π. λυγῶντας τὰ (ἢ μὲ λυγισμένα) γόνατα, (χυδ.) ἀνακούρκουδα, [ἐκ τοῦ

Ὀκλάζω [κλάω], Μ. άσω. Συγκάμπτω, λυγίζω (κυρ. τὰ γόνατα), (ὀθ. συνήθ. ἑλλ. κάθημαι ἀνακούρκουδα· (συνκδχ.) καταπίπτω, ἀποκάμνω· » Ὠκλαζε τῆς ἄγαν φορᾶς ὁ ἄνεμος, « Ἠλ., ἄρχιζε νὰ καταπίπτῃ. (καὶ τρπ.) « Μὴ ὀκλάσας τὸν ἐπ' ἰμοὶ πόθον ὑπὸ τῶν συμφορῶν, « αὐτ.

Ὀκλὰξ, ἐπίρ. Π. = Ὀκλαδόν.

‡Ὀκλαξ, ακος (ἡ), Π. ἀντὶ-

Ὀκλασις, εως (ἡ). τὸ ὀκλάζειν, λύγισμα (κυρ. τῶν γονάτων)· κάθισμα «ἐς τὰ γόνατα, συγκάθισμα.

Ὄκλασμα (τὸ), = Ὄκλασις. εἶδος χορεῦ, (καιν.) συγκάθιστος.

Ὀκλαστὶ, ἐπίρ. Π. = Ὀκλαδόν.

Ὀκναλέος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -λέως, Π. ἀντὶ Ὀκνηρός.

Ὀκνεῖο, Π. ἀντὶ-

Ὀκνέω-ῶ [ὄκνος], Μ. ήσω. Βαρύνομαι ἢ Φοβοῦμαι νά, συχέλλομαι, διατάζω· ὑποπτεύω. » Ὀκνῶν τοὺς πολίτας, « Ξεν. «Θαρρῶν πλείονα ἔθυεν, ἢ ὀκνῶν ἠρᾶτο, « αὐτ. «Εἰ δὲ θατέρῳ τούτων ὀλιγωρήσητε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ σπουδὴ γένηται, « Δμ.

‡Ὀκνηρία (ἡ), Γλσ. ἀμέλεια, βραθυμία, [ἐκ τοῦ

Ὀκνηρὸς [ὄκνος], ά, όν. Ἀμελὴς ἢ δειλὸς, (κοιν.) ὀκνὸς, ἀκαμάτης· (Π.) ὀκναὶ αἴτιοι. » Δέος ὀκνηρὸν, « Θκρ. » Ὑμῖν μὲν ταῦτ' ὀκνηρά, « Σοφ.

Ὀκνηρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀκνηρίαν, ἀμελῶς. » Ὀκν. ἔχω (διάκειμαι) πρός τι, « Βασ., Δμ., = Ὀκνέω.

Ὀκνητέον, θετ. τοῦ Ὀκνέω.

‡Ὀκνὸς, ἡ, όν, = Ὀκνηρός.

Ὄκνος (ὁ), [ἔχω]. βραδύτης διὰ φόβον ἢ ῥᾳθυμίαν, (ἐνεργ.) ἀμέλεια, ἀθράνεια, ὀκνηρία· συστολή. » Ὄκνον ἔχω, ἢ Ὄκνος μ' ἔχει, « Λξ., = Ὀκνέω, συστέλλομαι κτλ. 2) εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ), (ἄλλ.) Ἀστερίας, (Γαλλ.) **butor**, (ἀλλ.) εἰς τὴν σημασίαν ταύτην ἔνιαι τῶν ἐκδόσεων ἔχουσιν ὀρθότερον Ὀκνός).

‡Ὀκνόφιλος (ὁ, ἡ). φίλος τοῦ ὄκνου (τῆς ὀκνηρίας).

Ὀκνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀκνηρός.

Ὀκόθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὁπόθεν.

Ὁκοῖος, ἡ, ον, Ἰων. ἀντὶ Ὁποῖος.

Ὁκόσος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ὁπόσος.

Ὁκότε, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὁπότε.

Ὅκου, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὅπου.

‡Ὀκριάζω καὶ

Ὀκριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [ὄκρις]. τραχύνω, ἐρεθίζω. ||. (πθ.) ἐρεθίζομαι, τραχύνομαι, θυμόνω.

Ὀκρίβας [ὄκρις, βαί-ω], αντος (ὁ), (ἐνεργ.) = Ἰκρίον· (ἰδιαιτ.) τὸ βῆμα τῶν ὑποκριτῶν (τὸ ἄλλ. Λογεῖον) τοῦ θεάτρου, (Ατ.) **pulpitum**, (παρβλ.) Θυμέλη. 2) τὸ ὑψηλὸν κάθισμα τοῦ ἁμαξηλάτου. 3) τὸ τριπλόκι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀκουμβισμένην οἱ ζωγράφοι τὴν εἰκόνα τὴν ὁπ. ζωγραφίζουν, (Γαλλ.) **chevalet**, (παρβλ.) Κιλλίβας.

Ὀκριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὀκριόεις (σουβλερός) τὸ εἶδος.

Ὀκριόεις, εσσα, εν, Π. [ὄκρις]. γεμάτος ἄκρας, τραχὺς, σουβλερὸς, ἀνώμαλος. » Δίθος—, « Ὅμ., (συγχ. τῷ Ὀκρυόεις).

Ὀκριόωντο, Π. ἀντὶ Ὠκριῶντο, Ἴ. πλ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὀκριάομαι.

Ὄκρις [ἄκρος], ιος (ἡ), Π. Ἰων. ἄκρα ἔχουσα, τραχύτης εἰς ἐπίπεδον σῶμα. » Ἡ ὑπερέχουσα ὄκρις τοῦ δοτέος, « Ἱππκρ.

Ὀκρὶς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀκριόεις, τραχὺς, ἀπόκρημνος. » Φάραγξ—, « Αἰσχλ.

Ὀκρίωμα (τὸ), = Ὄκρις.

Ὀκρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πρυόεις, προξενῶν ῥῖγος (φρίκην), φοβερὸς, (συγχ. τῷ Ὀκριόεις).

Ὀκτάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνισταμένος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) ὀκτὼ βιβλία.

Ὀκτάβλωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκελῶν ὀκτὼ βλωμοὺς (βούκλας). » Ἄρτος—, « Ἱππ.

Ὀκτάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ γραμμένος εἰς ὀκτὼ γλώσσας, ἢ σχηματιζων (διατεταγμένος εἰς) ὀκτὼ γλωσσοειδεῖς ἄκρας.

Ὀκτάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ γωνίας.

;Ὀκταδακτυλιαῖος, α, ον καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Οκταδάκτυλος (ὁ, ἡ), = 'Οκτωδάκτυλος.
'Οκτάδραγμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 8 δραχμάς.
'Οκτάεδρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων 8 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).
'Οκταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 8 ἔτη.
'Οκταέτης, εος ἢ ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 8 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).
'Οκταετία (ἡ). 8 ἔτη.
'Οκταετίτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Οκταέτης.
'Οκτάζυγος καὶ ;'Οκτάζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διαιρούμενος εἰς 8 ζυγὰ (ζεύγη). 'Οκταπλοῦς.
'Οκταήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 8 ἡμέρας, ὀκτὼ ἡμερῶν (ἡλικίας).
'Οκτακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ 'Οκτακόσιοι.
'Οκτάκις, ἐπίρ. 'Οκτὼ φοραῖς.
'Οκτακισμύριοι, αι, α. 'Οκτὼ μυριάδες, (θηλ.) 80,000.
'Οκτακισχίλιοι, αι, α. 'Οκτὼ χιλιάδες. || (εἰς τὸ ἑν.) « 'Οκτακισχιλίη ἀσπὶς (ἵππος), » 'Ηρ., 8,000 στρατιῶται ἀσπιδοφόροι ἢ ἱππεῖς.
'Οκτάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων ὀκτὼ κλίνας.
'Οκτάκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ κνήμας (ἀκτῖνας). » Τροχὸς —, « Ἰλ. Ρ.
'Οκτακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 800.
Οκτακοσιοστὸς, ἡ, όν. 'Ο μετὰ τὸν 799.
'Οκτακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 8 κοτύλας.
'Οκτάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 8 κῶλα (μέλη ἢ μέρη).
;'Οκταμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ 8 μέρη.
'Οκτάμετρος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐξ 8 μέτρων (στίχων).
'Οκταμηνιαῖος, α, ον καὶ
'Οκτάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν ἢ γινόμενος εἰς 8 μῆνας, ὀκτὼ μηνῶν, ὀκτωμηνιάτικος.
'Οκτάπεδος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ 'Οκτάπους.
'Οκτάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀκτὼ πηχῶν.
'Οκταπλασιάζω Μ. ἀσω. Κάμνω τι ὀκταπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.
'Οκταπλάσιος, α, ον καὶ
'Οκταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὀκτὼ φοραῖς τόσος.
'Οκτάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πλεύρων ἔκτασιν.
'Οκτάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πλευράς (8 πρόσωπα).
'Οκταπλόος-οῦς (ὁ, ἡ), = 'Οκταπλάσιος.
'Οκταπόδης, ου (ὁ) καὶ
'Οκτάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πόδας ἢ 8 ποδῶν ἔκτασιν. » Σκορπίος (» Ἄξων) —, « Μάξιμ., 'Ησ.
'Οκτάῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥίζας ἢ κλάδους. » Κέρατα —, « 'Επγρ.
'Οκτάῤῥυμος ἢ 'Οκτάρυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥυμοὺς (ῥούνταις). » "Αρμα —, « Ξεν.
'Οκτὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 8 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 8 μονάδων (πρα. ἢ πραγμ.).
'Οκτάσημος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (περιέχων) 8 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα, [καὶ εἰς τὴν μουσ. καὶ μετρ.] χρόνους).
'Οκτασκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διηρημένος εἰς) 8 σκέλη.
'Οκτασταδίαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ σταδίων ἔκτασιν. ||. (οὐσ.) 'Οκτασταδίαιον (τὸ), διάστημα 8 σταδίων (σχεδὸν ἓν μίλιον).
'Οκτάστιχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) 8 στίχους.
'Οκτάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 8 στύλους.
'Οκτασύλλαβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -συλλάβως. 'Ο περιέχων (συγκείμενος εἰς) 8 συλλαβάς.
'Οκτάτευχος καὶ
'Οκτάτομος (ὁ, ἡ), διῃρημένος εἰς ὀκτὼ τεύχη (τόμους).
'Οκτάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 8 τόνους. » "Ελικες ὀκτάτονοι, » 'Επγρ., τὰ 8 πλοκάμια τοῦ ὀκταποδιοῦ.
'Οκτάφορος (ὁ, ἡ), = 'Οκτώφορος.
'Οκτάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 χορδάς.
'Οκταχῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ ὀκτὼ τρόπους, ὀκτὼ λογιῶν.
'Οκτήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 σειρὰς (8 πατώματα). ||. (οὐσ. θηλ.) πλοῖον (κάτεργον) μὲ 8 κωπιὰ ἢ 8 ζυγαῖς κωπιῶν, (ἴδε Διήρης).
'Οκτὼ (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (8).
;'Οκτωδακτυλιαῖος, α, ον καὶ
'Οκτωδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 δακτύλων ἔκτασιν.
'Οκτωκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (18).
'Οκτωκαιδεκάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 18 δραχμάς.
'Οκτωκαιδεκαέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 18 ἔτη· 18 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).
'Οκτωκαιδεκάκις, ἐπίῤῥ. Δεκαοκτὼ φοραῖς.
'Οκτωκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 18 πηχῶν.
'Οκτωκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 18 φοραῖς τόσος.
'Οκτωκαιδεκὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 18 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 18 μονάδων (πρα. ἢ πραγμ.).
'Οκτωκαιδεκάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 18 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα, [καὶ ἐν τῇ μουσ. καὶ μετρ.] χρόνους).
'Οκτωκαιδεκαταῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πραττόμενος τι εἰς 18 ἡμέρας· 18 ἡμερῶν.
'Οκτωκαιδέκατος, η, ον. 'Ο μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 17, δέκατος ὄγδοος.
'Οκτωκαιδεκέτης, ου (ὁ, ἡ) καὶ
'Οκτωκαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = 'Οκτωκαιδεκαέτης.
'Οκτωκαιεικοσαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 28 ἔτη.
'Οκτωκαιεικοσάκις, ἐπίῤῥ. 28 φοραῖς.
'Οκτωμηνιαῖος, 'Οκτώμηνος, 'Οκτώπους, = 'Οκταμηνιαῖος κτλ.
'Οκτώπηχυς, εος (ὁ, ἡ), = 'Οκτάπηχυς.
'Οκτωστάδιος (ὁ, ἡ), = 'Οκταστάδιος.
'Οκτώφορος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (βασταζόμενος) ὑπὸ 8 ἀνθρώπων. ||. (οὐσ. ἀρσ. καὶ οὐδ.) εἶδος φορείου ἢ ὀχήματος.
"Οκχ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ "Οκκα.
'Οκχέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ 'Οχέω, στηρίζω, βαστῶ, σηκόνω· (μεταφ.) ὑποφέρω· [ἐκ τοῦ
'Οκχὴ (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ 'Οχὴ, στήριγμα, ὑποστήριξις. «Σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλεγήραος ὀκχή.» Καλλ.
"Οκχος (ὁ), Δ. ἀντὶ "Οχος, ὄχημα.
"Οκως, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ "Οπως.
†'Οκωχεύω, Μ. εύσω, Γλσ. κρατῶ, στηρίζω, [ἐκ τοῦ
†'Οκωχὴ (ἡ), Γλσ. = 'Οκχὴ, (ἴδε· τὰ σύνθ. Ἀνοκωχὴ).
'Ολαὶ (αἱ), Ἀττ. ἀντὶ Οὐλαί.
'Ολάργυρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀργυροῦς.
†'Ολά(†'Ολέ)χνιον ἢ 'Ολα('Ολέκ)χνιον ἢ 'Ολεκτίτον (τὸ), Συκελ. ἀντὶ Οὐλοχύτιον.
'Ολθῆες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ "Ολβιος.
'Ολθία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ "Ολβιος συνθ.) = Μακαριότης. «Ἀλλ' εἰς ὀλθίαν, » Κωμ., ἄμε ς' τὸ καλόν (κατ' εὐφημ. ἢ εἴρων, ἀντὶ) ς' τὸν διάβολον, ς' τ' ἀνάθεμα κτλ., (ἴδε Μακαρία).
;'Ολθιάζω, Μ. άσω καὶ
'Ολθίζω [ἄλβος]. Μ. ισω. Κάμνω τινὰ ὄλβιον (εὐτυχῆ). «Ἦν ἦμαρ μ' ὄλθισε', ἦν δ' ἀπώλεσεν,» Εὐρ. 2) (συνήθ.) «Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω.» «Μήδέν' ὀλθίζειν πρὶν ἂν τέρμα τῶν βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών,» (Σοφ. παρὰ) Σδ.
'Ολδιόγαμος (ὁ, ἡ). ὄλβιος (εὐδαίμων) διὰ τὸν γάμον του.
'Ολδιογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Κωμ. [ὄλβιος, γαστὴρ]. τοῦ ὁποίου ἡ εὐτυχία σημειώνεται εἰς τὴν κοιλίαν (εἰς τὸ φαγεῖν), λαίμαργος.
'Ολδιοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐδαίμων, καλότυχος.
'Ολδιοδό(δώ)της, ου (ὁ) καὶ 'Ολδιοδό(δώ)τις, ιδος (ἡ), Π. = 'Ολβοδότης.
;'Ολδιοθώραξ (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
'Ολδιοργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων ὄλβιόν τινα, εὐτυχίας πρόξενος.
'Ολδιόθυμος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχισμένος, εὔθυμος.
;'Ολδιόκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόσμου.
'Ολδιόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ολβιοδαίμων, καλόμοιρος.
'Ολδιόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τὸν πλοῦτόν του ὄλβιος. «Ὑβρίζε—,» Ἀθ., λαμπρὰ, πλουσία.
'Ολδιόπολις, εως (ἡ), Π. ὄλβια πόλις.
"Ολδιος [ὄλβος], α ἢ ος, ον. Εὐτυχισμένος, πλούσιος· καλότυχος. ||. (τὸ οὐδ.) "Ολδια, ἐπίῤῥ. ἀντὶ 'Ολθίως. «"Ολδια ζώειν,» Ὀδ. Η.
'Ολδιότυφος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς εἰς τὸν εὐφορον (εἰς τὴν σῆσιν) του, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ 'Ολδιοδαίμων).
'Οβλιόφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν (διαφαλίζων) τὴν εὐδαιμονίαν.
'Ολδιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν ὄλβια (ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς πλουσίους). «Ποδάγρα—,» Ἀπ.
'Ολδιόγειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄλβιας (εὐτυχίαν φερούσας) γεῖρας.
'Ολδιστος, η, ον, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ "Ολβιος.
'Ολβίως, ἐπίῤῥ. Εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως.
'Ολδοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ολβοδοτὴρ καὶ
'Ολβοδότης, ου (ὁ) καὶ 'Ολβοδότις, ιδος (ἡ), Π. δοτὴρ (χορηγὸς, πρόξενος) ὄλβου (πλούτου, εὐτυχίας).
'Ολβοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τοῦ ὄλβου (πλούτου), ἔχων ἀντικείμενον τῆς ὀλεθρίας ἐπιρροὴν τοῦ τοὺς πλουσίους.
'Ολβομέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλβος, μέλαθρον] ὁ ἀπὸ πλούσιαν οἰκον, ἢ· προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου.
'Ολβονομέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. διάγω εὐτυχῶς.
'Ολβος (ὁ), [ἄλφω ἢ ὀφέλλω]. πλοῦτος, ἀφθονία ἀγαθῶν· εὐτυχία, εὐδαιμονία.
'Ολβοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) ὄλβον (πλοῦτον, εὐτυχίαν).
'Ολέσθαι, Ἰων. ἀντὶ 'Ολεῖσθαι, μα. μέλλ. καὶ
'Ολέσκε, Ἰων. ἀντὶ "Ωλλυ ἢ "Ωλλυε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ "Ολλυμε.
'Ολέθριος, α ἢ ος, ον. 'Ολέθρου πρόξενος, φθοροποιός. 2) ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, (ἰδίως ἀπὸ ἀσθενοῦς) ἀνιάτως ἔχων, ἀποθανούμενος, μὴ βιώσιμος, (Ἱππκρ.). 3) Π. δυστυχὴς, ἄθλιος.
'Ολεθρίως, ἐπίρ. Πρὸς ὄλεθρου.
'Ολεθροποιὸς (ὁ, ἡ), Σχλ. ὀλέθρου πρόξενος, ὀλέθριος.
"Ολεθρος (ὁ). φθορὰ, χαμὸς, ἀφανισμὸς, θάνατος. «Οὐκ εἰς ὄλεθρον,» Φρσ., 'δὲν πᾶς νὰ χαθῇς;' 'δὲν 'πᾶς 'σ τὸν διάβολον;» κτλ. 2) (ἐπιθετ.) ὀλέθρου ἄξιος, ἀχρεῖος, (κοιν.) χαμένος. «"Ολεθρος γραμματεύς,» Δμ., (παρβλ. Βάραθρος).
'Ολεθροτόκος καὶ
'Ολεθροφόρος (ὁ, ἡ), = 'Ολεθροποιὸς, ὀλέθρου πρόξενος.
"Ολει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ϛ'. μέλλ. ἢ 2) Ἀττ. ἀντὶ 'Ολῇ, Ϛ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. Ϛ'. καὶ
'Ολεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. Ϛ'. τοῦ "Ολλυμι.
'Ολεκρανίζω, Μ. ἰσω, = 'Ωλεκρανίζω.
'Ολέκρανον (τὸ), = 'Ωλέκρανον.
'Ολέκω (παρτ. "Ωλεκον καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ "Ολλυμι.
†'Ολερὸς [ὅλος]. ἁ, ὀν, Γλσ. = Θολερὸς, μέλας, βαρβορώδης, (ἀπ' ἐδῶ ἴσως ἀπεικόπη καὶ ὁ παρ' ἡμῖν) λερὸς.
'Ολέσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
'Ολέσας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. ✠
'Ολέσασε, ε, Δίολ. ἀντὶ 'Ολέσαις, αι, ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ "Ολλυμι.
'Ολεσήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, ἀνήρ]. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους.
'Ολέσθαι, μσ. ἀόρ. Ϛ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ολλυμι.
'Ολεσίβωλος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, βῶλος]. ὁ συντρίβων τοὺς βώλους.
✠'Ολεσαυλοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλεθρίως (ἀθλίως) αὐλῶν διὰ τῶν καλάμων, [ἄλλ. γρφ. 'Ολοσιαλοκάλαμος).
'Ολεσίδωλος (ὁ, ἡ). ὀλέθριος εἰς τὰς γεωργικὰς βώλους, ἄφορος.
'Ολεσίθηρ, ηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) τὰ θηρία ἢ, φονεύσας θηρίον.
'Ολεσίκαρπος (ὁ, ἡ), = 'Ολεσίκαρπος.
'Ολεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους (τοὺς βροτούς).
'Ολεσίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολίσας τὸν νοῦν (τὰς φρένας) 'του.
'Ολεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὀλετὴρ (ἀφανιςὴς) οἴκου.
'Ολεσίπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τὰς πόλεις.
'Ολεσιτύραννος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ 'Ολεσσιτύραννος.
"Ολεσσε, Π. ἀντὶ "Ωλεσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. καὶ
'Ολέσσει. Π. ἀντὶ 'Ολέσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ "Ολλυμι.
'Ολεσσίνοος (ὁ, ἡ), ἴδε 'Ολεσίνοος.
'Ολεσιτύραννος (ὁ, ἡ), Π. ὀλετὴρ τυράννου ἢ τῶν τυράννων.
'Ολέσω ✠ Π. 'Ολέσσω, μέλλ. τοῦ "Ολλυμι.
'Ολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
'Ολετὴρ (ὁ), [ὄλλυμι]. ἀφανιστὴς, ἐξολοθρευτής.
'Ολετήριος (ὁ, ἡ). ὀλέθρου πρόξενος, ὀλέθριος.
'Ολέτις, ιδος (ἡ), Π. = 'Ολέτειρα.
"Ολεται, Π. ἀντὶ "Ολῃ, Ϛ'. καὶ
'Ολεται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ "Ολλυμι.
'Ολιγαιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
'Ολίγαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον αἷμα.
'Ολιγαιμότης (ἡ). ὀλιγότης αἵματος, ὀλιγαιμία.
'Ολιγάκις, ἐπίρ. 'Ολίγαις φοραῖς, σπανίως.
'Ολιγάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ἀμπέλια.
'Ολιγανδρέω-ῶ, Μ. ἦσω. "Εχω ὀλίγους ἄνδρας, δὲν εἶμαι πολυάνθρωπος.
'Ολιγανδρία (ἡ). σπάνις (ὀλιγότης) ἀνδρῶν, λειψανδρία, [ἐκ τοῦ
'Ολίγανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ἄνδρας (ἀνθρώπους), ὄχι πολυάνθρωπος.
'Ολιγανθρωπέω-ῶ, Μ. ἦσω, = 'Ολιγανδρέω.
'Ολιγανθρωπία (ἡ), = 'Ολιγανδρία.
'Ολιγάνθρωπος (ὁ, ἡ), = 'Ολίγανδρος.
'Ολιγάριθμος (ὁ, ἡ). ὀλίγος τὸν ἀριθμὸν, ὄχι πολυάριθμος.
'Ολιγαριστία (ἡ). ὀλιγοφαγία εἰς τὸ γεῦμα (ἄριστον).
'Ολιγάρκεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀλιγαρκής.
'Ολιγαρκέω-ῶ (ἔχ συχνότ. τὸ μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ἦσω, -ομαι. Εἶμαι-
'Ολιγαρκὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρκούμενος (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ ὀλίγα, μέτριος εἰς τὰς ἀνάγκας του. 2) ὁ μόλις ἀρκῶν (ἐξαρκῶν) δι' ὀλίγους.
'Ολιγαρκία (ἡ), = 'Ολιγάρκεια.
'Ολιγαρτία (ἡ). σπάνις (ὀλιγότης) ἄρτου, σιτοδεία.
'Ολιγαρχέω-ῶ, Μ. ἦσω. Διοικῶ (καὶ μσ. Διοικοῦμαι) ὀλιγαρχικῶς.
'Ολιγάρχης, ου (ὁ). μέλος (ἄρχων) ὀλιγαρχικῆς κυβερνήσεως.
'Ολιγαρχία (ἡ). εἶδος διοικήσεως καθ' ἣν ἄρχουσιν (ἐξουσιάζουσιν) ὀλίγοι.
'Ολιγαρχικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ θέλων ὀλιγαρχίαν, κλίνων πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν.
'Ολιγαύλαξ ἢ 'Ολιγαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π (ἀγρὸς) ὁ ἔχων ὀλίγην ἢ λυπρὰν (ἄπαχον) γῆν.
'Ολιγαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' ὀλίγα μέρη.
'Ολιγαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς ὀλίγα μέρη.
'Ολιγαχῶς, ἐπίρ. Κατ' ὀλίγους τρόπους.
'Ολιγεκτέω-ῶ, Μ. ἦσω. 'Ολίγα κέκτημαι, ἔχω μικρὰν περιουσίαν (ὀλίγα κτήματα).
'Ολιγεξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγα, μετρία περιουσία.
'Ολιγήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν ὀλίγας ἡμέρας, ὀλίγων ἡμερῶν.
'Ολιγηπελέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι-
'Ολιγηπελὴς [ὀλίγας, πέλομαι], ἐος (ὁ, ἡ). ἀτονισμένος, ἀδύνατος.
'Ολιγηπελία (ἡ). ἀτονία, ἀδυναμία· λιποθυμία.
'Ολιγήρης, εος καὶ
'Ολιγήριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ολίγος.
'Ολιγηροσία (ἡ). Π. ὀλίγη ἀρόσιμος γῆ, μικρὸν χωράφι.
'Ολιγησίπους (ὁ, ἡ), Π. [ὀλ. σιπόδ]. ὁ ἔχων μικρὰν ἢ ἄδειαν σιταποθήκην, πτωχὸς (ἀντιθ. τῷ Εὐσίπους).
†'Ολίγινθα, ἐπίρ. = Μίγυνθα.
'Ολιγίστατος (ὑπερθ. ἐκ τοῦ) 'Ολίγιστος) η, ον, ὑπερθ. (ἀνωμλ.) τοῦ 'Ολίγος. «Νοῦν οὐδὲ τὸν ὀλιγίστου,» Φίλ.
'Ολιγίστως, ἐπίρ. Πολλὰ ὀλίγον· πολλὰ σπανίως.
'Ολιγόαιμος (ὁ, ἡ), = 'Ολίγαιμος.
'Ολιγόβαθμος (ὁ, ἡ). (κλίμαξ) ἔχουσα ὀλίγους βαθμούς.
'Ολιγοβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον βάρος, ὄχι πολλὰ βαρύς.
'Ολιγόβιος (ὁ, ἡ). ὀλιγοζώος, ἢ· πτωχός.
'Ολιγεβουλος (ὁ, ἡ). μικροῦ νοὸς ἄνθρωπος.
'Ολιγογνώμιον, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόγνως.
'Ολιγογόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ἢ μικροὺς κόμπους (γόνατα).
'Ολιγογονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
'Ολιγόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ὀλίγα.
'Ολιγοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ δαπανῶν ὀλίγα, ὀλιγοέξοδος.
'Ολιγοδεὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ χρειαζόμενος ὀλίγα, ὀλιγαρκὴς, (ὀθν
'Ολιγόδεια ἢ 'Ολιγοδεία (ἡ), = 'Ολιγάρκεια.
'Ολιγόδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα δένδρα.
'Ολιγοδιαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) μὲ ὀλίγον.
'Ολιγόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους δούλους.
'Ολιγοδρανέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι-
'Ολιγοδρανὴς [ὀλ. δραίνω], ἐος (ὁ, ἡ). 'Λιγωμένος, ἀτανισμένος· μόλις κινούμενος, ἀδύνατος.
'Ολιγοδρανία (ἡ). ἀτονία, ἀδυναμία.
'Ολιγοδυναμέω-ῶ, Μ. ἦσω. "Εχω ὀλίγην δύναμιν, εἶμαι-
'Ολιγοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην δύναμιν.
'Ολιγόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγα δωρούμενος, ὄχι μεγαλόδωρος.
✠'Ολιγοέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) ὀλίγον ἔλαιον.
'Ολιγοελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. "Εχω ἢ βάλλω ὀλίγον λάδι (ἔλαιον).
'Ολιγοεξία (ἡ), = 'Ολιγεξία.
'Ολιγοεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοδρανὴς, ἀδύνατος.
'Ολιγαέτης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγων ἐτῶν.
'Ολιγοετία (ἡ). ὀλιγοετὴς ἐτῶν, νεότης.
'Ολιγόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ζυγοὺς (κλάδους).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ολιγοζωΐα (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις ὀλιγόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὀλίγον, βραχύβιος.
'Ολιγοήμερος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγήμερος.
'Ολιγόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον θερμόν (ὀλίγην θερμότητα).
'Ολιγόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας τρίχας.
'Ολιγοθυμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι 'ολιγόθυμος (ὁ, ἡ). μικρόψυχος, ἄτολμος.
'Ολιγόϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἴνας ἢ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ νεῦρα.
'Ολιγόκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι.
'Ολιγοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους καλάμους ἢ μικρὸν καλάμι.
'Ολιγόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) ὀλίγους καρπούς.
'Ολιγόκαυλος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοκάλαμος.
'Ολιγόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα (μικρὰ) κέρατα.
'Ολιγοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον (ὀλιγάκις) κινούμενος.
'Ολιγόκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα κλαδιά.
'Ολιγόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον κλῆρον (ὀλίγην περιουσίαν).
'Ολιγοκρατέομαι-οῦμαι, = 'Ολιγαρχέομαι.
'Ολιγοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα κτήματα.
'Ολιγοκύμαντος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ὀλίγα κύματα, ὄχι πολυκύμαντος.
'Ολιγολαλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λαλῶ ὀλίγα, εἶμαι 'ολιγόλαλος καὶ 'ολιγόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα λόγια, βραχύλογος.
'Ολιγομαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (ἠξεύρων) ὀλίγα.
'Ολιγομαθῶς, ἐπίῤ. Ὡς ὀλιγομαθής. «'Ολιγομαθῶς ἔχειν περί τι, » Σωκρ.
'Ολιγομετρία (ἡ). ὀλιγότης μέτρων (στίχου).
'Ολιγομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγος τὸ μῆκος.
'Ολιγόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων (ὑπηρετῶν δι') ὀλίγον μισθόν, εὐθηνός.
'Ολιγομυθία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις ὀλιγόμυθος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόλογος.
'Ολιγόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ὀλίγα ἢ σπανίως ὄνειρα.
'Ολιγόνοια (ἡ). ὀλιγότης νοὸς, μικρόνοια.
'Ολιγόξυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ξύλα.
'Ολιγοπαιδία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις ὀλιγοπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα παιδία, πατὴρ ἢ μήτηρ ὀλίγων τέκνων.
'Ολιγοπιστία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις ὀλιγόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην πίστιν.
'Ολιγοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Σμικρύνω, ἐλαττόνω, ὀλιγαστεύω.
'Ολιγοπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας πολιὰς (τρίχας), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Σπαρνοπόλιος).
'Ολιγοπονία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις ὀλιγόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον κοπιάζων (ἐργαζόμενος).
'Ολιγοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ολιγοποτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι 'ολιγοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ὀλίγον, μετριοπότης.
'Ολιγοποτίη (ἡ), Ἰων. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ολιγοποσία.
'Ολιγόποτος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοπότης. « Τὸ τῶν ὀρνίθων γένος πᾶν ὀλιγόποτον, » Ἀρστ.
'Ολιγοπραγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις 'ολιγοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἀσχολούμενος εἰς) ὀλίγα πράγματα, ὄχι πολυπράγμων.
'Ολιγόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ἢ μικρὰ πτερά.
'Ολιγόπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων ὀλίγον πυρὸν (σῖτον).
'Ολιγορρημονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λαλῶ ὀλίγα, εἶμαι ὀλιγόλογος.
'Ολιγόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἢ μικρὰς ῥίζας.
'Ολίγος [λισσὸς], η, ον, (τὸ συγκρ. Μείων καὶ σπν. 'Ολιγώτερος καὶ ἀπνεκτ. Π. 'Ολίζων, καὶ τὸ ὑπερθ. 'Ολίγιστος ἢ 'Ελάχιστος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Πολὺς ἢ Μέγας, ὅηλ.) μικρὸς (κατὰ τὴν ποσότητα ἢ κατὰ τὴν ἔκτασιν). » 'Ολίγοι ἐκ πολλῶν, « Ἡρωδ., Θκ. « 'Ολίγοι, « Ἀξ., οἱ ἄρχοντες ἐν ὀλιγαρχίᾳ. » 'Ολίγος κῶρος, « Θκρ., ἀνήλικος. « 'Ολίγῃ ἐνὶ χωρῃ, « Ἡλ. Ρ. » Τὸ μέγεθος ὄντες ἀετῶν οὐκ ὀλιγώτεροι, « Αἰλ. » 'Ολίγος χρόνος, « Ὅμ., Θκ. « Κατ' ὀλίγους ἀνεχώρουν, Ἡρωδ. » Δι' ὀλίγων (ἐνν. ῥημάτων), « Γρφ., μὲ ὀλίγα λόγια. ‖ (τὸ οὐδ.) 'Ολίγαν (ἀλλ. προθ.), ἐπίῤ. « 'Ολίγαν ζῇ, « Θκρ. » 'Ολίγον μοι μέλλει, « Ἀρςφ. « 'Ολίγου (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) δεῖν, « Ξεν., σχεδόν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγου ἔλειψε. « 'Ολίγου σε κύνες διεσπάσαντο, « 'Οδ. Ξ. » 'Ολίγου ἦλθεν ἐλθεῖν, « Παυσ. » 'Ολίγου κατέπεσον, « Δ. Ἀλ. (καὶ πρὸς συγκρ.) « 'Ολίγον (ἢ « 'Ολίγῳ) πρότερον, « Ἀξ. « 'Ολίγῳ πλείας, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ. τοῦ συγκρ.) » 'Ολίγῳ ἐς χιλίους, « Θκ. (καὶ προθετ.) « Ἐξ (Πρό, « Ἐντός, « Δι') ὀλίγου, « Ἀξ. « Ἐν ὀλίγῳ, « Ἀξ. « Πρὸς (« Κατ', Μετ', Παρ') ὀλίγον, « Ἀξ. « Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο νικηθῆναι, « Θκ. (καὶ μὲ γεν.) « Μετ' ὀλίγον δὲ τούτων, « Ξεν., (παρβλ. Μικρός).
'Ολιγοσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις 'ολιγόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην σάρκα (ὀλίγον κρέας).
'Ολιγοσθενὴς, εος (ὁ, ἡ), [ὀλ. σθένος], = 'Ολιγοδύναμος.
'Ολιγοσιτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω ὀλίγον, εἶμαι ὀλιγόσιτος.
'Ολιγοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις 'Ολιγόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
'Ολιγόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον σπέρμα.
'Ολιγοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγων σταδίων ἔκτασιν.
'Ολιγοστιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ολιγόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγους στίχους.
'Ολιγοστὸς, ἡ, ὀν. 'Ο ἔχων ὀλίγους μεθ' ἑαυτοῦ· εἷς ἐκ τῶν ὀλίγων. 2) = 'Ολίγος ἢ 'Ολιγιατος.
'Ολιγοσυλλαβία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ολιγοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγας συλλαβάς.
'Ολιγοσύνδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους συνδέσμους.
'Ολιγοσχιδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς ὀλίγα σχιζόμενος. « 'Οδὸς—, « Κύν.
'Ολιγοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (μικρὸν) σῶμα.
'Ολιγοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις 'Ολιγότεκνος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόπαις.
'Ολιγότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τὸ ὀλίγον.
'Ολιγοτιμία (ἡ). ὀλίγη τιμὴ (ὑπόληψις).
'Ολιγοτοκέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ὀλιγοτόκος.
'Ολιγοτοκία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις 'Ολιγοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννῶσα ὀλίγα.
'Ολιγοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον θρεμμένος.
'Ολιγοτρίχιος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόθριξ.
'Ολιγοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ὀλιγοτρόφος.
'Ολιγοτροφία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις 'Ολιγότροφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων ὀλίγον. 2) (προπαροξ.) = 'Ολιγόσιτος.
'Ολιγύδρας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ.
'Ολιγόϋλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην ὕλην.
'Ολιγοϋπνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ὀλιγόϋπνος.
'Ολιγοϋπνία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις 'Ολιγόϋπνος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ὀλίγον.
'Ολιγοφαγία (ἡ), = 'Ολιγοσιτία, [ἐκ τοῦ 'Ολιγοφάγος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόσιτος.
'Ολιγοφαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον φῶς.
'Ολιγοφιλία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγους φίλους.
'Ολιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ ὑποφέρων) ὀλίγον. « Οἶνος—, « Σχλ. Ἀρςφ., ὁ μὴ σηκόνων πολὺ νερὸν, ἀδύνατος, (ἀντιθ. τῷ Πολυφόρος).
'Ολιγοῤῥαδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοῤῥήμων, ὀλιγόλογος.
'Ολιγοφρενία (ἡ). ὀλιγότης φρενῶν, ὀλιγόνοια.
'Ολιγοφρένιος, ἐπίῤ. Ὡς 'Ολιγόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην φρόνησιν, ὀλιγόνους.
'Ολιγόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα.
'Ολιγόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην (μικρὰν) φωνήν.
'Ολιγογόνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι 'ολιγόγονος-ους (ὁ, ἡ), [ὀλ. γένος]. ὁ δίδων ὀλίγον καρπὸν, (ἀντιθ. τῷ Πολύγονος).
'Ολιγοχορδία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ολιγόχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας χορδάς.
'Ολιγοχρήματία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις 'Ολιγοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα χρήματα.
'Ολιγοχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ θιασκῶν ὀλίγον (χρόνον).
'Ολιγοχρονιότης (ἡ). ὀλιγότης χρόνου, μικρὸν διάστημα καιροῦ.
'Ολιγόχρονος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοχρόνιος.
'Ολιγοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγων σταδίων ἔκτασιν.
'Ολιγόψυχος καὶ 'Ολιγόψυχμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ὀλίγον χυμὸν ἢ χυλόν.
'Ολιγοψυχέω-ῶ, Μ. ἤσω. = Μικροψυχέω.
'Ολιγοψυχία (ἡ), = Μικροψυχία.
'Ολιγόψυχος (ὁ, ἡ), = Μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος.
'Ολιγόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ολιγοποιέω. 2) (ἀμτβ.) = Ἀπορρυθμῶ, (κεκ.) ἠλιθίωμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ολιγῶλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ὀλιγαῦλαξ.
Ὀλιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλίγον φροντίζω περί τινος, παραμελῶ· περιφρονῶ· ἀδιαφορῶ.
Ὀλιγώρησις, εως (ἡ), = Ὀλιγωρία.
Ὀλιγωρητέον, θετ. τοῦ Ὀλιγωρέω.
Ὀλιγωρία (ἡ). τὸ ὀλιγωρεῖν, παραμέλησις, περιφρόνησις, ἀπροσεξία, ἀδιαφορία. » Ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαί τι, « Αξ., = Ὀλιγωρεῖν.
Ὀλίγωρος (ὁ, ἡ), [ὀλίγη, ὦρα]. ὁ ὀλίγον φροντίζων περί τινος, παραμελῶν ἢ περιφρονῶν τι, ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος.
Ὀλιγώρως, ἐπίρ. Μὲ ὀλιγωρίαν (ἀδιαφορίαν), περιφρονητικῶς. » Ὀλιγώρως ἔχειν τινός (ἢ) περί τι, « Δμ., = Ὀλιγωρεῖν.
Ὀλίγως, ἐπίρ. Π. καὶ σπν. ἀντὶ Ὀλίγον. « Οὐκ ὀλίγως με κνίζει, » Ἐπγρ.
Ὀλίγωσις, εως (ἡ), = Ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.
Ὀλιγωφελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον (μετρίως) ὠφελῶν, ὄχι πολλὰ ὠφέλιμος.
Ὀλιζότερος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀλίζων, συγκρ. τοῦ Ὀλίγος.
Ὀλιζόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ὀλιγόω, ὀλιγοστεύω, [ἐκ τοῦ
Ὀλίζων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. τοῦ Ὀλίγος, μικρότερος, ὀλιγώτερος.
Ὀλικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Γενικός, καθολικός, (Γαλλ.) universel.
Ὄλιος, α, ον, (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ὀλίγος.
Ὄλισβος (ὁ), [ὄλισθος]. μίμημα δερμάτινον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου.
Ὀλισθάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ
Ὀλισθαίνω καὶ Ὀλισθάνω [ὄλισθος], Μ. ὀλισθήσω (ἀόρ. Ὠλίσθησα καὶ Ὤλισθον, πρκ. Ὠλίσθηκα). Γλιστρῶ καὶ πίπτω (κυρ. καὶ μτφορ.)· ξεγλιρῶ, διαφεύγω· (χειρουργ.) ἐξαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου.
Ὀλισθανός, ή, όν, σπν. ἀντὶ Ὀλισθηρός, εὔολισθος.
Ὀλισθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀλισθηρός.
Ὀλίσθημα (τὸ). γλίστρημα καὶ πτῶμον, ξεγλίστρημα, (μτφορ.) παράπτωμα.
Ὀλισθηρός, ά, όν, (ᾰ ἐπίρ.) -ηρῶς. Γλιστερός· (μτφορ.) ἐπικίνδυνος· ξεγλιζῶν εὔκολα, ἄστατος.
Ὀλισθήσις, εως (ἡ), τὸ ὀλισθαίνειν, γλίστρημα καὶ πτῶμον (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ὀλισθητικός, ή, όν. Ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ ὀλισθηρόν (γλίσχρον).
Ὀλισθογνωμέω (καὶ Ὀλισθογνωμονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, πλανῶμαι· ξελογιάζομαι, (λξφν.).
Ὄλισθος (ὁ), [ὀλισσός]. γλίστρα· γλιστρόπορος· γλίστρημα. » Δρῦος ὄλισθος, « Ἀρετ. ἐξάρθρωσις. 2) εἶδος ὑψαρίου, (ἴσως) Γλῆνος.
Ὀλισθοφάζω, Μ. άσω, = Ὀλισθάζω.
Ὀλισθών, άδρ. δ', τῆς μτχ. τοῦ Ὀλισθαίνω.
Ὀλίσσων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὀλίζων.
Ὀλκαδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὁλκάδα. » Πλοῖον ὁλκαδικόν, « Ἀρετ., = Φορτηγόν, εἷς σχῆμα ὁλκάδος.
Ὁλκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὁλκάς.
Ὁλκαθοχρίστης, ου (ὁ), Π. ὁ χρίων (πισσόνων) τὰς ὁλκάδας.
Ὁλκάζω, Μ. άσω, = Ἕλκω.
Ὁλκαῖος [ὁλκή, ὁλκός], α, ον, Ὁ συρόμενος ἢ, δυνάμενος νὰ συρθῇ (νὰ τραβηχθῇ), καμωμένος ὥστε σύρεται. » Ἀτραπόν ὁλκαίην, « Νίκ., τὴν ἐπιμήκη. (ᾰῦ. ||. οὐσ.) Ὁλκαία (ἡ), Π. ἡ μακρὰ αὐλὰ μερικῶν ζώων, καὶ » Ὁλκαῖον (τὸ), « τὸ ἐξέχον κατὰ μῆκος τῆς πρῳρίδος τοῦ πλοίου ξύλον (εἰς τὸ ὁπ. ἐφαρμόζεται ἡ τὸ) πηδάλιον καὶ 2) ἀγγεῖον (κρατῆρ, λουτὴρ κτλ.) μὲ εὐρύχωρον κοιλίαν.
Ὁλκάς (ἡ), πλοῖον φορτηγὸν (εἶδος μαγούνας) τὸ ὁπ. ῥωμουλκεῖται. 2) (ἐπίθετ.) Π. ἀντὶ Ὁλκαῖος.
Ὁλκεῖον (τὸ), = Ὁλκαῖον (κυρ. πλοῖον).
Ὁλκεύς, έως (ὁ), ὁ σύρων τὸν γρίπον, γριπάρης, ἁλιεύς, (παρβλ. Ἀσπαλιεύς).
Ὁλκή (ἡ), τὸ ἕλκειν ἢ ἕλκεσθαι, τράβηγμα· (μτφορ.) ῥοπή, τάσις πρός. (συνών.) βάρος (τῆς ζυγαριᾶς), ὅσον ζυγίζει (τραβᾷ) ἓν πρᾶγμα, (κυρ. δί) νόμισμα (ἡ ἴδιατ.) δραχμή, (ᾰῦ.) » Μνᾶ ὁλκὴ Αἰγιναία, « Πλ., κατὰ τὸ βάρος τῆς Αἰγινητικῆς.
Ὁλκήεις, εσσα, εν, Π. [ὁλκή]. βαρύς.
Ὁλκήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλκεῖον.
Ὁλκήρης, ους (ὁ, ἡ), Π. [ὁλκή]. συρόμενος, ἕρπων.
Ὁλκιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἑλκόμενος εὐκόλως, ἐπιδεκτικὸς ὁλκῆς (τραβήγματος), γλοιώδης, ἐλαστικός, (Γαλλ.) ductile. 2) (σπν.) = Ἑλκυστικός. » Σκύα—, « Π. Αἰγιν.
Ὁλκίον (τὸ), = Ὁλκαῖον, πηδάλιον. 2) ἀγγεῖον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαλκοῦν) μὲ μεγάλην κοιλίαν.
Ὁλκός, ή, όν. Ὁ ἕλκων τι πρὸς ἑαυτόν, ἑλκυστικός. 2) ἀρτοκίνητος, (Γαλλ.) traînant. » Ὁλκὰ πριβαίνειν, « Ἡλ., ἀργοπατεῖν.
Ὁλκός (ὁ). ἕλξις, τράβηγμα· σύρσιμον. » Ὕδατος—, « Σθ., ὁ ὀχετός. » Δράκοντος (» Γλώσσης)—, Αξ. » Δάφνης ὁλκοί, « Εὐρ., σάρωμα ἀπὸ δάφνην. 2) ἴχνος συρομένη σώματος. » Ἀράτρου—, « Ἀπλάν., ἡ αὐλακιά. (ᾰῦ.) » Σμίλης—, « Ἀραττ., τὰ χαράγματα τῆς γλυφίδος. 3) (ἐνεργ.) πᾶν ὅ,τι ἕλκει ἡ χρησιμεύει πρὸς ἕλξιν, (ᾰῦ.) » Ἱμαντοὶ ὁλκοί, « Σοφ., οἱ γαλινοί. » Νεῶν ὁλκοί, « Θκ., τὰ ξύλα ἐπὶ ἡ διὰ τῶν ὁποίων σύρονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν, (Τουρκ.) κιζάκια, (συνκδχ.) = Νεώλκιον, Νεώριον. » Ἀλλὰ πρασμίξω νεῶν ὁλκοῖσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργείων στρατῷ, « Εὐρ. 4) εἶδος ἀράχνης, (ἄλλ.) λύκος.
Ὄλλις [ῐ], ιος (ὁ), εἶδ. ξυλίνου ποτηρίου.
Ὄλλυμι [σαγγ. τῷ Ἕλλω καὶ Ἀλέω], Μ. ὀλῶ καὶ Ἀττ. ὀλῶ (ἀόρ. Ὤλεσα ᾱμα. αὐτπθ. Ὠλόμην, πρκ. Ὀλώλεκα ᾰ μτ. [ἀνειλ. Ὀλωλα). Κάνω ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. ||. (μσ. αὐτπθ.) γάνομαι· ἀφανίζομαι· ἀποθνήσκω· (καὶ εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι χαμένος! ἐγάθηκα!
Ὀλλύω (μόνον εἰς τὸ Προσαπολλύω), ἀντὶ Ὄλλυμι.
Ὁλμειός (ὁ), = Ὄλμος.
Ὁλμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄλμος.
Ὁλμοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Πόκτω (Κονεντζώ) εἰς ὄλμον (γδί).
Ὁλμοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὄλμους (γδ.ά).
Ὄλμος (ὁ) [ἕλλω], (κυρ. καὶ ἀρχ.) λίθος στρογγυλὸς, κύλινδρος· (ᾰῦ. μτνμ.) κορμὶ ἀνθρώπου χωρὶς κεφαλὴν χεῖρας καὶ πόδας, (Γαλλ.) tronc. (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἠλίθιος, (κοιν.) κούτσουρον. (συνών.) γαυδί. (μτνμ.) τὸ θηλυκὸν μέρος τοῦ ἔρωτος (ῥεζὲ) τῆς θύρας· τὸ κοίλωμα τῶν μασσητήρων ὀδόντων, (ἄλλ.) βόθρος· τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἄνω τρίποδος, (ᾰῦ. » Ἐν ὄλμῳ κοιμᾶσθαι, « παροιμ., = Μαντεύειν· τὸ περιστόμιον τοῦ αὐλοῦ.
Ὀλοάργυρος (ὁ, ἡ), = Ὁλόργυρος.
Ὁλόβρυζος (ὁ, ἡ). ὅλος ἄβρυζος (ἀπόλαγαρισμένον μάλαγμα), ὁλόχρυσος.
Ὁλοβρύχιος (ὁ, ἡ). ὅλος ὑποβρύχιος.
Ὁλογράμματος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -μμάτως. Γραμμένος μὲ ὁλόκληρα γράμματα. Ὁλογράφος.
Ὁλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι ἀκέραιον (μὲ ὁλόκληρα γράμματα). [ἐκ τοῦ
Ὁλόγραφος (ὁ, ἡ), ᾰ ἐπίρ. -γράφως. Γραμμένος καθ' ὁλοκληρίαν (χωρὶς συγκοπές).
Ὁλόγυμνος (ὁ, ἡ), μτγν., ἀντὶ Γυμνός ὅλος.
Ὁλόγυρος (ὁ, ἡ). ὁλοστρόγγυλος.
Ὁλοδάκτυλος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ὅλος ἐκ δακτύλων.
Ὁλόεις, εσσα, εν, Π. (σπν.) = Ὁλόεν.
Ὁλοεργὴς, έος καὶ
Ὁλοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὅλος, ἔργον], κακοποιός, ὀλέθριος.
Ὁλοήμερος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μερως. Ἡ διαρκῶν ὅλην τὴν ἡμέραν.
Ὁλοθανὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀποθαμένος, νεκρὸς ὅλος.
Ὁλοθούριον (τὸ), = Ἀλεσούριον, εἶδ. θαλασσοζωοφύτου.
Ὁλόθρευσις, εως (ἡ). ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.
Ὁλοθρευτὴς, οῦ (ὁ). ἐξολοθρευτής.
Ὁλοθρευτικὸς, ή, όν. Ἐξολοθρευτικός.
Ὁλοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Ὁλόθριξ, ἀτρίχος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ὅλας τὰς τρίχας του, ἀκούρευτος.
Ὁλοΐϊος, η, ον καὶ
Ὁλοὸς, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὅλος.
Ὁλοίστροφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁλόστροφος.
Ὁλοίτροχος ἢ Ὁλοίτροχος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ὁλότροχος (κυρ. λίθος), πέτρα μεγάλη ᾰ εὐκύλιστος, (κοιν.) κοτρόνι.
Ὁλοκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσφέρω.
Ὁλόκαρπωμα (τὸ), = Ὁλοκαύτωμα.
Ὁλοκάρπωσις, εως (ἡ), = Ὁλοκαύτωσις.
Ὁλόκαυστος (ὁ, ἡ), = Ὁλόκαυτος.
Ὁλοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ὁλοκαυτίζω, Μ. ίσω, (νλγ.), = Ὁλοκαυτόω.
Ὁλοκαυτισμὸς (ὁ), = Ὁλοκαύτωσις.
Ὁλόκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ καυθεὶς ἢ καιόμενος ὁλόκληρος. ||. (οὐσ.) Ὁλόκαυτον καὶ Ὁλόκαυστον (τὸ), = Ὁλοκαύτωμα καὶ Ὁλοκαύτωσις.
Ὁλοκαυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Θυσιάζω τι ὡς Ὁλοκαύτωμα (τὸ). θῦμα τὸ ὁπ. καίεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὁλόκληρον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ολοκαύτωσις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ 'Ολοκαυτόω, θυσία ὁλοκαύτου θύματος.
Ολοκληρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ὁλόκληρον, ἀκεραιότης.
'Ολόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅλα του τὰ μέρη σῶα, ἀνελλιπῆς, ἀκέραιος.
'Ολοκληρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἐντελὲς (ὁλόκληρον).
'Ολοκλήρως, ἐπίρ. Ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, ἀνελλιπῶς.
'Ολόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ μὲ ὅλην τὴν κνήμην. «Σκελίς —,» Ἀθ., τὸ χοιρομέρι καθὼς εἶναι ὁλάκαιρον.
'Ολόκοπος (ὁ, ἡ). κομμένος (κοπανισμένος) ὁλάκαιρος (καθὼς εἶνε) χονδροκομμένος(ι).
'Ολόκυκλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ὁ κύκλος εἶνε πλῆρης (ὁλόκληρος). «Σελήνη —,» Θεοφύλ. «ἡ πανσέληνος.
'Ολοκυκλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ὁλόκυκλον, ἀναπληρῶ τὸν κύκλον του.
'Ολόκυρον (τὸ), (κατὰ τοὺς Ποντ.) τὸ φυτ. Χαμαίπιτυς.
'Ολοκωνίτις[ῖς], ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (Ἱππ.).
'Ολολαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅλος λάμπων (φέγγων).
'Ολόλευκος (ὁ, ἡ). ὅλος λευκὸς, κάταντρος.
'Ολόλιθος (ὁ, ἡ). ὅλος λίθινος.
†'Ολολος (ὁ, ἡ). = Βάκηλος, ἠλίθιος, (θθ. τὸ κοιν.) λολὸς.
'Ολολυγαῖος, α, ον, Π. ὁ ὀλολύζων. «Νυκτερὶς —,» Ἔπγρ.
'Ολολυγὴ (ἡ). φωνὴ ὁλολύζοντος, ξιφωνητόν.
'Ολόλυγμα (τὸ), = 'Ολολυγή.
'Ολολυγμὸς (ὁ). τὸ ὁλολύζειν, ξεφώνισμα (ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην). «Ἐφυμνήσαι γένοιτο μοι πυκάεντε ὀλολυγμὸν ἀνδρός,» Αἰσχύλ. «Ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀναψουσιν θεοῖς,» Εὐρ.
'Ολολυγὼν, όνος (ἡ), (ἐν γέν.) = 'Ολολυγή, (βλέπε τ.) ἡ φωνὴ τοῦ ἀρσ. βατράχου. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἡ ὁλολύζουσα, (θθ. ‖ οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ. «Ἡ δ' ὀλολυγὼν τρύζει, τρύ—,» ἑαις ἐνδιαύουσα βάτοις, « Ἔπγρ. «Ὀλολὼ, ὢν τρύζουσα ἐωθινὸν, χειμέωνα δηλοῖ,» Γεωπον. 3) εἶδ. χερσαίου βατράχου.
'Ολολύζω [ὄνμπτ.], Μ. ὀξω καὶ ὀξομαι, φωνάζω ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην, ξεφωνίζω (κυρ. ἐπὶ γυναικ.). «Εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν,» « Ἀρῶγ. «Ὀλολύξατε φαιυομέναισιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,» αὐτ. «Μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπερλαμπρον,» « Δη.
'Ολόλυξ (ὁ), = 'Ολολαγ.
'Ολολύσσω(τεω), Μ. ὑξω, = 'Ολολύζω.
'Ολομέλεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁλομελοῦς, « ὁλότης ἡ ὁλοκληρία μελῶν.
'Ολομελέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ὁλομελὴς, ἔχω (σωστὰ) ὅλα μου τὰ μέλη.
'Ολομελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶα (ἀκέραια) ὅλα του τὰ μέλη.
'Ολομελία (ἡ), ἴδε Οὐλομελίη.
'Ολομελῶς, ἐπίρ. Καθ' ὁλοκληρίαν (ὁλομέλειαν), ἐντελῶς.
'Ολομέρεια (ἡ) ἡ κατάστασις τοῦ ὁλομεροῦς, ὁλοκληρία.
'Ολομερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μερῶς. 'Ο ἔχων ὅλα του τὰ μέρη, ὁλόκληρος ὁ συγκείμενος ἀπὸ μεγάλα καὶ ὁλάκαιρα κομμάτια.
'Ολόμην. Π. ἀντὶ 'Ωλόμην, μσ. ἀορ. Β'. τοῦ "Ωλυμι.
†'Ολονθος (ὁ, ἡ), [ὅλος, ὄνθος]. πλήρης κόπρου, καταβρωμισμένος. « Γνάθος —,» « Ἐὺς. ἀχρειολόγων ἀτόμα.
'Ολονύκτιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν νύκτα.
†'Ολονυκτίως, ἐπίρ. Δι' ὅλης τῆς νυκτός.
'Ολοοίτροκος ἢ 'Ολοίτροκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ολοίτροχος.
'Ολοὸς, ἡ, όν, Π. [ὄλλυμι]. φθοραποιὸς, ὀλέθριος.
'Ολοόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλὸς, φρήν]. ὁ ἔχων ὀλεθρίους ἀκοπους, φθερὸς. (ἐπὶ καλοῦ) ὁ ἔχων φθερὰν νοῦν, (κοιν.) διαβολεμένος, φρόνιμος.
'Ολοπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλα πηκτὸς ἢ παγωμένος.
'Ολοπόλιος (ὁ, ἡ). ὅλος πολιὸς, κάταστρος (τὰς τρίχας).
'Ολοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πορφυροῦς.
'Ολόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοκληρα (ἄσχιστα, ἀκέραια τὰ) πτερά. «Τὰ ἔντομα ὁλόπτερα, « Ἀριστ. « Περισσεράς ὁλοπτέρους,» « Στρ., χωρὶς νὰ ἦνε κομμένα ἢ ἔγκλιμένα τὰ πτερά των.
'Ολόπτω [λοπὸς], Μ. ὀψω. Μαζῶ ξεσχίζω, ταουγγρανίζω· γδέρνω, ξεφλουδίζω. « Χλοεροῦ νάρθηκος ἁπαλὸν μέσον ἦτρον ὀλόψας,» « Νίκ.
'Ολόπτωτος (ὁ, ἡ). ὅλος πεπτωκὼς, καταχρημνισμένος.
'Ολόπυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶτος) τοῦ ὁπ. τὸ ἀπυρὶ εἶνε ὁλόκληρον, ἄλεστος, ἀκοπάνιστος. (θθ. ‖ οὐσ.) = Πύανος.
†'Ολορρίζει(ξί), ἐπίρ. Μὲ ὅλην τὴν ρίζαν.
'Ολόρριζος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ξερρίζωθεὶς μὲ) ὅλην του τὴν ρίζαν.
'Ολορρίζως, ἐπίρ. = 'Ολορρίζει.
'Ολὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Θολὸς, τὸ μελάνι τῆς σουπίας· αἷμα· μαῦρον (ἐν γέν.) ῥύπος, βόρβορος.
†'Ολὸς, ἡ, όν, Π. = 'Ολοὸς.
'Ολος [ἑλλω, ιεῦλος], η, ον. 'Ολόκληρος. « Τὸ ὅλον (ἡ) « Τὰ ὅλα, « Πλ., Ξεν. κλπ., τὸ πᾶν, ὁ κόσμος. « "Ολον πλάσμα ἡ διαθήκη, « Δη. « Ἐκπεῖν ὅλον πίθον,» Εὐρ. « Ἐν τρισὶν ἢ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι,» « Δη. «Περὶ τῶν ὅλων κινδυνεύσιν,» Πλούτ. « Τοῖς ὅλοις (ἢ) « Δι' ὅλων, « ἐπίρ. ἀντὶ "Ολως. « Τὸ ὅλον. « Τὸ δὲ ὅλον,» φρσ., ἐν γένει.
'Ολοσήρικὸς, ἡ, όν. 'Ολομέταξος.
†'Ολοσιαλοκάλαμος (ὁ, ἡ). (αὐλητὴς) τοῦ ὁποίου ὁ κάλαμος εἶνε ὅλος (γεμάτος) σάλια, (ἄλλ. γρφ. 'Ολεσιαυλοκάλαμος).
'Ολοσίδηρος (ὁ, ἡ). ὅλος (καμωμένος) ἀπὸ σίδηρον.
†'Ολοσχὰς (ὁ, ἡ). ὅλος σκέπασμένος ἀπὸ ἴσκιον.
'Ολοσπαδὴς, έος καὶ
'Ολοσπὰς, άδος (ὁ, ἡ), [ὅλος, σπάω]. ὁ τραβηγμένος ὅλος ἔξω. « Σπάθη —,» « Γλα.
'Ολοστόνδειος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ὅλος ἐκ σπονδείων.
'Ολόστεος (ὁ, ἡ). ὅλος κόκκαλα ἢ «σκελετόν. ‖ (οὐσ.) 'Ολόστεον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (πανταένευρον).
'Ολοστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὅλας συγκείμενος ἀπὸ κλωστὴν στημονίου. « Τελάων —,» « Παύσ.
'Ολόστομος (ὁ, ἡ). ὅλος στόμα (στόμωμα). « Σίδηρος —,» « Ἀρπκρ.
'Ολοστράγγυλος (ὁ, ἡ). ὅλος (ἐντελῶς) στρογγύλος, κατασφαιρόγυλος.
†'Ολόστροφος (ὁ, ἡ). ὅλος στροφὴ (πανουργία), εὐστροφος.
'Ολόσφαλτος (ὁ, ἡ). ὅλος ἐσφαλμένος (λανθασμένος).
'Ολοσφύρατος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ 'Ολοσφύρητος.
'Ολοσφυρήλατος καὶ
'Ολοσφύρητος (ὁ, ἡ). ὅλος δουλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ (ὄχι χυτὸς), (Ταλλ.) massif.
'Ολοσφύριον (τὸ). ὄγκος μετάλλου σφυρήλατος.
'Ολοσφύριστος, Π. ἀντὶ
'Ολόσφυρος (ὁ, ἡ), = 'Ολοσφύρητος.
'Ολοσχέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁλοσχεροῦς, ὁλότης, ὁλοκλήρωσις ὁλοκληρία. 2) (συνήθ.) λογαριασμὸς γινόμενος ὁλοσχερῶς (κεφαλαιωδῶς, ὡς ἔγγρα).
'Ολοσχερὴς [ὅλ. σχερὸς,] ἐος (ὁ, ἡ), = 'Ολόκληρος· ἐντελὴς, ἀνελλιπὴς· (ἐνίοτε) συνολικὸς, γενικὸς, κεφαλαιώδης.
'Ολοσχερῶς, ἐπίρ. Ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, (κοιν.) μὲ τὴν ὁλότητα· γενικῶς, κεφαλαιωδῶς, (Γαλλ.) en masse. « Ὁλοσχερῶς κόπτειν,» « Δτκρ., χονδροκοπανίζειν.
'Ολόσχιστος (ὁ, ἡ), σχισμένος ὅλως διόλου ἢ καθ' ἓν ὁλόκληρον κομμάτι.
'Ολόσχοινος (ὁ, ἡ), εἶδος σχοίνου (βούρλα) τοῦ ὁπ. τὸ μέσα εἶνε γεμάτον. « Ὁλόσχ. ἄβροχος,» Αἰσχ., ὁ ἀμούσκευτος ἢ καινούργιος, (ἐπιμ.) σκληρὸς ἢ γερός.
'Ολοσχὸς (ὁ), [ἑλ. ὄγχη]. σακκοῦλι διερμάτινον. 2) Π. = Κνέτινος.
'Ολοσώματος καὶ 'Ολόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ὅλον τὸ σῶμα. 2) μὲ ὅλον του τὸ σῶμα.
'Ολοτελὴς (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τελῶς. Ἐντελὴς, ὁλοκληρος, τέλειος.
'Ολοτὴς (ἡ). ἡ κατάσταση (ἀρχῆς.) τοῦ ὅλου.
'Ολοτμήτος (ὁ, ἡ). κομμένος εἰς ὁλόκληρα (μεγάλα) κομμάτια. « Δείπνου —,» « Δξ., εἰς τὸ ὁπ. παρατίθενται τοιαῦτα.
†'Ολότροπος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἐντελὴς, (ὅθεν
'Ολοτρόπως, ἐπίρ. Καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἐντελῶς.
†'Ολότροχος (ὁ, ἡ), Ζ. 'Ολοίτροχος.
'Ολοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅλος φωτεινὸς (φαινόμενος), ὁλόφωτος.
'Ολόφακος (ὁ). φακὴ ἔκπος (ὁλάκαιρη).
'Ολοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁλοφάνερος.
'Ολοφανῶς, ἐπίρ. 'Ολοφάνερα.
'Ολοφλύκτις [ὅλος, φλυκτὶς], ίδος (ἡ), Φλύκταινα.
†'Ολοφυδὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ολεοφυδὸς.
'Ολοφυδὼν, ώνος (ἡ), = 'Ολεοφυδὸς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ολοφυδνός, ή, όν, Π. ὁλοφυρμοῦ ἄξιος, λυπηρός, ὀδυνηρός, ἐλεεινός. [ἐκ τοῦ
ξ'Ολοφύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ 'Ολοφύρομαι.
'Ολοφυής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀτόφυος, μονοκόμματος.
ξ'Ολοφυκτίς, ίδος (ἡ), = 'Ολοφλυκτίς.
ξ'Ολόφυλος (ὁ, ἡ), Γλα. = 'Ολόκληρος.
'Ολοφυρμὸς (ὁ). θρῆνος, κλαυθμὸς, ὀδυρμὸς· παράπονον. [ἐκ τοῦ
'Ολοφύρομαι [ὀλόπτω], Μ. υρεῦμαι. Θρηνῶ, ὀδύρομαι· (μὲ γεν. ἁλλ. ἡ δοτ.) παραπονοῦμαι πικρὰ διά τι· (μὲ αἰτ. ἁλλ.) αἰκτείρω, ἐλεῶ. (συνκλ. πρὸς ἀπαρ.) ἀκνῶ, δειλιῶ. « Θεῶν μέ τις ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα, καὶ μ' ἐσάωσεν, « Ὀδ. Κ. Δ. « Κεῖνά γε λίθων ὀλοφύρασθαι θυμῷ, « Ὀδ. Λ., ἤθελε λυπηθῆ ἡ ψυχή σου. « Τοῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθείς, « Θκ. (ξ πρὸς ἀπαρ.) « Ὀλοφύρεται ἄλικιος εἶναι, « Ὀδ. Χ., ἀποδειλιᾷς, δὲν τολμᾷς.
'Ολόφυρσις, εως (ἡ), = 'Ολοφυρμός.
'Ολοφυρτικὸς, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Επιρρεπὴς ἡ δίδων ἀφορμὴν πρὸς ὀλοφυρμὸν, θρηνητικός. παραπονιάρης.
'Ολόφυτον (τὸ). [ὅλος, φυτὸν], εἰδ. φυτοῦ, σινάπι ἢ κάππαρις τῆς Περσ.
'Ολοφώϊος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλόπτω, ἡ ὅλος, φώς]. φθοροποιὸς, ὀλέθριος. (ὡς οὐσ.) « Ὀλοφωΐα εἰδὼς, « Ὀδ. Δ. Ρ., = 'Ολεόφρων.
'Ολόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνάζων μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ὅλος φωνή. « Ἀλέκτωρ —, « Ἀθ.
'Ολόφωτος (ὁ, ἡ), = 'Ολολαμπὴς, ὅλος φῶς.
'Ολόχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος χάλκινος.
'Ολόχλωρος (ὁ, ἡ). ὅλως χλωρὸς (πράσινος), καταπράσινος.
'Ολοχρόνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νίως. 'Ο διαρκῶν ὁλόκληρον χρόνον (δι' ὅλου τοῦ χρόνου), ὁλοχρονικός.
'Ολόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὅλος ἑνὸς χρώματος, μονόχρους.
'Ολόχρυσος (ὁ, ἡ). ὅλος χρυσοῦς.
'Ολόψυχος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) ψύχιος. 'Ο ἐξ ὅλης ψυχῆς.
'Ολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον (ὁλόκληρον).
"Ολπη καὶ "Ολπις [λοπὸς], ιδος (ἡ), = Λήκυθος (ακυτίνη), λαδικόνη λαγῆνι (δερμάτινον), (Τουρν.) ματαρᾶς.
'Ολύμπια (τὰ). οἱ εἰς τὴν 'Ολυμπίαν πόλιν τῆς "Ηλιδος πανηγυριζόμενοι κατὰ τετραετίαν ἀγῶνες, (κυρ. οὐδ. τοῦ 'Ολύμπιος).
'Ολυμπιακὸς, ἡ, όν, = 'Ολυμπικός.
'Ολυμπίας, ου (ὁ). ἄνεμος φυσῶν (ὡς πρὸς τὰς Ἀθήν.) ἀπὸ τὸν "Ολυμπον (δηλ. ἀρκτικοδυτικὸς), (ἄλλ.) Ἀργέστης.
'Ολυμπιὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ 'Ολυμπος. « Μοῦσαι 'Ολυμπιάδες, « Ησ., "Ομ. (καὶ ἁπλ.) « Ἦν δ' εἶδος 'Ολυμπιάδεσσιν ὁμοίη, « Ἡσ., ταῖς θεαῖς τοῦ 'Ολύμπ. ‖. (οὐσ.) νίκη εἰς τὰ 'Ολύμπ. α. « 'Ολ. ἀνελέσθαι, « Ἡρ. 2) (συνήθ.) διάστημα χρονικὸν (τετραετηρὶς) μετρούμενον ἀπὸ τῆς πρώτης 'Ολυμπιάδος νίκης (776 πρὸ Χριστοῦ).
'Ολυμπιεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ 'Ολυμπίου Διός.
'Ολυμπικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν 'Ολυμπίαν ἢ εἰς τὰ 'Ολύμπια.
'Ολυμπιονίκης καὶ Π. 'Ολυμπιόνικος ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ 'Ολύμπια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.
'Ολύμπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ 'Ολύμπου ἢ ἐν τῷ 'Ολύμπῳ· ὁ κατοικῶν ἢ βασιλεύων εἰς τὸν "Ολυμπον· οὐράνιος.
"Ολυμπος (ὁ). ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θεσσαλ. (κατὰ τὴν Μυθολογ. κατοικητήριον τῶν θεῶν. ὅθ. 2) ὁ οὐρανός.
'Ολυνθάζω, Μ. άσω, = 'Ερινάζω.
'Ολυνθηφόρος (ὁ, ἡ), = 'Ολυνθοφόρος.
"Ολυνθος (ὁ). σῦκον ἄγαρον ἀκόμη ἢ χειμωνιάτικον τὸ ὁπ. δὲν ὡριμάζει, (ἄλλ.) ἐρινός. « "Ολως δὲ πολυειδές τι τὸ τῶν συκῶν ἐστιν· αἱ μὲν γὰρ ὄλυνθοφόροι μόνον, σῦκα δὲ οὐ φέρουσιν, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλύνθους φέρουσαι τοὺς ἰδιοβίμους· ἕτεραι δὲ φέρουσι καὶ σῦκα καὶ ὀλύνθους μέλανας, ἀθρώτους ἢ καὶ ἐδωδίμους, « Θκρ.
'Ολυνθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι· 'Ολυνθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὀλύνθους, (ἴδε "Ολυνθος).
"Ολυρα [ἀλέω, ὅλαι], ας (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἰδ. γεννήματος (ζειᾶς ἢ κριθῆς). « Ζειὰ, τίφη, ὄλυρα, καὶ εἶτι ἕτερον ὁμοιόπυρον, « Θφρ. « Ἡ κριθὴ ἑξάστιχος· ἐν γένει· (ἐν) ἑνὶ λόγῳ. βεβαίως. γενικῶς, κεφαλαιωδῶς, (ἴθ.) « Οὐδ' ὅλως, « Ἀξ., οὔτε κἂν ὡς ἔγγιστα, (δηλ.) παντελῶς, (καιν.) μὲ τὴν ὀλότην.
'Ολωσις [ὀλόω], εως (ἡ). συμπλήρωσις, τελοποίησις.
†'Ομᾶ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ 'Ομῇ ἢ 'Ομοῦ.
'Ομαγυρὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομηγυρὴς.
'Ομαγύριος, α ἢ ος, ον. 'Ομηγύρεως ἴδιος. « Ζεὺς —, « Παυσ., [ἐκ τοῦ-
'Ομάγυρις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ 'Ομήγυρις.
†'Ομαδεύω [ὁμάς, ὁμάδος], Μ. εύσω, Γλσ. ἀθροίζω, συναθροίζω, (ὀθ. τὸ κοιν.) μαζεύω.
'Ομαδέω-ῶ, Μ. ήνω, Π. [ὅμαδος]. κάμνω ταραχὴν, θορυβῶ.
'Ομάδην καὶ
'Ομαδὸν [ὁμάς]. ἐπίρ. "Ολοι ὁμοῦ, διὰ μιᾶς.
"Ομαδος (ὁ), Π. [ὁμάς]. ἄθροισμα (ὁμήγυρις, πλῆθος) ἀνθρώπων. « 'Ο μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε, « Ἰλ. Π. «Τετρήχει δ' ἀγορὴ, ὅμαδος δ' ἦν, « Ἰλ. Β. 2) (συνκλ.) θόρυβος· φωναὶ πολλῶν ἀνθρώπων. « Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἄν τις ἀκούσαι ἢ εἰποιμι Ἰλ. Τ. 2) συμπλοκὴ μάχης, πόλεμος. « Θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι, « Ὀρφ.
ξ'Ομάζω [ὀμπτ.], Μ. άσω. Μουγγρίζω (κυρ. 'σὰν ἀρκοῦδα).
'Ομαίμιος (ὁ, ἡ), Π. = "Ομαιμος. 2) ὁ ἀδελφικὸς, συγγενικός.
"Ομαιμις, ιδος (ἡ), Π. ἀδελφὴ, [ἐκ τοῦ-
"Ομαιμος (ὁ, ἡ), [ὁμός, αἷμα]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. « Τὸ μητρὸς αἷμ' ὄμαιμον Αἴσχλ. ‖. (οὐσ.) ἀδελφὸς, ἀδελφὴ· συγγενὴς (ἐξ αἵματος).
'Ομαιμοσύνη (ἡ), Π. συγγένεια (ἐξ αἵματος), ἀδελφοσύνη.
†'Ομαιμότης (ἡ), Γλσ. ἀντὶ 'Ομαιμοσύνη
'Ομαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = "Ομαιμος.
ξ'Ομάϊον (τὸ). [ὁμοῦ, αἷμα], = 'Ομαιμοσίον
'Ομαιχμέω-ῶ [ὁμαιχμος], Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συμμαχῶ μετά τινος, τὸν βοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον.
'Ομαιχμία (ἡ). συμμαχία. 2) (εἰς τὸν Ἅπτ.) συμπλοκὴ μάχης, [ἐκ τοῦ
"Ομαιχμος (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, αἰχμή]. βοηθὸς (σύντροφος) εἰς τὸν πόλεμον, σύμμαχος.
'Ομακοεῖον καὶ 'Ομακοΐον (τὸ). κοινὸν ἀκροατήριον (σχολεῖον, ἐκκλησία) τῶν Πυθαγορείων, [ἐκ τοῦ
'Ομάκοοι (οἱ), [ὁμοῦ, ἀκούω]. συμμαθηταὶ, συνακροαταὶ, (λέξις τῶν Πυθαγορ.).
'Ομαλῆ, ἐπίρ. = 'Ομοῦ.
'Ομαλὴς, ές (ὁ, ἡ), (βθ. τὸ παρθ. -ίστερος,-έστατος), = 'Ομαλός.
'Ομαλία (ἡ), = 'Ομαλότης.
'Ομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὁμαλὸν (λεῖον, ἐπίπεδον [καὶ μτφρ.] ὁμοιόμορφον) ἰσάζω, (Γαλλ.) niveler. (« Μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας, « Πλάτ.)· (μτφρ.) καταπραΰνω, καθησυχάζω. ‖. (οὐδ.) εἶμαι ὁμαλὸς· ἀνάγω ὁμοιομόρφως. « Τῆς πλεύσεως οὐχ ὁμαλιζούσης, « Ἀθ. Μέχρις οὗ ἂν ὁ ἀὴρ ὁμαλίζῃ. « Θφρ.
'Ομαλισμὸς (ὁ), τὸ ὁμαλίζειν, ἴσασμα, ἐπιπέδωσις κτλ. (παρὰ Γρμτκ.) ἢ ὁμοιότης (τάσεων) τοῦ τόνου τῆς φωνῆς. « Εἰς θ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον τὸ Νῦν καὶ ἄνευ τόνου, ἵνα ᾖ ἀνὰ τοῦ ἀή, « Σχλ.
'Ομαλιστέον, θτ. τοῦ 'Ομαλίζω.
'Ομαλιστὴρ (ὁ). ὁ ὁμαλίζων. ‖. (οὐσ.) = τῷ
'Ομαλίστρα (ἡ) καὶ
'Ομάλιστρον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. ὁμαλίζουν (ἰσάζουν).
'Ομαλόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον (ὁμαλὸν) δέρμα.
'Ομαλὸς [ὁμός], ἡ, όν. Ἴσος, ἐπίπεδος, λεῖος· (μτγν.) μέτριος, οὔτε ἄριστος οὔτε κάκιστος, (Γαλ.) ordinaire. (μὲ δοτ.) ὅμοιος, σύμφωνος. « Ἀλλήλοις ὁμαλοί, « Θκρ., συνεννοημένοι. ‖. (οὐσ. οὐδ.) πεδιὰς, (κοιν.) ἴσαμα. «Κατεβίβασαν εἰς τὸ ὁμαλὸν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῆς ἀκροωνυχίας τοῦ ὄρους, « Ξεν.
'Ομαλότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμαλοῦ. « Ἡ τοῦ ἀφυγμοῦ ὁμαλότης, « Γαλ.
'Ομαλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
'Ομαλύνω, Μ. υνῶ, = 'Ομαλίζω.
'Ομαλῶς, ἐπίρ. Ἰσα, ἐξ ἴσου· ὁμοίως· ὁμοιομόρφως («Ὃ δὲ πρὸς τοῦτο τεταγμένος δι' ἡμερῶν μεταστρεφέτω τὰ δίκαια, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται, « Γεωπον.). (ἐνίοτε) = Σχεδὸν ἤ. ἀνεξαιρέτως. « Ἔπεισον δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς, « Πλάτ. « Τῶν δὲ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δήμου πραγμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ὑπὸ τῷ Περικλεῖ γενομένων, « αὐτ.
Ὁμαρῆς [ὁμάω, †ἄρω], ές (ὁ, ἡ), Π. συνηρμοσμένος· σύμφωνος· ὁμοιόμορφος. ‖ (τὸ οὖδ.) Ὁμαρές, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁμοῦ, ὁμοίως, ἐκ συμφώνου.
†Ὁμαρτάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμοργάζω.
Ὁμαρτέω-ῶ, Μ. ἠσω (ἀόρ. Ὡμάρτησα ᾗ 6'. Ὅμαρτον), Π. [ὁμός, ἀρτάω]. (μὲ δοτ.) συμπορεύομαι, ἀκολουθῶ· συναντῶ, συναπαντῶμαι (καὶ τρπ.) συνεννοοῦμαι (συμφωνῶ) μετά τινος.
Ὁμαρτῇ(τῇ), ἐπίρ. Π. [ὁμαρτέω]. ὁμοῦ, συγχρόνως, ἑνταυτῷ· ἐκ συμφώνου (ς).
Ὁμαρτήθην, ἐπίρ. Π. = Ὁμαρτῇ.
Ὁμαρτήτην, Π. γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ Ὁμαρτον, Π. ἀντὶ Ὅμαρτον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ὁμαρτέω.
Ὁμάς [ὁμός], άδος (ἡ). ἡ ὁλότης, ἄθροισμα, ὅμιλος. « Καθ' ὁμάδα, « Γεωπον., ὁμοῦ, (Γαλλ.) en corps, en masse.
Ὁμασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἀσπίς], = Ὁμαιχμος, σύμμαχος.
Ὁμαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [ὅμ. αὔλαξ]. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς αὔλακος (χώρας), συντοπίτης.
Ὁμαυλία (ἡ), = Συναυλία, συγκατοίκησις, ἡ 2) συμφωνία αὐλῶν, [ἐκ τοῦ
Ὁμαυλος (ὁ, ἡ), [ὁμ. αὐλή]. σύνοικος, συγκάτοικος. 2) [ὅμ. αὐλός]. σύμφωνος (κυρ. καὶ μετφορ.), (παρβλ.) Σύναυλος.
Ὁμβρέω-ῶ [ὄμβρος], Μ. ἠσω. Βρέχω (μετθετ. καὶ ἀμτθετ.). « Διὸς ἄσπετον ὁμβρήσαντος, « Ἀπλλν.
Ὁμβρηγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὄμβρος, γενέω]. ὁ γινόμενος (προξενούμενος) ὑπὸ τῆς βροχῆς.
Ὁμβρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὄμβριος.
Ὄμβρημα (τὸ), [ὁμβρέω]. πᾶν ὅτι πίπτει ὡς βροχή.
†Ὁμβρηνός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀμβρηρός.
Ὁμβρήρης, εος (ὁ, ἡ) ἐπῶ
Ὁμβρηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ηρῶς, Π. [ὄμβρος], βροχερός.
Ὁμβρηαις, εως (ἡ). ὄμβρου κατάπτωσις. βροχή.
Ὁμβρίζω, Μ. ἰσω. Βρέχω, ραντίζω, καταβρέχω.
†Ὁμβρικια (τὰ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀβρικαλα.
Ὁμβριμαῖος, α, ον, = Ὄμβριος.
†Ὁμβριμεργός, Ὁμβριμοπάτρη κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀβριμοεργός κτλ., [ἐκ τοῦ
†Ὁμβριμος (ὁ, ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὄβριμος.
Ὄμβριμος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμβρήρης ἡ Ὄμβριος (ὁ, ἡ). τῆς βροχῆς, βρόχινος. 2) βροχερός.
†Ὁμβροβλυτέω-ῶ [ὄμβρος, βλύω], Μ. ἠσω. Κύνω βροχὴν ἡ ὠδὰν βροχὴν (ἐν ἀφθονίᾳ).
Ὁμβροδέκτης, ου (ὁ). δοχεῖον ὄμβρου (βροχίνου ὕδατος), κιναττέρνα.
Ὁμβροδοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος ἢ πέμπων βρόχινον (ὄμβριον) ὕδωρ.
Ὁμβροδοσία (ἡ). δόσις ὄμβρου, βροχή.
Ὁμβρόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνωδευόμενος ἀπὸ κτύπον ὄμβρου (βροχῆς ῥαγδαίας). « Ζεὺς —, « Αἰσχλ.
†Ὁμβραποιδς (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ προξενιῶν τὸν ὄμβρον.
Ὄμβρος (ὁ), [συγγ. τοῦ Ὀρφνος, ὅθ. τὸ Λτ. umbra]. βροχή (ῥαγδαία πλὴν ὀχι διαρκὴς μὲ βροντὰς ἢ ἀστραπάς). (ὅθ.) « Ὄμβροι καὶ ὑετοί, « Ξεν.
†Ὁμβροτοκία (ἡ). αἰτία ὄμβρου (βροχῆς), [ἐκ τοῦ
Ὁμβροτόκος (ὁ, ἡ). [ὄμβρ. τίκτω]. ὁ γεννῶν (προξενῶν) τὴν βροχήν.
Ὁμβροφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὄμβρον (βροχήν).
Ὁμβροχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὴν βροχήν.
Ὁμβρώδης, ες (ὁ, ἡ). βροχερός.
†Ὁμίθιος (ὁ, ἡ), = Ὁμοεθνής.
Ὁμεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ὁμοῦμαι, μέλλ. τοῦ Ὄμνυμι.
Ὁμίαστιος (ὁ, ἡ), [ὁμός, ἑστία]. σύνοικος, συγκάτοικος. 2) (εἰς τὴν Ἀνθλγ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμίψιος.
Ὁμευναῖος (ὁ, ἡ), = Ὁμευνος, ἢ· ὁμεύνων ἴδιος.
†Ὁμευνετέω-ῶ, Μ. ἠσω. Συγκοιμοῦμαι μετά τινος ὡς-
Ὁμευνέτης, ου (ὁ) καὶ Ὁμευνέτις, ιδος (ἡ), καὶ
Ὁμευνήτης, ου (ὁ) καὶ Ὅμευνις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ –
Ὅμευνος (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, εὐνή]. ὁ συγκοιμώμενος εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην μετά τινος, (ὅθ. ‖. οὖσ.) σύζυγος. « Δίαντος ὁμευνέτις, « Σοφ.
Ὁμέψιος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἑψιά]. συμπαίκτωρ, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδι.
Ὁμῆ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὁμοῦ.
Ὁμηγερής καὶ Ὁμηγυρής, ές (ὁ, ἡ), Π. συναγμένος (εἰς ὁμήγυριν), συνηθροισμένος.
Ὁμηγυρίζω, Μ. ἰσω. Συγκαλῶ (Συναθροίζω) εἰς ὁμήγυριν.
Ὁμήγυρις [ὁμ. ἀγείρω, ἄγυρις], εως (ἡ). σύναξις (συνάθροισις) ἀνθρώπων, μάζωμα, (Γαλλ.) réunion.
Ὁμήθεια (ἡ), Π. = Συνήθεια, συγκατοίκησις, συνδιαίτησις, [ἐκ τοῦ
Ὁμήθειος, α, ον, Π. (ἀδόκμ.) ἀντὶ-
Ὁμήθης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Συνήθης, σύνοικος, συγκάτοικος· οἰκεῖος· Ὁμοήθης.
Ὁμηλικία (ἡ), συνηλικιότης· (περιληπτ) ἡ ὁμήλιξ νεολαία, (κυρ. θηλ. τοῦ
Ὁμηλικιος, η, ον, Π. ἀντὶ-
Ὁμῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν) μὲ ἄλλον ἡλικίαν, συνομήλικος. (συνκδχ. καὶ καταχρ.) ἰσομεγέθης.
Ὅμηλυς, υδος (ὁ, ἡ), Π. [ὅμ. ἦλυθον]. ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) ἐλθών, συνοδοιπόρος, σύντροφος.
Ὁμηλυσία (ἡ), Π. τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., συντροφιὰ (καθ' ὁδόν), συνοδία.
†Ὁμηραπάτης, ου (ὁ), διωρθ. Ὁμηροπάτης.
Ὁμηρεία (ἡ), τὸ ὁμηρεύειν, ἡ δι' ὁμήρων ἐξασφάλισις.
Ὁμήρειον (τὸ). ναὸς ἢ τέμενος εἰς τιμὴν τοῦ Ὁμήρου, (κυρ. οὖδ. τοῦ
Ὁμήρειος (ὁ, ἡ), = Ὁμηρικός, ἴδιον Ὁμηρείως, ἐπίρ. = Ὁμηρικῶς.
Ὁμηρέτης, ου (ὁ), = Συνηρέτης· σύντροφος.
Ὁμήρευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδεται (χρησιμεύει, ὡς ὅμηρος, ἐνέχυρον, [ἐκ τοῦ
Ὁμηρεύω, Μ. εὐσω. (σπν.) Παρνω τι ὡς ὅμηρον. « Τῶν δ' ὁμηρεύσας τέκνα, « Εὐρ. (καὶ τθ.) « Πόλις ὁμηρευομένη, « Αἰν. Πολιορκ. 2) (συνήθ.) εἶμαι (δίδεμαι ὡς) ὅμηρος. « Ἀσκεδαιμόνιοι νῦν ὁμηρεύσοντες μέλλουσιν ὡς Ἀλέξανδρον ἀναπέμπεσθαι, « Αἰσχ. 3) Π. = τῷ
Ὁμηρέω-ῶ, Μ. ἠσω. Π. (μὲ δότ.) συναντῶ, συναπαντῶ· (τρπ.) συμφωνῶ (εἶμαι σύμφωνος, ἑνωμένος) μετά τινος. « Φωνῇ ὁμηρεῦσαι (ἀντὶ ὁμηρεύουσι), « Ἡσ., ἑνώνουσαι τὴν φωνὴν των, κάμνουσαι (μουσικ.) συμφωνίαν, [ἐκ τοῦ
Ὁμήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμαρῆς, ἑνωμένος, σύμφωνος.
Ὁμηρίδδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Ὁμηρίζω
Ὁμηρίδης, ου (ὁ). ἀπόγονος ἢ μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου, Ὁμηριστής, ῥαψῳδός.
Ὁμηρίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τὸν Ὅμηρον, ψάλλω ἢ στιχουργῶ (ῥαψῳδῶ) καθὼς ὁ Ὅμηρος, μεταχειρίζομαι λέξεις ἢ ὕφος Ὁμηρικόν. 2) (ἰατρ.) = Σχάζω, χαράζω. 3) [ὁμ. μηρός]= Διαμηρίζω, (Ἀχιλ. Τάτ.).
Ὁμηρικός, ή, όν. Ὁ τοῦ Ὁμήρου ἴδιος.
Ὁμηρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὸ ὕφος) τοῦ Ὁμήρου.
Ὁμηρις, ίδος (ἡ). γυνὴ (ποιήτρια) Ὁμηρίζουσα.
Ὁμηριστής, οῦ (ὁ). ὁ Ὁμηρίζων, μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου. 2) Ἰατρὸς μεταχειριζόμενος χαράγματα καὶ βεντούζας.
Ὁμηροκέντρα (τὰ) καὶ
Ὁμηροκέντρωνες (οἱ), κέντρωνες (ἴδε τὴν λέξ.) συνθεμένοι ἐκ στίχων τοῦ Ὁμήρου.
Ὁμηρομάστιξ, ιγος (ὁ). μάστιξ (πικρὸς κατήγορος) τοῦ Ὁμήρου, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ κριτικὸς Ζωΐλος).
Ὅμηρον (τὸ), = Ὅμηρος, ἐνέχυρον.
Ὁμηροπάτης, ου (ὁ). ὁ πατῶν (καταπατῶν, περιφρονῶν) τὸν Ὅμηρον.
Ὅμηρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμήρης, συνηρμοσμένος, σύμφωνος, σύντροφος, (ὅθ. 2) (οὐσ.) ὁ διδόμενος πρὸς ἐξασφάλιαν (ὡς ἐνέχυρον) τῆς εἰρήνης, (Τουρκ.) ῥεχίμ.
Ὁμιλαδόν, ἐπίρ. Π. = Ὁμιληδόν.
Ὁμιλέω-ῶ [ὅμιλος], Μ. ἠσω. Εἶμαι μετὰ ἢ μεταξὺ τινῶν, περιφρίσκομαι· συχνάζω ἢ πηγαίνω ἢ διατρίβω πουθενά· συναναστρέφομαι· πλησιάζω· ἔχω σχέσιν (μὲ ἐπίρ.) συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ· (ἐπὶ πραγμ. μτγν.) λαμβάνω πεῖραν· καταγίνομαι εἴς τι· φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς τινα· (σπν.) συνέρχομαι. « Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη· ἦέ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι, ἦ μετ' Ἀχαιοῖς, « Ἰλ. Β. « Πάρ παλαιστὴν ᾗ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς, « Ὀδ. Σ. « Ὁ βουλόμενος ἀνθρώποις χρῆσθαι ᾗ ὁμιλεῖν, « Ξεν. « Πράγμασιν ὁμιλεῖν καὶ ἀνθρώποις, « Ἰσοκρ. « Γυναικὶ ὁμιλεῖν, « Ξεν., Δκ. συνευρίσκεσθαι. (ᾗ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἐπεὶ διαβάντες τὸν Ἅλυν ποταμὸν, ὡμίλησαν τῷ Φρυγὶ, « Ἡρ. « Τῷ γὰρ πολλὰ ὡμιληκὼς εἴη, « αὐτ. « Πᾶσιν πολίτοισιν λόγος ὁμιλεῖ, « Πίνδ. « Ὁμιλῶν παρ' οἰκείαις ἀρούραις, « αὐτ., διατρίβων ᾗ τρπ.) « Φοινίσσαις (« Πολέμῳ) ὁμιλῶν, « Αἰ

εὑρίσκεσθαι εἰς. «Οὕτως ὠμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους.» Ἰσκρ., προσεφέρετο. (ᾧ ἐπιφ.) »Ἐνθάδ' ὁμιλέομεν,« Ὀδ. Φ. (καὶ προθ.) »Περὶ κίτινον (»Περὶ νεκρὸν) ὠμίλεον,« Ὀδ. Ω., Ἰλ. Π. (ᾧ χωρὶς πτ.) »Εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν,« Ἰλ. Τ., ἐλθωσιν εἰς χεῖρας.

Ὁμιληδόν, ἐπίρ. Π. [ὅμιλος]. σωρηδόν, ἀγεληδὸν κτλ., (Γαλλ.) en foule. »Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἦισαν,« Ἄπλλν.

2) (ἐνίοτε μὲ θετ.) ἀντὶ Ὁμοῦ. » Ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδόν,« αὐτ.

Ὁμίλημα (τὸ). ἀντικείμενον ὁμιλίας. (καθ' ὅλας τὰς λέξ. τὰς σημασ.). » Τυνὴ .. εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα,« Ἀκ.

Ὁμιλητέον, θετ. τοῦ Ὁμιλέω.

Ὁμιλητήρ, ῆρος Π. ἀντὶ-

Ὁμιλητής, οῦ (ὁ). ὁ ζῶν σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος· μαθητής, ὀπαδός, συνόμιλος.

Ὁμιλητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁμιλεῖν (συναναστρέφεσθαι), κοινωνικός. »Ὁμιλητικὴ (ἔνν. τέχνη),« Πλ., (Γαλλ.,) l'esprit de société.

Ὁμιλητός, ἡ, όν. Μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ (νὰ σχετισθῇ, νὰ συναναστραφῇ) τις, εὐπρόσιτος.

Ὁμιλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁμιλητήρ, φίλη, μαθήτρια κτλ.

Ὁμιλία (ἡ). —Ὅμιλος, ὁμήγυρις. »Ἀνδρῶν τῶν ἀρίζων ἐπιλιξάντος ὁμιλήν,« Ἴλ.

2) (συνήθ.) σχέσις φιλικὴ, οἰκειότης· κοινωνία· συναναστροφή. συνουσία. »Αἱ δὲ γυναῖκες αὗται λέγονται ἀνδρῶν σύδαμῶν ἐς ὁμιλίην φοιτᾶν,« Ἡρ. 3) τρόπος καταπειστικὸς (ἕλκυστικὸς, ὑποχρεωτικὸς), θεραπεία. »Δώροις ἢ δι' ἄλλης ὁμιλίας,« Δημ. » Ἐξ ὁμιλίας προσαγαγέσθαι,« αὐτ. 4) συνομιλία (μετφ.) λόγος (ἀπ' ἄμβωνος, ἀπὸ τοῦ βήματος), δημηγορία· »Κατέλαβε διαλεγμένου (τὸν Πλάτωνα) .. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο τῆς ὁμιλίας,« Αἰλ.

Ὅμιλος (ὁ), [ὁμός, ἴλλη]. πλῆθος (υἱάζωμα) ἀνθρώπων· ὁμήγυρις· λαός, ὄχλος (συνόχ.)· θορυβος· συμπλοκὴ μάχης (συνηγοῦν κατά τι τῷ Γαλλ.) mêlée (σπν. ἐπὶ πραγμ.) σωρός. » Τίς ὅμιλος δδ' ἔπλετο; εἰλαπίνη, ἦέ γάμος;« Ὀδ. Δ. »Ἵππων καὶ ἀνδρῶν ὅμιλος,« Ἰλ. Κ. »Προελθὼν ἐπὶ βῆμα ὑψηλόν, ὅπως σκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου,« Θκ. »Ἔξημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν ὀγδοήκοντα δ' αὐθις οὐ πολλῷ ὕστερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν), στρατηγὸν εἵλοντο,« αὐτ. » Τίς ἐπιτελέσειε τοῦτο σοφίη, καὶ μὴ βίῃ τε καὶ ὁμίλῳ;« Ἡρ. « Δίματόεντα καθ' ὅμιλον,« Ἐκφ.

Ὁμιχέω-ῶ [ἰθ ὁμίχω], Μ. ἤσω ἡ ὁμίξω (ἀόρ. Ὅμιξα), Ἰων. κατουρῶ. » Ὅμιξεν αἵμα, ᾗ χολὴν ἐτίλησεν,« (Ἱππῶν. παρὰ τῷ) Ἐτυμλγ.

Ὁμίχλη καὶ (εὐχρηστότ. Ἰων.) Ὀμίχλη (ἡ), [ὁμίχω]. καταχνιά. (ἐν γέν.) ἀτμὸς, ἀχνός.

Ὁμιχλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὁμιχλώδης.

Ὁμιχλαειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁμίχλῃ ὅμοιος· τὸ εἶδος, ὁμιχλώδης.

Ὁμιχλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὁμίχλην.

Ὁμιχλώδης, ες (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ ὁμίχλην, καταχνιασμένος. »Νὺξ ὁμιχλώδης καὶ δυσχείμερος,« Πλ.

Ὅμιχμα (τὸ). οὖρον, κάτουρον, [ἐκ τοῦ (Ὁμίχω), Μ. ὁμίξω (ἀόρ. Ὅμιξα), ἄχρ. (κατ' ἐνεργ.) πρωτότ. τοῦ Ὁμιχέω, κατουρῶ· (ἐν γέν.) νοτίζω, ὑγραίνω. [ὅθ. πιθαν. συγγ. τῷ Μίγνυμι ᾧ τῷ Λτ. mingo].

Ὄμμα (τὸ), [ἀπόπτομαι]. ὀφθαλμός, (κοιν.) μάτι. (Π.) πᾶν ὅ,τι βλέπει τις, ἄψις, θέαμα· (ἰδιαιτ.) φέγγος, λάμψις, φῶς (συνεκδ.). τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος. »Ὄμμα Θησηΐδος γῆς,« Αἰσχλ.

Ὀμμάδιν καὶ Ὀμματόν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀμμάδιν, Ὀμματόν.

Ὀμμακοῖον (τὸ). τὸ ὄμμα καὶ ἡ ἀκοή.

†Ὀμμάτειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τῶν (ἢ ὁιὰ τῶν) ὀμμάτων.

Ὀμματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ὀμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄμμα, Ὀμματάκι.

Ὀμματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ζωγραφίζων) τὰ ὀμμάτια, χρησιμευόντων πρὸς βύψιμον τῶν βλεφαρίδων.

Ὀμματολαμπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰ (λάμποντα) ὀμμάτια.

Ὀμματοπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πλουτῶν ὀμμάτων, πολυόμματος.

†Ὀμματοποιὸς (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἀνοίγων τινὸς τὰ ὀμμάτια. »Τῆς ψυχῆς—,« Ἰάμβλ.

Ὀμματοστερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν τινα τῶν (ἢ στερημένος αὐτός) ὀμμάτων. »Φλογμὸς (»Ὑρέσβυς)—,« Αἰσχλ., Εὐρ.

†Ὀμματουργός (ὁ, ἡ). =Ὀμματοποιός.

Ὀμματόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίνω τι νὰ ἔχῃ (ἢ ἀνοίγω τινὸς τὰ) ὀμμάτια· (μτφρ.) ἐξηγῶ, σαφηνίζω.

Ὀμματωδὴς, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄμματος.

Ὀμμάτωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ὀμματόω.

Ὄμνυμι καὶ (απν.) Ὀμνύω, Μ. ὀμόσω ᾧ (ὑρθοτ.) ὀμοῦμαι (παρτ. Ὄμνυν καὶ Ὤμνυν, ἀορ. Ὤμοσα, πρκ. Ὀμώμοκα καὶ [ὑρθότ.] Ὀμώμοσκα, πθ. πρκ. Ὀμώμοσμαι [τὸ γ'. πρσ. Ὀμόμοσται ᾧ Ὠμώμοται] καὶ τὸ θετ. Ὀμοτέον). Ὀρκίζομαι, (κοιν.) ὁμόνιω· ὑπόσχομαι μεθ' ὅρκου. ἐπικαλοῦμαι (θεὸν) τινα μάρτυρα ἢ ἐκδικητὴν τοῦ ὅρκου μου. »Ὀμνύειν ἐπί τινι (ἢ) εἴς τι (ἢ) κατά τινος,« Λξ. (ᾧ περιφ.) »Ὀμνύναι τινὶ (ἢ) πρός τινα,« Λξ. (καὶ χ. προθ.) »Ὄμνυμι Ἀπόλλωνα καὶ Ἀσκληπιόν,« Ἱππκρ. » Μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,« Ὅμ. »Ἀνθρώπους τίνασθαι, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,« Ἰλ. Γ. »Ὄμνυμι ταῦτα,« Ἰλ. Τ. » Ὀμνυμί σοι,« Θκρ. (συνήθ. πρὸς ἀπαρ.) »Ὀμνυμι πάντας θεοὺς, μὴ ἔλεσθαι ἂν τὴν βασιλέως ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ..,« Ξεν. (ᾧ πθ.) »Ζεὺς ὀμώμοσται,« Εὐρ.

Ὁμοβασιλεὺς (ὁ, ἡ). ὁ βασιλεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Ὁμοβιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὁμοίως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, =Σύμβιος.

;Ὁμοβίοτος (ὁ, ἡ), Π.=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὁμοβίαιτος.

Ὁμοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω συγχρόνως, εἶμαι-

Ὁμοβλαστὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων ὁμοῦ (συγχρόνως) μετ' ἄλλου.

Ὁμοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν αὐτὴν βουλὴν (γνώμην, θέλησιν) μὲ ἄλλον τινά. εἶμαι ὁμόβουλός του. 2) συμβουλεύομαι μετά τινος(;).

Ὁμόβουλος (ὁ, ἡ), [ὁμός, βουλή]. ὁ συμβουλευόμενος μετά τινος, ἢ ὁμογνώμων.

Ὁμόβρομος (ὁ, ἡ), Γρμ. ἐξήγ. τοῦ Β. βρομος.

Ὁμοβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἕγων (λαφυρευόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Ὁμογάλακτος καὶ

Ὁμογάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ). ὁ θηλάσας τὸ αὐτὸ γάλα μετά τινος, ἀδελφὸς ἐκ γάλακτος· (κατ' ἔκτ.) συγγενής.

Ὁμογαμβροι (οἱ). οἱ νυμφευθέντες δύο ἀδελφάς, σύγγαμβροι.

Ὁμόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γάμου σχετισμένος μετά τινος, σύγγαμβρος. 2) σύζυγος, σύγγαμος.

Ὁμογάστριος καὶ

Ὁμογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς μετ' ἄλλου, ἀδελφὸς ὁμομήτριος.

Ὁμογένεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμογενοῦς, ταυτότης γένους (καταστροφῆς), συγγένεια.

Ὁμογενέτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀδελφός [ἐκ τοῦ

Ὁμογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) =γενὲς. Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενὴς. (ἐπὶ πραγμ.) ὁμοειδὴς.

;Ὁμογέρων, οντος (ὁ, ἡ). γέρων σύγχρονος (συνομήλικος) μὲ ἄλλον γέροντα, (συγγ. τῷ Ὁμογήρων).

Ὁμογλωσσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόγλωσσός τινος, λαλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν.

Ὁμόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν) μὲ ἄλλον γλῶσσαν.

Ὁμογνήτιος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμός, γίγνομαι]. ἀδελφός.

Ὁμόγνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμογόνιος, ὁμογενὴς, ἀδελφὸς, συγγενής. » Θεοὶ ὁμόγνιοι, « οἱ προστατεύοντες τὴν συγγένειαν ἢ τὴν οἰκογένειαν.

Ὁμογνιότης (ἡ). συγγένεια.

Ὁμογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόφρων (ὁμογνώμων, αὐτόφρονος μετά) τινος. ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην. » Περὶ τῶν ἄλλων ἀντιλέγοντας ἑαυτοῖς, τοῦθ' ὁμογνωμονεῖν ἀεί,« Δημ.

Ὁμογνωμόνως, ἐπίρ. Ὁμοθυμαδὸν, συμφώνως.

Ὁμογνωμοσύνη (ἡ). ταυτότης γνώμης, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Ὁμογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον γνώμην. ὁμόφρων.

Ὁμόγονος (ὁ, ἡ), =Ὁμογενὴς, συγγενὴς (ἐξ αἵματος).

Ὁμόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς γραμμὰς ἢ τὰ αὐτὰ γράμματα (μὲ ἄλλον). » Ἀδύνατα—, « Λκ., οἱ λαχνίτες τὸ αὐτὸ γράμμα εἰς τὴν πετσέτα τοῦ τζίτζι μὲ ποῖον νὰ ἀγωνισθῇ σωκλήρωσιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ομήγυως, ως (ἡ). γραῦς σύγχρονος (συνομήλικος) μὲ ἄλλην γραῖαν.
'Ομογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὁμοίως (κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον).
'Ομόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ γραφόμενος ὁμοίως μὲ ἄλλον. = 'Ομόφωνον καὶ οὐχ ὁμόγραφον. « Γρμτ.
'Ομοδείπνος (ὁ, ἡ), = Σύνδειπνος.
'Ομόδελφος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομογάστριος.
'Ομοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομευνέτης, σύζυγος.
'Ομοδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνήκω ἢ Ζῶ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον μετ' ἄλλου, εἶμαι ὁμόδημός του.
'Ομοδημία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Ομόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐνωμένος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δῆμον μετ' ἄλλου.
'Ομοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον δίαιταν (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν), συγκάτοικος, ὁμοτράπεζος.
'Ομόδιφρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸν αὐτὸν δίφρον (εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα) μὲ ἄλλον, σύνδρομος.
'Ομοδογματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πρεσβεύω) τὰ αὐτὰ δόγματα μὲ ἄλλον, εἶμαι τοῦ αὐτοῦ δόγματος.
'Ομοδογματία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁμοδοξία.
'Ομοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην (δόξαν, Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ φρονήματος) μὲ ἄλλον.
'Ομοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
'Ομόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόξως. 'Ο ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην (δόξαν, δοξασίαν) μὲ ἄλλον. 2) (μετγν.) ὁ ἀποδεχόμενος τὴν αὐτὴν δόξαν, δοξαζόμενος ἐπίσης.
'Ομοδόρπιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος.
'Ομόδουλος (ὁ, ἡ), = Σύνδουλος.
'Ομόδουπος (ὁ, ἡ), Π. συνηχῶν, ὁμόφωνος.
'Ομοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μεδοτ.) Τρέχω ἐπίσης ἢ τὸν αὐτὸν δρόμον μὲ ἄλλον, εἶμαι ὁμόδρομός (καὶ μετφορ. ὅμοιός) του, ἐξισοῦμαι.
'Ομοδρομία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις ὁμόδρομος (ἰσοτιμίαν [καὶ τρπ.] ὅμοιος) μὲ ἄλλον.
'Ομόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπίσης (κάμνων τὸν αὐτὸν δρόμον) μὲ ἄλλον (μετφορ.) ὅμοιος.
'Ομοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
'Ομοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) δύναμιν μὲ ἄλλον, ἰσοδύναμος.
'Ομόεδρος (ὁ, ἡ), = Σύνεδρος, συγκάθεδρος.
'Ομοεθνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ ἔθνους (γένους) μὲ ἄλλον.
'Ομοεθνὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμογενής, (ἐπὶ πραγμ.) ὁμοειδής.
'Ομοεθνία (ἡ), τὸ νὰ ἀνήκῃ τις εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ἔθνος· (μτγν.) ἡ μεταξὺ τῶν μελῶν (μελῶν) τοῦ ὅλου σώματος συμπάθεια. « Μάλιστα δὲ καὶ οἱ μαζοὶ ἀείρονται κατὰ τὴν ὁμοεθνίην, « Ἱππκρ.
'Ομόεθνος (ὁ, ἡ), = 'Ομοεθνής.
'Ομοειδεία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοειδοῦς, ἡ κατὰ τὸ εἶδος ὁμοιότης. «Διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμοειδίας εἰς μίαν ἅπαντες ἀναδεσμούμενοι φύσιν, « Κύριλλ.
'Ομοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος, δμοιόμορφος. « Σκληρὸς μὲν ἦ πρόσκορὴς ὁ ὁμοειδὴς λόγος, ἡδὺς δὲ καὶ πιθανώτατος ὁ ποικίλος καὶ πολυσχημάτιστος. « Ἑρμγ.
'Ομοειδία (ἡ), = 'Ομοειδεία.
'Ομοειδῶς, ἐπίρ. 'Ομοίως τὸ εἶδος, ὁμοιομόρφως.
'Ομοεργὴς, ές (ὁ, ἡ), συγχρόνως μετ' ἄλλου ἢ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημιουργοῦ ἐργασθείς.
'Ομοεργία (ἡ), τὸ ὁμοῦ ἐργάζεσθαι, συνεργία.
'Ομοερκὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ἕρκος (περίφραγμα, δεσμωτήριον) εὑρισκόμενος.
'Ομοέστιος (ὁ, ἡ), = 'Ομέστιος, σύνοικος.
'Ομόζευκτος (ὁ, ἡ). συνεζευγμένος, συνηνωμένος.
'Ομοζηλία (ἡ), τὸ νὰ ζηλέ τις ὁμόζηλος ἄλλου.
'Ομόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων [κινούμενος ἀπὸ] τὸν αὐτὸν ἄλλου ζῆλον. (ἐν γέν.) ὁμότροπος, ὅμοιος.
'Ομοζυγεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μὲ ἄλλον· σύρω τι μὲ ἄλλους ἢ ἄλλον μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν· (ἐν γέν.) πράττω τι ἐκ συμφώνου.
'Ομοζυγὴς, ές (ὁ, ἡ), = 'Ομόζυγος.
'Ομοζυγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Ομόζυγος (ὁ, ἡ), ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετ' ἄλλου, Σύζυγος (κυρ. καὶ μετφορ.)· (ἐν γέν.) 'πειρειασμένος, συνηνωμένος, σύμφωνος.
'Ομόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομόζυγος.
'Ομοζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ ὁμοῦ, συζῶ.
'Ομοζωία (ἡ), τὸ ζῆν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβίωσις.
'Ομοζωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι ὑπὸ τὴν αὐτὴν (γεωγρφ.) ζώνην.
'Ομοζωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Ομοζωνος (ὁ, ἡ), ὁ εἰς τὴν αὐτὴν (γεωγρφ.) ζώνην κείμενος.
'Ομοήθεια (ἡ). ὁμοιότης ἠθῶν (χαρακτήρος), [ἕξις τοῦ
'Ομοήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον ἤθη (τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα).
'Ομοηλιξ, ικος (ὁ, ἡ), = 'Ομήλιξ.
'Ομοθάλαμος (ὁ, ἡ). συγκάτοικος εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, (κατὰ λέξ.) camarade.
'Ομοθαμνέω-ῶ [ὁμός, θάμνος], Μ. ήσω. Αὐξάνω ὁμοῦ (συγχρόνως).
'Ομόθεν, ἐπίρ. 'Εκ τοῦ αὐτοῦ μέρους (τόπου, γένους). « Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί, « Εὐρ. 2) ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ πλησίον. « Ὁμόθεν διώκοντες, « Ξεν.
'Ομόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ὧν ἐπίσης (ὁμοῦ μὲ ἄλλον) θεός.
†'Ομόθηλος (ὁ, ἡ), = 'Ομογάλακτος.
'Ομόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) θηρεύων.
'Ομόθρησκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πρεσβεύων) τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον θρησκείαν, ὁμόπιστος.
'Ομοθριξ, ἀτριχος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιόθριξ.
'Ομόθρονος (ὁ, ἡ), = Σύνθρονος.
'Ομοθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. [ὁμός, θροέω]. ὁ λαλῶν ἢ ᾄδων ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον.
'Ομοθυμαδὸν [ὁμόθυμος], ἐπίρ. Μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, ἐκ συμφώνου.
'Ομοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύμφωνος
'Ομοθυμία (ἡ). ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, [ἕξις τοῦ
'Ομόθυμος (ὁ, ἡ), [ὁμ. θυμός]. ὁμόφρων, σύμφωνος, (Γαλλ.) unanime.
'Ομοθύμως, ἐπίρ. = 'Ομοθυμαδόν.
†'Ομοιάζω, Μ. άσω, (Γρφ). Εἶμαι ὅμοιος.
'Ομοῖος, η, ον, Π ἀντὶ 'Ομοιος.
†'Ομοιάρχτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ὁμοίως ἄρχων.
'Ομοιεβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὰ βάρος, ἰσοβαρής.
'Ομοιόβιος καὶ 'Ομοιοβίοτος (ὁ, ἡ). Ὁ διάγων ὅμοιον ἄλλῳ βίον (ζῶν παρομοίως).
'Ομοιεβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομοβλαστέω.
'Ομοιογένεια (ἡ). ὁμοιότης γένους, [ἐκ τοῦ
'Ομοιογενὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γενῶς. 'Ομοιος τὸ γένος.
'Ομοιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομογνώμων.
'Ομοιογονία (ἡ), τὸ γεννᾶν (παράγειν) ὅμοια ἄντα ἢ σωματα.
'Ομοιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὁμοίως (παρομοίως).
'Ομοιόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ὁμοίως (παρομοίως).
'Ομοιόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον δόξαν.
'Ομοιόδουλος (ὁ, ἡ). ὁμοίως δοῦλος, σύνδουλος.
'Ομοιοδύναμος (ὁ, ἡ), = 'Ομοδύναμος.
'Ομοιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. 'Ομοιος τὸ εἶδος. « Αὐτῶν δὲ τῶν ὁμογενῶν τὰ ὁμοιοειδέστερα πολυγονώτερα, « Θφρ.
'Ομοιόθερμος (ὁ, ἡ). ὁμοίως (ἐπίσης) θερμός.
†'Ομοιόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίας (ὁμοίου χρώματος) τρίχας.
'Ομοιοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
'Ομοιόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὁμοίους καρπούς.
'Ομοιοκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
'Ομοιοκατάληκτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν.
'Ομοιοκαταληξία (ἡ). ὁμοιότης (λέξεως ἢ φράσεως) ὡς πρὸς τὴν κατάληξιν.
'Ομοιοκάταρκτος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιόαρκτος.
'Ομοιοκλεὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομώνυμος.
'Ομοιόκριθος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κριθήν.
'Ομοιολεπτομερὴς, ές (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ ἐπίσης λεπτὰ μόρια, ὁμοίως ὡς πρὸς τὴν λεπτομέρειαν.
'Ομοιόληκτος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιοκατάληκτος.
'Ομοιολογία (ἡ). τὸ λέγειν (ἐκφράζεσθαι) ὁμοιομόρφως.
'Ομοιομέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοιομεροῦς, ἡ πρὸς ἄλληλα ὁμοιότης τῶν συγκριτοειδῶν τι μερῶν (μορίων).
'Ομοιομερὴς, ές (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -μερῶς. 'Ο συγκείμενος ἐξ ὁμοίων μερῶν. « Τὰ φυτὰ τῶν ζώων μᾶλλον ὁμοιομερῆ, « Θφρ.
'Ομοιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν μορφήν.
'Ομοιοούσιος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὴν οὐσίαν, (παρὰ 'Ομοούσιος).
'Ομοιοπαθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὁμοιοπαθοῦς, ὁμοιότης αἰσθημάτων κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ομοιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πάσχω τὰ αὐτὰ πάθη (αἰσθάνομαι τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, κτλ.) μὲ ἄλλον, τοῦ εἶμαι =

'Ομοιοπαθής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παθῶς. 'Ο ἔχων τὰ αὐτὰ πάθη (τὰ αὐτὰ αἰσθήματα) μὲ ἄλλον, διακείμενος ὁμοίως.

'Ομοιοπλατής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ πλάτος, ἰσοπλατής.

'Ομοιοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ἐπίσης εὐπρεπής, (ἐν γέν.) ὅμοιος ἢ φαινόμενος τοιοῦτος.

'Ομοιοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

'Ομοιοπρόσωπος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

'Ομοιόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅμοια πτερὰ (καὶ μτγν. μαλλιὰ) μὲ ἄλλον.

'Ομοιόπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως. (γρμτ.) τῆς αὐτῆς πτώσεως. 2)='Ομοιοκατάληκτος.

'Ομοιόπυρος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σῖτον (πυρόν).

'Ομοιόῤῥυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομοιόῤῥυθμος.

'Όμοιος καὶ (Ἀττ.) 'Ομοῖος [ὁμός], α, ον. Ἴσος (Παρόμοιος) μὲ ἄλλον. (μὲ δοτ.) «Κἀστορί οὐ τις ὁμοῖος πολεμιῆς ἄλλος ἔην,» Θκρ. (χ. πτ.) «Δίκει τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον,» Ὁδ. Ρ. «Τὴν ὁμοίαν (=Τὸ ὁμοῖον) διδόναι τινί.» Ἡρ., (Γαλλ.) **rendre la pareille.** «Ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τι,» αὐτ. «Ὁμοῖον ἡμῖν ἔσται,» αὐτ., μᾶς εἶνε ἀδιάφορον. (καὶ ἀναφορ. πρὸς τὸ Οἷος) «Ὁμοιόν τί μοι δοκεῖ εἶναι, οἷον περ εἰ κτλ.,» Ξεν. (χ. ἀντὶ ἐπίρ.) «Γνώμῃσι ἐχρέωντο ὁμοίῃσι χ οὐ,» αὐτ. ||. «Ὅμοιοι,» (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ ἔχοντες δικαίωμα εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα. (παρ. δλ. 'Ομότιμος). ||. (τὸ οὐδ.) «Ὅμοιον καὶ (πλθ.) «Ὅμοια,» ἐπίρ. ἀντὶ 'Ομοίως. «'Ομοῖον μουσίσδοι ταῖσιν ἀηδονίσι,» Θκρ. «Κυνῶν ὅμοια λύκοις ὠρυομένων,» Πλ. 2) κοινὸς εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους. «Θάνατος (=Πόνιμος)—,» «Ὅμ.,» Πίνδ. «Γῆρας ὁμοῖον,» Ἰλ. Δ. «Νεῖκος ὁμοῖον,» Θκρ., Ὅμ. 3) ὁμόφρων, σύμφωνος. «Οὐδὲ πατὴρ παῖδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες,» «Ἡσ.

'Ομοιόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν σημασίαν.

'Ομοσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὰ σκέλη.

'Ομοιόσκευος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν σκευὴν (ζυλὴν), συγυρισμένος (ἁρματωμένος χῆ.) παρομοίως.

'Ομοιοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀπέχων τὸν αὐτὸν τῶν σταδίων ἀριθμόν.

'Ομοιόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅμοιον στόμα ἢ στόμιον.

'Ομοιότροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ατροφήν.

'Ομοιοσύλλαβος (ὁ, ἡ)=Ἰσοσύλλαβος.

ψ'Ομοιοσύντακτος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ παρομοίως συντασσόμενος.

'Ομοιοσχημένω-ῶ Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμοιόσχημος, μένω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος.

'Ομοιοσχημόνως, ἐπίρ. 'Ομοιομόρφως.

'Ομοιόσχημος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ σχῆμα ἢ τὴν θέσιν, ὁμοιόμορφος.

'Ομοιοσχημοσύνη (ἡ). ὁμοιότης ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ἢ τὴν θέσιν. «Τοῦτο δὲ ἐποίησεν Ὅμηρος διὰ ποικιλίαν καὶ τὸ ἐκκλίνειν τὴν ὁμοιοσχημοσύνην,» Εὐς. [ἐκ τοῦ

'Ομοισχήμων, ονος (ὁ, ἡ)='Ομοιόσχημος.

'Ομοιοταχής, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταχῶς. Ὅμοιος κατὰ τὴν ταχύτητα, ἐπίσης ταχύς.

'Ομοιοτέλευτος (ὁ, ἡ), [ὅμ. τελευτάω]. = 'Ομοιοκατάληκτος.

'Ομοιότεχνος (ὁ, ἡ), = 'Ομότεχνος.

'Ομοιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοίου.

'Ομοιότονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τόνως. (γρμτ.). Ὁ παρομοίως τονιζόμενος.

'Ομοιοτροπία (ἡ). ὁμοιότης τρόπου (ἠθῶν, χαρακτῆρος), [ἐκ τοῦ

'Ομοιότροπος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα). ||. (τὸ οὐδ.) 'Ομοιότροπα, ἐπίρ. ἀντί=

'Ομοιοτρόπως, ἐπίρ. Παρομοίως (ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν).

'Ομοιοτύπωτος (ὁ, ἡ). μορφωμένος παρομοίως (κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον), σχηματισμένος καθ' ὁμοίωσιν τινος.

'Ομοιούσιος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιοούσιος.

'Ομοιοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὅμοιος.

'Ομοιόφθογγος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος τὸν φθόγγον (τὸν ἦχον).

'Ομοιόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων κατὰ τὸν φλοιόν, ἔχων παρομοίαν φλοῦδαν.

'Ομοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) παρομοίως, ἐπίσης καρποφόρος.

'Ομοιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομόφρων.

'Ομοιοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμοιόφωνος.

'Ομοιοφωνία (ἡ). ὁμοιότης ὡς πρὸς τὴν φωνὴν, [ἐκ τοῦ

'Ομοιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν ἢ ἠχῶν παρομοίως, ὅμοιος κατὰ τὴν φωνήν.

'Ομοιόχροια (ἡ)='Ομόχροια.

'Ομοιόχρονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.). ὅμοιος ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς φωνῆς.

'Ομοιόχρους καὶ

'Ομοιοχρώματος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ χρῶμα, τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

'Ομοιόχωρος (ὁ, ἡ), [ὅμ. χώρα]. ὁ κατέχων τὴν αὐτὴν χώραν.

'Ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι ὅμοιον μὲ· παρομοιάζω· παραβάλλω· (πθ. ἢ μσ.) γίνομαι ὅμοιος, ἐξισοῦμαι, ὁμοιάζω. «Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῦ τῷ ἡμέρῳ,» Δσκρ.

'Ομοίωμα (τὸ). τὸ γινόμενον καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, εἰκὼν, ἀντίτυπον.

'Ομοιωματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἐμφαίνων ὁμοίωσιν, χρησιμεύων πρὸς δήλωσιν ὁμοιότητος.

'Ομοίως, ἐπίρ. Μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον, παρομοίως· (πρὸς δοτ.) «Μέθην δὲ χ ὕπνον ὁμοίως ἐνέρᾳ φυλάττομαι,» Ξεν. «'Ομοίως ὥσπερ,» αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) «Μέθης ἀπολύεσθαι ὁμοίως χρὴ χ μανίας,» αὐτ. «Οὐδὲν ὁμοίως χ ὅσα λέγουσιν,» Παυσ.

'Ομοίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Ομοιόω, παρομοίωσις· ἐξίσωσις.

'Ομοιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων τι ὅμοιον (καθ' ὁμοίωσιν) ἄλλου, πλάστης, ἀγαλματοποιὸς, ζωγράφος.

'Ομοιωτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὁμοίωσιν· μιμητικός.

ψ'Ομόκαπνος (ὁ, ἡ). [ὁμὸς, καπνὸς]. =Συγγάστριος, συγκάτοικος· συντράπεζος· (ἢ γέν.) σύντροφος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

'Ομόκαπος (ὁ, ἡ). [ὁμ. κάπη]. = 'Ομοτράπεζος, σύντροφος, (ἴδε τὸ προηγ.)

'Ομοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαδίζων τὴν αὐτὴν ὁδὸν (κέλευθον), συνοδοιπόρος.

'Ομόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ κέντρον μετ' ἄλλου, (Γαλλ.) **concentrique.**

'Ομοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) κινούμενος.

'Ομοκλάω (κλάω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. παρακινῶ φωνάζων (φοβερίζων), ἀμφυγόνω (ἀρεθίζω) μὲ τὰς φωνὰς καὶ ἀπειλάς μου (ἴδε 'Ομοκλή).

'Ομοκλὴ καὶ 'Ομοκλὴ (ἡ), Π. [ὁμὸς καλέω], προσφώνησις ἀπειλητικὴ ἢ παρορμητικὴ, φοβερισμὸς ἢ ἐπιπληξις πρὸς ἐγκαρδίωσιν (ἐν γέν.) κραυγὴ. (ἐπὶ ἀψύχ.) ἦχος, κρότος. «Δύλων ὁμοκλαῖς,» Πίνδ.

'Ομοκληρία (ἡ). ἡ ἐξίσου συμμετοχὴ, τὸ νὰ ζῇ τις=

'Ομόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ συμμεριζόμενος τι ἐξίσου, συμμέτοχος, συγκληρονόμος.

'Ομόκλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ομοκλέω, ἐπίπληξις μὲ φωνὰς καὶ φοβερισμοὺς πρὸς ἐγκαρδίωσιν.

'Ομοκλήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

'Ομοκλητὴρ (ὁ), Π. [ὁμοκλέω]. ὁ παρορμῶν (ἐγκαρδιόνων) διὰ φωνῶν χ ἀπειλῶν.

'Ομόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκληθεὶς ἢ παρακληθεὶς συγχρόνως (ὁμοῦ μὲ ἄλλον). 2) ὁ ἔχων (ὀνομαζόμενος μὲ) τὸ αὐτὸ ὄνομα.

'Ομοκλινὴς, ές καὶ 'Ομόκλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκαθήμενος (συγκατακείμενος) ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης μετά τινος εἰς τὴν τράπεζαν.

ψ'Ομόκλιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμὸς, κλίνω]. συγκάτοικος, (συγχ. τῷ 'Ομόκτιτος).

'Ομοκοίλιος (ὁ, ἡ). = 'Ομογάστριος.

'Ομοκοιτία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις μὲ ἄλλον ὡς=

'Ομόκοιτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

'Ομόκοιτος (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, κοίτη]. σύνευνος, σύζυγος.

'Ομόκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. κραῖρα]. ὁ ἔχων ὅμοια (ἰσομεγέθη) κέρατα.

'Ομόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

'Ομόλεκτρος (ὁ, ἡ), [ὁμ. λέκτρον]. = 'Ομόκοιτος.

ψ'Ομολεξία (ἡ). ταυτότης (συμφωνία) λόγων, ὁμολογία.

ψ'Ομύλεγος (ὁ, ἡ), = 'Ομόλεκτρος.

'Ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ αὐτὰ (μὲ ἄλλον)· ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν (ἔθ. συνήθ.) εἶμαι σύμφωνος (τῆς αὐτῆς γνώμης), σύμφημι, συναινῶ, συγκατατίθεμαι· ἀποδέχομαι, ἀναγνωρίζω· βεβαιώνω· ὑπόσχομαι· κάμνω συνήκην (συμφωνίαν) (ἐπὶ πραγμ.) 'ταιριάζω, ἔχω σχέσιν ἀναλογίαν) μὲ ἄλλο τι. (μὲ δοτ.) «Οὕτω μὲν Κρῆτες λέγουσι· οὐ μέν τοι γε ὁμολογέουσι τούτοισι οἱ Κᾶρες,» Ἡρ. «Ἐὰν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι εἰδὲν κοινὸν εἶναι σφίσι τε καὶ Λιγυστίοισι· οὐ γὰρ ὁμολογέειν αὐτοῖσι, « αὐτ., δὲν ὁμιλοῦν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. » Ὁμολογέοντας κατ' οἰκηίοτητα αὐτῷ εἶδεν, « αὐτ. « Ὁμολογήσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τούτοισι, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Πολιορκούμενοι δὲ ὡμολόγησαν, ἢν ἰσχύσῃ ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι τῶν ἐλευθέρων, τὰ δ' ἄλλα παραδοῦναι, « Ξεν. « Τῶν μὲν γὰρ πολεμικῶν ἔργων ὁμολογοῦμεν αὐτὸν ἐπιμεληθῆναι, « αὐτ. (καὶ πῶ.) « Ὁμολογεῖται κρεῖττον εἶναι... ἐλεύθερον εἶναι μᾶλλον ἢ δουλεύειν, « αὐτ. « εἶνε γενικῶς ἀποδεδειγμένον (ἀναντίῤῥητον). » Ὡς ἐμβεβληκότων αὐτῶν οἰκεῖε τὴν ἀμφισβητήσιμον, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην φίλην τε καὶ σύμμαχον εἶναι, « αὐτ. (ἔθ.) « Ὁμολογούμενα, « Λξ., καὶ γενικῶς ἀναντίῤῥητοι ἀλήθειαι, καὶ « Ὁμολογημένα, « Λξ., αἱ συμφωνίαι.

Ὁμολόγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὡμολόγησέ (ἀποδέθη) τις ὡς βέβαιον.

Ὁμολογησία καὶ Ὁμολόγησις, εως (ἡ), τὸ ὁμολογεῖν, συναίνεσις· συμφωνία κτλ.

Ὁμολογητής, οῦ (ὁ). ὁ ὁμολογῶν (βεβαιῶν, ὑποσχόμενος)· (ἐκκλησ.) ὁ ἐν καιρῷ διωγμοῦ ὁμολογήσας ἑαυτὸν Χριστιανόν, μάρτυς (βασανισθεὶς μὲν ἀλλὰ μὴ θανατωθεὶς ὑπὲρ) Χριστοῦ.

Ὁμολογητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ὁμολογεῖν ἐπιτήδειος, ὁμολογίας ἐμφαντικός (ἐκῤῥαστικός).

Ὁμολογία (ἡ). συναίνεσις, συγκατάθεσις· ὑποχρέωσις· συμφωνία, (ἰδιαιτ.) συνθήκη (γυρ. ἔγγραφος) περὶ εἰῤῥήνης· (ἐνίοτε) βεβαίωσις (διὰ λόγου).

Ὁμόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμολογῶν (συναινῶν) εἴς τι ἢ μετά τινος, σύμφωνος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀρμόδιος, ταιριασμένος, ἀνάλογος. « Δοκοῦμεν δ' ἂν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω, « Ξεν. (ᾧ ἐπὶ οὐδὲν) « Ἐν ταῖς δίχα σχισθείσαις πέτραις ἐᾷς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐχούσας, ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐδουχαίς, « Στρ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤῥ.) « Ἐξ ὁμολόγου, « Πλὺ., = Ὁμολόγως, ἐκ συνθήκης, φανερά.

Ὁμολογουμένως καὶ Ὁμολογούντως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Προδήλως, ἀναντιῤῥήτως. (μὲ δοτ.) συμφώνως ἀναλόγως. Ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, « Αρτ.

Ὁμολόγως, ἐπίῤῥ. Κατὰ κοινὴν ἢ ἁμοιβαίαν συγκατάθεσιν (ὁμολογίαν), ἐκ συμφώνου, ἁρμοδίως.

Ὁμόλοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (τεταγμένος) εἰς τὸν αὐτὸν λόχον.

Ὁμομαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν τι ὁμοῦ (συγχρόνως) μὲ ἄλλον.

Ὁμομαστιγίας, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σύνδουλος, (κατὰ λλξ.) ὁμοῦ μαστιγούμενος.

Ὁμομήλιξ, ικος ἢ (ὁσος ἢ) (ὁσος ἡ), = Ἀμάμηλις.

Ὁμομήτριος, α ἢ (ὁς, ον. Ἀδελφὸς Ἀδελφὴ) ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, ὁμογάστριος.

Ὁμομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ὁμόναος (ὁ, ἡ). ὁ λατρευόμενος ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν ναόν) μὲ ἄλλον, (παῤῥλ.) Σύνναος.

Ὁμονεκρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους ὁμοίους τον νεκρός.

†Ὁμονηδύϊος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάστριος.

Ὁμονοεῖον (τό). ὁ (ἐν Ῥώμῃ) ναὸς τῆς Ὁμονοίας.

Ὁμονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόνους (ὁμογνώμων, σύμφωνος) μετά τινος. (μτνμ.) « Αὐλὸς ὁμονοεῖ χορεῖς, « Ἀθ., συμφωνεῖ.

Ὁμονοητικός, ἡ, όν, (ᾧ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥέπῃς εἰς τὸ ὁμονοεῖν.

Ὁμόνοια (ἡ). τὸ ὁμονοεῖν, ὁμοφροσύνη, (εἰς τὴν Ῥώμην ἐλατρεύετο ὡς θεότης ἀλληγορικὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα) Concordia.

Ὁμόνομος (ὁ, ἡ). ὁ βάσκων ὁμοῦ (εἰς τὰς αὐτὰς νομὰς) μὲ ἄλλον ἢ ἔχων (διοικούμενος μὲ) τοὺς αὐτοὺς νόμους.

Ὁμόνοος-ους (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, νόος], ὁμόφρων, ὁμογνώμων, σύμφωνος.

Ὁμοιόως, ἐπίῤῥ. Μὲ ὁμόνοιαν, συμφώνως, ὁμοψύχως.

Ὁμόνυμφος (ὁ, ἡ), Π. συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, συμπένθερος.

†Ὁμοούσιος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ὁμόστιος, σύνοικος.

†Ὁμοουσία (ἡ), = Ὁμοουσιότης, τὸ ὁμοούσιον.

Ὁμοουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρεσβεύων τὸ δόγμα τῆς ὁμοουσιότητος.

†Ὁμοούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) οὐσίαν.

†Ὁμοουσιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοουσίου, ταυτότης οὐσίας.

Ὁμοουσίως, ἐπίῤῥ. Καθ' ὁμοουσιότητα.

Ὁμόπαγος (ὁ, ἡ), [ὁμ. πάγος]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου (δήμου).

Ὁμοπάθεια (ἡ), = Ὁμοιοπάθεια.

Ὁμοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συμπάσχω, συναισθάνομαι, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως, (ἐν γέν.) εἶμαι.

Ὁμοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ αὐτὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, = Ὁμοιοπαθής.

†Ὁμοπαίκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Συμπαίκτωρ, σύντροφος.

Ὁμόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ἄλλον παιδοποιηθείς, δίδυμος.

Ὁμοπάτριος, α ἢ ος, ον. Ἀδελφὸς (Ἀδελφὴ) ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

Ὁμόπατρος καὶ Ὁμοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ὁμοπάτριος.

Ὁμόπεδος (ὁ, ἡ), = Ἰσόπεδος.

Ὁμοπιστία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ὁμοπίστιος.

Ὁμόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πρεσβεύων) τὴν αὐτὴν πίστιν μὲ ἄλλον, ὁμόθρησκος.

Ὁμοπλεκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, συνδεδεμένος.

Ὁμόπλεκτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ὁμοπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἴσος τὸ πλῆθος (τὴν ποσότητα), ἰσάριθμος.

Ὁμοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ὁμοῦ (μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, συμπλέω.

Ὁμόπλοια (ἡ), τὸ πλέειν ὁμοῦ, συνταξείδευμα.

Ὁμόπλοκος (ὁ, ἡ), = Ὁμοπλεκής.

Ὁμόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, συνταξειδιώτης.

Ὁμοπλωτὴρ (ὁ), Π. ὁ πλέων (κωλυμεῶν ἢ ταξειδεύων) ὁμοῦ.

Ὁμόῤῥοια (ἡ), = Σύμπνοια.

Ὁμόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Σύμπνους.

Ὁμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (παράγων) τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. « Ἀριθμὸς—, « Ἰάμβλ.

Ὁμοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ἢ κινοῦμαι ὁμοῦ.

†Ὁμοπόλησις, εως (ἡ). ἡ ὁμοῦ πάλησις (κίνησις), συμπεριφορά.

Ὁμόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), = τῷ-

Ὁμοπολίτης, ου (ὁ) καὶ Ὁμοπολῖτις, ιδος (ἡ), = Συμπολίτης.

Ὁμοπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, συνοδοιπόρος.

Ὁμοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμετέχω (λαμβάνω μέρος) εἰς πράξίν τινα, συμπράττω.

Ὁμοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος εἰς πράξίν τινα, συμπράκτωρ, συνεργάτης, σύντροφος.

Ὁμόπτερος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμοιόπτερος, (συνκδχ.) συνομήλικος (;)· (ἐν γέν.) ὅμοιος. 2) ἐπίσης πτερωτὸς (ἐπτερωμένος), (συνκδχ.) = Ἰσοταχής. « Ναῦς—, « Αἰσχλ. « Τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων, « Ἀρστφ., τῶν ὁμοίων (τῶν συντρόφων) μου πτηνῶν.

Ὁμόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόπολις.

Ὁμόπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -πτώτως, = Ὁμοιόπτωτος.

Ὁμοργάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὁμόργνυμι.

Ὁμόργμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀφογγίζει ἢ πρέπει νὰ σφογγίσῃ τις ἀπὸ πάνω του, λέρα, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

Ὁμόργνυμι [συγγ. τῷ Ἀμέργω], Μ. ὁμόρξω (ὅῤῥ. Ὥμορξα). Σφογγίζω, ἀφαιρῶ διὰ τοῦ σφογγίσματος. ἀποσφογγίζω. « Δάκρυ (« Ἰδρῶ) ὁμόρξασθαι, « Ὁμ. (ᾧ ἀλλ.) « Ὑπόργνυμι (ἐνν. τὰ ὄδακρυα), « Κρῆντ., σφογγίζω τὰ μάτια μου.

Ὁμορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὅμορος, συνορεύω, γειτνιάζω· πλησιάζω (γυναικὶ)· συζῶ (συνοικῶ) ὡς σύζυγος.

Ὁμόρησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., γειτνίασις.

Ὁμόριος καὶ Ὅμορος (ὁ, ἡ), [ὁμ. ὅρος], (μὲ δοτ.) ὁ συναρεύων μετὰ τινος, γείτων, πλησιόχωρος. « Οἱ Φωκῆς ἦσαν ὅμορον τῇ Βοιωτίᾳ, « Λίδ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Γειτονικὸς. « Πόλεμος—, « Δημ., ὁ μεταξὺ ὁμόρων.

Ὁμορροία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὁμορρόϊος (ὁ, ἡ), = Ὁμωρόϊος.

Ὁμορρέιθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥείθρου (ποταμοῦ ἢ ὀχετοῦ) ἀρυόμενος· ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν παραποταμίαν.

Ὁμόῤῥητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοῦ ῥηθείς (λαληθείς), σύμφωνος.

Ὁμοῤῥοή (ἡ), = Ὁμόῤῥοια.

Ὁμορρυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρᾶσιν ὁμοῦ (συγχρόνως)· (ἰδιαιτ.) κωπηλατῶ ἐκ συμφώνου (ἐν γέν.) συμπράττω (τρ.) εἶμαι σύμφωνος, = Ὁμορροέω, [ἐκ τοῦ

Ὁμορρύθιος καὶ Ὁμόῤῥυθος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ῥυθμὸς]. ὁ κρατῶν ὁμοῦ (συγχρόνως)· (ἰδιαιτ.) ὁ κωπηλατῶν ἐκ συμφώνου [μὲ τὸν αὐτὸν ῥυθμόν]· (ἐν γέν.) συνεργός (μτρ.) σύμφωνος. « Στιζόντες ὁμορῥύθιοι, « Θκρ., ἐδεύοντες ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

†Ὁμόῤῥοια (ἡ), = Σύῤῥοια, [ἐκ τοῦ

Ὁμορρόος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμοῦ (εἰς τὸ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὸ ξεῦρον ἢ εἰς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον.
'Ομορρύθμια (ἡ). ἡ ὁμοιότης, τὸ ὁμοιόμορφον. [ἐκ τοῦ
'Ομόρρυθμος καὶ Ἰων. 'Ομόρρυσμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸν ῥυθμόν), ἀναλογος, ὁμοιόμορφος. » Ἀρτηρίη, ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέθρου τὴν ἔκφυσιν ποιευμένη, ἐς ἄκρον πνεύμονος τελευτᾷ, κρίκοις ξυγκειμένη ὁμορρύσμοισι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: ὁμορυσμοῖς), τῶν περιηγέων ἁπτομένη, « Ἱπκρ.
'Ομορρυσμίη ἡ 'Ομορυσμίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομορρυθμία.
'Ομόρρυσμος ἡ 'Ομόρυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομόρυθμος.
'Ομὸς [συγγ. τῷ Ἅμα], ἡ, ὀν, Π. = 'Ομοιος· κοινός, ὁ αὐτός. » 'Ομὰ χθὼν ἅδε καλύπτει, « Ἐπγρ. » 'Ομὰ φρονέειν, « Ἡσ., = 'Ομοφρονεῖν. (καὶ πρόθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐς ὁμὰ τινί, « αὐτ., = 'Ομοῦ.
'Ομόσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ομνυμι.
'Ομόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν ἢ τὴν αὐτὴν σάρκα.
'Ομόσε [ὁμὸς], ἐπίρ. Πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. » 'Ομόσ' ἦλθε μάχη, « Ἰλ. Ν., συνεκροτήθη. » 'Ομόσε ἰέναι (χωρεῖν κτλ.) τοῖς ἐχθροῖς, « Ἀξ., ὁρμᾶν κατὰ ἢ συνέρχεσθαι εἰς χεῖρας (συμπλέκεσθαι) μετ' αὐτῶν. » 'Ομόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ξυνταξάμενοι, « Ἀρρ. 2) (ἀκυρολέκτ. μὲ ὀυτ.) ἀντὶ 'Ομοῦ, (Πλέ.).
'Ομόσημος (ὁ, ἡ). ταυτόσημος, 'Ομοιόσημος.
'Ομοσθενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἰσοδύναμος.
'Ομοσίπυος (ὁ, ἡ), [ὁμ. σιπύη], = 'Ομόσιτος, ὁμοτράπεζος, (παρβλ. 'Ομόκαπος).
'Ομοσιτέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ ὀυτ.) Συντρώγω, εἶμαί τινος-
'Ομόσιτος (ὁ, ἡ). ὁμοτράπεζος· (κατὰ λέξ.) σύντραφος.
'Ομόσκευος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (ἁρματωμένος, συγυρισμένος) παρομοίως, = 'Ομοιόσκευος.
'Ομοσκηνέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ ὀυτ.) Συγκατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετὰ (εἶμαι ὁμόσκηνός) τινος.
'Ομοσκηνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις μετά τινος-
'Ομόσκηνος (ὁ, ἡ). (μὲ ὀυτ.) ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον, (ἐν γέν.) σύσκικος.
Ομοσκηνόω-ῶ, Μ. ὥσω, = 'Ομοσκηνέω.
‡'Ομόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σκιὰν μετ' ἄλλου ἀναπαυόμενος· (ὡς ἐπίθ. κοινοταφείου) ὁ σκιάζων (καλύπτων) πολλοὺς ὁμοῦ.
'Ομόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομογάστριος.
'Ομοσπονδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαί τινος-
'Ομόσπονδος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς σπονδῆς (ᾗ συνκόχ. τῶν σπονδῶν, τῆς συμμαχίας). (μὲ ὀυτ.) » 'Ομοτράπεζός τέ μοι καὶ ὁμόσπονδος ἐγένετο, « Ἡρ.
'Ομόσπορος (ὁ, ἡ), [ὁμ. σπείρω]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος· (μτγν.) ἀδελφός.
‡'Ομοσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων ὁμοῦ (καὶ μτγν. ἑτεροποιῶν ἐκ τῆς αὐτῆς γυναικός) μὲ ἄλλον, (Συρ. Ο'. Τ. 458).
'Ομόσπουδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σπουδή]. ὁμογνώμων, σύμφωνος.
'Ομόσσαι, 'Ομόσσας, Π. ἀντὶ 'Ομόσαι, 'Ομόσας.
'Ομοσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σεύομαι]. ὁ συμφώνως μετ' ἄλλου ὁρμῶν.
'Ομοστεγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαί τινος·
'Ομόστεγος (ὁ, ἡ), = 'Ομώροφος.
'Ομοστερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ στέρφους μέτοχος.
'Ομοστιβὴς, ἐος καὶ 'Ομόστιβος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στείβω]. ὁ πορευόμενος ὁμοῦ ἢ τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ ἄλλον· (μτφρ.) σύμφωνος.
'Ομοστιγάω(έω)-ῶ, Μ. ἥσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ, συμπορεύομαι, συνοδεύω, [ἐκ τοῦ
‡'Ομοστιχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στείχω]. ὁ πορευόμενος ὁμοῦ, συνοδοιπόρος.
'Ομόστιχος ἢ 'Ομόττιχος, (καὶ ἐπίρ.) = στοίχος. (μὲ δοτ.) Ὁ εἷς τὴν αὐτὴν σειρὰν (εἰς τὸν αὐτὸν στίχον), ὁμοταγής.
'Ομόσταλος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος στελλόμενος (ὑπάγων ἢ πεμπόμενος), ἀκόλουθος, σύμφωνος, ἢ ὁμοίως ἐσταλμένος (ἐνδυμένος), (ἐν γέν.) ὅμοιος.
'Ομόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοίως ἢ ὁμοιοειδῶς ἀγαπῶν (ἔχων τὴν αὐτὴν στοργήν).
‡'Ομόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σφυρόν]. συνοδοιπόρος· ὁμόχωρος. (μτνμ.) ἀδελφός.
'Ομοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομόσχημος, ὁμοιόμορφος.
'Ομόσχολος (ὁ, ἡ). συμμαθητής.
'Ομόσωμος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος σωματικῶς μὲ ἄλλον.
'Ομοταγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταγῶς. Τεταγμένος εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (τάξιν)· κατεσκευασμένος παρομοίως.
‡'Ομοτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἰσοβαρὴς, ἰσοδύναμος, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀτάλαντος).
'Ομόταφος (ὁ, ἡ). Θαμμένος ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον).
'Ομοταχὴς, ἐος καὶ
'Ομότταχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταχῶς, = Ἰσοταχὴς.
‡'Ομοτέλευτος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιοτέλευτος.
'Ομοτελὴς ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τελῶς. Ὁ πληρόνων τὰ αὐτὰ τέλη (τοὺς αὐτοὺς φόρους).
'Ομοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. τέρμα], ="Ομορος.
'Ομοτεχνέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαί τινος =
'Ομότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐπαγγελλόμενος, μετερχόμενος) τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον τέχνην, συντεχνίτης.
‡'Ομότηθος (ὁ, ἡ), Σχλ. = 'Ομόηλος.
‡'Ομότης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ ὁμνύων, ὁρκωμότης.
'Ομοτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἁρμόττων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὁρκωμοσίαν.
'Ομοτιμία (ἡ), = Ἰσοτιμία, [ἐκ τοῦ
'Ομότιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τίμως. Ὁ ἀπολαμβάνων τὰς αὐτὰς τιμάς, ἰσότιμος. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. » 'Ομότιμα τὴν ἀσέβειαν, « Γργ. Ν. (ὑπὸ τοῦ Ξεν. ὀνομάζονται:) 'Ομότιμοι, « οἱ πρῶτοι μετὰ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν (ὄντες μεταξὺ τῶν ἰσοθάβμιοι, καθὼς εἰς τὴν Σπάρτ. οἱ 'Ομοιοι).
‡'Ομοτιτθὸς (ὁ, ἡ), Γρμτ. = 'Ομόηλος.
'Ομοτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὸν τοῖχον, χωρισμένος μὲ μεσότοιχον. » Γείτων—« Αἰσχύλ.
'Ομοτονέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἰσοπίσης τεντωμένος· (ἐπμ.) ἔχω τὸν αὐτὸν τόνον (τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ [μουσ.] τὸν αὐτὸν φθόγγον), (ἐν γέν.) εἶμαι=
'Ομότονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τόνως. (μὲ δοτ.) Ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον (τὴν αὐτὴν δύναμιν, [μουσ.] τὸν αὐτὸν φθόγγον)· (χ. πτ.) μονότονος.
'Ομοτονοντως, ἐπίρ. = 'Ομοτόνως.
'Ομοτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ συντρώγων εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μετά τινος.
'Ομοτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = 'Ομότροφος.
'Ομότρητος (ὁ, ἡ), [ὁμ. τιτράω]. ὁ συγγενὼς ἢ παρομοίως τρυπηθείς.
'Ομότριχος (ὁ, ἡ), = 'Ομόθριξ.
'Ομοτροπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι ὁμότροπος τινος, ἔχω τὰ αὐτὰ ἤθη (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν).
'Ομοτροπία (ἡ). ταυτότης ἠθῶν (τρόπων).
'Ομότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν (τὰ αὐτὰ ἤθη) μὲ ἄλλον, 'Ομοιότροπος.
'Ομοτρόπως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, συμφώνως, παρομοίως.
'Ομοτροφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμότροφός τινος, συνδιαίτησις.
'Ομότροφος (ὁ, ἡ). (παρᾳ.) ὁ τρέφων ἢ διατρέφων τινὰ (καὶ προπαρᾳ. τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους. (μὲ δοτ.) » 'Ομότροφα τοῖσι ἀνθρώποισι θηρία, « Ἡρ., τὰ οἰκιακὰ ζῶα.
‡'Ομοτροχάω-ῶ (χ. Μ.), Π. = (ἢ ἀσχολῶ ἀντὶ) Ἁμαιτροχάω, τρεχω ὁμοῦ ἢ ἐπίσης ὀγλίγωρα.
'Ομοτυπία (ἡ). ὁμοιότης τύπου (σχηματικῆς μορφῆς).
'Ομοῦ [κυρ. γεν. τοῦ 'Ομός], ἐπίρ. Ἁθροίζω, ἀντάμα· συγχρόνως, ἑνταῦθα· παρομοίως, ἴσα μέ· πλησίον· (ἐπὶ ἀριθμ.) περίπου, σχεδόν. » 'Ομοῦ πάλαμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς δοτ.) » 'Ομοῦ νεκύεσσιν, « Ἰλ. Ω. » 'Ομοῦ τῷ τίκτειν (τῷ θανάτῳ), « Μέν. Αἶθ., = Περὶ. (καὶ πρὸς γεν.) » Νεὰς ὁμοῦ τῆς ἐμῆς, « Σοφ., πλησίον. (ὡμοῦ τοῦ Τι) » 'Ομοῦ τι πάσαις, « Πλ., σχεδόν.
'Ομοῦλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ζύλης.
'Ομοῦμαι, μτ. μέλλ. τοῦ 'Ομνυμι.
‡'Ομοϋπόστατος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.), ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ὑπόστασιν.
'Ομουρέω, Ἰων. ἀντὶ 'Ομορέω, (ζεύγη).
'Ομούρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομόρησις.
'Ομούριος καὶ 'Ομουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομόριος.
‡'Ομουσιος, 'Ομουσιότης, = 'Ομοούσιος, -ότης.
'Ομοφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἰσοπίσης ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλον.
‡'Ομοφήτωρ, ορος (ὁ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀφήτωρ.
'Ομόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φθόγγος]. ὁ συγχρόνως ἢ συμφώνως ἠχῶν, ὁμόηχος.
‡'Ομοφλεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καίων (φλέγων) συγχρόνως ἢ ἐν τῷ αἵματι.
‡'Ομοφλοιὸς (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομοιόφλοιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ομόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοῦ φοιτῶν (πορευόμενος), ὁπαδός, ἀκόλουθος.

†'Ομοφραδής, ές καί 'Ομοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φράζω]. ὁμόφωνος, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.).

'Ομόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φρήν]. ὁμόφωνος, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.).

'Ομοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φρονῶ τὰ αὐτά, εἶμαι ὁμόφρων τινός. (καὶ δοτ. ὀργ.) « 'Ομοφρονέοντε νοήμασιν, « Ὀδ. Ζ., = 'Ομονοοῦντες.

'Ομοφρόνως, ἐπίρ. 'Εν ὁμοφροσύνῃ, συμφώνως.

'Ομοφροσύνη (ἡ). ταυτότης (συμφωνία) φρονημάτων, ὁμόνοια.

'Ομόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ παρομοίως (τὰ αὐτὰ) φρονῶν, σύμφωνος.

'Ομόφυλος, ος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς αὐτῆς φύσεως (τοῦ αὐτοῦ γένους· τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος).

'Ομοφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοφύλου, ταυτότης φύσεως (γένους· ἀναστήματος).

'Ομοφυλία (ἡ). ἡ κατὰ φυλὴν (κατὰ γένος ἢ εἶδος) οἰκειότης, [ἐκ τοῦ

'Ομοφύλιος καὶ 'Ομόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς (ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους). « "Ορνιθες ὁμόφυλοι, « Ξεν., οἱ ὁμοειδεῖς. » Τὸ ὁμόφυλον, « Ἀρχ., ἡ ὁμοφυλία.

'Ομόψυτος (ὁ, ἡ), = Σύμφυτος.

'Ομοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν· ἠχῶ συγχρόνως ἢ παρομοίως· (ἐν γέν.) εἶμαι ὁμόφωνος, συμφωνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).

'Ομοφωνία (ἡ), = Συμφωνία, [ἐκ τοῦ

'Ομόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) τὴν αὐτὴν φωνὴν, ὁμόγλωσσος· (μουσικ.) ὁ ἠχῶν ὁμοῦ ἢ ὁμοίως· (ἐν γέν.) = Σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.).

'Ομοφώνως, ἐπίρ. Συμφώνως.

'Ομόφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως φωτιζων (φέγγων).

'Ομοχγίνις, ικος (ὁ, ἡ), = Σύνδουλος, (κατὰ λέξ.) ὁμοῦ τροφοδοτούμενος (λαμβάνων τὴν χυλικά του, τὸ ταχῆνί του), (παρδλ.) 'Ομόκαπος.

'Ομόχυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτὸν χορόν.

'Ομοχρόω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ χρώματος. » Αἱ ὁμογρυῦσαι τῶν ποικίλων αἱρετώτεραι, « Γεωπον.

'Ομόχροια καὶ (Ἰων.) 'Ομοχροΐη (ἡ). ὁμοιότης χρώματος. « Ἄλλην διὰ τὴν ὁμόχροιαν, « Ξεν. 2) (Ἰων.) ἡ ἐπιφάνεια τοῦ γρυβδ (τοῦ δέρματος). « Ἐτειδὰν τοὺς βατιγόνας ἐπιτάμωνται ἐς πὴν ὁμοχροΐην (ἡ ὁμοχροιΐην), « Ἡρ., ἐπιπολαίως.

'Ομοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ὁμόχρονες (σύγχρονός) τινος· (μουσ.) ἀκολουθῶ τὸν αὐτὸν χρόνον (ῥυθμόν). « Τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον ὁμοχρονεῖτο, « Ἀπ.

'Ομόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, σύγχρονος.

'Ομόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἢ ὁμοιόμορφον χρῶμα.

'Ομοχρώματος καὶ 'Ομόχρωμος καὶ 'Ομόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = 'Ομόχροος.

'Ομοχώριος καὶ 'Ομόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, συντοπίτης, ἢ· πλησιόχωρος.

'Ομοψηφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόψηφός τινος, ὁμοφρονῶ.

'Ομόψηφος (ὁ, ἡ). = Ἰσόψηφος, σύμφωνος ἢ ἰσότιμος (ἔχων τὸ αὐτὸ πρὸς ψηφοφορίαν δικαίωμα).

'Ομοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ομονοέω, εἶμαι σύμφωνος (ὁμόψυχος).

'Ομοψυχία (ἡ). ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

'Ομόψυχος (ὁ, ἡ). ὁμόφρων, σύμφωνος.

'Ομοψύχως, ἐπίρ. Μὲ ὁμόνοιαν, συμφώνως.

'Ομόω-ῶ, Μ. ὁσω, (σπνττ.) = 'Ομνυμι.

'Ομόω-ῶ [ὁμός], Μ. ὠσω. 'Ενόω· ἑνταμόνω.

†"Ομπη (ἡ), = "Ομπνη.

"Ομπνειος, α, ον, Π. = "Ομπνιος.

†'Ομπνειόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀφθονοπάροχος.

"Ομπνη (ἡ), Π. [συγγ. τῷ Λτ. ops, opis] (ἐν γέν.) τροφή, (ἰδιαιτ.) σῖτος, κριθὴ κτλ. » Πολυωπὸς—, « Νίκ. « ἡ μελόπηττα.

"Ομπνηρός, ά, όν, Π. = "Ομπνιος.

"Ομπνιακὸς καὶ "Ομπνικός, ἡ, όν, Π. [σπνττ.) ἀνῆλ-

"Ομπνιος, α ἢ ος, ον, Π. [ὄμπνη]. θρεπτικὸς· καὶ ποφορος· ἀφθονοπάροχος, (ὀθ. τὸ Λτ.) opimus. (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος. ||. » 'Ομπνια, « ἡ Δήμητρα (ὡς τροφοδότις).

'Ομφαῖος, α, ον, Π. [ὀμφή]. προφητικὸς, μαντευτικός.

†'Ομφάκη (ἡ). ζωμὶ ὄμφακος (ἀγουρίδας).

†'Ομφακηρός, ά, όν καὶ

'Ομφακίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄμφακα, ἄγουρος· σταφὶς καὶ ἑλαία· (μτφορ.) αὐστηρὸς, κακόγνωμος.

'Ομφακίζω, Μ. (σω. "Εχω γεῦσιν ὄμφακος, εἶμαι ἄγουρος. 2) (μσ.) τρυγῶ ἄγουρα σταφύλια· (μτνμ.) ἀπολαμβάνω τι πρόωρα (πρὶν ὡριμάσῃ).

'Ομφάκινος, α, ον. Κατωμένος ἀπὸ ὄμφακας (ἄωρους καρπούς). « "Ελαιον ὀμφάκινον « Γεωπον. τὸ (Ἑλλ.) 'Ομφάκιον.

'Ομφάκιος (ὁ, ἡ). ἄγουρος (σκληρὸς) ὡς ὄμφαξ. ||. (ὑσ.) « 'Ομφάκιον, « Δσκρ., = 'Ομφάκη. (ἐνν. ἔλαιον), « Πλίν., τὸ (κοιν.) Ἀγουρέλαδον.

'Ομφακὶς, ίδος (ἡ). ἡ θακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ μὲ τὴν ὀπ. ἐργάζουν τὰ τομάρια οἱ βυρσοδέψαι.

'Ομφακίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ομφακίτις, ίδος (ἡ), = 'Ομφάκινος ἢ 'Ομφάκιος. » Κηκὶς —, « Δσκρ., τὸ ἄγουρον (ἐπμ. καλλίτερον) κηκίδι.

'Ομφακόμηλι (τὸ). εἶδος ποτοῦ ἀπὸ μέλι καὶ ὀμφάκην (ἀγουρίδας ζωμόν).

'Ομφακορραξιβράξης, αγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. αἱ ῥῶγες εἶνε ὄμφακες (δὲν ὡρίμασαν) ἀνόμη.

'Ομφακώδης, ες (ὁ, ἡ), = 'Ομφακίσε.

'Ομφαλητομίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομφαλοτομία.

'Ομφαλητόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομφαλοτόμος.

'Ομφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ομφαλὸς, ἡ οὐδ. τοῦ

'Ομφαλικὸς, ἡ, όν, καὶ

'Ομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ ὅμοιος μὲ) ὀμφαλὸν, ὀμφαλοειδής.

'Ομφαλιστὴρ (ὁ), ἐργαλ. πρὸς ἀποτομὴν τοῦ ὀμφαλοῦ.

†'Ομφαλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὀμφαλοῦ.

'Ομφαλόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ κεκυμένος εἰς σχῆμα ὀμφαλοῦ, ὀμφαλωτός. « Ἀσπὶς—, « Ὅμ. « Σάκον —, « Νίκ.

'Ομφαλόκαρπος (ὁ, ἡ), [βτν.]. ὁ καρποφορῶν ὀμφαλοειδεῖς καρποὺς.

†'Ομφαλοκήλη (ἡ). πάθος (πρήξιμον) τοῦ ὀμφαλοῦ, [ἐξ 'Εξόμφαλος).

'Ομφαλὸς (ὁ), [ὄμπνη ἢ ὄμβη]. τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. τρέφεται τὸ ἔμβρυον, (κοιν.) ἀφαλός· (συνκδχ.) τὸ μέσον, τὸ κέντρον.

2) (μτνμ.) τὸ ὀμφαλοειδὲς κύρτωμα τῆς ἀσπίδος. 3) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος περὶ τὸν ὁποῖον ἐτυλίσσοντο τὰ βιβλία τῶν παλαιῶν. « "Ομιλοι εἶσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῦ μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυρᾶ δ' ἐκτόσθεν ἡ διφθέρα, « Ἀκ. « Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἅπ' ὀμφαλὸν εἵλεε βιβλίον, « Ἀνθ. 4) τὸ ἐξέχον κατὰ μέσον τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμάξης ἵνα κρατῇ τὸ ζυγόδεσμον. 5) ὁ κέντρος εἰς τὴν βάσιν ἢ τὴν κορυφὴν καρποῦ ἢ ἄνθους. » "Βδιον ὄζει τῶν ῥόδων, ὧν ὀμφαλὸς τράγος, « Ἀρχ., (παρδλ. 'Ομφή).

'Ομφαλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν ὀμφαλὸν βρέφους.

'Ομφαλοτομητέον, θετ. τοῦ 'Ομφαλοτομέω.

'Ομφαλοτομία (ἡ), τὸ κόψιμον τοῦ ὀμφαλοῦ, [ἐκ τοῦ

'Ομφαλοτόμος (ὁ, ἡ). [ὁμ. τέμνω]. ὁ κόπτων τὸν ὀμφαλὸν, (ὑθ. ||. ὑσ. θηλ.) = Μαῖα, μαμμή.

'Ομφαλώδης, ες (ὁ, ἡ) καὶ

'Ομφαλωτός, ἡ, όν, = 'Ομφαλόεις, ὀμφαλοειδής.

"Ομφαξ [ὠμός], ακος (ὁ, ἡ). ἄωρος, ἀγέννωτος, (ἐπμ.) ξηρός, ἑψυδὴς, σκληρὸς, (ἐν γέν.) ἄγουρος, (μτνμ.) ἀνήλικος, πρόωρος, (π. π.) δύςροπος, δύσκολος. ||. (ὑσ. θηλ. ἡ [σπνττ.) ἀσπ., ἐνν. ξαυλὴ ἢ βότρυς) ἡ ἀγουρίδα (ἐνν. ἐλαία) ἢ πράσινη.

'Ομφὴ (ἡ), Π. [ἔπω, ὄψ]. φωνὴ· (κυρ.) φωνὴ θεοῦ (προφητικὴ), χρησμὸς, μαντεία, οἰωνὸς, (παρδλ.) Κληδών, (ὑθ. 2) = Φήμη, δόξα. 3) = Ὀσμὴ, εὐωδία, (ὑθ. Βὑόμφαλον, κατὰ τοὺς Ἀρκάδ., τὸ ῥόδον).

'Ομφήεις, εσσα, εν, Π. = 'Ομφαῖος.

'Ομφητὴρ (ὁ), Π. προφήτης, μάντις.

'Ομῶλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ 'Ομαλοξ, συνεφεῶν πλημμύρησις.

'Ομωμι (τὸ), Δλλ. [ἔμπν], = Ἄμωμον.

'Ομώμακα Δλτ. πρκ. τοῦ Ὄμνυμι.

'Ομωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) "Εχω τὸ αὐτὸ ὄνομα, εἶμαι ὁμώνυμός τινος.

'Ομωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ὁμώνυμος τινος, ταυτότης ὀνόματος.

'Ομωνύμιος, α, ον, Π. ἀντὶ-

'Ομώνυμος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ σπν. γεν.) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ὄνομα. πδέξις—, « Ἀθην. ἡ ἐφαρμοζομένη εἰς διαφορετικὰ ἀντικείμενα (ἐπμ.) ἀμφίβολος (ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον), (Γαλλ.) équivoque.

'Ομωνύμως, Ἐπίρ. Μὲ ὁμωνυμίαν.

'Ομωρόφιος καὶ 'Ομώροφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὁ κατοικῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀροφὴν (σέγην) μὲ ἄλλον, συγκάτοικος.
Ὁμῶς, ἐπῤ. Π. [ὁμός], = Ὁμοίως, παρεμοίως, ἐπίσης· (μὲ δοτ.) καθὼς· ὁμοῦ συγχρόνως μέ. » Πάντες (καὶ ἐπὶ τοπ. » Πάντῃ) ὁμῶς, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ δοτ.) » Τοὺς ὁμῶς θεοῖσι κυδάνει, « Ἰλ. Ξ., ἴσα μέ.
Ὅμως [ὁμός], σύνδ. Ἐναντιωματ. πλήν· μ' ὅλον τοῦτο. « Οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μὲν, ὅμως φυλάξομαι, « Θκρ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) » Ὅμως γε μὲν (μέντοι, μέντοι γε, γε μέντοι), « Ἀξ., καὶ μ' ὅλα ταῦτα, πλὴν καὶ μ' ὅλα ταῦτα. » Ἐᾶν ὅμως (πρὸς ὑποτ.), « Σοφ. » Ἐξελεῦντα αὐτοὺς, ὅμως καὶ ξενίους ὄντας, « Ἡρ.
Ὁμωχέτας, α ἡ ας (ὁ), Δ. Αἰολ. [ὁμός, ἔχω]. συγκάτοικος, (ἐπὶ θεῶν) = Ὁμόναος.
Ὄν, ὄντος (τὸ), οὐδ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.
Ὅν, αἰτ. ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ὄν, Π. εὐδ. ἢ αἰτ. ἀρσ. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός.
Ὀναγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀνηγός.
Ὀνάγρα (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοθήρα.
Ὀνάγρινος, η, ον. Ὀνάγρου ἴδιος.
Ὀναγρόβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκων ὄναγροι.
Ὄναγρος (ὁ). ὄνος ἄγριος, ἀγριογάϊδαρος. 2) εἶδ. μηχανῆς τυξοβόλου, (παρβλ.) Μονάγκων.
Ὀναίμην, αιο, αιτο κτλ., ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὀνίναμαι,
Ὄναρ, ὀνείρατος (τὸ). ὄνειρον, ἐνύπνιον. » Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος, « Πίνδ., » Οὐδ' ὄναρ ἐλευθερίας (φάδου κτλ.), « Ἰλ., Ἐπγρ. » Ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, « Ξεν. » Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ, « Γρφ. (οὐ. συνήθ. ἑλλ. ἀντὶ ἐπιῤῥ.) » Ἢ θεὸς ὄναρ φανείσα, « Ὁλ. » Ἰδόντες καὶ παθόντες ἃ μηδὲ ὄναρ ἠλπίσαμεν, « Συν. » Ὄναρ καὶ ὕπαρ, « Δμκρ., εἰς τὸν ὕπνον καὶ εἰς τὸ ξύπνον του, ἡμέρανυκτα.
Ὀνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνος, γαδουράκι.
Ὀνασεῖ, Δ. ἀντὶ Ὀνήσει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ
Ὀναοῦται, μσ. ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ὀνόσης, Π. ἀντὶ Ὀνήσης, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ὄνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὅν (ᾠόν), εἰς τὸν ἑαυτοῦ.
Ὀνεία (ἡ), θηλ. τοῦ Ὄνειος.
Ὄνειαρ, ὀνείατος (τὸ), Π. [ὀνίνημι]. ὄφελος, κέρδος· ἀπόλαυσις· (ὀθ.) τροφαί, φαγητά· χρήματα, κειμήλια, κτλ. « Εἴ τίς σε ἴδοιτο διὰ νύκτα τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, « Ἰλ. Ω. 2) (σπν. καὶ καταχρ.) ἀντὶ Ὄναρ, ὄνειρον. » Οἱ δὲ λέγουσι. τεὸν μὲν ὄνειαρ ἐμοί, « Καλλ.
Ὀνειδείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀνειδος.
Ὀνειδειος (ὁ, ἡ), Π. αἰσχρός, ὑβριστικός, ὀνειδιστικός.
Ὀνειδείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ -
Ὀνειδίζω, Μ. ἰσω. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ἢ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ β'.) Λέγω (ἀναφέρω) τι πρὸς ὄνειδός τινος, (κοιν.) τοῦ τὸ κτυπῶ εἰς τὸ πρόσωπον. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) ὑβρίζω, ἐπιπλήττω. » Μήποτε πενίην ἀνδρὶ τέλεσθ' ὀνειδίζειν, « Ἡσ. » Τὸ δὲ τᾶς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὁμοιόν ἐς τὸ ὀνειδίζειν, « Δμ.
Ὀνειδίη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειδείη.
Ὀνείδισις, εως (ἡ), = Ὀνειδισμός.
Ὀνείδισμα (τὸ). τὸ λεγόμενον ἢ γινόμενον πρὸς ὀνειδισμὸν τινος.
Ὀνειδισμός (ὁ), τὸ ὀνειδίζειν, μέμψις, ἐπίπληξις, λοιδορία· κατηγορία.
Ὀνειδιστέον, θετ. τοῦ Ὀνειδίζω.
Ὀνειδιστήρ, Π. καὶ
Ὀνειδιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀνειδίζων (λοιδορῶν, κατηγορῶν), ὑβριςής. ὀνειδιστικός. Λόγος —, « Εὐρ.
Ὀνειδιστικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὀνειδίζειν, ὑβριστικός.
Ὀνείδιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ίστως. Μεμπτὸς, ἐπονείδιστος.
Ὄνειδος [ὄνομαι], εος-ους (τὸ). μέμψις (βρισιὰ) κατὰ πρόσωπον, λοιδορία, κατηγορία· ἀντικείμενον ὕβρεως (ἀτιμίας), αἶσχος. 2) Π. (ἐπὶ καλοῦ) φήμη, ἔπαινος. » Τὴν ἀπὸ ὀράκοντος γένναν ὀδοντοφυῆ, θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, « Εὐρ.
Ὄνειον (τὸ), Π. οὐδ. τοῦ Ὀνείων.
Ὄνειος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ὄνου, γαδουρήσιος. ‖. (οὐσ.) Ὀνεία (ἴνν. δορά), δέρμα ὄνου.
Ὄνειος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) = Ὀνήϊος.
Ὀνείρειος, α, ον καὶ
Ὀνειρήϊος, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὄνειρα ἢ· φανεὶς ἐν ὀνείρῳ. » Ὄψις —, « Ὁμ.
Ὀνειρογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐν ὀνείρῳ.
Ὀνειροδότης, ου (ὁ) καὶ Ὀνειροδότις, ιδος (ἡ). δοτὴρ (πρόξενος) ὀνείρων.
Ὀνειροκρισία (ἡ). κρίσις (ἐξήγησις) ὀνείρων.
Ὀνειροκρίτης, ου (ὁ), καὶ Ὀνειροκρίτις, ιδος (ἡ). κριτὴς (ἐξηγητὴς) ὀνείρων.
Ὀνειροκριτικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν κρίσιν (ἐξήγησιν) τῶν ὀνείρων.
Ὀνειρολογία (ἡ). λόγος (πραγματεία) περὶ ἐξηγήσεως ὀνείρων.
Ὀνειρόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαντεύων δι' ὀνείρων.
Ὄνειρον (τὸ), = Ὄνειρος.
Ὀνειρόπληκτος καὶ
Ὀνειροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἐκπεπληγμένος (τρομαγμένος) ἐξ αἰτίας ὀνείρου.
Ὀνειροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κάμνων νὰ βλέπῃ τις) ὄνειρα,
Ὀνειροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνειρεύομαι (κωρ. καὶ πτωρ.), φαντάζομαι (ἐνίοτε μτβτ.) ἀπατῶ. (πθ.) τρομάζω βλέπων τι εἰς τὸν ὕπνον μου.
Ὀνειροπόλημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀνειροπολήσεως, ὄνειραν.
Ὀνειροπόλησις, εως καὶ
Ὀνειροπολία (ἡ). τὸ ὀνειροπολεῖν, ὀνείρευμα· ὄνειρον.
Ὀνειροπολικὸς, ἡ, ὀν. Ὀνειροπολίας ἴδιος.
Ὀνειροπόλος (ὁ, ἡ), [ὄνειρ. πολέω]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὰ ὄνειρα, ὀνειροκρίτης, ὀνειρόμαντις. 2) ὁ ὀνειροπλῶν (ὀνειρευόμενος).
Ὀνειροπομπία (ἡ). κατάπεμψις (θεόθεν εἰς ἄνθρωπον) ὀνείρου.
Ὀνειροπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (στέλλων) εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὄνειρα.
Ὄνειρος (ὁ), = Ὄναρ, Ὄνειρον. (μτγμ.) φαντασιώδες (ἀνύπαρκτον) τι.
Ὀνειροσκοπικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων ἀντικείμενον τὴν ὀνειροσκοπίαν.
Ὀνειροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν ἢ ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα, ὀνειροκρίτης.
Ὀνειρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς περὶ τὰ ὄνειρα (περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων).
Ὀνειρατάκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν ὀνείρους, ὀνειροποιός.
Ὀνειραφαντασία (ἡ). ἡ ἐν ὀνείρῳ ὀπτασία.
Ὀνειρόφαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὕπνους (ἐν ὀνείρῳ) φαινόμενος.
Ὀνειρόφοβος (ὁ, ἡ). φοβούμενος ἐξ αἰτίας ὀνείρου.
Ὀνειρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐννοῶν καὶ ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα.
Ὀνείρωγμα (τὸ). ὀνειρωγμοῦ ἀποτέλεσμα ὄνειρον.
Ὀνειρωγμὸς (ὁ), = Ὀνείρωξις.
Ὀνειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ [ἀνύπαρκτος ὡς ἄν] ὄνειρον, φαντασιώδης. Ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ βλέπῃ ὄνειρα.
Ὀνειρωκτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἐξ αἰτίας ὀνειρώξεως ἢ ἀνήκων εἰς αὐτὴν.
Ὀνείρωμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνείρωγμα.
Ὀνείρωξις, εως (ἡ). ὀνείρεγμα ((ἰδιωτ.) ἢ καθ' ὕπναν ῥεῦσις, ἐνυπνιασμός. [ἐκ τοῦ
Ὀνειρώσσω(ττω), Μ. ώξω. Ὀνειρεύομαι· (ἰδιωτ.) ἀποσπερματίνω καθ' ὕπνους, ἐνυπνιάζομαι.
Ὀνειρωτικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειρωκτικός.
Ὀνείων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. ἀνμλ. ἀντὶ Ὀνήϊων.
Ὀνέλαφος (ὁ), εἶδ. ζώου ἔχον σχῆμα ἵππου καὶ ἐλάφου.
Ὄνεως (ὁ). Σχλ. εἶδ. μηχανῆς, (ἄλλ.) Ὄνος (ὕ), [ἐκ τοῦ
Ὀνεύω, Μ. εὔσω. Σύρω ἢ Στρέφω τι μὲ τὴν μηχανὴν τὴν ὀνομαζομένην ὄνον (ἐργάτην).
Ὀνηγήσιος, Ἰων. γεν. τοῦ
Ὀνήγησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις-
Ὀνηγὸς (ὁ), [ὄνος, ἄγω]. ὁδηγὸς ὄνου ἢ ὄνων, ὀνηλάτης.
Ὀνήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. = Ὀνήσιμος, ὠφέλιμος, χρήσιμος.
Ὀνήϊστος, η, ον, Ἰων. ὑπερθ. ἢ Ὀνηΐων ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. συγκρ. τοῦ Ὀνήϊος, ὠφελιμώτατος, ἄριστος. » Πάπερι ὀνήϊστον, « Ἀρετ. » Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω, « (Ἡράκλ. παρὰ Ἀρτ., ὑπερέχων.
Ὀνηλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀνηλάτου.
Ὀνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ ὄνον ἢ ὄνους ὡς -
Ὀνηλάτης [ὄνος, ἐλαύνω], ου (ὁ). γαϊδουριάρης.
Ὀνήμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀνησάμενος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὀνίνημαι. ‖. (ὡς ἐπίθ.) εὐτυχὴς, (κοιν.) εὐλογημένος.
Ὀνῆμι, ἄχρ. θεματ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ὄνησα, Π. ἀντὶ Ὄνησε, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὀνίνημι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ονησίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄνησιν (ὠφέλειαν)δωρούμενος, εὐεργετικός, ὀνησιφόρος.
Ονήσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίμως, [ὄνησις]. Ὠφέλιμος, χρήσιμος.
Ονησίπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὠφέλιμος εἰς τὴν πολιν.
Ονησις [ὀνίνημι], εως (ἡ). ὠφέλεια. «Ταυτόν ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε δυνήσεται κτλ.,» Ὀδ. Φ., (κοιν.) τόσον καλόν (τόσην προκοπὴν) νὰ ἔβγῃ!
Ονησιφόρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φόρως. Φέρων (προξενῶν) ὄνησιν, ὠφέλιμος. «Τὰ πράσα ὀνησιφόρα,» Ἀρεσ.
Ονησο, Π. ἀντὶ Ὄνησο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ονητικός, ἡ, όν, = Ὠφελητικός, ὀνήσιμος.
Ονητός, ἡ, όν, Π. = Ὀνήσιμος. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠνητός.
Ονήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ὠφελῶν, εὐεργέτης.
Ονθος (ὁ καὶ ἡ), [ὄζω;], κόπρος.
Ονθύλευσις, εως (ἡ). τὸ ἀνθυλεύειν, μαγείρευμα παραγεμιστοῦ.
Ονθυλευτός, ἡ, όν. Παραγεμιζός, [ἐκ τοῦ Ονθυλεύω [ὄνθος], Μ. εὐσω. Παραγεμίζω (μαγειρικῶς)· (ἐν γέν.) καρυκεύω· (ἐπὶ ὄνου) νοθεύω, (παρβλ. Πηλός).
Ονιαία (ἡ), = Ὀνίς.
Ονίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (σκάρα) διὰ τὸ χαστερὸν χρῶμά του.
Ονίδιον (τὸ), = Ὀνάριον.
Ονικός, ἡ, όν. Ὄνου ἴδιος, γαϑουρήσιος. 2) = Μυλικός. «Μύλος —,» Γρφ., ἢ μυλοπετρα.
Ονίνημι καὶ (μσ.) Ὀνίναμαι, Μ. ὀνήσω, -ομαι (ἀόρ. Ὄνησα ϰ μσ. Ὠνάμην [ὀϑ. τὸ εὐκτ. Ὀναίμην] καὶ [σπντ.] Ὀνησάμην, ὑπερσ. [ἔντι ἀόρ.] Ὀνήμην). Ὠφελῶ, χρησιμεύω· βαηθῶ· εὐρραίνω, εὐαρεστῶ, ὑποχρεόνω. «Εἴποτέ σε ὤνησα, ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ,» Ἰλ. Α., ἂν σε ἐχρησίμευσα. «Ἱκανώτατοι κακῶσαι μὲν ἐχθροὺς, ὀνῆσαι δὲ φίλους,» Ξεν. (καὶ μσ. πρὸς γεν.) «Δαιτὸς ὄνησο,» Ὀδ. Τ., ἀπολαμβανε. (ὀϑ. συχνότ. ὁ μσ. ἀόρ. Ϭ', ἐκ εὐκτ.) «Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,» Ἀρχρ., (κοιν.) ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου! (καὶ ἀπολ.) «Ὄναιο,» Σοφ., καλὸν νἄχῃς! νὰ ζήσῃς! «Μὴ νῦν ὀναίμην, εἴτε σε δέδορκα ὧν ἐπαισιᾷ με,» Σοφ., ναμὴ χαρῶ τὴν ζωήν μου! νὰ μὴ ἰδῶ καλόν. «Ὄναιο μὲν τ' ἂν εἴ τις ἐκπλύνειέ σε,» Ἀρχρ., καλὰ διὰ σέ. «Ὄνησε (ἡ Ὄνησος) διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου,» Ἀκ., κάτι καλὰ ὅπου ἄξιν τὰ ἤκουσε. (καὶ πϑ.) «Ὀνάϑην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον,» Θκρ., κάτι καλά! ὁ ϑεὸς ἔδωσε καὶ ἔμεινε! (καὶ κατὰ μτχ.) «Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος,» Ὀδ. Β., ὁ εὐλογημένος! ἂς ἔχῃ καλόν! (συγχ. τῷ Ὄνομαι, ὅπου ἴδε).
Ὄνις ἴδιος (ἡ). κόπρος ὄνου.
Ονίσκη (ἡ), ὑπηλ. τοῦ
Ονίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνος.
Ονίσκω, Μ. ὀνήσω, (σπντ.) ἀντὶ Ὀνίνημι.
Ὀν(τ)ης, ου (ὁ) καὶ Ὀνῖτις, ιδος (ἡ), = Ὀνικός. ‖ (ὀνσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου (μυλίτου) τῆς Σκυϑ. (ϑηλ.) εἶδ. ὀριγάνου. «Ὀνῖτις, τὸ ἥμιφον ὀρίγανον, ὃ καὶ οἱ ὄνοι ἐσθίουσι,» Σχλ. Νικάνδρ.
Ονοβατέω-ῶ, Μ. ἥσω. Βάλλω ὄναν νὰ βατεύσῃ φοράδαν· (ὡς ἐκ τοῦ ὄνου) = Βατεύω.
Ονοβάτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνοβάτις ιδος (ἡ). ὁ βαίνων (καβαλικεύων) εἰς ὄνον· (ὡς εἶδος ποινῆς) γαειδουροκαθισμένος.
Ονόβλιτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (βλίτου), τὸ σπανάκι (;)
Ονόβρυχις [ὄνος, βρύχω], ιδος ἡ ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἡδυσάρου ἢ ἀστραγάλου).
Ονόγαστρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνου (γαδουρινὴν, πολλὴ μεγάλην) γαστέρα.
Ονόγυρος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (γαειδουράγκαϑον), (ἄλλο παρὰ τὸν Ἀνάγυρον).
Ονοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), ϰ ἐπίρ. -έως. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄνου.
Ονοθήρα (ἡ) καὶ Ὀνοθήρας, ου (ὁ), καὶ Ὀνοθουρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνάγρα καὶ Ὄνουρος, (παρβλ. Οἰνοθήρα).
Ονοκένταυρος (ὁ), εἶδ. πιθήκου.
Ονοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν ὄνου.
Ονοκίνδης καὶ Ὀνακίνδιος, ου (ὁ), Κωμ. [ἔδν. κινέω], = Ὀνηλάτης.
Ονόκλεια (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοχειλὶς καὶ Ἄγχουσα, (παρβλ. Ὄνομα).
Ονοκοίτης, ου (ὁ). ὁ πλαγιάζων εἰς κείτην (φάτνην) ὄνου.
Ονοκόπος (ὁ), = Μυλοκόπος.
Ονοκρόταλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ ἐνυδροβίου (τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ὁμοιάζει τοῦ γαδάρου), (Γαλλ.) cormoran, (κατὰ τοὺς νεωτ.) φαλακροκόραξ.
Ονοκώλη καὶ Ὀνοκωλίς, ίδος (ἡ), = Ὀνοσκελὶς, (ἐπιθετ.) ἡ Ἐμπουσα, [ὠκ-
Ονόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κῶλα (μέλη, πόδας) ὄνου.
Ὄνομα (τὸ), [συγγ. τοῦ Λίνος ϰ Ὀνομαι], ὀνομασία· φήμη· (ὄϑ. «Ὁ ἐν ὀνόματι ὤν,» = Ὀνομαζός, περίφημος)· λόγος μόνον (χωρὶς ἔργον), πρόσχημα, πρόφασις· λέξις (« Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνϑρωπος, καὶ τούτων πικρῶν,» Αἰσχ. «Ὀνόματα οὐκ ἂν παιδεύσειαν, γνῶμαι δέ,» Ξεν.)· (γρμτ.) ἓν τῶν μερῶν τοῦ λόγου. «Λόγος τέλειος γένοιτ' ἂν ἐξ ὀνόματος μόνον καὶ ῥήματος,» Γρμτ. « Περὶ τῶν ὀνομάτων μαϑεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν' ἐστίν, ἅττα δ' αὐτῶν ϑήλεα,» Ἀρχρ.
Ονομάζω, Μ. άσω. Δίδω εἴς τι (πρόσ. ἢ πρᾶγμα) ὄνομα· χαρακτηρίζω τι ἢ προσκαλῶ τινα ἐξ ὀνόματος, λέγω τὸ ὄνομά του, (ἐν γέν.) λέγω, προφέρω («Τὰ μὲν ἄλλα καὶ βλασφημίαν ἔχει τινά, καὶ ὀνομάζειν ἀκνήπαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια,» Δημ.)· (σπν.)φημίζω. (ὄϑ.) «Ὠνομασμένος,» Ἱππκρ., = Ὀνομαζός, ἐξακουσμένος. «Τῷ γὰρ δικαίῳ ἧκιν ἐλάττους ποιεῖσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τῶν ἀδίκων ἢ τῶν ὠνομασμένων,» Ἰσκρ.
Ὀνομαϑετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀνοματοϑετέω, [ἐκ τοῦ
Ὀνομαϑέτης, ου (ὁ), = Ὀνοματοϑέτης.
Ὄνομαι [ἴδε Ὄνομα], Μ. ὀνόσομαι (ἀόρ. Ὠνάμην καὶ Ὠνασάμην), Π. ἀνειδίζω, μέμφομαι, κατηγορῶ· ὑβρίζω· περιφρονῶ. «Ἵκιχε ἄνοντας τοὺς χειροτέχνας,» Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) «Οὐδ' ἂς σὲ Ζολικὸς δυσσεβῆσαι κακότητος,» Ὀδ. Ε., δὲν ϑέλεις παραπονεϑῇ διὰ, ϑέλεις μείνῃ εὐχαριστημένος. «Ἦ σύνοσθ', ὅτι ἡ Ἰλ. Ω., ἐνυβρίζετε; (συγχ. τῷ Ὀνίνημι)· «Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐπερήνορ' ἧβης ἀπονήϑ', ὅτε μ' ὄνατο,» Ἰλ. Ρ. (ὅπου ὁ Σχλ. σημειοῖ ὅτι ὁ Ποιητὴς « ἐν στίχῳ ἑνὶ Ὄνητο εἰπὼν καὶ Ὄνατο., διαφοράν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων δοκεῖ· ἀρίσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ η μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας, διὰ δὲ τοῦ α ἐπὶ μέμψεως,» Εὐς.).
Ὀνομαίνω, Π. ἀνέω, Π. Ἰων. ἀνεῖ Ὀνομάζω, λέγω· προφέρω· ὑπόσχομαι. διαρίζω.
Ὀνομακλήδην, ἐπίρ. Π. ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος.
Ὀνομακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπιφορτισμένος νὰ ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην τοῦ αὐϑέντου του τὰ ὀνόματα ἐκ διαφόρων ὑποκειμένων ὑπηρέτης, καὶ ὁ προκαλῶν ὀνομαστὶ καὶ τυποϑετῶν εἰς τὸ δέπτερον τοὺς καλημένους, (Λτ.) nomenclator.
Ὀνομάκλυτος, ἡ ἡ ός, ον, Π. ὁ ἔχων καρίφημον ὄνομα, «ξακουστός» (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν φήμην (ὄνομα).
Ὀνομασία (ἡ). τὸ ὀνομάζειν, ὁ δι' ὀνόματος προσδιορισμὸς τῶν ἀντικειμένων.
Ὀνόμασις, εως (ἡ), = Ὀνομασία.
† Ὀνόμασμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μόσμα.
Ὀνομαστέον, θετ. τοῦ Ὀνομάζω.
Ὀνομαστήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ). ἑορτὴ καϑ' ἣν ἡμέραν δίδουν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ.
Ὀνομαστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀνομάζων (δίδων ὄνομα εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα).
Ὀνομαστί, ἐπίρ. Κατ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος.
Ὀνομαστικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἱκανὸς χρησιμεῦσαι εἰς τὸ ὀνομάζειν, (ὄϑ. ‖. οὐσ.) «Ὀνομαστικὴ (πτῶσις),» Γρμτ. ϰ « Ὀνομαστικὸν (βιβλίον), « κατάλογος λέξεων (ὀνομάτων), λεξικὸν διηρημένον κατὰ κεφάλαια καὶ ὄχι κατ' ἀλφάβητον, (Γαλλ.) vocabulaire.
Ὀνομαστός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ῶς. Ὁ ὠνομασμένος ἢ ὀνομένος νὰ ὀνομασϑῇ (νὰ ἐκφρασϑῇ)· (συνήϑ.) περίφημος, ἐξακουστός.
Ὀνομαστίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Ὀνομάζω.
† Ὀνομαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων βάσιν τὸ ὄνομα.
Ὀνομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνομα, ἐξείδισον.
Ὀνοματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (καταγράφω) τὸ ὄνομά τινος.
Ὀνοματογραφία (ἡ). καταγραφὴ ὀνομάτων ἢ τοῦ ὀνόματός τινος, ὀνομαστικὸς κατάλογος.
Ὀνοματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (καταγράφων) ὀνόματα ἢ τὸ ὄνομά τινος.
Ὀνοματοϑεσία (ἡ). τὸ ὀνοματοϑετεῖν, ὄνομασμα.
Ὀνοματοϑέσια (τὰ), = Ὀνομαστήρια.
Ὀνοματοϑετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὄνομα εἴς τι (πρᾶγμα ἢ πρόσ.) ὡς-
Ὀνοματοϑέτης [ὄνομα, τίϑημι], ου (ὁ). ὁ δίδων ὄνομα, προσδιορίζων τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων.
Ὀνοματοϑετικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὀνοματοθεσίαν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀνοματοθετεῖν.

Ὀνοματοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ὀνόματα, λεξιθήρας.

Ὀνοματοθηράω-ῶ, Μ. άσω. Θηρεύω (κυνηγῶ) ὀνόματα, σκαλίζω λέξεις.

†Ὀνοματοκλήτωρ, ορος (ὁ), =Ὀνομακλήτωρ.

Ὀνοματολόγος (ὁ, ἡ), =Ὀνοματοθήρας. 2) Ὀνομακλήτωρ.

Ὀνοματομάχος (ὁ, ἡ), ὁ μαχόμενος (φιλονεικῶν) περὶ ὀνομάτων (λέξεων).

Ὀνοματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ πθ. πρκ. Ὠνοματοπεποίηται). Δημιουργῶ (κυρ. κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου τῶν πραγμάτων) ὀνόματα, φθειρόνω λέξεις.

Ὀνοματοποίησις, εως καὶ

Ὀνοματοποιία (ἡ)· κατασκευὴ νέας λέξεως (κυρ. εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἦχος τῶν συλλαβῶν νὰ χαρακτηρίζῃ τὸ σημαινόμενον).

Ὀνοματοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἐπινοῶν (δημιουργῶν) νέας λέξεις, κατασκευάζων (κυρ. κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου τῶν πραγμάτων) ὀνόματα.

Ὀνοματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ὀνοματοποιέω, ἐκ τοῦ

Ὀνοματουργὸς (ὁ, ἡ), =Ὀνοματοποιός.

Ὀνοματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀνόματος.

Ὀνόπορδον (τὸ), [ὄνος, πέρδομαι], εἶδος φυτοῦ (γαειδουράγκαθον).

Ὀνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνου πρόσωπον.

Ὀνόρυγγος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) ῥύγχος ὄνου.

Ὄνος (ὁ), εἶδος ζώου, ὁ γάϊδαρος (ἡ) ἡ γαΐδαρα. «Ὄνος λύρας (ἢ πρὸς λύραν)», παροιμ., διὰ τοὺς ἀπειροκάλους ἢ ἀναισθήτους εἰς τὰ θέλγητρα τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν. «Περὶ ὄνου σκιᾶς», παροιμ., περὶ μηδενός, (κοιν.) γιὰ ψύλλου πήδημα. «Ἀπ' ὄνου καταπεσεῖν», παροιμ., κακοπαθεῖν ἐξ ἰδίας ἀνοησίας, (παρήγ. τοῦ Ἀπὸ νοῦ καταπεσεῖν). 2) (μεγμ.) εἶδος ὀψαρίου, (κοιν.) μπακαλιάρος. 3) εἶδος ἐντόμου, (κοιν.) κουβαρίδα, (παρβλ. Ἴουλος). 4) εἶδος ἀκρίδος (χωρὶς πτερά), (ἄλλ.) Ἀσίφακος. 5) εἶδος μηχανῆς, (κοιν.) ἀρχάτης καὶ (χυδ.) μποτζαρχάτης. 6) μυλόπατρα (κυρ. ἡ ὑπεράνω ἡ ἀλήθουσα). 7) ῥόκα ἢ ἀδράκτι (ἰ). 8) ἀγγεῖον διὰ ψαρᾶ, κρασοκανάτα. 9) ἡ μονὰς (ὁ ἄσσος) εἰς τοὺς κύβους. (εἰς ἄλλα εἴδη παιγνιδίων, π. χ. εἰς τὸ κότσι) ὁ γάνιων τὸ παιγνίδι καὶ (καθὼς λέγουν κοινῶς) γινόμενος γάϊδαρος. 10) (πλθ.) Ὄνοι, ἀστερισμός τις εἰς τὸ Ζῴδιον τοῦ Καρκίνου (ἑκατέρωθεν τῆς Φάτνης, ἄλλου ἀστερισμοῦ).

Ὄνοσις, εως (ἡ), Π. [ὄνομαι]. μέμψις, ὀνειδισμός, περιφρόνησις, κατηγορία.

Ὀνοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) ὄνου.

Ὀνοσκελίς, ίδος (ἡ). ἡ ἔχουσα σκέλη (πόδας) ὄνου, (ἄλλ.) Ὀνακώλη), (ἐπίθ. τῆς Ἐμπούσης).

Ὀνοσκέλος (ὁ, ἡ), =Ὀνοσκελής.

Ὄνοσμα (τὸ), εἶδος φυτοῦ (γαειδουράγκαθον), (ἄλλ.) Ὄνωνις.

Ὀνοσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀνοσάμενος, ἀόρ. τῆς μτγ. καὶ

Ὀνόσσεσθαι, Π. ἀντὶ Ὀνόσεσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὄνομαι.

Ὀνοστάσιον (τὸ). παιδικὸς ὄνος.

Ὀνοστός, ἡ, όν, Π. [ὄνομαι]. μεμπτός, ἐπονείδιστος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ὀνοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) ὄνου ἢ ὄνων.

Ὀνοστάζω καὶ (μσν.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, Π. =Ὄνομαι, ὑβρίζω, περιφρονῶ, ἀτιμάζω, δὲν καταδέχομαι. «Ὀνταζόμενοι γάμον», Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Ὀνοτός, ἡ, όν, Π. Ὀνοστός. ‖. (ὑσ.) ἀντὶ Ὄνοσις.

Ὄνουρις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀναθήρας.

Ὀνοφορβός (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (φέρβων) ὄνους. ‖. (ὑσ.) γαειδουροβοσκός.

Ὀνοχειλὲς, έος-οῦς (τὸ) καὶ

Ὀνοχειλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὄνοσμα.

Ὀνόχειλον ἢ

Ὀνόχηλον (τὸ), =Ὀναχειλὲς, [ἐκ τοῦ

Ὀνόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χηλὴν (νύχι) ὄνου. ‖. (ὑσ.) =Ὀνύχηλον.

Ὄντα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὀντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παράγω τι εἰς τὸ εἶναι.

Ὀντότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὄντος.

Ὄντως, ἐπίῤ. (μτχ.) Πραγματικῶς, τῷ ὄντι. «Οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀλλ' ὄντως», Πλάτ.

Ὄνυμα (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ὄνομα, (θθ.

Ὀνυμάζω καὶ Ὀνυμαίνω, Δίολ. ἀντὶ Ὀνομάζω.

Ὄνυξ [νῦσαω], υχος (ὁ). νύχι (ἀνθρ. ἢ ζ.). «Ἐξ ὄνυχος τεκμαίρεσθαι», Παροιμ., ἐκ τοῦ ἐλαχίστου μέρους τὸ ὅλον. «Ἐξ ὀνύχων φιλεῖν», Παροιμ., ἐξ ὅλης καρδίας. «Ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων», Παροιμ., παιδιόθεν. «Δι' Ἐπ' ὄνυχος (ὁ Ἐπ' ὄνυχος (ἡ)» εἰς ὄνυχα, «Φρσ., μὲ τὴν ἐνδεχομένην ἀκρίβειαν καὶ ἐπιμέλειαν (ἀπὸ μεταφορ. τῶν τεχνιτῶν οἱ ὁπ. ἐπιξεργάζονται μὲ τὸ νύχι καὶ τὰ ἐλάχιστα μέρη τοῦ ἔργου των). «Ἐκμέμακται τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα εἰς ὄνυχα», Δ. Ἁλ., τὸν ὁμοιμιμήθη ἀκριβέστατα. «Ἡ εἰς ὄνυχα σύμπηξις», Γαλ. «Ἐπ' ὄνυχος συμβεβλημέναι γωνίαι», Μαθμτ. 2) (μγμ.) τὸ κυρτὸν μέρος τῆς ἀγκύρας (τοῦ τσιγκελιοῦ κτλ.). 3) τὸ κάτω μέρος (ἢ βίζα) τῶν ἀνθοπετάλων τοῦ τριανταφύλλου κτλ. 4) μέρος τι τοῦ ἥπατος. 5) κηλὶς λευκὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ἄλλ.) Νεφέλωμα. 6) εἶδ. πολυτ. λίθου, (θθ. ὁ Σαρδώνυξ) ἢ· μαρμάρου διαφανοῦς, (συνεκδ.) σκεῦος (ἰδιαίτ. μυροθήκη) ἀπὸ τοιοῦτον λίθον.

Ὀνυχαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ὄνυχα.

Ὀνυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ νύχια. «Οὐκ ἐθεράπευσε τοὺς πόδας αὐτοῦ οὐδὲ ὠνυχίσατο», Γρφ. 2) (μτφρ.) ἁπατῶ, ξελεύζω. «Καὶ γὰρ ὀνυχίζεσθαι φαμεν τὸν ἐπὶ βλάβῃ ὑπό τινος ἐξαπατηθέντα», Ἀρτεμίδ. 3) κόπτω, σημειόνω ἢ σκαλίζω μὲ τὸ νύχι. «Ῥόδα ὀνυχισμένα», Π. Λίγιν., (θθ. 4) (συνεκδ. καὶ μτφρ.) ἐξετάζω μὲ λεπτομέρειαν, διονυχίζω. «Ἐπὶ πλεῖον ὀνυχίζοντες τὸν τόπον», Κλμ. 5) (Γρφ.) ἔχω σχιαμένον νύχι, = Διγλυφίω. «Ὧν κτῆνος διχηλὸν καὶ ὀνυχίζον», Δευτ.

Ὀνυχιμαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ κοφίδι (ἀποκομμα) ὀνύχων, ψιλοκομμένος.

Ὀνύχινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὄνυχα (λίθον).

Ὀνύχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνυξ, νυχάκι. 2) (ἰδιαιτ.) =Ὄνυξ (λίθος). «Τὸ ὀνύχιον μικτὴ λευκῷ καὶ φαιῷ παρ' ἄλληλα», Θφρ.

Ὀνυχισμὸς (ὁ). τὸ ὀνυχίζειν ἢ ὀνυχίζεσθαι (μτφρ.) ἢ λεπτομερὴς (δι' ὄνυχος) ἐξέτασις.

Ὀνυχιστὴρ (ὁ). ὁ ὀνυχίζων, (θθ. 2) (Γρφ.) τὸ σχίσμα τῆς ὁπλῆς τῶν διχηλούντων ζώων.

Ὀνυχιστήριον (τὸ), ἐργαλεῖον πρὸς ὀνυχισμὸν χρήσιμον, μαχαίρι ἢ ψαλίδι διὰ τὰ νύχια.

Ὀνυχίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνυχῖτις, ιδος (ἡ), =Ὀνυχοειδής.

Ὀνυχογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (σημαδεύω) μὲ τὸ νύχι, τσιμπογραφίζω.

Ὀνυχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) ὄνυχος, ὅμοιος μὲ νύχι (ἀνθρ. ἢ ζ.) ἢ λίθον ὄνυχα.

Ὀνυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Αὐγίζω) εἰς σχῆμα ὄνυχος (2).

Ὀνώδης, εος (ὁ, ἡ), =Ὀνοειδὴς.

Ὀνωνις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (γαειδουράγκαθον).

Ὀξάλιος (ὁ, ἡ). ὑπόξινος, ξαινυόπικρος. ‖. (ὑσ.) εἶδ. σύκων, [ἐκ τοῦ

Ὀξαλὶς [ὄξος], ίδος (ἡ). κρασὶ ἢ κατασπὴ κρασιοῦ ξινισμένον. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλο παρὰ τὸ) Ὀξυλάπαθον.

Ὀξάλμη (ἡ). ζωμὶ φαγητοῦ (σάλτσα) ἀπὸ ξείδι καὶ ἅλμην.

Ὀξέα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ὀξύα.

Ὀξεῖα (ἡ), θηλ. καὶ (Π.) οὐδ. πλθ. τοῦ Ὀξύς.

Ὀξειδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄξος, κρασὶ ξινισμένον, ξειδάκι.

Ὀξείνος, η, ον, μτγν. τοῦ Ὀξύινος.

Ὀξέλαιον (τὸ). μίγμα ὄξους καὶ ἐλαίου, λαδόξειδον.

Ὀξερίας, ου (ὁ). (τυρὸς) ἀπὸ ξινόγαλον, ξινοτύρι.

Ὀξέως, ἐπίῤ. Μὲ ὀξύτητα (πάντοτε σχετὰν μτφρ.), ταχέως. (ἀπὶ φων.) δυνατὰ, μὲ διαπεραστικὸν τόνον.

Ὀξηρὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ χρῶμα μέσων ὡς ὀξυχείου ὄξους, (κων.) τοῦ ξειδιοῦ.

Ὀξίδιον (τὸ), =Ὀξείδιον.

Ὀξίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἢ ἀποκτῶ γεῦσιν ὄξους, ξινίζω.

†Ὀξίνα [ὄξις], ης (ἡ). ἐργαλ. γεωργικὸν βωλοκόπι.

Ὀξίνης [ὄξίζω], ου (ὁ). (οἶνος) ξινὸς, ξινισμένος.

Ὀξινος (ὁ, ἡ). ξινὸς, ξινισμένος.

Ὀξὶς, ίδος (ἡ). ἀγγεῖον διὰ ξείδι, ξειδερόν. 2) εἶδ. καρποῦ. 3) (Βυζ.) ξινὸλαρ τοῦ ατομόχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀξυπάληξ, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ὄξος, Ξιδέας.
Ὄξος [ὄξ-ους] (τὸ). Ξείδι.
Ὀξύα (ἡ), [ὀξύς], εἶδ. δένδρου (φηγοῦ), (κοιν.) ὀξιά. 2) (συνεκδ.) σοῦβλα (παπούκι, κοντάρι) ἀπὸ ξύλον ὀξιᾶς.
Ὀξυάκανθα, ης (ἡ) καὶ
Ὀξυάκανθος, ου (ἡ ἢ ὁ), εἶδ. θάμνα ἀκανθώδους, (Γαλλ.) épine-vinette, (Βλαχ.) brataινηά.
Ὀξυακουσίλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως ἀκούων λόγων, ὀξὺς (προθυμος) εἰς τὸ ἀκούειν.
Ὀξυαύγεια (ἡ). ὀξύτης αὐγῆς (λάμψεως), λάμψις πλήττουσα ὀξέως τὸν ὀφθαλμόν.
Ὀξυβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ξὺ (ἀνοικτὸν πορφυροῦν) χρῶμα.
Ὀξυβάφιον καὶ Ὀξυβαφον (τὸ), [ὄξος, βάπτω]. ἀγγεῖον μὲ Ξείδι ἕνα βουτοῦν εἰς τὰ τραπέζι, (παρδλ. Ἐμβάφιον). 2) εἶδ. μέτρου (τὸ δ'. τῆς κοτύλης).
Ὀξυβελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν ἄκραν. » Ὀϊστὸς —, « Ἰλ. Δ. 2) ὁ βέπτων (τινάζων) ὀξέα ἢ ὀξέως (μὲ ὁρμὴν) βέλη, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ὀξυβελὴς (ὁ) καὶ Ὀξυβελὲς (τὸ), = τῷ
Ὀξυβελικὸν (τὸ), (ἐνν. μηχάνημα), εἶδος καταπέλτου.
Ὀξυβλεπτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι =
Ὀξυβλέπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων ὀξέως, Ξέχων ὀξὺ (διαπερατικὸν) βλέμμα, ὀξυδερκὴς, (ὅθ.
Ὀξυβλεψία (ἡ), = Ὀξυδέρκεια.
Ὀξυβόας ᾱ (Ἰων.) Ὀξυβόης, [βόξις βοάω], ου (ὁ). ὁ ἔχων (φωνάζων μὲ) ψαπερατικὴν φωνήν. » Κώνωψ —, « Ἐπγρ.
Ὀξυβολίω-ῶ, Μ. ἦσω. Βάλλω (Τινάζω βέλη) ὀξέως, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠλυσεῖω.
Ὀξύγαλα, ακτος (τὸ). γάλα Ξινισμένον, Ξινόγαλον, (Τουρκ.) γιαοῦρτι.
Ὀξυγαλάκτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὀξύγαλα.
Ὀξυγαρίζω, Μ. ἰσω. Σκευάζω δι' ὀξυγάρι.
Ὀξύγαρον (τὸ). ζωμὶ (σάλτσα) ἀπὸ Ξείδι καὶ γάρον.
†Ὀξύγγιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀξούγγιον, Ξύγγι.
Ὀξυγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (ασουβλερὸν) γένειον ἢ πηγοῦνι, (ἄλλ.) Σφηνοπώγων.
†Ὀξύγη (ἡ), (Ἰα. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξυγόη ἢ Ὀξύγονος), εἶδ. βατράχου, (ἄλλ.) Φύσαλος, (παρδλ.) Ὀλολυγών.
Ὀξυγλυκὲς, έος-οῦς (τὸ) καὶ
Ὀξύγλυκον (τὸ), εἶδος ποτοῦ (λεμονάδας) ἀπὸ μέλι καὶ Ξείδι, [ἐκ τοῦ
Ὀξύγλυκυς, εια, υ. Ἰσινόγλυκος, Γλυκόξινος.
Ὀξύγοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θρηνῶν (μυρολογῶν) μὲ γοερὰς φωνάς.
Ὀξυγραφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Γράφω ὀγλίγωρα (ὡς ὀξυγράφος).
Ὀξυγραφία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ προτέρημα) τοῦ ὀξυγράφου.
Ὀξυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ὀξέως (ὀγλίγωρα), ταχυγράφος.
Ὠξυγώνιος (ὁ, ἡ), (μθμτκ.) ὁ ἔχων ὀξεῖας γωνίας, [ἀντιθετ. τῷ Ἀμβλυγώνιος).
Ὠξυγωνιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀξυγωνίου.
Ὀξυδέρφεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀξυδερκής.
Ὀξυδερκέω-ῶ. Μ. ἦσω. Εἶμαι =
Ὀξυδερκὴς [ὀξὺς, δέρκομαι], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων καθαρὰ καὶ μακρυὰ (ἔχων διαπεραστικὸν βλέμμα). 2) = Ὀξυδερκικός. » Τοῦ καπνοῦ ὁ χυλὸς ὀξυδερκὴς, « Διασκορ.
Ὀξυδερκία (ἡ), = Ὀξυδέρκεια.
Ὀξυδερκικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ὀξυδέρκειαν.
Ὀξυδερκῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀξυδέρκειαν.
Ὀξυδόρκεια, Ὀξυδορκὶη, Ὀξυδορκὴς, Ὀξυδορκικὸς, = Ὀξυδέρκεια κτλ.
Ὀξύδουπος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξὺς, δοῦπος]. ὁ κάμνων ὀξὺν (διαπεραστικὸν) κρότον. » Κύμβαλον —, « Ἐπγρ.
Ὀξυδρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέχω ταχέως, εἶμαι =
Ὀξύδρομος (ὁ, ἡ). [ὀξὺς, δρόμος]. ὁ τρέχων ταχέως, ὀγλίγωρος (εἰς τὸ τρέξιμον).
Ὀξυθείρες, Π. (κατὰ μετάπλ.) ἀντὶ Ὀξυθείροι, πλθ. τοῦ
Ὀξυθείρος, α ἢ ος, ον. Π. [ὀξὺς, ἔθειρα]. ὁ ἔχων σουβλερὰς τρίχας (ἀκάνθια ἀντὶ τριχῶν).
Ὀξύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀξία.
Ὀξυηκοΐα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ὀξυήκοος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἀκοήν, (κοιν. καλὸν αὐτί). ||. (οὐσ.) » Τὸ ὀξυήκοον, « Βασ., ἡ ζιζηκοΐα.
Ὀξυηχὴς, ές καὶ
Ὀξύηχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν (διαπεραστικὸν) ἦχον.
Ὀξυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θνήσκων ἢ θανατόνων ὀξέως (ταχέως).
Ὀξύθηκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ) = θήκτως, [ὀξὺς, θήγω]. Καλὰ ἀκονισμένος, κοπτερός. (Π.) ἐρεθισμένος ὑπὸ αφοδροῦ πάθους, (Σοφ. Ἀντιγ. 1301).
Ὀξυθρήνητος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὀξυκώκυτος.
Ὀξυθυμέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ἦσω, -ομαι. Θυμόνω | Μὲ παίρνει ὁ θυμὸς) ἀμέσως, εἶμαι ὀξύθυμος.
†Ὀξυθύμησις, εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ
Ὀξυθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀξύθυμος.
Ὀξυθύμια (τὰ), [ὀξὺς, θυμὸς]. τὸ μέρος δπου ἀπέθετον καὶ κατέκαιον εἰς τὰς τριόδους πρὸς τιμὴν τῆς Ἑκάτης τὰ περισσεύματα τῶν θυσιῶν (μὲ ξύλα ἀγρίου θύμου).
Ὀξυθυμίας, ου (ὁ), = Ὀξύθυμος.
Ὀξυθυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Ὀξυθυμέομαι.
Ὀξύθυμος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, θυμός]. ὁ ταχέως θυμόνων (ὀργιζόμενος), (κοιν.) ἀγύς.
Ὀξύϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον ὀξυᾶς.
Ὀξυκαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὀξὺς (ασουβλερὸς) καὶ καμπύλος. » Λγκιστρον ὀξυκαμπές, « Ἀντυλλ. παρ' Ὀ. εἰδ.
Ὀξυκάρδιος (ὁ, ἡ), = Ὀξύθυμος.
Ὀξυκάρηνος (ὁ, ἡ), = Ὀξυκέφαλος.
Ὀξύκεδρος (ὁ, ἡ), εἶδ. κέδρου μὲ ὀγκάθια ἀντὶ φύλλων, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα) κέντρον.
Ὀξυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀξύδρομος.
Ὀξυκέντητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως κεντῶν.
Ὀξύκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) ὀξία κέντρα. » Τρίβολος —, « Ε. Μανασσ.
Ὀξυκέρατος καὶ
Ὀξύκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὰ κέρατα.
Ὀξυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν κεφαλὴν, σουβλοκέφαλος.
Ὀξυκινησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ὀξυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως κινούμενος, ταχυκίνητος.
Ὀξύκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σουβλερὰν κόμην (σουβλερὰ κέρατα ἢ ἀκάνθια ἀντὶ κόμης).
Ὀξυκόρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν (σουβλερὸν) τὸν κόρακα (τὴν κορακοειδῆ αὐτοῦ ἄκραν).
Ὀξύκρατον ᾱ (Ἰων.) Ὀξύκρητον (τὸ). κρᾶμα ὕδατος καὶ ὄξους.
Ὀξυκώκυτος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, κωκύω]. ὁ ὀξέως (μὲ γοερὰς φωνὰς) θρηνῶν ἢ θρηνούμενος.
Ὀξυλάβεια (ἡ). τὸ ὀξέως λαμβάνειν (δράττεσθαι) τῆς εὐκαιρίας, δραστηριότης. [ἐκ τοῦ
Ὀξυλαβέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ὀξέως λαμβάνομαι (δράττομαι) τῆς εὐκαιρίας, ἐπιχειρίζομαί τι μὲ ταχύτητα (δραστηριότητα).
Ὀξυλάβη (ἡ), = Ὀξυλάβος.
Ὀξυλαβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως λαμβάνων (δραττόμενος) τῆς εὐκαιρίας, ταχὺς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, δραστήριος.
Ὀξυλαβία (ἡ), = Ὀξυλάβεια.
Ὀξύλαβος (ὁ, ἡ), = Ὀξυλαβὴς.
Ὀξόλαβος (ἡ), Σχλ. = Πυράγρα, τυμπάνα.
Ὀξυλόλος (ὁ, ἡ), ὁ ὀξέως (ταχέως, ἐκ τοῦ προχείρου) λαλῶν, πολύλογος ἢ ἐσοφολόγος.
Ὀξυλάπαθον (τὸ) καὶ Ὀξυλάπαθος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, Ξινήβρα, Ξινολάπαθον.
Ὀξύλευκος (ὁ, ἡ), Βυζαντ. ὁ μεταξὺ λευκοῦ καὶ ὀξέος (πορφυροῦ ἀνοικτοῦ), ἢ βαμμένος μὲ μίαν σειρὰν λευκὴν ἢ μίαν ὀξεῖαν, (παρδλ. Μισοπόρφυρος).
Ὀξυλίπαρος (ὁ). Ξύνος καὶ λιγερὸς, (θθ.) » Ὀξυλίπαρον [μετὰ ᾱ γωνίᾱς τοῦ] τρίμμα, « Ἀθ., σάλτσα ἀπὸ Ξείδι καὶ λίπος (πάχος).
Ὀξυλιπὴς, ές (ὁ, ἡ). (Ἄρτος) κατεστραμμένος μὲ ὄξος καὶ λίπος ἢ (κατ' ἄλλ.) ὀλίγον Ξύδος, ὑπόξινος, [ἐκ τοῦ Ὄξος καὶ λείπω].
†Ὀξυλοβέω-ῶ [ὀξὺς, λιβὰς], Μ. ἦσω. Ἐσφ. ἀντὶ Ὠλυγκάω.
Ὀξυμάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ὀξυμαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁμανθάνων (ἐννοῶ) τι ἀμέσως, ὀξὺς (ταχὺς) εἰς τὸ μανθάνειν.
Ὀξυμαθὲς (ἡ), = Ὀξυμάθεια.
Ὀξύμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ὀξύμηλον.
Ὀξυμελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μελῳδῶν ἢ μελῳδούμενος μὲ ὀξὺν (ὑψηλὸν) τόνον.
Ὀξύμελι, μέλιτος (τὸ), εἶδος ποτοῦ ἀπὸ ὄξος καὶ μέλι, (καθὼς παρ' ἡμῖν ἡ) λεμονάδα.
Ὀξυμελίκρατον καὶ (Ἰων.) Ὀξυμελίκρητον (τὸ), = Ὀξύμελι.
Ὀξυμέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διδων ἀφορμὴν εἰς ὀξείας μεγύμνας, ἀπαιτῶν ἐπιλήψιμον ακίβειν (ὀξυωπίαν).
Ὀξύμηλον (τὸ), Λακων. τὸ Ξύλον κοκκύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηλον, (θηλ.) τὸ ἀδρίμηλον ἢ τὸ κορόμηλον, (κατὰ λέξ.) ξενόμηλον.

'Οξυμήνιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξύς, μηνίω], = 'Οξύθυμος· (ἐπὶ πράγμ.) ὀξυθυμίας ἀποτέλεσμα.

'Οξυμόλπος (ὁ, ἡ), Π. = 'Οξυμελής.

'Οξύμορφος (ὁ, ἡ). ὀξὺς τὸ σχῆμα (τὴν μορφήν), ἢ· ὀξέως (ταχέως) σχηματισμένος.

'Οξυμυρσίνη (ἡ), εἶδος θάμνου, ἀγρία (ἀγκαθωτὴ) μερσινιά, (Γαλλ.) brusc.

'Οξύμωρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (πνευματώδης) καὶ τοι φαινόμενος μωρός, (ὅθεν ‖. 'Οξύμωρον (τὸ), Γρμτ., σχῆμα λόγου συνιστάμενον εἰς τὴν ἀγχίνουν ἕνωσιν δύο ἀντιφατικῶν ἐννοιῶν (π. χ. Σπεῦδε βραδέως).

Ὀξυνος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οξινος.

'Οξυντέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Οξύνω.

'Οξυντὴρ (ὁ), Π. ὁ ὀξύνων (κάμνων σουβλερὸν) τι. » Δονάκων—, « Ἐπγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.

'Οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν), ἀκονίζω. (μτφρ.) ἐρεθίζω, (πθ.) παροργίζομαι, θυμόνω. 2) 'Ξινίζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ. αὐτπθ.). 3) (γρμτ.) βάλλω (γράφω μὲ) ὀξεῖαν. » Οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, οἱ δὲ παροξύνουσιν, « Ἀθ.

'Οξυόδους, ὀδόντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖς (σουβλεροὺς) ὀδόντας.

'Οξυόεις, εσσα, εν, Π. = 'Οξύϊνος, ἢ· (κατ' ἄλλ.) = 'Οξὺς, σουβλερός.

‡'Οξυόστρακος (ὁ, ἡ), Λξρν. 'Ο ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν) ὄστρακον.

'Οξυπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὀξὺς, σουβλερὸς, (ἐμπ.) ἐμπηγόμενος εὐκολώτερα.

'Οξυπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐγγιγμένος (πειραγμένος) καιρίως ἢ· πολλὰ εὐαίσθητος (εὐπαθής).

'Οξυπαθῶς, ἐπίρ. »—ἔχειν περί τι.α Θεοφύλ., εἶνε πολλὰ εὐαίσθητος εἴς τι ἢ πειραγμένος κατά τινος.

'Οξυπείνης καὶ
'Οξύπεινος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ἢ πολὺ πεινῶν, πολυφάγος.

'Οξυπέπερι, εως (τὸ). 'Ξυδὶ ἢ πεπέρι (διὰ βούτημα).

'Οξυπετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως (ὀξέως) πετῶν, 'Ωκυπετής.

'Οξυπευκὴς, ἐος (ὁ, ἡ'), Π. ἀντὶ
'Οξύπικρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (κοπτερὸς) ἢ πικρός.

'Οξυπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξὺς, πλήσσω]. ὁ σφοδρῶς ἢ ταχέως προσβάλλων, ὁρμητικός. » Χείμαρρος—, « Σοφ.

‡ Οξυποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύπους (ταχύπους), τρέχω ὀγλίγωρα, (ἐπὶ ἵππ.) καλπάζω.

‡'Οξυποδία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀξύπους (ὀγλίγωρος εἰς τὰ πόδια).

'Οξυπόριον καὶ 'Οξύπορον (τὸ). Ἰατρικὸν ἐπιταχύνον τὴν χώνευσιν. [ἐκ τοῦ
'Οξυπόρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ὀξέως περνῶν (διαπερνῶν)· (ὅθ. συνθχ.) σουβλερὸς· ἀγκαθωτός. » Ὕπτυς—, « Ἐπγρ. (ὕπου ἄλλ. ἐνγν. 'Οξύτορος).

'Οξυπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (ἀνοικτὸς) πορφυροῦς, ἴδε 'Οξύς.

'Οξύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ταχύπους.

'Οξύπτερρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν πτέρναν ἢ (ἐν γέν.) ἄκραν, μυτερός.

‡'Οξύπτερος (ὁ, ἡ), = 'Ωκύπτερος, ταχύπτερος.

'Οξυπύθμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν πυθμένα (πάτον).

'Οξύπυκνος (ὁ, ἡ), (μουσικ.), ἴδε Πυκνός.

'Οξυπύνδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξυπύθμενος.

'Οξυργεμέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Οξυργεμιάω.

'Οξυργεμία (ἡ), [ὀξὺς, ἐρεύγομαι]. Ἐνόν ῥέψιμον ('ξινίλα τοῦ στομάχου) διὰ κακοχωνευσίαν. (Κωμ.) ἀντὶ 'Οξυθυμία. » Καὶ μὴν ἄκουσον, ὦ γύναι, θυμοῦ δίκα, ἧς κρῖνον αὐτὴ μὴ μετ' ὀξυργεμίας, « (Ἀρχ. παρῳ) Φωτ.

'Οξυργεμιάω-ῶ, Μ. άσω. 'Εχω ὀξυργεμίας, πάσχω ὑπὸ δυσπεψίας.

'Οξυργεμιώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ὀξυργεμίας.

'Οξυρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξυῤῥεπής.

‡'Οξυρίας, ου (ὁ), = 'Οξερίας.

'Οξυρόδινον (τὸ), = 'Οξυῤῥόδινον.

'Οξυῤῥεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = 'Οξύῤῥοπος.

‡'Οξύῤῥιν, ινος καὶ
'Οξύῤῥινος καὶ
'Οξύῤῥις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν μύτην (ῥῖνα) ἢ ὀξεῖαν ὄσφρησιν.

'Οξυῤῥόδινον (τὸ). μίγμα ὄξους ἢ ῥοδίνου (ἐλαίου), τριανταφυλλόξυδον.

'Οξυῤῥοπία (ἡ). ὁρμὴ, ταχύτης· δραστηριότης, [ἐκ τοῦ
'Οξύῤῥοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ῥόπως. 'Ο ῥέπων ὀξέως (γέρνων ἀμέσως, μὲ τὸ παραμικρὸν βάρος)· (μτφρ.) εὐαίσθητος, εὐερέθιστος· εὐμετάβλητος. (ἐν γέν.) ταχὺς, ὁρμητικὸς, εὐκίνητος. »Ῥαγδαῖον ἢ πάρδαλις καὶ ὀξύῤῥοπον ταῖς ὁρμαῖς,« Βασ. » Πρὸς τὰς ὀργὰς (» Περὶ τὸ πταίειν) ὀξυῤῥοποι, « Πλάτ., Ἀριστοφ.

'Οξυῤῥυγχος καὶ 'Οξυρυγχος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) ῥύγχος. » 'Ραφὶς—, « Ἀθ. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθύος (μερσινίου), (ὅθ. τὸ κοιν.) 'Οξυῤῥύγχι.

'Οξὺς [συγγ. τῷ 'Ωκὺς], ἐος (εῖα, ύ). Σκληρὸς, μυτερὸς· κοπτερὸς· διαπεραστικός. (μτφρ.) ζωηρὸς· (συνθχ.) ταχὺς· σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· δραστήριος· ὀξύνους, πνευματώδης, ἢ· ὀξύθυμος, εὐερέθιστος. (ἐπὶ πραγμ.) πικρὸς, ἀλγεινὸς, ὀδυνηρός. (ἐπὶ χυμ.) ξινός. (ἐπὶ χρωμ.) φανταστικερὸς, (κοιν.) κτυπῶν εἰς τὰ μμάτια (ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζαντ. ἰδίως 'Οξὺ, τὸ ἀνοικτὸν πορφυροῦν, τὸ φῶς-ρεγκί) (»Τὰ ῥόδα ἰδίως ὀξυεργῆ ἐκάλεσεν [ὁ ποιητὴς Χαιρήμων]· ἐνθα ὁρᾷ τὸ ὀξυφεγγῆ, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ νοῆσαι τοὔνομα τῆς ὀξείας βαφῆς,« Εὐστάθ. 'Οδυσσ. Κ.)· (ἐπὶ φων.) ψιλὸς ἢ 'Ψηλὸς· (ἐπὶ νόσ.) ἐπικίνδυνος. » 'Οξὺν ἄκοντα, « Θκρ. » 'Οξεῖᾳ κορυφῇ (ὄρους), « 'Οδ. Μ. » Φάσγανον ὀξύ, « Θκρ. » Ἵπποις ὀξυτάτοις, « Ἡρ. » Θυμοῦ μένος ὀξύ, « 'Ομ. » 'Οξέος ἠελίοιο, « 'Ησ. » Ἑνέφασε διαφαίνεται ὀξέα πάντα, « Ἀρ., στιλπνὰ (τὰ ἄστρα). » Τὸ πῦρ μόνον ποιεῖτε τοῖς ὀπτοῖσι μήτ' ἀνειμένον· τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἐφθὸν ποιεῖ· μήτ' ὀξὺ· καταπάει γὰρ ὃ' ἂν ἔξω λάβῃ, « (Φιλήμ. παρ') Ἀθ. » 'Οξεῖα πορφύρα, « Ἰλ. » 'Οξεῖαι ὀδύναι, « Ἰλ. Δ. » 'Οξεῖα ᾗ ἦ, « Ἰλ. Ο. (ὅθεν) » 'Ιξεῖα (ἐνν. προσῳδία), « Γρμτ., ὁ ὀξὺς τόνος (ἴδε Βαρὺς). » 'Οξὺ νόσημα. « Ἰατρ. »Ἔστι δὲ ταῦτα ὀξέα, ὧν οἱ πυρετοὶ τὸ ἐπίπαν ξυνεχέες ὄντες κτείνουσι, « Ἱππκρ. » Δι' ὀξείας ἁρμαιᾶν, « Παροιμ., τρέχειν μέγαν κίνδυνον. « Οἱ δέ μου κατήγοροι, ὅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες, « Πλάτ. ‖. (τὸ ρόδ.) 'Οξὺ καὶ (πλθ. παρὰ Π.) 'Οξέα, ἐπιῤ. ἀντὶ 'Οξέως. » 'Ως ὀξὺ κικράγατον, « Ἀριστοφ. » Τὸν δ' ἂρ' ὀξὺ νόησεν, « 'Ομ., » Μοῦσ. » 'Οξὺ δ' ἄκουσεν, « Ἰλ. Ρ. (καὶ ὅταν ἡ) » Λίετός, ὃν ῥά τε φασιν ὀξύτατον ἁπάντων πετεηνῶν, « Ἰλ. Ρ.

'Οξυσιτία (ἡ). 'Είνισμα τῆς τροφῆς (τῶν σιτίων) εἰς τὸν στόμαχον ὑπὸ δυσπεψίας, (παρθλ.) 'Οξυργεμία.

'Οξύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) στόμα. » Κώνωψ—, « 'Επγρ. 2) Π. (ἐν γέν.) ὀξὺς, σουβλερὸς, κοπτερός. « Φως—, « Ἀξ.

'Οξύσχοινος (ὁ), εἶδος σχοίνου (βούρλου) μὲ σουβλερὰ φύλλα.

'Οξυτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λήγων εἰς ὀξύ, ὀξυγώνιος. » Διάφραγμα ξυλουργὲς ἀπὸ σχιδάκων μακρῶν ἀντιπλαγιαζομένων ἐφ' αὑτούς, καὶ διόπτρας ὀξυτελεῖς κατὰ θάτερ δικτύου τινός, ἀποτελούντων, « Δυδός.

'Οξυτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τείνων (κατεληγων) εἰς ὀξύτητα, σουβλερός.

'Οξυτέρως, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ 'Οξέως.

'Οξύτης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὰ χαρακτηριστικὰ) τοῦ ὀξέος, κοπτερότης κτλ., (ἐπὶ χυμ.) 'ξινάδα (μτφρ.) ταχύτης, ἀφοβία· ὀξυθυμία· ζωηρότης· ὀξύνοια· (ἰδ. μτ.) = 'Οξεῖα.

'Οξυτόκιον (τὸ), = 'Ωκυτόκιον, [ἐκ τοῦ
'Οξυτόκος (ὁ, ἡ), = 'Ωκυτόκος.

'Οξυτόμος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, τέμνω], κοπτερός.

'Οξυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύτονος (σουβλερός). 2) (ἐνεργ. παρὰ γραμτκ.) γράφω ἢ προφέρω λέξιν τινὰ μὲ ὀξὺν τόνον (μὲ ὀξεῖαν).

‡'Οξυτόνησις, εως (ἡ), γρμτ. τὸ τονίζειν λέξιν τινὰ ὡς ὀξεῖαν.

'Οξυτονητέον, θετ. τοῦ 'Οξυτονέω.

'Οξύτονος (ὁ, ἡ), = 'Οξυτενὴς, σουβλερὸς, (ἐν γέν.) = 'Οξὺς. » Γόος—, « Π., γνωμὴ διαπεραστική. 2) (γρμτ.) ὁ τονιζόμενος (κυρ. ἐπὶ τῆς λήγουσης) μὲ ὀξεῖαν.

'Οξυτόνως, ἐπίῤ. Μὲ ὀξεῖαν (ἐπὶ τῆς λήγουσης).

'Οξύτορος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, τείρω]. ὁ ὀξέως διατρυπῶν (διαπερνῶν), σουβλερός.

‡'Οξυτριφύλλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, τριφύλλι μὲ μυτερὰ φύλλα.

'Οξύτριχος (ὁ, ἡ), = 'Οξυθέριος.

‡'Οξύφαγρος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (φαγγριοῦ), (παρβλ.) 'Αγριόφαγρος.

'Οξυφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = 'Οξυδερκὴς.

'Οξυφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ ὀξὺ φέγγος (μτνμ.) μὲ ζωηρὸν χρῶμα. »'Ρόδον,—« (Χαιρήμ. παρ') Ἀθ.

'Οξύφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων (ἢ ἔχων μὲ) ὀξὺν φθόγγον, ὀξύφωνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Οξ-φλεγμασία (ἡ). δριμύτης (φλεγμονὴ) τῶν λιμφατικῶν χυμῶν τοῦ σώματος.
'Οξ-ῥρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξύνους.
'Οξύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξέα (σουβλερὰ) φύλλα.
'Οξυφωνέω-ῶ, Μ. ἠσω. 'Ομιλῶ μὲ ὀξεῖαν (διαπεραστικὴν) φωνήν.
'Οξυφωνία (ἡ), τὸ οὐδ. τοῦ
'Οξύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν (ψιλὴν ἢ διαπεραστικὴν) φωνήν, (ἴδε Βαρύφωνος).
'Οξ-χειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς τὰς χεῖρας, ταχὺς εἰς τὸ ἔργον του (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του), δραστήριος. (ἰδιωτ.) εὔκολος εἰς τὸ νὰ σηκώνῃ χέρι (νὰ κτυπήσῃ), πλήκτης.
'Οξυχειρία (ἡ). ὀξύτης (ταχύτης) χειρῶν, εὐχειρία· δραστηριότης.
'Οξυχολέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι ὀξύχολος.
'Οξυχολία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
'Οξύχολος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, χολή]. = 'Οξύθυμος.
'Οξυωπέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι ὀξυωπός, (ὀξυδερκής). (μτβτ.) βλέπω μὲ ὀξυδέρκειαν.
'Οξυωπὴς [ὀξὺς, ὠψ], ἐος (ὁ, ἡ), = 'Οξυδερκής. «Οἱ ὀδρποτοῦντες ὀξυωπέστεροι,» Ἀλ. Ἀφρ. 2) (ἐνεργ.) = 'Οξυδερκικός. «Τὸ πῆγανον ὀξυωπές,» Δσκρ.
'Οξυωπία (ἡ), = 'Οξυδέρκεια.
'Οξυωπίας, ου (ἡ) καὶ
'Οξυωπὸς (ὁ, ἡ), = 'Οξυωπής.
'Οξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὄξους, ξυνός. «Εἰ φλέγμα ὀξῶδες, τῶν ὀξωδῶν ὀρίγονται,» Ἀλ. Ἀφρ.
'Οξωτὸς, ἡ, ὀν. Ἐσκευασμένος μὲ ὄξος, ξειδάτος.
'Οον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς 'Οχς (τῆς σουρβιᾶς), τὸ σούρβον. «Οὖσα ᾗ μίσπιλα καὶ κράνα,» Ἱππκρ. «Ὥσπερ οἱ τὰ ὄα (καὶ ᾠὰ) τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν,» Πλάτ.
'Οου, Π. ἀντὶ Οὗ, γεν. τοῦ ἀναφορ. 'Ος.
'Οπᾶ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ 'Οπῇ.
'Οπα, Π. αἰτ. τοῦ 'Οψ.
'Οπα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ 'Οπῃ(πῃ).
'Οπαδεύω, Μ. εὑσω, καὶ
'Οπαδέω-ῶ [ὀπαδὸς], Μ. ἠσω, Π. ἀντὶ Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, (μὲ δοτ.).
'Οπάδησις, εως (ἡ), Π. τὸ ἐπεσθαι (ἀκολουθεῖν) τινι.
'Οπαδητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ -
'Οπαδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν τινα. ||. (οὐσ.) σύντροφος· ἀκόλουθος, [ἐκ τοῦ
'Οπάζω. Μ. ἀσω, Π. δίδω τινὰ ὡς ὀπαδὸν (σύντροφον) τινος, (ἐν γέν.) δίδω, προσθέτω· προξενῶ· κάμνω νὰ ὑπάρχῃ τι, παράγω. (σπν. ἀμτβτ.) ἀκολουθῶ· καταδιώκω. (μσ.) 'παίρνω μαζῦ μου (εἰς τὴν συνοδίαν μου, ὡς σύντροφόν μου)· (μὲ δοτ.) συνοδεύω. «Οὔτε σ' ἄναγα ἐμοὶ πομπῆς ὀπάζειν,» Ὀδ. Γ. «Σοὶ γὰρ μὲ πομπὸν ὄπασσεν,» Ἰλ. Ω. Ἀλλά μοι ἅμ' ἕγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, ὅς με κέλσῃ ἀγάγῃ,» Ὀδ. Ο. «Πέμπε δέ μιν ἀθλεμόν δε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν,» Ἰλ. «Ἔργῳ δ' ἔργον ὄπαζεν,» Θκρ. «Ἀγρὴν θεὸς, ὄπασε πολλὴν,» Ἡρ. «Χάριν δ' ἅμ' ὄπασσον ἑοιδῇ,» Ὁμ. Ἴλιν. «Ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος,» Αἰσχλ. (καὶ ἀμτβτ.) «Χόλος ὤπαζε Κύπριδος,» Ἀπλλν. «Χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει,» Ἰλ. Θ. «Ἔκχυρ ὤπαζεν Ἀχαιοὺς, αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον,» Ἰλ. «Πολὺν καὶ' ὁμίλον ὀπάζων,» Ἰλ. Ε. Ρ. (καὶ μσ.) «Τότ' ἐγὼ κήρυκα' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον ἔβην ἐς Αἰόλου,» Ὀδ. Κ. (ᾧ πθ.) «Ποταμὸς πιδύνδε κάτεισι χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,» Ἰλ. Δ.
'Οπαῖος, α, ον. 'Ο ἔχων ὀπὴν (τρύπαν). «'Οπαία κεραμὶς (ἡ) θυρὶς, (ἡ ||. οὐσ.) «'Οπαῖον (τὸ), ἡ ἐπὶ τῆς ςεύγης τρύπα διὰ τὸν καπνὸν ἢ τὸ φῶς· φεγγίτης εἰς τὴν ὀροφὴν ἢ εἰς τὸ μέτωπον κτιρίου.
'Οπάλλιος (ὁ), εἶδ. πολυπ. λίθου ἔχοντος χρῶμα σαρκὸς τριφερᾶς, (ὅθεν ᾗ) Παιδέρως.
'Οπανίκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ 'Οπηνίκα.
'Οπάτριος καὶ 'Οπάτρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομοπάτριος.
'Οπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομοπάτωρ.
'Οπάων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὀπάζω], = 'Οπαδὸς, ἀκόλουθος, σύντροφος.
'Οπαὸς [ὀπὴ], ατος (τὸ), Ἰων. τὸ σουβλὶ τῶν κουντουρᾶδων, τσαγγαρόσουβλον.
'Οπαρ, οὐδ. τοῦ 'Οσπερ. 2) Π. ἀντὶ 'Οσπερ.
'Οπεύομαι [ἐπεύω], Μ. εὑσομαι, Π. βλέπω, θεωρῶ, (συγχ. τοῦ 'Οττεύομαι).
'Οπέων, ονος (ὁ), Ἰων. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Οπάων.
'Οπὴ (ἡ), [ὄψ, ὄπτομαι]. τρύπα (κυρ. εἰς τὴν στέργην ὡς) καπνοδόχη ἢ φεγγίτης.
'Οπῃ ἡ 'Οπῃ [πῃ], ἐπίρ. Τοπ. = 'Οπου, εἰς ὁποιον ἢ εἰς ποῖον (ὁποῖον) μέρος. «'Οπῃ τ' ἰθύσῃ τῇ τ' ἐἴκουσι στίχες ἀνδρῶν,» Ἰλ. Μ. «Ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον,» Πλάτ. «Εἴρωτᾶν ἑκάστην αὐτῶν ὅκῃ εἴη ὁ ἑωυτῆς ἀνήρ,» Ἡρ. «'Οπῃ αἰθὲν ἵσταται αὐλὸς,» Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) «'Οπῃ χθονὸς,» Ἀπλλν. 2) Τοπ. = 'Οπως, καθ' ὅν (ὁποῖον) τρόπον. «Ἔρξαν, ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο,» Ἰλ. Χ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν πρὸς ὑποτ.) «'Οπῃ ἂν κάλλιςον ὑμῖν δοκῇ εἶναι, ταύτῃ ἅπαςι δεῖ καταστήσασθαι,» Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Περ) «'Οπῃ περ (ἡ «'Οπηπερ) ἂν αὐτὸς ἐθέλῃ,» Πλάτ. ||. «Ἐπ' ὅπῃ,—Ἐνίοτε, ποτὲ, (ἴδε Εἰμί). ||. (ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν, Δήποτε κτλ.) «'Οπῃ οὖν ἡ «'Οπηοῦν,» «'Οπῃ δήποτε ἡ «'Οπηδήποτε,» Αξ., εἰς ὁποιονδήποτε μέρος ἢ καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον, ὁπωσδήποτε. «Ἔπειτα ὅπῃ δήποτ' ἐδυνάμην,» Πλάτ.
'Οπηδεύω ἢ 'Οπηδέω, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Οπαδεύω, -έω), ἕπομαι, ἀκολουθῶ (κατόπιν). «Κήρυξ. «Ὃς οἱ ὀπήδει,» Ἰλ. Β. «Μῆλα ὀπηδεύοντα νομῇς,» Ἀπλλ. «Πλούτῳ δ' ἀρετὴ ξὺν ὄλβος ὀπηδεῖ,» Ἡσ. «Οὐδέποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,» αὐτ.
'Οπηδητὴρ καὶ
'Οπηδὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ 'Οπαδός.
'Οπήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ὀπὴν (τρύπαν).
'Οπηλίκος, η, ον καὶ (κατὰ πρόθεσ.) 'Οπηλικοσοῦν, ηοῦν, ονοῦν, = 'Ηλίκος, ὅσον μεγάλος. «'Οπηλικοσοῦν,» Ἀξ. ὅσον μεγάλος κεν ἦνε.
'Οπῆμος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ
'Οπηνίκα, ἐπίρ. Καθ' ὃν καιρὸν, ὅταν, ὁπότε, (καὶ ἐρωτημ.) πότε; Τί ὥρα; (ἴδε Ηηνίκα).
'Οπηοῦν ἢ 'Οπηοῦν, ἐπίρ. ἀντὶ 'Οπηοῦν, (ἴδε 'Οπῃ).
'Οπηπερ ἢ 'Οπῃπερ, ἐπίρ. = 'Οπῃ.
'Οπητειδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
'Οπήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Οπεας, σουβλάκι κουντουρᾶδικον. «'Ο σκυτεὺς, κάσσημα κεντῶν ὑπητίῳ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὁ ἐπὶ τῷ πιτύρῳ) ἐκέντησεν αὐτὸν ἐπάνω τοῦ γόνατος,» Ἱππκρ.
'Οπητιοῦν, ἐπίρ. = 'Οπηοῦν.
'Οπίας, ου (ὁ), (τυρὸς) πηγμένος μὲ ὀπὸν (γάλα) συκῆς, (Εὐρ.). ||. (εἰς τὸν Λίςχ. Σφ. 383, λογοπαίγνιον ἐκ τοῦ 'Οπή).
'Οπιδνὸς, ἡ, όν, Π. σεβαστὸς· φοβερός, [ἐκ τοῦ
'Οπίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. [ὄπις], προσέχω εἰς τι· φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι, (παρδλ.) 'Επιστρέφομαι. (μὲ αἰτ.) «Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν,» Ὀδ. Ξ. (ἢ γεν.) «Θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,» Θγν. 2) (σπνττ.) ἀνταποδίδομαι. (;) - «Χάρις ὀπιζομένη,» Πινδ.
'Οπίζω, Μ. ἰσω. 'Παίρνω τὸν ὀπὸν φυτοῦ ἢ δένδρου (χαράζοντάς το). 2) πήζω γάλα μὲ ὀπὸν συκῆς κτλ.
'Οπιθα(θεν), ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Οπισθεν.
'Οπιθόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οπισθόμβροτος, ὁ μένων (διαμένων) μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου, «Αὔχημα —,» Πινδ., ἡ ὑστεροφημία.
'Οπιον (τὸ), ὁ ὀπὸς (τὸ γάλα) τῆς μήκωνος, (Γαυρκ.) ἀφιόνι.
'Οπιπευτὴρ (ὁ), Π. (μτγν.) = 'Οπιπτευτὴρ, [ἐκ τοῦ
'Οπιπεύω, Μ. εὑσω, Π. = 'Οπιπτεύω.
†'Οπίτης, ου (ὁ), Π. (εὐχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ.) = τῷ
'Οπιπτευτὴρ (ὁ), Π. ὁ κυττάζων (κυρ. μὲ περιέργειαν καὶ κακὸν σκοπόν), θεατής. «Ἐξόμενοι στοιχηδὸν ὀπιπευτῆρες ἀγώνος,» Νόνν., [ἐκ τοῦ
'Οπιπτεύω, Μ. εὑσω, Π [ὄπτομαι]. κυττάζω μὲ περιέργειαν, παρατηρῶ, παραμονεύω. «Γυναῖκας—,» Ὀδ. Τ., βλέπω μὲ κακὸν σκοπὸν (ἵνα τὰς ξελογιάσω).
'Οπις ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. 'Οπιδα καὶ 'Οπινα), Π. [ἕπομαι]. ἡ παρεπομένη εἰς τὰς κακὰς πράξεις τιμωρία, ἡ θεία δίκη, (καρδλ.) Νέμεσις, (συνκδχ.) φύσις τῆς θείας ὀργῆς, (ἐν γέν.) αἰδὼς, εὐλάβεια· (συνκδχ.) ἀντιτιμώμενον σεβασμοῦ· δῶρον, χάρις. «Θεῶν ὄπιν αἰτέω,» Πίνδ.
†'Οπισαμβῶ, ὁρς.-ους (ἡ), Γλσ. [ὀπίσω, ἀμβαίνω]. ὀπισθοδρόμησις.
'Οπισθα, ἐπίρ. Δ. Αἰολ. ἀντὶ 'Οπισθε.
†'Οπισθάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς ἀγκῶνας (δεμένους) ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, (κακὸν.) δεμένος 'πισθάγκωνα.
†'Οπισθάμβωνος (ὁ, ἡ). ('Ελλην.). 'Ο ὄπισθεν τοῦ ἀμβώνος.
'Οπισθε, Π. ἀντὶ 'Οπισθεν [ὄπις, ἕπομαι], ἐπίρ. Τοπ. 'Οπίσω· ἀπ' ὀπίσω. (ἡ Χρον.) ἔπειτα, ὕστερον, (μὲ γεν.) μετὰ (ὕςτερον ἀπό) τι. «Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων,» Ἰλ. Χ. «Στῆ δ' ὄπισθεν,» Ἰλ. Π. «Προστησάμενος τὰ ἅρματα, αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς ἱππεῦσιν ὄπισθεν γενόμενος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. «Ὄπισθε μένων, « Ἰλ. Ι. « Ὄπισθεν κατέλιπεν, « Ὀδ. Ο. (ᾗ μέ γεν.) « Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτε δ' ὄπισθεν, « Ἰλ. Ε. « Ἕκτορα δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, « Ἰλ. Ω. (καὶ Χρον.) « Ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη, « Ἰλ Ι. (καὶ πρὸς γεν.) «Μάχης ὄπισθεν,« Ὅμ., μετὰ τήν. (καὶ πρὸς δοτ.) « Παλλοῖς ὄπισθεν ἐνιαυσοῖς, « Θκρ. (ᾗ ἐνάρθρ.) « Οἱ ὄπισθεν,« Ὀδ. Α., οἱ μέναντες εἰς τὸν οἶκόν τινος ἀποδημοῦντος. « Ἐν τοῖσι ὄπισθε λόγοισι σημανέω, « Ἡρ.

Ὀπισθέναρ, αρος (τό). τὸ ὄπισθεν τοῦ θέναρος (τῆς παλάμης), τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρός.

Ὀπισθίδιος, Π. ἀντὶ

Ὀπίσθιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπ' ᾰ.) -σθίως καὶ (Π.) -σθιδίως. Ὁ εὐρισκόμενος ὄπισθεν, ὀπισινός· κατοπινός, (καὶ χρον.) ὑστερινός.

Ὀπισθιόμων, ονος (ὁ, ἡ). = Ὀπισθιβάτης.

Ὀπισθιβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). βαρὺς (φορτωμένος ἐκ τῶν ἢ βαραίνων πρὸς τὰ) ὄπισθεν.

Ὀπισθοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) ὀπισθόκωλα.

Ὀπισθοβατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὸ ἰδίωμα τοῦ περιπατεῖν ἢ βατεύεσθαι ὀπισθόκωλα.

Ὀπισθοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βιβρώσκων (βλήθρας) εἰς ἢ πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοβριθής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Ὀπισθοβαρής.

Ὀπισθόγραπτος (ὁ, ἡ). γραμμένος εἴς (ἢ ᾗ ἀπὸ) τὸ ὄπισθεν μέρος.

Ὀπισθοδάκτυλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ δάκτυλα εἶνε γυρισμένα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος ὄπισθεν.

Ὀπισθοδίωξις, εως (ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παλιωξ.

Ὀπισθόδομος (ὁ, ἡ). (ἐκ γεν.) ὁ ὄπισθεν οἶκος (δόμος)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ὄπισθεν τοῦ Παρθενῶνος οἰκοδόμημα ὅπου ἦτον ὁ δημόσιος θησαυρός.

Ὀπισθοδρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέχω πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἀναχωρῶ ἀναποδίζων.

Ὀπισθοκάλυμμα (τό). κάλυμμα (σκέπασμα) τῆς ῥάχης.

Ὀπισθόκαρπος (ὁ, ἡ). (δένδρον) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε ὄπισθεν τῶν φύλλων.

Ὀπισθοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀπισθοδρομῶν ἢ ἀκολουθῶν ὄπισθεν.

Ὀπισθόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέντρον (κεντρί) εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος, χαρακτηριστικὸν τῶν ἐντόμων.

Ὀπισθοκέφαλον (τό). τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, (Ατ.) occiput.

Ὀπισθοκόμης, ου καὶ Ὀπισθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ὄπισθεν μόνον τῆς κεφαλῆς κομῶν (ἔχων μαλλιά).

Ὀπισθοκράνιον καὶ Ὀπισθόκρανον (τό). τὸ ὄπισθεν (τὸ ὀπισινὸν μέρος) τοῦ κρανίου.

Ὀπισθοκρηπῖδες (αἱ), εἶδος γυναικ. ὑποδημάτων, κουντούραις.

Ὀπισθοκύφωσις, εως (ἡ). κύφωσις (καμπούριασμα) τῆς ῥάχης.

Ὀπισθόμβροτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ὀπιθόμβροτος.

Ὀπισθομήρων καὶ Ὀπισθόμηρον (τό). τὸ ὄπισθεν τοῦ μηροῦ μέρος τοῦ σώματος.

Ὀπισθονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) ὀπισθοπορῶν.

Ὀπισθονυγὶς, ίος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νύσσων (κεντῶν ἢ προσβάλλων) ἐκ τῶν ὄπισθεν.

Ὀπισθοπόρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀπισθοκέλευθος.

Ὀπισθόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄπισθέν τινος πορευόμενος, ἀκόλουθος. (ἐπὶ τῶν Ἐρινυ.) = Ὑστερόπους. 2) ὁ ἀναχωρῶν (ἀπερχόμενος), (ἀντιθ. τῷ Ἐμπροσθόπους).

†**Ὀπισθορμέω-ῶ**, Μ. ἦσω. Ὁρμῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ.

†**Ὀπισθόρμητος** (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -μήτως. Ὁ ὀπισθοδρομῶν, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλίορσος καὶ Ὀπισθοκέλευθος).

Ὀπισθοσφενδόνη (ἡ). ὁ γυναικεῖος κεφαλόδεσμος (ἢ σφενδόνη) ὅταν ἐφορεῖται ὄπισθεν ἢ, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ τοιούτου κεφαλοδέματος.

Ὀπισθοτέλεια (ἡ). φόρος καθυστερῶν. «Περὶ παρελθόντων δημοσίων ἤτοι ὀπισθοτελειῶν οὐκ ἐνάγεταί τις μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη, « Ἀρμενόπ.

Ὀπισθότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀπίσθιος.

Ὀπισθοτίλα [ὄπισθεν, τιλάω], ας (ἡ). ἡ ἀηπία (ὡς χύουσα τὴν μελάνην της ἐκ τῶν ὄπισθεν).

Ὀπισθοτονία (ἡ), (ἰατρ.) εἶδος σπασμοῦ συγκάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοτονικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὀπισθοτονίαν. « Ὀπισθοτονικῶς σπώμενος, « Ἀσκρ.

Ὀπισθότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ἢ τεντονόμενος πρὸς τὰ ὄπισθεν, (παρβλ.) Παλίντονος. « Τοξον —, « Νόνν. ‖ (αὐσ. ἀρσ.) = Ὀπισθοτονία, (ἴδε Ἐμπροσθότονος).

Ὀπισθοτονόω, ῶ, Π. = Ὀπισθοτονικός, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀπισθοτόνου.

Ὀπισθουρητικός, ἡ, όν. Ὁ κατουρῶν πρὸς τὰ ὄπισθεν (καθὼς ἡ κάμηλος) ᾗ ἄλλα τετράποδα).

Ὀπισθοφάλακρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς φαλακρός.

Ὀπισθοφανής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ φαινόμενος ἐκ τῶν (γυρισμένος πρὸς τὰ) ὄπισθεν. « Καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανές, « Γρφ. ‖. « Κάτοπτρον —, « Ὀλυμπόδ., τὸ δεικνύων τὰ ἀντικείμενα ὀπισθοφανῶς.

Ὀπισθόφορος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ φέρων (σηκόνων) τι εἰς τὰ ὄπισθέν του. (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (βαστάζόμενος) ἐπὶ τῶν ὄπισθέν (ἐπὶ τῶν νώτων) τινός.

Ὀπισθοφυλακέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φυλάττω (Εἶμαι τεταγμένος εἰς στράτευμα) ὡς ὀπισθοφύλαξ.

Ὀπισθοφυλακία (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ στρατεύματος ὅπου εἶνε τεταγμένοι οἱ ὀπισθοφύλακες. (Γαλλ.) l'arrière-garde.

Ὀπισθοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων εἰς τὰ ὄπισθεν (κυρ. στρατεύματος), στρατιώτης τεταγμένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Ὀπισθοχειμών, ῶνος (ὁ). ὄψιμος (ἐξώρας γινόμενος) χειμών.

Ὀπισθόχειρ, ειρος (ὁ). ὁ ἔχων δεμένας τὰς χεῖρας ὄπισθεν (εἰς τὴν ῥάχιν).

Ὄπισμα (τό). τὸ ἐξαγόμενον διὰ τοῦ ὀπισμοῦ ὑγρόν.

Ὀπισμός (ὁ), [ὀπίζω]. ἡ δι' ὀντομῆς ἐξαγωγὴ τοῦ ὀποῦ (τοῦ γαλακτώδους χυμοῦ) τῶν φυτῶν.

Ὀπίσσω, Π. ἀντὶ Ὀπίσω.

Ὀπίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὀπίστερος, α, ον, συγκρ. (ὀψιμλ.) τοῦ Ὀπίσω, κατοπινός, ὑστερινός· (ὑπερθ.) ὀλοϋστερινός, ἔσχατος.

Ὀπίσω [ὄπις, ὁπωπα], ἐπίρ. Τοπ. εἰς ἢ πρὸς τὸ ὄπισθεν. « Μή τις ὀπίσω τετραφθω, « Ἰλ. (καὶ γεν.) « Οὔτ' ἄρ' ὀπίσω, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, « Ἰλ. Ζ., εἰς τὸ μέλλον, ἔπειτα. (καὶ τρπ.) « Ἅμα πρόσω ᾗ ὀπίσω λεύσσει, « Ἰλ. Γ., περιτηρεῖ ᾗ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ παρελθόντα καὶ κρίνει ἐξ ἀμφοτέρων, (κοιν.) ἔχει 'μμάτια 'μπρός καὶ 'μμάτια 'πίσω· (καὶ ἐνάρθρ.) «Ἤλπων εἰς τὰ ὀπίσω, « Γρφ. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ Κατόπιν, ἔπειτα ἀπὸ) « Ὦ δείλαιον ἐρχόμενος, « αὐτ. 2) ἀντὶ Πάλιν, (κοιν.) ξανά. « Ἀνακτᾶσθαι ὀπίσω τὴν τυραννίδα, « Ἡρ. « Δυοῖξας δὲ τὴν σορὸν καὶ μετρήσας τὸν νεκρόν, συνέγωσα ὀπίσω, « αὐτ.

†**Ὀπίων**, ονος (ὁ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Ὀπτίων.

Ὀπλάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὅπλον.

Ὀπλενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδύομαι (φορῶ) ὅπλα, ἁρματόνομαι.

Ὀπλέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁπλίζω, ἑτοιμάζω.

Ὀπλὴ (ἡ), [ὅπλον]. τὸ νύχι τοῦ βραχίονος (τοῦ ἀλόγου κτλ.).

Ὁπλήτης, εσσα, εν, Π. ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Ὁπλίζω [ὅπλον], Μ. (σω. Ἁρματόνω-ὁτοιμάζω. « Ἅμαξαν ὁπλίσαι, « Ἰλ. Ω. « Ἀλλ' Κύπρις ὥπλισεν ἑὸνἀν, « Ἐπγρ. « Πηνέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥα ὥπλισε πάντειῶν, « Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) « Ὁπλίσαι' ἵππους, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πθ.) « Ὁπλίσθην δέ γυναῖκες, « Ὀδ. Ψ. « Νῆες ὁπλίζονται, « Ὀδ. Γ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) « Θράσος ὁπλίζεσθαι, « Σοφ. « Χριστοῦ εὖν παθόντος ὑπὲρ ὑμῶν σαρκί, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, « Γρφ. (καὶ δοτ. ἀντὶ περιπ.) « Ἐλάφοις κύνας ὁπλίζεσθαι, « Ὀππ.

Ὁπλικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, σπν. ἀντὶ Ὁπλιτικός.

Ὅπλισις, εως (ἡ). τὸ ὁπλίζειν ἢ ὁπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα. (συνδ.) ἁρματωσιά.

Ὅπλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὡπλίσθη (ἑτοιμάσθη) ἢ χρησιμεύει πρὸς ὅπλισιν, ὅπλον· ὁπλισμός· στόλος· ἢ στρατὸς ὡπλισμένος (ἕτοιμος).

Ὁπλισμός (ὁ), = Ὅπλισις.

Ὁπλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὁπλίζων (ἁρματόνων, ἑτοιμάζων).

Ὁπλιταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, Μεταφέρω) ὁπλίτας ὡς —

Ὁπλιταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν) ὁπλίτας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. «Ναῦς —, « Θκ.

Ὁπλιτάρχης, ου, (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν ὁπλιτῶν.

Ὁπλιτεία (ἡ). ἡ ὁπλιτικὴ ὑπηρεσία. «Ναυτικὴ —, « Πλάτ., ἢ δι' ὁπλιτῶν ναυμαχία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Οπλιτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ('Υπηρετῶ στρατιωτικῶς ὡς ὁπλίτης. (εἰς τὸν Θκ. Β', 73) διοικῶ σῶμα ὁπλιτῶν.
Οπλίτης, ου (ὁ). στρατιώτης πεζὸς βαρέως ἁρματωμένος (φέρων τὸ ὅπλον, τὴν μεγάλην ἀσπίδα), (παρβλ. Πελταστής). » Δρόμος (» Διαυλος) —, « Ἱππ., τὸν ὁποῖον διατρέχουσιν ἔνοπλοι. » Κόσμος —, « Εὐρ., ὁ τοῦ ὁπλίτου.
'Οπλιτικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τοὺς ὁπλίτας, ὁπλίτου ἴδιος. » Τάξις —, » Ξεν., τὸ τάγμα (σῶμα) τῶν ὁπλιτῶν. » 'Οπλιτικὴ « Πλάτ., ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ὁπλίτου. » Τὸ ὁπλιτικόν, « (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὁπλῖται, (Γαλλ.) la grosse infanterie.
'Οπλίτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Οπλίτης. 2) Π. ἀντὶ 'Οπλισμένη. » Χειρ —. « Εὐρ.
'Οπλιτοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ὡς 'Οπλιτοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων τὸ στάδιον ἁρματωμένος ὡς ὁπλίτης.
'Οπλιτοπλήξ, ου (ὁ), Π. ὁ παλαίων (μαχόμενος) ὡς ὁπλίτης ἢ πρὸς ὁπλίτας, ἀνδρεῖος πολεμιστής.
'Οπλοδιδάκτης, οῦ καὶ 'Οπλοδιδάσκαλος (ὁ), ὁ διδάσκων τὴν ὁπλομαχίαν, (Γαλλ.) maître d'armes.
'Οπλοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ αἰτ.) Δίδω ὅπλα εἰς τινα, ἁρματόνω.
Οπλοδοσπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον) μὲ τὰ ὅπλα του.
Οπλοθήκη (ἡ). ἀπωθήκη ὅπλων.
†'Οπλοκαθαρμός (ὁ) καὶ
'Οπλοκαθαρσία (ἡ) καὶ
†'Οπλοκαθάρσιον (τὸ). τελετὴ πρὸς θρησκευτ. καθαρμὸν καὶ ἐπιθεώρησις γενικὴ τοῦ στρατοῦ (τῶν ὅπλων), (Λτ.) armilustrum.
'Οπλόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = 'Οπλόδουπος.
†'Οπλολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.) Συλλέγω ὅπλα ἢ στρατιώτας (ὁπλίτας).
'Οπλομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Οπλίζω, ἑτοιμάζω. » Δεῖπνον —, « 'Ομ.
'Οπλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εχω ὁπλομανίαν, ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον. 2) μάχομαι μανιωδῶς, ἐξ τοῦ
'Οπλομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.
'Οπλομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) πρὸς τὰ ὅπλα καὶ τὸν στρατιωτικὸν βίον.
'Οπλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἢ γυμνάζομαι ὡς
'Οπλομάχης, ου (ὁ), = 'Οπλομάγος.
'Οπλομαχητής, οῦ (ὁ), = τῷ προηγ., (ὅθεν
'Οπλομαχητικός, ἡ, όν, = 'Οπλομαχικός.
'Οπλομαχία (ἡ), μάχη δι' ὅπλων. 2) γύμνασις εἰς χρῆσιν τῶν ἄεθλων, (Γαλλ.) escrime. 3) (ἐν γέν.) ἡ τέχνη τοῦ πολέμου (τῶν ὅπλων).
'Οπλομαχικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὁπλομαχίαν. » 'Οπλομαχικὴ, « ἡ τέχνη τῆς ὁπλομαχίας.
'Οπλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μὲ ὅπλα (βαρέα). 2) (ὡσ.) διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας.
'Οπλον (τὸ). [συγγ. τῷ "Επιπλον]. (ἐν γέν.) = Σκεῦος, αὐνεργογ. (ἰδιαιτ.) ὅργανον, (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἀσπὶς ἢ θώραξ (κυρ. ὁπλίτου), (ὕθεν συνεκδ. καὶ εἰς τὸ πλθ.) στράτευμα (κυρ. ὁπλιτῶν)· στρατόπεδον· (ἐνίοτε) μάχη, πόλεμος. » "Οπλα νηός, « "Ομ., Ἡσ., τὰ σχοινία κλπ. (κοιν. ἢ ἁρματωσιά, [Γαλλ.] les agrès) τοῦ καραβιοῦ. (ὁθεν) » "Οπλα ἐς τὰς γεφύρας βύβλινά τε καὶ λευκολίνου. « 'Ηρ., τὰ παλαμάρια. » Χαλκεῦς, ὅπλ' ἐν χεροὶν ἔχων χαλκήϊα, ἄκμονα, σφῦραν, πυράγρην, « 'Οδ. Γ. « Σκίπωνα γεραντικὸν ὅπλον. « Καλλ. (συγκ.) » Ἦν (« Σὺν τοῖς ὅπλοις, « Μεθ' ὅπλων, « Λξ., « "Οπλα θέσθαι (ἢ εἵλεσθαι, « Λξ., ὁπλίζεσθαι ἢ στρατοπεδεύειν (ἐν τοῖς ὅπλοις), ἢ βίπτειν κάτω τὰ ὅπλα, παραδίδεσθαι. » Πρὸ (ἢ « Εἴσω) τῶν ὅπλων, « Ξεν., τοῦ στρατοπέδου ἢ τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος.
†'Οπλοπάροχος (ὁ), Γλσ. [ὅπλον, παρέχω], ὁ φέρων τὰ ἅρματά τινος, (Γαλλ.) écuyer.
'Οπλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ὅπλα (ἅρματα) ὡς ὁπλοποιός. » 'Οπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθῶν, « Γρφ., (ἢ 2) (κατ' ἄλλ. ἀνάγν.) ὁπλίζω, ἁρματόνω. » 'Οπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, « Γρφ.
'Οπλοποιητικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὁπλοποιΐαν.
'Οπλοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ ὁπλοποιοῦ, κατασκευὴ ὅπλων.
'Οπλοποικός, ἡ, όν, = 'Οπλοποιητικός.
'Οπλοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὅπλα (ἅρματα).
'Οπλορχηστής, οῦ (ὁ). ὀρχηστὴς ἔνοπλος.
'Οπλοσκοπία (ἡ). [ὅπλον, σκοπέω]. ἐπιθεώρησις τῶν ὅπλων (τοῦ στρατεύματος), (Γαλλ.) revue.
'Οπλοσμιός, ά, όν. 'Οπλισμένος, ἔνοπλος, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς "Ηρας).
'Οπλότατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
'Οπλότερος, α, ον, συγκρ. (ἀνωμλ.) Π. ὁ ἀρμοδιώτερος (-ώτατος) εἰς τὸ ὁπλοφορεῖν, (ὅηλ.) νεώτερος-ώτατος· (κατ' ἔκτ.) μεταγενέστερος. » 'Εν ἀνδράσιν ὁπλοτέροις, « Θκρ.
'Οπλουργία (ἡ), = 'Οπλοποιΐα.
'Οπλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων τὰ ὅπλα (τὰς ἀσπίδας).
'Οπλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ὅπλα (ἅρματα), εἶμαι (περιπατῶ) ἅρματωμένος. 2) (μετδ.) δορυφορῶ τινα ὡς ὁπλοφόρος.
'Οπλοφορία (ἡ). τὸ ὁπλοφορεῖν.
'Οπλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) ὅπλα, ἅρματωμένος. 2) = Δορυφόρος, σωματοφύλαξ.
'Οπλοφυλάκιον (τὸ), = 'Οπλοθήκη, [ἐκ τοῦ
'Οπλοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐπιστατῶν εἰς) τὰ ὅπλα, φύλαξ (ἔφορος) τῆς ὁπλοθήκης.
'Οπλοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὰ ὅπλα, φιλοπόλεμος.
'Οπλοχελώνη (ἡ). χελώνη (μηχανὴ πολεμική) ἔνοπλος.
'Οπιβάλσαμον (τὸ). ὁ ὀπὸς τοῦ δένδρου βαλσάμου, τὸ καθαρώτερον βάλσαμον.
'Οποδαπός, ἡ, όν, = Ποδαπός, ἀπὸ ποῖον τόπον, (μετὰ τοῦ "Αν) ἀπὸ ὁπωσδήποτε τόπον κλπ.
'Οπεισθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) ὀποῦ.
'Οπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Οπώδης ἢ 'Οπεσθής. » 'Ερινύς —, « Νίκ.
'Οπόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ποῖον τόπον ἢ Ἀπὸ ποίαν αἰτίαν. » 'Οπόθεν δὴ πεῖθεν, καὶ
'Οπωθενοῦν, ἐπίρ. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε τόπον ἢ Ἀπὸ ὁποίαν δήποτε αἰτίαν κλπ.
'Οπόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ "Οπου.
"Οποι, ἐπίρ. Εἰς (Πρὸς) ὁποῖον μέρος, ὅπου. » "Οποι ἂν (πρὸς ὑποτ.), « 'Ομ. "Οποι ποτέ, « "Ομοι δήποτε, « Λξ., εἰς ὁποιονμέρος κλπ. » "Οποι προσωτάτω, « ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα. (καὶ μὲ γεν.) » "Οποι γῆς, « Λξ. (καὶ ἐρωτημ. κατ' ἐπανάληψιν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἄλλου) » Ποῖ σὺ κατεβαίνεις; — 'Οποι; » Ἀρχ. 2) = "Οπως (ἡ), μὲ ὁποιον τρόπον, (παρβλ. "Οπη).
'Οποῖος, α, ον, = Οἷος, ὅτι λογῆς. » 'Οποῖον κ' εἴπηισθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, « Ἰλ. Γ. » 'Οποῖ' ἄσσα, « 'Οδ. Τ., ὁποῖά τινα, 'σάν τί λογῆς. » 'Οποίης ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, « 'Οδ. Ω., μὲ τί καράβι. » 'Οποῖος δή (δήποτε, δηποτοῦν), » 'Οποιοσοῦν, » 'Οποιοσδήποτε, » 'Οποιοσοῦν δή, « ὅ,τι λογῆς κεν. ||. (τὸ αὐτ.) 'Οποῖα, ἐπίρ. ἀντὶ 'Οποίως. » 'Οποῖα κισσὸς δρυὸς ἠὲ πίτυς τήλε' ἴδοιμι, « Εὐρ.
'Οποιότης (ἡ), = Ποιότης.
'Οποίως, ἐπίρ. Μὲ ποῖον ἢ Μὲ τὸν ὁποῖον τρόπον. » 'Οποίως ἂν (πρὸς ὑποτ.), » 'Οποιωσοῦν, » 'Οποιωσδήποτε, « μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον.
'Οποκάλπασον καὶ 'Οποκάρπασον (τὸ), ὁ φαρμακερὸς ὀπὸς τοῦ φυτοῦ καλ(καρ)πάσου.
'Οποκινάμωμον καὶ
'Οποκινάμωμον (τὸ). ὁ ὀπὸς τοῦ κινναμώμου.
'Οποπάναξ, ακος (ὁ), ὁ ὀπὸς τοῦ φυτοῦ πάνακος.
'Οπὸς (ὁ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ διὰ τομῆς ἐκρέων ἀπὸ τῶν φυτῶν ἢ ξένδρων γαλακτώδης χυμός. » 'Ο τῆς συκῆς ὀπὸς πηκτικός ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία, « Δσκρ. (καὶ μτγν.) » 'Οπὸς ἡδύς, « Παῦλ. Σιλ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ. ἰδιαιτ.) ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, (Λτ.) laserpitium. » 'Εμβαλὼν σκορόδων τρεῖς κεφαλάς, ἔπειτ' ἐφλα ἐν τῷ θυεῖῳ, ξυμπροσμιγνύων ὀπὸν, « Λεξφ. » 'Οπὸν βλέπειν, « αὐτ., = Δριμὺ καὶ πικρόν.
'Οπός, Π. γεν. τοῦ † "Οψ.
'Οποσάκις, ἐπίρ. = Ὁσάκις, ὅσαις φοραῖς. » 'Οποσακισοῦν, « ὅσαις φοραῖς κεν.
'Οποσάμηνος (ὁ, ἡ). πόσων (ὁπόσων) μηνῶν.
'Οποσαπλάσιος, α, ον καὶ
'Οποσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁποσάκις πλειότερος ἢ μεγαλήτερος· ποσάκις ἐπανειλημμένος. » 'Οποσαπλασιοσοῦν, « = 'Οποσαπλασιοῦν τοσοῦτος.
'Οποσάπους, ους (ὁ, ἡ). πόσων (ὁπόσων) ποδῶν ἐκτάσεως.
'Οποσαχῆ, ἐπίρ. Πῆς πόσα (ὁπόσα) μέρη, ἢ κατὰ πόσους (ὁπόσους) τρόπους.
'Οπόσε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ "Οποι.
'Οπόσος, η, ον. "Οσος ἢ Ὁποῖος. » 'Οπόσου, « πόσων (ὁπόσων) σκολεῖται κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόσον ἔχει. « Ὁπόσος πλεῖστος, « ὅσον τὸ δυνατὸν πολύς. « Ὁπόσος τις, « ὡς ἂν πόσος (πόσον μεγάλος ἢ πολύς). « Ὁπόσος ἄν, « Ὁπόσος δὴ (δήποτε), « Ὁποσοῦν, « Ὁποσοσισοῦν, « ὅσον μεγάλος ἢ πολύς κεν. « Ἀντε διακοσίους, ἔντε χιλίους, ἄνθ' ὁπόσους ἂν ἡ πόλις καθίσῃ, « Δμ. « Ὁπόσας δὴ ἡμέρας, « Ἀξ., ὅσας δήποτε.

Ὁποσότης (ἡ), = Ποσότης.

Ὁπόσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὁπόσος.

Ὁποσταῖος, α, ον. Εἰς ταὶς πόσαις (Ἐπάνω εἰς ταὶς πόσαις) ἡμέραις, [ἐκ τοῦ

Ὁπόσος, η, ον. Πόσος (Ὁπόσος) κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν τάξιν. « Ὁποστοσδήποτε ᾖ « Ὁποστοσοῦν, « Ἀξ., ὅσος δήποτέ κεν ἦνε κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἀριθμῶν. « Οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν, « Δμ. « Ὁποζονοῦν μέρος, « Ἀξ., ὁποστημόριον.

Ὁπόταν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁπότε ἄν, (ἴδε τὸ ἐπμ.)

Ὁπότε, ἐπίρ. Καθ' ὃν ἢ Εἰς ποῖον καιρὸν, ὅταν, ἢ πότε· (ἐνίοτε κατ' αἰτιολογ.) ἐν ᾧ, ἢ ἀφ' οὗ. « Ὥρη χειμερίη, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργει, « Ἡσ. « Ὁπότε ποταμὸς χειμάρρους πεδίονδε κάτεισιν, « Ἰλ. Δ. « Ὁπότε δεῦρο ἐπόμην, « Ἰλ. Γ. (ᾗ κατ' αἰτιολογ.) Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη, ὁπότε.. παρακαλοῦσι μὲν, φεύγουσι δέ; « Ξεν. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν) « Ὁπότε οὖν (ἡ) Ὁποτοῦν, « Ἀξ., ὅταν κεν ἦνε. (καὶ πρὸς ὑποτ. ὑποθετικῶς) « Ὁπότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται, « Ἡσ. (ᾗ μετὰ τοῦ Ἂν) « Ὁπότ' ἂν (συνήθ. « Ὁπόταν) ἔδῃς, « Θκρ. « Ὁπότ' ἂν τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο, « Ὁμ. Ἴλμν. (καὶ πρὸς εὐκτ.) « Διεζευγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο, « Θκρ. « Ὁπότε ψεγόντων ἢ ἐπαινούντων τινὰς ἀκούοι, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) « Ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι, « Ἰλ. Π.

Ὁπότερος, α, ον. Ποῖος ἢ Ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο. « Ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλλετε μάχεσθαι· ὁπότερος δέ κε νικήσῃ, « Ἰλ. Γ. (καὶ πλθ.) « Ὁπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, « αὖτε. « Ὁπποτέροισι Ζεὺς κῦδος ὀρέξει, « Ἰλ. Ε. « Ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλωσι ποιεῖν ὁπότεροι ταῦτα, τότ' ἤδη μετὰ τῶν ἐθελόντων γίγνεσθαι, « Δημ. (ᾗ ἀριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν κτλ.) « Ὁποτεροσοῦν, « Ὁποτεροσδήποτε, « Ἀξ., ὁποιος τῶν δύο κεν. « Ἢν δέ κάμῃ ὁποτεροσοῦν, « Ξεν., ἂν ἤθελεν ἀρήωξήσῃ ἢ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος των. ‖- (τὸ οὐδ.) Ὁπότερον ἢ (πλθ.) Ὁπότερα, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁποτέρως. « Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τάς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἆξειν ἢ κατ' ὀβριμπύγιον, « Ἀρχ. « Ὁπότερον δὲ, εἴθ' ὑπὸ πάντων αἱρεθεὶς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, οὐκ ἔχω λέγειν, « Ἰσκρ.

Ὁποτέρωθε(θεν), ἐπίρ. Ἀπὸ ποῖον ἢ ὁποιον τῶν δύο μερῶν.

Ὁποτερωθενοῦν, ἐπίρ. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε τῶν δύο μερῶν κεν.

Ὁποτέρωθι, ἐπίρ. Εἰς ὁποιον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὁποτέρως, ἐπίρ. Καθ' ὁποιον τῶν δύο τρόπων. « Ὁποτερωσοῦν, « Ὁποτερωσδήποτε, « καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον ἀπὸ τοὺς δύο κεν.

Ὁποτέρωσε, ἐπίρ. Πρὸς ὁποιον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὅπου, ἐπίρ. Τοπ. εἰς ὁποιον (καὶ ἐν ἐρωτήσει, ποῖον) μέρος. (ᾗ Χρον.) ὅταν. (ᾗ αἰτιολογ.) ἀφ' οὗ. « Ἔσθ' ὅπου, « Ἀξ., εἴς τι μέρος ἢ εἰς μερικὰ μέρη. (ᾗ Χρν.) ἐνίοτε. « Ὅπου μέν, . . ὅπου δέ, « Ἀξ., ἐδῶ μὲν, ἐκεῖ δὲ, ἢ· ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. « Ὅπου (ἢ Ὁπουπερ) ἂν ᾖ, « Ἀξ., ὅπου κεν ἦνε. (ᾗ μὲ γεν.) « Ὅπου γῆς, « Ἀξ., εἰς ὁποιαν μέρος τῆς γῆς. (ᾗ ἀορ.σολογ. μετὰ τοῦ Οὖν κτλ.) « Ὁπουοῦν, « Ὁπουδή, « Ὁπουδήποτε, « Ἀξ., ὅπου κεν ἦνε· « Ἢν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμὶ, λέγε ὅτι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις, « Ξεν. (ᾗ μτνμ.) « Εὖροις δ' ἀνοῦδὲν τῶν ἀπάντων ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσεστι καὶ κακὸν, « (Μέν. παρὰ) Στϐ. (καὶ κατ' αἰτιολογ.) « Ὅπου τοίνυν ᾗ τῶν λόγων πιμπρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἦπου τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν πόλιν οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν, « Λυκοῦργ.

Ὁπόφυλλον (τὸ). τὸ φύλλον τοῦ ὁποῦ (ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου).

Ὄππα, Δ. ἀντὶ

Ὄππη, Π. ἀντὶ Ὄπη.

Ὀππήμιος Ὀππόθεν κτλ., Ζ. Ὀπῆμος, Ὀπόθεν κτλ.

†Ὀπτάζομαι, Μ. ὀρθήσομαι, Γρφ. = Ὀπτάνεμαι.

Ὀπταίνω καὶ (μσ.) -αίνομαι Μ. ανῶ -οῦμαι, Π. = Ὄσσομαι, βλέπω. « Ἡ ἀτονοῦσα ὄψις μελάντερα ὀπταίνεται τὰ λευκὰ, « Βλεμμ.

Ὀπταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀπτός.

Ὀπτανεῖον (τὸ), [ὀπτανός]. τὸ μέρος ὅπου ψήνουν τὰ κρέατα, φοῦρνος, μαγειρεῖον. 2) ξύλα ξηρὰ διὰ ψήσιμον κρέατος.

Ὀπτανεύς, έως (ὁ). ὁ ψήνων κρέατα κτλ.

Ὀπτανήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὀπτανεῖον.

Ὀπτανία (ἡ), Π. ἀντὶ -

Ὀπτάνιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀπτανεῖον.

Ὀπτανός, ἡ, όν. Ψημένος ἢ διὰ ψήσιμον. « Ἀπὸ ὀβελίσκων ὀπτανά, « (Σωτάδ. παρ') Ἀθ.

†Ὀπτάνομαι [ὀπταίνω], Μ. ὀρθήσομαι, Φαίνομαι.

Ὀπτάνω, Μ. ὀπτήσω, σπν. ἀντὶ Ὀπτάω.

Ὀπτασία (ἡ), = Ὄψις, θέα. 2) (συνήθ.) δραμα, (Γαλλ.) vision.

Ὀπτάω-ῶ [ὀπτός], Μ. ήσω. Ψήνω, (μτφορ.) φλογίζω. « Τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος, « Θκρ.

Ὀπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὁράω.

Ὀπτεύω, Μ. εύσω, Π. = Ὀπταίνω.

Ὀπτέω, Ἰων καὶ Δ. ἀντὶ Ὀπτάω.

Ὀπτὴρ (ὁ), [ὄψις, ὄσσομαι]. παρατηρητὴς, (Ατ.) βιγλάτωρ, κατάσκοπος· ἐπιτηρητὴς, ἐπιστάτης.

Ὀπτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὁρᾶν (θεωρεῖν). « Ὀπτήρια (ἐνν. δῶρα), « τὰ ὀπ. δίδει τις ἵνα ἴδῃ ἢ διότι εἶδέ τι, (ϑϑ.) ὅσα ἔδιδεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοέβλεπεν ἀσκεπῆ, (ἄλλ.) Θεώρητρα καὶ Ἀνακαλυπτήρια.

Ὀπτήσιμος (ὁ, ἡ), ὁ διὰ ψήσιμον (ὀπτησιν).

Ὄπτησις, εως (ἡ). τὸ ὀπτᾶν ἢ ὀπτᾶσθαι, ψήσιμον.

Ὀπτήτειρα (ἡ). ἡ ὀπτῶσα (ψήνουσα) ἢ χρησιμεύουσα πρὸς τοῦτο. « Κάμινοι —» Καλλ.

Ὀπτητέον, θετ. τοῦ Ὀπτάω.

Ὀπτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ δεκτήθειος πρὸς ὄπτησιν.

Ὀπτητὸς ἡ, όν, ἴδε Ὀπτός.

Ὀπτίζω, Μ. ἰσω, = Ὀπταίνω.

†Ὀπτίκια (τὰ), (νλγ.) τὰ ὀξώματα (Δτ. ὀφρίκια) τῆς αὐλῆς (τῶν παλαιῶν).

Ὀπτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπ(ρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (εἰς τὴν ὅρασιν). « Ὀπτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἀρστ. ἡ πραγματευομένη περὶ ὁράσεως, καὶ Ὀπτικὰ (ἐνν. βιβλία), « αὐτ., τὰ περὶ ὀπτικῆς.

†Ὀπτιλέτις, ιδος (ἡ), ἐπ.θετ. ἡ Ἀθηνᾶ, [ἐκ τοῦ

†Ὀπτίλλος ἢ Ὀπτίλος (ὁ), Δ. ὀξθαλμός.

†Ὀπτίων, ονος (ὁ), (ἐξελλην. τοῦ Δτ. optio), συνεργάτης (βοηθὸς· τοποτηρητὴς) στρατηγοῦ κτλ., (Γαλλ.) adjudant.

(Ὄπτομαι), Μ. ὄψομαι, Γρμτ. ἀντὶ Ὄσσομαι.

Ὀπτὸς κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ὀπτητὸς [ἕψω], ἡ, όν. Ψημένος, ψητὸς. (ἐν γάν) κατεσκευασμένος διὰ τοῦ πυρός. « Πλίνθος ὀπτὴ, « Ξεν., τοὐβούλομον. ‖- (ώδ.) ὀπτὸν, « Ἀθ., τὸ ψητὸν κρέας), Ἴδε Ὀξύς.

†Ὀπτὸς [ὄσσομαι], ἡ, όν. (σπν. ἠδχρ) ἀντὶ Ὀρατός. (ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀριναίῳ λογοπαίγνιον) « Τὸν ὦμον ἔχων ὀπτὸν εἶναι. . Ὃ γὰρ ἐστὶν ἰδεῖν, τοῦτο εἶναι ὀπτόν· ὥστ' ἐπειδὴ τὸν ἔχων ἦν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶναι ».

Ὀπυίω καὶ Ὀπύω [οἰφάω], Μ. ύσω (σϑ, πρκ. Ὀπύϊσμαι), = Βινέω, (Π.) ἔχω γυναῖκα, εἶμαι νυμφευμένος. ‖- (τϑ. ὡς ἐκ τῆς γυν.) λαμβάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι· (μτγν.) πορνεύομαι.

Ὀπώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ὀπωρειδὴς, ἢ περιέχων ὀπὸν (χυλὸν), πλήρης ὀπῶδ.(Γαλλ.) succulent.

Ὄπωπα, Π. Ἰων. πρκ. τοῦ Ὄσσομαι, ϐϑ.

Ὀπωπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁράω.

Ὀπωπὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄψις.

Ὀπωπητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀπτὴρ.

Ὀπώπιος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὄπωπή]. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ὀπώρα [ἔπομαι ἢ ὀπός, ὥρας], ας (ἡ) ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν ὡριμάζουν τὰ ὀπωρικὰ (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἕως τὸν Νοέμβριον). 2) (συνκδ.) τὰ "πωρικὰ (« Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν [Ἀρχρ. παρ] Ἀθ. « Σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιόν εἰσι, ᾗ τρέφουσι μᾶλλον ἅπάντων τῶν ὡραίων, « Γαλ.). (ϑϑ. μτφορ.) ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας. (ἄλλ.) Ὥρα. « Ἐμῆς δ' ὀπώρας εὖνιν' εὐμόρως, πάτερ, « Αἰσχλ.

Ὀπωριαῖος, α, ον, = Ὀπωρινός.

Ὀπωρίζω ᾗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ισμαι Κόπτω (Τρυγῶ) "πωρικά. « Ἐν χειμῶνι μὲν τὰ ἄνθη ζητεῖν, θαρὸς δέ ποθεῖν ἀπωρίζεσθαι, « Νικ. Χων. (καὶ μτφορ.) « Τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν βολλομένοις ὀπωρίζεσθαι, « (Δῖος παρὰ) Στϐ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀπωρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπώραν (τὸ φθινόπωρον ἢ τὰ ᾽πωρικά). Ὀπώριμος (ὁ, ἡ). = Ὀπωρικός· (συνδ.) εὔφορος (εἰς ὀπωρικά), καρποφόρος, ὀπωροφόρος.

Ὀπωρινός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ὀπώρας ἢ ἐν καιρῷ τῆς ὀπώρας. «Ἀζῆρ ὀπωρινός,» Ὅμ., ὁ (ἄλλ.) Κύων καὶ Σείριος (ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ὁπ. ἀρχίζουν τὰ ᾽πωρικὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα). «Ὀπωρινῆσι τροπῇσι,» Ὅπ.

Ὀπωρισμός (ὁ). τὸ ὀπωρίζειν, μάζωμα (τρύγημα) ὀπωρικῶν.

Ὀπωροβασιλίς, ίδος (ἡ). ἡ βασίλισσα τῶν ὀπωρικῶν, εἶδ. ἐκλεκτοῦ σύκου.

Ὀπωροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δωροῦμαι (Προσφέρω) ὀπωρικά.

Ὀπωροθήκη (ἡ). ἀποθήκη ὀπωρικῶν.

Ὀπωροκάπηλος (ὁ). = Ὀπωροπώλης.

Ὀπωρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (τρυγῶν) ὀπωρικά.

Ὀπωροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀπωρικά.

Ὀπωροπώλις, ιδος (ἡ). γυνὴ πωλοῦσα ὀπωρικά.

Ὀπωρίτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Καρποφορῶ) ὀπώρας.

Ὀπωροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μέ) ὀπωρικά.

Ὀπωροφαγία (ἡ), τὸ φαΐ τοῦ πρηγ.

Ὀπωροφθισία (ἡ), = Φθινόπωρον.

Ὀπωροφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰς ὀπώρας. «Μὴν—,» Κ. Μανασσ., ὁ τοῦ φθινοπώρου.

Ὀπωροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ὀπωρικά, εἶμαι-

Ὀπωροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) ὀπωρικά.

Ὀπωροφυΐς, ίος (ὁ, ἡ), = Ὀπωροφόρος.

Ὀπωροφυλάκιον (τὸ), = Ὀπωροθήκη. 2) ἡ καλύβη τοῦ ὀπωροφύλακος.

Ὀπωροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὴν ὀπώραν (τὰ ὀπωρικά, τὰ ψαφύλια κτλ.), ἀγραγάτης.

Ὀπωρώνης [ὀπώρα, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (πρὸς μεταπωλησιν) ὀπωρικά, ὀπωρακάπηλος.

Ὅπως, ἐπίρ. Τρπ. = Πῶς, μὲ ποῖον ἢ καθ᾽ ὃν ἢ μὲ ὅποιον τρόπον· εἰς ποίαν κατάστασιν. «Εἰπὲ ὅπως τόδε θηρίον ἔπεφνες,» Θκρ. «Γνῶναι, ὅ,τι τε ποιητέον, καὶ ὅπως,» Ξεν. «Καὶ ὅπη, καὶ ὅπως βιωσόμεθα,» Βασ. «Ἐπυνθάνετο, ὅπως ἔχοι,» Μυθ. «Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις,» Ἰλ. Δ. «Ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,» Ὁδ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ [Π.] Κεν πρὸς ὑποτ.) «Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν,» Ἰλ. Γ. «Φράζεσθαι σε, ὅπως κεν νῆας σόας καὶ λαὸν,» Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς εὐκτ.) «Μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι νῆες,» Ὁδ. Ι. (ἡ πρὸς μέλλ. ὀρ.) «Οὔπω ἴδμεν ὅπως ἔζαι τάδε ἔργα,» Ὅμ. (ἡ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) «Ὅπωδὴ,» «Ὁπῶςποθ᾽» Ὁπωσδήποτε,» Ὁπωσοῦν,» Ὁπωσδηποτοῦν,» Ἀξ. «καθ᾽ ὁποιονδήποτε τρόπον.» Οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν,» Ἀξ., ὁλότελα. (ἡ ἐρωτηματ. κατ᾽ ἐπανάληψιν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἄλλου) «Πῶς;—Ὅπως;» Ἄρξρ. (παρβλ. Πῶς;) «Οὐκ ἴσθ᾽ ὅπως,» Ἀξ., ἀδύνατον (δὲν εἶνε τρόπος) νά.» Οὐκ ἴσθ᾽ ὅπως οὐ,» Ἀξ., ἀδύνατον νὰ μὴ, ἀφεύκτως θά.» Οὐ γάρ ἴσθ᾽ ὅπως οὐ᾽ οὐκ Ὀρέστης ἐστί,» Σωφ. «Ἀλλὰ οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε,» Δημ.» Οὐκ ἔγω ὅπως ἁμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος,» Γργ. «Οὐχ᾽ ὅπως, ἀλλὰ,» (φρα.) ὄχι μόνον. «Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ ἧ κατὰ τουτωνὶ πολιτεύει,» Δημ.» «Ὅτι οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσαιεν αὐτόν,» Ξεν. 2) Χρον. καθώς, ἀφ᾽ οὗ, εὐθὺς ὁποῦ. (πρὸς ὁρ. χρόνου ἀόρ.) «Ἔβρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,» Ἰλ. Μ. «Εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θυμὶ᾽ ἀνέγνω,» Θκρ. «Ὅπως δὲ ταῦτ᾽ ἔδρασεν, εὐθύς, ψαύσας ὧν παίδων, λέγει,» Σοφ. «Μετὰ ταῦθ᾽, ὅπως νῷν ἐγένεθ᾽ υἱὸς οὑτοσί,» Ἄρξφ. (ἧ αἰτιολογ.) «Ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται,» Ὁδ. Δ., ἀφ᾽ οὗ, ἐπειδή. 3) (πρὸς ὑπερθ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Ὅσον. «Ὅπως ἥδιστα,» Σοφ. «Ἀδτε μοι ξίφος ὅπως τάχιστα,» Ἄρξφ. «τὸ (ὅσον τὸ) ὀλιγιωρότερον. (καὶ ἑλλ.) Σοῦσθε ὅπως (ἐνν. τάχιςα ἔχετε) πιδῶν,» Σοφ. 4) (ὡς σύνδ.) ἀντὶ τοῦ Ἵνα. (πρὸς ὑποτ.) «Αἰσχεσθαι δ᾽ αὐτὰν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ,» Ὁδ. Γ. «Φραζόμεθ᾽, ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα γένηται,» Ὁδ. Ν. Ψ. (καὶ ἑλλ. ἐν εἴδει παρακελ.) «Ἀλλ᾽ ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ (ἐνν. σκόπει ἡ ὅρα),» Ἀξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν ἢ [Π.]Κεν.) «Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου,» Γρφ. «Πεῖρα, ὅπως κεν σὴν πατρίδ᾽ ἵκηαι,» Ὁδ. Δ. (ἧ πρὸς ἀπαρ.) «Πειρᾶσθαι, ὅπως τὰ προαήκοντα διαπράττεσθαι,» Ξεν. (καὶ πρὸς εὐκτ.) «Βούλευον, ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα γένοιτο,» Ὁδ. Ι. (ἧ πρὸς ὁρ. μέλλ.) «Ὅπως ἰθάκης ἐπιλήσεται,» Ὁδ. Δ. «Ὅπως ξείνων μὸν τεψόμ᾽ ἰδῶν,» Θκρ. «Σιγᾶθ᾽ ὅπως μὴ πύσεταί τις,» Αἰσχλ. (καὶ πρὸς παρῳχ.) «Τίεθ᾽ . . οὐκ ἐβρίψ᾽ ἐμαυτὴν, ὅπως . . τῶν πόνων πόνων ἀπηλλάγην;» Ἄρξφ. (ἧ κατ᾽ ἀνάλ. ἀπαρέμφ.) «Δεῖ σ᾽ ὅπως δυῖσεις,» Σοφ. 5) (ἐνίοτε) Περιγραφ. ἀντὶ τοῦ Ὅτι. «Καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τάδε τρῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται,» Θκ.

Ὅραμα (τὸ), [ὁράω]. πᾶν ὅ,τι βλέπει τις θέαμα· (Γρφ.) ὀπτασία.

Ὁραμνος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὀρόδαμνος.

Ὄρανος (ὁ), Δίωλ. ἀντὶ Οὐρανός. «Ἐκ δ᾽ ὀράνω μέγας χείμων,» Ἄλκ.

Ὅρασις, εως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ αἴσθησις τοῦ ὁρᾶν. 2) (συνκδχ.) οἱ ὀφθαλμοί. 3) = Ὅραμα.

Ὁρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὁράω.

Ὁρατής, εῦ (ὁ). ὁ ὁρῶν, θεωρός, θεατής.

Ὁρατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς ὅρασιν, ὀπτικός. 2) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν) τοῦ ὁρᾶν.

Ὁρατός (ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ατῶς. Ὁ ὁρώμενος (ἢ συχνότ.) δυνάμενος νὰ ὁραθῇ, (Γαλλ.) visible.

†Ὁραωγέομαι-οῦμαι [ὁρῶ, αὐγή], Μ. ήσομαι. (νλγ.) Βλέπω (Αμβλύνω ὑπ᾽ ὄψιν) τι, παρατηρῶ, ἐξετάζω.

Ὁράω-ῶ, Μ. (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι) ὄψομαι ἧ ὀφθήσομαι (παρτ. Ἐώρων, πρκ. Ἑώρακα ἧ πθ. Ἑώραμαι καὶ [συνηθέστ.] Ὦμμαι, ἀόρ. [ἐκ τοῦ †Εἶδω] Εἶδον [ἀδ. πρς. Ἴδε καὶ ἐπίρ. Ἴδι, εὐκτ. Ἴδοιμι, προστ. Ἰδοῦ, ἀπαρ. Ἰδεῖν καὶ μτχ. Ἰδών] καὶ μσ. Ἰδόμην [ἀδ. πρς. Ἰδοῦ καὶ ἐπίρ. Ἰδοῦ ἧ ἀπαρ. Ἰδέσθαι] καὶ πθ. Ὀφθην ἧ σπανιότ. Ἐωράθην καὶ τὸ θετ. Ὀπτέον καὶ Ὁρατέον). = Βλέπω, κυττάζω· παρατηρῶ. «Ἀμβλὺ καὶ ἐπὶ σμικρὸν ὁρώντων,» Πλάτ. (καὶ μτδτ.) «Ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ᾽ ὄπωπα,» Θκρ. «Οὐκ ἄλλων πάρα κλύουσα, τοῖς δὲ σ᾽ εἶδον δμῶσιν αὐτὴ κατασφαγέντα,» Εὐρ. «Εἶδον γάρ, σκοπιὰν εἰς παιπαλέεσσαν ἀνελθών, νῆσον,» Ὁδ. Κ. «Σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦ ὀπτός τις ποτε φαίνῃ ἰδεῖν,» Πλάτ. «Οὐκ ἴδον, ἀλλὰ στόνον οἷον ἄκουον,» Ὁδ. Ψ. (καὶ προθετ.) «Ἐς πόντον ὁρῶν,» Θκρ. «Ἴδων ἐς πλησίον ἄλλον,» Ὅμ. (καὶ μσ.) «Ἐς ἀλλήλους δὲ ἰδόντο,» Ἰλ. Ω. «Οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι,» Ἰλ. Α. (καὶ ἐπίρ.) «Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονός,» Ἰλ. Γ. «Ἧστο κάτω ὁρόων,» Ὁδ. Ψ. (ἧ μτγν.) «Ἦαρ ὀρώωσα,» Θκρ., ἔχουσα θελκτικὸν βλέμμα, (καὶ κατ᾽ ἄλλ. ἐκδχ.) «Ἀλλοίου κουριδίης οὔτι χάριν ἴδεν,» Ἰλ. Α., δὲν τὴν ἐχάρηκε. 2) (συνεκδχ.) ἀνταμώνω τινά (ἵνα τὸν ὁμιλήσω). «Πρώτησε τοὺς προφύλακας, ποῦ ἂν ἴδοι Κλέαρχον,» Ξεν. «Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν,» Δκ. «Ἰδεῖν σε θέλοντες,» Γρφ. 3) ἔχω τὸν νοῦν μου, προσέχω. «Ἴρρας πλοῦν ὁρᾶν,» Εὐρ. (καὶ ἐπὶ ψύχ.) «Ὁρᾶν (τὸ ὑπ. ὅμως νομίζω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀργᾶν) πρὸς βλάστησιν,» Γεωπον. (καὶ κατ᾽ ἄλλ. ἐκδχ.) «Ὁρᾷ πρὸς Πελοπόννησον,» Θκ., εἶνε τετραμμένη πρός. κεῖται κατάντικρυ. 4) κυττάζω νὰ ἴδω τι, (ἐπιμ.) φροντίζω, κάμνω τρόπον. «Σπεύδων πάντ᾽ ὁπόσ᾽ τιν᾽ ἰδεῖν τρόπ᾽,» Σοφ., «Ὅρα δίκαιον αὐτῷ,» Θκρ. «Καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ πρόσηκον ὁρῶν, αὐτ., προνοούμενος. (καὶ κατ᾽ ἀνάλ. ἀπαρ.) «Ὁρᾶν ὅπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος,» Θκ. 6) παρατηρῶ (μὲ τὸν νοῦν μου), σκέπτομαι· παραβάλλω· ἐννοῶ· ἐξετάζω. «Ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἦδὲ δαΐφρων,» Ἰλ Φ. «Οὐχ ὁράας ὅτι,» ; «Ὦμ.» «Πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὄψε με,» Δημ. 6) σύνων.) ἀντὶ Θεωμαι, θεωρῶ. «Τὰς ἱπποδρομίας χωρὶς μὲν οἱ βουλευταί, χωρὶς δὲ οἱ ἐπεῖς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ πλήθους εἶδον,» Δ. Κάσ. ||. (ἐνίοτε τὸ ἀπαρ.) Ὁρᾶν ἧ (πθ.) Ὁρᾶσθαι, «(ἀντὶ οὐσ.) ἡ ὄψις.» «Ὁρᾶν συγγνὸς ἦν,» Ξεν. «Δίκαιοι ὁρᾶσθαι,» αὐτ.

Ὀρβικλάτον (τὸ), (ἐκ τοῦ Λτ. orbiculatum), εἶδος στρογγυλοῦ μήλου.

Ὀργᾶ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὀργή.

Ὀργάζω, Μ. άσω. Ἐργάζομαί τι (κυρ. ζυμονοντάς το), (ὅθ. τὸ καὶ ἀ.) ἀργάζω. «Πηλὸν ὄργασον,» Ἄρξφ. (καὶ πθ.) «Ὅταν ὁ κηρὸς μετρίως ὠργασμένος ᾖ,» Πλάτ.

Ὀργαίνω, Μ. ανῶ, Π. -κινῶ εἰς ὀργήν, παροργίζω. ||. (ἐμπεδ.) ὀργίζομαι θυμόνω.

Ὀργάνη (ἡ), Π. = Ἐργάνη. «Χαῖρ—,» Εὐφ.

Ὀργανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γεννημένος ὡς ὄργανον· ὁ γινόμενος δι᾽ ὀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάνων (κυρ. μουσικῶν), (Γαλλ.) instrumental.
Ὀργανικῶς, ἐπίρ. Δι' ὀργάνου ἢ ὀργάνων.
Ὄργανιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄργανον (τό), [ἔργον], ἐργαλεῖον· μηχανή, (κυρ.) πιεστήριον. «Μουσικῆς—,» Ἄρστ. «Ὄργανα Μουσάων τὰ βιβλία,» Ἐπιγρ. (καὶ μτγν.) «Τὰ τῶν αἰσθήσεων ὄργανα,» Ἀξ., τὰ αἰσθητήρια. 2) Π. ἀντὶ Ἔργον, κατασκεύασμα. «Μελίσσης—,» Σοφ.
Ὀργανοπήκτωρ, ορος (ὁ), Π. [ὕργ. πήγνυμι], = Ὀργανοποιός.
Ὀργανοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀργανοποΐαν.
Ὀργανοποΐα (ἡ). Ἡ τέχνη, (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ ὀργανοποιοῦ, κατασκευὴ ὀργάνων. «Γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα τῆς φωνῆς ὀργανοποΐα,» Πλάτ.
Ὀργανοποιικός, ἡ, όν. Ὀργανοποιοῦ ἴδιος.
Ὀργανοποιός (ὁ). Ὁ κατασκευάζων ὄργανα (μηχανάς, ἐργαλεῖα).
Ὀργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐτρεπίζω τι μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, διοργανίζω.
Ὀργάνωσις, εως (ἡ). Ὀργανισμός.
Ὀργάς [ὄργαω], άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἁρμεδία πρὸς ἐργασίαν, ἐργάσιμος. (μτγν.) «Θυγατέρες εἰς λέχος ὀργάδες,» «Νικήτ., ἐπίγαμοι, (ὀθ. ||· συνήθ. ὡσ.) ἢ λιπαρὰ καὶ καρποφόρος (καλλιεργήσιμος) γῆ, (κατ' ἐξοχ. δέ) «Ἱερὰ ὀργάς,» ἡ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἀσειμένη εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος ἀκαλλιέργητος.
Ὀργασμός (ὁ). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐργάζειν (ἀπαλύνειν διὰ ζυμώσεως, (κοιν.) ἄρτασμα. 2) ἡ κατάστασις τῶν ὀργώντων, ὁρμὴ φυσικὴ διὰ πλησμονὴν χυμῶν, (τρπ.) σφοδρὰ (ἀκράτητος) ἐπιθυμία.
Ὀργαστήριον (τό), Π. ἀντὶ Ὀργιαστήριον, μέρος ὅπου τελοῦνται ὄργια.
Ὀργάω-ῶ [ὀργή]. Μ. ήσω. Εἶμαι πλήρης γονιμότητος χυμῶν ἐρμώντων πρὸς διέξοδον, εὑρίσκομαι εἰς ἔξαψιν (ἐπιθυμίαν συνουσίας), βαρβατιάζω. (ἐπὶ φυτ.) εἶμαι εἰς ἀκμὴν (διὰ πρύγημα). (μτφρ.) κινοῦμαι ἀπὸ πάθος (ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν [ὁρμὴν] πρός τι). «Διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα,» Θκ., ἐμπαθῶς, ὄχι de sang froid.» Οὐ δεῖ μὴ ὀργῶντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πτᾶρνυσθαι, οὔτε φύσαν ὀφίνειν,» Ἄρστ. (καὶ αἰτ. πρυθετ.) «Προς ἐκεῖνον τὸν λόγον ὀργῶντας,» Δ. Χρ. (ξ πρὸς ἀπαρ.) «Ὀργᾷ μαθεῖν,» Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) «Παρθενίου αἵματος ὀργᾷ,» αὐτ., ζωῇ.
Ὀργεών [ὄργια ἢ ἔρδω], ῶνος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) «Ἱερεὺς (θύτου) τῶν ὀπ. εἶχεν ἑκαστη φατρία.» (Π. ἐν γεν.) ἱερεύς.
Ὀργεωνὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀργεών, Ἱέρεια.
Ὀργεωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀργεῶνας.
Ὀργή (ἡ), [ὀρέγω ἢ ὁρμή]. (ἐν γέν.) ἦθος, χαρακτήρ, διάθεσις· (ἐπὶ ζ.) ἰδίωμα («Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε,» Θγν. [τὸ ἀπὸν ἄλλου εἶπε] «Πωλύπους νόον ἴσχε.» «Ἠπιοφρόνεσιν ἴκελος ὀργήν,» Ὅπ.). (συνήθ.) ταυτ. (ὁρμὴ) φυσικὴ πρός τι, συγκίνησις βιαία τῆς ψυχῆς, πάθος, (ἰδιαιτ.) θυμός, ἀγανάκτησις, ἐπιθυμία ἐκδικήσεως. «Δι' ὀργῆς (ἢ) ἐν ὀργῇ ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινα,» Φρσ.,—Ὀργίζεσθαι κατ' αὐτῶν.» Ὀργὴν οὐκ ἄκρος,» Ἡρ., ἴδε Ἄκρος. «Διὰ τὴν τοῦ πράγματος ὀργήν,» Δημ., τὴν πρὸς αὐτὸ ἀποζρσφήν. (καὶ ἀντὶ ἐπιθ.) «Ὀργῇ,» Αξ., μὲ θυμόν, μὲ πάθος. «Ὀργὰς ἐπιφέρειν τινί,» Θκ., ἐμπνέειν συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας.
†Ὄργημα (τό), Σχλ. ὀργὴ αἴσθημα.
Ὀργητής, οῦ (ὁ). Ὀργίλος, ὀξύθυμος.
Ὄργια (τά), [ἔρδω]. (ἐν γέν. ᾧ κατὰ λέξ.) θύματα· (συνήθ.) τελεταὶ θρησκευτικαὶ (μυστηριώδεις), (ἰδιαιτ.) τὰ ἐνθουσιώδη μυστήρια τοῦ Βάκχου, (ὀθ. μτγν. ᾧ τρπ.) «Ἔρωτος (=Φιλοσοφίας)—,» Ἐπιγρ., Συν.
Ὀργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια, τελετουργῶ, μυστηριάζω. (μτφρ.) τιμῶ διὰ τελετῶν θρησκευτικῶν, ἢ· μυσταγωγῶ. «Αὐτόν τε ᾧ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὠργίασε,» Φίλ.
Ὀργιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀργιαστική.
Ὀργιασμὸς (ὁ). Τὸ ὀργιάζειν, μυστηριασμός, τελετουργία.
Ὀργιαστήριον (τό), ἴδε Ὀργαστήριον.
Ὀργιαστὴς, οῦ (ὁ). Ὁ ὀργιάζων, μύστης, μαθητὴς, θιασώτης. «Μυστηρίων (=Φιλοσοφίας, «Τῆς Ἀκαδημίας)—,» Πλ.
Ὀργιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ὀργιασμὸν ἐπιτήδειος, ἐνθουσιαστικός, ἐνθουσιώδης.
Ὀργιαστὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀργιαστής.
Ὀργιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὀργάω ἢ 2) Ὀργιάζω.
Ὀργίζω, Μ. ίσω. Κινῶ εἰς ὀργὴν, θυμώνω, παροργίζω.
Ὀργίλος, η, ον. Ἐπιρρεπὴς πρὸς ὀργὴν, θυμώδης. «Γυναῖκες ἀνδρῶν ὀργιλώτεραι,» Ἄρστ.
Ὀργιλότης (ἡ). Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ὀργίλου, ὀξυθυμία.
Ὀργιλώδης, ους (ὁ, ἡ). Ὀργίλου ἴδιος, θυμώδης.
Ὀργίλως, ἐπίρ. Μὲ ὀργιλότητα.
Ὀργιοφάντης, ου (ὁ). τελετουργὸς (ἱεροφάντης) τῶν ὀργίων.
Ὀργιστέον, θετ. τοῦ Ὀργίζω.
Ὀργιστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀργίζειν ἢ ὀργίζεσθαι.
Ὀργιστὸς, ἡ, ον. Ὀργῆς δεκτικός.
Ὀργίων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀργεών, ἱερεὺς, θύτης.
Ὀργυιὰ ᾧ (ἀρχ. ᾰ). Ὄργυια (ἡ), [ὀρέγω]. τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν ἁπλωμένων, μέτρον ἐκτάσεως, 6 – 7 (καὶ κατὰ τὸν Πλιν. 10) ποδῶν.
Ὀργυιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς ὀργυιᾶς ἔκτασιν.
Ὀργυιδιες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀργυιαῖος.
Ὀργυιοω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐκτείνω τὰς χεῖρας (εἰς ὀργυιάν), δένω σσυστροφικῶς. (ἐν γεν.) ἁπλόνω. «Ὠώσωνας ὠργυιωμένους,» Λυκ.
Ὀργυόμετρον (τό), Π. = Ὀργανόμος.
Ὀρεγέθω, ἐπ. ἀ. [ὀρέγω]. Ἁπλώνοντας τὰ χέρια· (συνεκδ.) μὲ προθυμίαν ἢ ἐπιθυμίαν, ἀσμένως, προθύμως.
Ὄρεγμα (τό). Ἡ πρᾶξις τοῦ ὀρέγειν (ἁπλόνειν, προσφέρειν). «Παρτίων—,» Εὐρ. 2) βῆμα, διασκελιά. «Κοῦφον ὄρεγμα ποδός,» Αἰσχλ. «Τὸ μέγεθος τοῦ ὀρέγματος (τῆς καμήλου),» Ἀρστ. 3) Ἔντεγρφ., εἶδος μέτρου ἐκτάσ., (ἴσως) = Ὀργυιά. «Ἀμπέλων δὲ τέτορες σχοῖνοι, ὀρέγματα δέκα ἐν, πόδες τρεῖς,» Βίβ. Ἡρακλ.
Ὀρέγνυμι, Π. ἀντὶ Ὀρέγω [ξυγγ. τῷ Ὄρνυμι], Μ. ὀρέξω (πρκ. Ὀρώρεγα καὶ πθ. Ὠρώρεγμαι, ἀόρ. Ὠρέχθην ἢ Ὠρεξάμην). Ἐκτείνω, ἁπλώνω (συνεκδ.) προσφέρω· (ἐν γέν.) δίδω, παρέχω. ||. (μσ.) προτείνω τὰς χεῖρας, (Π.) ἁπλόνω νὰ φθάσω (νὰ πιάσω) τι (συνεκδ.) εὑρίσκω (πλήττω) σημαδεύων, — Καθικνοῦμαι· (χ. πτ.) τινάζομαι, ὁρμῶ κτυπῶ (καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμός), σπαράζω (παρεβλ. Ὀρχέομαι)· (τρπ. μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ, (κοιν.) λαχταρῶ. «Δέπας ὀρέγνυτο χειρί· ὀρέγων εἰς οὐρανόν,» Ἰλ. Ο., Ὀδ. Γ. (ᾧ μὲ δοτ.) «Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγονται,» Ὀδ. Μ. «Νίκην ὀπάσαι, καὶ κύδος ὀρέξαι,» «Ησ. Ἀ. «Οὐκ αὐτὸν ἐὰν σύριγγ' ὀρέξαι,» Θκρ. (καὶ μα.) «Ὠρέξατο χερσὶν, οὐ δ' ἔλοδεν,» Ἰλ. Ψ. «Ὀρίξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἶνυτο τόξον,» Ὀδ. Φ. «Ἔργμα ὀρίγεσθαι,» Ἰλ. Δ. Ε., προτείνειν τὴν λόγχην. «Ἵπποι ποσὶν ὀρωρέχαται ἀσπαλιμίζειν,» Ἰλ. Π., κινοῦνται, πρόχωροῦν. «Τρὶς ὀρίξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον ἔκτανε τέκμωρ,» Ἰλ. Ν., ἔκαμε τρία βήματα, καὶ εἰς τὸ τέταρτον ἔφθασεν ὅπου ἤτον νὰ φθάσῃ. (καὶ πρυθετ.) «Δράκοντες ὀρωρέχατο πρητὶ δειρὴν,» Ἰλ. Α., ἐπλέκοντο περιξ. (καὶ μὲ γεν.) «Οὐ παιδὸς ὠρίξατο,» Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) «Πάντες ὀρώρεσθαι τοῦ ἐδέσθαι ὀρέγονται φύσει,» Ἀρστ. «Τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν οὐκ ὠρέξατος (Εὐρ. παρὰ) Σαῦ. (καὶ αἰτ.) «Εἶπον ὄρεξαι,» Εὐρ., «πάρε (νὰ φάγῃς)· πάρεγε. «Φόνιον αἴωρημα διὰ σέρτης ὀρέξομαι,» Εὐρ., θὰ πάρω νὰ βάλω τὴν θηλειὰν εἰς τὸν λαιμόν μου, θὰ πνιγῶ· (ᾧ χ. πτ.) «Θυμὸς ὀρέξατο γνῶναι.» Ἀπλῶν., ἐκτύπησεν ἡ (πυθανότ.) ἀπλωσε (κοιν.) ἀνοιξεν ἡ καρδιά του, εὐχαριστήθη.
Ὀρειαῖος, α, ον, = Ὄρειος, Ὀρεινός.
Ὀρειολώτος (ὁ, ἡ), [ὄρος, ἁλίσκω]. Ὁ πιασθεὶς εἰς τὰ βουνὰ (ὅπου περιπλανᾶται).
Ὀρειάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν ὀρεινῶν (τῶν ὀρείων).
Ὀρειὰς, άδος (ἡ). = Ὀρεία. ὀρεινή. ||. (ᾰδος) Ὀρειάδες, αἱ Νύμφαι τῶν ὀρέων, αἱ (ζλλ.) Ὀρεστιάδες.
Ὀρειούλος (ὁ, ἡ), Π, ὁ αὐλιζόμενος (κατοικῶν, διατρίβων) εἰς τὰ ὄρη.
†Ὀρειβὸς, άδος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὀρειβάτης.
Ὀρειβασία (ἡ). τὸ ὀρειβατεῖν (περιπατεῖν εἰς τὰ βουνά).
Ὀρεβάσια (τά), [ἴνν. ἱερά], ἑορτὴ καθ' ἣν περιφέροντο εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρειβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰ βουνά, εἶμαι –
Ὀρειβάτης [ᾰδος, βαίνω], ου (ὁ). Ὁ περιπατῶν εἰς τὰ βουνά.
Ὀρειβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀρειβατεῖν.
Ὀρειβάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρειβάτης.
Ὀρειβρεμέτης, ου (ὁ), Π. [ὄρος, βρέμω]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ κάμνων νὰ ἀντηχοῦν (νὰ μπουμπουνίζουν) τὰ βουνά.
'Ορείγανον (τὸ) καὶ
'Ορείγανος (ὁ), = 'Ορίγανον.
'Ορειγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς [κατοικῶν ἀπό) τὰ ὄρη, βουνήσιος.
'Ορειγένητος (ὁ, ἡ), = 'Ορειγενής.
'Ορειδρομία (ἡ), Π. τρέξιμον εἰς τὰ βουνά, [ἐκ τοῦ
'Ορειδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων τὰ ὄρη (τὰ βουνά).
'Ορειθάλλης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀνθῶν) εἰς τὰ ὄρη.
'Ορείκοιτος (ὁ, ἡ), = 'Ορειλεχής, 'Ορεσίκοιτος.
'Ορεικός [ὄρος], ή, όν, = 'Ηπειρωτικός. «Ζεῦγος ὀρεικόν,» Αξ., τὸ συρόμενον ἀπὸ μεγάλα.
'Ορείκτιτος (ὁ, ἡ), Ζ. 'Ορίκτιτος.
'Ορειλεχής, ους (ὁ, ἡ), Π. [ὄρος, λέχος]. ὁ κοιμώμενος (κατοικῶν) εἰς τὰ βουνά. «Θήρ—,» Σομπλ.
'Ορειμαλίδες (αἱ), = 'Ορομαλίδες.
'Ορειμανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς ἢ τρέχων ὡς μανιώδης τὰ βουνά.
'Ορεινομέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω ἢ κατοικῶ εἰς τὰ βουνά. εἶμαι -
'Ορεινόμος (ὁ, ἡ), [ὄρος, νέμω]. ὁ βόσκων ἢ κατοικῶν (διατρίβων) ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὰ βουνά. «Ἀΐξ—,» Ἡσ.
'Ορεινός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων (ζῶν, εὑρισκόμενος) εἰς τὰ ὄρη, βουνήσιος· (ἐπὶ τόπ.) βουνώδης, γεμάτος ὄρη. «Ἐπορεύθη εἰς τὴν 'Ορεινήν,» Γρφ.
'Ορειβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ορειβάτης.
'Ορείκιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη, 'Ορεσίκιος.
'Ορειμανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ορειμανής.
'Ορεινόμης, α (ὁ), καὶ
'Ορεινόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ορεινόμος.
'Ορειος, α, ον, = 'Ορεινός.
'Ορειχαρής, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, διατρίβων ἀσμένως) εἰς τὰ ὄρη.
'Ορειπέλαργος (ὁ), εἶδος γυπὸς ἢ ἀετοῦ, (ἄλλ.) Γυπαίετος, (κατὰ λέξ.) πελαργὸς τοῦ βουνοῦ.
'Ορείπλαγκτος καὶ
'Ορειπλανής, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος) εἰς τὰ ὄρη.
'Ορειπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ορεοπωλέω.
'Ορειπτελέα (ἡ), εἶδος δένδρου, πτελέα τοῦ βουνοῦ.
'Ορεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ β'. μέλλ. τοῦ
'Όρνυμαι.
'Ορείτης, ου (ὁ), Π. κάτοικος ὄρους, (Γαλλ.) montagnard.
'Ορειτρεφής, ές καὶ
'Ορείτροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ἀναθρεμμένος) εἰς τὰ βουνά, βουνήσιος, ἄγριος.
'Ορειτυπία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ὀρειτύπου, ὑλοτομία ἢ (;) λιθοτομία.
'Ορειτύπος (ὁ, ἡ), [ὄρος, τύπτω]. ὁ κτυπῶν μὲ τὸν πέλεκυν καὶ κόπτων ξύλα εἰς τὰ ὄρη, ὑλοτόμος ἢ (;) λιθοτόμος. 2) Π. «Ὀρειτύποι γίγαντες,» οἱ μαχόμενοι (λιθοβολούμενοι) πρὸς ἀλλήλους μὲ κομμάτια βράχων (βουνῶν).
'Ορείτωρ, ορος (ὁ), Γλσ. = 'Ορείτης.
'Ορειφοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συχνάζω (περιπατῶ συνήθως) εἰς τὰ ὄρη, εἶμαι -
'Ορειφοίτης, ου (ὁ) καὶ
'Ορείφοιτος (ὁ, ἡ), [ὄρος, φοιτάω]. ὁ περιπατῶν (συχνάζων) εἰς τὰ ὄρη.
'Ορειχάλκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐξ ὀρειχάλκου, μπρούντζινος.
'Ορείχαλκος (ὁ, ἡ), εἶδ. (φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ) χαλκοῦ, (κοιν.) μπρούντζος.
'Ορείχαλκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ορειχάλκινος.
'Ορειώτης, ου (ὁ), Π. = 'Ορείτης.
'Ορεκτέον, θετ. τοῦ 'Ορέγω.
†'Ορεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = 'Ορέγομαι.
†'Ορέκτης [ὀρέγω), ου (ὁ), ὁ ἐκ τοῦ πλησίον (ἐκ τοῦ συστάδην) μαχόμενος.
†'Ορεκτίάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. = 'Ορέγομαι.
'Ορεκτικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ὄρεξιν, ἐπιθυμητικός· (ἰατρ.) ὁ ἀνοίγων (ἐρεθίζων) τὴν ὄρεξιν. «Τὰ ὀρεκτικά, « Λρστ., αἱ ὀρέξεις, αἱ ἐπιθυμίαι. « 'Ορεκτικῶς ἔχω, « Αξ., = 'Ορεκτιάω.
'Ορεκτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ὀρέξῃ (νὰ ἐκτείνῃ). « Δόρυ —, « Σοφ., τὸ χρησιμεῦον εἰς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, (ἀντιθ. τῷ Παλτόν). 2) ἐπιθυμητός, (κοιν.) ὀρεκτικός.
'Ορεμπόται (οἱ), Π. ἐπιθετ. οἱ ποταμοὶ ὡς ἐμπίνοντες (ῥοφοῦντες, σχηματιζόμενοι ἀπό) τὰ νερὰ τῶν ὀρέων.
'Ορέξις, εως (ἡ). τὸ ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμία.
'Ορεοζεύκτης, 'Ορεοκομέω, 'Ορεοκομία, 'Ορεοκόμος, Ζ. 'Ορεωζεύκτης κτλ.
'Ορέοντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ †'Ορέομαι ἀντὶ "Ορνυμαι.
'Ορεοπολιω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (Περιφέρομαι) εἰς τὰ ὄρη, εἶμαι -
'Ορεοπόλος (ὁ, ἡ), [ὄρος, πολέω]. ὁ περιπολῶν (διατρίβων) εἰς τὰ βουνά.
'Ορεσείλινον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, σέλινον βουνήσιον, (παρβλ.) Πετροσέλινον.
'Ορεσοτύπος (ὁ), = 'Ορειτύπος.
†'Ορεσφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοποθετημένος (ἔχων τὴν σκοπιάν του) ἐπάνω ὄρους.
'Ορέσβιος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ 'Ορεσίβιος.
'Ορεσιβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ορειβάτης.
'Ορεσίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν (διάγων) εἰς τὰ βουνά.
'Ορεσίβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (βοσκόμενος) εἰς τὰ ὄρη.
'Ορεσιγενής, ές καὶ 'Ορεσίγονος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορειγενής.
'Ορεσιδρόμος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορειδρόμος.
'Ορεσικοίτης, ου καὶ
'Ορεσίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὴν κοίτην (τὴν κατοικίαν, τὴν φωλεάν) του εἰς τὰ ὄρη, ὀρεσίκοιτος.
'Ορεσινομία (ἡ). ἡ ἐν τοῖς ὄρεσι διατριβή, [ἐκ τοῦ
'Ορεσινόμος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορεινόμος.
'Ορεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορείοικος.
'Ορεσιπάτης, ου (ὁ), Π. [ὄρος, πατέω], = 'Ορεσιβάτης.
'Ορεσίτροφος (ὁ, ἡ), Π = 'Ορείτροφος.
'Ορεσιφοίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ορεσιφοίτις, ιδος (ἡ), = τῷ
'Ορεσίφοιτος (ὁ, ἡ), = 'Ορείφοιτος.
'Ορεσίχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χυνόμενος (ἐκ τῶν ὀρέων.
'Ορεσκεύω, Μ. εύσω, Π. ζῶ (κατοικῶ, διατρίβω) εἰς τὰ ὄρη.
'Ορέσκιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκιαζόμενος ἀπὸ ὄρη καὶ δάση (διατρίβων ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν ὀρέων καὶ δρυμώνων), ἄλλ. διορθ. 'Ορέσκοιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
'Ορέσκιος καὶ
'Ορεσκῷος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρος, κέω, κεῖμαι]. = 'Ορεσίκοιτος, ὀρεσίοικος, ἄγριος.
'Ορεσσαύλος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορειαύλος.
'Ορεσσιβάτης, ου (ὁ), Π. = 'Ορεσιβάτης.
'Ορεσσίβιος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορεσίβιος.
'Ορεσσίβοτος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορεσίβοτος.
'Ορεσσιγενής, ους καὶ 'Ορεσσίγονος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορεσιγενής κτλ.
'Ορεσσιδρόμος, 'Ορεσσινόμος κτλ. Π. = 'Ορεσιδρόμος κτλ.
'Ορεσσιπάτος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορεσιπάτης.
'Ορεσσιπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) τὰ ὄρη.
'Ορεσσίχυτος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορεσίχυτος.
'Ορέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ 'Ορεινός, ἄγριος.
'Ορεστιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ορεία, ὀρεινή. « Νύμφαι ὀρεστιάδες, « "Ομ., αἱ (ἄλλ.) 'Ορειάδες. 2) ὡδὴ ἔχουσα ἀντικείμενον τὰ κατὰ τὸν 'Ορέστην.
'Ορέστιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Νεκτάριον καὶ 'Ελένιον.
'Ορεστίς, ίδος (ἡ), = 'Ορεστιάς.
'Ορεσφι(σφιν), Π. γεν. ἡ δοτ. ἐν. ἡ πλθ. τοῦ "Ορος.
'Ορεύς [ὄρος], έως (ὁ), Π. καὶ ἐπιθ. = 'Ορεινός, (ὄϊ. 2) (συνήθ.) τὸ μουλάρι.
'Ορευς, Δ. ἀντὶ "Ορεως-ους.
'Ορεύω, Μ. εύσω, = 'Ωρεύω, ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω.
†'Ορεφοίτης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ορεσφοίτης ἢ 'Ορεσιφοίτης.
'Ορεχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Ορέγομαι, (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ, λαχταρῶ. (γ. πτ.) = Πάλλομαι, κτυπῶ. « Πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν,» Ἀριστοφ. « Βύες ἀρίζηλοι σφοζόμενοι, « Ἰλ. Ψ., ἐπαράγω, (τὸ ὁπ. ἄλλ. ἀναφέρουν εἰς τὸ 2) = 'Ροχθέω, μουγγρίζω, βρύζω. « Τὴν θάλασσαν ἐκ ποτὲ χέρσον ὀρεχθεῖν,» Θκρ. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ) νὰ κτυπᾷ εἰς τὸν αἰγιαλόν (ὥστε ἡ θ'. σημασ. κατανᾷ ἀμφ.).
'Ορέω, Ἰων. ἀντὶ 'Οράω.
'Ορεωζεύκτης [ὀρεύς, ζεύγνυμι], ου (ὁ). μουλαράς.
'Ορεωκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι 'Ορεωκόμος.
'Ορεωκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρεωκόμου.
'Ορεωκόμος (ὁ), [ὀρεύς, κομέω]. ὁ περιποιούμενος τοὺς ἡμιόνους, μουλαράς, βορδωνάριος.
'Ορεωπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ορεοκομέω.
'Ορεωπώλης, ου (ὁ). [ὀρεύς, πωλέω]. ὁ πωλῶν ἡμιόνους, (συγχ. τῷ 'Ωραιοπώλης).
"Ορη, πλθ. τοῦ "Ορος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὄρη, Δ. ἀντὶ Ὄρα, Β'. ἑν. πρσ. τῆς πρς. καὶ
Ὀρῆσι, Ἰων. ἀντὶ Ὀρᾷ, Β'. ἑν. πρσ. τοῦ μα. ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ὁράω.
Ὀρήϊος, εσσα, εν, γρμτ. = Ὀρεινός.
Ὄρημι, Δ. Δίωλ. ἀντὶ Ὁράω.
Ὀρηται, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρῆτο, Δ. ἀντὶ Ἐωρᾶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ὁράω.
Ὀρητύς, ἡ, ὑς, Ἰων. ἀντὶ Ὀρατύς.
Ὀρθαγγελέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀναγγέλλω τι ὀρθῶς (ἀληθῶς, ἀκριβῶς).
†Ὀρθάγης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθάνης.
Ὀρθαγορίσκειος (ὁ, ἡ), = Χοίρειος, γρουνήσιος.
Ὀρθαγορίσκος (ὁ), [ὄνμτπ.], Λακων. τὸ χοιρίδιον, τὰ γρουνάκι.
Ὀρθάδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὄρθιος.
Ὄρθαι, Π. ἀντὶ Ὀρέσθαι, μτ. ἀόρ. Β'. τῆς ὑπαρ. τοῦ Ὄρνυμι.
§Ὀρθάκανθος (ὁ, ἡ), = Ὀρθάκανθος, (καὶ ἄλλ. διορθ. Πτορθάκανθος).
Ὀρθάνης [ὄρθος], ου (ὁ), ζαίμων τις Πριαπώδης.
Ὄρθαπτον (τὸ), [ὄρθος, ἅπτομαι]. προσόψι μάλλινον διὰ σφυγγισμα τοῦ σώματος.
Ὀρθεύω, Μ. εὔσω, Π. ἀντὶ Ὀρθόω.
Ὀρθῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὀρθός.
§Ὀρθηλός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ὀρθός.
Ὀρθήν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὀρθός.
Ὀρθία (ἡ), θηλ. καὶ
Ὄρθια (τὰ), πλθ. οὐδ. τοῦ Ὄρθιος.
Ὀρθιάδε(ζε), ἐπίρ. Πρὸς τὰ ὄρθια (τὰ ἄνω), τὸν ἀνήφορον. » — ἀναβαίνειν, « Ξεν.
Ὀρθιάζω [ὄρθιος], Μ. άσω. Ὑψόνω τὴν φωνήν, ξεφωνίζω, (ἴδε καὶ Ἀνορθιάζω). 2) (μὲ αἰτ.) σηκόνω τι ὄρθιον, ὀρθώνω.
Ὀρθίαξ, ακος (ὁ). τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καταρτιοῦ.
§Ὀρθίασις, εως (ἡ), τὸ ὀρθιάζειν, = σήκωμα. 2) (ἰατρ.) ἔνταση τοῦ αἰδοίου, (Γαλλ.) érection, (Λρετ.).
Ὀρθίαμα (τὸ). φωνὴ ὀρθιάζοντος, κραυγή, ξεφωνητόν.
†Ὀρθιάω-ῶ, Μ. άσω, γρμμτ. ἀντὶ Ὀρθιάζω.
†Ὀρθόκωπος (ὁ, ἡ), Γλτ. ὁ κωπηλατῶν ὄρθιος.
Ὄρθιος, α ἢ ος, ον, = Ὀρθός, ατημένος ζωσια, σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸ πισάρτι), [δρόμος) ἀνηφορικός· (φωνὴ) ὑψηλή· (στράτευμα) διατεταγμένον κιονηδόν, (Γαλλ.) en colonne· (μτφορ.) » Ὕβη ὄρθια, « Πλ., τὰ γρηστά. || (τὸ οὐδ.) Ὄρθιον καὶ (πλθ.) Ὄρθια, ἐπίρ. Ἴσα τὸν ἀνήφορον. » Εἰ δ' ἔφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις ἂν ἔπαγε τὸ τοιοῦτο· νῦν δὲ περιβάλλων τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐσράφη, ἁλίσκεται, « Ξεν. 2) μὲ ὑψηλὴν φωνήν, μεγαλοφώνως. » Ὄρθιον φώνασε, « Πινδ. » Ἰαχήσε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ, « Ἀπλλν. (;).
Ὀρθιάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὰς (ἴσα ατημένας) ἀκάνθας.
Ὀρθοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὀρθὸς ἢ τὴν εὐθεῖαν (τὴν ὀρθὴν) ὁδόν.
Ὀρθοβόας, ου (ὁ). ὁ βοῶν (φωνάζων) δυνατά, ὀρθιάζων, (συγχ. τῷ Ὀρθροβόας).
Ὀρθόβολος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος (ριπτόμενος, τινασσόμενος) κατ' εὐθεῖαν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἰδυπτείων).
Ὀρθοβουλία (ἡ). ὀρθὴ βουλὴ (γνώμη, συμβουλὴ), ὀρθότης περὶ τὸ βουλεύεσθαι, κρίσις ὀρθή, φρόνησις, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὀρθῶς συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος, φρόνιμος.
Ὀρθογνωμέω(γνωμανέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ (Κρίνω, Σκέπτομαι) ὀρθῶς, εἶμαι=
Ὀρθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν γνώμην, φρονῶν (κρίνων) ὀρθῶς, φρόνιμος.
Ὀρθογόη, Ζ. Ὀρθρογόη.
Ὀρθόγραμμος (ὁ, ἡ). ὀρθῶς περιγεγραμμένος.
Ὀρθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὀρθῶς (κατὰ κανόνας).
Ὀρθογραφία (ἡ), ἡ ὀρθὴ (κατὰ κανόνας) γραφὴ τῶν λέξεων. 2) ἀρχιτεκτ.) σχέδιον (ζωγραφία) τοῦ κατὰ καθέτον μέρους οἰκοδομήματος, (ἀντιθ. τῷ Ἰχνογραφία).
Ὀρθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἢ περιγράφων ὀρθῶς.
Ὀρθογωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ὀρθογώνιον.
Ὀρθογώνιος καὶ Ὀρθόγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων (σχηματίζων) ὀρθὴν γωνίαν. (Γαλλ.) rectangle.
Ὀρθοδαής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθῶς, διδάσκω]. ὁ μαθὼν (γνωρίζων, πληροφορημένος) τι ἀκριβῶς.
Ὀρθοδίκαιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκριβοδίκαιος.
Ὀρθοδίκης, ου (ὁ), Π. ὁ κρίνων ὀρθῶς (δικαίως), δικαιοκρίτης.
Ὀρθοδοξαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀρθῶς δοξάζων (φρονῶν).
§Ὀρθοδοξαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀρθοδοξαστήν.
Ὀρθοδοξαστικῶς, ἐπ.ρ. Ὡς ὀρθοδοξαστὴς, ὀρθῶς.
Ὀρθοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξάζω (Φρονῶ) ὀρθῶς, εἶμαι ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδοξία (ἡ), τὸ νὰ δοξάζῃ (νὰ φρονῇ) τις ὀρθῶς (νὰ ἦνέ=
Ὀρθόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν περί τινος, φρονῶν (πιστεύων) ὀρθῶς.
Ὀρθοδόξως, ἐπίρ. Ὡς ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδοτείρα (ἡ), Π. ἀγαθοδοσις. (μὲ γεν.) » Διανοίας —, « Ὀρφ., χορηγὸς ὀρθῶν φρονημάτων (ὑγιοῦς νοὸς).
Ὀρθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυδρομέω, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόδρομος (ὁ, ἡ), = Εὐθύδρομος.
Ὀρθοδρωμον (τὸ), [ὀρθός, δῶρον 2]. μέτρον ἐκτάσεως ἴσον μὲ τὸ μῆκος τῆς παλάμης.
Ὀρθοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρθόθριξ.
Ὀρθοέπεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =
Ὀρθοεπέω-ῶ [ὀρθὸ. ἔπος], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἐκφράζομαι) ὀρθῶς (κυριολεκτικῶς).
Ὀρθοθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ σηκόνωνται αἱ τρίχες (προξενῶν φρίκην). » Φόβος (« Κερανυὸς) — « Αἰσχλ., Ὀρφ.
†Ὀρθοθύρη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρσοθύρη.
Ὀρθοκαθέδρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος ὀρθὸς (Γαλλ. sur son séant).
§Ὀρθοκάθημαι (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος ὀρθὸς (κοιμώμενος) ὀρθὸς, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθοκαθέδρος).
†Ὀρθοκαθήμενος, η, ον, = Ὀρθοκάθεδρος.
§Ὀρθοκάλαμος (ὁ, ἡ), = Ὀρθόκαυλος.
Ὀρθοκάρηνος (ὁ, ἡ), = Ὀρθόκρανος.
Ὀρθόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς (τὸ καλάμι) εἶνε ζωσιας.
Ὀρθοκέρατος καὶ Ὀρθόκερως, ωτος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ὀρθὰ (ἴσια) κέρατα. 2) Π. = Ὀρθόθριξ.
Ὀρθοκέφαλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ὀρθόκραιρος.
Ὀρθόκισσος (ὁ, ἡ), εἶδ. κισσοῦ, (ἀντιθ. εἰς Χαμαίκισσος).
†Ὀρθόκοιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθόκυλλος ἢ Ὀρθόκυλος.
Ὀρθοκόρυδος (ὁ). ὁ ὀρθῶς (κυρίως, καλλιτὸ ἢ αὐτόχρημα) κόρυδος, (ἄλλ. διορθ.
§Ὀρθοκόρυζος (ὁ, ἡ), [ὀρθ. κόρυζα] σύνθετον γρημα συνάγγη, (ἐπὶ ἀνθρ. κακορώνης).
Ὀρθόκορυς, υθος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν ὀρθὴν τὴν κόρυν (τὴν περικεφαλαίαν) του.
Ὀρθόκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. κραίρα] ὁ ἔχων (κραταῖν) ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν ἢ ὀρθὰ τὰ κέρατα· (μτνμ. ἐπὶ πλοίων) = Ὀρθόπρυμνος.
Ὀρθόκρανος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. κρᾶνον] ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Τάφος —, « Σοφ.
Ὀρθοκρισία (ἡ). ὀρθὴ (δικαία) κρίσις, = θυδικία.
Ὀρθόκυλλος (ὁ, ἡ), [ὀρθ. κυλλός], ὁπ. εἶνε πιασμένα τὰ μέλη εἰς τρόπον ὥστε δὲν λυγοῦν, (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀγκύλος), (ἄλλ. διορθ.
§Ὀρθόκωλος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. εἶνε ὀρθὰ (ἢ καμπτὰ) τὰ μέλη. » Τῶν σκληρὰ ἐγκεφάλων (τὰ γόνατα ἵππων) καὶ ὄμικα ὀρθοκώλοις ἢ Πασσάλοις λεγομένοις, « Ἱππιατρ.
†Ὀρθολάλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθολάλος
Ὀρθολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθολεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ὀρθολεξίαν, κυριολεκτικός.
Ὀρθολεξία (ἡ), = Ὀρθοέπεια.
Ὀρθολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθολογία (ἡ), = Ὀρθοέπεια, κυριολεξία.
Ὀρθομαντεία (ἡ). ὀρθὴ (ἀλάνθαστος) μαντεία, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὀρθὸς (ἀξιωσῆς, ἀλάνθαστος) μάντις.
Ὀρθομαρμαρίζω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπίζω καὶ ὀρθομαρμάρωσιν.
Ὀρθομαρμάρωσις, εως (ἡ). σκέπασμα (ψευδὲς πλάδισμα) τοίχου μὲ μάρμαρα, ἢ χριαμὸν (συνδέδισμα) μὲ μαρμάρινον ἀσβέστην.
Ὀρθόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν (ἐξέχοντα) ὀμφαλόν. » Ἀσπὶς —, « Αἷς.
Ὀρθονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νέμων (διανέμων ἢ διεκῶν) δικαίως, (ἐν γέν.) δίκαιος.
Ὀρθόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν νοῦν (ἐννοιῶν τὸ ὀρθόν).
Ὀρθοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὑπερηγμένος (σαγρμένος) ὀρθός. » Κίτριος —, « Πλ.
†Ὀρθοπάλη (ἡ), Δξφν. πάλαισμα ὄρθιον, (παρβλ. Κλινοπάλη).
Ὀρθοπεριπατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιπατῶν ὀρθὸς (ἀσιτωμένος, ὄχι σκυφτός).
†Ὀρθοπληγιάω-ῶ, Μ. άσω. Σηκόνομαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρθός (εἰς τὰ ὀπισινὰ πόδια) ’σήν τὸ ἄλογον. (Γαλλ.) se cabrer, ξέκ τοῦ
Ὀρθοπλήξ, ηγος (ὁ, ἡ). (ζῶπος) ὃς τις σηκόνεται ὀρθὸς καὶ πλήττει (κτυπᾷ).
Ὀρθοπλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Δρμενίζω) ἴσια· (συνκδχ.) κάμνω εὐτυχισμένον ταξείδι· (τρπ.) κοδοῦμαι, εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω, ξέκ τοῦ
Ὀρθόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἴσια (κατ’ εὐθείαν) ἢ εὐτυχῶς· (μτφρ.) ἐπιτυχής.
Ὀρθοπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ὀρθόπνοιαν, δέν ἠμπορῶ νὰ ἀναπνεύσω εἰμὴ ὄρθιος.
Ὀρθόπνοια (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ὀρθόπνου, εἶδος δυσπνοίας (ἄσθματος).
Ὀρθοπνοϊκός, ἡ, ὀν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ὀρθόπνοιαν, ἀσθματικός.
Ὀρθόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναπνεύσῃ εἰ· δὲν ἦν’ ὄρθιος.
Ὀρθοποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὀρθὸς (μὲ ὀρθοὺς πόδας) τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.
Ὀρθοπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὀρθοὺς (ἀκμαίους) πόδας. « Ἐλέφας —, « Νόνν.
Ὀρθοπολίς, ίδος (ἡ, ἡ), Π. ὁ ὀρθῶν (ἀνορθώνων, διευθύνων) τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.
Ὀρθόπορος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος ὀρθόὁ ἢ τὴν ὀρθὴν (εὐθεῖαν) ὁδόν.
Ὀρθόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ στεκόμενος ὀρθὸς εἰς τοὺς πόδας του· (ἐν γέν.) = Ὄρθιος, (ἀκμ.) ὑψηλός, ἀνυφωρικός.
Ὀρθοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (διάγω) ὀρθῶς.
Ὀρθοπρίων, ονος (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου (τρυπάνου).
Ὀρθοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βλέπων μὲ) ὀρθὸν πρόσωπον.
Ὀρθόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὑψηλὴν) πρόμνην.
Ὀρθόπτερος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. οἰκοδόμημα) τοῦ ὅπ. αἱ πτέρυγες εἶνε ὀρθαὶ (ὑψηλαί).
Ὀρθόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ’ ὀρθὴν (εὐθεῖαν) πτῶσιν ἐκφερόμενος.
Ὀρθοπυγέω-ῶ [ὀρθός, πυγή], Μ. άσω, = Ὀρθοπληγιάω, περιπατῶ εἰς τὰ ’νύχια ἵνα φαίνωμαι ὑψηλός.
Ὀρθορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθορρημοσύνη (ἡ), = Ὀρθοέπεια.
Ὀρθός [ὄρνυμι], η, όν. Σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸ ποδάρι), στημένος, (κοιν.) ὁλόρθος· ἴσιος· (συνκδχ. καὶ μτφρ.) προσεκτικός, ἄγρυπνος, ἢ χρήσιμος, δίκαιος· (ἐπὶ πραγμ.) λόγιος· ἀληθής. « Ὀρθὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπων, ἢ ἐς πλάγιον τι, « Ξεν. « Ὀρθὸς ἀνέστη, « Θκρ. « Ὄρθιαι δὲ τρίχες ἵσταν, « Ἰλ. Ω. « Τῷ καθαρέως τοῦ Πανάκτου, ὃ ἥδει ὀρθὸν παραβαίνων, « Θκ. « Ὀρθοὶ οἱ στίχοι τῶν νεῶν, « Ξεν. « Ὀρθῷ μετρήσω καλῶς, « Δρτρ. (ἐ πτνμ.) « Τὴν Ἑλλάδα ὀρθὴν οὖσαν, « Ἰσοκρ., εἰς καλὴν (ἀκμαίαν) κατάστασιν. « Ὀφείλω δ’ ὀρθῷ πρόσθεν κακῶς, ὀρθῷ ὀ βῆναι πυδί, « Σοφ. « Τῆς πόλεως ὀρθῆς γενομένης ἐπὶ τούτοις, « Ἡρτρ. « παραθεῖσης, ἀναπτομένης (κοιν.) ἐσηκώθη ς’ τὸ ποδάρι. « Ἀνακλινόμενον ὀρθὸς ἄμαξα, « Ξεν., ὃς ἀποβρίψωμεν τὸ μέχρι τοῦδε ἀνειμένον καὶ ἀναπεπταμένον κεφάλαιον, « Ὀρθῷ λόγῳ, « Ἡρ., κατ’ ἀλήθειαν, τῷ ὄντι. « Κατ’ ὀρθὸν δικάζων, « αὐτ., μὲ δικαιοσύνην, (κοιν.) μὲ τὴν ἰσιάδα. « Ὀρθὸν ἔλεξας, « ὅξ. « Ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεί, « Σοφ. « Ὀρθὴ μανία, « Αἰλ., καθαυτό, καθαρά. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Δι’ ὀρθῆς (ἐννοδοῦ), « ὅξ (καὶ ἀπλ.) « Ὀρθὴν, ἡ « Ὀρθά, « Αξ., ἴσια, κατ’ εὐθεῖαν. « Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν, « Ἀριστ. (ὄθεν) « Ὀρθὴ (πτῶσις), « Γραμτ., ἡ ὀνομαστική.
Ὀρθοστάδην [ὀρθ. ἵστημι], ἐπίρ. Εἰς τὸ ποδάρι. « Οὐδὲ ὀρθοστάδην διανοστέον τὰ πᾶν τῆς ζωῆς ἀκατάπαυστον, « Εὐρ. « Πολλοὶ μὲν κατεκλίνησαν, οἱ δ’ αὖτῶν ὀρθοὶ ὑπεφρόντουν, « Ἱππκρ.
Ὀρθοστασίας, ου (ὁ) καὶ
Ὀρθοστάδιον (τό) καὶ
Ὀρθοστάδιος (ὁ). χιτὼν μακρὸς (ποδήρης) ὁ ὁπ. δὲν ἐζώνετο, (ἄλλ. Στάδιος καὶ Στατός).
Ὀρθοστάδον, ἐπίρ. = Ὀρθοστάδην.
Ὀρθοστάς, άδος (ἡ), = Ὀρθοστάτης (2).
Ὀρθόστασις, εως καὶ
Ὀρθοστασία (ἡ). τὸ νὰ στέκῃ τις ὄρθιος.
Ὀρθοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἵσταμαι ὀρθός, ξέκ τοῦ
Ὀρθοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος ὀρθὸς (ἴσια), ὁλόρθος. || (οὐσ.) στύλος, ζύλωμα (σκηνῆς). 2) εἶδος ζυμαρικοῦ τὸ ὁπ. ἐπροσφέρετο εἰς τοὺς ταφους τῶν νεκρῶν, (παρβλ. Ἀνάστατος).
Ὀρθόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἱστάμενος ἢ ἱστώμενος (στηνόμενος) ὀρθός. « Κλίμαξ —, « Εὐρ.
Ὀρθοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὀρθά.
Ὀρθόστρωτος (ὁ, ἡ). (τοῖχος) στρωμένος μὲ ὀρθομαρμάρωσιν.
Ὀρθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρθότης.
†Ὀρθόσφυρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ταυσφυρος.
Ὀρθοτενής, έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ἴσια, ὁλόρθος, ἴσιος.
Ὀρθότης (ἡ). ἡ στάσις τοῦ ὀρθοῦ, ἰσιάδα, (μτφρ.) εὐθύτης, ἀκρίβεια, δικαιοσύνη κτλ.
Ὀρθοτίθιος καὶ Ὀρθότιτθος (ἡ), ἡ ἔχουσα ὀρθοὺς τιτθοὺς (μαστούς), (ἀντιθ. τῇ Χαλαρότιτθος).
Ὀρθοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Περιπατῶ) τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἀκολουθῶ τὸν ὀρθὸν δρόμον (καὶ μτφρ. τὸ ὀρθὸν δόγμα).
Ὀρθοτομία (ἡ). τὸ ὀρθοτομεῖν· (μτφρ.) ὀρθοδοξία, ξέκ τοῦ
Ὀρθοτόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τέμνων (κόπτων) τι ὀρθῶς· (προπαροξ.) ἴσια κομμένος, (μτφρ.) Ὀρθόδοξος. « Θρησκεία —, « Δμσκν.
Ὀρθοτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τονίζω ὀρθῶς (μὲ ὀρθὸν [καθαυτὸ] τόνον). (πθ.) « Ὀρθοτονούμενον, « Γραμτ., = Ὀρθότονον.
Ὀρθοτόνησις, εως (ἡ), τὸ ὀρθοτονεῖν ἢ ὀρθοτονεῖσθαι, ὁ ὀρθὸς τονισμὸς λέξεως.
Ὀρθοτονητέον, θετ. τοῦ Ὀρθοτονέω.
Ὀρθότονος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) τονιζόμενος μὲ ὀρθὸν (καθαυτὸ) τόνον, (ἀντιθ. τῷ Ἐγκλιτικός).
Ὀρθοτονούμενος, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ ὀρθὸν τόνον, ὄχι ἐγκλινομένως.
Ὀρθοτριχίζω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνονται ὀρθαὶς ἢ τρίχες μου.
Ὀρθοτριχισμός (ἡ). σήκωμα τῶν τριχῶν, ἀνατρίχιασμα.
Ὀρθοτριχιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὀρθοτριχίω.
Ὀρθοτραπία (ἡ). ὀρθότης τρόπου (ἤθους), εὐθύτης.
Ὀρθοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ὀρθά, εἶμαι ὀρθόφρων.
Ὀρθοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ ὀρθὰ φρονήματα, ὡς-
Ὀρθόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὑγιᾶ) φρόνησιν. 2) ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἀνησυχίαν (ἐλπίδος, προσδοκίας κτλ.), ἀνεπτοημένος.
Ὀρθοφρυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀρθοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ἴσια· ὀρθὸς τὸ ἀνάστημα.
Ὀρθοφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀρθοφυοῦς, ὀρθότης ἀναστήματος.
Ὀρθοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὀρθοτριχίσασαν) χαίτην.
Ὀρθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι εἰς ὀρθίαν θέσιν, στήνω ὄρθιον (« Ὁ δ’ ὕπτιος ἐξετανύσθη· τὸν δ’ αὖῳ’ ὄρθωσαν Ἀπέλλων, « Ἰλ. ξ)· ἰσιάζω (« Ὀρθώσαι τὸν κυρτὸν ὑποχόμενος, « Ἐπγρ.)· ἀνεγείρω (κτίριον πεπτωκός)· (μτφρ.) ἐπαναφέρω τ· εἰς τὴν πρώτην του ἀκμὴν, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδίνω· διορθόνω· διευθύνω. « Καὶ μέγας ὀρθοῖτ’ ὑπὸ μικροτέρων, « Σοφ. || (πθ.) σηκόνομαι ὀρθὸς· (μτφρ.) εὐδοκιμῶ, κροπόπτω, (κοιν.) ὀρθοποδῶ, εὐοδοῦμαι, ἐπιτυγχάνω· ἀληθεύω. « Ὀρθοῖς’ ἂν ἀλόγως, « Ὑρ., συμβιβάζεται (εἶναι σωστὸς) ὁ λογαριασμός, ὑπάρχει ἀναλογία. « Ἦν ἡ διάβασις ἡ ἐπὶ Μασσαγέτας μὴ ὀρθωθῇ, « αὐτ., δὲν ἐπιτύχῃ.
†Ὀρθραγορίσκος (ὁ), = Ὀρθαγορίσκος.
Ὀρθρεύω, Μ. εὐσω. Σηκόνομαι ἡ Πράττω τι πολλὰ πρωῒ (μὲ τὸν ὄρθρον)· (Π.) ἀγρυπνῶ, ἔχω ἀϋπνίαν.
Ὀρθριάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὄρθριος.
†Ὀρθρίζω, Μ. ίσω, Γρφ. ἀντὶ Ὀρθρεύω.
Ὄρθριος, η, ον, = Ὄρθριος. || (οὐσ.). « Τὸ ὄρθριον, « ἀντὶ Ὁ ὄρθρος, (καὶ ἀντὶ ἐπ. ρ.) « Ὀρθρινόν, « πόλλ’ πρωί, μὲ τὸν ὄρθρον.
Ὀρθριοκόκκυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοκκύζων ὄρθριος (ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου). « Ἀλεκτρυόνων —, « Δίφιλ.
Ὄρθριος, α ἢ ος, ον, (τὸ παρθ. Ὀρθριαίτερος, -αίτατος). Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι πολλὰ πρωῒ (μὲ τὸν ὄρθρον). « Ὄρθρια (ἡ), (ἐννν. ὥρα), ὁ ὄρθρος.
Ὀρθρισοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν (ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου.
Ὀρθριστόκης (ὁ), Π. ὁ βρῶν (φωνάζων) ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου. « Ἀλεκτρυών —, « Ἀθ.
Ὀρθρογόη (ἡ), Π. [ὄρθρος, γοάω], ἡ θρηνοῦσα καὶ
Ὀρθραλάλος (ὁ, ἡ), ἡ λαλοῦσα ἀπὸ πρωΐ (μὲ τὸν ὄρθρον). « Χελιδών —, « Ἡσ.
Ὄρθρος (ὁ). [ὄρνυμι]. ἡ πρὸ τῆς αὐγῆς ὥρα, τὰ χαράγματα. « Ὄρθρου βαθέος, « Γρφ., ἀκομὴν νύκτα, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ χαράξῃ.
Ὀρθώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀρθὸν (ἀληθὲς) ὄνομα, ὄχι ψευδώνυμος.
Ὀρθῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀρθὸν τρόπον. Ἐντὸς πολέως, εὐλόγως, τῷ ὄντι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ὀρθώτατα ζῴποις προσφέρεσθαι (χρῆσθαι), « Ξεν.

Ὀρθωσία (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ

Ὀρθώσιος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διός, (Ἀτ. stator), [ἐκ τοῦ

Ὄρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀρθόω, σήκωμα, στήσιμον· (μεταφ.) διόρθωσις· διεύθυνσις, διεξαγωγή· ἐπιτυχία. » Παρὰ θεῶν αἰτούμεθα . . ὄρθωσιν λόγων ἢ ἔργων τῶν ἀρίστων, « Πλ.

Ὀρθωτὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀνορθῶν (διευθύνων, ἐπιτελῶν) τι.

Ὀριαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὅριον. » Λίθος —, « Νίκ.

Ὀρίβακχος (ὁ), Π. ὁ Βάκχος (τοῦ ὁποίου αἱ τελεταὶ ἐγίνοντο εἰς τὰ ὄρη).

†Ὀριβάτης, κτλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρειβάτης κτλ.

Ὀριβρεμέτης, ου (ὁ), = (καὶ κατὰ τὸν Εὐστάθ. ὀρθότ. τοῦ) Ὀρειβρεμέτης.

Ὀριγανίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τῷ ὀριγανον, ἔχω γεῦσιν (ὀσμὴν κτλ.) ὀριγάνου.

Ὀριγανίς, ίδος (ἡ), τὸ ἄλλ. Μάρον, (φυτόν).

Ὀριγανίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ ὀρίγανον.

Ὀριγανοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὀριγάνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Ὀριγανῖτες, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων ἢ κατεσκευασμένος μὲ»

Ὀρίγανον (τὸ) καὶ

Ὀρίγανος (ἡ), καὶ ὁ [ὄρος, γάνος]. εἶδος φυτοῦ (μὲ ὁριμεῖαν ἀρωματικὴν ὀσμὴν), (κοιν.) ῥίγανη, (ὕθεν) » Ὀρίγανον βλέπειν, « Κωμ., ἀγριοκυττάζειν.

Ὀριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ὀρέγομαι.

†Ὀριζβρόμας κτλ., = (καὶ κατὰ τὸν Εὐστ. ὀρθότ. τοῦ) Ὀρειζβρόμος κτλ.

Ὀρίζω [ὅρος], Μ. ἰσω. Βάλλω (Χωρίζω μὲ) σύνορα, (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) διαχωρίζω· (μεταφ.) διορίζω, διατάττω, προσδιορίζω, ἀποφαίζω. » Πέτρας ὁρίσασα, « Εὐρ., περάσασα. » Σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε δαίμων, « Ἐπιγρ. (καὶ γεν. ἐκ δ'.) » Ὁ Νεῖλός ἐστιν ὁ τὴν Ἀσίην ὁρίζων τῆς Λιβύης, « Ἡρ. » Ὡς ἡμᾶς πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεῶς, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Βωμοὺς ὁρίζεται, « αὐτ., διευθετεῖ, ἑτοιμάζει. » Οἱ πλεῖστοι ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, « Ξεν. (καὶ παθ.) » Ἡ ὁρισθεῖσα ἡμέρα, « Αξ. » Τὴν γυναικωνῖτιν ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος, « Ξεν. ‖. (ἡ μτχ.) » Ὁρίζων (ἐνν. κύκλος), « ὁ περιορίζων τὴν ἔκτασιν (τὴν ἐπιφάνειαν) ὅσην δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ ὅρασις.

Ὁρικός, ή, όν, = Ὁρεικός.

Ὁρικὸς, ὴ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὅρον (ὁρισμόν), ἐκλαμβανόμενος ὁρικῶς.

Ὁρίκιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρείκιτος [ὄρος, κτίζω]. ὁ τραφεὶς εἰς τὰ βουνά, ὀρεσίτροφος.

Ὁρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (βυΐζων, ἀντηχῶν) εἰς τὰ ὄρη.

Ὁρικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει ὅρου.

†Ὀρμαλίδες (αἱ), = Ὀρομαλίδες.

Ὄρμη (ἡ), Πλσ. ἀντὶ Ὄρμιζα, (ὄθ.

Ὀρίνδης, ου (ὁ), (ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ ῥυζάλευρον.

Ὀρίνω, Μ. ινῶ, Π. [ὄρνυμι]. κινῶ, διεγείρω· ταράττω· ἐρεθίζω. ‖. (μτ. ἢ πθ.) κινοῦμαι, ταράττομαι· φεύγω ὁρμαῖος (τρομαγμένος).

†Ὀριοδείκτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ δείκνυων τὰ ὅρια, ὁριστής.

†Ὀριοθετέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.). Βάλλω (τίθημι) ὅρια.

Ὄριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Ὄρος, βουνάκι.

Ὄριον (τὸ), τέρμα· σύνορον, (κυρ. οὐδ. τοῦ Ὄριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὅρους (εἰς τὰ σύνορα). » Ζεὺς —, « Πλάτ., ὁ φύλαξ τῶν ὁρίων.

†Ὀριπεδιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀροπέδιον.

†Ὀριπλαγατος καὶ Ὀριπλανὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρείπλαγκτος κτλ.

Ὄρισμα (τὸ), [ὁρίζω]. σύνορον· (μεταφ.) γνώμη ὡρισμένη, νόμος, ἀπόφασις.

Ὁρισμὸς (ὁ), τὸ ὁρίζειν ἢ ὁρίζεσθαι, ὁροθεσία· (μεταφ.) προσδιορισμός. (Γαλλ.) définition. (Βυζ.) πρόσταξις, διαταγή.

Ὁριστέον, θετ. τοῦ Ὁρίζω.

Ὁριστὴς, οῦ (ὁ)., ὁ ὁρίζων (προσδιορίζων τὰ σύνορα), ὁροθέτης· (μεταφ.) ὁ δίδων τοὺς ὁρισμοὺς (les définitions) τῶν πραγμάτων ἢ ὀνομάτων. (ἐνν. κύκλος) ὁ ὁρίζων.

Ὁριστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὁρισμὸν (προσδιορισμόν), (ὄθ.) » Ὁριστικὴ ἔγκλισις, « Γρμτ.

Ὁριστὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ὁρισμοῦ, οὐχὶ ἀόριστος.

†Ὀριτρεφὴς ἢ Ὀρίτροφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρειτρεφὴς κτλ.

†Ὀριχαλκος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρείχαλκος.

Ὀρκάνη (ἡ), Π. = Ἐρκάνη, περίφραγμα· εἰρκτή· δίκτυον.

Ὀρκαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν δι' ὅρκου (θέτῶν τὸν ὅρκον του), ἐπ. ορκος.

†Ὄρκη (ἡ), = Τρχη, (ὄθ. τὸ Λτ. orca).

Ὀρκίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς ὅρκον. ‖. (μσ.) κάμνω ὅρκον.

Ὀρκιητομέω, Ὀρκιητόμος, Ἰων. ἀντὶ Ὀρκιοτομέω κτλ.

Ὀρκιηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὅρκιον, φέρω]. ὁ κάμνων ὅρκον, ὁρκωμότης.

Ὄρκιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὅρκον· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὑπ. ὁρκίζεταί τις. » Θεοὶ ὅρκιοι, « Αξ. » Τίν' οὖν ἐπόμνυς ὅρκιον θεῶν; « Εὐρ. » Ὅρκιον ἐμοὶ ξίφος, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤῥ.) » Ὅρκιος δέσοι λίγω, « Σοφ., ἐνόρκως, μεθ' ὅρκου. » Κατῄνεσε τάδ' ὅρκιος δράσειν, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὅρκιον (τὸ) καὶ Ὅρκια (τὰ), (ἐνν. ἱερά) τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ ὅρκου· θύματα κτλ., (συνδρχ.) ἀντὶ Ὅρκος, συνθήκη (συμφωνία) ἔνορκος· (ἐν γέν.) βεβαιότης. » Τάμνειν ὅρκια (ἢ) ὅρκιον, « Ὅμ., Ἡρ., κάμνειν ὅρκον (μὲ θυσίαν καὶ ἄλλας ἱεροπραξίας). » Καὶ τούτοισι ἔταμον ὅρκιον· τὰ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε (αὐτοῖσι), « Ἡρ. » Ὅρκια δῶσω· ζεὺς νῦν Ζεὺς κτλ., « Ὀδ. Τ. » Ὅρκια ψευσάμενοι, « Ἰλ. Π. » Κατὰ δ' ὅρκια πάτησαν, « Ἰλ. Δ. » Ὅρκια ποιησάμενοι, « Ἡρ. (καὶ πρωθετ.)

» Πρὸς μούνους γὰρ τούτους ὅρκιον ἐποιήσατο, « αὐτ.

Ὀρκιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὅρκια τάμνω, κάμνω διὰ θυσίας ὅρκον (συνθήκην κτλ.) [ἐκ τοῦ

Ὀρκιοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ὅρκον (συνθήκην κτλ.) διὰ θυσίας.

Ὀρκισμὸς (ὁ). τὸ ὁρκίζειν, ὅρκισμα, ὅρκισις.

Ὀρκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὁρκίζων (βάλλων τινὰ εἰς ὅρκον).

Ὅρκος (ὁ), [εἴργω, ἕρκος]. ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος θεοῦ (ἢ πράγματος ὄντος ἢ θεωρουμένου ἱεροῦ) πρὸς ἐπιβεβαίωσιν λόγου (ὑποσχέσεως κτλ.). (Π.) τὸ καθ' οὗ ὁρκίζεταί τις. » Στυγὸς ὕδωρ, δεινὸς μεγίστας ὅρκος πέλει θεοῖσιν, « Ἰλ. Ο. » Ὅρκους διδόναι (ἀποδιδόναι, ἀπολαμβάνειν κτλ.), « Δημ.

Ὀρκοσφάλτης [ὅρκος, σφάλω], ου (ὁ), = Ὀρκαπάτης, ἐπίορκος.

†Ὀρκοτόμος (ὁ, ἡ), = Ὀρκιοτόμος.

†Ὀρκοῦρος (ὁ), Π. ἀντὶ Βρκουρος.

Ὀρκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὁρκίζω.

Ὄρκυνος καὶ

Ὄρκυς, υνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., θύννος μέγας πετσοῦδα.

Ὅρκωμα (τὸ), [ὁρκόω]. ὁ θεσθεὶς ἢ τεθειμένος ὅρκος.

†Ὀρκωμοσία (ἡ), Γρφ. ὅρκος, ὁρκωμοσία.

†Ὀρκωμοσιάζω, Μ. άσω, = Ὁρκωμοσέω.

†Ὀρκωμόσιος, α, ον, = Ὁρκιος. ‖. (Λτ.) Ὁρκωμόσιον (τὸ), μέρος ὅπου ἔτρεφον ὁρκωμοσία (συνθήκης), καὶ » Ὁρκωμόσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἢ θυσία (ἢ τελετὴ) τοῦ ὅρκου· (ἐν γέν.) ὅρκος, βεβαίωσις διὰ ὅρκου.

Ὁρκωμοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρκίζομαι, ὁρκίζω.

Ὁρκωμοτήριον (τὸ), = Ὁρκωμόσιον.

Ὁρκωμότης [ὅρκος, ὄμνυμι], ου (ὁ), ὁ ὁρκίζομενος (δίδων ὅρκον).

Ὁρκωμοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρήσιμεύων πρὸς) ὁρκωμοσίαν.

Ὁρκωμοτικῶς, ἐπίῤῥ. Δι' ὁρκωμοσίας.

Ὁρκώματος (ὁ, ἡ), ἐπὶ τοῦ ὑπ. ἢ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὑπ. ὡρκισθη (ὁρκωμότης) τις.

Ὅρκιος.

Ὁρκωτὴς [ὁρκόω], οῦ (ὁ). ὁ ὁρκίζων τινά.

Ὁρκωτὸς, ἡ, όν. Ὡρκισμένος. Ἔνορκος.

Ὁρμάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ Ἁρμάζω, ἁρμόζω, ἁρμοδιάζω.

Ὁρμαθίζω, Μ. ίσω. Ἁρμαθιάζω.

Ὁρμάθιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ

Ὁρμαθὸς (ὁ), [ἕπω]. ἁρμαθιά, σειρά. » Πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἀνδρῶν, « Ξεν.

†Ὁρμάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὁρμόομαι, (ἐνν. θανάτῳ, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ὁρμαθῶ, Δ. ἀντὶ Ὁρμηθῶ.

Ὁρμαίνω, Μ. ανῶ, Π. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· διεγείρω· (συνήθ.) ταράττω· ἐπιθυμῶ, (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κινοῦμαι· ἁρμῶ. « Ἵππος ὁρμαίνει, « Αἰσχύλ. (καὶ ἀπαρ.) » Φευγέμεν ὁρμαίνων, « Ὅμ.

†Ὁρμάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὁρμαστὴς (ἡ), Βυζ. ἀντὶ Ἁρμαστὴς, ἁρμονισεικὴ.

Ὁρμαχὴρ (ὁ), Π. [ὁρμαίνω]. ὁ κινῶν (καὶ ὁρμῶν, διεγείρων).

Ὁρμαστρα (τά), Βυζ. οἱ ἀρβανῖται.
Ὁρμάω-ῶ [ὅρμη], Μ. ἡσω. Κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· παρακινῶ, διεγείρω. || (συνήθ. ἀμτβ. ἤ ἑλλ. ἤ μσ.) κινοῦμαι νά πράξω τι ἤ νά ὑπάγω που· κινοῦμαι μέ ὁρμήν πρός τι ἤ κατά τινος· (ἰδιωτ. μα.) ἐπιθυμῶ μέ ὑπερβολήν· προθυμοῦμαι· (μέ αἰτ. προθετ. ἤ ἀπαρ. ἐκδ.). « Νῦν δέ με παρεισπὼν ἐπέεσιν ὥρμησε πόλεμονδε, « Ἰλ. Ζ. « Ὡς δὲ τὸ στράτευμα τὸ Περσ. ὥρμα βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, « Ἡρ. (ᾧ ἐπί πραγμ.) « Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, « Ἰλ. Σ. (ᾧ ἀμτβ. ἤ ἑλλ.) « Ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσιν, « Ἰλ. « Ὥρμησε μετὰ ἶφος, « Θκρ. «Νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον ὁρμήσειν αὐτόν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἰοῆς, ὃς ὁρμᾷ διώκειν ὄρνεον ἄλλο, « Ἰλ. Ν. « Ὁσάκι ζ' ὁρμήσειε σῆναι ἀναντίβιον, « Ἰλ. Φ. « Ὁρμήκοτε προεχάνει τῆς πόλεως, « Ξεν. (καὶ πθ. ἤ μσ.) « Ἵπποι ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἰμάσθλης, « Ὀδ. Ν. « Ὥρμαε' ἐκ θαλάμοιο, « Ἰλ. Γ. « Ἐξ Ἄνδρου ὁρμεώμενος, « Ἡρ. (ᾧ πρὸς ἀπαρ.) « Φεύγειν ὠρμᾶθη ποτὶ σῆμα πατρός, « Θκρ. « Ἐν δὲοἱ ἠτορ ὠρμᾶτο μάχεσθαι, « Ἰλ. Φ. (καὶ πρὸς ἐπιρ.) « Ὅπως ἂν ὁρμῶμαι, « Ξεν. (ᾧ μετνμ.) «Φάτις (« Λόγος) ὥρμηται, « Ἡρ.
Ὁρμειά (ἡ), Π. ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ Ὁρμιά.
Ὁρμενόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μεγάλα βλαστάρια, εὐκλῆς. [ἐκ τοῦ
Ὁρμενος καὶ Ὄρμενος (ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογεν. Ὁρμενα). βλαστάρι φυτοῦ (τὸ ὁπ., καθὼς λέγουν οἱ γεωπόνοι, ἐβγαίνει εἰς τὸν ἀπόροι). (ἰδιωτ.) τὸ βλαστάρι τῆς κρόμμης καὶ τοῦ ἀσπαράγου. [ἐκ τοῦ
Ὄρμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀρομενος, μσ. ὀρ. φ'. τῆς μτχ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὁρμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἀραγμένος (εἰς ὅρμον). « Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς (ἐνν. ἀγκύρας) ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, « Δημ., (μτφορ.) ἐὰν ἐπιστηρίζεται ἐς τὰς αὐτὰς ἐλπίδας. « Ἐπὶ ζυεῖο (ἐνν. ἀγκύριον) ὁρμέων, « Ἀξ., εἶναι εἰς πλήρη ἀσφάλειαν.
Ὁρμή (ἡ), [Ὄρνυμι]. ἡ ἀφοβρὰ τάσις (ἡ φορπή) τοῦ βιαίως φερομένου σώματος (« Ἐγγεος [« Κύματος, Πυρός « Θηρὸς κτλ.] — « Ὑμ.). ἐξόρμησις στρατεύματος (« Ἐγὼ δὲ θύομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ· ὅταν δὲ τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, σημαινόμενα, « Ξεν.). (μτφορ.) κίνησις βιαία τῆς ψυχῆς (ἀπόφασις) πρὸς ἐπιχείρησιν· ὄρεξις, προθυμία, ἐπιθυμία. « Ἐπὶ μεῖζω τις αὐτὸν ἄγει ὁρμὴ θειοτέρα, « Πλάτ. « Τοῖς στρατιώταις ὁρμὴ ἐσέπεσε.. ἐκτεχίσαι τὸ χωρίον, « Θκρ.
Ὁρμηδόν, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν.
Ὄρμημα (τό), κίνημα πρὸς ἐφόρμησιν· (μτφορ.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁρμῆς (τοῦ πόθου, τῶν φρονιτίδων) τινός. « Ἠλένης ὁρμήματα, « Ἰλ. Γ., αἱ περὶ αὐτῆς προσπάθειαι.
Ὁρμησις, εως (ἡ), = Ὁρμή.
Ὁρμητήρια (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁρμητηρία.
Ὁρμητήριον (τό), μέσον πρὸς παράρμησιν (πρὸς ἐρεθισμόν), ἐλατήριον. 2) μέρος ἄχυρον (φρούριον κτλ.) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὁρμᾶ τις καὶ εἰς τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νά καταφύγῃ.
Ὁρμητίας, ου (ὁ), ὁρμητικός.
Ὁρμητικός, ή, όν. Ὁ φερόμενος μὲ ὁρμὴν πρός τι, σφοδρός· εὐκατάφορος.
Ὁρμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδρότητα. « Ὁρμ. ἔχω πρός τι, « Ἀξ., εἶμαι πολλὰ εὐκατάφορος.
Ὁρμιά (ἡ), [ὅρμος]. περιοχὴ διὰ ψάρεμα, (κοιν.) βόλτα, (ᾧ εἰς τὸ Αἰγ. Πέλαγ.) ὁρμίδι.
Ὁρμιευτής, οῦ (ὁ), ὁ ψαρεύων μὲ τὴν ὁρμιάν (μὲ τὸ ὁρμίδι). [ἐκ τοῦ
Ὁρμιεύω, Μ. εὐσω. Ψαρεύω μὲ τὴν ὁρμιάν (μὲ τὸ ἀγκίστρι).
Ὁρμίζω, Μ. ἰσω. Φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον, ἀράζω· (μτφορ.) ἀσφαλίζω (καὶ μσ. ἀσφαλίζομαι) ὡς εἰς ὅρμον. « Ἐκ τύχης ὡρμισμένους, « Εὐρ., πεποιθότας [ἐπιστηριζομένους] εἰς τὴν τύχην.
Ὁρμιηβόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὁρμιά, βάλλω], = Ὁρμιευτής.
Ὅρμινον (τό), εἶδ. φυτοῦ (πρασοειδῆ φασκομηλιᾶς), (Γαλλ.) orvale.
Ὁρμινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ὅρμινον.
Ὅρμισις, εως (ἡ), τὸ ἀόρ. τοῦ Ὁρμίζω, ἄραγμα· (μτφορ.) ἀσφάλισις. 2) = Ὅρμος.
Ὁρμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὅρμος, ἀλυσιδίτσα τοῦ λαιμοῦ.
Ὅρμισμα (τό), μέρος πρὸς ὅρμισιν, ἀγκυροβόλιον· (μτφορ.) καταφύγιον ἀσφαλές, ἄσυλον.
Ὁρμιστίον, θετ. τοῦ Ὁρμίζω.
Ὁρμιστηρία (ἡ), σχοινὶ ἢ ἁλυσίδα διὰ σήκωμα βάρους.
Ὁρμοβοτὴρ (ὁ), Π. [ὅρμος, βίβωμι], ὁ φέρων εἰς τὸν λιμένα (χορηγῶν ἀσφάλειαν).
Ὅρμος (ὁ), [εἴρω, ἅρμα]. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαργάλι· ἁρμαθιά· (μτνμ.) εἶδος συρτοῦ χορροῦ. 2) μέρος διὰ ἄραγμα, λιμήν (κυρ. καὶ μτφορ.).
†Ὁρμός (ὁ), [εἴρω]. τὸ λουρὶ τῶν σαμαρουχιῶν.
†Ὀρναπέτιον (τό), Βοιωτ. ἀντὶ Ὄρνεον.
Ὀρνεάζομαι, Μ. ἀσομαι. Θηρεύω ὄρνεα· (συνεζ.) κυττάζω τὸν ἀνήφορον (καθὼς ὁ ὀρνιθοθήρας) (Γαλλ.) avoir le nez au vent.
†Ὀρνεακός, ή, όν, Γλσ. = Ὀρνιθιακός.
Ὀρνεόβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ἀπὸ τὰ ὄρνεα.
Ὀρνεοθηρευτικός, ή, όν, = Ὀρνιθοθηρευτικός.
Ὀρνεοθυσία (ἡ). θυσία ὀρνέων (πτηνῶν).
Ὀρνεοκράτης, ου καὶ
Ὀρνεοκράτωρ, ορος (ὁ). βασιλεὺς τῶν ὀρνέων (τῶν πτηνῶν). « Λέτος —, « Κ. Μανασσ.
Ὀρνεόμαντις, εως (ὁ, ἡ), = Οἰωνόμαντις.
Ὀρνεομιγής, ἐς καὶ
Ὀρνεόμικτος (ὁ, ἡ), = Οἰωνόμικτος.
Ὀρνεόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνέου.
Ὄρνεον (τό), = Ὄρνις. || (πλθ.) Τὰ ὄρνεα, συνεδρ. ἀντὶ Τὸ ὀρνεοπωλεῖον.
Ὀρνεοπάτακτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπηθεὶς (πατακχθεὶς) ὑπὸ ὄρνεου.
Ὀρνεοπωλεῖον καὶ Ὀρνεοπώλιον (τό), τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ὄρνεα (τὰ πιλιά). [ἐκ τοῦ
Ὀρνεοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄρνεα (πιλιά), ὀρνιθοπώλης.
Ὀρνεοσκοπέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Οἰωνοσκοπέω.
Ὀρνεοσκοπία (ἡ), = Οἰωνοσκοπία.
Ὀρνεοσκοπικός, ή, όν, = Οἰωνοσκοπικός.
Ὀρνεοσκόπος (ὁ), = Οἰωνοσκόπος.
Ὀρνεοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄρνεα (πιλιά) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Κήγκρος — « Ψευδογρύφ. || (οὐσ.) = Ὀρνιθοτρόφος.
Ὀρνεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου φοιτῶσι τὰ ὄρνεα. « Καλαμὶς —, « Ἐπιχρ., ἢ τοῦ ὀρνιθοθήρου.
Ὀρνεύω-ῶ, Μ. εὐσω, = Ὀρνιθάω.
Ὀρνεώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ὄρνεον.
Ὀρνιθαγρευτής [ὄρνις, ἀγρεύω], οῦ (ὁ), = Ὀρνιθοθήρας.
Ὀρνιθάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄρνιθιον.
Ὀρνιθάρχος (ὁ), Ἰων. ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῶν ὀρνίθων.
Ὀρνιθεία (ἡ), τὸ ὀρνιθεύειν, Ὀρνιθοθήρα ἢ Ὀρνιθοσκοπία.
Ὀρνιθεῖον (τό), = Ὀρνιθών.
Ὀρνίθειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄρνιθα, ὄρνιθος ἴδιος, ὀρνιθήσιος. « Σωμὸς —, « Ἀθ. « Ὠὰ ὀρνίθεια, « αὐτ.
Ὀρνίθειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρνίθειος.
Ὀρνιθευτής, οῦ (ὁ), = Ὀρνιθοθήρας.
Ὀρνιθευτικός, ή, όν, = Ὀρνιθοθηρευτικός.
Ὀρνιθεύω, Μ. εὐσω. Θηρεύω ὄρνιθας, κυνηγῶ πουλιά. 2) (μτ.) = Οἰωνοσκοπέω.
Ὀρνιθιακός, ή, όν = Ὀρνιθικός, Ὀρνίθειος. || (οὐσ.) Ὀρνιθιακά (ἐνν. βιβλία), σύγγραμμα περὶ ὀρνίθων.
Ὀρνίθιας, ου (ὁ), (ἄνεμος ἢ χειμών) μὲ τὸν ὁπ. ἐπιστρέφουν πάλιν ἢ (« ὄρνιθες πολυ.) πέφτουν πολλὰ πουλιά. 2) = Ὀρνιθοτρόφος.
Ὀρνιθικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὄρνιθας (εἰς τὰ πουλιά), ὄρνιθος ἴδιος.
Ὀρνίθιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄρνις, πουλάκι, μικρὸν ὀρνιθοπούλι.
Ὀρνιθοβοσκεῖον (τό), μέρος ὅπου βόσκουν ὄρνιθες (πουλιά), ὀρνιθοτροφεῖον. [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθοβοσκός (ὁ), ὁ βόσκων (τρέφων) ὄρνιθας, Ὀρνιθοκόμος.
Ὀρνιθόγαλον (τό), εἶδ. φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) γάλα ὄρνιθος.
Ὀρνιθογενής, ἐς (ὁ, ἡ), = Ὀρνιθόγονος.
Ὀρνιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ γνωρίζων τοὺς ὄρνιθας (τὰ πουλιά).
Ὀρνιθογονία (ἡ), γέννησις ὀρνίθων (πουλιῶν), [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθόγονος (ὁ, ἡ), γεννημένος ἀπὸ ὄρνιθα (ἀπὸ πτηνόν).
Ὀρνιθοειδής, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄρνιθος· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀρνίθων (τῶν πτηνῶν).
Ὀρνιθοθήρα, ας (ἡ), θήρα (κυνηγέσι πιέσιμον πουλιῶν.
Ὀρνιθοθήρας, του (ὁ), ὁ θηρεύων (πιάνων) πουλιά.
Ὀρνιθοθηράω-ῶ, Μ. ἀσω. Θηρεύω ὄρνιθας (πουλιά).
Ὀρνιθοθηρευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θήραν τῶν ὀρνίθων. « Ὄργανα —, « ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ θήρου.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ορνιθοθηρία (ἡ), = 'Ορνιθοθήρα.
'Ορνιθοκάπηλος (ὁ). μεταπωλητὴς ὀρνίθων (πουλιῶν), ὀρνιθοπώλης.
'Ορνιθοκομεῖον (τὸ), = 'Ορνιθοτροφεῖον, 'Ορνιθῶν, [ἐκ τοῦ
'Ορνιθοκόμος (ὁ, ἡ), [ὄρνις, κομέω], = 'Ορνιθοτρόφος.
'Ορνιθοκόος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὄρνις κοέω], ὁ ἐννοῶν (γνωρίζων) ἀπὸ ὄρνιθας, οἰωνομάντις.
'Ορνιθοκρίτης, ου (ὁ). ὁ κρίνων (μαντεύων) ἀπὸ τὰ κινήματα τῶν ὀρνίθων, οἰωνομάντις.
'Ορνιθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (πραγματευόμενος) περὶ ὀρνίθων, (συγχ. τῷ
'Ορνιθολόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λογῶν (παραμονεύων) τοὺς ὄρνιθας, πουλολόγος.
'Ορνιθομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (Τρελλαίνομαι διὰ) τὰ πουλιά, ἔχω ὀρνιθομανίαν, [ἐκ τοῦ
'Ορνιθομανής [ὄρνις, μαίνομαι], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μέχρι μανίας (τρελλὸς διὰ) τὰ πουλιά.
'Ορνιθομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) διὰ τὰ πουλιά.
'Ορνιθομαντεία (ἡ). = Οἰωνομαντεία.
'Ορνιθομαντεῖον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον πρὸς ὀρνιθομαντείαν.
'Ορνιθόμαντις, εως (ὁ), = Οἰωνόμαντις.
'Ορνιθόμορφος (ὁ, ἡ), = 'Ορνεόμορφος.
'Ορνιθονομεῖον (τὸ); = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ορνιθοκομεῖον.
'Ορνιθόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορνιθογενὴς, 'Ορνιθόμορφος. || (οὐσ.) ὀρνιθοπούλι.
'Ορνιθοπεδὴ (ἡ). θηλιὰ (πέδη) διὰ πιάσιμον πουλιῶν.
'Ορνιθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄρνιθας (πουλιά).
'Ορνιθοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω.
'Ορνιθοσκοπία (ἡ), = Οἰωνοσκοπία.
'Ορνιθοσκόπος (ὁ, ἡ), = Οἰωνοσκόπος.
'Ορνιθοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται ὄρνιθες (πουλιά), 'Ορνιθῶν.
'Ορνιθοτραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ὄρνιθας (πουλιὰ), ἔχω ὀρνιθοτροφεῖον.
'Ορνιθοτροφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρνιθοτρόφου.
'Ορνιθοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄρνιθας (πουλιά).
'Ορνιθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ὄρνιθας.
'Ορνιθογενὴς, ές (ὁ, ἡ), = 'Ορνιθογενὴς, ἡ 'Ορνιθοειδὴς, 'Ορνιθόμορφος.
'Ορνιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ὄρνιθα (εἰς πτηνόν).
'Ορνιθώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Ορνιθοειδὴς.
'Ορνιθῶν, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου φυλάττονται (τρέφονται) ὄρνιθες.
('Ορνιξ), ιχος, Δ. ἀντὶ 'Ορνις.
'Ορνιος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ 'Ορνίθειος.
'Ορνις [ὄρνυμι], ιθος (ὁ καὶ ἡ), (ἡ αἰτ. 'Ορνιθα καὶ 'Ορνιν, πλθ. ἡ ὀνμ. 'Ορνιθες καὶ 'Ορνεις, καὶ ἡ αἰτ. 'Ορνιθας ἢ 'Ορνεις ἢ 'Ορνις). (ἐν γέν.) πτηνόν, πουλὶ (ἰδιαιτ.) πετεινὸς ἢ ὄρνιθα. (κατ' ἔκτ.) = Οἰωνὸς, μαντεία, σημεῖον. (Π. ἐν γέν.) τύχη, σύμπτωσις. « Μουσῶν ὄρνιθες, » Θκρ., οἱ ποιηταί. « Ὄρνιθων γάλα, » Παροιμ., ἀφθονία ἀγαθῶν, (κτην.) τοῦ πεσοῦς τὸ γάλα. (ἰδιωνυμ.) τὸ ἀσπράδι τοῦ εἰδ. ἀκλήκτου φαγητοῦ (μενμ.)
« Ὄρνιθες, » Ἄρχ. α «τὶ 'Ορνιθοπωλεῖον.
"Ορνιχες, Δ. ἀντὶ "Ορνιθες, καὶ
"Ορνιχι, Δ. ἀντὶ "Ορνιθι, (ἐκ τοῦ ἀχρ. "Ορνιξ).
'Ορνιχολόχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ 'Ορνιθολόχος.
"Ορνιχος, Δ. ἀντὶ "Ορνιθος.
"Ορνυμι, Μ. ὄρσω καὶ (μσ.) ὄρσομαι καὶ ὀροῦμαι (ἀόρ. "Ωρον [ὤθ. ἡ μτχ. 'Οροῦσα] καὶ συχνότ. μσ. 'Ωρόμην [ὤθ. τὸ γ'. πρσ. "Ορτο ἀντὶ "Ωρετο καὶ ἡ μτχ. "Ορμενος ἀντὶ 'Ορόμενος], πρκ. ὠρμαι ἀντὶ ὄρωρα καὶ ὑπερσ. 'Ορώρειν), Π. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· σηκόνω, (μτφορ.) παρορμῶ, παρακινῶ· διεγείρω. (ἐν γέν.) κάμνω νὰ γένῃ τι, παράγω, προξενῶ. || (μσ.) κινοῦμαι· σηκόνομαι· ὁρμῶ· γίνομαι. (κυρ. εἰς τὸν πρκ. καὶ ὑπερσ.) = Εἰμί. « Εἴτις μιν θεὸς ὄρωρεν ἐμὲν ἐς Πύλον, » 'Οδ. Δ. « Καὶ οἱ ἐπ' αἴσιον ὦρσεν, » 'Ησ. « Κύματα, τὰ μὲν νότος ὄρωρεν, » Ἰλ. Β. « Ὀλέμοιο μετ' ἀμφοτέροισιν ὄρωμεν, » Ἰλ. Δ. « Ὡς ἄρα τις εἰπέσκε, μένος δ' ὠρσασκεν ἑκάστου, » Ἰλ. Ρ. « Κύων νεβρὸν ὄρσας ἐξ εὐνῆς, » Ἰλ. Χ. (καὶ μσ.) « Ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆς, » 'Οδ. Β. « Ἀπὸ θρόνου ὦρτο, » Ἰλ. Α. « Ὦρτο δ' ἀπ' 'Ολύμποιο, » 'Ησ. « Ἀπὸ μεγάλου πέτρη πεπώνος ὀροῦσα, » αὐτ. « Ὦρτο δ' ἐπ' αὐτούς, » Ἰλ. Ε. (ᾗ ἀπολύτ.) « Ὀρνυμένοιο ἄνακτος, » 'Ησ. « Πῦρ ὄρμενον ἐξαίφνης, » Ἰλ. Ρ. « Κονίσαλος ὦρνυτο, » Ἰλ. Γ. « Εἰσόκε μοι γούνατ' ὀρώρει, » "Ομ. « Καί μοι μένος ὄρωρεν, » Ἰλ. Ν. « Νῖτρος ὀρώρει (καὶ μσ. ὀρώρηται), » Ἰλ. Σ. Ν. « Ἐπεί με ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, » 'Οδ. Τ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ὦρτο ἰέναι, » . . « Ὅππατι γειμερίῳ, ὅτε τ' ὦρτο Ζεὺς νιφέμεν, » Ἰλ. Μ. (ᾗ πρὸς μτχ.) « Ὄρσο κίων, » 'Οδ. Η., σήκω νὰ πλογιάσῃς. (ᾗ ἁπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) « Θεοῖς φίλον ὄρωρεν, » Ἀπλλν., ἐστιν.
'Ορνύφιον (τὸ). = 'Ορνίθιον.
Ορνύω (παρτ. "Ωρνυον), Π. ἀντὶ "Ορνυμι.
'Οροβάγγη (ἡ), [ὄροβος, ἄγχω], εἶδ. φυτοῦ (παρασιτικοῦ), (ἄλλ.) 'Ορτριολέων, (καὶ κοιν.) λύκος.
'Οροβαχχος (ὁ), = Κύτισος ἢ ῥίζιζυφον. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οροβάγγη, ἡ 3) 'Ορειβακχος.
'Οροβιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ὄροβον.
'Οριβίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄροβον.
†'Οροβίζω, Μ. ἰσω. Ταγίζω μὲ ὄροβον (ζῶα ἵνα παχύνωσι).
'Οροβινος, η, ον. Κεκαμωμένος ἀπὸ ὄροβον.
'Οροβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οροβος.
'Οροβίτης, ου (ὁ) ᾗ 'Οροβῖτις, ιδος (ἡ). = τῷ 'Οροβοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἢ ὢν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀρόβου.
"Οροβος (ὁ), [ἕρεβος], εἶδ. ὀσπρίου, (κοιν.) ῥόβι.
'Οροβοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ῥόβι (ὄροβον).
'Οροβώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Οροβοειδὴς.
'Ορογενὴς [ὄρος, γίνομαι], ἐος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἢ κείμενος εἰς τὰ σύνορα.
'Ορόγκη [τὰ) καὶ
"Ορογκοι (οἱ), Π. [ὄρος, ὄγκος]. κορυφαὶ βουνῶν, ἀκρώρειαι.
'Ορογλυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποσπῶ (Ἀφαιρῶ ἢ ὑφαιρούμαι) δολίως καὶ κατ' ὀλίγον τοὺς ὅρους (καὶ συνκόπ. τὰ «τὴ ματα τινός. » Πονηρεύεται, ὥπως ὀρογλυφήσας ἀναγκάσῃ τὸν ἔγγυτα (τὸν ἄγγρον) τοῦ μηδενὸς ἀποδόσθαι αὐτῷ, » Διατάξ. Ἀποστ. (ᾗ πθ.) « Ὀρογλυφοῦμαι προφανῶς ὑπὸ τῶν πολλῶν, » Βύζ.
'Ορόγυια (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ορυγιά.
'Οροδαμνὶς, ίδος (ἡ), Π. ὑποκορ. τοῦ
'Οροδάμνος (ὁ), Π. [ῥάδαμνος]. κλαδί, κλωνάρι.
'Οροδεμνιάδες (αἱ), Π. [ὄρος, δέμνιον], οἱ (ἄλλ.) 'Ορεστιάδες Νύμφαι.
'Οροθεσία (ἡ) καὶ
'Οροθέσιον (τὸ). Θέσις (βάλσιμον, προσδιορισμὸς) συνόρων. (συνκόπ.) = "Ορισμα, ὄνειαρ, [ἐκ τοῦ
'Οροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Θέτω (βάλλω) σύνορα ὡς -
'Οροθέτης [ὄρος, τίθημι], ου (ὁ). ὁ βάλλων (διορίζων τὰ) σύνορα.
'Οροθύνω, Μ. υνῶ, Π. = "Ορνυμι, βάλλω εἰς κίνησιν, διεγείρω.
'Οροκάρυον (τὸ), εἶδος δένδρου, καρυδιὰ τοῦ βουνοῦ.
'Οροκτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (ἀντηχῶν) εἰς τὰ ὄρη.
"Ορομαι (χ. Μ.), Π. [ὄρος, ὄρα]. Π. ἐπαγρυπνῶ· προσέχω, φυλάττω.
'Ορομαλίδες (αἱ), Δ. ἀντὶ 'Ορομηλίδες, ἀγριόμηλαι ἢ κορόμηλα, (ἴδε 'Ορεομαλίδες).
'Ορόντιον (τὸ), [Ὀρόντης], εἶδος φυτοῦ.
'Οροπέδιον (τὸ). πεδιὰς ἐπάνω εἰς βουνὰ (ὄρος), (Γαλλ.) plateau.
'Οροπύγιον (τὸ), = 'Ορθοπύγιον.
'Ορὸς (ὁ), [ἐρῶ, χωρίζω]. τὸ ὑδατῶδες μέρος (τὸ τυρόγαλον, ὁ τσάμος) τοῦ «ἁλματος ἢ (ὁ ἄλλ. ἰχώρ.) τοῦ αἵματος, (ἰδ γέν.) sérosité.
"Ορος (ὁ), = "Ορρος.
"Ορος, εος-ους (τὸ). βουνὸν, [συγγ. τῷ
"Ορος (ὁ), [εἴρω]. ὅριον, σύνορον· στῆλη χρησιμεύουσα ὡς σύνορον ἢ σημεῖον στύλος μὲ ἐπιγραφὴν ἢ ἄλλο τι σημεῖον πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ κτῆμα κεῖται εἰς ὑποθήκην. 2) (μτφορ.) τέρμα, σκοπὸς, τέλος· συμπέρασμα· κανὼν· ὅριον λέξεως (ἢ πράγματος). ἀρίθμησις.
'Οροσπίζης, ου (ὁ). εἶδος πτηνοῦ, σπίζα (σπίνος) τοῦ βουνοῦ.
'Οροτύπος (ὁ, ἡ). εὑρηγὸς· τὸ 'Ορειτύπον
†'Ορουμα (τὸ), Γλσ. = "Ορμημα.
'Οροῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ ὄρνυμι.
"Ορουσις, εως (ἡ). φορὰ (κίνησις, ὁρμὴ) πρός τι [ἐκ τοῦ
'Ορούω, Μ. ούσω, = "Ορνυμι, σηκόνομαι, ἐπάνω, τινάζομαι, ὁρμῶ, (ὤθ. τὸ Ἀπ. ruo καὶ irruo.
'Οροφὴ (ἡ), [ἐρέφω]. ἡ σκεπὴ τοῦ οἴκου (συνκόπ.) τύπος σκεπασμένος, δῶμα.
'Οροφηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (σφαζων) τὴν ὀροφὴν τοῦ οἴκου, « Ἐπγρ.
'Οροφηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (σκεπασμένος μὲ) ὀροφήν. « Σελών-η —, » Ἡσύχ.
'Οροφιαῖος, α, ον. 'Ο τῆς ὀροφῆς. « Δόθος —, » Ἐπγρ.
'Οροφίας, ου (ὁ). ἁζῶν (διατρίβων) εἰς τὰ

δροφὰς τῶν οἴκων. « Μῦς (« Ὄφις)—, « λερφ., Εὔς.
Ὀροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν ὀροφήν.
Ὀρόφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὀρόφους (καλάμια τῆς ὀροφῆς).
Ὀρόφιον (τὸ). μικρὸς ὄροφος, καβούκλιον.
Ὀροφοίτης, ου (ὁ), =Ὀρεσφοίτης.
Ὀροφοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν κοίτην μου (Φωλεύω) ἐπὶ τοῦ ὀρόφου.
Ὄροφος (ὁ), [ἐρέφω], =Ὀροφή. 2) εἶδος καλάμου διὰ τὰς ὀροφάς.
Ὀροφουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὀροφὴν οἴκου, οἰκοδόμος.
Ὀροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὀροφήν, στεγάζω, (Τουρκ.) ταβανόνω. «Κεβρίνοις φατνώμασιν ὠρόφωτο (οἱ θάλαμοι),» Ἰων.
Ὀρόφωμα (τὸ). τὸ σανίδωμα τῆς ὀροφῆς, (Γαλλ.) solture.
Ὀρόφωσις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ Ὀροφόω, (Τουρκ.) ταβάνωμα.
Ὀροφωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων τὴν ὀροφήν.
Ὀροφωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) ὀροφήν, (Τουρκ.) ταβανωμένος.
Ὀρύγβοι (οἱ), =Ὀρυγκοι.
Ὀράω, Π. ἀνεὶ Ὁράω.
Ὀρώνυι, Δ. ἀντὶ Ὀράω-ῶσι, γ'. πλθ. προ. τοῦ Ὁράω.
Ὄρ-αξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὄρπηξ.
Ὄρπετον (τὸ), Αἰολ. ᾧ Δ. ἀντὶ Ἑρπετόν.
Ὄρπη (ἡ), Γλα. ἀντὶ Ἅρπη.
Ὄρπηξ ᾧ Ὄρπηξ [ὄρνυμι], ηκος (ὁ). βλαστάρι, κλωνάρι, (εἴς τὸν Ἄπλλν.) θάμνος, χαμόκλαδον· (μτφρ.) ἀπόγονος. 2) Π. κοντάρι, καὶ 3) (εἰς τὸν Ἡσ.) βακέντρι.
Ὄρρα, Π. ἀντὶ Ὅ ῥα ἢ Ὅ ἄρα.
Ὀρρόπισσα, ης (ἡ). ὁ ὀρρὸς (τὸ ὑδατῶδες μέρος) τῆς πίσσας τὸ ὁποῖον χωρίζεται ὅταν τὴν λαγαρίζουν.
Ὀρροποσία (ἡ), τὸ σύν. τοῦ Ὀρροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω ὀρρὸν (τύραγαλαν, τσύρβον).
Ὀρροποτία (ἡ), =Ὀρροποσία.
Ὀρροπύγιον (τὸ), [ὄρρας, πυγή]. ἡ κατωτάτη ἄκρα (ὁ ἔσχατος σπόνδυλος) τοῦ ῥαχοκοκκάλου, τὸ (κοιν.) κωλοκούκουρον (εἰς τὰ ζῶα) ἢ οὐρά. « Οἱ ὄρνιθες οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀρροπύγιον δέ,» Ἀρετ. Ὀρροπυγιατικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σίγματα (βούλας) περὶ τὸ ὀρροπύγιον. « Ὀρροπ. δὲ τῶν ἰχθύων μελάνουρος ᾧ σαργὸς, » Ἀρετ.
Ὄρρος (ὁ), =Ὀρὸς.
Ὄρρος (ὁ), [ὄρνυμι]. ἡ ὑπὲρ τὸν πρωκτὸν ἄκρα τοῦ ῥαχοκοκκάλου, τὸ (κοιν.) κωλοκάκουρον. (Γαλλ.) croupion.
Ὀρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὸ γάλα (κτλ.) νὰ γένῃ ὀρρὸς (νὰ κόψῃ).
Ὀρρωδέω-ῶ [ὄρρος], Μ. ήσω. Φεύγω (μὲ ὑπερβολὴν), φρίττω.
Ὀρρωδίας, επ. Ἰων. μὲ φόβον, μὲ φρίκην, [ἐκ τοῦ
Ὀρρωδὸς [ὄρρος, ἡ ἀνατ. σύγ. τῷ Λτ. Marreo], ος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ὄρρον (τὸ ὀρροπύγιον)· ὁ συστέλλων (ὑπὸ φόβου) τὸ ὀρροπύγιον, δειλὸς ἢ (ἐνεργ.) φρικτὸς, φοβερός.
Ὀρρωδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὅμοιος μὲ ὀρρὸν (τυρόγαλον), κομμένος, (Γαλλ.) séreux.
Ὀρρωδία (ἡ), [ὀρρωδέω]. φόβος μέγας, φρίκη. « Ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχω,» Θκ., (περίφρ.) ἀντὶ Ὀρρωδέω.
Ὄρσας, ασα, αν, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ᾧ
Ὄρσασκε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. (ἀντὶ παρτ.) καὶ
Ὄρσεο, Π. καὶ
Ὄρσευ, Δ. Π. δ'. ἐν. πρα. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρσιγύναικα, αἰτ. τοῦ ἀχρ. Ὀρσιγύναιξ, αικος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, γυνή]. ὁ κινῶν (ταράττων, ἐνθουσιάζων) τὰς γυναῖκας, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Ὀρσικτύπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, κτύπος]. ὁ κάμνων κρότον (βροντήν).
Ὀρσινεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, νέφος]. ὁ κινῶν τὰ νέφη, (παρδλ.) Νεφεληγερέτης.
Ὀρσίπεδος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πέδον]. ὁ κινῶν (σείων) τὴν γῆν.
Ὀρσιπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πέτομαι]. =Ἀεραιπέτης, ὑψιπέτης.
Ὀραίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πούς]. ὁ κινῶν (βάλλων εἰς κίνησιν) τοὺς πόδας. 2) =Ταχύπους.
Ὀρσίτης [ὄρνυμι], ου (ὁ), εἶδος χοροῦ τῶν Κρητῶν.
Ὄρσο, Π. μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρσοδάκνη (ἡ), [ὀρσὸς, δάκνω], εἶδος ἐντόμου τὸ ὁποῖον κατατρώγει ταῖς φύτραις τῶν φυτῶν, καὶ ἰδιαιτ. τῆς κράμβης, (Γαλλ.) mordelle.
Ὀρσοθυρη (ἡ), Π. Ἰων. [ὄρνυμι, θύρα]. θύρα ὑπερέχουσα τοῦ ἐδάφους χωρὶς σκαλοπάτιον.
Ὀρσολοπεύω, Μ. εύσω καὶ
Ὀρσολοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ταράττω, διεγείρω, ἐρεθίζω, [ἐκ τοῦ
Ὀρσόλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, λόφος]. ὁ ἔχων ἀναισχυμένας (ἀπὸ θυμὸν) τὰς τρίχας ἢ, κάμνων νὰ σηκώνωνται (ἀπὸ φόβον) αἱ τρίχες, (ἐν γέν.) φοβερὸς, ἄγριος.
Ὀρσὸς (ὁ), [ὄρνυμι]. φύτρα, βλαστάρι· (μτνμ.) νεογνὸν ζῶον.
Ὀρσοτριαίνης, ου (ὁ), Π. [ὄρνυμι, τριαίνα]. ὁ κινῶν (σείων) τὴν ἢ μὲ τὴν τρίαιναν.
Ὀρσύδρα [ὄρνυμι, ὕδωρ], ας (ἡ), Σχλ. σίφων ὑδραγωγείου, μασούρι (Τουρκ. μασλοῦκι) βρύσης.
Ὄρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρτάζω, Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ Ἑορτάζω.
Ὀρταλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὰ πτερὰ μὲ (Παίζω, Χοροπηδῶ) ὡς=
Ὀρταλὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Ὀρταλιχεὺς, ῆος καὶ
Ὀρτάλιχος (ὁ), Π. [ὀρτὸς]. μικρὸν πτηνὸν, πουλάκι, (ἰδιαιτ.) κοτοπούλι (ἐν γέν.) μικρὸν ζῶον, (παρδλ.) Νεοσσός.
Ὀρτὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑορτή.
Ὀρτύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ὄρτυξ, ὀρτυκάκι.
Ὀρτυγαθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ὀρτύκια.
Ὀρτυγοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διασκεδάζω κόπτων (κτυπῶν (παιδίκια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ φονεύων ἢ βάλλιων μὲ στοιχήματα μάχωνται· μεταξὺ των) ὀρτύκια (παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζον νὰ παίζουν οἱ ἀργοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας)· (συνεκδ.) χάνω τὸν καιρόν μου καὶ κατεξοδεύομαι εἰς τὸ παιγνίδι τοῦτο.
Ὀρτυγοκοπία (ἡ), εἶδος παιδιᾶς (ἴδε τὸ προηγ.).
Ὀρτυγοκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ὀρτυγοκοπίαν, ὀρτυγοκόπου ἴδιος.
Ὀρτυγοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (κτυπῶν ἐπιδέξια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ φονεύων) ἐν εἴδει παιδιᾶς ὀρτύκια. (συνεκδ.) ἄεργος ἢ, ἄσωτος.
Ὀρτυγομανία (ἡ). μανία (ἀφάτη ὑπερβολικὴ) διὰ τὸ παιγνίδι τῶν ὀρτυκίων.
Ὀρτυγομήτρα, ας (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (ὡσὰν μεγάλον ὀρτύκι) τὸ ὁπ. ἔρχεται καὶ ἀναχωρεῖ μὲ τὰ ὀρτύκια, (κατὰ λξ.) ὀρτυκομάννα, (Τουρκ.) τσίλι, (Γαλλ.) râle.
Ὀρτυγοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀρτύκια (κυρ. διὰ τὴν ὀρτυγομαχίαν).
Ὀρτυγοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφουν (φυλάττουν) ὀρτύκια, [ἐκ τοῦ
Ὀρτυγοτρόφιω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ὀρτύκια, [ἐκ τοῦ
Ὀρτυγοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὀρτύκια (διὰ πούλημα).
Ὄρτυξ [ὄρνυμι], υγος καὶ υκος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ὀρτύκι. 2) εἶδ. φυτοῦ, (Ἄλλ.) Στελεφοῦρος.
Ὀρύα (ἡ), εἶδ. μαγειρεύματος ἀπὸ ἔντερα ἢ, λουκάνικον.
Ὄρυγγος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, (Ἄλλ.) Τραγοπώγων, (κατ' Ἄλλ. ἑορτὴν, ἀντὶ Ὄρυγγος).
Ὀρυγὴ (ἡ), =Ὀρυχή.
Ὀρύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρυξ.
Ὄρυγμα (τὸ), [ὀρύσσω]. τρύπα σκαμμένη εἰς τὴν γῆν, λάκκος· λαγοῦμι (εἰς τὸν Ἀθ.) φυλακὴ ὑπόγειος. (καὶ ὡς εἰς τὴν Σικελ.) αἱ λατομίαι, (Θθ.) « Ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος (ἢ πρὸς τῷ ὀρύγματι,» Ἀλδ., Δείν., ὁ δήμιος.
Ὀρυγμαδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρυμαγδός.
Ὀρυγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρυγμα.
Ὀρυγὶς, υγος (ὁ), =Ὄρυξ.
Ὄρυζα, ης (ἡ), εἶδος γεννήματος, (κοιν.) ῥύζι.
Ὀρύζιον (τὸ), μετγν. ἀντὶ Ὄρυζον.
Ὀρυζίτης, ου (ὁ), ὁ ἐξ ὀρύζης κατασκευαζόμενος. « Πλακοῦς—,» (Βρύκπ. παρ' Ἀθ.
Ὄρυζον (τὸ), =Ὄρυζα.
Ὀρυζοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Παρποφορῶ) ὀρύζιον.
Ὀρυκτέον, θετ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὀρυκτὴ (ἡ), =Ὄρυγμα. 2) (κυρ.) θηλ. τοῦ Ὀρυκτός.
Ὀρυκτὴρ, ῆρος (ὁ), =Ὀρύκτης.
Ὀρυκτήριον (τὸ). ἀργαλεῖον πρὸς ὄρυξιν, σκαφεῖον.
Ὀρύκτης, ου (ὁ). ὁ ὀρύσσων (σκάπτων), (ὀθ. 2) ἐργαλ. γεωργικὸν, σκαφεῖον, τσάπα· ὄνυξ.
Ὀρυκτὸς, ἡ, όν. Σκαμμένος, σκαπτός. 2) τὸν ὁπ. πρέπει νὰ σκάψῃ ἢ νὰ ἐξαγάγῃ τις, εὑρισκόμενος ἐντὸς τῆς γῆς, (ὀθ.) « Ὀρυκτὰ,» Ἀρετ., ἴνα σκάπτωμεν.
Ὀρυκτὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρυκτός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Χελώνη —, « Ἄννα Κομν., μηχανὴ πολεμική.
Ὀρύκτωρ, ορος (ὁ), = Ὀρύκτης.
Ὀρυμαγδός (ὁ), Π. [ὀρύσσω, ἀράσσω]. κρότος, θόρυβος.
Ὀρυός [ὀρύσσω], υγος (ὁ). ἐργαλεῖον διὰ σκάψιμον, τσαπεῖ· σφυρὶ τῶν λιθοξόων.
2) εἶδος ἀγριόγιδας (gazelle) μὲ ὀρθὰ κέρατα. 3) εἶδος κήτους, (Ἰσλανδ.) narhwal (τοῦ ὁποίου τὸ προέχον ὡς τοῦ ξιφίου σουβλερὸν κόκκαλον ἐνομίζετο κέρατον τοῦ μονόκερω, ὕθ. Γαλλ.) licorne de mer.
Ὀρυξις, εως (ἡ). σκάψιμον, [ἐκ τοῦ
Ὀρύσσω (ττω), Μ. ὀρύξω (πρκ. Ἀττ. Ὀρώρυχα καὶ πθ. Ὠρώρυγμαι), [συγγ. τῷ Ῥήσσω καὶ Ἀράσσω]. Σκάπτω, ῥυπῶ τὴν γῆν, ἀνοίγω χαντάκι (λαγοῦμι κτλ.). σκάπτων ἐσγάζω, ἀνασκάπτω. » Τὸν κυκλάμινον ὄρυσσε, « Θκρ. (καὶ μσ.) » Ἔνθεν ὀρύξασθαι θέμενοί τ' εἰς ἄγχυς ἀολλεῖς, « (Νουμέν. παρ') Ἀθ. 2) (ὡς λέξις παλοιστική) τρυπῶ. »Μὴτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν, μήτ' ὀρύττειν, « Ἀρχῳ.
Ὀρυχή (ἡ), = Ὀρυξις. 2) (ἴσ. κατὰ παράτυχην) τὸ ῥέγχος τῆς ὑός. « Πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς (ὡς φασι) τὴν γῆν, ἔχνος ἀράτειαν ἔθηκε, ἧ τὸ τῆς ὕνεως ὑρηγήσατο ἔργον, « Πλ.
Ὀρύχω, Μ. ὑξω, Π. ἀντὶ Ὀρύσσω.
Ὀρφακίνης, ου (ὁ). μικρὸς ὀρφὸς (ψάρι).
Ὀρφάνευμα (τὸ). ὀρφανία, [ἐκ τοῦ
Ὀρφανεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω (Περιποιοῦμαι ὡς κηδεμὼν κτλ.) ὀρφανόν. »Πανύστατόν σε προσπίτνουσα αἰτήσομαι, τέκνον ὀρφανεῦσαι τάμά, « Εὐρ. ||. (πθ.) εἶμαι ἢ ἀνατρέφομαι ὡς ὀρφανός. »Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκνον ὀρφανεύεται, « Εὐρ.
Ὀρφανία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, (κοιν.) ὀρφάνια. (Π. ἐν γέν.) στέρησις, ἔλλειψις. » Στερόμενον—, « Πίνδ.
Ὀρφανίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κάμνω (λφίνω) τινὰ ὀρφανόν. (μτμ.) χωρίζω· ἀτερῶ, ἀφαιρῶ. » Πνεύματος ὠρφάνισεν, « Ἐπιχ.
Ὀρφανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀρφανόν, ὀρφανοῦ ἴδιος. » Ὀρφανικὰ συμβόλαια, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Ὀρφανός. » Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα, « Ἰλ. Ζ. « Οὐ μὲν ἔσω ὑμέας ὀρφανικούς, « Νόνν.
Ὀρφανικῶς, ἐπίρ. Ὡς ὀρφανός.
Ὀρφάνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ὀρφανικός.
Ὀρφανιστής, οῦ (ὁ). ἐπίτροπος (κηδεμὼν) ὀρφανοῦ.
Ὀρφανὸς [ὀρφὸς], ἡ, όν. Ὁ στερηθεὶς τοὺς γονεῖς του, μείνας χωρὶς πατέρα ἢ μητέρα· (ἂν γέν.) στερημένος· (μὲ γεν.) » Γενεὰς ὀρφ., » Πίνδ., ἄτεκνος.
Ὀρφανοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται (ἀνατρέφονται) ὀρφανά, [ἐκ τοῦ
Ὀρφανοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) ὀρφανὸν ἢ ὀρφανά, [ἐκ τοῦ
Ὀρφανοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) ὀρφανά.
Ὀρφανοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ (κηδεμὼν) ὀρφανοῦ.
Ὀρφεύω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀρφεϊζω.
Ὀρφεοτελεστής, οῦ (ὁ). μυσταγωγὸς (κατηχητὴς) τῶν τελουμένων εἰς τὰ Ὀρφικὰ μυστήρια.
Ὀρφεύς, Π. ἀντὶ Ὄρφαι.
Ὀρφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὀρφέα.
Ὄρφιον (τὸ) καὶ
Ὀρφίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρφος.
Ὀρφναῖος, α, ον, Π. μαῦρος, σκοτεινός· νυκτερινός, [ἐκ τοῦ
Ὄρφνη (ἡ), Π. [ἐρέφω]. σκότος, σκοτάδι. νύκτα· (μτφορ.) θλῖψις, κατήφεια.
Ὀρφνήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀρφναῖος.
Ὄρφνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ σκότους.
Ὄρφνινος, η, ον. (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) Σκοτεινός, βαθύς, μουντός.
Ὄρφνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρφνός.
Ὀρφνίς, ίδος (ἡ). μαῦρον ἢ μουντὸν φόρεμα.
Ὀρφνίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρφανός· κενός.
Ὀρφνὸς, ἡ, όν. Π. [ἐρέφω]. μαῦρος, σκοτεινός· (ἐπὶ χρωμ.) βαθύς, μουντός.
Ὀρφνωδης, εος (ὁ, ἡ). ὀρφνὸς τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα), μουντός.
Ὀρφοβότης, ου (ὁ), Π. [ὀρφὸς, βόσκω], = Ὀρφανοτρόφος, (ὕθ.
Ὀρφοβοτία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὀρφανοτροφία.
Ὀρφὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ὀρφανός· ἀτερημένος.
Ὄρφος (ὁ), [ὀρφνὸς, διὰ τὸ μαῦρον χρῶμά του], εἶδ. ἰχθύος, (κοιν.) ὀρφὸς καὶ ῥοφός.
Ὀρφόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ὀρφὸς], = Ὀρφανεύω· ἀτερῶ.
Ὀρφώς, ὠ, ό), Ἀττ. ἀντὶ Ὄρφος.
Ὀρχάμη (ἡ), Γλσ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὄρχαμος.
Ὄρχαμος (ὁ), Π. [ὄρχω ἢ ὄρχος]. ὁ πρῶτος (τῆς σειρᾶς), ἄρχων, χορυφαῖος.
† Ὀρχάνη (ἡ), Γλσ. = Ὀρκάνη, δενδρόφυτον (δάσος) περιφραγμένον, (Γαλλ.) parc.
Ὀρχὰς [ὄρχις], άδος (ἡ), εἶδ. ἐλαίας. 2) = Ὀρχάνη (ι).
Ὄρχατος (ὁ), Π. [ὄρχος]. κῆπος περιφραγμένος, περιβολὴ μὲ δένδρα.
Ὀρχείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.
Ὀρχέομαι-οῦμαι [ὄρχος ἢ ὄργνυμι], Μ. ήσομαι. Χορεύω· χορεπιδῶ· (μὲ αἰτ.) παριστάνω τι ὡς παντομίμος. » Πίθοι καὶ παρθένοι ὠρχεῦντο, ἀλλήλων χεῖρας ἔχοντες, « Ἰλ. Σ. (καὶ πρὸς αἰτ.) » Ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ παντομίμου) » Δάφνιν ἧ Νίοβην ὠρχήσατο, » Ἐπγρ. (καὶ μτμ.) » Καρὸ ὁ ὀρχεῖται φόβῳ, « Αξ., τρέμει, κτυπᾷ. » Θεσσαλὴν ὠρχήσατο, « Καλλ., ἐταράχθη, ἐσηκώθη εἰς τὸ ποδάρι. ||. (καὶ ἐνεργ. σπνττ.) » Ὤρχησε φρένας, « Ἀθ., ἐτάραξε.
Ὀρχηδὸν, ἐπίρ. [ὄρχος], = Κατ' ἄνδρα· ὅλοι κατὰ σειρὰν (οἱ ἄρρενες).
Ὀρχηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ὄρχησις.
Ὄρχημα (τὸ). χορὸς παντομίμου.
Ὀρχηματικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς ὄρχημα, χορευτικός.
Ὄρχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀρχέομαι, χορός, χόρευμα (παντομίμου), χορεπιδημα· (μτμ.) κίνημα σφοδρὸν (ὁρμητικόν).
Ὀρχηστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ὄρχησιν, χορευτικός. »Ὀρχηστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ὀρχηστοῦ, ἡ χορευτικὴ (κυρ. ἡ παντομιμική).
Ὀρχηστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ὀρχήσεως, χορευτικῶς.
Ὀρχηστοδιδάσκαλος (ὁ), διδάσκαλος τῶν ὀρχηστῶν (=τῆς ὀρχηστικῆς), χοροδιδάσκαλος (παντομίμων).
Ὀρχηστομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν διὰ τὴν ὄρχησιν, τρελλαίνομαι διὰ τὸν χορὸν (κυρ. τῶν παντομίμων).
Ὀρχηστοπόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρχηστής.
Ὀρχηστοφιλοπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς χοροὺς καὶ τὰ παίγνιδια.
Ὀρχήστρα (ἡ). (ἐν γέν.) τόπος διὰ χορόν (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου (» τὸ κάτω ἡμικύκλιον, τὸ ὠνομένον Σίγμα, « Αξ.) ὅπου ὠρχεῖτο ὁ χορός.
Ὀρχήστρις (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρχηστής, χορεύτρια.
Ὀρχηστρικὸς, ἡ, όν. Ὀρχηστοῦ ἢ Ὀρχηστρίας ἴδιος, χορευτικός.
Ὀρχήστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀρχήστρα.
Ὀρχηστρὶς, ίδος (ἡ), = Ὀρχήστρια.
Ὀρχηστὺς, ύος (ἡ). Π. ἀντὶ Ὀρχηστὴς, χορός, ἡ τέχνη τοῦ χορεύειν.
Ὀρχίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.
Ὀρχίλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τροχίλος.
Ὀρχιπεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐωμ. πάνω τινὰ ἀπὸ τοὺς ὄρχεις.
Ὀρχιπέδη (ἡ), [ὄρχις, πέδη]. ἀδυναμία πρὸς συνουσίαν.
† Ὀρχιπεδίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ὀρχιπεδάω.
Ὀρχιπέδου (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ σανιδωτὸν τῶν ὄρχεων, (ἄλλ.) Ὄσχεον, τὸ ὄρχεις. » Ὀρχιπεδ' ἕλκειν, « Ἀριστ., ὑπογαστρίζειν.
Ὄρχις, εως (ὁ). τὸ ἀρχαῖον. 2) εἶδος γεντοῦ βολοσφαίζου, (ἄλλ. Κυνοσφαίριον) (ἐπρβλ. Σατύριον).
Ὀρχὶς, ίδος (ἡ), = Ὀρχὰς (ἐλαία).
† Ὀρχμὴ (ἡ), Γλσ. = Ὀρχάνη.
Ὄρχος (ὁ), [ἕρκος], σειρὰ δένδρων εἰς περιβολὴ (» Φυτεύουσι δὲ ἐν τοῖς περιβόλοις αὐτὰ κατ' ὄρχους· διὸ ἧ πάρβωλοι ὀρώνται ἄμπελοι φαίνονται, « Θφρ.) ἢ μεταξὺ τῶν κλημάτων ἢ δένδρων δρόμος, (Γαλλ.) allée. (ἐν γέν.) τόπος περιφραγμένος ἧ δενδρόφυτος.
Ὀρχοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω τοὺς ὄρχεις, εὐνουχίζω.
Ὀρχοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εὐνουχισμα.
Ὀρωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρρωδέω.
† Ὀρώδης [ὄρος], εος (ὁ, ἡ). βουνώδης ὀρεινός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁσιωδία (ἡ), = Ὁρθωδία.
Ὄσσα, ἐπίρ. (μτγ.), = Ὀρατῶς.
Ὁσσάκι, ἐπίρ. = Ὁσάκις.
Ὁσσάκις, ἐπίρ. = Ὁσάκις.
Ὁσσαπλάσιος, α, ον καὶ Ὁσσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). διπλάσιος, τριπλάσιος κτλ.
Ὁσσάτιος, η, ον, Π. = Ὅσσος.
Ὁσσαχῆ, ἐπίρ. = Ὁσαχῆ.
Ὁσσαχοῦ, ἐπίρ. = Ὁσαχοῦ.
Ὁσσαχῶς, ἐπίρ. = Ὁσαχῆ.
Ὁσσάχις (ὁ), Δ. = Ὅζος.
Ὁσσάω, Δ. = Ὀζάω.
Ὁσσέτιος καὶ Ὁσσάτιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ὅσα ἔτη (κάθε χρόνον).
Ὁσσημέραι, = Ὁσημέραι.
Ὁσσήνυμι, Μ. = Ὁσήνυμι.
Ὁσσιμαρτυς, υρος (ὁ, ἡ). = Ὅσιος (Ἀσκητής).
Ὁσσιοπρεπῶς, ἐπίρ. = Ὁσίως.
Ὅσσιος [σιδ=θιδ], α, ον. Σύμφωνος μὲ τοὺς θείους νόμους (μὲ τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις)· ἐπιτετραμμένος ὑπὸ τῆς θρησκείας· (σπν. ἐπὶ ἀνθρ.) εὐσεβής, ἐνάρετος· (ἐν γέν.) θεῖος, ἱερός, ἡγιασμένος. «Θεοὺς ὅσιόν τι δράσας,» Εὐρ., διὰ τελετῆς τινος ἁγιλεύσας. » Ὅσιον (καὶ πλθ. » Ὁσιά) ἐστιν,» Ἀξ., εἶνε (θρησκευτικῶς) συγχωρημένον. « Οὐκ ὅσιον ποιεῖμαι, » Ἡρ., δὲν τὸ νομίζω εὐσεβές. «Χωρίον ὅσιον,» Ἀρχ., τὸ βιβλίον (ὄχι ἅγιον). «Χρήματα ἱερὰ καὶ ὅσια,» Δημ., τὰ ἀφιερωμένα εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ ἁγιάσια. » Ὅσια καὶ δίκαια,» Ἀξ., τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα νόμιμα. (καὶ πρὸς γεν.) «Ἱερῶν πατρῴων ὅσιος,» Αἰσχλ., εὐσεβὴς (εὐλαβὴς) πρός. || (εὐσ.) Ὅσια (ἡ). τελετὴ θρησκευτική, θυσία κτλ., (ἅγιασις) ἐνταφιασμός (κτλ.) νεκροῦ, κηδεία. « Ὡς γὰρ τὰ πρώτιστ' ὅσια γένετο,» Π. « Ἡ τῆς θυγατρὸς ὁσία,» Αὐ. 2) πρᾶγμα ὅσιον (δίκαιον, ἐπιτετραμμένον θρησκευτικῶς, θεάρεστον). « Οὐκ ἐᾶσι κτεμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι,» Ὁδ. Χ. » Τεῖσι (Λίγυπτίοισι) εὐκ ὅσιη θύειν κτήνεα,» Ἡρ. « Πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος νομίσας,» Ἀρχ., ὅτι ἦτον πολλὰ συγχωρημένον. « Ψιλεῖ δέ σε ἐκπάσης ὁσίης,» Ὅμ. "Γμν., μὲ ὑπερβολήν, (παρβλ. Ἐκνομίως). 3) (συνεδρ.) τὸ γινόμενον κατὰ συνήθειαν καὶ διὰ τὸν τύπον μόνον, (κοιν.) διὰ τὰ μμάτια. » Ὁσίας ἕνεκα (ἢ δίκην) ποιεῖν τι,» Ἀξ., (Γαλλ.) pour la forme, par manière d'acquit, (ἴδε καὶ Ἀφοσιοῦμαι). 4) (μτγν.) ἀντὶ Ὁσιότης, (ἰδιωτ.). || (τὸ εὐδ.) Ὅσια, « τὰ νομιζόμενα νεκροῦ, (ἴδε Ὁσία). 2) (Γρφ.) αἱ ἐπαγγελίαι τοῦ Θεοῦ.
Ὁσιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν (ἢ ἀρετὴ) τοῦ ὁσίου, εὐσέβεια, θεοσέβεια· δικαιοσύνη καὶ (ἐπὶ πραγμ.) θειότης, ἱερότης.
Ὁσιουργέω-ῶ, Μ. ἥσω. Προσφέρω ὁσίαν (θυσίαν), ἱερουργῶ. 2) εὐσεβῶ, δικαιοπραγῶ, ζῶ τοῦ
Ὁσιουργός (ὁ, ἡ, ξ ὅσιος, ἔργον]. θύτης, ἱερουργός. 2) ὁσιότητος πρόξενος.
Ὁσιόω-ῶ, Μ. ωσω. Κάμνω τι ὅσιον (ἱερόν), καθαρίζω θρησκευτικῶς (διὰ τελετῆς), ἁγιάζω· ἀφιερόνω. (ἑνίοτε) Ἀφοσιοῦμαι. « Ὁσιῶσε σὰ γῆ,» Ψλτρ., σὲ ἐνταφιάζω. (ᾧ μσ. ἤπθ.) « Στόμα εὑρήμον πᾶς ὁσιουρῶν,» Εὐρ., ἐχέτω. «Ἀνδρῶν ὡσιωμένων θεῷ,» Ἐῦρ. » Μετὰ ὁσίου ὁσιωθῆσῃ.» Γρφ.
Ὁσιριάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ μυστήρια (Εἶμαι θιασώτης) τοῦ Ὀσιρίδος.
Ὁσίωμα [σί). ἔργον ὁσίον, ἀρετή, δικαιοπραγία.
Ὁσίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὅσιον, εὐσεβῶς, δικαίως, κτλ.
Ὁσίωσις, εως (ἡ), τὸ ὁσιῶ. τοῦ Ὁσιόω, καθορισμὸς διὰ τελετῆς θρησκ., ἁγιασμός· καθιέρωσις, (ξθ).
Ὁσιωτλῆρ (ὁ), τὸ θυσιαζόμενον πρὸς θείωσίν (καθιερωτήν) τινος σφάγιον.
Ὀσμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαι ὀσμὴν (μυρωδιάν), ὀσφραίνομαι· (μεταφ.) ἐνοῶ, αἰσθάνομαι. » Δόγου—,» Θφρ.
Ὀσμή, ἄδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἄλλ. Ὄνοσμα.
Ὀσμὴ (ἡ), [ὄζω]. μυρωδιά, ἀποφορά. 2) (συνεδρ.) = Ὀσφρησις. 3) μυρωδικόν. « Τῶν πολυτελῶν ὀσμῶν τούτων,» αἷς χρίεσθε,» Ξεν.
Ὀσμηδρός, ά, όν, καὶ
Ὀσμήρης, εος (ὁ, ἡ). Π. = Ὀσμώδης.
Ὀσμησις, εως (ἡ), τὸ ὀσμᾶσθαι, μύρισμα, ὄσφρησις, (Ἀριστ.)
Ὀσμητέος, ᾱ, ον. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ μυρισθῇ τις, ὀσφραντός.
Ὀσμήλη (ἡ), εἶδ. ὀστοσπιδεῦ μὲ βαρεῖαν μυρωδιάν, (ἄλλ.) Ὄζαινα.
Ὀσμύλιδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ὀσμύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ὀσμύλος (ὁ), = Ὀσμήλη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Οσμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπέμπων ὀσμὴν (καλὴν ἢ κακήν), εὐώδης ἢ δυσώδης.
'Οσονοῦ, ἀντὶ "Οσου οὗ.
'Οσονῶν, Ἰων. ἀντὶ 'Οσονοῦν, ὁπωσοῦν.
"Οσος [ὅος], η, ον. 'Οποίου μεγέθους, ὁποίας ἐκτάσεως ἢ ποσότητος, (μετὰ ᾧ χωρὶς τοῦ Τοσοῦτος). « Τοσαύτην παρασκευὴν ὅσην οὐκ οἶδ' εἴ τις ἔχει, » Δημ. « Οὔτις (γαῖα) τόσσα φύει, ὅσα Αἴγυπτος, » Θκρ. « Λίμνη τέ ἐστι, μέγαθος ὅση περ ἡ ἐν Δήλῳ, » Ἡρ. « Ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, » Ὀδ. Κ. « Ὅσαι ὧραι, » Ὅσα ἔτη, « Λξ., κάθε ὥραν, κάθε χρόνον. « Ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, ὅρρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινές εἰσιν, » Ὀδ. Π. (ᾧ πρὸς γεν. διαιρετ.) « Πένθεος ὅσσον, » Ἰλ. Δ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δή, Δήποτε κτλ.) « Ὅσων δὴ μηνῶν, » Ἡρ.

2) (ἀπολύτ. ἢ θαυμαστ.) ποσὸν πολὺς (μεγάλος κτλ.)! « Ὦ Ζεῦ, τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν ὅσον, » Ἀρχῦ. « Τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει, » αὐτ. « Θᾶσαι, ὅσσος ὅμιλος, » Θκρ. « Θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην, » Ἰλ. Ω. « Ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς, » Χρσ. (ὃν. ὡς ἐπίτατ. μὲ ἐπίθ. μεγέθους ἢ ποσότητος σημαντ.) « Θαυμαστὸς ὅσος, » Λξ. « Ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, » Ἀρχῦ. « Ἀφθονοι ὅσοι, » Ἡρ. « Ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο τῶν πολίων, » αὐτ. « Μυρία ὅσα, » Ακ. 3) (περιληπτ. ἀντὶ ἀναφορ. ἀντνμ. συνήθ. μετὰ τοῦ Πᾶς). « Πάντες ὅσοι, » Θκρ. « Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατόν, » Πλάτ. « Πάντα ὅσα, » Γρφ. « Τῶν, ὅσσοι Λυκίην ναιετάουσιν, » Ἰλ. Ρ. « Τῶν αἰχμαλώτων ὅσοι ἦσαν Ἀθηναῖοι, » Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Τῶν ὅσοι (ὅσαι, ὅσα), » Πλάτ. « Ὅσον φιλόθεον, » Γργ. « Ἵππων, ὅσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, » Ἰλ. Ε. ‖. (τὸ οὐσ.). "Οσον καὶ (πλθ.) "Οσα καὶ (ἡ ὀστ.) « Ὅσῳ (ἑλλ. προθ. ἀντὶ) ἐπιβ. Ποσότ. ἴσα μέ. « Τόσον, ὅσον, » Θκρ. « Τοσοῦτον ὅσον, » Θκ. « Ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε, .. τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ, » αὐτ. « Ἐμοὶ γ' ἴσον μέτεστι τῆς δε, ὅσον περ ὑμῖν, » Ἀρχῦ. (ᾧ ἀπολύτ.) « Ἀρχέτω τοσαῦτα ὅσα ἐθέλει, » Ἡρ. « Δάκρυε ὅσα θέλεις, » Θκρ. « Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, » Δημ. (καὶ ἑλλ.) « Ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα, » αὐτ. « Ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῷ, » Ἑρμγ. « Ὅσα (« Ὅσα γε) κἀμὲ εἰδέναι, » Ακ. (ᾧ προθετ.) « Βίς (« Ἐφ', « Καθ', « Παρ') ὅσον. « Λξ. « Ἐν ὅσῳ, » Λξ. (καὶ ἑλλ.) « Τοσούτῳ ὅσῳ, » Ἡρ. « Ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέρους εἶναι, » Ξεν. « Ἔτι δὲ μᾶλλον ὁμῖν, ὅσῳ προεστέατε τῆς Ἑλλάδος, » Ἡρ., καθ' ὅσον. « Ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός, » Ἡσ. 4) Ἐλαττωτ. σχεδὸν (ἐπὶ τόπ. ἢ χρόν. ἢ ποσότ.), περίπου. « Ὅσον τ' ὄργυιαν, » Ὀδ. Ι. Κ. « Ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ, » Ὀδ. Ν. « Ὅσον τε παλαιστιαῖοι, » Θρρ. « Ὅσον δισχίλιοι, » Ακ. « Ἀπέχουν ἀλλήλων ὅσον σταδίους, » Ξεν. « Ὅσον μόνος, » Πλάτ. « Ὅσον σχοῦντας μόνον ἐς τὴν Λακωνικήν, » Θκ. « Ὅσον ἐπιψαύσας, » Ἐπγρ. « Ὅσον εἰσῆλθε κῴχετο, » αὐτ. « Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν, » Θκρ. « Μικρὸν ὅσον ἧξει, » Γρφ. (ᾧ παραλλ.) « Ὅσον ὅσον στίλην, » Ἀρχῦ. « Μικρὸν ὅσον ὅσον, » Γρφ. « Ὅσον οὐ (ἡ) « Ὅσονοῦν, » ᾧ (πρὸ φων.) « Ὅσονοῦκ, » Λξ, παρ' ὀλίγον. « Ἦξε δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη, » Ιλρ. « Τὸ τεῖχος ὅσονοὐκ ἀπετετέλεστο. » Θκ. (παρ. Μόνον οὔ). « Ἐλέγετο ὅτι ὅσον οὐκ ἤδη παρείη, » Ξεν., ἐντὸς ὀλίγου. « Ὅσον αὐτίκα, « Ἐπγρ. (καὶ ἀντὶ τοῦ Ὥστε) « Ἀριστῶ, ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν, » Ξεν. 5) (θαυμαστ.) ἀντὶ τοῦ Πόσον (πολὺ, μέγα κτλ.)! « Οὐκ οἶσθ' ὅσον σοῦ τεῖζω » Θκρ. « Ὅσον διαφέρουσιν, » Ἱππκρ. (ὑθ. 6) Ἐπιτατ. « Θαυμαστὸν ὅσον, » Λξ. « Ὅσον τάχιστα, » αὐτ. 7) ('Ομοιωματ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Καθώς. « Φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες, » Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Περ), « Ὥσπερ. « Νυκτὶ μὲν ὅσατερ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσατερ νυκτί, » Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) « Τῇ δὲ ἕλκει ὁράτεται ἡ ἄμπελος, ὅσα ᾧ χειρὶ τῶν παραπεφυκότων, » Λξ.

"Οσοσπερ, ὅσηπερ, ὅσονπερ, ἀντὶ "Οσος περ κτλ. (ἴδε "Οσος).
"Οσπερ, ἥπερ, ὅπερ, ἀντὶ "Ος περ κτλ. (ἴδε "Ος).
'Οσπριοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ὄσπρια, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ὀσπρ.
'Οσπριοθήκη (ἡ)-θήκη ἢ ἀποθήκη ὀσπρίων.
'Οσπριολέων, οντος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) 'Οροβάγχη.
"Οσπριον (τὸ), [συγγ. τῷ "Οστρεον], σπόρος φυτοῦ περιεχόμενος εἰς θήκην (λοβόν), γέννημα ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται ψωμί, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ κύαμος. « Σῦκον μετ' ἰχθῦς, ὄσπριον μετὰ κρέας, » Ἀθ. « Τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πισός, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα, » Θρρ.
'Οσπριοπώλης, ου (ὁ) καὶ 'Οσπριόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ὄσπρια.
'Οσπριοφαγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ὄσπρια.
'Οσπριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὄσπρια.
'Οσπριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀσπρίων, ὅμοιος μὲ ὄσπριον.
'Οσπρολέων, οντος (ὁ). = (καὶ ἴα. ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οσπριολέων, ['Ὄλλυμι καὶ -].
"Οσπρον (τὸ) ᾧ "Οσπρος (ὁ), Γλσ. πρωτότ. τοῦ "Οσπριον.
"Οσσα, ης (ἡ), Π. [Ὄψ]. (ἐν γέν.) φωνὴ ἠχος. (ἰδιαιτ.) φήμη, φθόμενοι, (ὑθ. συνήθ.) φωνὴ προφητική, χρησμὸς κτλ. (παρβλ.) Κλῃδών, « Ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόρρυθεν ἠέ τις ὄσσα ἠὲ τις ἄγγελος ὄρνις, » Ἀπλλν. « Δεισάντων ὅτταν τινὰ ἢ φήμην, » Αἰλ.
"Οσσα, Π. ἀντὶ "Οσα, οὐδ. πλθ. τοῦ "Οσος.
'Οσσάκις, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ 'Οσάκις.
'Οσσάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Οσάτιος = "Οσος.
"Οσσε(τὼ), γεν. 'Οσσέοιν ἢ "Οσσων, δοτ. "Οσσοις, αἰτ. "Οσσε, Π. [Ὄψις], οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὄμματα, (ἀπένιον εἰς τὰς πλάγ. πτώσ. καὶ συνταχθ. ἀδιαφόρως μὲ ὄμμ. ἢ πλθ. ἐπίθετον).
'Οσσεία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Αττ. 'Οττεία, [ἐκ τοῦ
'Οσσεύομαι καὶ (Αττ.) 'Οττεύομαι, Μ. εὔσομαι. Μαντεύω, προβλέπω, προαισθάνομαι. (συνκθγ.) φοβοῦμαι (ὑποπτεύω) ἢ τὸ μέλλον, (παρβλ.) Οἰωνίζομαι. « Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀποφράδα εἰθισται... τὴν τότε συμβᾶσαν αὐτῇ τύχην ὀττευομένη, » Δ. Αλ. « Καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων ᾧ ἔρδας καὶ κλαγγάς, » Αἰλ.
'Οσσίχους, η, ον, Π. ὑποκορ. τοῦ "Οσσος, πόσον μικρὸς, (κοιν.) ποσούτσικος.
"Οσσομαι [ὅσσε], Μ. ὄψομαι (παρκ. "Οπα. παθ. πρκ. Ὄμμαι, ἀόρ. παθ. "Ῥφην καὶ τὸ θετ. 'Οπτέον), Π. βλέπω, θεωρῶ παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι προβλέπω· προμαντεύω. (ἐν γέν. ἐπεμηνύω, (ἴδε καὶ 'Ορώω).
"Οσσος, η, ον, Π. ἀντὶ "Οσος.
'Οστᾶ, πλθ. τοῦ 'Οστέον-οῦν.
'Οστάγρα [ὀστοῦν, ἀγρίω], ας (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν τσακισμένων κοκκάλων. 2) = 'Οστεοκόπος.
'Οστακὸς (ὁ), Αττ. ἀντὶ Ἀστακός.
'Οστάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Οστέον, κοκκαλάκι.
'Οσταφὶς, ίδος (ἡ), Αττ. ἀντὶ Ἀστερίς.
"Οστε, ὥτε, ὅτε, Π. ἀντὶ "Ος, ἡ, ὅ.
'Οστίϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὀστέον, κοκκαλένιος. « Ὀστινον δεῖ λέγειν, οἷον ὀστίϊνον, » Φρύν., Φώτ. κλπ.
'Οστεογενὴς [ὀστέον, γίνομαι], ές (ὁ, ἡ) ὁ γινόμενος (ἔχων τὴν πρώτην του ἀρχὴν) ἀπὸ τὰ κόκκαλα. « Ὀστεογενές, » Ἀρχτ., ὁ μυελός.
'Οστεόκολλον (τὸ). κόλλα τῶν κοκκάλων ἢ ἀπὸ κόκκαλα.
'Οστεοκόπος (ὁ, ἡ), = 'Οστοκόπος.
'Οστεολογία (ἡ). πραγματεία (διδασκαλία) περὶ ὀστέων. 2) = 'Οστολογία, [ἐκ τοῦ
'Οστεολόγος (ὁ, ἡ). ὁ πραγματευόμενος (ὁμιλῶν ἢ συγγράφων) περὶ ὀστέων. 2) = 'Οστολόγος.
'Οστέον-οῦν (τὸ), [συγγ. τῷ "Οστριον]. κόκκαλον. « Θανόντος ὀστέα λέξαι, » Πίνδ. (καὶ μτνμ. ἢ καταχρ.) « Γῆς ὀστέα, » (Χοιρίλλ. παρ') Κύζ., οἱ λίθοι. 2) (μτνμ.) κουκκούτσι 'πωρικοῦ. « Περσικῶν τὰ ὀστᾶ, » Ασκρ., κουκούτσια ροδακίνων.
'Οστεουλκὰς (ὁ), [ὀστέον, ἕλκω], = 'Οστέγρα.
'Οστεόφιν, Π. ἀντὶ 'Οστέων ἢ 'Οστέοις.
'Οστεὼν (τὸ), Δ. ἀντὶ 'Οστέον-οῦν.
'Οστεώδης, εος (ὁ), = 'Οστώδης.
'Οστέωσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς ὀστοῦ (κοκκάλου). 2) (συνκθχ.) τὸ σύνολον (ἢ συναρμογὴ) τῶν ὀστέων. « Ἡ φύσις ἄλλως αὐτὸν ἢ κατὰ τοὺς λοιποὺς ἐξέρρωσεν, εἰς ὀστέωσιν ἀβρὰν καὶ ὡς μὴ πιὸν λεοντώδη ἀπευθύνασα ἑαυτήν, » Εὐς.
"Οστινος, η, ον, Αττ. ἀντὶ 'Οστίϊνος.
"Οστις [ὅς, τις], ἥτις, ὅ,τι (ἡ ὅ τι, ἐν γεν. Οὑτινος, ἧστινος κτλ., κλινομένων καὶ τῶν δύο λέξεων· Αττ. ἡ γεν. "Οτου ᾧ 'Οτουοῦν, ἡ δοτ. "Οτῳ, καὶ 'Οτῳοῦν, καὶ τὸ οὐδ. πλθ. Ἄττα, καὶ ἡ γεν. "Οτευ), ἀντνμ. Ἀόρ. "Οπιος, α, ον. « Ὅν τινα κιχοίη, ἐρωτήσασκεν, » Ἰλ. Β. « Ὅν τινα ἴδοιμι καλὸν, τοῦτῳ προσίειν, » Ξεν. « Καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζει, » Ὀδ. Δ. « Ὅ,τι ἔτυχε, » Λξ. « Ἐφ' ὅτῳ ἥνιε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόφασιν,» Μ. Ἀντ. «Οὐδείς ἐστις οὐ,» Φρσ., κἀνεῖς δὲν εἶν' ὅπου νὰ μὴ, (δηλ.) πάντες. «Οὐκ ἔστιν ὅς τις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ,» Ἀρχ. «Οὐδὲν ὕπτιον καὶ ὀστουοῦν ἔργον,» Πλάτ. «Εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὀτῳοῦν,» αὐτ. 2) Ἀναφορ. ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον. «Ἅπας δὲ τραγῳδὸς, ὅς τις ἂν γέον κρατῇ,» Αἰσχλ. «Οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἐὴν φαινόμενος, ὅντιν' ἐροίμην,» Θκρ. «Τὸ μὲν, ὅ,τι με πρῶτον ἀνήρου,» αὐτ. «Ἐξ ὅτου (ἐνν. χρόνου),» Λξ., =Ἀφ' ὅτου, ἀφ' οὗ. «Ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος,» Ἀρχ. 3) (εἰς μερικὰς διστακτ. ἢ ἐρωτηματ. φρα.) ποῖος; ποῖός τις; τί λογῆς; τίς; «Εἰρησόμεθ', εἰσινές ἐστον,» «Ὀδ. Δ. «Ἤρωτα ἕκαστον, ἤντινα ἐλπίδα ἔχει,» Θκ. «Θηείτο, ἤντινα οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες,» Θκρ. «Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τοῦδε, ὅς τις δὴ ἐστιν,» Ἰλ. Γ. «Τίς εἶ; —"Οστις; πολίτης,» Ἀρχ. «Οὗτος, τί ποιεῖς;—Ὅ,τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ,» αὐτ. «Ἐρωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει,» Πλάτ.

Ὀστίτης, ου (ὁ). ὁ τῶν ὀστῶν. «Μυελὸς —,» Ῥοῦφ.

Ὀστλιγξ [βάστριγξ], ιγγος (ἡ). τὸ σγερὸν (κατσαρόν) τῶν μαλλιῶν (μτνμ.) τὸ ψαλιδωτὸν μέρος (ἀλλ. Ἔλιξ) τῶν φυτῶν· ὁ πλοκαμὸς τῆς σουπιᾶς κτλ., ἢ ἑλικοειδῶς κινουμένη φλὸξ ἢ ἀκτίς.

Ὀστοδοχεῖον (τὸ). ὀοχεῖον ὀστέων (νεκροῦ).

Ὀστοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀζιᾶ (κοκκάλου). Ὀστώδης.

Ὀστεθήκη (ἡ), =Ὀστοδοχεῖον.

Ὀστοκατάκτης [ὀστοῦν, κατάγνυμι] καὶ Ὀστοκλάστης [ὀζ. κλάω], ου (ὁ). ὁ τσακίζων κοκκάλα, (μτφρ. τοῦ Λτ. ossifragus).

Ὀστοκόπος (ὁ, ἡ), [ὀζ. κόπτω]. ὁ κόπτων (τσακκίζων, πετρνων 'ως) τὰ κοκκάλα, (ζῶ. ἰδ. ιδ.) κούρασις μεγάλη, ἀπακαμωμὸς (ὥστε φαίνονται κομμένα τὰ κόκκαλα [καὶ καθὼς λέγουν κοινῶς] τὰ ἤπατα).

Ὀστοκοπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνοδεύομενος ἀπὸ ὀζοκοπίαν (ἀποκαμωμόν). «Πυρετὸς —,» Παλλάδ.

Ὀζοκόρταξ, ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, [ἴδε Φήνη].

Ὀστολογέω-ῶ, Μ. ἦσω. Συλλέγω τὰ ὀζᾶ νεκροῦ (μετὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρᾶς).

Ὀστολογία (ἡ), τὸ ὐσα. τοῦ προηγ. 2)=Ὀστεολογία.

Ὀστολόγιον (τὸ). μέρος ὅπου συλλέγονται τὰ ὀστᾶ νεκροῦ καυθέντος, (μτφρ. τοῦ Λτν.) ossilegium.

Ὀστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ ὀζᾶ νεκροῦ (τοῦ ὀπ. ἐκάη τὸ σῶμα).

Ὀστομαχία καὶ Ὀστομάχιον (τὸ), [ὀζ. παιγνίδι μὲ 14 κοκκαλάκια διαφόρων σχημάτων.

Ὀστοποιητικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ συντελῶν πρὸς σχηματισμὸν τῶν ὀστῶν.

Ὀστοῦν, κατὰ κρα. ἀντὶ Ὀστέον.

Ὀστοφαγέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρωγω κόκκαλα (ὀστᾶ).

Ὀστοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀστᾶ (κόκκαλα).

Ὀστοφανέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φαίνονται (ἀπὸ τὴν λιγνάδα) τὰ κόκκαλά μου.

Ὀστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ ὀζοῦν (κουκοῦτσι). «Ὀπώρα —,» Ἄγμ.

Ὀστροφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύσιν ὀζοῦ (κοκκάλου).

Ὀσφράκειος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὀσφράκινος.

Ὀστρακεὺς, έως (ὁ), Π. [ὄστρακον],=Κεραμεύς.

Ὀστρακηρὸς, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τοῦ ὀζράκου. 2) σκεπασμένος μὲ ὄζρακον. «Ὀζρακηρὰ (ἐνν. ζῶα),» Ἀρστ., τὰ ὀστρακόδερμα.

Ὀστρακίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄστρακον. «Λίθος—,» Πλίν., (ἄλλ.) Ὀσφράκιτης.

Ὀσφρακίζω, Μ. ίσω. Καταδικάζω τινὰ ψηφηφορῶν δι' ὀστράκου (ἴδε τὴν λέξ.), ἐξοριζω, ἐξοστρακίζω.

Ὀστρακίνδα, επίρ. (ὡς ὄνομα). εἶδ. παιδιᾶς, (ἔρριπτον ὄστρακον καὶ εἰ μὲν ἔπιπτε μὲ τὸ μαῦρον μέρος ἐπάνω ἔφευγαν οἱ στεκόμενοι πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος καὶ τοὺς ἐκυνηγοῦσαν οἱ ἄλλοι, εἰ δὲ μὴ τὸ λευκὸν, τὸ ἀνάπαλιν). 2) Κωμ. ἀντὶ Ὀστρακισμὸς, (ΘΘ.) «Ὀστρακίνδα βλέπειν,» Ἀρχ.

Ὀστράκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄστρακον, πήλινος. «Ὀζράκινος τὸ δέρμα,» Λξν., ἀντὶ Ὀστρακόδερμος.

Ὀστρᾶκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακὶς, ίδος (ἡ). τὸ κουκκουνάρι ἢ ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἢτις τὸ σκεπάζει, (κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακισμὸς (ὁ), [ὀστρακίζω]. ἐξορισμὸς (εἰς μέρος καὶ καιρὸν προσδιωρισμένον) πολίτου τοῦ ὀπ. ἡ ἐπιβρὸὴ ἐνομίζετο ὑποπτος ἢ ἐπίφθονος. (πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ γνωμοδοτήσωσιν 6000 πολῖται ἐγγραφόντες τὸ ὄνομα τοῦ ἐξορίστου εἰς ὄστρακον).

Ὀστρακίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀστρακῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου, ὅμοιος μὲ ὄστρακον. «Λίθος—,» «Δακρ., εἶδ. πολυτ. λίθου, (κατά τινας) τὸ κόκκαλον τῆς σουπιᾶς ἀπολιθωμένον. «Ὀλκὰς—,» Ἀθ., εἶδ. ζυμαρικοῦ.

Ὀστρακοδέρματος καὶ Ὀστρακόδερμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀντὶ δέρματος ὄστρακον, = Ὀστρακόδερμα, «Ζωολογ., τὰ θαλασσινὰ ζῶα εἶναι σκεπασμένα μὲ σκληρὸν (ὀζρακῶδες) περικάλλυμμα,

Ὀσφρακίες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀσφράκινος.

Ὀστρακοκονία (ἡ). ἄλειμμα τοίχου ἢ ἐδάφους μὲ τριμμένα ὄστρακα (κεραμιδοκόμματα), (Τουρκ.) μὲ κορασάνι.

Ὄστρακον (τὸ), [ὄστρεον], τὸ σκληρὸν περικάλυμμα τῶν ὀστρακοδέρμων, τὸ κάλυκα τοῦ ζακοῦ (τοῦ κοχλιοῦ, τῆς χελώνας κτλ.) ὀστρειδότερον αὐγότερον, κτλ. (συνήθ.) =Ὄστρεον, ὀστρακόδερμον. 2) ἀγγεῖον πήλινον, κεραμίδι, κεραμιδοκόμματον, (Θλ. 3)=Ὀστρακισμός, (διότι ἡ ψηφοφορία ἐγίνετο μὲ κεραμιδοκόμματα ἐπὶ τῶν ὀπ. ἔγραφεν ὁ ψηφοφορῶν τὸ ὄνομα τοῦ ἐξοριζομένου) καὶ 4) τὸ κεραμιδοκόμματον ἢ ὀστρειδότερον τὸ ὀπ. ἔρριπτον εἰς τὸ λεγόμενον παιγνίδι Ὀστρακίνδα, (ΘΘ.) «Ὀστράκου μεταπίσντος,» Παροιμ., ἂν γυρίσῃ ἡ τύχη.

Ὀστρακόνωτος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. τὰ νῶτα εἶνε σκεπασμένα μὲ ὄστρακον, ὁ ἔχων ὀστρακίνην ῥάχιν.

Ὀζρακοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὄζρακα (πήλινα σκεύη), κεραμεύς.

Ὀστρακορινος (ὁ, ἡ), Π. [ὄζρακον, ῥινός], =Ὀστρακόδερμος.

Ὀστρακοφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ψηφηφορῶ δι' ὀστράκου, ἴδε Ὀστρακισμός.

Ὀζρακοφορία (ἡ). ἡ δι' ὀστράκου ψηφηφορία.

Ὀστρακόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. [ὄστρακον, χρόα], = Ὀστρακόδερμος.

Ὀστρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ὡς (ἢ Σκεπάζω μὲ) ὄστρακον. «Τὸ ζῶον ὀστρακοῦται,» Λξ., σκληρύνεται τὸ δέρμα του. 2) μεταβάλλω πήλινον σκεῦος εἰς ὄστρακα (κεραμιδοκόμματα), (δηλ.) τὸ σπάνω, (ΘΘ.) «Ὀζρακομένη,» (Αἰσχλ. παρ') Ἀθ., =Θραυομένη, συντριβομένη.

Ὀζρακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν) ὄστρακον.

Ὀστρέϊνος η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄστρεον· ὁ ζῶν ἐντὸς ὀστρέου (ὀστράκου).

Ὀζωγραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ζωγραφισμένος μέ-

Ὄστρειον (τὸ), εἶδ. πορφυρᾶς βαφῆς ἀπὸ ὄστρεα. 2) ἀρχ. ἀντὶ Ὄστρειον, (ΘΘ. ς' Ὀστρειώδης, ους (ὁ, ἡ), =Ὀστρεώδης.

Ὄστρεον (τὸ), [συγγ. τῷ Ὀστέον]. (ἐν γέν.) ὀστρακόδερμον, (ἰδιαιτ.) ὀστρεῖδιον.

Ὀστρεώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀστρέων, ὅμοιος μὲ ὄστρεον.

Ὄστρῖρον (τὸ), Π. [;]. σαῦλος βιβλίων κλπ., ἀχυρῶν.

Ὀστρίτης, ου (ὁ), εἶδ. λίθου τὸν ὀπ. εἰσῆγαγον εἰς τὰ ὄστρεα, (ΘΘ. Ἰσ.) μαργαρίτης, (παρ' ἄλλ. Ὀστρακίτης).

Ὄστρυα καὶ Ὄστρυις, ίδος ἡ

Ὄστρυς, υος (ἡ), εἶδ. δένδρου (φηγοῦ ἢ δρυός).

Ὀστώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστοῦ (κοκκάλου) ἢ συγκείμενος ἀπὸ ὀστῶν, σκληρὸς· κοκκαλᾶς (ς).

Ὄσυρις [ῦ], ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ θαμνώδους, (κατὰ τὸν Κουμ. κοιν.) ἄξυρις (ι).

†Ὄσφρα, ας (ἡ), νλγ. ἀντὶ Ὑσφρησις, ὀσμή.

†Ὀσφράδιον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Ὀσφραντήριον, (κοιν.) μυρωδικόν. «Τὰ ἐκ τῶν κηπων ὀσφράδια,» Σχλ.

Ὀσφραίνομαι, Μ. ἀφ. ὠσφρηνάμην, πρτ. Ὀσφραίνομαι καὶ Ὄσφρομαι [ῦ], ἀόρ. πθ. Ὀσφράνθην. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Παίρνω ὀσμὴν, μυρίζομαι. ||. (ἐνεργ.) Ὀσφραίνω, Μ. ανῶ, (μτγν.) δίδω τινὸς νὰ μυρίσῃ (νὰ μυρισθῇ). «Ὀσφραίνειν τινὰ ὄζει,» Γαλ. (καὶ ΘΘ.) «Ὀσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φραινομένη δύναται ῥωννύναι, « Ἀλιξ. Ἀφρ.

Ὄσφρανσις, εως (ἡ), τὸ ὀσφραίνεσθαι, μύρισμα.

Ὀσφραντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀσφραντής.

Ὀσφραντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὄσφρανσιν, (ὄν.) Ὀσφραντήριον (ἐνν. φάρμακον), « Δξ., τὸ κινοῦν (ἐξπνεῦν) τὴν ὄσφρησιν.

Ὀσφραντής, οῦ (ὁ). ὁ ὀσφραινόμενος (κυρ. πρὸς ἀνίχνευσιν).

Ὀσφραντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὄσφρανσιν. « Τὸ ὀσφραντικόν, « Δξ., ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ἡ ὄσφρησις.

Ὀσφραντο, Ἰων. ἀντὶ Ὠσφροντο, γ'. πλθ. πρα. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφραντός, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. ὀσφραίνεται ἢ δύναται νὰ ὀσφρανθῇ τις, ὑποπίπτων εἰς τὴν ὄσφρησιν.

Ὀσφρασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὄσφρανσις.

Ὀσφρήσασθαι, ὑόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὄσφρησις, εως (ἡ), ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, (ὄν.) || Ὀσφρήσεις, « τὰ βουθύνια (ὡς ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως).

Ὀσφρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ὄσφρησιν (τὴν δύναμιν τοῦ ὀσφραίνεσθαι). «Οἱ κύνες ὀσφρητικώτατοι, « Δρτ. 2)= Ὀσφραντικός. «Τοὺς ὀσφρητικοὺς πόρους, « Γαλ.

Ὀσφρητός, ἡ, όν = Ὀσφραντός.

Ὀσφρόμενος, η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφύα, Π. ἀντὶ Ὀσφύν, αἰτ. τοῦ Ὀσφύς.

Ὀσφυαλγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πονῶ ἡ μέση μου, εἶμαι =

Ὀσφυαλγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀλγῶν τὴν ὀσφύν (ἔχων πόνους εἰς τὰ μέσα).

Ὀσφυαλγία (ἡ). πόνος εἰς τὴν ὀσφύν (εἰς τὰ μέσα), (κοιν.) πρσιμον τῶν νεφρῶν.

Ὀσφυῆξ [ὄσφυς, ἄγνυμι]. ῆγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὑπ. εἶνε κομμένα (τσακκισμένα) τὰ μέσα, κουτσο(κοψο)μεσιασμένος ἢ ἀποκαμωμένος.

Ὀσφῦς [ἔχω, ὄσχος], ὑος (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὰς λαγόνας μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) ἡ μέση ἢ τὰ μέσα, (παρβλ. ἰξύς). «Ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, « Γρφ. « Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον, « αὐτ. (καὶ καταχρ.) « Καὶ βασιλεῖς ἐκ τῆς ὀσφύος σου ἐξελεύσονται, « αὐτ.

Ὀσχέα-ᾶ (ἡ) καὶ

Ὄσχεον (τὸ) καὶ

Ὄσχεός (ὁ). τὸ σακκοῦλι τῶν ἄρχεων.

Ὄσχη ἢ (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Ὀσχέα) Ὀσχῆ (ἡ). = Ὄσχεον. 2) = Ὄσχος.

Ὄσχη (τὰ), πλθ. κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Ὄσχεα.

Ὄσχιον (τὸ), τὸ περὶ τὸ ζόμιον τῆς μήτρας ἑλικοειδῶς ἐξέχον χεῖλος, (ἄλλ.) Δέγνον καὶ Ἀμφίδεον.

Ὄσχις, ιος (ἡ), = Ὄσχιον.

Ὀσχοβόειος (ὁ, ἡ), ἰσφαλμ. ἀντὶ Σαρκοβόρος. 2) (ἐξηγεῖται δὲ συνήθως) ὁ κατατρώγων τοὺς τρυφεροὺς κλάδους (τὰ βλαστάρια), [βιβρώσκω καὶ

Ὄσχος (ὁ), [ἔχω]. κλάδος δένδρου μὲ ὁπωρικὰ (ἰδιαιτ.) πλημμελῶς ζωφύλια.

Ὀσχοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κρατῶ ὄσχον (κλῆμα με σταφύλια) εἰς τὰ =

Ὀσχοφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), θρησκευτική τις τελετὴ καθ' ἣν οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν Ἀθην. παῖδες ὑπῆγαιναν μὲ παράτοξον ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Βάκχου εἰς τὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς κρατοῦντες ὄσχους(κλήματα μὲ σταφύλια).

Ὀσχοφορικός, ἡ όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνειθιζόμενος εἰς τὰ ὀσχοφόρια, τῶν ὀσχοφόρων ἴδιος.

Ὀσχοφόριον (τὸ). τὸ μέρος (ἡ πλατεῖα) ὅπου ἐπόμπευον οἱ ὀσχοφόροι εἰς τὰς Ἀθήνας. (κατὰ δὲ τὸν Παύχ.) « Τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν.

Ὀσχοφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ ὀσχοφόρια.

Ὀσχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὄσχον εἰς τὴν πομπὴν τῶν ὀσχοφορίων.

Ὀσῶραι (ἀντὶ Ὅσαι ὧραι), ἐπίρ. Κάθε ὥραν, (κατὰ τὰ Ὁσημέραι).

Ὅτα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Ὅτε.

Ὅταν (ἀντὶ Ὅτε ἄν, Ὅτ' ἄν), ἐπίρ. Καθ' ὃν καιρὸν, ὁπόταν· ἀφ' οὗ· (κυρ. πρὸς ὑποτ.) «Ὅταν ἀλλ. γρφ. « Ὅτ' ἄν) εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωντ' ἀοιδοῦ, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι κτλ., Ὀδ. Ι. » "Εσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, « Ἰλ. Ζ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορ.) « Ὅτε γὰρ ἂν (ἀντὶ «Ὅταν γάρ) τὸν ἐκεῖσε πόλεμον ἀποτρίψωνται, « Πλδ. (καὶ πρὸς εὐκτ.) « Ὅτων νεῶν φλορέντες νῆσον ἐκσωζοίατο, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς ὁρ. παρὰ τοῖς μεγν. ᾗ σπνττ. ἢ ἀμφ. παρὰ τοῖς ἀρχ.) «Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι ᾗ ἀνδράσι λέων χρῖφεται, « Ἰλ. Μ. (ᾗ ἐπιφερομ. ἐπίρ.) «Ὅταν τάχιστα, « Δξ., = Ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ἀφοῦ.

Ὅτε, ἐπίρ. Χρον. καθ' ὃν καιρὸν, ὅταν. (ἐνίοτε) ἀφ' οὗ (συνήθ. πρὸς ὁρατ. χρόν. παρελθ.) « Ἤματι τῷ, ὅτε μὲ πρώτον τέκε μήτηρ, « Ἰλ. Ζ. « Ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, « Ἰλ. Β. (καὶ Δωρ.) « Ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, « Θκρ. « Ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα, « αὐτ. (ᾗ ἄλλ.) « Ἤν ὅτε, « Δξ., ποτέ, ἕνα καιρόν. (ᾗ ἐλαττωτ. μετὰ τοῦ Τε) « Ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς δύνωμαι πεῖσειν, « Πλάτ. « Ἀπόλοιτο δῆτ' ὦ πόλεις', .. ὅτ' ἐνδὲ κοιλάδ' ἑξαετί μοι τοὺς οἰκέτας, « Ἀρχῳ. (καὶ ἐνγ.) « Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, « Ἰλ. Β. « Ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐν εἴδει αἰτιολογ.) « Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, « Δμ., ἀφ' οὗ. « Ἦν ὅτι σὰς τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἐνέπον, « Σχλ. Πίνδ. « Ἦν μέν ὅτε ἐπεμελοῦντο, νῦν δὲ κτλ., « Ξεν. « Τοὺς ἦν ὅτε πολεμιωτάτους, « Εὐστ. « Οὐκ ἔστιν ὅτε, « Φρσ., = Πάντοτε, (ᾗ κατ' ἐπαναβίβλ.) « Οὐκ ἔστι ὅτε οὐ δύο ἢ τρεῖς ἀπεθνήσκον, « Ἡρ., δὲν ἠτονἡμέρα ὅπου νὰ μὴν. (καὶ ἄλλ.) «Ἐσθ' ὅτε, « Δξ., ἐνίοτε. « Οὐκ ἔχιν (ἢ «Οὐκ ἔσθ') ὅτε, « Ἡρ., ἐκάστοτε, πάντοτε. (ᾗ κατὰ μέλλ.) « Νύξ ἔσται, ὅτε γάμος ἀνειδοληίσει ἐμέθεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ πρὸς εὐκτ. ἐμπιθετ.) «Ὅτε μιν ὕπνος ἰκάνοι, « Ἰλ. Δ. « Πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, « Ἰλ. Δ. « Ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης, « Ἰλ. Γ. (ἡ ὑποτ.) « Ὅτ' ἐπιθρίσαι Διὸς ὄμβρος, « Ἰλ. Ε. « Ὅτ' ὀποφθιμένοιο πύθηται, « Ἰλ. Γ. (ᾗ Δωρ.) « Ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με, « Θκρ. « Ὄκκ' ἀφίκῃ φίλος ἥξεις, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μή) ἀντὶ Βίαι., ἐκτὸς μόνον. « Οὔτινι σπενδέσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διΐ, « Ἰλ. Π. (παρβλ. Ὅτι·) (ᾗ μετὰ τοῦ Πρίν) « Πρίν γ' ὅτε, « Πρίν γ' ὅτε δή. « Ὅμ. πρὸ τοῦ (ἕως οὗ) «ά. « Πρίν γ' ὅτ' ἂν δεκάτη τε γένηται, « Ὀδ. Β. (καὶ μετὰ τῆς Εἰς) « Εἰς ὅτε κἠν μιν, « Ὀδ. Β., Γ. ὅταν ἠθελε τον. (καὶ ἐπιφερομ. τοῦ Ἰστε) « Ἀλλ' ὅτε δή.., καὶ τότε δή.. « Ὅμ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς) «Ὡς ὅτε μὲν κατέκταν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἄλλ. πτ.) « Ὑρκὸς δ' ὡς ὅτε πύργος, « Ἰλ. Δ. « Πρὶν μέ τι ἄνεμος ἔξω πλοῦν ἐδάλειν, ὡς ὅτ' ἄεσσαν εἰναλίαν, « Πίνδ. (ἐνίοτε ἡμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ) ὅτι. « Οὐ μέμνη, ὅτε σ' ἐγὼ μῶλον ὑφόθεν κτλ.; « Ἰλ. Ο. « Οἷσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη αὖν ὅπλοισι, « Εὐρ., [ἐφορ = τῷ

Ὅτε ἢ Ὅ,τε. Π. σύδ. τοῦ Ὅστε. 2) (ἐνίοτε, ἀντὶ Ὅστε.

Ὅτέ, ἐπίρ. Χρον. ἀντὶ Ποτέ, ἐνίοτε. (κυρ. μόνον εἰς τὴν φρα.) « Ὅτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ ἄλλοτε) ὅτ, « Δξ. « Ὅτὲ μὲν τε μάχῃ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισιν, « Ἰλ. Δ. (καὶ συνεπτυγ.) « Ἔχων δὲ' ἄλλυτ' ἄλλον, « Σοφ. (καὶ ἀλλ. τοῦ πρώτου μορ.) « Ἐν μέσσοις, ὁτὲ δὲ πρόσθεν, « Ξεν. « Ὁτὲ δὲ ᾗ ἐν τῷ ὅλασσῃ διαῤῥιπτῶν, « αὐτ.

Ὁτέοισιν, Π. ἀντὶ Οὑστισιν, δατ. πλθ. ᾗ Ὅτεν, Ἰων. ἀντὶ Ὅτου = Οὑτινος, γεν. ᾗ Ὅτεῳ, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὅτῳ = ὯΙτινι, δατ. ᾗ Ὅτεων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὧν τινων, γεν. πλθ. τοῦ Ὅστις.

Ὅτι, σύνδ. Περιγραφ. πῶς, ὅτι πῶς. (συνήθ. πρὸς ὁρς.) « Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων ἀκούσατε, « Δμ. « Καὶ τοῦτο ἐστι γιγνώσκειν, ὅτι, εἰ μέλλει ἀγαθὴ ἡ νεὼς ἔσεσθαι, ὕλης εἶ καθαρὰν αὐτὴν εἶναι, « Ξεν. (καὶ ὡς παρέλκον). « Ἀπεκρίνατό τις ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ, « αὐτ. « Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἀντείποιμι ἂν ὅτι, οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, « Πλάτ. « Πολιορκοῦντος δὲ πόλιν αὐτοῦ, ἐκ τοῦ τείχους τινὲς ἐλοιδορῶντο, λέγοντες, ὅτι, Ὦ κεραμεῦ, τὸν μισθὸν κτλ. (καὶ ἐλλειπτ. τοῦ ἀρνητικ.) « Ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ἐὰν μὴ παρεμένωσιν, ἀπολοῦνται κτλ., « Γρφ. (ᾗ πρὸ; εὐκτ.) « Εἰπέ γέ μοι, ὅτι οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκομεν, εἰ οἰόμεθα.., « Ξεν. « Εὖ οἶσθ' ὅτι.., « Ἀξ., Οὐχ ὁρᾷς, ὅτι.. « Ἴλ. Π. « Δῆλον ὅτι, « Δῆλον δὴ ὅτι, (καὶ μονολεκτ.) « Δηλονότι, « Δξ. (καὶ πρὸς Δ. παρ.) « Εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρὴ παραθῆναι κατ' ἀμυντόν, « Πλάτ. « Ἐνόμισεν ὅτι, εἴτι οὗτος πάθοι, αὐτὸς δι' ἐκεῖνον παρὰ τοῦ Ἀσωπίου πάντα τὰ γράμματα, « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) « Δίδωμί σου ὅτι οὐ δυναμένου, « Πλάτ. « Ἐγὼ τί τούτων ἔλωμαι τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι σοφῶν ὄντων, « αὐτ. « Καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἂν, « Δμ. (ᾗ ἐνόρκῳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαμβανομένου τοῦ μορίου ὁρικῶς:) « Ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, εἰ ἐστι, τί ἐστι, » Ἀρστ., 2) Αἰτιολογ. διότι, ἐπειδή. (καὶ εἰς ἐρωτηματ. φρσ.) διατί; « Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἶμαι, τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, » Ὁδ. Ψ. « Τίπτ' οὖν ἐκεῖνος.. πλεῖω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς ςρατεύεται ᾗ παλαιπωρεῖ κτλ., » Δημ. « Τὸ γὰρ σῶμα φύσει στερεὸν, ὅτι περ καὶ τριχῇ διαστατόν, » Φίλ. « Τοῦτον οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, » Δκ. « Οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, » αὐτ. « Ὅτι μάλιστα' ἐλήνθαε λέγειν σ' ἐγρῆν, » Ἀρςφ. (ᾗ πρὸς παρελθ.) « Ὅτι ἐώρακάς με πεπίςευκας, » Γρφ. (καὶ πρὸς εἰκτ.) « Διʼ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι δεσπότας οὐκ ἔχομεν, » Ξεν. (καὶ ἐρωτηματ.) « Ἐξεριστο ἕκαςον ὅττι πάθοι, » Ὁμ. « Πρωτησάς με, ὅτι γελῶην, » Δκ. (καὶ ἀπολύτ.) « Τί ὅτι; » « Ὅτι τί; » « Ὅτι δὴ τί; Ὅτι τί δή; » Λξ. 3) (μὲτὰ ὑπερθ. καὶ απνττ. συγκρ.) Ἐπιτατ. « Βουλευσόμεθα περὶ τῶν τέκνων, ὅπως ὅτι βέλτιστα παιδεύσομεν αὐτά, » Ξεν. « Ὅτι πλείστα, » αὐτ. « Ὅτι μάλιςα, » αὐτ. « Ὅτι πλείςον χρόνον, » αὐτ. « Ὅτι τάχιστα, » « Ὅμ. (καὶ πρὸς συγκρ.) Ὅτι θᾶσσον, » Θκρ. (καὶ πρὸς θετ.) « Ὅτι τάχος, » Πρ., Σοφ. « Κλίνας ὅτι λαμπρῶς ἐσταλμένας καὶ μαλακῶς, » Εὐμάθ. « Μετὰ δαψιλείας ὅτι πολλῆς, » Ἀθ. « Ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, » αὐτ. (παρβλ. Ὅσον καὶ Ὡς). 4) (πρὸ τοῦ Μὴ) ἐξαιρετ. ἀντὶ Εἰμὴ, ἐκτὸς μόνον. « Οὐκ ἦν ἀρίνη ὅτι μὴ μία, » Θκ. « Ὅτι γὰρ μὴ Ἀθῆναι, ἦν οὐδὲν (τότε) ἄλλο πόλισμα λύγιμον, » Ἡρ. « Οὐδαμοῦ αὐτοῦσι τὸν πόλεμον τοῦτον συνεπελάφρυνον, ὅτι μὴ Κτοι μοῦνοι, » αὐτ. « Ἀπάλλαξις οὐκ ἦν ὅτι μὴ κατὰ ατεινόν, » αὐτ. « Ἴσοτε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ ἀνάγκη, » Πλάτ. « Ὅτι μὴ παιδιᾶς χάριν, » αὐτ. 5) (μετὰ τὸ Μὴ ἢ Οὔ, συνήθ. ἐπιφερομ. τοῦ Ἀλλά). « Μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλʼ οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα, » Πλάτ. « Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσδέχονται, ἀλλʼ οὐδὲ ἀλλήλους, » Ἀθ. (ᾗ ἀντιστροφ.) « Οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα, » Ξεν., (κοιν.) δὲν θὰ δυνηθῶμεν οὔτε νὰ ἀναπνεύσωμεν ὄχι νὰ ὁμιλήσωμεν. « Τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν, » Γρ. (καὶ ἀσυνήθ.) « Τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ ᾗ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν, » αὐτ. [ἐκφρ. — τῷ Ὅτι ἢ Ὅτι, οὐδ. τοῦ Ὅςις. « Ὅτι τι ἂν λέγωσιν ὑμῖν πείθεσθε, ποιεῖτε, » Γρφ. « Μάνδρῃ ἀπόλλων, » Ἰλ. Δ.

Ὁτιὴ ἔστι δή; Ἀττ. Ὅτι, ἐπειδή. « Ὁτιὴ τί (ἢ) Ὁτιητί; » διατί;

Ὅτινα, Π. ἀντὶ Ὁντινα ἢ Ἅτινα.

Ὅτινας, Π. ἀντὶ Οὕστινας ἢ Ἅστινας, αἰτ. πλθ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ Ὅστις.

Ὅτις, ὅτινος, ὅτινι, ὅτινα, Π. ἀντὶ Ὅςις, οὕτινος, ᾧ τινι, ὅν τινα. « Ὅτινός κε δέωνται, » Ἐπγρφ.

Ὁτλεύω, Μ. συσκ. καὶ

Ὁτλέω-ῶ Μ. ήσω, Π. [Ὄτλος]. ὑποφέρω κόπους (παλαιπωρίας). κακοπαθῶ.

†Ὄτλημα (τὸ), Γλσ. = Ὄτλος, μόχθος, κακοπάθημα.

†Ὀτλήμων, ονος (ὁ, ἡ) Γλσ. = Τλήμων, ἄθλιος, παλαίπωρος, [ἐκ τοῦ

Ὄτλος (ὁ), Π. [†τλάω]. κόπος, μόχθος, κακοπάθεια, παλαιπωρία, (παρβλ.) Ἄθλος.

Ὁτοβίω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ. κάμνω κρότον, ἠχῶ. βυΐζω, θορυβῶ, [ἐκ τοῦ

Ὄτοβος (ὁ), Π. [ὀνμτπ.] κτύπος, κρότος, βοή, θόρυβος, ἦχος. « Δύλῶν (» Κροτάλων, « Ἁρμάτων) — , » Σοφ., Ἐπγρ., Αἰαχλ.

Ὁτοτοῖ καὶ Ὁτοττοτοῖ ἢ Ὁτοτοτοτοῖ [ὀνμτπ.], ἐπιφων. θρηνητικόν, (κοιν.) Ποι, ποι, πό!

Ὁτοτύζω, Μ. ύξω. Φωνάζω ὁτοτοῖ, κλαίω, θρηνολεγῶ, (παρβλ.) Ὀλολύζω. « Οἰμωζ', ὁτότυζε, » Ἀρςφ. (καὶ μσ.) « Ὁτοτύζῃ τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Ὁτοτύζεται δ' ὁ θυήσκων, » Αἰσχλ., (ὅθ.

Ὁτοτύζιος (ὁ, ἡ), Κωμ. παρφδ. τοῦ (ἰθν.) Ὀλοφύριος.

Ὅτου, Ἀττ. ἀντὶ Οὑτινος ἢ (ἐρωτημ.) τίνος. « Ἀφʼ (» Ἐξ) ὅτου, » — Ἀφʼ τοῦ » Ἕως (» Μέχρις) ὅτου, » Λξ. (ᾗ ἐρωτημ.) « Ὅτου γάριν; » Λξ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) « Ὅτου δὴ (δήποτε), » Ὁτουοῦν, » « Ὁτουδήποτε ἕνεκα, » Λξ.

Ὀτραλέος, α, ον, Π. = Ὀτρηρός, ταχὺς, δραστήριος, πρόθυμος.

Ὀτραλέως, ἐπίρ. Π. ταχέως, προθύμως.

Ὀτρηρός, ά, όν, Π. [Ὀτρύνω]. ταχὺς, δραστήριος, πρόθυμος (» Θεράπων—, » Ὁμ.), ὀξὺς, (καταχρ.) ὁρμὴς (» Ὀτρηραῖς ὁδύναις, » Ὀππ.) ἐκ τοῦ προαγείου (βιαστικὰ) καμωμένος, αὐτοσχέδιος. « Μάζη ὀτρηρὴ, » Ἀθ.

Ὀτρηρῶς, ἐπίρ. Π. ταχέως, προθύμως, δραστηρίως.

Ὄτρυγες, Π. ὀνμς. πλθ. τοῦ Ὄτρυξ.

Ὀτρυνέω-ῶ, μέλλ. τοῦ Ὀτρύνω.

Ὀτρυνσις, εως (ἡ). τὸ ὀτρύνειν, παρόρμησις, παρακίνησις.

Ὀτρυντήρ, Π. ἀντὶ Ὀτρυντής, οῦ (ὁ). ὁ ὀτρύνων (παροτρύνων), παρακινητής.

Ὀτρυντικὸς, ή, όν. Ἐπιτηδειος εἰς τὸ ὀτρύνειν, παρακινητικός.

Ὀτρυντὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀτρυνσις.

Ὀτρύνω [ῶθέω], Μ. υνῶ. Παρορμῶ, παρακινῶ· διεγείρω· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, (πρὸς αἰτ.) « Ὀτρύνων ζπνους τε καὶ ἀνέρας, » Ἰλ. Π. » Ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, » Ἰλ. Ε. (ᾗ πρὸς ἀπορ.) « Ὀτρύνοντα μάχεσθαι, » Ἰλ. Δ. (ἢ αἰτ. προθετ.) « Ὀτρύνων πόλεμόν δε, » Ἰλ. Β. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) « Θυμὸν ἐν ὀτρύνει, » Ὀδ. Π. Θ. (ᾗ πθ.) « Ἐπὶ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἱπάνεων, » Ἀρστ.

Ὅττα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὅσσα.

Ὀτταβος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κόττοβος.

Ὀττεία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀσσεία, ρίωνισμὸς· πρόγνωσις (προαίσθησις) κακοῦ τινος καὶ ὁ ἐκ τούτου φόβος. « Ὀνείρατα ὀττείας καὶ δειμάτων μιστὸ, » Δ. Ἁλ.,

Ὄττεο καὶ (συγκρ.) Ὄττεω, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὗ τινος.

Ὀττεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ὀσσεύομαι.

Ὄττει, Π. ἀντὶ Ὅτι.

Ὄττι, Π. ἀντὶ Ὅ,τι.

†Ὀττοεβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἠ ἰσφαλμ. ἀντὶ Ὀτοβίω, [ἐκ τοῦ

†Ὀττεβος (ὁ), Π. ἡ ἰσφαλμ. ἀντὶ Ὄτεβος.

Ὄττομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ὄσσομαι.

Ὀττοτοῖ, ἐπιφών. = Ὀτοτοῖ, ὅθεν

Ὀττοτύζω, Μ. ύξω, = Ὁτοτύζω.

Ὅτῳ, Ἀττ. ἀντὶ Ὧ τινι, δοτ. τοῦ Ὅστις. « Τίς ὅτῳ χεῖρας συνερείσω; » Θκρ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δή κτλ.) « Ὅτῳ δὴ (δήποτε), » « Ὅτῳ πατί, » Ὁτιοῦν, ».

Ὅτων, Π. ἀντὶ Ὧν τινων, γεν. πλθ. τοῦ Ὅστις.

Οὐ καὶ (πρὸ φων. ψιλημ. μέν) Οὐκ (βασ. ἐπίρ. Ἀρνήσ. (κυρ. ὄχι τῆς ἰδέας, ἀλλὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ πράγματος ἀπολύτως, καὶ κατὰ τοῦτο διαφορ. τοῦ Μή), οὐχί, δέν, (κυρ. πρὸς ὀρς.) « Οὐκ ἴδων, οὐ πυθόμην, » « Ὁμ. « Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. » Πλ. « Οὐ μὴν ἐνετοῦ' ἐστηκε τὸ πρᾶγμα, » Δημ. (καὶ μετὰ τὸ ῥῆμα) « Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν, ὃν' ὑπηρέτην, » Αἰσχλ. « Σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσμων ἐγένου.., χρὴν δὲ οὐχί, » Συν. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥῆμ.) « Μάρψεν δ' ἑξείης, ὅσν' αἴτιος, ὃς τε καὶ οὐκί, » Ἰλ. Ο. (καὶ ἐρωτηματ., ὑποτιθ. ἀφευκτως καταφατικῆς ἀπακ.) « Οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι; » Ἰλ. Β. (καὶ πρὸς μέλλ. ἀντὶ πρς. ἢ παρακελ.) « Οὐ σῖγ' ἀνέξῃ; » Σοφ. « Οὐ σκέψει, ἔφη, ᾗ εἰσοίσεις Σωκράτη; » Πλάτ. « Οὐ σπαροῦμαι κἀμαυ, οὐκ ἀπολήσομαι δ' ἐμῷ κἀρᾳ κτύπημα γειρὸς; » Εὐρ., ἴδε ᾗ κατωτέρω. (καὶ πρὸς ὑπρ. αὐκτ. μετὰ τοῦ "ἂν) « Οὐκ ἂν δὴ τόνδε μάχης ἐρύσαιο « Ἰλ. Ε. » Οὐκ ἂν μοι δόμον ἠχήσαιο ἀλκυόνος » « Ὀδ. Μ. (καὶ παρελλ.) » Οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι τὸ μὴ οὐ γεγονέναι, » Αἰσχ. (καὶ ὡς παρέλκ.) « Οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι ἢ οὐ καὶ σφίσι, » Ἡρ. (καὶ πρὸς πλειοτέραν ἔμφασιν) « Οὐ γὰρ ὅτω αὖτε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι, » Ὀδ. Γ. « Οὐ μὰ Διʼ οὐχὶ ζεῖ, » Λξ. « Τοὺς εὖτε νικητὰς, οὐκ ὄμβρος, οὐ νάμα, οὐ νὺξ ἔργει μὴ οὐ καταύσκι τὸν προκείμενον δρόμον, » Ἡρ. (καὶ ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως) « Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε, » Ἀρςφ. « Οὐδʼ οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, » Ἰλ. Δ. « Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ οὐχὶ μισεῖν οὗτον, » Λξ. (καὶ πρὸς ὑποτ. διαστακτ.) « Μὴ νύ τοι εὖ χραίσμῃ σκῆπτρον, » Ἰλ. Α. « Φοβοῦμαι μὴ εὖ κακὸν ᾖ. » Λξ. || (τὸ Οὐ μὴ, δίδει εἰς τὸν ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ ἐνίοτε τῆς εὐκτ. σύναμιν μέλλ.) « Οὐ μὴ παύσωμαι, » Πλάτ. « Οὐ μὴ λάθω, » Σοφ. « Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔτι μὴ λίπω ποτέ, » Αἰσχλ. « Θεὸν, ὃ,τι ποτέ ἐστι τὴν φύσιν ᾗ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὗρεν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὕρῃ, » Γρφ. « Θάῤῥει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης τούτῃ συμπαρούσης, » Πλατ. « Νοῦς δὲ πᾶς ἀεὶ ἄνω, καὶ οὐ μὴ ποτε ἔξω τῶν αὐτοῦ γένοιτο, » Πλωτ. || (εἰς δὲ τὸν μέλλ. τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρχ. δύναμιν προστακτικὴν ἀποτερπτικῶς) » Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί, » Ἀρχ. (ᾗ ἐρωτημ.) »Οὐχὶ συγκλήσεις στόμα, καὶ μὴ μεθήσεις αὐθις αἰσχίστους λόγους; « Εὐρ., [ἴδε ᾗ ἀνωτέρω] ||. (ἐνίοτε ἡ ἄρνησις ἀφορᾷ ὁλόκληρον τὴν πρότασιν) » Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ, » Δημ. » Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δ' αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο, « αὐτ. (καὶ ἄλλοτε φέρεται ἔχει εἰς τὸ προσεχὲς ἀλλ' εἰς τὸ ἀπωτέρω ῥῆμα) » Οὔ φημι δώσειν, « Ἰλ. Π., ἀντὶ Φημὶ μὴ δώσειν. » Ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα, « Ξεν., οὐκ ἦν αὐτῷ ἀχθομένῳ, οὐκ ἦχθετο τούτοις. ||. (μὲ διάφορα μόρια τροπολογεῖ διαφόρως τὴν φρ.) »Οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; — Οὐ γάρ, « Λκ., ὄχι βέβαια, [ᾗ πρὸς εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἂν) »Οὐ γὰρ ἂν δυναίμην, « Πλάτ. (ἡ ὁρχ.) »Οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ἐνέκραγες ἡμῖν, « Ἀρχ. (καὶ ἐρωτημ. ἐν εἴδει διαπορήσ.) » Οὐ γὰρ δοκῶ σοι, ἔφη, αὐτὰ ταῦτα διατελεῖν μελετῶν; « Ξεν., (κοιν.) Καὶ πῶς; νομίζεις ὅτι κτλ.; » Πῶς οὖν οὐκ ἐπίσαμαι ταῦτα; Οὐ γὰρ σὺ, ἔφη, ἐπίστασαι; « αὐτ. (καὶ ἄλλ.) » Οὐ γάρ; « Πλάτ., δὲν εἶν' ἔτσι; » Ὁμοίον γε, οὐ γάρ; τοῦτο τοῖς προτέροις ἐπιτρέμμασις; « Δημ. »Καλά γε, οὐ γάρ; ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ γεγραμμένα, » αὐτ. (μετὰ τοῦ Ἄλλα) »Οὐ γὰρ ἀλλὰ (ἄλλ. ἀντὶ »Οὐ γὰρ ἄλλως ἔχει, ἀλλ' οὕτως), « ἐξ ἅπαντος, τῷ ὄντι. » Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔγωγε κακῶς, « Ἀρχ. » Οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ γάρις, « αὐτ. (μετὰ τοῦ Μενοῦν, Μὴν, Μήν ἀλλὰ κτλ. Ἴδε ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἕκαστον). » Οὐχ ὅπως (ὅσον, ὅτι), « Ἴδε Ὅπως κτλ. ||. (τὸ Οὔ τονίζεται ἡ πρὸ ἐγκλιτ. ἡ εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ. ἡ ὅταν εἰς τὰς ἀποκρίσ. ἐπαναλαμβάνηται μόνον). « Οὔμοι δοκεῖ, ὦ Ἱππία, οὐκ, εἰ ταῦτά γε κτλ., « Πλάτ. » Ἦν μέγας μὲν οὗ, καλὸς δέ, « » Θεοῦ τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὗ. « Σοφ. » Ἐρρήθη ταῦτα, ἢ οὔ; « Πλάτ. » Πῶς γὰρ (« Τί γάρ) οὔ; « Λξ. « Οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; —Οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει, « Σοφ. » Ἔστιν ὅτι σε ἠδίκησα; Ἀπεκρίνατο ὅτι οὔ, « Ξεν.

Οὐ, γεν. ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς. ||. (συχν. ἑλλ. ἀντὶ) ἐπιρ. Τοπ., = Πεῦ ἢ Ὅπου, (Γαλλ.) où. « Καὶ Δωρίδ' αἶαν Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον, « Αἰσχλ. » Ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο, « Γρφ. » Ἐάν πως αἴσθῃ οὗ εἶ, « Πλάτ. » Συνεδῶν οὗ κακῶν ἦν. « Δκ. » Ἔστιν οὗ τῶν βιβλίων, » Συν. 2) Χρον. ὅτε, ὅταν. » Οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν, « Εὐρ.

Οὗ, Π. γεν. τῆς κτητ. ἀντνμ. Ὅς ἀντὶ Ἑός. » Οὗ πατρὸς ἀμείνων, « Ὅμ.

Οὐά ἡ Οὐά, ἐπιφών. Ἐκπλήξ- ἢ Ἀποστροφ., (κοιν.) μπά! (Δτ.) vah! « Οὐά, ὁ καταλύων τὸν ναόν, » Γρφ. » Ὀλυμπιονίκαι, οὐᾶ· Πυθιονῖκαι, οὐᾶ, « Δ. Κάσσ. » Οὐᾶ, βασιλεῦς, » Ἀρρ. Ἐπικτ.

Οὐαί, ἐπιφών. Συετλ., καλημώνω! (συνήθ. μὲ δοτ.) » Οὐαί μοι, « = Οἴμοι!

Οὖας, ατος (τό), Π. Ἰων. ἀντὶ Οὖς, αὐτοῦ. (μτνμ.) λαβὴ σκεύους. » Ἀπ' οὔατος εἶναι ἢ ὄρᾶν, « Ὅμ., Ἱπποκρ., ἀπόφημαν, οὐκ ἀκουστόν, σχετλιον.

Οὐατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὠτώεις, ὁ ἔχων (ἢ ἔγων μεγάλα) αὐτιὰ (οὔατα, κυρ. καὶ μτνμ.).

Οὐατοκοίτης, ου (ὁ), Π. [κοῦας, κοίτη]. ὁ κοιμώμενος πλάγια ἢ ἡσυχᾷ (κατὰ λεξ. ἐπάνω εἰς τὸ αὐτί του), (παρβλ. Ἐνωτοκοίτης).

†**Οὐγγία** ἢ **Οὐγκία** (ἡ), Λτ. **uncia**, (κοιν.) οὐγγιὰ, μέτρ. βαρύτ. 8 δραχμ.

Οὐγὼ, Π. Ἀττ. ἀντὶ Ὀγώ.

Οὐδαῖος, α, ον, Π. [οὖδας], = Χθόνιος, ἐπίγειος ἢ ὑπόγειος.

Οὐδαμά [κυρ. πλθ. οὐδ. τοῦ Οὐδαμὸς], Π. καὶ

Οὐδαμᾶ, Δ. ἀντὶ

Οὐδαμῇ, ἐπιρ. Τοπ. = Οὐδαμοῦ, Οὐδαμόθι, πουθενά. » Ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο, « Ἡσ. » Οὐδαμῇ ἄλλῃ, « Ἡρ. (καὶ γεν.) « Οὐδαμῇ Αἰγύπτου, « αὐτ. ἢ 2) Τρπ. = Οὐδόλως, καθόλου, ὁλότελα. « Ὅτι οὐδαμῇ προσίοιντο οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον, « Ξεν. « Τοῦτο μὲν οὐδαμῇ συγχωρῶ, « Πλάτ. » Οὐδαμῇ οὐδαμῶς, « Πλάτ. »Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμά τῶνδε, « (Ἀνακρ. παρ') Ἡφαιστ. » Μῦθον οὐδαμῇ πιστὸν, « Δκ., [κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ Οὐδαμὸς].

Οὐδαμινέστερος, α, ον, συγκρ. (σπν.) τοῦ

Οὐδαμινὸς [οὐδαμὸς], ἡ, ὀν. Οὐδενὸς ἄξιος, πάντῃ ἀνίκανος, τιποτένιος, μηδαμινός.

†**Οὐδαμινότης** (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ οὐδαμινοῦ, οὐτιδανότης, ἀνικανότης.

Οὐδαμόθεν, ἐπιρ. Ἀπὸ κάνέν μέρος, ἀπὸ πουθενά. » Οὐδαμόθεν ἄλλοθεν, « Ἀρστ.

Οὐδαμόθι, ἐπιρ. = Οὐδαμοῦ. » Οὐδαμόθι ἐτέρωθι, « Ἡρ. » Οὐδαμόθι πάσης τῆς ἐμπροσθε Εὐρώπης, « αὐτ.

Οὐδαμοῖ, ἐπιρ. = Οὐδαμοῦ, (ἐπμ. συγχ. τῷ) Οὐδαμῇ.

Οὐδαμὸς [οὐδὲ, ἀμὸς;], ἡ, ὀν, Ἰων. ἀντὶ Οὐδείς, κανείς. (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) » Ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτοῦ μεταδοῦναι μηδαμοῖσι ἄλλοισι Ἰώνων, οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοὶ μεταιτεῖν, « Ἡρ. »Οὔτε ἐξηλάθητε ὑπὸ οὐδαμῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐξελάσαντες ἑτέρους αὐτοὶ οἰκεῖτε, « αὐτ.

Οὐδαμόσε, ἐπιρ. (κινήσ. τόπ.) Εἰς κάνέν μέρος, πουθενά. » Ἀποδημῆσαι οὐδαμόσε, « Πλάτ.

Οὐδαμοῦ [κυρ. γεν. τοῦ Οὐδαμὸς], ἐπιρ. (στάσ. τόπ.) Εἰς κάνέν μέρος, πούποτε, πουθενά. » Ἀποδημῆσαι οὐδαμοῦ ἐξῆν, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Οὐδαμοῦ γῆς, « Ἡρ. 2) Τρπ. ἀντὶ Οὐδόλως, Οὐδαμῶς. »Θεοὺς νομίζων οὐδαμοῦ, « Αἰσχλ. »Τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, « Σοφ., δὲν τὸν λογαριάζω καθόλου (διὰ τίποτε).

Οὐδαμῶς [οὐδαμὸς], ἐπιρ. Ἀρνητ. ἢ Ἀπερπτ. Κατ' οὐδένα (Μὲ κάνένα) τρόπον· ὁλότελα, καθόλου. « Οὐδαμῶς ἤθελον, « Ἡρ. » Οὐδαμῶς μοι ξύμφορον, « Ἀρχ. (ᾗ παραλλ. πρὸς πλείονα ἔμφρ.) » Θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος, « Πλάτ. »Δέσθήσετε μὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβάνομενα, » Φίλ.

Οὐδας [οὐδὸς], οὔδεος (τό), (ἡ δοτ. Οὔδει -οὐδεῖ), Π. = Ἔδαφος· βάπεδον. (ἐν γάμ.) ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. » Ἀσπετον οὖδας, « Ὁδ. Ν. » Οὐδὰς δε, « Ἰλ. Ρ. [ὁδ. Κ., κατὰ γῆς. » Ἐν Διὸς οὔδει, « Ἰλ. Ω., εἰς τὸν οἶκον τοῦ. »Ἐπ' οὐδεῖ καθ(ζειν τινά, « Ὅμ. Ὕμν., νὰ τὸν ἀρέσῃ χωρὶς τίποτε (νὰ τοῦ γυμνώσῃ τὸ 'σπίτι), (παρβλ. Ξηρός).

Οὐδὲ [οὐ, δέ], ἐπιρ. Ἀρν. σύντ. » Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο, « Παροιμ. » Ταυτί γ' ὅ,τι ἔστιν, οὐδ' ἂν Ὀπόλλων μάθοι, « (Π. παρ') Ἀθ. » Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, « Ἰλ. Δ. » Οὐδ' ἠθαίου, « Ὅμ. » Οὐδ' ἀρχὴν, « Παυσ. » Οὐδ' ὀπωσοῦν (ἀνατιοῦν), « Λξ. » Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, « Δημ. » Οὐδ' εἴ τι (« Οὐδ' ἂν εἴτι, » Οὐδ' ἂν ὀτιοῦν) γένοιτο, « αὐτ. » Οὐδ' ἂν ἐνὸς ποιῇ, « αὐτ. » Ὥσπερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγοῦ ἀργοῦ, « Ξεν. » Οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω, « Γρφ. » Οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ, » αὐτ. » Οὐκ ἐνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος. « Οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐτ' οὐ μὴ γένηται, « αὐτ. « Οὐ τέθνηκας οὐδὲ πεπαυνῶν, « Π. (ᾗ μετὰ τοῦ Ἂν πρὸς ὑποτ.) »Οὐδ' ἂν ἀτιοῦν γένηται, « Δμ. (καὶ παραλλ.) » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δρύοντος οἱδός, « Ἰλ. Ζ. » Οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, « Ἰλ. Β. »Διὸς μὲν οὐδὲν, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι, δείξας δέ, « Συν. » Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἑκών, « Δμ.

Οὐδεὶ καὶ **Οὐδεί**, Π. δοτ. τοῦ Οὐδείς.

Οὐδείς [οὐδὲ εἷς], ενὸς (οὐδεμία, οὐδὲν ἢ (τὸ πλθ. Οὐδένες), = Μηδείς (μὲ τὴν σημείωσ. διαφοράν τοῦ Οὐ πρὸς τὸ Μὴν κάνείς, κάνένας, οὔτε ἕνας; (συνδέ.) = Οὐδαμινὸς, τιποτένιος. » Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ, « Παροιμ. » Οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, οἵ τ' οὐδὲν ὄντες, « Εὐρ. » Γνώμων ἢ τινὰ ἢ οὐδένα οἶδα, « Σαν. »Οὐ δεῖς ἐνν. ἐστιν ὅστις οὐ παρήσει, « Ἡρ. » Οὐδὲν εἶνε κάνείς, ὅπου νὰ μὴ, (ἐγκλ.) ὅλοι (καθένας) θέ. » Οὐδεὶς (ὃς) οὐκ ἔπαθε σχέ τι κὴν ψυχὴν, « Ξεν. » Εἷς οὐδεὶς ἔφης οὔτε ἔβαλεν αὖτε ἔφερεν, « Ἰλ. » Οὐδένα ἔφασαν ὕντιν' οὐ δακρύοντα ἀποστρέφεσθαι, « αὐτ. » Οὐδένα κίνδυνον ὕντιν' οὐχ ὑπέμειναν, « Δμ. » Ὑφοβούμην προσβλέπων ὡς οὐδεὶς ἐν ἀπάσαις ὧν Σπαρτιάτης Λακωνικὴν σκυτάλην, « Βασ. » Οὐδὲν κωλύει, « Δξ. » Οὐδὲν ἄλλ' ἢ βουλόμενος δοκεῖν, « Δμ. » Οὐδὲν δὲ οἷον ᾗ ἡδυσμά τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ μικρὸν ἀφήγημα, « Γρφ. » Παρ' οὐδὲν ἦλθεν εὐθὺς ἀπυλέσαι τὰ πράγματα, « Πλ., ὀλίγαν ἔλειψε νὰ » Οὐδὲν ἔργον, « Δξ., δὲν εἶνε δουλειὰ δὲν ὠφελεῖ. » Οὐδὲν πρᾶγμα, « δὲν εἶνε δύσκολον. (καὶ κατ' ἀναστρ. ᾗ ὑπερβ. διάσμόν) » Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς, « » Οὐδὲ δι' ἕν ἄλλο, « Πλάτ. » Οὐδ' εἷς ἑνὸς λόγου ἄξιος, « αὐτ. » Οὐδὲ καθ' ἕνα (τὸν) τρόπον, « αὐτ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλ. μορ.) » Οὐδ' ἓν εἷς, « Δξ. (ᾗ πλθ.) » Διέδεξέν τε οὐδένας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐόντες,« Ἤρ., ὅτι εἶνε τίποτε. »Ἀτοπήμασι δ' παρὰ τοῖς οὐδέσι τῶν ἀνθρώπων ἀπηγορευμένοις,« Εὐάγρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Οὐδὲν ᾗ (κατὰ διάφασ., τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ὀρθὸν εἶναι γνωματεύει ὁ Φρύνχ.) Οὐδὲ ἓν, ἐπίῤῥ. ἀντὶ (οὐδόλως, (ὄθ. τὸ κοιν.) δέν. » Νεμεσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν ὅς κε θάνῃσιν,« Ὀδ. Δ. »Πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν,« Ξεν. »Ἀνδρὸς... ἀδικοῦντος οὐδὲν ἧσσον,« αὐτ. » Ἐγείρατε γὰρ τόνδε τὸν πόλεμον ὑμεῖς, οὐδὲν ὑμέων βουλομένων,« Ἡρ. (συχνότ. δὲ μετὰ τοῦ μαίομαι) »Ὀρχούμενος οὐδὲν παύεται.« Ἀρῤῥφ. » Οὐδὲν παύομαι, ἔφη, λέγειν μᾶλλον,« Ξεν. (ᾗ πρὸς ἐπιθ.) » Οὐδὲν αἴτιον ἀνδρῶν,« Ἀρῤῥφ., ἀναιτίων. (καὶ πρὸς ἐπίῤῥ. συγκρ.) » Οὐδὲν ἧττον τιμῶσιν αὐτάς,« Ξεν. » Οὐδὲν (»Οὐδέν τι μᾶλλον,« Λξ., ἐπίσης. »Τοῦτο εἰδὼς οὐδέν τι μᾶλλον ἐπισταίμην γράμματα,« Ξεν. » Οὐδέν τι, » Οὐδέν γε,« Λξ. » Οὐδέν τι χαλεπῶ πράγματος ἐπιθυμεῖς,« Ξεν.

Οὐδεκοτε, Ἰων. ἀντὶ Οὐδέποτε.

Οὐδένας, αἰτ. πλθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὐδενάκι, καὶ Οὐδενάκις [οὐδέ-], ἐπίῤῥ. (μεγν.). Οὔτε ἅπαξ.

Οὐδένεια (ἡ), [οὐδέν-], = Οὐδαμινότης.

Οὐδένες, ὑμῶς· πλθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὐδενία (ἡ), = Οὐδένεια.

Οὐδενίζω, Μ. (σω. Κάμνω τι νὰ γένῃ οὐδέν, μηδενίζω, ἀφανίζω· ἐξουθενῶ.

Οὐδενόσωρος (ὁ, ἡ), Π. [οὐδείς, ὥρα], οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξιος, ἀσήμαντος, μηδαμινός, ἀξιοκαταφρόνητος.

Οὐδενίστης (ἡ), = Οὐδένεια, μηδαμινότης.

Οὐδενόω-ῶ, Μ. ὥσω, = Οὐδενίζω, ἀφανίζω, (Γαλλ.) anéantir.

Οὐδένων, γεν. πλθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὔδεος, Π. γεν. τοῦ Οὖδας.

Οὐδέπη, ἐπίῤῥ. = Οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον. » Οὐδέπη (ἢ κατ' ἄλλα. » Οὐδέπη) ἐστίν,« Ὅμ. Ὕμν., ἓν εἶνε τρόπος.

Οὐδέποτε, ἐπίῤῥ. Ποτὲ, οὐδεμίαν φορὰν (μὲ τὴν σημειωθ. διαφοράν τοῦ Οὐ πρὸς τὸ Μή). (συνήθ. πρὸς μέλλ.) » Οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται,« Ἀρῤῥφ. (ἀλλὰ ᾗ πρὸς παρῳχ.) » Οὐδέποκ' εἶδον,« Θκρ. (καὶ ἐνεστ.) » Οὐδέποτ' ἀλέγχεται,« Πλάτ. »Οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἔδρης,« Καλλ.

Οὐδέπω, ἐπίῤῥ. Ὄχι ἀκόμη (ἕως τώρᾳ). »Οὐδέπω τρία ἔτη ἐστὶ,« Πλάτ. »Παρῆσαν δὲ οὐδέπω,« Ξεν. » Οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν,« Ἀρῤῥφ. (καὶ κατὰ διάφασ., παρεντιθεμένων ἄλλ. μορ.) » Οὐδὲ γέγραπταί μοί πω,« Ξεν. » Ἐβλάβη δ' οὐδέ τι πω εἶπας,« Ἰλ. Α. τῶρᾳ). »Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γε εἶδον οὐδεπώποτε ;« Σοφ.

Οὐδέτερος, α, ον. Κἀνείς ἀπὸ τοὺς δύο, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, (ὄθ.) » Οὐδέτερον (γένος),« Γρμτ., τὸ μήτε ἄρα. οὐδὲ θηλ.

Οὐδετέρωθεν, ἐπίῤῥ. Οὔτε ἀπὸ τὸ ἕν οὔτε ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ κἀνέν τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρωθι, ἐπίῤῥ. Οὔτε εἰς τὸ ἕν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κἀνέν τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρως, ἐπίῤῥ. Οὔτε μὲ τὸν ἕνα οὔτε μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, μὲ κἀνένα τῶν δύο τρόπων. (Γρμτ.) εἰς οὐδέτερον γένος. » Λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος,« Ἀθ.

Οὐδετέρωσε, ἐπίῤῥ. Οὔτε εἰς τὸ ἕν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ δύο μέρη. »Οὐδετέρωσε κλινόμενος,« Θγν.

Οὐδήεις, εσσα, εν, Π. [οὖδας]. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς τὴν γῆν, ἐπίγειος, (οὕτως ἀνέγνωσάν τινες τὸ Αὐδήεις τοῦ Ὁμ. Ὀδ. Κ, 334).

Οὐδήπου (δήπουγε, δήπουθεν), ἀνγν. διαλελ. Οὐ δήπου κτλ.

Οὐδυπότερος, α, ον, = Οὐδέτερος.

Οὐδοπωσοῦν, Οὐδοπωστιοῦν [οὐδέ, ὅπως, τι, οὖν], ἐπίῤῥ. Παντάπασιν, ὁλοτελῶς.

Οὐδός (ὁ), [συγγ. τῷ "Ιδος καὶ Ὁδός]. τὸ κατώφλιον (τῆς θύρας)· (μτφρ.) ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος· »Ἐπὶ γήραος οὐδῷ,« Ὅμ., εἰς ἔσχατον γῆρας. » Β ὁτου οὐδὸν ἐκάθαι,« Κόϊντ., εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου· (δὲν πρέπει νὰ συγχ., καὶ τοι συγγ., μὲ τὸ =

Οὐδός (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁδός. »Δὸς δέμοι ῥάπαλον σκηρίπτισθ', ἐπειδὴ φάτ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδόν,« Ὀδ. Ρ.

Οὐδοσιοῦν, οὐδητιοῦν, οὐδοτιοῦν. Κἀνείς. » Οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι, οὐδ' ᾑτινι πόλει,« Πλάτ.

Οὐδοτιοῦν (οὐδ. τοῦ Οὐδοστιοῦν), ἐπίῤῥ. = Οὐδοπωστιοῦν, παντάπασι, διόλου.

†Οὐδών [Δτ. udo], ῶνος (ὁ), εἶδ. ὑποδημάτων ἀπὸ γοῦναν ἢ μαλλί.

Οὖθ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Οὔτε.

Οὖθαρ, οὔθατος (τὸ). βυζί (κυρ. ζώου διὰ ἄρμεγμα)· (ἐν γέν.) μαστὸς (» Ὡς οὔτα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φέρω,« [Τηλεκλεΐδ. παρ'] Ἀθ.) (μτφρ.) τὸ παχύτερον (καλλήτερον) μέρος ἀγροῦ κτλ. (καὶ ἴσ. ἀπ' ἐθῷ παρεφθάρη ὁ κοιν.) Δόῤῥας. »Οἰνὰς ὀπώρῃ οὔθατος ἐκ βοτρύων, ξανθὸν ἄμελξε γάνος,« Ἐπιγρ.

Οὐθάτιος, η, ον, Π. [οὖθαρ]. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς μαστούς.

Οὐθατόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μεγάλα ἢ γεμάτα γάλακτος βυζιά (οὔθατα), (μτφρ.) καρποφόρος. »Γάλα—,« Ὀππ.

Οὐθείς (τὸ οὐδ. Οὐθέν), ενός, = Οὐδείς (Οὐδέν).

Οὐθένεια (ἡ), = Οὐδένεια.

Οὐθέτερος [οὔτε, ἕτερος], α, ον, = Οὐδέτερος.

Οὔθην ἡ (ὀῤῥθ.) Οὐ θήν, ἐπίῤῥ. Π. ὄχι βέβαια, (ἴδε Θήν).

Οὔϊγγον ἡ Οὔϊπον ἢ Οὔϊτον (τὸ), Λίγυπτ. τὸ κολοκάσιον, εἶδ. φυτοῦ.

Οὐκ (πρὸ φων. ψιλ.) ἀντὶ Ο ὐ.

Οὐκ, Π. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Ὁ ἐκ.

Οὐκέτι (ἀντὶ Οὐκ ἔτι), ἐπίῤῥ. "Οχι ('Δέν..) πλέον. » Οὐκέτι κατῄει,« Λξ. » Οὐκέτι σου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσω,« Ὕμν. Οὐκί, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Οὐχί.

Οὔκουν (ἀντὶ Οὐκ οὖν), ἐπίῤῥ. Ἀρν. 'Λὲν (»Ὄχι) .., λοιπόν, ὄχι βέβαια, τοὐλάχιστον δέν.., ᾗ (ἐρωτηματ.) Δέν .. λυπόν; »Οὔκουν γέλως ἡδίζος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν ;« Σοφ. (καὶ ἀποφατ.) »Οὔκουν (αἰτιχρὸς φανῇ) ἐν οἷς γε δρᾷς,« αὐτ. » Οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηριδῶν,« Πλάτ. (εἰς τὴν τελευτ. ταύτην ἐκδχ. συγχ. τῷ

Οὐκοῦν, σύνδ. Συμπερασμ. ἄρα, λοιπόν. (κυρ.) ὄχι (»δὲν εἶν' ἔτσι); λοιπόν. »Εὐνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτόν, Ἀλλ' οὐ βασιλικόν, εἶπε, τὸ δόμα τοῦ δ' εἰπόντος. Οὐκοῦν (Οὐκ; οὖν) τάλαντον δός μοι,« Πλ. »Οὐκοῦν, ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι,« Σοφ. (κυρ. κατὰ σχῆμα πρωθύστερ. ἀντὶ »Ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι· οὐκουν;« [κοιν.] ; δὲν εἶν' ἔτσι ;) » Οὐκοῦν ἦν τι τοιοῦτον εἰπεῖν,« Λκ. » Οὐκοῦν δῆκου φαμέν,« Ἀρῤῥφ.

Οὔκω, Ἰων. ἀντὶ Οὔπω.

Οὔκων (ὀῤῥθότ. Οὐκ ὤν) Ἰων. ἀντὶ Οὔκουν.

Οὐκῶν, Ἰων. ἀντὶ Οὐκοῦν.

Οὔκως, Ἰων. ἀντὶ Οὔπως.

Οὐλαί (αἱ), [ἀλέω-]. (ἐνν. κριθαί) τὸ χονδραλεσμένον κριθάρι τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἀνακατωμένον μὲ ἅλας εἰς τὰς θυσίας πασπαλίζοντες ὅ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου πρὶν τὸ θυσιάσωσι (Λτν.) mola ἢ mola salsa, (παρβλ. Πρόχυτις).

Οὐλαμηφόρας (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ὀδηγῶν) στράτευμα, [φέρω καὶ

Οὐλαμός (ὁ), [εἴλλω, ὅλας]. ἄθροισμα πολεμιστῶν, σῶμα στρατ. [κυρ. (ππέων), (παρβλ.) "Ιλη. » Μελιταιεὺς —,« Νίκ., τὸ σμῆνος τῶν.

Οὐλαμώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν (οὐλαμοῦ) ὄνομα.

Οὐλάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλή, θηλ. τοῦ Οὖλος. 2) (οὐσ.) Πῆρα, ταγάρι. »Οὐλὰς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Οὐδας) δὲ σκίπωνος συνέμπορος,« Ἐπιγρ.

Οὐλε, Π. (κυρ.) πρς, τοῦ ἀγρ. Οὔλω. ἡ Οὐλέω, εἶμαι οὖλος (σῶος, ὁλόκληρος), ὑγιαίνω, (ἔθων συνήθ. ἐν εἴδει χαιρετισμοῦ), ὑγίαινε ! » Οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε,« Ὀδ. Ω.

Οὐλὴ (ἡ), [οὖλω]. πληγὴ (ἀτρεψμένη, σημάδι πληγῆς (ἰατρευθείσης).

Οὐλημα (τὸ), Π. ἀντὶ Οὐλαί.

†Οὐλιμος, η, ον, Γλω. = τῷ

Οὔλιος, α, ον, Π. [ὄλλυμι], = Ὄλοος, φθοροποιός, ὀλέθριος. » Ἄρης —,« Ἡσ. 2) |† οὖλω] ὑγείας παρεκτικός, σωτήριος. »Ἀπόλλων—,« Ἰών.

†Οὐλις, ιδος (ἡ), »λγ. ἀντὶ Οὖλον, γόμωσις.

Οὐλοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, βιβρώσκω] τοῦ ὑπ. τὸ δάγκαμα εἶνε φοβερὸν (ὀλέθριον). » Ἴχνος—,« Νίκ.

Οὐλοδέτης [οὖλος, δέω], ου (ὁ), = Ἀμαλλοδέτης.

Οὐλοδέτιον (τὸ), σῖμα τῶν χεροδόλων.

Οὐλοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Οὐλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλας (κατσαρὰς) τρίχας, σγουρομάλλης.

†Οὐλόθυμος (ὁ, ἡ), Γλω. [οὖλος, θυμός], = Ὁλόφρων.

†Οὐλοθυσίω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁλοκαυτόω, ἢ· (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐλοχυτέω.

Οὐλοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλόθριξ.

2) ὁ ἔχων ὅλον (οὖλον, σῶον), τὸ κεφάλι. » Οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα,« Ὅμ. "Ὑμν., ὅλα καθὼς ἦσαν ποδάρια καὶ κεφάλια μαζύ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οὐλόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλα (κυρτὰ, γυριστὰ) κέρατα.
†Οὐλοκέφαλος (ὁ, ἡ), = Οὐλοκάρηνος.
Οὐλοκίκιννα (τὰ), Π. οὖλοι κικιννοι, σγουρὰ (κατσαρὰ) τζουλούφια.
Οὐλοκομάω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω σγουρὰ (κατσαρὰ) μαλλιὰ, εἶμαι.
Οὐλοκόμης καὶ Οὐλόκομος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλην (σγουρὴν) κόμην, σγουρομάλλης.
Οὐλόκρανος (ὁ, ἡ), Π. = Οὐλοκάρηνος, οὐλόθριξ.
Οὐλομέλεια (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομέλεια.
Οὐλομελὴς, ους (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομελὴς, ἀκέραιος.
Οὐλομελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομέλεια, ὁλοκληρία. ‖ (ἡ ὅστ.) Οὐλομελίη, ἐπιρ. Καθ' ὁλοκληρίαν, ἐν γένει.
Οὐλόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀλόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὄλλυμι, (κυρ. ὡς ἐπίθ.) φθοριποιὸς, ὀλέθριος, ἢ (πθ.) χαμένος, ἄθλιος, ὀλέθρου ἄξιος. » Οὐλομένῳ θανάτῳ, « Ἐπγρ.
Οὖλον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ὀδοντοκαιλιὰς, (κοιν.) τὰ γούλια.
Οὐλοξανθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλος καὶ ξανθὰς κόμας.
Οὔλοος, ἡ, ὸν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὁλοός.
ζΟὐλοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω τι οὖλον (σγουρὸν), σγουραίνω, (ὅθ.
Οὐλοποίησις, εως (ἡ). στρίψιμον τῶν μαλλιῶν, κατσάρωμα.
Οὐλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ ἔχων ὁλοκλήρους τοὺς πόδας, (ἴδε Οὐλοκάρηνος).
Οὐλοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων οὖλον (ζρημμένον) πώγωνα (κατσαρὰ γένεια).
Οὖλος, ἡ, ον, Ἰων, ἀντὶ Ὅλος, ὁλόκληρος, σῶος, ἀκέραιος· (συνδύχ.) ἰσχυρὸς, δυνατὸς· (κοιν.) γιατρὸς· (κατ' ἐκτ.) φοβερὸς. »Οὖλος Ἄρης,« Ἰλ. Ε. »Οὖλος ὄνειρος, « Ἰλ. Β. ὁ ἀναγγὴς ἢ σκολιὸς (διὰ τὴν ἀσάφειαν)· (καὶ ἐπιρ.) » Ψᾶρες ἢ κολοιοὶ οὖλον κεκλήγοντες,« Ἰλ. Ρ., φωνάζοντες φοβερὰ (δυνατὰ), (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ το
Οὖλος [οἴλλω], η, ον. Στρημμένος, σγουρὸς (» Θοστρυχος—, « Ἐπγρ. » Θριξὶ ἑκὼν οὖλων,« αὐτ. » Σελίνων οὐλοτέρη, « αὐτ.)· (ἐπὶ ὑφασμ.) πυκνὸς, κρεῦος (» Τάπης—«, Ἰλ. Π. »Χιτῶνα.. οὖλων ἐρίων,« Ἀρχφ.). (ἐπὶ λόγων) = Συνεστραμμένος. » Οὖλα φθεγγομένους,« Ἱππ.. » Οὖλα δὲ Κουρῆτες σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, « Καλλ. ἐν περιστροφῇ, ἢ φοβερὸς, θορυβωδὴς· (ὅθ.
Οὖλος (ὁ), = Ἴουλος (3), δράγμα (δεμάτι) ἀσταχύων, χερόβολον.
Οὐλότης (ἡ), [οὖλος]· σγαράδα (τῶν μαλλιῶν). πυκνότης (ὑφασματος). συρροφὴ (ἴουλου), ῥόζος.
Οὐλοτριχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω οὖλας (σγουρὰς) τρίχας, εἶμαι.
Οὐλοτρίχης (ὁ, ἡ), = Οὐλόθριξ.
Οὐλοφονος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος φρενεύω], θανατηφόρος, ὀλέθριος. ‖ (οὖσ.) Οὐλοφόνον (τὸ), » Δακρ., εἰδ. φυτοῦ φαρμακερεῦ, (ὅλλ.) Ἰξία.
Οὐλοφόρος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, φέρω]. ὁ φέρων (κρατῶν) δράγματα ἀσταχύων, = Ἀμαλλοφόρος.
Οὐλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁλόφρων, (οὕτω διώρθ. ὁ Valck. τὸ Δουλοφρων τοῦ Αἰσχλ. Ἱκέτ. 630).
Οὐλοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, φύω]. ὅλος (ἀκέραιος) καθὼς ἐπλάσθη ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀσχημάτιστος.
Οὐλόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλα (σγουρὰ) φύλλα.
Οὐλοχοεῖον καὶ Οὐλοχόϊον (τὸ). τὸ σκεῦος τὸ ὁπ. περιεῖχε τὰ Οὐλόχυτα.
Οὐλόχυτα (τὰ) καὶ
Οὐλοχύται (αἱ), [οὖλαι, χέω]. τὸ χονδροκοπανισμένον κριθάρι μὲ τὸ ὁπ. ἐπασπαλίζετο πρὶν τῆς θυσίας ἡ κεφαλὴ τοῦ θύματος καὶ τὸ θυσιαστήριον. 2) = Προχυσις, ζθ.
Οὐλοχυτέομαι-εῦμαι, Μ ἤσομαι. Πασπαλίζω τὸ θῦμα καὶ τὸν βωμὸν πρὶν τῆς θυσίας μὲ τὰ οὐλόχυτα.
Οὐλόω-ῶ [οὐλὴ], Μ. ἤσω. Ἰατρεύω ἐντελῶς πληγὴν, (Γαλλ.) cicatriser.
Οὔλυμπος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄλυμπος.
†Οὖλω, (ὄχρ.). Εἶμαι καλὰ (γιατρὸς), ὑγαίνω, (ἴδε Οὖλος).
Οὐλὼ [οὖλος], ους-οῦς (ἡ), = Ἰουλὼ, (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος).
Οὔλωμα (τὸ), = Οὐλὴ (πληγῆς).
Οὔλωσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Οὐλόω, κλείσιμον πληγῆς, (εὐχρήστ. τὸ) Συνουλωσις.
Οὐμενοῦν ἢ Οὐμενοῦν (ἀντὶ Οὐ μὲν οὖν), ἐπίρ. Ἀρν., ὄχι (δέν. . .) βέβαια. » Οὐμενοῦν με προσδοκας ἀναγνῶναί σ' ἔτι, « Ἀρχφ. » Μεγάλαις, οὐμενοῦν ἐχούσαις ὑπερβολὴν, « Βασ. » Οὐμενοῦν εἴποι τις ἄν, « Γρ. (ᾧ μετὰ τοῦ Γε) » Οὐμενοῦν πάντα γε ἀφανισθῆναι, « Παυσ. (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) » Δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες. —Οὐμενοῦν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες, « Πλ.
†Οὐμὲς, (ἡ γεν.) οὐμείων, Βοιωτ. ἀντὶ Ἡμεῖς, ἡμῶν.
Οὐμήν, ἀντὶ Οὐ μήν, ὄχι ὅμως· ἀλλὰ μήτε. » Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἔστηκε τὸ πρᾶγμα, « Δημ. » Ὑπο τινος τῶν συνήθων εὖ μὴν ἐπιεικῶν, « Πλ. » Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει, « Ξεν. » Ἐσθίειν δὲ τοὺς μὲν ἐπὶ τοῖς κόποις πυρέξαντας ἐνδέχεται πολλάκις, οὐ μὴν οὔτε τοὺς στεγνωθέντας, οὔτε τοὺς ἐπὶ βουβῶσι πυρέξαντας· ἀλλὰ τούτοις ἀμφοτέροις ἡ λεπτὴ δίαιτα χρηστή, « Γαλλ. »Οὐ μὴν ἀλλὰ, « ἴδε Ἀλλὰ.
Οὐμός, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐμός.
Οὖν [ὄν, μτχ. οὐδ. τοῦ εἰμί], σύνδ. Συλλογ. (κυρ. μετὰ μακρὰν παρέκβ.) λοιπὸν· ἑπομένως. » Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶ καὶ ἄνω βλαστάνοντα τὰ φυτα. Καὶ τοὺς κατὰ γῆν οὖν ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν,« Ξεν. » Ἐπεὶ οὖν τοῦτον ἥκουον πρὸς πάντων καλὸν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζομένον, ἔδοξέ μοι τούτῳ πειραθῆναι συγγενέσθαι. Ἰὼν οὖν πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ στιᾷ καθήμενον κτλ.,« αὐτ. » Ἠσαν δέ τινες Ἕλληνες. . . οὗτοι οὖν κτλ., « Γρ. 2) Βεβαιωτ. τῷ ὄντι, » Εἰσ' ἐστὶν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεὸς ὁ ἔρως, « Πλατ. » Ἐλπίζων αὐτοὺς ἐκόντας γε παραχωρήσεσθαι τῆς βασιλείας· ὅπερ οὖν καὶ ἐποίησαν, « Πεισ. ἢ Ἐλαττωτ. ἢ Ἐνδοτ. (μετὰ τοῦ Γε, δὲ κτλ.), τυβλόχιστον. » Ἔμοι γ' οὖν δοκεῖ, « Ξεν. » Εἰ καὶ πεπλευνάκαμεν, ἀλλ' οὖν γε τὰ μάλιστα θαυμαζήσεται. διευκρινήκαμεν, « Διόδ. » Χαλεπὸς μὲν καὶ μόλις, ἔπεισε δ' οὖν τοὺς στρατιώτας αὐτοκράτορα αὐτὸν ἀνειπεῖν,« Πλ.
4) (μετὰ τὰ ἀναφορ.) Διορίζοντ. « ἐστὶ τισοῦν, » Ὁπωσοῦν, » Ὁποθενοῦν, κτλ.
5) (ἐνίοτε) Παραπληρωμ. ἢ Ἐμφατ. » Οὐ γὰρ ἀεὶ αἰτιολογεῖτ' ὁ Οὖν, ἀλλ' ἐν μυρίοις καὶ παραπληροῖ, « Εὐς. » Οὐ δὴ οὖν παρᾴδιτος τύσσαν μένος οὔτε λέοντος,« Ἰλ. Ρ. » Ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης οὔτ' οὖν Τηλέμαχον, οὔτε κτλ. « » Οὐδ' Ἰ. » Μαινομένους δ' ἂν οἱ προαἰκοντες γελαττόντων ὅτῳ ἂν ἐπιστῶνται τρόπῳ, ἢ ζηλαίων ἐκπινόντων, ἐὰν σ' οὖν βούλωνται, ἐὰν τ' οὖν ἐλευθέρων περιορῶσι,« Πλάτ. (καὶ κατὰ παρενθ., μάλιστα πυρὰ οὖν Ἰωσιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ.) » Ἐξ κρέα τόνδε κόψας πάντα κατ' οὖν μείονας ἐδαίσατό νιν,« (Δωρ. παρ') Ἀθ. « Ὧ με κατ' οὖν ἐδάμασσεν,« Ἐπγρ.
Οὐ'ν, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐν ἢ Οἷόν. » Περισσοὶ πάντες οὖν μέσῳ λόγῳ,« Μενάνδρ.
Οὕνεκα καὶ Οὕνεκεν, Π. ἀντὶ Οὗ ἕνεκα (ἕνεκεν), διότι. ἐπιδὴ· (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἕνεκα, διά (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὅτι. « ἐμοὶ τῶν τὸ πρῶτον, εὔνεκα Ἕλληνές ἐσμεν, « Σοφ. » Ἦλυθ' ἄνθρ' ἀνὴρ τις, οὗ δὴ μυθοῦτε, εὔνεκεν Ἀργείων τις ἄλεσε θρίον, αἰνολέοντα, « Θκρ. (καὶ παραλλ.) » Οὐ' εὔνεκα (ἕνεκεν), « αὐτ.
Οὔνιεθε, Π. ἀντὶ Ὄνεισθε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὄνημι.
Οὔνομα (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄνομα.
Οὐνομάζω, Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀνομάζω.
Οὐνομαίνω, Μ. ανῶ, Ἰων. ἀντὶ Ὀνίμανω.
Οὐνομαστὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ὀνομαστὸς.
Οὗος, Ἀττ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ὁ οἷος.
Οὖον (τὸ), = Ὄον, σουρβόν.
Οὔπα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Οὔπω.
Οὔπερ, ἐπίρ. = Οὖ περ.
Οὔπερ, γεν. τοῦ Ὅσπερ. ‖ (ὡς ἐπίρ.) » Ὅπου.
Οὔπη ἢ Οὔ πη, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Οὐδαμοῦ, ἢ Οὐδαμῶς. » Ἐκβάσις οὔπη γίγνεται,« Ὁδ. Ε. »Οὐδέ πη ἐς Κρονίωνι αἴμασι,« πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι,« Ἰλ. Δ.
Οὔπιγγος (ὁ), [οὖπις]. Ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμ.
ζΟὐπιλινευτὴς, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὁ ἰπτιλινευτής.
Οὖπις, ιος (ἡ), = Ὄπις, (ἐπίθετ.) ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Ἄρτεμις.
Οὐπίπριπτος, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐμπίπριπτος.
Οὔποθι, ἐπίρ. Π. = Οὐδαμόθι, οὐδαμοῦ
Οὔποκα, Δ. ἀντὶ=
Οὔποτε, ἐπίρ. = Ποτέ, οὐδέποτε. » Οὔποτ' κάμοιμ' ἀ. ὀργωμένη,« Ἀρχφ. » Τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ἄζους φωσει,« Ἰλ. Δ. »Οὔποκ' ἐν ταυτῷ μενεῖ,« (ἐπιχ. παρὰ Ἀρτ.
Οὔπω, ἐπίρ. Ὄχι ἀκόμη.
Οὐπώποτε, ἐπίρ. Ποτὲ (οὐδέποτε) ἐκ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρᾳ ἢ τότε. » Πάρος δ' οὐ πώποτ' ὑπώπει, « Ὀδ. Φ.

Οὕπως, ἐπίῤῥ. Πανταπασι, διόλου, κατ' οὐδένα τρόπον. « Ἕνθ' οὕπως ἔσσεν καταθέμεναι, « Ἰλ. Μ. (ἐξ κατὰ διάφασ. παρεντιθεμ. ἄλλιον μορ.) « Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδε, « Ἰλ. Β. 2) = Οὔποτε.

Οὐρά (ἡ), [ῥάρος]. τὸ γνωστὸν μέλος τῶν ζώων. (μετμ.) εὐ ἀνθρώκὸν μόριον (ὀθ. Κώθουρος). (ἐν γέν.) ἡ ὄπισθεν ἄκρα τινὸς πράγματος, (π. χ.) ἡ πρύμνη τοῦ πλοίου· ἡ ὀπισθοφυλακὴ στρατεύματος κτλ., (ὀθ.) « Εἰς οὐρὰν, « Τακτ., Ὀπίσω. « Κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι, « αὐτ., κατόπιν.

Οὖρα, Π. πλθ. τοῦ Οὖρον.

Οὐραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι οὐραγὸς ἢ τεταγμένος εἰς τὴν οὐραγίαν (στρατεύματος)· (μεταφρ.) εἶμαι ἔσχατος, ἡ = Ὑστερίζω. « Ἐν ᾧ σφ ἐξεγείρου ἢ μὴ οὐράγει, « Ῥῆρ.

Οὐράγημα (τὸ), τὸ περὶ τὴν οὐραγίαν τεταγμένον σῶμα στρατεύματος, ἡ ὀπισθοφυλακή.

Οὐραγία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ οὐραγοῦ. 2) ἡ ὀπισθοφυλακὴ στρατεύματος.

Οὐραγός (ὁ), [οὐρὰ, ἄγω]. ὁ ὁδηγῶν ἢ εὐθυνόμενος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν στρατεύματος, ἀρχηγὸς ἢ στρατιώτης τῆς ὀπισθοφυλακῆς. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐραγός, τσουνὶ ὑπωρικοῦ, ἢ 3) = Οὔραγος.

Οὐράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οὐρὰ, οὐρίτσα.

Οὐρασία (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐρὰ, (ἴδε

Οὐράσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὐρισκόμενος εἰς τὴν οὐρὰν, (ἐν γέν.) ἀκρινος. ὑπαινος. » Πόδες οὐράσιοι, « Θκρ., οἱ ὀπίσθιοι. » Κέρκος οὐράσια, « Βαβρ. ‖ (οὐσ.) Οὐράσιον (τὸ), ἡ οὐρὰ (« Σαίνουσιν οὐραίοισι, « [Σ.φ. παρ'] Ἀθ. « Ἄκρῳ τῷ οὐραίῳ ἐγκαθήμενον φέρε [ὁ σκορπίος] —, « Ἱππικ.· (ἰδιαιτ.) εἶδος γάρου κατασκευαζομένου μὲ τὰ πτερύγια ἢ τὴν οὐρὰν τοῦ θύννου.

Οὐραῖος (ὁ), Αἰγυπτ. ὁ βασιλίσκος (Οὐρὸ γὰρ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ βασιλεύς).

Οὐράσιος (ὁ), τὸ μέσον τῆς κώπης, (ἴδε Οὐραχός).

Οὐράνη (ἡ), [οὐρέω], = Οὐρεδοχεῖον ἢ Οὐρητήρ.

Οὐρανιάζω, Μ. άσω. Παίζω τὴν λεγομένην Οὐρανίαν (ἀραβαν).

Οὐρανίαφι, Π. ἀντὶ Οὐρανίᾳ Κλητ. (ἢ ὄχι δόρ., καθὼς ἐνόμισεν ὁ Θουτμάννος) τοῦ Οὐράνιος. « Ἡ γὰρ διὰ τῆς φι συλλαβῆς παραγωγὴ κατὰ πᾶσαν γίνεται πτῶσιν, . . . ἀπὸ κλητικῆς, εἶον Οὐρανίαφι, » Μῶσα Διὸς θύγατερ Οὐρανίαφι λίγ' ἀείσομαι (Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικὴν τὸ Οὐρανίαφιν, « Ἀπλλν.

Οὐρανίδης, ου (ὁ). υἱὸς ἢ κάτοικος τοῦ Οὐρανοῦ. « Θεοὺς τοὺς τ' οὐρανίδας τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν, « Εὐρ. (παρβλ. Οὐρανίων).

Οὐρανίζω καὶ (μσ.) Οὐρανίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. διευθύνω τι πρὸς (καὶ μσ. φθάνω ἕως) τὸν οὐρανόν.

Οὐράνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὐρισκόμενος εἰς (ἢ διευθυνόμενος πρὸς, ἢ φθάνων ἕως) τὸν οὐρανόν. (συνκδχ.) ὑπερβολικὸς· ὑπέρμετρος. « Θεοὶ οὐράνιοι, « Ὅμ., Ἥρ., οἱ (ἄλλ.) Οὐρανίωνες. « Ὕδωρ οὐράνιον, « Θῤῥ. (ἢ ἄλλ. τοῦ αὐτ.) « Ἐὰν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια γένηται, « αὐτ. τὸ βρόχινον. » Ἀνεδος—, « Ὕμν., ἢ πρὸς τὸν οὐρανὸν. (συνκδχ.) « Ἄχος οὐράνιον, « Αἰσχλ., ὑπέρμετρα. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤῥ.) « Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, « Ἀρχ., πᾶσα ὑψηλά. « Οὐράνιον ἔσον, « αὐτ., ἀντὶ Θαυμαστὸν ὅσον, μὲ ὑπερβολὴν· (ἢ πλθ.) « Ὕπνον οὐράνια βρέμοντα, « Εὐρ., (παρβλ. Ἀέριος). ‖ (οὐσ.) « Οὐρανία, « Ἀρχ., τὸ μετέωρον ὁ Σίφων. 2) = Οὐρανὸς κοιλοουκλίου. ‖ (πλθ.) « Οὐράνια (ἐνν. ἱερά), « Ἐπιγρ., ἑορτὴ τις ἐν Σπάρτῃ. « Ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων (τῶν μεγίστων) Οὐρανίων, « Ἐπιγρ. 2) (ἐν γέν.) τὰ μετέωρα. « Τῶν οὐρανίων φροντιστὴν γίγνεσθαι ἀπέτρεπε, « Ξεν. 3) (ὡς ἀπὸ τοῦ Οὐρανὸς 4) ὁ τοῦ οὐρανίσκου. » Ἀπὸ μὲν πυγῆς Κύρῳ (σοὶ τάδ' ἀνέθηκεν) . . . Ἀτθὶς δ' ἀπ' οὐρανίων, « Ἐπιγρ.

Οὐρανὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐρανία. « Τελετὴ—, « Ἐπιγρ.

Οὐρανίσκος (ὁ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ Οὐρανὸς (« Οἱ Πλατωνικοὶ μυθεύουσι τὴν ψυχὴν, ἐκπεσοῦσαν τῶν ἄνω, . . ἐνοικισθῆναι τῇ κεφαλῇ, πλασθείσῃ πρὸς τύπον οὐρανίου σφαιρώματος, ὡς ἂν . . , τῷ μικρῷ τούτῳ οὐρανίσκῳ ἐγκατοικοῦσαν, ἔχοι μεμνῆσθαι ἕθεν ἦν, « Εὐς.)· (ἰδιαιτ.) τὸ ατρογγύλον (οὐρανοειδὲς) σκέπασμα σκηνῆς (θρόνου κτλ.), Γαλλ. ciel (« [Ἡ δὲ τοῦ συμποσίου στέγη] ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιλεύκῳ, « Ἀθ.)· (ἰδιωνυμ.) τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐντὸς κοιλότητος τοῦ σώματος, ἡ (ἄλλ.) Ὑπερῴα, (Γαλλ.) le palais.

Οὐρανίων, ωνος (ὁ), Π. (κυρ.) υἱὸς (συνήθ. κάτοικος) τοῦ οὐρανοῦ, οὐράνιος. « Οὐρανίωνες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) θεοί, « Ὅμ. (πατρωνυμ.) « Οὐρανίωνες, « Ἰλ. Ε., οἱ Τιτᾶνες.

Οὐρανίως, ἐπίῤῥ. Θεῖως.

Οὐρανοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρανὸς, βαίνω]. ὁ ἀναβὰς ἢ περιπατῶν εἰς ἢ φθάνων ἕως τὸν οὐρανόν. « Κλίμαξ—, « Εὐς.

Οὐρανοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανεβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν βαφὴν) τοῦ οὐρανοῦ, (κοιν.) οὐρανὸς, οὐρανογάλαζος.

Οὐρανογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν, ἀστρονόμος ἢ μετεωρολόγος.

Οὐρανογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δεικνύμενος (φαινόμενος) εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Κυκλοφορῶ καθὼς οἱ πλανῆται) εἰς τὸν οὐρανὸν, [ἐκ τοῦ

Οὐρανοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Οὐρανοβάμων.

Οὐρανοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ) οὐρανοῦ, θολωτὸς, καμαρωτὸς, ἢ οὐρανόχρους.

Οὐρανόθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοθεσία (ἡ). ὁ προσδιορισμὸς τῆς θέσεως ἑκάστου τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Οὐρανόθι, ἐπίῤῥ. Ἐν τῷ οὐρανῷ.

Οὐρανοκάτοικος (ὁ, ἡ), Γλσ. κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κτῆσιν τὸν οὐρανὸν ἢ ἀνήκων ὡς κτῆμα εἰς αὐτόν.

Οὐρανολίσχης, ου (ὁ), Σχλ. = Μετεωρολέσχης.

Οὐρανομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὸν οὐρανὸν, ἀστρονόμος.

Οὐρανομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μῆκος ἴσα μὲ τὸν οὐρανὸν, ὑπερύψηλος· (μεταφρ.) ὑπερμεγέθης. « Κλέος οὐρανομήκες, « Ἀρχ. « Τὸ δὲ κατορθωθὲν οὐρανομήκες ποιήσασιν, « Ἰσοκρ.

Οὐρανομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ κατασκευασμένος.

Οὐρανόνικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νικῶν (ὑπερισχύων) εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοπαίς, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπετὴς, ές (ὁ, ἡ). πεσμένος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος (κυκλοφορῶν) εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοποιία (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴ (ἡ δημιουργία) τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπολῶ τὸν οὐρανὸν, Οὐρανοβατῶ.

Οὐρανόπολις, εως (ἡ). πόλις τοῦ οὐρανοῦ (οὐρανία).

Οὐρανοπολίτης, ου (ὁ), καὶ Οὐρανοπολῖτις, ιδος (ἡ). πολίτης (κάτοικος) τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπορία (ἡ). ἡ ἐν οὐρανῷ ἢ διὰ τοῦ οὐρανοῦ διοδοπορία.

Οὐρανοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ διαπορευόμενος (περιπολῶν) τὸν οὐρανὸν, οὐράνιος.

Οὐρανοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τὸν οὐρανὸν (καπηλεύων, ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα).

Οὐρανοπρόβλητος (ὁ, ἡ), = Θεοπρόβλητος.

Οὐρανόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων [θαυμαστικὸν] τὸν οὐρανόν. « Ὁ ἄνθρωπος—, « Καισάρ.

Οὐρανόρροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀροφὴν εἰς σχῆμα οὐρανοῦ. « Σκηνὴ—, « Ἀθ.

Οὐρανὸς (ὁ), [ὅρος, ὁρίζων]. τὸ ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀστέρας κυρτοειδῶς σχηματιζόμενον. (κατὰ τὴν μυθολογ.) κατοικία τῶν θεῶν. (καταχρ.) ἡ ἀτμόσφαιρα. « Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ, « Θκ 2) (συνκδχ.) τὸ κλιμὰ τινος τόπου. 3) ὁ ἐναστρος κόσμος, τὸ πᾶν. « Ὅστε εἶδιος ἂν εἴη ὁ πρῶτος οὐρανὸς, « Ἀρχ. « Εἴτε κόσμον εἴτε οὐρανὸν ἐν ὑγρᾷ τῳ λέγειν, « Πλάτ. 4) (μετμ.) τὸ ἔσωθεν τῆς ὀροφῆς εἰκοδομήματος θολωτοῦ ἢ σκηνῆς. « Τῶν υἱῶν αὐτοῦ πεζῇ παρευρομένων καὶ οὐρανὸν ὑπερθεν τοῦ βασιλέως αἰωρουμένου κατιχόντων, « Συρ., (ὥθεν 5) (ἐνίοτε) ὁ οὐρανίσκος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ στόματι ἡ γλῶσσα τοῖς ζώοις ἐστιν. » Ἀρστ.

Οὐρανόσε, ἐπίῤῥ. Πρὸς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν, βλέπων πρὸς) τὸν οὐρανόν, (ὀθ. ‖. οὐσ.) εἶδος ἰχθ. τοῦ ὑπ. τὰ ὀμμάτια εἶνε τοποθετημένα εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ γυρισμένα πρὸς τὰ ἄνω.

Οὐρανοστεγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. στέγω]. ὁ βαστάζων (σηκόνων) τὸν οὐρανόν. » Ἄθλος —, « Αἰσχλ., ὁ τοῦ Ἄτλαντος.

Οὐρανοτίμητος (ὁ, ἡ). οὐρανόθεν τετιμημένος. θεοτίμητος.

Οὐρανοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων ἢ κατοικῶν εἰς) τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ καίνων (φέγγων) ἢ φαινόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ.

Οὐρανοφάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. φαίνω]. ὁ φανερώνων (ἑρμηνεύων, ἀποκαλύπτων) εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ, ἢ 2) τοῦ ὑπ. ἡ λάμψις φαίνεται (φθάνει) ἕως τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοφεγγής, ές (ὁ, ἡ), = Οὐρανοφανής.

†Οὐρανοφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐρανοβατέω, [ἐκ τοῦ

Οὐρανοφοίτης, ου (ὁ), Π. καὶ

Οὐρανόφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (πορευόμενος) διὰ τοῦ οὐρανοῦ, Οὐρανοβάμων, (παρ. Ελ.) Περίφρητος. » Τὸ τοῦ πυρὸς οὐρανόφοιτον, « Εὐρ.

Οὐρανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν σηκόνων) τὸν οὐρανόν, (ἴδε Οὐρανοστεγής).

Οὐρανόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔχων οὐράνιον φρόνημα.

Οὐρανοφύτευτος καὶ Οὐρανόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος (δημιουργημένος) ἢ καταγόμενος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόχροος-ους καὶ

Οὐρανοχρώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. ‖. (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. Οὐρανοχρώματος).

†Οὐρανόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Τοποθετῶ εἰς τὸν οὐρανόν, θεοποιῶ, (ὀθ.

†Οὐράνωσις, εως (ἡ). θεοποίησις.

Οὖραξ [οὐρὰξ], ακος (ὁ), τὸ πτηνὸν Τέτραξ.

Οὐραγὸς ἢ Οὔραγος (ὁ). (ἀνατομ.) τὸ ἐν εἴδει οὐρᾶς παρεκτεινόμενον μέρος διαφόρων ἐντοσθίων. » Εἰ δὲ ἐς λεπτὸν ᾖ εὐμήκη ὑμένα τελευτᾷ κιονίς, εἶόν τι εὐραγὸν κατὰ πέρας ἰσχυσα, κράσπεδον τὴν ἐπωνυμίην ἴσχει, « Ἀρετ. (ἰδιωνυμ.) » Ὁ καλούμενος οὐραγός, ἀγγεῖον βραχὺ καὶ ἀμφίστομον, ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῆς κύστεως εἰς τὸ χυρίον ἐμβάλλον, « Ῥουφ.

Οὔρεα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὄρη, βουνά, πλθ. τοῦ Οὖρος = Ὄρος.

Οὐρειάς, άδος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀρειάς.

Οὐρειβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.

Οὐρειθρέπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρειθρέπτος.

Οὔρειος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὄρειος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὔριος.

Οὔριος, α ἢ ος, ον, (σπν.). Ὁ τοῦ οὔρους. « Βῆκος —, « (Ἀντισθ. παρὰ) Φωτ.

Οὐρεσφοιτάς, άδος (ἡ), Π. θηλ τοῦ

†Οὐρεσφοίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρεσίφοιτος.

Οὐρεσιδώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρεσιδώτης

Οὐρεσίοικος, Οὐρεσιφοίτης, Οὐρεσίφοιτος κτλ, Π. = Ὀρεσίοικος κτλ.

Οὐρεύς, ῆος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀρεύς, μουλάρι. » Οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν, « Καλλ. 2) (σπν.) ἀντὶ Οὖρος, φύλαξ. « Βέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἢ τιν' ἑταίρων, « Ἰλ. Ε.

Οὐρέω-ῶ [οὖρον], Μ. ήσω καὶ ήσομαι (παρτ. Ἐούρουν, ἀόρ. Οὔρησα). Κατουρῶ. « Ἂν αἷμα ἢ πῦον οὐρῇς, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) « Ὁ αὐστηρὸς (οἶνος) μᾶλλον οὐρεῖται, « Ἀθ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ οὐρούμενα, « Ἰατρ., τὰ μετὰ τοῦ οὔρους ἐκκρινόμενα.

‡Οὐρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἁρμενίζω (μὲ εὔριον ἄνεμον).

Οὐρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Οὐρά.

Οὐρῆας, αἴτ. πλθ. τοῦ Οὐρεὺς = Ὀρεύς.

Οὐρηβόρος (ὁ, ἡ). ὁ πρωγῶν (ζαγκάνων) τὴν οὐράν του. » Αἰγύπτιοι καθ' ἱερὸν λόγον θράσκοντα οὐρηβόρον (κατὰ διορθ. ἀντὶ Οὐρηβόλον) τοῖς πυραμίσιν ἐγγλύφουσιν, « Ι. Δυθ.

Οὐρηβόχος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Οὐροδόχος.

Οὐρήθρα (ἡ). ὁ σωλὴν (ὁ ὀχετὸς) διὰ τοῦ ὑπ. ἐξέρχεται τὸ οὖρον, ἡ κατουρήθρα.

Οὔρημα (τὸ), [οὐρέω]. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αὐρήσεως, τὸ κάτουρον.

Οὐρηκός, ἀ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὖρον. » Ἄγγος οὐρηκόν, « Ἀξ., οὐροδόχον.

Οὐρησείω (χ. Μ) = Οὐρητιάω.

Οὔρησις, εως (ἡ), τὸ οὐρεῖν, κατούρημα. » Οἱ ὀξεῖς καὶ ὠριμεῖς (χυμοὶ) λύουσι τὴν οὔρησιν, « (Μ γαιθ. παρ') Ἀθ. 2) = Οὖρον, οὔρημα. » Οὔρησις αἱματώδης (ὠμὴ, δυσκολαίνουσα κτλ.), « Ἱππκρ.

Οὐρητὴρ (ὁ). ὁ σωλὴν (ὁ ὀχετὸς) διὰ τοῦ ὑπ. περᾷ τὸ οὖρον ἀπὸ τῶν νεφρῶν εἰς τὴν κύστιν.

Οὐρητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἀνάγκην νὰ κατουρήσω, (κοιν.) κατουρηζῶμαι.

Οὐρητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκαλύνων τὴν) οὔρησιν, διουρητικός. » Τὰ δ' ἀμύγδαλα οὐρητικά, « Ἀθ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὔρημα ἢ τὴν οὔρησιν. » Πόρος —, « Ῥοῦφ., ἡ οὐρήθρα. 3) ὁ κατουρῶν συχνὰ ἢ εὔκολα. » Οὕτω γὰρ ἂν οὐρητικώτατος εἴη, « Ἱππκρ.

Οὐρητρίς, ίδος (ἡ), = Οὐροδοχεῖον.

Οὐρία, θηλ. τοῦ Οὔριος.

Οὐρία (ἡ), [οὐρά]. εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριόπαπιας).

Οὐρίαι, Ἰων. ἀντὶ Ὅριαι.

Οὐρίαχος (ὁ), Π. [οὐρά]. ἡ ὄπισθεν σουβλερὴ ἄκρα (ὁ ἄλλ. Σαυρωτὴρ) τοῦ ὄρατος, ἴδε Οὐραχός.

Οὐρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ὁρίζω.

Οὐρίζω, Μ. ίσω, Π. [οὖρος]. φέρω (δηγῶ) τὸ πλοῖον μὲ οὖριον ἄνεμον. (μεταφορ.) κάμνω νὰ ἐπιτύχῃ τι, διευθύνω ἀνηκόντως.

†Οὐρίθρεπτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὐρειθρέπτος.

Οὔριος, ἴδε Οὔριος.

Οὐριοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (ἁρμενίζω) μὲ εὔριον ἄνεμον. [ἐκ τοῦ

Οὐριοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἁρμενίζων) ἐξ οὐρίας (κοιν. πρύμα).

Οὔριος [οὖρος], α ἢ ος, ον. (κυρ. ἄνεμος) καλὸς διὰ ταξειδι, πρύμος, « Ἐξ οὐρίων ἢ Ἐν οὐρίῳ ἢ Ἐξ οὐρίας (ἐνν. πνοῆς) ἢ Οὔρια πλεῖν (θεῖν, δραμεῖν), Ἀξ., ἁρμονίζειν πρύμα. (καὶ συνκδχ.) « Οὐρίᾳ τέθριπτο, « Αἰσχλ., ἡ τοῦ οὐριοδρομοῦντος πλοίου. » Οὐρίᾳ βίπλῃ, « Ἀρστ., ἡ δίπτυθύνουσα φορὰν πρὸς τὰ κάρβασα τὸν διὰ νεμον. » Ἄλλ' ἀλιεὺς ἀπέλλοιτο λίνα πνοιῇσι πετάσσας οὔριον, « Ὅπλ. (καὶ μτφορ.) » Οὐρία πρᾶξις, « Αἰσχλ., ἡ εὐπιτυχής. ‖. » Ζεὺς οὔριος, « Κύριος, ὁ πέμπων οὔριον ἄνεμον. ‖. (ἐπίθ.) » Οὔρια θεῖτε, « Ἀρστ., Οὐριοδρομεῖτε. 2) (ἐπὶ ὠῶν) ἄγονος, κλούβιος, (ἄλλ.) ὑπηνέμιος. « Διαφθείρεται δὲ τὰ ὠὰ, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὔρια, μᾶλλον κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν, μιγνυμένης τῆς λεκίθου... Τοῖς δὲ γαμψώνυξιν ὀλιγοτάκνοις οὖσιν, οὐδὲν ἧττον συμβαίνει τοῦτο· πολλάκις μὲν γὰρ τῶν ὠῶν θάτερον οὔριον γίνεται, τὸ δὲ ἕτερον, ὡς εἰπεῖν, ᾄρει, « Ἀρστ.

Οὐριαστάτης, ου (ὁ), Π. [οὔριος, ἵστημι]. εὐτυχίας παραίτιος, αἴσιος (ς).

Οὐριότης (ἡ). τὸ οὐριοδρομεῖν, εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία.

Οὐριόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [οὔριος]. φέρω τι εἰς τὴν διακρισιν τῶν ἀνέμων, = Ὁρμόω.

Οὔρισμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὅρισμα.

‡Οὔρισμα (τὸ). οὔριος ἄνεμος.

Οὐροδοχεῖον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ τὸ οὖρον, κατουροκάναστον.

Οὐροδόχη (ἡ) καὶ

Οὐροδόχιον (τὸ), = Οὐροδοχεῖον, [ἐκ τοῦ

Οὐροδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων τὸ οὖραν.

Οὐρεειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) οὐρᾶς.

Οὔρον (τὸ), [οὐρός]. τὸ κάτουρον.

Οὖρον (τὸ), Π. ἀντὶ Ὄρος, ὅριον, διάστημα μέχρι τοῦ ὑπ. φθάνει τι.

‡Οὐροπύγιον (τὸ), = Ὀρθροπύγιον.

Οὖρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Οὐρὸς ἢ Ὀρθός.

Οὖρος (ὁ). χανδάκι (αὐλάκι) διὰ τοῦ ὑπ. διαβαίνουσιν τὰ πλοῖα ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν ἢ τὸ ἀνάπαλιν, (παρ.) Ὅλκος, [τυγχ. τῷ

Οὖρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὄρος, σωρός.

Οὖρος (ὁ), Π. [αὔρα]. ἄνεμος (κυρ. ἀρίστιμος), (ὀθ. μτφορ.) εὐτυχία. » Νῦν σ' ἀγαπᾶ τις οὖρος ἐκ κακῶν, « Εὐρ.

Οὖρος (ὁ), Π. [ὥρα]. ἐπιστρηγίς, ἐφορεία, φυλακή. » Βούλομαι ἡδὴ νεῦσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ἔπιθεν εὖρον ἐῶν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν, « ‖. ὁ, τι.

Οὖρος (ὁ), εἶδος ξ., ἀγριόβοδον ἢ ἄγριον βούβαλον, (ἄλλ.) Βόνασος, [Πελών.] aroch.

Οὖρος, εος-ους (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὄρος, βουνόν.

Οὐρατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (τέμνω) τὴν οὐρὰν. » Ἵππον —, « Γλαυκ.

‡Οὐρόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐρίδω, (εὔχρ. κυρ. μονογ. εἰς τὸ συνθ. Κατουρῶ).

Οὐρωδής, ές (ὁ, ἡ). οὐρᾷ ἢ οὖρον ὅμοιος τὸ εἶδος. » Οὐρώδης παρὰ τὸ οὐρώσῃ γονὴν ἔχειν, « Ἐτυμολ.

Οὖς, ὠτός (τὸ). τὸ αὐτὶ. » Εἰς οὖς, = ψιθυριστὶ εἰς τὸ αὐτί, κρυφᾶ. 2) (μεταφ.) χεῖλος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λι (πάσιμον) ἄγγελον. » Κύλικα οὐκ εἶναι· οὐ γὰρ ἔχειν ὦτα, « Ἀθ. » Ἀπείκαζε τοὺς πειστοὺς ἀμφιρεῦσιν, ὑπὸ τῶν ὠκεανῶν ῥᾳδίως μεταφερομένοις, « Πλ. 3) » Οὐς θαλάσσιον, « Ἀρστ., εἶδ. ὀστρέου (μυοσθύρου), (ἅλλ.) Λεπάς ἀγρία.

Οὖς, ὠτ., πλθ. τοῦ Ἀναφορ. Ὅς.

Οὖσα, θηλ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Οὐσα, Π. πλθ. τοῦ Οὖσον.

Οὐσία (ἡ). τὸ εἶναι, ἡ ὕπαρξις· τὰ συζαπάρχοντα, κατάστασις, περιουσία. »Τὰς ἀπαιδεύ οὐσίας, « Σωφ., τὴν κατάζασιν τῆς ἀτεκνίας.

Οὐσιαρχία (ἡ), (θλγ.) ἡ ἐπὶ τῶν οὐσιῶν (τῶν ὄντων) κυριαρχία, ἡ ἡ ἀρχὴ τῆς οὐσίας, ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία τῆς ὑπάρξεως τῶν ὄντων.

Οὐσίδιον (τὸ), μικρὰ οὐσία (περιουσία).

Οὐσιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐσιόω.

Οὐσιοποιός (ὁ, ἡ), (θλγ.). ὁ ποιητὴς (δημιουργὸς) τῆς οὐσίας τῶν ὄντων.

Οὐσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω οὐσίαν (ὕπαρξιν) εἴς τι, παράγω εἰς τὸ εἶναι, δημιουργῶ. « Φωνὴ οὐσιοῦσα οὐσίωται, εὐτυχεῖν δὲ ᾗ δ' ἀτυχεῖν οὐσίοις τισὶν ἐπιλέγεται, « Εὐς. » Ὁ κατὰ ζωὴν λογικὴν οὐσιωμένος, « Σιμπλ., ὁ δημιουργηθεὶς ζῶον λογικόν.

Οὐσιώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ κατ' οὐσίαν ὑπαρκτός.

Οὐσιωδῶς, ἐπίρ. Κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμία (ἡ). ἡ κατ' οὐσίαν ἐπωνυμία.

Οὐσίωσις, εως (ἡ), τὰ οὐσ. τοῦ Οὐσιόω, οὐσιοποίησις.

Οὔσιον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἶσον, σχοινίον, φλαμουρίσχοινον.

Οὖτα, Π. γ'. ἐν. πρα. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ

Οὐτάζω, Μ. άσω, = Οὐτάω.

Οὐτᾶμαι, καὶ Οὐτάμεναι, Π. ἀντὶ Οὐτήσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Οὐτάω-ῶ, Μ. ήσω; Π. [συγγ. τοῦ Ὠθέω], κεκῶθ (κυρ. μὲ ἀγγέμαχον ὄπλον), τρυπῶ, πληγόνω. « Οὖτ' ἄρ' βεβλημένος ὀβελὸν χαλκῷ, οὔτ' οὐτασχεδίην οὐτασμένος, « Ὁδ. Α. » Ἕλκος δ' μὲ βρατὸς οὐτασεν ἀνήρ, « Ἰλ. Ε. « Οὐτημένη διιεῖλῃ, « Ἰλ. Ξ., Ρ., ἡ ἀνοικτὴ πληγή.

Οὔτε [ὑῦ, τέ], ἐπίρ. Ἀρν. = Οὐδέ. (συνήθ.) « Οὔτε.. οὔτε, « (ἡ) » Οὔτε.. οὐδέ, « (ἡ) σπν.) » Οὔτε.. οὔ, « (ἡ) » Οὔτε... δέ, « Ἡρ. » Οὔτε πας' ἐν πελέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, « Ἰλ. Β. » Οὔτε γὰρ ἐξήγετο οὐδὲν, οὔτ' εἰσήγετο, « Δμ. » Καὶ οὐ περιόψομαι πατρὸς, « αὐτ.

Οὔτερος, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Ὁ ἕτερος.

Οὐτήσασκε, Π. ἀντὶ Οὐτάζε, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Οὐτάζω.

Οὐτῆσαι, εως (ἡ), τὰ οὐσ. τοῦ Οὐτάω, πληγωμα.

Οὐτήτειρα (ἡ), Π. [οὐτάω], ἡ πληγόνουσα. « Ἔχιδνα —, « Ἐπιγρ.

Οὔτι, οὐδ. τοῦ Οὔτις.

Οὐτιδανός [οὔτις], ἡ ἡ ὰς, όν, = Οὐδαμινός, τικοτένιος· ἀσήμαντος· ἀνάνδρος. (ἐπὶ πραγμ.) ἄχρηστος, πρόστυχος.

Οὔτινος, γεν. τοῦ Οὔτις.

Οὔτινος, γεν. τοῦ Ὅστις καὶ Ὅ,τι.

Οὔτιπου, ἐπίρ. Ἐρωτημ. μήπως; ἆραγε; μήπως τάχα;

Οὔτιπω, ἐπίρ. = Οὔπω.

Οὐτὶς, ἰδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀπίς.

Οὔτις (τὸ οὐδ. Οὔτι), ἡ γεν. Οὔτινος, = Οὐδείς, κανείς. » Ἐλεύθερος γὰρ εὔτις ἐστι πλὴν Διός, « Αἰσχλ. » Οὔτις ἔγνω ὅς τις ἐξαιρήσεται, « Εὐρ. » Μήτηρ γὰρ εὔτις ἐστιν ἥ μ' ἔγεινατο, « Αἰσχλ. » Οὐ νεῖδεσιν ἡρασσον εὔ τις ἔσθ' ὅς εὖ, « Σοφ. »Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι « Ἰλ. Δ. ||. (τὸ οὐδ.) Οὔτι, ἐπίρ. Ἀρν., παντάπασι, διόλου. » Τὴν δ' οὔτι προσέφη, « Ἰλ. Α. (ἡ ἁπλῶς ἀντὶ) Οὐ. » Οὔτι γαίῃσι, « Ἡρ. » Οὔτι παντὶ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ, « Πλάτ, (συγχ. τῷ

Οὗτοι, ἐπίρ. Ἀρν. Ὄχι βέβαια. » Οὔτοι ἔβρεγα μάχην, « Ἰλ. Ρ. » Οὔ τοι τι μάχης ἀδαήμονές ἐαμεν, « Ἰλ. Ν. » Οὔτοι καταπρίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω, « Ἀρχρ.

Οὗτος [ὁ, αὐτός], οὗτη, τοῦτο (ἡ γεν. Τούτου, ταύτης, τούτου, ἡ δοτ. Τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, ἡ αἰτ. Τοῦτον, ταύτην, τοῦτο. πλθ. ἡ ὀνμ. Οὗτοι, οὗται, ταῦτα· ἡ γεν. Τούτων· ἡ δοτ. Τούτοις, ταύταις, τούτοις· ἡ αἰτ. Τούτους, ταύτας, ταῦτα), ἀντνμ. Δεικτ. (κυρ. πρὸς δεῖξιν τοῦ πλησιεστέρου ἀντικειμένου). Αὐτός. » Ἐκεῖνο Αἰσκρίων, τοῦτο Θήσειον, « (Πγήσ. παιά) Στρβ. »Οὗτος μὲν πανόριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει· ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται, « Ἡσ. » Περᾶχθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, « Πλ. (ᾗ ἐμφαντ.) » Οὗτος ἐγὼ, πάρειμι, « Αξ. » Δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, « Ακ. (συχν. ἐπιπιφέρεται πρὸς ἐπανάληψιν διακοπείσης φρσ. ἢ καλλιωπισμόν) » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Λεωτέης, τοῦ περ πρότερον ἐμνήσθην, οὐδὲ οὗτος τροσωτέρω ἔφησι ἀπιέσθαι, « Ἡρ. » Οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες, οὗτοι φιλήθλιος ὑπηρετοῦσι, « Ξεν. (ᾗ Ελλην.) «Οὗτος, ὦ οὗτος, σέ φημι, « Αξ. » Ὦ οὗτος, Αἶαν, « Σοφ. » Ἐπίσχες, οὗτος, « Ἀρχρ. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Ταύτῃ (ἀλλ. χώρᾳ ἢ ὁδῷ ἢ μεθόδῳ, ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τοπ. ἢ Τροπ. ἢ Ὁμοιωματ. ἀντὶ Ἐντεῦθεν, Ἐντεῦθεν, Οὕτω. » Οἱ ταύτῃ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, « Ξεν. »Οὐ ταῦτ' ἐγὶ πω ταύτῃ, « Ἀρχρ., δὲν ἔφθασεν ἀκόμη τὸ πρᾶγμα 'ως ἐδῶ. » Οὔτει ταῦτα ταύτῃ, « Εὐρ., δὲν εἶν' ἔτσι, δὲν ἐτελείωσεν 'ως ἐδῶ. » Ταύτῃ καλεῖσθαι, « Πλάτ. »Ὅπῃ κάλλιστον, ταύτῃ καταστήσασθαι, « Ξεν. » Ἔστω ταύτῃ ὅπῃ τις ὑπολομβάνει, « Πλάτ. ||. (τὸ οὐδ.) Τοῦτο (ἡ) Ταῦτα (ἐλλ. προθ. ἢ ῥημ. ἀναλόγ., ἐκλαμβ. διαφόρως). » Τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ, « ἀντὶ Μέρας μὲν,—δέ. » Τοῦτο μέν, ἔπειτα δὲ, « ἀντὶ Πρῶτον μέν. »Καὶ ταῦτα φίλος ὤν, « Ακ., ἀντὶ Καὶ μάλιστα ἐνῷ (ἀφ' ὧ). » Ἄνδρα γενναῖον θαυεῖν, καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός, « Αἰσχλ. »Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, « φρα. ἀντὶ Εἶεν. » Ταῦτ' (ἀνν. ποιήσω ἢ ἔσται) ὠδέσποτα, « Ἀρχρ., (καιν.) ἆς εἶναι! ὁρισμός Σας! (καὶ συχνότ.) »Ταῦτ' ἄρα (δή, οὖν), « διὰ τοῦτο λυπῶ. » Ταῦτ' ἄρα καὶ ὀνειώρασμαι, « Ξεν. » Ταῦτά τοι καὶ λεπτότερός ἐστι, « Πλάτ.

Οὗτοσὶ (καὶ σπνττ. Οὑτοσὶ), αὑτηὶ, τουτὶ, Ἀττ. (κατὰ παρέκτ. ἢ προσζυγηματισμὸν) ἀντὶ Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς δείξεως) » Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ — Τουτῳῖ, « Ἀρχρ. »Ἐπεισι γοῦν τείσιν λύγκοις οὑτοσὶ μύκητες, « αὐτ. » Τουτὶ δέ τίς « αὐτ. »Τουτοδὶ κρεάδιον, αὐτ.

Οὕτω ᾗ (πρό φων. ὄχι ἔμφω πάντοτε) Οὕτως [οὕτος], ἐπίρ. Ὁμοιωματ. (ἀναφέρ. συνήθ. εἰς τό Ὡς). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔτσι. » Ταῦτα μὲν οὕτω τελῶ, ὡς σὺ κελεύεις, « Ὁδ. Α. (καὶ γωρὶς τοῦ Ὡς). » Ἔσσεται οὕτως, « Ὁδ. Π. » Οὐχ οὕτως ἔσται, « Ὁδ. Φ. » Οὐδὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, « Ξεν. (ἐνίοτε παραλείπεται) » Ὅρῳ δ', ὥσπερ γεωγοῦντας, καὶ τὰς ἄλλας τέχνας ἐργαζομένους ἀνθρώπους, « αὐτ. (καὶ πρωθυστέρως) » Καλὸν δ' οὕτω ἔχων εὖπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, « Ἰλ. Γ. » Ἐπὶ ἀδύνατον ἀμύνεσθαι οὕτω τόλιν ἐρχόμεθα, « Θκ. (καὶ πιὸς ὑπερθ.) » Οὕτω κουφότατος πίλεν, ὡς' ἐκολύμβα, τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας.. μολιβδον, « Ἐπγρ. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) » Οὕτω μέν, εὖ·ω δέ, « ἀντὶ Μέρος μέν— δέ. » Τότε μὲν ἐκείνως, νῦν δ' οὕτως διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, « Ισκρ., (παρβλ. Οὗτος). 2) Ἐπιτατ. (ἐπομ. συνήθ. τοῦ Ὥστε), τόσον, τόσον πολλὰ (καλὰ, δυνατὰ κτλ.). » Ἦν χιὼν πολλὴ καὶ ὕδωρ οὕτως ὥστε τὸ ὕδωρ.. ἐπήγνυτο, « Ξεν. (ᾗ ἅλλ. τοῦ Ὅσος) » Αἱ τῶν Λίγυπτ. πεφαλαὶ εἰσι οὕτω δή τι ἰσχυραί, μόγις ἂν λίθῳ πεῖσας διαῤῥήξειας, « Ἡρ. (ἡ ἐνίοτε τοῦ Οὕτω) « Καὶ ὥσπερ οὐδὲ γράμματα πάει τὰ αὐτά, οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐταί, « Ἀρστ. (ᾗ ἐν εἴδει ἐπιφωνήσ.) «Οὕτω μεγάλας πάς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι, « Ισκρ. »Οὕτω δή τι ὁ Ἀχιλλεὺς ἰσωφρόνει, « Ψλτ. (καὶ ἀπολ.) » Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτως σφόδρα; « Ἀρχρ. (καὶ ἐπιφερομ. τοῦ Ὅς) » Οὐκ ἔστιν εὕτιν μῶρος ὅς θανεῖν ἑρᾷ, « Σοφ. (ἡ τοῦ Ὅστις), Τίς οὕτω φάθυμός ἐστιν ὅς τις οὐ βουλήσεται; » Ισκρ.

3) Εὐκτ. (ἴνν. τοῦ Ὡς). » Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, « Ἀρχρ., ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου! » Οὕτω σωτὴς ὄναιο, « Λπ., ἔτσι νὰ χαρῇς τὴν ζωή σου! 4) Συμπέρασμ. ἢ Ἀποδωτ. (ἐνκλίας), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Δή), ἔτσι λοιπὸν, ἐπομένως (καὶ εἰς μεικρὸς φρσ.) » Τότε, (καὶ) μετὰ ταῦτα· « Γνοὺς ὅτι (τὸ καὶ τὸ), οὕτω δὴ κρίνας, « Ξεν. » Ἐπεὶ τε δὲ οὐκ ἀνίεναι τὸ κακὸν, οὕτω δὴ κτλ., « Ἡρ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς φρσ.) » Οὕτως ἡ ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον εἶδε τὸ ὡριστον ἀφιρίσθαι κτλ., « Ξεν. (καὶ ἐρωτηματ.) » Οὕτω δὴ μέμονας Τρῴων πόλιν καλεῖφιν; Εἶγα κτλ., « Ἰλ. Ξ. » Ἦν κλιδὸν ἐνίξαντες, οὕτω τρώγουσι, « Ἡρ. « Ψφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χαρίτας ἀπειτει, « Αἰσχ. » Προστυξομένοι.., οὕτω δείδεικον τὰ ὄρια, « Ξεν. 5) Καταφατ. (εἰς τὰς ἀποκρ. καὶ κατ' ἔλλ.) μάλιζα, βέβαια, ἔτσι εἶνε. » Σὺ ὦρα τὰ μὲν ὡφελοῦντα χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταῦ γράμματα.—Οὕτως,«Ξεν. 6) Ἐμφαντ. (ἀντὶ τοῦ) Ἁπλῶς, ἔναντ τοῦ πάκιν (χωρὶς νόημα), ἐκ τοῦ προγεἰρου, ἐξ ἀπροπτου. « Διὸψ εὖτως. « Ἰλ. Β. «Κεῖσ' οὕτως « Ἰλ. Φ. « Ὅμως οὕτως ἀκοῦσαι, ἔχει τινὰ λέγον ,» Δμ. « Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔγω εἰπεῖν.» Πλάτ. «Εἴ τι ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, « αὐτ. « Οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ , μηδὲν ἐπισκοπουμενον, « Ακ. , (κοιν.) ἔτσι τοῦ ἤλθε (τὸν φάνηκε) (καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν ὁ.ητ.) « Οὕτω ποτ' ἦν μῶς καὶ γαλῆ, « Ἀρχφ. « Ἦν οὕτω γέρων ᾧ γραῦς,« αὐτ.

Οὕτωσί (καὶ πρὸ φων. ἐνίοτε) Οὑτωσίν, ἐπίρ. Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Οὕτως.

Οὐγ, ἐπίρ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Οὐκ.

Οὐγί, ἐπίρ.= Οὔ, (κοιν.) ὄχι.

Ὀφειδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄφις, φειδάκι.

Ὀφειλέαιων (τὸ), = Ὀφείλημα, χρέος.

Ὀφειλέτης, ου (ὁ) καὶ Ὀφειλέτις, ιδος (ἡ). ὁ ὀφείλων, χρεώστης.

Ὀφειλετικὸς, ἡ, όν, (ᾰ ἐπίρ.) -κῶς. Ὀφειλέτου ἴδιος, χρεωστικος.

†Ὀφειλὴ (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὀφείλημα (τὸ) τὸ ὀφειλόμενον, χρέος, (ἴδε Ὄφλημα).

†Ὀφείλιμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀφέλλιμος.

Ὀφειλομένως καὶ

Ὀφειλόντως, ἐπίρ. (μ-γ.) Πρεπόντως, ἀνηκόντως· ἀφεύκτως,κατὰ χρέος, ᾧ ἐκ τοῦ

Ὀφείλω [ὀφέλλω], Μ.ὀφειλήσω (ἀόρ. Ὠφείλησα καὶ β'. Ὤφελον καὶ [συγκ.] Ὤφλον, πρκ. Ὤφληκα καὶ πθ. Ὤφλημαι, ἀόρ. πθ. Ὠφειλήθην). Ἔχω (Εἶμαι εἰς) χρέος, χρεώστῶ. (τρπ.) εἶμαι ὑπόχρεως (ἀναγκασμένος ἠθικῶς) νά. (μέ οὐτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'. ᾧ δίτ. ἐκ δ'.) « Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, ἀλλ' ἢ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους, « Γρφ. « Πολλέσι χρεῖος ὄφειλον,« Ἰλ. Α. « Ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἕτερον, « Πλάτ. (καὶ ἐνν. τῆς δοτ.) « Ὁ νόμος κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπρῤῥήτων , πεντακοσίας ὁραχμὰς ὀφείλειν,« Ισκρ. (παρβλ. Ὄφλω). (καὶ τρπ.) «Χάριτας ὀφείλειν τινί,« Θκρ. «Ἀγαθὸν ἢ Κακὸν («Βλάβην) ὀφείλειν τινί,« Λξ., χρεωστῶ νὰ ἀνταποδώσω (κοιν.) τὸ φιλάττω. « Ὀφείλεται τὴν ψυχὴν πᾶσιν,« Λίλ., τοὺς χρεωστοῦν τὴν ζωήν των. (ᾧ πρὸς ἀπαρ.) « Ὀφείλεις, ἐμοῦ προποιήσαντος χρηστὰ ἐς σέ , χρηστοῖσι με ἀμείβεσθαι, « Ἡρ. « Σφάλλεσθαι ὀφείλεις, « αὐτ., ἀνάγκη πᾶσα (εἶν' ἀφεύκτως ἐπομενον) νά. « Ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω τὰ λεγόμενα , « αὐτ., εἶνε χρέος μου. «Νῦν ὄφελλεν πονέεσθαι λισσομενος, « Ἰλ. Κ., πῶς ἔπρεπε. (καὶ ἐρωτημ.) «Οὐκ ὄφελλον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥύψαι « Ἰλ., δὲν εἶχα δίκαιον ; (παρβλ. Μέλλω 2). (καὶ πθ.) « Βρυτεῖς ἅπασι καταθανεῖν ὀφείλεται, « Εὐρ., πρέπει ἀφεύκτως. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὸ ὀφειλόμενον,« ἀντὶ Τὸ ὀφείλημα, τὸ χρέος, τὸ καθῆκον. ‖. (συχνότ. ὁ ἀόρ. β'.) Ὤφελον καὶ Ὄφελον καὶ Ὄφελλον καὶ (παρὰ Π. ἀναῤῥ.) Ὄφελον(λλον), (μεταβ. ἀπαρεμφ. πρὸς δήλωσιν εὐχῆς). « Ὤφελον ἐκλιπεῖν βίον, « Σοφ., εἴθε νά. « Τὴν ὄφελ' ἓν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμις, « Ἰλ. Τ. (ᾧ μὲ εὐκτ. μόρ.) « Δῖ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. « Ἰλ. Γ. « Αἰὼ ἅμα πάντες ὀφέλετε περάσαι, « Ἰλ. Ω. « Εἴθε σου εἶναι ὄφελεν αὐτοῦ θερμὲς ὁ πλεύμων,« Δ.ερφ. « Ὡς ὄφελεν θανέειν αὐτοῦ, « Ὀδ. Ξ. « Ὡς μὴ ὤφελλε τελέσθαι, « Ἰλ. Χ. « Εἶδον τὸ μὴ ἰδεῖν ὄφελον, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) « Τοῦτον δ' ὐδ' εἰ γέγονε εἰδώς, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον (ἐνν. εἰδέναι),« Δμ. (ὀθ. μτγν. ἁπλ. ἀντὶ ἐπιβ.) «Εἶθε ! ἄμποτε! «Ὄφελον κατευθυνεῖταν αἱ ὁδοί μου, « Γρφ. «Κατέχει εἴς τι τῶν ἀδύτων ὡς ὄφελόν γε καὶ εἰς ᾅδου, « Γργ.

Ὀφελίμιος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφέλλω] ἀντὶ Ὠφελιμος, χρήσιμος.

Ὄφελον, Π. ἀντὶ Ὄφελον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὀφείλω.

Ὀφέλλω, Μ. ελῶ (ἀόρ. Ὤφελα), Π. [ὄμπη, Ατ. ομη, opes]. αὐξάνω, τρέφω, πληθύνω· (τρπ.) προάγω· (κατ' ἔκτ.) σαιρόνω, αυγηρίζω· (πθ.) αὐξάνομαι κτλ. (μεταφορ.) προκόπτω. προεδεύω. «Ἔνεμος κῦματ' ὀφέλλει, « Ἰλ. Ο. «Οἶκον ὀφέλλειν,» « Ὀδ. Ο. « Μᾶλλον (« Πόνον) ὀφέλλειν, « Ἰλ. Π. « Τὴν στεγὴν ὀφέλλοντα (οὐχὶ παρὴν ὄφελμα) πυθμένι στοιδῆς , « Ἱππών. (καὶ πθ.) « Ἀτίων ὀφελλομενον ὄμβρῳ, « Θκρ. 2) ἀντὶ Ὀφείλω. « Σωφρονεῖν μοι δοκεῖς , « Ὀδ. Θ. (καὶ πθ.) « Χρεῖός μοι ὀφέλλεται, « Ὀδ. Γ., (ὄθ. Ὄφελμα (τὸ), Π. αὔξησις· κέρδος. ὠφέλεια. 2) = Ὄφελτρον, σάρωμα, ἴδε Ὀφέλλω.

Ὄφελον, ἐπίρ. Εἴθε, ἄμποτε ! (ἴδε Ὀφείλω, περὶ τὸ τέλος).

Ὄφελος [ὄφέλλω], εος-ους (τὸ), σπν. εἰς τὰς πλαγ. πτ.). Κέρδος, ὠφέλεια. « Τί ὄφελος ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν; « Ἀρχφ. (καὶ μὲ γεν.) « Οὐδὲν ὄφελος ἐστι ὐδέν , « Ἡρ., δὲν ἀξίζουν (χρησιμεύουν) τίποτε. « Ἀνὴρ, ὅτου τι ᾧ σμικρὸν ὄφελος, « Πλάτ., ὑπωσοῦν χρήσιμος. « Ὅτι περ ὄφελος ἦν τοῦ στρατεύματος,« Ξεν., τοὺς παλληκαρους, τὸ ἄνθος.

Ὀφελσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀφέλιμος.

†Ὀφελτρεύω, Μ. εὐσω, Σχλ. σκυπίζω, συγυρίζω, ἔκ τοῦ

†Ὄφελτρον (τὸ), Σχλ. [ὀφέλλω], σάρωθρον, σάρωμα.

Ὀφεώδης, ους (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = Ὀφιώδης.

Ὀφθαλμία (ἡ). νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, πονόμματος.

Ὀφθαλμίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους ἢ ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμούς, (ὄθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. ἀετοῦ ἢ ἱέρακος ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) εἶδ. ἰχθύος, (παρβλ.) Θύωψ.

Ὀφθαλμιασις, εως (ἡ),— Ὀφθαλμία, ἔκ τοῦ

Ὀφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὀφθαλμίαν. 2) (μέ αἰτ. ἢ μάνην ἢ κρᾶσιν.) ἔχω 'ς τ' ὀμμάτι (ἢ τ' ὀμμάτι μου εἴς) τι, βλέπω τι μὲ κακὸν 'μμάτι, φθονῶ, βασκαίνω. « Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, « Πλδ.

Ὀφθαλμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀφθαλμός, 'μματάκι.

Ὀφθαλμίζομαι, Μ. ισθησομαι, Ἐλνῶ (Μολόνομαι ἀπὸ ὀφθαλμίαν. 2)=Ἐνοφθαλμίζω, 'μπολιάζω. 3) ἔχω ἐνπεπασμένον τι ἐπάνω μὲ ἔνειδε ὀφθαλμοῦ. « Ἐλινόποδες ἄνθρωξ καὶ ἠλέκτρους ὠφθαλμισμένους, « Σβ.

Ὀφθαλμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. « Ὀφθαλμικὸν (μετὰ ᾧ χωρὶς τοῦ) φάρμακον, « Ἰατρ.

Ὀφθαλμῖτις, ιδος (ἡ) .= Ὀφειλέτις.

Ὀφθαλμοβολίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβάλλω βάσκανον ἢ ὑποπτον ἢ ἐρωτικὸν ὀφθαλμόν εἴς τι, (κοιν.) φήχνω 'μματιές, (παρβλ.) Ἐποφθαλμίζω.

Ὀφθαλμοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ μάτια (τῶν ζώων). « Ἡ φωτογῆ μαλιστάτιον ὀφθαλμοβόρον τῶν δρυέων, « Ἀρτ.

Ὀφθαλμοδουλεία (ἡ), (Γρφ.) τὸ νὰ δουλεύῃ (νὰ ὑπηρετῇ) τις μόνον ὅσον ἤμπορεῖ νὰ τὸν βλέπωσιν (κοιν. ὁιὰ τὰ 'μάτια).

†Ὀφθαλμόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν κατ' ὀφθαλμοδουλείαν.

Ὀφθαλμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀφθαλμοῦ. 2) = Ὀφθαλμικός.

Ὀφθαλμοκλέπτης, ου (ὁ), = Ὀφθαλμαπάτης.

Ὀφθαλμοπλανία (ἡ)· τὸ ἔργον τοῦ ὀφθαλμοπλάνου.

Ὀφθαλμοπλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεωμένων (Τουρκ.) Γκιὸζ-μπαγιντζῆς.

Ὀφθαλμορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἐξορύττων τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἐβγάλλων τὰ μάτια).

Ὀφθαλμὸς (ὁ), [ὄσσομαι, ὀφθησομαι] τὸ 'μμάτι. « Ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, « Ὁμ. « Ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁπώπει, « Θκρ. « Ἀλλοῖ ὀφθαλμὸς μευ ὁ δεξιός, « Θκρ. « Ἰὼ ὀφθαλμῶν τινός (ἢ τινι) γίγνεσθαι,« Ξεν., Ἡρ., γάνεται ἀπὸ τὰ 'μάτια τα « λατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν,» Ξεν., κατὰ πρόσωπον. « Ψαιλέως ὀφθαλμοί,» Δρ. ερφ., (εἰς τὴν Περσ.) βασιλικὸς ἐφορος (ἀπεσταλμένος)· (Ἱ.) « Ἡμέρας (, Νυκτὸς) ὀφθαλμός, « ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη.

2) (μεταφορ.) τὸ κάλλιστον, τὸ πολυτιμότατον. παρηγορία, (παρβλ.) φῶς. « Ἑλλάς ὀφθαλμός, « Πίνδ. « Ὀφθαλμὸς ἀνθῶν τε ῥόδων, « Δξ. « Εἷς πασῶν ὀφθαλμὸς βίου, « Εὐρ. 3) (μτγν.) τὰ βοῦκλα τῶν φυτῶν, ὁ κόμπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον φυτρώνουν τὰ φύλλα (ἢ βίζωσις κοιν.) τὸ 'μμάτι. « Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνω ὁρᾷ βλασταίνοντα τὰ φύλλα τοὺς κατὰ γῆς οὖν ὀφθαλμοὺς ἀφαιρεῖ τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν,« Ξεν. 4) ἡ σπογγυλὴ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. περνᾷ τὸ κοντάρι « Λακωμ' ἔχειν περὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἔχει αὐτ. ἐρφ. « Λύειν (ἢ νοῦς) σκεύεος ἔχει αὐτ. « Ἐν οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἔνεισιν, « Ἐπιχ.

Ὀφθαλμόσοφος (ὁ), Λέξ., σοφὸς τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, (ιατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, (Γαλλ.) oculiste.

Ὀφθαλμότεγκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφθ. τέγγω]. ὁ βρέχων ἢ τοῦ ὑπ. εἶνε βρεγμένα (καλὰ μένα) τὰ 'μμάτια.

Ὀφθαλμοφάνεια (ἡ). ἡ κατόρθωσις τοῦ φθαλμοφανοῦς, (Γαλλ.) apparence.

Ὀφθαλμοφανὴς, ές (ἡ). ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁλοφάνερος, περφανὴς.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ὀφθαλμοφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὁλοφάνερα.
Ὀφθαλμώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀφθαλμοῦ.
Ὀφθαλμώρυγχος (ὁ, ἡ), Π. [ὄφθ. ὀρύσσω] ὁ (ἐγκάλλων τὰ) ἰμάντια.
Ὀφίλλω: [ἐκ τοῦ ὄσσομαι), πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὀράω.
Ὀφιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄφιν. ||. Ὀφιακὰ (ἐνν. β.ἐλίᾳ), « σύγγραμμα περὶ ὄφεων.
Ὀφίασις, εως (ἡ). πάθος τι, μάθημα (πέρασμον) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. « Ὀφίασιν λέγουσι τὴν ἐκδέρουσαν τοὺς ἀλόντας ὡς ὄφεις.« Γαλ.,(ἴδε Ἀλωπεκία).
Ὀφίδιον (τὸ), = Ὀφείδιον.
Ὀφιήτις, ιδος (ἡ), Π. = Ὀφῖτις.
Ὀφιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν φονεύων μὲ τὸ βέλη του) τοὺς ὄφεις.
Ὀφιοβύρος (ὁ, ἡ), [ὄφ. β.ἐρώσκω], = Ὀφιοφάγος.
Ὀφιογενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ κατάγόμενος ἀπὸ ὄφιν.
Ὀφιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην (ἦθος) ὄφεως, φαρμακώδης, δόλιος.
Ὀφιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ εἰς ὄφιν ἢ εἰς τοὺς ὄφεις ἀνήκων. 2) πλήρης ὄφεων. « Τήνεχ' ὀφιόεσσης, « (Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ἄρχρ.
Ὀφιοθήρ, ῆτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ τριχῶν.
Ὀφιοκτονία (ἡ), εἶδ. σκολοπένδρας, [ἐκ τοῦ τοὺς ὄφεις.
Ὀφιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς ὄφεις.
Ὀφιομάγης, ου (ὁ) καὶ
Ὀφιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μὲ τοὺς ὄφεις, ἐχθρὸς τῶν ὄφεων.
Ὀφιόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μορφὴν ὄφεως.
Ὀφιοπάτης (τὸ « μακρ.), α, ον, Π. [ὄφιον], ὀφιώδης ἢ ὀφιοειδής.
Ὀφιοπλόκαμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀντὶ πλοκάμων (πλεξίδων) ὄφεις.
Ὀφιόποδες, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ ποδῶν (ὀφιοειδεῖς πόδας).
Ὀφιοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ὄφεως.
Ὀφιοσόροδον καὶ Ὀφιόσκορδον (τὸ), εἶδ. ἀγριοσκορόδου, (ἄλλ.) Ἐλαφροσκορόδου.
Ὀφιοσπαρτός καὶ (κατὰ μετάθ.) Ὀφιόσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀφιγενής.
Ὀφιοστάφυλή (ἡ) καὶ
Ὀφιοστάφυλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀμπελος λευκή. (Γαλλ.) couleuvrée.
Ὀφιοτρεπὸς (ὁ, ἡ), ὀφιώδης τὸν τρόπον.
Ὀφιοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων ὄφεις (ἔχων πλῆθος ὄφεων).
Ὀφίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν ὄφεως (ὀφιοειδῆ). ||. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ τῆς Αἰθιοπ.
Ὀφιοῦσσα (ἡ), κατὰ κρα. ἀντὶ Ὀφιόεσσα, Ἀλλ. τοῦ Ὠφ.σεις.
Ὀφιούχος, η, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἀστερ.) Ὀφιοῦχον, (ἀπλῶς) ἀντὶ Ὀφιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ὄφιν, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ). ||. (οὐσ.) εἷς τῶν ἀστερισμῶν, (Γαλλ.) le serpentaire.
Ὀφιουργός (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων ὄφεις.
Ὄφις [Λίγνπ. γόφῑς γεῦ], ἐως (ὁ, ἡ). «Ἶδος ἑρπετοῦ ζ., ᾽φεῖδι. 2) (ἀστρονομ.) εἷς τῶν ἀχερισμῶν. 3) εἶδ. φυτοῦ. 4) = Ὀφίασις, πάθος. 5) ὀφιοειδὲς βραχιόλιον, (ἄλλ.) Δράκων.
Ὀφίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀφῖτις, ιδος (ἡ). ὄφεως ἶδιος, ἢ ὅμοιος μὲ ὄφιν. ||. (οὐσ.) εἶδ. λίθου ποικίλου ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως.
Ὀφιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀφιοειδὴς ἢ Ὀφιώδεις, ὅμοιος μὲ ὄφιν ἢ γεμάτος ὄφεων.
Ὀφίων, ωνος (ὁ), εἶδ. μυθώδους ζώου.
Ὀφλέω, Μ. ἠσω. Ἰων. ἀντὶ Ὄφλω.
Ὄφλημα (τὸ), = Ὀφείλημα, χρέος· (κυρ.) πρόστιμον. « Ὄφλημα ἢ Ὀφείλημα διαφέρει· ὄφλημα γὰρ τὸ ἐκ καταδίκης λέγεται, ὀφείλημα δὲ ὃ ἐδανείσατό τις, « Ἡρωδ.
Ὄφλησις, εως (ἡ), = Ὀφειλή· ποινὴ προστίμου.
Ὀφλητής, οῦ (ὁ), = Ὀφειλέτης.
Ὀφλισκάνω (παρτ. Ὀφλισκάνον) ἀντὶ (Ὄφλω), Μ. ὀφλήσω (ἀόρ. Ὤφλον, πρκ. Ὤφληκα), = Ὀφείλω, χρεωστῶ (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον). (ὄθ. συνήθ.) χάνω τὴν κρίσιν μου, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον (καὶ ἐν γέν. εἰς ποινήν), ἀποδεικνύομαι ἔνοχος. « Ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ,« Δημ. « Ζημίαν (« Δίκαιαν, « Τάλαντα δέκα) ὤφλε, « Ἡρ. « Θανάτου δίκην ὤφλων,« Πλάτ., καταδικασθεὶς εἰς θάνατον. « Ὤφλε τὴν δίκην ἐρήμην,« Πλ. (καὶ μετνμ.) « Γέλωτα (« Αἰσχύνην) ὀφλ. « Ἀξ., γίνεται καταγέλαστος, καταισχύνεται. « Πλὴν ἂν ὠφληκότες πορίσναν ἦτε, « Δημ., πόσον ἀνόητοι ἠθελήσετε νομισθῆ ! (καὶ πληρέστερ. μέθοτ.) « Μωρῷ μωρίαν ἀφλισκάνει ,« Σοφ., νομίζομαι μωρὸς ἀπὸ μωρόν. (καὶ μὲ γεν. ἢ δοτ. πρωθετ.) « Δειλίην ὤφλεε πρὸς βασιλῆος,« Ἡρ., ἐνομίσθη δειλός. « — παρά τινι, « Αἰλ.
Ὄφρα [ᾧ, φῑ, ᾷ], Π. σύνδ. Ἀποτελεσματ., ὅπως, ἵνα· (πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. καὶ σπνπ. ὁ.ς.) « Ἄχιλλεῦ σε ἀκηδέα ἔμεν, ὄφρα τι εἴπῃ,« Ὀδ. Σ. « Ἐμοὶ ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω, « Ἰλ. Α (καὶ μὲ διπλασιασμ. μόρ.) « Ὄφρα κεν ἐς κλισίην ἀφικώμαι, « Ἰλ. Ω. (καὶ πρὸς εὐκτ.) « Ὄφρα τις καὶ οὐκ ἐθέλων ἀναγκαίῃ πολεμίζοι, « Ἰλ. Δ. « Τέμενός τέ τάμω, ὄφρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) « Ὄφρ' ἂν ἄγοιεν,« Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς ὁρτ. μέλλοντ.) « Θέρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐπὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ ἔκτωρ εἴσεται, « Ἰλ. Π. « Αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, ὄφρα αὐτός με πεῖσι φίλοις ἐφορύσσειν γαίῃ,« Ἀπλλν. 2) ἐπ. ὁ. Χρον. ἕως, ἕως ὅτου· ἐν δημ. (πρὸς ὁρτ. καὶ σπνπ. ὑποτ. ἢ εὐκτ) « Ὄφρα ζωὸς καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,« Ἰλ. Σ. « Οἶνον πῖνε, ὄφρ' ἔμεθ' αὐτός,« Ὀδ. Γ. « Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνηνοθεν ἐξώτειλής,« Ἰλ. Δ. « Μίεν, ὄφρα σπίος ἔκητο,« Ὀδ. Π. [ἐξ ἀντιποδοτ. πρὸς τὸ Τόφρα) « Ὄφρα μὲν οὖν Μενέλαος πολέμιζε, τόφρα δὲ Κυρήτεσσι κακῶς ἦν,« Ἰλ. Ι. (καὶ ἀντιστρ.) « Τόφρα δ' ἐγ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγον.« Ὀδ. Δ. « Ἔχει κόσον, ὄφρα τελέσσῃ,« Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ὑποτ.) « Οὔ φησι κακὸν πείσεσθαι, ὄφρα γούνατ' ὀρορῃ, « Ὀδ. Σ. « Ἔχει κόσον, ὄφρα τελέσσῃ,« Ἰλ. Α. (ἐξ μετὰ τοῦ Ἂν κτλ.) « Τοῦ οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ζωοῖσιν μετέω, « Ἰλ. Χ. « Ἐπίμενον, ὄφρα κεν ἐνδεκάτη γένηται,« Ὀδ. Δ. « Ἀνίχνευε, ὄφρα κεν εὕρῃ,« Ἰλ. Χ. (καὶ μετὰ τοῦ Τόφρα) « Τόφρα κτήματ' ἔδονται, ὄφρα κε κεῖνος τοῦτον ἔχῃ νόον,« Ὀδ. Π. (ἐξ ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ Τόφρ) « Ὁ δ' ὄφρα βοῦς βόσκει ἐν Περκώπῃ, « Ἰλ. Ο. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) « Ὄφρα ποτί στομα,« Ἀπλλν., μέχρι τοῦ στόματος.
Ὀφρύα, Π. (μεγν. καὶ σπν.) ἀντὶ Ὀφρύν, αἰτ. τοῦ Ὀφρύς.
Ὀφρυάζω, Μ. ἄσω. Ἀναπαῦω ἢ Συστέλλω τὰς ὀφρῦς, σκυθρωπάζω, ἢ· ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) Ὑψηλόνει ἡ μύτη μου.
Ὀφρυαναπαιδής, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἀναπαὼν τὰς ὀφρῦς (δι' εἰρωνίαν), ὑπερήφανος.
Ὀφρυόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἔχω πολλὰς ὀφρῦς (λόφους). « Κόρινθος ὀφρυοῖ τε καὶ κοιλαίνεται,« (Ἡγήσ.παρὰ Στρβ., Ἔχει πολλὰ Ὑψηλώματα καὶ λακκώματα, κεῖται εἰς ἀνώμαλον τοποθεσίαν.
†Ὀφρυδίον (τὸ), (μεγν.) ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Ὀφρῦς.
Ὀφρύη (ἡ), ίων. ἀντὶ Ὀφρὺς (2).
Ὀφρύκαπτος (ὁ, ἡ), [ὄφρῦς, κνάπτ], ὁ ξύνων τὰ ὀφρύδιά του (τὸ μέτωπόν του) ἀπὸ ἐντροπὴν ἢνα μὴ φανῇ ὅτι κοκκινίσαν. Ὀφρυόεις, εσσα, εν, Π. ὁ κείμενος εἰς ὀφρῦν ὄρους ἢ εἰς ἀνώμαλον (διακοσμημένην ἀπὸ πολλὰς ὀφρῦς) θέαν. (μεταφορ.) σοβαρὸς ἢ ὑπερήφανος. Ὑπερηφανος. « Ὀφρυόεσσα Κόρινθος,« Ἡρ.,δὸν Ὀφρυόεσσα Θοιβή,« Ἐπγρ., ἡ τοῦ Αἰσχύλου.
Ὀφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ὡσομαι, = Ὀφρυάζω, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) Ὑψηλόνει ἡ μύτη μου. ἐγω ὄφρυς. (ὄθ. ἢ μιχ.) « Ὠφρυωμένος, η, ον,« Καιηρῆς ἢ Ἀγέρωχος.
Ὀφρυόσκιος (ὁ, ἡ). σκιαζόμενος ὑπὸ τῶν ὀφρύων.
Ὀφρύς, ὑος (ἡ), (ἡ αἰτ. πλθ. Ὀφρύας καὶ συνήθ. Ὀφρῦς). τὸ ὑφρὸν (συνεχὲς) ὕφος, ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, σοβαρότης, ὑπερόψια. « Νεῦειν (« Σεῖφ') ὀφρύσιν ,« Ὑμν. Πινδ. « Λευκὸν τὸ μέτωπον ὑπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,« Θκρ. « Ἀναστρέφειν (« Λέρειν »· Ἐπαίρειν. « Συναγειν κτλ.) τὰς ὀφρῦς,« Ἀξ.,συστρέφεσθαι ἢ ὑπερηφανεύεσθαι· (ἐξ τὸ ἐναντ.) « Καταβάλλειν (« Μειοῦσθαι) τὰς ὀφρῦς,« Ἀρρ., μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ ἱλαρώτερον. « Τούτοις ὀφρύες οὐκ ἔπριπτον, « Στρατ. Ἀκαρ., δὲν ἠμποζεν ἡ σοβαρότης. 2) (κατ' ἐγκρ. καὶ Κωμ.) ὁ ὀφθαλμός. « Βλῆσην ὑπὸ κνίσης τὰς ὀφρῦς, « Ἀλεξ. 3) (μυκν.) μέρος ἐξέχον τοῦ ὄφους τῆς γῆς, ὑψίλωμα, λόφος, ὄγκος. « Ὀφρῦς ὄρεος,« Γρφ., ἡ προεξοχὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄκρα τῆς κορυφῆς. «Ῥεῖθρον μετὰ βραγχείας ὀφρύος, « Πλθ., ὄχθης. » Τάφρου («Λίγιαλοῦ) ὀφρύς,« Στρ., Ἀπλλν. » Ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πόρρω,« Πλ.

Ὀφρυώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἡ, ἐξέχων ἐν «ὄδει) ὀφρύος, (ἐν γέν.) =Ὀφρυώεις, (Γαλλ.) sourcilleux.

Ὀφρύωμα (τό), =Ὀφρὺς, σοβαρότης, ὑπερηφία.

Ὀφρύωσις [ὀφρυόομαι], εως (ἡ), (νλγ.) σήκωμα ὀφρύος (ὄχθου), προτεινόμενα

Ὄχα, ἐπίῤῥ. Π. [ἔχω, ὄχος]. ἐξόχως, κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως. «Ὄχ' ἄριστος,« Ὅμ.

Ὀχάνη (ἡ) κα!

Ὄχανον (τὸ), [ἔχω]. τὸ πισάιμον (πὸλκρὶ) τῆς ἀσπίδος, (παρβλ.) Ὑπερπέξ. (ἐν γέν.) λαβὴ, χερούλι.

Ὀχεὰ (ἡ), Π. [ὀχή], =Σκιὰ, τρύπα (φωλεὸς) θηρίου.

Ὀχέασκον, Ἰων. Π. παρτ. τοῦ Ὀχέω.

Ὀχεία (ἡ), τὸ ὀχεῖσθαι ἢ ὀχεύειν, συνουσία (ζώων), βάτευμα.

Ὀχεῖον (τὸ). τὸ πρὸς ὀχείαν τῶν θηλ. τρεφόμενον ἄρσ. ζῶον, (Τυρκ.) ἄτι χῆρ. 2) (ἐνίοτε) τὸ μέρος ὅπου συνήθως βάλλουν τὰ ζῶα νὰ βατευθοῦν. 3) Π.=Ὄχημα, [κυρ. οὐσ. τοῦ

Ὀχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὀχείαν. » Ἄγκυρα ὀχεία, « Ἡσ., ἡ κρατοῦσα τὸ πλοῖον.

Ὄχεσκον, Ἰων. Π. παρτ. τοῦ Ὀχέω.

Ὄχεσφι(φιν), Π. ἀντὶ Ὄχεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ὄχος.

Ὀχεταγωγέω-ῶ, Μ. ἥσω, =Ὀχετηγέω.

Ὀχεταγωγία (ἡ), =Ὀχετηγία, [ἐκ τοῦ

Ὀχεταγωγὸς (ὁ, ἡ), =Ὀχετηγός.

Ὀχετεία (ἡ). τὸ ὀχετεύειν ἢ ὀχετεύεσθαι, ὀχετηγία. 2) =ῳῤ

Ὀχέτευμα (τὸ). Ὕδωρ ὀχετευόμενον. 2) =Ὀχετὸς.

Ὀχετεύω, Μ. εὔσω καὶ

Ὀχετηγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρω (Ὀδηγῶ) τὸ ὕδωρ δι' ὀχετοῦ, χυρίζω τὰ νερὰ (ποταμοῦ κτλ.) μὲ αὐλάκι.

Ὀχετηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ὀχετοῦ ὑδραγωγεία.

Ὀχετηγὸς (ὁ, ἡ), [ὀχετὸς, ἄγω]. ὁ μεταφέρων τὸ ὕδωρ (ποτίζων κῆπον κτλ.) δι' ὀχετοῦ, κηπουρὸς. (τρπ.) «Ἔρωτος (« Ἀνίης)—,« Ἐπγρ., ὁ διασκεδάζων τὸν ἔρωτα (τὴν θλῖψιν).

Ὀχέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀχετὸς, αὐλακάκι νεροῦ.

Ὀχετογνώμων, ονος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) κλεῖθρον ὀχετοῦ πρὸς αὐξομείωσιν τοῦ ὕδατος, (Τυρκ.) μπέντι.

Ὀχετοκράνιον καὶ Ὀχετόκρανον (τὸ). ἡ ἀρχὴ (τὸ ἐπάνω ἄνοιγμα, ἡ κεφαλὴ) τοῦ ὀχετοῦ.

Ὀχετὸς (ὁ), [ὄχος]. κανάλι (αὐλάκι) νεροῦ · στρῶμα (ῥεῖθρον) ποταμοῦ· ὑδραγωγεῖον. (εἰς τὰς Ἀθ.) γκερίζι. »Παρεκτρέποντες ὀχετόν,« Εὐρ., =Παροχετεύοντες.

Ὄχευμα (τὸ), =Ὀχεία, βάτευμα· ἐγγάςρωμα. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὀχείας, τὸ συλληφθὲν ἔμβρυον, (Ἀρστ.).

Ὀχεύω [ὀχέω], ἐως (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ πραττῇ τι, (π. χ.) θηλυκωτῆρι ζωναριοῦ κτλ., σύρτης τῆς θύρας, ἀμπάρα.

Ὀχευτὴς, οῦ (ὁ). (Ἵππος, ταῦρος κτλ.) ὁ τρεφόμενος πρὸς τὸ ὀχεύειν τὰς θηλ., (μετνμ.) ἄνθρωπος ἀσελγὴς.

Ὀχευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀχείαν, ἀσελγὴς, ἀφροδισιακός.

Ὀχευτὸς, ἡ, όν. Βατευμένος, ἐγγαστρωμένος, [ἐκ τοῦ

Ὀχεύω, Μ. εύσω. Καβαλλικεύω, βατεύω, βάλλω νὰ βατευθῇ (ζῶον), [ἐκ τοῦ

Ὀχέω-ῶ [ὄχος], Μ. ἥσω. Φέρω (Μεταφέρω) τινὰ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὄχημα · (Π. ἐν γέν.) ἔχω, κρατῶ, σηκόνω· (ὄθ. τρπ.) ὑποφέρω. » Ἦν ἄτην ὀχέων, « Ὀδ. Φ. »Νηπιάχῳ ὀχέειν,« Ὀδ. Φ., =Νηπιάζειν, μωραίνειν. » Φρουρὰν ὀχεῖν, « Αἰσχλ., =Ἔχειν, φυλάττειν. ‖. (συνήθ. μα. ἢ πθ.) φέρομαι (κάθημαι) ἐπάνω εἰς ἢ ὡς ἂν εἰς ὄχημα,ἐπιβαίνω, καβαλικεύω. «Ἵπποισιν ὀχέετο,« Ὅμ. Ἴλ. » Οἱ δὲ (ἵπποι) ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλῆϊ,« Ἰλ. Κ. Ρ. » Νηυσὶν ὀχήσονται, « Ἰλ. Ω. » Κύμασιν ὀχεῖσθαι, « Ὀδ. Σ. (ἐμ μετφορ.) «Ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι,« Ἀρςφ. 2) Π.=Ὀχεύομαι, (Ἀρ.).

Ὀχὴ (ἡ), Π. [ἔχω]. τροφὴ, φαγητόν. 2) κατοικία (κυρ. θηρίου), τρύπα, σπήλαιον, (παρβλ.) Ὀχεά. 3) (σπν.) ἀντὶ Ὀχεία, (Ἀρ.).

Ὄχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ ὀχεῖν (φέρειν, σηκόνειν), ἐπ. τοῦ ὁποίου ὀχεῖταί τις, ἁμάξι, ἵππος. » Κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων, μεθῆκεναὶ δ' ἵπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς, « Εὐρ. »Ναὸς ὄχημα, « Σοφ. (περιφρ.) ἡ ναῦς. «Γῆς ὄχημα,« Εὐρ., ὁ κρατῶν τὴν γῆν, (μονολικτ.) Γαιήοχος.

Ὀχηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὄχησιν ἢ εἰς τὸ ὄχημα.

Ὀχημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄχημα.

Ὄχησις, εως (ἡ). τὸ ὀχεῖν ἢ ὀχεῖσθαι. «Ὄχησιν ποιεῖσθαι,« Στρ., =Ὀχεῖσθαι.

Ὄχθα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὄχθη.

Ὀχθέω-ῶ [ὄχ!], Μ. ήσω, Π.=Ἀχθομαι, βαρύνομαι, ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι.

Ὄχθη (ἡ), [ἔχω]. (ἐν γέν. καὶ Π.) μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους, ψήλωμα, (κοιν.) ὄχτος· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) χεῖλος ὑψηλὸν ποταμοῦ (θαλάσσης, λάκκου κτλ.), παρβλ. Ἀκτή.

Ὀχθηρὸς, ά, όν. Π. ὁ ἔχων ὄχθους ἢ ὄχθας ὑψηλὰς, Ὀχθώδης.

Ὄχθησις [ὀχθέω], εως (ἡ), Γλσ. ἀδημονία, ἀγανάκτησις.

Ὀχθίζω, Μ. ίσω, Π. μτγν. καὶ Γρφ. ἀντὶ Ὀχθέω, πονῶ.

Ὀχθώδης, ες (ὁ, ἡ). πορφυρᾶ οὐῖα (κενάρι) τοῦ γιτῶνος, [ἐκ τοῦ

Ὄχθος (ὁ), [ἔχω, ὄχος]. μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ψήλωμα, λόφος ἢ ὄχθη (ποταμοῦ κτλ.)ἀπόκρημνος. »Ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι,« Ξεν. » Τὸν καταντίον τῆς Ἀκροπόλιος ὄχθον, « Ἡρ. » Ἄρκως (» Ἄρειος) ὄχθος,« Εὐρ., ὁ Ἄρειος Πάγος. 2) τύλος (βύζος) τοῦ δέρματος. » Χροιὴν μὲν φορέουσιν ὑμετεροδίων ἐλεφάντων, ὄχθους δ' ἀμφὶ δίμας κακοελκέας ἀμφιβαλόντα,« Μανιθ. 3) Π. ἀντὶ Ἄχθος, πόνος, μόχθος. » Ὄχθους κακοελκέας,« Μανιθ., κακοήθεις πληγάς.

Ὀχθοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ (φρουρὸς) τοποθετημένος εἰς ὄχθον ἢ ὄχθην.

Ὀχθώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄχθους ἢ ὄχθην, ἐν ἔχων ἐν εἴδει ὄχθου. « Ὀχθώδης τὸ κρανίον καὶ λειποσάρκος τὴν ὀπτρὸν Συν.

† Ὀχλαγωγεῖς, ἐως (ὁ), Γλσ.=Ὀχλαγωγὸς, [ἐκ τοῦ

Ὀχλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάγω τρίγυμου ἢ διεσείρω τὸν ὄχλον, (παρβλ. δημαγωγέω).

Ὀχλαγωγία (ἡ). τὸ ὀχλαγωγεῖν, συναγωγὴ (μάζωμα) ὄχλου, (παρβλ. Δημηγορία).

† Ὀχλαγώγιον (τὸ). συῤῥοὴ (μάζωμα) ὄχλου.

Ὀχλαγωγὸς (ὁ, ἡ), [ὄχλος, ἄγω]. ὁ συνάγων (συναθροίζων) περὶ αὐτὸν τὸν ὄχλον, ἀγύρτης ἢ δημαγέρτης, (παρβλ.) Δημαγωγός.

† Ὀχλάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Θορυβῶ, ὀχλοποιῶ.

Ὀχλαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ προσπαθῶν νὰ ἄρχῃ διὰ τοῦ ὄχλου (δι' ὀχλαγωγίας), ὀῤῥμοκόπος.

Ὀχλεῦνται, Ἰων. ἀντὶ Ὀχλοῦνται, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ Ὀχλέω.

† Ὀχλεὺς, έως (ὁ), =Μοχλὸς, λοστὸς ἢ πάρα (τῆς θύρας) κτλ., [ἐκ τοῦ

† Ὀχλεύω, Λ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Ὑψηλεύω.

Ὀχλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ᾧ Π.)=Ὀχλίζω, μετακυλίω· μετακυλίω (ὄθ. συνήθ.) παράττω, ἐνοχλῶ, πειράζω· (πθ.) παράττομαι, ἀνησυχῶ. «Ὀδὸς ὀχλεομένη,« Ἐπ., πλήρης ὄχλου, πολυάνθρωπος.

Ὄχλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐνόχλησιν.

Ὀχληρία (ἡ). πλῆξις, βάρος, ἐνόχλησις [ἐκ τοῦ

Ὀχληρὸς, ά, όν. Ὁ πρεξενῶν ὄχλον (ἢ ὀχλησιν), βαρετὸς, ἐνοχλητικός. (ἐνίοτε) θορυβώδης· παράφορος (ζ).

Ὀχληρώδης, ες (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὀχληρὸς

Ὀχληρῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ὀχληρὸν τρόπον, μάρετά.

Ὄχλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀχλέω, ἐνόχλησις.

Ὀχλητικὸς, ἡ, όν, =Ὀχληρὸς, ἐνοχλητικός.

Ὀχλίζω, Μ. ίσω, Π. μετακινῶ (ἀναγκόνω) διὰ τοῦ μοχλοῦ, μεταπαλαίω, λαναμοχλεύω. » Ὀχλίζειν στόμα, « Διαν. ἀνοίγειν διὰ τῆς βίας.

Ὀχλικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) =κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον, τοῦ ὄχλου (τοῦ χυδαίου πλήθους) ἴδιος.

† Ὀχλοαρέσκης, ου (ὁ). ὁ ἀρέσκων ἢ λατρεύομενος νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ὄχλον

Ὀχλοκοπέω-ῶ Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) παντοιοτρόπως νὰ κερδίσω τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου.

Ὀχλοκοπία (ἡ). τὸ πολίτευμα τοῦ ὀχλοκόπου, ῥᾳδιουργία πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ ὄχλου.

Ὀχλοκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀχλοκοπίαν, ὀχλοκόπου ἴδιος. « Ὀχλο-

Προσοχή κειμένου προστατευόμενου από τα δικαιώματα

κωπική, « Σξτ., ἡ τέχνη τοῦ ὀχλοκόπου.
'Οχλοκόπος (ὁ, ἡ), [ὄχλος, κόπτω]. ὁ ὀχλοκοπῶν, ταράττων (κολακεύων) τὸν ὄχλον, Δημοκόπος.
'Οχλοκρασία (ἡ). σχίσις (ἀνακάτωμα) μὲ τὸν ὄχλον.
'Οχλοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι ('ἐξουσιάζομαι) ὑπὸ τοῦ ὄχλου, ζῶ εἰς ὀχλοκρατίαν.
'Οχλοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ (νὰ ἔχῃ τὸ κράτος) ὁ ὄχλος, κοινὴ δημοκρατία.
'Οχλολοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ λοιδορῶν τὸν ὄχλον.
'Οχλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιθυμῶ ἢ Κυνηγῶ μανιωδῶς τὴν παρὰ τοῦ ὄχλου δόξαν.
'Οχλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω τὸν ὄχλον, κάμνω ὀχλαγωγίαν.
'Οχλοποίησις, εως (ἡ). τὸ ὀχλοποιεῖν, ὀχλαγωγία.
'Οχλοπολιτεία (ἡ). πολίτευμα ὀχλοκρατικόν, ὀχλοκρατία.
'Οχλος (ὁ), [μοχλός]. θόρυβος, ταραχή, ἀνησυχία· ἐνόχλησις. « 'Οχλον παρέχειν (« Δι' ὄχλου εἶναί) τινι, « Αξ., = 'Ενοχλεῖν. « 'Οχλαι περὶ ἔκτην ἢ ἑβδόμην, « Ἱππκρ., ἀνησυχία, στενοχωρία. 2) (συγκδν.) ἄθροισμα πραγμάτων ἀτάκτως ἐπιφερομένων, βάρος περιττὸν, (Τουρκ.) καλαμπαλήκι. « Γέροντες οὐδὲν ἄχθος, πλὴν ὄγλος, » (Εὐρ. παρὰ) Στεβ. ξθ. 3) (συνήθ.) πλῆθος ἀνθρώπων (συνωθουμένων καὶ θορυβούντων)· (ἐν γέν.) ὁ κοινὸς λαός, (Γαλλ.) le bas peuple. « Δι' ὄχλου ἦλθε τοῦτό γε, « Πλδ., εἶνε πασίγνωστον.
'Οχλοστρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (ἀρέσκων εἰς) τὸν ὄχλον.
'Οχλοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὸν ὄχλον, δημοτικός.
'Οχλώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης ὄχλου θορυβώδης· ὀχληρός. (σπν.) = 'Οχλικός.
†'Οχμα (τὸ), Γλκ. [ἔχω], = 'Εγμα, (ὅθεν ἔχω· πάνια (« Δακοῦ κώπην ὀχμάσας,» Εὐρ.)· ἐκσμεύω. « Τόν δὲ πρὸς πέτρας ὀχμᾶσαι,» Αἰσχλ., (αὐτγ. τῷ Αἰχμάζω).
'Οχμὴ (ἡ), Π. = 'Οχάνη, ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος.
'Όγμος (ὁ), Π. [ὄχος]. πύργος, ὀχύρωμα.
'Όχνη (ἡ), μτγν. ἀντὶ "Οτχνη.
'Όχος, εος-ους (τὸ) καὶ
'Όχεος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) = "Οχημα· (ἰδιαίτ.) ἁμάξι. « 'Απήνης ὄχοι, « Εὐρ., οἱ τροχοί. « Ἁρμάτων ὄχοι, » αὐτ., (περιφρ.) ἀντὶ "Αρματα. « "Οχος ταχυήρης,« Αἰσχλ., ναῦς ταχύπλους, [ἐκ τοῦ
'Όχης (ὁ, ἡ), [ἔχω]. ὁ κρατῶν (συνέχων, περιέχων). « Λιμένες νηῶν ὄχοι (ἅλλ. τρφ. "Οχει), « Ὀδ. Ε., περιεκτικοί. 2) μὴ διαλυόμενος, μόνιμος. « 'Οχὸν καὶ βεβαίαν τὴν φύσιν τῶν δένδρων συμφλάσαιν, » Φίλ.
'Οχυροποιέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ωμαι. 'Οχυρόνω, ἀσφαλίζω.
'Οχυρὸς [ἔχω], ά, όν, = 'Εχυρὸς, ἰσχυρός. βασταχτερός· (συνήθ. ἐπὶ τόπ.) ἀσφαλής, ὅπου δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν. ||. (οὐσ.) « 'Οχυρὰ, « Ξεν., τὰ ὀχυρώματα.
'Οχυρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ὀχυροῦ.
'Οχυρόω-ῶ, Μ. ωσω. Κάμνω τόπον τινὰ ὀχυρὸν, ὀχυρόνω.
'Οχύρωμα (τὸ). μέρος ὠχυρωμένον ἢ χρησιμεῦον πρὸς ὀχύρωσιν, τεῖχος, φρούριον.
'Οχυρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Οχύρωμα.
'Οχυρῶς, ἐπίρ. Ἀσφαλῶς.
'Οχύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Οχυρόω, ὀχυροποίησις.
'Οχυρωτικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ὀχύρωσιν.
"Οψ, ὀπὸς (ἡ), Π. [†ὄσσομαι], = "Οψις, βλέμμα· πρόσωπον (ῆ).
'Οψιμάτης, ου (ὁ), Π. [ὄψὲ, ἀμάω]. ὁ θερίζων ἀργὰ ἢ ἐξώρας.
'Οψανθὴς, ές (ὁ, ἡ), = 'Οψιανθής.
"Οψανον (τὸ), Π. (απντ.) ἀντὶ "Οψαμα.
'Οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς ὄψον (πρωϊνὸν φάγιον).
'Οψαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
'Οψάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οψον.
†'Οψαριοπωλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλοῦνται ὀψάρια, 'Ιχθυοπάζαρον.
'Οψαρότης, ου (ὁ), Π. [ὄψὲ, ἀρόω]. ὁ ὀργάνων ἀργὰ (ἐξώρας, ὄψιμα).
†'Οψάρτυμα (τὸ), (νλγ.). φαγητὸν ἀρτυμένον (ἑτοιμασμένον) ὡς ὄψον.
'Οψαρτυσία (ἡ). τὸ ἀρτύειν (καρυκεύειν) τὰ ὄψα καὶ ἡ περὶ τούτου τέχνη, ὀψαρτυτικὴ.
†'Οψαρτυτὴς, οῦ (ὁ), (νλγ.) ὁ ἀρτύων τὰ ὄψα, μάγειρος.
'Οψαρτυτικὸς, ἡ, όν. 'Ο εἰς τὸν ὀψαρτυτὴν ἢ τὴν ὀψαρτυσίαν ἀνήκων, μαγειρικός. « 'Οψαρτυτικὴ, » ἡ μαγειρικὴ, καὶ « 'Οψαρτυτικὰ (ἐνν. βιβλία), « σύγγραμμα περὶ ὀψαρτυσίας.
'Οψαρτύω, Μ. ὔσω. Ἀρτύω ('Ετοιμάζω) τὸ ὄψον, μαγειρεύω.
'Οψὲ [ὄπιαθε], ἐπίρ. Ἀργὰ, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ· ἐξώρας (κυρ.) τὸ βράδυ. « 'Οψὲ δύων, « "Ομ. « 'Οψὲ γίγνομαι, « Αξ., = 'Οψίζω. « Οὐ γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν,« Αν. (καὶ μὲ π;ὸθ.) « 'Ως (« "Εως) ὀψὲ,« Αξ. (καὶ συχν. μὲ γεν.) « 'Οψὲ τῆς ὥρας (τῆς ἡμέρας), « Αξ. « 'Οψὲ σαββάτων, « Γ'ψφ., « 'Οψὲ τῆς ἡλικίας,« Αξ. « 'Οψὲ τῶν Τρωϊκῶν, « Αξ., πολὺν καιρὸν μετὰ. « 'Οψὲ ποτε, « Αξ., μολὶς ὕστερον ἀπὸ πολὺν καιρόν. ||. (τὸ παραθετ.) 'υψιαίτερον ἢ 'Οψιαίτατα, πλέον ἀργὰ (ἐξώρας), ἀρχήτερα, ἢ· πολλὰ ἀργὰ (ἐξώρας) « Οἱ ὀψιαίταται κοιμωμενοι, « Ξεν.
"Οψεαι, Ἰων. ἀντὶ
"Οψει (Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. "Οψῃ), Β'. ἐν. πρσ. τοῦ "Οψομαι.
"Οψει, δοτ. τοῦ "Οψις.
'Οψείω (χ. Μ.). (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) 'Επιθυμῶ νὰ ἴδω, (ἐφετ. τοῦ "Οψομαι).
"Οψεσθαι, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Οράω, [ἐκ τοῦ "Οσσομαι].
;"Οψημα (τὸ), [ὀψάω]. = "Οψον, (συγχ. τῷ "Εψημα).
'Οψημέρα (ἡ). τὸ ὀψὲ τῆς ἡμέρας, ἡ (ἄλλ.) 'Οψία.
†'Οψητὴρ, ἀσφαλμ. ἀντὶ 'Εψητήρ.
"Οψι, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ 'Οψέ.
'Οψία (ἡ), Ζδε "Οψιος.
'Οψιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
'Οψιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ "Οψιος.
;'Οψιανθιάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω 'ξώρας (ἀργά), εἶμαι =
'Οψιανθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ὄψιμα) ἀνθῶν.
'Οψ ανδς (ὁ), (λίθος), εἶδ. μαύρης πέτρας, (ἴσ.) γαγάτης.
'Οψιβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω ἀργά, εἶμαι =
'Οψιβλαστὴς, ές καὶ
'Οψίβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων ἀργὰ (ὄψιμα).
'Οψιγαμία (ἡ). ἡ ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπανδρία.
'Οψιγάμιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) « 'Οψιγαμίου δίκη, « ἡ κατὰ τῶν ὀψιγάμων.
'Οψίγαμος (ὁ, ἡ), ὁ συνάπτων (συνερχόμενος εἰς) γάμον ὀψὲ τῆς ἡλικίας.
'Οψιγένελλος καὶ
'Οψιγενὴς, ές καὶ
†'Οψιγονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =
'Οψίγονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, παρηλίκων ἤδη τῶν γονέων του) γεννηθεὶς, νεώτερος, μεταγενέστερος. « Σὺ δὲ πωρ' ὀψιγόνου μάθε γέρων ὤν, « Αἰσχλ. « Λίκιμος ἔσσ' ἦνα τις σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, » 'Οδ. Δ.
'Οψιέστερος, α, ον, = 'Οψιαίτερος.
'Οψίζω, Μ. ίσω. Πράττω τι ὀψὲ ('ξώρας ἢ βράδυ), ἀργῶ, βραδειάζομαι, ξωρίζω.
'Οψικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρπίζω ἀργὰ ('ξώρας), εἶμαι ὀψίκαρπος.
'Οψίκαρπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
'Οψίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ὀψὲ (ἀργὰ), ὄψιμος.
'Οψικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ὄψὲ, κέλευθος]. ὁ ἀρχόμενος (πορευόμενος) ἀργὰ, ἀργυπόρων.
;'Οψίκλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), = Νυκτοκλέπτης.
'Οψίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὄψὲ, κοίτη]. ὁ κοιμώμενος ἀργὰ (ἐξώρας).
'Οψιμαθεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀψιμαθοῦς· σχολαστικότης· μιμάθεια.
'Οψ μαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μανθάνω (διδάσκομαι) τι ὀψὲ τῆς ἡλικίας μου.
'Οψ.μαθὴς [ὄψὲ, μανθάνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθητεύων (διδασκόμενος) ἢ διδαχθείς τι εἰς πεπερασμένην ἡλικίαν, (ἐτμ.) ὀψιμαθὴς· οἰκιμαθὴς· ξυπασμένος· (Γαλλ.) pedant. (μὲ γεν.) ὁ μαθὼν ἢ συνηθίσας τι ὀψέ. « Κακῶν—, « Ἰσοκρ.
'Οψ.μαθια (ἡ), = 'Οψιμάθεια.
'Οψιμαθῶς, ἐπίρ. 'Ως ὀψιμαθής. « "Ιδη κατέγ.ω καὶ ὁ βασιλεὺς ὀψιμαθέστερον, » Εὐς.
'Οψιμοθὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ ἢ βραδέως μαχόμενος.
'Οψίμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὄψὲ, μόρος] ὁ ἀπαθυήσκων ἀργὰ ἢ εὐκόλως.
"Οψιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ "Οψιος.
;'Οψίμως, Π. ἀντὶ 'Οψέ.
'Οψινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ (ἀργὰ) φρονιμεύων ἢ ἐνσωπῶν τι.
†'Οψινὸς, ἡ, ὀν. ἐσκμ. ἀντὶ 'Οψιος.
'Οψιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οψον.
"Οψιος (τὸ παρθ. αἰτερος ἢ ἑτερη, -αἰτατος, α, ον. 'Ο συμβαίνων (γινόμενος)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀψὲ, ἀγῶν (ἀργοπορῶν) νὰ γένῃ· βραδυνός. ||. (οὐσ.) Ὀψία (ἐνν. ὥρα), ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ. » Δείλη ὀψία. » Ὀψία βαθεῖα, « Δξ.

Ὀψιότης (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ Ὄψιος, ἀργοπορία εἰς τὸ νὰ γένῃ τι (βτν.) ὀψικαρπία.

Ὀψιπέδων, ωνος (ὁ), Π. [ὀψέ, πέδη]. ὁ πολὺ κοιλὸν μείνας εἰς τὰ δεσμὰ ἢ εἰς τὴν δουλειαν, σκλάβος πολυκαιρινός.

Ὀψίπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ πλουτήσας, (ἐπμ.) ἐμπασμένος.

Ὄψις [ὄψομαι], εως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ὅρασις. (ὍΘ. πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί. » Διπλᾶς ὄψεις ἀράξας, « Σοφ. 2) τὸ φαινόμενον, ἡ μορφή, τὸ ἐξωτερικὸν, τὸ πρόσωπον. » Παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ, « Ἀρστ. 3) Ὀπτασία, ὄνειρον. » Ὄψιν εἶδεν ἐν ὕπνῳ, « Ἡρ.

Ὀψισμὸς (ὁ), τὸ ὀψίζειν, ὁ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐρχομός· (βτν.) = Ὀψικαρπία.

Ὀψισπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ξώρας (ὄψιμα), [ἐκ τοῦ

Ὀψίσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ἀργὰ) σπαρεὶς ἢ σπειρόμενος· (μτφορ.) ὀψιγενής.

Ὀψίτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ τῆς ἡλικίας τεκνοποιήσας. (πθ.) = Ὀψίγονος.

Ὀψιτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψέ (ἀργὰ, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ) ἐκτελούμενος.

Ὀψίτελευτος (ὁ, ἡ). ὁ τελευτῶν (τελειόνων) ἀργά.

Ὀψίτερον, ἐπίῤ. (συγκρ. τοῦ Ὀψέ), ἀργότερα, ὑστερώτερα, βραδυνότερα.

Ὀψιτοκία (ἡ). τὸ ὀψὲ τίκτειν, ἢ ὀψὲ τῆς ἡλικίας παιδοποιία.

Ὀψίτομος (ὁ, ἡ), [ὀψὲ, τέμνω]. ὅστις ἐκκόπῃ ἢ πρέπει νὰ κόπτεται ἀργὰ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ).

Ὀψίτυχος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐπέτυχε (ἀπήλαυσε) τις ἔ εἶτα ἀπὸ πολὺν καιρόν.

Ὀψιφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὀψέ (ἀργὰ, τὸ βράδυ).

Ὀψιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἢ καρποφορῶν ὀψέ.

Ὀψίφυγος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ἀργὰ ἢ ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους) φεύγων.

†Ὀψιγά, ἐπίῤ. (Βυζ.) ἀντὶ Ὀψέ

†Ὀψόθασον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξύθαφον.

Ὀψοδαίζαλος (ὁ, ἡ), [ὄψον, δαίδαλος]. τεχνίτης ἐπιτηδειοτατος εἰς τὰ καλὰ φαγητά.

†Ὀψοδεία (ἡ). Ἔνδεια ὄψων, Ἔλλειψις καλῶν φαγητῶν.

Ὀψοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ὑποδοχὴν (ὡς δοχεῖον) ὄψων. ||. (οὐσ.) Ὀψοδόκη, = Ὀψοθήκη.

†Ὀψόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος τῶν καλῶν φαγητῶν (τῶν ὄψων), κοιλιόδουλος.

†Ὀψοθήκη (ἡ). σκεῦος (ταγάρι ἢ ζεμπίλη) πρὸς ἐναποθεσιν ὄψων.

Ὀψολογία (ἡ). ὁμιλία ἢ πραγματεία περὶ ὄψων, [ἐκ τοῦ

Ὀψολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ ὄψων (φαγητῶν).

Ὄψομαι, μέλλ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).

Ὀψομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητά).

Ὀψομανία (ἡ). τὸ πάθος (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ ὀψομανοῦς.

Ὄψον (τὸ), [ἕψω]. πᾶν ὅ,τι σκευάζεται διὰ τοῦ πυρὸς πρὸς τροφὴν, φαγητὸν, μαγείρευμα (κυρ. καρυκευμένον ἢ φύσει ὀρεκτικὸν, νόστιμον), (ὍΘ. κατ' ἐξοχήν) τὸ ὀψάριον. (ἐν γέν.) = Προσφάγιον. » Ἐπεσθιῶν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, « Ξεν. » Κράμμυον ποτῷ ὄψον, « Ὅμ., (Τυρκ.) σαράπ-μεζεσί. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ ὄψα. » Ἔπειτ' ἐπὶ τοῦτον ἦκε τὴν σπυρίδα λαβών, « (Ἀρχφ. παρὰ) Πλθ.

Ὀψονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)-

Ὀψονόμος (ὁ), [ὄψον, νέμω]. ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν τιμὴν καὶ ποιότητα τῶν φαγησερῶν (καὶ ἰδιαιτ.) τῶν ὀψαρίων.

Ὀψοπλύνιον (τὸ). τὸ σκεῦος (ἢ σκάφη τοῦ μαγειρειοῦ) ὅπου πλύνονται τὰ ὄψα.

Ὀψοποιεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου σκευάζονται τὰ ὄψα.

Ὀψοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἑτοιμάζω ἢ Καρυκεύω τὸ) φαγεῖ, μαγειρεύω, (ὅθεν

Ὀψοποίημα (τὸ). φαγητὸν καρυκευμένον (νοστιμοκαμωμένον), μαγείρευμα.

Ὀψοποιητικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀψοποιΐαν, μαγειρικὸς· = Ὀψαρτυτικὸς.

Ὀψοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀψοποιέω, = Ὀψαρτυσία.

Ὀψοποικὸς, ἡ, ὀν. = Ὀψοποιητικὸς

Ὀψοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευαζων ὄψα (φαγητά). ||. (οὐσ.) μάγειρος.

Ὀψοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ὄψον, πένομαι], = Ὀψοποιὸς.

Ὀψοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ἢ τὸ ἐργαστήριον ὅπου πωλοῦνται τὰ ὄψα (τὰ φαγώσιμα καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), [ἐκ τοῦ

Ὀψοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄψα (φαγητὰ, φαγησερὰ καὶ ἰδιαιτ. ὀψάρια).

Ὀψοπωλία (ἡ), = τῷ

Ὀψοπώλιον (τὸ), = Ὀψοπωλεῖον.

Ὀψοπώλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀψοπώλης » Ἀγορᾶ—, « Δξ., τὸ Ὀψοπωλεῖον.

Ὀψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ὄψα (νόστιμα φαγητὰ) ἢ τὸ ὄψον (τὸ προσφάγιον) χωρὶς ψωμὶ, (ἐν γέν.) εἶμαι λαιμάργος (ὀψοφάγος).

Ὀψοφαγία (ἡ), τὸ νὰ γίνῃ τις ὀψοφάγος, λαιμαργία.

Ὀψοφαγίστατος, η, αν, ὑπερθ. καὶ Ὀψοφαγίστερος, α, ον, συγκρ. (ἀμαλ.) τοῦ

Ὀψοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων συνήθως ἢ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ὄψα (νόστιμα φαγητὰ καὶ κατ' ἐξοχ. ὀψάρια), ὁ τρώγων τὸ ὄψον (τὸ προσφάγιόν) του χωρὶς ψωμὶ, (ἐν γέν.) λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

†Ὀψόφαγρος, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄψαγρος.

Ὀψοφιλία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητὰ, τὰ ὀψάρια), ὀψοφαγία.

Ὀψοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὰ ὄψα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ὀψὼν, ῶνος (ὁ). σκεῦος ὀψοφόρον, ζεμπίλι ἢ καλαθι διὰ τὰ ὀψωνιζόμενα φαγώσιμα.

Ὀψωνάτωρ, ορος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Ὀψώνης, (ὅθεν τὸ Λτ.) obsonator.

Ὀψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω ὄψα (φαγώσιμα πράγματα), (ὅθεν τὸ κοιν.) ψωνίζω, [ἐκ τοῦ

Ὀψώνης, ου καὶ (μεγμ.) Ὀψωνητὴς [ὄψον, ὠνέομαι], οῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων τὰ ὄψα (τὰ φαγήσερὰ), ψουνιατὴς (Τουρκ.), κουζαρα-γκιδένης.

Ὀψωνητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀψωνίαν.

Ὀψωνία (ἡ). ἀγόρασμα ὄψων (φαγωσιμάρων), ψούνισμα.

Ὀψωνιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω τινὰ μὲ ὀψώνια, δίδω τὸν μισθὸν καὶ τὰ ταγῆνια τῶν στρατ., τροφοδοτῶ, ἐφοδιάζω, (καὶ λαμβάνω (ὡς στρατ.) τὰ ταγῆνια μου.

Ὀψωνιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. = φοδίασμα (μισθοτροφοδοτησις) στρατεύματος.

†Ὀψωνίζω, Μ. (σω, Βυζ. ἀντὶ Ὀψωνιάζω.

Ὀψωνιοδόκος (ὁ, ἡ), Γλα. ἀντὶ Ὀψοδόκος.

Ὀψώνιον (τὸ), = Ὀψωνία. 2) (μεγμ.) ταγῆνι στρατιωτήρεσιον (ταγῆνι) καὶ μισθὸς στρατ., μισθοτροφοδοσία. (ἐν γέν.) κέρδος. » Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος. « Γρ.

†Ὀψωνισμὸς (ὁ), = Ὀψωνισμός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π

Π, π, πῖ(τὸ), ἄκλ. τὸ δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβ. ‖. (ἀριθμ.) π΄, ὀγδοήκοντα (80) ἢ ὀγδοηκοστός, ἡ, όν. καὶ π, ὀγδώντα χιλιάδες, (80,000). Πᾶ καὶ ἐγκλ. Πα, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Πῆ ἢ Πῆ. » Πᾶ ποκα; « Θκρ., = Πῆ ποτε; Ἀράγέ πα; « αὐτ., = Ἆρά γέ πη. Ἀφλιᾶ, Αἰολ. καὶ Δ. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Παφλιᾶτης ἢ Πάτερ, (παρθλ. Βᾶ).

Παᾶν, Λακων. ἀντὶ Πᾶσαν, θηλ. τοῦ Πᾶς.

Παγᾶ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Πηγή.

Πάγασος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πήγασος.

Παγγάληνος (ὁ, ἡ). γαληνὸς ὅλος, γαληνότατος.

Πάγγειος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Πάγγεως.

Παγγέλαστος καὶ

Παγγέλοιος (ὁ, ἡ). πάντῃ (ὅλως διόλου) γελοῖος, γελοιωδέστατος.

Παγγενεῖ [παγγενής], ἐπ ρ. Μὲ ὅλον (πᾶν) τὸ γένος.

Παγγενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Παγγενέτης, ου καὶ Π. Παγγενετῆρ,=τῷ παγγενέτορος, ορος (ὁ). γενέτης (γεννήτωρ) τοῦ παντός, πατὴρ ἁπάντων.

Παγγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπ') ὅλα τὰ γένη.

Παγγενῶς, ἐπίρ. = Παγγενεί.

Πάγγεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάγγεως.

Παγγέραστος (ὁ, ἡ). = Πάντιμος.

Πάγγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Παγγείος, ὁ περιέχων ἢ διατρέχων πᾶσαν τὴν γῆν.

Παγγέωργος (ὁ καὶ ἡ), ὁ γεωργῶν (καλλιεργῶν) πάντα τὰ εἴδη τῶν φυτῶν, γενικὸς γεωργός.

Παγήρως, ω (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν γέρων, ὑπεργήρως.

Παγλύκερος, α ἢ ος, ον. Πάντῃ γλυκὺς (γλύκερος), γλυκύτατος, ποθεινότατος.

Παγλωσσία (ἡ), Π. τὸ νὰ λαλῇ τις ὁ,τι φύσει, φλυαρία.

Παγγλωσσος (ὁ, ἡ). ὅπου λαλοῦνται πᾶσαι αἱ γλῶσσαι.

Παγγυμνας (ὁ, ἡ), ὁλόγυμνος.

Παγγυναικί, ἐπίρ. Μὲ ὅλας τὰς γυναῖκας ὁμοῦ.

Παγγώνιος (ὁ, ἡ). ὅλος (πανταχόθεν) γωνιώδης.

Παγίδ, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β΄, τῆς μεχ. ᾐ πρ. τοῦ πθ. ἀόρ. Β. τῆς ὀρς. τοῦ Πήγνυμι.

Παγεροῦν ὁ, ὁν. Παγωτένος· κατάψυχρος. 2) ἐπιδεκτικὸς πήξεως. « Ἀμυλος γὰρ ἐν τῷ λεμφ καὶ τὸ πυγερὸν ἴσχει, « Ἀρετ.

Παγετὸς (ὁ), [πάγος]. παγωνιά.

Παγετωτέρως, ἐσφ.λμ. ἀντὶ Παγερώτερος.

Παγετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν παγετόν. ψυχρὸς ἢ σκληρὸς ὡσὰν τὸν πάγον.

Παγή (ἡ), [πήγνυμι]. θηλειὰ, παγίδα· (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη, (παρθλ.) Παγίς.

Πάγη, Π. ἀντὶ Ἐπάγη, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. Β΄. τοῦ Πήγνυμι.

Παγίδευμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Παγιδεύω, παγίδευσις.

Παγιδευτήριον (τὸ). μέρος ἢ μέσον πρὸς παγίδευσιν.

Παγιδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παγίδευσιν.

Παγιδεύω, Μ. εὐτω. Πιάνω εἰς τὴν παγίδα (κυρ. καὶ μτφορ.).

Πάγιος [πήγνυμι], α, ον. Στερεός· γιερός· (τρπ.) ἀσφαλὴς, μόνιμος.

Παγιότης (ἡ), τὸ ἄφθρημ. οὐσ. τοῦ προηγ., στερεότης, μονιμότης.

Παγιόω-ῶ, Μ. ὠτω. Κάμνω τι πάγιον (μόνιμον), στερεόνω, ἀσφαλίζω.

Παγὶς [πήγνυμι], ίδος (ἡ). παγὶδα (κυρ. & μτφορ.). 2) (Π. μὲ γεν.) πᾶν ὅ,τι κρατεῖ τι. » Ἄγκυρα παγὶς νεῶν, « Ἐπιγρ.

Παγίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πάγιον, μονίμως, ἀσφαλῶς. » Παγ. λέγειν, « Ἀρστ. μὲ πεποίθησιν (βεβαιότητα), ὡρισμένως, θετικῶς.

Παγίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παγιόω, στερέωσις.

;Παγκαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καίων (κατακαίων) τὰ πάντα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παγκαλής).

Παγκαὶν στος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶν, καινίζω]. ἐντελῶς ἀνανεωμένος, ὅλως διόλου ἢ πάντοτε νέος (καινουργιος).

Παγκάκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ

Πάγκακος (ὁ, ἡ), παντὴ (ὅλως διόλου) κακὸς, κάκιστος.

†Παγκάκουργος (ὁ, ἡ), Γραμτ. πάντῃ κακοῦργος, κακοποιὸς παντοιοτρόπως.

Παγκάκως, ἐπίρ. Πάντῃ κακῶς, κακηγκάκως.

;Παγκαλὴς (λλης), ἐος (ὁ, ἡ) καὶ

Πάγκαλος, η ἴ, ος, ον. Πάντῃ ἢ Πάνυ καλὸς, κάλλιστος· ὡραιότατος.

Παγκάλως, ἐπίρ. Πάνυ καλῶς, κάλλιστα, ὡραιότατα. » Παγκάλως λέγεις (ἀπεκρίνω), « Πλάτ.

;Παγκάρπεια ἡ (ὀρθότ.)

Παγκαρπία (ἡ). συνάθροισις ἢ ἕνωσις παντὸς εἴδους καρπῶν, πανσπερμία· (συνκδχ.) ἀφθονία. » (Τὸ τῆς Ἀμαλθείας, κέρας) βρύειν ἐκ τοῦ κοίλου τὴν παγκαρπίαν, « Γρηγ. 2) (ἐπίθετ.) θηλ. τοῦ

Παγκάρπιος, α, ον, = Πάγκαρπος. 2) συνθεμένος ἀπὸ πάντος εἴδους καρποὺς, (ὅθεν ‖. οὐσ. θηλ. ἐνν. Μελιτοῦττα), εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ διαφόρων εἰδῶν καρπούς.

Πάγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν παντὸς εἴδους καρποὺς, εὔφορος.

Παγκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). πάνυ καταγέλαστος, καταγελαστότατος.

;Παγκαταπύγων, ονος (ὁ, ἡ). πάνυ καταπύγων, ακολασπότατος.

Παγκατάρατος (ὁ, ἡ). πάντῃ (καθ' ὅλους τοὺς λόγους) κατηραμένος, τρισκατάρατος.

Παγκεύθης, έος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, κεύθω]. ὅλως διόλου κρυμμένος, ἢ (ἐνεργ.) κρύπτων τὰ πάντα.

†Παγκλαδία (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ γενικοῦ κλαδεύματος τῶν ἀμπέλων (εἶδος ἑορτῆς) εἰς τὴν Ῥόδον.

Πάγκλαυστος καὶ Πάγκλαυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντῃ (ὅλως διόλου) ἀξιοθρήνητος, ἢ (ἐνεργ.) πάντοτε κλαίων. » Ὕφρὺς —, « Σοφ.

Παγκλεΐστος καὶ

Πάγκλειτος (ὁ, ἡ), Π. πάντῃ περίφημος, ἐξοχώτατος.

Παγκληρία (ἡ). ὅλη ἡ κληρονομία (ἢ περιουσία), [ἐκ τοῦ

Πάγκληρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-κλήρως. Εἷς τὸν ὁπ. ἀνήκει ὅλη ἡ κληρονομία.

;Παγκλυτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάγκλειτος.

Παγκοινος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -κοίνως. Κοινὸς εἰς πάντας. » Χωρα —, « Πίνδ., ὅπου συντρέχουσιν αἱ πάντες (διὰ πανήγυριν).

Παγκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. κύριος πάντων, ἐξουσιαστὴς ἀπολυτος.

Παγκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ κοιμίζων τὰ πάντα, ὅπου κοιτωνται πάντες. » Ἅδης —, « Σοφ.

Παγκόνιτος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, κονίομαι]. ὁ κατορθούμενος διὰ πολλῶν ἀγώνων.

Παγκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐκτεινόμενος εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

;Παγκοσμος (ὁ, ἡ), = Παγκόσμιος.

Παγκρατευτὴς, οῦ (ὁ), = Παγκρατιαστής.

Παγκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παγτοκράτωρ. παντοδύναμος.

Παγκρατησία (ἡ), = Παντοκρατορία· (μὲ γεν.) παντοτεινὴ ἐξουσία.

Παγκρατιάζω, Μ. ἀτω. Ἀγωνίζομαι παγκράτιον· (μτφορ.) νικῶ εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας.

Παγκρατιαστὴς, οῦ (ὁ). ἀθλητὴς ἀγωνιζομένου παγκρατίου.

Παγκρατιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παγκρατιάζειν, παγκρατιαστοῦ ἴδιος.

Παγκρατιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς παγκρατιαστής.

Παγκράτιον (τὸ), [παγκρατὴς]. ἀγὼν πάλης καὶ πυγμῆς ὁμοῦ. 2) = Σκίλλα, (φυτ.).

Παγκράτιστος, η, ον. Κατὰ πάντα κράτιστος (ἄριστος).

Παγκρατορικὸς, ἡ, όν, = Παγκρατόρικος, [ἐκ τοῦ

Παγκράτωρ, ορος (ὁ), = Παντοκράτωρ.

Πάγκριας, ατος (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν στόμαχον μεταξὺ τοῦ ἥπατος καὶ τῆς σπληνὸς παρακῶδες (ἀδενῶδες) μόριον.

Παγκρατῶς, ἐπίρ. Π. μὲ πολὺν κράτος.

;Παγκρυφος (ὁ, ἡ), = Παγκεύθης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παγκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ κεκτημένος τὰ πάντα.

Παγκτησία (ἡ), γραμτ. ἐξίγ. τοῦ Παμπησία.

Παγκύνιον (τὸ), εἶδ. φύκους φαρμακόνοντος τοὺς θαλασσ. κύνας.

†Πάγκυφος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλα κυφὸς (κυρτός).

Πάγξενος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος πάντα ξένον.

Παγόλυτος (ὁ, ἡ). λυωμένος (ἀναλυμένος) ἀπὸ πάγον. «Ῥδωρ—,« Ὀρειβ.

Παγοπληξία (ἡ). νάρκωσις τοῦ σώματος ὑπὸ ψύχους, ξεπάγωσμα, [πλήσσω καὶ

Πάγος, εος-ους (τὸ), = Πάγος, παγωνιὰ κραύςαλλον.

Πάγυς (ὁ). [πήγνυμι]. (ἐν γέν.) σῶμα πετρῶδες (στερεὸν), (ὅθ. ἰδιαιτ.) λόφος πετρώδης, βράχος. (καθὼς εἰς τὰς Ἀθ.) «Ὁ Ἄρειος πάγος,« Παυσ. 2) νερὸν (ἢ ἐν γέν. ὑγρὸν) παγωμένον, κρούσταλλον. παγωνιά. » Καὶ ποτε ὄντος τοῦ πάγου εἴου δεινοτάτου, καὶ πάντων, ἢ οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ, εἴ τις ἐξίοι, ἠμφιεσμένων θαυμαστὰ δὴ ὅσα,« Πλάτ. 3) ἅλας (θαλάσσιον)· (ὅθ. συνεχῶς ἢ Π.) ἡ θάλασσα. (Λυκ.). 4) ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πηκτῶν τσύπα, (ἅλλ.) Ἐπίπαγος. 5) (ἀνατομ.) τὸ Περιτόναιον.

Πάγουρος (ὁ), [πάγος], εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγοῦρι.

Παγόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω τι εἰς πάγον, παγόνω.

Πάγορος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, [φάγρος;].

Παγγάλτιπος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -λίπως. Πάντη (Πάνυ) γαλεπός, δυσκολώτατος, κάκιστος.

Ψαγγάλκειος καὶ

Παγγάλκεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάγχαλκος.

Παγγαλκεύς, έως (ὁ). ὁ χαλκεὺς (κατασκευάζων) τὰ πάντα (παντὸς εἴδους τεχνουργήματα).

Πάγγαλκος (ὁ, ἡ), ὅλος χάλκινος.

Παγγαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλος χαρούμενος ἢ χαμόσυνος.

ξΠάγγι, ἐπίρ. Π. = Πάγχυ.

Πάγγορτος (ὁ), Π. [πᾶς, χόρτος]. ὁ προμηθεύων παντὸς εἴδους τροφάς. » Σῖτα πάγγορτα,« Σοφ., ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν.

Πάγχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάντα χρήσιμος (ὠφέλιμος).

Πάγχριστος (ὁ, ἡ). ὅλος χρισμένος ἢ (Π.) πρὸς παντὸς πάθους θεραπείαν ἐπιχριόμενος, (ὅθ. ‖ οὐσ.) Πάγχριστον (ἐνν. φάρμακον), « Σοφ., Πανάκεια.

Πάγχρους-ους (ὁ, ἡ). χρωματισμένος μὲ ὅλα τὰ χρώματα.

Παγχρύσειος, Π. ἀντὶ =

Πάγχρυσος (ὁ, ἡ) ὁλόχρυσος.

Πάγχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάγχροος.

Πάγχυ, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Πάνυ, κατὰ πολλὰ, ὅλως, διόλου.

Παγῶ, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Πήγνυμι.

Παγώδης, εος (ὁ, ἡ). κρύος ἢ σκληρὸς ὡσὰν πάγος.

Παγὼν, Δ. ἀντὶ Πηγὼν, γεν. πλθ. τοῦ Πηγή.

Παδάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Πηδάω.

Πάδη, Δ. ἀντὶ Ἐπήδα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ

Παδῆτε, Δ. ἀντὶ Πηδᾶτε, β'. πλθ. πρσ. τῆς προ. τοῦ Πηδάω.

Πάδος (ἡ), εἶδ. ἔενδρ. (κερασηᾶς ἢ δαμασκηνηᾶς) κορυμβοφόρου, (ἴδε Πῆδος).

Πάθα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Πάθη.

Παθαίνω (παρτ. Ἐπάθαινον καὶ πλέον οὖ). Κινῶ εἰς πάθος. ‖. (μσ. ἢ π0.) κινοῦμαι ἐσωτερικῶς ἀπὸ αφοδρόν τι αἴσθημα (πάθος), ἐξάπτομαι· ἐνθουσιάζομαι· (μτνμ.) δεινοπαθῶ. » Τοὺς ῥήτορας ἐν ταῖς ἀριστοκρατίαις οἱ ἄρχοντες οὐκ ἐῶσιν παθαίνεσθαι,« Πλ. » Ἔστι περιουσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι,« Συν.

Πάθε, Π. ἀντὶ Ἔπαθε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρ. καὶ

Παθέειν, Ἰων. Π. ἀντὶ Παθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πάσχω.

Πάθη (ἡ), Π. ἀντὶ Πάθησις ἢ-

Πάθημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι πάσχει ἢ ἔπαθέ τις, συμφορά (» Τὰ δέ μοι παθήματα. μαθήματα γεγάνεε,« Ἡρ.)· νόσος (»Διοίσει δ' οὐδὲν ἡ νόσον ἢ νόσημα λέγειν, ὥσπερ οὐδὲ πάθος ἢ πάθημα,« Γαλ.)· (ἐν γέν. αἴσθημα ὁποιονδήποτε, διάθεσις (τῆς ψυχ. ἢ τοῦ σώμ.), πάθος. « Δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ, « Ξεν. » Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, « Γρφ.

Παθηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς πάθημα. »Τὸ παθηματικὸν τῆς ψυχῆς μόριον,« Ἰουλ.

Πάθησις, εως (ἡ). τὸ πάσχειν, αἴσθημα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δυσάρεστον), (Γαλλ.) affection.

Παθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πάθησιν, ἐπιδεκτικὸς παθήματος (αἰσθήματος). « Τῶν αἰσθημάτων ἡ ἀκοὴ παθητικώτατον,« Πλ. 2) ὁ ἐμφαίνων (ἢ κινῶν εἰς) πάθος, πάθους ἐκφραστικός. » Λέξις παθητική,« Δ. Ἀλ. » Ἂς (διηγήσεις) Θουκυδίδης, αὐτὸς αὐτοῦ παθητικώτατος περὶ ταῦτα (τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν) γενόμενος, ἁμωμήτως ἐξήνεγκε,« Πλ. » Ῥῆμα παθητικὸν,« Γρμ., τὸ σημαῖνον πάθος.

Παθητικῶς ἐπίρ. Μὲ παθητικὸν τρόπον· (γραμτ.) εἰς παθητικὴν διάθεσιν.

Παθητὸς, ἡ, όν. "Ος τις εἶνε δυνατὸν νὰ πάθῃ, ἐπιδεκτικὸς παθήματος. »Παθητὸς ἐστι πᾶς τις εὐπροσήγορος,« Μένανδρ.

Παθικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι ἢ Πάσχω ὡς =

Παθικὸς, ἡ, όν, = Πασχητικῶν, Κίναιδος.

Πάθνη (ἡ), Π. (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Φάτνη.

Παθογνωμικὸς καὶ Παθογνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) διάγνωσιν τοῦ πάθους. » Σημεῖον—,« Ἰατρ., τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς νόσου σύμπτωμα, [ἐκ τοῦ

ξΠαθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ) τὰ πάθη.

Παθοκράτεια καὶ Παθοκρατορία (ἡ). τὸ νὰ κρατῇ τις τὰ πάθη του, ἐγκράτεια.

Παθοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (νεκρόνων) τὰ πάθη.

Παθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ παθῶν (ψυχ. ἢ σωμ.).

Παθολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παθολογικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων, ἐπιτήδειος πρὸς) παθολογίαν, (ὅθ.) » Παθολογικὴ (ἐπιστήμη),« μέρος τῆς Ἰατρικῆς.

Παθοποιία (ἡ). διέγερσις (κίνησις) [ἐκ τοῦ

Παθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (διεγείρων εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ ἢ τοῦ ἀκροατοῦ) πάθος.

Πάθος (τὸ). πᾶν ὅ,τι πάσχει ἢ ἔπαθέ τις, συμφορὰ (κυρ. λυπηρὸν), συμφορὰ (» Τὰ Νιόβης πάθη ἢ τὰ Πελοπιδῶν,« Πλάτ. » Ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά,« Δημ.)· νόσος (» αὐτενταρικὰ πάθη,« Ἀρτ.)· (ἐν γέν.) διάθεσις παθητικὴ τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος· (ἰδιαιτ.) αἴσθημα σφοδρὸν τὸ ὁποῖον διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατοῦ ἢ ῥήτωρ. » Τὸ πάθος πολὺ μὲν ἐν ποιήσει τραγικῇ κτλ.,« Λογγ. » Καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα,« Ἀριστ. (παρβλ. Ἦθος).

Παθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πάσχω.

Παιὰν, ᾶνος (ὁ). (ἐν γέν.) = Παιών, Ἡλιοδρόμος, (ὅθ. 2) (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. »Παιὰνά τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον,« Πλάτ. » Ἰήιε Δάλιε Παιάν,« Ἀριστοφ. 3) Ὕμνος εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε θεοῦ ἢ μεγάλου ἀνδρὸς· ᾆσμα ἐπινίκιον, εἶδος δοξολογίας (te deum) ἢ ἐμβατήριον (εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως). (Γαλλ.) marche. »Ἀντὶ δὲ ὕμνων ἐπιτυμβίων παιὰν μελῳδῆται βασιλείοις,« Αἰσχλ. » Ἐδεισποιοῦντο τό τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπενδόμενοι παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γενομένης, ἐποιοῦντο,« Ξεν. 4) ποὺς μετρ. συγκείμενος ἢ ἐκ μιᾶς μακρ. καὶ τριῶν βρ. συλλαβῶν, ἢ τὸ ἀνάπαλιν.

Παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω παιᾶνα (βοήθειαν, κυρ. πρὸ τῆς μάχης ἢ εἰς τὸ τέλος συμποσίου).

Παιανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παιᾶνα.

Παιανισμὸς (ὁ). τὸ παιανίζειν, ψάλλειν παιᾶνας. » Ἀφ' οὗ τὸν παιανισμὸν οὗτοι ἐξ ἔθους παραδεδῶνται τοῖς μέλλουσι συμπίπτειν εἰς παράταξιν,« Στρβ.

Παιανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παιανίζων.

Παιανιγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ψαλμῶν) παιᾶνας.

Παιάων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Παιήων.

Παῖγμα (πᾶ). παιγνίδι· παίξιμον.

Παιγμονὴ (ἡ) καὶ

Παιγμὸς (ὁ), = Παιδιὰ, παῖγμα.

Παιγμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Παιδιά.

Παιγνημόνως, ἐπίρ. Μετὰ παιγνιημοσύνης ἐν εἴδει παιδιᾶς.

Παιγνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Ελλ. ἀντὶ Παιγνιήμων.

Παιγνιὰ (ἡ), σπν. ἀντὶ Παίγνιον ἢ Παιδιά· (Κωμ.) = Ἑορτή, (Ἀρχ. Δυσ. χωρὶς

Παιγνιαγράφος (ὁ, ἡ), = Παιγνιογράφος.

Παιγνιήμων, ονος (ὁ, ἡ). Ἰων. φιλοπαίγμων, ἀστεῖος, παιγνιώδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παιγνικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤ. -ικῶς, = Παιγνιώδης.
Παιγνιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) παίγνια (παιγνιώδη ποιήματα).
Παίγνιον (τό). παιγνίδι, παιδιά· ἀστεϊσμός.
2) ποιημάτιον παιγνιώδες (ἀστεῖον). «Τὰ διὰ τῶν ἀκροαμάτων εἰς αὐτὸν ἀδόμενα παίγνια κατὰ τὴν πόλιν,» Πλ.Ζ. «Τὸ ὦον τοῦ Σιμίου καὶ ἄλλα παίγνια,» Ἥρᾳς. 3) τὸ ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ (γέλωτος). «Καλλίμαχος, τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον,» Ἐπιγρ., (κοιν.) ὁ μακαρίτης, (κυρ. σὺδ. τοῦ
Παίγνιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς παιδιάν (διασκέδασιν).
Παιγνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παιγνίου, ἀστεῖος· (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλοπαίγμων. «Τὸ παιγνιῶδες,» Ξεν., ἡ πρὸς ἀστεϊσμὸν διάθεσις, (Τουρκ.) κέῆφι.
Παιγνιώδως, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει παιγνίου, πρὸς διασκέδασιν.
Παιδαγωγεῖον (τὸ). τὸ κατάστημα (πρὸ σχολείου) τοῦ παιδαγωγοῦ· (περιληπτ.) εἱ ἐν αὐτῷ μαθηταί.
Παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω (Ὁδηγῶ, Ἀνατρέφω) τινα ὡς παιδαγωγός. (ἐν τέν.) διδάσκω, ὁδηγῶ. «Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ,» Εὐρ. «Τὸ θεάτρον παιδαγωγοῦν τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων,» Ἀπ. (καὶ πῤ.) «Παιδὸς ἑνὸς ἢ ᾧ χορεῦ παιδαγωγηθέντος,» Πλάτ..
Παιδαγώγημα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ χρήσιμεται πρὸς παιδαγωγίαν· τὸ ἀντικείμενον τῆς παιδαγωγίας, ὁ παιδαγωγούμενος μαθητής.
Παιδαγώγησις, εως (ἡ). τὸ παιδαγωγεῖν ἢ παιδαγωγεῖσθαι.
Παιδαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ παιδαγωγοῦ, ὁδήγησις (διδασκαλία, ἀνατροφή) παιδός. «Ἐν ταῖς ἀναγνώσαι μᾶλλον ἢ ταῖς ὁδοῖς παιδαγωγίας δέονται (οἱ πεῖσήματος) παιδαγωγίας,» Πλ. (ᾧ καταχρ.) «Δένδρου (Ναυσιφάας) παιδαγωγία,» Θῆρ., Εὐρ.
Παιδαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) παιδαγωγίαν, παιδαγωγοῦ ἦθος. «Τῇ τῶν νεημάτων παιδαγωγικῇ ταύτῃ τῇ νῦν ἐστρικῇ,» Πλάτ.
Παιδαγωγικῶς, ἐπίῤ. Καθὼς ὁ παιδαγωγός.
Παιδαγωγός (ὁ, ἡ). ἀγωγός (ὁδηγός, ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς ἢ διδάσκαλος) παιδός, (Τουρκ.) λαλᾶς. «Ἐπαιδὰν τάχιστα γένηται αὐξοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιέναι, εὐθὺς ἐπ' αὐτοὺς παιδαγωγοὺς θέτουσιν ἐφιστᾶσι,» Ξεν.
Παιδαρίδιον (τό). Ὑποκορ. τοῦ Παιδάριον.
Παιδαριεύομαι, Μ. ευσομαι. Φέρομαι (Πράττω) ὡς παιδάριον (τὸ). Ὑποκορ. τοῦ Παιδίον, μικρὸν παιδάκι· σκλαβάκι, κοπελλάκι.
Παιδαριόκοσμος (ὁ) = τῷ προηγ.
Παιδαριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἀρμόζων εἰς παιδάριον, μικροῦ παιδιοῦ ἦθος, παιδιακήσιος.
Παιδαριωδῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν παιδάριον, κατὰ τοὺς τρόπους τῶν παιδαρίων.
Παίδεω, Ἀακων. ἀντὶ Παίζω, (εὖθ.) «Παιδεῶ,» «Ἀρχῤ.», ἀντὶ Παιζουσῶν, (γεν. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Παίζω).
Παιδεία (ἡ); [παιδεύω] ἀνατροφὴ παιδός, παιδαγωγία· (ἐν γέν.) διδασκαλία· σπουδή, μάθησις· (καταχρ.) ἀνατροφὴ ζώου· καλλιέργεια φυτοῦ. (συνκδχ. καὶ μτγν.) τιμωρία. «Μὴ ὀλιγωρεῖ παιδείας Κυρίου,» Γρφ.
Παίδειος (ὁ, ἡ), = Παιδικός, παιδὸς ἴδιος.
Παιδεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Παιδεραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (ἐρωτικῶς) τοὺς παῖδας.
Παιδεραστία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ παιδεραστοῦ.
Παιδεραστικός, ἡ, όν. Παιδεραστοῦ ἴδιος.
Παιδεραστρία (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Παιδεραστής.
Παιδέραστρια, ωτος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὸ ἄνθος ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ςεφάνους.
2) φυκιασίδι, κοκκινάδι. «Λευκόχρως λίαν τις ἐστί; παιδέρως· ἐντρίβεται,» (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. 3) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ἄλλ.) Ὀπάλλιον, («πέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα,» Ὀρφ.).
Παίδευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παιδεύεται (διδάσκεται) τις, μάθημα. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκπαιδεύσεως, μαθητής. «Θεῶν γεννήματα καὶ παιδεύματα,» Πλάτ. (καὶ καταχρ.) «Μῆλα, φυλλάδος Παρνασίας παιδεύματα,» Εὐρ.
Παίδευσις, εως (ἡ). τὸ παιδεύειν ἢ παιδεύεσθαι, ἐκπαίδευσις, διδασκαλία· παιδεία, μάθησις· (ἐνίοτε) ἀντὶ Παιδευτήριον. «Τὴν πόλιν (τῶν Ἀθην.) τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι,» Θκ.
Παιδευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παιδεύω.
Παιδευτήριον (τὸ). μέρος ὅπου ἐκπαιδεύονται, σχολεῖον. 2) (μτγν.) = Κολαστήριον, βασανιστήριον.
Παιδευτής, οῦ (ὁ). ὁ παιδεύων (ἐκπαιδεύων), διδάσκαλος. 2) (μτγν.) τιμωρός, κολαστής.
Παιδευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παίδευσιν, διδακτικός, ἐκπαιδευτικός. «Τὸ παιδευτικόν,» Πλ., ἢ πρὸς τὸ παιδεύειν (διδάσκειν) ικανότης.
Παιδευτικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει παιδεύσεως (ἐκπαιδεύσεως), διδακτικῶς.
Παιδευτός ἡ, όν. Μέτοχος ἢ Ἐπιδεκτικὸς παιδεύσεως, πεπαιδευμένος ἢ δυνάμενος νὰ παιδευθῇ (νὰ διδαχθῇ, νὰ βελτιωθῇ).
2) ὁ διὰ παιδεύσεως ἀποκτώμενος. «Παιδευτὴν εἶναι ἀρετήν,» Πλάτ.
Παιδεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Παιδευτής.
Παιδεύω [παῖς], Μ. εὐσω. (κυρ.) Παιδαγωγῶ, διδάσκω (ἀνατρέφω) παῖδα ἢ ὡς παῖδα· μορφόνω, γυμνάζω, συνεθίζω. «Διαίτῃ δὲ ταῖδε τὴν τε ψυχὴν ἐπαίδευσε καὶ τὸ σῶμα,» Ξεν. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) «Παιδεύειν τινὰ πρὸς ἀρετὴν (εἰς τὸ στρατηγεῖν),» αὐτ. (ᾧ ἄλλ. τῆς προθ.) «Καὶ τὸ προθυμεῖσθαι δὲ συναύξειν τὸν οἶκον ἐπαιδεύομεν αὐτήν,» αὐτ. (καὶ πῤ.) «Πολιτικὴν παιδευθῆναι,» Ἀρστ. «Μουσικὴν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθείς,» Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ.) «Τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος,» Βασ. (ᾧ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) «Πεπαιδευμένος, «ὁ προκομμένος, γραμματισμένος, (ἢ ἁπλ.) καλλιεργημένος. «Τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων,» Πλ.
2) (συνκδχ. καὶ μτγν.) τιμωρῶ (κυρ. πρὸς σωφρονισμὸν καὶ διόρθωσιν), (παρ. βλ.) κολάζω. «Τίς ἐστιν υἱός ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;» Γρφ. «Ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει,» αὐτ.
Παιδήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Παίδειος.
Παιδιά (ἡ). παιγνίδι (παιδιοῦ)· ἀστεϊσμός· διασκέδασις.
Παιδία (ἡ), ἡ παιδικὴ ἡλικία· (περιληπτ.) τὰ παιδιά, ἡ νεολαία τῶν παίδων.
Παιδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχω ἀντικείμενον) παῖδα, παιδιάτικος, παιδιακήσιος. «Κάλλας τὸ παιδικόν,» Θ , «Παιδικὴ νύξ,» Ακ., μία ἀπὸ τὰς νύκτας τῆς παιδικῆς ἡλικίας τινός. «Παιδικὸς λόγος,» Ξεν., ὁ περὶ παιδὸς ἢ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, (ἐν γέν.) ἀστεῖος ἢ ἐρωτικός. ‖ (συχν.) Παιδικά, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός (κυρ. δὲ ὁ ἐρώμενος) τινος. «Ἐν τοῖς παιδικοῖς ἀφροδισίοις μᾶλλον ἢ τοῖς τεκνοποιοῖς μαινεσθαι ὁ τύραννος,» Ξεν.
Παιδικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν παῖδες, παιδιακήσια.
Παιδιστέσια (τὰ). ὁ καιρὸς τῶν διακοπῶν τοῦ σχολείου καθ' ὃν σχολάζουν οἱ παῖδες καὶ φιλοδωροῦνται οἱ διδάσκαλοι.
Παιδιόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, (κοιν.) ἀπὸ παιδί.
Παιδίον (τό). Ὑποκορ. τοῦ Παῖς, μικρὸν παιδί, παιδάκι· (ἐνίοτε) κοπελλάκι. «Παῖ, παιδίον,» Ἀρχῤ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τέκνον. «Ἐνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας,» Πλάτ. «Τῆς μητρὸς (ἢ) «Τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον,» Παρημ., ἐντελῶς ὅμοιον, τῷ ὄντι τέκνον τοῦ ἢ τῆς, (κοιν.) κατὰ μάννα κατὰ κύριν.
Παιδιοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοτροφέω.
Παιδισκάριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Παιδίσκη, δουλευτρίτσα.
Παιδισκεῖον (τὸ). τὸ οἴκημα ὅπου ἦσαν αἱ δημόσιαι παιδίσκαι, πορνοστάσιον.
Παιδίσκη (ἡ). κόρη νέα, κορίτσι, κορητσάκι· (συνήθ.) σκλαβοπούλα ἢ δουλεύτρα νέα· (ἐνίοτε) ἑταίρα, (κυρ. θηλ. τοῦ
Παιδίσκος (ὁ καὶ ἡ), Ὑποκορ. τοῦ Παῖς, ἀγοράκι ἢ κορητσάκι· (ἐνίοτε) κοπελλάκι.
Παιδιστί, ἐπίῤ. = Παιδικῶς, (κυρ.) καθὼς λαλοῦσι τὰ παιδιά.
Παιδιώδης, εος (ὁ, ἡ). παιδίου ἴδιος, παιδικός, παιδαριώδης. 2) ἐκφυλος εἰς τὰς παιδιάς (τὰ παιγνίδια), παιγνιώδης. «Ἦν δὲ (ὁ Σοφοκλῆς) παιδιωδὴς παρ' οἴνον (Ἰων παρ') Ἀθην.
Παιδιώδης, ἡ ἡ ὁς, ον, Π. ἀντὶ ἢ Παιδινώδης, παιδικός· παιδαριώδης, «Τίς ὧδε παιδιώδης ἢ φρενῶν κεκομμένος;» Αἰσχλ. ‖ (ἰούσ.) ἀντὶ Παῖς, μικρὸν παιδί. «Ἔτι παιδυὸς ἐὼν ἐφράσαμ πάντα τέλεια,» Καλλ.
Παιδοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [παῖς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων τοὺς παῖδας ἢ, φαγὼν τοὺς ἰδίους του παῖδας.
ἢ Παιδοβοσκὸς (ὁ, ἡ), Αἰγιν. ἀντὶ Παιδαγωγός, (κατὰ λέξ.) βοσκὸς παίδων.
Παιδοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. = Παιδοβόρος.
Παιδοβρωσία (ἡ), Π. τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., παιδοφαγία.
Παιδόβρωτος (ὁ, ἡ), Π ὅπου τρώγει τις παιδιὰ ἢ τὰ ἴδια του παιδιά. «Θοίνη—,» Λυκ.
ἢ Παιδογέριον, οντος (τὸ). γέρων παλίμπαις (ξαναμωρανθείς).
Παιδογονία (ἡ). γέννησις παίδων, τεκνοποίια.
Παιδογόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συντείνων πρὸς παιδογονίαν. »Τὰ παιδογόνια (ὄνν. ἱερά), « Διόδ., ἑορτὴ διὰ τὴν γέννησιν παιδός, (κοιν.) γεννητούρια.
Παιδογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν παῖδας ἢ χρήσιμεύων πρὸς τοῦτο.
Παιδογραφία (ἡ). ἐγγραφὴ τοῦ γεννηθέντος παιδὸς εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον.
†Παιδοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος παιδὸς ἢ παίδων.
‡Παιδοις, εσσα, εν. (κυρ. εἰς τὸ θηλ.) Ἡ παῖδας ἔχουσα ἢ τίκτουσα, κυοφορεῦσα.
Παιδόθεν, ἐπῤῥ. Ἐκ παιδός, παιδιόθεν.
Παιδοθετέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Υἱοθετέω.
Παιδοκομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐπιμελοῦμαι (ἀνατρέφω) παιδιά.
†Παιδοκομία (ἡ). κομιδὴ (ἀνατροφή, ἐπιμέλεια) παίδων, ‖ἐκ τοῦ
Παιδοκόμος (ὁ, ἡ), ‖παῖς, κομέω‖. ὁ ἐπιμελούμενος (ἀνατρέφων) παῖδας.
Παιδοκόραξ, ακος (ὁ). ὁ ἐνεδρεύων (ἐπιβουλευόμενος) τοὺς παῖδας.
Παιδοκράτωρ, ορος (ὁ). κηδεμὼν (ἐξουσιαστὴς) παιδιᾶς ἢ παίδων.
Παιδοκτονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φονεύω παῖδας ἢ τοὺς παῖδάς μου, γίνομαι παιδοκτόνος.
Παιδοκτονία (ἡ). τὸ νὰ γίνῃ τις =
Παιδοκτόνος (ὁ, ἡ), ‖παῖς, κτείνω‖. φονεὺς παίδων ἢ τῶν ἰδίων του παίδων.
Παιδολέτειρα (ἡ). Π. θηλ. τοῦ
Παιδολέτης (ὁ), Π. ‖παῖς, ὄλλυμι‖, = Παιδοκτόνος.
Παιδολέτις, ιδος καὶ
Παιδολέτρια (ἡ), = Παιδολέτειρα.
Παιδολέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Παιδολέτης.
Παιδολυγία (ἡ). ἐκλογὴ παίδων.
Παιδολύμας, α (ὁ), Π. = Παιδολέτης ἢ Παιδοφθόρος.
Παιδομαθής, ές (ὁ, ἡ), ὁ μαθὼν τι (διδαχθεὶς) εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, (ἐπιχ.) ἐντελῶς εἰδήμων (ἔμπειρος) τοῦ πράγματος, (ἀντιθ. τῷ Ὠψιμαθής).
Παιδομαθία (ἡ). τὸ νὰ ἠνέ τις παιδομαθής, μάθησις (διδασκαλία) τὴν ὁπ. ἐλαβέ τις παιδιόθεν, (ἀντιθ. τῷ Ὠψιμαθία).
Παιδομανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μανιωδῶς (εἰς ὑπερβολὴν) παιδεραστής.
Παιδομανία (ἡ). μανιωδὴς (ὑπερβολικὴ) παιδεραστία.
Παιδομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ παίδων.
†Παιδομόρος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ὑποφέρει τις διὰ τὸν θάνατον (μόρον) τοῦ παιδὸς ἢ τῶν παίδων τοῦ. »Μόχθος—, « Αἰσχύλ., (διορθ. Παιδιόβορος).
‡Παιδομουσία (τὰ), = Παιδιμούσια, διδασκτρα.
Παιδονομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι (Ἐπιτρωῶ) παιδονόμος.
Παιδονομία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ παιδονόμου.
Παιδονόμος (ὁ). ‖παῖς, νέμω‖. (εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἀλλοῦ) ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων, ἔφορος τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.
Παιδοπίπης ‖παῖς, ὀπίπτεύω‖, ευ (ὁ). ὁ κυνηγῶν (ἔργον εἰς = ἁρμάτι τοὺς παῖδας, παιδεραστὴς, (κατὰ μίμησιν τοῦ Παιθεοπίπης).
Παιδοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) οῦμαι-οῦμαι, Μ. ήσω, = ιμαι. Κάμνω (γεννῶ) παῖδας, τεκνοποιῶ. 2) (μσ.) κάμνω τινὰ παιδί μου, υἱοθετῶ.
Παιδοποίησιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς παιδοποίησιν ἐπιτήδειος.
Παιδοποίησις, εως (ἡ), = Παιδοποιία.
Παιδοποιητέον, θετ. τοῦ Παιδοποιέω.
Παιδοποιητικός, ἡ, όν, = Παιδοποικός.
Παιδοποιία (ἡ), τὸ παιδοποιεῖν, τεκνογονία. 2) εἰσπήδησις παιδός, υἱοθέτησις.
Παιδοποικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς παιδοποιίαν συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος.
Παιδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (γεννῶν, κάμνων) παιδιὰ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, τεκνοποιός. »Ὑβρνὴ—, « Εὐρ.
Παιδοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω παῖδας, τεκνοποιῶ.
Παιδοσπορία (ἡ), = Παιδογονία.
Παιδοσπόρος (ὁ, ἡ), = Παιδογόνος.
Παιδυσάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Παιδεία.
‡Παιδοτέκνωσις, εως (ἡ). παιδὸς ἢ παίδων τέκνωσις, τεκνογονία.
‡Παιδοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ παιδί, (κοιν.) Παιδοκομῶ.
‡Παιδοτοκία (ἡ). γέννησις παιδὸς, παιδοκομησις, ‖ἐκ τοῦ
Παιδοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων παῖδας. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἡ παιδοκομήσασα γυνὴ, λεχὼνα.
Παιδοτριβεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γυμνάζονται οἱ παῖδες, ‖ἐκ τοῦ
Παιδοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω τοὺς παῖδας εἰς τὴν πάλην κτλ., (ἐν γέν.) ἐξασκῶ σινε θίζω, ‖ἐκ τοῦ
Παιδοτρίβης ‖παῖς, τρίβω‖, ου (ὁ). διδάσκαλος (γυμναστὴς) τῶν παίδων εἰς τὴν πάλην κτλ. (ἐν γέν.) διδάσκαλος, ἀθλητής.
Παιδοτριβία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ παιδοτρίβου.
Παιδοτριβικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παιδοτρίβην, παιδοτρίβου ἦθος, « Παιδοτριβικὴ» Ἀρετ., ἡ τέχνη τοῦ παιδοτρίβου, ἡ γυμναστική.
Παιδοτριβικῶς, ἐπῤῥ. Καθὼς οἱ παιδοτρίβαι, γυμναστικῶς.
‡Παιδότριψ, ίβος (ὁ). δοῦλος διωρισμένος νὰ ἐπιμελῆται τὰ παιδία ἢ νὰ γυμνάζῃ τοὺς ἄλλους δούλους (παίδας) τοῦ αὐθέντου του. (εἰς τὸν Πλούτ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παιδοτρίβαι, εἰς δὲ τὸν Ἀκ. ἀντὶ Παιδοτρίψ.
Παιδοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) παῖδας ἢ σκλάβους.
Παιδοτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ παίδων, ‖ἐκ τοῦ
Παιδοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) παῖδας, (παρβλ.) Κουροτρόφος.
Παιδότροπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπ. τῶν παίδων ἢ τοῦ παιδὸς τινος ὡς τρόπαιον ἐπιφερόμενος, (Αἰσχύλ. Εὐμ. 490).
Παιδουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοποιέω.
Παιδουργία (ἡ), = Παιδοποιία.
Παιδουργός (ὁ, ἡ), = Παιδοποιός.
Παιδύσασα, κατὰ κρᾶσ. ἐκ τοῦ Παιδήσασα.
Παιδωγωγία (ὁ), = Παιδαγωγία.
Παιδωνέρος (ὁ, ἡ), = Παιδίβορος.
Παιδωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Διαφθείρω) παῖδα ἢ τοὺς παῖδας. 2) = Παιδοκτονέω.
Παιδωφθορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φθορὰ παιδὸς ἢ παιδοκτονία.
Παιδωφθόρος (ὁ, ἡ), φθορεὺς παιδὸς ἢ παιδοκτόνος.
Παιδωφιλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παιδεραστέω, ‖ἐκ τοῦ
Παιδωφίλης καὶ Παιδόφιλος, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας, παιδεραστής. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδάς του, φιλότεκνος. »Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα, « Παροιμ. »Τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθορότων αὐτά, « Ζηνόθ.
Παιδοφονεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Παιδοφόνος.
Παιδοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοκτονέω, γίνομαι παιδοφόνος.
Παιδοφονία (ἡ), = Παιδοκτονία.
Παιδοφόνος (ὁ, ἡ), = Παιδοκτόνος.
Παιδοφόντης, ου (ὁ), = Παιδοφόνος.
Παιδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κρατῶ ἐπὶ τὰς χεῖρας μου ἢ Μεταφέρω) παῖδα, ‖ἐκ τοῦ
‡Παιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ φέρων ἐπὶ γαστρὶ, ἔγκυος.
Παιδοφύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ τῶν παίδων (εἶδος ἀξιώματος ἐν Στρατονικείᾳ τῇ Καρίας).
Παιδοφωνέω-ῶ ‖παῖς‖, Μ. ήσω. Ἐγγαστρόνομαι, (ἐξ οὗ) ἐγγαστρόνομαι. »Ἐπαιδώθη—τοῦ Ποσειδῶνος, « Δ. Ἁλ.
†Παιδώναξ ‖παῖς, ἄναξ‖, ακτος (ὁ), = Παιδαγωγός, ἢ Παιδοκράτωρ.
‡Παιδώσαις ‖παιδόω‖, εως (ἡ), = Παιδοποιία, παιδοκόμισμα.
Παίζω, Μ. παίξομαι ἢ παιχθήσομαι (ἀόρ. ἔπαιξα καὶ Ἀττ. Ἔπαισα, πρκ. πέπαιχα καὶ πθ. Πεπαίσμαι ἐξ Ἀττ. ἀόρ. Ἐπαίχθην καὶ τὸ θετ. Παιστέος) παίζω (κυρ. ὡς παιδί). διασκεδάζω μὲ ὁποιονδήποτε παιγνίδι. (Ἰδ.) χορεύω, γίν.) εὐθυμῶ. » Σφαῖρῃ ἔπαιζον, « Ὁμ. Ζ. »Παίζειν ἀστραγάλοισι, « Πλ. (ξ προθετ.) »Βούλει πρὸς μὲ παίσαι; — διὰ σέναν; Ἀριστοφ. »Ἔπειτα παίζουσιν πρὸς ἀλλήλους, « Ξεν. « Ὅμως περιεπάζετο πεσὼν ἀνδρῶν παιζόντων καὶ λιζώνων τε γυναικῶν, « Ὀδ. Ψ. »Νικώμαζον ὑπ' οὐδεὶς, σοὶ γε μὲν αὖ τοῦτ' ἔζοντες ὑπ' ὀργυιὰν καὶ ἀεθῶ, τοῦτ' μὲν νῦ γε νικῶντες, « Ἡσ. 2) παίζω μουσικόν τι ὄργανον ἢ τραγῳδῶ (ἀκριβ.) »Μέλος παίζειν, « Ἀξ. 3) μεταχειρίζομαι τι ὡς παγνιον, περιεπαίζω καὶ παίζομαι, γωρατεύω. »Ὡς ὄγμα παίζεται, Θκρ. » Κἀωθεὶ γὰρ παίζειν μου πέρι τρίγας, « Πλάτ. » Λόκον εἶδε, ἔφη τις, ὁ Θκρ, εἶπε παίζων. »Εἰμὴ ἄρα τις ὁ Ἀντισθ. πεπαιγκε. « Δμ. »Παίζεις σπουδῇ, παίζειν σπουδάζει πάντα τὰ » Σπουδάζει ταῦτα ἡ παίζει; « Πλάτ. μὲ τὰ ὅλα του ἡ γωρατεύει; (καὶ τὸ) »Ἡ τύχη τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα παίζει, « Λκ. (καὶ πθ.) »Γοῦν μὲ πεπαίσθω κἀγώ, « Πλάτ., καὶ ταῦτα ἐν εἴδει ἀποτεύκτου, ‖ἐξ οὗ κατὰ μεταφ. τὸ δὴ τὸ παίζομενον, « Πλ., καθὼς ἔπαιγνον συνήθως χωρατεύοντες.
Παιγνιογόνος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Παιγνιώδης.
Παιγνιώδης, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παιγνώδης.
Παιγνοσύνη (ἡ). ἡ ἐστρουνη, ‖ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παιήων, ονος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Παιών, ἰατρός, ἡ· 2) Παιάν, ὕμνος. 3) (ἐπιθ.) ἀντὶ Παιηόνιος, ἰαματικός ἡ· 4) Παιανίζων, παιανιστής.

Παίκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παίκτης.

Παικτέον, θετ. τοῦ Παίζω.

Παίκτης, ου (ὁ), ὁ παίζων (ἰδιαιτ.) κυβευτής, χαρτοπαίκτης.

Παικτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν· ἀγαπῶν νὰ διασκεδάζεται, (Τερπν.) χωρατατζής, ἢ περιγελαστής· (ἐπιπραγμ.) εὐτράπελος.

Παικτός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις ὡς παίγνιον (ἀστεϊσμοῦ ἀντικείμενον).

†Παίκτωρ, ορος (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Παίκτης, (εὔχρ. εἰς τὸ Συμπαίκτωρ).

Παιπαλᾶ (τά), Π. πλθ. εὐδ. τοῦ Παιπαλος.

Παιπαλάω-ῶ, Μ. ἦσω. Πανουργεύομαι, εἶμαι =μπόνηρος, ξέκοτος.

Παιπάλη (ἡ), [πάλλω]. τὸ λεπτότατον ἄλευρον (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τριμμένον (ψιλόν) ὡσὰν σκόνι, (παρβλ.) Παπάλη· (μεταφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος, (κοιν.) τριμμένος, πολύξερος, τετραπέραστος. «Παιπάλῃ λέγειν,» Ἀρχῳ., =τῷ

Παιπάλημα (τό), [παιπαλάω],=Παιπάλη. «Λόγων—,» Ἀθ., ῥήτωρ παμπόνηρος, σοφιστής.

†Παιπαλήμιος (ὁ, ἡ), [παιπάλη ἢ παιπαλος]. παμπόνηρος, δόλιος.

†Παιπάλλω, Μ. παλῶ, Γλσ. ἀντὶ Πάλλω.

Παιπαλόεις, εσσα, εν, Π. τροχὸς, πετρώδης, ὀρεινὸς, ἀπόκρημνος, δύσβατος, ξέκοτος.

Παιπαλος (ὁ, ἡ), Μ. [παίπὸς ἢ πάλλω]. = Παιπαλοεις, (θθ. ‖. οῦσ.) «Παίπαλα (τά),» κοτσπιές, καλὰ, μέρη παρώδη (δύσβατα), κατοπιαίς.

Παιπαλώδης, ους (ὁ, ἡ), =Παιπάλιμος.

Παῖς, αιδὸς (ὁ, ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Παίδων). ὁ ἄνθρωπος ἕως 14 ἐτῶν, παιδὶ (ἀρσ. ἢ θηλ.) ἀγόρι, ἢ κορίτσι. «Οὐ ἐγὼ, παῖς ἔτι ὤν,» ἐδιδάσκον, « Θκρ. « Ἔγημε δὲ αὐτὴν παῖδα νέαν μάλιστα,» Ξεν. «Μὴ παιδὶ μάχαιραν,» Παροιμ. (ἀπὸ συνηθ.) «Παῖδα ἀπέδειξεν αὐτὸν τῇ ἀστᾳ,» αὐτ. «Ὁ ἐν ἡμῖν παῖς,» Πλάτ., τὸ παιδαριώδες μέρος τοῦ ἀνθρώπου. «Ἐκ παιδὸς (ἡ) «Ἐκ παίδων,» Αξ., παιδιόθεν. «Πλήκτου ἔχει τὴν ἄρτι ἐκ παίδων,» Ξεν.,=Ἀρτίπαις ἐστι. 2) τέκνον, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, (ἑνίοτε) ἀπόγονος. «Ἕκτωρ, Ἐκάβης ὁ γεραίτερος εἶκοσι παίδων,» Θκρ. «Παῖδες παῖδων τε Ὅμ., οἱ ἀπόγονοι. (ἐν περιφρ.) «Ἰατρῶν (» Φιλοσόφων, «Γραμμάτων) παῖδες,» Αξ., ἀντὶ Ἰατροὶ κτλ. (καθὼς ἐξ ἐξ τὸ Ἑβραϊκὸν) » Υἱοὶ ἀνθρώπων,» Γρφ., ἀντὶ Ἄνθρωποι. » Οἱ υἱοὶ τῶν προφητῶν,» αὐτ., ἀντὶ Οἱ προφῆται, (ὡσὰν ὑπάρχουν τινὲς καὶ τὰ ἀψυχὰ ὀνόματα παῖδες,» Ὅμ. 3) (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ δοῦλος (σκλάβος), (θθ. τὸ κοιν.) κοπέλι (θηλ.) ἑταῖρα. «Ποῖ, δεῦρο—, δοῦλον οὐκ ἄγω,» Ἀριστ. » Καὶ θέα ξαφνίσθην,» Ἀθ. «Τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παρ') Ἀθην. » Κύριε, εἰ εἶχον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου,» Γρφ.

Παΐς (ἡ κλητ. Πάϊ καὶ ἡ αἰτ. Πάϊν), Π. ἀντὶ Παῖς.

Παίσδω, Μ. παιξοῦμαι, Δ. ἀντὶ Παίζω.

Παιστέον, θετ. τοῦ Παίζω.

Παιστικός, ἡ, όν, =Παικτικός.

Παίστρια (ἡ). γυνὴ παίζουσα (ὄργανον).

Παιφάσσω (παρτ. Ἐπαίφασκον ἢ πλ. οὐ), Π. τρίχω ἔνθεν κακεῖθεν (ὡς ἐνθουσιασμένος)· κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν· ταράττομαι· σφαδάζω, σπαρταρῶ. «Λείψανα παιφάσσοντα ἢ σπαίροντα φύσισιν,» Ὀππ.

Παίω, Μ. πατήσω καὶ (σπνττ.) παίσω (πθ. πρκ. Πέπαισμαι, παρβλ. Παίζω). Κτυπῶ. » Ἀρπάζει μέσον, καὶ ἐξάρας παίει ἐς τὴν γῆν,» Ἡρ. «Τὰς δὲ λοιπὰς (ναῦς) ἡ θάλασσα παίουσα πρὸς χωρία δύσορμα, πάσας διέφθειρε,» Πλ. «Καὶ ἔπαισε τὸν ἰὼβ ἕλκει πονηρῷ,» Γρφ. (καὶ μσ.) «Ἐπαίσατο τὸν μηρὸν,» Ξεν. (ἢ ἀμπδτ. ἡ ἄλλ.) «Λόγοι παίουσιν ἐκεῖ πρὸς κύμασιν,» Αἰσχλ. (θθ. 2) (συνκδ.) ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. «Πειρηθῆναι παίειν ἐρ' ἅλίταν (ἄλλ. γρφ. ἁλί τὰν) μοδδαν,» Ἀρχφ., νὰ πέσετε (νὰ πτυπήσετε) ἐπάνω της. 3) (Κωμ.) συνουσιάζομαι, (πβ. βλ. Ἐρείδω). 4) (Δακων.) ἀντὶ Παίζω (ς). » Οὐ λῶν σι παίειν, ἀλλὰ μαστιγώνει με,» (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ.

Παιὼν [ᾶ]πιος], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἰατρεύων (κυρ. διὰ γοητειῶν), ἰατρὸς, (θθ. ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. 2) =Παιάν, ὕμνος ἢ πρὸς μετρ.

†Παιωνεῖον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ Ἰατρεῖον

Παιώνειος (ὁ, ἡ), =Παιώνιος.

Παιωνία (ἡ), Ζ. Παιώνιος.

Παιωνιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παιωνία (ἐπιθ.)

Παιωνίζω [παιὼν 2], Μ. ίσω, =Παιανίζω. » Ἐπαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς νενικηκότες,» Θκ.

Παιωνικός, ἡ, όν, καὶ

Παιώνιος [παιὼν], α, ον. Ἰατρός· ἰαματικὸς, (θθ. ‖. οῦσ) Παιωνία (ἐνν. πόα ἢ βοτάνη), εἶδ. φυτ. (ἴασπ.), (Γαλλ.) pivoine.

Παιωνίς, ίδος (ἡ), =Παιωνική, Παιωνία.

Παιωνισμὸς (ὁ), =Παιανισμος.

Πακτὸ, ᾶς (ἀ), Δ. ἀντὶ Πηκτή.

Πακτὰ, ῶν (τὰ), Δ. ἀντὶ Πηκτά.

Πακτὶς, ίδος (ἀ), Δ. ἀντὶ Πηκτίς.

Πακτὸς, ὰ, όν, Δ, ἀντὶ Πηκτός, (θθ.

Πακτόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κλείω καλὰ, σφαλῶ· στουππόνω· (Π.) δένω σφιχτὰ, (ἐν γέν.) στερίζω, ἀσφαλίζω. «Ὅπα ἦν τετρημένα ἐνεδύομεν ῥακίοισι κἀπακτώσομεν,» Ἀρχφ. «Δαίφρα πακτώσας,» Ἐμπγρ., ἁπλώσας (δίσσας σφιγκτὰ, τεντώσας διὰ τῶν σχοινίων) τὰ πανιά.

Πάκτων [πακτὸς], ωνος (ὁ), εἶδος πλοίου ἐλαφροῦ (τὸ ὁποῖον διαιρεῖται πρὸς μετακόμισιν εἰς κομμάτια καὶ πάλιν συναρμόζεται).

Πάκτωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Πακτόω, δέσιμον, κλείσιμον, στούππωμα κτλ.

Πάλαγμὸς (ὁ), Π. [παλάσσω]. κηλὶς, μολυσμός.

Παλάθη (ἡ), [παλάσσω, πλάσσω;] σῦκα πατημένα ἢ ἁμαλιτσμένα κατὰ μῆκος. τσαπέλα (chapelet) σύκων· (ἐν γέν.) ὁποιοδήποτε μάζα σχηματισμένη παρομοίως, (ἴδε Ἡρ. Δ'. 23).

Παλάθιον (τὸ) καὶ

Παλαθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παλάθη.

Παλαθώδης, εος (ὁ, ἡ). πατημένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος παλάθης.

Πάλαι [συγγ. τῷ Πάλιν], ἐπίρ. Προν. τὸν περασμένον (τὸν παλαιὸν) καιρὸν· πρὸ χρόνων, πρὸ πολλοῦ (Π. ἐν γέν.) πρότερον. «Πάλαι, οὔτι νέον γε,» Ἰλ. Ι. «Ἦμεν πάλαι, ἦδ' ἔτι ἢ νῦν,» οὐτε «Ἄρτι ἥκεις, ἢ πάλαι;—Ἐπικῶς πάλαι,» Πλάτ. «Οὐ πάλαι, ἀλλὰ πρώην,» Αἰσχ. «Πάλαι ἂν ἀπολώλειτε,» Δμ. « Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι,» Ἀρχφ. (ἢ ἐνόρθρ.) » Ὁ (» Π. «Τὸ) πάλαι (ἐνν. ὢν κτλ.),» Αξ., ὁ πρὸ πολλοῦ ὑπάρξας ἢ γενόμενος, περασμένος, παλαιός. « Ἀργίλλοχον τὸν πάλαι ποιητὴν,» Θκρ. (τὸ οὐδ.) «Τὸ πάλαι (ἢ ὑφ' ἓν) »Τοπάλαιον.—Πάλαι. » Τὰ γὰρ τοπάλαι μεγάλα ἦν, σμικρὰ γέγονε· τὰ δὲ ἐπ' ἐμεῦ ἦν μεγάλα, πρότερον ἦν σμικρά,» Ἡρ. (παρβλ. Παλαιός).

Παλαιγενὴς, ους (ὁ, ἡ), ὁ πάλαι (πρὸ πολλοῦ) γεννηθείς, γέρων, παλαιός.

Παλαιγονία (ἡ). ἀρχαιότης, [ἐκ τοῦ

Παλαίγονος (ὁ, ἡ), =Παλαιγενής.

Παλαιετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παλαιῶν ἐτῶν, πολλῶν χρόνων, παλαιός.

†Παλαθέος (ἡ), =Παλαιὰ θεός, (ἡ Ἑρίς).

Παλαιθετος (ὁ, ἡ), [πάλαι, τίθημι], ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποτεθειμένος ἢ συνθέμενος, (ἐν γέν.) παλαιός. » Ὕμνος—,» « Ἀθ.

Παλαιμάτωρ, ορος (ἀ). Π. Δ. ἀντὶ Παλαιομήτωρ, ἀρχαία μήτηρ, πρώτη προμήτωρ.

Παλαιμονέω-ῶ [παλαίμων], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παλαίω.

Παλαιμόνια (τὰ), (ἐνν. Ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Παλαίμονος.

Παλαίμων [πάλη], ονος (ὁ), ἐπιθετ. =Παλαιστής. ‖. (ὡς κύρ. ὄν.) ὁ υἱὸς τῆς Λευκοθέας, (ἄλλ.) Μελικέρτης (δαίμων θαλάσσ.).

Παλαιογενὴς, ους (ὁ, ἡ), = Παλαιγενής.

Παλαιόγονος (ὁ, ἡ), = Παλαίγονος.

Παλαιόδουλος (ὁ). παλαιόθεν δοῦλος.

†Παλαιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ παλαιοῦ (χρόνου).

†Παλαιοθέτης [παλ. τίθημι], ου (ὁ),=Παλαιοπράγμων.

Παλαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ παλαιῶν (ἀρχαίων) πραγμάτων.

Παλαιομήτωρ, ορος (ἡ), Δ. Παλαιμάτωρ.

†Παλαισωλωψ, ωπος (ὁ). παλαιὸς κανοῦργος. παλιὰ ἀλωποῦ.

Παλαιοπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὸ πένθος εἶνε παλαιὸ, ὁ πρὸ πολλοῦ πενθηφόρων.

Παλαιόπλουτος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων παλαιὰ (παλαιόθεν θησαυρισμένα) πλούτη, ἐκπαλαι πλούσιος.

†Παλαιοπράμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παλαιοῦ χρόνου γυμνασμένος εἰς τὰ πράγματα, (κοιν.) παληὸς λύκος, (Γαλλ.) vieux routier.

†Παλαιοπάφος (ὁ), ὁ δόπτων (μπαλλόνων) παληόσουρα ἢ παληοπάπουτσα, μπαλλωμάτας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παλαιόριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παλαιὰς ῥίζας, παλαιόθεν ῥιζωμένος.

Παλαιός, ά, όν, (τὸ παρθ. Παλαιότερος, -ώτατος καὶ Παλαίτερος, -αίτατος). Ὁ πάλαι (πρὸ πολλοῦ) γενόμενος ἢ διαρκῶν, ἀρχαῖος, περασμένος· πολυκαιρινός, (ἐπὶ ἀνθρ.) γέρων· (συνκβχ.) ἄχρηστος, (κοιν.) παλιός. «Πῆς εὕτως, ἢ νέος ἢ παλαιός, ῥᾴθυμός ἐστιν;» Ἰσκρ. «Οἶνος παλαιός,» Ὀδ. Β. «Ἀτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ παρὰ τοῖς ἑταίραις τὸν παλαιόν, ἄνδρα δὲ μὴ τὸν παλαιὸ ἀλλὰ τὸν νεώτερον,» (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. «Ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά,» Γρφ. ‖. (τὸ οὐδ.) «Τὸ παλαιόν, ἐπὶρ. ἀντὶ Τὸ πάλαι.» «Ὅσα ἦδη ἴζδοι ἐγένοντο, ᾗ τὸ παλαιὸν, καὶ τὸ νέον, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου,» Ἡρ. (παρβλ. Πάλαι), (καὶ παρθ. μὲ πρωθ.) «Ἐκ παλαιτέρου,» «Ἡρ.» «Ἐκ παλαιτάτου,» «Θκ.

Παλαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παλαιοῦ· ἀπλότης τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων, (Εὐρ. Ἑλ. 1002).

Παλαιοτόκος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ἡ πρὸ πολλοῦ τεκοῦσα, (ἐπμ.) ἐξηντλημένη, (προπαροξ.) ὁ πρὸ πολλοῦ τεχθείς, = Παλαιγενής, προβεβηκώς.

Παλαιοτροπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παλαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (ἢ γινόμενος κατὰ) τὸν παλαιὸν τρόπον, (κοιν.) τῆς παληᾶς μόδας.

†Παλαιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ παλαιὰ ἐργαζόμενος ‖. (υδ.) = Παλαιοράφος.

Παλαιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ἂν παλαιός.

Παλαιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παλαιὸς (γέρων) τὰς φρένας, (ἐν γέν.) ἀρχαῖος.

Παλαιόχρονος (ὁ, ἡ). παλαιὸς τοὺς χρόνους, πολυκαιρινός.

Παλαιοχώριον (τὸ). παλαιὸν χωρίον, (κοιν.) παληοχώρι.

Παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ παλαιόν, παληόνω· καταργῶ ὡς ἄχρηστον.

Παλαιπλούσιος (ὁ, ἡ). = Παλαιόπλουτος.

Παλαίπολις, εως (ἡ). παλαιὰ πόλις.

Πάλαισμα (τὸ). Ἔργον ἢ μηχάνημα παλαιστοῦ, ἄθλος, ἀγώνισμα. «Πάλαισμ' ἄρυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχεις,» Αἰσχλ., μίσον πρὸς ἀντίκρουσιν, στρατήγημα.

Παλαισμοσύνη (ἡ), Π. ἀνατ Πάλη.

Παλαισταγὴς, έως (ὁ, ἡ), Π. (οἶνος) ὁ πρὸ πολλοῦ στάξας (ἀπὸ τὰ σταφύλια), παλαιός.

Παλαστάω-ῶ [παλαιστὴς], Μ. ήσω, = Παλαίω.

Παλαιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (ξ) ἢ Σπρώχνω μὲ τὴν παλάμην, [ἐκ τοῦ

Παλαιστὴ (ἡ)· παλάμη, μέτρον 4 δακτ.

Παλαιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παλαίων, (ἐν γέν.) ἀθλητὴς, ἀγωνιστὴς. 2, (Ἀλεξ.) ἀνατ Πλαιστὴ.

Παλαιστιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν μιᾶς παλαιστῆς (4 δακτ.).

Παλαιστικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παλαίειν, παλαιστοῦ ἴδιος, γυμναστικός.

Παλαιστὶς, ίδος (ἡ), = Παλαιστὴ.

Παλαίστρα (ἡ). ὁ τόπος ὅπου παλαίδουν, μέρος προσδιωρισμένον διὰ πάλαισμα (ἢ ἐν γέν. διὰ κάθε εἶδους σωμασκίαν), γυμναστήριον (κυρ. καὶ μτγμ.) «Ξενοφῶν ἢ Πλάτων ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας,» Λογγ.

Παλαιστρικὸς, ἡ, όν, = Παλαιστικὸς, γυμναστικός.

Παλαιστρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιστικῶν, ὡς εἰς παλαίστραν.

Παλαιστρίτης, ου (ὁ), ὁ ἐκ τῆς παλαίστρας. (ἐν γέν.) = Παλαιστρικός.

Παλαιστροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (ἐπιστάτης) τῆς παλαίστρας, γυμναιαρχης.

Παλαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Παλαίτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Παλαιὸς.

Παλαίφαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὸ πάλαι τρωγόμενος (χρησιμεύων πρὸς τροφὴν), ἢ 2) φαγωμένος ἀπὸ τὴν παλαιότητα (πολυκαιρίαν). «Δρῦς —,» Ὀδ. Τ., (οὕτω διορθ. τινὲς ἀντὶ

Παλαίφατος (ὁ, ἡ), [πάλαι, φημί]. ὁ τὸ πάλαι λεγόμενος (ἀδόμενος) ἢ πρὸ πολλοῦ ῥηθείς (προφητευθείς), (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιὸς. «Παλαίφατον (ἔνν. λόγιον), «Αξ., παλαιὰ παροιμία. «Δρῦς παλαίφατος,» Ὀδ. Τ., ἢ ἐκ παλαιοῦ πεφημισμένη, (ἄλλ. διορθ. Παλαίφαγος, καὶ ἄλλ., πολὺ ἐπιτυχέστερον, Παλαίφυτος).

Παλαιφάτως, ἐπίρ. Κατὰ παλαιὰν φήμην, ὡς ἐκ παραδόσεως ἀρχαίας.

‡Παλαίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φυτεύων (μαντεύων, χρησμοδοτῶν) τὸ πάλαι, (εἰς τὸν Σαφ. διωρθ. Παλαίφατος).

Παλαίφυτος (ὁ, ἡ), Π ὁ πρὸ πολλοῦ φυτευμένος, παλαιὸς. «Δρῦς —,» Ὀδ. Τ. (οὕτω διορθ. τινὲς ἀντὶ Παλαίφατος).

Παλαίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παλαιὸς κάτοικος ἢ κύριος γῆς (χθονὸς), (παρβλ.) Αὐτόχθων.

Παλαιώγρονος (ὁ, ἡ), Π. = Παλαιόγρονος.

Παλαίω [πάλη]. Μ. παλαίσω (ἀόρ. Ἐπάλαισα καὶ Ἐπάλησα, πθ. πρκ. Πεπάλαισμαι). Ἀγωνίζομαι ὡς παλαιστὴς (κυρ. καὶ μτφρ.), παλαίθω. «Παλαιειν τινὶ (ἢ) πρός τινα,» «Αξ. (καὶ μτφρ.) «Παλαίσαντες πολλαῖς ζημίαις,» Ξεν. «Πενίᾳ παλαιειν ἐσχάτῃ,» «Χρσ. (καὶ πρὸς ἅπαξ.) «Ἐπαλαίομεν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἀντίῤῥοπον καθελεῖν,» Ἀχιλλ. Τάτ. (ᾗ χ. πτ.) «Εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στόλος,» «Ἡρ., ἂν συμπλακῇ εἰς μάχην (ᾗ) ἢ νικηθῇ (ἀποτύχῃ). (καὶ πθ.) «Δεινὸς γὰρ οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρὺς,» Εὐρ.

Παλαίωμα (τὸ), [παλαιόω]. τὸ πεπαλαιωμένον μέρος ἢ πρᾶγμα. 2) (συχνότ.) ἀντὶ Παλαίωσις, (ὅθ. τὸ κοιν.) πάλῃ, μα.

†Παλαιὼρ, Δακων. ἀντὶ Παλαιός.

Παλαίωσις, εως (ἡ). πάλῃωμα. «Οἴνου (« Ἱματίων)—,» Πλ., Ἄγμ.

Παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τι μὲ τὸ χέρι μου, ἐργάζομαι· κατορθόνω. «Ταῖς χερσὶ παλαμᾶσθαι τὸ δέον,» Ξεν. (ὅθ. 2) μτφρ.) τεχνεύομαι, μηχανῶμαι. «Τολμήμα παλαμ.,» Ἀρχφ. (ὅθ. καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα τοῦ πολυμηχάνου Παλαμήδους), [ἐκ τοῦ

Παλάμη (ἡ), [πάλλω]. τὸ μέσα μέρος τῆς χειρός. (κατ' ἔκτ.) ἡ χείρ. (συνκβχ.) τὸ ἔργον τῆς χειρός, τεχνούργημα· τρόπος, μέσον. (ἐν γέν.) τέχνη, μηχανή (ἐπὶ κακοῦ) δόλος, πανουργία. «Μοιρ. δίῳ παλάμᾳ,» «Πίνδ., θείᾳ δυνάμει» (βοηθείᾳ).

Παλάμημα (τὸ), ἔργον, κατόρθωμα· μηχάνημα.

Παλαμήφι(φιν), Π. ἀνατ Παλάμη.

Παλαμηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παλαμηρορέω.

Παλαμναῖος [παλάμη], α, ον. Αὐτεξέρ. (φόνου), (ἐπμ.) ἐναγής. (ἐν γέν.) λυμαίνων, ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος. «Προστάτευε τὴν παρθένον δίχα τεμεῖν ὁ παλαμναῖος,» «Σδ. «Τὰς παλαμναιοτάτας φλόγας,» Συν. «Τὸ παλαμναῖον,» Εὐρ., τὸ ἄγος, μίασμα φόνου. 2) (κακοήθης φόνος, (παρβλ.) Ἀλάστωρ «Ζεὺς—,» «Αξ. «Τὰς δὲ τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὕπω κατανοήσατε οἵους μὲν φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν, οἵους δὲ παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι,» «Ξεν.

Παλαμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω [βραστῶ] ἐν τῇ παλάμῃ μου.

Παλάσιον (τό), = Παλάθιον.

Παλάσσω [πάλλω], Μ. άξω. Κινῶ, νοννῶ· ἀνακατόνω· ζυμόνω. «Ἠγκράσθην ἔνδον ἅπας πεπάλακτο,» «Ὀμ. (ὅθ. 3) (συνκβχ.) ῥίπτω λαχνὸν (πάλον). «Ἐλλήρῳ πεπάλαγθε, ὅς κε λάχῃσιν,» «Ἰλ. 3) (συνήθ.) θολόνω· λερόνω. (μτγ.) βλέχω· ἀλείφω, (παρβλ.) Μιαίνω. «Μὴ ματι παλαξέμεν οὖδας,» Ὀδ. Ν. (ᾠδ.) «Λύθρῳ παλάσσετο γεῖρας,» «Ἰλ. Δ. (ᾠδ. πθ.) «Νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ,» Κύριν.

Παλαστέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Παλαιστέω.

Παλαστὴ (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Παλαιστὴ, (ὅθ.

Παλαστιαῖος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Παλαιστιαῖος.

Παλαχὴ (ἡ), Π. [παλάσσω 3], = Πάλος, λαχνός· (συνκβχ.) τὸ διὰ λαχνοῦ ἀποκτηθέν, (παρβλ.) Κλῆρος. (ἐν γέν.) τύχη· (ἴδιαιτ.) ἄξιωμα (κληρωτὸν)· (κατ' ἔκτ.) = Ἀρχή, (Γαλλ.) **principe**, (ὅθ.

Παλαχῆθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ἀρχῆς, ἐκ πρώτης ἀρχῆς, ἔκπαλαι.

Πάλεμμα (τὸ), [πωλεύω]. μέσον ἁλιευτικὸν, δέλεαρ.

Παλευτὴς οῦ (ὁ). (ἐνν. ὄρνις) τὸ πουλὶ τοῦ ὁπ. εἶ κυνηγοὶ ἀπατοῦν καὶ πιάνουν τὰ ἄλλα πουλιά, κράκτης, (Γαλλ.) **appeau** ἢ **chanterelle**. 2) ὁ πιάνων μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον πουλιὰ. (μτφρ.) ἀπατεών.

Παλευτικὸς, ἡ, όν. Παλευτοῦ ἴδιος, θηρευτικός.

Παλεύτρια καὶ Παλευτρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παλευτὴς (ὄρνις), [ἐκ τοῦ

Παλεύω, Μ. εύσω Πιάνω δι' ἀπάτης (ὡς παλευτὴς) πουλιά. (ἐν γέν. καὶ μτφρ.) ἀπατῶ, δελεάζω, παγιδεύω. «Τοῖς δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθέλομεν ὄρνισι, πεσουμένοις τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας,» Πλ., [ἐκ τοῦ

Πάλη (ἡ). πάλαισμα· (ἐν γέν.) ἀγών· μάχη. «Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων ἡ πάλη,» «Πλ. ἔτυμολογ. μόνον, τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάλη ἡ Παλὴ (ἡ), [πάλλω]. ἡ λεπτοτάτη σκόνη (ἄμμος, στάκτη κτλ.). » Ἀλφίτων πάλη, « Ἐπικρ., ἡ (ἄλλ.) Παιπάλη.

πάλημα (τό), = Πάλη, παιπάλη, ἀλεύρι τριψίλιον· μαγείρεμα (κουρκούτι) μὲ τοσοῦτον ἀλεύρι.

Παλημήτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πάλημα.

πάλης, Αἰολ. ἀντὶ Παλαιὸς, (ὀθ. τὸ κοιν.) Παλῆς.

Παλῆναι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παλαίω.

Πάλι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πάλιν.

Παλιβλαστής, έος καὶ Παλίβλαστος (ὁ, ἡ), = Παλιμβλαστής.

Παλίβολος (ὁ, ἡ), = Παλίμβολος.

Παλιγγέλως, ωτος (ὁ). τὸ ἀμοιβαῖον πεῤῥιγέλασμα.

Παλιγγενεσία (ἡ). ἡ πάλιν (ἐκ νέα) γένησις, ἀναγέννησις, ἀνανέωσις· (ὠθ. ἑκκλησ.) ἡ διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἀναζώωσις.

Παλιγγενέσιος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς παλιγγενεσίας.

Παλιγγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). 'Ξαναγεννημένος' (Ἐκκλησ.) ἀναγεννημένος διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος, νεοφώτιστος.

Παλιγγλωσσος (ὁ, ἡ)· ὁ ὁμιλῶν τὰ ἐναντία, ἀντιφατικὸς, ψευδής. » Ἀγγελία—, « Πίνδ. 2) ὁ ὁμιλῶν ξένην γλῶσσαν, ἀλλόγλωσσος. « Πόλις—, « Πίνδ.

Παλίγγναμπτος (ὁ, ἡ), [πάλιν, γνάμπτω]. λυγισμένος πρὸς τὰ ὀπίσω.

Παλίγγνωστος (ὁ, ἡ)· ὁ πάλιν (ἐκ νέου) γνωσθείς, ἀναγνωρισθείς, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλινδαής).

Παλιγκαπηλεύω, Μ. εὐσω. 'Ξαναπωλῶ ἀκριβώτερα, μεταπωλῶ ὡς – Παλιγκάπηλος (ὁ). ὁ πάλιν πωλῶν (μεταπωλῶν) τι, μεταπράτης (κυρ. ὁ ἀγοράζων ἀπὸ δεύτερον ἢ τρίτον χέρι).

Παλιγκινὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (πρὸς τὰ ὀπίσω) κινούμενος, ἀτρεφόμενος ἀλλοῦ (πρὸς ἄλλο μέρος).

Παλίγκλαζος (ὁ, ἡ), [π. κλάω]. γυρισμένος ὀπίσω δι' ἀνανακλάσεως.

Παλιγκοτάνω ἢ Παλιγκοτάω(ἐω)-ῶ, Μ. ἡσω. Γίνομαι παλίγκοτος, ξαναθυμόνω· (ὠθ. μτγν. ἐπὶ νόα καὶ πληγ.) κακοφορμίζω ἐκ νέου, χειροτερεύω.

Παλιγκότησις, εως καὶ Παλίγκοτία (ἡ), τὸ φύσ. τοῦ προηγ., 'ξαναθύμωμα (κυρ. πληγῆς ἢ νόσου), 'ξανακόλημα, (Γαλλ.) recrudescence.

Παλίγκοτος (ὁ, ἡ), [πάλιν, κότος]. ὁ ἀνανεόνων παλαιὸν πάθος (ἀναξέων παλαιὰν πληγὴν), 'ξαναθυμόνων, (ἐπιμ.) = Βαρύθυμος· (μτγν.) » Παλίγκοτον πάθημα, « Ἐπικρ. τὸ ἐπανερχόμενον (ἀναβράζον) νάτημα, 'ξανακόλημα.

Παλιγκότως, ἐπίρ. 'Ὡς παλίγκοτος, βαρύθυμος. » Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, « Εὐρ.

Παλίγκραιπνος (ὁ, ἡ), Π. [π. κραιπνός]. πολλὰ ταχὺς (ταχυκίνητος).

Παλίγκτιστος (ὁι, ἡ)· πάλιν (ἐκ νέου) κτισμένος, ξανακτισμένος.

Παλίγκυρτος (ὁ), = Κύρτος, ψαροκόφινον.

Παλίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Παλίγγλωσσος.

Παλίγγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Παλίγγναμπτος.

Παλίγξιστος καὶ Παλίγξυστος (ὁ, ἡ), [π. ξίω]. 'Ξανᾳξυσμένος, (παρδλ.) Παλίμψηστος.

Παλιδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. δέρκομαι]. ὁ βλέπων ὀπίσω. » Δίκη—, « Ὑπερ., (ναμίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδερκής).

Παλίζωος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίνζωος.

Παλικαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γερμένος) π. χ. τὰ ὀπίσω, ἐπανακάμπτων, (παρδλ.) Παλιγκινής.

Παλίλληπτος (ὁ, ἡ), [π. λαμβάνω]. Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παλινάγρετος.

Παλιλλογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πάλιν λέγω, ἐπαναλαμβάνω τὸν λόγον μου, ξαναλέγω, ἐπαναλέγω.

Παλιλλογία (ἡ), τὸ πάλιν λέγειν, ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων. 2) τὸ λέγειν τὰ ἐναντία (τῶν προειρημένων), ἀντίφασις ἢ παλινῳδία, [ἐκ τοῦ

Παλίλλογος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (καὶ ἐπανάληψιν) λεχθείς, ἐπαναληφθείς. 2) ὁ πάλιν (ἐκ νέου) συλλεχθείς, 'παρθείς ὀπίσω. 3) (ἐνεργ.) ὁ λέγων τὰ ἐναντία, ἀντιφάσκων εἰς ἑαυτὸν· ἀντιφατικός.

Παλίλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (ὀπίσω) λυθείς.

Παλιμβάκχειος (ὁ). (ποὺς) συγκείμενος ἐκ δύω μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας συλλαβῆς, (ὅπλ.) ἀνάπαλιν τοῦ Βακχείου.

Παλιμβλὴς [π. βάλλω], έος (ὁ, ἡ). πεσμένος (πλαγιασμένος) ἀνάσκελα, βλαμένος ἀνάποδα.

Παλίμβαμος (ὁ, ἡ), Π. [π. βαίνω], ὁ ὀπάγων 'μπρὸς-ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν ἢ πηγαινοερχόμενος.

Παλίμβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπανελθὼν πάλιν εἰς τὸν βίον (ἀναβιώσας), νεκρανάστητος.

Παλιμβλαστὴς, έος καὶ Παλίμβαστος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) βλαςήσας ἢ βλαστάνων, ξαναφυτρόνων. » Παλιμβλαστὴ κύνα ὕβραν, « Εὐρ.

Παλιμβολία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παλιμβόλου, τὸ εὐμετάβλητον, ἀχαστα γνώμης (χαρακτῆρος)· διπροσωπία.

Παλίμβολος (ὁ, ἡ), [π. βάλλω]. βαλμένος (γυρισμένος) ἀνάποδα ἢ ἐκ νέου. » Ἐστὶς—, « Ἀρστ., ὁ τῆς Ηνελόπης. » Δοῦλος—, « Ἀρχ., ὁ ἀχρεῖος, (ἐπιμ.) Παλίμπρατος. » Πέδιλα παλίμβολα, « Νίκ., τὰ παλιπάπουτσα. 2) (μτφορ.) = Παλίμβουλος (ξ), διπροσωπος, ἄστατος. » Τὸ παλίμβολον, « Αξ., ἡ παλιμβουλία.

Παλιμβόλως, ἐπίρ. = Παλιμβούλως, ὄχι μὲ ἀταθερότητα.

Παλιμβουλία (ἡ), = Παλιμβολία, [ἐκ τοῦ

Παλίμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἀνάποδα, τὰ ἐναντία) βιλευόμενος, ἀλλάζων γνώμην, ἄστατος, διπρόσωπος, εὐμεταβλήτος·

Παλιμβούλως, ἐπίρ. Ἀστάτως· μὲ διπροσωπίαν.

Παλιμμεταβολὴ (ἡ). ἀλλεπάλληλος (συχνὴ) μεταβολή.

Παλιμμέλεια (ἡ). ἀμέλεια.

Παλιμμήκης, εος (ὁ, ἡ). ἄλλο τόσον μακρὺς, (ἐν γόν.) πολλὰ μακρύς. = Παμμήκης.

Παλίμπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος πάλιν (ἐκ δευτέρου) παῖς, ξαναμωραθείς.

Παλίμπαλτος (ὁ, ἡ), [π. πάλλω]. ὁ ῥιφθεὶς (τιναχθεὶς) ἐκ δευτέρου ἢ ἐναντίον τοῦ ῥίψαντος.

Παλίμπαμπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ὀπίσω) πεμφθείς.

Παλίμπεπτος (ὁ, ἡ), [π. πέσσω]. 'ξαναβρασμένος.

Παλιμπετὴς [π. πίπτω], έος (ὁ, ἡ). πεσμένος ὀπίσω (ὀπισθοδρομῶν) ἢ 'ξαναπεσμένος. || (τὸ οὐδ.) Παλιμπετὲς, Π. ἀντὶ ἐπίρ. Πάλιν ὀπίσω. « Οὐ γὰρ ἐμελλεν οὔτ' αὐτὸς Σκυθίην δε παλιμπετὲς. . νοστήσειν, « Καλλ.

Παλιμπηγὴς [π. πήγνυμι], έος καὶ Παλίμπηγος (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος ἐκ νέα.

Παλίμπηξις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου συναρμογὴ (σύμπηξις), διόρθωμα, (Τουρκ.) μπαραμίτσιμα. » Ὑποδημάτων—, « Θφρ., τὸ 'ξανακαπάλλωμα.

Παλίμπισσα, ης (ἡ). παλαιὰ ('ξαναλυομένη) πίσσα.

Παλίμπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (ἐκ νέου ἢ ἐν τῷ ἐπιστρέφειν) περιπλανώμενος. » Ἀρμος—, « Αἰσχλ., ὁ τοῦ περιπλανωμένου τοιουτοτρόπως, [ἐκ τοῦ

Παλιμπλάζομαι, Μ. πλαγξοῦμαι, Π. πάλιν πλάζομαι, ἐπιστρέφω (περιπλανώμενος) ὀπίσω, (εὔχρ. κυρ. μονον ὁ ἀόρ. Παλιμπλαχθείς).

Παλιπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παλίμπλαγκτος.

Παλιμπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάλιν (ἐκ νέου ἢ 'ξανάστροφα) πλεγμένος, 'ξαναπλεγμένος.

Παλίμπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων πρὸς τὰ ὀπίσω.

Παλίμπλυτος (ὁ, ἡ), [π. πλύνω]. 'ξαναπλυμένος, (ἐπιμ.) ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος, (μτφορ.) ἀσήμαντος.

Παλίμπλωτος (ὁ, ἡ), Π. [π. πλώω], ἀντὶ Παλίμπλοος.

Παλιμπνοὴ (ἡ), = Παλίμπνοια. » Ἡ γὰρ τροπαία καθεῖρ παλιμπνοὴ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: πάλιν πνοὴ) τις ἐστὶ πνεύματος, « Θφρ.

Παλιμπνοίη, Π. ἀντὶ

Παλίμπνοια (ἡ), [π. πνέω]. ἐναντίον φύσημα (ἀντίπνοια) ἀνέμου, (ἴδε Παλιμπνοὴ καὶ παρδλ. Τροπαία).

Παλίμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν πνέων (ἀναπνέων).

Παλίμποινος (ὁ, ἡ), Π. [π. ποινή]. ὁ ἀνταποδίδων (ἐκδικούμενος). » Τὸ παλίμποινον, « Αἰσχλ., ἡ ἀνταμοιβὴ ἢ ἡ ἐκδίκησις.

Παλιμπόρευτος καὶ

Παλίμπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορευόμενος ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν, ἢ· πηγαινοερχόμενος.

Παλίμποτον (τὸ), εἶδος ποτηρίου.

Παλίμπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ὀπισθοδρομῶν (ἀναποδίζων), (συνεκδ.) ἄστατος. » Τύχη—, « Ἰωσ.

Παλιμπράτης, ου (ὁ), = Μεταπράτης.

Παλίμπρατος (ὁ, ἡ), [π. πιπράσκω]. (κυρ. σκλάβος) ὁ πολλάκις 'ξαναπωλημένος, (ἐπιμ.) ἄχρεος.

Παλιμπρεβεία (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἢ ἐπανειλημμένη πρεσβεία· διπλὴ (ἀλλεπάλληλος) πρεσβεία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΛ

ΠΑΛ

ΠΑΛ

πάλιν τρεπόμενος, γυρίζω, ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄλλο μέρος ἐπιστρέφων· (μεταφ.) λαμβάνων ἄλλην μορφήν, μεταβαλλόμενος· (τρπ.) ἀμφιβόλως, ἄστατος. «Ἡ μάχη παλιντρεπὸς ἐγένετο· οἱ μὲν γὰρ διώκοντες ἔφευγον, εἰ δὲ φεύγοντες ἐδίωκον,» Διόδ. «Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολάς,» Πλθ.

Παλιντυπής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. τύπτω], ὁ κτυπῶν εἰς σκληρὸν σῶμα καὶ ἀπωθούμενος ὀπίσω (ἀντικρουόμενος).

Παλιντυχής, ές, ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐναντίαν τὴν τύχην ἢ ὑποκείμενος εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης.

Παλιρροέω-ῶ, Μ. ήσω, Ψάλλω πάλιν («Ἐπαναλαμβάνω) τὴν αὐτὴν ᾠδὴν εἰς ἄλλον τόνον ἢ σκοπόν· (μτφρ.) ἀναιρῶ ὅσα εἶπα, λέγω τἀναντία. Γαλλ.) retracter.

Παλιγρόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παλινῳδῶν (ψάλλειν τὴν αὐτὴν ᾠδὴν εἰς ἄλλον τόνον)· (μτφ.) ἀναίρεσις τῶν προειρημένων.

Παλινῳδικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ παλινῳδίαν τοκαμένος ἢ στιχουργημένος.

Παλίνωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπανερχόμενος («ἐπανερχόμενος, «ξαναφαινόμενος) εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν.

Παλιούρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον παλιούρου.

Παλίουρος (ὁ), εἶδος θάμνου ἀπανθώδους, (κοιν.) παλιούρι, παλιευρηᾶ.

Παλισυρφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων συβλεφαρίς ἄκρας εἰς σχῆμα (ἢ λαβὴν ἀπὸ ξύλον) παλιούρου. «Θηγάνας—,» «Ἐπγρ.

Παλιῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέω ἐμπρὸς-ὀπίσω καθὼς ἡ θάλασσα εἰς τὴν παλίῤῥοιαν (τρπ.) κυμαίνομαι, ἀστατῶ.

Παλιῤῥοΐα (ἡ), Π. ἀντὶ Παλίῤῥοια, (κυρ. θηλ. τοῦ

Παλιῤῥόος, α, ὁ ος, ον, καὶ

Παλιῤῥόους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίῤῥους, ὁ κολύμενος εἰς παλίῤῥοιαν, κυμαινομένος. «Κύμα—,» «Ὀδ. Ε. 1., τὸ προσβάλλον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ πάλιν ἀποσυρόμενον. «Παλιῤῥοΐῃ καθάπτεται ἠπείροιο,» Ἡρ. «Τῇ εἰς ταὐναντίον κωπηλασίᾳ καθωρμίζεται τῇ ἠπείρῳ,» Σχλ.

Παλιῤῥοια (ἡ), [παλίῤῥοος]. τὸ περιοδικὸν πλημμύρισμα καὶ πάλιν τράβηγμα τῆς θαλάσσης εἰς μερικὰ παράλια (καθὼς π. χ. εἰς τὴν Εὔβοιαν)· (μτφρ.) τὸ ἄστατον (ἀναποφάσιστον) τῆς γνώμης (τῆς τύχης κτλ.).

Παλιῤῥοϊσσός καὶ

Παλιῤῥοΐτζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ κρότου κυματίζων (παλιῤῥοῶν).

Παλιῤῥοος, η, ον, Π. ἀντὶ

Παλιῤῥόος-ους (ὁ, ἡ), [π. ῥέω]. ὁ πλημμυρῶν καὶ πάλιν ἀποσυρόμενος ὀπίσω (καθὼς ἡ θάλασσα εἰς τὴν παλίῤῥοιαν)· (μτφρ.) ἀμφιβόλης, ἀναποφάστιστος, ἄστατος.

Παλιῤῥοστος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥέπω]. ὁ κλίνων (λυγίζων) πρὸς τὰ ὀπίσω. «Γόνυ—,» «Αἰγ., τὸ τοῦ γέροντος.

Παλιῤῥώμη (ἡ), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁρμὴ (ὥρμησις), παλιῤῥοια.

Παλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥέω]. = Παλίῤῥοος. 2) [π. ῥώομαι-ῤῥώνυμι] ὁ ἀδυνατίσας ὀπίσω, ἀποσυρθείς.

Παλίσκιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίσσκιος.

Παλισσυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ, [ἐκ τοῦ

Παλίσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. σεύομαι]. = Παλινόρμητος· Παλιντυπής.

Παλίστρεπτος (ὁ, ἡ), Π. = Παλίστροπτος· Παλίῤῥοος.

†Παλισύλλεκτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλίλλογος (2).

Παλισύῤῥαπτος (ὁ, ἡ)· ὁ πάλιν (ἐκ νέου) συνῤῥαμμένος, «ξαναῤῥαμμένος, «ξαναμπαλλωμένος.

Παλίσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος πάλιν (ὀπίσω), παλινδρομῶν ἐπ' ὀχήματος, (συγχ. τῷ Παλίσσυτος).

†Παλιφράδμων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυφράδμων.

Παλίψηστος (ὁ, ἡ), = Παλίμψηστος.

Παλίωσις [π. ἰώσω = διώκω], εως (ἡ). ἐπιστροφὴ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων, ἐξ ἀναστροφῆς δίωξις.

Πάλλα (ἡ), Π. [πάλλω]. σφαῖρα· μπάλλα.

Παλλάδιον (τὸ). τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς). 2) μέρος εἰς τὰς Ἀθ. δ-που συνεδρίαζον οἱ Ἔφεται, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παλλάδιος, α, ον. Ὁ τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς), ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς αὐτήν.

Παλλακεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παλλακεύω καὶ (συχνότ.) Παλλακεύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔχω παλλακίδα· (μσ. μὲ δοτ.) εἶμαι παλλακὴ τινος.

Παλλακὴ (ἡ), [πάλλαξ]. ἡ μὴ νόμιμος γυνή τινος, παλλακίδα, (Τουρκ.) φαλίκασσα.

†Παλλακία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παλλακεία.

Παλλακίδιον (τό), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Παλλακίς.

Παλλάκαινα (ὁ), Γλσ. υἱὸς παλλακίδος, νόθος.

Παλλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάλλαξ, μειρόκιον.

Παλλακίς, ίδος (ἡ), = Παλλακή.

Παλλακός (ὁ), ὁ ἐρωμένος (τὸ παιδικὸ) τινος. [ἐκ τοῦ

Πάλλαξ [πηλίξ], ακος (ὁ, ἡ). νέος, (κοιν.) παλληκάρι, ὁ κουρασιν, νεανίς, (παρβλ.) Μίτρας.

Παλλάς, άδος (ἡ), (ἐν γέν.) = Πάλλαξ, κόρη· (ἰδιαιτ.) ἡ Ἀθηνᾶ. ‖ (πλθ.) «Παλλάδες,» Στρβ., αἱ νεάνιδες ἢ παρθένοι ἱέρειαι.

†Πάλλας, αντος (ὁ), κατ' ἐτυμολογ. = Παλλαξ.

Πάλλευκος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, λευκός], = Ὁλόλευκος, κάτασπρος.

Πάλληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πάλλαξ.

Παλλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Σαιρίζω.

Πάλλω [συγχ. τοῦ Βάλλω ἢ "Αλλομαι]. Μ. παλῶ (ἀόρ. "Επηλα κτλ.). κουνῶ, τραντάζω· (συνηθέστ.) κρατῶ (σηκώνω) τι μὲ εὐκολίαν εἰς τὰς χεῖρας μου· ἠξεύρω νὰ τὸ μεταχειρισθῶ. (ἀμέτ. ἢ πθ.) κινοῦμαι, σείομαι· τρέμω· σταράζω. «Δόρυ (« Σάκος, « Δίθων κτλ.) πάλλειν, « Ὅμ., Ἰσ. « Ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν, « Ὅκρ., ἐμπειροπόλεμος. « Πῆλε χερσὶν ὃν φίλον υἱόν, « Ἰλ. Ζ., τὸν ἐχέρρευσεν εἰς τὰ χέρια του. « Πλήρεις ἐκ κυνέῃ πάλλον, « Ἰλ. Γ. (καὶ συνηθ.) « Κλῆρος ἔπηλαν αὐτούς. Σοφ., τοὺς ἐτοποθέτησαν κατὰ κλῆρον. (καὶ ἀπλ.) « Πάλλω ἢ Πάλλομαι, « Ὅμ., ῥίπτω λαγχάνω. « Ἐρίζοντας δὲ αὐτοὺς καὶ ἐκλάμβανε, κελεύων πάλλεσθαι· πολλομίνων δὲ, λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος, « Ἡρ. Ἔν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, « Ἰλ. Ο., συνεποδίσθη. « Ἐπάλπνατε ἢ ἤπαιρον, ὅπως περ ζυγὸν νεάλωτον, « Ἡρ. « Δεμνατι παλλόμενοι, « αὐτ., τρέμοντες ἀπὸ τὸν φυσὸν τους. (καὶ οὐδ.) « Δείματι πάλλων, « Σοφ., ἢ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) « Παλλομένη κραδίην, « Ἰλ. Χ. κερδιοκτυπούσα.

Πάλμα (τὸ), = Παλμός, κούνημα, τίναγμα κτλ.

Παλματίας, ου (ὁ) (σημιὸς) ὁ ἐν εἴδει παλμοῦ, τρεμουλιαστός.

Παλματικός, ἡ, όν. = Παλμικός.

Πάλμη (ἡ), εἶδος ἀσπίδος, (Λτ.) parma, (παρβλ.) Γέρρον.

Παλμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παλμόν. « Οἰώνισμα παλμικόν. « Σὸ., ἡ διὰ τῆς παλμοσκοπίας μαντεία.

Παλμός (ὁ), τὸ πάλλειν ἢ πάλλεσθαι, κούνημα τοῦ σφυγμοῦ (τῆς καρδίας).

Παλμοσκοπία (ἡ)· παρατήρησις τοῦ παλμοῦ τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος (πρὸς μαντείαν). [ἐκ τοῦ

Παλμοσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν (καὶ μαντεύων ἀπὸ) τὸν παλμὸν τῶν ἐντοσθίων τοῦ θυσιασθέντος ζώου.

Πάλμυς, υος (ὁ), Ἰων. ὁ Βασιλεύς.

Παλμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ παλμόν. « Σφυγμός—, « Ἀρετ.

Πάλος (ὁ), [πάλλω]. κούνημα (κυρ. τῶν κλήρων), (θέση ἐν γέν.) λαγχάνει, κλῆρος. « Πάλῳ λαγόντα, « Ἡρ.

Πάλος, εως (ἡ), τὸ πάλλειν ἢ πάλλεσθαι, κούνημα, τράνταγμα.

†Παλτάζω, Μ. άσω, Γλσ. τινάζω ἢ κτυπῶ μὲ τὸ παλτὸν (δόρυ), ἀκοντίζω.

†Παλτάριον (τό), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πελτάριον.

Πάλτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. παῦ (κατὰ συγκ.) μσ. ἀόρ. ἢ ὑπρφ. τοῦ Πάλλω.

Παλτόν (τὸ), τὸ ἀκόντιον, (Τουρκ.) ἐζερίτι. « Τὰ κραναΐνα παλτὰ, καὶ ἰσχυρότερα τοῦ δόρατος καὶ εὐφορώτερα ἐστι,« Ξεν., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παλτὸς [πάλλω], ἡ, όν. Τινακτός. «Παλτὸν πῦρ,« Σοφ., ὁ κεραυνός.

†Παλυντὴ (ἡ), polenta, μαμαλίγκα. [ἐκ τοῦ

Παλύνω, Μ. υνῶ, Π. πασπαλίζω μὲ ἄλευρι ἢ σκόνιν (πάλην). ζυμόνω, ἀνακατόνω· (μαγν.) ἰγκρεμίνω· ἀλείφω, (παρβλ.) Πελάσσω. « Κόρην ἔβριτι παλῦναι, « Διον. « Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, « Θκρ.

Παλῶ, Δ. ἀντὶ Πηλεῖ, γεν. τοῦ Πηλός.

Πάμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Κτῆμα. [πάομαι].

Παμβασίλεια (ἡ), ἡ ἀπόλυτος βασιλικὴ ἐξουσία, μοναρχία ἀπεριόριστος· παντοκρατορία.

Παμβασίλεια (ἡ). βασίλισσα τοῦ παντός, ἐξουσιάζουσα τὰ πάντα. « Ἀνάγκη—,« Ὀρ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παμβασιλεύς, έως (ὁ). βασιλεὺς τοῦ παντὸς (τῶν ἁπάντων)· μονάρχης ἀπόλυτος, παντάναξ, παντοκράτωρ.
Παμβέλουρδος, ὰ, όν. "Ολως διόλου βδέλυρὸς (σιχαμερός), ἀχρειέστατος.
Παμβέβηλος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πάντα βέβηλος (μιαρὸς, ἀκάθαρτος), παγκάκιστος, ἀχρειέστατος.
Παμβίας, ου (ὁ), Π. ὁ τὰ πάντα καταπονῶν (βιαζόμενος)· εἰς τὴν βίαν (ὁρμὴν) τοῦ ὁπ. τίποτε δὲν ἀντέχει. » Κέραυνὸς —, « Πίνδ.
Παμβλαβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὰ πάντα βλάπτων, ὅλως διόλου ἐπιβλαβής, ὀλεθριώτατος. 2) (πθ.) πάντη βεβλαμμένος (ζημιωμένος). » Παμβλαβίας ῥᾴζει καὶ ἀκτεάνους, « Μανέθ.
Παμβόητος (ὁ, ἡ). παντοῦ φημισμένος, διαβόητος.
Παμβόρος (ὁ, ἡ), = Παμφάγος.
Πάμβορος (ὁ, ἡ). ὁ τρωγόμενος ἀπὸ ὅλους, κοινὸς εἰς βρῶσιν. »Τὸ πάμβορον, « Ἰώσ., τροφὴ πάγκοινος.
Παμβότανος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πᾶν εἶδος βοτάνης, πλήρης παντοδαπῶν χόρτων, κατάφυτος. »Τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ, « Γρφ., ὅλα ἐν γένει τὰ βόταινα (τὰ χόρτα) τῆς γῆς.
Πάμβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν (τρέφονται) πάντες, ἢ (κατ' ἄλλ.
Παμβότος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) τοὺς πάντας, (ἐν γέν.) εὐφορώτατος.
‡Πάμβουλος (ὁ, ἡ), Π. [π. βουλή]. φρονιμώτατος.
Παμβῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ τροφὸς πάντων. » Γαῖα —, « Σωφ., (ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ
Παμβώτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [π. βοσκω], = Παμβότος.
‡Πᾶμμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πᾶμα.
Παμμάκαιρα, θηλ. τοῦ
Παμμάκαρ, αρος (ὁ, ἡ). καθ' ὅλα μακάριος (εὐδαίμων, καλότυχος).
Παμμακάριστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἀξιομακάριστος.
Παμμάταιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου μάταιος (ἄχρηστος)· Παμβέβηλος.
Παμμαχί, ἐπίρ. = Παμμάχως.
Παμμαχία (ἡ) καὶ
Παμμάχιον (τὸ). ἀγὼν εἰς τὸν ὁπ. εἶνε ἐν χρήσει πᾶν εἶδος μάχης, (θθ.) = Παγκράτιον, [ἐκ τοῦ
Παμμάχος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶν εἶδος μάχης ἱκανὸς ἢ εὔχρηστος· ὁ τὰ πάντα καταπονῶν, ὑπερέχων, ἀκαταμάχητος. » Ἀγὼν πάμμαχος, « Πλάτ., τὸ παγκράτιον, (ὅθεν [], οὐσ.) Πάμμαχος, = Παγκρατιαστὴς, (τὸ βαρυτον. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυγμάχος).
Παμμάχως, ἐπίρ. Μὲ κάθε εἶδος (Μὲ ὅλως τοὺς τρόπους τῆς) μάχης.
Πάμμεγας, γάλη, μεγα. Πολλὰ μεγάλος [], (τὸ οὐδ.) Πάμμεγα, ἐπίρ. Κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολήν.
Παμμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). πολλὰ μεγάλος (ὑψηλὸς, ἐκτεταμένος κτλ.), ὑπερμεγέθης. [], (τὸ οὐδ.) Παμμέγεθες, ἐπίρ. = Πάμμεγα. » Διηρκότα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, « Δκ.
Παμμένιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πάμμεγας.

Παμμεδέουσα, ης (ἡ), = Παμβασίλεια, (θηλ. τοῦ
Παμμεδέων, οντος (ὁ), Π. = Παμβασιλεύς.
Παμμειλίχιος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου μειλίχιος (μειλίχιος), ἱλαρώτατος.
Παμμέλας, λαινα, λαν. "Ολως διόλου μέλας, κατάμαυρος.
Παμμελὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐμμελὴς (μελῳδικὸς), παναρμόνιος. 2) = Ἀρτιμελὴς, ἀκέραιος.
Πάμμεστος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ἐντελῶς μεστὸς (γεμάτος).
Πάμμετρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὅλα τὰ εἴδη τῶν στιχηρῶν μέτρων.
Παμμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπέρμετρον μῆκος, καθ' ὑπερβολὴν μακρὺς (ἐκτεταμένος). » Χρόνος (» Λόγος) —, « Ἀρστ., Γαλ.
Πάμμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μήνη]. ὁ φωτιζόμενος ἀπὸ τὴν πανσέληναν. »Νὺξ —, « Ἀρ., ἡ ιδ'. τοῦ μηνός.
Πάμμηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαρκῶν ὅλας τοὺς μῆνας τοῦ ἔτους, ἀδιάκοπος.
Παμμήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς πᾶν εἶδος τέχνης ἐπιτήδειος, ἐφευρετικὸς, παμμήχανος.
Παμμήτειρα (ἡ), Π. = Παμμήτωρ.
Παμμῆτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὰ πάντα γινώσκων ἢ ἐφευρίσκων σοφώτατος, φρονιμώτατος.
Παμμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ τῶν ὅλων (πάντων τῶν ὄντων). » Γαῖα (» Νὺξ) —, « Ὀρφ. 2) (μὲ γεν.) τῷ ὄντι (καθ' ὅλην τὴν σημασίαν) μήτηρ τινός.
Παμμήχανος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶν εἶδος μηχανῆς (ἐπινοίας) ἐπιτήδειος, ἐφευρετικώτατος.
Παμμίαρος (ὁ, ἡ). μιαρώτατος, ἀχρειέστατος.
Παμμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτῶν μίγμα τι (συγκείμενος) ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη, συγκεχυμένος. » Βοὴ —, « Ἰλ. []. (ἡ πλθ. αἰτ. τοῦ οὐδ.) Παμμιγῆ, ἐπίρ. Μίγδην ἐκ παντὸς γένους.
Πάμμικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μικρός.
Πάμμικτος (ὁ, ἡ), = Παμμιγής.
Παμμίσητος (ὁ, ἡ). πάνυ μισητός.
Πάμμορος (ὁ, ἡ), Π. [π. μόρος]. πανάθλιος, δυστυχέστατος.
Πάμμορφος (ὁ, ἡ). παντοδαπὸς τὴν μορφὴν, πολυποίκιλος.
Παμμουσος (ὁ, ἡ). πάνυ ἔμμουσος, μουσικώτατος, μελῳδικώτατος.
Παμμάχθηρος (ὁ, ἡ). πάνυ μοχθηρὸς, παγκάκιστος.
Παμμύριοι, αι, α. Πάνυ μυρίοι, ἀναρίθμητοι.
Παμμυσαρδὸς, ὰ, όν, = Παμβδελυρὸς, παμμίαρος.
‡Παμουχέω-ῶ, Ζ. Παμωχέω.
‡Παμοῦχος (ὁ, ἡ), Ζ. Παμῶχος.
Παμπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοπαθὴς, ὁ τὰ πάντα πάσχων.
Παμπαιδὶ, ἐπίρ. Μὲ ὅλα του τὰ παιδιά.
Παμπάλαιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου παλαιὸς· ἀρχαιότατος.
‡Παμπάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πάομαι]. ὁ κεκτημένος τὰ πάντα.

Πάμπαν, ἐπίρ. Παντάπασι, κατὰ πάντα, ἐξ ὁλοκλήρου.
‡Πάμπανυ, ἐπίρ. = Πάμπαν.
Παμπειθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων (καταπείθων) τοὺς πάντας.
†Παμπήγην', ἐσφαλμ. ἀντὶ
Παμπήδην, ἐπίρ. Π. [πάμπαν, ἢ πᾶς, πάομαι], ὁλοσχερῶς, ἐξ ὁλοκλήρου.
Παμπησία (ἡ), Π. [π. πάομαι]· ἡ ὁλοσχερὴς κτῆσις, τὸ ὅλον τῶν κτημάτων παντοίων ἀγαθῶν περιουσία.
Πάμπλειστος (ὁ, ἡ), = Παμπληθὴς, παρὰ πολύ. [], (κυρ. εἰς τὸ πλ.) » Πάμπλειστοι, « πλῆθος ἄπειρον.
Πάμπλεως, ω (ὁ, ἡ). ὅλος ἔμπλεως.
Παμπληθεί, ἐπίρ. Εἰς πλῆθος· ὅλον τὸ πλῆθος, [ἐκ τοῦ
Παλπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς πολὺ πλῆθος, ὑπέρμετρος, ἄπειρος. [] (τὸ οὐδ.) Πάμπληθες, « ἐπίρ. παρὰ πολύ. »Πάμπληθες ἀπέσχε τοῦ.., « Δ. Κάσ., συλλὰ μακρὰν ἦτον.
Παμπληθίᾳ (ἡ). πλῆθος ἄπειρον, ὅλον τὸ πλῆθος.
Πάμπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἐξ ἑπτᾶς τοῦ ὁλαμβάνει ἢ εἴδει τις πάν· πολλὰ κτυπήματα (παντὸς εἴδους πληγές).
Παμπλήρης, εος-ους (ὁ, ἡ), = Πάμπλεως.
Παμπλουσιος καὶ Πάμπλουτος (ὁ, ἡ)· ὁ τὸ ἄκρον πλούσιος, ὑπέρπλουτος.
Παμπόθητος (ὁ, ἡ). πάνυ ποθητός· πρωτοπόθητος.
Παμποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διάφορα ὅλα τὰ εἴδη τῶν) χρωμ., πολυποίκιλος (μτφορ.) πολύτροπος.
Πάμπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐρισκόμενος κυριεύων (ἐπικρατῶν) εἰς πολλὰς πόλεις, κοινὸς ὅλων τῶν πόλεων. » Νόμος —, « Σοφ.
Πάμπολυς (παμπόλλου), παμπόλλη, πάμπολυ. Παρὰ πολὺ, πλεῖστος· μέγιστος. [] (τὸ οὐδ.) Πάμπολυ ᾗ (πλθ.) Πάμπολλα, ἐπίρ. Κατὰ πολλὰ, μὲ ὑπερβολήν.
Παμπόνηρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πονηρότατος. Εἷς τὸ ἄκρον πονηρὸς, παγκακίστης. »Τὸν ἐσχάτως οὖσα, καὶ παμπονήρως ἔχουσα Λκ.
Παμπόρφυρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁλοπόρφυρος.
Πάμποτε, ἐπίρ. Π. αἰωνίως, πάντοτε.
Παμπόνια (ἡ), Π. σεβασμιώτατη.
†Παμπρασία (ἡ). πρᾶσις (πώλησις) ὅλων τῶν ὑπαρχόντων ἢ κάθε εἴδους πραγματείας.
Πάμπρεπος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ὅσον πρέπων, εὐπρεπέστατος, μεγαλοπρεπέστατος, (παρβλ. Εὔπρεπτος).
‡Πάμπροσθε(σθεν), ἐπίρ. Πολὺ πρωτύτερα (ἀρχύτερα).
Παμπρύτανις, εως (ὁ). πρύτανις ἁπάντων, παμβασιλεύς, παντοκράτωρ.
Παμπρώτιστος καὶ
Πάμπρωτος, η, ον, Π. ὁ πρῶτος (προηγούμενος ἀπάντων). [] (τὸ οὐδ.) Πάμπρωτα (πλθ.) Πάμπρωτα, ἐπίρ. Πρὸ πάντων ὡς πρῶτος, (κοιν.) πρῶτα-πρῶτα.
Πάμπυος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὑμπιοαμένος, ὅλα ἔμπυος.
Παμφαγὴς, έος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ
Παμφάγος (ὁ, ἡ). πολυφάγος· (συνεδρ.) παν-

λυέξοδος. 2) ὁ τρώγων ἀπ' ὅλα, (Γαλλ.) omnivore.
Παμφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως φῶς, φαεινότατος· διαυγέστατος, διαφανέστατος.
Παμφαίνω, Μ. φανῶ, Π. φέγγω μὲ πολλὴν λάμψιν, φαίνομαι (ἀνατέλλω) λαμπρότατος, ἀκτινοβολῶ.
Παμφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. [φάιος]. = Παπτοίνω, κυττάζω τρομαγμένος ὁλογυρά μου.
Παμφανάω-ῶ (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Παμφανόων), Π. ἀντὶ Παμφαίνω.
Παμφάρμακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (γνωρίζων) παντὸς εἴδους φάρμακα, (ἐπίθ. τῆς Μηδείας).
Πάμφαυλος (ὁ, ἡ), = Παγκάκιστος.
Παμφαῶς, ἐπίρ. Π. μὲ πολλὴν λάμψιν, μὲ ὅλην τὴν ἐνδεχομένην λαμπρότητα.
Παμφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παμφαὴς.
Πάμφθαρτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη φθαρτὸς· ὀλεθριος). (πθ.) ἀφανισμένος ὁλότελα, (ἐν γέν.) = Πανώλεθρος.
Παμφθεγξις, ιος (ὁ, ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Πάμφθογγος.
Πάμφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων πάντες εἴδους φθόγγους (ἤχους), πάμφωνος.
Πάμφι, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Πάγχυ.
Παμφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων φιλούμενος (ἀγαπώμενος).
Πάμφιλος (ὁ, ἡ). φίλος πάντων, ἀρεστὸς εἰς (ἀγαπώμενος ἀπ') ὅλους.
Παμφίλτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πάμφιλος, ἀγαπητότατος.
Πάμφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φλέγων (καταφλέγων) τὰ πάντα· ὅλος φλόγα, διάπυρος.
Παμφόβερος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) φοβερὸς, φρικτότατος.
‡Παμφολύζω, Μ. ύξω, = Πομφολύζω.
Πάμφορβος, η ή ος, ον, Π. [π. φέρβω]. ὁ πάντας (τὰ πάντα) τρέφων, (ἴδε Παμφάγος).
Παμφόρος (ὁ, ἡ). εὔφορος εἰς πᾶν εἶδος καρπῶν (προϊόντων). 2) (παρυδ.) πανταχόθεν συμπεφορημένος (συσσωρευμένος), (Πίνδ.).
Παμφρᾰγία, ἐπίρ. Π. εἰς παντελῆ φυγὴν (τροπὴν)· φεύγοντες ὅλοι ὁμοῦ (πωρηδόν), (ὄλλ. ἀκτν. Παμφύρδην).
Παμφυλία (ἡ), Π. ἀπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, (κυρ.) μίγμα (συμβολὴ) παντοδαπῶν φύλων, [ἐκ τοῦ
Πάμφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συγκείμενος ἀπ' ὅλας τὰς φυλὰς (ὅλα τὰ γένη)· παντὸς εἴδους ἢ γένους (φύλου), παντοδαπός.
Παμφύρδην, ἐπίρ. "Ολως διόλου συγκεχυμένως, ἄνω-κάτω, [ἐκ τοῦ
Πάμφυρτος (ὁ, ἡ), [π. φύρω], = Παμμιγής, συγκεχυμένος.
Πάμφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως, Π. ὁ λων (μιμούμενος) ὅλας τὰς φωνάς. » Ἀδύς —, « Πίνδ., » Χεῖρες πάμφωνοι, « ῥήσεως.
Πάμφωτος (ὁ, ἡ), = Ὁλόφωτος.
Παμψεκτὸς (ὁ, ἡ), [π. ψέγω]. πολλὰ ἀξιόψεκτος.
Παμψέκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψέγων (κατηγορῶν) τὰ πάντα.

Παμψηφεί, ἐπίρ. Μὲ ὅλας τὰς ψήφους, κοινῇ γνώμῃ, ὁμοφώνως.
Πάμψαγος (ὁ, ἡ), = Πάμψηκτος.
Πάμψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἔμψυχος (ζωηρὸς), ὁλοζώντανος. » Πάμψυχος ἀνάσσει, « Σοφ., ἔξυχε ὡς τοιοῦτος μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν ᾅδῃ ψυχῶν (ὅμοιον τῷ Ὁμηρ. » Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσουσιν, «).
Πάμψυχρος (ὁ, ἡ). πάνυ ψυχρὸς, κατάψυχρος.
Παμωχέω καὶ (Λακων.) Παμοχιάω-ῶ, Μ. ασῶ, Δ. ἴχω κατάστασιν (κτήματα), εἶμαι-
Παμῶχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Παμοῦχος [πᾶμα, ἔχω], κτηματίας, πλούσιος (εἰς κτήματα), εὐκατάστατος. (ἐν γέν.) κάτοχος κτήματος. »Τὰ Φιντίας ὁ Κρατίνω παμωχεῖ, « Ἐπιχρ.
Πάν, ανὸς (ὁ). ὁ υἱὸς τῶν βοσκῶν (τῶν ἀρυμῶν κτλ.).
Πάν, αντὸς (τὸ), υἱδ. τοῦ Πᾶς.
Πάναβρος (ὁ, ἡ). πάντη ἁβρὸς (κομψὸς, τρυφερὸς, δελικάτος).
Παναγαθία (ἡ), τὸ εὖτ. τοῦ-
Πανάγαθος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀγαθὸς, αὐτάγχρημα ἀγαθότης.
Πανάγαστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἀγαστὸς (ἐξεπαινος).
Παναγήρασος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἀγήρατος (ἀθάνατος).
Παναγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πανάγιος, Πάναγνος. 2) πάντη ἁγνὸς, παμμίαρος.
‡Πανάγητος (ὁ, ἡ), Π. = Πανάγαστος· πάνσεπτος.
†Παναγία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παναγιςία, (κυρ. θηλ. τοῦ
Πανάγιος, α, ον. Ἐντελῶς (κατὰ πάντα) ἅγιος. [] » Παναγία, « Ἐκκλησ., ἡ θεοτόκος, (συνκδχ.) ὁ εἷς ὄνομα αὐτῆς ὑψούμενος μετὰ τὸ γεῦμα ἄρτος.
†Παναγιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παναγίου, ἡ ἐντελὴς ἁγιότης.
‡Παναγὶς, (ίδος (ἡ), ἐνν. ἡμέρα) ἡ ἁγία, ἀφιερωμένη εἰς λατρείαν τῆς θεοτήτος.
Παναγιοσύνη (ἡ), [π. ἁγίζω]. ἐντελὴς ἁγιότης, παναγιότης.
Πάναγνος (ὁ, ἡ). πάντη ἁγνὸς (καθαρὸς), πανάγιος.
Πανάγρειος (ὁ, ἡ), Π. [πάναγρος]. ὁ πρὸς πᾶν εἶδος ἄγρας ἁρμόδιος. » Σκύλαξ —, « Φωκυλ., (συγχ. τῷ Πανάγριος).
‡Παναγρεὺς, έως (ὁ), Π. = Πάναγρος ἢ Πανάγρειος.
Παναγρὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πανάγρειος.
Πανάγριος (ὁ, ἡ). πάντη ἄγριος, ἀγριώτατος. []. (τὸ οὐδ. πλθ.) Πανάγρια, ἐπίρ. Π. μὲ τρόπον ὅλως διόλου ἄγριον, μὲ πολλὴν ἀγριότητα.
Πάναγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγρεύων πᾶν εἶδος ἄγρας. []. (οὐσ.) Πάναγρον (ἐνν. λίνον), « Ὀππ., εἶδ. ἁλιευτικοῦ δικτύου, γρῖπος, (ἐνίοτε) ὀρνιθοτροφεῖον, (παρβλ.) Ζωνεῖαν. » Ὅσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ σιτεύονται, καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες, « Λθ.
Πανάγρυπνος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου ἄγρυπνος ἢ ἀΰπνος.
Πανάγυρις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Παγήγυρις.

Πανάθλητος (ὁ, ἡ). πάντη ἆθλητος (ἀνατανάητος).
Πανεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀκατέργαστος (ἐπὶ φαγ. ἀχώνευτος).
Πανεπίμετος καὶ
Πανεπίσμιος καὶ Πανέσμιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἄθεμις (ἀθέμιτος), ἀνομωτατος· ἀσεβέστατος.
†Πανέσθεστος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. θέσασθαι], ἐντελῶς ἀδυσώπητος (ἀπαραίτητος).
Παναθήναια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ μεγάλη τῶν Ἀθην. εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.
Παναθηναϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ὑπόθεσιν) τὰ Παναθήναια.
Πανάθλιος, αν (καὶ ἐπίρ.) -θλιως. Πάντη (Ἐντελῶς) ἄθλιος.
Πανάθρους, η, ον. "Ολος ὁμοῦ (διὰ μιᾶς), πολλὰ (σωρηδὸν) πεπυκνωμένος, πολυάριθμος.
Πανειγλὴις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πάμφωτος, λαμπρότατος.
Πάνειθυς, η, ον, Π. [π. αἴθω]. πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλιστερὸς), ἀνανεάζων.
‡Πανεμμόλος (ὁ, ἡ). [π. αἰμύλιος]. θελκτικώτατος.
Πανείλοπος (ὁ, ἡ), Π. = Παμποίκιλος.
‡Πανείρετος (ὁ, ἡ). [π. αἱρέω], ὁ ἐκλεκτότερος πάντων, ἐξαίρετος.
†Πανείσυλος (ὁ, ἡ), Γλσ. παγκάκιστος.
Πανεισχὴς, έος καὶ
Πάνεισχυρος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Πανείσχυρος), Π. αἰσχρότατος· ἀσχημάτιστος.
Πανειτιος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ παντὸς (πάντων τῶν ὄντων) αἴτιος. » Ζεὺς —, « Αἰσχλ. 2) ὁ μόνος αἴτιος (ἕνοχος). » Σὺ τούτων οὐμεταίτιος, ἀλλὰ πανεἴτιος, « αὐτ.
Πανακαρπὴς, έος καὶ
‡Πανάκαρπος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄκαρπος (ἀτελεσφόρητος).
Πανάκεια (ἡ). Ἰατρικὸν τὸ ὁπ. θεραπεύει κάθε πάθος, [ἐκ τοῦ
Πανάκειος (ὁ, ἡ), = Πανακὴς.
Πανάκη (ἡ), = Πανάκεια.
Πανακήρατος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀκήρατος (ἄφθαρτος).
Πανακὴς [πᾶν ἄκος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρεύων πᾶσαν νόσον (κάθε πάθος), (οθ. [], οὐσ.) Πανακὲς (τὸ), = Πανάκεια, (ὄνομα διαφόρων ἰαματικῶν φυτῶν).
Πανακὴτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ πανακὲς (βότανον).
Πανακρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἐπικαθίζουσα εἰς τὴν ἄκραν (κορυφὴν) παντὸς ὄρους, « Βίλιασα —, « Καλλ.
Πανάκτειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανάκειος.
†Πανάκτος (ὁ), Γλσ. ὁ ὀρνίθων.
Πανάλάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἁλῶν-φορ (ἔνοχος) παντὸς ἁγνίλήματος, παγκακοῦργος.
Πανάληθὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ληθῶς. Ἐντελῶς (Κατὰ πάντα) ἀληθὴς, ἀληθέστατος.
Πανάλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἁλήμων]. ὁ πάντοτε καὶ παντοῦ πλανώμενος.
Πανάλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄλθω], = Πανακὴς.
‡Πανάλίγιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόμιος, (νομίζεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαλίγιος).
Πανάλὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αλῶς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. [π. ἀλκή]. πάντη ἰσχυρός, παντοδύναμος.
Παναλουργής, ές (ὁ, ἡ), = Ὁλοπόρφυρος.
Πανάλωτος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἁλίσκω]. ὁ πιάνων (κυριεύων, καταπονῶν) τὰ πάντα, τὸν ὁπ. κἂνεὶς δὲν διαφεύγει.
Παναμείδητος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀμείδητος (ἀγέλαστος), σκυθρωπότατος.
Παναμείλικτος καὶ Παναμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀμείλικτος (ἀνηλεής, ἀδυσώπητος).
Παναμέριος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πανήμερος
Πανάμερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πανημέριος.
Πανάμμορος (ὁ, ἡ), Π. (μέγεν.) πάντη ἄμοιρος (ἐστερημένος) τινος (κυρ. ἀγαθοῦ), (ὈΘ.) = Πανάθλιος, (κοιν.) ὀλοτέλα ἄμοιρος.
Παναμώμητος (ὁ, ἡ), ᾠ ἐπίρ. -μήτως, = τῷ
Πανάμωμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μωμος. Ἐπὶ πάντα ἄμωμος (ἄμεμπτος).
Πανάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (κοινὸς) εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. » Ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀναστασις. » Ἐκκλησ., ἡ τῶν ἀνθρώπων ἁπάντων.
Πανάνυτος (ὁ, ἡ), [π. ἀνύω]. ὁ κατορθόνων τὰ πάντα. τελεσιουργός· (πθ.) τελειωμένος (ἐντελὴς) καθ' ὅλα.
Πάναξ, ακος (ὁ), = Πάνακες, (ὈΘ. τοῦ Ὀποπάναξ).
Πανάξιος (ὁ, ἡ), κατὰ πάντα ἄξιος.
Πανασίβιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρὰ πάντων ἐγκωμιαζόμενος, παντοῦ καὶ πάντοτε ἀείδιμος.
Πανάπαλος (ὁ ἡ), Π. πάντη ἁπαλὸς (νεαρός, τρυφερός).
Πανάπαστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἅπαστος (ἄσιτος), (κοιν.) νηστικός.
Πανάπειθής, ές (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπειθὴς (ἀπείθανος, ἀπίστευτος).
Πανάπειρίτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπείραντος (ἀμέτρητος), ἀχανής.
Πανάπειρος, ονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Πανάπενθής, ές (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπενθὴς (ἄλυπος), (ἄλλ. διορθ. Ταλαπενθής).
Πανάπιμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπήμων (ἀβλαβής, ἀπείρακτος ἐνεργ. καὶ πθ.).
Πανάπτηρος, ος (ὁ, ἡ). Π. πάντη ἀπηρὴς (ἀκέραιος, ἀκολόβωτος).
Πανάπιστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπιστος (ἀπίστευτος).
Πανάποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πίσης ποινῆς ἀπηλλαγμένος, ἐντελῶς ἀτιμώρητος.
Πανάπυπλήκτος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου ἀπόπληκτος (παραλογισμένος, ἠλίθιος).
Πανάπορος (ὁ, ἡ). πάντη ἄπορος (ἐνδεής), εὑρισκόμενος εἰς ἐντελῆ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν).
Πανάποτμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄποτμος]. παναθλιος, δυστυχέστατος.
Πανάπυστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπυστος (ἀνήκουστος, ἄγνωστος, ἢ ἀνείδεος, ἄπειρος).
Πανάργυρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἀργυροῦς, (Γαλλ.) d'argent massif.
Πανάρετος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀρετὴ, πάντη ἐνάρετος.
Πανάριον (τὸ), μτφρ. τοῦ Λτ. panarium, ἀρτοθήκη, ψωμοκάνιστρον, (ὈΘ. τὸ κοιν.) παναίρι.
Πανάριστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἄριστος (ἐξοχος, ἐξαίρετος).
Πανάρκετος, ἡ ὁ ος, ον καὶ
Παναρκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς πᾶν ἀρκῶν (ἀρκετὸς), φθάνων παντοῦ, (ἐπμ.) μέγας. » Νασος—, « Αἰσχλ.
Παναρμόνιος, α ἡ ος, ον. Τοῦ ὁπ. ὅλα τὰ μέρη εἶνε εἰς ἐντελῆ ἁρμονίαν πρὸς ἄλληλα· πλήρης ἁρμονίας. || (οὐσ.) Παναρμόνιος (μουσική), « Πλάτ., ἡ ἑνόνουσα ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἁρμονίας (ὅλους τοὺς τόνους) καὶ » Παναρμόνιον (τὸ), Γλσ., εἶδ. μουσικοῦ ὀργάνου.
Παναρρέπης, ές (ὁ, ἡ). πάντη ἀρρεπὴς (ἀκλινὴς), εὐσταθέστατος.
Πανάρρητος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἄρρητος (μυστηριώδης, ἀνέκφραστος).
Πανάρχαιος, α, ον. Ὑπερπάλαιος, ἀρχαιότατος.
Πάναρχος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀρχός]. Ἄρχων (δεσπότης) τῶν ἁπάντων, παντοκράτωρ.
Πανάρχων, οντος (ὁ). ὁ πάντων ἄρχων, παντοκράτωρ.
Πανασεβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀσεβὴς, ἀσεβέστατος.
Πανασθενὴς, ές (ὁ, ἡ). πάντη ἀσθενὴς (ἀνίσχυρος), ἀσθενέστατος.
Πανασιτία (ἡ). παντελὴς ἀσιτία (πεῖνα, σιτοδεία).
Πανασκε(σκη)θὴς, ές (ὁ, ἡ). Γλσ. πάντη ἀσκηθὴς (σῶος, ἀβλαβής).
Πανασμενέσατα, ἐπ. ὑπερθ. (ἀνωμλ.) τοῦ Πανάσμενος, η ἡ ος, ον. Πάνυ ἄσμενος.
Πανάστερος (ὁ, ἡ). πλήρης ἀστέρων, ὅλος κατάστερος.
Πανατρεκὴς, ές (ὁ, ἡ), ἀντὶ Παναληθὴς, (ὈΘ.
Πανατρεκέως, Ἰων. ἀντὶ
Πανατρεκῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Παναληθῶς.
†Παναύγεια (ἡ), Γλσ. ἐντελὴς (γενικὴ) λάμψις, [ἐκ τοῦ
Παναυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Παμφαὴς, πλήρης φωτὸς (αὐγῆς), ὁλόφωτος.
Πανάϋλος (ὁ, ἡ). ὅλος (ἐντελῶς) ἄϋλος.
Πανάϋπνος (ὁ, ἡ). πάντη ἄϋπνος.
Παναφανὴς, ές (ὁ, ἡ), ὅλως διόλου ἀφανὴς (ἀόρατος).
Παναφηλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντη ἀφηλιξ (μεμακρυσμένος τῶν ὁμηλίκων τε), χωρὶς συντρόφους (συμπαίκτορας), ἔρημος.
Πανάφθιτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄφθιτος (ἄφθαρτος), αἰώνιος.
Πανάφθορος (ὁ, ἡ). πάντη ἄφθορος (ἄφθαρτος).
Παναφραδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πάνυ ἀφραδὴς (ἄφρων, ἀσυλλόγιστος).
Πανάφυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τι ἢ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τις, πάντη ἄφυκτος (ἄφευκτος).
Πανάφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου χωρὶς φύλλα (ἄφυλλος).
Παναχαιὶς, ίδος (ἡ), Π. ὅλη ἡ Ἀχαιὶς (χώρα), ἡ Ἑλλὰς ἅπασα.
Παναχαιοὶ (οἱ), Π. ὅλοι οἱ Ἕλληνες (οἱ Ἀχαιοὶ) ὁμοῦ, τὸ πανελλήνιον.
Πανάχραντος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἄχραντος (ἀμόλυντος, ἀκηλίδωτος).
Πανάωρος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄωρος (πρόωρος, παράκαιρος), προωρισμένος εἰς πολλὰ πρόωρον θάνατον, πανάθλιος. || ἡ Πανάωρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου παρημελημένος, μηδεμιᾶς φροντίδος (ἀγάπης) ἄξιος· (εἰς τὸν Αἰσχλ. Προμ. ἐσφ. ἀντὶ Παρήορος).
Πα-βαλης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντα εἰδὼς (διδαχθείς), παντομαθὴς, πάνσοφος.
Πανδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. μὲ πολλὴν τέχνην καμωμένος, τεχνικώτατος. || (οὐσ.) τεχνίτης ἄριστος (ἐντελὴς εἰς τὸ εἶδός του).
Πανδαισία (ἡ), [π. δαὶς]. συμπόσιον μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ἢ μὲ πλῆθος καλεσμένων (ἐν γέν.) λαμπρὸν (πολυτελὲς, πλουσιοπάροχον). || (ἀς. μτφ. Ἀρχ. π. Θεογ.) εἶδος φαγητοῦ ἢ σύμμικτον ἀπὸ διάφορα κρέατα κλπ.
†Πανδαίσιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Πανδαισία, λαμπρὸν συμπόσιον.
Πανδακέτης, ου (ὁ). ὁ πάντας δάκνων, πολλὰ δαγκανιάρης (κυρ. καὶ μτφρ.).
Πανδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. πολλῶν δακρύων ἄξιος, πάντη ἀξιοθρήνητος. πλήρης θλίψεων.
Πανδάλητος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πανδήλητος.
Πανδαμάτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Πανδαμάτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πάντας ἢ τὰ πάντα δαμάζων (καταπονῶν), εἰς ὃν οὐδεμία δύναμιν τίποτε δὲν ἀνθίσταται, κύριος (» Ὕπνος, » Κεραυνὸς κλπ.), « Ὅμ.
Πάνδειλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου δειλὸς (δειλαίος, δειλότατος ἢ παναθλιος.
Πάνδειμα (τὸ), Π. μέγα δεῖμα, γενικῶς ἢ φρικωδὲς φόβητρον.
Πανδεισμαντος (ὁ, ἡ), Π. [π. δεισμαίνω] τὸν ὁποῖον ὅλοι φοβοῦνται, φοβερὸς διὰ τὴν κακίαν ἢ τὴν ἐπιτηδειότητά του. » Τὰ πάνδεινα πεπουθένα, « Ὁ Κάσσ., τὰ μεγαλήτερα δεινά.
Πανδέκται (οἱ), Ἴδε Πανδέκτης
Πανδέκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Πανδεκτὴρ, Π. ἀντὶ
Πανδέκτης, ου (ὁ). ὁ τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα δεχόμενος (χωρῶν ἢ παραδεχόμενος). » Ἅδης—, « Π. || (οὐσ.) Πανδέκται (οἱ), βιβλοι περιέχουσαι πάντος εἴδους ἀντικείμενα. (Ἰδιαιτ.) ἡ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ δημοσιευθεῖσα συλλογὴ ὅλων τῶν ρωμαϊκῶν νόμων. (ἀπὸ τὸν Συν. ὃ... ζονται εἴρων.) » Πανδέκται, « ... πάντα εἰδότες ἢ δοκοῦντες εἰδέναι ματικοί.
Πανδέκτωρ, ορος (ὁ), = Πανδέκτης.
Πανδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πάντα ἱκανὸς (αἴσιος ἢ ἐπιδέξιος).
Πανδερκέτης, ου (ὁ), Π. καὶ
Πανδερκὴς [π. δέρκομαι], ος (ὁ, ἡ), βλέπων (ἐφορῶν) τὰ πάντα, παντόπτης.
Πανδεχὴς, ους (ὁ, ἡ), = Πανδέκτης, ρητικώτατος.
Πανδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [π. δηλέομαι], πάντη βεβλαμμένος (διεφθαρμένος) βλαπτικὸς (φθοροποιός).
Πάνδηλος (ὁ, ἡ). ὁ τοῖς πᾶσι δῆλος (γνωστός), παντόδηλος, ὁλοφάνερος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰμαι), ἐπίρ. Ὅλος ὁ λαὸς ὁμοῦ· ...ν (εἰς τὴν συνέλευσιν, [ἐπιμ.] μὲ ...ώμην) ὅλον τὸν λαόν, γενικῶς, καθόν.

...ία (ἡ). Ὅλος ὁ δῆμος (ὁ λαός)· γε...συνέλευσις τοῦ δήμου. ||. (ἡ δοτ.). ...μίᾳ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πανδημεί, (κυρ. τοῦ

...μιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ ...μος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμε...πὸ ὅλον τὸν δῆμον, κοινὸς παντὸς ...ήμου, γενικὸς, δημόσιος· δημωδης, ...ωνος. «Πανδήμιων ἤμαρ,» Νόνν., ...ή (δημοτελὴς) ἑορτή.

...μως, ἐπίρ. = Πανδημεί.

...α (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ τοῦ Διὸς ...ἰς Ἀθήνας.

...κος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)· -δίκως, Π. κα...πάντα δίκαιος, δικαιότατος.

...ῖος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος θεῖος (ὅσιος), θειό...ος.

...οχεῖα (ἡ). τὸ ἔγγον τοῦ πανδοκέως.

...οκεῖον (τό). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν ...τῶν ἐρχομένων, γενικὸν κατάλυμα ...δοιπόρων, ξενοδοχεῖον, (Τουρκ.) χά...[ἐκ τοῦ

...οκεύς, έως (ὁ). ὁ τοὺς πάντας δεγόμε...νος (ὑποδεχόμενος). ||. (οὐσ.) ὁ κρα...γ ξενοδοχεῖον, (Τουρκ.) χανοτζῆς.

...οκεύσεως, εως (ἡ), = Πανδοκία.

...οκεύτρια (ἡ). γυνὴ ξενοδόχος (κρα...ὖσα πανδοχεῖον), [ἐκ τοῦ

...δοκεύω, Μ. εὐσω. Δέχομαι ὡς πανκείς (δίδω κατάλυμα κτλ. εἰς) πάν...ς τοὺς ἐρχομένους, κρατῶ πανδοχεῖον ...ενοδοχεύω). (πθ.) «Ὅσα μέρη πανδο...ύεται,» Δ. Ἀλ., ὅπου εἶνε πανδοχεῖα.

...δοκεύω, Μ. ήσω. Δέχομαι τὰ πάντα.

...ανδοκία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδοκεία.

...ανδόκιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδοκεῖον.

...ανδόκισσα, ης (ἡ), Β.Ζ. ἀντὶ Πανδοκεύ...ρια.

...ανδόκος (ὁ, ἡ). ὁ τοὺς πάντας δεγόμε...ος (χωρῶν ἢ περιέχων), = Πανδεκτωρ. ...(οὐσ.) = Πανδοκεύς.

...ανδοξία (ἡ). ἐντελὴς ἀδοξία (τιμὴ, ὑπό...ψις). [ἐκ τοῦ

...ανδόξιος (ὁ, ἡ). παντοῦ καὶ κατὰ πάντα ...δόξος, παγκόσμιος.

...ανδοξος, παγκόσμιος.

...ανδουλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (καθ' ὅλην τὴν ...ημοσίαν) ἡ παντὸς ἑκάστου δοῦλος.

...ανδοῦρα, ας καὶ ...ανδουρίς, ίδος (ἡ), τρίχορδόν τι μουσικὸν ...γανον, (Γαλλ.) mandore.

...ανδουρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν πανδοῦ...ανον.

...ανδουριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν πανδοῦρα.

...ανδουρίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

...ανδοῦρων (τό), = Πανδοῦρα, [σφ. ἐσφαλμ. ...ανδούριον).

...ανδουρος (ὁ). = Πανδουριστής.

...ανδοχεῖον, Πανδοχεύς, Πανδοχεύω, μετ...ν. ἀντὶ Πανδοκεῖον κτλ.

...ανδοχὶς, ίδος, (ἡ). Π. θηλ. τοῦ ...ανδοχος (ὁ, ἡ), = Πάνδοκος.

...ανδώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ πάντα δυνάμενος, ...αντοδύναμος.

...ανδῶρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανδῶρος.

...ανεδαίμων (ἡ), Π. ἐντελὴς εὐδαιμονία· (ἴδιαιτ.) ὁ καιρὸς τῆς εὐσεβείας τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἐρίφων.

Πανδώρα (ἡ), Π. (μυθολογ.) ἡ ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν φιλοδωρηθεῖσα γυνὴ τοῦ Ἐπιμηθέως· (ἐπιθετ.) ἡ Γῆ (ὡς-

Πάνδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντα δωρούμενος, δοτὴρ παντὸς ἀγαθοῦ.

Πανδώτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πανδώτης, ου καὶ

Πανδώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πάνδωρος.

Πανεθνεί(θνι)ς ἐπίρ. Ὅλον (Μὲ ὅλον) τὸ ἔθνος ὁμοῦ, = Πανδημεί.

Πανεῖα (τά), [ἐνν. εἴματα), ὁ Πανικὸς φόβος. ||. (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἐν Ῥώμῃ Iupercalia εἰς τιμὴν τοῦ Πανός.

Πανείδατος (ὁ, ἡ), Π. [π. εἶδος]. συγχεί...μενος ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν. «Δόρπος—,» Κόϊντ., = Πανδαισία.

;Πανείδιος καὶ

Πανεῖδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔγγον ἢ λαμβάνιον ὅλα τὰ εἴδη (ὕλας τὰς μορφάς).

Πανεικέλιος, η ἢ ας, ον καὶ

Πανείκελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόμοιος.

Πάνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Πανός, Πανικός.

Πανελεύθερος (ὁ, ἡ). πάντη (ἐντελῶς) ἐλεύθερος.

Πανέλληνες (οἱ). ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὁμοῦ, ὅλον τὸ-

Πανελλήνιον (τὸ). τὸ ἄθροισμα (τὸ ἔθνος) τῶν Ἑλλήνων.

Πανέλοψ, οπος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πηνέλοψ.

Πάνεμος (ὁ). (κατὰ τοὺς Κορινθ.) ὁ Βαηδρομιὼν (κατὰ δὲ τοὺς Βοιωτ.) ὁ Μεταγειτνιὼν μὴν τῶν Ἀθην.

Πανένδοξος (ὁ, ἡ), Πάνυ ἔνδοξος.

Πανέντιμος (ὁ, ἡ)· πολλὰ ἔντιμος (τιμώμενος).

†Πανεξάλλος (ὁ, ἡ), ὅλως διόλου ἔξαλλος (παράξενος, ἀλλόκοτος).

Πανέξοχος (ὁ, ἡ), κατὰ πάντα ἔξοχος (ὑπερέχων). ||. (τὸ οὐδ.) «Πανέξοχον,» ἐπίρ. Π. κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων.

Πανέορτος (ὁ, ἡ)· ὅλος ἑορτάσιμος (πανηγυρικὸς, χαρμόσυνος).

†Πανεπάρκιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπαρκῶν πρὸς πάντα ἢ εἰς πάντας, ἱκανώτατος.

Πανεπήρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπήρατος]. κατὰ πάντα ἀξιέραστος.

Πανεπήτριμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπήτριμος]. τοῦ ὁποίου τὸ ὕφασμα εἶνε πολλὰ πυκνὸν (κρουστόν).

†Πανεπίθυμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παντεπίθυμος.

Πανεπίκλοπος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπίκλοπος]. πολλὰ πανοῦργος.

Πανεπίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισκοπῶν τὰ πάντα, παντεπόπτης, παντέφορος.

Πανεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ τὰ πάντα γινώσκων (ἐπιστάμενος).

Πανεπίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π πολλὰ φρόνιμος. «Τὰ πανεπίφρενα,» Ὀππ., μεγάλη πανουργία.

Πανεπόπτης, ου (ὁ), = Παντεπόπτης.

Πανεπορφνιος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπὶ, ὄρφνη], ὁ φαινόμενος πολλὰ νύκτα (πολὺ πρὶν ἐξημερώσῃ). «Ὦϊς—,» Ἐπγρ., ὁ βαθὺς ὄρθρος, τὰ πρῶτα χαράγματα τῆς αὐγῆς.

Πανεπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανεπόπτης.

Πανεργέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντουργος.

Πανέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἑσπέραν.

Πανέστιος (ὁ, ἡ). [π. ἑστία]. ὁ ἀνήκων εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπρ.) μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν, μὲ ὅλον τὸ σπιτικόν, πανοικεί.

Πανέσχατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντων ἔσχατος (τελευταῖος), ὁλοῦστρινός.

Πανέτες, ἐπίρ. Π. δι' ὅλου τοῦ ἔτους, διὰ παντὸς, διὰ παντὸς τοῦ ἔτους, διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, διὰ παντὸς τοῦ χρόνου

Πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ (Παρευρίσκομαι εἰς) πανήγυριν· (ἐν γέν.) ἑορτάζω· (συνκδχ.) εὐφραίνομαι (εὐθυμῶ) ὡς εἰς πανήγυριν· (μτγν.) ἐκφωνῶ τὸν πανηγυρικόν τινος (κυρ. εἰς πανήγυριν), (ἐν γέν.) ἐγκωμιάζω.

Πανηγυρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἁρμόδιος διά) πανήγυριν, (ἐπμ.) λαμπρός, πομπώδης, ἐπιδεικτικός ἢ· πανδήμους, πάγκοινος. » Λόγος —, « Ῥτρ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς πανήγυριν καὶ πρὸς ἔπαινόν τινος, ἐγκωμιαστικός, (ἐπμ.) καλλωπισμένος μὲ πολλὴν ῥητορ. κομψότητα. » Ὁ Ἰσοκρατικὸς λόγος πανηγυρικώτερός ἐστι μαλλον ἢ δικανικώτερος, « Δ. Ἁλ.

Πανηγυρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πανηγύρεως· μὲ πανηγυρικὸν ὕφος, πρὸς ἐπίδειξιν.

Πανηγύριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ

Πανήγυρις [πᾶς, ἀγείρω ἄγυρις], εως (ἡ). πάγκοινος (γενικὴ) ὁμήγυρις, συνάθροισις πλήθους λαοῦ εἰς τόπον προσδιωρ αμένον (κυρ. χάριν ἑορτῆς), (ἐπμ.) χορεί, παιγνίδια, συμπόσια, κτλ., (κοιν.) πανήγυρι, (τρπ.) » Πανήγυρις κακῶν, « Παροιμ., πλῆθος (σωρεία) κακῶν.

Πανηγυρισμός (ὁ). τὸ πανηγυρίζειν, ἐκτέλεσις πανηγύρεως (ἑορτῆς)· (συνκδχ.) ἐπίδειξις.

Πανηγυριστής, οῦ (ὁ). ὁ πανηγυρίζων (παρευρισκόμενος καὶ ἑορτάζων εἰς πανήγυριν)· ὁ ἐκφωνῶν τὸν πανηγυρικὸν (ἐγκωμιαστής) τινος.

Πανήκους (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων τὰ πάντα, μηδενὸς ἀκούσματος ἀνήκοος, ἢ· ὅλος ἀκοή. » Ὅτι μὴ πανηκόους τινάς, ὡς εἶπεῖν, ἀνέδειξεν ἡ φύσις, ὥσπερ οὖν τοὺς πανόπτας οἱ μῦθοι, « Ν. Γγ.

Πανήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, λαμπρότατος. » Ἡμέρα —, « Αἰλ.

Πανημαδὸν καὶ

Πανῆμαρ, ἐπίρ. Π. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἢ· καθ' ἡμέραν.

Πανημάτιος, η, ον, Π. = Πανημέριος.

Πανημερεύω, Μ. εὐσω. Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν (διημερεύω) εἰς, ἐκτελῶ τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. » Θιάσους —, « Εὐρ.

Πανημέριος, η ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Πανήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν (ἢ δαπανῶν εἴς τι) ὅλην τὴν ἡμέραν, γινόμενος ἢ πράττων τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ‖. (τὸ οὐδ.) Πανήμερδν ἢ (Π.) Πανημέριον, ἐπίρ. = Πανῆμαρ.

Πανήμερος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἥμερος (ἀγαθοποιός). » Ἀστήρ —, « Μανέθ.

†Πανήπορος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πανάπορος.

†Πανήρης, εες (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ πᾶσιν ἀρέσκων ἢ ἁρμόζων· πρὸς πᾶν ἔργον ἕτοιμος· (ἐπὶ κακοῦ) = Παντοπριός.

Πανθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης θάρσους, τρ. μηρότατος.

Πανθαύμαστος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα θαυμαστός.

Πανθέατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων θεωρούμενος ἢ, κατὰ πάντα ἀξιοθέατος.

Πάνθειον (τὸ), = Πάνθεον, [ἐκ τοῦ

Πάνθειος (ὁ, ἡ). κοινὸς ὅλων τῶν θεῶν. 2) ὅλως θεῖος, θειότατος, ἁγιώτατος.

Πανθελγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντας θέλγων (ἑλκύων, μαγεύων), θελκτικώτατος. » Φωνὴ —, « Νόνν.

Πανθέλκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Πανθελκτὴρ (ὁ), Π. = Πανθελγής.

Πάνθεον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὴν λατρειαν ὅλων ὁμοῦ τῶν θεῶν.

Πανθέψης [π. ἕψω], ου (ὁ), Γλσ. εἶδ. χότρας, (Τουρκ.) τεφὶ ἢ γκιουβέτσι.

Πάνθηκτος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀκονισμένος (τεθηγμένος).

Πανθηλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος θάλλων, καταπράσινος ἀπὸ διάφορα δένδρα.

Πάνθηλυς (ὁ, ἡ). ὅλος ἐκτεθηλυμένος.

Πάνθηρ, ηρος (ὁ), εἶδος θηρίου (ῥήσσους).

Πανθηρία (ἡ). γενικὸν κυνήγι, παντὸς εἴδους θήρα.

Πανθήριον (τὸ) καὶ

Πανθηρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάνθηρ.

Πάνθηρος (ὁ, ἡ). ὁ θηρεύων κάθε εἴδους ζῶα. ‖. (οὐσ.) Πάνθηρον (τὸ), εἶδος δικτύου πρὸς θήραν διαφόρων ζώων, (παρβλ. Πάναγρον).

Πανθοινεῖ, ἐπίρ. Εἰς πανθοιναν.

Πανθοινέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω πανθοινίαν (λαμπρὰν εὐωχίαν).

Πανθοίνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πάνθοινος.

Πανθοινὶ, ἐπίρ. = Πανθοινεῖ.

Πανθοινία (ἡ). λαμπρὰ (πολυτελὴς ἢ πάνδημος) εὐωχία, = Πανδαισία, [ἐκ τοῦ

Πάνθοινος (ὁ, ἡ), [π. θοίνη]. (τράπεζα) μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ἢ μὲ πλῆθος φιλευομένων, λαμπρὰ, πλουσιοπάροχος. » Δαὶς —, « Π., = Πανδαισία.

Πάνθρονος (ὁ, ἡ), Π. [π. θρόνος]. ὁ φλυαρῶν ὅτι τύχῃ· ὁ ταράττων τὸ πᾶν μὲ τὰς θορυβώδεις κραυγάς του. » Δῆμος —, « Ἡσύχ.

Πανθυμαδὸν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὁμοθυμαδὸν, ἐξ ὅλης καρδίας.

Πάνθυτος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὸν ὁπ. ὅλοι θυσιάζουν· (ἐπμ.) = Πάνσεπτος.

†Πανία (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πλησμονὴ καὶ

Πάνια (τὰ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πλήσμια, (ἴδε Πανός).

Πανιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πανικὴ, θηλ. τοῦ Πανικός.

Πανίερος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έρως. Ὅλος ἱερὸς, ἁγιώτατος.

Πανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προξενούμενος ἀπὸ τὸν Πᾶνα. » Πανικὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) δεῖμα, « Αξ., ὁ συμβαίνων (κυρ. εἰς τὰ στρατόπεδα) χωρὶς αἰτίαν φόβος. » Ἐμπίπτει πανικὸν, « Πλθ.

Πανιλαδὸν [π. ὕλη], ἐπίρ. = Παναστρατιᾷ, σωρηδόν.

Πανίλαος καὶ Πανίλαρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου εὐμενὴς (ἱλαρὸς, εὐδιάθετος).

Πανίμερος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἱμείρω]. κατὰ πάντα ἐπιθυμητὸς (ἀξιέρασστος).

Πανίον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πηνίον.

†Πάνιος, α, ον, Γλσ. [π. ὗς]. μονόχροος, μονότονος, (ἐπμ.) βαρετός.

Πανίσδω, Μ. -ίξω, Δ. ἀντὶ Πηνίζω.

Πανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάν.

;Πανισμὸς (ὁ). Πανικὸς φόβος.

†Πανίσχυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἰσχυρὸς, παντοδύναμος.

Πανίχνιον (τὸ), Π. τὸ ὅλον τῶν ἴχνῶν (τοῦ θηρευομένου ζώου).

Πανίωνες (οἱ) ὅλοι οἱ Ἴωνες ὁμοῦ, ὅλον τὸ

Πανιώνιον (τὸ). τὸ κοινὸν (ἡ γενικὴ συνέλευσις) τῶν Ἰώνων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνηθροίζοντο. ‖. (πλθ.) Πανιώνια (ἅπ. ἱερὰ), πανήγυρις τὴν ὁπ. ἀπρατέλον πανθροιζόμενοι ὅλοι οἱ Ἴωνες.

Πάνλεικος (ὁ, ἡ), Π. = Πάλλευκος.

Πάνλογον (τὸ). τὸ σύνολον τοῦ λογαρισμοῦ, τὸ γενικὸν ἄθροισμα τῶν μερικῶν ἀθροισμάτων.

Πανλώβητος (ὁ, ἡ), [π. λωβητός] οἰκτρότατος· παμφάρμακος, βδελυρώτατος.

Παννέφελος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς συννεφισμένος.

Παννήστης, ου (ὁ), ὁ πανηγυρίζων (συμεῖς ὁλονύκτιον ἑορτὴν), ἐκτελεστὴς παννυχίδος.

Πανννυχίως, ἐπίρ. = Παννυχί.

Πάννυχος (ὁ, ἡ), = Παννύχιος. « Σελήνη —, « Εὐρ., ἡ φέγγουσα ὅλην τὴν νύκτα· παναέληνος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάννυχον καὶ (πλθ.) Πάννυχα, ἐπίρ. Δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὁλονυκτί. » Τοῖά μοι πάννυχα φαίθοντε' ἀνεατέναζες, « Σοφ., ὁλονυκτὶ καὶ ὁλημερίς.

Παννύχως, ἐπίρ. = Παννυχί.

Πανόδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ἢ πολλὰ παραπανετικὰ ὀδυρόμενος. (πδ.) κατὰ πάντα ἀξιοθρήνητος, πολλῶν ὄντως ἄξιος.

Πανοϊζὺς, ύος (ὁ, ἡ), Π. [π. ὀϊζύς]. παμάθλιος, δυστυχέστατος.

Πανοικεὶ (κὶ), καὶ

Πανοικεσία (κησία) καὶ Πανοικὶφ, ἐπίρ. μὲ ὅλον τὸν οἶκον, μὲ ὅλον τὸ σπιτικόν αὐτοῦ γυναιξὶ καὶ τέκνοις. (κυρ. θηλ. ἀπὸ τοῦ

Πανοίκιος, α, ον. Ὁ μεθ' ὅλου τοῦ οἴκου, πανείστιος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑν. ἀπ.) » Πανοικίους χερσὶν εἰσαγαγεῖν, « Στρ., ἀντὶ Πανοικεί.

Πάνοικος (ὁ, ἡ), = Πανοίκιος.

Πανοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ οἰκτίρμων, (συμπαθητικός), πολυεύσπλαγχνος.

Πανοίκτιστος (ὁ, ἡ). παντὸς οἴκτου ἄξιος, ἀθλιώτατος.

Πανοίμοι, ἐπίρ. Πάντα τρόπον οἴμοι.

Πανόλβιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βιως, (τὸ ὑπερθ. Πανόλβιστος). Κατὰ πάντα ὄλβιος (εὐδαίμων, καλότυχος), εὐτυχέστατος.

Πανόλβος (ὁ, ἡ), = Πανόλβιος.

Πανολεθρία (ἡ), σπν. ἀντὶ Πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

Πανολέθριος καὶ Πανόλεθρος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Πανώλεθρος.

Πανομιλεῖ, ἐπίρ. Π. [π. ὁμιλος], = Πανδημεί, σωρηδόν, ὅλος ὁμοῦ.

Πανομματος (ὁ, ἡ). πλήρης ὀμμάτων, ὅλος ὀμμάτια.

Πανομοῖος, η, ον, Π. ἀντὶ

Πανόμοιος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (κατὰ πάντα) ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Πανομοίως, ἐπίρ. Μὲ ἐντελῆ ὁμοιότητα, ἀπαραλλάκτως.

Πανομφαῖος (ὁ), Π. ὁ πᾶσης ὁμφῆς (φήμης, κληδόνος, προφητείας) ἑστὴρ καὶ αἴτιος. » Ζεὺς —, « Ἰλ., Θ.

†Πανομφὴς, έος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Πανεμφατος.

Πανοπλία (ἡ). ὁλόκληρος ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ ὁπλίτου.

Πανοπλίτης, ου (ὁ), Π. ὁπλίτης ἐντελῶς (ἢ τὴν πανοπλίαν του) ἁρματωμένος.

Πανόπλιος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ὡπλισμένος.

Πανοπλότατος, η, ον, Π. ὁ πάντων νεώτατος (ὁπλότατος).

Πανόπτης [π. ὄσσομαι], ου (ὁ). ὁ βλέπων τὰ πάντα, πανόμματος.

Πάνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων ἢ πανταχόθεν ὁρώμενος· πανθέατος.

Πανοπτρία (ἡ), Θηλ. τοῦ Πανόπτης.

Πανόρατος (ὁ, ἡ), = Πάνοπτος.

†Πανορμία (ἡ). χρῆσις παντὸς ὅρκου.

Πανορμεί(μι), ἐπίρ. Μὲ ὅλην τὴν ὁρμήν.

Πανόρμια (ἡ). τὸ νὰ ἦνε (τύπος) τις = (νὰ προσορμισθῇ) κάθε πλοῖον καὶ μὲ κάθε καιρόν.

Πανός (ὁ). (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Μεσσηνίων) ὁ ἄρτος, (ὀθ. τὸ Ατ.) panis.

Πανὸς (ὁ, Π. ἀντὶ Φανός.

Πανοσιὰς, γεν. τοῦ Πάν.

Πανοσιὰς (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ὅσιος, δικαιώτατος.

Πανόσιος, α, ον. Ὅλος δικαιοσύνης. ‖. (οὐσ.) Πανόσιον (τὸ), εἶδ. ἄνυσ.

Πανοσπρία (ἡ), = Πάνσπερμια (κυρ. καὶ μετορρ.).

†Πανουλεὺς, έως (ὁ) καὶ

†Πανούλιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πανόλης.

Πανούργημα (τὸ). πανουργία ἢ κακουργημα, [ἐκ τοῦ

Πανουργεύομαι, Μ. εὔσομαι καὶ -γήσω, δολιεύομαι· κακουργῶ· ῥᾳδιουργῶ.

Πανούργημα (τὸ), = Πανούργημα.

†Πανούργης, έος (ὁ, ἡ), = ἐμρ. ἀντὶ Πανοῦργος.

Πανουργία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἢ κακοήθεια) τοῦ πανούργου, διαβολιά, πανηρία, ἀπάτη, γοητεία. » Πᾶσα ἐπιστήμη χαριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται, « Πλάτ.

Πανουργικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πανούργου ἴδιος.

Πανούργος (ὁ, ἡ). (κυρ. καὶ κατὰ λέξ.) ὁ πρὸς πᾶν ἔργον ἱκανὸς, = Παντουργὸς, (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ μηδὲν ἀποφεύγων (ὑποστελλόμενος)· ῥαδιούργος, διαβολεμένος. » Διὸ καὶ τοὺς φρονίμους δεινοὺς καὶ πανούργους φαμὲν εἶναι, « Ἀρετ. » Τὰ μὲν (τῶν ζώων) πανοῦργα ἢ κακοῦργα, οἷον ἀλώπηξ, « αὐτ.

Πανούργως, ἐπίρ. Μὲ πανουργίαν, δολίως. »Πέπερι πανούργως κατασκευαζόμενον, « Γαλ.

Πανούριος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς οὔριος (ἁρμόδιος). » Ἄνεμος —, « Ἡσύχ.

Πανούσιος (ὁ, ἡ). ὅλος (αὐτόχρημα) οὐσία.

Πανόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν ὄψει πάντων, λαμπρὸς, ἀξιοθέατος.

Πανσαγία (ἡ), Π. [π. σάγη] ἀντὶ Πανοπλία. ‖. (ἡ θοτ.) Πανσαγίφ, ἐπίρ. = Παναστρατιᾷ.

Πανσεβάσμιος καὶ

Πανσέβαστος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα σεβαστὸς (σεβάσμιος).

Πανσιδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανσέβαστος.

Πανσελησιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πανσέληνος.

Πανσεληνιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πανσέληνον.

Πανσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ φωτιζόμενος ὑπὸ (ἢ γινόμενος ἐν καιρῷ) τοῦ πανσελήνου, (Π. κατὰ μτγν.) ὁλοστρόγγυλος ὡς « Π πανσέληνος καὶ « Τὸ πανσέληνον, ἀ ἡ σελήνη εἰς τὴν γέμισίν της (εἰς τὰς 14).

Πάνσιμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνὸς ἢ σεβαστός.

Πανσεμνοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πάνυ σεμνῶς.

Πάνσεπτος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα σεβαζὸς, ἁγιώτατος.

Πανσθενεὶ, ἐπίρ. Παντὶ σθένει, ὅλαις δυνάμεσι.

Πανσθενὴς [π. σθένος], έος (ὁ, ἡ). ἰσχυρότατος, παντοδύναμος.

Πανσθενῶ, Ἐπ. ῶ. Παντοδυνάμω.

Πανσθενουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανσθενῶς ἐργαζόμενος, παντοδύναμος.

Πανσθενουργόφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πανσθενουργὸν φῶς.

Πανσκαφὴς (ἡ). γενικὸν (ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀγροῦ) σκάψιμον.

Πανσκιὸς (ὁ, ἡ). ὅλος ἢ δι' ὅλα τοῦ ἔτους σκιερός.

Πάνσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκοπῶν (θεωρῶν, παρατηρῶν) τὰ πάντα.

Πάνσμικρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου σμικρὸς, μικρότατος.

Πανσόβητος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ἢ δεινὰς συβούμενος (κινδυνεύμενος, ταραττόμενος).

Πάνσοφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)= σοφώς. Ἐντελῶς (ἴδε τὸ ἄκρον) σοφὸς, ὅλης σοφίας.

Πανσπερμηδὸν, ἐπίρ. Π. κατὰ πανσπερμίαν, ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη (τῶν σπερμάτων).

Πανσπερμία (ἡ). μίγμα παντὸς εἴδους σπερμάτων.

Πάνσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ παντοδαπῶν σπερμάτων.

Παναστρατεί(τι), μτγν. ἀντὶ

Παναστρατιᾷ, ἐπίρ. Μὲ ὅλον τὸ στράτευμα ὁμοῦ, (κυρ. θοτ. τοῦ

(Παναστρατιά), (εὔχρ. μόναν ἡ γεν. Παναστρατιᾶς). γενικὴ ἐκστρατεία, (Γαλλ.) levée en masse, (Θκ. Δ. 94).

Παναστρατιᾷ, Ἰων. ἀντὶ Παναστρατιᾷ.

Παναυδεί(δι) καὶ

Παναυδίᾳ, ἐπίρ. Π. Ἰων. [π. σεύομαι], (τρέχαντες) ὅλοι ὁμοῦ, = Παναστρατιᾷ, ὁμοθυμαδὸν· ἐξ ὁλοκλήρου, (εὐχρηστοτ. τὰ Παναυδεί, -δίᾳ).

Πάναυρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιωρευθεὶς ἀπὸ διαφόρους ὕλας τὰς ὑπ. ἔσυραν πανταχόθεν τὰ ὕδατα· (τρπ.) παντοδαπὸς, πολυποίκιλος.

Πάνσχημος καὶ Π.

Πανσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμπρὸν) ὅλα τὰ σχήματα.

Πάνσωμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ παντὸς τοῦ σώματος.

Πανσώμιος, ἐπίρ. (Ἐκκλησ.) Μὲ ὅλον τὸ σῶμα, σύσσωμος.

Πανσωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ σώζων τοὺς πάντας, σωτὴρ (σωστικὸς) τῶν ὅλων.

Πάντα, αἱτ. ἀρσ. καὶ οὐδ. πλθ. τοῦ Πᾶς. ‖. (ὡς ἐπίρ.) = Πάντοτε.

Παντᾶ, Δ. ἀντὶ Πάντη.

Παντάγαθος (ὁ, ἡ), ᾱ ἐπίρ. -γάθως, = Παναγαθός.

†Πανταγήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ἀγήρως, μηδέποτε γηράσκων. » Ἔτος —, Σῳρ. (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ Παντογήριος).

Παντάδικος (ὁ, ἡ). Πάντη δίκιος.

†Πανταδοῦσα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ. (; εἶναι ἄρα Πεντάδους;)

†Πάνταθλος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάντα ὄθλον (ἆθλον) ἐπιτήδειος, (παρβλ. Πένταθλος).

Παντάϊος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ παντὸς ἢ τῶν πάντων αἴτιος.

Παντάλας, αινα, αν, = Πανάθλιος.

Παντάναξ, ακτος (ὁ, Ἐκκλησ. ἀντὶ Παμβασιλεύς.

Παντάνασσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Παντάναξ, Παμβασίλεια.

Παντάπαν, σπν. ἀντὶ =

Παντάπασι(ν), ἐπίρ. Κατὰ πάντα, ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου (εἰς τὸ ἄκρον) βεβαιότατα, μάλιστα. » Παντάπασι νέος (βλάξ), « Ἰσκρ., Ξεν. » Παντάπασιν ὀλίγος, « Πλάτ. » Σκύθαι δὲ καὶ Θρᾷκες ἀκρατοι παντάπασι χρώμενοι, « αὐτ., καθ' ὑπερβολήν. « Παντάπασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαί τε ἢ εὔχομαι ἢ λέγω, « αὐτ. (κατ' ἐναντίο.) »Τὸ παντάπασι ν. « Θκ.

Παντα πόλεια (ἡ). παντελὴς ἀπώλεια.

Πανταρβὴς, έος καὶ

Πάνταρβος (ὁ, ἡ), Π. [π. ταρβέω]. ὁ τὰ πάντα φοβούμενος (ἀνησυχῶν, τρομάρας).

Παντάρκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τῆς πάσιν ἢ πρὸς πάντα ἐπαρκῶν, βοηθῶν ἀεί τι.

Παντάργας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Παντάργης.

Πανταργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ὁ Ἄργος ὡς)=

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παντάρχης, ου (ὁ', Π. ὁ πάντων ἄρχων ἐσπόζων), παντοκράτωρ.
Πανταρχία (ἡ). ἡ τοῦ παντὸς κυριαρχία, παντοκρατορία.
Πάνταρχος (ὁ, ἡ). = Παντάρχης.
‡ Παντάσκιος (ὁ, ἡ), Γλσ. πάντῃ ἄσκιος (χωρὶς ἴσκιον).
Πανταυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ φωτίζων τὰ πάντα.
‡Παντεόφιλος (ὁ, ἡ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντόφιλος.
Πανταχῆ, ἐπίῤ. = Πανταχοῦ. » Διῦσσέ νιν, προσθέρκου πανταχῆ, « Σοφ. » Τῆς (πυραμίδος) ἑστι πανταχῆ τὸ μέτωπον ἕκαστον ὁκτὼ πλέθρων, « Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Πανταχῆ τοῦ Ἑλλησπόντου, « αὐτ. » Πανταχῆ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλησα . « Εὐρ. 2) (τρπ.) παντοιοτρόπως· καθ' ὅλους τοὺς λόγους. ἐν γένει. » Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἓν μοῦνον, ἀλλὰ πανταχῆ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, « Ἡρ.
Πανταχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ παντοῦ (πανταχοῦ), ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Πανταχόθι, ἐπίῤ. Εἰς κάθε μέρος, πανταχοῦ.
Πανταχοῖ, ἐπίῤ. = τῷ
Πανταχόσε, ἐπίῤ. πρὸς ὅλα τὰ μέρη. »Πρεσβευομένους αὐτοῖς πανταχόσε, « Πλάτ. » Πρὸς Ἀρτάβαζον καὶ πανταχοῦ (κατὰ διῶρθ. ἀντὶ πανταχοῦ) μᾶλλον οἴεσθαι πλέοντα, « Δημ.
Πανταχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς κάθε μέρος, παντοῦ. (εἰς τὸν Ἡρ. Γ', 117. ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Σνεῦδέρον, ἀντὶ Πανταχοῦ). »Πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν,« Δημ. » Οἱ πανταχοῦ πάντες Ἰουδαῖοι, « Φίλ. (καὶ μέ γεν.) » Πανταχοῦ γῆς, « Πλάτ.
Πανταχῶς, ἐπίῤ. Παντοιοτρόπως, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. » Πανταχῶς συμφέρει, « Δημ. » Πάντη πανταχῶς ἀδιάστατον, « Ξῆτ.
Παντέλεια (ἡ). ὁ ἀκράτατος βαθμὸς τῆς ἐντελείας. ‖. (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ δεκάς.
Παντέλειος (ὁ, ἡ), = Παντελής, (ὄθ.
Παντελείως, ἐπίῤ. = Παντελῶς.
Παντελέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Παντελῶς.
Παντελής, ἐος (ὁ, ἡ), κατὰ πάντα τέλειος, πληρέστατος, ἐντελέστατος. » Συνέβη δὲ Δακεδαιμονίοις ἧτταν παντελὴ γενέσθαι, « Πλ. » Εἰς τὸ (» Κατὰ τὸ) παντελὲς, « Γῤφ., Αἰλ., ἐπίῤ. ἀντὶ -
Παντελῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἐντέλειαν, ἐντελῶς. » Παντελῶς ἀγαθὸς, « Ξεν. » Παντελῶς ὀλίγοι, « Πλάτ. »Ὡς οἱ παντελ. εἶχε τὸ πρᾶγμα, « Ἡρ., ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσε, (εἰς τὴν Εὐδοκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυτελῶς).
Παντενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα ἢ ἐν πᾶσιν ἐνεργῶν.
Παντεξουσία (ἡ). ἡ ἐπὶ πάντων ἐξουσία.
Παντεξούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξουσιάζων τὰ πάντα.
‡Πανεπιθῡμικὸς (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα ἐπιθυμῶν, πλεονέκτης.
Πανεπίσκοπος (ὁ, ἡ), = Πανεπίσκοπος.
Παντεπόπτης, ου (ὁ). ὁ τὰ πάντα ἐποπτεύων (ἐπιβλέπων).
Παντεποπτικὸς, ἡ, ὁν. Παντεπόπτου ἴδιος.
Πανεργάτης, ου (ὁ), = Πανεργάτης.

Παντερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων τοὺς πάντας, τερπνότατος.
Πάντερπνος (ὁ, ἡ). πάνυ τέρπνὸς, τερπνότατος.
Πάντεσσι, Π. ἀντὶ Πᾶσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πᾶς.
Παντευεργέτης, ου (ὁ). ὁ τοὺς πάντας εὐεργετῶν. .
Παντευχία (ἡ), [π. τεῦχος], = Πανοπλία. ‖. (ἡ δοτ.) Παντευχίᾳ , ἐπίῤ. = Πανοπλίᾳ.
Πάντευχος (ὁ, ἡ), Π. = Πάνοπλος.
Παντέφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐφορῶν (ἐπιβλέπων) τὰ πάντα, παντεπόπτης.
Παντεχνήμων, ονος (ὁ), Π. ὁ πάσης τέχνης εἰδήμων· τεχνίτης (δημιοργὸς) τοῦ παντός.
Παντεχνὴς, ἐος (ὁ,ἡ), Π. = Παντεχνήμων.
Παντεχνίτης, ου (ὁ). πάσης τέχνης τεχνίτης.
Πάντεχνος (ὁ , ἡ). ὁ πρὸς πᾶσαν τέχνην χρήσιμος. » Πῦρ—, « Αἰσχλ. 2) ὁ γνωρίζων κάθε τέχνην ἢ, (κανὸς πρὸς πᾶν ἔργον διὰ τῆς τέχνης του.
Πάντη καὶ Πάντῃ, ἐπίῤ. Τοπ. Παντοῦ. » Πάντῃ ὅσσε φέρων , « Θκρ. (ᾧ μὲ γεν.) » Πάντῃ τοῦ σώματος ἀντισπᾶν, « Γαλ. 2. (τρπ.) καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· ἐν γένει. » Πέφυκε δ' οὐ τῇ μὲν, τῇ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντῃ, καθ' ὅσον ἐστὶ τοιοῦτον , « Ἀρστ. » Πολλοὺς δ' ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι. - ἔγγυτας οἰκέτας καὶ πάνυ ὀλίγους , καὶ ὅμως οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάντῃ (ἄλλ. γρφ. ὀρθότ.: πάνυ τι) δυναμένους χρῆσθαι, « Ξεν.
Παντήκοος (ἡ), = Πανήκοος.
‡Παντῆμαρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανῆμαρ.
Πάντιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων τιμώμενος, πανέντιμος.
‡Παντίτεῳ καὶ Παντίτῳ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντί τεῳ, παντί τῳ, ὅστ. τοῦ Πᾶς τις.
Παντλάμων, ονος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ -
Παντλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντάλας, Πανάθλιος.
Παντοβίης(ας), ου (ὁ), Π. εἰς τὴν δύναμιν (βίαν) τοῦ ὁπ. τὰ πάντα ὑποκύπτουν.
Παντογένεθλος (ὁ , ἡ), Π. παντοίου γένους (εἴδους),παντοδαπός. 2)=Παντογόνος(ς).
Παντογήρως (ὁ,ἡ), Π. ὁ πάντας γηράσκων (καταπονῶν). »Ὕπνος— , « Σοφ. (ἄλλ. ὀρθότ. Πανταγήρως).
Παντογόνος(ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα γεννῶν(παράγων).
Παντοδαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Πανδαὴς, Παντοδίδακτος.
Παντοδαπὴς, ἐος (ὁ, ἡ) καὶ
Παντοδαπὸς [πᾶς, δᾶπέδον], ἡ, ὁν. Ἀπὸ κάθε λογῆς τόπον (πατρίδα)· (ἐν γέν.) παντὸς εἴδους , κάθε λογῆς , (παρβλ.) Παντοῖος. » Ἐθαῦμάζετε γε ᾗ ὄψονας παντοδαπὰς , « Ἡρωδ. » Ἄνδρα δυνάμενον παντοδαπὸν γίγνεσθαι ᾗ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, « Πλάτ. » Ἐν παντοδαπῇς ἀνθρώποις, « αὐτ. » Παντοδαπᾶς ἐν ὥραις.« Ἀρστ., εἰς κάθε καιρόν. (ᾗ συγκρ.) » Τῶν δὲ καχκίνων παντοδαπώτερον τὸ γένος, « Ἀρστ. (καὶ ὑπερθ.) » Ἀπιοι δέ ᾗ μελίαι ἐν τῷ Πόντῳ ᾗ παντοδαπώταται καὶ χρησταί, « Θρφ.
Παντοδαπῶς, ἐπίῤ. Μὲ κάθε λογῆς τρόπον, πολυειδῶς.

Παντοδερκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Πανδερκής.
‡Παντοδήλητος (ὁ, ἡ), Πανδήλητος.
Παντοδίαιτος (ὁ , ἡ) , Π. ξπ. δίαιτα] = Παμβόρος, παμφάγος.
Παντοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς (μαθὼν) τὰ πάντα, πολυμαθής.
Παντοδόξειρα (ἡ), Π. = Πανδώξειρα.
Παντοδόγος (ὁ, ἡ), = Πανδέκτωρ.
‡Παντοδύναμος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ τὰ πάντα δυνάμενος, πανσθενὴς.
Πανταδυνάστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντοκράτωρ, Παντοδύναμος.
‡Παντοεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (ὑλγ) ὁ πάντα τε ἢ περὶ πάντων ὁμιλῶν , λέγων ἢ τοῦ λαταίβη, φλύαρος.
Παντοεργὸς (ὁ, ἡ), = Παντουργὸς.
Παντοθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε θάλλων, ἀειθαλὴς, ἢ· ὁ κάμνων τὰ πάντα νὰ θάλλουν (νὰ ἀκμάζουν).
Πάντοθεν(θε) , ἐπίῤ = Πανταχόθεν, ἀπὸ παντοῦ.
Πάντοθι, ἐπίῤ. = Πάντη, πανταχοῦ.
Παντοθρέπειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ ‡ Παντοθρέπτωρ, ἢ τὰ πάντα τρέφουσα, παντοτρόφος.
Παντοῖος, α, ον. Παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς. »Πολλὰ καὶ παντοῖα κεκτημένον ἔπιπλα, « Ξεν. (συγνότ.) » Παντοῖον γίγνομαι, « φρσ. , κάμνω (μεταβιβάζομαι) κάθε τρόπον· ἀλλόζω διαφόρων εἰδῶν μορφὰς (ἀπὸ τὴν ξενοχωρίαν μου ἢ τὴν χαρὰν μου)· δὲν ἠξεύρω τι νὰ κάμω διὰ νὰ κατορθώσω ἢ ν' ἀποφύγω τι. » Παντοῖος ἐγένοντο, διάφοροι, « Ἡρ. » Παντοῖος ἐγένετο οὐ βουλόμενος δοῦναι, « αὐτ. » Παντοίῃ ἐγένετο μὴ ἀπωθῆναι αὐτὸν , « αὐτ. » Παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γιγνομένους, « Λκ. , (παρβλ. ᾗ Πᾶς).
‡Παντοιοτρόπιος (ὁ, ἡ). κάθε λογῆς παντοδαπός, (ὄθ.
Παντοιοτρόπως, ἐπίῤ. Μὲ κάθε λογῆς τρόπον, μὲ παντοίους τρόπους.
Παντοΐως, ἐπίῤ. = Παντοιοτρόπως.
Παντοκράτειρα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ Παντοκράτωρ, ἡ πάντων κρατοῦσα (δεσπόζουσα, κυριεύουσα). » Φύσις—, « Ὕμν.
Παντοκρανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Παντοκράτωρ.
Παντοκρατορία (ἡ). ἡ ἐπὶ πάντων κυριότης (δεσποτεία).
Παντοκρατορικὸς , ἡ, ὁν. Παντοκράτορος ἴδιος.
Παντοκρατορικῶς, ἐπίῤ. Μὲ παντοκρατορικὴν ἐξουσίαν.
Παντοκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ πάντων κρατῶν (δεσπόζων), κύριος (ξξουσιαστὴς) τοῦ παντός.
‡Παντοκτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίστης (δημιουργὸς) τοῦ παντός.
‡Παντολάδος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πᾶν δ,τι ὁήποτε ᾗ παρὰ πάντων, αἰσχροκερδής.
Παντολέτειρα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ
Παντολέτωρ καὶ
Παντολέτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰ πάντα.
Παντολιγοχρόνιος (ὁ, ἡ). πάντη ὀλιγοχρόνιος (ἴδε Πανωφέλιος).
Παντολμία (ἡ), τὸ νὰ ἦσαι τολμηρὸς
Πάντολμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα τολμῶν ῥηδὲν ὑποστελλόμενος. » Ἀνάγκη—, « Ἐπγρ.

‡Παντολόχος (ὁ, ἡ). = Παντοεπὴς.
‡Παντομάντειρα (ἡ), Π. ἡ τὰ πάντα μαντεύουσα (προμαντεύουσα), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντοκράντειρα ἡ Πανδαμάτειρα).
‡Παντομετάβολος (ὁ , ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παντοπώλης.
Παντομήτωρ, ορος (ἡ· ἡ μήτηρ πάντων τῶν ἀνθρ., (ἄλλ. γρφ. Πρωτομήτωρ).
Παντομίγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πάντων σύμμικτος, Παμμιγὴς.
Παντόμιμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα μιμούμενος. »Ὀρχήσις—,« Σδ. ‖. (οὐσ.) ὑποκριθεὶς θεάτρου ὅς τις μὲ τὰς χειρονομίας ᾗ τὰ κινήματα τοῦ σώματός του παριστάνει σιωπηλῶς κωμικὸν τι δρᾶμα. » Οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ὁρωμένου σχεδόν, « Λκ.
Παντομιμὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων μισούμενος.
Παντόμορφος (ὁ, ἡ), Π. = Πάμμορφος.
Παντόμωρος (ὁ, ἡ). ὁλότελα μωρὸς, ἢ ὑποκείμενος εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς μωρίας.
Παντονίκης, ου (ὁ). ὁ ἐν πᾶσι νικῶν, νικητὴς εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων.
Παντοπάθεια (ἡ), τὸ ἀφῤῥ. οὐσ. τοῦ
Παντοπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Παμπαθὴς.
‡Παντοπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ περιπλανώμενος, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανοπλανὴς).
Παντοπλεὶτὸς (ὁ, ἡ). ὁ πάντα ποιῶν, πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν ἕτοιμος (πρόθυμος), πολυμήχανος, ἀδιάντρεπτος.
Παντοπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ παντοῦ πεμπόμενος.
Παντοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρίσκων πόρον (τρόπον) εἰς κάθε τι, παμμήχανος.
Παντοπτὴς, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πανόπτης.
Παντοπωλεῖον (τὸ). μέρος (ἀγορά) ὅπου πωλοῦν ἀπ' ὅλα· τὸ ἐργαστήριον τοῦ παντοπώλου, (καθὼς τῶρα τὸ) μπακάλικον ἢ ἀκτάρικον.
Παντοπωλέω=ῶ, Μ. ἤσω, Πωλῶ ἀπ' ὅλα, εἶμαι.
Παντοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λιανικῶς πάσης εἴδους πραγματείας, (καθὼς τῶρα ὁ) μπακάλης ἢ ἀκτάρης.
Παντοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ παντοπώλου, ἐμπόριον μὲ κάθε εἶδους πραγματείας.
Παντοπώλιον (τὸ), = Παντοπωλεῖον.
Παντοπωλὶς, ιδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Παντοπώλης.
Παντοπραίτης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω] , = Παντολέτωρ.
Παντορέκτης [π. ῥέζω], ου (ὁ). = Παντοποιὸς. 2); [π. ὀρέγομαι], = Παντεπιθῡμὴς.
Πάντοσε, ἐπίῤ. = Πάντη, πάντοθι. » Καὶ ἦν πολλὰ τρώματα ἔχων πάντοσε, « Ὅμ.
Παντοσεμνὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάνσεμνος.
Παντοσοφὸς (ὁ, ἡ), = Πάνσοφος.
Παντοστρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πάντες εἴδους στρατεύματος συγκείμενος, ἢ· τὰ πάντα στρατεύων (περιέχων).
Παντοσχεκτὸς (ὁ, ἡ), ὅλος κατάστικτος (βουλίαις-βουλλαις).

Παντοτάμνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοῖος. 2) (εἰς τὸν Εὐρ) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαντοτάμνης.
Παντοτάρβητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ὅλοι τρομάζουν.
Πάντοτε, ἐπίῤ. Διὰ παντὸς, παντοτεινά.
Παντοτέκτων, ονος (ὁ, ἡ). τέκτων παντὸς ἔργου.
Παντοτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανιελὴς.
Παντοτεχνὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάντεχνος.
Παντοτινάκτης, του (ὁ), Π. ὁ σείων (τινάζων) τὸ πᾶν.
Παντοτόκος (ἡ). ἡ τὰ πάντα τίκτουσα, Παντογόνος.
Παντοτόλμας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάντολμος.
Παντοτρόφος (ὁ, ἡ), = Παναρφος.
Παντουργικὸς, ἡ, ὁν. Πανταργοῦ ἴδιος, παντοδυναμος. »Τὸ παντουργικὸν,« Κύριλλ., ἡ παντοδυναμία.
Παντουργικῶς, ἐπίῤ. Μὲ δύναμιν παντεργοῦ, παντοδυνάμως.
Παντουργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Παντοποιὸς, παντοῦργος. 2) (συνήθ. ὡσ.) ὁ δημιουργὸς τοῦ παντὸς, ὁ Θεός.
Παντοφαγία (ἡ) τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀπ' ὅλα ἀδιαφόρως (χωρὶς παρατήρησιν), [ἐκ τοῦ
Παντοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἀπ' ὅλα ἢ κατατρώγων τὰ πάντα, παμφάγος. »Πῦρ—, « Γρ.
Παντοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ φαίνων, παμφανὴς.
Παντόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὅλος πλήρης ὀφθαλμῶν, πανόμματος.
Παντοφεβὸς (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὰ πάντα, (ἴδε Πανεφεβὸς).
Παντοφόρος (ὁ, ἡ), = Παμφόρος.
Παντοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. φύω], = Παντογόνος· Πάμφορος.
Παντόφυρτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάμφυρτος, παμμιγὴς.
Παντόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χρωματισμένος μὲ) ὅλα τὰ εἴδη τῶν χρωμάτων.
Παντόχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος παντοῦ.
Πάντρητος (ὁ, ἡ), [π. τιτράω]. τρυπημένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅλος τρύπιος. ‖. (οὐσ.) Πάντρητον, « Πλ., μέρος τι τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁπ. προσπιθεμενον ἢ ἀφαιρούμενον κάμνει βαρυτέραν ἢ ὀξυτέραν τὴν φωνήν.
Πάντρομος (ὁ, ἡ)· ὁ πρῶμων ὅλος (ὑπὸ φόβου), ὁλόφυστος. » Πέλειας—, « Αἰσχλ., (τὸ ὁποῖον ἄλλ. γρφ. Πανῤῥφος, ἀλλὰ παρβλ. Τρῆρωυ).
Πάντρεπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέπων πάντας εἰς φυγήν. « Φυγὴ—, « Αἰσχλ., ἡ γενικὴ.
Πάντρόφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων τὰ πάντα, τρυφοδάτης (εὐεργέτης) τοῦ παντὸς. (πρωπαροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ παντὸς εἴδους τροφὴν, παντοφάγος.
‡Παντώνυμος (ὁ, ἡ). παντοῦ ὀνομαστὸς, περιώνυμος.
Πάντως, ἐπίῤ. Βέβαια, ἐξ ἅπαντος, ἀφῤῥάτως, δίχως ἄλλο· ἐν γένει, χωρὶς ἐξαίρεσιν, (εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, τῷ ὄντι· (ἐνίοτε) ὅπως ἂν ἔχῃ, τουλάχιστον. » Πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή, « Ἀρστ.

Πάνυ [πᾶς]. ἐπίῤ. Ὑπερτατ. Πολλὰ, κατὰ πολλὰ. (πρὸ μτχ.) ὄσον καὶ ἄν. » Πάνυ ζητῶν. » Ξεν. (καὶ πρὸς ἐπίῤ) » Πάνυ καλῶς, « Λξ. « Πάνυ πολὺ, « Ξεν., Πλάτ. (καὶ ὄντως.) « Μόγις πάνυ, « Πλάτ. (καὶ πρὸς οὐσ.) » Πάνυ σπουδῇ, « Λξ. « Διὰ τὸ πάνυ ἐρ' ὑψηλοῦ εἶναι, « Ξεν. (καὶ ἐνάρθ.) « Ὁ πάνυ (ἐνν. θρυλλούμενος), « Λξ., ὁ μέγας, ὁ περίφημος. « Περικλεῖ τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ, « Ξεν. « Ἠλέκτραν ἐκείνην τὴν πάνυ, « Λε. » Τὸ πῶρα ἴσα τοῖς πανυ τῶν στρατιωτῶν ἐῤῥώστει, « Δ. Κάσσ. « Τὸ δὲ ὄρος ἐν τοῖς πάνυ ὀχυρόν τε καὶ ὑψηλὸν ἐστι, « Δ. Ἅλ. (μετὰ τοῦ Οὐ) « Οὐ πάνυ, « Οὐ πάνυ τι, « Λξ., ὄχι τόσον. « Οὐ πάνυ εὖ διακείμενοι, « Θκ. « Ἦ μὴν γὰρ οὐτία οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τι ἦν, « Δημ.(εἰς τας ἀποκρ. καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ Γε ἢ τοῦ Μὲν οὖν) « Πάνυ γε, « Πάνυ μὲν οὖν, « Λξ., μάλιστα, βεβαιότατα.
Πάνυγρος (ὁ, ἡ) κατοδυγρμένος, πάνυγρος (πρβλ. Πάργυρος).
Πανυμνητὸς (ὁ, ἡ). πανὸς ὕμνου ἄξιος, πάνυ ἀξιύμνητος.
Πανυπεμιχὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πάντα ὑπερέχων, Πανέξοχος.
Πανυπέραγνος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑπέραγνος.
Πανυπερλάμπρος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑπερλαμπρος.
Πανυπέρτατος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ κατέχων κὴν πρωτίστην ἢ κὴν ἀνωτάτην θέσιν, πρώτιστος ἢ ἀνώτατος πάντων.
Πανυπέρφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. π.λλὰ ὑψηλόφρων (ὑπερφυὴς).
‡Πάνυσσα, ης (ἡ). Γλσ. [πᾶνος ὁ ἀντὶ Πᾶνος]. ταινία διὰ τὰ μαλλιὰ, Διαδεσμος.
Πανυστέιος, α, ον καὶ
Πανυστατος, η, ον, Π. ὁ πάντων ὕστατος (ἔσχατος), ὁλοῦστερινὸς. ‖. (τὰ οὐδ.) Πανυστάτιον καὶ Πανύστατον καὶ (πλθ.) Πανύστατα, ἐπίῤ. Διὰ ὁλοῦστερινῆν φορὰν, (καιν.) ὁλοῦστερα. » Τῶρος ἴσως ἐσῄξεται τοῦτο πανυστάτιον, « Κλλ. »Οἷς πανύστατ' ἤμφασιν προσῄρεμας, « Εὐρ.
Πανύψηλος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑψηλὸς, ὑπερυψηλος.
Πανῶδυνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὀδυνηρὸς, ὀδυνηρότατος.
Πανωλεθρία (ἡ). παντελὴς (ἐξ ὁλοκλήρου) ἀφανισμὸς. ‖. (συνήθ. ἡ δοτ. ἀντὶ ἐπίῤ) » Πανωλεθρία ὀλεθρεύεται (ἀπόλλυται), « Δ. Κάσσ., Ἡρ., [ἐκ τοῦ
‡Πανωλεθριώτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανελεθριος.
Πανωλέθριος (ὁ, ἡ). ἀφανισμένος κατὰ κράτος. ‖. ἐντελῶς ἀφανισμὸν (ὁλεθρον) ἄξιος, ὁλεθριώτατος, ὀλεθρικὸς.
Πανωλέθριος, ἐπίῤ. = Πανωλεθρίᾳ.
Πανωλία (ἡ), παντελὴς ἀπώλεια, Πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ
Πανώλης [π. ὄλλυμι], εος (ὁ, ἡ). χαμένος (ἀφανισμένος) ὁλότελα. » Πανώλης ἐπόλλυμαι, « Εὐρ. 2) παντελῶς ὁλέθρου (ἀφανισμοῦ) πρόξενος ἢ ἄξιος. ἐντελῶς ὀλέθριος. » Ἡ πανώλης Τυφωεὶς, « Εὐρ.
Πανωλία (ἡ), Π. ἀντὶ Πανωλεια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πανωνία (ἡ), [Π. ὠνέομαι]. ἀγορὰ ἢ πώλησις παντὸς εἴδους πραγματειῶν.

Πανώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάμπαν ἀνώνυμος (ἀκατονόμαστος), ἡ 2) (ς) ὀνομαζόμενος μὲ ὅλα τὰ ὀνόματα.

Πανωπήεις, εσσα, εν, Π. = Πανόψιος, Πανθέατος.

Πάνωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς πᾶσαν ὥραν (τοῦ ἐνιαυτοῦ) γινόμενος.

Πάξ [παίω ;], ἐπιρρ. Σιωπή ! φθάνει ! Σ. καλά ! (περίεργον ἐὰν τῷ ὄντι ἔχῃ τι κοινὸν μὲ τὸ Ατν.) pax, (ἴδε Ouvaroff, Myst. d' Éleusis, σελ. 108, κ. ε.).

Πᾶξαι, Δ. ἀντὶ Πῆξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. Ϟ

Πάξατο, Δ. (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Πήξατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Πήγνυμι.

(Πάομαι', (τὸ α μακρόν), (εὔγρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπασάμην καὶ ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Πέπαμαι), Δ. Π. ἀντὶ Κτάομαι, Κέκτημαι, ἔχω (ἐξουσιάζω) τι ὡς κτῆμά μου, ἀποκτῶ. (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ Πατέομαι).

Παός (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Πηός.

Παπαί, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζ. πόνον ἢ ὀλίγωμ), τὸ πό ! ἀλήμων ὦ ! « Ἀπόλωλα, τέκνον, παπαί, ἀπαππαπαῖ, » Σοφ. 2) Θαυμαζ. = Βαβαί ! « Παπαί, κοίους ἐπ' ἄνδρας ἦγαγες μαχεσομένους ἡμέας ! , « Ἡρ., (παρβλ. Πόποι).

Παπαιάξ, Κωμ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Παπαί, (ἐκφράζ. εὐχαρίστησιν καὶ ἡδονὴν), ὄχ ὄχ ! « Παπαιάξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει ! « Εὐρ. (Κύκλ.).

Πάπας ἡ Παπᾶς (ὁ), ἴδε Πάππας.

Παππάζω, Μ. ἀσω. Καϊλεύω τὸν πατέρα μου φωνάζωντάς τον πάππα (καθὼς τὰ μικρὰ παιδιά). 2) φωνάζω ὡσὰν τὴν πάππιαν.

Πάππας, α (ὁ), (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν νηπίων) ὁ πατήρ, (κοιν.) μπαμπᾶς » Ὁ παπᾶς.. εἰς ταυτὸν ἄγειν φέρεται τῷ πάπα.. Πάπας δὲ ἅπας.. θεία κλῆσις ἔλαχεν εἶναι· διὸ ϟ θεῷ ἐπίκειται τεὔνομα, « Εὐρ. (ὅθεν 2) (Βυζ.) ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ῥώμης.

Παππαπμός (ὁ), τὸ παππάζειν (φωνάξειν, καθὼς τὰ μικρὰ παιδία, πάππά).

Παππεπίπαππος (ὁ, ἡ), ὁ πάππος τοῦ πάππου ἢ τοῦ πρὸπάππου.

Παππίας, ου (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάππας, (κοιν.) μπαμπάκας.

Παππίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Παππίας.

Παππίζω, Μ. ἰσω. = Παππάζω.

Παππικός, ἡ, όν, = Παππῷος.

Παππόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πάππου.

Παπποκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν πάππον του.

Πάππος (ὁ), [πάππας]. ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (κοιν.) παππεῦς. 2) (μυκ.) ὁ γνωστὸς σπόρος μερικῶν φυτῶν (καθὼς τοῦ ζιζυφοῦ, τοῦ μαρουλιοῦ κτλ.). 3) τὸ πρῶτον γνοῦδι τῶν γενείων. 4) (ἐνίοτε) τὰ πτηνὰ ὑπαλοιπ.

Παπποσπέρματος (ὁ, ἡ), (βοτ.), ὁ ἔχων παππώδεις (γνουδωτὰ) σπέρματα.

Παππόφονος (ὁ, ἡ), = Παπποκτόνος.

Παππώδης, ους (ὁ, ἡ), (βοτ.) ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ πάππον (γνοῦδι), γνουδωτός, γενειώδης.

Παππωνυμικός, ἡ, όν, ϟ ἐπίρ. -κῶς. Ὁ παρωνυμούμενος ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του.

Παππῷος, α, ον. Ὁ τοῦ πάππου, προγονικός.

Παπταίνω [συγγ. τῷ Πτήσσω], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐπάπτηνα). Κυττάζω ὁλοτρόγυρα μὲ περιέργειαν (σὰν νὰ σκαλίζω ἢ νὰ ὑποπτεύω τι), (μὲ αἰτ.) ἀναζητῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, (κοιν.) κυττάζω νὰ ἰδῶ (νὰ εὕρω) τινα. (μτγν.) Ἐγὼ τὸν νοῦν μου εἴς τι· προσέχω. « Παπταίνων Αἴαντα, « Ἰλ. Ρ. » Τὸν δ' ἀγρίως ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς, « Σοφ. » Τοὺς δ' ὑπὸ τρόμος ἔλαβε, πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅππη φύγοι, « Ἰλ. Ξ. (καὶ αἰτ. πρωτ.) » Παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, « Ἡσ. (παρβλ. Πτοέω). (καὶ ἐπιφερομένου τοῦ Μὴ) » Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐποῦρῃ, « Ἰλ. Ν. (δθ. τρπ.) » Πάπταινε μή τι πημανθῇς. « Αἰσχλ.

Παπταλάω=ῶ, Π. (μτγν. καὶ σπντ.) ἀντὶ Παπταίνω.

Παπύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πάπυρον.

Πάπυρος (ὁ), εἶδος φυτοῦ τῆς Αἰγύπτου, τὴν φλοῦδαν τοῦ ὁποίου μετεχειρίζοντο ὡς χαρτὶ (συγκολλῶντές την ζαρωτὰ) ἢ ὡς φλαμουρόσχοινον (ζρήφοντές την), ἴδε Βύβλος.

Παπυροφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) τὰ φύλλα ἢ τὴν ρίζαν τοῦ παπύρου.

Παπυρώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παπύρου.

Πάρ, Π. (πρὸ συμφ.) καὶ Δ. (εἰς ἐπγρφ.) ἀντὶ Παρά. 2) ἀντὶ Πάρεσιν ἢ Πάρεμι.

Παρ', (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων.) ἀντὶ =

Παρά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., ϟ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μέν. 1) κίνησιν ἀπό τινος (κυρ. προσ.) « Ἐμοὶ ἀγγελίη ἦκει παρὰ βασιλῆος, « Ἡρ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) « Οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως, « Ἀρχφ. « Ταῦτα μέν ὁ παρ' ἐμοῦ λέξει, τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς αὖ ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν ἔσκεῖ συμφέρον εἶναι, « Ξεν. » Φάσγανον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, « Ἰλ. Α. » Τοῖς παρ' αὐτοῦ ἑπομένοις, « Ξεν. (δθ. 2) (τρπ. ϟ μᾶλλον μὲ τὰ πθ. ῥήμ.) τὸ ὑφ' οὗ γίνεται ἢ ἀφ' οὗ προέρχεταί τι. « Παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. « Ξεν. » Ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν (τῶν δούλων) προσχαριζόμενος ἄν, πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν « αὐτ. » Ὁκάτεροι παρὰ τῶν ἑτέρων ἐξέμαθον, « Ἡρ. « Ταῦτα πυνθάνονται οἱ Ἕλληνες παρὰ πυρσῶν, « αὐτ. (ϟ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, « Δμ. » Πάντα τιμᾶντα τὰ παρ φίλων. « Θκρ. ‖ (μετὰ δοτ. δὲ) τὸ Πλησίον (ἐγγὺς, ἐνώπιον, εἰς τὸν οἶκόν [καὶ τρπ.] εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινος. » Ἥειδε παρὰ μνηστῆρσιν, « Ὑδ. Α. » Παρ' ἐμοί γε ϟ ἄλλος, « Ἰλ. Α. » Κείμενα ἔχει μοι παρὰ σοὶ αὖα (τὰ χρήματα). « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Παρὰ σοὶ κεῖται, « Αξ., εἶνε εἰς τὸ χέρι σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου). » Παρ' ἐμοὶ γε κριτῇ. « Αξ. « Μενεμένων εἶδε τιόποτ.. παρ' ἔμοι γε φωτῶν, « Εὐρ. » Ἦν ἐπικρατήσῃ αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ »

Πρ. » Τοὺς παρὰ σφίσι αὐτοῖσι δοκοῦντας ὀλβίους εἶναι, « αὐτ. » Παρ' αὐτῷ γενόμενος, « Πλ., ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ νοῦν. » Οὔτε ἤκουον οὔτε ἦσαν παρ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἔκφρονες κτλ., « αὐτ. (καὶ ἐπὶ κινήσ.) » Εἶναι παρὰ Τισαφέρνει, « Ξεν. (μὲ τὰ αἰτ. δὲ 1) τὸ Πλησίον (ἢ ἐγγύς.) » Οἱ μὲν κομιζόμενοι παρὰ πρυμνήσια νηός, « Ὀδ. Μ. » Παρὰ τὸν ποταμὸν ἐκαθέζετο, « Ξεν. » Παρὰ τὸν ποταμὸν τεταγμένον (τὸ στρατόπεδον), « Ἡρ. » Τὴν νῦν παρ' ἐμὲ δοῦσαν δύναμιν, « αὐτ. » Ἔδοξέ μοι, τὰ ἡμίσεα τῆς αὐλῆς ἐξεργυρώσαντα, θέσθαι παρὰ αὐ, « αὐτ. » Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, « Γρφ. (ἢ ἀπὸ κινήσ.) » Τὸ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας, « Ἰλ. Α. » Ἀνέβαινε παρὰ τὸν πατέρα, « Ξεν. » Δεῦρο παρ' ἐμὲ φράτερ, « Πλάτ. » Παρὰ Λιμμωνα ἀπήλασε φράτερ, « Πλάτ. » Ἐστειλε ἄλλους χρησομένους, « Ἡρ. » Ἦγαγον αὐτὸν παρὰ Κῦρον, « αὐτ. » Παρὰ τὴν Βαβυλῶνα παριέναι, « Ξεν. (ϟ μτγνμ.) » Ἥκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν, « Ἐπχλ. Σωκρ. « Παρ' αὐτὰ τὰ ἐπιτήδεια, « Δμ. (δθ. τὸ κοιν. Πάραυτα). » Παρὰ τοσοῦτον ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, θέσθαι » Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, « Ἰσοκρ. » Ὀλίγον ἔλειψεν, (δθ. 2) τὸ Μᾶλλον καὶ πλειότερον, (ἀντὶ τῆς) Ὑπέρ. » Ἔχουσι παρὰ τοὺς ἄλλους, « Ξεν. « Παρὰ δύναμιν, « Ὁμ. » Πεῖρῶ καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, « Ἐργ. » Τοῦτο μέν τοι τὸ μάθημα παρ' ὀντινοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι, « Πλάτ. (καὶ τρπ. 3) τὸ Ἐπέκεινα (ἔξω) τοῦ ἀποτεταμένου. « Παρ' ὃ δεῖ, « Πλ. « Παρὰ μοῖραν, « αὐτ. » Οὔτ' ἂν ποιητὴς ἀγαθὸς εἴη, παρὰ μέλος ἄδων· οὔτ' ἂν χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον ἄρχων, « Πλ. » Παρὰ τὸ βέλτιστον πράττειν, « Ξεν. » Οὐ δυνατὸν δὲ εἶναι, παρ' ὃ ὁ βασιλεὺς ἐπέζευλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν, « Εὐρ. » Παρὰ δόξαν, « Πλ. « Παρὰ ἃ προσεδέχετο, « Θκ. » Ἄδειν παρὰ μέλος, « Λξ. « Εἴτις παρ' ὃ ὁ θεὸς ἔφρσε, ποιεῖ, ἀλλ' ἀδίδωσιν, « αὐτ. » Παρὰ φύσιν, « αὐτ. » Παρ' ἡλικίαν, « Πλ. (ἡ 4) Ἐξαίρετος, τὸ Ἐκτὸς, πλὴν, (κοιν.) παρά » πολὺ ὅμοιον μὲ τὸ Γαλλ.) près. « Γίμει δὲ ἡ ναῦς παρὰ πάντα (τὰ προειρημένα) φορτία, « Ξεν. » Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτα ἄλλα, « Ἀρχ. » Παρὰ ἓν πάλαισμα ἑδρᾶσαι νικᾶν Ὀλυμπιάδα, « Ἡρ. » Παρὰ γνώμην ψήφους, « Δμ. « Παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, « Γρφ. « Θαυμάζω τῶν ψήφων τὰ γεγονότα ἀριθμόν· οὐ γὰρ ἦμεν οὐδὲ παρ' ὀλίγον ἔασεθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ, « Πλάτ. » Μάρκος, θηρίον εἶ παρὰ γνώμην, « Ἐπγρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκθ.) » Ἦν μὲν, « Ἐπγρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκθ.) » Ἦν μέραν παρ' ἡμέραν « Δμ. « Τὰ τῆς Δήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οἴκῳ ἀνὴρ καὶ ἐν Ἅιδου ἦσι, « Λκ. (ἴδε ϟ 4) » Παρὰ τεττάρτην ἡμέραν, « Πλάτ. » Παρὰ ἡμέρας. » Ἡ δὲ ἄρχησις ἐχόρευον τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, « Δκ. (ἐν παλληκάρι καὶ ἓν κορίτσι. « Ἡρ. » γέροντες καὶ νεανίαι συμπορευόμενοι, « Λξ. (ἢ 5) Σύγκρ. (ἀντὶ τῆς Πρός) » Πορφύρα παρὰ πορφύραν κρίνεται, « Ὁμ. » Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὥσπερ θεοί εἰσι οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, « Ξεν. » Παρὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ αὐτὰς ἄνδρες ἂν οἱ ἐκεῖ-
κας φανεῖεν.» Πλάτ. «Τοσοῦτον
γου κατερρύηκα παρὰ τὸ αἰ-
ἰσομεῖναι,» αὐτ. » Πλίου τε
πυκνότεροι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ
ου μνημονευόμενα.» Θκ. (ἐδῶ
ι καὶ φρσ.) «Παρ' οὐδὲν (»Πα-
ι) ποεῖσθαι (ἡγεῖσθαι, ἄγειν,
τι,» Λξ. » Τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
παρ' οὐδέν,» Σοφ., νὰ μὴ τὸ
τέρεγον (τίποτε). »Παρὰ πολὺ
(ἀμείνων κτλ.), Λξ. » Πλάτ-
τὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους,»
6) Δίειμι (ποιητ.) ἢ τὸ Οὐ ἐ-
υτὶ τῆς) διά.» Οὐ παρ' ἕνα τὰ
,» Πλ. » Παρὰ τὴν αὐτοῦ ἀμέ-
Θκ. «Οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην
ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἠ-
,» Δημ. » Παρ' οὐδὲν οὕτως,
ἃ τοιαῦτα ποιεῖν ἀπολώλασιν,»
Πᾶς ἁμαρτάνων παρ' ἑαυτὸν ἀ-
ι,» Πλ. » Παρὰ τὰ τῶν διαστη-
μήκη,» Ἄρστ. » Τὸ δὲ ὅλον, ἡ
καὶ ἡαὐχροια (τῶν ῥόδων) παρὰ
πους ἐστί,» Θῤῥ. (ἐδῶ ὑπάγονται
ισ.) «Παρὰ τοσοῦτον εὐκ ἐξέφυγε
ωκοντας,» Ἡρωδ. » Παρὰ τοσοῦ-
κατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκον-
ς εὐθείας ἐξετράπησαν,» Λξ. (καὶ
αἱ ἢ ἐξῆς:) «Παρ' ἡμέραν γὰρ καὶ
αι πολὺ ἐπιδήλως αὔξονται,» Ἀ-
.θ. 7) (παρὰ Γρμτ.) παραγωγήν.
σθένης παρὰ τὸ σθένος,» Λξ. 8)
» «Παρὰ πότον,» Ξεν. «Παρὰ τὸν
ον,» Πλ. «Παρ' αὐτὰ ταδικήματα.»
παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν,» Ἰσκρ. «Παρὰ
τὴν χορηγίαν,» Δημ. «Παρὰ πάν-
, βίον,» Ακ. «Τὰ παρ' ἑκάζην ἡ-
ῆδῦ,» Πλάτ. ||. (ἐν δὲ συνθ. κυρ.
Πλησίον. » Πάρειμι, Παρακάθη-
Παρέρχομαι, Παραβάλλω, Παραπα-
ος· Παραδίδωμι· Παρακινδυνεύω.
ὁ Ἑκτὸς ἢ Ἐπέκεινα (ἐθ. ερπ.)
χίαν ἢ τὸ Ἐναντίον. Παράγω,
είθω, Παραβαίνω, Παρορῶ, Παρ-
, Παρανομέω, Παρατράγῳδος. 3)
λλὴν καὶ ἐπίσαιν. «Παράτολμος.
ρὰ Π. Α'. τίθεται κατ' ἀναςρ.)
ιεν δὴ παρ' ὧρα φέροια,» Ἰλ. Δ.
'. χωρίζεται κατὰ τμσ. τοῦ συνθ.
ος). «Λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας,»
(ἀντὶ) Παρίθηκας.
Ι. (κατ' ἀνςρφ.) ἀντὶ Παρά. 2)
ἀντὶ Πέρυσιν. » Οὔτε οἰκὸς ἐςι,
ὸ βούλεσθαι πάρα,» Ἀρ. «Πάρα
ιν πτώματα νεκρῶν,» Σοφ.
ίνω. Μ. βήσομαι (ἀόρ. Παρέβην
(μέ ῥοτ.) Σπάνιο πλησίον τινός.
αβήκασι δὲ ἡνίοχος,» Ἀρ. «Ἐ-
παρεβαίνω,» Ἰλ. Α. (ἴδε Παρα-
). 2) (χ. πτ.) παρνῶ παρεμπρὸς·
ομαι· διαβαίνω. » Παρέβη τρεῖς
ῆ» Ἄρστ. » Ὁ καιρὸς παρέβα
ν δρόμον,» Θκρ. (ὁθ. 3) (συν-
ἀπ' αὐτ. πορεύτ.) παρουσιάζομαι.
έβη πρὸς τὸ θέατρον λέβης,» Ἀρ-
Στρέβει παράβαινε κύκλω,» αὐτ.
ρέβασις). 4) (συνήθ. μὲ αἰτ.)
ω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, (κατὰ λίξ.)
ῶ, παρατρατίζω. » Λέγεται
γοῦν ὁδοιπορῶν,.. παραβῆναι τὴν ὁδὸν
ἐπιπλέον,» Στρβ. » Οὕτω σπείρωσι τὸν
ἐπὶ τῶν ἀγρῶν βίον, ὥστε τινὸς ἐπὶ
δύο καὶ τρεῖς γενεάς.. μὴ παραβεβη-
κέναι τὸ παράπαν εἰς Ἠλείαν,» Πλβ.,
(ὅθεν 5) (συχνότ. τρπ.) ἐκβαίνω ἔξω
τοῦ πρέποντος, ὑπερβαίνω τὸ καθῆκον,
παρεκτρέπομαι· ἀθετῶ· παραμελῶ. »Τίνα
δαιμόνων παραβάντες, τάδε ἀναπίμπλαμεν;
« Ἡρ. (καὶ ἐπιρ.) » Ποῖ παρέβης « Πυθαγ. (καὶ πθ.) » Τῷ τῶν
Ἑλλήνων νόμῳ ὑπὸ τῶνδε παραβαίνο-
τι, « Θκ.

‡Παράβακτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποδηγετῶν τινα
διὰ τοῦ βάκτρου (τῆς βακτηρίας).

Παράβακχος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς βακ-
χικὸν ἐνθουσιασμόν, σχεδὸν μανιώδης
(βεβακχευμένος).

‡Παραβαλέταιρος ἢ Παραβαλλέταιρος (ὁ,
ἡ). ὁ ἐκθέτων εἰς κίνδυνον (προδίδων, ἀ-
πατῶν) τοὺς φίλους του, ξέταιρος καὶ

Παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Παρέβαλον
κτλ.). Βάλω (θέτω ἢ Ῥίπτω) τι πλη-
σίον τινός. » Κριθὰς τῇ ὄρνιθι παραβάλ-
λειν, « Μυθ. (ᾧ κατὰ τμσ.) « Πὰρ δ' ἔβα-
λον ζειὰς (τοῖς ἵπποις), « Ὑμ. Δ. »Τῆσι δὲ Κίρκη παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβα-
λεν, « Ὀδ. Κ. » Ταῖς ἀμπέλοις κόπρον
παραβάλλειν, « Θῤῥ. (καὶ μτ. μτφρ.)
» Παραβαλλόμενος ἀρχὴν ἐλευθερίας
πέῤῥωθεν Συρακουσίοις, « Δ. Κασσ. 2)
βάλλω ἢ ἀκκουμβῶ τι πλαγίως, κλίνω·
πλησιάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Παρα-
βάλλειν τῷφθαλμῷ, « Ἀρςφ., γυρίζειν.
» Τὴν κεφαλὴν παραβάλλειν, « Πλάτ.,
γίρνειν. « Παραβάλλει (ὁ λαγὼς) τὸ ἕ-
τερον οὖς πλάγιον, « Ξεν. » Ἐμοὶς λό-
γοις παράβαλλε σὸν οὖς, « Γρφ. « Παρα-
βάλλειν τὸ θυρίον,» Λξ., κλείειν, (παρ-
βλ. Κλίνω). » Παῦε, παραβαλοῦ τὼ κω-
πίω, « Ἀρςφ., ἀκκούμβισε πλαγίως τὰ
κουπιὰ (καθὼς κάμνουν συνήθως οἱ κω-
πηλάται ἀρόζοντες). (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκ-
δχ.) » Παραβαλοῦ τὴν ἄκατον, « αὐτ.,
ἑτοίμασέ την· (καὶ ἄλλ.) » Ὠδπ. παρα-
βαλοῦ, « αὐτ. (καὶ προθετ.) « Τὰς ναῦς
παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν, « Θκ., πλη-
σιάζειν (διευθύνειν) πρὸς (ᾧ ἑλλ.) » Παρ-
έβαλε νηυσὶ δέκα ἰθὺ Σκιάθου, « Ἡρ.
» Βουλόμενος ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλ-
λήσποντον παραβαλεῖν,» Ἐπιτ. Φιλ. (ᾧ
πθ.) » Εὔβοια.. κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ
παρεβεβλημένη, « Στρβ. 3) (μτφ.)
παραδίδω (ἐμπιστεύομαι) τι εἴς τινα.
» Παῖδας παρέβαλε αὐτοῖσι Λίγυπείους,
τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι, «
Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) » Γενόμενος Ἀθήνησιν
Ἀντιαθένη παρέβαλε, « Ἀρτ. 4) κατα-
θέτω ποσότητα χρημάτων εἰς τὰ παι-
γνίδι, βάλλω τι ὡς στοίχημα· (ᾧθ. μτ-
φορ.) ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, διακινδυνεύω,
(Γαλλ.) **compromettre.** (ᾧ συνήθ. μα.)
ῥιψοκινδυνεύω. » Οὐδὲν πώποτε αὐτὸν
ἐν ταῖς πρὸς τὸν βασιλέα διακονίαις παρ-
βάλοιτο,» Θκ., (παρβλ. 6). »Κρίττων
εἶναι δὶς αὐτὸν θαλάττῃ παραβάλλειν
ἢ γυναικί, « Διόδ. (καὶ μα.) » Λίαν ἐ-
μὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμί-
ζω,» Ἰλ. Ι. »Παραβαλλομένων ἀμαστέ-
ρων ἡμῶν τὰ τέκνα,» Ἡρ. » Οἳ ἂν παῖ-
δας παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσι,» Ξεν.
» Παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα, « Θκ. »Πα-
ραβάλλεσθαι κίνδυνον, « αὐτ. (καὶ προ-
θετ.) » Πρὸς κῦμα (» Πρὸς ῥεῦμα) πα-
ραβάλλεσθαι,» Πλ.,(παρβλ. Παρατίθημι).
6) (συνκχ.) συγκρίνω (κατὰ παρά-
θεσιν). « Ἓν ἑνὶ παράβαλλειν, « Π. (ᾧ
πθ.) « Δοκεῖ δέ μοι οὐδ' ἀρετὴν εἶναι τις
ἡ λιθύη ἀπουδοίη, ὥστε ἡ Ἀσίη ἡ Εὐ-
ρώπη παραβληθῆναι, « αὐτ. 7)=Παρα-
κρούομαι, ἀπατῶ. » Μηδὲ ἐμέ τε παρα-
βάλῃ, « Ἡρ. (παρβλ. 4).

‡Παρα-βαπτίζω, Μ. ἰσω. Βαπτίζω ψευδῶς
(παρὰ τὰς ὡρισμένας διατυπώσεις). (οὐ).

Παραβάπτισμα (τὸ). ψευδὲς (παρὰ κανό-
νας) βάπτισμα καὶ

Παραβαπτιςής, οῦ (ὁ). ὁ βαπτίζων ἢ βα-
πτισμένος (ᾗ) παρὰ κανόνας.

Παράβαπτος (ὁ, ἡ). βαπτισμένος ὁμοῦ μὲ
ἄλλον ἢ ὡς ἐν παρέργῳ (εἰς περισσεύ-
σασαν ἀπ' ἄλλου ὑφάσματος βαφήν). ξκ τοῦ

Παρα-βάπτω, Μ. βάψω. Βάπτω καὶ ἄλλο
τι ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ βαπτισμένου, (ἀπμ.)
βάπτω μὲ νέθον (κατώτερον, ξυθαρι-
σμένον) χρῶμα.

‡Παραβασία (ἡ), κύῤῥ. μόναν τὸ Π. Πα-
ραιβασία ἀντὶ Παράβασις.

Παρι-βασιλεύω, Μ. εὐσω. Βασιλεύω παρὰ
τὸ προσῆκον, σφετερίζομαι παρανόμως
τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν.

Παράβασις, εως (ἡ). τὸ παραβαίνειν ἢ πα-
ραβαίνεσθαι, (κατὰ λέξ.) πέρασμα πα-
ρεμπρὸς ἢ παραπέτασμα, παραχρήτημα,
(συνήθ. μτφορ.) παρεκτροπή, ἀθέτησις,
(ἐνίοτε) = Παρεκβασις, (εἰς τὰς κωμῳδ.)
τὸ μέρος τοῦ δράματος ὅπου ὁ χορὸς ὡ-
μίλει ὡς ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐκ-
τὸς τοῦ προκειμένου πρὸς τοὺς θεατάς.

Παρα-βάτεω, Π. ἀντὶ

Παρα-βατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πάθημαι πλη-
σίον (εἰς τὴν αὐτὴν ὁμαξαν μετά) τινος
ὡς-

Παραβάτης [παραβαίνω], ου (ὁ). (κατὰ
λέξ.) ὁ παρακαθήμενος ἢ παριστάμενος
ἢ παρακολουθῶν τινι. (ἰδιαιτ.) ὁ πλη-
σίον τοῦ ἡνιόχου ἱστάμενος πολεμιςὴς
ἢ (σπν.) ὁ πλησίον τοῦ πολεμιςοῦ καθ-
ήμενος ἡνίοχος. » Ἀνδ' ἑβανὲν διφροισι παρα-βάται, ἡνίοχοί τε, « Ἰλ. Ψ. » Καὶ
τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ Ὕρνε, τινάσσων
ἡνία, σὺν δέοι ἔσκε παραιβάτις ἱπποδάμεια, « Ἄπλλν. 2) (εἰς τὸ Πλ.
ἐν βίῳ Π. Αἰμιλ.) = Ἀμιπτες. 3) (κα-
νττ.) ἀντὶ Καταβάτης. 4) (συνήθ. μτ-
φορ.) ὁ παραβὰς (ἀθετήσας) τὴν ὑπόσχε-
σίν του· παράνομος ἐπιορκος.

Παραβατικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς, Ὁ
ἀνήκων εἰς τὴν (δραμ.) παράβασιν, ἢ
παραβάτου ἦθος.

Παραβάτις, ιδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Παραβάτης.

Παραβατὸς, ἡ, ὸν. Ὅ,τι δύναται τις
νὰ παραβῇ (νὰ ἀθετήσῃ).

‡Παραβαφὴς [παραβάπτω], ἐος (ὁ, ἡ). =
Παραλουργής.

Παραβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρα-
βαίνω.

Παραβεβλημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) = Παραβλή-
δην.

Παρα-διάζομαι, Μ. άσομαι. Πράττω τι, Ἐμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαίνω πουθενά) διά τῆς βίας· (μτφρ.) διαστρέφω τὴν ἔννοιαν φράσεως ἢ νόμου· (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι βίαν ἵνα κατορθώσω τι.

Παραβιάομαι, Μ. ἀσομαι, = Παραβιάζομαι.

Παράβιας, ου (ὁ), εἶδ. ποτοῦ ἀπὸ κέγχρι καὶ κνῦζες.

Παραβιασμός (ὁ)· τὸ παραβιάζεσθαι, παραβίασις.

Παραβιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ παραστρατήσῃ τι· ἐκτρέπω. ἀφαιρῶ· μετακινῶ, παραμερίζω, (τρπ.) συγχωρῶ. « Καὶ Κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημά σου, « Γρφ.

Παραβλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω κατά τι.

Παραβλαστάνω, Μ. βλαστήσω, (μὲ δοτ.) Βλαστάνω πλησίον τινός, ἐβγάλλω παραβλάσταρα ἢ φυτρόνω ὡς παραβλάστρον.

Παραβλάστη (ἡ) καὶ

Παραβλάστημα, τό), παραφυάς, παραβλάστασις.

Παραβλάστησις, εως (ἡ)· τὸ παραβλαστάνειν, φύτρωμα παραφυάδων ἢ ἐν εἴδει παραφυάδος.

Παραβλαστητικὸς καὶ Παραβλαστικός, ἡ, όν. Ὁ παραβλαστάνων (βγάλλων παραφυάδας ἢ φυτρόνων ἐν εἴδει παραφυάδος).

Παράβλεψις, εως (ἡ)· τὸ παραβλέπτειν ἢ παραβλαπτεσθαι.

Παραβλεμμα (τό). βλέμμα ριπτόμενον πλαγίως (ἐν παρόδῳ· κύτταγμα ἀλλοιθωρον· στραβοκύτταγμα, ἀγριοκύτταγμα, ξίκ τοῦ

Παραβλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω στραβὰ (ἀλλοιθωρα) ἢ πλαγίως· στραβοκυττάζω ἢ κρυφοκυτταζω. 2) βλέπω ἢ πρισποιοῦμαι ὅτι βλεπω ἐν παρόδῳ (ἀπροσέκτως). (δθ. συνκδ.) παρημελῶ, περιφρονῶ.

Παραβλέψις, εως (ἡ), τὸ παραβλέπειν, κύτταγμα πλαγιως ἢ ἐν παρόδῳ· περιφρόνησις.

Παραβλήδην, ἐπίρ. Π. πλαγίως· πυραλλήλως, (μτφρ.) παραβολικῶς· μὲ εἰρωνείαν, ὑπούλως ἢ διὰ συγκρίσεως (παραθέσεως).

Παράβλημα (τό), (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι βάλλεται πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος. (δθ.) τὸ ριπτόμενον πρὸς τροφὴν εἰς τὰ ζῶα. (ναυτ.) παραπέτασμα διὰ προφύλαξιν, (ἄλλ.) Παρέρρυμα.

Παραβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. = Παραπλής, παράφρων.

Παραβλεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραβάλλω.

Παραβλητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς παράθεσιν (παραβολήν) ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος.

Παραβλητικῶς, ἐπίρ. = Παραβλήδην.

Παραβλητός, ἡ, όν ἢ

Παράβλητος (ὁ, ἡ)· ὁ παραβληθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ παραβληθῇ (νὰ προσεχθῇ, νὰ συγκριθῇ, νὰ ἀπατηθῇ), ἐπιδεκτικὸς συγκρίσεως κτλ.

Παραβλύζω, Μ. ζσω. Ἀναβρύω τι ὡς ἀπὸ πηγῆς· ξερνῶ ἀπὸ πλησμονήν.

Παραβλώψ [παραβλέπω], ῶπος (ὁ, ἡ). ὁ κυττάζων πλαγίως, ἀλλοίθωρος.

Παραβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἐκ τοῦ πλησίον, (συνκδ.) θορυβῶ· (μτφ.) καταλαλῶ.

Παραβοήθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παραβοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον (ἐκ τοῦ παραγρῆμα, ἐπάνω εἰς τὸν κίνδυνον), τρέχω ἀμέσως πρὸς βοήθειάν του.

Παραβοήθημα (τό). ἡ ἐν καιρῷ ἀνάγκης (ἐκ τοῦ παραγρῆμα) βοήθεια.

Παραβολάδην, ἐπίρ. Π. = Παραβλήδην.

Παραβολαί, Μ. εὐσομαι, Γρφ. = Παραβάλλομαι, ριψοκινδυνεύω ἢ 2) ἀναφέρομαι ἐν εἴδει παραβολῆς, (οὕτω διορθ. τὸ Παραβουλεύομαι).

Παραβολή (ἡ). τὸ παραβάλλειν ἢ παραβάλλεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς προσβολή (συμπλοκή) εἰς ναυμαχίαν. « Τῶν κυβερνητῶν ἐκ παραβολῆς τὸν ὠγῶνα συναταμένων, « Διόδ., (δθ. 2) διακινδύνευσις. « Δι' ἐλιγμῶν καὶ παραβολῶν (ὅπου τινὲς διορθ. Παραβόλων) περαίνοντος πρὸς τὸ τεῖχος, « Πλ. 3) (συνήθ. τρπ.) παράθεσις· σύγκρισις· (δθ.) ὁμιλία ἀλληγορικὴ (ἐκ παραθέσεως γνωστῶν πραγμάτων). « Ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι, « Γρφ. 4) (γεωμετρ.) καμπύλη τις γραμμὴ εἰς τὰς κωνικὰς τομάς. 5) (ἀριθμητ.) διαίρεσις.

Παραβολικός, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόζων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παραβολὴν (σύγκρισιν).

Παραβολικῶς, ἐπ. ρ. Διὰ παραβολῆς (συγκρίσεως), μὲ παραβολάς.

Παραβόλιον, μτγν. ἀνεί

Παραβόλον (τό)· ἡ ποσότης (τὸ τίμημα τῆς δίκης) τὴν ὁπ. προκαταβάλλειν ἐν εἴδει παρακαταθήκης ὁ ἐκκαλῶν τὴν κρίσιν του εἰς ἀνώτερον δικαστήριον· (ἐν γέν.) ὑποθήκη, παρακαταθήκη. (κυρ. σύθ. τοῦ

Παράβολος (ὁ, ἡ). [παραβάλλομαι δ] παράτολμος, ριψοκίνδυνος· (ἐπὶ πράγμ.) ἐπικίνδυνος. « Φιλοκινδυνος καὶ παράβολος ἐν ταῖς μάχαις, « Διόδ. « Ἀγώνισμα (« Φάρμακον) —, « Πλδ., Πλ. « Τὰ παράβολα καὶ μενάλα πράττειν ἔλεγεν (ὁ Καίσαρ) δεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλεύεσθαι, « Πλ.

Παραβόλως, ἐπίρ. Ριψοκινδύνως. 2) παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκήτως, ἢ παρὰ λόγον, (Γαλλ.) par caprice.

Παραβομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ πλησίον ἢ κατὰ μίμησίν τινος, (παρβλ.) Προσηχέω.

Παράβορρος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κτυπᾷ ἀπὸ τὰ πλάγια ὁ βορρᾶς.

Παραβόσκω, Μ. βοσκήσω, = Παατρέφω.

Παραβουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ, ἀλλογιάζω, (παρβλ.) Ἀποβουκολέω.

Παραβουλεύομαι, Μ. εὐσομαι. Βουλεύμαι παραλόγως ἢ παραβόλως· (ἐπμ.) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παραβολεύομαι.

Παραβραβεύω, Μ. εὐσω. Δικάζω (κυρ. ὡς βραβευτής, ἀγωνοθέτης) παρὰ τὸ δίκαιον· στρῶ τινα ἀδίκως (κατὰ προσωποληψίαν) τοῦ ἀ ἤκοντος αὐτῷ βραβεύ· (μτφμ.) παρεμποδίζω. « Τὴν παραβραβεύουσαν φάραγγα, « Θεοφύλ.

Παραβραχὺ (ἀντὶ Παρὰ βραχύ), ἐπίρ. Παρ' ὀλίγον, σχεδόν.

Παραβρυσμα (τό), [παραβρύω]· πᾶν ὅ,τι χύνεται (κυρ. ἀπὸ τὰ πλάγια) πρὸς ἐπιγέμισμα, στούππωμα, παραγέμισμα (μτφορ.) παραπλήρωμα.

Παράβυστος (ὁ, ἡ). ὁ χιονόμενος ἢ γιομένος πλαγίως (μὲ τρόπον ἢ διὰ τῆς βίας) πουθενά, παρεμβεβλημένος (ὡς παράβυσμα), παρείσακτος (ἐπὶ τόπ.) παρεμπόρος, ὀθ. Κόλοξ μέν τις ἐπωνομάσθη) οὐ ῥάβυστος, « Ἀθ., διότι καὶ χωρὶς νὰ κατθέλουν ἐχώνετο εἰς ὅλας τὰς συναστροφάς· (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) « Παράβυστος, « Πυθ., τὸ δικαστήριον τῶν ἑνδεκα (διότι ἔκειτο εἰς μέρος ἀπόκεντρον), (ὀθ.) « Ἐς παράβυστρ ποιεῖν τι, « κρυπίως· (ἀλλ. πρ. Ἄρχτ. Τοπ. Η', ά, 22) πυκνῶς, ἀλλεαλλήλως, [ἐκ τοῦ

Παραβύω, Μ. βύσω. Χώνω τι ἐκ πλαγίου (μὲ τρόπον ἢ διὰ τῆς βίας) πουθενά· στουππόνω καλά, παραγεμίζω· (Γαλλ.) fourrer.

Παραβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον εἰς τὸ πλάγιον) βωμοῦ. « Ἀκτὴ—, « Σοφ., ἢ παρὰ τὸ «βωμόν.

Παραγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παράγω.

Παραγαγεῖα (ἡ), ῖδ. Ἀγγαρεία.

†Παραγγελεύς, έως (ὁ), ὁ παραγγέλλων (καταγγέλλων, καταμηνύων) τι, (ἀλλ.) denunciator.

Παραγγελία (ἡ). = Παράγγελσις, ἐντολή, (Γαλλ.) commission. προσταγή, διαταγή· κίνημα φαντασιώσεως (ῥᾳδιουργία) πρὸς ἐπιτυχίαν δίκης ἢ πολλαπλῶν ἀγοσίας θέσεως· σπουδαρχία (Γαλλ.) brigue. « Ἐν αἷς ἡμέραις αἱ πατείας ἦσαν παραγγελίαι, « Ἀπ. « Ἐν δὲ ἐστιν ὄρελος πολιτικὸν ἐν ᾗ ἡ γνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μᾶλλον ἰσχύουσι, « Δημ.

Παραγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (κυρ. ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον), γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω· ἐντέλλομαι· προστάσσω (ὡς στρατηγός) προστάζω, διατάττω· πρέπει νὰ γένῃ, εἶδω (κυρ. διὰ ζώσης φωνῆς) τὰς ἀπαιτουμένας παραγγελίας εἰς τὸ στράτευμα· (ὡς δημαγωγὸς) προπαθῶ (ὀργανίζω) διὰ συνεργείας τῶν φίλων καὶ συμφατριαστῶν μου νὰ κερδίσω τὴν κρίσιν μου ἢ νὰ λάβω ἀθῷωσιν· σπουδαρχῶ. (Νμ. ἐπὶ γυναικὸς διεζευγμένης) εἶδοποιῶ τὸν συζυγόν μου ὅτι εἶμαι ἔγκυος. (παρβλ. Ἀντιπαραγγέλλω). « Παρηγγείλαμεν ἀλλήλοις ἥκειν ἐς πρωϊαίτατα, « Πλάτ., « ὡσαμεν ἀμφὶ βαΐος λίγου, ἐσυμφωνήσαμεν. « Ἀγαθὸν δέ, πρὸς τῷ διὰ παραγγέλσεως ἐξεργάζεσθαι καὶ τὸ δικαιοδάρχους καθιστάναι ἢ πολλοὺς παδάρχους, ἵνα ὡς ἐλαχίστοις ἀκκαιν παραγγέλλῃ, « Ξεν. (καὶ ἀλλ.) « Παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, « αὐτ. « Παραγγέλλειν εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, « αὐτ. « Παραγγέλλειν εἰς τοὺς ἐν ἡλικίᾳ κατάλογον ἅπαντας τοὺς ἐν ἡλικίᾳ « Ακ. « Πολλάκις σὺ παραγγείλας (πρβλ. βούλεσθαι ἐπιτήσατο, « Ξεν. « (πρβλ. Παράγγελσις), (ὀθ. μτφορ.) « Ἐκεῖνος καὶ παραγγέλλειν τινί, « Δ. Ἀλ., Γαλλ. briguer. « Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μεθ' ἑαυτὸν παρήγγελλεν· αἰσθόμενος δὲ ἐκ λοιπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἀλλο-

στήθη, « Πλ. (καὶ προθετ.) «Λίαν δοῦναι αὐτῷ παραγγέλλειν τέλειαν, ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων, « Εἰς ἄνδρας παραγγέλλειν, « Συν. ν (μεταβαίνειν ἀπὸ τῆς νεωνικῆς) «ἀνδρικὴν ἡλικίαν,(ὅθ. 2)ἁπλῶς) ρθάνω. «Πρὶν αὐτοὺς ἐπὶ παραγ- , « Παχυμ. « Τῶν πρέσβεων εἰς ὅλιν παραγγειλάντων, « αὐτ. (καὶ ρητεικῶτ. χωρὶς τῆς προθ.) «Τὴν ἰαν παραγγείλαντες,« Γ. Ἀκροπολ. γελμα (τὸ), τὸ παραγγελλόμενον· ις ἐντολὴ διαταγὴ (κυρ. ϛρατ.), γελία. « Τῶν τριηράρχων ἐχόν- παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι,« Δημ. περ ἐκ παραγγέλματος ὁδῆμος ἐ- νησε τοῦτο δή τό. . « Πλ.

γελματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὁμένος ὡς παράγγελμα, προσακτι- ἢ προτρεπτικός.

γελματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παραγ- ατος, προστακτικῶς.

γγέλλω, ἐως (ἡ), τὸ παραγγέλλειν, ωμα· πρόταγμα· προτροπὴ ἢ ἀπα- τὴ, ἐντολὴ, παραγγελία· (κυρ. ἐπὶ ατ.) διαταγὴ διδομένη διά ζώσης φω- (διὰ συνθήματος), (ὅθ.) « Διὰ (ὑπὸ) αγγέλλεως ἐξάγειν,« Τακτ. « Ἐγεί- θαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ πα- γέλλεις,« Πλάτ. (ἴδε Παραγγέλλω).

ς γεμὴν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ζη- ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνωνται, ἢ εἰ ἀπὸ αγγέλλεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀ- κήρυκος ἢ γραφῆς,« Ξεν.

αγγελτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ησιμεύων πρὸς παράγγελσιν (παραγ- ικὸς κτλ.), προτρεπτικὸς ἢ ἀποτρε- ικὸς. « Λόγον τὸν τῶν πρακτέων πα- γελτικὸν, « Ρώμ.

άγειος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς (τῆς ρᾶς).

αγενέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πα- γίνομαι.

αγένησις [παραγίνομαι], ἐως (ἡ). ἔρ- μος ἢ παρουσία, (ὕθ.) « Οὐ παραγέ- σεις, « Σπίνουρ. « ἡ ἀπουσία.

αγένω, Μ. εὐσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κά- ω (ἀπὸ εἴς) τινα νὰ γενῇ τι μὲ πρό- (ἀπ' ὀλίγον ὀλίγου), (μτφορ.) τὸν νέω (τὸν συνειθίζω εἴς τι βαθμηδὸν ἀνεπαισθήτως. ||. (μσ.) = Ἀπειγύο- (μτφορ.) λαμβάνω ἀκριβῶς πως ρὰν τινος πράγματος.

αγράμμα (τὸ). παραλογισμὸς γέρου- ξαναμωράμενος, [ἐκ τοῦ

αγράω-ῶ Μ. άσω. Παραλαλῶ ἢ Πε- ρένω ἀπὸ τὸ πολὺ γῆρας, ξαναμω- νομαι.

αγγίνομαι(γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀ- Παρεγενόμην κτλ.). φθάνω πουθενὰ, γομαι (ἀπ' ἀλλοῦ· (μὲ δοτ.) παρευ- κομαι εἰς· (συνεκδ.) βοηθῶ, παροξύ- μαι. (Νμ.) καταντῶ εἰς χεῖρός τινος.προσ- μαι. (ἐπὶ φυτ.) μετ-όω, φθάνω εἰς χεῖρον (εἰς τὴν ἀκμήν) μου. ὡριμά- « Ἡ συκῆ ἤδη σκίλλη φυτευθῆ, θάτ- παραγίνεται, « Θερ.

γνώσκω(γινώσκω), Μ. γνώσομαι ρ. Παρέγνων κτλ.). (κατὰ λέξ.) καλογνωρίζω, παραγνωρίζω· (ὅθ. μτφορ.) ἔχω (σχηματίζω) περί τινος ἐσφαλμένην γνώμην, ἀπατῶμαι. « Ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παρεγνώσαι τοὺς δικαστὰς, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) « Παραγνῶναι τοῦ δικαίου,« Φλυᾳ., ἀποφασίζειν παρὰ τὸ δίκαιον, 2) (συγχ. τῷ Παραγιγνώσκω).

Παραγκαλίζομαι, Μ. (ισμαι. Κρατῶ τι ἀγκαλισμένον «ἐς τὸ πλάγι μου, (ὅθ.

Παραγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἀγκαλιασμένον «ἐς τὸ πλάγι του. « Ψυχρὸν παραγκάλισμα γίγνεται γυνὴ κακή, « Σοφ.

Παρ-αγκιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἑκατέρωθέν τινος ἄγκιστρα, σχηματίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια ὡς ἄγκιστρον. « Βέλη παρηγκιστρωμένα,« Πλ., τὰ ἔχοντα ἑκατέρωθεν τῆς αἰχμῆς ἀγκιστροειδεῖς ἐντομάς.

Παρ-αγκωνίζω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, «ομαι. Ζουντῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα· (συνεκδ.) ἀπρόβλητο (ὑπομακρύνω) τι ὑπεροπτικῶς ἢ μὲ αὐθάδειαν. 2) (πθ.) ἔχω πρὸ ἐμοῦ ἐξέχοντα ἀγκῶνα. « Ἀκτὴ παρηγκωνισμένη, « Πλ., κειμένη ὄπισθεν ἀγκῶνος (ἀκρωτηρίου).

Παραγκωνιστέον, θετ. τοῦ Παραγκωνίζω.

Παραγκωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραγκωνίζων τὸν τυχόντα, χωνόμενος παντοῦ, (παρ- βλ. Παράβυστος).

Παράγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παρεξέχοντας τοὺς γλουτούς.

Παρ-αγλύφω, Μ. γλύψω. Γλύφω (Σκαλίζω) ἄλλην σφραγῖδα παρὰ τὴν καθαυτό, κάμνω ψεύτικην βοῦλαν. 2) κοιλαίνω τι πλαγίως ἢ ὀλίγον τι διὰ τῆς γλυφίδος.

Παραγναθίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν γνάθων μέρη, (ὅθ. ||. οὐσ.) Παραγναθίδιον (τὸ), τὸ ψάλιον (la gourmette) ἢ μᾶλλον αἱ πτέρυγες (les branches) τοῦ χαλινοῦ, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Παραγναθὶς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος τῆς περικεφαλαίας τὸ ὁπ. σκεπάζει τὰ μάγουλα (τὰς γνάθους), (εἰς τὰ Ἱππιατρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρακανθίς.)

Παρ-αγνάμπτω, Μ. γνάμψω. Λυγίζω τι πλαγίως ἢ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος (ἀλλέως παρ' ὅ,τι πρέπει νὰ ἦνε λυγισμένον), (τρπ.) = Παρατρέπω.

Παράγνυμι, Μ. παράξω (ἀόρ. Παρέξα, ἢ πθ. Παριάγην). Παρατρέπων συντρίβω.

Παραγνῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραγιγνώσκω.

Παραγονάτιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κομπων) τοῦ καλαμιοῦ (τῆς κλιματίδος κτλ.) διάστημα.

Παρ-αγοράζω, Μ. άσω, =Παρωφωνέω.

†Παραγόρευσις, ἐως (ἡ). Γλσ. Ἀρνησις, ἀπαγόρευσις, ἴδε ἐκ τοῦ

;Παρ-αγορεύω, Μ. εὐσω, =Ἀποφημι, ἀρνοῦμαι, ἢ· =Ἀπαγορεύω.

Παράγραμμα (τὸ). τὸ παραγραφὴν (προσγραφὴν) εἴς τι, πρόσθετον (δεύτερον) ὄνομα, ἐπίθετον. « Ἐπὶ γὰρ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παράγραμμα ἦν ἡ πατρὶς, « Ἀρχ. 2) τὸ παρὰ τοὺς κανόνας γεγραμμένον, ἁμάρτημα (κατὰ παραβάρμηνη ἢ ἐπιτηδὲς) περὶ τὴν ὀρθογραφίαν λέξεως. Παρα- γραμματισμός, λογοπαίγνιον.

Παρ-αγραμματίζω, Μ. ίσω. Κάνω (ἐπί- τηδες) παράγραμμα, διαστρέφω διὰ μεταβολῆς ἢ ἀντιμεταθέσεως τῶν στοιχείων λέξιν ἐπὶ τὸ κωμικώτερον (π. χ. Βορβόνη ἀντὶ Μυρσίνη, Caldius ἀντὶ Claudius, κτλ.). « Ἀστείως παραγραμματισθείς, πολυπενθὴς ἀντὶ πολυδενθὴς κληθήσεται, « Σχλ.

Παραγραμμάτισις, εως (ἡ) καὶ

Παραγραμματισμὸς (ὁ), τὸ παραγραμματίζειν, ἢ διὰ παραγράμματος διαστροφὴ λέξεως, « ὡς ὅταν ἀντὶ κολακικὸς νόμος εἶπῃς παίζων,« Τζ., (παρβλ. Παρῳδία).

;Παραγραμματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραγραμματίζων (σατυρίζων ἢ ἀστειζόμενος διὰ παραγραμμάτων), διαστρέφων τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ γελοῖον.

Παραγραμματιστρία (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

;Παραγράμμισις, ἐπίρ. Διὰ παραγράμματος (παραγραμματισμοῦ) λέξεως (εἰς τὸν Στὸ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρ' Ἀμμωνος).

†Παράγραπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρέγγραπτος.

Παραγραφὴ (ἡ), τὸ παραγράφειν· σημειώσεις (παρατήρησις) ἢ διορθώσεις εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου ἢ ἐγγράφου. « Σελλίδες, τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις μεταξὺ τῶν παραγραφῶν, « Ἡσύχ. « Ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν, « Λκ. 2) (Ρωμ.) σημεῖον (ὑποστιγμὴ ἢ μεσοστιγμὴ) ὅτι τελειόνει ἡ περίοδος. « Δεῖ δὲ καὶ δηλῶσαι εἶναι τὴν τελευτὴν, εὐ διὰ τὴν παραγραφὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμὸν, « Ἀρχτ. « Ἀρξάμενος ἀπὸ (τῆς) παραγραφῆς, ἀνάγνωθι τὰ περὶ τῆς ἡγεμονίας,« Ισοκρ., (παρβλ. Παράγραφος). (ὅθεν 3) ἀντὶ Τέλος. « Καπῶ—, « Ἰωσ. 4) (ῥητ.) σύντομος ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων πρὶν μεταβῶμεν εἰς τὰ ἑπόμενα. « Ὡς μέλλων δὲ ἑτέρων μεγάλων ἐνάρχεσθαι πραγμάτων, παίεται, οἶμαι, ἐπιβαλὼν τὸν στίχον, « Σχλ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 1. « Ἐφ' ᾗ δὲ παραγραφῇ σχῆμα λόγου κατασταθικὸν ἐννοίας ἐν ἐπιλόγοις, « Εὐρ. 5) (Νμ.) ἐξαίρεσις (ἀπόσπασις) τῆς δίκης ὡς μὴ εἰσαγωγίμου (κυρ. διὰ τὸ ἐκπρόθεσμον ἢ διὰ προηγούμενα μεταξὺ των διαφερομένων συμβιβασμὸν ἢ διὰ τὸ ἀνάρμοστον τοῦ δικαστηρίου), (Γαλλ.) prescription. «Διαφέρει δὲ Μενελάου ἡ Παραγραφὴ, καθ' ὃ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ἅτε οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι, « Οὐλπ. 6) (ἀνίατε) σύγκρισις, [Διόδ.).

Παραγραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν (κυρ. Νμ.) παραγραφήν. « Ἀγὼν («Δίκη») —, « Ἴτρ., ὁ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ δίκη εἶναι παραγεγράμμενος.

Παραγραφικῶς, ἐπίρ. Διὰ (Νμ.) παραγραφῆς.

†Παραγραφὶς, ίδος (ἡ). ἐσφαλεῖν τι διὰ τὰς παραγραφὰς (παραπαιωσαι).

Παράγραφος (ἡ), (ἐνν. γραμμὴ μὲ στιγμὴν) ἐπάνω σημειωμένη εἰς τὸ περιθώριον πρὸς διάκρισιν των διαφόρων μερῶν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ χοροῦ πρὸς τὰς παλαιὰς κωμῳδ. καὶ τραγῳδ. 2) (ὡς σημ. ὑποδιαστολῆς ᾗ διαστ.τέως, ἴσ.) = Παραγραφή, ξἐκ τοῦ

Παραγράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον (εἰς τὸ πλάγι) ἄλλου, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη γεγραμμένον, γράφω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. » Ἡ πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν, « Δημ., νὰ γράφῃς ἄλλο πατρός ὄνομα πλησίον τοῦ ἐδικοῦ σου, νὰ ὑπογράφεσαι ἄλλου πατρὸς υἱός, (ἴδε ᾗ Προσπαραγράφω). » Περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, « Δημοσθ. (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ:) «Νόθων..παρ' ἐμὲ παρέγραψε τὸ ψήφισμα. « (ἀλλ' ἐκ τοῦ Αἰσχίνου κατὰ Κτησιφ. φαίνεται ὅτι εἶνε προκριτωτέρα ἡ πρώτη σημασία:) » Ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου, τουτὶ τὸ σανίδιον, καὶ τὸ ψήφισμα, καὶ οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι. « 2) (γραμτ.) σημειόνω διὰ παραγράφου τὸ τέλος τῆς στροφῆς ἢ τῆς περιόδου, ἢ 3) μιμοῦμαι ἄλλον ποιητὴν ἢ συγγραφέα. 4) (συνήθ. μσ. μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ Γραφὴν) ἀποκρούω τὴν δίκην ὡς μὴ εἰσαγωγιμον, λέγω ὅτι δὲν ἔχει τὸν τόπον της (ἴδε Παραγραφή). (ἐν γέν.) ἀποφεύγω (δι' ἀπάτης) » Τοὺς δανειστάς—,« Συν., (ὅθεν 5) ἀναιρῶ, μηδενίζω. » Τὰ γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ἡμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη, « Πλ.6., (παρβλ. Περιγράφω, μετὰ τοῦ ὀπ. συγγ.).

Παραγράψιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὀπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ παραγράψῃ (νὰ ἀναιρέσῃ διὰ παραγραφῆς), ἀπαράδεκτος, ἀπορρίψιμος.

Παραγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ἀγρύπνως.

Παράγυιος (ὁ, ἡ), διάστροφος τὰ γυῖα (μέλη τοῦ σώματος), παραμύσερος.

Παρα-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπιθήτως.

Παράγυμνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (παρ' ὀλίγον) γυμνός.

Παρα-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω παρρησίᾳ ἢ κατ' ὀλίγον· (μτφρ.) φανερόνω.

Παραγύμνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Παραγύρως, ἐπίβ. Γυρίζοντας εἰς τρόπον ὥστε ἑκάστη κυκλοφορία νὰ ἐγγίζῃ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν τὸν προδιαγραφέντα ἤδη γῦρον.

Παρ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρήγαγον κτλ.). Φέρω τι παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός, ἐμβάζω, παρουσιάζω. (ἐπὶ στρατ.) μεταφέρω κατὰ τάξιν τοὺς στρατιώτας ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος τῆς φάλαγγος. » Παρῆγε τοὺς πρίσβεις εἰς τὸν ὄχλον, « Αξ » Παρῆγε τοὺς ἄνδρας ἔσω, « Ἡρ. » Παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόγους εἰς μέσον, ἐχωρὶν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτῶν ἔμβολον, « Ξεν. (καὶ μτφ.) » Ὁ θεὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντας εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγε, « Δαμασκ. 2) διαβιβάζω (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτ.: διαβαίνω) πλησίον τινός (ἐν γέν.) πᾶ ἔρχομαι, περνῶ, συνκύκ.) ἐκλείπω. » Παρέχει τὸ σῶμα τοῦ κόσμου τούτου, » Γρφ. (καὶ πθ.) » Καὶ ὁ κόσμος παρέρχεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, « αὐτ.

» Παρέρχειν (μετὰ καὶ χωρὶς) τὸν χρόνον, « Πλ., = Χρονοτριβεῖν, (Γαλλ.) temporiser. » Ὁ μὲν εὐθὺς δεῖν ᾠήετο κολάζεσθαι τοὺς ἀδικήσαντας, ὁ δὲ ἐξέκρουε καὶ παρῆγεν, « αὐτ. 3) κάμνω τι νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν· (τρπ.) μεταπείθω. » Παραγαγὼν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, « Πλ. » Οὐκ οἶόν τε ἐγένετο παραγαγεῖν μοίρας, « Ἡρ., (ὅθεν 4) (τρπ.) ἀπατῶ· παρασύρω· δελεάζω. » Τῇ δεινότητι καὶ ταῖς παρασκευαῖς ταῖς τοῦ λόγου παραγαγεῖν τοὺς οἰκέτας, « Λυκοῦργ. » Τοὺς στρατιώτας ἐλπὶς παρῆγεν ὡς ἀποδώσοντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Μισθῷσι παρηγμένῃ, « Σοφ., (ὅθεν 3) τέρπω, διασκεδάζω. » Παίζων καὶ παράγων ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν, « Πλ., (κοιν.) ἵνα περνᾷ τὸν καιρὸν, (παρβλ. Διάγω 4). 6) (γραμτ.) ἐξάγω ἑτυμολογ.κῶς λέξιν τινὰ ἀπ' ἄλλης λέξεως.

Παραγωγεῖς, ἑως (ὁ), ὁ παράγων ἢ παραγαγὼν (εἰς τὸ εἶναι) τι. » Τὸν τῶν ἁπάντων παραγωγέα τε καὶ συνοχέα (θεὸν), « Ν. Χων.

Παραγωγὴ (ἡ), τὸ παράγειν ἢ παράγεσθαι, πέρασμα παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός, ἐμφάνισις, παρουσίασις. (Τακτ.) ἡ κατὰ στίχον μετατόπισις τῶν στρατιωτῶν ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο τῆς φάλαγγος. » Παραγωγὴ κώπης, « Ξεν., τὸ σύρσιμον τοῦ κωπιοῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὀπ. εἰσποιοῦνται μεταξὺ τῶν οἱ κωπηλάται. » Παραγωγὴ ὕστοῦ, « Ἐπιχ., ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἀποκατάστασις αὐτοῦ (ἐξαρθρωθέντος) εἰς τὸν φυσικὸν τόπον. » Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς κόσμου μόνην τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν, « Φίλεπ εἰς Πρόκλ. «Χρόνου—,« Πλ., = Χρονοτριβή, (Γαλλ.) temporisation. 2) (μεφορ.) ἡ ἀπὸ τοῦ εὐθέος παρεκτροπὴ, ἐξαπάτησις· (πθ.) παράπτωσις. » Ἵν' αἱ ἑκάστοτε παραγωγαὶ γιγνόμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς, « Πλάτ. » Δόγας ταῦτα ᾗ παραγωγὴ τοῦ πράγματος, « Δημ. » Οὐ παραπλοκὰς οὐδὲ παραγωγάς, ἀλλ' ἀνεπικρυς ἐφῃ πρεελθὼν, « Πλ. 2) (ἐν γέν.) μετοβολὴ· διαφορά » Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι (οἱ Ἴωνες), ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων, « Ἡρ., (ὅθεν 3) (γραμτ.) ἡ ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου ἐξαγωγὴ ἄλλης λέξεως (κυρ. διὰ παρασυγμιατισμοῦ τῆς ληγεύσης). » Ἐπετηδεύθη δὲ ἡ παραγωγὴ τῶν λέξεων διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἡδυεπειαν, « Ἐυστ.

Παραγωγιάζω, Μ. άσω. Φορολογῶ τοὺς διαβαίνοντας, συνάζω τὸ·

Παραγώγιον (τὸ), (ἑνν. τέλος) τὸ πληρωμενον διὰ τὴν παραγωγὴν (τὸ πέρασμα) τῶν πραγματειῶν, (ἀλλ.) Διαγώγιον.

‡Παραγωγὶς, ίδος (ἡ), μέρος τῆς τοξοβόλου μηχανῆς τὸ ὀπ. ἐχρησιμευε πρὸς μετατόπισιν αὐτῆς (παρβλ. Περιαγωγίς).

Παραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος παράγειν (παρασύρειν), ἀπατηλός. » Ὁ πρόδοτις ᾗ παραγωγὸ ᾗ μύταινα σύ, « Αξ. 2) ἐπιτήδειος πρὸς παραγωγὴν, (Γαλλ.) productif. 3) (πθ.) = Εὐπαράγωγος. » Παραγωγότερα τὰ ὀστέα, « Ἱππκρ.

Παράγωγος (ὁ, ἡ). ὁ παραγόμενος ἢ δυνάμενος νὰ παραχθῇ (κυρ. γραμτ.), ἐπιδεκτικὸς παραγωγῆς.

Παραγώγως, ἐπίρ. (Γραμτ.) Διὰ παραγωγῆς· (κυρ.) κατὰ παρασχηματισμὸν ἢ προσχηματισμὸν τῆς ληγούσης.

‡Παρα-γωνίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον γωνιώδης, σχηματίζω εἴδος γωνίας· (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρακανθίζω).

Παρα-δαίνυμι (δαίνυμαι), Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ δοτ.) δειπνῶ παρά τινι, μὲ κρατεῖ τις εἰς τὸ σπίτι του ᾗ μὲ φιλεύει.

Παρα-δακρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Κλαίω πλησίον τινός.

Παρα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Παρέδαρθον κτλ.). Κοιμῶμαι πλησίον τινος· συγκοιμῶμαι.

Παράδειγμα (τὸ), [παραδείκνυμι], τὸ πρὸ κείμενον εἰς μίμησιν πρωτότυπον, (Γαλλ.) modèle. » Ἐξεργάσαντο τὸν νηὸν κατὰ τοῦ παραδείγματος κάλλιον, « Ἡρ. 2) (μτφ.) ἡ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς προτάσεως φερομένη μαρτυρία. « Παράδειγμα δὲ τούτου ὡς Ζήνων φησὶ, γενομένου πράγματος ἀπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ νῦν ζητουμένου, « Ἑρμγ. » Ἐπὶ παραδείγματος, « Αἰσχ., παραδ. χάριν, (Γαλλ.) par exemple.

Παρα-δειγματίζω, Μ. ίσω. Προτείνω τι ὡς (κυρ. δὲ Ὑπωρῶ τινὰ πρός) παράδειγμα, θεατρίζω. » Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς παραδειγματίσαιτο ἂν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς, « Ἰσοκρ., ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἀποκατάστασις αὐτοῦ (ἐξαρθρωθέντος) εἰς τὸν φυσικὸν τόπον. » Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς κόσμου μόνην τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν, « Φίλεπ εἰς Πρόκλ. «Χρόνου—,« Πλ., = Χρονοτριβή, (Γαλλ.) temporisation. 2) (μεφορ.) ἡ ἀπὸ τοῦ εὐθέος παρεκτροπὴ, ἐξαπάτησις· (πθ.) παράπτωσις. » Ἵν' αἱ ἑκάστοτε παραγωγαὶ γιγνόμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς, « Πλάτ. » Δόγας ταῦτα ᾗ παραγωγὴ τοῦ πράγματος, « Δημ. » Οὐ παραπλοκὰς οὐδὲ παραγωγάς, ἀλλ' ἀνεπικρυς ἐφῃ πρεελθὼν, « Πλ. 2) (ἐν γέν.) μετοβολὴ· διαφορά » Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι (οἱ Ἴωνες), ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων, « Ἡρ., (ὅθεν 3) (γραμτ.) ἡ ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου ἐξαγωγὴ ἄλλης λέξεως (κυρ. διὰ παρασυγμιατισμοῦ τῆς ληγεύσης). » Ἐπετηδεύθη δὲ ἡ παραγωγὴ τῶν λέξεων διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἡδυεπειαν, « Ἐυστ.

Παρα-δειγματόω, Μ. ώσω. Προτείνω τι ὡς (κυρ. δὲ Ὑπωρῶ τινὰ πρός) παράδειγμα, θεατρίζω. » Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς παραδειγματίσαιτο ἂν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς, « Ἰσοκρ., ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἀποκατάστασις αὐτοῦ (ἐξαρθρωθέντος) εἰς τὸν φυσικὸν τόπον. » Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς κόσμου μόνην τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν, « Φίλεπ εἰς Πρόκλ. «Χρόνου—,« Πλ., = Χρονοτριβή, (Γαλλ.) temporisation. 2) (μεφορ.) ἡ ἀπὸ τοῦ εὐθέος παρεκτροπὴ, ἐξαπάτησις· (πθ.) παράπτωσις. » Ἵν' αἱ ἑκάστοτε παραγωγαὶ γιγνόμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς, « Πλάτ. » Δόγας ταῦτα ᾗ παραγωγὴ τοῦ πράγματος, « Δημ. » Οὐ παραπλοκὰς οὐδὲ παραγωγάς, ἀλλ' ἀνεπικρυς ἐφῃ πρεελθὼν, « Πλ. 2) (ἐν γέν.) μετοβολὴ· διαφορά » Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι (οἱ Ἴωνες), ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων, « Ἡρ., (ὅθεν 3) (γραμτ.) ἡ ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου ἐξαγωγὴ ἄλλης λέξεως (κυρ. διὰ παρασυγμιατισμοῦ τῆς ληγεύσης). » Ἐπετηδεύθη δὲ ἡ παραγωγὴ τῶν λέξεων διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἡδυεπειαν, « Ἐυστ.

Παρα-δείκνυμι καὶ Παρα-δεικνύω, Μ. δείξω. Δείχνω τι ἐκ τοῦ πλησίον, (ἐπιδ.) δείχνω προφανῶς, ἀποδείχνω. » Παρεδείκνυε τοῖς ἄρχουσι τὰ ἐπιτήδεια, « Ξεν., δείξειν αὐτῷ τοὺς φόρους, « Ξεν., ἔδειξεν ἀπὸ ποῦ νὰ τοὺς λαβῇ. 2) δείχνω τι βάλλοντάς το (ὡς παράδειγμα) κάποιον ἀντὶ ἄλλο, (ἐπμ.) συγκρίνω διὰ σπουδαρθέσεως, παραβάλλω, (Γαλλ.) mettre en regard. » Παραδεικνύειν αὐτὸ τοῦτο Ἀπολλωνίου, « Φλ.ς. » Τοὺς γραμματιστὰς τοὺς παραδείκνυντας τοῖς παισὶ τὰ γράμματα, « Ἀρχ.

Παραδεικτέον, θετ. τοῦ Παραδείκνυμι.

Παράδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἐπίδειξις.

Παρα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δειπνῶ παρά τινι (ᾗ), (ὅθ.) = Παρατείνω (πθ.) ὅλη προφθάνω ἐν καιρῷ νὰ δειπνήσω, (ἐπμ.) μένω νηστικὸς (χωρὶς νὰ δειπνήσω).

Παραδείπνια (τὰ), τὰ παρεκτὸς τῶν καθιερωμένων φαγητῶν παρατιθέμενα εἰς τὸ δεῖπνον, (Τουρκ.) μεζελίκια.

Παραδεισαῖος (ὁ), (»Ἔστι δὲ τοὔνομα Περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαιθὴ (Fardeen),« Φώτ.), κῆπος μὲ δένδρα καὶ ζῶα διὰ κυνηγίν, ᾶλσος περιφραγμένον, (Γαλλ.) parc· (ἐν γέν.) περιβόλι, (Τουρκ.) μπαγτσές (Ἐκκλησ.) ἡ μετὰ θάνατον κατοικία τῶν δικαίων. » Κῆποι οἱ Παραδεισαῖοι καλούμενοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοί, ὑπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει, « Ξεν. » Παραδείσους δένδρων ὄντες, ἐπέτρεψε τοῖς στρατιώταις ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι... μήτε πεύκης μήτε κυπαρίττου φειδομένους,« Πλ.

Παραδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραδέχομαι.

Παραδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν ἢ ἐπιτηδειότητα τοῦ παραδέχεσθαι. ἢ τείνει νὰ παραδεχθῇ τις, ἄξιος παραδοχῆς.

Παραδέρνω, Μ. δαρῶ. Ἰδέρνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως).

Παρα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (λαμβάνω) τι παρά τινος, παραλαμβάνω· ἀναδέχομαι. » Τοῦταν τὸν μιαρὸν παραδεξάμενον Χαρίνῳ τῷ πρόδοτῃ ταῦτα πρήττειν,« Δημ. 2) (τρπ.) ἐγκρίνω τι ὡς εὔλογον, στέργω, ἀποδέχομαι.

Παρα-δέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγιον τινός.

Παρα-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω (δηλοποιῶ) τι μὲ τρόπον, (Γαλλ.) δίδω νὰ ἐννοήσουν· παραστήνω.

Παράδηλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ τρόπου δήλωσις (παραστάσεις, ἐκθέσεις).

Παρα-δι-αζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Χωρίζω (διαζευγνύω) τι παρὰ τὸν συνήθη τῆς διαζεύξεως τρόπον, χωρίζω ἀτελῶς (κατ' ἐπιφάνειαν μόνον).

Παραδιαζευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (χρησιμεύων πρὸς) παραδιάζευξιν. »Σύνδεσμος—,« Γρμ. ὁ καταχρηστικῶς διασυνδετικὸς (π. χ. » Βουλομαι' ἐγὼ λαὸν οὖν ζημεναι ἢ ἀπολεσθαι, « Ἰλ. Α).

Παραδιάζευξις, εως (ἡ), ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον (ὄχι καθυστ.) διάζευξις.

Παρα-διατάσσομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀδιατρέπτως τοῦ, (μὲ δοτ.).

Παρα-διακονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διακονῶ (Ὑπηρετῶ) παρά τινι· (χ. πτ.) ὑπηρετῶ κακῶς (ἀμελῶς, παρὰ τὸ καθῆκον ὑπηρέτου).

Παρα-διαπίλλω, Μ. στελῶ. Διαφάλλω (Διασφῶ) καταχρηστικῶς (παρὰ τὸν συνήθη τῆς διασταλῆς τρόπον).

Παραδιαστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ καταχρηστικῶς λεγομένη (ὄχι καθ' αὐτὸ) διαστολή.

Παρα-διατάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. Διατάττω (Διαθέτω) τι ἀλλέως ἢ παρὰ τὸ συνηθὲς· μεταβάλλω τὴν καθεστῶσαν (τὴν ὑπάρχουσαν) διάταξιν.

Παραδιατριβὴ (ἡ). διατριβὴ (ἀσχολία) παράλογος, ματαιοπονία· λογοτριβὴ ἀνωφελής.

‡Παρα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, διδάσκω διδασκαλίας παραλόγους ἢ ἀνωφελεῖς, (παρβλ.) Ἑτεροδιδασκαλῶ.

Παρα-δίδωμι, Μ. παρα-δώσω (ἀόρ. Παρέδωκα κτλ.). Δίδω τι εἰς χεῖράς τινος, (Τουρκ.) κάμνω τεσλίμι. » Παραδίχεσθαι τὰ γράμματα καὶ παραδίδοναι, « Ξεν. (ὅθεν συχν. εἰς τας Ἐπγρφ.) » Τάδε οἱ ταμίαι παρέδοσαν,.. παραδεξάμενοι παρὰ τῶν πρυτέρων ταμιῶν, » Τάδε ἀπελάβομεν σκεύη.. καὶ παρέδομεν, κτλ. 2) δίδω (ἀφίνω) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου· ἐπιτρέπω (» Ὅπως ἂν οἱ καιροὶ παραδιδῶσιν, « Ἰσοκρ. » Τῆς ὥρας παραδιδούσης, ἀνέζευξε « Πλ6.)· (Γρφ.) προδίδω. » Καὶ Ἰούδας, ὁ ᾗ παραδοὺς αὐτὸν,« Εὐαγγ. 3) (μτφ.) μεταδίδω (κοινοποιῶ) προφορικῶς εἰς ἄλλον ὅ,τι γνωρίζω, (ὅθ. ἐπὶ διδασκλ.) παραδίδω. » Ὅσοις ἐνετύχομεν ταῦτα γνόντες ἐκείνῳ, οὐκ ἐξελείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ παλὺ ἤδιον παραδώσομεν αὐτὰ τοῖς φίλοις, « Ξεν. (καὶ συχνότ. πθ.) « Τοιόνδε τι περὶ αὐτοῦ παραδέδοται, « Δ. Κάσσ., ἱστόρηται κατὰ παράδοσιν.

Παρα-δι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαί τι ἐν παρόδῳ (ὡς ἐπεισόδιον τῆς καθαυτὰ διηγήσεως).

Παραδιήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διηγεῖταί τις ἐν παρόδῳ, ἐπεισόδιον διηγήσεως.

Παραδιήγησις, εως (ἡ), = τὸ διηγεῖσθαί τι ἐν παρόδῳ (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου). 2) = Παραδιήγημα.

Παρα-δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω παρὰ τὸ δίκαιον.

Παρ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ κατά τι.

Παρα-δι-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ κακῶς (παρὰ τὸ καθῆκον διοικητοῦ)

Παρα-δι-ορθόω-ῶ καὶ (μσ.) ούμαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Διορθόνω τι κακῶς ἢ ἐκ παραλείψεως· κάμνω ἄλλην (ἢ καὶ ἄλλην) διόρθωσιν ἐκτὸς τῆς ὑπαρχούσης, μεταβάλλω τὴν διόρθωσιν.

Παραδιόρθωμα (τὸ). τὸ κακῶς ἢ ἐκ προσθήκης διορθωθὲν, διόρθωσις ἐσφαλμένη ἢ μεταγενεστέρα.

Παραδιόρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδιορθόω.

Παρα-δύω-ῶ, Μ. δύξομαι. Διύω παρὰ πόδας (ἐκ τοῦ πλησίον).

Παρα-δογματίζω, Μ. ίσω. Δογματίζω τι παρὰ τὸ πρασσόμενον, πρεσβεύω ἢ κηρύττω παράλογα δόγματα.

Παρα-δοκέω-ῶ. Μ. ήξω. Κρίνω (ἀποφαίζω) ἄλλως πως ἢ λανθασμένα, ἔχω διαφορετικὴν ἢ ἐσφαλμένην δόξαν (ἰδέαν) περί τινος. (κυρ. τρπρ.) » Ἐπειδὴ δὲ παρέδοξεν αὐτοῖς δημοκρατεῖσθαι, « Ξεν., ἀφ' οὗ τὰ ἀπεφάισαν οὕτω, καὶ τοι κακῶς, (ἄλλ. διορθ. » Ἐπειδὴ περ δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς).

Παρ-αδύλεγίω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ πρυσέτι ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου.

†Παρ-δοξάζω, Μ. άσω, (Γρφ.)· Κάμνω τι νὰ φανῇ τὸ παραστήνω ὡς παράδοξον, = Μεγαλόνω, Θαυμαστόω. 2) = Παραδοκέω (ᾗ).

†Παραδοξασμὸς (ὁ). Γρφ. [παραδοξάζω]. πρᾶγμα θαυμαστὸν (παράδοξον).

Παραδοξία (ἡ). τὸ παράδοξόν τινος πράγματος.

Παραδοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (διηγοῦμαι) παράδοξα πράγματα ἢ μὲ τρόπον παράδοξον, εἶμαι παραδοξολόγος. «Τοῦτο παραδοξολογοῦντος μᾶλλον ἐργον ἢ ἀληθεύοντος,« Φίλ., (καὶ πθ.) «Περὶ τῶν Πειθηκουσσῶν ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολλὰ παραδοξολογεῖται,« Στρβ.

Παραδοξολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προήγ., διήγησις παραδόξων πραγμάτων ἢ μὲ παράδοξον τρόπον. » Εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἑσομένοις (μεθ' ἡμᾶς ἔφυμεν,« Αἰσχ.

Παραδοξολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) παράδοξα πράγματα ἢ μὲ τρόπον παράδοξον (παράξενον). ‖. (οὐσ.) γελωτοποιός, μυθολόγος.

Παραδοξονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας παράδοξον νίκην. »Τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ καὶ παγκρατίῳ ἑνεγκαμένους ἆθλα τινὰ παραδοξονίκας καλοῦσι, « Πλ.

Παραδοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παράδοξα πράγματα.

Παραδοξουποιία (ἡ). Ἐκτέλεσις ἔργων παραδόξων· θαυματουργία.

Παραδοξοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων παράδοξα πράγματα· θαυματουργὸς θαυματοποιός.

Παράδοξος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν κοινὴν δόξαν (ἰδέαν, προσδοκίαν), ἀνέλπιστος, (Ἰταλ.) ἐξτραορδινάριος· (ἐπμ.) θαυμάσιος· ἀπίστευτος· (ἐπὶ κακοῦ) παράξενος, ἀλλόκοτος. ‖. (οὐσ.) = Παραδοξολογία ἢ (ἁπλ.) Ὀλυμπιονίκης. «Χαῖρε παράδοξε,« Ἐπικτ.

Παραδοξότης (ἡ), = Παράδοξο.

Παραδόξως, ἐπίρ. Παρὰ δόξαν (ἐλπίδα, προσδοκίαν)· μὲ τρόπον παράδοξον (θαυμαστὸν ἢ παράξενον). «Παραδόξως ἀπαγγέλλειν, « Φλ.ςτρ., = Παραδοξολογεῖν.

Παραδόσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ παραδώσῃ τις. »Ἄνπερ, ἐπιβουλεύσας Φιλίππῳ, καταφυγὴ πρὸς Ἀθηναίους παραδόσιμον εἶναι ταῦτον, « Δημ.

2) τὸ κατὰ παράδοσιν μεταδιδόμενος. «Παραδόσιμος τοῖς ἐπιγινομένοις ἢ τῶν αὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνε αι ζάϊα, « Πλδ.

Παράδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδίδωμι, ἐγχείρισις· παραχώρησις εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός. « Πόλιος—,« Ὁκ.

2) ἡ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν διαδιδομένη ἐκπαλαι ἰδέα, παραγγελία ἢ ἐνθύμησις τὴν ὁποίαν παρέλαβέ τις ἐκ προγόνων, πατροπαράδοτον δόγμα ἢ ἔθιμον, διδασκαλία ἔγγραφος, (Γαλλ.) tradition. » Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς παρελάβετε,« Γρφ.

Παραδοτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραδίδωμι. » Ποτέρως ἡ πόλις παραδοτέα, « Πλάτ. (καὶ πλθ.) » Παραδοτέα αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι,« Θκ.

†Παραδότης, ου (ὁ), = Προδότης.

Παραδοτὸς, ἡ, όν, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παράδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ παραδοθῇ, μεταδόσιμος διὰ παραδόσεως.

Παραδοχή (ἡ), τὸ παραδέχεσθαι, ἀποδοχή· συγκατάθεσις. «Παραδοχῆς ἀξιωθῆναι ἡ πίστεως,» Πλό. 2) (συνδ.) πᾶν ὅ,τι παρεδέχθη τις. «Πατρίους παραδοχάς,» Εὐρ., τὰς ἐκ προγόνων παραδόσεις, τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα.

Παραθαρεῖν καὶ Παραθαρθέειν, Π. ἀντὶ Παραθαρρεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραθαρθύνω.

Παραθραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρα-δράω-ῶ, Μ. δράσω, Π. (μὲ δοτ.) ὑπηρετῶ παρά τινι.

Παρα-δρομύσσομαι (ὑττομαι), Μ. ὀξομαι. 'Ερεθίζομαι κατ' ὀλίγον, ὑπερεθίζομαι.

Παραδρομάδην. ἐπίρ. Π. ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) en passant, [ἐκ τοῦ

Παραδρομή (ἡ), τὸ παρατρέχειν, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον δρομαία διάβασις· (συνηθ.) λάθος ἐξ ἀπροσεξίας. (μτνμ.) πέρασμα καιροῦ. «Μετὰ τὴν δεκαετίας παραδρομήν,» Πανδ. «Κολάκων παραδρομή,» Ἀθ., οἱ παρακολουθοῦντες τινα κόλακες, συνοδία κολάκων. «Ἐκ παραδρομῆς, ἢ» Ἐν παραδρομῇ,» Ἀρχτ. — Παραδρομάδην.

Παραδρομίς (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταὶ εἰς τὸ ὕπαιθρον, (παρβλ.) Ξυστός. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ πλάτους τοῦ τείχους ὀτεύσιμον μέρος, (παρβλ.) Περίδρομος.

Παράδρομος (ὁ, ἡ). ὁ παρατρέχων (διαβαίνων δρομαῖος ἐκ τοῦ πλησίον). ||. (οὐσ.) τόπος διὰ τοῦ ὁπ. βύονται τις νὰ παραδράμῃ, πάροδος. «Παράδρομα,» Ξεν., τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ κυνηγ. δικτύου ἀφειμένα πρὸς διάβασιν διαστήματα.

Παρα-δρύπτω, Μ. δρύψω. Ξεσχίζω ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παραδρώσι, Π. ἀντὶ Παραδρῶσι, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ Παραδράω.

Παραδύμεναι, Π. ἀντὶ Παραδῦναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραδύνω.

Παραδυναστεία καὶ

Παραδυνάστευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα-δυναστεύω, Μ. εὔσω. Ἰσχύω παρά τινι· εἶμαι δεύτερος τοῦ δυνάστου (τοῦ ἡγεμόνος). «Οἱ παραδυναστεύοντες,» Θκ., εἰ ἀμέσως μετὰ τὸν ἡγεμόνα, εἰ μεγιστᾶνες ἑνὸς τόπου.

Παραδύνω καὶ Παρα-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρέδυν κτλ.). Χύνομαι καὶ περνῶ πρυθενὰ, εἰσχωρῶ μὲ τρόπον ἐκ πλαγίου, παρεισδύομαι, (Γαλλ.) s'insinuer.

Παράδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ πλαγίου καὶ βαθμηδὸν εἰσχώρησις, — Παρείσδυσις.

Παρ-άδω. (μὲ δοτ.) Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ πλησίον τινός, εἶμαι τραγῳδιστὴς του.

Παρα-δωσείω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν (εἶμαι ἕτοιμος) νὰ παραδώσω (νὰ παραχωρήσω) τι, (Θκ. Δ', 28'.

Παρ-αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Παρᾴδω.

Παρ-αείρω, Π. ἀντὶ Παραίρω.

Παρ-αίξω, Π. ἀντὶ Παραύξω.

Παρα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Παρέζησα ἢ Παρεβίων κτλ.). Ζῶ πλησίον (ἢ μετά) τινος, συζῶ ἢ· ἐπίζω (ἰ). (μὲ δοτ.) «Ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα,» Πλ. 2) (γ. πτ.) ζῶ παρὰ τὸ δέον (ὅγι καθὼς πρέπει), καταχρῶμαι τοῦ ζῆν. «Ζῆν οὐ παραζῶν χρή,» Πλ. 3) ζῶ χωρὶς νὰ πρέπῃ (βίον ἀδίωτον), (Γαλλ.) vivoter. «Ὅς τις πίνῃς ὧν ζῇ, παραζῇν (γρφ. ζῇ παρ' ὃ ζῇν) βούλεται,» Φιλήμ.

Παρα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (κυρ. ὑποζυγιόω) τι πλησίον ἄλλου (ἐν γέν.) συνδέω, συνάπτω.

Παραζεύξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σύζευξις, συνένωσις.

Παρα-ζέω, Μ. ζέσω. Ζεσχίνω ὀλίγον, συγχλαίνω.

Παρα-ζηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ ζηλεύῃ, τοῦ διεγείρω τὴν ζηλοτυπίαν· (ἐν γέν.) πειράζω, παροργίζω. ||. (πθ.) συνερίζομαι, ζηλεύω, μιμοῦμαι. «Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις,» Γρφ.

Παραζήλωσις, εως (ἡ). συνερισμός, ἀντιζηλία.

Παρα-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ ('Εξετάζω, 'Ερωτῶ) τι παρὰ τὸ δέον, κάμνω παράλογα ἢ ἀνωφελῆ ζητήματα (ἐρωτήματα).

Παράζυξ [παραζεύγνυμι], υγος (ὁ, ἡ) (κυρ. ὕππος) ὅστις σύρεται πλησίον τῶν ἐζευγμένων ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν καιρῷ, (Ἄλλ.) Παρήορος· ὁ περιπλέον τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ (»Ἔχειν χρὴ ἵμάντας παράζυγας,« Ξεν.). ||. (εἰς τὸν Ἄρστ.) «Παράζυγες,» ἢ καταιωτάτη τάξις τῶν πολιτῶν, οἱ Θῆτες, (παρβλ. Ζευγίτης),

Παρα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ τι πλησίον ἄλλου ζωγραφῶ ὡς πάρεργον.

Παραζώνη (ἡ). ἡ παρὰ τὴν καθαυτὸ ζώνην δευτέρα ζώνη (τὸ λωρὶ τοῦ σπαθιοῦ, [Γαλλ.] le baudrier) τῶν ζγατ., (Τυρκ.) τὸ σιλαχλῆκι.

Παραζωνίδιος καὶ

Παραζώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (κρεμάμενος ἀ. ὁ ἢ κρατούμενος μὲ) τὴν παραζώνην. ||. (οὐσ.) Παραζώνιον καὶ Παραζωνίδιον (ἐνν. ξίφος), η (ἄλλ.) Παραζωστρίς.

Παρα-ζωννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι διὰ τῆς παραζώνης εἰς τὴν μέσην μου. ||. (μσ.) φορῶ ζωσμένον εἰς τὴν μέσην μου (ἢ κρεμασμένον εἰς τὸ πλάγι μου) σπαθὶ κτλ. «Τῷ ξίφει ὃ παρέζωστο,» Δ. Κάσσ.

2) ζώνω (περικλείω) τι πλαγίως. «Ὅταν τὰ νέφη πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὰ (τὰ ὄρη) παραζωννύῃ,» Θφρ.

Παραζωστρίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. μάχαιρα) ἡ ἄλλ. Παραξιφίς, (Γαλλ.) dague.

Παραθαλασσίδιος (τιδιος) καὶ

Παραθαλάσσ.ος (τιος), α, ον. Ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης (παρὰ τὴν θάλασσαν). ||. (οὐσ.) Παραθαλάσσιον (τὸ), ἡ ὄχθη τῆς θαλάσσης, τὸ παραιγιάλιον.

Παρα-θάλπω. Μ. θάλψω. Θερμαίνω ἐκ τοῦ πλησίον· (μτνμ.) προθύνω, θεραπεύω. «Παραθαλπομένη φρένα μύθοις,» Εὐρ., παρηγορουμένη.

Παρα-θαῤῥύνω (θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐνθαῤῥύνω (ἐκ τοῦ πλησίον), ἐγκαρδιόνω προθύμως ἐν καιρῷ κινδύνου.

Παρα-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου· (ἐπμ.) συγκρίνω, παραβάλλω.

Παρα-θέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγων παραλύω, ἐξλεόω, καταπραΰνω.

Παράθεμα (τὸ), τὸ παρατιθέμενον (κυρ. ἐπὶ τῆς τραπέζης), (παρβλ.) Παράθεσις.

Παρα-θεμιστεύω, Μ. εύσω. Πράττω τι παρὰ τὸ δίκαιον, παρανομῶ· (ἐν γέν.) παραβαίνω.

Παράθεναρ (τὸ), Ζ. Παραίθεναρ.

Παρα-θερίζω, Μ. (σω. Θερίζω (Ἀποκόπτω) μέρος τινὸς πράγματος περνῶ μὲ θερισμὸν ἀπὸ πλησίον του.

Παρα-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ἐκ τοῦ πλησίον ἢ βαθμηδὸν ἢ καθ' ὑπερβολήν, ἐξάπτω.

Παράθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός· (συνθ. μτνμ.) πολλὰ ἀψὺς (ὀρμητικὸς), ἔξαλλος, εὐερέθιστος.

Παράθεσις [παρατίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ μέρος τοποθέτησις· (ἰδικωτ.) βάσιμον τῶν φαγητοῦ εἰς τὴν τράπεζαν, (συνηθ.) σύνολον τὸ παρατιθέμενον φαγητόν. «Τὰς τῶν παραθέσεων κομιζούσας διακονίας,» Πλάτ.

2) ἀποταμίευσις, ἀναπόθεσις, (συνηθ.) ἀποθήκη. «Κύριος τῆς φορᾶς ἢ τῆς τοῦ σ.του παραθέσεως,» Πλάτ. ἢ (μτφορ.) παραλληλισμός, σύγκρισις, παραθεώρησις. » Ἐκ παραθέσεως,« Πλάτ., κατὰ σύγκρισιν. 4) ἀναφορὰ μαρτυρίας συγγραφέως πρὸς ἀπόδειξιν, (Γαλλ.) citation. «Τὴν χρῆσιν ἐπάγων καὶ συνάπτων τὴν παρούμενος ἐκ παραθέσεων Πανετωνικῶν,» Ἀπλλν. 5)(ἐνίοτε) ἀντίθεσις, παραίνεσις, ὑποβολή, (Γαλλ.) suggestion. «Τὴν Ἀννίβου φύσιν οὐ μόνον ἢ τῶν φίλων παράθεσις, ἔτι δὲ μᾶλλον ἢ τῶν πραγμάτων περίστασις ἐδιδάσκετο,» Πλούτ. 6)(Ἐκκλησ.) σύγκρισις πιστοῦ εἰς τὴν κατὰ χάριν ἢ τὴν ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν. «Γενομένης παραθέσεως, « Συνάξ. « Τὸν ἀδελφὸν παρακαλοῦμεν ἔγγενέσθαι αὐτὴν ἐν τῇ τοιαύτῃ θέσει, ζηλώσαντα τὴν ὄντα τῆς διαθήκης τοῦ Χριστοῦ,« Εὐσ.

Παραθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρατίθημι.

Παραθέτης, ου (ὁ). ὁ βάλλων τὰ φαγητὰ (τὰ παραθέματα) εἰς τὴν τραπέζαν ἢ ἐπιστάτης τῆς τραπέζης.

Παραθετικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς παράθεσιν (σύγκρισιν).

Παρα-θέω, Μ. θεύσομαι (μὲ δοτ.) Τρέχω πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· (μτφ. αἰτ.) ἀφίνω τι πλαγίως τρέχων, τρέχω παρεμπρός, ἐπαρνῶ· διαβαίνω τρέχων, διατρέχω, (Γαλλ.) parcourir. (μεγαλ.) — Παρατρέχω.

Παρα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. πρυθετ. ἐκ δ'.) Θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· θεωρῶ ἐκ παραθέσεως, συγκρίνω, παραβάλλω. «Πρὸς μόνον τὸν Ἡρακλέα ἢ τὰ ἐκείνου ἔργα παραθεωρῶν αὐτὸν,« Δ. Κάσσ. « Ἂν μὲν ὑμεῖς, Πολυδάμαντι ἢ Γλαύκῳ ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ με,« Ἀκ. 2) (μὲ αἰτ.) βλέπω ἀπροσέκτως, παραβλέπω. « Εἰ δέ τις παραθεωροίη ταῦτα ὡς μικρὰ καὶ φαῦλα,« Δ. Ἀλ. » Ἐγένετο γογγυσμός, εἴ τι παρεθεωρεῖτο,« Γρφ.

Παραθεώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψις, ἡ ἐκ παραθέσεως θεώρησις, παρατήρησις.
†Παραθήγμα (τό), μέσον πρὸς παράθηξιν (ἐγκαλλώπισμ).
Παραθήγω, Μ. θήξω, = Παρακονάω, (μτφορ.) Παροτρύνω, Παραθαρρύνω.
Παραθήκη (ἡ), [παρατίθημι], παρακαταθήκη. 2) προσθήκη. » Παραθήκην λάβον τὸ βλαφθῆναι καὶ ψέγειν ποιούμενος, « Πλ., παράρτημα.
Παράθηξις, εως (ἡ), τὸ παραθήγειν, ἀκόνισμα (ἐκ τοῦ προχείρου). (τρπ.) παραίνησις, ἐγκαρδίωσις.
Παραθησαυρίζω, Μ. ίσω. Θησαυρίζω ὡς παραθήκην, ἀποθησαυρίζω.
Παραθιγγάνω, Μ. θίξω (ἀόρ. Παρέθιγον κτλ.). Ἐγγίζω ἐπιπολαίως ἢ ἐν παρόδῳ. (Ταλλ.) Ellenrer.
Παραθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· (τρπ.) στενοχωρῶ πανταχόθεν, καταθλίβω.
Παράθλιψις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ προηγ., ἢ ἐκ πλαγίου θλίψις, σύνθλιψις.
Πάραθλον (τό). τὸ ἐν παρόδῳ (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου) ἆθλον, ἀγὼν ἐπουσιώδης.
Παράθρανος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ πλησίον τῶν θρανίων. » Ὁδὸς —, « Πλ., ἢ μεταξὺ τῶν θρανιτῶν πάροδος.
Παρα-θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ παρὰ τὸ δέον τολμηρὸν (θρασύν). ‖ (μσ.) θρασύνομαι παρὰ καιρόν.
Παράθρασις, εως (ἡ), τὸ παραθρασύνειν ἢ παραθρασύνεσθαι.
Παράθρασμα (τό), κομμάτι τοῦ ὀπ. ἀπεσπάσθη διὰ παραθράυσεως.
Παραθράω, Μ. θράσω. Τσακκίζων ἀφαιρῶ (ἀποκόπτω) μέρος ἀπό τινος. » Τὸ ἐπικὲς τοῦ τελέου καὶ ἀκριβοῦς ἐστι παρατεθραυσμένον, « Πλάτ., εἶνε παράθραυσμα.
Παραθρέξας, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Παραθρέχω.
Παραθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρορόω.
Παρα-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πλησίον τινός.
Παρα-θριγκίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω διὰ ἢ ὡς διὰ θριγκοῦ (περιφράγματος). » Οἱ βόες ἐκ πλαγίων τὸν καυλὸν παραθριγκίζουσι, « Θφρ. » Φυτρονοῦσιν ἐν εἴδει θριγκοῦ.
Παραθρίζω, Μ. θρίσω, Ἀττ. Π. (καὶ ξυγκ.) ἀντὶ Παραθερίζω.
Παρα-θρώσκω, Μ. θροῦμαι, Π. πηδῶ πλησίον ἢ παρεμπρός, (κατ' ἔκτ.) παρεκτρέχω. » Ἐρκυνίου ὄρνιθος παραθρώσαντες ὄρόγκας, « Διόν., (παρβλ. Παραθέω).
Παραθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Θυμιῶ ἐκ τοῦ πλησίον.
Παραθύρα (ἡ). πλαγινὴ (δευτέρα, κρυφὴ) θύρα, (κοιν.) παραπόρτι.
Παραθύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Παράθυρος, μικρὸν παραπόρτι.
Παραθυρίς, ίδος (ἡ), = Παράθυρος.
Παράθυρος (ὁ, ἡ), ὁ πλησίον τῆς (ἢ ἐκτὸς καθαυτὸ) θύρας. » Πύλη —, « Πλ., = Παραθύρα.
Παραθύω, Μ. θύσω. Π. ὀρμῶ (διαβαίνω τρέμων) παρεμπρός, ἁρπαστικῶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν, = Παρθέω.
Παραΐ, πρόθ. Π. ἀντὶ Παρά.
†Παραιβάτας, α (ὁ), Π. ἀντὶ Παραιβάτης, (ἄλλ. διορθ. Παῤῥάτας).
Παραιβαδὸν [παραβαίνω], ἐπίῤῥ. Π. (μὲ γεν.) ὑπάγοντας παρέκει (παρεμπρὸς) ἢ πλησίον τινός.
Παραιβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Παράβασις [παρανομία].
Παραίβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Παράβασις, πάροδος· (μτφορ.) τρόπος ἀποφυγῆς. (μὲ γεν.) » Ὀλέθρου —, « Ἀπλλν.
Παραι-βατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραβατέω, [ἐκ τοῦ
Παραιβάτης, ου (ὁ), καὶ Παραιβάτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παραβάτης, -βάτις.
Παραίβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράβολος. ‖ (ἀπ' οὐδ. πλθ.) Παράβολα, ἐπίῤῥ., = Παραβλήδην.
Παραιγιάλιος (ὁ, ἡ) καὶ
Παραιγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ Παραιγιαλίτις, ιδος (ἡ). ὁ πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ (τῆς θαλάσσης), παραθαλάσσιος.
Παραιγίαλος (ὁ, ἡ), = Παραιγιάλιος.
†Παραιετίς, ίδος (ἡ), ἡ πλησίον τοῦ ἀετοῦ (τοῦ ἀετώματος). » Παραιετίδες ἡγεμόνες λεοντοκέφαλοι, « Ἐπιγρ., αἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀετώματος προεξέχουσαι πλίνθοι.
Παρα-ίζω, Π. ἀντὶ Παρ-ίζω.
Παραίθεναρ, αρος (τό). τὸ ἀπὸ ταῦ μικροῦ δακτύλου μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς διάστημα.
Παρ-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. (μὲ αἰτ.) ἐξάπτω· (μτφ.) διεγείρω. » Θύρυβον —, » Πίνδ. 2) (χ. πτ.) παῤῥέχομαι ὡς ἀστραπή. »Λαίφεα πάντ' ἐσίνατο παραιθύξας πτερύγεσσιν, « Ἀπλλν. 3) (συνκδχ.) ἀναλάμπω· (μτφ. ἐπὶ λόγου) ἐξέρχομαι τοῦ στόματος.
Παραίνεσις, εως (ἡ), τὸ παραινεῖν, συμβουλή, νουθεσία· παράκλησις· (Π.) παρηγορία.
Παραινετήρ, Π. ἀντὶ Παραινέτης.
Παραινετήριος, α, ον, = Παραινετικός.
Παραινέτης, ου (ὁ), ὁ παραινῶν, παρακινητής, συμβουλάτωρ.
Παραινετικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ χρήσιμος πρὸς παραίνεσιν. ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραινεῖν, προτρεπτικός, συμβουλευτικός.
Παραινετικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ παραινετικὸν τρόπον, ἐν εἴδει συμβουλῆς.
Παραινέω-ῶ, Μ. αινέσω (ἀόρ. Παρῆνεσα κτλ.). Παρακινῶ, συμβουλεύω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) »Παρῄνει τοιάδε, « Θκ. (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) »Εἰ μὴ πρότερόν σοι ἐτύγχανον παρῃνηκὼς, « Ἰσωκρ. (ἢ ἀπαρ.) »Παραινῶ σοι σιωπᾶν, « Ἀρστφ. (ᾧ πθ.) » Παρῄνηται μὲν οὖν τὰ πάντα, « Γαλ.
Παραινίασμα (τὸμαι), Μ. αινίξομαι. Λέγω τι πλαγίως (αἰνιγματωδῶς), ὑπαινίττομαι.
†Παρ-αίνυμαι (χ. Μ.), Γλσ. = Παραιρέομαι, ἀφαιρῶ.
Παρ-αιολίζω, Μ. ισω, Π. [παρὰ, αἰόλος]. ἀπατῶ.
Παραίρεσις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ Παραιρέω, ἀφαίρεσις. » Ὑπλων —, « Ἀρστ., ἀφοπλισις.
Παραιρέω-ῶ καὶ (μσ.) Παραιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω. -ομαι (ἀόρ. Β'. Παρεῖλον κλ.). Ἁπαίρνω τι ἀπό τινος, ἀτενῶ, ἀφαιρῶ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Τὰ ὅπλα τοῦ πλήθους παῤῥῴοντο, « Ξεν. (ἢ αὐτ.) » Παρελέσθαι αὐτὸν τοὺς συνόντας, « αὐτ. (ἢ δοτ.) » Ἢ μέγα μοι τὰ θεῶν μὴ λεήματα . . λύπας παραιρεῖ, « Εὐρ. (ᾧ πθ.) »Παῤῥηρημένοι τὰ ὅπλα, « Δημ.
Παραίρημα (τό), τὸ παραιρεθὲν (ἀφαιρεθὲν) ἀπό τινος· κομμάτι (Θκ. Δ', 48).
†Παρ-αίρω, Μ. αρῶ. Παίρνω (Ἀφαιρῶ, Ἀποκόπτω) τι πλαγίως. (συγκ. εὐκόλως μετὰ [ᾧ ἴσως εἶνε καὶ ἐφαλμ. ἀντὶ] τοῦ Παιρέω).
†Παραι-σαδάζω, Μ. . . ς = Παραμαίνομαι.
Παρα-σθένομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Παρησθόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαί τι ἐν παρόδῳ, καταλαμβάνω (πληροφοροῦμαι) μὲ τρόπον. »Ἤδη τις πιαραίνεται, οὐχὶ παρήσθης; « Θκρ. 2) (χ. πτ.) κακῶς αἰσθάνομαι, ἀπατῶμαι περὶ τὴν αἴσθησίν τινος ἀντικειμένου. « Οἱ φρενητικοὶ παραισθάνονται, καὶ τὰ μὴ παρόντα ὁρίουσι δῆθεν ὡς παρ, « Ἀρετ.
Παραίσιμος καὶ Παράσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπαίσιος, κακοῦ οἰωνοῦ.
Παρ-αίσσω, Μ. αΐξω, Π. περνῶ μὲ ὁρμὴν (τινάζομαι) παρεμπρός, ἁπερνῶ. (ἀπλ.) = Παρέρχομαι. » Ἀπέκρυψαν αὐτὴν ἕως παρῆξαν οἱ διώκοντες, « Πλ. (καὶ αὐτ.) » Ὅς κε παραΐξειε θύρην αὐλῆς, « Νονν. « Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, « Ἰλ. Α.
Παρα-τέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ζητῶ τι παρά τινος, ἐξαιτοῦμαι· (ἐν γεν.) παρακαλῶ, (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) » Χρήματα μὲν προῖέντα σφι, ψυχὴν δὲ παρατεόμενον, « Ἡρ. »Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, « Μέν. (ἢ ἄπαρ.) » Συγγνώμην παραιτέετο τὸν θεὸν αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων, « Ἡρ. »Παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονάς σοι εἶναι, « Ξεν. » Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀνθαιθῆναί μοι, « Δημ. (καὶ ἄλλ.) »Κτείν'· οὐ παραιτοῦμαί σε, « Εὐρ. (ἢ γεν. προθ. π.) » Παραιτεῖσθαι περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις, « Λρξ. (ᾧ πθ.) »Παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας, « Σά. 2) ζητῶ συγγνώμην, παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσουν διότι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ ἢ νὰ κατορθώσω τι, ἀποφεύγω (ἀποσιοῦμαι) εὐσχήμως. (Γαλλ.) s'excuser. »Ἐσόκειγάρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι, πραιτούμενος δὲ, ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ μὴ βιβλόμενος, « Πλ. «Τὴν δυσκολίαν παραιτούμενος, « Θφρ., προφασιζόμενος. » Τοὺς μὲν ἄρχοντας παρητήσατο, πρὸς δὲ τὸν λαὸν κατέλυσας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ἔχε με παρῃτημένον, « Γρφ.
Παραίτησις, εως (ἡ), τὸ παραιτεῖσθαι, ἡ διὰ παρακλήσεων ἀποφυγή· ἀποποίησις εὔσχημος· παράκλησις· μεσιτεία· ζήτησις συγγωρήσεως, ἀπολογία. » Ῥηθῆσεται δέ σοι παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου, « Θκ.
Παραιτητέος, α, ον, θτγ, τοῦ Παραιτέομαι.
Παραιτητής, οῦ (ὁ). ὁ παραιτούμενός τινα (παρακαλῶν ὑπέρ τινος), μεσίτης.
Παραιτητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιφερεπὴς εἰς τὸ παραιτεῖσθαι (παρακαλεῖν μεσιτεύειν κτλ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραιτητός, ή, όν. Τόν δπ. δύναταί τις νά ἀποφύγῃ ἢ νά ἐξιλεώσῃ παραιτούμενος (παρακαλῶν, μεσιτεύων κτλ.), κατορθώτός διά παρακλήσεων.

Παραιτία (ἡ). δευτερεύουσα (ὄχι καθαυτό) αἰτία.

Παραίτιος, α ή ος, ον. Ὁ κατά τι αἴτιος, συνεργός, συναίτιος, (ἐν γέν.) αἴτιος.

Παραιφάμενος, Π. ἀντί Παραφάμενος, μτχ. μσ. τοῦ Παράφημι.

Παραιφασία καί

Παραίφασις, εως (ἡ), Π. ἀντί Παράφασις.

†Παραιφάσσω (χ. Μ.), Γλσ. ἀντί Ἀλλοφάσσω, παραλαλῶ, παραφρονῶ.

Παραιφρονέω-ῶ Μ. ήσω, Π. ἀντί Παραφρονέω.

Παραιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι πλησίον (εἰς τό πλάγιόν) τινος· (μσ.) Ἔχω τι κρεμασμένον εἰς τό πλάγι μου. « Παρηώρηντο ξιφίδια, « Πρ. (καί πθ.) » Ἐγχειρίδια παρά τόν δεξιόν μηρόν, παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης, « αὐτ. » Ἐσθῆτες κοῦφαι ἢ παρηωρημέναι, « Ἡρωδ., ῥηχμέναι ἀπό Ἠπνω (Ἐάν τά λεγόμενα μπουρνούζια τῶν Ἀλγερίνων κλπ.).

Παραιώρημα (τό). τό πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου τινός κρεμάμενον, παράρτημα. 2) κρεμαστάρι.

Παραιώρησις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Παραιωρέω.

Παρακάββαλε, Π. ἀντί Παρακατέβαλε, ἀόρ. τοῦ Παρακαταβάλλω.

Παρα-καθ-άπτω, Μ. ἅψω. Προσάπτω (Προσαρμόζω) τι πλησίον τινός.

Παρα-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι, Παρακάθημαι.

Παρακαθεκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τήν δύναμιν τοῦ (Ἐπιτήδειος εἰς τό) παρακατέχειν.

Παρα-καθ-εύδω, Π. ευδήσω, = Παρακοιμάσμαι.

Παρα-κάθ-ημαι, Μ. καθ-εσθήσομαι. Κάθημαι πλησίον τινός.

Παρα-καθ-ιζάνω, Μ. ιζήσω, = Παρακάθημαι.

Παρα-καθ-ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινά ἢ (ἑλλ.) Κάθημαι πλησίον τινός· (μσ.) βάλλω τινά νά καθήσῃ πλησίον μου ἢ· κάθημαι ἐγώ πλησίον ἄλλου· (ἰδιαιτ.) πολιορκῶ (ἐκ τοῦ πλησίον). (μέ αἰτ. συνκδχ.) βάλλω (διορίζω) αἰρετεκριτήν μου, (εἰς τόν Θρρ. ἐσαελμ. ἀντί Παρακαθίζω).

Παρα-καθ-ίημι, Μ. καθ-ήσω. Καταβάζω ἢ λοίνω νά κρέμαται τι ἀπό τό πλάγιον. « Τάς χεῖρας—, « Πλ. » Ὁ μέν ἡσυχῇ παρακαθῆκε τόν δακτύλιον, « Πλ., τόν ἄφῆκε νά πέσῃ κατά γῆς.

Παρα-καθ-ίστημι, Μ. κατα-στήσω (ἀόρ. Παρακατέστησα καί μσ. Παρακατέσχην κτλ.). Τοποθετῶ τι πλησίον τινός· βάλλω (διορίζω) τινά νά φυλάττῃ πουθενά, (τρπ.) συστήνω τινά παρά τινι. » Ὃν ἀνθ' ἑαυτοῦ τῷ ἀδελφῷ παρακατέστησε, « Πλ.

Παρα-καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινοτομῶ τι παρά τό καθεζῆς (παρά τό σύνηθες).

Παρακαίριος καί

Παράκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ παρά (τόν πρέποντα ἢ τόν συνήθη) καιρόν· ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· παράλογος, ἄτοπος. » Παρακαίρια ζέζων, « Ἡσ., κακοεργῶν. » Τό ἀπάνιον αὐτῶν (τῶν ῥόδων) καί τό παράκαιρον (ὅπου ἄλλοι γραπτέον μᾶλλον ἡγήσαντο: παρά καιρόν) ἀγαπῶντας, « Λλκ.

Παρακαίρως, ἐπίρ. Παρά (τόν πρέποντα) καιρόν· παρά τό δέον· καθ' ὑπερβολήν, ὑπέρ τό μέτρον » Τόν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, « Ἰσκρ.

Παρα-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Παρέκηα κτλ.). Καίω τι ἀπό τά πλάγια (εἰς ταῖς ἄκραις). 2) καίω παρακολύ, κατακαίω.

Παρα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Καλῶ τινα πλησίον μου ἢ εἰς τό μέσον, προσκαλῶ. » Ἐᾶν τις κάμνῃ, παρακαλεῖς ἰατρούς, « Ξεν. » Πάντας ἐπί τό μνῆμα τοὐμόν παρακαλεῖτε, « αὐτ. » Παρελθών τις, καί παρακαλέσας τόν Νικίαν, « Θκ. » Παρακαλῶ δέ Εὔβουλον συνήγορον, « Αἰσχ. (καί ἐπί ἀψύχ.) » Ὁ θάλαμος τά πλείστου ἄξια παρακαλεῖ, « Ξεν., ζητεῖ, ἀπαιτεῖ. (ἢ πθ.) » Οἱ ζητηταί παρεκλήθησαν εἴσω, « αὐτ. (ἢ ὡς πρός τό ἀντικείμενον τῆς παρακλήσεως) » Συγκατετίθετο τοῖς παρακαλοῦμένοις, « Πλβ. 2) προσκαλῶ εἰς βοήθειάν μου· ἱκετεύω· ἐπικαλοῦμαι. » Ὅταν τόν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, « Ξεν. » Οὔτε παρακαλοῦντας αἰσχύνεσθαι, « Θκ., μεσιτεύοντας ὑπέρ τῶν ἀδικουμένων. 3) παρακινῶ· (μτνμ.) ἐρεθίζω, διεγείρω. » Οὐκ ἐπί πάλην καί δρόμους παρακλητέον αὐτάς (τάς γυναῖκας), « Κλμ. » Παρακαλοῦντες ἐπί τά κάλλιστα ἔργα, « Ξεν. » Πίτταν καί γυμπείον, ἃ ταχύ παρακαλεῖ πολλήν φλόγα, « αὐτ. 4) παρηγορῶ. » Ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐπί πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν, « Γρφ.

Παρα-καλλύνω, Μ. υνῶ, = Παρακορέω.

Παρα-καλπάζω, Μ. άσω. Τρέχω πλησίον (κρατῶν πλαγίως τόν χαλινόν) τοῦ ἀλόγου, παρακολουθῶ τό ἄλογον ὅταν καλπάζῃ.

Παρακάλυμμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τό νά παρακαλύπτῃ τι, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφρ.) πρόφασις, πρόσχημα. » Ὁ πλοῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν, « Σιδ.

‡Παρακαλύπτρα (ἡ). εἶδος γυναικείας καλύπτρας (voile), ‖ἐκ τοῦ

Παρα-καλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου, συγκαλύπτω· (τρπ.) συγκιάζω.

Παρακάλυψις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρα-καμμύω, Μ. ύσω, Π. ἀντί Παρακαταμύω.

Παρα-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ἀπό ἢ πρός τά πλάγια· παραγέρπω· (ἑλλ.) ἐκκλίνω, παραμερίζω, (κοιν.) κάμνω παρέκει· (συνκδχ.) ἀποφεύγω.

Παρα-κανθίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἀκάνθας ἀπό τά πλάγια.

Παρακανθίς, ίδος (ἡ). ἡ πλησίον τοῦ κανθοῦ ὑπερσάρκωσις, (παρβλ.) Ἐγκανθίς.

‡Παρακανθόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων φύλλα πλησίον τῶν ἀκανθῶν.

Παρα-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω πλησίον τινός ἢ ἐν ᾧ γίνεσαι τι· (συνκδχ.) παρουσιάζομαι μετά τοῦ ἀντιδίκου μου εἰς τό δικαστήριον (ι).

Παρα-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ἀποθέτω) τι κατά γῆς πλησίον τινός. 2) ῥίπτω (ἀφίνω νά μοῦ πέσῃ) τι πλησίον ἢ ἀπό τό πλάγιον. 3) (Νμ.) προσκαταβάλλω εἰς τό δικαστήριον τήν ὡρισμένην ποσότητα τήν ὁποίαν χάνω ἂν δέν κερδίσω τήν κρίσιν μου, (ὀθεν) « Παρακαταβάλλω τινί τοῦ κλήρου, « Ἰσ., « συμβολογοῦμαι μετά τινος περί κληρονομίας ἀφ' οὗ προκατέβαλε εἰς τό δικαστήριον τήν πρός τοῦτο προαπαιτουμένην ποσότητα.

‡Παρακατάβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ παρακαταβαίνειν, ἡ πλησίον τινος καταβασις· ἡ ἐπί δικαστηρίου παρουσίασις.

Παρακαταβολή (ἡ), τό παρακαταβάλλω (Νμ.) ἡ προκαταβαλλομένη εἰς τό δικαστήριον ὑπό τοῦ ἐνάγοντος ποσότης τήν ὁπ. ἔχανεν ἂν δέν ἐκέρδιζε τήν δίκην του.

Παρακαταγωγή (ἡ), εἶδος παλαίσματος (Εὐστάθ. Ἰλ. σελ. 1327).

Παρακαταθετέον, θετ. τοῦ Παρακατατίθημι.

Παρακαταθήκη (ἡ), ‖ παρακατατίθημι ‖ ἐκεῖνο τό ὁπ. παραδίδει (ἐμπιστεύει) τις εἰς τινα ἵνα τοῦ τό φυλάξῃ καί ὅταν τοῦ τό ζητήσῃ, νά τοῦ τό ἐπιστρέψῃ ἀκέραιον, (Δτ.) δεπόζιτον.

Παρα-κατα-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω πλησίον τινός.

Παρα-κατά-κειμαι, Μ. κεῖσομαι (μέ δοτ.) Κάθημαι (Εἶμαι πλαγιασμένος κυρ. ἐπί τήν τράπεζαν) πλησίον τινός.

Παρα-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. (μέ δοτ. τοῦ δ'.) Βάλλω τινά νά καθίσῃ ἢ νά κλαγιάσῃ (καί μσ. Πλαγιάζω) πλησίον τινός.

Παρα-κατα-λέγομαι, Μ. λέξομαι, Π. ἐλέχθοτ.) πλαγιάζω (κοιμῶμαι) πλησίον τινος, συνευνάζομαι. » Τῷ ὄγε παρακατέλεκτο, « Ἰλ. ι.

Παρα-κατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω πλησίον τινός.

Παρακαταλογή (ἡ). (μουσ.) ἡ μεταβολή τοῦ τόνου καί τοῦ ῥυθμοῦ εἰς τήν ᾠδήν λογήν (ἴδε τήν λέξ.).

Παρα-κατα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω τι πλησίον τινός, (Θκ. Δ, 90).

Παρα-κατ-αρτύομαι. Συγκροτῶ (Διευθετῶ) τι παρεκτός ἢ πλησίον τοῦ ἤδη κατασκευασμένου.

Παρα-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω, ἑτοιμάζω.

Παρακατάστασις ‖ παρακαθίστημι ‖ εως (ἡ), = Παρακαταβολή.

Παρακατάσχεσις, εως (ἡ). τό οὐσ. τοῦ Παρακατέχω, κράτημα.

Παρα-κατα-τίθημι, Μ. κατα-θήσω. Πιστεύω (Ἐμπιστεύομαι) τι εἴς τινα ἵνα μοῦ τό φυλάξῃ ὡς παρακαταθήκην, (μέ δοτ. ἐκ δ'.) » Οἱ ἥρωες τάς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡδοῖς τισιν, ὡς σώφρονα φυλακήν παρακατετίθεντο, « Σξτ.

Παρα-κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι εἰς διαφόρους χρήσεις. » Τῶν κέρκων διαφοραί πλείους, καί ἡ φύσις παρακαταχρῆται καί ταύταις ἐπί πλείονα, « Ἀρξ.

Παρακατάχρησις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προαγ., ἡ κατὰ διαφόρους τρόπους χρῆσις.

Παρακάτειμι, Μ. εἰμι. Κατοικοῦμαι παρακάτω, πολυχρῶ τὸν καπήφορον.

Παρακατασθίω, Μ. κατεσθίομαι (ἀόρ. Παρακατέφαγον κτλ.). Κατατρώγω τι ἀπὸ τὰς ἄκρας ἢ μαζὶ μέ ἄλλο τι (ὡς παρηψημα).

Παρακατέχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Παρανατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι πλησίον μου, ἐμποδίζω, ἀναβάλλω. «Τῆς Ἀλκμήνης παρακατασχεῖν τὰς ὠδῖνας, « Διόδ. «Παρακατέχουσι ἐκεῖ τοὺς καταπλέοντας διὰ ταύτην τὴν ἐλπίδα, καὶ συνεῖχον ἐν τῇ πόλει, « Πλθ. « Τῇ μνήμῃ —, « Διόδ., ἔχω (φυλάττω) εἰς τὴν μνήμην μου.

Παρακατηγόρημα (τὸ). (Διαλεκτ. Στωϊκ.) τὸ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ κατηγορήματος, ἐπουσιώδες κατηγόρημα, (παρβλ.) Παρασύμβεμα.

Παρακάτθετο, Π. ἀντὶ Παρακατέθετο.

Παρακατιών, οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Παρακάτειμι.

Παρακατοικίζω, Μ. ἰσω. Κατοικίζω τινα πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος.

Παρακατορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Παρορύσσω πλησίον.

Παρακαττύω, Μ. ὑσω. Ἐμπαλλόνω (ἐν γέν. διορθόω, Ἑτοιμάζω) τι ἐκ τοῦ προχείρου. « Ἡμῶν δ' ἕκαστος ατιβάδα παρακαττύετο, « Ἀρστρ., ἑτοίμαζε (μὲ βούλλα) τὸ στρῶμά του.

Παρακαυλίζω, Μ. ἰσω. (βτν.). Ἐβγάλλω καὶ ἄλλον καυλὸν ἀπὸ τὸ πλάγιον, φυτρώνω παραβλάσταρα.

Παρακεῖμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εὑρίσκομαι, βρίσκομαι βαλμένος) πλησίον (ἢ πρβ. εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινός· (ἐπὶ τόπ.) μετενιαύζω, συνορεύω. (ἐν γέν.) συνέχομαι. (μὲ δοτ.) « Ἀνελόμενος τοὺς παρακειμένους αὐτῷ ἄρτους, « Ξεν. (καὶ ἐπιπ.) « Ἡμῖν παράκειται, ἢ μὴ μάχεσθαι, « Ὀδ. Χ., παρ' ὑμῖν κεῖται, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας νὰ ἐκλέξετε ἓν ἐκ τῶν δύο. «Παρακείμενα, τὰ παρατιθέμενα εἰς τὴν τράπεζαν φαγητά. « Πάντων ἀπογευόμενος τῶν παρακειμένων, « Πλθ. «Παρακείμενος χρόνος, « Γρα., ὁ σημαίνων τὸ τετελεσμένον μὲν ἀλλὰ διαρκοῦν εἰσέτι τῆς πράξεως, ὅθεν ἐνίοτε ἀντὶ ἐνεστῶτος.

Παρακειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εὐθὺς μετὰ τὰ ἑπόμενα. « Παρακειμένως τῷ περὶ θεῶν λόγῳ τὸν περὶ δαιμόνων ἐποιήσατο λόγον, « Πλ. « Ἵνα ἑτοίμως δύνηται καὶ παρακειμένως πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἀπαντᾶν, « Ἐπίκτ., ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἑτοίμου.

Παρακεκαλυμμένως [παρακαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά, κρυφίως.

Παρακεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ῥιψοκίνδυνον, (παρβλ.) Παραδόξως.

Παρακέκληται, πθ. πρκ. τοῦ Παρακαλέω.

Παρακέκλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρακλίνω (εἶδος).

Παρακεκλιμένως, ἐπίρ. Σχλ. ἀντὶ Παρακλίτως.

Παρακεκομμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἐπιτομήν, συνεσταλμένως, (Λξφν.).

Παρακέλευμα (τὸ). μέτον πρὸς παρακέλευσιν, λόγος παρορμητικός· σύνθημα (σάλπισμα) πολεμιστήριον. « Παρακέλευμα δ' ἦν πρόμνηθεν Ἐλένης, Ποῦ τὸ Τρωϊκὸν κλέος; « Εὐρ. « Ὡς ἐξ ἑνὸς παρακελεύματος, « Δ. Ἁλ.

Παρακελεύομαι, Μ. εὐσομαι (τὸ ἐνεργ. σπν.). Παρακινῶ· συμβουλεύω· προστάζω λέγω ἔνα ἐγκαρδίως· (ἐνίοτε) = Παραγγέλλω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Παρακελεύεσθαι πολλάκις οὐδὲν ἧττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις, « Ξεν. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) « Παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν κτλ., « αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐκ δ'. σπνντ.) « Ὁ δὴ κἀν ἐγὼ παρακελεύσαιμι περὶ αὐτοῦ τοὺς καθ' ἡμᾶς ἢ τοὺς ἐπιγιγνομένους, « Πλθ.

Παρακέλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προτροπὴ παρακίνησις φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν. (ἐνίοτε) = Παραγγελία. « Ἐπεμελεῖτο ὅπως μήτ' ἀνεπιτήδειοι μήτ' ἐκ παρακελεύσεως ἢ καὶ δεκασμοῦ ἀποδεικνύωνται, « Δ. Κάσσ.

Παρακέλευσμα (τὸ). = Παρακέλευμα.

Παρακελευσματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς παρακέλευσμα. Παρακελευστικός.

Παρακελευσματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακελεύσματος.

Παρακελευσμός (ὁ). = Παρακέλευσις.

Παρακελευστής, οῦ (ὁ), ὁ παρακελευόμενος (φωνάζων ἕνα παρακινήσῃ, ἐγκαρδιώσῃ).

Παρακελευστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἁρμόζιος) πρὸς παρακέλευσιν. « Σάλπισμα —, « Ἀξ., τὸ πολεμιστήριον.

Παρακελευστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακελεύσεως. « Ἀμφότερα δὲ (Διῦν' ἄγε) παρακελευστικῶς παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, « Σχλ.

Παρακελευσπός, ἡ, όν. Ὁ γενόμενος (κατορθωθεὶς) διὰ παρακελεύσεως. « Ἀρχων —, « Θκ., Δ. Κάσσ., ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ συσπάσεως φατρίας.

Παρακελεύω, Μ. εὐσω, σπν. ἀντὶ Παρακελεύομαι.

Παρακελητίζω, Μ. ἰσω. Τρέχω ἔφιππος πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος· ἐξαπορνῶ εἰς τὴν καβάλλαν.

Παρακέλομαι, Μ. κελήσομαι (ἀόρ. Παρεκελόμην), Π. ἀντὶ Παρακελεύομαι, φωνάζω πρός τινα. ἐπικαλοῦμαι.

Παρακενόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἀδειάζω (Ἐκκαιρόνω) τι κατ' ὀλίγον (ὡς ἐκ τοῦ πλαγίου).

Παρακεντέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρυπῶ πλαγίως· (ὅθεν χειρουργ.) τρυπῶ τὸ ὑπογάστριον ὑδρωπικοῦ κτλ. ἵνα χυθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. (μτφορ.) σκοφανεῶ τι πλαγίως, διαστρέφω.

Παρακέντημα (τὸ), καὶ

Παρακέντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) τὸ χειρουρ. τρύπημα τοῦ ὑπογαστρίου ὑδρωπικοῦ κλπ., (Γαλλ.) la ponction.

Παρακεντητήριον (τὸ). τὸ χειρουργ. ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. γίνεται ἡ παρακέντησις.

Παρακεντητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκτελῶν τὴν χειρουργ. παρακέντησιν.

Παρακέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πα-άκειμαι.

Παρακερδαίνω, Μ. κερδανῶ ἢ κερδήσω. Κερδίζω παρὰ τὸ δέον (περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει), ἀπολαμβάνω ἢ προσπορίζω ἀπολαύσω καὶ ἄλλο (παρὰ τὸ καθαυτὸ καὶ νόμιμον) κέρδος.

Παρακερκίς, ίδος (ἡ). τὸ μικρὸν κόκκαλον τῆς κνήμης τοῦ ποδός, (ἅλλ.) Περόνη καὶ Στήριγξ. 2) τὸ παρὰ τὴν κερκίδα τοῦ ἵππου σχηματιζόμενον ἀπόστημα.

Παρακέχρωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παραχρώνυμι.

Παρακιβδηλεύω, Μ. εὐσω. = Κιβδηλεύω, παραχαράσσω.

Παρακίναιδος (ὁ). παραπολὺ κίναιδος.

Παρακινδύνευμα (τὸ) καὶ

Παρακινδύνευσις, εως (ἡ). τὸ παρακινδυνεύειν, παράτολμος (ῥιψοκίνδυνος) ἐπιχείρησις.

Παρακινδυνευτικός, ἡ, όν. Πρόθυμος «εἰς τὸ παρακινδυνεύειν, ῥιψοκίνδυνος (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος. « Λόγος —, « Πλάτ.

Παρακινδυνευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παράτολμον, ῥιψοκινδύνως. «Εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, « Λογγ.

Παρακινδυνεύω, Μ. εὐσω. Ἐμβαίνω εἰς προφανῆ κίνδυνον, ῥιψοκινδυνεύω παραβόλως. « Ὅς τις παρεκινδύνευσε, « λέγει ἐν Ἀθηναίοις τὸ δίκαιον, « Ἀρχ. « Αἱ νῆες, ἐς Ἰωνίαν ἐκείνοις βοηθεῖ τολμήσασαι παρακινδυνεῦσαι, « Θκ. « Παρακεκινδυνευμένων (ἔργων ἢ ῥημ.), « Ἀξ., τὸ πολλὰ τολμηρὸν (ῥιψοκίνδυνον). «Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον « Δίθυρα Διὸς δωμάτων, ἢ « Χρόνου πόδα, « Ἀρχ.

Παρακίνδυνος (ὁ, ἡ). παλλὰ κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος.

Παρακινδύνως, ἐπίρ. Ἐπικινδύνως, ῥιψοκινδύνως.

Παρακινέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κινῶ τι παρεμπρὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ δρόμου του, μετανιώνω, παραπαλεύω (« Οἷς ἂν νεωτερίζειν ἢ παρακινεῖν τι βουλομένοις ᾖ, « Δ. Ἁλ. «Καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βατανιοῦσι εἴ τι ἀμμενοῦσιν ἐλκόμενοι πανταγόθι, ἢ τι ᾖ παρακινήσουσι, « Πλάτ. « Ἡμεῖς δὲ τὰ παρ' ἀμφοῖν ἀναγράψομεν, ἁλίγα τῆς δέξιος συνομίλης ἕνεκα παρακινδυνεύσαντες, « Πορφ.). (χειρουργ.) ἐξαρθρῶ· (μτφορ.) διαστρέφω· (πθ. ἀμτβ.) παραπονῶ. (κοιν.) σαλεύει ὁ νοῦς μου. «Γέροντα, παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, « Δκ. (καὶ δοτ. τρόπ.) «Τῶν ἐπὶ τοῖς ὠραίοις παρακεκινηκότων, « Ξεν. (ᾗ ἀπολ.) «Νουθετεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς παρακινοῦν, « Πλάτ. (καὶ ἐπιθύνω) « Ὕστερον περὶ τὴν τοῦ ἄρχειν ἐπιτολὴν παρακινήσας, « Θρφ., χαλάσας, κέψας, ἐχαλάσας (ᾗ μτβτ.) «Τὰ στρύχνον ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιέναι, « Θρφ. 2) (Γραμτ.) = Παράγω, -ομαι. «Παρακεκινηται γὰρ ἐκ τοῦ..., « Ρύζ.

Παρακίνημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακινήσεως· (χειρουργ.) μέλος ἐξαρθρωμένον· (γραμτ.) λέξις παρηγμένη ἀπ' ἄλλης, κτλ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρα-κινησίω (γ. Μ.). Κλίνω (Ἔχω διάθεσιν) πρὸς νεωτερισμούς.

Παρακίνησις, εως (ἡ), τὸ παρακινεῖν, παρασάλευμα διαστροφὴ ἐξάπιρωσις· νεωτερισμός, καινοτομία· παραφρόνησις· (γ. μτ.) παραγωγὴ λέξεως.

Παρακινητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς παρακίνησιν (παραφροσύνην). παρορμητικός. « Πρὸς ἔρωτα —, » Σχλ. Θκρ.

Παρακινητικῶς, ἐπίρ. Μὲ διάθεσιν πρὸς παραφροσύνην. « Παρακινητικῶς ἔχει, » Πλ., εἶπε σκιρτημένος ὁ νοῦς του.

Παρα-κιρνάω ἢ Παρα-κίρνημι ἀντὶ Παρακεράννυμι, Μ. κεράω. Ἀνακατεύω ὑγρόν τι μὲ ἄλλο, συγκιρνῶ κατ' ὀλίγον.

Παρακιών, οὖσα, όν, Π. ἀντὶ Παριών, (ἴδε ἰκῶ).

Παρα-κλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω πλησίον τινὸς ἢ διά τι· κλαίω παραλόγως (χωρὶς αἰτίαν).

Παράκλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακλάω, παραγωγὴ λέξεως.

Παρακλαυσιθύρον (τὸ). (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), τραγοῦδι παραπονετικὸν τὸ ὁποῖον τραγουδεῖ ὁ ἐραστὴς παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης του, (κοιν.) πατινά α. (παραδείγματα τοιούτων εἴδους τραγουδίων σωζονται τοῦ Ἀριστοφάν. τὸ ἐν Ἐκκλησ. στίχ. 945 κ. ἑ. καὶ τοῦ Θκρ. τὸ Γ'. Εἰδύλλ.).

Παρα-κλάω, Μ. κλάσω. Τσακίζω ἀπὸ τὰ πλάγια, Συγκλάω.

Παρακλείδιον (τὸ). κλειδὶν παραπεπονημένον, ἀντικλείδιον.

Παρα-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἔξω, ἀποκλείω· (συνδυάζ.) σφίνω κατὰ μέρος, παραγκωνίζω.

Παρα-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ἐν παρόδῳ ἢ κατ' ὀλίγον. « Ταῦτ' ἄρα τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην, » Ἄρχ. 2) = Παρακρύπτω. « Τὴν θέαν νυκτί—, » Σιμων.

Παρα-κλῆω, Μ. ἴσω, Ἰων. ἀντὶ Παρακλείω.

Παράκλησις, εως (ἡ), τὸ παρακαλεῖν, κάλεσμα πρὸς βοήθειαν· πρόσκλησις· παρακίνησις· παρακάλεσμα· (Γρῳ.) παρηγορία. « Τοῦ πένθους τίνα ἂν τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως; » Φιλοστρ. Ἔπιστ.

Παρακλητέον, θετ. τοῦ Παρακαλέω.

†Παρα-κλητεύω, Μ. εὔσω, Γλσ. ἀντὶ Παρακαλέω.

Παρακλητήριος, α, ον καὶ

Παρακλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρήσιμεύων πρὸς παράκλησιν, παρακινητικός· παρακλεστικός· παρηγορητικός.

Παρακλητικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακλήσεως.

Παράκλητος (ὁ, ἡ). ὁ παρακαλούμενος (προσκαλούμενος) εἰς βοήθειάν τινος, ὑπερασπιστής, βοηθός· παρήγορος· (ἰδιαιτ.) συνήγορος, (Ἀττ.) advocatus. « Ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν Πατέρα Ἰησοῦν Χριστόν, » Ἰωαννου Ἐπιστ., (ὅθ. ‖. παρὰ τοῖς Θλγ. ἰδιωνύμως) τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. « Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρός, » Εὐαγγ.

Παρακλήτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ

Παράκλητωρ, ορος (ὁ). ὁ παρακαλῶν (παρακινῶν, παρηγορῶν κτλ.), = Παράκλητος. « Εἰς τρεῖς Πατέρας καὶ εἰς τρεῖς Υἱοὺς καὶ εἰς τρεῖς Παρακλήτορας, » Νόμοκ.

Παρα-κλῆω. Ἀττ. ἀντὶ Παροκλείω.

Παρακλιδόν [παρακλίνω], ἐπίρ. Π. πλάγια, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· (τρπ.) ἀπατηλῶς, παρὰ τὴν ἀλήθειαν. « Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω, » Ὀδ. Ρ.

Παρακλίνωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Παρακλίτης.

Παρα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω τι πλαγίως· βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν, [καὶ πθ.] εἶμαι πλαγιασμένος) πλησίον τινός· παραμερίζω. (ἑλλ.) παρατρατίζω. « Ἦκα παρακλίνας κιφαλὴν ἐπὶ δεξιὸν ὦμον, » Θκρ. « Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην, » Πρ. = Παρανοίξαντες, (καὶ ἑλλ.) « Καὶ γὰρ ἐκεῖναι (αἱ μοιχευόμεναι γυναῖκες) παρακλίναται τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν, » Ἀρχ. (ᾧ πθ.) « Εἴτε γυνά τήνω παρακέκλιται, » Θκρ. (ᾧ μτγμ.) « Πελοπὶς ὅση παρακέκλιται ἰσθμῷ, » Καλλ., = Παράκειται, (καὶ μτφορ.) « Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, » Ἦσ., διαστρέφουσι. (συγγ., καθὸ καὶ συνωνυμεῖ, τῷ Παρεκκλίνω).

Παρακλίτης, ου (ὁ). ὁ πλαγιασμένος ἢ καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τινός, παρακαθήμενος, (παρθλ. Συγκλίτης).

‡Παρα-κλόζω, Μ. κλώσω, = Προσκλώζω. (εἰς τὸν Τζ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περικλόζω).

‡Παράκλυτος (ὁ, ἡ). δυσφημισμένος, [ἐκ τοῦ

Παρα-κλύω, Μ. κλύσω, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Παρακούω, δὲν ὑπακούω, ἢ δὲν καλοακούω.

Παρα-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω κατ' ὀλίγον.

Παρακμάζω, Μ. άσω. Χάνω τὴν ἀκμήν (τὴν δύναμίν, τὴν ζωηρότητά) μου, περνῶ ἀπὸ τὸν καιρόν μου, παλχώνω, ξεθυμαίνω. « Τὸ τῆς ὥρας ἄνθος (« Τὸ κάλλος ») ταχὺ παρακμάζει, » Ξεν. « Τὰ δ' ἀμυγδάλινον (ἔλαιον) παρακμάζει ταχύ, » Θφρ. « Ὅταν παρακμάζῃ τὰ τῆς ὀργῆς, » Πλάτ. « Παρακμαζόντος τοῦ κινδύνου, » Δσκρ. (ἡμτχ.) « Παρηκμακώς », ἀντὶ Παρήλιξ. « Τοὺς μὲν ἀπελεῖς, τοὺς δὲ παρηκμακότας, » Ἀρχ.

Παράκμασις, εως (ἡ), τὸ παρακμάζειν, παρακμή.

Παρακμαστικός, ἡ, όν. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς παρακμήν, ἐγγίζων εἰς τὴν παρακμήν του, ἀρχίζων νὰ ἐκπίπτῃ. « Παρακμαστικὴ ἡλικία, » Γαλ., ἡ τοῦ παρακμάζοντος.

Παρακμή (ἡ). ἡ παρέλευσις τῆς ἀκμῆς, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀρχίζει τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκλείπῃ (νὰ χάνῃ τὴν δύναμίν του, νὰ γηράσκῃ, νὰ ἐλαττοῦται). « Πυρετοῦ—, » Γαλ., τὸ πέσιμον τῆς θερμῆς.

Παρα-κνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόνω ἢ τρίβω περνῶ πολλὰ κοντά, Παρατρίβω.

Παρακνημίδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν κνημὴν ἢ τὴν κνημῖδα. ‖. (οὐσ.) « Παρακνημίδια, » Ἡδ., τὰ σκεπάσματα τῶν κνημίδων.

Παρακνήμιον (τὸ). (ἐνν. ὄστοῦν), τὸ μικρότερον τῶν δύο κοκκάλων τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Παρακνημίς· (παρβλ. Ὀπισθοκνήμιον).

Παρακνημίς, ίδος (ἡ), = Παρακνήμιον.

Παρα-κνίζω, Μ. ίσω. Τσιμπῶ κατὰ πείραζω (ἐγγίζω) μὲ τρόπον, ἰριτάρω.

Παρα-κοάω (κοέω), Ἰων. ἀντὶ Παρακούω.

Παρακοή (ἡ), τὸ παρακούειν, ἀκοὴ (βλ. σκαλία) σφαλερά. 2) τὸ ἐναντιοῦσθαι ἢ παρακοῆς, παράβασις συμβουλῆς ἢ παραγγελίας, ἀπείθεια. « Ἅπαξ παρέβημεν καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἑνὸς μὲ αἰτίαν δοῦναι, » Ἄποκ. 3) (ἰατρ.) = Παράνοια.

Παρα-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι πλησίον ἢ μετά τινος. 2) (μτγμ.) φυλάττω ὡς φρουρὸς ἐν νύκτι πουθενὰ ἢ μετά τινος.

Παρακοίμημα (τὸ) καὶ

Παρακοίμησις, εως (ἡ), τὸ νὰ κοιμᾶται τις παρά τινι, ἢ μετά τινος συγκοίτησις· συνουσία.

Παρακοιμητής, οῦ (ὁ). ὁ κοιμώμενος παρά τινι (συγκοιμώμενος· 2) νυκτικλαΐς, (ἄλλ.) Παρακοιμώμενος.

Παρα-κοιμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ (νὰ πλαγιάσῃ) πλησίον τινός· « Παρακοιμίσαι αὐτῷ τὴν παῖδισκήν, » (Ἀλέξ παρ') Εὐσ., (ὅθ.

Παρακοιμιστής, οῦ (ὁ). ὁ παρακοιμίζων τινὰ παρά τινι, προαγωγός, μαστροπός.

Παρα-κοινάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Παρακοινόομαι-οῦμαι, Μ. ωσομαι. (μὲ δοτ.) Κοινοποιῶ τι εἴς τινα, = Ἀνακοινόομαι.

Παρα-κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρακοιμῶμαι.

Παρακοίτης, ου (ὁ). ὁ παρακοιμώμενος· σύνευνος, σύζυγος.

‡Παρακοιτεία (ἡ), τὸ παρακοιτεῖν, ἢ μετά τινος συγκοίμησις. 2) ἡ πρὸς ἄνδρα νυκτερινὴν μετά ἢ πλησίον τινὸς ἀναγρύπνησις.

Παρακοιτις, τος (ἡ), Θηλ. τοῦ Παρακοίτης, γυνὴ σύζυγος.

Παράκοιτος (ὁ, ἡ), = Παρακοίτης, -άκοιτις.

Παρα-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ τι μετά ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος, προσκολλῶ, συγκολλῶ.

Παρακόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται εἴς τι, (ἰδιαιτ.) πλουμίδι κολλάμενον εἰς σκεῦος κτλ.

Παρακόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακολλάω, προσκόλλησις.

Παρακολλητικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς παρακόλλησιν· ἐξωθῆσι γλοιώδη τι προσκολλημένον ἀπό τι ἐν πλαγίῳ. « Χαμαύνη—, » Θεόχ., κλίνη ἔχουσα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον ἀκκομοδέσματα (ἀντίθ. τῷ Ἀμφικόλλος).

Παρ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον· συνοδεύω (ἐπιφερ. τοῦ "Ὅτι) παρέπομαι· (ρπ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· εἶμαι σύμφωνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαλογῶ. « Οὐ ῥᾴδιον παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς ἄνευ τῶν ἐξηγουμένων αὐτά. » Γαλ. (καὶ μτχ.) « Οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος. » Ἀρρ. Ἐπίκτ. (ᾧ μετὰ τοῦ Ὅτι). « Εἰ δὲ παρακολουθεῖς αὐτῷ, ὅτι ἀπεβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα, » αὐτ. « Οὐ παρακολουθῶν ὅσα τὸ σῦρον. » χιλιαρὸν ἐστι, « Γαλ.

Παρακολούθημα (τό), τὸ παρακολουθοῦν τινι, παρεπόμενον, (Γαλλ.) *consequence*. « Καπνοῦ παράγωγον τὸ καπνίζειν, δ ἐστι θύειν, ὡς ἐκ παρακολουθήματος, » Ἰούστ.

Παρακολούθησις, εως (ἡ), τὸ παρακολουθεῖν (παρέπεσθαί) τινι, συνέπεια.

Παρακολουθητικός, ἡ, όν, (ᾰ ἐπίρ.) = κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρακολουθεῖν, ἀκολουθῶν εὐκόλως (φυλάττων) τὴν σειρὰν τοῦ λόγου.

Παρακολουθία (ἡ), = Παρακολούθησις, συνέπεια.

Παρακόλουθος (ὁ, ἡ), ὁ παρακολουθῶν τινι ἢ χρησιμεύων ὡς συνέπεια τινός.

Παρακολυμβάω-ῶ, Μ. ἡσω. Κολυμβῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος.

Παρακομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Παρακομίζω, Μ. ἰσω. Φέρω (Μεταφέρω, Μετακομίζω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ κρυφίως ἢ κατόπιν ἢ περνῶντας ἐμπροσθέν τινος. « Γέρων γέροντα παρακόμιζε, » Κύρ. « Ἐν τῇ πομπῇ. . νῆες ἑκατὸν καὶ δέκα ἄλλα παρεκομίσθησαν, » Πλ. « Εὐρώπης ἤδη αἱ Θῆβαι σῖτον παρεκομίζοντο, » Ξεν.

Παρακομιστής, οῦ (ὁ), ὁ παρακομίζων (μετακομίζων κρυφίως ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος) τι ἢ τινα.

Παράκομμα (τό), τὸ παρακεκομμένον (παρεπόμενον) νόμισμα, παραχάραγμα. « Ὄχλοκρασία παράκομμα τῆς ἀρίστης δημοκρατίας, » Φιλ.

Παράκομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων κόμην (μαλλιά).

Παρακονάω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀκονίζω τι ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐξ ἑνὸς (ἐν γέν.) = Παρατρίβω. (μεφορ.) παροτρύνω, διεγείρω.

Παρακοντίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (πρὸς) κάτι ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρακοπή (ἡ). τὸ παρακόπτειν, παραχάραξις (νομίσματος)· (συνήθ. μτγν.) παραφροσύνη.

Παρακοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρακεκομμένος· (μτγν.) φρενοβλαβής, παράφρων.

Παρακοπτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς παραφροσύνην (παραφρόνησιν).

Παρακόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπὸ τὴν ἄκρην (ἀπὸ τὰ πλάγια) ἢ, παρὰ τὸ δέον, ἀκροτηριάζω· (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) κουφαφείρω. παραχαράττω· (ἐν γέν.) νοθεύω, ῥᾳδιουργῶ· ἀπατῶ· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) σφετερίζομαι πολὺν ἐμφορηθείς. καὶ παρακόπτω, « Ἀρτ. » Παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, « Νέων, « Νίκ.

Παρακορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Παίρνω μὲ τὴν σκοῦπαν, σαρόνω ἐκ τοῦ προχείρου.

Παράκοσμος (ὁ, ἡ) = Ἄκοσμος, ἄτακτος. (ΘΠ.

Παρακοσμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐξάπτομαι ἀπὸ θυμὸν ἢ φυλάττω πάθος (κόσον), μνησικακῶ.

Παράκουσις, εως (ἡ), τὸ παρακούειν (μὴ καλοακούειν), σφάλμα περὶ τὴν ἀκοήν. « Ἐπὶ δὲ τῆς ἀκουστικῆς (δυνάμεως ὀνόματα ἔχομεν).. ἔτι τε παρακούσεις ἢ παρακοὰς ἢ παρακούσματα· διαφέρει γὰρ εὖ μὲν γε τὰ παρὰ τὰ χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν ὅπως ἂν θέλῃ τις, « Γαλ.

Παράκουσμα (τό). πᾶν ὅ,τι παρήκουσέ (ἤ= κουσεν ἐν παρόδῳ, εἴν καλοήκουσέ) τις. ἄκουσμα λανθασμένον (κακῶς ἐννοημένον). « Οὔτ' ἀληθὲς ὂν οὔτε πιθανὸν, ἐκ παρακούσματος δέ τινος πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ πλήθους, « Δ. Ἁλ.

Παρακουστέον, θετ. τοῦ -

Παρ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι ἐν παρόδῳ· (ἐπμ.) δὲν-καλοακούω. « Προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε, « Κέβ. « Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἠκουσας, τοῦτο δὲ παρήκουσας, « Πλάτ., ἴδε καὶ Παρορῶ.

2) ἀκούω κατὰ τύχην, ἀκούω νὰ λέγουν. « Παρακούσας τις πρότερον ἔτι ἐν Σάρδεσι τοῦ Δημοκήδους τὴν τέχνην, « Ἡρ. 3) ἀκούω κρυφὰ, βάλλω αὐτί ν' ἀκούσω τί λέγουν. « Παρακούων δεσποτῶν ἄττ' ἂν λαλῶσιν, « Ἀρχ. 4) (συνκδχ.) δὲν ὑπακούω, παραβαίνω (δὲν πείθομαι εἰς) τὰ παραγγελθέντα. « Χρὴ πάντα πείθεσθαι τοῖς γονεῦσιν, ἢ ἔστιν ὃ παρακουστέον αὐτοῖν; « Μουσών.

Παρακρατέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κρατῶ τι πλησίον τινός. 2) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω. « Τρίχας ῥεούσας παρακρατεῖ, « Δακρ. 3) (ἀμτβτ.) βαστῶ, ἀντέχω· ἐπιμένω, (συγχ. τῷ Παρακροτέω).

Παρα-κραναόω-ῶμαι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος. « Παρακρεμάμενα, « τὰ ἐπουσιώδη μέρη τινὸς πράγματος, τὰ προστιθεμένα ἐνείδει παρερτήματος, τὰ πάρεργα.

Παράκρημνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρημνώδης, ἀπόκρημνος.

Παρα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Βάλλω τι πλησίον ἄλλου ἵνα τὰ συγκρίνω, παραλληλίζω· (ἐπὶ στρατ.) παρατάττω· (ἐνιοτέ) κρίνω ἐσφαλμένως (ϛ).

Παρ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. = Παρακούω, ἀφηγοκράζομαι κρυφὰ, ἢ παρεξηγῶ τὸ ἀκουσθέν, δὲν καλοακούω.

Παρακρόασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀκοὴ σφαλερά· παρακοή, ἀνυποταξία.

Παρακρούστης, οῦ (ὁ). ὁ παρακρούμενος (παρακούων), κακὸς (ἀπροσεκτος ἢ ἀπειθὴς) ἀκροατὴς, παραβάτης ἢ παρεξηγητὴς τῶν ἀκουσθέντων.

Παρα-κροκίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (Παραφέρω) ὡς ἂν κρόκος.

Παρακροτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κτυπῶ ἐλαφρὰ ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον κτυπῶ εἰς τὸν ἀέρα χειροκροτῶ ἵνα ἐγκαρδιώσω τινά· ἐνθαῤῥύνω διὰ χειροκροτήσεως.

Παράκρουσις, εως (ἡ), τὸ παρακρούειν ἢ παρακρούεσθαι, ἢ ἐκ πλαγίου ἢ πρὸς τὰ πλάγια κρούσις· ἢ παρὰ μέλος κρούσις μουσικοῦ ὀργάνου· (χημ.) = Κατάκρουσις, (Γαλλ.) *précipitation*· (μεφορ.) ἀπάτη, γέλασμα· (ἐνίοτε) = Παρακοπή, παραφροσύνη.

Παρακρουσιχόλινικος (ὁ, ἡ). ὁ παρακρούων τὴν χολίνικα (ἀπατῶν εἰς τὸ μίσημα γεννήματος), (παρβλ.) Κρουσιμέτρος.

Παρακρουσμὸς (ὁ), = Παράκρουσις. « Διανοίας —, « Μοσχ.

Παρακρουστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρακρούειν (ἀπατᾶν). 2) (ουσ.) ὁ ἐπιφέρων παράκρουσιν (παραφροσύνην), = Παρακοπτικός.

Παρακρουστικῶς, ἐπίρ. Διὰ παρακρούσεως (ἀπάτης ἢ παραφροσύνης).

Παράκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ παραπεκρουσμένος (κυρ. τὰς φρένας), παραλογισμένος, φρενόληπτος.

Παρα-κρούω καὶ (μτγ.) κρούομαι, Μ. κρούσω, -σραι. Κτυπῶ (καὶ ἐπὶ ζῴπ. Κλωστῶ) ἀπὸ τὸ πλάγι· κτυπῶν παραμερίζω· ἀπορρούω· (μουσ.) κρούω κακῶς (παρὰ μέλος) τὴν κιθάραν κτλ. (ἰδιαιτ.) κτυπῶ τὴν ζυγαριὰν ἵνα βαρύνῃ, ἢ τὸ κοιλὸν ἵνα χυθῇ (παρβλ. Κρουσιμετρέω), (ᾧθ. ἐν γέν.) ἀπατῶ· ἐξαλλοιῶ τινὰ ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ἢ ἀπὸ τὰς φρένας του, παρεκκρίπτω, παρασύρω. « Οὐκ ἂν σε παρακρούσῃ ἡ παροῦσα εὐημερία, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Παρακεκρούσθαι (τῶν φρενῶν) μοι δοκεῖς, « Αἰσχ., παρεκλελυσθαι ὁ νοῦς σου', τὰ ἔγκατ., (παρβλ. Παρακινέω καὶ Παρακόπτω). « Ὁ ἱστὸς ὥρθωται καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται, « Ἀκ. προσηρμόσθη στερεῶς εἰς τὴν κεραίαν.

Παρα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ὀπισθεν, κρύπτω ὄπως δύναμαι.

Παρακρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω πλησίον τινός.

Παρκτάιος, α, ον, = Παράκτιος.

Παρα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ ἄλλα παρὰ τὰ ὑπόῤῥα ἢ καὶ ἄλλα παρεκτὸς τῶν ὅσων ἔχω. (εἰς τὸν πρκ.) ἔχω κτῆμά τι εἰς μέρος πλησιόχωρον ἢ παρεκτὸς τῶν ἄλλων μου κτημάτων.

†Παράκτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ παράγων (παρακομίζων), (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ὁδηγῶν τὰ λαγωνικά.

Παράκτησις, εως (ἡ). τὸ παρακτᾶσθαι, πρόσκτησις κτήματος· (συνκδχ.) ἰδιαίτησίς κειμένη πλησίον ἢ ἀποκτηθεῖσα παρεκτὸς τῶν ἄλλων κτημάτων.

Παρακτίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράκτιος.

Παρακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παράγειν.

Παράκτιος, α, ον. Ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν (τὸν αἰγιαλὸν) κείμενος. « Λειμὼν —, « Σοφ. « Κύμα —, « Ἐπγρ., τὸ ὑπ. κυπᾷ εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

Παράκυκλος (ὁ), (εἰς τὸ πλθ. Παράκυκλοι καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Παράκυκλα). μέρος τι τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης.

Παρα-κυλίω, Μ. ἰσω. Κυλίω τι πλησίον τινός.

Παρακυμάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόχυρα κυμάτιον (περιφήν). « Χιτὼν —, « Ἐπγρ., (Ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσιν: ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ κυμάτια, νιφὰ, [Γαλλ.] *ondé, moiré*).

†Παρακυπτικός, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμεύων πρὸς παράκυψιν. « Θυρίς—, « Βάζ., παραθυράκι, (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) « Τὰς τῶν οἰκοδομημάτων παρακυπτικὰς, « Παχυμ.

Παρα-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον τινος· σκύπτω ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἰδῶ· κυττάζω κρυ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φὰ· ἡ ἐκ τοῦ πλησίον· βλέπω ἐν παρόδῳ, (ναιν.) ῥήγω μίαν ματιάν. (συνκύγ-) μβλις φαίνομαι καὶ φεύγω (χάνομαι), ἢ φαίνομαι (φυτρόνω) ἔξαφνα πουθενά. » Ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον, « Ἀρχφν. (παρβλ. Προκύπτω).

Παρα-κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω καὶ κύρσω, Π. ἀντὶ Παρατυγχάνω.

Παράκυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακύπτω, σκύψιμον ἀπὸ τὸ πλάγι· (ἀπὸ τὸ παράθυρον κτλ.).

Παρα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ τινα ἐν παρόδῳ (παρεισάγων αὐτὸν εἰς τὴν κωμῳδίαν μου).

Παράκωφος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι κωφὸς, ὑπόκωφος.

Παρακωχὴ (ἡ). = Παροχή.

Παρα-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου), φλυαρῶ ὅ,τι τύχῃ. 2) λέγω (ὀνομάζω) τι κατὰ παραγωγήν. « Καὶ τοὺς Νικολάους τὰ μελίπηκτα ἔκ τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς εὑρόντος παραλαλοῦσί τινες, « Εὔρ.

Παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Παρέλαβον κτλ.). Δαμβάνω τι πλησίον μου (μαζῆ μου) ἢ παρά τινος (» Κελεύει σε Περίανδρος ἔφη, καὶ Θάλην παραλαβόντα τοῦτον, « Πλ. » Τοῦτον, ἔφη, παραλαβὼν, δίδασκε ἐργάτην εἶναι λίθων, « Ακ. » Τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν, « Ἰσκρ.)· λαμβάνω τι τὸ ὁπ. μοὶ παραβίδει τις· 'παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μα (» Ψηφίσματι παραλαβόντες τὴν πόλιν, « Ἰσκρ.)· διαδέχομαι (» Πότερον, ὧν κέκτησαι, τὰ πλεῖα παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; » Πλάτ.)· (μτγμ.) μανθάνω ἐκ παραδόσεως. » Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι κτλ., « Γρφ.

Παρα-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου· λάμπω ἀμυδρῶς.

Παραλάμψεσθαι, ἰων. ἀντὶ Παραλήψεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραλαμβάνω.

Παράλαμψις, εως (ἡ), τὸ παραλάμπειν, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον λάμψις. 2) (ἰατρ.) ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἴριν τοῦ ὀφθαλμοῦ κηλὶς, (παρβλ.) Διύκωμα.

Παρα-λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. β'. Παρέλαθον κτλ.). Εἶμαι κρυμμένος πλησίον που· (μὲ αἰτ.) μένω ἀγνώριστος. » Ὡς οὐδέ σε τοῦτο παρέλαθεν, « Ἰσκρ. 2) (μσ. μὲ γεν.) = Ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ, (ῑ).

Παρα-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν)· μαλῶ τὰς τρίχας τοῦ σώματος.

Παραλεαντικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παραλεαίνειν· (ἰατρ.) μαλακτικὸς (ῑ).

Παρα-λέγω, Μ. λέξω. (ἀπν. ἐνεργ.) Παραλαλῶ. (Ἱππκρ.) 2) (συνήθ. μσ.) συλλέγω ἐν παρόδῳ· = Παρατίλλω. »Σὺ δέ, γερῶ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι, τῷ θανάτῳ μέλημα, « Ἀρχφν. 3) (ναυτ.) παραπλέω, (Ῥαλλ.) cotoyer. » Κἀκεῖθεν ἤδη παρελιγόντο τὴν Ἰταλίαν, « Διόδ. 4) (Η. μέδοτ.) κοιμῶμαι μετά τινος· (κατ' εὐφημ.) συνευρίσκομαι. »Ἀθανάτῳ παρέλεκτο θεᾷ βροτὸς, « Ὅμ. Ὕμν.

Παράλειμμα (τὸ). τὸ παραλειπόμενον, ἐπίλοιπον, ἀπομεινάρι.

Παραλειπτέον, θετ. τοῦ Παραλείπω.

Παραλειπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ παραλείπῃ (νὰ παρατρέχῃ)· (ῥτρ.) ὁ γινόμενος ἐν εἴδει παραλείψεως.

Παραλειπτὸς, ἡ, όν. Ἄξιος παραλείψεως. » Κἀθὼν δ' εὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος, ἀλλὰ διωκτός, « (Χρύσιππ. παρ') Ἀθ.

Παρα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ μέρος (εἰς τὸ πλάγιον τοῦ δρόμου μου)· παρατρέχω· (μτγμ.) παρασιωπῶ. » Πολλὰ τοίνυν ἕτερ' ἔχων εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, παραλείψω, « Δημ. » Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μεγαλοφροσύνῃ γε ὡς ἐχρῆτο, οὐ παραλειπτέον, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἕκαιον, εἴτινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν, « αὐτ., ὅ,τι ἔμεινε.

Παρ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, πασαλείφω.

Παράλειψις, εως (ῑ), τὸ παραλείπειν, ὄφημα κατὰ μέρος (ῥτρ.) παρασιώπησις.

Παραλελογισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Παραλόγως, ὡς παραλογισμένος.

Παράλευκος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (πλησιάζων) πρὸς τὸ λευκὸν, ἀσπρειώτερος.

Παρα-λεύσσω (χ. Μ.). Π. ἀντὶ Παροράω.

Παρα-λήγω, Μ. λήξω. Εἶμαι παρατελευταῖος. » Παραλήγουσα, « Γρμ., ἡ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβή. » Παραλήγει (καὶ πθ. » Παραλήγεται) διφθόγγῳ, « αὐτ., ἔχει δίφθογγον εἰς τὴν παραλήγουσαν.

Παράλη̃ξις, εως (ἡ), τὸ παραλήγειν. 2) διετὴ κατάληξις μιᾶς λέξεως.

Παραληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραλαμβάνω.

Παραλήπτης, ου (ὁ). ὁ παραλαμβάνων τι, (ἰδιαιτ.) ὁ συνάζων τοὺς φόρους, (ἄλλ.) Ἀποδέκτης.

Παραληπτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ παραλάβῃ τις.

Παραλήπτωρ, ορος (ὁ). ὁ παραλαμβάνων (ἀναλαμβάνων) τι.

Παρα-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραλαλῶ, φλυαρῶ ὅ,τι τύχῃ, δὲν ἠξεύρω τί λέγω.

Παραλήρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγει τις παραληρῶν, φλυαρία, παραλήλημα.

Παραλήρησις, εως (ἡ), τὸ παραληρεῖν, παραλήρημα. (Λτ.) δελίριαν.

Παράληρος (ὁ, ἡ). ὁ παραλαλῶν (φλυαρῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων). ‖. (οὐσ.) = Παραλήρημα.

Παράληψις, εως (ἡ), τὸ παραλαμβάνειν ἢ παραλαμβάνεσθαι, ἢ κατὰ διαδοχὴν ἢ κατὰ παράδοσιν λῆψις, 'πάρσιμον ἀπὸ τὰς χεῖρας τινος κτλ., ἀπρόασις μαθήματος. » Καθ' ἑκάστου σχήματος παράληψιν τριώβολον ἐπιδιδοῦς, « Ἰαμβλ.

Παραλία (ἡ), Ζ. Παράλιος.

Παρα-λιθάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια λιθώδης (πετρώδης).

Παράλιμνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὐρισκόμενος) πλησίον λίμνης.

Παρα-λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Παραλείπω.

Παράλιος [παρὰ, ἅλς], α ἢ ος, ον. Ὁ κείμενος (εὐρισκόμενος) πλησίον τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος. » Ὀρνιθες παράλιοι, « Σοφ., τὰ θαλασσοπούλια. »Παράλιοι, « οἱ κάτοικοι τῆς Παραλίας. »Παραλία (ἐνν. χώρα), (ἐνγέν.) ἡ παραθαλασσία, (ἰδιαιτ.) ἡ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς. » Παράλια (τὰ), (ἐνν. ἱερά) ἑορτή τις τῶν Ἀθην. » (τὸ ὁπ. δὲν φαίνεται ὅτι εἶν' ἀσφαλμ. ἐν τοῦ ἀπν. Parilia), (ἴδε καὶ Πάραλος).

Παρ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πάρομαι ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ-αλιταίνω, Μ. αλιτήσω (ἀόρ. β'. Παρήλιτον κτλ.), Π. ἀντὶ Παραμαρτάνω (μὲ αἰτ. ἑλλ. πρσθ.) » Ἢ ῥα θεοὺς παραλιτες ἀφραδίῃσιν, « Ἀπλλν.

Παραλίτης, ου (ὁ). ναύτης = ἡ ἱερὰς τριήρους τῆς λεγομένης Παράλου.

Παραλιώτης, ου (ὁ). κάτοικος τῶν παραλίων.

Παραλλαγὴ (ἡ). = Παρόλλαξις.

Παράλλαγμα (τὸ). τὸ ἀνταποκείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς παραλλαγῆς. 2) = Παραλλαγή.

Παραλλακτέον, θετ. τοῦ Παραλλάσσω.

Παραλλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόζων εἰς τὰ χρησιμεύων πρὸς παράλλαξιν.

Παράλλακτος (ὁ, ἡ). παρηλλαγμένος, ἢ ἐπιδεκτικὸς παραλλαγῆς (ἀλλοιώσεως). » Οὐ παραλλακτός, « = Ἀπαράλλακτος (εἰς τὸν Πλ. ὁ Ῥεῖσκ. διωρθ. Ἀπαράλακτος).

Παράλλαξ, ἐπίῤῥ. Κατὰ παραλλαγήν, ἐναλλάξ. » Βλαστάνει δὲ (ὁ νάρθηξ) ἐναλλάξ τὰ φύλλα· λέγω δὲ παραλλάξ τι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ, « Θκρ.

Παράλλαξις, εως (ῆ), τὸ παραλλάσσειν ἢ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην θέσιν ἢ κατάστασιν μετάβασις, μεταβολή· διαφορά· (Κάμνω νὰ διαφέρουν ἐναλλὰξ μεταξύ των) πράγματα τὰ ὁπ. κεῖνται πλαγίως ἀλλήλα. » Ὁ χαλκεὺς παραλλάττει ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας (τοῦ πρίονος), « = κάμνει τὸν ἕνα ἐξέχοντα ἀπὸ τοῦ ἄλλον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. 2) (μτγμ.) ἀλλοιῶ, μεταβάλλω (κυρ. ἀπ. μὲ γεν.). ἀλλοιῶ, μεταβάλλω (κυρ. ἀπ. μὲ χεῖρον). (ἀμτβ.) διαφέρω. (ἐνίοτε) ποικίλλω, ποικιλτεύομαι, διαπρέπω. » Παραλλάσσοντα φρένας χρηστὸς πρὸς αἰσχρὰ πράγματα, « Σοφ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβ.) » Τῷ τεύλλῳ παραλλάττει πρὸς τὰς ὥρας, « Θεόφρ. φυτρόνει ποτὲ μὲν πρωϊμώτερα, ποτὲ ὀψιμώτερα, κατὰ τὸν καιρόν. » Ἡ ἔριξ τοῦ κυπείρου πολὺ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ, « αὐτ. (καὶ ἀπρσ. γεν.) » Γυναῖκα, μηδὲν ἐγκνύσαι παραλλάτουσαν, « Πλ., (καὶ ἀπρσ.) » Παραλλάττουσιν, « Πλάτ., ἔχει διαφοράν. διαφέρει. (καὶ πθ.) » Παρηλλαγμένος μεγαλοφρόνως, « Διόδ., παρὰ φύσιν μεγαλόφρων. παραξένος διὰ τὸ μεγεθός του. » Τὸ τῆς αἰτίας.. παρηλλαγμένον, « Γρ., (παρ' Ἑλλ. Ἐξαλλάσσω). 3) περνῶ παρακάτω, παρέρχομαι· ὑπερβαίνω τὰ ὅρια μου, βγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου· ἀποπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι· (μτγμ.) παραβαίνω. » Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρόβατα τὴν ἐνέδραν, « Ξεν. (καὶ προθετ.) » Ἐκ θ' ἑτέρας ὁδοῦς παρηλλάξατο, « Πλ. (καὶ μτγμ.) » Νεανίας, ἄρτι τὸν μείρακα παραλλάξας. » Παραλλάξει φασὶν ἀπὸ

τὸ γῆρως ἢ νόσου, ἀλλὰ φαρμάαὐτ.
λληλεπίπεδον (τὸ), σχῆμα γεωμετ.
ὧν παραλληλογράμμων, ὧν τὰ δύο τοιχα εἶνε ἴσα πρὸς ἄλληλα.
λληλία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παράλληλος.
λληλίζω, Μ. (σω. Τοποθετῶ παρλως· συγκρίνω (πρὸς ἄλληλα), παλλω.
λληλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,
ράλληλος τοποθέτησις· ἢ πρὸς ἄλλ- (κατὰ παράθεσιν) σύγκρισις.
λληλόγραμμον (τὸ), σχῆμα γεωμεσυνιστάμενον ἀπὸ 4 παραλλήλους μάς.
λληλογράμμως, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα παλληλόγραμμον.
λληλοποιός (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς λληλισμόν.
λληλος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ καταν- ἄλλου ἰσομήκως κείμενος (μὲ ἴσην ὕψους καὶ μήκους ἀπόστασιν παρεκτείνους). • Προσθέσθαι χάρακα παρλήλου τῷ τείχει, « Πλό. • Ἀπὸ δὲ τῶν τελῶν παράλληλος ὁ Ῥῆνος τῇ Πυ- νη, « Στρβ. 2) ἀλλεπάλληλος, (ὅθ. ἐκ Τρμπκ.) • Ἐκ παραλλήλου σχήμα, ν δύο λέξεις ἐπάλληλοι τεθῶσι, τὸ τὰ σημαίνουσαι, ὡς « Δηθά τε καὶ δονόν, « Ἡρωδ. ‖. (τὸ οὐδ.) Παράλληλα, ίρ. ἀντὶ Παραλλήλως.
λληλότης (ἡ), = Παραλληλία.
λλήλως, ἐπίρ. Πλησίον ἢ Καταντιᾶλλήλων εἰς θέσιν παράλληλον. λλάξεις τὰ ἰσοδυναμοῦντα παραλλήτίθεται εἰς πλειοναέμφασιν, « Ἀπλλν. ραλογή, ἑαρλμ. ἀντὶ Παραγωγή.
ραλογία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς ἀναλογίας. Μετὰ παραλογίας, « Σχλ. = Παραλόγως.
ραλογίζομαι, Μ. ἰσομαι. Κάμνω κακὸν λογαριασμόν ἢ συμπερα- λογισμένον) λογαριάζομαι ἢ συλλο- ζομαι, δὲν συλλογίζομαι καλά· ἀ- συλλογισμοῦ· (ἴν. γέν.) ἀπατῶ (καὶ πθ.) ατῶμαι, (κοιν.) τὰ χάνω, παραλογιά- ω. « Ὑποκοτεύμενοι καὶ παραλογιζόνειν τοὺς λογισμούς, « Πλδ.
ραλογισμός (ὁ), τὸ παραλογίζεσθαι, κα- ς (ἐσφαλμένος) λογαριασμός· ψευδὴς ἀπατηλὸς συλλογισμὸς (σόφισμα) καὶ δι' αὐτοῦ ἀπάτη.
ραλογιστής, οῦ (ὁ). ὁ παραλογιζόμε- ς (ἀπατῶν διὰ παραλογισμῶν) τινα, ατεώνων.
ραλογιστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ατῶν (διὰ παραλογισμῶν), σοφιστικός. ραλογιστικὰ ἐρωτήματα, « Ἀρστ.
ραλογιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σοφι- ραλογιστικόν), ἀπατηλῶς.
ραλογιστός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ πατήσῃ τις διὰ παραλογισμοῦ, εὐπά- τος. « Καὶ μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζῴων παραλογιστότατον (διορθ. εὐπαραογιστότατον) ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δο- ρᾴλογος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ λόγον (ἐκτὸς ἐναντίον τοῦ λογαριασμοῦ), ἀνέλπιστος, προσδόκητος· ὁ χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), ἢ ἐναντίος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἄτοπος, (Γαλλ.) absurde. ‖. (οὐσ.) • Ὁ παράλογος, « Θκ. . ἀντὶ Τὸ παράλογον.
Παραλογότης (ἡ), ἀόκιμ. ἀντὶ Τὸ παράλογον.
Παράλογως, ἐπίρ. Παρὰ λόγον, ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ, παρ' ἐλπίδα· χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου. « Τὸ Μάγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται . . εἰ γὰρ Ἴωνες παραλόγως διὰ τοῦ λ ἐφέρουσι, « Φώτ. « Τὴν τύχην, ἣν ἂν παραλόγως συμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι, « Ἀρχ.
‡Παράλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ παραλειφθείς (μείνας κατὰ μέρος), ὑπόλοιπος.
Παρα-λοξαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον λοξόν.
Πάραλος (ὁ, ἡ). = Παράλιος. « Στρατὸς —, « Ἡρ. « Ἡ πάραλος (ἐνν. ναῦς ἢ τριήρης), « ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἱερὰ ταχύπλοα τῶν Ἀθην., τὸ ὁπ. μεταφέρει συνήθως τὰς θεωρίας εἰς τὴν Δῆλον, χρησιμεῦον παρεκτὸς τούτου καὶ εἰς ἄλλας κατεπειγούσας δημοσίας ὑποθέσεις. « Ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνηση καὶ ἡ Πάραλος, οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας ἢ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις, « Πλ. « Πάραλοι, « Ἡρ., οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ἢ οἱ ναῦται τῆς Παράλου τριήρους, (ἄλλ.) Παραλῖται. ‖. (οὐσ.) = Πάραλον, « Ἐπιγρ., εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου) παραλίου.
Παραλουργής, ές (ὁ, ἡ). (χιτὼν) ἔχων ἑκατέρωθεν παρυφασμένην ἁλουργίδα, Παραπόρφυρος. ‖. « Παραλουργεῖς, « ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν εἰς τὴν Περσίαν φορούντες πρὸς διάκρισιν παραλουργῆ καὶ οὐχὶ ὁλοπόρφυρα, καθὼς οἱ τῆς πρώτης τάξεως, (μάτια).
Παραλουργίς, ίδος (ἡ). φόρεμα παραλουργὸν, διπλοῦς παραπόρφυρος.
Παραλουργὸς (ὁ, ἡ), = Παραλουργής.
Παραλοῦται, κατὰ κρᾶσ., ἀντὶ Παραλούεται, γ', ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τῆς ὁρ. τοῦ
Παρα-λούω, Μ. λούσω. Λούω τινὰ πλησίον ἄλλου. ‖. (συνήθ. μσ.) Παρα-λούομαι-λοῦμαι, Μ. λούσομα.. Λούομαι πλησίον ἢ μετά τινος, συλλούομαι.
Παραλοφὶὰ (ἡ'. τὸ ὀπισθεν κυρτὸν μέρος τοῦ λαιμοῦ (κυρ. τοῦ ἵππου) ἀπὸ τὸ ἰνίον ἕως τὴν ἀρχὴν τῆς ῥάχης.
Παρα-λυγίζω, Μ. ἰσω. Λυγίζω τι πρὸς τὸ πλάγιον, στραγγουλίζω, = Παραῤῥάφιω.
Παρ-αλυκίζω, Μ. ἰσω. Ἁλμυρίζω ὀλίγον.
Παρα-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Παραβλάπτω.
Παρα-λυπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λυπῶ τινα ἐκ τοῦ αὐγγες, παρενοχλῶ, παραπικραίνω.
Παραλύπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Παράλυπρος (ὁ, ἡ). σφοδρὸν λυπρὸς, ὄχι τόσον πολλὰ παχὺς (εὔῤῥορος).
Παράλυσις, εως (ἡ), τὸ παραλύειν ἢ παραλύεσθαι, λύσιμον (χάλασμα) ἀπὸ τὸ πλάγι, ἴζήλωμα· (ἰατρ.) χαύνωσις, ἀκινησία) τῶν μελῶν τοῦ σώματος, παραλυσία.
Παραλυτέον, θετ. τοῦ Παραλύω.
Παραλυτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παραλύειν, χαυνωτικός. 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς παραλυσίαν.
Παραλυτος ὁ, ἡ). παραλελυμένος, ἴζηλωμένος (χαλασμένος) ἀπὸ τὸ πλάγι (ἰατρ.) ὁ πάσχων ἀκινησίαν τῶν μελῶν (παραλυσιν).
Παρα-λυτρόω-ῶ καὶ (μσ.) λυτρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ωμαι. Ἐξαγοράζω (Ἐλευθερονω διὰ λύτρων) καὶ ἄλλον τινὰ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ λυτρωμένου, λυτροῦμαι ἐν παρόδῳ.
Παρα-λύω, Μ. λύσω. Λύνω (Ἐηλόνω) τι ἀπὸ τὸ πλάγι (ἐν γέν.) χαλνῶ, κραμνίζω κτλ. • Τοῦ δὲ θώρακος ἐπιῤῥοὲς ὑπέφαινέ τι παραλύσας ἐκ τῶν ὤμων τοῦ χιτῶνος, « Πλ. « Παραλύσας τὰ σαγία, « αὐτ. « Παραλύσας τὰ πηδάλια τῶν νεῶν, « Ἡρ., τὰ ἐζυγλε. (καὶ πθ.) « Σμύρνη παρελύθη ὑπὸ Ἰώνων, « αὐτ. (ὅθεν 2) (μτμ.) προξενῶ παραλυσίαν· (ἐν γέν.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω (κυρ. καὶ μτφρ.). « Τοὺς ἵππους τῶν καμήλων εἶναι γὰρ ἥσσους θ.ἴν τῶν θηλέων, παραλύεσθαι, « Ἡρ. « Ὡς ἤσθετο πραγμάτων πλήθει παραλυόμενον ἑαυτόν, « Πλ., (παρξλ. Ἐκλύω). 3) λύνω καὶ ἄλλο τι προσέτι ἢ παρεκτός. « Λῦσαι μίαν κύνα· ἓν δὲ λύθη τὸ ζυγόν, παραλῦσαι καὶ ἑτέραν, « Ξεν. 4) (μτφ. κῦρ. καὶ τρπ. μὲ γεν.) ἀπαλλάττω (ἐλευθερώνω) ἀπὸ, ἀφ' ἑαυ. « Ἐπειδὰ παραλύειν τοὺς Ἀθ. τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς, « Θκ. « Παραλύει αὐτὸν τῆς στρατηγίας. « Ἡρ., τὸν ἐζυγλε (τὸν κεφάλε) ἀπό, τὸν ἔπαυσε. « Ἵνα μὲ ταῦδων ἕνα παράλυσον τῆς στρατηγίας, « αὐτ. « Παράλυσεν αὐτὸν τῆς ναυαρχίας. « Λκ. « Παρέλυσε τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ τῶν βασιλικῶν ἀρτιληφθέντων, « Πλδ. « Τὸ τυχεῖν πειρωμένων ἀγωνίας παραλύει δυσφορωτέρας, « Πινδ. « Βραδὺ φρονήσαι παραλύσας ἑαυτὸν τοῦ ζῆν, « Στρβ.
‡Παράλυσμα (τὸ), Γλσ. [παρά, λῦσα]. ιῦγια (κενάρι) φορέματος.
Παραμαίνομαι, Μ μανοῦμαι ἢ μανήσομαι (ἀόρ. Παρεμάνην, πρκ. Παραμέμηνα). Σχεδὸν μαίνομαι.
Παρα-μαμμάω (χ. Μ). Ἀφίνω (ἀντικαταβυλῶ) πλησίον ἄλλου φωτευγόνε σωμάτος.
Παρα-μαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Παρήμαρτον κτλ.). Ἁμαρτάνω (ἀφαλλω) ἐξ ἀπροσεξίας· ἁμαρτάνω χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶ· ἀποτυγχάνω.
Παραμαρτυρία (ἡ), (Νμ.) = Παραγραφὴ (κυρ. διὰ ζωσης φωνῆς).
Παραμαχητὸν καὶ (ῥῆθάτ.) Παραμαχοῦντες [παιά, μαχοῦμαι], οὐ (ὁ), ὥσμ. ἀντὶ Παθητος.
Παραμεγαιρίδιον (τὸ), = Παιξ ρίε.
‡Παρ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὀλίγον.
Παρα-μελίμαι, Μ. μεθήσω (ἀόρ. Παραμεθήκα κτλ.). Ἀφίνω τι κατὰ μέρος, παραλείπω· ἐξαντόνω (χαλαρόνω, ὀλίγον.
Παρ-αμείβω καὶ (μσ.) αμείβομαι, Μ. αμείψω, -ομαι. = Παραλλάττω (κοιν. τὸν), ὑπαδαίνω πλησίον τινος, ἐκφέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γομαι, (ἐπὶ ποτ.) παραβλέω· ἔκπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον. » Παραμειδομένου τοῦ στρατεύματος τὴν πόλιν, « Ξεν. » Καὶ θαλασσᾶν παραμείβεται δελφὶν, « Πίνδ. (καὶ ἀπολ.) » Ὥρη παραμείβεται, « Ἡσ., περνᾷ.

Παράμειψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραμείβομαι, παραλλαγή. « Σελήνης—, « Ν. Χουμν.

Παραμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ τι ὅλως διόλου· (χ. πτ.) ἀδιαφορῶ παντάπασι, δὲν μοι μέλει διόλου.

Παραμέμβλωκα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνες.) τοῦ Παραβλώσκω, (ἴδε Παραμολεῖν).

Παραμέμνημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Παραμιμνήσκομαι.

Παραμένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω πλησίον τινός· ἐπιμένω εἴς τι. (χ. πτ.) μένω μέχρι τέλους· (ἐπὶ ἀψύχ.) βαστῶ, διαφκῶ, δὲν χάνω τὴν δύναμίν (τὴν ποιότητά) μου.

Παράμεσος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ μέσου. »Δάκτυλος—,« ὁ μετὰ τὸν μέσον. »Παραμέση (ἐνν. χορδή), « ἡ δευτέρα τοῦ πενταχόρδου (ἱερὰ τοῦ Ἄρεως).

Παραμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι πλησίον ἢ κατὰ τὸ μῆκός τινος· μετρῶ παραλλήλως ἢ μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, ἀντιαποδίδω τὸ ἴσον· συγκρίνω ἐκ παραθέσεως· (συνκχ.) διαβαίνω πλησίον τινός, παραμείβομαι. » Ὁ τὴν τοῦ κύκλου κίνησιν παραμετρῶν χρόνος,« Πλ., κινούμενος κυκλικῶς (χωρὶς ἀρχὴν ἢ τέλος).

Παραμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πρὸς ἄλλο τι ἐκ τοῦ πλησίον καταμέτρησις (σύγκρισις). »Ἡ γὰρ πρὸς τοὺς ἥττους ἑαυτοῦ παραμέτρησις καὶ ἀντεξέτασις τὸ φρόνημα πάντως μετεωρίζει,« Γρηγ.

Παραμετρητέον, θετ. τοῦ Παραμετρέω.

Παραμιύω, Μ. μευσῶ, Δ. ἀντὶ Παραμείβω.

Παραμηκέως, ἐπίρ. Ἰων. Εἰς παραμήκη ἔκτασιν, κατὰ μῆκος.

Παραμήκης, ους (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μῆκός τινος παρεκτεινόμενος (ἐν γέν.) ἐπιμήκης, (Γαλλ.) oblongue.

Παραμηκύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι παράμηκες, τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω· (συνκχ.) ἀργοπορῶ.

Παραμηνύω, Μ. ύσω. Δηλοποιῶ τι πλαγίως, ἀφίνω μὲ τρόπον 'να ἐννοήσωσι.

Παραμήρια (τά). τὰ ἔσωθεν (τὰ πλάγια μέρη) τῶν μηρῶν.

Παραμηριαῖος, α, ον καὶ

Παραμηρίδιος καὶ Παραμήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν τῶν μηρῶν ἁρμοζόμενος. ‖ (οὐσ.) Παραμήριον (τὸ), -Παραφυσις, ᾗ (πλθ.) » Παραμηρίδια (τά), « Ξεν., τὰ θωρακοειδῆ τῶν μηρῶν σκεπάσματα, (Γαλλ.) cuissards.

Παραμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαί τι παρὰ κανόνας ἢ παραβάλλων αὐτὸ πρὸς ἄλλο (κατὰ μίμησιν).

Παραμίγνυμι (μιγνύω), Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατεύω) καὶ ἀπὸ ἄλλο τι ὀλίγον, προσθέτω μέρος, παρεισφέρω. » Παραμιγνὺς βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, « Λκ.

Παραμικρόν, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγον ἐλλείπει, σχεδόν.

Παρ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀμιλλῶμαι πρός τινα, (μὲ αἰτ.) νικῶ ἀμιλλώμενος, ὑπερβαίνω. » Παρημιλλήσατο δὲ ᾗ τὴν τούτων ἀπόνοιαν ἡ τῶν Ἰδουμαίων,« Ἰώσ.

Παράμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμιλλώμενος (συνεριζόμενος) πρός τινα, ἀνταγωνιστής, ἐφάμιλλος.

Παρα.μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαι κατά τι (πλαγίως).

Παρ-αμιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι. (μὲ γεν.) Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι ἐν παρόδῳ ἢ εἰς περίστασίν τινα.

Παρα-μίμνω, Π. ἀντὶ Παραμένω.

Παραμινυθίω, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐλαττοῦμαι παραβαλλόμενος πρός ἄλλο τι, εἶμαι μικρότερος, (Ἱππκρ.).

Παραμίξ [παραμίγνυμι], ἐπίρ. Ἀνακατόνοντας ἀνόμεσα.

Παρα-μιξολυδιάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι κατά τι (Παρενείρω καὶ τινας φθόγγους ἀπὸ) τὸν μιξολύδιον τῆς μουσικῆς τρόπον.

Παρα-μίσγω (παρτ. Παρέμισγον), -Παραμίγνυμι.

Παραμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραβλώσκω, παρακολουθῶ, συναδεύω, παραστέκομαι.

Παραμονή (ἡ). τὸ παραμένειν, ἡ συνήθης παρά τινι διαμονή· ἐπιμονή· προσκαρτέρησις, διατήρησις. » Οἶνον τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον,« Ἀθ.

Παραμόνιμος (καὶ ἐπίρ. -μως), -τῷ

Παράμονος (ὁ, ἡ). ὁ παραμένων (προσκαρτερῶν) εἴς τι, σταθερός, ἐπίμονος. (ἐπὶ πραγμ.) διαρκής, βαρύτερος. »Καλλίστην τε καὶ παραμόνιμον ἀλοιφὴν,« Γαλ.

Παραμόνως, ἐπ'ρ. Ἐπιμόνως.

Παρα-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν μορφὴν τινος ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Παράμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμβιβαζόμενος μὲ τὰς μούσας καὶ τὴν μουσικὴν· παρατράγῳδος· ἄμουσος, ἀφιλόκαλος· (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος. » Βρόμιόν ἑορταῖς παράμουσος, « Εὐρ., ἀντιχῶν τὸ ἐναντίον μέλος.

Παραμπέχω καὶ Παραμπίσχω, Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) ὅπως ἐμπορῶ· μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα (παρακάλυμμα) αἰσχροῦ τινος.

Παρ-αμπυκίζω, Μ. ίξω, Δ. ἀντὶ

Παρ-αμπυκίδω, Μ. ίσω. Δένω ἐπάνω (Ἀνασηκόνω) τὰ βαλλιάσματα μὲ ἢ ὡς ἄνω μὲ

Παραμπύκιον (τὸ). τὸ δέμα (ἢ κορδέλλα) τοῦ ἄμπυκος.

Παρα-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λέγω τι ἵνα ἐγκαρδιώσω ἢ καθησυχάσω, παραινῶ, συμβουλεύω· (συνήθ.) παρηγορῶ· (μτγμ.) ἐπανορθόνω· μετριάζω, ἀνακουφίζω, »Πῦρ ἀνάψαντες τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα,« Ἀλκίφρ. »Παραμυθούμενος τῷ εἰκότι τὸ τοῦ λόγου παράδοξον,« Πλ.

Παραμύθημα (τό). μέσον πρὸς παραμυθίαν, παρηγόρημα.

Παραμυθητέον, θετ. τοῦ Παραμυθέομαι.

Παραμυθητής, οῦ (ὁ)· ὁ παραμυθούμενος (παρηγορῶν, παραθαρρύνων).

Παραμυθητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παραμυθίαν, παρηγορητικός.

Παραμυθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ παρηγορητικὸν τρόπον, πρὸς παραμυθίαν.

Παραμυθητός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς παραμυθίας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Παραρρήτου.

Παραμυθήτωρ, ορος (ὁ), -Παραμυθητής

Παραμυθία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἐγκαρδίωσις, παρηγορία. 2) πρόφασις εὐχερὴς πρὸς δικαιολογίαν, (Γαλλ.) excuse. 3) (φρ.) ἡ τροποποίησις (διὰ παραδειγμάτων κλπ. ὑποστηρίξεως) τῆς γνώμης. »Τοῦτο παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως,« Πλάτ.

†Παραμυθικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραμυθητικός.

Παραμύθιον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται πρὸς παραμυθίαν, ἀφορμὴ παρηγορίας, μέσον πρὸς παρακίνησιν. »Παραμυθίου παραμύθια,« Πλάτ., τὰ δάκρυα τὴν ὄρεξιν φαγητά.

Παρα-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μυκῶμαι ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρ-αμύσσω, Μ. ύξω. Ξεσχίζω (γδύνω, γρατζουνίζω) τι ἀπὸ τὰ πλάγια ἢ ὀλίγον ἀπ' αὐτά.

Παρα-μύω, Μ. μύσω. Μισοκλείομαι, κλείομαι μισοκλεισμένος.

†Παράμωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρὸς (ἀστεῖος, τρελλούτσικος).

Παρ-αναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω πλησίον τινός, καθήμαι εἰς ἄμβωνα μετά τινος ὡς παραβάτης (ἴδε τὴν λ. Ἀ).

Παρ-αναβλαστάνω, Μ. βλαστήσω, -λαστάνω.

Παρ-αναγιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. β'. Παρανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω τι ἐξ ἑτοίμου (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων). »Γραμμήσας κύκλον τὸν τὰ σανίδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι, « Δίογ. »Δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ γραφὴν παρανέγνων νόμον 'Ραδαμάνθυος,« Ἀπολλόδ. 2) ἀναγινώσκω τι κατὰ παρέθεσιν πρός ἄλλο, παραβάλλω δύο ἐγγράφα πρὸς ἄλληλα, (Γαλλ.) collationner. »Μάλιστα δ' ἂν τις συνίδοι τὸ μέγεθος τῆς μεταβολῆς, εἰ παραναγνοίη τὰς συνθήκας τὰς π' ἐμῶν γενομένας καὶ τὰς νῦν ἀναγεγραμμένας,« Δημοσθ. 3) (ἡ) ἀναγινώσκω τι ἐσφαλμένον (ὄχι καθὼς εἶνε γεγραμμένον).

Παρ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω τινὰ ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τι· καταπονῶ, ταλαιπωρῶ, παραβιάζω.

Παρανάγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραναγινώσκω, ἡ ἀνάγνωσις ἐγγράφου (μέρους κτλ.) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων· παραλληλισμὸς δύο ἐγγράφων.

Παρα-να-δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἀναδύομαι πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), ξεπροβάλλω πλησίον τινός.

Παρα-ναιετάω (χ. Μ.). Π. (μὲ αἰτ.) καὶ -αιῶ, κατοικῶ πλησίον τινος· (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιναιετάω).

Παραναίω (ἀορ. Παρένασα), Π. παραναίζω τινὰ πλησίον τινός. ‖ (ω. -ομαι) -ναιετάω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραναπλίνω, Μ. κλινῶ. = Παρακαταπλίνω.

Παραναλέγομαι, Μ. λέξομαι. = Παραλέγομαι (Ι).

Παραναλίσκω, Μ. παραναλώσω (παρτ. παρανήλισκον καὶ Παρηνάλισκον κτλ.). Ἐξοδεύω παρὰ τὸ δέον ἢ εἰς μάτην. « Παραναλώσετε πάνθ' ὅσ' ἂν δαπανήσητε, » Δημ.

Παραπάλωμα (τό). τὸ παραναλωθὲν (ἐξοδευθὲν ὑπὲρ τὸ δέον ἢ ἐπὶ ματαίῳ), δαπάνη πλειοτέρα ἢ ἀνωφελής, πάρεργον ἀνάλωμα. « Ξίφους γεγόναστ παραπάλωμα. » Εὐμάθ.

Παραναπίπτω, Μ. ἀναπεσοῦμαι (ἀόρ. Παρανέπεσον κτλ.). Ἀναπίπτω πλησίον τινός.

Παραναστέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἀνασηκόνω) ὀλίγον ἐκ πλαγίου. « Τῆς γλαυβός—, » Εὐσ.

Παραναστένω, Μ. τενῶ. Ὑψόνω (ἢ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ὑψοῦμαι) πλησίον ἢ ἐκ παραλλήλου τινός.

Παραναστέλλω, Μ. τελῶ. Ἀναστέλλω (Ἀναβαίνομαι) πλησίον τινὸς ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλο τι. « Παρανατειλάσης εὐθὺς ἡμέρας. » Σων.

Παρανδρόμει-οῦμαι, Μ. ὡσομαι ἢ ωθήσομαι. (κυρ. ἐπὶ παρθ.) Περνᾷ ἡ ἁρμοδία πρὸς ὑπανδρείαν ἡλικία μου, δὲν ὑπανδρεύομαι ὅταν πρέπῃ.

Παρανίσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Παρανίσσομαι.

Παρανίμω, Μ. νεμῶ. Βόσκω (ἢ μσ. Βόσκομαι) πλησίον. 2) διανέμω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Παρανόμαι, Π. = Παρανίσσομαι.

Παρανυμφεύω, Μ. ἰσω. Κάμνω τὴν κόρην νὰ ξεντρέψῃ. « Χαρδαὶ παρανενευριασμέναι, » Ἄρστ., ξεφτισμέναι (φαγωμέναι) ἀπὸ τὴν πολυκαιρινὴν χρῆσιν, (ἐπκ.) ἐκλίβουσαι σαθρὰν ἦχον.

Παρανιόω, Μ. νεύσω. Γέρνω πλαγίως.

Παρανίσσω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Παρανίσσον κτλ.). Ὑψόνω τι (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ὑψόνομαι) πλησίον τινός. « Ἥρως παρανίσσοντας, » Σιμοκ., ἀρχομένους.

Παρανόμει, Μ. νεύσομαι ἢ νευσοῦμαι. = Παρανήχομαι.

Παρανύω, Μ. νήσω καὶ Ἰων.

Παρανήω(νηνέω), Μ. ήσω. Ἐπισωρεύω εἰς πλησίον τινός.

Παρανήση (ἡ). ἡ παρατελευταία (ἢ πλησίον τῆς νήσης) χορδὴ τῆς λύρας κτλ.

Παρανήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πλησίον (ἢ διαβαίνω κολυμβῶν ἀπ' ἔμπροσθεν) τινος. « Ἐπεὶ προτέρω παρανήξομαι, » Ὁδ. Ε. « Κύνα τὸν εἰς Σαλαμῖνα τῇ τριήρει παρανηξάμενον, » Πλ. (καὶ παραλλ.) « Τοὺς ἵππους παρὰ τὸ πλοῖα παρανηγομένους, » αὐτ. (ἢ μτφορ.) « Τῆς ἡδῆς τὸ πλεῖν παρανήχεται. » Ἴακχ.

Παρανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἀλλεπαλλήλως. Ἔχω πάντοτε νέα ἄνθη. « Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμερῶν ἀνθεῖν λέγουσι πλὴν ἀεὶ παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἀνθοῦντος κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν, » Θφρ. 2 χάνω πίστιν· τὰ ἄνθη μου, παρέχεται ὁ λαιρὸς τῆς ἀνθήσεως μου. (μτφορ.) παρακμάζω· ξυθμαίνω. « Ὅταν παρακμάζῃ ἢ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, » Πλ.

Παρ-ανίημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Παρανῆκα κτλ.). Ἐξαγάλλω (Ἀναδίδω) συγχρόνως ἢ ἐκ παραλλήλου μὲ ἄλλο τι. « Φθόγγον—, » Πλ.

Παρανικάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω.

Παρανίσσομαι, Μ. νεῖσομαι, Π. ὑπάγω παρεμπρός, παρέρχομαι, διαβαίνω.

Παρ-ανίστημι, Μ. ἀναστήσω (ἀόρ. Παρανέστην κτλ.). Σηκόνω τι (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω εἰς τὸ πλάγιον τινος ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ.

Παρ-ανίσχω. = Παρανέχω.

Παρανοιόω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς ἐννοῶ. « Παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλείστα, » Πλάτ. 2) χάνω τὸν νοῦν μου, παραφρονῶ. « Οὐ γὰρ ταὐτὸν παρανοεῖν καὶ παραπαίειν καὶ μεμηνέναι, » Αἰ.

Παρανόθευμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρανοθεύσεως.

Παρανοθεύω, Μ. εὐσω. Νοθεύων παραποιῶ, παραμορφόνω.

Παράνοια (ἡ). τὸ παρανοεῖν, παραφροσύνη.

Παρ-ανοίγνυμι καὶ Παρ-ανοίγω, Μ. οἴξω (ἀόρ. Παρανέωξα κτλ.). Ἀνοίγω ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον, ἀμισανοίγω.

Παρανομέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Παρανόμων καὶ Παρηνόμουν κτλ.). Πράττω παρὰ (Παραβαίνω) τοὺς νόμους, φέρομαι παρανόμως· (μτβ. μέ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) κακομεταχειρίζομαί τινα, ἐνυβρίζω, (ἐνίοτε ἐπὶ ἐμπορευμ.) ὁλόνω, νυθεύω. « Οὐ γὰρ ἂν ἐς τὸν νεκρὸν τοῦτο παρενόμησα, » Ἡρ. (καὶ πθ.) « Εἰς τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν πολεμίων παρανομηθεῖσα, » Πλ. (« Τὸ ὠμοτάριχον ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ταῖς κηπείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται, » (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Παρανόμημα (τό). τὸ πραχθὲν παρανόμως, ἔργον παράνομον, παρανομία. « Τὰ ἐς Κασσάνδραν παρανόμημα Δίαντος, » Παυσ.

Παρανόμησις, εως (ἡ). τὸ παρανομεῖν, νόμου παράβασις, παρανομία.

Παρανομητικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρανομεῖν.

Παρανομία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ (νὰ φέρηται) τις παρανόμως, παρεκτροπὴ ἀπὸ τῶν καθεστώτων νόμων· πρᾶξις παράνομος, βιαιοπραγία. « Ὅτι σπεύδει μετελθεῖν τὴν Περσῶν παρανομίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, » Πλθ.

Παράνομος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἢ γινόμενος παρὰ τοὺς νόμους. παραβάσης ἢ ἐναντίος τῶν νόμων· ἄχρειος, διεφθαρμένος· (ἐπὶ πραγμ.) ὄλεθρος, ἀθέμιτος. ‖ (αὐτ.) Παράνομον (τό), ψήφισμα ἐναντίον τῶν καθεστώτων νόμων, (ἀθ.) « Παράνομα γράφειν (ἐγγράφειν). » Ξεν., τὸ καθιεβάλλειν γνώμην τοιοῦτον νόμου ἢ « Παρανόμων γράφεσθαί τινα. » Ἡρ., τὸ ἐγκαλεῖν τινα ὡς προτείναντα τοιοῦτον νόμον. « Ἢν τις ἡλωκὼς παρανόμων, » Δι.οδ.

Παρανόμως, ἐπῤ. Μὲ τρόπον παράνομον, ἐναντίον τῶν νόμων (τῶν ἠθικῶν, τῆς δικαιοσύνης), ἀθεμίτως. « Ἦσν δὲ τοιοῦτον τὸ παρανομώτερος Δίγισθυ γένεσθαι, » Ἀνδκδ.

Παρανοσφίζομαι, Μ. ίσομαι. Νοσφίζομαι παρὰ τὸ δίκαιον, ἀποστερῶ (τινός τι).

Παράνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων παράνοιαν, φρενοβλαβής, παραλογισμένος.

Πάραντα [παρά, ἄντα]. ἐπίῤ. Αἴπλα, πρὸς τὰ πλάγια, (ἴδε καὶ Κάταντα).

Παρ-αντέλλω, Π. ἀντὶ Παρανατέλλω.

Παρανυκτερεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν (Διανυκτερεύω) πλησίον τινός.

Παρανυμφίος (ὁ). ὁ συνοδεύων τὸν νυμφίον (καλήμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν) ὅταν μετέφερε τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, (ἐν γέν.) παραστεκάμενος τοῦ γάμου.

Παράνυμφος (ἡ). ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ, παραστεκάμενη τοῦ γάμου, πρυβενήτρια, (κοιν.) παράνυμφη. ‖ (ἀρσ.) = Παρανυμφίος.

Παρανύσσω(ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ ἢ Κεντῶ ἐκ τοῦ πλησίον. (μτφορ.) ἐγγίζω (ἐρεθίζω) κρυφίως, δίδω ἐν παρόδῳ νύξιν.

Παρα-ξενόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καταλύω ὡς ξένος (Ξενίζομαι) παρά τινι.

Παράξενος (ὁ, ἡ). ξένος ὅς τις παρεισέφρησε πουθενά, παρέγγραπτος· ὅλως διόλου ξένος (ἀσυνήθιστος).

Παρα-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ὡς ἀγαλματοποιός, μορφόνω (σχηματίζω) τι κατὰ παράθεσιν πρὸς ἄλλο, (ἐν γέν.) παρακολουθῶ, μιμοῦμαι, (Γρμτ.) παράγω. « Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας ποιεῖ τὸν Ὀδύσσεα λέγοντα κτλ., » Εὐρ. « Ἐκ τούτων δὲ ἡ παροιμία παρέξεται ὕστερον, » αὐτ., (παρθλ. Παρατρίβω).

Παρα-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω (ἢ πθ. Ξηραίνομαι) κατ' ὀλίγον, γίνομαι.

Παράξηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξηρός.

Παραξιφίδιον (τό). ὑποκορ. τοῦ

Παραξιφίς, ίδος (ἡ). μάχαιρα πρόχειρος τὴν ὁποίαν ἔχει τις κρεμαμένην ἢ παρεζωσμένην πλησίον τοῦ ξίφους.

Παράξονις (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ ἄξονος ‖ Παραξόνιον (τό), τὸ σιδήριον τὸ ἀπεμπῆγον εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ἄξονος ἁμάξης ὅ,τε μηδέτερα ἢ τροχός. « Σχινδαλμῶν παραξονία. » Ἄρχιπ., περίττωμα λεπτολογίας, βεβιασμένα σοφίσματα, (καὶ λξ.) σφῆνες ἀπὸ πελεκυδίου.

Παραξονίσκη, ου (ὁ) καὶ Παραξονίσκος, ίδος (ἡ). = Παραξόνης. ‖ (αὐτ. ἀρσ.) = Παραξόνιον. (Θηλ.) τὸ κατώμαλμα τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης κυλινδρικὸν τμῆμα.

Παραξύνω, ἐς, ἔως (ἡ). Λττ. ἀντὶ Παρακαύνεσις (ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἀρχ. ἀπὸ τοῦ Παρεξύνω).

Παρα-ξυρέω (ἢ ξέω, ἔσω). Μ. ήσω. Ξυρίζω ἢ Ψαλιδίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, ἰσοῦμαι μὲ τὸ ξυρῶ.

Παράξυσμα (τό), [παρξύω]. τὸ διὰ παραξύσεως ἀφαιρούμενον. 2) στολισμὸς ἐνυφασμένης εἰς πέπλου ἢ χιτῶνος ταινίας. ‖ Παξέσιον (τό). = Ξυστὸν (2).

Παραπίδιον, Μ. ήσω. Σύνω ἢ Πελεκῶ τι ἐκ παρόδου ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια. (ανικδχ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περνῶ πολλὰ πλησίον τινός, περνῶν ἐγγίζω.

Παράορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Παρήορος.

Παρα-ὀρνυμι, Μ. ὄρσω, Π. = Παρορμῶ.

Παράπαγος (ὁ), [παραπήγνυμι]. ὁ μάνδαλος ἢ ὁ (Τουρκ.) σουμπὲς τῆς θύρας.

Παραπαίγνιον (τὸ). πάρεργον, παίγνιον.

Παρα-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ τινα κατ' ἄλλον (διαφορετικὸν) τρόπον ἢ ὡς ἐν παρόδῳ, μεταπείθω ἐπὶ τὸ βέλτιον (σωφρονίζω) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. « Πολλοὺς καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν, « Κλιμ.

Παρα-παιδεύω, Μ. εὔσω. Παιδεύω βαθμηδὸν καὶ ὡς ἐν παρόδῳ.

Παρα-παίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω ἢ Περιπαίζω ἐν παρόδῳ.

ξΠαραπαιόντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παραπαίοντος (τρελλοῦ).

Παράπαισμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος παραπαίοντος (τρελλοῦ).

Παράπαιστος (ὁ, ἡ), = Παράφρων, φρενοπλήκτος, ξἐκ τοῦ

Παρα-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ πλάγια (ξ ὄχι εἰς τὴν μέσην, ἐκεῖ ὅπου πρέπει)· (μὲ γεν.) ἐξέχαινα ἀπὸ τὸν δρόμον μου, δὲν πάγω ἴσια. παροχρατίζω. (τρπ.) παρεκτρίπομαι. (μὲ γεν.) » Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπαίειν, « Πλθ. (ὀθ. συνήθ.) » Φρενῶν—, « Λξ. , = Παραφρονεῖν. (καὶ χ. πτ.) » Ὦ δέσποθ', ὡς παραπαίεις, « Ἀρχφ.

Παρα-πάλλω. Μ. παλῶ. Σείω (Κουνῶ) τι ἐκ τοῦ πλησίον· τινάζω παρεμπρὸς (παρέκει).

Παράπαν, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πᾶν, ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν γένει συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (προηγ. ἀρνήσ.) ὁλάτελα, παντάπασι, διόλου. (συνήθ. μετὰ τοῦ ἀρλ α) » Οὐδὲ κινεῖται τὸ παράπαν (ἢ ὑφ' ἓν) σοπαράπαν, « Γαλ. »Καὶ ταῦτ', ἀποκριναμένου τὸ παράπαν οὐδὲ γεῦ, « Δρχφ. « Ἐπὶ δηκόσια τὸ παράπαν ὁποδιδοῖ, « Ἡρ. » Ἀπαλλάσσετο ἐκ τῆς χώρης τὸ παράπαν, « αὐτ.

Παρ-απ-αντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι, = Προϋπαντῶ.

Παραπάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἀπ' ἔξω, καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Παρ-απάσσω, Ἰων. ἀντὶ Παραφάσσω.

Παραπατός, ἡ, ὀν. Πασπαλισμένος ἀπ' ἔξω καὶ ἀπ' ἐκεῖ. ||. (οὐσ.) Παραπαζόν, « Ἱππκρ., εἶδος κολλυρίου.

Παρα-πατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶν παραπείθω, ξεπλανῶ.

Παρ-απαφίσκω, Μ. παραπαφήσω (ἀδρ. Ε'. Παρήπαφον κτλ.), Π. = Παραπατάω. » Μολπῆσι παρήπαφον πέτρας, « Ὀρφ. (καὶ κυτὰ διάλυσ.) » Παρα μ' ἤπαφε δαίμων, « Ὀδ. Ξ.

Παρα-πεζεύω, Μ. εὔσω. Ὁδοιπορῶ πεζὸς πλησίον τινός.

Παρα-πείθω, Μ. πε'σω. Καταπείθω (κυρ. δι' ἀπειλῆς), μεταπείθω.

Παρα-πειράω-ῶ καὶ (μσ.) πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -σομαι. Δοκιμάζω μέ τρόπον, ἀποπειρῶμαι.

Παράπειρος, ἡ, ὀν. Ἔμπειρος ἀπὸ τὰ πλάγια, παράξενος.

Παραπειστέον, θετ. τοῦ Παραπείθω.

Παραπειστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπείθειν (μεταπείθειν).

Παρα-πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Πελεκῶ ἀπὸ τὰ πλάγια, παραξέω.

Παραπεμπτέον, θετ. τοῦ

Παρα-πέμπω, Μ. πέψω. Στέλλω παρεμπρὸς· διαβιβάζω· συνοδεύω· (τρπ.) παρατρέχω. ||. (μσ.) μακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, Ἀποπέμπομαι· χωρίζω (τὴν γυναῖκα μου). » Παραπέμπων ἑαυτὸν πόποις καὶ μουσικῇ, « Πλ., ἐπερνοῦσε τὸν καιρόν του, διεσκέδαζε, (παρβλ. Παράγω).

Παράπεμψις, εως (ἡ), τὸ παραπέμπειν ἢ παραπέμπεσθαι.

Παραπεπλεγμένως [παραπλέκω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνάκατα, ἐμπερδεμένα· ὁμοῦ, ἀντάμα, ἐντυπωτῷ.

Παραπεποιημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφαλερῶς, οὐχὶ γνησίως.

Παραπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παραπετάνυμι.

Παρα-περι-ποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, παρακολουθῶ τινα εἰς τὸν περίπατον.

Παραπέταλος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τεχν. καπλαδισμένος) μὲ πέταλα (φύλλα) μετάλλου.

Παρα-πέταμαι, = Παρίπταμαι.

Παρα-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω ('ἐξαπλόω) τι πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος, σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ παραπέτασμα. « Τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας, « Πλθ. (καὶ μτφ.) » Ἐκ δὲ τοῦ οἰγόμενος παραπέπταται ἀνδράσι Πόντος, « Διον., ἐκτείνεται.

Παρα-πετάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Παραπέτομαι.

Παραπέτασμα (τὸ) [παραπετάννυμι]. τὸ ἔμπροσθέν τινος ἁπλωμένον σκέπασμα, (Τουρκ.) περδές· (μτφορ.) πρόσχημα, παρακάλυμμα.

Παρα-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Παρίπταμαι, πετῶ πλησίον ἢ ἐπάνω ἀπὸ τινος, ὑπερβαίνω ἢ παρέρχομαι πετῶν. » Τὰ μὲν φεύγοντα διωκειν οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσῳ κείμενα παρπέταται, « Καλλ.

ξΠαράπεψις [παρὰ, πέπτω], ως (ἡ). ἐντελὴς χώνευσις.

Παράπηγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται (καρφώνεται ἢ κρεμᾶται) πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· (ἰδικωτ.) πίναξ περιέχων ἐγκεχαραγμένους νόμους, συνθήκας καὶ ἄλλας δημοσίας διατάξεις ἢ ἀστρονομικὰς, χρονολογικὰς, κλπ. παρατηρήσεις (εἰς εἶδος καλενδαρίου) ἢ τοὺς κανόνας ἐν συνόψει ὁποίας δήποτε ἐπιστήμης καὶ ἐκτεθέμενος πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ· (μτφορ.) ὑπόδειγμα, διατύπωσις. 2) ἀστρονομικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς παρατήρησιν τῆς ἐπιτελλῆς ἢ δύσεως τῶν ἀστέρων. 3) (εἰς τὸν Μ. Ἀλεξ.) ξυσμὸς, ἀντὶ Παράθηγμα, ξἐκ τοῦ

Παρα-πήγνυμι, Μ. πήξω. (ἐν γέν.) Ῥιπτῶ (Καρφώνω) τι πλησίον τινός· (ἰδικωτ.) σημειώνομαι εἰς πίνακα καὶ τὰ δελτία (Γαλλ. afficher) πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ἢ ἐνθετίζω εἰς συνοπτικὸν (πρόχειρον) πίνακα τὰ σχετικὰ μέρη ὁποιασδήποτε (ἐπιστήμης (ἐν γέν.) συνθέτω

Παρα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ παρεμπρὸς (μτφορ. μὲ αἰτ.) καταπατῶ, παραβαίνω Τοὺς νόμους—, « Αἰσχλ.

Παραπηλωτός, ἡ, όν, (γεωπον.). Ἀλληλονος μὲ πηλὸν (λάσπην).

Παραπήχιον (τὸ). (ἀνατομ.) τὸ μικρότερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ πήχεος (τοῦ κατ' ἐμὲ βραχίονος).

Παράπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ μήκους τῆς χειρός. ||. (οὐσ.) Παράπηχυς (μέτ.) εἰδ. λευκοῦ γυναικείου ἱματίου μὲ πορφυρῆν (οὖγιαν) εἰς τὰ πλάγια.

Παρα-πιέζω, Μ. ἴσω. Θλίβω (Πιέζω) ἀπὸ τὰ πλάγια. » Δεῖ ἑκατέρωθεν δὲ τὼν χειρῶν παραπιέζειν τὴν κεφαλὴν ἴσως, ρουργ. Παλ. 2) (μτφορ.) σπενοχωρῶ κατὰ πολλὰ, παρενοχλῶ, παρεξηγῶν, (ὀθ.

Παραπίεσμα (τὸ) καὶ

Παραπιεσμὸς (ὁ). ζούλιγμα ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη· (μτφορ.) σπενοχώρημα, παρενόχλησις.

Παρα-πικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω (ἐκπικρῶ) τινα ἐκ τοῦ πλησίον, παροργίζω.

Παραπικρασμὸς (ὁ). τὸ παραπικραίνεσθαι, παροργισμός.

†Παράπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρός, πικρίζων, πικρούτσικος.

Παρα-πίμπρημι, Μ. παραπρήσω. Καίω ἀπὸ τὰ πλάγια· συγκαίω (καὶ πθ.) αἰσθάνομαι. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἱππ. καὶ Σερβ. Ιε', ὁ Courier ἐξήγησε se gorger) πρήσκομαι, ἴδε Παράπρησμα.

Παρα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. β' Παρέπεσον κτλ.). Πίπτω πλάγια (δίνομαι) εἰς τὸ πλάγιόν τινος. » Οἱ ἱππεῖς πάντες, ἓξ ὧν τῶν πλατέων, παραπίπτουσι πρὸς τὰ ὕπτια πειοῦνται τὸν πολέμιον, « Ἀρρτ. 2) πίπτω παράμερα ἀπὸ τὸς τῆς συνήθους ἢ δυνηκούσης ὁδοῦ μου), ἐκπίπτω, χάνομαι, (κοιν.) παραφέρω, (τρπ.) σφάλλω, λανθάνομαι (β' γεν.) ἀπομακρύνομαι, ἀποπλανῶμαι· εἶναι δὲ τὸ πανδάλιον ἔφασκε τριπλοῦν σὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, « Ακ. (Φιλεξ.) (τρπ.) » Ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι μᾶλλον παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τὴν ναυάρχους, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Παραπίπτειν τῆς ἀληθείας, « Λξ., (παρβλ. Λανθάνω, Πίπτω). 3) (τροπρ. ἢ κατὰ μτχ.) περιστρέφομαι (ἐβγαίνω) κατὰ περίπτωσιν ἔξω ἀπὸ τὸ προσθέν ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος διαλεγομένου, μὲ συναπαντᾷ τις ἐν τῷ περιπάτῳ (τρπ.) = Συμπίπτω, συμβαίνω. « Συνέκυρησε κατὰ τύχην παραπίπτων ἢ νηστεία, « Ἡρ. » Θηρίον ἀκοντίσαι ὅπου ἂν παραπίπτῃ, « Ξεν. « Καιροῦ παραπεσόντος, « Πλουτ. (καὶ ἀπόλ.) » Ὁ παραπεσών, « Πλθ. ὁ τυχών. (καὶ πθ.) « Τὰ παραπίπτοντα, αἱ παρεμπίπτουσαι διατάσεις.

†Παρα-πλαγ' άζω, Μ. άσω. Βάλλω ἀπὸ πλα (πλαγ.α) πλησίον τινὸς ἢ ἀλλοῦ τι, (ὀθ.

†Παραπλαγασμὸς (ὁ). τὸ παραπλαγάζειν (ἰδικωτ.) πολλὰ σπάνιον τι πλάγιον.

Παράπλαγξ, (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πλάγιος.

Παρα-πλαλάω, Μ. πλαλήσω. Π. κάμνω νὰ χάσῃ τὸ σπρὸ τιμοῦ (ἢ ἴσως ὁ τὸν δρόμον του, νὰ παραπατήσῃ) (μτφορ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ω, (καὶ πθ. ἡ ἀμτθτ.) ἀποπλα-
ινάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλανῶν παρα-
παρασύρω), ἀποπλανῶ, ξελογιάζω.
σις, εως (ἡ), = Παραπλασμός,
ησις.
σμα (τὸ), [παραπλάσσω], τὸ
λλόμενον εἰς τι· (κυρ. δὲ) κηρίον
σμένον τὸ ὁπ. προσεκόλλων εἰς
ιώριον βιβλίου ὡς σημεῖον λέ-
ριβόλου ἢ ὑπόπτου. 2) πλάσμα
ρφον, τέρας, ἔκτρωμα.
σμός (ὁ), τὸ παραπλάσσειν, ἡ
γέου προσκόλλησις ἢ μεταπλα-
ἀπὸ τὸ χεῖρον), παραποίησις. ||.
.) τὸ προσκολλώμεναν ἐπίτηδες
ἢ ἡ συναζομέ.η ἀπὸ τὴν πολυ-
λέρα παρὰ τὸ ατόμιον καὶ τὰς
τοῦ αὐλοῦ.
λάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσκολ-
εἰς τὰ πλάγιά τινος· προσθέτω. (εἰς
ημασ. ταύτην νομίζεται ἐσφαλμ.
ερμπλάσσω). 2) μεταποιῶ (κυρ.
χείρονι), παραποιῶ· παραμορφόνω.
ἄ πολλὰ νέξ παραπλάσσειν θέ-
Πτωχοπρόδρ. (καὶ πθ.) « Εἶσί δ' ἐ
ει παραπλάσθαι τὸ ὄνομα (τῆς
θείας), « Ἐτμλ.
λασμα (ὁ, ἡ), παραπεπλασμένος
επποιημένος), μὴ γνήσιος.
λεγμα (τὸ), πλεκτὸν τὸ ὁπ. προσ-
αι εἰς τὰ πλάγια ἄλλου ὑφάσ διὰ
ισμον, [ἐκ τοῦ
πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ἀνά-
ἢ ἀπὸ τὰ πλάγιά τινος, ἐμπλέκω·
πλεξίδιας (κυρ. προσθέτων καὶ
μαλλιά). (ἐν γέν.) = Παρεμβάλλω,
Μ.) παρενείρω. « Τοῖς ἱστορουμένοις
πλέκει καὶ μύθους, « Βύζ. (ἐκ κα-
πλέκω· « Τῆς ἱερᾶς βοτάνης μικρόν τι
πλεκῶν, « Γαλ.
πλευρίδια (τὰ), τὰ σκιπάσματα τῶν
ρῶν τοῦ καταφράκτου ἵππου, (κυρ.
τοῦ
πλευρίδιος καὶ
πλευρος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν πλευ-
κείμενος ἢ φορούμενος· πλαγινός.
πλευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσθέτω (Ἐφ-
ζω) τι εἰς τὰ πλευρά (εἰς τὰ πλά-
τινος.
πλευστέος, α, ον, θετ. τοῦ =
πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι.
(Διαβαίνω μὲ τὸ πλοῖόν μα) πλη-
τινος. πλέω τὴν ἄκρην ἄκρην,
λ.) cotoyer. 2) πλέω (περνῶ μὲ
ου)παρεμπρός. 3) πλέω ὁμοῦ, συμ-
λ.)πόρα-κάρικας τῶν ἐμπορικῶν
ω.
πλεγγίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παραπλεγγία,
παπλεξία.
πλεγγικος καὶ
πλεκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς.
πεπημένος ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς
πλεξίαν. « Παρελθὴ παραπλεγγι-
« ἵππκρ.
πλεκτὰς καὶ
πλεξ ζπαραπλέκω], ἄγας (ὁ, ἡ).
μένος ἀπὸ τὰ πλάγια. « Ἠΐων —,«
Κ., παραιγιάλιον ὁμαλὸν (ὅπου
τὰ κύματα προσβάλλουν ησυχώτερα).
2) (συνήθ. μτγμ.) παράφορων ἢ ἡλίθιος.
« Ὑπὸ τοῦ ὑοσκυάμου καλουμένου οἱ φαγόντες παραπλῆγες γίνονται, « Ξεν.
3) (ἰατρ.) = Παραπληκτικός.
Παραπληξία (ἡ), (ἰατρ.) ἀποπληξία (παραλυσία) τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, ἡμιπληξία. 2) παραφροσύνη ἢ ἠλιθιότης (κυρ. ἐξ αἰτίας ἀποπληξίας).
Παρα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τὰ μείναντα κενὰ μέρη, ἀπογεμίζω, παραγεμίζω. (Γρμ.) περιττεύω, χρησιμεύω ὡς-
Παραπλήρωμα (τὸ). τὸ προσιθέμενον πρὸς παραπλήρωσ.ν (ἵνα γεμίζῃ τὸν τόπον), πάρεργον.
Παραπληρωματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς παραπλήρωμα.
Παραπληρωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παραπληρώματος.
Παραπλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὗσ. τοῦ Παραπληρόω, παραγέμισμα (χωρὶς ἀνάγκης).
Παρα-πλησιάζω, Μ. άσω, = Παρομοιάζω, εἶμαι =
Παραπλήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πλησιάζων ἀμέσως, ὅλως διόλου πλησίος· (συνκδχ.) ὁ ἔχων κἄποιαν ὁμοιότητα, σχεδὸν ὁ αὐτός, παρόμοιος. « Δίθυος παραπλησίους ὁπλαῖς τὸ μέγεθος, « Ξεν. « Παραπλήσιοι ἀμφοτέρωις τὸ πλῆθος, « αὐτ. (καὶ ὑπερθετ.) « Ἐσθῆς τῇ Κορινθίᾳ παραπλησιωτάτη, « Ἡρ. ||. (τὸ οὐδ.) Παραπλήσια, ἐπίρ. ἀντὶ =
Παραπλησίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παραπλήσιον, ἀχεδὸν ἐπίσης ἢ ὁμοίως, παρομοίως. « Ἀγωνισάμενος οὕτω παραπλησίως, « Ἡρ., Ἰαυβρόπως, χωρὶς ν' ἀποφασισθῇ ποίος ἐνίκησε.
Παρα-πλήσσω, Μ. πλήξω. Κτυπῶ εἰς τὸ πλάγι (ὄχι ἐκεῖ ὅπου πρέπει)· κτυπῶ (παίζω) τὴν κιθάραν κτλ. παρὰ μέλος· (μτγμ.) πίπτω παραπληξίαν παραφρονῶ, (παρβλ.) Παρακρούω. « Παραπεπληγμένην τὴν διάνοιαν ἔχων, « Ἀρστ. « Γέλωτι παραπεπληγμένῳ, « Εὐρ.
Παραπλόκαμος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πλοκάμους (πλεξίδας) ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς.
Παραπλοκή (ἡ), τὸ παραπλέκειν, ἡ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ προσθήκην πλοκή· (μτγμ.) = Παρεισαγωγή. « Χιμῶν —, « Σξτ.
Παράπλοος-ους (ὁ), τὸ παραπλέειν, πέρασμα μὲ τὸ πλοῖον ἐκ πλαγίου ἢ ἐπέκεινά τινος· (συνκδχ.) ὁ τόπος (αἰγιαλὸς) τὸν ὁπ. παραπλέει τις. || (ἐπιθετ.) ὁ παραπλέων (πλέων πλησίον τινός). « Παράπλους ποιησάμενος τοὺς παρῶνας, « Σδ., διατάξας νὰ τὸν συντροφεύουν παραπλέοντες.
Παρα-πλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω πλαγίως.
Παρα-πλώω, Ἰων. ἀντὶ Παραπλέω.
Παρα-πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ (Ἐβγαίνω ὡς ἄνεμος) ἀπὸ τὸ πλάγι· ξιφυσῶ. « Παραπνεύσασης δὲ τῆς σικύης, « Ἥρων.
2) (μὲ γεν.) μυρίζω ὡς ἄν, ἔχω ὁσμὴν σχεδὸν ὁμοίαν μέ. « Ὀποβαλσάμου —, « Δσκρ.
Παραπνοή (ἡ), τὸ παραπνέειν, φύσημα (ξεφύσημα) ἀπὸ τὸ πλάγι· (συνκδχ.) τρύπα δι' ἀπ. παραπνέει (ξεφυσᾷ, ξεθυμαίνει) τι. « Περιπλάττοντες κηρῷ, παραπνοὴν μὴ ἀπολείποντες, « Γεωπον.
Παραπόδας, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πόδας, εὐθὺς (ἀμέσως) κατόπιν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἐν τῷ ὅμα.
Παρα-ποδίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ παραστραπίσῃ, (μτφορ.) ἀποπλανῶ. 2) βάλλω πρόσκομμα, Παρεμποδίζω.
Παραπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ πόδας (ἑξάμηνος), παρὼν, πρόχειρος.
Παραποδισμός (ὁ), τὸ παραποδίζειν, ἐμποδισμός.
Παραποδιστός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ παραποδίσῃ (παρεμποδίσῃ), ἐπιδεκτικὸς κωλύσεως.
Παρα-πο-δύομαι, Μ. δύσομαι. Ξεγυμνόνομαι καὶ ἐγὼ συγχρόνως (Ἑτοιμάζομαι) ἵνα παλαίσω.
Παρα-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι παρὰ τὸν καθ' αὐτὸ τύπον, κατασκευάζω (μὲ κακὸν σκοπόν) τὸ ὅμοιον· νοθεύω. « Παραποιησάμενος σφραγῖδα, « Θκ., ἔκαμε ψεύτικην βούλλαν.
Παραποίημα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ παραποιημένον (ψευδῶς μεταμμένον, νενοθευμένον). (ἰδιαιτ.) λέξις παραποιημένη ἀπὸ τὸ γελοιώτερον, (ἄλλ.) Παράγραμμα, (Γαλλ.) calembourg. (Ἀρστ.). (εἰς τὸν Ἱππκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρατύπημα).
Παραποίησις, εως (ἡ), τὸ οὗσ. τοῦ Παραποιέω, ψευδὴς μίμησις, νόθευσις.
Παραποιητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς παραποίησιν.
Παρ-απο-λαύω, Μ. λαύσω. (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω τι ἐν παρόδῳ (κατὰ περίστασιν), ὠφελοῦμαι ἢ βλάπτομαι κατὰ σύμπτωσιν.
Παρα-πολλύμι, Μ. ολέσω. Χάνω (ᾗ υσ. Χάνομαι) ἐπὶ ματαίῳ. « Παραπόλωλε, « Δμ., ἐχάθη ἄδικως.
Παραπολύ, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πολύ, κατὰ πολλά, μὲ πολλὴν μεταξὺ διαφοράν.
Παρα-πομένω, Μ. μενῶ, Μένω (ἀπατηρῶμαι) παρά τινι.
Παραπομπή (ἡ), τὸ παραπέμπειν ἢ παράπεμπεσθαι, συνόδευσις (γάριν ἀσφαλείας), συμπαρακόμισις, (Ἰταλ.) convoio.
2) σημείωσις τοῦ ἀναφερομένου ἀπὸ σύγγραμμα χωρίου ἵνα τὸ ζητῆσῃ ἐκεῖ ὁ ἀναγνώστης. (Γαλλ.) renvoi.
Παραπόμπιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς παραπομπήν τινος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπέμπειν (συνοδεύειν).
Παραπομπὸς (ὁ, ἡ), ὁ παραπέμπων (συνοδεύων πρὸς ἀσφάλειάν) τι ἢ τινα.
Παρ-απόναμαι, Μ. ονήσομαι. (μὲ γεν.) Ὠφελοῦμαι ἐν παρόδῳ ἀπο.
Παραπόντιος (ὁ, ἡ), Ω. ἀντὶ Παράλιος, παραθαλάσσιος.
Παρα-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) πλησίον ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος. (συνκδχ.) παρατρέχω. « Ἀκρόαμα οὐδὲν οὐδέποτε παρεπορεύετο, « (Φιλοστρ. παρ.) Αθ. 2) = Παρακολουθῶ. « Παρεπορεύοντό τινες τῶν φίλων συντηροῦντες τῇ Φρυνίνῃ, « Διόδ.
Παρα-πτύρ-πτω, Μ. ρύσω. Πτύω μὲ πρίπον ἀπὸ πάνω μου, ἀποβ.πτω ζωηρίνων.
Παραπόρπιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔγκων ὡς τὸ πλάγιον πορπώνων, σταλαγμένος ἀπὸ παρειὰν εὐῶνα, (συγγ. τῷ Περιπορφύριος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραποτάμιος, α ή ος ον. Ὁ πλησίον (εἰς τὰς ὄχθας) ποταμῷ κατοικῶν ἢ κείμενος.

Παρα-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Πράττω τι παρὰ τὸ θέμις (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, παρὰ τὰς ὁδηγίας μου). « Παρὰ τὰ μεμαντευμένα πρήσσων διεφθάρη· εἰ γὰρ μὴ παρέπραξε μηδὲν κτλ. « Ἡρ. 2) εἰσπράττω (ἀργυρολογῶ) παρανόμως, (Πλ. Ἀγ. 16). 3) ἀντενεργῶ (ἔξωθεν), ἀντιπράττω. « Οὔτε πολυπραγμονῶντι, οὔτε παραπράττων, « Δ. Κάσσ.

Παραπρεσβεία (ἡ), τὸ παραπρεσβεύειν, ἡ παρὰ τὰς ὁδηγίας καὶ ἐναντίον τῶν συμφερόντων τοῦ ἐντολέως ἐκτελεσθεῖσα πρεσβεία.

†**Παραπρεσβευτής**, οῦ (ὁ). ὁ παραπρεσβεύσας, ἔνοχος παραπρεσβείας.

Παρα-πρεσβεύω καὶ (μα.) **-εύομαι**, Μ. εὑσω, -ομαι. Ἐκτελῶ κακῶς (Ἐμπορεύομαι πρὸς ἴδιον ὄφελος) τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθην πρεσβείαν, παραβαίνω τὰς ὁδηγίας ἢ προλίδω τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τοῦ ὁπ. πρεσβεύω.

Παράπρησμα (τὸ), [παρα- πίμπρημι], εἶδ φύματος (πρηξίματος, κιρσοῦ) τῶν ἀρμῶν τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων, (ἄλλ.) Μελικηρὶς καὶ Ὑδατίς.

Παρα-πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Παραπράσσω.

Παράπρισμα (τὸ). πριονίδι ξύλου (κτλ.) πριονιζομένου πλαγίως ἢ στραβά. 2) (Ἱππιατρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράπρησμα, [ἐκ τοῦ

Παρα-πρίω, Μ. πρίσω. Πριονίζω τι πλαγίως ἢ στραβά.

Παρα-προθεσμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πράττω τι παρὰ τὴν προθεσμίαν, παραβαίνω τὴν προθεσμίαν.

†**Παραπροθεσμία** (ἡ). παραμέλησις τῆς προθεσμίας.

†**Παρα-προνοέω-ῶ**, Μ. ἤσω. Προνοῶ (Προστοχάζομαι) τι παρεκτὸς τοῦ προκειμένου.

†**Παρα-προσδέχομαι**, Μ. δέξομαι. Παραδέχομαί τι ἀπροσέκτως ἢ ἐν παρέργῳ.

†**Παρα-προσ ποιέομαι-οῦμαι**, Μ. ήσομαι. Προσποιοῦμαί τι παρὰ τὴν ἀλήθειαν, ὑποκρίνομαι.

†**Παραπροσποίησις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑπόκρισις.

Παρα-προσωπίς, ίδος (ἡ), = Προσωπεῖον, προσωπίδα.

Παρα-πρυτανεύω, Μ. εὐσω, = Παραβραβεύω.

Παράπταισμα (τὸ). λάθος, σφάλμα, παράπτωμα, [ἐκ τοῦ

Παρα-πταίω, Μ. πταΐσω. Σκονδάπτιον παρασταθίζω· (τρπ.) ἀποτυγχάνω, (μέ γεν.) ἀποπλανῶμαι· παρεκτρέπομαι. « Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπταίων, « Πλδ., (ἄλλ. διορθ. Παραπαίων).

Παράπτερον (τὸ). ἡ πλαγία πτέρυξ οἰκοδομήματος.

†**Παρα-πτερυγίζω**, Μ. ἴσω, Γλσ. κτυπῶ (ἀπὸ χαρὰν) τὰς πτέρυγάς μου, ἢ πτερυγίζω πλησίον τινὸς (καθὼς οἱ πετεινοὶ περὶ τὰς ὄρνιθας), (ὅθεν μτφρ.) κολακεύω.

Παρ-άπτομαι, Μ. ἅψομαι. (μέ γεν.) Ἐγγίζω τι ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ ἢ ἐπιπολαίως χαϊδεύω [ζ]. « Ὑποβαλσάμῳ παραπτόμενος ἐν τῷ ἀναπλέττειν, « Γαλλ., βρέχων ὀλίγον τὰ δάκτυλά σου μὲ ὀποβάλσ. ἐν ᾧ τὰ πλέθειες.

Παρα-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνων ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ στόματός μου (« Ἀφρόν—, « Φλγρ.)· (μτνμ.) προφέρω λέξεις ἀσήμους, (ἐν γέν.) λέγω ὅτι μοῦ καταίδῃ, ὁμιλῶ ἐν παρόδῳ. « Φιλοσράτος .. τοὺς τῶν σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρεπτυσε βίους,« Εὐνάπ. (καὶ πθ.· « Τῆς συγκλήτου βουλῆς παραπτυσθέντες ἐξεβράσθησαν,« Εὐς ,(παρβλ. Παραβλύζω).

Παρ-άπτω, Μ. ἅψω. Προσαρμόζω τι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς. « Κῶπα χερσὶ παραπεσμένα, « Σαφ. 2) ἀνάπτω ἐν παρόδῳ. « Ἐγὼ τὸν νόμον παράπτω, αὐτὸς δὲ τὴν χάριν φωταγωγεῖ, « Ἱππολ.

Παράπτωμα (τὸ). σκόνταμμα (μτφρ.) σφάλμα, ἁμάρτημα, (ἐπὶ πολέμου) ἧττα, ἀποτυχία.

Παράπτωσις, εως (ἡ), τὸ παραπίπτειν (πίπτειν πλάγια ἢ παράμερα)· χάσιμον τοῦ δρόμου· παραστράτισμα (μτφρ.) παράβασις· ἀποτυχία. « Διὰ τὴν τοῦ τόπου παράπτωσιν, « Πλδ., διότι ἔπιπτε παράμερα.

Παραπύημα (τὸ). ἀπόσπημα σχηματιζόμενον εἰς τὰ πλάγια, [ἐκ τοῦ

Παρα-πυΐσκω (χ. Μ.). Ἐμπυάζω ἐκ πλαγίου. « Παρὰ τὸ οὖς—, « Ἱππκρ.

Παραπύλη (ἡ). θύρα (πύλη) μικροτέρα εἰς τὸ πλάγι ἄλλης μεγαλητέρας, παράπορτι.

Παραπύλιον (τὸ) καὶ

Παραπυλίς, ίδος (ἡ), Ὑποκορ. τοῦ Παραπύλη.

Παράπυξος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ πλάγια εἶνε κατεσκευασμένα ἀπὸ πύξον (τσιμισίρι). « Κλίνη—, « Πλδ.

Παρα-πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια μὲ πῶμα (στούππωμα).

Παρα-ραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραῤῥαθυμέω.

Παρα-ραίνω, = Παραῤῥαίνω.

Παρ-άραμμα (τὸ), = Παρόῤῥαμμα.

Παρα-ρέγχω, = Παραῤῥέγχω.

Παρα-ρέω, = Παραῤῥέω.

Παραρητός, ἡ, όν, = Παραῤῥητός.

Παρ-αρθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασαλεύω ὀλίγον τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὴν κλείδωσίν) του, στραγγουλίζω.

Παράρθρημα (τὸ). τὸ στραγγουλισμένον μέλος (κόκκαλον). 2) = τῷ

Παράρθρησις, εως (ἡ). παρασάλευμα κοκκάλου, ἐλαφρὰ ἐξάρθρωσις, στραγγούλισμα.

Παρα-ριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραριθμέω.

Παρα-ριγόω-ῶ, = Παραῤῥιγόω.

Παρ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι κατὰ προσθήκην (ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου ἀριθμοῦ), συναριθμῶ. 2) (νλγ.) ἀπατῶ εἰς τὸ μέτρημα. « Τὸν σοφὸν .. οὔτε παραριθμεῖν, οὔτε ὑφ' ἑτέρου παραριθμεῖσθαι, « Στό.

Παρ-αριπτέω-ῶ καὶ

Παρ-αρίπτω, = Παραῤῥίπτω.

†**Παρ-αρκέω-ῶ**, Μ. αρκέσω, = Ἀρκῶ, Ἐξαρκῶ.

Παράρμα (τὸ), = Παράρτημα.

Παρ-αρμόζω, Μ. όσω. Ἁρμόζω (Προσαρμόζω) τι εἰς τὰ πλάγια τινός.

Πάραρος (ὁ, ἡ), [παράρω]. πτοφόρος (καιν.) Ἐπάρμενος, (παρβλ. ἢ Παρήρης).

Παρ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω ἀπὸ παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παραῤῥάγεις, εῖσα, έν, πθ μέρ. Ε. τοῦ μτχ. τοῦ Παραῤῥήγνυμι.

Παραῤῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ γεν.) Παραμελῶ.

Παραῤῥαίνω, Μ. ᾶνῶ. Ῥαίνω (Ῥανίζω) ὀλίγον.

Παραῤῥάμμα (τὸ). τὸ παραῤῥαμμένον (μένον κατὰ μῆκος) εἰς φορεμ. σαμπάνι, κενάρι, κτλ. (νομίζεται ὅμως ἀντὶ Παράμμα), [ἐκ τοῦ

Παραῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι εἰς τὰ πλάγια φορέματος (ὡς ἐν προγόλι ἢ κενάρι). « Ἐ.ύρισε, τῶν τὰ λάμματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται, « Ἡρ.

Παραῤῥέγγω, Μ. ῥέγξω. Ῥογχαλίζω παρομώμενος πλησίον τινός.

Παραῤῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Διέρχομαι μέρος ἀπὸ τὸ πλάγιον τινος, (κοιν.) περνῶ ἀπὸ πλα ἀπό. « Πεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, « Ξεν. (καὶ κατὰ διάβασιν Π.) « Παρὰ τε ῥείων ὑδάτων Σούσων, « Διον. 2) λυώνω καὶ χύνομαι. « Λλανόν ἐστι χιὼν ἐπιπεπωκυῖα, ὑφ' ἡλίου παῤῥᾳδεῖη, « Ξεν., (ὕθεν 3) μτφ. ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι (μέ γεν.) ἀπτω. « Τῶν φρενῶν παραῤῥεόντων, (καὶ ἀπόλ.) « Εἴ μοί τι τοῦτων τῶν ἐν ημελημένον παρεῤῥύηκε, « Σοφ. « Μ ποτε παραῤῥυῶμεν, « Γρφ. « Ἵνα μὴ ἐξίστηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ καὶ μὴ παραῤῥ.ῇ, λήθης βυθοῖς συμπαρούμενα, « Ἰργ. 4) (μέ αἰτ. πράγμ.) ἐμβαίνω κρυφίως. « Ὁ φάρυγξ .. ὑφ' τροφῆς εἰσιούσης ἐπιπεπασσόμενος, « μηθὲν παραῤῥυῇ παρὰ τὴν ἀρτηρίαν, « Ἀρετ. « Παραῤῥυεῖς εἰς τὸν νεών, « Πλ (καὶ δοτ.) « Δυσίαν δὲ καὶ τοῦτο κ μανρᾷ καὶ αὐτοσχεδίῳ τῇ· τοιούτῳ γύσει, καθ' ἣν ἀνάγκη καὶ τοιοῦτο να τῷ ὡράσει πα ῥᾳδίστασθαι, « Πλ

Παραῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (μτ. παρ. ἐ ἐῤῥωγα). Σχίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, σχίζω. (ἐπὶ στρατεύμ.) διασπῶ τάξ ξεις· (πθ. ἢ ἀμύθ.) σκάνω, ξεχεί μαι. « Φωνὴ παρεῤῥωγυῖα, « Ἐρρ., « τραχεῖα, (κατὰ λεξ.) ξεσχισμένη. « κρημνώδη καὶ παρεῤῥωγότα τῆς ὁδ νῆς, « Πλ., οἱ γαράδραι, (καὶ μτφρ «Νόμος παραῤῥηγείς, « Ἰώνασ., ἀμφ θείς.

Παραῤῥήξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πα ξέσχισμα ἢ σκάσιμον ἀπὸ τὰ πλάγ ξέσπασμα, διάσπασις. « Τῆς φάλαγγ —, « Ἀῤῥ.

Παραῤῥησία, εως (ἡ), ῥῆσις (ἔκφρασις) πα ῥατρέχωσος.

Παραῤῥητός [παρὰ, ῥηθῆναι], ἡ, όν. ὁποῖον δύναταί τις νὰ μετατρέπ λόγιον (νὰ ἐξελίξῃ). 2) (ἐκκλησ.) τὸν ὁποῖον προσεύχεται εἰς ... Παραῤῥήτα (τά), Π λόγια παραπεμπτικὰ συμβουλαί. « Παραῤῥήτοισι πιθέσθαι, Ἰλ. Ν.

Παραῤῥιγόω-ῶ, Μ. ώσω. (μέ δοτ.) Ῥιγῶ

ψύχος πλησίον τινός. »Προθύ-
« Ἐπγρ.
πίζω, Μ. ἰσω. Ῥιπίζων παρεκ-
»Τοῦ ὀρθοῦ λόγου—,« Γργ.
πασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,
μός, παρεκτροπή.
πτέω-ῶ καὶ
πτω, Μ. βίψω. Ῥίπτω παράμε-
ρρίπτω. »Καθάπερ τοῖς καὶ πα-
πτοῦντες αὐτά,« Ἀλκίφρ. »Παραρ-
με ἐπὶ μίαν τῶν ἱερατειῶν σε,«
2) (ἀλλ.) ῥιψοκινδυνεύω. » Τίς
ῥίψει τέκνα, τοιαῦτ' ἀνειδη λαμ-
ψ Σοφ., (παρβλ.) Ἀναῤῥίπτω ᾗ Πα-
λλω.
ρμὴ καὶ Παράῤῥοια (ἡ), τὸ παραρ-
ρμὴ παράλληλος (« Περὶ τὰς πα-
σίας τοῦ ἵππου,« Γ. Ἀκροπολ.)· (μτ-
) παρέλκυσις· «Χρόνου—,« Εὐς.
ῥοιζέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω ῥοΐζον
ζω) διαβαίνων, παραῤῥέω μὲ κρό-
ῥυσις, εἶσα, ἐν, ἀόρ. ϐ'. τῆς μτχ.
Παραῤῥέω.
ῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν ῥυθμὸν
ρὰ τὸ μέλος), ἐναντίον τῆς ῥητορι-
εὐρυθμίας, παρατράγῳδος.
αῤῥύθμως, ἐπῤῥ. Παρὰ τὸν ῥυθμὸν
ρὰ τὸ μέλος), παρὰ τοὺς κανόνας
εὐρυθμίας.
ῥῥύσκομαι, Μ. ῥυήσομαι(ἀόρ. Παρ-
ύην), =Παραῤῥέω, Παρεισδύομαι.
ῤῥυμα (τὸ)· πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται ἀπὸ
πλάγια ἕνα σκεπάσῃ ἢ προφυλάξῃ
παπέτασμα· (ναυτ.) σκέπασμα ὄρτ-
ινων ἢ τρίχινον τὸ ὁποῖον ἁπλώνετο
ατέρωθεν τῶν πολεμ. πλοίων ἕνα ἐμ-
ύῃ τὰς ἐχθρικὰς βολάς, (ἀλλ.) Πα-
ελμα, (Γαλλ.) pavesade. » Ποδὸς
Σοφ., ὑπόδημα μὲ κνημίδα, [ἐκ τοῦ
αράῤῥυμαι [παρά, ῥύω=ῥύομαι], Μ.
σομαι. Τραβῶ τι ἀπὸ τὰ πλάγιά τινος
σκέπασμα (παραπέτασμα).
αῤῥῡσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Λερόνω τι ἀπὸ
πλάγια· σημειόνω εἰς τὸ περιθώριον
λίου τὰ ἀξιοσημείωτα χωρία, (ἴδε
αράλλαγμα).
ῤῥῡσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραῤ-
ομαι. 2) =Παράῤῥυμα. «Νεὼς—,«
υχλ.
ρτάω (ᾷ ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κρε-
τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τι-
προσθέτω ὡς παράρτημα. || · (μσ.)
μνῶ τι εἰς τὸ πλάγι μου· (συνκδχ.)
ματόνομαι· (ϐϐ· ἐν γέν.) ἑτοιμάζω ἢ
ημόζομαι. »Τὰς νέας παραρτίσεσθαι,«
»Παραρτύσετα στρατιὴν ᾗ τὸ πρὸσ-
ρα τῇ ἀτραπιᾷ,« αὐτ. »Πᾶς τις παρ-
ρτημα (τὸ)· πᾶν ὅ,τι κρεμᾶται ἢ
ται εἰς τὸ πλάγιόν τινος· φυλα-
ὸν ἐδ ὁποῖον ἔχει τις κρεμασμένον
νω του· (μετγν.) προσθήκη εἰς τὸ τέ-
συγγράμματος.
ρτίζομαι, Μ. ἰσομαι, =Παρασκευά-
(ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρτυομαι).
ρτυμα (τὸ). μέσον πρὸς παράρτυσιν,
ήσιμα (ἡδύσμα) πάρεργον.
ρτυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Παρ-
αρτύω, ἄρτυμα πάρεργον. (ἐν γέν.) ἑτοι-
μασία. »Βελῶν—,« Ἰους.
Παρ·αρτύω, Μ ὑσω, =Παρασκευάζω. »Ναῦς·
ὅπλων καὶ βελῶν γεμούσας παραρτυσά-
μενος, ἐνέβαλεν εἰς Βιθυνίαν.« Πλ. 2)
καρυκεύω τὸ φαγητὸν προσθέτων διά-
φορα ἀρτύματα. »Ὅψον δὲ ἅλες, οἷς οἱ
ἀβροδίαιτοι παραρτύουσιν ὑσσώπῳ,« Φίλ.
(καὶ μτφρ.) »Προγενεστέραις ἱστορίαις
παραρτύειν τὴν ποίησιν,« Εὐς.
Παράρυθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράῤῥυθμος.
Παραρύθμως, ἐπῤῥ. Π. ἀντὶ Παραῤῥυθμως.
Παράρυμα (τό), =Παράῤῥυμα.
Παρα·ρυπόω-ῶ, Μ. ώσω, =Παραῤῥυπόω.
Παρασάγγης [Παρᾰ-], ου (ὁ), μέτρον ἐκτά-
σε. εἰς τὴν Περσίαν διά τά διαστή-
ματα τῶν ὁδῶν (περιέχον 30 στάδια ἢ
3750 βήματα, ὁηλ. 4 μίλια).
Παρα·σαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Σαλεύω)
τι ἐλαφρά· μετακινῶ, μετασαλεύω. (ὡς
ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) » Παρασαλεῦσαι ᾗ
παραγαγεῖν ἀνερματίσους ψυχάς,« Εὐσ.
»Παρασαλεύειν παλαιοὺς νόμους,« Φίλ.
|| (ἀμτϐτ. μὲ δοτ.) εἶμαι ἀραγμένος (εἷς
τὸ σίδερο) πλησίον τινός.
Παρα·σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαρόνω ἐν παρ-
ὁδῷ, 'παίρνω μὲ τὴν σκοῦπαν.
Παρα·σάττω, Μ. σάξω. Χώνω ἀπὸ τὰ πλάγια ἕνα γεμίσω τι, παραγεμίζω.
Παράσειον (τὸ), [παρασείω]. τὸ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτιοῦ σινόμακρον φλάμ-
πουρον, (Γαλλ.) la flamme.
Παράσειρος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἐκτὸς τῶν ἐζευγμένων συμ-
παρασυρόμενος, (ἀλλ.) Σειραφόρος. (μτγν.) ὁ παρακολουθῶν τινα, συνοδοιπόρος, σύντροφος. || (οὐσ.) Παράσειρον (τὸ), (ναυτ.) τὸ προσερραμμένον εἰς τὰ πλάγια τοῦ πανιοῦ τοῦ παραδιοῦ καὶ κατὰ διαστήματα κρικειδιῶς ἐξέχον σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἁπλόνεται ἡ μαζόνεται τὸ πανὶ (εἰς ταύτην τὴν σημασ. κατ' ἄλλους, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράσειον). 2) (ἀνατομ.) Παράσειρα καὶ Παραστίρια (τὰ), αἱ ἑκατέρωθεν τῆς γλώσσης κρι-
πότητες.
Παράσεισμα (τὸ). τὸ κούνημα τῶν χειρῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, [ἐκ τοῦ
Παρα·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος. (κυρ.) κουνῶ περιπα-
τῶν τὰ χέριά μου. » Οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, « Ἀρ-
στ., (ὅθεν ἀλλ.) » Φεύγειν παρασείσαν-
τα, « Θφρ., φεύγειν ὅσον τάχος. » Εἰς τὰς ἑαυτοῦ σιαγόνας ἦλους ἔγκοψον, ἵνα μὴ παρασείων τὰς γνάθους διαῤῥῆ-
ῃς, « (Μάχ. παρ', Ἀθ.
Παρασεσιωπημένως, ἐπῤῥ. (μτχ.). Σιω-
πηλῶς, ἐν εἴδει παρασιωπήσεως.
Παρασεσυρμένως, ἐπῤῥ. (μτχ.). Ἀνασχύν-
τως. χλευαστικῶς.
Παρα·σεύω (χ. Μ.), Π. διώκω μὲ βίαν παρεμπρός, παρορμῶ. || (πθ.) περνῶ τρέ-
χων ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, περνῶ βια-
στικὸς, διαβαίνω. » Βροτοὶ παρισσύμε-
νοι, « Κοινσ., οἱ ταχέως περερχόμενοι.
Παρα·σημαίνω, καὶ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ, -ανοῦμαι. Σημαδεύω τι μὲ ἄλλο (παρὰ τὸ καθεστὸ) σημάδι, βουλλόνω μὲ ψεύτικην βούλλαν· σημαδεύω εἰς τὰ
πλάγια· σημειόνω εἰς τὸ περιθωρ.« ἢ εἰς σημειωματάριον, λαμβάνω σημείω-
σιν· (ἰδιαιτ.) σημειόνω τι ὡς ἐπιλήψι-
μον· σημειόνω· συγχρόνως ἢ ὡς ἐν πα-
ρόδῳ· (ἐνίοτε) προσθέτω εἰς τὸ ἤδη ὑ-
πάρχον καὶ ἄλλο σημεῖον. » Τὰ « ἐσημασμένα παρ- -μαίνειν. « Πλάτ. « Τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν σχημάτων, ᾗ παρεσημασμένην, « ἀρ- (καὶ πθ) » Νομίσματα παρασεσημασμένα, « Δξ., τὰ παρακε-
χαραγμένα.
Παρασήμανσις, εως (ἡ), =Παρασημασία.
Παρασημαντέον, θετ. τοῦ Παρασημαίνο-
μαι.
Παρασημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ παρα-
σήμαναιν. || (οὐσ.) » Παρασημαντική,« Μουσ., ἡ διὰ γραπτῶν σημείων ἐκφρά-
ζουσα τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν.
Παρασημασία (ἡ). τὸ παρασημαίνεσθαι (σημειόνειν τι ὡς ἄξιον παρατηρήσεως)· σημεῖον ἀποδοχῆς ἢ ἀποδοκιμασίας· ἐ-
πίκρισις.
Παρασημεῖον (τὸ). ψευδὲς (παραπεποιη-
μένον, ἄλλο παρὰ τὸ καθαυτὸ) σημεῖον.
Παρα·σημειόω-ῶ, καὶ (μσ. ὁ καὶ μόνον εὔχρηστον)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ωμαι. Σημαδεύω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἐκ προθυ-
μίας· σημειόνω ἐν εἴδει παρατηρήσεως, σχολιάζω.
Παρασημειώσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προ-
ηγ., ἡ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ πρόσθεσιν σημείωσις (παρατήρησις), σχόλιον.
Παράσημος (ὁ, ἡ). [παρά, σῆμα]. ὁ ἔχων ἐπάνω του ἢ εἰς τὰ πλάγιά του σημεῖον (σημαδευμένος) ἕνα διακρίνεται· (μτφρ.) ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Πλοῖον παράσημον Διοσκούρους, « Γρφ., ἔχον σημεῖον (εἰς τὴν πρῷραν) τὰς εἰκόνας τῶν Δ. || (οὐσ.) Παράσημον (τὸ), τὸ διακριτικὸν σημεῖον, σύμβολον, γνώρισμα. « Τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα, « Πλ. 2) σημαδευμένος μὲ ψευδὲς (παραπεποιημένον) σημεῖον, πα-
ρακεχαραγμένος, ἀδόκιμος, κιβδήλος· (μτφρ.) ἀχρεῖος. « Ῥῆσις—, « Αξ. » Ἔπος παράσημον, « Πλ., στίχος σημειωμένος εἰς τὸ πλάγιον ὡς ὕποπτος ἢ ἐπιλήψιμος. » Ὄλουτου δύναμις παράσημος αἴνιγ, « Αἰσχλ., ἐπὶ κακῷ διαϐόητος.
Παρασήμως, ἐπῤῥ. Μὲ τρόπον παράσημον (διακεκριμένον, ἐπίσημον). « Παρασήμως καλοῦσι, « Θφρ., μὲ προσθήκην ᾗ ἄλλου ὀνόματος πρὸς διάκρισιν.
Παρα·σιγάω-ῶ, Μ. σιγήσομαι, =Παρα-
σιωπῶ.
Παρασίτειον (τὸ). τὸ εἴκασμα ὅπου συν-
ήρχοντο οἱ παράσιτοι (ἱερεῖς), τὸ ἀργεῖον τῶν παρασίτων (τὸ ὀπ. ἐγρηγόρει « συγ-
χρόνως ᾗ ὡς) ἀποθήκη τοῦ ἱεροῦ σίτου.
Παρα·σιτεύω, Μ. εύσω, σπν. ᾗ ἀόκιμ. ἀντὶ
Παρα·σιτιόω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τρώγω εἰς τὴν τράπεζάν τινος, εἶμαι σύντρα-
πεζός (καὶ ἐπὶ κακοῦ παρασίτου) του. (ἀρχ.) τρέφομαι [ἔχω σιτηταν] ἀπὸ τὸ δημόσιον.
Παρασιτία (ἡ), τὸ παρασιτεῖν, τὸ ἔργον τοῦ παρασίτου.
Παρασιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀρμόζων εἰς παρά-
σιτον, παρασίτου ἴδιος. « Παρασιτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»ή, « Ακ., ἡ τέχνη (τὸ ἐκάγγελμα) τοῦ παραείτου.

Παράσιτος (ὁ, ἡ), [παρὰ, σῖτος]. ὁ συνεργόγων μετά τινος, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος. (ἰδιωτ.) ὁ κολακεύων ἢ γελωτοποιῶν ἵνα τρώγῃ δωρεὰν εἰς τὴν τράπεζάν τινος· (ἀρχ.) ὁ διωρισμένος νὰ συνάζῃ τὸν ἱερὸν σῖτον (τὰς ἀπαρχὰς) ἢ νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰς θυσίας, συμβαινθὸς τοῦ ἱερέως· (ἐν γέν. δευτερεύων ἄρχοντος, (Γαλλ.) adjudant. «Παράσιτοι τοῖς μὲν ἄρχουσι δύο καθ' ἕκαστον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἷς, « Ἀρστ. » Τῶν δὲ βοῶν τὰ δύο μέρη τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις,« Δθ.

Παρα-σιωπάω-ῶ, Μ. ἥσω. Περνῶ (Παρατρέχω) τι μὲ σιωπήν, ἀποσιωπῶ, δὲν ἀναφέρω. « Τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν παρασιωπῶν,« Πλδ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο μὲν ὅπως καὶ παρεσιωπήθη, οὐκ ἔγνων, « Ἀνών. » Κατὰ τὸ παρασιωπώμενον, « Κλμ., »Κατὰ παρασιώπησιν.

Παρασιώπησις,εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπίτηδες (κατὰ ῥητορ. σχῆμα) ἀποσιώπησις πράγματος τὸ ὁποῖον ἡ σειρὰ τοῦ λόγου ἀπαιτεῖ νὰ εἴπῃ τις.

Παρα-σκαίρω, Μ. σκαρῶ, »Παρασκιρτῶ.

Παρασκέλιον (τὸ). μέρος τῆς μηχανῆς.

Παρασκέπασμα (τὸ),=Παρακάλυμμα, Παραπέτασμα.

Παρασκεπάστρα (ἡ). εἶδ. κεφαλοδέματος.

Παρα-σκέπω, Μ. σκεπάσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, παρακαλύπτω.

Παρα-σκευάζω, Μ. άσω. 'Ετοιμάζω· διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως· διευθετῶ, συγυρίζω· προμηθεύω· προξενῶ· κατορθόνω· ἀναδεικνύω. ‖. (μσ) ἑτοιμάζομαι, συγυρίζομαι κτλ., γυμνάζομαι· προσπαθῶ. (ῥτρ.) σχηματίζω στρίβλον πρὸς ὑπεράσπισιν μου· (Γρφ.) =Ἀποσκευάζομαι, Ἀποπατῶ. »Δεῖπνον (» Σιτ.« κτλ.) παρασκευάζειν, « Ξεν., 'Ηρ. « Τὸ πεινῆν ἀλκίμους παρασκευάζει, « αὐτ. » Ὅσα ἐλευθερίαν τοῖς πέλαι παρασκευάζει,« αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Ἡ γῆ αὐτὴ τοῦ τρέφειν πεινῆν παρασκευάζει, « αὐτ. (ᾗ προθετ.) « Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα « αὐτ. (καὶ μσ) »Παρεσκευάζετο δὲ ᾗ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας « Ἡρ. (ᾗ κατ' αὐτοπρόθ.)»Παρεσκευάζοντοἐς ναυμαχίην,« αὐτ. »Παρήγγειλεν αὐτοῖς παρασκευάζεσθαι, ὡς μαχης ἐσομένης.« Ξεν. »Παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν,« αὐτ. (ᾗ χωρὶς τοῦ 'Ως ! » Παρεσκευάζετο προπυλαικῶν αὐτόν,« Θκ. (ᾗ ἀπολύτ.) »Ἵς εὐνῆς ἐξαναστάντες, πρὶν παρασκευάσασθαι, « Ξεν., πρὶν συγυρισθοῦν. (καὶ τροπρ) « Ἐπεὶ αὐτὸς παρεσκεύαστο,« αὐτ., ἀφ' ὧ προῆλθον (τὰ περὶ τῆς προδοσίας). »(Ἰδ ῥήτορες οἷς οὗτοσὶ παρασκεύασται [π' ἐμοῦ,« Δι. »Λέγειν δεινοὶ καὶ παρασκευάσασθαι ἱκανοί, « Ἰσ. »Εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον παρασκευάσασθαι ,» Γρφ., πρὸς χρείαν του.

Παρασκεύασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἑτοίμασια, συγύρισμα κτλ. (παρθ. Παρασκευή).

Παρασκεύασμα (τὸ). τὸν ὅ,τι χρησιμεύει (γίνεται) πρὸς παρασκεύασιν, (Γαλλ.) préparatif.

‡Παρασκευασμὸς (ὁ), »Παρασκεύασις.

Παρασκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρασκευάζων (ἑτοιμάζων, προδιαθέτων κτλ.).

Παρασκευαστικός, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παρασκευάζειν, συντελεστικός,κατορθωτικός, (πρὸς γεν.) »Ῥύγχους —,« Δσκρ. »Τὰ κρέμβαλα κρότου παρασκευαστικά,« Ἀθ.

Παρασκευαστός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ παρασκευάσῃ τις, ἐπιδεκτικὸς παρασκευῆς, κατορθωτός. »Παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετὴν,« Πλάτ. »Μάχη ἐκ παρασκευῆς, « αὐτ., τακτική.

Παρασκευὴ (ἡ). (ἐν γέν.) ἑτοιμασία. »Δείπνου—, « 'Ηρ. »Ἐν παρασκευῇ ἦσαν,« Θκ., ἑτοιμάζοντο. » Μὴ ἐκ προνοίας μηδ' ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον,« Ἀντιφ., ἐκ προμελέτης. » Ἄνευ παρασκευῆς,« Πλάτ. »Ἀπὸ παρασκευῆς εὐδεμιᾶς,« Ἀντιφ., ἐξ αὐτοσχεδίου. 2) (ἰδιωτ.) ἑτοιμασία πολέμου, στρατεύματα, πολεμεφόδια κτλ. » Νομίζοντες μείονα τὴν παροῦσαν αὐτῷ δύναμιν τῆς βασιλέως παρασκευῆς εἶναι,« Ξεν. 3) (μτνμ.) σκοπὸς, σχέδιον. » Λἰσθόμενοι τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ,« Ξεν. 4) σχηματισμὸς φατρίας, βαθιουργία. » Διὰ παρασκευὴν φίλων, « Δια. » Βουλευτὴς ὢν ἐκ παρασκευῆς,« Αἰσχ. (παρβλ. Παραγγελία). 5) (ἰατρ.)=Σύμπτωμα· »Πυρετοῦ, « Δσκρ. 6) (ἐκκλησ. ἀπὸ τοῦ 'Εβρ.) ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (διότι κατ' αὐτὴν γίνεται ἡ προετοιμασία διὰ τὸ σάββατον). 7) (σπν.) ἀποπατος, (Τουρκ) γκεζίζι, (Στρβ. ΙΔ', ά).

Παρα-σκηνάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασκηνῶ.

Παρα-σκηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Η. ἁπλ.ῶ τι πέρξ τινὸς ἐν εἴδει σκηνῆς.

Παρασκήνια (τὰ). αἱ ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου εἴσοδοι (διὰ τῶν ὁποίων ἐμβαιναν οἱ ὑποκριταὶ εἰς τὴν ὀρχήστραν),(ἀναλογ. κατά τι μὲ τὰ Γαλλ.) les coulisses.

Παρα-σκηνῶ-ῶ, Μ.ώσω. "Εχω τὴν σκηνήν μου (Κατοικῶ) πλησίον τινὸς, εἶμαι γείτων ἢ ὁμοτράπεζος τν. (μτνμ. εν γεν.) ἐγγίζω, πλησιάζω. »Οἱ φυλλοχοοι μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες, « Πλ.

Παρα-σκήπτω, Μ. σκήψω. Πίπτω (ὡς κεραυνὸς) πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως.

Παρα-σκιάζω, Μ. άσω. Σκιάζω διὰ τῆς γειτνιάσεώς μου, συσκιάζω.

Παρα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δυτ.) Πηδῶ (Χορεύω) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος.

Παρα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ. (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισκοπῶ). 2) (Π.) παρὰ σκοπὸν βάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω τὸ σημάδι (τρπ) δὲ, ἐμβάλνω εἰς τὸ νόημα, δὲν καταλαμβάνω.

Παρα-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Παρα-σκοτίζω, Μ. ίσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου ἢ σὶ' ἐπιπροσθήσεως, »κατασκοτίζω, ‡σκιάζω.

Παρα-σκωθωπάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ σκωθωπάζω.

Παρα-σκωπτ/ω, Μ. σκώψω. Σκώπτω (Χλευάζω, Ἀρεΐζομαι) πλαγίως (μὲ τρόπον πιτήδειον).

Παρα-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβω ἐλαφρὰ τρίβω ἀποσφογγίζω.

Παρα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων (Διώκω πάζων) διώκω τι πρὸς τὰ πλάγια. ‖ (ἀμτβ. ἢ ἄλλ.) περνῶ μὲ ὑπερηφάνειαν (μὲ ὑπεροπτικὸν ὕφος) πλησίον ἢ ἀπέναντι προσθέν τινος.

Παρα-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Σοφίζομαι παρὰ τὸ δέον, δείχνω (μεταχειρίζομαι) τὴν σοφίαν μου ὅπου δὲν πρέπει· (μτβ.) φαίνομαι ἢ προσποθῶ νὰ φανῶ σοφώτερός τινος· ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων, παραλογίζομαι.

Παρασόφισμα (τὸ). τέχνασμα παρασοφιζομένου, Παρεξεύρημα.

Παρ-ασπαίρω, Μ. σπαρῶ. Ἀσπαίρω(Σπαρταρῶ) ὀλίγον, μόλις σπαρταρῶ ἀκόμη.

Παρασπὰς [παρασπάω], άδος (ἡ). παρφυὰς ἱποσπωμένη πρὸς μεταρρύθμισιν.

Παράσπασις, εως (ἡ) καὶ

Παρασπασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν (σύρνω (Ἀποσπῶ) τι ἀπὸ τὸ πλάγιον. (μτφρ. σχαλίζω κλαδὶ δένδρου (ἴνα τὸ μεταφυτεύσω)· (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ πλαγίως (μὲ τρόπον). » Τῶν πάλαι παρεσπασμένων τοῦ Φαρναβάζου, « Ξεν.

Παρα-σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω (Κουλουριάζω, [καὶ μσ] Κουλουριάζομαι) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος.

Παρα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω πλησίον (ἔνθεν κἀκεῖθεν) ἢ ἀνάμεσα· παρεμβάλλω (μτφρ.) διαλέμω φειδωλῶς (μὲ οἰκονομίαν).

Παρ-ασπίζω, Μ. ίσω. Μάχομαι κρατῶν εἰς ἀσπίδα πλησίον τινος· παρασπίζω τὸν φίλον (συμμαχον κτλ.)· (ἐν γέν.) συμπαρακολουθῶ, συνοδεύω, δὲν λείπω ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παράσπιστης, οῦ (ὁ). ὁ παρασπίζων (μαχόμενος μὲ τὴν ἀσπίδα εἰς τὰ χέρια τὸν πλησίον τινὸς), σύμμαχος· (ἐν γέν.) σύντροφος, (παρβλ.) Παρασπάτης.

Παρασπόνδειος,ὁ,ἡ,ον, (ὄμνυς) ὁ παρὰ τὰς σπονδὰς(ἐξ συνθήκας). γίνομαι παρὰ τὰς σπονδὰς· (μτβτ.) ἀδικῶ τινα (παρὰ τὰς σπονδὰς) ἀδικῶ τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν (συμμαχ.). » Παρασπονδηθεὶς ὑφ' ἡμῶν Πλ. (ᾗ ἀπολ.) » Τὰ παρεσπονδημένα ἀξ , ἡ παράβασις τῶν συνθηκῶν.

Παρασπόνδημα (τὸ), τὸ παρὰ τὰς σπονδὰς πραχθὲν, παράβασις συνθήκης,συμφωνίας), ἀδίκημα, παρανομία.

Παρασπόνδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρασπονδέω, παράβασις συνθήκης.

‡Παρασπόνδιος, ‡σφαλμ. ἀντὶ Παρασπόνδειος.

Παράσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὰς σπονδὰς (τὰς ἐνόρκους συνθήκας) πράττων ἢ παρανομῶν, παραβάτης ἢ ἐναντίος τῶν σπονδῶν. « Μηδὲν παράσπονδον πολεμεῖν Ξεν., παρὰ τὰς σπονδάς.

Παρασπόνδως, ἐπῤ. Ἐναντίον τῶν σπον-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνόρκου συνθήκης), δεῖκνυμι, παρ-
ά (ἡ), τὸ παρασπείρειν (παρεσπάρμαι, ἔ.ε.
ἀδην, ἐπίῤῥ. Σπορᾶδην, σκορπιστά.
, ἐπίῤῥ. Π. [παρα, ἄσον]. παρ-
ν τῷ ἄμα.
ην, ἐπίῤῥ. Π. [παρίζημι]. πλη-
ἐκ τοῦ πλησίον.
ίζω, Μ. στάξω. Στάζω (Χύνω τι
λαγματιάν = χαλαγματιάν) ἐπά-
θμίζω, Μ. ἴσω. Ζυγίζω τι πλησίον
ύγκρισιν) ἄλλου. 2) ζυγίζω μὲ
ζύγι.
ταμίας, (ἴσος (ἡ), ἡ (Ἀλλ.) Παρα-
ῆς θύρας.
άθμος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν ραθμόν,
ἡς κατὰ τὸ (προσῆκον) βάρος, λει-
. Νόμισμα—, « Νομ. Ῥωμ.
ᾶσι, ᾶσα, ᾶν, ᾰάρ. Ε΄. τῆς μτχ. τοῦ
ταμαι.
τάς, άδος (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.)
στερώθεν τῆς θύρας ὀρθὰ ξύλα ἐπὶ
π. ἐνηρίζεται τὸ ἀνώφλιον, (κοιν.)
στάσεις, (Γαλλ.) **montant, jambage**, (ἀρχιτεκτ. ἐν γεν.) κίονες τετρά-
« προσηρμοσμένοι εἰς τὸν τοῖχον,
λ.) **pilastres**· (ἰδιαιτ. δὲ) οἱ μεσαῖοι
στύλοι τοῦ μετώπου κτιρίου (μετα-
ὧν ἀπ. ἦτον ἡ εἴσοδος), (ὕδ.) « Ναὸς
παστάσι, « Βυρ., (Λτ.) **templum**
ιτίς. » Τὰς παραξάδας καὶ.. τὰ ἐ-
ὦ αὐτῶν ἐπιστύλια καὶ βάσεις, « Ἔ-
ρ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) ἡ θύρα· τὰ
ύρα, (παῤῥλ.) Πρόστασις. » Ἀράξου
λθον ἐς παραστάδας, « Κύρ. « Ἴιχ'
οῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσιν, « αὐτ.
αραστάδας κρεμαζὰ τεύχη παισάλων
ρπησαν, αὐτ. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀν-
παστάς, στοά. » Πόλιν, τείχισί τε ᾗ
ς καὶ παραστάσι (κτλ.) κεκοσμη-
ην, « Ξεν. « Καὶ ἡ τοῦ βαλανείου
ρξις τοὺς μὲν ἔξωθεν εἰσιόντας θερ-
νει, ψύχει δὲ τοὺς ἐξιόντας, εἰ ἐν αὐ-
διατρῖβοιεν, « Σξτ.
στάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ παριστάμενος εἰς
ν, ἀντίδικητος ἢ (ᾗ) ὁμιλητικός, (ἴδε
ἔπειν).
στασις, εως (ἡ). (ἐν γεν.) τὸ παρι-
ειν ἢ παρίστασθαι, παρουσία· (ἰδι-
) παρουσίασις (εἰς τὸ κριτήριον).
θ. « Ἐπὶ δὲ παρουσίσεως εὔπορος νο-
ται ἐγγυητὴς οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐ-
, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγε-
ι αὐτ. 2) ἡ ὁρμὴ τὴν ὁποίαν
καταβάλλων οἱ διαίκοι (διότι ἐχρη-
ιε χωρὶς πρὸς ἀντιμισθίαν τῶν
ἄρων). « Εὐθὺς ἔθηκα παράστασιν, «
κθ. « Οὔτε πρυτανεῖα οὔτε παρύζα-
ὑδείμια τίθεται τῶν εἰσαγγελιῶν, «
3) ἔκθεσις πραγματειῶν εἰς ἔργα-
ριον (Γαλλ. **étalage**) καὶ ἡ κατ' αὐ-
τὸν τρόπον πωλησις μικρῶν ἐμπο-
λιανοπωλ. (ἐν γεν.) ἐπίδειξις. (ὕθ.
ὰ τοῖς Βυζ.) σκηνὴ βασιλικὴ (Ταρκ.)
ς. « Καὶ εἶδε τὴν ὀθέαν Σίμωνος,
κιλικεῖον μετὰ χρυσωμάτων καὶ
ρφωμάτων, καὶ παράστασιν ἱκανήν, «
Γρρ. 4) ἡ κατὰ μέρος στάσις ἢ τοποθέτησις, ἀπομάκρυνσις, παραμέρισμα, ἐξορία. » Ἀπυθυμητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις, « Ἀρστ. 5) (μτφρ.) τὸ παριστάνειν τι κατὰ νοῦν, στοχασμὸς, ἔννοια. (ἐν γέν.) ἀπόδειξις. » Πρὸς παράστασιν τοῦ μηδὲν εἶναι δυνατὸν κτλ., « Ἐπίκτ. 6) (ἰδιαιτ.) ἀπόφασις στερεὰ, πεπαίθησις τῆς ψυχῆς, εὐτολμία, (παῤῥλ.) Ἀθμα. »Πνεύματος—, « Λξ., τὸ νὰ μὴ τὰ χάνῃ τις εἰς καιρὸν κινδύνου, (Γαλλ.) **présence d'esprit**, ἢ 7) ἐνθουσιασμὸς, παραφορὰ. » Ἠγωνίζοντο μετὰ παραζάσεως, « Πλδ. » Διὰ τὴν παράστασιν τῆς διανοίας ὁρμῶντες ἐπὶ τὸ νῆγεσθαι σὺν τοῖς ὅπλοις, ἀπεπνίγοντο, « αὐτ. » Τῇ δὲ μητρὶ τοῦ πράγματος ἄφνω προαπεσόντος, περιῤῥῆξε οὖσα, πρὸς τὰς θύρας ἀπῆντα, καὶ μετὰ παραστήσεως (θεῖο) ἠσπάζετο, « αὐτ.

Παραστατέον, θετ. τοῦ Παρίστημι.

Παρα-στατέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Στέκομαι πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος· (συνκδχ.) βοηθῶ, παραστέκω, [ἐκ τοῦ

Παραστάτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ στεκόμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος· (ἰδιαιτ.) ὁ πλαγινὸς ἑκάστου τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν ἢ· ὁ τιτθευόμενος εἰς τὰ πλάγια τῆς φάλαγγος· (ἐνίοτε) πεζὸς τεταγμένος πλησίον ἱππέως. » Οὐκ ἐγκαταλείψω τὸν παραζάτην ᾧ ἂν στοιχῶ, « (Ὅρκ. παρᾳ.) Πλδ. « Ὁ γὰρ ἰσχυρὸς στρατιώτης οὐ μόνον ἑαυτῷ ἀρκέσει βύναται, ἀλλὰ ᾗ τὸν παραστάτην διαφυλάξει, « Χρα., (ὅθ. 2) (συνκδχ. καὶ μτφρ.) συνεργὸς, βοηθὸς, (κοιν.) παρασκευάμενος. » Διοσκουροι.. σωτῆρες κἀγαθοὶ παραγίνεται, « (Π. παρ') Ἀλλ. » Ἐκείνων ἐπικαλοῦ βοηθὸν ᾗ παραστάτην, ὡς τοὺς Διοσκούρους ἐν χειμῶνι οἱ πλέοντες, « Ἐπίκτ. ||. (οὐσ. ἀρχιτεκτ.) = Παραστάς, (ὅθ. 2) (ἀνατομ.) = Παρακνήμιον. 3) τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης ὀχαλωτὸν κόκκαλον, τὸ (Ἀλλ.) Γοιδές, (« διὰ τὸ παριστηκέναι ταῖς ἀντάσιν, « Προφιλ. παρᾳ Πλδ). 4) (πλθ.) οἱ φλιδες τῶν ὄρχεων, (παῤῥλ. Ἐπ.διδυμίς)· (συνκδχ.) οἱ ὄρχεις, (Ἀθ. Θ', 383). 5) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυραστάτης.

Παραστατικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παριστάνειν, ἐνδεικτικὸς, ἀποδεικτικὸς ἢ ἐμποιητικὸς (» Μῖλος παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους, « Πλ.)· (χωρὶς πτ.) πρόξενος ἢ πλήρης θάρσους (τόλμης, παραστήματος, **présence d'esprit**)· ἐνθουσιαστικὸς ἢ ἐνθουσιασμένος. « Ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν διάθεσιν, « Πλδ. ||. (Νμ.) » Δίκη παραστατική, « ἡ διὰ παραστάσεως (παρουσιάσεως) πραγμάτων (ἐγγράφων κτλ.) ἢ προσώπων, (Λτ.) **actio ad exhibendum**.

Παραστατικῶς, ἐπίῤῥ. Μετὰ παραστήματος, ἀῤῥώστως, εὐτόλμως, ἢ· ἐνθουσιαστικῶς. « Παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν, « Διόδ.

Παραστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παραζάτης, ἡ παρασκευάσα, (παρακολουθοῦσα, βοηθοῦσα κτλ.).

Παρα-σταυρόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἐμπήγω σταυροὺς (παλούκια) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος, περικλείω μὲ φραγμὸν, ἐχυρώνω.

Παρα-στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. Παρέστιγον), Π. ἀντὶ Παρέρχομαι, διαβαίνω πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος. « Παραστείχων δὲ κιλεύθου ἥμενον ἄνδρ' ἐνόησε, « Νόνν. » Παρεστείχοντες ἔχευαν ἄνθρωποι λίθινον σωρὸν, « Ἑπτρ. (καὶ μτνμ.) » Παρέστιγε δίζυγος Ἠοῦς δρόμος, « Νόνν., παρῆλθον δύο ἡμέραι ἢ 2) προσέρχομαι, πλησιάζω.

Παρα-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω τι πλαγίως. » Τὸ κατεπεισμα μικρὸν παραστείλασαι, θεωροὶ τῶν ζῳομένων ἐγίνοντο, « Ἡλ. 2) = Ἀναστέλλω. » Στυπτηρίᾳ ἐν ἀρχῇ παραστέλλει, « Ἱπκρ. » Ἀνατείνων τε ἅμα ᾗ παραστέλλων τὴν γαστέρα, « Γαλ.

Παρα-σκνάχω, (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἀναστενάζω πλησίον τινός.

Παράστημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι παρίσταται ἐκ τοῦ παραχρῆμα εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ψυχὴν), στοχασμὸς τὸν ἀπ. κάμνει τις εἰς τὴν σπιγμὴν, (Γαλλ.) **présence d'esprit**· (ἐν γέν.) τόλμη, θάρσος. »Θεῖον παράστημα, « Δ. Ἀλ., θεία ἐμπνευσις· ἐνθουσιασμὸς. 2) (πλθ.) ὄγκμα, ὄξωμα ἢ· γώμη, παράγγελμα, (Μ. Ἀντν. Γ΄. 11).

Παρα-στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω τι βέλλιον στιγμὴν εἰς τὸ πλάγιον. » Τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα παρέστιζον καὶ ἐζημίουν, « Ἡσύχ. (τὸ ὀπίσω σαφηνίζεται ἐκ τῶν ἑξῆς τοῦ Πολυδεύκους· «Οἱ ταξίαρχοι γεγραμμένους ἔχοντες τοὺς ἐκ τοῦ καταλόγου, παρεσημαίνοντο τὰ τῶν ἀφυστερούντων ὀνόματα, «). 2) στίζω παρὰ τοὺς (γραμτ.) κανόνας.

Παρα-στιλβόω, Μ. ώσω. Λάμπω πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παραστιχίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ

Παραστιχίς, ίδος (ἡ). τίλος ἢ πίναξ (ᾗ) βιβλίου (διότι εἰς τὰ παλαιὰ χειρόγραφα ἐγράφετο εἰς τὸ πλάγιο τῆς σελίδος ἢ καὶ εἰς χωριστὸν φύλλον).

Παρα-σομόω-ῶ, Μ. ώσω. Σομόνω (Ἀκονίζω) ἐκατέρωθεν ἢ ἐκ τοῦ πρὸς ἐνὸν.

Παρα-σορέννυμι καὶ Παρα-σόρνυμι, Μ. σορέσω καὶ Ἀττ. σορῶ. Στρόνω (Ἁπλόνω) τι κατὰ γῆς, τεντόνω, (συνκδχ.) φανώνω 2) ἀκονίζω (τὸ μαχαίρι κτλ.) ἐπάνω εἰς θέρμα.

Παρα-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σημαδεύω ἀπὸ τὰ πλάγι (μτφρ.) προσέχω ὥστε. » Παραστοχάζεσθαι μὲν τοι διῖ τοῦ τὸ προειλημμένον ἰγρὸν ἀνῆφθαι, « Ὀρειθ. 2) (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. « Τοῦ σκοποῦ—, « Γρ. Νύσ.

Παράζαβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στραβὸς (ἀλλοίθωρος).

Παρα-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Παραπλανῶ τὰ στρατεύματ στρατεύομαι ὡς ἐθελοντής.

Παρα-στρατηγ/έω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμω διωρισμένος συνάρχων ἢ συμβιγθος (adjoint) στρατηγοῦ. Συστρατηγῶ. 2) ἀνακατονομαι χωρὶς νὰ πρέπῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ στρατηγοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρα-στρατεύω και (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Στρατοπεδεύω πλησίον ἢ καταντικρύ τινος.

Παράσχεμμα (τὸ). Σχεγγούλισμα. «Προσωπου—,« Ἱππκρ., σχαβομουτσούνιασμα, στραβοστόμισμα κτλ., ξέκ τοῦ

Παρα-στρέφω, Μ. -στρέψω. Στρέφω τι πλαγίως· στραγγουλίζω· (μτφρ.) διαστρέφω. » Καθεζόμενος παραστρέψαι τὸν τρίβωνα, ἵνα αὐτὸς φορεῖ, « Θφρ., τὸν γυρίζει ἀνάποδα, ἵνα μή τὸν λερώσῃ. «Παρέστραπται δέ αἱ ὧσαι, « Νίκ., ἀλλοιθωρίζει. « Εἰσί δ' ὥσπερ παρεστραμμέναι αὐτῶν αἱ ψυχαὶ τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως.« Ἄρετ.

Παραζρόγγυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν στρογγύλος.

Παραστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραστρέφω, γύρισμα πρὸς τὰ πλάγια. « Ὑμμάτων —, « Γρ. Νύσσ.

Παρα-στρώννυμί, Μ. στρώσω, = Παραστορέννυμι.

Παραστρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραστρέφω.

Παρα-στύφω, Μ. στύψω. Εἶμαι ὀλίγον τι στυφὸς, στυφίζω.

Παρα-συγγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω παρὰ τὴν συγγραφὴν (ἐναντίον τοῦ συμφωνητικοῦ), παραβαίνω τὴν μετά τινος ἔγγραφον συμφωνίαν μου. «Καὶ προσαποτείσαι τὸν παρασυγγραφοῦντα (sic) τῷ ἐμμένοντι τάλαντα λ, « Ἐπιγρ.

†Παρασυγγραφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παράβασις συγγραφῆς (συμφωνητικοῦ).

Παρα-συγχέω, Μ. χεύσω. Συγχέω ὅλως διόλου.

Παρα-συ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω τι πλησίον ἄλλου.

Παρα-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ πλαγίως ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρα-συλάω-ῶ Μ. ήσω. Κλέπτω (Ξεγυμνόνω τινὰ) πλαγίως καὶ μὲ τρόπον, (Εὐστάθ. Ἰλ. Χ. σελ. 621, 57).

Παρα-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συναθροίζω τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, συνεπισωρεύω (πθ. ἢ μσ.) συναθροίζομαι εἰς μέρος παράμερον μὲ πολλοὺς ἄλλους.

Παρα-συμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκ β'.) Παραβάλλω τι μετ' ἄλλου« (πθ. ἢ μσ.) συγκρίνομαι, ἐξισοῦμαι.

Παρασύμβαμα (τὸ). (κατὰ τοὺς Διαλεκτ.) πρότασις ἀτελὴς, παρακατηγόρημα. 2) = τῷ

Παρασύμπτωμα (τὸ), (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὸ παρεκτὸς τοῦ ἤδη συμβάντος ἄλλο σύμπτωμα.

Παρασυνάγχη (ἡ), εἶδ. συνάγχης (σκαρανταίος).

Παρα-συν-ἀγω, Μ. ἄξω. Συνάγω (Συναθροίζω) τι εἰς μέρος ἢ μέ τρόπον ἀπηγορευμένον, κάμνω παρανόμους συναθροίσεις.

Παρασυναγωγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.« σύναξις (συνάθροισις) παράνομος.

Παρασύναξ ις, εως. (ἡ), = τῷ προηγ.

Παρασυναπτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ παρασυνάπτων. « Σύνδεσμες—« Γραμτ.

Παρα-συν-άπτω, Μ. ἅψω. Συνάπτω (Προσθέτω) καὶ ἄλλο τι εἰς τὰ ἤδη συνημμένα, προσαπισυνάπτω.

Παρασύ-εσις, εως (ἡ). ψευδὴς αἴσθησις (γνῶσις)· σφαλερὰ κατανόησις, παρεννόησις· (μτνμ.) ψυχρότης διαφωνία) μεταξὺ φίλων. (Γαλλ.) mesintelligence (ς).

Παρασύ-θεσις, εως (ἡ). παραγωγὴ λέξεως ἀπὸ ἄλλην σύνθετον, (ἴδε το ἑπμν.).

Παρασύ-θετος (ὁ, ἡ). λέξις παρεσχηματισμένη ἀπ' ἄλλης συνθέτου. » Αὐτοκασίγνητος σχῆματος ἐστι συνθέτου· τὸ γὰρ κατ' ἀρχὰς συντιθέμενον μένει ὡσαύτως σύνθετον· τὸ δὲ κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον λέγεται παρασύνθετον, ὡς τὸ Φιλιππος Φιλιππίζω, « Ἐτμλγ. »Τὰ ἀπὸ συνθέτων ὀνομάτων παραγόμενα ῥήματα οὐκέτι μένουσι σύνθετα, ἀλλὰ γίνονται παρασύνθετα, οἷον Ἀπιστος Ἀπιστῶ, « αὐτ.

Παρασυνθέτως, ἐπίρ Κατὰ παρασύνθεσιν.

Παρασύνθημα (τὸ). τὸ παρεκτὸς τοῦ καθαυτὸ συνθήματος διδόμενον πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν καὶ ἄλλο (συνήθως σιωπηλόν) σύνθημα.

Παρα-συρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Παίζω τὴν σύριγγα πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι διὰ τῆς βίας ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ πλάγιον, περνῶν μὲ ὁρμὴν τραβῶ μαζῆ μου· σύρω ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· (μτφρ.) ἀποπλανῶ, παρεκτρέπω. » Παρέσυρας ἔπος, « Αἰσχ., παρὰ τὸ προσῆκον ἐξέφρασας.

Παρασφαγὶς, ίδος (ἡ). τὸ παρὰ τὴν σφαγὴν (παρὰ τὸν λάρυγγα) τοῦ ζώου μέρος, ἴδε Θύμος (3).

Παρα-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω ἀπὸ τὸ πλάγιον τοῦ λαιμοῦ.

Παρασφαλείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρασφάλλω.

Παρασφαλὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ παρασφάλλων (περιπατῶν μὲ ἀκροσφαλὲς βῆμα).

Παρ-ασφαλίζω, Μ. (σω. Ἀσφαλίζω (Ὀχυρόνω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τῶν πρόχειρου.

Παρα-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ πέσῃ πρὸς τὸ πλάγιον (νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, νὰ ἀποτύχῃ)· (πθ.) παραπατῶ (σκοντάπτω) καὶ πίπτω πλάγια, (μτφρ.) ἀποτυγχάνω.

Παρα-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, περιδένω μὲ κρίκον· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισφηκόω).

Παρα-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι ἀπὸ τὰ πλάγια μὲ ἢ ὡσὰν μὲ σφῆνας.

Παρα-σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω τι πλησίον ἄλλου, συνδέω, συσφίγγω· σφίγγω δυνατά (ς).

Παρα-σφραγίζω, Μ. ίσω. Σφραγίζω μὲ παρεπεπιημένην σφραγίδα· παραχαράττω (κυρ. καὶ μτφρ.). 2) σφραγίζων ἀποθετω (ἀποταμιεύω).

Παρασφράγισις εως (ἡ) καὶ Παρασφραγισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παραχάραξις.

Παρασφῦριος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν σφυρῶν, συνεχόμενος μὲ αὐτά.

Παράσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἔχων ἀπόστημα) παρὰ τὸ σφυρόν.

;Παρα-σχάζω, Μ. άσω. Κρατῶ, ἐμποδίζω· (ἀμτβτ.) ἀργοπορῶ, ἐνδιατρίβω. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραχάζομαι).

Παρα-σχεδιάζω, Μ. άσω. Σχεδιάζω τι παρὰ τὸ δέον ἢ ἐκ τοῦ παραυχρόνου· Παραποιῶ, παραχαράττω.

Παρασχεδόν, ἐπίρ. Πολλὰ κοντά (χωρ.) παραχρῆμα, παρευθύς· (χρν.) παρὰ λίγον. « Τὰ μὲν παρασχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν, « Δ. Ἁλ.

Παρα-σχέθω, Π. ἀντὶ Παρέχω.

Παρασχεῖν καὶ Π.

Παρασχέμεν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Παρασχετέος α, ον, θετ. τοῦ Παρέχω.

Παρα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω « Παρα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω « κατ' ἄλλον τρόπον, μεταφέρω ἀπὸ τὸ καθ' αὐτὸ σχήματος εἰς ἄλλο. β'. (μὲ αἰτ.) εἶμαι σχηματισμένος κατὰ μίμησίν τινος. » Καλύβης σχῆμα παρασχηματισμένος ναός, « Παυσ.

Παρασχηματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (γραμτ.) σχηματισμὸς νέας λέξεως μὲ μεταβολὴς τῆς ληγούσης (τοῦ γένους κτλ.).

Παρα-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι κατὰ μῆκος ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρασχὶς, ίδος (ἡ). πελεκοῦδι ξύλου (μέλι) παρεσχισμένου.

†Παρασχιστεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ παρασχίστου.

Παρασχίστης, ου (ὁ). ὁ παρασχίζων (μέλη) εἰς τὴν Δίγυπτ. τὰ πτώματα πρὸς ἐνταλσάμωσιν)· ὁ ξεκοιλιάζων ζῷα, σκαραμάγειρος· ὁ σχίζων θύρας, κλίπτης.

Παρασχιστικὸς, ἡ, όν. Παρασχίζω. Βλ.

Παρα-σχοινίζω, Μ. ίσω. Κατ-μετρῶ διὰ χωρίζω τι διὰ παρεκτάσεως σχοινίου.

Παρασχοίνισμα (τὸ). τὸ πρὸς κατασκευὴν σιν ἢ διαχωρισμὸν παρεκτεινόμενον σχοινίον.

Παρ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι μὲ πάρεργα ἢ παράλογα πράγματα.

Παρασχὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρέχω.

Παρα-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ἐπαμφοτερίζω διασώζω.

Παρα-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω εἰς τὸ πλάγιον.

Παρα-τανύω, Μ. ύσω. Τεντόνω τι πλαγίως. » Τὰς χεῖρας παρατανύσαντα τῷ τὸ σῶμα πρισοδῆσαι, « Ἱππκρ.

Παράταξις, εως (ἡ), τὸ παρατάττειν ἢ παρατάτισθαι, ἢ ἐν τάξει τοποθέτησις στρατεύματος· (συνεκδ.) στράτευμα παρατεταγμένον εἰς μάχην· μάχη ἐν παρατάξεως· (μτνμ.) σχηματισμὸς στρατοῦ πρὸς ἀντιπολίτευσιν, ἀντίστασις, ἀγών Βλ.) Παρασκευή.

;Παρα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράσσω (Συγχύζω) ἐκ τοῦ πλησίον. διαλύω κάμνων σύγχυσιν· καταστρόμάζω.

Παράτασις, εως (ἡ), τὸ παρατείνειν ἢ παρατείνεσθαι, τράβηγμα εἰς μάκρος, κάθου (« Φθόγγου)—, « Γραμτ., συνέχεια διάρκεια.

Παρα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ὑποθετῶ ἐν τάξει πλησίον ἢ κατ' ἐμπρόσθιν τινος, (κυρ.) βάλλω εἰς τάξιν πολεμικὴν τὸ στράτευμα· (ἐν γέν.) ἀντιτάσσω (μσ.) ἀντιστέκομαι· (μτνμ. πρὸς ἄλλο κάμνω στερεὸν καὶ ἀμετάθετον ἐμπόδιον. « Παρετάξαντο πανσὶ τρόπῳ κωλύσαι τὸν Μέτελλον, « Πλ. « Ὑπερβολὴ

Εθνική Κεντρική Βιβλιοθήκη Ελλάδος

εσταγμένος ξμὴ ἐπινεύειν τοῖς ἐν-
» Ἐπίκτ.
ικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν
ότητα) τοῦ παρατείνειν. || (γρ-
ημαίνων παράτασιν (διάρκειαν)
άξεως ἐν τῷ παραλλόντει.
κῶς, ἐπίρ. Διὰ παρατάσεως· (Γρ-
ς παρατατικὸν χρόνον.
ίνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (ᾧ πθ.
δτ. Ἐκτείνομαι) πληγίον ἢ κατὰ
τινος. » Διὰ τοῦ πεδίου παρατεί-
ἣν φάλαγγα, « Ξεν. (καὶ ἀμτδτ.)
ρὸς ἑσπέραν τῆς Κασπίης θαλάσ-
Καύκασος παρατείνει, « Ἡρ. » Ἡ
ησος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τὸν
α (τῆς Πύλου) παρατείνουσα, καὶ
ἐπικειμένη ἐχυρὸν ποιεῖ, ᾧ τοὺς
ους στενούς, « Θκ. (καὶ πρὸς δοτ.)
Κορινθ.κῷ κόλπῳ παρατείνων, «
» Ἡ Εὐβοια παρατέταται μακρὰ
ω πάνυ, « Ἀρχρ. » Παρετέτατο ἡ
ος διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ 12 παρασάγ-
, « Ξεν. 2) τεντόνω παρὰ πολὺ
ῶν (τὸν καιρὸν) εἰς μάκρος, ἀναβλ-
(συνεχῶς καὶ τρπ.) τυραννῶ, βασα-
(πᾶ. ἢ ἀμτδτ.) ἀποκάμνω· διαρκῶ-
ος μτχ.) ἐξακολουθῶ νά. » Παρατεί-
εύασαν τῶν ὀνομάτων, « Ἀκ., προ-
ειν ἀργὰ ἢ διασκρίβειν, (Γαλλ.) lanter. « Ἕως ἂν παρατείνωμαι τούτων,
περ οὗτος ἐμὲ παρατείνει, « Ξεν.,
ν.) νὰ τοῦ βγάλω τὴν ψυχήν. (καὶ
ᾶ. ἢ ἀμτδτ.) » Τὸν Τειρεσίαν ἢ τρα-
ζῆν) λέγει, « Ἀκ. (καὶ πθ.) « Παρε-
θη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς, « Ξεν.,
ελάμει. « Γέλῳ τε ὀλίγου παρετάθη-
, « Πλάτ., ξιλιγωθηκα. » Τῷ λι-
παρατεινόμενα (τὰ ζῶα), ὥστ' ἐκεῖ-
(τὰ νεογνὰ αὐτῶν) τρέφειν, « Πλάτ.
Πολιορκίᾳ παρατεινεῖσθαι ἐς τοῦχα-
», « Θκ. « Εἰ καὶ ἡμῖν παρετείνωτο
ὸ τοῦ τὸ ὄφλημα, « Δκ., ἀναβαλλε-
ἢ ἐξόφλησίς του. « Εἰ δὲ ὁ πλοῦς
ρατείνοιτο, « Ξεν. (ᾧ πρὸς μτχ.) »Ποῖ
ρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα; « Φλῳρ., ἕως
τε θὰ ἐξακολουθεῖς νά.
αντ-χίζω, Μ. ἰσω. Κτίζω τεῖχος (φρού-
ον) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος.
ατείχισμα (τὸ). φρούριον κτισμένον
ησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος.
ατεκταίνω ᾧ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ,
ομαι. Οἰκοδομῶ τι πλησίον ἄλλου ἢ
ν παρίεργα. (Πλ.). 2) οἰκοδομῶ ἀλ-
ως (καὶ ἄλλον τρόπον), μεταποιῶ,
αβάλλω. « Ταῦτα γ' ἐτοῖμα τετεύ-
αι, οὐδέ κε Ζεὺς αὐτὸς ἄλλως πα-
τεκτήναιτο, « Ἰλ. Ξ. « Ἔπος παρε-
κτήναιτο, « Ὀδ. Ω., νὰ πλάσῃς ψευ-
ς.
ατελευταῖος, α, ον. Ὁ πλησίον (πρὸ)
τελευταίου. » Παρατελευταία συλ-
βή, « Ἡρτ., ἡ παραλήγουσα.
ατελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
ατέλευτος (ὁ, ἡ), = Παρατελευταῖος.
ατελωνέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι,
ήσω, -ήσομαι. Λαμβάνω πλειότερον τοῦ
ωμισμένου τελώνιον, σφετερίζομαι
λευόμενοι εἰς) τὰ τελωνιακὰ δικαιώ-

Παρατέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. β', Παρέτα-
μον κτλ.). Κόπτω τι ἀπὸ τὸ πλάγιον ἢ
κατὰ μῆκος ἢ πλειότερον τοῦ δέοντος.
» Ἔστι δὲ ὥσπερ μέτρα τῶν ῥιζατομιῶν
αὐτῆς... οὐκ ἔχει γὰρ οὔτε παρατέμνειν,
οὔτε πλεῖον τῶν τεταγμένων, « Θρρ.
« Ποτομοὶ τὴν γῆν παρατέμνοντες, «
Σχλ., ποταυροῦντες. (καὶ κατ' ἄλλην
ἐκδχ.) » Γῆν παρατεμνομένῳ, « Βασ.,
ἀφαιρουμένου ἀξίκως τοῦ γειτονος ἡμῶν,
(παρδλ. Ἀποτέμνομαι).
Παρατεταγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πο-
λεμικὴν παράταξιν, ἐντέλως πρυτοι-
μασμένος (ὡπλισμένος).
Παρατεταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρατείνω.
Παρατετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προ-
σοχήν (παρατήρησιν), ἐπιτηδες οὔτω
μᾶλλον ἢ ἄλλως.
Παρατεχνάσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Σχλ.
ἐξήγ. τοῦ Παρατεκταίνομαι.
Παρατεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεχνολογῶ
(Παρενείρω τι) ἐκτὸς τοῦ προκειμέ-
νου, ὁμιλῶ ἐν παρεκβάσει.
Παρατηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέπω (κοιν. Τη-
ρέω) τι ἐκ τοῦ πλησίον, (ἐπμ.) βλέπω
μὲ προσοχήν· ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω.
(ἐκκλησ.) φυλάττω μὲ ἀκρίβειαν θρη-
σκευτικόν τι ἔθιμον.
Παρατήρημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς
παρατηρήσεως, (ἰδιαιτ.) οἰωνός. 2) =
Παρατήρησις.
Παρατηρησιμος (ὁ, ἡ). Ἄξιος παρατηρή-
σεως.
Παρατήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πα-
ρατηρῶ, κύτταγμα ἐκ τοῦ πλησίον
(προσεκτικόν), παρατήρημα· (ἰδιαιτ.)
οἰωνοσκοπία.
Παρατηρητέον, θετ. τοῦ Παρατηρέω.
Παρατηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρατηρῶν (ἐπι-
τηρῶν, παραφυλάττων κτλ.).
Παρατηρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπι-
τήδειος ἢ πρὸθυμος εἰς τὸ παρατηρεῖν,
ἀκριβὴς παρατηρητής.
Παρατηρητικῶς, ἐπίρ. Μετὰ παρατηρή-
σεως, ὡς παρατηρητής.
Παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (ἀόρ. Παρέ-
θηκα κτλ.). Θέτω (βάλλω τι) πλησίον
τινός· (κυρ.) βάλλω τραπέζι ἢ τὰ φα-
γητὰ εἰς τὸ τραπέζι. (μὲ δοτ. ἐκ δ')
» Καὶ σφιν δαῖτα παραθήσομεν, « Ἰλ.
Ψ. « Τράπεζαν παρέθηκεν, « Ὀδ. Ε. (ᾧ
κατὰ διάλυσ.) » Πάρ δέ σφι τίθει δαῖ-
τα, « Ἰλ. Ι. (καὶ μσ.) « Τράπεζαν Μη-
δικὴν παρετίθετο, « Θκ. « Μηδέποτε ἄ-
νευ πόνου σῖτον παράθεσθε, « Ξεν. «Ὑσ-
σὶρ ἂν πλεῖω τις παραθῆται τὰ περιττὰ
τῶν (κανὼν, τοσούτῳ καὶ θᾶττον κόρος
ἐμπίπτει τῆς ἰδωδῆς, ἃ αὖτ. (καὶ πθ.)
» Τὰ πολλὰ ταῦτα ἃ παρετίθεται τοῖς
τυράννοις, ὄξεα καὶ δριμέα κτλ., « αὐτ.
(καὶ κατὰ μτχ.) » Πᾶν τὸ παρατιθέμε-
νον ὑμῖν ἐσθίετε, « Γρφ. (ὅθεν ἀπολύτ.)
» Παρατιθέμενα, « Δξ., τὰ φαγητά. 2)
προσθέτω· (ἐν γέν.) χορηγῶ, παρέχω
(ἰδιαιτ.) προσφέρω. » Δῖ γὰρ ἐμοὶ θεοὶ
δύναμιν παραθεῖεν, « Ὀδ. Γ. (καὶ κατὰ
τμ.) » Ἵνα τοι πὰρ ξείνοι θείω, « Ὁμ.
3) προτείνω· παρατήνω· ἐξηγῶ· ἀναφέρω.
» Διῆλθές μοι παραβὰς ἕκαστον
εἰ εἴη ὄφελος, « Ξεν. (καὶ μσ. ᾗ πθ.)
» Παραδείγματος ἕνεκα μόνον ὄξια τού-
τα παραθέσθαι τῷ λόγῳ, « Πλάτ. «Ὡς
Νικανδρός φησι, παρατιθέμενος τὸ ἐκ
Νεφελῶν Ἀριστοφάνους, « Ἀθ. » Ἃ ἤ-
κουσας παρ' ἐμοῦ, ταῦτα παράθου τι-
στοῖς ἀνθρώποις, « Γρφ. » Διελέγετο
αὐτῇ ἀπὸ τῶν Γραφῶν, διανοίγων καὶ
παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει πα-
θεῖν, « αὐτ. 4) συγκρίνω, παραβάλ-
λω, παραλληλίζω. « Παραθέντας τάκεῖ
καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε, « Ἰσοκρ. (ᾧ αὐτ.
πρυθετ.) « Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ,
τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτόν, « Ἀκ. 5)
(μπ.) βάλλω τι πλησίον μου. » Ἐπὴν
δοῖσς παραθεῖτο, » Ὀδ. Β. Τ. Ω. «Πα-
ραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει, « Ξεν. 6)
(συνδχ.) μεταχειρίζομαι. » Μητε τὴν
ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι,
Πλάτ. 7) ἀποταμιεύω, Ἀποτίθεμαι.
» Παρετίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν
πόλεμον, « Πλ. » Τὰ χρήματα παρε-
τίθετο εἰς τὰς ἰδίας ἐπιδοὰς, « Πλθ.
8) παρακαθέτω, ἐμπιστεύομαι τι εἴς
τινα νὰ τὸ φυλάξῃ· (Γρφ.) σιστήνω εἰς
τὴν προστασίαν τινος. (Γαλλ.) recommander. » Παρακατθηκην παραθέ-
σθαι, « Ἡρ. » Φάσκοντες οὐδενὶ προῆ-
σεσθαι τὰ χρήματα... πλὴν αὐτῷ τῷ
παραθεμένῳ, « Πλθ. » Παρατιθεμένας
τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἁμιάντοις σώμα-
σι, « Πλ. » Παρατίθεμαι ὑμᾶς τῷ θεῷ, «
Γρφ. 9) (ἀπὸ μτφρ. τῶν κυβευόντων
ἢ στοιχηματιζόντων) ριψοκινδυνεύω.
» Σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, « Ὀδ.
Ρ. » Ἀηδόνῃρες ὑπείρ ἄλα ἀλδωνται,
ψυχὸς παρθέμενοι, « Ὀδ. Ι., (κοιν.) βάλ-
λουν τὰ κεφάλι τους σ' τὸν τορβᾶ, (παρ-
δλ. Παραβάλλω).
Παρα-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ τὰς τρίχας
(κυρ. τῶν κρυφίων μελῶν τοῦ σώμα-
τος). « Ὁ μοιχὸς ἀλοὺς παρατίλλεται, «
Ἀρχρ.
Παρατιλμὸς (ὁ) καὶ
Παρατίλσις, εως (ἡ). τὸ παρατίλλειν ἢ
παρατίλλεσθαι, μάθημα τῶν τριχῶν τοῦ
σώματος.
Παρατιλτέον, θετ. τοῦ Παρατίλλω.
†Παρατίλτος (ὁ, ἡ). Ὁ παρατετιλμένος
(μαθημένος τὰς τρίχας τοῦ σώματος).
Παρατίλτρια (ἡ). ἡ παρατίλλουσα (ἔχου-
σα ἔργον τὸ παρατίλλειν), (καθὼς τώρᾳ
ἡ γυναῖκα τοῦ κουρέως).
†Παρατιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμωρῶ ἀντὶ
τοῦ παραχρῆμα, (ἄλλ. διορθ. Παρα [πάρε-
στι] τιμωρεῖν).
Παρα-τιτρώσκω, Μ. παρα-τρώσω. Διαφθεί-
ρω, = Παραβιάζω. » Τὸν νόμον —, « Ι.
Αὐδὸς (ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν Ῥωμαικῶν).
Παρατμηθὶς, ίδος, ἡ, ἀόρ. ὁ τῆς πθ.
μτχ. τοῦ Παρατέμνω.
Παρατμίζω, Μ. ἰσω. Ἀχνίζω ὀλίγον.
Παρα-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ λέ-
γω τι μὲ παρὰ πολλὴν (παράδοξον) τόλ-
μην.
Παρατόλμημα (τό). Ἔργον παράτολμον,
τόλμημα παράδοξον.
Παράτολμος (ὁ, ἡ). παρὰ πολὺ (μὲ ὑπερ-
βολὴν) τολμηρὸς, ριψοκίνδυνος.
Παρατόλμως, ἐπίρ. Μὲ παράδοξον (ὑπερ-
βάλλουσαν) τόλμην, παραβόλως.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρατόνος (ὁ, ἡ), [παρατείνω]. παρὰ πολὺ τεντωμένος· πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἁπλωμένος. « Χεῖρες παράτονοι, » Εὐρ., αἱ τοῦ νεκροῦ. 2) (Μουσ.) = Παράφωνος, (ἐν γέν.) ἀδόκιμος, παρατράγῳδος.

Παρατόξευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα-τοξεύω, Μ. εὔσω. Τοξεύω ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ. τοξεύω ἐπέκεινα ἢ ἑκατέρωθεν (ἐπμ. ἀποτυγχάνω) τοῦ σκοποῦ.

Παράτοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸν τόπον του, ἔκτοπος, ἄτοπος. ‖. (τὸ οὐδ.) Παράτοπον, ἐπίρ. ἀντὶ

Παρατόπως, ἐπίρ. "Οχι εἰς τὸν πρέποντα τόπον· παράμερα (ξ)· (μτγν.) = Ἐκτόπως.

Παρατραγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρώγω.

†Παρα-τραγικεύομαι, Μ. εύσομαι, Σχλ. ἀντὶ

Παρα-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι ἢ Παραστήνω τι μὲ τρόπον παρατράγῳδον, μεγαλοποιῶ ὑπὲρ τὸ δέον.

Παρατράγῳδος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ δέον τραγικὸς (ἐμφατικὸς), ὑπερβολικὸς, βεβιασμένος. « Δέξις—, » Πλ. « Οὐ τραγικὰ ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, » Λογγ.

Παρα-τροκτέω-ῶ, Μ. ώσω. = Παρακλώθω.

Παρατραπέζιον καὶ Παρατράπεζον (τό). τὸ πλησίον τῆς (ἁγίας) τραπέζης μικρὸν τραπέζιον, (Γαλλ.) crédence.

Παρα-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω ὀλίγον.

Παρα-τραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Παρατράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παρεγραμμένον τὸν τράχηλον, στραβολαίμης.

Παρα-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὀλίγον.

Παρα-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, κάμνω νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν· (μτφορ.) μεταπείθω μεταβάλλω· (ἐπὶ κακοῦ) ἀπατῶ· διαστρέφω· (ἑλλ. ἢ ἀμιθτ. καὶ πθ. ἢ μσ.) ἐξαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, παραστρατίζω, (μτφορ.) παρεκτρέπομαι, ἀποπλανῶμαι. « Παρατρέπειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, » Ἀλλ. «Παρατρέψαι ἄλλῃ τὸ ὕδωρ,» Θκ. (καὶ μτφόρ.) «Ἐπ' ἄλλον βιον αὐτὰν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, » Πλάτ. «Οὕτω ἐεδόκησται γίνεσθαι, καὶ οὐκ οἷά τε αὐτὸ παρατρέψαι, » Ἡρ. « Ἐμμέλειαν παρατρέπειν, » Ἀλλ. « Βαρβάρων ἀτόμασι . . τὰ μὲν μηκύνων, τὰ δὲ συναιρῶν, τὰ δὲ ἄλλως παρατρέπων, » Δ. Χρσ. (καὶ μσ.) « Ἄνδρα παρατρέψασθε (δῶροις), » Θκρ. (καὶ πθ.) « Παραὶ οἱ ἑτράπετ' ἔγχος, » Ἰλ. Ν. (καὶ μτγν.) «Παραστραπῶμενος τοὔλόγου, » Ξεν. «Παρετράπη ἐκ τοῦ νοῦ, » Ποιησ. « Οἶνος παρατραπείς, » Γεωπον., κομιμένος, (Γαλλ.) tourné.

Παρα-τρίφω, Μ. θρέψω. Τρέφω πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ ἐπὶ ματαίῳ (ὡς περιττόν τι). « Τὴν μὲν Ἀτοσσαν εἶχε . . γυναῖκα . . , ἑξήκοντα δὲ καὶ τριακόσιαι παρετρέφοντο παλλακίδες, » Πλ.

Παρατριγόντως, ἐπίρ. (μτχ.). = Ἐπιτροχάδην, ἐν παρόδῳ.

Παρα-τρέχω, Μ. θρέξομαι ϗ (συνήθ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. β'. Παρέδραμον κτλ.). Τρέχω παρεμπρὸς, ἔπειτα τρέχων πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, (ἐπμ.) ἀφίνω κατόπιν μου, ξαπερνῶ, (μτνμ.) ὑπερβαίνω· (μτφορ.) ἀπατῶ· (συνηχ.) παραλείπω· (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. « Παρὲξ ὁδοῦ κλινθήτην, ὁ δὲ παρεδραμεν, » Ἰλ. Κ. « Οὐχ ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες, » Ξεν. (ϗ ἐπὶ χρόνου) «Τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, » Ἡρ. « Καί μ' ὅτι βουκόλος εἰμὶ παρέδραμε καὶ οὐ προσακούει, » Θκρ. « Ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον παρέδραμε τοὺς καθ' αὐτόν, » Πλδ. (καὶ πθ.) « Πολλάκις ἰδεῖν ἐς τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην, » Πλ. 2) παρακολουθῶ (συνοδεύω) τρέχων· (μὲ αἰτ. προθετ.) τρέχων περνῶ εἰς τὸ πλάγι ἢ φθάνω πλησίον τινός. « Παρατρέχοντά τινα κελεύοντες παίειν, » Ξεν. « Οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἑκάτερον παραδεδραμήκεσαν, » αὐτ. « Διέπεμπε τοὺς δυναμένους παρατρέχειν τοῖς βουλιμιῶσιν, » αὐτ. (ἄθεν) « Παρατρέχοντες, » Γρφ., οἱ δορυφοροῦντες καθ' ὁδὸν ἡγεμόνα κτλ. (Δτν.) precursores.

Παρα-τρέω, Μ. τρέσω. Ξιππάζομαι (Τραμάζω) καὶ φεύγω πρὸς τὸ πλάγιον.

Παράτρητος (ὁ, ἡ). [παρὰ, τιτράω]. τρυπημένος (ἔχων τρύπας) ἀπὸ τὸ πλάγι. « Αὐλὸς—, » Πλδ., εἶδος αὐλοῦ διὰ τὰς πενθίμους τελετάς.

Παρατριβή (ἡ), = Παράτριψις· (μτφορ.) αὐγκρουσις, λογατριβή, λογομαχία.

Παρα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι πλησίον ἢ μετ' ἄλλου, τρίβω δύο σώματα πρὸς ἢ παρ' ἄλληλα. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) « Τὸν ἀμείνω χρυσὸν διαγινώσκομεν, ἐπὰν παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, » Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἐς βάσανον παρατρίβομαι, ὥστε μολίβῳ χρυσὸς, » Θγν. 2) (μσ. αὐτπθ. μτφορ.) συγκρούομαι μετά τινος, (καιν.) τὰ χαλνῶ, τὰ τσυγκρούζω. « Βύβλιος ἐξηλυτύπει καὶ παρετρίβετο πρὸς αὐτὸν, » Πλδ. 3) τρίβων (διὰ συχνῆς τριβῆς) ἀφαιρῶ ἢ φθείρω τι, (ἄθεν μτφορ.) « Τῷ βρόχῳ τὸν βίον παρατρίψας (ξ), » Πλ., καταστρέψας, (παρὰ Ἑκτρίβω). (ϗ μσ. αὐτπθ.) «Παρατρίβομαι τὸ μέτωπον, » Στρβ., = Ἀπαναισχυντέω, (κοιν.) Ξεπισπόνομαι.

Παράτριμμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρατρίψεως· (ἰδιαιτ.) σύγκομμα.

Παράτριψις, εως (ἡ). τὸ παρατρίβειν ἢ παρατρίβεσθαι, τρίψιμον δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα· (μτφορ.) αὐγκρουσις, (Γαλλ.) collision.

Παρατριπτέον, θετ. τοῦ Παρατρίβω.

Παρα-τραπέω-ῶ, Π. ἀντὶ Παρατρέπω.

Παρατροπὴ (ἡ). τὸ παρατρέπειν ἢ παρατρέπεσθαι, γύρισμα πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, παρατράτισμα· (μτνμ.) παρέκβασις· (μτφορ.) ἀπονλάνησις ἢ νόθευσις, (Γαλλ.) dégénération, (πθ.) παρεκτροπή.

†Παρατροπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παρατρέπειν, ἀποτρεπτικός.

Παράτροπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατραπεὶς (μακρυνθεὶς ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον). (μτφορ.) παράξενος, Ἔκτοπος, ἡ ἀλληγορικὸς, αἰνιγματώδης· (τρπ.) παράνομος· (Π. μὲ γεν.) ἀποτρεπτικός. « Μίσους—, » Εὐρ.

Παράτροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος πρὸ τινι ἢ μετά τινος.

Παρα-τροχάζω καὶ Π. Παρα-τροχάω, Μ. άσω, = Παρατρέχω, τρέχω παρεμπρὸς, ξαπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον.

Παρατροχιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ τροχοῦ. ‖. (οὐσ.) « Παρατρόχια, » τὰ ἀνατρώθεν τοῦ ἄξονος ἐξέχοντα δεκανίκια.

Παρα-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ κρυφὰ παράκαιρα, (μτνμ.) = Ὁμφακίζομαι.

Παρα-τρύζω, Μ. τρύξω (ξ). Τρύζω (Μορμυρύζω κτλ.) πλησίον τινός.

Παρατρύπημα (τὸ). τρύπα εἰς τὸ πλάγιον (αὐλοῦ κτλ.), παρβλ. Παράτρητος.

Παρα-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυφῶ πλησίον ἄλλου τρυφῶντος· τρυφῶ (ἀπολαύω) ἐν παρόδῳ.

Παρα-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Παρέτραγον κτλ.). Τρώγω ('Ρωκανίζω) μέρος ἀπό τινος (« Τῶν ἑαυτοῦ πλυκάδων πολὺ ἔτραγεν, » Ἀΐλ. [καὶ μτνμ.] « Οἱ μὲν νενευκότες ἐν ἄκρῳ τινὶ τοπαι, οὓς αἱ χαράδραι παρατρώγουσαι κατερρίπτησιν, » Εὐρ.)· (μτφορ.) = Παρακόπτω (« Ὁ δὲ Ῥῆμων παρέτραγεν [τὸν ἀλφιτοπον] ὡς θρυπτόμενον, » Ἀρτ.) (μὲ γεν.) μετέχω. « Καὶ σῦ τῆς ἀρχῆς ἥμων παρατρώξῃ, » Σουετ., θὰ μεθέξῃς (κοιν.) θὰ γλύψῃς κἀνένα κόκκαλον.

Παρατρωκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρατρώγων (κρυφὰ νομίσματα), παραχαράκτης.

Παρα-τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Παρατρέπω.

Παρα-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Παρέτυχον κτλ.). Τυχαίνω νὰ ἤμαι πλησίον (πλησίον τινὸς), παρευρίσκομαι (τυχαίως) (μὲ δοτ.) « Παρατυχὼν τῷ τεγονότι, » Ἡρ. « Μὴ σύμασθεῖ τῷ γεγονότι, » Ἡρ. « Μὴ σύμασθεῖ παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, » Πλδ. « Ἀνθρώπους παρατυχεῖν ὑπλους, » Πλάτ. (καὶ χ. πτ.) « Ἐβόησαν σφᾶς αὐτοὺς Λακεδαιμονίοισι παρατυχοῦσι, » Ἡρ. « Φυλακὴν ἔχειν, ἕως ἂν τις παρατυχῇ διαφυγῆ, ἐπιτηδεία, » Θκ. (καὶ γνότ. δὲ κατὰ μτχ.) « Ὁ παρατυχὼν Λξ., ὅποιος ἤθελε τύχῃ παρὼν, » Δημάδ. μάρτυρας τοὺς παρατετυχηκότας Λξ. (καὶ = παλύτ.) « Παρατυχὸν ἐν αὐτῷ χρήσασθαι, » Θκ., ἂν τύχῃ παράκαιρα (εὐκαιρία), ἂν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς, « Ἃ παρατυχόντα, » Λξ., τὰ κατὰ τύχην ἀπροόπτου) συμβαίνοντα. (καὶ ἀντίθ.) « Ἐκ τοῦ παρατυχόντος (ἢ) » « Ἐκ τοῦ παρατυχόντι, » Θκ., κατὰ τύχην ἀπὸ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ὅπως τύχῃ τὴν ὥραν ἐκείνην. « Πρὸς τὸ παρατυχόν, » αὐτ., κατὰ τὰς περιστάσεις, καθὼς ἤθελε τὸ ἀπαιτήσῃ ὁ καιρὸς.

†Παράτυπος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν καθεστῶτα τύπον καμιωμένος, παραπεποιημένος (ἰδιαιτ. ἐπὶ νομισμ.) παρακεκομμένος, παράσημος.

Παρα-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι παρὰ τὸν καθεστῶτα τύπον· μιμοῦμαι (μονίζω, παριστάνω) τι ἀτελῶς ἢ ψευδῶς.

Παρατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., ἀτελὴς ἢ ψευδὴς ἀπομίμησις

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. στένων (εἰκονίζων) τι ἀτελῶς.
ών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. ραυγάνω.
ίζω, Μ. ἀσω. Φωτίζω τι (ᾧ πθ. μαι ἡ Φαίνομαι) πλαγίως ἡ ἀπό ρρας. «Ὁ κατὰ τὰς ἄρκτους τὸ παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, «
2) Π. ἀντὶ Παραφαίνω (2), παρι τρόπον τινά. «Τὸ ἀντικρὺ Ῥόδωτηρίου, ὃ τριήρους παραυγάζει τοῖς πέριξθεν βλέπουσιν,« Εὐς.
ίω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραμυθέομαι, ρῶ, συμβουλεύω.
λακίζω, Μ. ίσω. Μετακινῶ τοὺς ας (τὰ ὅρια) ἀγροῦ.
λακιστής, οῦ (ὁ). ὁ παυλακιγρόν).
λέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ πλησίον ἡ παρὰ μέλος.
λίζω καὶ μσ. -ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσο (μὲ δοτ.) Αὐλίζομαι (Κατοικῶ ἡ Διανυκτερεύω) πλησίον τινός· (ἐν γειτνιάζω. « Παραυλίζουσα πέτρα ρεῖς, « Εὐρ.
λιον (τὸ), = Προαύλιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ αύλιος (ὁ, ἡ), Ρλσ. ἀνεῖ
λος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς αὐλῆς (ἐπαύλειος) τινος, (ἐν γέν.) γείτων. ωή—, « Σαφ , ἡ ἀκουομένη πλησ που, (ζέε καὶ
ωλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμφωνῶν μὲ τὸν ν τοῦ αὐλοῦ, (ἐν γέν.) κακόηχος, λλ.) discordant, ἡ (κατὰ τὸν Εὐστ.) δν ὁμοιος (παραφέρων) μὲ τὸν ἦχον αὐλοῦ, ὄξυς, γοερός. « Βοή—, « Σοφ. ωξέω καὶ Παρ-αύξω, Μ. αὐξήσω. ίνω τι ἐν παρόδῳ ἡ ἔτι μᾶλλον (διὰ αθῆκης), (βλ. αὔξη, Ἀττ. ἀντὶ
ξησις, εως (ἡ), τὸ παραυξάνειν, ἡ προαθέτερος ἢ ἐν παρόδῳ αὔξησις. υξητικός, ἐπίρ. Κατὰ παραύξησιν. αύξω, Μ. αὐξήσω, = Παραυξάνω. ώστηρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ λόγον ἡ παπολὺ αὐστηρός.
υτά, ἐπίρ. ἀντὶ Παρ' αὐτά (ἀνν. τὰ γματα ἢ γεγνόμενα), εὐθύς, ἐν τῷ (κοιν.) πάραυτα (ἐνίοτε μὲ γεν.) αραυτὰ τοῦ θανεῖν, « Ἐπιχ. Σωκρ., ην στιγμὴν (εἰς τὴν ἀκμὴν) τοῦ. υτίκα, ἐπίρ. Πάραυτα, ἐν τῷ ἅμαε ἡ τώρα ἀμέσως, εὐθύς (ὡς ἐπὶ τὸ ενάρθρ.) « Ὁ Ἡ, » Τὸ κηλ.) παρίκα, « Δξ., ὁ παρὼν ἢ, στιγμιαῖος. παυτίκα ἡδονή,« Ξεν. (καὶ μοκτ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Καὶ τοιαυτίκα λέγος οὐδεὶς ἐγένετο· μετὰ δὲ χρ.,« (παρ-βλ. Παραχρῆμα).
υτόθεν, ἐπίρ. = Αὐτόθεν.
υτόθι, ἐπίρ. = Αὐτόθι.
υχενίζω, Μ (σω. Κλίνω (μπθ. καὶ δοτ.) πλαγίως τὸν αὐχένα, = Παραυχένιος, α ἢ ος, ον. Ὁ παρὰ τὸν ένα (ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος).
φαγεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Παραφώγω.
φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμνω ἢ νὰ φανῇ) τι (καὶ πθ.) Φαίνομαι ρουσιάζομαι) πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος. « Ἐξαπίνης παραφανέντες, « Ξεν. 2) δείχνω ὀλίγον τι (ἀπὸ τὸ πλησίον), (πθ.) φαίνομαι ἀμυδρῶς πως. «Καὶθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρη, « Διον. 3) (μὲ δοτ.) ἐγγύω τινὰ ἐκ τοῦ πλησίον, παρακολουθῶ κρατῶν φανὸν ἢ λαμπάδα, φωταγωγῶ. «Τοὺτῳ δὲ παραφαίνουσι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι τῶν πολιτῶν, « Πλ.
†Παραφαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
†Παρ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ πλαγίως (κρυφᾳ, μὲ τρόπον), = Ὑφαιροῦμαι, (ἄθεν.
Παραφανείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παραφαίνω.
Παρ-αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω ὅλως δι' ὅλου ἢ ὡς ἐν παρέργῳ.
Παραφάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφάσκω.
Παράφασις [παράφημι], εως (ἡ). παραίνεσις· παρηγορία. (ἐπὶ κακοῦ) ὁμιλία ἀποτηλή (παραπειστική). 2) [παραφάσκω] ψεῦσις ἐπιπόλαιος τῶν πλαγίων μερῶν. 3) [παραφαίνω] ἢ ἐξεικόνισις τῶν ἀντικειμένων εἰς τὸν καθρέπτην.
Παρ-αφάσκω, Μ. ἀφάσω. Ἅπτομαι ἐγγίζω) ἐπιπολαίως τὰ πλάγια μέρη τινὸς σώματος.
†Παρ-αφάσσω (χ. Μ.), Ἰων. = Ἀλλοφάσσω.
Παρ-αφάω-ῶ, Μ. ἄσω, = Παραφάσσω.
Παράφερνα (τὰ). Ὅτα ἔπαιρνε ἡ νύμφη παρεκτὸς τῆς φερνῆς (τῆς προικὸς), (κοινῶ.) παραπροίκια.
Παρ-αφέρω, Μ. παροίσω (ἀόρ. ά. Παρήνεγκα κτλ.). Φέρω τι πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω· (ἐπὶ φαγητ.) = Παρατίθημι· (μτφ.) κάμνω μνείαν, ἀναφέρω. (Γλλ.) citer. (μὲ δοτ.) « Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θηρία, « Ξεν. « Ἅπαντα σοὶ παρφόρουν, « Ἀρχ. « Καὶ καινὰ ᾧ παλαιὰ παραφέροντες ἔργα, « Ἡρ. « Λόγους παραφέρουσα, « Εὐρ. (καὶ πθ.) «Ἀπὸ δείπνου σφι οὐδὲν παραφορέετο ,« Ἡρ. » Οἱ λίγνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται, « Πλάτ. 2) φέρω τι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος. « Δεινὴ τὴν χεῖρα παρήνεγκα, « Δμ. « Παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν, « Λξ., γυρίζειν 'σὰν τρελλός. (καὶ πθ.) » Ἐν τοῖς αἰνώσιν παραφερόμενος τοῖς σκέλεσι , « Αρτ., ἐκνευδλούσεν. « Αὐτὸς ἐγὼ σε, Βάκχε, φέρων, ὑπὸ σοῦ τουμπολι παρφέρομαι, « Ἐκφρ.
3) φέρω παρέκει (παρεμπρός), (συνδχ.) ὑπερβαίνω· (τρπ.) παρατρέχω· περνῶν 'πανω μαζῆ μου, παρασύρω· (μτφορ.) ἀποπλανῶ, παραπλέπω· (πθ.) παρεκτρέπομαι· (ἰατρ.) παραφορῶ, (κοιν.) παραλογίζω· (ἀμετδτ.) διαφθείρω· μεταβάλλομαι· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι. »Ἤνετο παραφέρων (ὁ μάγειρος τὰ ὄψων),« Ξεν. « Ἦν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, « Ἀλκ. (καὶ μτφορ.) »Τοῦ χρόνου καθὑπερ ῥιόμασος ἕκαστα παραφέροντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Παρενεγθέντες (ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ) ἀπώλοντο, « αὐτ., τοὺς ἐπῆρε τὸ ῥεῦμα (τὸ ποτάμι). (καὶ μτμ.) » Παρενεγθεὶς , « Ἱππκρ., παραφρονήσας. »Πάντας βασιλέας παρενεγκων,« Ἄρτ. (καὶ τρπ.) »Παρήνεγκε τὸ ῥηθέν, « Πλ., παρέτρεξε. « Τὰ ὧρα τῆς θυσίας παρηνεγκότε, « Δμ., ἐφθήκετε νὰ παρέλθουν, παρημελήσατε. (καὶ ἀμετδτ.) » Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Αἴνος ἐκλήθη, « Κόν., μεταλληθέντος. « Τούτων ἡ γλῶσσα ὀλίγον παραφέρει, « Δ. Ἁλ. « Ἵππὸ καὶ ἑξήκοντα ἡμέας ὑμβαλὼν (τῷ ἔτει), ὅσαι περ ἐς τὴν ἀπαρτιλογίαν παρέφερον,« Δ. Κ.σσ. » Ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν,« Θκ., παρελθουσῶν. 4) Π. (ἀπν.) ὑποφέρω. » Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παρυίσομεν.« Σοφ.
Παρ-εύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Παρέσυγον κτλ.). Φεύγω παρνῶ πλησίον ἢ ἐμπρυσθέν τινος.
†Παρ-αφηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραλογίζομαι, ἀπατῶ.
Παρά-φημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Παρέπον), Π. (μὲ δοτ.) παραινῶ, συμβουλεύω· (μσ. μὲ αἰτ.) μετατείθω· (ἐπὶ κακοῦ) παραλογίζομαι, ἀπατῶ, παραπείθω. «Μητρὶ παρέφημι πατρὶ ἐπίφρα φέρειν, « Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) « Εἴ τις μ' ἐνίπτοι, . . αὐ τὸν γ' ἐπείσοι παραφάμενος κατέρυκες, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) « Μνησῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν παρφάσθαι,« Ὀδ. Π. »Εἴ δέ τινα παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πυλίμοιο, « Ἰλ. Μ. « Θεῶν δ' ὅρκον μὴ παρφάμεν, « Πίνδ., παραβῆναι.
Παραφθαδόν, ἐπίρ. Π. [παραφθάνω], προφθάνοντας· καταφθάνοντος.
Παραφθαίησι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Παραφθάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ
Παραφθάνω, Μ. φθήσω (ἀόρ. Παρέφθασα καὶ β'. Παρέφθην). Προφθάνω· προλαμβάνω· περιῶ παρεμπρός, ξαπίνης. « Εἰ δ' ἅμμε παραφθήσῃ ποδεσσιν, « Ἰλ. Μ. « Κέρδεσσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Παρέφθασεν λαπέρα γενομένη, πρὶν σχολάσαι. « Ξεν.
Παραφθαρτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παραφθείρειν.
Παραφθάς, ἀόρ. β'. καὶ
Παραφθάσας καὶ Π. Παραφθάστας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παραφθάνω.
Παρα-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἀποκρίνομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, (μουσικ.) ἐβγάλλω ἦχον ἀνάρμοστον· κάμνω παραφωνίαις. 2) ὁμιλῶ ἐξ ἑτοίμου, λέγω ὁμοίως· διακόπτω. 3) λέγω τι πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ ἐν παρόδῳ, (Γλλ.) δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις. 4) = Προσλαλῶ, συνομιλῶ, ἰδ.
†Παραφθεγκτήρια (τά), (ἐνν. ὕδωρ ἢ ἱερά), τὰ διδόμενα ἢ τελούμενα εἰς τὴν πρώτην συνάντησιν τοῦ νυμφίου μὲ τὴν νύμφην.
Παραφθεγμα (τὸ). Λόγος ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, παρέλκοντος ἐρωτήσεως ἢ ἀποκρίσεως. (μουσικ.) παραφωνία.
Παρα-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Καθιστῶ) ὀλίγον τι. « Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦτο χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθείροντες,« Σιφ. Πλουζ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραφθορά (ἡ). ἡ ἐν μέρει φθορὰ (διαφθορά, νίθευσις).

Παράφθορος (ὁ, ἡ). παρεφθαρμένος, διεφθαρμένος, (συγγ. τῷ Παράφορος.

Παρ-αφ-ίημι, Μ. αφ-ήσω (ἀόρ. Παραφῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι κατὰ μέρος (εἰς τὸ πλάγι), παρωτῶ· παρασιωπῶ.

Παραφίμωσις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον (ὅταν ἡ ἀκροβυστία δὲν σκεπάζῃ τὴν βάλανον), ἴδε Φίμωσις.

¡Παραφλυγίζω, Μ. ίσω. Ὁράζω τι εἰς τὴν φλόγα, τηγανίζω, τηγάρίζω, (ἴδ.

Παραφλόγισμα (τὸ). μαγείρευμα (φαγητὸν) βρασμένον εἰς τὴν φλόγα, τηγάρισὸν, τηγανητόν.

Παραφορὰ (ἡ). τὸ παραφέρειν ἢ παραφέρεσθαι, περιπάτημα μεθυσμένου· (μτνμ.) παραφροσύνη. ὁρμὴ παράλογος, (Γαλλ.) emportement.

Παρα-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραφέρω.

Παράφορος (ὁ, ἡ). ὁ παρατερούμενος (κλονούμενος ἐν τῷ περιπατεῖν, φερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν), παράφρων, μανιώδης. » Γλῶσσα—, « Γρ., ἡ τραυλίζουσα ὑπὸ μέθης. ‖ (τὸ αὐδ.) Παράφορον, ἐπίρ. ἀντὶ Παραφόρως. « Παράφορον βλέπων (δι-δορκὼς), « Ακ., μὲ βλέμμα μανιώδους. « Παράφορον βαδίζειν, « Φλςρ., περιπατεῖν ὡσὰν μεθυσμένος. 2) (ἐνεργ.) ὁ πρυξενῶν παραφοράν. » Παράφορος καὶ παρακτικὸς, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) « Τῆς γνώμης παράφορος, « Ἱππκρ.

Παραφορότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις παράφορος. « Σωματος —, Πλάτ., ἡ ἀσυμμετρία.

Παρα-φορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορτόνω ἀκόμη περισσότερον, βάλλω ἢ παίρνω (ς) καὶ ἄλλο φόρτωμα, (ἐν γέν.) προσθέτω. « Τῷ λίγῳ—, « Πλ.

Παραφόρως, ἐπίρ. Ὡς παράφορος (μανιωδῶς).

Παράφραγμα (τὸ), [παραφράσσω]. τὸ μεταξὺ ἢ ἑκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος ἄλλου ὀχυρώματος χαράκωμα (Γαλλ. palissade). » Ναῦν μυριοφόρον, πύργως ξυλίνους ἔχουσαν ἢ παραφράγματα, « Θκ., (Γαλλ.) parapets, (ἴδε ἢ Θαυματοποιός).

Παρα-φράζω, Μ. φράσω. Λέγω τι ἀλλέως (μὲ ἄλλας λέξεις), παραλλάσσω (ἀνακτύσσω) τὴν φράσιν, ἐκφράζω ἐπὶ τὸ σαφέστερον.

¡Παραφρακτικὸς, ἡ, όν, = Ἐμφρακτικός.

Παράφρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραφράζω, ἡ δι' ἄλλων λέξεων ἔκφρασις τοῦ αὐτοῦ νοήματος, μεταβολὴ ἐπὶ τὸ σαφέστερον (ἀνάπτυξις) τῆς φράσεως.

Παρα-φράσσω(ττω). Μ. φράξω. Κλείω (Ὀχυρόνω) διὰ παραφράγματος, ἀσφαλίζω ἑκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος μὲ χαράκωμα· (ἐν γέν.) κλείω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Παραφραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραφράζων (ἀναπτύσσων τὴν φρασιν ἐπὶ τὸ σαφέστερον), ἐξηγῶν τὸ κείμενον διὰ παραφράσεως.

Παραφραστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράφρασιν.

Παρ-αφρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀφρίζω ἀπο τὸ πλάγιόν τινος, ἐβγάλλω ἀφρὸν ἀκατέρωθεν τοῦ στόματός μου.

Παρα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι παράφρων, χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰς φρένας μου. (μὲ γεν. Π.) δὲν ἐννοῶ, παρακνοῶ (ς).

Παραφρόνησις, εως (ἡ). τὸ νὰ παραφρονήσῃ τις, παρασάλευμα τοῦ νοός, φρένιασμα, (Γαλλ.) delire

Παραφρόνιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράφρων.

Παραφρόνως, ἐπίρ. Ὡς παράφρων.

Παραφροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ παραφρονος, τρέλλα, μανία.

Παρα-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (ὡς φρουρὸς) πλησίον τινὸς, παραφυλάττω. » Ἠγνόει παραφρουρούμενος, « Ἰλ.

Παρα-φρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω ἐκ τοῦ πλησίον, ξεροψήνω· (μτφρ.) σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, τήκομαι.

Παρα-φρυκτωρεύομαι, Μ. εύσομαι, καὶ

Παρα-φρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡψόνω ἄλλον (ἰδιαίτερον) φρυκτὸν πρὸς εἰδοποίησιν τῶν ἐχθρῶν μὲ τοὺς ὁπ. εἶμαι συννενοημένος, φρυκτωρῶ διὰ προδοσίαν.

Παράφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὃς τις ἔχασε (ἐξῆλθεν ἀπὸ) τὰς φρένας του, τρελλός. » Τοὺς ἀπ' αὐτῆς πιόντας παράφρονας γίνεσθαι, « Ἀντιγ. Καρύς. 2) Π. ὁ μὴ κρίνων (ἐννοῶν) ὀρθῶς. « Μάντις—, « Σοφ., = Ψευδόμαντις.

Παραφυάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ =

Παραφυὰς [παραφύω], άδος (ἡ). κλαδὶ τὸ ὁπ. φυτρόνει ἀπὸ τὸ πλάγι τῆς ρίζης τοῦ δένδρου, παραβλάστημα· (ἐν γέν.) = Παράφυσις. » (Τῶν δὲ φυτῶν) ὅσων αἱ γενέσεις, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ᾗ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ παραφυάδος, « Θφρ. » Οἱ δὲ πρὸς τῷ στόματι πόδες (τοῦ ἀστακοῦ) οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ παραφυάδας λεπτὰς, « Ἀρ.στ. (καὶ μτφρ.) « Δυοῖν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς φυτῶν ὄντων, ἡδονῆς τε καὶ πόνου, πολλαὶ τούτων εἰσὶ παραφυάδες, « Ἰώσ.

Παραφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παραφυάδος. ‖ (οὐσ.) » Παραφυές, « Ἀρ.στ., = Παραφυάς.

†Παρα-φυκίζω, Μ. ίσω. Φυκιασιδόνω· (μτφρ.) παραποιῶ, νοθεύω, (ἴδ.

Παραφυκιασμὸς (ὁ). φυκιασίδωμα· (μτφρ.) ψευδὴς καλλωπισμὸς, (ἐν γέν.) παραποίησις, νόθευσις.

¡Παράφυκτὸς, ἡ ἤ ος, ὀν ἤ ον, Ζ. Πάρφυκτός.

Παραφύλαγμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ

Παραφυλακὴ (ἡ). τὸ παραφυλάττειν, προφύλαξις· παραφύλαξις· προσοχή, παρατήρησις· (ἐνίοτε) φρουρά.

Παραφυλακτέον, θετ. τοῦ Παραφυλάσσω.

Παραφυλακτικὸς, ἡ, όν. Ὀχρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς παραφύλαξιν (παρατήρησιν κτλ.), προφυλακτικός.

†Παραφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ παραφυλάττων, φρουρὸς, φύλαξ.

Παραφύλαξις, εως (ἡ), = Παραφυλακή.

Παρα-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ, καιροφυλακτῶ, παραμονεύω· προφυλάττομαι, προσέχω.

Παραφυλλὶς, ίδος (ἡ). κλωναράκι μὲ φυλλαράκια (τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς τὸ πλάγι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πρὸς βλάβην ἄλλου μεγαλητέρου).

Παρα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ (φυσιώνω) τι ἀπὸ τὸ πλάγι· (μτφρ.) ἐμπνέω θυμὸν ἢ ἔπαρσιν μὲ τὰς εἰσηγήσεις μου.

Παράφυσις [παραφύω], εως (ἡ). = Παραφυτρόνει παρὰ φύσιν, περιττὸν παράφυτρωμα.

Παραφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Παρα-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγι ἄλλου. » Ἐλαίαι δριμέσι παραφυτεύουσι, « Συν.

Παράφυτος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος φυτρώσας, ὁ ἐν εἴδει παραφυάδος, [ἐκ τοῦ

Παραφύω, Μ. φύσω (μα. ἠ θ'. ἀόρ. πέφυν κτλ.). Φυτρόνω ἢ βάνω νὰ φυτρώσῃ τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος φυτρώνω παρὰ φύσιν ἢ ἐν εἴδει παραφυάδος. » Δάκτυλοι (« Ὀδόντες) παραφύοντες, « Πλίν., Γαλ., οἱ περιττοὶ (ὑπὲρ τὸν καθηθη ἀριθμόν).

Παρα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πλησίον τινὸς ἢ πρός τινα. 2) ὁμιλῶ ἢ κάμνω τί. 3) (μουσ.) κάμνω παραφωνίαν.

Παραφωνὴ (ἡ). ἀπήχημα φωνῆς.

Παραφώνησις, εως (ἡ), τὸ παραφωνῶ, παναγμα ἐπάνω εἴτι, ἐπιφώνησις.

Παραφωνία (ἡ). ἡ παρὰ μέλος (παρὰ ρυθμὸν) ἠχοῦσα φωνὴ, κακοφωνία. 2) ἡ συνηχοῦσα (συγχεμένη μὲ ἄλλην φωνὴ, [ἐκ τοῦ

Παράφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἠχῶν παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ρυθμὸν), (Γαλλ.) discordant ἢ 2) ἀκουόμενος συγχρόνως (συναυλίαν μὲ ἄλλον) φθόγγος. » Ἐν μουσικῇ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ τρίτος φθόγγος ἡδίων ἀπαντᾶται, « Λουκ. †Παραφώτισμα (τὸ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Παραβάπτισμα.

Παραφωτισμὸς (ὁ). ψευδὴς φωτισμὸς, πάθος (ἀμυδρὰ) λάμψις.

†Παρα-χάζομαι, Μ χάσομαι. Τραβιοῦμαι εἰς τὸ πλάγι, κάμνω τόπον, παραμερίζω.

Παραχάλασμα (τὸ), [παραχαλάω]. ξεπεσμένωμα, ξεκούρδισμα, χαλάρωμα.

Παραχαλασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προη.

Παρα-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Στεντεύω, χαλαρόνω· (ἀμτβτ.) γίνομαι χαλαρὸς, στεντένομαι· (μτφρ.) χαυνόνομαι.

¡Παρα-χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω τι πλησίον τι (μτφρ.) ὀργανίζω πλησίον τινός.

Παραχάραγμα (τὸ). παράσημον (παραποιημένον) χάραγμα· παρακεχαραγμένον νόμισμα.

Παραχαράκτης, ου (ὁ). ὁ παραχαράσσων πτὼν ψεύτικα) νομίσματα.

Παραχαράξιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς παραχαράξεως, εὔόκιμος.

Παρα-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Κόπτω παράσημα (ὄχι τοῦ καθαυτὸ χαράσσω νομίσματα, (ἐν γέν.) παρακιβδηλεύω, διαφθείρω. » Οὐ παραχάττων ὅπως καὶ τὴν δίαιταν, ἀλλ' ἡμοδίως τὸν βίον, « Πλίν., Γαλ., οἱ περιττοὶ (ὑπὲρ τὸν καθηθὲν ἀριθμόν).

Παρα-χάσκω (χ. Μ.). Χάσκω πλησίον τινός. » Εἰ μικρός τις παραχάσκει βόθυνος, « Εὐρ.

Παραχειμάδιον (τὸ). μέρος πρὸς παραχειμασίαν, χειμαδιόν.

Παρα-χειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα, ἐχειμάζω, ξεχειμῶνιάζω.

Παραχείμασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προη.

Ηρακλειτική Βιβλιοθήκη Θέρμης

ισμα. 2) (συνεδρ.) τόπος διά ιαφίαν, χειμαδιό.
ιατικός, ἡ, όν. Ἀριμήδιος πρὸς ιαρίαν. » Αἰμὴν—, « Γεωγρ.
Μ. χεύω (ἀόρ. Παρέχεα κ.τ.λ.). πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγ. ὀ,τι-ω ἄλλου εἶδους ὑγρὸν εἰς ἀγμισμένον· χύνω νίψιμον· ῥαίνω ταμα κτλ· κερνῶ(ίς). » Τὸν ὄρ.σχοῦν ἐκ τοῦ ὀρύγματος παρὰ τὰ τοῦ ποταμοῦ παραγέουσα, « Ἡρ. ον ἤδη παράγειον, « Λθ. (ΙΕ'. 1). ος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ
ιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ χλιαρὸν, (κοιν.) συχλιαίνω.
ύνω, Μ. χναύσω. (μὲ γεν.) Χάρτω τὸ πλάγ., ἁρπάζω λα μάργως κάμάτι ἀπὸ τὴν ἄκραν, Παρατρώγω.
ρόϊζω, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (παίζων θάραν κτλ.) ἄλλην ἀντ' ἄλλης
, (ἐπιμ.) κάμνω παραφωνίας. (μτ-ίγω (ὁμιλῶ) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων,
θέγγομαι, ξἐκ τοῦ
ρδος (ὁ, ἡ). ὁ κρούων (ἢ ἠχῶν εἰς) « παρὰ τὴν καθαυτὸ χορδήν, (ἐπιμ.)
ωνος. Γαλλ.)discordant (ἐνγεν.)
ωμένος. Ἄτοπος.
χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω (Συγχορδὸν) πλγαίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τι-τὸ τοῦ Εὐρ. [Ἰων, 463] πρέπει νὰ νωσθῇ κατὰ διάστασιν: παρὰ χολεγῳ).
χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω ὡς χρὸς ἐξ ἰδίων μου πλειότερα τῶν ωρισμένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου, χοπαρεκτὸς τῶν προμηθευθέντων ἐ
χορήγημα (τὸ). πρόσωπον τὸ ὁπ. παζεται εἰς τὴν σκηνὴν ἅπαξ μόνον ου τοῦ δράματος ἢ χωρὶς νὰ φαίνεῃ εἰς τὴν σκηνὴν (καθὼς οἱ Ὑπόκριταὶ ἢν οὖτως ἐπιγραφομένην κωμῳδίαν Ἀρ.ςοφάνους).
χραίνω, Μ. χρανῶ. Μολύνω (Λερόχεγίζων ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χραλιὰ παραψαύσεως.
χράομαι-ώμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ ὄστ.) χειρίζομαί τι παρὰ τὸ δέον ἢ παρὰ . (ἐπιμ.) = Καταχρῶμαι, (μὲ αἰτ.) χειρίζομαί τι ὡς πάρεργον, ἀψηφῶ, χρῶ. « Παραχρησάμενοι τὸν χρησμόν, δὲν λέγοντα, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) ἄχοντο παραχρώμενοι, « αὐτ., « ντες ἑαυτῶν, ἀπηλπισμένα.
ρεος, Π. ἀντὶ
χρῆμα, ἐπίρ. Παρ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ῆ), πάραυτα, τότε ἢ τῶρα εὐ τῷ ἅμα. « Ὡς μήτε παραχρῆ μήτε ὕστερον ἔχειν λέγειν, « Πλ. παραχρῆμα μὲν οὐδὲν ἐπαγγελ νους μετατίθεσιν· ἐπεὶ δὲ κτλ., « (καὶ ἀνάρθρ.) » Τὴν ἐν τῷ παρα- διώκοντας φαντώνην, « Πλάτ., ρχομένου τὴν προσωρινήν. » Ὑπὸ τῆς χρῆμα ἀνάγκης, « Θκ., τῆς ἐπικει- ων. » Τῶν τε παραχρῆμα ἄριστος ῆς, « αὐτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) τῷ παραχρῆμα, « Ξεν., πρὸς τὸ (κατὰ τὸ) παρόν. » Ἐκ (« Ἀπὸ) τοῦ παραχρῆμα, « ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ προχείρου. « Λεγειν, τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) « Οἱ δὲ τῶν ἔργων τελευταῖον εἶναι (ασσι) τὸ ἐν Πλαταιαῖς καὶ τοι γε ἐγράφη παραχρῆμα τῶν ἔργων, « Δ. Χρσ., (παρβλ. Παραυτίκα).
Παρέργεσις, εως (ἡ). τὸ παραχρᾶσθαι, ἡ παρὰ τὸ δέον χρῆσις, κατάχρησ.ς.
Παρα-χρηστηριάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ παρὰ τὸ πρόσηκον, δίδω χρησμοὺς ἀπατηλούς, δολιεύομαι περὶ τὸ χρηςήριον.
Παρα-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω ἐπιπολαίως, ἐπιχρίω.
Παραχρηστικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Καταχρηστικῶς.
Παράχροος-ους καὶ
Παράχρωμος (ὁ, ἡ). κακοχρωματισμένος ἢ ξεθωριασμένος· χωρὶς χρώματος, χλωμός.
Παρα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω μὲ ψευδῆ χρώματα, (μτνμ.) παραφθείρω τὴν μουσικὴν διὰ τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας. « Τὸ παρακεχρωσμένα καὶ σύντονα τῶν μελῶν, « Ἀρστ.
Παράχρωσις, εως (ἡ), το εὐσ. τοῦ προηγ., ὁ διὰ ψευδῶν χρωμάτων χρωματισμός· βαφὴ ξεπλυμένη (ξεθωριασμένη)· (μτνμ.) παραφθορὰ τῆς μουσικῆς διὰ τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας.
Παράχυμα (τὸ). τὸ παραχεόμενον ὑγρόν. « Οἶνος χωρὶς παραχύματος, « Ἐτυμολ.
Παράχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραχέω, χύσιμον νεροῦ διὰ νίψιμον ἢ λούσιμον· κέρασμα, (παρβλ.) Ἐπίχυσις. (= σφαλμ. ἀντὶ Παρέκχυσις).
Παραχυτέον, θετ. τοῦ Παραχέω
Παραχύτης, ου (ὁ). ὁ παραχέων (κυρ. ὕδωρεἰς τοὺς λουομένους), ὑπηρέτης βαλανείου.
Παράχωμα (τὸ). σωρὸς χώματος εἰς τὰ πλάγια διώρυγος ἢ τάφρου· μόλος· πρόχωμα, ξἐκ τοῦ
Παρα-χώννυμι, Μ. χώσω. Ἐπισωρεύω χοῦν (χῶμα) εἰς τὰ πλάγια ὀρύγματος· μολόνω. « Χῶμα δὲ παρίχωσε παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ τὸ χεῖλος, « Ἡρ.
Παρα-χωρίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπάγω εἰς τὸ πλάγι, τραβηγῶμαι ἀπὸ τὸν δρόμον (κάμνω τόπον) ἵνα περάσῃ τις· παραμερίζω· (μὲ γεν. προθετ.) ἀναχωρῶ· (συνεδρ.) παραιτῶ τι (καὶ μτφρ. ὑπαρχωῶ τὰ πρωτεῖα) εἰς ἄλλον· ἐνδίδω· (μὲ ἀπαρ.) συγχωρῶ, ἐπιτρέπω· (μὲ ὄστ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐκ δ'.) « Ὅπως ὑπηρετῶσι μὲν ὑμῖν πάντες πάντα, ὑπανιστῶνται δ' ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωρῶσι κτλ, « Ξεν. (ξ προθετ.) « Ἐκ τῆς πόλεως παραχωρεῖν, « Δ. Ἀλ. (ξ ἀπαρ.) « Καὶ τῶν θεραπόντων τῷ δεσμένῳ παρεχώρει (διαλέγεσθαι αὐτῷ), « αὐτ. (ξ ἄλλ.) « Παραχωροῦσιν Ὁμήρῳ πάντες, « Ἑρμγ. (καὶ πθ.) « Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον ἀζηλοτύπητόν ἐστι καὶ παραχωρούμενον, « Πλ. 2) (σπν.) ὑπάγω παρεμπρός, προχωρῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ)εἰς. « Ἐς τὰ γῆρας—, « Χρσ.
Παραχώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παραχωρεῖ τις εἴς τινα ἢ (τρπ.) καθ' ὃ ἐλαττοῦται τινος (ὑπογωρεῖ τὰ πρωτεῖα εἴς τινα.).
2) ἰσφαλμ. ἀντὶ Παραχωρήτημα.
Παραχώρησις, εως (ἡ). το παραχωρεῖν (ἐνδίδειν, ἐπιτρέπειν κτλ.), παιχαμέρισμα· παραίτησις· ὑποχώρησις κτλ.
Παραχωρητέον, θετ. τοῦ Παραχωρίω.
Παραχωρητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ παραχωρῶν (ἐνδίδων, ὑποχωρῶν) εὐκόλως.
Παραχώριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον, πλησιόχωρος.
Παρα-ψαλίζω, Μ. ίσω. Ψαλιδίζω ἀπὸ τὸ πλάγι, κόπτω δολίως (κλοπιμαίως) μὲ τὸ ψαλίδι, (ΘΘ.
Παρόψαλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κουρεὺς φλωρὰ ἢ κλέπτων μέρος τοῦ ἐνδύματος ἐν ᾧ τὸ κόπτει, ἵνα τὸ ῥάψῃ).
Παρα-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω ἐλαφρὰ (ἐν παρόδῳ, διὰ δοκιμὴν) τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου· παίζω πλησίον ἢ ἐμπροσθεν τινος τὴν κιθάραν κτλ.
Παράψαυσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ
Παρα-ψαύω, Μ. ψαύσω. (μὲ γεν.) Ἐγγίζω ἐν παρόδῳ ἢ ἐπιπολαίως, σχεδὸν ἐγγίζω (πλησιάζω). « Τῆς τῶν Ἀγγέλων ὧςπερ παραψαύειν οὐσίας, « Δ. Διόκ.
Παρα-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβω τι ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως) ἵνα τὸ ἰσάσω, (ὅθε Παράψηστος καὶ παρβλ. Παραψήχω).
Παρα-ψελλίζω, Μ. ίσω. Ψελλίζω [καιν. Τσηδόζω ἢ (καθὼς τὸ προφέρ. εἰς τὴν Πελοπόνν.] Ψευδίζω) ὀλίγον τι· παραλαλῶ ψελλίζων.
Παρα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ἀπατῶ τινα μὲ τὰς ψευδολογίας μου, = Παρελογίζομαι.
Παράψησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραψήω.
Παράψηστος (ὁ, ἡ), [παραψήω] Ἰσαμένος μὲ τὸ κτένι ἢ μὲ τὴν βούρτσαν. « Θεραπαινίδιον παράψηστον, « Πλάτ., πρόσωπόν τι γυναικὸς ἢ; τὸ θέατρον τοῦ ὁπ. τὰ μαλλιὰ ἦταν ἐπιτηδείως χωρισμένα ἢ κατσαρὰ (;) ἑκατέρωθεν.
Παρα-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Παρακρούομαι διὰ τῶν ψήφων, ἀπατῶ, Παραλογίζομαι.
Παραψηφισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πρωτ., ὁ διὰ τῶν ψήφων παραλογισμός.
Παρα-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως) τι ἵνα τὸ ἰσάσω, γαϊδεύω τὰ γενειὰ (τὰ μαλλιὰ) τινος, (συνεδρ.) καλλωπίνω. « Φὰ δὲ παραψήχοισα καλὸν καὶ ἀγαλδὲν φῶτα, « Καλλ.
Παράψογος (ὁ, ἡ). Ψόγος γινόμενος ἐν παρόδῳ ἢ ἐκτὸς τοῦ πρακτέου. (λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος).
Παρα-ψυχάομαι-ῶμαι, = (ἡ ἰσφαλμ. ἀντὶ Παραψύχομαι.
Παρα-ψυχή (ἡ). = Ἀναψυχή, παηγορία.
Παρα-ψύχω καὶ (μα.)-ψυχομαι, Μ. ψύξω, -ὑμαι, = Ἀναψύχω, Παηγορῶ.
Παρβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παρῴδάτης.
Παρβατὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Παραβατός.
Παρβιδιάω, Π. ἀντὶ Παραβιάζω.
Παρβολάδην, Π. ἀντὶ Παραβολάδην.
Παρδακὸς [ξἔρδω;], ἡ, όν, Κωμ. ὑγρὸς νοτισμένος.
Παρδάλειος, α, ον καὶ ἰων.
Παρδάλεος, α, ον. Ὁ ἐκ παρδάλεως, (ὃ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ, οὐσ.) Παρδαλέη (ἐνν. δορά), τὸ δέρμα τῆς παρδάλ.

Παρδαλῆ (ἡ), κατὰ κρ. ἀντὶ Παρδαλέη (δορά).

Παρδαλήφορος (ὁ, ἡ), (παρεξ.) ὁ φέριων (φορῶν) παρδαλῆν. 2) (προπαρ. ξ.) ὁ φερόμενος (φερούμενος) ὑπὸ παρδάλεως. » Παρδαλήφορον ὄχος, « Σοφ., = Παρδαλῆ.

Παρδαλιαγχές, ἐος-οῦς (τὸ), ἐπιθ. τὸ φυτὸν ἀκόντιον (διότι πνίγει [ἄγχει] τὴν πάρδαλιν).

Παρδαλιδεῦς, έος (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς παρδάλεως.

Παρδαλιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας πάρδαλιν ἢ κτείνων τὰς παρδάλεις.

Παρδάλιον (τὸ), εἶδος ζώου ἀγνώστου, ἢ μᾶλλον τὸ γένος τῆς παρδάλεως, (Ἀρ. Ζ. Ἱς. Β'. 11).

Πάρδαλις [πάρδος], εως (ἡ), εἶδος ζ. θηριώδους μὲ κατάστικτον (παρδαλόν) δέρμα, (Τουρν.) καπλάνι. 2) εἶδος κήτους (σκυλόψαρου).

Πάρδαλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (μὲ στακτερὰ μελανόστικτα [ι] πτερά).

Παρδαλώδης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρδάλεως, ὁμοιάζων κατά τι μὲ πάρδαλιν.

Παρδαλωτός, ἡ, όν. Παρδαλὸς (Κατάστικτος) ὡς ἡ πάρδαλις.

Παρδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Παρδήσομαι, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Πέρδομαι.

Παρδίας, ου (ὁ), εἶδος κήτους ἢ ἰχθ., (ἴσ.) = Πάρδαλις (2).

Πάρδιον (τὸ), εἶδος ζώου ἀγνώστου, (Ἀρ. Ζ. Ἱς. Β'. 1).

Πάρδος (ὁ), εἶδος ζ. θηριώδους, (κατά τινας) τὸ ἀσσ. τοῦ Πάνθηρος.

Παρίασι, Π. ἀντὶ Πάρεισι, γ'. πλθ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρειάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἀφίνω τι πλαγίως (κατὰ μέρος)· ἀφίνω νὰ περάσῃ τις.

Παρεγγίζω, Μ. ἰσω. Πλησιάζω ὀλίγον τι.

Παρεγγλύφω, Μ. γλύψω. Ἐγγλύφω (Ἐγκολύπτω) τι πλησίον ἄλλου.

Παρέγγραπτος καὶ Παρέγγραφος (ὁ, ἡ), ὁ παρανόμως ἐγγεγραμμένος (καισαγεγραμμένος), (κυρ.) ἐπείσακτος (μὴ γνήσιος) πολίτης· (ἐν γέν.) ψευδὴς, νόθος, ἐπίπλαστος, ἐκ τοῦ

Παρ-εγ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον καὶ μεταξὺ ἄλλων, (ἰδιαιτ.) ἐγγράφω (περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, καταγράφω) δολίως ἢ παρανόμως.

Παρεγγυάω-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Παραδίδω ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, παραγγέλλω· συμβουλεύω· συστήνω. (Γαλλ.) recommander. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Παρεγγυήσας τὸν ξεῖνον τοῖσι φίλοισι, « Ἡρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἂν δ' ἄρα ὑμᾶς οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἑπεσθαι παρεγγυῶσιν, ὑπακούετε αὐτοῖς, « Ξεν.

Παρεγγύη, απν. ἀντὶ Παρεγγύησις.

Παρεγγύημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς παρεγγυήσεως, παράγγελμα, παραγγελία.

Παρεγγύησις, εως (ἡ). τὸ παρεγγυᾶν, παράδοσις· παραγγελία, (ἰδιαιτ.) ἡ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα κοινοποίησις τοῦ ἐρωτηματικοῦ συνθήματος, (Γαλλ.) passe-parole.

Πάρεγγυς, ἐπίρ. Ἐκεῖ κοντά· πολλὰ πλησίον· ὡς ἔγγιστα.

Παρ-εγ-είρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω ἐκ πλαγίων τι, ἀνασηκόνω, (εἰς τὸν Πλ. [Εὐμεν. 11] διορθ. Παρεἴρω).

Παρ-εγ-κάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι. Κάθημαι (Κουτσκάθομαι) πλησίον τινός.

Παρ-εγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ἐκ πλαγίων πρὸς τὰ ἔνδον.

Παρ-εγ-κάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω (Καταπίνω) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ-εγ-κεῖμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ἐν τῷ μεταξὺ, εἶμαι παρεντεθειμένος. » Γράμμα τι παρέγκειται, « Πλ.

Παρ-εγ-κελεύομαι, Μ. εὐσομαι, = Παρακελεύομαι, παραγγέλλω, παρακινῶ, παροτρύνω.

Παρ-εγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Χύνων ἀναπατόνω τι ἐκ πλαγίου μέσα εἰς.

Παρεγκεφαλίς, ίδος (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, (Γαλλ.) cervelet. » Ὀργανον δὲ τοῦ μνημονευτικοῦ ἡ ὄπισθεν κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν καὶ παρεγκεφαλίδα καὶ παρεγκρανίδα καλοῦσι, « Νεμέσ.

Παρ-εγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὀλίγον τι πρὸς τὸ πλάγιον· παραμερίζω ὀλίγον.

Παρέγκλισις, εως (ἡ). τὸ παρεγκλίνειν, ἡ πρὸς τὰ πλάγια βραχεῖα κλίσις.

Παρ-εγ-κόπτω, Μ. κόψω, = Παρεμποδίζω (ἐμβάλλων τι μεταξύ).

Παρεγκρανίς, ίδος (ἡ). = Παρεγκεφαλίς.

Παρ-εγ-κυκλήμα (τὸ), = Παρεπιγραφή, σκηνὴ ἐπείσακτος, ἐπεισόδιον.

Παρ-εγ-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τί πλησίον καὶ ἀναμεσά τινος. » Ἀσπαλιεὺς .., τροφὴν προθετικὴν καὶ παρεγκρύπτων (κατὰ διορθ. ἀντὶ: παρεγκύπτων) φόνον, « Θ. Πρόδρ.

Παρ-εγ-κύπτω, Μ. κύψω, = Παρακύπτω.

Παρ-εγ-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ τι ἀνεπιτηδείως ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· προσπαθῶ ν' ἀποδείξω τι μὲ ψευδῆ (ἀσύστατα) ἐπιχειρήματα, κάμνω περιττὰς (σοφιστικὰς) ἐνστάσεις· ἐπιχειρίζομαι τὸ αὐτὸ ἔργον τό ὁπ. ἄλλος πρὸ ἐμοῦ ἐπραγματεύθη ἐξ ἐπαγγέλματος.

Παρεγχείρησις, εως (ἡ). τὸ παρεγχειρεῖν· ψευδὲς συμπέρασμα (ἐπιχείρημα).

Παρ-εγχέω, Μ. χεύσω. Χύνω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια μέσα εἰς, χύνω ἄλλης οὐσίας ὑγρὸν παρὰ τὸ ἐνυπάρχον.

†Παρ-εγχρίμπτομαι, Μ. χρίψομαι. Ἐγγίζω (Πλησιάζω) πλαγίως εἰς.

‡Παρ-εγ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Παρεισάγω ἀντικείμενόν τι εἰς ζωγραφιὰν (μτγν.) παρενείρω τι εἰς τὴν ἱστορίαν ἢ μυθ.

Παρέγχυμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρεγχύσεως· (ἰατρ.) τὸ κατὰ παρέγχυσιν τοῦ αἵματος σχηματιζόμενον παρκῶδες μόριον· » Ἔνιοι τῶν ἰατρῶν τὴν ἐν τοῖς σπλάγχνοις σάρκα παρέγχυμα καλοῦσι, « Γαλ.

Παρ-εγ-χυματίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι μέσα εἰς ἐν εἶδος παρεγχύματος.

Παρ-εγ-χυμίζω, Μ. ίσω. Παρεμβάλλω χυμόν τινα εἰς.

Παρέγχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρέγχεω, τὸ ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ χύσιμον μέσα εἰς. (ἰατρ.) ἔγχυσις ἑτερογενοῦς ὑγροῦ εἰς μέρος τι τοῦ σώματος (καθὼς π. χ. τῶν ὑδρωπικῶν), ἴδε καὶ Παρέκχυσις.

Παρ-εγ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδίδω κατά τι. (συνήθ. τροπρ.) εἶνε κατά τι ἐνδεχόμενον.

Παρεδρευτικός, ή, όν. Ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον του, (Γαλλ.) assidu· (ἀπὸ πραγ.) διαρκὴς, μόνιμος, ἐξ ἕδρας.

Παρ-εδρεύω, Μ. εὐσω, = Παρακάθημαι· (σὲ τοῦς κάμνουσι παρεδρεύοντες. » Διὰ. » Παρήδρευε τῇ ὠδινούσῃ μέχρις ἀποτέξαιτο, « Ξεν.)· εἶμαι πάρεδρος εἰμὶ· εἶμαι ἐπίμονος (assidu) εἰς τὸ ἔργον μου (πθ.) Ἔχω τινὰ καθήμενον πλησίον μου (εἰς τὸ πλάγ. μου), (ὥθεν μετνμ.) » Ἐὰν ξ διασύλλεβδ ὅταν τῷ υ παρεδρεύσῃ, κ ἦρυξ, ὄρ·υξ, « Ἀθ.

Παρ-εδρήσω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρεδρεύσω, παρακάθημαι.

Παρεδρία (ἡ), τὸ παρεδρεύειν· τὸ εἶμαι τοῦ παρέδρου· (μτνμ.) ἐπιμονὴ εἰς ἔργον τι, (Γαλλ.) assiduité.

Παρ-εδριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Παρεδρεύω.

Πάρεδρος (ὁ), [παρὰ, ἕδρα]. ὁ καθήμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, παρακαθήμενος· βοηθὸς (δευτερεύων) ἄρχοντος ἢ δικαστοῦ, (Γαλλ.) assesseur· (μτγν.) μέτοχος, σύντροφος.

Παρ-εζομαι, Μ. εδοῦμαι, (μὲ δοτ.) = Παρακάθημαι.

Παρεθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Παρίημι.

Πάρει, 6'. ἐν. πρσ. τῆς ὀρς. τοῦ Πάρειμι.

Παρειά (ἡ), [παρά]. τὸ πλαγινὸν μέρος τοῦ προσώπου, τὰ μάγουλον· (πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ πλθ.) » Ἐλείετο τὰς παρειὰς κατὰ τῶν παρειῶν, « Ξεν.

Παρείας, ου (ὁ), εἶδος ὄφεως, (« παρὰ τὰς παρειὰς μείζους ἔχειν. Φασὶ δὲ τοὺς τούτους τοὺς ἔχειν κατισθένειν· οἱ δ' Ὑπερίδης τοὺς ῥήτορας ὁμοίως ὄφεσιν εἶναι ἔλεγεν, « Ἀρποκρ.), παρδάλεως.

Παρώας.

Παρείατο, Ἰων. ἀντὶ Παρεῖντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Παρίημι.

Παρεῖδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Παροράω.

Παρείην, ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. Παρέσομαι.

Παρείθην, πθ. ἀόρ. ἀ. καὶ

Παρεῖκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-εικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Παρομοιάζω, παραβάλλω, παραλληλίζω. » Ταῦρῳ παρεικάζουσι τὸν Διόνυσον, « Λθ. (καὶ πθ.) » Ταῦτα καὶ κύμασι θαλάσσης παρεικάσθη, « Γρ.

Παρ-εικάθω, Ἀτπ. ἀντὶ Παρείκω.

Παρεικασμὸς (ὁ), τὸ παρεικάζειν ἢ παρεικάζεσθαι, παρομοίωσις.

Παρεικαστέον, θετ. τοῦ Παρεικάζω.

Παρ-είκω, Μ. ίξω. Παραμερίζω (συνεκδ. καὶ τρπ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. (μὲ δοτ.) » Δεκτέον, ὅπως ἡμῖν παρείκωσιν οἱ θεοί, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Παρεικόντες, « Λξ., οἱ διαβάται. (ἐξ κατ' ἄλλ. ἀδών.) οἱ ῥήτορες οἱ παρουσιαζόμενοι εἰς τὸ βῆμα.

Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρεῖναι, χ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) πρκ. τοῦ Παρίημι.

Παρεῖπον, ἀόρ. 6'. τοῦ Παράφημι.

Παρεῖργω, Μ. εἴρξω. Ἀπομακρύνω· παρεμποδίζω.

Παρ-ειρύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Παρείρω.

Παρείρω (χ. Μ.). Βάλλω (Χώνω) ἀνάμεσα, παρενείρω. » Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς, λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγων ἄν εἰς παρείρειε, « Ξεν.

Παρίς, εἶσα, έν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Παρίημι. 2) πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Πείρω.

Παρ-εισ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι)· παρουσιάζω ἢ ἀναφέρω τι ἐκτὸς τοῦ προκειμένου (ὡς ἐπεισόδιον)· παρενείρω.

Παρεισαγωγὴ (ἡ), τὸ παρεισάγειν ἢ παρεισάγεσθαι, ἐμβασμα κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι), παρείσδυσις.

Παρεισακτέον, θετ. τοῦ Παρεισάγω.

Παρεἰσακτος (ὁ, ἡ). ὁ παρεισαχθεὶς (εἰσαχθεὶς ἢ εἰσχωρήσας κρυφίως οὐχὶ ὁ ἀπὸ τῆς θύρας), (Γαλλ.) intrus. » Τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς ὑποδουλώσωσιν, « Γρ. Παρεισ-βαίνω, Μ. εἰσβήσομαι (ἀόρ. Παρεισέβην κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως, παρεισδύομαι.

Παρεισβατικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ χρησιμεύων πρὸς παρεισβασιν.

Παρ-εισ-βιβάζομαι, Μ. άσομαι. Παρεισέρχομαι διὰ τῆς βίας.

Παρεισγραφὴ (ἡ). παράνομος ἐγγραφὴ (εἰσγραφή).

Παρ-εισ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι κρυφίως ἢ παρεκτὸς τοῦ ὁρισμένου.

Παρ-εισ-δύνω καὶ (συχνότ.) Παρ-εισ-δύομαι Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρεισέδυσα καὶ ἔδυν). Ἐμβαίνω (Εἰσχωρῶ) κρυφίως, χώνομαι κρυφὰ (μὲ τρόπον) παθητικόν.

Παρείσδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐμβασμα μὲ τρόπον καὶ ἀπὸ μέρος κρυφὸν· (συνηθ.) παρεκβολή.

Παρεισεδύην, ἀόρ. 6'. τοῦ Παρεισορῶ.

Παρ-εισ-ειμι, Μ. εἰμι, = Παρεισέρχομαι.

Παρεισενέγκας, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρεισελθών, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεισέρχομαι.

Παρεισενηνεγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Παρεισενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρ-εισ-ερπύζω, Μ. ήσω. Παρεισέρχομαι ἕρπων, παρεισδύομαι.

Παρ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Παρεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως (μὲ τρόπον) πολιτικὸν, παρεισδύομαι.

Παρεῖσι τοι. γ'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. καὶ Παρεισιών, ιοῦσα, ιόν, μτχ. τοῦ Παρείσειμι.

Παρ-εισ-κομίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (Εἰσκομίζω) τι κρυφίως.

Παρ-εισ-κρίνω, Μ. κοινοῦ. Λείπω νὰ εἰσχωρήσῃ τι, παρεισάγω, (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμέσ.) παρεισδύομαι.

Παρ-εισ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρεισάγω τι μὲ τρόπον (ὡς διὰ μηχανῆς). » Δόγους —, « Εὐρ., ἐμιλῶ μὲ πολλὰς περιστροφάς.

Παρείσθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πτρ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-εισ-οίσω, Μ. εἴσω. Ἐμβαίνω κρυφίως ἢ παρακλωθόν τινα.

‡Παρ-εισ-οδεύω, Μ. εύσω, = Παρεπεισοδιάζω.

Παρεισοίσω, μέλλ. τοῦ Παρεισφέρω.

‡Παρ-εισ-ορῶ-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Παρεισεῖδον κτλ.). Κυττάζω κρυφὰ (μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ὀμματίου μου).

Παρ-εισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἐμβαίνω κρυφίως, ῥίπτομαι μέσα ἔξαφνα. » Ἀφ' οὗ οὖν παρεισπεσοῦσαν τὸ ἀλλόκοτον καταφρονεῖν, « Λκ. (καὶ μτφρ.) » Ἐχυρὴ παρεισπεσοῦσα τῷ βίῳ, « Εὐρ.

Παρεισ-πλέω, Μ. πλεύσω. Παρεμβαίνω πλοίων, παρεμβάλλω εἰς ὅ' ἐμπλοῦς.

Παρ-εισ-πνέω, Μ. πνεύσω. Παρεισπέμπω πνέων, ἐμβαίνω πνεύματος καθὼς ὁ ἄνεμος. » Ἀφ' ἧς στιγμῆς παρεισπνεύσω, « Ν. Διαθ.

Παρ-εισ-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι, = Παρεισέρχομαι.

Παρεισ-πράσσω (πτω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω πλέον τοῦ νενομισμένου, φορολογῶ δολίως ἢ παρανόμως.

Παρα-πυρέω, Μ. εὐσομαι καὶ φυλάσσομαι. Κρύπτομαι μέσα κρυφίως (μτγν.) παρεισδύομαι. » Ἐκ τοῦ παρεισαυτῷ ξηρὸν ἢ ὑγρὸν εἰς τὴν ἀσπορίαν, « Ἀρ. (καὶ μτφρ.) » Οὐ ἂν δικαιολή παρεισρυῇ, « Θουκ.

Παρ-εισ-τρέχω, Μ. θροῦμαι (ἀόρ. Παρεισεδράμουν κτλ.). Παρεισέρχομαι τρέχων, παρεισάγομαι.

Παρεισφέρω, Μ. οίσω, Π. ἀντὶ Παρεισενέγκω κτλ., = Παρεισάγω. » Νόμον —, « Ῥῆτ., προτείνω (καθυποβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιον ἄλλου νόμου παρὰ τὸν ὑπάρχοντα.

Παρ-εισ-φείλομαι, Μ. φιλήσομαι. Προσθέτω κρυφίως (Παρεισδύομαι) πειθὼ πρὸς βλάβην ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου.

Παρ-εισ-φρέω-ῶ, καὶ Παρεισ-φρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσφορὰ πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ παρεισάγω.

Παρείσφρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρκ.

Παρ-εισ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρεισέχεα κτλ.). Χύνω τι πλαγίως (κατ' ὀλίγον) μέσα εἰς.

Παρ-έκ (καὶ ποιητ. φαιν.) (παρξ), καὶ (μτγν.) Πάρ-εξ, ἐπίρ. ἢ πρόθ. Ἰων. Π. ἔξω· ἐπὶ κακῷ· (μτφ.) χωρὶς, ἐκτὸς, πλὴν. » Λαῶν περιμήκετα κοντῶν, ὥσα παρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐξ, « Ὀδ. Ι. (μὲ γεν.) » Παρὲξ δόσιο κλινοθήτην, « Ἰλ. Κ. » Παρὲξ δὲ ἀργύρῳ χρυσὸν ἄπλετον ἀνέθηκε, « Ἡρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) « Παρέξ ἠΰσαν (χρόνον) οἱ Σκύθαι ἦρχον, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) « Ἄνεμοι πάντων ὀρίνοντες, πολλὸν παρὲξ ἄλα φῦκος ἔχευαν, « Ἰλ. Ι., ἐξέχεαν παρὰ τήν. (ᾗ κατ' ἀναγρ.) « Ἐπεὶ δὲ σῆμα παρὲξ Ἴλιον ἔλασσαν, « Ἰλ. Ω., = Παρεξήλασαν. (καὶ μτφ.) « Παρὲκ νόον μ' ἤγαγεν, « Ἰλ. Κ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) « Παρὲκ νόον, « Ἰλ. Ψ., Ἥμ. Ἑρμ., παρ' ἐλπίδα (προσδοκίαν), ἢ· χωρὶς νοῦν, ἀνοήτως. « Δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέξασθαι, « Ἰλ. Ω., παρὰ τὴν γνώμην (τὴν εὔδησίν) του. « Μὴ τλῆτε οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηῒ περῆσαι, « Ἀπλλν. « Μηδὲν πολυπραγμονεῖν πάρεξ τῶν προσταττομένων, « Πλδ. « Οὐδεὶς παρέμεινε πάρεξ Εὐάνδρου, « Πλ.

Παρ-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Παρεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω παραέξω, παρατρατίζω· (μτφ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον (ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου), κάμνω παρέκβασιν· (τρπ.) παρεκτρέπομαι· παραβαίνω. (μὲ γεν.) « Παρεκβέβηκε γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις (τοῖς τέρασι) τοῦ γένους, « Ἀρστ. » Παρεκβαίνουσι δικαίου, « Ἡσ. (ἢ αἰτ.) » Διὸς σέβας παρεκβαίντες, « Αἰσχλ. (καὶ κατὰ τμσ.) « Μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι, « Ἀπλλν.

Παρ-εκ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ ᾗ τὸ βάλλω εἰς τὸ πλάγι, ἐκβάλλω τοῦ εὐθέος δρόμου, παρασρατίζω· (μτφμ.) συνάπτω κατ' ἐκλογὴν σχόλια (ὑπομνήματα) εἰς συγγραφέα. « Παρεκβ. τὰ εὐχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ, « Εὐς. (καὶ πθ.) « Τὰ περὶ τῶν διαλέκτων παρὰ Καρίνθου παρεκβληθέντα, « Γρμτ.

Παρέκβασις, εως (ἡ), τὸ παρεκβαίνειν, ἐβγαλμα ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, διήγησις ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, (Γαλλ.) digression· (τρπ.) παρεκτροπή· παράβασις. « Παρέκβασις δὲ, βασιλείας μὲν, τυραννὶς, « Ἀρστ.

Παρεκβατικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ παρεκβαίνων (ἐβγαίνων ἀπὸ τὸ προκείμενον)· ὁ γινόμενος =

Παρεκβατικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρεκβάσεως. « Ταῦτα παρεκβατικώτερον εἰρήκαμεν, « Τζ.

ψΠαρ-εκ-βολεύομαι, Μ. εὐσομαι, = Παρεκβάλλω. ‖ἐκ τοῦ

Παρεκβολή (ἡ), τὸ παρεκβάλλειν. ‖. (πλθ.) συλλογὴ σχολίων (σημειώσεων) εἰς συγγραφία.

Παρεκβολικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ανήκων εἰς παρεκβολήν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ συντάττειν παρεκβολάς. « Παρεκβολικὸν, « Εὐς. , ἡ πρὸς τὸ συντάττειν παρεκβολὰς ἐπιτηδειότης.

Παρεκδεκτέον, θετ. τοῦ =

Παρ-εκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Ἐκλαμβάνω) τι ἀντὶ ἄλλου· ἐκλαμβάνω κακῶς (ἀνάποδα)· παρεξηγῶ.

Παρεκδοχὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ἄλλον τρόπον (παρὰ τὸ προσῆκον) ἐκδοχή· (γρμτ.) τὸ νὰ ἐννοῆται τὸ ἠκούμενον ἐκ τῶν ἑπομένων, εἶδος συνεκδοχῆς.

‖Παρεκδοχικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐννοούμενος =

Παρεκδοχικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Κατὰ σχῆμα) παρεκδοχῆς.

Παρεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρεκδρομὴ (ἡ), τὸ παρεκτρέχειν, ἢ πρὸς τὰ πλάγια ἐκδρομὴ, (μτφμ.) παρέκβασις.

Παρ-εκ-δύνω, (δύομαι), Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Παρεξέδυν κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ φεύγω κρυφὰ, (κοιν.) ξεγλιστρῶ.

Παρεκέκλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὀρς. τοῦ Παρακέλομαι.

Παρεκείσκετο, Π. ἀντὶ Παρίκειτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Παράκειμαι.

‖Παρέκθεσις, εως (ἡ). Ἄλλη (παρεμβεβλημένη) ἔκθεσις δράματος.

Παρ-εκ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Παρεκτρέχω.

Παρ-εκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Παραμερίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ὀλίγον, παρεγκλίνω· (συνηθ.) ἀποφεύγω. « Ὅταν ὀργῶσιν (αἱ ἔλαφοι), παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας, « Ἀρστ. (καὶ μτφρ.) » Ὡς ἡρωϊκοὺς μύθους παρεκκλίνει, « Εὐς.

Παρεκκοπὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

‖Παρ-εκ-κόπτω, Μ. κόψω. Ἐκκόπτω (Ἀποκόπτω) ἐκ διαλειμμάτων.

Παρ-εκ-λέγω, Μ. λέξω. Συνάζω ἐκλέγων ἔνθεν κἀκεῖθεν. « Μικρὰ καὶ τοῦ μηδενος ἄξια, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες παρεξελεγες, « Ἀρχδ. 2) ἐκλέγων παραβλέπω, ἀποβλέπω. » Τὸ ὄνητὸν σκοποῦσαι, τὸ ἀθάνατον παρεκλέγουσιν, « Εὐνάπ. 3) ἀργυρολογῶ παρανόμως, εἰσπράττω πλειότερον τοῦ διωρισμένου, κάμνω καταχρήσεις εἰς τὴν σύναξιν τῶν φόρων κλπ. « Κλέπτην ᾗ παρεκλέγοντα τὰ κοινά, « Δμ.

Παρ-εκ-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ μέρος, παραλείπω· (ἀμτβτ.) ἐκλείπω.

Παρ-εκ-νέομαι, Μ. νεύσομαι, (Π. μὲ αἰτ.) περνῶ μὲ τὸ πλοῖόν μου πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινος, (συγχ. τῷ =

Παρ-εκ-νεύω, Μ. εὐσω. Ἐκνεύω πρὸς τὰ πλάγια, παρεκκλίνω, παραμερίζω. « Τῆς εὐθείας ὁδοῦ μικρὸν πρὸς τὰ λαιὰ παρεκνεύσαντες, « Κ. Πορφυρογ. (καὶ μτφρ.). « Μὴ παρεκνεύειν αὐτοὺς ἧς ἐκύρωσαν πολιτείας, « Εὐς.

Παρ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω, = Παραπέμπω.

Παρ-εκ-περάω-ῶ, Μ. περάσω, Π. περνῶ παρέκει.

Παρ-εκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν ἐβγαίνω ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πλάγι.

Παρ-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἐβγαίνω κρυφίως (Φεύγω) ἀπὸ πυθενά. 2) ἐκπίπτω πρὸς τὸ πλάγιον.

Παρ-εκ-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, Π. (μὲ αἰτ.) φεύγω ἀπὸ τὸ πλάγιον (ἀπὸ τὰς χεῖρας) τινος.

Παρ-εκ-πυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐκπυροῦμαι εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ.

Παρ-εκ-ρέω, Μ. ρεύσομαι (ἀόρ. Παρεξερρύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι) κατ' ὀλίγον ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παρέκστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεξίστημι, παραλήρισμα, παραφροσύνη.

Παρεκστροφὴ (ἡ), [παρὰ, ἐκστρέφω]. γύρισμα ἀνάποδα ἢ πρὸς τὸ πλάγιον.

Παρέκταμα (τὸ), = Παρέκτασις.

Παρ-εκ-τανύω, Μ. ὑσω, Π. ἀντὶ Παρεκτείνω.

Παρέκτασις, εως (ἡ), τὸ παρεκτείνειν ἢ παρεκτείνεσθαι· (γρμτ.) ἢ κατὰ παράθεσιν συλλαβῆς ἔκτασις λέξεως (ἐκ τοῦ Ἐτήτυμος ἀντὶ Ἔτυμος). « Ὅμηρος (ἐξ προσηνέμων αἰγιαλῶν τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ὄμβρον νειν βουλόμενος ἦχον, « Δ. Ἁλ.

Παρ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι κατὰ μῆκος ἢ κατὰ πλάτος ἢ ἐπέκεινά του· ἐκτείνω ὑπὲρ τὸ δέον. » Τοῦ ἀναγκαίου πολὺ παρεξετάθης, « Ἐπιγρ. » Ἐπὶ πλέον χρόνον παρεκτείνων, « Θρρ. (καὶ ἀλλ.) « Μέχρι τῆς Φιλίππου δυνατείας παρεξέτεινε (ἐνν. τὸ ζῆν), « Δ. Ἁλ.

Παρ-εκ-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ τι κατὰ γνώμην (παρὰ τὰς εὐχάς) τινος.

Παρεκτὸς, α, ον, θετ. τοῦ Παρέξω.

Παρ-εκ-τίθημι, Μ. εκθέσω (ἀόρ. Παρεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω τι εἰς τὸ πλάγιον μέρος· ἐκθέτω ἐν εἴδει παραδείγματος.

Παρεκτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πρόθυμος (ἕτοιμος δειος) εἰς τὸ παρέχειν· (γρμτ.) ὁ ἐνεργῶν ζων παροχὴν (δόσιν).

Παρέκτισις, εως (ἡ). ἔκτισις προστίμου, ἱκανοποίησις.

Παρέκτοπος (ὁ, ἡ). ἀ παρεκκλίνει ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὸν δρόμον) του.

Παρεκτὸς, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Ἐκτὸς, ξω μέρον, πλήν.

Παρ-εκ-τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω τι (καὶ μτ. Στρέφομαι) πρὸς ἄλλο μέρος (τὴν ἄλλην διεύθυνσιν), παρασρατίζω· (μτφορ.) παραβαίνω τὸ καθῆκόν μου, φεύ πλανῶμαι.

Παρ-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω κα ἐκεῖ, διαβαίνω ἢ ὑπερβαίνω τρέχων.

Παρεκτρίβιον (τὸ), τὸ παρὲξ τῆς τρίβου (τῆς ὁδοῦ) κατάλυμα, οἴκημα (καθ' ὁδὸν) παράμερον.

Παρ-εκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκβάλλω (διά μενω νὰ ἐξέλθῃ) τι διὰ παρατρίψεως· « Τῶν καρύων τὰ μὲν παρεκτρίψαντες τοῦ ἐλύτρου, « Φλρ.

Παρεκτροπὴ (ἡ), τὸ παρεκτρέπειν ἢ παρεκτρέπεσθαι, παρασρατίσμα (μτφορ.) παράβασις τοῦ καθήκοντος (συνεκδ.) παρακλάδι στράτας, μονοπάτι.

Παρ-εκ-τροχάζω, Μ. άσω, = Παρεκτρέχω

Παρ-εκ-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκφαίνω (δείχνω τι ἀμυδρῶς ἢ κατ' ὀλίγον. ‖. (μσ.) φαίνομαι πλησίον τινὸς ἢ κατὰ μέρος.

Παρ-εκ-φέρω, Μ. εξ-οίσω (ἀόρ. Παρήνεγκα κτλ.). Φέρω παρέκει, ἐβγάλλω παραίσω· (πθ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου (καὶ μτφορ. ἀπὸ τὰ ὅριά μου), παραφέρομαι.

Παρ-εκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρέξεχυνα κτλ.). Χύνω (ᾗ πθ. Χύνομαι) ἀπὸ τὸ πλάγι ἔξω ἢ πλησίον τινος, (ἐπίπροσθ.) πλημμυρῶ ὑπὲρ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ὄχθην. » Τὰ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ βάλαττα ἄποιεῖ παρεκχεόμενος ὁ Νεῖλος, « Στρβ.

Παρέκχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ξεχείλισμα (πλημμύρισμα) καὶ χύσιμο ἀπὸ τὸ πλάγι, (ἰατρ.) = Παρέγχυσις. « Τὰς παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, ἃς ὀξὺ καλοῦσι γυμώσεις ὀνομάζομεν, « Γαλ.

Παρ-ελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω κατὰ τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρελαύνω, Μ. ελάσω ἢ Ἀττ. ελῶ. Κτυπῶ (τὸ ἄλογόν μου) παρεμπρός, προχωρῶ ἢ διαβαίνω (κυρ. ἔφιππος), (μτφ.) παραπλέω· (ἐν γέν.) περνῶ πλησίον ἢ ἐπάνω ἀπό τινος, ξεπερνῶ, (μτφορ.) ὑπερκαλύπτω· « Πλήθει δὲ βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς καθ' αὐτόν, » Λρτ.

Παρελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐλέγχω.

Παρελεῖσθαι, μα. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραιρέω.

Παρελεύσεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Παρελεύσ. Β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρέλευσις, εως (ἡ). τὸ παρέρχεσθαι, πέρασμα πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινος, πέρασμα παρεμπρός.

Παρελήλυθα, πρκ. τῆς ὀρς. καὶ Παρελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρ-ελίσσω(τνω), Μ. ελίξω. Τυλίζω (περιφέρω) τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος.

Παρελκόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς παρέλκων (περιττεύων)· ἐκ περισσοῦ, πλεοναζόντως· μὲ χρονοτριβάς, βραδέως.

Παρέλκυσις, εως (ἡ), τὸ παρέλκειν ἢ παρέλκεσθαι, τράβηγμα εἰς μάκρος, παράτασις καιροῦ, χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Παρελκυσμός (ὁ), = Παρέλκυσις.

Παρελκυστής, οῦ (ὁ). ὁ παρέλκων (παρατείνων) τὸν καιρόν, (Γαλλ.) temporiseur.

Παρελκύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Παρελκυστής.

Παρέλκω, Μ. ὑσω, μτγν. ἀντὶ Σύρω τι παράλκει ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· τρωβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω (κυρ. τὸν καιρόν), χρονοτριβῶ, (Γαλλ.) temporiser· (ἀλλ.) αὐρω (καὶ πθ. αὐρομαι) εἰς τὸ πλάγι τῆς ἀμάξης ὡς παρήορος ὑποζύγιος (Τουρκ. ὡς ἂν γεδέκι), (βθ. μτγμ.) « Ὅτι μὲν ἱερὰ ἡ δεκὰς παρέλκει λέγεται τοῦτο, » Κλμ. « Τὰ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι, » Πλδ., τὰ ἐπουσιώδη μέρη τῶν τεχνῶν.

Παρελλείπω, Μ. λείψω, = Παραλείπω.

Παρελλειψις, εως (ἡ). παράλειψις (ἄφημα) τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο παραλλήλως κειμένων γραμμάτων λίξεως.

Παρελῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Παρελαύνω.

Παρελών, ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παραιρέω.

Παρεμβαίνω, Μ. βήσομαι. Παρακολουθῶ μὲ τὸ ἅμαξι 2) (μτγν.) ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, μεσολαβῶ.

Παρεμβάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω μέρος ἀπό τινος μέσα εἰς· ἐμβάζω ἀνάμεσα, παρεμβάλω· (μτφ.) παρεμβαίνω ὡς μεσίτης, μεσολαβῶ· (ἐπὶ στρατ.) τοποθετῶ τοὺς (ἐν γέν.) παρατάττω· (ἐνίοτε) χρησιμοποιῶ· « Παρεμβάλλειν τῷ ὄρει τὸ σκάμμα ἐλάχιστον, » Γαλ. « Ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους, παρεμβάλλων τὰς ἐμὰς δημηγορίας, » Αἰσχ., Ν.τ. « Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, » Ν.τ. « Παρενέβαλον τοὺς πιζούς, » Πλδ. « Τὴν δύναμιν πρὸ τῆς πόλεως παρεμβαλών, » αὐτ. (καὶ ἄλλ.) « Παρεμβάλλον δὲ ἔκει παρὰ τὰ ὕδατα, » Γρρ. « Παρεμβεβληκότων αὐτῶν εἰς Μακεδονίαν, » Πλδ., εἰσβαλόντων ἐν τάξει.

Παρεμβασις, εως (ἡ), τὸ παρεμβαίνειν, μεσολάβησις (γραμτ.) παρένθεσις.

Παρεμβατικός, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεκβατικῶς.

Παρ-εμ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. Β'. Παρενέβλαστον). Βλαστάνω πλησίον ἢ μεταξύ τινων.

Παρ-εμ-βλέπω, Μ. βλέψομαι. Βλέπω ἀπὸ τὸ πλάγιον, στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω

Παρεμβολή (ἡ), τὸ παρεμβάλλειν ἢ παρεμβάλεσθαι, παρέθεσις· (Τακτ.) τοποθέτησις στρατιωτῶν εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῆς φάλαγγος· (ἐνίοτε) στρατοπεδεία· (ἐν γέν.) στράτευμα παρατεταγμένον ἢ στρατοπεδευμένον, (Τοπ.) ὁρόλ. (πλάτος) εἶδ. συμποδίσματος· (ἐνίοτε) = Παρεξειρεσία (ξ).

Παρεμβολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν (στρατ.) παρεμβολήν.

Παρεμβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ παρεμβολήν, παρείσακτος, (Γαλλ.) intrus.

Παρεμβόλιον (τὸ). εἶδος ἢ μέρος τι τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου.

Παρεμβολοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παρεμβολῆς (παρενθέσεως).

Παρ-εμ-βύω, Μ. βύσω. Σώνω τι ἀνάμεσα εἰς, παραγεμίζω.

Παρ-εμ-μαίνομαι, Μ. μανήσομαι. Γίνομαι σχεδὸν μανιώδης, ἐνθουσιάζομαι.

Παρεμμανής, ἐος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἐμμανής.

Παρέμμεναι, Π. ἀντὶ Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι

Παρ-εμ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (ἀναμαστόνω) τι ἀνάμεσα, παρεμβάλλω.

Παρεμ-παίζω, Μ. παίξω. Ἐμπαίζω μὲ τρόπον.

Παρ-εμ-πάσσω, Μ. πάσω. Πασπαλίζω τι ἀνάμεσα.

Παρ-εμ-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) τι πλαγίως ἢ ἔτι μᾶλλον.

Παρ-εμ-πελάζω, Μ. άσω, = Προσπελάζω (μὲ τρόπον).

Παρεμπεσών, οῦσα, όν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρεμπίπτω.

Παρ-εμ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρεμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον), παραπίνω.

Παρ-εμ-πίπλημι, Μ. εμ-πλήσω. Γεμίζω παρὰ πολὺ ἢ κρυφίως καὶ κατ' ὀλίγον. « Τὸ τεῖχος παρεμπλήσας ὅπλων, » Πλ.

Παρ-εμ-πίμπρημι καὶ Παρεμπ(πρ)ημι, Μ. εμπρήσω. Καίω (καὶ αὐτπ. Καίομαι ἢ Πρήσκομαι) ἀπὸ τὰ πλάγια, συγκαίω, ομαι, ἴδε Παρεμπίμπρημι.

Παρεμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὑπὲρ τὸ δέον.

Παρ-εμ-πίπτω, Μ. εμ-πεσοῦμαι. Πίπτω ἔξαφνα ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι μέσα εἰς· ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην (εἰσχωρῶ) κατὰ σύμπτωσιν· συμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ· (μὲ δοτ.) συμπίπτω κατὰ τύχην μὲ ἄλλον τι. « Ἡ τύχη τῷ ἐφ' ἡμῖν παρεμπίπτει, » Πλ.

Παρ-εμ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Γεμίζω τὸ μεταξὺ κενὸν (πράζω) μὲ λάσπην· (μτμ.) κάμνω νὰ κλείσῃ (νὰ πιάσῃ πρὸς) ἡ πληγή.

Παρεμπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παρεμπλάσσειν, χρησιμεύων ὡς (ἰατρικὸν εἰς κλεῖσιμον (ἀσφαλισμὸν) πληγῆς.

Παρ-εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Ἐμπλέκω τι ἀνάμεσα· παρενείρω. « Μύθους τε ποιήσει—, » Εὐρ.

Παρεμπλήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεμπίπλημι.

Παρεμπλοκή (ἡ), τὸ παρεμπλέκειν (καρφενείρειν)· τι παρεισαγωγὴ ἐπεισοδίου.

Παρ-εμ-ποδίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι ἐμπόδιον

Παρεμποδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρεμποδών, ἐπίρ. = Ἐμποδών.

Παρ-εμ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ μὲ τρόπον (πλαγίως).

Παρ-εμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπορεύομαι παρανόμως (διὰ λαθρεμπορίας).

Παρεμπόρευμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐμπορεύεται τις ἐν παρόδῳ, πραγματεία τὴν ὁπ. ἀγοράζει τις ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ, (Γαλλ.) pacotille· (συνδχ.) κέρδος ἐκ προσωπικῆς (παρεργου). ζἐκ τοῦ

Παρ-εμ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμπορεύομαι τι ἐν παρόδῳ, ἀγοράζω δι' ἐμπόριον παρεκτὸς τῶν καθιστά καὶ ἄλλα τινὰ εἴδη πραγματειῶν· (μτφορ.) « Ὅταν ἡ ἱστορία τὸ τερπνὸν παρεμπορεύηται, » Δκ., τὸ μεταχειρίζηται ὡς πάρεργον.

Παρέμπτωσις, εως (ἡ), τὸ παρεμπίπτειν, ἔμβασμα εἰς τὴν μέσην· μεσολάβησις· (μτφορ.) σύμπτωσις· (ἰατρ.) παρέγχυσις· (γραμτ.) παρένθεσις (ζωιχείου, π. χ. πτολέμους ἀντὶ πόλεμους).

Παρεμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐμφαίνω (Δείκνυω, Παραστήνω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ὀλίγον τι· εἰκονίζω ἀμυδρῶς πως· ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, (κοιν.) παρουσιάζω. « Ἔλεγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν, » Σεν. « Μὴ λίαν παρεμφαίνων τὴν τῆς τέλεως δυσμήν, » Δκρ. (ᾧ πθ.) « Γέωρ παρεμφαινόμενον, » Ἀρστ., εἰς τὸ ὁπ. παραστήνονται (εἰκονίζονται) τὰ πλησίον ἀντικείμενα.

Παρεμφαντικός, ἡ, όν. Ὁ παρεμφαίνων (εἰκονίζων, περιστάνιων) τι.

Παρέμφασις, εως (ἡ), τὸ παρεμφαίνειν ἢ παρεμφαίνεσθαι, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον δεῖξις, παράστασις· παρομοίωσις.

Παρεμφατικός, ἡ, όν. = Παρεμφαντικός· (γραμτ.) παρεμφατικὸς ὁπολαβόντες (= ἂς ὡρισμένης (ἀντιθ. τῷ ἀπαρέμφατος).

Παρέμφερής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κάποιαν ὁμοιότητα, ὁμοιοῦν ὅμοιος, ζἐκ τοῦ

Παρ-εμ-φέρω, Μ. ενείσω (ἠ). Ἐμοιάζω κατά τι, (κοιν.) παρουσιάζω. « Ποιότης τῷ πρασίῳ παρεμφέρουσα, » Γαλ.

Παρεμφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως.

Παρ-εμ-φρασσω(ττω), Μ. φράξω. Παρεμβάλλω τι ἐν εἴδει φραγμοῦ, (μτφ.) πράξενῶ εἶδος ἐμφράξεως.

Παρεμφυομαι, Μ. φυσομαι. Φυτρώνω πλησίον ἢ προσκολλῶμαι εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρέμφυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρ-αλλαγή (ἡ). = ἡ κατά τι μεταβολή (ἀναλλαγή).

Παρ-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω· (συνηλλάζω) ὀλίγον

Παρ-ε-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑλλ. ἡ πθ. Φαίνομαι) ἐκ τοῦ πλησίον ἢ πρὸς ἐπίδειξιν.

Παρ-ενδιάω-ῶ, Μ. άσω. Διατρίβω πλησίον ἢ μεταξύ τινων.

Παρ-ενδίδωμι, Μ. ενδώσω. Ἐνδίδω ὀλίγον τι, φέρομαι μετριώτερον, γίνομαι συγκαταβατικώτερος.

Παρένεγκεῖν, ἀόρ. 6΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφέρω.

Παρ-ενδύνω(δύομαι), Μ. δύσομαι: (ἀόρ. Παρ-ένδυν κτλ.). Ἐμβαίνω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως, παρεισδύομαι.

Παρενείδον, ἀόρ. 6΄. τοῦ Παρενοράω.

Παρ-ενείρω (χ. Μ.). Πλέκω ἢ Ὑφαίνω ἀνάμεσα ᾧ ἄλλο τι, παρεμπλέκω· (ἐν γέν.) παρε σάγω· (μτφορ.) ἀναφέρω ἐν παρενθέσει.

‡Παρ-εν-εισ-άγω, Μ. άξω. Εἰσάγω τι μεταξύ μέ τρόπον, Παρεισάγω, παρενείρω, (ὄθεν:

Παρενεισαγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἢ μετά τρόπου εἰσαγωγή.

Παρενεκτέον, θετ. τοῦ Παρωφέρω.

Παρενήνεον, Ἰων. παρτ. τοῦ Παρανηνέω.

Παρενήνεγκε, Π. ἀντὶ Παρῆλθεν. « Ἡμετέρη μὲν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις, « Ἀπλλ. , προτείνεται, παρουσιάζεται, (ἐν γέν.) εἶνε. (ἴδε Ἐνήνοθε).

Παρενήνοχα, πρκ. τοῦ Παραφέρω.

Παρενθεῖην, ἀόρ. 6΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Παρεντίθημι.

Παρενθεῖν, Δ. ἀντὶ Παρελθεῖν.

Παρένθεσις [παρεντίθημι], εως (ἡ), βάλσιμον ἀνάμεσα· (γραμτ.) πρόσθεσις φωνήεντος ἐν τῷ μέσῳ λέξεως· (συνκόπ.) φράσις (περίοδος λόγου) παρεντεθειμένη μεταξὺ ἄλλης τῆς ὁποίας διαστέλλεται συνήθως διὰ τοῦ ὁμωνύμου σημείου ( ).

Παρένθετος (ὁ, ἡ). ὁ παρεντεθειμένος (παρεμβεβλημένος), παρεισακτός· (ὀθ. γραμτ.) ὁ περικλειόμενος ἐντός παρενθέσεως.

Παρενθετῶς, ἐπίρ. Κατὰ παρένθεσιν.

Παρενθήκη (ἡ)·=Παρένθεσις· (συνκόπ.) ἔργον ἢ λόγος ἐκ προσθήκης, πάρεργον, ἐπεισόδιον· (εἰς τὸν Ἡσύχ.) = Παρεμπόρευμα.

Παρ-ενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δὲν ἐνθυμοῦμαι (δὲν προσέχω) ἢ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν προσέχω, παραβλέπω· περιφρονῶ. « Ἐνδέγεται ἕνα (μάρτυρα) καὶ παριδεῖν τι καθ' ἑκούσιον καὶ παρενθυμηθῆναι καὶ ἀπατηθῆναι, « Φίλ.

Παρενθύμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀπροσεξία, παράβλεψις, προσποίησις.

Παρένθυρσος (ὁ , ἡ). ἐνθουσιασμένος παράκαιρα, (θθ) « Παρένθυρσον,« Λογγ., τὸ παρὰ καιρὸν ὀγκώδες ὕφος τοῦ λόγου, ἡ ἀνάρμοστος ὑψηγορία.

Παρενιαυτοφόρος (ὁ,ἡ). ὁ καρποφορῶν παρ' ἐναυτὸν (κάθε δύο χρόνους).

Παρ-εννέπω ἢ Παρ-ενέπω (χ. Μ.) , Π. = Παραυδάω.

Παρ-ενοπλίζω, Μ. ἴσω = Ἐνοπλίζω.

Παρ-ενοράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Παρενεῖδον κτλ.). Βλέπω τι ἐν παρόδῳ ἢ κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγ.), (κοιν.) ‘παίρνει τὸ ’μάτι μου.

Παρ-ενοχλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνοχλῶ ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπιμ. συχνά, κάθε ὥραν), ἐνοχλῶ ἐν καιρῷ ἀσχολίας· παραβαρύνω.

Παρενόχλημα (τὸ), ἀντικείμενον παρενοχλήσεως.

Παρενόχλησις,εως(ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐν καιρῷ ἀσχολίας ἐνόχλησις.

Παρ.ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνάνω ἐκ πλαγίων.

‡Παρ-ενράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω τι πλησίον τινός, προσθέτω ἐν εἴδει ’μπαλλώματος, προσράπτω.

Παρενσάλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –

Παρ-ενσαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Σαλεύω) τι ἔνθεν κακεῖθεν. » Παρενσ. τοὺς πόδας χορεύων, « Ἀρχφ. , κτυπῶ τοὺς πόδας χορεύων, (καὶ ἑλλ.) » Πρὸς αὐλὸν παρενσαλεύει, « Φλγρ.

Παρ-εν-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω τι ἐν παρόδῳ μέσα εἰς· παρενείρω.

Παρ-εν-στάζω , Μ. στάξω. Στάζω τι ἐκ πλαγίων ἢ κατ' ὀλίγον μέσα εἰς.

Παρένταξις, εως (ἡ), = Παρένθεσις. 2)= Παρεμβολή, [ἐκ τοῦ

Παρ-εν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω μὲ τάξιν (Ἀραβ.σίζω) τι ἀνάμεσα, παρεντίθημι, παρεμβάλλω.

Παρ-εν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι πλησίον ἢ μεταξὺ ἢ κατὰ μῆκός τινος, παρενείρω. (μουσ.) ψάλλω μὲ πλήρη τόνον (Γαλλ. à pleine voix)

Παρέντι, δοτ. τοῦ ἀορ. 6΄. τῆς μτχ. τοῦ Παρίημι, ἢ 2)τοῦ πθ.ἀορ.6΄. τοῦ Πείρω.

Παρέντευξις, εως (ἡ), = Παρεντυχία.

Παρ-εντ-ιθημι, Μ.ενθήσω. Βάλλω τι προσέτι (παρεκτὸς τῶν ἤδη περιεχομένων) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Παρεντίθεσθαι ἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν, « Δημ., νὰ βάλῃ ἐκτὸς τοῦ συμφωνημένου φορτία καὶ ἄλλα εἴδη πραγματειῶν. 2) ἐμβάλλω παρὰ τὸ προσῆκον, παρενείρω ψευδεπιγράφως. »Οἱ τούτους τοὺς ἀφορισμοὺς παρεντεθέντες, « Γαλ.

Παρ-εν-τρίβω, Μ. τρίψω, = Παρατρίβω.

Παρ-εν-τρώγω, Μ. τρώξομαι. Τρώγω (Ῥοκανίζω) τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ παρεκτὸς τῶν ἄλλων φαγητῶν, τρώγω ἐν εἴδει τραγήματος (μεζελικιοῦ).

Παρ-εν-τυγχάνω, Μ. εντεύξομαι (ἀόρ. Παρεντύχον). Εὑρίσκω (Συναπαντῶ) κατὰ τύχην ἢ ἐν παρέργῳ.

†Παρεντυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ τύχην συνάντησις ἢ παρουσία.

†Παρέντων, Αἰολ. ἀντὶ Παρόντων, (ἴδε Εἶς).

Παρ-ενυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω παρενείρων μεταξύ. »Ὡς χρύσειν ζήμονι—,« Ἀλ. Ἀφροδ.

Παρὲξ (πρὸ συμφ.) ἀντὶ Παρέκ. ‖ (ὡς ἐπίρ. πρέπει νὰ γράφεται βαρυτόνως Πάρεξ) » Πάρεξ ἔχε δίφρον, « Ἴων., παραμέρισέ τον.

†Παρ-εξ-αγορεύω, Μ. εύσω, Π. ὁμιλῶ παρὰ τὴν ἀλήθειαν (ἵνα ἀπατήσω), (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρὲξ ἀγορεύω).

Παρ-εξ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Παρεξήγαγον κτλ.). Φέρω παραπέρα· ἐβγάλλω ἀπὸ τὸν δρόμον· (μτφορ.) ἀποπλανῶ. (ἐπίστρατ.) κινῶ ἢ κινοῦμαι (μὲ τὸ στράτευμά μου) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. ‖ (ἀμτδ. ἢ ἑλλ.)= Παρεξέρχομαι.

Παρεξαγωγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰατρικ.) ξεκίνημα στρατεύματος ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἢ (πιθανώτ.) ἡ πρὸς ἐπίδειξιν ἀλάσσις τῶν στρατ. ἐναντίον τοῦ στρατηγοῦ.

Παρ-εξ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρέσω καὶ ελῶ (ἀόρ. Παρεξεῖλον κτλ.). Ἐξαιρῶ ἀπὸ τὸ παρελθόν.

Παρ-εξ-είρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω (Ἀρμίνω) τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος. » Πυρσούς—, « Αξ., – Παραπορπατῶ. 2. (πθ.) ἀποκτῶ οἰκεῖον (ἔπαινον), (κοιν.) ’ξιπάζομαι, ’ψηλόνει ἡ μύτη μου.

Παρ-εξ-αλλάσσω(ττω) , Μ. άξω. Ἀλλάζω τι ὅλως διόλου, παρκλαλῶ, (ὄθεν μτχ.) »Παρεξηλλαγμένος« = Ἀλλόκοτος, παράξενος, ἀσυνείθιστος.

Παρ-εξ-αιρ.εῖω, Μ. αιρεξῶ (κατὰ λλῶ). Παρεξελλάσσω (συνηθ. ἐπὶ τόπ.) ἀπὸ πλησίον ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος, φρίνω (δίπλα μαι) εἰς τὸ πλάγι μου, Παρεξέρχομαι.

Παρ-εξ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Παραπίνομαι διαρκῶς, διαρκῶ μέχρι.

Παρ-εξ-αυλίω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐγχρ. μόνον) πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Παρεξηυλημένος, τὸν. (κυρ. ἐπὶ αὐλῶν) Ἀγρηστος πλέον, τριμμένος ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. (μτγέν.) παλαιός, χαλασμένος.

Παρ-εξ-ειμι, Μ. ειμι,=Παρεξέρχομαι (ἀπτ.) προχωρῶ.

Παρεξ-ίστασθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξίσταμαι.

†Παρεξ-ιστέον (τὸ), = Παρεξιστέα.

Παρεξ-ίσταμαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξίστημι, ἀόρ. 6΄. τοῦ Παρεξ-ίσταμαι (ὀρθοτ. Παρὲξ ἐ[στη]).

Παρεξειρεσία (ἡ), ξπαρὲξ , εἰρεσία] μέρος τῆς τριήρους ὅπου δέν εἶνε κώπαι, ἢ ἄκρα τῆς πρώρης ἢ τῆς πρύμνης.

Παρεξ-είσιον (τὸ), = Παρεξειρεσία.

Παρ-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Κτυπῶ (παρεκτείνω) ἀγω (μὲ τὸ ἅλογόν μου. παρεμπρόσθεν ἄλλου) ἢ ἐλαύνω (κυρ.) ἵππος καὶ ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενά (μτφορ. ἐν γέν.) βαίνω ἀπὸ πουθενὰ (μτφορ. ἐν γέν.) περβαίνω. » Τοὺς τριακοντ' ἐνιαυτοὺς—, Τζ.

Παρεξέλεγχος (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ–

Παρ-εξ-ελέγχω, Μ ελέγξω. Ἐλέγχω τι μὲ ψευδεῖς συλλογισμούς, ἀναιρῶ μὲ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα.

Παρεξελθεῖν, ἀόρ. 6΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξέρχομαι.

Παρ-εξ-έλκω, Μ. ελκύσω. Τραβῶ (μὲ τὸν) παραέξω.

†Παρεξέμεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεξέμεναι.

Παρεξ-εύω-ῶ , μέλλ. (ἀγμλ.) τῶν Παρεξαγορεύω, (ὀρθότ. Παρὲξ ἐρεύω).

Παρ-εξ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Παρεξέρπυσα κτλ.). Συρόμενος ἐβγαίνω κρυφίως ἀπὸ πουθενά, ξεπροπονῶ (ἀκο τὸ ἐρπύω).

Παρ-εξ-έρχομαι , Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Παρεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω κρυφίως νὰ μ' ἐννοιάσουν· περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος καὶ ὑπάγω παρέκει· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι· μεταβαίνω ἀθεσῶ, παραβαίνω. » Ὡστε ἔξεστι δικαίως νῦν παρεξελθεῖν, « Ὀδ. Β.

Παρεξιστητικῶς, οἷα, ὡς, μτ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεξίστημι.

Παρ-εξ-ιτάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Ἐξετάζω τι κατὰ παρέκβασιν πρὸς ἄλλο , παραλληλίζω, (Γαλλ.) confronter.

Παρεξέτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατὰ παράθεσιν ἐξέτασις, παραλληλισμός.

Παρεξεύρημα (τὸ). πᾶν θ,τι παρεξεῦρε (εὗρεν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ἢ παρὰ τὸ προσῆκόν) τις.

Παρεξευρίσκω, Μ. ευρήσω. Πλησίον ἢ παρατὸς τοῦ ἤδη εὑρεθέντος εὑρίσκω (ἐφευρίσκω ἀνακαλύπτω) καὶ ἄλλο τι.

Παρ-εξηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ κακῶς, παρεξηγῶ.

Παρεξήγημα (τὸ). παρεξηγημένον ῥῆμα ἢ πρᾶγμα. 2)=τῷ–

Παρεξήγησις, εως (ἡ). κακὴ (ψευδὴς ἐσφαλμένη) ἐξήγησις.

Παρεξήλιε, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Παρεξείμι.

Παρεξηλάκατε, Ἰων. ἀντὶ Παρεξηλάκει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παρεξελαύνω.

Παρεξῆς, ἐπίρ. = Ἐξῆς, ἐφεξῆς, ἀκολούθως κτλ.

Παρ-εξ-ίημι, Μ. εξ-ήσω (ἀόρ. Παρεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω νὰ περάσῃ (νὰ παρέλθῃ) τι (μτφ.) παραμελῶ, παραβλέπω.

Παρεξιμεν, Π. ἀντὶ Παρεξίναι, ἀόρ. 6΄. τῆς ἀπαρεμφ. τοῦ Παρεξίημι.

Παρεξιών, οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Παρεξείμι.

Παρέξις εως (ἡ), τὸ παρέχειν, δόσις· προμήθεια.

Παρεξισάζω, Μ. άσω καὶ

Παρεξισόω-ῶ, Μ. ώσω,= Ἐξισόω, παραβάλλω.

Παρ-εξίστημι, Μ. εκ-στήσω. Ἐβγάλλω (Μεταχειρ.) τι ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν· μεταβάλλω (καὶ μσ. μεταβάλλομαι) ἐπὶ τὰ χεῖρον· (μτφ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου· (ἐπὶ εἴνου) χαλνῶ, κόπτω.

Παρεξοδεύω , Μ. εύσω. Ὁδεύω ἐκτὸς (παρεκτὸς) τῆς εὐθείας (τῆς προκειμένης) ὁδοῦ, παρασατρατίζω.

Παρεξόδιος (ἡ). κρυφὴ (πλαγία) ἔξοδος, σκαπάρτι· (ἐνίοτε) ἑτοιμασία διὰ ταξίδι (ς).

Παρ-εξ-ουλλω (χ. Μ.), = Ἐξ-ακίλλω.

Παρεξοπωθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουθενῶ καθ' ὁλοκληρίαν.

Παρεξω, μέλλ. τοῦ Παρέχω.

Παρ-εξ-ωθίω-ῶ, Μ. ωθήσω. Σπρώχνω εἰς τὸ πλάγι, στρυμώνω.

Παρεόικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. †Παρείκω, ἔχω κάποιαν ὁμοιότητα μέ· φαίνομαι ὡς ἄν (ἀπρσ.) ταιριάζει, ἔχει τὸν τόπον του, εἶνε εὔλογον, (παρβλ. Παρίκω).

Παρεπαίστως, (ἐπίῤῥ. (μτχ.). Παρομοίως.

Παρεπέδα, Δ. ἀντὶ Παρεδρία.

Παρεπόν, Ἰων. ἀντὶ Παρόν, οὐδ. καὶ Παρεοῦσα, Ἰων. ἀντὶ Παροῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέομαι.

Παρεπιανός (ὁ). ὁ ἐν παρόδῳ (ἐν εἴδει ἐπωτίου) Ἑπτανησ. (ἴδε Παρέψυγος).

Παρεπ-έλλομαι , Ἰων. ἀντὶ Παρεφάλλομαι.

Παρεπεπλιάζω, Μ. άσω. Παρενείρω τι ὡς ἐπεισόδιον.

Παρεπι-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνοχλῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου, παρακολουθῶ (μτγμ.) ὑμοι ἢ ἄμεσος συνέπεια (τὸ παρακολούθημα) τινός.

Παρέπτην, ἀόρ. 6΄. τοῦ Παρίπταμαι.

Παρεργάτης, ου (ὁ), Π. κακὸς (ἀνεπιτήδειος) δημιουργός. (μὲ γεν.) »Λόγων—,« Εὐρ.

‡Παρ-εργογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τὰ περιέργα (τὰ πρὸς στολισμὸν μόνον) τῆς εἰκόνος.

Παρ-εργολαβέω-ῶ , Μ. ήσω. Ἐργολαβῶ τι ὡς ἐν παρέργῳ , ἀναλαμβάνομαι (ὡς ἐργολάβος) καὶ ἄλλο τι παρεκτὸς τοῦ προκειμένου ἔργου.

Παρέργιον (τὸ) . τὸ μὴ καθαυτὸ (κυρίως) ἔργον, ἔργον τὸ ὁποῖον κάμνει τις ὅταν δὲν ἔχῃ ἄλλο (ἢ ὅταν εὑπορῇ ἀπὸ τὸ καθαυτὸ ἔργον (ἐν γέν.) ἐπεκτ. (ἐκ τοῦ προκειμένου , περιττὸν ἢ ὄχι τόσον ἀναγκαῖον ἔργον· παραπλήρωμα. «Παρέργου εἶδος), « Αἰλ., τὸ μὴ καθαυτὸ ἀντικείμενον. « Ὁδοῦ πάρεργον.« Λπ., τὸ ἐν παρόδῳ γινόμενον. « Δόμων πάρεργον ποιεῖται μέλι, Εὐρ., μὲ ὑπονομ. ὡς νόθον. « Πρίαμον δὲ φασὶ πάρεργον Νεοπτολέμῳ γενέσθαι,« Πανσ. ἐφευνῶδη ζῷα ἐπίτηδες καὶ μὲ σκοπὸν προμελετημένον, ἀλλ' ὡς ἐν παρόδῳ ἢ τρόπον τινὰ ὡς ἐπίμετρον τῶν ἄλλων ἐφευρεθέντων. »Ἐν παρέργῳ(ἡ) »Ἐκ παρέργου (καὶ ἑλλ.) »Πάρεργον.« Αξ.,=Παρέργως. « Ἐν παρέργῳ δοῦ μέ,« Σοφ., ῥίψε με εἰς μίαν ἄκραν τοῦ πλοίου σου ὡς παραφόρτωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πάρεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγήσιον εἰς τὸ ἔργον, ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· «Λόγος—,« Πλάτ., ὁ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ παρέκβασιν. «Λυάλωμα—,« Πλ., τὰ παρεκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ.

Παρέργως, ἐπίῤῥ. ὡς πάρεργον, (ἐπιμ.) χωρὶς ἐπιμέλειαν· ἐπ πολλοῖς· ἐν παρόδῳ.

Παρεριθίζω, Μ. ίσω. Ἐριθίζω ἔτι μᾶλλον, παροξύνω.

Παρ-ερ-ίτεω(ττω) , Μ. ερίσω. Κωπηλατῶ πλαγίως (μὲ α΄τ.) κινῶ τι μὲ τὰ κωπιά ἢ ὡσὰν μὲ κωπιὰ πλησίον ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος.

Παρέρυμα (τὸ) . πᾶν θ,τι βάλλεται εἰς τὸ πλάγιόν τινος ὡς στήριγμα, (εἰς τὸν ἵππικ. ὅρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρήρυμα).

Παρερμηνεία (ἡ). ἑρμηνεία ἐσφαλμένη, παρεξήγησις.

Παρερμηνευτής, οῦ (ὁ). ὁ παρερμηνεύων (παρεξηγῶν) τὰς Γραφάς, αἱρετικός. [ἐκ τοῦ

Παρ-ερμηνεύω, Μ. εύσω Ἑρμηνεύω ψευδῶς (ἐσκεμμένως), παρεξηγῶ.

Παρ-ερπύζω, Μ. ερπύσω καὶ

Παρέρπω, Μ. ερπύω (ἀόρ. Παρεῖρπυσα κτλ.). εἰσχωρῶ ἢ πλησιάζω σιγανὰ (σμικρὸν) συμβαίνει ἐμπαίνω (ἀπὸ τὴν πλευρὰν (ἀπὸ τὸ πλάγιον) ἢ (Π.) ἀντὶ Παραπορεύομαι, διαβαίνω. « Τάνδε (τὴν πλεῦσαν) οὐ ἐρύσαι,« Ἴππ.

Παρεῤῥιμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Παρημελημένως.

Παρῤῥήγνυμι, μπ. (μὲ σημασ. πλ.) φρ. πλ. Παρηγόρ. —.

Παρ-ερυω, Μ. ερύσω. Σύρω κατὰ μῆκος

χομαι ἢ Ὑπάγω πρὸς βοήθειάν τινος ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρεπιγραφή (ἡ). τὸ παρεπιγράφειν· (συνκόπ.) τὸ παρεπιγεγραμμένον· (ἰδιωτ.) σημείωσις εἰς τὸ περιθώριον ἢ ἐν παρενθέσει εἰς τὸ κείμενον χειρογράφου δραματικοῦ ποιήματος πρὸς ὀδηγίαν τοῦ ὑποκριτοῦ ἢ τοῦ μηχανοποιοῦ (π. χ. εἰς τὸν στίχ. 223 τῶν Ὀρν. τοῦ Ἀριστοφ. αἱ λέξεις » Δῶλεῖ τις).

Παρ-επι-γράφω , Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον, σημειώνω ἐκτὸς τοῦ κειμένου (εἰς τὸ περιθώριον).

Παρ-επι-δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Δείχνω τι ἐν παρόδῳ καὶ πρὸς ἐπίδειξιν. » Οἱ δ' ἐν οἷς οὐ χρὴν παρεπιδείκνυνται αὐτὴν (τὴν διαλεκτικὴν), « Γαλ.

Παρ-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθάνω ἢ Διατρίβω πουθενὰ ὡς παρεπίδημος.

Παρεπιδημία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [ἐκ τοῦ

Παρεπίδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδημῶν (φθάνων ἢ διατρίβων) πουθενὰ ὡς ὀλίγον καιρὸν, περαστικός.

Παρ-επι-κουρέω-ῶ , Μ. ήσω , = Παρεπιβοηθῶ· παραστέκω. χρησιμεύω.

Παρ-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ προσέτι (παρεκτὸς τούτου) καὶ ἄλλο τι.

Παρ-επι-πλέκω , Μ. πλέξω. Περιπλέκω ἔτι μᾶλλον.

‡Παρ-επι-πνείω, Π. ἀντὶ–

‡Παρ-επι-πνέω, Μ. πνεύσω καὶ πνευσοῦμαι. (ἐπὶ ἀνέμου) Φυσῶ ἀπὸ τὸ πλάγι ἢ ἐλαφρὰ ἢ εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ.

‡Παρ-επι-πορεύομαι, Μ εύσομαι. Ὑπάγω (Πρωγωρ., Πλησιάζω) πουθενὰ ἀπὸ τὸ πλάγιον,(ἐσφαλμ ἀντὶ Παραπορεύομαι).

Παρ-επι-σκοπέω-ῶ , Μ. ήσω. Παρατηρῶ τι ἐν παρόδῳ· ἐξετάζω βιαστικὰ ἢ ἐπιπολαίως, ἢ ἐκ παραλλήλου πρὸς ἄλλο.

Παρ-επι-σπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπισύρω τι εἰς ἐμαυτὸν ἐν παρόδῳ (ὡς ἐπεισόδιον ἄλλου).

Παρ-επι-στείβω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Παρεπιπορεύομαι.

Παρ.επι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὀλίγον πλάγια ἢ πρὸς τὰ ἄλλα μέρη· (ἄλλ. ἢ ἀμτδ. καὶ μσ.) γυρίζω ὀλίγον ζνα ἴδῶ ὀπίσω μου·ἢ εἰς τὸ πλάγι μου.

Παρεπιστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα ὀλίγον πρὸς τὸ πλάγι, γύρισμα κρυφὰ (μὲ τρόπον). » Προσώπου —, « Πλ.

Παρ-επ-ομνύομαι, Μ. ομνύσομαι. Φαίνομαι (Ἐπιφα(νομαι) ἀμυδρῶς πως.

Παρ-επι-φέρω, Μ. ἐποίσω (σύν. Παρεπήνεγκα κτλ.). Φέρω τι παρεκτὸς τῶν ἄλλων ἢ πλαγίως εἰς τὸ μέσον, παρασύρω προσέτι ἢ μὲ τρόπον.

Παρ-επι-χέω-ῶ, Μ. χεύσω. Χύνω κατ' ὀλίγον ἢ ἐπὶ τὸ πλάγιον ἐπάνω εἰς.

Παρεπ-ψαύω, Μ ψαύσω. Ἐγγίζω τι πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ ἐπιπολαίως καὶ ἐν παρόδῳ.

Παρίπλαγξα, ἀόρ. τοῦ Παραπλάζω.

Παρέπλαξε, Δ. ἀντὶ Παρεπλήξε, ἀόρ. ά. τοῦ Παραπλήττω.

Παρέπλω, Π. γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ (ἀμλ.) ἀορ ά. τοῦ Παραπλώω.

Παρ-έπομαι, Μ. ἕψομαι. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου, παρακολουθῶ (μτγμ.) ὑμοι ἢ ἄμεσος συνέπεια (τὸ παρακολούθημα) τινός.

Παρέπτην, ἀόρ. 6΄. τοῦ Παρίπταμαι.

Παρεργάτης, ου (ὁ), Π. κακὸς (ἀνεπιτήδειος) δημιουργός. (μὲ γεν.) »Λόγων—,« Εὐρ.

‡Παρ-εργογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τὰ περιέργα (τὰ πρὸς στολισμὸν μόνον) τῆς εἰκόνος.

Παρ-εργολαβέω-ῶ , Μ. ήσω. Ἐργολαβῶ τι ὡς ἐν παρέργῳ , ἀναλαμβάνομαι (ὡς ἐργολάβος) καὶ ἄλλο τι παρεκτὸς τοῦ προκειμένου ἔργου.

Παρέργιον (τὸ) . τὸ μὴ καθαυτὸ (κυρίως) ἔργον, ἔργον τὸ ὁποῖον κάμνει τις ὅταν δὲν ἔχῃ ἄλλο (ἢ ὅταν εὑπορῇ ἀπὸ τὸ καθαυτὸ ἔργον (ἐν γέν.) ἐπεκτ. (ἐκ τοῦ προκειμένου , περιττὸν ἢ ὄχι τόσον ἀναγκαῖον ἔργον· παραπλήρωμα. «Παρέργου εἶδος), « Αἰλ., τὸ μὴ καθαυτὸ ἀντικείμενον. « Ὁδοῦ πάρεργον.« Λπ., τὸ ἐν παρόδῳ γινόμενον. « Δόμων πάρεργον ποιεῖται μέλι, Εὐρ., μὲ ὑπονομ. ὡς νόθον. « Πρίαμον δὲ φασὶ πάρεργον Νεοπτολέμῳ γενέσθαι,« Πανσ. ἐφευνῶδη ζῷα ἐπίτηδες καὶ μὲ σκοπὸν προμελετημένον, ἀλλ' ὡς ἐν παρόδῳ ἢ τρόπον τινὰ ὡς ἐπίμετρον τῶν ἄλλων ἐφευρεθέντων. »Ἐν παρέργῳ(ἡ) »Ἐκ παρέργου (καὶ ἑλλ.) »Πάρεργον.« Αξ.,=Παρέργως. « Ἐν παρέργῳ δοῦ μέ,« Σοφ., ῥίψε με εἰς μίαν ἄκραν τοῦ πλοίου σου ὡς παραφόρτωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πάρεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγήσιον εἰς τὸ ἔργον, ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· «Λόγος—,« Πλάτ., ὁ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ παρέκβασιν. «Λυάλωμα—,« Πλ., τὰ παρεκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ.

Παρέργως, ἐπίῤῥ. ὡς πάρεργον, (ἐπιμ.) χωρὶς ἐπιμέλειαν· ἐπ πολλοῖς· ἐν παρόδῳ.

Παρεριθίζω, Μ. ίσω. Ἐριθίζω ἔτι μᾶλλον, παροξύνω.

Παρ-ερ-ίτεω(ττω) , Μ. ερίσω. Κωπηλατῶ πλαγίως (μὲ α΄τ.) κινῶ τι μὲ τὰ κωπιά ἢ ὡσὰν μὲ κωπιὰ πλησίον ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος.

Παρέρυμα (τὸ) . πᾶν θ,τι βάλλεται εἰς τὸ πλάγιόν τινος ὡς στήριγμα, (εἰς τὸν ἵππικ. ὅρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρήρυμα).

Παρερμηνεία (ἡ). ἑρμηνεία ἐσφαλμένη, παρεξήγησις.

Παρερμηνευτής, οῦ (ὁ). ὁ παρερμηνεύων (παρεξηγῶν) τὰς Γραφάς, αἱρετικός. [ἐκ τοῦ

Παρ-ερμηνεύω, Μ. εύσω Ἑρμηνεύω ψευδῶς (ἐσκεμμένως), παρεξηγῶ.

Παρ-ερπύζω, Μ. ερπύσω καὶ

Παρέρπω, Μ. ερπύω (ἀόρ. Παρεῖρπυσα κτλ.). εἰσχωρῶ ἢ πλησιάζω σιγανὰ (σμικρὸν) συμβαίνει ἐμπαίνω (ἀπὸ τὴν πλευρὰν (ἀπὸ τὸ πλάγιον) ἢ (Π.) ἀντὶ Παραπορεύομαι, διαβαίνω. « Τάνδε (τὴν πλεῦσαν) οὐ ἐρύσαι,« Ἴππ.

Παρεῤῥιμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Παρημελημένως.

Παρῤῥήγνυμι, μπ. (μὲ σημασ. πλ.) φρ. πλ. Παρηγόρ. —.

Παρ-ερυω, Μ. ερύσω. Σύρω κατὰ μῆκος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινος ἢ πρὸς τὸ πλάγιον. » Φραγμὸν παρείρισαν,« Ἡρ. (ᾗ πῶ.) » Παρειρύσθη τὸ στόμα,« Ἱππκρ., ἐστραβοστόμισεν.

Παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Παρῆλθον κτλ.). Περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος (μὲ αἰτ. προθετ.) περνῶ καὶ ὑπάγω (ἐμβαίνω) πουθενά· (χ. πτ.) περνῶ καὶ ὑπάγω τὸν δρόμον μου, διαβαίνω (μτνμ.) περνῶ ἢ γάνομαι χωρὶς νὰ ἐπανέλθω πλέον, ἐκλείπω· (συνκδχ.) διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, ἢ· παρατρέχω· λησμονῶ. (συνήθ. μὲ αἰτ.) «Οὔ ποτε τὸν βωμὸν νηὶ παρῆλθον,« Ἰλ. Θ. (καὶ ἐπιβ.) «Τῇ οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται,« Ὅμ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Εἰς τὴν πόλιν βίᾳ παρεληλυθότας,« Ξεν. »Ἐπεὶ δὲ παρῆλθον ἐς τὴν αὐλήν,« Ἡρ. (καὶ χ. πτ.) «Φυλακὰς γαλεπὰς παρελθεῖν,« αὐτ. « Αἰσθόμενος τῆς νυκτὸς παρεληλυθότας αὐτούς,« Ξεν. (ᾗ μτνμ.) »Τάχα σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦδη,« Θκρ. »Ὁ παρεληλυθὼς χρόνος,« Δημ. (καὶ ἀπολ.) »Τὸ παρελθόν,« Ἀξ. (καὶ συνκδχ.) « Μὴ μὲ παρέλθῃς,« αὐτ. «Οὐδὲν παρῆλθεν,« Ἀρχφ., δὲν ἄφησε (δὲν λησμόνησε) τίποτε. « Μικροῦ μὲ παρῆλθεν εἰπεῖν, « Ἀξ., μοῦ διέφυγε τὴν μνήμην. 2) περνῶ παρεμπρός· ξεπερνῶ (κυρ. καὶ μτφρ.)· (συνκδχ.) ξεγλυνω εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζομαι (κυρ. εἰς τὴν σκηνὴν ὡς ὑποκριτὴς, ἢ εἰς τὸ βῆμα ὡς ῥήτωρ). »Παρῆλθεν ὡς νύμφη κεκοσμημένη, ᾗ ἐκαθέζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου,« Ξεν. «Παρελθὼν δέ τις ἔφη,« αὐτ. « Εἰς τὸν δῆμον (»Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, « Εἰς τὸ βουλευτήριον) παρῆλθες, « Πλάτ., Δίσχ., Πλδ. » Αὐληρδοὶ παρῆλθον,« Ἀθ. » Οὐκ ἔσθ' ὅς σε παρέλθῃ (ποσῶς), « Ἰλ. Ψ., Ὀδ. Θ. (καὶ μτνμ.) »Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος,« Πλ. »Οὐκ ἔστι παρελθεῖν Διὸς νόον, « Ἡσ. «Ἰδρὶς μέγαν ἄνδρα παρήλυθες.« Θκρ., ὑπερέβης, ἐνίκησας. (καὶ ἀλλ.) «Μή σ' οὕτως κλέπτε νόῳ ἐπιλὼ παρελεύσεαι, ὡδέ με πείσεις,« Ἰλ. Α.

Πάρεσαν, Π. ἀντὶ Παρῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρ-ισ-αρθρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐναρμόζω τι ἀνόμοια εἰς, παρενείρω.

Παρ-ισθίω, Μ. παρ-έδομαι (ἀόρ. Παρέφαγον κτλ.). Τρώγω τι κρυφίως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, (παρβλ.) Παρατρώγω. « Τὰ παρεσθόντα ἐν τῷ θηλάζειν ῥᾴον φέρει τὸν ἀπογαλακτισμόν,« Ἱππκρ.

Πάρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρίημι· (κυρ.) χαύνωσις, παράλυσις. « Διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων,« Γρφ., τὴν νέκρωσιν ἢ (κατ' ἄλλ.) τὴν ἄφεσιν. « Τὴν πάρεσιν αὐτῶν τὴν ἐπὶ σφᾶς, ὄντας ἀναπόδυδους καὶ συγγενεῖς,« (Ἱππ. παρὰ) Σᾶ.

Παρεσκευάδατο, Ἰων. ἀντὶ Παρεσκευασμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. ᾗ

Παρεσκευάδατο, Ἰων. ἀντὶ Παρεσκευασμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Παρασκευάζω.

Παρεσκευασμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐκ παρασκευῆς, ἐκ προμελέτης· μετὰ προετοιμασίαν.

Παρίσσεσαι, Π. ἀντὶ Παρίστασαι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Πάρειμι.

Παρεστάμεν καὶ Παρεστάμεναι, Π. Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Παρεστάναι, μσ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρίστημι.

Παρεστεὼς, Ἰων. ἀντὶ Παρεστὼς ἢ Παρεστηκώς.

Παρεστήξω, -ομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Παρίστημι.

Παρέστιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν ἑστίαν, (συνκδχ.) οἰκιακός, =Ἑφέστιος.

Παρεστὼς, ῶσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ Παρεστηκὼς, μσ. πρκ. τοῦ Παρίστημι.

Παρεσχαρίτης, ου (ὁ), =Παραμάγειρος.

Παρέσχατος (ὁ, ἡ), = Παρατελευταῖος. «Παρέσχατος ὁ ἐννέα ἐν μοναδικοῖς ἀριθμοῖς,« Εὐς.

Παρ-ετάζω, Μ. άσω, =Παρεξετάζω.

Παρετός, ά, όν, θετ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-ετοιμάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι ἐκ τοῦ παραχρῆμα, προετοιμάζω.

Παρετοιμασία (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἑτοιμασία, προετοιμασία.

Πάρετος (ὁ, ἡ), [παρίημι]. ἀτονισμένος, ἐκνευρισμένος· ἀποκαμωμένος· παράλυτος. (μτγν.) μωρὸς, παράφρων.

Παρ-ευμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Παράγω λέξιν τινὰ ἑτυμολογικῶς ἀπ' ἄλλης. 2) ἑτυμολογῶ ἐσφαλμένως (ς').

Παρ-εναζόμαι, Μ. άσομαι. Ἀπολαύδινω εἰς αὐτὸ τὸ ὁ·ἀστημα γαλήνης (εὐδίας), (μτφορ.) ζῶ ἡσύχως (ἀταράχως).

Παρευδιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φαινομένως (παρὼν) ἐν καιρῷ εὐδίας. » Ὄρνιθες παρευδιασταί,« Ἀθ., ὅσα θαλάσσια πτηνὰ βυσκουν ἐν καιρῷ γαλήνης εἰς τὴν ξηράν.

;Παρευδ·άω-ῶ, Μ. άσω. =Παρευδιάζομαι.

Παρευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ πλέ·ερον ἄλλα τινος, τὸν ἐξαπερνῶ εἰς τὴν ὑπόληψιν.

Παρευδοκίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρ-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐημερίαν, παρευδοκιμῶ.

Παρ-ευθύνω, Μ. υνῶ, Π. παρεκτρέπω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραδ·άζομαι.

Παρευθὺς ᾗ Παρευθύ, ἐπίρ. Εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα, πάραυτα.

Παρ-ευκηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γλυκομιλῶν καταπραΰνω, καθησυχάζω, (κοιν.) καλοπιάνω.

Παρ-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Προσέχω (Προφυλάττομαι) ἀπό τινος, ἀποφεύγω μὲ τρόπον.

;Παρ-ευμαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁλιγωρῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παρ-ευνάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω πλησίον τινός, συγκαθεύδω ὡς πάρευνος.

;Παρευναῖος, α, ον, =Πάρευνος.

;Παρ-ευνάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Παρευνάζομαι·

Παρ-ευναστὴρ, ῆρος καὶ

;Παρ-ευναστὴς, οῦ (ὁ), =Παρακοιμώμενος, (Βυζ. ἀπὸ τοῦ Λτν. Κουβικουλάριος).

Παρευνέτης, ου (ὁ) καὶ

Παρευνέτις, ιδος (ἡ), =τῷ

Πάρευνος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ) τινος κοιμώμενος, σύζυγος.

Παρεύρεσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Παρεύρισκω, ἐφεύρεσις ψεύδους πρὸς ἐξαπάτησίν τινος, πρόφασις.

Παρεύρημα (τὸ). ψεῦδος (πρόφασις) πρὸς ἐξαπάτησιν.

Παρευρημένος, ἐπίῤῥ. Μὲ παρευρέσεις δόλιως, (εἰς τὸν Ζηνοδ. ᾗ Σουΐδ. ὁ Bidermann der διορθ. Πρευμενῶς). [Ἐκ τοῦ

Παρ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω [λανθάνω καλύπτω) τι κατὰ τύχην. 2) ἐφευρίσκω τι ἐκ τοῦ προχείρου· εὑρίσκω ἀφορμὴν, πλάττω αἰτίας(προφάσεις),(Γαλλ.) trouver.

Παρεύσας, Δ. ἀντὶ Παρουσῆς, Ταρ. θηλ. μτχ. τοῦ Πάρειμι.

Παρ-εντακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρεμβάλλω ταχτικὰ (Εἶμαι πάντοτε παρὼν) εἰς τὴν χρείη τῆς ὑπηρεσίας μου.

Παρ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω, =Παρετοιμάζω, ετοιμάζω.

Παρ-ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ λαμβάνω εὐτύχημά τι παρὰ τὸ προσδοκώμενον λίως).

Παρ-ευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. ρευωχοῦμαι ἐν παρόδῳ.

Παρ-εφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ κατ·πάνω τινὸς ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρ-εφ-άπτομαι, Μ. άψομαι. Ἀπολαμβάνω εἰς αὐτὸ τὸ ὁ·άστημα γαλήνης (εὐδίας), (μτφορ.) ζῶ ἡσύχως (ἀταράχως).

Παρ-εφ-ορεύω, Μ. εύσω Φυλάττω ὡς φύλαξ πλησίον τινὸς, (μὲ δοτ.) παρακολουθῶ.

Παρεφθαρμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Μὲ κάποιαν παραφθορὰν.

Παρεχέτευε, Π. ἀντὶ Παρέχευε.

Παρεχέτω, Δ. ἀντὶ Παρέχουσι.

Παρ-έχω, Μ. ἕξω (ἰόρ. Β'. Παρέσχον κτλ.) (κυρ.) Κρατῶ τι πλησίον τινὸς (ἐπιμ.) » Τῷ μάλα πολλὰ ἐπέτελλε παρέχειν (τοὺς ἵππους), ὁπόσα νέμειν μάλιστα κάματος,« Ἰλ. Δ. (καὶ ἀλλ.) « Ὅπως (ἔνν. σκευὴν) ἐκποδὼν, « Λεξ., σὺ σου (τροβήξου) παρέκει, παραμέρισε (σύρε). 2) (συνήθ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) δίδω, χορηγῶ· προμηθεύω· συνεισφέρω· (καὶ τὰ ἐν αἰτ. ἐκ δ'.) κατορθώνω· ἀναδείκνυμαι· γένομαι· κάμνω νὰ γένῃ τι, δίδω αἰτίαν, προξενῶ· ἐπιτρέπω· (ᾗ μσ.) δέχομαι ἑκουσίως· παρεσιάζω, ἐπιδείκνυμαι· (ἐπιφέρω, παράγω (καὶ ὑπρσ. ἡ κακὴ μοῖρα) εὑρίσκω καιρὸν (εὐκαιρίαν), εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, μοὶ εἶνε αὐτεξούσιον, ἠμπορῶ. « Δῶρα μὲν αὖτ' ἐθελοντὶ παρασχεῖν,« Ἰλ. Γ. σχέμεν, ἢ τ' ἔχεμεν, πάρα σοί,« Ἰλ. Γ. « Γελάσται (» Πράγματα,« Ὅμηρ., Ξεν. σθησιν) παρέχειν τινί, Ὀλ. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐννν.) « Παρέχειν (μετὰ χωρὶς τοῦ) ἑαυτήν,« Ἀκ., Λεπτρ. ἀκ·ικῶς παρέξω, κούχὶ προσκινήσομαι,« Δημ. ςφ. » Παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον (εὐκολον κτλ.),« Ξεν. «Παρέχοντας δὲ αὐτοὺς ἑτοίμους τοῖς ἔργοις,« αὐτ. (ᾗ ἀπαρ.) «Παρέχει τοι θεήσασθαι κατ' ἠσυχίην,« Ἰλ. (ᾗ πρσ.) « Καί μοι παρέχει ἐὺν ὁ καιρὸς καὶ τύχη) νῦν ὁμέων ἄρχειν,« αὐτ. « Ἐν τὴν ἐξουσίαν μου, μοὶ εἶνε εὐκολον· « νόῳ μὲν εἶχε ᾗ πρότερον αὐτομολήσειν ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρῆσχε, ὡς τότε, « οὐτ., δὲν τὸν ἔτυχεν εὐκαιρία· (καὶ

ᾗ μτγ.) « Παρέχον τῆς Ἀσίας ἄρχειν, ἄλλοτι αἰρήσεσθε,« αὐτ. (ᾗ ἐπίῤῥ.) «Εὖ μὲ παρακαλῶν,« Θκ., ἂν ἔλθων τὰ πράγματα διέβλ. (καὶ μσ.) « Μάρτυρας παρέχομαι,« Πλάτ. « Δεύτερος οὗτος (ὁ ἵππος) ποσκιῶν ἀπάντων, κροκοδείλους παρέχεται,« Ἡρ. « Χίοι δὲ περιείχοντο νέας ἑκατὸν, αὐτ. « Εἰμὴ τὰς ἀρετὰς ἐνίους ἐν Μαραθῶνι παρέσχοντο οἱ ἡμέτεροι προγονοι,« Δημ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) « Ὅτεις παρέχοιτο ἵππον καὶ ἅρμα καὶ ἄνδρα ἀάκμον,« Ξεν. « Οὓς ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικοῦντας τε τὴν χώραν παρεχομένους καὶ ἐνεργὸν τὴν γῆν, καὶ πλήρη δένδρων κτλ., τούτους χωρὶς τε ἄλλην προστίθησι ᾗ δώρας κομεῖ,« αὐτ. « Ἡμᾶς, καὶ πόλιν ἀξιόχρεων παρεχομένους, καὶ σύνεσιν δοκοῦντας ἔχειν,« Θκ., ἔχοντας. « Πυνθανόμενοι.. ᾗ παρέχεται,« αὐτ., προτείνει, ὑπόσχεται. « Ἑξήκοντα ἐνιαυτοὶ παρέχονται ἡμέρης (τόσης),« Ἡρ., κάμνουν. « Ἅνυτος σχῆμα ὡπλισμένου παρεχόμενος,« Πλατ., εἰκονισμένος εἰς σχῆμα ἐνόπλου ἀνδρός. « Παρασχίσθαι θέλω αὐμενῆ,« Εὐρ., (παρβλ. Παρασκευάζω).

Παρ-ήγημα (τὸ). Ἔγημα (φαγητὸν) τὸ ὁπ. τρώγεται ὡς ἐν παρέγω (διὰ ἡδονὴν μόνον), (κων.) γλυκίσματα, (Τουρκ.) μεζέδες, (ἴσ. ἑαφαλμ. ἀντὶ) Παρόψημα.

Παρ-ήγησις, εως (ἡ), =Ἔξήγησις, βράσιμον (ἰατρ.)= Πυρίασις.

Παρ-ήδω, Ἰων. ἀντὶ Παρῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑπτ. τοῦ Παρίημι.

Παρήιοι, Ἰων. ἀντὶ Παρῴοι.

Παρηιωμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρῳδῶ.

Παρηρεδμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρωδῶ.

Παρηρεδμω-ῶ, Μ. ήσω Παρακμάζω, γίνομαι· (ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας), παρῆλιξ.

Παρηγμένος, ἐπίῤῥ. (μτχ.) = Παραγώγως.

Παρηγόρεατο, Ἰων. ἀντὶ Παρηγόρητο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ

Παρηγορέω-ῶ, καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Παραινῶ, συμβουλεύω· (μὲ δοτ. ὀργαν.) καταπραΰνω, ἐξιλεώνω. (ἰατρ.) θεραπεύω διὰ μαλακτικῶν (συνήθ.) = Παραμυθέομαι. « Ἐπειράτο παρδνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτούς,« Πλ. « Παρηγορούντες τὴν τροφὴν ἀναγκαίαν προσφήματι,« Φίλ. « Ὀλίγας μάχας (μὲ κῶμ.) ὅπως παρηγορῶν,« Αἰσχλ. « Ἐκπέρσας, ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν φρούριον, παρηγόρησον ὡς ἀποκτείνειν φθόνος τε αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν,« Εὐρ. (ᾗ μσ.) « Παρηγορίσιον γράμμα ἐποιήσατο αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀπὸ βασιλῆος,« αὐτ.

Παρηγόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ γίνεται πρὸς παρηγορίαν (εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλούτ. 213] ἑσφαλμ. ἀντὶ Παρεγχορήγημα).

Παρηγόρησις, εως (ἡ), απν. ἀντὶ Παρηγόρημα.

Παρηγορητικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. -ικῶς. = Παρηγορικός.

Παρηγορία (ἡ), τὸ παρηγορεῖν, παραίνεσις, συμβουλὴ· ἀνακούφισις θλίψεως, θεραπεία· παραμυθία. » Φαρμακομένη χρίεται παρηγορίαις,« Αἰσχλ. 2) (εἰς τὸν Ἰῶσ.) ἐπωνυμία· παρωνύμιον.

Παρηγορικὸς, ἡ, όν. Ἀρμόδιος (Κατεπήδειος, Συντελῶν) πρὸς παρηγορίαν, παρηγορητικὸς· (ἰατρ.) μαλακτικὸς, καταπραϋντικὸς. « Κατάπλασμα παρηγορικὸν,« Ὀρειβ., Γαλ. (καὶ πρὸς γεν.) « Θηκὸς (« Κεφαλαλγίας) παρηγορικὸν,« Ἱππκρ.

Παρηγορικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ παρηγορικὸν (παρηγορητικὸν) τρόπον, δυνάμει παρηγορίας. « Προσάγειν οὐ βιαίως ἀλλὰ παρηγορικῶς,« Ἱππκρ.

Παρήγορος (ὁ, ἡ). ὁ παρηγορῶν (συντελῶν πρὸς παρηγορίαν)· παρηγορητικὸς. «Μῦθος—,« Ἀπλλν. (καὶ πρὸς γεν.) « Δίψης καὶ λιμοῦ παρήγορα,« Μ. Αὐρ.

Παρ-ῆδα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρῄδα ᾗ Παρῇδες, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρῄδες, αἰτ. ἐν. καὶ δ.μρ. πλθ. τοῦ Παρῄς.

Παρ-ηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω (Νοστιμίζω) τι ἐκ τοῦ προχείρου, καρυκεύω ὀλίγον τι.

Παρῆειν, παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι.

Παρ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ στραγγιστῆρι· (ἰατρ.) ἐδγάλλω τὴν τροφὴν ἀχώνευταν.

Παρήθημα (τὸ). ἀποστραγγίδι, καταπάτι.

Παρ-ηερέθομαι, Π. ἀντὶ Παραίρομαι.

Παρηερθαι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραείρω.

Παρῄῑε, Ἰων. ἀντὶ Παρῄει.

Παρῄξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Παραίσσω.

Παρῆζον (τὸ), Π. Ἰων. μέρος τοῦ χαλινοῦ, (ἄλλ.) Παραγναθίδιον. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Παρειά. »Μέχρι συννηλοίησε παρῆζα,« Θκρ., τοῦ κατεγδύτριψε τὰ μάγουλα.

Παρῃῖς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παρειῖς. »Φοινίσσουσα παρῇδ' αἰσχύνᾳ,« Εὐρ.

Παρῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Παρίημι.

Παρηκοΐα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Παρακοή.

Παρήκον, παρτ. τοῦ Παρήκω.

Παρήκοος (ὁ, ἡ). ὁ παρακούων (μὴ καλοακούων ἢ μὴ ὑπακούων), ἀπειθὴς, ἀπρόσεκτος.

Παρηκουσμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀπειθῶς· χωρὶς ὑπακοὴν ἢ χωρὶς προσοχήν.

Παρ-ήκω, Μ. ήξω. Προέρχομαι, προβαίνω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι· (ἐπιχρον.) παρέρχομαι. « Ἔξω παρῆκεν,« Σοφ. « Ἀλλὰ τὰ μὲν παρῆκεν,« Πίνδ., παρῆλθον. (καὶ τρπ.) « Τὸν ἀν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκα,« Σοφ., ἐφάνη, ἀπεδείχθη. 2) ἐκτείνομαι κατὰ μῆκός τινος, παρεκτείνομαι. « Παρῆκε δὲ αὐτοῦ τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρῶν, ἐς Πλαταιάς,« Ἡρ. « Πρὸς δύνοντα δὲ ἡλίου παρήκει ἡ Αἰθιοπὶς χώρη,« αὐτ.

3) (τρπ.) = Προσήκω. « Εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου,« Πλάτ., ἐν καιρῷ τῷ δεοντι, τυχούσης εὐκαιρίας. « Ἐκ τοῦ παρήκοντος λέγειν τι,« Γενν., ἐκ τοῦ παραγρήγορα, (εἰς τοῦτην τὴν σημασ. συγχ. τῷ Παρείκω, π. χ.) « Κατὰ τὸ ἀεὶ παρῆκον ὀρθῶς παραίνου) τοῦ κρημνώδους προσβαίνειν,« Θκ. (δ'. 36).

Παρῆλασα, ἀόρ. τοῦ Παρελαύνω.

Παρῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρήλθοσαν, Βοιωτ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Παρῆλθον (πλθ.).

;Παρηλικία (ἡ). παρακμὴ, [ἐκ τοῦ

Παρῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). περασμένος τὴν ἡλικίαν, Πάρηβος.

Παρήλιος (ὁ) καὶ Παρήλιον (τὸ). ὁ πλησίον τοῦ ἡλίου φαινόμενος ἀνέλιος (διὰ ἀνταυδκλασιν τῶν νεφῶν) ἅλλος ἥλιος.

Παρηλλαγμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὅλως διόλου διαφορετικὸν (παρηλλαγμένον, ἀσυνήθιστον).

Παρ-ημι. (παρτ. Παρήμην), Π. ἀντὶ Παρακάθημαι. (μὲ δοτ.) « Σύεσσι παρῆμενον,« Ὀδ. N. (καὶ χ. πτ.) « Γύπι δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἥπαρ ἐκείρεν,« Ὀδ. Α. « Παρήμενοι ἄλλυθεν ἄλλοι,« Ὀδ. Σ.

Παρημελημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, ἀπροθύμως.

Παρήμεν ᾗ Παρῆμες, Δ. ἀντὶ Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι.

Παρ-ημερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Διημερεύω πλησίον τινος· ἀσχολοῦμαι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἢ καθημερινῶς εἴς τι.

Παρῆμερος (ὁ, ἡ). ὁ γνώμιμος ἢ πρόθυμος τῶν ἡμέραν παρ' ἡμέραν (κάθε δύο ἡμέρας). = Ἐτερήμερος. 2) Π. = Ἡμέρμερος, πρόσκαιρος. 3) απν. ἀντὶ Παράκαιρος, ἄωρος. « Ὅμηρικα βύτερον ἢ παρήμερον στάχυν,« Ν. Εὐγ.

;Παρημοσύνη (ἡ), Π. [παρίημι]. παραβλεψις, συγκατάβασις, (ἄλλ.) Μεθημοσύνη, [κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παινημοσύνη).

Παρῆμπασα, Π. ἀντὶ Παρῆγνσα, ἀόρ. τοῦ Παραινέω.

Παρηνόμουν, παρτ. καὶ

Παρηνόμησα, ἀόρ. τοῦ Παρανομέω.

Παρηνώϊλουν, παρτ. καὶ

Παρηνωΐλησα, ἀόρ. τοῦ Παρανοχλέω.

Παρηξις, εως (ἡ), Π. [παρήκω]. ἄρθρις, φθόγγος (εἰς τὸν λιμένα), δράγμα.

Παρηορνίτης, ου (ὁ) καὶ Παρηορνίτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παρηϊονίτης, -ίτις, παραιγιαλίτης.

Παρηορία (ἡ). τὰ λωρία μὲ τὰ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἁμάξης ὁ παρήορος ἵππος. 2) ἡ ἄκρη ἢ τὰ πλάγια τοῦ πλοίου. 3) (μτνμ.) μοῖρα, ἀνηκοία. (κυρ. θηλ. τοῦ

Παρήορος, α, ον, Π. = τῷ

Παρήορος (ὁ, ἡ), Π. [παρὰ, αἴρω ἢ ἀ-ειρω]. ὁ ἐκτὸς ἢ ἐκ πλαγίου τῆς σειρᾶς (τῆς γραμμῆς)· (ἐπιμ.) ἀνάριστος· περιττὸς, ἀσυνήθιστος. (παρβλ.) "Εκτοπος. » Πολλὰς δέ τις ἔκεινο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα,« Ἰλ. Ι., παρὰ φύσιν μέγας, (κοιν.) θεώρατος. (ᾗ μὲ γεν.) « Κόμα παρήορος,« Ἀγλ., = Παράχρων, (κοιν.) ἀκάμωνος. (παρβλ. Πάραορος ‖ (εὐσ.) Παρήορος (ἔνν. ἵππος),« Ἰλ. Π., ὁ ἄλλ. Παράσειρος.

Παρήπαφε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Παραπαφίσκω.

;Παρηρία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παρηορία, μαλία, παραστασύνη. [ἐκ τοῦ

;Παρήρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πάτταρος. (Παρρᾶς), ῆδος (ἡ), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Παρῄδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρῆσθα, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἔσομαι.

Παρῆσθιο, Π. ἀντὶ Παρῆσθου. 6'. ἐν. πρστ. ὁρ. 6'. τοῦ Παραισθάνομαι.

Παρ-ησυχάζω, Μ. άσω, = Καθησυχάζω. (ἐνίοτε) = Ῥαδιουργῶ. » Ἄξιον δὲ μηδ' ἐκεῖνο παρησυχασθῆναι, « Φίλ.

Παρῆφω, μέλλ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ παρομοίως, ὁμοιάζω ὁπωσοῦν κατὰ τὸν ἦχον, προσφέρομαι σχεδὸν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. » Τὰ δὲ ἱστία παρηχεῖται πρὸς τὸν ἱστὸν, « Εὐρ. 2) ἠχῶ παρὰ μέλος, παραφωνῶ, (ὄθεν) » Παρηχημένος, « Γρ. Νυσσ., ὁ ἐκμελής, (Γαλλ.) dissonant.

Παρήχημα (τὸ), λέξις ἠχοῦσα παρομοίως, (ἑπμ.) χρησιμεύουσα ὡς λογοπαίγνιον (Γαλλ. calembourg). (π. χ. «Οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς καινοῖς,« Δμ. » Βιβλίου καινοῦ, βιβλίου καὶ νοῦ. « » Οὐ βουλεύειν, ἀλλὰ δουλεύειν ἄξιος.« Δσ. κτλ.), ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.

Παρήχησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Παρηχέω, ὁμοιότης ὡς πρὸς τὸν ἦχον, (Γραμτ.) σχῆμα λόγου » ὅταν δύω ἢ πλείς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα, « Ἑρμγ. (οἷον: » Σαμία μία ναῦς, « Ἰλ. Ω. » Ἀνέπλασσε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα, « Τίμ., κτλ.).

Παρθέμενος, Π. ἀντὶ Παρυθέμενος, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθενεία (ἡ), τὸ παρθενεύειν, ἡ ἐν παρθενίᾳ διαθεσις.

Παρθένειον (τὸ). ἆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ παρθένων καὶ συνιζανομένου ὑπὸ τοῦ παρθενίου αὐλοῦ. 2) = Παρθενοκομεῖον, μοναστήριον γυναικεῖον. 3) (ἐνίοτε εἷς τὸ πλθ.) ἤθη παρθενικά, παρθενία. «Καταβήσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθενεῖά μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου, « Γρφ.

Παρθένειος (ὁ, ἡ), = Παρθενικός, Παρθένιος. » Λεχος παρθένειον, « Εὐρ.

Παρθένευμα (τὸ). ἔργον (ἐνασχόλημα, διασκέδασις) παρθένου· (Π.) κόρη παρθενευομένη. » Νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σὸν, « Εὐρ.

Παρθενεύσις, εως (ἡ), τὸ παρθενεύειν ἢ παρθενεύεσθαι, ζωὴ παρθένου, παρθενία. » Τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσιν, « Δκ.

Παρθενεύω, Μ. εὔσω. Φυλάττω κόρην τινα παρθένον, δὲν τὴν ὑπανδρεύω· (ἀντθτ.) διάγω (εἶμαι ἀθῶος ὡς ἄν) παρθένος. »Νόμος ταῖς Ἑστιάσιν ἀεὶ παρθενεύεσθαι, « Πολυαιν.

Παρθενεών, ῶνος (ὁ), = Παρθενών.

Παρθενία (ἡ). ἡ κατάστασις τῆς παρθένου. 2) θηλ. τοῦ Παρθένιος, (ἐπ. ἐπ. τῆς Ἀθην. καὶ τῆς Δήμητρ.).

Παρθενίας, ου (ὁ). υἱὸς γυναικὸς νομιζομένης παρθένου (γεννηθεὶς πρὶν ὑπανδρευθῇ ἡ μήτηρ του).

Παρθενικός, ἡ, όν. Ὁ ἁνήκων εἰς παρθένον, παρθένου ἴδιος. ||. (εὐσ.) Παρθενική, « Π. ἀντὶ Παρθένος. » Μελεδήματα παρθενικάων, « Ἐπιγρ.

Παρθενικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν παρθένος, καθὼς αἱ παρθένοι.

Παρθένιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐλξίνη καὶ Περδίκιον, (καιν.) παρθενοῦδι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παρθένιος, α ἢ ος, ον. = Παρθενικός· (συνκδχ.) καθαρός. (ἐνίοτε) = Παρθένιος. ||. (ἀντὶ ἐπιρ.) » Παρθένιον βλέπων, « Ἀνακρ., ἔχων βλέμμα παρθένου. ||. (πλθ.) Παρθένια (τὰ), τὰ σημεῖα τῆς παρθενίας. » Ἐξοίσουσι τὰ παρθένια τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερουσίαν, « Γρφ.

Παρθενίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀρτεμισία.

Παρθενισκάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Παρθένος, (καιν.) παληακόρητσον.

Παρθενογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ γυναῖκα ἀνύπανδρον (νομιζομένην παρθένον).

Παρθενοκομεῖον (τὸ), = Παρθενών, μοναστήριον γυναικεῖον.

Παρθενοκομία (ἡ). καμωδὴ (ἀνατροφὴ, ἐπιτέλεια) παρ' ἑνὸς ἢ παρθένων.

Παρθενοκτονία (ἡ). φόνος παρθένου ἢ παρθένων, [ἐκ τοῦ

Παρθενοκτονος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας (θυσιάσας) παρθένον· ὁ φονεύων τὰς παρθένους.

Παρθενόκτονος (ὁ, ἡ). ὁ φονευθεὶς ὑπὸ παρθένου.

Παρθενολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων τὴν παρθενίαν. » Τάμος—, « Ἰσιδ.

Παρθενομήτωρ, ορος (ἡ). (Ἐκκλησ.) παρθένος καὶ μήτηρ ἐνταυτῷ, ἡ Θεοτόκος.

Παρθενοπιπης, ου (ὁ), Π. [παρθ. ὀπ. πτερόω], ὁ κοττάζων μὲ κακὸν σκοπὸν (κυνηγῶν) τὰς παρθένους. (Τουρκ.) ζωμπαράς.

Παρθενοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς παρθένον, παρθένου ἴδιος.

Παρθένος (ἡ), [συγγ. τῷ Φλήν, ἀρνός]. κόρη ἀπειράνδρος, κοιμωμένη (ἐν ἐν.) κοράσιον. » Ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, « Ξεν. » Παρθένος ἔνθα βεβήκει, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ, « Θκρ. «Παρθένος ἐξήτεις. « αὐτ. 2) (ἐπίθ.) παρθενικός, (συνκδχ.) ἀθῶος, (μτγμ.) ἀθῶος. » Πηγὴ—, « Αἰσχλ. » Παρθένοι τοιῆρεις, « Ἀρχ., αἱ πρωτόπλοοι. (Ὁ Λυγγίνος κακὸ ζει καὶ τὸν Ξενοφῶντα ὡς ὁμοιάσαντα μετωνυμικῶς καὶ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν παρθένους, » Ἀμφικράτει [λέγων] καὶ οὐ Ξενοφῶντι ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδήμονας. « Ἀλλὰ τὸ γωρίον τοῦ [στρικοῦ, τὸ ὑποῖον ἐννοεῖ ὁ κριτικὸς, δωιθώλυτ] » Αἰδημονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσατο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις (ἀντὶ: ὀφθαλμοῖς) παρθένων. « ||. (εἰς τὰς ἐκκλησ. συγγρφ.) » Παρθένος (ὁ), ὁ φυλάττων παρθενίαν.

Παρθενόσαραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ σφαγὴν παρθένου.

Παρθενοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) παρθένον· φυλάττω τινὰ ὡς παρθένον, Παρθενεύω.

Παρθενοτροφία (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἀνατροφὴ παρθένου.

Παρθενοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς παρθένου.

Παρθενόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστήσας ἀπὸ φυτοῦ τῆς παρθενίας.

Παρθενόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρθένου χρῶμα, πρωσωπος.

Παρθενωδὸς, εος (ὁ, ἡ), = Παρθενικός· φωνὴ, προσῳδὴς κτλ.

Παρθενών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος τοῦ ἱεροῦ ὅπου κάθηνται αἱ παρθένοι. ||. (εἰς τὴν Ἀθηνᾶ) ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς.

Παρθενωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄψιν (πρόσωπον ἐξωτερικὸν) παρθένου.

Πάρθεσαν, Π. ἀντὶ Παρέθεσαν, γ'. πλ. πρσ. τοῦ ὁρ. 6'. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθεσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παραθήκη, κατακαταθήκη.

Πάρθους (ἡ), Π. ἀντὶ Παρθένος.

Παρθριξίας, Π. ἀντὶ Παραθρίξιας, Δλλ. ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Παστρέχω.

Παρθύω, Π. ἀντὶ Παραθύω.

Παριαμβὶς, (ὁος (ἡ). κιθαριστικόν τι μέλος ἢ ᾆσμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεκράτουν οἱ παριαμβοι πόδες. 2) εἶδος ἀγγείου ὀρχάνου.

Παρίαμβος (ὁ). (ποὺς μετρ.) συνκείμενος ἀπὸ ἕνὸς βραχέος, ἄλλ.) Πυρρίχιος.

Παρ-αύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι πλησίον ἢ εἰς τὸν οἶκόν τινος.

Παριδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρόραω.

Παρ-ιδρύω, Μ. ὕσω ἢ ὑσομαι. (μὲ ἐκ δ'.) Σ—ήνω (Τοποθετῶ) μονίμως πλησίον τινός.

Παρ-ιέρη (ἡ). ἡ γρημαπίσασα (ὑπηρετήσασα τὸν προαδωροσμένον καιρὸν) ἱέρεια, πρώην ἱέρεια (κυρ. τῆς Ἥρας, Ἀρτέμ.).

Παρ-ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω (καὶ ἀμ-σ-ε-ἔλλ. Καθῆμαι) πλησίον τινός· (μὲ ἐκ δ'.) »Παρίζε ἀνδρὶ ἄνδρα, « Ἰλ.

Παρίει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς εἰμί ἢ 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς πρτ. ἐμί.

Παριέναι, ἐνε. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρίημι.

Παριών, μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἐσομαι.

Παρίημι, Μ. παρήσω (ἀορ. Παρῆκα κλπ. Ἀφίνω τινὰ νὰ περάσῃ (νὰ ἔμβῃ κτλ.) νὰ, νὰ ἀναχωρήσῃ)· (ἐπιχρόν.) νὰ παρέλθῃ· (μὲ αἰτ. προϊ. ἐκ δ'.) » Δένα παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, « » Οὐ παριεῖ αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον, αὐτ. » Ἔβλεπαν, μὴ τῶν ἐνδοθὲν τις παρείησαν εἰς τὴν πόλιν αὐτούς, « (καὶ μσ.) » Παρίενται τοῖς κατάλοιποι πανδοχεῖς, « Πλάτ., εἰσέρχονται. (μτγμ.) » Μὴ παριῶμεν εἰς τὴν ψυχήν, « Πλάτ. » Καιρὸν παρεῖναι, « αὐτ. » Δμ. «Οὐ παρίεσ σ ιων ὁ θεός, « » Οὐ θέλει πεν. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἐκνεύω, γαλαρόνω· (συνκδχ.) ἐκνεύω (καὶν.) κάπτω τὰ ἤπατα, (πθ.) ἀδυνατῶ· (τρπ.) παραιτοῦμαι. »Τοῦ ποδὸς μου ἰσ, « Ἄρχ., (ναυτ. ἀπὸ τοῦ ἱστὸ) » Παρεῖτε μέλα σκότα! (καὶ πθ.) » Παρεῖτε μέλαθος ποτὶ γαῖαν, « Ἰλ. Ψ. » Κόπτε καὶ ῥεῖμαι, « Εὐρ. » Πληγεὶς πρὸ τῶν ἵππων ἔπεσε καὶ παρεῖτο, « Πλ. » Ἐκ δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου παρεῖντο, « Φίλ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Εὖνιν δὲ πᾶσαι ἐκ παρειμέναι, « Εὐρ. (ἴδε ἐ Παρείμαι [δθ. 3) (μεφορ.) ἀφίνω, «παραπέμπω· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· στέργω. » Οὐ παρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰφθίμην τυραννίδα.» Εὐρ. «Ἄλλῃ φ
νῶμεν αὐδὴν ναυσαχέτην.» Ἡρ.
τούτους διαλέγεσθαι αὐτῷ, «
ιλ μετ.) » Παρέρχεσθαι ᾗ φαμὲν
ονεῖν. « Εὐρ. » Οὐκ ἂν παρέλ
μὴ δοκῶ φρονεῖν.» Σοφ. 4) (
γεν. ἐκ δ'.) παρακαλῶ· μεσ
Τοῦτο ἡμῶν δέομαι καὶ παρέ
Πλάτ. » Οὐδέν σου παρέλεμαι, »
Παρέμενος (κατὰ δ' ὀρθ. ἀντὶ
πάμενος) τοὺς ἄρχοντας· ἀποδη
» αὐτ., (παρβλ. Παρατοῦμαι).
ός, ἡ, ὀν. Παραστικός, ζῆλ τοῦ
Π. (στν.) ἀντὶ Παρήκω,
λαίνω. — Παραβλέπω, στραβοκυτ

, πλθ. ά πρσ. τοῦ Πάρειμι, Μ.

όξομαι, Μ. άσομαι καὶ
ίνω, Μ. εὐσω (μὲ δοτ.) Παρακο
(μὲ αἰτ. Περνῶ) ἵππος πλησίον
ἔμπροσθέν τινος. (ἐν γέν.) Ἐπαρ
σβαίνω· (ἀπὸ χρόνου) — Παρέρχο
« Τοῦ μηνὸς παριππεύσαντος, »
όμην., (παρβλ. Παρελαύνω.
ος ὁ, ἡ), ὁ τρέχων πλησίον (εἰς
λάγ) ἵππου, παρακολουθῶν ἵππι
ἢ πεζὸς ἵππιον. ‖. (οὐσ.) Πά
ος (ἐνν. ἵππος), « ὁ συρόμενος εἰς
λλαγίου τοῦ ὀχήματος τρίτος παρ
ς τῶν δύω ἐζευγμένων. » Ἄξει δέ
δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμε
ἐπὶ καὶ παρίππῳ. « Ἰουλ.
πταμαι, Μ. παρα-πτήσομαι (ἀόρ.
ἐπτην κτλ.). (μὲ δοτ.) Πετῶ πλη
ίου (ἐπέκεινά) τινος, περνῶ ἢ παρα
ρ.θῶ πετῶν· (μτφ.) παρίρχομαι τα
ς. » Στερόπη τις ὦκα παριπταμέ
« Ργρ. (καὶ μεταφορικώτ.) » Ἐσθλοῖς
αὖχ' ἱσταμένοις, ἀλλὰ παριπταμέ
» αὐτ.
άζω, Μ. άσω, — Παρισόω.
σθη, ἐ. πρσ. τοῦ ἐνε. τῆς πρς. τοῦ
ημι, Μ. ἐσομαι.
θλιον (τὸ), [παρὰ, ἱσθμός], (κυρ εἰς
πλθ.) αἱ βαλανίδες (γαργαλήθρεις)
λαιμοῦ (κυρ ἅταν ἦνε πεπημέναις).
ρος (ὁ, ἡ), σχεδὸν ἴσος (ὄμιλος). «Οἱ
καῖοι, θελήσει πάρισοι τὸ μέγεθος, «
ρ. Παρέχω, « Ργρ., δύο ἢ ᾗ πλειό
κῶλα μιᾶς φράσεως ὅταν συμφω
κατὰ τὸν ῥυθμὸν (τὴν κατάληξιν
πρὸς ἄλληλα.
ότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημένον οὐσιαστι
τοῦ Πάρισος.
άω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κά
τι ἴσον ἢ σχεδὸν ἴσον μὲ ἄλλο· ἐξ
ω. παρομοιάζω· (πθ.) ἐξισοῦμαι, ἰσο
μος, ἐπεὶ χ' Ἑλλὰς παρισωθῇ, «
. « Παρισωθείη μὲν ἄν, ὑπερβάλοι
ὐκ ἄν, « (Ὀνόμ. παρ') Εὐσ.
σάνω, μεγν. καὶ Ργρ. ἀντὶ
σημι, Μ. παραστήσω καὶ μσ. παρ
ήξω, -ομαι (μσ. πρκ. Παρέστηκα καὶ
Παρέστην κτλ.). Στήνω τι πλησίον
ον· (συνκ/κ.) παραβάλλω, παραλλη
μικρᾶς ταῖς μεγάλαις, « Ἰσχρ. (καὶ μτ.) « Παραστησάμενος δύο ἱερεῖα, « Ξεν. « Θύων, παρεσήσατο τὸν (μάντιν.) Εὐκλείδην, « αὐτ. 2 φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω· ἀποδεικνύω· ἐκθέτω, παραστήνω· (καὶ τρίτρα. ἢ κατὰ μτχ.) φαίνομαι· συμβαίνω. « Παρασταθεὶς αὐτὸς εἰς κρίσιν, « Πλάτ. » Μάρτυρας παρίστασθαι, « Ἀξ. (καὶ ἐνν. τοῦ ἐκ γ'.) » Παραστησόμενος εὐδίνα τούτῳ, ὃ ε δ (θετο, « Ἰσ. (καὶ τρίτρα.) » Παρέστη αὐτῷ δεινόν, « Ἀξ., τῷ ἐφάνη. » Παρέστηκ' ἀγῶν μέγας, « Εὐρ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τοῦ παρεστῶτος θ'ρους, « Σοφ. « Τῶν παρεστώτων κακῶν, « Εὐρ. » Ὁ νῦν παρεστηκὼς ἡμῖν λόγος, « Πλάτ. « Πρὸς τὸ παρεστός, « Ἀρχρ., κατὰ τὰς περιστάσεις. 3) φέρω τι εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν μνήμην) τινος, ἐμπνέω τὴν ἰδέαν, καταπείθω. » Ὅταν παραστήσῃς τινί τοῦτο ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι ὧν ἂν φῇ βούλει, « Ξεν. « Τοῦτο παρίστησεν Ἀθηναίους τὸν θησέα τιμᾶν, « Πλ. «Μὴ χρῆσθαι.. πᾶν ὅ,τι μέλλει σωφρονίσειν, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, « Δημ. (ᾗ μσ.) « Μηδενὶ τοῦτο παραστῇ ὡς..., « Λυσ. « Διὰ τοῦτο παρίσταταί μοι, « Ἀξ. (καὶ ἀπαρ.) « Παρίσταταί μοι φιλοσοφεῖν, « Ἀξ. (καὶ ἀπολ.) « Λέγειν ἀδέως τὸ παριστάμενον, « Πλ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι (τοῦ καταιδεῖ) εἰς τὸν νοῦν, ὅ,τι τοῦ φανῇ, (ὄθεν 4) ἐμπνέω, ἐρεθίζω, διεγείρω, (ᾗ μσ. αὐτπθ.) λαμβάνω τόλμην (θάρρος), ἐνθουσιάζω, -ομαι· (ὀϊ. ἐπὶ οἴνῳ) ἀποκτῶ τὴν ἀπαιτουμένην ποιότητα, γίνομαι, (ἐν γέν. ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω, εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου. « Ἡ κριθὴ παρεστηκεῖα, καὶ τὸ λῖνον σπερματίζον, « Γρφ. (ἀντιθ. τῷ Ἐξίσταμαι). » Ὁρμὴν παραστήσας, « Πλθ. « Παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, « Δσκρ. (καὶ μσ.) » Βουλόμενος παραστῆσαι καὶ τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ μέλλον αὐτῷ συναγωνιστεῖν, « Πλθ. (καὶ αὐτπθ.) » Ὅταν ὁρμὴ παραστῇ αὐτοῖς συμφρονεῖν, « Πλθ. « Ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησεν εἰς κίνδυνον, ὥςτ θανάτου καταφρονῆσαι, « Διόδ., (ὄθεν Παράστημα). 5) ἔρχομαι ἢ στέκω πλησίον τινὸς· φθάνω πουθενά· πλησιάζω· (συνκδχ.) βοηθῶ, παραείκω· (ἐπὶ κακοῦ) ἐπίκειμαι. (μὲ δοτ.) « Τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ τέκνα οἰκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται, « Ὀδ. Μ » Ἐξείης πάντεσσι παρίσταται. « Ὀδ. Ρ. « Ἦ τοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω, « Ὀδ. Ν. « Τοιάνδ' ἀεί μοι ξύμμαχον παρεστάναι, « Σοφ.. « Ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν, « Ἀρχρ. (ᾗ ἐπίρ.) « Δεῦρο παρέστης, « Ἰλ. Γ. (ᾗ χ. πτ.) « Ἂς εὖ παρέστης, « φρα., καλῶς ὥρισες. (καὶ παραλλ.) « Ἄγχι παραζὰς, « Ὁμ. « Τῶν τοι ἀνσσητῆρα παρέηκε παραστάμεναι ᾗ ἀμύνειν, « Ἰλ. Ο. «Τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλέσμενος, παραστῆναι καὶ ῥύσασθαι μὲν ἐκ τοῦ παρόντος κακοῦ, « Ἡρ. » Παρίσταται δ' εἴτις συμφορὰ συμβαίνῃ, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) « Ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρίστηκεν θανατος, « Ἰλ. Π. (καὶ μτφρ.) « Τῷ Πλάτωνος παραστησάμενος δόξῃ, « Φίλ. « Ἐς ὃ καὶ οὗτοι παρέστησαν ἐς τὴν γνώμην αὐτέων, « Ἡρ. (ὄθεν 6) ἐκτίθεμαι· διαθέτω· ὅπως ἢ ἄλλως· συνήθ.) κυριεύω, καθυποτάττω (ἐν γέν.) ἀναγκάζω. « Εἰπὲ γὰρ, ὅτε εὐκ ἐκόντας ἐθελοντὰς ἐς μάχην κατέστασθε, ἀέκοντας αὐτοὺς παραστήσασθαι, « Ἡρ. « Τὸν ἐσπότην ὑμῶν ἡμεῖς παραστησόμεθα οὕτω, ὥστε ἐπὶ μηχαμοὺς ἔτι ἀνθρώπους αὐτὸν στρατεύσασθαι, « αὐτ. « Περιστατοσέζεσθαμένος ἐπολόρκει, καὶ ἐν ὀλίγῳ μησὶ παρεστήσατο αὐτούς, « Ξεν. « Καὶ ἀκούσας τὴν ὁμιλίαν πόλιν δυνοίμην ἂν παραστήσασθαι, « αὐτ. « Εἶπερ αὐτοὶ ἦσαν ἱκανοὶ αὐτὸν παραστήσασθαι, « Ἡρ. (ᾗ αὐτπθ.) « Πολιορκούμενοι, χρόνῳ παρέστησαν, « αὐτ. 7) (κατ' ἄλλην σημασ. τῆς πρθ.) στήνω (καὶ μσ.) ζέκω παίκω· ἐζυγίζω (καὶ μσ.) ἰσγίνω ἔξω ἀπὸ, Ἐξίσταμαι, « Ὁ κίνδυνος καὶ διαλογισμὸν παρίστησιν, « Αἰσχ. (ᾗ μέγεν.) « Φρενῶν παριστήκαιμι, « Πλθ (καὶ ἄλλ. μέ δοτ.) « Παρεστηκέναι τῇ διανοίᾳ, « αὐτ., — Παραφρονεῖν.

†Παριστία (ἡ), Ἰων. καὶ κοινολεκτ. ἀντὶ Παρεστία (ὄθεν τὸ κοιν.) πυροστιά.

Παριστίδιος, α, ον. Ὁ πλησίον τοῦ ὑφαντιστοῦ (τοῦ ἐργαλειοῦ).

Παριστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ διηγοῦμαί τι ἐν παρόδῳ (κατὰ περίστασιν). « Haec te volui Paristorῆσαι, « Κικ. 2) ἐξιστορῶ (διηγοῦμαι) ἄλλ' ἀνὲ' ἄλλων. « Μή τις οἰέσθω παριστορεῖν ἡμᾶς τὰ κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, « Σιμοκ.

Παριστορία καὶ ‖Παριστόρησις, εως (ἡ), τὸ παριστορεῖν, ψευδὴς (παραπεποιημένη) ἐξιστόρησις.

Παρ-ισχναίνω, Μ. ανῶ. Λιγνεύω ὑπισοῦν ἢ βαθμηδόν.

Παρ-ίσχω, Μ. παρα-σχήσω. — Παρέχω.

Παρισωδὴς, ες (ὁ, ἡ). πλήρης παρίσων (σχημάτων), σχεδὸν πάρισος.

Παρίσωμα (τὸ), — Παρίσωσις.

Παρίσως, ἐπίρ. Σχεδὸν, ὡς ἔγγιστα, περίπου.

Παρίσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρισόω, ἐξισωσις· παρομοίωσις· (ῥτρ.) σχηματισμὸς παρίσων φράσεων.

Παρισωτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παρίσωσιν.

Παριτέον, θετ. τοῦ Παρίημι, ἀφίνω, καταλείπω. » Τὰ δὲ καίρια οὐ παριτέον, « Φίλ.

Παριτέον καὶ ‖Παριτητέον, θετ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι. « Παριτητέα ἐδύξεν ἐς τοὺς Δαχεδ. εἶναι, « Θκ.

Παριτητὸς, ἡ, ὀν, ῥημ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι, ἢ τοῦ Παρίημι. « Μηδὲ παριτητὸν εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλουτοῦντι, « Ἰσοκ.

Παριτός, ἡ, ὀν. Ὅπου δύναται τις νὰ περάσῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ εἰσχωρήσῃ).

Παρ-ιχνεύω, Μ. εύσω. Βαδίζω κατὰ τὰ ἴχνη τινὸς, παρακολουθῶ· μιμοῦμαι.

Παρκατέλεκτο, Π. ἀντὶ Παρακατέλεκτο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παρακατα-λέγομαι.

Πάρκειμαι, Π. ἀντὶ Παράκειμαι,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρκλίνω, Π. ἀντὶ Παρακλίνω.
Παρκύπτω, Π. ἀντὶ Παρακύπτω.
Παρμεμέλωκε, Π. ἀντὶ Παρεμμέλωκε, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Παραβλώσκω, (μὲ δοτ.) παρίσταμαι, παραστέκω, κτλ.
Παρμένω, Π. ἀντὶ Παραμένω.
†Πάρμη (ἡ), [Δτ.] εἶδος μικρᾶς ἀσπίδος.
Παρμόνιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παρεμπόνιμος.
Πάρμονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παρέμονος.
Πέρνιψ, οπος (ὁ), εἶδος ἀκρίδος, (ἄλλ.) Κόρνιψ.
Παρὸ (ἀντὶ Παρ' ὅ), σύνδ. Αἰτιολογ., ὅθεν, διὰ τοῦτο. 2) ἐπίῤῥ. Ἐξαιρ. ἐκτὸς, ἔξω μόνον, (κοιν.) παρὲξ, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἴσ. ὀρθοτ. τὸ Παρ' ὅ).
Παροδεία (ἡ), τὸ παροδεύειν, πέρασμα (διαβάτου).
Παροδεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς παρόδευσιν ἐπιτήδειος.
Παροδεύω, Μ. εὐσω (μὲ αἰτ.) Περνῶ ἀπὸ πουθενὰ ὡς ὁδοιπόρος, περνῶ, ὑπάγω παρεμπεδ., (ἐν γέν.) Παρέρχομαι. » Ὡς μνεία καταλύτου μοναημέρου παρῴδευσε, « Σοφ. Σολ. (καὶ πθ.) » Γναθαίνιον, καλοῦσα παροδεύεται πολλάκις. « Πλ.
Παρ-οδηγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁδηγῶ παρὰ τὸ πρανὲς, παρεκτρέπω τὴς εὐθείας ὁδοῦ.
Παροδία (ἡ), δρόμος πλάγιος, παραζράτ.
Παροδικὸς, ἡ, ὄν, (καὶ ἐπῤῥ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν παρόδῳ, περας κός. » Οὐχ ἱδρυμένην ζωὴν, ἀλλὰ παροδικὴν, « Πασ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πάροδον (κυρ. τοῦ χοροῦ εἰς τὸ θέατρον). « Μέλος —, « Ὑπόθ. Περσ. Αἰσχλ.
Παρόδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν, « Θυρὶς —, « Πλ., παράθυρον τοῦ δρόμου (δηλ.) ὅπου βλέπει εἰς τὸν δρόμον. « Ἀοργος —, « Αξ., δημώδης ἔκφρασις, κοινὴ παροιμία.
Παροδίτης, ου (ὁ) καὶ Παροδῖτις, ιδος (ἡ). (επιθ.) ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν. » Ἀηδὼν —, « Ἀνθγρ. ||. (ουσ.) — Ὁδοιπόρος, διαβάτης. » Τοὺς παροδίτας λῃστεύοντος, « Ἰαμβλ.
Πάροδος (ἡ). πέρασμα, διάβασις. » Ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῆσαν, « Θκ. » Ἐν παρόδῳ (ἡ) » Ἐκ παρόδου (ἡ) «Κατὰ πάροδον, « Αξ., περαστικῶς, (Γαλλ.) en passant. 2) ἐρχομὸς, ἐμφάνισ- (ἰδιαιτ.) ἡ παρουσίασις τοῦ χοροῦ εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ τὸ πρῶτον ᾆσμα τὸ ὁπ. ἐψάλλε παρουσιαζόμενος, (παρβλ. Στάσ.μος). » Ἀαμπρὰν ποιεῖται τὴν πάροδον ὥσπερ δράματος τῆς πολιτείας, « Πλ. » Ὥστε μηδεμίαν ἐπίστασιν γενέσθαι (τῆς) παρόδου ἐπὶ τὴν πόλιν, « Πλτ. » Ἡ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν εἰς ἀνθρώπους πάροδος, « Εὐσ. 3) δρόμος, (κυρ.) στενὸν, μονοπάτι· (ναυτ.) μακρυνάρι διὰ τοῦ ὁπ. ἐπερνοῦσαν μεταξὺ τῶν θρανιτῶν, (Δτ.) agea. » Μία αὕτη πάροδος. ἠνόρᾳξ· ὅταν δέ τις ταύτῃ πειρᾶται παρεῖναι, κυλινδοῦσι λίθους, « Ξεν.
†Πάροδος (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Παροδίτης, διαβάτης.
Παροδύρομαι, Μ. υροῦμαι. Ὀδύρομαι ἐν παρόδῳ ἢ πλησίον τινὸς, πρυσκλαίομαι.
Παροιγνυμι καὶ Παροίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Παρέῳξα). Ἀνοίγω κρυφὰ (μὲ τρόπον),

μισανοίγω. (μὲ αἰτ.) » Τίς ὁ παροίξας τὰς πύλας; « Εὐρ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ.) » Σκέψομαι, τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μὴ μ' ἴδῃ, « Ἀρχφ.
Παροιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκομαι (Εἶμαι πρησμένος) ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον. » Παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια, « Πλδ.
Παρ-οιδίσκω, Μ. οἰδήσω. Πρήσκω (ᾧ αὐτπθ. Πρήσκομαι) ὀλίγον τι. » Μετρίως ἐρεθίζει τε (ἡ κνίδη) καὶ παροιδίσκει, « Ἀρετ.
Πάροιθε(θεν), ἐπίῤῥ. Π. [πόρος]. ἔμπροσθεν· (ἐπὶ χρόν.) πρότερον, πρὸ τοῦ· (μὲ γεν.) » Πάροιθ' αὐτοῖο καθίζετο, « Ἰλ. Δ. (καὶ χρν.) » Πάντ' ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατελθεῖν,» Θκρ., πρὸ τοῦ νά. (καὶ ἐνάρθρ.) »Μᾶλλον ἢ τὸ πάροιθεν, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἑλλ.) » Οἳ δεύτεροι, οἵτε πάροιθεν, « Ἰλ. Ψ.
†Παροικεσία (ἡ), Γρφ. — Παροίκησις· παροικία.
Παρ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, γειτνιάζω. » Ἀπὸ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσιν, « Ἰσκρ. (καὶ μτφρ.) » Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν, « Συν. 2) (ἐπῤῥ. ἢ προθετ.) κατοικῶ πουθενὰ πρὸ ὀλίγου ἢ πρὸς καιρὸν (ὡς πάροικος) » Οὐ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνων τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; « Εὐαγγ.
Παροίκημα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Παροικία.
Παροίκησις, εως (ἡ). τὸ παροικεῖν (κατοικεῖν πλησίον τινὸς ἢ πρὸς καιρὸν εἰς μέρος τι).
Παροικία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου παροικεῖ τις, κατοικία παροίκου· (ἐνίοτε) γειτνίασις, γειτονία.
Παροικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Κατοικίζω τινὰ (καὶ πθ. "Ερχομαι καὶ κατοικῶ, Ἀποικῶ) πλησίον τινός.
Παροικικὸς, ἡ, όν. Παροίκου ἴδιος. »Παροικικὸν δίκαιον, « Πανδ., jus colonarium.
Παροικὶς, ίδος (ἡ), = Παροικικὴ. « Πόλις —, « Στρβ.
Παρ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ πλησίον τινος· κτίζω ἀπὸ τὰ πλάγια. » Αἱ μέλισσαι τὰς τοῦ σιμήνους εἰσόδους παροικοδομοῦσι τῷ κηρῷ ἐὰν εὐρεῖαι ὦσιν, « Ἀρχτ.
Παροικοδόμημα (τὸ). οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν πλησίον ἄλλου.
Πάροικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πλησίον τινὸς, γείτων. » Ποταμῷ παροίκους Ἀλυΐ, « Ἀρτ. (καὶ μτφρ.) » Πάροικος πόλεμος, « Ἡρ., ὁ πρὸς τοὺς πλησιοχώρους. 2) ὁ κατοικῶν πρὸς καιρὸν ἢ κατοικισθεὶς πρὸ ὀλίγου πουθενὰ, (παρβλ. Μέτοικος). » Οὐκ ἐστὲ ξένοι ἢ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται καὶ οἰκεῖοι, « Γρφ.
Παροιμία (ἡ), [παρὰ, σ'μη]. λόγος κοινὸς (κατὰ λέξ. παρόδιος), παραίνεσις σύντομος ἐκφράζουσα ἀλληγορικῶς καὶ χαριέντως βιωφελῆ τινα ἀλήθειαν ἢ περιφερομένη κατὰ παράδοσιν εἰς ἐπάλληλα (κυρ.) τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, (ἴδ. λ.) proverbe. (Γρφ.) — Παραβολὴ· σύντομος τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς, « Εὐαγγ.
Παροιμιάζω καὶ (μσ.) Παροιμιάζομαι, ῶ άσομαι. Κάμνω τι νὰ γένῃ (καὶ πθ. Παροιμιάζομαι, Καταντῶ) παροιμία· (μσ.) ἀναφέρω παροιμίαν ἢ παροιμιωδῶς, ἀναφέρω παροιμίαν ἢ εἶδος παροιμίας. » Δι' οὓς ἡ Σκυθῶν ῥημία πεπαροιμίασται, « Συν.
Παροιμιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁμοιάζων εἰς παροιμίαν. ||. » Στίχος — Μετρ., ὁ δι' ἀναπαίστων δίμετρος καταληκτικός.
Παροιμιακῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει παροιμίας, παροιμιωδῶς.
Παροιμιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ λέγῃ ἢ νὰ συντάττῃ παροιμίας. » Διὸ διαν μ' αἰτεῖς, εἶποι τις ἂν παροιμιαστὴν ἀνήρ, « Φώτ.
Παροιμιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συντάττων παλλογὴν (ἢ συγγράφων περὶ) παροιμιῶν.
Παροιμιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἢ ἐξηγῶ παροιμίας, ὁμιλῶ (πραγματεύομαι) περὶ παροιμιῶν.
Παροιμιὸν (τὸ), = Παροιμία.
Παροιμιώδης, εος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίῤῥ.) — Ὁ ἐν εἴδει παροιμίας, παροιμιακὸς, (Γαλλ.) proverbial.
†Πάροιμος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Παρόδιος.
Παρ-οινεύω-ῶ, Μ. ήσω (παρ. Ἐπαρῴνηκα, πρκ. Πεπαρῴνηκα). Ἀτακτῶ (ᾧ μτφ. Κακομεταχειρίζομαί τινα ἐπὶ μέθυσι, (ἐν γέν.) — Ὑβρίζω. (καὶ μτφ. περιῤῥιβδίζω, (πθ.) » Τε πεπαρῳνημένος Αξ, ὅσα εἰπὼν ἢ ἐπραξέ τις (ἄλλος) κατά τινος) μεθύων.
Παροίνημα (τὸ). τὸ πραχθὲν ἢ λεχθὲν καιρῷ παροινίας· ὁ περιῤῥιβδισθεὶς τοῦ παροινοῦντος (γενομένος, ἀγόμενον τῆς παροινίας του).
Παροινία (ἡ). ἡ παρ' οἶνον (ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι) ἄτοξα κακὸν (ἀχρεῖον) μέρος (ἐν γέν.) φέρσιμον βάρβαρον, ὕβρις, σύντης. » Τὸ παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς ὄντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν, « Εὐτελὲς δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν, (Ἀμφ. παρ') Ἀθ.
†Παροινιάζω, Μ. άσω, Γρμτ. — Παροινῶ.
Παροινικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) —
Παροίνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος παρ' οἶνον (παρὰ πότου). » Παροίνιος (ἐνν. μέλη), « Σχλ., τὰ ἄλλ. Βατρ. καὶ Σκόλια. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) — τοῦ
Πάροινος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος εἰς τὸν οἶνον μέθυσος, (κυρ.) ὁ κόμων κακὸν μέθυσος (ἐν γέν.) ὕβριστὴς, ἄτακτος μένος, ἄσωτος.
Παρ-οινοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰνοχοῶ κατά τινι, εἶμαι οἰνοχόος του.
Παροινοχόος (ὁ). ὁ δευτερεύων οἰνοχόος βοηθὸς τοῦ οἰνοχόου.
Παροίνως, ἐπίῤῥ. Μετὰ παροινίας, ἀκόρεστος, ἀτάκτως, ὑβριστικῶς κτλ.
Παροιστεύεις, εἶσε, ἐν, Π. πθ. ὁρ. ἀόρ. μτχ. τοῦ Παραφέρω.
Παρ-οιστράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. — Οἰστρῶ.
Παροίστρησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ ρήγ., οἰστρηλάτησις, οἰστρηλασία.

Παροιτερίζω Μ. ίσω. Οἰατρηλατῶ, ἐρεθίζω.
Πάροιστρος (ὁ, ἡ), [παρὰ, οἶστρος]. ὀρμητικὸς, μανιώδης.
Παροίστατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ
Παροίστερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Πάρος, Πάροιθεν. Ἐμπροσθινώτερος-(χρν.) πρεσβύτερος· ἀρχαιότερος, -ότατος.
Παροίτατος, ἐπίῤῥ. — Προτέρως, περαιτέρω (χρν.) ἀρχύτερα, πρωτύτερα, ἀμπροσθινώτερα.
Παροιγνεύω, Μ. εύσω καὶ
Παροιχνεύω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἰων. ἀντὶ
Παροίχομαι, Μ. οιχήσομαι. (μὲ αἰτ.) Περνῶ παρεμπρὸς, ξεπερνῶ, ὑπερβαίνω· (μὲ ἀπομακρύνομαι· ἀποτυγχάνω· ἀποτύχω· (ἐν γέν. χ. πτ.) — Παρέρχομαι· (συνκδ.) ἐλλείπω, χάνομαι. » Δείλματι —, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὅσον μοῖρας παροίχῃ, « Εὐρ., ἐξέπεσες. (συνήθ. χ. πτ.) » Νὺξ παρῴχηκεν, « Ἰλ. Κ. «Τὰ Ὀλύμπια παροιχώκει. « Ἡρ. » Τοὔζιαμον παροίχεται, « (Κρατῖν. παρὰ) Πλ., τοῦ ἐξατρακισμοῦ ἡ συνήθεια παρῆλθε (καὶ κατὰ μτχ.) » Ὑπὸ τὴν παροιχομένην νύκτα, « αὐτ. » Παρῳχυμένος (χρόνος) « Γραμ., ὁ ἰαφράζων τὸ « Παρῳχυκὸς, » τὸ παρελθόν.
Παροιχώκει, ἰων. ἀντὶ Παρῳχώκει, τ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παροίχομαι.
Παρακαλῶ(μαι), άσω,-ομαι. Γονατίζω ὀλίγον τι, (μτφρ.) ἀρχίζω νὰ κλίνω (νὰ λυπᾶμαι, ἢ νὰ ἐνδίδω).
Παροκωχὴ (ἡ). — Παρακωχή.
Παρολίγον (ἀντὶ Παρ' ὀλίγον), ἐπίῤῥ. Σχεδὸν, ὀλίγον Ἔλειπε ἢ ἔλλειψε.
Παρολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλιγωρῶ ὅλως διόλου, παραμελῶ, περιφρονῶ.
Παρολιθαίνω(αθάνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω πλάγια, παραπίπτω (κυρ. καὶ μτφρ.)· παρεκτρέπομαι. 2) ἐμβαίνω κρυφὰ (εἰσχωρῶ) πουθενὰ, παρεισδύομαι.
Παρολίθημα (τὸ), = Παράπτωμα.
Παρολίθησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., παρείσδυσις, παράπτωσις.
Παρολκὴ (ἡ), τὸ παρέλκειν, ἀναβολὴ καιροῦ· (τρμτ.) πλεονασμός.
Πάρολκος (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. τραβοῦν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.
Παρ-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρακολουθῶ.
Παρομήριος, α, ον. Ὁ κατὰ μίμησιν (παρῳδίαν) τῶν Ὁμηρικῶν στίχων.
Παρ-ομοιάζω, Μ. άσω. (μτγν.) Παρισόω· παραβάλλω· (ἀμτβτ.) ὁμοιάζω σχεδὸν (κατά τι), εἶμαι παρόμοιος, παραφέρνω.
Παρομοῖος, η, ον, Π. ἀντὶ
Παρόμοιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὅμοιος. Παρεμφέρησις. » Παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμὸν, « Ξεν., ἰσάριθμοι ὡς ἐγγίζα. « Κῶλα παρόμοια, « Δ. Φαλ., τὰ πέρισα.
Παρομοιόω-ῶ, Μ. ώσω, Παρισόω, παρομοιάζω.
Παρεμοίως, ἐπίῤῥ. Σχεδὸν ὁμοίως, παραπλησίως.
Παρομοίωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Παρομοιόω. (Ῥητ.) ἡ κατὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον παρήκησις τῆς φράσεως.
Παρομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα· σύμφημι (μετὰ τῶν ἄλλων). 2) παραδέχομαι διὰ μίαν φορὰν μὴν (συγκατατίθεμαι ἐπίτηδες εἰς) τὰ λεγόμενα, ὅθεν
Παρομολογία (ἡ). (Ῥητ.) ἡ πρὸς καιρὸν παραδοχὴ (ὁμολογία) τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐπὶ σκοπῷ συστηματικωτέρας ἔπειτα ἀναιρέσεως.
†Παρόμφημα (τὸ), Γλσ. [παρὰ, ὁμφὴ]. παρύνομα, παρωνύμιον.
Παρὸν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἔσομαι.
Παρ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω ἀποτόμως ἢ πλαγίως.
Παρ-ονομάζω, Μ. άσω. Παράγω λέξιν τινὰ ἀπὸ ὀνόματος. » Ὁ ἀνελεύθερος καὶ ἰδία παρωνομάσται τῇ ἀνελευθεριότητι, « Σχλ. 2) (ἐνίοτε) ἐπονομάζω(ζ)· (συνήθ.) παίζω ἐπάνω εἰς ὄνομα ἢ λέξιν. » Ἀττικὴν τὴν νῦν Ἀττικὴν παρονομασθεῖσαν, « Στρβ., (ὅθεν
Παρονομασία (ἡ). παίγνον λέξεων (κυρ. παραλλήλως τεταγμένων), π. χ. Προθοος θοὸς. «Σαμία μία ναῦς, » Ὅμ. « Ὡς ἔχει καὶ τὸ ῥηθὲν ὑπό τινος πρὸς τὸν δικαζόμενον συνεχῶς δι' ἀμπέλους, Οὐ κλήματα φέρουσιν, ἀλλ' ἐγκλήματα, « Ἀρστ., (παρβλ. Παρήχησις).
Παρ-οξύζω, Μ. ίσω. Ἐνίζω ὀλίγον τι, ἀρχίνω νὰ ἐνίζω.
Παροξὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μέτρου (ἓν ἥμισυ κεράτιον).
Παρ-οξυντέον, θετ. τοῦ Παροξύνω.
Παροξυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ παροξύνων (παροργίζων).
Παροξυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὸ ἴδιωμα) τοῦ παροξύνειν, ἐρεθιστικὸς, παροργητικὸς.
Παροξυντικῶς, ἐπῤῥ. Μὲ παροργητικὸν (ἐρεθιστικὸν) τρόπον.
Παρ-οξύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Παρώξυμμαι). Παροργίζω, ἐρεθίζω· παρορμῶ, διεγείρω· (πθ.) ἐξεπεσμαι· (ἰατρ.) κακοφορμίζω ἢ (ἐπὶ πυρετοῦ διαλείποντος) εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι· (Γρμτ.) — Παροξυτονέω.
Πάροξυς, εος (ὁ, ἡ). ἁψὺς, ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.
Παροξυσμὸς (ὁ). τὸ παροξύνειν ἢ παροξύνεσθαι, ἐρεθισμὸς· διέγερσις· παρακίνησις (» Κατανοῶμεν ἀλλήλους, εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, « Γρφ.)· σύγχυσις (λογοτριβῆ) μεταξὺ φίλων (» Ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, « Γρφ.)· (ἰατρ.) ἔφοδος πυρετοῦ· φλεγμονὴ (καὶ κοφόρμισμα) πληγῆς, χειροτέρευσις ἀσθενείας. (ἢ κατὰ τὸν Δέτ.) » κίνημα νοσήματος μερικὸν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπὸ ἀνέσεως. «
Παροξυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Προφέρω λέξιν τινὰ παροξυτόνως, τονίζω μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.
Παροξυτόνησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., τονισμὸς λέξεως δι' ὀξείας ἐπὶ τῆς παραληγούσης.
Παροξυτονητέον, θετ. τοῦ Παροξυτονέω.
Παροξύτονος (ὁ, ἡ). [γρμτ.] ὁ ἔχων (τονιζόμενος) μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γραφόμενος ἢ προφερόμενος.
Παροξύτονως, ἐπῤῥ (γρμτ., Μ. ὀξείαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.
Παρ-οπλίζω, Μ. ίσω. — Ἀφοπλίζω. 2) Π. ἀντὶ Προετοιμάζω. » Παρωπλίσαντο δὲ μῦρα, « (Νυμφ. παρ') Ἀθ.
Παρ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψόνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως), ταγαρίζω, καψαλίζω (ᾧ
Παρ-οπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παροράω.
Παρόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Παροπτάω, ταγάρισμα, καψάλισμα· (ἰατρ., = Πυρίασις.
†Παρόπτομαι, (εὔῤῥ. μόνον ὁ) Μ. παρόψομαι. — Παροράω.
Παρόραμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς παροράσεως, λάθος ἐκ παραῤῥαθυμίας, ἀπροσεξία.
Παρόρασις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ Παροράω, παράβλεψις· παραθρομὴ, ἀπρονοησία. (συνκδχ.) περιφρόνησις.
Παροράτιον, θετ. τοῦ Παροράω.
Παρορατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἴδιωμα τοῦ παροράν (παραβλέπειν), ὑπεροπτικὸς ἢ ἀπρόσεκτος.
Παρ-οράω-ῶ, Μ. παρ-όψομαι (ἀόρ. Παρεῖδον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Βλέπω χωρὶς νὰ βλέπω (παρὰ τὸ πρσῆκον), δὲν καλοβλέπω. « Τὸ γὰρ παροράν καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἐκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δέ ἐστιν, « Ἀρστ. 2) βλέπω τι ἐν παρόψῳ (ἀπροσέκτως, μὲ ἀδιαφορίαν), προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, παραβλέπω (συνκδχ.) παραμελῶ, περιφρονῶ (ἐκκλ.) συγχωρῶ. » Ἐξόν μοι παριδεῖν ὅσον ἐζημιώθην, « Ἀλκίφρ. (καὶ πθ.) » Ὀλίγον μὲν γὰρ πονηρὸν παροράται· πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλον ἐστιν, « Ἀρστ. «Τοῦτα τότε ἐαθέντα καὶ παροφθέντα ἀπώλεσε Θράκην, « Δμ. 3) (μὲ αἰτ. πρόθετ.) βλέπω πλαγίως (μὲ τρόπον ἢ ἐκτὸς θέσεως μου)· στρέφω ἀνχνὰ τὰ βλέμματά μου πρὸς· βλέπω τι τὰ ὁπ. ἀρχίζει νὰ φαίνεται μακρόθεν, (κοιν.) ἐμφυλίγω. « Ἤρχοντο ἤδη τὰ τῶν πελταίων στράτευμα ἀντιπρὸς δ' παρορᾷν, « Ξεν. (καὶ δοτ. τρπ.) » Χρηστὸν εἶς τινων, ὅτι μοι παροράᾳς, « Ἀρχφ., προνοεῖς ὅτι εἶνε συμφέρον μου. (καὶ πρυθετ. αἰτ.) «Τὸ δὲ τρακόμιον (τοῦ βυνάγου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ὥσθ' εἰς τὰ πλάγια παροφᾶν μᾶλλον, ἢ εἰς τὰ πρόσθεν, « Ἀρστ.
Παρ-οργίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (καὶ μσ. αὐτπθ. Κινοῦμαι) εἰς ὀργὴν, θυμόνω, ἐρεθίζω, -ομαι.
Παρόργισμα (τὸ) καὶ
Παροργισμὸς (ὁ). τὸ παροργίζειν ἢ παροργίζεσθαι, ἐρεθισμὸς, θύμωμα.
Παροράγω, Μ. ξω. Ἐκτείνω (Προτείνω) πλαγίως τὴν χεῖρα ἢ ἐν εἶδει χειρός τι πρός.
Παρόρειος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον ἢ εἰς τὴν πλευρὰν ὄρους.
Παρόρθιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) ὄρθιος. (Δτ.) subrectus.
Παρορία (ἡ), σύγχρητότ. τὰ Παρώρεια.
Παροριζω, Μ. ίσω. Ὑπερβαίνω (Ἐξαίνω ἀπὸ) τὰ ὅρια μου, ἐριστερίζομαι τὴν γὴν

τοῦ γείτονός μου· (μτφορ.) παραβαίνω, παρεκτρέπομαι. 2) (μτβτ.) περιλαμβάνω, περιορίζω, προσδιορίζω. » Παρώρισε τὸν κίνδυνον, εἰπών » Ξύλον Ἀτὸ' ἐρύκει, « Λυγγ.

‡Παρόριος, α, ον, = Παρόρειος. 2) = Ἀγχιτέρμιος, Πρόσορος.

Παρορισμός (ὁ), τὸ Παροριζειν, ὑπέρβασις τῶν ὁρίων πρὸς ἀφαιρεσιμὸν γειτνιάζοντος γηπέδου· (μτφορ.) παρεκτροπή, παράβασις.

Παρόριστέον, θετ. τοῦ Παροριζω.

Παροριστής, οῦ (ὁ). ὁ παροριζων, ἀφαιρετὴς τῆς γῆς τοῦ γείτονός του· (μτφορ.) παραβάτης.

Παρ-ορκέω-ῶ, Μ. ἥσω. Παραβαίνω τὸν ὅρκον μου· πράττω παρὰ τοὺς ὅρκους (παρὰ τὰς συνθήκας), παρασπονδέω.

Παρορκία (ἡ). παράβασις ὅρκου, ἐπιορκία.

Παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ἥσω. Παρακινῶ· προτρέπω· διεγείρω. (μσ. ἢ ἀμτβτ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (μὲ προθυμίαν) εἴς τι.

Παρ-ορμιέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Ἀράζω ἢ εἶμαι ἀραγμένος πλησίον τινος.

Παρόρμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς παρόρμησιν (παρακίνησιν), μέσον παρορμητικόν, ἐλατήριον.

Παρόρμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρορμάω, προτροπή, παρακίνησις.

Παρορμητέον, θετ. τοῦ Παρορμάω.

Παρορμητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς παρόρμησιν (παρακίνησιν) ἀρμόδιος, προτρεπτικός, διεγερτικός.

‡Παρ-ορμίζω, Μ. ἰσω. Ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. ἑλλ.) πλησίον τινος.

Πάρορνις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. [παρά, ὄρνις], = Παραίσιος, ἀπαίσιος.

Παρ-όρνυμι, Μ. παρ-ορῶ, Π. = Παρορμῶ, παρακινῶ.

Παρορυγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρ-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος. 2) γυμνάζομαι σκάπτων κατὰ συνέρισμὸν καθὼς ἐγυμνάζοντο οἱ πύκται. 3) (παλαιοτ.) κτυπῶ εἰς τὰς πλευράς.

Παρ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ἥσομαι. Χορεύω παρὰ τὸν ῥυθμὸν παρασκήνιον (ὑποκρίνομαι) τι ὡς παντομίμος ἀνεπιτηδεύως.

Πάρος, ἐπίρ. ἢ πρόθ. Π. [πρὸ ἢ παρά] ἔμπροσθεν· (Χρον.) προτήτερα, (μὲ ἀπαρ.) πρίν, πρότοῦ νά (μὲ γεν.) » Στεῖχε δωμάτων πάρος, « Σοφ. » Πάρος κατέθηκε ποδοῖν πατρὸς ἑοῦ, « Θκρ. (καὶ χρν.) » Αἰετὸς ἦα πάρος, νῦν αὖτε κτλ., « Ὀδ. Τ. » Οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος ἦμεν, οὔτε τὴ ἄλλη, πρὶν κτλ., « Ὀδ. Β. (ᾗ συχνότ. πρὸς ἀπαρ.) » Πάρος τάδε γενέσθαι, « Ἰλ. Ζ. » Πάρος ἦν γαῖαν ἱκέσθαι, « Ὀδ. Α. » Πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, « Θκρ. (καὶ ἐναρθρ.) » Τὸ πάρος, « Ὅμ. » Πάντα γὰρ, τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰς ἔπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χειρί, « Σοφ. (παρβλ. Πάροιθε καὶ Πρίν).

Παρ-οσφραίνω, Μ. οσφρήσω. Δίδω τι συχνάκις ἢ ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τινα νά μυρίζῃ.

Παρότρυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παροτρύνω, παρόρμησις, παρακίνησις.

Παροτρυντικός, ἡ, όν, Παρορμητικός, διεγερτικός, [ἀπὸ τοῦ

Παρ-οτρύνω, Μ. ὑνῶ. Προτρέπω, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐνθῤῥύνω » Ἅπασι προὔτεινε ἱκανὴ τὰς ὑστεραίας παροτρῦναι, ἣν ἔχωσι τι φλαῦρον, « Ἱππ. (ᾗ κατὰ τμ.) » Ἐμὲ δ' ὧν πάρ θυμὸς ὀτρύνει φράσαι. « Ὀδ.

Παρουάτιος, α, ον, Π. [παρὰ, οὖς]. ὁ ἔχων κρεμασμένα οὐτιά. » Κύων—, « Καλλ.

Παρωλλίς, ίδος (ὁ). πρήξιμόν τι τῶν οὔλων (τῶν ὀδοντοκοιλιῶν), (παρβλ. Ἐπουλίς).

Πάρουλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὖλος (σγουρός).

Παρουλότριγος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὐλόθριξ (σγουρομάλλης, κατσαρος).

Πάρουρος (ὁ, ἡ) ὁ παρὰ τὴν οὐσίαν.

Παρούσα, θηλ. τοῦ Παρών, (οὔσα).

Παρουσία (ἡ), τὸ νὰ ἦτέ τις παρὼν· ἄφιξις, ἐρχομὸς, ἐμφάνισις· (ἐνίοτε) οἱ παρόντες (εἰς συνανστροφὴν ἢ ἀκρόασιν). » Παρουσίαν ἔχω, « Σοφ. = τῷ

†Παρουσιάζω, Μ. άσω. (Ἐκκλησ.) Εἶμαι παρὼν πλησιάζω, ἔρχομαι.

‡Παρ-οφθαλμίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν ὡς-

‡Παροφθαλμιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπατῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν, θαυματοποιός, ψευδοπαίκτης, (Γαρκ.) γκιόζ-μπαγιτζῆς, (ἴδε καὶ παρβλ. τὸ παραδ. τοῦ Ἰργ. εἰς τὸ Κλέπτω).

†Παροφθαλμιστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παροφθαλμίζειν. » Παροφθαλμιστικὴ, « Σχλ. Συν., ἡ τέχνη τῶν παροφθαλμιστῶν, (Τουρκ.) γκιόζ-μπαγιτζιλίκι.

Παρ-οχέομαι-οῦμαι, Μ. ἥσομαι. Εἶμαι (Συνοδεύω κυρ. τὸν νυμφίον ὡς) πάροχος.

Παρ-οχετεύω, Μ. εύσω. Γυρίζω (Παρατρέπω) τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὸν συνήθη ὀχετόν του ἀλλοῦ· τρυπῶ κρυφὴ (χωρὶς ἄδειαν) τὸ ὑδραγωγεῖον καὶ κλέπτω τὸ νερόν. » Τῶν Ἀθηναίων ὑδάτων ἐπισταίης ἂν, εὑρὼν τοὺς ὑφῃρημένους τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσανσας, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Τοῦτ' αὖ παροχέτευσας, « Εὐρ., διέστρεψας σοφιστικῶς.

†Παροχεύς, εως (ὁ), = Πάροχος (2).

Παρ-οχέω, Μ. εύσω. Μοιχεύω (καὶ πθ.) Μοιχεύομαι· (ἐπὶ ζ.) βατεύω ἄλλην ἢ βατεύομαι μὲ ἄλλον παρὰ τὸ ταῖριμι, (Λεξ.).

Παρ-οχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω τινὰ ὅ,τ' ὀχήματος περιτέρω ἢ καθήμενον εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα πλησίον ἄλλου. ‖ (μσ.) κάθημαι πλησίον τινος εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα ὡς πάροχος. » Παρωχεῖτο δὲ αὐτῷ ἡνίοχος, « Ξεν.

Παροχή (ἡ), τὸ παρέχειν, δόσις· προμήθευσις χορηγία· χάρισμα· φιλοφρόνημα· (ἰδιαιτ.) ταγὴν τὸ ἀπ. οἱ συνδικοὶ (πράκτορες) τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων ὑπεχρεοῦντο νὰ δίδουν εἰς τοὺς ταξιδεύοντας μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, (Λτ.) salarium.

Παρ-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεώς μου), παρενοχλῶ.

Παρ-οχλίζω, Μ. ίσω. Μετακινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ, (ἐν γεν.) μεταστρέφω,

Πάροχος (ὁ), [παρά, ὄχος]. ὁ καθήμενος πλησίον τινὸς εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα. ‖ (μτφορ.) ὁ παρακαθήμενος εἰς τὸν νυμφῶνα· ὅταν μετέρχεται ἐπ' ὀχήματος τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, Παράνυμφος, ἀριστοβάτης). 2) «Ἵππος—,» ὁ ἄλλ.) Παρήορος, (Λτ.) dexterius.

3) [παρέχω] δυτὴρ, χορηγός· (Πλ.) τροφοδότης, φροντιστής· (καὶ κατ' ἐπιστάτης (Τουρκ. κεχαγιάς, Γαλλ. aubergiste) χωρίου ἢ κωμοπόλεως διωρισμένα προμηθεύῃ τὰ ταγήνια τῶν ταξιδεύοντων μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, (Λτ.) parochus.

Παρ-υφάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι μὲ τὸ ψωμὶ μου ὡς ὄψον (προσφάγιον), (καινν.) προσφαγίζω, ὄψον.

Παρύφημα (τὸ). προσφάγιον, καλὸν (ἀλλαντικὸν) φαγητ.

Παρυφημάτιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Παρυφίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Παρυφὶς

Παρυφίδιος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς παρυφάδα, παρατιθέμενος εἰς τὴν τραπέζαν ἐπὶ παρυφίδος

Παρύφιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ-

Παρυφὶς [παρά, ὄψον], ίδος (ἡ), πᾶσα (ἀκουτελὶ ἢ γαβάθα) διὰ φαγητ. » Παρατιθῆσιν ἐν παρυφίδι, « (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. 2) (συχνότ. συνηθ.) = Παρυφίδιον φαγητὸν ὀρεκτικὸν ἢ πολυποίκιλον (Τουρκ.) μεζελῆκι. » Τὰ δ' ἀλλότρι' ἑαυτοῦ ὄψια τοῖς παροψίσι βραχὺ γέ τι τέρψαντ' ἐξαναλῶται ταχύ, « (Πλάτ. παρ') Ἀθ. » Παροψίδας καὶ πανσεσηλυμμάτα, « Ξεν.

Πάροψις, εως (ἡ). παρόβλεψις. » Ἐν παρόψει, « Θεόδ. Ἀναγν., = Ἐν παρόψῳ.

Παρόψομαι, μέλλ. τοῦ Παροράω.

Παρ-ψωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζω κρεμφίως καλὰ φαγητά.

Παριψώνημα (τὸ). καλὸν (ἐκλεκτὸν) φαγητὸ τὸ ὁπ. ὀψωνίζει τις παρεκτὸς τῶν ἄλλων συνηθισμένων φαγητῶν· (ἀθ. μεταφορ.) » Εὐνῆς παριψώνημα, « Αἰσχλ. ἢ παλλακίς.

Πάρπαγος (ὁ), Π. ἀντὶ Παράπαγος.

Παρπιπθών, οῦσα, όν, Π. ἀντὶ Παραπιπθών, ἀόρ. Ε'. τῆς μτχ. τοῦ Παραπείθω.

Παρ-πέτομαι, Π. ἀντὶ Περίπταμαι.

Παρπόδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παραπόδιος, ὃ παρὰ πόδας (πρὸ ποδῶν), παρὼν, πρόκειμενος, ἐπικείμενος.

Παρράλιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Παράλιος.

Παρρέκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντορέκτης.

‡Παρρέω, Π. ἀντὶ Παραρρέω.

Παρρησία (ἡ), [πᾶς, ῥῆσις]. τὸ νὰ λέγῃ τις ἐλευθέρως (θαῤῥητὰ) ὅ,τι θέλει, τὸ νὰ ὁμιλῇ εἰλικρινῶς (ἔσχατα) τὴν ἀλήθειαν, ἐλευθεροστομία· (ἐν γέν.) θαῤῥος, πεποίθησις, ἀφοβία. ‖ (ἡ δοτ.) Παῤῥησίᾳ, ἐπίρ. Μετὰ παῤῥησίας, ἐλευθέρως, φανερά.

Παῤῥησιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὁμιλῶ μετὰ παῤῥησίας (εἰλικρινῶς, θαῤῥητὰ, τὴν ἀλήθειαν). » Τῶν παῤῥησιαζομένων εἰδέναι ἦν θραῦνε, « Ξεν. (ᾗ μτβτ.) » Ἐλάλησε [παῤῥησιάσατο] πρὸς ἀλλήλους, « αὐτ., ἐξηγήθημεν φιλικῶς μεταξύ μας. (καὶ πθ.) » Τὰ πεπαῤῥησιασμένα μοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ μετὰ παῤῥησίας λεχθέντα. 2) (μτγν.) φαίνομαι παῤῥησίᾳ· ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι. « Ὁ θεὸς ἐπαῤῥησιάσατο. » Γρφ.

Παῤῥησιαστής, οῦ (ὁ) καὶ

Παῤῥησιαστικός, ἡ, όν. Ὁ παῤῥησιαζόμενος (συνηθίζων νὰ ὁμιλῇ εἰλικρινῶς, τὸ λέγω ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν).

Παῤῥησιαστικῶς, ἐπίῤῥ. Μετὰ παῤῥησίας, εἰλικρινῶς, θαῤῥετά.

Παῤῥησίς, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Παῤῥησία.

Παῤῥησιώδης, ους (ὁ, ἡ), = Παῤῥησιαστικός.

Παῤῥησιωδῶς, ἐπίῤῥ. = Παῤῥησιαστικῶς.

Παρθένος (ἡ), Δωκων. ἀντὶ Παρθένος.

Παρθεναία, Π. ἀντὶ Παρασταία, γ'. ἐν. παρ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Παρθεναίτην, Π. ἀντὶ Παραςῆτον, β'. δυϊκ. παρ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίστημι.

Παρθενεύω, Π. ἀντὶ Παρατέμνω.

Παρθηθεῖ, Π. ἀντὶ Παρατιθεῖ = Παρατιθῇ, γ'. ἐν. παρ. τοῦ ἐνγ. τῆς ὁριστ. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθημίς [παρατέμνω], ίδος (ἡ). μικρὸν ἐφιδίου βιβλίου, ἐγχειρίδιον.

Παρθορίζω, Μ. ἰσω. Ὑβρίζω ἐν παρόδῳ, = παρυβρίζω.

Παρθραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω ὀλίγον τι, νοτίζω, [ἐκ τοῦ

Πάρθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρὸς, νοτερός, νοτιαμένος.

Παρυδάτιος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων (διατρίβων, ἐφικνούμενος) πλησίον τῶν ὑδάτων, (Γαλλ.) aquatique.

Πάρυδρος (ὁ, ἡ), = Πάρυγρος. 2) = Παρυδάτιος, (Ἀρστ.).

Παρυπαντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συναντῶ· Πρεσβύπαντῶ.

Παρυπάρχω, Μ. ἀρξω, (Σχλ.). Εἶμαι παρών, πάρειμι· παρευρίσκομαι· παραστέκω, (μὲ δοτ.).

Παρυπάτη (ἡ). ἡ πλησίον τῆς ὑπάτης (τῆς ἀνωτάτης) χορδὴ τῆς λύρας, ἡ δευτέρα μετὰ τὴν ὑπάτην.

Παρυπαμφαίνω, Μ. φανῶ. Ἐμφαίνω τι πλαγίως.

Παρυπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κοιμῶμαι πλησίον τινός.

Παρυποδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἀμυδρῶς πως.

Παρυποζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω πλαγίως, ἑνόνω ἐκ πλαγίου ἢ μὲ τρόπον.

Παρυποκλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω μὲ τρόπον, ὑποκλέπτω· ὑποκρύπτω.

Παρυποκρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω μὲ τρόπον, ὑποκρύπτω.

Παρυποκλαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἐκλαμβάνω τι παρὰ τὸ δέον, ἐννοῶ ἐσφαλμένως.

Παρυποκρίνομαι, Μ. ὑποκρινοῦμαι. Ὑποκρίνομαι ἐν παρόδῳ ἢ εἰς περίστασίν τινα.

Παρυπόμνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προφέρομαι· ἡ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ περίστασιν ὑπόμνησις.

Παρυπόστασις [παρυφίσταμαι], εως (ἡ). ἡ κατὰ συμβεβηκὸς (ὄχι καθαυτὸ) ὑπόστασις. « Διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακὸν, ἀλλὰ παρυπόστασιν, τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γινόμενον, » Διον. Ἀρεοπαγ.

Παρυποφαίνω, Μ. φανῶ, = Παρυποδείκνυμι.

Παρυποψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Κρυόνω) ὀλίγον τι.

Παρυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ἀνάμεσα ἢ εἰς τὸ πλάγιον ἐν εἴδει παρυφῆς· (κατ' ἔκτ.) παρεντίθημι· παρεύειρω. « Ἐσθὴς παρυφασμένη, » Διόδ., μὲ κενάρια. 2) Ἐσπερνῶ τινα ὑφαίνων, ὑφαίνω (τελειόνω τὸ ὕφασμά μου) προτήτερα, (Φλ.ζρ.).

Παρυφαιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι. Ὑφαιροῦμαί τι πλαγίως (μὲ τρόπον).

Παρύφαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἢ χρησιμεύων ὡς-

Παρύφασμα (τὸ) καὶ

Παρυφὴ (ἡ). σύγια (κενάρι) κυρ. ἀπὸ πορφύραν. « Παρυφὴ διαφανὴς, ᾗ νῦν ὁ γυναικῶν ἀδρύνεται βίος, » Ἀθ.

Παρυφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ στολισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ παρυφὴν (κυρ. πορφυρᾶν).

Παρυφ·ιζάνω, Μ. ιζήσω. Κατακάθημαι ὀλίγον τι.

Παρυφ·ίστημι, Μ. παρυποστήσω. Δίδω ὑπόστασιν εἴς τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι. ‖. (συνήθ. μσ. μὲ δοτ.) ὑφίσταμαι (ὑπάρχω) ὡς παρεπόμενον ἄλλου τινός, (ἐπμ.) ὑπάρχω καταχρηστικῶς (καθόσον μόνον ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι), δὲν εἶμαι αὐθυπόστατος.

Πάρυφος (ὁ, ἡ), = Παρύφαντος. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Παρυφή.

Παρύψηλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑψηλός. ‖. (οὐσ.) Παρύψηλα, « τὰ πλησίον πεδιάδος λοφίδια (ὑψηλώματα).

Παρ·υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω βαθμηδόν, ἀνυψόνω.

Παρύψωμα (τὸ). μέρος (κτῆριον) παρυψωμένον.

Παρφάμεν, Δ. Π. ἀντὶ Παραφάναι, ἀπαρ. καὶ

Παρφάμενος, Π. ἀντὶ Παραφάμενος, μτχ. καὶ

Παρφάσθαι, Π. ἀντὶ Παραφάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παράφημι.

Παρφασία καὶ

Πάρφασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Παράφασις.

Παρφέρομαι, Π. ἀντὶ Παραφέρομαι.

Παρφυγεῖν, Π. ἀντὶ Παραφυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφεύγω.

Πάρφυκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράφυκτος, τὸν ὁπ. δύναται ν' ἀποφύγῃ τις. « Τὰ γε μόραιμον οὐ παρφυκτόν, » Πίνδ.

Παρῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίημι.

Παρῶας, ου (ὁ). ὄφις χαλκόχρους (παρῶας) (ἱερὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (παῤῥλ.) Παρείας.

Παρ·ῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω κατὰ μίμησίν τινος· παραποιῶ (ἐπὶ τὸ κωμικώτερον) τὴν ᾠδὴν ἄλλου ποιητοῦ, κάμνω παρῳδίας. « Πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως, » Ὀλυμπιόδ. « Πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ἐπιτήδειος οὔτε σκώπτειν οὔτε παρῳδεῖν οὔτε γελοιάζειν, » Ἰουλ. 2) Ἄδω (ἀναφέρω) τι ἐν παρόδῳ. » Παρῳδοῦντες τὴν νίκην, » Διόδ.

Παρῳδή (ἡ), = Παρῳδία.

Παρῳδημα (τὸ). τὸ παρῳδηθὲν ῥητὸν ἢ στιχούργημα.

Παρῳδησις, εως (ἡ), = Παρῳδία.

Παρῳδητέον, θετ. τοῦ Παρῳδέω.

Παρῳδία (ἡ). ᾠδὴ κατὰ μίμησιν (κυρ. γελοίαν) ἄλλης ᾠδῆς, παραποίησις ἐπὶ τὸ κωμικώτερον τῶν στίχων ἄλλου ποιητοῦ.

Παρῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρῳδίαν ἢ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρῳδεῖν, (συγγ. τῷ Παρῳδικός).

Παρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου). 2) (οὐσ.) ποιητὴς παρῳδιῶν.

Παρ·ωθέω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) ὁμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσω καὶ ώσω, -ομαι. Σπρώχνω (Κουντῶ) τι παρίκει ἢ πρὸς τὸ πλάγιον· (συνκδχ.) ἀπορρίπτω· ἀποποιοῦμαι. 2) (ἐνίοτε) ἀναβάλλω τι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὑπερτίθεμαι.

Παρωκεάνιος (ὁ, ἡ) καὶ

Παρωκεανίτης, ου (ὁ) καὶ Παρωκεανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν (ἐν γέν. εὑρισκόμενος) πλησίον (εἰς τὰ παράλια) τοῦ Ὠκεανοῦ.

Παρωλένιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ κατὰ μῆκος τῆς ὠλένης (τοῦ ἐπάνω βραχίονος). ‖. (οὐσ.) « Παρωλένια, « τὰ παρὰ τὴν ὠλένην μέρη (ἐν γέν.) αἱ ὠλέναι.

Παρώμαλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὁμαλὸς (ἴσιος). « Παρώμαλος τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος, » Στρβ., σχεδὸν ἰσοπλατὴς ἢ ἰσομήκης.

Παρωμίς, ίδος (ἡ). εἶδος φορέματος τὸ ὁπ. ἀκεπάζει τοὺς ὤμους, (παῤῥλ.) Ἐπωμὶς καὶ Περωμίς.

Παρὼν, όντος (οὖσα, όν), μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἐσομαι.

Πάρων, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου, τριγαντῆρι.

‡Παρωνομασία (ἡ), = Παρονομασία.

‡Παρ·ωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρωνυμιάζω.

Παρωνύμησις, εως καὶ

Παρωνυμία (ἡ). παραγωγὴ λέξεως παρωνύμου. 2) (ῥτρ.) = Παρονομασία. 3) = Παρωνύμιον. « Πολλὰ τῶν ἀνεμάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμίαι, » Πλ.

Παρωνυμιάζω, Μ. άσω. Παρέγω λέξιν τινὰ (κυρ. ὄνομα) ἀπὸ ὀνόματος, σχηματίζω τι παρωνύμως. « Ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θάρσος παρωνυμιάζεται, » Ἀρστ., (ὅθεν καὶ Παρωνυμῶ).

†Παρωνυμίασμα (τὸ). λέξις παρώνυμος· παρωνύμιον.

†Παρωνυμίζω, Μ. ίσω, = Παρωνυμιάζω.

Παρωνύμιος καὶ

Παρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ παραγόμενος ἀπὸ ὀνόματος. « Τὸν δὲ λαθύρου καὶ τὸν ἐρέθυθον ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρίβου καὶ τῆς λήθης, » Πλ. 2) ὁ περεκτὸς τοῦ καθαυτὸ ὀνόματος, ὁ προστιθέμενος εἰς τὸ ὄνομα, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Παρωνύμιον ἢ Παρώνυμον (τὸ), τὸ ἀπὸ συμβεβηκότος ἐπώνυμον, (ποιν.) παρωνόμι, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παρατσούκλι. « Λέγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον πρακτικὸν παρωνύμιον ἔχειν Κέρωνι, » Ἀθ. (καὶ ἄλλ. ἐν εἴδει ἐπίῤῥ.) « Σάτυρος ἐν Φάωνι παρωνύμιον ἐκαλεῖτο Γρυπαλώπηξ, » Ἐπικρ.

Παρωνυμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Παρωνυμιάζω.

Παρώνυμος, ἐπίῤῥ. Διὰ παρωνυμίας. « Ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θάρσος λέγεται παρω-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νύμως, « Ἀρστ., (ἴδε καὶ Παρωνυμιάζω).
Παρωνυχία καὶ
Παρωνυχίς, ίδος (ἡ). παρωνυχίδα (ῑ). 2) (συνήθ.) ἀπόστημα γινόμενον παρὰ τοὺς ὄνυχας, (κοιν.) τριγυρίστρα (καὶ τὸ κακόηθες) καλαγκάθι ἢ θεριάγκαθον, (ὁμωνύμως μὲ τὸ 3) φυτὸν (διότι ἐχρησίμευεν ὡς) ἰατρικὸν τῆς παρωνυχίδος.
Παρῶπὶς (ὁ, ἡ). πυῤῥὸς (χαλκόχρους) κλίνων πρὸς τὸ στακτερόν(ῑ). » Ἵππος —, « Ἀρστ., (Τουρκ.) δορού, (Γαλλ.) alezan.
Παρωπία (ἡ), [παρὰ, ἡ ὤψ]. ἡ ἔξω κώχη (ὁ πρὸς τὰ μηνίγγια κανθὸς) τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Παρώπιον (τὸ) καὶ
Παρωπὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου προσηρμοσμένον δέρμα διὰ προφύλαξιν τῶν ὀρθαλμῶν, (ἄλλ.) Ἀνθήλιον. 2) εἶδος προσωπίδος (τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ παρέσταινε γυναικεῖον πρόσωπον).
Παρώρεια (ἡ). πλάγιον (πλευρὰ) βουνοῦ ἢ σειρᾶς βουνῶν, [ἐκ τοῦ
Παρώρειος (ὁ, ἡ), = Παρόρειος.
Παρωρείτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος(ῑς) εἰς παρώρειαν.
Παρωρμημένως [παρορμάω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ παρεφορὰν· πρυθύμως(ῑ).
Πάρωρος (ὁ, ἡ), [παρὰ, ὥρα]. ὁ ἐκτὸς τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ, παράκαιρος· τοῦ ὀπ. παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς, (κοιν.) περασμένος, (παρβλ.) Ἔξωρος. » Οὔτε ἄωρος οὐδεὶς ἐστιν οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κατὰ ψυχὴν ὑγιαίνειν, « (Ἐπίκ. παρὰ) Ἀρτ. ||· (τὸ οὐδ.) Πάρωρον καὶ (πλθ.) Πάρωρα, ἐπ. ῥ. Παρὰ καιρὸν, παράκαιρα.
Παρωροφὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπέκεινα τοῦ τοίχου ἐξέχον μέρος τῆς ὀροφῆς. (Γαλλ.) la corniche (,qui dans l'architecture égyptienne, comprend la partie placee au dessus du tore de l'architrave, κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ μακαρίτου Letronne)· (παρβλ. Γεῖσον).
Παρώτιον (τὸ). τὸ πλησίον τοῦ ὠτὸς φορούμενον ἢ κρεμάμενον ζωλίδιον, (συγχ. τῷ Παρώπιον).
Παρωτὶς, ίδος (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ παρὰ τὸ οὖς ἀδένες (κυρ. ὅταν πρησθοῦν), (κοιν.) μαγουλήθραις, παραμαγούλοις, (Γαλλ.) oreillons. 2) τὰ παρὰ τοὺς κροτάφους κρεμάμενα αγουρὰ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, (ἄλλ.) Κίκινναι. 3) (σπν.) ἡ κάτω ἄκρα (ὁ λεβὸς) τοῦ ὠτίου.
Παρῳχηκῶς, υῖα, ός, ἐνεργ. καὶ
Παρῳχημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παροίχομαι.
Πάρωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς, χλωμός.
Πᾶς(πᾶσα, πᾶν), παντὸς, πάσης, παντὸς (ἡ γεν. πλθ. Πάντων). "Ὅλως· ὁλόκληρος· ἕκαστος, (κοιν.) πᾶς ἕναξ. « Οὐχ ὁ ἕν, ὁ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντες. « Ἡρ. »Ἅμα πάντες, « "Ομ. « Διὰ παντὸς (ἐνν. τοῦ χρόνου), « Ἀξ., πανταεταινά, ἀδιακόπως. » Ἐκ παντὸς (ἐνν. τρόπου), « Ἀξ., μὲ κάθε τρόπον. » Οἱ δ', ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, προσω πᾶς πέτεται, « Ἰλ. Π., ἕκαστος. » Τοῦτο τοῦ παντὸς ἐς., « Ἀξ., καθεὶς καὶ ὁ τυχὼν δύναται νὰ τὸ κάμῃ. » Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ῥᾴδιον ᾗ παντὸς, « Δημ. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Χαλεπόν τι ᾖ οὐχὶ παντὸς, « Πλάτ. »Σιώπα πᾶς ἀνὴρ, « Ἀρστρ. » Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς, « Ακ., ἀντὶ Πάντες. (ᾗ μετὰ γεν.) » Πάντες τῶν δούλων, « Δινδ. » Πάντας ὑπερβαλέσθαι πλούτῳ βασιλέων, « Δ. Ἁλ. » Ἀπάξει Ῥωμαίων ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως, « αὐτ. (ᾗ μετὰ τοῦ Τις) « Τοιαῦτα πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, « Σοφ. »Ἔκτειναν πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γιγνόμενον, « Ἡρ. » Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, « Θγν. » Παντὶ τῳ δῆλον, « Φίλ. » Δῆλον δὲ ἁπάντεσσιν παντὶ τεῳ, « Ἡρ.(ἡ τοῦ Ἕκαστος) « Καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον, « Ηαα. »Ἑβδόμῃ σκηπτὸν πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν, « Ξεν. » Εἰδ' ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον, « Ἰλ. Ω. (καὶ μὲ τὸ ἀριθμ. πρὸς δήλωσιν ἀκριβείας). »Ἐννέα πάντες, « Ὀδ. Θ., (κοιν.) ἐννηὰ σωστοί, (Γαλλ.) neuf en tout. « Ἐννέα πάντ' ἔτεα, « Ἡσ., κατὰ συνέχειαν. » Χρυσοῦ δὲ στήσας δέκα πάντα τάλαντα, « Ἰλ. Γ. » Ἔτυράννευσε ὀγδώκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, « Ἡρ. » Πᾶν ἐστι ἄνθρωπος συμφορὴ, « αὐτ. » Πᾶς γίγνομαι, « Ἀξ., δὲν ἠξεύρω τι νὰ γένω (τί νὰ κάμω). » Ὅλος καὶ πᾶς εἶμι πρός τι, « Ἀξ., βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ ἴνα τὸ κατορθώσω, (καὶ ἐνάρθρ.) »Ὁ πᾶς ἀναλκὶς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη, « Σοφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἐδωρήσατο αὐτὸν πᾶσι δέκα, « αὐτ., ἀπ' ὅλα ἀπὸ δέκα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Βασιλεύσας τὰ πάντα ἑνὸς δέοντα τριήκοντα ἔτεα, « αὐτ., (κοιν.) ὅλα-ὅλα. » Διέβησαν ἐς τὴν νῆσον 600 μάλιστα οἱ πάντες, « Θκ. » Τρεῖς οἱ πάντες, « Δθ. » Τᾶς νέας τὰς πάσας ἐκόμισαν ἐς Ἄδηρα, « αὐτ. »Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, « Ισκρ. ||. (τὸ οὐδ.) » Τὸ πᾶν, « Α'. τὸ ὅλον τῆς ὑποθέσεως· Β', (ἀφηρημ.) ἡ ὁλότης· Γ', (περιληπ.) ὅλα τὰ ὄντα, ἡ κτίσις, ὁ κόσμος, (Γαλλ.) l'univers, (ὅθ. ||. αἱ φρα.) » Τὸ πᾶν διαφέρει, « Ξεν. » Τὸ πᾶν μοι μέλει, « Πλάτ. » Ἐν παντὶ κακοῦ (ἀπορίας, δέους, κινδύνου κτλ.) εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Ἀξ. »Εἰς πᾶν (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ κακοῦ) ἀφικνεῖσθαι, « Ἡρ., καταντᾷν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα (εἰς μέγαν κίνδυνον). » Ὑπὸ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης δυνάμεως, καὶ τῆς μετ' Ἀγησιλάου, εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς, « Ξεν. » Εἰς πᾶν θυμοῦ ἀφίκετο, « Ηαα., ἐθύμωσε μὲ ὑπερβολήν. « Εἰς πᾶν πριεληλύθει μοχθηρίας, « Δμ. « Ἐν παντὶ ἀθυμίας ἦσαν, « Θκ., ἦσαν εἰς ἄκραν λύπην. (καὶ ἄλλ.) » Ἐν παντὶ εἶναι, « Ἀξ., εὑρίσκεσθαι εἰς μέγαν (ἄκρον) φόβον. » Ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ λελοιδορημένος εἴη ὑπ' αὐτοῦ, « Ξεν. »Τῷ παντὶ κρατεῖν, « αὐτ., ἐντελῶς, κατὰ πάντα. « Ταῦτα τῷ παντὶ ἐκείνων ἀδικώτερα, « αὐτ. » Εἰκὸς τῷ παντὶ, « αὐτ., ἐπεται καθ' ὅλους τοὺς λόγους. » Τῷ παντὶ πλέονες, « αὐτ., ἀσυγκρίτως πλειότεροι. » Ἄνδρα ἑνὸς τὰ πάντα δοκιμον, « Ἡρ. » Τὰ πολλὰ πάντα, « Ἡρ., σχεδὸν πάντοτε ἢ καθ' ὅλα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. » Διακοσίους «ἴχε στρατιώτας, πᾶσαν, « Θκ., (κοιν.) ὁλο-ὁλο. « Πολλῷ μᾶλλον (μάλιστα), « Παντὸς τε μᾶλλον, « Πλάτ., πρὸ πάντων. » Ἐρῶ παντὸς μᾶλλον οὕτω, « αὐτ. » Τοῦτό δέω (ἐλλείπω), « Λ'σχλ. » Τί κρεῖττον, « Ξεν. » Παντὶ τι κρεῖττον, « αὐτ., εἶναι τὸ πᾶν. » Πᾶσι αὐτοῖσι Ζώπυρος, ᾗ στρατάρχης, « Τοὺς φρὰ καὶ τε χαρύλας ἀπέδεξε αὐτ. » Περὶ παντὸς ποιήσασθαί τι, « Δξ., ἔχειν εἰς τὴν μεγίστην φρονεῖν ὅτι αὐτὸς ἢ αὐτὸ εἶναι » Περὶ παντὸς ποιητέον ὅπως.. τὸν πολεμον.. διοριοῦμεν., « Ξεν. » Τοῦ τιμᾶσθαί τι, « Λξ., προτιμᾶν ὑπὲρ ἄλλο. « Πᾶν (» Πάντα) ποιεῖν, « » Πάντα ποιοῦντες οὐκ ἐβούλοντο τὸ αἷμα, « Ξεν. » Πάντα ποιεῖν ὥστε αὐμμαχοι ἡμῖν γενεσθαι, « » Χρὴ δὲ πᾶν ἕρδοντ' ἀμυνέμεν ἐχθρὸν, « Πίνδ. » Πάντ' ἄριστ' ἔχειν (καὶ ἄλλ.) » Ὁ διὰ πάντων, « ᾗτοι ὁ ὑπὲρ πάντας, ὁ ἀνωτατος.
Πασᾶν, Δ. ἀντὶ πασῶν, γεν. αἰθ. Πᾶς.
Πάσασθαι, Π. (τὸ α βρχ.) μ. ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ Πατέομαι ἢ 2) (τὸ α τοῦ Πάομαι.
Πασάων καὶ
Πασέων, Π. ἀντὶ Πασῶν, γεν. θηλ. τοῦ Πᾶς.
Πασιάναξ, ακτος (ὁ), Π. ἀντὶ Πασιάνασσα.
†Πασίγνωστος (ὁ, ἡ), (γλγ.) ὁ πᾶσι γνωστὸς καὶ
†Πασίδηλος (ὁ, ἡ), (γλγ.) ὁ πᾶσι δῆλος, (κοιν.) ἀλφάνερος.
†Πασιθρύλλητος (ὁ, ἡ), (γλγ.) ὁ πᾶσι θρυλλούμενος, περιβόητος, θρύλλητος.
Πασικλήτος (ὁ ἡ). τὸν ὁποῖον καλοῦνται (πρὸς βοήθειαν) οἱ πάντες.
Πασιμέλουσα (ἡ), Π. ἡ τοῖς πᾶσι μέλουσα (διαφέρουσα), περὶ τῆς ὁποίας φροντίζουν (ἐνδιαφέρονται), πασίγνωστος (ἐπίθ. τῆς Ἀργοῦς).
†Πασίπρωτος (ὁ, ἡ), Ἐπῳρ. ὁ πᾶσι, πάντων πρωτιστος.
Πασῤῥόπος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ πάσης (ὁρμῆς) φερόμενος πρός.
†Πάσις, εως (ἡ), Γλσ. τὸ οὖσ. καὶ μαι, κτῆσις.
Πασιφάεσσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Πασιφαὴς καὶ Πασιφανὴς, ὁ τοῖς πᾶσιν ὁρατὸς (φαι-φάνω), ὁ λήνη—, « Μάξ., ἡ πανσέληνος.
Πλησιφαὴς.
;Πασίφιλος (ὁ, ἡ), = Πάμφιλος.
Πάσμα (τὸ), [πάσσω], = Διάπασμα.
Πασπαλέτης (ὁ, ἡ ἐυφων. ἀντὶ Πασσαλέτης), ου (ὁ). ὁ ἀλήθων πασσάλων, Κεγχραλέτης.
Πασπάλη (ἡ), = Παιπάλη, ὁ λειοτάτατον) τοῦ ἀλευρίου, (συνήθ. ἐλάχιστον. » Οὐδὲ πασπάλην· οὔτε ψίχαλον.
Πασπαληφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ψιχίων (μενος μὲ) πασπάλην. » Γόμφοι Καλλ.

Πασσαγία (ἡ), Π. = Πανσαγία.
Πασσαλίζω, Μ. ἰσω, = Πασσαλεύω, [ἐκ τοῦ
Πασσάλιον (τὸ). παλουκάκι. (ὑποκορ. τοῦ †Πάσσακος (ὁ), = Πάσσαξ.
Πασσαλευτὸς, ἡ, ὀν. Καρφωμένος μὲ παλούκια, [ἐκ τοῦ
Πασσαλεύω, Μ. εὐσω. Ἐμπήγω (Καρφώνω μὲ) πάσσαλον ἢ ὡς πάσσαλον. »Ὀφθαλμοὺς—, « Ν. Χων., ἐξορύττειν. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαττάλευσεν, « Εὐμ., ἐκάρφωσε τὰ μάτια της κατὰ γῆς.
†Πασσαλίζω, Μ. ἰσω, Πασσαλεύω.
Πασσάλιον (τὸ) καὶ
Πασσαλίσκος (ὁ), ὑπόκορ. τοῦ Πάσσαλος, παλουκάκι.
Πασσαλοτενὶς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τοὺς πασσάλους.
Πασσαλοκοπία (ἡ). κτύπημα καὶ ἔμπηγμα παλουκιοῦ, [κοπτω καὶ
Πάσσαλος (ὁ), [πήγνυμι]. παλοῦκι· ξύλοφορμι· (κατ' ἔκτ.) καρφί. (μτγν.) = Πέος. « Τὰς πρεσβυτέρας γυναῖκὰς ἔσπω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ πατάλου, « Ἀρστρ.
Πασσαλόφυλλον, Π. ἀντὶ Πασσάλου ἢ Πασσάλιον.
Πασσαλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἐμπήγω πάσσαλον. « Ξύλον πεπασσαλωμένον, « Σχλ. Ἀρστρ., ξύλον ὀρθὸν εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπηγμένα πλαγίως ἄλλα ἴνα κρεμοῦν ῥοῦχα κτλ.
Πασσάμενος, η, ον, Π. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πάομαι.
Πασσὰς, ακος (ὁ), = Πάσσαλος.
Πάσσασθαι, Π. ἀντὶ Πάσασθαι, ἀόρ. ἧς ἀπαρ. τοῦ Πατέομαι.
Πασσαῦλε (ὁι), ἐπῤῥ. = Πανσυδεί.
†Πασσαυλίζω, Μ. ἀσω, (Ἐπῤῥ.). Συναθροίζω τὸν λαὸν εἰς ἐκκλησίαν, = Ἀλιάζω, [ἐκ τοῦ
Πασσαυλὴ καὶ Πασσαύλιγξ, ἐπῤῥ. Π. Ἰων. = Πανσυδεί.
†Πασσαυρὶ(ρ)ι καὶ †Πασσάυριον ᾗ †Πασσυνιὰ, ἐπῤῥ. [πᾶς, συρια], = Πανσυδεί, ἀθρόον, πανοικί.
Πάσσω, Μ. πάσω (πθ. πρκ. Πέπασμαι). Πασῤῥίζω, πασπαλίζω· κουλκίζω· βαίνω· σκορπίζω. « Ἀλσὶ πάσσειν τὰ κρέα, « Ἀξ. » Πάσσε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις, « Ἀριστ. Σ., ἐκεντοῦσε ῥηχτὰ κλαδιὰ, (παρκεράζῃ πάσται, « Ακ. (ᾗ μσ.) » Σπορὰ καὶ κόνει τὰς κόμας πασάμενα, « Γῤῥ.
Πάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ. καὶ σπν.) τοῦ Παχύς.
Παστὰς [πάσσω ἢ παραστὰς], άδος (ἡ). οἴκημα ἢ δωμάτιον περίστυλον, στοά· (ἰωνίν.) κάμαρα, κοιτών (κυρ. νυμφικὸς), (ὄθεν) = Παστὸς· (συνκδχ.) γάμος. (ἰδιαιτ.) = Αἴθουσα, (Τυρκ.) χαγιάτι, (Δτν.) atrium. » Τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παχέας ὑπολάμπει, « Ξεν. » Ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐς παστάδας, ἐς ατέγας τε ἄλλας ἐκ τῶν παστάδων, « Ἡρ.
†Πασταλὴ (ἡ), Γλσ. [πᾶς, τέλος]. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἔτους.

Πασταῖος, α, ον, θετ. τοῦ Πάσσω.
†Πάστη (ἡ), εἶδος φαγητοῦ ἢ ζωμαρικοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πάστα, (Γαλλ.) pâté, [ἴδε Παστὸς].
†Παστιτσιγία (ἡ) καὶ
†Παστιτσιγίων (τὸ). παστοῦ (γάμου) συγκρότησις, (ἐν γέν.) γάμος.
Παστὸς [πάσσω], ἡ, ὀν. Κουκκισμένος, πασπαλισμένος ἢ θυμάμενος νὰ πασπαλισθῇ, ἁρμοδιος πρὸς τοῦτο. »Φάρμακον παστὸν, « Ἀρστρ. ||. (οὐσ.) Παστὸς (ἐνν. θάλαμος), ὁ κοιτὼν ἢ τὸ κρεββάτι τῶν νεονύμφων (διότι ἐστολίζετο μὲ πολυποίκιλα [ζωγραφισμὰ ἢ κεντητὰ, ἴδε Πασσω] παραπετάσματα). 2) δωμάτιον κινητὸν εἰς σχῆμα ναοῦ περιέχον τὸ εἴδωλον θεοῦ ἢ θεᾶς, (παρβλ.) Σηκός.
Παστοφορεῖον καὶ
Παστοφόριον (τὸ). φορεῖον περιέχον τὸν παστὸν (τὸ προσκυνητάριον) εἰδώλου. 2) ἁ πρὸ τοῦ ναοῦ οἰκίσκας τοῦ παστοφόρου, (ὄθεν 3) (Γῤῥ.) τὸ κατοικητήριον τοῦ ἐφημερεύοντος Λευίτου. « Ἀργυντες.. τῶν Λευϊτῶν ἐν τῷ παστοφορίῳ διατεταγμένοι εἰς ἐφημερίας, « Παραλειπ. (Α', 9, 33).
Παστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν παστὸν εἰδώλου, ἱερεὺς περιφέρων ἐντὸς παχοῦ (κινητοῦ ναοῦ) εἴδωλον. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. ὡς ἐφόρου τοῖς παστοῦ (τῶν γάμου).
Πάσχα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.], ἡ μεγάλη ἑορτὴ (Τουρκ. τὸ χαμουρσοῦζι) τῶν Ἑβρ., (Ἐκκλησ.) ἡ ἑορτὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ λαμπρά.
Πασχάζω, Μ. άσω. Ἐορτάζω τὰ πάσχα.
Πασχάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πάσχα, πασχαλινός.
Πασχητιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος (ἡ ἐπιθυμία) τοῦ πασχητιῶντος.
Πασχητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ πάσχω ὡς κίναιδος. « Πασχητιῶντα ἰδέσθαι πάθεα, « Κ'μ., τὰ πολλὰ καρυκευμένα, (ἄλλ.) Ἐπιθυμοῦντα.
Πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Β'. Ἔπαθον, πρκ. Πέπονθα καὶ πθ. Πεπάθημαι, μσ. ἀόρ. σπντ. Ἐπαθόμην). Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν· ἔγω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον αἴσθημα· δοκιμάζω (μοί συμβαίνει) τι κακὸν ἢ (μὲ προσδιορ.) καλὸν, (ἐν γεν.) πάθαίνω. (ἐπὶ σίχρ. ἐνν. ἀντιθ. τῷ Ἐνεργῶ), = Περιέχομαι (κατὰ δὲ κλν. φιλοσοφ. τῶν Στωϊκ.) λαμβάνω (ἀδιάφορος) τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, (ἐπμ.) φαντάζομαι (φρονῶ) οὕτως ἢ ἄλλως. (συνήθ. ἐπίῤῥ.) »Κακῶς πάσχω, « Ἀξ., εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν ἢ, μὲ κακομεταχειρίζεται τις. » Εὖ πάσχω, « Ἀξ., = Εὐεργετοῦμαι ἢ εὐπαθέω. « Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, « Θκ. » Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα, « Σοφ. « Οἱ πρᾶκα εὖ πεπονθότες, οὗτοι ᾖδέως ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ, « Ξεν. » Πάντες οἴδασιν ὅτι γῆ, εὖ πάσχουσα, εὖ ποιεῖ, « αὐτ. » Τὰ ζῶα ἐκ δυοῖν τούτοιν τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν, ἔκ τε τοῦ, ὅταν ἀπειθεῖν ἐπιχειρῶσι, κακῶς πάσχειν, καὶ ἐκ τοῦ, ὅταν πρυθύμως ὑπηρετῶσιν, εὖ πάσχειν, « αὐτ. (ᾗ γεν. πρεβετ.) »Ἐξ ἁμοῦ μὲν ἔπαθες εἰς φῶς παθεῖν, « Εὐρ. « Ἵνα ὧν ἐπαθον ὑπ' ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) « Τῶν αὐτοῦ κτεάνων ἐπασχέμεν, « Θγν., «πολλαὶ ὧδῖναι, ἰσχνότατ. δὲ μὲ αἰτ.) »Ὅσα' ἔρξεν ἐ', ἔπαθόν τε, « Ὀδ. Θ. « Οὐδ' εἴ μαλα πολλὰ πάθοι, « Ἰλ. Χ., προσπαθήσῃ. « Πτωμάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε ᾗ πέπονθα κἄτι πείσεμαι, « Εὐρ. » Ὅπερ αἱ πορ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἤδε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν. « Ἀρστ., λόγον ἔχουσι. « Πάσχει δ' αὐτὸ τοῦτο (τὸ ἕλκειν τὴν ἐμπόδα) καὶ τὸ κάρδαμα, « Ἀρστρ., τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς » Ἀγαθοῦ κυβερνήτου πάθος πάσχω, « Πλάτ. « Ὑπερ ὧν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, θκ. « Μηδαμῶς, μηδὲν ἀβούλητον ὑμεῖς πάθοιτε, « Δη., » Πάσχουσι δὲ ᾗ ἀγαθὸν οὐκ ὀλίγα, « Ἡρ., ἀπολαμβάνουσι. »Ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, « Ῥτρ., εἰς ὁποίαν ἀμαυρωτὴν ἢ χρηματικὴν ποινὴν νὰ καταδικασθῇ. (ζήσιστ. μετὰ τοῦ Τί; ἐν εἴδει ἀδημονίας ἢ ἀπορίας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.) « Πάντες ἀνῃρώτευν, τί πάθοι κακόν; « Θκρ. (ᾗ ἐλλ. τοῦ αὐτ.) « Ἅμοι ἐγὼ, τί πάθω; « Θκρ., τί νὰ γένω ἡ, τί θὰ γένω! ἡ, τί νὰ κάμω! (παρβλ. Μήκιστα). « Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅταν ὑπὸ φίλου βάζηται; « Συν., τί (ἠμποεῖ) νὰ κάμῃ; « Τί οὖν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πειοθῆναι δυναμένους; « Ἀξ. « Τί παθόντες χαίρουσι, πάντες κεκριμένοι ᾗ δυήλικες; « Ἰδ. Ω., « ἐπάθετε; τί σὰς ἐωνίσθη; « Ὅ,τι πλῶν σεωυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; « Ακ., (κοιν.) τί διάβολον ἔπαθες; τί σε φόνηκι! (παιδιὰ Μανθάνω). « Τί (» Τί χρῆμα πάσχεις; « Ἀρστρ., πῶς ᾽πάγουν αἱ ὑποθέσεις σου; τί κομνις; (καὶ κατ' εὐφημ.) « Εἴ τι πάθοιμι, « Ἀρστρ., ἂν πάθω τίποτε (βάπτευκταῖον), ἂν μοι συμβῇ θάνατος ᾗ. ἂν κακοπάθω. « Ἐὰν δέ τι ἡ νοῦς πασῃ ἀνήκεστον, « Δημ. (καὶ προσδ.) »Πάσχειν τι προς τε ᾗ τινά, « Ἀξ., διατίθεσθαι περιπαθῶς, (ἰδιαιτ. δὲ) ἐρωτεύεσθαι, λαμβάνειν συμπάθειαν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Πέπονθεν ὁπαιῶν πρὸς ἄκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὀκλὴν, καὶ γεὶρ πρὸς χηλὴν, « Ἀρστ., ἀναλογεῖ μὲ. (καὶ [κατὰ τὴν ἐκβ. τῶν Στωϊκ.) μὲ ἔννοιαν ἀναλδιὰ τοῦ ὅτι). « Παθεῖν ὅτι νυξὶ ἔμιτνε, « Ἀξρ., φαντάσου. « Εἰ πέπονθε, ὅτι ταῦτα οὐδὲν ἔστι πρὸς ἡμᾶς, « αὐτ., ὃν ἔχω τὴν ἰδίαν ὕτι, (παρβλ. καὶ Ἀποτάσσω). (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) « Πασχοντες, « Ἱππκρ., Κιβ., οἱ νοσοῦντες. « Τὰ πασχοντα ὀθτα. « Ἑωσφ., τὰ βεβλαμμένα μέρη. (παλ.) « Σώφρων ὁμῶς πάσχων. « Ἀρστ., ὁ ἀκατέσκεπτος (σωφρόνως) πάθους.
Παταγεῖον (τὸ). χρυσὸν σειρῆτι γυναικεῖ» φορέμματος, [ἐκ τοῦ
Παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πάταγον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κρότον), βυζῶ. » Παταγεῖ δὲ θάλασσα, κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ χαλάζαις, « Θκρ. » Ὁ κότταφος ἐν μὲν τῷ θέρει ἄδει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ, ᾗ θορυβώδες φθέγγεται, « Ἀρστ. » Καλὰ δὴ παταγεῖς, « φρσ., (κοιν.) τὸ 'πίτυγες! (ἄλλ. γρφ. » Καλὰ δὴ πάνυ' ἄγεις: »), (ἴδε Πλαταγέω).

Παταγὴ (ἡ), = Πάταγος.

Πατάγημα (τό). κρότος, πάταγος· (μτγν.) φλυαρία· (συνκδχ.) φλύαρος, (παρδλ. Κρόταλον).

Παταγητικός, ἡ, όν. Ὁ κάμνων πάταγον (κρότον), θορυβώδης.

Παταγμός (ὁ). τὸ πατάσσειν ἢ πατάσσεσθαι, κτύπημα (μὲ κρότον). » Στήθους —, « Νεῖλ. Ἐπις.

Παταγοδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μὲ κρότον (πάταγον).

Πάταγος (ὁ), [πατάσσω]. κρότος (κυρ. σωμάτων συγκρουομένων). » Ὀδόντων (» Ἀσπίδων) —, « Ὅμ. » Ὀνομάτων —, « Ακ.

Παταικίων, ωνος (ὁ). αἰσχρὸς ἢ πανοῦργος συκοφάντης ἢ, κλέπτης ἀναίσχυντος, (ἀπό τινος Ἀθην. περιφήμου διὰ τὴν ἀχρειοτητά του), [ἐκ τοῦ

Πάταικοι (οἱ). γελοιόμορφά τινα εἴδωλα τῶν Φοινίκων τὰ ὁπ. εἶχον στημένα εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων των, (ὅμοια μὲ τῶν Ἰνδ. καὶ Κιν. τὰς) pagodes.

Πατακτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ πατάσσειν ἐπιτήδειος.

Πατάκτρια (ἡ). ἡ πατάσσουσα (πλήττουσα).

Πατάνη (ἡ), = Βατάνη, πιάτον ἁπλωτόν, ἁπλᾶ, (Λτ.) patina.

Πατάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πάτανον (τό), = Πατάνη.

Πατάξ, ἐπιφών. Κωμ. ἐκ τοῦ-

Πατάσσω [ὀνμτπ.], Μ. ἄξω. Κτυπῶ (μὲ κρότον)· κτυπῶν τρυπῶ (πληγόνω)· (ἀμτβτ.) = Πάλλομαι. » Ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, « Πλ. »Ἐπάταξε βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρόν, « Ξεν. » Μέλιττα τῆς Κλειοῦς ἐπάταξε τὴν χεῖρα, « Ἀχ. Γάτ. (καὶ ἀμτβτ.) » Κραδίη οἱ ἐν στέρνοισι πατάσσει, « Ἰλ. Ν. (καὶ προθετ.) » Δογισμὸς εἰς μέσον παταξάτω τις, « Λθ., (κοιν.) ἄς πεταχθῇ.

‡Πάταγνον (τό), Γλσ. = Πέταχνον.

‡Πατέλλα [πίταλον;], ας (ἡ) καὶ

‡Πατέλλιον (τό). πιάτον ἁπλωτόν, σκαπέλι, (Ἰταλ.) **pistella**. » Εἰς πατέλλιον βαλὼν καὶ ἑψήσας, « Ἱππιατρ. (ὅθεν ἦ ὁ Πατελλοχάρων, ὄνομα κύριον παρὰ τῷ Ἀλκίφρ.).

Πατέομαι, Μ. πάσομαι (πρκ. Πέπασμαι), Π. Ἰων. τρώγω· γεύομαι. (μὲ αἰτ.) » Σπλάγχνα (» Νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην) ἐπάσσαντο, « Ὅμ., Ἡσ. » Κυάμους οὔτε τρώγουσι, οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἰχθύων δὲ οὔ σφι ἔξεστι πάσασθαι, « αὐτ. » Σίτου πασάμην, « Ἰλ. Ω.

Πατερίζω. Μ. ἰσω. Φωνάζω συχνὰ (ἐπανειλημμένως) πάτερ πάτερ.

Πατέριον (τό), ὑποκορ. (χωΐδευτ.) τοῦ Πατήρ.

Πατέω-ῶ [πάτος], Μ. ἠσω. Πατῶ, καταπατῶ (» Ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατεύμενοι, « Ἡρωδ.)· (μτφρ.) ἐξουθενῶ, καταφρονῶ· παραβαίνω (» Καὶ πάντα ταῦτα λαξ ὁρῶ πατούμενα, « Αἰσχλ. » Δεξιάν τε παραβὰς, ᾗ ὅρκους πατήσας, « . .)· (ἐνίοτε) ἔχω ἢ ἀποκτῶ ἕξιν (πριδὴν) εἴς τι (» Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς.. οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας, « Ἀρχφ. [ᾶθ.] » Δέξις πεπατημένη, « Φών., ἢ τετριμμένη, [Γαλλ.] **triviale**) ἴδε καὶ Πάτος. (μτγν.) εἰσβάλλω πουθενὰ ὡς κλέπτης ἢ ἐχθρός. (Π.) διατρίβω συνήθως, διάγω, κατοικῶ· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθ.) βαδίζω, ὑπάγω. » Πρὸς βωμὸν —, « Αἰσχλ.

Πάτημα (τό). τὸ πατηθὲν ἢ πατούμενον, λάσπη, κόπριον· (μτφρ.) πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος τοῦ οὐδενός, τιποτένιος. 2) (σπν.) ἡ πρᾶξις τοῦ πατεῖν, (κοιν.) πάτημα.

Πατὴρ (ἡ γεν. πατέρας-τρὸς, ἡ δοτ. πατρὶ, ἡ αἰτ. πατέρα, ἡ κλτ. πάτερ. πλθ. πατέρες, πατέρων καὶ Π. πατρῶν, πατράσι, πατέρας). Ὁ γεννήτωρ, ὁ πατέρας· (ἐν γέν.) πρωτουργὸς, πρωταίτιος. » Πατρὸς πατὴρ, « Ξεν., ὁ πάππος. » Βουλῆς πατὴρ, « Ἐπγρφ., ὁ (μονολεκτ.) Πατρόβουλος, (Λτν.) caput senatus. » Βασιλέως πατὴρ, « Βυζ., ὁ (μονολεκτ.) Βασιλεοπάτωρ. »Ὁ τῆς βίβλου πατὴρ, « Ἀθ., ὁ συγγραφεύς. (πλθ.) » Πατέρες, « Διόδ. κλπ., οἱ πρόγονοι, οἱ προπάτορες. » Ἐξ ἔτι πατρῶν, « Ὀδ. Θ, ἐκ προγόνων.

Πάτησις, εως (ἡ), καὶ

Πατημὼ (ὁ), Π. τὸ πατεῖν, πάτημα.

Πατητήριον (τό). τὸ πρᾶγμα ἐντὸς ἢ διὰ τοῦ ὁπ. πατοῦν σταφύλια κτλ.

Πατητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πατῶν σταφύλια κτλ.

Πατητὸς, ἡ, όν. Ὁ πατούμενος, ἐπιδεκτικὸς πατήματος. » Φοίνιξ—, « Γαλ. » Ληνὸς—, « Γρφ., τὸ πατητήριον, (ἀλλ' ἴσως τοῦτο εἶνε, πιθανώτερον) » Πατητὸν ληνοῦ, « δηλ. γλεῦκος).

‡Πάτνη (ἡ), = Φάτνη.

†Πάτνωμα (τό), = Φάτνωμα.

Πάτος (ὁ). ἡ πεπατημένη ὁδὸς, δρόμος. » Ἔξω πάτου ὀνόματα, « Ακ., τὰ γλωσσηματικὰ ᾗ σπάνια, (ἐπρ.) μὴ τετριμμένα. 2) Π. λάσπη, κόπρια, κόπρος. » Πάτον στρουθοῦ κατοικάδος, « Νίκ. (καὶ μτγν.) » Πηλὸν Ὀδυσσείην ᾗ πάτον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βάτον) Ἰλιάδα, « Ἐπγρ.

Πάτος, εος-ους (τό), σπν. ἀντὶ Πέπλος (ποδήρης;). » Ἥρης—, « Καλλ.

Πάτρα (ἡ), = Πατρὶς. » Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, « Ἰλ. Μ. 2) γενεὰ, οἰκογένεια, = Πατριά. » Ἀμφοτέροισιν (τῷ Διΐ καὶ τῷ Ποσειδῶνι) ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη, « Ἰλ. Ν.

Πατραγαθία (ἡ). ἀνδραγαθία τοῦ πατρὸς ἢ τῶν προγόνων τινος.

Πατραδελφεὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Πατράδελφος.

Πατραδέλφη (ἡ). ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς, ἢ πρὸς πατρὸς θεία.

Πατραδελφία (ἡ). συγγένεια μεταξὺ ἢ ἐξ αἰτίας πατραδέλφων, ἐξαδελφάτον.

Πατράδελφος (ὁ). ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ πρὸς πατρὸς θεῖος.

Πάτραθε, ἐπιρ. Δ. ἀντὶ Πάτρηθεν.

Πατραλοία (ἡ), θηλ. σπν. τοῦ-

Πατραλοίας καὶ Πατραλῴας [πατὴρ, ἁλοάω], ου ἢ α (ὁ). ὁ δέρνων (ξυλοκοπῶν τὸν πατέρα του· πατροκτόνος.

Πάτραρχος (ὁ). ἄρχων τῆς πάτρης (τῆς πατριᾶς), ὑεδς ἐφέτιος.

Πατρεπωνυμία (ἡ). ἡ τοῦ πατρὸς ἢ πρὸς πατρὸς ἐπωνυμία.

Πάτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πάτρα.

Πάτρηθε(θεν), ἐπιρ. Π. ἐκ τῆς πατρίδος ἢ τῆς πατριᾶς (τῆς οἰκογενείας).

Πατριά (ἡ), [πατὴρ]. ἡ πρὸς πατρὸς γενεὰ, καταγωγή. » Ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τὴν Κύρου, « Ἡρ. 2) ρητορικολογι. 3) (συνήθ.) φυλὴ, φατρία, οἱ δὲ τῶν Βαβυλωνίων πατριαὶ εἰσιν αὐτοῖς, « Λξ, τὸ ἔχουν (τὸ σῶμα θίζουν) ἐκ παραδόσεως. (ᾗ συγγενὴς ἀνήγεμονίαν ἐπιδείξειε πατριωτῶν Ἰσκρ.

Πατρὶς, (ἴδος (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Πάτρις (ὅθεν συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ γῆ) τόπος εἰς τὸν ὁπ. ἐγεννήθη τις, ἢ ἀνατρίδα. » Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἡ πράττῃ τις εὖ, « Ἀρχφ.

Πατρῖος, ἐπίρ. Κατὰ προπατορικὴν συνήθειαν, πατροπαραδότως.

Πατριώτης [πάτριος], ου (ὁ). ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πατρίδος, συντοπίτης, συμπολίτης, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσι, πλθ. « Ἵππους, οἱ ἂν ἄριστοι ὦσιν οὐχ οἱ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε, « Ξεν.

Πατριωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πατριώτην, πατριώτου ἴδιος· ζηλωτὴς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν συμπατριωτῶν του.

Πατριᾶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πατριώτης. » Ἠ, « Εὐρ., ἡ πατρίς. » Στολῇ—, « Δκ., ἡ τῆς πατρίδος.

Πατρίδουλος (ὁ), ἴδε Πατήρ.

Πατρογένειος, Π. ἀντὶ

Πατρογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος ἐκ πατέρων, συγγενὴς πρὸς πατρός. 2) = Πατρῷος. » Θεοί—, » Σοφ., οἱ τῆς πατρίδος (κατ' ἄλλ. ἰσφαλμ. ἀντὶ Προγονικοί).

Πατρογέννητος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πατρός.

Πατροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, μαθητὴς τοῦ πατρός του.

Πατροδόοτος καὶ

Πατροδώρητος (ὁ, ἡ), ὅστις εἶνε πατρικὸν δῶρον.

Πατρόθεν, ἐπίρ. Πρὸς πατρός.

Πατρόθεος (ὁ), = Θεοπάτωρ.

Πατροκασιγνήτη (ἡ), θηλ. τοῦ

Πατροκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Πατράδελφος.

Πατροκλίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς κινούμενος (πηγάζων, προερχόμενος).

Πατροκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιποιούμενος (γηροκομῶν) τὸν πατέρα του.

Πατροκτονέω-ῶ, Μ. ἠσω. Γίνομαι πατροκτόνος.

Πατροκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ πατροκτόνου.

Πατροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας τὸν πατέρα του· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του.

Πατρολέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πατροκτόνος.

Πατρομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν τὸν πατέρα του.

Πατρομήτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς μητρὸς, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. (θηλ.) ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς, ἡ πρὸς πατρὸς μάμμη.

‡Πατρομίμητος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. μόνον τὸ ἐπίρ.) μιμητῶς. Ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ πατρός του.

Πατρομύστης, ου (ὁ). πατὴρ τῶν μυστῶν (τῶν μεμυημένων), (τέλος τιμῆς παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς διδόμενος εἰς τὸν πρῶτον τῆς ἑτειρείας τῶν μουσικῶν τοῦ Βάκχου).

Πατρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Διοικοῦμαι πατρικῶς (καθὼς ἡ οἰκογένεια τοῦ οἰκοδεσπότου)· διοικοῦμαι κατὰ τὰ πάτρια (μὲ νόμους πατροπαραδότους).

Πατρονομία (ἡ). ἡ πατρονομικὴ διοίκησις· (εἰς τὴν Σπάρτ.) τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρονόμου.

Πατρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατρονόμον ἢ τὴν πατρονομίαν.

Πατρονομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πατρονομίαν, ἐν εἴδει πατρονομίας.

Πατρονόμος (ὁ, ἡ), [πατὴρ, νέμω]. ὁ διοικῶν πατρικῶς (μὲ πατρικὴν [οἰκοδεσποτικὴν] ἐξουσίαν). ||. (οὐσ.) Πατρονόμοι, (ὡνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ βουλευταί, οἱ πατρίκιοι, (παρδλ. Παιδονόμος).

Πατροπαράδοτος (ὁ, ἡ). τὸ ὁ= παρδεδό τις κατὰ παράδοσιν ὑπὸ τοῦ πατρός, ἢ τῶν προγόνων του.

Πατροπαραδότως, ἐπίρ. Κατὰ παράδοσιν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

Πατροπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πατρός, ὁ πρὸς πατρὸς πάππος.

‡Πατροπόθητος (ὁ, ἡ). ποθητὸς (ἀγαπητὸς) τῷ πατρὶ αὐτοῦ, (ὅθεν:

Πατροποθήτως, ἐπίρ. Μὲ πατρὸς (πατρικὸν) πόθον.

Πατροποιέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Εἰμαι ποιοῦμαι ἐμαυτῷ πατέρα, υἱοθετῶ ἐμαυτὸν τινί.

Πατρόπολις, εως (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Μητρόπολις.

‡Πατροπρόβλητος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς προβαλλόμενος (ἐκπορευόμενος), (ὅθεν:

‡Πατροπροβλήτως, ἐπίρ. Ἐκ προβολῆς τοῦ πατρός.

†Πατρορράϊστης [πατὴρ, ραίω], ου (ὁ), = Πατραλοίας, Πατροκτόνος.

Πατροστερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερηθεὶς τὸν πατέρα του, ὀρφανὸς (ἀπὸ πατρός).

Πατρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πατρός. 2) (Βυζ.) προσφώνησις τιμητικὴ πρὸς πατέρα.

Πατροτύπτης, ου (ὁ). ὁ τύπτων τὸν πατέρα του, πατραλοίας.

Πατροτυψία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ πατροτύπτου.

Πατροῦχος (ὁ, ἡ), [πατὴρ, ἔχω]. ὁ κληρονομήσας ὅλην τὴν πατρικὴν του περιουσίαν, μόνος κληρονόμος τοῦ πατρός του, (θηλ.) = Ἐπίκληρος.

Πατροφαὴς καὶ Πατροφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς ὡς φῶς ἐκλάμψας.

Πατροφίλα (Δ. ἀντὶ) Πατροφίλη (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα τὸν πατέρα της.

Πατροφονεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Πατροφόνος.

Πατροφονία (ἡ), = Πατροκτονία.

Πατροφόνος (ὁ, ἡ), = Πατροκτόνος.

Πατροφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πατροφόνος.

Πατρόφωτος (ὁ, ἡ), Π. = Πατροφαής.

Πατρωὰς καὶ ‡Πατρωὸς (ὁ), = Πατρῷος.

Πατρώζω, Μ. ὠσω. Μιμοῦμαι ἢ Ὁμοιάζω τὸν πατέρα μου.

Πατρῳῶος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πατρῷος.

†Πάτρων, ωνος (ὁ). (εἷς τοὺς Ῥωμ.) ὁ ποτὲ αὐθέντης τοῦ ἀπελευθέρου δούλου· (Νμ.) συνήγορος· (ἐν γέν.) προστάτης.

†Πατρωνεύω, Μ. εὐσω. Προστατεύω τινὰ ὡς πάτρων.

Πατρωνία (ἡ). ἡ ὑπὸ τοῦ πάτρωνος χορηγουμένη προστασία.

†Πατρωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων «εἰς πάτρωνα, πάτρωνος ἴδιος.

Πατρωνυμέω-ῶ, Μ. ἠσω. Παρωνυμοῦμαι ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός μου, ἔχω (ὀνομάζομαι μὲ) πατρωνυμικὸν ὄνομα.

Πατρωνυμία (ἡ). ἡ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς παρωνυμία.

Πατρωνυμικὸς, ἡ, όν. Σχηματισμένος διὰ πατρωνυμίας.

Πατρωνυμικῶς, ἐπίρ. Διὰ πατρωνυμικοῦ ὀνόματος, κατὰ πατρωνυμίαν.

Πατρωνύμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πατρωνυμικός· (μὲ δοτ.) σχετισμένος μεγά τινος.

διὰ πατρωνυμίας, (θηλ.) συγγενὴς πατρόθεν.

Πατρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς παρωνυμούμενος.

Πατρῷος, α ἢ ος, ον, = Πάτριος, πατρικὸς ἢ προπατορικὸς (κυρ. κατὰ κληρονομίαν). » Ἀθηναίοις πατρῷος Ἀπόλλων ἐστί, « Δμ., ἀνέκαθεν πατροπαραδότως λατρευόμενος. » Πατρῷον αὐτῷ τὸ δεδίεσθαι, « αὐτ., τὸ ἔχει κατὰ κληρονομιὰν. (συνήθ.) » Τὰ πατρῷα (ἀνν. χρήματα ἢ κτήματα), « Λξ, ἢ πατρικὴ περιουσία.

Πατριὸς (ὁ). ὁ ἀνὴρ τῆς μητρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ τέκνα τοῦ πρώτου ἀνδρός), (κοιν.) μητριός.

Πάτρως, πάτρωος καὶ πάτρω (ὁ), (ἡ δοτ. Πάτρῳ, ἡ αἰτ. Πάτρων). ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος ἢ πάππος ἢ (ἐν γέν.) συγγενής.

Πατταλεύω, Μ. εὐσω, Ἀττ. ἀντὶ Παταλεύω.

Παττάλιας, ου (ὁ). ἔλαφος τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἄρχισαν ἤδη νὰ χωρίζωνται εἰς κλαδιὰ (εἷς εἶδος πατεάλου), (παρδλ. Σπαθίνης).

Πάτταλος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πάσσαλος.

Πάττω, Ἀττ. ἀντὶ Πάσσω.

Παύεσκον, Π. ἀντὶ Ἔπαυον, παρτ. καὶ

Παυθὴν, Π. ἀντὶ Ἐπαύσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Παύω.

Παῦλα, ης (ἡ), = Παῦσις, τέλος.

†Παῦλος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Παῦρος, μικρός· κοντός.

Παυράκις, ἐπίρ. Π. [παῦρος]. σπανίως, ὀλιγάκις.

Παυρὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παύρη, θηλ. τοῦ Παῦρος.

Παυρίδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Παῦρος. ||. (τὸ οὐδ.) Παυρίδιον, ἐπίρ. ἀντὶ Παῦρον, ὀλίγον.

Παυροεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀλιγόλογος (λαλῶν) ὀλίγα, βραχυλόγος. [ἔπος καὶ

Παῦρος, α, ον, Π. [φαῦλος]. μικρὸς· ὀλίγος, ὀλιγάριθμος· (ἐπὶ χρόν.) συντομος. » Ἰχθύες ἄμμια παῦρα ἅπλετοι, « Ἀπλλν. » Ἀγόρευε παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, « Ἰλ. Γ. (καὶ συγκρ.) »Μίσγονται παυράτερα πλεόνεσσιν, « Ἰλ. Ν. » Ἄλλοτε πολλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα, « Θγν. ||. (τὸ οὐδ.) Παῦρον καὶ (πλθ.) Π. ὦρα, ἐπίρ. Μικρὸν, ὀλίγον τι.

Παυσάμενος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὸν ἄνεμον.

Παυσίκακος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων, τὰ κακά.

Παυσικάπη (ἡ). [παύω, κάπη]. καλαθοειδές τι πλεκτὸν τὸ ὁπ. ἔβαλλον εἰς τὸ στόμα τῶν ἁλεθόντων ζώων ἢ καλῶν ἕνα μὴ τρώγωσι τὰ ἔλφιτα.

Παυσίλυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (διασκεδάζων ἢ καταπραΰνων) τὴν λύπην.

Παυσίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Παυσιμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὰς μερίμνας.

Παυσίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (θεραπεύων τὰς νόσους.

Παυσινύσταλπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων τὴν νύσταν (ἀποδιώκων τὸν ὕπνον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πανσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς πόνους ἢ τὸν κόπον.

Παῦσις, εως (ἡ). τὸ παύειν ἢ παύεσθαι, τέλος ἢ διακοπὴ πράξεως, κατάπαυσις· ἀνακούφισις.

Παυστέος, α, ον, θετ. τοῦ Παύω.

Παυστὴρ (ὁ), ὁ παύων (καταπαύων, καταπραΰνων) τι. (μὲ γεν.) » Νόσου—, « Σοφ.

Παυστήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Παυστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παύειν.

Παυσώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων τὰς ὀδύνας (καταπραΰνων ἢ θεραπεύων τοὺς πόνους).

Παυσωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Παῦσις.

Παύω, Μ. παύσω καὶ (μσ.) παύσομαι καὶ (εὐχρηστότ.) πεπαύσομαι (πθ. ἡμα. πρκ. Πέπαυμαι καὶ ἀόρ. Ἐπαύθην καὶ Ἰων. Ἐπαύθην καὶ τὸ θετ. Παυστέον). Κάμνω νὰ παύσῃ τις ἢ τι· τελειόνω· καταπραΰνω· (μα. ἢ πθ. καὶ ἀμτβτ.) τραβῶ χέρι ἀπό· ἡσυχάζω· (ἐπὶ ἀνέμ. κτλ.) καταπέφτω. » Ἵνα παύσωμεν ἄνδρα, ὃς νῦν κρατεῖ, « Ἰλ. Φ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Παύσειν χεῖρας πολέμου, « Ἰλ. Φ. » Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, « Ἰλ. Δ. » Ἦν μή σε παύσῃ τῆς Ὕβρεως, « Ἀρχφ. » Οὓς δ' ἂν εὕροι τῶν ἀρχόντων καταμελοῦντας ἢ κατακερδαίνοντας, τούτους παύων τῆς ἀρχῆς, ἄλλους καθίστησι, « Ξεν. » Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται, « αὐτ. » Δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγρῆς, ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι, « Πλάτ. (καὶ μετὰ τῆς προθ.) » Παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, « Σοφ. (καὶ μτχ.) » Παύσω σε λαλοῦντα, « Λξ. (καὶ ἀπαρ.) » Ἐμὲ ἔπαυσας μάχεσθαι, « Ἰλ. Α. » Θνητοὺς ἔπαυσε μὴ προδέρκεσθαι μόρον, « Αἰσχλ. (καὶ μετὰ τοῦ Μή) » Παύσας ὑμᾶς μὴ ἐξαπατᾶσθαι, « Ἀρχφ. (καὶ ἀμτβτ ἢ ἑλλ. μὲ γεν.) » Καθῆσαν καὶ παῦσαν ἀέθλων, « Ὀδ. Δ. » Παῦε μάχης, « Ἡσ. » Παῦε, παῦε τοῦ λόγου, « Ἀρχφ. » Παῦε, παῦε, μὴ βόα, « αὐτ. » Παῦε τῶν παφλασμάτων, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Παῦ' ἐς κύρακας, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Τοσαῦτα εἰπών, ἐπέπαυτο, « Ἡρ. » Ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο, « Ὀδ. Μ. » Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, ᾗ τὸ κῦμα ἔστρωτο, « Ἡρ. » Φλοξ παύσατο, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Παύθη χόλου, « Ἡσ. » Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. (καὶ μτχ.) » Παύσασθ' ἀνάνυτα κωτίλλοισαι, « αὐτ. » Ζέφυρος ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, « Ὀδ. Μ.

Παφλάζω [φλάζω], Μ. άσω. Βράζω, χοχλακίζω· (μτφρ.) βράζω ἀπὸ θυμόν· ὁμιλῶ ἀδιάρρωτα· φλυαρῶ, μεγαλησυρῶ. » Κύματα παφλάζοντα, « Ἰλ. Ν. » Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι, « (Ἐῦδ. παρ') Ἀθ. » Ὅσοι τῇ φωνῇ παφλάζουσι, « Ἱππκρ. (τὸ ὑπ. ἐξηγεῖ σαφέστερον ὁ Ἀρετ.) » Ἅμαξα (τὰ χείλη) ξυμπεσόντα παφλάζει, « (μεταφορικώτ.) » Ἀνὴρ παφλάζει· ὑφελκτέον τι τῶν ξύλων, « Ἀρχφ.

Πάφλασμα (τὸ). χοχλάκισμα· (μτφρ.) μεγάλα λόγια, ἀλαζονεύματα.

Πάχετος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παχύς. » Θάμνος.. ἐλαίης.. πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, « Ἰλ. Ψ.

Πάχετος (τό), Π. ἀντὶ Πάχος. » Τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύτροπον, « Ὀππ.

Παχέως (τὸ συγκρ. Παχύτερον), ἐπίρ. Παχειὰ, χονδρά. » Παχέως διαιτᾶσθαι, « Φλεγ. (καὶ συγκρ.) » Παχύτερον ἔχω τῆς ἀκοῆς, « Ἰλ., = Βαρυηκοέω.

Πάχθην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐπήχθην, πθ. ὅρ. τοῦ Πήγνυμι.

Πάχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Παχίων, ονος, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Παχύς.

Πάχνη (ἡ), [πήγνυμι]. ἡ παγωμένη δρόσος, (κοιν.) πάχνη· (Π.) φρίκη, τρόμος, ἡ θλῖψις.

Παχνήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) πάχνη.

Παχνίζω, Μ. ἰσω. (κυρ. τρπρσ.) Ῥίπτει πάχνη, πέφτει πάχνη.

Παχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πάχνη (» Χρὴ νίτρον.. διὰ κοσκίνου πάσσειν, ὡς δοκεῖν αὐτὴν πεπαχνῶσθαι, « Γεωπον.)· (ἐν γέν.) πήζω· πυκνόνω (» Παχνουμένου τοῦ πνεύματος, « Πλ.)· (μτφρ.) θλίβω, ἢ τρομάζω. » Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ παχνοῦται, « Ἰλ. Ρ.

Παχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ σκεπασμένος ἀπὸ πάχνην.

Πάχος, εος-ους (τό). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παχέος, χόνδρος. « Πάχος δὲ τὸ χαλκῆϊον τοῦτό ἐστι δακτύλων ἕξ, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, « Θκ.

Παχύαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (πυκνὸν) αἷμα.

Παχυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) δάκτυλα.

Παχύδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (φουντωτὰ) δένδρα.

Παχυδερμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω χονδρὸν δέρμα, εἶμαι παχύδερμος.

Παχυδερμία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Παχύδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) δέρμα, χονδρόπετσος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) νωθρὸς, εὐήθης, ἀναίσθητος.

Παχύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χονδρὰς ἢ πυκνὰς τρίχας (πηκτόν, φουντωτόν μαλλί).

Παχυκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) καλάμι.

Παχυκάρδιος (ὁ, ἡ), = Βαρυκάρδιος.

Παχύκαυλος (ὁ, ἡ), = Παχυκάλαμος.

Παχύκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖας κνήμας (χονδρὰς ἀντζαις).

Παχύλος, ἡ, όν. Ἀρκετὰ παχὺς (χονδρὸς), κλίνων μᾶλλον εἰς τὸ παχύτερον (κυρ. καὶ μτφρ.).

Παχυλῶς, ἐπίρ. Μὲ παχυλὸν τρόπον, ὄχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, (Γαλλ.) grossièrement.

Παχυμέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παχυμεροῦς.

Παχυμερὴς, ές (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ χονδρὰ (παχέα) μόρια, χονδρός· (συνκδχ.) ἀκατέργαστος.

Παχυμερῶς, ἐπίρ. = Παχυλῶς.

Παχυνευρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω παχέα (χονδρὰ ἢ σκληρὰ) νεῦρα, πρέπει ἢ σκληρύνονται (πιάνονται) τὰ νεῦρα μου.

Παχυνέφελος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ καπνίλης πριξεινούμενος. » Ἀχλὺς—, « Μανασσ.

Παχύνους-ους (ὁ, ἡ). παχὺς εἰς τὸν νοῦν, βραδύφρων.

Πάχυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παχύνους.

Πάχυνσις, εως (ἡ). τὸ παχύνειν ἢ παχύνεσθαι.

Παχυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παχύνειν.

Παχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπάχυμαι). Κάμνω τι νὰ γένῃ παχὺ (χονδρόν)· χαίνω· (μτφρ.) ἀμβλύνω. » Τὸν— —, « Φλεγ. » Ἐπαχύνθη ἡ καρδία λαοῦ τούτου, « Γρφ.

Παχύπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδροὺς) πόδας.

Παχύῤῥαβδος (ὁ, ἡ), = Παχύῤῥαβδος.

Παχύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖας (χονδρὰς) ῥίζας.

Παχύῤῥὶν, ινος (ὁ, ἡ), = Παχύμυς.

Παχύῤῥυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν (χονδρὸν) ῥύγχος, (κωμ.) = Παχύρις.

Παχὺς [πήγνυμι], ἐος (εῖα, ύ), (συγκρ. Παχύτερος, -ύτατος καὶ [ἀνμλ.] Πάσσων, Πάχιστος). Χονδρός· (ἀπὸ πράγμ.) πυκνός, ὡμματώδης· (ἀπὸ λιπαρός· (μτφ.) πλούσιος· στατος· (συνκδχ.) νωθρὸς, εὐήθης, βρονέφαλος. » Ὡς τε τὰς παχείας καὶ οὐ λεπτοῖ οὐδὲ ξεστὰς ἀρ. » Ἐῤῥάξατο χειρὶ παχείῃ, « σπιδαρᾷ. » Παχεῖα δραχμὴ, « Δίγιναία, (ὡς μείζων τῆς Ἀττ γὰρ ἴσχυεν ὀβολούς). ‖ (τὸ καὶ πλθ.) Παχέα, ἐπίρ. » Παχέα κρώζειν, « Ἀρ., (τραχεῖαν) φωνήν.

Πάχυς, υος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πῆχυς.

Παχύσαρκος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων παχεῖς καὶ, παχὺς, πολύσαρκος.

Παχυσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χονδρὰ) σκέλη, παχύποους.

Παχυσμὸς (ὁ), = Πάχυνσις.

Παχυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ χὺ στόμα (μὲ χονδρὴν, ἀχρεῖαν ρὰν), (Γαλλ. d'une bouche épaisse) (ὅθεν κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ στομέω.

Παχυστομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρκτ. τοῦ ἐπμ.

Παχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ στόμα (μὲ σκληρὰν [χονδρὴν] ρὰν), (ὅθεν κατά τινας ἀφ Τραχύστομος. 2) (μτφ.) ὁ ἔχων δρὸν στόμα (χεῖλος). » Κώδων— ἀδρὸν στόμα, « Ἀρχφ.

Παχύσχοινος (ὁ, ἡ), καμωμένος ἀπὸ δρὸν (παχὺ) σχοινί.

Παχύτης (ἡ). χόνδρος, πάχος· (συνκδχ.) νωθρότης, εὐήθεια.

Παχυτραχήλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν χήλον, χονδρολαίμης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ς, ἡ), = Παχύθριξ.
ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν φλοιόν, δος.
νος (ὁ, ἡ). παχὺς τὸν νοῦν), παχυκάρδιος.
ς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονν) φύλλα.
(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προφερόμεεῖαν (χονδρὴν) φωνήν.
, ος καὶ
(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χον-
).
καὶ
(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν (πηκτὸν ν) χυλὸν (χυμόν).
(ὁ). Λακων. ἀντὶ Παῖς=Πηός.
Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετά.
ἀντὶ Πεδᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὁρς. καὶ
ν, Π. ἀντὶ Ἐπίδων, παρτ. τοῦ
ας (ὁ, ἀ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάμετά, ἀγρίω], πιασμένος ἐν ᾧ
, Μ. ὁρσω, Αἰολ. ἀντὶ Μεταίρω.
ιος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Μεταίχ-
ος ἡ (ὀρθότ.) Πεδάμερος (ὁ, ἁ), ἀντὶ Μεθήμερος ἢ Μεθημέριος, διορθ. Πεδάορος).
(ῶ, Μ. αμειψῶ, Αἰολ. ἀντὶ Μεω.
[πέδον]. ἡ, ὁν. Χαμηλός, πρόσ-
ος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μέτοικος.
ος (ὁ, ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Μετήορος.
ις (ὁ, ἁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάρ-
έω=ῶ, Μ. ἀσω, Δ. ἀντὶ ΜεθαρμόΚελόλουν δὲ (οἱ Πυθαγόρειοι) τὸ εῖν πεδαρτᾶν (κατὰ διορθ. ἀντὶ ρτᾶν). « Ἰάμβλ.
ζω, Μ. αξῶ, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ υγάζω.
ρος (ὁ, ἁ), Αἰολ. = Πεδάορος.
ρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. Π. ἀντὶ ρων, ἀστύχαστος, ὑστερόβουλος, ον Πίνδ. διορθ. Πεδ' ἀφράνων).
ῶ, Μ. ἡσω. Δένω μὲ πέδας, βάλ- τὰ ζεσμά. (Γαλλ.) garotter.) κρατῶ ἀκίνητον, ἐμποδίζω. ηας γυῖα, « Ἰλ. Ν. « Νῆα πέδησ' υτιρ, « Ὀδ. Ν. (καὶ μτφ.) « Ἵππος έδησεν, « Ὀδ. Ψ. (καὶ γεν. προ- ατρίδος αἴης, « Ὀδ. Ψ. (ᾗ μτφορ.) ιφ πεδᾶται, « Πίνδ.
ωριστής, οῦ (ὁ), ἀντὶ Μετεωριςής. πος—, « Γλσ. ὁ σηκονόμενος εἰς ινὰ ποδάρια.
ός, ἡ, ὁν, = Πεδινός.
χομαι, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετέρ-
ω, Αἰολ. ἀντὶ Μετέχω.
ῶ, Μ. ἡσω, Ἰων. ἀντὶ Πεδάω.
ἡ). [πέζα]. δεσμὸς τῶν ποδῶν (κυρ. ππων), πεδίκλον, (Τουρκ.) παίδάν- 2, εἶδος ἱππασίας, (Γαλλ.) à la ημαι, (ἴδε Μεν. Ἱππ. Ζ', 13, 14).
γος (ὁ, ἡ), Π Αἰολ. ἀντὶ Μετήορος.

Πεδητὴς [πεδάω], οῦ (ὁ), ὁ δεσμεύων (ἐν πέδαις), πεδικλονων, ἐμποδίζων.
Πεδήτης, ου (ὁ). δεδεμένος ἐν πέδαις, αἰχμάλωτος, δέσμιος.
Πεδιαῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς πεδιάδα, χαμπήσιος.
Πεδιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντιθέμενον τὸ) ἐπίπεδον. « Πεδιακὴ (κατὰ διορθ. ἀντὶ Πεδικὴ) μέτρησις, « Στρβ., ἡ καταμέτρησις τοῦ ἐδάφους, (Γαλλ.) arpentage. 2) (ἁμφ.) ἀντὶ Πεδινός.
Πεδιάς [πέδον], άδος (ἡ), (ἐπιθ.) = Πεδινή, ὁμαλή· (ὅθεν συνήθ. ἐνν. γῆ ἢ χώρα) ἑσωμα, κάμπος. « Λόγχη—,« Σοφ., μάχη συγκροτουμένη εἰς πεδιάδα, (Γαλλ.) en rase campagne.
Πεδιάσιμος καὶ
Πεδιάσιος (ὁ, ἡ), = Πεδιαῖος.
Πεδιεινός, ἡ, όν, = Πεδινός.
Πεδιεύς, έως (ὁ). κάτοικος πεδιάδος.
Πεδιήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης πεδιάδων, ὅλος πεδιάς.
Πεδικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεδιακός.
Πέδιλον (τὸ). [πέδη ; ἢ πέζα]. παπούτσι τὸ ὁποῖον δένεται, ταιρουχικὸ ὑπόδημα. « Πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα, « Ἡρ. 2) Π. ἦχος, (θθ. μτνμ.) ῥυθμὸς, μέλος. « Δωρίῳ φωνὰν ἁρμόξαι πεδίλῳ, « Πίνδ. 3) = Πέδη, πέδικλον, (καθ' ἣν σημασ. ἐξηγ. πιθαν. τὰ Καλοπέδιλα τοῦ Θκρ. ΚΕ', 103).
Πεδινὸς [πεδίον], ἡ, όν. Ἴσιος (Ὁμαλὸς) ὡς ἂν κάμπος, ἐπίπεδος. « Τὴν ἀγορὰν πεδινὴν κατεσκεύασε, « Δ. Κάσ. 2) = Πεδιαῖος, καμπήσιος. « Τῶν δοράτων τὰ μὲν ἔλεια καὶ τὰ πεδινὰ χείρω, τὰ δὲ ὄρεια κρείττω, « Συν.
Πεδιόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ πεδίου (τῆς πεδιάδος).
Πέδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέδη.
Πεδίον (τὸ), [πέδον]. πεδιάς, ἴσωμα, ἐπίπεδον. 2) (μτνμ.) τὸ μετατάρσιον τοῦ ποδός.
Πεδιόνδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ πεδίον.
Πεδιονόμος (ὁ, ἡ), Π. [πεδίον, νίμω]. ὁ κατοικῶν εἰς πεδιάδα ἢ εἰς τὰς πεδιάδας (εἰς τοὺς κάμπους), χωρικός.
Πεδιοπλόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηγῶν εἰς τὴν πεδιάδα ἀπὸ τὰς ὁπλὰς τῶν ἵππων. « Βοὴ—, « Αἰσχ. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπεδείχθη ἐσφαλμένον, ἴδε Ἐλεδεμνάς).
Πεδιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεδιάδας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Στερνοῦχος).
Πεδιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἴσος, ὁμαλὸς ὡς ἂν) πεδιάδα.
Πεδοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Δ. [πέδον, βαίνω]. ὁ περιπατῶν ἐπὶ τῆς γῆς, χερσαῖος.
Πεδόβροχος (ὁ). βρόχος δεσμεύων [πέδη].
Πεδόεις, εσσα, εν, Π. [πέδον]. χαμηλός, πρόσγειος.
Πεδόθεν, ἐπίρ. Π. [πέδον]. ἀπὸ τῆς γῆς, χαμόθεν. 2) (συνεκδ.) ἀπὸ τὰ θεμέλια (μτνμ.) ἀπ' ἀρχῆς.
Πέδοι καὶ Πεδοῖ, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς.
Πεδοικέω, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετοικέω.
Πέδοικος (ὁ, ἁ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μέτοικος.

Πεδοκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ κοιμώμενος κατὰ γῆς, [κοίτη καὶ
Πέδον (τὸ). [συγγ. τῷ Ποῦς, Πέζα]. τὸ ἔδαφος τῆς γῆς· (Π.) χώρα, κατοικία.
Πέδονδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω.
Πεδόσε, ἐπίρ. Π. = Πέδονδε.
Πεδοσκαφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκάπτων τὴν γῆν. « Μάχελλα—,« Νμ., (παρβλ. Πεδοτρεφής).
Πεδοστιβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, στείβω]. ὁ πατῶν τὴν γῆν, πεζός· χερσαῖος· ἕρπων ἢ ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς. « Εὐδομεν πεδοστιβεῖς, « Εὐρ.
Πεδοτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τὴν γῆν. « Γῆωρ—, « Νόν., (παρβλ. Πεδοσκαφής).
Πεδοτριβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, τρίβω], = Πεδοστιβής, πεζος. 2) (πθ.) τριβόμενος ἢ τριμμένος κατὰ γῆς. « Ψηφὶς—,« Γργ.
Πεδότριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Κωμ. [πέδη, τρίβω]. ὁ ἔχων πάντοτε σχεδὸν τὰ σίδηρα εἰς τοὺς πόδας, ἀχρεῖος.
Πεδόωρος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Μετέωρος.
Πέδων, ωνος (ὁ). δοῦλος ἀχρεῖος τὸν ὁποῖον συχνὰ εἰς τὰς πέδας (εἰς τὰ σίδηρα).
Πεδωριατὰς, ᾶ (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μετεωριστὴς, φρυαγματίας, ὑπερήφανος, (ἴδε ᾗ †Πεδαωριατής).
Πεδωρύχος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων τὴν γῆν.
Πέζα [ποῦς], ης (ἡ), τὸ ὑποκάτω (τὸ ἄλλ. πέλμα) τοῦ ποδός, (κατ' ἐκτ.) ὁ ποῦς. 2) (μτνμ.) ἡ ἄκρα ὁποιασδήποτε πράγμ., (κυρ. δὲ 3) ἡ ἰξύγια (τὸ προφύλι, ὁ ποδόγυρος) φορέματος, καὶ 4) ἡ ἄχθη, ὁ αἰγιαλὸς, ἡ 5) ἡ ὑπώρεια. 6) δρόμος στενὸς, μονοπάτιον. 7) εἶδος δικτύου, (κοιν.) πεζόβολος.
Πεζακοντιστὴς, οῦ (ὁ). ἀκοντιστὴς πεζός.
Πεζαργέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι (Διοικῶ στρατευμα) ὡς-
Πέζαρχος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν (τοῦ πεζικοῦ).
Πεζέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος διὰ ξηρᾶς.
Πεζέταιροι (οἱ). ἐκλεκτοὶ πεζοὶ στρατιῶται οἱ ὁπ. μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν (ἱππέων (τῶν ὀνομαζόμενων πρὸς τιμὴν ἑταίρων τοῦ βασιλέως) συνεκρότουν τὴν βασιλικὴν φρουρὰν (la garde royale) τῆς Μακεδονίας.
†Πέζευμα (τὸ). τὸ πεζικὸν στράτευμα.
Πεζευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει ὠργανισμένος πρὸς (ἢ ἐπιτήδειος εἰς) τὸ πεζεύειν.
Πεζεύω, Μ. εὐσω. Περιπατῶ πεζός· ὑπάγω διὰ ξηρᾶς· περιπατῶ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ ὡς εἰς ξηράν. « Ὁδὸς πεζευομένη, « Στρβ., δρόμος διὰ ξηρᾶς. « Ἐπεὶ δὲ διαναπλεύσ ὁ Ῥοδανός, τινὰ τῶν ἐντεῦθεν φορτίων πεζεύονται τοῖς ἁρμαμάξαις, « αὐτ., μετακομίζονται διὰ ξηρᾶς.
Πεζῇ, ἐπίρ. ἴδε Πεζός.
Πεζικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πεζὸν ἢ εἰς τοὺς πεζούς· ὁ γινόμενος εἰς τὴν ξηρὰν ἢ διὰ ξηρᾶς. « Τὸ πεζικὸν (ἐνν. στράτευμα), « Ξεν., ἡ πεζικὴ, ἢ τὰ στρατεύματα τῆς ξηρᾶς, καὶ « Πεζικὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐνν. πράγματα). « Ξεν., ἡ τέχνη τοῦ πεζομαχεῖν. » Ἄγαθὸς τὰ πεζικά,« Ξεν.
‡Πεζίς ἡ Πέζις, ικος (ὁ), εἶδος ἀμανίτου (χωρὶς καυλόν).
Πεζίς, ίδος (ἡ), = Πέζα.
Πεζίτης, ου (ὁ). πεζὸς (στρατιώτης).
Πεζοβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πεζοπορέω.
Πεζοβόας, ᾱ (ὁ), Δ. Π. [Π. βοή]. πολεμιστὴς πεζός.
Πεζογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) εἰς τὸ πεζὸν, [ἐκ τοῦ
Πεζογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) εἰς τὸ πεζὸν. ‖. (οὐσ.) συγγραφεὺς πεζῆς, λογογράφος.
Πεζοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πεζός.
Πεζοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων πεζός.
Πεζοθηρία (ἡ). κυνηγι διὰ ξηρᾶς ἢ τῶν θηρίων τῆς ξηρᾶς.
Πεζοθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεζοθηρίαν.
Πεζολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πεζολογέω.
Πεζολέκτης, ου (ὁ), = Πεζολόγος.
Πεζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Γράφω εἰς τὸ πεζὸν.
Πεζολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πεζολογέω.
‡Πεζολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεζολογίαν, πεζολόγου ἕξις.
Πεζολογικῶς, ἐπίρ. Διὰ πεζολογίας, εἰς τὸ πεζὸν.
Πεζολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) εἰς τὸ πεζὸν, πεζογράφος.
Πεζομαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ πεζὸς ἢ διὰ ξηρᾶς.
Πεζομάχης, ου (ὁ), = Πεζομάγος.
Πεζομαχία (ἡ). μάχη μεταξὺ πεζῶν ἢ διὰ ξηρᾶς.
Πεζομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πεζὸς ἢ διὰ ξηρᾶς.
Πεζονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κτηνοτροφίαν, [ἐκ τοῦ
Πεζονόμος (ὁ, ἡ), [πεζὸς, νέμω]. ὁ βάσκων εἰς τὴν ξηρὰν, (ἐν γέν.) χερσαῖος, τῆς ξηρᾶς.
‡Πεζοποντοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πεζοπορῶ τὸν πόντον (τὸ πέλαγος), περνῶ πεζὸς τὴν θάλασσαν.
Πεζοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πεζός.
Πεζοπορία(ἡ). ὁδοιπορία πεζοῦ ἢ διὰ ξηρᾶς.
Πεζοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (ὁδοιπορῶν) πεζός.
Πεζόπτερος (ὁ, ἡ). πεζὸς καὶ ἐν ταὐτῷ πτερωτός. « Ἄκρις—, « Κ. Μανασσ.
Πεζὸς [πέζα], ἡ, όν. Ὁ περιπατῶν μὲ τὰ ἴδιά του πόδια (ὄχι ἐφιππος ἢ μὲ πλοῖον). Ὁ πεζὸς καὶ « Τὸ πεζὸν, « Λξ., τὸ πεζικὸν στράτευμα (ἀντιθ. τῷ Ἱππικὸν ἢ Ναυτικόν). « Πεζὸν μέλος, « Εὐρ., τὸ χωρὶς μουσ. ὀργάνων. » Πεζαὶ ἑταῖραι,« Θημπ., αἱ κοινόταται καὶ αὐτὸ τοῦτο ἑταῖραι (πρὸς διαστολὴν τῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα αὐλητρίδων καὶ μουσουργῶν). (μτνμ.) » Πεζὸς λόγος, « Λξ , ὁ μὴ ποιητικὸς, (ὕθεν συνηθ.) « Πεζοί, « οἱ λογογράφοι. ‖. (ἡ θηλ. δοτ.) Πεζῇ (ἐνν. ὁδῷ), ἐπίρ. ἀντὶ Πεζῶς, μὲ τὰ πόδια ἢ, διὰ ξηρᾶς. (καὶ μτνμ.) ἁπλᾶ, εἰς τὸ πεζὸν. » Παῦσαι μὲν ᾠδῆς, ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, « Κωμ.
Πεζοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) πεζὸς, λογοειδὴς. »Ἡμοῦς—,« Λξ.
Πεζοφόρος (ὁ, ἡ), [πέζα, φέρω], = Διάπεζος (χιτών).
Πεζῶς, ἐπίῤ. Εἰς τὸ πεζὸν, (ἴδε Πεζός).
Πεῖ, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Πῆ ἢ Ποῦ.
Πεῖθ', Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἔπειθε.
Πειθανάγκη (ἡ). πειθὼ συνωδευμένη μὲ βίαν (μὲ ἀνάγκην), ὑπακοὴ ἐξ ἀνάγκης (ὅταν βιάζεταί τις νὰ κάμῃ, καθὼς λέγουν, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν).
Πειθάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [πείθω, ἀνήρ]. εὐπειθὴς, πειθήνιος.
Πειθαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πείθομαι εἰς τὰς ἀρχὰς (εἰς τὴν καθεστῶσαν ἐξουσίαν, εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου), (ἐν γέν.) ὑπακούω.
Πειθάρχησις, εως καὶ
Πειθαρχία (ἡ). τὸ πειθαρχεῖν, ὑπακοὴ (εἰς τὰς ἀρχὰς), εὐπείθεια.
Πειθαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθισμένος νὰ πειθαρχῇ, ὑπακούων προθύμως (εὐπειθὴς) εἰς τοὺς ἀνωτέρους του.
Πειθάρχος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος εἰς τὰς ἀρχὰς (εἰς τοὺς ἀνωτέρους του), (ἐν γέν.) εὐπειθὴς, πειθήνιος.
Πείθημι, Αἰολ. ἀντὶ Πείθω.
Πειθήμων, ονος (ὁ, ἡ). εὐπειθὴς. » Λαὸς —, « Νόνν. 2) εὔπειστος. 3) (μτφ.) καταπειστικός. »Προσέφη πειθήμονι φωνῇ, « Τρυφιόδ.
Πειθήνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ίως [πείθω, ηνία]. εὐπειθὴς. « Τὸ πειθήνιον, « Ἡρωδ., Ἰώσ., ἡ εὐπείθεια.
Πειθήνωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πειθάνωρ.
‡Πειθὸς, ή, όν. Πειθανὸς, καταπειστικός. » Λόγος—, « Γρφ.
Πείθω, Μ. πείσω (μα. πρκ. [ἀντὶ ἔνς.] Πέποιθα ϗ πθ. Πέπεισμαι, ἀόρ. Ἐπείσθην καὶ τὸ θετ. Πειστέον). Κάμνω τινὰ διά τῶν λόγων μου νὰ στέρξῃ ἢ νὰ πιστεύσῃ τι, πληροφορῶ, καταπείθω· ἑλκύω εἰς τὸ θέλημά μου, ἐξιλεόνω· (μὲ ἀπαρ.) παρακινῶ, συμβουλεύω. (μα. μὲ δοτ.) στέργω· πιστεύω· ἐνδίδω· ὑπακούω. (καὶ εἰς τὸν μσ. πρκ. καὶ ὑπερσ.) εἶμαι πεπεισμένος (πληροφορημένος) περί τινος, ἢ· ἐπιστηρίζομαι (ἔχω τὸ θάῤῥος μου) εἴς τι. (μὲ αἰτ.) » Οὔμε πείσεις, « Ὅμ. (ϗ δοτ. ὀργ. ϗ ἀπαρ. ἐκ δ') » Μισθῷ πείσας τινὰ κατοδῆναι, « Ἡρ. » Πείθω ἐμαυτὸν, « ὀρσ., = Πέπεισμαι, πιστεύω. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) « Ὡς τοῦτο οὐκ ἔπειθεν αὐτοὺς, « αὐτ. » Οὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὰ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον, « Ἀρχφ. » Ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐκ ἂν ἔτι πείσαις οὐδένα, ὡς κτλ., « Ξεν. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οἱ δὲ ταῦτα αὐτῷ συμβουλεύσαντες πείθονται, « αὐτ. « Ταῦτ' ἐγώ σοι εὖ πείθομαι, « Πλάτ., δέν σε πιστεύω. » Οἱ πλεῦνες γὰρ οὐκ ἐπείθοντο τὰ ἐξαγγελθέντα, « Ἡρ. (καὶ μὲ δύο δοτ.) » Πῶς τίς τοι ἔπεσιν πείθηται; « Ἰλ. Α. » Σοὶ γὰρ μάλιστα λαὸς πείσονται μύθοισιν, « Ἰλ. Ψ. (ϗ μτνμ.) » Γήραϊ (« Νυκτὶ) πείθεσθαι, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν. σπν.) » Βουλομένοισι ἐμὲν πείθεσθαι, « Ἡρ. (καὶ κατὰ πρς.) » Πείθου καὶ (εἰς τοὺς Κωμ.) » Πιθοῦ, « ἄκουσε (καταπείσου εἰς) τοὺς λόγους μου. (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ δοτ.) » Ἴμμιν ἐγωγε πέποιθα, « Ἰλ. Ν. » Τεῖχος κατέῤῥηξ ᾧ ἐπέπιθμεν, « Ἰλ. Ξ. (ϗ ἀπαρ.) « Ἐπείσθησαν διαβῆναι, « Ἡρ. (ϗ αὐτ. πρυθ.) » Μὴ πεποίθατε ἐπ' ἄλλοπον, « Γρφ. (καὶ ἀπολ.) » Ἀγε σὺ πεῖσον, « Ἀρχφ. » Πείθομαι νὰ ξελεγιάσω γυναῖκα, (καιν.) ἀναλῶ, (κοιν.) πειράζω. » Τί πειράζεις τὸν θεόν; « Γρφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Τί πειράζεις λευκὸν ἵππον κόρακα; « Ἐπιπειράζεσθαι νόσῳ, « Στρ. (ις'. δ'.) »Ἐπειράσθαι ὑπὸ τοῦ διαβόλου, « Γρφ. (Βιον) » Πειράζων, « αὐτ., ὁ Διάβολος.
Πειράλνω, ανῶ, Π. ἀντὶ Περαίνω, τελειόω. 2) περνῶ τὴν ἄκραν τινὸς πράγματος κτλ. « Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ περήνανται, « Ὀδ. Χ.
Πείραμα (τὸ), [πειράω]. τὸ γινόμενον πρὸς πεῖραν (δοκιμήν).
Πείρασ καὶ Πείρας, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Πέρας.
Πείρατ, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πείρω.
Πειρασμὸς, οῦ (ἡ) καὶ
Πειρασία, ως (ἡ) καὶ
Πειρατμὸς (ὁ), τὸ πειράζειν, δοκιμασμὸς εἰς τὸ κακόν· μέσον διὰ τοῦ ὁπ. δοκιμάζεται τις, περίστασις δειλίας (ἐν γέν.) πείρασις, ἐνόχλησις.
Πειρατὴς, οῦ (ὁ). ὁ πειράζων (παρενοχλῶν, δοκιμάζων), ὁ Διάβολος.
Πειρατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος νὰ πειράζῃ (νὰ δοκιμάζῃ)· ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς αὐτόν.
Πειρατὴς, = Πειρατέων.
Πειρατὴς (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πειρατοῦ, ἡ διὰ θαλάσσης λῃστεία.
Πειρατέων, θετ. τοῦ Πειράω.
Πειρατόω, Μ. εὐσω. Ἀρτιεύω ὡς πειρατὴς (μεταφ.) ἀρχίζω καὶ τὴν πειρατείαν. « Τυμβωρύχῳ ἢ πειρατεύειν, « Γρ. (εὕρηται καὶ τὸ πθ.) » Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατουμένους, « Σχλ. Εὐρ.
Πειρατὴρ (ὁ). Π. ἀντὶ Πειρατὴς.
Πειρατήρια (ἡ), = Πεῖρα, Πειρασμὸς, δοκιμασία. « Καθεὶς κάλων κατὰ πειρητήριον, « Ἡρ., (ὅπου ὅμως διώρθ. καταπειρητήριον).
Πειρατήριον (τὸ). μέσον πρὸς πεῖραν (ἀπόπειραν), δοκιμαστήριον, κριτήριον. » Πειρατήριον εὐσεβὲς τῶν καθαρευόντων, « Ἰλ. 2) ὁρμητήριον πειρατῶν, λῃστήριον.
Πειρατὴς [πειράω ἢ περάω], οῦ (ὁ). λῃστὴς τῆς θαλάσσης, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰλ.) κωμῳάρος.
Πειρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πειρατὴν, πειρατοῦ ζῆσις. (κοιν.) κουρσάρικος. » Τὸ πειρατικὸν, καὶ « Τὰ πειρατικά, « Πλ., περίλητ. ἀντὶ Οἱ Πειραταί.
Πειρατικῶς, ἐπίῤ. Ὡς πειρατὴς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πειρατῶν.
Πειράω-ῶ, ϗ (μσ. ϗ καὶ εὐχρηστ.) Πειρῶμαι-ώμαι, Μ. ἀσω, -ομαι (πρκ. Πεπείρᾱμαι, ἀόρ. Ἐπειρασάμην ϗ Ἐπειράθην, καὶ τὸ θετ. Πειρατέον). Ἀμβάλλω κατορθώνω τι (ἴδιατ.) πειράζω ἐρωτήσεων νὰ ἐξακριβώσω τι (κοιν. νὰ πάρω λόγια). (« Ὡς φάτο κα-

»Καὶ τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾷν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἂν σεβίοι,« Ξεν. (καὶ μσ.) » Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο,« Πίνδ. » Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι, « Ἀρχφ. (ὐθ. μτνμ.) » Πειρᾶν τὴν θάλασσαν, « Ἀσ., λῃστεύειν πειρατικῶς, (παῤῥθλ. Μοιχεύω). (καὶ ἀπολ.) » Ἤτοι ἔγωγε πειρήσω, « Ὅμ., Ὅμ., πειρατεύσω. (καὶ γεν.) »Πειρᾶν τῆς πόλιος, « Ἡρ., προσβάλλειν ἐξ ἐφόδου. » Πειράσαντες τοῦ χωρίου καὶ οὐχ ἑλόντες, « Θκ. (καὶ μσ.) »Πειρώμεθα τῆς Πελοποννήσου, « Ἡρ. » Τοξον δὲ χειρὶ λαῶν, πειρήσατο νευρῆς, « Ὀδ. Φ. « Ἀηδονῆς πωτῶντος πτερύγων πειρώμενοι, « Θκρ. » Παλαισμοσύνης πειρήσαντο, « Ὀδ. Θ. « Εἰκὸς εὖν, ἀμφοτέρων (τῶν βίων) πεπειραμένον, εἰδέναι σε μᾶλλον ἐμοῦ, « Ξεν. » Πειρᾷ ἐμεῖο, καὶ εἴρεαι, « Ἰλ. Ω., ζητεῖς νὰ μοῦ 'πάρῃς λόγια. » Πατρὸς πειρήσομαι, αἰκέ μ' ἐπιγνοίη, ἦέ κεν ἀγνοίησιν, « Ὀδ. Ω. « Πειρῶ τῶν φίλων, « Ἰσκρ., δοκιμάζε. » Ἐπειρῶντο κατὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀλλήλων, « Ἡρ. « Οὐ πεπειραμένοι πρότερον οἱ Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Ἕκτορι πειρηθῆναι ἀντιβίην, « Ἰλ. Φ., (Γαλλ.) se mesurer avec. (καὶ ὀργαν.) » Ἔγχεϊ (« Ὀδῆσσιν κτλ.) πειρηθῆναι, « Ὅμ. (ϗ ἀπαρ.) »Πειρᾶν ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσβολὴν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἐπειρῶντο ξέναισπᾶν (τὰ ἀγάλματα), « αὐτ. (ϗ ἀναλλουμ.) »Πειρᾶν ὡς πεπίθοιεν, « Ἰλ. Ι. (καὶ μτχ.) » Ἐπειράτο συλλαμβάνων,« Ἡρ. »Πειρησόμεθα αὐτοῖς τινα σωτηρίαν μηχανεώμενοι, « αὐτ.
Πείρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πεῖρα.
Πειρήνας, ασα, αν, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πειράνω.
Πειρήσω, Ἰων. ἀντὶ Πειράσω, μέλλ. τοῦ Πειράω.
‡Πειρητηρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πειρατηρία.
Πειρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πειρατήριον.
Πειρητίζω, Μ. ίσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Πειράω, δοκιμάζω κτλ. « Μή τι μευ ἡβῆτε παῖδες πειρήτιζε δὲ γυναικός, « Ἰλ. Η.
Πείρινθος, μτγν. ἀντὶ
Πείρινς, ινθος (ἡ). πλεκτόν τι εἰς εἶδος κόῤῥας τὸ ὁπ. ἐδύνατο ὄπισθεν τῆς ἁμάξης πρὸς ἐναπόθεσιν φορτίων, (παῤῥθλ. Ὑπερτερία καὶ Κάναθρον), [ἐκ τοῦ
Πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. Ἔπειρα, πρκ. Πέπαρκα καὶ πθ. Πέπρωμαι, ἀόρ. β'. Ἐπάρην). Περνῶ εἰς τὸ σουβλὶ ἢ μὲ τὸ σουβλὶ, τρυπῶ πέρα-πέρα, σουβλίζω, πειρουνιάζω. » Ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Πεπαρμένη περὶ δουρὶ (ἀμφ' ὀνύχεσσιν), « Ὅμ., Ἡσ. 2) περνῶ, διαβαίνω. « Κύματα (« Κέλευθον) πείρειν, « Ὅμ.
Πείρᾱτο, Ἰων. ἀντὶ Πειρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Πειράομαι.
Πεῖρα, ης (ἡ), Π. [πείθω]. ὑπακοὴ, ὑποταγὴ. « Τῷ δ' ἄρ' ἐν πείρᾳ κραδίη μένε, « Ὀδ. Γ., (παῤῥθλ. Πεῖσμα, ἡ 2) (ᾱ) = Πεῖρα, μέτρον (ἔκτασις) γῆς ὑπὸ λιμνάζουν τὸ ὕδ.., (ἐπμ.) πεδιάς, (ὄθεν) » Μένειν ἐν πείρᾳ, = Μένειν κατὰ χώραν, (παῤῥθλ. καὶ
‡Πείσεα(τὰ), (νομίζετ. κοιν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πίσεα, (ἴδε ὕμως τὸ πρωτγ.).
Πείσαι, Ἰων. ἀντὶ Πείσῃ, θ'. ἐν. κρσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Πείθω.
Πεισιβρότος (ὁ, ἡ), Π. [πείθω, βροτός]. ὁ καταπείθων (κρατῶν εἰς ὑπακοὴν) τοὺς ἀνθρώπους.
Πεισίδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων τοὺς δικαστάς.
Πεισιθάνατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων τινὰ εἰς θάνατον.
‡Πεισίμβροτος (ὁ, ἡ), ἴδε Πεισίβροτος.
Πείσις, εως (ἡ). τὸ πεῖθειν, πειθὼ, καταπεισις.
Πεῖσις [πάσχω, πείσομαι], εως (ἡ). πάθος (« Ἡ χολέρα πεῖσίς ἐστι τοῦ στομάχου, « Βασσ. Προβλ.)· (φιλοσοφ.) ἡ παθητικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς, τὸ αἴσθημα (ἢ διάθεσις) τοῦ φανταζομένου τι. » Ἐκ τῶν περὶ αὐτῷ πείσεων ϗ παθῶν, « Σέξ.
Πεισιχάλινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πειθόμενος (ὑποτασσόμενος) εἰς τὸν χαλινὸν, (κατὰ λέξ.) πειθήνιος, εὐάγωγος.
Πεῖσμα (τὸ), [πείθω]. πᾶν ἕ,τι συντελεῖ πρὸς καταπεισιν ἢ πεποίθησιν. (ἐν γέν.) = Παραμονὴ, πεποίθησις. « Λυκοῦργος ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεπαίγνεν αὐτοῖς διὰ τῶν νόμων, « Ἐπίκτ. 2) (μτνμ.) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον εἰς τὴν ξηρὰν (ἀραγμένον) τὸ πλοῖον, παράγγ. (ἐν γέν.) σχοινὶ, παλαμάρι. « Λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματος ἐστιν, οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,« Ὀδ. Ι. « Μηδὲ ταῖς ναυσὶ ἐγγυᾶσθε πεῖσμα ἐκ τῆς νήσου βαλέσθαι,« Φλςτ. 3) τὸ τσουνὶ τῶν ψαρικῶν. » Ἀφαιρῶν τὰ αὖκα μικρὸν ὠμότερα μετὰ τῶν πεισμάτων, « Γεωπον., (παῤῥθλ. Πέλμα).
Πεισματικὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ πείσματος (πεισμονῆς) γινόμενος ἢ πράττων τι.
Πεισματικῶς, ἐπίῤ. Μετὰ πείσματος (πεισμονῆς), (κοιν.) πεισματικά.
Πεισμάτιον (τὸ), ὑποκ. τοῦ Πεῖσμα.
‡Πεισμάττης, α, αν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πείσματα (τὰ παλαμάρια) τῶν πλοίων.
Πεισμονὴ (ἡ). πεποίθησις, πληροφορία· (συνών.) ἰσχυρογνωμία.
Πεισμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ πεισμονῆς, πεισματικὸς ἢ· πεισματάρης.
Πείσομαι, μέλλ. τοῦ Πάσχω ϗ Πείθομαι.
‡Πεῖσος (τὸ), = Πῖσος, (ἴδε Πείσεα).
Πειστέον, θετ. τοῦ Πάσχω καὶ Πείθομαι.
‡Πειστὴρ (ὁ), Π. ὁ πείθων (καταπείθων)
2) (εἰς τὸν Θκρ.) = Πεῖσμα, σχοινί.
Πειστήριος, α, ον καὶ
Πειστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πείθειν, καταπειστικός.
Πειστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ καταπειστικὸν τρόπον.
Πέκος [πέκω], εος-ους (τὸ), = Πόκος, μαλλὶ κουρεμένον, πεκάρι. 2) (συνεκδ.) δέρμα (χωρὶς μαλλί), πετσί.
Πεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πέκω, ξαίνω, κτενίζω· κουρεύω· (συνεκδ.) τινάζω τὴν πρόβηάν.
‡Πεκτὴρ (ὁ). κουρευτὴς (προβάτων).
Πεκτὸς, ἡ, όν. Κουρεμένος ἢ· Κτενισμένος, λανοριασμένος, [ἐκ τοῦ
‡Πέκω, Μ. πέξω, πην. ἀντὶ Πείκω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Πέλα(λλα), ας (ἡ), Μακεδ. ἀντὶ Φίλλα, πέτρα.
;Πελαγαῖος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ
Πελάγειος, α, ον, = Πελάγιος.
Πελαγίζω, Μ. ἰσω. Πληθυντικῶς σχηματίζω πέλαγος. « Ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζει, « Ἡρ. 2) ἀρμενίζω μακρὰν τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πέλαγος, φέρομαι πελαγιως. » Ἐν τριήρει.. ὅταν πελαγίζωσι, « Ξεν.
Πελάγιος, α ἢ ος, ον. » Ὁ τοῦ πελάγους, πελαγήσιος. » Ἔχουσι δὲ εἰ ἄνεμοι τάξιν οἱ πελάγιοι, « Στρβ. « Ποσειδῶν—, « ὁ (ἄλλ.) Πόντιος. 2) ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἀρμενίζων εἰς τὸ πέλαγος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντ. ἐπιρ.) » Ἀνήγαντο πελάγιοι, « Ξεν. 3) ὁ ὁμοιάζων πέλαγος. » Αἰμυνην πελαγίαν τῷ μεγέθει, « Στρ. (ΙΖ', ά. 452).
Πελάγισμα (τὸ). πλημμύρα (ποταμοῦ κτλ.), ὕδωρ πελαγίσαν.
Πελαγισμὸς (ὁ), = Ναυτία.
Πελαγίτης, ου (ὁ) καὶ Πελαγῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελάγιος.
Πελαγοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) ἐπὶ τοῦ πελάγους.
Πελαγοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (ἀρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος, ‖ἐκ τοῦ
Πελαγοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀρμενίζων) εἰς τὸ πέλαγος.
Πελαγολιμὴν, ένος (ὁ). λιμὴν κατεσκευασμένος εἰς τὸ πέλαγος, (ἴδε Λέοντ. Τακτ. Κ', 190, καὶ Πολύαιν. Γ', θ', 38).
Πελαγόπλοος-ους (ὁ, ἡ), ὁ πλέων ἐν τῷ πελάγει (πελάγιος).
Πέλαγος [‖ πελὰς, μέλας], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα μακρὰν τοῦ αἰγιαλοῦ, τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης· (ἰδιαιτ.) μέρος θαλάσσης κυριωτερεύμενον ἀπό τινος τῶν περὶ αὐτὸ παραλίων, » Αἰγαῖον (» Ἰόνιον, » Ἰκάριον κτλ.) πέλαγος, « (παρβλ. Πόντος). 2) (μτφρ.) πλῆθος ἀμέτρητον, (παρβλ.) ἄβυσσος. » Λόγων (» Πραγμάτων, « Οἰκτιρμῶν κτλ.—, « Πλάτ., Μένανδρ., Χρσ.
Πελαγόσε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὸ πέλαγος.
Πελαγοστολος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ πελάγους ἁρμενίζων (στελλόμενος).
Πελαγοστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρεφόμενος (περιφερόμενος) εἰς τὸ πέλαγος, θαλασσινός, ἔμπορος, (ἄλλ. γρφ.
Πελαγοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὸ πέλαγος.
Πελαγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς πέλαγος, κατακλύζω. 2) ῥίπτω εἰς τὸ πέλαγος, (κοιν.) πελαγόνω· «θῆρες ἐρέουσι νεκροὶ πελαγωθέντες,« Κ. Μανασσ.
Πελάζω [‖πέλας], Μ. άσω. Φέρω τι (καὶ ἄλλ. Φέρω ἐμαυτὸν, Ἔρχομαι) πλησίον τινὸς, πλησιάζω, (μὲ δωτ. ἐκ δ'.) «Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τοξῳ δὲ σίδηρον, « Ἰλ. Δ. (καὶ προθ.) » Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, « Ὀδ. Κ. (καὶ αἰτ. προθ.) » Δεκάτῃ δέ με νυκτὶ γῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, « Ὀδ. Π., Π. (καὶ ἐπιρ.) » Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀμτβ. ἡ ἑλλ.) » Τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φέρει πελάζει, « Πλάτ. (καὶ μτ. μὲ γεν.) » Φίλοκρος πελασθείς, « Σοφ.
Πελάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Πελάζω.
Πέλανος (ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Πέλανα), [‖παλύνω]. ζυμαρικὸν (ἀπὸ ψιλὸν ἄλευρον) διὰ τὰς θυσίας (ἐν γέν.) ὑγρὸν πηγνύμενον, (ὅθεν) μέλι· θρόμβος ἁγνὸς καρπῶν· χύνδρος λιβανωτοῦ κτλ., (ὅθεν ἴσ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ζβόλος.
Πελαργάω-ῶ, Μ. ήσω, (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) = Νουθετῶ, ἴδε Πεδαρτάω.
Πελαργιζεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ πελαργοῦ.
Πελαργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πελαργοὺς, τῶν πελαργῶν ἴδιος. » Νόμος —, « Σχλ. Ἀρχ., ὁ διατάττων νὰ γηροκομοῦν οἱ παῖδες τοὺς γονεῖς (καθὼς λέγεται ὅτι κάμνουν οἱ πελαργοί).
Πελαργῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος (ἀπροσδιόριστον εἰσέτι) χόρτου.
Πελαργὸς (ὁ), [‖πελὸς, ἀργός]. εἶδ. πτηνοῦ (μὲ μελανόλευκα πτερὰ), (κοιν.) λελέκι.
Πελαργυχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πελαργοῦ, μελανόλευκος.
Πελαργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πελαργῶν, ὅμοιος μὲ πελαργόν.
Πέλας [‖πέλω], ἐπίρ. Πλησίον, σιμά. (μὲ γεν.) » Οἴκησαν πέλας τῶν λεγομένων Κήπων Μίδεω, « Ἡρ. (ᾧ ἐνάρθρ.) »Δοῦλός ἐστι τῶν πέλας, « Σοφ. » Ἴεναι ἐπὶ τοὺς πέλας, « Θκ. » Πᾶς τις ἑαυτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, « Εὐρ.
Πελασείω (χ. Μ.). Προαπαθῶ νὰ πελάσω (νὰ πλησιάσω) που.
Πέλασις, εως (ἡ), = Πλησίασις.
Πελάσσαι, Π. ἀντὶ Πελάσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πελάζω.
Πελασσάτως, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Πέλας), = Ἐγγυτάτω, Πλησιαίτατα.
Πελάστης, ου (ὁ), = Πελάτης.
Πελατεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πελάτου.
Πελάτης [‖πελάζω], ου (ὁ). γείτων, πλησίον, πρωσικος· (συνκδχ.) θής, (κοιν.) σέμπρος, κολλίγος· (ἐν γέν.) μισθωτὸς· ὑπηρέτης· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) ὁ προστατευόμενος ὑπό τινος (ἴδε Πάτρων), (Γαλλ.) client.
Πελατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πελάτην, πελάτου ἴδιος. » Τὸ πελατικὸν, « (περιληπτ.) οἱ πελάται, ἡ τάξις τῶν πελατῶν.
Πελάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πελάτης.
Πελάω, Μ. πελῶ, Π. ἀντὶ Πελάζω.
Πέλεθος [‖συγγ. τῷ Πηλὸς], εος-ους (τὸ). κόπρος (ἀνθρώπου), ἀκατόν.
Πελεθρίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Πλεθρίζω, (ὄθεν
†Πελέθρισμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πλέθρισμα.
Πέλεθρον (τὸ), Π. ἀντὶ Πλέθρον.
Πέλεια [‖πέλειος], ας (ἡ). περιστέρι, ἀγριοπερίστερον. ‖. » Πέλειαι, « Π. αἱ ἱέρειαι τῆς Δωδώνης.
Πελειάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πέλεια. ‖. (πλθ.) » Πελειάδες, « Π. ἀντὶ Πλειάδες.
Πελειοθρίμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων πελειάδας, ἔχων πλῆθος ἀγριοπερίστερα.
†Πέλειος [‖πελὸς], α, ον. Γλσ. μαυρειδερὸς, σταχτομέλανος, (ὄθεν
†Πελειώδης, εος (ὁ, ἡ). πέλειος τὸ εἶδος, μαυρειδερὸς.
Πελεκὰν [‖πελεκάω], ᾶνος (ὁ), τὸ πτηνὸν Δρυοκολάπτης. 2) ἄλλο εἶδος μεγάλου ἐνυδρείου πτηνοῦ τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὸ ῥάμφος του μέγα σακκίδιον ὅπου ἐναποθέτει τὴν τροφὴν του, (ἔχει σακά-κουσού ἢ ἄκ-μπαμπᾶς.
;Πελεκάνος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Πελεκάν.
Πελεκᾶς, ᾶντος, Ἀττ. καὶ
Πελεκᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Πελεκάν.
Πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μὲ φέλεκυν. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) = Βινέω. »Τὸν ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα, « Ἀρχ.
Πελέκημα (τὸ). κομμάτι ξύλου κτλ. πελεκωμένου, πελεκοῦδι.
Πελέκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελεκάω, πελέκημα.
Πελεκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πελεκῶν ξύλα κτλ. πελεκάνος.
Πελεκητὸς, ἡ, όν. Πελεκημένος ἢ δεμένος νὰ πελεκηθῇ.
Πελεκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
;Πελέκιον (τὸ), = Πελέκκιον.
Πελεκίζω, Μ. ίξω, Π. [‖πάλλω]. δυνατά, σεἰω, τραντάζω· (συνκδχ.) σείομαι, ἀποκρούω. » Τρὶς μὲν ἀδορυ) πελέμιξεν, ἐρύσσεθαι μενεαίνων Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) » Τῷ δ' ὑπὸ πασσάλου γας πελεμίζει' Ὄλυμπος.« Ἰλ. Θ. » βρονεῖς πελεμίζεται χθὼν« » Ὁμ., ἀπεσάμενος πελεμίχθη, « Ὁμ., ἀπεσάσθη, ἀπασύθη.
Πελεκκε, Π. ἀντὶ Ἔπελε, γ'. ἐν. ἀόρ. β' μσ. ἐνεργ. τῆς πρχ. τοῦ
Πέλεκυ, Π. ἀντὶ Πέλυ, β'. ἐν. προστ. καὶ
Πέλεκκυ, Π. ἀντὶ Πέλυ, β'. ἐν. προστ. μσ. ἐνεργ. τῆς πρχ. τοῦ Πέλω.
Πελεκῖδες, ἀδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πελειάδες.
;Πελία (ἡ), = Πελίωμα.

Πελιαίνομαι, Μ. ανθήσομαι. Γίνομαι πελιὸς, μελανιάζω.
Πελιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελιὰ, θηλ. τοῦ Πελιὸς.
Πελιάσις, εως (ὁ), = Πελιός.
Πελιδνάσιος, α, ον καὶ
Πελιδνήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ
Πελιδνὸς [‖πελὸς, πελιὸς], ἡ, όν. Μελανὸς.
Πελιδνότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ πελιδνοῦ, μαυροκιτρινάδα.
Πελιδνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) πελιδνὸς, μελανιάζω.
Πελίδνωμα (τὸ). κηλὶς πελιδνὴ, μελανάδα.
Πελίδνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελιδνόω, μελάγιασμα.
Πελίδνωτὸν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
;Πελίδνιον (τὸ), = Πελίδνωτὸν.
Πελίκη (ἡ), = Πέλιξ, ξυλοπινάκα, (ἴδε καὶ ;Πελίνη (ἡ), (εἰς τὰς Ἀθ.) εἶδος μέτρου χωροῦντος 8 ἡμικοτύλας, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πελ(κη).
Πέλιξ, ικος (ἡ), = Πέλλα, καρδάρι· καυκί· ξυλοπινάκα.
Πελιὸς, ά, όν, = Πελιδνὸς, (ὄθεν
Πελιότης (ἡ), = Πελιδνότης.
Πελιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πελιδνόω.
;Πέλις, ιδος ἢ ίδος (ἡ), = Πέλιξ, (ὄθεν τὸ Ατ. Pelvis). » Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ. « Ἱππών. 2) (συνκδχ.) πατοῦνα. 3) τσουνὶ 'πωφκοῦ (ἰδιαιτ. μήλου ἢ ἀπιδιοῦ), (παρβλ. Πέπων). 4) (ἐν γέν.) ἄκρον. » Δακτύλων—, « ἀλ. Λρχδ. « Τὰ πέλματα τοῦ ‖πελματίζω, Μ. ίσω. Πλύνω (Γαργαλίζω) τὸ πέλμα τοῦ ποδός.
Πελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Προσαρμόζω) πέλματα εἰς τὸ ὑπόδημα.
Πελματωθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πέλμα (ποδός).
Πέλομαι, Ἴδε Πέλω.
†Πελὸς, ἡ, όν, = Πελιὸς.
Πελτάζω, Μ. άσω. Κάμνω (εἶμαι ἁρματωμένος μὲ) πέλτην, ὑπηρετῶ στρατ. ὡς πελταστὴς (ἀκριβολιστής).
Πελτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλτη.
Πελταστὴς, οῦ (ὁ). στρατιώτης ἁρματωμένος μὲ πέλτην, (ἐν γέν.) πεζὸς ἐλαφρραρματωμένος, ἀκριβολιστής. » Οἱ πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὁπλίται καλούμενοι, τότε ἀπὸ τῆς πέλτης πελτασταὶ μετωνομάσθησαν, « Διόδ.
Πελταστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πελταστὴν, πελταστοῦ ἴδιος. » Πελταστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη ἢ ὑπηρεσία τοῦ πελταστοῦ. » Τὸ πελταστικὸν, « Ξεν., (περιληπτ.) οἱ πελτασταὶ, τὸ τάγμα τῶν εὐζώνων (τῶν ἀκροβολιστῶν).
;Πελταστικῶς, ἐπίρ. Ὡς πελταστὴς, (ὄθ. τὸ ὑπερθ.
Πελταστικώτατα, ἐπίρ. Ὡς ἐπιτηδειότατος πελταστής.
Πελταφόρος (ὁ, ἡ), = Πελτοφόρος.
Πέλτη (ἡ), [‖πέλλω]. ἀσπὶς ἐλαφρὰ (χωρὶς ἴτυν) πρὸς χρῆσιν τῶν εὐζώνων ρατιωτῶν· (συνκδχ.) στρατεύματα πελταζῶν, (παρβλ. Ἀσπὶς, Δόρυ κτλ.). 2) = Ἡμιλτῶν, ἀκόντιον. » Ἀετὸν χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης ἀνατεταμένον, « Ξεν. 3) εἶδ. κοσμήματος τῶν ἵππων, « (Εὐρ. Ῥῆσ. 301).
Πέλτης, ου (ὁ). ὁ ἁλατισμένος κορακῖνος.
Πελτίδιον (τὸ), = Πελτάριον.
Πελτοφόρος (ὁ, ἡ), [‖πέλτη, φέρω]. = Πελταστὴς.
Πελύκειον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλυξ, πελέκιον.
Πέλυξ, υκος (ἡ), = Πέλιξ. 2) (Γερ.) Πέλεκυς.
Πέλυτρον (τὸ), [‖πέλλα]. λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖ οἱ δρομεῖς ἐτύλιξαν τοὺς πόδας των.
Πέλω καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) Πέλομαι (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Πάλλω]. (ἀρχ. καὶ σπνττ.) κινοῦμαι, (συνκδχ.) εὑρίσκομαι συνήθως πουθενὰ, ἀναστρέφομαι, (παρβλ.) Πολέω. (ὄθεν συνήθ.) εἶμαι· ὑπάρχω. » Ζεῦ πάτερ, αἰὲ ἐκ πάντα πέλονται, « Ἰλ. Ν. « Οὔτις πρῆξις πέλεται γόοιο, « Ἰλ. Ω. « Θνατοὶ πελόμεσθα, « Θκρ. « Φίλος ἕπλεις Μοίσαις, « αὐτ. » Ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο. - μύρμηξι, « Ἡσ. (καὶ ὡς ἀπλ. βοηθητ.) » Ἐμοῦ λελασμένος ἕπλευ, « Ἰλ. Ψ.
Πέλωρ, ωρος (τὸ), Π. [‖πέλω]. τέρας, ὄν τερατῶδες. » Γοργείη κεφαλὴ, δεινοῖο πελώρου, « Ἰλ. Ε. « Γαῖα τρέφει αἰνὰ πέλωρα (τοὺς Γίγαντας), « Ἀπλλν. (καὶ ἐπιθετ.) » Πέλωρ πρόμος.« Νόνν. « Γαῖης πέλωρ τέκος, « Ἀπλλν., ἀντὶ Πελώριον.
†Πελωρεύω [‖πέλωρ], Μ. εύσω, Γλσ. γνωσοποιῶ, ἀποκαλύπτω.
†Πελωριάς, άδος (ἡ), = Πελωρὶς.
Πελώριος [‖πέλωρ], α ἢ ας, ον. Τερατώδης, ὑπερμεγέθης, (κοιν.) θεώρατος (Π.) θαυμαστὸς· (ἐν γέν.) μέγας, φοβερὸς » Τὰ πρὶν πελώρια, « Δίαχλ., (ἐχούντα νόμισμα. » Πελώριον ἕλλαβεν ἅρπην, « Κοϊντ. « Πελωρίῃ ὀχέεθαι πεύκῃ,« Ἀπλλν.
Πελωρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μεγάλης ψηφιδάδας, (κοιν.) μεθύστρα.
Πέλωρον (τὸ), Π. = Πέλωρ, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Πελωρος, ἡ ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Πελώριος. « Χῆνα πέλωρον, « Ὀδ. Ο. » Δράκοντα πέλωρον, « Ἰλ. Μ.
Πέμμα (τὸ), [‖πέπτω]. ζυμαρικὸν, γλύκυσμα, (παρβλ.) Πίπανον.
Πεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέμμα.
Πεμματολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ πεμμάτων (ζυμαρικῶν).
Πεμματουργὸς (ὁ, ἡ), [‖πέμμα, ἔργον]. ὁ κατασκευάζων ζυμαρικὰ (γλυκύσματα).
Πεμπαδάρχης καὶ
Πεμπάδαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων μιᾶς στρατ. πεμπάδος.
Πεμπάζω ‖(μσ.)-άζομαι, Μ. -άσω, -όμαι. Μετρῶ (κυρ. ἀπὸ πέντε-πέντε ἢ μὲ τὰ πέντε δάκτυλά μου), (ἐν γέν.) μετρῶ· (τρπ.) ἀναπελῶ εἰς τὸν νοῦν μου· καλοστοχάζομαι, ‖ἐκ τοῦ
Πεμπὰς [‖πέμπτ], ἀδος (ἡ), = Πεντάς.
Πεμπαστὴς, οῦ (ὁ), Π. [‖πεμπάζω]. ὁ μετρῶν, λογαριαστής.
Πέμπε, Αἰολ. (σπνττ.) ἀντὶ Πέντε.
Πέμπελος (ὁ), [‖πέπτω ἢ πέμπω]. ὑπέργηρως, ἐσχατόγηρως (παρβλ. Πέμφελος).
Πεμπταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράξας τι εἰς πέντε ἡμέρας· ὁ ἔχων πέντε ἡμέρας ἀφ' οὗ (ἐν γέν.) πέντε ἡμερῶν. « Τὰ βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, « Λκ. « Ἔκρινε (ὁ πυρετὸς) πεμπταίοισι, « Ἱππκρ. « Πεμπταῖοι δ' ἀΐγυπτον ἱκόμεσθα, « Ὀδ. Ξ.
Πεμπτάκις, ἐπίρ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πεντάκις.
Πεμπτάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πενθήμερος.
Πεμπτὰς [‖πέμπτος], άδος (ἡ), = Πεντάς.
Πεμπτόφυλλον (τὸ), σπν. ἀντὶ Πεντάφυλλον.
Πεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πέμπω.
Πεμπτημόριον (τὸ). τὸ πέμπτον μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἷς τὰ πέντε.
Πεμπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πομπὴν (προπομπὴν) ἐπιτήδειος, προπεμπτήριος.
Πεμπτὸς, ἡ, όν. Ὁ πεμφθεὶς, ἀταλμένος. » Πρέσβυς—, « Θκ. » Πεμπτὸς ἔλεγεν ἥκειν ὑπὸ τοῦ Ἀννοῦβίδος,« Ἰώσ.
Πέμπτος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν τέταρτον. « Πέμπτος αὐτὸς, « Αἷ., αὐτὸς μὲ ἄλλους τέσσαρας. « Πέμπτος ἐπὶ εἴκοσι,« Πίνδ., ὁ Ζεύς. » Πέμπτῃ ἐπὶ δέκα, « Δξ. ἢ ‖ἐν τοῦ μηνός.
Πέμπω, Μ. πέμψω (πτρκ. Πέπομφα καὶ πθ. Πέπεμμαι). Στέλνω· ξεκινῶ, ξαπραδῶ, ξυγάζω· πραπέμπω, συνοδεύω· (ἐπὶ πλοίου) μεταφέρω, μεταβιβάζω· (ἐπὶ ὀχήμ.) ῥίπτω, τινάζω· (μτ.) = Μπαπέμπομαι. » Πέμψει ἄγγελον, « Πρ., Θκρ. (καὶ ἑλλ.) » Πέμπει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτᾷ πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἔχειν βούλεται, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ. κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Πέμπουσιν οἱ ἄφορα, ἀπολιπόντα Λάρισσαν, στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν, « οὐτ. (καὶ ἀπόλ.) » Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, « Ὀδ. Ο. » Ὅφρα σε πέμψω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σι νῆας. « Ὀδ. Θ. (καὶ δοτ. ἐκδ'.) «Κακὸν πέμπουσιν ἑκάστῳ. « Ἰλ. Ο. (ἡ αἰτ. προθετ.) » Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Ἀγρούς σφε πέμψαι, « Σοφ. (ἡ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.). » Πέμπειν ἐπ' ὕδωρ,« Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Ὄφρα καὶ αὐτὸν .. πάλιν πέμψωσι βερέθρῳ, « Νόνν. (ᾧ ἐπιρ.) » Ἔπαφον πέμπ' ἀϊδὸς δε, « Ἰλ. Ψ., τὸν συνώδευεν εἰς τὸν τάφον. (ᾧ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν πέμπον ἐπασυτέρας, « Ἡσ. » Πομπὴν πέμπειν, « Πλάτ. = Πομπεύειν. (καὶ ἐνν. τοῦ εὐσ.) « Πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν, τὸ κράνος πρῶτον περιθησάμενος, τὸν λόφον ἠμέλλ' ἐπιδήσειν, « Ἀρχ., = Ἐπόμπευε. (καὶ πθ.) » Τὸν πεμπόμενον τῷ Διονύσῳ , « Ἡρ., τὸν εἰς τὴν πομπὴν αὐτοῦ φερόμενον. » Ἐμεῖναι τοῖς λόγοις τοῖς ὑπὸ τῆς πόλεως πεμφθεῖσιν,« Ἰσκρ. » Τὰ πεπεμμένα βιβλία, « Ακ. (καὶ μσ.) » Χρῆ μ' ἐπὶ τὸν ἄνδρα πέμψασθαί τινα, « Σοφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Πῶς σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα; « αὐτ., μεταπέμψαιντο.

Πεμπώδολον (τὸ), ἐργαλ. μαγειρ. (πειροῦνι μεγάλον, καμάκι) μὲ πέντε ὀβολούς.

;Πέμφελος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Δυσπέμφελος, δύσκολος.

Πεμφηρίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ., (Ἀθ. Σ'. 84).

Πεμφιγώδης καὶ Πεμφιδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλυκταινώδης, ἐκ τοῦ

Πέμφιξ, ιγος καὶ

Πεμφίς, (δος (ἡ), = Πομφὸς , πομφόλυξ, φουσκαλίδα· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἐξατμίζεται ἢ διαλύεται (γίνεται καὶ ἀπογίνεται) εὐκόλως, (ὅθεν Π.) ῥανὶς (ὕδατος)· σύννεφον· ἀκτὶς (φωτὸς)· πνοὴ (ἀνέμου)· (κατ' ἔκτ.) πνεῦμα ζωτικόν, ψυχή. « Πεμφίδων ὅπα, « Αυκ.

Πεμφρηδὼν, όνος (ἡ), = Τενθρηδὼν, ἀγριομέλισσα.

Πέμψις, εως (ἡ), τὸ πέμπειν ἢ πέμπεσθαι, στάλσιμον, ξεκίνημα κτλ.

Πενεστεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πενέστου, θητεία, Εἵλωτεία. (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ πενέσται.

Πενέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πενέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πένης.

Πενίστης [πἰνης], ου (ὁ). (εἰς τὴν Θεσσαλ.) σκλάβος ἐργαζόμενος τὴν γῆν, δουλοπάροικος, (Γαλλ.) serf , (παρβλ.) Εἵλως. (ἀπλ.) = Πένης, « Ἐκ τε πενέστεω κἠξ ὀλιγησιπύου, « Ἐπγρ.

Πενεστικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πενέστας, πενέστου ἴδιος, δουλικός. «Τὸ πενεστικὸν , « Πλάτ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ πενέσται.

Πένηαι, Ἰων. ἀντὶ Πέγῃ, β'. ἑν. προ. τῆς ὑποτ. τοῦ Πένομαι.

Πενηθεία (ἡ). πενία (ὀλιγότης , ἔνδεια) θεῶν, ὀλιγοθεΐα.

Πένης [πένομαι], ητος (ὁ), πτωχὸς, (ἴδε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Πτωχός)· (κατὰ λῆξ.) ζῶν ἀπὸ τῶν κόπων του· (μὲ γέν.) στερημένος (ἐνδεὴς) τινος. »Χρημάτων (»Φίλωνι)—, « Εὐρ., Πλάτ. (καὶ συνεκδχ.) » Οἶκος—, « Πλ., ὁ τοῦ πένητος.

Πένησσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Πένης.

Πενητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι πένης, = Πένομαι.

Πενητοκόμος (ὁ, ἡ), [πένης, κομέω]. ὁ περιποιούμενος (περιθάλπων) τοὺς πτωχούς.

Πενητοτροφεῖον (τὸ), = Πτωχοτροφεῖον.

Πενητοτρόφος (ὁ, ἡ), = Πτωχοτρόφος.

;Πενθαίνω (χ. Μ.), = Πενθέω.

Πενθαλέος, α, ον, Π. πένθους ἄξιος, πένθιμος. » Ζωὴ—,« Γργ. 2) λυπημένος. « Πενθαλέα βλέφαρα, « Μ. Πλνδ.

Πενθάς, άδος, Π. ἀντὶ Πενθαλέα, πένθιμος. « Νιόβης . . πενθάδα πέτρην,« Διον. » Φωνὴ—, « Νόνν.

Πένθεια (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Πένθος.

;Πενθείετον, Π. ἀντὶ Πενθεῖτον, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πενθέω, (ἄλλ. ἀναγν. Πενθήετον).

Πενθείω, Π. ἀντὶ Πενθέω.

Πενθερὰ (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρόν της) ἢ τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν νύμφην της), (κοιν.) πεθερά.

Πενθερίδης, ου (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ πενθεροῦ, (δηλ.) ὁ γυναικάδελφος ἢ ἀνδράδελφος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρὸν ἢ τὴν νύμφην του).

Πενθερικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ τοῦ πενθεροῦ ἢ τῆς πενθερᾶς.

Πενθέριος (ὁ, ἡ) , = Πενθερικός.

Πενθεροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν πενθερόν ἢ τὴν πενθεράν ἢ (ἐν γέν.) συμπένθερόν του. (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπ' αὐτῶν.

Πενθερὸς (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρόν του), ἢ τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν νύμφην του), (κοιν.) πεθερός. (παρβλ. Ἑκυρὸς). 2) (ἑνίοτε) ὁ γαμβρὸς (ἐπ' ἀδελφῇ) ἢ, ὁ σύγγαμβρος· (ἐν γέν.) συμπέθερος, (παρβλ.) Κηδεστής.

Πενθερυφθόρος (ὁ, ἡ), = Πενθεροκτόνος.

Πενθέω-ῶ [πένθος], Μ. ήσω. Κλαίω (κυρ. νεκρόν)· (ἀμτβ.) εἶμαι λυπημένος (μαυροφορῶ) διὰ τὸν θάνατόν τινος. « Πενθῆσαι τριχὶ , « Αἰσχλ., = Ἀποκείρασθαι ἐπὶ πένθει. (συνεκδχ.) » Οἰκία πενθοῦσα, « Πλ., ἡ τῶν πενθούντων.

;Πενθήετον, ἴδε Πενθείετον.

Πένθημα (τὸ). ἀντικείμενον πένθους (θρήνου).

Πενθήμεναι, Π. ἀντὶ Πενθεῖν.

Πενθήμερος (ὁ, ἡ). πέντε ἡμερῶν. || (οὐσ.) » Κατὰ πενθήμερον,« Ξεν., κάθε πέντε ἡμέρας.

†Πενθημίγυαν (τὸ). πέντε ἡμίγυα.

Πενθημιμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε ἡμίσεα ἢ δύο-ἡμισυ μέρη. »Τομὴ ἡ ἅρσις—, « Μετρ. , ἡ μετὰ τοὺς πρώτους δύο-ἡμισυ πόδας τοῦ ἑξαμέτρου καὶ τοῦ Ἰαμβικοῦ στίχου, ᾗ »Πενθημιμερὲς (τὸ),« τὸ πρῶτον μέρος τῶν στίχων τούτων.

Πενθημιποδιαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων ἑνὸς πενθημιποδίου ἔκτασιν (δηλ. 2 ½ πόδας).

Πενθημιπόδιον (τὸ). ἔκτασις (διάστημα) πέντε ἡμιποδίων ἢ δύο-ἡμισυ ποδῶν. (κυρ. οὐδ. τοῦ

;Πενθημιπόδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων δ ½ ποδῶν ἔκτασιν. » Πλίνθους .. πενθημιποδίους, « Ἐπγρ. » Πλάτος πενθημιποδίῳ (καὶ ὄχι Πενθημιποδίου, ὡς ὠνόμισεν ἀναπληρωτέαν τὴν λέξιν ὁ μακαρίτης Μύλλερ) διαλείποντες,» αὐτ.

Πενθημισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ἡμίσεων σπιθαμῆς ἢ δύο-ἡμίσυ σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Πενθημιταλαντιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε ἡμίσεα ταλάντου ἢ δύο-ἡμίσυ τάλαντα.

;Πενθημιχοῖνις, ικος (ἡ). μέτρον χωρητικὸν πέντε ἡμίσεα τῆς χοίνικος, ἢ 2 ½ χοίνικας. » Οἱ δόλιοι ἐν μὲν τῷ Πόντῳ τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσιν· ἐν Θήβαζε δὲ ὅταν ἔλθωσι, πενθημιχοίνικα ῥᾳδίως, « Θφρ. (ὅπου ὅμως ὁ Schneider διώρθ. τρί' ἡμιχοίνικα καὶ πέντ' χοίνικα).

Πενθήμων, ονος καὶ

Πενθήρης, εος (ὁ, ἡ). πενθημερῶν ἢ πενθίμος. « Κουρὰ (« Στολὴ)—, « Ἐρμ. Χρσ.

Πενθηρὸς, ά, όν. Πένθιμος.

Πένθησις, εως (ἡ) , ἄθκμ. ἀντὶ Πένθος.

Πενθητέον, θετ. τοῦ Πενθέω.

Πενθητὴρ (ὁ), Π. ὁ πενθῶν, θρηνητής.

Πενθητήριος, α, ον καὶ

Πενθητικὸς, ἡ, όν. Πενθοῦντος ἢ ἁρμοδιοῦντος πένθους· πενθίμος· (ἐπὶ ἀνθρ.) πενθοῦντος πρὸς πένθος, λυπημένος.

Πενθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πενθίμου, μὲ πένθος.

Πενθήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πενθητήρ. μοιρολογήτρια.

Πενθήτωρ, ορος (ὁ), = Πενθητήρ.

Πενθικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, = Πενθητικός.

Πένθιμος, η ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -μως. Ὁ ἀνήκων εἰς πένθος, πένθους ἄξιος· πενθητικὸς ἢ αἴσιας. » Τὸ πένθιμον, « Δημ. αἰτία πένθους.

Πένθος [συγγ. τῷ Πάθος], εος-ους (τὸ). ὀλίψις· (κυρ.) λύπη διὰ νεκρόν, πρὸ μαυροφορέματος κτλ., (Γαλλ.) deuil· ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὸ πένθη δεῖν ἄγεσθαι γενέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀμφορῆ Πλ. 2) (ἑνίοτε) = Πάθος, συμφορά, ἀτύχημα. » Τὸ τοῦ ἑταίρου πένθος ἧν δακρύων, « Ἡρ.

Πενία καὶ Ἰων. Πενίη (ἡ), [πένης]. ἔνδεια, ἔνδεια.

Πενιχραλέος, α, ον, Π. ἀντὶ

Πενιχρὸς, ά, όν. Πτωχὸς, πτωχικός.

Πενιχρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς πενιχροῦ, πτωχείας.

Πενιχρῶς, ἐπίρ. Ὡς πενιχρὸς, πτωχικῶς.

Πένομαι (παρτ. Ἐπενόμην καὶ πλέον. Εἶμαι πένης (πτωχὸς)· (μὲ γεν.) ἔχω ἀνάγκην (» Κεφαλῆς τριχῶν πενομένης, « Σχλ. Ἀρχ.)· (ἐπμ. Π.) δουλεύω, κοπιάζω· (μὲ αἰτ.) κάμνω κατορθώνω· (μὲ θετ.) καταγίνομαι εἰς. » Περὶ δίκαια πένοντο, « Ὀδ. Δ.

;Πενόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι πένης, πτωχαίνω, (εὑρηται μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μτχ. Πενωθείς).

Πενταβίβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε βίβλους· ἡ Πενταβίβλος (ἡ), « τὸ πέντε πρῶτα

«ἡς Π. Γραφῆς, ἡ (ἄλλ.) Πενταteύχος.

Πενταδέκειος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε βειᾶς (ῥιβδοτόμαρα).

Πενταέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε γαμψούς.

Πεντάγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε γραμμάς. » Πεντάγραμμον (σχῆμα), Μαθημ., ✡, (κοιν.) Πεντάλφα.

Πενταγωνικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πενταγωνον.

Πενταγώνως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) πέντε γωνίας.

Πενταδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε δακτύλους ἢ πέντε δακτύλων ἑκτασιν.

Πενταδάρχης καὶ Πενταδάρχος, ου (ὁ), = Πεμπταδάρχης.

Πενταεξακαίτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), = Πεντακαιδεκαέτης.

Πενταεξακαέτης, ίδος (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ προηγ.

Πενταετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πενταέτια, συγκείμενος ἀπὸ (διαρκῶν κατὰ) πενταέτιας.

Πενταέτιον (τὸ), = Πενταέτις.

Πενταέτις, εος ἢ εως (ἡ), Π. ἀντὶ Πενταετηρίς.

Πενταετίζω, ἐπίρ. Ἐπὶ πενταετίαν.

Πενταέτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ζώνας.

Πενταθλέω, Μ. εὐσω καὶ

Πενταθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι πένταθλον (ὡς πένταθλος).

Πενταθλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πένταθλον.

Πένταθλα (ἡ) ἢ Πενταθλίου (τὸ), = Πένταθλον.

Πένταθλον (τὸ). οἱ πέντε ἄθλοι (ἅλμα, δίσκος, δίδυμος, πάλη καὶ πυγμὴ ἢ ἀκόντιον) τοὺς ὁπ. ἠγωνίζοντο εἰς τὰ Ὀλύμπια κλπ., (ὅθεν

Πένταθλος (ὁ, ἡ). ὁ νικήσας ἢ γυμναστὴς εἰς τὸ πένταθλον· (συνεκδχ. καὶ ἀπρφ.) ὑπερέχων ἢ φιλοτιμούμενος νὰ ὑπερέχῃ εἰς ὅλα τὰ εἴδη, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) μέγιστος, ὑπέροχος, ἐλαττούμενος.

Πενταιχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένους μὲ) πέντε αἰχμὰς (πέντε ὄνυχας).

Πενταχαττὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Πεντηκοντάς.

Πεντακέλευθος (ἡ), Π. ὁδὸς διαιρουμένη εἰς πέντε, πεντάστρατον.

Πεντακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε κεφαλάς.

Πενταέκι, Π. ἀντὶ-

Πενταέκις, ἐπίρ. Πέντε φοραῖς.

Πεντακισμύριοι, αι, α. Πέντε μυριάδες, 50,000.

;Πεντακισχιλιάκις, ἐπίρ. 5000 φοραῖς.

Πεντακισχίλιοι, αι, α. Πέντε χιλιάδες, 5,000.

Πεντακισχιλιοστὸς, ὴ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 4999.

Πενταέκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) πέντε κλάδους.

Πενταέκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν πέντε κλίνας.

Πενταέκορυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε κορυφάς. » Τὸ π. κράτος τῆς ἐκκλησίας, « Θ. Στουδ., διὰ τοὺς πέντε πατριάρχας.

Πενταέκορωνος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ζῶν ἢ ζήσας πέντε φοραῖς τόσον ὅσον ἡ κορώνη, πενταέκις μακροβιώτερος τῆς κορώνης, ὑπέργηρως, (ἴδε Τρικορωνας).

Πενταεκσιάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἀρχηγὸς) 500 στρατιωτῶν.

Πενταεκσιαρχία (ἡ), τὸ ἀξίωμα τοῦ πενταεκσιάρχου. 2) τὸ τάγμα (τῶν 500 στρατιωτῶν) τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του.

Πενταεκσίαρχος (ὁ), = Πενταεκσιάρχης.

Πενταεκοστοὶ, αι, α, (ὁ ἀριθμ.) 500. «Πενταεκοσία ζῶπυς, « Δόγγ., 500 ἱππεῖς.

Πενταεκοσιεμίδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐτήσιον εἰσόδημα 500 μεδίμνων (εἰς τὰς Ἀθ. οἱ τοιοῦτοι ἐσχημάτιζον τὴν πρώτην τάξιν τῶν πολιτῶν).

Πενταεκοσιοστὸς, ὴ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 499ον. || « Πενταεκοσιοστὴ (ἐνν. μοῖρα), « τὸ πενταεκοσιοστημόριον, ἓν εἰς τὰ 500, εἶδος φόρου εἰς τὰς Ἀθ.

Πενταεκοσιοντάκις, ἐπίρ. 500 φοραῖς.

Πενταεκοσιοστὺς, ύος (ἡ). Ἄθροισμα (ποσότης) 500 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), πενταεκοσιάς.

;Πενταέκτενος (ὁ, ἡ), ἴδε Πεντέκτενος.

Πενταεκυμία (ἡ). πέντε κύματα ἀλλεπάλληλα, ὑπερβολὴ τοῦ Τριεκυμία).

Πενταέλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [πέντε, λέκτρον]. ἡ ὑπανδρευθεῖσα πέντε ἄνδρας.

Πενταλιθίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὰ πεντάλιθα.

Πενταέλιθος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε λίθων. || (οὐσ.) Πενταέλιθα (τὰ), εἶδος παιγνιδίου μὲ πέντε λιθάρια, (κοιν.) πεντάβολα ἢ χονδροβολα.

Πενταέλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων πέντε λίτρας.

Πενταεμερὴς, έος (ὁ, ἡ). διηρημένος εἰς πέντε μέρη.

Πενταεμερῶς, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (μερίδια).

Πενταέμετρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε μετρικοὺς πόδας.

Πενταεμηνιαῖος, α, ον. Πέντε μηνῶν.

Πενταέμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν πέντε μῆνας, πέντε μηνῶν. β. Πενταέμηνος (ἡ), διάστημα 5 μηνῶν, πενταμηνιά.

Πενταέμονος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε μνᾶς.

Πενταμοιρία (ἡ). διάστημα πέντε μοιρῶν.

Πενταμοιριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς πενταμοιρίας ἔκτασιν.

Πενταέμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε μοίρας (μέρη, μερίδια).

Πενταέμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παρουσιαζόμενος ὑπὸ) πέντε μορφάς.

Πενταέμυρον ἢ Πενταμύριον (τὸ), εἶδ. μύρου συγκειμένου ἀπὸ πέντε εἴδη.

Πενταναία (ἡ). στρόλισκος συγκείμενος ἀπὸ πέντε ναῦς.

Πενταξὸς, ἡ, όν, = Πενταπλοῦς.

Πενταέζυγος (ὁ, ἡ), Π. = Πενταέκλαδος.

Πενταπαλαιστιαῖος, α, ον καὶ

Πενταπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε παλαιστῶν ἔκτασιν.

Πενταπεταὶς, έος-ους (τὸ), = Πενταέφυλλον.

Πενταπέτηλος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Πενταέφυλλος, (ὅθεν || οὐσ.) Πενταπέτηλον (τὸ), τὸ φυτ. Πενταέφυλλον.

†Πενταπῆχης, εος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ

Πενταέπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε πηχῶν ἔκτασιν.

Πενταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πενταπλάσιον. || (πθ. ἡ μσ.) Γίνομαι-

Πενταπλάσιος, α, ον καὶ

Πενταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.)-ίως. Πέντε φοραῖς τόσος.

Πενταέπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν πέντε πλέθρων.

Πενταπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πενταπλάσιος.

Πενταέπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ πέντε κλωστάς.

Πενταπλόος-οῦς, ὴ-ῆ, όον-οῦν = Πενταπλάσιος. || (οὐσ.) » Πενταπλόα (κύλιξ),« εἶδος ποτηρίου τὸ ὁπ. ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς ταὺς νικητὰς ἁρμάτος.

Πενταέπολις, εως (ἡ). (ὑπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ) πέντε πόλεις.

Πενταέπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε πόρους (αὐλῆγας, διεξόδους).

Πενταέπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ποδῶν ἔκτασιν.

Πενταπρωτεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Πενταπρώτου.

Πενταέπρωτος (ὁ). εἷς τῶν πέντε πρώτων τῆς πολιτείας (ἐπὶ τῶν Βυζ.), δημογέρων (παρβλ. Δεκάπρωτος).

Πενταέριθμος (ὁ, ἡ). πέμπτος (ἢ περιέχων πέντε τινὰ) τὸν ἀριθμόν.

Πενταέρραβδος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε ῥάβδους (σειρὰς, ἁράδας).

Πενταέρραγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε ῥᾶγας (ῥωγας).

Πενταρχία (ἡ). ἀρχὴ (διοίκησις) συγκειμένη ἀπὸ πέντε μέλη.

Πεντὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφρρημ. οὐσ. τοῦ Ε ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) πέντε μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

;Πεντάσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος.

Πεντάσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ πέντε σκαλμοὺς (κωπία).

Πενταεσπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πενταστάδιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε σταδίων ἔκτασιν. ‖. (οὐσ.) Πενταςάδιον (τὸ), διάστημα πέντε σταδίων.
Πενταστάτηρος (ὁ, ἡ), ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε στατῆρας.
Πεντάστιχος (ὁ, ἡ) ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς πέντε στίχους ἢ σειράς.
Πεντάστοιχος (ὁ, ἡ), ὁ σχηματίζων (σχηματισμένος εἰς) πέντε στοίχους (σειράς).
Πεντάστομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε στόματα (στόμια, ἐκβολάς).
¦Πεντάστοος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε στοάς.
Πενταστυλλαδία (ἡ), ἄθροισμα πέντε συλλαβῶν.
Πενταστύλλαβος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε συλλαβάς.
Πενταστυλλάβως, ἐπίρ. Εἰς πέντε συλλαβάς.
¦Πενταστύριγγος (ὁ, ἡ), = Πεντεστύριγγος.
Πενταστραφαιρος (ὁ, ἡ), ὁ σχηματίζων (σχηματισμένος εἰς) πέντε σφαῖρας.
Πενταστρεπτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε σχήματα.
Πενταστροινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε σχοίνων (μέτρ. τῆς Περσ.) ἔκτασιν.
Πενταστάλαντος (ὁ, ἡ), ὁ ἀξίζων (χοιρίζων) ἢ ζυγίζων πέντε τάλαντα.
Πενταστευχος (ἡ), (β.βλος) διηρημένη εἰς πέντε τεύχη (τόμους), (ἰδιαιτ.) ἡ πενταβίβλος τοῦ Μωϋσέως.
Πενταστονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε τόνους. ‖. (οὐσ.) Πενταστονον (τὸ), Μουσικ., ἡ μικρὰ ἑβδόμη (Γαλλ. septième mineure).
Πενταστροπος (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ πέντε τρόπους ἐνεργῶν ἢ γινόμενος.
Πενταφάρμακος (ὁ, ἡ), ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε φάρμακα (εἴδη ἀρωμάτων). ‖. (οὐσ.) Πενταφάρμακον (τὸ), εἶδ. φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, pouddingς.
Πενταφυλις, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. φυή] πενταμερής.
Πενταφύλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε φύλλα (εἰς κάθε κλάδον;). ‖. (οὐσ.) Πενταφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) quintefeuille.
Πενταφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε φωνάς, ἀντιχῶν πεντάκις τὴν αὐτὴν φωνήν.
Πενταφωτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) πέντε φῶτα. » Λυχνία—, « Μεθόδ.
Πένταχα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πενταχῆ.
Πενταχάλκον (τὸ), εἶδος νομίσματος ἀξίζον πέντε χαλκοῦς.
Πενταχῆ, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (μερίδ.α)· κατὰ πέντε τρόπους.
Πενταχιλιοστὸς, ἡ, ὀν. Ὁ μετὰ τὸν 4999ον.
Πενταχοίνικος (ὁ, ἡ), ὁ χωρῶν πέντε χοίνικας.
Πενταχορδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε χορδάς. ‖. (οὐσ.) Πενταχορδον (τὸ), εἶδος μουσ. ὀργάνου.
Πενταχοῦ, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (τόπους), (συγγ. τῷ Πανταχοῦ).
Πενταχρονος (ὁ, ἡ)·-ιμουσικ.) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε χρόνους.
Πενταχῶς, ἐπίρ. = Πενταχῆ, κατὰ πέντε τρόπους, πέντε λογῆς.
Πέντε (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. (5).

Πεντέβαθμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε βαθμούς.
¦Πεντεβόειος (ὁ, ἡ), = Πενταβόειος.
Πεντεγκέφαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (περιέχων) πέντε ἐγκεφάλους. » Φοινιξ—, « Θρρ.
¦Πεντέγραμμος (ὁ, ἡ), = Πενταγράμμος.
Πεντεδάκτυλος (ὁ, ἡ), = Πενταδάκτυλος.
†Πεντεδέκατος, η, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεντεκαιδέκατος.
¦Πεντεδραχμία (ἡ), = Πενταδραχμία.
Πεντεκαιδεκα-(οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. (15), δεκαπέντε.
Πεντεκαιδεκάγωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (σχηματίζων) 15 γωνίας.
Πεντεκαιδεκαετηρικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεντεκαιδεκαετηρίδα.
Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 15 ἔτη.
Πεντεκαιδεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 15 ἔτη, 15 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).
Πεντεκαιδεκάκις, ἐπίρ. 15 φοραῖς, δεκαπεντάκις.
Πεντεκαιδεκαναῦς, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 15 μνᾶς.
Πεντεκαιδεκαναία (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ 15 ναῦς.
Πεντεκαιδεκαπηχυαῖος, α, ον καὶ Πεντεκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 15 πηχῶν ἔκτασιν.
Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 15 φοραῖς τόσος.
Πεντεκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 15 ἡμέρας, 15 ἡμερῶν. » Πεντεκαιδεκαταῖα γάρ ἐστιν (ἡ σελήνη) πληρωθεῖσα, « Ἀχ. Τάτ.
Πεντεκαιδεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 15 τάλαντα.
Πεντεκαιδεκατάλοντος (τὸ). τὸ δέκατον πέμπτον μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς τὰ 15.
Πεντεκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 14.
Πεντεκαιδεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 15 χορδάς.
Πεντεκαιδεκήρης, εος-ους (ἡ). ναῦς μὲ 15 σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Πεντεκαιδεχήμερος (ὁ, ἡ). 15 ἡμερῶν.
Πεντεκαιεικοσάσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος, ἐκ τοῦ
Πεντεκαιεικοσι (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. (25), εἰκοσιπέντε.
Πεντεκαιεικοσιέτης, έος ἢ εος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 25 ἔτη, 25 ἐτῶν (ἡλικίας).
Πεντεκαιεικοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 24, εἰκοστὸς πέμπτος.
Πεντεκαιπεντηκονταέτης, έος ἢ εος-οῦς (ὁ, ἡ). 55 ἐτῶν (ἡλικίας ἢ χρονικοῦ διαστήματος).
Πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος (ὁ, ἡ). 45 ἡμερῶν.
Πεντεκαιτριακοντάμετρος (ὁ, ἡ). (κυρ. σῖνος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 35 μέτρα.
Πεντεκαιτριακοντούτης, ου (ὁ) καὶ Πεντεκαιτριακονταετὴς, ίδος (ἡ). 35 ἐτῶν (ἡλικίας ἢ χρονικοῦ διαστήματος).
¦Πεντεκτενὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ
¦Πεντέκτενος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος μὲ πέντε κτένια, πλουμιστός.
¦Πεντέμηνος (ὁ, ἡ), = Πενταμηνος.
¦Πεντέμορφος (ὁ, ἡ), = Πενταμορφος.
Πεντεμυριομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν περιέχων πέντε μυριάδας μεδίμνων.
¦Πενταεναΐα (ἡ), = Πενταεναΐα.
Πενταενιαύσιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν πέντε ἐνιαυτούς, πενταετὴς. » Σχῆ—, « Γ. ἡ τῶν Πυθαγορείων.
Πενταπάλαιστος ἢ Πενταπάλαστος (ὁ, ἡ), = Πενταπάλαιστος.
¦Πενταπένιχρος (ὁ, ἡ), Κωμ. πέντε πενιχρὸς, πτωχότατος, (εἰς τὴν διορθ. Πέντε πενιχρότερος).
Πενταπεπαιδέκατος, η, ον, Π. ἀντὶ Πεντεκαιδέκατος.
¦Πεντέπους, οδος (ὁ, ἡ), = Πεντέπους.
Πενταπύριγγος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε πύριγγας (σωλῆνας, τρύπας). » Σῦριγξ—, « Ἀρχιτ., κοπτόγραφος (ἢ τομπρούκι) μὲ πέντε τρύπας ἀπὸ τὶς ὁποῖες βαίναν αἱ χεῖρες οἱ πόδες καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ καταδίκου. (μτφ.) « Νόσος—, « Ἱππ., εἶδος γενικῆς παραλυσίας.
Πενταπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πενταπτέρυγα, γινόμενος κατὰ πέντε τρόπους.
Πενταπτερὶς, ίδος (ἡ), = Πενταπτέρυξ.
Πενταπτέρυξ, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων 50 κωπία. ‖. (οὐσ. θηλ. ἐνν. ναῦς) = Πεντηκοντορος.
Πενταπτερυγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἁρματωμένος ἐν εἴδει πενταπτέρυγος (ὅπλ. μὲ 50 κωπία). » Πλοῖον πενταπτερυγικὸν, « Πλεβ., = Πεντηκόντορος.
Πενταπτερύγιος (ὁ, ἡ), Π. [π. γύα], = Πεντηκοντοτάπελλος.
Πενταπτερυγοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντηκοντακάρηνος.
Πενταπτερυγομέσοδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 40 μεσόδμας, (συνεχῆ, ἐπὶ οἰκοδομ.) ὑπερμεγέθης.
Πενταπτεροπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 50 παῖδας, πατὴρ ἢ μήτηρ 50 τέκνων.
Πενταπτεροπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντηκοντοπέλεθρος.
Πενταπτερύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 ὀργυιῶν ἔκτασιν.
Πενταπτόρος (ἡ), (ναῦς) μὲ 50 κωπία, κάτεργον.
Πενταπτοτύτης, εος (ὁ) καὶ Πενταπτοῦτις, ίδος (ἡ), = Πεντηκοντοέτης.
Πενταπτόσιοι, αι, α, Ἰων. ἀντὶ Πεντακόσιοι.
Πενταπταταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 50 ἡμέρας.
Πενταπτοταρχος (ὁ), ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν πενταπτοταλόγων.
Πενταπτοταύω, Μ. εὐσω, = Πενταπτοστολογέω.
Πενταπτοστὴρ (ὁ), (παρὰ Δακεδ.) = Πεντηκοντορος.
Πενταπτοστὸς, (ἴδος (ἡ), = Πεντηκοστὸς, πενηκοντέας.
Πενταπτοστολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συλλέγω (καὶ μσ. ἢ πθ. Πληρόνω) τὸ δόσιμον λεγόμενον πενταπτοστὴ, εἶμαι πενταπτοστολόγος.
Πενταπτοστολόγιον (τὸ), τὸ μέρος (τὸ κατάστιχο) ὅπου ἐγίγνετο ἡ πενταπτοστολογία, τὸ τελωνεῖον τῶν πενταπτοστολόγων.

¦Πενταπτοστολογία (ἡ). ἡ φορολογία τῆς πενταπτοστὴς, τὸ ἔργον τῶν πενταπτοστολόγων.
Πενταπτοστολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων τὸ δόσιμον λεγόμενον πενταπτοστὴ, δασμολόγος.
¦Πενταπτοστόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Πενταπτοπαις.
Πενταπτοστὸς, ἡ, άν. Ὁ μετὰ τὸν 49. » Πενταπτοστὴ (ἐνν. μοῖρα ἢ μερὶς), « τὸ πενταπτοστημόριον (εἰς τὰς Ἀθ.) εἰδ. φόρου (2 ἐπὶ τοῖς 100) δ' ὅλα τὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα, (καθὼς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ δημοτικὸς φόρος. » Τὴν π. τοῦ σιτου ἐωνημένος, « Δημ. » Πενταπτοστὴ (ἐνν. ἡμέρα), « Γρφ., ἡ ἑορταζομένη εἰς τὰς 50 μετὰ τὸ Πάσχα.
Πενταπτοστὺς, ύος (ἡ), = Πενταπτοστὸς, πενηνταριά.
Πενταπτοστώνης [πενταπτοστὴ, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων κατ' ἔτος (ἐργολαβῶν) τὸ δόσιμον λεγόμενον πενταπτοστὴ, τελώνης, δασμολόγος.
Πενταπτὴρὴς, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ πέντε σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Πενταπτρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει πενταπτήρους. » Πλοῖον πενταπτρικὸν, « Πλεβ., = Πενταπτήρης.
†Πενταπτρὶς, ίδος (ἡ), = Πενταπτήρης (ναῦς) (εἰς τὸν Προδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πενταπτηρίς).
¦Πενταπτόβολος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἁμφ. ἀντὶ Πενταπτώβολος.
Πενταπτοζος (ὁ, ἡ), = Πενταπτοζος.
Πενταπτόργυος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων 5 ὀργυιῶν ἔκτασιν.
Πενταπτόροβον (τὸ) καὶ
Πενταπτόροβος (ὁ), [πέντε, ὄροβος], εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Γλυκυσίδη.
Πενταπτοροφος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Πενταπτόροφος.
Πενταπτώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κυκλοῦν 5 ὀβολούς. ‖. (οὐσ.) Πενταπτωβολον (τὸ), ποσότης ἢ νόμισμα πέντε ὀβολῶν, (κοιν.) πέντάρα.
Πενταπτωνυχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πέντε ὄνυχας.
Πενταπτοφορος (ὁ, ἡ), (κυρ. οἶκος) μὲ πέντε ὀροφὰς (πατώματα), πενταπάτος.
†Πενταπτώργυος (ὁ, ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πενταπτόργυιος.
Πέξει, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πείκω.
Πέξις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Πείκω. κούρεμα (Κωμ.) βάρσιμον, ξυλοκόπημα.
†Περίδης, ου (ὁ). ἀπελάτης, ξυλάδω καὶ Πέος, εος-ους (τὰ). τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.
Πεπάγαπι, Δ. ἀντὶ Πεπήγαπι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Πήσσω.
Πεπαγιωμένως, ἐπίρ. = Παγίως, στερεά.
Πεπαθώς, υῖα, ός, Π. ἀντὶ Πεπονθώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πασχω.
Πεπαιδευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς πεπαιδευμένος. κοσμίως, ἐπιτηδείως, κτλ.
Πεπαίνω [πέπτω], Μ. ανῶ (πθ. μελλ. Πεπανθήσομαι). Μαλακόνω· ὡριμάζω (μτφ. καὶ τρπ.) καταπραΰνω. » Πεπαίνει ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσθύων, « Ἡρ. (ἢ ἀμπτ. ἢ ἑλλ.) » Διασκοπῶν τὰς ἀμπέλους, εἰ πεπαίνουσιν ἤδη, « Ἀρχ. (ἢ πθ.) » Τραῦμα πεπαυθέν, « Ἐπγρ. (καὶ μτφορ.) » Ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πεπαυθήσεται, « Ξεν.
Πεπείτατος, η, ον, Ὑπερθ. καὶ
Πεπαίτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ Πέπων, ἁπαλώτερος, ὡριμώτερος κτλ.
Πεπάλαχθε, Π. 6', πλθ. πρσ. τοῦ πθ. τρκ. τοῦ Πελάσσω.
Πεπαλών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β', τῆς μτχ. τοῦ Πάλλω.
Πέπαμαι, Π. πρκ. τοῦ Πάομαι.
Πεπάνει, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πεπαίνω.
Πέπανος (ὁ, ἡ) ἢ Πεπανὸς, ἡ, όν, = Πέπων.
Πέπανσις, εως (ἡ), τὸ πεπαίνειν ἢ πεπαίνεσθαι, ὡρίμασμα (κυρ. καὶ μτφ.), χώνευσις.
Πεπαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πεπαίνειν, μαλακτικὸς, χωνευτικὸς κτλ.
Πεπαρεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πείρω, (εἰς τὸν Ηἰνδ. διορθ. Πεπορεῖν), (ὃν.
†Πεπαρεύσιμος (ὁ, ἡ), Γλω. σαρκὸς, εὔπωρστος.
Πεπαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πείρω.
Πεπαρρήσιασμένως, ἐπίρ. (μτφ.). Μετὰ παρρησίας, εὐτόλμως, ἐλευθέρως.
Πεπαρῴνηκα (καταχρ. ἀντὶ Παροίνηκα), πρκ. τοῦ Παροινέω.
Πέπασμαι, Π. πρκ. τοῦ Πατέομαι.
Πεπασμὸς (ὁ), = Πέπανσις.
¦Πεπαστικὸς, ἡ, όν. = Πεπαντικὸς.
Πεπείθαται, Ἰων. ἀντὶ Πεπεισμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Πείθω.
Πέπειρος (ὁ, ἡ), [πέπτω] ὡριμος (μτφ.) φθασμένος, εἰς ὃν καιρὸν του (μτφορ.) κατευνασμένος. » Ὀργὴ—, « Σοφ.
Πέπεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πείθω.
Πεπεισμένως, ἐπίρ (μτχ.). Μὲ πλήρη πεποίθησιν, βεβαιότατα.
Πέπεμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πέπτω.
Πεπέργασα, πρκ. τοῦ Περαίνω.
¦Πεπερασμενάκις, ἐπίρ. κατ' ἀριθμὸν ὡρισμένον, ἓξ τοῦ
Πεπερασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τοῦ Περαίνω.
Πεπερασμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Πεπερασμενάκις.
Πεπέρημένος, η, ον, Ἰων. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περάω.
Πέπερι [Ἰνδ. ἡ Περσ.], ως ἡ ιος ἡ ιδος (τὸ), (ἡ αἰτ. Π. πάπερινν). εἶδος ἀρώματος, πιπέρι.
Πεπερίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν πεπέρεως, πιπερίζω.
Πεπίριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέπερι, πιπεράκι.
Πεπερὶς, ίδος (ἡ). κόκκος πιπέρεως. 2) (εἰς τὸν Φλῳρτ.) τὸ δένδρον τοῦ πεπέρεως (ς).
Πεπερίτης, ου (ὁ) καὶ Πεπερῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος (τὴν γεῦσιν κτλ.) μὲ πέπερι· πιπεράτος.
Πεπερόγαρον (τὸ). γάρον κατασκευασμένο μὲ πέπερι.
Πεπερόπαστος (ὁ, ἡ), κουκκισμένος (ἀρωματισμένος) μὲ πιπέρι· πιπερατος.
Πεπέρθαι, πθ. πρκ. « ἢς ἀπαρ. τοῦ Πέρσω.
Πέπηγα, μτ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Πήγνυμι.
Πεπιασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πιαίνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πεπιθεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Πεπιθήσω, Π. μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ
Πέπιθμεν, Π. ἀντὶ 'Επέπιθμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ
Πέπιθον, ἀντὶ 'Επέπιθον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Πείθω.
Πεπινωμένως [πινόω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον εὐπινῆ, μὲ ἀρχαϊκὴν ἀφέλειαν καὶ χάριν.
Πεπιστευμένως, ἐπίρ. Μὲ πίστιν (ἐμπιστοσύνην).
Πεπλανημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς πεπλανημένος, περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν, σποράδην· ἐσφαλμένως. » 'Ρίγει πᾶσιν ἀτάκτως ἢ π. ἐγίνοντο, « Ἱππκρ.
Πεπλασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πεπλασμένον (προσποιημένον), μὲ ὑπόκρισιν.
Πεπλατυσμένως [πλατύνω], ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἔκτασιν, μὲ πολλὰς λέξεις, εἰς πλάτος.
Πέπληγα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Πεπληγέμεν καὶ Πεπληγέμεναι, Π. ἀντὶ Πεπληγέναι, ἀπαρ. καὶ
Πέπληγον, Π. ἀόρ. 6'. καὶ
Πεπλήγοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Πεπληγὼς, υῖα, ὁς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πλήσσω.
Πεπληθυσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εἰς πλῆθος, παμπληθεί.
Πεπλημένος, η, ον, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πίλναμαι.
Πεπληρωμένως, ἐπίρ. 'Εντελῶς, (κοιν.) γεμάτα.
Πέπλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, ἀγριοανδράκλα.
Πεπλὶς. ἴδος (ἡ), ἴδε Πέπλος (3).
Πεπλοδόκος (χος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐναπόθεσιν πέπλων ἢ τοῦ πέπλου.
Πέπλος (ὁ), (τὸ πλθ. Πέπλοι καὶ [καθ' ἑτεραγέν.] Πέπλα), [συγγ. τῷ "Επιπλον]. (ἐν γέν.) σκέπασμα· σενδόνι· ἐπανωφόρι (σινδονοειδές)· (ἰδιαιτ.) μεγαλοπρεπές τι γυναικεῖον περιβόλαιον τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ἡ ὡς τὸ Γαλλ. voile ἢ ὡς ἂν φουστάνι. « Πέπλον μὲν κατέχευεν ἐπ' εὖδει· χιτῶνα δ' ἐνέδυ, « Ἰλ. Ε. » Πέπλους ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύαν εἰρύσατο, « Θκρ. 2) (μτνμ.) = 'Επίπλοον, (κοιν.) σκέπη, ('Ορφ. Ἀργον. 310). 3) εἶδ. φυτοῦ (εὐφορβίου), (ἄλλ.) Πεπλὶς, (παρδλ. Πέπλιον).
Πεπλύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλύνω.
Πέπλωμα (τὸ), Π. = Πέπλος, σκέπασμα, ἐπανωφόρι.
Πέπνυμαι, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Πνέω ἢ τοῦ Πινύσκω, ἔχω νοῦν (πνεῦμα, σύνεσιν), εἶμαι ζωηρὸς ἢ φρόνιμος, (ὄθ. ἡ μτχ.
Πεπνυμένος, η, ον. Νουνεχὴς, συνετὸς, στοχαστικὸς, καὶ
Πεπνυμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πνεῦμα, μὲ στόχασιν, φρονίμως.
Πεποιημένως [ποιέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπιτετηδευμένον, μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν· πεπλασμένως.
Πέποιθα, μσ. πρκ. (μὲ σημασ. ἐνστ.) τοῦ Πείθω, ὄθεν
Πεποίθησις, εως (ἡ). τὸ πεποιθέναι, πίστις, βεβαιότης, πληροφορία.
Πεποιθία (ἡ), = Πεποίθησις.
Πεποιθότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πεποίθησιν.
Πέπομφα, πρκ. τοῦ Πέμπω.
Πεπονέαται, Ἰων. ἀντὶ Πεπόνηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρακ. καὶ
Πεπονήατο, Ἰων. ἀντὶ 'Επεπόνηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πονέω.
Πεπονημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ πόνου, ἐπιπόνως, ἐπιμελῶς.
Πέπονθα, πρκ. τοῦ Πάσχω.
Πέπορδα, πρκ. τοῦ Πέρδομαι.
Πεπορεῖν, Π. ἀντὶ Πορεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πορέω.
Πεπορθημένως [πορθέω], ἐπίρ. (μτχ.). 'Εν εἴδει πόλεως διαρπαγείσης (λεηλατηθείσης).
Πέποσθε, Π. ἀντὶ Πεπόνθατε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ Πέπονθα.
Πεποτέηται, Π. Ἰων. ἀντὶ Πεπότηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ποτάομαι.
Πέπραγα, πρκ. τοῦ Πράσσω.
†Πεπραδίλη (ἡ), [πέπορδα], πορδή. 2) εἶδος εὐτελοῦς ἰχθύος.
Πέπρακα, ἐνεργ. καὶ
Πέπραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πιπράσκω.
Πέπραχα, πρκ. τοῦ Πράσσω.
Πεπρηγέναι, Ἰων. ἀντὶ Πεπραγέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πράσσω.
Πέπρησμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι.
Πεπρωμένος, η, ον, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ
Πέπρωται (ἀντὶ Πεπόρηται γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀνμλ. ἢ κατὰ συγκ. πθ. πρκ. τοῦ Πορεῖν). (τρπρσ.) Εἶνε προωρισμένον (ἀποφασισμένον) ἀπὸ τὴν μοῖραν. »Οὕτως ἐπέπρωτο, « Ἀξ, ἔτσι ἦτον τῆς τύχης. » Τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ,τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ; « (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὴν πεπρωμένην μοῖραν, « Ἡρ. » Τὸ πεπρωμένον τέλος, « Ξεν., ὁ θάνατος. (καὶ ἀπολ.) » 'Η πεπρωμένη, καὶ » Τὸ πεπρωμένον. « ἡ τύχη, τὸ γραπτόν. »Οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται, « Γρφ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἄμφω πέπρωτ' ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, « Ἰλ. Σ.
Πέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πετάννυμι.
Πεπτεὼς, Π. ἀντὶ Πεπτηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πτήσσω ἢ Πτώσσω.
Πεπτήριος, α, ὁν, = Πεπτικός.
Πεπτηὼς, Ἰων. = Πεπτεὼς.
Πεπτικός, ἡ, ὁν. 'Ο συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πέψιν, χωνευτικός.
Πεπτὸς, ἡ, ὁν. 'Ο δυνάμενος νὰ χωνευθῇ, ἐπιδεκτικὸς πέψεως.
Πέπτω [ζέψω], Μ. πέψω (πθ. πρκ. Πέπεμμαι). 'Ψήνω (καθὼς ὁ ἥλιος τὰ 'πωιεκὰ), ὡριμάζω· (ἐπὶ φαγητ.) βράζω ἢ ζυμόνω· (ὄθεν) χωνεύω (κυρ. καὶ μτφορ.). »Πλοῦτον πέψαι, « Πίνδ., τὸ νὰ τὸν ἀπολαμβάνῃ τις φρονίμως (χωρὶς ὕβρεως, νὰ ξεύρῃ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ).
Πέπτωκα, πρκ. τοῦ Πίπτω.
Πεπτὼς, Ἀττ. ἀντὶ Πεπτεὼς.
Πεπύθοιτο, Π. ἀντὶ Πύθοιτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Πυνθάνομαι.
Πεπυκνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Πυκνῶς.
Πεπύσθην, Π. ἀντὶ 'Επεπύσθην, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Πέπυσμαι, πρκ. τοῦ Πυνθάνομαι.
Πέπωκα, πρκ. τοῦ Πίνω.
Πέπων [πέπτω], ονος (ὁ, ἡ), (τὸ πληθ. Πεπαίτερος, -αίτατος). 'Ωρι(μ)ος (μαλακωμένος) ἀπὸ τὸν ἥλιον. ὡριμος· γέν.) φθασμένος, ἐγκαιρος· (συνήθ. φερὸς· (τρπ.) πρᾶος· μέτριος· (ἢ ἀς κλητ. ὡς φιλικὴ προσφών.) προσηλ. ἀγαπητός· (καὶ ἐπὶ κακοῦ) χαύνος, ἄνθρος. » Μόρων πεπαίτερος, « Ἀλκμτνμ.) » Πέπονα φαρμακεύειν οὐκ ἰσχυε. Ἱππκρ. » 'Εξοίγνυται ὥσπερ πέπων θιήν, « ('Ερμιππ. παρ') 'Ηρώδ. ἢ (ἀπ πέπονι (διότι τρώγεται ὥριμον, ἢ καθαυτὸ σίκυος [τὸ ἀγγουρι] ἄγουρον).
Πὲρ [περὶ], μόρ. ἐγκλ. (καὶ » τὸν πιτατ. ἢ 'Εμφαντ. (πρὸς μτχ. Καί τοι, μ' ὅλον ὅτι. » Ἀγαθὸς περ ὢν Ὅμ. » Κραναὴ περ ἐοῦσα, « σύε. « χνύμενός περ, « αὐτ. » Κρατερός περ ἐρύκει, « αὐτ. » Οὔθ' ὑμῖν κοτέων ἐρύβρους ἀρκέσει, « Ἰλ. Φ. (καὶ πρὸς ὁρς. ἢ αὐθυπότ. ἐνεῖδει κυρτ. » Μίνυνθα (» 'Ολίγον) περ, « αὐτ. (πρὸς ὁρς. ἢ αὐθυπότ. ἐνεῖδει κυρτ. καὶ, τοὐλάχιστον. » Τιμὴν πέρ μοι φελλεν ἐγγυαλίξαι, « Ἰλ. Α. » Ἐξ αὐτὸς ἀπήχθετο, σὺ δ' ἄλλους περ ἄρε, « Ἰλ. Ι. » Σπεύσομεν, αἴ κε καὶ περ προφέρωμεν, « Ἰλ. Ρ. » Ἠμεῖς αὐτοί περ φραζώμεθα, « Ἰλ. Π. Ἀριστοτελογ. ἢ Παραπλήρωμ. προτ. ται εἰς τὰ ἐπίρ. καὶ εἰς τὰς ἀναφ. δεικτ. ἀντωνυμ.) » Ἔνθα (» Ὅπου » Ὅπως περ, » Εἴπερ, » Ὅς (» Ὅσος περ, κτλ.
Πέρα, Π. ἀντὶ Πέρατα, αἰτ. πλθ. τοῦ Πέρας.
Πέρα (ἡ), Π. (σπανιωτ.) ἀντὶ Πέρας.
Πέρα, ἐπίρ. 'Επέκεινα, μακρύτερα, ἔκει, (καὶ μτφορ.) ὑπὲρ τὸ δέον. » Τοῦτο τοῦ μέσου καθίεσαι, πέρα δ' οὐ, « Ἡσ. (καὶ μὲ γεν.) » Τούτου πέραμὴ πρᾶγνειν, « Ἄρχ. (καὶ χρν.) » Πέρα μακρᾶς ἡμέρας, « Ξεν., (κοιν.) περισσότερον τὸ μεσημέρι. (καὶ ἀπολ.) » Οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκησάν, « αὐτ. (καὶ μὲ ἄρθρ.) » Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα, « Σοφ. αὐτὸ πέρα συνέρξαντες οἵδε καὶ πέρα μάσιν, « Ἄρχ. » Πέρα δίκης, « Αἰσχ. μὲ ὑπερβολὴν. Εὐρ. » Πέρα ἀνθρώπων Φλεγρ., ὑπὲρ ἄνθρωπον· (καὶ μετὰ Ἴλ.). » Καὶ πέρα γ' ἢ λέγω, « Σοφ. ἀνάρθρ.) » 'Η πέρα τιμὴ, « Δίλ., ἡ ὑπὲρ μετρος, (παρδλ. Πέραν).
Περάαν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περᾶν, ἀπαρ.
Περάασκε, Π. ἀντὶ 'Επέρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Περάω.
Πέραθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πέραν (τὸ ἀπέναντι κρυνὸν) μέρος, ἀπὸ πέρα.
Περαίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Περαία, (ἴδε Περαῖος).
Περαίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ. (μυξίνου ἢ λαστερίας), κέφαλος πελαγήσιος.
Περαίνω, Μ. ἀνῶ. Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ, ὁρθόνω, (λογικ.) ἐξάγω πόρισμα (συλλογίζομαι ὅτι εἶναι ἀληθεύον). = Διανέω. (μσ. καὶ παθ.) λαμβάνω ἔκβασιν· προχωρῶ· εὐοδοῦμαι, (ἢ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. πρωθετ.) φθάνω (καταντῶ) ἕως εἰς. » Περαίνουσι δὲ ὀφθαλμοὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον, « Ἀρστ. » Περαίνε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτέ, « Ἀρστφ. » Περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προπομπὴ τὸ καταστρέφεσθαι, « Ξεν. (καὶ ἀλλ.) » Καλὰ μὲν ταῦτα τὰ ψηφίσματα, ἀλλ' οὐ δυνατὰ ταχὺ περανθῆναι, « αὐτ. » Ὁ χρησμὸς (» Τὰ λόγια) περαίνεται, « Ἐδρ., Ἀρχφ., (κοιν.) ἐξαίνω, ἀληθεύω.
Περαιθεν, Π. ἀντὶ Πέραθεν, [ἐκ τοῦ
Περαῖος, α, ον. 'Ο κείμενος πέραν ποταμοῦ (ποταμοῦ κτλ.). » Περαία (ἐνν. χώρα), « Ἡρ., τὰ ἀντικρυνὰ μέρη παραλίας κτλ., (Π. ἐν γέν.) = Περάτη.
Περαιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μετοβιβάζω (ἢ πθ. Μεταβάλω) εἰς τὴν περαίαν, περνῶ ἄνωθεν. « Περαιωσάμενοι τὸν Ἄδριαν, « Δέ. 2) = Περαίνω, τελειόνω. « 'Η προφητεία ἐμέλλεν αὐτῷ περαιοῦσθαι, « Μανεθ. » Ὅδε καὶ τὰ πέμπτον τῶν ὑπομνημάτων περαιούσθω, « Κλιμ.
Περαίτερος, α, ον. 'Ο περαιτέρω κείμενος ἢ ἐκτεινόμενος, μακρύτερος. »Ἀλλ' ἀδὸν ἀδοὶ περαίτεραι, « Πίνδ. ‖. (τὸ ὑπερ.) Περαίτερον, ἐπίρ. ἀντὶ
Περαίτερω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Πέραν), μακρύτερα, παραπέρα· (μὲ γεν.) ἐπέκεινά τινος. » Περαίτερω προβαίνειν, « Πλάτ. (καὶ χρον.) » Περαίτερω ἐνὸς ἔτεος, « Ἀρετ. » Βουλυτὸς ἢ περαίτερω; « Ἀρ. (καὶ τρπ.) » Περαίτερω τοῦ προσήκοντος (τοῦ μετρίου, τοῦ δέοντος), Ξεν. Ἀξιόχ. κλπ. » Ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαίτερω, « Εὐρ.
Περαίτης, ου (ὁ), κάτοικος τῆς περαίας, περατιανός.
Περαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περαιόω, κόρεσμα εἰς τὰ ἀντικρυνὰ μέρη, διαπόρθευσις. » Συμπράττοντος τοῦ βοῦ πρὸς τὴν περαίωσιν, « Στρβ. 2) = Πέρασις, τελείωμα, τελειοποίησις. »Τὴν ἄνδρ. Κρτ.
Περαιωτικὸς, ἡ, ὁν. 'Ο δυνάμενος περαιοῦσθαι, ἐπιδεκτικὸς περαιώσεως.
Πέρασμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Πορθμὸς, (χωδ.) περαντζάδα, ἢ Περαία.
Πέρασ, ἐπίρ. = Πέρα, ἐπέκεινα· (κυρ.) ἀνωτέρω, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, (κοιν.) πέρα. (μὲ γεν.) » Πέραν γε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν, « Εὐρ. » Ἐχινάων νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἰλλυρίδος ἄντα, « Ἰλ. Β. » Λοκρῶν, οἳ ναιετάουσι πέρην Εὐβοίης, « αὐτ. » Πέραν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἦν πόλις μεγάλη, « Ξεν. (καὶ ἀντίφρ.) » Χαλκίδος πέρην, « Αἰσχλ. (καὶ προθετ.) » Πέρην εἰς τὴν Ἀχαΐην διεπεμψάν, « Ἡρ. » Πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Ἐκ Θάσου διαβαλόντες πέρην, « Ἡρ. » Τρυτήσας τὸ δένδρον πέραν, « Γεωπον. (καὶ ἀνάρθρ.) » Τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν. Περαντικὸς, ἡ, ὁν. Ἱκανὸς εἰς τὸ περαιοῦν (κατορθώνειν ἢ συμπεραίνειν), διαλεκτικὸς ἐπιτήδειος.
Πέρας [πείρω], ατος (τὸ). ὁ ἔσχατος (ὁ πρὸς ὃν) ὅρος, τὸ πέρασ· (ἐν γέν.) τέλος, ἄκρον. » 'Εκ περάτων γῆς, « Ξεν. ‖. (ἰδιαίτ.) Πέρας (ἐνν. κατὰ), « ἐνὶ λόγῳ, τέλος πάντων. » Πέρας πείθουσιν ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ (τὸν ἄνθρωπον), « Αἰσχ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οὐδὲν κωλύει μέθυσαν καὶ ἀκρατῆ εἶναι καὶ φιλάργυρον καὶ πρᾶον καὶ τὸ πέρας ἄρρενα, « Κέβ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου) » Πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα, « Δικ.
Περάσιμος (ὁ, ἡ), διὰ τοῦ ὑπ. δύναται νὰ περάσῃ τις, διαβατός.
Πέρασις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Περάω, πέρασμα, διάβασις. 2) Π. ἀντὶ Πέρας, τέλος.
Περασμὸς (ὁ), τὸ οὖσ. τοῦ Περαίνω, τελείωμα· συμπέρασμος.
†Περατεύω, Μ. εὐσω, Γλσ. = Περατόω.
Περάτη (ἡ), ἴδε Πέρατος.
Περάτηθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πέραθεν, ἀπὸ τὴν πέραν ἄκραν (κυρ. τοῦ ὁρίζοντος).
Περάτης, ου (ὁ). ὁ περγῶν (διαβαίνων ἢ διαβιβάζων εἰς τὸ πέραν), διαβάτης ἢ περαματάρης. » Τίς ἀπήγγειλεν "Αβραμ τῷ περάτῃ, « Γρφ. » 'Επειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο, « Χρα.
Περατικὸς, ἡ, ὁν. 'Ο ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὴν περάτην (τὴν πέρα μεριὰν θαλάσσης ἢ ποταμοῦ), περατιανός. »Φορτία περατικά, « Ἀρβ., τὰ ἐξαγώγιμα.
Περατοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). φύσεως (εἴδους) πεπερασμένης (περιωρισμένης).
Πέρατος, η, ον, Π. ὁ κείμενος εἰς τὸ πέρας (εἰς τὴν πέρα ἄκραν), ἀκρινός. ‖. (οὐσ.) Περάτη (ἐνν. χώρα), ἢ ἀντικρυνὴ, (κοιν.) ἡ πέρα μεριὰ. (ἰδιαιτ.) ἡ ἄκρα τοῦ ὁρίζοντος (πρὸς δυσμὰς ἢ ἀνατολὰς)· (ἐν γέν.) ἡ δύσις· (καὶ εἰς τὸν Ἅρ.) τὸ ἄλλο (τὸ κάτω) ἡμισφαίριον.
Περατὸς, ἡ, ὁν, = Περάσιμος.
Περατόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάλλω ἢ Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· ὁρθετῶ, περιορίζω.
Περάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., τελείωμα, ὁροθέτησις. 2) (σπν.) ἀντὶ Πέρας, τέλος, ἄκρα. »Φιλεῦδε—, « Ἀρετ.
Περατωτικὸς, ἡ, ὁν. 'Ο συντελῶν πρὸς περάτωσιν, τελειωτικός.
Περάω-ῶ, Μ. ἀσω καὶ ήσω (τὸ α μακρ.) Περνῶ, διαπερνῶ (ὡς ἐκεῖ τὸ πλ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.)· διαβαίνω. « Πύλας Αἴδαο περῆσαι, « "Ιμ. Θγν. » Φυλακὰς περῆσαι, « 'Ηρ. » Νηυσὶν περόωσι θάλασσαν, « 'Οδ. Ι. » Τάφρους ὀργαλέη περάαν, « Ἰλ. Μ. (καὶ μτνμ.) » Θέμινος, τοὺς οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάσσει διαμπερίς· ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν, « 'Οδ. Ε. » Τοῖς τὴν ἡξητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι, « Ξεν. (ἢ τροπ.) »Κίνδυνον περᾶν, « Αἰσχλ. (ἢ ἀλλ. μὲ αἰτ. προθ.) » Ἐτήρουν διὰ κροτάφου (» Ὀστέου εἶσω) πέρησεν αἰχμή, « Ἰλ. Δ. 2. » Ὁλίγου ἀπὸ χαλκὸς πέρασεν, « αὐτ. » Πεπέρακεν ὁ στρατὸς εἰς ἀντιπορον χώραν, « Αἰσχλ. (καὶ τρπ.) »Σωτὴρ γενόμενος εὐδαίμων περάσεις (ἐννοτὸν βίον), « Ξεν. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) » 'Επιπόνως διὰ γήρως περῶντες, « αὐτ.

(ντὶ ἑλλ.) » Θυμοῦ περᾶν, « Σοφ., θυμόνειμὲ ὑπερβολήν. 2) Π (τὸ α βραχ.) διαβιβάζω τι ἐπέκεινα ὧν ὅρων ἢ πέραν τῆς θαλάσσης ἕνα τὸ πωλήσει, (συνών.) πωλῶ, (ὅθεν τὸ συγγ.) Περάσιος » Πολλοὺς ζωοὺς ἔλουν ἢ δ' ἐπέρασεν, « Ἰλ. Φ. (καὶ πληρέστερ.) » "Οτε μ' εἶλε καὶ μ' ἐπέρασεν ἐς Λῆμνον, « αὐ. = »Ἀλλά μ' ἀνῆρπαξαν λῃϊστῆρες· πέρασαν δέ τε δεῦρ' ἀγαγόντες, « 'Οδ. Ο. (ἢ πθ.) » Ἐς Λῆμνον πεπερημένοι, « Ἰλ. Φ. (ἢ καὶ Περνημι).
Περγαμηνὴ (ἡ), δέρμα λεπτὸν τὸ ἐποῖον χρησιμεύει ὡς χαρτί, μεμβράνα, (Γαλλ.) **parchemin**, (διότι ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν πόλιν Πέργαμον).
Πέργαμον (τὸ) καὶ
Πέργαμος (ἡ), [Φρυγ.]. = Πύργος, παλάτι ἐν φρουρίῳ· ἀκρόπολις.
Πέρδομαι, ἐως (ἡ), τὰ πέρδεσθαι, κλάσμονι· » Φύσαν ἔνδον κρυπτὸν καὶ περδήσιος διεξ ἐναι, ἄριστον, « Ἱππκρ
Περδίκειος (ὁ, ἡ)· ὁ τῆς πέρδικος, περδικήσιος
Περδικάκις, ἄθος (ἡ), (ἐνν βοτάνη). »εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Παρθένιον, (ποιὸ Παρθενώνιον, (καὶ εἰς μουσικὸ μέρη) τροπάριον.
Περδικεύς, ἰως (ὁ), τὸ μικρὸν τῆς πέρδικος, περδικόπουλον.
Περδικικὸς, ἡ, ὁν, = Περδίκειος.
Περδίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέρδιξ, περδίκι, περδικάκι. 2) = Περδικοβοτάνη.
Περδικίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου.
Περδικοθήρας, ου (ὁ), ὁ θηρεύων περδίκας.
Περδικοτροφεῖον (τὸ), μέρος ὅπου τρέφονται (φυλάττονται) πέρδικες.
Περδικοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων πέρδικας, ζῶν περδικοτροφεῖον (πρβλ. ἀμφιδίος διὰ τροφὴν παρδίκων, γαλατᾶς πέρδικας).
Πέρδιξ [ὄνμτπ.], ικος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, πέρδικα.
Πέρδω καὶ (μα. δ καὶ εὐγρηστότ. »Πέρδομαι [ὄνμτπ.], Μ. παρδήσομαι (αορ. "Επαρδον, πρκ. Πέπορδα). Κλέπω
Πέρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πέραθεν.
Πέρην, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πέραν.
Περῆσαι, Ἰων. ἀντὶ Περᾶσαι, ἀόρ. τῆς παρ. τοῦ Περάω.
Περητήριον (τὸ), [περάω]. τρυπάνι, πηγῆνι.
Περητὸς, ἡ, ὀν, Ἰων. ἀντὶ Περατός.
Πέρθαι, Π. ἀντὶ Πεπέρθαι = Πεπορθῆσθαι πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Πέρθω [συγγ. τῷ Πρήθω], Μ. πέρσω (ἀορ. Ἔπαρθον καὶ "Επραθον, πρκ. [μτγν.] Πέπρθα), Π. ἀντὶ Πορθέω, ἐκπορθῶ, λεηλατῶ· αἰχμαλωτίζω· (ἐν γέν.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Περὶ, πρθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ σημ. ἐν μὲν συντάξει μὲ τὰ μὲν 1) Αἰσίαν. (Ποιητ. ἢ Τελ.) τὸν σκοπὸ (τὸ ἀντικείμενον) τῆς πράξεως· τὴν αἰφορμὴν ἢ τὸ οὗ ἕνεκα. « Οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα συνίσασι, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς, « Πρ. « 'Επιγαμεῖται περὶ νίκης, « Ἰλ. Ψ. » Θέειν περὶ ζωῆς, « Ἰλ. Χ. » Περὶ τοῦ πεντῆς ἦσθ' ἀέκοντες, « 'Ηρ., διακινδυνεύοντες. (ἐνῷ ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ.) » Περὶ πολλοῦ (πλείονος, πλείστου, ἐλαχίστου κτλ.) ποιεῖσθαί τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ εἶναί τινι, « Ἀξ. » Γίνονται αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, « Ἀρστ. » Πέμπειν περὶ συμμαχίας, « Ξεν. » Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, « Γρῳ. » Ἀμύνεσθαι περὶ τέκνων (περὶ πάτρης), « Ἰλ. Μ. » Ἵνα μὲν περὶ πατρὸς ἔροιτο, « Ὀδ. Α. » Ἐμαντεύοντο περὶ τῶν ἱρῶν χρημάτων, « Ἡρ. (ᾗ κατ' ἀντιγρφ.) » Σφέων αὐτέων πέρι ἐφρόντιζον, « αὐτ. » Ἔπειτα δὲ ᾗ περὶ πομπῆς μνησόμεθα, « Ὀδ. Π. »Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ᾗ περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται, « Ξεν. » Ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι, « Ἰλ. Π., ἐξ αἰτίας. » Περὶ ὀργῆς, « Θκ., ὑπ' ὀργῆς. 2) τὸ ὑπεράνω (μεταφρ.) ὑπεροχήν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, « Ἰλ. Α. 3) (σπανιότ. καὶ Π.) τὸ Πέριξ. » Ἡ μερὶς τετάνυστο περὶ σπείους, « Ὀδ. Ε. » Περὶ τραπὶς βεβαῶτα, « αὐτ. ἡ 4) τὸ Πλησίον. » Ἐσδομένας περὶ αἰεὶ, « Μόσχ. ‖. (μετὰ δυσ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πέριξ, τριγύρια εἰς, ἢ (ἁπλ.) τὸ Περίτι. » Μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν, « Ἰλ. Σ. » Ἑστυότες περὶ Πατρόκλῳ, « Ἰλ. Ρ. » Δακτύλιον περὶ τῇ χειρὶ φέρειν, « Πλάτ. » Στρατεύονται θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις ἔχοντες, « Ξεν. » Περὶ τοῖς στόμασι τῶν σαμηνῶν εὑρίσκεται, « Δακρ. » Περὶ δουρὶ πεπορπένη (πάρδαλις), « Ἰλ. Φ. » Περὶ δουρὶ ἠσπαίρεν, « Ἰλ. Ν. » Πεπτῶτα περὶ ξίφει, « Σοφ., πεσμένον ἐπάνω (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμα του). » Ἀργαλέαν ἄνδρασι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί, « Ὀδ. Β., = Παρὰ πότον, ἐν ᾧ τρώγουν ᾗ πίνουν. 2) (συνκόχ.) Αἴτιον (ἢ Τελ.) τὸ Οὗ ἕνεκα. » Περὶ αἴσι μαχόμενος κτεάτεσσιν, « Ὀδ. Ρ (καὶ συχνάτ. μὲ τὰ φόβου σημαντ. ῥήμ.) » Περὶ σφίσιν αὐτοῖσι θεμαίνοντες, « Ἡρ. » Περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι, « Θκ. (ἢ ποιητ.) » Περὶ τάρβει (δείματι), « Αἰσχλ., ἀπὸ φόβον, ἐξ αἰτίας φόβου. » Κεῖνον ᾗ λέοντες περὶ δείματι φύγον, « Πίνδ. »Περὶ γάμματι, « Γλυκ. Ὁμ., ἐξ ὅλης καρδίας, μὲ ὑπερβολήν. « Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ ᾗ μήτηρ, « Ἰλ. Ν. »Περὶ κῆρι ἐχολώθη, « Ἰλ. Ν. (ἴδε καὶ Β'). ‖. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πέριξ, τριγύρω· ἐκεῖ κοντά, ἐκεῖ τριγύρω, εἰς τὰ πέριξ. (ἐν γέν.) τὸ Ποῦ (χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμόν). » Ἑστάρεναι περὶ τοῖχον, « Ἰλ. Σ. » Ἑλισσομένοι περὶ δίνας, « Ἰλ. Φ. » Τοῖσι περὶ τὰ ἕλεα εἰκέασι, « Ἡρ. » Εἶσί δὲ ᾗ περὶ Ἰωνίην δύο στῆλαι, « αὐτ. » Ἡ περὶ Κνίδον ναυμαχία, « Δξ. » Τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὰν ἔχει, « Δμ. (καὶ παραλλ.) » Περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον, « Ἰλ. Ρ. »Περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα, « Ὑπ. (ὄθεν 2) (μτγμ. ἐπὶ χρόν. καὶ ποσότ.) τὸ Πότε ἢ Ποτὲ (χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμὸν, ἀλλὰ) ὡς ἔγγιστα, σχέδον, (Ἰταλ.) circa. »Περὶ ὄρθρον (ζείλην, μέσας νύκτας κτλ.), « Ξεν. « Περὶ λύχνων ἅψει, « Δξ »Περὶ τας αὐτὰς ἡμέρας, « Θκ. » Περὶ τὰ Μηδικά, « Αἰξ. « Περὶ τρισχιλίους, « Δξ. » Περὶ δέκα ναῦς, « Θκ. « Ἀνθρώπους περὶ 50 παρακαλέσας, « Ἰσκρ. (ᾗ μετὰ τοῦ Παῦ) » Ἔτη γεγονὼς περὶ που ἑκκαίδεκα, « Ἡρῳδ. 3) (μτφρ.) τὸ Περί τι ἢ Πρός τι, (ὅηλ.) σχέσιν ᾗ ἀναφοράν. » Περὶ δεῖπνον πονέοντο, « Ὁμ. » Ἔχειν (καὶ σπανιότ. » Εἶναι) περί τι, « Δξ, καταγίνεσθαι ἢ εὑρίσκεσθαι εἰς. » Περὶ νόσον εἰμί, « Πλάτ., νοσῶ, ἀσθενῶ. » Εἶναι περὶ ἀναγωγὴν, « Δξ. » Περὶ τοὺς ἑαυτοῦ γονέας κακουργεῖν, « Ἀρστφ. » Ἡ φιλοσοφία περὶ ἀλήθειάν ἐστι, « Δξ., ἔχει σκοπούμενον (ἀντικείμενον) τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθ. » Ἦν δὲ ᾗ Θέαγνις περὶ ἡδυπάθειαν, « Ἀθ., ἦτον ἔκδοτος. (καὶ ἄλλ. τοῦ ὑπάρκτ.) » Ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια, « Ἰσκρ. » Αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, « Πλάτ. » Τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, « αὐτ., αἱ ὑποθέσεις μου. « Ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) » Οἱ περὶ τὴν φύσιν (μουσικὴν, φιλοσοφίαν κτλ.), « Δξ, ἀντὶ Οἱ φυσικοί (μουσικοί, φιλόσοφοι κτλ.). » Οἱ περὶ λόγους, « Δξ., οἱ λόγιοι ἢ οἱ ῥήτορες. (μὲ κύρια δὲ ὀνόματα) » Οἱ περὶ Πλάτωνα, « Δξ. (σημ. ποτὲ μὲν:) οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ Πλάτωνος, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συστήματός του· (ποτὲ δὲ) ὁ Πλάτων αὐτὸς μόνος (ὡς ἀργηγὸς ὅμως σχολῆς). (ὁμοίως ἐξηγ. ᾗ αἰ φρσ.) » Οἱ περὶ Ἀναξαγόραν, « Ἀρστ. » Αἱ περὶ Μάνθαν ᾗ Μαρίαν, « Γρ.γ. » Διά τί οἱ περὶ Φρύνιχον ἦσαν μᾶλλον μελοποιοί; « Ἀρστ., οἱ αὐγγρυνοί του. (παρβλ. Ἀμφί). ‖ (ἐν δὲ συντ. κυρ. 1) τὸ Πέριξ. » Περιβάλλω, Περιβλέπω, Περιέχομαι καὶ 2) (συνκόχ.) Ἐπιτασιν ἢ Ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Περιδοῆτος, Περικαλλής, Περιγίγνομαι. ‖. (παρὰ Π. ἢ Περί, Α', χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων μορίων:) » Περὶ δ' ἦέρα πουλὺν ἔχευεν, « Ὁμ. ἀντὶ Περιέχευε· (θ', ἐκλαμβάνεται ἀντὶ ἐπιρ. Ἔπειτ., ὅτε καὶ συνηθ. βαρυτονεῖται:) » Τὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο, « Ἰλ. Σ. » Πέρι μέν σε τίον, « Ἰλ. Θ. » Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησεν, « Ὀδ. Θ (καὶ συχνότ.) » Πέρι κῆρι (θυμῷ), « Ὁμ., μὲ ὑπερβολήν. (ᾗ μὲ γεν.) » Δῖας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, « Ἰλ. Ρ., ὑπερτῖχε, (παρβλ. Α', 2) · Γ', τάττεται παραλλ., ὡς ἐσθυναμοῦσα, μὲ τὴν Ἀμφί) » Περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο, « Ὁμν. Ὁμ. (καὶ Δ'. ὡς ἁπλ. ἐπιτατ. μὲ τὴν Πρό:) » Περὶ πρὸ γὰρ ἔγνεῖ θύεν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ὑφ' ἓν) « Πολλὰν ἐποπρὸ φέρων, « Ἰλ. Π. ‖ (ἡ Περί ἐπιμ. φων. δὲν ἀποβάλλει τὸ ι, εἰμὴ σπν. καὶ Π).

Πέρι, κατ' ἀναστρφ. (προηγ. ὅηλ. τοῦ πτωτ.) ἀντὶ Περί. » Τυραννίδος πέρι, « Εὐρ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων λέξ.) » Ὧν ἐγὼ οὐδὲν εὖτε μέγα εὖτε σμικρὰν πέρι ἐπαῖω, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ ἐπιρ. Ἔπειτ., Ἴδε Περί (εἰς τὸ τέλος). 3) ἡ Τοπικ. ἀντὶ τοῦ Πέριξ. » Γέλασσε δὲ πᾶσα πέρι χθών, « Ἰλ. Τ. 4) ἀντὶ Περίεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι, (παρβλ. Πάρ-).

Περι-άγαμαι, Μ. αγασθήσομαι. Θαυμάζω (Τιμῶ, Σέβομαι) μὲ ὑπερβολὴν, ὑπεράγαμαι.

Περι-αγαπάζω, Μ. άσω καὶ Περι-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολὺ (μὲ ὑπερβολὴν), ὑπεραγαπῶ.

Περι-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω, Παραγγέλλω τι εἰς τὰ πέρι, « ποιῶ ἢ διατάττω παντοῦ (δι' ἀγγέλων). » Σίδηρον περιήγγελλον κατὰ τοὺς μάχους, « Θκ.

Περι-αγείρω, Μ. αγερῶ. Περιμαζώνω, συνάζω (ζητεύω)· (πθ.) συνάζομαι· γύρω μου ζῶ μὲ ἐδῶσι καὶ φιλοσώσιν ἢ, μὲ περιφέρουσ. » ἀπ' εὐθύ-

Περι-αγείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. ήκω.

Περι-άγνυμι.

Περι-αγὴ (ἡ). [περιάγνυμι], καμπὴ σῶμα, (Γαλλ.) sinuosité.

Περι-αγὴς [περιάγνυμι], έως (ὁ, ἡ). κισμένος (ἐχων πολλὰς καμπὰς ὁλόγυρα. (Γαλλ.)sinueux. 2, Δ. ανεμ. ριαγὴς. περιφερὴς.

Περι-αγκωνίζω, Μ. ίσω. Γυρίζω καὶ ὀπίσω τὰς χεῖρὰς (τοὺς ἀγκῶνάς) δένω 'πισθάγκωνα.

Περιαγκώνισμα (τὸ), τὸ οὐσ. τῶ σημ. δέσιμον 'πισθάγκωνα.

Περι-αγνίζω, Μ. (ἀφ. Καθαρίζω τ' ἀκευτικῶς) ὁλοτρόγυρα. « Ὕστε —, Δ. Ἄλ., ῥαντίζω πρὸς καθαρισμόν.

Περιαγνίστρια (ἡ), ἡ περιαγνίζουσα (ἀκευτικῶς), = Ἐγκυκλίστρια.

Περι-άγνυμι, Μ. άξω. Τσακίζω τ' ἁμάξι τράγυρα ἢ ὅλως διόλου, κατασυντρίβω (πθ. ἐπὶ φωνῆς) ἀντηχῶ, ἀντανακλῶμαι.

Περιαγορεύω, α, ον. Ὁ περ ἀγορεύει· γὸς καὶ φλυάρων εἰς τὴν ἀγορὰν.

Περίτριμμα ἀγορᾶς.

Περι-άγχω, Μ. άξω. Σφίγγω ἀπ' λαιμὸν, πνίγω.

Περι-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Περιήγαγον Φέρω τι ὁλόγυρα, περιφέρω, (καὶ ἢ ἀμτβ.) περιφέρομαι, περιέρχ τριγυρίζω· (μσ.) περιφέρω (κουβ 'πάγω) μαζῆ μου, σύρω κατόπι μ » Ἀκολούθους πολλοὺς περιάγοντ Ξεν. 2) γυρίζω τι ἀνάποδα (πρ ἄλλο μέρος). » Τὼ χεῖρε περιαγαγ Λογγ. 3) (μὲ αἰτ. πράξεως) κα νὰ καταντήσῃ (τέλος πάντων) εἰς ριήγαγεν εἰς τὸ ὁμολογεῖν, « Δξ καταφέρνω.

Περιαγωγεύς, έως (ὁ), = Περιαγωγὸς (εὐδ.) εἶδ. μηχανῆς, (ἄλλ.) Περιαγωγὴ (ἡ), τὸ περιάγειν ἢ περιάγεσθαι, ἢ ἐν κύκλῳ κίνησις, περι κυκλοφορία· διαγραφὴ κύκλου· φορὰ· (μτφορ.) μεταβολὴ· περιέλευσις (μτφορ.) μεταβολὴ (περιόδους) λόγου, (Γαλλ.) circonlocution. « Διπλόης τινὸς ἔδει καὶ περιαγωγῆς καὶ ἀσαφείας. » Ἰλ.

Περιαγωγὶς, ίδος (ἡ). μηχανὴ περιαγωγὴν (περιστροφὴν) χρησίμου γάνης, ῥοδάνι.

Περιαγωγὸς (ὁ, ἡ) ὁ περιάγων (φορῶν κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Περι-άδω, Μ. άσομαι. Ἄδω περὶ κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέρι ἀδῶ μου· περιεχόμενος ἐγκωμιάζω διαφημίζω.

Περι-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιτάζω

θεωρῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, παρασκευτικῶς (μὲ περιέργειαν). ς, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέτρήσεις προσεκτικὴ (μὲ πε-).

ἐον, θέτ. τοῦ Περιαθρέω.

ίζω, Μ. οἰσω. Ἀθροίζω (Συνάναθροίζω τι) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. μός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ θεν (ἀπὸ τῶν πέριξ) συνάθροισις. ω, Μ. αθρῶ (ῑ) Παίζω τριγύ-ῑ) τινός, (ἄλλ. διορθ. Περιθυρέω). μαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιαιρέω,

α (τὸ), τὸ περιαιρεθὲν μόριον, μα.

σις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιαιρέσιμον (ἀπὸ τριγύρω), ἀφαίρεσις· ωμα.

τέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιαιρέω. τός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ περῑ (νὰ ἀφαιρεθῇ), καμωμένος εἰς ὥστε νὰ χωρίζεται ἀπὸ τριγύρω παίρνεται.

ρέω-ῶ, Μ. ἥσω (ἀόρ. Περιεῖλον Παίρνω ('Βγάζω) τι τὸ ὑπ. κεῖ-ριγύρω τινός (ὡς ἂν φόρεμα)· (ἐν ἀφαιρῶ. » Περιεῖλε σφίων τὸ πεῖ-. Ἥρ. τὸ ἐκρήμνισε. (καὶ μτγν.) κελλων αἰτῶν τὸ μελετᾶν, « Ξεν. ιελῶ σ' ἀλαζονείας, « Ἀρχ. (καὶ » Περιελόμενος τὴν αφηγίνα (τὸν ανον),» Ἥρ., Πλ. » Περιελίσθαι αὐτὸ ὅπλα,« Ξεν. » Βιβλίον περιαι-,« Ἥρ. ἀνοίγω (ξεδουλλόνω) γράμ-καὶ πῦ.) » Περιῃρημένοι τὰ χρή-, « Δημ.

ημα (τὸ), = Περιαίρεμα.

ρῶ, Μ. αρῶ. Περιατρέρων αηκόνω, ῦ Περιαιρέω).

κμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω κατὰ ά, εἶμαι εἰς μεγάλην ἀκμήν. κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) = κολουθῶ, συνοδεύω. (μὲ αἰτ.) περι-όνω.

κοντίζω, Μ. ίσω. Ἀκοντίζω πανθεν (ἀπ' ὁλοτρόγυρα). κτέον, θετ. τοῦ Περιάγω.

κτος (ὁ, ἡ). ὁ περιαγόμενος (περι-ῃ μένος) ἢ δυνάμενος νὰ περιαχθῇ μένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ περι-ρεται (νὰ γυρίζεται). « Ἄψυχος —, « « Τοῦτο δὴ τὸ περίακτον, » Πλ., περιφερόμενον (ὡς παρεμπίπτ.) εἰς τὰ στα τῶν πυλῶν. ||. (οὐσ.) Περίακ-(τὸ), εἶδ. μηχανῆς (πολεμ. ἢ θεα-(Συρκ.) ὁδοντάπι, (παρβλ. Ἐγκύ-

λγέω-ῶ, Π. ήσω. Πονῶ (Ἀνποῦμαι) περβολὴν, ὑπεραλγῶ.

γής, ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν λυ-νος, καταλυπημένος. γῶ, ἐπίρ. Μὲ πολὺν πόνον ἢ μὲ λὴν θλῖψιν ψυχῆς. « Ἐπὶ ακίβδῃ ὑστέρων ἀπλησνὸς καὶ περιαλγέστε-κατὰ διορθ. ἀντὶ περιεργέστερον) ει, « Ἀρετ.

λειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται τριγύρω εἴς τι, βαφὴ (ἀσβέστωμα) τοίχου κτλ., ἐκ τοῦ

Περιαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιαλλοκαυλος (ὁ, ἡ). (φυτὸν) τοῦ ὑπ. ὁ καυλὸς τυλίζεται περιξ ἄλλου φυτοῦ.

Περίαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἔξυχος, ὑπέρτερος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Περίαλλα, ἐπιρ. ἀντὶ Περιάλλως, κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων.

†Περιάλλως, ἐπίρ. ἴδε τὸ προηγ.

Περιαλουργὴς, ές καὶ

Περιαλουργὸς (ὁ, ἡ). ὅλος ἁλουργὸς, βαμμένος γύρω-τριγύρω μὲ ἁλουργὸν (βαθὺ κόκκινον) χρῶμα· (συνκδχ.) ποτισμένος ἀπὸ βυθισμένος εἰς. « Κακοῖς —,« Ἀρχῖλ.

Περιαμάω-ῶ, Μ. ήσω. Θερίζω ὁλοτρόγυρα· συνάζω πανταχόθεν· ἐπισωρεύω.

Περίαμμα (τὸ), = Περίαπτον, φυλακτόν.

Περιαμπέχω, ξ Περι-αμπίσχω Μ. αμφέξω. Ἐνδύω, περιβάλλω· σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, περικαλύπτω. » Τὴν κιβωτὸν χρυσῷ περιῆμπιαχε, « Φίλ. (ξ μτφορ.) » Τὴν ἀτοπίαν εὐφήμοις περιαμπέχειν ὀνόμασι, « Πλ.

Περι-αμύνω, Μ. υνῶ. Ὑπερασπίζομαί τινα στεκόμενος πλησίον του (ἔχωντάς τον τριγυρισμένον), τὸν προφυλάττω ἀπὸ τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὸν κινδύνους.

Περι-αμύσσω(ττω), Μ. ὐξω. Ξεσχίζω(Τσιγγρανίζω) ὁλοτρόγυρα, κεντῶ (πληγόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-αμφι-έννυμι, Μ. έσω, = Περιαμπέχω.

Περιάμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ παντοχόθεν ὑπὸ ὁδῶν (ἀμφόδων) περιεχόμενος. « Οἰκία —, « Ἡσύχ., ἡ ἔχουσα ξ ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη ὁρόμον (μὴ συνεχομένη μὲ ἄλλας), (συνκδχ.) μεγάλη, σχηματίζουσα μόνη μίαν συνοικίαν.

Περι-αναγκάζω, Μ. άσω. Περιάγω (Περιστρέφω) τι διὰ τῆς βίας.

Περι-ανάπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω ὁλόγυρα. » Σφῶν —, « Ι. Δαμασκ.

Περι-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω πέριξ (ὁλοτρόγυρά) τινος.

Περιανθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθῶν (ἀνθίζων) πέριξ τινος.

Περι-ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ὁλοτρόγυρα μὲ ἄνθη ἢ πλουμίδια.

Περι-ανίσταμαι, Μ ανα-στήσομαι (ἀόρ. Περιανέστην κτλ.). Ἐγείρομαι πέριξ τινός.

Περι-ανοίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ὁλοτρόγυρα.

Περι-ανστέλλω-ῶ, Μ. ήσω. Κόνω τι ὁλόγυρά τινος, περιμνω.

Περίαξις, εως (ἡ), τὸ εἰσ. τοῦ Περιάγνυμι, τσάκκισμα, λύγισμα τῆς φωνῆς, (ἴδε Περίασις).

Περι-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ὁλοτρόγυρα.

Περιαπτέον, θετ. τοῦ Περιάπτω.

Περιάπτης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων περίαπτα.

Περίαπτος (ὁ, ἡ). προσηρτημένος τριγύρω εἰς πρόσθετος. « Περίαπτον (τ'), « τὸ χρεμάμενον ἀπό τινος (κυρ. πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ, θεραπείαν ἀσθενείας κλπ.), φυλακτὸν, (Τουρκ.) χαμαϊλί, ἐκ τοῦ

Περι-άπτω, Μ. ψω. Ἐφαρμόζω τι τριγύρω εἰς, κρεμνῶ (καὶ μτ. κρεμνῶ ἐπάνω μου) ὡς φυλακτόν. (μτφορ.) Προσάπτω, προξενῶ, περιποιῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Τιμὴν (« Δύναμιν. » Αἰσχύνην) περιάπτειν τινί, « Ξεν., Πλάτ., Δημ. (ἡ αἰτ. πράξεως.) » Περιάπτουσι τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γεωργοί, « Ἀρχ.

Περι-αράσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ καὶ συντρίβω τι πέριξ τινός.

Περιάργυρος (ὁ, ἡ). ἀσημωμένος ὁλοτρόγυρα, ἀσημένος ἢ (Τουρκ.) καπλαδισμένος μὲ ἀσῆμι.

Περι-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ ἀσῆμι, ἀσημόνω.

Περι-αρθ.όω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρόω πανταχόθεν (ἀκριβῶς).

Περι-αρμόζω (ξ Ἀττ. -αρμόττω), Μ. όσω. Ἐφαρμόζω τι πέριξ τινός, προσαρμόζω ὁλοτρόγυρα.

Περιάρυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περι-αρόω-ῶ, Μ. αρόσω. Ὀργόνω πέριξ (ὁλόγυρά) τινος.

Περι-αρρωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρρωστῶ βαρέως, εἶμαι πολλὰ ἄρρωστος.

Περι-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τριγύρω· πρασαρτῶ. « Πῆραν περιῃρτημένος, « Σξτ.

Περι-ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἀνασαίνω πέριξ τινος.

Περίασις, εως (ἡ), τὸ περιφέρειν, ἢ ἐν εἴδει ᾄσματος (μὲ λιγυρὰν φωνὴν) κοκκάλησις ἀνάγνωσις, (ἄλλ. διορθ. Περίαξις).

Περι-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Περιλαμβάνων (Ἀγκαλιάζων) ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι.

Περι-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περιβάλλω μὲ λάμψιν.

Περι-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι (Καταγίνομαι) μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι

Περιάσχολος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀνασχολημένος, πολυάσχολος.

Περι-αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω (Φεγγοβολῶ) πέριξ τινός, περικυκλόνω μὲ τὴν λάμψιν μου. « Τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, « Λογγ.

Περιαύγασμα (τὸ). τὸ τῆς περιαυγείας ἀποτέλεσμα σῶμα περιαυγαζόμενον.

Περιαύγεια (ἡ). λάμψις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, φωτισμὸς ὅλου τοῦ περιέχοντος.

Περι-αυγέω-ῶ, Μ ήσω, = Περιαυγάζω.

Περιαυγὴ (ἡ), = Περιαύγεια.

Περιαυγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων παντοχόθεν· περικυκλωμένος ἀπὸ λάμψιν, ὁλόφωτος.

Περίαυγος (ὁ, ἡ). = τῷ προηγ.

Περι-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Δυθαδίζομαι μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι πλήρης αὐθαδείας (αἰδήσεως, ἰσχυρογνωμίας).

Περι-αυλακίζω, Μ. ίσω. Αὐλακόνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω μὲ αὐλακας.

Περι-αυλίζω, Μ. ίσω. Στήνω τὴν αὐλὴν (τὴν σκηνὴν, τὴν ἐπαυλὴν) μου πέριξ τινός.

Περιαύλιον (τὸ). τὸ πέριξ τῆς αὐλῆς κενὸν διάστημα· αὐλὴ πέριξ οἰκίας.

Περιαύλισμα (τὸ). οἴκημα περιτριγυρισμένον μὲ αὐλὴν (περίαυλον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περίαυλος (ὁ, ἡ), περιφραγισμένος μὲ αὐλήν. ‖ (οὐσ.) Περίαυλον, =Περιαύλιον.
Περι-αυτίζομαι, Μ. (σομαι· Ἔχω μεγάλην περὶ ἐμαυτοῦ οἴησιν. 2) ἐνδιατρίβω εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον. 3) προσοικειῶ εἰς ἐμαυτόν. » Ἀκμπρᾷ τῇ φιλοφροσύνῃ τούτους περιαυτίζεται, «
Περιαυτισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ ἑαυτοῦ οἴησις, περιφιλαυτία, περιαυτολογία.
Περι-αυτολογέω-ῶ, Μ. ἤσω, Ὁμιλῶ πάντοτε (Μεγαλοβρήμονῶ) περὶ ἐμαυτοῦ, ἐπαινῶ αὐτὸς ἐμαυτόν εἰς κάθε ὁμιλίαν.
Περιαυτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὁμιλία (μεγαλῃγορία).
Περιαυτολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων περιαυτολογίαν.
Περιαυτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιαυτολογῶν, ἐπαινέτης αὐτὸς ἑαυτοῦ.
Περι-αυχενίζω, Μ. ίσω. Βάλλω περὶ τὸν αὐχένα. » Κλοιὸν (» Ἅλυσον)—, « Θεοφύλ.
Περιαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν αὐχένα (φορούμενος). » Στρεπτὸς —, « Ἡρ., Δ. Ἀλ. ‖. (οὐσ.) » Περιαυχένιον (τό), « Ἀρχν., τὸ λαιμοδέτι.
Περι-αφ-ίημι, Μ. αφήσω. Ἀφίνω (Συγχωρῶ) καθ' ὁλοκληρίαν.
Περι-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀρρίζω πέριξ τινός, ἀρρίζων περικυκλόνιο.
Περίαχε, Π. (σπνπ.) ἀντὶ Περίαχε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Περιάχω.
Περι-αχέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Περιηχέω.
Περι-γυρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τριγύρω (Ξεφλουδίζω ἀπὸ) τὸ ἄχυρον.
Περιδέδην, ἐπίρ. Καβαλικευτά, μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, καθὼς καβαλικεύουν οἱ ἄνδρες, (Γαλλ.) à califourchon. » Οὐ περιδέδην, ἀλλὰ κατὰ πλευράν, « Ἀχ. Τατ. ἐκ τοῦ
περι-δαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Περιέβην κτλ.). Στέκω πλησίον ἢ ἐμπροσθεν τινος (τὸν ὁποῖον θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ), στέκω μὲ ἀνοικτὰ πόδια (ἕτοιμος πρὸς ἀντίστασιν). (μέ αἰτ.) καβαλικεύω, (Γαλλ.) enfourcher. » Κάλαμον περιβεβηκὼς, « Πλ.
Περι-βάλλω, Μ. ῶ. Βάλλω τι τριγύρω εἰς (κυρ. ὡς ἂν φόρεμα), ἐνδύω· ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω· (μτνμ.) ζώνω, περικλείω, περικυκλόνω· (μτφορ.) προσάπτω· προξενῶ· περιποιῶ· περιπλέκω εἰς· (μσ) περιποιῶ τι ἐμαυτῷ· ἀποκτῶ· οἰκειοποιοῦμαι. (ᾧ τρπ.) λαμβάνω κατὰ νοῦν, σχεδιάζω. »Δαβεῖν ἀμφίβληστρον, καὶ περιβαλλεῖν πλῆθος ἰχθύων, « Ἡρ. »Περιέβαλλον ἀλλήλῃς, δακρύοντες, « Ξεν. »Ἦν ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε, « Γρ. (καὶ μτνμ.) » Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους (ὁ λαγώς), « Ξεν., περιέρχεται (ἐνδιατρίβει) ἀσμένως (ἴδε ᾧ κατωτέρω περὶ τὸ τέλος). (καὶ ὅστ. ἐκ δ'.) » Βάζω περὶ ὧν ἔβαλε τὸν αὐχένα, « Ἡρ. » Δεσμὰ τοῖς σκέλεσι περιβάλλειν, « Γαλ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Μὴ, οὐ πρὸ τῶν τις (τοὺς καταπεπηγότας ἐν τῇ θαλάσσῃ σταυροὺς), ὥσπερ περὶ ἕρμα, περιβάλῃ τὴν ναῦν, « Θκ., ἐὰν καρφώσῃ ἐπάνω. (καὶ μτφορ.) » Μήδων τῶν περιβαλεῖν τοῦτο τὸ ἀγαθὸν « Ἡρ. (ᾧ ἀντιστρόφ.) «Κινδύνῳ (» Συμφοραῖς, » Ὀνείδεσι) περιβάλλειν τινά, « Ἀξ. (καὶ μσ.) »Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου, « Γρφ. »Ὅσῳ ἂν μείζω χωρίον περιβάλωνται, « Ξεν. »Καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο, « αὐτ. » Ἐκέλευσε περιβαλλομένους ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν, « αὐτ. (καὶ δοτ. τῆς προθέσ.) »Ξίφος ὤμοις περιεβάλετο, « Ὀδ. Ξ. (καὶ μτνμ.) » Ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, « Ξεν. (καὶ κατ' αὐτοπαθ.) » Καί τινες καὶ τείχη περιεβάλοντο, « Θκ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) « Τεῖχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Πολλὰ τῶν χρημάτων περιεβάλετο, « Ἡρ. » Περιεβέβλητο οὐσίαν πλειόνων ἢ δισχιλίων ταλάντων, « Στρ. « Ἀπονητὶ πολιν καλλίστην περιεβεβλήκατο, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) »Ἴδιᾳ περιβαλλόμενος ἑωυτῷ κέρδεα, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλόμενος, « Δμ., συνέλαβε (περιέλαβε) κατὰ νοῦν, ἐσχεδίασεν, (ἴδε Περιβολή).
2. κάμνω τὸν γῦρον τόπου τινός, (ἐπὶ θαλάσσ.) =Περιπλέω. »Τὸν Ἄθων περιβάλλων, « Ἡρ. » Περιβαλοῦσαι Σούνιον, « Θκ. (καὶ μτφορ.) « Μακρούς καὶ ἀνηνύτους τοῦ πολέμου κύκλους περιεβάλλοντο, « Ἀρχδ. » Οὐδέν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν οὐδ' ἀναγέιν ἄνω μακρὰν περιβαλλομένους, « Πλάτ. (ἴσως ἐδῶ μᾶλλον πρέπει 'να ἀναχθῇ ᾧ τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Ξενοφ.): » Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους (ὁ λαγώς), « γυρίζων ὁλοτρόγυρα. 3) Π. ἀντὶ Ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. »Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας δωρισιν, « Ὀδ. Ο. (καὶ ἀπολ.) « Ἴστε γὰρ ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, « Ἰλ. Ψ.
Περίβαρον (τό) καὶ
Περίβαρις, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδος ὑποδημάτων ἢ (πιθανώτ.) περισκελίδων, (πρβλ. Σφενδόνη).
Περίβαρυς, εος (ε ά, υ). Π. πολλὰ βαρύς.
Περίβας, αντα, αν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιβαίνω.
Περιβασία (ἡ), ἐπίθ. τῆς ἐν Ἄργει Ἀφροδίτης (τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἵζατο περιβάσην) κατὰ τὴν παρ' Ἀρχιλ. [Δυσ. 979] ἔννοιαν τῆς λέξ., ὅθεν ὁ Σχλ. τοῦ Κλμ. ἑρμηνεύει τὸ Περιβασὰ διὰ τοῦ Ἀσχημοποιός).
Περίβασις, εως (ἡ), τὸ περιβαίνειν, χάσιμον μὲ τὰ πόδια ἀνοικτὰ, καβαλίκευμα· (συνκδχ.) στάσιμον ἔμπροσθεν (πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος, κ.λ. (ἐπὶ τόπου) γῦρος, περιφέρεια. » Κἠπὶ τὰς Καλυλάκνας τὴν περίβασιν, « Ἐπιγρφ.
Περιβασὼ, ὁσς-οῦς (ἡ), =Περιβασία.
Περιβεβλημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιβάλλω, ᾧθ.
Περιβεβλημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ὑποκάτωθεν ἐνδύματος (περιβλήματος), σκεπαστά.
Περιβεβριωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιβεβρώσκω.
Περίβη, Π. ἀντὶ Περίβη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τοῦ Περιβαίνω.
Περι-βιβρώσκω, Μ. περι-βρώσομαι. Τρώγω τι ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω.
Περι-βιόω-ῶ, Μ. ώσω. Διατηρῶ εἰς τὴν ζωὴν, ἀφίνω ζωντά (περιόντα) τινα. »Φαρμακοὺς οὐ περιβιώσεις, « Γρφ.
Περιβιῶναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Περιβιώσομαι, μέλλ. (ἀγμλ.) τοῦ Περιβιόω.
Περι-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Ἐβγάλλω βλαστάρια ἢ Φυτρώνω) τριγύρω.
Περίβλεπτος (ὁ, ἡ), [περιβλέπω] ὁ βλεπόμενος ὁλοτρόγυρα, περιεπτός, (ἴδε ἐξοχος, ἐλκύων ὅλων τὰ βλέμματα· ἀξιοθέατος· (μτφορ.) ξακουστός, διακριμένος, ἐπίσημος, ἐνδοξος.
Περιβλεπτότης (ἡ), τὸ ἀφῆρημ. τῆς προηγ., ἐπισημότης.
Περιβλέπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίπτον (διακεκριμένον), ἐπισήμως.
Περι-βλέπω, Μ. βλεψω. Βλέπω ὁλοτρόγυρα· κυττάζω μὲ θαυμασμόν (μὲ φόβος, μὲ περιέργειαν)· παρατηρῶ· συλλίζω (κυττάζω) νὰ εὕρω τι· (μσ. συνκδχ.) καμαρώνω.
Περίβλεψις, εως (ἡ), τὸ περιβλέπεσθαι, περιβλέπεσθαι, κύτταγμα ὁλόγυρα, μὲ θαυμασμὸν καὶ περιέργειαν, (συνκδχ.) καμάρωμα.
Περίβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιβάλλεται, ἔνδυμα, —Περιβόλαιον. » Περιβόλαιον τοίχου, αὐλότοιχος. »Πάντα ὅσα γῆ τοῦ περιβλήματα καὶ λίθ.να, « Πλάτ.
Περιβλητέον, θετ. τοῦ Περιβάλλω.
Περιβλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπηδείος εἰς τὸ περιβάλλειν, χήρ ὡς περίβλημα. »Λόγος—, « Γρ., ἐμπεριβόλως.
Περιβλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιβλητικόν, ἐμπεριβόλως.
Περίβλητος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (φορούμενος) τριγύρω εἴς τι· ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς περίβλημα.
Περι-βλήγρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βλητρὸς (νωθρὸς, ἀδύνατος). ‖. (τὸ οὐδ.) Περίβλητρον, « ἐπίρ. Μὲ πολλὴν νωθρότητα (ἀδυναμίαν).
Περι-βλύζω (βλύω), Μ. βλύσω, Ἀναβλύζω (συνκδχ. Χορλακίζω) πέριξ τινός. »Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην, « Φλς. »Κύματα περιβλύει σπιλάδεσσιν, « Ἀπλλ.
2) (ἀρτθ.) ἀναβρύω πανταχόθεν, « μαι γεμάτος βρύσεις. » Γῆ νάμασι περιβλύζουσα, « Ἀρχτ.
Περι-βοάω-ῶ, Μ. ήσω, -ομαι. Φωνάζω ὁλοτρόγυρα, κάμνω νὰ ἀνεκχύσῃ τὸ σῖτος πέριξ ἀπὸ τὰς φωνάς μου· διαφημίζω, σπουδάζω παντοῦ, διαλαλῶ.
Περιβοησία καὶ
Περιβοησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. φώναγμα παντοῦ (ὁλοτρόγυρα), διαλάλημα· (ἐν γέν.) φωναί, βόρυβος.
Περιβόητος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (φορούμενος τριγύρω εἴς τι) ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς περίβλημα.
Περιβλήτωρ (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος (φορῶν μεθος τριγύρω). »Ἱμάτια περίβλα, « Εὐρ., (ὅθ. ‖. συνηθ. οὐσ. ἀρσ.) φραγμὸς ἢ τεῖχος περικλείων τὴν περιοχὴν οἰκίας (πόλεως κλπ.)· αὐλόγυρας· ὄχύρωμα, περιτείχισμα.
Περι-βρέμβω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω (κυρ. ὅταν μὲ μέλισσαν) πέριξ τινός.
Περιβρεμβήσεις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Περι-βρέμω, Μ. βρεμήσω. Βρέμω (ᾧ μσ. βρέμομαι, [συνκδχ.] Κατοικῶ) πέριξ τινος. »Ἔσσομαι μὲν Ἀσσονίην περιβρεμέτης, « Ἴθυνε γαῖαν, « Διον. (καὶ μετωνυμ. κατώτερον) »Χθιζὸν περιβρέμεται ἄνθρακα ἥφαιστος, « Καλλ.
Περι-βρυχάομαι, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Βερνάλλω) τὰ πέριξ τινὸς ἄγρια βρύτανα, βρυχῶμαι τὰ φυτὰ ὁλοτρόγυρα.
Περίβρυχος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ἀπὸ βρυχήματα (ἀπὸ λύκους).
Περι-βρύσσω, Μ. βρύσω. Βρύζω (Κοχλακίζω) πέριξ τινός, (παρέλ. Περιβλύζω). ‖ (μσ.) σείομαι βλος ἀπὸ. (μὲ ὅστ.) »Γέλωτι περιβρασάμενοι, « Νικ., ἔχοντες ἀσμὸν γέλωτος.
Περιβρυχιόνιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν βραχίονα (φορούμενος), (ὅθ. ‖. οὐσ.) » Περιβραχιόνιον, « σκέπασμα (διὰ προφύλαξιν ἢ στολισμὸν) τοῦ βραχίονος, βραχιόλι.
Περι-βρέμω καὶ (μσ.) -βρέμομαι (χ. Μ.), Π. βοΐζω πέριξ τινός. »Κῦμα., νήσαι, περιβρέμεται Σπερχέϊ, « Διον. »Λείπει περιβρέμεσθαι μέλισσαι, « Ἀπλλ. (καὶ ἀπολ.) « Δεινὸν δὲ περιβρόμεσκον ἄκουαι, « αὐτ.
Περιβρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Μουσκεύω, Καταβρέχω) τι ὁλόγυρα.
Περιβρηθής, έος (ὁ, ἡ). Π. πολλὰ βαρύς, (Συνόν. περὶ Βασιλ.)

Περι-βρίθω, Μ. βρίσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Περιβέβριθα), Π. κάμνω τι νὰ βαραίνῃ ὁλόγυρα, καταφορτόνω· (οὐδ. αὐτπθ.) βαραίνω (εἶμαι καταφορτωμένος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. »Πλούτῳ—, « Κ. Μανασσ.
Περι-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Περιβρέμω.
Περιβρυής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων παντοχόθεν, γεμάτος (φορτωμένος) ἄνθη ᾧ φύλλα θάλλοντα. » Δηγώνιον περιβρυὲς, « Νικ.
Περιβρύχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέριξ τινὰς βρύχων (βρυχώμενος). « Οἰδματα περιβρύχια, « Σοφ., τὰ μετὰ κρότου κατακλύζοντα τὸ πλοῖον κύματα ἢ κατασίνοντα ἢν τὸ ἄλλο.
Περι-βρύχω καὶ (μσ.) βρύχομαι, Μ. βρύξω, -ομαι. Μουγρίζω πέριξ τινὸς, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰ βρυχήματά μου.
Περίβρωσις, ιως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιβιβρώσκω, φάγωμα ὁλοτρόγυρα.
Περίβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ὁλοτρόγυρα, καταφαγωμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περι-βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ βύρσαν (μὲ βυρσοτόμαρον).
Περι-βύω, Μ. βύσω. Χώνω (Στουπώνω) ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).
†Περιβωμίζω, Μ. ίσω. Περιάγω τινὰ ἐπὶ βωμοῦ (;), πομπεύω.
Περιβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν βωμόν.
Περίβωτος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Περιβόητος.
Περι-γεννάομαι (χ. Μ.). Καμαρόνω μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερασμυνόμαι.
Περι-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Γανόνω ὁλοτρόγυρα. »Ἐπεκτήδευσεν ἡ φύσις πιμελώδη τινὰ καὶ φλεγματικὴν ὕλην, καὶ περιεγάνωσε καὶ ἐπέπλασεν αὐτὰ (τὰ ἔντερα), « Μελέτ. 2) (μτνμ.) τάρπω (γοροποιῶ) κατὰ πολλὰ, καταφαιδρύνω. »Περιγανοῦντος τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἐπαίοντος, « Θεοφύλ.
Περιγάστριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν γαστέρα. »Εἰς τὸν περιγάστριον πυθμένα τοῦ κήτους ἐχώρησε, « Πορφυρογ.
Περιγέγονα, πρκ. τοῦ Περιγίγνομαι.
Περιγεγονότως, ἐπίρ. Νικητικῶς, (Γαλλ.) victorieusement.
Περιγεγραμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον περιγεγραμμένον (περιωρισμένον), συνοπτικῶς.
Περίγειος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ ἢ πλησίον (ὡς ἐγγύτατα) τῆς γῆς· σχεδὸν προσγείος. »Περίγειον (ἐνν. διάστημα), « Ἀρχιμ., ἢ ὅσον ἐνεστὶν ὀλιγώτερα ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὴν γῆν.
Περιγειότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν περιγείων ἀωμάτων.
†Περιγέλαστος (ὁ, ἡ), =Καταγέλαστος, [ἐκ τοῦ
†Περι-γελάω-ῶ, Μ. άσω, =Καταγελάω.
Περιγενητικὸς [περιγίγνομαι], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ νικᾶν· (μὲ γεν.) ὁ συνήθως θριαμβεύων κατὰ (ἀνώτερός) τινος.
Περιγηθὴς [περὶ, γήγθα], έος (ὁ, ἡ). περιχαρὴς, καταχαράμενος. (Π.) πολλὰ χαροποιὸς, πανευφρόσυνος.
Περι-γηράσκω, Μ. γηράσω. Γηράσκω ἀλλεπαλλήλως. » Καρποὺς διὰ τοῦ ἔτους ὅλου περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς, « Ἰωσ., ὡριμάζοντας ἀδιακόπως χωρὶς νὰ τοὺς τρυγᾷ κάνεις (κατὰ τὸ »Ὄγγνη ἐπ' ὄγγνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὀδ. Η).
Περι-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Περιεγενόμην κτλ.). Μένω ὑπόλοιπος, περισσεύω· μένω ὡς κέρδος· κατανικῶ· διασώζομαι, γλυτώνω, ἐπιζῶ· εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερισχύω κατά τινος, νικῶ, ὑπερτέρω· (μὲ γεν.) » Τετρακόσια ᾧ ἑβδομήκοντα τάλαντα περιεγένοντο τῶν φόρων, « Ξεν. »Μαῦνος περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος, « Ἡρ. » Ἦν οὐ βῆσσον εὐπόρως περιγενέσθαι, « Ξεν. »Πουλυτροπίῃ τοῦ βασιλῆος περιγενέσθαι, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) « Τί σοι περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; « Ἀρτ., τί ἐκέρδισες; (καὶ ἀπολ.) »Τοῦ στρατοπέδου διαφθαρέντος, ἕνα τοῦτον μοῦνον περιγενέσθαι, « Ἡρ. » Οἷα δὴ ἐπιστάμενοι αὐτὸν τελευτῆσαι, ἰσόρεον, ὅτεῳ τρόπῳ περιγένοιτο, « αὐτ. (καὶ ἀποτέλεσματ.) » Περιεγένετο ὥστε καλῶς ἔχειν, « Ξεν., κατηγτήσεν εἰς καλὸν (εἰκονομύθ.) τὸ πρᾶγμα, (παρβλ. Περίειμι).
Περι-γλαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. γλάγος]. πλήρης γάλακτος.
Περι-γληνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. [π. γλήνη] περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου, βλέπω τριγύρω μου.
Περιγλήνιος, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. γλήνη], πολλὰ λαμπρὸς (ἀλιστερὸς), ἢ 2) περικεκοσμημένος μὲ ὑαλίσματα κοσμήματα (πετράδια ἢ ἄστρα).
†Περιγλήνιος, ἑσφαλμ. ἀντὶ Πυριγλήνιος.
Περιγλιαχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ γλίσχρος (γλιοιώδης).
Περιγλίσκιος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. τοῦ
Περιγλύκυς, εος (εῦς, υ). πολλὰ γλυκὺς, γλυκύτατος.
Περιγλυπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιγλύφω.
Περίγλυφος (ὁ, ἡ). γεγλυμμένος (σκαλισμένος, δουλευμένος μὲ πλουμίδια) ὁλόγυρα.
Περι-γλύφω, Μ. γλύψω. Σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα (Πελεκῶ, Ξεφλουδίζω) ὁλόγυρα.
Περιγλωσσος (ὁ, ἡ), εὔγλωττος, εὔλαλος.
Περιγλωττὶς, ίδος (ἡ). περικάλυμμα τῆς γλώσσης.
Περι-γναμπτέω, Μ. γναμψω, =Περικάμπτω.
Περι-γογγύζω, Μ. ύσω, Π. γογγύζω (μορμουρίζω) πέριξ τινός.
Περίγοργος (ὁ, ἡ). πολλὰ γοργὸς (σερπετὸς, ἑρπυστὸς).
§Περίγρα (ἡ). [περὶ, γράω]. ἐργαλεῖόν τι πρὸς ξεγγύλευσιν τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης· (κοιν.) περιγλί, διαβήτης, (ἀλλ. γρφ. Πυράγρα).
Περιγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γεγραμμένον περὶ τινός· γραμμὴ περιορ ζωσα· σύνορον· σῶμα ἢ μέρος περιγεγραμμένον (περικλεισμένον· περιοχὴ, περιφέρεια.
Περιγραπτέον, θετ. τοῦ Περιγράφω.
Περιγραπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς περιγραφὴν (περιορισμόν).
Περίγραπτος (ὁ, ἡ). περιγεγραμμένος, πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριωρισμένος, ἡ δυνάμενος νὰ περιγραφῇ, (νὰ περιορισθῇ).
Περιγραφεύς, έως (ὁ), ὁ περιγράφων (περικλείων μὲ ὅρια).
Περιγραφὴ (ἡ), τὸ περιγράφειν· ἡ τῶν πέριξ (τῶν ὁρίων, τῆς περιφερείας) διαγραφή· σχέδιον· ἴχνος· ὑποτύπωσις· ὁρισμός· περιορισμός. τέλος. » Τῶν κακῶν— , « Ἰωσ. (συγγ. τῷ Παραγραφή). »Κατὰ περιγραφήν,« Νεμέσ., =Περιγεγραμμένως. 2) ἐξαπάτησις. »Πρὸς περιγραφὴν τῶν δανειστῶν,« Θεόφ. Ἐνστ.
Περιγραφικός, ἡ, όν. Ὁ δηλῶν ἢ συντελῶν πρὸς περιγραφήν.
Περιγράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Τραβῶ γραμμὴν) πέριξ τινός· ἐγκαράσσω, σχεδιάζω· περικλείω ἐντὸς γραμμῆς· περιορίζω· σβύνω· (κατ' ἔκτ.) ἀναιρῶ· τελειόνω. »Ἑνὸς δ' ἔτι μνησθεὶς περιγράψω τὸν λόγον,« Εὐρ. »Ἀγχόνη τὸ ζῆν περιγράψας, « Ἀθ., (παρβλ. Διαγράφω). (καὶ πθ.) »Περιεγέγραπτο γάρ, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς,« Ξεν., (συγγ. τῷ Περιγράφω).
Περιγυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω ἐντελῶς, ἀπογυμνόνω.
Περιγυρεύω, Μ. εύσω. Γυρνῶ ὁλόγυρα, τριγυρίζω.
Περιγυρίζω, Μ. ίσω. Γυρίζω τι ἀνάποδα.
†Περιγυρίς, ίδος (ἡ). περιφέρεια.
Περιγυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω γῦρον ἢ ὡς ἂν γῦρον πέριξ τινός.
ξΠεριγώνιον (τὸ) καὶ
ξΠεριγωνίσκος (ὁ), =Παραγωνίσκος.
Περιδαίδαλος (ὁ, ἡ), πολλὰ τεχνικὰ (τεχνικὰ καμωμένος).
Περιδαίω, Μ. δαίσω, Π. καίω τι ὁλοτρόγυρα· καταναλίσκω (μσ. μὲ δοτ. μτφορ.) καίομαι (φλογίζομαι) ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα.
Περίδακρυς (ὁ, ἡ). καταδακρυσμένος· πολλῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.
Περιδάμναμαι (χ. Μ.), Π. καταδαμάζω. καταβάλλω. βασανίζω.
Περιδαρδάπτω, Μ. άψω. Π. ξεσχίζω καὶ τρώγω ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω.
Περιδεδίασα, Π. ἀντὶ Περιδεδίασα, ἀόρ. ά· τῆς ἐπηλ. μτχ. τοῦ Περιδείδω.
†Περιδέεια (ἡ), μεγας (ὑπερβολικὸς) φόβος, [ἐκ τοῦ
Περιδεὴς [π. δέος], ές (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μέγαν φόβον, κατατρομαγμένος. 2) (ἐνίοτε) πολλὰ φοβερός. »Μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τῶς μηδὲν ἀδικοῦσιν,« Ἰσκρ.
Περιδείδω, Μ. δείσω ἢ δείσομαι (ἀόρ. Περιδέδεισα, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Περιδέδοικα [δέδια] ἢ Περιδείδια), Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, «ἶμαι κατατρομαγμένος· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) φοβοῦμαι πολλὰ περί τινος.
†Περιδείνιος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιδινος.
Περιδειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Παρευρίσκομαι εἰς =
Περίδειπνον (τὸ). τὸ μετὰ τὴν κηδείαν γινόμενον δεῖπνον πρὸς παρηγορίαν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ ἀποθανόντος.
Περίδειρον (τό), [π. δειρή]. τὸ κάτω μέρος [τὸ γύρισμα] τοῦ λαιμοῦ.
Περιδέξιον (τὸ). τὸ περὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα φορούμενον βραχιόλιον.
Περιδέξιος (ὁ, ἡ), =Δημοδέξιος· παλλὰ ἐπιδέξιος (ἐπιτήδειος), ἁρμοδιώτατος. » Ὣς μὲν τέταται περιδέξιος ἀγρευτῆρι,« Ὀππ., (ὀθ.
Περιδεξιότης (ἡ), μεγάλη δεξιότης (ἐπιτηδειότης).
Περιδεξίως, ἐπίρ. Λίαν δεξιῶς (ἐπιτηδείως).
Περιδέραιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν δέρην (τὸν λαιμὸν) φορούμενος, (ὀθ. ||. οὐσ.) Περιδέραιον (τὸ), δέμα ἢ κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, χαρκάλι, λαιμοδέτι.
Περιδερίς, ίδος (ἡ), =Περιδέραιον.
Περιδέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Περιβλέπω, βλέπω τριγύρω μου, κυττάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περιδέρω, Μ. δαρῶ. Γδέρνω ὁλοτρόγυρα, ξεγδέρνω. »Περιδείρας ῥᾳδίως ὡς ἐγχέλεις.
Περίδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδέω, δέσιμον ὁλόγυρα.
Περιδεσμεύω, Μ. εύσω καὶ
Περιδεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁλοτρόγυρα.
Περιδέσμιος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος πέριξ τινός, περιδεδεμένος.
Περίδεσμος (ὁ). ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, δεσμὸς περιδέραιος ἢ περιζήθιος, φασκιά.
Περίδετος (ὁ, ἡ). δεμένος ἢ δενόμενος ὁλόγυρα.
†Περιδευκὴς, ές (ὁ, ἡ), =Περίγλυκυς.
Περιδεύω, Μ. εύσω. Βρέχω ὁλόγυρα, περιβρέχω,
Περιδέω, Μ. δήσω. Δένω τι ὁλοτρόγυρα. »Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν,« Ἀρρφ. (ᾧ πθ.) »Καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο,« Εὐαγγ.
Περιδεῶς, ἐπίρ. Μὲ μέγαν φόβον. » Π. ἔχω.« Ἀξ., εἶμαι κατατρομαγμένος.
Περίδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φανερός, πασίδηλος, ὁλοφάνερος.
ξΠερίδημα (τὸ), [περιδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται τριγύρω· περίδεσμος· διάδ μα.
Περιδηριάω, Π. μόχομαι ἐπιμόνως.
Περιδήριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιμάχητος, [π. δηρίομαι].
Περιδιαιρέω-ῶ, Μ. αιρέσω. Χωρίζων ὁλόγυρα ἀφαιρῶ.
Περιδιδύσκω, Μ. περιδύσω. Ἐνδύω, περιβάλλω.
Περιδίδωμι, Μ. δώσω. Δίδω τι ὁλοτρόγυρα. ||, (μσ.) βάλλω στοίχημα, στοιχηματίζω, (κατὰ λεξ.) δίδω εἰς τρίτον χέρι τὴν τιμὴν τοῦ στοιχήματος. (μέγεν. προθετ. ἐκ δ'.) » Περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτὰν ἁλῶν,« Ἀρρφ. » Ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι,« αὐτ., (κοιν.) βάζω τὸ κεφάλι μου, (καὶ ἑλλ. τῆς πρθ.) «Δεῦρο νῦν ἢ τρίποδας περιδώμεθον ἠὲ λέβητος,« Ἰλ. Ψ.
Περιδιείρω (χ. Μ.). Καταπιάνω τι μὲ τὴν βελόνην ὁλοτρόγυρα, περιῤῥάπτω.
Περιδινεω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ ὁλοτρόγυρα, περιστρέφω· (μσ. μὲ αἰτ.) ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιέρχομαι.
Περιδινήεις, εσσα, εν, καὶ
Περιδινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιδινούμενος (περιστρεφόμενος), (συνήθ.) μανερής· (μτφορ.) ἄστατος, ἐμπιστοσύνης.
Περιδίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδινέω, ἡ ἐν κύκλῳ περιαγωγή, περιστροφή.
ξΠεριδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ περιδινούμενος (περιστρεφόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ, ἐπιδεκτικὸς περιδινήσεως [ἀπὸ Διον. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυδίνητος].
Περίδινος (ὁ, ἡ), [π. δῖνος]. ὁ περιδινούμενος (γυρίζων ἔνθεν κακεῖθεν· (τυχοδιωκτικὸς (ἰδιαιτ.) πειρατής.
Περιδιπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόνω τριγύρω.
Περιδιώκω, Μ. ώξω. Διώκω (δυνηθῶ) ὅλα τὰ μέρη.
Περιδνοφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκοτίζω παντοθεν, περικαλύπτω μὲ σκότος.
Περιδόμημα (τὸ), [π. δέμω]. τὸ περιφραγνύς ἐκτισμένον οἰκοδόμημα. «Τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς—, « Ἐτυμολ.
Περιδονέω-ῶ, Μ. ήσω, =Περιδινέω, περιστρέφω. 2) =Περιηχέω. « Μέλιττες περιδόνουν, « Γρ.
Περιδόνησις, εως (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιδίνησις.
Περίδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπ(ρ.) =Ἔνδοξος, περιφημότατος.
Περίδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδίδωμι, στοίχημα.
Περίδου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιδέω.
Περι-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δοῦπον (κρότον) πέριξ τινός, ἀντηχῶ, ἠχῶ.
Περίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιηχούμενος.
Περιδραμεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Περίδραμον, Π. ἀντὶ Περιέδραμον, τῆς ὁρς. τοῦ Περιτρέχω.
Περίδραξις, εως (ἡ), χούφτιασμα, [ἐκ τοῦ
Περι-δράσσομαι (ττομαι), Μ. δράξομαι. Περιλαμβάνω εἰς (παίρνω μὲ) τὰ χέρια μου, φουκτίζω.
Περιδρεμος, άδος (ὁ, ἡ), Π. (ἀπὸ τὸ περιτρέχω) =Δρομὰς, (Γαλλ.) coureuse.
Περιδρομεύς, εως (ὁ). ὁ περιτρέχων, (ἐκ τοῦ κόν.) ῥαβιουργός.
Περίδρομή (ἡ). τὸ περιτρέχειν, περίδρομος, τριγύρω· γύρος τὸν ὁπ. κάμνει τις ἐκ τοῦ καθαυτὸ δρόμου ἵνα προλάβῃ τινὰ (νὰ ἐβγῇ ἔξαφνα ἐμπρός του) (ἔθεν μτφορ.) ὁμιλία τὴν ὁπ. κάμνει τις ἐπίτηδες ἐκτὸς τοῦ πρόσωπου κατανήσῃ ἐκεῖ ὅπου θέλει (τρέχει τὴν τοῦ ἄλλου). ||. »Ἐκ περιδρομῆς Πλ.,= Ἐν παρόδῳ (ὀθ. διορθ. Παρόδρομῆς).
Περίδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (καὶ μὲ ἐκτεινόμενος) πέριξ τινος· ὁ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν (»Ἐγὼ δ' αἰρῶ γυναῖκα ἀρίδρομα,« Θγν.), (πθ.) τοῦ ὅπ. δύναται κάμῃ τις τὸν γῦρον, πανταχόθεν δευτὸς, μὴ συνεγόμενος μὲ ἄλλο, γυλός, περιφερής. « Οὖρεσι περίδρομα Ἄπλλν., περικυκλωμένος ἀπὸ βουνά (οὐσ.) =Περιδρομὴ, γύρος. περίπατον (κυρ. περὶ τοὺς ἐπάλξεις γους ἢ περὶ τὸ δῶμα οἰκίας). γιτεκτ.) τὸ μεταξὺ τοῦ τοίχου περιστυλίου (κυρ. τῶν ναῶν)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Γαλλ.) galerie. 4) (πλθ.) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὁπ. ἀνοιγοκλείεται τὸ κυνηγ. δίκτυον, (Ἀλλ.) Κυπάρρισσος.

Περισκύπτω, Μ. δρθύψω. Ξεσχίζω (Τσιγγανίζω) ὁλοτρόγυρα, καταματόνω.

Περισσόω, Μ. δόσω (μα. ἀόρ. Περισσυν ὤβ.). Ἐκδύω, ξιγυμνόνω· (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. 2) ἐνδύω· περικαλύπτω· (μα.) σκεπάζομαι· φορῶ (ς).

Περισσώθρον, Π. ἀ. δύϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄ τοῦ Περισσεύομαι.

Περισσωτέρω, Μ. εγαρῶ. Σηκόνω τι ὁλόγυρα (πέρις τινός)· σηκόνομαι εἰς τὸ πόδι· διευρύνω.

Περισσώσασθαι, πθ. (Ἀττ.) πρκ. τοῦ Περισσόομαι.

Περισσώτερος, Μ. εύσω, = Περικάθημαι, ποδιάζω.

Περισσῶν, Π. ἀντὶ Περισσεύω.

Περιστέλλομαι, Μ. εδοῦμαι, (μὲ αὐτ.) Κάθημαι περὶ τινός.

Περιστομόλιο, Μ. εθ:λήσω. Θέλω κατὰ πολλά, Ὑπερεπιθυμῶ.

Περιστόν, ἀόρ. β΄ τοῦ Περιοράω.

Περιστύλιον, ἄδος (ἡ), Π. περιστυλίσασα ἡ περιστυλιγμένη [ἐκ τοῦ

Περιστυλόω, Μ. ήσω. Περιτυλίσσω.

Περιστύλωμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα τὸ ὁπ. περιστυλίσασι τις ἢ διὰ τοῦ ὑπ. περιτυλίσασί τι.

Περιστύλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιστυλόω, περιτύλιγμα. 2) = Περιστύλωμα.

Περιστύλωσα, πρκ. τοῦ Περιλαμβάνω.

Περιστύλωσαι, Μ. ἰξω. Ἰων. ἀντὶ Περιστυλίσασθαι.

Περισύλιο, Μ. εἰλήσω. = Περιειλέω.

Περισυνέχομαι, Μ. ἐσομαι, Π. Περιέχομαι.

Περισχίνωμι.

Περίσχισμι, Μ. περιέσομαι (παρτ. Περισχὼν κτλ.). Εἶμαι ἀνωτερός (ἰσχυρότερός κτλ.) τινος· ὑπερέχω· ὑπερασχύω. (μὲ γεν. ἐκ δ΄.) » Τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν περισχεθεῖν τῆς βασιλῆος, « Ἡρ. (ἀ αὐτ. ἢ δοτ. ἐλλ. ἐκ δ΄.) » Γυναικῶν ἀλλοίων περίσχισμι νόον καὶ μῆτιν, « Ὀδ. Τ. » Ἀρχαιρεσίαις κωρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περίσχισαν, « Ξεν. » Πολλὸν γὰρ περίσχον οἱ Πέρσαι, « Ἡρ. 2) (χωρὶς ἀντ.) κερδίζω· διαπρέπω· διαμένω. » Τοῖσιν θεοῖσι ὑπὲρ ἐκατοστὸν ἔτος περιέσχε, « Ἡρ., δὲν θὰ μείνῃ (ζωντανός)· (καὶ κατὰ τμῆσιν Π.) » Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἶμι θεῶν, περί τ' εἶσι ἀνθρώπων Ὀμ. (Ἰλ. Θ, 22). » Τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἐλευθέρην, « Ἡρ. » Ἔστ' ἂν τοὺς γονέας περίσχητε περιόντας τὸν πατέρα, « αὐτ. » Ὅσοι μὲν νυν ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀναπάσαντες τὰς νέας, καὶ αὐτοί τε περιῆσαν καὶ αἱ νέες αὐτέων, « αὐτ. 3) (τρπρ. ἢ κατὰ μτχ.) μένω ὑπόλοιπος, μένω ὡς κέρδος (καὶ τρπ. ὡς ἀποτέλεσμα), περισσεύω. » Τὰ περιόντα τῶν χρημάτων, « Δμ. » Τὸ περιὸν τοῦ ζρανοῦ, « Θκ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Τοῦτά μοι περίεστιν ἀναφαίρετον· τὰ δ' ἄλλα πάντα ἀπεστέρηται, « Πλ. » Ψηφίσματα ἀφθονα. » Τοσοῦτον αὐτῷ πυρὶν (τῆς ὕβρεως), « αὐτ., τοσαύτην περιουσίαν ὕβρεως εἶχε. « Τούτοις δὲ τοσοῦτον περιῆσαν, ὥστε προσαποφαντοῦσιν, « αὐτ. (καὶ ἀπαρ.) » Περίεστί μοι, ἐτύϊοντι, ἀχρι τοῦ μὴ πενῆν ἀφικέσθαι, « Ξεν., κατορθόνω εὐκολώτατα. (ὄθεν) » Ἐκ τοῦ περιόντος ταῦτα ποιῶ, « Δμ., ἐκ περιουσίας. » Ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἔστω αὐτῷ τὰ τῆς μάχης, « Ἡλ., (παρ-ὄθ. Περιγίγνομαι).

Περί-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Περιὼν κτλ.). Ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιέρχομαι, τριγυρίζω· (συνκδχ.) μετά τινα περίοδον φθάνω πάλιν εἰς, (ὄθεν μτνμ.) καταντῶ τέλος πάντων ἢ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖρας τινος· (ἐπὶ χρόν.) ἐπαναίρομαι (περιοδικῶς). » Περιὸν τῷ θέρει (τῷ ἐνιαυτῷ), « Θκ., Ξεν.

Περι-είργνυμι καὶ Περι-είργω, Μ. εἴρξω, Περικλείω, περιφράττω· περιορίζω.

Περι-είρω, Μ. τρῶ. Προσαρμόζω (Περιπλέκω) τι ὁλόγυρα.

Περιεκατέατο, Ἰων. ἀντὶ Περιεκάθηντο.

Περι-εκλέγομαι, Μ. ἐξομαι. Ἐκλέγομαι (Περιμένω) τι βλέπων μὲ προσοχὴν ὁλόγυρα, παραμονεύω.

Περιεκτικός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (περιλαμβάνων) ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ περιέχειν, χωρητικός· (συνκδχ.) γενικός, καθολικός. ‖ Περιεκτικόν, « Γραμτ., τὸ μέσον ῥῆμα. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) σωτήριος, (ὄχι Περιεστικός).

Περιεκτικῶς, ἐπῤ. Ἐν γένει, καθόλ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ. κατὰ διορθ. ἀντὶ Περιεστικῶς), σωτηρίως. » Περιεκτικῶς διακειμένου τοῦ ἀνθρώπου, « Ἱππκρ.

Περιέλασις, εως (ἡ), τὸ περιελαύνειν, ἡ ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος περιφορὰ (περιέλευσις).

Περι-ελαύνω, Μ. ελάσω. Κάμνω νὰ γυρίζῃ τι περίξ τινος· (ἰδιωτ.) κτυπῶν βιάζω τὸ ἄλογόν μου νὰ ἔρχεται ὁλόγυρα, (ὄθεν ἄλλ.) περιέρχομαι ἵππος ἢ μὲ ὄχημα. » Περιελαύνων ἐθεᾶτο τοὺς πτηνοκότας, « Ξεν. 2) διώχνω ὁλοτρόγυρα (κυρ. ζῶα τὰ ὁπ. ἵππασα), (ἐν γέν.) λεηλατῶ· (τρπ.) ξενοχωρῶ πανταχόθεν. » Περιελαυνόμενος τῇ στάσει, « Ἡρ.

Περιελεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιέλευσις, εως (ἡ). τὸ περιέρχεσθαι, περιφορά.

Περιελήλυθα, πρκ. τοῦ Περιέρχομαι.

Περιέλιξις, εως (ἡ). περιστροφή· περιτύλιγμα, [ἐκ τοῦ

Περι-έλισσω, Μ. ελίξω. Τυλίζω τι ὁλόγυρα, περιτυλίζω· (μτνμ.) κόπτω τὸν ἀρόμον· περικυκλόνω.

Περιελκυσμός (ἡ). σύρσιμον ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινος· τράβηγμα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· (μτφρ.) περισπασμός, [ἐκ τοῦ

Περιέλκω, Μ. ἑλξω καὶ (συχνότ.) ελκύσω (ἀόρ. Περιέλκυσα κτλ.). Σύρω τι πέριξ τινός· τραῦ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· τραβῶν παίρνω μαζὶ μου (ἀφαιρῶ), ἀποσπῶ· παρασύρω· (μτφρ.) σύρω τὴν προσοχὴν τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς διάφορα συγχρόνως, ἀπασχολῶ.

‡Περι-ελλείπω, Μ. λείψω. Εἶμαι ἐλλιπὴς (Ἐλαττοῦμαι) κατά τι.

‡Περιέλλειψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατά τι ἔλλειψις.

Περιελῶ, μέλλ. τοῦ Περιελαύνω.

Περιελών, οῦσα, όν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιενέγκας, ασα, αν, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ

Περιενεγκεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιφέρω.

Περι-ένυμι, Μ. ἔσω, Π. = Ἀμφιένυμι, ἐνδύω, περιβάλλω.

Περι-εξ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Γεμίζω ἀπὸ) ἐξανθήματα· ὁλόγυρα.

Περιεῦσαι, Ἰων. ἀντὶ Περιοῦσαι. δυμτπλθ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἐσομαι.

Περιεπάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ Περιπείρω.

Περιεπεσον, ἀόρ. β΄. τοῦ Περιπίπτω.

Περιεπτισμένως [περιπτίσσω], ἐπίρ. (μτχ.)· Μὲ ὕφος ἐπάλληλον τὸ ἐξώφλοισον, χωρὶς περικάλυμμα, καθαρά.

Περιέπω, Μ. ἐψω καὶ (μσ.) ἐψομαι (παρτ. Περιεῖπον, ἀόρ. Περιέπαον καὶ πθ. Περιεφθήην καὶ μέλ. Περιεφθήσομαι). Παρακολουθῶ (Συνοδεύω) τινα πρὸς ὑπερασπισιν· (συνκδχ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, περιποιοῦμαι. περιθάλπω· (ἐπὶ πραγμ.) ἀσχολοῦμαι μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν εἴς τι· (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. » Εὖ περιέπειν τινά, « Ἡρ. » Τοὺς δὲ ἄλλους περιεῖπον ὡς ἀνδράποδα, « αὐτ. » Τούτων ἡμεῖς ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον, περιέψομεν, « Ξεν. » Τούτων ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέπειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Μᾶλλ περιεῖπεν αὐτόν, « αὐτ. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Τραχέως κάρτα περιέπε ἀκατιγέων αὐτόν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἄνευ πολεμίους περιέψεσθαι, « αὐτ. [ἐκ πθ.] » Τραχέως δὲ περιεφθένεων αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, « αὐτ. (ἐκ μα. ἀντὶ πθ.) » Ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτο, « Ξεν.

Περι-εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ἐργάζομαί τι περίεργως (μὲ παραπολλὴν [περιττὴν] ἐπιμέλειαν). ἐπεξεργάζομαι ὑπὲρ τὸ δέον (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν)· (κυρ.) ἐξετάζω τι τὸ ὁπ. δὲν μοι ἀνήκει, πολυπραγμονῶ· (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι εἰς περιττὰ πράγματα, κοπιάζω τοῦ κάμοῦν (μὲ δοτ.) προσθέτω περιττάν τι εἰς προσθέτω τι τῷ ὁπ. ἠμποροῦσε καὶ νὰ λείπῃ, (ὄθεν ἐνίοτε εἰς τὸν πθ. πρκ. ἀμτδ.) εἶμαι περιττός. » Τῷ θυλάκῳ περιεργάθαι, « Ἡρ., ἀρκετὸς ἦσαν ὁ θύλακος, (καὶ ἐπμ.) οἱ λόγοι περιττοί. » Περιεργάζεσθαι γὰρ καὶ τῷ ἰκριδίῳ ἐς τὴν σκιμποδίαν, « Αἰλ. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἑλλ. Δ΄. ά, 15) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιείργω.

‡Περιεργασία (ἡ). ἀμφ. ἀντὶ Περιέργεια.

Περιεργαστέον, θετ. τοῦ Περιεργάζομαι.

Περιεργάσκατος, ἡ, ον, ὑπερθ. καὶ

Περιεργάτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνελλ.) τοῦ Περίεργος.

‡Περιεργίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυριεργής

Περιεργία (ἡ). τὸ περιεργάζεσθαι, περιττὴ ἐργασία, προσπάθεια διὰ παραμικρὰ ἢ περιττὰ πράγματα. μικροπρεπὴς ἐπιτήδευσις, (Γαλλ.) affectation. (ἰδιωτ.) τὸ ἐλάττωμα τοῦ περιέργου, σπουδὴ (ἐπιθυμία) εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ τις καὶ νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μανθάνῃ τὰ τοῦ ἄλλου, πολυπραγμοσύνη, [ἐκ τοῦ
Περίεργος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος ἢ ἀνωμλ. -έστερος, -έστατος). Ὁ ἐργαζόμενός τι μὲ ὑπερβολικὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιττὴν ἀκρίβειαν· ὁ ἀσχολούμενος εἰς πράγματα τὰ ὁπ. δὲν τῷ ἀνήκουν, (ἰδιωτ.) ὁ ἀφίνων τὸ ἔργον του καὶ ἐξετάζων τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, πολυπράγμων· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ καμωμένος μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, ἐπεξεργασμένος ὑπὲρ τὸ δέον, (ἐν γέν.) περιττός, ἐπιτετηδευμένος, (Γαλλ.) recherché. » Τὸ γλωσσηματικὸν ἢ περίεργον τῆς Θουκυδίδου λέξεως, « Δ. Ἁλ. » Οὐθὲν ποιεῖ περίεργον οὐδὲ μάτην ἡ φύσις, « Ἀρστ.
Περιέργω, Μ. ἐρξω, Ἰων. καὶ (ἀρχ.) Ἀττ. ἀντὶ Περιείργω.
Περιέργως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίεργον (περιττόν), μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν· μὲ περιέργειαν.
Περιερέσω, ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ ἀμφοτέρωθεν, κωπηλατῶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἵνα γυρίσῃ τὸ πλοῖον.
Περίερκτος (ὁ, ἡ), [περιέργω]. περικλεισμένος ὁλοτρόγυρα, περιφραγμένος.
;Περίερμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ ἔρμα.
Περιέρπω, Μ. ἑρψω (ἀόρ. Περιείρπυσα κτλ.). Ἕρπω (Σύρομαι ἂν τὸ φεῖσι) ὁλοτρόγυρα· περιτυλίσσομαι. (Π.) Περιέρχομαι.
Περιερρέω, Μ. ερρήσω. Περιφέρομαι τῇδε κακεῖσε, περιπλανῶμαι. » Ζητῶ περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἀθυμίου, « (Φερεκρ. παρὰ) Σδ.
Περιέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Περιῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Ἔρχομαι πέριξ τινός, (χ. πτ.) ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιφέρομαι, τριγυρίζω· κάμνω τὸν γῦρονόμι, καταντῶ πάλιν ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἠρχισα κυκλοφορῶ. « Ἡ σελήνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον περιέρχεται, « Πλάτ. « Πᾶσαν γῆν περιέρχονται, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπεὶ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, « αὐτ. » Ἐπειδὰν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσιν, « αὐτ., κάμουν τὸν γῦρόν τους, τελειώσουν. (καὶ πρὸς μτχ.) «Περιέρχεται λογοποιῶν, « Δμ. 2) (τρπ.) κόπτω τὸν δρόμον τινός, πιάνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (τρπ.) παρακρούομαι, ἀπατῶ. » Σοφὴ μὲν περιῆλθε, « Ἡρ. » Τοῦτον μὲν οὕτω περιῆλθεν ἡ τύσις, « αὐτ., τὸν ἠῦρε (τέλος πάντων). »Ταῦτα ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλούς, « Ἀκ., τοὺς ἔγουν προκατειλημμένους. 3) (μὲ αἰτ. πρυθετ.) καταντῶ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἢ κατὰ διαδοχὴν) εἰς χεῖράς τινος· φθάνω τέλος πάντων· (ἐπὶ κακοῦ) περιπίπτω εἰς· (ἐπίρ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. « Μέχρις οὗ ἐς αὐτὸν περιῆλθεν ἡ βασιληίη, « Ἡρ. , Ἦδει γὰρ πάντα (τὰ πράγματα) εἰς Καίσαρα περιελθεῖν, « Πλ. » Ἐς φθίσιν περιῆλθεν ἡ νοῦσος, « Ἡρ., (παρβλ. Περίειμι, Μ. ειμι).
Περιεσθίω, Μ. ἔδομαι (ἀόρ. Περιέφαγον κτλ.). Τρώγω τι ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περιεσκεμμένως [περισκέπτομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Προσεκτικῶς, μετὰ περισκέψεως.
Περιέσπον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιέπω.
Περιεσσασθαι, Π. ἀντὶ Περιεσσᾶσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιέννυμι.
Περίεσσι, Π. ἀντὶ Περίεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι.
Περιεσταλμένως [περιστέλλω], ἐπίρ.(μτχ.). Σκεπαστά, συμμαζωκτά· μὲ συστολήν.
Περιέστηκα, μσ. πρκ. καὶ
Περιέστην, μσ. ἀόρ. τοῦ Περίεστημι.
Περιεστιγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιστίζω.
Περιεστικὸς [περίειμι], ή, όν. (ἰατρ.) Ὁ σημαίνων ὅτι δύναται (εἶνε ἐλπὶς) νὰ σωθῇ (νὰ γλυτώσῃ, νὰ ἀναλάβῃ) ὁ ἀσθενὴς, σωτηρίας δηλωτικός, (ἄλλ. διορθ. Περιεκτικός).
Περιεστικῶς, ἐπίρ. Εἰς κατάστασιν ἥτις δίδει ἐλπίδα σωτηρίας. » Π. διακεῖσθαι, « Ἱππκρ., (ἄλλ. διορθ. Περιεκτικῶς).
Περιεστὼς, ῶσα, ός, Ἀττ. ἀντὶ Περιεζηκώς, μσ. πρκ. τοῦ Περιίστημι.
Περιεστραμμένως [περιστρέφω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν εἴδει περιστροφῆς, κυκλοειδῶς.
Περιέσχατος, η, ον. Ὁ τελευταῖος τῶν πέριξ, ὁλοακρινός. » Τὰ περιέσχατα, « Ἡρ., αἱ ἄκραις ὁλοτρόγυρα.
Περιέταμεν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ
Περιετέτμητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Περιτέμνω.
Περιέτυχαν, ἀόρ. β'. τοῦ Περιτυγχάνω.
Περιευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τι περιπλέον (ὡς περίσσευμα).
Περίερθος (ὁ, ἡ). Βρασμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καλοβρασμένος.
Περιεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (περιλαμβάνων) τι· περιφερὴς (;).
Περιέχω, Π. ἕξω καὶ σχήσω (ἀόρ. Περιέσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὁλοτρόγυρα, ἔχω εἰς τὴν μέσην· ζώνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περικλείω, περικυκλόνω. » Ἣν δὲ ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ πεδίου στενὴ διὰ τὰ κύκλῳ περιέχοντα ὄρη, « Ξεν. »Περισχὼν αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, « Πλ. » Τὸ σῶκημα περιέσχεν ἔξωθεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Περιεχόμεθα ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ (πανταχόθεν), « Ἡρ. » Γαλιλαίαν τήν τε ἄνω ᾗ τὴν κάτω προσαγορευομένην περιέσχει ἡ Φοινίκη καὶ Συρία, « Ἰώσ. (ὅθεν μτχ.) » Ὁ περιέχων (ἐνν. ἀήρ) καὶ » Τὸ περιέχον (ἐνν. ατοιχεῖον), « Πλ., ἡ ἀτμοσφαῖρα· (καὶ φιλοσοφ.) » Τὸ Περιέχον, « Ἀρστ., τὸ καθόλου, τὸ γενικόν. (ᾗ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἀπὸ τοῦ περιέχοντος καλοῦσιν, « Ἀθ., ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, ἐκ τοῦ γενικοῦ ἀνόματος. 2) (χ. πτ.) ἀντὶ Ἐξέχω, (μὲ γεν. τρπ.) ὑπερέχω, ὑπερισχύω. » Περιέσχον τῷ κέρᾳ, καὶ ἐκυκλοῦντο τὰ δεξιὸν τῶν ἐναντίων, « Θκ. » Ὡς τῷ ἀσφαλεῖ, ἦν ἀναγκάζηται, περιαιχήσων, « αὐτ., νὰ ὑπερισχύσῃ διὰ τῆς ἀσφαλείας. 3) (μσ. μὲ γεν.) ἔχω τὰς χεῖράς μου τριγύρω εἰς, βαστῶ ἢ βαστιοῦμαι δυνατὰ, κρατῶ καὶ μὲ τὰ δύο χέρια, (μτφρ.) προστατεύω ἐπιμόνως ἢ, εἶμαι ὅλως ὁλόγυρος προσηλωμένος εἴς τι, δὲν ξεκολνῶ ἀπὸ, ἐπιμένω νὰ καταρθώσω (νὰ ἀπολαύσω κτλ.) τι. » Περίσχεο παιδὸς ἧος, « Ἰλ. Δ. » Περιεχόμενος ἡγεμονικὸς, « Ἡρ. » Οὕτω περίσχετε ἡγεμονίας, « αὐτ. » Γευσάμενοι τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξουσι, δὲ ἀπωστοὶ ἔσονται, « αὐτ. (ᾗ παρ.) » Περιείχετο μὴ ἐκλιπεῖν τὴν ἕξιν, « αὐτ.
Περιεῶν, εοῦσα, εόν, Ἰων. ἀντὶ Περιὼν, μτχ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι.
Περιεώσμαι, (Ἀττ.) πθ. πρκ. τοῦ Περιώθω.
Περιζαμενῶς, ἐπίρ. Π. [Π. ζαμενὴς] μὲ πολλὴν ὁρμὴν (σφοδρότητα), μὲ ὀργὴν, φοβερά.
Περι-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀπὸ Περιέζησα ἢ Περιεβίων). (μὲ γεν.) πλειότερον ἄλλου τινός, ἐπίζω.
Περι-ζείω, Π. ἀντὶ Περιζέω
;Περι-ζευγνυμι, Μ. ζεύξω. Συνάπτω ἀνων ὁλοτρόγυρα, (νομίζεται ἐσφαλμ. τὶ Παραζεύγνυμι).
Περι-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω (ἔκχαλῶ) ρις τινὰς, (ἴδε Περιβλύζω). « Γαλ ρης ὅλοὰν περιέζεεν ὕδωρ, « Ὅμ. βράζω δυνατὰ, ζεματῶ. « Ἔρια πασας ὄξει, « Γαλ. (καὶ μτφρ.) « Ζ μῷ περιζέοντα, « Εὐνάπ.
Περίζηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλευτός, ζητήτος, περισπούδαστος.
Περι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ ἐπανθεν ἡ περιέργως, ἐρευνῶ.
Περιζήτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ;Περίζυγος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὲρ τὸ ζεῦγος ριττὸς, παραπανισιὸς, (παρβλ. Ὑπέζυ
†Περίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Γλω. ὁ περὶ αὐτὸν ζυγὸν, ὁμόζυγος, σύζυγος.
Περιζώμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιζώνυται ποδιὰ, μπροστέλλα, πεστεμάλι κτλ. » Ἐκ περιζώματος ἀσκεῖν τι, « Δ. παρέργως, ἐν παρόδῳ, (ἀπὸ μετ τῶν παραμαγείρων, οἱ ὁπ. ἔμο σουν τὸ περίζωμα, νομίζουν ὅτι ὁμ καὶ τὴν μαγειρικὴν· ἢ τῶν (ἀπὸν Ῥώμης, οἱ ὁποῖοι) » Ἐν περιζω ἐκινδύνευον, « Πλ., ἄνευ θώρακ
Περιζωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περι
Περι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁλό ρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· (μσ.) ζων φορῶ τὸ ζωνάρι μου· (μὲ αἰτ.) πε κεμῶ τι εἰς (σφίγγω μὲ) τὴν ζών (ἰδιωτ. δὲ) φορῶ (ὡς μάγειρος ἢ ζοκόμος) τὴν ἐμπροσθέλαν μου. ψοντι αὐτῷ γύγγρων λυπάδα καὶ ζωσμένιρ, « (Ἱππόστρ. παρ') Ἀθ. τὸν δὲ Κότυν περιεζώσατο, ζωσ φέρειν ἐν χοὶ χρυσῇ, « Ἀνδεκάορ. αὐτ. « Περιζωτάμενος τὴν ζώσε Πλ. » Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου Γρφ.
Περίζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρκ. ζώσιμον· ζώνη· (μετνμ.) περίφραγμα
Περιζώστρα (ἡ). ζωνάρι· περίζωμα· νία, καρδέλλα. « Λεύκαν... περιζωστρησιν ἑλικτάν, « Θεοφρ.
Περι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. τινα πέριξ τινός, τὸν περιφέρω (ζῶ ὅλα τὰ μέρη, τὸν τριγυρνῶ παντοῦ δείχνω (τῷ ἐξηγῶ) πᾶν ὅ,τι ἄξιον ρατηρήσεως. » Ὥσπερ οἱ τοὺς ἀλλ τῶν πόλεων τῇ χειρὶ λαβόμενοι περ

ἠγοῦνται, « Βασ. 2) = Διηγοῦμαι. « Περιηγοῦνται τὸ ἔργον τὸν τρόπον τοῦτον, « Ἀλλ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο δὲ δεήσει σημλήρων ἡμᾶς τὸ περιηγηθῆναι, « Πλάτ.
Περιήγημα (τὸ). ἀντικείμενον περιηγήσεως.
Περιηγηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει περιηγήσεως, περιγραφικός. » Λόγος—, « Δοῦρ.
Περιηγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [περιάγω]. κείμενος ἐν κύκλῳ· περιφερὴς, κυκλοτερὴς σχῆμα. » Χεῖρας περιηγέας, « Ἐπιτ. τὰς δεξιὰς δεδεμένας. » Ἀψῖδες περιηγέες, « Ἀπλων., καμαρωταὶ, (σοῦχ. τοῦ Περιαγής).
Περιήγησις, εως (ἡ), τὸ περιηγεῖσθαι, ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὁδήγησίς τινος πρὸς κατατήρησιν· (μτνμ.) περιγραφὴ λεπτομερὴς διαγραφὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος (σκιαγραφία, (Γαλλ.) contour. »Διεπερὶ περιηγήσιν ὁμοιότατος, « Ἡρ.
Περιηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιηγούμενος (ὁδῶν τινα εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐξηγῶν αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἀξιοπαρατήρητον), (μτφρ.) ὁ περιγράφων τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.
Περιηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγάκων εἰς ἢ ἁρμόζων πρὸς περιήγησιν, περιγραφικός. » Περιηγητικὴ (βιβλος), ἡ »Περιηγητικὰ (β.βλία), « τὰ ὁδοιπορικὰ, (Γαλλ.) itineraire.
Περιηγητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιηγητῶν, περιγραφικῶς.
Περιήγητος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος. « Χάσμα—, « Πλδ., ὁ περιπάρφυρος (τὸ ἔχει πλήρες Ἀττικὴ στις ἐπιγραφὲς ἐν Χιτωνίσκων περιήγητον ἐκπλύτῳ ἀλουργεῖ. «
Περιήθη, Ἀττ. ἀντὶ Περιῆθεν, παρτ. τοῦ Περίειμι.
Περιήθην, παρτ. τοῦ Περίειμι, Μ. εἰμαι πιστὴς, ἀφοσιόνω.
Περιήθημα (τὸ). τὸ περασμένον ἀπὸ τὸ νον. 2) ἀπομεινάρι λαγαρισμάτος, πορτογγάλι.
Περιήκης [περὶ, ἀκή], ους (ὁ, ἡ). πολλὰ ;Περιήκω, Μ. ήσω. Φθάνω ("Ερχομαι) πανταχοῦ κατὰ διαδοχὴν (κατὰ σειρὰν κτλ.) (μὲ αἰτ. προθετ.) » Ὡς οὖν περιῆκεν εἰς αὐτὸν ἡ φυλακὴ, « Ἡρ., ἦλθεν ἡ φράτρια, « Ξεν. (ᾗ χωρὶς τῆς προθ.) »Ταῦτα συνέφερεν ἀμφοτέρα περιήκοντα, « Ἡρ., γαμβρὸν τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περ « Ἔτει δεκάτῳ περιήκοντι, « Δρῤῥ., (παρβλ. Περιέρχομαι).
Περιηλυσις, εως (ἡ), = Περιέλευσις, περίστασις· κυκλοφορία. « Τὴν Περσικὴν ἐλαίνην περιῆλυσιν καὶ κύκλωσιν ὁ Κάτων εἰς νοῦν βαλόμενος, « Πλ.
Περιηπατέω, Μ. ήσω, Ἰων. (μετὰ ἢ χωρὶς ὄντ.) λυποῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, μὲ κακοφαίνεται παραπολύ, ἀγανακτῶ, δημονῶ, δυσφορῶ. (μὲ δοτ.) » Τῇ συμφορῇ (« Τῇ δουλοσύνῃ, « Τῇ ἀπάτῃ)—, « Ἡρ.
Περιήνεικα, Ἰων. ἀντὶ Περιήνεγκα.
Περι-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἀντηχῇ (καὶ ἀμέσ. Ἀντηχῶ) πέριξ τινός ἢ εἰς ὅλα τὰ πέριξ, θρυλῶ. (πθ.) ἀκούω, Ἐνηχοῦμαι. » Περιηχηθεὶς τὰ περὶ ταπεινοφροσύνης, « Ἰσοκρ. » Οἱ περιηχημένοι, « (Φιλ. παρ') Εὐσ., οἱ περιβόητοι.
Περιήχημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιηχήσεως, βοὴ, κρότος.
Περιηχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιηχῶν (ἀντηχῶν), βροντώδης, εὔηχος, (Γαλλ.) sonore.
Περιήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιήχέω, ἀντήχησις.
Περιηχητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περιηχεῖν ἢ περιηχεῖσθαι, ἀντηχῶν.
;Περιθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ζεστὸς, ζεστὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιθαλπὴς), [ἐκ τοῦ
Περι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), ζεσταίνω καλὰ (μτφρ.) περιποιοῦμαι.
Περίθαλψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιποίησις.
Περιθαμβὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης θάμβους, ὅλος ἔκθαμβος (ἐκπεπληγμένος).
Περιθαραὴς, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Περιθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης θάρσους (αὐτόλμιας).
Περιθάρσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιθαρσὴς.
;Περιθαρσύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάρσος (αὐτόλμιαν), ἐνθαῤῥύνω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραθαρσύνω).
;Περίθειος (ὁ, ἡ). ὅλως θεῖος, θειότατος.
Περι-θειόω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω (πρὸς καθαρισμὸν) ὁλοτρόγυρα μὲ θειάφι.
Περιθείωμα (τὸ), τὸ τῆς περιθειώσεως ἀποτέλεσμα.
Περιθείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθειόω, κάπνισμα (καθάρισμα) ὁλοτρόγυρα μὲ θειάφι.
Περιπέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγω πολυτρόπως, καταθέλγω.
Περίθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιτίθεται (βάλλεται πέριξ τινός), στεφάνι· περίφραγμα κτλ.
Περι-θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω διὰ θεμελίων ὁλοτρόγυρα.
Περιθερμαίνω, Μ. θερμανῶ. Θερμαίνω ὁλοτρόγυρα.
Περίθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμὸς, θερμότατος.
Περιθέσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς περίθεσιν, καμωμένος ἵνα βάλλεται ὁλόγυρα [ὡς ἂν στεφάνι κτλ.).
Περίθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτίθημι, βάλσιμον ὁλόγυρα, φόρεμα στεφάνου κτλ.
Περιθετὸν, θετ. τοῦ Περιτίθημι.
Περίθετος, ή, όν καὶ
Περίθετος (ὁ, ἡ). βαλμένος ἢ δυνάμενος νὰ βληθῇ πέριξ τινός. » Κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ, « Ἀρστ., σκυφία νυκτική. (καὶ ἑλλ.) » Περίθετὴ (ἐνν. κομὴ), « Πολύαιν., ἢ περρῶσα.
Περι-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὁλόγυρα, περιτρέχω, περιέρχομαι δρομαίως (μτφρ.) ἐκτείνομαι πέριξ τινός. » Ἕτερον δὲ ἔσωθεν τεῖχος περιθεῖ, « Ἡρ. (ᾗ κατὰ τμ.) » Περὶ δὲ κλίσιον θεῖ πάντη, « Ὀδ. Ω.
Περι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιεργόμενος θεωρῶ (παρατηρῶ).
Περιθήκη (ἡ), = Περίθεμα· ἀκούριο· σκίπασμα.
Περίθημα (τὸ), = Περίθεμα.
Περιθλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθλάω, ζουλίγμα ὁλοτρόγυρα (ἰατρ.) πλήγωμα χωρὶς αἷμα, (Γαλλ.) contusion.
Περι-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Ζουλίζων σπάνω τι ὁλοτρόγυρα, (ἰατρ.) πληγάνω χωρὶς νὰ αἱματώσω.
Περιθλιβὴς, έος ὁ, ἡ, λίαν τεθλιμμένος, καταλυπημένος.
Περι-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω τι ὁλόγυρα, συνθλίβω.
Περίθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθλίβω, ζούλιγμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σύνθλιψις.
Περιθὺω, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιτίθημι.
Περι-θρασύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θράσος (τόλμην)· (μσ.) γίνομαι·
;Περίθρασυς, έος (εῖα, ύ), πολλὰ θρασὺς (τολμηρός).
Περιθρασυτὴς, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·
Περι-θράσσω, Μ. θράσσω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός. » Περὶ θρανυαθείαι κορήγιβ ἐθάσθη τρυφάλειαι, « Κύνν. (καὶ μτφρ.) » Καὶ φήμη τις ἦδη περιθραυε τούτους, ὡς εἴη γάμων οὐκ ἐκ νομίμων ἡ κόρη, « Κίνν.
Περιθρέκτιον, θετ. τοῦ Περιτρέχω.
Περι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πέριξ τινός· περιέχομαι θρήνων· (μετ.) κάμνω νὰ ἀντηχῶσι τὰ πέριξ ὑπὸ τῶν θρήνων μου.
Περι-θρίσκω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινός (Περικλείω μὲ) θρίγκον· περιφράττω.
;Περίθριξ, ἰσχνὸς (ὁ). πλεξίδα μαλλιῶν ἢ ὀπ. παιδιόθεν δὲν ἐκόπη.
Περι-θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ πήξῃ (καὶ μσ. ἢ πθ. Πήζω) ὅλον τυρὶ ὁλόγυρα· τυριάζω.
Περιθρόνιος, α, ον. Ὁ πέριξ τοῦ Θρόνου.
Περι-θρυλίω-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλῶ (Ψάλλω) πέριξ τινός· κωδωνίζω τι παντοῦ, διαθρυλῶ (συνήθ. πθ.) ἀντηχῶ τι εἰς τὰ ὦτά μου, βαρέθηκα νὰ τὸ ἀκούω.
Περιθύλητος καὶ
†Περιθρύλλητος (ὁ, ἡ). ὁ παντοῦ θρυλλούμενος, περιφημος, περιβόητος.
Περι-θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω τι θρύμματα (Καταναντρίβω) πέριξ τινός.
Περίθυμος (ὁ, ἡ). πλήρης θυμοῦ, καταθυμωμένος. ‖· (τὸ οὐδ.) Περίθυμον, ἐπίρ. ἀντὶ
Περιθύμως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὸν θυμόν. »Π. ἔχω, « Ἡρ., εἶμαι καταθυμωμένος.
Περιθυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στέλνομαι (διατρίβω) περὶ τὴν θύραν. « Περιπτώσσουσι τεῖχε αὐήνεσι καὶ φόνοι περιθυρῶσιν, « Αἰλ., (ἴδε καὶ Περιαθύρω).
Περιθὼω, Μ. θύσω Θυσιάζω πέριξ τινός·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περικαθαίρω τινὰ διὰ θυσιῶν, (παρβλ. Περιθεύω).

Περιθωρακίδιον (τό). τὸ περὶ τὸν θώρακα φορούμενον, = Ἐπιθωράκιδιον.

Περιθωρακίζω, Μ. ἰσω. Θωρακίζω πανταχόθεν, περιβάλλω θώρακα.

Περιιάπτω, Μ. ιάψω, Π. πλησίον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταπληγόνω.

Περιμάχω, Μ. (αχήσω, Π. ἀντὶ Περιηχῶ, βιάζω ἀντηχῶ) ὀλόγυρα.

Περιοδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιοράω.

Περιοῖδαι, Π. ἀντὶ Περιειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Περιοίδα.

‡Περιορθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀρθρόνω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ σώματος.

Περιορθρωσις, εως (ἡ). Ὄρθρωμα γενικὸν (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ σώματος.

Περιοῦμαι, ἀπαρ. τοῦ Περίειμι, Μ. ειμι.

Περιοῦν καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ιζήσω, = Περικάθημαι· πολιορκῶ.

Περιοχνέομαι-οῦμαι, Μ. ἰξομαι (ἀόρ. Περιοκόμην), = Ἀφικνέομαι.

Περιπτεύω, Μ. εὔσω. Γυρίζω πέριξ τινὸς (Περιέρχομαι) ἔφιππος.

Περιπτάμαι, Μ. περι-πτήσομαι (ἀόρ. Περιέπτην κτλ.). Πετῶ ὁλόγυρα (πέριξ τινός).

Περιστημι, Μ. περιστήσω (ἀόρ. Περιέστησα καὶ μσ. [αὐτπθ.] Περιέστην, πρκ. Περέστηκα κτλ.). Στήνω τι (καὶ μσ. Σ-έκομαι) πέριξ τινός, βάλλω εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω. « Τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Κίνδυνον περιστῆσαι τῇ πόλει, « αὐτ. (καὶ ἑλλ. ἢ μσ.) » Μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν, « Θκ. » Περίστησαν γὰρ ἑταῖροι, « Ἰλ. Δ. (ᾧ αἴτ.) «Πολλὸς δὲ χορὸν περίσταθ' ὅμιλος, « Ἰλ. Σ. » Μή με περιστήσῃ' ἕνα πολλοί, « Ἰλ. Ρ. » Περιστάντες κύκλῳ τὸ θηρίον, « Ἡρ. (ὅθεν ἀπολ.) » Οἱ περιεστῶτες, « Αξ. 2) (μὲ εἰτ. προθετ.) κάμνω νὰ καταντήσῃ τις ἢ τι (καὶ μσ. καταντῶ) εἰς. « Τοὺς πλείστους εἰς πενίαν περιστῆσαι, « Ἡρ. « Εἰς ἑαυτὸν περιστησε τὴν πολιτείαν, « Ἀρστ. » Εἰς τοὐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστησας, « Αἰσχν. Σωκρ. (καὶ δυτ. σπνττ.) » Ἀνδεία περιστάναι, « Ἡρωδ. (καὶ μσ.) » Τὸ τέλος τῆς δίκης εἰς τοῦτο περιέστη, « Λυκοῦργ. » Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη, « Δμ. » Μὴ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ, « Δκ. » Τὰ τῆς ἀπολογ. εἰς ἐμὲ περίσταται, « Σων. (καὶ πρὸς μτχ.) » Περιέστηκεν ἡ δικοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφρονοῦνη νῦν ἀβουλία φαινομένη, « Θκ. (ἢ ἀπαρ.) » Περιεσχέκει τῷ μὲν ὑπάτῳ μήτε καιροῦ εἶναι κυρίῳ.. μήτε τόπου, « Δ. Ἁλ. 3) (μσ.) περαθοῦμαι (στέκομαι) πλάγια, παραμερίζω τν' ἀποφύγω τι· (ὅθεν ἐν γέν.) ἀποφεύγω, ἢ (πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Μή) φοβοῦμαι (ὑποπτεύω) μή πως. » Τὰς βεβήλους κενοφωνίας περίστασο, « Γρφ. » Χρὴ τὸ εἰκῆ ᾧ μάτην περίστασθαι, « Μ. Ἀντων. » Περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, « Ἀκ. » Περίσταιτο μὴ πολλοί μιμηταὶ γένωνται, « Ἰώσ. 4) (μὲ δατ.) μένω ὡς κέρδος εἴς τινα. » Ἡμῖν δὲ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος περιέστη, « Θκ. (ὅθεν) » Περιέστηκὸς νόσημα, « Ἱππκρ., τὸ μὴ θανατῶδες, καὶ » Περιεστηκυῖα πλευρῖτις ἀπὸ περιπνευμονίης, « Ἀρετ., ἢ καταντήσασα εἰς, χρονικήν, (παρβλ. Περιγίγνομαι).

Περιισχναίνομαι, Μ. ισχνανθήσομαι. Ἰσχναίνομαι (Μαραίνομαι) πέριξ τινός.

Περιισχω, Ἀττ. ἀντὶ Περιέχω.

Περιιτέον, θετ. τοῦ Περίειμι, Μ. ειμι.

Περιιχνεύω, Μ. εὔσω. Περιέρχομενος ἀνιχνεύω, (διορθοῦσιν, ἀγνοῶ διατί, Περιλιχνεύω).

Περικάββαλεν, Π. ἀντὶ Περικατέβαλεν, ἀόρ. τοῦ Περικαταβάλλω.

Περικαγχαλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. γελῶ (χαχλανίζω) πέριξ τινὸς ἢ δυνατά.

Περικαής, έος (ὁ, ἡ). καῦμένος ὁλοτρόγυρα, κατακαύμενος· καίων μὲ ὑπερβολὴν, ἅλας πῦρ (κυρ. καὶ μτφορ.), διακαής.

Περικαθαίρω, Μ. αρῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) = Περιαγνίζω.

Περικαθάπτω, Μ. ἅψω. Προσάπτω τι πέριξ τινός, περιάπτω. » Τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προσαλωκότων, « Πλ. (καὶ μσ.) » Νεβρίδας περικαθάπτονται, « αὐτ.

Περικαθερίζω, Μ. ίσω, = Περικαθαίρω.

Περικάθαρμα (τό). τὸ διὰ τῆς περικαθάρσεως ἀφαιρούμενον, λέρα, σκουπίδι. » Ὡς περικαθάρματα (ὅπου ἄλλ. γρφ. » Ὥσπερεὶ καθάρματα) τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα, « Γρφ.

Περικαθαρμὸς (ὁ) καὶ

Περικάθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαθαίρω, καθάρισμα ὁλοτρόγυρα, (μτφορ.) ἁγνισμὸς διὰ περιμάξεως κτλ.

Περικαθαρτὴς, οῦ (ὁ). ὁ περικαθαίρων, (ἅλλ.) Ἀπομάκτης.

Περικαθ-έζομαι καὶ

Περικάθημαι, Μ. εδοῦμαι. (μὲ αἰτ.) Κάθημαι πέριξ τινός. (κυρ.) » Πόλιν—, « Πρ., πολιορκῶ. « Περικατέατο τὴν Ἄνδρον, « αὐτ. » Πᾶς Ἰσραὴλ περικάθηντο ἐπὶ Γαβαὼν, « Γρφ., (ὅθεν

†Περικάθημα (τό), Γρφ. πολιορκία.

†Περικάθησις, εως (ἡ), ἐσφαλ. ἀντὶ Περικάθισις.

Περικαθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινα πέριξ τινός. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) = Περικάθημαι, (ὅθεν

Περικάθισις, εως (ἡ). πολιορκία.

Περικαίνομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπερέχω κατὰ πάντα, ὑπερνικῶ, ὑπερτερῶ.

Περικαίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Περιέκη« κτλ.). Καίω τι ὁλόγυρα ἢ ὅλως διόλου, κατακαίω, (καὶ πθ.) κατακαίομαι· (μτφορ. μέγεν.) φλογίζομαι ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα· (ἐν γέν.) τήκομαι ὑπὸ πάθους. « Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; « Ἀνδκδ.

Περικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὴν χειροτέραν κατάστασιν (εἰς ἀπελπισίαν), ἀμηχανῶ ὑπὸ πλήθους κακῶν.

Περικάκησις, εως (ἡ). ὑπερβολὴ κακῶν, κατάστασις ἀπελπισίας, ἀμηχανία.

Περίκακος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον (καθ' ὅλην) κακὸς ἢ δυστυχής.

Περικαλαμῖτις, ίδος (ἡ). ἡ φλοῦδα (τὸ περιξ) τοῦ καλάμου.

Περι-καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περικυλίω.

Περικαλίνδησις, εως (ἡ), = Περικύλισις.

Περικάλλεια (ἡ). ἄκρα καλλονὴ (ὡραιότης), ἐκ τοῦ

Περικαλλὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὸς (βραμορφοκαμωμένος, εὔμορφος), ὡραιότατος.

Περικάλλιπε, Π. ἀντὶ Περικατέλιπε, ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Περικαταλείπω.

Περι-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλύνω (μακαλωπίζω) περιττῶς, καθωραΐζω.

Περικαλλῶς, ἐπίρ. Ὡραιότατα.

Περικάλυμμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περικάλυψιν, περιβλημα, σκέπασμα· (μτφορ.) πρόσχημα, ἔκ τοῦ

Περι-καλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ὁλόγυρα.

Περικαλυφὴ (ἡ), = τῷ

‡Περικάλυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαλύπτω, σκέπασμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικαμπὴ (ἡ), = Περίκαμψις. ‖ ἐμὲ μὲ Ἡρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ καμπῆ.

Περικαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). κυρτὸς ὁλόγυρα, στρογγύλος.

Περι-κάμπτω, Μ. κάμψω. Γυρίζω (μτβ. καὶ ἀμτβτ.) πέριξ τινός, κάμνω τὸν γῦρον (ἀκροτηρίῳ πτλ.)· (μτφορ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον (παραγωγίως).

Περίκαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. γύρισμα (γύρος τοῦ ὅπ. κάμνει εἰς τινός· (μτφορ.) ἀποφυγὴ μὲ τρόπον (παραγωγίως).

Περι-καπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω τριγύρω.

Περικάπτεσε, Π. ἀντὶ Περικατέπεσε, ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Περικαταπίπτω.

Περικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν καρδίαν. » Τὸ περικάρδιον εἶμα, « Ἡρμῆν. » Περικάρδιον (τὸ), « ἀνατομ., τὸ μεμβρανῶδες περικάλυμμα τῆς καρδίας, (μτνμ.) « Σκιλλης—, « Γεωπον.

Περικαρπιάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.), ἡ ἔχουσα ἀκανθώδεις περικάρπιον.

Περικάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τοῦ καρποῦ. ‖ Περικάρπιον (τὸ), (βτν., τὸ περικάλυμμα (τὸ ἐξωφλοιον) τοῦ καρποῦ (ὑπὸ τε) τὸ φαγώσιμον μέρος τοῦ καρποῦ (ὡς περιέχον τὸν ἀπορον, τὸ κουκούτσι τοῦ καρποῦ). 2) τὸ περὶ τὸν καρπὸν (τῆς χειρὸς) κόσμημα, βραχιόλιον.

Περικαρφισμὸς (ὁ). ἡ συνήθεια τῶν ὀρνέων αἱ ὀπ. ἀφ' οὗ γεννήσουν ἢ βγάλουν καθαρίζουν ἑαυτὰς ἢ τὰ αὐγά τους περιτριβόμεναι μὲ κάρφος (ξερογκ.

Περι-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ρίπτω τι πέριξ τινός. » Κάρη κόλποις περικάββαλεν, « Ἀπλων., ἔρριψε τὸ κεφαλι της εἰς τὰ στήθη της. (καὶ μτφορ.) » Ἐπειή με κακῇ περικάββαλεν ἄτῃ, « Κοϊντ., περιέπλεξεν, ἔρριψεν.

Περι-κατ-άγνυμι, Μ. ἄξω (ἀόρ. ἔαξα κτλ.). Κατασυντρίβω τι ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός. » Μαίωσεται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τός, τὰς ἁρίβας ἀλλήλοις περικατατρύνει, « Ἰλ.

Περι-κατα-λάω-ῶ, Μ. κλάσω. Κατατσακίζω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα).

Περι-καταλαμβάνω, Μ. λήψομαι. Πιάνω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πιάνω τινα κοπτὸν τὸν δρόμον του (ἐβγαίνων ἐμπρός του, βάλλωντάς τον εἰς τὴν μπαγιά), πιάνω ἐξάφνα (ἐπάνω εἰς τὴν ὁρᾶσιν) (ἐν γέν.) προφθάνω, καταφθάνω. « Περικαταλαμβάνει ὁ νέος κάρπος ἀεὶ γόνιμον, « Θρρ. (καὶ παθ.) « Περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, « Ἀρρτ. (καὶ μετρορ.) « Περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς « Πλθ., βιαζόμενος. (καὶ ἀλλ. ἢ ἀμτθ.) « Ἐγκαυτοῦ παραλθόντος, καὶ περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, ἐν ᾗ τὴν ἀκαλὴν λαμβάνει τὸ ἄνθος, « Θρρ.

Περικαταλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω περὶ τινός, τὸν περικυκλόνω μὲ τὴν λάμψιν μου.

Περικατάλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πανταχόθεν κατάλαμψις.

Περι-κατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατάλοιπον (ἐπίλοιπον)· ἀφίνω ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω.

Περικατάληπτος (ὁ, ἡ), [περικαταλαμβάνω]. πασμένος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικατάληψις, εως (ἡ). τὸ περικαταλαμβάνειν ἢ περικαταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· κατάφθασμα.

Περι-κατάξαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περικατάγνυμι.

Περι-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω τριγύρω εἰς τι, (μὲ δοτ.) « Περικάπεσε δουρὶ, « Ἀπλόν., ἔπεσε κάτω κτυπημένος ἀπὸ τὸ δόρυ.

Περικατα-ῥήγνυμι, Μ. ῥηξόμαι. Χύνομαι (ἐξ ὑπολαβότητος) πανταχόθεν. « Τὰ τείχη περικατερράγη, « Λσ.

Περι-κατα-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Ξεσχίζω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατασπάνω, κατεξεσχίζω.

Περικατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Καταρρέω (ἀναποδογυρίζω) τι ἐκ θεμελίων.

Περι-κατα-σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω τινὰ περὶ (ἐπάνω, πλησίον, μέσα εἰς εἰς ἀγκάλας) τινός, ἢ· σφάζω ὅλα τὰ μέρη (δεξιὰ-ζερβὰ), κάμνω μεγάλην σφαγήν.

Περικατα-τίθημι, Μ. καταθήσω (ἀόρ. Περικαθήκα κτλ.). Βάλλω (ὑποτιθεῖμαι) τι ὁλοτρόγυρα ἢ περὶ τινός.

Περι-κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Περικάχεα κτλ.). Χύνω τι ὁλοτρόγυρά τινος περιχυνω.

Περικαθέατο, Ἰων. ἀντὶ Περικάθηντο, γ' πλθ. προ. τοῦ παρτ. τοῦ Περικάθημαι.

Περι-κατ-έχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Περικάτσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περιλαμβάνω πανταχόθεν. πολιορκῶ στενά.

Περικάθημαι, Ἰων. ἀντὶ Περικάθημαι.

Περικαίμιος, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαίω, καύσιμον ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικαυστέον, θετ. τοῦ Περικαίω.

†Περίκαυστος, ἐφαλμ. ἀντὶ Πυρίκαυστος.

Περι-κάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Περικαίω.

Περικαῶς, ἐπίρ. Σφοδρῶς, διακαῶς. «Περικαῶς ἔχω τινός, « Εὐν., ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, καίομαι διά.

Περι-κεῖμαι, Π. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖμαι πέριξ τινὸς, κρατῶ περικυκλωμένον, περιέχω. « Γοργυτὸς τάφῳ περίκειτο, « Ὀδ. Φ. « Τεῖχος περίκειται ἀμφοτέρωθεν, « Πα. « Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ἦν φίλον υἱόν, « Ἰλ. Τ. 2) Π. κεῖμαι ἀπόθετος ὡς περίσσευμα κέρδους. « Οὔτι μοι περίκειται, « Ἰλ. Ι., δὲν μοι ἔμεινε τίποτε ὡς κέρδος ἢ κειμήλιον, (παρβλ. Περιτίγνυμαι καὶ Περικείμενος). 3) (συνήθ. ὡς πθ. μὲ αἰτ.) ἔχω τι κείμενον περὶ ἐμὲ, εἶμαι περικυκλωμένος ἀπὸ, φορῶ. « Δάφνην (« Γποδήματα) περικείμενος, « Δκ. « Πίνε καὶ ἔσθιε καὶ περίκεισο ἄνθεα, « Ἐπγρ. « Ἕνεκεν τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι, « Γρρ. (καὶ μτνμ.) « Γδριν (« Ἀσθένειαν) περικ., « Θκρ., Γργ.

Περικειμένως, ἐπίρ. Ἐκ περισσοῦ, ἐκ περιουσίας. « Τοῦτο δὲ περικειμένως διεκρούσατο, « Κασσ. Προβλμ.

Περι-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) ξενοῤῥοτομῶ ὅλα τὰ πέριξ, (ἐν γέν.) βλάπτω ὅσον δύναμαι. «Τίς σε, ὦ καλὴ, περικείρει; « Φλγρτ. (καὶ μτνμ.) « Τὴν ἀκρόπολιν περικείρας, « Αἰλ., (Γαλλ.) raser les fortifications.

Περικεκαλυμμένως [περικαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Κρυφίως, σκεπαστά.

Περικεκομμένως [περικόπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἐπιτομὴν, συνοπτικῶς, ἐν συντομίᾳ.

Περι-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κελαδῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Τρυπῶ, Ξουβλίζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ ἔνθεν κακεῖθεν. « Ἧκ βακωμάτων τινῶν τοὺς χιτῶνας ἑαυτοὺς περικεντοῦντες συῤῥέπτουσι, « Γργ., τρυπόνοντες, καταπιάνοντες.

Περι-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Χύνω κιρνῶν (μιγνύων) τι πέριξ τινός.

Περι-κεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἀκτείνω τὰ κέρατα (τὰς πτέρυγας) τῆς φάλαγγός μου πρὸς περικύκλωσιν τοῦ ἐχθροῦ, (ἐν γέν.) περικυκλόνω, (παρβλ.) Ὑπερκεράω.

†Περικερδής, ἐος (ὁ, ἡ), Σχλ., πολλὰ φιλοκερδὴς, κακὸς (πλεονέκτης) κερδοσκόπος, (ἄλλ. γρφ. κατὰ διάστασ. Περὶ κέρδη).

Περικεφαλαία (ἡ). σκέπασμα τῆς κεφαλῆς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν), (Γαλλ.) casque. 2) εἶδος τυλίγματος τῶν πλεξίδων περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ σκούφια μὲ μαλλιὰ, περρούκα. 3) εἶδος κεφαλαλγίας, (κυρ. θηλ. τοῦ

Περικεφάλαιος, α, ον. Ὁ περιλαμβάνων τὴν ἢ περιβαλλόμενος εἰς τὴν κεφαλήν. || (οὐσ.) Περικεφάλαιον (τό), πᾶν ὅ,τι φορεῖται περὶ τὴν κεφαλὴν.=Περικεφαλαία.

;Περικέφαλος (ὁ, ἡ), = Περικεφάλαιος.

Περι-κήδομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι) κατὰ πολλὰ περί τινος.

Περίκηλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ξηρὸς, καυξηρος.

Περικήπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ κῆπον· οἶκος ἐν μέσῳ κήπου ἢ κῆπος πέριξ πόλεως ἢ οἴκου· ἢ δρόμος (allée) ὁλόγυρα εἰς κῆπον.

Περι-κίδναμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περισκεδάννυμαι.

Περι-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ὁλοτρόγυρα.

Περικιόνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Βακχος (διότι σειομένης τῆς οἰκίας ὅταν ἐκαρυοῦτο ἡ Σεμέλη, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ κιστοῦ ὅστις περιτυλιχθεὶς εἰς τοὺς κίονας τοὺς ἐκράτησε καὶ δὲν ἔπεσον).

Περικίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ (ὁλοτρόγυρα) κίονας, περίστυλος. || (οὐσ.)= Περιστύλιον, (Γαλλ.) galerie.

Περι-κλαδεύω, Μ. εύσω. Κλαδεύω ὁλοτρόγυρα.

Περικλαδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς (πυκνοὺς) κλάδους.

Περι-κλάζω, Μ. κλάγξω. Βοῶ (Γαυγίζω κτλ.) πέριξ τινός.

Περι-κλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι. Κλαίω πέριξ τινός, μυρολογῶ νεκρὸν προκείμενον.

Περίκλασις, εως (ἡ). ταίκκισμα πέριξ τινός· καμπή· ἀνωμαλία ἐδάφους. (Γαλλ.) anfractuosité, [ἐκ τοῦ

Περι-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζω τσακίζω τι ὁλόγυρα· (μτνμ.) γυρίζω (περικάμπτω) ἀκρωτήριον κτλ., (Γαλλ.) doubler. || (παθ.) « Τόπος περικεκλασμένος, « Πλθ., ἀνώμαλος. « Φύλλα περικεκλασμένα, « Θρρ., τὰ κλίνοντα πρὸς τὴν γῆν.

Περικλεὴς, ἐος (ὁ, ἡ). περίφημος, ἔνδοξος.

;Περι-κλείζω, Μ. ἶσω. Ἐπαινῶ παντοῦ, κάμνω περιφημόν τινα.

Περίκλεισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Περικλείω, κλείσιμον ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περίκλεισμα (τό). μέρος περικλεισμένον, περιοχὴ, περίβολος.

Περικλειστικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περικλείειν (περιλαμβάνειν). « Ὁ κύκλος περικλειστικὸς ἐστι παντὸς πολυγώνου ἐπιπέδου σχήματος, « Ἰαμβλ.

Περίκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ὁλοτρόγυρα (πανταχόθεν), περικλεισμένος, (εἷς τὸν Πλ. ἐφαλμ. ἀντὶ Περικλυστος).

Περικλείτας [περικλείζω], ος, ον καὶ

Περικλειτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Περικλεὴς.

Περι-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περικυκλόνω.

Περι-κλείζω, κατὰ κρα. ἀντὶ

Περι-κλείζω, Ἰων. ἀντὶ Περικλείζω.

Περικλήϊστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Περικλέϊστος.

Περι-κλήϊω, Ἰων. ἀντὶ Περικλείω.

;Περικλήρῖτις, ιδος (ἡ), = Ἐπικληρος.

Περι-κλήω, Ἀττ. Ἰων. ἀντὶ Περικλείω.

Περικλινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). γυρτὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατηφορικὸς ὁλοτρόγυρα, θολωτός.

Περικλινον καὶ Περίκλιντρον (τό). τραπέζι στρογγυλὸν (περὶ τοῦ ὁπ. βάλλονται αἱ κλῖναι, τὰ καθίσματα· κάθισμα (κλίνη) διὰ τοιοῦτον τραπέζι, (παρβλ. Τρίκλινον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περικλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω πλαγίως, (συγχ. τῷ Παρεκκλίνω, Παρακλίνω καὶ Ἐκκλείω).

Περίκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περίκλιτον, θετ. τοῦ Περικλίνω.

Περικλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονῶ (σείω, ταράττω) τι ὁλοτρόγυρα.

Περικλόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περικλύδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περικλύσεως, περιχυτά, ‖ἐκ τοῦ

Περικλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω ὁλοτρόγυρα (Ξεπλύνω) μὲ πολὺ νερόν, περιχῶ. ‖. (πθ.) εἶμαι πανταχόθεν περικυκλωμένος ἀπὸ νερά. » Ὀχυρωτάτης οὔσης διὰ τὸ πανταχόθεν περικλύζεσθαι τῇ λίμνῃ, « Ι. Καντακουζ. (ᾧ μετφρ.) » Περικλύζῃ κακοῖς πίνε κώνειον, « Λβ.

Περικλύμενον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (περιπλεκ.) (κοιν.) ἀγιόκλημα, (Γαλλ.) chèvre-feuille.

Περίκλυσις, εως (ἡ), = Περικλυσμός.

Περίκλυσμα (τὸ). ὑγρὸν χρησιμεῦον ἢ χρησιμεῦσαν εἰς περίκλυσιν, ἀπόπλυμα.

Περικλυσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικλύζω, περέγυμα.

Περικλύστη (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ

Περίκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος (περικλυζόμενος). » Νῆσος—, « Αἰσχλ.

Περικλυτός, ἡ, ὀν, Π. [περί, κλύω]. ὁ ἀκουόμενος παντοῦ (ὁλοτρόγυρα), ἐξάκουστος, (μτφορ.) ὀνομαστός, περίφημος.

Περι-κλύζω, Μ. κλύξω. Κλύζω τινὰ (κυρ. εἰς τὸ θέατρον) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἐξαυρίττω.

Περι-κλύθω, Μ. κλύσω. Κλύθω ὁλοτρόγυρα, κλυθογυρίζω, (εἰς τὸ ΚΗ', κεφ. ἑδαφ. 11 τῆς Ἐξόδου, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περικεκυκλωμένους).

Περικνημίδιος καὶ Περικνήμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν κνήμην. ‖. (οὐσ.) » Περικνήμια, « Ἱππικρ., τὰ περὶ τὴν κνήμην μέρη τοῦ σώματος.

Περικνημίς, ῖδος (ἡ). σκέπασμα τῆς κνήμης, καλτσοῦνι, τουζλοῦκι.

Περικνίδιον (τὸ). τὸ τρυφερὸν μέρος τοῦ φυτοῦ (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κόψῃ μὲ τὸ νύχι), ‖ἐκ τοῦ

Περικνίζω, Μ. κνίσω. Τσυμπῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· περιτρώγω (μτφορ.) ἐγγίζω διὰ σκωμμάτων.

Περι-κνυζάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κνυζῶμαι (Μουρμουρίζω γαϊδευτικῶς, ὡς ἂν τὰ σκυλάκια,) περὶ τινος.

Περι-κνύω, Μ. κνύσω. Ξύνω ὁλοτρόγυρα.

Περι-κοκκύζω, Μ. ύσω. Κοκκύζω (φωνάζω ἀὰν τὸν πετεινὸν) γυρίζων πέριξ τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ, (ἐν γέν.) περιφρονῶ.

Περι-κολάπτω, Μ. ἄψω. Σκάπτω (βαθυλόνω) ὁλόγυρα.

Περι-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι-κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω. ὁλοτρόγυρα, περικόπτω· (μτφορ.) ἀμικρύνω, ταπεινόνω.

Περι-κολπίζω, Μ. ίσω. Περιπλέω ἐντὸς κόλπου.

Περικόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν κόλπον φερούμενος ἢ φερόμενος.

Περικομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Περι-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ὁλοτρόγυρα. ‖. (μσ. ἢ πθ.) περιφέρομαι· περιπλέω (Θκδ. Γ', 81).

Περίκομμα (τὸ). κεψίδ.· κομμάτι κρέατος ψιλοκομμένου· φαγητὸν ἀπὸ τοιοῦτον κρέας, (Τουρκ.) κιμᾶς.

Περικομμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ. « Κυσκυλμάτια, τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια, « Ἡσύχ.

Περίκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν κόμην (καὶ μτφ. ἐπὶ δένδρ.) τὰ κλαδιὰ ᾗ φύλλα του πέριξ τῆς κορυφῆς.

Περι-κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ κομπάζων, μεγαλοποιῶ (Θκ. ς', 17, Ἰώαπ.).

Περίκομψος (ὁ, ἡ). πολλὰ κομψός.

Περικονδυλαπωροφίλλα, ας (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα νὰ σκληρύνῃ ὡσὰν πωρὶ τοὺς ἁρμοὺς (κονδύλους) τῶν δακτύλων, (Κωμ. ἐπιθ. τῆς Ποδάγρας).

Περικοπή (ἡ). τὸ περικόπτειν, κόψιμον ὁλοτρόγυρα· (μτφ.) λῃστεία, ἁρπαγή, ληλασία. 2) πᾶν ὅ,τι δὲν χρησιμεύει εἰμὴ πρὸς ἐπίδειξιν μόνον καὶ μεγαλαπρέπειαν (ἐπμ.) ἠμπορεῖ νὰ περικοπῇ (νὰ ἀφαιρεθῇ) ὡς περιττόν, (Γαλλ.) train, attirail. 3) τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα (Γαλλ. le contour) τῆς εἰκόνος, (παρβλ.) Περιγραφή. 4) (ῥτρ.) ἀκρίβεια περὶ τὴν ἔκφρασιν, ὕφος συνοπτικὸν (περιεκτικόν), ὁρισμὸς ἀκριβής. 5) (μτγν.) μέρος συγγράμματος (λόγω κτλ.) προσδιωρισμένον δι' ἀναγνωσιν.

‡Περίκοπος (ὁ, ἡ). πολλὰ κοπιασμένος, ἀποκαμωμένος.

Περικοπτέον, θετ. τοῦ Περικόπτω.

Περικόπτης, ου (ὁ). λῃστής, ‖ἐκ τοῦ

Περι-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ὁλόγυρα, ἁρπαγίζω (ἰδιαιτ. ξενδροτομῶ) τόπον τινά· λεηλατῶ, λῃστεύω· (μτφορ.) ἀμικρύνω, ταπεινόνω, ἐξασθενίζω. συντέμνω. »Κἂν οἱ ῥίζαι περικοπῶσι, « Θφρ. » Ὅσοι Ἕρμαι ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα, « Θκ. » Εἰς τὴν Γορδιανὴν ἐμβεβληκὼς, καὶ περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνῃ, « Πλ. » Τῶν πολιτῶν περικόπτει τὰς οὐσίας, « Δ. Ἁλ. » Τὸ ἐπιτηδεύειν ἐν τούτοις μόνον πίνειν, ὡς ἀλαζονικὸν, περικόπτομεν τοῖς παρατυχοῦσι, « Κλμ. » Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπιδημίων παμπόλλας ἠθροισεν ἡμέρας εἰς ταυτόν, ἃς ἐν τῷ Προγνωστικῷ περικόπτειν φαίνεται, « Γαλ.

†Περι-κορδακίζω, Μ. ίσω. Χορεύω (ἐρχόμενος ὁλόγυρα) τὸν κόρδακα.

Περι-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω (Παρρεύω) ὁλοτρόγυρα, (ζθν

Περικόρημα (τὸ), = Περίψημα, σκρυπίδι.

Περι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ὁλοτρόγυρα (μὲ ἐπιμέλειαν), καταστολίζω. » Θυγατέρες περικεκοσμημέναι ὡς ἀμοίωμα ναοῦ, « Γρφ.

Περικόσμημα (τὸ). στολίδιον δι' οὗ περικοσμεῖται τις, (μτφορ.) πρόφασις εὐσχήμος.

Περικόσμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πέριξ τοῦ κόσμου, ὁ περιέχων τὸν κόσμον.

Περίκουρος (ὁ, ἡ), [περικείρω]. κουρευμένος ὁλοτρόγυρα. 2) (Γλσ.) ὁ περικλωθεὶς καὶ πιασθεὶς εἰς τὸν τέλαμ αἱχμάλωτος.

Περικόχλιον (τὸ). τὸ θηλυκὸν μέρος κοχλίου (τῆς βίδας), (Γαλλ.) l'écrou.

Περι-κράζω, Μ. κεκράξομαι (μσ. πρ. τί ἐνς. Περικέκραγα). ‡Ψηφίζω τινός. (συγχ. μετὰ ᾗ ἴσως εἰν' ἴσως ἀντὶ τοῦ Περικρώζω).

Περικράνιος, α, ον. Ὁ περὶ τὸ κρανίον (ὕθεν ‖. οὐσ. Θηλ.) ‡Περικρανία ἔνν. νιγξ), « ἡ περικαλύπτουσα τὸ κρανίον μεμβράνα, καὶ « Περικράνιον, « Ἀετ. τομ., τὸ πέριξ τοῦ κρανίου.

Περίκρανος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν (ὕθεν ‖. οὐσ.) Περίκρανον (τὸ), στέμμα ἢ δέσιμον τῆς κεφαλῆς, μα ἢ περικεφαλαία. « Περικράνοις ἀρνακίδων, « Πλὰ.

Περι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) κρατῶ, ὑπερισχύω, ‖ἐκ τοῦ

Περικρατής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν τι (ἐπικρατῶν τ. νός)· (χ. πτ.) λὰ κραταιὸς (ἰσχυρός).

‡Περικράτησις, εως (ἡ), (μὲ γεν.) κράτημα, ἐμπόδισμα. » Οὖρων—, « Ν. Νικ., = Ἰσχουρία. 2) (χ. πτ.) τὸ πέριξ τεῖν, ὑπερίσχυσις. » Μῆλα, πάντα τετράπουδα· κατὰ περικράτησιν δή, πρίβατα καὶ αἱ αἶγες, « Ἐμμλγ.

Περικρατητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ περιέχειν ἐπικρατητικός.

Περικρατῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιεχτικὸν ἐγκρατῶς.

Περι-κρέμαμαι, μσ. αὐτπθ. τοῦ

Περι-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω καὶ κρεμάω-ῶ. (μὲ δοτ.) Κρεμῶ τι τινός. « Λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται, « Ἐπγ.

Περικρεμάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Περικρεμάννυμι μέλλ. τοῦ πραγ.

Περικρεμής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κρεμάμενος πέριξ τινός· ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ κρεμάμενα πλῆθος πραγμάτων, γεμάτος ὁλότρογυρα ἀπό. (μὲ δοτ.) » Νεὼς ἀνθεμασι περικρεμὴς, « Αν.

Περίκρημνος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ἀπὸ κρημνῶν, κρημνώδης ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περικροτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς κροτάφους. » Βοστρυχος—, « Γργ. Νύσ.

Περι-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ κρότον (ἀνηχῶ) ὁλοτρόγυρα, ‖ἐκ τοῦ

Περίκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ὁλογύρα (κάμνων μέγαν κρότον), πολλὰ βαρὺς τερος. » Ἀδεψήτοιο περίκροτος ἀσπὶς βοείης, « Νόνν.

Περι-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· κτυπῶ κιμάζω πήλινον σκεῦος ἂν ἦνε φτισμένον. » Εἴ πή τι σαθρὸν ἔχει, τὸν περικρούομεν, « Πλάτ. 2) (μὲ δοτ. ἢ ἐκ δ'.) κτυπῶ περιβάλλω τι εἰς ἢ περὶ αἰρῶ ἀπό. « Πέδας περικρούειν τινι, Πλ. (καὶ πθ.) « Περικρουσθεῖσα πέτρα καὶ ὄστρεα, « Πλάτ., ἀποσπασθέντα ἀπ' αὐτῆς.

†Περι-κρύβω, Μ. κρύψω, Γρφ. ἀντὶ Περικρύπτω.

‡Περικρυερός, ά, όν. Πολλὰ κρυερός, κατάψυχρος.

Περι-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, συγκρύπτω » Περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, « Ἡρόδ.

Περι-κρώζω, Μ. κρώξω. Φωνάζω πέριξ τινὸς ὡσὰν τὸν κάρακα.

‡Περικτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ περὶ ἐμαυτὸν ἢ προσέτι, ἀποκτῶ περιουσίαν, προσκτῶμαι.

Περικτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περίκτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικτάομαι, ἀπόκτησις (περιουσίας), πρόσκτησις.

Περικτητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς περίκτησιν (ἀπόκτησιν).

‡Περίκτητος (ὁ, ἡ), = (ἡ πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περικτητικός.

Περικτίονες καὶ Περικτῖται (οἱ), Π. [περιοικῶ]. οἱ οἰκοῦντες πέριξ τινός, πελάται, γείτονες.

Περικτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κτύπον (ἀνηχῶ) εἰς ὅλα τὰ πέριξ κτυπῶ δυνατά, βρυχῶ. (συνκβχ.) παραζαλίζω. » Μορονὴν ἐξεστέλαν ὑφ' ἧς καὶ περικτυπῆναι τὰς ἀκοάς, « Ν. Χων.

Περικυδιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυδιστῶ πέριξ τινός.

Περικυκλαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἐγκωμιάζω παντοχόθεν, διαπομπεύω, [ἐκ τοῦ

Περικυκλής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. κῦδος]. ὁ παντοχοῦ ἢ κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, περίφημος.

Περικυκλόω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω παντοχόθεν, (μτγν.) συνταράττω.

Περικύκλωσις, εως (ἡ), Π. ἡ κυκλικῶς κινουμένη (κυκλοφοροῦσα).

Περι-κυκλόω, Μ. εύσω. Περιστρέφομαι ἐν κύκλῳ, κυκλοφορῶ πέριξ τινός· περιστοιχῶ.

Περικυκλόω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ἐν κύκλῳ, περιστρέφω. ‖. (μσ.) = Περικυκλόομαι.

Περικύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐν κύκλῳ περιγύρα, περιστροφή, κυκλοφορία.

Περικυκλίας καὶ Περικύκλιος (ὁ, ἡ). ἐγκύκλιος, κυκλοτερής, ὁλοστρόγυλος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) γύρος, στεφάνι, περιφέρεια.

Περι-κυκλόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ώμαι. Σχηματίζω κύκλον πέριξ τινός, βάλλω εἰς τὴν μέσην, περικυκλώνω.

Περικυλίω, ἐπίρ. Ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα.

Περικύλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικυλίω, βάλσιμον εἰς τὴν μέσην, περικύκλωμα.

Περι-κυλίνδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περικυλίω.

Περικυλίνδησις καὶ

Περικύλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περι-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι πέριξ τινὸς ἢ ὁλοτρόγυρα.

Περικυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζω πέριξ τινός, περιῤῥέω, [ἐκ τοῦ

Περικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. βρεχόμενος παντοχόθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων, περίῤῥυτος.

Περίκυρτος (ὁ, ἡ). κυρτὸς ὁλοτρόγυρα. » Τοῦ ποτηρίου κοῖλον μὲν τὸ ἐντός, περίκυρτον δὲ τὸ ἐκτός, « Σξτ.

Περι-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν ὁλοτρόγυρα.

Περι-κύρω, Μ. κύρσω, = Περιτυγχάνω, περιπίπτω εἰς.

‡Περικυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ δέρμα (κύτος).

Περίκυφος (ὁ, ἡ), = Περίκυρτος.

Περι-κυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυφὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (παρβλ.) Περικυρτόω.

Περι-κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸν κώδωνα (καὶ ἀμετβτ. Ἀντηχῶ ὡς κώδων) πέριξ τινός· (συνηθ. καὶ ερτ.) δοκιμάζω, (ἴδε Κωδωνίζω).

Περι-κωκύω, Μ. ύσω. Κλαίω (Ξεφωνίζω) πέριξ τινός, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰ ξεφωνητά μου.

Περι-κωμάζω, Μ. άσω. Περιέρχομαι κωμάζων, (κοιν.) γυρίζω πατινάδαν.

Περι-κωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἴσως) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Περι-κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ὁλοτρόγυρα μὲ πίσσαν, (κυρ.) ἀλείφω τὰ ὑποδήματα ἢνα ὑαλίσουν, τὰ παστρεύω.

‡Περι-λακίζω, Μ. ίσω. Ξεσχίζω ὁλοτρόγυρα, καταξεσχίζω, κατακομματιάζω.

Περιλακκίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).

Περι-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἐδῶ ᾗ ἐκεῖ (ὁλοτρόγυρα). λαλῶ σθιακόπως, φλυαρῶ, καταζαλίζω μὲ τὴν παλυλογίαν μου. « Τοῖς περιλαλοῦσι μὴ ταχέως συγκατατίθεσθαι, « Μ. Ἀντ.

Περιλάλημα (τὸ). τὰ περιλαλούμενον, φλυάρημα· μωρολογία.

Περιλάλησις, εως (ἡ), τὸ περιλαλεῖν, περιττὴ λαλιά, περιτταλογία, πολυλογία.

Περιλάλητος (ὁ, ἡ). ὁ περιλαλούμενος, περίφημος, περιδόητος.

‡Περίλαλος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν ἐδῶ ᾗ ἐκεῖ ὅτι φθάσῃ, πολύλογος, φλύαρος.

Περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Περιέλαβον κτλ.). Πιάνω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· ἀγκαλιάζω· χωρῶ μέσα μου· βάλλω εἰς τὸ χέρι (εἰς τὴν μέσην), περικυκλόνω. » Μηνοειδὲς ποιήσαντες τῶν νεῶν, ἐκυκλοῦντο ὡς περιλάβοιεν αὐτούς, « Ἡρ. » Περιλαβὼν αὐτὰν, κατεπάλετο, « Λίλ. » Περιλαβὼν (κατὰ διορθ. ἀντὶ Περιβαλὼν) τάφρῳ καὶ χάρακι τὴν παρεμβολήν, « Πλθ. » Διαφθέρας περιλαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς στρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο, « Κλέαρχ. παρ') Ἀθ. » Σχῆμα τὸ περιληφὸς ἐν αὐτῷ πάντα ἁπλοῦν σχήματα, « Πλάτ. (ᾧ τρπ.) » Περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, « Γργ., καταλαμβάνειν. » Τῶν περὶ αὐτὴν βασιλέων οὐδὲ τὴν Αἰγυπτίαν ἀνασχυμένων περιλαβεῖν διάλεκτον, « Πλ.

Περιλαμπής, έος (ὁ, ἡ)· ὁ λάμπων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πολλὰ λαμπρὸς (φωτεινὸς) (μτφορ.) ἐπίσημος, ἔνδοξος.

Περίλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς (ᾧ μτφορ.) φαντασταρὰς, μεγαλοπρεπὴς· ἐπίσημος, ἔξοχος.

‡Περιλάμπρως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν λαμπρότητα (μεγαλοπρέπειαν).

Περι-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀκτινοβολῶ παντοχόθεν (μετβτ.) φωτίζω τι ὁλόγυρα, περικυκλόνω μὲ λάμψιν. » Οὓς ἀπῆλθεν εὐθὺς ἀστραπὴ περιλάμψασα, « Γργ. (καὶ πθ.) » Οὐ φθάνω τὰ ἔν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, « αὐτ. » Ὅλοι παντοδαπῶς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, « Βτσ.

Περίλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πανταχόθεν διοχετευόμενη ἢ περισκοτοῦσα λάμψις, περιαύγεια.

‡Περιλεγνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα λεγνον (ὑγίαν, σειρῆτι), περιποίκιλος.

Περι-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω (Ἐκφράζω) τι περιφραστικῶς, περιφράζω· (ἀμετβ.) μεταχειρίζομαι (δμιλῶ μὲ) περιφράσεις· πολυλογῶ, περιττολογῶ.

Περιλείβομαι (χ. Μ.). Χύνομαι ὁλόγυρα, στάζω πανταχόθεν πέριξ τινός.

Περίλειμμα (τὸ). ἐπίλοιπον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ

Περιλείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι ὡς περισσεῦσαν· (πθ.) περισσεύω, ἀπομένω. » Ὅσοι πολέμιοι περιλίπωνται, « Ἰλ. Τ., μείνουν, γλυτώσουν, ἐπιζήσουν.

Περι-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφω ὁλοτρόγυρα. (μτφ.) γλείφω τὰ χείλη μου, ξερογλείφομαι (κυρ. καὶ μτφορ.).

Περίλεξις, εως (ἡ), τὸ περιλέγειν (δμιλεῖν ἢ ἐκφράζειν τι διὰ περιφράσεων), περιττολογία, πολυλογία.

Περι-λεπίζω, Μ. ίσω, ᾗ

Περι-λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ ὁλόγυρα τὸ λέπος (τὴν φλοιώδαν, τὸ περικάλυμμα), ξεφλουδίζω.

Περιλεσχηνευτὴς (ὁ, ἡ), [περί, λεσχηνεύω]. = Περιλάλητος, περιδόητος.

Περι-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Ἀσπρίζω τι ὁλόγυρα.

Περιλευκὸς (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἢ ὁλόγυρα λευκός, κάτασπρος.

Περίλημμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνει ἢ περιλάβει τις· τὸ περιεχόμενον.

Περιληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ περιλαμβάνειν. »Ὄνομα περιληπτικὸν, « Γρμτ., τὸ ἐν φράζον δι' ἑνικοῦ ἀριθμοῦ πλῆθύν πρσ. ἢ πραγμ., (Γαλλ.) collectif.

Περιληπτικῶς, ἐπίρ. Ἐν περιλήψει· διὰ περιληπτικοῦ τρόπου.

Περιληπτέος, ἡ, όν. Τὸν ἐπ. δύναται νὰ περιλαβῇ νὰ χωρέσῃ, [καὶ τρπ.] νὰ καταλάβῃ τις.

Περιλήπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιληπτόν (καταληπτόν).

Περίληψις, εως (ἡ), τὸ περιλαμβάνειν ἢ περιλαμβάνεσθαι· (τρπ.) κατανόησις.

Περι-λιμνάζω, Μ. άσω. Διμνάζω πέριξ τινός.

Περι-λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Περιλείπω.

Περιλιπὴς ἐος (ὁ, ἡ), = Περιλοιπος.

Περι-λιχμάζω, Μ. άσω ᾗ

Περι-λιχμάω-ῶ ᾗ (ρσ.) λιχμῶμαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ώμαι, = Περιλείχω. » Καθεὶς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, « Ακ.

Περιλίμνασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γλείψιμον ὁλόγυρα.

Περι-λιχνεύω, Μ. εύσω. Τρώγω λαιμαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γω· ἡ Αιμάζω (κοιν. τρέχουν τὰ αἵλια μου διά) τι, (συγγ. τῷ Περιιγνεύω).
;Περιλογισμὸς (ὁ), = Ἐπιλογισμός.
Περίλοιπος (ὁ, ἡ), ὁ περιλιπόμενος (περισεύτας, ἐπιζήσας κτλ.), ἐπίλοιπος.
Περίλοξος (ὁ, ἡ). πολλὰ λοξός, στραβοϊδέβολος
Περιλοπίζω, Μ. ίσω, = Περιλεπίζω.
Περιλούω, Μ. λούσω. Λούω ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, λούω παστρικά.
Περιλυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω μὲ τρόπον.
Περιλυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Χαλνῶ (Ἀφανίζω) τι ὁλοτρόγυρα· βλάπτω καθ' ὅλους τοὺς τρόπους διαφθείρω.
Περιλυπία (ἡ). μεγάλη λύπη, ὑπερβολὴ λύπης, [ἐκ τοῦ
Περίλυπος (ὁ, ἡ). πολλὰ λυπημένος, βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, καταλυπημένος.
†Περιλωπίζω, Μ. ίσω. Περιβάλλω μὲ λῶπος (φορεμα), ἐνδύω.
Περιμάβαρος (ὁ, ἡ). μαβαρὸς (φαλακρὸς) ὁλοτρόγυρα.
Περιμαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεπαιδευμένος, πολυμαθής.
Περιμαιμάω-ῶ (χ. Μ.), Π. ἀναζητῶ τι ὁλοτρόγυρα (μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν), κυτάζω περὶξ τινὸς νὰ εὕρω (ν' ἁρπάσω) τι.
Περιμαιμώων, ωσα, Π. μτχ. τοῦ Περιμαιμάω.
Περιμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι (μὲ αἰτ.) Μαίνομαι (Κινοῦμαι ὡς μανιώδης) περὶξ τινός· (μὲ δοτ.) ἐπιθυμῶ μανιωδῶς (κάμνω 'σὰν τρελλὸς διά) τι.
Περιμάκεα, Δ. ἀντὶ Περιμήκη, αἰτ. τοῦ Περιμήκης.
Περιμάκτρια (ἡ), [περιμάσσω]. γυνὴ καθαρίζουσα διὰ μαγικῶν τελετῶν τοὺς δεισιδαίμονας.
Περιμανὴς, ές (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν μανιώδης, ἐκμανής.
Περιμανῶς, ἐπρ. Μὲ ὑπερβολικὴν μανίαν, ὅλως διόλου μανιωδῶς.
Περιμάργαρος (ὁ, ἡ). στολισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ μαργαριτάρια.
Περιμαρμαίρω, Μ. αρῶ. Ἀκτινοβολῶ ὁλοτρόγυρα.
Περιμάρναμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιμάχομαι.
Περιμάσσω(ττω), Μ. μάξω. Παστρεύω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα = Περικαθαίρω. «Περιθρόμενος οἶκοι κάθηται καὶ περιματτόμενος,» Πλ.
Περιμάχητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. μάχονται (ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπάρῃ), (ἐπιμ.) ζηλευτὸς, ἐπιθυμητός· (ἐνίοτε) ἀμφισβήτησιμος, [ἐκ τοῦ
;Περιμάχομαι, Μ. μαχέσομαι ἢ μαχήσομαι. (μὲ αἰτ.) Μάχομαι περὶξ (πρὸς ὑπεραπσίν) τινος, ὑπερμαχῶ. ὑπερασπίζω. (μὲ γεν.) μάχομαι περί τινος (ἵν' ἀπολαύσω, ἀποκτήσω τι).
Περιμελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ὁλόγυρά.
Περιμεμαὼς, ός (ὁ, ἡ). ὁ μεμορμένος (παρακινούμενος) εἰς κάθε τι, μεμψίμοιρος, δύστροπος.
Περιμενεκίνω, Μ. ανῶ, Π. ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερεπιθυμῶ.
Περιμενετέον, θετ. τοῦ = Περιμένω, Μ. μενῶ. (μετὰ ᾗ χωρὶς αἰτ.) Προσμένω· εἶμαι φυλαγμένος (προσδιορισμένος) διά. ◦ Περιμένει αὐτοὺς τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια, « Συν.
;Περιμέριμνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπρ. -ίμνως. Ὁ πολλὰ μεριμνῶν, φροντιστικὸς, ἐπιμελής.
Περίμεσος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ μέσον, σχεδὸν μεσαῖος.
Περίμεστος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), γεμάτος 'ως ἐπάνω.
Περιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ὁλοτρόγυρα.
;Περιμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Περίμετρον (τὸ), = Περίμετρος (ἡ).
Περίμετρος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρμετρος. ◦ Σταμαμένη (ἡ Πηνελόπη) μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε, λεπτὸν καὶ περίμετρον, « Ὀδ. Β, Τ. ◦ Κήτεα . . πλεῖστά τε καὶ περίμετρα, « Ὀππ. 2) = Περιφερὴς, ὁλοστρόγγυλος. ‖. (οὐσ. θηλ.) Περίμετρος (ἐνν. γραμμὴ), ἡ σχηματίζουσα (ἐκτεινομένη περὶ) τὴν περιφέρειαν τινὸς σώματος, (ἐν γέν.) ἡ ἔκτασις (τὸ μέτρον) τῆς περιφερείας.
Περιμηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηκῶμαι (Φωνάζω 'σὰν τὸ γίδι κτλ.) πέριξ τινός, (συγγ. τῷ Περιμυκάομαι).
Περιμήκετος, Π. ᾗ
Περιμήκης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑπερμήκης, ὑπερμεγέθης, ὑπερύψηλος. ◦ Πυραιὼς (ὁ Ἑλάτη, ◦ Κοντὸς κτλ.) —, « Εὐρ, Ὅμ. κλπ. ◦ Τηὔγετον περιμήκεα, « Ὀδ. Ζ.
†Περιμήριον καὶ Περιμηρίδιον (τὸ). περικάλυμμα τῶν μηρῶν, βράκι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραμήριον, =Ἰδιον).
Περιμηρύομαι, Μ. ύσομαι. Τυλίζω (Τυλιγαδιάζω) πέρ.ξ τινός.
;Περιμήτριος ᾗ
Περίμητρος (ὁ, ἡ). ὁ περὶξ τῆς μήτρας (τῆς καρδίας) τοῦ ξύλου. ◦ Ξύλα περίμητρα, « Θρρ, τὰ ἔχοντα μήτραν, κομμένα ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ δένδρου, 'γιερά.
Περιμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μηχανῶμαί τι πέριξ ἢ κατά τινος.
Περιμίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) καλῶς.
Περιμινύθω (χ. Μ.), Π. σμικρύνομαι (ὁλιγοστεύω) πανταχόθεν, φθείρομαι βαθμηδὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περιμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι πανταχόθεν.
Περιμοτόω-ῶ, Μ. ώτω. Γεμίζω ὁλοτρόγυρα τὴν πληγὴν μὲ μοτὸν (ξαντόν).
Περιμότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
;Περινήω, Μ. νήσω, = Περινέω(νήθω).
Περιμογθέω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ
Περιμογθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Πάσχω (Ταλαιπωροῦμαι) πέριξ ἢ ἕνεκά τινος.
Περιμυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μουγγρίζω (Βούζω, Ἀντηχῶ) πέριξ τινός.
Περιμυκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.
Περιμύρομαι, Μ. μυρεῦμαι, Π. θρηνολογῶ πέριξ τινός. ◦ Ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ λεαίνην.. ἀηθὼν, « Κόιντ.
Περιναιετάω (χ. Μ.), Π. κατοικῶ πέριξ τινὸς, περιοικῶ. ◦ Πόλπις, αἱ περιναίουσιν, « Ὀδ. Δ., κεῖνται περὶξ
Περιναιέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Περίοικος.
Περίναιος (ὁ, ἡ), = Περίναος. β- (ἀδ. ἀρ. = Περίνεον.
Περιναίω (χ. Μ.), Π. = Περιναιετάω.
†Περίναος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ναόν. ◦ —, « Ἐπιγρ.
Περιναύσιος καὶ Περιναύτιος (ὁ, ἡ). ὁ σχων (ἔχων διάθεσιν πρὸς) ναυτιᾶν.
Περινάω, Μ. . . Ἀναδρύω πέριξ τι.
Περινέομαι, Μ. νεμηθήσομαι. Βοσκῶ ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) κατακαίω ὅλα τὰ πέριξ.
Περινεναημένος [περινοέω], ἐπίρ. μτχ. Μὲ πολλὴν σύνεσιν (περίνοιαν) φρονίμως, ἐσκεμμένος.
Περίνεον (τὸ, [πηρίν]. τὸ μεταξὺ ἕδρας καὶ τῶν αἰδοίων μερῶν.
Περίνεος (ὁ), = Περίνεων. 2) τὸ αὐτὸ τοῦ ἀνδρός. ◦ Τῷ θήλει ἡ ὄρχις, τῷ ἄρρενι ὁ περίνεος ἔσκεν, « Ἀριστ.
Περινευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Περινεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω ὁλόγυρα, κλίνω πότε πρὸς τὸ ἓν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· σκύπτω καὶ κυττάζω ὁλοτρόγυρα. ◦ Περινεύοντες ἐκ τοῦ φρου, « Ἀππ.
Περινέφελος (ὁ, ἡ). περικεκλωμένος σύννεφα· πολλὰ συννεφιασμένος
Περίνεφρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περὶξ τοὺς νεφρούς κεκλιμένους ἀπὸ πάχος τοὺς) νεφ
2) ὁ εὑρισκόμενος πέριξ τῶν νεφρῶν.
Περινέω, Μ. νεύσομαι. Πλέω (Κυματίζω) πέριξ τινὸς, περιπλέω, ῥέω.
Περινήω, Μ. νήσω, = Περινέω.
Περίνεως (ὁ, ἡ), [περὶ, ναῦς]. ὁ περιπλοΐσιος, ναύτης (ἁπλοῦς, ὄχι καὶ πιλότης ὁ αὐτός). ◦ Ἄρχω δὲ νεῶν ἐμὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ῥυτὴρ κτλ., « Ἀρεμβρ.
Περινηέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. Ἰσοπαλαμῶ τι πέριξ τινός, περισωρεύω. ◦ Περινήσαι τὴν οἰκίην ὕλῃ, « Ἡρ. (καὶ μτφρ.) ◦ Φέρον ἄσμενον ὕλην.. πάντα δὲ κύνν περινηήσαντο, « Κόιντ.
Περίνημα (τὸ), [περινέω Ι. τὸ σπαρευμένον πέριξ τινός, περισπόρημα, (συγγ. τῷ Περίνιμμα).
†Περινήσος (ὁ, ἡ). περιτριγυριαμένη ἀπὸ θαλασσαν (ἀληθινὴ) πορφύρα· ριπόρφυρος. ‖. (οὐσ.) Περίνησον (ἐνν. ὄν), εἶδ. γυναικείου φορέματος μὲ πορφυρᾶν οὐγιαν ἢ ποδόγυρον.
Περινήχομαι, Μ. νήξομαι (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Κολυμβῶ πέριξ τινος.
;Περινήω, Μ. νήσω, = Περινέω(νήθω).
Περινίζω καὶ (σπνε.) Περινίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω (Πλύνω) τι ὁλοτρόγυρα, περιπλύνω, (ὀθ.
Περίνιμμα (τὸ), = Περίπλυμα, (ἀντὶ Περίκλυσμα.
Περινίσσομαι, Μ. νεῖσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) περιέρχομαι πέριξ τινος, περιπορεύομαι.
Περινοέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιλογίζομαι εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ καλὰ (καὶ βαθύ) ἢ ἐκ περισσοῦ (ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ἐκ περιουσίας). ◦ Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἐνεσθμεθ', ὡς κτλ.. σὺ δὲ γλαφυρώτερον περινοήσαι, ὡς κτλ., « Κύρ. (ὑπερβ.) ◦ Περινενοημένον, « Ἐρμ. ◦ τὸ ἐξ ἐκείνου τοῦ λέγοντός τι πρόσλαμβάνειν, (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἑρμ.
Περινόησις, εως (ἡ), τὸ περινοεῖν, σκέψις βαθεῖα, μελέτη· κατανόησις.
Περινοητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ περινοεῖν, βαθύνους, συνετὸς, ἐπινοητικὸς.
Περίνοια (ἡ). περιουσία νοὸς, πνεῦμα, ὀξύνοια.
Περινομὴ (ἡ). περιοχὴ (τόπος ἀφιερωμένος περὶξ) ναοῦ, (ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια. ◦ Ἐκ περινομῆς, « Δ. Ἀλ., κατὰ σειρὰν, ὁλοτρόγυρα, (Γαλλ.) à la ronde.
Περινοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιουσίαν νοὸς, ἐξυπερετικὸς, ἐξύνους, πνευματώδης, (σύγρ. κυρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Περινοέστατος).
Περιπαιτίω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι· (μετὰ μὲ αἰτ.) τριγυρνῶ πέριξ τινός, κάμνω τὸν γύρον τοῦ. ◦ Ἀλλοτρὴ ἀπάτῃ περιενεγκεῖν τὸν κόρακα, « Μηνᾶς.
Περιπαστάγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τριγύρισμα.
Περιπαστορίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω) τι ὁλοτρόγυρα.
Περιπεσεύμενος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ (ἀλλ. ἀχρ.) Περίνους.
Περιπνοιώμενος [ὁ ᾗ ἡ]. ὁ περιτριβόμενος ἢ ὁ πολὺ πολλοῦ εἰς τὸν νυμφίον ἢ τὴν νύμφην. ◦ Στέφανος—, « Ἀθ.
Περὶ [πηρί], ἐπίρ. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Τριγύρω, ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα. ◦ Πέρὶξ τοῦ (τοῦ φοίνικος πεσόντος, « Ἡρ. (ἢ ᾗ) ◦ Περὶξ τὴν λίμνην οἰκέσαι, « αὐτ. (καὶ χ. πτ.) ◦ Περὶξ τούτων λοβούσας, « αὐτ., = Περιλαβούσας. (καὶ μτφρ.) ◦ Βροντῶντες, « Εὐρ. (ᾗ ἐνάρθρ.) ◦ Ὁ (ᾗ Ὅ, Περὶξ τὰ περὶξ, « Ἀξ.
Περιξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω (Καταξεσχίζω) τι ὁλοτρόγυρα ◦ καταπληγόνω δέρμα.
Περιπάτητος, ἡ ἡ ν, ὁν ἡ ον. Συνήθης (Πολλαπλασιασμένος) ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ Περιπατέω, Μ. ἐσω. Ξανὸν (Πελεκῶ) δόκα τινὸς ὁλόγυρα. ◦ Τὰ δὲ ἀγάλματα φαίνεται, πρίστοι, περιξέστοι, γλύφται, « Κλημ. (ὀθ. μτνμ.) ◦ Περιξιαμένον τι ἔχει ἡ ἑρμηνεία καὶ ὑπταλές, « Διον.
Περιπιπαλίω, Μ. αιῶ. Ξηραίνω τι πανταχόθεν (ὅλως διόλου) ἢ πέριξ τινός, καπνίζω τριγύρω, [ἐκ τοῦ
Περιπίπλήξ, ὁ, ἡ). ξηρὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατάξηρος.
Περιπλαγχλάω(λω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω ὁλοτρόγυρα.
Περίπλευμα (τὸ). τὸ ἀποπίπτον τοῦ περιπλευμένου σώματος.
Περιπλαστήριον, τὸ, ξύσμα. Σβόλο τι ὁλόγυρα, ἢ ξύσμενον ἐπάνω εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ἀπ. ξύσμενον ὅλογυρα τὰ κοκκαλα, [ἐκ τοῦ
Περιπλέω, Μ. πλεύσω. Πλέω τι ὁλόγυρα, ξύσμενον ἐπάνω εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ἀπ. ξύσμενον ὅλογυρα τὰ κοκκαλα, [ἐκ τοῦ
Περιπλέω, Μ. πλεύσω. Πλέω τι ὁλόγυρα, ξύσμενον ἐπάνω εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ἀπ. ξύσμενον ὅλογυρα τὰ κοκκαλα, [ἐκ τοῦ
Περιπλοκίζω, Μ. ίσω. Ξύνω

τῶν Σπαρτιατῶν ἐλεύθεροι Λακεδαιμόνιοι· (γεωγρφ.) οἱ κατοικοῦντες τὸν αὐτὸν (κῤῥ. μὲ ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς εὐκράτου Ζώνης) παράλληλον.

Περιοιστέος, α, ον, θετ. ἀ

Περιοίσω, μέλλ. τοῦ Περιφέρω.

Περι-οικέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Περιέρχομαι, περιπορεύομαι.

Περι-οκέλλω, Μ. οκελλῶ. (μὲ αἰτ. προθετ.) Περιπίπτω (Ἐξοκέλλω) εἰς.

‡Περιοκωχὴ (ἡ), = Περιοχή.

Περι-ολισθαίνω (άνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω (πέριξ τινός)· πίπτω (καταπίπτω) παντοχόθεν.

Περιολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., Γλίστρημα ἀ πέσιμον.

Περιολκὴ (ἡ), τὸ περιέλκειν, τράβηγμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ἔδῳ καὶ ἀπ' ἐκεῖ)· περισπασμός, (Γαλλ.) diversion· (ἐνεγέν.) ἀπασχόλησις.

‡Περιμματοποιὸς (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἀναίγων τινὸς τὰ ὄμματα. (μὲ γεν.) »Ψυχῆς —, « Ἰάμβλ.

Περιομφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ἀκόμη ὅλως διόλου ὀμφακώδης (ἄγωρος).

Περιὸν, οὐδ. τοῦ Περιών.

Περι-ονυχίζω, Μ. ίσω. Περικόπτω (Περιαιρῶ) τινος τοὺς ὄνυχας.

Περι-οπάζω, Μ. άσω, Π. διώκω τι κατόπιν, καταδιώκω.

Περιοπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιοράω.

‡Περι-οπτομαι, ἄχρ. ἀντὶ Περιοράω, (ὃῦ. ὁ) Μ. Περιόψομαι.

Περίοπτος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὁρατός, (συνκδχ.) ἐξέχων, ὑψηλός· (μτφρ.) διαπρέπων, θαυμάσιος, ἀξιοθέατος, (παρβλ.) Περίβλεπτος. 2) (ἐνεργ.) ὁ παρεβλέπων, ἀπρόσεκτος.

Περιοπτος, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον περίοπτον, περιβλέπτως ἢ 2) ἀπροσέκτως(ς).

Περιόρασις, εως (ἡ). κύτταγμα ὁλόγυρα, περίβλεψις· 2) (συνκδχ. ἀ τρπ.) παράβλεψις, παραμέλησις(ς).

Περιορατέον, θετ. τοῦ

Περι-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (πρκ. Περιώρακα, ἀόρ. Περιεῖδον καὶ πθ. Περιώφθην κτλ.). Βλέπω τριγύρω μου ἢ ὁλοτρόγυρα· παρατηρῶ· προσμένω. » Περιιδεῖν τὸ μέλλον, « Θκ. (καὶ μσ.) » Καὶ τοὺς Μ. ἐπιστάμενοι περιορωμένους, ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται, « αὐτ. 2) (συνήθ.) βλέπω μὲ ἀδιαφορίαν· (συνκδχ.) ἀνέχομαι, ἀφίνω νὰ γένῃ τι, παραβλέπω, παρορῶ· παραμελῶ, (μὲ μτχ. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Μὴ περιίδητε ἡμέας διαφθαρέντας, « Ἡρ. » Περιιδέειν αὐτὸν ἀεῖσαι, « αὐτ. » Οὐ περιορέοντας ἀπέλκειν τοὺς ἱκέτας ἐκ τοῦ ἱροῦ, « αὐτ. 3) (μσ. μὲ γεν.) φροντίζω περί τινος, προσέχω. »Περιορώμενος τῆς Μένδης, μή τι πάθῃ, « Θκ. « Σφίσι δὲ περιοπτέον εἶναι, τοῦτο μάλιστα, ὅπως μὴ στασιάσωσι, « αὐτ. 4) χάνω τὸν καιρόν μου βλέπων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὀκνῶ, διστάζω. » Μὴ περιορᾶωμεν τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους, « Θκ. (καὶ χ. πτ.) » Διανοούμενοι μὲν ἀ πρότερον στρατεύειν, μέλλοντες δὲ ἔτι ἀ περιορώμενοι, « αὐτ.

Περιοργὴς, ές (ὁ, ἡ). πλήρης ὀργῆς, τὰ πολλὰ θυμωμένος, (εἰς τὸν Θκ. ἅλλ. ἐσφαλμ. γρφ. Περὶ ὀργῆς).

Περι-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι (Θυμόνω) μὲ ὀργήν, παροργίζομαι.

‡Περίοργος (ὁ, ἡ), = Περιοργὴς.

Περι-οργυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου εἰς ὀργυιὰν πέριξ τινὸς (ἵνα μετρήσω τὴν περιφέρειάν τυ).

Περιόργως, ἐπίῤῥ. Μὲ πολλὴν (ὑπερβαλικὴν) ὀργήν.

Περιόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ὄρθρον. ‖ Περιόρθριον (τὸ), τὰ περὶ τὸν ὄρθρον μέρος τῆς νυκτός.

Περιόρθριον (τὸ), = Περιόρθριος.

Περι-ορίζω, Μ. ίσω, Περικλείω (Περιλαμβάνω) ἐντὸς ὁρίων· (τρπ.) διορίζω μὲ ἀκρίβειαν, προσδιορίζω· (ἐνίοτε) ἐξορίζω.

Περιόρισις, εως (ἡ), = Περιορισμός.

Περιόρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε περιωρισμένον (προσδιορισμένον ᾗ).

Περιορισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ περιαριζειν, ὁ ἐντὸς ὁρίων περικλεισμός· (τρπ.) ἀκριβὴς προσδιορισμός· (Νμ.) ἐξορία εἰς μέρος προσδιωρισμένον, (Γαλλ.) déportation. »Ἐὰν ὁ ἐξοριαθεὶς μὴ πειθαρχῇ τῇ ἐξορίᾳ, ἀντὶ τῆς ἐξορίας διηνεκῶς τὸν περιορισμὸν ὑφίσταται, « Πανδ.

Περιοριστέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιορίζω.

Περιοριστικὸς, ἡ, όν. Περιοριαμοῦ δηλωτικὸς, προσδιοριστικός.

Περιοριστὸς, ἡ, όν. Περιωρισμένος ἢ δυνάμενος νὰ περιορισθῇ (ᾗ τρπ. προσδιορισθῇ, ἐξηγηθῇ), καταληπτός.

Περι-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος πέριξ τινός. 2) = (ἡ συγχ.) τῷ

Περι-ορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω ᾗ ἀράζω τὸ πλοῖον μου πέριξ τινός, μεταφέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον (κυρ. περικάμπτων ἀκρωτήριον).

Περι-ορροφάω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ ὄροφον. » Ναὸς στοᾷ περιορροφούμενος, « Ι. Φωκ.

Περι-ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω (Ἀνοίγω λάκκον) ὁλόγυρα, περικλείω μὲ χανδάκι (γεωπον.) ξελακκόνω.

Περι-αρχέομαι-όομαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Χορεύω πέριξ τινός.

Περίοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβλύων πολλὴν (βαρεῖαν) ὀσμήν.

Περιόστεος (ὁ, ἡ). ὁ περιεχόμενος ἀπὸ ὀστέα ἢ· ὧν πέριξ ἐστέον. ‖ (οὐσ.) Περιόστεον (τὸ), « Ἀνατομ., ὁ ὑμὴν ὁ περικαλύπτων τὰ ὀστᾶ.

Περι-οσφραίνομαι, Μ. οσφρανθήσομαι. Ὀσφραίνομαι τι ὁλοτρογυρα.

Περι-οτρύνω, Μ. υνῶ, = Παρατρύνω.

Περιουσία (ἡ), [περιών, -ουσα]. ἡ περισσεύουσα κατ' ος σις, περίσευμα κέρδους, πλούτος· ἀφθονία. »Αὐχμηρός τις ᾗ ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος, « Πλάτ. (συνήθ.) »Ἐκ περιουσίας, « φρα., ἐκ τοῦ περισσεύματος, (ἐπμ.) ἀφθόνως· χωρὶς κοπον, εὐκόλως· ἀκινδύνως. »Ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, « Δημ., χωρὶς νὰ γάνῃ (χωρὶς νὰ τὸν κοστίζῃ) τίποτε. »Ἐκ περιουσίας πονηροί, « αὐτ., χωρὶς ἀνάγκης ἢ εὐλογοφανοῦς αἰτίας, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀχρειότητα ψυχῆς. 2) τὸ περιεῖναι, σωτηρία· ὑγιεινὴ κατάστασις, (ἱππκρ.).

Περιουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω περιουσίαν (ἀφθονίαν) τινὸς πράγματος· εἶμαι πλούσιος ἀπό· διαπρέπω (μὲ αἰτ. προθετ.)· ἐξοδεύω τὸ περισσεῦον τῆς καταστάσεώς μου εἰς.

Περιουσιασμὸς (ὁ), τὸ περιουσιάζειν, ἡ πολλὴ ἀφθονία· περιττὸν πλοῦτος· ἀφθονία ἀγαθῶν· ἀφθονία· περιουσία.

Περιουσιαστέον, θετ. τοῦ Περιουσιάζω.

Περιουσιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποτελῶν περιουσίαν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τοῦτο.

Περιούσιος (ὁ, ἡ). πλούσιος, ἄφθονος· ἐκλεκτός. » Λαὸς —, « Γρφ.

Περιοφθάλμιος ᾗ Περιόφθαλμος (ὁ, ἡ)· περὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Περιοφθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Περιοράω.

Περιοχεύς, έως (ὁ). χειροῦλα (πώμα) ἀγγείου.

Περιογέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρω (καὶ ἐν Περιφέρομαι) ἐπ' ὀχήματος· (πθ.) περιέρχεται τις ἔποχος.

Περιοχὴ (ἡ), τὸ περιέχειν· ἡ περιφορὰ· περικύκλωσις· πολιορκία. » Περὶ Δαβὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, « Γρφ.

Περιόχιον, [ἐκ τῆς περιοχῆς]. ἡ περιέχουσα ὑγρὰ βρεγμένη σπογγιὰ (ἢ τι ἄλλο) ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιτίθεται τὸ ὀφθαλμοῦς μὲ (κυττάζω μὲ) ἄχρον βλέμμα) ὁλοτρογυρα.

Περι-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι-πάλλω, Μ. παλῶ, Π. εἶμαι τι περιτρόγυρα. ‖ (πθ. ἡ ἀμτβτ.) αἰωρᾶμαι (μὲ τὸν ἀέρα).

Περιπάμπαν, ἐπ. ῥ. Π. = Πάμπαν (μὲ τὸν ὑστέραν ἐπίτασιν).

Περιπαφανόων, Π. μτχ. τοῦ ἀχρ. Περιπαμφανάω, λάμπω (ἀκτινοβολῶ) τριγύρω· ταχαίνω.

Περι-παπταίνω, Μ. ανῶ, Π. κυττάζω ἀπλανισμένος ὁλοτρόγυρα· (μτβτ.) περιγυρίζω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἴς τι.

Περι-παπτάω (ττω), Μ. πάσω. Κουκκίζω (Περιπαλίζω) ὁλοτρόγυρα.

Περίπαστος (ὁ, ἡ). πασπαλισμένος γύρω-γύρω.

Περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιέρχομαι πρὸς περίπατον, περιδιαβάζω· περιπατῶν συνδιαλέγομαι (κυρ. περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων)· (μτγν. ἐν γέν.) βαδίζω, (κοιν.) περπατῶ. » Καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς (ὁ χωλὸς) εἰς τὸ ἱερὸν περιπατῶν, « Γρφ. (καὶ μτφρ.) » Περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, « αὐτ., διάγειν, πολιτεύεσθαι.

Περιπάτημα (τὸ). κίνημα περιπατοῦντος.

Περιπάτησις, εως (ἡ), τὸ περιπατεῖν, περίπατημα, περιδιαβασις· (συνκδχ.) συνήγησις (συνδιάλεξις) περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων.

Περιπατητὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιπατῶν (περιδιαβάζων).

Περιπατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων ἢ κομψευόμενος) νὰ περιπατῇ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀπὸ τοῦ περιπάτου (ἴδε τὴν λέξ.) φιλοσόφων, ὁπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Ἀριστοτέλης. » Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης ᾗ Θεόφραστος καὶ πάντες οἱ Περιπατητικοί, « Ιλ.

Περιπατητικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸ σύστημα τῶν περιπατητικῶν, ὡς περιπατητικὸς.

Περίπατος (ὁ), τὸ περιπατεῖν, περιδιάβασις· τόπος πρὸς περιδιάβασιν. » Πορεύεσθαι, πρὸς περίπατον ἔξω τείχεως, « Πράξ. 2) (συνκδχ.) συνδιάλεξις (κυρ. ὅτε συνήθως ἐγίνοντο τοιαῦται συνδιαλέξεις (ἴδιαιτ.) τὸ Λύκειον (γυμνάσιον τῶν Ἀθηνῶν) ὅπου ἐδίδασκε περίπατον ὁ Ἀριστοτέλης (ἐν γέν.) σχολὴν φιλοσοφίας. » Ἀναπεπταμένοι τοῦ Ἀριστοτέλους περιπάτου, « Ἀθ. » Οἱ τὸν Ἀριστοτέλους περιπάτου ἐπιγραφόμενοι, « Δκ.

Περιπατῶ, Μ. πάσω. Παύω (Καταπαύω) τὸν πανεχείνεν. ‖ (μσ. ἢ πθ.) Παύω (παύομαι) ὅλως διόλου.

Περιπεμπωνέω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι ὁλοτρόγυρα.

Περιπεπλευκὼς, ἡ, ὁν. Περιτριγυρισμένος ἀπὸ πεδιάδας.

Περιπέτεια (ἡ). μεταβολὴ ἀνέλπιςος τῆς τύχης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), συμβάδηκος παράδοξον, (ἐν γέν.) περίστασις, περίπτωσις· (ἰδιαιτ.) συμβεβηκὸς ἀνέλπιστον πρὸς λύσιν τῆς περιπλοκῆς τοῦ δράματος. » Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνωρίσεις, ὥσπερ ἡ ἐν νίπτροις, βιλτίους, « Δ.στ., [ἐκ τοῦ

Περιπετὴς [περιπίπτω], ές (ὁ, ἡ). πεσμένος τριγύρω εἰς ἢ ἐγὼν πεσμένον τριγύρω του τι· »Περιπετὴς γίνεσθαί τινι, « Δξ., περιπίπτειν εἰς. » Πέπλοισι περιπετής, « Αἰσχλ., σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα μέ. » Ἔγχος περιπετές, « Σοφ., ἁπόνω εἰς τὸ ὁπ. ἔπεσέ τις (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). (καὶ τρπ.) » Περιπετεῖς τύχαι, « (ᾗ μτγν.) » Λύτὸς αὐτῷ περιπέπρεται, « Κλημ., πιάνεται ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν.

Περι-πέλομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) εἶμαι πέριξ τινὸς, ἔχω περικυκλωμένον τι, περιπολῶ (μὲ αἰτ.) » Ἄστυ περιπλομένων δηίων, « Ἰλ. Σ. (ἢ δοτ.) » Μίτραν μαστοῖς περιπλομένην, « Ἐπγρ. 2) (μὲ γεν.) = Περιγίνομαι, διασώζομαι· ὑπερέχω κτλ. 3) (χ. πτ.) κυκλοφορῶ· κάμνω τὴν περίοδον μου. » Περιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ὅμ., (παρβλ. Ἐπιπέλομαι ᾗ Περιτέλλομαι).

Περίπεμπτος (ὁ, ἡ). σταλμένος εἰς ὅλα τὰ πέριξ. [ἐκ τοῦ

Περι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ὁλοτρόγυρα, στέλνω εἰς μέρος ὅπου ἕνα φυλάττῃ τις πρέπει νὰ περιπλεύσῃ (Θκδ. Δ', 27)· στέλνω ἰδῶ καὶ ἐκεῖ (εἰς ὅλα τὰ πέριξ) πρὸς ἀναζήτησίν τινος.

Περι-πένομαι (χ. Μ.), Π. = Ἀμφιπένομαι, κοπιάζω (κατηγίνομαι) εἴς τι.

Περιπεπαρμένος, ἡ, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιπείρω.

Περιπεπεμμένος, ἡ, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιπέμπω.

Περιπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Περιπετάνυμαι.

Περίπεπτος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ πρόσχημα, ἐπίπλαστος, [ἐκ τοῦ

Περι-πέπτω καὶ Περ.πίπτω, Μ. πίψω. (κυρ.) Σκεπάζω (Πασπαλίζω) ὁλοτρόγυρα τὸ ζυμάρι μὲ ἀλεύρι ἕνα κάμη κόραν εἰς τὸν φοῦρνον τὸ ψωμί· (συνήθ. μτφρ.) περικαλύπτω μὲ εὐσχήμον πρόσχημα, (συνκδχ.) ἁπατῶ, δελεάζω. » Τούτοις τοῖς ῥήμασιν περιπέπτωκε, « Δρσφ.

Περιπετάσθην, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει περιπετάσματος, [ἐκ τοῦ

Περι-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι γύρω-τριγύρω ἢ πέριξ τινός. » Ὑπασκαφάλαια ἔθηκε, καὶ φοινικίδας περιπέτασεν, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) » Φοινίσσων χρυσῶν περιπεπεταμένον πορφυρον, « Σοφ.

Περιπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται πέριξ τινος, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφρ.) πρόσχημα. » Σεμνότητος —, « Εὐρ.

Περιπεταστὸς, ἡ, όν. Ἁπλωμένος ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. » Περιπεταστὸν, « Ἄρρ., εἶδος ἐρωτικοῦ φιλήματος, (παρβλ. Μανδαλωτός).

Περιπέτεια (ἡ). μεταβολὴ ἀνέλπιςος τῆς τύχης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), συμβάδηκος παράδοξον, (ἐν γέν.) περίστασις, περίπτωσις· (ἰδιαιτ.) συμβεβηκὸς ἀνέλπιστον πρὸς λύσιν τῆς περιπλοκῆς τοῦ δράματος. » Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνωρίσεις, ὥσπερ ἡ ἐν νίπτροις, βιλτίους, « Δ.στ., [ἐκ τοῦ

Περιπετὴς [περιπίπτω], ές (ὁ, ἡ). πεσμένος τριγύρω εἰς ἢ ἐγὼν πεσμένον τριγύρω του τι· »Περιπετὴς γίνεσθαί τινι, « Δξ., περιπίπτειν εἰς. » Πέπλοισι περιπετής, « Αἰσχλ., σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα μέ. » Ἔγχος περιπετές, « Σοφ., ἁπόνω εἰς τὸ ὁπ. ἔπεσέ τις (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). (καὶ τρπ.) » Περιπετεῖς τύχαι, « (ᾗ μτγν.) » Λύτὸς αὐτῷ περιπέπρεται, « Κλημ., πιάνεται ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν.

Περι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Περίπτομαι.

‡Περι-πετρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κτυπῶ ὁλόγυρα ἢ ἁπάνω εἰς τὰς πέτρας ᾗ συντρίβομαι.

Περίπετρος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος παντοχόθεν ἀπὸ πέτρας (βράχους).

Περι-πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Περιπέπτω (·πέττω).

Περιπεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [περὶ, πῆχυς]. πολλὰ πικρὸς (φαρμακερὸς). » Βέλος —, « Ἰλ. Δ.

Περιπεφρασμένως [περιφράζομαι], Ἐπῤῥ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν στόχασιν (πρόνοιαν, φρόνησιν), περιεσκεμμένως.

Περιπηγὴς, ές (ὁ, ἡ). πηγμένος ὁλοτρόγυρα (εἰς ταῖς ἄκραις).

Περίπηγμα (τὸ). ξύλον ἐμπηγμένον πέριξ τινος, [ἐκ τοῦ

Περι-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω τι πέριξ τινός· περικλείω ἢ ζυλόνω ὁλοτρόγυρα μὲ παλούκια. » Περὶ δὲ πύξεις (τὰ ἅλατα), « Πίνδ. 2) πήζω (κάμνω νὰ πήξῃ) τι εἰς ταῖς ἄκραις ὁλοτρόγυρα, (χυδ.) περιτσουπώνω. » Περιπήγεται ῥᾳδίως τὸ ὕδωρ παντὶ τῷ βαπτισθέντι εἰς αὐτό, « Στρβ. » Τὰς ἐξωθεν αὐτοῦ περιπηγνυμένας σάρκας, « Γαλ.

Περι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πέριξ τινός.

Περιπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ πηδῶ.

Περι-πηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ὁλόγυρα μὲ πηλόν. » Χυτρίδιον καινὸν ἐμβάλλοντες, εἶτα περιπηλοῦντες ἔξωθεν, « Γαλ.

Περίπηξις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ Περιπήγνυμι, ἐμπήγμα ὁλοτρόγυρα· πήξιμον εἰς ταῖς ἄκραις. (χυδ.) περιτσούπωμα· (μτφρ.) πεχτίωσις, (Γαλλ.) consolidation.

Περι-πεχύνομαι [περ. πῆχυς], Μ. υνοῦμαι, Ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω.

Περι-πίαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω τι μὲ ὑπερβολήν.

‡Περιπίσματα (τὰ), [περ. πίζω], ζῶα Περιπίσματα.

Περιπικρὸς (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρός.

Περιπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς.

Περι-πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω ὅλως διόλου.

Περι-πιμπρήμι, Μ. πρήσω, Καίω (Κατακαίω) ὁλοτρόγυρα, πυρπολῶ ὅλα τὰ πέριξ.

Περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (Ἀόρ. Περέπεσον κτλ.). Πίπτω τριγύρω ἢ ἁπάνω εἰς τι (εἰς τρόπον ὥστε τὸ σκεπάζω παντοχόθεν)· (μτφρ.) πίπτω (ναυαγῶ) εἰς δυστυχίαν τινά, μὲ εὑρίσκομαι (εὑρίσκομαι περικυκλωμένος) ἀπροσδοκήτως τι· (ἐν γέν.) συναντῶ, συναπαντῶ. (μὲ δοτ.) » Περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, « Ἡρ., θὰ πέσω ἁπάνω εἰς τὸ ξίφος. » Ἀμηχανίᾳ περιπεσών, « Δημ., ἁπάνω εἰς τὸ ὁπ. ἔπεσε τις (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). (καὶ τρπ.) » Περιπεσεῖς τύχαι, « (ᾗ μτγν.) » Λύτὸς αὐτῷ περιπέπρεται, « Κλημ., πιάνεται ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν.

Περι-πλάζω, Μ. άσω. Περιπλανῶ τινα, κάμνω τινὰ νὰ περιπλανᾶται· (μτφρ.) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ.

Περι-πλάσσω, Μ. πλάσω. Πλάττω τριγύρω· (μτφρ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Περιπλάστης, ου (ὁ). ὁ περιπλάσσων· (μτφρ.) ἐπινοητὴς, ἐφευρέτης.

Περι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τριγύρω· (μτφρ.) ἐμπλέκω, μπλέκω τινὰ εἰς κακὰ πράγματα.

Περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι (Ἀόρ. Περέπλευσα κτλ.). Πλέω τριγύρω ἢ ἁπάνω εἰς τι (εἰς τρόπον ὥστε τὸ σκεπάζω παντοχόθεν)· (μτφρ.) πίπτω (ναυαγῶ) εἰς δυστυχίαν τινά, μὲ εὑρίσκομαι (εὑρίσκομαι περικυκλωμένος) ἀπροσδοκήτως τι· (ἐν γέν.) συναντῶ, συναπαντῶ. (μὲ δοτ.) » Περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, « Ἡρ., θὰ πέσω ἁπάνω εἰς τὸ ξίφος. » Ἀμηχανίᾳ περιπεσών, « Δημ., ἁπάνω εἰς τὸ ὁπ. ἔπεσε τις (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). (καὶ τρπ.) » Περιπεσεῖς τύχαι, « (ᾗ μτγν.) » Λύτὸς αὐτῷ περιπέπρεται, « Κλημ., πιάνεται ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν.

Περι-πλήθω, Μ. πλησθήσομαι. Γεμίζω ὅλως διόλου.

Περι-πλοκὴ (ἡ). ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· (μτφρ.) ἡ ἀνάπτυξις τῶν γεγονότων εἰς τὸ δρᾶμα· (ἐν γέν.) ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα· (μτφρ.) ἀνάμιξις εἰς κακὰ πράγματα, μπλέξιμο.

Περιπλοκὴς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων πλοκὴν τριχῶν· (μτφρ.) ὁ ἔχων πολλὰ μπλεγμένα πράγματα.

Περι-πλοκίζω, Μ. ίσω. Πλέκω τριγύρω· (μτφρ.) ἐμπλέκω, μπλέκω τινὰ εἰς κακὰ πράγματα.

Περι-πλοκμαίνω, Μ. ανῶ. Πλέκω τριγύρω· (μτφρ.) ἐμπλέκω, μπλέκω τινὰ εἰς κακὰ πράγματα.

Περιπλοκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων πλοκὴν τριχῶν· (μτφρ.) ὁ ἔχων πολλὰ μπλεγμένα πράγματα.

Περι-πλοκύνω, Μ. υν

περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος ὁ Πᾶν περιπίπτει, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω, « Αἰσχλ., πάνυμαι ἀπὸ τὰ λοιπά μου. « Ὁ λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει, « Ἡρ., ἀντιφάσκει. » Μὴ ἐξ ὑφέρπῃ σοι ἑαυτῷ περιπέσῃς, « αὐτ., γένος μόνος αἴτιος τῆς δυστυχίας σου, ἐπισύρῃς κακόν τι εἰς σεαυτόν. » Οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, « Γρ. (καὶ προθετ.) » Ἂν σφίσιν αὐτοῖς περιπεσόντες ἐσφάλησαν, « Θκ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Ταρασσομένων τῶν νεῶν καὶ περιπιπτουσῶν περὶ ἀλλήλας, « αὐτ. (καὶ γεν. πθ.) » Πόλιν δουλοσύνῃ περιπεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βαρβάρων, « Ἡρ. (καὶ μτγμ.) » Τὰς περιπετείας εἰς τὴν τοῦ συμφέροντος μερίδα περιπεπτωκέναι, « Πλθ., κατέντησαν, ἀπέθησαν. (καὶ τρπρα.) » Ἂν μοί τι περιπίπτῃ κακόν, « Ἀρχ., ἂν μοι συμβῇ. (καὶ ἀπολ.) » Ἀλογηθῆναι καὶ περιπεσεῖν, « Πλθ., σφαλῆναι, δυστυχῆσαι.

‡Περιπίσματα (τὰ), Σχλ. Ἀρχ., τὰ τσήπουρα τῶν σταφυλιῶν ἢ τῶν ἐλῃῶν, (ὅπου ἄλλ. διορθ. Περιπιέσματα ἢ ἄλλ. Περιπτίσματα).

Περι-πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ὁλοτρόγυρα μὲ πίσσαν, = Περικωνίζω.

Περι-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιπίπτω.

Περι-πλάζω, Μ. πλάξω, Π. ἀντὶ-

Περι-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ περιφέρεται (ἢ μα. ἢ πθ. Περιφέρομαι) τῇδε κἀκεῖσε. » Κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν καὶ περιπλανώμενος, « Αἰσχ. (μτγμ.) » Τόδε με δέρμα περιπλανᾶται θηρός, « Πίνδ., = Περίκειται, μὲ σκεπάζει ὁλόγυρα.

Περιπλανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος).

Περιπλάνησις, εως (ἡ), τὸ περιπλανᾶν ἢ περιπλανᾶσθαι.

Περιπλάνιος, α, ον, Π. ἀντὶ Περιπλανής, πολυπλάνητος. » Βίος —, « Ἐπγρ., ὁ τοῦ περιπλανωμένου.

Περίπλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπλάσσω, ἡ περὶ τινὸς πρόσθεσις πηλὸ κτλ.

Περίπλασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιπλάσσεται (προσκολλᾶται ὡς κατάπλασμα) εἴς τι. » Ψιμμυθίου —, « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » Μὴ πρόσεχε τῷ ἔξω ἀνθρώπῳ περίπλασμά ἐστι τοῦτο, « Γρ. Νύσσ.

Περι-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Ἀλείφω τι ὁλοτρόγυρα. » Πηλῷ (» Ψιμμυθίῳ) —, « Ἀρχ., Ἀθ.

‡Περίπλαστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) ψευδὴς, ἐπίπλαστος, (συγχ. τῷ Παράπλαστος).

Περι-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον πέριξ τινὸς, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Περιπλέγδην, ἐπίρ. Περιπλεκτά, ἀγκαλιαστά· ἐν εἴδει περιπλοκάδος, (συγχ. τῷ Περιπλήγδην).

†Περι-πλέγνυμι, Γλσ. ἀντὶ Περιπλέκω.

Περίπλεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίπλους.

Περιπλεκτής, ές (ὁ, ἡ), = Περίπλεκτος.

Περιπλεκτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι ἐπιτήδειος.

Περίπλεκτος (ὁ, ἡ). περιπλεγμένος.

Περι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι πέριξ τινός· πλέκω ἓν μετ' ἄλλου· (μτφορ.) ἐμπερδεύω, δυσκολεύω. (Ἰδιωτ.) ὁμιλῶ ἀλληγορικῶς (μὲ περιπλοκάς). ‖. (μα. ἢ πθ.) συλλέγομαι πέριξ τινός, σφιχταγκαλιάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Περιπλακέντες ἀλλήλοις, « Ἀρχ. » Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὤφεις, διὰ ἀφυίαν τῆς παραπτώσεως, « αὐτ. » Ἰστῷ περιπλεχθείς, « Ὀθ. Σ. (καὶ χ. πτ.) » Τί δεῖ περιπλέκειν, « Ἀρρ., (κοιν.) τί τὰ κλωθογνέσια;

Περίπλεξις, εως (ἡ), τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἀγκάλιασμα, περιτύλιγμα περιπλοκάδος.

Περίπλεος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ ἐντελῶς γεμάτος, (κοιν.) γεμάτος πέρα-πέρα· περισσεύων, (κοιν.) παραπανίσιος. » Ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ξύλα περίπλεα ἢ ἅρμασι καὶ ἁμάξαις, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Περίπλεον, ἐπίρ. Πληρέστατα, ἀφθόνως.

Περιπλευμονία, Περιπλευμονιάω, Περιπλευμονικός, Ἀττ. ἀντὶ Περιπνευμονία κτλ.

Περιπλευρίδιον (τὸ). σκέπασμα (περικάλυμμα) τῶν πλευρῶν, ἴδε Παραπλευρίδιον.

Περι-πλευρίζω, Μ. ίσω. Ἀγκαλιάζω.

‡Περιπλευριτικός, ἡ, όν, = Πλευριτικός.

Περίπλευρος (ὁ). ὁ περὶ τὰς πλευρὰς (περὶ τὰ πλάγια). (Γαλλ.) latéral.

Περιπλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω πέριξ τινός· κάμνω διὰ θαλάσσης τὸν γύρον τινὸς τόπου· (χ. πτ.) περιέρχομαι μὲ τὸ πλοῖον μου, (Γαλλ.) croiser. (μτγμ.) κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε, κυμαίνομαι, κλονοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Περιπλέοντες τὴν Εὔβοιαν, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἢ ἐπιρ. Τοπ.) » Τριήρεις περιπλεούσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν, « Ξεν. » Αὐτὸς μὲν πεζῇ ἦλθεν (ἀπὸ Καρδίας) εἰς Σηστόν, τὰς δὲ ναῦς περιπλεῖν ἐκείσε ἐκέλευσεν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Περιπλέων ἐλαμβανεν ὅ,τι ἠδύνατο, « αὐτ. » Ὡς μὴ περιπλέῃ τὰ ἐπιδέσματα, « Ἱππκρ., ἵνα μὴ σαλεύωσιν ὡς χαλαρωμένα.

Περίπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Περίπλεος.

Περιπληθής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ γεμάτος· πολυπληθὴς, πολυάνθρωπος· (συνκδχ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος· (μὲ δοτ.) πλήθων ἀπό. » Αἱ πόλεις περιπληθεῖς τότε μάλιστα γίνονται τῷ γάλακτι, « Κλιμ.

Περι-πλήθω, Μ. πλήσω. Εἶμαι πολλὰ ἢ ἐντελῶς γεμάτος (Ἔχω πλῆθος) ἀπό. (μὲ γεν.) » Πόλις.. νεκρῶν περιπλήθουσα, « Τρυφιόδ.

Περιπλίγδην καὶ Περιπλίξ, ἐπίρ. Μὲ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ πέριξ (πρὸς περιπλοκήν) τινός, (παρβλ.) Περιβάδην, ‖ἐκ τοῦ

Περι-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Περιπλέκω (Περιλαμβάνω) τι μὲ τὰ σκέλη μου, (παρβλ.) Περιβαίνω.

Περιπλοκάδην, ἐπίρ. = Περιπλέγδην.

Περιπλοκή (ἡ). τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἀγκάλιασμα· (μτγμ.) ἐμπέρδεμαι. » Λόγων —, « Εὐρ.

Περίπλοκος (ὁ, ἡ). περιπλεγμένος, συνειλιγμένος· ἐμπερδεμένος.

Περιπλόμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) τὸ Περιπελόμενος, μτχ. τοῦ Περιπολοῦμαι.

Περίπλους-ους (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ περιπλέων (πθ.) τὸν ὀπ. δύναται νὰ περιπλεύσῃ. » Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ, « Ἡρ. » Στρογγύλη τοῦ περίπλου ἐστὶν ἡ γῆ τοσοῦτον, ὅσον τε στρογγύλη, τοσοῦτον καὶ ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν, « Θκ. ‖. (τὸ οὐδ.) τὸ περιπλεῖν, πλεύσιμον μέρος τόπου (κυρ. πρὸς περιήγησιν) (συνκδχ.) περιγραφὴ τοιαύτης περιηγήσεως. (ἀνατομ.) = Περιτόναιον.

Περίπλυμα (τὸ). τὸ καθαρισθὲν διὰ πλύσεως· τὸ ὑγρὸν διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ περίπλυσις, τὸ ἀπόπλυμα. » Ὕδατος —, « Ἀξ., ἡ θολόστακτη.

Περι-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω τι ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, πλύνω ἀποστρικά, ξεπλύνω. » Τὰς χύτρας—, « Παλλάδ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἡ ἄλμη περιπλυθῇ, « Θφρ.

Περίπλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρκμ. πλύσιμον ὁλοτρόγυρα, ξέπλυμα, « Ἁλίης—, « Ἀρετ., ἡ ὑπερβολικὴ ἁλμύρα. 2) = Περίπλυμα. » Βοιλίης περίπλυσις ἐξέρυθρος, « Ἱππκρ.

Περι-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιπλέω.

Περι-πνείω, Π. ἀντὶ Περιπνέω.

‡Περιπνευματικός, ἡ, όν, = (ἡ ἀσπ. ἀντὶ) Περιπνευμονικός.

Περιπνευμονία (ἡ), νόσος περὶ τὸν πνεύμονα, φλόγωσις τοῦ πνεύμονος.

Περι-πνευμονιάω-ῶ, Μ. ώσω. Πάσχω περιπίπτω εἰς) περιπνευμονίαν.

Περιπνευμονικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς) ἢ ἀνήκων εἰς τὴν περιπνευμονίαν.

Περι-πνέω, Μ. πνεύσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) » Φυσῶ πέριξ τινός· (πθ.) ἔχω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀέρα. 2) (μὲ γεν.) μυρίζω (μοῦ δίδω ὀσμὴν) πανταχόθεν.

Περιπνιγὴς, ές (ὁ, ἡ). πνιγμένος ἢ συγγομένος ἀπὸ στενοχωρίαν, κλεισμένος ὁλοτρόγυρα.

Περι-πνίγω, Μ. πνίξω. Στενοχωρῶν σφίγγω ταχύθεν πνίγω.

Περιπνοὴ ἢ Περίπνοια (ἡ). τὸ περιπνέον φύσημα τοῦ ἀέρος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ

Περίπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιπνέων ἢ περιπνεόμενος, ἔχων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀέρα.

Περιπόδιος, α, ον. Ὁ πέριξ τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ποδῶν. » Κόσμος—, « Ἐπιγρ. ‖. οὐσ.) Περιπόδιον (τὸ). ὁ ποδόγυρος.

Περιποθήτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποθητός (ἀγαπητός, ἐπιθυμητός).

Περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι μὲ ἐπιμέλειαν (νὰ περισεύσῃ) τι ἢ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐπιζήμιόν τι, σῴζω, διασῴζω· ἀποσῴζω. » Ὡς δὲ πεσὼν οὐκ ἀπέθανε, Πέρσαι περιποιῆσαί μιν περὶ πολλοῦ ἐποιήσαντο, ἰώμενοι τὰ ἕλκεα, « Ἡρ. » Ἐπὶ τούτοισι ἡ στρατιὴ ξυνήγετο φοβέουσα καὶ περιποιῆσαι, « αὐτ. ‖ (μτφ. πτ.) » Τὸν ἀπ' ὀλίγων περιποιεύμενον εἰς ἔστιν ἀπὸ πολλῶν γ' ἂν πάνυ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Πατρών

ήσας πολλὴν περιουσίαν ποιῆσαι, « Ξεν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ ὅ'.) πορίζω (προμηθεύω) τι εἰς τινα, πρόξενῶ, (ἐπὶ κακοῦ) προσάπτω· (μσ.) πορίζομαι δι' ἐμαυτόν, ἀποκτῶ· (ἐνίοτε) οἰκειοποιοῦμαι. » Τιμὴν (ἢ Ἰσχύσην κτλ.) περιποιεῖν τινι, « Δξ. (καὶ μσ.) » Ἑαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὸ περιποιηθέν, « Δξ., τὸ ἀποκτηθέν. 3) κάμνω (κατασκευάζω) τι περιττῶς (μὲ πολλὴν ποικιλίαν, λεπτολογίαν). ᾠ Ὄργανον περιπεποιημένον, « Θρρ. (Ἱστορ. Φ', 8, 4), πολυποίκιλον, (Γαλλ.) très-compliqué.

Περιποίησις, εως (ἡ), τὸ περιποιεῖν, περίσωσις· διατήρησις· προμήθευσις· ἀπόκτησις κτλ.

Περιποιητικὸς, ἡ, ὸν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ περιποιεῖν· (μὲ γεν.) ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προξενεῖν τι. « Πολλῶν ὄντων τῶν τῆς ὑγείας περιποιητικῶν, « Γαλ.

Περιποιητικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.). Κατὰ τρόπον περιποιήσεως.

Περιποικίλλω, Μ. ιλῶ. Στολίζω παντα χόθεν μὲ πολυποίκιλα πλουμίδια.

Περιποίκιλλος (ὁ, ἡ). παρβαλὸς ὁλοτρόγυρα ἢ, ὅλως διόλου παρβαλός.

Περιποιπνύω, Μ. ύσω, Π. (μὲ αἰτ.) καταγίνομαι ἐπιμόνως (μετὰ σπουδῆς) εἴς τι. « Θοὰς ἅλαρον περιποιπνύεσθαι ἀγρομένους, « Ὑπερ.

Περιπολάζω, Μ. άσω, ἀμφ. ἀντὶ Ἐπιπολάζω.

Περιπολάρχης καὶ Περιπόλαρχος, ου (ὁ). Ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῶν περιπόλων.

Περιπολεύω, Μ. εύσω καὶ Περιπολέω, Μ. ήσω. Κινοῦμαι ὁλοτρόγυρα, περιέρχομαι· κυκλοφορῶ· (μτβτ.) κάμνω τὸν γύρον τινὸς τόπου (ἰδιαιτ.) περιοδεύω τὴν χώραν λιτανεύων ἢ ὡς περίπολος.

Περιπόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπολῶ, περιτύρισμα, περιόδευσις, κυκλοφορία κτλ.

Περιπολίζω, Μ. ίσω. Περιέρχομαι (Περιπολῶ) τὰς πόλεις.

Περιπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πέριξ πόλεως. ‖ (οὐσ.) Περιπόλιον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου φυλάττουν (σταθμεύουν) οἱ περίπολοι, φρούριον (πέριξ πόλεως), (Τουρκ.) beylick. (πλῆ) « Περιπόλια. « Θκ., τὰ ἔξω τῆς πολιγνια ἢ χωρία τὰ ὁπ. χρησιμεύουν ὡς προπύργια τῆς καθαυτὸ πόλεως, (ἴδν γεν.) τὰ περίχωρα. 2) περίοδος (ἴδ. πιθανῶν. Περίβολον) τῆς θεοῦ, « Ἀλ., (παρβλ. Περίβολος).

Περίπολος, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιφερόμενος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν (κυρ. ὡς ἀθλητὴς, κωμῳδὸς κτλ.), (Γαλλ.) ambulant. ‖ (θηλ.) ἡ (ἄλλ.) Δρομὰς πόρνη.

Περιπολιστικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς περίπολον ἢ, συνειθίζων νὰ περιφέρεται ὡς περίπολος. » Σύνοδος περιπολιστική, « Ἐπιγρ., ἑταιρεία κωμῳδῶν (ἀλλ.) περιφερομένων τὰς πόλεις.

Περιπολλὸν, Π. καὶ Περιπολλοῦ (ἀντὶ Περὶ πολλοῦ), ἐπίρ. κατὰ πολλὰ, παραπολύ.

Περίπολος (ὁ, ἡ). ὁ περιγυρνῶν (περιπολῶν κυρ. ὡς φρουρὸς ἢ ἐπιτηρητὴς), (Γαλλ.) qui fait la ronde. « Ναῦς—, « Τακτ., ἢ περιπλέουσα καὶ φυλάττουσα τὸν σόλον· (ἰδιαιτ.) « Περίπολος, « ὁ περιερχόμενος πρὸς φρουρὰν ἢ εὐταξίαν τῆς πόλεως, (Γαλλ.) la ronde, la patrouille, Τουρκ.) τὰ κόλλι, (παρβλ. Κωδωνοφόρος)· (εἰς τὰς Ἀθ.) » Περίπολοι, « Ξεν. Θκ., οἱ δεκαοκτατεῖς νέοι διωρισμένοι νὰ περιέρχωνται δύο ἔτη πρὸς φύλαξιν τῶν ὁρίων (προγυμναζόμενοι τουτοτρόπως εἰς τὰ στρατιωτικά).

†Περιπομπεύω, Μ. εύσω. Περιέρχομαι ἢ Περιφέρω τι μὲ πομπὴν (μὲ παράταξιν).

†Περιπομπὴ (ἡ). τὸ περιπέμπειν ἢ περιπέμπεσθαι, στάλσιμον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (εἰς διάφορα μέρη), ἀποστολὴ μὲ παραγγελίαν ἢ πρὸς ἀναζήτησιν.

Περιπόνηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) πονηρός.

Περιπόνησις, εως (ἡ). θλῖψις ὑπερβολικὴ, πόνος ψυχῆς.

Περι-ποππύζω, Μ. ύσω. Χαϊδεύω παρὰ πολὺ, κολακεύω μὲ ὑπερβολὴν, (ἔθεν

Περιποππύσματα (τὰ). χαΐδια, χαϊδεύματα, κολακεῖαι.

†Περιπορεία (ἡ), τὸ περιπορεύεσθαι, περιοδεία, περιπόλησις.

Περι-πορεύομαι, Μ. εύσομαι (ἀόρ. Περιεπορεύθην). Περιπατῶ ὁλίγυρα, περιοδεύω, περιέρχομαι· (μὲ αἰτ.) κάμνω τὸν γῦρόν τινος τόπου.

Περιπόρευσις, εως (ἡ), τὰ εἰδ. τοῦ προηγ.

Περι-περι-άσμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι καὶ άσμαι. Φορῶ (κυρ. φόρεμα τὸ ὁπ. συναρμόζεται μὲ πόρπην, θηλυκώνεται), ἐνδύομαι (μανδύαν ἢ ἄλλο τι ὅμοιον), (ἔθεν

Περιπόρπημα (τὸ). φόρεμα συγκρατούμενον διὰ πόρπης

Περιπόρπητος (ὁ, ἡ). ὁ συναρμοζόμενος διὰ πόρπης (θηλυκονόμενος), « Ἱμάτιον περιπόρπητον, « Ἡσύχ., τὸ (ἄλλ.) Ἐμπόρπημα.

Περιπόρφυρος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος μὲ πορφύραν (πορφυρᾶν οὐσίαν). ‖ (οὐσ.) Περιπορφυρος (ἐνν. ἐσθὴς), « τὸ φόρεμα τῶν εὐγενῶν καὶ ἰδιαιτ. τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης, (Ατ.) toga praetexta. « Τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα (τὴν ἔνδυσιν αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), « Εὐνάπ. 2) ὁ φορῶν τὴν περιπόρφυρον (ἐσθῆτα), πατρίκιος τῆς Ῥώμης. « Ὁμήρους ἔδωκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορφύρους δέκα, « Πλ.

†Περιπορφυράσημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν περιπόρφυρον ἐσθῆτα.

Περι-πορφύρω, Μ. υρῶ, Π. = Πορφύρω (μετ' ἐπιτάσεως).

Περιποτάμιος, α, ον. Ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν πέριξ ποταμοῦ, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰ πέριξ τῶν ποταμῶν.

Περι-ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Περιπέτομαι.

Περίποτος (ὁ, ἡ). ὁ πίνων ἢ πινόμενος ἐν κύκλῳ (Γαλλ. à la ronde).

Περίπου (ἀντὶ Περὶ που), ἐπίρ. Σχεδὸν ὡς ἔγγιστα, (Ἰταλ.) circa.

Περίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ πτιλομένων (ἐφαρμοζόμενος εἰς) τὸν πόδα· (μτφρ. ἐν γέν.) πρασφυὴς, ἁρμόδιος.

Περιπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὑπερεπὴς, Ἀριπρεπής.

Περι-πρέφθω, Μ. πρέψω, Π. ἀντὶ Περιπίμπρημι.

‖Περιπρὸ ἐπίρ. Π. κατὰ πολλὰ, καθ' ὑπερβολὴν, (ὑρθύτ. ὑπερπρὸ. Περὶ πρό).

Περι-προ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. βάλλω τι πανταχόθεν ἐμπροσθέν τινος, περιβάλλω.

Περι-προ-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω προτέρα ἀπ' ἄλλον (τρέχω ὅσον ἠμπορῶ) πέριξ τινός.

Περι-προ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. πθ. Περιπροεχύθην), Π. χύνω τι ἀφθόνως πέριξ τινὸς, πλημμυρῶ, κατακλύζω.

†Περι-προωτιάω-ῶ, Μ. άσω. Περιπατῶ κινῶ θηλυπρεπῶς τὰ ὀπίσθιά μου, (παρβλ.) Σκυλοπρωκτιάω.

Περι-πτάω, Μ. πτήσω. (μὲ δοτ.) Πτάω (Σκωπτάω) εἴς τι, προσπτάω· (μτφρ.) διδω ἀφορμὴν ἐξυθρασμὸς, προσκρούω. « Οὐκ ἐβούλετο τῷ Πυρρῷ περιπτῆσαι, « Πλ.

‖Περιπτέριον (τὸ). τὸ περὶ τὴν πτέρναν (τὴν βάσιν) τοῦ ἱστοῦ τῆς μηχανῆς.

Περίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα πτερὰ (πτέρυγας), (ἀρχιτεκτ.) = Περίστυλος. 2) (συνεκδ.) ὁ πεφυσιωμένος ὁλοτρόγυρα. « Πυρὸς περίπτερα, « Γρφ., οἱ τινάζομενοι ὁλοτρόγυρα σπινθῆρες.

Περίπτισμα (τὸ). τὸ ξηρλωθισμένον τῶν καρπῶν (δσπρίων κλπ.) περικάλυμμα, τσώφλοιον· τσώφλοιον, [ἴδε τοῦ

Περι-πτίσσω, Μ. πτίσω. Καθαρίζω ξεφλουδίζω (Χωρίζω ἀπὸ τὸ τσώφλοιον τὰ δσπρια κλπ., ξεβολεύω, (ἀθ. ἢ μτχ.) « Περιπτισμένος, « Ἀρχ., ξεβολεγμένος· (καὶ μτγν.) Ψηλόλογος, (Γαλλ.) dégagé, (ὑλοτρ.).

Περίπτυγμα (τὸ), [περιπτύσσω]. ἐκπτωμα, περικάλυμμα, ἢ περιφέρεια.

Περίπτυξις, εως (ἡ). περίδυλή, ἀνακάλυμμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Περι-πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ὁλοτρόγυρα· ἀνεπάζω· περιβάλλω· περικυκλόνω· ἀγκαλιάζω. « Ὡς σε περιπτύξω καὶ γείλεα γείλεσι μίξω, « Ἰλιον. (καὶ μσ.) « Περιεπτύξατο αὐτὸν ᾗ κατησπάσατο, « Πλ.

Περίπτυστος (ὁ, ἡ), ἀθημ. ἀντὶ Κατάπτυστος.

Περίπτυχή (ἡ), σκέπασμα ὁλοτρόγυρα, περίδλημα, περικάλυμμα· (μτφρ.) περιοχή. « Τειχέων (« Πέπλων) περίπτυχαί. « Κύρ., Ἀθ.

Περιπτυχὴς [περιπτύσσω], δος (ὁ, ἡ). διπλωμένος (σκεπασμένος) ὁλοτρόγυρα, περικυκλωμένος, περιβεβλημένος. « Φαραγγάνιν—, « Σοφ., = Περίπτης.

Περι-πτύω, Μ. πτυσω. Φτύνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (συνεκδ. καὶ τρπ.) περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι.

Περίπτωμα (τὸ). τὸ περιπεπτωκὸς τινί, συμβὰν, σύμπτωμα· συμφορὰ, δυστύχημα.

Περίπτωσις, εως (ἡ), τὸ περιπίπτειν εἴς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι, (μτφρ.) περίστασις, σύμπτωσις· εὐκαιρία. » Ἀπὸ περιπτώσεως (ἡ) » Κατὰ περίπτωσιν, « Σξτ., κατὰ τύχην.

Περιπτώσσω (πρκ. Περιπέπτηχα), Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, καταπτοᾶμαι.

Περιπτωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συμβαίνων κατὰ) περίπτωσιν, τυχαῖος. »Ἐκκλισις —, « Ἐπίκτ., ἡ περιπίπτουσα (καταντῶσα) εἰς.

Περιπτωτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ περίπτωσιν.

†Περιπυγῆς [Π. πυγή], ές (ὁ, ἡ), = Πυγοστόλος.

Περιπύημα (τὸ). τὸ περὶ τὴν πληγὴν σχηματιζόμενον ἐμπύημα.

Περι·πυκάζω, Μ. άσω. Πυκνόνω τι ὁλοτρόγυρα, σκεπάζω μὲ πυκνὸν περιβλημα.

Περι·πυκνοω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω ὁλοτρόγυρα.

Περι·πυργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ὁλοτρόγυρα μὲ πύργους.

;Περιπυρήνιον (τὸ), τὸ περικάλυμμα τοῦ πυρῆνος (τοῦ κουκκουτσιοῦ).

Περίπυστος (ὁ, ἡ), [Π. πυνθάνομαι]. γνωστὸς παντοῦ, ἐξακουσμένος, περίφημος.

Περι·πωμάζω, Μ. άσω καὶ

Περι·πωματίζω, Μ. ίσω. Σουππόνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, στουππόνω καλά.

Περιῤῥαγὴς [περιῤῥήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). σχισμένος (σπασμένος, ῥαγισμένος) ὁλοτρόγυρα· (Ιλ.) ὁ σχιζόμενος (ῥαγίζων) περὶ τι περὶ τινός.

Περιῤῥαίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαντίζω τι ὁλοτρόγυρα· (ἰδιωτ.) ῥαντίζω μὲ ἁγίασμα. » Θαλλοὺς διαῤῥόχους κατέχων ὁ ἱερεὺς περιέῤῥαινε τοὺς εἰσιόντας, « Σωζ.

Περιῤῥακίς, ίδος (ἡ). κλάδος φυτοῦ (κυρ. δὲ φοινίκος) ἀπεσπασμένος.

Περιῤῥάμμα (τὸ). τὸ περιεῤῥαμμένον ὕφασμα.

Περιῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = Περιῤῥαίνω.

Περιῤῥαντισμός (ὁ), τὸ περιῤῥαντίζειν ἢ περ ῥαντίζεσθαι, ῥαντισμα ὁλοτρόγυρα (κυρ. πρὸς ἁγνισμόν).

Περιῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὴν (ἢ ὡς ἂν μὲ) βέργαν ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥέζω, Μ. ῥέξω, (Γλσ.) Περικαθαίρω διὰ θυσίας.

Περιῤῥεμβάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Περιῤῥεμβομαι (χ. Μ.). Περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι (νοερῶς).

Περιῤῥεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (κατηφορικὸς) παντοῦθεν, [ἐκ τοῦ

Περιῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἓν ἢ πότε πρὸς τὸ ἓν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Περιῤῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Τρέχω (Χύνομαι καὶ μτφ. Κυματίζω) περὶ τινός. » Πυταμὸς περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος, « (καὶ αἰτ. προθετ.) » Λέγεται κύκλῳ τὸν τοπον ἐκεῖνον περιῤῥεῦσαι τὸ πῦρ, « Δινηθ., γ. (καὶ πθ.) » Νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη, « Ἀρστ. ϗ (μτφ. μ.) » Κόμη τῷ μεταφρένῳ περιῤῥέουσα, « Πλτ. » Ἐσθὴς περιῤῥέουσα, « Γργ. » Στρωμνὴ —, « Πλδ., ἡ μαλακή. »Λίμματι (» ἰδιωτ.) περιῤῥέων ἢ περιῤῥεόμενος, « Αξ., (κοιν.) βουτημένος εἰς (καὶ τρπ.) » Σοὶ περιῤῥεῖται βίος, « Σοφ., νὰ ἔχῃς ἄφθονα τὰ πιὸς τὸν βίον (περισσιὰ βίου). 2) ξεδένομαι (ξεκαρφώνομαι κτλ.) καὶ πίπτω· πίπτω (καθὼς τὰ μαλλιὰ κτλ.), χύνομαι. » Περιεῤῥύησαν αὐτῷ αἱ κόμαι, δάκτυλοί τε ϗ ὄνυχες, « Ἀρετ. » Πολλοῖσι δὲ βραχίων ϗ πῆχυς ὅλος περιεῤῥύη, « Ἱππκρ. » Ὀρχουμένου δὲ αὐτοῦ ὁ ἀκινάκης περιεῤῥύη, « Σδ. » Ἡ ἀσπὶς περιεῤῥύη εἰς τὴν θάλασσαν, « Θκ.

Περιῤῥήγνυμι (ῥηγνύω), Μ. ῥήξω. Σχίζω (Σπάνω) τι πέριξ τινός· ξεσχίζω ὁλοτρόγυρα. » Περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον, « Δμ. [καὶ μσ.] » Τὴν ἐσθῆτα περιῤῥηξάμενος, « Φίλ. (καὶ ἐνν. τοῦ πτωτ.) »Περιῤῥηξαμένους τύπτεσθαι τὰ στήθη, « Ἀῤῥ. » Περιῤῥήγνυναι τινά, « Παῤῥ., νὰ τοῦ καταξεσχίσουν τραβῶντας τὰ φορέματα. (καὶ πθ.) » Τοῦ Δέλτα δὲ τούτου κατὰ τὸ ὀξὺ περιῤῥήγνυται ὁ Νεῖλος, « Ἡρ., σχιζόμενος λαμβάνει διαφόρους ϗ εὐθύνσεις.

Περιῤῥήδην, ἐπίῤ. Π. κυκλοτερῶς. » Περιῤῥήδην ἑτέρωσε κλινομένης ἠπείροιο, « Ἀπλν., σχηματιζούσης ἀκρωτήριον, [ἐκ τοῦ

Περιῤῥηδής [περιῤῥήγνυμι], ές (ὁ, ἡ), Π. (μσ. πρκ. Περιεῤῥάδα). ὁ γέρνων ἢ πίπτων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περικεκλασμένος ἐφ' ἑκάτερα. » Ὡς μὴ περιῤῥηδὲς ἔῃ τὰ σῶμα, « Ἱππκρ., ἵνα μὴ γέρνῃ ἔνθεν κακεῖθεν.

Περιῤῥῆξις, εως (ἡ). σχίσιμον (σπάσιμον) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, [ἐκ τοῦ

Περιῤῥήσσω(ττω), Μ. ῥήξω, = Περιῤῥήγνυμι.

Περιῤῥινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω (Ἁπλίρνω μὲ τὸ ῥινί) ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω πέριξ τινὸς ἢ πολλὰ μακράν, Ἀπορρίπτω.

Περιῤῥογχάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω, (παῤῥβλ.) Μυκτηρίζω.

Περιῤῥοή καὶ Περιῤῥοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιῤῥέω, ἡ ἐν κύκλῳ κίνησις ὕδατος ἢ ὁποιουδήποτε ὑγροῦ· (ἰατρ.) ἢ εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος συῤῥοὴ τῶν (κυκλοφορούντων) ὑγρῶν πρὸς ἔκκρισιν, (ἄλλ. » ἀποστάσεις κατ' ἔκρουν, « Ἱππκρ.) ϗ αὐτὰ τὰ οὕτως ἐκκρινόμενα ὑγρά. »Περιῤῥοαὶ μετὰ πόνου χολώδεες, ξυμματώδεες κτλ.,« Ἱππκρ.

Περιῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Βιάζω) τι νὰ ατρέφηται μετὰ βοῆς (ῥοιζου). » Λίθοι ῥιψεπάλξιδες.. περιῤῥοιζοῦντες τὸν λεπτὸν ἀέρα τῇ κινήσει, « Κ. Μανασσ.

Περιῤῥομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ ὡς ἂν ῥόμβος, στῤῥοβογυρίζω.

Περίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιῤῥέων ἢ περιῤῥεόμενος, = Περιῤῥυτός. » Ἠούσης τε πάτης Κνισίης, πλὴν ὀλίγοις, περιῤῥόου, « Ἡρ. » Περιῤῥόου διαχώρημα, « Ἱππκρ. ||. (οὐσ.) = Περιῤῥοια. » Ποταμοῦ —, « Ἰώσ. » Ἀπὸ δὲ κοιλίης πολλὰ κάρυα διῆλθε σὺν περιῤῥόῳ, « αὐτ.

Περιῤῥυῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιῤῥέω.

Περιῤῥυής, ές (ὁ, ἡ), = Περιῤῥυτός.

Περιῤῥύμπος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ῥαμμένος, πλήρης ῥύπου, (παρῳδ. τοῦ Περιῤῥύῤῥυτος).

Περιῤῥύπτω, Μ. ῥύψω. Πλύνω (Πας.) ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥυτός, ή, όν, = Περιῤῥοος.

Περιῤῥύσις, εως (ἡ), = Περιῤῥοή.

Περιῤῥύτος (ὁ, ἡ). ὁ περιῤῥεόμενος, ὁλόγυρα νερὰ, τριγυρισμένος ἀπὸ λασσαν. » Ἡ Λιβύη περιῤῥύτη πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τῇ Ἀσίῃ ῥίζει, « Ἡρ.

Περιῤῥώς [περιῤῥήσσω], ῶγος (ὁ, ἡ), μένος ἐν εἴδει βράχου ὁλοτρόγυρα, μανώδης ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι·σαίνω, Μ. σανῶ. Κουνῶ σέρνω τὴν οὐρὰν (καθὼς τὰ σκυλιὰ) γλείφω « Γλώσσῃσιν μειλάσσει περισσαίνων βράκοντες), σκύλακες ὡς, « Μητ.

Περι·σαλεύω, Μ. εύσω, = Περισαλπίζω.

Περι·σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός, (πθ.) ἀντὶ τοῦ γύρω μου ἡ σάλπιγξ. » Οὐ σάλπισται, « Πλ., δὲν ἤκουτε τὴν σάλπιγγα; ἠχούσας τὰς σάλπιγγας, δὲν παρεῖς πόλεμον.

Περισαλπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Περισαλπιστής, ή, όν. Ὁ περισαλπίζων (ἀκούσας πολλάκις τριγύρω του σας τὰς σάλπιγγας), συνειθισμένος τὸν πόλεμον.

Περίσαμος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Περίσημος.

Περίσαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισσω, στοίβαγμα ὁλόγυρα· (γεωπον.) σώρευσις τοῦ χώματος περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου.

Περισαρκίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) ὁλόγυρα τὰς σάρκας (τὰ κρέατα) τῆς γῆς.

Περισαρκισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περίσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας, σωματώδης.

Περι·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πιάστη ὁλόγυρα σάρκα (νὰ σαρκωθῇ).

Περισάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σάρκωμα (πληγῆς).

Περισάρωμα (τὸ), = Περικόρημα.

πίδι.

Περι·σάττω, Μ. σάξω. Σωρεύω καὶ σκεπάζω τι πέριξ τινός· (γεωπον.) σωρεύω τὸ χῶμα περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, (γαλλ.) rechausser.

Περι·σβέννυμι(σβεννύω), Μ. σβέσω. Σβήνω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι·σείω, Μ. σείσω. Σείω τι παντοῦθεν, κουνῶ (καὶ μσ. κουνοῦμαι) ὁλοτρόγυρα, κυματίζω. » Φύλλα τε πάντοθεν ὄρεος περισειόμενα, « Βασ.

Περίσεισμος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεισμός (μτφ. λοπρεπής).

Περίσεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεπτὸς (ἅγιος).

Περίσημος (ὁ, ἡ). πολλὰ διακεκριμένος (ἐπίσημος).

Περι·σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω (καὶ πθ. Σήπομαι) ὅλως διόλου.

Περισθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ὑπερέχω καθ' ὅλην δύναμιν, ὑπερισχύω, [ἐκ τοῦ

Περισθενής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα κράτος, πολλὰ ἰσχυρὸς, ἀκαταμάχητος.

Περι·σκιλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς σκίλλαμα (ζδε τὴν λεξ.), δένω μὲ σκίλλαμα κτλ.

†Περισιγάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασιωπῶ.

Περισίδηρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα (καπλαδισμένος) μὲ σίδηρον.

Περι·σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ (Χαραπηδῶ) ὁλόγυρα· σπαρταρῶ πέριξ τινός.

Περι·σκάλλω, Μ. σκαλῶ. Σκαλίζω (Ξεβοτανίζω) τὰ χόρτα ὁλοτρόγυρα.

Περι·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω (Κάνω τὸ λάκκο) ὁλοτρόγυρα.

Περισκαρίζω, Μ. ίσω, = Περισκαίρω.

Περισκέψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισκέπτομαι, σκέψιμον ὁλόγυρα.

Περισκευάζω, Μ. σκεδάσω ϗ σκεδάω-ῶ. —, » ἄλλα.

Περισκελίζω [Π. σκέλλω], ές (ὁ, ἡ). πολλὰ σκληρὸς (τραχὺς καὶ μεφορ. δύσκολος), στερεὸς, γιερὸς. » Περισκελεῖς

Περισκελλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ὥως τὰ σκέλη, = Περίῤῥηγις, (δ0. ||. οὐσ. πλθ.)

Περισκελῆ (τὰ), « Γρρ., βραχιὰ, πεσκέλες. 2) ὁ ἔχων (στεκόμενος μὲ) ὁλόγυρα τὰ σκέλη, (ἄλλ.) Δ. ἀεσθηκώς, ος. » Ἀπόδειξις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητος, » Νεμέσ., (παρβλ. Μακροσκελής. ||. ζοῦσ.) Περισκελές, « Ἐπῤῥ., τρίποδος, τρισκελές).

Περισκελία (ἡ), = Περισκέλεια.

Περισκελίζω, Μ. ίσω. Περιλαμβάνω μεταξὺ τῶν σκελῶν μου, (ἐπιμ.) = Γκοσκελίζω. 2) περιπίπτω μεταξὺ τῶν σκελῶν τινος. » Ὁ ζῆπος ὡς αὐτὸν οἱ ὦκες περισκελίζον, πέπτωκε, « Συναγ.

Περισκελίον (τὸ) καὶ

Περισκελίς, ίδος (ἡ). περικάλυμμα τῶν σκελῶν, βράκα. » Τὰς κόχας φορεῦν περισκελίδας, « (Διόνυσ. παρὰ) Πλδ. 2) καλτσοδέτα (ς). » Εἰς συγκυπὴν ψελλίων καὶ περισκελείων, « Λῤῥ.

Περισκελισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐσκισμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περισκελίσσω [Π. σκέλλω], ξω (ὁ, ἡ). πολλὰ σκληρὸς (τραχὺς καὶ μεφορ. δύσκολος). ||. στερεὸς, γιερός. » Περισκελεῖς

Περισκελλής [π. σκέλλω], ές (ὁ, ἡ). πολλὰ σκληρὸς (τραχὺς καὶ μεφορ. δύσκολος). [ἐκ τοῦ

Περισκελῶ

πέριξ πόλεως οἰκήματα ἢ χωρίδια, (ἐνγέν.) τὰ περίχωρα, (ἄλλ. διορθ. Περιπόλια).

Περισπουδάζω, Μ. άσω. Σπουδάζω περί τι.

Περισπούδασμα (τὸ), πρᾶγμα περισπουδαστον (περισπουδαζόμενον).

Περισπούδαστος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις τὴν ἀπόλαυσιν μὲ πολλὴν σπουδήν (προσπάθειαν).

Περισπουδάστως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν σπουδήν (προθυμίαν, προσπάθειαν).

Περίσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σπουδαῖα, ἐμβριθής· (μὲ γεν.) ὁ ἔχων ἢ δείχνων πολλὴν σπουδὴν (προσπάθειαν) εἰς τι.

Περισπωμένως, ἐπίρ. Μὲ περισπωμένην (προσῳδίαν).

Περισ-σαίνω, Π. ἀντὶ Περισαίνω. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιστένω.

Περισσάκις, ἐπίρ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀρτιάκις, δηλ.) Μὲ περιττὸν ἀριθμόν, (κοιν.) μονά.

Περισσάρτιος (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς) συγκείμενος ἐξ ἑνὸς περιττοῦ καὶ ἑνὸς ἀρτίου (οὗ ἐναντ. ὁ Ἀρτιοπέρισσος).

Περισσαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιττῶν ἀριθμῶν, = Περισσάκις.

Περισσεία (ἡ), τὸ περισσεύειν, περίσσευσις, πλεονασμός, ἀφθονία· (τρπ.) ὑπεροχή. « Εἶδον ὅτι ἐστὶ περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, « Ἐκκλησ. 2) = Περίσσευμα, ἀπομεινάρι. « Τὴν περισσείαν ἀποδοὺς πᾶσαν τῇ πόλει τῶν ἀγωνοθετικῶν χρημάτων, « Ἐπιγρ.

Περίσσευμα (τὸ). τὸ περισσεῦον (μένον περιττὸν), ἀπομεινάρι· = Περίττωμα.

Περίσσευσις, εως (ἡ), = Περισσεία, περίσσευμα.

Περισσεύω (πτεύω), Μ. εὐσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἀριθμόν, εἶμαι περισσότερος (« Περισσεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, « Ξεν.)· (χ. πτ.) μένω περιπλέον (παραπανιστὸς), (κοιν.) περισσεύω. (« Μύριοί εἰσιν ἀριθμὸν [οἱ ὅλυνθοι]. . εἰς δὲ περισσεύει, « [Ἡσ. παρὰ] Στεβ. « Ὁ μὲν ἀρκοῦντα ἔχει καὶ περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται, « Ξεν.)· (τρτπρσ. μὲ δοτ.) ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, (ἐπμ.) ἐξέχω (ὑπερέχω) κατὰ τοῦτο, μοὶ περισσεύει τι. « Εἰ μὴ τὸ ἀνδρεῖον ἐπερίστευεν αὐτῇ, « Δ. Ἁλ. « Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε τότε, « Θκ., τόσον μεγάλη (περιττὴ, ὑπερβάλλουσα, ὑπερέχουσα) ἐφάνη ἡ φρόνησίς του. « Τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; Γρφ. (Ἐκκλησ. Γ'), κατὰ τί εἶνε ἀνώτερος (ὑπερέχει); || (μτβτ.) προμηθεύω (χορηγῶ) ἐν ἀφθονίᾳ, (Γρφ.).

Περισσόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὰ βοτὰ (φαγητά). « Τράπεζα —, « Νόνν.

Περισσογωνία (ἡ). περισσότης (ἄνισος ἀριθμὸς) γωνιῶν.

Περισσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περισσότερα τοῦ συνήθους ἀριθμοῦ ἢ περιττὰ τὸν ἀριθμὸν (μονὰ) δάκτυλα.

Περισσοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς ἄρτιος) ἔχων εἶδος περιττοῦ.

Περισσολέπεια (ἡ), = Περισσολογία.

Περισσολεπέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Περισσολογέω.

Περισσολεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Περισσολόγος.

†Περισσοκαλλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὡραῖος, περικαλλὴς.

Περισσόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὴν κόμην (παρὰ πολλὰ μαλλιά).

Περισσολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὁμιλῶ παρὰ πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια, ταυτολογῶ, περιττολογῶ. 2) ὁμιλῶ μὲ ἐπιτεταμένον ὕφος.

Περισσολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πολυλογία, ταυτολογία, περιττολογία. 2) Ὕφος λόγου τετορνευμένου (ἐπιτεταμένου).

Περισσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια ἢ μὲ ἐπιτεταμένον ὕφος, πολυλογᾶς ἢ ὑπερβολολόγος.

Περισσόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περιττὸν (μέγαν, φουντωτὸν, κυματίζοντα) λόφον (περικεφαλαίας).

Περισσομελὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιττὰ ἢ ὑπερμεγέθη μέλη.

Περισσόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περισσολόγος. || « Λόγος —, « Εὐρ., περιττολογία.

Περισσόνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (περισσὸν) νοῦν, ἐξόχου νοὸς (φρονήσεως).

Περισσοπλεόω-ῶ, Μ. ἠσω. Πάσχω μὲ ὑπερβολὴν ἢ περισσότερον τῶν ἄλλων.

Περισσόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα ποδα περισσότερον ἢ περιττοὺς τὸν ἀριθμὸν πόδας.

Περισσοπρακτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἰσπράττω περισσότερον τοῦ δέοντος (τοῦ ὀφειλομένου).

Περισσοπραξία ἢ Περισσοπραξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἴσπραξις περισσοτέρου φόρου.

Περισσὸς [περὶ], ἡ, ὀν. Ὁ ὑπερβαίνων κατά τι (ἔχων τι περισσότερον παρὰ) τοὺς ἄλλους, ἀνώτερος· περισσότερος, (κοιν.) παραπανιστός· (ἐν γεν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος· (τρπ. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέχων, ἀσυνήθης, διακεκριμένος, ἐξαίρετος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑπὲρ τὸ δέον καλλωπισμένος, ἐπιτετηδευμένος, (ἐν γεν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος, (ὄθεν) περιττὸς, ἀνωφελὴς, ἢ ἀλλόκοτος, παράξενος· (ἐπὶ ἀριθμ.) ὁ μὴ διαιρούμενος εἰς δύο ἴσα μέρη, μονὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἄρτιος). « Τὴν δὲ Ζεὺς εἵμησε, περισσὰ δὲ ὕδωρ ἔδωκεν, « Ἡσ. « Πλεῖω τὰ περιττὰ τῶν Ἰκανῶν, « Ξεν. « Εἴκοσι περιττὰ, « Λξ., εἴκοσι καὶ παραπάνω, ὑπὲρ τὰ 20. (καὶ μτγν.) « Τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν τῇ λέξει, « Λογγ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐπειδὰν περισσὰ τῶν ἀρκούντων κτήσωνται, « Ξεν. « Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἰ περισσή; « Σοφ., κατὰ τί εἶνε ἀνώτερος (ὑπερέχει); || (μτβτ.) προμηθεύω (χορηγῶ) ἐν ἀφθονίᾳ, (Γρφ.).

Περισσόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὰ βοτὰ (φαγητά). « Τράπεζα —, « Νόνν.

Περισσογωνία (ἡ). περισσότης (ἄνισος ἀριθμὸς) γωνιῶν.

Περισσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περισσότερα τοῦ συνήθους ἀριθμοῦ ἢ περιττὰ τὸν ἀριθμὸν (μονὰ) δάκτυλα.

Περισσοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς ἄρτιος) ἔχων εἶδος περιττοῦ.

Περισσολέπεια (ἡ), = Περισσολογία.

Περισσολεπέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Περισσολογέω.

Περισσολεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Περισσολόγος.

†Περισσοκαλλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὡραῖος, περικαλλὴς.

Περισσόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὴν κόμην (παρὰ πολλὰ μαλλιά).

Περισσολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὁμιλῶ παρὰ πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια, ταυτολογῶ, περιττολογῶ. 2) ὁμιλῶ μὲ ἐπιτεταμένον ὕφος.

Περισσολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πολυλογία, ταυτολογία, περιττολογία. 2) Ὕφος λόγου τετορνευμένου (ἐπιτεταμένου).

Περισσόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περιττὸν (μέγαν, φουντωτὸν, κυματίζοντα) λόφον (περικεφαλαίας).

Περισσομελὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιττὰ ἢ ὑπερμεγέθη μέλη.

Περισσόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περισσολόγος. || « Λόγος —, « Εὐρ., περιττολογία.

Περισσόνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (περισσὸν) νοῦν, ἐξόχου νοὸς (φρονήσεως).

Περισσοπλεόω-ῶ, Μ. ἠσω. Πάσχω μὲ ὑπερβολὴν ἢ περισσότερον τῶν ἄλλων.

Περισσόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα ποδα περισσότερον ἢ περιττοὺς τὸν ἀριθμὸν πόδας.

Περισσοπρακτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἰσπράττω περισσότερον τοῦ δέοντος (τοῦ ὀφειλομένου).

Περισσοπραξία ἢ Περισσοπραξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἴσπραξις περισσοτέρου φόρου.

Περισσὸς [περὶ], ἡ, ὀν. Ὁ ὑπερβαίνων κατά τι (ἔχων τι περισσότερον παρὰ) τοὺς ἄλλους, ἀνώτερος· περισσότερος, (κοιν.) παραπανιστός· (ἐν γεν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος· (τρπ. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέχων, ἀσυνήθης, διακεκριμένος, ἐξαίρετος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑπὲρ τὸ δέον καλλωπισμένος, ἐπιτετηδευμένος, (ἐν γεν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος, (ὄθεν) περιττὸς, ἀνωφελὴς, ἢ ἀλλόκοτος, παράξενος· (ἐπὶ ἀριθμ.) ὁ μὴ διαιρούμενος εἰς δύο ἴσα μέρη, μονὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἄρτιος). « Τὴν δὲ Ζεὺς εἵμησε, περισσὰ δὲ ὕδωρ ἔδωκεν, « Ἡσ. « Πλεῖω τὰ περιττὰ τῶν Ἰκανῶν, « Ξεν. « Εἴκοσι περιττὰ, « Λξ., εἴκοσι καὶ παραπάνω, ὑπὲρ τὰ 20. (καὶ μτγν.) « Τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν τῇ λέξει, « Λογγ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐπειδὰν περισσὰ τῶν ἀρκούντων κτήσωνται, « Ξεν. « Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἰ περισσή; « Σοφ., κατὰ τί ὑπερβαίνεις τὰς λοιπάς; « Πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν, ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες, « Ἀρστ. « Ἔζη δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολύπους τῇ τε φύσει καὶ οἷς ποιεῖ περιττὸς, « αὐτ. « Τὰ δὲ καλούμενα τήθια τούτων πάντων ἔχει τὴν φύσιν περιττοτάτην, « αὐτ. (τὰ οὐδ.) « Τὸ περιττὸν, « Λξ., ἀντὶ Ἡ περιττότης. « Τὸ περιττὸν τῆς διαίτης, « Λξ., ἢ περὶ τὴν δίαιταν (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) ὑπερβολικὴ πολυτέλεια. (ἐνίοτε πλθ.) « Περισσὰ (τά), « Ἐπγρ., τὰ περιττώματα ἢ τὰ περισσήματα. || Περισσὸν καὶ Περισσὰ καὶ (προθ.) περισσοῦ, ἐπίρ. = Περισσῶς, παρὰ καθ' ὑπερβολήν, ἐκ περισσοῦ, περίσσ' ὑπερβολὴν, ἐκ περισσοτέρου, « Εὐρ. (καὶ ἀττ.) « Περισσότερον, « Γρφ. καὶ μτγν. μᾶλλον, πλειότερον. « Προφήτης περισσότερον προρήτου, « Εὐαγγ. τὸ τε τὸ ἁπλ. θετικὸν ἐκλαμβάνεται τοῦ συγκρ.) « Τὸ δὲ περισσὸν τοῦτο τοῦ πονηροῦ ἐστιν, « αὐτ.

Περισσόσαρκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλὰ (περιττὰς) σάρκας, ὑπὲρ τὸ δέον σωματώδης).

Περισσοσοφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Περισσεύω (Πλεονάζω) κατὰ τὴν σοφίαν, εἶμαι περισσὰ σοφός.

Περισσοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ δοτ.) "Ἐχω μίαν συλλαβὴν περισσὴν εἰμαι-

Περισσοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμβάνων ἐν τῷ κλίνεσθαι) μίαν λαβὴν περισσότερον.

Περισσοσυλλάβως, ἐπίρ. Μὲ μίαν συλλαβὴν περισσότερον, κατὰ τὸν ἀριθμὸν περιττοσυλλάβων.

Περισσοσυναγὼς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ τῶν περιττῶν ἀριθμῶν.

Περισσότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Περισσὸς καθ' ὑπερβολήν. « Τὴν ἀγάπην περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς, « Ἰγν.

Περισσοτεχνία (ἡ), περιττὴ (ὑπερβολικὴ) ἀκρίβεια περὶ τὴν τέχνην, ὑπερβολὴ τέχνης, ἐπιτήδευσις.

Περισσότης (ἡ), τὸ χαρακτηρίζον τὸ περισσόν, πλεονασμὸς, ὑπερβολὴ, περιττολογία.

†Περισσοτρύφητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολαύων πολλὰ τρυφῶν (τρυφηλὸς, πολυτελὴς).

Τίω. τὸ) « Ἑλλήνων ἢ ἐκ τοῦ τρύφητος διέζης, (ὁ Valck. ἠγήσατο. « πάσ' ἀπερισσοτρύφητα, « Ἀθ.

Περισσοφρονέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φρονῶ, ὑπερφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ.

Περισσόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Περισσόνους.

Περισσόψυχος (ὁ, ἡ). περίσσια μεγαλόψυχος, γενναιόκαρδος.

Περίσσωμα (τὸ), (σύχρηστος, τὸ) = Περίττωμα.

Περισσωματικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ος, ον) = Περιττωματικὸς, -κῶς.

Περισσωνυμέω-ῶ, Μ. ἠσω. μὲ ὄνομα περιττοῦ ἀριθμοῦ, (ἀντὶ τοῦ Ἀρτιωνυμέω).

Περισσῶς, ἐπίρ. Παρὰ πολύ· καθ' ὑπερβολήν. μὲ περιττὸν (ὑπερτερημένον). « Περισσῶς ἐμοὶ πάντων ὁ ἀδελφὸς ἔχει ζωὴν, « Δ. Ἁλ. 2) (ἐνίοτε παρὰ τῇ Γρφ.) ἀντὶ μᾶλλον, ἀνώτερον. « Οἱ δὲ περισσῶς λέγοντες κτλ., « Κύαγ.

Περίσσωσις, εως (ἡ), = Περίττωμα.

Περισταδὴν, μτγν. ἀντὶ=

Περισταδὸν [περὶ, ἵσταμαι], ἐπίρ. κοντὰ πέριξ (ὁλοτρόγυρα). « Οἱ δὲ ἀμφὶ Πρίαμον περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος ἐρώησε, « Ργγ.

Περιστάζω, Μ. στάξω. Στάζω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός· περιῤῥαίνω.

Περιστᾶθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιστῆναι.

Περισταλάδην καὶ Περισταλαδὸν, ἐπίρ. Π. στάζοντας (σταλάζοντας) ὁλόγυρα.

Περισταλικὸς, ἡ, ὀν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ περιστέλλειν ἢ περιστέλλεσθαι.

Περιστάσιμος (ὁ, ἡ). Ὅπου συνειθίζουν ἢ ἠμποροῦν νὰ στέκωνται πολλοὶ ὁλοτρόγυρα (κυρ. πρὸς ἀκρόασιν), ἐκ τοῦ

Περίστασις, εως (ἡ), τὸ περιίστασθαι, φάσιμον ὁλόγυρα· συνάθροισις (μάζωμα ἀνθρώπων) πέριξ τινός, κύκλος περιεστώτων, (Γαλλ.) cercle, attroupement. « Τίς ἦδε κραυγὴ καὶ ὁμίλων περίστασις; » (Τηλεκλείδ. παρὰ) Φρυν. 2) περιοχὴ, περίβολος· (ἀρχιτεκτ.) περιστύλιον. « Αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι, τὸν ἀριθμὸν εἴκοσιν οὖσαι, θύναις κατακεκαλλύντο σανίσιν, « Ἀθ., (παρβλ. Παρστάς). 3) (μτγμ.) τὰ πέριξ τινὸς πράγματα (σκεύη κτλ.), αἱ περὶ αὐτὸν ἀνθρωπίναι, (Γαλλ.) cortège, entourage. « Χώρα βασιλικὴν ἔχουσα περίστασιν, « Ἡλιόδ. 4) (τρπ.) ἡ στάσις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεται τις, κατάστασις· σύμπτωσις πραγμάτων· εὐκαιρία· (ἰδιαιτ.) περιπλωσις δεινὴ (κατεπείγουσα), συμφορὰ, περιστατικὸν. « Αἱ περιστάσεις αἱρεῖ τοὺς ἄνδρας δεικνύουσαι, « Ἐπίκτ. « Ἄνδρα δυνάμενον (τὸν Ἄρατον) πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, « Πλθ. 6) (μερ.) τὰ περιστατικὰ τῆς ὑποθέσεως, (δηλ.) ὁ χρόνος, ὁ τόπος, τὰ πρόσωπα κτλ. 5) (ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτασις.

Περιστατέον, θετ. τοῦ Περιίστημι.

Περιστατέω-ῶ, Μ. ἠσω. Στέκομαι ὁλοτρόγυρα (πέριξ τινός)· περικυκλόνω.

Περιστατικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων (ἀναγόμενος) εἰς τὰς περιστάσεις (ὄθεν τὰ παρὰ τῶν Ῥητ. ἐξ περιστατικά)· ὁ εὐρισκόμενος εἰς (παλαίων μὲ τὰς) περιζάσεις, ἐνεργὸς. « Βίος —, « Γαλ.

Περιστατικῶς, ἐπίρ. Κατὰ περίστασιν ἢ ἐκτὸς τῶν περιστάσεις, (εἰς τὸν Διόδ. Β', 927 ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρασατικῶς).

Περίστατος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁπ. συνέρχεται πλῆθος (σχηματίζεται κύκλος) ἐκ θεατῶν). « Περίστατον βοῶντες ἐκύκλωσαν ἐμέ, « Ἀθ., συναθροίζει ἑαυτήν, » Περίβλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, « Ἰάμβλ.

Περιστατόω-ῶ, Μ. ὠσω. Περιφράττω μὲ σταυροὺς (μὲ παλούκια).

Περιστατώμα (τὸ). περίφραγμα καμωμένον ἀπὸ σταυροὺς (παλούκια), (Γαλλ.) palissade.

Περιστεχώδης, εος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος (καθὼς τὸ στάχυ) ἀπὸ γένεια.

Περιστεργάζω, Μ. άσω, = Περιστέγω.

Περιστεργανὸς [περιστέγω], ἡ, ὀν. Καλὰ σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα.

Περιστεργανόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Περιστέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα) ὡς ἂν μὲ στέγην· ἀσφαλίζω πανταχόθεν.

Περιστείνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιστένω, στενοχορῶ παντοχόθεν.

Περιστείχω, Μ. στείξω, Π. περιέρχομαι, περιπορεύομαι· (μὲ αἰτ.) τριγυρνῶ πέριξ τινός.

‡Περιστείωσι καὶ Περισείωσιν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιστῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Περίστημι.

Περιστέλλω, Μ. στελῶ. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, περικαλύπτω (κυρ. μὲ φορέματα), ἐνδύω· στολίζω, συγυρίζω (κυρ. λείψανον νεκροῦ)· (ἐν γεν.) διευθετῶ, περιποιοῦμαι· (συνκδχ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, φυλάττω, (παρβλ.) Περιέπω. « Δοκοῦσι ἔργα περιστέλλουσιν ἐκλοι, « Θκρ., καλλιεργοῦσι τὰ κτήματά των (ἐν γεν. ἀσχολοῦνται εἰς τὰ ἔργα των, [κοιν.] κυττάζουν τὴν δουλειάν των) ἡσυχοι. « Οὕτω περιστέλλουσι τὰ σφέτερα νόμιμα Σκύθαι, « Ἡρ., διατηροῦσι.

Περιστενάζω, Μ. άξω ἢ Π.

Περιστεναχίζομαι, Μ. (σομαι. Στενάζω πέριξ τινός, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τοὺς στεναγμούς μου· (πθ. ἐν γεν.) ἀντηχῶ. « Δῶμα περιστεναχίζετο ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων (ὀρχουμένων) ἢ γυναικῶν, « Ὀδ. Ψ.

Περιστένω (χ. Μ.), = Περιστενάζω. 2) (πθ. κατὰ συνκδχ.) εἶμαι πολλὰ γεμάτος. « Περισνέντεται γαστὴρ, « Ἰλ. Π., (παρβλ. Περισφαραγέω).

Περίστεπτος (ὁ, ἡ), [περιστέφω]. Ζωσμένος (ὡς ἂν μὲ στεφάνι) ὁλοτρόγυρα, περικυκλωμένος, περιτριγυρισμένος. «Θαλάσσῃ (»Ὀρεσι) —, « Ἐπγρ., Εὐρ.

Περιστερὰ (ἡ), εἰδ. πτην., τὸ περιστέρι.

Περιστερεὼν, ῶνος (ὁ), = Περιστερότροφεῖον. 2) εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) verveine.

Περιστεριδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ περιστεριοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰσλ.) πιτσούνι, (ἢ ἄλλ.) πιπίνι.

Περιστεριδιὸν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Περιστέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περιστερὰ, μικρὸν περιστέρι, περιστεράκι. 2) (ὡς εἶδος κοσμήματος), διορθ. Περιστέρνιον.

†Περιστερνίδιος (ὁ, ἡ), = Περιστέρνιος.

Περιστερνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Δένω τι περὶ τὸ στέρνον (στῆθός) μου.

Περιστερνιὸς καὶ Περίστερνος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ στέρνον, περιαστήθιος. || (οὐσ.) Περιστέρνιον (τὸ), τὸ πέριξ τοῦ στήθους μέρος. «Νεανίας . . τὸ περιστέρνιον λῦσιος, « Θεοφύλ.

Περιστεροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς περιστερᾶς. « Τῶν δὲ περιστερειδῶν τῆς περιστερᾶς. « Τῶν δὲ περιστερειδῶν πλεῖα τὰ γένη, καὶ ἐπωάζει ἐκ διαδοχῆς πάντα, « Ἀρστ.

Περιστερόεις, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ περιστερεῶνος (τῆς βοτάνης). « Περιστερόεντα πέτηλα, « Νίκ.

Περιστερὸς (ὁ). τὸ ἀρσενικὸν περιστέρι.

Περιστερότροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται περιστέρια, περιστερῶνας.

Περιστερώδης, ες (ὁ, ἡ), = Περιστεροειδὴς.

Περιστερῶν, ῶνος (ὁ), = Περιστερεών.

Περιστεφανίς, ίδος (ἡ). τὸ πέριξ τοῦ ὄνυχος τοῦ ἵππου.

Περιστεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιβάλλω τι μὲ ἢ ὡσὰν μὲ στέφανον· (συνκδχ.) ζώνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω. « Οὖρεσι περιστεφάνωται πᾶσα ἡ Θεσσαλίη, « Ἡρ. (καὶ κατὰ ειμ.) « Γαίαν . . τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος ἑὸν τροχὸν ἐστεφάνωται, « Ἐπγρ.

Περιστεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Περίστεπτος, [ἐκ τοῦ

Περιστέφω καὶ (μσ. Π.) -στέφομαι, Μ. στέψω, -ομαι, = Περιστεφανόω.

Περιστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ στῆθος. || (οὐσ.) Περιστήθιον (τὸ), δέμα (ταινία) πρὸς στολισμὸν τοῦ στήθους, στηθόδεσμον· (ὀθ.) τὸ λογεῖον (pectoral) τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδ.

Περιστηθὶς, ίδος (ἡ), = Περιστήθιον.

†Περιστήκω, Μ. στήξω (ὀθ. μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περιέστηκα), (νλγ.) ἀντὶ Περιίσταμαι.

Περιστῆναι, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Περίστημι.

‡Περιστηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω (Στερεόνω) εἰ ὁλοτρόγυρα.

Περιστῆσαι, Π. ἀντὶ Περιστῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Περίστημι.

Περίστια (τὸ), [περὶ, ἑστία]. (ἐνν. θύματα), ὁ διὰ θυσίας (κυρ. χοιριδίου) περιαγνισμὸς τοῦ μέρους ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου.

Περιστιάρχος (ὁ). ὁ διορισμένος νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰ περίστια.

Περιστιβὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ (δυνατὰ) πατημένος, (συγχ. τῷ

‡Περιστιγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστικτος, [ἐκ τοῦ

Περιστίζω, Μ. στίξω. Βλουμίζω τι μὲ σίγμας (μὲ σίγματα) ὁλοτρόγυρα (κατ' ἔκτ.) κορφόνω γύρω-γύρω, (εἰς τὴν σημασ. ταύτην διορθ. εἰνὲς Περιστίχω).

Περίστικτος (ὁ, ἡ). πλουμισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ σίγματα, ὅλος βαϋλλωτὰ-βαϋλλωτὰ, παβαλός.

Περιστιλβόω, Μ. στιλψω. Λάμπω (‘Γαλίζω [καὶ μτβτ.] κάμνω νὰ λάμπῃ, νὰ βαλίζῃ τι) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιστιλψις, εως (ἡ). τὸ περιστιλβειν, στίλψις (βαλάδα) φαινομένη πέριξ τινός.

Περίστις, ιχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστιγος.

Περιστιχάω-ῶ (χ. Μ.), Π. ἐποβετοῦμαι κατὰ στίχον (κατὰ σειρὰν) ὁλοτρόγυρα.

‡Περιστιχίζω, Μ. ίσω ἢ

‡Περιστίχω, Μ. στίξω, = Περιστιχίζω.

†Περιστλεγγίζω, Μ. ίσω. Τρίβω (Πατσρεύω) ὁλοτρόγυρα μὲ τὴν στλεγγίδα, ξυρίζω.

Περιστοιχάω-ῶ, Μ. ἠσω ἢ

Περιστοιχίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κλείω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (κυρ. καθὼς ὁ κυνηγὸς τὰ θηρία μὲ τοὺς φοίτους τῶν δικτύων). (ἐν γεν. ἢ τρπ.) στεριεκυκλόνω.

Περίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ κειμενος κατὰ ζυγὸν (κατὰ σειρὰν) πέριξ ἢ εἰς τὸ ἁμαξὸν τινος. « Ἔλαται περίστοιχοι, « Δημ., αἱ φυτευμέναι κατὰ πεῖραν ἐντὸς ἢ πέριξ τοῦ χωραφιοῦ, (ἄλλ.) Συνοχάδες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περι-ζοιχόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Περιζοιχίζω.

Περιστολάδην, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει περιζολῆς.

Περιστολή (ἡ), τὸ περιζέλλειν, ἢ δι' ἐνδυμάτων περικάλυψις· συγύρισμα (κυρ. σώματος νεκροῦ)· (συνκδχ.) φόρεμα, ἔνδυμασία, (παρβλ.) Περιβολή· (ἰατρ.) ἡ περισταλτικὴ κίνησις.

Περιστολίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Περιζέλλω.

Περιστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶξ τοῦ στόματος. « Δεσμός—, « Ὅπλ., τὸ καπίζρι. ‖. (οὐσ.) Περιστόμιον (τὸ), τὸ τριγυρινὸν τοῦ στόματος, τὸ χεῖλος (κυρ. ἀκεύους), ἢ τραχήλια φορέματος. « Ψέφατος —, « Λξ., τὰ φρύχειλον.

‡Περιστομίς, ίδος (ἡ), = Περιστόμιον, (ὡς μέρος μηχανῆς ὅπορθ. Περιτομίς).

Περίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη στόμα (κόψιν), (μτνμ.) ὁ προτείνων παντοχόθεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὸ μέτωπον.

Περι-ζοναχέω-ῶ, Μ. ήσω ἧ

Περι-ζοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Περιζονάζω.

Περίζωον (τὸ), ὀρθότ. Περίζωον.

Περι-ζορέννυμι, Μ. ζορέσω, = Περιστρώννυμι.

Περι-ζρατοπεδεύω καὶ (συνηθέζ. τὸ μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στήνω τὸ ζρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) πέριξ τινός· πολιορκῶ.

Περίστρεπτον (τὸ), εἶδος ἀγγείου γυριζοῦ, ἐκ τοῦ

Περι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὁλόγυρα, στρηφογυρίζω· (πθ. ἢ μσ.) γυρίζω ὁλοτρόγυρα· κυκλοφορῶ· (συνκδχ.) διάγω (διατρίβω) μεταξὺ τινῶν, (παρβλ.) Ἀναστρέφομαι, (συγχ. τῷ Περιζέφω ἧ Περιτρέφω).

Περι-στροβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιστρέφω, Περιδινέω. « Περιεστρόβει τὰ πῦρ, καὶ πρηστῆρας ὅλους ἀπεδίσκευε, « Νικηφ. (καὶ πθ.) « Ἀεννάως ἐν κύκλῳ περιζροβούμενον, « Γργ.

Περιζρόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῆ προηγ.

Περιζρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὅλος πέριξ ζρογγύλος, καταζρόγγυλος.

Περιστρεφάδην, ἐπίρ. Π. ζρεφόμενος (γυρίζων) ὁλοτρόγυρα.

Περι-ζρεφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Περιζρέφω, (συγχ. τῷ Περιζροβέω).

Περιστροφὴ (ἡ), τὸ περιστρέφειν ἢ περιστρέφεσθαι, γύρισμα ὁλόγυρα, στρηφογύρισμα· κυκλοφορία· (συνκδχ.) ἡ μεταξύ τινων ἀναστροφή, συναναστροφή. « Ἐδοξάσθη ἐν περιζροφῇ λαοῦ, « Ἰερ.

Περιστροφίς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον ξύλινον διὰ τοῦ ὁπ. περιζρέφομέν τι.

Περίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ περιστρεφόμενος ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ· καμωμένος ἵνα περιστρέφηται. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται τὸ κυνηγ. δίκτυον, (ἄλλ.) Περίδρομος.

Περίστρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὁλοτρόγυρα, χαλί· μακάτι· ἐπανωσέντονον κρεββατιοῦ κτλ., (παρβλ.) Περιπέτασμα· (μτνμ.) ὀχύρωμα πέριξ φρουρίου, (Γαλλ.) retranchement, ἐκ τοῦ

Περι-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω ὁλοτρόγυρα. « Περὶ δ' ἑστορέσαντο χαμεύνας, « Ὀρφ.

Περιζρωφάω-ῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιζρέφω.

Περιζυλιον (τὸ), = Περίζυλον.

Περίστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ (τριγυρισμένος, καθὼς π. χ. τὸ Θησεῖον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ) στύλους (κολώνας). ‖. (οὐσ.) Περίστυλον (τὸ), σειρὰ στύλων πέριξ οἰκοδομήματος, (ἄλλ.) Περίζωον, (παρβλ.) Περίδρομος.

Περι-στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω μὲ ζύλους.

Περι-στυφελίζω, Μ. ίσω. Π. στυφελίζω ἀπ' ἄλα τὰ μέρη ἢ μὲ πολλὴν ὁρμήν.

Περι-ζύφω, Μ. ζ.ψω. Σρίγγων παντοχόθεν διὰ στυπτικῶν· (ἀμτθ.) εἶμαι πολλὰ ζυφός.

Περίστωος ἢ Περίστρως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ ζυάς, = Περίζυλος. ‖.(οὐσ.) Περίζωον ἢ Περίζυφον (τὸ), = Περίζυλον.

Περι-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεγυμνόνω ὅλως διόλου. « Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτοὺς καὶ περισυλᾷ, « Λίλ. (καὶ πθ.) « Περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, « Πλάτ.

Περι-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συνάζω) παντοχόθεν.

Περι-συν-άγω, Μ. άξω. Συνάγω (Συναθροίζω) παντοχόθεν.

‡Περι-συν-έχω, Μ. έξω. Συνέχω παντοχόθεν (ὁλοτρόγυρα), περιέχω, (ἄλλ. διορθ. Περισμύχω).

Περι-συρίττω, Μ. ίξω. Σρίζω πέριξ τινός.

Περίσυρμα (τὸ), [περισύρω]. σαρκασμός, περιγέλοιον.

Περισυρμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περι-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω ὁλοτρόγυρα· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· ἀποσπῶ, παρασύρω· λεηλατῶ, ἁρπάζω, ξεγυμνόνω· (μτφορ.) = Διασύρω, περιγελῶ, πριονίζω.

Περι-συ-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω) πέριξ τινός. « Καθὰ ᾗ ὄρνις ὑπὸ τὰς ἑαυτῆς περισυζέλλει πτέρυγας τὰ νεόττια, « Ν. Χων.

‡Περισφαιρηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει σφαίρας, (διορθ. Περὶ σφαιρηδόν).

Περισφαίριον (τό), τὸ πέριξ τῆς σφαίρας.

Περι-σφαλέω, Π. ἀντὶ Περισφάλλομαι, κλονοῦμαι νὰ πέσω, κονδυλῶ.

Περισφαλὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀλισθερός, ἐπισφαλὴς, ἐκ τοῦ

Περισφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ ὀλισθήσῃ ἢ νὰ πέσῃ. ‖. (μσ.) ὀλισθρῶ ἢ πίπτω· κλονοῦμαι νὰ πέσω, κονδυλῶ· (μτφορ.) πλανῶμαι, σφάλλω.

Περίσφαλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὀλίσθημα καὶ πέσιμον, παραπάτημα. « Ἐκ περισφάλσιος ἐμβολή, « Ἱπποκρ., ἡ κατὰ περιζροφὴν ἐναρμογὴ τοῦ ἐξαρθρωθέντος κοκκάλου.

Περι-σφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βιζῶ ὁλοτρόγυρα (κυρ. ἐπὶ κτύπου ὑγρῶν), ἀντηχῶ· (συνκδχ. μὲ δοτ.) εἶμαι γεμάτος ἀπὸ (κυρ. ὑγρόν). « Περισφαραγεῦσαι γάλακτι, « Νικ., (παρβλ. Περιζενῶ).

‡Περίσφατος (ὁ, ἡ). θρηνώδης· (συνκδχ.) δύσφημος· (κατ' ἔκτ.) ἐπώδυνος, ἀνώδυνος, (δθ.

†Περισφάτως, ἐπίρ. = Περιωδύνως.

Περι-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω ὁλοτρόγυρα, (συγχ. τῷ

Περι-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (βάζω μὲ) σφήνας ὁλοτρόγυρα· ζωσπάω σφικτά.

Περι-σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω ὁλόγυρα.

Περίσφιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περισφιγξιν, δεσμός, δέσιμον.

Περίσφιγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισφίγγω, σφίξιμον ὁλοτρόγυρα.

Περι-σφριγάω-ῶ, Μ. ήσω. Σφριγῶ μὲ περιβολήν.

Περισφῦριος (ὁ, ἡ), = Περίσφυρος· « Τὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος, « Ἐπγρ., εἶδος κοσμήματος τοῦ ποδιοῦ, σχῆμα ὅρεως. ‖.(οὐσ.) Περισφύριον, καλωδιόδετο ἢ μάλλινο ὑποδήματος, καλτσοδέτα ἢ μάλλινο πρὸς στολισμὸν τοῦ ποδιοῦ.

Περισφυρίς, ίδος (ἡ), = Περισφύριος.

Περίσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῶν σφυρῶν (τοῦ περὶ τοὺς ἀστραγάλους μέρους τοῦ ποδιοῦ). « Πέζα —, « Ἐπγρ., « Ἱμάντες περίσφυροι. ‖. (οὐσ.) Περίσφυρον (τὸ), = Περισφύριον.

Περισχέμεν, Π. ἀντὶ Περισχεῖν, ἀφ' οὗ τῆς ἀπαρ. ζ

Περίσχεο, Ἰων. ἀντὶ Περίσχου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρ. τοῦ Περιέχω.

Περίσχεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιέχω, περικύκλωσις.

Περίσχετος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος.

Περισχήσω, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Περιέχω.

Περισχίδης, ες (ὁ, ἡ). σχισμένος ὁλοτρόγυρα. ‖. (οὐσ. θηλ.) Περισχίδες, ὑποζυγίδιον ὑποδημάτων, [ἐκ τοῦ

Περι-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὁλοτρόγυρα, ξεχωρίζω τινὸς τὸ φορέματός μου (κτλ.) ξεχωρίζομαι (χωρίζομαι) εἰς σύζυγα πέριξ τινός. « Εἰς τὸν χῶρον τοῦτον, ὅπου δὴ ὁ ποταμὸς περισχίζεται, « Ἡρόδ., (παρβλ. Περιῤῥήγνυμι). (καὶ μτφορ.) « Ἄγαμος μυὴν σχυλάζει· τῷ θεῷ τοῦτ' ἀφρονεῖ αὐτῆς οὐ περισχίζεται, « Κλεάνθ.

Περισχισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχίσιμον ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι-σχοινίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω (περικλείω) τόπον τινὰ τεντόνων ὁλοτρόγυρα σχοινί. (κατ' οὐτόν τὸν τρόπον ἢ χωρισμένοι ἀπὸ τὸν λαὸν οἱ δικασταὶ συνεδριάζοντες, μακρυνομένου ἀναγκαίως τοῦ σχοινίου ὁσάκις ἤθελον τὸ κάσουν μυστικά [Γαλλ.] à huis clos, ὀθ. μσ.) « Ὅταν ἐν τῷ βωστικῷ καθεζομένη (ἡ βουλὴ) περισχοινισθῇ, « Δημ., (δηλ. καθὼς τώρᾳ λέγομεν) κλεισθῇ εἰς διάσκεψιν ἢ δικαστὴ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Περισχοίνισμα (τὸ). μέρος χωρισμένον ὁλοτρόγυρα μὲ τεντωμένον σχοινὶ (ὡς ἦτον κυρ. τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον οἱ βουλευταί). (ἐν γέν. καὶ κατ' ἀντὶ) Περίφραγμα, (ὕθεν:) « Ἐκκλησίας περισχοινίσματος, « Γργ. Ναζ., τοῦ θείου περισχοινίσματος, « Γργ. Ναζ., περιβόλου τῆς ἐκκλησίας, (καὶ ὕθεν:) τοῦ ἱεροῦ βήματος.

Περισχοινισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισχ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νίζω, κλεπτιμον ὁλοτρόγυρα μὲ τεντωμένον σχοινί.
Περισώζω, Μ. σώσω. Σώζω τινὰ (κυρ. ὥστε περιείναι), διασώζω, (πθ. ἡ μσ.)
Περιγίγνομαι. « Τῶν ἐκ τῆς μάχης περιγενομένων. « Δ. Κάσσ.
Περιωπρεύω, Μ. εὐσω. Σωρεύω τι πέριξ τινός, ἐπισωρεύω ὁλοτρόγυρα.
†Περισωφρονέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισωφρονέω.
†Περιστανία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτέναια.
Περιτάμνω, Μ. ταμῶ, Ἰων καὶ Δ. ἀντὶ Περιτέμνω.
Περιταρχύομαι, Μ. χύσομαι, Π. θάπτω. « Πασσάμενοι δ' ἑκάτερθε νεκροὺς περιταρχύσαντο, « Κύϊντ.
Περίτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτείνω, τέντωμα ὁλοτρόγυρα, πρῆξιμον τῶν πέριξ μερῶν· πολὺ (δυνατὸν) τέντωμα.
Περιτάσσω(ττω), Μ. ταξῶ. Τάττω (Ἀρασσω) πέριξ τινός.
Περιτερπρεύω, Μ. εὐσω. Περικυκλόνω μὲ τέρφον (τέρφον, χανδάκι).
Περιτείχω, Μ. τείξω. Βρέχω (Μισκεύω) ὁλοτρόγυρα, περιβρέχω.
Περιτείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι πέριξ τινός, ἢ συνεχῶς. « Ἐπὶ ἀν ξύλα στήσωσι τρία.., περὶ ταῦτα πίλους εἰρινέους περιτείνουσι, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Περιταθῆ κοσκίνῳ δορᾷ, « Γεωπον. » Βύρσας γέρας περιτεταμένας, « Στρβ.
Περιτείρω, Μ. τερῶ, Π. τρίβων ἀφανίζω (κατατρίβω) τι ὁλοτρόγυρα, (μτφορ.) καταλλίεω.
Περιτειχίζω, Μ. ἰσω. Περικλείω μὲ τείχος, τυιχογυρίζω.
Περιτείχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. περιτείχισμα, τυιχογύρισμα.
Περιτείχισμα (τὸ). τεῖχος τραβηγμένον πέριξ τινός, περίβολος τείχους· μέρος τειχογυρισμένον (περιτειχισμένον), ὀχύρωσις.
Περιτειχισμὸς (ὁ), = Περιτείχισις.
†Περιτείχος, εους-ους (τὸ), (Γρφ.) περίβολος τείχους, περιτείχισμα.
Περιτελλω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω τι γύρω, τριγύρω, ἀποτελειόνω.
Περιτέλλω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηςότ.) Περιτέλλομαι (χ. Μ.), Π. (κυρ. ἐπὶ χρόνου) τελειόνω τὴν περίοδόν μου, κυκλοφορῶ χρονικῶς· (τὸ ἐνεργ. σπν. ᾧ μτγν.) ἀνατέλλω. « Ἔτεος(ν' Ἐ ιαυτοῦ)περιτελλομένου, « Ὅμ. « Ἐς δεκάτας περιτελλομένους ἑκαυτούς, « Ἰλ. Θ., εἰς διάστημα ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δέκα ὁλοκλήρων ἐτῶν. « Ὁπωταίη μηνὸς περιτελλομένου ἥξω, « Ἀρ., πόσας ἔχει ὁ μήν;
Περιτεμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι ὁλοτρόγυρα· κλαδεύω· συντέμνω· κολοβόνω· (μτγμ.) κόπτω τὸν δρόμον τινός· (συνκόπτω) ἁρπάζω (κοιν. σούρνω) ζώα, (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. « Οἷναι περιτεμνόμενοι, « Ἡσ. « Γὴν πολλὴν περιταμνόμενοι, « Ἡρ. » Περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν Ἱππίων πτων περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα, « Ἡρ. (καὶ συνηθέστ. χωρὶς τοῦ πτωτ.) » Περιτέμνονται τῷ ὕδει Μωσέως, « Γρφ., (Τωσεφ.) σφυγγετέμνονται. » Πείθει αὐτὸν περιτεμεσθαι ἀναγκάσθαι πρὸς γάμον αὐτὴν, « Ἰώσ.
Περιτένεια (ἡ), πολὺ (δυνατὸν) τέντωμα, ζέκ τοῦ
Περιτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεντωμένος.
Περιτεραμνίζω, Μ. ἰσω. Περικαλύπτω μὲ ἢ ὡσὰν μὲ τέραμνον, περιςεγάζω. « Χρυσῷ τὰ γείλη περιτεραμνίσας, « Ἀθ. (ἄλλ. διορθ. Περιτερματίζω ἢ ἄλλ. Περιτερμονίζω).
Περιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν περιορίζων ἢ (πθ.) περιορισμένος.
Περιτερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνὸς, νοημώτατος, ζέκ τοῦ
Περι-τέρπω, Μ. τέρψω. Τέρπω μὲ ὑπερβολήν.
Περιτετεμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Περιτείνω.
Περιτετραίνω, = Περιτιτραίνω.
Περιτεύχω, Μ. τεύξω, Π. ἀντὶ Περιποιῶ, προξενῶ.
Περι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ὀργανίζω τι μὲ πολλὴν τέχνην, μηχανῶμαι (ἐπινοῶ) μυρίους τρόπους.
Περιτέχνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκευωρία, μηχανὴ, ἐπίνοια.
Περίτευγμα (τὸ). τὸ χωριζόμενον (κυρ. ἀφ' ὧν μετάλλων) διὰ τῆς περιτήξεως, σκωριά· (μτφορ.) περίτεσμα, σκύβαλον, ζέκ τοῦ
Περι-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (Ἀναλύω) τι ὁλοτρόγυρα ἢ καθ' ὁλοκληρίαν. « Ἀθρόα ποτὲ καὶ περίτετηκότα διαχωροῦσι, « Γαλ. 2) περιαλείφω μὲ πηκτόν τι. « Τοῦ δ' ἐντὸς (τείχους τὸν περίβρομον) κατττείρῳ περιέτηκεν, « Πλάτ.
Περίτηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λυώσιμον ὅλως διόλου ἢ ὁλοτρόγυρα.
Περιτηρέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. ἀντὶ Παρατηρέω.
Περι-τίθημι, Μ. περιθήσω (ἀόρ. Περιέθηκα καὶ μσ. Περιεθέμην κτλ.). Βάλλω τι πέριξ τινὸς, (κυρ.) ἐνδύω, περιβάλλω, (καὶ μσ.) ἐνδύομαι, φορῶ· (μτφορ.) πρυξενῶ, περιποιῶ· (ἐπὶ κακοῦ) προσάπτω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') « Τούτοιϊ τὸν στέφανον . . σοὶ περιθήσω, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) « Παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, ὁ δὲ ἄλλῳ περιέθηκε τὸ κράτος, « Ἡρ.
Περι-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ ὁλοτρόγυρα.
Περι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τιμῶ κατὰ πολλά.
Περιτιμήεις, εσσα, εν, Π. πολλὰ ἔντιμος.
Περίτιος (ὁ). (κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ Φεβρουάριος μήν.
Περι-τιτραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Περιτείνω.
Περι-τιτραίνω καὶ Περιτιτρᾶω-ῶ, Μ. περιτρήσω. Τρυπῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατατρυπῶ.
Περι-τιτρώσκω, Μ. περιτρώσω. Πληγόνω πανταχόθεν, καταπληγόνω.
Περι-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Περιτιμάω.
†Περι-τμήγω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Περιτέμνω.
Περιτμηθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιτέμνω.
Περίτμημα (τὸ). κομμάτι ἀφαιρεθὲν ἀπὸ (τὴν περιφέρειάν) τινος, κοψίδι, πελεκοῦδι.
Περιτομεὺς, έως (ὁ). ὁ περιτέμνων (κόπτων ὁλοτρόγυρα κτλ.). ‖ (οὐσ.) τὸ στρογγυλὸν μαχαίρι (κοπίδι) τῶν κουρέων. 2) τὸ ἐργαλεῖον τῆς περιτομῆς.
Περιτομὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτέμνω, κόψιμον ὁλοτρόγυρα (κυρ. τῆς ἀκροβυστίας). (Τουρκ.) σουνέτ (βθ.) « Οἱ ἐκ περιτομῆς, « Γρφ., οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοί.
Περιτομὶς, ίδος (ἡ). μέρος τι ἀπροσδιόριστον εἰσέτι τοῦ καραβιοῦ, (συγχ. τῷ Παριστομίς).
Περίτομος (ὁ, ἡ). κομμένος ὁλοτρόγυρα· ἀπότομος (κρημνώδης) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. « Λόφος—, « Πλθ.
Περιτόναιος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς περίσφιξιν ἢ τεντωμένος πέριξ τινός. « Ὑμὴν—, « Ἀνατομ., τὸ ‖ οὐσ.) Περιτόναιον (τὸ), ὁ περικαλύπτων τὴν κάτω κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα ὑμήν, (ἄλλ.) Ἐπίπλοον.
Περιτόνειος(νιος), ου (ὁ), = Περιτόναιος. ‖ (οὐσ.) Περιτόνιον (τὸ), Μηχ., ἡ λαβὴ διὰ τῆς ὁπ. περισφίγγεται μηχάνημά τι, (ἄλλ.) Περισπορεῖς.
Περίτονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινὸς, ἢ ἔχων ὁλοτρόγυρα του τεντωμένον τι (π. χ. δέρμα). ‖. (οὐσ.) Περίτονα (τὰ), ναυτ., τὸ πρὸς τὴν πρύμνην μέρος τοῦ καταστρώματος, (Γαλλ.) le tillac.
Περιτοξεύω, Μ. εὐσω. Τοξεύω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατατοξεύω παντοχόθεν.
Περιτορεύω, Μ. εὐσω. Σκαλίζω διὰ τῆς γλυφίδος ὁλοτρόγυρα, (μτγμ.) = Περιτορνεύω. « Τὴν φράσιν—, « Δ. Ἀλ.
Περιτορνεύω, Μ. εὐσω. Δουλεύω τι μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) τὸν τόρνον, στρογγυλεύω.
Περιτρανὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) τρανῶς. = τῷ
Περίτρανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρίνως Πολλὰ τρανὸς (σαφὴς, εὐκρινὴς). « Περίτρανα λαλεῖν, « Πλ., πολλὰ καθαρὰ (ξάστερα).
Περι-τραυλίζω, Μ. ἰσω. Τραυλίζω πέριξ τινὸς, περιθρυλῶ τραυλίζων.
Περιτραχήλιος καὶ Περιτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (φορούμενος κτλ.) περὶ τὸν τράχηλον. ‖. (οὐσ.) Περιτραχήλιον (τὸ), δέμα ἢ στολίδι τοῦ λαιμοῦ, περιλαίμιον.
Περι-τραχύνω. Μ. υνῶ. Τραχύνω ὁλοτρόγυρα ἢ ὁπωσοῦν. « Περιτραχύνεται τῆς λίμνης ἡ ἐπιφάνεια, « Γργ.
Περι-τρέμω (χ. Μ.). Τρέμω ὅλος· εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ μέγαν τρόμον. (μὲ δοτ.) τρέμω περί τινος (φοβούμενος μήπως κακοπάθῃ). « Μητέρα περιτρέμουσαν τοὺς παιδίους, « Χρσ.
Περι-τρέπω, Μ. τρέψω (ἀόρ. β'. Περιέτραπον καὶ πθ. Περιετράπην). Γυρίζω τι περὶ ἑαυτὸ ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· Παρατρέπω (συχνότ.) Ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω· (πθ.) ζαλίζομαι· (τρπ.) μεταβάλλομαι. « Περιτρέπειν τὸν λόγον, « Πλάτ. « Ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν, « Γρφ. « Τὰ πολλὰ σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, « αὐτ. (ᾧ πθ.) » Περιτραπείσης τῆς νεὼς, « Λξ. (καὶ ἀμτβτ. μόνον παρὰ Π. καὶ κατὰ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τμα.) « Περὶ δ' ἕτραπον ὧραι, « Ἰλ. Λ., ἕκαμαν τὴν περιοδὸν των, ἐπανῆλθον συμπληρωθέντος τοῦ ἔτους.

Περιτρέφω, Μ. θρέψω. Πήζω (Κάμνω νὰ πήξῃ) τι πέριξ τινός. (μόνον πθ.) « Σακέσσαι περιτρέφετο κρύσταλλος, « Ὀδ. Σ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) «Περιτέτροφε πάχνη, « Ἀπλν.

Περιτρέχω, Μ. θρέξω καὶ (συνηθ.ές) δραμοῦμαι (ἀόρ. Περιέδραμον κπλ.). Τρέχω ὁλοτρόγυρα, περιέρχομαι τρέχων· (Γαλλ.) parcourir· (μτφορ.) ἀπατῶ, (παρβλ.) Περιέρχομαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) κεῖμαι κατὰ φειρὰν ἢ κυματίζω πέριξ τινός. (συνήθ. κατὰ μτχ.) εἶμαι κοινὸς (τετριμμένος) ἢ· ἔχω πέρασιν (Ἰταλ. κόρσο). (ὄθ.) «Περιτρέχων, « Πλ., ὁ τυχὼν, ὁ περιτυχών. » Ὀνόματα κοινὰ καὶ περιτρέχοντα, « Α. Ἁλ., λέξεις τετριμμέναι (περιφερόμεναι συνήθ. εἰς τὰ στόματα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων).

Περι-τρέω, Μ. τρέσω, Π. ἀντὶ Περιτρέμω, τρέμω ὅλος, κατατρομάζω.

Περίτρημα (τὸ) καὶ

Περίτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτιτράω, τρύπημα ὁλοτρόγυρα.

Περίτρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος ὁλοτρόγυρα, κατατρυπημένος.

Περιτριχής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. πολλὰ τραχύς.

Περιτρίβης, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τριμμένος (μεταχειρισμένος, κουρασμένος, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος), [ἐκ τοῦ

Περι-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ὁλοτρόγυρα, τρίβων χαλνῶ (φθείρω, ἀφανίζω). » Ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν περιτριβείς, « Λυκ. » Τοὐπίσημον εἶναι αὐτῷ (τῷ νομίσματι) κοῖλον καὶ οὕτω περιτετριμμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου, « Φλγρτ.

Περι-τρίζω, Μ. τρίξω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεργ. Περιτέτριγα). Τρίζω δυνατὰ ἢ πέριξ τινός. » Τροχοὶ περιτετρίγασι, « Κόϊντ., τρίζουν περὶ τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης.

Περίτριμμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶνε καλὰ τριμμένον (περιτετριμμένον)· (μτφορ.) ἄνθρωπος τριμμένος πρὸ πολλοῦ (γυμνασμένος) εἴς τι. » Δικῶν (« Ἀγορᾶς) περίτριμμα, « Ἀρχφ., Δμ.

Περίτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος, λεῖος (ὁμαλὸς) ἐξ αἰτίας συχνοῦ τριψίματος.

Περι-τριχόω-ῶ, Μ. ὡσω. Περιφράσσω μὲ τρίχας ὁλοτρόγυρα.

Περίτριψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτρίβω, τρίψιμον ὁλόγυρα.

Περι-τρομέω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτρέμω.

Περίτρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων πέριξ τινός. » Ἐξ ὑδάτων . . μαρμαρυγή, τοίχοισι περίτρομος, « Γργ. 2) (συνήθ.) πολλὰ τρομαγμένος, κατατρομαγμένος, ὅλος ἔντρομος.

Περιτρόμως, ἐπίρ. Εἰς (Μὲ) μέγαν τρόμον. » Π. ἔχω πρός τι, « Φλγρ., φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, κατατρομάζω.

Περιτροπάδην, ἐπίρ. Π. ἐκ (διὰ) περιτροπῆς· γυρίζοντας ὁλόγυρα ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Περι-τροπάω (έω)-ῶ (χ. Μ.), Π. γυρίζω ὁλατρόγυρα· κυκλοφορῶ· περιέρχομαι. » Περιτροπέων φύλ' ἀνθρώπων, « Ὁμ. Ὑμν. (ἄχωρίς πτ.) «Περιτροπέων ἐνιαυτός, « Ἰλ. Β., ὁ συμπληρῶν τὴν κυκλικὴν περιοδὸν του, (παρβλ. Περιτέλλομαι).

Περιτροπή (ἡ). τὸ περιτρέπειν ἢ περιτρέπεσθαι, γύρισμα ὁλοτρόγυρα ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κυκλικὴ περίοδος, περιφορά· μεταβολή. » Ἐν περιτροπῇ (ἢ) «Ἐκ περιτροπῆς, « Ἤρ., Δ. Ἁλ., ἐναλλάξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς.

Περίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ περιτρεπόμενος (περιστρεφόμενος). ‖. (οὐσ.) Περίτροπος (ὁ), Γλσ., ζάλη κεφαλῆς.

Περι-τροχάζω, Μ. ἀσω, = Περιτρέχω.

Περιτρόχαλος (ὁ, ἡ), = Περίτροχος, στρογγυλός. » Περιτρόχαλα κείρονται, « Ἡρ. κουρεύουν τὰ μαλλιὰ των ὁλοτρόγυρα.

Περιτροχάς, άδος (ἡ). ἡ περιτρέχουσα (περιφερομένη τοὺς δρόμους), πόρνη (Γαλλ.) coureuse.

Περιτροχασμός (ὁ), τὸ περιτροχάζειν, τρέξιμον ὁλόγυρα.

Περι-τροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτροχάζω.

Περιτρόχιον (τὸ). τὸ περὶ τὸν ἄξονα μέρος (ἡ τρύπα) τοῦ τροχοῦ.

†Περιτροχισμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτροχασμός.

Περίτροχος (ὁ, ἡ). ὁ περιτρέχων ἢ περιτρεχόμενος, (συνκδχ.) στρογγυλός, περιφερής. » Περίτροχος ὥδασι λίμνη, « Διον.

Περι-τρύζω, Μ. τρύξω. Τρύζω (Φωνάζω ’σὰν τὸ περιστέρι ἢ τὸ γροῦνι) πέριξ τινός, (συγχ. τῷ Περιτρίζω).

Περι-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Περιέτραγον). Τρώγω (Γκανίζω) τι ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) ἁρπάζω κρυφίως, ἀφαιρῶ. «Κἀν τῷχλιφ φυλάττεσθαι σφοῦρα, μήτις λαθὼν σου περιτράγῃ τὰ χρυσία, « Ἀρχφ.

Περι-τροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Περιττεύω, Περιττὸς κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Περισσεύω κτλ.

Περίττωμα (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Περίσσωμα, περίσσεμα, καταπάτι, ἀπομεινάρι· (ἰδιαιτ.) τὸ μετὰ τὴν χώνευσιν τῆς τροφῆς ἐναπολειπόμενον, κόπρος. εὖρον κτλ., (ἐν γέν.) πρᾶγμα διὰ ῥίψιμον, σκύβαλον.

Περιττωματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ περιττώματα· περιττωμάτων πρόξενος ἢ ἔμπλεως. » Βρέφη ὑπνώδη καὶ περιττωματικά, « Ἀλεξ. Ἀφρ.

Περιττωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περιττώματος.

Περιττωματώδης, ους (ὁ, ἡ). περιττώματι ὅμοιος τὸ εἶδος, περιττωματικός.

Περιτυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Περιέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Τυχαίνει νὰ εὕρω (νὰ ἐπιτύχω) τι, συναπαντῶ (κατὰ τύχην), (ἐπὶ κακοῦ) περιπίπτω εἰς. »Συμφορᾷ —, « Θκ.

‖Περι-τυκίζω, Μ. ἰσω. Πελεκῶ ὁλοτρόγυρα μὲ τὸ σφυρὶ (μὲ τὸν τύκον) πέτραν κτλ., (ἴδε Τυκίζω).

Περι-τυλίσσω, Μ. ἰξω. Τυλίσσω τι πέριξ τινός.

Περι-τυλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τριγύρω ὅλον τύλους (ῥόζους).

Περιτύμβιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν τύμβον (τάφον), ὁ πέριξ τοῦ μνήματος.

Περι-τυμπανίζω, Μ. ἰσω. Κροτῶ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ) πέριξ τινὸς τὸ τύμπανον, παραζαλίζω μὲ τὸν κρότον τυμπάνων ἠχούντων ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) ξυλοκοπῶ, στουμπανίζω.

Περι-τυπόω-ῶ, Μ. ὡσω. Τυπάνω (ἐκματίζω) τι πέριξ τινός· (πθ. ἢ μτ. νω τὸν τύπον τοῦ σώματός μου εἰς τι.

‖Περιτυχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ περιτυχὼν ἐπιτυχής.

Περιυβρίζω, Μ. ἰσω. Ὑβρίζω (Ἀτιμάζω [Ἰταλ.] Μαλτρατάρω) τινὰ μὲ τὸν χειρότερον τρόπον.

Περι-υλακτέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ αὖξ.) Γρυλίζω πέριξ τινός. (ἀβρηττα μόνον μτφ. » Ἡ ὀργὴ περιυλακτοῦσα τὴν κορυφὴν Ἀχιλ. Τάτ., (παρβλ. τὸ ἁπλοῦν).

Περιύμνητος (ὁ, ἡ), = Πολυύμνητος.

†Περι-ωπίζω, Μ. ἰσω, Γλσ. ἐξετάζω.

Περι-ωφάινω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι πέριξ τινός, ὑφαίνω γύρω-γρύγυρα.

Περιώω, Μ. ὤσω. Βρέχω πέριξ τινός.

Περιφαγεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρεμφάτου θέλω.

Περιφαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιφανής.

Περι-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ὁλατρόγυρα (ὅλα τὰ μέρη), εἶμαι περιφανὴς (ἐκτὸς ὅλα τὰ μέρη, περίοπτος). « Ὅτι περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ, « Πλ.

Περιφάνεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν περιφανοῦς· τὸ νὰ φαίνεται τι ἀπὸ τὰ μέρη (καὶ μτφορ. νὰ ᾖνε γνωστὸν πάντας), ἐπισημότης.

Περιφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὁλατρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πανταχόθεν ὁρατός· (μτνμ.) πολλὰ φανερός, ἐπίσημος· (μτφορ.) γνωστὸς εἰς ὅλους, ἐπίσημος.

Περιφανταζομαι, Μ. ἀσομαι. Ἐμφανίζομαι πολλαίως (Θεωρῶ κατ' ἐπιφάνειαν) πράγματα.

Περιφαντος (ὁ, ἡ), = Περιφανής.

Περιφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιφανοῦς (πασίγνωστον), προφανῶς, ὁλοφάνερα.

Περίφασις [περιφαίνομαι], εως (ἡ), = Περιφάνεια τῶν πέριξ τόπων.

Περιφέγγεια (ἡ). ἡ πέριξ τινὸς ἢ τὰ πέριξ ἐκτεινομένη λάμψις (φῶς).

Περιφεγγής, ές (ὁ, ἡ). περικυκλούμενος πανταχόθεν ἀπὸ φέγγος (λάμψιν), πρότατος.

Περι-φείδομαι, Μ. φείσομαι. (μὲ γεν. ὁ δομενος ἀφίνω τι νὰ μείνῃ (νὰ γλυτώσῃ), (παρβλ.) Περισώζω, (Γαλλ.) épargner.

Περιφέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν περιφεροῦς, στρογγυλότης· (συνήθ.) πέριξ ἔκτασις (κύκλου, σφαίρας κτλ.), τὸ τριγωνικὸν, ὁ γύρος. (σπν.) περιφορά, (ὅθεν μετφρ.) περιπλάνησις.

Περιφερὴς [περιφέρω], ές (ὁ, ἡ), ὁ περιφερόμενος (περιστρεφόμενος ἵνα περιφέρηται· (γωρίζει) κυκλικὸς, στρογγυλός. (σπν. μὲ δοτ.) περικυκλούμενος ἀπό. » Θριγκοῖς—, « Ἐρ., Περικυκλωμένος.

Περιφερόγραμμος (ὁ, ἡ). (μθματκ.) ὅλος ματιζόμενος (περιχόμενος) ὑπὸ γραμμῆς περιφεροῦς, (ἀντίθ. τῷ εὐθύγραμμος).

Περι-φέρω, Μ. περιοίσω (ἀόρ. Περιήνεγκα κπλ.). φέρω τι (καὶ μσ. ἢ ἀμτβτ. Κρύμμα.) ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινὸς ἢ τῶν ἀξιούντων (συνκδχ. καὶ τρπ.) κάμνω νὰ περιέλθῃ (συνκδχ. καὶ τρπ.) κάμνω παντοῦ πονηρούς, « Συν. (καὶ ἀμτβτ.) «Περιφέρει τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶν δε λογίνεων, « Πλάτ., (κοιν.) γυρίζει εἰς τὸν νοῦ μου, (καὶ ἐλλ.) » Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα, οὔτε μὲ περιφέρει εὐδίν εἰδέναι τουτέων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τελετῶν, τὴν ἀξάλιζαν. » Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε, « Γρφ., (ὅπου ὅμως ἄλλοι ἀνατνα ἀρθότ. Παραφέρεσθε). » Πάντα ὥσπερ οἱ πυρίσανοντες περιφερόμενα ὁρᾶν, « Ἀθ. (καὶ ἀπλ.) « Τὰ περιφερόμενα, « Ξεν., τὰ φαγητὰ τὰ ὑπ. φέρουν οἱ δοῦλοι περὶ τὴν τράπεζαν, ἢ· τὰ ἀδόμενα. (Γαλλ.) Bruits qui circulent. 2) (μὲ αἰτ. πρόθετ.) φέρω τι (μετά τινα περίοδον) εἰς, κάμνω νὰ περιέλθῃ (νὰ καταναλωθῇ τέλος πάντων, καὶ πθ. ἢ μσ. καταντῶ) εἰς. « Μὴ τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμὸν περιενέγκωμεν, « Ἀππ. » Περιήνεγκεν (ὁ Περικλῆς) εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Δοκεῖ μοι ὁ λόγος εἰς ταὐτὸ περιφερόμενος ἥκειν, « Πλάτ. » Ἥκομεν εἰς ταὐτὸ περιφερόμενοι, « αὖτ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐναντιοῦ περιφερομένου, « Ἤρ., (παρβλ. Περιτέλλομαι). 3) (απν.) ἀντέχω (ὑποφέρω) μέχρι τέλους. » Οἱ δὲ δύο, εἰ δὲ τριῶν γε ἐτῶν, εἰς αὐτοὺς πλεῖω χρόνον, ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτούς, εἰ οἱ Πελοποννήσιοι ἐσβάλοιεν, « Θκ. » Καὶ ἐὰν βούληταί τις βιώσιμος, λούειν κελεύουσι τρεῖς ἡμέρας κἂν περιενέγκῃ, βιώσιμος, « Θηρ. Περιφερῶς, ἐπίρ. Κυκλικῶς· κυκλοτερῶς.

Περιφεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Περιέφυγον κτλ.). Φεύγω ὅλως δώλεον· (συνκδχ.) ἀποποιοῦμαι· (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω (ς). » Ψάμμος ἀριθμὸν περιφεύγει, « Πίνδ. » Οἱ περιφυγόντες τὴν φθορὰν κατεκείμην, . . . ὥστε τῶν ἰατρῶν πανταχόθεν ἀπὸ φόβου (λαβεῖν) πρότατος.

Περι-φθείρω, Μ. ἰσω. Διαφθείρω παντοῦ, κάμνω περίφθορον.

Περίφθορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην φθοράν, πολλὰ ὀνομαστός.

Περι-φθύω, Μ. φθάσω. Φθάνω προτήτερα, προφθάνω.

Περιφθέγγομαι, Μ. ἐγξομαι. Λαλῶ πρὸς τοὺς περικαθημένους, συνομιλῶ ἐν συναστροφῇ.

Περιφθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Φθείρομαι αὐτὸς περὶ ἐμαυτόν, κατατήκομαι, φθαρκίζομαι. » Ἄνδρας . . καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἐπὶ γῆρως οὕτω περιφθειρομένους, « Αὐκ. » Περιφθειρομένων τῇ τῶν δακτύλων ἁφῇ τῶν ἀρχαίων νημάτων. » Γργ. 2) περιφέρομαι πρὸς φθορὰν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου, περιπλανῶμαι κακὴν κακῶς (παρβλ.) "Εβρίω. » Ἄνω καὶ κάτω περιφθειρόμενος, « Κάλλ.

Περιφθινύθω καὶ

‖Περι-φθίνω, Μ. φθίσω, Π. ἀντὶ Περιφθείρομαι.

‖Περι-φιλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολήν, ὑπεραγαπῶ.

Περιφίλητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαπημένος, προσφιλέστατος.

‖Περιφίμωσις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τὴν πόθην, (τὸ ἐναντ. τῆς παραφιμώσεως).

Περιφλεγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ καιων φοβερὰ (μὲ ὑπερβολήν), φλογίζων, καταφλέγων. » Δίψος περιφλεγές, « Πλ.

Περι-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω ὁλοτρόγυρα.

Περιφλέγω, Μ. φλέξω. Καίω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πυρπολῶ, κατακαίω (ἀμτβτ.) καίω φοβερὰ (μὲ ὑπερβολήν).

Περιφλεγῶς, ἐπίρ. Εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φλογίζεται τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Διψήσας περιφλεγῶς, « Πλ., μὲ ὑπερβολήν, ἐφλογίζετο ὅλος ἀπὸ τὴν δίψαν.

Περι-φλεύω, Μ. φλεύσω (πθ. πρκ. Περιπέφλευσμαι), Ἰων. ἀντὶ Περιφλέγω, (ἴδε Περιφλύω).

Περιφλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολλὰ γεμάτος (φρουσκωμένος). 2) εἶμαι ὅλος ῥυτίδας (ζαρωμάτια).

Περιφλιδῶν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιφλιδῶν, μτχ. τοῦ Περιφλιδάω.

‖Περι-φλογίζω, Μ. ἰσω, ἀμφ. ἀντὶ Περιφλέγω, (ὅθεν

†Περιφλεγιασμός (ὁ). τὸ νὰ καταφλέγηται εἰς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-φλοίζω, Μ. ἰσω. Ἀφαιρῶ ὁλοτρόγυρα (Περιαιρῶ) τὸν φλοιὸν, ξιφλουδίζω.

Περίφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα φλοιὸν (φλοῦδαν) ἢ τὴν φλοῦδάν του, ἀξεφλούδιστος.

Περιφλοισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιφλοίζω, ξεφλούδισμα.

Περίφλυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίφλοιος.

Περι-φλύω, Μ. φλύσω, Ἀττ. ἀντὶ Περιφλύω = Περιφλέγω, καίω ὁλοτρόγυρα ἢ ἐπιπολαίως (κοιν.) τσουρουφλίζω.

Περιφοβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, εἶμαι-

Περίφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ φοβισμένος, καταφοβισμένος.

Περιφόβως, ἐπίρ. Μὲ ἄκρον (ὑπερβολικὸν) φόβον. » Περιφόβως ἔχω, « Φάλ., εἶμαι καταφοβισμένος.

Περι-φοινίσσω, Μ. ἰξω. Κοκκινίζω ὁλοτρόγυρα.

Περι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Συχνάζω) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιαλάω, περιέρχομαι. » Βοῦφος περιφοιτᾷ, « Παροιμ.

Περιφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιόδευσις.

Περίφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ περιφοιτῶν (περιφερόμενος, περιπλανώμενος). (Γαλλ.) vagabond. » Ἑταῖρα—, « Ἐπγρ., ἡ (ἄλλ.) δρομάς. 2) (πθ.) ὁ περιφοιτώμενος (καταπατούμενος) ὑπό. » Βουλόμενον μὴ περίφοιτος εἶναι βασκάνων καὶ φιλαπεχθημόνων γνώμαις ἀγνώμοσι, « Φίλ.

Περιφορὰ (ἡ), τὸ περιφέρειν ἢ περιφέρεσθαι· (ἰδιαιτ.) ἡ ὁλογυρα τῆς τραπέζης περιαγωγὴ τῶν φαγητῶν (Γαλλ. le service de la table) καὶ αὐτὰ τὰ τοιουτοτρόπως περιαγόμενα φαγητά, (ἄλλ.)

Περιφορήματα· (ἀστρον.) κυκλοφορία (πλανήτου)· (ἐν γέν.) περιστροφή, περιέλιξις· (μτνμ.) συναναστροφή· (μτφορ.) ταραχή, ἀνησυχία. « Ἡ κάτω περιφορά, « Γρ., ἡ τύρβη τοῦ βίου. 2) (ἐνίοτε) = Περιφέρεια, (Διοδ. 12', σ. 260 ἔκδ. Wesseling).

Περιφορᾶδην, ἐπίρ. Φέροντάς τι ὁλόγυρα. « Π. ἀδυπορίαν, ἵππαρι, γυρίζοντας τὸ πεδάρι (καθὼς τὰ βιβλία καὶ οἱ χωλοί), (παρβλ. Χίλιπους).

‖Περιφόρεινος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Περιφόρνιος.

Περι-φορέω-ῶ, Μ. ήσω = Περιφέρω, (ὅθεν

Περιφορητός (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐκόπτικός (ἀτοραστικός, πρασεκτικός), φρονιμώτατος· ἐπιτηδειότατος, [ἐκ τοῦ

Περιφορήτωρ (ὁ), νλγ. ἀντὶ Περιφορητής.

Περιφορήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐκόπτικός (ἀτοραστικός, πρασεκτικός), φρονιμώτατος· ἐπιτηδειότατος, [ἐκ τοῦ

Περιφορτίζομαι, Μ. φόσομαι, Π. παρατηρῶ μὲ προσοχήν. (συνήθ. μτφορ.) ἀκόπτομαι πανταχόθεν, καλωσκεμμίζομαι.

Περιφράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τι μὲ περιστροφάς, γυρίζω τὴν φράσιν (παρβλ. Παραφράζω).

Περίφρακτος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ φράκτην, ἀχυρωμένος πανταχόθεν, περιφραγμένος.

Περίφραξις, εως (ἡ), τὸ περιφράσσειν, κλείσιμον (φράξιμον) ὁλοτρόγυρα· περίφραγμα.

Περίφρασις, εως (ἡ), τὸ περιφράζειν, ἢ διὰ περιγραφῆς ἐκφάσεως, γύρισμα τῆς φράσεως, (ἀλλ.) circonlocution. «Ἀφελῶν περιφράσεις καὶ ἰσάφειαν, « Πλ., (παρβλ. Παράφρασις).

Περι-φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω ὁλοτρόγυρα, περικλείω μὲ φράκτην ἢ, περιτειχίζω. » Περίφραξον τὸ κτῆμά σε

ἀκάνθαις, « Σοφ. Σειρ. (ᾗ μτφρ.) »Φιλίᾳ σαυτὸν περιφράξις, « Φώτ.

Περιφραστικός, ή, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος ἢ ὁμιλῶν μὲ περιφράσεις.

Περιφραστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιφραστικόν, μὲ περιφράσεις.

Περιφρίσσω(ττω), Μ. φρίξω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περιπέφρικα). Φρίττω ὅλος, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ὑπερβολικὴν φρίκην. » Ὡς ζώοντα νέκυν περιπεφρίκασι, « Κόϊντ. 2) (μτδτ.) ἀνορθῶ τὰς τρίχας. »Πλίκα περιφρίσσει τὰ κέντρα, « Νίκηφ.

Περιφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Παρατηρῶ (Σκέπτομαι) πανταχόθεν, καλοσχάζομαι, μελετῶ. » Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, « Ἀρχρ. Νεφ. 225. 2) (συνήθ. μὲ αἰτ. ἢ γεν.) = Ὑπερφρονῶ, καταφρονῶ. » Μηδείς σου περιφρονείτω, « Γρφ. » Πόθεν γὰρ δὴ περιφρονείην ἐν τὴν σὴν Καλλιόπην, « Λκ. 3) (χωρὶς πτ. ἀμτδτ.) εἶμαι περίφρων (πολλὰ στοχαστικός). » Ἡλικία περιφρονοῦσα, « Αἰσχ. Σωκρ. 4) (εἰς τὴν Γρφ. εὑρηται καὶ) » Περιφρονήσατε τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι., « Σοφ. Σολομ. Δ', 1. ἀντὶ Φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου.

Περιφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καταφρόνησις. 2) προσεκτικὴ παρατήρησις, σκέψις, σχολασμός.

Περιφρονητέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιφρονέω.

Περιφρονητής, οῦ (ὁ). ὁ περιφρονῶν τι. (μὲ γεν.) »Ἦν γάρ π. χρυσίου ταμίαλις, « Πκχυμ.

Περιφρονητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ περιφρονεῖν.

Περιφρυσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις περίφρων, μεγάλη φρόνησις ἢ σύνεσις (ὑπερηφάνεια), (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραφροσύνη).

Περιφρουρεύω, Μ. εύσω.

Περιφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τι ὁλοτρόγυρα (Φυλάττω πέριξ τινὸς) ὡς φρουρός.

Περιφρυγής, έος (ὁ, ἡ). καψαλιαμένος (ξεροψημένος) ὁλοτρόγυρα, κατάξηρος ἀπὸ τὸ πῦρ, [ἐκ τοῦ

Περιφρύγω, Μ. φρύξω. Ψήνω (Ξεροψήνω) ὁλοτρόγυρα, καταξηραίνω εἰς τὸ πῦρ. (Τουρκ.) καβουρδίζω.

Περίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φρόνιμος. » Περίφρων Πηνελόπεια, « Ὀδ. Α, Δ. 2) (απν.) = Ὑπέρφρων, ὑπερήφανος. » Περίφρονες ἄγαν ἀνίερῳ μένει μεμαργωμένοι, « Αἰσχλ. 3) (μὲ γεν.) = Περιφρονητικός. » Τῶν παθῶν —, « Ἰώαν.

Περιφυγή (ἡ). τόπος ἢ τρόπος ἐκφυγῆς διέκδυσις.

Περιφυείς, εῖσα, έν, π. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιφύω.

Περιφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. (μὲ δοτ.) » Τῇ γῇ —, « Δσκρ., τοῦ ἐπ. τὰ φύλλα φυτρόνοντα πέριξ τῆς ῥίζης, ἁπλώνονται κατὰ γῆς.

Περιφύλαγμα (τὸ). μέσον περιφυλάξεως (προφυλάξεως), φυλακτήριον.

Περιφυλακή (ἡ). φύλαγμα ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περιφυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ὁλοτρόγυρα. » Διὰ τί μὴ διὰ μιᾶς μήνιγγος τὸν ἐγκέφαλον περιεφύλαξεν, ἀλλὰ διὰ δύο, « Μελέτ.

Περιφῦναι, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιφύομαι.

Περιφύρω, Μ. φυρῶ. Ἀνακατόνω ἕνα μετ' ἄλλα, συγχέω.

Περιφυὴς, ῦσα, ὺν, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιφύω.

Περιφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφύσησις, εως (ἡ). φύσημα ἐκ τῶν πέριξ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφυσήτης (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) φυσώμενος.

Περίφυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιφύομαι, φύτρωμα ὁλοτρόγυρα, αὔξησις τοῦ πέριξ μέρους τοῦ δένδρου (τρπ.) προσήλωσις.

Περιφυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω ὁλοτρόγυρα.

Περίφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ὁλοτρόγυρα· κατάφυτος γύρω-τριγύρω.

Περιφύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. β'. Περιέφυν καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Περιπέφυκα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (καὶ συνηθ. μσ. Φυτρόνω) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός· (μτνμ.) ἀφικταγκαλιάζω, περιπλέκομαι (τρπ.) προσκολλῶμαι (προσηλόνομαι) εἰς. » Κισσὸς ὥπως καλάμῳ περιφύεται, « (Εὐϐ. παρ') Ἀθ. (καὶ πθ.) » Χρὴ μὴ περιφῦν τοιούτην φήμην σεαυτῷ περιφυομένην, « Ἰσκρ.

Περιφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ὁλοτρόγυρα, ἀντηχῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίφωρος (ὁ, ἡ). ὁ πισθεῖς ἐπ' αὐτοφώρῳ (ἀνακαλυφθεὶς ὅλως διόλου), πασίδηλος.

Περιφωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφωτισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φώτισμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περιαύγεια.

Περιχαίνω, Μ. χανοῦμαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περικέχηνα). Χάσκω πέριξ τινός· κυτάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα (μὲ ἀπορίαν)· ἀνοίγω τὸ στόμα μου ἴνα καταπίω τι, χάφτω, καταπίνω. » Καθάπερ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ θέλεαρ, « Λκ. » Αἱ δὲ ἄλαι περικεχήνασι τοῖς λίθοις, « Κλμ.

Περιχαίρω, Μ. χαιρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω μὲ ὑπερβολήν, καταχαίρομαι· (μὲ δοτ.) χαίρω πολλὰ διά τι.

Περιχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀφίνω ὅλως διόλου χαλαρόν (ᾗ μτφρ. ἐλεύθερον, ἄνετον).

Περιχαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω χαλινὸν πέριξ τινός, χαλινόνω.

Περίχαλκος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) ὁλοτρόγυρα μὲ χαλκόν.

Περιχαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τυρκ. Καπλαδίζω) ὁλοτρόγυρα μὲ χαλκόν.

Περιχανδής, έος (ὁ, ἡ), Μ. πολλὰ χωρητικὸς (ὑδρόχωρος), (παρϐλ. Ευχανδής).

Περιχαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικλείω μὲ χάρακα (μὲ χαράκωμα). » Τὰ τείχη —, « Αἰσχ. (καὶ μτφρ.) » Περιχαράκωσον αὐτὴν [τὴν σύνεσιν] καὶ ὑψόσει σε, « Γρφ., ἀντὶ Περίλαβε, ἀγκάλιασε.

Περιχαρακτήρ (ὁ) ᾗ Περιχαρακτής, ὁ ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. χαράσσ. ὁλοτρόγυρα τὴν ὀντοκοιλίαν διὰ εὐκολώτερα τὸ ἔβόντι.

Περιχαρακτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πιτήδειος πρὸς περιχάραξιν. (μὲ γεν.) »Ἐσχαρῶν —, « Δσκρ., ὁ ξηραίνων ὁλοτρόγυρα καὶ κάμνων νὰ πίσῃ τὸ ἐπικαϐον (ἢ ἐσχάρα) τῆς πληγῆς.

Περιχαράκωμα (τὸ). τὸ διὰ χαράκωσεως ῥίφραγμα, (Γαλλ.) palissade.

Περιχαραξις, εως (ἡ). χάραγμα ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περιχαρασσάω(ττω), Μ. άξω. Χαράσσω ὁλοτρόγυρα· ἐγχαράττω κυκλοτερῶς. » Τοὺς δὲ ὀδόντας ἐξαιρούμεν πανταχόθεν ῥάσσοντες, « Γαλ. 2) περιχαράκωμα. » Πᾶν αὐτὸ (τὸ στρατόπεδον) σταυρώμασι περιχάραξαν, « Δ. Κυν.

Περιχάρεια (ἡ). μεγάλη (ὑπερϐολικὴ) χαρὰ, [ἐκ τοῦ

Περιχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερϐολὴν χαρούμενος, καταχαρούμενος. » Τὸ περίχαρὲς, « Θκ., ἀντὶ Ἡ περιχάρεια.

Περιχαρία (ἡ), = Περιχάρεια.

Περιχαρῶς, ἐπ ῥ. Μὲ πολλὴν (ὑπερϐολὴν) χαράν.

Περιχάσκω (χ. Μ.), = Περιχαίνω.

Περιχειλής, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπιχειλής.

Περιχειλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς χεῖλος (γύρον ἐξέχοντα, παρακαμπτοντα), περισφίγγω. 2) χειλίζω ὡς πρὸς τὴν ὕλην(ι).

Περιχειρίδιον ᾗ

Περιχείριον (τὸ). τὸ πέριξ τῆς χειρὸς περιῤῥούμενον βραχιόλι ἢ χειρόκτιον, (ὡς οὐδ. τοῦ

Περιχείριος ᾗ

Περιχειρος (ὁ, ἡ), ὁ πέριξ τῆς χειρὸς περιῤῥούμενος). ||. (οὐσ.) Περίχειρον (τὸ), = Περιχείριον.

Περιχερὶς, ίδος (ἡ). μανίκι (φορεμάτων). » Χιτῶνες περιχερίδας ἔχοντες [ῥωμαϊκὰς αὐτὰς ἐκεῖνοι ['Ρωμαῖοι;] κλῆσιν]. Λυδοὶ (ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν 'Ρωμαϊκῶν Δ', 17).

Περίχευμα (τὸ). πᾶν θ,τι εἶνε χυμένον πέριξ τινός· γύρος (περιϐόλι) ἀπὸ ταλλὸν, (εἰς τὸν Ὅμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ χεῦμα), [ἐκ τοῦ

Περιχεύω, Π. ἀντὶ –

Περιχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Περιέχεα καὶ Περιέχευα κτλ.). Χύνω τι πέριξ τινός· περιχύνω· περικαλύπτω μὲ χυτὸν μέταλλον· (μσ. μτνμ.) χύνομαι ἢ μαζώνομαι· καλιάζω τινὰ· συῤῥέω πέριξ τινός· (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) » Χρυσὸν περιχεύσας, « Ἰλ. Κ., τοῦ [χρύσωσε τὰ] κέρατα. (καὶ μσ. ἑλλ.) » Ἀναπαθὲς κρύον περιχεόμενος, « Λθ. (καὶ μτφ.) » Εἰσιόντας δὲ αὐτοὺς ὅλως περιχεῖ τὸ πολὺς, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Σκληρότερον ἀβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος, « Εὐνάπ. » Ἡ κόρη πάντας οὕτω περιχυθεῖσα, « Ἡλ. » Διὰ τὸν περικεχυμένων πραγμάτων ὄχλον,

Περιχθόνιος (ὁ, ἡ), = Περίγειος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Περίχυμα, ατος (τό, ή), Π. ὁ περικυκλῶν τὴν γῆν, ὁ πέριξ τῆς γῆς.

†Περιχυλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. χορταίνω καλ, βίβω ἄφθονον ταγὴν (χυλόν)· (ἀφ. †Περιχύλωσι(χλως)ις, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Περιβάλλω) μὲ χλαῖναν.

Περιχλάϊσμα (τὸ). περίβλημα μάλλινον.

Περιχλαίνω, Μ. ανῶ. Χλαίνω (Συχλαίνω) ὁλοτρόγυρα.

Περίχλωρος (ὁ, ἡ). χλωρὸς (πράσινος) ὁλόγυρα.

Περίχολος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ὑπὸ χολῆς. « Διαχώρημα περίχολον, « ἱπ. περ., ἡ 2) πλήρης χολῆς· (συνκδχ.) πολλὰ θυμώδης, παράφορος, ὀξύχολος.

Περιχορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω ὁλοτρόγυρα.

†Περιχορίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Περιχορεύω.

†Περιχρεμπτος (ὁ, ἡ), Π. [π. χρέμπτομαι], = Κατάπτυστος, (ἁλλ. διορθ. Περίχρεμπτος).

Περιχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλῆθος χρημάτων (περισσὰ χρήματα), πολλὰ πλούσιος.

Περιχριμπτός, ή, όν, Π. [π. χρίμπτομαι], ὁ σκαλόνων ἢ σκαλωμένος πέρυσι· (ἐν γέν.) ἐγγίζων, πλησιάζων.

Περίχρισις, εως (ἡ). τὸ περιχρίειν ἢ περιχρίεσθαι, χρῖσμον ὁλοτρόγυρα.

Περίχρισμα (τὸ). τὸ χριόμενον πέριξ τι· πῶς ἀλοιφὴ κτλ.

Περιχρίσιον, θλεπ. τοῦ Περιχρίσματος (ὁ, ἡ). χρισμένος ἢ δυνάμενος χρίεσθαι ὁλοτρόγυρα, ἐπιδεκτικὸς περιχρίσεως· χρηαιμεύων ὡς περιχρίσμα.

Περιχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) ὁλοτρόγυρα, ἐπιθέτω ἀλοιφὴν ἢ ἐν εἴδει ἀλοιφῆς.

Περίχρυσος-ους (ὁ, ἡ). χρωματισμένος ὁλοτρόγυρα.

Περίχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσωμένος ὁλοτρόγυρα.

Περιχρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω γύρωστρίγυιο.

Περιχρώζω(χρώννυμι), Μ. ώσω. Βάφω (Χρωματίζω) ἐξωτερικῶς (ἐπιπολαίως) ἢ ὁλοτρόγυρα, (Γρηγ. Δ').

Περίχυδα, Ιων. ἀντὶ Περιχυδδν, ἐπίρ. Περιχυτά. « Κριθῶν ἄβροχων περίχυδα ἐπιπαμένων, « Ἱππκρ., κριθάρι τὸ ὁπ. ἐποκαινίσθη ἁμουσκευτον (ὀλίγον μόνον περιχυμένον).

Περίχυμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἐχρησιμευσε πρὸς περίχυσιν, ἀπόπλυμα.

Περίχυσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Περιχέω, χρῖσμον ὁλοτρόγυρα, περέχυμα.

Περιχυτήρ (ὁ). ὁ περιχύνων, περιχύτης.

Περιχυτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς περίχυσιν. ||. (εὐσ.) Περιχυτήριον (τὸ), ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. περιχύνοντει.

Περιχυτής, ου (ὁ), = Περιχυτήρ, (παρβλ. †Περιχύτης).

†Περιχύτρισμα (τὸ). τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου διὰ κεραμιδοκομμάτων πέριξ λίθισμένον διάζωμα.

Περιχώννυμι, Μ. χώσω. Χώνω χῶμα πέριξ τινὸς, περικυκλόνω μὲ σωρὸν χώματος (μὲ προτειχίσματα ἀπὸ χῶμα, μὲ προχώματα).

Περιχώομαι, Μ. χώσομαι, Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω πολλὰ (μὲ ὑπερβολὴν) κατά τινος. (ὀρθότ. διηρημ. Πέρι χώσατο).

Περιχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ (Προχωρῶ) ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινὸς, κυκλοφορῶ, περιέρχομαι· (μὲ αἰτ. προθετ.) κατανῶ πάλιν μετά τινα περίοδον ἢ τέλος πάντων εἰς, περνῶ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖράς τινος.

Περιχώρησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινα περιστροφὴν ἐπανέλευσις, ἢ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖράς τινος περιέλευσις· (ἐν γέν.) κυκλοφορία, περιόδευσις.

Περίχωρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τινὸς τόπου (χώρου) κείμενος· γειτνιάζων, πλησιόχωρος. ||. (εὐσ.) Περίχωρος (ἡ) καὶ Περίχωρα (τὰ), τὰ πέριξ (πόλεως).

Περιψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) ὁλοτρόγυρα.

Περιψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων παχρεύω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα.

†Περίψηκτος (ὁ, ἡ), [περιψήχω]. χαϊδευμένος, περισπούδαχος.

Περίψημα (τὸ). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς περιψήσεως, ἀπυσφυγίδι, περικάθαρμα (κυρ. ἢ μτφρ.).

Περίψησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Περιψάω. τρίψιμον ἢ σφουγγίσιμα (πάστρεμα) ὁλοτρόγυρα.

Περίψηφος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰς ψήφους (τοὺς λογαριασμοὺς) ἀσχολούμενος, λογαριαστὴς ἐπιτήδειος.

Περιψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα· ξυστρίζω· χαϊδεύω. « Περιψηχων υἱὸν καταδεσμεύσει τραύματα αὐτοῦ, « Σοφ. Σειρ., (ὅθεν Περίψηκτος), παρβλ. Περιψύχω.

Περιψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Περιψιλάω-ῶ. Μ. ώσω. Μαζῶ ὁλοτρόγυρα, ἀφινω ὅλως διόλου γυμνὸν ἀπὸ, ἀφαιρῶ γύρω-τριγύρω.

Περιψίλωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα ἢ γύμνωμα ὁλοτρόγυρα.

Περιψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (Βροντῶ) πέριξ τινὸς, ἀντηχῶ ὁλοτρόγυρα. « Τοῖς κυμβάλοις περιψοφούμενοι, « Κλμ.

Περιψόφησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πέριξ τινὸς ἀντήχησις.

Περιψυγμὸς (ὁ), = Περιψυξις.

Περίψυκτος (ὁ, ἡ), [περιψύχω]. κρυωμένος ὁλοτρόγυρα· δροσερός· ἀεριζόμενος ἢ ἄξιος νὰ ἀεριζεται μὲ τὸ ἀνεμιστήρι· (συνκδχ.) καϊδεμένος, ἐπέρασος, (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημασ. ὀρθότ. Περίψηκτος).

Περίψυξις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Περιψύχω, κρύωμα ὁλοτρόγυρα· (ἰατρ.) κρύωμα τῶν ἄκρων. « Ὕστερον μετὰ περιψύξεως ἢ μετὰ φρίκης ὁ παροξυσμὸς ὑπηρξατο πυυδάνονται, « Γαλ. « Γίγνεται δὲ περίψυξις πρώτη, εἶτα ἐπιταθεῖσα, φρίκη, εἶτα ὅτι μᾶλλον, ῥῖγος, « Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Περίψυχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ψυχρὸς, κατάψυχρος.

Περιψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω (Δροσίζω, Ἀερίζω) ὁλοτρόγυρα· (μτφρ.) προξενῶ ἄνεστιν, ἀνακουφίζω, (παρβλ.) Ἀναψύχω· (ἰατρ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) κρυολογῶ. « Τὰ σῶματα λυσαμένων περιψύχεται μᾶλλον, « Πλ. 2) χαϊδεύω, κανακεύω. « Τί ἐστιν ὁ περιψύχων; ὁ κολακεύων, ὁ θεραπεύων ὑπὲρ τὸ μέτρον, « Χρσ., (παρβλ. Περιψήχω).

Περιωδεύμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ περιστροφὰς, μετὰ μακρὰν περίοδον, διεξοδικά.

Περιωθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιφάω, μαγεύω δι' ἐπῳδῶν, γοητεύω.

†Περιωδυναω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιοδυνάω.

Περιωδυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαι δριμυτάτους πόνους ἢ ὑπερβολικὴν ὀλίψιν, εἶμαι περιώδυνος. « Κεφαλὴν πονέοντι ἢ περιωδυνέοντι, « Ἱππκρ.

Περιωδυνία (ἡ), ὑπερβολικὸς πόνος· ὑπερβολὴ ὀλίψεως (ὀδύνης), [ἐκ τοῦ

Περιωδύνος (ὁ, ἡ)· ὁ αἰσθανόμενος ἢ προξενῶν ὑπερβολικὴν ὀδυνην (πόνον ἢ ὀλίψιν), πολλὰ ἐπωδύνος.

Περιωδύνως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν ὀδύνην (κυρ. καὶ μτφρ.), μετὰ περιωδυνίας.

Περιωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Σπρώχνω (Κινῶ) ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· ξεσκουντῶ· (συνήθ. μτφρ.) ἐνοχλῶ (βασανίζω) παντοιοτρόπως, καταπιέζω· ἀπωθῶ, ἀποκρούω· παραγκωνίζω· περιοδεύω. « Πόσα τρόπον αὐτοὺς περιωθῶν καὶ ἐλαύνων, « Δμ. (καὶ πθ.) «Εἰς τὴν φάραγγα περιωσθεὶς, « Ἀπ. (καὶ τρπ.). « Γίνονται δὲ αἱ στάσεις καὶ ἐκ τοῦ περιωθεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων κατὰ γάμους ἢ δίκας, « Λγς. « Περιωσμεθα ἐκ πάντων ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι, « Θκ.

Περιωθίζω, Μ. ίσω, = Περιωθέω.

Περιώμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς ὤμους (φορούμενος, κείμενος). ||. (εὐσ.) Περιώμιον (τὸ), φόρεμα τὸ ὁπ. σκεπάζει τοὺς ὤμους, (Λτ.) supparus, (Γαλλ.) mantelet.

Περιωμὶς, ίδος (ἡ), = Περιώμιον, (παρβλ. Ἐπωμὶς).

Περιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα (ἐξαίρετον) ὄνομα, πολλὰ ὀνομαστός, περίφημος.

Περιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὁλοτρόγυρα· (Λτ.) βιγλίζω, (ἐν γέν.) παρατηρῶ, [ἐκ τοῦ

Περιωπὴ (ἡ). [περὶ, ὄπωπα, Π. πρκ. τοῦ Ὁράω]. κύτταγμα (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὁλοτρόγυρα· (μτφρ.) = Περίσκεψις, πρυσοχή. « Οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῶν ἐς τὰ μέγιστα διαφόρων ποιούμεθα, « Θκ. 2) (συνκδχ.) μέρος ὑψηλὸν ἀπ' ὅπου βλέπει τις μακρὰν, ἀκροπόλ· (μτφρ.) ἀκμὴ δόξης (δυναμικῆς πολιτικῆς κτλ.). « Ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς, « Αν. (ἢ μτφρ.) «Ἐν περιωπῇ τῶν πραττομένων, « Φλγρ.

Περιωπὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίοπτος (κυρ. ἢ μτφρ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περιωπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Περιωπέω.
Περιῶπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. του Περιοράω.
Περιωραΐζω, Μ. ἴσω. Καλλωπίζω ἐπιμελῶς, καθωραΐζω.
Περιώσιος (ὁ, ἡ), [Δ. ἀντὶ Περιούσιος, = Περιών], Π. ὑπερβάλλων, ὑπέρμετρος. (πάντοτε εἰς τὸ οὐδ. καὶ ἐπιρρηματικῶς) » Περιώσιον καὶ Περιώσια,« Παραπολύ, καθ' ὑπερβολήν. » Χαῖρεν δὲ νόῳ περιώσια,« Ὅμ. Ἴλ. (καὶ πρὸς γεν. συγκρ.) » Λίην περιώσιον ἄλλων, « αὐτ., ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.
Περιωστικὸς [περιωθέω], ἡ, ὀν. Πειρακτικός, ἐνοχλητικός.
;Περιωτάλσιος (ὁ, ἡ). μελλιαρὸς (λάσιος) τὰ περὶ τὰ ὦτα.
Περιωτειλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὁλοτρόγυρα ὠτειλήν (οὐλήν).
Περιωτίς, ίδος (ἡ), = Ἀμφωτίς(3).
Περιῶφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ᾧ
Περιῶφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Περιοράω.
Πέρκα, ης (ἡ), = Πέρκη.
Περκάζω, Μ. άσω. Γίνομαι πέρκος (μελανόστικτος), (ὅθ. κυρ. ἐπὶ σταφυλῆς) ἀρχίνω νὰ ὡριμάζω, (κοιν.) παρδαλίζω. »Ὅταν ἄρχηται περκάζειν ἡ σταφυλή,« Θφρ. » Δαῶν ὄμφακας μήπω περκαζούσας, « Δσκρ. »Ὅτκν τὰς ἐλαίας ἀρχομένας περκάζειν ἴδῃς, « Γεωπον. (ᾧ μτνμ.) »Ἄρτι γένεια περκάζων,« Καλλ. (καὶ ὡς μτβτ.) » Οὐ περκάζει τὴν ξανθὴν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἄγει, « Δσκρ.
Περκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πέρκαν (μελανόστικτον), ζίζω μὲ μελανὰς κηλίδας.
Περκάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πέρκας, μελανόστικτος. » Κίχλη —, « (Ἐρατοσθ. παρ') Ἀθ.
Πέρκη (ἡ), εἶδ. ἰχθ. μὲ μελανὰ (περκνὰ) ζίγματα, (κοιν.) πέρκα.
Περκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Περκίς, ίδος (ἡ), = Πέρκη, (κατὰ τὸν Πλν. εἶδ. ὀρτύγου).
Περκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περκνὰ (μελανὰ ἢ μελανόστικτα) πτερά. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος ἀετοῦ, (Γαλλ.) aigle criard ou tacheté.
Περκνός, ή, όν, = Πέρκος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Περκνόπτερος.
Περκνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Περκαίνω, (ὅθ.
Πέρκνωμα (τὸ). κηλὶς μελανὴ (κυρ. τῆς σταφυλῆς ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ὡριμάζῃ)· κηλὶς εἰς τὸ πρόσωπον, (ἄλλ.) Ἔφηλις, (κοιν.) περκνάδα.
Πέρκος, η, ον. Μελανὸς, μελανογάλοος, ἢ· μελανόστικτος. ||. (οὐσ.) εἶδος ἱέρακος, (παρβλ. Πτερνὶς).
†Πέρνα, ης (ἡ), νλγ. (ἀπὸ τοῦ Ἀτν.) χοιρομέρι. 2) εἶδος ὀρτύγου (πίννας), (ὅθ. Γαλλ. perles οἱ μαργαρῖται).
Περνὰς, Π. ἐνς. τῆς μεγ. ᾶς
Πέρναγ', Π. (κατ' ἀπαρ. πρὸ φων. βασ.) ἀντὶ Ἐπέρνασκε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἰων. παρτ. τοῦ
Περνάω-ῶ ᾶς
Πέρνημι, Π. ἀντὶ Περάω ᾶς (συνκδχ.) Πιπράσκω, πωλῶ (κυρ. διαβάζων τι ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης, ἢ [ἐν γέν.] εἰς ξένον καὶ μακρυνὸν τόπον). » Πέρνασχ', ὃν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς, ἐς Σάμον ἢ Λῆμνον κτλ., « Ἰλ. Ω. (ᾗ πθ.) »Πολλὰ δὲ Φρυγίην καὶ Μηονίην κτήματα περνάμεν' ἵκει,« Ἰλ. Σ.
;Πέρνης, ᾱ (ὁ), εἶδ. ἱέρακος, (ἄλλ. διορθ.) Πτέρνις.
Πέροδος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Περίοδος.
Περόναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Περόνημα.
Περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην, θηλυκόνω· (μτ. συνκδχ.) φαρῶ. » Χλαῖναν περονήσατο,« Ἰλ. Κ. 2) (ἐν γέν.) τρυπῶ, διατρυπῶ, σαθλίζω, πειρουνιάζω. » Δουρὶ μέσον περόνησεν,« Ἰλ. Η.
Περόνη (ἡ), [πείρω], τὸ ὀξὺ μέρος τοῦ θηλυκωτηρίου, (κοιν.) ἡ ἀρσενικὴ κόπτασ· (ἐν γέν.) θηλυκωτῆρι, (παρβλ. Πόρπη), (κατ' ἔκτ.) εἶδ. καρφοβελόνης (καρφίτσας). 2) τὸ σιδήριον ὑ περνοῦν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος ἵνα μὴ ἐξέλθῃ ὁ τροχός. 3) (Ἀνατομ.) τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Παρακερκί'ς ᾶς τὸ κόκκαλον ὅ, που κρατεῖ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ῥάχεως, (ἐπὶ ἵππ. καταχρ.) ὁ ἀστράγαλος, ἴδε Ἀφίσταμαι (7). 4) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Βελόνη.
Περόνημα (τὸ). φόρεμα τὸ ὁπ. θηλυκόνεται ἢ [μπουλόνεται μὲ περόνην, (ἐν γέν.) φόρεμα, ὕφασμα.
Περονήτις, ίδος καὶ
Περονητρὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐσθὴς), = Περόνημα.
Περόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περόνη.
Περονὶς, ίδος (ἡ), = Περόνη.
Περπερεία (ἡ), ματαιότης, κενοδοξία· προπέτεια· περιττολογία· ἀλαζονεία· (ἐν γέν., καθὼς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) κυριτσιλίκ, (Γαλλ.) fatuité. » Πᾶν ὃ μὴ διὰ χρείαν, ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν παραλαμβάνεται, περπερείας ἔχει κατηγορίαν, « Βασ.
Περπερεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) πέρπερος, θρασύνομαι, περιαυτολογῶ, ἀλαζονεύομαι κτλ.
;Περπερία (ἡ), = Περπερεία.
Πέρπερος (ὁ, ἡ). κοῦφος, ματαιος· θρασὺς, ἀλαζὼν, κενόδοξος· φλύαρος· (κυρ. δέ, καθὼς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) κυρίτσης, ξυπασμένος, (Γαλλ.) fat. » Κομψοὺς ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περτέρους, « Σχλ. Σοφ.
Πέρρα (ἡ), Π. [Κοπ.] ὁ ἥλιος.
Περρόχος, Αἰολ. ἀντὶ Περίοχος = Ὑπέροχος.
Πέρσα, Π. ἀντὶ Ἔπερσα, ἀόρ. α τοῦ Πέρθω ἢ (Αἰολ.) τοῦ Πείρω.
Περσαία καὶ Περσέα καὶ (Π.) Πέρσεια (ἡ), εἶδος θένδρου τῆς Περσ. καὶ Αἰγύπτ. (τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει ἀμέσως ἀπὸ τὸν κορμόν). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Περσικὴ (μηλέα), ῥοδακινιά.
Περσέπολις καὶ Περσέπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέρθων (πορθῶν) τὰς πολεις, πορθητὴς, κατακτητὴς.
Περσεὺς, έως καὶ (Αἰολ.) εῦς, Π. κατὰ μτνμ. ἀντὶ Περσέα, ῥοδακινέα, (Νικ. Θηρ. 764).
Περσέφασσα καὶ Ἀπτ. Περσέφαττα καὶ Περσεφόνεια (ἡ), Π. ἀντὶ Περσεφόνη, γυνὴ τοῦ Γλαυκωνος, θεὰ τοῦ βάθους
;Περσία (ἡ), = Περσέα.
Περσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Πέρσας, τῶν Περσῶν ἰδιος, ἢ ἀπὸ Περσία· » Μηλέα περσικὴ, « ἢ μετρ. ἡ ῥοδακινηὰ, (ὅθεν Γαλλ.) pêcher. » Μῆλον Περσικὸν, « τὸ κίτρον καὶ ῥοδάκινον· (πλθ.) » Περσικαὶ (ἐνν. ἐσθῆτες), « Ἄρχφ., εἶδος γυναικείων ὑφασμάτων, αυρταῖς κουντούραις.
Περσικῶς, ἐπίρ. = Περσιστὶ, παρσικὰ.
Περσίον (τὸ), = Περσέα(ᾶ).
Πέρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πέρθω, ἡ θησις (ἐκπόρθησις) πόλεως.
Πέρσης, ίδος (ἡ), = Περσικὴ (ἐνν. γυνὴ) ἢ ἐκ τῆς Περσίας (ἐνν. γυνὴ) ἢ ἐκ τῆς Περσ. (ἐνν. ἐσθὴς ἢ γλαυκα), εἶδος Κυπαρισσοειδοῦς ἐπανωφορίου, (παρβλ.) Καυνάκη.
Περσιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τῆς γλώσσης) Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Περσῶν. Παρσικά.
Περσοδιώκτης, ου (ὁ), Π. ὁ διώκτης (καταδιώκων) τοὺς Πέρσας, διώκτης Περσῶν.
Περσοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς Πέρσας ἢ φονεύσας πλῆθος Περσῶν.
Περσολέτης, ου (ὁ). ὁλετὴρ τῶν Περσῶν, Περσοκτόνος.
Περσονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. κοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους ἢ κλίνω τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, εἶμαι εἰς τοὺς Πέρσας, [ἐκ τοῦ
Περσονόμος (ὁ, ἡ). (παρβλ. ὁ νόμιμος κῶν) τοὺς Πέρσας (προπαρβλ. ὁ μενος ὑπὸ τῶν Περσῶν ἢ συνηθισμένος παρ' αὐτοῖς.
†Περσούας, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Περσεύς.
†Περσυνὸς, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Περσινός.
Πέρυσι [περάω, παρβλ. Διατρύσι, πίρ. Χρν., τὸν περασμένον χρόνον, περσι· (ἐν γέν.) ἀρχήτερα, σχετικὰ ομὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἡ πέρυσι κομιδὴ Ἄρχφ.
Περυσίας, ου (ὁ), = Περυσινός (κυρ. ἀπ
Περυσινὸς, ἡ, όν. Ὁ γενόμενος ἐν γέν.) τοῦ περασμένου χρόνου, περσινός. » Διαμένει ἡ γυναικὸς (ὁ τῆς ἀρκούθου καρδιὰ ὅταν ἄλλας ἐπιφυῇ, ὁ περυσινὸς πτει, « Θφρ.
†Περυτὶ καὶ Πέρυτις, Δ. ἀντὶ Πέρ
Περφερὲς καὶ Πέρφερες, ἐων, ριφέρειᾶς. ||. (συνήθως ὠνομάζ των οἱ ἐξ Ὑπερβορέων στελλόμ τὴν Δῆλον θεωρεῖ).
Περῶ, εἷς, εἵ, μέλλ. τοῦ Πείρω.
Περῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ. κατὰ σ Περάω, ἢ 2) Ἀπτ. ἀντὶ Περάσω τοῦ Περάω.
Περῶν, ῶσα, ῶν, μτχ. (ἐνδ. ἢ Ἀπτ.) τοῦ Περάω.
Περῶν, Π. ἀντὶ Περάτων, γεν. πλ. Πέρας.
Πεσσῷ, Δ. ἀντὶ Πεζῷ.
Πέσε, Π. ἀντὶ Ἔπεσε, γ' ἐν. πρσ. ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

πεσεῖν, Ἰων. ἀντὶ πεσεῖν, ἀόρ. τῆς ἀ-πεσ. καὶ
πεσοῦμαι, Δ. Π. ἀντὶ πεσοῦμαι, μέλλ. τῆς ἀόρ. τοῦ Πίπτω.
πέσημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῶσις, (καιν.) πέ-σημον, ἡ· πτῶμα, πρᾶγμα πεσμένον. «Ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα δύσμορος,» Ἐπῳ.
πέσκος, εος τους (τὸ), Π. ἀντὶ Πέκος.
πέσλημα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεῖσμα (β).
πέσος, εος τους (τὸ), Π. ἀντὶ Πέσημα.
πεσσά, πλθ. (καθ' ἑτερογεν.) τοῦ Πεσσός.
πεσσεία (ἡ), τὸ πεσσεύειν, παλίμπον τῶν πεσσῶν (τῆς δάμας, τοῦ σαντραντζιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) πεῖσιμον πρὸς διασκέ-δασιν· (μαστικ.) κεύτημα ἐπανειλημμέ-νον τῆς αὐτῆς χορδῆς.
πεσσεύω-ῶ (χωρὶς Μ) Ἔχω διάθεσιν ἢ ἐπι-τήδειον νὰ πεσσεύσω ἢ εἶμαι ἕκδοτος εἰς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν.
πεσσεῖον (τὸ)· μέρος ὅπου παίζουν τοὺς πεσσούς.
πέσσημα (τὸ), τὸ παιζόμενον εἰς τοὺς πεσσούς· ἢ ἓν εἶδος πεσσῶν· (ἓν γέν.) παιγνίδι, ἡ (Ἰταλ.) παρτίτα παιγνιδιοῦ.
πεσσευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πεσσευτής.
πεσσευτήριος, α, ον, Ὁ ἀνήκων ἢ χρησι-μεύων εἰς τὸ πεσσεύειν, (ὅθ. ‖ οὐσ.) Πεσ-σευτήριον (τὸ), τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔ-παιζον τοὺς πεσσούς (τὴν δάμαν κτλ.), (κυρ.) ἀβάκιον διὰ τὰ ἀστρονομικὰ διαγράμματα.
πεσσευτής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.).
πεσσευτικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτή-δειος εἰς τὸ πεσσεύειν.
πεσσεύω, Μ. εὐσω. Παίζω τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.)· μετακινῶ τὰς ψήφους εἰς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν· (ἐνγέν.) με-τάβλημα (μετατοπίζω) τι ἐν εἴδει πεσ-σῶν. «Τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀν-θρώπεια πεττευούσης,» Δξ.
πεσσονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ κατὰ τάξιν ἢ παίζω (μετατοπίζων οὕτως ἢ ἄλ-λως) τοὺς πεσσούς· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς ἐνέργ., ἐνεργῶ, διατάττω.
πεσσός (ὁ), [πίπτω, ἢ συγγ. τῷ Ψιάς]. ἡ ἓξ τὸ παιγνιδίου ὁμοιου μὲ τὴν τωρινὴν ταβλήν καὶ τὰ τρά-τζι. «Καὶ πασσὰ πεν-τάγραμμα καὶ κυβίων βολαί,» Σοφ. 2) (συνεκδ.) εἷς τὸ πλθ.) τὸ μέρος ὅπου ἔ-παιζον τοὺς πεσσούς, πεττευτήριον. 3) (ἀρχιτεκτ.) πέτρα πελεκημένη εἰς σχῆμα πεσσοῦ (κυβοειδῆς) διὰ τὰ κιονό-κρανα, (παρβλ.) Ἄβαξ (α). 4) (ἰατρ.) ἐπίλ. εἰς σχῆμα τοιούτων διὰ τὰς πλη-γάς. (συχνοτ.) ὑποθετόν.
πεσσωτέον, Μ. πέρω, εὐχρηστότ. τοῦ τα). «Θεμέλιον δὲ ἓκ μὲν τῶν κρι-θῶν ἕξ πεσσωτὰ ποιήσαντες, ἐκ δὲ τῶν πυ-ρῶν ἄλευρα· τὰ μὲν πίψαντες, τὰ δὲ πεσσήσαντες,» Ἡλιόδ. (καὶ πθ) «Ἄρτου εὖ μτμ.) χωνεύω. (ἀπὸ καρπ.)—Πεπαίνω, ὠριάζω. «Στρουθοκάμηλος οἰδήσαν πέ-πλα δὲ πέσσει,» Ὀδ. Π. (ᾠδ μιτφορ.) «Χό-λον (ἡ Κήρ)»—, «Ὅμ.
Πεσῶν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίπτω.
;Πετὰ, Αἰολ. ἀντὶ Μετὰ, (παρβλ. Πέδα).
Πέτακνον (τὸ), = Πέταγνον.
Πεταλάειον (τὸ), Π. ἀντὶ Πέταλον.
Πεταλίζω, Μ. ἰσω. Ἐξοριζω τινὰ ψηφη-φορῶν διὰ πετάλων (φύλλων), (ἄλλ.) Ἐκφυλλοφορέω. 2) φυλλολογῶ, συνάζω φύλλα.
Πεταλὶς [πέταλος], ίδος (ἡ), (ὕς) γρου-νοποῦλα ἀρκετὰ μεγάλη (μεγαλοῦτσι-κη).
Πεταλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Πεταλίζω, ὁ διὰ πετάλων (φύλλων ἐλαίας) ἐξοςρα-κισμός, (ἄλλ.) Ἐκφυλλοφορία.
Πεταλίτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Φυλλίτις.
Πέταλον (τὸ), [πέταλος]. φύλλον (φυτοῦ ἢ ἄνθους)· (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε πλατὺ καὶ λεπτὸν (ἁπλωτὸν) ὡς ἂν φύλλον, (κυρ. δἐ) Ἔλαμα (μετάλλου). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πέτασος.
Πεταλοποιὸς (ὁ), ὁ κατασκευάζων πέτα-λα (ἔλαμας) ἀπὸ μέταλλον.
Πέταλος [πετάννυμι], ἡ, ον. Πλατὺς ᾗ ἁπλωτὸς ὡς ἂν φύλλον· (συνεκδ. ἐπὶ ζώων) ἀρκετὰ μεγάλος, αὐξήσας ὅσον πρέπει, μεγαλούτσικος.
Πεταλοργίο(ἡ). κατασκευὴ πετάλων (φύλ-λων μετάλλου).
Πεταλουργὸς (ὁ) = Πεταλοποιός.
Πεταλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς φύλλα (πέταλα)· λεπτύνω εἰς σχῆμα πετάλων (;). 2) σκεπάζω μὲ φύλλα (ἔλαμας) μετάλλου (μάλιστα χρυσοῦ). 3) (πθ. κατὰ Γλσ.) καμαρώνω, κορδόνομαι, (ὅπως ἄλλοι διορθ. Πεταχνόομαι).
Πεταλώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει πετάλω (φύλλου), ἁπλωτὸς ὡςἂν πέταλον (ἔλαμα μετάλλου).
Πετάλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πεταλόω, σκέπασμα (καπλάδισμα) μὲ ἔλαμας (πέταλα) χρυσοῦ κτλ. 2) (Γλσ.) καμάρωμα, κορδωμα.
Πεταλωτὸς, ἡ, όν, = Πεταλώδης, ἡ· 2) σκεπασμένος (καπλαδισμένος) μὲ ἔλαμας (πέταλα) χρυσοῦ κτλ.
Πέταμαι, Π. ἀντὶ Πέτομαι.
Πετάννυμι, Μ. πετάσω, (ἀόρ. Ἐπέτασα, πθ· πρκ. Πέπταμαι καὶ Πεπέτασμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπετάσθην). Ἁπλόνω (κυρ. πρᾶγ-μα ἁπλωμένον), ἀνοίγω. «Ἴσια (« Χεῖρε) πετάσας,» «Ὅμ.· «Λύτερ ἐπεὶ πλύ-νων (εἵματα), ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλός,» «Ὀδ. Σ. (καὶ μτνμ.) «Θυμὸν πε-τάσειεν,» «Ὀδ. Σ., ἀναπειρώσῃ (καὶ πθ.) «Αἴθρη (« Αἴγλη) πέπταται,» «Ὅμ. «Πύλαι πεπταμέναι,» αὐτ., (συγγ. ᾗ συγγ. τῷ Πέτομαι.)
;Πεπανις, ἡ, όν, = Πετεινός.
†Πετάομαι-ῶμαι, νλγ. ἀντὶ Πέτομαι.
Πετάσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Πετασθῆσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Πετάννυμι.
Πετάσιμος, η, ον. Ὁ δυνάμενος (ὢν εἰς κατάστασιν) νὰ πετάξῃ.
Πετάσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέτασος.
Πέτασις, εως (ἡ), = Πετασμός.
Πετασίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα πετά-του. ‖ (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ (βήχιον τὸ μέγα) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν πέτα-κον.
Πέτασμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Πετάννυμι, ἁ-πλωμα, ἄνοιγμα. 2) (συνεκδ.) πρᾶγ μα τὸ ὁπ. ἁπλόνεται (ξεδιπλόνεται), ξέ-φασμα, καταπέτασμα. «Πέδον στρωνν-ύναι πετάσμασιν,» Αἰσχλ.
Πετασμὸς (ὁ), = Πτῆσις, πέταγμα.
Πέτασος (ὁ καὶ σπνπ. ἡ ἀμφ. ἡ), [πετάν-νυμι]. σκέπασμα τῆς κεφαλῆς (πίλος) διὰ τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχὴν, σκιάδι-ον, πέλλα. 2) (μτνμ.) φύλλον ἢ ἄν-θος εἰς σχῆμα πετάσου (Γαλλ.) ombel-le. 3) εἶδος ποτηρίου.
Πετασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆ-μα) πετάσου.
Πετασὼν, ῶνος (ὁ). τὸ ἐμπροσθινὸν (ἐπιμ. πλέον ἁπλωτὸν) χειρομέρι, (ἀτ.) pretso.
Πεταυρίζω [πέταυρον], Μ. ἰσω. Χορεύω εἰς τὸ σχοινί, ὡς: σχοινοβάτης).
Πεταυρισμὸς (ὁ), τὸ πεταυρίζειν, παιγνίδι (χορὸς) σχοινοβάτου, (ἐν γέν.) θαυματο-ποιία.
Πεταυριστὴρ, Π. ἀντὶ -
Πεταυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πεταυρίζων, σχοινο-βάτης, (ἐν γέν.) θαυματοποιός.
Πέταυρον (τὸ), [πέδαυρος, Αἰολ. ἀντὶ Με-τέωρος]. τὸ λεπτὸν καὶ μακρὸν ξύλον ἢ σανίδι τοῦ ὀρνιθῶνος ἐπὶ τοῦ ὁπ. σκα-λόνουν ᾗ κοιμῶνται αἱ ὄρνιθες· (ἐν γέν.) κάθε λεπτὸν (φτενὸν) σανίδι, (κυρ. δἐ) τὸ ἐπιτιθέμενον ἀντὶ κεραμίδος εἰς τὴν ατέγην, (Βλχ.) σντρίλλιν. 2) τὸ πεν-τωμένον σχοινὶ ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζουν οἱ σχοινοβάται. 3) εἶδος ξυλοπαγίδος, ξύ-θεν ἐν γέν. καὶ μτφορ.) βάραθρον, ἄλε-θρος. «Εἰς ᾅδου πέταυρον,» Ἀνακλήτ.
Πέταχνον (τὸ), [πετάννυμι]. τὸ πλατὺ (ἁ-πλωτὸν) ποτήριον.
Πεταχνάομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἁπλόνω τὰ πτερά μου· (κωμ.) μεγαλύνομαι, καμαρώνω.
Πετεινὸς ἡ Πετηνὸς, ἡ, ὸν, Π. Ἰων. ἀντὶ-Πετεινὸς, ἡ, όν. Ὁ πετῶν ἢ δυνάμενος πετᾶν, πτηνός. ‖ (οὐσ.) Πετεινὰ, τὰ πτηνὰ, τὰ πουλιά.
Πετέσθην, Π. ἀντὶ Ἐπετήσθην, γ'. ἑνῖκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πέτομαι.
Πέτευρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πέταυρον.
Πετηλίας, ου (ὁ), εἶδος καρκίνου μὲ πλα-τεῖα χηλὰς, [ἐκ τοῦ
Πέτηλον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πέταλον.
Πέτηλος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πέταλος, ἁ-πλωτὸς, ἐξαπλωμένος.
Πετηλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πεταλώδης.
Πετηνὸς, ἡ, όν, = Πετεινὸς, [ἐκ τοῦ
Πέτομαι [ζυγγ. τῷ Πετάννυμι], Μ. ἑπετήσομαι καὶ (συχνοτ.) πτήσομαι (πρκ. ἑπέπτηκα, ἀόρ. Ἐπτάμην καὶ Ἐπτό-μην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. ;Πτᾶσθαι καὶ Πτέ-σθαι, = Ἵπταμαι, πτιῶ· (ἐν γέν.) κινοῦ-μαι (φέρομαι) μὲ ὁρμὴν, (καιν.) πετηῦ-μαι. «Ἔξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι,» Στρβ. (Θ', Γ', Θ.
Πετόντεσσιν, Π. ἀντὶ Πετοῦσι = Πεσοῦσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἀαρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πί-πτω.
Πέτρα, ας (ἡ)· βράχος, (παρβλ. Πέτρος) (συνεκδ.) σπήλαιον.
Πετραῖος, α, ον, Ὁ ἐκ πέτρας. «Σκιὴ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πετραίη, « Ησ., ἡ σχηματιζομένη ἀπὸ βράχον ἢ σπήλαιον. 2) (συνήθ.) ὁ διατρίβων εἰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), ἐρημικόμενος μεταξὺ τῶν πετρῶν. «Σκύλλη πετραίη,» Ὀδ. Μ. » Ἰχθὺς πετραῖος,» Ἀθ., τὰ πετρόψαρα. || (οὐσ.) Πετραῖον (τὸ), « Νίκ., τὸ πετροσέλινον (ῑ).

Πετράεσσα, Δ. ἀντὶ Πετρήεσσα, θηλ. τοῦ Πετρήεις.

Πετράμβατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠλίβατος, ὑπερύψηλος.

Πετρέλαιον (τὸ), εἶδ. ἀσφάλτου ὀρυκτῆς, κατράνι τὸ ὁπ. τρέχει ἀπὸ βράχον.

†Πετρέμβατος (ὁ, ἡ), = Πετράμβατος.

Πέτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πέτρα.

Πετρηγενής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ πέτραν (βράχον) ἢ μέσα εἰς τὰς πέτρας, = Πετροφυής. « Ὕδωρ πετρογενὲς, « Χρσ.

Πετρηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πέτρας (βράχου), ὡς ἂν πέτρα.

Πετρήεις, εσσα, εν, Π. Ἰων. ἀντὶ Πετρώδης, ἐκ πέτρας.

Πετρηρεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐρέφω] σκεπασμένος μὲ πέτρας (βράχους).

Πετρήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Πετρήεις.

Πετρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέτρα ἢ Πέτρος, πετραδάκι.

Πετρίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πετρώδης.

Πέτρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ πέτραν (βράχον), πετρένιος.

†Πέτριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πετταλίον.

Πετροβατέω-ῶ, Μ. ἦσω. Περιπατῶ εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), εἶμαι πετροβάτης, ὁ ὁποῖος περιπατεῖ (σκαλόνων, ἀναβαίνων) εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους). Ὀρειβάτης.

Πετροβατικός, ἡ, ὁν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πετροβατεῖν.

Πετρόβλητος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ πέτραν. « Νεφρὸς—, « Φώτ., ὁ πάσχων ἀπὸ πέτραν (λιθίασιν).

Πετροβολέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ῥήχνω πέτραις· (μτβτ.) λιθοβολῶ.

Πετροβόλητος (ὁ, ἡ), = Πετρόβλητος.

Πετροβολία (ἡ), τὸ πετροβολεῖν, ῥῆξις ἐν πετρῶν, λιθοβολία.

Πετροβολικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰ τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς πετροβολίαν. «Ὄργανον πετροβολικόν, « Πλβ., μηχανὴ πετροβόλος.

Πετροβολισμός (ὁ). = Πετροβολία.

Πετροβολιστής, οῦ (ὁ). ὁ πετροβολῶν, σφενδονήτης.

Πετροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) πέτρας· σφενδονιστής. || (οὐδ.) εἶδ. μηχανῆς διὰ τῆς ὁπ. σφενδονίζον πέτρας.

Πετρογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Πετρηγενής.

†Πετροδύμων [π. δύομαι], ονος (ὁ, ἡ), ὁ τρυπόνων (φωλεύων, κατοικῶν) εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), (ἄλλ. διεφθ. Πτεροειμων).

Πετροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Λιθοκάρδιος, σκληροκάρδιος.

Πετροκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (κοιτώμενος) εἰς τὰς πέτρας. «Ἐὼν—,« Σιμμ., ἢ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἢ ἐντὸς τῶν σπηλαίων.

†Πετροκοπέω-ῶ, Μ. ἦσω. Κόπτω (Συντρίβω) τι εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους).

Πετροκυλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κυλίων πέτρας (βράχους).

Πετρολάπαθον (τὸ), λάπαθον φυτρόνον εἰς τὰς πέτρας.

Πετροποιία (ἡ). οἰκοδομὴ ἀπὸ πέτρας (βράχους).

Πετροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πέτρας.

Πετροπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (ῥίπτων) πέτρας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. «Σφενδόνη—, « Θδσ.

Πετρόρροφος (ὁ, ἡ), = Πετρώροφος.

Πετροῤῥιφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ῥιγμένος ἀπὸ τὴν κορυφὴν πέτρας (βράχου) κάτω, κρημνισμένος.

Πετροῤῥύτης (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων (ἀναβρύων, χυνόμενος) ἀπὸ πέτραν (βράχον).

Πέτρος (ὁ καὶ ἡ), πέτρα (κυρ. μεγάλη), κομμάτι βράχου, κοτρόνι, λιθάρι.

Πετρασελινίτης, ου (ὁ), (κυρ. [illegible]) κατεσκευασμένος μὲ

Πετροσέλινον (τὸ), εἶδος σελίνου τὸ ὁπ. φυτρόνει μεταξὺ τῶν πετρῶν (τῶν βράχων), (καιν. εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) φοβέγκικος μαγηδανός.

Πετρώτεγος (ὁ, ἡ), = Πετρώροφος.

Πετρώτερνος (ὁ, ἡ), = Πετροκάρδιος.

Πετροστοιβαστος (ὁ, ἡ)· σχηματισμένος ἀπὸ στοίβας πετρῶν.

Πετρότομος (ὁ, ἡ) (παροξ.) ὁ κόπτων πέτρας· (προπαροξ.) κομμένος ἀπὸ ἢ σκαμμένος μέσα εἰς πέτραν (βράχον).

Πετροφυὴς [π. φύω], ές (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ἢ κολλημένος εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους). « Πολύπους—, « Χρησμ. Σιβ. || (οὐσ.) Πετροφυὲς, τὸ μέγα Δείζοον.

Πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς πέτραν (βράχον), ἀπολιθόνω. 2) Π. λιθοβολῶ.

Πετρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡσὰν τὴν) πέτραν, λιθώδης, ἢ γεμάτος πέτρας. « Τὸ δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, « Εὐαγγ. 2) καμωμένος ἀπὸ πέτραν, λίθινος. « Δεσμὸς—,« Σοφ., σπήλαιον χρησιμεῦον ὡς εἰρκτή.

Πετρώεις, εσσα, εν, Π. = Πετρήεις.

Πέτρωμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Πετρόω, (κυρ. Π.) λιθοβόλημα.

Πετρὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος πέτρας (βράχους), μέρος πετρώδες.

Πετρώροφος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρηρεφής.

Πεττεία, Πέττευμα, Πεττεύω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Πεσσεία κτλ.

;Πεττικὸς, ἡ, ὀν, ἀντὶ Πεπτικὸς.

Πεττίον (τὸ), Ἀττ. ὑποκορ. τοῦ

Πεττὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πεσσός.

Πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Πέσσω.

†Πεύθη (ἡ), Γλσ. = Πεῦσις.

Πευθὴν, ῆνας (ὁ). ὁ ἐρωτῶν (ἐξετάζων) διακόπως, κουσκούρης, περίεργος· κατάσκοπος, [ἐκ τοῦ

Πεύθομαι, Π. ἀντὶ Πυνθάνομαι, (ὅθ. ὁ) Μ. πεύσομαι.

Πευθὼ, οος-οῦς (ἡ), Π. εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), ἀγγελία.

Πευκάεντ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Πευκήεντα, αἰτ. τοῦ Πευκήεις.

†Πευκαλέος, α, ον, Γλσ., = Ξηρὸς, (ἐπιμ.) καιόμενος ὡς ἂν δαδί (πεύκη).

Πευκάλιμος, η, ον, Η. [πεύκη]. πικρὸς (συνηθ.) γιερός. « Φρεσὶ πευκαλίμῃσιν, « Ὅμ., νοῦς ἐμβρίθεια, βάθος (καιν.) γιερὸς νοῦς, (παρβλ. Πυκνὸς [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Πεύκη] πικρὸς θυμός, ὀξύς.

Πευκέδανον (τὸ) ἢ Πευκίδανος (ἡ), πικροῦ καὶ ἰαματικοῦ φυτοῦ, (Γαλλ.) queue de pourceau, [ἐκ τοῦ

Πευκεδανὸς, ἡ, ὀν, Π. πικρὸς (ὡς ἡ πεύκη). » Θάλασσα—, « Ὁμ. 2) (μτφρ.) ἀλγεινὸς, ὀδυνηρός, πικρὸς, δλέθριος. » Πόλεμος—, « Ὁμ. (παρβλ. Ἐχεπευκὴς ἢ Πευκήεις).

Πεύκη (ἡ), εἶδ. (ἢ μᾶλλον γένος) δένδρου ρητινώδους, (καιν.) πεῦκος καὶ πεύκο (Τουρκ.) τσάμι. «Ἡ πίτυς ἢ τὸ δένδρα, πεῦκαι ἢ στρόβιλοι, τῶν ὁποίων παρέχει τὰ πλωμώτατα, πίσσαν τε ἢ ῥητίνης ἀλοιφὴν,« Πλ. 2) (μτφρ.) ξύλον πεύκης· [ἰδιαιτ.) δάδα λαμπάς. »Ἐκφέρετε πεύκας φωτός, « (Ἀρσφ. παρ') Ἀθ. 3) (Π.) πᾶν ἀντικείμενον κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλου πεύκης, (π. χ.) πινακίδα· πλοῖον κτλ., [πεῦκος Ἐλάτη).

Πευκήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος πεύκους. « Οὔρεα πευκήεντα, « Διον. 2) (μτφρ.) ὁ ὁποῖος ἔχει πολλὰ ξύλα πεύκης (ἐπιμ. μὲ πολλὴν ῥητίνην). 3) (μτφρ.) ὀξὺς, πικρός, δδυνηρός. »Ὁλολυγμὸς—,« Αἰσχλ. « Κέντρα—,« Ὁππ., (παρβλ. Πευκεδανὸς).

Πεύκινος, η, ον. Ὁ ἐκ πεύκης. « Δόρυ πεύκινον,« Εὐρ., ἢ πίσσα.

Πεύξῃ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Πεύξεαι, β' πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρ. ἢ τοῦ ἀορ. β' ὑποτ. τοῦ Ἐπεύχομαι.

Πευσεῖσθε, Δ. ἀντὶ Πεύσεσθε, β' πλ. τοῦ Πεύσομαι.

Πεῦσις, εως (ἡ). τὸ πυνθάνεσθαι, ἔρευνα, ἀναζήτησις. 2) εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), γνῶμη (παρβλ. Πύστις).

;Πεῦσμα (τὸ), σπνττ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεῖσμα.

Πεύσομαι, μέλλ. ἢ

Πευστέον, θετ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πευστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ †Πευστής, = Πυθόμενος, ἐξεταστὴς, ὠτακουστὴς, κατάσκοπος.

Πευστήριος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς πεῦσιν (ἐρώτησιν). || (οὐδ.) « Πευστήρια (ἐννν. θυσία),« Εὐρ., ἢ γινομένη πρὸς ἱερασκοπίαν.

†Πεύστης, ου (ὁ), αὐχρηστόν. τὸ Πευστήρ.

Πευστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐρωτᾷ· ὁ χρησιμεύων πρὸς πεῦσιν (ἐρώτησιν).

Πευστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πεύσεως (ἐρωτήσεως). « Π. ἔχω,« Σχλ., ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσω.

Πευστὸς, ἡ, ὀν. Τὸν ὁπ. ἔμαθεν ἢ ἠκούσθη ὅτι πρέπει νὰ μαθῇ τις δι' ἐρωτήσεως (πεύσεως), μαθητὸς ἐξ ἀκοῆς.

Πέφαμαι, Π. ἀντὶ Περόνευμαι, πρτ. τοῦ Πεφνεῖν.

Πέφανται, Π. γ' πλθ. πρσ. τοῦ πρτ. Φαίνομαι.

;Πεφαρμένος, η, ον, ἀντὶ Πεφραγμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φράσσω.

Πεφαμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Φαίνω, ἡ 2) Π. τοῦ Φημί, ἡ 3) (σπανιότ.) τοῦ Πέφνειν.

Πεφασμένως [φαίνω], ἐπίρ. (μτχ.) Σαφῶς, ξητῶς, φανερά· ὀφθαλμοφανῶς.

Πεφασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ οἰκονομίαν, φειδομένως.

Πέφηνα, μα. πρκ. τοῦ Φαίνω.

Πεφήσομαι, Π. μετ' ὀλίγ. μέλλ. τῶ Φαίνω ἢ Πέφνεῖν· φανήσομαι ἢ φονευθήσομαι.

Πεφιδέσθαι, Π. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. ᾧ

Πεφιδόμην, Π. ἀόρ. Β'. τῆς εὐκτ. ᾧ

Πεφιδήσομαι, Π. μετ' ὀλίγ. μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ Φείδομαι.

Πεφιλαμένος, ἀ, ον, Δ. ἀντὶ Πεφιλημένος, ἡ, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλέω.

Πεφιλασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλάζω.

Πεφνείς, ᾶ, ον, Π. φόνῳ (θανάτου) ἄξιος, ἐπαξίωμος, [ἐκ τοῦ

Πέφνειν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀγρ.) ἐλῶ· τὸ πλ. ἀναυξ.] Ἐπεφνον, ὁ πθ. πρκ. μέλλ. Πεφήσομαι).

Πεφόρημαι (χ. Μ.), γρμτ. καὶ Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Φονεύω, [ἴδε Πεφνεῖν).

Πεφράδατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπεφράδητο, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φράζω.

Πεφοβημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ φόβον, ὡς ἀπὸ τρομαγμένος.

Πεφραγμένως [φράσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν εἴδει συμπερραγμένης φάλαγγος, πεκτοκομένως.

Πέφραδον, Π. ἀντὶ Ἔφραδον, ἀόρ. Β'. τοῦ Φράζω.

Πέφρακα, πρκ. τοῦ Φράζω.

Πέφρικα, πρκ. τοῦ Φρίσσω.

Πεφρονημένως, ἐπίρ. Φρονίμως, ἐσκεμμένως.

Πεφροντικότως ᾧ

Πεφροντισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Στοχαστικά, φρονίμως, ἐσκεμμένως, προσεκτικῶς.

Πεφυγεῖν, Π. ἀντὶ Φυγεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. ᾧ

Πεφυκένος, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. ᾧ

Πεφυκόνες, Π. ἀντὶ Πεφευγότες, πλθ. ὀνμ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φεύγω.

Πέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Φύω.

Πεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ φύσιν. » Δεῖ λαμβάνειν ποιοῦντας. ᾧ δοκεῖ μὴ λέγειν πεπλασμένως, ἀλλὰ πεφυκότως, « Πλάτ.

Πεφυλαγμένως [φυλάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν, μὲ προφύλαξιν. » Δρέψασθαι τὰ μῆλα χρὴ τῇ χειρὶ πεφυλαγμένως, ἵνα μὴ θραυσθῇ, « Γεωπον.

Πεφυρμένως [φύρω], ἐπίρ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα, συγκεχυμένως.

Πεφυσημένως, ἐπίρ. Μὲ οἴησιν, ὑπερηφάνως.

Πεφυτός (ἡ γεν. Πεφυτοῦ καὶ Πεφυτός), ὁ, Π. ἀντὶ Πεφυκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

Πέφυτος, ους (ἡ), τὸ σύν. τοῦ Πέπτω, ὡς ζύμωμα τῶν πωρικῶν ἀπὸ τὸν ἡλιασμόν· ἢ μαγείρευμα· χώνευσις. » Τὸ τῆς σελήνης ἄστρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις, « Ἀθ.

Πεϊόδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μέγα πέος.

Πῆ [†Πῆος, ἄχρ. ἀντὶ Τίς], ἐπίρ. Ἐρωτημ. (ἡ Τοπ.). εἰς ἢ πρὸς ποῖον μέρος; (παρβλ.) Ποῦ; » Πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἷος; « Ἰλ. Κ. » Πᾶ βῶς πᾶ στῶς « Εὐρ. (ἡ Τρπ.) πῶς; τίνι τρόπῳ; τί λογῆς; κατὰ τί. » Πῆ διαφέρει ὁ τυραννικὸς τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος; « Ξεν. » Πῆ δή; Ἦ, ἦν δ' ἐγώ, « Πλάτ., [ἴδε ᾧ

Πή καὶ (ἐγκλτ.) Πη, μόρ. ἀοριζολογ. (ἡ Τρπ.) Κατά τινα τρόπον, κἄπως, ἴσως, ὡς ἐγγίζει· σχεδόν, ὁπωσοῦν, ὁπωσδήποτε. » Τῷ δέ πη, « Θκ., οὕτω πως. » Οὕτω πη τάδε γ' ἐστίν, ὡς ἀγορεύεις, « Ἰλ. Ω. » Ὡς ἕκαστός πη γιγνώσκει, « Θκ. « Σταδίους μάλιστά κη τούτους ἐς ὀγδώκοντα, « Ἡρ. » Πὴ μὲν, πὴ δέ, « Ξεν., κατά τι μέν, κατά τι δέ, ἢ· ἔνθεν μὲν.. δέ. (ἡ Τοπ.) « Χῶρος κατὰ βουτοῦν μάλιστά κη κείμενος, « Ἡρ. « Οὔτ' ἐπὶ ἔργα ἴμεν, οὔτε πη ἄλλη, « Ὀδ. Β., (παρβλ. Ποῖ).

Πηγάζω, Μ. ασω. Κάμνω νὰ βρύσῃ τι (ᾧ ἀμτδ. ἡ μσ. Ῥέω) ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ πηγῆς, ἀναβρύω· (ἐν γέν.) χύνω ἢ χύνομαι.

Πηγαῖος, α ἢ Π. ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀναβρύων ἀπὸ πηγήν, ἀναβρυστικός, βρυσήσιος.

Πηγανέλαιον (τὸ). πηγανόλαδον.

Πηγανηρὰ (ἡ), (ἐνν. κρᾶσις), εἶδ. ἰατρικοῦ μίγματος, (κυρ. ἀπὸ πήγανον).

Πηγανίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω (κυρ. κατὰ τὴν ὀσμὴν) τὸ πήγανον, ἔχω ὀσμὴν πηγάνου.

Πηγάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πήγανον. » Ἔλαιον —, « Ἱππιατρ., = Πηγανέλαιον.

Πηγάνιον (τὸ), ὑποκορ. (Π. κατὰ τὸν τύπον μόνον ἀντὶ τοῦ Πήγανον. 2) φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πηγάνου (ὄηλ. κατὰ τὸν Θρρ. μὲ σαρκώδη φύλλα), (Γαλλ.) rutacée.

Πηγανίτης, ου (ὁ) ᾧ Πηγανῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πήγανον. » Οἶνος —, « Γεωπον.

Πηγανόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ

Πήγανον (τὸ), [πήγνυμι], εἶδ. φυτοῦ (μὲ χονδρὰ σαρκώδη φύλλα), (κοιν.) πήγανος καὶ ἀπήγανος. » Οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ πούστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, « Ἀρχφ. « Παροιμία.. ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περιπόιος τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευαν. Βούλεται οὖν λέγειν, οὕτω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, « Σχλ.

†Πηγανόσπερμον (τὸ), (νλγ.). σπέρμα πηγάνου, πηγανόσπορος.

Πηγανώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πηγάνου, ὅμοιος μὲ πήγανον, (ἴδε Πηγάνιον).

Πηγᾶς, άδος (ἡ). πεπηγμένη, στερεά. » Γῆ—, « Ἡσύχ., ἡ σκληρυνθεῖσα ἐξ αἰτίας ἀνομβρίας. 2) Π. παγετώδης. (παρβλ.) Πηγόλλις, (ἑθ. ὡς οὐσ.) παγωνιά. « Ἀλεύασθαι πηγώδας, αἳ τ' ἐπὶ γαῖαν πνεύσαντος βορέω τελεθόωσιν, « Ἡσ. 3) πέτρα, σκόπελος, (παρβλ.) Πέγος.

Πηγαστικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ πηγάζειν ἐπιτήδειος, ἀναβρυτικός. » Ζωῆς καὶ ἀθανασίας—, « Γερμ.

Πηγεσίμαλλος (ῐ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πηκτὸν (πυκνὸν) μαλλί, δασύμαλλος.

Πηγετός (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παγετός.

Πηγὴ (ἡ). βρύσις, (κοιν.) μάννα τοῦ νεροῦ· (μτφορ.) ἀρχή, πρώτη αἰτία· (μτγμ.) ὁ κανθὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁπ. πηγάζει τὸ δάκρυον, (ἄλλ.) Ῥαντήρ.

Πηγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηγίον.

†Πηγιμαῖος, α, ον, νλγ. ἀντὶ Πηγαῖος.

Πηγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηγή, βρυσίτσα.

Πῆγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνὲ πεπηγμένον (ἐμπηγμένον ἢ συμπεπηγμένον)· σῶμα πηκτὸν (στερεόν)· (ἰδιαιτ.) κατασκεύασμα ἀπὸ ξύλα ἢ σανίδια συνηρμοσμένα εἰς ἓν· σανίδωμα, ἔκρ.ον. (μτφορ.) συνθήκη, (θέσις τὸ Λοτιν.) pactum. » Ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν, « Αἰσχλ. » Καλὰ θύρσων πήγματα καὶ κῶμοι, « Ἐπιγρ., αὐλήσεις ὕμνων. 2) πᾶν ὅτι συντελεῖ πρὸς πῆξιν, (π. χ.) πυτιά· » Πλαδᾷ γὰρ ἡ τοῦ γάλακτος πῆξις, ἂν τις εἰς αὐτὸ τὸ πῆγμα μὴ ἐμβάλῃ, « Ἀρστ.

Πηγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῆγμα.

Πηγματώδης, ες (ὁ, ἡ). πήγματι ὅμοιος, πηκτός.

Πήγνυμι, Μ. πήξω. (ἀόρ. Ἔπηξα, μσ. πρκ. [μὲ σημασ. πθ. ἀντὶ ἐνς.] Πέπηγα, ἀόρ. πθ. Ἐπάγην ᾧ [συχνοτ.] Ἐπάγην, καὶ τὸ θετ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) « Κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν, « Ἰλ. Σ. » Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν ὕδρῃ πήξῃ, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) « Δόρυ δ' ἐν καρδίῃ ἐπεπήγει, « Ἰλ. Ν. 3) (συνεχ.) στήνω· στηρίζω· προσηλώνω· (μεταφορ.) στερεύνω. » Κίονας πάξομεν, « Πινδ. » Κατὰ γθονὸς ὄβριμα πήξας, « Θκρ., ἐστύλωσεν (ἐκάρφωσε) τὰ ἄμματια του κατὰ γῆς. (καὶ μσ.) « Σκηνὰς πηξόμενοι, « Ἡρ. (ᾧ πθ.) « Ἐπεπήγνυτο σοι αἱ πάγαι ταῖς ὄρνισι, « Ξεν. (ᾧ τρπ.) « Ὅρκου πῆγμα παγέν, « Αἰσχ., (Λτ. pangere foedus). « Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα, « Δη. » Ἀπαρελλὴς καὶ πεπηγυῖα ὑγιεινὴ κατάστασις, « Γαλ. 3) συναρμόζω ἀπὸ πολλὰ κομμάτια (κυρ. δὲ ἀπὸ σανίδια), κατασκευάζω. » Νῆας ἔπηξε (καὶ μσ. ἐπήξατο), « Ὅμ., — Ἐναυπήγησαν. » Ἅμαξιν πήξασθαι, « Ἡσ. » Ἡ αὐριὴ, ἣν ποτ' ἐπήξω, « Θκρ. « Ὄρνις κολιὰν πήγνυται, « Ῥγ. (καὶ μσ αὐτπθ.) » Τὸ σῶμα διὰ τῶν νεύρων πέπηγε, « Χρσ., συγκρατεῖται, συνέχεται. 4) πήξω, παγόνω· (μτγμ.) μένω ἀκίνητος (κυρ. ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ἔκπληξιν). (κοιν.) πάγωνω· εἰ τὸ αἷμα μοι πάγοι « Ἄλκ. (« Γαλλ.) πεπήγοι, « Λξ. « Ἄνεμος βιβρὰς ἀναπτίος ἔπεσε... πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους, « Ξεν. » Πῦρ γὰρ ὠμὸν ἡνίκα πήγνῦται, « Θκρ. « Κρυσταλλος ἐπεπήγει οὐ βέβαιος, « Θκ. » Πηγνυμένης τῆς Μαιώτιδος κατὰ τοὺς χειμῶνας, « Στρβ. » Ἅλες ἐκ τῷ ὕδατι

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ποταμοῦ αὐτόματοι πήγνυνται, « Ἡρ. « Γοῦνα πήγνυται, « Ἰλ. Χ., πιάνονται. »Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν,« Ἰλ., ἔμεινε ξηρὸς (ἐπάγωσε) καθὼς τὸ ἤκουσε.

Πηγεύβρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων (ἀναβρύων) ᾧ

Πηγόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἀπὸ πηγῆς.

Πηγύς, ἡ ὀν, Π. [πήγνυμι]. πηκτός· (συνκδχ.) ὑγιερός, παχύς, εὐτραφής· (ἐνίοτε) πυκνός, ἠ λευκός (ὡς ἂν τὴν πάχνην ἢ τὸ τυρί). » Πλόκαμος—,« Αυκ. » Κύανος ἠμισυ πηγοῦς. « Καλλ. » Κῦμα πηγύν, Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Τροφόεν. ‖. (οὐσ.) ὑγρὸν συμπεπηγμένον (κρυσταλλωμένον) ἅλας. » Πηγὺς (ὅπου τινὲς γράφειν αἰροῦνται πῆγυς) πάρεστιν « Ἀθ. (ὅπου ὁ μάγειρος, μὴ ἐννοήσας τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα γέροντα:) »Πηγύς; οὐχὶ λευκὸς εἶ; « (καὶ τότε ἡ διόρθωσις δὲν ἔχει τὸν τόπον της).

Πηγυλί, [πήγνυμι], ἴδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) παγετώδης. » Νὺξ (» Ἀϋτμή)—,« Ὅμ., Ἀπλλ. ‖. (οὐσ.) πάγος, παγωνιά· χιονιά.

Πηδάλιον (τὸ), [πηδόν]. τὸ τιμόνι τοῦ πλοίου. 2) τὸ χερούλι τοῦ ἀλετριοῦ, (ἄλλ.) Ἐγέτλη. 3) Π. ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου. 4) (πλθ.) οἱ ὀπισινοὶ πόδες τῆς ἀκρίδος καὶ τῶν ἄλλων πηδητικῶν ἐντόμων, (ἴδε Πηδαλιώδης).

Πηδαλιουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὸ τιμόνι, εἶμαι πηδαλιοῦχος.

Πηδαλιουχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πηδαλιούχου, διεύθυνσις πλοίου, (καὶ μτφορ.) » Πραγμάτων—, « Κ. Μαν.

Πηδαλιοῦχος (ὁ), [πηδάλιον, ἔχω] ὁ κρατῶν τὸ τιμόνι, τιμονιέρης.

Πηδαλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πηδαλίου (τιμονιοῦ). » Ὀπισθεν δὲ ἔχουσι τὰ πηδαλιώδη αἱ ἀκρίδες, « Ἀρστ.

Πηδαλιωτός, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων (προμηθευμένος μὲ) πηδάλιον. 2) κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πηδαλίου.

Πήδασος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς πηγὰς (πλῆθος ἀναβρυσικῶν ὑδάτων), ὑδατώδης, καθύγρος, [ἐκ τοῦ

Πηδάω-ῶ [συγγ. τῷ Πέζα, ἴδε Πηδόν], Μ. ήσω καὶ (Ἀττ.) ήσομαι. Τινάζομαι ἐπάνω, ῥίπτομαι ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο μετεωρίζων ἑμαυτόν, (Ἰταλ.) saltare· (ἐπὶ ἰχθ.) σπαρταρῶ· (μτφ. ἐπὶ τῆς καρδ. ᾧ τῶν ἀρτηρ.) κτυπῶ, πάλλομαι, (παρβλ. Ἄλλομαι).

Πηδημός (ὁ), Π. ἀντὶ

Πήδημα (τὸ) ᾧ

Πήδησις, εως [ἠ], τὸ πηδᾶν, πήδημα· (μτφ.) κτύπημα τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν, παλμός.

Πηδητής, οῦ (ὁ). ὁ πηδῶν, πηδητικὸς, (συγγ. τῷ Πεδήτης).

Πηδητικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ συνήθειαν νὰ πηδᾷ ἢ νὰ χοροπηδᾷ, πηδητός. »Ὅσα πηδητικὰ τῶν ἐντόμων, τὰ ὄπισθεν σκέλη ἔχει μείζω, « Ἀρστ.

Πηδητικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον πηδητοῦ, πηδητά.

Πήδινος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πέδινος, καμωμένος ἀπὸ ξύλον πήξιμο ἢ πάσου.

Πηδόν (τὸ), [ποῦς-ποδὸς, πέζα]. τὸ πλατὺ μέρος (ἡ ἄλλ. πλάτη) τοῦ κωπιοῦ (κατ' ἔκτ.) τὸ κωπί· (καὶ ἐπειδὴ τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐχρησίμευε καὶ ὡς τιμόνι) = Πηδάλιον. » Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κιβερνητῆρες ἔχοιεν, « Εὐρ., (παρβλ. Πληθρίον).

Πηδός (ὁ), = Πηδόν.

Πηδός (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πᾶδος, εἶδ. δένδρου ἡ ξύλου (διότι οἱ Γαλάται, κατὰ τὸν Πλίν., ὠνόμαζον τὴν πεύκην ἢ τὴν ἐλάτην pados).

Πηδυλίς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πιδυλίς, [ἐκ τοῦ

Πηδύω, Μ. ύσω, Γλσ. ἀντὶ Πιδύω.

Πηκτή (ἡ), ἴδε Πηκτός.

Πηκτικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πήζειν· (πθ.) ἐπιδεκτικὸς πήξεως.

Πηκτίς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἀντὶ ...κτή. ‖. (οὐσ. 1) = Πῆγμα, πυτιά. 2) δίκτυον ἢ κλωβὶ (διὰ ταὶς πέρδικας). 3) (;) εἶδος μαχαίρας. 4) (συνήθ.) εἶδος πολυχόρδου μουσικ. ὀργάνου (ἅρπας), (ἄλλ.) Μάγαδις· (μτνμ. κατ' ἔκτ.) λύρα, (καὶ ἑνίοτε) σύριγξ. » Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεζέρα. « (Σαπφ. παρὰ) Δμτρ.

Πηκτός [πήγνυμι], ἡ, ὀν. Ἐμπηγμένος. »Ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, « Σοφ. »Πηκτὰ σκόροδα, « Θρρ., τὰ φυτευτά, (ἀπ' ἐναντ. τῶν σπαρτῶν). 2) συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ πολλὰ κομμάτια (κυρ. ξύλων ἢ σανίδων), (παρβλ. Κολλητός). » Ἄροτρον πηκτὸν, « Ἡσ., Ὅμ., τὸ ἐναντ. τοῦ Αὐτόγυιον. »Πακτὰ δωμάτων,« Ἀρχφ., τὰ θυρόφυλλα, (παρβλ. Καταπακτός). 3) πηγμένος ἢ δυνάμενος νὰ πηχθῇ (νὰ πήξῃ), ἐπιδεκτικὸς πήξεως· (ἐν γέν. καὶ συνκδχ.) στερεὸς, πάγιος. »Ἄλς πηκτὸς,« Νίκ., (ὀθ. ‖ οὐσ. θηλ.) Πηκτή,« μυζήθρα, χλωροτύρι. » Λευκοτέρα πακτᾶς ποτισθῆν, « Θκρ., (παρβλ. Τροφαλίς). 4) εἶδ. δικτύου ἢ παγίδος διὰ τὰ περδίκια. « Πάς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς ζητήσει βρόχους, παγίδας . ., δίκτυα, πηκτάς,« Ἀρχφ. ‖. (οὐδ.) Πηκτὸν, εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) consoude la grande.

†Πηκτώδης, εος (ὁ, ἡ). πηκτῇ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Πῆλαι, Ἰων. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πάλλω.

Πηλαῖος, α, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πηλὸν (λάσπην ἢ ἄργιλλον)· λασπώδης. » Πλίνθος—, « Μανέθ. 2) » Ἰχθύς—,« Παυσ., ὁ ζῶν ἐν τῷ πηλῷ. « Οἱ κέφαλοι δὲ, ἅτε ἰχθύων ὄντες τῶν πηλαίων, ποταμῶν φίλοι τῶν θολερωτέρων εἰσὶν, « Παυσ.

Πηλακίζω, Μ. ίσω, (εὖχρ. κυρ. μόνον τὸ σύνθ.) Προπηλακίζω.

Πηλακισμός (ὁ), (εὖχρ. κυρ. μόνον τὸ σύνθ.) Προπηλακισμός.

Πηλαμίς, ίδος (ἡ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Πηλαμύς.

Πηλαμυδεία (ἡ). ψάρευμα ᾧ ταρίχευσις πηλαμύδων.

Πηλαμυδεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ψαρεύονται ᾧ ταριχεύονται (παστόνονται κτλ.) πηλαμύδες.

Πηλαμυδία (ἡ), = Πηλαμυδεία.

Πηλαμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηλαμύς. παλαμυδίσκα. 2) ἑσφαλμ. ἀντὶ Φολαμυδεῖον.

Πηλαμύς [πηλός], ύδος (ἡ) «Ἰχθὺς (ἐκ τοῦ γένους τῶν σκομβρίδων ἢ τῶν θυννων). (καιν.) παλαμύδα.

†Πῆλας [πηλός], ακος (ὁ), Ἕωμ. ὅμοιος, μικρὸς, βάτραχος.

Πῆλε, Π. ἀντὶ Ἔπηλε, γ', ἐν. ἀορ. ἀ. τοῦ Πάλλω.

Πήλη, ης (ἡ), Π. [πέλιξ ἢ μᾶλλ. ἢ περικεφαλαία.

Πηλίκος [πῆ], η, ον. Πόσος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα· πόσον μέγας ἢ ὑψηλός· (ἐν γέν.) ἀπείρ. τις. » Ἀλλοῖοι καὶ ἄλλου μετροῦντος, ἐγνωρίσαμεν ἡμεῖς πηλίκοι ἐσμέν, τῷ τὸν πῆχυν ἕκαστον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, « Ἀρστ. » Ἀνδρός τινος, ὡς Πομπήϊος Μάγνος ἐστὶ πρόσεισι, γελάσας ἠρώτησεν, 'Ὁ πηλίκος ἐστὶ βασιλεύς; « Ηλ. » Τὸ τέκνον ἐως ὂν ἔτι πηλίκον, « Ἀρστ., ἕως εἰς μέγαν τινὰ ἡλικίαν. » Ἴδετε πηλίκοις ἡμῖν γράμμασι ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί, « Γρ., διεξοδικά! (παρβλ. Ἡλίκος ᾧ Ἡλικοῦς).

Πηλικότης (ἡ), τὸ ἀῤῥηγμ. ὡς, πηλίκος, μέγεθος· (Φιλοσ.) ποσότης.

Πήλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πηλὸν, χωματένιος.

Πηλοβάτης [πηλὸς, βαίνω], ου (ὁ), = ριπατῶν εἰς τὴν λάσπην.

;Πηλοβατίδες (αἱ), = Πηλοπατίδες.

Πηλογενὴς, ές ᾧ

Πηλόγονος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἀπὸ πηλὸν, = Γηγενὴς. (ἐπ.θ. τῶν Γιγάντων).

Πηλοδέτος (ὁ, ἡ). δεμένος (συντεθειμένος) διὰ πηλοῦ, πηλοκτιστός.

Πηλοζομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (ἀποτελειώνω) μὲ πηλὸν. »Ἤδη πηλοζομοῦσι λιδύνες, « Ἐπγρ., ξίκ τοῦ

Πηλίδόμος (ὁ, ἡ). (παροξ) ὁ κτίστης προπαροξ. κτισμένος) μὲ πηλὸν (ἀντὶ πλίνθους).

Πηλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). πηλῷ ὅμοιος· (εἶδος, (συγγ. τῷ Πηλοειδής.

Πηλοειδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει πηλοῦ.

Πηλοεργία, Ἰων, ἀντὶ Πηλουργία.

;Πηλοπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ (πατῶ) εἰς τὸν πηλὸν (εἰς τὴν λάσπη) (ζθ.

Πηλοπατίδες (αἱ), εἶδ. ὑψηλῶν ὑποδημάτων διὰ τὴν λάσπην.

Πηλοπλάθος (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) πήλινα σκεύη ἢ ἀγαλματοποιὸς, (παρβλ. Κορυπλάθος).

Πηλοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (μιουργῶ) τι ἐκ πηλοῦ.

Πηλόπλαστος (ὁ, ἡ). πλασμένος (κατασκευασμένος) ἀπὸ πηλὸν, πήλινος.

Πηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω καβάλλω εἰς ἢ [;] Κατασκευάζομαι πηλὸν.

Πηλοποιητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σιμεύων εἰς τὸν πηλοποιὸν ἢ τὴν πρὸς πηλουργίαν.

Πηλοποΐα (ἡ). κατασκευὴ πηλοῦ.

Πηλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (πρόβουλευόμενος τὸν) πηλὸν. ‖. (ἐλλουργός (ἡ). (συγγ. τῷ Πηλοπλάθος).

Πηλὸς (ὁ), [πέλλος, ἅλς]. χῶμα μὲ νερὸν, λάσπη· βόρβορος. » Γῆ, ὑγρῷ φυραθεῖσα, πηλὸς ἂν εἴη, « Πλάτ. »Λαΐδι λίνε παραγίνεσθαι, 'Ἡ δ', Οὐ δύναμαι, ἦ λίπε· πηλὸς ἐστὶν, « Ἀθ. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ λάσπη (τὸ κατασπάτι) τοῦ κρασιοῦ, (ὕθεν ἡ τοὺς μυγ. Π.) κρασὶ (κυρ. θολὸν ἀναμεμειγμένον). » Πολλὸς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυμβόζεται, « (Σοφ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολγ. Πηλόπτερυξ (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τὴν λάσπην.

Πηλουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πηλοποιέω.

Πηλουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐργασία) τοῦ πηλουργοῦ.

Πηλουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὸν πηλὸν, πηλοποιὸς, κεραμεύς.

Πηλουσιώτης, ου (ὁ). κάτοικος τοῦ Πηλουσίου (τῆς Αἰγύπτου). 2) (Κωμ.) ἀγρίμι, διαφθαρμένος, (κοιν.) λάσπη, μαλάκας.

Πηλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ πηλὸν (λάσπην), εἶμαι πηλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) τὸν πηλὸν (λάσπην). ‖. (οὐσ.) ὁ κουβαλῶν τὴν λάσπην εἰς τοὺς κτίστας, ἀργάτης.

Πηλοφόρητος καὶ Πηλόφυρτος (ὁ, ἡ), ζυμωμένος μὲ (κατεσκευασμένος ἀπὸ) πηλὸν, πήλινος.

Πηλόχυτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος (κατὰ λίξ. χυμένος εἰς τὸ καλοῦπι) ἀπὸ πηλὸν, πήλινος.

Πηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἢ Μολύνω μὲ λάσπην, λασπώνω· μεταβάλλω εἰς λάσπην, (πθ. ἠμπτ.) κυλίομαι εἰς τὴν λάσπην, γίνομαι ὅλος λάσπη, λασπώνομαι. « Πήλωσον τὴν φιάλην,« Ὁλυμπιόδ., χρῆσε την μὲ πηλόν.

Πηλῶδης, εος (ὁ, ἡ). πηλῷ ὅμοιος, λασπώδης.

Πήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πηλόω, Πῆμα (τὸ), Π. [πάσχω]. κακὸν, βλάβη, ζημία, δυστυχία. » Πῶ παρ' ἐλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατα; « Πίνδ. » Σὸν δὲ τῷ σεισμῷ καὶ θάλασσα πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί, « Παυσ.

Πημαίνω, Μ. ανῶ, Π. [πῆμα]. βλάπτω, κακοποιῶ· (τρπ.) ἀδικῶ, παραβαίνω. » Ὄρκια—, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) » Οὐδ' ὑπέστη, « Ἀρχφ. (ᾧ πθ.) » Μὴ θρᾷ τοὺς ἀνθρώπους ὑποῤῥώνων σε πημαίνοντας κακῶς. Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴδῃ πημανούμενος, « Σοφ.

Πήμανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πημαίνω, βλάβη, βλάψιμον, κακοποίησις κτλ.

Πημαντέον, θετ. τοῦ Πημαίνω.

Πημαντός, ἡ, όν, Π. ὁ παθὼν (ᾧ απντ. προξενῶν) βλάβην, βεβλαμμένος ἢ ἐπιβλαβής.

Πημονή (ἡ), Π. = Πῆμα, βλάβη, ζημία κτλ.

†Πῆμος, ἐπίῤῥ. Δ. = Πηνίκα; πότε; (παρβλ. Ἦμος καὶ Τῆμος).

Πημοσύνη (ἡ), Π. = Πημονή.

Πήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. βλαπτικὸς, κακοποιὸς. « Δαίμονά τ' ἠγάθεον καὶ δαίμονα πήμονα θνητῶν, « Ὀρφ.

Πηνέλωψ [;], οπος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (πάπιας) μὲ πορφυρᾶ πτερὰ, (Γαλλ.) millouin (;).

Πήνη (ἡ), Π. = Πῆνος, νῆμα τυλιγμένον εἰς τὸ μασούρι, ὑφάδι· (συνκδχ.) Ὕφασμα. »Δαιδαλέαις ἀνθοκρόκοισι πήναις,« Εὐρ. » Ὃς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πήναις. . Ἰόλαος, « αὐτ., [ἴδε ᾧ Πηνίαν).

Πηνίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Τυλίζω τὸ νῆμα (τὸ πῆνος) εἰς τὸ μασούρια (ἵνα βάλλω πανί), μασουρίζω (συνκδχ.) ὑφαίνω, ἠ γνέθω, (παρβλ. Ἀναπηνίζομαι).

Πηνίκα [πῆ], ἐπίῤῥ. Χρον. (Ἐρωτ.) Πότε; (κυρ.) εἰς ποίαν ὥραν; » Πηνίκα μάλιστα (ἐστι) ; « Πλατ., Ἐὰν τί ὥρα νὰ ᾖνες; » Πηνίκ' ἐστὶν ἆρα τῆς ἡμέρας; (Β) Ὀπηνίκας σμικρὸν τι μετὰ μεσημβρίαν,« Ἀρχφ. » Χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται; « Π., πότε δρά γε;

Πηνίκη (ἡ). [πήνη], = Φενάκη, ξένα (πρόσθετα) μαλλιά, (Ἰταλ.) περροῦκα, (ὕθεν)

Πηνικίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ (ὡς διὰ πηνίκης), φενακίζω.

Πηνίκισμα (τὸ). ἀπάτη, φενάκισμα.

Πηνίον (τὸ), (κατὰ τὸν τύπ.) ὑποκορ. τοῦ Πήνη, κουβάρι νήματος, ἢ μασοῦρι μὲ νῆμα, (κυρ.) ὑφάδι· (συνκδχ. παρὰ Π.) ὕφασμα, (ὕθεν τὸ κοιν.) πανίον. (μτνμ.) φύλλον ζυμαρικοῦ. » Ἐντίθεται (» Ἐπιτίθεται!) τινα τοῖς πλακοῦσι λεπτόρραντα πηνία· ἔπαι δὲ λευκὰ ᾧ προσομοια τοῖς πηνίοις ὄντως, « Πλὸ. 2) εἶδος κουκκουλίου (χρυσαλίδος). » Γίνονται δὲ τὰ πηνία ἐκ τινων καμπῶν, « Ἀρστ. 3) εἶδος ἐντόμου (κουκουποειδοῦς). » Εἰσιόντων ὥσπερ πηνίω βινομένω, « Ἀρχφ., ἴδε καὶ Ἀναπηνίζομαι.

Πήνισμα (τὸ), Π. νῆμα (τυλιγμένον εἰς τὸ μασοῦρι διὰ) ὑφάδι· ὕφασμα.

Πηνῖτις (καὶ Δ. Πανᾶτις), ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἡ Ἀθηνᾶ (ὡς ἐπιστάτις τῆς ὑφαντικῆς).

Πηνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὑφάσματι (πήνει) ὅμοιος.

Πῆνος ες-ους (τὸ), Π. = Πήνισμα.

Πηνοῦφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἐκ πήνους (νήματος).

†Πήνυμι, = Πηνίζομαι.

Πήξασθαι, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πήγνυμι.

Πηξιθάλαττα, ης (ἡ), Π. ἡ κάμνουσα τὴν θάλασσαν νὰ πήξῃ (νὰ παγώσῃ).

Πῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πήγνυμι, πῆξιμον, πάγωμα, συναρμογὴ κτλ. (συνκδχ.) παγίωσις, σύστασις. » Πῆξιν λαβεῖν, « Διόδ., νὰ παγιωθῇ, νὰ πήξῃ. » Ὅσα (ᾠὰ) μέχρι τελείας πήξεως ἐψυσι, « Γαλ. 2) ἀντὶ Πῆγμα, ὑγρὸν πεπηγμένον (κρυσταλλωμένον).

Πηός (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παός [πάομαι], συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας (ἴδε Κήδιατος), συμπέθερος, (ἐν γέν.) φόνικος, (ὕθεν

Πηοσύνη (ἠ), Π. Ἰων. ἡ μεταξὺ πηῶν (συμπενθερῶν) οἰκειότης, συγγένεια ἐξ ἀγχιστείας.

Πήρα, ας (ἡ). σακκοῦλα (κυρ. πέτσινη διὰ τὸν ὄρφνον), (ἐν γέν.) ταγάρι, (Τουρκ.) ταρδὰς (κυρ. ζητιάνου)· (ὕθεν συνκδχ.) τὸ ἔργον καὶ ὁ βίος τοῦ ἐπαίτου, ζητιανοσύνη.

Πηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πήρα, σακκουλίσα, ταρδαδάκι, ταγαράκι.

Πηρίν, ῖνος, (ὁ) καὶ

Πηρὶς, ῖνος (ἡ), Π. σακκοῦλι, σακκουλάκι. » Θοραῖη—,« Νίκ., τὸ σακκοῦλι τῶν ὄργεων, (ἄλλ.) Ὀσχεον, (ὅθ. Περίνεον).

Πηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος εἰς ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ δένουν τὴν πήραν (τὸν ταρδᾶν). » Ἰμὰς—, « Ἐπγρ.

Πηρομαλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πηρὸς (βεβλαμμένος) τὰ μέλη, (Τουρκ.) ακκότης. 2) Π. ὁ προξενῶν πήρωσιν τῶν μελῶν.

Πηρὸς [συγγ. τῷ Πῆμα], ά, όν. Βεβλαμμένος μέλος τι τοῦ σώματος, (Τουρκ. ακκάτης (» Πηρὸς ὁ μὲν γνίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν,« Ἐπγρ.). (π. χ.) κυβλός, χωλὸς, βουβὸς κτλ., (μτνμ.) ηλιθιος, ἠ λίθιος. » Πηρὸς τῷ νῷ, « Σχλ.

Πηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πηροῦ, (Τουρκ.) ακκαλίκι.

Πηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων κρυμμένην εἰς τὸν ὦμόν του) πήραν ἢ τὴν πήραν (τὸν ταρδᾶν τοῦ διακονιάρη), ζητιάνος.

Πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ πηρὸν (κυρ. ᾧ μτνμ.), (Τουρκ.) ακκατίνω. « Κἂν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα φίπτων,« Ἀρχφ. » Ἐκ πεπηρωμένων ἀνθρώπων ὑγιὲς τίκτονται τὰ παιδία, « Ἱππκρ. (καὶ μτνμ.) « Πεπήρωνται πρὸς τὴν γνῶσιν, « Σὲτ.

Πήρωμα (τὸ), τὸ πάθος ἢ τὸ βεβλαμμένον μέλος τοῦ πηροῦ, (Τουρκ.) ακκαλίκι.

Πηρώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τῆς πήρας (τοῦ ταρδᾶ) παρωνυμαζόμενος.

Πήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πηρόω, βλάβη (στέρησις) μέλους τινὸς τοῦ σώματος, (Τουρκ.) ακκάτεμα, ακκαλίκι.

Πῆσαι, Ἰων. ἀντὶ Πεῖσαι, μέλλ. τοῦ Πάσσω ἢ τοῦ Πείθομαι.

Πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Πήγνυμι.

†Πηύα (ἡ), ἐτμλγ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυτία.

Πῆχθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐπάχθησαν, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ἀ τοῦ Πήγνυμι.

†Πηχίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ τὸν πῆχυν.

Πηχίσκος (ὁ). κομμάτι ξύλου ἰσομήκους μὲ πῆχυν, πηχίτσα.

†Πήχισμα (τὸ). Ὕφασμα (κτλ.) μετρημένον μὲ τὸν πῆχυν.

†Πηγισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ Πηχίζειν, μέτρημα μὲ τὸν πῆχυν.

;Πῆχος, εος-ους (τὸ), = Πῆχυς.

Πηχυαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς πήχεος ἔκτασιν. « Κατεστρώθη ἐπὶ πηχυαῖα βάθη τὰ ἐδώδη, « Λυ.

†Πηχυβαλὴς, ες-ους ἢ ές-ους (τὸ). Γλσ. Ἰων. (ἱμάτιον) μὲ πορφυρᾶ ἢ περιπόρφυρα μανίκια (πῆχεις), (παρβλ. Παραλιργές).

;Πηχυαλεὺς, έως (ὁ). ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίς.

Πήχυιος καὶ ;Πηχύϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Πηχυαῖος. « Πήχυιον ἐπὶ χρόνον, « (Μιμνερμ. παρὰ) Στβ.

Πηχύνω ᾧ μσ.) Πηχύνομαι [πῆχυς], Μ. υνῶ, -ύνομαι, Π. ἀγκαλιάζω· (ἐν γέν.) βράττομαι, πίνω· κρατῶ. « Παλαιὰ ἔνι πηχύνουσα, « Ἀπλλ. « Ἰμείρων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δειρήν τε καὶ αὐχένα πηχύνασθαι, « Ὀππ.

Πῆχυς, α, ον, Π. = Πήχυιος.

Πῆχυς, εως (ὁ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τῆς χειρὸς (ἡ, ἀκριβέστερον, « τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον «) μέρος τοῦ βραχίονος· (Π) ὁ βραχίων. » Ἀμφὶ δὲ πεισὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα, « Ὀδ. Ρ. Ω. 2) μέτρον ἐκτάσεως (1 1/2 ἢ 2 ποδ.), (κοιν.) πῆχη, (παρβλ. Πυγμή) 3) γωνιόμετρον, (κοιν.) ἀλφάδι ἡ γωνιά. 4) τὰ γλωσσίδι ἡ (πιθανώτ.) τὸ φαλάγγι τῆς ζυγαριᾶς· (ἐν γέν.) κανών, στάθμη (κυρ. καὶ μτφρ.). 5) τὰ δύο κέρατα τῆς (ἀρχ.) λύρας τὰ ὑπ. συνάπτει κατὰ κορυφὴν ὁ ζυγὸς καὶ 6) τὰ κέρατα τοῦ τόξου.

Πιάζω, Μ. ἀσω ἢ Π. ἄξω, Δ. ἀντὶ Πιέζω, (κυρ. κατὰ συνκοχ.) κρατῶ σφικτά, (ὅθεν τὸ κοιν.) πιάνω. » Τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς, « Θκρ. » Οἱ τοὺς διαπύρους ὀβελίσκους ἀφοδρότερον πιάσαντες, ἧττον καίονται, « Θφρ. » Πιάσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, ἄγειρε, « Γρρ. »Ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτὸν,« Εὐαγγ. » Ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἔπιασαν οὐδέν,« αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐπιάσθη τὸ θηρίον, « Ἀποκάλ.

Πιαίνω [πίων], ανῶ (ἀόρ. Ἔπιανα καὶ πθ. Ἐπιάνθην ἢ Ἐπιάσθην, πθ. πρκ. Πεπίασμαι). Παχύνω (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἐν γέν.) αὐξάνω. (μτφρ.) παρηγορῶ· ἡδύνω . » Ἀλλ' ἢ σ' ἐπιανέν τις ἄπτερος φάτις; « Αἰσχλ. »Πλοῦταν πιαίνων, « Πίνδ. (καὶ πθ.) » Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσι πιαινόμενον, « αὐτ. » Πιαίνεται δὲ πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα, « Ἀρστ.

Πιαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Πίων, παχὺς θρεμμένος· (ἐπὶ γῆς) λιπαρά, εὔφορος, [ἐκ τοῦ

Πιαλός, Π. Ἰων. = Πιαρός. 2) (Γλσ.) ἀπρειδερός.

Πίανσις, εως (ἡ), τὸ πιαίνειν ἢ πιαίνεσθαι, πάχυνσις.

Πιαντήριος, α, ον, = Πιαντικός, (ὅθεν ‖ οὐσ.) » Πιαντήριον, « Ἱππκρ., φαγεῖ' θρεπτικόν.

†Πιαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πιαίνειν, θρεπτικός, παχυντικός.

Πιάξας, Δ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Πιάζω.

Πῖαρ (τὸ), Ἀκλ. Π. [συγγ. τῷ Πύαρ]. τὸ πάχος (ὁ ἀνθὸς) τοῦ γάλακτος, (Τουρκ.) καϊμάκι, βούτυρον (» Πρὶν ἂν ταρέξῃς πῖαρ ἐξίλῃ γάλα, « [Σόλ. παρὰ] Πλ.)· (ἐν γέν.) πάχος, παχύτης (» Ἐλαίης—, « Ἀπλλν.)· (μτνμ.) εὐφορία· (ἐν γέν.) τὸ ἄνθος, τὸ κάλλιστον. « Πῖαρ ἀρούρης, « Ἐπγρ. (παρβλ. Οὖθαρ). ‖. (ἐνίοτε ἐπιθετ.) παχύ, εὔφορον. »Πῖαρ οὖδας,« Ὅμ.

Πιαρός, ά, όν, = Πίων, λιπαρός· καρποφόρος. » Τὸ πιαρόν, « Ἱππκρ., = Τὸ πῖαρ, πάχος.

Πίασμα (τὸ). πᾶν ὅτι πιαίνει (παχύνει, συντελεῖ πρὸς εὐφορίαν), κοπριά. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πίεσμα.

Πίασμός (ὁ). τὸ πιαίνειν (παχύναιν), κόπρισμα ἀγροῦ· πάχος.

Πιαστήριον καὶ Πιατήριον (τὸ), = Πιεστήριον.

Πιδάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίδαξ, βρυσίτσα.

Πιδακῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς πηγὴν (πίδακα) » Βοτάνη—, « Ἱππκρ., ἡ φυομένη πλησίον πίδακος.

Πιδακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Πιδακώδης, εος (ὁ, ἡ). πίδακι ὅμοιος. » Σάξ—,« Πλ., ἢ σπογγοειδὴς (ὡς τῶν μαστῶν). 2) πλήρης πιδάκων (πηγῶν).

Πίδαξ καὶ (καταχρ.) Πίδαξ [ἐπίω ἢ ἐπηδάω], ακος (ἡ). πηγή· νερὸν ἀναβρυτικόν, (Γαλλ.) jet d'eau.

Πιδήεις, εσσα, εν, Π. = Πιδακόεις.

Πιδύω καὶ (μα.)-ομαι, Μ. ύσω, -ομαι. Π. (ἢ σπντ. λογογρφ.) τινάζομαι (καθὼς τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν πηγὴν), ἀναβρ-

Πίε, Π. ἀντὶ Ἔπιε, γ' ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑρς. καὶ

Πιέζεον, Π. ἀντὶ Ἐπιέζουν, παρτ. τοῦ

Πιεζέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ

Πιέζω (ἴσ. συγγ. τῷ Βιάζω], Μ. έσω (πθ. πρκ. Πεπίεσμαι καὶ σπντ. Πεπίεγμαι, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Πεπιέχθαι καὶ ὁ πθ. ἀόρ. Πιεχθῆναι). Σφίγγω ἢ Πατῶ δυνατά, ζουλίζω· (συνκοχ.) στενοχωρῶ· (μτφρ.) τυραννῶ, καταθλίβω· (Γρφ.) πιάνω, [ἴδε Πιάζω).

Πιεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πίνω.

Πίειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πίων, παχεῖα, ἐλαιώδης· εὔφορος. »Σικελίαν πίειραν,« Πίνδ. » Δαΐς—, « Ἰλ. Τ., ἡ Ἄλλ. Θάλεια.

Πιέμεν, Π. ἀντὶ Πιεῖν.

Πίεξις, ιος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Πίεσις.

Πιερὸς, ά, όν, = Πιαρός.

Πιέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς πίεσιν (ζούλιγμα).

Πίεσις, εως (ἡ). τὸ πιέζειν, σφίξιμον, ζούλιγμα κτλ.

Πίεσμα (τὸ). τὸ πιεσθέν· τὰ διὰ τῆς πιέσεως ἐκθλιθόμενον ὑγρὸν ἢ, τὸ μετὰ τὴν πίεσιν ἐναπολειπόμενον τσήτσερον. »Μυροβαλάνου—, « Γεωπον. 2) = Πίεσις. » Δακτύλου πιέσματι (Ἄλλ. γρφ. πιάσματι), « Ἀθ.

Πιεσμὸς (ὁ), = Πίεσις.

Πιεστέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιέζω.

Πιεστὴρ (ὁ). ὁ πιέζων. ‖. (οὐσ.) = Πιεστήριον. 2) (μτγν.) πιάσιμον (ἀγγεῖον).

Πιεστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς πίεσιν. ‖. (οὐσ.) Πιεστήριον (ὄργανον), ἡ μηχανὴ εἰς τὴν ὑπ. σφίγγουν τὰ ῥοῦχα (τὰ βιβλία κτλ.), (Τουρκ.) μέγγενες.

Πιεστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος πιεσθῆναι, ἐπιδεκτικὸς πιέσεως, ζουλικτός· ὑπείκων εἰς τὴν ἁφὴν, ἁπαλός.

Πιέστρον (τὸ),=Πιεστήριον,(κυρ. χειρουργ.) = Ἐμβρυουλάστης.

Πιήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πίων, Πιαρός.

Πιθάκνη (ἡ), (κατὰ τὸν τύπ.) ὑποκορ. τοῦ Πίθος, πιθάρι (κυρ. διὰ κρασί), βαγένι· (μτνμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.) εἶδος ποτηρίου.

Πιθάκνιον (τὸ) καὶ

Πιθακνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πιθάκνη, πιθαράκι, βαγενάκι, ποτηράκι.

Πίθακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πίθηκος.

Πιθανεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Πιθανολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ πιθανότητα, φέρω πρὸς ὑποστήριξιν λόγων μου πιθανὰ ἐπιχειρήματα· παραστήνω τι ὡς πιθανόν.

Πιθανολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ πιθανότητα (μὲ πιθανὰ ἐπιχειρήματα).

Πιθανολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) πιθανολογίαν· παραπειστικός.

Πιθανολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πιθανότητα, παριστάνων πιθανὰ τὰ λεγόμενα.

Πιθανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασταίνω ὡς πιθανόν.

Πιθανὸς [πείθω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πείθειν (παριστάνων τὰ πράγματα μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὰ πιστεύωσί τις), παραπειστικός· ἐπαγωγός, ἐλκυστικός, (κοιν.) πολιτικός· (ἐπὶ ἀνθρώπου) δόλιος· ἀπατηλός. » Πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων καὶ κακουργότατος πάντων, « Δμ. » Τὸ πιθανὸν, « Ἀριστ. πιθανότης. »Φύσει πρὸς τὸ πιθανὸν κεράστῳ κεχρημένος,« Πλ., ἤτοι πιθανὰ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιτευθῇ (συνήθ. ἐπὶ πραγμ.) πιστευτός, ἀξιόπιστος. » Τὰ ἔργα πιθανώτερα παρέχεσθαι τῶν λόγων, « Ξεν. » Ὁμοίους τε τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα γενέσθαι (τὰ ζωγραφήματα), « αὐτ. » Ὅμοια ὥστε νὰ ἀπατοῦν τὸν ὄχλον. » Πιθανωτάτην οὖσαν εἰς τὸ ζημιοῦν δύναμιν Ἀπτ., ἦτον πολλὰ ἐνδεχόμενον νὰ βλάψῃ. 2) εὐπειθής, πειθήνιος, « Ἀθηναῖοι δ' οὕτως εἶχε πινες ὥστε, ἂν εἰδέναι τὸ προστατούμενον, πιθανοὶ ἦσαν. Ξεν. » Ἄνθρώπους δ' ἐστὶ πιθανωτέρους ποιεῖν καὶ λόγῳ, ἐπιδεικνύοντα αὐτοῖς φέρει αὐτοῖς πείθεσθαι, « αὐτ. ‖. » Πιθανωτέρους τῷ ἄρχοντι τοὺς μένους ποιεῖ, « αὐτ. (ὅθεν πειστος, εὐκολόπειστος. » Πιθανὸς ὁ θῆλυς βρος, « Αἰσχλ.

Πιθανότης (ἡ). τὸ προτέρημα ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πιθανοῦ, ἡ ἰδιότητα τοῦ πείθειν, τὸ ἐπαγωγὸν (ἑλκυστικὸν) κτλ. » Ἑταιρικὴ—, « Πλ.

Πιθανουργία (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεθοῦς (πιθανότητος).

Πιθανουργικὸς, ἡ, όν. Πιθανουργός. » Τέχνη πιθανουργική, « Πλάτ., ἢ φιστική.

Πιθανουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (κατασκευάνων) νὰ φανῇ πιθανόν τι, ἔχων τὴν δύναμιν (τὸ προτέρημα) τοῦ πείθειν.

Πιθανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πιθανὸν (καταπειστικὸν ἢ ἐνδεχόμενον).

Πιθανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πιθανὸν, ἐπαγωγὸν, καταπειστικὸν ἢ ἐνδεχόμενον. »Ὅπως τῷ φθέγματι γυναικείως εὖ καὶ πιθανῶς, « Ἀρστφ.

Πιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίθος, πιθάρι, (ἑξυτελ.) παλιοπιθάρι.

Πιθαύλης [πίθος, αὐλός], ου (ὁ), = Δοχμάλης.

Πιθαυλικὸς, ἡ, όν. Πιθαύλου ἴδιος.

Πιθείας, ου (ὁ), φαινομένου τι εἶδ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εσείρας (μετέωρον) εἰς σχῆμα πίθου.
Πιθέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Πείθω.
Πιθός, ους (ὁ), = Πιθεία.
Πιθών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος (κατώγι, κελλάρι) ὅπου εἶνε οἱ πίθοι τοῦ οἴνου, βαγενάρειο.
Πίθηκι, ἰων. ἀντὶ Πίθῃ, β'. ἐν. προσ. τοῦ μτ. ἀορ. β'. τοῦ Πείθω.
Πιθηκαλώπηξ, εκος (ὁ), Κωμ. ἄνθρωπος καλλὰ πανοῦργος (πίθηκος ϗ ἀλώπηξ), παπόνηρος.
Πιθήκειος, α, ον. Ὁ τοῦ πιθήκου. « Πιθήκειον βλέπειν, « Γργ., ὡσὰν τὸν πίθηκον.
Πιθηκιαῖος, α, ον, = Πιθήκειος.
Πιθηκιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ πιθήκου, μαϊμουδάκι.
Πιθηκίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι ἢ ὁμοιάζω τὸν πίθηκον.
Πιθήκιον (τὸ) καὶ
Πιθήκι, (δος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πίθηκος, μαϊμουδάκι.
Πιθηκισμός (ὁ). τὸ πιθηκίζειν, μίμησις γελοία (κυρ. πρὸς κολακείαν τινός), (Γαλλ.) singerie.
Πιθηκοειδής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πιθήκων, ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πίθηκον.
Πιθηκόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχηματισμὸν, ἐξωτερικὸν) πιθήκου.
Πίθηκος (ὁ). [πίθω]. τὸ γνωστὸν μιμητικὸν ζῶον, ἡ μαϊμοῦ· (μτνμ.) ἄνθρωπος ἄτιμος (κοντὸς, γελοῖος), μασκαρᾶς. 2) εἶδος ἰχθ. σελαχώδους.
Πιθηκοτραγέω-ῶ, Μ. ἠσω. Τρώγω πισωμαί, τρέφομαι μὲ κρέας πιθήκων.
Πιθηκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πίθηκον ἢ σημαδευμένος μὲ σχῆμα πιθήκου.
Πιθηκώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πίθηκον, πιθηκοειδής. « Οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις, « Ἀρχτ.
Πιθήκων, Πιθήνιος, = Πειθήμιων κτλ.
Πιθής, ῆκος (ὁ), σπν. ἀντὶ Πίθηκος.
Πιθήσας, Π. ἀντὶ Πεισθείς, ἀόρ. τοῦ Πείθομαι.
Πιθήσω, Π. ἀντὶ Πεπιθήσω, μέλλ. ἀμλ. τοῦ Πέποιθα.
Πίθι, Π. ἀντὶ Πεπίθησο, μέλλ. ἀμπλ. β'. ἐν. προσ. τοῦ ἀμπλ. ἀορ. β'. τοῦ Πείνω.
Πιθίακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πίθος.
Πιθίτης, ου (ὁ) καὶ Πιθῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα πίθου. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) = Πιθεία. (ὑηλ.) εἶδος μήκωνος.
Πιθογάστρα (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην (ἴσα μὲ πίθον) γαστέρα.
Πιθοίγια (τὰ), (ἑνν. ἱερά) ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου ὅταν πρωτοάνοιγαν τοὺς πίθους (τὰ βαγένια) μὲ τὸ καινούργιον κρασί.
Πιθοιγία (ἡ), Γλσ. [πίθος, οἴγνυμι]. ἄνοιγμα τοῦ πίθου (τοῦ βαγενιοῦ) μὲ τὸ καινούργιον κρασί.
Πιθοκοίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων τὴν κοίτην του (κοιμώμενος) ἐντὸς πίθου, (καθὼς ὁ Διογένης).
Πίθος (ὁ), ξουγγ. τῷ Βυθός, καθὼς Πυτίνα = Βυθίνη κτλ.]. ἀγγεῖον μέγα πήλινον (κυρ. διὰ κρασί), πιθάρι· βαγένι. 2) (μτνμ.) = Πιθεία.
Πιθώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πίθου.
Πίθων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Πίθηκος.
Πιθὼν, ῶνος (ὁ), = Πιθεών.
Πιθὼν, οῦσα, όν, Ἀττ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πείθω.
Πικέριον (τὸ), [Φρυγ.], μουτσουρον ἢ καιμάκι.
Πίκρα (ἡ), εἶδος ἀντιδότου. « Δι' ἀλόης —, « Ἰατρ.
Πικράζω, Μ. άσω, νλγ. ἀντὶ
Πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πικρὸν (ϗ μτνμ. ἐπὶ λόγου) στρυφνὸν κτλ. (μτφορ.) λυπῶ, πειράζω· ἐρεθίζω, παρωργίζω, (ϗ πθ. ἢ μσ.) ὀργίζομαι, χαλεπαίνω· (ἢ ἁπλ.) ἐνοχλοῦμαι, δυσαρεσκοῦμαι· (κοιν.) πικραίνομαι· (ἐνίοτε) τυραννοῦμαι, παιδεύομαι. « Ὁ ζωγράφος πονεῖ τε ϗ πικραίνεται, « Ἀθ. « Οἷς (δνδμασι) πέφυκεν ἀκοὴ πικραίνεσθαι, « Δ. Ἀλ., (Γαλλ.) choquer (blesser) l'oreille.
Πικραντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πικραίνειν (ἐρεθίζειν κτλ.). ἐγγικτικός.
Πικραντικῶς, επρ. Μὲ τρόπον πικραντικὸν (ἐγγικτικόν).
Πικρὰς, άδος (ἡ), τὸ φυτὸν Ἀνδρόσακες.
Πίκρασμα (τὸ) καὶ
Πικρασμὸς (ὁ), τὸ πικραίνειν ἢ πικραίνεσθαι, (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, παροργισμός.
Πικρία (ἡ). γεῦσις πικρὰ, πικράδα· (μτφορ.) χαλεπότης, δυστροπία * δυσαρέσκεια· μνησικακία. « Ἐβίβασκον δὲ (οἱ Δακεδ.) τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι, « Πλ. « Τὴν δημοσθένους πικρίαν, « Πλ. « Πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, « Γρφ.
Πικρίδιος, α, ον. Ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.
Πικρίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι (ὀλίγον τι) πικρὸς, ἔχω πικρὸν γεῦσιν.
Πικρὶς, ίδος (ἡ) , εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου), πικραλίδα, πικρομάρουλον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀττ.) ἀντίδι. « Σέρις δισσὴ· ὧν ἡ μὲν ἀγρία, πικρὶς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη, « Δσκρ.
Πικρόγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνάψας πικρὸν (ὀλέθριον) γάμον.
Πικρογλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πικρὰν (φαρμακερὴν) γλῶσσαν, φαρμακόνων μὲ τοὺς λόγους του.
†Πικρογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (πηγάζων, προξενῶν) πικρίαν.
Πικροθάνατος (ὁ , ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἢ ἀποθανὼν μὲ πικρὸν θάνατον.
Πικρόθυμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θύμως. Πικρὸς τὴν καρδίαν, ἀνηλεὴς, διεστραμμένος.
Πικρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πικρὸν καρπόν.
Πικρολογία (ἡ). πικρὸς λόγος, πικρία ἐκφράσεων.
Πικρόλωτος (ὁ), εἶδος λωτοῦ.
Πικροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ πικρὸν (νὰ πικρίσῃ), πικρότητος ἐμποιητικός.
Πικρόποτος (ὁ , ἡ). πικρὸς ἐν τῷ πίνειν. « Κύλιξ —, « Ε. Μανασσ.
Πικροπυρρόρας (ὁ, ἡ). ὁ πικρῶς καίων, πικρὸς καὶ φλογερός.
Πικρὰς [πίτυς, παρὸλ. Πευκεδανὸς], ά, όν. Πικρὸς, ἁλμυρὸς, (ἐν γέν.) ξυσμένος εἰς τὴν γεῦσιν (καὶ μτνμ. εἰς τὴν ἀκοήν)· (ἁπλῶς) ἀπεχθὴς, ἀποτρόπαιος· (μτφορ.) λυπηρὸς, ἀνιαρὸς· (ἐπὶ ἀνθρ.) αὐστηρὸς, ὀργίλος, δύστροπος ἢ λυπημένος, (κοιν.) πικραμένος· (μτνμ.) δύσνηρὸς· φαρμακερὸς· (ἐπὶ λόγ.) δηκτικὸς, ἐγγικτικός. « Ῥίζαν (« Ἅλμην) πικρὰν, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) « Πικρὰ βέλη, « Θκρ, « Πικρὸν ἔρωτα, « αὐτ. « Σφῆξ—, « Ἐπγρ. « Δάκρυον πικρὸν, « Ὅμ. « Πικρὰς ὠδῖνας, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) « Περίλυποί τε καὶ πικροὶ γίνονται, « Ἱππκρ. « Οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται· κατέχουσι γὰρ τὸν θυμόν, « Ἀρστ. « Τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀκριβῆ καὶ πικρὰν ἐξεταστὴν, « Πλ. « Ἀνακωκύει πικρὰς ὄρνιθος φθόγγον, « Σοφ. (καὶ ἐσχ.) « Πικρὸς θεοῖς, « αὐτ., μισητός.
Πικράτης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πικροῦ, πικράδα· (μτφορ.) στρυφνότης χαρακτῆρος, δυσκρασία, αὐστηρότης, ὀργιλότης, κακία.
Πικραφαγία (ἡ). τὸ ’να τρώγῃ τις (’να τρέφηται μὲ) πικρά.
Πικροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πικροὺς καρπούς.
Πικράφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πικρὰ φύλλα.
Πικρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βαμμένος μὲ) πικρὰν χολὴν, φαρμακερὸς (κυρ καὶ μτφορ.). (« Τοῦ Ἀργιλοχείου) πικροχόλῳ στόματος, « Ἐπγρ.
Πικρόχυμος (ὁ, ἡ). πικροῦ χυμοῦ περιεκτικός, πικρὸς (τὴν γεῦσιν).
Πικρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πικρὸν· (μτφορ.) = Πικραίνω, ἐρεθίζω.
Πικρώδης, ους (ὁ, ἡ). πικρὸς ὁπωσοῦν.
Πικρῶς, ἐπίρ. Μὲ πικρίαν, πικρὰ, φαρμακερὰ (παντοτε σχεδὸν μτφορ.) « Πικρῶς ἐπιτιμᾶν (ἀνειδίζειν, ἐξετάζειν, ἀπαιτεῖν κτλ.), « Δξ. « Πρᾶος καὶ μὴ πικρῶς, « Δμ. « Πικρῶς ἔχειν (διακεῖσθαι) πρός τινα, « Λξ., ὀργίζεσθαι, μισεῖν, μνησικακεῖν.
Πιλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῖλος.
Πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ μαλλὶ πρὸς κατασκευὴν πίλου (κετσὲ), (ἐν γέν.) ὑλίθω, πιέζω, (συνκβ.) στρογγυλόνω ἢ πυκνόνω τι διὰ πιέσεως, τὸ κάμνω νὰ σφιξῃ. « Τρίψει σκληρᾷ πιλοῦνται τὸ δέρμα, « Γαλ. « Νέρη ἐκ τῶν ἀτμῶν πιλοῦσθαι, « Πλ « Ἠκολούθησαν οἱ πολέμιοι πιλήσαντες, ὡς μάλιστα ἦν δυνατὰν, τοὺς λόχους, « Δ. Ἀλ., (ἴδε καὶ Πιλόω).
Πίλημα (τὸ). μαλλὶ πατημένον (πεπιλημένον), (Τσρκ.) κετσέ· (ἐν γέν.) πᾶν ὅτι εἶνε πυκνὸν ὡς ἂν κετσές. (ἁπλ.) = Πῖλος. « Τρίγας βλοςάνειν παρεσκεύασεν, ὥστε ἀντὶ πιλημάτων πινῶν εἶναι τὸ κεφαλῆ, « Ἀρσ.
Πίλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πιλέω, πάτημα (κυρ. μαλλιοῦ πρὸς κατασκευὴν κετσέ), πυκνωμα. « Οἱ ὠραῖοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι τῇ πιλήσει ϗ πυκνώσει καὶ εὐδλαστίαν, « Θεοφ.
Πιλητὴς, οῦ (ὁ), ὁ ἔχων ἔργον τὴν πί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λησιν (τὸ πάτημα κυρ.) τῶν μαλλιῶν, (Τουρκ.) κεσεντζῆς.

Πιλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πυκνόνειν (καθὼς ὁ πιλητὴς τὰ μαλλιά)· πιλητοῦ ἴδιος. «Τὸ ψύχος πιλητικὸν ἔχει,» Ἀρχ. «Τέχνη πιλητική,» Πλάτ., ἡ πιλοποιϊκή.

Πιλητός, ἡ, όν. Πεπυκνωμένος διὰ πατήματος, πεπιλημένος, ἢ· δυνάμενος νὰ πατηθῇ (νὰ σφιχθῇ) ἐν εἴδει πίλα (κεντέ). «Πιλητὰ δὲ ὅσα τῶν πιεζῶν μόνιμον ἔχει τὴν πιεσιν,» Ἀρχ.

Πιλίδ.ον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πιλίον.

Πίλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πῖλον (κεντέ).

Πιλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῖλος, σκουφίτσα (ἀπὸ κεντέ), κιουλαφάκι. «Ἔθος ἐστὶ τοῖς αἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς, ἢ πιλία φορεῖν,» Πλ.

Πιλιπὴς, έος (ὁ, ἡ). (λέξις) τῆς ὁποίας ἐλλείπει (ἀπεκόπη) τὸ στοιχεῖον πῖ.

Πιλίσκος (ὁ), =Πιλίον.

Πίλναμαι (παρτ. Ἐπιλνάμην), Π. ἐγγίζω, πλησιάζω. (μὲ δοτ.) «Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν γθονὶ πίλνατο, ἄλλοτε δ' αἶξνασκε μετήορα,» Ἰλ. Ψ. (καὶ προθετ.) «Τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδει πίλναται,» Ἰλ. Τ. (καὶ χ. πτ.) «Γαῖα ᾗ οὐρανός πίλνατο,» Ησ. «Χαῖται πίλναντο (ἄλλ. ἀναγν. πίτναντο),» Ἰλ. Χ., ἐσύροντο κατὰ γῆς, ἔκ τοῦ

Πιλνάω-ῶ, Π. ἀντὶ Πελάζω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Βορέας ὄρῦς πιλνᾷ γθονί,» Ὅσ.

Πιλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ πῖλον (κεντέ) ἢ σκούφιαν).

Πιλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πῖλον (κεντέ) ἢ πίλους (κιουλάφια).

Πιλοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς πιλοποιΐαν.

Πιλοποιΐα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πιλοποιοῦ, κατασκευὴ πίλων.

Πιλοποικὸς, ἡ, όν, =Πιλοποιητικός.

Πιλοποιὸς (ὁ), ὁ κατασκευάζων πῖλον (κεντέ) ἢ πίλους (καπέλλα, κιουλάφια).

Πῖλος (ὁ), = Πίλημα, (Τουρκ.) κεντές, (Γαλλ.) feutre· (συνηθ.) πᾶν ὅ,τι «ἶνε καμωμένον ἀπὸ κετσέν, σάγιασμα, τάπης, καλτσοῦνι· θώραξ (;)· σφαῖρα διὰ παίξιμον· (κυρ. δέ) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια, κιουλάφι· περικεφαλαία (ἐνδυμένη ἀπὸ μέσα μὲ κετσέν).

✝Πῖλος (ὁ), [Λατ.], λόχος τῶν παρὰ Ῥωμαίοις πεζῶν στρατιωτῶν (Τριαρίων).

Πιλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πῖλον (σκέφιαν ἀπὸ κετσέν, κιουλάφι), εἶμαι πιλοφόρος.

Πιλοφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πιλοφόρον, πιλοφόρου ἴδιος.

Πιλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πῖλον (ακούφιαν ἀπὸ κετσέν, κιουλάφι), (ὅθ. ||. οὐσ.) Φλαμίνιος μὲν παρὰ Ῥωμαίοις, ἀξιωματικὸς δέ τις παρὰ Σκύθαις.

Πιλόω-ῶ, Μ. ώσω, =Πιλέω. «Διὰ τὸ πιλοῦσθαι (τὰς ῥίζας) τῷ ψύχει,» Θφρ. «Τὸ πλεῖστον γένος τῶν ταλαιπώρων οὐ διατίζει· καὶ γὰρ φύσει συντηκτικόν ἐστι σημεῖον δέ· πιλούμενος γάρ, ἀφίησιν αἷ τι, καὶ τέλος ἀφανίζεται,» Ἀρχ.

(ὅθεν ἡ παροιμ.) «Δις ἑπτὰ πληγαῖς πευλύπους πιλούμενος,» Ζηνόδ.

Πιλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πῖλον, πυκνός.

Πίλωσις, εως (ἡ), =Πίλησις.

Πιλωτὸς, ἡ, όν, =Πίλητος. ||. (οὐσ.) Πιλωτὸν (τὸ), =Πῖλος, πίλημα.

Πιμελὴ (ἡ), [πίων]. πάχος, ὄθ.

Πιμελὴς, έος (ὁ, ἡ). παχὺς, εὐτραφής.

Πιμελόομαι-οῦμαι, Μ, ωθήσομαι. Γίνομαι πιμελὴς, παχύνομαι.

Πιμελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πιμελὴν («Ἔστι δὲ τὰ τῶν ἰχθύων ζέαρ πιμελῶδες, ᾧ οὐ πήγνυται,» Ἀρχ.)· ἀρκετὰ παχύς.

Πιμπλάνω ᾗ

Πιμπλάω-ῶ, Π. ᾗ

Πιμπλέω, Ἰων. ἀντὶ Πίμπλημι.

;Πίμπλη, Ἀττ. ἀντὶ Πίμπλαθι, πρς. τοῦ

Πίμπλημι [πλήθω, πυλὺς], Μ. πλήσω (ἀόρ. Ἔπλησα ᾗ πθ. Ἐπλήσθην, πθ. πρκ. Πέπλησμαι). Γεμίζω, χορταίνω (κυρ. ᾗ μτφορ.)· (πθ.) συμπληροῦμαι. (μὲ γεν. ἑλλ. ἑκ δ'.) «Πλῆσαν δ' ἄρα πήρην σίτου,» «Ὀδ. Ρ. «Πλήσας τὸν ἀπόγονα ὄζους,» Γρφ. «Πλῆσατε (γάλακτος) τὰ οὔθατα,» Θκρ. (καὶ μτ.) «Πλησάμενος εἶνοιο δέπας,» Ἰλ. Ι. «Πλησάμενος θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,» Ὀδ. Ρ. (ᾗ πθ.) «Σηκοὶ βοῶν πλήσθησαν,» Θκρ. (ᾗ μτνμ.) «Ἐπλήσθη ὁ χρόνος (»Ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι) τοῦ τεκεῖν αὐτήν,» Γρφ., συνεπληρώθησαν.

Πιμπράω-ῶ, Π. ᾗ

Πίμπρημι [πρήθω], Μ. πρήσω (ἀόρ. Ἔπρησα καὶ πθ. Ἐπρήσθην, πθ. πρκ. Πέπρησμαι). Καίω, πυρπολῶ, κατακαίω· (μτνμ.) ἐξάπτω· (ἐνίοτε) φλογόνω, (ἴδε Πρήθω).

;Πίνα, ης (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πίννα, ἡ 2) Πίνος.

Πινακηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πίνακος.

Πινακιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ πίνακα (σανίδα) ἢ χάνδρας.

Πινακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πινακὶς ἢ τοῦ

Πινάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίναξ, σανιδάκι (κυρ. διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα), πινακίδα· εἰκονισματάκι (πρόστυχον)· σανιδάκι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς λαχνοὺς καὶ τὰς ψηφηφορίας ὡς μπαλλετί· βιβλιαράκι· ὁμολογία· (ἐνίοτε) πινακάκι ἢ τραπεζάκι (τῶν πτωχῶν) ᾗ. (μεγ.) πινακάκι. «Καὶ γὰρ ἐγὼ τὸ πινάκιον θεραπεύω, καὶ πλύνω αὐτὸ καὶ ἐκμάσσω,» Ἐπίκτ.

Πινακὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πίναξ, (κοιν.) πινακίδα· (εἰς τὸ πλθ.) σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes («Ἐν δὲ τούτοις ᾗ πινακίδες ἦσαν αὐτοῦ, γράμματα καὶ λόγους ἔχουσαι τῆς ταμιευτικῆς ἀρχῆς,» Πλ.· (ἐνίοτε) πυττάκι, δίπλωμα («Παρὰ Καίσαρος πινακίδες,» Ἐπικτ.)· (σπν. καὶ μτγν.) πινάκι. 2) εἶδος χορτοῦ. «Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο ᾗ τὴν καλουμένην πινακίδα,» Ἀθ.

Πινακίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πινακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πινακὶς.

Πινακογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ ζωγραφίζω ἐπὶ πίνακος· σχεδιάζω, «ὁ γραφικὸν πίνακα τινὸς τόπου.

Πινακογράφημα (τὸ). ζωγραφία ἢ σχέδιον πίνακος.

Πινακογραφία (ἡ). ἡ ἐπὶ πίνακος γραφὴ ἢ ζωγραφία· (κυρ.) σχέδιασμα ἢ γραφικοῦ πίνακος· (συνηθ.) πινακογραφικὸς, γραφικός, χάρτα.

Πινακογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πινακογραφίαν.

Πινακογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἢ ζωγραφίζων πίνακας (ἢ χάρτας κτλ.)· ὁ πίνακος, εἰκονογράφος. «Πλάττουσι δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀπογράφονται,» Στρ.

Πινακοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμένος εἰς) εἶδος (σχῆμα) πίνακος.

Πινακοθήκη (ἡ). μέρος (σωμένον) ὅπου φυλάττονται πίνακες (εἰκόνες ἢ χάρτες)· ἀποθήκη ζωγραφιστῶν πινάκων.

Πινακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πίνακας ἢ πουλιὰ (μαζημένα καὶ ἀρτάσιμα ἐπὶ πίνακος, καθὼς ἐσυνήθιζον νὰ τὰ πωλοῦν εἰς τὰς Ἀθ.).

Πινάκωσις [✝πινακόω], εως (ἡ), ποίησιμον μὲ πίνακας (σανίδια) ἢ πάτωμα πινακοειδὲς, πάτωμα.

Πίναξ [✝πῖνος=πίτυς], ακος (ὁ). (ἴσως σανίδι, σανίδα («Πίνακας νῶν φορέουσιν,» «Ὀδ. Μ.)· (ἴδιαιτ.) διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα. πινακίδα («Γράψας ἐπὶ πίνακι πτυκτῷ,» Ἰλ. παρέλ. Δίπτυχος)· εἰκὼν, ζωγραφία (κυρ. εἰς σανίδι). («Πίνακα τῆς γῆς ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπεγράψην ἐπιγραφήν,» Πλ. «Ὅτε τὸν ἐν Δινάῳ Βρασίδαν ἔγραφεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι «Ἀθ.)· τα («Χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ τῆς γῆς περιόδους ἐνετέτμητο, καὶ θάλασσα τε πᾶσα καὶ ποταμοὶ πάντες,» Ἀρχ. κατάσεισον, σημειωματάριον· (ἴδιαιτ.) κατάλογος τῶν περιεχομένων κτλ. ἐλίων· σημείωσις (καταγραφὴ) χρονικὴ ἢ ἱστορική. «Ἀνέγραψε δ' αὐτὰ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακα Νόμων,» Ἀθ.) «Περγαμηνοὶ πίνακες Δ. Ἀλ., οἱ κατάλογοι τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγάμου.) · διάγραμμα ἀστρονομικὸν (ὄθ. «Ἡ περὶ τὸν πίνακα μεθοδος,» Πλ., ἡ ἀστρολογία). (εἰς τὸ συχ.) τὸ ξύλινον (καὶ καταχρ. ὡς μέταλλον) ἀκόνι τῶν σκυτοτόμων. «Πίνακα δὲ μάλιστα τὰ σκληρὰ σκυτοτόμοι ποιοῦνται τοὺς πίνακας,» Θφρ.· γράδος, «Θφρ.)· πινάκι (κυρ. ξύλινον ταβλᾶς, ἁπλᾶδα. «Τοῖσιν δ' αὖ πίνακας παρέθηκεν ὀπταλέους,» Ὀδ.

Πινάριον (τὸ), «εἶδος χαλκάνθου (βιτριολιοῦ), (ἄλλ.) Στολαπτίς.

Πιναρὸς [πῖνος], ά, όν. Λερωμένος.

Πιναρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πιναροῦ, λέρα.

Πιναροχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πιναρὰν χαίτην (κόμην), αὐχμηρὸς τὴν κόμην.

Πιναρόω-ῶ [πιναρὸς], Μ. ώσω. Λερώνω.

;Πινάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πινόω.

Πινηρὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Πιναρός.

Πινικὸν (τὸ), = Πιννικόν.

Πίννα ᾗ Πίννη, ης (ἡ). τὸ γνωστὸν θαλασσ. ὄστρεον, ἡ πίννα. 2) (συνηθ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ μαργαριτάριον ἢ τὸ πιννόμαλλον. 3) εἶδ. νομίσματος ἢ (;) βάρος. » Μνᾶ-ες γ', πίνας ἰ. « Σχλ. Ἀρχῤῥ.

Πινικόν (τό), « (ἴνν. ἤριον). τὸ μαλλὶ ἢ μετάξι τῆς πίννας, τὸ πιννόμαλλον (ἀπὸ τοῦ ὀπ. κατεσκεύαζον πολύτιμα ὑφάσματα). 2) (κατ' ἄλλους) τὸ μαργαριτάριον ἢ ἢ μαργαριταρόῤῥιζα.

Πίννινος, η, ον. Ὁ τῆς πίννης. » Δίθος —, « Γῤῥ. = τῷ ‖. οὐσ.) Πίνινον (τό), τὸ μαργαριτάρι ἢ ἢ μαργαριταρόῤῥιζα ἢ τὸ Πιννόμαλλον, ὅθεν

Πιννόῤῥιζος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀποίου αἱ ῥίζαι θαλλίζουσιν ὡς τὸ πίννινον (σεβέφι ἢ πιννόμαλλον).

Πιννοτήρης [πίννα, τηρέω], ου (ὁ). εἶδος μικροῦ καρκίνου ἢ καρίδος τὸ ὁποῖον ζῇ ἐντὸς τῆς πίννας.

Πιννοτρίφος (ὁ, ἡ). (τόπος) τρίφων (ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς) πίννας.

Πιννοφύλαξ, ακος (ὁ), = Πιννοτήρης.

Πιννώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πίννας, ὁμοιος μὲ πίνναν. (εἰς τὸν Ξενοφάτ. ὁ Κορ. διορθ. Πηλώδης).

Πίννων, ωνος, ἐν. Π. ἀντὶ Πιναράς.

Πῖνον (τό), [Λέξ. vinus], εἶδος ζύθου (μπίρας) ἀπὸ κριθάρι.

Πίνος (ὁ), ῥῶπας (κυρ. ἀπὸ λίγδαν), λέραι (μτγν.) τὸ φυσικὸν καὶ ἀνεπιτήδευτον τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων ἢ τεχνικῶν γραμμάτων, ἁπλότης (ἀφέλεια) ἀρχαϊκή, vernis d'antiquité. » Ἐθαύμαζες δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ προσθέντος, « Ἡλ. » Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς καὶ εὖ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστάς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἀμελλήμενος, « Ἐξ οὗ

Πίνος (ὁ, = Πίτυς. (ἴδ. τὸ Ἀτν.) pinus.

Πινόω-ῶ [πίνος], Μ. ὡσω. Λεῤῥόνω, (κυρ.) ἀλείφω μὲ λάδι κτλ., λαδόνω, λιγδόνω. (ἴδ.) » Πεπινωμένος (ἀθλητὴς ἢ λόφος), « Ἀξ., = Εὐπινής.

Πίνος, ους καὶ

Πίνωσις, ως (ἡ), Π. νοῦς, πνεῦμα, σύνεσις, φρόνησις, [ἐκ τοῦ

Πινύσκω ἢ Πινύσσω [πνίω, = πνέω], Μ. πινύσω (πθ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Πέπνυμαι, πνῶ (συνκβ.) συνετίζω, σωφρονίζω, (καιν.) βάλλω γνῶσιν. » Ἤδη γάρ με ξ ἄλλος ἢ ἐπίνυσσεν ἐφετμή, « Ἰλ. Ξ. (καὶ ἀμεδτ. ἢ αὐτπθ.) » Ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκη Ζεὺς ἡματαησαραικαίδεκα, « (Σιμωνίδ. παρ') Δέρτη, ῥηγνυμένου δ' (καὶ πθ.) » Ἦν (σοφίαν) Ὀρφεὺς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπινύσθη, « Ἰαμβλ., ἐπενοήσθη, ἐδιδάχθη.

Πινυτὴ καὶ Πινυτὼ, οῦς (ἡ), Π. σύνεσις, φρόνησις. « Κάλλευς ξ πινυτάσεως, » Ἐπιγρ.

Πινυτός, ἡ, όν, Π. συνετὸς, φρόνιμος.

Πινυτότης (ἡ), = Πινυτὼ, σύνεσις, φρόνημα.

Πινυτόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πινυτὸς τὰς φρένας, φρονιμώτατος.

Πινύτως, ἐπίῤῥ. Π. συνετῶς, φρονίμως.

Πινύω, Μ. ὑσω, = Πινύσκω.

Πίνω, Μ. πίομαι καὶ πιοῦμαι (ἐπίῤῥ. Ἔπιον [ἀθ. πρς. Πῖε καὶ Πῖθι], πρκ. Πέπωκα καὶ πθ. Πέπομαι, ἀόῤῥ. πθ. Ἐπόθην καὶ τὸ θετ. Ποτέον). Πίνω· (μτγμ.) ποτίζομαι, ῥοφῶ. (μὲ αἰτ.) » Πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες, « Ὀδ. Ι. » Λύτις μὲν οἶνον, ἐγὼ δὲ ὕδωρ πίνω, « Δμ. (καὶ καταχῤῥ.) » Πίνοντες κρηπῖδας εἴνοτο, « Ἰλ. Θ. (ἢ γεν. ἐλλ.) » Οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύγε δοίης, « Θκῤῥ. (ξ χ. πτ.) » Ποταμόνδε κατῆϊε πιόμενος, « Ὀδ. Κ. (ξ ἐλλ.) » Πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν, « Εὐρ. » Ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι, « Παροιμ. » Ἐγὼ καὶ Κλεόνικος ἐπίνομεν (ἴνν. οἶνον), « Θκῤῥ., ἐτρωγοπίναμεν. (καὶ μτγμ.) » Τὰ φωτὰ, ὅταν, ὅσῳ ἥδεται, τοσοῦτο πίνῃ (ἴνν. τοῦ ἐκ Διὸς ὕδατος), μάλα ὀῤῥὰ τε αὔξεται καὶ θάλλει, « Ξεν.

Πινώδης, ους (ὁ, ἡ), = Πινώεις, πιναρὸς, (Τουρκ.) μουῤῥάρης.

Πινωδία (ἡ). ἀπαςριά, ἀκαθαρσία, (Τουρκ.) μουνταρλῆκι.

Πίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πινόω, λέῤῥωμα· (κυρ.) λάδωμα, λίγδωμα. (συνκβ.) ὑάλισμα. » Χρυσοῦ —, « Γῤῥ.

Πιεειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα (εἶδος) τοῦ στοιχείου πῖ (Π).

Πίομαι, μέλλ. τοῦ Πίνω. 2) (απντ.) Π. ἀντὶ Πίνω, (Πίνθ. Ὀλ. ς', 137).

Πῖον, ονος (τό), οὐδ. τοῦ Πίων, παχύ. ‖. (οὐσ.) πάχος· (κυρ.) βούτυρον ἢ καϊμάκι.

Πιόνομος (ὁ, ἡ), Π. [πίων, νομή], ὁ ἔχων παχεῖας βιοκάς.

Πῖος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Πίων, παχύς· εὔφορος.

;Πῖος, ευς-ους (τό), = Πάρ.

Πιότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πῖος, παχύτερος, (ὀθ.

Πιοτέρως, ἐπίῤῥ. Παχύτερον, λιπαρότερον.

Πιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πίονος, παχύτης, πάχος, ἕδε Πίων.

Πιοῦμαι, μέλλ. τοῦ Πίνω.

Πιόω-ῶ, Μ. ὡσω, = Πιαίνω, Παχύνω. » Παῦε, μὴ πιοῦ (κατὰ διόῤῥ. ἀντὶ Ποιοῦ), μήτερ· θᾶσσον σεαυτὴν, εἶπεν, ἐκ μέσου ῥήξεις, ἢ τὴν ἐκείνου πιότητα (κατὰ διόῤῥ. ἀντὶ Ποιότητα) μιμήσῃ, « Μυθ.

Πίπερι, εως (τό), = Πέπερι.

Πιπερὶς, ίδος (ἡ). τὸ πιπερόδενδρον.

;Πιπίζω, ἀμῤῥ. ἀντὶ-

Πιπίσκω, Μ. πίσω (ἀόῤῥ. Ἔπισα). Δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, τὸν ποτίζω. » Πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ, « Πίνδ.

Πιπλάω-ῶ ξ

Πίπλημι, Π. ἀντὶ Πίμπλημι.

Πίπος (ὁ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πιπώ.

Πιππίζω, Μ. ἰσω. Φωνάζω ὡς ἄν-

Πίπτος (ὁ), [γόνατπ.]. πουλάκι (νεογέννητον), νεοσσὸς, (κοιν.) πιπίνι (μόνον τοῦ περιστεριοῦ).

Πίπρα (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (δρυοκολάπτου), (ἄλλ.) Π. πππώ.

Πιπράσκω [περάω, πέρνημι], Μ. περάσω καὶ πθ. πραθήσομαι καὶ (εὐεργ. ἐν.) πεπράσομαι (πρκ. Πέπρακα ξ πθ. Πεπράμαι, ἀόῤῥ. πθ. Ἐπράθην). Πωλῶ (κυρ. ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης καὶ εἰς ξένον τόπον), (μτφῤῥ.) προδίδω » Οἷμοι πέπρακαι κάπηλλα, « Σοφ.

Πιπρήσκω, Ἰων. ἀντὶ Πιπράσκω.

Πίπτω [συγγ. τῷ Πετάννυμι], Μ. πεσοῦμαι, ἀόῤῥ. Ἔπεσον καὶ [ἑνίοτε] Ἔπεσα[ξ], πρκ. Πέπτωκα). Πέφτω (κατὰ γῆς)· κρημνίζομαι.. (μὲ δοτ. προθετ.) » Πεσὼν ἐν κονίῃσιν, « Ὅμ. » Τεύχεα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτεν, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Εἰς ἄλα πίπτει, « Ἡσ. » Ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἀναιρεῖσθαι, « Πλάτ. (ἴδ. πθ.) » Καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, « Γῤῥ. (ἢ γεν.) » Πεσὼν ἐκ νηὸς, « Ὀδ. Κ. (καὶ χωρὶς προθ.) » Πεδίῳ πέσεν, « αὐτ. (ἢ ἐπίῤῥ.) » Δρόγματα δ' ἐπήρτιμα πίπτειν ἔρωτι, « Ἰλ. Σ. » Κούφη σοι γθὼν ἐπάνωθεν πέσοι, « Εὐρ. » Καὶ ἔπεσον χαμαί, « Γῤῥ. (καὶ ἀπολ.) » Δρῦς τάμνον, ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι πίπτον, « Ἰλ. Ψ. » Οἱ κύδοι οὐ ταῦτ' ἀεὶ πίπτουσι, « Στρ. 2) πίπτω πιθανὸν ἢ κατά τινας, ἐπιπίπτω, (κοιν.) ῥήχνομαι· χύνομαι· (ἐπὶ κακοῦ) καταντῶ (περιπίπτω) εἰς. » Ἐνὶ νήεσσι πέσωμεν, « Ἰλ. Ν., = Ἐμπέσωμεν. » Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος πέτρα ἀποῤῥώξασα, ἐπ' ἀλλήλοις δὲ πέσωσιν· ὡς εἰ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον, » Ἡσ. (ξ μτφῤῥ.) » Ἐς κακότητα πέσῃσιν, « Ὅμ. (ξ μτγμ.) » Πίπτησαι (αἱ αὖραι) ἐς πόντον, « αὐτ. 3) (συνκβ.) φονεύομαι, (κυρ.) μένω εἰς τὸν τόπον. » Περσέων μὲν δὴ ἔπεσον ἄνδρες ἐς δισχιλίους, « Ἡρ. (ξ μὲ γεν. προθετ.) » Πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος θυήσκοντες πίπτουσιν, « Ἰλ. Α. 4) (μτγμ. ἐπὶ ἀνίμου) κεπάζω, (κοιν.) πέφτω, καταπέφτω· (καὶ μτφῤῥ.) χάνω τὸ θάῤῥος (τὴν προθυμίαν) μου, νικῶμαι, κατεπονοῦμαι. » Ἄνεμος πέσεν, « Ἰλ. Π. (ξ μτφῤῥ.) » Ἄρτι γὰρ ἀνοθαῤῥύνοντες ταῖς ψυχαῖς, παρὰ πόδας ἔπιπτον πάλιν ταῖς ἐλπίσι, « Πλθ. (καὶ προθετ.) » Μεγάλα στρατόπεδα (πρήγματα) ἔπεσον ὑπὸ ἡσσόνων, « Θκ., Ἡρ. 5) πίπτω εἰς τὴν τύχην (εἰς τὸ μερίδιόν) τινος (ὑπὸ μεταφορᾶς τοῦ πεσήματος τῶν κλήρων), (ὅθεν τρπ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν, συμβαίνω. » 120 τάλαντα πρόσοδος ἔπεσε τῷ δήμῳ, « Πλθ. » Τὸ πεσὸν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἀργύριον, « αὐτ. » Χρόνοι εἰ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἰχυρίαν, « αὐτ. » Ταῦτα μὲν οὖν εἰς τὴν πρότερον ἔπεσεν Ὀλυμπιάδα, « αὐτ. » Καιάδα ἔσαντα τὴν μάχην ἢ πεσίεται, « Ἡρ. (ξ ἀπολ.) » Τὰ πεσόντα, » Τὰ πεπτωκότα, « Λξ., τὰ περιστατικὰ, τὰ συμβάντα. 6) (μτγν. μὲ αἰτ. προθετ.) γίνομαι ἀντικείμενον λόγου (λογαριασμοῦ), ἔρχομαι (ἐμβαίνω) εἰς τὸν λογαριασμόν, ὑποπίπτω. » Ὑπὸ λόγων πίπτει, « Πλθ.

Πιπὼ [ὀνμτπ.], ους-ῦς (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γέν. τῶν κολοιῶν), (καιν. εἰς τὴν Πελεπόνν.) πιπίζω (ὁ ἐπιψ).

;Πίσα, ης (ἡ), = Πίστρα, (παρβλ. Πεῖσα), (ὅθεν

Πίσια (τά), Π. Ἰων. τρόπ. κάθυδροι (βαλτώδεις), πιδάδια.

Πίσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πίσα (πιζέλια).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πισμός (ὁ), Γλσ. = Ποτισμός.
Πίσον (τὸ) ἡ
Πίσος (ὁ), εἶδος ὀσπρίου, (κοιν.) πιζέλι.
Πίσος, εος-ους (τὸ), ἴδε Πίσεα.
Πίσσα [πίτυς], ης (ἡ), τὸ γνωστὸν πρωΐὸν (ἡ ψημένη ῥητίνη) τῆς πεύκης ἢ τῶν ὁμοίων δένδρων, (κοιν.) πίσσα. = Γυρὰ πίσσα, « Δακρ., ἢ ἄψητη, τὸ κατράνι. 2) Π. δένδρον πισσοφόρον, πίτυς, πεύκη, ἐλάτη.
†**Πισσαλιφέω-ῶ**, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω. [ἐκ τοῦ
Πισσαλιφής, έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος.
Πισσαλοιφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πισσαλιφέω.
Πισσαλοιφής, έος (ὁ, ἡ), = Πισσαλιφής.
Πίσσ-ινθος, εος-ους (τὸ). τὸ ἄνθος (ὁ ὀρὸς) τῆς πίσσης τὸ ὁπ. χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς ὅταν τὴν βράζουν.
Πισσάριον (τὸ), = Πίσσα.
Πισσάσφαλτος (ἡ), εἶδος κατρανιοῦ, πίσσα (φυτική) ἑνωμένη μὲ ἄσφαλτον (ὀρυκτήν).
Πισσέλαιον (τὸ). Ἔλαδι τῆς πίσσας (κατὰ τὸν Γαλην. ἄλλο παρὰ τὸ) = Πίσσανθος (ἢ ἴσως) = Ὀρόπισσα. 2) μίγμα πίσσης ὑγρᾶς καὶ ἐλαίου.
Πισσήεις, εσσα, εν καὶ
Πισσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Πισσηρὸς, ά, όν, = Πίσσινος, ἡ 2) = Πισσώδης. » Μόρος—, « Αξ., ὁ (ἄλλ.) Πισσοκώνητος.
Πισσίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὴν πίσσαν, ἔχω ὀσμὴν ἢ χρῶμα πίσσης.
Πίσσινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ ἀλειμμένος μὲ πίσσαν. » Κάδος—, « Ἀρχφ.
Πισσίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ πίσσαν, ῥετσινάτος.
Πισσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πίσσαν.
Πισσοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω δένδρον ἢ ὄρθι ἵνα ἐβγάλω πίσσαν.
†**Πισσόκηρον** (τὸ) καὶ
Πισσόκηρος (ὁ), εἶδος κηριοῦ ῥητινώδους μὲ τὸ ὁπ. αἱ μέλισσαι ἀλείφουν ἔνδοθεν τὰ γυψέλιά των (ἄλλο παρὰ τὴν Μῖτυν). 2) εἶδος ἀλοιφῆς ἀπὸ πίσσαν ἢ κηρί.
Πισσοκονέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πισσοκωνάω.
Πισσοκονία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πισσοκωνία.
Πισσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Μαθῶ) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν, χνουδίζω· (ἐν γέν.) ἀλείφω μὲ πίσσαν.
Πισσοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάθημα τῶν τριχῶν (χνούδισμα) μὲ πίσσαν.
Πισσοκοπικός, ή, όν. Πισσοκόπου ἴδιος.
Πισσοκόπος (ὁ, ἡ), ὁ κόπτων (ἀφαιρῶν) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν, χνουδιστής, Πισσωτής.
†**Πισσοκωνάω(έω)-ῶ**, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω.
Πισσοκώνητος (ὁ, ἡ), ἀλειμμένος μὲ πίσσαν. » Μόρος—, « Π., ὁ θάνατος ἐκεῖνα τὸν ὁπ. κατεκαίοντες ἀλείφοντες μὲ πίσσαν.
Πισσοκωνία (ἡ), ἄλειμμα μὲ πίσσαν, πίσσωμα.
†**Πισσοκωνίζω**, Μ. ἰσω, νλγ. ἀνὰ Πισσοκωνάω.
Πίσσος (ὁ), = Πίσος, πιζέλι.
Πισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) πίσσαν.
Πισσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Βράζω (Κατασκευάζω) πίσσαν.
Πισσούργιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κατασκευάζουν (καίουν) πίσσαν.
Πισσουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) πίσσαν.
Πισσόχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος (ἀλειμμένος) μὲ πίσσαν.
Πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω· (ἴδιαιτ.) προσκολλῶ εἰς ἀνδριάντα πίσσαν ἵνα πάρω τὸ ὁμοίωμά του (καθὼς ἔκαμναν οἱ ἀνδριαντοποιοί). 2) μαθῶ τὰς τρίχας (χνουδίζω) μὲ πίσσαν.
Πίσσυγγος (ὁ), ἴδε Πίσυγγος.
Πισσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ (παράγων πολλὴν) πίσσαν.
Πίσσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πισσόω, πίσσωμα· μάθημα τῶν τριχῶν (χνούδισμα) μὲ πίσσαν.
Πισσωτέον, θετ. τοῦ Πισσόω.
Πισσωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πισσόνων (ἀλείφων [κυρ. δὲ χνουδίζων] μὲ πίσσαν). » Καὶ τοῦτον παραδοθῆναι πιττιοταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος, « Ακ.
Πισσωτὸς, ή, όν. Ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος· (συνκδχ.) χνουδιζόμενος (μὲ πίσσαν), θηλυδρίας.
Πιστάκη (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ πιστάκια δένδρον, φιστικιά. 2) = τῷ
Πιστάκιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), εἶδος καρποῦ (ἀμυγδαλιώδους), φιστίκι.
Πίστευμα (τὸ). Ἔργον ἢ ἀνέχυρον πίζεως, πίστις, τὸ πιστόν.
Πίστευσις, εως (ἡ). τὸ πιστεύειν (ἐμπιστεύεσθαι).
Πιστευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιστεύω. » Οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί, « Λουκ.
Πιστευτικὸς, ή, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ πιστεύειν, εὐκολόπιστος.
Πιστευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐκολοπιστίαν. » Π. ἔχειν, « Πλάτ., εἶναι εὐκολόπιστος.
Πιστευτὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐνεπιστεύθη τις εἴς τινα, [ἐκ τοῦ
Πιστεύω, Μ. εὐσω. Ἔχω πίστιν (τὰ πιστὰ) εἴς τινα, τὸν ἐμπιστεύομαι. (πθ. μὲ αἰτ. καὶ μτγν. μὲ γεν. ἑλλ.) μοὶ ἐμπιστεύεταί τις τι, (μὲ δοτ.) μοὶ παραδίδεται (μὲ ἐμπιστεύονται) τι πρὸς φύλαξιν. (χ. πτ.) ἐμπνέω ἐμπιστοσύνην, μὲ ἐμπιστεύονται. » Τίνι μᾶλλον ἂν τις πιστεύσειεν ἢ χρήματα ἢ τέκνα παρακαταθέσθαι; « Ξεν. » Πιστευθεὶς τῆς Κύπρου, « Πλδ. » Πιστευθεὶς ὑπ' Ἐμένους τῶν ὁστῶν τῶν Κρατεροῦ, « Διόδ.
2) δίδω πίστιν εἴς τι, πείθομαι (εἶμαι πεπεισμένος) ὅτι ἔχει οὕτως, τὸ φρονῶ ἀληθές. » Ἐκ τεκμηρίων ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι πιστεῦσαι συμβαίνει, « Θκ. (ὕθεν ἐκκλησ.) » Πιστεύω εἷς ἕνα θεὸν κτλ., « Σύμβ. » Ἄλλο τὸ πιστεύειν τινὶ καὶ ἄλλο τὸ πιστεύειν εἴς τινά.. Διὸ πιστευειν μὲν τοῖς Ἀποστόλοις εἴποι ἄν τις, πιστεύειν δὲ εἰς τοὺς Ἀποστόλους οὐκέτι, « Βασ. Σελ. πθ.) » Ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ, « Γρφ. 2) (σπν.) ἐμπνέω (ἐμπιστίνειν, πιστοποιῶ, = Πιστόομαι. « τῷ τρόπῳ ποικίλως ἐκπεριελθόν πατέρα, μόνος ὑπὲρ τῆς ἐκείνου ρίας ἅπαντα πράττειν αὐτὸς ἠ κῶς, « Ἰώσ. (οὕτως ἐκλητέον κα νας καὶ τοῦ Θουκυδ. τὸ) « Τὰ μὲ παλαιὰ τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ παντὶ ἐξῆς τεκμηρίῳ πιστεύσει 20) «.
Πιστὴρ (ὁ), = Ποτιστήρ.
Πιστήριον (τὸ), = Ποτιστήριον.
†**Πιστικὸς**, ἡ, ὄν, (καὶ ἐπῆρ.) «νὸς, « ἐμπνέων πίστιν (ἐμπιστοσύνην), πιστος. » Πιστικὸς πλοῖον, « Πλ. **supra-carico.** 2) (ἐπὶ πραγμ.) κρινής, ἄδολος. »Νάρδος—, « Γρφ., δε ἢ τὸ ἐπμ.). 3) καταπιστικὸς νεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πειστικός.
†**Πιστικὸς** [πίνω], ἡ, όν. Ῥωστ τιμος. » Νάρδος—, « Γρφ., τὸ ἄλλοι ἐξέλαθον παρεφθαρμένον Λατιν. **Spicata**, Ναρδόσταχυς, ἄλλους ἀναγνωστέον Πιστική, τὸ προηγ.).
Πίστιος (ὁ). ὁ ἐφορεύων τὰς πίστεις ὅρκους, τὰ πιστά), (ἐπιθ. τοῦ Διός, Ἑλ. Πιστοφύλαξ).
Πίστις [πείθω], εως (ἡ). πεποίθησις (ρί τινος), βεβαιότης, πληροφορία, πίστις ἀποδείξις τις· τότε γὰρ μᾶ πιστεύομεν ὅταν ἀποδεῖξθαι δώμεν, « Ἀρχ. » Οὐκ ἀνθρ πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ, « Δίφιλ κλησ.) μία ἀπὸ τὰς τρεῖς μεγάλ τὰς (» Πίστις ἐστὶν ἐλπιζομέν σιασις, πραγμάτων ἐλεγχος μένων, « Γρφ.)· ἐμπιστοσύνη (πί ἢ παρά τινος), (Γαλλ.) confiance crédit (» Τῆς πρὸς Δακεδαιμονίους ατεως καὶ φιλίας, « Ξεν. » Πίστ ματ' ὄλεσσα, ἀπιστίᾳ δ' ἐσώσα » Κοὐδ' ὁμόσας, οὐκέτι πίστιν ἔχω, Ἐπιχρ. » Πίστις ἀφορμὴ τῶν πανο μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, « Δη μιότης, εἰλικρίνεια, (Γαλλ.) ho (σπν.) ὑπακοή, εὐπείθεια. πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν σιν), ἀπόδειξις· μαρτυρία, (Γαλλ.) τίθ· (συνήθ.) ὅρκος, ἐγγύησις σις ἢ συμφωνία· ἔνορκος ἢ ἐγγ (ἄλλ.) τὰ πιστά. » Πίστιν τε κα ἐποιεῦντο συμμαχίης πέρι πρὸς Ἀθ Ἡρ. » Πίστι καταλαβοντες ἢ ὁρκ αὐτ. (συνήθ. δὲ πλθ.) « τὸν κα ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις ἐποιήσαντο, « Ξεν. » Πίστεσιν γοντες πείθομεν, « Ἰσκρ. » Εἰσὶ τρόποι τῶν πιστεων· γίνονται γὰρ ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων καὶ τῶν πρ καὶ τῶν ἀνθρώπων· αἱ δὲ ἐπὶ λεγομένοις καὶ τοῖς πραττομένοις μὲν γὰρ εἰκότα καὶ παραδείγματα τεκμήρια καὶ γνῶμαι κτλ., πίστ αὐτῶν τῶν λόγων εἰσίν· ἐπὶθετος δὲ ἀτέχνους πίστεις εἴρηκεν ἀλλαχοῦ, τυρίαι, ὅρκοι, βάσανοι, « Ἀρχ. 3) ὅ,τι (κυρ. δὲ δημόσιον ὑποθήκη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμπιστεύεται τις εἴς τινα, πληρεξουσιότης πράξεως. ἐντολὴ ἀπεσταλμένου (βουλευτοῦ) κτλ. « Πάντας Ἀθηναίους ἡγοῦμαι, καὶ προδοὺς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε. » Δείν. « Τοὺς μὲν (τῶν πολιτῶν) εἰς τιμὰς καὶ πιστεις ἀνῆγε, » Πλ.

Πιστολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀθλητὴς τὴν πίστιν του.

Πιστοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ φανῇ πιστὸν (πιστευτὸν, ἀξιόπιστον), βεβαιόνω μὲ ἀποδείξεις κτλ., πληροφορῶ. « Διὰ τῶν ἔργων τοὺς λόγους ἐπιστοποίησας, » Ἰσοκ. (καὶ μσ.) « Τὸν ἰσχυρισμὸν ἐπιστοποιεῖτο λέγοντα. Εἰ ζήσεται, τὰ ὁσιὰ τὰ ἑηρὰ ταῦτα, « αὐτ., ἀνάφερε πρὸς πίστωσιν.

Πιστοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ἀποδείξεων (πίζεων) βεβαίωσις.

Πιστοποιός (ὁ, ἡ). ὁ πιστοποιῶν (ἐπιβεβαιόνων) τι ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, πίστωσις (πληροφορίας) ἐμποιητικός, πιστοποιητικός.

Πιστός [πεῖθω], ἡ, όν. (ἐν γέν.) Πιστευτὸς, ἀξιόπιστος· (ζῶντ. ἐπὶ ἀνθρ.) εἰλικρινὴς, τίμιος, ἄδολος, (κοιν.) πιστεμένος. « Ἑταῖρος (« Φύλαξ) —, « Ὅμ., Ἡσ. λοις ᾗ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς, « Ξεν. γένηται, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) « Ἐνεξέσεσθαι αὐτοῦ πιστὸν τινα πορευόμενον μοῦσι τῶν πιστῶν ἦκεν ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον, « Ξεν. « Τὸ πιστὸν, « ἀντὶ Πίστις. « Τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ, « Αἰσχ. 2) πεπεισμένος (πληροφορημένος) περί τινος, (ὄθεν ἐκκλησ.) « Πιστοὶ », οἱ πιστεύοντες εἰς Χριστὸν, οἱ Χριστιανοί. 3) (μὲ δοτ.) ἀντὶ Πίσυνος, ἔχων τὸ θάρρος (τὴν ἐμπιστοσύνην) του εἴς τι ἢ εἰς τινα. « Τοξουλκῷ λήμμασι πιστοὺς, « Αἰσχλ. « Ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν, ἔδρας τάδε; » Σοφ. « Καὶ καὶ πλεκταῖς πιζὸς, « Πλάτ. 4) (ἐπὶ πραγμ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πιστοποίησιν), πίστεως βέβαιον, πιθανόν. « Πιστὰ τεκμήρια, « Αἰσχλ. « Ταῖς περὶ τῆν λέξιν εὐρυμλίαις ἢ ποικιλίαις, δι' ὧν τοὺς λόγους ἡδίους ἢ ἅμα καὶ πιστοτέρους ποιεῖσι, » Ἰσοκρ. « Ὅτῳ πιστὰ, « Αξ., ἢ δ) ἀσφαλὲς, βέβαιον. « Ὅρκια πιστά, « Ὅμ. « Τὰς ἐλκείνου σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον ἢ..., « Ξεν. (ὄθεν συνήθ. ἐλλ.) « Τὸ πιστὸν καὶ (συχνότ. πλθ.) « Τὰ πιστὰ, « Αξ., πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πιστοποίησιν), ὅρκος, ἐγγύησις, μαρτυρία κτλ., (παρβλ.) Πίστις. « Καὶ ἐδώκαμεν καὶ ἐλάβομεν πιστὰ, μὴ προδώσειν ἀλλήλους, « Ξεν. « Πιστὰ τὰ μέγιστα λαμβάνοντας, « αὐτ. « Πιστὰ ποιεῖσθαι, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) « Οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν, « Ὀδ. Α., δὲν εἶνε πλέον ἴνα πιστεύῃ τις (δὲν ἔμεινε πλέον πίστις εἰς) πιστὸς ἢ γυναῖκας.

Πιστὸς [πίνω], ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ πίῃ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ κίνεται.

Πιστότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πιστοῦ, πιστοσύνη, (Γαλλ.) fidélité.

Πιστόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πιστὰ φρονῶν τινι.

Πιστοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φυλάττων τὰς διδομένας ἢ λαμβανομένας πίζεις (τοὺς ὅρκους κτλ.), ἔφορος τῶν ὅρκων (τῶν συνθηκῶν). « Ἅλιος—, « Ὀρφ., (παρβλ.) Πίστιος.

Πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Λαμβάνω τὰ πιστὰ (ἐγγύησιν κτλ.) παρά τινος. « Πιστώσαντες αὐτὸν ὅρκοις, « Θκ. (ᾗ μσ.) « Οὔ τοι σ' ὑφ' ὅρκου ὡς κακὸν πιστώσομαι, « Σοφ. (καὶ παθ.) « Εἴ μοι ἐθέλοιτε ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀπῆμονά μ' οἴκαδ' ἀπαξιν, « Ὀδ. Ο. « Πιστωθεὶς κατένευσα καὶ ὤμοσα, « Ὅμ. Ὕμν. 2) = Πιστοποιῶ, βεβαιόνω· πληροφορῶ. « Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσιν, « Ἰλ. Φ. (καὶ παθ.) « Εἰ δ', ἄγε δή, ᾗ σῆμα δείξω, ἵππα πιστωθῆτε ἐνὶ θυμῷ, « Ὀδ. Φ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἰδ. ἀναλελ.) « Πιστωθεὶς, ὅτι.., « Σοφ.

Πίστρα (ἡ), = Ποτίστρα.

Πίστρις, εως (ἡ), = Πρίστις.

Πίστρον (τὸ), Κωμ. σκεῦος διὰ νερὸν, καδί.

Πίστωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται (συντελεῖ) πρὸς πίστωσιν, τεκμήριον, ἀπόδειξις. « Γηραλέᾳ πιστώματα, « Αἰσχλ., ἀντὶ Πιστοὶ γέροντες.

Πιστῶς, ἐπίρ. Μὲ πίστιν, πιστὰ, πιστεμένα· ἀσφαλῶς, βεβαίως. « Πιστῶς ἔχειν (διάκεισθαι) πρός τινα, « Ξεν., Πλδ. ἔχειν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν.

Πίστωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πιστόω, βεβαίωσις, πιστοποίησις.

Πιστωτίος, α, ον, θετ. τοῦ Πιστόω.

Πιστωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς πίστωσιν, πιστοποιητικός.

Παύγγιον (ἴσ. ὀρθότ. Πισσύγγιον), ου (τὸ). ἐργαστήριον σκυτέως, σκυτοτομεῖον, [ἐκ τοῦ

Πίαυγγος (ἴσ. ὀρθότ. Πίσσυγγας), ου (ὁ). [πίσσας]. σκυτοτόμος, παπουτσῆς.

Πίσυνος (ὁ, ἡ), [πείθω]. ὁ πεποιθὼς (ἔχων τὸ θάρρος του, ἐπιστηριζόμενος ἢ ὑπακούων) εἴς τι ἢ εἰς τινα. « Θειόσι (« Χρησμῷ) —, « Ὅμ., Ἡρ. « Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, « Ὀρφ.

Πίσυρες, ες, α, Αἰολ. ἀντὶ Τέσσαρες.

Πίσω, μέλλ. τοῦ Πιπίσκω.

†Πιτάριον (τὸ), (νλγ.). πᾶν ὅτι ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ στοιχείου Π (πῖ).

Πιτνάω-ῶ καὶ Πίτνημι (ὄθεν ὁ παρτ. Ἐπιτνάμην καὶ ἡ μτχ. Πιτνάς), Π. ἀντὶ Πετάννυμι, ἐκτείνω, ἁπλόνω. « Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, « Ὀδ. Α. (ᾗ δοτ.) « Δέον καὶ ἔπιτνον ἀλωᾷ, « Ἡρ. « (συγχ. τῷ Πίλνημι καὶ τῷ

Πιτνέω-ῶ καὶ (ἑνίοτε) Πίτνω (ὄθεν ὁ παρτ. ἡ ἀόρ. β'. Ἔπιτνον), Π. ἀντὶ Πίπτω. « Πίτνει γαμαί, « Πίνδ. « Ὅπα τράπωμαι, πίτνοντος οἴκου; »

Πίτνημι, Π. ἴδε Πιτνάω.

Πίτνω, Π. ἴδε Πιτνέω.

Πίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πίσσα.

Πιττάκιον (τὸ). κόμματι πανιοῦ ἢ δέρματος ἀλειμμένον μὲ κηραλειφὴν, ἔμπλαστρον· μπάλωμα· φύλλον χαρτιοῦ (μεμβράνας), πίναξ βιβλίου· σημειωματάριον.

†Πίτταξις, εως (ἡ), ὁ καρπὸς τῆς ἀκρανειᾶς, τὸ ἀκράνι.

†Πίτταξος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πίταξις.

Πιττάσφαλτος, Πιττουργὸς, Πιττώω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Πισσάσφαλτος κτλ.

Πιτύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίτυς.

Πιτύϊνος, η, ον. Ὁ ἀπὸ τὸ δένδρον πίτυν. « Πιτυΐνη (ῥητίνη), « Θφρ., τὸ ῥετσίνι (τῆς πίτυος). ‖. (οὐσ.) Πιτυΐνη, εἶδος φυτοῦ, (ἴσ.) = Χαμαίπιτυς.

Πιτυΐς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, τὸ κουκκουνάρι. 2) ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος.

Πιτυλεύω [πίτυλος], Μ. εύσω. Κάμνω κρότον (θόρυβον) κτυπῶν ἢ κινῶν τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας μου (μὲ ῥυθμὸν καθὼς οἱ κωπηλάται)· χειρονομῶ καθὼς οἱ παλαισταὶ ἢ ὁπλομάχοι· (Κωμ. ἐν γέν.) ἀγωνίζομαι, παραξέρνω. « Πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας, « Ἀρχφ.

Πιτυλίζω, Μ. ίσω, = Πιτυλεύω. 2) (μτβτ.) χύνω βροχηδὸν, ῥαντίζω, (κοιν.) πιτυλίζω. « Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις, « Ἱππ.κρ.

Πιτύλισμα (τὸ), = Πίτυλος· (διαιτ.) εἶδος χειρονομίας.

Πίτυλος (ὁ), [ἀνιστρ. συγγ. τῷ Πτίσσω, Τύπτω ἢ Πίπτω]. (κυρ.) ὁ κρότος τῶν ῥαπίδων τῆς βροχῆς καὶ τοῦ νεροῦ· εἰς τὸ ἀναβοκαταβάσμα τῶν κωπῶν (« Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος, « Ῥῦρ.)· (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος· (κυρ.) κτύπος ὅπλων συγκρουομένων, (Γαλλ.) cliquetis· κτύπημα ἀλλεπάλληλον, γροθοκόπημα (« Ἐρίσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πήμιμον χερσὶν πίτυλον, « Αἰσχλ. « Πόρρωθεν μάλα τὸν πίτυλον κατασείουσι [τῷ τρόχῳ], « Συν.)· προσβολὴ (« Δὶς δὲ δυοῖν πιτύλοιν τεῖχη περὶ Δαρδανίης κατέλυσεν αἰχμὰ, « Ῥῦρ.)· (συνκδχ.) εἴρεσία, κωπηλασία· (κατ' ἔκτ.) σειρὰ κωπῶν (« Σκάφος ταρσῷ κατῆρει πίτυλον ἑπτερωμένον, « Ῥῦρ. [καὶ κατ' ἀναλλαγ.] « Νεὼς πίτυλος, « αὐτ., πλοῖον ἕτοιμον (εἰς τὰ κωπιά). (μεταφρ.) ταραχὴ, παραφορὰ. « Μανίας (« Φόβου) πίτυλος, « Εὐρ. 2) εἶδος πτηνοῦ.

†Πιτύνη (ᾗ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυτίνη.

Πιτυόεις-οῦς, όεσσα-οῦσα, όεν-οῦν, Π. γεμάτος πίτυς (ἀγριοκυκκουναριές).

Πιτυοκάμπη (ἡ). ἡ κάμπια (ᾗ μονμ. διὰ τὰ ὁμοιόσχημ. τὸ ἄνυθος) τῆς πίτυος.

Πιτυοκάμπτης, ου (ὁ). ὁ κάμπτων (λυγίζων) τὰς πίτυς (ἐπίθ. τοῦ ἥλιου Σίνιος).

Πιτυόστεπτος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ πίτυν.

Πιτυοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) πίτυς.

Πιτυοῦσα, κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Πιτυόεσσα, θηλ. τοῦ Πιτυόεις. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ (εὐφορβίου).

†Πιτυρηνὰς (ὁ), Γα. γρφ. Πιτύρινος.

Πιτυρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) κατασκευασμένος ἀπὸ πίτυρα (ἀκοσκίνιστον ἀλεύρι), χαυδρὸς, πρόστυχος.

Πιτυρίασις, εως (ἡ). πάθος (εἶδος λειχῆνος) τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, πιτυρίδα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

‡Πιτυρινος, η, ον καὶ
Πιτύρινος, α, ον. Κομωμένος ἀπὸ πίτυρον.
Πιτυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μικρᾶς ἐλαίας (ἡ ὁπ. ἐσυνάζετο καὶ ἁλατίζετο πρὶν ὡριμάσῃ).
Πιτύρισμα (τὸ), = Πιτυρίασις.
Πιτυρίτης, ου (ὁ), = Πιτυρίας.
Πιτυροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πιτύρου, ὁμοιος μὲ-
Πίτυρον (τὸ), [πτίσσω]. τὸ χονδρὸν μέρος (τὸ ἀπεκκισκινίδι) τοῦ ἀλευριοῦ, (κοιν.) πίτερον. 2) (μτγν.) ἡ πιτυρίδα τῆς κεφαλῆς. 3) τὸ καταπάτι τῶν οὖρων.
Πιτυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀποκτῶ (ἢ κατάντῶ εἰς) πιτυρίασιν.
Πιτυρώδης, ους (ὁ, ἡ), = Πιτυριειδὴς, ὅμοιος μὲ πίτυρον. » Φαῦλος δὲ (χύραξ) ὁ πιτυρώδης, « Δσκρ. » Πασέων δὲ κακίους ἐν τοῖς οὔρεσι ὑποστάσιες, αἱ πιτυρώδεες, « Ἱππκρ. 2) ὁ πάσχων πιτυρίασιν. » Πιτυρώδεα, « Ἱππκρ., ἡ πιτυρίασις.
Πίτυς, υος (ἡ), εἶδ. δένδρου ῥητινώδους ἀειθαλοῦς μὲ διπλᾶ βελονοειδῆ φύλλα, (κοιν.) κουκκουναριά, (παρβλ. Πεύκη). » Πίτυος δίκην ἐκτρίβεσθαι, « Ἡρ., (παροιμ.) = Πανωλεθρία (διότι ἡ πίτυς, ὅταν ἅπαξ κοπῇ, δὲν ξαναβλέπει πλέον βλαστάρια). 2) Π. (κατὰ συνεκδ.) πᾶν δ,τι γίνεται ἀπὸ πίτυν, (π. χ.) ὄφθαλμ., πλεῖον κτλ.
Πιτύσεπτος (ὁ, ἡ), = Πιτυόσεπτος.
Πιτυώδης, εος (ὁ, ἡ) ὅμοιος μὲ πίτυν, ἢ γεμάτος πίτυς. »Κατὰ τὰ πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἡδὺν οἶνον τὴν ἄμπελον φέρειν, » Πλ.
Πιτυὼν, ῶνος (ὁ)- τόπος κατάφυτος ἀπὸ πίτυς, δάσος κουκκουναριῶν.
Πιφαλλὶς, ίδος (ἡ), = Πίφιγξ.
‡Πιφάσκομαι, Π. = Φημί, λέγω, (συγχ. ἢ συγγ. τῷ, ἢ, πιθανώτ. ἐσφαλται ἐκ τοῦ =
Πιφαύσκω (χ. Μ.), Π. [φάω, φαύσω]. δείχνω, φανερώνω· γνωστοποιῶ· ἐκθέτω· ἀναγγέλλω· (κατ' ἔκτ.) λέγω, διηγοῦμαι· ὁμιλῶ. ||. (μσ. καὶ πθ.) κάμνω νὰ μὲ δείξουν (νὰ μὲ εἰπροῦν)· μανθάνω, ἀκούω. » Οὐκ ἀδάητα πιφαύσκεαι, « Ἡσ. (γράφεται ἢ Πιφάσκομαι, ἀλλ' εἶνε φαίνεται ἐσφαλμένον).
‡Πίφιξ, ηκος ἢ
Πίφιγξ [ἔνμτπ.], ιγγος (ὁ ἢ ἡ), εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (κυρυδαλοῦ), (παρβλ. Πιπτώ).
Πίω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Πίνω.
‡Πιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πίων, παχυλός.
Πιὼν, οῦσα, ὄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίνω.
Πίων [πῖαρ, πῖος], ονος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Πιότερος, -ότατος). παχὺς (κυρ. ἐπὶ ζώων), εὐτραφὴς· λιπαρὸς· (μτγν.) εὔφορος· (ἐν γέν.) ἀφιλῆς, ἄφθονος· εὐτυχισμένος, πλούσιος. » Πίονα οἶκον, « Ὁδ. Ι. » Πίονι μέτρῳ, « Θκρ. || (τὸ οὐδ.) Πῖον (τὸ), = Πῖαρ, πάχος κτλ.
Πλαγὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Πληγή.
Πλαγγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλαγγὼν, κουκλίτσα. 2) εἶδ. χρίσματος (μύρα).
Πλάγγος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ, (ἅλλ.) Μόρφνος.
Πλαγγὼν [πλάσσω], όνος (ἡ). κοῦκλα ἀπὸ κηρὶ (γύψον κτλ.).
Πλαγεὶς, εἶσα, ἐν Δ. ἀντὶ Πληγεὶς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πλήσσω.
Πλαγιάζω, Μ. άσω. Τοποθετῶ τι πλαγίως· γυρίζω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) πλάγια (» Ἐπεσκεύαζε πλαγιάσας τὰ σκάφη, « Ἀπ.). (ναυτ.) ἀρμενίζω μὲ ταῖς βόλτσις (» Ὄρες ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας ἐς Πειραιᾶ καθερμίσασθαι, « Λκ.)· (παλαιστ.) κτυπῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου ἀλλοῦ (εἰς τὸ πλάγι) ἢ ὄχι ἐκεῖ ὅπου ἔδειχνα· (οὐδ. μτφορ.) παρακρούομαι, ἀπατῶ, πλανῶ (» Πλαγιασθεὶς ἐντεῦθεν Ἡσίοδος, νεώτερόν φησι τὸν Δία, « Σχλ.), (παρβλ. Κλιμακίζω)· (Γρμτ.) = Κλίνω. » Τὸ ἐξὸν.. καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμὸν ἢ σύνταξις ἀπαιτεῖ, « Σχολ.
Πλαγιασμὸς (ὁ). τὸ πλαγιάζειν (τοποθετεῖν ἢ χρέφειν τι πλαγίως ἢ). (Γρμτ.) ἡ κατὰ πλαγίαν πτῶσιν ἔκθεσις τῆς φράσεως. » Τοῦτο δὲ ταχὺ περιέκειψε τὸν πλαγιασμὸν, μεταβολὴν παθὼν τῆς γενικῆς πρὸς εὐθεῖαν, « Ἑρμγν., ἴδε ἢ Πλαγιάζω.
Πλαγιαυλίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν πλαγίαυλον.
Πλαγίαυλος (ὁ), εἶδ. αὐλοῦ ὁ ὁπ. παίζεται κρατούμενος πλαγίως, (καθὼς τὸ Ἰταλ.) φλάουτον (καὶ τὸ Τουρκ.) νέϊ, (εἰς τὴν Χίον ὀνομάζουν Ἓν εἶδ. αὐλοῦ) παγιαῦλι (εἰκὼν τοῦ ἀρχαίου πλαγιαύλου νομίζεται ἡ ἐν σελ. 24 τοῦ Ε', Πίν. τοῦ Πιοκλημεντ. Μουσείου τοῦ Βισκόντη). 2) (ἐπιθετ.) ὁ παίζων τὸν πλαγίαυλον.
Πλαγιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ πλαγίου.
Πλαγιόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει εἰς τὰ πλάγια.
Πλαγιόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς εἶνε πλάγιος.
‡Πλαγιόμματος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τὰ ὄμματα εἶνε ἢ βλέπουν πλάγια, ἀλλοίθωρος.
Πλάγιος [πλάγος ἢ πλάξ, παρβλ. Πλαίσιον], α ἢ ος, ον. Τὸ ἐναντίον τοῦ Ὀρθὸς, βαλμένος δίπλα (πλάγια), λοξὸς· ὁριζόντιος· γέρνων ὀλίγον· κατηφερικὸς ἢ ἀνηφορικός. » Πότερα, τὸ κλῆμα ὀρθὸν τίθεις, ἢ καὶ πλάγιόν τι; « Ξεν. » Ἱππασόμην οὔτε πλαγίῳ οὔτε κατάντους φειδόμενος, « αὐτ. » Πλαγίοις ἢ πλατέσι τοῖς ξίφεσι παίειν, « Δ. Κασ. » Πλάγιος αὐλὸς, « ἴδε Πλαγίαυλος. (ἢ μτφορ.) » Παντὶ λόγῳ πλαγίους ὥσπερ πνεύματι παραδιδόναι ἑαυτούς, « Πλ.
2) ὁ τοποθετημένος εἰς τὸ πλάγι (εἰς τὸ πλευρὸν), πλαγινάς. » Τὰ πλάγια κέρατα, « Τακτ., αἱ πλευραὶ τῆς φάλαγγος, (ὁθ.) » Πλαγίους λαβεῖν τοὺς πολεμίους, « Αξ., νὰ τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ πλάγι. » Ἐκ (τοῦ) πλαγίου (ἢ) » Ἐκ τῶν πλαγίων (ἢ) » Ἐκ πλαγίας, « Αξ. (καὶ μτφορ.) » Εὐλήπτους καὶ πλαγίας παραδιδόναι, « Αξ. 3) (μτφορ.) δόλιος, ὕπουλος· διπρόσωπος· ἀμφίβολος· (ἐνίοτε) διλὸς. » Πλάγιαι φρένες, « Πινδ. » Πλάγιον αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, ἐφεδρεύοντα τοῖς καιροῖς, « Πλ. 4) (Γρμτ.) » Πλάγιαι πτώσεις, αἱ πλὴν τὴν ὀνομαστικὴν (τὴν εὐθεῖαν) δύο παὶ τρεῖς. ||. (τὸ οὐδ.) Πλάγιον, « ἐπίρ. ἀντὶ Πλαγίως.
†Πλαγιοσκέλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλάγια (περιστὰ) σκέλη, = Βλαισὸς, (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Δ', 29).
Πλαγιοσύντακτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ συντασσόμενος μὲ πλαγίαν πτῶσιν.
Πλαγιότης (ἡ). ἡ θέσις τοῦ πλαγίου, λοξότης· (γρμτ.) πλαγιασμὸς τῆς συνεξεως.
Πλαγιόφαλλος (ὁ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ὀρθόφαλλος.
Πλαγισφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλότταν τὰ πλάγια τοῦ στρατεύματος.
Πλαγιοχαίτης, ου (ὁ), τοῦ ὁπ. ἡ χαίτη γέρνει εἰς τὸ ἓν πλάγιον.
Πλαγιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πλαγιάζω.
Πλαγίως, ἐπίρ. Εἰς πλαγίαν θέσιν, λοξὰ, πλάγια· (μτφορ.) δολίως, ὑπούλως, (ἐπὶ λέγ.) αἰνιγματωδῶς.
Πλαγίωσις, εως (ἡ), = Πλαγιασμός.
Πλαγκτὴρ (ὁ), Π. [πλάζομαι]. πλανήτης, περιπλανώμενος, ἢ πλανῶν, πλανητικὸς περιπλανήσεως.
Πλαγκτὸς, ἡ ἡ ὸς, όν, Π. [πλάζομαι] πλανώμενος, περιπλανώμενος, ἀστατος (μτγμ.) ζαλισμένος, ξεμυαλισμένος, (οὐσ.) Πλαγκταὶ, αἱ (ἅλλ.) Συμπληγάδες πέτραι περὶ τὸ στόμιον τοῦ Πόντου || (τὸ πλθ. οὐδ.) Πλαγκτὰ, ἐπίρ. Πλανητικῶς, ἀστάτως. » Πόλος πλαγκτὰ διχαζόμενος, « Μενέθ.
Πλαγκτοσύνη (ἡ), Π. = Πλάνη, περιπλάνησις. » Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν, « Ὁδ. Α.
‡Πλαγκτὺς, ύος (ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Πλάξω, μέλλ. τοῦ Πλάζω.
†Πλάγος ἢ Πλᾶγος, εος -ους (τὸ), = τὸ πλάγιον μέρος, τὸ πλάγι· τὸ πλάγιον (ἢ πλαγιὰ) βουνοῦ.
Πλαγχθεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Πλάζω.
‡Πλάδανον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. Ἄνηθον) Πλάθανον.
Πλαδαρὸς [πλάδος], ὰ, όν. Πολλὰ ὑγρὸς (νερουλὸς)· (συνεκδ.) ἀπεγγώδης, χαλαρὸς (ἐξ αἰτίας ὑγρασίας), (χυδ.) σαλαμένος, σαψαλιασμένος. (Γαλλ.) Flasque, ἢ ἀνόυσιος, χωρὶς ποιότητα (ἀντιθ. τῷ Κλαδαρὸς).
Πλαδαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πλαδαροῦ, γαυνότης, (χυδ.) σάχλιασμα, ψάλιασμα.
Πλαδάρωμα (τὸ), = Πλάδος. πλαδάρισμα.
Πλαδασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πλαδάω-ῶ [πλάδος], Μ. ήσω. Εἶμαι πλαδαρὸς (σπεγγώδης, σαχλιασμένος)· ἀντιθ. ἀρίζω πολλὴν ὑγρασίαν· ἀρχίζω νὰ σαπρωμαι, » Οὖλα πλαδῶντα, « Δεσπ. τὰ σαπρημένα ἀπὸ σκορμπούτον.
†Πλαδδιάω-ῶ, Λακων. [πλάζομαι], = μνιῶ ἢ λίγω τρίλλαις, ἀσκατῶ (ἀδ. ῥὲ παιδί), φλυαρῶ.
Πλάδη (ἡ), Π. ἀντὶ Πλάδος.
Πλαδήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πλαδαρὸς.
Πλάδος (ὁ). παραπελλὴ (περιστ.) ὑγρασία, (ἐπμ.) χαυνότης, ἀρχὴ σήψεως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(χωδ.) σαγλάδα. « Στομάχου—,« Δσκρ., σποντ.

Πλαδῶν, Π. Ἰων. ἀντὶ Πλαδῶν,μτχ. τοῦ Πλαδάω.

Πλαδώδης, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλαδαρός.

Πλάζω, Ἀ. πλάγξω (ἀόρ. πθ. Ἐπλάγχθην), Π. ἀντὶ Πλανῶ, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ (νὰ ἐβγῇ ἀπὸ) τὸν δρόμον του· ἀποκρούω (« Πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, « Ἰλ. Δ., ἀπεκρούσθη)· (μτφρ.) ξεπλανῶ, ξημπλίζω· παραζαλίζω· (πῦ·ἡ μσ.) χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὸν δρόμον μου, ἀποπλανῶμαι (κυρ. καὶ μτφρ.)· περιπλανῶμαι. « Πλάζονται, καθάπερ οἱ θεηχθεῖς ἁμαξιτοῦ,« Πλ. (ξμὶ γεν. ἑλλειπτ.) »Πλαγχθέντων ἄλλαι πλαγχθεῖς, « αὐτ.

Πλαθανίτης, ου (ὁ), = Πλάθανον.

Πλαθανίτης, ου (ὁ). (ἄρτος ἢ πλακοῦς) ἐκ πλάθανου.

Πλάθανον (τὸ) ἢ Πλάθανος (ὁ), [πλάσσω]. τὸ στρογγυλὸν τραπέζι ἢ σανίδι ἐπάνω εἰς τὸ ὁπ. πλάθουν τὸ ψωμί κτλ., (κοιν.) πλαταριά. « Εἰδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πενέανται,« Θκρ.

Πλαθάω, Π. πθ. ἡ μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Πλάθω.

Πλάθος, ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Πλῆθος.

Πλάθω (χ. Μ.·), Π. ἀντὶ Πελάζω, πλησιάζω.(σχχν.) »Ἀνδρὶ (»Γαμέτῳ) πλαθεῖσα,« Αἰσχλ., ὑπανδρευθεῖσα.

Πλαίσιον (τὸ). σχῆμα τετράγωνον ἐπιμήκες (συνκβ.·) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον εἰς τοιοῦτον σχῆμα,(π. χ.) καλοῦπι διὰ τὰ τουφέκια, (παρβλ.) Πλινθίον, (κυρ. δὲ) φάλαγξ (στρατ.) ἑπερομήκη, (δθ.) « Εἰς τὰ πλαίσια ἄλλ. « Εἰς βάλλειν κατὰ πλευρὰν τὸ στράτευμα, [τελὲς ἢ =

Πλαισιός, ἡ, ὁν, =Πλαισιός.

Πλαισιωτός, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων σχῆμα πλαισίου, πλακωδὴς.

Πλάκινος, ἡ, ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἔχων [κατακείμενην) πλάκα ἢ σανίδα. « Τρίπους—,« Ἐπγρ.

Πλακίς, ίδος (ἡ), Γλσ. κλίνη ἀπὸ ἄνθη ἢ ὁπλὰ ἐχρησιμευεν εἰς τὰ Παναθήναια.

Πλακίτης, ου (ὁ) καὶ Πλακῖτις, ιδος (ἡ)· ὁ ἔχων σχῆμα πλακός, πλακωτός.

Πλακόεις-οῦς, εσσα-οῦσσα, εν-οῦν, Π. ἀπλωτὸς εἰς σχῆμα πλακός, πλακωτὸς· ἐπίπεδος. « Χώρῳ ἐνὶ πλακόεντι,« Ὀρφ. Ἀρμοῖσι πλακόεντες,« Γργ.

Πλακουντάριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Πλακούντιον.

Πλακουντηρός, ά, όν. Πλακουντώδης ‖ (οὐσ.) »Πλακουντηρά,« τὰ ἐν εἴδει πλακούντος ζυμαρικά.

Πλακουντικός, ἡ, όν. Πλακοῦντος ἴδιος.

Πλακούντιον (τὸ) καὶ Πλακουντίσκος (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Πλακοῦς.

Πλακουντοειδής, έος (ὁ, ἡ), =Πλακουντώδης.

Πλακουντοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ πλακουντοποιοῦ, κατασκευὴ πλακούντων, (Γαλλ.) pâtisserie.

Πλακουντοποικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλακουντοποιὸν ἢ τὴν πλακουντοποιΐαν.

Πλακουντοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πλακοῦντας (ζυμαρικὰ) ἢ ὅπου κατασκευάζονται τοιαῦτα. »Πλακουντοποιὸν ὀνομασμένην Σάμον,« (Σώπατρ. παρ') Ἀθ.) ‖ (οὐσ.) μπουρεκτσῆς. »Μαγείρων καὶ πλακουντοποιῶν,« Χρσ.

Πλακουντοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πλακοῦντας.

Πλακουντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλακοῦντος.

Πλακοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ συναίρ. ἀντὶ Πλακόεις (ἐνν. ἄρτος), ψωμὶ εἰς σχῆμα πλακὸς (ἁπλωτὸν), πῆττα, γαλέτα· (κυρ. δὲ) ζυμαρικόν, μπουρέκι. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ὁ σπόρος τῆς μολόχας.

†Πλακόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Καπλαδίζω) μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaquer.

Πλακτὴρ, ῆρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πληκτήρ.

Πλᾶκτρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πλῆκτρον.

Πλάκτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πλήκτωρ.

Πλακώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλακὸς, πλακωτός, ἁπλωτός. « Ἡ τῆς τρίχης σὰρξ πλακώδης,« Ὀριβ.

2) σκεπασμένος μὲ πλάκαν (πέτσαν, κρούστανν). »Πλακώδης ὁ ἐχῖνος τὰ ἐντός,« Ἀρχσ.

Πλάκωσις, εως (ἡ), τὸ νὰ σκεπάζῃ τὸν δρόμον του (ναυτ. τὰ νερά του)· (μτφρ.) ἀπατῶ, ξεπλανῶ· (πθ) χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὸν δρόμον μου, (ἀποπ.) περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, τριγυρνῶ· περιπλανῶμαι· (μτφρ.) ἀπατῶμαι. »Βλέπετε μήτις ὑμᾶς πλανήσῃ,« Γρφ.

Πλανέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πλανάομαι.

Πλάνη (ἡ), τὸ πλανᾶσθαι, ἄσκοπον τοῦ δρόμου, ἀποπλάνησις, περιπλάνησις· (μτφρ.) ἀπάτη, γέλασμα· ἀπουσία. »Τὴν περὶ τὰ χρώματα πλάνην τῆς ὄψεως, « Πλάτ. (καὶ μτφρ.) » Πλάνης καὶ ἀνοίας ἀπηλλαγμένη, « αὐτ. » Ὁ ἐπιχείρας ἁμαρτολὸν ἐκ πλάνης οὐδὲν αὐτοῦ, « Γρφ.

Πλάνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πλάνην· πλάνη· πλάνησις.

Πλάνης, ητος ἢ ητος (ὁ). ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος). »Πυρετοὶ πλάνητες,« Ἀκτουάρ., οἱ ἄτακτοι. » Ἀστέρες πλανῆτες, « οἱ (ἀλλ.) Πλανῆται.

Πλανησίβροτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μόνιμον ἔδραν (κατοικίαν) ἀλλὰ περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν· εὐμετακίνητος, εὐμετάβατος.

Πλάνησις, εως (ἡ). τὸ πλανᾶν ἢ πλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ἀποπλάνησις· (μτφρ.) πλάνημα, γέλασμα.

Πλανητέον, θετ. τοῦ Πλανάω.

†Πλανητεύω, Μ. εύσω, = Πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, [ἐκ τοῦ

Πλανήτης, ου (ὁ), = Πλανῆς, περιπλανώμενος, ἄστατος. » Πυρετοὶ πλανῆται, « Γαλ. (κυρ. δὲ ὡς οὐσ.) » Πλανῆται (ἔννν. ἀστέρες), « οἱ στρεφόμενοι περὶ τὸν ἥλιον.

Πλανητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς πλάνησιν· ὁ συνειθίζων νὰ πλανᾷ ἢ νὰ πλανᾶται, πλανήτης ἴδιος.

Πλανῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλανήτης.

Πλανητὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πλάνην (περιπλάνησιν), κινητός. « (μτφρ.) δυνάμενος νὰ πλανηθῇ (νὰ ἀπατηθῇ). « Πλανητὰ ἄστρα,« Πλάτ.

Πλάνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλάνος.

Πλανόδιος, α, ον, Π. ὁ πλανηθεὶς τῆς ὁδοῦ (χάσας τὸν δρόμον). ‖. (οὐσ. θηλ.) »Πλανόδια ,« Ὁμ. "Ομν. δρόμος χαμένος (ὅπου δὲν ἐβγαίνει).

Πλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν ἢ πλανώμενος. »Πλάνος ἄγρα (ἁδωξῇ),« Ἐπγρ., τὸ ὅλωμα. « Ἀστέρες πλάνοι, « Ναυσθ., οἱ Πλανῆται. ‖. (οὐσ.) ψεύστης, ἀπατεών. « Ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν,« Εὐαγγ.(ἡ 2) = Ὀφθαλμοπλάνος, θαυματοποιός. « Ἐθαυμάζετο δὲ παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις Ματρέας ὁ πλάνος,« Ἀθ. 3) ἀντὶ Πλάνη, περιπλάνησις· (ἐνίοτε) παρέκβασις, digression. « Τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπόμενος εὖ εἰσεται,« Πλάτ. 4) (συνήθ. μτφρ.) ἀπάτη, δόλιασμα, ἢ σφάλμα· παρεκτροπή, ἀποπλάνησις. » Φρενῶν—,« Εὐρ.

Πλανοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πλάνος, βαίνω]. ὁ πατηθεὶς ἢ πατούμενος ἀπὸ βήματα πλανωμένου (περιπλανωμένου).

Πλανοτρόπος (ὁ, ἡ). ὁ τρέπων εἰς φυγὴν (καταστροπὸν) τὴν πλάνην.

Πλανύττω, Μ. ύξω, =Πλανῶμαι, Περιπλανῶμαι.

Πλανώδης, εος (ὁ, ἡ), =Πλανητικὸς· ὑποκείμενος εἰς πλάνην, ἄτακτος. »Χαλαρὸν καὶ πλανῶδες τὸ ἄρθρον, « Γαλ., εὐδιάλυτον. »Παι. . γνώμη πλανωδεστέρη,« Ἀρετ.

Πλάξ [πλάσσω], ακὸς (ἡ). (ἐν γέν.) σῶμα πλατὺ καὶ ἐπίπεδον, (κυρ.) σανὶς πέτρινη, μάρμαρον ἁπλωτὸν, (κοιν.) πλάκα· φύλλον ζωμοτικεῦ, κτλ. (μτνμ.) ζώσμα, κάμπος, πεδιάς, (Γαλλ.) plateau. « Σερβονησίαν πλάκα ἀπείρει,« Εὐρ. (καὶ καταχρ.) « Πόντου πλάκα,« Δίνδ.

Πλᾶξεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἔπληξεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρχ. τοῦ Πλήσσω.

‡Πλάξιος (ὁ, ἡ), = Πλακεῖος.

Πλάξιππος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πλήξιππος.

Πλάσας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πλάσσω.

Πλάσθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐπλήσθησαν, γ'. πλ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Πίμπλημι.

Πλάσις, εως (ἡ), τὸ εὖε. τοῦ Πλάσσω, πλάσιμον· σχηματισμός, δημιουργία· (μουσ.) =Πλάσμα (θθ' ῥτρ.) σχηματισμὸς τῆς ἐρώσιος ἐπὶ τὸ ἐμφανιτικώτερον. « Σχεδὸν δημώδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑγιὲς τῇ πλάσει,« Δεγγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάσμα (τὸ), τὸ πλασθέν, ἔργον πλάστου, κατασκεύασμα (κυρ. ἀπὸ κηρὶ ἢ γύψῳ), πλαστούργημα, δημιούργημα (μτφορ.) γέννημα τῆς φαντασίας, πρᾶγμα πλαζὸν (ἀνυπάρκτου) ψεῦδος. «Πλάσμα ὅλον ἐστὶν ἡ διαθήκη, » Δημ.· ὑπόκρισις· πρόσχημα. «Προσιόντες αὐτῷ μετὰ φιλικοῦ πλάσματος,» Γρηγ.· (μσν.) σχηματισμὸς τῆς φωνῆς ἐπὶ τὸ θελκτικώτερον ἢ θηλυπρεπέστερον· τσακκίσματα, (Τουρκ.) ναγμέδες. (βτρ.) ἀπαγγελία μελῳδικὴ (ἑπμ. κακόζηλος ἢ ἐπιτετηδευμένη) ἢ ἐμφαντικὴ, μιμητικὴ τῶν λεγομένων. « Β φ δὲ τότε τῶν πυρόντων διωσάμενος τὰς θύρας, εἰσῆλθε, μετὰ πλάσματος φωνῆς ἐπὴ περαίνων, οἷς τὸν Νέστορα γρώμενον Ὁμηρος ἐπεποιήκει,» Πλ. «Τοῖς πολλοῖς ὑποκρινόμενος (ὁ Δημοσθένης) ἤρεσκε θαυμαστῶς, οἱ δὲ χαρίεντες ταπεινὸν ἡγοῦντο ἢ ἀγεννὲς αὐτοῦ τὸ πλάσμα,» αὐτ.

Πλασματίας, ου (ὁ), ὁ ἀγαπῶν νὰ πλάττῃ μὲ τὴν φαντασίαν του (νὰ διηγῆται) πλάσματα· (ἐπὶ λόγ.) μυθῳδης.

Πλασματικός, ἡ, ὀν. Ὁ μετὰ πλάσματος, ἔντεχνος.

Πλασματικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πλασματικόν, ἐντέχνως.

Πλασματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) πλάσματα (γεννήματα τῆς φαντασίας μου).

Πλασματογράφος (ὁ), ὁ γράφων περὶ πλαστῶν ἀντικειμένων (λαμβάνων ὡς ὑπόθεσιν τῶν λόγων τὰ πλαστὰ πρόσωπα, μυθιστοριογράφος.

Πλασματώδης, εος (ὁ, ἡ). πλάσματι ὅμοιος, μυθῳδης.

Πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω (πθ. πρκ. Πέπλασμαι), [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Πλήσσω]. Φθειάνω, κατασκευάζω (κυρ. ἀπὸ πηλὸν ἢ κηρὸν), (ὐθ. κοιν.) πλάθω (ψωμί) στουππόνω μὲ πηλὸν ἢ κηρὸν ἢ ζυμάρι (»Ἐμοὶ δ' οὐκ ἐς' οὗδε τὴν ὑβρίαν πλάσαι,« Ἀρχφ.· (ἐν γέν.) μορφόνω, σχηματίζω· (μτφορ.) γυμναζω· (συνήθ.) φθειάνω μὲ τὸν νοῦν μου· ἐφευρίσκω· (μσ.) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. « Πλάττομαι τὸν εἰδότα.» Αξ., (κοιν.) κάμνω τὸν εἰδήμονα, καμόνομαι ὅτι 'ξέρω. »Πλασάμενος σχῆμα τραγικόν,« Δημ., σχηματίσας ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. » Ὀλίγον μὲν χρόνον δύναιτ' ἄν τις πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὐτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δὲ ἔτεσιν οὐδ' ἂν εἷς λάθοι πονηρὸς ὤν,« Δσ. (καὶ πθ.) Πεπλασμένος, η, ον, =Πλαστὸς, προσποιημένος, ψεύτικος.

Πλάστειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Πλάστρια, (θηλ. τοῦ Πλαστήρ).

Πλαστέον, θετ. τοῦ Πλάσσω.

Πλαζεύω, Μ. εύσω. Πλάττω (μὲ τὸν νοῦν μου).

Πλαζήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πλάζης.

Πλαζήριον (τὸ), =Πλάθανον.

Πλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) τι κυρ. ἀπὸ πηλὸν ἢ κηρὸν, ἀγαλματοποιὸς· (ἐν γέν.) δημιουργός.

Πλαζίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πλάστιγξ [Πλήσσω], ιγγος (ἡ). τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς· (συνκδχ.) ἡ ζυγαριά· (ὐθ. Π.) ὁ ζυγὸς τῶν ἵππων· (μτνμ.) παίκαλαν ὀστρέου· (ἐνίοτε) =Κοττυβεῖον· (χειρουργ.) =Νάρθηξ, καλάμι ἢ σανίδι διὰ τὰ τσακκισμένα κόκκαλα· (Π.) μάστιξ. » Διώκεται πόλεως χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμαινθὲν δέμας, « Αἰσχλ.

Πλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλάττειν. » Γῆ πλαζικὴ,« Πλάτ., ἡ ἁρμοδία πρὸς κατασκευὴν πλαζουργημάτων. «Πλαστικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ πλάζου, ἢ » Πλαστικὸς,« ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν.

Πλάστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλάστης· (ἰδιωνμ.) αἱ κηροπλαζοῦσαι μέλισσαι.

Πλαστογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πλαστὸν ἔγγραφον, μιμοῦμαι δολίως τὸ γράψιμόν (νοθεύω τὸ σύγγραμμά ἢ τὸ ἔγγραφόν) τινος.

Πλαζογράφημα (τὸ). Ἔγγραφον πλαστόν.

Πλαστογραφία (ἡ). τὸ κακοῦργημα τοῦ πλαστογράφου· (συνκδχ.) πλαστὸν ἔγγραφον.

Πλαστογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων πλαζὰ ἔγγραφα, μιμούμενος τὸ γράψιμον (νοθεύων τὸ ἔγγραφον ἢ τὸ σύγγραμμα) ἄλλου· (ἐνίοτε) =Πλασματογράφος.

Πλαστοκατήγορος (ὁ, ἡ) ὁ κατηγορῶν τινα διὰ πλαστὰν ἔγκλημα, συκοφάντης.

Πλαστοκόμης, ου (ὁ). ὁ φορῶν πλαστὴν κόμην (ψεύτικα μαλλιά).

Πλαζολάλος (ὁ, ἡ), =Πλαζολόγος.

Πλαζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πλαζὰ (ψευδῆ) λόγια, εἶμαι πλαζολόγος.

Πλαζολογία (ἡ). ψευδολογία.

Πλαζολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) πλάσματα, ἀπατεών, ψευδολόγος.

Πλαστός, ἡ, όν. Φθειασμένος ἀπὸ πηλὸν (κηρὶ κτλ.), πλασμένος· (ἐν γέν.) φθειαστὸς, κατασκευαστός· (μτφορ.) ψευδὴς, προσποιητός. » Οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρείχοντο,» Ξεν. 2) =Καταπλαζὸς(ς). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατός.

Πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) ὡς πλαζουργός, μορφόνω, σχηματίζω· παραστήνω.

Πλαστούργημα (τὸ). ἔργον πλαστουργοῦ, ὁμοίωμα (κυρ. ἀπὸ πηλὸν κτλ.), πλάσμα, δημιούργημα. 2) ψεῦδος, πλάσμα.

Πλαστουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πλαζουργοῦ, κατασκευὴ πλάσματος, δημιουργία.

Πλαστουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος πλαστὰ ἔργα· (ἐν γέν.) πλάστης, δημιουργός. (μτφορ.) =Πλαστολόγος.

Πλάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πλάστης.

†**Πλάστρον** (τὸ). ἐνώτιον, σκουλαρῆκι.

Πλαζῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πλαζὸν (προσποιητικὸν), ὑποκριτικῶς, ὑπουλως.

Πλάτα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Πλάτη.

Πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ξηρόν τινα κρότον (καθὼς π. χ. δύο πλατέα σώματα συγκρουόμενα), (μτβτ.) κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ τοιοῦτόν τινα κρότον, (Γαλλ.) claquer· (ἑλλ.) χειροκροτῶ. » Πλατάγησαν στήθεα, « Βίων. (καὶ ἑλλ.) » Ὁ παῖς ἐχάρη καὶ πλατάγησε νικήσας, « Θκρ. (καὶ μσ.) »Θαλάμων θύραι ἐπλαταγοῦντο, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Πλαταγὴ (ἡ), [πλατάσσω]. ὄργανον τὸ ὁπ. κινούμενον ἢ συγκρουόμενον ἀπ ταγεῖ, (παρβλ.) Κρόταλον. 2 τάγημα. » Ὁ μὲν οὖν Ἡρακλῆς πλαταγὴν ἐξύνεσθαί φησιν ἐν τῷ θόλῳ· βέλτιον δὲ ἴσως τὴν μὲν ταγὴν, τὸν ἦχον, ἐξύνειν, τὴν δὲ τάγην, τὸ κρόταλον, παρεξύνειν, « Δπλλν.

Πλατάγημα (τὸ). τὸ πλαταγεῖν. (κυρ. δύο πλατέων σωμάτων συγκρουμένων), (Γαλλ.) claquement· (μ. κρότος, βρόντος.

Πλαταγίζω, Μ. ίσω, =Πλαταγῶ· φωνάζω 'σὰν τὴν χῆνα, (ὄνομ. ἀλλ. Πλατυγίζω).

Πλαταγὼν, ῶνος (ὁ), =Πλαταγὴ (2).

†**Πλαταγωνέω-ῶ**, Μ. ήσω, =Πλατ (κυρ. διὰ πλαταγῶνος).

Πλαταγώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλατ γὼν. 2) (πλθ.) τὰ φύλλα τ τῆς παπαρούνας (διότι ἐννιὰ μιζοντες αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ἀντίχ λιχανοῦ δακτύλου τῆς ἀριστερ ρός, συνεστραμμένων εἰς σχῆμ νὰ τὰ κτυποῦν μὲ τὴν παλά δεξιᾶς, ἢ ἀπὸ τὸν κρότον νὰ μ ἂν ἠγαπῶντο).

†**Πλάταμος** (ὁ). βράχος πλατὺ (πλ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσ

Πλαταμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κάμου (πλαταμῶνος), ἅπλωτος.

Πλαταμὼν [πλατὺς ἢ †πλάταμος] (ὁ). τόπος πλατὺς (ἅπλωτος) εἰς τὸ ραλλάσσιον (»Ὑπερ ἐπὶ θαλάσσης γιαλὸς, τοῦτο ἐπὶ τῶν ποταμῶν ταμὼν, « Σχλ.)· πέτρα ἐπιπεδόφυ κα) ἐξέχουσα ὀλίγον εἰς τὴν ἄκρην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπίβολ λασσα κύμασι, χειμερίη δὲ κάλ ποίεκλυσεν ἄλμῃ, « Δπλλν.

Πλατάνιος, α, ον. Ὁ ἐκ πλατάνου, ξύ ταυήσιος. « Μῆλα πλατάνια ἅβ μήλων.

Πλατανιστὴς, οῦ (ὁ), =Πλατανών (ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατανιστοῦς). ἰχθυος, (παρβλ. Πλατάξ).

Πλατανίστινος, η, ον, =Πλατάνιος τοῦ

Πλατάνιστος (ἡ), =Πλάτανος.

Πλατανιστοῦς, οῦντος (ὁ), =Πλατα

Πλάτανος (ἡ), [πλατὺς], εἶδ. δένδρ πλάτεια φύλλα), (κοιν.) πλατανι πλάτανος (ὁ).

Πλατανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ τοῦ πλατάνου, ὅμοιος μὲ πλάτανο γεμάτος πλατάνους, (συγκ. τῷ Πλ μωδης).

Πλατανὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφ ἀπὸ πλατάνους, δάσος πλατάνων.

Πλάτας [πλατὺς], ακος (ὁ), εἶδος (Κορακίνου).

†**Πλατάσσω** [ὀνμτπ. Π], Μ. άξω, Γλ Πλαταγέω.

Πλατεῖα (ἡ), ἴδε Πλατύς.

Πλατειάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ (προφ τὰς λέξεις) μὲ πλατὺ στόμα (κα Δωριεῖς ἐξ αἰτίας τῆς συχνῆς χ τοῦ α), (ἀλλ.) Πλατυσμόω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κων.) κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην (πλατεῖα τῆ χειρί).
Πλατειάζω, Δ. ἀντὶ Πλατειάζω.
Πλατειασμός (ὁ), τὸ πλατειάζειν (προφέρειν τὰς λέξεις μὲ πλατὺ ἀτόμα καθὼς οἱ Δωριεῖς μεταχειριζόμενοι συχνὰ τὸ α).
Πλατεῖον (τὸ), πλατὺ κομμάτι ξύλου· πίναξ (ἐπὶ τῆς ὀπ. διεβίβαστο γραμμένον τὸ στρατιωτ. σύνθημα).
Πλατέως, ἐπίρ. Πλατειά, εἰς πλάτος. ἀντίθ. στενῶς.
Πλάτη (ἡ), τὸ πλατὺ μέρος ὁποιουδήποτε σώματος (κυρ. δέ) τοῦ κωπιοῦ· (συνκδχ.) τὸ κωπί· (Π.) τὸ πλεῖον (ἐνίοτε) ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης (Δτ.) aequor· φθαίρω διὰ λίχνισμα· ῥάβδος ποιμενικὴ τῆς ὁπ. τὸ ἐν ἄκρον εἶνε πλατύ· (πλθ.) τὰ πλατύτερα πλευρὰ τοῦ σώματος, αἱ ὠμοπλάται· φύλλον χαρτίου ἢ περγαμηνῆς (μεμβράνης) διὰ γράψιμον. «Τὰς πλάτας βύβλου γράφων, « Ἀρχῳ. « Ἀμῶ-σαι δ' αὐτὸν (τῶ Μνασάλκα) τὰς Σιμωνίδη πλάτας ἢ ἀποσπάραγμα, « Ἐπγρ.
Πλατιάζω, Μ. αξῶ, Δ. ἀντὶ Πλησιάζω, πλησιάζω.
Πλατίγξ, ιγγος (ἡ), = Πλάτυγξ.
Πλατίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλάτη.
Πλατίον, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πλησίον.
Πλάτις (ἀνεπ. Πελάτις), ιδος (ἡ), Π. [πελάζω]· γυνὴ σύνευνος.
Πλατισταικος (ὁ), εἶδος ἰχθύος (μύλλου), (ἁλ.) Πλάταξ.
Πλατὸς, ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ †Πελαστὸς, προσεχὴς, « Οὐ πλατὸς, « Αἰσχλ., φρικτὸς, ἄπλετος.
Πλάτος, ους-ους (τὸ). τὸ χαρακτηριστικὸν πλατέος, (κοιν.) πλάτος, φάρδος. « Ἐν πλάτει (ἡ) » Κατὰ πλάτος, « Λξ.—Πλάτος, κατ' ἔκτασιν. γενικώτερον. « Ἡ εἰς α (αἰτιατικὴ) ἐστὶν ἐν πλάτει... ἡ εἰς ν ἀπανωτικωτέρα, « Χειροβ.
Πλατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πλατύνω. « Κιονας πλατυμένους, « Ἀρχῳ., εἰς πλάτος πλεκωμένους (σχηματιζομένους).
†Πλατσω, Μ. πλάσω, Αττ. ἀντὶ Πλάσσω.
†Πλατυαλουργὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) = †Πλατυπάμφοβος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πλατεῖας ἀμφιβολίους, (Ρητ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρυάγυια).
Πλατυαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν αὐχένα (σφάγκον).
Πλατυγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν (μεγάλην, εὐρύχωρον) γαστέρα.
†Πλατυγίζω [πλάτυγξ], Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸ νερὸν μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ (συνκδχ.) κωπηλατῶ. (μτγν.) «Χήτας) πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα, « (Εὐθ. ταφ.) λθ., = Πτερυγίζοντα. 2) = Πλαταγίζω· (μτγν.) μεγαλορρημονῶ, (κοιν.) ὁμιλῶ φαρδεία=πλατεία.
Πλατύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν γλῶσσαν· (συνκδχ.) ὁμιλῶν μὲ πλατὺ ζόμα, (βλ. Πλατειάζω).
Πλατύγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖας γνάθους.
Πλάτυγξ, ιγγος (ἡ). τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ.
Πλατεῖα (ἡ). τὸ ὁμιλεῖν ἐν πλάτει (καθ' ἕκτασιν).
†Πλατυθάλασσος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρύαλος.
Πλατύζωμαι, Μ. ...ξ = Πλατυγίζω, μεγαλορρημονῶ.
Πλατιζχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖα ἰσχία.
Πλατύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) πλατὺν καρπόν.
†Πλατύκαρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖα κάρφη (τσάκνα).
Πλατύκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν καυλόν.
Πλατύκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κέρκον (οὐράν).
Πλατύκερως, ω ἡ, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖα κέρατα.
Πλατυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κεφαλήν.
Πλατύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κόμην.
Πλατυκορία καὶ Πλατυκορίασις, εως (ἡ). ὁ παρὰ φύσιν πλατυσμὸς τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀμαύρωσις τῆς ὁράσεως, (παρβλ. Μυδρίασις).
Πλατυκὸς, ἡ, όν. Πλατύς· διεξοδικός· ἄφθονος.
Πλατυκύμινον (τὸ), εἶδος κυμίνου.
Πλατυκῶς, ἐπίρ. Εἰς πλάτος· διεξοδικά· γενικώτερον.
Πλατυλίσχης, ου (ὁ). μέγας φλύαρος.
†Πλατυλίσγων, ονος (ὁ), (νλγ.). εἶδ. λίσγου (λιαγαριοῦ) μὲ πλατειὰν ἄκρην.
Πλατυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς πλάτος.
Πλατυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν διεξοδικὰ (εἰς πλάτος).
Πλατύλογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁπλοφορούμενος μὲ) πλατεῖαν λόγχην. ||, (οὐσ.) Πλατύλογχον (τὸ), δόρυ μὲ πλατεῖαν λόγχην (αἰχμήν).
Πλατυμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ μέτωπον.
Πλάτυσμα (τὸ), = Πλάτυσμα.
Πλατυντέον, θετ. τοῦ
Πλατύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπλατυσμαι καὶ Πεπλάτυσμαι). Κάμνω τι πλατὺ, πλαταίνω· ἐκτείνω· μεγαλύνω· (μσ. μτφρ.) μεγαληγορῶ· καυχῶμαι. « Τί πλατύνει ἡλίθιος ὢν; « Τίμ.
Πλατύνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα νῶτα (ράχιν).
†Πλατυόνυχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατυώνυχος.
Πλατύουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν οὐράν.
Πλατυόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς (μεγάλους) ὀφθαλμούς. || (οὐσ.) Πλατυόφθαλμον (τὸ), τὸ στίμμι (διότι βάφοντες μὲ αὐτὸ τὰς βλεφαρίδας ἔκαμναν νὰ φαίνωνται μεγαλήτεροι αἱ ὀφθαλμοί).
†Πλατύπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ πέδον (πλατεῖαν ἐπιφάνειαν).
Πλατύπιλος (ὁ, ἡ), Σχλ. (περικεφαλαία) ἔχουσα πλατὺν πῖλον, (ἐπμ.) μεγάλη.
Πλατυπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν πορφυρᾶν οὐγιαν, (βλ. Πλατύσημος).
Πλατύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς πόδας.
Πλατυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ πρόσωπον.
Πλατύπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν πυγὴν (πλατέα ὀπίσθια), Κυρίως κτκ. (ναῦς) μὲ πλατὺν πυθμένα (πλατείαν τρόπιν).
Πλατυῤῥημοσύνη (ἡ), Π. φλυαρία, πολυλογία, ἢ· μεγαλορρημοσύνη.
Πλατύῤῥιν (ῥις), ῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν ῥῖνα (μύτην).
Πλατύῤῥους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν ῥοῦν, πλατύς. « Ποταμὸς—, « Λξ.
Πλατύῤῥυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ ῥύγχος ἢ βάμφος.
†Πλατύῤῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖας ῥύμας (ὁδοὺς, ἀγυιάς).
Πλατύς, εῖα, ὺ. Ὁ ἔχων πλάτος, φαρδὺς· ἀμικτός· εὐρύχωρος. (ἐν γέν.) πολὺς, ἄφθονος. «Λίπολια πλατέ' αἰγῶν, « Ὅμ. « Τελαμὼν (« Ἑλλήσπεντος) —, « αὐτ. « Τεῖχος (« Φόσγανον) πλατὺ, « Θκρ. (μτγν.) « Γέλως—, « Ἀρχῳ., καγχασμὸς. (κοιν.) παχεῖα γέλια. «Λὴρ—, « Στρβ., ἀνοικτὸς, ὁ αἴθριος. « Οἱ πλατεῖς, « Σοφ., οἱ παχεῖς. ||, (οὐσ. θηλ.) Πλατεῖα (ἐνν. ὁδὸς), ἡ λεωφόρος. (Γαλλ.) place (« Ἐξῆλθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας, « Εὐαγγ.) (ἐνν. χεὶρ) ἡ παλάμη. « Πλατείαις (ἐνν. ταῖς χερσὶ) τυπτόμενος, « Ἀρχῳ. ||, (οὐδ.) « Τὸ πλατὺ, « Ξεν., ἡ πεδιάς. « Ἐν πλατεῖ, « Λξ., εἰς εὐρύχωρον (ἀνοικτὸν) μέρος. ||, (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιρ.) « Πλατὺ γελᾶν, « Λκ. « Πλατὺ ἰγχανᾶν, « αὐτ. 2) (κατὰ συνκδχ. ἀπὸ τοῦ πελάγους τῆς θαλάσσης) ἀλμυρός. « Τὰ νότια ὕδατα πλατύτερα, ᾗ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν, « Ἀρχτ.
†Πλατύσαρκος (ὁ, ἡ), = Πολύσαρκος, παχύς.
Πλατύσημος (ὁ, ἡ), [πλ. σῆμα], = Πλατυπόρφυρος. « Ἡ πλατύσημος (ἐνν. ἀσθὴς), « τὸ φόρεμα τῶν βασιλέων (πατρικίων) τῆς Ῥώμης, (Δτ.) Laticlavio, (ἀντὶ τῷ Σενάτορι). « Χιλίαρχον πλατύσημον λεγιῶνος δ' Φλαούϊας, « Ἐπγρ., Tribunum laticlavium.
Πλάτυσμα (τὸ), [πλατύνω]. (ἐν γέν.) κάθε πλατὺ κατασκεύασμα, (π. χ.) πλάκα (λάμα) σιδήρου· πανὶ διὰ ἔμπλαστρον, κτλ. «Πλάτυσμα μυῶδες, « Γαλ., μυῶν πλαδὸς. «Πλάτυσμα χαλκᾶν, αὐτ., τσαβλᾶς, ἁπλάδα, (Γαλλ.) plateau. « Πλατύσματά τε καὶ πέμματα, « αὐτ., ζυμαρικὰ εἴς φύλλον, πίτται.
Πλατυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλάτυσμα.
Πλατυσμὸς (ὁ), τὸ πλατύνειν ἢ πλατύνεσθαι· πλέτεμνα· (συνκδχ.) εὐρυχωρία· (μτφρ.) ἐπιτείνεις· κομπασμὸς μεγαλορρημοσύνη. « Ἐν δὲ πλατυσμὸς πεφυκε μαθημοσύνης, ἧς οὐ κενεώτερον ἄλλο, « (Τίμ. παρ') Δθ.
Πλατύστερνας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ στέρνον (στῆθος).
Πλατυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πλατύνων (ἀνοίγων) πολὺ τὰ στόμα (κυθῆς οἱ Δωριεῖς διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν τοῦ α), = Πλατειάζω.
Πλατύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ στόμα ἢ στόμιον· ὁ ἀνοίγων (πλατύνων) πολὺ τὸ στόμα του ἐν ᾧ ὁμιλεῖ (καθὼς οἱ Δωριεῖς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλατύσχιστος (ὁ, ἡ). πλατειὰ (πολὺ) ἢ κατὰ πλάτος σχισμένος.
Πλατύσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ σῶμα.
Πλατύτερον ᾗ
Πλατυτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Πλατέως, πλατύτερα.
Πλατύτης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πλάτους, ἡ κατὰ πλάτος διάστασις (ἔκτασις).
‡Πλατύφυγος (ὁ, ἡ), (κυρ. ναῦς) ἔχουσα πλατεῖαν τρόπιν, μεγάλη, εὐρύχωρος, (ἄλλ. διορθ. Πλατύπυγος).
Πλατύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατειὰ φύλλα. »Ἡ λεύκη πλατυφυλλότερον τῆς αἰγείρου, « Θφρ. ‖ (οὐσ.) Πλατύφυλλον, εἶδος φυτοῦ (φλόμις).
†Πλατυχαίτας, α (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατωχέτας.
Πλατύχωρος (ὁ, ἡ), = Εὐρύχωρος.
‡Πλατύψυχος (ὁ, ἡ). ἀκόρεστος, ἄπληστος, (κατὰ λέξ.) ἔχων πλατεῖαν ψυχήν.
Πλατυώνυξ, υχος ᾗ
Πλατυώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς ὄνυχας.
Πλατωχέτας [πλατίον, ἔχω], α (ὁ), Δ. Αἰολ., = Ὁμωχέτας, γείτων, πρόσοικος· σύνοικος.
Πλέας, Π. ἀντὶ Πλείονας, αἰτ. τοῦ Πλέες.
Πλέγδην, ἐπίρ. Πλεκτά, ἐν εἴδει πλέγματος. « Τίς πλέγδην σὰς ἐνέδησε χέρας; « Ἐπγρ.
Πλέγμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα πλεγμένον, δίκτυ, (κοιν.) πλεμμάτι· ψάθα· καλάθι· πλεξίδα (πῶν μαλλιῶν), ᾗ. 2) = Πλοκή, περιπλοκή.
Πλεγματεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω πλέγματα, πλέκω, ἐμ(συμ)πλέκω.
Πλεγμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλέγμα.
Πλέγνυμι (παρτ. Ἐπλέγνυον), Π. ἀντὶ Πλέκω.
Πλέες, Π. ἀντὶ Πλείονες, συγκρ. πλθ. τοῦ Πολύς.
Πλεθραῖος ᾗ
Πλεθριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς πλέθρα ἔκτασιν.
Πλεθρίζω, Μ. ἰσω. Διατρέχω τὸ πλέθρον (στάδιον)· (μτφρ.) ἐκτείνομαι εἰς ταυτολογίας.
Πλέθριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλέθρον. ‖ (εἰς τὴν Ἠλιάδα) = Στάδιον. »Ἠδὴ οἱ Ἕλλανοδίκαι ἔλεγόντα εἶναι ἐν τῷ Πλεθρίῳ,« Ακ.
Πλέθρισμα (τὸ). δρόμος (τρέξιμον) ἑνὸς πλέθρου.
Πλέθρον (τὸ). μέτρον ἐκτάσεως 100 ποδῶν (Ἑλλην.), τὸ ἕκτον τοῦ σταδίου. 2) δρόμος ἑνὸς πλέθρου τὸν ὁπ. διέτρεχον ἀμιλλώμενοι (καθὼς τὸ στάδιον), (Δτ.) cirque. 3) (ὡς μέτρον ἀγροτικόν) στρέμμα περιέχον 10,000 τετραγων. ποδῶν ἐμβαδόν. 4) (πλθ.) Πλέθρα, τόποι κάθυγροι καὶ βοτανώδεις, « Ἡσύχ.
Πλειάς [πλέω], άδος (ἡ). ἀστερισμὸς τις συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἀστέρας, (κοιν.) πούλεια.
Πλεῖθι, Αἰολ. ἀντὶ Πλέε-πλεῖ, πρς. τοῦ Πλέω.
Πλεῖθος, εος (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Πλῆθος.
†Πλεῖμμα, ἀρχ. Δ. ὀνειαυτός, ἴδε Πλειών. » Πλείμματος πράτυ, « Ἐπγρ.
Πλεῖν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλέω.
Πλεῖν, Ἀττ. ἀντὶ Πλέον, πλειότερον, περισσότερον.
Πλειονάκις, ἐπίρ. = Πλεονάκις.
Πλειανομοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω πλειότερα μέρη ἢ πλειοτέρας (γεωμετρ.) μοῖρας.
Πλειονότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ πλείονος, τὸ πλειότερον μέρος, ἡ πλειότης.
Πλειονοψηφία (ἡ). πλειονότης ψήφων.
Πλειόνως [πλείων], ἐπίρ. Πλειότερον, περισσότερον.
Πλεῖος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλέος, πλήρης, γεμάτος, (κατ' ἔκτ.) πολὺς, ἄφθονος. »Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα,« Ἡσ., ἴδε ᾗ Πλεος.
Πλειότερος, η, ον, Π. συγκρ. τοῦ Πλεῖος, πληρέστερος· περισσότερος (ἁπλ.) ἀντὶ Πλέος, πλήρης. » Πλειοτέρῃ οὐν χειρί, « Ὀδ. Α.
Πλειότης (ἡ), = Πλειονότης.
Πλείους, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πλείονες ἢ Πλείονας, ὀνμ. ἢ αἰτ. τοῦ Πλειων.
Πλεῖς, Δ. Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πλέες ἢ Πλέας.
Πλειςάκις καὶ (Π.) Πλειςάκι, ἐπίρ. Παρὰ πολλαῖς φοραῖς, πολλὰ συχνάκις. » Πολλάκις ᾗ ἴσως πλειςάκις,« Πλάτ. »Ὡς (»Ὅτι) πλειςάκις,« Ἀρστ., Ξεν.
Πλειςαρχία (ἡ), = Πολυαρχία. »Ἀναρχία γὰρ ἐςιν ἡ πλειςαρχία,« Γρ.
Πλειςχόλεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πλεῖςα μέρη.
†Πλειςαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πλείστους τρόπους.
Πλειστήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. παραπολύς, πολλαπλάσιος, (ὅθ.
Πλειςηριάζω (ᾗ μσ. ὁ ᾗ εὐχρηςότ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Αὐξάνω (Ἀναιδάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, πρυσθέτω ὡς ἀγοραστὴς πλειονέραν τιμὴν εἰς πρᾶγμα δημοπρατούμενον, (ἄλλ.) Ὑπερθεματίζω, (ἐν γέν.) ἀκριβαίνω.
Πλειςηριασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὔξησις τῆς τιμῆς τὸ πωλημένα,(ἄλλ.) Ὑπερθεματισμός.
Πλειστηριζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀποδίδω τὸ πλεῖστον μέρος εἴς τινα. 2) καυχῶμαι. 3) = Πλειςηριάζομαι(ίς).
Πλειστοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τὰς πλειοτέρας βολὰς (Κερδίζω τοὺς πλειοτέρους πούντους) εἰς τὸ παιγνίδι τὸ ὀνομαζόμενον =
Πλειστοβολίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς μὲ κύβους ἢ ἀστραγάλους τὸ ὁπ. ἐκέρδιζεν ὅποιος εἶχε (ἔκαμνε) τὰ πλειότερα.
Πλειστοβολίς, ίδος (ἡ). » Παιδιά—, « ἡ Πλειςιβολίνδα.
Πλειςιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλεῖςα βάλλω, εἶμαι =
Πλειστοβολος (ὁ, ἡ). ὁ πλεῖστα βάλλων (κερδίζων τοὺς πλειοτέρους πούντους) εἰς τὸ παιγνίδι Πλειστοβολίνδα, (ἐν γέν.) τυχηρὸς εἰς τὸ παιγνίδι.
Πλειστογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πλεῖςα (ὁμοῦ), γεννοβολῶ, εἶμαι =
Πλειστογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (καὶ καταχρ. γεννώμενος μὲ ἄλλα) πολλὰ ὁμοῦ.
†Πλειςοδόκεια (ἡ). πλείςη ὑπηρεσία περὶ ἑαυτοῦ ἢ περὶ ἄλλων.
Πλειστοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πλείςην δύναμιν, εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ πάντων (παντοδύναμος). 2) ρίζ. = Βρύνω πολὺ περισσότερον, (ἐν γέν.) κρατῶ, ὑπερισχύω. » Σαρκικοὺς ἀνθρώπους καλεῖ ἀπὸ τοῦ πλειςοδυναμοῦντος σίδ.
†Πλειστολόγως, ἐπίρ. Κατὰ πλείστους λόγους.
Πλειςόμβροτος (ὁ, ἡ). Π. ὅπου συνήθως καὶ πλεῖστοι βροτοί (ἀνθρωποι), = πολὺς ἄνθρωπος. »Ἑόρτη (» Ἀγορά)—,« Πολύβιος.
Πλεῖστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πολύς [ἐκ τοῦ Πλέος]. Πολὺ περισσότερος, ὑπερβολικὸς, τὸ δυνατὸν πολὺς, παρὰ πολὺς. » Τὰ πλεῖστοι, « οἱ πλειότεροι. » Τοὺς δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρυφῇ ἀγειν, « Ἀρστ. » Πλείστας ἔστιν ἀπορίας, « Ἀρστ. » Περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τι. » Αὐτῷ ἡ πλείστη γνώμη ἦν ἀπιέναι, « Ἡρ., ἡ γνώμη του ἦτον περισσότερον εἰς τὸ νά. (ᾗ κατ' ἐναλλαγὴν) »Ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλείστοι εἰμι,« αὐτ. » Τοὺς πλείςους ἀπέκτεινε ἔξ,« Ἀρστ., τὸ πολὺ-πολὺ. (ᾗ ἐλλειπ.) » Σιτίζουσα αὐτοὺς (τοὺς ἱκέτας) ἐπὶ πλείστον, « ἐκτρέφουσα μέχρι πλείστου, « ἐφ' ὅσον μετὰ τοῦ Ὅσος) »Ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο,« Ἡρ. » Δώσω ὅσα τις ἂν πλείστου δέοιτο,« Ξεν. (ᾗ πρὸς ὑπερβ.) »Πλείστον κάκιστος, « Σοφ. (καὶ ἀντὶ ἁπλ.) » Πλεῖστοι πνέουσι, « Πλ., πνέουν πολὺ δυνατά. »Τὸ πλεῖστον ᾗ (πλεῖστα) »Ὅσα τὰ πλεῖστα ᾗ (ἐνάρθρ.) »Τὰ πλεῖστα, « Ὅσα τὸ πλεῖστον, ἢ Τὸ πολὺ-πολύ, « Ὅσα τὸ πλεῖστον, ἢ τὸ πολὺ-πολὺ, « Ὅσα τὰ πλεῖστα γε πράττουσιν ἄνθρωποι, « Ἰσοκρ. »Ἐπεὶ τά πλεῖστά γε πράττουσιν ἄνθρωποι, « Ἰσοκρ. μαρτύρω σε,« Ξεν. (καὶ κατ' ἐπίδ. μετὰ τοῦ »Ὡς ἢ »Ὅτι). »Ὡς (»Ὅτι) πλεῖστοι κακῶς ἀπολοῦνται, « Ἀρστ.
‡Πλειστοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλεῖστα γεννῶν, γονιμώτατος.
Πλειστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) τὰ πλεῖστα.
Πλειστόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλεῖστους χυμούς.
Πλείω, Π. ἀντὶ Πλέω.
Πλεῖων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Πολύς [ἐκ τοῦ Πλέος]. Πλειότερος, περισσότερος. »Μήτε τι πλείω γίγνεσθαι, μήτε τι ποτε ἐλάττους,« Πλάτ. (καὶ ἀντὶ ἁπλ.) » Πλείονες, « Ἀξ., οἱ πλειότεροι, ἢ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἢ (κατ' εὐφημ.) οἱ ἀποθανόντες, (ὅθ.) »Ἐς πλείονων ἰόντων, « Ἐπγρ., = Ἐς ᾅδου. » Γράμματα ἀναγνῶναι παρὰ τῶν πλείονων, « Ἀρστ. — Ἐκ πλείονος, ἐκ πολλῶν. »Περὶ σπονδέων ἀνείσεσθαι πλείονας, « Ἡρ., εἰς τὸν ὄμμον. (ᾗ γεν.) »Οἱ πλείους αὐτῶν,« Ἀξ. »Τὸν ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν,« Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. ἑλληνιστ.) »Ἐν πλείους, « Πλ. (ᾗ μετὰ τοῦ ᾗ) » Ἐκ τῆ γεγονὼς πλείω (ἢ) ἑβδομήκοντα ἔτη, « Πλάτ. (ᾗ ἑλλ.) »Ἐκ πλέονος (ἔτους) γενου), « Ἀξ., ἀπὸ πολὺ ἀρχότερα. (καὶ ἀντὶ οὐδ.) Πλεῖον καὶ Ἀττ. Πλέον κατ' ἐπίδ. Πλείω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπίρ. Μᾶλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λον, πλειότερον, περισσότερον. «Τὸ πλέον ἄγειν (φέρεσθαι), « = Πλεονεκτεῖν. « οὐδὲν μοι πλέον γέγονεν,« Ἰσκρ., τί πλέον ἂν ἐκέρδησα (κατωρθωσα)· (καὶ ἀλλ.) « Τί πλέον ἐμοί; « Ξεν., τί μέ ὠφελεῖ; (ἀβάσ.) « Οὐδὲν πλέον,« Ἀξ., οὐδὲν ὄφελος. « Πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη μᾶλλον, (παρβλ. Πλείονος). « Περιγενέσθαι πολὺ περιασότερον. « Ἐπὶ πλεονεκτεῖσθαι τινός,« Θκρ., φθάνειν εἰς τὸν κολοφῶνα. « Οὐδέν ἦστο ποιήσειν πλέον ἐγκαλῶν,« Πλ. (ᾧ πρυθετ.) « Ὅτ' ἂν περαινῶν οὐδὲν ἐς πλεον ποιῶ, « Εὐρ., οὐκ κατορθ.ω τίποτε. « Τί τὸ πλέον; « Θκρ., τί τὸ ὄφελος; « Καίτοι τί πλέον πιστεῦν ἐξ τούτων πάντων ὑποπτεύοντα, « Ἀρχῖν. « Ὀλίγῳ πλέον, « πολὺ ὡς ὀλίγον, (κοιν.) ἐπάνω-κάτω. « Τὸ δὲ πλέον, « Ἀξ., κυρίως ὅμως, μᾶλλον δέ. (καὶ πρὸς γεν.) « Ἐφύχθην πλέον. « Θκρ. « Οὐ πλεῖον 20 ἡμέρων ἀπεχούσας, « Ξεν. « Οὐδαμῇ πλέον 7 ἡμερῶν, « αὐτ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Η) « Πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεῖσας τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, « Πλάτ. « Ἀνηλωκὼς πλέον ἢ ὡς τάλαντα, « Δημ. « Πλέον ἢ πρὶν,« ἢ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ, « Δημ. (Ἀττικώτερον δὲ χωρὶς τοῦ Η) « Πλεῖν ἑξακοσίους (ὅπου ἐν χειρόγρ. ἔχει: « Πλεῖν ἢ ἑξακοσίους), « Ἀρχῖν. « Ἡμέρας πλείω τριῶν« Πλάτ. « Πλέον ἡμίσεις,« Παυσ. (καὶ κατ' ἀναγρ.) « Δίκα οὐ πλείους ἑπτὰ ἡμέρας,« Ἰωσ. « Μῆνα οὐ πλέον ἕν. « αὐτ.

Πλείων, ωνος (ὁ), Π. [πλέος]. ὁ ἐνιαυτός. « Χρόνος. « Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, « Ἐμπ. « Τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί,« Καλλ.

Πλίνθος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπλεκόω.

Πλεκτάνη (ἡ). (ἐν γέν.) πλεκτὸν· πλεξίχαιται· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ πλοκαμοὶ τοῦ ὑκταποδιοῦ (τῆς σουπιᾶς Χβ.), (ἤτοι μ.τ.μ.) « Λόγων πλεκτάναι,« Ἀκ., περίσματα.

Πλεκτάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλεκτάνη.

Πλεκτανόστολος (ὁ, ἡ), Π. [πλεκτάνη, στέλλω], ὁ στολισμένος (ἁρματωμένος) μὲ σχοινιὰ, ἢ· ἀφρομένος (ῥυμουλκούμενος) μὲ σχοινί.

Πλεκτανόω-ῶ, Μ. ὦσω. Πλέκω πλεκτάνην ἢ ὡς ἂν πλεκτάννην (πλεξίδαν). « Φαιοχίτωνες ᾗ πεπλεκτανωμέναι πυκνὸς ὀρᾶκουσιν, « Αἰσχλ.

Πλεκτή (ἡ), ἴδε Πλεκτός.

Πλεκτικός, ἡ, ὄν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέκειν. 2)ὁ ἔχων τὴν ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέκειν. (Ἀριστ. Γ', 43).

Πλεκτός, ἡ, ὄν. Πλεγμένος, διὰ πλοκῆς (ἁρμονίᾳ.) κατασκευασμένος· περιπεπλεγμένος ‖. (ὑδρ.) Πλεκτὴ, = Πλεκτάνη· σχοινὶ πλεκτὸν, γαειτάνι· θηλειὰ, δίκτυ· καλάθι.

Πλέκτρια (ἡ). ἡ πλέκουσα (τὴν κόμην), Κομμώτρια.

Πλέκω, Μ. πλέξω (πθ πρκ. Πέπλεγμαι καὶ ἀόρ. Ε', Ἐπλάκην). Πλέκω (σχοινί, πλεξίδαν, δίκτυ, στέφανον κτλ.)· (μτφορ.) συνθέτω· σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐφευρίσκω. « Λόγους (« Προφάσεις κτλ.),— « Ἀξ. »Δεῖ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας, « Ἀρχῖν. « Βίον πλέκειν, « (Εὔφρ. παρὰ) Στέβ., στάγειν (κυρ. τακτικὴν ζωήν). ‖. (ᾠδ.μ.) Πλέκομαι, Π. ἀντὶ Περιπλέκομαι. « Θεῷ πλακῆναι, καὶ γενέσθαι θεὸν ἐκ τῆς μίξεως, « Γργ.

Πλεξείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ πλέξω.

Πλέξις, εως (ἡ). τὰ πλέκειν, πλέξιμον.

Πλεομμελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ἑρμηνεία τοῦ Πλημμελὴς.

Πλέον, ονος (τὸ), οὐδ. τοῦ Πλέων ᾗ Πλέος. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπίρ., ἴδε Πλείων.

Πλεοναζόντως, ἐπίρ.(μτχ.). Μὲ τρόπον πλεονάζοντα, ἐκ περισσοῦ· ἀφθόνως· πολλάκις, πλεονάκις, [ἐκ τοῦ

Πλεονάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πλειότερος ἢ Ἔχω πλειότερον τοῦ δέοντος, περισεύω· (τρπ.) ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, καταντῶ εἰς ὑπερβολήν· πράττω ἢ μεταχειρίζομαί τι κατακόρως (ὑπὲρ τὸ δέον)· καταχρῶμαι· (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ. « Ἐκπέμπειν ὧν ἐπλεόναζον, « Ἀρστ. (καὶ δοτ.) « Τοῖς γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει, « Ἀλεξ. Ἀφρ., εἶνε συχνότερον. (ᾧ κατὰ μτχ. πρυθετ. ἐν εἴδει ἐπίρ.) « Ἐκ τοῦ πλεονάζοντος, « Ἀξ., « Ἐκ τοῦ περιόντος. ἐκ περιουσίας. (καὶ τρπ.) « Ἐπεὶ πλεονάζειν ἐπεχείρευν (οἱ Δανεδαιμόνιοι), = Πλεονεκτεῖν. « Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς, ὅταν πλεονάζωσιν, ὑμεῖς ἐπίστασθαι κομιζους ποιεῖν, « Δημ., ὅταν ἔδγουν ἀπὸ τὰ θρία των. « Ὁκνῶ πλεονάζειν, μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν τροφήν, « Στέβ. (καὶ δοτ αἰτιολογ.) « Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχῶ πλεονάζων, « Θκ., καταχρώμενος τὴν εὐτυχίαν του, ἐπαιρόμενος. (καὶ γεν.) « Τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός; « Ἀρσ. (καὶ μτβτ.) « Οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα, « Πβ., τὰ μεταχειρίζονται συχνότερα. »Πλεονάζουσι τὰ π εἰ ποιηταί, « Ἐτμλγ. (καὶ πθ.) « Ὁ ἄπειρος ἀκροατὴς νομίσειεν ἄν, ἅτινα ἐστὶν ἃ πλεονάζεσθαι, « Θκ., ὅτι ὑπερβαίνουν τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ὑπερβολαί. « Πρόσεστίν οἱ κακία πλεοναζθέντι, « Γαλ., ἡ ὑπερβολικὴ χρῆσις του καταντᾷ ἐπιβλαβῆς.

Πλεονάκις [πλέων], ἐπίρ. Πολλὰ συχνὰ πολλάκις· πλειοτέρου. « Πλεονάκις ἢ δεκάκις, « Δεινοφ. « Πλεονάκις πονηρεῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων, « Πλάτ.

Πλεόνασις, εως (ἡ). τὸ πλεονάζειν, περίσσευσις, ὑπερβολὴ πληρώσεως.

Πλεονασμα (τὸ). τὸ πλεονάζον, περίσσευμα. 2)= τῷ

Πλεονασμὸς (ὁ). τὸ πλεονάζειν, περίσσευσις· οὔζησις ὑπὲρ τὸ δέον· μεγαλοποίησις· (Γρμτ.) πρόσθεσις λέξεως ἢ ὁποία φαίνεται ὡς περιττὴ (ἡμπορεῖ καὶ νὰ ἀλείπῃ). (Γρφ.) τόκος (πληρονόμος εἰς πράγμα καὶ ὄχι εἰς νομίσματα). « Ἐπὶ πλεονασμῷ οὐ δώσεις αὐτῷ τὰ βρώματά σου, « Λευϊτ.

Πλεοναστέον, θετ. τοῦ Πλεονάζω.

Πλεοναστικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ πλεονάζων, περιττός.

Πλεοναστὸς, ἡ, ὄν. Περὶ τὸν ὁπ. πλεονάζει τις (τὸν κατορθοῦντα), πλεονάζων, ἄφθονος.

Πλεοναχῆ, ἐπίρ. = Πλεοναχῶς.

Πλεοναχθὲν, ἐπίρ. Ἀπὸ πλειότερα μέρη.

Πλεοναχὸς, ἡ, ὄν. Πολλαπλάσιος (ὄχι

Πλεοναχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πλειοτέρους τρόπους, πολλαπλασίως. « Ἑκατὸν ὧν πράττομεν μοναχῶς μὲν κατορθοῦσι, πλεοναχῶς δὲ ἁμαρτάνει, « Πλ.

Πλεονεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλέον ἔχω, ἔχω τι πλειότερον ἄλλου· ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· ὑπερβαίνω. (ἐπὶ κακοῦ) ἀποκτῶ ἢ προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει (μὲ ζημίαν ἄλλου), ζητῶ πάντοτε καὶ εἰς ὅλα τὸ περισσότερον, εἶμαι πλεονέκτης· (πθ.) ἐλαττοῦμαι· ἀπατῶμαι. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) « Ὑμεῖς καὶ χρέμασι ᾗ τιμαῖς τούτων πλεονεκτεῖτε, « Ξεν. (ᾧ πρυθετ.) « Ὅσον λειπόμεθα (ὑμῶν) ἐν τοῖς λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις πλεονεκτοῦμεν, « Δημ. (καὶ αἰτ.) « Ἡ νῦν θεωρία πλεονεκτεῖ τὰς ἄλλας, « Ἡλ. » Ἐπλεονέκτουν πλήθει, « Ξεν. »Τοὺς κρατίστους καὶ τιμαῖς ᾗ ἐώρεις πλεονεκτεῖν, « αὐτ. » Τὸ ἄρχειν πλεονεκτεῖ τῆς ἰδιωτείας, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Πολὺ ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐνβγ.) « Οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν, « Ἰφ., πλεονεκτικῶς κατεγράσθημεν. (ᾧ γεν. ἐλλειπτ.) « Τἄλλα τε τῆς ὠμότητος πλεονεκτοῦσιν εὐηθείας ἅπαντες καὶ δὴ καὶ τοῦτο νῦν οὗτοι, « Δημ. (ᾧ πθ.) « Χιλίαις δραχμαῖς πλεονεκτηθεὶς, « αὐτ., χάσας (ζημιωθεὶς) ἐξ αἰτίας τῆς πλεονεξίας τοῦ ἄλλου.

Πλεονέκτημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ πλεονεκτεῖ (ὑπερέχει) τις ἄλλου, προτέρημα· προτίμησις· προνόμιον· κέρδος νίκης· (ἐπὶ κακοῦ) μέσον πρὸς πλεονεξίαν, ὄλεθρος· κέρδος μὲ ζημίαν ἄλλου.

Πλεονεκτητέον, θετ. τοῦ Πλεονεκτέω.

Πλεονέκτης, του (ὁ). ὁ θέλων (πρυσπαθῶν) νὰ ἔχῃ πλειότερον (νὰ κερδίζῃ) μὲ ζημίαν τῶν ἄλλων, κέρδους ἅπτης, ἰδιοτελὴς, ἄδικος, βίαιος, (Τουρκ.) τσιμαχιάρης. « Οἱ πλεονέκται, τῶν ἄλλων ἁφαιρούμενοι χρήματα, ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν. « Ξεν. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πλεονεκτικὸς. « Ἀζημίαν—, « Ἡρ.

Πλεονεκτικὸς, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλεονέκτην, πλεονέκτου ἦθος· ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν πλεονεξίαν, φιλοχρήματος, ἰδιοτελὴς, τυραννικοῦ) χαρακτῆρος ἄνθρωπος.

Πλεονεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ πλεονεκτικὸν τρόπον, βιαίως, ἀδίκως κτλ. 2) (ἐνίοτε) ἐπιπόρρως, ἐπωφελῶς. « Μάχεσθαι —, « Λίν. Τακτ.

Πλεονεκτία (ἡ), = Πλεονεξία.

Πλεονεκτίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πλεονέκτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλεονεξία (ἡ). ἡ διάθεσις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ πλεονέκτου, ἀκόρεστος ἐπιθυμία τοῦ πλείονος, φιλοκέρδεια, ἰδιοτέλεια, ἁρπαγή. 2) (ἐπὶ καλοῦ) ὑπεροχή, πλεονέκτημα, (Γαλλ.) avantage. »Τοῖς θηρίοις οὐκ ἐς τὸ ἴσον καθιστάμενοι μάχεσθε, ἀλλὰ μετὰ πλεονεξίας τινὸς ἀεὶ πειρᾶσθε ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτά,« Ξεν. » Χωρία εὔθετα εἰς πλεονεξίαν, « Δ. Ἁλ. » Καρπωσάμενοί τινα πλεονεξίαν,« Δημ. (Π. Χερσον. 105).

Πλεόνεσσι, Π. Ἰων. δοτ. πλθ. τοῦ Πλέων = Πλείων.

Πλεονασυλλαβέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω πλειοτέρας τοῦ συνήθους (Πλεονάζω κατὰ τὰς) συλλαβάς.

Πλεονότης (ἡ), = Πλειονότης.

Πλεόνως, ἐπίρ. = Πλειόνως.

Πλέος, η ᾗ ον, ὁν, Ἰων. Π. = Πλήρης, γεμάτος· χορτάτος· (χωρὶς πτ. μτνμ.) σωστός. (μὲ γεν.) » Βίκους οἴνου πλέους,« Ἡρ. » Τάφρος ὕδατος πλέη, « αὐτ. »Γυνὴ φόβου πλέα, « Εὐρ. » Εἰδώλων πλέον πρόθυρον, « Ὀδ. Γ. (καὶ μτνμ.) »Πλέας δέκα ἐνιαυτούς, « Ἡσ.

Πλέτο, Π. ἀντὶ Ἔπλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πέλομαι.

Πλευμάω-ῶ, σπνττ. ἀντὶ

Πλευμονάω-ῶ, Μ. ἡσω. Πάσχω πλευμονίαν, φθισιάω.

Πλευμονία (ἡ), πάθος (φλόγωσις) τοῦ πλεύμονος.

Πλευμονιακὸς, ἡ, όν, = Πλευμονικός.

Πλευμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Πλευμονάω.

Πλευμονικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πλεύμονος. 2) ὁ πάσχων πλευμονίαν.

Πλευμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλεύμων, πλεμμονάκι.

Πλευμανίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), = Πλευμονία.

Πλευμονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τὸν πλεύμονα, σπογγώδης.

Πλευμορραγὴς (ῥωγὴς ;), ές καὶ

Πλευμορρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ῥῆξιν τοῦ πλεύμονος (πνευμορραγίαν).

Πλεῦμος (ὁ), = Πλευμονία.

Πλευμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κατὰ τὸν πλεύμονα, πλευμονικός.

Πλεύμων, ονος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πνεύμων, (ὅθεν κοιν.) πλεμμόνι.

Πλεῦν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέον.

Πλεῦνες, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέονες = Πλείονες.

Πλεύνως, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέονως = Πλειόνως.

Πλευρὰ [πνέω], ᾶς (ἡ). τὸ πλευρόν· τὸ κόκκαλον τῆς πλευρᾶς· (μτνμ.) τὸ πλαγινὸν μέρος ὁποιουδήποτε σώματος· πτέρυξ στρατεύματος· ὄχθη ποταμοῦ· καταιβατὸν φύλλου· (ἀριθμ.) ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου ἢ τριγώνου· (ἐκκλησ.) ἡ σύζυγος, (διότι) » Καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ (τοῦ Ἀδὰμ ὁ θεὸς), καὶ ᾠκοδόμησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα,« Γρφ. » Πλευρᾶς πόνος, « Δσκρ. » Πεπονηκέναι τὴν πλευράν, « Ἰλ. » Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος,« Ἰλ. Ω. » Πλευραὶ νηός,« Δξ., τὰ πλαγινά, τὰ στρατόξυλα. » Ἡ κατὰ πλευρὰν κίνησις, « Πλ., ἡ πρὸς τὰ πλάγια, (ἴδε καὶ Πλευρόν).

†Πλευράξ, ἐπίρ. (Γλσ.) Κατὰ πλευρὰν, πλαγίως.

†Πλευριὰς, άδος (ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πλευρά.

Πλευρίδιος, α, ον καὶ

Πλευρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς πλευρᾶς, πλαγινός.

Πλευρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλευρὰ, πλευράκι.

Πλευρὶς, ίδος (ἡ). τὸ κρέας τῶν πλευρῶν, (κοιν.) πλευριά.

Πλευρίτης, ου (ὁ). ὁ τῆς πλευρᾶς, πλαγινός.

Πλευριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων πλευρῖτιν, πλευριτωμένος. 2) ὁ ὠφελῶν εἰς τὴν πλευρῖτιν, (Γαλην.).

Πλευρῖτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλευρίτης, ‖. (οὐσ. ἐνν. νόσος) πόνος (φλόγωσις) τῆς πλευρᾶς, (κοιν.) πλευμόν, πλευρίτης, πλευρίτωμα. » Οὐ πᾶσαν ὀδύνην πλευρᾶς πλευρῖτιν ὀνομάζεσθαι, « Ἀλέξ. Τραλλ.

Πλευρογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (δημιουργηθεὶς) ἐκ πλευρᾶς.

Πλευροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πλευρᾶς, ὅμοιος μὲ πλευράν.

Πλευρογειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (εἷς σχῆμα) πλευρᾶς.

Πλευρόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πλευρᾶς, ἐκ πλαγίου.

Πλευροκοπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κόπτω (Κτυπῶ ἢ Τρυπῶ) τινα εἰς τὰς πλευρὰς, τοῦ σχίζω ἢ τοῦ τσακκίζω τὴν πλευράν.

Πλευρὸν (τὸ), σπνττρ. ἀντὶ Πλευρὰ »Βάλλεται τυξεύματι τὰ πλευρὰ, « Ἡρ., Πλ. » Πλευρὸν νεὼς, « Σοφ. » Τὰ τῆς Κύπρου πλευρά,« Εὐς., τὰ πλάγια, (καιν.) ἡ πλεύραις τῶν παραλίων βενῶν. »Πλευρὰ τοῦ ἓξ ὁ δύο καὶ ὁ τρία, « Νεμέσ., (Γαλλ.) les facteurs.

Πλευροτρωπος (ὁ, ἡ). ὁ τρωθεὶς (τραυματισθεὶς) τὴν πλευράν.

Πλευροτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν, τρυπῶν) τὰ πλευρά. » Κέλαδος—,« Ἐπγρ., ὁ τοῦ πετεινοῦ κτυποῦντος μὲ τὰς πτέρυγάς του τὰς πλευράς του ὅταν φωνάζῃ.

Πλευροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἀναφυεὶς) ἐκ τῆς πλευρᾶς.

Πλεύρωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πλευρόν.

Πλεύσεαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλεύσῃ, β' ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Πλέω.

Πλεύσιμος, η, ον. Ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον.

Πλεῦσις, εως (ἡ). τὸ πλεῖν, πλεύσιμον.

Πλεύσομαι ᾗ Ἀττ. Π. Πλευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Πλέω.

Πλευστέον, θετ. τοῦ Πλέω.

Πλευστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) διὰ πλεύσιμον. » Οὖρος—, « Θκρ.

Πλευστικῶς, ἐπίρ. Ἐπιτηδείως πρὸς πλεῦσιν. » Πλ. ἔχω, « Ἄρστ., ἔχω διάθεσιν ἢ προθυμίαν νὰ πλεύσω.

Πλέω [συγγ. τῷ Φλέω], Μ. πλεύσομαι καὶ Ἀττ. πλευσοῦμαι (ἀόρ. Ἔπλευσα, πρκ. Πέπλευκα ᾗ πθ. Πέπλευσμαι, ἀορ. πθ. Ἐπλεύσθην καὶ τὸ θετ. Πλευστέον). Ταξειδεύω μὲ πλοῖον, ἁρμενίζω· καλυμζῶ· (μτφρ.) κλονοῦμαι, κυμαίνομαι (ᾱ). » Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ τὸν ταμὸν μὲν οὐ δύνανται πλεῖν, « Ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδον αὐτὴν (τὴν νῆ πλέουσαν, « αὐτ. » Δένδρεα.. ἀπὸ λαι, τὰ οἱ πλώσιεν ἐλαφρῶς, « (καὶ πρὸς αἰτ.) » Κωλύειν αὐτοὺς θάλασσαν πλεῖν, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων, « δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε, « γεν.) » Ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ σπόντους, « Ξεν. (καὶ ἐπίρ.) » Ἔπλε τοῦ Ἴστρου, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » τοῦ πεπλευσμένου, « Ξεν., αὐέντος.

Πλέω, κατὰ κρσ. καὶ συγκ. ἀντὶ Πλέονα, πλθ. ούδ. τοῦ Πλέων = Πλείων.

Πλέω, γεν. καὶ

Πλέῳ, δοτ. ἐν. ἢ ὀνμς. πλθ. τοῦ Πλέων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πλείων, συγκρ. τοῦ Πολύς.

Πλέων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ Πλέω.

Πλέως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πλέως, γεν. κτλ.

Πλήγανον (τὸ), [πλήσσω]. ῥάβδος πτημα.

†Πληγὰς, άδος (ἡ), Γλσ. δρέπανον, (πλθ.) Πληγάδες, Π. ἀντὶ Συμπληγάδες (πέτραι).

†Πληγενὴς [πέλας, γίνομαι], ὁ, ἡ (ὁ Γλσ. ἀδελφὸς (ἀδελφὴ) ἀπ' ἄλλον τέρα ἢ ἄλλην μητέρα.

Πληγὴ (ἡ), [πλήσσω]. κτύπημα· τραῦμα· (μτφρ.) μέγα δυστύχημα· φορὰ θεήλατος, ἀφανισμὸς στρατος, πανοῦκλα, κτλ. » Πᾶσα πλαγὴ αἱρετικόν ἐσιν ἡ ὑλαστικὴ, « » Πληγὰς ἐμβάλλειν (λαμβάνειν, τείνειν, καταφέρειν, πλήττεσθαι, πτεσθαι), « Ξεν. Ἀν. » Κοπίδος ἢ πληγὴ, « αὐτ. » Πέπληγμαι κατὰ πληγὴν ἕσω, « Αἰσχλ. » Κατανέμων ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, τὸ μένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς ἐξέθανε, « Πλ. (καὶ ἐνν. τοῦ νόσ.) ρήσεται πολλὰς (ἐνν. πληγὰς) (κοιν.) πολλαῖς θὰ φάγῃ (καὶ μτνμ.) » Πληγὴ τῆς ὄψεως, « φλωσις. (καὶ μτφρ.) « Ἔτι μίαν γὴν ἐπάξω ἐπὶ Ψαρᾷ καὶ πτον,« Γρφ. »Δέδοικα μὴ 'κθεόν τις ἥκῃ, « Σοφ.

Πληγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπρ. Πλήσσω.

Πλῆγμα (τὸ), = Πληγὴ, κτύπημα, μα, κέντημα. » Σφηκὸς—, « Ἀριστ. (συγγ. τῷ Πλίγμα).

Πληγμὸς (ὁ). ἀποπληξία.

Πλήγνυμι, σπν. ἀντὶ Πλήσσω, (ἴδε σύνθ. Ἐκπλήγνυμι).

Πληγόω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. ἀντὶ Πλήτω, τιτρώσκω, τραυματίζω.

Πλῆθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπλήσθησαν, γ' πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά, τοῦ Πιμπλημι.

Πληθοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίθ. Ὁ ἐν εἴδει πλήθους.

Πληθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πληθύνω, πολλαπλασιάζω.

Πλῆθος [πλήθω], εος-ους (τό). πολλῶν πρσ. ἢ πραγμ., πολλὰ μεγάλη ποσότης· σωρός· ἅφθο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ κοινὸς λαός, οἱ πολλοί ἄνθρωποι, ὁ ὄλως [καὶ ὡρισμένως ὡς πολιτικὸν σῶμα] ὁ δῆμος· (ἐν γέν.) ποσότης· (ἐπὶ τόπ.) ἔκτασις, μέγεθος. (Ἰατρ.) = Πλησμονή. » Ποσον τι πλῆθος ἦν νεῶν ἠλληνικῶν, « Αἰσχλ. » Τῆς σῆς δυνάμεως τὸ πλῆθος φῆς εἶναι, « Ξεν. » Κἰλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν,» Ἀρστ. »Πλήθους ἀναριθμήτους,« Ἠρ. »Δακρύων πλῆθος, « Συν. (καὶ ἐπὶ τόπ.) » Ὅρος πλήθους μέγιστον, « Ἠρ. » Πεδίον πλῆθος ἔσεχον ἐς κάτοψιν, « αὐτ. » Ἔρημος πλῆθος ἑπτὰ ἡμερέων ὁδοῦ,» αὐτ. [καὶ ἐπὶ χρόν.] » Χρόνου πλῆθος ὀκτὼ μηνῶν, « Ξεν. « Ἐπιλανθανόμην ἂν πλήθει ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, « Ἀρχῳ. (καὶ ἀνάρθρ.) » Τὸ πλῆθος οἴονται,» Θκ. »Τὸ πλῆθος αὐτῶν ἦσαν θωρακοφόροι, « Ἡρ. οἱ περισσότεροι. « Τὸ μὲν πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐξεπαύσθαι ὑπὸ τῆς τοιαύτης ὀρθῶν τι θαυμάζω· μάλα γὰρ ὄχλος μοι δοκεῖ διεξάγειν κτλ., « Ξεν. « Πόσ. μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἦγαγον, ἐν τοῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ὁλίγοις λέγειν ἐκέλευον, περὶ ὧν ἥκουσι, « Θκ., εἰς τὸν ἀριθμόν. « Τέτταρα μὲν ἐστι μέρη μέλισσα τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάναυσον, ἀργόν, θητικόν, « Ἀρστ. (καὶ ἀντὶ ὀλ.) » Ὡς πλήθει, » Ὡς ἐπὶ (τὸ) πλῆθος, « Ὡς γε κατὰ πλῆθος, « Πλάτ., « Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν γένει. †Πληθαγωγεῖα (ἡ), Γλσ. χορὸς διεξοδικός. †Πληθάγωρος [ἴδε τοῦ πλήθ-ἀγορος] (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ χορεύων ποτὲ μὲν ἐν πλήθει.

†Πληθαγωρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ χωρῶν πλήθη, ἀγχώμων.

Πληθάνω (τῶ), [ξ.] τιμόνι πλοιαρίου (βάρος καὶ μεγάλον τὸ ὀπ. μεταχειρίζονται τὰ μικρὰ πλοῖα ὡς τιμόνι), (κοιν.) πλοῖον, (παρβλ. Πληκτρον).

Πληθυντικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πληθύνειν (αὐξάνειν, πολλαπλασιάζειν κτλ.). « Πληθυντικὸς ἀριθμός, « Γραμ., ὁ ἐμφαίνων πλῆθος (πολλά).

Πληθυντικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμόν, εἰς τὸ πληθυντικόν. « Λέγηται γὰρ λέγονται πληθυντικῶς ἢ μία πόλις, « Σξτ.

Πληθύνω, Μ. υνῶ. Αὐξάνω τι εἰς πλῆθος, πολλαπλασιάζω, [ξ. πθ. ἢ ἀμτθ.) πολλαπλασιάζομαι, (κοιν.) πληθαίνω· (ἐνικᾶθ.) εἶμαι παραπολὺς (ὑπερβολικῶς), πλεονάζω. « Οὕτω γὰρ σώζεται ἡ πληθύνει μᾶλλον (τὸ ἔλαιον), « Θφρ. « Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον, « Ἡρωδ. « Εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς ὅπως ἔλεγον πολλοί. (καὶ πθ.) » Ταὐτὰ ταῦτα πάντοθεν πληθύνομαι (κατ' ἄλλ. πληθύομαι), « Αἰσχλ., βιάζομαι καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ἔχω πολλὰς αἰτίας. « Δῆμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπου πληθύνεται» αὐτ., πρὸς ποῖον μέρος εἶνε πλεονεξηφία τοῦ (χειροτονοῦντος) δήμου; » Μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καρπούς, « Ἀρστ.

Πλῆθυς, ὑος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλῆθος (κυρ. ἀνθρ.), λαός. » Ὡς φάσαν ἡ πλῆθυς, « Ἡ. Β.

Πληθυσμός (ὁ), τὸ πληθύνειν ἢ πληθύνεσθαι, πολλαπλασιασμός, αὔξησις εἰς πλῆθος· περίσευσις, ἀφθονία.

Πληθύω (καὶ μσ.)-ύομαι, Μ. ύσω, -ύσομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω πλῆθος (ἀφθονίαν) ἀπό. (χωρὶς πτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι πλῆθος (παρὰ πολύς), αὐξάνω, πληθαίνω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. » Ἐπειὰν πληθύῃ (καὶ μσ. πληθύεσθαι ἄρχηται) ὁ Νεῖλος, « Ἠρ. » Ἀγορῆς πληθυούσης (ἄλλ. γρφ. πληθούσης), « αὐτ., « Νεκρῶν πληθύει πέδον , « Εὐρ. » Παισὶ τοσοῖς δὲ πληθύει, « Σοφ. Ὁ πληθύων χρόνος,« αὐτ., ὁ πολύς, τὸ βαθὺ γῆρας. « Ὁ πληθύων λόγος, « Σοφ., ἡ κοινοτέρα φήμη.

Πλήθω (παρτ. Ἔπληθον καὶ Π. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Πέπληθα καὶ πλέον οὖ), [συγγ. τῷ Φλάω]. Εἶμαι πλήρης (γεμάτος [καὶ ἐπὶ ποτ.] πλημμυρισμένος), (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἔχω πλῆθος ἀπό. » Πλήθει νεκύων ῥέεθρα, « Ἰλ. Φ. » Δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, « Πλ. » Ὅμβρῳ χειμερίῳ πλήθων, « Ἡσ. « Κρήνην ὕδατι πεπληθυῖαν, « Θκρ. « Κελέβεων . μέλιτος πεπληθός, « (Ἀντίμαχ. παρ') Ἀθ. » Σελήνη πλήθουσα , « Ἰλ. Σ., ἡ πανσέληνος. » Πληθούσης ἀγορῆς, « Ἠρ., ὅταν ἦνε πλήρης ἡ ἀγορά, (ὅηλ.) περὶ τὰς 9—10 πρὰ μεσημβρ. » Ἤδη ἀγορὰν πεπληθέναι, « Φερεκρ. » Πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, « Ἀκ. 2) (μτγν. μτβτ.) ἀντὶ Πίμπλημι, γεμίζω. « Πλήθει δ' αὖτε κύπελλα βοῶν γλάγος, « Ὀππ. (καὶ πθ.) » Κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσιν, « Ἀπλλν. » Νεκρῶν πλήθεθ' ἁλὸς μέγα χεῦμα, « Κόϊντ.

Πληθώρα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πλῆθον (γεμάτον)· κόρος, πλησμονή· (Ἰατρ.) πλῆθος ὑγρῶν (αἵματος). » Ἀγορῆς πληθωρῆ, « Ἠρ., « Ἀγορὰ πλήθουσα. »Εὐπρηξίης οὐκ ἔχει ἀνθρώποισι οὐδεμίη πληθώρη,« αὐτ.

Πληθωρίω-ῶ ἢ Πληθωρίομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Πλήθω, πλημμυρῶ.

Πληθωρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πληθώρα.

†Πληθωρία (ἡ), νλγ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πληθώρα.

Πληθωριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω) πληθώραν.

Πληθωρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς πληθώραν (αἵματος κτλ.).

Πληϊάς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλειάς.

Πληκτέον, θετ. τοῦ Πλήττω.

Πληκτὴρ (ὁ), = Πλῆκτρον.

Πλήκτης, ου (ὁ). ὁ πλήττων (κτυπῶν) ἢ συνειθίζων νὰ πλήττῃ (νὰ κτυπᾷ, νὰ δέρνεται), φιλόνεικος (μτφρ.) ἀγαπῶν νὰ ἐγγίζῃ (νὰ πληγόνῃ) μὲ τὴν γλῶσάν του, φιλοκατήγορος. » Ἥλιον ὀξὺν καὶ πλήκτην, « Πλ. » Πλήκτην ὄντα καὶ κινητικὸν ταραχῆς τὸν ἄκρατον, « αὐτ.

Πληκτίζομαι, Μ. ισομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. γεν.) Μαλώνω (Δέρνομαι) μετά τινος, φιλονεικῶ· (μτγν. ἐπὶ παιγν. ἐρωτ.) = Διαπληκτίζομαι. 2)(χωρὶς πτ.) κτυπῶ τὸ στῆθός μα (ἀπὸ λύπην), κτυπιέμαι, δέρνομαι. » Κόπτην »Πλοῦτωνα γόῳ πληκτίζετο μήτηρ,« Ἐπγρ.

Πληκτίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον πλήκτης (πληκτικός).

Πληκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ πλήττειν· (μτφρ.) δηκτικός, ἐγγικτικός, ἢ· κάμνων ἐντύπωσιν, ἐγγίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει, (παρβλ. Κρουστικός)· (ἐπὶ ὁσμ.) βαρύς, κτυπῶν εἰς τὸ κεφάλι.

Πληκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πληκτικόν· εὐστόχως, δηκτικῶς.

Πληκτισμὸς (ὁ), τὸ πληκτίζεσθαι, διαπληκτισμός· ἐπιπληξις.

Πληκτίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πλήκτης.

†Πληκτός, ἡ, όν. Πεπληγμένος, κτυπημένος.

Πλῆκτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ πλήττειν (κτυπᾶν), μάστιξ· κεντρί· καμάκι (»Ἁλιέων παῖδες, τοῖς πλήκτροις ἐκ θαλάττης τοὺς ἰχθῦς ἀναστοῦντες,« Ν. Γργ.) · τὸ ὀπίσω μεγάλον νύχι τῶν πτεινοῦ καὶ ἄλλων πτηνῶν (» Ἀετὸς δὲ τοῖς μὲν γαμψωνύχοις καὶ πτητικοῖς ἄχρηστ« τὰ πλῆκτρα,« Ἀρστ.)· εἶδος κωπίου (ὅταν φθαίρει μὲ τὸ ἄκρον διευθύνουσι τὸ πλοῖον, (παρβλ. Πληρίον)· (ἀνών.) τὸ ξυλάρι τῆς λύρας, τὸ (Τουρκ.) χιζάρι τοῦ ταμπουριοῦ κτλ. »Κιθάραν ἐλαφρὰν πλήκτρῳ γοήσαι,« Εὐρ. »Πλῆκτρον κερατινοῦ,« Ὑρ., ἡ βολή.

Πληκτροποιητικός, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.)-ικῶς. Πληκτροποιοῦ ἴδιος, ‖. »Πληκτροποιητικὴ, =Πληκτροποιία.

Πληκτροποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πληκτροποιοῦ.

Πληκτροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων πλῆκτρα (τῆς λύρας κτλ.).

Πληκτροφόρας (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἁρματωμένος μὲ) πλῆκτρον.

Πλήκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πλήκτης. »Νάϊθηκα κροτάφων πλήκτορα νηπιάχων,« Ἐπγρ.

†Πλῆμα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Πλῆσμα, (ὀθ.

Πλημάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Πληρόω.

Πλήμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Πλῆσμη, πλημμύρα (παλιρροϊας) κτλ.

Πλημμέλεια (ἡ), [πλημμελής]. (κατὰ λέξ.) λάνθασμα εἰς τὸ ψάλσιμον, ἐκμέλεια, παραφωνία· (ὀθ. μτφρ.) σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας, λάθος ἀπὸ ἀμέλια ἢ παράπτωμα. »Μεγαλοψυχίη, τὸ φέρειν πρᾴως πλημμέλειαν, « (Ἀμφ. πρβλ) Σιβ.

Πλημμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Κάμνω λάθος εἰς τὸ ψάλσιμον (εἰς τὰ μέλος), ψάλλω παρὰ κανόνα· (ὀθ. συνήθ. μτφρ.) σφάλλω ἀπὸ ἀμέλειαν (ἐξ ἀπροσεξίας), πταίω, ἁμαρτάνω. »Πλημμελοῦσιν εἰς τὸ ἱερὸν,« Ἀμ. »Εἴ δέ τι πλημμελοῦντα περὶ τὰ ἐπισταλμένα λαβὼν,« αὐτ. ‖ (πθ.) γίνομαι πλημμελῶς (παρὰ τὸ προσῆκον)· βλάπτομαι, ἀδικοῦμαι, ζημιοῦμαι. » Κατ' ὠδὴν ὑφ' ἡμῶν πεπλημμελημένοι.« Δίκ. « Ἐπὶ τῶν ἀεθλων τὸν θεὸν πλημμελοῦμενον.« αὐτ.

Πλημμέλημα (τὸ)·τὸ πλημμελεῖν· σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας (ἀπὸ ἀμέλειαν), παρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτωμα· (ἐνίοτε) ἱκανοποίησις· (εἰς τὸν Ἰσχρ. Παναθ.) κέρδος ἄδικον, πλεονέκτημα.

Πλημμελής [πλήν, μέλος], ἐος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ῥυθμόν), ἐκμελής· (ὈΘ. συνήθ. μτφορ.) ἐσφαλμένος, ἄτακτος, ἀνάρμοστος· παρατράγῳδος. (μὲ δοτ.) βλαπτικός. »Βίος —,« Πλ. »Κωμῳδία—,« Συν., ἡ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς δραματικῆς τέχνης. »Τὸ πλημμελὲς—,« Ἀξ., ἀντὶ Ἡ πλημμέλεια ἢ Πλημμέλημα. »Καὶ γὰρ ἂν πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα,« Πλάτ.

Πλημμελήσις, εως (ἡ). τὸ πλημμελεῖν, πρᾶξις πλημμελήματος.

Πλημμελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλημμέλεια.

Πλημμελῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον πλημμελῆ (ἐσφαλμένον, παρατράγῳδον), παρὰ κανόνας, ἀτάκτως, ἀναρμοστως. »Τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ῥέοντα, ᾗ πυλλὴν τῆς χώρας φθείροντα,« Στῤῥ.

‡Πλήμμη (ἡ), =Πλήσμη.

Πλημμύρα ἠ (ὀρθότ.) Πλήμμυρα (ἡ), [πλήμμη]. φούσκωμα (ξεχείλισμα) τῆς θαλάσσης εἰς τὰς παλιῤῥοίας· (ἐν γέν.) πλῆθος (πλημμύρισμα) ὑγροῦ, (ὈΘ. ἰατρ.) πληθώρα (μτφορ.) »Κακῶν—,« Σξτ.

Πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (Ξεχειλώ) 'σὰν τὸ ποτάμι ἢ τὴν θάλασσα, πλημμυρίζω· (ἐν γέν.) =Πλήθω, εἶμαι γεμάτος. »Ἦν πλημμυρῇ (ὀρθότ. πλήμμυρῃ) ἡ κύστις,« Ἀρετ.

‡Πλημμυρία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πλημμύρα.

‡Πλημμυρίζω, Μ. ίσω, =Πλημμυρέω.

Πλημμυρίς, ίδος (ἡ), =Πλημμύρα, πλημμύρισμα.

‡Πλημμυρὸς, ὁ, ὀν. Πλημμυρισμένος. (εἰς τὸν Ἡσύχ. ὅπου καὶ μόνον εὑρηται, εἶνε πιθανώτερον μτχ. τοῦ

Πλημμύρω. Μ. υρῶ, ὀρθότ. τοῦ Πλημμυρέω. »Πλημμύροντος δὲ τούτου κατὰ τὰς τῶν γιονων νήξεις,« Στῤῥ. (ᾗ μσ.) »Ὅταν Εὐφράτης μεγα πλημμύρηται,« Χρσμ. Σιθ.

Πλήμνη (ἡ), [πλήθω]. ἡ τρύπα τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης ὅπου ἐμβαίνει ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος. »Πέτοντο δ' ἅρματα, ἐπὶ δὲ πλήμναι μεγ' αὐτεύν,« Ἡσ.

Πλημνοδέτων (τὸ). τὸ σίδηρον τὸ ὁποῖον συνδέει τὰς κνήμας τοῦ τροχοῦ μὲ τὴν πλήμνην.

Πλημμυχη (ἡ), [πλήμη. χέω]. ἀγγεῖον πήλινον (ἄλλ. Κουλιάκες) τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων (ἤτις καὶ ὠνομαζετο διὰ τοῦτο Πλημαχοι).

Πλήμυρα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Πλημμύρα κτλ.

Πλήν [πλέον], ἐπίῤῥ. ἢ πρόθ. Ἐκτὸς, παρεκτὸς· ἐξω (παρὰ) μόνον· ὅμως. (Γῤῥ.) λοιπὸν (πρὸς γεν.) »Πλὴν Ἀοῦδάμαντος,« Ἰλιδ. Θ. »Πλήν γε Θαυμᾶσε μόνου,« Ἄρῤῥ (ᾗ πρὸς ὀνμ.) »Πλὴν οἵπερ συνεδείπνουν,« Ξεν. »Οὐ γάρ ἐςιν ἄλλος πλὴν ἐγώ,« Δῤῥᾳ. »Πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτὰς πλὴν, ἄλλ. πλὴν εὐχ) οἱ σύμπονοι,« Ξεν (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ) »Ἔῤῥος πάντες ὑπαίτιοι γίγνονται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ ἔφορι ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων,« αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ.) »Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἴδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιὰν,« Σοφ. »Ἅπαντα μᾶλλου., ποίει με πλὴν ἄνθρωπον,« (Μενανδρ. παρὰ) Στῤῥ. (καὶ πρὸς δοτ.) »Οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖς λέγειν,« Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Οὐκ ἐσθ' ὅτι γρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς ἐξαμαρτάνειν,« Πλ. » Ἅπαντα πλὴν κοιρανεῖν,« Αἰσχλ. » Τί οὖν ὑπόλοιπον πλὴν βοηθεῖν;« Δημ. (ᾗ κατ' ὀρθ.) »Πλὴν Ἀπολλωνίδης τις ἦν,« Ξεν. »Πλὴν ἔγνωκά τίνος ποιεῖς χάριν,« Ἐπιχ. »Πλὴν τοὺς πατέρας ἡμῶν προείλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς,« Γῤῥ. » Πλὴν ᾗ ὑμεῖς εἰ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτὸν,« αὐτ. »Πολλὴ σρατιὰ, πλὴν ἄπειρος ἱππέως,« Ἡρ. (ᾗ μὲ διάφορα ἄλλα μορ.) »Πλὴν ἀλλὰ, « Πλὴν εἰ, « Πλὴν εἰ μὴ, « Πλὴν ἢ, »Πλὴν ὅμως, »Πλὴν ὅτι (ὅσον παρόσον), (καὶ πρὸς ὑποτ.) » Πλὴν ἂν (ἐὰν, ἐὰν μὴ), κτλ.

Πληνόδιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πλανόδιος.

Πλῆντο, Π. ἀντὶ Ἐπέπλητο, γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. ὑπερα. τοῦ Πίμπλημι, ἢ 2) τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Πελάζω.

Πλῆξ [πλήσσω], πληγὸς (ὁ), =Βουπλῆξ, βουκέντρον.

Πλήξιππος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πλήττων (κεντῶν, κτυπῶν, [ἐπιπ.] δαμάζων) τοὺς ἵππους, καλὸς (ἐπιτήδειος) ἱππεύς.

Πλῆξις, εως (ἡ). τὸ πλήττειν, κτύπημα.

Πληόω-ῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλήρόω.

Πλήρης [πλέος], εος-ους (ὁ, ἡ). γεμάτος· χορτάτος (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρισμένος· (μτφ.) σωσὸς, ἐντελὴς· (μὲ γεν.) »Πλήρες μέλιτος,« Θκρ. » Πλήρεις θυμοῦ, « Γῤῥ. (καὶ ἁπλ.) »Ἐπειὰν πλήρης γένηται ὁ ποταμὸς,« Ἡρ. » Ἐπειδὰν πλῆρες ᾖ τὸ θέατρον,« Ἰσχρ. »Πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου (τῆς σελήνης), « αὐτ. (ὈΘ.) »Πλήρης μήν,« Σχλ., ὁ ἔχων 30 ἡμέρας, (ἀντίθ. τῷ Κοῖλος). » Πλήρες γειρί,« Ἀξ., ἀφθόνως, πλουσιοπαροχως, (Γαλλ.) **à pleines mains.** (καὶ μτνμ.) »Τέσσερα ἔτεα πλήρεα,« Ἡρ. »Ἐπεὰν θηεύμενοι ἔωσι πλήρεες, « αὐτ., χορτάσουν βλέποντες, ἰδοὺν καλὰ καλά. ‖. (τὸ οὐδ. ὑπερθ.) Πλήρέστατα, ἐπίῤῥ. Ἐντελέστατα, (Γαλλ.) **complètement.**

Πληρουσέληνος (ὁ, ἡ),=Πανσέληνος. »Νὺξ —,« ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου. ‖. (οὐσ.) Πληρουσέληνον (τὸ), ἡ πανσέληνος.

Πληρύτης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι πλῆρες, πλησμονὴ, ἐντέλεια· ἀφθονία.

Πληρεύντως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἐντελῶς.

Πληριφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πείθω ἐντελῶς, καταπείθω, (καιν.) γεμίζω τὸν νοῦν τινος, ἀποδείκνυω πληρέστατα. ‖. (συνήθ. εὔῤῥ. τὸ μσ, ἡ πθ.) πείθομαι ἢ εἶμαι πεπεισμένος ἐντελῶς περὶ (κατὰ λέξ. ἐπῆρα πλῆρες τὸ μέτρον) τινος πράγματος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀποδεικνύομαι πληρέστατα. »Περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,« Γῤῥ.

‡Πληροφόρημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πληροφορίας, κάθε τι περὶ οὗ ἔχει τις πληροφορηθῇ.

Πληροφόρησις, εως (ἡ), τὸ πληροφορεῖν· πλήρωσις.

‡Πληροφορία (ἡ). πλήρης πεποίθησις, ἐντελὴς ἀποδοχὴ, βεβαιότης.

Πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι »πλῆρες, γεμίζω (ἰδιαιτ.) ἐμβόλῳ αἷς τοὺς ἀναγκαίους ναύτας (ἢ πλήρωμα) τὸ ἁρματονω· (μτνμ.) χορτάνω· ἐγγαστρόνω· (ἐπὶ ἀριθμ.) ἀνυπερθέτως (μτφορ.) εὐχαριστῶ τὸ πλῆθος (τὴν θυμίαν) μὲ ἀπεδεῖξω (ἐκπληρῶ) τι· (ὈΘ. κοιν.) πληρόνω· (ἐν γεν.) πληρῶ, (καὶ πθ.) ἐκπληρεῦμαι, πραγματοποιοῦμαι· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐκ δ'.) »Εἴκοσι ταλάντοις πληροῦσι ναῦς ἑξήκοντα,« Θκρ. »Ἐπλήρωσαν ναῦς ἑξήκοντα,« (καὶ μσ.) »Μαλα ὀξέως τὰς νῆας πληροῦτο,« Δξ. (καὶ μτνμ.) » Πληροῦν βουλήν,« Δξ., εἶναι μέλος της· »Τὰς δ' ὧν (ὁ ὀρεὺς) καὶ πλήρης ἐγένετο,« (καὶ πθ.) »Καὶ θῆλυς δ' ὀρεὺς ἐπλήσθη,« αὐτ. (καὶ μτφορ.) »Θεὸν τὸν πλήρωσαι γθονί,« Αἰσχλ. (καὶ ἁπλ. ἢ ἐλλ.) » Ἡ ὁδὸς πληροῖ τὰς πόλεις μὲν τούτου,« Ἡρ. τὸν γεμίζουν » Πολλοὶ ἐπληρώθημεν ἐκ μισοῦντος νιφ,« Εὐρ., συνήχθημεν. (καὶ τρ. ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν (ἢ γραφὲν) » Ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν (ἢ γραφὲν) ὑπὸ

Πλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πλήρωσιν (γέμισμα), συμπλήρωμα· ναπλήρωμα (» Πόλεως —,« Ἀξ. » Τῆς γῆς καὶ τὸ πλήρωμα οὐδὲν« Τῆς τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς ἐλάβομεν,« αὐτ.· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀνδρεία ναυτῶν ὅσοι χρειάζονται εἰς (τὸ λεμ.) πλοῖον, (Τουρκ.) ὁ ταϊφᾶς) **l'équipage** (» Καὶ ἀπὸ τῶν ἀλλων τῶν νεῶν ἐκήρυξε βοηθεῖν ὅσοι ἐλεύθεροι εἶεν,« Ξεν.· (συνεκδ.) ἔχον τοὺς ἀπαιτουμένους ναύτας (ἢ τιώτας, (Ἰταλ.) ἁρμαμέντο (» ἦσαν κρατήσοντες, ἅτε ᾗ πλήρωμα τε γὰρ εἶχον πληρώματα, τῶν ἀπὸ δύο πληρωμάτων μαχομένων Ακ.)· τὸ ἀνάλογον τῆς συνεισφορᾶς κάστου τῶν συμμάχων πρὸς ρωσιν τοῦ ὅλου στρατεύματος ἢ (Γαλλ.) **le contingent** (» Ἐστησαν το δὲ εἶδος: Λακεδαιμόνιοι, νῆας παρεχόμενοι· Κορίνθιοι δέ, τὸ πλήρωμα παρεχόμενοι τὸ ᾗ τεμισίῳ, « Ἡρ.)· ἀριθμὸς πλήρης τελὴς), ποσότης ὡρισμένη· διάλυτης) διαφόρων ποσοτήτων. » φαύλως, μὴ ᾗφοις, ἀλλ' ἀπὸ Πρυτανεῖα, μέταλλα κτλ. τῶν ρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς διαχιλίω ἡμῖν, « Ἀρῤῥ. »Ὀγδώκοντα ἐτῶν πλήρωμα ἀνδρὶ μακροτάτου γήρου« Ἡρ. (ὈΘ.) »Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα χρόνου, « Γῤῥ., ἔφθασεν (ἐπλήρωσε) πρωϊσμένος χρόνος. 2) Π. ἀντὶ ρωσις, γέμισμα. »Δαιμονίζοντες πλήνος ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, κλαλατρεῖαν, « Εὐρ.

Πλήρωσις, εως (ἡ), τὸ εἶσ. τοῦ Πλήγέμισμα, χόρτασμα· (ἰδιαιτ.) ἐφοτοῦ πλοίου μὲ τοὺς ἀναγκαίους

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Ιατρ.) ἀναπλήρωσις τῶν ἐξηντλημένων συνθέτων τοῦ σώματος· (μεταφορ.) ἀναπλήρωσις (ἀριθμοῦ)· ἐκπλήρωσις (χρέους, καθήκοντος)· (ἐν γέν.) ἐκτέλεσις.

Πληρωτέον, θετ. τοῦ Πληρόω.

Πληρωτής, οῦ (ὁ). ὁ πληρῶν (γεμίζων), (συνών. μεταφορ.) ἐκπληρωτής· ἐκτελεστής· (βέλτ.) «Ἐράνου—.» Δημ., ὁ συνεισφέρων τὸν ἔρανον, (ἄλλ.) Ἐρανάρχης.

Πληρωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς πλήρωσιν (γέμισμα, ἀναπλήρωσιν)· (ἰατρ.) ὁ συντελῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πρώτης εὐσαρκίας τοῦ ἀναβιβασθέντος ἀσθενοῦς, θρεπτικός, δυναμωτικός.

Πλησίαστε, Ἰων. ἀντὶ Πλήσαιντο, γ'. πλθ. προτ. τοῦ μα. ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Πίμπλημι.

Πλησίαστε, ἴδε Πλησίος.

Πλησιάζω ξ (μσ. απν. καὶ μτγν.) -άζομαι, Μ. ἄσω, -άσομαι. Ὑπάγω ἢ εἶμαι πλησίον τινός, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα) συγγίνω. (συνεχέστ. καὶ μεταφορ.) ἔχω σχέσιν (φιλίαν, οἰκειότητα) μετά τινος, συνάπτω εἰς αὐτόν, τὸν συναναστρέφομαι· (ἰδιωτ.) εἶμαι μαθητής ἢ ὀπαδός τινος· (ἐν γεν.) συνουσιάζομαι. (μὲ δοτ.) «Οὐδὲν φαύσομαι σώματι πεπλησιακώς, μητερ» «Δικαιότερους ἐποίει τοὺς πλησιάζοντας, » Ξεν., ὅσους τὸν συναναστρεφόμενον, τοὺς μαθητάς του. « Τίγνου ἔσπερ τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός, » « Δι' ὄχλου διάγειν (τὸν ἵππον) ξ πανπλησιάζειν· πλησιάζειν, » Ξεν. πλησιάσασα, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Πλησίον, πλησιέστατα, [ἐκ τοῦ

Πλησιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ πλησιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πλησίος, ἐπίρ. ἀντί-

Πλησιαίτερον, τὸ πλησιαίτερος, ||. (τὸ οὐδ.) Πλησιαίτερον πλησιαίτερον.

Πλησιάλως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς ἁλὸς (τῆς θαλάσσης), παραθαλάσσιος. (ὡσ.) «Πλησιάλων (τό), » Ἀθ., τὸ παράλιον, τὸ παραθαλάσσιον.

Πλησίασις, εως (ἡ), = Πλησιασμός.

Πλησίασμα (τό), ἑαφλμ. ἀντὶ Πλῆσμα.

Πλησιασμός (ὁ). τὸ πλησιάζειν, πλησιαστική· συνουσία.

Πλησιαστής, οῦ (ὁ). ὁ πλησιάζων, πελάτης, προσοικος.

Πλησιαστός, ἡ, όν, Σχλ. Ὁ πλησιασθεὶς ἢ δυνάμενος πλησιασθῆναι, προσιτός.

Πλησίγναθος (ὁ, ἡ), Π. [πίμπλημι, γνάθος]. ὁ γεμίζων τὸ στόμα (τὰ μάγουλα). «Χάρτος—,» Ἀθ.

Πλησίεστα, ἐπίρ. = Πλησιαίτατα, [ἐκ τοῦ

Πλησιέστατος, η, ον, = Πλησιαίτατος.

Πλησιέστερος, η, ον, = Πλησιαίτερος.

Πλησιμόχθος (ὁ, ἡ), Π. [πίμπλημι, μόχθος]. = (ἢ ἑαφλμ. ἀντὶ) Πλησίμοχθος.

Πλησιογείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον κατοικῶν (ἄμεσος) γείτων.

Πλησιόθεος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὸν θεόν, πλησίον τοῦ θεοῦ.

Πλησιοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πλησίον, πρόσοικος.

Πλησίον, ἐπίρ. ἴδε τὸ ἑπμ.

Πλησίος [πέλας], α, ον, (τὸ παρθ. Πλησιαίτερος, -αίτατος καὶ Πλησιέστερος, -έστατος), Ἰων. Π. ὁ πλησίον τινός, γείτων, πρόσοικος κτλ. (μὲ γεν.) «Δώδεκα θάλαμοι πλησίοι ἀλλήλων δεδομημένοι, « Ἡλ. Ζ. « Κρῆναι πίσυρες ῥέον πλησίαι ἀλλήλων, « Ὀδ. Ε (καὶ δοτ.) «Πλησίῳ ἀλλήλοισιν,» Ὀδ. Β. « Πλησίον τὸ βοζάντιον τῇ Περίνθῳ, « Ξεν. Ἐφέσ. «Εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήϊα κακὰ ἐς μέσον συνενείκαιεν, βουλόμενοι ἀλλάξασθαι τοῖσι πλησιοισι, « Ἡρ. ||. (τὸ οὐδ.) Πλησίον ξ (Π.) Πλησία, ἐπίρ. = Ἐγγύς, σιμά, κοντά. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) «Πλησίον τινος ἢ τινί γίγνεσθαι, « Λξ., -πλησιάζειν. (συγγτ. ἐνάντ.) «Ὁ πλησίον,» Λξ., κοντινός, σιμωτινός· γείτων, πρόσοικος· (τρπ.) φίλος, οἰκείος, σχετικός· συγγενὴς, ἑδικός· (ἐν γέν.) ὁ ἄλλος (ὅμοιος, ὁμόφυλος) ἄνθρωπος. «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, » Γρῳ. «Τίς γέγονε πλησίον τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ,» αὐτ.

Πλησιότης, ητος (ἡ), τὸ πλησιάζειν, γειτνίασις, ἐγγύτης.

Πλησιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος πλησίον ἢ ἐκ τοῦ πλησίον.

Πλησιόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος εἰς τὴν πλησίον χώραν, γείτων, συνορεύων, πρόσοικος. » Συνεβούλευον δὲ οἱ Λακεδ. τοῖσι Θηβαίοισι δοῦναι αὐτοὺς Ἀθηναίοισι πλησιοχώροισί τε ἐοῦσι, καὶ τιμωρέειν οὐ κακοῖσι, « Ἡρ. (ξ μὲ δοτ.) «Γέτας πλησιοχώρους ἐόντας τοῖσι Θρῃξί,» αὐτ. (καὶ ἐπὶ τόπ.) « Ἡ πλησιόχωρος (ἐνν. γῆ),» = Τὰ πλησιόχωρα.

Πλησιόβροτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου εἶνε πλήρεις αἱ βάγες. «Σταφυλή—,» Θ. Πρόδρ.

Πλῆσις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Πλήρωσις ἢ Πλησμονή. «Σίτων ξ ποτῶν—,» Ἀρετ.

2) (μτγν.) ἀντὶ Πλῆσμα, πλήρωμα. «Τὴν ἔνδον αὐτοῦ πλῆσιν,» « Δούλ., τὰ ἐντόσθιά του.

Πλησιοπέλαγος (ὁ, ἡ), = Πλησιφαής. ||. (ὑδσ.) Πλησιοπέλαγον (τό), ἡ Πανσέληνος.

Πλησίστιος (ὁ, ἡ), [πίμπλημι, ἱστίον]. ὁ γεμίζων (φουσκώνων) τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου. «Ἄνεμος—,» Ὅμ., πρύμνης. (ἰταλ.) φρέσκος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ πλέων μὲ γεμάτα πανιά, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) πρύμα· (μεταφορ.) εὐδοκιμῶν, τυχηρός. «Πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φερόμενος,» Λκ.

Πλησιφαής, έος (ὁ, ἡ). πλήρης φωτός. (κυρ.) «Σελήνη—,» Νόνν., ἡ Πανσέληνος. « Νὺξ—, » Λξ., ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου.

Πλησίφως, φωτος καὶ

Πλησιφωτος (ὁ, ἡ), = Πλησιφαής.

Πλῆσμα (τό). τὸ συντελοῦν πρὸς πλήρωσιν (γεμισμα, ἐγχάζρωμα), σπέρμα συλληφθὲν ὑπὸ τοῦ θήλεος.

Πλήσμη (ἡ), = Πλημμύρα, πλησμονή (κυρ. ὑγρῶν), (ζθ).

Πλήσμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πραξένων πλησμην (πλησμονήν), χορταστικός. « Τῆς ἡδονῆς τὸ πλήσμιον, « Πλ., τὸ πολλὰ χορταστικόν.

Πλησμίως, ἐπίρ. Π. μὲ τρόπον πλήσμιον, κατακόρως.

Πλησμονή (ἡ), [πίμπλημι]. ἡ κατάσχεσις τοῦ χορτάτου, κόρος· (ἐν γέν.) ἀφθονία. «Ἠσθίομεν ἄρτους εἰς πλησμονήν, « Γρῳ.

Πλησμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἐπιῤῥέπῃς εἰς) τὴν πλησμονήν. «Τοῖς τροφαῖς —,» « Ἐπ. Θεαν., ὁ αἰνιθιζῶν νὰ τρώγῃ μέχρι πλησμονῆς. » Τὸ πλησμονικὸν τῆς ψυχῆς, « Γρῳ. Νύσ., τὸ ἀψίκορον.

Πλησμονώδης, εος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ ἐπιφέρων πλησμονήν, πλήσμιος· ὁ ἔχων διαθέσιν εἰς πλησμονήν, ἀψικορες (Γαλλ.) blasé.

Πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω (μσ. [ἰνίοτε ἀντὶ πθ.] πρκ. Πέπληγα, καὶ πθ Πέπλημαι, ἀόρ. Ἐπλήγην καὶ [μτφορ. ξ εἰς τὰς συνθ.] Ἐπλάγην). Κτυπῶ (κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον)· πληγόνω· δέρνω· (συνήθ. μσ. καὶ πθ.) πτυπιοῦμαι· (μτφορ.) πάσχω συμφορὰν τινα. δυστυχῶ (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον), νικῶμαι κτλ. «Τράπεζαν ὥσε ποδὶ πλήξας. « Ὀδ. Χ. « Τὸν δ' ἐγὼ μέσα νῶτα πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκειον ἐξεπέρησεν,» Ὀδ. Κ. (ξ μσ.) « Ῥάβδῳ παπληγῦσα, « αὐτ. « Πεπληγὼς ἀεικέσι πληγῇσιν, « Ἰλ. Β. (ξ αὐτπθ) «Πληξάμενος μηρώ.» Ὅμ. « Ὡς δὲ ὡς εἶδε, ἀναλαβόμενος μίτρᾳ, ἐπλήξατο τὴν κεφαλήν,» Ἡρ. (καὶ πθ) » Ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὁ μὲν πληγεὶς αἰγᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσι, « Λξ. (καὶ ἐπὶ αἰψύχ.) » Ὁ πεπληγὼς τόπος. « Δσκρ. « Δρᾶς ἢ πέτρη πλήγεῖσα κερσυνῷ, » Ἴβ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ.) » Ἐξέπνευσε πληγεὶς θανατηρὸς τῆς ἐμῆς. « Εὐρ. (ξ μτγν.) «Πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν. « Γρ., νὰ τυφλωθῇ. «Πεπληγῶς τοὺς πόδας,» Γρῳ., χωλός. (καὶ μεταφορ.) » Πληγεὶς ἔνωτι, » Λξ. (καὶ ἀπολ.) » Πληγεὶς ἐγὼ τῷ λευθέντι,» Πλ. «Συμφορᾷ πεπληγμένον,» Ἡρ. « Τῶν Ἀθηναίων ἑκουσίως πεπληγμένων, « Θκ. « Πληγέντες ὑπ' αὐτῶν τε ξ τῶν ἐπικούρων, ἀπιθανότερα πολλοὶ καὶ ἀνεγνωκαότες οἱ λοιποί, » αὐτ., (Γαλλ.) Ils furent battus. (ξ κατ' ἄλλ. ἔκβ.) « Πληγέντες ὧρωσι,» « Ἡρ., ὠρυδακηθέντες.

†Πληστεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ δοτ.) Γεμίζομαι, χορταίνω.

†Πλήστιγξ, ιγγος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλάστιγξ.

Πλήτης, ου (ὁ) καὶ Πλῆτις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πελάτης, -ατις.

†Πλητίς, ίδος (ἡ), = Πλατίον, πινακίδα (δι' ἀγράμματον).

Πλῆτο, Π. ἀντὶ Ἐπέπλητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πίμπλημι, ἢ 2) τοῦ ἀόρ. τοῦ Πελάζω. « Πλῆτο χθονί,» Ἰλ. Ξ. (438).

Πλήττω, Μ. πλήξω, Ἀττ. ἀντὶ Πλήσσω, ξ Πλήττων, ονος (ὁ, ἡ, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πλησσίων = Πλείων.

Πλίγμα (τό). [πλίσσω]. διασκελιά· ἄδραξ ἀσκελιο· 2) τὸ ζυμώμενον τῶν παιδίων, ὅταν ἀτέκνοντες μὲ ἀνοικτὰ (ἢν ἐμπρὲς

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἓν ὀπίσω) τὰ πόδια προσπαθοῦν νὰ πεδικλώσωσιν ἕνας τὸν ἄλλον. 3)=Πλιγάς.

Πλινθεία (ἡ), τὸ πλινθεύειν, κατασκευὴ πλίνθων, πλινθουργία. 2) οἰκοδομὴ ἐκ πλίνθων. 3)(Τακτ.) ἡ ζάσις τοῦ ζατεύματος εἰς σχῆμα πλινθίου.

Πλινθεῖον (τὸ), μέρος ὅπου κατασκευάζονται πλίνθοι, πλινθουργεῖον.

Πλίνθευμα (τὸ), τὸ ἐκ πλίνθων οἰκοδόμημα. » Τιρύνθιον —, « Ἀεύχ. 2) = Πλινθεία, » Τοὺς μὲν ἐν πλινθεύμασιν αἰκίζων βροτούς, « Εὐσ., Κλμ.

Πλίνθευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ πλινθεύειν, πλινθουργία.

Πλινθευτής, οῦ (ὁ), ὁ πλινθεύων, πλινθουργός.

Πλινθεύω, Μ. εὔσω. Κατασκευάζω πλίνθους, πλινθουργῶ· (μεδ.) σχηματίζω τι εἰς πλίνθον, ἢ· οἰκοδομῶ μὲ πλίνθους. » Ἐπλίνθευον τὴν γῆν, « Ἡρ., τὴν ἔκαμναν πλίνθαις. » Ἐν ὀρύγματι, ὅθεν ἐπλίνθευσαν τὰ τείχη, « Θκρ., ἔκαμναν πλίνθ. διὰ τά.

Πλινθηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀραβιάσματος τῶν πλίνθων, καθὼς βάλλουν οἱ κτίζαι τὰς πλίνθους.

Πλινθιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πλίνθον. ‖ (οὐσ.) = Πλινθουργός, (Ἀρτ.).

Πλίνθινος, η, ον. Ὁ ἐκ πλίνθων, πλινθόκτιστος.

Πλινθίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος· πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα πλίνθου (ζηλ.) τετράγωνον ἐπίμηκες, (π. χ.) τὸ χωρισμένον μέρος εἰς τοὺς κήπους διὰ τὰ φυτά, (κοιν.) βραγιά· τὸ τετράγωνον (Τουρκ. ὁ χανὲς) τοῦ σατραντζιοῦ (τῆς δάμας ♖), (συνκδ.) τὸ σανίδι τῆς δάμας ♖, (οὐ.) ἀθάκιον γεωμετρικὸν ἢ ἀστρονομικὸν· ἡλιακὸν ὡρολόγιον· τετράγωνον τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζον κατὰ γῆς μὲ τὴν ῥάβδον των οἱ σιωνοσκόποι ὅταν ἔκαμναν τὰς παρατηρήσεις των· (μηχαν.) ἡ τετράγωνος βάσις τοῦ καταπέλτου· (ἀριθμ.) ἡ ἀναλογία τοῦ τετράκις τέσσαρα πρὸς τὰ δὶς τέσσαρα (ζηλ.) 32· (ἴδιωτ. Τακτ.) ὁ σχηματισμὸς τῆς φάλαγγος εἰς τετράγωνον, (παρβλ.) Πλαίσιον. » Πλινθίον κυρίως τὸ ξύλον ᾧ πλάττουσι τὰς πλίνθους, « Ἀξ.

Πλινθίς, ίδος (ἡ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος (ἴδ αιτ. δέ 2) πλὰξ μικρὰ πρὸς ατρῶσιν ἐδάφους ἢ σκεπασμα τειχ. 3) πλὰξ τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ γραφεῖς ἵνα στιλβόνωσι καὶ πλακόνωσι τὰ χαρτία των (καθὼς τώρα τὰ λεγόμενα presse-papiers) ἴσως καὶ νὰ ἀκονίζωσι τὰ κονδυλομάχαιρά των. 4) μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον.

Πλινθῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος στυπτηρίας.

†Πλινθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Κπίζω μὲ) πλίνθους. » Πλινθοβολήσει δὲ ᾗ τῶν ἐπαλξίων ὅσα ἂν ᾖ ἀφεστηκοτα, « Ἐπγρφ.

Πλινθοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλίνθου.

‡Πλινθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλινθουργέω, πλινθεύομαι.

Πλινθοποιία (ἡ). κατασκευὴ πλίνθων, Πλινθεία, πλινθουργία.

Πλίνθος (ἡ). πλίθα, πλιθί, ἡ τούβουλον· (μτγμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα πλίνθου (π. χ.) βέργα μαλάγματος, (Γαλλ.) lingot. (κυρ. δὲ) ἡ τετράγωνος βάσις τοῦ κίονος ἢ τοῦ κιονακράνου, (παρβλ. Ἀβαξ).

Πλινθουλκέω-ῶ, Μ, ήσω, = Πλίνθους ἕλκω, πλινθουργῶ, [ἐκ τοῦ

Πλινθουλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (κοιν. κόπτων) πλίνθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖ (οὐσ.) = Πλινθουργός.

†Πλινθουργεῖον (τὸ), = Πλινθεῖον.

Πλινθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πλίνθους, εἶμαι πλινθουργός.

Πλινθουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πλινθουργοῦ, κατασκευὴ πλίνθων.

Πλινθουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) πλίνθους. ‖ (οὐσ.) κεραμιδᾶς, (Τουρκ. βαρβ.) τούβλατζης.

Πλινθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ πλίνθους, εἶμαι=

Πλινθοφορὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) πλίνθους. ‖. (οὐσ.) βοηθὸς κτίστου, ἀργάτης.

Πλινθόω-ῶ, Μ. ώσω, Κτίζω ἢ Στρώνω μὲ πλίνθους.

Πλινθωφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πλίνθος, ὑφαίνω] πλινθόκτιστος.

Πλινθωτὸς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα πλίνθου, τετράγωνος ἐπιμήκης.

†Πλιξ [πλίσσω], πλιχὸς (ἡ), = Πλίγμα, βρασκελιά. 2) = Πλιχάς. 3) σπιθαμή, (κυρ.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος ἄχρι τοῦ μεσ. δακτύλου διάστημα.

Πλὶξ, ἐπίρ. Π. = Ἀμφιπλίξ.

Πλίξις, εως (ἡ), τὸ ὑδρ. τοῦ Πλίσσομαι, διασκέλισμα. 2) (ἐνίοτε) σπιθαμή.

Πλίσσω καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Πλίσσομαι [ταγγ. τῷ Πλέκω καὶ Πτύσσω], Μ. πλίξομαι. Ἀνοίγω τὰ σκέλη μου περιπατῶν, περιπατῶ μὲ μεγάλα βήματα, ἀβρασκελῶ· κρατῶ τὸν ἕνα πόδα ἐμπρὸς καὶ τὸν ἄλλον ὀπίσω καθὼς οἱ παλαισταί, (λογογρφ. εὐχρηστότ. τὸ σύνθ.) Διαπλίσσομαι.

Πλιχάς, άδος (ἡ). τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν, τὸ μεσαμήριον, (διότι πλίσσεται [διπλόνεται] ἐν τῷ περιπατεῖν).

†Πλίχος, εος-ους (τὸ), Σχλ. = Πλιχάς.

Πλοὰς, άδος (ἡ), = Πλωὰς.

Πλουτόκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν, προξενῶν) πλοῦν, κάμνων καιρὸν διὰ ταξείδεμα. » Ζέφυρος —, « Ἐπγρ.

Πλοιάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλοῖον, καϊκάκι.

Πλοΐζομαι, Μ. ἴσομαι, = Πλωΐζομαι, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, ναυτιλλομαι, ἐμπορεύομαι.

†Πλοϊκὸς, ἡ, όν κ

‡Πλοΐμος, η, ον, (κατὰ τὰ ἀκριβέστερα τῶν χειρογράφων) ὀρθότ. τοῦ Πλωΐμος.

‡Πλοιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλοίου.

Πλοῖον (τὸ), [πλέω]. καΐκι, καράβι (κυρ. φορτηγόν). » Στρογγύλον —, « Λξ., τὸ ἐμπορικόν, καὶ » Μακρόν —, « Ἡρ., τὸ πολεμικόν.

Πλοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) πλοῖα.

Πλοκαμὶς, ῖδος (ἡ). πλεξίδα μαλλιῶν· (Τουρκ.) περτσές. » Οὐ ξανθαὶ εἶμαι μῖδες ὑπὲρ νώτοιο γυείσας, « Γρ.

Πλοκαμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πλόκαμος πλεξιδίτσα.

†Πλοκαμον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλέκαμον

Πλόκαμος (ὁ), [πλέκω] πλεξίδα (συνήθ. μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς)· (ἐν γεν.) φυτὰ νὰ πλεκτὸν, γαειτάνι· (Π.) ὁ κυματισμὸς τῆς φλογός, ἢ περιστροφὴ τοῦ καπνοῦ.

2) τὸ ποδάρι τοῦ ὀκταπόδιου, (κοιν.) πλοκαμός.

Πλοκαμώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλοκάμου, πλεκτὸς, πλεξίδωτος.

Πλόκανον (τὸ), (ἐν γέν.) = Πλόγμα, πλέκτον, κοφίνι κτλ., (ἰδιαιτ.) εἶδος σπόνου (ζερμονι) μὲ τὸ ὁπ. λικνίζουν τὸ σιτάρι. » Ἐν τοῖς πλοκάνοις διασείοντες ἢ ἀναῤῥιπτοῦντες τὴν πολυμιγῆ σπερμάτων τὸν πυρὸν ἐκλέγειν, « Ἐλν. (συγχ. τῷ Πλόκαμος).

Πλοκὰς, άδος (ἡ), = Πλοκαμὶς.

‡Πλοκερὸς, ὁ, όν. Πλεκτὸς. » Δεσμὸς —, « Θκρ., (ἄλλ. γρφ. Πλακερὸς).

Πλοκεὺς, έως (ὁ). ὁ πλέκων (ῥάφανον, φίνια κτλ.) ἢ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, πλέκτης, καλαθᾶς· παρουκιερής.

Πλοκὴ (ἡ). τὸ πλέκειν, πλέγμα· δεσμὰ· (συνκδ.) ὑφὴ· ὕφασμα· μυστήριον· σύνθεσις· (μτφρ.) περιπλοκὴ λόγου, σόφισμα· (ἐν γέν.) δόλος, ἀπάτη· σοφία.

Πλοκίζω, Μ. ίσω, = Πλέκω, κάμνω πλοκίδιαις.

Πλόκιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ πλέξιμον· ἐπιδεκτικὸς πλοκῆς (πλεξίματος).

Πλόκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλόκος ἢ οὐδ. τοῦ

†Πλόκιος, α, ον, Π. πλεγμένος, πεπλεγμένος· (μτφρ.) πολύπλοκος, περδεμένος. ‖. (οὐσ.) » Πλόκιον (τὸ), Γρφ., = Ἐμπλόκιον.

Πλόκος (ὁ), Π. ἀντὶ Πλόκαμος, πλεξίδα.

2) ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, περιδέραιον ἢ 3) στέφανος. » Ἐπιβαλλόμενοι πλοκοὺς ἀνθέων, « Ἐνῦ., ταις ῥοδέων πλόκον ἀνθέων, « Ἐνῦ.

Πλομίζω, Μ. ίσω, = Φλομίζω, βλ. τοῦ

Πλόμος (ὁ), = Φλόμος.

Πλοος-πλοῦς, πλοῦ καὶ (μτγν.) πλοῦς (ἡ δοτ. Πλῷ, ἡ αἰτ. Πλοῦν, πλ. Πλῶς, Πλοῖς, Πλοῦς). Τὸ πλεῖν, πλοῦς· σμον, ταξείδεμα διὰ θαλάσσης (κυρ. δὲ καὶ διὰ ξηρᾶς), (ἐν γεν.) ταξείδι· ὁδοιπορία· (συνκδ.) καιρὸς (ἀνεμος) διὰ ταξεῖδι. » Μηδένα ἀφεῖναι ἐκ τῆς νεὼς, μέχρι πλοῦς γένηται, « Θκ., ὡς οὐ νὰ κομῷ καιρόν, « Δλτ. λὸς πλοῦς ἔσθ' ὅταν φεύ) πνεύσας, « Δλτ. » Δεύτερος πλοῦς, « Παροιμ., κωπίων, ὡς μετὰ τὸν διὰ πανίων πεί οὖν τοῦ μεσου τ. χεῖν ἄφρας πόν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασί, τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κα Ἄρξτ. » Πλῷ χρησαμένοι, « πλυήσαντες.

Πλουδικέω-ῶ [πλοῦς, δοκέω], Μ. Προσμένω καιρὸν ἵνα ἐκπλεύσω (δεύσω).

Πλουθυγιεια (ἡ). πλοῦτος ᾗ ὑγεία, ὅλα τὰ καλὰ μαζῦ.

Πλοῦς, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Πλέος·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλουσίζω, Μ. άσω, = Πλουτίζω. ‖. (πθ.) πληθαίνω. (εἰς τὸν Ἴρωδ. διώρθ. Ἐπλουπλησάσθη).

Πλουσιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πλούσιον, πλουσίου ζώου.

Πλουσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Πλουτῶ, εἶμαι πλούσιος (ἄφθονος).

Πλουσιόβιος, ος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ἔχων πλούτια βίου, πλούσιος προικισμένος, πλουσιοπάροχος.

Πλουσιοπάροχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -όχως, ως. = Πλουσιόδωρος, ἀφθονοπάροχος, ἄφθονος.

Πλοῦσιος, α, ον. Ὁ ἔχων πλοῦτον (κτήματα, χρήματα)· (μὲ γεν.) ἔχων ἀφθονίαν ἀπό· (ἐπὶ πραγμ.) πολυτελής, μεγαλοπρεπής, πλουσιοπάροχος, ἄφθονος. « Πλούσιος γέγονώς ἐκ πένητος, « Πλ. (πραγμ.) « Ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) « Οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι οὐ χρυσίου, ἀλλὰ ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἀφρονος, « Πλάτ. (ἢ ἐστ.) « Οὗτος δὲ βίῳ μεταλλοις πλουσιώτερος, « Ακ. (καὶ πληρέστερον) « Ὁ θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλάει, « Γρφ.

†Πλουσιότης (ἡ). πλοῦτος, ἀφθονία, περιουσία.

Πλουσιόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὁμηνοχείρ.

Πλουσιόψυξ, ψυχος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ ψυχὴν πλούσιος.

Πλουσίως, ἐπίρ. Πλουσιοπαρόχως, μεγαλοπρεπῶς, ἀφθόνως. « Κἂν γραῦς ἅλης πλουσίως ταφήσεται, « Εὐρ. » Ὁ λόγος τῶν Ἀριστῶν ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως « Γρφ. (καὶ ἀσυνήθ.) « Περισσαγαπῶ δὲ καὶ ἐκταμὴ πλουσιώτερον στικώτερον.

Πλουταγαθής, ἴδε Πλουτεαγαθής.

Πλουτακαδήμεια (ἡ). Κωμ. ἀκαδημία (φιλοσοφία) τῆς ἐπ. ἀντικειμένων εἶνε ὁ πλοῦτος, τέχνη (διδασκαλία) πῶς νὰ πλουτίσῃ τις ἢ πῶς νὰ μεταχειρίζηται τὸν πλοῦτον.

Πλουτάρχακος (ὁ), μεγεθυντ. (μὲ κάποιαν εἰρων.) τοῦ Πλούσιος, βαθύπλουτος, (Γαλλ.) Richard.

Πλουτάρχης (ὁ, ἡ). Ἄρχων πλούτου ἢ διὰ τοῦ πλούτου, (Ψιλ.).

Πλουτεῖος, ἐως (ὁ), Π. ἀντὶ Πλούτων.

Πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ ἀποκτῶ πλοῦτον, εἶμαι ἢ γίνομαι πλούσιος, πλουταίνω· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ αἰτ.) ἔχω ἀφθονίαν (εἶμαι πλούσιος) ἀπό. « Πλουτοῦντες, « οἱ πλούσιοι.

Πλουτέως, Ιων. ἀντὶ Πλουτέως, γεν. τοῦ Πλουτεύς.

Πλουτηγός, ὰ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ αὐξάνων) τὸν πλοῦτον, πλουτοποιός.

Πλουτηκέαν, θετ. τοῦ Πλουτέω.

Πλουτίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω πλούσιόν τινα, (πθ.) πλουταίνω.

Πλουτίνδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ πλούτου, (παρβλ. Ἀριστίνδην).

Πλουτισμός (ὁ). τὸ πλουτίζειν ἢ πλουτίζεσθαι, (ἐν γεν.) πλοῦτος, περιουσία.

Πλουτογαθής, ἐος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πλουτογηθής, Π. ὁ γεγηθὼς (χαίρων) διὰ τὸν πολὺν πλοῦτόν του, (δηλ.) γεμάτος πλούτη. » Δωμάτων πλουτογαθῆ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πλουτεγαθῆ) μυχόν, « Αἰσχλ., (παρβλ. Εἰροχορής).

Πλουτοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πλουτοδοτήρ.

Πλουτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω πλοῦτον, πλουτίζω.

Πλουτοδοτήρ, Π. ἀντὶ= Πλουτοδότης, ου (ὁ καὶ ἡ), ὁ δίδων πλοῦτη, δοτὴρ πλούτου. » Ὑβασιν ἀεννάους πλουτοδότου σοφίης, « Ἐπγρ.

Πλουτοδώτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλουτοδότης. » Δεξιᾶ—, « Ι. Φωκ.

Πλουτοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰσχύω διὰ τοῦ πλούτου.

Πλουτοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζουν (νὰ ἔχουν τὸ κράτος) οἱ πλούσιοι, ἀριστοκρατία τῶν πλουσίων.

Πλουτολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω πλοῦτη.

Πλουτοποιΐα (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ (νὰ ἀποκτᾷ) τις πλοῦτον, ‖ἐκ τοῦ

Πλουτοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πλοῦτον, ἐπικερδής· ὁ συνάζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συνάζῃ) πλούτη.

Πλουτοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πλοῦτον.

Πλοῦτος (ὁ), ‖παλ., ἔτος, παρβλ. Ἅφενος‖. περιουσία κτημάτων (χρημάτων κτλ.), κατάστασις μεγάλη, πλούτη· (μὲ γεν.) ἀφθονία. 2) (πρωσοποπ.) ὁ θεὸς τοῦ πλούτου (υἱὸς τῆς Δήμητρος κτλ.). » Τυφλὸς ὁ Πλοῦτος, « Θερ., Ἀρ.σφ. » Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεόν, ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο, « Εὐρ. (εἰς ἀρχ. χειρόγρ. τῆς Γρφ. εὕρηται καὶ Τὸ πλοῦτος, ὀθ. πλθ. παρ' ἡμῖν Τὰ πλούτη).

†Πλουτοτραφής, ίος (ὁ, ἡ). ἀναθρεμμένος μὲ πλούτη, « ἐν ἀφθονίᾳ τραφείς, « (καθὼς ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης).

Πλουτοφόρος (ὁ, ἡ). Ὁ φέρων (προξενῶν) πλοῦτον, πλουτοδότης. » Δῖς—, « Π., ἡ ἀμάλθεια.

Πλουτόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (προϊὸν ἀπὸ) τὸν πλοῦτον τῆς γῆς. »Γόνος—, « Αἰσχλ., τὸ πριτὸν τῶν μεταλλείων ἢ τῆς γεωργίας.

Πλούτων, ωνος (ὁ). ὁ θεὸς τοῦ πλούτου, ὁ Πλοῦτος.

Πλουτώνειος(νιος), α, ον. Ὁ τοῦ Πλούτωνος (τοῦ Ἅδου), καταχθόνιος. ‖. (οὐσ.) Πλουτώνεια(νια), (ἐνν. χωρία), σπήλαια (ὑπόγεια) ἀναδίδοντα θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.

Πλόχανον (τὸ), = Πλόκανον.

Πλοχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Πλόκσμος, πλεξίδα κτλ.

Πλοώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ τρόπον τινὰ πλέων, κυμαινόμενος, ἄστατος, ἀβέβαιος.

Πλύμα (τὸ). τὸ νερὸν μὲ τὸ ὁπ. ἐπλύθη τι, ἀπόπλυμα· (συνδζ.) ἀκαθαρσία· (μεταφορ.) ἀχρεῖων ὑποκειμένων, (κοιν.) λέρα, βρῶμα κτλ., (ἐπὶ γυν.) πόρνη, (κοιν.) καλοπλυμένη.

Πλύνεσκον, Π. Ιων. ἀντὶ Ἔπλυνον, παρτ. τοῦ Πλύνω.

Πλυνεύς, έως (ὁ).=Πλυντήρ (1). »Οἱ πλυνῆς, « Ἐπγρ. ἡ συντεχνία τῶν πλυντῶν.

Πλυνὸς (ὁ). μέρος ὅπου πλύνουν, πλυσταρειόν. 2) (μτφορ.) ἀτιμαμένος. «Πλυνὸν ποιεῖν τινα, « Ἀρχρ., ὑβρίζειν, ἀτιμάζειν, (κοιν.) κάμνειν μασκαρᾶν, (ἴδε Πλύνω).

‡Πλύνας (ὁ). πρᾶγμα (ροῦχον) διὰ πλύσιμον.

Πλυνέον, θετ. τοῦ Πλύνω.

Πλυντὴρ (ὁ). ὁ πλύνων (τὰ λερωμένα ροῦχα), (Τερκ.) τσαμασιρτζῆς. 2)=Πλυνὸς, πλυσταρειόν.

Πλυντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πλύσιμον, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Πλυντήριον (τὸ), μέρος ἢ σκεῦος ὅπου πλύνουν, πλυσταρειόν, καὶ « Πλυντήρια (τὰ), (ἐνν. ἑορτὰ), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Ἀγραύλου (θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος) τελουμένη κατὰ τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος, (παρβλ. Καλλυντήρια).

Πλύντης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Πλυντήρ.

Πλυντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πλύνειν. » Κονία—, « Ηλδ., στάκτη διὰ θηλύστακτην.

‡Πλυντὴς, ίδος (ἡ), = Πλυντρίς.

Πλύντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πλυντήρ, πλύστρα.

Πλυντρὶς, ίδος (ἡ), = Πλύντρια, ἴδε Λουτρὶς. ‖. » Γῆ—, « Θρρ., εἶδ. χωματος τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ἀντὶ σαπουνιοῦ, (κοιν.) πηλός.

Πλύντρον (τὸ). ἡ πληρωμὴ τοῦ πλύντου, τὰ πλυντικά. 2)= Πλύμα, ἀπόπλυμα. « Ἰχθύων πλύντρου ὄζει, « Ἀρστ.

Πλύνω [συγγ τῷ Φλύω]. Μ. πλυνῶ (πρκ. Πέπλυνα ἢ πθ. Πέπλυμαι, ἀόρ. Ἐπλύθην[ι] καὶ Ἐπλύνθην). Καθαρίζω μὲ νερόν, πλύνω (κυρ. ροῦχα)· (μτφορ.) ὑβρίζω, ἀτιμάζω, (κοιν.) κάμνω ἀπ' ἀνηρού, (Γαλλ.) laver la tête à quelqun· θεατρίζω· (Π.) χύνω. » Δάκρυ—, « Ἀρστ. (καθὼς καὶ ὁ Πλαῦτος εἶπεν «Eas lacrymas lavit «. » Ἢν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς, τὸν πατέρα καὶ σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ,« Μίνανδρ. (ἢ πθ.) » Τὸ πρᾶγμα πέπλυται, « Αξ., ἔγινε πάγκοινον.

Πλύσιμος (ὁ, ἡ). ὅστις ἠμπορεῖ νὰ πλυθῇ, ἐπιδεκτικὸς πλυσίματος.

Πλύσις, εως (ἡ). τὸ πλύνειν ἢ πλύνεσθαι, πλύσιμον.

‡Πλύσμα (τὸ), = Πλύμα.

Πλυσμὸς (ὁ), = Πλύσις.

Πλυτέον, θετ. τοῦ Πλύνω.

Πλυτὴρ (ὁ), = Πλυντήρ.

Πλύτης, ου (ὁ). = Πλύντης.

Πλυτικός, ἡ, όν, = Πλυντικός.

Πλυτὸς, ἡ, όν. Πλυμένος ἢ ἐπιδεκτικὸς πλυσίματος. » Ἄρτος—, « Ἱππαρ., ὁ καθαρὸς, ἀπὸ πλυμένον σιτάρι.

Πλύτρια (ἡ), = Πλύντρια.

Πλώς, άδος (ἡ). ἡ πλέουσα (ἐπιπλέουσα), πλωτή. »Ὄρνις—, « Ἀπλλν. »Νεφέλαι πλωάδες, « Ηλ., αἱ περιπλανώμεναι εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. » Νῆσοι πλωάδες, « Σχλ., αἱ (ἀλλ.) Στροφάδες.

Πλώσκον, Π. ἀντὶ Ἔπλωον, παρτ. καὶ Πλωσύσας, Δ. ἀντὶ Πλωσύσας, αἰτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Πλώω.

Πλωτίζω καὶ (μσ. ῐ καὶ εὐχρηστότ.) -ίζω. Μ. ίσω, -ῐσμαι, Π. ἀντὶ Πλίω.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλώϊμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ πλεῦσιμον, πλευστός, πλεύσιμος. « Πλωΐμων ὄντων, » Δ. Ἁλ., ὅταν ᾖνε καιρὸς διὰ ταξεῖδι, (παρβλ. Ἐπινέφελος). (Ἐξ συγκρ.) « Ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων, » Θκ., ἡ θαλασσοπλοΐα ἦτον ὑποσοῦν εὐκολωτέρα. 2) ὁ δυνάμενος (ὢν εἰς κατάστασιν) νὰ πλεύσῃ. « Ναῦς—, » Θκ., Δμ.

‡Πλωΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλωάς.

Πλῶς, ωτὸς (ὁ), Π. καλυμβητής, (ὅθεν ‖ εὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Κεστρεύς.

Πλώσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλώϊμος.

‡Πλωτάρχης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς πλωτήρων (ναυτῶν), πλοίαρχος, (ἄλλ. ἀναγν. Πρωτάρχης).

Πλῶτες, πλθ. ἀνμ. τοῦ Πλώς.

Πλωτεύω, Μ. εὐσω, (ἀπν. παρὰ λογογρφ.) ἀντὶ Πλέω.

Πλωτήρ (ὁ), Π. ὁ πλέων, ναύτης, ναυτικός· (ἐνίοτε) κολυμβητής.

Πλώτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πλωτήρ.

Πλωτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέειν· ναυτικός.

Πλωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ πλέῃ ἢ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε δὲν βουλιᾷ. « Νῆσος—, « Ἡρ. »Πλωτὰ (ζῶα), « Ἀρστ. τὰ (ἄλλ.) Νηκτά. 2) Π. ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον ἢ προσιτὸς εἰς τοὺς πλέοντας, πλευστός. « Νῆσος —, « Ὀδ. Κ. « Μὴ γῆ βατὴ, μὴ θάλασσα πλωτὴ, » Ἐπγρφ. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) καιρὸς διὰ πλοῦν (διὰ ταξεῖδι). « Πλωτοῦ ἀρότου τε, « Ἡρακλ. Ἀλληγορ. (ἀλλὰ τοῦτο ἴσως εἶνε; « Πλοῦ τε ἀρότου τε 2) (θηλ.) σχεδία, (Τακτ.).

Πλώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πλωτήρ.

Πλώω, Μ. πλώσω (πρκ. Πέπλωκα, ἀόρ. Ἔπλωσα καὶ ἔ. [εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.] Ἔπλων, [ὅθεν ἡ μτχ. Πλώς]), Π. Ἰων. ἀντὶ Πλέω.

Πνείω (παρτ. Ἔπνειον), Π. ἀντὶ Πνέω.

Πνεῦμα (τὸ), [Πνέω], = Πνοή, φύσημα. « Σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πλήρωμένη, « Εὐρ. » Ὁ δὲ πταρμὸς .. πνεύματος ἀθρόου ἔξοδος, « Ἀρστ. (« Τὰ δὲ ἔντομα) ψοφεῖ τῷ ἔσῳ πνεύματι, « αὐτ. (« Ἡ δὲ καρύα) πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα, « Πλ. »Τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῄει, ἀφάξις, « Δ. Κάσσ. 2) ἄνεμος (ἰατρ.) φλάτον. »Τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια, « Ἀρστ. »Οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος, ἀλλὰ νηνεμίας καὶ γαλήνης, « Πλ. «Εἰ μὴ ἦ τὰ πνεύματα κατὰ φύσιν ἀπειρίνετο, « Ἀρτ. 3) ἀναπνοή. »Ἵππιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, « (Μένανδρ. παρ') Ἀθ. »Πνεῦμα μετέωρον ἢ (ἁπλ.) Πνεῦμα, « Ἰατρ. = Δύσπνοια ἢ Ὀρθόπνοια, ἄσθμα. »Εἶχέ τι πνεύματος, « Ἱππκρ. » Πνεῦμα οὐκ ἐλύθη, « αὐτ. 4) (ἰατρ.) περίοδος λίγου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διεξοδικὴ) πρὸς ἐκφώνησιν τῆς ὀπ. ἐξαρκεῖ μία ἀναπνοή. » (Ἦν δὲ ὁ Δημοσθένης) σφοδρὸς τῷ πνεύματι, « Ακ. 5) (φιλοσ.) οὐσία ἀΰλως (ἀσώματος)· ψυχή· ἄγγελος ἢ δαίμων. « Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, « Γρφ. »Ἄφῆκε τὸ πνεῦμα, « Εὐαγγ. « Ἀπῆλθε πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν, « Εὐρ. »Πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον, « Ἐπγρ. 6) (θλγ.) τὸ ἅγιον Πνεῦμα. » Καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος, « Γρφ. 7) ἐμπνευσις (θεία). « Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε, « Γρφ. 8) τὸ ἠθικὸν ἢ ἀλληγορικὸν νόημα τῶν θείων γραφῶν (ἀντιθ. τῷ Γράμμα). « Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ, « Γρφ. 9) (γρμτ.) τὸ σημεῖον τῆς δασείας ἢ ψιλῆς προσῳδίας. » Λεξικὸν περὶ πνευμάτων, « Ἀμμών.

†Πνευματέμφορος (ὁ, ἡ), ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ (θείου) πνεύματος.

Πνευματίας, ᾱ (ὁ), (ἰατρ.) ὁ ἀναπνέων συχνὰ καὶ δυνατὰ, ἀσθμαίνων, πνευσιῶν. 2) φουσκωμένος ἀπὸ φλάτα (πνεύματα), ἢ προξενῶν τοιαῦτα. » Οἶνον πνευματίαν καὶ βρώμιον καὶ οὐ προσηνῆ πρὸς ὑγίειαν, « Εὔξ.

†Πνευματιάω-ῶ, = Πνευατιάω. 2) (Β.Ζ.) κατέχομαι ὑπὸ πνεύματος (πονηροῦ), δαιμονιόω.

Πνευματίζω, Μ. ἰσω. Φυσῶ, ἀνεμίζω. 2) (Ἑρμτ.) σημειόνω ἢ προφέρω μὲ ψιλὸν ἢ δασὺ πνεῦμα τὰς λέξεις. 3) (Ἐκκλησ. = Πνευματιάω (2).

Πνευματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πνεῦμα (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). » Μόριον πνευματικὸν, « Ἀνατομ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀναπνοήν, (καθὼς) ὁ πνεύμων. » Ὄργανον πνευματικὸν, « Μηχαν., τὸ κινούμενον διὰ τοῦ ἀνέμου. 2) (ἰατρ.) = Πνευματίας, ἀσθματικὸς ἢ ἀνεμώδης, (Ἰταλ.) flatuoso. « Οἱ δὲ κύαμοι χλωροὶ μένεισι πνευματικώτατοι· ξηρανθέντες δέ, ἧττον πνευματοῦσιν, « Ἀθ. 3) (Φλοσφ.) ἀσώματος, ἄϋλος· (θλγ.) σύμφωνος μὲ ἢ βαδίζων κατὰ τὸ πνεῦμα (καὶ ὄχι τὸ γράμμα) τοῦ νόμου, μυστικός, ἀλληγορικός· (ἐν γέν.) ὄχι σαρκικός. » Πνευματικοί, « Γαλ., αἱρέσις τις ἰατρῶν οἱ ὑπ. ἀπεδίδον ὅλα τὰ παθολογικὰ φαινόμενα εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ζωτικῶν πνευμάτων.

Πνευματικῶς, ἐπίρ. Διὰ πνεύματος θείου, ἐν πνεύματι· μυστικῶς, ἀλληγορικῶς, ὄχι κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἢ σαρκικῶς.

Πνευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πνεῦμα, ἀεράκι κτλ.

Πνευμάτιος, ᾱ ἢ ος, ον, Π. ὁ προξενῶν ἢ συνισάμενος μὲ πνεῦμα (ἄνεμον), ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀνεμώδης.

Πνευματισμός (ὁ), τὸ πνευματίζειν, σημάδευμα ἢ προφορὰ λέξεως μὲ (ψιλ. ἢ δασ.) πνεῦμα.

Πνευματοδόχος (ὁ, ἡ), ὁ δεχόμενος τὸ πνεῦμα (τὸν ἄνεμον).

Πνευματοκήλη (ἡ), εἶδ. κήλης (ἀπασίματος), φούσκωμα τοῦ ὀσχέου ἀπὸ ἄνεμον, (Γαλλ.) fausse hernie.

Πνευματοκίνητος (ὁ, ἡ), κινούμενος ὑπὸ πνεύματος (ὑπὸ ἀνέμου) ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, πνευματέμφορος.

†Πνευματοκινήτως, ἐπίρ. Ὡς πνευματοκίνητος, κατ' ἐπίπνοιαν τοῦ θείου πνεύματος.

Πνευματοκλήτωρ, ορος (ὁ), ὁ ἐπικαλούμενος τὸ θεῖον Πνεῦμα. 2) (ᾱ) ὁ προσκαλῶν τὰ πνεύματα (φοὺς ζαίμονας).

†Πνευματεμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, εἶμαι †Πνευματομάχος (ὁ, ἡ), ὁ μαχόμενος τὴν θεότητα τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Πνευματόμφαλος (ὁ ᾱ ἢ), φούσκωμα τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπὸ ἄνεμον, εἶδος ὀμφαλοκήλης. 2) ὁ πάσχων τὸ πάθος τοῦ ὀμφαλός.

Πνευματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἄνεμον, προξενῶ φλάτα (πνεύματα).

Πνευματοποιός (ὁ, ἡ). αἴτιος πνεύματος (ἀνέμου) ἢ τοῦ πνεύματος (τῆς πνοῆς).

Πνευματορρήτωρ, ορος (ὁ). ῥήτωρ πνευματέμφορος.

Πνευματορρόος-ους (ὁ, ἡ), ὁ κινούμενος ἀπὸ ῥοῦν ἀνέμου (πνεύματος)

Πνευματοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήθην. Κινοῦμαι ὑπὸ ἀνέμου (πνεύματος) ἢ τοῦ θείου Πνεύματος, εἶμαι =

Πνευματοφόρητος ᾱ

Πνευματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ἢ νουμένος) ὑπὸ πνεύματος (ἀνέμου) ἢ τοῦ θείου Πνεύματος, πλήρης πνεύματος ἁγίου, πνευματέμφορος. « Πλοῦτος ὁ —, « Δ. Ἁρ. 2) (ἐπὶ κακῶν) ὑπερηφάνων ἢ νυμφοληπτος, (κοιν.) ἐξηλλαγμένος. »Οἱ προφῆται αὐτῆς πνευματοφόροι ἄνδρες καταφρονηταί, « Γρφ. (Ἐζεκ. ιγ').

Πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἢ Γεμίζω ἀπὸ ἄνεμον (πνεῦμα), φουσκώνω πνεύματα (φλάτα), φυσικῶς ἢ χειμῶνος συστελλομένων αὐτοῦ τῶν μὲν ἐκπέττει καὶ πνεματοῖ τὰ δὲ ὑγρά, « Ἀρστ. » Διατηρεῖ γὰρ τὸ πνευματουμένου τοῦ ὑγροῦ ῥύσιν περιεχοντα τοὺς ὄγκους ἀγγεῖα, « »Ἐγχωρεῖ γὰρ ἑκάτερον, ᾗ σύστασιν τὸν γεγονέναι καὶ πνευματωθῆναι γενέσθαι, « Γαλ.

Πνευματώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδ. τοῦ ἀνέμου (τοῦ πνεύματος) ἢ, μᾶλλ. ἀνέμῳ, ἀνεμώδης· (ἰατρ.) ὁ πρόκ. ὑποκείμενος εἰς ἀνέμους (φλάτα), ἢ ὀδης· (ἐνίοτε) ἀσθματικός. « Γῆμα (τὸ) φερόμενος δοσέως (μὲ πνεῦμα).

Πνευμάτωσις, εως (ἡ), τὸ σύν. τῷ πνευματόω, φούσκωμα τοῦ στομάχου ἀνέμους, (δθ.

Πνευματωτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν πνευμάτωσιν (φούσκωμα τοῦ στομάχου) (ταλ.) φλατούζος.

‡Πνευμονευτικὰ (ὄργανα), = Πνευματικὰ (Γαλλ.) instrumens à vent.

Πνευμονία (ἡ), = Πλευμονία, περιπνευμονία.

Πνευμονιακός, ή, όν. = Πνευμονικός.

Πνευμονίας, ᾱ (ὁ) ᾱ

Πνευμονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πνεύμονα· ὁ πάσχων ὑπὸ πνευμονίας, πλευμονικός.

Πνευμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πνεύμων, πλευμονάκι.

Πνευμονίς, ίδος (ἡ), = Πνευμονία.

Πνευμονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πλευμονώδης.

Πνευμορραγής, ές (ὁ, ἡ) ᾱ

Πνευμορρήξ, γος (ὁ, ἡ), = Πλευμορραγής, -ρρώξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλήμων [πνεῦμα], ονος (ὁ). τὸ πλεμόνι. «Μισητὸς στηθέων, ἐθὶ πνεύμονος ἐχθρὸς, « Θκρ. » Κύπρις.. Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων,« (Σοφ. παρὰ Στδ. 2) εἶδ. κάλαθ. ζώου, (κοιν.) βυζὶ τῆς θάλασσας. « Καὶ οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττειοι πολλοὶ φαίνονται ἐν τῷ πελάγει, χαμευνοῦ ἕτους σημεῖον,« Θφρ. Π. ζώου, ἑως (ἡ), τὸ πνέειν, φύσημα ἀέρος ἀναπασμα κτλ.

Πνευστήρ, ου (ὁ). ὁ πνέων (ἀναπνέων) συνχ. ἡ μὲ δυσκολίαν, ἀσθματικός.

Πνευστιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἀναπνέω συχνὰ καὶ μὲ δυσκολίαν, κοντανασαίνω (ἀπὸ κούρσιν ἢ στέναιαι τοῦ στήθους), πάσχω ἀπὸ ἄσθμα, ἢ (ἁπλ.) ἀγχομαχῶ, λαχανιάζω. « Ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀκρόπολιν.. πνευστιῶν,« Στδ.

Πνευστικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς πνεῦσιν (φύσημα, ἀνάσασμα) (»Ὁ πνεύμων ἐστὶν ὄργανον πνευστικὸν,« Γαλ.)· (Ιατρ.) = Πνευματωτικός. » (Τὰ δὲ τῆς ἀρτηρίας φύλλα) πνευστικώτερά τε ἐξ ἀρχῆς καὶ εὐεκκριτώτερα,« Δακρ. Π. πνεῦσιν καὶ (μτγν.) πνεύσομαι (ἀόριστ.) πνευσοῦμαι (παθ. πρκ. [εἰς τὰς φυὴν]) Πέπνευσμαι). Φυσῶ. « Ἄνεμος ὁ ἐκ πεταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό,« Ιλ. (ὁδ. ὡς εὐθ.) » Πνέουσα (ἐνν. τεῦ ἀέρος), « ὁ φυσῶν ἄνεμος. » Ἐπάραντες τὰ ἱστία ἐπιδίῳ τῷ πνεύσῃ, « Γρφ. »Ἦν ἀντὶ Πλεούσῃ) τίς αὐτὸν τὰ ἀπόγεια Δυσπνους, « Λκ. (καὶ μτφρ.) « Ὦ σὺ μὴ πνεύσης ἐνδέξιος, « Καλλ., εἰς ὅσους δὲν ἔλθῃς δεξιὰ (ὅέν τὸν βοηθήσῃς [ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδ.]) »Μέγα πνεῖν,« Πίνδ., »καίρεσθαι, ὑψηλοφρονεῖν. « Χαμηλὰ πνεῖν, « αὐτ., ἔχειν ταπεινὸν φρόνημα ἢ = Μικρὰ πράττειν. « Κενεὰ πνεῖν, « αὐτ., ματαιοφρονεῖν. (καὶ πθ.) »Πνεῖται αὐλὸς,« Ἐπγρ. « Πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει, « Δημ., ἴσχυεν, ἦτον μέγας καὶ πολύς. 2) ἀναπνέω, (συνχ. ζῶ. « Πνέων θ' ὑπνῳ, « Αἰσχλ., κοιμώμενον βαθέως, φυσῶντα εἰς τὸν ὕπνον του, ροχαλίζοντα. « Εἰ ἔτι πνεῖ, « Λξ. » Οἱ πνέοντες, « Σοφ., = Οἱ ζῶντες. (καὶ μτφρ.) « Πῦρ πνέοντες, « Ξεν. » Ἀρὴν (« Μένην) πνείοντες,« Ὅμ., πλήρεις θυμοῦ (ἀνδρίας, προθυμίας). « Πῦρ πνέειν καὶ φόνον, « Εὐρ. (καὶ κωμ.) « Τρέχει τὸ Ἀλφειὸν πνέων,« Ἀρχφ., ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. (ἢ γεν. ἑλλ.) »Καὶ κλαίειν [κατὰ παρῳδ. τοῦ Καικίας] ἢ συμπενθεῖν πνεῖ, « αὐτ. (καὶ καταχρ.) « Ἐπγρ., μελῳδεῖν. 3) ἀναβλύζω δαψιλῶς, πηγάζω. « Στεφάνως ἡ ἀπὸ τοῦ κράνους, « Θκρ. (ἢ γεν. ἑλλ.) »Τράγου (« Κόλκου) πνέων, « Ἐπγρ. (καὶ ἐστ.) « Μύροισιν ἔτι πνείοντες ξένια πνεῖ,« Ἐπγρ. (καὶ χωρὶς πτ.) »Τὸ στόμα πνεῖ,« Δακρ., ἔχει ἀπεφορὰν, βρωμᾷ. (καὶ μτφρ.) « εἶνας πλήρης ἢ μετρ. τοῦ Πεπνυμένος, ἡ, ον, ἴδε Πεφύσηκα).

Πνιγαλέων, ωνος (ὁ). ὁ συμβαίνων καθ' ὑπνους πνιγμὸς, (ἄλλ.) Ἐφιάλτης.

;Πνιγέα (ἡ). λουτρὸν πολλὰ θερμόν.

†Πνιγετὸς (ὁ). θηλειὰ διὰ πνιξιμον. πνιγμός. 2) = Πνῖγος, καύσων πνιγερός.

Πνιγεύς, έως (ὁ). ἀγγεῖον (σκέπασμα χωνοειδὲς) μὲ τὸ ὁποῖον σβύνουν (πνίγουν) τὰ κάρβουνα· εἶδος φούρνου ἢ σκεύους ὅπου ψήνουν τὸ στουφάτον (πνικτὸν) κρέας· χωνοειδές τι στούππωμα τῆς ὑδραυλικῆς μηχανῆς· (ἐνίοτε) ὁ φιμὸς τῶν ὑπων κτλ.

Πνιγηρὸς, ά, όν, (ᾷ ἐπίρ.) -ηρῶς. Ὁ προξενῶν πνιγμὸν, πολλὰ στενόχωρος. »Ὥρα τοῦ ἔτους (« Καλύβη)— ,« Δ. Ἀλ., Θκ., Πλ. 2) ὁ διὰ πνιγμοῦ. « Ὀζὸς εἰς ᾄδε—,« Ἀρχφ., ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος.

Πνιγίζω, Μ. ἴσω, Π. ἀντὶ Πνίγω.

Πνιγίτις, ιδος (ἡ), εἶδος γῆς (ξηρᾶς).

Πνῖγμα (τὸ) καὶ

Πνιγμονὴ (ἡ), Π. καὶ

Πνιγμὸς (ὁ). σφίξιμον εἰς τὸν λαιμὸν. ἐμπόδισμα τῆς ἀναπνοῆς, πνίξιμον· καῦσις ὑπερβολικὴ, πνῖγος. » Ἄγχειν ἐς πνῖγμα,« Ἄρστ., Αἰλ. »Πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμούς,« Δακρ. »Ὁ ἑλλέβορος πνιγμὸν ἐπιφέρει,« Σξτ.

;Πνιγμοσύνη (ἡ), = Πνιγμονή.

Πνιγμώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = τῷ

Πνιγόεις, εσσα, εν, Π. ὁ προξενῶν πνιγμόν, πνιγηρὸς, στενόχωρος. »Πνιγόεσσαν ὄχερδον,« Ἐπγρ. »Βάρη πνιγόεντα μυκήτων,« Νίκ.

Πνῖγος, εος-ους (τὸ). πνιγμὸς, πνίξιμον· καῦσις ὑπερβολικὴ (ὥςτε νὰ σκάνῃ, καθὼς λέγομεν, ὁ ἄνθρωπος), (Γαλλ.) chaleur étouffante.

Πνίγω [πνέω], Μ. πνίξω καὶ (σύγχρησ.) πνίξομαι καὶ πνιξοῦμαι (παθ. πρκ. Πέπνιγμαι, ἀόρ. Ἔπνιγην). Σφίγγω ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοὴν, πνίγω (μὲ θηλειὰν ἢ μὲ καπνὸν ἢ εἰς τὸ νερὸν). » Ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγετο ὅστις μὴ ἐπύγχανεν ἐπιστάμενος νεῖν,« Ξεν. »Αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι,« Αξ. (ᾷ μτνμ.) »Ἦν ἡ ὕλη πνίγη τὸν σῖτον,« Ξεν. »Τὸ κεράμιον πεπλῆρῶσθαι χρὴ ἕως κατωτέρω μικροῦ τοῦ τραχήλου, ἵνα μὴ πνίγηται, ἀλλ' ὡς ἐχειν τινὰ ἀναπνοήν,« Γεωπον. 2) Ψήνω τὸ κρέας εἰς τὸν φοῦρνον χωρὶς νερὸν (χωρὶς τριγύρω τὸ σκέπασμα τῆς γύτρας ἵνα μὴ ἐξατμίζεται), κάμνω στουφάτον (Τυρκ. τσομλὲκ κερπαπὴ), (ἐν γέν.) ξερψήνω, καβουρδίζω. « Πνίξαντες ἐν κριβάνῳ διαφανεῖ (τὸ κάτω τῆς βύζλης), οὕτω τρώγουσι, « Ἡρ. » Ἐφθῶν καρκίνων.. ἐν οἴνῳ πεπνιγμένων,« Ὀρειβ. 2) (μτνμ.) στενοχωρῶ μὲ ὑπερβολὴν, (κοιν.) πατῶ εἰς τὸν λαιμὸν, ἐβγάζω τὴν ψυχήν. »Καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων· Ἀπόδος μοι ὅ,τι ὀφείλεις,« Γρφ. »Ὁ δὲ μάλισθ' ὑμᾶς πνίγει, τοῦτ' ἔστι, « Ακ., μὲ κάμνει νὰ σκάνω.

Πνιγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πνιγηρός. » Δεῖ σκευάζειν αὐτοὺς (τοὺς μύκητας) μετὰ ὄξους καὶ.. ἁλῶν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὸ πνιγῶδες ἀφαιρεῖται,« (Διφίλ. παρ') Δθ.

Πνικτὴρ (ὁ), ὁ πνίγων, πνίκτης. »Κόρυμβος—,« Νόνν.

Πνικτὸς, ἡ, όν. Πνιγμένος· (ἐπὶ ἀέρ.) κλεισμένος παντοχόθεν. 2) (μτνμ.) Ψημένος εἰς γρισμένον ἀγγεῖον (ὥστε στουφάτον, [Τυρκ.] τσομλὲκ-κεμπαπὴ) ἢ εἰς τὸν πνιγέα, φουρνιστός. « Ἀμείνω δὲ τῶν ἑφθῶν τε καὶ τῶν ὀπτῶν ἐστι τὰ καλούμενα πνικτὰ,« Γαλ.

†Πνικτοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν πνικτὰ (ἐκκλησιαστ. κ.ὡς ἀπηγορευμένα) κρέατα.

†Πνικτοφάγος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων πνικτὰ (ἐκκλησ. ἀπηγορευμένα) κρέατα.

Πνιξ, πνιγὸς (ἡ). πνιγμὸς· στενοχωρία· βραχνᾶς.

Πνῖξις, εως (ἡ). πνίξιμον, ψήσιμον εἰς τὸν φοῦρνον ἢ εἰς γρισμένον σκεῦος (ἴδε Πνικτὸς), (Ιατρ.) = Πνῖγος.

Πνοὴ (ἡ), [πνέω] φύσημα (ἀνέμου). »Ἀλλοτ' ἀλλοίαι πνεαὶ ἀνέμων,« Πίνδ. 2) ἀναπνοὴ (συνκχ.) ζωὴν ἔμπνουν, ψυχὴ ζῶσα. « Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον,« Γρφ. 3) ἀσμὴ ἀναδιδομένη· ἀτμὸς· καπνὸς· (κατ' ἔκτ.) πυρὸς· λαῦρα· » Πνοιῇ Ἡφαίστοιο, « Ἰλ. Φ., (παρδλ. Αὔτμῃ). 4) Π. τόνος (ἦχος) φωνῆς, φθόγγος. (Πίνδ.).

†Πνοηπους, εδος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἀξύγ. τοῦ Ἀελλόπους.

Πνοιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πνοή.

Πνοιοδοτὴρ καὶ

Πνοιοδότης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ζωοδότης.

Πνόος-οῦς (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πνοή.

Πνυκίτης, ου (ὁ), ὁ συχνάζων ἢ συναθροιζόμενος εἰς τὴν Πνύκα.

Πνύξ [πυκνὸς ἢ ;πνέω], πνυκὸς καὶ Ἀττ. πυκνὸς (ἡ), μέρος ἀνωκτὸν (πιάτσα) εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν κατωκίμενον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀρ. πάγου λόφον ἀπὸν συνήθριζετο ὁ δῆμος· (συνκχ.) συναθροισις τοῦ δήμου, ἐκκλησία.

Πνύτο, Π. ἀντὶ Ἤπυτο, γ'. ἐν. προ. τοῦ παρτ. τοῦ (ἀχρ.) Πνυμαι, ἀντὶ Πνέω.

Πνυτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Πινυτός.

Πόα, ας (ἡ). χλωρὸν χορτάρι, πρασινάδα (ἐν γέν.) βοτανὴ· χορταρικὰ (κυρ. διὰ βοσκὴν)· λιβάδι· (ἐνίοτε) κλαδιὰ ἢ φύλλα τρυφερὰ, (ἴδε καὶ Ποιά).

Πόάζω, Μ. άσω. Ξεβρίζω νὰ πάνε (τὰ χορτα), σκαλίζω τὸ χωράφι. 2) πρασινίζω ἀν εἶδει πρᾶς, γλοάζω.

Πόάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποα, χορταράκι.

Πόασμὸς (ὁ). τὸ πόάζειν, ξεβρίζωμα τῶν χόρτων, ξεχορτάρισμα.

;Ποαστὴρ (ὁ) καὶ

Ποάστρια (ἡ). ἡ ποάζουσα (ξεβρίζονουσα τὰ χόρτα ἀπὸ τὸ χωράφι).

Ποάστριον ἢ (ὀρθότ.) Ποαστρον (τὸ). σκαλιστῆρι ἢ δρεπάνι διὰ χορτολόγημα.

;Ποδαβρὸς, ὁ, ὁν, Π. = Πλεβρόπους (ἄλλ. διορθ. Ποδ' ἄβρὸς καὶ ἄλλ. Ποδαγρός).

Ποδαγὸς (ὁ, ἁ), ὁ, ἀντὶ Παιδαγωγός.

Ποδάγρα (ἡ), [ποῦς, ἄγρεω]. Θηλειὰ ἢ παγίδα (ὅπου πιάνεται τὸ ζῶον ἀπὸ τὸ πόδι). » Θήρεσιν ἕπιζε ποδάγρας, « (Π. παρὰ) Πλ. 2) (συνθ. μτνμ.) πισμὸν (ἀρθρίτεις νόσας) τῶν ποδῶν, ποδαλγία. »Λέγημα ναρκώδες μετὰ βάρους εἰς τοὺς πόδας, ὃ φησιν ὁ Στράβων ποδάγρας ψελλισμὸν εἶναι,« Πλ. 3) »Ἔστι δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ Ἀρτέμιδες Ποδάγρας ἐν τῇ Λακωνικῇ Ἱερόν,« Κλμ.

Ποδαγρόω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ποδάγραν (ποδαλγίαν), εἶμαι ποδαγρός. » Γυνὴ ᾗ εὐνοῦχος εὐ ποδαγρᾷ,« Ἱππκρ.

†Ποδάγρεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποδάγρα.

[Ποδαγριάω-ῶ, =Ποδαγράω.

;Ποδαγριζομαι, Μ. ίσομαι, =Ποδαγράω.

Ποδαγρικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ποδάγρας. «Νόσους—,« Ἀρτ. » Δυνάμεις ποδαγρικαί, « Δσκρ. (καὶ ἀπολ.) «Ποδαγρικὰ (ἐνν. πάθη),« αὐτ. 2) =τῷ

Ποδαγρός (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ποδάγραν, ποδαλγός.

Ποδαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ ποδαλγίαν, εἶμαι=

Ποδαλγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (ἀλγῶν) τοὺς πόδας, ποδαλγὸς· ποδαγρός.

Ποδαλγία (ἡ). πόνος εἰς τοὺς πόδας· ποδάγρα.

Ποδαλγιάω-ῶ, Μ. άσω, =Ποδαλγέω, Ποδαγράω.

Ποδαλγικός, ἡ, όν καὶ

Ποδαλγὸς (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ποδαλγίαν, ποδαγρός.

Ποδάνεμος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ποδήνεμος.

Ποδανιπτὴρ (ὁ). νιπτὴρ (λεκάνη διὰ πλύσιμον) τῶν ποδῶν.

†Ποδανίπτρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποδάνιπτρα.

Ποδάνιπτρον (τὸ). πλύσιμον (ς) ἢ νερὸν διὰ πλύσιμον τῶν ποδῶν.

Ποδαπὸς [ποῖος ἢ πόθεν, †δάπος=ἔδαφος, ἢ πόθεν, ἀπὸ], ἡ, όν. (ἀντιμ. ἐρωτημ.). Ἀπὸ ποῖον τοπον; (ἐν γέν.) ποίου εἴδους; τί λογῆς; » Ἐρωτώμενος, Ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι,« Ξεν. «Ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; « Ἀρστ., (ἴδε καὶ Ποταπός).

Ποδαργία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ποδαλγία.

Ποδάργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργοὺς (λευκοὺς ἢ ταχεῖς) πόδας.

Ποδαρίζω, Μ. ίσω, =Πυδαρίζω.

Ποδάριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Ποῦς, ποδαράκι.

;Ποδαρκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διατρέχω ταχέως. »Ποδαρκέων δωδεκάδρομον (ἄλλ. διορθ. δώδεκα δρόμων) τέμενος,« Πίνδ., ἴδε καὶ Ποδάρκης.

Ποδάρκη (ἡ), εἶδος ἰατρικοῦ (διὰ τὴν ποδάγραν;).

Ποδάρκης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. [ποῦς, ἀρκέω]. ὁ ἔχων ταχεῖς (ἱεροὺς, ἐπαρκοῦντας πρὸς δρόμον) πόδας, (ἐν γέν.) ταχύς, ὀγλίγωρος. »Ποδαρκέων δρόμων τέμενος,« Πίνδ. (καὶ καταχρ.) »Ποδαρκὴς ἀμέρα,« αὐτ. ἡ τῆς ἐν σταδιοδρομίᾳ νίκης.

†Πάδαυρος (ὁ, ἡ), [ποῦς, αὖρα], =Ποδήνεμος.

Πόδδικε, Δ. ἀντὶ Ποτίδικε, πρόσριψον.

Πόδεῖον (τὸ). σκέπασμα τῶν ποδῶν, καλτσοῦνι, ποδοπάνι.

†Ποδεκμαγεῖον ἢ Ποδεκμάγιον (τὸ). πανὶ διὰ σφιγγυσμα (ἐκμάγειον) τῶν ποδῶν, πεστεμάλι.

Ποδένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος τοὺς πόδας· (Π.) ἐνδύων (σκεπάζων, φθάνων ἕως) τοὺς πόδας. ||. (ενν.) «Ποδένδυτον,« Αἰσχλ., =Πέπλος ποδήρης.

Πόδεσσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ποσί, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

;Ποδεψεῖον (τὸ), μέρος ὅπου βράζουν ἢ ψήνουν (μαγειρεύουν) πόδας ζώων, (Τυρκ.) πατσατζήδικον.

Ποδεών, ῶνος (ὁ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἡ ἄκρα (τὰ ποδάρια) τοῦ δέρματος· ὁ λαιμὸς διὰ τοῦ ὁπ. γεμίζουν καὶ δέειάζουν καὶ τὰ πόδια ἀπὸ τὰ ὁπ. πιάνουν καὶ σηκόνουν τὸ ἀσκί (συνεχ.) ἢ προεβὰ τὴν ὁπ. φοροῦν εἰς τοὺς ὤμους των οἱ βυσκοὶ δένοντες τὴν ἐμπρὸς τοῦ ςήθους των ἀπὸ τὰ πόδια. (μτμμ.) ἢ κάτω ἄκραις (ἄλλ. πόδες) τῷ πανιοῦ τοῦ καραβιοῦ διὰ τοῦ ὁπ. τεντόνεται ἡ μεταγυρίζεται· (ἐν γέν.) ἄκρα ἐξέχουσα· ἀκρωτήριον· (κοιν.) γλῶσσα. » Τὴς Δωρίδος χώρης ποδεὼν στεινὸς ταύτῃ κατατείνει, « Πρ. 2) εἶδος ὑποδήματος ἀγροτικοῦ, = Ποδεῖον. » Τρητοὺς ποδεῶνας ὁ ταύρος ἄνδετο Δηοῖ, « Ἐπγρ.

Ποδηγεσία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ποδηγέτου, ὁδηγία.

†Ποδηγέστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ποδηγός.

Ποδηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποδηγέω, ὁδηγῶ τινα ὡς-

Ποδηγέτης, ου (ὁ), = Ποδηγὸς, ὁδηγός.

Ποδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα ὡς ποδηγὸς, καθοδηγῶ (κυρ. καὶ μτφορ.). (μὲ δύο αἰτ.) ἐξηγῶ τι εἰς τινα.

Ποδηγητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποδηγετεῖν.

Ποδηγία (ἡ), τὸ ποδηγεῖν, ὁδηγία, ποδηγεσία.

Ποδηγικός, ἡ, όν. Ποδηγοῦ ἴδιος, ποδηγετικός.

Ποδηγὸς (ὁ, ἡ), [ποῦς, ἡγέομαι]. ὁ ὁδηγῶν (καθοδηγῶν). ||. (υἱσ.) =Ποδηγέτης, ὁδηγός (κυρ. καὶ μτφορ.)· παιδαγωγός.

Ποδηνεκὴς [ποῦς, ἐνεγκεῖν], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τοὺς πόδας. » Χιτὼν—,« Ἡρ.

Ποδήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πόδας ταχεῖς ὡς ἂν τὸν ἄνεμον, πολλὰ ταχύπους.

Ποδήρης [ποῦς, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων (φθάνων ἕως) τοὺς πόδας, μακρύς. » Χιτὼν (» Ἀσπὶς)—, « Ξεν. (μτνμ.) » Ναῦς—,« Ἡσύχ., ἢ εἰς τὰ πανιὰ (ἴδε Ποῦς) ἢ εἰς τὰ κωπιά, ἕτοιμη. » Στόλος—,« Αἰσχλ., στημένος ἐπὶ τοῦ ποδός (τῆς βάσεώς) του, ὀρθός, στερεός. (οὐδ.) » Τὰ ποδήρη, « αὐτ., ἀντὶ Οἱ πόδες.

Ποδηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ποδῆρες (μακρὺ) φόρεμα.

Ποδὶ, δοτ. τοῦ Ποῦς.

†Ποδιάζω, Μ. άσω. Ἐπιστρέφω ὀπισθαποδητὶ, (ὅθεν τὸ κοιν. ἐπὶ πλοίων) παδίζω.

Ποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς ποδὸς ἔκτασιν. » Φαίνεται μὲν ὁ ἥλιος ποδιαῖος· πεπίστευται δ' εἶναι μείζων τῆς οἰκουμένης, « Ἀρστ. 2) (ναυτ.) = Ποδωτὸς, (ὅθεν) » Ποδιαῖον ποιοῦμαι τὸ ἱστίον, « Ἀρστ., = Ποδῶω.

†Ποδίας, ου (ὁ), εἶδος βόλου κυδευτικοῦ.

Ποδίζω, Μ. ίσω. Δένω τοὺς πόδας (κυρ. τοῦ ἵππου), πεδικλόνω. » Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις, « Ξεν. 2) μετρῶ κατὰ πόδας, (Γαλλ.) arpenter. (μτνμ.) μετρῶ πόδας στίχου. » Ποδίζεται δὲ καὶ μετρεῖται τὸ δακτυλικὸν μέτρον ποσοποδίαν, « Τριχ. 3) προπατῶ, βηματίζω. » Ἐμπουσα, παρὰ τὸ ἐπὶ πόδα ἰέναι, « Σδ. 4) (παθ.) ἔγω (εἰμαι δεμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ) πόδας, σὰν τὰ ποποδισμένων ζώων, « Ἐλλ. Δημ.

†Πόδικε, ἴδε Πόδδικε.

Ποδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ποδὸς ἢ κατὰ τοὺς πόδας.

Ποδίκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν ποδῶν κρότων. » Ἅμα πάντων, « Ἐπγρ., τὰ σίδηρα τῶν χορευτῶν (τὰ ὁπ. κάμνουν κρότον μὲ τοὺς πόδας των).

Πόδιον (τὸ), =Πόδειον. 2) ὑποκορ. τοῦ Ποῦς, (ὅθεν τὸ κοιν.) πόδι. » Λουτρὸν τε.. χῶς τὰ πόδι' ἔχει μικρὰ κεφαλὴ (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ.

;Ποδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ποῦς.

Ποδισμὸς (ὁ), τὸ ποδίζειν, τὸ κατὰ πόδας μέτρημα (στίχου ἢ δαπέδου). 2) ὑποχεροῦ τῶν Λακεδ., (ἄλλ.) Βίβασις.

Ποδιστὴρ (ὁ), Π. ὁ ποδίζων (πεδικλόνων). » Πέπλος—, « Αἰσχλ., μακρὸς (μέχρι) ὥστε ἐμπερδεύεται εἰς τὰ πόδια. 2) (Γρφ.) γύτρα μὲ πόδια (;).

Ποδίστρα (ἡ). θηλειὰ ἢ παγίδα ὅπου πιάνεται τὸ πόδι· πεδίκλον.

Ποδοῖιν, Π. ἀντὶ Ποδοῖν, γεν. ᾱ δοτ. τοῦ Ποῦς.

Ποδοκάκη καὶ Ποδοκάκκη (ἡ), [ποῦς, κάκη]. ξύλον ὅπου σφίγγουν (κλείνουν) τοὺς πόδας τῶν δεσμίων, (Τουρκ.) προῦκι. » Δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ τῶν δέκα ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, « Ἡρμ.

†Ποδόκοιλον (τὸ). τὸ κοῖλον (τὸ μέρος) πατοῦναν βαθουλὸν μέρος) τοῦ ποδὸς.

Ποδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (κτυπῶ) τοὺς πόδας ἢ τὰ κάτω μέρη τοῦ ποδὸς. » Ποδοκοπηθέντος τοῦ πύργου πάντοθεν, Ἄννα Κτμν.

Ποδοκρουστία (ἡ). τὸ κρούειν (κτυπᾶν) τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας, κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ γῆς (ἀντὶ χειροκροτήματος).

;Ποδοκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς (κυρ. χορεύοντας).

†Ποδοκτύπη (ἡ), Λξφν. ἀντὶ Χορεία.

†Ποδομερὴς, ές (ὁ, ἡ), (μετρ.) μέρος τινος (διηρημένος) κατὰ πόδας, ἢ σύνθετος ἀπὸ ἓν μέρος λόγου εἰς πόδα.

Ποδονιπτὴρ, Ποδονίπτρα, Ποδόνιπτρον, Ποδανιπτὴρ κτλ.

;Ποδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορεύω κατὰ μιμικῶς, χορεπηδῶ, (παρβλ. Σκιρτῶ, Μέω).

†Ποδοπέδη (ἡ). δεσμὸς (πέδη) τῶν ποδῶν, πέδικλον.

Ποδορραγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀκρωτηριασμένος, ἀναβλύσας, ἀναβλύσεις) διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδός.

Ποδορρώη ἡ (κατ' ἄλλ.) Ποδορρώμη [ποῦς, ῥώμαι]. ἡ ἔχουσα (ἔχων) ἰσχυροὺς) πόδας, ταχύπους. » Ἀτάλλει —, « Καλλ.

;Ποδοστήριον καὶ Ποδοστήριον (τὸ). φθάνοντα ποδῆρες· ποδένδυτον, ἢ Ποδεῶν.

Ποδόσταγμα (τὸ). τὸ κατώτατον μέρος τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλοῦ πρὸς τὴν πρύμνην (ὅπου στηρίζεται ὁ πούς τοῦ πηδαλίου).
†Ποδοστράβη (ἡ), [πούς, στρέφω]. ὄργανον βασανιζομένων ἢ ἰσάζονται χειρουργικῶς τὰ στρεβλωμένα μέλη· κούτσουρον ἢ τρύπας τῶν φυλακωμένων, Ποστήκη· παγίδα ἢ θηλειὰ διὰ τὰ ἀγρίμια.
†Ποδοστροφον (τὸ), = Ποδοστράβη.
†Ποδοστραλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σφάλλομαι τοὺς πόδας· κοντοβολῶ.
†Ποδότης (ἡ), (φλοσοφ.). τὸ ἔχειν πόδας.
†Ποδοτήριον καὶ †Ποδοτήριον (τὸ), = Ποδόρτιον.
†Ποδοτηρύχαλος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν μὲ τὸν πόδα του τὸν τροχόν· κεραμεύς.
†Ποδουχέω [ἴω. ἐξόδ. Ποδουχέω) -ῶ, Μ. ἤσω. [πούς, ἔχω]. = Πηδαλιουχέω.
†Ποδαλιουχεῖον (τὸ), τὸ Ποδεψεῖον.
†Ποδέψητρον (τὸ), Π. [πούς, ψάω]. πανὶ ὅπου προαγγέλλει τὶς πρὸ τῶν θυρῶν τὰ ἐπιτήδειά του· χαλὶ στρωμένον κατὰ †πόδι πόδι.
†Ποδοφορία (ἡ). ὁ κρότος (ψόφος) τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν.
†Ποδοψόφιον (τὸ). αὐτόστρον, κρόταλον.
Ποδοψόφος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων κρότον (ψόφον) ἐν τῷ περιπατεῖν.
Ποδόω-ῶ, Μ. ὠσω. Τεντόνω τὸ πανὶ τοῦ πλοίου διὰ τῶν ποδεώνων, τριγγάρω(ῖ).
Ποδωκεία (ἡ). ταχύτης τῶν ποδῶν. 2) (μτφ.) Π. θηλ. τοῦ Ποδώκης.
Ποδωκεστατος, η, ον, ὑπερθ. ἀνωμλ. τοῦ Ποδώκης, ταχύτατος. (ἐν γέν.) γοργός, ζωηρός. «Ποδώκεις ὄμμα, « Αἰσχλ.
†Ποδωκεῖα (ἡ), = Ποδώκεια.
†Ποδωκος, ἐος (εια, ν), νλγ. ἀντὶ Ποδώκης.
†Ποδωμα (τὸ). ἔβαρος (ὅπου πατεῖ τὸ πόδι)· πάτωμα· ἀνάβαθρον, (Γαλλ.) estrade.
†Ποδωνυχος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τὰ νύχια τῶν ποδῶν, μακρὺς, ποδήρης.
†Ποδωσις, εως (ἡ), τὸ τύπ. τοῦ Ποδόω. «Ῥαψῳδίαι—,» « Κ. Πορφυρογ. (κατὰ τὸν Βιλλ.) ἡ διὰ κιγκλίδων ἐκατέρωθεν ἀφόλιστις.
Ποδωτὸς [ποδόω], ἡ, ὁν. Τεντωμένος διὰ τοῦ πηδὸς (ποδώνους), (κοιν.) τρίγκα.
Ποδωτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [πόα, τρέφω]. ὁ ἔχων (παράγων) πολὺν χόρτον.
Ποεσσίγραος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρῶμα πόας (χλόης), πράσινος ἢ χλωρός, τρυφερός.
Ποέω, Ἀττ. ἀντὶ Πρίω, ἐκ τοῦ Πόη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πόα.
Ποηλογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Συλλέγω πόαν (χόρτα)· ἢ ξεῤῥιζόνω τὰ ἄχρηστα χόρτα, βοτανίζομαι.
Ποηφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) πόαν, εἶμαι = Ποηφαγής, ἐος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ποηφάγος.
Ποηφαγία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις· Ποηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πόαν· χορταροφάγος, (Γαλλ.) herbivore.
Ποηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων πολλὴν) πόαν, χλοηφόρος.
†Ποθαίνω, Γλσ. ἀντὶ Ποθέω

Ποθάκει, Δ. ἀντὶ Προσήκει.
Ποθέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπόθει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ποθέω.
†Ποθεινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι ἢ τινὰ ποθεινόν, πόθου ἐμπνευστικός.
Ποθεινὸς, ἡ, ὁν. Ποθητός, ἐπιθυμητός. « Δάκρυα ποθεινά, « Εὐρ., τὰ ὁπ. χύνει τις ἀπὸ πόθον τινός.
Ποθεινῶς, ἐπῤῥ. Μὲ πόθον. « Π. ἔχω τινός, « Ξεν., = Πόθῳ.
Ποθεὶς, εἶσα, ἐν, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Πίνω.
Ποθὲν, οὐδ. τοῦ Ποθεὶς.
Πόθεν [†πός]; ἐπῤῥ. Τοπ. (Ἐρωτημ.) Ἀπὸ ποῖον μέρος; ἀπὸ ποῦ; « Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; « Ὅμ. « Πόθεν γένος εὔγεται εἶναι; « αὐτ. « Τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστί, « Γρῳ. « Πόθεν ἂν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; « Ξεν. 2) (Π.) ἀντὶ Πόθι; ποῦ; εἰς ποῖον μέρος; «Πόθεν ἔστ' οὖς κτλ.; « Σοφ. 3) (συνήθ.) ἀντὶ Πῶς; τίνι τρόπῳ; (κυρ. ἐν εἶδ. διαπορ. ἀρνήσ.) πῶς εἶνε δυνατόν; « Πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ, « Δμ. « (Α) Τίσι χρῆται; πότερα, τοῖς χρηστοῖς; (Β) πόθεν; « Ἀρχ. ‖. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀριστοτλογ., Ἀπὸ κἄποιον μέρος, ἀπὸ πυθενά. « Ἐκ πόθεν, « Ὅμ. « Ἐκ βιβλίων πόθεν ἀκούσας, « Πλάτ. « Ἦν πόθεν τι ἐλπίζω λήψεσθαι, « Ξεν. « Ἐνθένδε (Ἀλλοθι) πόθεν, « Πλάτ., αὐτ.
Πόθεν, μόρ. ἐγκλ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος)
Ποθιέρπω., Δ. ἀντὶ Προσέρπω.
Ποθέσπερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσέσπερος. ‖. « Τὰ ποθέσπερα, « ἐπῤῥ. = Πρὸς ἑσπέραν, κοντὰ τὸ βράδυ, κατάβραδα.
Ποθεῦντες, Δ. ἀντὶ Ποθοῦντες, πλθ. τῆς μτχ. τοῦ
Ποθέω-ῶ, Μ. ἤσω καὶ Ἀττ. ἐσω ᾗ ἐσομαι (ἀόρ. Ἐπόθησα καὶ Ἐπόθεσα, πθ. πρκ. Πεπόθημαι, καὶ ἀόρ. Ἐποθεσθην). Ἔχω πόθον νὰ ἰδῶ ἢ νὰ ἐναϊδῶ τινα τὸν ὁπ. ἀγαπῶ (ν' ἀπολαύσω τι τὸ ὁπ. λαγταρῶ, ἀναζητῶ μετὰ πόθου)· ἐπιθυμῶ τι τὸ ὁπ. μοῦ ἔλλειψεν (εἶχα καὶ ἔχασα) καὶ λυποῦμαι διὰ τοῦτο, (Γαλλ.) regretter· (ἐνίοτε) ἀγαπῶ ἐρωτικῶς, (ἐν γέν.) λαχταρῶ, ἐπιθυμῶ. « Εἴ τιν' ἀρετὴ πόλεμον ποθεῖ, « Θκρ. « Ὅς γὰρ ἂν φιλῆται δή που ὑπό τινων, ἡδέως μὲν τοῦτον εἰ φιλοῦντες παρόντα ὁρῶσι, ποθοῦσι δὲ, ἂν που ἀπῇ, « Ξεν. « Οὐδαμᾶ τοι συνέδη ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων; « Θκ. « Γαλαθηνοὶ ἄρνες γεναμένης ἄϊος ματέρ' ποθέοισαι, « αὐτ. (ᾗ ἀπολ.) « Οἱ ποθεῦντες, ἐν ἡμαι γῆρᾳ σκουσιν, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἆρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς ὀδεύχθαι; « Πλάτ., νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἀρκετὰ, καὶ ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποδειχθῇ καλλήτερα; (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἡ χώρα αὐτὴ τὸ μὴ ὂν ποθήσει, « Ξεν., θὰ τὸ ζητήσῃ. « Τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται; « Εὐρ., τί τῆς ἔλλειπει; « Τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα, « Πλ., ἔγινεν ἐπαισθητὴ ἡ ἔλλειψίς του. « Ἐπεὶ οὐ πολὺ φέρτερον ἐστιν ἐξ ἑτάρους ἐν νηὶ πεθήμεναι ἢ ἅμα πάντας; « Ὁδ. Μ. (ᾗ μσ. σπνττ.) « Πεθουμένῳ φρενί, « Σοφ., ἀντὶ Ποθούσῃ. (καὶ πθ.) « Πρὶν εἰδέναι εἰ ποθοῦμαι, « αὐτ. ‖. (ἡ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) « Ἀχράδας χθὲς πέπομφα τῷ ποθουμένῳ, « Θεοφίλ.
Πόθη (ἡ), Π. ἀντὶ Πόθος.
Ποθήκω, Δ. ἀντὶ Προσήκω.
Πόθημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου, τὸ ποθούμενον· (ἐνίοτε) ἀντὶ Πόθος, ἔρως, ἐπιθυμία.
Ποθήμεναι, Π. ἀντὶ Ποθεῖν, ἀπαρ. τοῦ Ποθέω.
Πόθησις, εως (ἡ). τὸ ποθεῖν, ἡ μετὰ πόθου ἔφεσις, ἐπιθυμία.
Ποθητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ποθεῖν, ἐπιθυμητικός.
Ποθητὸς, ἡ, ον. Ὁ ποθούμενος ἢ πόθου ἄξιος. ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος, ἐράσμιος, ἀξιέραστος.
Ποθητὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πόθησις.
Ποθήτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ποθῶν (ἐπιθυμῶν, ἀγαπῶν μετὰ πόθου) τι ἢ τινα.
Πόθι [†πός]; ἐπῤῥ. Τοπ. (Ἐρωτημ.) Π. ἀντὶ Ποῦ; εἰς ποῖον μέρος; «Πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται; « Πινδ. (καὶ ἐπὶ κινήσ.) « Πόθι τόσσον ὁμίλων ἡρώων γαίης ἔκτοθ' βάλλεις; « Ἀπλλν. ‖. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀριστοτλογ. Εἰς κἄποιον μέρος, κἄπου· (καὶ χρον.) τέλος πάντων, κάνένα καιρὸν, κἄποτε· (καὶ τρπ.) κἄπως, ἴσως· καθὼς φαίνεται. « Δίκε πάθι Ζεὺς δῶσι πόλιν ἐξαλαπάξαι, « Ἰλ. Δ. «Ἀλλὰ πάθι Ζεὺς ἤθελεν, « Ἰλ. Τ. « Τῷ δ' ὡς πάθι Μοῖρα γενομένῳ ἐπέννησεν, « Ἰλ. Ω.
Πόθι, μόρ. ἐγκλ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος).
Ποθίζω, Δ. ἀντὶ Προσίζω.
Ποθινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ποθεινός.
Ποθόβλητος (ὁ, ἡ), Π. [πόθος, βάλλω]. κυριευμένος ἀπὸ πόθον (ἀγάπην), τετρωμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἐρωτόβλητος
Ποθοδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Πρόσοδος.
Ποθολκὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Προσολκίς.
Ποθ-ορά-ω-ῶ, Μ. ποτ-οῦμαι (ῦ), Δ. ἀντὶ Προσοράω.
Ποθορεῦσα, Δ. ἀντὶ Προσορῶσα, μτχ. θλ. τοῦ Προσοράω.
Ποθ-ορνῦμι, Αἰολ. ἀντὶ Προσορῶ.
Ποθορῇ, Δ. ἀντὶ Προσορᾷ. γ'. καὶ Πεθορηαθ' ἢ Πεθόρησθα, Αἰολ. ἀντὶ Προσώρᾳς, β' ἐν πρσ. τοῦ Προσοράω.
Πόθος (ὁ). [συγγ. τῷ Πάθος, ὀθ. ᾱ συγχ. τῷ Πέ-θος.] ἐπιθυμία πράγμ. ἢ πρᾶ. ἀπόντος· λύπη διὰ τὴν στέρησιν ἢ τὴν ἀπουσίαν ἀγαπητοῦ ἢ ἐπιθυμητοῦ ἀντικειμένου, (Γαλλ.) regret· (ἐν γέν.) ἀγάπη (ἐπιθυμία) ζωηρὰ· ἔρως. « Σὲ μὲ πόθος θυμὸν ἀπηύρα, « Ὀδ. Α., ἡ λύπη διὰ τὴν στέρησίν σου. « Οὐδέ κέ μ' ἐξ-κλυε ἕλοι πόθος, « Ὀδ. Δ. 2) εἰδ. ἄνθους, (Γαλλ.) ancolie. « Ὁ δὲ πόθος καλούμενος, διττός· ὁ μὲν ἔχων ἄνθος ὅμοιον ἰακίνθῳ· ὁ δ' ἕτερος ἄκρως ἐκλευκος ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους, « Ἀθ.
Ποῖ [†πός]; ἐπῤῥ. Τοπ. (ἐρωτημ.). Εἰς ποῖον μέρος (κυρ. μετὰ κινήσ. παρβλ. Πῇ); ποῦ; « Ποῖ φέρῃ θυμούμενος; « Εὐρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ἃ δ' ὀπέσχεο ποῖ καταθήσεις; « Σοφ. (καὶ μετὰ γεν.) » Ποῖ γῆς, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Ποῖ Κλυταιμνήστρας τί δρᾷ; « Αἰσχλ. » Ὦ φίλε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; « Πλάτ. 2) (ἐνίοτε) ἕως πότε; ἢ· πρός τί τέλος, διατί; » Ποῖ μενεῖς « Λξ. ‖. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀορίστολογ. Εἰς κάποιον μέρος, κάπου, πουθενά. » Ἄλλοθί ποι, « Λξ. » Ἐπεμέλετο καὶ τούτων, ὅπως συγκομιζοιντό ποι, « Ξεν., (παρέλ. Πῆ).

Ποι, μόρ. ἐγκλιτ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος).

Ποία, θηλ. τοῦ Ποῖος.

Ποία (ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Πόα, (ἴδε καὶ Ηοιά (ἡ), Π. (μνγν.) ἀντὶ Ποία = Πόα· (συνδύαζ.) ἄνοιξις ἢ θέρος, (ὅλον συνήθ.) ἔτος, ἐνιαυτός. » Χειματά τε ποίας τε δύω καὶ εἴκοσι πάσας, « (Ῥιαν. παρὰ) Παυσ.

Ποιάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ποιήεις.

Ποιανθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθηρὰν (ἀκμαίαν) πόαν, πλήρης χόρτου.

Ποιεῖ, Ἰων. καὶ

Ποιεῦ, Δ. ἀντὶ Ποιοῦ, μσ. πρς. καὶ

Ποιεύμην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐποιούμην, πθ. παρτ. ᾗ

Ποιεῦντι, Δ. ἀντὶ Ποιοῦντι, δοτ. τῆς μτχ. τὸ

Ποιέω-ῶ [ποιὸς], Μ. ήσω. (ἐν γεν.) Κόμνω (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς λξ. τὰς σημασ.). » Ἔξει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι, ᾗ τὸ μὴ ποιῆσαι, « Δμ. » Ἐρώτησον αὐτούς, μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, « αὐτ. » Οὗτος, τί ποιεῖς;—Ὅ,τι ποιῶ; Εἶσω φέρω σ' ἐντεῦθεν, « Ἀρχφ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Πῶς οὖν ποιήσεις; « Σοφ. » Ποιήσω ὡς λέγεις, « Αἰσχ. » Ποίει ὅπως βούλει, « Πλάτ. » Ἢ πῶς ποιῶμεν, « αὐτ. » Ἀλλὰ μένετε, ᾗ μὴ ἄλλως ποιεῖτε, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ταῦτά μοι πάντα πεποίηται, « Δμ. (ἰδιαιτ. δὲ

1) παράγω (ἢ φυσικῶς, ἐπὶ μὲν ἀνθρ. = Γεννῶ:) » Παῖδα ποιῶ (ᾗ μονολεκτ.) Παιδοποιοῦμαι (ἐπὶ δὲ γῆς ᾗ φυτ. = Φέρω ἢ Φύω:) «Λίνον τε ποιεῖ παλὸν (ἡ Κολχίς), καὶ κάνναβιν, καὶ κηρόν, ᾗ πίτταν, « Στρ. » Ὁ Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ, « αὐτ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) » Κριθὰς ποιεῖν ἥμας πυλλάς, οἶνόν τε πυλύν, « Ἀρχφ. « Τοὺς ἐνυγροῖς ὁμοῦ ᾗ ξηροῖς μέτρα 300 ποιοῦντας, « Πλ., (ἢ 2) (τεχν. διὰ τῆς τῶν χειρῶν ἐργασίας) κτίζω, φθειάνω, δαιδεύω, κατασκευάζω· (ᾗ ἰδιαιτ.) μαγειρεύω· (Γραμτ.) σχηματίζω. « Λύσιππος ἐποίει (ἡ) ἐποίησε, « Ἐπιγρφ. (περὶ τῆς διαφορᾶς δὲ τοῦ χρόνου, τοῦ παρτ. ὀηλ. καὶ ἀορ., ἴδε τὴν σοφὴν παρατήρησιν τοῦ Letronne [mémoires de l'Académie des Inscriptions et Belles Lettres, T. XV, 2 partie] συμπεραίνοντος, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος τὸ παρετήρησε πρὸ αὐτοῦ, ἀπ' ἐναντίας τῆς ἰδέας τοῦ Visconti, ὅτι, πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲν ἦτον ἐν χρήσει, πλὴν ὄχι πάντοτε, ὁ ἀορίστος· μετὰ δὲ ταῦτα πάντοτε σχεδὸν ὁ παρτ., ἐκφράζων τὴν μετριοφροσύνην τῶν τεχνιτῶν). «Ταῦτον ὁ δῆμος ἔστησεν ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,« Θκρ. » Τεκτονας ᾗ ζικδόμους πολλοὺς ὀρῶ, οἳ ἄλλοις μὲν ποιοῦσιν εἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτοὶ οἰκοῦσι,« Ξεν. »Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, « Γρφ. » Οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον (τὸν κύνα),« Θκρ. » Δείπνον ποιῶ (ἢ) ποιοῦμαι (καὶ μονολεκτ.) Δειπνοποιοῦμαι, « Λξ. » Ποιῶ γὰρ τοῦνομ' αὐτός, « Ἀθ. » Τῶν σηπιῶν τὰ πτερύγια ἐφθὰ ποιῶ, « αὐτ. » Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν ἕτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν, « Γρφ. (καὶ μτ.) » Ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, « Ἡρ. » Τῆς ὀεκάτης τῶν χρημάτων ποιησομένη ὀδελοὺς, « αὐτ. »Ἢ (Κίρκη) κεν ἅπαντας ἢ σῦς, ἢ ἐλάφους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας, « Ὀδ. Κ. »Ὁ γεωργὸς..εὖκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον. « Πλάτ. » Σφῆκες οἰκία ποιήσαντο, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Τῶν τὰ κέρεα τοῖσι κνίνῃσι οἱ πήγεες ποιεῦνται, « Ἡρ. » Πολλά τοι πεποίηται καλὰ ἔργα, « Θκρ. » Ἄλλου πεποιημένος, « Παυσ. (καὶ προθετ.) »Εἰς πλινθίαν ἑαυτοὺς ποιήσαντες, « Διόδ. » Οἱ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα..τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, « Σχλ. (ἢ 3) (διὰ τοῦ νοὸς) συνθέτω (κυρ. ποιήματα, μύθους κτλ.), στιχουργῶ, παρασταίνω διὰ τῆς ποιήσεως. »Ἔπεα ποιεῖν, « Θκρ. »Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα,« Ἀρστ. »Ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος, « αὐτ. »Ὁ τὰ Κύπρια (»Ὁ τὴν Γιγαντομαχίαν) πεποιηκώς, « Λξ. »Ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἴσωπειον, « Πλάτ. » Τίς τῶν ποιεῖν δυναμένων; « Ἰσοκρ. (ὀθ. πθ.) » Ἀξίως πεποιημένη, « Ἀγγ., ἡ ποιητικὴ καὶ ἀνθηρὰ, ᾗ » Πεποιημένα ὀνόματα, Γρμτ., τὰ κατ' ὀνοματοποιΐαν. 4) (μτφρ. = Ἐμποιῶ, γίνομαι αἴτιος (ἐνεργῶ, προσπαθῶ) νὰ γένῃ τι, προξενῶ· συγκροτῶ, συνιστῶ· » Ποιεῖν ἰδρῶτος, « Λξ. » Ποιεῖ γάλα καὶ τῶν φυσωδῶν ἕνια προσφερόμενα, « Ἀρστ. » Ὑδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι, « Ἀρχφ. »Ὁ ἐμοὶ πεποίηκε τοῦτο τὸ ὄνομα, « Πλάτ. »Τοῦτό ἐστι μόνον τὸ πεποιηκός μοι τὸν λόγον, « Θκ., μοὶ ἔδωσεν ὕλην (ἀφορμὴν) νὰ ὁμιλήσω. » Ποιεῖν σιωπήν, « Ξεν. » Ποιεῖν ἐκκλησίαν (ἀγῶνας, Πύθια, Ἴσθμια κτλ., θυσίαν, θήραν κτλ.),« Λξ. » Ποιεῖν ἱρὰ; « Ἡρ. » Χώραν ποιεῖν, « Ἀρστ., δίδειν τόπον. » Ἀργύριον τοῦτό τοῦτο ἐποίεε, « Ἡρ. (ᾗ πρὸς ὁμαρ.) » Θεοί σε ποίησαν ἱκέσθαι ἐς οἶκον, « Ὀδ. Ψ. » Αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε,« Ξεν. » Ἀπαγχονᾶσθαι ποιήσεις,« Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅτε) »Ποιεῖν ὥστε.., Λξ. » Πεπαίηκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν, « Ἰσοκρ. (καὶ ἀναλελ.) » Ποιεῖν ὅκως ἡ Ἰωνίη ἔσται ἐλευθέρη, « Ἡρ. 5) (μὲ αἰτ. ἢ προθετόπτ. ἢ ἐπίρ. ἐκ δ',) φέρω (βάλλω) τι ἢ τινὰ εἰς (κομιῶ νὰ λάβῃ) τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν ἢ θέσιν. »Μύρμηκας ἄνδρα; ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας, « Ἡσ. » Ποιῶ (καὶ μσ. »Ποιεῦμαι) βασιλέα, « Γρφ., τὸ μὲν δι' ἄλλους, τὸ δὲ δι' ἐμαυτόν. » Παῖδα (» Θυγατέρα) ποιεῖσθαι, « Ἡρ., = Εἰσποιεῖν, υἱοθετεῖν. »Ἦν ἐποιήσατο μητέρα, « » Ποιῶ ἢ Ποιοῦμαι ἄκοιτιν, « Π. » δὲ..νόμῳ πολίτην ἐποιήσατο, « » Τὴν δὲ τομίαν ἐποιησάμεθα, « Δμ. » Παράδειγμα αὐτὸν ποιήσασθε τῶν ἄλλων, « Δμ. » Βουλευόμενος παρ' ἐμοὶ ποιοῦ τὰ παρελθόντα ὠφέλιμα λόντων,« Ἰσοκρ. »Ἐξὸν ποιήσασθαι τὸν οἱ θεοί,« Δμ. » Εἰ μή σε ἐποιησάμην ποιήσασθαι, « Ἀρχφ. « Παρὸν ἡμῖν ποιήσασθαι, « Ἡσ. »Ἡ γρονὶς ἡμῶν κρὰν τὴν νύκτα ποιεῖ, « Θκρ. (ᾗ ἀπροθ.) » Ταῦτα πάντα τοὺς τελευτῶντας ποιοῦμεν, « Ἀρχφ. « Κακὸν τι ποιῶ ἐμαυτόν, « Ξεν. « Κακὰ πολλὰ ποιοῦντες Σαμίους ἐποίουν, « Ἀθ. « Ἥκιστα ἀγαθὰ τούτους πεποιήκει, « Ξεν. « Μὴ τάδε ἐπιτήδεια ποιήσῃ, « Ἡρ. « Οὐκ οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; « Γρφ. (καὶ ἀπν.) » Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ ᾗ σοὶ δευτέρῳ ποιήσω, « Πλάτ. « Τί σοι σοὶ τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; « Γρφ. « Ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως; « Ἡρ. (καὶ προθετοπτ.) » Ποιεῖν ἐπὶ ναῦς, « Θκ. » Ποιεῖν ὑπό τινι, « Λξ. » ποτάσσειν εἰς ἄλλον. « Ποιεῖσθαι ἑαυτῷ (ἢ ὑφ' ἑαυτὸν), « Συν., πολεμίους » Ποιεῖσθαι εἰς αὐτόν τι, « Δμ., φόβον ἐνδύνειν τὴν εὐθύνην. » Ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι νόημα, « Ὀδ. Ξ. » Ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ (εἰς ἀσφάλειαν, ἀπὸ τῆς ὀργῆς κτλ.), « Λξ. » Τειχίσας δὲ τὸν ἰσθμὸν (τῆς Χερρονήσου), ἐποίησεν ἑπτὰ τείχους ἕνδεκα πόλεις κτλ., « Δημ. (καὶ ἐπίρ.) » Ποιεῖν εἴσω (ἔξω, ἐν μέσῳ, κάτω) ἀπορρώτατόν, ἐκποδών, ἄνω, πάντων » Λξ. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν γλῶτταν ποίησον, « Πλ. » Βουλόμενος ἡμᾶς ὡς πορρώτατω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑπιφιῶν, « Ἰσοκρ. » Εὖ (» Κακῶς) ποιεῖν τινα, « Λξ. »Ἡ τύχη, καλῶς ποιοῦσα, μετήνεγκε, « Δμ., [ἴδε ᾗ Καλῶς]. » Καλῶς ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν πόλιν αὐτ. » Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκβαλὼν τοὺς λόγους, « Ἀρστ., (ὀθ. 6) καθιστῶ. « Ὁρίζω. » Νόμον πεποίηνται,« Ξεν. « Βάλλω εἰς πρᾶξιν, τελῶ, ἐκτελῶ, κατορθόνω, τελειόνω. » Πάντα ποιεῖν, « Λξ. » Εἰρήνην (» Φιλίαν) ποιεῖν (ἢ ποιεῖσθαι, « Δμ., τὸ μὲν ἀμύνασθαι ἐμμένως. » Θέλεις μὴ φοβεῖσθαι ποιεῖν; « Ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποιεῖ, « Γρφ. « Τίς ὅλον τὸν νομὸν ποιήσει, « αὐτ. « Ποιοῦντες τὴν ἀνομίαν, « αὐτ. « Ἐν ἄρχῃ τοῦ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾗ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιοῦνται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, « Θκ. (ἐπὶ διαζ. χρον.) περνῶ, διάγω, « Ἐς μένος νύκτα ἐποίησαν « Δμ. (κοιν.) ἔκαμαν 'ως τὰ μεσάνυκτα « Ἐκεῖ πρωΐ ἀφῆς με, ἢ μέσας ποιήσῃς με τὰς νύκτας; « Πλάτ. « Τὰς ἡμέρας ἐν τούτοις ποιεῖ, « Διόδ. « Μὴ πολὺν ἐν τούτοις σου ποιεῖν χρόνον, « Δ. Ἀλ. « Μίαν ἡμέραν ἐποιήσαν,« Γρφ. « Καὶ ποιήσαντες ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, « αὐτ. « Κινῶ καὶ ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, « αὐτ. « Ἐν ποιῶ χρόνον ἐν ἀγορᾷ, « ποιῶ δ' ἀμφὶ συγνόν, « Δβν. 9) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μ. θεωρῶ, φρονῶ, νομίζω, ἐκλαμβάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόλεως φαντάζομαι. « Μέγα (» Δεινόν, « Συμφοράν, » Θαῦμα, [ῦ] » Ἐν μεγάλῳ, δεινῷ, θαύματι, ἐλαφρῷ, ὀλίγῳ, ὁμοίῳ κτλ. [ῦ] » Περὶ πολλοῦ, παντὸς, πλείονος, πλείστου, ἐλάσσονος, οὐδενὸς κτλ.) ποιοῦμαί τι, « Λξ. » Καὶ χάριν, καὶ, τοὐναντίον, ὀργὴν ποιεῖσθαι, « Δμ. « Ποιεῖσθαι δαίμονος οὐ δεῖ πάντα, « Πλ. « Τὴν τῶν πολεμίων ἀκεφαλίαν εὐκαιρίαν ποιούμενος ἡμετέραν, « Θκ. « Οὐδὲ ἀναχωρεῖν ποιούμενος, « Πλ. » Τὴν ἑαυτῶν δαπάνην ποιοῦνται, « Ξεν. (καὶ ἐνεργ. σπν.) « Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας, « αὐτ. » Καὶ δὴ σφέας ποιέω ἵππους ἐκείνοισι εἶναι, « Ἡρ. « Δεινὸν (« Δεινὰ) ἐποίει, « Ἡρ., Θκ. (παρδλ. ᾧ ξύνημι). 10) (σπν.) = Προσποιοῦμαι, (κοιν.) καμώνομαι. « Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι (ἄλλ. γρφ. πονούμενοι), « Θκ. « Φιλόσοφος εἶναι ποιῶ, « Θμς. 11) (περιφρ.) « Ἀρχὴν [« Βουλὴν, « Γνώμην, « Δεῖπνον, « Θίασι, « Δήθυμι, « Δόγγελόν τι, « Διὰ χρηςηρίων κτλ. [ῐ] » Ἐν ὄρκῳ, » Ἐν θαύματι, » Ἐν φυλακῇ κτλ.) » Ἐν ποιοῦμαι, « Λξ., ἀντὶ Ἄρχομαι, Βουλεύομαι, Ἀγγέλλω, Χρηστηριάζομαι, Θυσιάζω κτλ. « Ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι, « Ξεν. » Ἐπιμελὲς πεποιῆσθαι εἶναι. ...ὅ,τι ἂν λέγῃ, « Πλάτ. 12) (τρπρα.) ὠφελεῖ, συντελεῖ ἡ ἁρμόζει, (κοιν.) κάμνει. « Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν (πρὸς φάρμακα), « Δοκρ. « Ἂν σοι ποιῆται Ἐπίκτ. » Ἡ εὐνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει (ἄλλ. γρφ. ἐπῆιε) μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, « Θκ., συνεπεράμπιλε, (παρδλ. Δράω καὶ Πράσσω).

Ποίη (ἡ): Ἰων. ἀντὶ Ποία = Πόα, ἡ 2) φλ. τοῦ Ὠϊός.

Ποιηφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ποιηφαγέω, εἰμαι.

Ποιηφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.

Ποίηεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων (πολλὴν) πόαν, χλόην, καταπράσινος ἀπὸ πλήθος χόρτων.

Ποιήϊστος (ὁ, ἡ], Π. ἀντὶ Ποιοτέγος.

Ποίημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐποιήθη (ἐγινεν) ὑπό τινος, ἔργον· (ἰδιαιτ.) τεχνούργημα, κατασκεύασμα· ζημιουργῆμα· (ἐπὶ νοερ. ἔργ.) πόνημα (κυρ. διὰ στίχων), συγγράμμα, (ἐνίοτε) στίχος. (πλθ.) φαγητὰ ὀσπρια, γλίχουδες.

Ποιηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ποίημα (συγγράμμα), ποιητικός.

Ποιημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποίημα, ποιηματάκι.

Ποιηματογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) ποιήματα, ποιητής.

Ποιηματοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (σπαράττων, παρῳδῶν) τὰ ποιήματα τῶν ἄλλων, ποιητὴς σατυρικός.

Ποιημένος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πεποιημένος.

Ποιητάρης, ὁ, ὁν, Π. = Ποιήεις, χλοάζων.

Ποιητεία (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ποιήσω.

Ποίησις, εως (ἡ), τὸ ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, κατασκευή, φθείρειμεν κτλ. « Τῆς ποιήσιος πέρι τοῦ μύρου, « Ἡρ. 2) (συνήθ.) ἡ τέχνη τοῦ ποιητοῦ, ἡ ποιητικὴ, ἡ ποίημα (γενικώτερον θεωρούμενον), τὸ ὅλον ποιήματός τινος. « Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσιος, « Ἡρ. » Ποίημα οὐδὲν πρεσβύτερον ἦκεν εἰς ἡμᾶς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, « Σξτ. « Κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, « Πλάτ. » Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως ὁμοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγώτατον ἡ τραγῳδία, « αὐτ. (καὶ περιφρ.) « Οἱ περὶ τὴν ποίησιν, « Ἡρ., Πλάτ., οἱ ποιηταί.

3) = Εἰσποίησις, υἱοθεσία· πολιτογράφησις. » Γόνῳ μὲν ἦσαν υἱωνοὶ τοῦ βασιλέως, ποιήσει δὲ υἱοί, « Δ. Ἁλ. » Γένει μὲν ξένος, τῇ δὲ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολίτης, « Δμ.

Ποιησιφάρμακος (ὁ, ἡ). φαρμάκων ποιητικὸς (γόνιμος).

Ποιητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ποιέω.

Ποιητής, οῦ (ὁ). ὁ ποιῶν (κάμνων, κατασκευάζων) τι, πλάστης, δημιουργὸς· (τρπ.) κατορθωτής, ἐκτελεστὴς (μὲ γεν.) » Ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων, « Ξεν. « Οὐχ οἱ ἀκροαταί, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται παρὰ τῷ θεῷ, « Γρφ. 2) (συνήθ. ᾧ ἰδιαιτ.) ὁ ποιῶν στίχους (ποιήματα), συνθέτης ἐμμέτρων πονημάτων. » Τὸν ποιητὴν δεῖ, εἴπερ μέλλει ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, « Πλάτ. (ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὠνόμασε) « Ποιητὰς τῶν λόγων οὓς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται, « (Κῦθδ.) (ἐνάρθρ.) » Ὁ ποιητής, « (κατ' ἐξοχ.) ὁ Ὅμηρος. « Πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιςτον ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, « Πλ.

†**Ποιητίζω**, Μ. ἴσως καὶ

†**Ποιητικεύομαι**, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι ποιητὴς, κάμνω τὸν ποιητὴν, ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ποιητικὴν ἢ, μεταχειρίζομαι ὕφος ποιητικόν, [ῐκ τοῦ

Ποιητικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ δυνάμενος ποιῆσαί (ἐμποιῆσαί) τι, κατορθωτικός, πρόξενος, αἴτιος. « Ὁ πώγων οὐ ποιητικὸς φρενῶν, « Ἐτγρ. » Ἰγείας ποιητικός, « Λξ. « Αἱ ἀρεταὶ ποιητικαὶ τῶν ἀγαθῶν, « Ἀρστ. 2) (χ. πτ.) ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) εἰς τὸ ποιεῖν τι· (ἰδιαιτ.) ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς σχῆν ποίησιν (σχῆμα, ποίημα τος), ποιητοῦ ἴδιος. » Ὄργανα (« Δίτια) ποιητικά, « Ἀρστ. « Τέχναι ποιητικαί, « αὐτ., αἱ δημιουργικαί (« Ὧν ἔστιν ἔργον τι ποιημένον ἰδεῖν, « κατὰ τὸν Ἀρτ.), (ἀντιθ. τοῦ Πρακτικαί). (καὶ κατ' ἐξοχ.) « Ποιητικὴ, « αὐτ., ἡ ἐποποιία (δραματοποιία κτλ.). « Τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, « Πλάτ. » Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα, « Δ. Ἁλ. « Ἦν δέ τις βίννας ποιητικὸς ἀνὴρ, « Πλ.

Ποιητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ποιητικὸν ὕφος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ποιητῶν.

Ποιητοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ποιητῶν.

Ποιητὸς, ἡ, όν. Καμωμένος (Πεποιημένος) ὑπό τινος, χειροποίητος, τεχνητός, κατασκευαστός· (ἰδιαιτ.) καμωμένος μὲ τέχνην, καλοφτιασμένος· (ἐνίοτε) πλαστός. « Ψεύσασθαι δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον, « Πίνδ. 2) = Εἰσποίητος, υἱοθετημένος ἢ πολιτογραφημένος. « Παῖς (« Πολίτης) —, « Λξ. « Οἷς ἂν παῖδες μὴ ποιητοί, ἀληθινοὶ δὲ ὦσι, « Πλάτ. « Τοὺς φύσει γεννήσαντας ἢ τοὺς ποιητοὺς τῶν πατέρων, « Λυκοῦργ.

Ποιήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ποιητής, (μὲ γεν.) ἡ ποιοῦσά τι, πρόξενός τινος (» Ἡ τῶν ἐπῶν—, « Ἡλ.)· (ἰδιαιτ. χωρὶς πτ.) ἡ συνθέτουσα (στιχουργοῦσα) ποιήματα. « Μεγαλοστράτης ἐραστὴς ποιητρίας οὔσης, « Δθ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐλεοβολίνην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων ποιήτριαν, « Ἀρτ. (κατ' ἐξοχήν) » Ἡ ποιήτρια, « Γαλ., ἡ Σαπφώ.

Ποιητρίς, ίδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ποιήτρια.

Ποιητρόφως (ὁ, ἡ). Π. = Ποηγρόφως.

Ποιητῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποίησιν, τεχνητῶς, χειροποιήτως.

Ποιηφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ποηφαγέω, [ῐκ τοῦ

Ποιηφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.

Ποικιλανθής, ές (ὁ, ἡ). = Ποικιλμένος μὲ διάφορα ἄνθη ἢ χρώματα.

Ποικιλάνιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ποικιλήνιος.

†**Ποικιλεμανῆτις** (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποικιλελιμανῆτις), ίδος (ἡ), Σχλ. θηλ. τοῦ

Ποικιλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ποικίλον εἷμα (ἱμάτιον). « Νύξ —, « Αἰσχλ., ἡ (ἄλλ.) Ἀστροχίτων.

Ποικιλέρυθρος (ὁ, ἡ). = Ποικιλμένος μὲ ἐρυθρὰς γραμμὰς ἢ στίγματα, κοκκινοπαρδαλός.

Ποικιλεύς, έως (ὁ). = Ποικιλτής.

Ποικιλήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλας ἡνίας (παρδαλὰ ἢ πλουμιστὰ χαλινάρια). « Πῶλος —, « Πίνδ.

Ποικιλία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ποικίλου, ἕνωσις διαφόρων χρωμάτων, παρδαλότης· (τρπ.) τὸ πολύτροπον, πανουργία. « Διαφθείρει τὰ ἤθη καὶ ποικιλίαν ἀντὶ τῆς ἁπλότητος εἰσάγει, « Στρβ.

Ποικιλικός, ου (ὁ). « Ἴσως (χθόνιος).

Ποικιλίς, ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ (ποικίλου) πτηνοῦ, καρδερίνα.

Ποικίλλω [πείκω, πόκος], Μ. ποικιλῶ (ἀόρ. Ἐποίκιλα, πθ. πρκ. Πεποίκιλμαι, καὶ ἀόρ. Ἐποικίλθην ἢ δ'. Ἐποικίλην). Κάμνω τι ποικίλον (παρδαλόν), κεντῶ ἢ χρωματίζω μὲ διάφορες θωμιές, πλουμίζω· (μτγν.) καλλωπίζω πανουργότροπως τὸν λόγον (τὸ σύγγραμμά) μου, παρεισάγω διαφόρους λεκτικὰς καλλονάς· (μουσικ.) ψάλλω μὲ πελλὰς στροφὰς (Ἰταλ. βαριατσιόνας)· (τρπ.) φέρομαι ἢ ὁμιλῶ μὲ δολιότητα, ἐκφράζομαι διλημματικῶς, πανουργεύομαι. « Μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅμαι δοκῶ, « Πλάτ. » Ἔρη ἁπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα, « Ἀρστ. « Οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι, « Σοφ. (καὶ μσ. αὐτόθι). « Σπαρτὴ μὲν ὧμὴ ᾗ πεποικίλται τροπῇς, « Ψευδ.-Εὐρ.

Ποίκιλμα (τὸ). πλουμιδι, κεντιδι, στολίδι, ἢ· ὕφασμα (κτλ.) πλουμιστὸν (κεντητὸν κτλ.). « Ὁ ἁπλοῦς μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων, « Πλάτ. » Παντοδαπὰ ποικιλματα προσαρμόζοντες τοῖς φθογγοις τῆς λύρας, « αὐτ.

Ποικιλμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ποικίλλειν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κέντημα ἢ ζωγράφισμα μὲ ποικίλα χρώματα, πλούμισμα, ποικιλία.

Ποικιλόβοτρυς (ὁ, ἡ, Π. ὁ ἔχων ποικίλους (παρδαλίζοντας, ἤδη) βότρυας, (ἴδε Περκάζω).

Ποικιλόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλας βουλὰς (ἐπινοίας) ἐφευρίσκων, πολύτροπος, πολυμήχανος.

Ποικιλόγαρυς, Δ. ἀντὶ

Ποικιλόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [π. γῆρυς]. ποικιλόφωνος. «Φόρμιγξ—,» Πίνδ. «Ἀηδῶν—,» Ἴων., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ποικιλόδειρος).

Ποικιλόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Ποικιλόφωνος.

Ποικιλόγραμμος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διαφόρων χρωμάτων γραμμὰς, παρδαλὸς, ἀραδωτός.

Ποικιλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) ποικίλα (περὶ παντοίας ὕλης).

Ποικιλόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλος (πολυειδεῖς) ἀφορμὰς δακρύων.

Ποικιλόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [ποικ. δειρὴ]. ὁ ἔχων παρδαλὸν λαιμὸν ἢ πολυποίκιλον φωνὴν (κελαδῶν μὲ πολλὰς στροφάς). «Ἀηδὼν—,» Ἴων. (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ποικιλόγηρυς).

Ποικιλόδερμος καὶ Π.

Ποικιλοδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον (παρδαλὸν) δέρμα.

Ποικιλοδίνης, ου καὶ

Ποικιλόδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων ποικίλας (πολυειδεῖς) δίνας, περιερχόμενος πολυτρόπως.

Ποικιλόδιφρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐποχούμενος εἰς ποικίλον (πλουμιστὸν) ἢ ὑπὸ ποικίλων (παρδαλῶν) ἵππων συρόμενον δίφρον ἁμάξης.

Ποικιλόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ποικίλα (πολυειδῆ) δῶρα.

Ποικιλουργὸς (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία (ἡ κατασκευὴ) εἶνε ποικίλη, πλεμάτιος, παρδαλός.

Ποικιλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλην τρίχα (ποικιλόστικτον δέρμα). «Νεβρός—,» Εὐρ.

Ποικιλοθρόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) ποικίλον (πλεμιζόν) θρόνον.

Ποικιλόθρους (ὁ, ἡ), Π. = Ποικιλόφωνος.

Ποικιλόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον καυλὸν (παρδαλὸν καλάμι, σέλεγχος).

Ποικιλομήτης, ου (ὁ) ἢ

Ποικιλεμήτης, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Ποικιλόβουλος. (ἁπλ.) ἀντὶ Ποικίλος, πολυειδὴς, παντοῖος. » Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζόαν ποικιλομήτιδες ἄται πημάτων πάσας μεταλλάσσουσιν ὥρας, « Σοφ.

Ποικιλομήχανος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος ἢ ἐφευρίσκων ποικίλας μηχανὰς (πολυειδῆ στρατηγήματα), πολύτροπος, πολυμήχανος.

Ποικιλομορφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Ποικιλομορφος (ὁ, ἡ). ποικίλος τὴν μορφὴν (τὸ εἶδος), παντοδαπὸς· ποικιλόγραος.

Ποικιλόμυθος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῦθος]. ὁ ποικίλλων τοὺς λόγους (τὴν ὁμιλίαν) του, ποικίλος περὶ τὸ λέγειν, εὔγλωττος ἢ πολύλογος.

†Ποικιλόνους (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ποικιλόφρων.

Ποικιλόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα νῶτα (παρδαλὴν ῥάχιν).

Ποικιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος ἢ ἀσχολούμενος εἰς ποικίλα (παντοδαπὰ) πράγματα, πολυπράγμων, (Γαλλ.) intriguant.

Ποικιλόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα (παρδαλὰ) πτερὰ, (ἁπλ.) = Ποικίλος. » Μέλος —,« (Πρατίν. παρ') Ἀθ.

†Ποικιλόπωλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγησ. τοῦ Αἰολόπωλος.

†Ποικιλόῤῥαχος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰολόνωτος.

Ποικίλος [ποικίλλω], η, ον. Κεντημένος (Ζωγραφισμένος κτλ.) μὲ διάφορους θωριὰς, παρδαλὸς, πλουμιστὸς. » Χιτὼν —, « Ἴρ. » Τεύχεα ποικίλα χαλκῷ, « Ὅμ. (καταχρ. ἢ κατὰ συνκδχ.) » Ποικίλοι μῆνες, « Πίνδ., οἱ τοῦ ἔαρος (διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀνθέων) (ἰδιωνυμ.) «Ἡ Ποικίλη (ἐνν. στοὰ),« μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὅπου ἦτο ζωγραφισμένη ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. 2) πολυειδὴς, παντοῦαπὸς, διάφορος. » Λουτὴρ ποικίλος τοῦ Ταυρομενίτου λίθου, « Ἀθ. » Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα, « Πλ. » Ποικίλαι δὲ αἱ ὀρνίθων φωναὶ, καὶ ἀνθέων χροιαὶ, κτλ.,« Συν. 3) (συνκδχ.) δύσκολος· (τρπ.) ἄστατος, εὐμετάβλητος ἢ· πολύτροπος, πολυμήχανος· (καὶ ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος, δόλιος. « Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν, « Ἴσ. » Πρωτέως ποικιλώτερος,« Ἀκ. « Ποικίλος γὰρ ὢν ὁ πολιτικὸς, « Πλ. » Ποικίλους λόγους, « Ἀρχ. » Ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ ἀπέρμα ποικίλη τέχνη ἐνεστι, « Ξεν. » Οὐδὲν ποικίλον,« Ἀξ., καμμία δυσκολία, ἢ· χωρὶς δολιότητα. » Πρόμαντις δέ ἐστι ἡ χρέουσα, κατάπερ ἐν Δελφοῖσι καὶ οὐδὲν ποικιλώτερον, « Ἡρ., τίποτε περισσότερον (διαφορετικώτερον).

†Ποικιλοσάμβαλος, (κατὰ τὸν Δινδόρφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

;Ποικιλοσάνδαλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα ποικίλα (πλουμιστὰ, κεντητὰ) σανδάλια.

Ποικιλόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον στέρνον (στῆθος)· (μτφορ.) = Ποικιλόφρων.

Ποικιλόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ παρδαλὰ στίγματα. » Κίχλη—,« Ἀθ.

Ποικιλόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ποικίλην στολὴν· (Π. ἐν γέν.) παρδαλὸς, ζωγραφιστὸς, ποικιλόχροος.

Ποικιλόζομος (ὁ, ἡ), = Αἰολόζομος.

Ποικιλόζροφος (ὁ, ἡ). ὁ ποικίλως (παντοιοτρόπως) τρεφόμενος.

Ποικιλοτερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλως (κατὰ διαφόρους τρόπους) τέρπων, ἔχων ποικίλας τέρψεις.

Ποικιλότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. τεύχω]. κατεσκευασμένος μὲ τέχνην (μὲ ποικιλίαν)· (μτφορ.) = Ποικιλομήχανος.

Ποικιλοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ γνωρίζων ποικίλας (παντοίας) τέχνας ἢ, ποικίλος (ἐφευρετικὸς) περὶ τὴν τέχνην τν, τεχνίτης ἄριστος.

Ποικιλότραυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλως τραυλίζων (κελαδῶν), ποικιλόφωνος.

Ποικιλότροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -τροπος. Ποικίλος τοὺς τρόπους, πολύτροπος, πολύτροπος.

Ποικιλουργὸς (ὁ, ἡ), = Ποικιλουργός.

Ποικιλοφαγέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρώγω ποικίλα (διαφόρων εἰδῶν, πολυποίκιλα) φαγητά.

Ποικιλοφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνζομενος ποικίλως (μὲ διαφόρους τρόπους) φόρμιγγας [Ἰταλ.] βαριατσιόναις) εἰς τὴν φόρμιγγα.

;Ποικιλοφρονέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ποικίλα φρονῶ, εἶμαι –

Ποικιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ποικίλος τὴν φρόνημα, πολύτροπος, ἀγχίνους ἢ πανοῦργος, (συγχ. τῷ Ποικιλόῤῥονος ἢ ποικιλόφωνος).

†Ποικιλοφυλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰολόφυλος.

Ποικιλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριλλίζον (παντοιοτρόπως μεταβαλλόμενην) φωνὴν (ποικιλόστροφον) φωνὴν· (μτφορ.) = Πολυλόμυθος, εὔγλωττος.

Ποικιλόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον (παρδαλὸν) χρῶμα ἢ δέρμα, ποικιλόδαλος.

Ποικιλόχρωμος ἢ

Ποικιλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ποικιλόχροος.

Ποικιλόω-ῶ, Μ. ὠσω, σπν. ἀντὶ Ποικίλλω.

Ποίκιλσις, εως (ἡ), = Ποικιλμός.

Ποικιλτέον, θετ. τοῦ Ποικίλλω.

Ποικιλτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ποικίλλων (γράφων ἢ ἄλλως πλεμίζων) ὑφάσματα ἢ ἄλλα τεχνουργήματα.

Ποικιλτικὸς, ἡ, ὀν (καὶ ἐπίῤῥ.) = ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποικίλλειν (κεντᾶν, πλεμίζειν κτλ.). « Ποικιλτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ποικιλτοῦ.

Ποικιλτὸς, ἡ, ὀν. Κεντημένος [πλουμισμένος κτλ.) ὑπὸ τοῦ ποικίλτου, κεκεντητὸς, πλεμιστὸς· ζωγραφιστὸς.

Ποικίλτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ποικιλτὴς.

Ποικιλῤῥὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα νῶτα· λυποικίλα ἢ ἀπατηλὰ, αἰνιγματώδη ῥήματα.

Ποικίλως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ποικίλον, μὲ ποικιλίαν· πολυειδῶς, διαφορετικῶς· αἰνιγματωδῶς. «Ἀσπάδας ποικίλως τετυμένας,« Γαλ.

Ποιμαίνω [ποιμὴν], Μ. ανῶ. Βόσκω (τὸ ποίμνιον)· (μτφορ.) διέπω, διοικῶ· τοὺς φω· περιθάλπω· παρηγορῶ· ἀπαλύνω· σκεδάζω. » Ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα αἰσχρῶν,« Θκρ. «Σεμνῶν ἀνομάτων ψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαντέον, Ἀκ., (παρβλ. Βουκολέω). (ᾧ πλ.), ὃν ἀνὸς πᾶς πεποίμανται τάφος,« ἀλλ' διετρέχθη ὡς ὑπὸ τῶν ποιμένων.

Ποιμὰν (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποιμήν.

Ποιμανδρία (ἡ), σκεῦος ἱερὸν (ῥιπτῆρος πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων.

;Ποιμανεὺς, έως (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Ποιμήν.

;Ποιμανεύω καὶ (μτ.) =εύομαι, « Μ. -ομαι, = Ποιμαίνω.

Ποιμανόριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ποίμνιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

πλῆ, (μτφρ.) πλῆθος ἀνθρώπων (ὑπηκόων).
Ποίμανσις, εως (ἡ), τὸ ποιμαίνειν, βόσκησις ποιμένου.
Ποιμαντέον, θετ. τοῦ Ποιμαίνω.
Ποιμαντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ποιμήν· (μτφρ.) ὁ ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς κτλ. « Νηὸς —, « Ἐπγρ., ὁ πηδαλιοῦχος, (συγχ. τῷ Ἡγεμαντήρ).
Ποιμαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιμαίνειν. « Ποιμαντικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), « ἡ τέχνη τοῦ ποιμένος. « Ἀδελφαὶ γὰρ ποιμαντικὴ ἢ βασιλική, « Βιογρ.
Ποιμαντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ποιμαντήρ.
Ποιμανωρ, ορος (ὁ), Π. ποιμὴν ἀνδρῶν (ἀνθρώπων), ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, στρατηγὸς κτλ.
Ποιμασία (ἡ), τὸ ποιμαίνειν, βόσκημα ποιμένος.
Ποιμαναρχέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι (Διευθύνω τὰ ποίμνια ὡς) = Ποιμήν.
Ποιμήναρχος, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν ποιμένων. (ἐκκλησ.) = Ἱεράρχης.
Ποιμεναρχία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ ποιμεναρχου.
Ποιμεναρχος (ὁ), = Ποιμεναρχης.
Ποιμενάρχης, ου (ὁ). υἱὸς ποιμένος, ἀπόγονος ποιμένων.
Ποιμενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ποιμένας, ποιμένος ἴδιος, (Γαλλ.) pastoral. « Κύων (« Σκάφη, φύλ. ||. (οὐσ.) « Ἡ ποιμενικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη)» Πλάτ., = Ἡ ποιμαντική.
Ποιμένιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ποιμενικὸς. ||. Ποιμένιον, Π. ἀντὶ Ποίμνιον.
Ποιμένω Ἐπῶ, πέπαμαι, πᾱῶ]], ἑνὸς βοσκὸς (κυρ. προβάτων)· (μτφρ.) ἄρχω, ἡγεμεύω, ἡγοῦμαι κτλ.,(ἐν γέν.) ἄγω — , « Εὐρ., « Αἰσχυλ. « Ἀγαμέμνονα λαῶν, « Ὅμ. « Σέ τοι μόνον ποιμένων ἐπαρκέσοντα, « Σοφ. « Αὐτὸς ἑαυτὸν, τοὺς μὲν, ἀποστόλους· τοὺς δὲ, προφήτας· τοὺς δὲ, εὐαγγελιστὰς· τοὺς δὲ τοὺς ποιμένας ἢ διδασκάλους, « Ἐπιστ.
Ποιμενιακὸς καὶ Ποίμνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ποίμνην. ||. (οὐσ.) « Ποιμνεία (ἡ), « Π. ἡ ποίμνη ἢ, ὁ ποιμενικὸς βίος.
Ποίμνη (ἡ), [[ποιμὴν]]. κοπάδι (κυρ. προβάτων), ποίμνιον· (ἐκκλησ.) τὸ ἀθροισμα (ἡ ὁλότης) τῶν πιστῶν· (Π.) προβατεῖα (Εὐρ. Ἡλ. 720).
Ποιμνήθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς ποίμνης.
Ποίμνιος.
Ποιμνηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώκων ἢ ὁδηγῶν) τὴν ποίμνην.
Ποιμνιαρχέω-ῶ, Μ. ἦσω. = Ποιμεναρχέω.
Ποίμνιον (τὸ), = Ποίμνη, κοπάδι προβάτων. μανδρί, (κυρ. συγκ. τοῦ ἐπιθ. Ποιμενικὸν).
Ποιμνίτης, ου (ὁ) ἢ Ποιμνῖτις, ιδος (ἡ), κός. « Κύων—, « Πλδ.
Ποινά (ἡ), Δ. ἀντὶ Ποινή.
Ποινάζω, Μ. άσομαι, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Ποινάω.
Ποιναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ποινὴν ἢ εἰς τὰς ποινὰς, ποινικὸς· ὁ ἐπιβάλλων ἢ ἐπιβαλλόμενος (ἐπερχόμενος) πρὸς ποινὴν, ἐκδικητικὸς, τιμωρητικὸς.
Ποινάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποινήτωρ.
Ποινάω-ῶ, Μ. άσω καὶ (Ἰων.) ήσω. Ἐπιβάλλω ποινὴν, τιμωρῶ, κατατρέχω. ||. (μσ.) ἐκδικοῦμαι. « Ποινᾶν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Τιμᾶν) δεῖ θεραπαίνας τὰ κατ' ἀξίαν, « Θρανύ. « Τμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἕατορας βουλευμάτων γυναῖκας..ποιναόμεσθα, « Εὐρ.
Ποινὴ (ἡ), [συγχ. τῷ Φόνος καὶ Πόνος]. (κυρ. καὶ ἀρχ.) πρόστιμον τὸ ὑπ. ἐπλήρονεν ὁ φονεὺς εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου, λύτρον αἵματος· τιμωρία πρὸς ἐκδίκησιν ἢ ἱκανοποίησιν· παιδεία· (ἐν γέν.) ἀνταπόδοσις· (ἐπὶ καλῷ) ἀνταμοιβὴ, ἀντιμισθία· (ἐνίοτε) λύτρωσις, ἀπαλλαγὴ· (κατὰ προσωποπ.) ἡ ἐκδικοῦσα τὰ κακουργήματα θεότης, (παρβλ.) Ἐρινύς. « Ποινὴν τίσαι (ἀνελέσθαι), « Ἡρ. « Ποινὴ δ' οὗτις παιδὸς ἀγίγνετο τεθνηῶτος, « Ἰλ. Ν. « Καὶ μὲν τις τε κασιγνήτοιο φονῆος πιτυήν, ἢ οὗ παιδὸς, ἀδέξατο τεθνηῶτος, « Ἰλ. Ι. « Ὁ μὲν ἀναπαύσεται, οὐ τίνων ποινὰς, ὧν τε ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν, καὶ ὧν ἐμὲ ἐποίησεν· ἐγὼ δὲ πάλιν ἐκείνῳ δώσω δίκην, ὅτι ὑμῖν φίλος ἐγενόμην, « Ξεν., (παρβλ. Δίκη 4). (καὶ ἐπὶ καλοῦ) « Καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντα, « Πινδ. « Δυσθρόου φωνᾶς ποινὰ τίς ἔσται; « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ ὠφελημένος, κακαῖσι ποιναῖς ταῖς ἐμ' ἐξημείψατο, « Αἰσχλ.
Ποινηλασία (ἡ). καταδίωξις πρὸς ποινήν· τιμωρία, (ὡς οὐσ. τοῦ·
Ποινηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρέχω (Καταδιώκω) τινὰ πρὸς ποινήν (τιμωρίαν) ἢ καθὼς κατέτρεχον αἱ Ποιναὶ (Ἐρινύες) τοὺς κακούργους, (συνήθ. τῷ) καταδιώκομαι ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, βασανίζομαι ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, [[ἐκ τοῦ
Ποινηλάτης, ου (ὁ) καὶ
Ποινηλάτις, ιδος (ἡ). ὁ κατατρέχων τινὰ, ἐκδικητὴς. « Τύχη—, « Θεοδ. Πρόδρ.
Ποινήλατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλαυνεμενος ὑπὸ τῶν Ποινῶν (τῶν Ἐρινύων), βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, ἔνοχος κακουργήματος, ἢ 2) ταλαιπωρούμενος ἀπὸ τὰς Ποινὰς (τὰς Ἐρινύας) πρὸς ποινήν τινος. « Μανία—, « Σχλ., (παρβλ. Θηλατος).
†Ποίνημα (τὸ), Π. [[ποινάομαι]]. ποινὴ ἐπιβληθεῖσα, τιμωρία, πρόστιμον.
Ποινητειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ποινητὴρ (ὁ), Π. ὁ λαμβάνων ἢ ἐπιβάλλων ποινὴν, τιμωρὸς, ἐκδικητής.
‡Ποινήτης, ου (ὁ) καὶ Ποινῆτις, ιδος (ἡ), Π. = τῷ
Ποινήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ποινητὴρ.
Ποίνιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος (ἐπιβαλλόμενος) πρὸς ποινήν. « Δίκη (« Λιθοκτονία)—, « Σοφ., Ἕλλ. « Ποίνιμα πάθεα, « Σοφ. 2) ὁ λαμβάνων (ἐπιβάλλων) ποινὴν, ἐκδικητὴς. « Δαίμων (« Ἐρινύς)—, « Σοφ.
Ποινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τὴν ποινὴν (τὴν τιμωρίαν). « Ποιναποιοί, « Δκ., αἱ Ἐρινύες.
Ποινουργὸς (ὁ). αὐτουργὸς (ἐκτελεστὴς) τῆς ποινῆς, κολαστὴς, δήμιος.
Ποιολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συλλέγω χόρτα ἢ στάχυα, χορτολογῶ, σταχολογῶ, [[ἐκ τοῦ
Ποιολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων τὴν πόαν (τὰ χόρτα) ἢ τὰ στάχυα, σταχολόγος, δεματολόγος. (ἐπὶ ζ.) ὁ κομπῶν ἢ τρώγων τὰς κορυφὰς τῶν χόρτων. « Ὁ ταῶς ποιολόγος, « Ἄρστ.
Ποινόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) τὴν πόαν, χορτοφάγος.
‡Ποιόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόαν (χόρτον) διὰ βοσκὴν, (ἄλλ. διορθ. Π.όνομος).
Ποιοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιότητος ποιητικός.
Ποῖος [[†πῶς]], α, ον; ἀντων. Ἐρωτημ. Τί λογῆς; ποιὸς; « Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; « Ἰλ. Δ. (μέσ. τοῦ εὐσ.) « Ποῖον ἔειπες; « Ὀδ. Β. τί (λόγον) εἶπες; ἢ μετὰ τοῦ Τίς) « Τἆλλα δ' ὁ ἀνὴρ ποῖός τις; « Θκρ. « Ποῖ' ἄττα εὖν εἰκὸς γενέσθαι τοὺς τοιούτους; « Πλάτ. « Βουλευομένων ἡμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινὰ, « Δμ. (καὶ ἐνάρθρ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) « Τὰ ποῖ' ἄττα; « Ξεν. « Τὰ ποῖα ταῦτα; « Εὐρ. « Τὰ χρήματά μου ἀποδοῦναι κέλευσον· (Β) τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; « Ἀρχ. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Ποίᾳ (ἐνν. ὁδῷ ἢ μεθόδῳ); ἐπίρ. ἀντὶ Πῶς; πόθεν; « Εἰσὶ δὴ κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον; « Ἡρ. 2. Χρον. ἀντὶ Πόσος; ἢ Τίς; « Ποίου χρόνου δὴ ἢ πεπόλιται πόλις; « Αἰσχλ.
Ποιὸς, ά, όν. Τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, τοιαύτης ἢ τοιαύτης ποιότητος (ἰδιότητος), ὡργανισμένος (διατεθειμένος) οὕτως ἢ ἄλλως. (συνήθως μετὰ τοῦ Τις) « Διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον, « Ἄρστ., διότι ἔχει ἰδιαίτερον τινα χαρακτῆρα (τρόπον τοῦ ζῆν). « Πέλανοι πέμματά εἶσί τινα ποιὰ, « Ἐπιλγ. « Τὸ ποιὸν, « Φλσφ., ἡ ποιότης.
†Ποιός (ὁ), Σχλ. ὁ οἶτος, (ἴδε Ποιά).
Ποιότης (ἡ), [[ποιὸς]]. ἡ ἰδιότης τινὸς πράγματος, (Γαλλ.) qualité.
Ποιοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Ποιοτρόφος.
Ποιοτυπία, γεν. πλθ. της μτχ. ἡ 2) Αττ. ἀντὶ Ποιείτωσαν, γ'. πλθ. προστ. τῆς πρς. τοῦ Ποιέω.
Ποιοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.
Ποιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ποιὸν, δίδω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα εἰς τι· εἰδοποιῶ οὕτως ἢ ἄλλως· (παθ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα, (οὐδ.) « Πεποιωμένος, η, ον, Ὀργανισμένος οὕτως ἢ ἄλλως.
†Ποιπνύς (ὁ). Γλσ. θεραπὼν (ὑπηρέτης) πρόθυμος, [[ἐκ τοῦ
Ποιπνύω, Μ. ὑσω, Π. [[πνέω]]. (κατὰ λξ.) ἀσαίνω σιγνὰ καὶ δυνατὰ, σαθρεύω· (ὄθεν συνήθ. κατὰ συνκδ.) κάμνω τι ὀχλήσεως, σπεύδω ὑπηρετῶ ἢ ἀσχολοῦμαι τι μὲ πολλὴν προθυμίαν, (παρβλ. Ἐγκονῶ). « Δῶμα κορίσσατε πιπνυσα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι, « Ὀδ. Υ., κύμετε ὀγλίγωρα σαρώσατε. (καὶ προθετ.) « Ἀμφίπολοι δέσποιναν ἐὴν μέτα ποιπνύουσαι, « Ἀπλλν. (ᾧ ἐλλείπτ.) » Ἐμὰν ποιπνύων χάριν « Πινδ., προθυμούμενος πρὸς χάριν μου.

Ποιφύγην, ἐπιῤ. Π. [ποιφύσσω]. φυσῶντας ἢ ἀφορίζοντας δυνατά.

Ποίφυγμα (τὸ), Θ. φύσημα δυνατόν· ἀναπνοὴ ἀσθμαίνοντος· ἀπειλὴ· φρύαγμα.

;Ποιφυξις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποιφύξεις.

Ποιφύσσω. Μ. ὑξω, Π. [φυσάω]. φυσῶ ἢ ἀναπαίνω δυνατά, ἀσθμαίνω· ὁμιλῶ μὲ θυμὸν (μὲ ἀγῶνα), πιάνεται ἡ φωνήμα ἀπὸ τὸν θυμόν, φρυάττω· (κατ' ἔκτ.) φοβίζω. » Παιδικὰ παιφύζεις, « (Σώφρ. παρ') Ἀθ.

Ποιώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης πόας (χόρτα), γλαῶδης, βοτανώδης.

Ποιῴην, Ἀττ. ἀντὶ Ποιοῖμι, εὐκτ. τοῦ Ποιέω.

Ποιῶς, ἐπῤ. Κατὰ ποιόν τινα τρόπον, οὕτως ἢ ἄλλως.

Ποιωτικὸς [ποιέω], ἡ, ὀν. Ὁ δίζων εἴς τι (καὶ νλγ. Ὁ ἔχων) ποιότητά τινα.

Πόκα; Δ. ἀντὶ Πότε; καὶ

Ποκα, Δ. ἀντὶ Ποτε, (ἐγκλ.).

Ποκάζω. Μ. άσω, = Ποκίζω.

Ποκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόκος, (ὅθεν τὸ κοιν.) ποκάρι.

Ποκᾶς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἡ ἔχουσα πόκον (μαλλί), μαλλοφόρος. 2) (εὐσ. ἐνν. θρίξ) τρίχα ἀκτένιστη ('σαν μαλλί).

Πόκος, αἰτ. πλθ. τοῦ (ἀχρ.) Πόκη ἢ Πόξ, = Πόκος, (μόνον εἰς τὴν παροιμιώδη φρ.) » Εἷς δυοῖν πόκοις, « Ἀρχῤ, εἰς τὸ μηδέν, (κατὰ λέξ.) εἰς τοῦ γαϊδάρου τὰ μαλλί.

Ποκίζω, Μ. ίσω. Κουρεύω πόκον (μαλλὶ πρεβάτου). » Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; « Θκρ.

Ποκοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πόκον (ἀξαντον μαλλί), ἀκατέργαστος.

Πόκος (ὁ), [πέκω]. μαλλὶ προβάτου (καθὼς τὸ κουρεύουν), ποκάρι.

Ποκοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σκεπασμένος ἐκ φύσεως μέ) πόκον, μαλλοφόρος.

Ποκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πόκον (μὲ μαλλί, [καὶ κατ' ἔκτ.] μὲ χνοῦδι). « Μῆλον ἄχνῃ πεποκωμένον, « Ἐπγρ.

Πόλεε, δυΐκ. τοῦ Πόλις.

Πολέες, λέων, λέσι ἢ λέεσσι, λέας, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλοί, πλθ τοῦ Πολύς.

Πολεμαδοκος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πολεμηδόκος.

Πολεμάρχειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πολέμαρχον. » Πολεμάρχειος στοά, « Ἀθ., τὸ ἄλλ. ||. εἰδ.) Πολεμάρχειον (τὸ), τὸ ἀρχεῖον (ἢ κατοικία) τοῦ πολέμαρχ.

Πολεμαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διέπω (Διευθύνω) τὸν πόλεμον ἢ τὰ τοῦ πολέμου, εἶμαι-

Πολεμάρχης, ου (ὁ), = Πολέμαρχος.

Πολεμαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πολεμάρχου, διοίκησις πολέμου (ἐκστρατείας).

Πολεμαρχικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ τοῦ πολεμάρχου.

Πολέμαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τοῦ πολέμου, ἀρχιστράτηγος, (Γαλλ.) maréchal ἢ general en chef (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ τρίτος τῶν 9 ἀρχόντων (ὅστις, κατ' ἀρχὰς ὑπουργὸς τοῦ πολέμου, περιωρίσθη ὕστερα εἰς τὰ νὰ δικάζῃ τὰς διαφορὰς τῶν μετοίκων)· (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) μιᾶς μόρας (400 ἀνθρ.). » Τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς (ὁ βασιλεὺς) φράζει τὸ δέον, εἰ δὲ τοῖς λοχαγοῖς, ἐκεῖνοι δὲ τοῖς πεντηκοντατῆρσιν, οὗτοι δ' οὗτοι τοῖς ἐνωμοτάρχαις, καὶ οὗτοι τῇ ἐνωμοτίᾳ, « Θκ.

Πολεματόκος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πολεμητόκος.

Πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ Γρφ. γεν.) Ἔχω (Εἶμαι εἰς) πόλεμον μετά τινος· (μτνμ.) ἀντιμάχομαι· φιλονεικῶ· ἐναντιοῦμαι· (μὲ αἰτ.) κάμνω πόλεμον, κτυπῶ, προσβάλλω. » Ἐπαύσατο πολεμῶν τὰς Ἀθήνας, « Διόδ. » Ἀλλὰ τί ποτε αὐ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; « Ξεν. » Ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν ᾗ διαφέρεσθαι τούτοις, « Δμ. »Πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, « Σιμωνίδ, ἀναιτεῖν τὰς ἐκ παλαιοῦ πεφασμένας ἰδέας. » (Ὁ Πυθαγόρας) τοὺς κυάμους ἐπολέμει, « Ἰάμβλ. » Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ἡμῖν, ὑφ' ἡμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι, « Δμ. » Φανερῶς κατὰ θάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος, « Ξεν.

Πολεμηδόκος (ὁ, ἡ). Π. [πολεμ. δέχομαι]. ὁ μένων (ἀντέχων) εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικός.

Πολεμήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Πολεμικὸς ἢ (σπν.) Πολέμιος, ἐχθρικός.

Πολεμησείω (χωρὶς Μ.). Ἔγω Ἔρεσιν (διάθεσιν, Ἐπιθυμῶ) νὰ πολεμήσω.

Πολεμητέον καὶ (πλθ.) Πολεμητέα, θετ. τοῦ Πολεμέω.

Πολεμητήριον (τὸ). μέρος ἁρμάδιον διὰ πόλεμον, ὁρμητήριον πολέμου.

Πολεμητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν, προξενῶν) τὸν πόλεμον. » Γείτονας ἀντιβίους πολεμητόκος ὥπλισε φήμη, « Νόνν.

Πολεμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολεμιστής.

Πολεμίζω, Μ. ίσω καὶ (Δ.) ξω, Π. ἀντὶ Πολεμῶ.

Πολεμικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον. » Ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσχάτως, « Ξεν. » Οἵ τε ὑβρισταὶ Ἵππει ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν βάκνειν ᾗ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται, « αὐτ. » Ἡ πολεμικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ πολεμου. » Τὸ πολεμικὸν σημαίνειν, « Πλβ., τὸ σημεῖον τῆς μάχης. » Τὰ πολεμικὰ (ἐνν. ἔργα), « τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν πόλεμον. » Ἀγαθοὶ τὰ πολεμικά, « Ξεν. 2) ἐγθρικὸς, πολέμιος, (ὅθεν

Πολεμικῶς, ἐπῤ. Μὲ πολεμικὴν διάθεσιν. » Πολεμικῶς ἔχω, « Αξ., ἔχω διάθεσιν διὰ πόλεμον. (καὶ μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Π. ἔχω τινὶ ἢ πρός τινα, » Λξ., τὸν ἀντιμάχομαι, εἶμαι ἐχθρὸς τ.

Πολέμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐχθρὸν, ἐχθρικός. » Φρυκτοὶ πολεμιοι, « Ἴπρ., οἱ σημαίνοντες τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἐχθροῦ. « Πολεμία (ἐνν. γῆ ἢ χώρα), « ὁ τόπος τοῦ ἐχθροῦ. » Θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας, « Ξεν. « Πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ πολεμίας, « Ξεν. » Φαίνω πολέμια ταυταγί, « Ἀρχῤ. 2) (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὁ πολεμῶν, ἐχθρός. ἐναντίος· (μτνμ.) βλαπτικός. » Κἄξ τὰ λέγεις μοι εἶναι πολεμώτατα; 'Ιρ. (καὶ γεν.) » Τυφὼς θεῶν πολέμιος Πίνδ. » Τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους ἐὼ θάπτειν, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ἀφῆγ.) » Πολέμιον τὸ φυτὸν (πήγανον) σοὶ σαι, « Πλ. » Τὸ ἔλαιον τοῖς ὄφεσι λεμιώτατον, « αὐτ. (ᾧ πρτ.) » πολέμιον, « Λκ., φθείρει (ἀδυνατίζει) μνημονικόν. » Γίνοι μαθήματι μιοι, « Πλάτ. (ᾧ χωρὶς πτ.) » ἀεῖθην ἔχειν πολέμιον, « Θρ (καὶ ἀπλ. οὐσ.) » Πολέμιος, « Λξ., ὁ « Πειρώμενος διδάσκειν, ὡς αὐτοῖς φίλους εἶναι μᾶλλον, μιους. « Ξεν. » Ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς μιους μὴ στρατεύειν, « Πλ. 3) = Πολεμικὸς. » Ἄλκιμος τὸ πολ 'Ιρ.

Πολεμιστὰ, κλητ. ἢ δυΐκ. τοῦ Πολεμιστ

Πολεμιστὰ, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Πολεμ

Πολεμιστέον καὶ (πλθ.) Πολεμιστέα, τοῦ Πολεμίζω, (φαίνεται ἐσφαλμ. Πολεμητέον, -έα).

;Πολεμιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πολεμιστ

Πολεμιστήριος, ος ἢ α, ον, ὁ ἀνή εἰς πολεμιστὴν, πολεμιστῶν, πολε λεμικὸς. » Ἵππος —, » Ξεν. » στήριον (ὄργανον ἢ μηχάνημα) χρησιμεῦον εἰς τὸν πόλεμον. » μιστήρια ἅρματα, « Ξεν., τὰ ὁπλ φόρα. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Πάντ μους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια, « Β

Πολεμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πολεμῶν, τιώτης· πολεμικὸς. » Ἵππος —, « » Τὸν Μιθριδάτην ἐκεῖνον τὸν μ πολεμιστὴν, « Γαλ.

;Πολεμίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πολεμι (εἰς τὸν Αἰσχλ. [Χοηφ. 421] κατὰ τικατέστη ὑπὸ τοῦ Τουρνεβοῦ ἀντὶ μιστρίας, τὸ ὁποῖον εἶν' ἐπίκλησις

Πολεμιστρὶς, ίδος (ἡ), = Πολεμιστ —, « Τζ.

Πολεμίως, ἐπῤ. Ὡς πολέμιος. ἐχθ

Πολεμοδόκος (ὁ, ἡ), Π. = Πολεμηδόκ

Πολεμοκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. [πόλεμ ὁ ἀγαπῶν (συνειθισμένος εἰς) τὸν π (ἀλαλαγμὸν, θόρυβον) τοῦ πολέμ λεμικός.

Πολεμόκλονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρω νον (θόρυβον) πολέμου, πολεμικ

Πολεμοκράντος (ὁ, ἡ), Π. [πόλεμ τελειόνων (ἀποφασίζων) τὸν πόλ (Γαλλ.) decisif.

Πολεμόνδε, ἐπῤ. Π. ἀντὶ Εἰς πόλεμ

Πολεμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω γείρω) πόλεμον, γίνομαι αἴτιος μου· (μτβ.) βάλλω τινὰ εἰς πόλ (εἰς ἔθραν) μετά τινος, « ἀμφ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλ Ἀππ., [ἐκ τοῦ

Πολεμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ρων) πόλεμον, αἴτιος πολέμου.

Πολεμος (ὁ), [πάλλω, πάλη, παλ ἔρις μεταξὺ δύο ἢ ᾗ πλειοτέρων (Γαλλ.) guerre, (Τουρκ.) ; Πελοποννησιακὸς πόλεμος, « Θ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. » λεμος, « Ἀθ., ὁ κατὰ τῶν ἀπο σάντων δούλων. (καὶ μὲ γεν.) »

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἀξιωτῶν πόλεμος, « ὁ κατ' (ἢ ὑπ') αὐτῶν. » Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, » Ἀρχ. « Τὰ πρὸς (περὶ, κατὰ) τὸν πόλεμον, » Ἀξ., τὰ ἀναιτούμενα διὰ τὰ ἑτοιμασίαι τοῦ (ἐν γέν. περιφρ.) ὁ πόλεμος. » Ἀνδρα τὰ κατὰ τὸν πόλεμον λαμπρόν, « Λίαχ. 2) (ἀρχ. καὶ Π.) συμπλοκὴ μεταξὺ δύο στρατεύμάτων, μάχη. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παραλλ.) « Πόλεμον τε μάχην τε, « Ὅμ. » Πολέμοιο συνεστεώτος καὶ αὐτῆς, » αὐτ. Πολεμοστόλιστος (ὁ, ἡ). πολεμικῶς ἐξωπλισμένος, ἀρραπωμένος (ἑτοιμασμένος) ἐπὶ τὸν πόλεμον.

Πολεμοστρεφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέφω (Ὑποθάλπω) τὸν πόλεμον.

Πολεμοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων, καταστρέφων) διὰ τοῦ πολέμου.

Πολεμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολέμιας φρόνημα (χαρακτῆρα), φιλοπόλεμος.

Πολεμοχαρής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τὸν πόλεμον, φιλοπόλεμος, (Νικ. Χων.).

Πολεμοχάρτος (ὁ, ἡ), = Πολεμοχαρής.

Πολεμόω-ῶ, Μ. ὡσω. Διεγείρω (Περιπλέκω καὶ τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος, ποιῶ ἐμπίπτειν, ἐχθρεύω.

Πολεμώνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Δσκρ. Δ'. 8).

Πολέος, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Πόλις.

Πολέες, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλοῦ, γεν. τοῦ Πολύς.

Πολέσκετο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπολεῖτο, γ'. πρτ. τοῦ πθ. ἢ μσ. παρτ. τοῦ Πολέω.

Πολέσσι, Π. ἀντὶ Πόλεσι, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολέω-ῶ, Μ. εὐφων καὶ στρέφω, περιστρέφω. « Γᾶν ἀρότρῳ πυρίφορον, » Σοφ. — Στρέφων τὴν γῆν, ὀργώντες, ἢ μοῦγη ἢ πρόθετ.) συχνάζω (διατρίβω) [ἐν γέν.] περιπολῶ, ἀναστρέφομαι. « Τί σὺ τῇδε πολεῖς; » Ρύρ. « Νῆσον δστις πολεύει, » Αἰσχλ. « Ἰθάκης κατὰ πόλεμον, περὶ τὴν ὑπόθεσιν, « Ἀξ.

Πολέων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πολύς.

Πολῆας, γεν. καὶ Πολῆες, Π. Ἰων. ἀντὶ Πόλεις, ὀνμ. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πολήσιος, ως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολέω, τριγυρισμός.

Πολήσιος, Π. Ἰων. ἀντὶ Πόλεως, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολιά (ἡ), Ζ. Πολιός.

Πολιαίνομαι, Μ. αὐθήσομαι. Γίνομαι πολιός, ἀσπρίζομαι ἢ τρίχες μου (μτνμ. ἐπὶ θαλάσ.) ἀφρίζω. « Θαλάσσης πολιαινομένης πνεύματι λάβρῳ, » Αἰσχλ. Πολιαίνω (ἡ), μυρον ἀπὸ τὰ ἄνθη τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιαίνω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι πολιός (ἢ πολιὸς γίνομαι) [πόλις, νέμω]. προεστώς (Ἑλλ.) bourgmestre.

Πολιάρχης (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιαρχέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι = Πολίαρχος.

Πολιαρχία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πολιάρχου.

Πολιαρχικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πολιάρχου.

Πολίαρχος (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς, διοικητὴς) πόλεως.

Πολιάς, άδος (ἡ). ἡ προστάτις τῆς πόλεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηνῶν), πολιοῦχος, (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Πόλιας, Π. ἀντὶ Πόλεις, αἰτ. πλθ. τοῦ Πολις.

Πολιατᾶν, Δ. ἀντὶ Πολιητῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πολιήτης.

†Πολιαχος (ὁ, ἁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πολιοῦχος, (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Πολιάρχος).

Πολίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλις, πολίχνιον.

Πολίεσι, Δ. καὶ Πολίεσσι, Π. ἀντὶ Πόλεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πολιεύς, έως (ὁ). ὁ προστάτης τῆς πόλεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηνῶν), πολιοῦχος, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Πολίζω, Μ. ἰσω. Κτίζω (Συνοικίζω) πόλιν, (ἐν γέν.) οἰκοδομῶ, κτίζω. « Τεῖχος πολίσσαμεν, « Ἰλ. Η. » Πολίζει τὸ χωρίον, « Ξεν., τειχίζει, κτίζει πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. (καὶ πθ.) » Ποταμὸς Χοάσπης, ἐπ' ᾧ Σοῦσα πόλις πεπόλισται, « Ἡρ.

Πολιή (ἡ), = Ἰων. ἀντὶ Πολιά.

Πολιήοχος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιήτης, ου (ὁ) καὶ Πολιῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πολίτης, -ῖτις.

Πολιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίτης.

Πόλινδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ εἰς τὴν πόλιν.

Πολισειδής, έος (ὁ, ἡ). παλιὸς τὸ εἶδος

Πολισθρικὸς, ὀτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας (ἄσπρα μαλλιά).

Πολιοκόρανος, ου (ὁ) καὶ Πολιόκρανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολιὰν κεφαλὴν (κόρανη), γέρων μὲ ἄσπρα μαλλιά.

Πολιοκρόταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας περὶ τοὺς κροτάφους. » Γέρων —, « Ὅμ. » Γῆρας παλιοκρόταφον, « Βακχυλ.

Πόλιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ βαρυόσμου (Τεύκριον ἢ Χαμαικυπάρισσος). » Ἔστι δὲ θαμνίον καρποῦ πλῆρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὰν τρίχα, « Δσκρ.

Πολιοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολιοὺς πλοκάμους (ἄσπρα μαλλιά, ἄσπραις πλεξίδαις).

Πολιοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πολιὸν πώγωνα, ψαρογένης.

Πολιορκέω-ῶ [πόλις, εἴργω, ἔρκος], Μ. ήσω καὶ πθ. ήσομαι καὶ ηθήσομαι. Περικλείω (Περικυκλώνω) μὲ στρατεύματα πόλιν ἵνα τὴν βιάσω νὰ παραδοθῇ· (ἐν γέν.) ζώγω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μτφορ.) στενοχωρῶ, καταθλίβω. » Πολιορκῶν αὐτὸν ἐν Ἄσσῳ, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Πολιορκήσαι ἔκ τε γῆς ἢ ἐκ θαλάσσης ταῖς ναυσὶν ἀποκεκλεισμένος, « Θκ. (ἢ μτφορ.) » Ἐκὼν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, « Ξεν.

Πολιόρκησις, εως (ἡ), = Πολιορκία.

Πολιορκητέος, α, ον, θετ. τοῦ Πολιορκέω.

Πολιορκητήριος, α, ον, = Πολιορκητικὸς.

Πολιορκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πολιορκῶν (κυριεύων διὰ πολιορκίας πόλεις).

Πολιορκητικός, ἡ, όν (καὶ ἐπ(ρ).)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς πολιορκίαν. » Πολιορκητικὰ (ἐνν. βιβλία), σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης τοῦ πολιορκεῖν.

Πολιορκία (ἡ). τὸ πολιορκεῖν, ἡ διὰ στρατευμάτων περικύκλωσις πόλεως. (Ἰταλ.) μπλόκο· (μτφορ.) στενοχώρησις, τυραννία. » Ἐξέτριψε τοὺς οἴκους, ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπιστατευόντων, « Πλ.

Πολιὸς [πελιός], ἁ ἡ ὁς, όν. Ἀσπρόμαυρος, μελανάλευκος, ψαρὸς, γρίζος (κυρ.) πολιότριχος, γέρων (συνεκδ.) παλαιός. « Σίδηρος (« Λύκος) —, « Ὅμ. » Γραῖ πολιαί, « Ἡσ. » Τρίχας πολιάς, « Ἰλ. Χ. (ἢ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Φύονται δὲ καὶ νέοις πολιαὶ, παρ' ἡλικίαν, « Πίνδ. » Πολιὸν ἔσχες τὸν πώγωνα μερόν, » Θεογν. » Ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις, « Ἄρχρ., ὅταν ἄρχιζαν ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά τα (νὰ γηράσκῃ). » Πολιὸς γρόνος, » Ἐπγρ., ὁ παλὺς, παλαιός. » Πολιὰ γαστὴρ, » Πίνδ., γεροντική. (καὶ ἀπαλόξ.) » Ἡ πολιὰ (ἐνν. ἡλικία), « Ἀξ., ἡ γεροντικὴ, τὸ γῆρας. (καὶ οὐδ.) » Τὰ πολιὰ, « Ἀξ. » Ἐπὶ παγίκων πολιὸν ἀρετῇ, « Θμς. 2) (κατ' ἔκτ.) ἄσπρος, κατάσπρος· (μτνμ. καὶ συνεκδ.) λαμπρὸς, διαυγὴς· αἰθριος. « Λύκος (« Σίδηρος) — , « Ὅμ., Ἡσ. » Πολιῆς (« Πολιοῦ) ἁλὸς, « Ὅμ. » Πολιὸν ἔαρ, » Ἡσ. » Πολιοῦο δι' ἤματος, « Ἀπολλν.

Πολιος, Ἰων. ἀντὶ Πόλεως, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολιότης (ἡ). τὰ χαρακτηρίζοντα τοῦ πολιοῦ, ἡ λευκότης τῶν μαλλιῶν τοῦ γέροντος, (συνεκδ.) ἡ γεροντικὴ ἡλικία.

Πολιοτρίχης (ὁ, ἡ), = Πολιοθρὶξ.

Πολιοῦχος (ὁ, ἡ), [πόλις, ἔχω]. (κυρ. θεὸς) προστάτης πόλεως. » Βασιλεὺς —, « Ὀππ. « Λαὸς —, « Αἰσχλ.

†Πολιοφάγος (ὁ). γέρων παλυφάγος.

Πολιοφυλακέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολιτοφυλακέω.

Πολιοφύλλον (τὸ). φύλλον τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (πολιὸν) χρῶμα ἢ χρῶμα, ἄσπρος. » Κύκνος —, « Ρύρ.

Πολιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ πολιὸν· (συνήθ. πθ.) γίνομαι πολιὸς, ἀσπρίζω (ἀπὸ τὴν ἡλικίαν) ἢ τρίχες μου.

Πολιπορθος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πορθῶν (κυριεύων καὶ λεηλατῶν) τὰς πόλεις, καταστρέφων τὰς.

Πολιρράστατης, ου (ὁ), Ο. [π. ῥαίω] = ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰς πόλεις, πορθητὴς πόλεων.

Πόλις, Ἰων. ἀντὶ Πόλιας = Πόλεις, αἰτ. πλθ. τοῦ

Πόλις [πέλω, πόλος], εως (ἡ). συνοικία πλήθους ἀνθρώπων (κυρ. περιτειχισμένη), (κοιν.) πόλις, πολιτεία. » Ἡ πόλις ἀντὶ τοῦ πολις εἶναι φρούριον κατεζηι. Θκ. » Ἐπὶ Κέκροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἡ Ἀττικὴ ἐς θήτια ἀεὶ κατὰ πόλεις ὠκεῖτο. , Θησεὺς δὲ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, ἐς τὴν νῦν πολιν ξυνῴκισε πάντας. » Θκ. » Ἡ ἄνω (ἡ « Ἀκρη) πόλις (ἡ ἄπλ.) » Ἰζλις, « ἡ ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολις (κυρ. τῶν Ἀθην.), τὸ (ἄλλ.) Ἀξ. «Τὸ δὲ πρὸ τούτου (πρὸ τοῦ Θησέως) ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα πόλις ἦν· .. καλεῖται δὲ, διὰ τὴν παλαιὰν ταυτῃ κατοίκησιν, καὶ ἡ ἀκρόπολις μεχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων πόλις,» Θκ. (ὅθ.) «Στήλας στῆσαι .. ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει,» αὐτ. «Ἐδόκει μοι ἡ θεὸς ἐκ πόλεως ἐλθεῖν,» Ἀρσφ. «Τὰς γὰρ ἀκροπόλεις ἐπιεικῶς οἱ τότε πόλεις ὠνόμαζον,» Πλ. 2) τόπος, χώρα, ἐπικράτεια (πολεως), ἐπαρχία. «Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις,» Εὐρ. 3) τὸ σύστημα τῶν πολιτῶν· ἡ διοίκησις πόλεως (κυρ. δημοκρατουμένης), ὁ δῆμος· ἡ πατρίς· (Γαλλ.) l'état. «Πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες,» Ὅμ. «Πόλις οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἑνός,» Εὐρ. «Ἡ τῶν Ῥωμαίων πόλις,» Ἀξ., ἡ αὐτοκρατορία. «Τὰ τῆς πόλεως» Ἀξ., τὰ πολιτικὰ (πράγματα). «Ὑπὲρ τῆς πόλεως μαχόμενος,» Ἀξ., ὑπὲρ πατρίδος.

4) τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, (Γαλλ.) **droit de cité.** «Πόλεως αὐτῷ μετέδωκε,» Ἀξ., τὸν ἐπολιτογράφησε.

Πόλισμα (τό), [πολίζω]. μικρὰ πόλις, κωμόπολις. (ἁπλ.) πόλις. «Βαβυλὼν, πόλισμα ὀνομαστότατον καὶ ἰσχυρότατον,» Ἡρ. «Ἀφίκοντο ἐς Πρασιὰς, τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον,» Θκ. «Κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι,» Ἡρ.

Πολισμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν πόλισμα, πολίχνιον.

Πολισμὸς (ὁ), [πολίζω]. κτίσις (συνοικισμὸς) πόλεως.

Πολίσσαμεν, Π. ἀντὶ Ἐπολίσαμεν, ἀ. πλθ. πρτ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Πολίζω.

Πολισσόνομος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ νέμων (διοικῶν) τὰς πόλεις. «Ἀρχὴ—,» Αἰσχλ.

2) (προπαροξ.) ὁ κατὰ τοὺς νόμους τῆς πόλεως. «Βιοτὴ—,» αὐτ., ἡ ἐν εὐνομουμένῃ πολιτείᾳ.

Πολισσοῦς (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.

Πολισσοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιστὴς [πολίζω], οῦ (ὁ), κτίζης (συναικιστὴς, θεμελιωτὴς) πόλεως.

Πολιταρχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πρεσβεύομαι πόλεως ὡς =

Πολιτάρχης, ου (ὁ) ὁ ἄρχων (πρῶτος) τῶν πολιτῶν, προεστὼς (δημιουγέρων ἢ διοικητὴς) πόλεως.

Πολίτσχος (ὁ), =Πολιτάρχης.

Πολιτεία (ἡ), τὸ πολιτεύειν ἢ πολιτεύεσθαι, ἡ θέσις (ἡ κατάστασις, τὰ δικαιώματα) τοῦ πολίτου· ἡ διαγωγὴ πολιτικοῦ ἀνδρὸς, ὁ πολιτικὸς βίος, τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως (τὸ πολιτικὸν σύστημα) πολεως ἢ ἔθνους αὐτονόμου. «Καθ' καί φασι τρεῖς εἶναι πολιτείας, μοναρχίαν καὶ ὀλιγαρχίαν καὶ δημοκρατίαν,» Πλ. «Ἀθηναίων (« Λακεδαιμονίων) πολιτεία,» Ξεν. «Ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι,» αὐτ. «Στασι-ζούσας τὰς πόλεις διὰ τὸ τὰς πολιτείας κινηθῆναι,» αὐτ. «Ὅλως ἅπαταν ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννὶς,» Δμ. «Πολιτείαν διδόναι («Πολιτείας μεταδιδόναι) τινὶ,» Ἀξ., πολιτογραφεῖν, (Γαλλ.) **donner droit de cité.** «Ἀπομιμεῖσθαι τὴν Κλεοφῶντος πολιτείαν,» Αἰσχ. 2) ἡ ἐν ὁποιαοῦποτε πόλει διαμονὴ· (ἁπλ. ἀντὶ) διαγωγὴ, (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἐνάρετος. «Οὐδαμῶς ἀσφαλῆ σφίσιν ἐσομένην τὴν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πολιτείαν,» Πλθ. «Μοναδικὴν πολιτεῖαν μετιέναι,» Ζων. «Θαύματα δὲ καὶ σημεῖα χωρὶς πολιτείας οὐκ ἴσχυσε πρὸς τὰ πρόθυρα χειραγωγῆσαι ἐκεῖνα,» Χρσ. 3) ((μτγν.) τακτοποίησις πόλεως, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) police. «Τοῦ δὲ ἐπάρχου πολιτείαν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιοῦντος,» Σκρτ.

Πολίτευμα (τό), =Πολιτεία. «Τῶν πολιτευμάτων τὸ μὲν, ἀριστοκρατικὸν· τὸ δὲ, βασιλικὸν,» Πλθ. «Ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει,» Γρφ. 2) ἔργον πολιτικοῦ ἀνδρὸς, πρᾶξις πολιτικὴ. «Οὐ λόγῳ τοὺς δημοτικοὺς, ἀλλὰ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς πολιτεύμασι γνωσκομένους,» Δμ. «Ἐν μὲν τοίνυν τοῦτο τοιοῦτο πολίτευμα τούτου· ἕτερον δέ..,» αὐτ.

Πολιτευτέον, θετ. τοῦ Πολιτεύομαι.

Πολιτευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πολιτεύων (πρᾶττων τὰ τῆς πόλεως πράγματα), πολιτικὸς, (Γαλλ.) **homme d'état, fonctionnaire,**

Πολιτεύω, Μ. εὐσω. (σπν. μτβτ.) Κάμνω τινὰ πολίτην, πολιτογραφῶ, (Διόδ.).

2) (συνήθ. ἀμτβ. ἢ μσ.) εἰμαι (ζῶ, πράττω ὡς) ἐλεύθερος πολίτης· (μτγν. ἐν γέν.) διάγω, ζῶ οὕτως ἢ ἄλλως· (ἰδιαιτ. μσ.) πράττω τὰ τῆς πόλεως, εἶμαι εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα (εἰς δημοσίαν ἕδραν)· ἔχω (σχολοῦθῶ) τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον πολιτικὸν αὔχημα, εἶμαι ὡς πολιτικὸς ἄνθρωπος εὖτως ἢ ἄλλως. «Τοὺς οἷοι ἀκλήρους πολιτεύοντας, ἐνθάδε κομισαμένους, πλουσίους ὁρᾶν,» Ξεν. «Ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν,» Θκ. «Κακῶς ἔς τε σφᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐπολίτευσαν,» αὐτ. (καὶ μσ.) «Εἵλοντο μετὰ τῶν κατελθόντων πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν τριάκοντα,» Ασ. «Ἄσιτος οὗτος ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται,» Δκ. «Πάντα τὰ κοινὰ ὑπέρευ πεπολίτευμαι,» Δμ. «Μὴ ἐπιτρέπετε τοῖς προεστηκόσιν ὑμῶν κακῶς πολιτεύεσθαι, ἀλλ' ἐπιτιμᾶτε,» αὐτ. «Οὔ πω γὰρ ἐγὼ ἐπολιτευόμην τότε,» αὐτ. «Πάνθ' ὅσα ἐπολιτευσάμην (ἢ πεπολίτευμαι),» αὐτ. «Ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν πεπολίτευσαι πάντα, ἐγὼ δ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος,» αὐτ. «Ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου πολιτεύεσθε,» Γρφ. (καὶ δοτ.) «Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ,» αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ ἀνυπόπτως αὐτῷ γενέσθαι,» Ἐπιτ. Χίωνος. (ᾧ πθ.) «Εὖ πεπολιτευμένη πολις,» Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ.) «Τὰ πεπολιτευμένα (τινὶ),» Ἰσκρ., αἱ πολιτικαὶ πράξεις (τὰ πολιτεύματα) του.

Πολιτηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιτεία.

Πολίτης, ου (ὁ). κάτοικος πόλεως, μέλος τῆς πολιτείας, (Γαλλ.) **citoyen.** 2) συμπολίτης. «Ἡμεῖς ὄντες πολῖταί μοι,» Πλάτ. «Ἀρτεμισίαν δὲ τὴν Ἡραόδτου πολίτιν,» Πλ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς,» Εὐρ. (καὶ πολῖται,» Αἰσχλ., οἱ πολιοῦχοι.

Πολιτίζω, Μ. ἴσω, =Πολιτεύω.

Πολιτικὰς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πολίτην (εἰς τοὺς πολίτας) ἢ εἰς τὴν ἀσχολούμενος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν κησιν τῆς πολιτείας (Γαλλ. d'état) ἢ εἰς τὸ νὰ ἑλκύῃ πρὸς τοὺς συμπολίτας του, ἀφωσιωμένος τὰ συμφέροντά των, δημοτικὸς· μένος ἵνα ζῇ εἰς πόλιν, ἢ μετ' κωνικὸς (ὅθ.) κομψὸς, εὐγενικὸς, πολιτικὸς, (Γαλλ.) **civil, poli** Ἀστικὸς. «Ἄνθρωπος στρατιωτικὸς ἢ πολιτικώτερος,» Ἀξ. «Φύσει μὲν ἄνθρωπος ζῴων πολιτικὸν,» Ἀρτ. μὲν τῶν ζῴων πολιτικὰ, τὰ δὲ δικά ἐστι .. πολιτικὰ δὲ ὧν κοινὸν γίνεται πάντων τὸ ἔργον οὗ ποιεῖ πάντα τὰ ἀγαλλα τοιοῦτον ἄνθρωπος, μέλιττα κτλ.» «Πολιτικὸν κἀναθρον,» Ξεν., τικόν. «Λόγος πολιτικὸς,» Ἀντ., πολιτικῶν (δημοσίων) πραγμάτων ὕφος ἀνάλογον. «Οἰόμενα πολιτικὰ Ἰσκρ., τὰ κοινὰ, τὰ ἐν χρόνῳ, προλαβὼν ὠνόμασε) τεταγμένα, ραικατιῶν ἀντιτάττει τοὺς ξένους ταφορικοὺς). «Ἔστι δὲ τὴν Θεμίστιος) σαφὴς καὶ ἀέριττος ξεσι πολιτικαῖς, καὶ εἰς τὸ σῶ ἐπικινουσαις χρωμένος,» ἤτοι λιτικαὶ,» Ἀξ., οἱ ἀσχολούμενοι δημηγοροῦντες ὡς ῥήτορες τῆς πόλεως πραγμ. «Πολιτικὴ μη),» Πλάτ., ἡ ἔχουσα «Τὰ πολιτικὰ (ἐνν. πράγματα) Η', 84) τὰ τῆς πόλιως, τὰ «Πράττειν τὰ πολιτικὰ,» Ξεν. τικὰ (ἐνν. βιβλία), « σύγγραμμα πολιτικῆς (περὶ πολιτειῶν)· κόν, «Ἡρ., ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἢ τὸ σῶμα τῶν πολιτῶν, στράτευμα συγκροτούμενον λίτας. «Τὸ τε τῶν συμμάχων καὶ τὸ πολιτικὸν,» Ξεν.

Πολιτικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολιτικὸν καλῶς ἀνήκει εἰς πολίτην ἢ τικὸν ἄνδρα· πρὸς τὸ συμφέρον λιτῶν· (ἐνίοτε) μὲ πολιτικὴν, νειαν, (Γαλλ.) **politesse.** «Ἡ Ἰσκρ., φρονεῖν ἢ πράττειν.» τὰς χρονογραφίας πολιτικῶς τοίχους ὑπομνηματιζόμενος,» πλῶς, κοινολεκτικῶς, αὐτοσχεδίως· λιτικώτερον ἢ στρατηγικώτερον τῶν παρόντων ἐβουλεύσατο,» μὲν ἀρχαῖοι πολιτικῶς ἐσοίουν τας· οἱ δὲ νῦν, ῥητορικῶς,» Ἀρτ.

Πολῖτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πολίτης.

Πολιτισμὸς (ὁ), τὸ πολιτεύειν ἢ πολιτεύεσθαι, ἡ περὶ τὰ πολιτικὰ ἀσχολία· πολιτισμὸν ἐκτοπίζων (ὁ Ἀριστοφ.) Ἀκαδημιᾳ διετριβε,» Ἀρτ.

Πολιτογραφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Γράφω μνω) πολίτην τινὰ, τὸν καταγράφω τὴν σειρὰν τῶν πολιτῶν.

Πολιτογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρτ. καταγραφὴ τινος «ἐς τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξΠολιτοκάπηλος (ὁ). ὁ καπηλεύων (ἐμπορευόμενος προϊόντων) τὰ συμφέροντα τῶν συμπολιτῶν του.
Πολιτοκαπηλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δημοκοπέω, ἐργάζομαι χαριστῆ μέσα τὴν εὔνοιαν τῶν πολιτῶν, πολιτεύομαι ὡς δημοκόπος. 2) χλευάζω (κωμῳδῶ) τοὺς συμπολίτας μου.
ξΠολιτοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., = Δημοκοπία, ἐκ τοῦ
ξΠολιτοκόπος (ὁ, ἡ), = Δημοκόπος.
Πολιτοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὴν πόλιν ἢ τοὺς πολίτας, φθορεὺς (λυμεὼν) τῆς πολιτείας.
Πολιτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρουρῶ (Φυλάττω) τοὺς πολίτας ὡς πολιτοφύλαξ. 2) ἐξέρχομαι κλεισμένος εἰς (δὲν ἐβγαίνω ξέω ἀπὸ) τὴν πόλιν. «Τὰ τειχήματα πολιτοφυλακήσοντα (κατὰ διόρθ. πολιτοφυλακήσαντα ὄντα) πρὸς τὰ τοιαῦτα οὐδὲν δεῖ συντετάχθαι, » Τακτ.
Πολιτοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πολιτοφύλακος.
Πολιτοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (φρουρὸς) τῶν πολιτῶν. ‖. » Πολιτοφύλακες (ὠνόμαζον εἰς τὴν Λάρισαν) οἱ πρῶτοι ἄρχοντες τῆς πολιτείας.
Πολίγνη (ἡ) ξ συνηθ.
Πολίγνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλις, μικρὰ πόλις.
Πολιήρης, εος (ὁ, ἡ). πολιὸς τὸ εἶδος, σπρίτης.
Πολιήρια (τὸ). πολιὸν τρίχωμα.
Πολίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολιόω, ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν (ἀπὸ τὴν ἡλικίαν).
Πολλά, πλῆ. οὐδ. τοῦ Πολύς.
ξΠολλαγοράσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων ('ψωνίζων) πολλά. (ὁ Πλδ. κακιζει δικαίως τὸ λέξιν ὡς φαύλην).
Πολλάκι, Π. Ἰων. ἀντὶ = Πολλάκις.
Πολλάκις, ἐπίῤῥ. Πολλαῖς φραγαῖς· συχνάκις. «Ἕρωτι πολλάκι τὰ μὴ καλὰ καλὰ φέρονται,» Ηκρ. » Πολλάκις τεθνᾶναι μᾶλλον ἢ ζῆν,» Πλάτ. φρα. ὑπερθ. (καὶ γεν.) » Πολλάκις τοῦ μηνὸς,» Ξεν. (ἢ πρὸς ἐπίθ. ποσότ.) «Τὴν οὐσίαν πολλῷ πλείω τοιαύτην ἐποίησε, » Πλάτ., ἐπὶ πολλοῖς τρόποις, » Πολλάκις ἐπολλαπλασίασε. 2. = Πολλαχῶς, καὶ πολλοῖς τρόποις, (Δημ. περὶ Στεφ.). 3) (μετὰ τὰ ὑπόθετ. μόρ. Εἰ, Ἂν, Μὴ κτλ.) ἀντὶ Τυχὸν, καθ' ὑπόθεσιν. « Μὴ πολλάκις ἢ αὐτὸς κτλ., « Θκ. » Εἰ πολλάκις εἰ γένοιτο πολλάκις, ἢ . . διάξειεν ἄριστα.
Πολλαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πολλαπλάσιον, αὐξάνω πολλαπλασίως.
Πολλαπλασιασμός (ὁ), τὸ πολλαπλασιάζειν ἢ πολλαπλασιάζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὸ πολλαπλοῦν αὔξησις, πληθυσμός.
ξΠολλαπλασιεπιμερὴς, ἐνς (ὁ, ἡ). πολλαπλάσιος ἐπιμερής.
ξΠολλαπλασιεπιμόριος (ὁ, ἡ). πολλαπλάσιος ἐπιμόριος.
Πολλαπλασιόω-ῶ, ἐπίῤῥ. = Πολλαπλασίω.
Πολλαπλάσιος, α ἢ ος, ον. Πολλάκις (πολλαῖς φραγαῖς ἄλλος) τόσος· (μὲ γεν.) πολὺ μεγαλήτερος ἢ περισσότερος. «Ὀνητὲς πολλαπλάσιοι τῶν ἐναντίων, « Θκ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ "Η) » Πολλαπλάσια λαβόντες παρ' αὐτοῦ, ἢ ὅσα παρὰ πάντων τῶν ἄλλων κτῶνται,« Ξεν. (ξ ὅστ. ὅρς.) « Νέας πλήθεί τε πολλαπλασίας καὶ ἄμεινον πλωούσας, « Ἡρ. (ξ χωρὶς πτ.) « Στρατιᾶς τε ἐόντα πολλαπλασίης ἡγεμόνα, ξ νεῶν πολὺ πλεύνων, « αὐτ. « Πολλαπλάσιόν τι ποιεῖν, « Ἀξ., = Πολλαπλασιάζειν. ‖. (τὸ οὐδ.) Πολλαπλάσιον καὶ (πλῆθ.) Πολλαπλάσια, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Πολλαπλάσιως. «Πολλαπλάσια μὲν εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει,» Ξεν.
Πολλαπλασιάτης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι πολλαπλάσιον.
Πολλαπλασιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πολλαπλασιάζω.
Πολλαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολλαπλάσιος.
Πολλαπλασίως, ἐπίῤῥ. Κατὰ πολλαπλάσιον τρόπον, πολὺ περισσότερον.
Πολλαπλασίωσις, εως (ἡ), = Πολλαπλασίασις.
Πολλαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πολλαπλάσιος.
Πολλαπλόος-οῦς, ὁη-ῆ, δον-οῦν, = Πολλαπλάσιος· (μτφορ.) ποικίλος τὸ ἦθος, πολύτροπος, (ἀντιθ. τῷ Ἁπλοῦς).
Πολλαπλῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους.
Πολλαχῆ, ἐπίῤῥ. Εἰς πολλὰ μέρη, πολλαχοῦ. 2) κατὰ πολλοὺς τρόπους, πολλαχῶς. 3) πολλάκις, πολλαῖς φοραῖς.
Πολλαχόθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ πολλὰ μέρη. » Πολλαὶ πολλαχόθεν περιειστήκεσαν πολέμων ἐπιφοραί,»
Πολλαχόθι ἐπίῤῥ. = Πολλαχοῦ.
Πολλαχόσε, ἐπίῤῥ. Εἰς πολλὰ μέρη (ἐπὶ κινήσ.). «Εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοσε πολλαχόσε, « Πλάτ. (καὶ γεν. διωιρετ.) «Πολλαχόσε τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες,» Ξεν.
Πολλαχοῦ, ἐπίῤῥ. Εἰς πολλὰ μέρη (ἐπὶ στάσ.)· (μεταμ.) εἰς πολλὰς περιστάσεις. « Οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, « Πλάτ. «Πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιος τῇ στρατιᾷ ἐγένετο,» Ξεν.
Πολλαχῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους, πολλῶν λογιῶν, πολυειδῶς. « Οὐχ ἑνὶ τρόπῳ δέδωκε οἰκεῖν λαβεῖν, ἀλλὰ πολλαχῶς, « Δημ. » Τὰ τοιαῦτα πολλαχῶς λέγεται,« Στρβ.
ξΠαλλιπλήσιος, η, ον, Ἰων. (ἀμφ.) ἀντὶ Πολλαπλάσιος.
Πολλοδεκάκις, ἐπίῤῥ. Κωμ. πολλάκις δέκα, πολλαπλασίως δεκάκις, (ἐν γέν.) πολλάκις.
Πολλ'ός, ἡ, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πολύς, (ὀθ. ‖. τὸ οὐδ.) Πολλόν, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Πολύ.
Πολλοσταῖος, α, ον, Ὁ εἷς πολὺ (πολλοστὸν) διάστημα καιροῦ φθάνων ποιθενὰ ἢ πράττων τι. « Καὶ μὴν οἰκαδε πολλοσταῖος ἀποτρίχω,» Εὐβουλ.
Πολλοστημόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν πολλοστὸν μέρος τοῦ ὅλου (περιεχομένης πολλάκις εἰς αὐτό). ‖. (ὡσ.) « Πολλοστημόριον,« τὸ πολλοστὸν (τὸ ἐλάχιστον) μέρος τοῦ ὅλου.
Πολλοστός [πολλός], ἡ, όν. Εἷς ἐκ πολλῶν· (ὀθ. μτφορ.) σμικρὸς, ποταπός· ἐλάχιστος. « Πολλοστὸς ὢν Συρακοσίων καὶ τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ κτλ.» Ἰσκρ. » Τὰ πολλοστὰ σκληρύτητι, » Πλάτ., πολλὰ ὀλιγώτερον σκληρά. « Τὰς πολλοστὰς ἡδονάς,« αὐτ. , τὰς ἐλαχίστας. ‖ (τὸ οὐδ.) «Πολλοστὸν,« τὸ ἐλάχιστον μέρος, τὸ πολλοστημόριον. «Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῶν ἄντων ὄνατόν ἐστι ἀνθρώπῳ ἐπίστασθαι,« Ξεν. 2) (ἐπίῤῥ. καὶ μάλιστα ἐπὶ χρόνου) ἀντὶ Ὀλίγον. «Πολλοστῷ χρόνῳ,» Ἀρχ., μετὰ παρέλευσιν καιροῦ. (καὶ τρπ.) «Ἄνηρ πολλοστὸς ἔργοις, « Γρφ., μέγας ξ πολὺς διὰ τὰ κατορθώματά τε, ἐπίσημος. (παρβλ. Πλεῖστος).
Πολλοστῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ πολλοστόν (ἐλάχιστον ἢ κοινὸν) τρόπον.
Πολλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολλοῦ, πολλὴ ποσότης.
Πολλοῦ, γεν. τοῦ Πολύς.
Πολυγραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ πόλου (τοῦ οὐρανοῦ), οὐρανογραφία.
Πόλος (ὁ), [πέλω, πολέω], ὁ ἄξων (ἰδ. φράσ.) περὶ τὸν ὁπ. στρέφεται τι, (ὀθ. εἰς τὸν Ξεν. Οἰκον. ΙΙ', 8) τὸ κέντρον τοῦ ἀλωνιοῦ ὅπου «ἐν' ἁπλωμένον τὸ ξύλον πέριξ τοῦ ὁπ. στρίφονται δεμένα τὰ ἄλογα· (ἰδιωτ.) ὁ ἄξων (l'arbre) τοῦ πλανήτου· (συνήθ.) τὸ βόρειον καὶ νότιον σημεῖον τοῦ οὐρανίου σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ ἀντίστοιχα σημεῖα τῆς γῆς· (ξ κατ' ἐξοχ.) ὁ πολικὸς ἀστὴρ, (κλπ.) ἡ πόλισις· (κατ' ἔκτ.) ἡ γηΐνη (καὶ ἰδιωτ.) ἢ οὐράνιος ἀφαῖρα τῆς ὁπ. ἀπτερύμενον ἐφ' ἑκατέρης τὰ ἀγάλματα τῆς Τύχης, τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Ἀφροδίτης·' (ἐν γέν.) ὁ οὐρανὸς· (ἐνίοτε) ἡλιακὸν ὡρολόγιον ἢ (κατ' ἄλλ.) ἀστρονομικόν τι ὄργανον πρὸς κανονισμὸν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους· (εἰς τὸν Δ.όδ.) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης καὶ τὰ ἐξέχοντα ἀπ' αὐτοῦ σιδηρᾶ πτερὰ ἐπὶ τῶν ὁπ. ἐστηρίζετο τὸ κιβώτιόν της, (Γαλλ.) le ressort· (Γλτ.) ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς.
Πολτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Πολταρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Πολτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλτος.
Πολτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πόλτον (κουρκοῦτι κτλ.).
Πολτὸς (ὁ). εἶδος ζωμοῦ, ἁλευριά, κουρκοῦτι ἢ παπάρα. « Ἐκ τοῦ κρίμνου ὁ πολτὸς γίγνεται, « Δσκρ. « Ἀρτοποιηθεῖσα (ἢ μίγχρος) ἢ ὥσπερ πολτὸς ἀκεσαμένη, « αὐτ.
Πολτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολτοῦ, ὁμοιος μὲ πολτόν.
Πολὺ, οὐδ. τοῦ Πολύς.
Πολυάγαθος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαθὸς, ἀγαθώτατος.
Πολυαγάπητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαπητὸς (ἀγαπημένος).
Πολυάγκιστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁρματωμένος μὲ) πολλὰ ἀγκίστρια. «Πολυάγκιστροις ὁρμίοισιν, « Ὀπ. ‖. (οὐσ.) Πολυάγκιστρον (τὸ), α Ἀρχ. βόλτα διὰ ψάρεμα (ὁρμίδι) μὲ πολλὰ ἀγκίστρια, (καιν.) παραγάδι.
Πολυαγρὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ πιάνων πολλὴν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄγραν (πολὺ κυνῆγι) ἢ (;) κάμνων πολλὰ λάφυρα.
Πολυαγρία (ἡ), τὸ νὰ πιάνῃ τις πολὺ κυνῆγι (νὰ ἔχῃ νε-
Πολύαγρος (ὁ, ἡ), = Πολυαγρής.
Πολυάγρυπνος (ὁ, ἡ). πολὺ (πολλὰ) ἄγρυπνος.
Πολυαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Πολυάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἀδελφούς.
Πολυαής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄημι]. ὁ φυσῶν πολὺ (δυνατά).
Πολύαθλος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν πολλὰ ἄθλα (βραβεῖα), νικήσας εἰς πολλοὺς ἄθλους (ἀγῶνας)· (μτγν.) ὑπομείνας πολλοὺς κόπους (πολλὰ βάσανα), πολυπαθής. «Ἰδοὺ ὁ πολύαθλος,» Γμν. Ἐκκλ.
Πολύαιγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς αἶγας (πλῆθος αἰγίδια).
†Πολυάϊκος (ὁ, ἡ), ἀθκμ. ἀντὶ Πολυάϊξ, (κυρ. γεν. τοῦ Πολυάϊξ).
Πολυαίματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολὺ αἷμα, αἱματώδης.
Πολυαιμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω πολὺ αἷμα, εἶμαι πολύαιμος.
Πολυαιμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Πολύαιμος καὶ Π.
Πολυαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυαίματος.
Πολυαίνετος ἢ Πολύαινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυεπαίνετος, αἰνούμενος (ἐπαινούμενος) παρὰ πάντων, περίφημος.
†Πολύαιξ, αιγος (ὁ, ἡ), = Πολύαιγος.
Πολυάϊξ, ϊκος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀΐσσω]. ὁ ἔχων (ἀπαιτῶν) πολλὰς κινήσεις, πολύμοχθος, πολυτάραχος. « Πόλεμος —, « Ὕμν. 2) (συνεκδ.) ἀντὶ Πολυμάχητος. « Λόγος —, « Σχλ. Εὐρ.
Πολυάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀκάνθας, γεμάτος ἀγκάθια. || (οὐσ. θηλ.) εἶδος φυτοῦ (ἀγριάγκαθον).
Πολυαλγής, ές (ὁ, ἡ), πολλὰ ἀλγεινὸς (ὀδυνηρός), πολυώδυνος.
Πολυάλγητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς πόνους ὑποφέρων (αἰσθανόμενος), περίλυπος.
Πολυαλδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀλδαίνω]. ὁ πολλὰ τρέφων (ἐκφύων).
Πολυαλθὴς [π. ἀλθέω], ές (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ πάθη θεραπεύων, ἰαματικώτατος.
Πολυαλφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ παλλὴν τιμὴν αὐρῶν [ἄλφω], πολύτιμος.
Πολυάλφιτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολλὰ ἄλφιτα (πολὺ ἀλεύρι). « Κριθῆ —, « Θηρ.
†Πολυαμάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἁμαρτίας, πλήρης ἁμαρτιῶν.
Πολύαμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν ἄμμον, πολλὰ ἀμμώδης.
Πολυάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀμπέλους, κατάφυτος ἀπὸ ἀμπέλια.
Πολυαναγνωσία (ἡ). ἀνάγνωσις πολλῶν βιβλίων καὶ ἡ ἐκ τούτου πολυμάθεια.
Πολυανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἀναλίσκων, πολυδάπανος.
Πολυανδρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Ἔχω (Κατοικοῦμαι ἀπὸ) πλῆθος ἀνδρῶν, εἶμαι πολυάνθρωπος.
Πολυανδρία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις (τόπος) πολλοὺς ἄνδρας, πολυανθρωπία.
Πολυάνδριον (τὸ). μέρος ὅπου εἶναι (συναγμένοι) πολλοὶ ἄνθρωποι· (συνήθ.) νεκροταφεῖον, κοιμητήριον.
Πολυάνδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πλῆθος κατοίκων, πολυάνθρωπος· (γυνὴ) ἔχουσα ἢ λαβοῦσα πολλοὺς ἄνδρας.
Πολυανθὲς καὶ Πολυάνθεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πολυανθής.
Πολυάνθεμος καὶ
Πολυανθὴς, ές καὶ
Πολύανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) πολλὰ ἄνθη (κυρ. καὶ μτγν.), πλήρης ἀνθέων.
Πολυάνθραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἄνθρακας, πλήρης ἀνθράκων.
Πολυανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολυάνθρωπος.
‡Πολυανθρωπησία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ
Πολυανθρωπία (ἡ). πλῆθος ἀνθρώπων (κατοίκων).
Πολυάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἀπὸ) πλῆθος ἀνθρώπων.
Πολυάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. [πολὺς, ἄντυξ]. ὁ ἔχων μεγάλην (ἐκτεταμένην) περιφέρειαν.
Πολυάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυάνδρος.
Πολυάρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀράομαι]. πολύευκτος, πολυπόθητος.
Πολυάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολὺν ἄργυρον, πλούσιος.
Πολυάρητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πολυάρατος.
Πολυάριθμος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸν ἀριθμόν, (Γαλλ.) nombreux.
Πολυαρκὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολλοὺς ἢ πρὸς πολλὰ ἀρκῶν (ἐξαρκῶν) ἢ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, (ἐν γέν.) μέγας, ἄφθονος.
Πολυάρκυς, υος (ὁ, ἡ). ὅπου ἀπαιτοῦνται πολλαὶ ἄρκυς (πολλὰ δίκτυα). « Ἄγρα —, « Λξ.
Πολυαρκῶς, ἐπίρ. Πολλὰ ἐπαρκῶς, ἀφθόνως, ἐλευθερίως.
Πολυάρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἅρματα (πολεμικὰ ἁμάξια).
Πολυαρμόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ἁρμονίαν, μελῳδικώτατος.
Πολυάρνι, Π. ἀντὶ Πολυάρνῳ, δοτ. τοῦ
Πολύαρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ πολλὰς ἄρνας, πολυπρόβατος, (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.
Πολυάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀρούρας (ἀγροὺς γεωργημένους), πλούσιος εἰς γαίας (εἰς χωράφια).
Πολυάρτυτος (ὁ, ἡ). κατασκευασμένος μὲ πολλὰ ἀρτύματα (καρυκεύματα).
Πολυαρχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ πολλῶν.
Πολυαρχία (ἡ). τὸ νὰ ἄρχουν (νὰ ἐξουσιάζουν) πολλοί, (ἀντιθ. τῷ Μοναρχία, [ἐκ τοῦ
Πολύαρχος (ὁ, ἡ). ὅπου ἄρχουν (ἐξουσιάζουν) πολλοί, (εὐχρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ οὐδ.) « Τὸ πολυαρχον, « Γογ., ἀντὶ Ἡ πολυαρχία. « Ἴσον γὰρ ἐμοὶ τὸ πολύαρχον καὶ τὸ πάμπαν ἄναρχον, « αὐτ. 2) ὁ ἔχων (πηγάζων ἀπὸ) πολλὰς ἀρχάς.
Πολυάστερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύαστρος.
Πολυαστραγάλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστραγάλους (κόμπους). « Μάστιξ —, « Ἔπγρ.
Πολύαστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἄστρα, κατάστερος.
Πολυάσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀσχολίας, πολλὰ ἐναχολημένος.
Πολυαυγὴς, ές (ὁ, ἡ)· πολλὰ φωτεινὰ λαμπρότατος.
Πολυαὐλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [π. αὐλή]· ὁ ἔχων πολλὴν (ἄφθονον) γῆν, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.
Πολυαυξὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ αὐξήσας, μέγας, ἰσχυρός.
Πολυαύχενος καὶ
Πολυαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γενικὰ (ἱερὸν) αὐχένα (λαιμὸν) ἢ πολλοὺς αὐχένας. « Ὕδρα —, « Ἔπγρ.
†Πολυάφορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀφορμὰς (ressources), πολύχρημος, πολυμήχανος.
Πολυαχὴς, ές (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πολυηχὴς.
Πολυάχητος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πολυήχητος.
Πολυαχθὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρύτατος (βαρύς).
Πολυάχυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἄχυρα (πκύβαλα, πίτυρα).
‡Πολυβάθιστος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πολύβαθος.
†Πολυβαθὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ μέγα βαθύτατος.
‡Πολυβάρβαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βάρβαρος, βαρβαρώτατος.
‡Πολυβάτειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς βάτους (βατσινιαῖς).
Πολυβάτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πολλοὶ περιεπάτησαν, πολλὰ βατόν (πατημένος).
Πολυβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλαῖς φορὰ βουτημένος, ἢ πολλὰ (μὲ συνετὰ ἢ λυποίπλα χρώματα) βαμμένος.
†Πολυβέλεμνος (ὁ, ἡ). κατεσπαρμένος ἢ πλισμένος μὲ πολλὰ βέλη (βλήματα).
Πολυβενθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. βένθος]. πολλὰ βαθὺς, ἀγχιβαθής.
†Πολυβήματος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολλὰ βήματα ἢ (;) ἔχων πολλὰ βήματα ἐκτάσεων, ταχὺς ἢ μέγας (ἀπὸ τοῦ Πολύσκαρθμος).
Πολύβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, κροτούμενος ἀπὸ) πολλὰ βιβλία, πολύτομος.
†Πολύβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν βιοτικὴν δύναμιν, (Γαλλ.) vigueur, ἢ ἔχων πολὺν βίον (πολλὴν περιουσίαν), πολλοὺς βιοποριστικοὺς πόρους. (Γρμτ.) πολλὰ βίαιος, (ὡς ἐξῆς· βίος, βίαιος).
Πολυβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ) πολλὰ βλαβὴς ἢ εἰς πολλὰς βλάβας ὑποκείμενος, εὐκολόβλαπτος.
Πολυβλαστία (ἡ), τὸ ἀφθ. οὐδ. τοῦ
Πολυβλαστὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων πολλὰ βλαστάρια, ἔχων πολλὴν γονιμότητα.
Πολυβλαστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. μεγάλη γονιμότης (ὁρμὴ πρὸς βλάστησιν φυτοῦ).
Πολυβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ βλέφαρα, (συνεκδ.) πολυόμματος.
Πολυβόειος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων (κείμενος ἀπὸ) πολλὰς βόας (ἀγέλας βωβοτόμαρα), Ἴδε Ἠετὶ καὶ πεφι... πτακόειος).

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Πολυβυησία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιβυησία, ἐκ τοῦ
†Πολυβύητος (ὁ, ἡ). περίφημος, περιβόητος. (Ἐγ. ἐξήγ. τοῦ Πολυκήτης).
Πολυβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (ἀφενδονίζων) πολλὰ βέλη. » Καταπέλτης—, « Παλ. Σίμακ.
Πολυβόρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βορὸς (voracc), πολυφάγος.
Πολυβόσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) πολλὰ ὄντα. » Γαῖα—, « Πίνδ., (παρ. ἐπ. Πολυβότειρα).
Πολυβόσκων (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν βοσκησίμην ὕλην (πολὺν χόρτον).
Πολυβότειρα (ἡ), Π. ἡ βόσκουσα (τρέφουσα) πολλὰ ὄντα. » Χθὼν—, « Ὅμ., (ὡς ἐπίθ. τοῦ
†Πολυβοτήρ (ὁ), ἄγρ. ἀντὶ
Πολυβότης (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) πολλὰ βοτὰ (ὄντα).
Πολυβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυς, πολυστάφυλος.
Πολυβούλος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης βουλῆς (ἐρωτήσεως, κρίσεως), πολλὰ στοχαστικὸς (ἐρωτήσεως).
Πολυβοτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυς ἢ πολλὰ βοσκήματα, (ἐν γέν.) πολυβότιμων, πλούσιος.
Πολυβρόμος (ὁ, ἡ), Π. [π. βρέμω] ὁ κάμνων μέγαν κρότον (κτύπον), βυβζῶν ὄνυκτα, (Γραμμ. ἐξήγ. τοῦ) Ἄβρομος.
Πολυβρόχος (ὁ, ἡ). πολλὰ βρεμμένος (μασημένος). 2) Π. συγκείμενος ἀπὸ πολλοὺς βρόχους (πολλαῖς θηλείαις), πολύπλοκος.
Πολυβρωμάτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν βρωμάτων συγκείμενος, (Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ) Πένθους.
Πολυβρωσία (ἡ), = Πολυφαγία.
Πολυβρωτος (ὁ, ἡ), Π. καταφαγωμένος.
†Πολυβύθιος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πολυβενθής.
Πολυβύρσας (ὁ, ἡ), συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς βύρσας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Πολλύβριος.
Πολυβῶλαξ, ακος καὶ
Πολυβώλαξ (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γλ) ἡ ἔχουσα πολλὰς (μεγάλας) βώλους, λιπαρὰ, εὔφορος, (Ἅλλ.) Κρίζωλος.
Πολυβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς βωμούς.
Πολυβώτα, Δ. ἀντὶ Πολυβούτου, γεν. τοῦ
Πολυβώτης.
Πολυγαθής, ές (ὁ, ἄ), Δ. ἀντὶ Πολυγηθής.
Πολυγάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ γάλα.
Πολύγαλεν (τὰ), εἶδος χόρτου τὸ ὁποῖον τρώγοντα τὰ ζῶα κάμνουν πολὺ γάλα.
Πολυγαμέω-ῶ, Μ. ἦσω. Νυμφεύομαι πολλὰς γυναῖκας ἢ (ἐπὶ γυναικ.) Ὑπανδρεύομαι πολλοὺς ἄνδρας, (ὅθ.
Πολυγαμία (ἡ). ἡ συνήθεια τοῦ λαμβάνειν (συγχρόνως ἢ ἐκ διαδοχῆς) πολλὰς γυναῖκας.
Πολύγαμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν ἢ λαμβάνων εἰς γάμον πολλὰς γυναῖκας· (ἐπὶ γυν.) ὑπανδρευθεῖσα πολλοὺς ἄνδρας.
Πολυγέλως καὶ
†Πολυγέλως, ωτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τὰ γέλια (τοὺς ἀστείσμους, τὰ παγγέλοια).
†Πολυγένειος (ὁ). ὁ ἔχων πολλὰ γένεια.
Πολυγενής, ές (ὁ, ἡ). πολλῶν (διαφόρων) γενῶν. 2) πολλὰ γόνιμος (ς).
Πολυγηθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. γηθος]. ὁ πρόξενων πολλὴν χαρὰν, πολλὰ χαρμόσυνος· (ἐνίοτε πθ.) πολλὰ χαρούμενος.
†Πολύγηθος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυγηθής.
Πολυγήραος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολύγηρως.
Πολυγηρία (ἡ). πολὺ (βαθὺ, ἑκατὸν) γῆρας, [ἐκ τοῦ
Πολύγηρως, ω (ὁ, ἡ). πολλὰ γέρων.
Πολυγλαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυγάλακτος.
Πολύγλευκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) πολὺ γλεῦκος (πολὺν μοῦστον).
Πολυγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυόμματος (κυρ. καὶ μτγμ. ἐπὶ δικτύου).
Πολυγλυφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) πολλὰ γλυπτὰ πλουμίδια.
Πολύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὁμιλῶν ἢ γραμμένος εἰς πολλὰς γλώσσας· συγκροτούμενος ἀπὸ διάφορα ἔθνη, παμμιγής. » Φωνὴ—, « Σοφ., πολύφωνος. » Δρῦς—, « αὐτ., ἢ ἐν Δωδώνῃ.
Πολυγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς γλωχῖνας (αἰχμὰς, ἀκίδας).
Πολύγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. [π. γνάμπτω]. πολλὰ γυριστὸς ἢ ἀγουρὸς (ἑλικοειδὴς). » Ἀσβύριν θος—, « Πινδ. » Σέλινον—, « Θκρ.
Πολυγνωμόνως, ἐπίῤῥ. Πολλὰ γνωστικὰ (στοχαστικὰ), μὲ πολλὴν φρόνησιν.
†Πολυγνωμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις—
Πολυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γιγνώσκων (ἐπιστάμενος), πολυμαθὴς, ἢ' 2) πολλὰ γνωστικὸς (στοχαστικὸς, φρόνιμος). 3) ὁ ἔχων πολλὰς γνώμας (ἀλλάζων συχνὰ γνώμην), παλίμβουλος, ἄστατος. 4) ὁ ἀναφέρων πολλὰ γνωμικά.
†Πολυγνώριστος (ὁ, ἡ). πολλὰ γνωστὸς ἢ εὐκολογνώριστος.
†Πολύγνωστος καὶ
Πολύγνωτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἢ εἷς πολλοὺς γνωστὸς, ἐπίσημος.
Πολύγομφος, καὶ
Πολυγόμφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνηρμεσαμένος μὲ πολλοὺς γόμφους, 'γειρὰ (στερεὰ) συνδεδεμένος.
Πολυγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κόμπους (πολλὰ γόνατα). ||. (οὐσ.) Πολυγόνατον, εἶδος φυτ., (Γαλλ.) sceau de Salomon, (παρβλ. Πολύγονον).
Πολυγονέω-ῶ [πολύγονος], Μ. ἦσω. Γεννῶ πολλὰ, γεννοβολῶ, (μσ.) οὐζάνω.
Πολυγονία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) γονιμότης, [ἐκ τοῦ Πολύγονος].
Πολυγονοειδὲς, ές (τὸ), εἶδος φυτ. Ἰατρ. (Ἅλλ.) Κληματῖτις Αἰγυπτία.
Πολύγονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γεννῶν (γεννοβολῶν), πολλὰ γόνιμος. » Οὕτω τὸ πολύγονον (ἀ λαγὼς), ὥστε τὰ μὲν τέτοτε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει, « Ξεν. ||. (οὐσ.) Πολύγονον, εἶδ. φυτ., (Γαλλ.) renouée, (Ἰσπ.) = Πολυγόνατον.
Πολύγονος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυγόνατος. «Ὀνωνις—, « Νίκ. (ὅπου φέρεται ἐσφαλμ. Πολύγωνος).
Πολυγράμματος (ὁ, ἡ). πολλὰ γραμματισμένος. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Στιγματίας (Ἀριστοφ. παρὰ Πλουτ. ἐν Περικλεῖ, καθὼς καὶ ὁ Πλοῦτος εἶπέ που: Literatus).
Πολύγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς γραμμάς.
†Πολύγρυπος (ὁ, ἡ), [π. γρύπ], = Πολυφάγος.
Πολυγραφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Γράφω (Συγγράφω) πολλὰ, εἶμαι πολυγράφος.
Πολυγραφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις—
Πολυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) πολλὰ ἢ περὶ πολλῶν ἀντικειμένων.
Πολυγύμναστος (ὁ, ἡ). πολλὰ (πολὺν καιρὸν ἢ εἰς πολλὰ) γυμνασμένος.
Πολυγύναικος, γεν. τοῦ Πολυγύνης.
Πολυγύναικος καὶ
Πολυγύνης, ου ἡ αικος (ὁ). ὁ ἔχων πολλὰς γυναῖκας.
Πολυγύρητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γυρεύων (περιφερόμενος τῷδε κἀκεῖσε).
Πολύγυρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς γύρους. » Ὀρχηστὰς—, « Χρο., Οὐρὰ ταῶνος,« Π. Σιλεντ.
Πολυγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς γωνίας.
Πολυγωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πολυγώνου.
Πολύγωνος (ὁ, ἡ). = Πολυγώνιος. ||. (οὐσ.) Πολύγωνον, σχῆμα γεωμετρ. 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πολύγονος.
Πολυδάηρ, ερος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πολλοὺς δαέρας (ἀνδραθέλφους).
Πολυδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ κατεσκευασμένος), πολυτελικὸς· (ἐπὶ ἀνθρ.) = Πολύτεχνος.
†Πολυδαιμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς δαίμονας (θεούς), θειότατος, (εἰς τὸν Ὀρφ. διορθ. Πολυδέγμων).
†Πολυδαισία (ἡ), Γλσ [π. δαίνυμι]. ξεφάντωμα μὲ πολλὰ φαγητά.
Πολυδάκρυος καὶ
Πολύδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν δακρύων αἴτιος. 2) = τῷ
Πολυδάκρυτος (ὁ, ἡ). πολλῶν δακρύων ἄξιος, πολλὰ ἀξιοδάκρυτος.
Πολυδακρύτως, ἐπίῤῥ. Μὲ πολλὰ δάκρυα.
Πολυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ δάκτυλα, (κυρ. ἐπὶ ζ. ἀντιθ. τοῦ Μονοδάκτυλος).
Πολύδαμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς ἢ πολλὰ δαμάζων (κατακτῶν). 2) (πθ.) = Πολυκέντητος.
Πολυδάπανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) = πάνυ. Ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν πολλὴν δαπάνην, πολυέξοδος.
Πολυδέγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς ἢ πολλὰ δεχόμενος (περιέχων), πολλῶν περιεκτικὸς (χωρητικὸς), εὐρύχωρος.
Πολυδεής, ές (ὁ, ἡ). πολλῶν ἐνδεὴς (χρείαν ἔχων, ἐλλιπὴς).
Πολυδείματος (ὁ, ἡ), Π. [π. δεῖμα]. ὁ προξενῶν μέγαν τρόμον. φοβερώτατος.
†Πολύδεινος (ὁ, ἡ), Γλσ. πολλὰ δεινὸς, δεινότατος.
Πολυδειράς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς δειρὰς (πολλοὺς λαιμοὺς [ἢ μτγμ. ἐπὶ βουνῶν] πολλὰς κορυφάς).
Πολυδείρης (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) = Πολυδειράς.
Πολυδέγματος, ου (ὁ), = Πολυδέγμων, (ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος).
Πολυδέδρεος, Ἰων. ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ δένδρα, πλήρης δένδρων.
Πολυδερκής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὀξυδερκής· (πθ.) πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ὁρατός, ἢ· παντοδαπὸς τὴν ὄψιν, πολυποίκιλος, (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ. κατά τινας ἀντὶ Πολυδ ικής).
Πολύδερμος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύβρινος.
Πολυδέσμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνδεδεμένος μὲ πολλὰ δεσμὰ (δεσίματα).
Πολυδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) πολλοὺς δεσπότας.
Πολύδετος (ὁ, ἡ), = Πολύδεσμος.
Πολυδευκής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ γλυκύς, (ἐπὶ ὡμ.) μελῳδικώτατος, (εἰς τὴν Ὀδ. Τ. 521 διώρθ. τινὲς Πολυοχής).
Πολύδημος καὶ
Πολυδημώδης, ες (ὁ, ἡ), = Πολυάνθρωπος. « Τὸ πολυδημῶδες, « Ἀρτ., ἡ πολυανθρωπία.
†Πολυδήνης, ες (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. δῆνος], = Πολύβουλος, συνετώτατος.
Πολύδηρις, ιος καὶ
Πολυδήριτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δῆρις], = Πολυμάχητος, πολλὰ περιαπούδαστος ἢ ἀμφισβητήσιμος.
†Πολυδιάθορος (ὁ, ἡ). πολλῆς φθορᾶς (διαφθορᾶς) πρόξενος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολυδίψιος, κατὰ τὴν ἀνάγν. Πολὺ δ' ἴψιος).
Πολυδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ διδοχθείς, (ἐπιμ.) Πολύϊδρις.
Πολυδικέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἔχω πολλὰς ἢ ἀγαπῶ πολὺ τὰς δίκας, εἶμαι-
Πολύδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἢ ἀγαπῶν πολὺ τὰς δίκας (τὰς χρισαλογίας).
Πολυδινής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς δίνας (περιστροφάς), πολύστρεπτος. «Μήρινθος (» Ἀτρακτος)—, « Ὑππ., Ἐπγρ.
Πολυδίνητος (ὁ, ἡ), [π. δινέομαι], ὁ πάσχων ἢ κάμνων πολλὰς περιστροφάς.
;Πολύδινος (ὁ, ἡ), = Πολυδινής.
Πολυδίψιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ διψασμένος (καὶ ἐπὶ τόπ.) ἄνυδρος. » Ἄργος πολυδίψιον, « Ἰλ. Δ., (διότι κατὰ τὸν Ἡσ. » Ἄνυδρον ἐὸν, Δαναὸς ποίησεν εὔυδρον, «), (ἄλλ. διορθ. Πολὺ δ' ἴψιον, = Πολυπαθές, καὶ ἄλλ. ἐξήγ. μεταφορ. Πολυπόθητον· ἴδε Στρβ. Η', 369).
Πολύδιψος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πολλὴν δίψαν. » Μύκαις πολύδ.ψοι, « Ξενοκρ.
Πολυδόναξ, ακος (ὁ, ἡ), = Πολυκάλαμος.
Πολυδόνητος ᾧ
Πολύδονος (ὁ, ἡ), Π. [π. δονέω], = Πολυκλόνητος· πολυπλάνητος.
Πολυδρέπαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ δρεψαμένος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παλύκλειτος).
Πολυδοξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πολύδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς δόξας (γνώμας, ὀρεξισίας), ἢ· 2) πολλὰ ἔνδοξος, περίδοξος.
†Πολυδούλευτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ὑπὸ πολλῶν δούλων ὑπηρετούμενος, (ἐπιμ.) = Πολύβουλος.
Πολυδουλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πολλοὺς δούλους, πλῆθος δούλων.
Πολύδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς δούλους (σκλάβους)
Πολυδραστεία (ἡ), (ἐπιθ.) πολλὰ θρασικὴ (δραστήριος). ‖. (οὐσ.) πολλὴ (μεγάλη) δραστηριότης.
†Πολύδριον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πολίδριον.
Πολύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλοὺς δρόμους, πολυπλάνητος. » Φυγὴ —, « Αἰσχλ.
Πολύδροσος (ὁ, ἡ). πολλὰ δροσερὸς, πλήρης δρόσου.
Πολύδρυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων πολλοὺς δρυμούς, πλήρης δρυμῶν (δρυμώνων).
Πολυδυναμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Πολυδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην) δύναμιν.
Πολυδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Πολύδωρος (ὁ, ἡ). ὁ χαρίζων πολλὰ δῶρα, μεγαλόδωρος, ἐλευσέριος· (πθ.) ὁ λαβὼν πολλὰ δῶρα, πρωικιαθεὶς πλουσιοπαρόχως.
†Πολύεδνος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ λαβὼν πολλὰ ἕδνα (πολλὴν προῖκα ἢ προγαμιαίαν ὡρεάν).
Πολύεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἕδρας (πολλὰ καθίσματα [ᾧ μθμτκ.] πλευράς, βάσεις).
Πολιεθνὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατοικούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰ ἔθνη, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος· πολυάριθμος.
Πολυειδήμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ πολλῶν (πραγμ.) εἰδήμων, πολλὰ ἔμπειρος, (παρβλ.) Πολύϊδρις.
Πολυείδεια (ἡ), = Πολυειδία.
Πολυειδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ εἰδῶς, πολλῶν εἰδήμων.
Πολυειδὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλῶν (διαφόρων) εἰδῶν, ποικίλος.
Πολυειδία (ἡ). τὸ πολυειδὲς, ποικιλία εἰδῶν.
Πολυειδῶς, ἐπίρ. Μὲ πολυειδεῖς τρόπους, διαφόρως.
Πολυείλητος (ὁ, ἡ), [π. εἰλέω]. πολυτύλικτος, (παρβλ.) Πολιέλικτος.
Πολυείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ εἵματα (ἱμάτια, ἐνδύματα).
Πολυέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺ ἔλαιον.
Πολυέλεος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐλεήμων, πολυεύσπλαγχνος.
Πολυέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) πολλοὺς ἑλιγμοὺς (πολλὰς περιστροφάς), (τρπ.) πολυειδὴς, πολυποίκιλος. »Ἡδονή—, « Εὐρ.
Πολυελκὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἕλκη (πολλὰς πληγάς).
Πολυεμέω-ῶ, Μ. . . ; Ξερνῶ πολὺ (κατὰ πολλά).
†Πολύενος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. ἔνος], = Πολυετὴς, πολυχρόνιος.
†Πολυεξοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἐξόδους. 2) μτγν. ἀντὶ Πολυδάπανος.
Πολυεπαίνετος καὶ ;Πολυέπαινος (ὁ, ἡ), πολλὰ ἐπαινετὸς (ἀξιέπαινος) ἢ ἐπαινούμενος.
;Πολυέπεια (ἡ), = Πολυλογία, [ἐκ τοῦ
Πολυεπὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πολυλόγος.
;Πολυεπία (ἡ), = Πολυέπεια.
Πολυέραστος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος ἢ ἄξιος νὰ ἀγαπᾶται, πολλὰ ἐράσμιος.
Πολυεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολὺ ἐργαζόμενος (κοπιάζων), πολλὰ φιλόπονος, ἢ δραστήριος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀποτελούμενος μὲ) πολὺν κόπον, (ἐν γέν.) ἐργώδης, ἐπίπονος.
;Πολυεργ.α (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιεργία 2) (ἐὰν ὑπάρχῃ πω, πρέπει νὰ διόρθ. ὡς) οὐσ. τοῦ
Πολύεργος (ὁ, ἡ), = Πολυεργής.
†Πολυέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἑταίρας (φίλας ἢ συντρόφους).
†Πολυετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαρκῶ πολλὰ ἔτη.
Πολυέτηρος, Π. ἀντὶ-
Πολυετὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ζήσας ἢ διαρκῶν πολλὰ ἔτη, πολλῶν χρόνων, παλαιὸς, πολυκαιρινός.
Πολυετία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολυετὴς· πλῆθος (παρέλευσις πολλῶν) ἐτῶν, πολυχρονιότης.
Πολυετῶς, ἐπίρ. Εἰς (Διὰ) πολλὰ ἔτη.
Πολύευκτος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐκταίος (ποθητός). » Χρυσὸς—, « Ἀκ.
Πολύευνος (ὁ, ἡ), [π. εὐνή], = Πολύγαμος.
Πολυεύπορος (ὁ, ἡ), πολλὰ εὔπορος.
†Πολυευσπλαγχνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις πολλὰ σπλαγχνος.
†Πολυεύσπλαγχνος (ὁ, ἡ), = Πολυέλεος.
†Πολυεύτακτος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὰ διατεταγμένος (διευθετημένος), πολλὰ εὔτακτος.
Πολυεύχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύευκτος
Πολύεφθος ᾧ
Πολυέψητος (ὁ, ἡ). πολὺ βρασμένος.
Πολύζαλος (ὁ, ἡ), = Πολυάραχος· πολυκύμαντος. 2) Δ. ἀντὶ-
Πολύζηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλωτὸς ἢ ζηλότυπος, (παρβλ. Δυσζήλος).
Πολυζήλωτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλωτὸς ἢ ζηλευτὸς, ἐπίφθονος).
†Πολυζήμιος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιζήμιος.
Πολυζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ζητούμενος· πολλῶν ζητουμένων (ἐρεύνης) ἐπιδεκτικὸς ἢ ἄξιος » Πολυζήτητος ἡ θεωρία, « Ψευδ.
Πολύζυγος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἢ ἅρμα πολλὰ ζυγὰ (ἐδώλια), (ἐπιμ.) μεγάλου
Πολύζωος (ὁ, ἡ), = Πολύβιος, μακρόβιος
Πολύζωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων ἢ καμ ἔχων) πολλὰ ζῶα ἢ ζῳδία.
†Πολυζώστος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀρμόζ πολλὰ ζωνάρια ζωσμένος (κυρ. ἄνδ
Πολυήγορος (ὁ, ἡ). (παρρξ.) ὁ πολλὰ γορεύων (ὁμιλῶν), πολυλόγος. [παρρξ.) ὁ ὑπὸ πολλῶν λαλούμενος, οὗ πολλὰ ἐλαλήθησαν, περιβόητος· γὼ— « Ὀρφ.
†Πολυηδὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ἡδύς, βύστατος.
Πολυήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ μεταβάλλων λὰ ἤθη (λαμβάνων διαφόρους χαρα ρας). πολύτροπος.
Πολυηκεία (ἡ). πολυμάθεια (κυρ. κοῆς, [ἐκ τοῦ
Πολυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἀκούσας ἔργ θῶν ἢ ἀκοῆς πολυΐδριμος, πολύπει » Τῶν βιβλίων—, « Σδ., ὁ πολλὰ μὲ φιλομάθειαν ἀναγνούς.
†Πολυηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἠλακά-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

τη]. ὁ ἔχων πολλὰ καλόμια. « Ποταμὸς —, » (Αἰσχλ. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ὁμ.

†Πολυήλιος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ἔχων πολὺν (εὔθετος ὡς πρὸς τὸν) ἥλιον, εὐήλιος.

Πολυημερίς (ἡ). μακρότης ἡμερῶν, μακροβιότης.

Πολυήμερος (ὁ, ἡ). πολλῶν ἡμερῶν, πολυχρόνιος· πλήρης ἡμερῶν, πολλὰ προβιβηκώς. « Πολυήμεροι θνήσκουσιν, » Λίαν. « Τὸ πολυήμερον, » Κλιμ., ἀντὶ Τὸ πολυημερία.

Πολυήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυέραστος, πολυπόθητος.

Πολυήρης, ους (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος μὲ πολλὰς σειρὰς κωπῶν ἢ κωπηλατῶν.

†Πολυήρυτος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. ἔρα]. ὁ ἔχων πολλὰς γαίας, πολυκτήμων, πλούσιος.

†Πολυήσυχος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἡσυχος.

†Πολυηχέτος ⚓

Πολυηχίς, ίος ⚓

Πολυήχητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολὺν ἦχον ἀναβιβῶν (ἀντηχῶν δυνατά), θορυβώδης (« Αἰγιαλὸς —, » Ὅμ.), (ἐπὶ φωνῆς) καμπανιζές, (Γαλλ.) sonore, (μτφορ.) = Πολύκροτος.

Πολυηχία (ἡ). πλῆθος ἢ ἀφθονία τοῦ ἤχου, πολὺς ἦχος, [ἐκ τοῦ

Πολήχητος (ὁ, ἡ), = Πολυηχής.

Πολυήχως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν ἦχον (κρότον).

Πολυθάητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυθέατος.

Πολυθαλάμιος (ὁ, ἡ), Π. [π. θάλλω ἢ θάλαμος]. ὁ ζωογονῶν (κάμνων νὰ θάλλουν, ἀκμάζουν) τὰ πάντα, (παρβλ. Ζωθάλμιος).

Πολυθαλπής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμός.

Πολυθαμβής, ές (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ πολὺ (μέγα) θάμβος, ὅλος ἔκθαμβος.

Πολυθαρσής, ές (ὁ, ἡ). πλήρης θάρσους (τόλμης). « Τὸ πολυθαρσὲς, » Δξ., μεγάλη τόλμια.

†Πολυθαύμαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ θαυμαστὸς (ἀξιοθαύμαστος).

Πολυθέαμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἰδὼν (θεασάμενος).

Πολυθέατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν ⚓ πολλαχοῦ (μετὰ θαυμασμοῦ) θεωρούμενος, θαυμαστός, ἀξιοθέατος.

Πολυθεία (ἡ). λατρεία πολλῶν θεῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς πολλοὺς θεούς. « Πομπὸς —, » Αἰσχλ. 2) (συνθ.) ὁ λατρεύων (δογματίζων) πολλοὺς θεούς. « Τὴν πολύθεον τῶν Αἰγυπτίων ὀργασκεΐαν, » Θεοδώρ.

Πολυθεότης (ἡ). πλῆθος θεῶν, πολυθεΐα.

Πολυθερής, ές (ὁ, ἡ), [π. θέρος]. πολλὰ εὔθερος. (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Βουθερής).

Πολυθέρμης (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

Πολυθέστος (ὁ, ἡ), Π. [π. θέσασθαι], = Πολυκτητος, πολυπόθητος, πολυαγάπητος, (παρβλ. Ἀπόθεστος).

Πολυθέως, ἐπίρ. Ὡς πολύθεος.

Πολυθηρία (ἡ). πλῆθος θήρας ἢ θηρίων [ἐκ τοῦ

Πολύθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ θηρία ἢ ἀγρίμια διὰ κυνήγημα. 2) ὁ τόπων πολὺ ἢ ἀγαπῶν πολλὰ τὸ κυνήγι.

Πολυθλιβής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ θλιμμένος (πατημένος, στενοχωρημένος).

Πολύθλιος καὶ Πολύθλιπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεθλιμμένος, πολλῶν θλίψεων μέσος. » Βίος —, « Θ. Στδ.

Πολύθουρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὁρμητικὸς ἢ ὀχευτικός.

Πολύθραυστος (ὁ, ἡ), [π. θραύω]. ὅλως διόλου συντεθραυσμένος, καμωμένος θρύμματα, κατατσακισμένος.

Πολυθρέμματος ⚓

Πολυθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (τρέφων) πολλὰ θρέμματα, πλούσιος εἰς ζῶα (πρόβατα ⚓ ἄλλα βοσκήματα).

Πολυθρέπτειρα (ἡ). ἡ πολλοὺς τρέφουσα.

Πολύθρεπτος (ὁ, ἡ). θρεμμένος (παρ' ἀγνώστων) εἰς πλῆθος ἢ εἰς πολλὰ (διάφορα) εἴδη.

Πολυθρήνητος (ὁ, ἡ), = Πολύδακρυς, Πολύκλαυτος, Πολυδάκρυτος.

Πολύθρηνος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ θρηνῶν ἢ θρηνώδης. » Ὄρνις ἀλκυὼν —, « Ἀκ.

Πολύθριξ, ὑτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, μαλλιαρός.

Πολυθρόνιος ⚓ Πολύθρονος (ὁ, ἡ), Π. [π. θρόνου]. ὁ ἔχων πολλὰ ἰατρικὰ βότανα ἢ πολλὰς ἰατρικὰς ἰδιότητας.

Πολύθρους-ους (ὁ, ἡ), Π. πολύκροτος, πολυήχητος.

;Πολυθρυλής, ές ⚓

Πολυθρύλητος ⚓ (;)Πολυθρύλλητος (ὁ, ἡ), (⚓ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ κατὰ πολλὰ ⚓ ὑπὸ πολλῶν θρυλούμενος, περίφημος, περιβόητος.

Πολύθρυπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ συντετριμμένος (ταλαιπωρημένος κτλ.).

Πολύθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς θύρας ἢ θυρίδας (⚓ Κωμ.) πλῆθος τρύπαις. 2) = Πολύπτυχος.

Πολυθύσανος (ὁ, ἡ), [π. θύσανος]. ὁ ἔχων πολλαὶς φούντας.

†Πολυθυσίαζος (ὁ, ἡ), εἰς τὸν ὁπ. προσφέρονται (θυσιάζονται) πολλὰ θύματα, (παρβλ. Πολυκανής).

Πολύθυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ θυσίαι· τιμὴ (γινομένη) μὲ πολλὰς θυσίας.

†Πολυθωΰστος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. θωύσσω]. πολλὰ ὁρμητικός.

Πολυΐαχος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἰαχή]. ὁ φωνάζων ἢ βρύζων (ἀντηχῶν) δυνατά, πολυθόρυβος.

Πολυΐδμων, Π. ἀντὶ Πολυειδήμων.

Πολυϊδρεία καὶ Πολυΐδρια (ἡ). τὸ πολλὰ εἰδέναι, πολυπειρία· αὐσιεσις (ἔνιοτε) πανουργία. » Σίσυφος ⚓ ἐξ Ἀΐδεω πολυΐδρειηφιν ἀνῆλθε, « Ηγν., [ἐκ τοῦ

Πολυΐδριος, ιος ἡ (απν.) ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν ἴδρις (εἰδήμων, ἔμπειρος), παλιμαθὴς, πολύπειρος, φρονίμως· (ἔνιοτε) πανοῦργος, (κοιν.) πολύξερος.

Πολύϊνος (ὁ, ἡ), (βέν.). ὁ ἔχων πολλὰς ἴνας.

†Πολυϊππία (ὁ, ἡ). πλῆθος ἵππων, [ἐκ τοῦ

Πολύϊππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἵππους.

Πολυϊσόρητος ⚓

Πολυΐστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ εἰδὼς ἢ ἰδὼν (ἱστορήσας), (ἐπιμ.) = Πολυΐδμων, πολυμαθὴς, πολύπειρος.

Πολυΐχθυος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Πολύϊχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἰχθῦς (πολλὰ ὀψάρια), πλήρης ἰχθύων.

†Πολυΐψιος (ὁ, ἡ), Π. πολυβλαβὴς, πολυπαθὴς, κατὰ ζῶρθ, ἀντὶ Πολυβλαβὴς.

Πολυκαγκής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. καίω, κάγκανα]. πολλὰ ξηρὸς ἢ ξηραντικός. » Δίψα —, « Ἰλ. Α.

Πολυκαήσ, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ καίων (φλαγίζων, κατακαίων).

†Πολυκαθέδρος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύζυγος.

†Πολυκαινής, ἐφορλμ. ἀντὶ Πολυκανής.

Πολυκαισαρία (ἡ), Π. πολλοὶ Καίσαρες, (κατὰ μίμησιν τοῦ Πολυκοιρανία).

Πολυκόλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κορμοὺς (κολάμους). » Σύριγξ —, « Διόδ. ‖. (λόσ.) « Πολυκόλαμον (τὸ), εἶδ. μεσ. ὀργάνου.

Πολυκάματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν ἢ καμωμένος μὲ πολὺν κόπον (κάματον), ἐργώδης, πολύμοχθος. (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκμητος).

Πολυκάμμορος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δυσχὴς (κακόμοιρος, ἄμοιρος).

Πολυκαμπής, ές ⚓

Πολύκαμπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς καμπὰς (περιεχφὰς, περιελίξεις)· (μεσ.) ὁ ψάλλων ἢ ψαλλόμενος μὲ πολλὰς στροφὰς (Ἰταλ. βαριατσιόνες).

Πολυκανής, ές (ὁ, ἡ, Π. [π. καίνω]. ὁ πολλοὺς φονεύτας ἢ φονεύων. « Θυσία —, « Αἰσχλ., ὅπου φονεύονται πολλὰ θύματα.

Πολύκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ καπνίζων ἢ καπνιαμένος, πλήρης καπνοῦ (θυσιῶν).

Πολυκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκέφαλος· (ἐπὶ βεν.) μὲ πολλὰς κορυφάς.

Πολυκαρπίω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πολὺν καρπὸν, εἶμαι πολύκαρπος.

Πολυκαρπία (ἡ). πλῆθος καρπῶν, μεγάλη εὐκαρπία, [ἐκ τοῦ

Πολύκαρπος (ὁ, ἡ). πολλὰ καρπερὸς (καρποφόρος). » Φρύγες ἁπάντων (τῶν τῆδε) πολυκαρπότατοι, « Ἡρ. ‖ (οὐσ.) Πολύκαρπον, « Ἱππκρ., τὸ φυτὸν Κρατευόγονον καὶ (κατὰ τὸν Δσκρ.) τὸ θαλασ. Πολύγονον.

†Πολυκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πολὺν κόπον ἢ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολυδαίδαλος).

†Πολυκατέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν ἢ πολυτρόπως κατεργασμένος (καμωμένος).

Πολύκαυλος (ὁ, ἡ), (βοτ.) = Πολυκάλαμος.

Πολυκέλαδος (ὁ, ἡ). ὁ κέμνων πολὺν θόρυβον (κέλαδον), πολυκρότος, πολυήχητος.

Πολύκενος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ κενὰ μέρη (διαστήματα), πολλὰ ἄδεια (κούφια).

†Πολυκεντητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκεντος.

Πολυκερδία (ἡ). μεγάλη πανουργία, [ἐκ τοῦ

Πολυκερδής, ές (ὁ, ἡ). πολὺ ἐπικερδής. 2) πολλὰ πανοῦργος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυκερδία (ἡ), =Πολυκέρδεια.
Πολύκερως, ω καὶ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κέρατα. «Φόνος—,« Σοφ., σκότωμα πολλῶν κερασφόρων ζώων.
Πολύκεντος (ὁ, ἡ), Π. πλουμισμένος μὲ πολλὰ (πολυποίκιλα) κεντήδια, ὅλως κεντημένος, πολυκέντητος.
Πολύκευθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. κεύθω], πολλὰ κρυφὸς (σκεπαστός, αἰνιγματώδης). «Λόγος—,« Κλημ.
Πολυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλάς.
†Πολυκήδεια (ἡ). μεγάλη θλῖψις ἢ φροντίς (συλλογή), [ἐκ τοῦ
Πολυκηδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. κῆδος]. ὁ προξενῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς πολλὴν θλῖψιν (φροντίδα, συλλογήν), πολυφρόντιγος. «Ναυτιλίη—,« Ὅμ.
Πολυκήριος (ὁ, ἡ), Π. [π. κῆρ]. πολλὰ ἐπιβλαβής, φθοροποιός, ὀλέθριος.
Πολυκήτης, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ κήτη ἢ ὑδρίαι ὑπερμεγέθη.
Πολυκίνδυνος (ὁ, ἡ). πλήρης κινδύνων, πολλὰ ἐπικίνδυνος.
Πολυκινησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πολυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ κινούμενος, πολλὰ εὐκίνητος.
Πολύκλαγγος (ὁ, ἡ), [π. κλαγγή]. ὁ ἀναδίδων πολλῶν εἰδῶν φωνάς (ἤχους).
Πολυκλαδής, ές ᾖ
Πολύκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολλοὺς κλάδους.
Πολύκλαυστος καὶ Πολύκλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλῶν κλαυθμῶν (δακρύων) αἴτιος ἢ ἄξιος, πολυθρήνητος. «Τύμβος—,« Ἐπιγρ. «Ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών,« Αἰσχύλ. 2) ὁ κλαίων πολύ, ἀπαρηγόρητος. «Ποτομὸς —,« Ἀρ., ὁ Ἀριθανὸς (διὰ τὸν μῦθον τῶν παρ' αὐτὸν δακρυβρόων αἰγείρων, εἰς τὰς ὁποίας μετεμορφώθησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος).
Πολυκλεής, ὁος (ὁ, ἡ). =Περικλεής, πολλὰ περίφημος (ἔνδοξος).
†Πολυκλείστως ᾖ
Πολύκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (κλειδωμένος) μὲ πολλὰ κλειδώματα, κλειδωμένος καλά.
Πολύκλειτος, ἡ ἡ ὁς, ὁν ᾗ ον, =Πολυκλεής.
Πολύκλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ δόλιος.
Πολυκλῆες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πολυκλεής.
Πολυκλῆϊς, ῖδος ἡ ιδος (ἡ), Π. [π. κληΐς] (κυρ. ναῦς) ἢ ἔχουσα πολλὰς κλειδώσεις (παρβλ. Πολύγομφος) ἢ πολλὰ ἐδώλια (μπάνκαις), (ἄλλ.) Πολύζυγος.
Πολυκλήιστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πολυκλεΐστος, πολλὰ περίφημος, περικλέστατος. «Μάννα (« Πάσχα) πολυκλήϊστον, « Νόνν. 2) ἀντὶ Πολύκλειστος. «Ὄμμα πολυκλήϊστον ἀφωτίστοιο προσώπου,« Νόνν.
Πολυκλημᾰτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἔχω πολλὰ κλήματα, εἶμαι-
Πολυκλήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κλήματα.
Πολύκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κυρ. κατὰ κλῆρον ἢ κληρονομίαν) μεγάλην κτηματικὴν περιουσίαν. πολλὰ πλούσιος.
Πολύκλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσκαλεσθεὶς καὶ ἐλθὼν ἀπὸ πολλὰ (ἀπὸ διάφορα) μέρη.
Πολυκλινὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην (συγκατακλινόμενος) μὲ πολλούς.
Πολύκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων πολλὰς κλίνας.
Πολυκλόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ κλονούμενος, πολυκίνητος.
Πολυκλόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων πολλὰς κλοπὰς (μεταχειριζόμενος πολλὰς πανουργίας).
Πολύκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατακλυζόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, πολυκύμαντος. «Πόντος—,« Ὅμ., Ἡσ.
Πολύκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κλῶνας (πολλὰ κλωνάρια).
;Πολυκμὴς, ῆτος ᾖ
Πολύκμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπαιτῶν ἔνα γέννημα (ἢ καμωμένος μὲ) πολὺν κόπον. «Σίδηρος—,« Ὅμ., πρὸς ἐργασίαν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται πολὺς κόπος.
Πολύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς κνημοὺς (λόφους, ψηλώματα), βυνώδης, δύσβατος. ‖. (οὐσ.) Πολύκνημον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Δσκρ. Γ', 108).
Πολύκνισος καὶ Πολύκνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολλὴν κνίσσαν (καπνὸν ψηνομένου κρέατος). «Ἑκατόμβη—,« Ἀπλλν.
Πολυκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ἢ πολλὰς κοιλίας (κοιλότητας).
†Πολυκοίμητος (ὁ, ἡ). ὁ βαθὺν ὕπνον κοιμώμενος, ἡσυχώτατος.
Πολύκοινος (ὁ, ἡ). κοινὸς εἰς πολλούς, πολλὰ κοινός, πάγκοινος. «Ἄζης—,« Σοφ.
Πολυκοιρανία (ἡ), Π. πολυαρχία. «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη,« Ἰλ. Β. 2) πολλῶν κτημάτων ἢ λαῶν κυριότης. «Ὦ Θεὸς ἐπὶ ἄλδον ὀπάζῃ ᾖ πολυκοιρανίην,« Ἐπγρ.
Πολυκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. πολλῶν κοίρανος (ἡγεμών, κύριος).
;Πολύκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰς κοίτας, πολύκλινος.
;Πολυκόλλητος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ πολλὰ κομμάτια κολλημένα (συνηρμοσμένα) πρὸς ἄλληλα
Πολυκόλπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κόλπους ἢ πολλὰς κοιλότητας.
Πολυκόλυμβος (ὁ, ἡ). ὁ βυτῶν (κολυμβῶν) συχνά. «Πολυκόλυμβα μέλη βατράχων,« Ἀρσφ., ἀντὶ Πολυκολύμβων βατράχων.
Πολύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν κόμην (πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Πολύκομπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κόμπον (κρότον, θόρυβον)· (μτφρ.) πολλὰ κομπάζων (καυχώμενος).
†Πολύκομψος (ὁ, ἡ). πολλὰ κομψὸς (χομψός), Περίκομψος.
Πολύκοπος (ὁ, ἡ). πολλὰ λυπηρὸς (τραγικός, ἴδε Κόπτομαι) ἢ κοπιαστικός. «Ὀργησις—,« Ἀθ.
Πολυκοσμήτος ᾖ
†Πολύκοσμος (ὁ, ἡ). πολλὰ στολισμένος (κεκοσμημένος), πολυποίκιλος.
Πολύκρανος (ὁ, ἡ), =Πολυκέφαλος.
Πολυκρατέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι-
Πολυκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρατῶν (ἰσχυρός).
†Πολυκρατία (ἡ), =Πολυαρχία.
Πολύκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν κεκραμένος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυκρατέστατος.
Πολύκρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. κρέκω], ὁ ἔχων πολλὰ καθαρὰ ἢ δυνατά. «Λύρη —,« Ὀρφ.
Πολύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ παρασκευάζων πολλὰ κρέατα. «Ὑδρία—,« Ἀθ.
Πολύκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κρημνούς, ἀπόκρημνος, δύσβατος, (συχνὰ) Πολύκνημος).
†Πολυκριθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (εἶμαι κριθάμενον) πολὺ κριθάρι, εἶμαι πλήρης κριθῆς, (Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀκοστ(ω).
Πολύκριθος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺ κριθάρι, (ἐν γέν.) πολυκάρπος, εὔφορος.
Πολύκριτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων μερῶν συγκείμενος (συγκραμένος, [Γαλλ.] concret).
Πολυκροκάλος (ὁ, ἡ), [π. κροκάλη]· ὁ ἔχων πλῆθος χαλίκια. «Ποτομὸς (ἀλλ. γιαλὸς)—,« Ἀξ.
Πολύκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος) μὲ πολλοὺς κρυσσούς.
Πολυκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν κρότον (θόρυβον).
Πολυκρότη, Π. θηλ. τοῦ Πολύκροτος.
†Πολυκρότητος (ὁ, ἡ). πολλὰς φορὰς κτυπημένος, (μτφρ.) =Πολυκροτημένος.
Πολύκροτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κρότον (θόρυβον)· ἀντιχῶν ἀπὸ τὰς πολλὰς χειροκρατήσεις· =Πολυβόητος· (ἐπίσης) =Πολυκωπος, (παρβλ. Δικρότος, Τριφορ.) =Πολύτροπος, (παρβλ. Βριαρὸς).
Πολύκρουνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κρουνούς (τρύπας ἀπὸ τὰς ὁποίας ρέουν τὸ νερόν, μαατσαρια).
Πολύκρωζος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ κρώζων.
Πολυκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκτήμων.
Πολυκτημοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔνε πο-
Πολυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα (ὑποστατικά), πλουσιώτατος.
Πολύκτενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κτένια (ζῶα, θρέμματα).
Πολυκτησία (ἡ), =Πολυκτημοσύνη.
Πολύκτητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκτήμων.
Πολύκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων (παράγων) πολλὰ καὶ διάφορα ὄντα (πβ. τῆς Φύσεως).
Πολυκτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς κτείνων (φονεύσας) ἢ κτείνων (ἀποκτείνων).
Πολυκυδήεις, εσσα, εν καὶ
Πολυκυδής, ές (ὁ, ἡ) καὶ
Πολυκύδιστος, ἡ ἤ ος, ον, Π. πολλὰ ἔνδοξος (περίφημος).
†Πολύκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων πολλοὺς κύκλους (πολλὰς καμπας), κάμνων πολλοὺς γύρους, Πολυέλικτος.
†Πολύκυκος (ὁ, ἡ), [π. κυκάω], =Πολύταραχος. «Πέλαγος—,« Ἠσιρ.
†Πολυκυλίνδητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰς φορὰς πυλυτρόπως κυλιόμενος.
†Πολυκύμαντος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπασμένος ἀπὸ πολλὰ κύματα, πολλὰ κυματώδης.
†Πολυκύματος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυκυμάντου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυκυμία (ἡ). πλῆθος κυμάτων, (παρβλ. δεκακυμία).
Πολυκύμων, ονος (ὁ, ἡ), =Πολυκύμαντος.
†Πολυκυριάτης (ἡ), =Πολυκοιρανία, πονηρία.
Πολυκωθών, ωνος (ὁ, ἡ), Κωμ. πολυπότης, (κοιν.) κρασοκανάτας.
Πολυκώκυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. κωκύω], =Πολυθρήνητος, Πολυστένακτος.
Πολυκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ κῶλα. «Λόγοι περίοδοι—,» Τριτ.
Πολυκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τοὺς κώμους (τὰς πατινάδας, τὰ φαγοπότια).
Πολυκώπιος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἁρμαρμένη μὲ) πολλὰ κωπιά, =Πολύζυγος.
Πολυκωπίτλις (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κωπίλος (λάκκος). «Λημῶν—,» Σιμωνίδ.
†Πολυλαλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λαλῶ πολλά, φλυαρῶ, πολλογῶ.
†Πολυλάληγος (ὁ, ἡ), =Περιλάληγος ἢ Πολύλαλος.
Πολυλαλία (ἡ), =Πολυλογία.
†Πολυλάλος (ὁ, ἡ), =Πολυλόγος. «Πολύλαλον τὸ ζῷον (ὁ τέττιξ),» Σδ.
Πολυλαμπής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός.
†Πολύλαος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν λαόν, πολυάνθρωπος.
Πολυλεξία (ἡ). πλῆθος λέξεων, πολυλογία.
†Πολύλεξις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς λέξεις.
Πολυλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ λήϊα (χωράφια μὲ γεννήματα), (ἐν γέν.) πολυστάχυων, πλούσιος.
Πολυλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λιμένας.
Πολυλιμενότης (ἡ). πλῆθος λιμένων, τὸ πρότερημα τοῦ νὰ ἔχῃ τόπος τις πολλοὺς λιμένας.
Πολύλιμος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Βούλιμος.
Πολύλιθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύλιθος, γεμάτος λίθους (λιθάρια), ὅλος λιθώδης ἢ λιθόκτιστος· (ἐνίοτε) =Διάλιθος (ἰ).
Πολυλλίστος, ος ἡ η, ον, Π. [π. λισσαμαι]. τὸν ὁποῖον πολλοὶ καὶ πολλάκις παρακαλοῦν (ἐπικαλοῦνται). 2) (τόποι) ὅπου γίνονται πολλαὶ δεήσεις (προσευχαί, παρακλήσεις). 3) (ἐνίοτε) =Πολύλευκος, πολυπόθητος. «Πουλυλλίζη πόλιῆα Ἔπγρ.
Πολυλλισάνευτος καὶ
Πολύλλιτος (ὁ, ἡ), Π. =Πολύλλιστος.
Πολύλλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λοβοὺς (λουβιὰ ἢ αὐτιά), συγχ. τῷ Πολύλοβος.
Πολυλογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) πολλά. ἐκτείνομαι (ἐνδιατρίβω) εἰς διήγησίν τινα.
Πολυλογητέον, θετ. τοῦ Πολυλογέω.
Πολυλογία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ πολυλόγου, ὁμιλία διεξοδικὴ (ἐκτεταμένη), πολλὰ λόγια.
Πολύλογος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ λέγων (ὁμιλῶν) πολλά, πολυλογᾶς, φλύαρος· (προπαροξ.) ὁ ἀπαιτῶν πολλοὺς λόγους ὥστε νὰ γίνῃ καταληπτός.
Πολυλόγως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ λόγια.
Πολύλοπος (ὁ, ἡ), [π. λοπός]. ὁ ἔχων πολλὰ ἐξωφύλλια (περικαλύμματα).
Πολύλυπος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (συνωδευμένος μὲ) πολλὰς λύπας (πολλὰ βάσανα), πολύπονος.
Πολύλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διηρημένες εἰς) πολλοὺς λύχνους.
Πολυμάθεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ πολυμαθοῦς, γνῶσις (μάθησις) πολλῶν πραγμάτων.
Πολυμαθέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μανθάνω ἢ Ἠξεύρω πολλὰ πράγματα, εἶμαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ γένω πολυμαθής.
Πολυμαθημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμάθεια, [ἐκ τοῦ
†Πολυμαθήμων, ονος καὶ
Πολυμαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν ἢ ἠξεύρων πολλά, ἔχων μεγάλην μάθησιν (γνῶσιν πολλῶν πραγμάτων).
Πολυμαθία (ἡ), =Πολυμάθεια.
Πολυμαθῶς, ἐπίρ. Ὡς πολυμαθής, μὲ πολυμάθειαν.
†Πολυμάκαρ, αρος (ὁ, ἡ). πολλὰ μακάρια (καλότυχος), =Τρισμάκαρ.
Πολυμακάριστος (ὁ, ἡ). πολλῶν μακαρισμῶν ἄξιος.
†Πολύμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μαλλί (πολλὰ ἐριοφόρα ζῶα), πολυπρόβατος, (ἡ) ἐσφαλμ. ἀντὶ
†Πολύμαλος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πολύμηλος.
†Πολυμανής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολήν) μανιώδης, ἐκμανής.
Πολυμάντευτος (ὁ, ἡ). εἷς τὸν ὁποῖον συρρέουν πολλοὶ ἵνα λάβωσι χρησμὸν (μαντεῖαν).
Πολύμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς μαστούς, (καθὼς εἰκονίζετο ἡ Γῆ ἢ ἡ Φύσις, διὰ τὸ πάμφορον).
Πολυμάσχαλος (ὁ, ἡ), (βοτ.). ὁ ἔχων πολλὰς μασχάλας (παρακλάδια ἢ κοιλότητας ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφύονται τοιαῦτα).
Πολυμάταιος (ὁ, ἡ). πολλὰ μάταιος.
Πολυμάχητος (ὁ, ἡ). διὰ τὸν ὁποῖον γίνονται ἢ ἔγιναν πολλαὶ μάχαι (φιλονεικίαι), Περιμάχητος.
Πολυμεγέθης, ες (ὁ, ἡ). πολὺς τὸ μέγεθος, μεγιστος.
Πολυμείδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλοὺς μεδίμνους· (συνηθ.) γοργὸς πλήθος γεννημάτων (πλουσίαν θέρος).
Πολυμεθής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ μεθυσμένος ἢ μέθυσος.
Πολυμήδαος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ γινόμενος μὲ πολλὰς μεθόδους, πολύτροπος.
Πολυμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [π. μέλαθρον]. ὁ ἔχων πολλὰς οἰκίας (πολλοὺς ναοὺς ἢ θαλάμους).
Πολυμελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ μέλη. 2) ὁ ἔχων ποικίλην μελῳδίαν, πολλὰ ἁρμονικός. 3) (ἐνίοτε) καμωμένος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν(;).
†Πολυμελπής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ μελῳδικός.
Πολυμελῶς, ἐπίρ. Μὲ πολὺ μέλος, μὲ πολλὴν ποικιλίαν μελῳδίας, πολλὰ μελῳδικά.
Πολυμερφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μεμορφωμένος τὰ πάντα (μὴ ὀρεσκόμενος εἰς τίποτε), πολλὰ μεμψίμοιρος (παραπονιάρης).
Πολυμέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολυμεροῦς.
Πολυμερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διηρημένος εἰς πολλὰ μέρη (μέρια), πολυειδής, πολυσύνθετος.
Πολυμερίμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων πολλὴν μέριμναν (συλλογήν, ἀνησυχίαν), πολυφρόντιστος.
Πολυμέριος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς πολλὰ μερίδια χωρισμένος ἢ χωριζόμενος.
Πολυμέρμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμέριμνος.
Πολυμερῶς, ἐπίρ. Πολυειδῶς.
Πολυμετάβλητος καὶ Πολυμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις μεταβαλλόμενος, πολλὰ εὐμετάβλητος.
Πολυμεταλλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ πολλὰ μέταλλα.
Πολυμετρία (ἡ). ποικιλία μέτρων (στίχου). «Ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ πολυμετρία τὸ σπουδαζόμενον,» Ἀνώνυμ.
2) «Πολυμετρία.. κακία ἔπους, καθ' ἣν στίχος ἀπήρτισται ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκείμενος, οἷον· «Ἦν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν,» Εὔστ. (ἀλλὰ μήπως ἀρά γε γραπτέον εἰς τὴν σημασ. ταύτην Πολυμερία;), [ἐκ τοῦ
Πολύμετρος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ περιέχων πολλὰ μέτρα, μέσα, «ὀργάνων, ἐκτεταμένος, ἀφύσης. «Στόχυς —,» Ἄρχφ., =Πολύχορος. 2) (γραμμ.) ὁ συγκείμενος ἀπὸ πολλὰ (διάφορα) μέτρα συλλαβῶν.
Πολυμηκάς, άδος (ἡ), Π. ἡ πολλάκις μηκάζουσα (βελάζουσα). «Αἶξ —,» Ἄρχ.
Πολυμήκετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Πολυμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μῆκος (πολλὴν ἔκτασιν), πολλὰ μακρὸς (ὑψηλός), =Περιμήκετος.
Πολύμηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ μῆλα ἢ (συνηθ. Π.) πολλὰ πρόβατα, πολυθρέμμων, πλούσιος εἰς ποίμνια.
Πολύμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῆνις]. ὁ ἔχων πολὺν (διαρκῆ) θυμόν, πολλὰ μνησίκακος.
Πολυμήτα, ας, Αἰολ. Π. ἀντὶ
Πολυμήτης, ᾱ (ὁ) ᾱ.
Πολύμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῆτις]. πλήρης φρονήσεως, πολλὰ συνετὸς (σωφρονικός), Πολύβουλος. «Ἷρις μεγάλη σημεῖον πολυμήτη,» Ἀνώνυμ. Φυσιογν.
†Πολύμητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύμητος.
Πολυμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ πολλῶν τέκνων.
Πολυμηχανία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Πολυμήχανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-χάνως. Πολλῶν μηχανῶν (μηχανημάτων) ἔμπειρος, πολλὰ νεύμων, εὑρετικός, πολύτροπος.
Πολυμιγής, ές (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (σύμμικτος) ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα εἴδη, πολυσύνθετος, πολυποίκιλος, συγκεχυμένος.
Πολυμιγία (ἡ), τὸ εἶδ. τοῦ προηγ., «ρέσις (μίξις) πολλῶν πραγμάτων, πολυποικιλία.
Πολυμίγματος καὶ
Πολύμικτος (ὁ, ἡ), =Πολυμιγής.
Πολυμιξία, ἡ, =Πολυμιγία.
Πολυμιάς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ μιαρός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πολὺν (ἀξιόν) μισθόν, μεγαλόμισθος.

†Πολυμιτᾶρικός καὶ

Πολυμιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πολύμιτα ὑφάσματα. »Πολυμιτική,« ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν πολύμιτα.

Πολύμιτος (ὁ, ἡ), [π. μίτος]. ὑφασμένος μὲ πολλαὶς (πολλῶν λογιῶν) κλωστές, πλουμιστός, πολυποίκιλος.

Πολύμναστος, ω (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πολύμνηστος.

Πολυμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλῶν πραγμάτων μνήμων (πολλὰ ἐνθυμούμενος), ἔχων πολὺ ἐνθυμητικόν.

Πολυμνήστευτος (ὁ, ἡ). ἡ ὑπὸ πολλῶν μνηστευομένη (ζητουμένη εἰς γάμον).

Πολυμνήστη (ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμνήστευτος, (ὡς θηλ. τοῦ

Πολύμνηστος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ἐνθυμεῖται ἢ πρέπει νὰ ἐνθυμῆται τις, ἀείμνηστος. »Χάρις—,« Αἰσχλ.

Πολυμνήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμνήμων.

Πολύμνητος (ὁ, ἡ), Π. =Πολύμνηστος, ἢ 2) ἀντὶ Πολυμνήστευτος, (παρβλ. τὸ ἑπμ.

Πολύμνια (ἡ), ἀντὶ Πολυύμνια, (μία ἀπὸ τὰς Μούσας, ἔφορος τῆς Λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐνίοτε τῆς Ῥητορικῆς).

Πολύμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μνίον (mousse). »Θάλασσα—,« Ἡσύχ.

‡Πολυμοιρὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ λαβὼν πολλὰς μοίρας (πολλὰ μερίδια), Πολύκληρος.

Πολύμολπος (ὁ, ἡ). πολλὰ μελῳδικός.

Πολύμορος (ὁ, ἡ),=Πολυκάμμορος ἢ πολλῶν δυσχυιῶν πρόξενος, ὀλεθριώτατος.

Πολυμορφία (ἡ). τὸ πολύμορφον, πολυποικιλία.

Πολύμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων διαφόρους μορφὰς, πολυειδής, πολυποίκιλος.

Πολυμόρφως, ἐπίρ. Μὲ (Ὑπὸ) διαφόρους μορφὰς, πολυειδῶς.

Πολύμουσος (ὁ, ἡ). ὁ θεραπεύων πολὺ τὰς Μούσας (τὰ γράμματα, τὰς ὡραίας τέχνας), πολλὰ ἔμμουσος (πεπαιδευμένος, φιλέλλην κτλ.)· (ἐπὶ πραγμ.) πολλὰ καμψὸς, (παρβλ. Μουσικός).

†Πολυμοχθήρος (ὁ, ἡ). πολλὰ μοχθηρός.

Πολύμοχθος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μόχθως. Πολλὰ κοπιαστικὸς (ἐπίμοχθος), (παρβλ.) Πολύκμητος. 2) πολλὰ δυστυχὴς (ταλαιπωρημένος), πολυπαθέστατος.

Πολυμύελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν μυελόν.

Πολυμυθία (ἡ), = Πολυλογία.

Πολύμυθος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλοὺς μύθους. »Ἐποποιϊκὸν λέγω τὸ πολύμυθον,« Ἀρστ. 2) Π. ἀντὶ Πολυλόγος ἢ [πβ.) Πολύλογος, περίφημος, πολυκάλεντος. »Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι,« Πίνδ.

Πολύμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ πολλὰ φυτίλια (μύξους).

Πολύμυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς μυχοὺς (κόλπους).

Πολύνηος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ναοὺς.

Πολυναύτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ναύτας (πολλὰ καράβια).

Πολυνεικὴς, ους (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, πολλὰ φιλονεικος.

Πολύνευρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ μὲ πολλὰ ἐξέχοντα νεῦρα, (κοιν.) πεντάνευρον.

Πολυνεμέλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Πολυνέφελος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ πλήθους νεφῶν (νεφελῶν), πολλὰ συνεφιασμένος.

‡Πολυνηνεμία (ἡ), Π. ἄκρα (μεγάλη) νηνεμία, (Ἑλλ. διορθ. Πολυνηνεμία), (κυρ. θηλ. τοῦ

Πολυνηνέμιος, α, ον. Πολλὰ νήνεμος (γαληνιῶν, ἡσυχος).

Πολύννηος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολύναος.

Πολυνίκης, ου (ὁ). ὁ πολλάκις νικήσας (κερδήσας πολλὰς νίκας).

Πολυνιφὴς, έος καὶ

Πολύνιφος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις νιφόμενος (χιονιζόμενος), πλήρης χιόνων.

Πολύνοια (ἡ), [πολύνους]. πολὺς νοῦς, μεγάλη φρόνησις, Περίνοια· (ἐν τῷ) πλῆθος ἐννοιῶν (ἰδεῶν, νοημάτων).

Πολύνομος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (περιφερόμενος μὲ) πολυειδῆ νομήν (»Πολυνομώτατον δὲ καὶ πομφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς,« Θρρ.)· πολλὰ (μὲ πολλὴν νομὴν) θερεμμένος· ὁ ἔχων (διηρημένους εἰς) πολλοὺς νομούς. »Χώρα—,« Τζ.

Πολύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προικισμένος ἐκ φύσεως μὲ) πολὺν νοῦν, πολλὰ φρόνιμος (στοχαστικὸς, ἐφευρετικὸς κτλ.)· (ἐπὶ λόγων) περιέχων (ἐκφρασμένος μὲ) πολὺν νοῦν.

Πολύνοσος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλὰς (συχνὰς) νόσους, νοσώδους κράσεως, πολλὰ φιλάσθενος.

Πολύνυστος (ὁ, ἡ). ὁ νυσσῶν (ἐπιστρέφων, ἐπανερχόμενος) συχνάκις· (ἐπὶ σίτου κτλ.) πολλὰ θρεμμένος (μεστωμένος), ἔχων πολὺ ἀλεῦρι.

Πολύνους, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πολύνοος.

†Πολύνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολλὰς γυναῖκας συγχρόνως νυμφευθείς, πολύγαμος.

Πολύνως, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πολυνόως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν νοῦν (πολλὴν κρίσιν, σκέψιν), πολλὰ φρόνιμα.

Πολύξαντος (ὁ, ἡ), Π. [π. ξαίνω]. πολλὰ ξασμένος (ξεφτισμένος), καταφαγωμένος ἀπὸ τὰ κύμματα κτλ.

Πολύξεινος, Π. Ἰων. ἀντὶ

Πολύξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δεχόμενος πολλοὺς ξένους (φίλους), πολλὰ φιλόξενος· (ἐπὶ τόπου) ὅπου συχνάζουν πολλοὶ ξένοι.

Πολύξεστος (ὁ, ἡ), Π. [π. ξέω]. φθειασμένος (πελεκημένος) μὲ πολλὴν τέχνην ἢ ἐπιμέλειαν, (παρβλ.) Εὔξεστος.

†Πολύξηρος (ὁ, ἡ), Σχλ. πολλὰ ξηρός.

†Πολύξυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ξύλα ἢ δένδρα, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἄξυλος).

Πολύογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐγκώδης (βαρὺς, ὀχληρός).

Πολυοδία (ἡ). πλῆθος ὁδῶν ἢ μῆκος ὁδοῦ, ὁρμὴ διεξοδικὸς· μακρυνὴ ὁδοιπορία· συχνὰ καὶ μακρυνὰ ταξείδια.

Πολύοδμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (δυνατὴν) ὀσμήν.

Πολυόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀδόντας. »Πρίων—,« Νίκ.

Πολυόδυνος (ὁ, ἡ), = Πολυωδύνος.

Πολυοζία (ὁ, ἡ). πλῆθος ὄζων (βλάστων ἢ κλάδων), [ἐκ τοῦ

Πολύοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὄζους (κλάδους (καὶ μτφ. πολλὰς διαιρέσεις) [Γαλλ. ramifications].

Πολυοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πολὺν οἶνον, εἶμαι πολύοινος.

Πολυοινία (ἡ). πλῆθος (ἀφθονία ἢ εὐφορία) οἴνου· (συνεκδ.) μεγάλη οἰνοφιλία, μεθυσιὰ, [ἐκ τοῦ

Πολύοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν οἶνον, εὔφορος εἰς οἶνον, ἢ πολλῶν πολὺν οἶνον, μέγας οἰνοπώτης.

†Πολύοκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀκνηρός, βραδὺς, ἀργοκίνητος.

Πολυολβία (ἡ). πλῆθος ὄλβου, πολλὰ μεγάλη εὐτυχία.

Πολυόλβιος, Π. καὶ

Πολύολβος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὄλβιος (εὐτυχὴς ἢ) πλούσιος· (μτφ.) πρόξενος πολλῆς (μεγάλης) εὐτυχίας.

Πολυολκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (ζυγίζων) πολὺ, πολλὰ βαρὺς (ἐξ οὗ ζύγι).

Πολυομβρία (ἡ). πλῆθος βροχῶν (ὄμβρων), πολλὰ νερά.

Πολυόμβριος καὶ Πολυόμβρος (ὁ, ἡ), πολυωδευμένος μὲ πολλὰς ἢ ραγδαίας βροχὰς, πολλὰ βροχερὸς.

Πολυομίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλήσας (λόγοις σχέσιν, συναναστροφὴν) μὲ πολλοὺς, ποικιλιάσας πολλὰς γυναῖκας).

Πολυόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὄμματα (ὀμμάτια) ἢ τρύπας (ὀμμάτια ὡς τὸ δίκτυον).

Πολυόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀμφαλοὺς (μέρη ἐξέχοντα, κυρτώματα).

2) Π. ὑπερασπιζόμενος ἀπὸ πολλὰς ἀσπίδας (πολλοὺς ὁπλίτας), (ἴδε Ὀμφαλός).

Πολυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ (ἐ) κανὰ βλέπει τις πολλὰ ὄνειρα.

Πολύοπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὅπλα (πολλοὺς ὁπλίτας).

Πολύοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (τρύπας), πολύθυρος. ἢ 2) ὁ ἔχων πολλὸν ὀπὸν (χυμὸν γαλακτώδη).

†Πολύοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν βλεπόμενος, Περίοπτος.

Πολυοργιος (ὁ, ἡ). ὁ τιμώμενος (παινεμένος) μὲ πολλὰ ὄργια.

Πολυορκία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τις πολλοὺς ὅρκους. »Φύεται γὰρ ἐκ πολυορκίας ψευδορκία,« Φιλ., [ἐκ τοῦ

†Πολύορκος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (συνήθως νὰ κάμνῃ) πολλοὺς ὅρκους.

†Πολυόρμητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρμητικὸς (Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολυάϊξ).

Πολυόρνιθος καὶ

Πολύορνις, ιθος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου κατοικοῦν πολλοὶ ὄρνιθες, πλήρης ὀρνίθων (ποικίλων).

‡Πολυόροφος (ὁ, ἡ), = Πολυώροφος.

Πολυοσμία (ἡ), = Πολυοδμία, [ἐκ τοῦ

Πολύοσμος (ὁ, ἡ), = Πολυόδμος.

Πολυόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ ὀστέα (κόκκαλα). »Τὰ ἄνω τοῦ ποδὸς πολυόστεον,« Πλ.

†Πολυούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν οὐσίαν (περιουσίαν), (γραμτ. ἐπιμέλεια Πλούσιος). 2) ὁ περιέχων πολλὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παν (πολὺν χυμὸν), (Γαλλ.) succulent. « Τὰ πολυούσια καὶ πολύτρεφα, » Γαλ.

Πολυόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμούς (πολλὰ ὑμμάτια [ἢ ἐπὶ φυτ.] φύτρα). ‖ (ζῶα.) Πολυόφθαλμον, « Ἱππκρ., ἔος. ὑγιοῦς, (ἄλλ.) Βούφθαλμον.

Πολυόχευτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀχευτικὸς (ἄρσης). « Πολυόχευτον δὲ τὸ ζῷον (ὁ ἀλέκτωρ). » Ἀξ.

Πολυοχλέω-ῶ καὶ (συνήθ. μσ. ἡ πθ.) -οχλάομαι-οῦμαι. Μ. ἤσω, -ούμαι. Ἔχω πολὺν ὄχλον (πολὺ πλῆθος), εἶμαι πολυάνθρωπος. « Δυνάμεις πολυοχλοῦσαι, » Δ. Ἀλ., στρατεύματα πολυάριθμα. » Πόλεις πολυοχλούμενη, » Στρβ.

Πολυοχλία (ἡ). πολὺς ὄχλος, πλῆθος ὄχλου (ἐν γέν.). πολυανθρωπία. ‖ἐκ τοῦ

Πολύοχλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν ὄχλον, (τόκους) ὅπου συρρέει πλῆθος ὄχλου, πολυάνθρωπος· (ἐν γέν.) πολυάριθμος.

Πολυοχύρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλὰ (πλῆθος πράγματα). (ἄλλα. διορθ. Πολύοχλος· κυρ. δὲ εἶν' ἀσφαλμ. ἀντὶ Πολύοχος).

Πολυοψία (ἡ). πλῆθος ὄψων (φαγητῶν, [καὶ ἰδιαιτ.] ζῳαρίων), ‖ἐκ τοῦ

Πολύοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλὰ ὄψα (νόστιμα φαγητὰ [καὶ ἰδιαιτ.] ζῳάρια). « Λίμνη (« Τράπεζα) —, » Στρβ., θαλ.

Πολυπάθεια (ἡ). τὰ πολλὰ πάσχειν, τὸ πολυειδὲς τῶν παθῶν ἢ αἰσθημάτων εἰς τὸ ὑπ. ὑπόκειται ὁ

Πολυπαθής, ἔος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ παθὼν ἢ πάσχων, ἐκτεθειμένος (ὑποκείμενος) εἰς πολλὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, πολυτρόπως πεπαιδευμένος (διατεθέμενος).

Πολυπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φιλοπαίγμων (παιγνιδιάρης).

Πολυπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις πολύπαις (νὰ ἔχῃ πολλοὺς παῖδας ἢ δούλους).

Πολυπαίπαλος (ὁ, ἡ), Π. [π. παίπαλος]. πολλὰ πανοῦργος (ἴδε Παιπάλη), πολύτροπος, (συγγ. τῷ) Πολυδαίδαλος.

Πολύπαις, αἶδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς παῖδας ἢ δούλους. (ὁ Μελέαγρος ὠνόμασε καὶ τὴν) « Τύρον πολύπαιδα, « Ἐπ. τρ., διὰ τὰς πολλὰς ἀπωλείας τῆς.

Πολυπάμμαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ φωτεινὸς (φαεινός), ὑπέραμπρος.

Πολυπάμμων (καὶ ὄχ. Πολυπάμμων, καθὼς συνήθως εὑρίσκεται γραμμένον εἰς τὰς ἐκδόσεις), ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πάομαι]. = Πολυκτήμων.

Πολυπάναφος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σοφὸς καθ' ὅλα, πάνσοφος.

Πολυπαρθένευτος (ὁ, ἡ). ἡ πολὺν καιρὸν παρθενευομένη (μένουσα ἀνύπανδρος).

Πολυπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰς παρθένους.

Πολυπάστος (ὁ, ἡ). πασασμένος (κουκκισμένος) μὲ πολλὰ ῥηκτὰ ψήγματα.

Πολυπάταγι (ὡς ἀπὸ τοῦ Πολυπάταξ), δοτ. ἐπικόλλ. τοῦ

Πολυπάταγος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κρότον (πάταγον), ἀντηχῶν ἀπὸ τὴν κρότον (πάταγον) τῶν χορευόντων. « Θυμέλη—, » (Πρακτ. παρ') Δθ.

Πολυπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν καὶ πολλάκις πατηθείς· (κτφορ.) τετριμμένος, πάγκοινος, (Γαλλ.) rebattu.

Πολυπάτρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πατρίδας.

Πολυπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πατέρας.

Πολυπειρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις πολύπειρος.

Πολύπειρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλὴν (πολλῶν πραγμάτων) πεῖραν, (ἐπιμ.) φρόνιμος ἢ πανοῦργος, (κοιν.) πολύξευρος, τετραπέραστος.

Πολυπείρων, ονας (ὁ, ἡ), Π. [π. πέρας], ἀπὸ διαφόρους τόπους, παντοδαπὸς, ἢ (ἁπλούστερον) πολὺς, πολυάριθμος, (παρὸλ. Ἀπείρων).

Πολυπείρως, ἐπίρ. Μὲ πολυπειρίαν, ὡς πολύπειρος.

†Πολυπίλαστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὑπ. πελάζουν (πλησιάζουν) πολλοὶ ἢ πολλάκις, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Δασπλῆς).

Πολυπέλωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλευρος.

Πολυπευθής, ἔος καὶ

Πολυπένθιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων ὕλην (ἀφορμὴν) ἢ βυθισμένος εἰς μέγα πένθος, καταλυπημένος.

Πολυπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν φροντίδων περισπώμενος, ὑπὸ πολλῶν περιαπασμῶν ἀπασχολούμενος.

Πολυπευθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. πυνθάνομαι]. ὁ κάμνων ἢ ὅπου κάμνουν πολλὰς ἐρωτήσεις. « Ἡμέρα —, » Πλ., καθ' ἣν γίνονται πολλαὶ μαντεῖαι.

†Πολυπευστέ(ω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ καὶ ἐξετάζω πολλά.

†Πολυπήδητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύσκαρθμος.

Πολυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πῆμα], = Πολυβλαβής, ὀλέθριος. 2) (σπν. πυ.) πολύβλαπτος.

Πολύπηνος (ὁ, ἡ), Π. [π. πῆνος]. ὑφασμένος μὲ γονδρὸν ὑφάδι (χονδρὴν κλωστὴν), (ἐν γέν.) πρόστυχος.

Πολύπηχυς, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πήχεις (βραχίονας).

Πολυπίδακος καὶ

Πολυπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς π(δακας (πηγὰς ὕδατος).

†Πολυπικὸς, ἡ, ὀν, (νλγ.). Ὁ ἀνήκων εἰς πολύπονον, χρήσιμος πρὸς χειρουργικὴν ἐκτομὴν πολύποδος. » Σπαθίον —, « Π. Αἰγιν., (ἄλλ.) Πολυποξύστης.

Πολύπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς (κυρ. ἢ μτνμ.). ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Πολυπικρα, ἐπιρ. ἀντι-

†Πολυπίκρως, ἐπίρ. Πολλὰ πικρὰ (φαρμακερά).

Πολυπινὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πιναρὸς (ῥυπαρὸς), καταλερωμένος.

Πολύπιστος (ὁ, ἡ). πολλὰ πιστὸς (πιεσμένος ἢ εὐκολόπειστος).

Πολυπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. πλάζω]. = Πολυπλανὴς, πολυπλάνητος. » Ἄνεμος —, « Ἰλ. Α., ὁ ἀποπλανῶν (παρασύρων ἀπὸ τὸν δρόμον των, ἀκορπίζων τριγύρω κάκεῖσε) τὰ πλοῖα.

Πολυπλαγκτοσύνη (ἡ), Π. μεγάλη περιπλάνησις, ταξείδια μακρυνὰ καὶ πολυκαιρινὰ εἰς ἀγνώστους τόπους, ζωὴ πλανητικὴ

Πολυπλανὴς, ἐος καὶ

Πολυπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ πλανηθεὶς (περιπλανηθεὶς) πολὺν καιρὸν καὶ εἰς πολλοὺς τόπους. « Τὸ Πελασγικὸν ἔθνος κάρτα πολυπλάνητον, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) « Κίσσης —, « Ἀγγ., Ἐπτρ., ὁ πανταχοῦ ἐκτεινόμενος, (ὑπ. ἄλλ. ἀνύγ. Πολυπλακής). 2) (μτφορ.) ὁ περιπίπτων ἢ παρασύρων εἰς πολλὰς πλάνας (πολλὰ ὀφθάλματα).

Πολύπλανος (ὁ, ἡ). = Πολυπλανὴς, (ὅθεν

Πολυπλανῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν περιπλάνησιν, μὲ πολλὰς περιστροφὰς (περιπλοκάς).

Πολυπλασιάζω, Πολυπλασιασμὸς, Πολυπλάσιος κτλ., = Πολλαπλασιάζω κτλ.

Πολύπλεθρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (περιέχων) πολλὸν πλέθρων ἔκτασιν· (Π.) (διοικητὴς πολλῶν πλέθρων γῆς, πολυκτήμων, πλούσιος (εἰς γαίας).

Πολύπλεκτος (ὁ, ἡ), = Πολύπλακος.

Πολύπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πλευρὰς· (μθμτ.) = Πολύεδρος.

Πολυπλήθεια (ἡ). αὔξησις εἰς πλῆθος, πληθυσμὸς, (ἐν γέν.) πολὺ πλῆθος, ἀφθονία.

Πολυπληθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πληθαίνω πολλὰ, αὐξάνω εἰς πλῆθος, εἶμαι ἢ γίνομαι·

Πολυπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸ πλῆθος (τὸν ἀριθμὸν), πολυάριθμος. (ἐνίοτε παρ' ἰατρ.) πολλὰ πληθωρικός.

Πολυπληθία (ἡ), = Πολυπλήθεια.

†Πολυπληθύνω ἢ Πολυπλήθω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολὺ πληθύνω (πλήθω).

Πολυπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους.

Πολυπλοκία (ἡ), τὸ πολύπλοκον (κυρ. τοῦ χαρακτῆρος), πανουργία.

Πολύπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πλοκὰς ἢ πολλοὺς πλοκαμοὺς (ὡς ὁ πολύπους), πολλὰ συμπλεγμένος (περιπεπλεγμένος)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ἐμπεπλεγμένος (δυσκολος)· (καὶ τρπ.) πανοῦργος, πολύτροπος, πολυμήχανος. « Οὕτω τοιότης ἦκουσε πολυπλοκωτέρας γυναικὸς, » Ἀρτφ.

Πολυπλόκως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰς πλοκὰς (περιπλοκὰς), μὲ τρόπαν πολύπλοκον (δύσκολον, δυσνόητον).

Πολύπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ὅπου κάμνουν πολλὰ ταξείδια (μὲ πλοῖα).

†Πολυπλούσιος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος.

Πολυπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολύπλουτος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος.

Πολύπνοια (ἡ). ἀφοδρότης ἀνέμου, ‖ἐκ τοῦ

Πολύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων δυνατὰ (μὲ πολλὴν ὁρμὴν), ἀφόβρος (ἄνεμος). 2) ὁ ἀναδίδων πολλὴν (δυνατὴν) ὀσμήν. 3) ὁ ἀναπνέων δυνατὰ (ἔχων ἰσχυρὸν, διαρκὲς πνεῦμα).

Πολυποδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πολυπόδιον.

Πολυπόδειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ πολύποδος. ὀκταποδείσειος.

Πολυπόδης, ου (ὁ), = Πολύπους.

Πολυποδία (ἡ). πλῆθος ποδῶν, πολλὰ πόδια.

Πολυποδίνη (ἡ), εἶδος μικροῦ πολύποδος, (ἄλλ.) Ὁμοιόλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυπόδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πολύπους, ὀκταποδάκι. 2) εἶδος φυτοῦ (πτερίδος). « Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, δασεῖα, ᾗ ἔγωγε κοτυληδόνας, ὥσπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάνας· κἂν περιάψηταί τις, φησὶν ἐμεῖσθαι ὡς πολύπουν, « Θεόφρ. (πορβλ.) Σκολοπένδριον, (ὄφεν
Πολυποδίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ (τὸ φυτ.) πολυπόδιον.
Πολυποδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολύποδος, ὅμοιος μὲ πολύπουν, ἢ 2) πλήρης πολυπόδων (ὀκταποδίων).
Πολυποθήτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποθητός (ἀγαπητός, ἐπιθυμητός). 2) (ἐνεργ.) ὁ πολλὰ (ἀφεδρῶς) ἐπιθυμῶν. «Τοῦ δίψους οὐδὲν ἔστι πολυποθητότερον, « Ἀθ.
Πολυποικιλία (ἡ). πολλὴ ποικιλία.
Πολυποίκιλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποικίλος (παρδαλός), πολυειδής, πολύμορφος, πολυσύνθετος.
Πολύποινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβάλλων πολλὰς καὶ διαφόρους ποινάς, τιμωρῶν πολυτρόπως, (συγχ. τῷ Πολύπονος).
Πολύπολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκρατούμενος ἀπὸ) πολλὰς πόλεις. «Πολύπολις δὲ ἡ Βοιωτία, « Εὐς. 2) (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος) ἡ τιμωμένη εἰς πολλὰς πόλεις, (Καλλίμ.).
Πολυπόνηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πονηρός, παμπόνηρος.
Πολυπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Πολύπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν πολὺν πόνον (κόπον), πολύμοχθος, δύσκολος· ὁ ὑποφέρων γενναίως πολλοὺς κόπους, πολλὰ φερέπονος.
Πολυπόνως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν κόπον (πολλὴν δυσκολίαν), πολυμόχθως.
Πολυποξύστης [πολύπους, ξύω], ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκρίζωσιν πολυπόδων.
Πολυπόρευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πορεύονται (ὑπάγουν, συχνάζουν) πολλοί, (Γαλλ.) très-fréquenté.
Πολύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πόρους (πολλὰ περάσματα, πολλὰς διόδους)· (μτφ.) πολλὰ εὔπορος (εὐκατάστατος).
‡Πολύπος (ὁ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύπους.
Πολυποσία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ πολυπότου, ὑπερβολὴ οἰνοποσίας.
Πολυπόταμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ποτιζόμενος ἀπὸ) πολλοὺς ποταμούς.
Πολυποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω πολύ (κυρ. κρασί), εἶμαι-
Πολυπότης, ου (ὁ, ἡ). ὁ πίνων πολὺ (κυρ. κρασί), μέγας οἰνοπότης.
Πολυπότις, ιδος (ὁ, ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.
Πολύποτμος (ὁ, ἡ). Π. [πρ. πότμος]. ὁ διέπων τὰς τύχας πολλῶν, (ἐπίθ. τῶν Μοιρῶν).
Πολυπότνια (ἡ), Π. πολλὰ πότνια (σεβαστή, σεβασμία), (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).
Πολυποτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κοπτων (τεμνων) τοὺς πολύποδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Πολύποτος (ὁ, ἡ), = Πολυπότης.
Πολύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας. « Γεννᾷ δὲ καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν· καὶ ἄποδα, τὸν ὄφιν· ᾗ πολύποδα, τὸν ἀντίλεβον, « Ἡλ. 2) (συνεκδ.) ὁ πατούμενος ὑπὸ πολλῶν πόδας, πολυάνθρωπος. « Πόλις—, « Χρσμ. ‖. (οὐσ. ἡ γεν. Πολύποδος καὶ ἐνίστε Πολύπου, ἡ αἰτ. Πολύποδα καὶ συχνότ. Πολύπουν), εἶδος θαλασσ. ζ., (κοιν.) ὀκταπόδι. «Ἔδω δ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους, « (Ἀλκ. παρ') Ἀθ., ἴδε καὶ Πιλόω. 2) εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ.) Ὄνος, (κοιν.) χ.λιποπόδαρον. 3) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Πολυπόδιον. 4) (ἰατρ.) εἶδ. ἐκφύματος (excroissance) τὸ ὁπ. σχηματίζεται ἀπὸ ἀνευρυσμὸν τῶν ἀγγείων συνήθως εἰς τὴν μύτην, (κοιν.) ὀκταπόδι.
Πολυπραγματέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, (ἀντίθετ. τῷ Μονοπραγματέω).
Πολυπράγματος (ὁ, ἡ), = Πολυπράγμων.
Πολυπραγμονεύω, Μ. εὔσω καὶ
Πολυπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (ἀσχολοῦμαι εἰς) πολλὰ πράγματα ὁμοῦ, ἔχω πολλὰς ὑποθέσεις (περισπασμούς, ἀσχολίας), (Γαλλ.) être très affairé· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀνακατόνομαι εἰς πολλὰ πράγματα χωρὶς νὰ πρέπῃ, δὲν κυττάζω τὸ ἔργον μου ἀλλ' ἐξετάζω εἰ κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, εἶμαι ἀνήσυχος (περίεργος, πολυπράγμων)· ῥαδιουργῶ κατὰ τῶν καθεστώτων, νεωτερίζω· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) καταγίνομαι ἐπιμόνως (μὲ ἐπιμέλειαν) εἴς τι, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω. (ἀμτβτ.) ἔχω πολλὴν πεῖραν πραγμάτων. « Ἔφη μὴ πολυπραγμονεῖν, ἄλλα ἄρχοντος, « Ξεν., δὲν σκοτίζεται, δὲν τὸν μέλει, δὲν ἀνακατόνεται. « Ἐρομένου δέ τινος αὐτὸν (τὸν Δημώνακτα), Περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀξυὴ με θάψει, « Ἀκ., μὴ φροντίζετε, μὴ ξαλίζεσθε (καὶ πθ.) «Πολυπραγμονούμενος, « Δξ., τὸν περιέπλεξαν εἰς πολλὰς δυσκολίας, τὸν ἐμπέρδευσαν.
Πολυπραγμονητέον, θετ. τοῦ Πολυπραγμονέω.
Πολυπραγμόνως, ἐπίρ. Μετὰ πολυπραγμοσύνης, ὡς πολυπράγμων.
Πολυπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ πολυπράγμονος, ἐνασχόλησις εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, ἀνακάτωμα εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, ἐξέτασις ἀδιάκριτος τοῦ τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, περιέργεια μικροπρεπὴς, λεπτολογία ἢ ὀπ. δὲν ἔχει τὸν τόπον της, κτλ. κτλ. (ἴδε Πλούταρχ. περὶ πολυπραγμ.)· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέτασις ἀκριβὴς (λεπτομερὴς), (ἐπιμ.) πολυπειρία, ἱκανότης, δραστηριότης.
Πολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ πράττων, ἀσχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, πολυάσχολος· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀνακατωνόμενος χωρὶς νὰ πρέπῃ εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, ἐξετάζων ἀδιακρίτως τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ῥαδιουργος, ἀνακατωσούρης, ἀνήσυχος, (Γαλλ.) intriguant· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἐπιμελὴς, δραστήριος, ἄξιος πολύπειρος. « Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, « Ἀρχφ.
Πολυπρᾶκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολυπράγμων.
Πολύπρηστος (ὁ, ἡ). πολλὰ πρῆστος (ἥμερος).
†Πολύπρατος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοῦ πωλούμενος (πωλούμενος), πολύτιμος.
Πολύπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ πρέμνα (στελέχη ἢ κωλοβρίζια).
Πολυπρεπής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐπρεπὴς ἀριπρεπής.
Πολυπρηγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Πολυπραγμονέω.
Πολυπρήων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. πρηώ] ὁ ἔχων πολλὰς κορυφάς.
Πολυπρίατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πρίατα (παίμνια), πλούσιος.
Πολυπροικος (ὁ, ἡ). ἡ λαβοῦσα πολλὴ προῖκα, προικισθεῖσα πλουσίως.
†Πολυπρόσδος (ὁ, ἡ). ὁ συχνὰ (πολλάκις) ἐξερχόμενος.
Πολυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πρόσωπα, πολύμορφος· (γραφ., κωμῳδ.) μὲ πολλὰ πρόσωπα. « Τὴν Ἰλιακὴν ἱστορίαν πολλὴν οὖσαν ᾗ πολυπρόσωπον, « Ακ.
Πολυπροσώπως, ἐπίρ. Ἀπὸ διαφόρους ὄψεις, πολυμόρφως.
Πολύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πτερά.
Πολυπτόητος καὶ Ἰων.
Πολυπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπτοημένος, κατατρομαγμένος· πολλὰ ἀνήσυχος (πεταραγμένος) ἢ τρομαρός. « Θάλασσα—, « Ἐπγρ.
Πολύπτολις, ιος (ὁ, ἡ), ἴδε Πολύπολις.
Πολύπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ πτορθιὰ (κλαδιὰ, βλαστούς).
Πολυπτυχία (ἡ). πολλαὶ πτύχες (δίπλες), πολλὰ γυρίσματα, ἴδε τοῦ
Πολύπτυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς (διπλωματιὰς)· (βίβλος) μὲ πολλὰς κολλότητας (πολλὰ ἀναδιπλώσματα) (βιβλίον) μὲ πολλὰ φύλλα.
†Πολυπτῶξ, ῶκος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου φωλιάζουν πολλοὶ πτῶκες (λαγωοί).
Πολύπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πτώσεις. ‖. (οὐσ.) Πολύπτωτον, σχῆμα ῥητορ., ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως εἰς τὰ διάφορα πτώσεις.
Πολύπυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλὰς πύλας (θύρας).
Πολύπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὀχυρωμένος μὲ) πολλοὺς πύργους.
Πολύπυρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πολὺν πυρὸν (πολὺ σιτάρι). « Ἀγυιὰ—, « Ἀνθ. πγρφ., ὅπου πωλεῖται πολὺς σῖτος.
†Πολύπυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυρωμένος, πολὺ πυρωμένος, διάπυρος.
Πολύπυστος (ὁ, ἡ), [πρ. πυνθάνομαι] πολλὰ ἢ εἰς πολλοὺς γνωστός (ἀκουστός), περίφημος.
‡Πολυπώγων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυγένειος.
Πολυρημονέω-ῶ, Π. ἀντὶ Πολυρρημονέω.
Πολυρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυρρήμων.
Πολύριζος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύρριζος.
Πολύρραβδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ῥάβδας (ῥαβδώσεις), ὅλας ἀραιωτές.
Πολυρραγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀποτελούμενος μὲ ὁμοῦ ἀπὸ πολλὰς ῥαγὰς (σχισμὰς, σήραγγας)· ὁ πολυτρήτης (πολυτρήτων) πᾶν τὸ προστυχὸν, ὁρμητικὸν. « Ποταμὸς—, « Ν'κ.
Πολυρράθαγος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. ῥάθαγος] ὁ βούζυγος (ἀντιζυγῶν) δυνατός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυρραδάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασπὼν μὲ πολλὰς σαλαγματιὰς (ῥαδάμιγγες). »Ὀπώρη—,« Νόνν., ἡ σαμπάγη.

Πολυρραιστης, ου (ὁ), Π. [Π. ῥαίω]. πολλὰ μαχαιρίσκος (ξελυθρευτικός).

Πολυρραστος ᾰ

Πολυρραφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν συγκείμενος ἢ τμημάτων συνερραμμένος, ἔνδυμα, πλῆθος ῥαφῶν. » Πολυρράφῃ πέπλῳ, « Νόνν.

Πολυρραφιστος (ὁ, ἡ). = Πολυρραφής.

Πολυρρημονέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ὁμιλῶ πολλὰ, εἶμαι = Πολυρρήμων.

Πολυρρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πολλὰ λόγια (ῥήματα), πολυλόγος· (ἐνίοτε) ὁ ἔχων εὔροιαν λόγων.

Πολυρρήνη (ἡ), ης ᾱ

Πολυρρήνης (ὁ, ἡ), Π. [Π. ῥάρην]. ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνιὰ (πρόβατα), πολυβρέμων, πλούσιος.

Πολυρρητος (ὁ, ἡ), Γλσ. [Π. εἴρηται]. πολύσημος, πολυλάλητος.

Πολυρριζία (ἡ). πλῆθος ριζῶν, [ἐκ τοῦ Πολυρρίζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ῥίζας. (ἰδιώνυμ. ᾰ ὡς οὖσ.) Πολύρριζον, τὸ συνών Πολυποδιον.

Πολυρρινος (ὁ, ἡ), Π. [Π. ῥινός]. ὁ συγκείμενος (καμωμένος) ἀπὸ πολλὰ δέρματα.

Πολυρρόδης, ες ᾰ

Πολυρρόδος (ὁ, ἡ). πλήρης ῥόδων. » Λειμὼν, « Ἀρρφ.

Πολυρρόθιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺ τὸ ῥόθιον (πολὺν βρασμὸν κυμάτων), πολυκύμαντος. »Πολυρρόθιοις ἄλλ. ἀναγν. ῥόθοις εἶνε πολυκύμαντος.« Ἀρ., τῶν ὀπ.

Πολυρρόθιος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυρρόθιος· (συνών.) πολυήχητος, πολυβόητος· ἐπαναλαμβανόμενος ἀπὸ πολλὰ στόματα. »φωνὴ πολυρρόθιος,« Δίσχλ.

Πολυρροθοσητος ᾰ

Πολυρροιζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ πολλοῦ ῥόθου (φορυγμοῦ) περιστρεφόμενος, (ἐν γεν.) ἔχων (βοῦζον) δυνατὸν, πολυθόρυβος.

Πολυρρομος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πολὺ (ἀφθόνως ἢ προθύμως) ῥέων. (μετγν.) ὁ ἔχων εὔροιαν (ἐν γεν.) πολὺς, πλήρης, ἄφθονος.

Πολυρρόμους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ῥυμοὺς (ἀμάξι). 2) Π. ὁ ἔχων (φερόμενος μὲ) πολλὴν ῥύμην, πολλὰ ὁρμητικός.

Πολυρρυτος (ὁ, ἡ), = Πολύρρυος.

Πολύς, πολλὴ, πολὺ (ἡ γεν. Πολλοῦ, ῆς, πολλῆς· πολὺ· πλῦ. Πολλοί, αἱ, ὰ, ἡ γεν. Πολλῶν κτλ., τὸ παρθ. Πλείων ᾰ Πλείστος). Πολὺς (κατὰ διαφόρους σχέσεις, κυρ. δὲ) πολυπληθὴς, πυκνὸς ὅτ. ἀφθονος· (μάλιστα ἐπὶ πραγμ. »Πολὺς ὄμβρος,« Θκρ. » Πολὺς οἶνος,« Ἀρχίλ. » Πολὺν ὕδωρ, « Ὀδ. Τ. » Πολλὰ ἰσχυρὸν εἶναι, « Ἀρχ. » Τὸ πολλὸν ἡγέσθαι λαοὺς, « Δξ. » Πολὺ στράτευμα, « Δξ. » Πολλὸν ἔγκος, « Ἡρ. » Πελλὸν πλῆθος, « αὐτ. »Πολλὰς ἐφίμερος ψυχὲ « Ὅμ. » Πολλοὶ μὲν βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,« Θκρ. « Ὀλίγοι πρὸς πολλούς.« Δξ. « Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος, « Σοφ. » Πολλὸ ἦδη ἔτη, « Πλάτ. » Πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες, « Ξεν. (ἀντ.) Πολλοὶ καλοὶ (ᾰ ἐπὶ συνιζ.) » Πολὺς ὕπνος. « Ὀδ. Ο., ὁ βυθὸς (ἀρχῆς). » Πολλὴ σιγὴ, « Δξ. ἄκρα. (ᾰ μετὰ τοῦ Τίς) » Πολύς τις, « ἀρκετὰ πολὺς· κάμπσας. »Τὸ ὑηρίον τοῦτο πολύ τι νέμεται καὶ ἄφθονον,« Παυσ. (ᾰ κατὰ συνδυ. τὸ ἐν. ἀντὶ τοῦ πλθ.) »Καὶ γὰρ ἐκεῖ..πολὺς ἦν ὁ ἐπιθυμῶν ᾰ ἐνεορτάζων τῷ τόπῳ, « Στρβ., ἀντὶ Πολλοὶ ἦσαν οἱ. (ᾰ ἔλλ.) »Δαρήσεται πολλὰς (ἐνν. πληγὰς), « Γρφ. « Πολλὰ (ἐνν. ἐδέσματα) παρατιθέμενος, « Ξεν. » Πολλοῦ (ἐνν. ἀργυρίου ἢ τιμήματος) ἄξιος, « Ὅμ., πολύτιμος. » Πολλοῦ ὠνεῖσθαι. « Δξ. » Δέδοικα μὴ λελῆθαμεν τὴν εἰρήνην ἐπὶ πολλῷ ἄγοντες ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι, « Δμ. » Πολλοῦ δύνασθαι παρά τινι, « Ἀλκίφρ. » Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, « Δξ.,(Δτ.) magni facere. »Πολλὰ (ἐνν. πράγματα) πράττειν, « Εὐρ., =Πολυπραγμονεῖν. » Τοὺς γὰρ περισσοὺς καὶ τι πράσσοντας πλέον τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν,« αὐτ. » Πολλὰ λέγειν, « Δξ., =Πολυλογεῖν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; « Δμ. Πολλοῦ γε ᾰ δεῖ, « Δξ. (δθ. 2) μέγας, μακρὸς, ὑψηλὸς, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος. »Πυλῶνας αὐτῷ πολλὰς,« Ἀπλλν. » Πολλὸς τις ἔκειτο, « Ἰλ. Π. » Πολὺς χρόνος. « Ἡρ. « Οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος, Θκρ. »Πολλὸν διὰ πόντου ἀνύσας,« Ἰσ. » Πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδὸς, « Γρφ. » Πολλὴ ἡ Σικελία, « Δκ. » Κύπλον πολὺν »καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, « Ἡρ. »Πολλῆς κρατεῖ γαίης, πολλῆς δὲ θαλάσσης, « Θκρ »Ἦν δὲ αὐτοῦ καὶ παρὰ τοῖς συμμάχοις λόγος πολὺς,« Δξ. (ᾰ ἔλλ.) »Ἐκ πολλοῦ (ἐνν. χρόνου), « Δξ., =Πρὸ πολλοῦ. « Διὰ πολλοῦ, « Δκ. » Μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωρεῦντες αὐτοὺς ἐγνώσκομεν, « αὐτ. (ἢ τέπον) » Ἐκ πολλοῦ,« Δξ. » Οἱ ἵπποι τὰς καμήλους ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο, « Ξεν. » Ἐκ πλείονος ἢ τὰ πρόσθεν ἔργον, « αὐτ. « Οὐ πρὸ πολλοῦ, « Δ. Ἀλ. » Οὐκ ἐπὶ πολὺ (καὶ Ἰων.) πολλὰν, « Δξ »Τὸ ἔθνος τοῦτο νέμεται τὴν πρὸς ἠῶ χώρην τῆς Σύρτιος οὐκ ἐπὶ πολλὴν,« Ἡρ. (καὶ χωρὶς τῆς πρθ.) »Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα (χρόνου), « Ἀρχφ.

3) (συνδχ.) σφοδρὸς, δυνατὸς. » Πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, « Δμ. (ᾰ ἐπὶ φρότου καὶ φων.) » Πολὺς ὁρμαίνεται (ὁρμαίνομαι), « Ὅμ., Ἡσ. 4) (κατ' ἔκτ.) ὁ πολλάκις ἐπανερχόμενος (ἐπαναλαμβανόμενος), συχνὸς. « Τοῦτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, « Δμ., =Πολλάκις ἐρεῖ τοῦτο. » Πολὺς μὲν ὁ Φίλιππος ἔσται, ἀναμιχθήσεται δὲ ᾰ τὸ τοῦ παιδὸς ὄνομα Ἀλεξάνδρου, « Αἰσχ. »Τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν, « Πλάτ., ἤθελε συμβαίνει συχνάκις. » Πολλὸς ἦν ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς αἰνεόμενος, « Ἡρ., ἐπαινεύμενος ὑπὸ πάντων. » Πολλὸς ἦν λιασόμενος, « αὐτ., παρεκβλει ἐπιμόνως, (ἴδε Λιπαρὴς). » Πολλὸν ἦν αὐτῷ φοιτῶντι τοῦτο τὸ ἔπος, « αὐτ., τὸ ἤκουεν ἐπαναλαμβανομένου πολλάκις. » Πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, « Δμ., ἐπιμένει (ἐνδιατρίβει) κἰς, τὰ ἀναμασσᾷ πολλάκις. « Μὴ καταπλαγῆτε ὑπὸ τῆς κραυγῆς τῆς τούτου· πολὺς γάρ, πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος, « αὐτ., πολλὰ ὀχληρὸς ἢ ὁρμητικός. » Θρασυνομένην καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, « αὐτ. » Πολὺς ἀπαντᾷ, « Γρμ., ἀπαντᾶται πολλάκις. 5) (τρπ.) ἰσχυὸν, ἰσχυρὸς· ἔξοχος, περίφημος, ἔνδοξος. » Πολὺς τὴν σοφίαν, « Δξ. »Πολὺς μὲν ἐν γῇ, πολὺς δὲ ἐν θαλάσσῃ,« Δξ. « Ἰσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε ᾰ πολὺς, « Ἀρχφ. » Ἀντὶ πολλῆς πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος, « Θκρ.

6) (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ συγκρ. ἐνάρθρ.) οἱ πλειότεροι, μέγα ἢ (ἐνάρθ.) τὸ περισσότερον μέρος. (δθ. χωρὶς πτ.) ὁ κοινὸς λαὸς· ὁ ὄχλος. » Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, « Ἰσοκρ. » Ὁ πολὺς ἄνθρωπος, « Ακ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Νίμμα ἐ πολὺς λέγει· ἡμεῖς ἀπανιπιραν λέγομεν,« Φρύνιχ. »Ἡ πολλὴ τῆς στρατιᾶς,« Δξ. » Τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου, « Ἡρ. » Ἔτερον τῆς γῆς τὴν πολλὴν,,« Θκ. »Τῆς νήσου τὰ πολλὰ, « αὐτ. » Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἕφλων, « Ἀρχφ. » Πολλὸν διέφυσε σαρκὸς ὀδόντι, « Ὀδ. Τ. (ᾰ χωρὶς πτ.) » Ἀπῆλθον (ἐ πολλεῖ, « Θκ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐνδχ.) » Καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου (» Τῶν πολλῶν) εἷς,« Ακ., Δμ. » Περιπλεῦσαι τὴν Ἀραβίαν (τῆς Ἀραβίας) τὴν πολλὴν,« Ἀρρ. »Τὰ πολλὰ πάντα,« Ἡρ., (φρα.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σχεδὸν κατὰ πάντα. ‖ (τὸ οὐδ.) Πολὺ (καὶ Π. Πολλὸν) καὶ (πλθ.) Πολλὰ (ἄλλ. πρθ.), ἀνεπίρρ. Πολὺ, κατὰ πολλὰ, ἢ πολλάκις. (ᾰ σπν. παρὰ Π.) ἀντὶ Μᾶλλον ἢ Πολὺ μᾶλλον. « Πολὺ γὰ αὐτοῖς μέλει, « Δμ. » Πολὺ τῆς ἀληθείης ἀποδεδειλιημένοι, « Ἡρ. » Δύσκος γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεται ἢ δόμεν ἔλλιρ,« Ὀδ. Ρ. (καὶ κατ' ἐπαναδίπλ.) » Τούτου πολὺ πολὺ πτωχιεῖρα, « Ἀρρφ. (καὶ πλθ.) » Πολλὰ τοι μεμνημέναι, « Θκρ. » Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ ἐξιωσάμενοι αὐτὸν, « Ξεν. » Πολλὰ χαίρειν, « Ψρα., =Πολλὰ τὰ ἑπτὰ Σας! ἔχετε ὑγείαν. « Πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ,« Πλάτ., ἀπογαιρετήσαντες (δια πάντα) τὴν ἀλήθειαν. (καὶ ἐπὶ χρόνου) » Πολλὰ ἤδη ἐντετεύχηκα τῷ ἀνδρί, « αὐτ. (καὶ συνδτ. πρὸς συγκρ.) » Πολὺ εὐτακτότερους καὶ ἐπιμελεστέρους, « Ξεν. » Τοὺς ἑωυτῶν νόμους ἕκαστοι νομίζουσι πολὺ καλλίστους εἶναι,« αὐτ. » Ἡμῖν πολὺ πρότεροι, « Θκρ. » Πολὺ πρῶτος (φέρτατος κτλ.), « Θκ., Ὑπ. » Πολὺ πλείους,« Δμ. »Ἐκ πολὺ ἐλάττονες ἀφερμῆς, « Ἀνδκδ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Πολὺ μάλιστα γήκεσα),« Ξεν., Πλάτ. (ᾰ παρεντιθ. ἄλλων λέξ.) » Πολὺ δέ ᾰ αἱ θεραπεῖαι αἱ ἀπὸ τῶν ταυτῶν εὐφραίνουσι μᾶλλον,« Ξεν. (καὶ κατὰ ὄντ.) » Πολλῷ πρῶτος, « Δεσπ. » Πολλῷ ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μείνων, « Αἰσχλ. « Πολλῷ μάλλον, « Πλάτ. » Πολλῷ νικᾶν, « Ἀρχῳ. (ᾗ κατὰ γεν.) » Θρασὺς εἶ πολλοῦ, « Ἀρχῳ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) » Πολλῷ ὕζερον, « Θκ. (καὶ προθετ.) »Παρὰ (» Κατά, »Ἐπὶ πολὺ, »Ἐπὶ τὸ πολὺ, »Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ (ἢ μονολεκτ. Παραπολὺ, Καταπολὺ, Ἐπιπολὺ, Ἐπιτοπολὺ), »Ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, « Ἡρωδ. (καὶ κατ' ἀναςῤῥ. ἢ πρωθυςέρως) » Πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ, « Πλάτ. » Πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ὡς τὰ πολλὰ (ἐπὶ τὰ πολλά), (καὶ μονολεκτ.) »Ὡς ἐπιταπολλά, « (ᾗ ἁπλ.) »Τὰ πολλὰ, « Ἀξ., πολλάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (ᾗ χρον.) » Μετ' οὐ πολὺ (ἢ) » Οὐ μετὰ πολὺ, « Ἀξ. » Διὰ ὅλου τοῦ στρατοπέδου αἴλας ἦν . . ᾗ κατέσχε τῆς νυκτὸς ἐπὶ πολὺ, « Δ. Ἁλ.

Πολύσαθρος (ὁ, ἡ). πολλὰ σαθρὸς (σεσαθρωμένος), παμπάλαιος, ἄχρηςος.

Πολύσαλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολὺν σάλον (κυματισμὸν) ὑποκείμενος.

†Πολυσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. "Ἐχω πολλὰς σάρκας, εἶμαι πολύσαρκος (σωματώδης)

Πολυσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Πολύσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (πολλὰ κρέατα), παχὺς, σωματώδης.

Πολυσέβαςος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεβαςὸς (σεβάσμιος, ἀξιοσέβαςος).

Πολύσεμνος ᾗ Π.

Πολύσεπτος (ὁ, ἡ), = Πολυσέβαςος.

Πολυσήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ σημαίνων πολλὰ (ἔχων πολλὰς σημασίας).

Πολυσημάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς ὁρίζων (προστάζων, διοικῶν), πολλῶν σημάντωρ (ἀρχηγός).

Πολυσημία (ἡ). πλῆθος σημασιῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύσημος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. -σήμως, = Πολυσήμαντος.

Πολυσθενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. σθένος]. πολλὰ ἰσχυρὸς, πολυδύναμος.

Πολυσινὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. σίναμαι], = Πολυβλαβὴς, ὀλεθριώτατος.

Πολυσιτία (ἡ). πλῆθος (εὐφορία) σίτου ἢ ἀφθονία σίτων (τροφῶν), [ἐκ τοῦ

Πολύσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) πολὺν σῖτον.

Πολύσκαλμος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ πολλοὺς σκαλμοὺς (πολλὰ κωπία), παλώκωπος.

Πολύσκαρθμος (ὁ, ἡ), Π. [π. σκαίρω]. ὁ πηδῶν ταχέως (ἐλεύθερα)· ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἱππεύειν, τρέχων ἔφιππος· (ἐν γέν.) ταχὺς, εὐκίνητος. » Ναῦς (»Ὄνος) —, « Κόϊντ., Νίκ.

Πολυσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σκέλη (πολλοὺς πόδας).

Πολυσκεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων πολλὴν σκέπην. » Πέτρα—, « Δίλ.

Πολύσκεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρατὸς, βλεπόμενος (φαινόμενος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περίσκεπτος.

Πολύσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξυπνιάζων (ἔχων ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν τα) πολλοὺς τύπους ἢ ἀνθρώπους.

Πολύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολλὴν σκιὰν (παχὺν ἴσκιον).

Πολυσκόπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους, γεμάτος βέραις (βράχους).

Πολύσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (βλέπων, παρατηρῶν) πολλὰ πράγματα.

Πολυσκύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς σκύλους (σκύλακας).

Πολύσκυλτος (ὁ, ἡ), [π. σκύλλω]. πολυφρόντιστος, πολυάσχολος.

Πολυσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ σκωπτικὸς (ἀστεῖος), ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐγγίζῃ (νὰ χωρατεύῃ).

Πολυσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. σμαραγέω]. ὁ κάμνων πολλὴν βοὴν (μέγαν κρότον), πολυθόρυβος.

†Πολύ σοφος (ὁ, ἡ). πολλὰ σοφὸς, (ὀρθότ. διῃρημ.).

Πολυσπαθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ ὑφάσμ.) πολλὰ κρουστὰς (σπαθητός).

Πολύσπαστος (ὁ, ἡ), [π. σπάω]. ὁ σύρων (τραβῶν) διὰ πολλῶν μέσων ἢ μὲ πολλὴν δύναμιν. » Πολύσπαστον (μηχάνημα), « Πλ., τὸ συγκείμενον ἀπὸ πολλὰ καρούλια (πολλοὺς μακαράδες) ὁμοῦ, (Γαλλ.) **mouffle.**

Πολυσπείρητος καὶ

Πολύσπειρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (κουλουριασμένος εἰς) πολλὰς σπείρας, πολλὰ σκολιὸς (γυριςὸς)· (Γαλλ.) **tortueux.**

†Πολυσπέρεια (ἡ). ἡ εἰς πολλὰ μέρη διασπορὰ (λαοῦ), [ἐκ τοῦ

Πολυσπερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. σκορπισμένος (διεσπαρμένος) εἰς πολλὴν ἔκτασιν ἢ εἰς διάφορα μέρη, παμπληθὴς, πολυάριθμος. 2) (μτθτ.) ὁ σπείρων τι εἰς πολλὰ μέρη.

Πολυσπερμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πολὺ σπέρμα.

†Πολυσπερχὴς [π. σπέρχομαι], ές (ὁ, ἡ), πολλὰ ταχὺς (ὀργίλιος, προθυμος).

Πολυσπιλὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πολλὰς σπιλάδας (βράχους σπηλαιώδεις).

†Πολυσπλαγχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†Πολύσπλαγχνος (ὁ, ἡ), =Πολυεύσπλαγχνος.

Πολύσπορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) =απόρως. Ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν σπόρον, πολλὰ εὔφορος (καὶ μτνμ. γόνιμος).

†Πολυσπούδαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀρεκτὸς (πρόθυμος).

Πολυσταγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (ῥέων) ἀφθόνως.

Πολυσταγῶς καὶ

Πολυσταχτὶ, ἐπίῤ. Στάζοντας ἀφθόνως (ἀλλεπαλλήλως), (ἴδε Ἀστακτί).

Πολυστασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοχλούμενος ἀπὸ συχνὰς στάσεις (ταραχὰς, ἐπαναστάσεις).

Πολύστατος (ὁ, ἡ). στημένος κοντὰ-κοντὰ, πυκνός.

Πολυστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σταφύλια (καὶ συνκλχ. ἀμπέλια).

Πολύσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς στάχυας.

Πολυστεγὴς, ές καὶ

Πολύστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς στέγας (πολλὰ πατώματα), ὑψηλὸς, Πολυώροφος.

Πολύστειβος (ὁ, ἡ), = Πολύστειος.

Πολύστειος (ὁ, ἡ), Π. [π. στία]. ὁ ἔχων πολλὰ λ θάρια, πετρώδης. « Δίγλα —, « Νίκ., Καλλ.

Πολυστελέχης, ες καὶ

Πολυστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ στελέχους (κορμούς).

Πολυστέναχτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ στενάζων ἢ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος, [ἐκ τοῦ πλήρης στεναγμῶν.

Πολύστεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις στεφανωθεὶς (στεφανωθείς), στολισμένος μὲ πολλοὺς στεφάνους.

Πολυστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ λαμβάνων (ὡς νικητὴς) πολλοὺς στεφάνους, στολισμένος μὲ πολλοὺς στεφάνους.

Πολυστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πολύστεπτος.

†Πολυστήμων καὶ Πολυστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ στημόνι, συνηθισμένος, (παρβλ. Πολύπηνος).

Πολυστιβὰς, άδος (ἡ). ἡ ἔχουσα (ἀγαπῶσα) πολλὰς στιβάδας, (συνεδρίας, χωρος. » Οἰκία—, « Σμυρν.

Πολυστιβία (ἡ), Π. τὸ νὰ ἦνέ τις =

Πολύστιβος (ὁ, ἡ), [π. στείβω]. πολυπάτητος (ἀπὸ πολλοὺς διαβάτας) πατημένος, λυπόρευτος. » Θάλασσα—, « Νίκ., Καλλ. ἄνγν. Πολύστειος).

Πολύστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στημένος μὲ) πολλὰ στίγματα, βόλια ἢ -βαλλιὰς ἢ στιγμαὶς, πλουμιστός.

Πολύστιος (ὁ, ἡ), = Πολύστειος.

Πολύστιπτος (ὁ, ἡ), = Πολύστικτος.

Πολυστιχία (ἡ). πλῆθος στίχων ἢ στιχομῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περίγραμμα, κείμενος ἀπὸ) πολλοὺς στίχους ἢ στιχολαὶς ἀράδαις.

Πολυστοιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς στοίχους (πολλὰς ἀράδαις.

Πολύστολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐνδεδυμένος μὲ) πολὺν στόλον, σύρων «στρατὸν πολὺ στράτευμα, (εἰς τὸν Ξεν. ἐστὶ ἀντὶ Πολὺς στόλος).

Πολυστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁμιλῶ πολλὰ, εἶμαι=

Πολύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ στόματα (Π.) ὁ ὁμιλῶν πολλὰ, πολυλογᾶς. » Ἠχὼ—, « Νόνν.

Πολύστονος (ὁ, ἡ). πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος ἢ ἄξιος, πολυστέναχτος. » Ἰὸς)—, « Ὅμ.

†Πολύστρεβλος (ὁ, ἡ), ἀδημ. ἀντὶ Πολυστρεβλὸς (διάστρεφος, στραβοδόλιαστος).

Πολύστρεπτος καὶ Π.

Πολυστρεφὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ στρεφόμενος, πολλὰς στροφὰς στρεφόμενος, πολυλύγιστος, εὔστροφος· (μεφορ.) πολύτροπος· εὐμετάβολος.

Πολύστροβος καὶ (κατ' ἐπέν. τοῦ ῑ) Πολύστρῑβος (ὁ, ἡ), Π. [π. στρέβλη], = Πολυδίνητος, πολυτάραχος.

Πολυστροφαλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), συνηθισμένος μὲ πολλὰς στροφαλίγγους, ἀνεμοςρόβιλα).

Πολυστροφὰς, άδος (ἡ), Π. ἀνεμοςρόβιλα.

Πολυστροφία (ἡ). το οὐσ. τοῦ

Πολύστροφος (ὁ, ἡ), =Πολυστρεφὴς, πολλὰ εὔστροφος (κυρ. καὶ μεφορ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολλόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος καὶ ἢ στηριζόμενος εἰς) πολλοὺς κίονας.
†πολλουργικτος καὶ πολυούργικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν συγκεκριμένος (κεκριμένος), πολυμιγὴς· πολυσύνθετος.
†πολλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς συλλαβάς.
πολλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σύμφωνα.
πολυσύνδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος πολλοὺς συνδέσμους.
πολυσύνδετος (ὁ, ἡ), πολλὰ (στερεὰ) συνδεδεμένος· (γραμτ.)=Πολυσύνδεσμος,(ὅθ.)
†πολυσύνθετον (σχῆμα),« Ῥτρ., ἡ διὰ πολλῶν συνδέσμων συμπλοκὴ τοῦ λόγου.
πολυσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος ἀπὸ πολλὰ εἴδη (στοιχεῖα).
πολυσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις σφάλλων ἢ σφαλτικός, πολλὰ εὐπάθητος.
πολυσφάραγος (ὁ, ἡ). Π.=Πολυσμάραγος.
†πολυσφέλαμπος (ὁ, ἡ), Γλο. [π. σφέλμα].
πολυσφόγγυλος.
πολυσφονδύλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς σφονδύλους.
πολυσφράγιστος (ὁ, ἡ). σφραγισμένος καὶ μὲ πολλὰς σφραγῖδας).
†πολυσχεδίη, Πολυσχεδία, Πολυσχεδῶς, ἑλλην. ἀντὶ Πολυσχιδὴς κτλ.
πολυσχημάτιστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος πολυτρόπως· ἐκφρασμένος μὲ διάφορα (ἕτερα) σχήματα.
πολυσχήμων, ἐπίρ.=Πολυσχημόνως.
πολυσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων (περιστανόμενος ὑπὸ) πολλὰ καὶ διάφορα σχήματα.
πολυσχήμως, ἐπίρ.=Πολυσχημόνως.
πολυσχιδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σχισμένος διηρημένος εἰς πολλὰ μέρη (εἰς πολλοὺς κλάδους), πολυειδής.
πολυσχιδία (ἡ), τὸ πολυσχιδὲς (πολυειδὲς) ἢ ποικιλία. «Δογμάτων—,« Ἱσκρ.
πολυσχιδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πολυσχιδῆ, καὶ πολλὰς διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις· πολυειδῶς.
πολυσχιστος (ὁ, ἡ),=Πολυσχιδὴς.
πολυσχοινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἢ πλεγμένος ἀπὸ) πολλοὺς σχοίνους. πλήρης σχοίνων.
πολυσχολος (ὁ, ἡ),=Πολυάσχολος.
πολυσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ σώματα, ἢ· σωματώδης, πολυσώματος.
πολυτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων πολλὰ τάλαντα, βαρύτατος. «Κρέασιν χρυσὸς ἄλλης μυκτῆρσι πολυταλάντου,« Γρ. 2) ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων (κοστίζων) πολλὰ τάλαντα, πλούσιος ἢ πολυτιμος.
πολυτάρακτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεταραγμένος, (κοιν.) ἀλλόκοτος.
πολυτάραχος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίζ. -άχως. Πλήρης ταραχῆς (θορύβου, τύρβης), ἢ· πρόξενος πολλῆς ταραχῆς, πολλὰ ἀνήσυχος.
πολυταρβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. τάρβος] πολλὰ φοβισμένος, καταπτοημένος, ἢ πολλὰ τρομερὸς, πρόξενος φρίκης. «Πολυταρβὲς ῥίγιστο φωνὴν,« Νονν.
πολυτειρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [π. τείρω]. πολλὰ κοπιασμένος ἢ κοπιαστικὸς, πολλὰ ἐπίμοχθος. 2) [π. τείρω] πλήρης ἄστρων, ὅλος κατάστερος.
πολυτεκνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω πολλὰ τέκνα, εἶμαι πολύτεκνος.
πολυτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πολύτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γεννήσας πολλὰ τέκνα. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἱκετ. 1029) πολυτεκνίας πρόξενος.« Ποταμίς—,«
πολυτέλεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολυτελοῦς, πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα πρὸς ἐπίδειξιν, (Γαλλ.) luxe· (ἐν γέν.) λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια.
πολυτελέομαι-οῦμαι, Μ. ἐσομαι, καὶ
πολυτελεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ζῶ μὲ πολυτέλειαν, κάμνω πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα, εἶμαι-
πολυτελὴς [π. τέλος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα, πολυδάπανος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀκριβὸς, πολύτιμος· (ἐν γέν.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἐξαίρετος.
πολυτελῶς, ἐπίρ. Μὲ πολυτέλειαν, μεγαλοπρεπῶς.
πολυτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐκτεταμένος.
πολυτερπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τερπνὸς (εὐφρόσυνος).
πολυτέχνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πολύτεχνος, πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος.
πολυτεχνῆς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τεχνικὸς, κεκμωρένος μὲ πολλὴν τέχνην.
πολυτεχνία (ἡ). πολλῶν τεχνῶν ἐμπειρία.
πολύτεχνος (ὁ, ἡ). πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος ἢ πολλὰ ἔμπειρος εἰς τὴν τέχνην του, (κοιν.) πολλὰ τεχνίτης ἢ πολυτεχνίτης (ἐνίοτε) πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ καμωμένος).
†πολυτιμηείζω, Μ. (σω. Κάμνω τινὰ πολυτίμητον, τιμῶ κατὰ πολλά.
πολυτίμητος (ὁ, ἡ). πολλῆς τιμῆς ἄξιος, πολλὰ ἔντιμος· (απν.)=Πολύτιμος. «Πῶς ὁ σῖτος ὠνιος; Β. παρ' ἐμὲ πολυτίμητος ἅπερ τοῖ Θεοῖ,« Ἀρϛφ.
†πολυτιμιος καὶ
πολύτιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). πολλῆς τιμῆς ἄξιος ἢ ὠνιος, (κοιν.) ἀκριβὸς· (ἐπὶ ἀνθρ.) πολλὰ ἔντιμος ἢ ἀξιότιμος.
†πολυτιμώρητος (ὁ, ἡ). πολλὰ (σκληρὰ) τιμωρηθείς.
πολύτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυτίμητος.
Πολύτλας, α, (ὁ) καὶ
Πολυτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. τλάω]. ὁ πολλὰ (δεινὰ) ὑπομείνας, πολυπαθὴς, πολλὰ ὑπομονητικὸς ἢ ταλαίπωρος.
Πολύτλητος (ὁ, ἡ),=Πολύτλας, πολυπαθὴς. 2) (πθ.) κακὸν τὸ ὁποῖον ὑπέφερε τις πολὺν καιρόν. «Ὀδύνῃσι πολυτλήτῃσι,« Κύϊντ.
πολύτμητος (ὁ, ἡ), [π. τέμνω]. κομμένος εἰς πολλὰ μέρη ἢ σμήματα, κατακομμένος. 2) (μτφρ.) πολλὰ δριμὺς (ὀδυνηρός).
†πολυτοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο. Ὁ περιέχων ἢ ἐμφαίνων πολλάκις τὴν αὐτὴν ἰδέαν (ἰδιότητα κτλ.), πολλάκις ἢ πολλαπλασίως τοιοῦτος.
πολυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πολλὰ, εἶμαι πολυτόκος.
πολυτοκία (ἡ). μεγάλη γονιμότης, [ἐκ τοῦ
πολυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα πολλὰ νεογνὰ καὶ πολλάκις, πολλὰ γόνιμος.
†πολυτολμος (ὁ, ἡ). πολλῶ τολμηρὸς, πλήρης τόλμης.
πολυτοξευτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν τοξευόμενος, ἢ· πολλὰ ξύλ.
πολυτόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ τορεύματα (σκαλίσματα πλουμίδια), μὲ πολλὴν τέχνην δυλευμένος, πολλὰ τετορνευμένος.
πολύτορος (ὁ, ἡ), Π. [π. τείρω]. γεμάτος ἀγκάθια. «Ὄχε ος—,« Ἡσυχ.
πολυτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς τρέφων, πολλὰ θρεπτικὸς ἢ εὔφορος.
πολυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λαιμοὺς (τραχήλους), (ἴδε Πολυδειρὴς).
πολυτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος, εὐμετάτρεπτος.
πολυτρήρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς περιστερὰς (τρήρωνας).
πολύτρητος (ὁ, ἡ), Π. [π. τιτράω]. ὅλος (γεμάτος) τρύπαις, πολυτρύπητος.«Σπόγγος—,« Ὅμ.
†πολύτριμμα (τὸ), Σχλ. ἑξῆγ. τοῦ Περιτριμμα.
πολυτρίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιέχων) πολλοὺς τρίποδας.
πολύτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος, (ἐπὶ ὑράσμ.) λυωμένος· (μτφρ.) πανοῦργος, πολυπείρατος.
πολύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, μαλλιαρὸς. ‖. (οὖσ.) Πολύτριχον, εἶδος φυτοῦ ἰατρ.,(ἄλλ.)Δίδαντον,(Γαλλ.) capillaire.
πολυτροπία (ἡ). ποικιλία· (μτφρ.) πανουργία, πολυπειρία κτλ., [ἐκ τοῦ
πολύτροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους γινόμενος, πολυειδὴς, ποικίλος· (μτφρ.) ὁ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος ἢ πολλοὺς τρόπους ἐφευρίσκων, πολυμήχανος, πανοῦργος, ἢ (κατ' ἄλλ.) ὁ πολλοὺς τόπους γυρίσας, πολυπλάνητος. (κοιν.) κοσμογυρισμένος, (ἐπιτ.) πολύπειρος.
πολυτρόπως, ἐπίρ. Πολυειδῶς, κατὰ πολλοὺς (διαφόρους) τρόπους.
πολυτρεφία (ἡ). ἀφθονία τροφῆς ἢ θρεπτικοῦ χυμοῦ (εἰς τὴν Ἀνθυλαγ. ἐφαλμ. ἀντὶ Πολυτροφία), [ἐκ τοῦ
πολύτροφος (ὁ, ἡ), (παροξ.) πολλὰ θρεπτικὸς (-οπαροξ.) πολλὰ θρεμμένος, εὔτροφος.
πολυτρόχαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων πολὺ (μὲ πολλὴν ταχύτητα), πολλὰ ἀγλίγωρος (ταχυκίνητος). «Γλῶσσα—,« Λξ. 2) ὅπου τρέχουν (συντρέχουν) πολλοί. «Ἀγορὰ—,« Ἐπιχρ.
πολυτρύπητος (ὁ, ἡ),=Πολύτρητος.
πολύτυρτος (ὁ, ἡ). Γλο. [π. τρύχω]. πολλὰ τυραννισμένος (βασανισμένος), πολυπαθής.
†πολυτρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων πολλὰ (κυρ. τρωγάλια).
πολυτύραννος (ὁ, ἡ). πολλὰ τυραννικὸς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύτυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολὺ τυρί, ἔχων ἀφθονίαν τυροῦ.
Πολυυδρία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) ἀφθονία ὕδατος, πολλὰ νερά, [ἐκ τοῦ
Πολύυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὑδάτων (πλῆθος νερά), κάθυδρος.
Πολύυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὕλης.
Πολυύμνητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ὑμνηθείς (ἐγκωμιασθείς) ἢ, πολλῶν ὕμνων (ἐγκωμίων) ἄξιος, πολυεπαίνετος.
Πολυυμνία (ἡ), Ζ. Πολύμνια, [ἐκ τοῦ
†Πολύυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ πολλῶν ὑμνούμενος ἢ ἄξιος ὑμνεῖσθαι, πολυύμνητος· πλήρης ὕμνων.
Πολυυπνία (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-
†Πολύυπνος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ἢ φέρων βαθὺν ὕπνον, πολλὰ ὑπνώδης ἢ ὑπνωτικός. »Ἡρεμίη—,« Ὅρφ.
Πολυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πολύ, εἶμαι πολυφάγος.
Πολυφαγία (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-
Πολυφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολύ, (κοιν.) φαγᾶς.
Πολύφαμος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πολύφημος.
†Πολυφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους φαινόμενος, περιφανὴς, ἢ· πολυειδὴς, πολύμορφος.
Πολυφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κάμνων νὰ βλέπῃ τις πολλὰ φαντάσματα (ἀνύπαρκτα φαινόμενα).
Πολυφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μεταχειριζόμενος ἢ παράγων ἢ σύνθετος ἀπὸ πολλὰ φάρμακα (χόρτα ἰατρικὰ ἢ φαρμακερά). »Κίρκη—,« Ὅμ., ἡ πολλῶν μαγειῶν (φαρμακειῶν) ἔμπειρος.
†Πολυφασία (ἡ), Γ'λσ. [πολύφατος], =Πλυλογία.
†Πολυφάσματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παριστάνων πολλὰ φάσματα, φαινόμενος ὑπὸ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μορφάς. »Ἑκάτη—,« (Χρσμ. παρ') Εὐσ.
Πολύφατος (ὁ, ἡ), Π. [π. φημί]. περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἐρρέθησαν (πολλοὶ ἐλάλησαν), περίφημος, πολυθρύλλητος.
†Πολύφαυλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φαῦλος (τιποτένιος, πρόστυχος), ἀχρειέστατος.
Πολυφεγγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺ φέγγος (πολλὴν λάμψιν), πολλὰ λαμπρός (φεγγοβόλος).
Πολυφειδής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ φειδωλός.
Πολυφερβής, ές (ὁ, ἡ), Π. =Πολύφορβος.
Πολύφερνος (ὁ, ἡ), =Πολυέδνος, πολύπροικος.
Πολυφημία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) φήμη (εὐφημία ἢ δυσφημία), [ἐκ τοῦ
Πολύφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην) φήμην (καλὴν ἢ κακὴν), περίφημος· (θύ. κύρ. ὄνομα) ὁ Πολύφημος.
2) ὁ γνωρίζων πολλὰς φήμας (ᾠδὰς ἢ πολλὰ ᾄδόμενα), πολύφωνος. » Ἀοιδὸς—,« Ὀδ. Χ. (ἢ μεμπτ.) φωνακλᾶς. »Βάτραχος—,« Ὅμ. 3) (τόπος) ὅπου λέγονται καὶ ἀκούονται πολλαὶ φῆμαι ἢ γίνονται πολλαὶ φωναί, θορυβώδης. »Ἀγορά (ν' Ἑορτή)—,« Ὅμ., Ἄλκμ.
—Πολυφήτωρ, ορος (ὁ), Π. =Πολύφημος.
Πολύφθαρτος (ὁ, ἡ), =Πολύφθορος.
Πολύφθογγος (ὁ, ἡ), ὁ ἀναβιβῶν πολλοὺς φθόγγους ἢ καθαρὸν φθόγγον, πολύηχος. »Αὐλὸς—,« Π., ἢ σύριγξ.
†Πολυφθανερος (ὁ, ἡ). πολλὰ φθονερός. (εἰς τὸν Αρτ. ἄλλ. ἀνγν. Πολύφθορος).
Πολυφθόνητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιφθονος.
†Πολύφθονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φθονερὸς ἢ ἐπίφθονος, (εἰς τὸν Πλ. Κεφ. Ἑλλ. Θ. νομίζ. ἐσφαλμ. ἀντὶ
;Πολύφθοσος (ὁ, ἡ). ὅτε προσφέρονται πολλοὶ φθοῖς (πολλὰ πλακούντια) εἰς θυσίαν.
†Πολυφθορέων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυσπερέων.
Πολύφθορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ προξενῶν πολλὴν φθορὰν, πολλὰ φθοροποιός. (προπαροξ.) ὁ παθὼν πολλὴν (μεγάλην) φθορὰν, πλήρης σφαγῆς (φόνου), καταφανισμένος.
;Πολυφιλάνθρωπος (ὁ, ἡ). πολλὰ φιλάνθρωπος. (ὄθ.
Πολυφιλανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν.
†Πολυφίλητος (ὁ, ἡ), =Πολυαγάπητος.
Πολυφιλία (ἡ). πλῆθος φίλων, [ἐκ τοῦ
Πολύφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀγαπῶν νὰ ἔχῃ πολλοὺς φίλους.
Πολύφιλτρος (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ ὅλας τὰς φλόγας τοῦ ἔρωτος, πολλὰ ἐρωτόληπτος.
Πολυφίλως, ἐπίρ. Ὡς πολύφιλος.
Πολυφλέγματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ φλέγμα.
Πολύφλογος (ὁ, ἡ). πολλὰ φλογερός, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ζαφλεγής).
Πολύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν φλοιόν.
Πολύφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν φλοισβον (μεγάλην βοήν). »Θάλασσα—, « Ὅμ., Ἡσ.
†Πολύφλύαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ φλύαρος.
†Πολύφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ δειλός, πλήρης φόβου.
Πολύφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συχνάζων εἰς πολλὰ μέρη, περιερχόμενος πολλοὺς τόπους, πολυπλάνητος.
Πολύφονος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν φόνον, φονικώτατος.
Πολύφορβος, ος ἡ η, ον, Π. ὁ τρέφων (παράγων χόρτον [φορβήν] διά) πολλὰ ζῶα.
Πολυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ πολύ, εἶμαι πολυφόρος.
†Πολυφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πολύ, πολλὰ εὔφορος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) =Περιφόρητος.
Πολυφορία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) εὐφορία, [ἐκ τοῦ
Πολυφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πολύ, πολλὰ εὔφορος. » Γῆ—,« Λξ. (ἢ μτνμ.) » Δαίμων—,« Ἀρσφ., πολλῶν συμφορῶν αἴτιος. 2) (οἶνος) ὁ σηκόνων πολὺ νερόν, δυνατός.
Πολύφορτος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) πολὺν φόρτον, βαρυφορτωμένος.
Πολυφραδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι=
Πολυφραδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. φράζομαι]. πολλὰ στοχαστικὸς (φρόνιμος ἢ εὐφραδὴς, ἔχων εὔρειαν λόγου). » Μοῦσαι ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσιν.« Ἡσ
Πολυφραδία

Πολυφραδμοσύνη (ἡ), Π. πολλὴ φρόνησις ἢ εὐρεῖα λόγων, [ἐκ τοῦ
Πολυφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. =Πολυφραδής.
Πολυφραγος (ὁ, ἡ), [π. φράζω]. ἀπὸ πολλὰς ῥηθείς (ἐπαναληφθείς), πολυθρύλλητος. 2) Π. [π. φράζομαι]. πολλὰ προσεκτικὸς (στοχαστικός). »Ἵππος—,« (Ξενοφ. παρ.). 3) μὲ πολλὴν φρόνησιν (σχεδιασμὸν) ἐφευρημένος, πολλὰ ἐπιτήδειος. » Δόλος—, « Ὀππ.
Πολύφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης φροντίδων.
Πολυφρόντις, ος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. »ἔμπολλὴν φροντίδα (σκέψιν) κατέχων, ἢ πολλὰ φροντιστικὸς (σχεδιαστικὸς, ἐκτικὸς, φρόνιμος).
Πολυφροσύνη (ἡ). πολλὴ φρόνησις (σοφία, ἐπιτηδειότης), πολυφραδμοσύνη, [ἐκ τοῦ
Πολύφρων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φρόνιμος (ἐφευρετικὸς, ἐπιτήδειος), πολυμήχανος. »Ὀδυσεύς—,« Ὅμ.
Πολυφυής, ές (ὁ, ἡ). φύσει πολύμορφος (πολυμερφος, πολυποίκιλος), διαφόρους ἢ ὑποδιαιρούμενος συνήθως εἰς πολλοὺς κλάδους, πολυσχιδής.
Πολύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ (νέα) φύλλα.
Πολυφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ διαιρούμενος εἰς πολλὰς φυλὰς (εἴδη ἢ γενη).
†Πολύφυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πλήρης φυτῶν, κατάφυτος, (συνών. Πολύφυλλος).
†Πολυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπέμπω πολλὰς φωνὰς (πολλοὺς ἤχους) ἢ ἔχω πολλὰ, (ἐν γέν.) εἶμαι πολύφωνος.
Πολυφωνία (ἡ). τόνος (μέγεθος) φωνῆς· πλῆθος φωνῶν ἢ ἤχων συμμιγῶν, θόρυβος. (ἐνίοτε) =Πολυφωνέω, [ἐκ τοῦ
Πολύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην, δυνατὴν) φωνὴν, ἤχον· ὁ δυνατὸς ὁ ἀναπέμπων πολλὰς (διαφόρους) φωνὰς ἢ ἤχους, θορυβώδης. κεχυμένος· ὁ πολλὰ λαλῶν, κομπολόγος. »Ὅμηρος ὁ πάντων ἀπάντων πολυφωνοτατος,« Δ. Αλ. λύφωνος ἢ οἶνος ἐστι καὶ λαλάξ. ταπίμπλησι,« Πλ.
Πολύφωτος (ὁ, ἡ). πλήρης φωτός, τεινότατος. ‖. (οὐσ.) Πολύφωτον, πολυκανδήλιον.
Πολυχαίτης, ου (ὁ), =Βαθυχαίτης.
Πολύχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κατεσκευασμένος μὲ πολὺν » Χώρα—, « Λξ., ἢ ἔχουσα πλοῦσια μεταλλεῖα χαλκοῦ. Ὅμ., ὁ ἔχων πολλὰ χάλκινα (θηλ.) πλούσιος. » Οὐρανός— ὅλος χάλκινος, (ἐπμ.) στερεός πρός.
Πολυχανδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. χανδάνω]. πολλὰ χωρητικός.
Πολυχάραικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ποικίλα χαράγματα (σκαλίσματα)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος πολλὴν χαράν.
Πολυχαρίδα, κλητ. τοῦ Πολυχαρίδης, Δωρικ. (φιλικὴ προσφώνησις), ἀγαπημού φίλε, φίλτατε!
Πολύχαρμος (ὁ, ἡ), Π. [π. χάρμη]. πολλὰ πολεμικὸς (φιλοπόλεμος).
Πολυχείμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλοὺς χειμῶνας (πολλὰς φουρτούνας).
Πολυχείμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποκείμενος εἰς (ταραττόμενος ἀπὸ) συχνοὺς χειμῶνας. πολλὰ δυσχείμερος.
Πολυχείμων, ονος (ὁ, ἡ). = Πολυχείμαστος.
Πολυχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γινόμενος ἀπὸ πολλὰς χεῖρας. « Εὐπορία—, » Ἡλιόδ., ἢ ὑπὸ πολλῶν χορηγουμένη βοήθεια.
Πολυχειρία (ἡ). πλῆθος χειρῶν (ἀνθρώπων ἐργαζομένων), πολλὰ χέρια, [ἐκ τοῦ Πολύχειρος (ὁ, ἡ). = Πολύχειρ.
Πολύχειρία (ἡ), = Πολυχειρία.
Πολύχειρος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γέζων. «Νόημα πολύχ.,» (Κωμ. παρὰ) Σδ.
Πολυχεύματος ᾠδ
μένος ἄρθρωσις, πολύβρυτος.
Πολυχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) πολλοὺς χιτῶνας (πολλὰ περιβλήματα).
Πολυχλωρος (ὁ, ἡ). πολλὰ χλωρὸς (χλωμός).
Πολυχνη(-ύγνιον). ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Πολύχνη, -ύγνιον.
Πολύχνυσος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένους μὲ) πολὺν χνοῦν (πολὺ χνοῦδι).
Πολυχρεώ-ω, Μ. ἤσω. Καρποφορῶ πολλαπλασίως, εἶμαι πολύχρους.
Πολυχρία (ἡ). πολλὴ καρποφορία, μεγάλη ψοφορία (κυρ. γεννημάτων). (κατ' Ἐκλ.) πολλὴ ποικιλία εἰδῶν, [ἐκ τοῦ
Πολύχροος, Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύχροος.
Πολύχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν χολήν.
Πολύχροος-ους (ὁ, ἡ), [π. χέω]. (κυρ. ἐπὶ σίτου) (ἐν γέν.) ἄφθονος ἢ πολυποίκιλος. « Ἡ χεῖρα πολυχρόα σεσα, « Θρρ. « Ἐγκτίνει δὲ ἡ πενθρηδὼν κατὰ γῆς ἄρχε. (καὶ μεταφ.) « Ἔστι δὲ πολύχρους τοὺς λέξεσι, » Φρύν., (Γαλλ.) diffus. «Τὸ πολύχρουν τῶν νοημάτων, » Χρσ.
Πολυχρυσία (ἡ). πλῆθος χορδῶν, [ἐκ τοῦ
Πολύχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς χορδὰς (καὶ συνεκδ. « πολλὰς φωνὰς, πολλοὺς ἤχους). « Ἀζὸς (ὁ Ὠρὴ), —, « Εὐρ.
Πολύχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χρύσον (ἐκκίσαν, ἄφθονον βοσκήν). » Δειμὼν —, » Εὐρ.
Πολύχρους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ.) = Πολύχροος.
Πολυχρυσεύω, ω (ὁ, ἡ), = Κατάχρεως.
Πολυχρηματεύω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω πολλὰ χρήματα, εἶμαι πολυχρήματος.
Πολυχρηματία (ἡ). πλῆθος χρημάτων, πλοῦτος.
Πολυχρηματίζω, Μέτοιμ. = Πολυχρηματεύω.
Πολυχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, πλούσιος.
Πολυχρηματοῦχη (ἡ), = Πολυχρηματία, [ἐκ τοῦ
Πολυχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυχρήματος.
Πολυχρηπία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Πολύχρηστος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ εἰς πολλὰ χρήσιμος (εὔχρηστος).
Πολύχροια (ἡ). τὸ πολύχρουν, ποικιλότης χειμάτων.
;Πολύχροιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύχροος.
†Πολυχρονέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Πολυχρονίζω.
Πολυχρονία (ἡ). = Πολυχρονιότης.
Πολυχρονίζω, Μ. ἴσω, (Γρῳ.). Διαρκῶ πολὺν χρόνον ἢ πολλοὺς χρόνους· (ἐνίοτε μεθ' ὑπ.) κάμνω τι νὰ πολυχρονήσῃ· τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω. Ἀ (Ἐκκλησ.) εὔχομαι τὸ Πολυχρόνιον ποιήσαι Κύριος! »
Πολυχρόνιος, ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ζήσας πολλοὺς χρόνους, ὁ διαρκῶν ἢ διαρκέσας πολὺν χρόνον, παλαιός, πολυκαιρινός· μακρόβιος.
Πολυχρονιότης (ἡ). μῆκος (διάρκεια) χρόνου, πλῆθος ἐτῶν, μακροβιότης.
Πολυχρονίως, ἐπίῤ. Πολὺν (Εἰς πολὺν) καιρόν.
†Πολύχρονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -χρόνως, σπν. ἀντὶ Πολυχρόνιος.
Πολύχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς χρόας (πολλὰ χρώματα), πολυποίκιλος.
Πολύχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χρυσὸν ἢ πολλὰ χρυσᾶ σκεύη καὶ στολίδια ἢ πλούσια χρυσοῦ μεταλλεῖα. (ἐν γέν.) πλούσιος ἢ χρυσοστόλιστος. » Σάρδεις αἱ πολύχρυσοι, » Σοφ. « Πολύχρυσος Ἀφροδίτη, « Ἀπ. « Χώρα—, » Στρβ. «Τῶν βασιλέων πολυχρυσότατον, » Ἀρτ.
Πολυχρώματος καὶ Πολύχρωμος (ὁ, ἡ), χρωματισμένος μὲ διάφορα χρώματα.
;Πολύχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Πολύχροος, πολυχρώματος.
Πολύχυλος καὶ
Πολύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χυλὸν (χυμόν).
Πολύχυτος (ὁ, ἡ). πολλὰ (εἰς μακρὰν ἔκτασιν) χυμένος, (ἐν γέν.) πολύς, ἄφθονος· πολλαπλάσιος, (παρβλ. Πολύχους καὶ Νήχυτος).
†Πολυχώρητος (ὁ, ἡ). πολλὰ χωρητικός, (Γρμτ. ἑξῆγ. τοῦ Πολυχανδής).
Πολυχωρία (ἡ). μεγάλη ἔκτασις, εὐρυχωρία. » Ἡ τῶν ὀνομάτων πολυχωρία, » Πτολ., τὸ πολυσήμαντον, [ἐκ τοῦ
Πολύχωρος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ χωρῶν, πολλῶν χωρητικός, εὐρύχωρος. « Τὸ περιφερὲς πολυχωρότατον, « Γαλ.
Πολύχωστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος ἀπὸ πλημμυρίσεις πολλοῦ χώματος. «Τάφος—, » Αἰσχ.
Πολυψάμαθος καὶ Πολύψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ψάμμον (ψαμμαθον), πολλὰ ἀμμώδης.
Πολύψεκτος (ὁ, ἡ), [π. ψέγω]. πολλὰ κατηγορημένος ἢ ἀδικοκατηγόρητος.
Πολυψηφία (ἡ). πλῆθος ψήφων, πολλαὶ ψῆφοι.
Πολυψηφίς, ἴδος ἢ (ὁ) ἴδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς ψυχρίδας (πολλὰ χαλίκια, λιθάρια). «Ποταμὸς (Ἀζιναλὸς)—, » Δξ.
Πολύψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ ἐαυτοῦ ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ πολλὰς ψῆφους (φωνὰς, γνώμας).
Πολύψοφος (ὁ, ἡ), [π. ψόφος]. ὁ κάμνων μέγαν κρότον, βροντώδης. » Κεραυνὸς —, « Π. Σιλεντ.
Πολυωδυνία (ἡ). ὑπερβολὴ ὀδύνης (πόνου), περιωδυνία, [ἐκ τοῦ
Πολυώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὑποφέρων πολὺν πόνον (πολλὰ δεινά)· πολλὰ ὀδυνηρὸς, κατωδυνος.
Πολυωνυμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω πολλὰ ὀνόματα, εἶμαι πολυώνυμος.
Πολυωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις πολυώνυμος.
†Πολυωνυμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολυωνυμίαν.
Πολυώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ (διάφορα) ὀνόματα ἢ μέγα (ἐξακουσμένον) ὄνομα, πολυθρύλλητος, περιώνυμος. » Στυγὸς πολυώνυμον ὕδωρ, « Ἡσ.
Πολυωνυμως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὰ ἢ διάφορα ὀνόματα.
Πολυώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὄνυχας.
Πολυωπέτης, ιδος (ἡ), Π. (μτγν.) θηλ. τοῦ
Πολυωπὴς, ές καὶ
Πολυωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [π. ὤψ], ἀντὶ Πολυόμματος, (μτν. ἐπὶ δικτ.) = τῷ
Πολυώπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (τρύπας).
Πολυωρέω-ῶ [π. ὥρα], Μ. ἤσω. Πολλὰ φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, τιμῶ. (μὲ ἀρτ.) « Π. τινὰ βρώμασιν, « Ἀλν., φιλεύειν. (καὶ παθ.) » Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡτόνων, « Ἀρτ., = Θεραπεύεσθαι.
Πολυωρητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πολυωρεῖν, θεραπευτικός, περιποιητικός.
Πολυωρία (ἡ). πολλὴ φροντὶς ἐπιμέτινος, πολὺ νοιάσιμον, μεγάλη περιποίησις, (Γαλλ.) grande égards. (ἀντιθ. τῷ Ὀλιγωρία).
Πολύωρος (ὁ, ἡ), [π. ὥρα]. πολυετὴς, πολλῶν χρόνων παλαιὸς. « Οἶνος—, « Στεβ., ἤδπου κατ' ἄλλ. ἀναγνωστέον Πολυφόρος).
Πολυωφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀρορᾶς (πολλὰ παιδιὰ).
Πολύωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὦτα (αὐτία ἢ πιάσματα).
Πολυωφελής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπωφελὴς
Πολυωφελῶς, ἐπίῤ. Πολλὰ ἐπωφελῶς, πρὸς μίγα ὄφελός τινος.
Πολυώψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυωπὴς ἢ Πολυωπὸς. « Ἄνεφα δ' ὑπνώοντα μίτῳ πολύωπι καλύπτει, « Ἔπγρ.
Πολφὸς (καὶ ὄχι) Πύλφος (ὁ), [συγγ. τῷ Βόλβος], εἶδος φόρου ἢ (πιθανώτ.) φιδιοῦ τόπου ὑπ. ἐμαγειρίσαν μὲ ὄστρια. «Πολφοὶ μηρύματα ἐκ στοιτός, ἃ τῶς ὑσπιρὶς ἐνέβαλον, » Πλδ., ἔνθεν
†Πολφοφάκη (ἡ), εἶδος μαγειρεύματος (σούπας;) ἀπὸ πολφὸν καὶ φακήν, (παρβλ. Βολβοφάκη).
†Πολχος, Αἰολ. ἀντὶ Ὄχλος, (ἔθ. τὸ Δτ. Vulgus).
Πόμα (τὸ). πᾶν ὅτι πίνεται, τὸ ποτόν.
†Ποματίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόμα.
†Ποματοπαγωγέω-ῶ, Μ. ἤσω = Ποματίην ἄγω.
Πομπαῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πομπὴν (παραπομπὴν κτλ.). » Ἑρμῆς—, « Αἰσχλ., Σοφ. κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ (ἄλλ.) ψυχοπομπός. » Ἄνεμος—, « Πίνδ., ὁ οὖριος. 2) (πθ.) ὁ στελλάμενός που. » Ἐλάταν—, « Εὐρ., (παρβλ. Πόμπιμος).

Πομπεία (ἡ). τὸ πομπεύειν· παράταξις (συνοδία) πομπῆς ἡ (εἰς τοὺς Ῥωμ.) θρίαμβος. 2) ἐπίδειξις· θεατρισμός. 3) αἱ πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ πρὸς ἀλλήλας ὕβρεις ἢ τὰ σκώμματα τῶν πομπευόντων (κυρ. εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης) ἢ τῶν συνοδευόντων τὸν Ῥωμαϊκὸν θρίαμβον στρατιωτῶν, (ὅθεν ἐν γέν.) ὕβρεις ἀναιδεῖς, λοιδορίαι, γλευασμός· περιφρόνησις. » Ἡ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία, « Ἴλ.

Πομπεῖον (τὸ). ἀγγεῖον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τὰς πομπάς. » Τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτηπάμενος, « Ἀνδκ. 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὑπ. ἐκινοῦσαν αἱ πομπαὶ ἢ τὸ κτίριον ὅπου ἐφυλάττοντο τὰ σκεύη κλπ. τῆς πομπῆς, σκευοφυλάκιον. » Δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ τὸ Πομπεῖον, « Ἀρτ.

Πομπεύσακε, Π. ἀντὶ Ἐπόμπευε.

Πομπεύς, έως (ὁ). ὁ πέμπων (παραπέμπων) τινά, = Πομπός. » Πομπῆς κελεύθου, « Νόνν. 2) ὁ συνοδεύων πομπὴν (Θκ. ς', 58).

Πόμπευσις, εως (ἡ). τὸ πομπεύειν, συνόδευσις πομπῆς, πομπεία.

Πομπευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πομπευτής.

Πομπευτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πομπεύειν, χρήσιμος (ἁρμόδιος) διὰ πομπήν. » Ὅσῳ διαλλάττει πολεμιζήρια ὅπλα πομπευτηρίων, « Δ. Ἁλ.

Πομπευτής, οῦ (ὁ). ὁ πομπεύων (συνοδεύων πομπήν), ἢ 2) παραπέμπων τινὰ ὡς πομπός.

Πομπευτικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) = -ικῶς, = Πομπευτήριος.

Πομπεύω, Μ. εὑσω, (ἀρχ. καὶ Π.) Συνοδεύω τινὰ ὡς πομπός, ὁδηγῶ, παρακαλουθῶ, παραπέμπω. » Αὐτὸς μὲν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο κεῖσ' ἐλθών, « Ὀδ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Ἑρμοῦ τέχνην πομπεύω, « Σοφ., μετέχομαι, ἐπαγγέλλομαι. 2) (συνήθ.) ὁδεύω ἐν πομπῇ, ἢ συνοδεύω πομπὴν (ἢ εἰς τὴν Ῥώμ.) θρίαμβον (Τουρκ.) κάμνω ἀλαϊζ. » Καὶ ἦκε μετάπεμπτος, ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων, ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων, « Συν. (ἢ πθ.) » Κἂν ἐν Ῥώμῃ τὸ σῶμα τελευτήσῃ, δι' ἀγορᾶς πομπευθὲν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσταλῆναι, « Πλ., (ὅθεν 3) (συνκδχ.) περιπατῶ μὲ ὕφος, κομπάζω, (κοιν.) θριαμβεύω, καμαρόνω. » Πομπεύσεις ὡς μέγα χ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος, « Ακ., ἢ 4) ἐκθέτω ὑπ' ὄψιν πάντων, παραστήνω φανερά, σαφηνίζω· (ἐπὶ κακοῦ) θεατρίζω· (μὲ ἐτ. προθετ.) χλευάζω, κακολογῶ, ὑβρίζω (ἴδε Πομπεία), (ἐν γέν.) ἀτιμάζω. » Πομπεῦσιν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἴλετο, « Δημ. » Ἐντεῦθεν καὶ πομπεύειν λέγομεν τοὺς κακόν τι δράσαντος καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς μεθ' ὕβρεως ἀγομένους, « Σχλ. Γργ.

†Πομπέω, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Πομπεύω.

Πομπή (ἡ), [πέμπω]. ἀποστολή, » Ξύλων ναυπηγησίμων πομπῇ, « Θκ. (καὶ πλθ.) » Ζεφύριοι πομπᾶς, « Πίνδ. » Εὐρυσθέως πομπαῖσιν, « Εὐρ. 2) ἔμπνευσις θεία. » Πομπῇ Διὸς ξενίου, » Αἰσχλ. 3) συνόδευσις (πρὸς τιμὴν ἢ ὑπεράσπισιν), (Γαλλ.) escorte, cortège. » Βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, « Ἰλ. Ζ. » Ἐπὶ τιμῇ χ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ πομπῇ τῶν ἀρίστων μάλα σεμνῶς ἀνιόντος, « Πλ. 4) (ἰδιαιτ.) ἡ πρὸς τιμὴν θεοῦ ἢ ἀνθρώπου ἐν παρατάξει πρόοδος, λιτανεία, (εἰς τὴν Ῥώμ.) θρίαμβος, (Ταρχ.) ἁλαΐ. » Πομπὴν ἄγειν (πέμπειν, κατάγειν κτλ.), « Αξ. » Πρὸς πομπὴν μᾶλλον ἢ μάχην ἐπιτήδεια, « Ἡρωδ. » Μετὰ τῶν δορυφόρων διεκόσμει, ὡς ἔκαστα ἐχρῆν τῆς πομπῆς προϊέναι, « Θκ. 5) (ἐν γέν.) λαμπρότης, ἐπίδειξις, μεγαλοπρέπεια, (Γαλλ.) pompe, faste, parade. » Οὐδαμοῦ τύφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικὴν, « Ἡρωδ. » Εἰς πομπὴν χ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν, « Πλάτ. †Πομπήμιον, ἑσφαλμ. ἀντὶ Παμπήμιον.

Πομπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) διὰ πομπήν, πομπώδης, πανηγυρικός, θριαμβευτικός· ἐπιδεικτικός. » Λόγος—, « Αξ. » Ἔστι δὲ (ὁ Αἰσχίνης) ἐν τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικὸς ἅμα καὶ δεινός, « Δ. Ἁλ.

Πομπικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πομπῆς· πρὸς ἐπίδειξιν, πανηγυρικῶς. » Παρὰ Ξενοφῶντι ἡ ταὐθρωπίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς ἀναζωγραφεῖται, « Λουγ.

Πομπίλος (ὁ), (κορ.) = Πομπός, (ἰδιαιτ. ναυτ.) πλοῦτος, (ὅθεν) εἶδος ἰχθύος ὅστις συνοδεύει τὰ πλοῖα ἢ (;) τὰ κήτη.

Πομπιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) πομπὴν (τὴν ἀποστολήν) « (Ἔστι δὲ ἡ θάλασσα) πόμπιμον πάντη καὶ πορεύσιμον ὄχημα τοῖς κομιζομένοις, « Πλ. » Πνεῦμα πόμπιμον, « Ἰουλ. » Κώπῃ—, « Σοφ. » Δαίμων—, « αὐτ., ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου σέλλεται τις, (παρβλ. Πομπαῖος). 2) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ πέμψῃ, ἁρμόδιος πρὸς ἀποστολὴν (παραπομπὴν κτλ.). 3) (πθ.) ὁ πεμφθεὶς, σταλεὶς εἴς τινα. » Τὸ ὕδωρ Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, « Σοφ.

Πόμπιος, α, ον, = Πομπικός.

Πομπός (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (συνοδεύων, παραπέμπων) τινὰ, ὁδηγός. » Ἐμὲ προέηκε . . τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, « Ὀδ. Δ. » Ἄνεμος—, « Αἰλ., ὁ οὖριος. 2) ὁ σελλόμενος πουθενὰ μὲ παραγγελίαν (νὰ φέρῃ ἢ νὰ εἴπῃ τι), ἀπεσταλμένος, ἄγγελος. » Πομποῦ πυρὸς, « Αἰσχλ., τοῦ ἀναπτομένου ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν πρὸς εἰδοποίησιν.

Πομποστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέλλω πομπὴν ἢ μὲ πομπήν. 2) παραπέμπω (συνοδεύω) ατόλον ἢ πλοῖον.

Πομφολυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πομφόλυγας (φυσαλλίδας) καθὼς τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ.

Πομφολυγηρός, ά, όν, = Πομφολυγώδης.

Πομφολυγίζω, Μ. (σω, = Πομφολυγέω. 2) γεμίζω φούσκας (πομφόλυγας), φουσκαλιάζω.

Πομφολυγοπάφλασμα (τὸ), Κωμ. πομφολυξ παφλάζοντος (χοχλαζίοντος) ὕδατος ἢ, κρότος πομφόλυγος.

Πομφολυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς πομφόλυγας.

Πομφολυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ πομφόλυγος ἢ, κάμνων πομφόλυγας.

Πομφολυγωτός, ή, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πομφόλυγος, φουσκωτός, » Ῥόνη—, « Μθμτκ. Παλ., ἢ ἔχουσα ἀπὸ πον εἰς τὴν ἄκραν.

Πομφολύζω, Μ. ύξω. Κάμνω φούσκας· ὰν τὸ νερὸν ποὺ βράζει, χαλάσῃ (Π.) ἀναβράσσομαι, ἀναβλύζω, « Ἡ αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γλεγερμοῦ Πίνδ., ζέκ τοῦ

Πομφολυξ [πομφός], υγος (ἡ), φούσκα νεροῦ, φουσκαλίδα. 2) (μτνμ.) κάτι ὁμοιάζει μὲ φούσκαν, (ἰδιαιτ. ἀδ) τὸ ὀργανο εἰς τὴν μέσην (ὁ ἄλλ. ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος. 3) στολίδιον τι τῆς γυναικὸς. 4) (ἰατρ.) τὸ φάλῃς τῶν γυναικῶν. 4) (ἰατρ.) τὸ ἐξόθος τοῦ ζίνκου (τοῦ ψευδαργύρου) καὶ προσκολλᾶται εἰς τὸ σχέπασμα καὶ τὰ πλάγια τοῦ χωνευτηρίου. » Πομφολυγος εἴτε πεπλυμένου λίγαν ἀρρένικῶς εἴτε πεπλυμένης οὐδὲν γὰρ ὑπατέρως ἂν εἴποις οὔτε λήσεις οὔτε βλάψεις τὸ φάρμακον, « Γαλ.

†Πομφολύσσω, Μ. ύξω, = Πομφολύζω.

Πομφὸς (ὁ), [πέμφιξ]. φυσαλλίδα, pustule. » Καταπίμπλαται πόμφων ὑπὸ κνίδης, « Ἱππκρ.

Πονάθῃ, Δ. ἀντὶ Πονηθῇ, γ'. ἐν. πρτ. πθ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. καὶ

Πονεῦμες, Δ. ἀντὶ Πονοῦμεν, πλ. ἐνζ. τῆς ὁρζ. τοῦ

Πονέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ἐσω (παρ. Πονήκα κτλ.). (χ. πτ.) Κοπιάζω, ἀγωνιῶ· μαι· κουράζομαι· ἀπεκάμνω (ἀπολέσθαι) ἀσθένομαι πόνον (δδύνην), ἀλγῶ, πονῶ, (μὲ αἰτ. ἢ μονὴν ἢ πρᾶξιν) πονεῖ μέλος τι τοῦ σώματος) (μτνμ. γέν.) εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, σχω, στενοχωροῦμαι (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀπορος (χαλασμένος)· (μὲ αἰτ. κάμνω, φθειρόνω, ἐργάζομαι· πονῶ· (μὲ αἰτ. προθετ. χ ἀπν. Π. μ καταγίνομαι μὲ κόπον εἴς τι (σθ.) προξενῶ πόνον, πληγώνω· (μὲ προσενοχλῶ, πειράζω. » Τὰ μηλοῦντα μὴ πόνει μάτην, « Αἰσχλ. γρήματα, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν, « μετὰ πόνου συνελέξαμεν. (καὶ ἀπ. » Πόσαν, δοκεῖς, πονοῦσιν, « Ἀναχρ. (καὶ αὐ βάλλεις; » Ἀναχρ. (καὶ αὖ « Ἐκ κατάρρου κατὰ τὸ ἡμιόνιον φαλῆς ἐπόνεον, « Ἱππκρ. (ἢ πθ.) » Διὰ πονοῦντες, « Αἰσχλ. ἑλλ.) » Οἱ μὲν δδόντα πονοῦντες, κτυλον, « Πλ. (καὶ ἀπαλ.) » Τὰ νηκάτα τοῦ στρατοῦ, « Αξ (καὶ ψυχ.) » Στυλου πονήσαντος ὑπὸ Στρ., σεσαθρωμένου καὶ κινδυνῶ νὰ πέσῃ. » Τὴν δίκελλαν δίλιγον πούω πάλαι πεπονηκυῖαν, « Ἀν. πισκευάζειν τὰς ναῦς, « εἴ τις ἐπονεῖ, « Θκ. (καὶ μτδ.) » Οὔμε πονεῖ Πίνδ., δὲν μὲ πειράζει, δὲν μὲ βλά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πον. (καὶ ἀπ᾽ λ.) » Τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης. « Ἀνακρ. (καὶ μσ. Π.) « Ὕδωρ γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐφόνευσε, « Ἰλ. Β. (καὶ αἰτ.) « Εἶδατε, ἵππα τυνῶσες ἐπὶ πλωθύνῃ πονέοντα, « Ὅμ. « Σπεύσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα. « Ἰλ. Ι., τελειώσεν ὀχλίγαρα ταῖς θυμέναις τον (ᾧ προθετ.) « Οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, « Ὅμ. « Περὶ δόρπα πονέοντο. « Ἰλ. Ω. (καὶ γεν. απν.) « Κείνων πεπόνηται, « Ἀρ. (καὶ ὑπτ. ἀρχ.) « Ὅπλα (« Ἄγγεα) τεῦς ἐπόνητο, « Ὅμ. (καὶ ἀπολ.) « Πονεύμενος, « αὐτ., ἀντὶ Μαχόμενος. (ᾧ παρὰ ἀρχῇ.) « Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλεμον καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ χειρὸς εἰς νύκτα, « Πλάτ. (ᾧ πθ.) « Ἐπὶ πεπονημένα, « Θκρ. « Ὡς αὐτῷ καὶ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη, « αὐτ., γυμνασμένος, πεπαιδευμένος.

Πόνημα (τό). τὸ πονηθὲν (μετὰ πόνου κατορθωθὲν), ἔργον, ἐργόχειρον· (ᾧ μτνμ.) σύγγραμμα ἢ ποίημα.

Πονημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πόνημα, μικρὸν πόνημα, πονημάτιον.

Πονήρευμα (τό). πονηρὸν ἔργον, [ἐκ τοῦ μσ. Π. εὐχρησιάτ.) -εύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. Πράττω πονηρὰ ἔργα, φέρομαι κακῶς (μὲ πονηρίαν), εἶμαι ἀχρεῖος. 2) μτνμ. ἐπὶ πλημ.) χειροτερεύω, κακοφορμίζω· (ἐνίοτε) πάσχω. « Εἰς κατὰ νῆσιν πονηρευομένοις, « Ῥιζ.

Πονηρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ πονηροῦ, κακία, μοχθηρία, ἀχρειότης· (ἐνίοτε) σφάλμα πονηρὸν. Πονήρευμα.

Πονηρογνωμίαν, ονος (ὁ, ἡ). πονηρὸς τὴν γνώμην, κακὴν διάθεσιν ἔνδρωπος.

Πονηροδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος εἰς τὸ κακὸν (εἰς τὸ κακόν).

Πονηροκόρδιος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων πονηρὰν (διεστραμμένην) καρδίαν (ἀχρεῖαν ψυχήν).

Πονηροκρατέσμαι-εῦμαι, Μ. ηθήσομαι. « ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τοὺς πονηροὺς, εἶμαι ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν.

Πονηροκρατία (ἡ). τὸ νὰ ὁρίζουν (ἐξουσιάζουν, ἔχουν τὸ κράτος) εἱ πονηροί.

Πονηρολογία (ἡ). λόγος (ὁμιλία) περὶ πονηρῶν πραγμάτων, κακολογία, ἀχρειολογία.

Πονηρόπολις, εως (ἡ). πόλις τῶν πονηρῶν (τῶν ἀχρείων) ἀνθρώπων, (οὕτως ὠνόμασε φιλίππος ὁ Μακεδὼν πολιν τινὰ τῆς Θρᾴκης, ὅπου εἶχε περιφρονήσει ὅλους τοὺς ἀχρείους τῆς ἐπικρατείας του).

Πονηρός, ά, όν. (κατὰ λέξ.) Αἴτιος ἢ πλήρης πόνου (κόπου, ταλαιπωρίας), ὀχληρός, ἐπίπονος· ταλαίπωρος, ἄθλιος, ὀδ. Πόν. Πονηρότατος), (εἰς ταύτην τὴν σημασ. προπαροξύνεται κατὰ τοὺς γραμ., ἀδιάλειπτος ἢ λέξις) « Ὦ πόνηρε, « Ἄρτ., ὦ ἄθλιε, (κοιν.) καϊμένε! « Ἀναβοήσομαι γ᾽ εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους, « αὐτ. « Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος, « (Αἰσχλ. παρὰ) Στϐ. 2) (συνήθ.) κακὸς, κακῆς ποιότητος ἢ διαθέσεως, κακοήθης, κακόφρων, ἢ διεστραμμένος κτλ., ἀχρεῖος, (παρϐλ.) Μοχθηρός. « Ἐρεῖττον εὐήθη δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι, « Δμ. « Πόνῳ πονηρός, « Ἀρχφ., μὲ ὑπερϐολὴν πονηρός, κακοεργώτατος, παμπόνηρος, ἀχρειότατος, (κατ᾽ ἐξοχὴν) « Πονηρός, « Ἐκκλησ., ὁ διάϐολος, τὸ πονηρὸν πνεῦμα. (ἐπὶ ζ.) « Πονηρὸν ἱπτορισν, « Ξεν., Ἄθλιον, (κοιν.) παληάλογον. « Πονηρὸν θηρίον, « Δμ., κακοπιὸν, (ἐπὶ πραγμ.) « Σῶμα πονηρὸν, « Λξ., τὸ φιλάσθενον, (κοιν.) παθιασμένον. « Κόμμα πονηρὸν, « Ἀρχφ., τὸ κίϐδηλον. « Ὕδωρ πονηρὸν, « Λξ., τὸ ϐαρὺ. « Πονηρὰ τὰ πράγματα, « Δμ., εἰς κακὴν κατάστασιν. (καὶ ἑλλ.) « Πονηρὰ πράττων, « Λξ., ὁ δυστυχῶν, τοῦ ὁπ. ὄν πάχουν καλὰ αἱ ὑποθέσεις. (ᾧ ἀντὶ ἐπ᾽ρ.) « Πονηρὰ βλέπειν, « Δσκρ., μὲ ἄγριον (μανιῶδες, παράφορον) ϐλέμμα.

Πονηρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρὸν (βάσκανον) ὀφθαλμὸν (κοιν. κακὸν ὄμμάτι), φθονερός.

Πονηρόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πονηροὺς, φίλος τῶν κακῶν (τῶν ἀχρείων) ἀνθρώπων.

Πονηροφρων, ονος (ὁ, ἡ). πονηροῦ φρονήματος (κακῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος.

Πονηρῶς, ἐπίρ. Κακῶς, μὲ πονηρίαν. (συνήθ. προπαρεξ.) Πονήρως, εἰς κακὴν κατάστασιν, ἀθλίως. « Πονήρως ἔχει (διάκειται), « Ξεν., Ἰσκρ. εἶνε κακὰ (εἰς κακὴν κατάστασιν), (ἐπὶ ἀσθεν.) εἶνε ϐαρειά. « Πονήρως πράττει, « Σων., ὄν πάχουν καλὰ αἱ ὑποθέσεις τυ, δυσχεῖ.

Πόνησις, εως (ἡ). τὸ πονεῖν (ἐργάζεσθαι, ἀγωνίζεσθαι), ϐουλευὰ, κοπίασμα, κούρασμα· (μτνμ.) νόσος, συμφορὰ, ταλαιπωρία.

Πονητέον, θετ. τοῦ Πονέω.

Πονητικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ πονεῖν (κοπιάζειν), φιλεργός, φιλόπονος.

†Πονιάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Πονέω.

Πονικὸς, ἡ, όν. =Πονητικὸς, φιλόπονος.

Πονέεις, κασ. εν, Π. πλήρης πόνα, κοπιαστικὸς, ἐπίπονος.

Πονοπαίκτωρ, ορος (ὁ). Π. ὁ παίζων μὲ τοὺς πόνους, ἔχων παιγνίδι (ἀψηφῶν) τοὺς κόπους.

Πόνος (ὁ), [√πόνω, πένομαι, (ἴσ. αυγ. καὶ τῷ) ποινή]. κόπος, κούρασις, ἔργον, ϐουλευὰ (κοπιαστικὴ) ἀγὼν· (ἰδίωτ.) μάχη (« Ἐν δὲ τῷ πόνῳ τούτῳ ἀπέθανον πολλοί τε καὶ ἀναμαχοί, « Ἡρ.)· (ἐν γέν.) δυσκολία· ϑλίψις, ϛενοχωρία, ϐάσανον· δυστυχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία· (ἐνίοτε) = Ἄλγος, ὀδύνη, (κοιν.) πόνος (« Ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέϐαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ ϐηχὸς ἰσχυροῦ, « Θκ.)· (συνκδ.) τὸ διὰ κόπου ἀποκτηθὲν ἢ κατορθωθὲν, ἔργον, πόνημα (« Τὸν ἐμὸν ὀδύνων πόνον, « Εὐρ. « Ὑψηλόν.. τεκτόνων πόνον, « [Δἰσχλ. παρὰ] Πλ. « Κυκλωπίων πόνων χειρῶν, « Εὐρ.)· (σπν.) ἔκλειψις ἡλίου ἢ σελήνης· (ἐνίοτε) ἀντὶ Πεῖσος. « Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐξὶν ἀνιηθέντα νεκέσθαι, « Ἰλ. Β., (κοιν.) πονεῖ ἕκαστος ϐέϐαια τὴν πατρίδα τε. « Πόνον ἔχειν, « Ὅμ., Θκρ., = Πονεῖν, παπιάζειν, ἀγωνίζεσθαι. « Πόνον τιθέναι τινὶ, « Ἡσ., = Πόνον παρέχειν, ϑυσακολεύειν.

†Πονταρχης ᾧ Πόνταρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τοῦ πόντου (τῆς ϑαλάσσης), Ποντοκράτωρ, ἢ τοῦ (Εὐξ.) Πόντου, (ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως).

Ποντιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποντία, ϑαλασσία. « Ἄμμα (« Χελώνη) —, « Εὐρ., Ἀθ.

Ποντίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Καταποντίζω, ϐυθίζω (εἰς τὸ πέλαγος).

Ποντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ πόντου, ϑαλάσσιος· (συνήθ.) ὁ ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. « Ῥίζα ποντική, « Ἰατρ., τὸ ϕυϐέντι. « Δένδρον Ποντικόν, « Λξ., ἡ φανυσκηά. (ᾧ ἑλλ.) « Ποντικὰ (ἐνν. κάρυα), « Λξ., τὰ φανυσκία.

†Ποντίλος (ὁ), εἶδ. ὀρφέα ϑαλασσινοῦ, (παρϐλ. Ναυτίλος ᾧ Ναυτίλος).

Ποντιος, α ἢ ος, αν, Ὁ ἐκ τοῦ Πόντου ἢ ἐν τῷ πόντῳ, ϑαλάσσιος, πελάγιος. « Ἐν ταῖς νήσοις ταῖς ποντίαις ἦττον γίγνεται σεισμὸς τῶν προτγείων, « Ἀρστ. « Ἅλς ποντία, « Εὐρ., τὸ νερὸν τῆς ϑαλάσσης.

Πόντισμα (τὸ), Π. τὸ ποντισϑὲν (καταποντισθὲν, ῥιφθὲν εἰς τὸ πέλαγος).

†Ποντιστὴς, οῦ (ὁ), απτ. ἢ ἀσφαλμ. ἀντὶ Καταποντιστὴς.

Ποντοβάτης, ου (ὁ), = Θαλασσοπόρος

Ποντοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), [πόντος, βάπτω] καὶ

Ποντόβραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. βρέχω]. πνιγμένος (βυθισμένος) εἰς τὸ πέλαγος, καταποντισμένος, ὑποβρύχιος.

Ποντογένεια (ἡ), Π. ϑηλ. τοῦ

Ποντογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηϑεὶς ἐκ τοῦ πόντου (ἐκ τῆς ϑαλάσσης), (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ποντόγονος (ὁ, ἡ), = Ποντογενὴς.

Ποντόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ πόντου.

Ποντοθήρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ θηρεύων ἐν τῷ πόντῳ (ἐν τῷ πελάγει), ἁλιεύς.

†Ποντοκράτωρ, ορος (ὁ). κύριος τοῦ πόντου (τοῦ πελάγους), =Ποντοπόλαων.

†Ποντοκύκη (ἡ), [πόντος, κυκάω]. γυνὴ ἀνήσυχος (ταραχώδης) ὡς ἂν τὴν ϑάλασσαν.

Ποντόμελος (ὁ, ἡ), Π. = Ποντομέδων.

Ποντομέδουσα, ης (ἡ), Π. ϑηλ. τοῦ

Ποντομέδων, οντος (ὁ), Π. [πόντος, μέδω] βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) τῆς ϑαλάσσης, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ. ᾧ τοῦ Πριάπου).

Ποντοναύτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναύτης, ϑαλασσινός.

Πόντονδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὸν πόντον.

Ποντοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἰσρυμένος (πεπηγυιμένος) ἐν τῷ πόντῳ, παραϑαλάσσιος.

†Ποντοπλάνης, ητας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ =

Ποντοπλάνητος (ὁ, ἡ), ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) εἰς τὴν ϑάλασσαν, περιπλέων διάφορα πελάγη.

Ποντοπλάνος (ὁ, ἡ), = Ποντοπλάνητος.

Ποντοπόρεια (ἡ), Π. ϑηλ. τοῦ Ποντοπόρος.

Ποντοπορεύω, Μ. εύσω ᾧ

Ποντοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Ἀρμενίζω, Ταξειδεύω) πέλαγος, (ἢ γεν.) πλέω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

θαλασσοπορῶ. «Κύματα θαρσαλέως πο-ντοπορεῖ βιότου,» Π. Σιλεντ.

Ποντοπορία (ἡ), = Θαλασσοπορία, (συγχ. τῷ Κοντοπορία).

Ποντοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πεινῶν (ταξειδεύων, ἁρμενίζων εἰς τὸ) πέλαγος, θαλασσοπόρος. » Ναῦς—, « Ὅμ. » Ναύτης—, « Ἐπγρ.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ποντομέδων.

Πόντος (ὁ), [συγγ. τῷ Βένθος, ὀθ. τὸ Δτ. fundus]. τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης, (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα ἡ (μὲ ἐπίθ. κυρ. ἀνόματος) ἡ δεῖνα θάλασσα· (ἰδιαιτ.) ὁ Εὔξεινος πόντος· (συνεκδ.) ἡ ἐπαρχία τοῦ Πόντου· (μτνμ.) πλῆθος ἀμέτρητον, ἄβυσσος. » Χρυσίου—, « (Φοῖν. παρ') Ἀθ.

Ποντοστεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (τριγυρισμένος, περικυκλωμένος) ἀπὸ θάλασσαν.

Ποντοτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. [πόντος, τινάσσω]. ὁ κλονούμενος (κτυπούμενος) ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, παράλιος.

Ποντοφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ). φάρυγξ (καταβόθρα) τοῦ πελάγους, (Κωμ.) φαγᾶς, ἀχόρταγος, = Ποντοχάρυβδις.

Ποντόφι(φιν), Π. ἀντὶ Πόντου ἢ Πόντῳ.

Ποντοχαρύβδις, εως (ἡ), Π. χάρυβδις (καταβόθρα) τῆς θαλάσσης, (Κωμ.) φαγᾶς, ἀχόρταγος, (κοιν.) λάμια.

Ποντόω-ῶ, Μ. ὦσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) πέλαγος, πλημμυρῶ, πελαγίζω.

Πόντωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ποντόω, καταποντισμός.

Ποοφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ποαν, εἶμαι -

Ποοφάγος (ὁ, ἡ), = Ποηφάγος.

Ποπανεῖον (τὸ). ὀπτανεῖον ποπάνων.

Ποπάνεμα (τὸ), Π. [ζπιπανεύω] ἀντὶ Πόπανον (τὸ), [πέπτω], = Πέμμα, ζυμαρικὸν πλατὺ λεπτὸν ⚹ στρογγυλόν, πῆτ-τα (κυρ. πρὸς θυσίαν), προσφορά.

Ποπανοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πόπανα, πλακουντοποιός.

Ποπανώδης, εος (ὁ, ἡ). ποπάνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, πλακουντώδης.

Πόπαξ, ἐπιφών. Σχετλ. = Πόποι καὶ Πόπαξ !

Ποπάς, άδος (ἡ), απν. ἀντὶ Πόπανον.

Ποπίζω, Μ. ἴσω. Φωνάζω πο πο 'σὰν τὸν ἔποπα (τὸν ὀπ. εἰς τὴν Πελοπόνν. ὀνομάζουν Πύπιζα).

Πόποι καὶ (σπν.) Ποπαῖ, ἐπιφών. Σχετλ. (συνήθ.) «Ὦ πόποι ἢ (κατ' ἄλλ.) Ὦ πόποι, « Ὅμ., = Ὦ θεοί (οἱ ὀπ. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Δρυόπων ὠνομάζοντο πόποι) [ἐπιθανάτ. συγγ. τῷ Παπαῖ], βαβαῖ ! (κοιν.) ποπόποι ! θεέμου ! κτλ., (παρδλ. Τοτοῖ).

Ποππύζω [ὄνμτπ.]. Μ. ὑσω. Κάμνω μὲ τὸ στόμα μου ἦχόν τινα ὅμοιον μὲ τοῦ φιλήματος· χαϊδεύω μὲ τοιοῦτον ἦχον τὸ ἄλογον· φωνάζω (προσκαλῶ) τινα νὰ ἔλθῃ (κυρ. καθὼς φωνάζουν ταῖς ἄρνησαις ἢ καθὼς εἰδοποιοῦνται μεταξύ των οἱ ἐρωτευόμενοι), κάμνω πατ, στ· ἐπαινῶ ἐν εἴδει χειροκροτήσεως· ἀποστρέπω τὸν κεραυνὸν (καθὼς ἐσυνείθιζον ⚹ συνειθίζουν ἀκόμην οἱ χωρικοὶ γιὰ κάμνουν ὅταν βροντᾷ). » Κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν, « Ἀρχφ. (εἰς τὸν Θκρ.) παίζω τὴν τσαμπούναν.» Καλάμας αὐλὸν ποππύσθεν,» Θκρ.

Ποππυλιάζω, Μ. άσω ⚹

Ποππύσθω, Δ. ἀντὶ Ποππύζω.

Πόππυσμα (τὸ) ⚹

Ποππυσμὸς (ὁ), τὸ ποππύζειν, ὁ διὰ τοῦ πιπιλίσματος τοῦ ἀέρος γινόμενος ἦχος πρὸς χάϊδεμα τοῦ ἀλόγου (προσκάλεσμα, χειροκρότημα κτλ. κτλ.). » Δίδαγμα ἐξ ἐς· (τοῦ Ἵππα) ⚹ τὸ ποππυσμῷ μὲν π. αὐνεσθαι,» Ξεν.

Πορδακὸς, ἡ, ὸν, χυδ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρδακός.

Πορδάλεος, α, ον, Π. ἀντὶ Παρδάλεος. »Ῥινός—, « Ὀππ. 2) πορδαλᾶς, ῥυπαρὸς, βρωμερὸς, (Λξφν.).

Πορδαλιαγχὲς, Π. ἀντὶ Παρδαλιαγχὲς, [ἐκ τοῦ

Πόρδαλις, εως (ἡ καὶ ὁ), Π. ἀντὶ Πάρδαλις.

Πορεδὴ (ἡ), [πέρδομαι]. ὁ μετὰ κρότου ἐξερχόμενος τοῦ ἀφεδρῶνος ἄνεμος.

Πόρδων, ωνος (ὁ). πορδαλᾶς, βρωμερὸς, ἀναίσχυντος.

Πόρε, Π. β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. ἢ ἀντὶ Ἔπορε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. του Πορεῖν.

Πορεία (ἡ), τὸ πορεύειν ἢ πορεύεσθαι, πέρασμα· περιπάτημα· ταξεῖδι, ὁδοιπορία· (ἐνεργ.) διαπόρθμευσις· (τρπ.) τρόπος τοῦ ζῆν, διαγωγή, (ἄλλ.) τὰ διαβήματά τινος.

Πορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἀχρ. Πόρω = Πορεύω (» Πῶς ἂν τις τὸν Θησέα δεῦρο πόρυι; « Σοφ.) ἢ (συχνότ.) πορίζω, δίδω, παρέχω, προμηθεύω· κάμνω νὰ γένῃ τι, προξενῶ, περιποιῶ. » Πύρε καὶ σὺ Διὸς κούρησι τιμὴν ἔπεσθαι, « Ἰλ. Ι. » Κακῶν τἀ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὐτις, « Ὀδ. Ι. » Κύκνον θανάτῳ πόρεν, « Πίνδ., παρέδωκε. « Καὶ σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω, « Σοφ. » Πῶς ἂν τις.. δεῦρο Θησέα πόροι, « αὐτ., φέροι, ἀγάγοι, (ἴδε ⚹ Πέπρωμαι).

Πορεῖον (τὸ). μηχανὴ πρὸς τὸ κινεῖν ἐπὶ τὰ πρόσω (πορεύειν, μετακομίζειν) τι, ὄχημα, (παρδλ. Πόριον)· (μτφορ.) ἔξοδα τοῦ δρόμου.

Πόρευμα (τὸ). πορεία, ταξεῖδι, ὁδοιπορία.

Πορεύομαι, ἴδε Πορεύω.

Πορεὺς, έως (ὁ), = Πορθμεύς.

Πορεύσιμος, ος καὶ (σπν.) η, ον. Ἐπὶ ἢ Διὰ τοῦ ὀπ. δύναταί τις νὰ πορευθῇ (νὰ περάσῃ, νὰ περιπατήσῃ), ὁδεύσιμος. 2) πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πορείαν (ὁδοιπορίαν). »Ὅσα (τῶν ζῴων) πορεύσιμα ⚹ ὅσα μόνιμα,« Πλάτ.

†Πόρευσις, εως (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Πορεία, πέρασμα κτλ.

Πορευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πορεύομαι.

Πορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πορευόμενος (περιπατῶν) ἢ συνειθίζων (καμωμένος ἐκ φύσεως) νὰ περιπατῇ.

Πορευτὸς, ἡ, όν. Ὁ πορευθεὶς (διαβιβασθεὶς) ἢ δυνάμενος μεταβασθῆναι. » Πῦρ πορευτόν, « Αἰσχ., τὸ ἀναπτόμενον ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν πρὸς διαβίβασιν εἰδήσεως. 2) (ἐνίοτε) διὰ τοῦ ὀπ. (ἀπέρασε) διεβῆ ἢ δύναται νὰ διαβῇ τις, πορεύσιμος. » Ὁδοὺς ἀμάξαις πορευτὰς, « Στρβ. 3) (εἰς τὸν ψφ. Φ Γ', 20) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπορευτός.

Πορεύω [πόρος], Μ. εὑσω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ (νὰ μετακομίσῃ, διαβιβάσῃ, ἀποστέλλω ἢ φέρω πουθενά, διαβιβάζω, μεταφέρω). » Πεῖ με πορεύσεις; « Εὐρ. » Τοῦ θένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι, « Πλάτ. » Πορεύσου, ὃς τὸν ποταμὸν Εὐρήνην βροτῶν αθοῦ πόρευε,« Σοφ. (⚹ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τὰ ἐπιστολὰς πατρὶ πορεῦσαν,« Αὐτ. Π. ἀντὶ Πορίζω, παρέχω, προμηθεύω. »Ἐγὼ πορεύσω χρυσὸν,« Εὐρ. Ἀλλ. ἢ ἀμτβ.) ἀντὶ τοῦ (συνήθ. ἐξ ἀγγρφ. μσ. μὲ πθ. ἀόρ.) περνῶ (διαπορῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) περνῶ (διαπουθενά· (μὲ γεν. προθετ.) κρύπτομαι. » Πορεύεσθαι σφοδρῶς ἀναγκαῖον,« Ξεν. » Πορευθεὶς εἰς Δελφοὺς,« αὐτ. » Βουλεύοντο τὴν λοιπὴν πορεύεσθαι ρον κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν πορεύεσθαι, « αὐτ. (καὶ αὐτ. πρόθ.) » Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ ὄμως μάσεως ὀρθὸς εἰς ὀδὸν πορεύεται, « Σοφ. (καὶ ἐλλ. τῆς πτβ.) κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι τους .., « Ἰσκρ. » Τὰ δύσβατα πορεύεσθαι, « Ξεν. (καὶ γεν. προθετ.) βασιλῆος πορευόμενοι,« Ἡρ. (καὶ αὐτ.) »Ἐὰν παρακαλέσωσί σε ἀσπίδες, αὐτες, Ἕλλὲ μεθ' ἡμῶν.. μὴ πορεύου δῶ μετ' αὐτῶν, « Γρφ. (καὶ ἐλλ. προθ.) » Πορεύεσθε τῷ ψφ. ὑμῶν,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Ἵνα πορεύμεθα κατὰ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ,« Λουκ.

Πορθέω-ῶ [πέρθω], Μ. ήσω. Λεηλατῶ, ἀφανίζω, ἐρημόω. » Πόλιν (ἢ χώραν)—, « Αξ. » Αἰγυπτίων πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον (⚹ μτφορ.) »Κόρας βία πορθούμενας, ἀτιμαζομένας, βιαζομένας, ἀτιμαζομένας, » Χορ. τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ καὶ αὐτὴν, « Γρφ. (⚹ πθ.) » Ὅλης τῆς Ἑλλάδος πεπορθημένης, « Ἰσκρ. » δ' ὑφ' αὐτῶν ἐνδοθεν πορθουμένῳ, σχλ. (καὶ αἰτ. προσδιορ. του πάσχ. » Ἀπόλλυμαι ὑπὸ τῶν.., πορθούμενος, « Ἀρχφ. (καὶ ἀπλ. πάσχ. πόρθημαι, « Πλάτ., σχόλιον. ⚹ λιορκῶ). » Τοὺς καταφυγόντας τεῖχος, διώξαντες, ἐπόρθησαν,« Θκδ.

Πόρθημα (τὸ). τὸ πορθηθέν (λαφυραγωθέν), λάφυρον. 2) = τῷ

Πόρθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πορθέω, λαφυραγωγία, λεηλάτησις, ἐρήμωσις πόλεως κτλ.

Πορθητήριος, α, ον, = Πορθητικός.

Πορθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πορθῶν (λεηλατῶν) κατακτητὴς, ἀφανιστὴς. » Δόλιος— Λυκ.

Πορθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ πιτηδειότητα εἰς τὸ πορθεῖν, καταπτικός.

Πορθήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πορθητής.

Πορθμεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πορθμέως πορθμεύειν (διαπορθμεύειν) τοὺς ναντας πέραν θαλάσσης ἢ ποτα-

Πορθμεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πορθμῶν ἢ ποταμὸν, (χυδ.) πορ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

2) τὸ πλοῖον τὸ ὀπ. χρησιμεύει πρὸς τοῦτο, βάρις, πέραμα. «Τοῦ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχεομένου διεπεραιοῦντο παρμένιοι κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον,» Πλ. 3) (ἐλλ.) τὸ κατέλυμα τοῦ παρθενείου, ἡ κατοικημὴ τοῦ παρθενεύειν, (κοιν.) τὸ καλλιστεῖον. «Ἀπόδος τὰ παρθένεια.. ἀνθ' ὧν σε διεπαρθενευσάμην,» Ἀκ.

Παρθένευμα (τό). = Παρθένεια ἢ Παρθένος.

Παρθενεύς, έως ᾧ.

Παρθενευτής, οῦ (ὁ). ὁ παρθενεύων (διαβιοτῆς) τοὺς διαβάτας, περαματάρης· (ἐν γέν.) καϊκτσῆς. «Ἐπὶ τοὺς παρθενέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα παρθενεύοντας νόμον θήσεται,» Αἰσχ.

Παρθενευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρθενεύειν, παρθενεύσιμος (παρθενευτοῦ) ζῶος.

Παρθενεύω, Μ. εὐσιω. Περνῶ (ἄλλον ἢ ὁ ἑαυτόν) παρθένον ἢ μὲ παρθενεῖον, διαβιβάζω ἢ διαβαίνω εἰς τὸ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης. «Τοὺς παρθενέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα παρθενεύοντας,» Αἰσχ. «Παρθενεύεται οὐκέτι κατὰ τὰ ῥέθρα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ πεδίου,» Ἡρ. (Π. ἐν γέν.) διέρχομαι, περνῶ· (μτβ. ἢ μσ.) διαβαίνω ἢ διαβιβάζω (ὁ Πορθμ. πόδα ἢ ζυγόν, « Εὐρ., προαστεῖα ὧδε παρθενεύει; « αὐτ. [καὶ παθ. ἢ μτ.] « λευκὸν ἀλθέρα παρθενεύομενος, « διαβαίνων)· (ἐνίοτε ἀμτβ.) εἶμαι περάσας παρθενεύειν,« Ἔπγρ.

Παρθενίδιον (τό), ἴων, ἀντὶ Παρθενεῖον.

Παρθενία (ἡ). = Παρθενεία.

Παρθενίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Παρθενεῖον.

Παρθενικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρθενευτικός.

Παρθενίον (τό). = Παρθενεῖον.

Παρθενίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παρθενεῖον, βάρκιτσα, καϊκάκι. « Τοῦτ' Ἀχέροντος ὄκνον δ' πλώσεις παρθενίδι κυανέᾳ, « Ἐπίγρ. 2) Π. ἀντὶ Παρθένος. «Σικελὴ —,« Δίων.

Παρθενίς (ὁ), [πεῖρω, πόρος], Π. πέρασμα, διάβασις ἢ διαβίβασις (λογογρ. συνήθ.) μέρος θαλάσσης στενὸν ὅπου περᾷ τις ἀπέναντι, πέρασμα, (ἐν γέν.) στενὸν (κυρ.) θαλάσσης (καθὼς τὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ κοιν. Κατάστενον, [Γουρκ.] μπογάζι). «Κατέχουν μέχρι Μικογλίης πάντα τὸν παρθμὸν τῆδε στεινοῦ,« Ἡρ. « Περαιούμενον διὰ τοῦ παρθ. τῆς Προποντίδος παρθμοῦ,« Ἡροδ.

Παρθενίσκη, ἡ. = Παρθένος.

Παρθενίσκος (ὁ), [πεῖρω, πόρος], Π. πέρασμα, διάβασις ἢ διαβίβασις (λογογρ. συνήθ.) μέρος θαλάσσης στενὸν ὅπου περᾷ τις ἀπέναντι, πέρασμα, (ἐν γέν.) στενὸν (κυρ.) θαλάσσης (καθὼς τὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ κοιν. Κατάστενον, [Γουρκ.] μπογάζι). «Κατέχουν μέχρι Μικογλίης πάντα τὸν παρθμὸν τῆδε στεινοῦ,« Ἡρ. « Περαιούμενον διὰ τοῦ παρθ. τῆς Προποντίδος παρθμοῦ,« Ἡροδ.

Παρθενίτης, ου (ὁ). ὁ παρθενεύων (διαβιβάζων) εἰς τὸ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, περαματάρης· (ἐν γέν.) καϊκτσῆς. « Ἐπὶ τοὺς παρθενέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα παρθενεύοντας νόμον θήσεται,« Αἰσχ.

Παρθενιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρθενεύειν, παρθενεύσιμος (παρθενευτοῦ) ζῶος.

Παρθενίτις, ιδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παρθενεῖον.

Παρθενίων (τό), ὑποκορ. τοῦ Παρθενεῖον.

Παρθενιώτικος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρθενευτικός.

Παρθενίων (τό). = Παρθενεῖον.

Παρθενίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παρθενεῖον, βάρκιτσα, καϊκάκι. « Τοῦτ' Ἀχέροντος ὄκνον δ' πλώσεις παρθενίδι κυανέᾳ, « Ἐπίγρ. 2) Π. ἀντὶ Παρθένος. «Σικελὴ —,« Δίων.

Παρθενίς

Πορνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) πόρνην ἢ φονεύων τὰς πόρνας.

Πορνομανής, ἐος (ὁ, ἡ). ἐκδοτος ὅλως διόλου εἰς (μανιώδης διά) τὰς πόρνας.

†Πορνομοιχής, ἐος (ὁ, ἡ). πόρνος ᾗ μοιχὸς ἐνταυτῷ, ἀσελγέστατος.

Πορνομύστης, ου (ὁ). μεμυημένος τὰ ὄργια τῆς πορνείας, πορνοκόπος.

Πορνοποιδς (ὁ, ἡ). πορνείας αἴτιος, πορνοδιδάσκαλος.

Πόρνος (ὁ). ὁ πορνεύων ἢ πορνευόμενος. »Ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι,« Ξεν.

†Πορνοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παραμονεύων, ἔχων πάντοτε τὸ ὀμμάτια εἰς) τὰς πόρνας, πατσαβούρης ἢ (Υερκ.) ξαμπαρᾶς, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορνοκόπος).

†Πορνοστάσιον (τὸ), =Πορνεῖον.

Πορνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πορνεία.

Πορνοτελώνης, ου (ὁ). ὁ τελωνῶν (ἐργολαβῶν παρὰ τῆς διοικήσεως) τοὺς ἀπὸ τῶν πορνοστασίων φόρους, ἢ ἀγοράζων τὴν ἄδειαν νὰ κρατῇ πορνοστάσιον.

Πορνότρυψ [πόρνη, τρίβω], ιδος (ὁ), =Πορνοκόπος.

Πορνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἐπὶ κερδοσκοπίᾳ) πόρνας, πορνοβοσκός.

Πορνοφίλας, α, Δ. ἀντὶ -.

Πορνόφιλος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (κυνηγῶν) τὰς πόρνας, φιλόπορνος.

Πορνοφόνος (ὁ, ἡ), =Πορνοκτόνος.

Ποροποιέω-ῶ, Μ. ήσω Κάμνω (Ἀνοίγω) δρόμον (πόρον, διοδον), (ἰατρ.) ἀνοίγω τοὺς πόρους τοῦ σώματος.

Πορυποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα πόρου (δρόμου) ἢ τῶν πόρων (τοῦ σώματος).

Πόρος (ὁ), [πείρω], πέρασμα, διάβασις. (»Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα νόμον ἔθεσθε· Ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ πλοῖον ἀνατρέψῃ, τυπτέσθω μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι,« Αἰσχ.)· (συνήθ.) μέρος ῥηχὸν ἢ στενὸν ὅπου δύναταί τις νὰ περάσῃ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, πορθμός (Ἰόνιος (»Ὠκεανοῦ] πόρος,« Πίνδ., Ἴσθ. »Καὶ Θρῄκην Ἀλφειοῖο πόρον,« Ἰλ. Β. »Πόρον Ἕλλας Ἱερὸν,« Πίνδ., τὸν Ἑλλήσποντον, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρχελ. παρώδησεν [ἐν Σφ. 300] εἰς πορισμὸν χρημάτων), πέραμα (ἐπὶ ξηρᾶς) ὁδός (»Πόρον σχιστὸν ἀμείβων,« Εὐρ. »Εἶμασι στρώσας' ἐπίφθονον πόρον,« Αἰσχυλ.)· (εἰς τὸν Πρ.) γέφυρα· (συχν.) ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν συνήθως οἱ ταξειδεύοντες (κυρ. παραπλέοντες ἢ πορθμευόμενοι) διὰ θαλάσσης πυθενά. (»Τοὺς τὴν μεσόγαιαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους,« Θκ., εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τῶν πλοίων. »Εἶναι γὰρ αὐτοὺς [τοὺς Μεσσηνίους] ἐν πόρῳ μάλιστα τῆς Σικελίας,« αὐτ.)· (κατ' ἔκτ.) ἡ θάλασσα, τὸ πέλαγος (»Πόρος ἅλός,« Ὀδ. Μ.)· (ἐν γέν.) δρόμος, διοδος· κανάλι· τρύπα (»Σκολιὸς ὁ τῆς ἀκαῆς πόρος,« Πλδ. »Οὐρηπικὸς πόρος,« Ἰωσήφ 'Ιουδαϊκ., ἐν Προμηνστ., ἐν Ἴδιαιτ.) αἱ ἀφανεῖς ἀπαὶ τοῦ σώματος διὰ τῶν ὁποίων ἐξέρχεται ὁ ἱδρὼς καὶ γίνεται ἡ ἀδηλος ἀναπνοή· (» Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἠθμοῦς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἐκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων,« Γρ.)· οἱ πνεύμονες τῶν (ἢ αἱ κλωσταὶ ἀπὸ τὰς ὁπ. κρέμανται αἱ χρυσαλίδες μερικῶν) ἐντόμων· (μτφορ.) τρόπος (μέσον) πρὸς κατόρθωσιν ὁποιασδήποτε σκοποῦ (κυρ. δὲ πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων ἢ προμηθευσιν τῶν ἀναγκαίων) (»Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε Θεός,« Εὐρ. »Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους,« Σοφοκλ. »Οὐδὲ πόρος ἐφαίνετο τῆς ἁλώσιος,« Ἡρ.)· (ἁπλῶς) βοήθεια (» Εἰ ἐναρξᾶς τινα πόρον ᾗ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον,« Ξεν.)· (ὀθ. ἐν γέν.) προσοδος, εἰσόδημα. » Πόρον χρημάτων,« Ξεν., (ὁ ὁποῖος συνέγραψε καὶ) »Περὶ πόρων,« περὶ τῶν δημοσ. προσόδων (funds publics, finances) τῶν Ἀθην. »Περὶ δὲ πόρων τὸν μέλλοντα συμβουλεύσειν, δέοι ἂν τὰς προσόδους τῆς πόλεως εἰδέναι, τίνες καὶ πόσαι,« Ἀρχ.

Πορπάζω, Μ. άσω, =Πορπάω.

Πορπακίζω, Μ. ίσω, Πιάνω τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν πόρπακα ἢ ‖. (μσ.) περνῶ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόρπακα τῆς ἀσπίδος καὶ τὴν ἁρματόνομαι.

†Πορπακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Φέρω (Κρατῶ) διὰ τοῦ πόρπακος τὴν ἀσπίδα.

Πόρπαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Πόρπημα.

Πόρπαξ [πόρπη], ακος (ὁ), τὸ μιάσιμον (ὁ κρίκος ἀπὸ τὸ μέσα μέρος) τῆς ἀσπίδος, (ἄλλ.) "Ογκανον, (ἂν καὶ ὁ Πλούτ. τὰ διαστέλλῃ). »Διδάξας αὐτοὺς, . τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος.« 2) (εἰς τὸν Εὐρ.) μέρος τι τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου, (ἴσ.) ἡ κορυφαία τοῦ χαλινοῦ, (Γαλλ.) la têtière.

Πορπάω-ῶ, Μ. άσω ἢ ήσω. Θηλυκόνω διὰ τῆς πόρπης.

Πόρπη (ἡ), [πείρω]. (κυρ.) ὁ κρίκος (τὸ θηλυκὸν μέρος) τοῦ θηλυκωτηρίου, (ἐν γέν.) θηλυκωτῆρι, (παλ. Παρόνη).

Πορπηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πόρπης.

Πόρπημα (τὸ), φόρεμα τὸ ὁποῖον θηλυκόνεται μὲ πόρπην, (ἄλλ.) Ἐμπόρπημα. 2) ἀντὶ Πόρπη.

Πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, =Πορπάω, (ὀθ.

Πορπωμα (τὸ), =Πόρπημα.

Πρόρρω, ἐπίρ. Αττ. ἀντὶ Πρόσω (κατὰ μετοθ. Πόρσω), μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, πολλὰ μακρὰν (ἐμπροσθέ)· (απν. ἐπὶ χρόν.) Ἔξωρας, ἀργότερα, ὑστερώτερα· τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς. » Παρεὼν μάλα σχεδὸν, εἶδετα πόρρω,« Θκρ. »Πόρρω ποιεῖν (ἢ) γίνεσθαι,« Δξ (ᾗ μὲ γεν.) »Ῥίψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιστα πόρρω τῆς ὀλκάδος,« Πλ. »Οὕτως ἦν πόρρω τούτου ὡς κτλ., « Ἰσκ., τόσον ἀπεῖχε τοῦ νὰ τὸ κάμῃ. » Πόρρω τῆς πόλεως,« Δμ. (καὶ ἐπὶ χρόν.) »Προβαίνειν πόρρω μοχθηρίας,« Ξεν. »Πόρρω σοφίας ἥκειν (ἐλαύνειν),« Πλάτ. » Πόρρω δεινῶν,« Συν., εἰς ὑπερβολήν. »Μέχρι πορρω προήγαγον οὗτοι τὸ πρᾶγμα,« Δμ. (καὶ ἐπὶ χρόν.) »Ὅση δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας εἶσης,« Αἰσχ. »Ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκαθεύδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας,« Ξεν. »Πόρρω τῆς νυκτὸς (ἢ) τῶν νυκτῶν,« Πλ. »Πόρρω τῆς ἡλικίας,« Ξεν., εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. »Πόρρω τέχνης,« Ἀρχ. - »Ἀπέχω πόρρω (ἀπολ.) »Πόρρω πεπαίνεται,« Θεόφρ. (γά, ἤωρας (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ πόρρω,« Δξ., μακρυνός· ξένος· (ἐνίοτε ἐπίθ.) πόρος, ἀνίδεος. »Τὸ πόρρω,« Δξ., τὸ μακρὰν (εἴτε τοπ. εἴτε χρον.) ἀπέχον (ῥῶλ. Πρόσω).

Πορρώθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν (χρον.) ἀπ' ἀρχῆς, πρὸ πολλοῦ. »Πορρώθεν ἀναγινώσκειν,« Πλ. - »Πορρώθεν ἀρχόμενος,« αὐτ. »Οὐ πορρώθεν,« Δημ., οὐ πρὸ πολλοῦ.

Πορρώθω, ἐπίρ. Μακρὰν, εἰς μακρυνὴν ἀποστασιν.

Πορρώτατος, η, ον. Ὁ ὢν (ἀπέχων) πορρωτάτω, μακρυνώτατος. ‖ (τὸ ὡς) πορρωτατα, ἐπίρ. ἀντὶ -.

Πορρωτάτω, ἐπίρ. Ὑπερθ. τοῦ Πόρρω, μακρὰν (ὅσον ἐνδέχεται) μακρὰν (χρον.) μετὰ τῶν ἑπτὰ τ. »Ὡς ἢ "Οτι) »Ὅτι πορρωτάτω ἀπ' αὐτῶν φευκτέον,« Δι. »Ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω παρασχόμενος ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω σαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν,« Ἰσοκ.

Πορρώτερος, α, ον. Ὁ ὢν (ἀπέχων) πορρωτέρω, μακρυνώτερος. ‖ (τὸ ὡς) πορρώτερον, ἐπίρ. ἀντὶ -.

Πορρωτέρω, ἐπίρ. αυγκρ. τοῦ Πόρρω, πλέον μακρὰν (ἐμπροσθέ), μακρύτερα (τοπ. καὶ χρον.) » Πορρωτέρω τῆς μης προθῆναι,« Δξ., ἀπέχειν πλέον ραν φήμην. »Πορρωτέρω τῆς ἀρετῆς Γαλ., ἐπέκεινα. (καὶ τρπ.) » Ἀπολεῖ μενοι τῇ νίκῃ, ἐβίωσαν πορρωτέρω καιροῦ,« Ξεν., ὑπὲρ τὸ δίον. (καὶ Προσωτέρω). (καὶ ἐναρθρ.) »Ὁ πορρω ρω,« Δξ., ὁ ἀπέχων μακρύτερα. » κρυνωτερος. »Τὰ πορρωτέρω,« Δι. περαιτέρω.

Πορρωτέρωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μακρύτερα ἀρχήτερα.

Πορσαίνω, Μ. ανῶ, Π. =Πορσύνω.

Πόρσιον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πορρώτερον. Πρ ρώτερον καὶ

Πόρσιστα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πορρώτατα, Μ ρώτατα.

Πορσύνω [†πόρω, πόρσω], Μ. ανῶ, Π. (ἡ σπν. λογογρφ.), διδω, προμηθεύω (συνήθ.) ἑτοιμάζω· κατασκευάζω· (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ· »καταβροντᾷ (ἐνίοτε) περιθάλπω, περιποιοῦμαι· λατρεύω· ἔγω περὶ πολλοῦ (κατὰ Ἡσύχ. καὶ) προκαλῶ, διεγείρω· »Ἡσύνειν λέχος,« Ὅμ., (φρα.) σαρεύνειν γυρίζειν, καὶ κατ' εὐφημ. συμπλέκεσθαι τὴν κλίνην τινος, συνευνάζεσθαι (κυρ. ἐπὶ παλλακῆς). » Οὐκ εἰς πορσυνέσσα λέχος,« Ἰλ. Γ. » Οὔτοι κτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνομαι,« Καλλ. ἀνύπανδροι. » "Ηρωϊ πορσαίνων βρέφος, « Πίνδ., τρέφειν, ἀνατρέφειν. »Πυραύνειν τὰ τοῦ θεοῦ,« Ἡρ. πορσυνέουσιν,« Ἀπολλ. »Τὸν δ' Ὀδυσ καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρυνε,« Πίνδ., ἔχε περὶ πολλοῦ, ἐθαύμασε. μνημόευε. » Πορσύνειν τὰ ἐπιτήδ (κακὸν τοῖς πολεμίοις),« Ξεν. (καὶ »Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ συνειτο,« αὐτ., κατορθώθη, εὐοδώθη, »Θεὰς δὲ πυρσύνετο μήτις,« Ἀπολλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοίων τῷ. « Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, « Ὅμ.).

Πόρδω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρόσω ἢ Πόρρω.

†Πορτάζω, Μ. άσω. Γεννῶ (ἐπὶ δαμάλεως)· ἀτακτῶ (χαροπηδῶ) ὡς πόρτις (ἀηχάρι).

†Πορτάκιον (τὸ). μοσχαράκι ἢ δαμαλάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Πόρταξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἀντὶ Πόρτις.

Πορτί, πρόθ. (κατὰ διάλεκτ. Κρητ.) ἀντὶ = Προτί = Πρός.

Πόρτις [πόρτω], ιος (ἡ ᾗ σπν. ὁ), μοσχάρι ἢ δαμάλι· (μετμ.) νεάνις ἢ νεαρία. « Κεφαλὴ πόρτεως. « Ὀρφ., ἡ ἔλαφος, (παρβλ. Πρόξ).

Πορτιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων πόρτιας (δαμάλια), εὔθετος πρὸς βοσκὴν ἀγελάδων. « Πλειρος—, « Ὅμ. Γμν.

Πορφύρα (ἡ), εἶδος θαλασσινοῦ (κογχυλίης) τοῦ ὁποίου τὸν χυμὸν μετεχειρίζοντο ὡς βαφήν. 2) ἡ πολύτιμος παρὰ τοῖς ἀρχ. κοκκίνη (κρεμέζα) βαφὴ τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀπὸ τὴν πορφύραν. « Θάλασσα.. τρίφασα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηλίδα, « Αἰσχλ. 3) ὕφασμα (κυρ. μάλλινον) βαμμένον μὲ πορφύραν, (ἴδιαιτ.) βασιλικὸν ἐπανωφόριον, (ὅθ. συνεχῶς.) βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία. « Πλατεῖα —, « Αξ., ἡ πορφυρᾶ ταινία (ὑγία) τοῦ φορέματος (τῆς τηβέννας) τῶν πατρικίων τῆς Ῥώμης, (Ατν. latus clavus. « Ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, « Δκ.

Πορφύρεος, α, ον, σπντ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ

Πορφυρᾶ.

Πορφυράνθεμος καὶ

Πορφυρανθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πορφυρᾶ ἄνθη ἢ (ᾱ) βαμμένος μὲ πορφυρᾶν βαφήν, πορφυροῦς. ‖. (οὐσ.) Πορφυρανθὲς (τὸ). = Ἀμεροκαλλίς.

Πορφυραυγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ πορφυρᾶν αὐγήν, πορφυροβαφής.

Πορφυρεῖον ἡ (ὁρθ.) Πορφυρεῖον (τὸ). μέρος ἔνθα ἐργάζονται τὴν πορφύραν ἢ βάφουν πορφυρᾶ, πορφυροβαφεῖον.

Πορφύρειος, α, ον καὶ

Πορφύρεος-εῦς, ἑα-ᾶ, εον-οῦν, (τὸ παρθ. πορφυρᾶ ἢ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας, βαθὺς κόκκινος, κρεμέζος, μαύρος, σκοτεινός, ἢ ματοβαμμένος, (ὅθ.) « Πορφύρεος θάνατος, « Ὅμ., ὁ τοῦ φονευμένου εἰς τὸν πόλεμον ἢ (ἁπλ.) ἀντὶ Μέλας. « Πορφύρεον ἦμαρ ἀντὶ τοῦ Μέλαν· δοίκασι γάρ πως ἁμῶ τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν, « Εὐς. « Κῦμα πορφύρεον, « Ἰλ. Δ. "Ἀλα πορφυρέην, « Ἰλ. Π., (παρβλ. Οἰνοψ). (συνκ/ζονται, « Δκ., ἐνδυμένοι πορφυρᾶ. (καὶ κατ' ἐκτ.) « Βίος πορφύρεος, « Εὐρ., ὁ ἀπὸ πορφυροῦν (πορφυρίνην) λίθον. « Κίων—, « Μαλαλ.

Πορφυρεύς, έως ᾗ

Πορφυρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἁλιεύων πορφύρας ἢ ἐργαζόμενος τὴν (βάφων μὲ) πορφύραν.

Πορφυρευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πορφυρευτὴν ἢ εἰς τὸ ἔργον του, πορφυρευτοῦ ἴδιος.

Πορφυρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -σομαι. Ἁλιεύω πορφύρας ἢ βάφω μὲ πορφύραν, εἶμαι πορφυρεύς. « Οἱ πορφυρευόμενοι, « Ἀθ., οἱ πορφυρεῖται. « Πορφυρεύθηναι δέ φασι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, « Σχλ., βαφῆναι πορφυροῦν.

Πορφυρίζω-ω, Μ. ίσω, Π. (μιγν.) ἀντὶ Πορφύρω.

Πορφυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, κλίνω εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα.

Πορφύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πορφύρα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορφυρεῖον.

Πορφυρὶς, ἴδος (ἡ), φόρεμα (ἐπανωφόρι) πορφυροῦν. 2) εἶδ. πτηνοῦ (διαφορετικὸν τοῦ Πορφυρίωνος).

Πορφυρίτης, ου (ὁ) ᾗ Πορφυρῖτις, ιδος (ἡ), ὅμοιος μὲ πορφύραν. « Λίθος—, « Εὐσ., τὸ κόκκινον ὁμαλί. « Ἡ περὶ θήκης αὕτη λιθοτομία ἡ πορφυρῖτις, « Λ. ζδ.

Πορφυρίων, ωνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἁρπαδιοῦ ἢ πελεκίνος) μὲ ῥάμφος καὶ πόδας πορφυρᾶ, (ἴδε Ἀθ. Θ', 388 καὶ παρβλ. Λαβιπορφυρίς). 2) εἶδ. κήτους ᾗ 3) εἶδ. πολύποδος.

Πορφυροβαπτος (ὁ, ἡ), = Πορφυροβαφής.

Πορφυροβαφεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ὅπου βάπτων πορφυρᾶ. βαφεῖον πορφύρας.

Πορφυροβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ πορφύραν, πορφυροῦς.

Πορφυροβαφικός, ἡ, όν. Πορφυροβάφου ἴδιος. ‖. « Πορφυροβαφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ.

Πορφυροβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάπτων πορφυρᾶ.

Πορφυροβλάστητος ᾗ Πορφυρόβλαστος (ὁ, ἡ), μτγμ. ἀντὶ

Πορφυρογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν πορφύραν (εἰς πορφυροστόλιστον ἢ πορφυροστύλωτόν τι δωμάτιον τοῦ παλατίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως διωρισμένον ἐπὶ τούτῳ), (ὁηλ.) ὁ γεννηθεὶς βασιλεύοντος (ἴδε Πορφύρα) τοῦ πατρός του.

Πορφυροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πορφύρας, ὁμοιάζων μὲ πορφύραν.

Πορφυροειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πορφύρας.

Πορφυρόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πορφύρεος, πορφυρόχρους, (ἐν γέν.) λαμπρὸς, (καινὸν) κτυπὸν εἰς τὰ ἄμματα.

Πορφυροεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐκ πορφύρας εἰργασμένος.

Πορφυρόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πορφυρᾶν ζώνην.

Πορφυρόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τῆς πορφύρας.

Πορφυρόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πορφυροῦν καυλόν.

Πορφυροκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων πορφύρας (πορφυρᾶ ἱμάτια).

Πορφυρομαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πορφυροῦν μαλλί.

Πορφυρομιγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ἀνάμεσα ᾗ κλωσμὸς ἀπὸ) πορφύραν.

Πορφυρόνωτος (ὁ, ἡ). πορφυροῦς τὰ νῶτα. « Φῶρος πορφυρόνωτον, « Νόνν., ἡ πορφύρα.

Πορφυρόπεζα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πορφυρόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πορφυροῦς πόδας ἢ πορφυροῦν ποδόγυρον (πέζαν).

Πορφυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πορφύραν ἢ πορφύρας.

Πορφυροπωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πορφυροπώλην. « Πορφυροπωλικὴ, « ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ πορφυροπώλου.

Πορφυρόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πορφυροπώλης.

Πορφυροστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ πορφύραν (μὲ πορφυρᾶ στρωσίδα).

Πορφυροσαγήνιων, ονος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος μὲ πορφύραν, πορφυροστολίστος.

Πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Πορφύρεος.

Πορφυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πορφύραν, εἶμαι·

Πορφυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πορφύραν

Πορφυρόφυτος (ὁ, ἡ), μτγμ. ἀντὶ Πορφυρογέννητος.

Πορφυρόχρους-ους (ὁ, ἡ). πορφυροῦς τὴν χροιάν.

Πορφυροχρυσάμικτος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐκ πορφύρας καὶ χρυσοῦ.

Πορφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ βάφω τι πορφυροῦν, ἐνδύω μὲ πορφύραν.

Πορφύρω, Μ. υρῶ, Π. (σπνετ. μτθτ.) κάμνω (βάφω) τι πορφυροῦν· (συνήθ.) γίνομαι ἢ φαίνομαι πορφυροῦς, πορφυρίζω· (κατ' ἔκτ.) Θαυμάζω (κυρ. Θαν τὴν θάλασσαν ὅταν ἀρχίζει νὰ φουρτουνιάζῃ), (ὅθεν τρπ.) εἶμαι εἰς ἀνησυχίαν, ταράττομαι (κυμαίνομαι) ὑπὸ διαφόρων λογισμῶν· (ἐν γέν.) ἀκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἀναπολῶ, σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου. « Ἀκίνθοις ἄνθεσιν ὅμοια πορφύροντες, « Δκ. « Καὶ τὺ δὲ, Ἐρεθί, οἷνῳ πορφύρεις, « Θερ. « Δίδοῦ πορφύρουσα παρήϊον, « Κοΐντ. « Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι κωφῷ, « Ἰλ. Ξ. « Θέτυς πορφύρων, « Ἐπιγρ. « Ἀκραφνὴς.. πορφύρειν ἠὼς, « Νόνν. « Ἀτιμώνες ἀνήρατα πορφυρέουσιν, « Ὀππ. (καὶ τρπ.) « Πολλὰ δέ οἱ κραδίη πορφυρεν, « Ὅμ. « Οὐ δέ τιν' ἄλλον δίσσατο πορφύρουσα τοῦον ἔμμεναι, « Ἀπλλν., (παρβλ. Καλχαίνω).

Πορφυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πορφυροειδὴς.

Πορφυρώματα (τὰ), [πορφυρῶ]. τὰ κρέατα τῶν θυσιαζομένων εἰς τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην χοίρων.

†Πόρω [συγγ. τῷ Πείρω καὶ Φέρω], Μ. πόρω (ἀόρ. ἔ'. Ἔπορον), ἄχρ. θεματ. τοῦ Πορεῖν, (ὅπου ἴδε).

Πορώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόρους (τρύπας.

†Πός, ποῖ, πόν, ἀρχ. καὶ ὅλως διόλου ἄχρ. ἀντνμ. ἀντὶ Τίς, (ὅθ. τὰ ἐπίρ. Ποῦ, Ποῖ, Πῶ, Πῆ καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν πάθεν, Πότε κτλ.).

Πόσ', Π. ἀντὶ Ποσί, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

Ποσαετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πόσων ἐτῶν;

Ποσάκι, Π. ἀντὶ

Ποσάκις, ἐπ ᾗ Ἐρωτημ. πόσαις φοραῖς; ἢ (θαυμαστ.) πόσαις φοραῖς! « Ποσάκις ἠθέλησα, καὶ οὐκ ἦθ. ἠήσατε! « Γρφ. « Ποσάκις ποσός (ἡ) πόσος, « Ἀριθμ.

Ποσαπλάσιος, α, ον καὶ

Ποσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ

Ποσαπλοῦς, ῆ, οῦν. Πόσαις φοραῖς ἄλλος

πόσος; ποσάκις πλειότερος ἡ μεγαλήτερος; (ἡ διάκρισις εἶνε: Διπλάσιος, Τριπλάσιος κτλ.).

Ποσαπλῶς, ἐπίρ. Ἐρωτημ. Κατὰ πόσους τρόπους; ἢ =Ποσάκις;

Ποσάπους, οῦς (ὁ, ἡ). πόσων ποδῶν (ἐκτάσεως);

Ποσαχῆ, ἐπίρ. Ἐρωτημ. Εἰς πόσα μέρη; Ξυῦ καὶ πυῦ;

Ποσάχορδος (ὁ, ἡ). μὲ πόσας χορδάς;

Ποσαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς πόσα μέρη;

Ποσαχῶς, ἐπίρ. Ἐρωτημ. Κατὰ πόσους τρόπους; πόσων λογιῶν;

Πόσε [†πός], ἐπίρ. Ἐρωτ. Ποῦ; εἰς (πρὸς) ποῖον μέρος; » Σιῆτε, πόσε φεύγετε; « Ὀδ. Ζ.

Ποσειδᾶν, ᾶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποσειδῶν, (ἴδθ.

Ποσειδάνειος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ποσειδώνιος.

‡Ποσειδάων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ποσειδῶν, (ἴδεν

‡Ποσειδαώνιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ποσειδώνιος.

Ποσείδειον (τὸ), =Ποσειδώνιον.

Ποσειδεών [Ποσειδῶν], ῶνος (ὁ). ὁ ἕκτος μὴν τῶν Ἀθην. (Δεκέμβρ.-Ἰανουάρ.).

Ποσειδεωνὶς ἢ Ποσειδωνὶς, ίδος (ἡ). τὸ πουλὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ ἀλκυών, (κοιν.) θαλασσοπούλι.

Ποσειδήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειος =Ποσειδώνιος.

Ποσειδῶν [ξεν.], ῶνος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ποσειδῶνα καὶ Ποσειδῶ, ἡ κλητ. Πόσειδον)· ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης.

Ποσειδώνειος (ιος), α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα. ‖. (οὐσ.) Ποσειδωνία (ἡ), =Ποσειδεωνὶς. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) Ποσειδώνιον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), ὁ ναός, καὶ Ποσειδώνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ ἢ θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ποσειδωνοπετὴς, ές (ὁ, ἡ), πεσμένος (ὅηλ. προερχόμενος) ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, (καθὼς Διιπετὴς).

‡Ποσθαλίσκος (ὁ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Πόσθων.

Πόσθη (ἡ). ἡ ἀκροδυστία· (κατ' ἔκτ.) τὸ παιδογόνον μόριον τοῦ ἀνδρός.

Ποσθία (ἡ). τὸ σπυράκι ὅ,που βγαίνει εἰς τὰς ἄκρας τῶν βλεφάρων, (κοιν.) κριθάρι.

Πόσθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόσθη.

Πόσθιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόσθην.

Πόσθων, ωνος ὁ Ποσθωνεὺς, έος (ὁ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην πόσθην, (χυδ.) πιτσαράς, (χαϊδευτ. ὄνομα μικροῦ παιδιοῦ, ἴδθ.) εὐήθης, παιδαριώδης.

Ποσί, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

Ποσίδειος, α, ον καὶ

Ποσιδήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειος, Ποσειδώνειος. ‖. (οὐσ.) Ποσιδήϊον (ἐνν. ἱερὸν), ναός εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

‡Ποσιδηΐων, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ποσειδεών.

Πόσιμος, η ἢ ος, ον, =Πότιμος.

Ποσίνδα [πόσος], ἐπίρ. (ἐνν. Παίζειν), εἶδος παιγνιδ. τῶν παιδίων (ὅποιος εὕρῃ πόσα κρατεῖ ὁ ἄλλος εἰς τὴν φωϊκιάν του). » Οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι ποσίνδα (κατὰ διάφορον ἀντὶ Ποσὶ δὲ ἄ) δύνανται ἀπατᾶν, « Ξεν. (Ἀ. ε.).

‡Ποσιπτερνίδες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποτιπτερνίδες.

Πόσις, εως (ἡ). τὸ πίνειν, πιόσιμον τὸ ποτόν· (συνηθ.) συμπόσιον, φαγοπότι. » Ἱλαδὸν συγγίνεσθαι ἐς πόσιν, « Ἡρ. » Ἴδῃ οὖν πόσιος ἓν βάθει ἥμες, « Θκρ.

Πόσις, ιος (ὁ), Π. [πόλος, ὀθ. ᾧ τὸ Ἰταλ. sposo]. ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικός, ὁ σύζυγος· ὁ ἀρρᾶβωνιστικὸς· (ἐν γέν.) ὁ νόμιμος σύζυγος. » Φοβοῦμαι (λέγει ἡ Δηϊάνειρα), μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ, « Σοφ.

Ποσοποιὸς (ὁ, ἡ). ποσότητος ποιητικὸς (παρακτικὸς). » Τὸ μὲν γὰρ (τὸ ἓν) οὐ ποσοποιόν, ἡ δὲ (ἡ δυὰς) ποσοποιόν, « Ἀρστ.

Ποσὸς [†πός], ἡ, ὀν. Τόσος τις (ἀορίστως) κατὰ τὴν ποσότητα ἢ τὸ μέγεθος. » Ἐπὶ ποσὸν (ἢ) Κατὰ ποσὸν (ἢ) » Ἐπὶ ποσόν τι, « Ἀξ., μέχρι τινὸς (βαθμοῦ ἢ καιροῦ), (κοιν.) κάμποσον. » Τὸ ποσὸν, « Ἀξ., ἀντὶ Ἡ ποσότης. » Τοῦ ποσοῦ τὸ μὲν ἔστιν ἐν τοῖς συνεχέσι σώμασιν, ὃ δὴ μέγεθος καλεῖται, περὶ ὃ ἐστι μάλιστα ἡ Γεωμετρία· τὸ δὲ, ἐν διεστῶσιν, ὅπερ ἀριθμὸς καθέστηκε, περὶ ὃν ἡ ἀριθμητικὴ καταγίνεται, « Σξτ. » Ἡ δ' ὑπερβολὴ διασή· καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ, « Ἀρστ.

Πόσος [†πός]; η; ον (Ἐρωτημ. ἀναφερ. εἰς τὸ Τόσος); Ποίας ἐκτάσεως ἢ ποσοτήτος; » Τοὺς Λακεδαιμονίους ἔφη μὴ ἐρωτᾷν Πόσοι εἰσὶν; ἀλλὰ Ποῦ εἰσιν, οἱ πολέμιοι; « Πλ. » Διατί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες; « Ἀρστ. » Πόσου χρόνου ξυγγεγένησαι Νικίᾳ; « Ἀρχ. » Πόσος χρόνος ἐξιν, ἀφ' οὗ χρ.; « Γρφ. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Μέχρι πόσου; « Ἀξ., ἕως ποῦ; ἢ ἕως πότε; » Πόσον ἅπεστι; « Ξεν. » Ἐπὶ πόσῳ (ἐνν. ἀργυρίῳ); « αὐτ. » Πόσου διδάσκει; — Πέντε μνῶν, « Πλάτ. » Πόσου ὁ λάβραξ; — Δέκ' ὀβολῶν, « Ἀθ. » Πόσ' ἄττα; « Ἀξ., πόσα ἆρά γε (πράγματα);

Ποσοσύλλαβος (ὁ, ἡ); πόσων συλλαβῶν; ἀπὸ πόσας συλλαβὰς συγκείμενος;

Ποσότης (ἡ). τὸ ποσὸν (ἀριθμοῦ ἢ ἐκτάσεως), (Γαλλ.) la quantité.

Ποσόω-ῶ, Μ. ὡσω. Προσδιορίζω τὸ ποσόν, λέγω πότον ἔχει (κοστίζει ἢ ἀξίζει) τι. » Θεῖαι ψῆφος, καὶ ποσοῦν αὐτὰς καθ' ἑξακοσίους κατὰ μίαν, « Θφρ., ὑποθέτειν ὅτι ἡ κάθε μία παριστάνει 600. (καὶ πθ.) » Ἴλαι ἐς τριαχιλίους ποσούμεναι, « Βρυέν. » Πεποσωμένος, η, ον, « Ἀξ., τοῦ ὑπ. εἶνε προσδιωρισμένον τὸ ποσόν.

Ποσσάκι, Π. ἀντὶ Ποσάκις.

Ποσσῆμαρ; ἐπίρ. Π. πόσας (εἰς πόσας) ἡμέρας;

Ποσσικλυτὸς (ὁ, ἡ), Π. κλυτὸς (περίφημος) διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Ποσσίκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κροτῶν ἢ κροτούμενος μὲ τοὺς πόδας, καλὸς διὰ χορόν.

Ποσσὶν, Π. ἀντὶ Ποσὶν, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

Πόσσος; η; ον; Π. ἀντὶ Πόσος;

Ποσσοῖος [πόσσος]; α; ον; Εἰς πόσας ἡμέρας; (ἢ ἀπόκρισις Δευτεραῖος, Τριταῖος κτλ.).

‡Ποστημόριος, α; ον; Ὁ πόστον μέρος (μόριον) τοῦ ὅλου ἀποτελῶν, « Ποστημόριον; « τὸ ποσοστὸν μέρος; (ἡ διάκρισις, Τριτημόριον, Πεμπτημόριον κτλ.). » Ἐκ ποστημορίου κεκληρονόμηκε, « Ἀξ., εἰς πόσα μερίδια ἦτον κληρονομιὰ;

Πόστος; η; ον; Ὁ μετὰ πόσους ἄλλους ἀριθμούμενος; » Πόστον ἔτος ἐστί; « Ὀδ. Ω. (ἡ ἀπόκρισις Πέμπτον, Δέκατον, Πεντηκοστὸν κτλ.). » Πόστον μέρος; « Πλ., =Ποστημόριον.

Ποσῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποσόν τινα τρόπον, ὁπωσδήποτε, ὁπωσοῦν.

Πότ' (ἐπμ. φων.) ᾧ Ποτ (ἐπμ. τ.), Δ. ἀντὶ Ποτὶ =Πρός. » Πότ τῶ, « Θκρ. Πότ' ἐμὲ, « Πρός μου.

Ποτ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ποτὶ (ἀόρ.).

Πότ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Πότε (ἐρωτημ.).

Πότα, ἐπίρ. Δίολ. ἀντὶ Πάτε.

Ποτάγορος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Προσήγορος.

Ποτ-άγω, Μ. αξω (ἀόρ. Ποτήγαγον), Δ. ἀντὶ Προσάγω.

‡Ποταγωγὶς, (ἴδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Προσαγωγὶς, (θηλ. τοῦ Προσαγωγεὺς), τυνὴ καταδόσκοπος, (ἄλλ. διορθ. Ποταγωγίστρια, Προσαγωγίστρια).

Ποτ-αείδω, Μ. αεισω, Δ. ἀντὶ Προσάδω.

Ποταινὶ, ἐπίρ. Π. ἀρτίως, πρωΐτερα, πρὸ ὀλίγου, [ἐκ τοῦ

Ποταῖνιος, α, ον, Π. [ποτὶ =Πρός, κτλ.], ἀντὶ Πρόσφατος, (συνκδ.) καινούργιος, ἀνήκνος, ἀσυνείθιστος, (Γαλλ.) extraordinaire, (ἀντίθ. τοῦ Παλαιότος).

‡Ποτ-ακούω, Μ. ακουσῶ, Δ. ἀντὶ Προσακούω.

Ποτ-αμείβομαι, Μ. αμείψοῦμαι, Δ. ἀντὶ Προσαμείβομαι.

Ποτάμειος, α, ον, =Ποτάμιος.

Ποτ-αμέλγω, Μ. αμελξῶ, Δ. ἀντὶ Προσαμέλγω.

Ποτ-αμηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγόμενος (φερόμενος πλέων) εἰς τοὺς ποταμούς.

Ποταμηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ποταμοῦ, ὡς ἂν ποτάμι.

Ποταμήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποτάμιος.

Ποταμηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμία.

Ποτ-αμηπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περγῶν (βαίνων) ποταμούς.

Ποταμήρυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμόρυτος ἢ 2) [ποτ. ἀρύω]· ὁ ἐκ ποταμοῦ ἀντληθείς. » Ὄλεθος —, « Π. Σλ.

Ποταμῆτις (Ἰων. ὀρθοτ. Ποταμῖτις), ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμία.

Ποταμιαῖος, α, ον, =Ποτάμιος.

Ποτάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποταμός, ποταμάκι.

Ποτάμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ ποταμοῦ, ποταμήσιος. » Ἰχθύς —, « Ἀθ. » Ἵππος ποτάμιος, « Ἀρστ., ὁ (μονοκέρατ.) ἵππος ὁ ποτάμιος. ‖. (οὐσ.) Ποτάμια (ἐνν. χώρα) ἡ παρὰ τὸν ποταμόν.

Ποταμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ποταμός, ποταμάκι.

‡Ποταμίτης, ου (ὁ), Γλσ. = Ὑδρομάστιξ, τῆς, (Τουρκ.) σουγιολτζῆς.

‡Ποταμῖτις, ιδος (ἡ), ἴδε Ποταμῆτις.

Ποταμογείτων, ονος (ὁ, ἡ). γειτονικὸς (πλησίον) ποταμοῦ, παραποτάμιος. ‖. (ὅηλ.) εἶδος φυτοῦ παρυδατίου, (ἀσαφὲς) 101).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ποταμοδιάστρης, ου (ὁ). ὁ διαίρων (διαβιβάζων τοὺς διερχομένους) ποταμόν, περαταγάρης.
Ποταμόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ κλυζόμενος (βρεχόμενος πανταχόθεν) ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.
Ποταμόνδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὸν ποταμόν.
Ποταμόπνικτος (ὁ, ἡ). πνιγμένος εἰς ποταμόν.
Ποταμορρύτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὡς ποταμὸς ἢ εἰς ποταμόν. «Ὕδωρ —, » Αξ., τὸ ποτάμιον. 2) ὁ ποτιζόμενος (καταβρεχόμενος) ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.
Ποταμός (ὁ), [ποτός;]. ποτάμι- (ἐν γέν.) νερὸν τρεχάμενον.
Ποταποφόρητος (ὁ, ἡ), [π. φέρω], τὸν ὁπ. ἔπῆρε (παράσυρε) τὸ ποτάμι.
Ποταμόχωστος (ὁ, ἡ). φραγμένος ἢ σκεπασμένος ἢ σχηματισμένος ἀπὸ τὰ χώματά του. ὁπ. καταιβάζει (ἐπισωρεύει) ποταμούς.
Ποτανής, ἐος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσηνής.
Ποτανός, ἡ, όν, Δ. ἀντὶ Ποτηνός.
Ποτάομαι-ώομαι. Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐποτήθην [ἀντὶ ἐνς-] Πεπότημαι), Π. ἀντὶ πέτομαι, πετῶ. « Μέλισσα οἷά τις πέτεται, » Εὐρ.
Ποτασπός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς, -ῆδα-πός, (κυρ.) τὸ λογῆς. « Σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποτασπὸν ἐστι, ἢ ποτανὸν ὑπελθεῖν. Χρηστὸν ἢ φαῦλον, » Ἑρμογ. « Καὶ διεκινῄζετο ποτασπὸς εἰη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος, » Εὐαγγ. « Οὐ συνῆκα ποταπὸν εἴη τῆς πόλεως τὸ ἦθος, » Ἰουλ. « Ποταπὴ τὴν γλῶτταν ἡ παρθένος ἡμῖν ὁ πατήρ, » Εὐαγγ. Ποτουγάζω, καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. ασῶ -άσομαι, Δ. ἀντὶ Προσαυγάζω, -ομαι.
Ποτουλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Προσαυλέω.
Ποτάπως, ἀ, ον, Δ. ἀντὶ Προσηῶος.
Πότε [ξ-πότε], ἐπίρ. Χρον. (Ἐρωτημ.) Εἰς ποῖον καιρόν; πότε; « Πότε ἃ δεῖ πράττειν ἕκαστ' εἰ μὴ νῦν; » Δμ. « Πότε κέν τις ποτ' ἢ (συνῆθ. ἐγκλιτ.) Ποτε, ἐπίρ. Χρον. (Ἀοριολογ.) Μίαν (καμμίαν) φορὰν, κάποια καιρὸν· ἐνίοτε· τέλος πάντων. « Δαναΐζεσθαι κρύβας, ποτὲ δὲ ἄχυρον, » Θρρ. « Οἴκτιρ ποτ' ἦν μοῦς καὶ γαλῆ, » Ἀρχρ. ἢ ἦρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα, » αὐτ. » Ἦδη ποτέ. « Πάλαι ποτέ. « Ἀεί ποτε, » Αξ. « Ποτὲ μέν, ποτὲ δέ, » Αξ. « Μόγις οἶδ' ὅτου ποτὲ ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέῳξε τὴν θύραν, » Πλάτ. « Ἐκκάλυπτε νῦν ποῦ' ἡμῖν οὗτε τινας λέγεις λόγους, » Εὐρ.
Ποτεθρόμε, Δ. ἀντὶ Προσέδραμε.
Ποτεθήκα, Δ. ἀντὶ Προσέθηκα, ἀόρ. τοῦ Προστίθημι.
Ποτεκδῶν, ῶνος, Δ. ἀντὶ Ποσειδῶν.
Ποτελύθης Δ. ἀντὶ Προσέλθης, Β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Προσέρχομαι.
Ποτέομαι, ἰῶν. ἀντὶ Ποτάομαι.
Ποτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, θατ. τοῦ Πίνω, ποτιμος, ὁ ἐκ πόσιμον. « Ἠρωτέων καὶ ποτέων, » Δμ.
Ποτηρίζω, Δ. ἀντὶ Προσερίζω.
Πότερος [ξ-πος, ὕτερος], α, ον. Ποῖος (ἐκ τῶν δύο; « Πότερος ὄρκοις καλλίων ἀνὴρ τῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος, » Ξεν. »Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, » Ἰλ. Ε. ‖. (συχνότ. τὸ οὐδ.) Πότερον ᾗ (πλθ.) Πότερα; ἀντὶ ἐπῤ. Ποῖαν ἀπὸ τὰ δύο; Τί ἀράγε; « Πότερον ἐχρῆν ἢ μή; « Ἰσχρ. » Οὐδ' ἔγωγε πότερον, τεθνήκαμεν ἢ ζοοί εἰμες, » Θκρ. » Πότερον, αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, » Πλ. » Πότερα, μὴ δῷ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δοίη; « Δμ.
Ποτέρχομαι, Δ. ἀντὶ Προσέρχομαι.
Ποτέρωθεν; ἐπίρ. Ἀπὸ ποῖον καὶ
Ποτέρωθι; ἐπίρ. Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη;
Ποτέρως; ἐπίρ. Κατὰ ποῖον τῶν δύο τρόπων; » Πυτέρως ἂν μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι, ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτά, » Ξεν.
Ποτέρωσε; ἐπίρ. Πρὸς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; » Τοῦτο αὖ ποτέρωσε θετέον; « Ξεν.
Ποτ-έχω, Μ. ἐξῶ, Δ. ἀντὶ Προσέχω.
Ποτὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα. »Φωνῇ τ' ἠδὲ ποτῇσι τελεσσάντων οἰωνῶν, » Ὅμ. Ἰλ. ‖. « Ποτῇ, ἐπίρ. Πετῶντας, πεταχτά. « Αἰθυίη δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, » Ὀδ. Ε.
Ποτήγαγον, Δ. ἀντὶ Προσήγαγον, ἀόρ. Β'. τοῦ Προσάγω.
Πόϊημα, σπν. ἀντὶ Πόμα. »Ἐν ἐκλειπτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον, » Δσκρ. » Ποτήματα καὶ βοφήματα, » Ἱππκρ. » Πόσημα πρὸς σπληνικοὺς, » Γαλ.
Πότημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα. » Ὑπέρ τε πόντον ἀπέρους ποτήμασιν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ποτήμασιν) ἦλθον, » Αἰσχλ.
Ποτηματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ποτὰ (ποτήματα), (Τουρκ.) σερπετοσῆς.
Ποτῆμεν, Δ. ἀντὶ Προσεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ἐσομαι.
Ποτηνός, ἡ, όν, = Πτηνός, πτερωτός. » Λίετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, » Πίνδ. ‖. (ἐπίρ.) »ἀν πουλί, πταχτός.
Ποτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πότης. ‖. (οὐσ.) = Ποτήριον.
Ποτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποτήριον, ποτηράκι.
ξΠοτηρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ποτήριον.
ξΠοτηριογλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα, κάμνων γλυπτὰ πλαισιδία εἰς τὰ) ποτήρια, (ἐσφαλμ. ἀντὶ-
ξΠοτηριοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ποτήρια ἢ κλέψας ποτήριον, (οὕτως ἐπεγράφετο ποιήμά τι μὴ σωζόμενον τοῦ Θκρ.).
Ποτήριον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ πιστὸν, ποτήρι. 2) εἶδος φυτ. θαμνώδους (ἀστραγάλου), Δσκρ. (Γ'. 47), (κυρ. οὐδ. τοῦ
ξΠοτήριος, α ἢ ος, ον, = Ποτηρίδιος.
Ποτηριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ποτήριον ἢ ποτήρια.
Ποτηριοθήκη (ἡ). μέρος (ἁρμάρι) ὅπου ἀποθέτουν τὰ ποτήρια, (Γαλλ.) buffet.
Ποτηριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ποτήριον.
Ποτηροθήκη (ἡ), = Ποτηριοθήκη.
ξΠοτηροπλύτης, ου (ὁ). ἀγγεῖον ὅπου πλύνουν τὰ ποτήρια.
Πότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (πολύ), πολυπότης.
Ποτὴς, ῆτος (ἡ), Π. ἀντὶ Πόσις, ποτόν.
Ποτητός, ἡ, όν. Ὁ πετῶν ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πετᾶν, πτηνός. » Ποτητὰ, « Ὅμ., τὰ πτηνά.
Ποτί, πρόθ. Δ. ἀντὶ Πρός.
Ποτι-άπτω, Δ. ἀντὶ Προσάπτω.
Ποτι-βάλλω, Δ. ἀντὶ Προσβάλλω.
Ποτι-βλέπω, Δ. ἀντὶ Προσβλέπω.
Ποτιδέγμενος, η, ον, Δ. ἀντὶ Προσδεγμένος, Π. = Προσδεχόμενος.
Ποτιδεῖν, Δ. ἀντὶ Προσιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσοράω.
Ποτι-δέρκομαι, Δ. ἀντὶ Προσδέρκομαι.
Ποτι-δέρομαι, Δ. ἀντὶ Προσδέρομαι.
Ποτιδόρπιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προδόρπιος
Ποτι-ειλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Προσειλέω.
Ποτίζω [πότος], Μ. (σω. Δίδω τινὸς νὰ πῇ· (μτφ. ἐπὶ γῆς καὶ φυτῶν) = Ἀρδω. »Ὅταν αὐτὰ (τὰ φυτὰ) ὁ θεὸς ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ, » Ξεν. (καὶ πθ.) »Οἱ φυτικὲς ποτιζόμενοι τρυγῶ σῖνα παλαιοῦ, » Γεωπον.
Ποτίθει, Δ. ἀντὶ Προστίθει ἢ Πρόσθες, ἐνς. ἢ ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Προστίθημι.
ξΠοτιθύμιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσθύμιος.
Ποτικάρδιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσκάρδιος, ἐγκάρδιος.
ξΠοτι-κλείγω, Δ. ἀντὶ Προσκλείω.
Ποτι-κιγκλίσδω, Μ. ἐξῶ, Δ. ἀντὶ Προσκινέω. » Οὐ μίμνετα' ὅτ' ἐγὼ τυ κατήλασα, ᾗ τύ σεσᾳόμενος εὖ ποτεκιγκλίσδεν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποτε κιγκλίζεις), καὶ τᾶς ὄρνιδος εἶχεα τήνας; « Θκρ.
Ποτι-κλίνομαι, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Προσκλίνομαι.
Ποτικλὶς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς πότον.
Ποτίκρανον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πρόσκρανον, προσκεφάλαιον.
Ποτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἁρμόδιον (μὲ διάθεσιν) πρὸς οἰναποσίαν. » Ποτικῶς ἔχω, » Πλ., ἔχω διάθεσιν πρὸς πότον.
Ποτι-λέγω, Μ. λεξῶ, Δ. ἀντὶ Προσλέγω.
Ποτιμάσσομαι, Δ. ἀντὶ Προσμάσσομαι.
Ποτιμάστιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσμάζιος.
Πότιμος (ὁ, ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος) διὰ πιάσιμον, (νερὸν) ὅπου πίνεται (ᾗ μτφρ. λόγος) τὸν ὁπ. ἀκούει τις μὲ εὐχαρίζησιν, εὐάρεστος, νόστιμος.
Ποτι-μυθέομαι-εὔμαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσμυθέομαι.
Ποτι-νίασομαι, Δ. Π. ἀντὶ Πρησιάσομαι.
Ποτιπεπτηῶτες, Δ. Π. ἀντὶ Προσπεπτωκῶτες, πλθ. τοῦ πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προσπίπτω ἢ (κατ' ἄλλ.) Προσπετηχῶτες, ἐκ τοῦ Προσπτήσσω (πτώσσω).
Ποτι-πτύσσω, -ομαι, Δ. ἀντὶ Προσπτύσσω, -ομαι.
Ποτι-πηχύνομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσπηχύνομαι.
Ποτιπτερυίδες (αἱ). αἱ φλέβες τοῦ ποδὸς πλησίον τῆς πτέρνας.
Πότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πότης.
Ποτίσδω, Μ. ἰξῶ, Δ. ἀντὶ Ποτίζω.
Ποτισις, ίως (ἡ), = Ποτισμος.
Πότισμα (τὸ), τὸ διδόμενον εἰς πόσιν, ποτόν, (ὅπου ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Πότημα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) τὸ ποτιζόμενον (ὡς κῆπος, φυτὸν ἢ ζῶον). 3) ἀντί-
Ποτισμός (ὁ). τὸ ποτίζειν ἢ ποτίζεσθαι, πότισμα.
Ποτιστάζω, Μ. σταξῶ, Δ. ἀντὶ Προσστάζω.
Ποτίστατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Πότης.
Ποτιστέον, θετ. τοῦ Ποτίζω.
Ποτιστήρ (ὁ), = Ποτιστής, (ὄθεν
†Ποτιστήριον (τὸ). τὸ αὐλάκι διὰ τοῦ ὁπ. ποτίζομεν.
Ποτιστής, οῦ (ὁ). ὁ ποτίζων (φυτὰ ἢ ζῶα). (ἐνίοτε) κεραστής.
Ποτίστρα (ἡ). μέρος ἢ ἀγγεῖον ὅπου ποτίζονται τὰ ζῶα.
†Ποτιστρίς, ίδος (ἡ), = Ποτίστρα.
Ποτισχομένη, Δ. ἀντὶ Προσχομένη, θηλ. τοῦ μσ. ἀορ. δ', τῆς μτχ. τοῦ Προσέχω.
Ποτι-τέρπω, Μ. τερψῶ, Δ. ἀντὶ Προστέρπω.
Ποτιτρόπαιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προστρόπαιος.
Ποτι-φθέγγομαι, Δ. ἀντὶ Προσφθέγγομαι.
Ποτιφόριμος καὶ
Ποτιφόρος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσφόριμος, προσφορος.
Ποτιφυομαι, Δ. ἀντὶ Προσφύομαι.
Ποτιφωνήεις, εσσα, εν, Δ. Π. ἀντὶ Προσφωνήεις.
Ποτι-ψήλαπτω, Δ. ἀντὶ Προσψήλαπτω.
Ποτι-ψαύω, Δ. ἀντὶ Προσψαύω.
Ποτμός (ὁ), [πίπτω]. σύμπτωσις, τύχη (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κακὴ), συμφορά, (ἰδιωτ.) θάνατος, ὄλεθρος. « Δύτικα καὶ ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ. (παρ. Μόρος).
Πότνα, Π. ἀντὶ-
Πότνια, Π. θηλ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Πότνιος, ἔντιμος, σεβαστή, ἱερά, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὡς τιμητ. προσφών. θεῶν) κυρία, δέσποινα. » Πότνια θεά, « Ὅμ. » Πότνια μήτηρ, « αὐτ. » Δίμνης Τριτωνιάδος πότνιαν ἀκτάν, « Εὐρ. » Πότνια νύξ, « Θκρ. » Πότνι' Ἀθηναίων πόλι, « Δ. Χρσ. (καὶ ὑπερθ.) » Λίνδον ποτνιωτάτην, « Ἀρτ. (καὶ μὲ γεν.) « Πότνια θηρῶν Ἄρτεμις, « αὐτ. » Πότνια δ' ὀξυτάτων βελέων Κυπρογένεια, « Πινδ. (καὶ ὡς ὑπερθ.) » Πότνα θεάων, « Ὕμν. Ὅμ. » Ἄρτεμι, πότνα γυναικῶν, « Ἐπγρ. (παρβλ. Δῖος)· (καὶ ἁπολ.) » Πότναν ἐμὰν, « Εὐρ., τὴν κυράν μου (λέγει ἡ δούλη). ‖. Πότνια, (κατ' ἐξοχήν) ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη (καὶ εἷς τὸ πλθ.) αἱ Εὐμενίδες.
Ποτνιάδες (αἱ), Π. αἱ μαινάδες, αἱ Βάκχαι, (διὰ τοὺς ποτνιασμοὺς, τὰς φωνάς των), καὶ 2) (ἐπ.θετ.) αἱ Εὐμενίδες (ὡς πότνιαι).
†Ποτνιάζομαι, Μ. άσομαι, = Ποτνιάομαι.
†Ποτνιάναικτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποντοτινάκτος.
Ποτνίασις, εως (ἡ) καὶ
Ποτνιασμός (ὁ). τὸ ποτνιᾶσθαι, ἐπίκλησις θεοῦ, ἱκεσία, δέησις (κυρ. μὲ θρηνώδη φωνὴν, μὲ ὀλολυγμόν).
Ποτνιάω-ῶ καὶ (μσ. ὄ καὶ εὐχρηστότ.) Ποτνιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐπικαλοῦμαι (κυρ. θεὰν τινα, κράζων Πότνια, Πότνια), (ἐν γεν.) παρακαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν τινος (κυρ. μετὰ δακρύων ἢ οἰμωγῆς), (κετεύω, δέομαι παραπονοῦμαι, (ἐπὶ αἰσχρ. σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ †Πουνιάζω).
(Ποτνιος), [πόθος, ποθεινός], (κυρ. εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) Σεβαστός, ἔντιμος κτλ.), (ἴδε Πότνια).
Ποτ-οδδω, Λακων. ἀντὶ Ποτόσδω.
Ποτὸν (τὸ). πᾶν ὅ,τι πίνεται, ποτόν, (ἰδιαιτ. καὶ Π.) τὸ νερόν. »Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ, « Αἰσχλ.
2) = Πόσις, τὸ πίνειν. « Ἐπὶ δὲ κρόμμυον ποτῷ ὄψον, « Ἰλ. Δ. (ὄθ. 3) = Πότος, συμπόσιον. » Μετὰ τὸν ποτὸν, « Ἀθ., (κυρ. ὑπὸ τοῦ Ποτός).
Ποτ-οπτάζω, Π. Δ. ἀντὶ Προσοπτάζω.
Ποτὸς, ὁ, ὀν, = Πότιμος.
Πότος, ου (ὁ). τὸ πίνειν, πιόσιμον (κυρ. οἴνου), (ὄθ. συνήθ.) συμπόσιον, τραπέζι, φαγοπότι. » Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, συμπόται αὐτῷ εἰσιν ὡς μάλιστα δώδεκα, « Ἀθ. » Παρὰ πότον, « Αξ., ἐπάνω εἰς τὸ πιοτόν (εἰς τὸ τραπέζι). (καὶ πλθ.) » Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, « Ἰσκρ.
Ποτ-όσδω, Δ. ἀντὶ Προσόζω.
Ποττάν, Ποττὰν, Ποττῶ, Ποττῷ, Δ. ἀντὶ Πρὸς τὴν (τὸν, τοῦ, τῷ), (ὀρθότ. διῄρημ. Πὸτ τὰν κτλ., ἴδε Πὸτ ἢ παρβλ. Κὰρ ῥόδον, Ἀμ πεδίον κτλ.).
Ποῦ [†πός], ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.). Εἰς ποῖον μέρος; ποῦ; (κυρ. ἐπὶ ζωσ.) »Ποῦ δὲ ἤμην ἐγὼ τότε; « Πλ. » Ποῦ ζῇς; « Ἀρζρ., ἀντὶ Ποῦ ἐστιν; (καὶ μὲ γεν.) » Ποῦ γῆς; « Σοφ. » Ποῦ τύχης ἐζηκεν; « αὐτ., εἰς ποίαν κατάζησιν (πῶς) εἶνε; (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κινήσ.) » Ποῦ τοι ἀπειλαὶ ὀχνοῦσι; « Ἰλ. Ν. » Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ αὐκ ἐγώ; « Σοφ. (καὶ μὲ ἐπίρ.) » Μέχρι ποῦ; « Αξ., ἕως ποῦ; ἢ ἕως πότε; (ἐνίοτε ἀντὶ Πῶς; πῶς εἶνε δυνατόν;) » Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; « Δημ. ‖ (ἐγκλιτ.) Που καὶ (ἐν συνεγκλίσει) Πού, ἀριστολογ. Εἰς κάποιον μέρος, κάπως, τρόπον τινά· ἴσως, μὲ φαίνεται· σχεδόν, ὡς ἔγγιστα· παραδείγματος χάριν· βέβαια (μὲ κάποιαν ἀνεξήγ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων. ἔμφασιν). » Ἐμβαλεῖν που τῆς ἐκείνων χώρας, « Ξεν. » Εἶπε γάρ που Ὅμηρος, « Ξεν. » Πάντες πᾳ οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, « αὐτ. » Ἀλλοθί που, « Αξ. » Πλησίον πᾳ τῆς Κυζικου, « Σχλ. (καὶ συχνότ. μὲ τὰ ἀριθμητ.) »Ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἑλληνακὼς, « Ἡρωδ. »Περὶ πέντε πᾳ μυριάδες, « Παυσ. » Τεσσαράκοντά που σταδίων, « Στρ.
†Πουγγή (ἡ), Βιζ. [Δτ. pugio]. σακκοῦλα, (ὄθ.
†Πουγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., σακκοῦλι, σακκουλάκι, (κοιν.) πυγγί· (κυρ.) φυλακτὸν, (Τουρκ.) χαμαϊλί.
Πηλὸ, Ἰων. ἀντὶ Πολὺ, οὐδ. τοῦ Πολύς.
Πουλυδότειρα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολυδότειρα, (ὁμοίως ἀ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Πουλύ).
Πηλὺς, Ἰων. ἀντὶ Πολύς.
†Πουιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Πυγίζω, [ἐκ τοῦ
†Πούνιον (τὸ), Γλτ. ὁ δακτύλιος.
Ποῦς καὶ (κανονικώτερον) Πούς, = Πὸς (ὁ), (ἡ αἰτ. Πόδα ἢ απντ. Ποῦν, ἡ δοτ. πλθ. Ποσί). πὸδι, ποδάρι (ἀνθρ. ἢ ζώου) » Χωλὸς ἕτερον πόδα, « Ἰλ. Β. » Πλὴν λάβε πεσόντα, « Ὅμ. »Ἕλκε ποδοῖν αὐτ. » Ξύλινον πόδα, « Ἡρ. » Ἐς πόδας ἑκ κεφαλῆς, « Ἰλ. Σ. » Προδίνου πόδα, « Ἀρζρ. » Τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχων, « Ακ. » Ἄπιμεν, ἐνθυμοῦμαι πόδες φέρωσιν, « αὐτ. » Βαηδὸν χωροῖ καὶ παδὶ, « Πλάτ. » Φεύγειν οὐχ ὁδοῖ (ὅλοις ποσὶν, ὡς ἔγει τις ποδοῖν), φρσ., ὅσον ἠμπορεῖ ὁγλήγορα, (Γαλλ.) à toutes jambes. (καὶ ἐνν. του κοιν.) » Φεύγειν ἀμφοῖν, « Αξ., (κοιν.) μὲ τὰ τέσσερα. (καὶ τρπ.) »Ἑπτὰς ἡμέρας ἀπὸ μάτων κτλ.) πόδας ἔχειν, « φρσ. Δημ. αλλάττεσθαι κινδύνου, ἢ ἀποφεύγειν τὰ κακά. » Πρὸ (καὶ Π. » Πάρ) ποδῶν, ἢ » Πρὸ ποδῶν, ἢ » Παρὰ ποδὸς, « Αξ., ἀντὶ Ἔμπροσθεν, ἢ Ἐκ τοῦ πρκειμ. » Τὰ ἐν ποσὶν (» Τὰ πρὸ ποδῶν, « Ἐν πρὸ τοῖν ποδοῖν) οὐχ ὁρᾷς, « Λξ., τὰ παρόντα. » Πάντα τινὰ τὸν ἐν ποσὶ τιθέμενον ἔκτεινον, « Ἡρ., τὸν ἀπαντῶντα. » Ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι, « πρόχειροι, εὐκολοι. » Τὸν παρὰ ποδὸς κίνδυνον, « Αξ., τὸν ἐπικείμενον. » Ἐκ ποδοῖν, « Αθ., = Ἐμποδών. » Ἐκ ποδὸς, ἢ » Ἐκ ποδῶν, ἢ » Κατὰ πόδα (πόδας), « Ἐκ τούτων. » Ἐκ ποδὸς ἀκολουθεῖν, « Αξ. » Κατὰ πόδας τῆς μάχης, « Ἀρρ. » κατὰ πόδας ἡμέρα, « Ἡρ. » Κατὰ πόδας πλέοντες, « Ξεν. » Ἀνὰ (ἐν Ἑλλάδας πλέοντες, « Ξεν. » Ἀνὰ (ἐν Ἑλλάσπν. » Ἵπου πόδα χωρεῖν, « Αξ., = Ὑπὸ σθμορεῖν, ὀπισθοδρομεῖν, (ὄθ. τὸ ἀντ. Ἀνάποδα). » Ἐπὶ ποδὸς γίνεσθαι ἢ ἔχειν δος, « Ἀρζτ. » Ἐπὶ ποδὸς (καὶ) » Ἐπὶ τοῖν δῶν, « Αξ., εἰς τὸ ποδάρι, ὄρθιος. » Περὶ ρι πόδα, ἢ » Περὶ ποδὶ, « Αξ. ρειασμένα, προαιρημισμένα, (ἀπὸ ἀναφορ. τῶν ἐμβιβώων αἱ ὁπ. ἔχουν καλὰ εἰς τὸ ποδάρι.) · (καὶ τὸ ἐνν.) « Γπὲρ πόδα, « Ἡρ., ἀνάρμοστα, ρὰ τὸ δέον. » Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα, « Πλάτ. » Ὑπὸ ποδὸς ἔχειν τι ἢ τίθεσθαι, « Πλ., περιφρονῶ.
2) (μτνμ.) ποδάρι σκύρους, ποδαρικὸ (ὄθ.) » Κλίνης πόδες, « οἱ (μονολ.) Κλινόποδες, (ἴδε Κλινόπους). 3) ρίζα (ρίζα) βουνοῦ. »Πόδες ὄρους, « τὰ ρεια. 4) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. διεύθυται τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ, (ἄλλ.) πόδεών, (ἢ κοιν.) μπότζος ἢ σκοτα. » δα νωμᾶν, « Σοφ. » Παριέναι (ἐν Σαλαμῖνι) τοῦ ποδὸς, « Εὐρ., Σοφ., (κοιν.) μὲ να ἢ, μόλα-σκόταλ » Τέγξαι πόδα, « αὐτ. » Καὶ ναῦς γὰρ ἐναθλίσα πρὸς ἄν ποδὶ, ἔβαψεν· ἔστη δ' αὐτὶς, ἢν λᾷ πόδα, « αὐτ. »Τὴν ὑπέραν ἀφεὶς πόδα διώκεις, « Παροιμ. 5) (μετρ.) κατὰ προσῳδίαν διαίρεσις τοῦ στίχου. »Ὁ Ἡρωϊκὸς στίχος ἔχει ἓξ πόδας, « Γραμτ. (ἴδε καὶ Ἀρζτ. Βατρ. 6) (συνεκδ.) μέτρον ἑκτάμ. περιέχον 4 ½ λιατάς ἢ 18 δακτ. » Ψιλὰ πόδια, « Ἀρζρ. 7) ἡ τοιχοι ἄλλοιτο πόδας, « Ἀρζρ. τῶν ποδῶν. « Ἀντίλοχος νέος ποσὶ τας ἐνίκα, « Ἰλ. Ψ. 8) (μτγν.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωδὸς (παρατηρούμενος ὡς καλὸς ἢ κα-
νὸς σίωνάς), (κοιν.) τὸ ποδαρικόν. «Καὶ
ιδίκησέ σε ὁ Θεὸς ἐπὶ τῷ ποδὶ μου, «
Γρηγ. Θ) περίοδος λόγου μακρά, τὴν ὁ-
ποίαν πρέπει νὰ ἐκφωνήσῃ τις ἀπευ-
θεῖας πρὸς μέλλουσαν ἐρεῖν, « Γαλ., (πα-
ρὰ Δ. (πρὸ φων. βασ.) ἀντὶ Πόκα.
[Ποιῶ. Βετ. ἀντὶ Ποιῶ.
Πρᾰΐδιον, τος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος
πράσον (χόρτον), πλήρης χόρτου.
Πρᾶγμα (τὸ). τὸ πραχθὲν ἢ πραττόμε-
νον ἢ γεγονός, ἔργον· δουλειά, ὑποθε-
σις· ἀσχολία, ἐπιχείρησις (κυρ. ἐμπο-
ρική)· συμβάν, περίστασις· ὄν, ὑφι-
στάμενον· (κοιν.) πρᾶγμα· (συνηθ.) ἀ-
ψορμή· δυσκολία, (εἰς τὸ πλθ.) σκοτού-
ρας, (Τουρκ.) μπελάδες, (Ἰταλ.) τρά-
βαλλα· (ἐνίοτε) κριτολογίαι. « Ὡς ἀρ-
χὴν πράγμ' ἔχει, βούλομ γενέσθαι ἐ »
Δεσπ. «Πράγμα γινόμενον ἐπὶ ταῖς με-
γάλαις συμφοραῖς, » Πλ. « Ὁ θάνατος
συγχύσει ὧν οὐδὲν ἄλλο ἢ δυσὶν πραγ-
μάτοιν διαλύσει, τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώ-
ματος ἀπ' ἀλλήλων, « Πλάτ. « Μετέ-
ωρα πράγματα, « Ἀρχ., τὰ περὶ τὴν
ἀτμόσφαιραν ἢ τὰ οὐράνια. « Οὐτοσὶ
κεκριτὸς μέγα πρᾶγμα, » Δημ., (κοιν.)
πολλὴ βουλευτὴς, πολὺ πρᾶγμα, (παρβλ.
Σοφ.). « Οὐδὲν πρᾶγμα, » Πλάτ., δὲν
εἶνε (δὲν σημαίνει) τίποτε, εἶνε ἀδιάφο-
ρον. « Μηδὲν πρᾶγμα ποιεῖσθε, « Ἡρ.,
μὴ τὸ κάρετε δουλειάν. (ἢ βοτ.) « Ἔ-
στιν ὀφεως τε καὶ Διὸς νεοττὸν εἶναι
τὸ πρᾶγμα, » αὐτ. « Οὐδὲν ἔχει τοῦ-
τον τὸν πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας, » Δημ.,
μὰ οὐ δίναι ἐλαύνειν, ὡς τάχιστα ἐπὶ
τοὺς Σάρδεις, « Ἡρ., ἀνάγκη. « Εὔρισκε
δὲ οὐ πρᾶγμα εἶναι στρατεύεσθαι ἐπὶ
τὴν Ἑλλάδα, » αὐτ. « Τὸν ποταμὸν
τοῦτον ἐστι μοῦνον ἐπεῖναι ὀφέων ἐπὶ
πρᾶγμα ἐστὶ γῆν, » αὐτ. (εἰς τὸ πλθ.) «Πράγ-
ματα ἔχω ἢ παρέχω (τινί), « Αξ., εὐρί-
σκομαι εἰς ἢ προξενῶ εἰς ἄλλον περι-
στάσεις (μπελάδες). « Πολλὰ χρήμα-
τα ἔχων, πολλὰ ἔχεις πράγματα, τού-
των ἐπιμελούμενος, « Ξεν. « Ἄνευ πραγ-
μάτων, « Αξ. « χωρὶς σκοτούρας. (ὀθ.)
« Πράγματα, « (Δ'.) τὰ συμφέροντά (ἢ
καταζητούμενα) τινος. « Ὃς προδιδοῖ πρήγ-
ματα τὰ σά, « Ἡρ. « Ἔρρει τἀμὰ πράγ-
ματα, » Αξ., ἐχάθηκα, ἀφανίσθηκα. (Β'.
Στάσις τῶν πραγμάτων. « Τὰ τούτων δω-
ρήσασθαι τῶν νυνὶ παρόντων πραγ-
μάτων γέγονεν αἴτια, « Δημ. (Γ'. κατ'
ἐξοχήν) « Πράγματα, « τὰ κοινὰ, τὰ
πολιτικὰ, αἱ ὑποθέσεις (τὰ συμφέροντα)
τοῦ Κράτους, (ἐν γένει) ἡ πολιτεία, ἢ δι-
καιοσύνη. « Τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγμα-
τα, » Δημ. « Τίνος εἶχεν ἀφορμὰς ἡ πό-
λις, ὅτ' εἰς τὰ πράγματα εἰσῆειν; »
αὐτ. « Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, (ἢ)
οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα, « Ξεν., Θκ.,
τέρας, οἱ πολιτικοί, οἱ πλουσιώ-
τατα πράγματα, « Θκ., ἐμβῆκαν εἰς ἀν-
δρεῖον τὴν διοίκησιν. « Στρατηγὸν εἵ-
λοντο καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρε-
ψαν, « αὐτ.
Πραγματεία (ἡ), τὸ πραγματεύεσθαι (κα-
ταγίνεσθαι) περί τι, ἐναχθλησις, ἐπι-
χείρησις (κυρ. ἐμπορική), (Γαλλ.) spéculation, (ὀθ. κοιν.) πραγμάτεια· (ἐν
γέν.) κόπος, σκοτοῦρα, δυσκολία· (ὀθ. ἐ-
νίοτε) λεπτὴ (δύσκολος) ἐπιφυία, (Γαλλ.)
subtilité, finesse (ἴδε Πλάτ. Φαῖδ. §.
ζ'.). » Μετὰ πολλῶν ἀναλωμάτων καὶ
πραγματείας, « Ακ. « Ἄνευ πολλῆς
πραγματείας, « Πλάτ. » Χρηματισμοῦ
συναγωγὴν ἔχοντες ἐργώδη καὶ πραγ-
ματείαν, « Πλ. «Τὰς μὲν ἐργασίας καθ-
ιστῆ κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας
ἐπιζημίους, « Ἰσκρ. »Ἡ πραγματεία ἅπασα
ἢ τὸ κεφάλαιον τῆς ῥητορικῆς, « Πλάτ., τὸ πᾶν, (κοιν.) ὅλη ἡ δουλειά.
2) (μτγν.) πόνημα, σύγγραμμα (κυρ. ἱ-
στορικόν). « Τῆς Τρωϊκῆς πραγματεί-
ας, « Ὑπόθ. Αἶ. Σοφ., τῆς συλλογῆς
τῶν Τρωϊκῶν συμβόντων.
Πραγματειώδης, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)
-ωδῶς. Ὁ ἀπαιτῶν πραγματείαν (δου-
λειάν, ἀσχολίαν), ἐργώδης.
Πραγμάτευμα (τὸ), = Πραγματεία, πό-
νημα.
Πραγματεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἔχω πράγ-
ματα (δυλειές, σκοτούρας, ἀσχολίας),
κοπιάζω, καταγίνομαι εἴς τι· προσπα-
θῶ· ἐπιχειρίζομαι· (ἰδιωτ.) ἀσχολοῦμαι
εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις (speculations), (ὀθ. κοιν.) πραγματεύομαι· (ἐνί-
τε) συντάττω (συνθέτω) πόνημά τι, συγ-
γράφω, (Γαλλ.) traiter un sujet. «Πραγ-
ματεύομαι ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος, « Ξεν. » Ὅπως γε μὴν ἡδίως καταβήσῃ (ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν), οὐδ' ἂν εἷς
ποτε εἴποι τις, ὅσα πραγματεύονται, « αὐτ.
«Οὐδὲν ἄλλο πραγματεύονται, ἢ κτλ.,« αὐτ., δὲν κάμνουν (δὲν ζαλίζονται νὰ
κάμουν) ἄλλο, παρὰ. (καὶ πθ.) « Οὐδὲν
ἔτι πραγματευόμενος, « Ἡρ., χωρὶς νὰ
σκοτίζωνται περισσότερον. « Ἀκούω τε
πεπραγματεῦσθαι (τὰ ὑπαῖθ ἡμῖν ποιεῖν
ἐγὼ καὶ « Ἀκούω σοι πεπραγμ.) περὶ
τούτων, « Ἀθ. « Ἀνὴρ τῶν ἐν Ἑλλάδι
πραγματευομένων, « Πλ. » Ἀλιξανδρεῖς
οἱ πραγματευόμενοι ἐν Περινθῷ, « Ἐπιγρ. «Δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, «
Ξεν.
Πραγματευτεῖον, θετ. τοῦ Πραγματεύ-
ομαι.
Πραγματευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πραγματευ-
όμενος (μεταχειρόμενος, ἀσχολούμενος εἰς)
ἔργον τι, (ἰδιωτ.) ὁ καταγινόμενος εἰς
ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις (speculations).
» Τοκιστὴς καὶ πραγματευτὴς, « Πλ.
»Τραπεζίτην ἢ πραγματευτὴν, «Ἀριστοφ.
Πραγματευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐ-
πιτήδειος εἰς τὸ πραγματεύεσθαι· ἁρ-
μόδιος ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ ἐμ-
πόριον.
†Πραγματίας ου (ὁ), = Πραγματειώδης.
Πραγματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμ-
πειρος εἰς τὰ πράγματα, εἰδήμων τοῦ
κόσμου, πρακτικός· δραστήριος· (ἐνίοτε)
σύμφωνος μὲ ἢ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὰ
πράγματα, (Γαλλ.) réel. « Ἀλήθεια
πραγματική, « Διον. Ἁρ. » Ἰσορία —, «
Πλθ., Πλ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον (κα-
ριζομένη τὰ συμπεράσματά της ἀπὸ) τὰ
πράγματα, γραμμένη μὲ κρίσιν ἢ γνῶ-
σιν τῶν πραγμάτων. « Στάσις —, « Νομ.,
ἡ ἔχουσα τὰς ἀποδείξεις ἐξ αὐτοῦ τοῦ
πράγματος. « Τὸ πραγματικόν, « Ἰσκρ.,
ἡ πρᾶξις, (Γαλλ.) la pratique, (ἀντιθ.
τῷ Θεωρητικόν). « Πραγματικοί, « Κικ.,
οἱ ἔμπειροι τῶν νόμων, οἱ δικηγόροι,
(Γαλλ.) les praticiens· (κυρ. δὲ) οἱ νο-
μικοὶ οἱ δίδοντες συμβουλὰς εἰς τοὺς
συνηγόρους, (Γαλλ.) avocats consultants, jurisconsultes.
Πραγματικῶς, ἐπίῤ. Ὡς πραγματικὸς,
(πρακτικός), μὲ πεῖραν τοῦ κόσμου (τῶν
πραγμάτων), ἐπιτηδείως, ἢ μὲ ἀποτέ-
λεσμα. » Δι' ἀπορίαν τοῦ πραγματικῶς
ἡμῖν ἀντιλέγειν, « Ξεν.
Πραγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρᾶγμα,
μικρὴ ὑπόθεσις (δυλειὰ κτλ.).
†Πραγματιστήριον (τὸ), = Χρηματιστή-
ριον.
†Πραγματιωδῶς, ἐπίῤ. = Πραγματειωδῶς.
Πραγματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ζω-
γραφίζω, Περιγράφω) τὰ πράγματα κα-
θὼς ἔγιναν, διηγοῦμαι λεπτομερῶς τὸ
πρᾶγμα.
Πραγματοδίφης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἀφῶν
(σκαλίζων, ἀνακατόνων) πράγματα, ζη-
τῶν νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν εἰς κριτολογίαν,
(Γαλλ.) chicaneur.
Πραγματειώδης, ες (ὁ, ἡ), = Πραγματει-
ώδης.
Πραγματοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω
ἀδιακόπως πράγματα, βαδιουργῶ, ἐν-
τριγκάρω.
Πραγματολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Διη-
γοῦμαι) πράγματα, ἐμβαίνω εἰς τὰς λε-
πτομερείας τοῦ πράγματος· (ἐνίοτε) φι-
λονεικῶ.
Πραγματομαθὴς, ους (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πεῖ-
ραν (μάθησιν) πραγμάτων, εἰδήμων (ἔμ-
πειρος) τοῦ κόσμου.
Πραγματοποιΐα (ἡ). ἀναδίφησις πραγμά-
των, ἀσχολία.
Πραγματορράφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ῥάπτων
(συῤῥάπτων) πράγματα, ῥαδιουργὸς, ἐν-
τριγκάνων.
Πραγματοσυμβὴς, ους (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων πεῖ-
ραν (μάθησιν) πραγμάτων, εἰδήμων (ἔμ-
πειρος) τοῦ κόσμου.
Πραγματοσύνη (ἡ). ἀναδίφησις πραγμά-
των, ἀσχολία.
Πραγματῠῤράφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ῥάπτων
(συῤῥάπτων) πράγματα, ῥαδιουργὸς, ἐν-
τριγκάνων.
Πραγματωδὴς, ες (ὁ, ἡ). πλήρης πραγ-
μάτων (κόπων, ἀσχολιῶν), ἐργώδης, πο-
λύπλοκος, (ἐνίοτε) πολυάσχολος(;).
Πρᾶγος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πρᾶγμα.
Πρᾰέα, ὑπό. πλθ. ᾶ
Πρᾰεῖα, θηλ. ἐν ᾶ
Πρᾰεῖαι, βετ. πλθ. τοῦ Πρᾶος ἢ Πραΰς.
Πρᾰΐως, ἐπίῤ. = Πρᾴως.
Πραθεῖεν, ἴων. Π. ἀντὶ Πραθεῖν, ἀόρ. Β'.
τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέρθω.
Πραθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ
Πιπράσκω.
†Πραιτώριον (τὸ), [Λατ.]. ἡ οἰκία τοῦ
στρατηγοῦ ἢ, τὸ παλάτιον τοῦ διοικη-
τοῦ (τοῦ πραίτορος) τῆς πόλεως, τὸ δι-
οικητήριον.
†Πραιτωρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
†Πρᾶκος, εος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Πρᾶγος,
δίκη, ἢ· δικαίωμα πρὸς εἰσπραξιν. « Εἰ
δὲ μὴ παρέχουσαν (βέβαιαν) τὴν ὠνὰν
πρᾶκος ἔσεσθ' ἐλευθέρᾳ, « Ἐπιγρ.
Πρακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πράσσω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Πράκτης, (ὄθεν

Πρακτήριος (ὁ, ἡ). κατορθωτικός, δραστήριος.

(Πράκτης), ου (ὁ). ὁ πράττων (ἐνεργῶν, κατορθώνων) τι, (ἰδιαιτ.) ἔμπορος («Ναυτάων οὔτε πρηκτῆρες ἔασιν,» Ὅμ.). (μὲ γεν.) ἐκτελεστής («Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων,» Ἰλ. Ι.)· (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) εἰσπράκτωρ, φορολόγος, (παρβλ.) Πράκτωρ. » Οἱ τοῦ διβράχμου πρακτῆρες, « Κύρ. » Παλαμναῖοι πρακτῆρες ἑξώρων ἐλλειμμάτων,» Θμς.

Πρακτικεύομαι, Μ. εὑσομαι. Πράττω (Φέρομαι) μὲ δραστηριότητα, εἶμαι ἢ φιλοτιμοῦμαι νὰ φτνῶ –

Πρακτικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς ἢ πρόθυμος εἰς τὸ πράττειν ἢ, Ἔχων πρᾶξιν (ἐμπειρίαν) εἴς τι· κατορθωτικός, δραστήριος, ἢ ἔμπειρος, ἐπιτήδειος. «Ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων,» Ξεν. (καὶ γεν.) » Πρακτικὸς τῶν δικαίων,» Ἀρστ.

2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ συνιστάμενος εἰς τὸ πράττειν, πραγματικός, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Θεωρητικός). « Βίος —, « Ἀρστ. » Πρακτικαὶ τέχναι, « Πλ., αἱ συνιστάμεναι εἰς τὴν πρᾶξιν (καθὼς ἡ μαιευτική, ἡ χορευτικὴ κτλ. ἀπ' ἐναντ. τῷ Ποιητικαί, αἱ παράγουσαί τι τὸ ὑπ. μένει ἢ μετὰ τὴν πρᾶξιν, καθὼς ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ κτλ.). » Πρακτικά, « Βυζ., αἱ πράξεις τῶν Συνόδων.

Πρακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρακτικὸν (ἐνεργητικόν, δραστήριον). » Τολμηρότερον καὶ πρακτικώτερον ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν χρώμενος ταῖς ἐπιβουλαῖς,« Πλθ.

†Πρακτίμιος ἢ

†Πράκτιμος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Πράξιμος, ὁ ὑποκείμενος εἰς πρᾶκος (εἰσπράξιν), εἰσπράξιμος (διὰ τῆς βίας, διὰ τοῦ πράκτορος). « Εἰ δὲ μὴ παρέχοι (βέβαιον) τὰν ὠνάν, πρακτίμιος ἔστω Καλλιγένης Σατύρῳ κατὰ τὸν νόμον,« Ἐπγρφ., (παρβλ. Ἔκτιμος).

Πρακτορεία (ἡ). ἔργον πράκτορος, φροντὶς περὶ κέρδους, (Γαλλ.) speculation.

†Πρακτόρειον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐδρεύει ὁ πράκτωρ, (ἐγρηγόρως ἰδίως ὡς) φυλακὴ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου.

†Πρακτορεύω, Μ. εὑσω. Μετέρχομαι τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ πράκτορος.

2) (μσ.) = Πραγματεύομαι. » Οἱ μὲν ἀπρακτοῦσιν, οἱ δὲ πρακτορεύονται, « Θ. Στδ.

†Πρακτορικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πράκτορος. » Διαλογισμὸς—,« Ἐπγρφ.

Πρακτὸς, ἡ, όν. Ὁ πραχθεὶς ἢ δυνάμενος πραχθῆναι, (ὅθ.) » Πρακτά,« Ἀρστ., τὰ ἔργα, αἱ πράξεις. 2) ὑποκείμενος εἰς εἰσπραξιν. « Πρακτὸς ἔστω ὑπό..,« Νομ., νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ, (παρβλ. Πράκτιμος).

†Πρακτοψηφιστὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ὁ ψηφίζων (κρίνων) τὰς πράξεις, ἐξεταστὴς τῶν πρακτῶν (τῶν πράξεων).

Πρακτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶξις.

Πράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ πράττων (ἐκτελῶν) τι, αὐτουργὸς, ἐκτελεστὴς, (εἰς τὰς Ἀθ.) εἰσπράκτωρ (κυρ. τῶν προστίμων), (ἐν γέν.) φορολόγος· (ἰδιαιτ.) ὑπηρέτης τοῦ κριτηρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας, (Τουρκ.) μουζιλούρης (« Μήποτε..ὁ κριτὴς σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βάλῃ εἰς φυλακὴν,« Γρφ. » Τῶν βαρβάρων οἱ πράκτορες φοβερώτεροι, « Θμς.)· (ὅθ. μτμ.) ὁ λαμβάνων ἱκανοποίησιν, τιμωρὸς, ἐκδικητὴς. (μὲ γεν.) » Φόνου (« Δίματος)—,« Σοφ., Αἰσχλ. » Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ,« Σοφ.

Πράμνειος (ὁ). (οἶνος) τραχὺς εἰς τὴν γεῦσιν π. ἢν δυνατός, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μπρούσκο. » Τῶν Ἀθηναίων θῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀζεμφέσιν, οὔτε πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀρρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ ᾧ πέπονι νεκταροσταγεῖ,« Ἀρστ., [ἴδε Προμένειος, ἢ ἐκ τοῦ

Πράμνη καὶ Πραμνία (ἡ), [πρέμνον]. ἄμπελος παλαιὰ ἢ φυτευμένη εἰς πετρώδη γῆν.

Πράμνιος (ὁ), = Πράμνειος.

Πράμος (ὁ), = Πρόμος. [ἐκ τοῦ

Πρὰν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πρὶν, πρίν.

Πρανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Δ. ᾗ Ἀττ. ἀντὶ Πρηνής.

Πρανίζω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Πρηνίζω.

Πρανὸς, ἡ, όν, = Πρηνής.

†Πραξείδιον (τὸ), ὑποχορ. τοῦ Πρᾶξις.

Πραξεὶς (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ πράξω.

Πραξικοπέω-ῶ [πρᾶξις, κόπτω], Μ. ήσω. Προσπαθῶ (Ὀργανίζω) νὰ κατορθώσω τι ἢ νὰ ἀπατήσω τινὰ διὰ σκευωρίας, ἐνεργῶ κρυφίως κατά τινος, ῥαδιουργῶ, ἐντριγκάρω. » Πραξικοπήσας κατέσχε τὴν πολιν,« Πλθ., συνεννοηθεὶς μὲ τοὺς ἐν αὐτῇ προδότας. (καὶ πθ.) »Ἐπραξικοπήθη, « αὐτ., ἔγινε θῦμα τῶν ἐναντίον του ῥαδιουργούντων, ἠπατήθη, κατεσχατήγήθη.

Πράξιμος, η ἡ ος, ον. Ὁ δυνάμενος πραχθῆναι (εἰσπραχθῆναι).

Πρᾶξις, εως (ἡ), τὸ πράττειν, ἡ ἐκτέλεσις ἔργου. « Μετὰ τὴν πρᾶξιν, « Αξ. » Τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις,« Ἀρστ. 2) τὸ πραχθὲν ἢ πρακτέον, ἔργον, κατόρθωμα, (κοιν.) κάμωμα. » Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων,« Γρφ. 3) δουλειὰ, ὑπόθεσις, ἐπιχείρησις (μάλιστα ἐμπορική), πραγματεία, κερδοσκοπία, (ἐν γέν.) κέρδος, ὄφελος. »Πρῆξις οὔ τις πέλεται γόοιο,« Ἰλ. Ω. »Κατὰ πρᾶξιν, « Ὅμ. » Ἐξ Ἰθάκης εἰλήλουθμεν· πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δήμιος,« Ὀδ. Γ. » Εἶναι μὲν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, « Ξεν. » Δυμαίνεσθαί τινι τὴν πρᾶξιν, « Αξ., τοῦ χαλνᾷ τὴν δουλειάν. 4) (ἰδιαιτ.) διεύθυνσις τῶν δημοσίων πραγμάτων, ἀξίωμα. » Τῶν ἐν ἀξιώσει τινὶ ἢ πράξει καθεστώτων, « Ἡρωδ., (παρβλ. Πρᾶγμα). 5) (ἐπὶ κακοῦ) ῥαδιουργία, (Γαλλ.) ἐντριγκα, προδοσία. « Πρᾶξιν κατασκευάζειν,« Πλθ., Ἀρστ., ὀργανίζειν, (ὅθ. τὸ Πραξικοπεῖν).

6) συμβὰν, περιστατικὸν (ἐν γέν.) τύχη· κατάστασις. » Ἀπέκλαιε τὴν ἑαυτοῦ πρῆξιν, « Ἡρ. 7) εἰσπρακτορολογία· (συγκρ.) ὑποχρέωσις εἰσπραξιν. » Τὴν δὲ πρᾶξιν αὐτῶν καὶ τὰ λοιπὰ καὶ ἀμφοῖν, « Δμ., νὰ τὰ πλερώσουν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ καὶ ὁ καθένας τὸν ἄλλον (καθ' ὑποχρέωσιν ἀλληλεγγύης [solidairement]). 8) (μεταφ.) μείωσις (συγγραφὴ) τῶν προχθὲν λεχθέντων ὑπό τινος. » Πράξεις — δου, « Νομοκάν., τὰ (ἄλλ.) ὑπάρχοντα αὐτῆς.

Πρᾶον, οὐδ. ἢ ἀρσ. τοῦ Πρᾶος.

Πρᾶυν, οὐδ. τοῦ Πρᾶων, συγκρ. τοῦ Πρᾶος ||. (ἐπίρ.) ἀντὶ –

Πραόνως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν πραότητα, πραότερον, ἡμερώτερον, (ἀπ. ἀντὶ Πράως. » Μὴ πρὸς ὀργὴν, ἀλλὰ πραόνως ἔλεγχε,« Ἀρστ.

Πρᾶος, εῖα, ον, (τὸ συγκρ. Πραότερος καὶ Πράων, καὶ τὸ ὑπερθ. Πραότατος καὶ Πρᾶυς, ἥμερος, ἀνεκτικός, συγκαταβατικός κτλ. (μτνμ. ἐπὶ κακοῦ) ὑποχωρητικός, μέτριος· (ἐνίοτε) πραΰνειν, μαλακτικός.

Πραότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πράου, ἡμερότης χαρακτῆρος, ἱλαρότης, ἐπιείκεια κτλ.

Πραπίδες (αἱ), [φράζω, συγγ. τοῦ Φρήν· τὸ διάφραγμα (τὸ μεταξὺ καρδίας καὶ πνεύμονος), αἱ φρένες· (ὅθ. μτφρ.) φρόνησις, ἡ· ἐπιθυμία, ἔφεσις, «Ἐμὰς πραπίδεσσιν,« Ὅμ., μὲ νοῦν πλάσας μὲ πολλὴν τέχνην. »Ἀκοιτιν ὄρσας πραπίδεσσιν, « Ἡσ., τῆς καρδιᾶς του ἐταιριασμένην. (τὸ ἑν. Πραπίδιον) Ἀνανον ὁ Εὐρ. καὶ ὁ Ἡσύχ.

Πρασιὰ (ἡ). τὸ τετράγωνον χῶρισμα κήπων ὅπου φυτεύουν λαχανικὰ [Γαλλ. πράσα] ἢ ἄνθη, (κοιν.) βραγιά, (Γαλλ. ταχτάς. (κατ' ἔκτ.) κῆπος· (ἐν γεν.) λαχανόκηπος καλλιεργημένος.

Πρασίζω, Μ. (ισω. Ὁμοιάζω ὡς ἂν πράσον, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ πράσου.

Πράσιμος (ὁ, ἡ), [πιπράσκω, πράσις] ὅστις εἶνε διὰ πούλημα.

†Πρασινίζω, Μ. ίσω. = Πρασίζω. »Τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φύλλου πρασινίζον,« Σχλ. »Τὴν πρασινίζουσαν ἰασιν,« Ψφρσ. Διονυσ.

†Πρασινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πρασινόχρως πρασινωπὸς, [εἶδος καὶ

Πράσινος (ὁ, ἡ). ὁ καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ φύλλα πράσου ἢ (συγκρ.) ἔχων χρῶμα τοῦ πράσου. « Τὸ τῶν ἀσπαλάντιων πρασινῳ διαμῷ δέπεται,« Ἀνακρ. »Λίθος πράσινος,« Ὁ (ἄλλ.) Πτολεμαῖος—,« Σχλ. Θκρ.

Πράσιον (τὸ), «εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) poirrub. «Καὶ χλοεροῦ πρασίοιο, τὸ ἀλιφυλλον ὑδεῦσι,« Νίκ. 2) ὁ ἐξεμένος χαλκὸς, (κοιν.) ἰσπρί, (Γαλλ.) vert-de-gris. (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πράσιος (ὁ, ἡ), = Πράσινος.

Πράσις, εως (ἡ), τὸ πιπράσκειν ἢ πιπράσκεσθαι, πούλημα.

Πρασίτης, ου (ὁ) ᾗ Πρασίτις, ιδος (ἡ), ὁ μοιος (τὸ χρῶμα) μὲ πράσον· πρασινο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πθ. πρασινοειδής. «Λίθος—,» Θφρ., εἶδος σμαράγδου, (κοιν.) σμαραγδόχρῑα. Πρασινοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ χρῶμα τοῦ πράσου, ὑγιοῦς μὲ πράσινον, πρασινωπός. ||- (οὐσ.) «Πρασινοειδές,» Γαλ., τό (ἕλλ.) Ἐμπέτρον. (φυτόν).

Πρασόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης πράσων (κυρ. θαλασσίων φυκίων).

Πρασοκουρίς [πράσον, κείρω], ίδος (ἡ). ἡ «ἄμπια τοῦ πράσου.

†Πρασόκουρον (τό), κηπουρικόν τι ἐργαλεῖον (δρεπανάκι, κλαδευτῆρι) μὲ τὸ ὁποῖον κουρεύουν τὰ πράσα.

Πράσον (τό). τὸ γνωστόν προμμωδες φυτόν. 2. εἶδος πρασίνου φύκους (φυτοῦ θαλασσίου).

†Πρασόρτη (ἡ), Γλσ. [πράσον, ἔργον], =Πρασοκουρον.

Πρασοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) πράσα, εἶμαι=Πρασοτρώγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πράσα ἢ τὸ πράσο.

Πρασόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρῶμ) πράσου, πράσινος (ἀνοικτός).

Πράσσω [περάω], Μ. πράξω (πρκ. Πέπραγα καὶ Ε. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτθτ. ἢ αὐτ. τῆς] Πέπραγα ἢ πθ. Πέπραγμαι Χρ.). Κάμνω, φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθόνω (κοιν.) κάμνω δικαιάν. (κυρ. ἢ) πρήσσοντες, «Ὁμ. (ὃθ. μτνμ.) «Ἐὰν δ' ἀλλ' οὔ τι πρήσσει,» «Ἰλ. Α. » Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι,» Ἰλ. Α. » Οὔ τι πρήξεις ἀκαχήμενος,» Ἰλ. Ω. «Οὐδὲν πράξαντες ἀπῆλθον,» Ξεν. «Καὶ λέγει τὰ πράττει ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων,» Δμ. «Τὰ δίκαια (« Τὰ τῆς πόλεως) πράττειν,» Αξ. «Τὰ ἑαυτοῦ πράττειν,» Αξ.,=Ἰδιοπραγῶ, (κοιν.) κυττάζει τὴν δουλειάν του. μὲ δύω αἰτ.) «Ἀγαθὸν τί σε βούλονται πράττειν,» Ξεν. (καὶ κατὰ πθ. τύπον) «Ὃ οὗτοι πεπραγμένοι (ἀντὶ πεπραχότες) εἰσί,» Δμ. (καὶ ἀπολ.) «Ἱκανὸς λέγειν τε καὶ πράττειν,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Ἄριστον ἐστι φύσει πᾶν ὅ,τι ἂν μὴ διὰ κακῶν ᾖ πεπραγμένον,» Δμ. (ἢ ἀπολ.) «Τὰ πραχθέν, «Τὰ πραχθέντα, «Τὰ πεπραγμένα,» Αξ., τὰ ἔργα, αἱ πράξεις, τὰ κατορθώματα. (ἢ τρτπρσ.) «Πέπραται,» τετέλεσται! «Ἐπέπρακτ' ἄν,» ἐτελέσθη εἶνε χαιρέκακα τὰ πάντα, (παρδλ. διαπράσσω). 2) (ἰδιαιτ.) προσπαθῶ νὰ κατορθόσω (ἐνεργῶ) ὑπόθεσίν τινα, πραγματεύομαι περὶ αὐτῆς, (κοιν.) ἀργανίζω, βαθουργῶ, ἐντριγκάρω. «Πράττειν κάτι πρός τινα,» Πλ., Σαφ. «Πράττειν ὑπέρ τινος,» Θκ. «Πράττειν περὶ εἰρήνης (περὶ συμμαχίας πρὸς αὐτούς),» Ξεν. » Ἔπραττε περὶ πλοίων,» αὐτ. «Πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου (ἢ Φιλίππῳ),» Δμ., ἐνεργεῖν (πολιτεύεσθαι) ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ. (ἢ δατ.) «Πραττόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Δεσβίοις, Φαρσαλίοις δὲ Κυζικηνοῖς,» Πλ. (καὶ πθ.) «Εἰ μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε,» Σαφ. (ὃθ. 3) καταρθόνω, ἀπολαμβάνω, (Γαλλ.) obtenir. «Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν,» Ἰσκρ. » Ἔλεγον, ὅτι πάντων, ὧν δέοιντο, πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως,» Ξεν. (ᾧ πθ.) « Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο, ὧν ἕνεκα ἐσβέβηκε,» Θκ. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ τοῦ Ἄγω, ἔχω. «Εἰρήνην πράσσειν,» Ξεν. » Ὤμοσεν ἀδόλως τὴν εἰρήνην πράξειν, « αὐτ. 5) (μετὰ ἐπῤ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. «Εὖ (» Καλῶς) πράττειν,» Αξ., εὐτυχεῖν, εὐδοκιμεῖν, (ᾧ τὸ ἐναντ.) «Κακῶς πράττειν,» Αξ., δυστυχεῖν. » Βέλτιον (» Ἄμεινον) πράττει,» Αξ. Ἐπάγει καλλίτερα. »Μεγάλα πράττειν,» Ἀρχτ., ἰσχύειν, ἀκμάζειν. »Ταπεινῶς ἢ (»Ταπεινά) πράττειν,» Ἰσκρ. « Κρείττον ἐλπίδος πράττουσι,» Αξ., ἐπέτυχαν πλειότερα ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζαν, εὐτύχησαν παρ' ἐλπίδα (καὶ προθετ.) « Πράττειν κατὰ νοῦν,» Αξ., καθὼς ἐπιθυμεῖ τις. «Πράττων οὐ κατὰ τὴν ἀξίαν,» Δμ., ἀναξιοπαθῶν. «Οὐ πάντες πράττουσιν ὁμοίως, ἀλλ' οἱ μὲν καὶ περισσὰ ἔχουσιν, οἱ δὲ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα,» Ξεν. «Οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἅπερ τοῦ γιγνώσκειν τε ἃ δεῖ ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ταῦτα περαίνεται, οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν,» αὐτ. « Ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι,» Πλάτ. «Ἰλίου πόλιν πράξασαν ὡς ἔπραξεν,» Αἰσχλ. » Ὁ ἐπ' Ἀθηναῖς στόλος οὕτω ἐπρᾶξε,» Ἡρ. (καὶ μσ.) «Οἱ δὲ Συρακούσιοι κατὰ τὴν ναυμαχίαν οὕτως ἐπεπράγασαν,» Θκ. « Ὡς μακαρίως πεπράγατε,» Ἀρχφ. (ὃθ. κατὰ μτχ.) « Εὖ πρήσσοντα,» Ἡρ., εὐτυχοῦντα, πλούσιον, εὐκατάστατον· (ᾧ ἡ γνωζὴ προσφώνησις εἰς τὰς ἐπιζυλάς). «Εὖ πράττειν,» (κοιν.) καλῶς τὰ κάμνετε! « Ἀριστοτέλης Ἀλεξάνδρῳ, εὖ πράττειν, « Ἔπις. (καθὼς συνειθίζουν τῶρα μερικοὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν τὸ) Πανευτυχῶς, Πανευδαιμονῶς, (παρδλ. Ποιῶ). 6) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πάσχω. « Καὶ τί δὴ πράξαιν αὐτοὺς ᾧδ' ἐπιχαίροντες,» Αἰσχλ. 7) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) εἰσπράττω (συνάζω ὀφειλόμενα ἢ διὰ τῆς βίας) χρήματα, φορολογῶ (ἐν γέν.) ἀπαιτῶ (ὃθ. μτνμ.) ζητῶ ᾧ λαμβάνω ἱκανοποίησιν, τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι. «Πράσσει με τόκους,» Ὅμ. «Ἄγετο χρήματα πράξων,» Ξεν. «Τί καὶ πράξεις μὲ ὑπὲρ αὐτοῦ;» Δκ., τί θὰ μοῦ πάρῃς; τί νὰ σὲ πληρώσω; (καὶ μσ.) «Τῆς ὀργυιᾶς τόκον τρία ἡμιωβόλια πράττεσθαι,» Θφρ. «Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα,» Ξεν. » Τοὺς ἔχοντας αὐτά (τὰ ἀγάλματα) πρήσσεσθαι ἐκέλευον,» Ἡρ. (ᾧ μτνμ.) « Φόνον πατρὸς πράξαντα (τὸν Ὀρέστην),» Αἰσχλ. « Ἐπραξάμην τούτων αὐτὴν δίκας,» Φλζρ. (ᾧ κατὰ πθ. τύπον) « Πεπραγμένος φυγὰς,» Θκ., φορολογήσας. (ᾧ ἁπλ. πθικ.) "Ος ἂν.. μισθοῦς μὴ ἀποδιδῷ.. διπλοῦν πραττέσθω,» Πλάτ. 7) (Π. ὑ σπανιότ.) Ἀντὶ Διαπράττομαι, φονεύω, (Αἰσχλ. Χ. 438).

Πρασῶδης, ους (ὁ, ἡ).=Πρασοειδής. 2) πλήρης φυκίων (πράσων). »Θάλασσα—,» Μαρκ.

Πρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιπράσκω, ὅτι πρέπει ἢ εἶνε ἄξια πωληθῇ.

Πρατήρ (ὁ). ὁ πιπράσκων (πωλῶν) τι, πωλητής. (συνκδχ.) «Πρατὴρ λίθος (εἰς τὰς Ἀθ.),» ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθεάλλετο ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἡ ἐστέκετο ὁ πωλούμενος σκλάβος, (κατ' ἔκτ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ σκλάβοι.

Πρατήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν πρᾶσιν (πώλησιν). ||. (οὐσ.) Πρατήριον (τό), τὸ μέρος τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὰς πωλήσεις, ἡ ἀγορά.

Πράτης, ου (ὁ), ἀδκμ. ἀντὶ Πρατὴρ, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ.).

†Πρατίας, ου (ὁ). ὁ ἐνεργῶν τὰς πράσεις (τὰς πωλήσεις), κῆρυξ δημόσιος.

†Πρατιστεύω, Μ. ευσῶ, Δ. ἀντὶ Πρωτιστεύω, πρωτεύω.

†Πράτιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πρώτιστος.

Πρατός, ή, όν. Ὁ πραθεὶς (πωληθεὶς) ἢ πρατέος, πράσιμος.

Πρᾶτος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πρῶτος.

Πράτρια (ἡ), θλ. τοῦ Πράτης, πωλήτρια (κοιν.) πλάτρα.

Π.άττω, Μ. πρόξω, Αττ. ἀντὶ Πράσσω.

†Πράτωρ, ορος (ὁ).=Πρατήρ.

Πραύγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πραῦν γλυκὺν (ἥμερον) γέλωτα. »Ζέφυρος—,» Ἔπγρ.

Πραῦθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πραῦθυμος.

Πραῦθυμία (ἡ). πραότης θυμοῦ (ψυχῆς), ἡμερότης χαρακτῆρος, ἀοργησία.

Πραῦθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πραῦν θυμὸν (ἥμαθὴν ψυχὴν), καλῆς διαθέσεως (ἡμέρου χαρακτῆρος) ἄνθρωπος.

Πραῦλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πραότητα, ἔχων πρᾶον (γλυκὺν) τρόπον τοῦ λέγειν, (κοιν.) γλυκομίλητος.

Πραῦμενής, ους (ὁ, ἡ), Π. [πραῦς, μένος]. =Πραῦθυμος, εὐμενής, (ἴδε Πρεμμενής), ἤθ.

Πραῦμενῶς, ἐπίρ. Π. μὲ πραότητα ψυχῆς, εὐμενῶς.

Πραύμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [πραῦς, μῆτις]. πρᾶος τὸ φρόνημα, καλῆς διαθέσεως.

Πραύνομος (ὁ, ἡ), Π. πρᾶος τὸ ἦθος, εὐάγωγος, ἥμερος, (εἰς τὴν Ἀνθολογ., ἐσφαλμ. ἀντὶ=

Πραύνους-ους (ὁ, ἡ).=Πραύθυμος, εὐμενής, ἤπιος.

Πραΰνσις, εως (ἡ), τὸ πραύνειν ἢ πραύνεσθαι, ἡμέρωσις, καταπραΰνσις.

Πραϋντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πραΰνειν, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ καταπραΰνῃ (τοὺς πόνους, τὸν θυμὸν κτλ.).

Πραύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπρΰσμαι). Κάμνω τινὰ πρῦν (ἥμερον), ἡμερόνω, καταπραύνω (κυρ. καὶ μτνμ.) (πθ.) γίνομαι πρᾶος, ἡμερόνω, (καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀνέμου κλπ.) κοπάζω, καταπέφτω. (ἐπὶ πόνου) μαλακόνω, μετριάζω. «Πρηΰνομένα τοῦ χειμῶνος,» Ἡρ. «Πόνῳ πραΰνεται πως καὶ ὑγιεία,» Σξτ.

Πραΰπάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πραΰπαθῆ, πραότης χαρακτῆρος, μετριοπάθεια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέκι. « Ὁ νεὼς ἐνεπρήσθη, πρηστῆρος ἐμπεσόντος, « Ξεν. » Πρηστὴρ χθόνιος, « Ἀρχτ., ἀναφύσημα πυρώδες τὸ ὀπ. σχηματίζεται εἰς ἀνεμοστρόβιλον.

2) εἶδος ὄφεως τοῦ ὀπ. τὸ δάγκασμα καίει καὶ πρήσκει, (Αἰλ.). 3) (πλθ.) αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ αἱ ὀπ. πρήσκονται ἀπὸ τὸν θυμόν, (παρβλ.) Καρωτίδες.

4) Π. τὰ φυσερὰ τοῦ χαλκέως, (Ἀπλλν. Δ'. 777). 5) (ἐνίοτε) ῥύαξ, χειμαρρὸς ὁρμητικός. » Ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται, « Εὐρ.

†Πρηστηριάζω, Μ. άσω, Πρηστῆρι κατακαίω.

Πρηστήριος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρηστῆρα (κεραυνόν), φλογώδης, καυστικός.

Πρηστηρίως, ἐπίρ. Πρηστῆρος (Κερκυνοῦ) δίκην, διαπύρως.

Πρηστηροειδής, ές (ὁ, ἡ). πρηστῆρι ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Πρηστηροκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του (διευθύνων) τὸν κεραυνόν.

Πρηστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καίειν (φλογίζειν καὶ πρήσκειν), καυστικός, φλογιστικός.

¦Πρῆστις, ιδος (ἡ), = Πρίστις.

†Πρητήν [πρᾶτος], ῆνος (ὁ). ἀρνὶ χρονιάρικον, ζυγοῦρι· κριάρι τὸ ὀπ. ἄρχισεν ἤδη νὰ ἐπιθυμῇ συνουσίαν, (θέλει κοιν. πρητσίλα, ἡ βαρειὰ μυρωδιὰ τοῦ κρέατος τῶν τοιούτων).

Πρητήριον (τὸ). Ἰων. ἀντὶ Πρατήριον.

Πρήττω, Ἰων. ἀντὶ Πράττω = Πράσσω.

Πρηυβγέλως, ωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πραύγελως.

Πρηΰνομος, Πρηΰνοος, Ἰων. ἀντὶ Πραΰνομος, -νοος.

Πρηύνω, Μ. υνέω, Ἰων. ἀντὶ Πραΰνω.

Πρηΰς, εῖα, ΰ, Ἰων. ἀντὶ Πραΰς.

Πρηϋτένων, ωντος (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πραϋτένων.

Πρηών [πράν, πρηνής], ῶνος ἡ ὄνος (ὁ), (ἡ ὀστ. πλθ. Πρηόσι), Π. λόφος ἀπόκρημνος, κορυφὴ (ἢ βράχος ἐξέχων εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὸ πλαγιον) βουνοῦ.

(Πρίαμαι), ἄχρ. θεματ. (ὅθεν εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπριάμην, πρς. Πρίω, εὐκτ. Πριαίμην, ὑποτ. Πρίωμαι, ἀπαρ. Πρίασθαι, καὶ ἡ μτχ. Πριάμενος), Ἀττ. ἀντὶ Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω. « Πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; « Ἀρχφ. » Ὁ μὲν πριάμενος οὑτοσί, ὁ δὲ πωλήσας ἐκεῖνος, « Μάξ. Πλαν. » Πριαίμην ἂν πρὸ πάντων χρημάτων, « Ξεν. » Πριάμενος ὠνὴν ἐκ τοῦ δημοσίου, « Ἀνδκδ. (ὁ Ἀρχφ. [Ἀχαρν. 36] παίζει χαριέντως μὲ τὴν λέξιν) » Τὸν δ' ἐμὸν δῆμον πυθῶν, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, Ἀνθρακᾶς πρίω, οὐκ ὄζος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ἧδην πρίω· ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ πρίων ἀπῆν. «

Πριάμην, Π. ἀντὶ Ἐπριάμην, ἀόρ. τοῦ †Πρίαμαι.

Πριαμικός, ή, όν. Ὁ τοῦ Πριάμου (βασιλέως τῆς Τρωάδος). »Πριαμικαὶ τύχαι,« Παροιμ., τραγικὰ (φρικτὰ) δυστυχήματα ὁποῖα τὰ τοῦ Πριάμου.

†Πριαμίζω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω Ἐυριαμέγην τὴν κεφαλὴν (καθὼς παρεστάνετο συνήθως εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Πρίαμος).

Πριάπειος, α, ον, καὶ Ἰων.

Πριαπήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ Πριάπου. ‖ (οὐσ.) Πριαπήϊον, εἶδος ἴου.

Πριαπίζω, Π. ἰσω. Μιμοῦμαι (Ὁμοιάζω) τὸν Πρίαπον, εἶμαι λάγνος (ἀσελγής).

Πριαπίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πριαπος, ἀγαλμάτιον Πριαπῶδες.

Πριαπιακόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Κατασκευάζω) τι εἰς σχῆμα πριαπίσκα, (ὅθ. Πριαπ κωτὸς, ἡ, όν. Κατασκευασμένος εἰς σχῆμα πριαπίσκου (μικροῦ φαλλοῦ).

Πριαπισμὸς (ὁ). τὸ πριαπίζειν, (Ἰατρ.) ἡ διαρκὴς ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, εἶδος σπασμοῦ.

Πρίαπος (ὁ), ὁ θεὸς τῶν κήπων (παριστανόμενος μὲ ἐντεταμένον αἰδοῖον καὶ λατρευόμενος κυρ. εἰς τὴν Ἀμψιακὸν)· (συνδ.) ὁ φαλλὸς (τὸ σύμβολον τῆς γονιμότητος). « Ὁ Πρίαπος εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ γόνιμον, « Λῤῥ.

Πριαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Πρίαπον (κατὰ τὴν ἔντασιν τοῦ αἰδοίου ἢ τὴν ἀσέλγειαν).

Πρίασθαι, ἀπαρ. τοῦ †Πρίαμαι.

Πρίζω, Μ. πρίσω, σπν. ἀντὶ Πρίω.

Πρίηπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πριαπος, (παρομοίως καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

†Πριμαδίη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρημαδίη.

†Πριμηκήριος (ὁ), [Ατ.] ὁ πρῶτος μιᾶς ὁμάδος (κοινότητος, ἀδελφότητος).

Πρὶν [πρό], ἐπίῤ. Χρον. πρότερον, προτήτερα, προτοῦ, (χυθ.) πριχοῦ. « Πρὶν μέν τοι ὑπέσχετο· νῦν δὲ κτλ., « Ἰλ. Β. 1. » Αὐτίκ' ἐπεί κεν ἴκηται· πρὶν δέ κεν εὖτι δεχοίμην, « Ὀδ. Ξ. » Πολὺ πρὶν, « Ὁμ. » Πρὶν ὅτε, « αὐτ., ἕως ὅτου (καὶ πρὸς ὀρς.) « Οὔκεν ἡμέας ἄλλο διέκρινε φιλεύντε, πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτου νέφος ἀμφεκάλυψεν, « Ὀδ. Δ. »Πρὶν ἐγὼ σφῶϊν ἔδειξα, « Αἰσχλ. » Οὐ πρότερον ἐδύναντο θεάσασθαι αὐτὸν, πρὶν ἡ Πάνθεια ἀπῆλθε, « Ξεν. « Μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε, « Δμ. (ᾗ μετὰ τοῦ "Η) »"Εστησαν δ' οὐ πρόσθεν πρὶν ἢ ἐπὶ τῷ ὄρει ἐγένοντο, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) « Οὐ μὰ Δί', πρίν γε καὶ ἔθυσα, « αὐτ. (ᾗ ἐπαλλ.) « Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δώδεκάτη μόλῃ ἠώς, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἄλλ.) « Πρὶν ὥρη (ἐνν. γένηται), « Ὀδ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ "Η ἢ "Αν πρὸς ὑποτ.) « Πρὶν ἢ τὸν νηὸν τῆς Ἀθηναίης ἀνορθώσωσι, « Ἡρ. « Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν (ἂν) ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, « Ἡσ. » Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ κακὸν παρέλθῃ, « Πλάτ. « Ἐμφῦσα οὐκ ἀνίει, πρὶν ἂν διαφάγῃ, « Ἡρ. « Μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῶϊν κοκκύσω, « Ἀρχφ. (ᾗ χωρὶς τοῦ "Αν) « Οὔ πω κατωδυσόμεθ' εἰς Ἄϊδαο, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. « Ὀδ. Κ. (ἢ εὐκτ.) « Οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονός, πρὶν ἂν κόρην σὴν.. Ἀρτεμις λάβοι σφαγεῖσαν, « Εὐρ. (ᾗ χωρὶς τοῦ "Αν) « Μὴ πρότερον τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη, « Πλάτ. « Ταῦτα ἠφάνιστο, ἄλλα δ' οὐκ ἤμελλε γενήσεσθαι πρὶν ἡ τῶν μετάλλων ἀφίκοιτο τέχνη· « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. συχντ.) « Πρὶν τὸν δα γαῖαν ἱκέσθαι, « Ὀδ. Ο. « Πρὶν ἂν πυστος γενέσθαι, « Θκ. « Πρὶν ἐξ μὲν γεγονέναι, « Πλάτ. « Πρὶν τοὺς ἐλεῖν τὴν ἅλμην κυκᾶς, « Παροιμ. πρὸς γεν. απντ. παρὰ τοῖς ἀρχ. ὥρας, « Πίνδ. (καὶ παραλλ.) « Πρὶν (γράφ. καὶ « Πρινὴ) πρὸ μυρίου ἔτους Ἀκ. (καὶ ἐνάρθρ.) »Ὁ (ᾠ'Π, « Τὸ πρὸ ὁ πρότερος, παρασμένος, προγενέστερος, ἀρχαιότερος. »Ἐντεῦθεν κόσμων τ' ἀκοσμία λαμβάνει.« Γργ. »Ὁ πρὶν ὢν νος,« Αξ., ὁ παρελθών. »Τό τ' ἐσόμενον τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν, « Σοφ. « Τὸ πρὶν καὶ (ὑφ' ἓν) »Τοπρίν, =Πρίν, πρὶν τοῦ. »Δούλους ἐόντας τοπρίν, οὖν γενέναι δεσπότας,« Ἡρ. «Ἄν ἐμοὶ τοπρίν,« Εὐρ.

Πρινὴ, ἀντὶ Πρὶν ἡ, (ὅθ Πρίν).

Πρινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρίνος, πρινάρακι.

Πρίνινος, η, ον. Κεκαμμένος ἀπὸ πρῖνο (ξύλον πρίνου), πριναρήσιος· (συνών) = Πρινώδης, σκληρός. »Ἀχαρνικοὶ « πτοὶ γέροντες πρίνινοι,« Ἀρχ.

Πρίνος (ἡ, καὶ ὁ). [πρίω διὰ τὰ πρίονα τὰ τοῦ φύλλα)· ; ἢ ὄνμτπ. (ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν φύλλων καὶ ξύλων του ὅταν πυρῇ)], εἶδος δένδρου (δρυός) μὲ μικρὰ ἀγκαθωτὰ φύλλα, (κοιν.) πρινάρι, « πρινάρι. » Πρίνου ἄνθος, « Πλ., τὸ πρινόκοκκι.

Πρινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρῖνο, σκληρὸς 'σὰν τὸ ξύλον τοῦ πρίνου. « γεμάτος πρῖνα (πρινάρια).

Πρινῶν, ῶνος (ὁ), τόπος κατάφυτος ἀπὸ πρίνους, δάσος πρίνων (πριναριῶν).

†Πριονίζω, Μ. ίσω, Γλω. ἀντὶ Πρίω.

Πριόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρίων, τ νάκι.

Πριονίτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (μὲ φύλ τωτὰ, πριονωτὰ φύλλα), (Ἀλλ., Ἀνθ.).

Πριονοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πρίονος, πριονωτός.

Πριονοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει πρίονος.

¦Πριονόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἶδος πρίονος, τοῦ κάμνω 'σὰν πρίονα ἐναλλὰξ ἑκατέρωθεν.

Πριονώδης, ες (ὁ, ἡ), =Πριονοειδής.

Πριονωτός, ή, όν. Κεκαμμένος εἰς σχῆμα πρίονος, ὀδοντωτὸς (καθὼς π. χ. τὰ πριναριοῦ τὰ φύλλα) (»Τοῦ δὲ κρ τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφὶς,« Διοσκ. ὀρθῇ καὶ πριονωτῇ λοφιᾷ, « φίλ. « Τειχοποιία πριονωτὴ, « Μαθμτκ. Παλ., εἶδος κ λεμ. μηχανῆς.

Πρίου, πθ. πρς. τοῦ Πρίω.

†Πριοω-ῶ, Μ. ώσω (»ὑρίσκεται ἀόρ. πθ. προκ. τῆς μτχ. Πεπριωμένος), «Αἱ δέ τις.. των δενδρέων τι κόψῃ ἢ θραύσῃ ἢ πριωσι ἢ ἄλλο τι σίνηται,« πγρφ.

Πρίσις καὶ ¦ Πρῆσις, εως (ἡ), τὸ πρίσιμο πριόνισμα. »Κυμίνου —,« Εὔρ. « Ὠμῶν —,« Πλ., Ἱππκρ., τρίψιμον.

Πρίσμα (τὸ), [πρίω]. τὸ λεπτὸν κομμάτ τὸ ὁποῖον πίπτει ἀπὸ τὸ πριονιζόμενον ξύλον, πριονίδι. 2) (μθματκ.) γεωμ τρικόν τι σχῆμα.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Πριστήριον (τὸ), ὁποκορ. τοῦ Πρίσμα. Πρισμός (ὁ), = Πρῖσις, πριόνισμα.
Πριστόν, θετ. τοῦ Πρίω.
Πριστὴρ (ὁ), ὁ πρίων (πριον(ζων) ἢ χρηστικὸς πρὸς τοῦτο. » Πριστῆρες ὀπαδοὶ ὀδόντες,« Ἐπγρ., οἱ ἐμπροσθινοὶ (οἱ πρίζοντες), (ἄλλ.) Κτένες. ‖. (οὐσ.) τὸ πρίσιν.
Πριστηροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πριστῆρος, πριονοειδὴς. «Τροχὸς ἀμάξης ἀλοῶντας πριστηροειδεῖς,« Γεωρ. (Ἱστ. Μά, 13).
2) = Πρίστις, εἶδος ἰχθύος (ῥίνης;) ἢ πρίστης.
Πρίστις [πρίω], εως (ἡ), εἶδος κήτους, (κατά τινας διάφορον τοῦ Πριστῆς). 2) (ἀκριβῶς διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος πολεμικοῦ πλοίου.
Πριστός, ἡ, όν. Πριονισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ πριονισθῇ, ἐπιδεκτικὸς πριονίσματος. » Ἐλέφας —, « Ὁμ. «Πριστοῦ κανόνες ἀντομάδες,« Ἐπγρ. »Πριστὸν,« Ἰώσ. πρίονι (ὡσὰν ταῖς πλάκαις τῆς Μάλεως). Εἶκ τοῦ Πρίω[ὑστερ.].
Πρίσω, Μ. πρίσω (πθ. πρκ. Πέπρικα, πριονίζω· (μετγν.) σφίγγω δυνατὰ καὶ τριζω (κυρ. ἀπὸ θυμόν) τοὺς ὀδόντας (« Καὶ ἔπριον ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν,« Γρφ.), (ὃθ. ἐν γέν.) σφίγγω δυνατὰ, σένω, συσφίγγω. » Ζωστῆρι πριστοῖς ἐπικῶν ἐξ ἀντύγων,« Σοφ. 2) (κυνικῶς) θυμόνια μίσα μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ θυμάνω, σκάνω ἀπὸ τὸν θυμὸν (ἀπὸ τὸ κακόν) μου. «Θυμὸν ὀδὰξ πρίσασα,« Σοφ. » Λευγαλέον δὲ ἐπὶ οἱ πρῖε κλέος,« Ἀπλλν. (καὶ πθ.) » Πριομένη μὴ πρίσω,« Μόῦ.
ἡ 2) Π. Ἔπριο, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἔπρισα (τὸ), Γλσ. [πριόω] ἀντὶ Πρίσμα.
Πρίονος (ὁ). τὸ πριόνι· τὸ πριονωτὸν τριποδικὸν τῶν χειρούργων. » Πρίων μαστὸν σκ. πριονίζουν ταῖς πέτραις), καὶ « Πρίων ὀδοντωτὸς ἢ χαρακτὸς, « αὐτ. Ἐπιτρ., περὶ ὀδόντιων πριονοειδῶς ἀφαιρεμένων. 2) (μετγν.) εἶδος κήτους, (ἄλλ.) Πρῖστις [ἐκ τοῦ Πρίων ὄντως (ὑσσ, αν), μετχ. τοῦ Πρίω.
Πρίστατος, ἡ, ὀν, σπν. ἀντὶ Πριστὸς, Πριονισμένος.
Πρό, πρόθ. (συνε. μὲ γεν. ἢ σημ. ἐν μὲν σχέσει πρὸς παρεμπρόθ. (ἢ Τοπ.) ἐμπρόσθεν. » Πρὸ τῶν θυρῶν, « Ἀξ. » Τὸ δὲ πρὸ ἄστεως ἐστι τῆς πόλιος ἐστὶ τῆς Πλαταιῶν πρὸ τῆς πόλιος ἐστι τῆς Πλαταιῶν πρὸ τοῦ στρατοπέδου, « Ξεν. » Πρὸ δόμων, « Πινδ., τὸ εἴσω. » Ἀγῶνα πρὸ δόμων, « αὐτὸ ἔξω τοῦ οἴκου. » Ἀγῶνα πρὸ δόμων,« Εὐρ. »Ὡς ἐκποδὼν ἦλθ' πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, « Ἰλ. Δ., ἐκποδὼν ἐχώρησαν εἰς τὸν (ἐπῆραν ἀρκετὸν δρόμον ὥστε δὲν ἐφαίνοντο πλέον, (ἴδε Φροῦδος)· (ἢ Χρον.) προτήτερα, προτοῦ. » Πρὸ τῶν Περσικῶν τὰ Τρωϊκὰ, « Ἀξ. » Πρὸ Πολλοῦ, » Πρὸ ὀλίγου, »Πρὸ ταύτου-(καὶ Προτοῦ), » Ὁ προτοῦ χρόνος,« Θκ. » Πρὸ μιᾶς Καλανδῶν (νώνων), « Πλ. » Πρὸ ἔργου, « ἴδε Προῦργου. » Ὁ! πρὸ ἡμῶν, « Ἀξ., οἱ προγενέστεροί μας. » Τὰ πρὸ ἐὐκλείδου, « Αἰσχλ. » Πρὸ μοίρας τελευτῆσαι, « Ἰσκρ., πρόωρα.
2) (συνκδχ. καὶ πρπ.) ὑπεραγὼν, προτίμησιν, τὸ μᾶλλον. » Οὐ δίκαιον ἄλλον τινὰ ἔχειν τὰ γέρα πρὸ ἐωυτοῦ,« Ἡρ. » Οἶσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον, « Ἡρ. » Πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν κρέσσον ἀτιῶν ἄλλο παθέειν., « αὐτ. » Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, « Πίνδ. » Πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην,« Ἰσκρ., (ὀθ. 3) τὸ Εἰς τόπον ἄλλου, Ἀνταλλαγὴν ἐκ παραθέσεως, (ἀντὶ τῆς) Ἀντὶ. » Ὁπόσους ἂν ἀξιοῖς σοι πείθεσθαι, ἧ ἐκείνοι ἀξιώσουσί σε πρὸ ἑαυτῶν βουλεύεσθαι,« Ξεν. » Οὐκ ἀρκῶ ὑμῖν ἐγὼ πράττων πρὸ ὑμῶν ὅτι ἂν δέῃ, « αὐτ. » Δοῦλος πρὸ δούλου, δισπότης πρὸ δεσπότου, « Μέν., (κοιν.) δοῦλος διὰ δοῦλος, (δηλ.) ἀδιάφορον, φθάνει νὰ ἦνε δοῦλος. «Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι, « Αἰσχλ. — Τόπον ἐκ τόπου. 4) Αἰτίαν (ἡ Ποιητ.) » Περὶ γᾶς δίε, μὴ μὶν πρὸ φόβοιο λίπαιεν, « Ἰλ. Ρ. (ἡ Τελ.) τὸ Οὗ ἕνεκα, (κυρ.) πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, (ἀντὶ τῆς) Ὑπέρ. » Πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Μάχεσθαι πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν,« Ἰλ. Θ. » Ὀλίσθαι ἐὐκλειῶς πρὸ πόλης, « Ἰλ. Χ. » Πρὸ τῆς Ἑλλάδος (» Πρὸ τῆς Σπάρτης) ἀποθνήσκειν, « Ἡρ. » Εἴ τις διακινδυνεύσειε πρὸ βασιλέως, « Ξεν. » Πρὸ τοῦ θανότος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν, « Σοφ. ‖. (ἐν δὲ συνθ.) 1) τὸ ἔμπροσθε» (ἡ Τοπ. ἢ Χρον.). » Προάγω, Πρεβάλλω, Προέρχομαι, Προπάτωρ, Προαίσθησις, Προάστειον. 2) Προτίμησιν ἢ τὸ Μᾶλλον. «Προτιμῶ, Προκρίνω, Προαιροῦμαι. 3) Ὑπεράσπισιν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. » Προκινδυνεύω, Πρόμαχος. 4) Π. Ἐπίτασιν. » Προβαθὺς, Πρόπας. ‖. (παρὰ Ποιητ. Α'. τίθεται, χωρὶς πτ. ἀντὶ ἐπιρ. Τοπ.) » Κύματα πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, « Ἰλ. Ν. » Τὰ ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα,« Ησ. » Ἰλιόθι (» Οὐρανόθι, »Πῶθι) πρὸ, « Ὁμ. (Β'. χωρίζεται, τοῦ συνθ. ῥήμ., παρεντιθεμένων ἄλλ. λέξ.). » Ἐπεὶ πρὸ οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, « Ὀδ. Α. (Γ'. συνάπτεται μὲ διαφόρους ἄλλ. προθ.) » Ἀπὸ (» Διὰ, » Ἐπὶ, » Περὶ) πρὸ, (καὶ μὲ ἑαυτήν) Προπρὸ, « Ἀπλλν.
Προ-αγαπάω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ ἀπὸ προτοῦ, ἀγαπῶ πρῶτος.
Προαγγελία (ἡ), = Προάγγελσις ἢ Προάγγελμα.
Προ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (Φανερόνω τι) προτήτερα, προειδοποιῶ· παραλέγω· προμηνύω.
Προάγγελμα (τὸ). τὸ προαγγελθὲν, εἴδησις δοθεῖσα προτοῦ· πρόρρησις.
Προάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ προαγγέλλων (προαναγγέλλων) τι, εἶδος προτοῦ εἴδησιν, προλέγων, προμηνύων. ‖. (οὐσ.) «Προάγγελον (τὸ), = Προάγγελμα.
Προάγγελσις, εως (ἡ). τὸ προαγγέλλειν, προειδοποίησις· προμήνυσις.
Προαγγελτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα (τὸ προτέρημα, ἢ τὴν συνήθειαν) τοῦ προαγγέλλειν, προμηνυτικός.
Προ-αγιάζω, Μ. άσω. Ἁγιάζω (Καθαγιάζω) προτοῦ.
Προ-αγκτηριάζω, Μ. άσω. (χειρουργ.) Δένω προτοῦ (τὴν πληγὴν) διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.
Προάγνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Προ.αγνεύω, Μ. εύσω καὶ
Προ-αγνίζω, Μ. ίσω. Ἁγνίζω (Καθαρίζω θρησκευτικῶς) προτοῦ ἑαυτὸν ἢ (ἢ) ἄλλον, προετοιμάζομαι δι' ἐκκαρτερίας ἢ
Προαγνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προ-αγνοέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγνοῶ ἀπὸ πρωτήτερα.
Προ-αγόντιος, ἐπίῤῥ. (μετγ.). Προηγουμένως.
Προ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω προτήτερα.
Προ-αγορανομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ἀγορανόμος προτήτερα. »Ὁ προηγορανομήκως, « Δ. Κάσσ., ὁ χρηματίσας πρωτοῦ (ὁ πρῶην) ἀγορανόμος.
†Προαγορασία (ἡ). τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις προτήτερα. Ψούνισμα προτοῦ.
Προαγορασιτεύω (ὁ). ὁ ἀγοράζων ἢ ἀγοράσας πρωτήτερα, ὁ πρῶτος ἀγοραστής.
Προαγόρευμα (τὸ), τὸ προαγορευθὲν, χρησμὸς, προφητεία.
Προαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ προαγορεύειν, πρόρρησις· προεἰδοποίησις κτλ. » Εἴργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγυιᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως· καὶ τοῦτα προαγόρευσις ἐκαλεῖτο, « Πλό.
Προαγορευτέον, θετ. ταῦ Προαγορεύω.
†Προαγορευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προαγορεύων.
Προαγορευτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ προαγορεύειν. « Προαγορευτικὴ, « Πλό., ἡ τέχνη τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἡ μαντική.
Προ-αγορεύω, Μ. αγορεύσω καὶ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προεῖπον, πχ. Προηγόρευκα καὶ [ἀνμλ.] Προείρηκα κτλ.). Πρυλέγω· προειδοποιῶ· προκηρύττω, προαγγέλλω· (ἁπλ.) παραγγέλλω· (ἐνίοτε χωρὶς πτ.) ὁμιλῶ (δημηγορῶ) πρῶτος. » Θεμιστοκλῆης ἐκ πάντων προηγόρευε, « Ἡρ. (ἴδε καὶ Προηγορεύω) » Ἀπὸ κήρυκος προηγόρευε τοῖσι ἴωσι, « αὐτ. »Τὸν κῆρυκα ἀνειπεῖν ἐκέλευσεν, ὅτι προαγορεύουσιν οἱ ἄρχοντες, ὅτι κτλ., « Ξεν. » Οἱ μάντεις προαγορεύουσι τὸ μέλλον, « αὐτ. » Προαγορεύει πάλεμον,« Αξ., κηρύττειν. » Προαγορεύετον κρίσιν τινί, « Αξ., κινεῖν κατ' αὐτοῦ (ἰδικτ.) προκιδοποιεῖν τὸν φονέα νὰ ἀπέχῃ τῶν ἱερῶν ἕως οὗ ἀποφασισθῇ ἡ δίκη του. » Ἐῶμολόπιδοι . . τοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἔργεσθαι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ τοῖς ἀνόσιοις, προαγορεύουσιν, « Ἰσκρ.
Προ-αγορῶω, Δ. (ἐν γέν.) ἀντὶ Προηγορῶ. (ἰδικτ. παρὰ Σικελ.) εἶμαι-
Προάγορος (ὁ), [παῦ. ἄγω]. ἀρχηγὸς, πρω-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τος. » Προαγοροῦντος Διοκλέους, γραμματεύοντος Ἀξηνίωνος, « Ἐπγρφ.

†Προαγρέω, Αἰολ. ἀντὶ Προαιρέω. »Τῷ δάμω. . ναὸν ἐν τῷ γυμνασίῳ κατειρῶν προαγρημένων, « Ἐπγρφ.

Προ-αγρυπνέω-ῶ, Μ ήσω (μὲ γεν.) Ἀγρυπνῶ ὑπὲρ (Ἐπαγρυπνῶ πρὸς φύλαξίν) τινος.

Προ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Προήγαγον κτλ.). Φέρω τι ἐμπρός (πορεμπρός) ἢ ἔξω (εἰς τὸ φανερόν), ἐδήγαξω εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζω· ὁδηγῶ· (τρπ.) παρακινῶ, διεγείρω· ἀναγκάζω· κάμνω νὰ αὐξήσῃ ἢ νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ καταντήσῃ εἰς, προβάζω· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) προχωρῶ, προοδεύω· ὑπερέχω. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω προτήτερα· (καὶ προθετ.) καταντῶ. (ἀπολ.) ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. » Τὴν αἰμασιὰν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι, « Δμ. » Γποπτεύσει, μὴ δόλῳ αὐτοὺς προάγοιεν, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Ἀνὴρ δεινὸς προάγειν τοὺς ξυνόντας εἰς πράγματα, « Ξεν. » Αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται ἄνθρωπον πονηρόν, « Πλ. » Εἰς ὅσην αἰσχύνην καὶ ἀδοξίαν προῆγε τὴν πόλιν, » Δμ. (ᾧ μσ.) » Εἰς γέλωτα προαγαγεῖθαι τινᾶ, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Προῆγεν πρὸς ἄστυ, « Ακ. »Προῆγεν αὐτοὺς εἰς τὸ πέραν, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Τῆς ἡμέρας ἤδη προαγούσης ἐπὶ πολύ, « Πλβ. (καὶ τρπ.) »Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ τῷ ὠμότητι, « Δμ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς ἡ χρεία προάγει,« Θκ., καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις (μας). » Προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη, « Δσκρ. » Προάγει εὖν ἓνα μια πόλις ἀπολῆται, καὶ μὴ ὅλον τὸ βασίλειον, « Συναξαρ., πρατιμότερόν ἐστι, συμφέρει μᾶλλον. (ᾧ τθ.) » Εἰς τοῦτο προήχθητε εὐηθείας ᾧ ῥᾳθυμίας,« Δμ. » Προήχθην τοῦτο λέγειν,« Ακ. (καὶ ἀπολ.) » Οὐ δὴ ποτήσω τοιοῦτον οὐδέν, οὐδὲ προαχθήσομαι, « Δμ., δὲν θὰ μὲ πάρῃ ὁ θυμός, δὲν θὰ παρεκτραπῶ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Προηγμένος, « προπαιδαγωγηθείς, ἢ· πριδιδαθείς, προτιμηθείς, (ὅθεν) » Προηγμένα,« (κατὰ τοὺς Στωϊκ.), τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου, π. χ., ὑγεία, πλοῦτος, ζωή, εὐφυΐα κ.ᾧ. (ἀντιθ. τῷ Ἀποπροηγμένα).

Προαγωγεῖα (ἡ), τὸ προαγωγεύειν, ματρωπεία, 2) (σπν.) ἀντὶ Προαγωγή.

Προαγωγεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου διαμένουν συνήθως αἱ προαγωγοί, τὸ πορνοβοσκεῖον.

Προαγωγεύς, έως (ὁ), (μὲ γεν.) ὁ προάγων (παράγων) τι. » Ὡς προαγωγεὺς εἰς τὸ ὂν τῶν μὴ ὄντων (ὁ θεός), « Οἰκουμέν. 2) (χωρὶς πτωτ.) = Προαγωγός, (Δ. Κάσσ. ΜΣΤ', 6).

Προαγωγεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι προαγωγὸς τινος. ξεπλανῶ γυναῖκα (τὴν προξενῶ εἰς τινα) πρὸς ἀκολασίαν, (ἐν γέν.) ξελογιάζω.

Προαγωγή (ἡ), τὸ προάγειν, προβιβασμός, προχώρησις, πρατίμησις, κτλ. » Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο,« Ἰωσ., τοὺς προῆγεν, ἐπάσχιζε νὰ προβιβασθοῦν γιὰ προχωρήσουν). » Ἐκ προαγωγῆς (ὅπου συνήθ. ἀναγιγνώσκεται ἐκ προαγωγῆς) φίλος, « Δμ., ὁ κατὰ τὰς περιστάσεις (ὅπως τὸν ὑπαγορεύσῃ τὸ συμφέρον τε).

Προαγωγία (ἡ), = Προαγωγεῖα ἢ· (ᾧ) Προαγωγή.

Προαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν (προβιβάζειν) ἢ προαγωγεύειν (ξεπλανᾷν, ξελογιάζειν).

Προαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ προάγων (προβιβάζων κτλ.). » Προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον, « Σχλ. Σοφ. 2) (ἰδιαιτ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ ξεπλανῶν (παρακινῶν) πρὸς ἀκολασίαν, μεσίτης πορνείας, μαχρῶπος.

Προαγὼν καὶ (ὀρθότ.) Προάγων, ῶνος (ὁ) ὁ πρὸ τοῦ καθαυτὸ ἀγῶνος γινόμενος ἀγών, προοίμιον (προγύμνασμα, προετοιμασία) τοῦ ἀγῶνος· πρόλογος (δράματος)· (Νμ.) = Προδικασία.

Προ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγωνίζομαι πρῶτος ἢ προτήτερα· (μὲ γεν.) ἀγωνίζομαι ἔμπροσθέν ἢ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, προπολεμῶ, προκινδυνεύω.

Προαγώνισμα (τό), = Προαγών.

Προαγωνιστέον, θετ. τοῦ Προαγωνίζομαι.

Προαγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προαγωνιζόμενος (πολεμῶν πρὸ ἢ ὑπέρ τινος), προασπιστὴς, πρόμαχος.

Προ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἀδικῶ πρῶτος ἐγὼ τινα.

Προ-άδω, Μ. άσομαι. Ἄδω (Τροχῳδῶ ἢ Ψάλλω) πρῶτος· ἀρχίζω τὴν ᾠδήν· προοιμιάζω, (Γαλλ.) preluder· (μτνμ.) προλέγω, προφητεύω.

Προ-αείδω, Μ. αείσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Προάδω.

†Προ-αθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθετῶ (Παραβαίνω, Ἀποβοκιμάζω) τι προτήτερα.

Προ-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθλῶ πρωτοῦ (πρὸ ἄλλου). » Εἰς τὴν τῶν πρωηθληκότων μνήμην, « Εὐσ., τῶν προγενεστέρων Μαρτύρων.

Προ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτήτερα, προβλέπω.

Προ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συνάζω (Συναθροίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι ᾧ αἰδεσθήσομαι. Ἐντρέπομαι ἔμπροσθέν τινος (ἀπό τινα)· μὲ ἔχει προϋποχρεωμένον· (μὲ δατ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Τίς ἐστι εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι; « Ἡρ. (ᾧ πθ.) » Αἰτινες αφι προηδέατό κού τι, « αὐτ.

Προ-αικίζω καὶ (μτ.-ίζομαι, Μ. ίσω,-ίσομαι. Βασανίζω προηγουμένως τινά, ῥαβδίζω πρῶτον (πρὶν τῆς κεφαλικῆς ποινῆς) τὸν κακοῦργον.

Προ-αινίσσομαι (νίττομαι), Μ. ίξομαι. Προλέγω αἰνιγματωδῶς, πρυσημαίνομαι δι' αἰνιγμάτων.

†Προ-αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προθεραπεύω δι' αἰονήσεων (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Προαίρεσις, εως (ἡ), τὸ προαιρεῖσθαι, ἡ κατ' ἐκλογὴν θέλησις (ἀπόφασις)· σκοπὸς, πρυθεσις· εἶδος βίου ἢ πολιτεύματος (σύστημα πολιτικὸν ἢ φιλοσοφικόν)· τὸ ὅπ. ἀκολουθεῖ τις, φρόνημα· διάθεσις· κλίσις πρός τι, εὔνοια, πρατίμησις. »Ἐκ προαιρέσεως (ἢ) « Κατὰ προαίρεσιν, « Λξ., κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ ἀπόφασιν, αὐτοπροαιρέτως· ἐκ προμελέτης. » Τῶν μὲν γὰρ ἑκουσίων καὶ πρὸ τὰ ἄλλα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως οὐ καὶ τὰ ἐξαίφνης, ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ. ἔστι γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν ναι δοκεῖ, « ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ γου καὶ διανοίας, « Ἀρχ., ἴδε καὶ αἱρέομαι.

Προαιρετέον, θετ. τοῦ Προαιρέομαι.

Προαιρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν μὰν τοῦ προαιρεῖσθαι (ἐκλέγειν, κτλ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡ μενος κατὰ προαίρεσιν· (μὲ γεν.) αἱρούμενος (ἐκλέγων κατὰ προ τι. » Ἔσονται προαιρετικοὶ τοῦ νεκτεῖν, « Ἀρχ. » Προαιρετικοὶ γειαι, « Φίλ., αἱ κατ' ἐλευθέραν σιν τοῦ πράττοντος. » Ῥήμασι ρετικά, « Γρφ., τὰ σημαίνοντα ρεσιν (θέλησιν). » Τὸ προαιρετικὸν Προαίρεσις, τὸ αὐτεξούσιον. » Τὸ αἱρετικὸν ἀκώλυτον. » Ἰπίν.

Προαιρετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ προαίρεσις προαιρέσεως, αὐτοθελήτως.

Προαιρετὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) = ὅπ. προειλετό (ἐπροείμητ. ἀπὸ τὴν προαίρεσίν τινος. θέλημα κατὰ προαίρεσιν τις, ἢ· ὁ ἐξ » Τὸ προαιρετὸν,« Ἀρχ., τὸ κατ' αἵρεσιν ἀποφασισθὲν ἢ ἀπερ τὸ ὅπ. δύναται νὰ πράξῃ ἢ νὰ ξῃ τις. » Βουλητὸν δὲ καὶ προ τὸ αὐτὸ πλὴν ἀφορισμένον προαιρετόν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλ κριθὲν, προαιρετὸν ἐστιν... νειν δ' ἔοικε, καὶ τοῦνομα, ἀ ἑτέρων αἱρετὸν,« αὐτ., ἴδε καὶ

Προ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προ μα. Προειλόμην κτλ.). Πα Παίρνω τι, ἐξαγάλλω ἀπό τ (ἀπὸ τὴν ἀποθήκην) ἢ, τιμᾶ ἢ μὲ ἄρεσις. » Καθάπερ ἐκ προιρῶν, « Λκ. (καὶ μσ.) » Ἐκ σκων τινῶν (ἀστραγάλους) πρ νοι,« Πλάτ., (ὅθεν 2) (σπν.) παίρνω (καὶ τρπ. ἀποφασίζω ἐκλογὴν (κατὰ πρατίμησιν), λον, προκρίνω, πρατιμῶ. » Δι μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων προειλόμην κατὰ κλέος, « Δ. πατρίδος συμφέροντα πρ Δμ. » (Ἡ βούλησις ἑτέρων ρέσεως)· ὑγιαίνειν γὰρ βουλόμ αἱρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμ « Τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν νοι π ἅπτομεν, τὰ δ' οὐ προ προελόμενοι μέν, ὅσα πρὸ νοι, ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπρ τα,« αὐτ.

Προ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Προῆρα κόνομαι καὶ ἀναχωρῶ πρότ

Προ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομα ησθόμην κτλ.). Αἰσθάνομαι Καταλαμβάνω, Πληροφορῶμαι τήτερα· προβλέπω, προμαντεύ » Καὶ ἅμα ὕδωρ ἐπιπίπτ ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προ τὰ γεγενημένα, « Θκ. » Προ ἐπιόντος τοὺς Λακεδ., « Δμ. » Προαισθόμενοι τῆς ἐνέδρας,«

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προαίσθησις, εως (ἡ). τὸ προαισθάνεσθαι, (Γαλλ.) pressentiment.
Προαιτιάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προτοῦ (πρὶν γένῃ τι).
Προαισθάνομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ἢ Ἐγκαλῶ τινα ὡς αἴτιον προτέρας.
Προαίτιος, α ἢ ας, ον. Ὁ πρῶτος (πρόσφατος) αἴτιος. ‖ (οὐσ.) Προαιτία (ἡ) καὶ Προαίτιον (τὸ), ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία.
Προαιχμαλωτίζω, Μ. ίσω. Αἰχμαλωτίζω προτοῦ.
Προαιώνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-νίως. Ὁ πρὸ αἰώνων (πρὸ τῶν αἰώνων) ὑπάρχων.
Προακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω πρὶν (πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἀκμῆς)· εἶμαι εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀκμῆς (τὴν τῶν ἐφήβων) ἡλικίαν. « Κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ προακμάζουσιν, « Ἱππκρ. » Σῦκα προακμάζοντα, « Ἡσύχ., τά (ἄλλ.) Πρόδρομα.
Προακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω προτέρως.
Προακονίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (καὶ πῦ. Ῥίπτομαι ὡς ἂν ἀκόντιον, Ἀκοντίζομαι) προτέρως.
Προακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι πρῶτος ἢ προτέρως. » Προακήκοιν, ὅτι, « Ἱππ. εἶχον ἀκούσῃ (μάθῃ) προτέρως. « Γενήσεσθε εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπά, ταῦτα προακούσαντες, « Δημ.
†Προακροάομαι-ῶμαι, Μ. ώσω. Ἐξακριβόνω προτοῦ.
Προακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω ἀκρους (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μάχη) ἀκροβολισμούς.
Προακτέον, θετ. τοῦ Προάγω.
Προακτικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν (ἄλλον ἢ ἑαυτὸν), προβιβαστικός· προοδευτικός· (ἐνίοτε) προπορευόμενος. προηγούμενος.
Προαλγέω-ῶ, Μ ήσω. Πονῶ (Πάσχω) ἀπὸ προτέρας. « Ὅσαι τὴν ὀφρὺν προαλγοῦσι, « Ἀρχ.
Προαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω προτέρως.
Προαλής [πρὸ, ἅλλομαι]. ές (ὁ, ἡ). ὁ πηδῶν ἢ γέρνων ἐμπρός· (ἐπὶ τόπου) κρημνώδης· κατηφορικός· (μεταφρ.) παρὰ τὸ δέον τολμηρός, προπετής, ἰταμός, ὁρμητικός. » Γίδι ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλὴς « Γρρ. « Ἴδωρ προαλές, « Ἀπλλν., (ἀντ.) πρηγμένον.
Προαλίζω, Μ. ίσω, = Προαθρίζω.
Προαλίσκομαι, Μ. αλώσομαι (ἀόρ. Προάνεῖλον κτλ.). Πιάνομαι (Συλλαμβάνομαι, Αἰχμαλωτίζομαι [καὶ μτχ.] Χάνω τὴν ὑφιστάμου. Καταδικάζομαι) προτέρως. « Προαλόντα, (τομαι), Μ. αλλάξομαι, Προαλλάσσομαι.
Προαλοιέω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι προτοῦ (προτέρως).
Προάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ (Τινάσσομαι) ἐμπρὸς ἢ προτέρως.
Πρόαλμα (τὸ), [προάλλομαι]. μέρος προαλές (προεξέχον), ἄκρα πολὺ προέχουσα. » Πεδίλων προάλματα, « Δ. Κομν.
†Προαλῶς (εὖχρ. κυρ. τὸ παρθ. Προαλέστερον, -έστατα), ἐπίρ. Μὲ τρόπον προαλῆ (ὁρμητικόν), προπετῶς, ἀπροσχάστως. » Πλησιάζειν τῇ γῇ προαλέστερον, « Στρβ.
Προαμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προήμαρτον κτλ.). Σφάλλω (Ἁμαρτάνω, Ἀποτυγχάνω) πρῶτος ἢ προτέρως. »Τὰ προημαρτημένα, « Ἡρωδ., τὰ προλαβόντα ἁμαρτήματα.
Προαμείβω [μσ.)-αμείβομαι, Μ. αμείψω,-υμαι. Ἀλλάζω (Κάμνω ἀλλαξὰν ἢ Ἀποκρίνομαι) πρῶτος ἢ προτέρως. »Ὃς ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ, « Πλάτ., συμφωνήσας (παραγγείλας) νὰ τοῦ κάμουν τι δὲν πληρώνῃ. » Τὴν προαμείβομαι, « Λξ., διαβαίνω πρῶτος ἢ προτοῦ, (παρβλ. Διαμείβω).
Προαμέλγω, Μ. ἐλξω. Ἁρμέγω προτοῦ.
†Προαμευτής, οῦ (ὁ). ὁ προηγούμενος (προπορευόμενος), [ἐκ τοῦ
†Προαμεύω, Μ. εύσω, Δ. ἢ Αἰολ. Π. προηγοῦμαι, προπορεύομαι· ὑπάγω προτέρως, προλαμβάνω.
Προαμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ γεν.) Ὑπερμαχῶ, προασπίζω. 2) (μσ. μὲ αἴτ.) τιμωρῶ (ἐκδικοῦμαι) προτέρως, προλαμβάνω νὰ κακοποιήσω τὸν ἐχθρόν μου. « Τὸν ἐχθρὸν οὐχ ὧν ὁρᾷ μόναν, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή, « Θκ.
Προαναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω πρῶτος ἢ προτέρως.
Προαναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Προετοιμάζομαι νὰ ψάλλω ἢ τραγῳδήσω, δοκιμάζω τὴν φωνήν μου, προειμιάζω, (Γαλλ.) préluder. » Ἃ μὲν οὖν ἐδουλήθην, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, ταῦτά ἐστιν, « Ἰσοκρ., (παρβλ. Προανακρούομαι).
Προαναβλέπω, Μ. βλέψομαι. Ἀνοίγω ἢ Σηκόνω πρῶτος ἢ προτέρως τὰ ματιά μου νὰ ἰδῶ.
Προαναβοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Φωνάζω (Ξιφωνίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ, προλέγω μεγαλοφώνως.
†Προαναβολή (ἡ). τὸ προαναβάλλεσθαι, ἡ πρὸ τῆς ἀνάρξεως τῆς ᾠδῆς πρακτικὴ μασία, προοιμίασμα, (Γαλλ.) prélude, (παρβλ. Προανάκρουσις).
Προαναβράσσω(τττω), Μ. βράσω. Ἀναβράζω προτοῦ.
Προαναγγέλλω, Μ. ελῶ. Ἀναγγέλλω ἀπὸ προτέρας. κραϊδεύζω, προμηνύω.
Προαναγιγνώσκω, Μ. αναγνώσομαι (ἀόρ. Προανέγνων κτλ.). Ἀναγιγνώσκω προτοῦ.
Προαναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω ἀπὸ προτέρας.
Προανάγομαι, Μ. αναχθήσομαι. Σηκόνομαι (Ἀναχωρῶ) πρωτοῦ ἀπὸ τὸν λιμένα, (Θκ. Π', 11).
Προαναγόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Προαναγορεύω, Μ. αγορεύσω καὶ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προανηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προανεῖπον κτλ.). Ἀναγορεύω (Ἀνακηρύττω) πρωτοῦ.
Προαναγράφω, Μ. γράψω. Ἀναγράφω (Περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, Καταγράφω κτλ.) προτέρως.
Προαναγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἢ Ξαναγυμνάζω προτοῦ, Προγυμνάζω.
Προ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προανήγαγον κτλ.). Ἀνάγω (Ἀναιβάζω) ἀπὸ προτέρας. 2) (μσ.) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα καὶ ἀναχωρῶ (ἀποπλέω) πρώτον ἢ προτέρας, Προεκπλέω.
Προ-ανα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀναδεικνύω ἀπὸ προτέρας.
Προ-αναζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς ἐπὶ στήλης ἢ τοίχου ἀπὸ προτέρας.
Προ-ανα-θεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω προτοῦ.
Προ-ανα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναθεωρῶ προτοῦ.
Προ-αν-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαθρίω.
Προ-ανα-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Πρόανέθορον κτλ.). Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐπάνω πρώτος ἢ προτέρας.
Προ-αν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προανεῖλον κτλ.). Φονεύω (Ἐξαλλώ ἀπὸ τὴν μέσην) προτέρας, ἀναιρῶ προλαμβάνων. » Ἑαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνδρός, « Πλ. » Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιρεῖτο, « Λκ.
Προ-ανα-αιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προαναλίσκω, προεξοδεύω. » Ἵν' τῷ προαναισιμωμένῳ χρῶνῳ, « Ἡρ., τῷ παριθόντι πρίν.
Προ-ανά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀφιερωμένος (Κεῖμαι που ὡς ἀφιέρωμα) ἀπὸ προτέρας.
‡Προανακεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακεφαλαιόνω προτοῦ (ἐν προοιμίῳ).
Προανακεφαλαίωσις, εως (ἡ), ἡ ἐκ προοιμίων ἀνακεφαλαίωσις, (παρβλ.) Προαναφώνησις.
Προανακήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Προ-ανα-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω προτοῦ εἰς ὅλας, προλέγω μεγαλοφώνως.
Προ-ανα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακινῶ (Ἀνακατόνω) ἀπὸ προτέρας. » Προανακινεῖσθαι τοῖς Νομαδικοῖς τοὺς πρὸς Ῥωμαίους ἀγῶνας, « Πλ.
Προανακινητέον, θετ. τοῦ προηγ.
Προ-ανα-κλαίομαι, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Μυρολογῶ, Παραπονοῦμαι) προτοῦ.
Προ-ανα-κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ωσόμαι. Ἀνακοινοῦμαι τι πρωτ= πρὸς ἄλλον. »Κατέργονται (οἱ ποταμοὶ εἰς τὸν Ἀλφειὸν) προανακοινωσάμενοι τὸ ῥεῦμα, « Παυσ., προενωθέντες.
Προ-ανα-κοπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (Ἀποκρούω, Ἐμποδίζω) πρώτον.
Προ-ανα-κραζω Μ. κεκράξομαι (πρκ. ἀντὶ ἑνς. Προανακέκραγα κτλ.). Φωνάζω δυνατὰ ἀπὸ προτέρας, προλέγω μεγαλοφώνως.
Προ-ανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Προεξετάζω λεπτομερῶς καὶ ἐπανειλημμένως, ἐρευνῶ (ἀνακρίνω) πρῶτον ἢ προτέρας. » Τὰς δ' ἀρχὰς περὶ μηδενὸς κρίνειν, ἀλλὰ μόνον προανακρίνειν, « Ἠρξτ.
Προανάκρουσις, εως (ἡ), τὸ προαναικραύειν, (μουσ.) = Προαναβολή, (Γαλλ.) prélude (ἀντμ. ἐν γέν.) Προοιμίασμα.
†Προανάκρουσμα (τὸ). προοιμιον κυρ. μασκ.). [ἐκ τοῦ
Προ-ανα-κρούω, Μ. κρούσω. Ἀπακρούω ἢ Ἐμποδίζω τινὰ (ἢ μσ. ἢ πῦ. Ἀποκρούομαι, Ὀπισθοχωρῶ) πρῶτος. 2) (ἰδιωτ.)

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μουσικ.) δοκιμάζω πρῶτον τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ. πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, παίζω πρῶτον ὀλίγον διὰ δοκιμήν, (Γαλλ.) préluder, (μτγν. ἐν γεν.) ἄρχινῶ, προοιμιάζω. » Μέλος -. λιγυρὸν, ὅτε κιθαιρῳδικοῦ νόμου, τοῦ λόγε προανεκρούσατο, » Εὐρ. (καὶ πθ.) » Τί δῆ μοι ταῦτα προανακέκραγας; « Φλγρτ.

Προ-αν-οίγω, Μ. ἀνοίξω. Ἀνοίγω πρωτοῦ ἢ ἐκτός.

Προ-αν-αλαμβάνω, Μ λήψομαι. Ἀναλαμβάνω (Ἀναδέχομαι) πρωτοῦ· προλαμβάνω (προκαταλαμβάνω) τινά· προδιαθέτω τὸν ἀκροατήν.

Προ-αν-αλάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω (Ἀναλάμπω) πρωτοῦ.

†Προ-αν-αλέγω, Μ. λέξω. Προεκθέτω διὰ λόγου. 2) (μσ.) συλλέγω κατ' ἐκλογὴν πρωτοῦ. » Προαναλεξάμενος πᾶν λιθῶδες ἐκ τῶν βάθρων, « Ρεωπον.

Προ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προανῆλωσα ἢ Προανάλωσα κτλ.). Ἐξοδεύω πρῶτος ἢ προτήτερα· προκαταβάλλω εἰς λογαριασμόν τινος τὰ ἔξοδα ἵνα τὰ πάρω ὕστερα· ἀφανίζω (καταναλίσκω) ἀπό προτήτερα, Προαποκτείνω. » Εἰς στάσεις ἐμφυλίους προαναλίσκουσι τὴν ἰσχύν, « Ἰωσ. » Οἱ τὰ τῶν μειζόνων κακὰ ζητοῦντες προαναλίσκουσι τῆς γνώσεως ἑαυτούς, « Πλ. » Τῷ λιμῷ προαναλωθέντες, « Ἰωσ.

Προανάλωμα (τό), τὰ προαναλωθὲν (προεξοδευθὲν), ἔξοδον γινόμενον προτήτερα· προκαταβολὴ ἐξόδων.

Προ-αν-αμαλάσσω, Μ. ἀξω. Μαλάσσω (Μαλακόνω) πρῶτον διὰ χειρώσιας. »Δεῖ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ἄρθρα, ὁκόταν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προαναμαλάξαι (κατὰ διορθ. ἀντὶ Προαναμαλάξει), « Ἱππκρ.

Προ-αν-αμέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω πρωτοῦ, προλέγω ψάλλων.

Προ-αν-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ἐντελῶς ἀπό προτήτερα.

Προ-αν-απαύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω (καὶ πθ. Ἀναπαύομαι) πρωτοῦ, (μτφορ.) προαποθνήσκω.

Προ-αν-απείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω πρῶτον.

Προ-αν-απέμπω, Μ. πέμψω. Προλαμβάνων ἀναπέμπω.

Προ-αν-απηδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναθρώσκω.

Προ-αν-απίμπλημι, Μ. αν-πλήσω. Ἐκπληρῶ προηγουμένως.

Προ-αν-απίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. προανέπεσον κτλ.). Ἀναπίπτω (Χάνω τὴν πρωθυμίαν μου) πρωτοῦ ἀκόμη.

Προ-αν-απλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω, Σχηματίζω) πρωτοῦ· προσάπτω (προσκαλλῶ) τι πρῶτον εἰς. » Ἦν αὐτῷ προανεπλάσατο ἐξαίσιαν, « Φώτ.

Προ-αν-απληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω πρωτοῦ, ἐκπληρῶ προηγουμένως.

Προ-αν-απνέω, Μ. πνεύσω. Ἀναπνέω πρῶτον. »Οἱ μεγάλα φωνεῖν θέλοντες, προαναπνέουσιν ἐπιπολύ, « Σγλ. Πινδ.

Προαναπτῆναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προανίπταμαι.

Προ-αν-απτύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω πρωτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ-αν-άπτω, Μ. ἅψω. Ἀνάπτω ἀπό πρωτήτερα.

Προ-αν-αρπάζω, Μ. άσω. Ἀναρπάζω τι πρῶτος ἢ πρωτοῦ. » Προανήρπαστο Γανυμήδης Πέλοπος, « Σγλ. Πινδ.

Προ-αναβ-βήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω μέ ὁρμὴν (Σπάνω) τι προηγουμένως.

Προαναβόρησις, εως (ἡ), = Προαναγόρευσις.

Προαναρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προανάρχθεοῦ ἴδιος.

Προ-αν-αρχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αρχως. Ὁ ἢ ὃν ἀνάρχων αὐτῶν πρότερος, (Ὀλγ.).

Προ-αν-ασείω, Μ. σείσω. Σείω τι προηγουμένως σηκόνοντάς το ὑψηλὰ (ἵνα φεβερίσω). » Τὰ ὅπλα —, « Διόδ. 2) προαναταράττω. » Τὸν δῆμον —, « Πλ.

Προ-αν-ασκευάζομαι, Μ. άσομαι. Σηκόνω καὶ κουβαλῶ τὰ σκεύη μου ἀπό προτήτερα. » Τὰ λαμπρότατα τῶν κειμηλίων προανεσκευάσω, « Ἰωσ.

Προ-αν-ασκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παρατηρῶ (Συλλογίζομαι) πρῶτον ἢ πρῶτος.

Προανάζασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προανίζημι.

Προ-αν-αστέλλω, Μ. στελῶ. Ἐμποδίζω (Ἀναχαιτίζω) πρῶτον, προλαμβάνω τὴν ὁρμὴν τινος.

Προ-αν-αστρέφω. Μ. στρέψω. Στρεφανόνω πρωτοῦ μετὰ ἀπρήσεως.

Προ-αν-αστρέφω, Μ. στρέψω. Ἀναστρέφω (Ἐπιστρέφω) προτήτερα.

Προ-αν-ασώζω, Μ. σώσω. Προλαμβάνω ἢ σώζω (διασώζω) τι ἐπάνω εἰς. »Καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι, « Ἀνδρ. Κρτ.

Προ-αν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν (Διατάττω) προτήτερα, ἢ τοποθετῶ (κατατάττω) εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. »Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν ἰουσαλὴμ, « Ψαλμ., (τὸ ὁπωσοῦν ὅμως ἡ Χρτ. ἑρμηνεύει Προανακρούομαι)

Προ-αν-τείνω, Μ. τενῶ. Σηκόνω (Ἐκτείνω) τι πρῶτον πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἔμπροσθέν τινος.

Προ-αν-τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνατέλλω προτήτερα (πρὸ ἄλλα φωξήρος).

Προ-αν-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἀνατέμνω πρωτοῦ.

Προ-αν-τίθημι, Μ. αν-θήσω (ἀόρ. Προανέθηκα καὶ μσ. Προανεθέμην). Ἀναθέτω τι πρωτοῦ. » Τὴν τῆς πολεως φρουρὰν τῷ ἀδελφῷ προαναθέμενος, « Ἄννα Κομν.

Προανατολὴ (ἡ), τὸ προανατέλλειν, προεμφάνισις ἀζέρος κτλ.

Προ-αν-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προανέδραμον κτλ.). Τρέχω πρῶτον πρὸς τὰ ἄνω, ὑπισθοδρομῶ προηγουμένως· (μτφορ.) ἀναστρέχω εἰς τὴν πρώτην ἀρχὴν, ἐπαναλαμβάνω τὴν σειρὰν τῆς διηγήσεως ἀπό παλαιότερα.

Προ-αν-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω πρῶτον (κυρ. ἀπό κάτω ἐπάνω ἢ ἀνάτριχα).

Προ-αν-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω πρῶτον τὸν τύπον, διαγράφω (εἰκονίζω, σχεδιάζω) πρωτοῦ.

Προανατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐκ προοιμίων προδιατύπωσις.

Προ-αν-αφαίνω, Μ. φανῶ. Σηκόνω τι πρῶτον ὑψηλὰ ἵνα φανῇ, δείχνω ἐμπρόμενος.

Προ-αν-αφέρω, Μ. αν-οίσω (ἀόρ. Προανήνεγκα κτλ.). Ἀναφέρω (Ἐνθυμίζω) προηγουμένως. 2) (μσ.) = Προανέργομαι.

Προ-αν-αφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. = Προανακρύττω, Προαγορεύω.

Προ-αν-αφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προανέρχομαι, Προανέρχομαι.

Προαναφορὰ (ἡ), τὸ προαναφέρεσθαι, = Προανατολή.

Προ-αν-αφυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζώνω (= Προανακατόνω) πρωτοῦ.

Προ-αν-αφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Προαντλῶ (= Προαφυσῶν τοὺς αὐλοὺς, (ἴδε Προαναφυσῶμαι).

Προ-αν-αφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πρωτοῦ, προλέγω (προαναγγέλλω) μετὰ φωνὸς, προκηρύττω λαμπρὰ τι πρωτοῦ (ἐπὶ ποιητ.) προοιμιάζομαι.

Προαναφώνημα (τό). τὸ λεγόμενον καὶ προαναφώνησιν, προοίμιον (πρόλογος) ποιήματος.

Προαναφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προαναφωνέω, προαναγόρευσις, προαναγόρευσις· (μτγν.) ἔναρξις (προοίμιον) ποιήματος, (ἄλλ.) Εἰσβολή.

Προαναφωνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος εἰς προαναφώνησιν (προοιμιώδης) ποιήματος.

Προαναφωνητικῶς, ἐπίρ. Ἐν τρόπῳ (ἢ κατὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ προαναφωνητικῆς) προαναφωνήσεως, κατὰ τρόπον προαναφώνησιν.

Προ-αν-αχάδω-ῶ, Μ. άσω. Χαλῶ πρωτοῦ δι' ἀναμαλάξεως.

Προ-αν-αχρηματίζομαι, Μ. ήσω. Προτεύω ὡς χρηματίζω, χρηματίζω πρωτοῦ· = Προαναφθέγγομαι.

Προ-αν-αχώννυμι, Μ. αναχώσω. Θεμελιώνω, ἐγείρω κτίριον δι' ἀναχωμάτος.

Προ-αν-αχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (ἀποσύρομαι) πρωτοῦ.

Προαναχώρησις, εως (ἡ), τὸ ἀπρήσεως προηγ.

Προ-αν-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Σκέπτομαι (Σκέπτομαι) ἢ ἀποφασίζω τι προηγουμένως, προζυγαζόμαι.

Προανειπεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ προηγ.

Προ-αν-ειρέω, Μ. ερῶ. Ἀναγορεύω.

Προ-αν-ειργω, Μ. είρξω. Ἀνείργω (Ἀποχαιτίζω) τι πρωτοῦ, Προαναχαιτίζω.

Προανελεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ αναιρέω.

Προ-αν-ελκύω, Μ. ελκύσω. Ἀνέλκω (Ἀποσύρω) τι ἀπό προτήτερα.

†Προ-αν-ε-τείνω, Μ. τενῶ, = Προανατείνω, ἐκτείνω τι πρῶτον πρὸς τὰ ἄνω (ὑψηλά).

Προ-αν-έρχομαι, Μ. ανελεύσομαι. = Προαναβαίνω.

Προάνεσις [πρᾰ, ἀνίημι], εως (ἡ), = Προανάθεσις προηγουμένη.

Προ-αν-ευρύνω, Μ. υνῶ. Ἀνευρύνω πρωτοῦ (ἀπό προτήτερα).

Προ-αν-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνευφημῶ πρωτοῦ.

Προ-αν-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Προανέσχον κτλ.). Σηκόνω τι πρῶτον ὑψηλὰ, ἀνυψόνω. (ἀμτβ. ἢ ἄλλ.) φαίνομαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἀνατέλλω πρωτοῦ· (ἐν γέν. ἐξέχω, προέχω.
Προ-ανθίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω πρῶτος ἢ πρωτήτερα.
Προ-άνθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ πρῶτον ἄνθισμα ἢ ἄνθος.
Προ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω πρωτοῦ εἰς ἄνθρακα.
Προ-αν(ί)σταμαι, Μ. αναστήσομαι (ἀόρ. τα ἄνω, προλαμβάνων ἀνίπταμαι. "Ως περ ἐν ὄρνιθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτάν," Γρτ.
Προ-αν(ί)στημι, Μ. ανα-στήσω (ἀόρ. β'. Προανέστην κτλ.). Σηκόνω (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω πρῶτος ἢ πρωτήτερα· προανεστηκὼς κτίριον. » Δρυφάκτας.. προανίστησι τῶν τεκτόνων, ἐφ' οἷς ἀφαλῶς ἐργαζόμενοι κτλ.," ἴωσ. » Τί παθ' ὑστερίζοι σταλιδρόμοι προανίσταισαι ; » (Σύρτ. παρὰ) Ἱλλᾶ.
Προ-αν(ί)σχομαι, Μ. ήσ. Ἐξετάζω πρῶτον νὰ πληροφορηθῶ. 2) = Πρωΐζυρῶ, Προβιάζομαι.
Προ-αν(ί)σχω, = Προανέχω.
Προ-αν(ί)στημι, ᾗ
Προ-ανοίγω, Μ. οἴξω (ἀόρ. Προανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω πρωτοῦ.
Προ-αν-οίσχω (χωρὶς Μ.), = Προανίσχω, προανατέλλω, Προαναφύομαι.
Προ-αν-υτω(-αὐω), Μ. ανύσω. Τελειόνω (Ἀναβιβάνω) τι πρωτήτερα. «Πλέον προανύτειν ὧν χρῄζομεν,» Ξεν. (καὶ πθ.) « Τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος» Σέξτ. » Τοῦ προανυσθέντος ἔτους,» Πλάτ.
Προ-αν-υγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δ(δω εἴδηση πρωτοῦ, προειδοποιῶ, Προαναγγέλλω.
Προ-απ-αγορεύω, Μ. αγορεύσω ἢ (ἀναλ.) -ρῶ (ἀόρ. Προαπεῖπον καὶ μσ. Προαπειπόμην, πρκ. Προαπεῖρηκα, κτλ., εὐχῶμαι, τὰ ἀναλ.). Ἐμποδίζω (Ἀπαγορεύω, τι ἀπὸ πρωτήτερα. » Τὴν φιλίαν (ἀγαθὸν) αὐτὴν, λέγω πρωτοῦ ὅτι δὲν ἔχομεν εἰς τὸ ἑξῆς. ‖ (ἀμτβτ.) ἀπαυχῶμαι ἀπ-αγορεύσω τὸ ἔργον μσ. » Προκόπτοντες τῇ ἀδοιπορίᾳ,» Παυσ. »Νῦν ἔστιν ἃ προαπαγορεύει, » Ἱππ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεως ἐστιώσης πολλάκις αἱ γραφαὶ τῶν σιτίων προαπέφηναν» Ἀδν., προείλεπον.
Προ-απ-άγχομαι, Μ. άγξομαι. Κρεμηοῦμαι (Ἀγχόνομαι μὲ τὴν θηλειὰν) πρωτοῦ.
Προ-απ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνομαι (Κινῶ) ἀπὸ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης προτήτερα, (μτφρ.) προπουθήσκω.
Προ-απ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ προτοῦ. » Τὸν μισθὸν—, « Γαλ.
Προ-απ-αλείφω, Μ. αλείψω. Σβύνω (Ἐξαλείφω) τι προηγμένως.
Προ-απ-αλλάσσω(-τω), Μ. αλλάξω. Γλυκύνω τινος βρόμον πρωτήτερα, τὸν ἐβδέλλω ἀπὸ τὴν μίσην· (θῦ. ἐλλ ἢ ἀμφ. καὶ μα) προαναχωρῶ, (καὶ μτνμ.) προαποθνήσκω. » Οἱ προαπηλλαχότες,« Δίν, οἱ προαποθανόντες.

Προ-απ-αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἢ Ἐβγαίνω πρῶτος εἰς ἀπάντησίν τινος, προϋπαντῶ· (ἐν γέν.) προλαμβάνω.
Προ-απάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προϋπάντησις. 2) (σχῆμα ῥτρ.) ἢ εἰς τὴν τελευταίαν δύω προηγηθεισῶν προτάσεων γινομένη πρῶτον ἀπάντησις.
[·Προ-απ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεπαντλέω.
Προ-απ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαριθμῶ προτοῦ.
Προ-απ-άρχομαι, Μ. άρξομαι. Ἀπάρχομαι προτοῦ, προσφέρω τι ἐκ προοιμίων ὡς ἀπαρχήν.
Προ-απ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀπαστράπτω πρό ἄλλου.
Προ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ πρῶτος ἢ προτοῦ.
Προ-απ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαπαγορεύω, προκαλέμνω. » Προαπηύδηκε τῆς (ἢ ἐκ τῆς) νούσου ὁ κάμνων, « Ἀρετ.
Προ-απ-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀπαίρνω προτοῦ τὸν ἀφρόν, προιξαφρίζω.
Προ-απ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω πρῶτος ἢ προτοῦ, προλαμβάνω τινὰ μὲ τὰς ἀπειλάς μσ.
Προ-άπ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προαπῆειν κτλ.), = Προαπέρχομαι, (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).
Προαπειπόμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὀρχ. ᾗ
Προαπειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ᾗ
Προ-απίζηκα, πρκ. τῆς ὀρχ. τοῦ Προαπαγορεύω.
Προ-απ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀπελαύνω (Ἀποδιώκω) προτοῦ. » Καπνῷ προαπελαύνειν τὰς μελίττας,« Γεωπ.
Προ-απ-ελέγχω, Μ. ἐγξω, = Προεξελέγχω.
Προ-απ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προαπῆλθον κτλ.). Ὑπάγω πρωθενά (Ἀναχωρῶ) προτήτερα· (μτνμ. μετὰ ᾗ χωρὶς Τοῦ βίου) προαποθνήσκω· (ἐνίοτε μέγεν.) ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος.
Προαπέσθην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Προαποσβέννυμι.
Προ-απ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι (ἀόρ. Προαπηχθόμην κτλ.). Γινομαι ἐχθρὸς μετά ἢ Ἔχω ἀντιπάθειαν (ἀπέχθειαν) κατά τινος ἀπὸ προτήτερα.
Προαπερῶ, μιλλ. τοῦ Προαπαγορεύω.
Προ-απ-ηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Προηγέομαι.
Προ-απ-ικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ Προαφικνέομαι.
Προάπλωσις, εως (ἡ). ἀνάπτυξις (ἐξήγησις) προηγμένη.
Προ-απο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Κάνω ἢ Ἀπορρίπτω τι προτήτερα.
Προ-απο-βρέχω, Μ. βρέξω. Μισκεύω προτήτερα.
Προ-απο-βύω, Μ. βύσω. Σταπόνω πρῶτον καλά.
Προ-απο-γεύομαι, Μ. γεύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι πρῶτον ὀλίγον, (κοιν.) πα.ρνω μιαν-δύω βούκαις.
Προ-απο-γινώσκω, Μ. απογνώσομαι (ἀόρ. Προαπέγνων κτλ.). Ἀπονιώσκω (Ἀπ-ελπίζομαι) ἐκ προοιμίων. » Οὐ προαπογινώσκοντες ἃ ἐν ἀρχῇ φαίνεται δυσδιάγνωστα,« Γαλ.
Προ-απο-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω προτοῦ ὀλίγον, βάλλω τι νὰ γλυκάνῃ (νὰ ξεπικρίσῃ) προτοῦ.
Προ-απο-γράφομαι, Μ. γράψομαι. Γράφω κατὰ σειρὰν (Καταγράφω) προτοῦ.
Προ-απο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδείχνω ἢ Βάλλω τι εἰς κατάστασιν νὰ φαγῇ προηγμένος.
Προαπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προ-απο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀποδέχομαι προτοῦ (ἐκ προοιμίων).
Προ-απο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἢ Λείπω προτοῦ ἀπὸ τὸν δῆμον (τὴν περιοχὴν) μὲ εἰς ξένον τόπον.
Προ-απο-δίδωμι, Μ. αποδώσω (ἀόρ. Προαπέδωκα κτλ.). Ἀποδίδω (Ἐκτελῶ) προηγμένως· προεκθέτω διὰ λόγ. «Προαποδέδοται ἡμῖν τὸ κεφάλαιον ἐν τῷ πρὸς τοὺς γραμματικούς,» Σέξ.
Προ-απο-δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐνδύνομαι (Ξενδυνόνομαι) προτοῦ· (συνεκδ.) προετοιμάζομαι (κυρ. εἰς ἀγῶνα).
Προ-απο-ζέννυμι(-ζέω), Μ. ζέσω. Βράζω τι πρῶτον ὀλίγον, τὸ ἀφίνω πρῶτον νὰ πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις.
Προ-απο-θεσπίζω, Μ. ίσω. Ἀποθεσπίζω προτοῦ, προμαντεύω ὡς θεσπιῳδός.
Προ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Προαπέθανον κτλ.). Ἀποθνήσκω προτήτερα ἢ πρόωρα. »Ἔνιοι γὰρ, φοβούμενοι μὴ λιφθέντες ἀποθάνωσι, προαποθνήσκασιν ὑπὸ τοῦ φόβου,« Ξεν.
Προ-απο-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ προτοῦ.
Προ-απ-οικίζω, Μ. ίσω. Στέλλω προτοῦ εἰς ἀποικίαν.
Προ-απ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι Προαναχωρῶ, (μτφρ.) προαποθνήσκω.
Προ-απο-καθαίρω, Μ. αρῶ. Ἀποκαθαίρω προτοῦ, προκαθαρίζω.
Προ-απο-καλύπτω, Μ. ὑψω. Ξεσκεπάζω (Φανερόνω) προτήτερα.
Προ-απο-κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Προαπέκαμον κτλ.). Ἀποκάμνω (Ἀπαυδῶ) προτήτερα.
Προ-από-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι βαλμένος κατὰ μέρος (φυλαγμένος) ἀπὸ προτήτερα.
Προ-απο-κείρω, Μ. κειρῶ. Κεριῦνω ἐντελῶς προτοῦ.
Προ-απο-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἀρχίζω (Δοκιμάζω) πρῶτος ἢ προτοῦ τὸν πόλεμον.
Προ-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἔξω ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Ἀποκλείω) προτοῦ.
Προ-απο-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσδιορίζω τι πρυηγουμένως (Προαποφασίζω) διὰ κλήρου.
Προ-απο-κλύζω, Μ κλύσω. Ξεπλύνω πρῶταν (προτοῦ) μὲ πολὺ νερό.
Προ-απο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτων ἀφαιρῶ προτοῦ ὅλως διόλου.
Προ-απο-κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) ἀπὸ προτήτερα, προεκλέγω.
Προ-απο-κρούω(-κρόω μαι), Μ. κρούσω, -ομαι. Ἀποκρούω (Ἀπομακρύνω) προηγουμένως.
Προ-απο-κτείνω (κτίννυμι ἢ κτινύω), Μ. κτενῶ. Φονεύω προτοῦ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ-απο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (καὶ ἀόρ. Προαπέλαβον κτλ.).
Προ-απο-λαύω, Μ. λαύσομαι (ἀόρ. Προαπέλαυσα ἢ Προαπήλαυτα κτλ.). Ἀπολαμβάνω προτήτερα.
Προ-απο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (Παραιτῶ) προτοῦ· (ἐνν. τὸν βίον) = Προαποθνήσκω.
Προ-απο-λεπίζω, Μ. ἰσω. Πρῶτον ξεφλουδίζω.
Προ-απο-λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω (Παύω) προτήτερα.
Προ-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω, (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προαπόλωλα κτλ.). Χάνω (Φονεύω, Ἀφανίζω [καὶ μσ. ἢ παθ.] Ἀφανίζομαι, Ἀποθνήσκω) προτήτερα.
Προ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι προτοῦ (ἐκ προοιμίων).
Προ-απο-λύω, Μ. λύσω. Ἀπολύω (Ἀπαλλάττω [καὶ μσ.] Ἀπαλλάττομαι [καὶ ερπ.] Ἀθωόνομαι) προτοῦ, ἢ· Προαπολογοῦμαι.
Προ-απο-νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω ἐκ προοιμίων, προαποδίδωμι.
Προ-απο-νίπτω, Μ. νίψω. Ξεπλύνω προτοῦ· ;Προ-απο-νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προεκνιτρόω.
Προ-απο-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πρῶτον ὅλως διόλου.
Προ-απο-ξυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω πρῶτον ὅλως διόλου.
Προ-απο-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ πρωτοῦ.
Προ-απο-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προτοῦ, κάμνω πρῶτον ἀπόπειραν.
Προ-απο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ ὀπίσω (Ἀφίνω ἀπὸ κοντά μου, Ἀποπέμπω) τινά.
Προ-απο-περαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω πρωτοῦ.
Προ-απο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προαπέπεσον κτλ.). Πίπτω ἀπὸ πουθενὰ προτήτερα ἢ πρόωρα (Ἴδε Προαπόπτωτος).
Προ-απο-πλύνω, Μ. πλυνῶ, Πλύνω (Ξεπλύνω) πρῶτον.
Προ-απο-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω (Ἀποπνίγω) πρῶτον.
Προαπόπτωτος (ὁ, ἡ), [[προαποπίπτω]]. Πεσμένος κάτω προτοῦ (πρὶν ὡριμάσῃ ἢ τρυγηθῇ).
Προ-απορέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Προτείνω προτοῦ ὡς ἀπορίαν, ἀπορῶ πρῶτον διατί. «Προηπαρημένα,» Σξτ., αἱ προεκτεθεῖσαι ἀπορίαι.
Προ-απορ-ρέω, Μ. ῥεύτομαι. Χύνομαι (Πίπτω, Μαδῶ) προτοῦ.
Προ-απορ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ἀπορρίπτω πρῶτος ἢ προτοῦ.
Προ-απορ-ρύπτω, Μ. ῥύψω, = Προαποπλύνω, προαποκαθαίρω.
Προ-απο-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι πρῶτον ’να σαρκώσῃ.
Προ-απο-σβέννυμι, Μ. σβέσω (ξ πθ. μέ σημασ. αὐτπθ. Προαπέσβην). Σβύνω (καὶ πθ. ἢ μσ. Σβύνομαι ὅλως διόλου, Ἐκλείπω) πρὶν, Προαποθνήσκω (ὑπὸ γήρως).
Προ-απο-σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀποτινάζω προτοῦ ἀπὸ ’πάνω μου.
Προ-απο-σμήχω, Μ. σμήξω. Σφογγίζω (Παστρεύω) πρῶτόν τι καλῶς.
Προ-απο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποσπῶ (Ξεκολλῶ) προηγουμένως.
Προ-απο-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω ἢ Ὀχυρόνω πρῶτον διὰ σταυρώματος (περιφράγματος).
Προ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω (Ξεκινῶ) προτοῦ ἢ ἐμπροστά.
Προ-απο-στερέω, Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀποστερῶ προτοῦ.
Προ-απο-σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω πρῶτον ὅλως διόλου, προαποκτείνω σφάξων.
Προ-απο-τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. (μὲ δοτ.) Ἀποχαιρετῶ (Παραιτῶ ὅλως διόλου, Ἀπαρνοῦμαι) προηγουμένως.
Προ-απο-τειχίζω, Μ. ίσω. Προαποκλείω διὰ ἢ ὡς διὰ τείχους, προεμποδίζω.
Προαποτέλεσμα (τὸ)· τὸ πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος.
Προαποτελεσματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος.
Προ-απο-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἀποτελῶ προτοῦ, ἔχω ἤδη προτελειωμένον.
Προ-απο-τέμνω, Μ. τεμῶ, = Προαποκόπτω.
Προ-απο-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω προτοῦ ἐντελῶς.
Προ-απο-τίθημι, Μ. αποθέσω (ἀόρ. Προαπέθηκα κτλ.). Βάλλω κατὰ μέρος (Ἀποθέτω) προηγουμένως.
Προ-απο-τίκτω, Μ. τέξομαι (ἀόρ. Προαπέτεκον κτλ.). Γεννῶ προτοῦ.
Προ-απο-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρνῶ ὀπίσω (Ὀπισθοδρομῶ) προτοῦ. «Προαπετράποντο διώκοντες,» Ξεν.
Προ-απο-τυγχάνω, Μ. αποτεύξομαι (ἀόρ. Προαπέτυχον Χρ.). Ἀποτυγχάνω ἐκ προοιμίων.
Προ-απο-τυπόομαι-οῦμαι. Λαμβάνω προτοῦ Ἀπομιμοῦμαι) τὸν τύπον τινὸς πράγματος.
Προ-απο-φαίνω, Μ. φανῶ. Κάμνω νὰ φανῇ (Ἀποδείχνω) τι προηγουμένως. || (μσ.) ἐκφράζω προτοῦ τὴν γνώμην μου.
Προ-από-φημι, Μ. φήσω. Ἀρνοῦμαι (Λέγω τὸ "Οχι) προτοῦ, ἀπαρνοῦμαι ἐκ προοιμίων.
Προ-απο-φθέγγομαι, Μ. φθέξομαι. Προλέγω (ὡς ἀπὸ τρίποδος), προφητεύω.
Προ-απο-φθείρομαι, Μ. αθαρήσομαι (ἀόρ. Προαπεφθάρην, πρκ. Προαπέφθαρμαι ἢ [μσ.] Προαπέφθορα). Χάνομαι (Φθείρομαι) προτήτερα, προαποθνήσκω.
Προ-απο-φιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασιγάζω (Ἀπαδολόνω) πρῶτον.
Προ-απο-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναχωρῶ, Προαποθνήσκω.
Προ-απο-χράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Φανεύω προτοῦ, προαποκτείνω.
Προ-απο-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρύνομαι (Ἀποσύρομαι) προτοῦ, προαναχωρῶ.
Προ-άπτω, Μ. ἁψω. = Προαναπτω.
Προ-απωλέω-ῶ, Μ. ωλήσω ᾗ ωσω. Ἀπωλῶ πρῶτον, προαποκοπτω.
Προ-αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἀπὸ προτοῦ ἀργός.
Προ-αρδεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα ποτίζω.
Προ-αρ-θρεμβολεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβάλω πρῶτον εἰς τὸν τόπον ’του τὸ ἐξηρθρισμένου κόκκαλον.
Προαρίθμησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. ἐνν.
Προ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Διαριθμῶ ἢ Πληρόνω) προτοῦ, προκαταβάλλω τὰ χρήματα εἰς μετρητά.
Προ-αριστάω-ῶ, Μ. ήσω Προγευματίζω.
Προ-αριστεύω, Μ. εύσω. Ἀριστεύω πρῶτον.
Προαριστίδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ γεύματος (πρὸ τοῦ ἀρίστου) συμπληρούμενος· μόν. — „» Σκύλ., 250 σταδίων κατὰ Σαλαμάσιον.
Προαρκτούριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἀρκτούρου γινόμενος· ὁ Προαρκτούρια (τὰ), τὰ ἄλλ. Προ-
Προ-αρμόζω (αρμόττω), Μ. αρμόσω. Προαρμόζω (Συναρμόζω, Προσαρμόζω, Προβιβάζω κτλ.) προτήτερα.
Πρόαρον (τὸ), [[πρὸ, ἄρυω]]. κρατὸ ἔνος ὅπα ἔσμιγαν τὰ κραί· μὲ τὸ
Προ-αρτριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργόνω τήτερα.
Προαρπαγὴ (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ-
Προ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. πρῶτος ἢ προτήτερα.
Προ-αρραβωνίζω, Μ. ίσω. Δίνω ἀρραβῶνα (Τουρκ. πέϊ).
;Προ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ ἢ ἐμπρός.
Προάρχιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ πάσης προάναρχος.
Πρόαρχος (ὁ). πρῶτος ἄρχων, πρώ-
Προ-άρχω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρήστ- χομαι, Μ. άρξω, -ομαι. Ἄρχ- ἢ προτήτερα. «Ἀδικίας—, ἃς χω χειρῶν ἀδίκων. 2) εἶμ. προτοῦ (πρὸ ἄλλου) ἄρχων. ἄλλην ἀρχὴν προάρξας,» Δ. προάρξας τῆς Μακεδονίας,» εἶμαι ὁ πρῶτος (τῆς πολιτ προεξάρχω. «Θιμέλης—,» Εὐρ.
Προ-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθ τοῦ.
Προ-ασιτέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀσιτῶ ρῶν, προνηστεύω.
Προ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ προγυμνάζω· προμελετῶ· προ προμελέτησις, προγύμνασις.
Πρόασμα (τὸ), [[προάδω]]. τὸ σματος ἀδομένων, προοίμιον ἀναφώνησις.
Προ-ασμενίζω, Μ. ίσω. Εὐαρ προοιμίων.
Προ-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀσπ ἐκ προοιμίων.
Προ-ασπίζω, Μ. ίσω. Κρατῶ ἔμπρ νος τὴν ἀσπίδα, προφυλάττω σπίζω. (ἐνίοτε χ. πτ.) = Προκ προκινδυνεύω. 2) (μὲ αἰτ. πρ δ'.) κρατῶ ἢ βάλλω τι ἐμπρὸς ἀσπίδα. «Ἀληγὰ προασπίζουσ γοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα,» Ἱπ.
Προασπιστὴρ, Π. ἀντι-
Προασπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προασπίζ ὑπερασπιστὴς, πρόμαχος.
Προάστειον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ἄστ φορίου) μέρος τῆς πόλεως, (ἴσ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βουρδύσι, (Γαλλ.) faubourg. (πλθ.) «Προάστια,» Ξεν., τὰ πρὸ τῆς πόλεως κτήματα (ὑποστατικά, ὁσπίτια), (κυρ. οὐδ.

Προαστειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ ἄστεως κείμενος ἢ ἀνήκων εἰς προάστειον. «Ὄψα τῆς προαστίας,» (Σοφ. παρὰ) Ἀθ.

Προάστιος, α ἢ ος, ον, απν. ἀντὶ Προάστειος.

†Προασφαλίζω, Μ. (σω. Ἀσφαλίζω (Ὀχυρώνω, Ἐξασφαλίζω) προτοῦ.

†Προασχολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀπασχολῶ προτοῦ, προαπασχολῶ.

Προ-ατονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀτονῶ προτοῦ, κάμει προϊξηθενημένος.

Προατυχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀτυχῶ ἐκ προοιμίων, εἶμαι ἀπὸ προτήτερα ἠγὴ δυσκολος. «Τὰ προηγουμένα,» Διόδ., τὰ προλαβόντα δυστυχήματα.

Προαυλίω, Μ. ἤσω, Π. ἀντὶ Προλέγω, προκηρύττω, προαναγγέλλω. «Πολεμον—,» Ἀρχιλ.

Προαυλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παίζω προτοῦ ὁλόγου (δοκιμάζω πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω) τὸν αὐλόν, παίζω τὸ λεγόμενον προαύλιον, (ἐν γένει) προσιμιάζω, (παρβλ.)

Προανακρούομαι.

Προαύλημα (τὸ). τὸ τοῦ αὐλοῦ προανάκρουσμα (Γαλλ. prélude), ἴδε Προαύλιον.

Προαυλίζομαι, Μ. ισομαι. Αὐλίζομαι (Κυνηγῶ, Στρατοπεδεύω) ἔμπροσθεν τόπου τινός.

Προαύλιον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ οἴκου μέρος. ‖, (πλθ.) «Προαύλια,» ἢ πρὸ τοῦ χάρακος ἡμέρα, (παρβλ. Ἐπαύλια).

Προαύλιον (τὸ), =Προαύλημα, (μτγν.) προοίμιον. «Ἴσως γὰρ καὶ ῥᾴους ὑμᾶς ἂν ποιήσειε τὸ προαύλιον τοῦ λόγου,» Θμς.

Προαυλίος καὶ Προαυλὶς (ἡ), =Προαύλιον, ων, Μεγαλόνω) προτήτερα ἢ πρόωρα.

Προαυξής, έος (ὁ, ἡ). ὁ αὐξάνων ἢ αὐξήσας προτήτερα (πρὶν τῆς ὡρισμένης ἡλικίας).

Προαύξησις, εως (ἡ), τὸ προαυξάνειν ἢ προαυξάνεσθαι, ἢ πρόωρος (παρ' ἡλικίαν) αὔξησις. (ἐν γένει) αὔξησις.

Προαύξω, Μ. αὐξήσω, =Προαυξάνω.

Προαφαιρέω-ῶ, Μ. ἤσω (ἀόρ. Προαφεῖλον, ἀφῶ). Ἀφαιρῶ προτοῦ. «Καιρὸν προαφαιρεῖται,» (τρυγητὸν, σηκόνω) πρὶν τοῦ διωρισμένου καιροῦ.

Προαφανίζω, Μ. ἰσω. Ἀφανίζω προτοῦ ἢ πρόωρα.

Προαφαυαίνω, Μ. ανῶ καὶ πθ. ανθήσομαι. Προαποξηραίνω.

Προαφήγημαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προτήτερα.

Προαφίημι, Μ. αφ-ήσω (ἀόρ. Προαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Συγχωρῶ κτλ.) προτήτερα ἢ πρόσπεμπω, προαπολυω.

Προαφικνέομαι, Μ. αφ-ίξομαι (ἀόρ. Προαφικόμην κτλ.). «Ἔρχομαι (φθάνω) πρῶτος ἢ προτήτερα, προλαμβάνω ἐρχόμενος.

Προαφίσταμαι, Μ. «πο-στήσω (ἀόρ. Προαπέστην ᾰ). Ἀφορίζω (Ἀπομακρύνω, Κινῶ εἰς ἀποστασίαν, [καὶ μσ.] Χωρίζομαι, Ἀπομακρύνομαι, Ἀποστατῶ, Παραιτοῦμαι) πρῶτος ἢ προτοῦ. «Μὴ προαποχωνώσκων τῆς.. εὑρέσεως μηδὲ προαφιστάμενος,» Γαλ.

Προ-αφορίζω, Μ. ισω. Προσδιορίζω ἀπὸ προτήτερα, προορίζω.

Προ-αφρίζω, Μ. (σω, =Προαπαφρ'ζω.

Προβα, ἀντὶ Προβηθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Προβαίνω.

Προβάδην, ἐπίρ. Προβαίνοντας, περιπατῶντας, πηγαίνοντας. 2) βαθμηδὸν, κατ' ὀλίγον, ἐκ διαδοχῆς.

Προ-βαδίζω, Μ. βαδίσομαι ἢ βαδιοῦμαι. Ὑπάγω (Περιπατῶ) ἐμπρός, προπορεύομαι.

Προβάθμιος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων τὸν πρῶτον βαθμὸν, πρωτόθρονος, πρόκριτος.

Προβαθὺς, έος (εῖα, ὺ), Π. πολλὰ βαθύς.

Προ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προέβην ᾰ [κρσ.] Προὔβην κτλ.). Πηγαίνω ἐμπρός, προπατῶ· προχωρῶ (κυρ. καὶ μτφρ.), προοδεύω· (μὲ γεν.) ὑπερβαίνω· ὑπερέχω· (ὄθ.) ἐξουσιάζω. «Ὁπότε παρεύαινε το, ἡσύχως αὐτως ἦγεν, ὡς ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι,» Ξεν. (καὶ δοτ.) «Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες (ὅπερ διορθ. πιθανώτ. Προσβαίνοντες),» αὐτ. (ᾰ αἰτ. ἑλλ. ἢ μτθτ.) «Πρόβαινε πόδα,» Θγν. «Οὐ προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον ἀν,» Ἀρχῳ. (ᾰ μτνμ.) «Ἄστρα προβέβηκεν,» Ἰλ. Κ. «Τοῦ χρόνου,» (« Τοῦ πότε) προβαίνοντος,» Πλ. (ᾰ δοτ.) «Τῷ χρόνῳ (« Τῇ ἡλικίᾳ) προβεβηκὼς,» Ἀξ., προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος. (καὶ ἑλλ.) «Οἱ ἤδη προβεβηκότες,» Πλ. (ᾰ αἰτ. προθετ.) «Προβήσομαι εἰς τὸ πρόσω τοῦ λόγου,» Ἡρ. «Εἰς τοῦτο τόλμης προβεβήκως,» Δμ. «Ἐπὶ τὸ χεῖρον προὔβαινε τὰ πράγματα,» Πλδ. (ᾰ μὲ γεν.) «Πολὺ προβέβηκας ἁπάντων θάρσει,» Ἰλ. Ζ. «Ὁ γὰρ δυνάμει Τρηχίνος προβέβηκεν,» Ἰσσ., βασιλεύει. (ᾰ πρὸς μτχ.) «Προέβαινε τὸ ἔθνος ἄρχον,» Ἡρ. (καὶ ἐπιβ.) «Χώρει, πρόβαιν' ἐρῤῥωμένως,» Ἀρχῳ. «Ποῖ προβήσεται λόγος;» Εὐρ. «Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἱ προβήσεται,» αὐτ. ‖, (εὑρηται καὶ ὁ ἐνεργ. μέλλ. μὲ σημασ. μεταβατ.) «Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει;» Πίνδ. 2) (μὲ γεν.) ἐβγαίνω. «Προβ. τῆς οἰκίας,» Χρσ.

Προβακχήϊος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Προβάκχειος, ὁ προϊστάμενος τῶν Βακχῶν, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

†Προβαλάνειον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ βαλανείου (τοῦ λωτροῦ) δωμάτιον.

Προβάλεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Προΐβαλε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Προβάλλω.

†Προβαλλὸς (ὁ), Γλσ. ἀσπὶς, (παρβλ. Πρόβολος.

Προ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Προὔβαλον ᾰ [κρσ.] Προΐβαλον κτλ.). Ῥίπτω τι ἐμπρὸς ἢ ἔξω, ἐκβάλλω· ἀναδίδω· πρατείνω, (καιν.) προβάλλω· ἐκθέτω· παρατείνω, παρουσιάζω· ἀναφέρω· (μσ.) βάλλω τι ἐμπρός· μὲ πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀντιτάττω· (μτνμ.) μεταχειρίζομαι τι ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι· (ἑνίοτε) βάλλω ὑπ' ὄψιν, ἀρχίνω· ἐπιχειρῶ, ἀπόρριπτω, ἀποστέφομαι· (ἐνίοτε) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ (ὀθ. Προβολή). (ἑλλ. μὲ γεν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (κατὰ λέξ.) ῥίπτω μακρύτερα· «Τὴν (ναῦν) νότος βαρὺς προβάλεσκε φέρεσθαι,» Ὀδ. Ε. «Προβάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν,» Ἀρετ. «Προβάλλει τὰ ἄνθος,» Δσκρ. «Τράγυ δσμὴν προβάλλει,» αὐτ. «Ἄφιες.. προβάλλῃ τὸν καρπὸν, εἶτα πεπανθῇ,» Εὐαγγ. «Ἐριδα προβαλόντες,» Ἰλ. Α., κινήσαντες. «Προβάλλουσι σφέας αὐτοὺς,» Ἡρ., ἀπελπίζονται. «Ψυχὴν προβάλλονται,» Εὐρ., ῥιψοκινδυνεύουσι, (παρβλ. Παρατίθημι Β.). «Αἴνιγμα αὐτῷ προβάλλει,» Ὀλάτ. (καὶ μτ.) «Θεμείλια προβάλοντο,» Ἰλ. Ψ'. ἔβαλαν (ἔῤῥιψαν) πρῶτα θεμέλια. «Οὐλοχύτας προβάλοντο,» Ὁμ., ἔχυσαν. «Σάρισσαν (« Λόγχας) προβάλλεσθαι,» Ἀξ., κρατεῖν ἐμπρὸς, (καθὼς λέγαν τώρα) προτείνειν λόγχην, (Γαλλ.) tenir en arrêt, (θθ.) «Προβεβλημένοι διὰ φόβον πρὸς ἅπαντας,» Πλδ., ὑποπτεύοντες (προφυλαττόμενοι ἀπὸ) ὅλους. «Προβεβλημένη ᾰ ἅπιστος ἦν ἡ προαίρεσις τῆς πολιτείας αὐτοῦ πρὸς τὸν Φίλιππον,» Δμ. «Προβεβλημένοι τοὺς θωρηκοφόρους,» Ξεν. «Προβεβλημένοι ἀμφότεροι ποταμὸν τινα ᾰ χαράδραν,» Διόδ. (καὶ τρπ.) «Τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα,» Δμ. «Μάρτυρας (« Νόμους) προβάλλουσι,» Αξ. «Ἔθνος οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι,» Ἡρ. «Οἱ ἀτεκνοι δὲ τίνα ἡμῖν εὐπρόσωπον αἰτίαν τῆς φειδωλίας προβάλλονται,» Βσσ. (ᾰ μὲ γεν.) «Κρείσσων εἰς ἐμὲθεν ζυγὲς, ἐγὼ δέ κε αἰεὶ νεήματί γε προβαλοίμην,» Ἰλ. Υ. (ᾰ πθ.) «Τοῦ λιμένος δὲ (τῆς Πύλου) ἡ Σφακτηρία νῆσος προβέβληται,» Παυσ.

†Προβαλος, ἑαφλμ. ἀντὶ Πρόβολος.

Προ-βαπτίζω, Μ. ἰσω. Βουτῶ (Βυθίζω, [ᾰ ἐκκλη.] Βαπτίζω) προτοῦ.

Προ-βάπτω, Μ. βάψω. Βυτῶ προτοῦ. «Νάκταρι—,» Νίκ.

Προβὰς, ασα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς ατχ. τοῦ Προβαίνω.

Προ-βασανίζω, Μ. ἰσω. Βασανίζω (Ἐξετάζω, Δοκιμάζω) προηγουμένως.

†Προβάσι, Αἰολ. ἀντὶ Προβατοις, δοτ. πλθ. τοῦ Πρόβατον.

Προ-βασιλεύω, Μ. εὐσω. Βασιλεύω πρὶν.

Πρόβασις, εως (ἡ), τὸ προβαίνειν, πρυοδος, (συγχ. τῷ Πρόσβασις). 2) Π. τὰ προϊόν τῶν προβάτων· (ἐν γέν.) εἰσοδία, περιουσία. «Ἡμέας ἐσθέμεναι κειμηλιά τε πρόβασίν τε,» Ὀδ. Β.

Προ-βασκαίνω, Μ. ανῶ. Βασκαίνω προτοῦ.

Προβασκάνιον (τὸ). ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς βασκανίας, φυλακτὸν (ἔξωθεν τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἰδίως τῶν χαλκέων ἐκρεμοῦσαν ὡς τοιαῦτα γελοῖά τινα μορφώματα). 2) φόβητρον ὥ,που στήνουν εἰς τοὺς κήπους διὰ τὰ πτηνά.

Προβατεία (ἡ), τὸ προβατεύειν, ἐπιμέλεια προβάτων, κτῆσις ποιμνίων, (ἐν γέν.) κτηνοτροφία. «Ἐγὲ δὲ ᾰ πρεβατεία (ἡ χωρα) ὑποδιφθέρου καὶ μαλακῆς ἐρεὶς,» Σερβ.

Προβάτειος, α, ον. Προβάτου ἴδιος, προβατήσιος. «Ἦθος—,» Ἐτυμλγ., τὸ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προβάτου, εὐήθεια. « Προβάτεια (χωρία), « Λξ., τὰ ἐπιτήδεια πρὸς βοσκὴν καὶ αὔξησιν προβάτων.

Προβατέμπορος (ὁ), = Προβατοκάπηλος.

Προβάτερος, α, ον, Κωμ. ἀντὶ Προβατωδέστερος, εὐηθέστερος.

Προβατεύς, έως (ὁ), = Προβατευτής.

Προβατευόμενος, η ή ος, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) προβάτευσιν.

‡Προβάτευσις, εως (ἡ), = Προβατεία.

Προβατευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προβατεύων (ἐπιμελούμενος πρόβατα), ποιμήν.

Προβατευτικὸς, ἡ, όν. Προβατευτοῦ ἴδιος. « Κύων—, « Λόγγ., ὁ ποιμενικὸς, (κοιν.) μανδράκυλος. « Προβατευτικὴ, « Ξεν., ἡ τέχνη τοῦ προβατευτοῦ.

Προβατεύω, Μ. εὐσω. Τρέφω (Ἐπιμελοῦμαι) πρόβατα, καταγίνομαι εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν ποιμνίων (ἐν γέν.) εἰς τὴν κτηνοτροφίαν. « Γῆ ἀνεπιτήδειος προβατεύεσθαι, « Δ. Ἁλ., διὰ βοσκὴν καὶ πολλαπλασιασμὸν προβάτων.

†Προβάτημα (τὸ), Γλσ. πρόβατον.

†Προβατία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβατεία.

Προβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον ἢ εἰς τὰ πρόβατα. « Προβατικὴ (ἐνν. πύλη), « Γρφ., μία τῶν πυλῶν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Προβάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόβατον, πρόβατάκι· (μτνμ.) εὐήθης. (ἐν γέν.) κτῆνος, θρέμμα. « Οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλα προβάτιων σὺν ἢ αἶγες ἢ βόες, « Ἱππκρ.

Προβατοβοσκὸς (ὁ). βοσκὸς προβάτων, ποιμήν.

Προβατογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἀπὸ πρόβατα, διακρίνων τὴν ἡλικίαν (τὸ καλὸν γένος κτλ.) τῶν προβάτων· (Π. ἐν γέν.) πραγματογνώμων.

†Προβατοδόρας (ὁ), [πρόβ. δέρω]. ὁ Ἐδέρνων τὰ πρόβατα. « Μὴν—, « Σχλ. Ἱκ., καθ' ὃν κουρεύονται τὰ πρόβατα, (ἄλλ.) Δηναιών.

Προβατοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) πρόβατα. (Τουρκ.) τζελλέπης.

Πρόβατον (τὸ), [προβαίνω]. (ἐν γέν. καὶ συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) κάθε ἡμερον τετράποδον (κτῆνος, θρέμμα, βοσκημα) (« Τὰς βοῦς Αἰγύπτιοι σέβονται πρόβατων πάντων μάλιστα, « Ἡρ. « » Θύουσι δὲ καὶ τἆλλα πρόβατα, καὶ ἵππους μάλιστα, « αὐτ.), (ἰδιαιτ.) τὰ πρόβατον (« Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε, « Θεοφιλ.)· (μτφορ.) ἄνθρωπος εὐήθης (κουτός, εὐπάτητος). « Προβάτου προβάτερος, « (Σωφρ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ., εὐηθέστερος.

Προβατόνους, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νοῦν προβάτου, εὐήθης, προβατώδης.

Προβατοπωλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) πρόβατα ἢ ἄλλα ἥμερα ζῶα.

Προβατοσπαράκτης, ου (ὁ). ὁ σπαράσσων (ξεσχίζων) τὰ πρόβατα.

†Προβατοστάσιον (τὸ), Γλσ. ζαθμὸς προβάτων, μανδρί, ζάνη.

Προβατοσχημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μορφὴν, ἐξωτερικὸν) προβάτου· (τρπ.) ὑποκρινόμενος ἁπλότητα (ἀθωότητα).

Προβατοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πρόβατα, ποιμὴν, (ἐν γέν.) κτηνοτρόφος· (ἐπὶ τόπ.) ἁρμόδιος διὰ πρόβατα.

Προβατοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰ πρόβατα.

Προβατοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χιτῶνα ἀπὸ δέρμα προβάτου.

Προβατώδης, εος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ προβάτου, ὅμοιος μὲ πρόβατον· (τρπ.) εὐήθης.

Προ·βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω προηγουμένως.

Προ·βέβηκα, πρκ. τοῦ Προβαίνω.

Προβεβιωκα, πρκ. τοῦ †Προβιόω.

Προβέβουλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ σχρ. Προβούλομαι, θέλω μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. « Θάνατον δ' ὅγε δεδουλωσύνας προβέβουλε, « (Ἴων παρὰ) Φίλ.

Προβεβουλευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ προβουλεύσεως (προμελέτης), φρονίμως, προεσκεμμένως.

Πρόβημα (τὸ), [προβαίνω]. βῆμα (κίνημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προπάτημα.

Προ·βιάζομαι, Μ. άσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἐπιφέρω) πρῶτος βίαν· ἀναγκάζω προτοῦ.

Προ·βιβάζω, Μ. άσω καὶ (Ἀττ.) βιῶ. Κάμνω νὰ προβῇ (νὰ προχωρήσῃ) τι, φέρω ἐμπρός, προάγω (κυρ. καὶ μτνμ.) (« Ὦ δημοτρατία, ποῦ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτέ; « Ἀρφ.)· καθοδηγῶ, διδάσκω, ἑρμηνεύω (« Προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου, « Γρφ.)· (ἐπὶ ζ.) βοτεύω πρωτοῦ. « Ὑγιείαν δὲ εἴωθε χορτασθείς, ᾗ μὴ προβιβάσας ἄλλην, « Ἀρστ.

Προβιβᾶς, ᾶσα, ᾶν, Π. ἀντὶ Προβαίνων.

Προβίβασις, εως (ἡ) ᾗ

Προβιβασμὸς (ὁ), τὸ προβιβάζειν (προάγειν κτλ.). (μτνμ.) διορισμὸς εἰς ἀνώτερον βαθμὸν· (ἐν γέν.) προκοπὴ, πρόοδος. « Ἔοικε τὰ πρόβατα (καθ' ὕπνους βλεπόμενα) ἀνθρώποις προβιβασμῷ καὶ τῇ ἐπὶ τὸ βέλτιον προκοπῇ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, « Ἀρτμδρ.

Προβιβάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Προβιβάσω, μέλλ. τοῦ Προβιβάζω. || Π. ἀντὶ Προβαίνω. « Ἐραιπνὰ (« Κοῦφα) ποσὶ προβιβᾶς, « Ἰλ. Ν., Ὀδ. Ρ.

Προ·βιβρώσκω, Μ. προ·βρώσομαι. Τρώγω (Κατατρώγω) πρωτοῦ.

Προβιβῶν, ῶντος, Π. ἀντὶ Προβαίνων.

Προ·βιοτεύω, Μ. εὐσω, = Προβιόω.

Προβιοτὴ ᾗ

Προβιότης (ἡ). ὁ παρελθὼν βίος.

†Προ·βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀόρ. Προεβίων, πρκ. Προβεβίωκα). Ζῶ πρωτοῦ (εὔχρ. κυρ. μόνον κατὰ παρῳχ. ᾗ μτχ.) « Τὰ προβεβιωμένα, « Ἀξ., ἡ παρελθοῦσα ζωὴ ᾗ ὅσα ἔπραξέ τις εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς. (Εἰς ἐπιγρφ. εὑρηται καὶ) « Προβεβιωκὼς (ἀντὶ Προβεβιωμένος) χρόνοις, « (το ὁποῖον ὅμως ἐνδέχεται νὰ ἦτον καὶ Προβεβηκὼς, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχέεται ἐνίοτε).

Προ·βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) προτήτερα ἢ πρώϊμα.

Προβλάστημα (τὸ). βλαστάρι τὸ ὁπ. ἐφύτρωσε πρῶτα ἢ προτοῦ, πρῶτον ἢ πρώϊζον βλάστημα.

Πρόβλαζος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος.

Προβλεπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.) « Ὁ προβλέπων τὸ μέλλον.

Προ·βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω ἐμπρός, προτοῦ· (μτνμ.) βλέπω τὸ μέλλον· (π.χ.) προλαμβάνω.

Πρόβλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι βάλλεται πρὸς διὰ προφύλαξιν, ὅπλον ἀμυντικὸν· προπύργιον· προμαχὼν, (τεῖχος περίζι, (μτνμ.) σκέπασμα· μέρος προέχον (ἐξέχον) ἔμπροσθεν κτισμ., βλῆτρον ἐξέχων εἰς τὴν θάλασσαν· (συνήθ.) πόδιον· (μτνμ.) πρότασις, ἐρώτημα· διακιολόγημα τὸ ὁπ. προτείνει κ.τ.λ. πράσγημα· (θλγ.) γέννημα. « Ἀκρόβολα (« Κρύους) —, « Εὐρ., Πλ. « Ὑπέδεσαν λαβὼν (ποιησάμενος) τὸν πυρετὸν, « Πλὸ. « Προβλήματα νομίζουσιν οἱ ἄνδρες τείχη τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς ἄνδρασι τοῖς τείχεσι, « Στρβ. « Σάκει κοίλῳ σώματος προβλήματι, « Αἰσχ. « παραλαβόντας ὥσπερ πρόβλημα ἐκ πείσθαι, « Πλάτ. « Φανερὸν ὧν τὸ τε καὶ ταὐτά ἐστι τά τε προβλήματα τὰ διαλεκτικὰ καὶ αἱ πρότασεις λεκτικαί, « Ἀρστ. « Δύσις τοῦ προβλήματος εὕρανται ταύτην, « Πλὸ.

Προ·βληματίζομαι, Μ. (σομαι. Προτείνω) τι πρὸ ἐμαυτοῦ ὡς ἐρώτημα.

Προβληματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς προτεινομενος ὡς πρόβλημα.

Προβληματίων (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόβλημα.

Προβληματοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων βλήματα.

Προβληματουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προβληματουργόν. « Προβληματουργικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ματηργοῦ.

‡Προβληματουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων προβλήματα (ὅπλα ἢ μηχανὰς ὑπεράσπισιν).

Προβληματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος πρόβλημα (ἐρώτημα προτεινόμενον λύσιν), προβληματικὸς, αἰνιγματώδης.

Προβλὴς, ῆτος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἀντὶ Πρόβλος, προεχων, ἐξέχων, σχηματίζων βολήν. « Πέτρα (« Σκόπελος, « Ἡσ. —, « Ὁμ. || (εὐσ.) ὄκρα προεχουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον.

Πρόβλησις, εως (ἡ), ἰων. ἀντὶ Πρόβλεψις. Ἐγάλσιμον ἔξω, χύσιμον. « Ἴτης — , « Ἀρετ. 2) (μτγν.) προσβολὴ εἰς ἄξίωμα. « Ἐν ταῖς τῶν βασιλέων βλήσεσι, « Ν. Χων., ἀναγορεύσεσι.

Προβλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ προβάλλειν (παραγειν, προτείνειν).

Πρόβλητος (ὁ, ἡ). ῥηγμένος (ἐξω) καὶ ῥηγμένος· (μὲ δοτ.) ἀφημένος (ἐξω) καὶ μένος) εἰς τὴν διάκρισιν τινος· « Ἐπὶ κυαὶ πρόβλητος, « Σοφ.

Προβλήτωρ, ορος (ὁ), = Προβλὴς.

Προ·βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ἐκτός.

Προ·βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Προμολον), Π. ἐβγαίνω ἔξω, προβαίνω, ἔρχομαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) προέχω ὡς βολος.

Προ·βιάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Π. φωνῶ κατὰ ἢ ἔμπροσθέν τινος· παρακα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι μεγαλοφώνως, προκηρύττω. «Ἐκ τῆς προβοσκομένης παρθενίας,» Βασ. Προβοσκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω προτήτερα ἢ ἐμπροσθὰ πρὸς βοήθειάν τινος· (εἰς τὸν Ἱερ. Β'. 14 διόρθ. Προσβοηθέω).

Προβόλαιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. βάλλει (προξ. (ουσ.) τις ἐμπρός του. «Ἄθρυ—,» Θκρ. (ουσ.) Προβόλαιον (τό), = Πρόβλημα, ἔκλον ἀμυντήριον, ἀσπίς, προτείχισμα, (παρξλ. Προβόλιον).

Προβολεύς, έως (ὁ). ὁ προβάλλων (παράγων) γεννήτωρ.

Προβολή (ἡ), τὸ προβάλλειν (προτείνειν ἢ κρατεῖν ἐμπρός τι πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ ἀντίστασιν), ἀντίταξις προβλήματος ἢ τῶν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν ἐσχατιῶν ταῖς τῶν θυρεῶν προβολαῖς,« Πλθ.,» ἢ στάσις τοῦ πολεμιστοῦ ὅταν κρατῇ τὴν λόγχην ἐμπρὸς ᾗ προσάλλῃ ἢ προσμένῃ τὸν ἐχθρὸν (« Ἡ τῆς ἐγχάρδου προβολή,» « Πλθ. » Ἐν προβολῇ εἶναι [ἑστάναι], « Σχλ., λαμβάνειν τοιαύτην θέσιν, [Γαλλ.] se tenir en arrêt ou en garde). (ἐπὶ φυτ.) βλάστησις, φύτρωμα, (Νμ.) εἶδος δίκης, ἀμοιβὴ ἐνώπιον τοῦ δήμου κατὰ τῶν ἀσεβούντων εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς ἢ ἐνάγων εἰς ἄλλα δημόσια ἐγκλήματα. «Ἐγκρίσαντο, εἴτινες τὸν δῆμον ἐξαπίνης, προβολὰς αὐτῶν εἶναι, ᾗ προύκαθῆψαν τέσσαρες,» Ξεν., (ἴδε ᾗ Δμ. Ἔλυμα, καν ὅτι στέκεται ἡ βάλλεται ἐμπρός (διὰ προβλῆτος, ὑπερασπισιν), προκάλυμμα (κυρ. ᾗ μτμ.)· βράχος προέχων, Προβλής· ἀκρωτήριον, (μτφρ.) γλῶσσα, —» Ξεν. (καὶ δοτ.) « Τὰ βλέποντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς· ἡ ὄψις ὧν διὰ τοῦτο ἀμαυρά, « αὐτ. « Ἀναλήψασθαι προβολὴν, « Δίον., αἱ ὀχθαι. « Ἐκ (καὶ μτφρ.) « Προβολὴ εἰς τὸ ζῆν, « Δξ., τὰ πρὸς ζωάρκειαν. 3) (ἁπλ.) ἐγκάλημα ἔξω. « Τῆς γλώσσης —, « ὄνασ ἄξειν ἡ πόλις περὶ προβολὴν ἀρχαιότητος,« Γρ., (συγχ. τῷ Προσβολή). Προβόλιον (τό). ὅπλον ἀμυντήριον, (ἰδιαιτ.) εἶδ. κοντοῦ κυνηγετικοῦ δόρατος, (Γαλλ.) épieu, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Πρόβολος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν. καὶ ἐπιθετ.) ὁ προέχων (ἐξέχων) ἢ βαλλόμενος (κραδαινόμενος) ἐμπρὸς πρὸς ὑπεράσπισιν, (θθ. ουσ.) βράχος ἐξέχων εἰς τὴν θάλασσαν, (Γαλλ.) Προβλής. « Ὡς ἁλιεὺς ἐπὶ προβόλου· » « Ὀδ. Μ. » Ἐγώσας τυὸς λιμένας καὶ προβόλων ἔπλησας.« Δμ. »Τούτου, ὥσπερ προβόλοις, προσπαίοντας,« Δ. Κάσσ. 2) ὅπλον ἀμυντήριον, ἀσπὶς κοντάριον· (ἴδε Προβόλιον)· προπύργιον, (θθ. μτφρ.) Ὑπερασπιστής, πύργος. « Πρόβολον αὐτὴν (τὴν πόλιν) τῆς Εὐρίας πεποίηκα,« Δ. Κάσσ. ‖. (συγχ. τῷ Πρόβολος).

Προβολοχαρής [προβ, βόσκω], (ὄος (ἡ). ἡ μύτη (Γαλλ. la trompe) τοῦ ἐλέφαντος (τῆς μυίγας κτλ.)· (εἰς τὸν Ἀρστ.) οἱ πλοκαμοὶ (μάλιστα οἱ δύο ἐμπροσθινοὶ) τῆς σαπιᾶς.

Προβοσκὸς (ὁ). ὁ βοηθὸς (ὁ εἰς τὸν τόπον, ἀντὶ τοῦ βοσκοῦ.

Προβούλευμα (τό), [προβουλεύω]. ψήφισμα τῆς βουλῆς τὸ ὁπ. καθυποβάλλετο εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου, (Λτ.) senatus consultum. « Τὸ δὲ προβούλευμα κύριον ἦν ἄχρις ἐνιαυτοῦ, μεθ' ὃ ἄκυρον ἐγίνετο,« Αξ. Ῥτρ.

Προβουλευμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Προβούλευμα.

Προβούλευσις, εως (ἡ), τὸ προβουλεύεσθαι, ἡ πρὸ τῆς πράξεως βουλή (συμβουλή).

Προ-βουλεύω, Μ. εὑσω. (ἐν γέν.) Σκέπτομαι προτοῦ, προστοχάζομαι. « Ὑπηρέτην, δυνάμενον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) « Καὶ προβουλεύειν τούτων ᾗ προπονεῖν,« αὐτ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶμαι ἡ πράττω τι ὡς πρόβουλος· συζητῶ καὶ ἀποφασίζω τι προηγουμένως εἰς τὴν βουλὴν (διὰ προβουλεύματος). «Τὴν δὲ βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν, ὅτιρ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνοιντο,« Ξεν. (καὶ πθ.) « Τῇ μὲν οὖν βουλῇ προβεβούλευται, ὑμετέραν εἶναι τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν, « αὐτ. « Τῶν προβεβουλευμένων δωρεῶν, « Δμ. « Ἦν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος,« Πλθ.

Προβουλὴ (ἡ). σκέψις (βουλὴ) προηγηθεῖσα, προμελέτη. « Ἐκ προβουλῆς, « Δ. Κάσσ., ἐκ προμελέτης.

†Προβούλιον (τό), μτγν. ἀντὶ Προβούλευσις.

†Προ-βούλομαι, ἄχρ. ἴδε Προβέβουλα.

Προβουλόπαις, αιδος (ἡ), Π. θυγάτηρ τῆς πρόβουλῆς (τῆς προμελέτης). « Ἰειὼ —, « Αἰσχλ.

Πρόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος (βουλευόμενος) πρωτοῦ ἢ ὑπέρτινος, (ὄθεν οὐσ.) μέλος τῆς βουλῆς (τοῦ συμβουλίου), βουλευτής. « Ἰωνες δ' ἔπεμπον προβούλους ἀφέων αὐτέων ἐς Πανιώνιον· ἀπικομένοισι δὲ τούτοισι, καὶ βουλευομένοισι, ἔδοξε κτλ., « Ἡρ. « Ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἦσαν ἁλισμένοι πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολίων,« αὐτ.

‡Προβραχὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

‡Προβραχὺς, έος (εῖα, ὺ). πολλὰ βραχὺς, (κυρ. ἐπὶ ὀθόν.) ῥηχὸς, ἀβαθὴς, (ἄλλ. διορθ. Προσβραχὴς).

Προ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Μουσκεύω) προτοῦ.

‡Πρόβροτος (ὁ), Π. ὅστις ὑπῆρξε προτοῦ βροτὸς (ἄνθρωπος).

Προβρωθείς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Προβέβρωκω.

Προ-βυθίζω, Μ. ἰσω. Βυθίζω προτοῦ.

Προβύω, Μ. ὕσω. Κουντῶ ἢ Τραβῶ ἐμπρὸς (παρέξω) τὸ φτίλε τοῦ λύχνου ἵνα καλλίτερα, ξεστιλίζω, (ἄλλ. ἀνγν. Προμύσσω). « Γ'ελῶτα προβύσαι,« Φρνχ., διεγεῖραι.

Προ-βωθέω, Ἰων. ἀντὶ Προβοηθέω.

Προβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ κείμενος (εὑρισκόμενος ἢ σφαγιαζόμενος). ‖. (οὐσ.) Προβώμιον (τό) καὶ Προβωμία (τά), τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ μέρος (κατ' ἔκτ. ἐν γέν.) ὁ βωμός.

Προγάμειος (ὁ, ἡ). = Προγάμιος. ‖. (οὐσ.) Προγάμεια (ἀνν. ὧρα ἡ ἱερά), τὰ διδόμενα ἢ τελούμενα πρὸ τοῦ γάμου, (ἐν γέν.) αἱ προετοιμασίαι τοῦ γάμου.

Προ-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι ἢ Συνευρίσκομαι προτοῦ. « Ἡ δὲ Ῥοδογούνη Ἀντιγόνῳ προεγεγάμητο,« Ἀπ.

Προγαμιαῖος, α, ον καὶ

Προγάμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ γάμου.

Πρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπανδρευόμενος πρωτοῦ ἢ (ι) μέλλων νὰ ὑπανδρευθῇ· (ἐν γέν.) ὁ πρὸ τοῦ γάμου, (ὄθεν) « Πρόγαμοι, « τὰ προγάμεια.

Προ-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Φαιδρύνω (Χαροποιῶ) προτοῦ.

Προ-γαργαλίζω, Μ. ίσω. Γαργαλίζω προτοῦ.

Προγαστρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος ἔμπροσθεν τῆς γαστρός. « Ὅπλισις—, « Ἐτυμλγ. (θθ. ‖. οὐσ.) Προγαστρίδιον (τό), εἶδος ποδιᾶς ἢ προσθετῆς γαστρὸς ἐῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Προγάστριον (τό), τὸ προέχον τῆς γαστρός, (κοιν.) προκαίλιον.

Προγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην (προεξέχουσαν) γαστέρα, κοιλαράς.

Προγεγεννημαι, πρκ. τοῦ Προγίγνομαι.

Προ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. Γελῶ προτοῦ· (μτφρ.) προφαίνομαι. « Ἡ ἡμέρα προγελᾷ, « Φίλ., προαυγάζει.

Προγενέθλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς προτοῦ.

Προγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸ ᾗ προέχων γένειον (πηγοῦνι) ἢ πολλὰ (μακρυὰ) γένεια.

‡Προγενεσία (ἡ). ἡ προλαβοῦσα (παλαιοτέρα) γέννησις ἢ δημιουργία. (Νμ.) προτεραιότης, (Γαλλ.) priorité.

Προγενέστατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Προγενέστερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Προγενής.

Προγενέτωρ, ορος (ὁ), = Προγεννήτωρ.

‡(Προγενὴς), ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς προτοῦ (προτήτερα), πρεσβύτερος, ἀρχαιότερος.

Προ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προτοῦ.

Προγεννήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Προγεννητὴρ καὶ

Προγεννήτωρ, ορος (ὁ). προπάτωρ, πρόγονος.

‡Πρόγευμα (τὸ). (ἐν γέν.) ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τρώγει ἢ πίνει τις ἵνα δοκιμάσῃ τὴν γεῦσιν· (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸ τοῦ γεύματος φαγητόν, (Ταρκ.) καφεαλτί· (μτφρ.) δοκίμιον.

Προ-γευματίζω, Μ. ίσω, = Προγεύω.

Προγευστὴς, ου (ὁ). ὁ προγευόμενος (δοκιμάζων προτοῦ τὸ φαγητόν ἢ ποτόν) τινος δι' ἀσφάλειαν (τρπ.) ὁ κάμνων δοκιμὴν ὁποιουδήποτε πράγματος.

Προγευστρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Προγεύστης, ου (ὁ). = Προγεύστης. [ἐκ τοῦ

Προ-γεύω, Μ. γεύσω. Δίδω τινὸς νὰ γευθῇ (νὰ δοκιμάσῃ) τι προτοῦ. ‖. (κυρ. εὔχρ. τὸ μσ.) γεύομαι (δοκιμάζω τι εἰς τὴν γεῦσιν) πρῶτος ἢ προτοῦ. (μὲ γεν.) «Προγεύσεται (ὅπως ἄλλ. γρφ. Παραγεύσεται) σοι πρῶτον ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ, « Ἀθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ-γεωμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωμετρῶ (Καταμετρῶ γεωμετρικῶς) προτοῦ.

Προ-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω ἐκ προοιμίων.

Προ-γηράσκω, Μ. γηράσομαι. Γερνῶ προτοῦ ἢ πρώρα (παράκκιρα).

Πρόγηρος (ὁ, ἡ). ὁ γηράσκων προτοῦ ἢ παράκαιρα.

Προ-γίγνομαι (γίνομαι), Μ γενήσομαι (ἀόρ. Πρεγενόμην κτλ.). Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι προτοῦ. » Προγεγαότες ἢ » Προγεγεννημένοι, « Ξέν., Ἡρ., οἱ πρόγονοι ἢ οἱ προγενέστεροι. » Τὰ προγεγενημένα, « τὰ παρελθόντα. 2) Π. προβαίνω, ἐξαίνω ἔξω, φαίνομαι· προχωρῶ. » Ἀμυδὶς προγένοντο, « Ἡσ., συγχρόνως ἐπροχώρησαν, συναπαντήθησαν.

Προ-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Πρεγνων κτλ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) τι προτοῦ, προγνωρίζω· προμαντεύω. » Προγινώσκοντές με ἄνωθεν, ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν ὅτι κτλ., « Ῥῆξ. Ἀπ. » Προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖς νουμένοις . . τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Ὅπως τὸ πραττόμενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατρεπῇ, « Ἡρωδ. » Ἐκ προγινωσκομένων πᾶσα διδασκαλία, « Ἀρστ.

Προ-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω (Ἁβίνω τι νὰ γλυκάνῃ) προτοῦ.

†Προ-γλωσσεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι πρόγλωσσος (γλωσσᾶς), αὐθαδιάζω.

Προγλωσκίς (τις), ίδος (ἡ). ἡ ἄκρα τῆς γλώσσης.

Πρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προτρέχουσαν τῆς διανοίας τὴν γλῶσσαν, λέγων ὅ,τι φθάσῃ, γλωσσᾶς, φλύαρος.

Προγνώμεναι, Π. ἀντὶ Προγνῶναι, ἀόρ. ὅ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προγιγνώσκω.

Προ-γνωρίζω, Μ. ίσω. Γνωςποιῶ προτοῦ.

Πρόγνωσις, εως (ἡ). τὸ προγινώσκειν, γνῶσις τὴν ὁποίαν ἔχει τις προτοῦ περί τινος· ἢ (ἐν γέν.) περὶ τῶν μελλόντων.

Προγνώστης, ου (ὁ). ὁ προγιγνώσκων τὰ μέλλον.

Προγνωστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ προτέρημα τοῦ προγινώσκειν τὰ μέλλον, προοιμισμένος μὲ πρόγνωσιν. » Προγνωστικὸν (σημεῖον), « Ἱππκρ., τὸ χρησιμεῦον εἰς πρόγνωσιν (προβηλωτικὸν) τοῦ μέλλοντος, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) pronostic.

Προγνωστικῶς, ἐπίρ. Μὲ προγνωστικὸν τρόπον, διὰ προγνώσεως.

Προγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ Πρόγονος(2), ἡ θυγάτηρ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς ἢ τῆς δευτέρας γυναικός (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν μητρυιὰν ἢ τὸν μητρυιὸν της), (κοιν.) προγονή.

Προγονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς προγόνους ἢ ἄξιος τῶν προγόνων, πρωτατορικός· πατροπαράδοτος.

Προγονοθεν, ἐπίρ. Ἐκ προγόνων.

Πρόγονος (ὁ, ἡ), [προγίγνομαι]. ὁ γεννηθεὶς πρωτοῦ, πρεσβύτερος, προγενέστερος, (ἰδιαιτ.) » Πρόγονοι, « οἱ προπάτορες ἢ οἱ ἀρχαιότεροι τῆς οἰκογενείας. » Ἐκ (» Ἀπὸ) προγόνων, « Ἡρωδ., Συν. » Ἔτι καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπονεμημονεύεται (ὁ Ἀγησίλαος), ὁπόστις ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλέους, « Ξεν., ἀναφερομένων ὀνομαστὶ τῶν προγόνων του μέχρι τοῦ Ἡρακλέους. (ὁ Σνεῦδερος ὅμως φρονεῖ ὅτι Πρόγονοι ἐλέγοντο ἰδιωνυμικῶς εἰς τὴν Σπάρτην οἱ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, οἱ ζῶντες δηλ. συγχρόνως μὲ αὐτὸν ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους). (καὶ ἐπὶ ζ.) » Μηλείους . . ὑπὸ προγόνοις, « (Ἑρμησιάν. παρ') Ἀθ., ἀντὶ Πρωτογόνοις. 2) ἀντὶ Ἀπόγονος. » Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων, κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν τε καὶ τῶν προγόνων ὠμόσατε, « Δ. Ἀλ. 3) ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς ἢ τῆς δευτέρας γυναικός (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν μητρυιὸν ἢ τὴν μητρυιάν), (κοιν.) ἀπόγονος. » Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς, « Εὐρ. » Ἡ Φαίδρα κατεπροῦσα τοῦ προγόνου, « Ἀκ. » Εἰδέναι δὲ πῶς διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ ἢ αἱ πρόγονοι, « Δ. Ἀλ.

Πρόγραμμα (τὸ), [προγράφω]. ἔγγραφος προειδοποίησις, πίναξ περιέχων εἴδησιν κοινοποιουμένην ὑπὸ τῆς διοικήσεως ἢ ἐκτεθειμένος πρὸς γνῶσιν ἑκάστου (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πίναξ ὅπου ἦτο γραμμένον τὸ ἀντικείμενον καὶ ἡ τάξις τῆς συζητήσεως, τὴν ὁπ. δὲν ἐπαγχωρεῖτο νὰ παραβῶσιν οἱ ῥήτορες, (ὅθ.) » Ἐκ προγράμματος λέγειν, « Ῥτρ.

†Προγραμματεύς, έως (ὁ), Ἐπγρφ. ὁ ἀντὶ τοῦ γραμματέως, ὁ ἀναπληρῶν ἐν ἀπουσίᾳ τὸν γραμματέα, δεύτερος γραμματεύς.

Προγραφή (ἡ), τὸ προγράφειν, ἡ δι' ἐγγράφου (πίνακος) ἐκτεθειμένου εἰς μέρος δημόσιον προειδοποίησις, (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ προγράμματος κοινοποίησις τῆς καταδίκης τινὸς (φυγοδίκου) καὶ ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας του. » Προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο, πρινὴ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαννιτῶν διέφθειρε, « Στρβ.

Προ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω πρῶτος ἢ προτήτερα. » Τοῦτον ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων προεγραφον, « Πλ. 2) προειδοποιῶ ἐγγράφως (διὰ πίνακος ἐκτεθειμένου εἰς δημόσιον μέρος), (ἐν γέν.) δημοσιεύω· (ἰδιαιτ.) κοινοποιῶ διὰ προγράμματος τὴν καταδίκην τινὸς (φυγοδίκου) καὶ τὴν δήμευσιν τῶν ὑπαρχόντων του, (συνδχ.) καταδικάζω εἰς ἐξορίαν (ἀειφυγίαν), δημεύω. » Δίκην (» Κρίσιν) προγράφειν τινί, « Πλ., Δμ., ἐνάγω (προσκαλῶ ἐγγράφως) εἰς τὸ κριτήριον. » Προγράφειν τινὰ τῆς βουλῆς, « Πλ., καταγράφω τινὰ μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς βουλῆς (τῶν τιμητῶν). (καὶ πθ.) » Ἐξήλθομεν εἰς Πάνακτον φρουρᾶς προγραφείσης, « Δμ.

Προ-γρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἑνς. Προεγρήγορα). Ἀγρυπνῶ ἢ Ἐξυπνῶ πρόωρα (παράκαιρα) ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προ-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω προτοῦ, (μσ.) προεξασκοῦμαι, (ἰδ.αιτ.) προμελετῶ (προετοιμάζομαι) νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸ δημόσιον, (παρβλ.) Φωνασκῶ.

Προγυμνασία (ἡ). προγύμνασμα, προεξάσκησις· προμελέτη.

Προγύμνασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κάμνει τις διὰ προγύμνασιν, (ἰδιαιτ.) δοκίμιον, μελέτημα) ῥητορικόν. 2) =Προγυμνασία.

Προγυμναστέον, θετ. τοῦ Προγυμνάζω.

Προγυμναστής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ προγυμνάζων (προετοιμάζων)· (ἰδιαιτ.) ὁ ἀθλητὴς (δευτερεύων) τοῦ γυμναστοῦ τῶν ἀθλητῶν ἢ τῶν γυμναζομένων πρὸς γυμνασίαν.

Προδαΐς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. εἷς μσ. καὶ

Προδαῆναι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. Προδιδάσκω.

Προ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μ. Δανείζομαι) προτοῦ ἢ ἐμπρωτά.

†Προδανειστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντὶ τοῦ συνυποτραφῶν τὴν ὁμολογίαν.

Προ-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. = Προανηλίσκω, προεξοδεύω

Προδέδηα, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ προδιδάσκω.

Προδεδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνστ.) τοῦ Προδείδω.

Προδεδοκτο, Π. ἀντὶ Προεδέδοκτο, γ' ἀρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Προδοκέω.

Πρόδειγμα (τὸ), = Ὑπόδειγμα.

Προ-δείδω, Μ. δείσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προδέδοικα). Φοβοῦμαι προτοῦ, φοβοῦμαι διὰ μέλλον κακόν.

Προδειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων τι πρὸ τοῦ δειλινοῦ (πρὸ δείλης ὥρας).

Προ-δείκνυμι (δεικνύω), Μ. δείξω, Δίν. (Φανερόνω, Παραστήνω) τι προτοῦ ἢ σημαίνω. » Ἤρετο τοὺς μάντεις, εἰ δοκεῖ προφαίνειν τὸ φάσμα· οἱ δὲ ἔφασαν ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς βλάβας τῶν πολίων, « Ἡρ. 2) ἐκτείνω ἀμπρός (προτείνω) τὴν χεῖρα ἢ διά τινος. » Σκήπτρῳ προδείκνυτ', « Σοφ., μάζων προτοῦ μὲ τὸ ῥάβδι τὸν ὁδηγητήν (καθὼς κάμνουν οἱ τυφλοί). (παλαιϊκ.) δείγνω (πρσποιοῦμαι) ὅτι κτυπήσω εἰς ἓν μέρος ἵνα περάσω τὴν προσοχὴν τοῦ ἀντιπάλου μου καὶ τὸν κτυπῶ ἄλλοῦ. » Χερσὶ κἀκνύς, « Θκρ. » Κατ' ἄλλους πρόσωπα τόπους, κατ' ἄλλους πρόσαγε τὰ γυμνάσματα, « Μθμτ. Παλ.

Προδείκτης, ου (ὁ), εἶδος μίμου ἀγριου (παρβλ.) Δεικελιστής.

Προ-δειμαίνω, Μ. ανῶ, = Προδείδω.

Προ-δεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δεινοποιῶ προτοῦ, προοιμιώνω, μεγαλοποιῶ προτοῦ.

Προ-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ πρωτοῦ ἐκ τοῦ

†Πρόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν πρωτοῦ ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι πρὸ τοῦ δείπνου. (εἰς τὸν Ἀθήν. ἐσφαλμ. ἀντὶ πρόδειπνον, εἶδος ῥοδείπνου).

Προδέκτωρ, Ἰων. ἀντὶ Προδείκτωρ, ορος (ὁ). ὁ προδεικνύων (προσημαίνων) τι.

Προδέξας, Ἰων. ἀντὶ Προδείξας, δ' μτχ. τοῦ Προδείκνυμι.

Προ-δέομαι, Μ. δεήσομαι (ἀόρ. Προεδεήθην κτλ.). Χρειάζομαι πρώτων ἢ πρότερα.

Προ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Προέδρακον κτλ.), Π. ἀντὶ Προβλέπω, προσβλέπω.

†Προ-ιεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέω πρῶτα προτοῦ, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδεσμέω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προδεύω, Μ. δεύσω. Μουσκεύω πρῶτα ἡ προτοῦ.

Προδέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ἀναδέχομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ· (συνκδχ.) προστατεύω (προκαπίζω) τινά.

Προδηλόομαι-οῦμαι, Μ. δηλήσομαι. Βλάπτω προτοῦ, (εἰς τὸν Ἱερ. διωρθ. Προβάλλομαι).

†Προ-δηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι τὰ γένη πρόδηλον, Προδηλόω.

Πρόδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φανερὸς, προφανὴς, ὁλοφάνερος. »Ἐκ προδήλου,« Σοφ. Ηλ., ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, προδήλως.

Προδηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω (Δηλοποιῶ) τι προτοῦ, προσημαίνω.

Πρόδηλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρόδηλον, ὁλοφάνερα.

Προδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδηλόω, φανέρωσις προτοῦ, προδηλοποίησις.

Προδηλωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. σημαντικὸς. »Τῶν μελλόντων—,« Χρσ.

Προδημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶ προτοῦ, προδιαθέτω δημαγωγικῶς τὸ πλῆθος.

Προδημεύω, Μ. εύσω. Δημοσιεύω προτοῦ.

Προ-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ ἀπὸ προτήτερα.

Προ-διαβαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προδια-βάλλω, Μ. βαλῶ. Κατηγορῶ (Βάλλω προτοῦ.

Προ-δια-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Βεβαιόνω τι μὲ πολλὴν πεποίθησιν προτοῦ.

Προ-δια-βιάζω, Μ. άσω. Διαβιάζω παρὰ μπρὸς ἢ πρὸ ἄλλου.

Προ-δια-βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω (Διαβρέχω) προτοῦ.

Προ-διαγι-γνώσκω, Μ. δια-γνώσομαι (ἀόρ. προεδιέγνων κτλ.). Διακρίνω τι προτοῦ, προεξετάζω, προστοχάζομαι. » Τοῦ δὲ ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε, « Θκ. 2) ἀποφαίζω πρὶν δικάσω, προαποφαίζω. » Δίκη προδιεγνωσμένη,« Ἰώσ., περὶ τῆς ὁποίας εἶνε προκατειλημμένοι οἱ δικασταί.

Προδιάγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προδιαγιγνώσκω, ἡ γινομένη προτοῦ σκέψις, προεξέτασις, ἡ προαπόφασις.

Προδιαγόρευσις, εως (ἡ). προδήρησις ἀκριβὴς. » Τῶν ὄζλων νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλὲς αἱ προδιαγορεύσιες οὔτε ζῆν τοῦ οὔτε τῆς ὑγείης, « Ἱππκρ.

Προδιαγορεύω, Μ. εύσω. Ἐκφράζομαι ῥητῶς προτοῦ, προλέγω ἀκριβῶς.

Προδια-γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (σχεδιάζω) προτοῦ.

Προδιαγωγὴ (ἡ), [πρὸ, διάγω], φέρσιμον διά τινος τόπου μακρύτερα.

Προδιαγωγίζομαι, Μ. ισομαι. Ἀγωνίζομαι παντοιοτρόπως (Διαφιλονεικῶ) προτοῦ ἀποφαίζω τι προτοῦ διὰ τῆς μάχης.

Προδια-δίδωμι, Μ. διαδώσω (ἀόρ. Προεδίδωκα κτλ.)· Διαδίδω (Διανέμω ἢ Διασπείρω) τι προτοῦ.

Προδια-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Χωρίζω τι προτοῦ. (Γραμτ.) χωρίζω δύο λέξεις (δύο εὐθείας) προτάσσων μεταξὺ αὐτῶν τὸ ῥῆμα τὸ ὀπ. ἔπρεπε νὰ ἐπιφέρεται, (δθ.) » Προδιεζευγμένον σχῆμα, « Εὐς., τὸ (ἄλλ.) Κατὰ προεπιζευξίν.

Προ-δια-θερμαίνω, Μ. ανῶ.

†Προδιάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδιατίθημι, ἡ γινομένη προτοῦ διάταξις (διεύθέτησις). (Ῥητ.) τὸ νὰ προδιαθέτῃ ὁ ῥήτωρ τὸν ἀκροατήν, (παρβλ. Προδιδίκησις).

Προ-δι-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προδιειλόμην κτλ.). Διαιρῶ κατ' εἶδος καὶ γένος (Διορίζω ἀκριβῶς) τι προτοῦ, ἀναπτύσσω προηγουμένως τὸ σχέδιόν μου.

Προδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. καὶ

Προδιαιρετέον, τὸ θετ. τοῦ Προδιαιρέομαι.

Προδιαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Προδιαθέτω (Προετοιμάζω) δι' ἀναλόγου διαίτης τὸν πάσχοντα.

Προ-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι προδιατεθειμένος οὕτως ἢ ἄλλως.

Προδιαίτησις, εως (ἡ). ἡ διὰ διαίτης προετοιμασία, (ἐν γέν.) Προδιάθεσις.

Προ-δια-καίω, Μ. καύσω. Καίω προτοῦ καλῶς, καίω πρῶτον ἄχρις ἐκπυρώσεως. » Ἄνθρακας—,« Γαλ.

Προ-δια-κινέω ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω προτοῦ εἰς ἐντελῆ κίνησιν, προδιεγείρω.

Προ-δια-κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ ἢ Χρησμεύω προτοῦ.

†Προ-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ, =Προδιαιρέομαι, Προδιαστέλλω.

Προ-δια-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προδιέλαβον κτλ.). Καταλαμβάνω καὶ ἀποφαίζω τι (κάμνω τὸ συμπέρασμά μου) προτοῦ· ἀναπτύσσω προηγουμένως, (παρβλ.) Προδιαιρέομαι. » Περὶ τῶν προδιειλημμένων, « Εὐς., τῶν προειρημένων.

Προ-δια-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Συνομιλῶ (Συνδιαλέγομαι) προτοῦ, λαμβάνω προηγουμένως ὁμιλίαν μετά τινος.

†Προδιάλεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνομιλία γινομένη προτοῦ, προοίμιον, πρόλογος.

Προδιαληπτέον, θετ. τοῦ Προδιαλαμβάνω.

Προδιάληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδιαλαμβάνω, προδιασάφησις, προαναπτυξις.

Προ-δια-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Συλλογίζομαι προτοῦ.

Προ-δια-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ-δι-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προδιήμαρτον κτλ.). Προαποτυγχάνω, προλανθάνομαι.

Προ-δια-μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Διαμαρτύρομαι προτοῦ, (συγχ. τῷ Προσδιαμαρτύρομαι).

Προ-δια-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι προτοῦ.

Προδιαμόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῷ προηγ.

Προ-δι-ανα-παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω ἐκ διαλειμμάτων (Διαναπαύω) προτοῦ.

Προ-δι-ανί-στημι, Μ. αναστήσω. Προδιεγείρω.

Προ-δια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λαμβάνω τι προτοῦ κατὰ νοῦν· συλλογίζομαι προτήτερα· προβλέπω, προαισθάνομαι.

Προ-δι-ανοίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ὀλίγον (Μισοανοίγω) προτοῦ.

Προ-δι-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶν μετοχετεύω. (μτφορ.) » Πολὺς ἡμῖν προδιήντληται λόγος, « Ἀθ.

Προ-δια-νυκτερτύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ἄγρυπνος.

Προ-δι-ανύω, Μ. ύσω. Τελειόνω (Κατορθώνω) τι προτήτερα· προαποδειχνύω. »Τὰ προδιηνυσμένα, « Αξ., τὰ προαποδειχθέντα.

Προ-δια-πέμπω, καὶ (μσ.) πέμπτμαι, Μ. πέμψω, -ομαι. Στέλλω προτήτερα παντοῦ ἢ μέσα ἢ διὰ μέσου τινός.

Προ-δια-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, =Προδιαμαρτάνω.

Προ-δια-πλάσσω(τειω), Μ. πλάσω. Διαπλάττω τι προτοῦ, προδιαμορφόω.

Προ-δια-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ πρῶτος ἢ προτοῦ κολυμβῶν ἢ μὲ πλοῖον ἀντικρύ.

Προ-δια-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. =Προεργάζω.

Προ-δι-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προτείνω προτοῦ (Προεξετάζω) ἀπορίαν.

Προ-δια-πράττω, Μ. πράξω. Κατορθόνω τι προτοῦ.

Προ-διαρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξηγῶ (Δίδω τὸν ὁρισμὸν) προτοῦ εὐκρινῶς, προδιασαφῶ.

Προ-δι-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προαπαριθμῶ.

Προ-δι-αρπάζω, Μ. άσω καὶ άξω. Διαρπάζω πρωτήτερα.

Προ-δια-σαλεύω, Μ. εύσω Σείω (Σαλεύω) τι προτοῦ ἐκ θεμελίων.

Προ-δια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαφηνίζω τι προηγουμένως, προεξηγῶ, προαναπτύσσω.

Προδιασάφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνάπτυξις προηγουμένη, προεξήγησις, (συγχ. τῷ Προδιασάφησις).

Προ-δια-σείω, Μ. σείσω, =Προδιασαλεύω, Προδιακινέω.

Προ-δια-σημαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Δηλοποιῶ προτοῦ, προϊδεάζω.

Προ-δια-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Διασκεδάζω (Διαλύω, Διασκορπίζω) προτοῦ.

Προ-δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Προεξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, καλοστοχάζομαι προτοῦ.

Προ-δια-σκευάζω, Μ. άσω. Συγυρίζω (Διεωθετῶ) προτοῦ, προετοιμάζω.

Προ-δια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (Περιεργάζομαι) προτοῦ, (μτφ.) =Προδιασκέπτομαι.

Προ-δια-στέλλω, Μ. στελῶ. Διαστέλλω (Διαγωρίζω) προτοῦ. 2) (μσ.) παραγγέλλω ῥητῶς (Ῥηγοῦμαι καθαρὰ) προτοῦ, κάμνω πρωτον ῥητὴν συμφωνίαν μετά τινος. »Προδιεστειλάμην τῷ πορθμεῖ ἕνα παρὰ τὴν γῆν πλεῖν,« Ἀθ.

Προ-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω (Διαφθείρω) προτοῦ, 180.

Προδιαστροφὴ (ἡ). διαστροφὴ (διαφθορὰ) προλαβοῦσα.

Προ-δια-σύρω, Μ. συρῶ. Περιπαίζω ἢ Παραβαίνω πρῶτος.

Προ-δια-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω προτοῦ εἰς τὴν μέσην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ-διατάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν (διευθετῶ) προτοῦ.

Προ-διαταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προλαβοῦσα διαταξις (διευθέτησις).

Προ-διαχωρίζω, Μ. χωρίζω. Χωρίζω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην προτοῦ.

Προ-διαιτάομαι, Μ. διαιτήσω (ἀόρ. Προδιαιτήθηκα κτλ.). Βάλλω προτοῦ εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν, προδιατάττω, προδιαθέτω. «Τὸν βασιλέα προδιέθηκεν ἐμὲ καλῶς ἔχειν,» Ἰωσ. «Ἀμελλήσασι δ' αὐτοῖν παθεῖν τοὺς ὁρῶντας προδιαθεῖναι,» Φλ.

Προ-διατάσσω, Μ. ήσω. Κοσκινίζω προτοῦ μὲ τὴν σήτταν, πρῶτα πρῶτα ἀπὸ τὸ πανὶ ἢ τὸ ψιλὸν κοσκίνον.

Προ-διατυπόω-ῶ καὶ (μσ.) τυπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Διαγράφω προτοῦ τὸν τύπον τινὸς πράγματος, προσχεδιάζω.

Προδιατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προδιαγραφὴ τῶν τύπων, προσχεδίασμα.

Προ-διαφθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω (Χαλνῶ, Φωνεύω, Ἀφανίζω) προτοῦ. «Προδιαφθείροντες τοὺς κριτάς,» Δμ.

Προ-διαφορεύω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω προτοῦ, προδιαλύω διὰ τῆς διαφορήσεως.

Προ-διαχαράσσω(ττω), Μ. αξω. Ἐγχαράττω (Ἐντυπώνω) προτοῦ.

Προ-διαχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πρῶτον παντοχόθεν ἢ ἀνάμεσα.

Προ-διαχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηχοῦμαι (Χωρίζομαι ἀπό τινος, Χαλνῶ τὴν φιλίαν) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω (Πληροφορῶ) τινα προτοῦ. (ἁπλ.) διδάσκω, προγυμναζω. «Πράττειν με προδίδαξε,» Πλάτ. «Δι' ἀηδόνες τοὺς νεοσσοὺς προδιδάσκουσιν ᾄδειν,» Πλ. (μσ.) «Ὧν ὁ θὴρ με Κένταυρος.. προυδιδάξατο, πατρὶκα θεσπίων οὐδέν,» Σοφ. || (μετ. ἀντὶ πθ. πρκ. Π.) Προδέδακα καὶ ἀόρ. Προεδάην (ἀθ. ἡ μτχ. Προδαείς), μανθάνω (πληροφοροῦμαι) τι προτήτερα, ἔχω προλαβοῦσαν εἴδησιν. «Μήπως με προϊδων ἠὲ προδαείς ἀλέηται,» Ὀδ. Δ.

Προ-δίδωμι, Μ. προ-δώσω (ἀόρ. Προέδωκα καὶ Προὐδωκα κτλ.). Δίδω προτοῦ ἢ ἐμπροσθά, προπληρώνω. «Μισθὸν μηνὸς προέδωκε τοῖς στρατιώταις,» Ξεν. «Τὸν τὰ προοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε, ἢ ἔτι μηνὸς προέδωκεν,» αὐτ. «Ἢ τις προέδωκεν αὐτῷ· καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ,» Γρφ. (καὶ πθ.) «Ἦθος ἦν ἐν τοῖς δείπνοις τῷ ῥήτορι.. προδιδόσθαι γραμματίδιόν τι περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων,» Ἀθ. 2) (συνθέζ.) παραδίδω δολίως εἰς τὸν ἐχθρόν, προδίδω· παραιτῶ τινα ἀδυνήτων ἐν καιρῷ κινδύνου (ἀνάγκης), θυσιάζω, ἀπατῶ, ἐγκαταλείπω· (μτνμ. ἐπὶ ψυχ.) δὲν ἐπαρκῶ, καταντῶ ἄχρηστος (σαθρός), ἐκλείπω. «Συμμάχους, μήτε ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς φθονήσονται· μήτε ἐν τοῖς κακοῖς προδώσοντας,» Ξεν. «Τὰν φυγάδα μὴ πρόδῳς,» Αἰσχλ. (καὶ πθ.) «Προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμάχων, ὑπὸ τὴν παρασκευὴν νῶτα διαδράντων,» Ἡρ. «Ἀπολῶλα τλήμων, προδέδομαι,» Σοφ.

(καὶ μτνμ.) «Ὅταν προδῶσι τὰς ἡδονάς,» Σοφ., ὅταν τὰς στερηθοῦν (δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ τὰς ἀπολαμβάνουν). «Τοῦ πράγματος προδεδωκότος (αὐτοὺς),» Ἡρ., ἐφάνη ἀνίκανον πρὸς ὑπεράσπισίν των. «Τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν προδεδωκότων,» Δμ., δὲν καλοέβλεπαν πλέον. «Προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν,» Ἡρ., ἔμειναν χωρὶς νερόν, ἐστέρησαν. «Βεχομένων τῶν κάτω πλίνθων ἢ προδιδουσῶν τὰς ἄνω, τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ ἢ ἐκλίνετο,» Ξεν.

Προ-δι-εξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προδιεξήγαγον κτλ.). Διευθύνω (Διευθετῶ) προτοῦ.

Προ-δι-έξ-ειμι, Μ. ειμι καὶ

Προ-δι-εξ-έρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Προδιεξῆλθον κτλ.). Περνῶ πρῶτος ἢ προτήτερα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἢ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην· (μτνμ.) προδιηγοῦμαι ἢ προαναγινώσκω ἢ προεξηγῶ τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (κοιν. περαπέρα).

Προ-δι-εξ-οδεύω, Μ. εύσω, =Προδιεξέρχομαι (κυρ. καὶ μτνμ.).

Προ-δι-εορτάζω, Μ. άσω. Προεκτελῶ ἑορτὴν (θριαμβον κτλ.).

Προ-δι-έπω (παρτ. Προδιεῖπον καὶ πλέον οὗ). Διέπω (Διοικῶ) προτοῦ.

Προ-δι-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω (Κατορθόνω) προτοῦ· προδιαθέτω, προετοιμάζω· προαποκτείνω.

Προ-δι-ερεθίζω, Μ. ίσω. Διεγείρω (Διερεθίζω) ἀπὸ πρότητερα.

Προ-δι-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) πρῶτα μὲ ἀκρίβειαν.

Προδιερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προδιερευνῶν (προεξετάζων), στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ κατασκοπεύσῃ. (Γαλλ.) éclaireur.

Προ-δι-έρχομαι, Μ. διελεύσομαι (ἀόρ. Προδιῆλθον κτλ.). Περνῶ (Διαβαίνω) πρῶτος ἢ προτοῦ· (μτνμ.) προδιηγοῦμαι, προδιεξέρχομαι.

Προδιέστην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Προδίεμι.

Προ-δι-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεδιαλύζω (Ξεκαθαρίζω) προτοῦ, προδιασαφῶ.

Προ-δι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προτοῦ, προεκθέτω τὴν ὑπόθεσιν τῆς διηγήσεως.

Προδιήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔκθεσις προηγουμένη (προοίμιον, προεισαγωγὴ) διηγήσεως.

Προ-δι-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ πρωτοῦ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ ἢ τρυπητὸν (σουρονω, λαγαρίζω).

Προ-δι-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρώνω ἐλαφρὰ προτοῦ, προδιαφορῶ διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Προ-δι-ίστημι, Μ. δια-στήσω (ἀόρ. Προδιέστησα καὶ μσ. Προδιέστην κτλ.). Χωρίζω (ἢ μσ. Χωρίζομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ-δικάζω, Μ. άσω. Κρίνω (Δικάζω) ὑπόθεσίν τινα προτοῦ (πρὶν τῆς τελειωτικῆς δίκης). «Τῆς γνώσεως ἡ ὄσφρησις προκαθημένη, τὰ πρὸς ἐδωδὴν ἢ πόσιν σχεδὸν ἅπαντα προδικάζει,» Φλ.

Προδικασία (ἡ). ἡ πρώτη κρίσις (δίκη) μιᾶς ὑποθέσεως· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ. αἱ προηγούμεναι πράξεις τῆς καθαυτὸ δίκης εἰς τὰ ἐγκλήματα τοῦ φόνου.

†Προδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ προδικάζων πρωτοῦ ἢ ἀντὶ ἄλλου), πρωτοδικης ἢ, πάρεδρος δικαστηρίου (μέτ. συμπληρωτικόν).

Προ-δικεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διεξάγω ἢ Δικηγορῶ ὡς) πρόδικός τινος, ἐντροπεύω.

Προδικία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ προδίκου· συνηγορία· ἐπιτροπή, κηδεμονία. 2) δικαίωμα πρὸς προδικασίαν. «Εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ προεδρίαν ἢ προδικίαν,» Ἐπγρφ.

Πρόδικος (ὁ, ἡ). (κυρ. δίκη) ἢ θεωρημένη πρωτοῦ (καθὼς τῶρα ἐνώπιον τοῦ ἀρχιναύβικου) ἢ κατ' αἱρεταικρισίαν, ἢ πρωτίμησιν. «Ἐγὼ γάρ, εἴτι σ' ἠδίκησα, ἑκοῦσα δίκην δοῦναι πρόδικον ἐνὶ τῶν ἐμῶν ἑλέλω

Προδονέω-ῶ (εὔχρ. μόνον τρτπρσ.) Προδονεῖ, Μ. δόξει (άόρ. Προέδοξε ἢ Προὔδοξε, πρκ. Προδέδονται). Φαίνεται εὐδόκησεν Πλάτ., εἶχε προαποφασισθῆ.

Προδοχή (ἡ), [πρὸ δέχομαι]. μέρας στενὸν διὰ ἐνίδρων (καρτέρι).

†Προδοκιμάζω, Μ. άσω. Πρῶτα δοκιμάζω.

;Προδομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόδομος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδωμάτιον.

;Προδομέω-ῶ, Μ. ήσω. = Προοικοδομέω.

Προδομία (ἡ), ἐπ. θετ. ἡ Ἥρα τὴν ὑπ. ἐπεκαλοῦντο πρὶν ἀρχίσουν τὴν οἰκοδομήν. (εἰς τὸν Παυσ. [Κορινθ. Β', ιά, 2] διορθ. Προδρομία).

Πρόδομος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ οἴκου (δόμου) κείμενος ἢ γινόμενος. « Πυρὶ —,« Ἑπτ. || (οὐσ.) τὸ μέρος τοῦ οἴκου τὰ πρὸ τῶν θαλάμων, ἡ σάλα ἢ τὸ χαγιάτι, (πα·βλ. Αἴθουσα). (εἰς τοὺς ναοὺς) ὁ πρόναος.

Προδοξάζω, Μ. άσω. Ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην προλαβοῦσαν δόξαν (ἰδέαν) περὶ τινος, φρονῶ ἀπὸ προτήτερα οὕτως ἢ ἄλλως.

†Προδόξασις, εως (ἡ). ἡ ἐκ προκαταλήψεως δόξα (δοξασία)· (ὁ Γαλην. ἀποδαμεῖται τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον).

;Προδοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω προκαὶ τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν (δόξαν) εἰς τινα.

Πρόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοιαύτην ἢ τοιαύτην δόξαν (δοξασίαν) περὶ τινος ἐκ προλήψεως (πρὶν κρίνῃ).

Προδοσία, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Προδωσία.

;Προδοσέταιρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδωσέταιρος.

Προδοσία (ἡ). τὸ προδίδειν, ἡ ἐπιβουλὴ (ἐπιβία) τοῦ προδότου.

Προδοσικόμπος (ὁ, ἡ), Κωμ. [προδίδωμι, κόμπος]. ὁ κομπάζων (ὑποσχόμενος πολλὰ & μεγάλα) ἢ μὴ κάμνων τίποτε.

Πρόδοσις [προδίδωμι], εως (ἡ). προπλήρωμα, προκαταβολή, (Τουρκ.) πέϊ. 2) =Προδοσία.

Προδοστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ=

Προδότης, ου (ὁ). ὁ προδίδων (πάλιν ἢ τὸν φίλον του). « Λέκτρων —,« Εὐρ., ὁ μοιχός.

Προδοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προδότην, προδότου ἦθος· πρόθυμος (ἑπιτήδειος) εἰς τὸ προδίδειν, ἔχων διαθεσιν προδότου.

Προδοτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν προδότης.

Προδότις, ιδος (ἡ). θηλ τοῦ Προδότης.

Πρόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ προδοθείς (παραδοθείς ἢ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους του).

Προδότρια (ἡ), μεγν. ἀντὶ Προδότις.

Πρόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ζωλικός, ἰχθύδρομος.

†Προδρομόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω δούλον (Ὑποδούλιο) τινὰ προτοῦ.

Προδουπέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἑνὸς τόν πρὶν.

Προδρεπάω, Π. κάμνω (πίπτω μὲ) κρότον πρὶν.

Προδρομεῖσθαι, μέλλ. τοῦ Προτρέχω.

Πρόδρομή καὶ Προδρομία (ἡ), τὸ προτρέχειν (προλαμβάνειν)· ἐπιδρομὴ ἢ συμπλοκὴ τῶν πρόδρομων (τῆς προφυλακῆς) τοῦ στρατεύματος. (ἐν γέν.) ἔφοδος (εἴσβολὴ) ἐχθροῦ.

Πρόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ προτρέχων (προπορευόμενος δρόμῳ) τινός, (ἰδιαιτ.) ὁ τρέχων ἐμπρὸς νὰ δώσῃ εἴδησιν, (ἐπὶ στρατ.) ὁ στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ προλάβῃ ἢ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν ἐχθρὸν, στρατιώτης ἐλαφροαρματωμένος, (Γαλλ.) éclaireur, voltigeur. « Προδρόμους ἀπαγγιλαντες τῶν ἱππέων τοὺς ἀρίστους,« Ἡρ. « Ἦλθεν αὐτῷ πρόδρομος ἀγγελίη, « αὐτ. « Φυγάδα πρόδρομον, « Σοφ., φεύγοντα προτροπάδην. (καὶ μεταφ.) « Σὺκα πρόδρομα, « Ἀθ., τὰ πρώϊμα. « Οἶνος —, « αὐτ., ὁ (ἄλλ.) Πρότροπος καὶ Πρόγυμα. (πλθ.) « Πρόδρομοι (ἄνεμοι),« οἱ πνέοντες ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τῶν κυνικῶν καυμάτων. || (οὐσ. Π.) ἀντὶ Προδρομή.

;Πρόδυσις, εως (ἡ). ἡ πρὸ τῆς δύσεως ὥρα (κατάδυσις τοῦ οὐρανοῦ).

Προδυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυστυχῶ προτοῦ.

Προδυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω συγχολὴν (Μετριάζω, Ἀναχαιτίζω) προτοῦ.

Προδωμάτιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ δωματίου μέρος (μικρότερον δωμάτιον), σαλόνι ἢ ἀντικάμαρα.

Προδωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω (Φιλοδωρῶ) προτοῦ.

Προδωσεία (χωρὶς Μ.). Ἔχω ὄρεξιν (διάθεσιν) νὰ προδώσω.

Προδωσέταιρος (ὁ, ἡ), ὁ προδίδων ἢ ἀνέκαθεν νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς φίλους (συντρόφους, ἑταίρους) του.

Προεγγονη (ἡ), ἡ θυγάτηρ ἢ

Προέγγονος (ὁ, ἡ), ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἔγγονος ἢ τῆς ἐγγόνης.

Προ·εγ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω εἰς σημειωματάριον (εἰς τὸν κατάλογον κτλ., Καταγράφω) προτοῦ.

Προ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀρραβωνίζω.

Προ·εγ·γυμνάζω, Μ. άσω. Προγυμνάζω τινὰ εἰς.

†Προέγγυος, ῥδε Προὔγγυος.

Προ·εγείρω, Μ. ἐγερῶ. Σηκόνω ἐπάνω ἢ Ἐξυπνῶ ἢ Διεγείρω τινὰ προτοῦ.

Προ·εγ·κάθημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς (ἐν γέν.)=Προέγκειμαι. « Προεγκαθήμενα,« Λξ., ὅσα ἔχει τις πρὸ πολλοῦ τυπωμένα εἰς τὸν νοῦν του.

Προ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προτοῦ.

Προ·εγ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω προτοῦ (θεμέλιον), προκαταβάλλω εἰς.

Προ·εγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εὑρίσκομαι μέσα εἴς τι (Ὑπάρχω) πρὶν ἢ πρὸ πολλοῦ.

Προ·εγ·κελεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἐγκελεύομαι (Παρακινῶ δι' ἐγκέλευσεως) τινα προτοῦ.

Προ·εγ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω προτοῦ μέσα εἰς.

Προ·εγ·κρατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Προετοιμοζομαι δι' ἐγκρατείας.

†Προέγκυμα (τὸ), [προέγκω]. Ὑποστήριγμα προέγκον (ὁποῖα τὰ ὑπὸ τοὺς ἐξώκλιτους τῶν οἰκιῶν).

Προ·εγ·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.)=Προεπιχειρῶ. 2) προαποδεικνύω δι' ἐπιχειρημάτων. « Ἐκ τῶν περὶ φθορᾶς & γενέσεως προεγχειρημένων ἡμῖν ἐν ταῖς ἀντιῤῥήσεσι,« Σέξτ.

Προ·εγ·χειρίζω, Μ. ήσω. Ἐγχειρίζω προτοῦ.

Προ·εγχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω προτοῦ τι ἔσωθεν.

;Προ·εγχυματίζω. Μ. ίσω. Ἐγχυματίζω προτοῦ, χύνω πρῶτα ὡς ἰατρικὸν μέσα εἰς.

Προεγχυματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προεδεσθεῖς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Προεσθίω.

;Προέδρα (ἡ). ἡ πρώτη ἕδρα (καθέδρα), πρωτοκαθεδρία.

Προεδρεία & Προέδρευσις, εως (ἡ), τὸ προεδρεύειν. = Προεδρία.

Προ·εδρεύω, Μ. εὐσω. Προκάθημαι, ἔχω τὴν πρώτην θέσιν, εἶμαι πρόεδρος. «Τῆς βουλῆς—, « Δημ.

Προεδρία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ θέσις τοῦ πρόεδρου· τὸ δικαίωμα τοῦ προεδρεύειν, πρωτοκαθεδρία.

;Προέδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόεδρα.

Πρόεδρος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων (καθήμενος εἰς) τὴν πρώτην θέσιν (ἕδραν). || (οὐσ.) ὁ πρῶτος (προεστὼς) σώματος, (Γαλλ.) président. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πρῶτος τῆς βουλῆς τῶν 300, (ἔληλ.) ὁ πρῶτος τῆς πρυτανευούσης ἑκάστοτε φυλῆς.

Προ·εδω, Π. ἀντὶ Προεσθίω.

Προ·έργω, Ἰων. ἀντὶ Προέργω.

Προέγκα, Ἰων. ἀντὶ Προῆκα, ἀόρ. ἀ τοῦ Πρίημι.

Προεθῆ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ, τῆς ὑποτ. τοῦ Πρίημι.

Προ·εθίζω, Μ. ίσω. Συνειθίζω προτοῦ (ἀπὸ πρωτήτερα). || (ὁ πθ. πρκ.) Προείθισμαι, « συνειθίζεται πρὸ πολλοῦ (ἔπαλαι), εἶνε πρόπαρχουσα συνήθεια.

Προεθισμὸς (ὁ), τὸ προεθίζειν ἢ προεθίζεσθαι.

Προεθ·έλον, θετ. τοῦ Προεθέλω.

Προειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Προοίδα.

Προΐδον ἢ (μα.) Προειδόμην, ἀόρ. β'. ποῦ Προοράω.

Προ·ειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Σχηματίζω) προτοῦ μὲ τὴν φαντασίαν μου, (Γαλλ.) figurer.

Προειδώς, υῖα, ός, μτχ. τοῦ Προοίδα.

Προ·εκ·καλέω, Μ. άσω. Συμπεραίνω ἐξ εἰκασίας, προμαντεύω κατὰ συμπέρασμον.

Προ·εκ·νεύζω, Μ. ίσω. Παριστάνω τι προτοῦ (Προσημαίνω) δι' εἰκόνος.

Προεικόνισμα (τὸ), τὰ προεικονισθέν (εἰκονικῶς προδηλωθέν).

Προείλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Προαιρέομαι.

Προείληφα, πρκ. τοῦ Προλαμβάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐημι.

Προ·ειμι, Μ. ἐσομαι (παρτ. Προῆν κτλ.). Εἰμαι (Ὑπάρχω) πρίν, προϋπάρχω.

Πρό·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προΐέναι κτλ.), = Προέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.), προβαίνω, προχωρῶ κτλ. » Τοῦ χρόνου (» Τοῦ πότου) προϊόντος,« Ἥρ.

Προεῖνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. πρκ. τοῦ Προΐημι.

Προεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

‡Προειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρῆρα.

Προ·είργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω προτοῦ ἢ σταματῶ ἐμπρός, ἐμποδίζω τινὰ νὰ προχωρήσῃ, τοῦ κόπτω τὸν δρόμον.

Προειρηκα, ἐνεργ. ᾗ

Προείρημαι, πθ. πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

Προ·ειρηνεύω, Μ. εὐσω. Ἔχω ἢ κάμνω προτοῦ εἰρήνην.

Προ·εισ·άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Προεισήγαγον ᾗ). Ἐμβάζω προτοῦ. (συνδρ.) παρεισάζω προτοῦ εἰς τὸ θέατρον. »Ἡ Ἀνδρομέδα ὑγδόῳ ἔτει προεισῆκται,« Σχλ. Ἀρχ.

Προεισαγωγή (ἡ), τὸ προεισάγειν, ἔμβασμα προτοῦ, (μτνμ.) προοίμιον λόγου ἢ συγγράμματος, (παρβλ.) Προκαταστασκευή.

Προεισαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προεισαγωγήν.

Προ·εισ·βαίνω, Μ. ἐβήσομαι. Ἐμβαίνω προτοῦ, προεισέρχομαι.

Προ·εισ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι προτοῦ μέσα εἰς, Προεμβάλλω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κάμνω εἰσβολὴν (ἐμβαίνω εἰς τοὺς τοποὺς τοῦ ἐχθροῦ) πρῶτος ἢ προτήτερα· (μτνμ.) προοιμιάζω.

Προεισβολή (ἡ). ἡ πρώτη ἢ ἡ προλαβοῦσα εἰσβολή, προεισαγωγή, προοίμιον.

Προ·εισ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐμβάζω (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐμβαίνω) διώκων προτοῦ μέσα εἰς, προεισβάλλω (κυρ. ἔρριπτος).

Προεισενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Προεισενεκτέον, θετ. τοῦ Προεισφέρω.

Προ·εισ·έρχομαι, Μ. εισ·ελεύσομαι (ἀόρ. Προεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·εισ·ευπορέω·ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω τι ἐκ προκαταβολῆς. » Κατασκευαζομένην τὴν τράπεζαν προεισευπόρησα (κατὰ διορθ. ἀντὶ προεισευπόρηκα) ἀργυρίου,« Ἰσ.

Προεῖσθαι, μσ. ἢ πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

Προ·εισ·καλέω·ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα ἐντὸς (Εἰσκαλῶ) πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·εισ·κλείω, Μ. κλεισω. Κλείω ἐντὸς ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εισ·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Ἐμβαίνω (Περνῶ μέσα, Εἰσχωρῶ) προτοῦ.

Προεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς εἰσόδου γινόμενος. »Ἑτοιμασία —,« Νικ. Χων.

Προεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς κυρίως εἰσόδου. ‖ (οὐσ.) Προεισόδιον (τὸ) ᾗ Προεισόδια (τά), τὰ πρὸ τῆς εἰσόδου τελούμενα, αἱ προετοιμασίαι τῆς εἰσόδου, (ἐν γέν.) προεισαγωγή, προοίμιον.

Προ·εισ·οικίζω, Μ. ἰσω. Προεισάγω εἰς τὸν οἶκον, προενοικίζω.

Προεισοίσω, μέλλ. τοῦ Προεισφέρω.

Προ·εισ·παίω, Μ. παίσω, = Προεισπίπτω.

Προ·εισ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ μέσα· ἐμβάζω μὲ πομπὴν (μὲ θρίαμβον), (παρβλ.) Προεισάγω.

Προ·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προεισέπεσον κτλ.). Πίπτω (Ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν, Ῥίπτομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ μέσα εἰς.

Προ·εισ·πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἐμβαίνω πρὶν ἢ προτοῦ, προεισβαίνω, προεισέρχομαι.

†Προ·εισ·πταίω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεισπαίω.

Προειστήκειν, ὑπερσ. τοῦ Πρόϊστημι.

Προ·εισ·τρέχω, Μ. τρέξω. Προεισέρχομαι τρέχων.

Προ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προεισήνεγκα κτλ.). Φέρω μέσα (Ἐμβάζω ἢ Συνεισφέρω) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προεισφορά (ἡ), τὸ προεισφέρειν, προκαταβολὴ συνεισφορᾶς (ἐράνου).

Προ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Προεξέβαλον κτλ.). Ἐβγάζω ἢ Ῥίπτω ἔξω προτοῦ.

†Προέκβασις, εως (ἡ). Ἔκβασις (ἔξοδος) προλαβοῦσα.

Προ·εκ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω (Παρασύρω) προτοῦ, (εἰς τὸν Πλθ. διορθ. Προεμβιβάζω).

†Προεκγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

†Προέκγονος (ὁ), = Προέγγονος.

Προ·εκ·δαπανάω·ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ (Κατεξοδεύω) πρίν.

Προ·εκ·δειματόω·ῶ, Μ. ώσω. Ξυππάζω (Κατατρομάζω) πρίν.

Προ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Παραλαμβάνω, Ἀναδέχομαι) πρίν, περιμένω (ἀπεκδέχομαι) πρὸ πολλοῦ.

Προ·εκ·δημέω·ῶ, Μ. ήσω. Ἐκδημῶ (Ἀναχωρῶ ἐκτὸς τοῦ δήμου μου) προτοῦ.

Προ·εκ·διδάσκω, Μ. ᾰδάξω. Προδιδάσκω ἐντελῶς.

Προ·εκ·δίδωμι, Μ. εκ·δώσω (ἀόρ. Προεξέδωκα κτλ.). Ἐκδίδω (Κοινοποιῶ, Δημοσιεύω) τι προτοῦ.

Προέκδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔκδοσις (δημοσίευσις συγγράμματος) προλαβοῦσα.

Προεκδραμεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεκτρέχω.

Προεκδρομή (ἡ), τὸ προεκτρέχειν, ἔφοδος τῶν ἐκδρόμων (ἴδε τὴν λέξιν) στρατιωτῶν, ἐπιδρομὴ γινομένη προτοῦ.

Προ·εκ·ζέω, Μ. ζέτω. Ζεματίζω τι προτοῦ.

†Προ·εκ·θερίζω, Μ. ἰσω. Θερίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·εκ·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω καλῶς προτοῦ.

Προέκθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκτίθημι, ἔκθεσις προκαταρκτικὴ, προοίμιον (προεισαγωγὴ) ἐκθέσεως.

Προεκθετέον, θετ. τοῦ Προεκτίθημι.

Προεκθετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) προέκθεσιν, προπαρασκευαστικὸς τῆς ἐκθέσεως.

Προεκθετικῶς, ἐπῤῥ. Ἐν εἴδει (Κατὰ τρόπον) προεκθέσεως.

Προ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Προεκτρέχω.

Προεκθορών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μχ τοῦ

Προ·εκ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προέθορον κτλ.), = Προεκπηδάω.

Προ·εκ·καθαίρω, Μ. ᾰρῶ. Καθαρίζω ἐντελῶς (Ξεπαστρεύω) προτοῦ.

Προ·εκ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προέκαυσα κτλ.). Ἐξάπτω (Φλογίζω, Ἐμπιπράω) πρίν.

Προ·εκ·κείμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (ἐκτεθειμένος πρὶν ἢ ἐμπρισθά, πρόχειρος, ἑτοιμος, ἐξέχω. » Στέρνα τὰ μέτριον προεκκείμενα,« Γεωμ., τὰ προεκτεθειμένα (προηγούμενα) μέρη σχοινοτενοῦς περιοδου.

Προ·εκ·κενόω·ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω (Διαχύνω) πρὶν ὅλως διόλου, προεκχύνω.

Προ·εκ·κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐκκλύζω (Κατακλύζω πλύνω κλύζων) προτοῦ.

Προ·εκ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Ἐβγάζω, Κουβαλῶ ἔξω ἢ εἰς τὸν τάφον) προτοῦ.

Προ·εκ·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω διὰ (Ἐκκόπτω) προτοῦ.

Προ·εκ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ξεχωρίζω (Διαλέγω) τι προτοῦ.

Προέκκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·εκ·κρούω, Μ. κρούσω. Ἐκκρούω (Ἐκπυρούω) πρίν.

Προ·εκ·λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω πρίν.

Προ·εκ·λέγω, Μ. λέξω. Διαλέγω ἢ Ἐκλέγω (Συνάζω καὶ μσ. Ἐξασπάτωμαι) προτοῦ. » Τὰ χρήματα ὅσα προεξελέχθη τῆς Ῥοδ.ου, « Ἀπφ.

Προ·εκ·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (Παραιτῶ, Ἐγκαταλείπω ἢ [ᾳ] Ἀποθνῄσκω) πρὶν ἢ λείπω) πρίν.

Προ·εκ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶ διορίσω (Συλλογίζομαι) προτοῦ, προσχάζομαι.

Προ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἐπαναζω) προτοῦ.

Προ·εκ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προεξέμαθον κτλ.). Μανθάνω τι καλῶς ἐξω) πρίν.

Προ·εκ·νιτρόω·ῶ, Μ. ώσω. Ξεπλύνω (Ξεπαστρεύω, πρῶτα μὲ νίτρον (σαπούνι) λεσιβαν).

Προ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω πρ (Ξενιτῶ) προτοῦ.

Προ·εκ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐκτείνω (Ἐξαπλόνω) πρίν.

Προ·εκ·πηδάω·ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Ἐπιζομαι) πρῶτος ἢ προτήτερα ἐξω.

Προ·εκ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προέπιον κτλ.). Πίνω πρὶν ὅλως διόλου (μέχρι ράνίδος).

Προ·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προέπεσον κτλ.). Πίπτω ἔξω (Ἐβγαίνω βίαν, Κοινολογοῦμαι) προτήτερα, προχωρῶ πλειότερον τοῦ δέοντος. (μτφ.) Ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, ἐξοκέλλω ὑπερβολάς.

Προ·εκ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω (Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·εκ·πληρόω·ῶ, Μ. ώσω. Ἐκπληρώ προτοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ-εκ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Συμπάζω) πρίν. φέρω προτοῦ εἰς ἔκπληξιν
Προ-εκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω προτοῦ.
Προ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω πρίν.
Προ-εκ-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω πρὶν ὅλως διόλου.
Προ-εκ-τονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω μὲ κόπον ἢ Καταπονῶ προηγουμένως.
Προ-έκπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκπίπτω, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον προχώρησις (μτφρ.) ὑπέρβασις τῶν ὅρων τοῦ μετρίου, ὑπερβολή.
Προ-εκ-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπορθῶ (Διαγουμίζω) πρίν.
Προ-εκ-ρέω, Μ. ρεύσομαι καὶ ρυήσομαι (ἀόρ. Προεξέρρυην κτλ.). Ἐκροέω (Ξεχύνομαι) πρίν.
Προ-εκ-ρήγνυμαι, Μ. ραγήσομαι (ἀόρ. Προεξερράγην κτλ.). Ξεσπάνω πρίν.
Προ-εκ-ρίπτω, Μ. ριψω. Ῥίπτω ἔξω (Ἐκρίπτω) πρίν.
Προ-εκ-φοράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ πρῶτον ἐντελῶς (Ἀπορροφῶ).
Προ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω πρὶν ἡ παρεμπρός.
Προ-εκ-τέλεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκτελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω, Τελειοποιῶ) προτοῦ. 2) προκατηχῶ (προετοιμάζω) τινα εἰς τελετήν.
Προ-εκ-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἐκτέμνω (Ἀποτέμνω) πρίν, προεκκόπτω.
Προ-εκ-τέσομαι, πθ. πρκ. τοῦ Προεκτείνω.
Προ-εκ-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω ὅλως διόλου (Κατατήκω) πρίν· (συχνότ. πθ.) φθείρομαι (κατατήκομαι) προτοῦ ἢ πρώρα.
Προ-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω (ἀόρ. Προεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω πρίν, ἀναφέρω (διηγοῦμαι) πρῶτον ἢ ἐν προοιμίοις.
Προ-εκ-τίκτω, Μ. τέξομαι (ἀόρ. Προεξέτεκον κτλ.). Γεννῶ (Παιδοκομῶ ἢ Ἀποτοκίζω) προτήτερα. « Οἱ κάραβοι προεκτίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας. « Λέγετ.
Προ-εκ-τιλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ πρὶν ὅλως διόλου.
Προ-εκ-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω πρίν, προεξοφλῶ. « Εἴ τινα χρὴ αὐτῷ γενέσθαι πρὸς φιλοσοφίας συντέλειαν, αὐτη προεκτέτακται ἱκανῶς, « Θεμ.
Προ-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω πρῶτος ἢ πρωτήτερα· (Τακτ.) κάμνω προεκδρομήν.
Προ-εκ-τρύχω, Μ. τρύσω. Κατατριβω (Καταπονῶ, Ἐξασθενῶ) προηγουμένως διὰ ταναγχούς ταλαιπωρίας.
Προ-εκ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι προηγουμένως (κατὰ τὸν τύπον ἄλλου).
Προ-εκ-τύπωμα (τὸ). τὸ προγεγονὸς ἐκτύπωμα.
Προ-εκ-τύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προ-εκ-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκφαίνω πρίν.
Προ-εκ-φέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ. Προεξήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω προτήτερα ἔξω· (ἐπὶ νεκροῦ) = Προεκκομίζω.
Προ-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Προεξέφυγον κτλ.). Φεύγω πρὶν ἔξω, φεύγων προτοῦ γλυτόνω.
Προ-εκ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Συμπάζω) πρῶτα ὅλως διόλου, καταρομάζω πρίν.
Προεκφόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προ-εκ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω προτοῦ ἔξω, κοινοποιοῦμαι (διαδίδομαι) προτήτερα.
Προ-εκ-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω προτοῦ.
Προ-εκ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω (Ἐκφωνῶ) προτοῦ.
Προ-εκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προεξέχεα κτλ.). Χύνω ἢ Σκορπίζω προτοῦ ἔξω.
Προ-εκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι (Ἀναχωρῶ, Παραμερίζω) πρίν.
Προέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Προ-ελαύνω, Μ. ελάσω (πρκ. Προελήλακα κτλ.). Κτυπῶ (Ὑπάγω μὲ) τὸ ἀλογόν μου ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, προχωρῶ ἔφιππος, (παρβλ.) Προεξιλαύνω· (μτνμ. ἐπὶ χρόν.) « Ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο, « Ἡρ., εἶχε περάσῃ πολλὴ ὥρα τῆς νυκτός.
Προ-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω (Ἐξελέγχω) πρίν, προαποδείκνυμι.
Προ-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω πρίν.
Προέλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ προέρχεσθαι (ἐβγαίνειν ἔξω· (ἐπὶ στρατ.) ἐκδρομή (συνήθ.) ἢ μετὰ παράταξεως (ἐν πομπῇ) ἔξοδος, (Τουρκ.) ἀλάϊ (μτφορ.) προχώρησις, ἐπίδοσις, πρόοδος.
Προελκομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Διεξοδικῶς, εἰς μάκρος.
Προ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω πρίν.
Προ-ελκύω καὶ Προ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Προείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ἐμπρός (μτφορ.) προκαλῶ.
Προελόμενος, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς μεχ. τοῦ Προαιρέομαι.
Προ-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα), ἔχω προϋπάρχουσαν ἐλπίδα.
Προ-ελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω προτοῦ μὲ ἔλυτρον (ζώφλοιον, περικάλυμμα).
Προ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προενέβην κτλ.). Πατῶ ἢ Ἐμβαίνω πρῶτος ἢ προτήτερα μέσα εἰς.
Προ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω τι (ἢ ἄλλ. Ἐμβαίνω) πρῶτος ἢ πρωτοῦ μέσα εἰς. « Ἐλπίδας προεμβάλλειν τινί, « Λξ., ἐμπνέειν πρὶν. (καὶ ἄλλ.) « Προεμβαλλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κεφέων, « Ἡρ., ἐμπήγονται ὡς ἐξέχοντα ἐμπρός. « Προενέβαλον εἰς τὴν χώραν, « Δ. Κάσ., ἔκαμαν πρῶτοι ἢ προτήτερα εἰσβολὴν (ἐπιδρομήν). « Προεμβαλούσης δὲ εἰς αὐτὴν (τὴν ναῦν) τριήρους, « Λῦς., τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἔμβολον, ἔπεσεν ἐπάνω της.
Προεμβατήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προεμβάτην. « Γέρας προεμβατήριον, « Ἰλ., τὸ διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον ἐμβάντα εἰς πολεμούμενον πλοῖον.
Προεμβάτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐμβαίνων (κυρ. εἰς πολεμούμενον πλοῖον).
Προ-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω πρῶτα ἢ προτοῦ.
Προεμβόλιον (τὸ) καὶ
†Προεμβολίς, ίδος (ἡ) καὶ
†Προέμβολος (ὁ) καὶ
Προέμβολον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ ἐμβόλου (τῆς σουβλερᾶς μύτης) πολεμικοῦ πλοίου.
Προέμεν, Π. ἀντὶ Προεῖναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.
†Προ-εμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Πεῶτα μουσκεύω, (εἰς τὸν Γ'αλ. Β'. 107 διορθ. Προεμβρέχω).
Προ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ προτοῦ.
Προ-εμ-πείρω, Μ. περῶ. Καρφόνω (Ἐμπήγω) πρῶτα μέσα εἰς.
Προ-εμ-πίπλημι, Μ. εμ-πλήσω (ἀόρ. Προενέπλησα κτλ.). Γεμίζω προτοῦ.
Προ-εμ-πίπρημι, Μ. εμ-πρήσω. Καίω (Κατακαίω) πρὶν.
Προ-εμ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδιατρίβω μελετῶν προτοῦ τι, προγυμνάζομαι.
Προ-εμ-πίπτω, Μ. εμ-πεσοῦμαι (ἀόρ. Προενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω προτοῦ μέσα (Περιπίπτω) εἰς.
Προ-εμ-πλήθω (χ. Μ.). Εἶμαι γεμάτος (ἔμπλεως) ἀπὸ προτήτερα.
Προεμπλήσω, μέλλ. τοῦ Προεμπίμπλημι.
Προ-εμ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Φυσῶ μέσα (Ἐμπνέω) πρίν.
Προεμπολεύς, εως (ὁ). ὁ ἀγοράζων προτοῦ ἢ ἀπὸ πρώτων χέρι ἕνα μεταπωλήσῃ, μεταπράτης.
‡Προ-εμ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμπορεύομαι προτοῦ, ἀγοράζω ἢ μεταπωλῶ ἀπὸ πρῶτον χέρι.
Προεμπρήσω, μέλλ. τοῦ Προεμπίπρημι.
Προέμπτωσις, εως (ἡ), τὸ προεμπίπτειν, προλαβοῦσα σύμπτωσις.
Προ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω) προτοῦ· προεικονίζω.
Προ-εμ-φανίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐμφανίζομαι (Παρουσιάζομαι) ἐμπρὸς ἢ προτήτερα.
Προέμφασις, εως (ἡ), τὸ προεμφαίνεσθαι, πρῶτη (προηγουμένη) ἔμφασις, προεμφάνισις.
Προ-εμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω (Χορταίνω) πρίν.
Προ-εμ-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στουπώνω) προτοῦ.
Προ-ενα-πο-κεῖμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀπὸ προτήτερα ἐναποτιθειμένος εἰς.
†Προ-ενάρχομαι, Μ. άρξομαι. Κάμνω ἐναρξιν προτήτερα.
Προ-ενατενίζω, Μ. ίσω. Ἐνατενίζω προτοῦ.
Προ-εν-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἐμπράκτως (Ἀποδεικνύω· [Νμ.] Καταμηνύω· [μσ.] Κάμνω ἐπιδειξιν ζήλου) πρίν.
Προ-εν-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρὸ καιροῦ παρὼν εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὴν πατρίδα) μου· (μτνμ.) ἔχω πρὸ πολλοῦ ἕξιν εἴς τι. (μὲ δοτ.) « Τοῖς πράγμασι —, « Πασιθ., τὰ γνωρίζω πρὶν ὡς ἂν νὰ ἦνε παρόντα. « Κακοῖς μείζοσι τῶν προενδεδημηκότων, « Ἰωσ., τῶν πρὸ καιροῦ συμβάντων.
Προ-εν-δίδωμι, Μ. εν-δώσω (ἀόρ. Προενέδωκα κτλ.). Ἐνδίδω (Ὑπογωρῶ) προτοῦ.
Προ-εν-δύω, Μ. δύσω. Ἐνδύω προτοῦ.
Προενεγκεῖν, κυρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφέρω.
†Προενέδρα (ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Προδοκή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προενιδρεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ προτοῦ εἰς ἐνέδραν.

Προένειμι, Μ. ενέσομαι. Εἶμαι ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προενείρω, Μ. έρσω. Βάλλω ἀνάμεσα (Ἐμπλέκω, Παρενείρω) πρίν.

Προενεκτέον, θετ. τοῦ Προφέρω.

Προένεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προφέρω, ἀναφορὰ ῥητοῦ.

Προενέπω (εννέπω), Μ. ενισπήσω, Π. λέγω πρῶτον, προλέγω. « Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προυννέπω, « Σοφ. « Προὐννέπω δ' ὑμῖν ὅτι, « Αἰσχλ.

Προενεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἐνεργῶ) προτοῦ.

Προενεχομαι, Μ. ενεχεθήσομαι (ἀόρ. Προενεσχομην κτλ.). Εἶμαι πιασμένος (δεμένος, Ἐνέχομαι) ἀπὸ προτήτερα εἴς τι.

Προενεγυριάζω, Μ. άσω. Λαμβάνω ἐνέχυρον ἢ ὡς ἐνέχυρον ἀπὸ προτήτερα, (μτνμ.) προϋπαγορεύομαι.

†Προενεγκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαναλαμβάνω συχνὰ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ) τι πρὶν εἰς τὰ ὦτά τινος.

Προενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προενεθυμήθην κτλ.). Βάλλω κατὰ νοῦν (Ἐνθυμοῦμαι, Συλλογίζομαι, Παρατηρῶ) τι πρὶν, (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.).

Προενθύμησις, εως (ἡ). ἐνθύμησις προλαβοῦσα (προϋπάρχουσα), πρόνοια.

Προενίσταμαι, Μ. ενστήσομαι. Ἐναντιοῦμαι πρὶν, κάμνω ἐκ προοιμίων ἔνστασιν.

Προεννέπω, Ζ. Προενέπω.

Προενοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προενθυμέομαι.

Προεννόημα (τὸ). τὸ προεννοηθέν, προηγούμενον ἐνθύμημα.

Προενοικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ πρὶν (ἀπὸ προτήτερα) εἰς μέρος τι.

Προενοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ νὰ κατοικῇ ἢ νὰ ἐκατοίκησέ τις πρὶν εἰς μέρος τι.

Προενοικίζω, Μ. ίσω. Ἐνοικίζω πρίν.

Προενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω προτοῦ.

Προενσείω, Μ. σείσω. Ῥιπτω (Βάλλω) τι πρὶν μέσα εἰς· ἐμπνέω προτοῦ αἰσθημά τι.

Προενσκευάζω, Μ. άσω. Προετοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη.

Προενστατέον, θετ. τοῦ Προενίσταμαι.

Προεντείνω, Μ. τενῶ Ἐντείνω (Κορδίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προενθήμι, Μ. ενθήσω. Βάλλω ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προενέκτω, Μ. ενεξομαι. Γεννῶ προτοῦ μέσα εἰς.

Προενευτυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προενέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἀπαντῶ πρῶτος τινά, ἢ· Ἀνταμώνομαι (Λαμβάνω ὁμιλίαν) προηγουμένως μετά τινος. «Τοῖς σκοπιῆς ἡμῶν προεντυγόντες, « Συν. « Ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυγεῖν, « αὐτ.

‡Προενυτόνω, Μ. υνῶ, Π. προετοιμάζω, προδιαθέτω.

Προενυποτύπω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐντυπώνω ἀπὸ προτήτερα.

Προενυπάρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προενώπια, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ἐνώπιόν (πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν) τινος.

Προεξαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Γνωσποιῶ προτοῦ (Προβάλλω) τὸ μυστικόν.

Προεξαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Προετοιμάζομαι κάμνων προτοῦ διάφορα κινήματα (χειρονομίας) μὲ τοὺς ἀγκῶνάς μα καθὼς οἱ παλαισταί, (παρβλ. Ἐξαγκωνίζω).

Προεξάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω (καὶ ἐλλ. ἡ μα. Ἐβγαίνω) τινὰ (ἰδ. αἰτ.) κινῶ (ξεκινῶ) πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, παρασύρομαι. « Ἐὰν προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, « Αἰσχ., ἂν βιασθῶ ἀπὸ τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους μου.

Προεξαδυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατῶ πρὶν ὅλως διόλου, Προεξασθενῶ.

Προεξαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προεξεῖλον κτλ.). Ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην (Ἀφαιρῶ, Ἀφκνίζω) προτοῦ. « Προεξελὼν τὸ ἔρυμα, « Δ. Κάσσ., κυριεύσας (ἐκπολιορκήσας) αὐτὸ προτοῦ.

Προεξαίσσω, Μ. αίξω. Τινάζομαι ἢ ἐβγαίνω πρὸ τῶν ἄλλων ἔξω, προεξορμῶ.

Προεξαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τι ἢ τινα παρά τινος ἀπὸ προτήτερα.

Προεξάλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Προεκπηδῶ.

Προέξαλμα (τὸ). πήδημα προπετὲς, πήδημα ἔξω ἀπο.

Προεξαμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προεξήμαρτον κτλ.). Ἁμαρτάνω (Ἀπατῶμαι, Ἀποτυγχάνω) προτοῦ.

Προεξανάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεξανήγαγον κτλ.). Σηκώνομαι (Κινῶ) ἀπὸ τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα, προεκπλέω, (συγχ. τῷ, [ᾧ ἴσως εἴν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ] Προεξάγω).

Προεξαναλίσκω, Μ. αναλώσω. Ἐξοδεύω (Δαπανῶ) προτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν. «Πλήθει ἀχρήστῳ καὶ ἀργῷ προεξαναλώθη τὰ τοῖς μαχίμοις διαρκεῖν δυναμένα, « Ἰώσ.

Προεξανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω (Φυτρόνω, Ἀναβίζω) προτοῦ, (ὅθεν

Προεξάνθημα (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ἄνθους ἐκφυόμενον βλάστημα.

Προεξάνθησις, εως (ἡ), τὸ προεξανθεῖν, φύτρωμα (ἄνθισμα) πρόωρον.

Προεξανίστημι, Μ. αναστήσω (μσ. ἀόρ. Προεξανέστην κτλ.). Σηκώνω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ προεξέχῃ. ‖. (συχνότ. μσ.) σηκώνομαι πρῶτος ἢ πρὶν τοῦ καιροῦ ἀπὸ τὸν τόπον μου. « Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται, « Ἡρ. (ᾧ μτνμ.) « Προεξανέστη τῷ πολέμῳ, « Πλ., ἄρχισε (ἔδωκε πρῶτος αἰτίαν εἰς) τὸν πόλεμον.

Προεξαπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ προτοῦ.

Προεξαπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω (Ἁπλώνω) προτοῦ, προκαπιάσω.

Προεξάξαντες, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Προεξαγαγόντες, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προεξάγω.

Προεξαποστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

Προεξάπτω, Μ. ἅψω. Ἀνάπτω προτοῦ.

Προεξαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Προαπαριθμῶ.

Προεξαρπάζω, Μ. άσω. Ἐξαρπάζω (Διαπάζων ἐξάγω) πρὶν.

Προεξαρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ (Ἐξαρτῶ) τι πρὶν ἀπό.

Προεξαρτύω, Μ. ύσω. Προετοιμάζω.

Προεξάρχω, Μ. ἄρξω. Ἀρχίζω πρῶτος προτοῦ. (συνκβχ.) πρωτεύω, προηγοῦμαι. « Ὁ προεξάρχων τῆς πολιτικῆς πράξεως Ἠτιλγ. (καὶ μτνμ.) « Τὸν τῆς συκοφαντίας προεξάρχοντα, « Κ. Πορφυρογ.

Προεξασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω ὅλου διόλου τὰς δυνάμεις μου (Ἐξασθενῶ) προτοῦ.

Προεξασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προγυμνάζω.

Προεξεγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω πρὸ ἐπάνω, ἐξυπνῶ πρίν.

Προεξέδρα (ἡ). καθέδρα ἐξέχουσα τῶν ἄλλων· μέρος (διὰ κάθισμα) ἐξέχον τοῦ παῦ οἰκοδομήματος, (Γουχ.) σχημ.

Προεξεικονίζω, Μ. ίσω. Προεικονίζω κριβῶς.

Προεξειλεγμένος, η, ον, Ἀττ. = Προεκτῆς μτχ. τοῦ Προεκλέγω.

Προεξειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προεξῆν ἢ = Προεξέρχομαι· (Τακτ.) κάμνω πρόδρομήν.

‡Προεξεπασία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρέξεσία.

Προεξελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐβγαίνω (ἱππος ἢ μὲ ὄχημα προτήτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. « Τῷ πλοίῳ—, « Πλ., πλέω.

Προεξελέγχω, Μ. έγξω. Ἐξελέγχω (ἐκ προοιμίων).

Προεξεμπλήκω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγώνω ὅλως διόλου.

Προεξεμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἐξεμῶ προτοῦ

Προεξενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεξφέρω.

Προεξεπίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Μαθαίνω ἐξεύρω τι μὲ ἀκρίβειαν ἀπὸ προτήτερα· προγνώσκω ἐντελῶς.

Προεξεργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειώνω (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου προτοῦ.

Προεξερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερευνῶ (Ἐξετάζω) προτοῦ μὲ ἐπιμέλειαν.

Προεξερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προεξερευνῶν· ὁ στελλόμενος προτοῦ νὰ ἐξερευνήσῃ, παρατηρήσῃ).

Προεξέρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Προεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ἔξω (Βαίνω ζομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προεξέστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Προεξίστημι.

Προεξετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω (Ἐρευνῶ) προτοῦ.

‡Προεξευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προεκκρινέω.

Προεξεμαρίζω, Μ. ίσω. Προευναλλάσσω.

Προεξευρίσκω, Μ. ευρήσω. Προεφευρίσκω.

Προεξεφέρομαι, Μ. εφήσομαι (ἀόρ. Προεξεφέμην κτλ.). Ἐκφράζω τὴν γνώμην μου (Παραγγέλλω ῥητῶς πρίν, πλ.) (Προεπιθυμῶ.

Προεξηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προεξηγοῦμαι καταλέπτως πρὶν, προεξηγοῦμαι προεκθέτω.

Προεξήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Προεκφέρω.

Προεξιλεόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Προλεόνω πρίν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προεξιππάζομαι, Μ. άσομαι. Προεξορμῶ ἱππικῶς.
Προεξίσταμαι, Μ. προεκ-στήσομαι (ἀόρ. προεξέστην κτλ.). Ἐξαίνω ἔξω (Ὑποχωρῶ, Παραμερίζω) πρῶτος ἢ πρωτοῦ. (ἐπὶ πραγμ.) προεξέχω.
Προεξοδεύω, Μ. εὐσω. Ἐξαίνω (Κινῶ) διὰ δρόμου πρῶτος ἢ πρωτοῦ, ξεκινῶ ἀμπρός, προεκστρατεύω.
†Προέξοδος (ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Προμολή.
Προεξοικίζομαι, Μ. οἰκήσομαι (πρκ. Προεξῴκηκα). Προαναχωρῶ, προεξέρχομαι. « Τοῦ βίου—, « Νίκ. Εὐγ., προαποθνήσκω.
Προεξομαλίζω, Μ. ἰσω. Πρῶτα ἐξομαλίζω.
Προεξορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ διὰ δρόμου (Ξεκινῶ) πρωτοῦ.
Προεξυβρίζω, Μ. ἰσω. Ἐξυβρίζω προτοῦ.
Προεξυμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξυμνῶ (Ἐγκωμιάζω) προτοῦ.
Προεξυπνίζω, Μ. ἰσω. Ἐξυπνῶ προτοῦ.
Προεξυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω (Ἐξυφαίνω) πρίν.
Προόντα, Ιων. Π. ἀντὶ Προόντα, αἰτ. ἀρχ. ἡ πλθ. οὐδ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ἐσομαι.
Προεορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω πρίν.
Προέορτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἑορτῆς.
Προεπαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν πρωτοῦ, προαναγγέλλω. « Προεπήγγελλον ὡς ἦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσάμενοι, ὥστε μεγείστην ἂν αὐτῇ νύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν, « Δ. Κάσσ. 2) (μα.) προϋπόσχομαι. « Εὐαγγέλιον θεοῦ, ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν Γραφαῖς ἁγίαις « Ῥφ.
Προεπάγγελσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προαγγελία, προϋπόσχεσις.
Προεπαγγέλω, Μ. ἀγω. Ἐπάδω πρωτοῦ, προδιδάσκω τι' ἐπιῳδῶν.
Προεπαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.
Προεπαίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω ἐκ προοιμίων.
Προεπαναστέλω, Μ. στέλω. Φαβερίζω πρὶν (κυρ. σημαίνω) ἐπάνω καὶ κινῶν τὸ χέρι μου ἢ ὅπλον τι), προαπειλῶ, (Θκ. 7, 17).
Προεπαφίημι, Μ. αφ-ήσω (ἀόρ. Προεπῆφηκα κτλ.). Ἀφίνω (Ξαπολνῶ) τινὰ προτοῦ κατά τινος.
Προεπείγω, Μ. είξω. Ἐπείγω (Κατεπείγω) πρίν.
Προέπειμι, Μ. ειμι. Προεφορμῶ κατά τινος.
Προεπιπλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω πρωτοῦ. « Προεπάντλει (διότι οὕτω νοεῖν μᾶλλον διορθωτέον τὸ Προαπάντλει) τὰς ὠμοπλάτας θερμῷ ὕδατι, « Ἱππιατρ. (σελ. 90).
Προεπισφύρω, Μ. εισ-ύσω (ἀόρ. Προεπέσφηγκα κτλ.). Εἰσφερω (Εἰσάγω) πρὶν μεταξὺ τῶν ἄλλων.
Προεπιφορμάω, Μ. ήσω. Ἐξορμῶ (Ἐφορμῶ) πρῶτος ἢ πρωτοῦ κατά τινος.
Προεπεξεργασία (ἡ). (Ρτρ.) προκατασκευή.
Προεπιβάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἀκόλ.) Ῥίπτω ἢ βάλλω πρῶτος ἢ προτοῦ ἐπάνω εἰς.
Προεπιβουλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιβουλεύω πρῶτος ἢ ἀπὸ προτήτερα.
Προεπιβουλή (ἡ). ἐπιβουλὴ τὴν ὁπ. κάμνει ἢ δοκιμάζει τις προτοῦ.
Προεπιβρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω τι πρῶτον ἀπὸ 'πάνω.
Προεπιγιγνώσκω, Μ. επι-γνώσομαι (ἀόρ. Προεπέγνων κτλ.). Γνωρίζω μὲ ἀκρίβειαν (Πληροφοροῦμαι) ἢ Ἀναγνωρίζω τι πρῶτος ἢ πρωτοῦ.
Προεπιδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἐκθέτω, Ἀποδείχνω) τι προτοῦ. ‖. (μσ.) κάμνω πρῶτος ἢ πρότερον ἐπίδειξίν τινος πράγματος.
Προεπίδεσμος (ὁ). τὸ πρῶτον δέσιμον (φάσκωμα) πληγῆς.
Προεπιδέω, Μ. δήσω. Δένω πρῶτον ἀπὸ 'πάνω.
Προεπιδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιδημῶ προτοῦ.
Προεπιδίδωμι, Μ. επι-δώσω (ἀόρ. Προεπέδωκα κτλ.). Δίδω αὐτοπροαιρέτως (Χαρίζω) πρῶτος ἢ πρωτοῦ. « Προτρεπόμενος ἕτερον εἰς ἐπίδοσιν τῷ προεπιδοῦναι, « Κλιμ.
Προεπίδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ προλαβοῦσα ἢ πρὶν τῆς αἰτήσεως γινομένη ἐπίδοσις.
†Προεπιζευξις [πρό, ἐπιζεύγνυμι], εως (ἡ). σχῆμα λόγ. προεπιζευκτικόν, ἢ μεταξὺ τῶν δύο ἐκ πρώτου πρωτικῶν τοποθέτησις τοῦ ῥήματος (π. χ. « Ἦχι φοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, « Ἰλ. Ε).
Προ.επιθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθεωρῶ πρωτοῦ.
Προεπι-καλύπτω, Μ. καλύψω. Σκεπάζω πρὶν ἢ ἀπὸ 'πάνω.
Προεπι-κοινώ-ῶ, Μ. ώσω. Κοινοποιῶ τι πρωτοῦ εἴς τινα (ἵνα τὸν συμβουλευθῶ περὶ αὐτοῦ).
;Προεπι-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κάμνω (Ἐγκρίνω) τι πραγματικώτερον, (ἄλλ. γρφ. Προεπικρίνω).
Προεπιλογίζομαι, Μ. ισομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προηγουμένως.
Προεπιμελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπιμελοῦμαι πρῶτον. (μὲ γεν.).
Προεπι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω, ἢ Ἐννοῶ, Συμπεραίνω) τι προηγουμένως.
Προεπι-ξενόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Κονεύω προτοῦ εἰκόνα τινος ὡς ξένος (μισαφίρης).
Προεπι-πάσσω, Μ. πάσω. Κυκλίζω (Πασπαλίζω) πρῶτα ἀπὸ 'πάνω.
Προεπι-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐπιπλήττω (καὶ μτνμ. Κολάζω, Μετριάζω) προηγουμένως.
Προεπιπλήξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. ῥτρ.) εἶδος προδιαθέσεως.
Προεπισημασία (ἡ). ἐπισημασία προηγηθεῖσα.
Προ.επι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Προεπισκοπέω.
†Προ.επι-σκήπτομαι, Μ. σκήψομαι. Ἐγκαλῶ τινα ἢ Εἰσάγω τὴν δίκην μου κατὰ προτίμησιν.
Προεπι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτηρῶ (Παρατηρῶ) προτοῦ, προεπιθεωρῶ, προεξετάζω.
Προεπίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι (Εἶμαι πληροφορημένος περὶ αὐτοῦ) ἀπὸ προτήτερα.
Προ.επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω καὶ μηνῶ ἢ Στέλνω γράμμα (ἐπιζολήν) πρωτοῦ.
Προ.επι-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω πρὶν ἐπιπολαίως.
Προ.επι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω πρὶν, προδιατάττω.
Προ.επι-τίθημι, Μ. επι-θήσω (ἀόρ. Προεπέθηκα κτλ.). Ἐπιβάλλω (καὶ μσ. Ἐπικίπτω) πρὶν.
Προ.επι-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι (ἀόρ. Προεπεφάνην). Ἐπιφαίνομαι προτοῦ.
Προ.επι-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βάλλω χέρι (Ἀρχινῶ ἢ Προσβάλλω τινά) πρῶτος.
Προεπιχείρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προ.επ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ πρωτοῦ ἢ πρὸ καιροῦ τόπον τινὰ ὡς Ἐποικος.
†Προεραναστρια (ἡ). ἡ πρώτη (προεξάρχουσα) τῶν ἐρανιζουσῶν.
Προ.εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ὀργόνω (Δουλεύω) πρῶτα τὴν γῆν, τὴν προετοιμάζω διὰ τὸν σπόρον· (ἐν γέν.) κάμνω (κατορθόνω, ἀποκτῶ) τι πρωτοῦ. « Μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοι, « Ξεν.
Προ.ερεθίζω, Μ. ήσω. Ἐρεθίζω πρίν.
Προερεθισμός (ὁ). ἐρεθισμὸς προϋπάρχων.
Προ.ερείδω, Μ. είσω. Προϋποστηρίζω.
Προ.ερέσσω(ττω), Μ. ερέσω. Ὑποπλατῶ παρεμπρός, προχωρῶ μὲ τὰ κωπία.
Προ.ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ προτοῦ· ἐξετάζω πρῶτος ἢ πρῶτα, προεξετάζω.
‡Προερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προτρεχνῶν (ὑπάγων ἢ στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ ἐξετάσῃ, νὰ παρατηρήσῃ)· ὁ πρῶτος ἢ πρωτοβάθμιος ἐξεταστὴς (παρατηρητής), (ὁμοίως τὸ Προδιερευνητής).
Προερέω-ῶ, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Προαγορεύω.
Προ.ερμηνεύω, Μ. εύσω. Προεξηγῶ, προδιασαφῶ.
Προερρέθην, πθ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Προλέγω ἢ Προαγορεύω.
Προ.ερύω, Μ. ερύσω ἢ Π. ερύσσω. Τραβῶ (Σύνω) ἢ Βουντὸ ἐμπρόσθα. « Νῆα θοὴν ἄλαδε προέρυσαν, « Ἰλ. Δ.
Προέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προῆλθον κτλ.). Ὑπάγω ἐμπρός (παρεμπρός), προβαίνω, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.)· καταντῶ (ἀπν. μὲ αἰτ.) παρνῶ, προλαμβάνω. (μὲ γεν.) = Ἐξέρχομαι· ἐξάγω ἔξω ἢ ἐμπροσθά, παρουσιάζομαι. « Προελθόντας τῆς σκηνῆς, « Ἡρωδ. « Ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προέρχεσθαι, « Θκ. « Προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, « Δ. Ἀλ. « Εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῄτησατο προελθεῖν, « Ἰσοδ. (καὶ μτνμ.) « Οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας, « Δημ., εἰς ποίαν ἀχρειότητα κατήντησεν. « Τὰ Περσέων πρήγματα ἐς τοῦτο προελθόντα, « Ἡρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Οἱ προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις, « Ξεν., οἱ προβεβηκότες.
Προερῶ, ῶδε Προερέω.
Προ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ προτοῦ.
Πρόες, άόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.
Προ-εσ-άγω, Μ. άξω, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Προεισάγω, (ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Προεσ.).
Προεσάξαντο, Ἰων. ἀντὶ Προεισήξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. άόρ. ά. τοῦ Προεισάγω.
Προ-εσθίω, Μ. προέδομαι (άόρ. Προέφαγον καὶ Προΰφαγον, πρκ. Προεδήδοκα κτλ.). Τρώγω πρωτοῦ, (ὅθ. πλ.) » Προεσθιόμενα, « τὰ φαγητὰ ὅσα τρώγονται (παρατίθενται εἰς τὴν τράπεζαν) πρῶτα.
Πρόεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προΐημι, ἄφημα ὅλως διόλου· βγάλσιμον (χύσιμον) ἔξω· ἐξόδευμα, σκόρπισμα.
Προεσκεμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ προλαβοῦσαν σκέψιν, φρονίμως.
Προέσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Προσκέλλω.
Προεστέατε, Ἰων. ἀντὶ Προεστήκατε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. πρκ. τοῦ Προΐζημι.
†Προ-εστήκω, Μ. εστήξω καὶ εστήξομαι, νλγ. ἀντὶ Προέχηκα, προΐζαμαι.
Προ-εστιάω-ῶ, Μ. άσω. Φιλεύω προτοῦ.
Προεστὼς, ῶσα, ὡς, Ἀττ. ἀντὶ Προεχηκὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐζημι.
Προέτειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ προλαβόντος (τοῦ παρελθόντος) ἔτους, περυσινός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐπέτειος.
Προετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προΐημι.
Προετικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς πρόεσιν (ἀκόρπισμα, ἐξόδευμα)· πρόθυμος νὰ χαρίζῃ (νὰ ἐξοδεύῃ), ἀψήφιστος. » Πλουτεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε λῃπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικὸν, προετικὸν δὲ, « Ἀρστ. (ᾧ μετὰ γεν.) » Καθεκτικώτερος δὲ ἐστιν ἢ προετικώτερος ὁ καθεύδων τοῦ πνεύματος, « αὐτ. (ᾧ δοτ. τοῦ ῥήμ.) »Προετικὸς τοῖς τυχοῦσι ᾧ τοῖς φίλοις, « αὐτ.
Προ-ετοιμάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα), προευτρεπίζω, προπαρασκευάζω.
Προετοίμασις, εως (ἡ), τὸ προετοιμάζειν, προπαρασκευὴ, προετοιμασία.
Προετοιμαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προετοιμάζων.
Προέτω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ άόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.
Προ-ευαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω πρῶτος ἢ προτοῦ χαροποιάν τινα εἴδησιν (ἀγγελίαν)· (ἐκκλησ.) κηρύττω (ἢ δηδώκω τινὰ) προτοῦ τὸ εὐαγγέλιον.
Προ-ευδοκιμέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. » Εὐδοκιμῶ πρίν. » Τὸ προευδοκιμοῦν, « Δ. Κάσσ., ἡ προλαβοῦσα καλὴ ὑπόληψις. » Οἱ προευδοκιμηκότες, « Δ. Ἁλ., οἱ πρὶν ἐν ὑπολήψει.
Προ-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ πρωτοῦ.
†Προ-ευθετίζω, Μ. ίσω. Διευθετῶ προτοῦ, προευτρεπίζω.
Προ-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προδιευκρινέω.
Προ-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσέχω (Προφυλάττομαι) πρὶν.
Προ-ευμενίζω, Μ ίσω Προεξιλεόνω.
Προ-ευμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κατ' εὐτυχίαν ἀπὸ προτήτερα, εὐτύχησα ἤδη νὰ ἔχω.
(Προ-ευπάσχω), εὔχρ. κυρ. ὁ άόρ. τῆς μτχ. Προευπαθὼν, ὁ προαπολαύσας τι ἀγαθὸν (τινὰ εὐεργεσίαν).
Προ-ευπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω καλῶς ἀπὸ προτήτερα.
Προ-ευτελίζω, Μ. ίσω. Περιφρονῶ ὡς εὐτελῆ· (Ἐξευτελίζω) τι πρίν.
Προ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Διευθετῶ (Συγυρίζω) τι ἀπὸ προτήτερα, προετοιμάζω.
Προευτρεπισμὸς (ὁ), = Προετοιμασία.
Προ-ευφραίνω, Μ· φρανῶ. Εὐφραίνω ἐκ προοιμίων.
Προ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ γεν.) Εὔχομαι ὑπὲρ τινος.
Προ-εφ-ίστημι, Μ. επι-στήσω (άόρ. Προεπέστησα χλ.). (μὲ αἰτ. πρυθετ. ἐκ δ'.) Κάμνω τινὰ νὰ ἐπιζήσῃ (νὰ προσηλώσῃ) τὴν προσοχήν τε εἴς τι.
Προ-εφ-οδεύω, Μ. εὐσω. Περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ (Περιηγοῦμαι) πρῶταν.
Προ-εφ-οδιάζω, Μ. άσω. Ἐφοδιάζω πρὶν.
Προ-εφ-ορά-ω, Μ. προεπ-όψομαι (άόρ. Προεπεῖδον κτλ.). Ἐπιτηρῶ (Ἐπιβλέπω) πρὶν· προβλέπω, (ἴσ. διορθ. Προαφοράω).
Προ-εφ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐφορμῶ πρῶτος ἢ προτήτερα κατά τινος.
Προεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προέχων (ἐξέχων, ὑπερέχων), (Γαλλ.) saillant, proeminent.
Προ-έχω, Μ. έξω (άόρ. Προέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ) τι ἔμπροσθέν τινος ἢ ἔμπροσθέν μου (κυρ. ἵνα ὑπεραspίσωθῶ)· προτείνω· (μτνμ.) μεταχειρίζομαι ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι. » Τῶ χεῖρε προέχων, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Προΐσχομένους τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, « Θκ. »Ἐξέφερον καὶ προὔσχομήν σε, « Ἀρστφ., σὲ ἐκρατοῦσα μακρὰν (μὲ τὰ ὀπίσθια προέχοντα) ἵνα κάμῃς τὴν χρείαν σου· (καὶ κατὰ τμσ. Π.) « Πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο, « Ἰλ. Ρ. (καὶ μτνμ.) » Πρόφασιν τὴν Πυθαγόρειον ὕβριν προϊσχόμενοι, « Ἡρ. » Προϊσχομένου αὐτοῦ λόγον, « αὐτ. »Τὸ ψήφισμα· ὅπερ μάλιστα προὔχονται, « Θκ. » Ὁ δὲ, τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρητήσατο, « Ἡρωδ. » Ὁ δὲ, ἀκούσας αὐτῶν, ἃ προίσχοντο, « Ἡρ. » Σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοις, « Σοφ., (παρβλ. Προβάλλω). 2) (σπν.) Ἔχω (ᾧ πρτ. ἐννοῶ καταλαμβάνω) τι ἀπὸ προτήτερα. » Προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας, ἐλπίζων δὲ κτλ., « Ἡρ. (Θ'. 4). » Προεῖχεν ἤδη τι τῶν προὔργου, « Διόδ., προήδει ἢ εἶχε κατορθώσῃ. 3) ἔχω τι πρῶτος (προτήτερα ἀπὸ ἄλλον). » Οὔπατ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων, « Σοφ., (ὅθ. 4) (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξέχω· (καὶ μτνμ.) εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερέχω· προηγοῦμαι· διαπρέπω· (τρτπρσ.) ὠφελῶ, χρησιμεύω » Ἀκτὴ προὔχουσα, « Ὀδ. Ω. » Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, « Ἰλ. Χ. » Ἐδίωκε τὰς προεχούσας τῶν νεῶν, « Ξεν., τὰς προχωρημένας. (ᾧ μτνμ. μὲ γεν.) » Δήμου προὔχουσιν, « Ὑμ. Ἴμν.
» Τὸ Ἄρτος τοῦτον τὸν χρόνον πρόσχε ἅπασι τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, « Θκ. » Προέχω γὰρ αὐτέων τοσοῦτον, ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν, « αὐτ. » Ἔχοντα ἡλικίαν ἑαυτοῦ, « Πλάτ. » Ὑπερέχειν πολὺ τῶν ἄλλων προέχοντα τὰ ναυτικά, « Ξεν. (καὶ αἰτ.) » Ὅσῳ μοι προέχουσιν ἡμᾶς, « αὐτ. (ᾧ πρτ. μτχ. ἀπολ.) » Προὔχοντες, « οἱ προεστῶτες. (ᾧ τρτπρσ.) » Ὃς ἐπεὶ ἔχει τούτων ἐπιμεμνῆσθαι, « Ἡρ., ὠφελεῖ ἢ δὲν πρέπει.
Προ-ιέψω, Μ. εψήσω. Βράζω (Μαγειρεύω) προτήτερα.
Προ-εωλίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω τι πρωτοῦ γένῃ ἔωλον (Τουρκ. νὰ μπαγιατεύσῃ) [ᾧ ἐπιρ.] νὰ τρυφεραίνῃ).
Προ-ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προξημιάζω (ποινὴν, πρός μον), τιμωρῶ προτοῦ.
Προ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἀναζητῶ) προτοῦ, προερευνῶ.
Προ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω πρὶν, προεικονίζω.
†Προ-ιζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω πρωΐ.
Προ-γ,βάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι (ἀνθρ.) πρωΐρα, νεάζω (ἀκμάζω) πρὶν.
Προήγαγον, άόρ. 6', τοῦ Προάγω.
Προ-ηγεμονεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Προηγοῦμαι.
Προηγεμὼν, όνος (ὁ). ὁ προηγούμενος, ὁδηγὸς, ἀρχηγός.
Προ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προέμπροσθεν γίνομαι, ὁδηγῶ, προπορεύομαι (συνηθ. καὶ μτφορ.) ἔχω τὰ πρῶτα, προέχω, ὑπερέχω. (μὲ γεν.) » Τὰ προηγούμενα τῶν βλαστῶν, « Δίφ., ἡ ῥυφὴ (τὸ τρυφερώτερον μέρος) τοῦ σταριοῦ, τὸ κορφοβλάστερον. « Ὡς τὰ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ τὰ ἀκολουθεῖν, « Ἐπίκτ. (καὶ χωρὶς γεν.) »Ἑρμοκράτους προηγουμένου, « Δίφ., προαγορεύοντος. « Αἰτία (« Ἀνάγκη προηγουμένη, « Πλ., Ἑρμ., ἢ ἀρχικὴ. » Τὸ προηγούμενον, « Δίφ., τὸ πρακείμενον εἰς μίμησιν ἀρχέτυπον. »Τὰ προηγούμενα, « Πλ., τὰ ἀρχικὰ (παλαιὰ) τῶν νοσημάτων, (ἀντιθ. τῷ Προκαταρκτικὰ) (σπν.) φρονῶ (θεωρῶ) τι πρώτιστα, παραχωρῶ τὰ πρωτεῖα, ὑπολογίζω τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι. » 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαγόμενος) ἡγούμενον (διορθ. Προηγμένων) εἶδος τοῦ μίσους, « Λξ.
Προηγετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ
Προηγέτης, ου (ὁ) καὶ Προηγέτις (ἡ), -Προηγητής.
Προήγησις, εως (ἡ). τὸ προηγεῖσθαι.
Προηγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Προηγητὴρ καὶ
Προηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προηγούμενος, ὁδηγὸς, ὁδηγός, προηγεμών. » Ἡ προηγητῆρος ἐξηρτημένον, « Σχέδ.
Προηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἱκανὸς εἰς τὸ προηγεῖσθαι, πρόθυμος, ἀρχικός.
Προηγήτρια (ἡ), -Προηγήτειρα.
Προηγήτωρ, ορος (ὁ), -Προηγητὴρ.
Προηγμένος, η, ον, πθ. πρκ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Προάγω. ‖. «Προηγμένα» (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὰ μὴ ἐντελῶς ἀποβλητέα ἀπὸ τοῦ βίου, π. χ., πλοῦτος, ὑγεία, ἐπιστήμη κτλ. (ἀντιθ. τῷ Ἀποπροηγμένα).

Προηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προαγορέω, ὁμιλῶ (δημηγορῶ) πρῶτος ἢ ὑπέρ τινος, εἶμαι προήγορος ἢ συνήγορος τινός.

Προηγορεών, ῶνος (ὁ), (ἴδε καὶ Προηγορία (ἡ), τὸ προηγορεῖν, τὸ νὰ ἦνέ τις προήγορός τινος. «Τὴν προηγορίαν ἔχειν, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπεῖ τὰ εἰκότα.» Αχ.

Προήγορος (ὁ). ὁ ὁμιλῶν(δημηγορῶν) πρῶτος ἢ ὑπέρ τινος, συνήγορος, (ἴδε καὶ Ἠμάγορος).

Προηγός (ὁ). =Ἀρχηγός.

Προηγουμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατὰ προηγούμενον (ἀρχικὸν) λόγον, ἐξαιρέτως, εὐκαιρότατα· ἐν πρώτοις, κατ' ἀρχάς. «Τὸ μὴ αὐθυπαρκτεῖν προηγουμένως ὑφιστηκός,» Βασ., τὸ προηγουμένως ὑφεστηκός.

Προηδεκτο, Ἰων. γ' πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Προιαδέομαι.

Προηδέειν, παρτ. τοῦ Πρόοιδα.

Προηθήσομαι, Μ. ηθήσομαι. Χοίρω (Τέρπομαι) πρίν.

Προηθύνω, Μ. υνῶ. Νοστιμίζω (Καρυκεύω) τι πρότοῦ. ‖. (μσ. αὐτπθ.) =Προεθίζομαι.

Προήειν, παρτ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προήκης [πρὸ, ἀκή], ους ἢ εος (ὁ, ἡ). σαθρότερος (κοττερος) ἐμπρός· (κατ' ἄλλ.) προέχων, προεκτεινόμενος.

Προήκω, Μ. ήξω. Προάγω, προβαίνω, χρόνῳ (μετμ.) πρὸ ἔχω. (μὲ γεν.) «Δικαίως προήκειν τινός,» Δ. Κάσσ. (ἢ ἐπὶ τ.) προβεβηκώς. «Προήκων καθ' ἡλικίαν,» Ἀ-

Προήκω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀόρ. ἀ. τοῦ Προίημι.

Προηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Ἁπλόνω) πρὸς τὸν ἥλιον, πρῶτα ἡλιάζω. «Ἐκ τῆς ἀταφυλάς—,» Ἀθ.

Προήλω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Προαλίσκομαι.

Προημαρ, ἐπίρ. Π. ὁ.· ἅλης τῆς ἡμέρας.

Προημαρινός, ἡ, όν. Ὁ τῆς πρωϊαθούσης ἡμέρας.

Προημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω προ-

Προήν, παρτ. τοῦ Πρόειμι, Μ. έσομαι.

Προήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Προφέρω.

Προήρεσις, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ τιμώμενος πρὸ τῆς ἁρπάσεως (τοῦ ἁρπαγμοῦ). «Δημιήτηρ—,» Πλ., τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργουν πρὶν τοῦ ἁρπαγμοῦ.

Προηρόσια (ἔνν. ἱερά), τὰ τελούμενα πρὸ τοῦ ἁρπαγμοῦ.

Προήρτο, β'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Προίημι.

Προήρτησις, εως (ἡ), τὸ προήρτησθαι, χαρακτηρισμὸς τῆς ὑποίας αἰσθάνεται τις πρίν.

Προηρτήσθαι(ήρτᾶσθαι)-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (ἢ ἡττῶμαι) πρότοῦ.

Προήχθη, σθεν, πρκ. τοῦ Προάγω.

Προηχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) πρότοῦ.

Προήχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Προάγω.

Προθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων πρώϊμα ἢ κατὰ πολλά, εὐθαλής.

Προ-θανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Θανατόνω προτοῦ.

Προ-θαρσύνω, Μ. υνῶ. Προενθαρρύνω.

Προ-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω προτοῦ.

Προ-θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαυματουργῶ προτοῦ.

†Προ-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Προβλέπω, προορῶ, προεξετάζω.

Προ-θειλοπεδεύω, Μ. εύσω. Στεγνόνω (Ξηραίνω) πρὶν εἰς τὸν ἥλιον, Προηλιάζω.

Προθεῖες, εἶσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προτίθημι.

Προθέλυμνος (ὁ, ἡ), [πρὸ, θέλυμνον], =Πρόῤῥιζος. 2) Π. (ἐνίοτε) πυκνός, ἀλλεπάλληλος. «Σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ,» Ἰλ. Ν. ‖. (τὸ οὐδ.) «Προθέλυμνα,» ἐπίῤῥ. Ῥιζηδόν, ἐκ θεμελίων.

Πρόθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προτίθεται (ἐκτίθεται), (ἰδιαιτ.) πρόγραμμα ἐκτεθειμένον (τοιχοκολλημένον) πρὸς γνῶσιν ἑκάστου, (Γαλλ. affiche. 2) (μηχαν.) ἀντὶ Ὑπόθεμα, ὑποστήριγμα.

Προ-θεματίζω, Μ. ίσω. Προτείνω (Ἐκθέτω) ὡς πρόθεμα.

Προθεμείλιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ θεμελίου βαλλόμενος, θεμελιώδης.

Προ-θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προκαταβάλλω θεμέλιον.

Προθεμελίωσις, εως (ἡ). προκαταβολὴ θεμελίου.

Προθεραπεία (ἡ). τὸ προθεραπεύειν (Ῥτρ.) =Προδιόρθωσις.

Προ-θεραπεύω, Μ. εύσω. Θεραπεύω προτοῦ· προδιαθέτω.

Προ-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω (Ζεσταίνω) πρίν.

Πρόθεσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Προτίθημι, βάσιμον ἐμπρὸς (εἰς τὸ φανερὸν), ἔκθεσις· εἰδοποίησις (διὰ προγράμματος) σκοπὸς, σχέδιον· (γραμτ.) μέρος λόγου προτιθέμενον τῶν λέξεων. «Ἄρτοι τῆς προθέσεως,» Γρφ., αἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ναοῦ ἐκτιθειμέναι προσφοραί.

Προθέσμιος [πρὸ, θεσμός], α, ον. Διωρισμένος πρὶν (ἀπὸ προτήτερα). «Προθεσμία (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἡμέρα,» ἡ προσδιορισμένη (κυρ. πρὸς ἀπόδοσιν χρέους), ἡ ὁριστα (περβλ. Κυρία). «Ἔσπερ ἡμέρος τῆς προθεσμίας,» Αξ., =Ἐκπρόθεσμος· (καὶ ἁπλ. ἀντὶ οὖσ.) «Ἡ ἀναγκαία προθεσμία,» Γργ., ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου.

Προ-θεσπίζω, Μ. ίσω. Προφητεύω.

Πρόθεσπισμα (τὸ), τὸ προθεσπισθέν, προφητεία.

Πρόθεσπισις, εως (ἡ), τὸ προθεσπίζειν, προφήτευμα.

Προθετικός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ πρόθεσιν, προαιρετικός. «Εὔλογον εἶναι προθετικὴν τὴν ἀρετήν,» Ἀρχ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (γραμτ.) προθέσεις. «Μόριον προθετικόν,» Διον., τὸ ἐν εἴδει προθέσεως.

Προ-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ἐμπρὸς ἢ παρεμπρός, Προτρέχω, ξαπερνῶ τρέχων· (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. «Τοὐνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι,» Ἰλ. Δ., προτρέχουσι τῶν λόγων αἱ ὕβρεις, (τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐξηγοῦν διὰ τοῦ

Προθέω, Π. ἀντὶ Προτίθημι, προάγω, προτρέπω, ἐπιτρέπω.

Προ-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) προτοῦ, προμελετῶ, προεξετάζω· προβλέπω. «Τὰ δῆλα καθάπερ ἄδηλα μὴ προθεωρεῦντες,» Ἱππκρ.

Προθεωρήτεον, θετ. τοῦ Προθεωρέω.

Προθεωρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν ἢ τὴν πρόθεσιν τοῦ προθεωρεῖν, προβλεπτικός.

Προθεωρία (ἡ), τὸ προθεωρεῖν, προμελέτη, προεξέτασις· (γραμτ.) προγύμνασμα.

Προ-θήγω, θήξω, =Προακονάω.

Προθήκη (ἡ), =Πρόθεσις, σκοπός· ἔκθεσις, ἢ· 2) =Πρόθεμα, πρόγραμμα ἐργαστηρίου, (Γαλλ.) enseigne ἢ montre. «Καθάπερ αἱ προθῆκαι τῶν χρυσοχόων,» Χρσ.

Προ-θησαυρίζω, Μ. ίσω. Θησαυρίζω ἀπὸ προτοῦ· προαποταμιεύω.

Προ-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Τσακίζω πρῶτον.

Προ-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Προέθανον καὶ Προὔθανον κτλ.). Ἀποθνήσκω πρὶν ἢ προώρα ἢ ὑπέρ τινος, προαποθνήσκω. «Προετεθνήκειν τῷ ζέτι,» Ἀκ. «Εἴθε σε προετεθνήκειν,» Δ. Κάσσ.

Προθορών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προθρώσκω.

†Πρόθουρος (ὁ, ἡ), Π. [πρό, θύρα], πολλὰ ὁρμητικός (ζεστός), πηδῶν πρῶτος ἐπάνω.

Προ-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ (Θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προ-θρυλέω(λλέω)-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλλῶ (Διαθρυλλῶ) προτοῦ.

Προ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προέθορον κτλ.), Π. πηδῶ (πιναξιμιαί) ἐμπρός.

Πρόθυμα (τὸ), [πρόθυμος], τὰ πρὸ τῆς θυσίας προσφερόμενα. «Εἰσὶ δὲ οὐλοχύται, ὡς μέν τε ἀνὴρ ἔνος εἰπεῖν, τὰ πρόθυμα,» Ὕδ. (καὶ μεταφορ.) «Ἡμῶν δὲ θάνατον.. προθύματ' ἔλασεν Ἀργείμς πρὸς Ἴλιον,» Εὐρ.

†Προ-θυμαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω πρὶν ἢ μὲ ὑπερβολήν.

Προ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι ἢ ηθήσομαι (ἀόρ. Προεθυμήθην ἢ Προὐθυμήθην καὶ Ἐπροθυμήθην). Ἔχω (δείχνω) προθυμίαν, εἶμαι πρόθυμος (ἐμψυχωμένος), (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) πρασπαθῶ νὰ κατορθώσω (ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ γενῇ) τι. «Θεοῦ μέν ἐστι πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι,» Ἀρχ. «Τὴν ὀλιγαρχίαν προθυμοῦντο,» Θκ. (ἢ ἐστ.) «Τότε Μαρδονίῳ προθυμέετο,» Ἡρ. «Ὅποι προθυμεῖτο,» Ἡλ. (καὶ ἀπαρ.) «Πρὶν ἐμὲ τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ,» Δημ. (καὶ ἀνάλ.) «Οὐ γὰρ ὡς ὑστερήσειε τῆς πατρίδος προθυμεῖτο,» Ξεν. «Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι,» Πλ. (καὶ ἀπόλ.) «Οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιοῦσι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι,» αὐτ., (συχνὰ τῷ Προμηθέομαι).

Προθυμητέον, θετ. τοῦ Προθυμέομαι.

Προθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις πρόθυμος (εὐδιάθετος), σπουδή, ζῆσις· ἑτοιμότης, δραστηριότης· προπάθεια· ἐπιθυμία. «Προθυμίην ἔχειν,» Ἡρ. «Προθυμίαν

» Πᾶσαν (» Πλείστην) προθυμίαν παρέχομαι, « Ξεν. » Προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν (ἀπολείπειν), « αὐτ., Θκ. » Ὅσι προθυμίᾳσι πεποιθώς, « Ἰλ. Ε., εἰς τὴν εὐτολμίαν του. » Προθυμίαν ἔργ. λαβεῖν, « Σοφ., ἐπιχειρῆσαι προθύμως. » Εἰσί τινες φυσικαὶ προθυμίαι πρὸς τὸ λέγειν, « Ἐπίκτ. » Μισεῖ γὰρ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, μισοῦσι δ' ἀστοί, « Εὐρ. (καὶ καταχρ.) » Τίς προθυμία πυδῶν ἔχει σε; « αὐτ..

Προ-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Πρῶτα θυμιάζω (καπνίζω).

Προθυμεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὸ ἔργον μου.

Προθυμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω (Ἐμποιῶ) προθυμίαν· (μσ.) γίνομαι πρόθυμος.

Προθυμοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγουμ.

Πρόθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ζέσιν (προσπάθειαν, ἐπιθυμίαν) εἴς τι, ἄοκνος, ἕτοιμος, εὐδιάθετος· εὔτολμος. » Τιμᾶσαι τὸν πρόθυμον ἐργάτην, « Ξεν. » Προθύμους ἢ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, « αὐτ. (καὶ μὲ ἄπαρ.) » Οὐδαμῶς πρόθυμος ἦν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, « Πρ., δὲν εἶχε διάθεσιν (προθυμίαν) νά. » Οἷα δὲ ἐλευθερίης γευσάμενοι, σύμπαντες πρόθυμοι ἦσαν ἄλλον τύραννον δέκεσθαι, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί, « Σοφ., ἐπεθύμεις. ‖, (τὸ οὐδ.) » Τὸ πρόθυμον, « ἀντὶ Ἡ προθυμία. » Ἀλλ' οὖν τό γε πρόθυμον παρεχόμενοι, « Πλ.

Προθύμως, ἐπίρ. Μὲ προθυμίαν. » Προθύμως ἔχειν πρός (ἢ περί) τι, « Αξ. , = Προθυμεῖσθαι. (καὶ παραθετ.) » Προθυμότερον, » Προθυμότατα, » Παντάπασι προθυμότατα, « Πλάτ., μὲ ἄκραν (μεγάλην) προθυμίαν.

Προθύραιος, α ἢ ος, ον ᾗ

Προθυρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ (ἢ χρήσιμεύων ὡς) πρόθυρον, (οὐ.) » Προθύραια, » Ὀν. Γμν., τὰ πρόθυρα, (εἰς τὸν Ὑρρ. ἐπιθετ. ἢ Ἄρτεμις).

Προθυρίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρωτίς.

Πρόθυρον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς θύρας μέσος τοῦ οἴκου, (ἐν γέν.) ἢ ἐξώπορτα. » Κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροισι τοῖσι ἑωυτοῦ, ὁρᾷ παριόντας, « Ἡρ. (καὶ μτγμ.) » Ἐν προθύροις τῆς πατρίδος, « Ἀρχῖ. » Οἱ ἐν προθύροις ἰατρικῆς, « Φώτ. » Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος ᾗ τῶν προθύρων ἤδη τῶν κατὰ σὲ πλεονεκτημάτων ἀψάμενος, « Γρ. Κύπρ.

ϕΠροθυρῶν, ῶνος (ὁ), = Πρόθυρον.

Πρόθυσις, εως (ἡ). ἡ πρώτη βάσις (ἢ κρηπὶς) τοῦ βωμοῦ, ἐκ τοῦ

Προ-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πρὶν ἢ πρὸ τῆς καθαυτὸ θυσίας (μὲ γεν. ἢ μονην ἢ πρόθετ.) θυσιάζω ὑπὲρ τινος. » Πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν εἰκὸς ἐκείνους, « Πλάτ. (ᾗ μσ.) » Προεθύετο ταῖς μυσάξις, « Πλ. (καὶ μτγμ.) » Δίδυα μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, « Ἀκ. » Παιδός προθύσων ξενία ᾗ γενέθλια, « Εὐρ.

Προθωράκιον (τὸ). τὸ χρησιμεῦον ἀντὶ θώρακος.

;Προΐ, ἐπίῤ. ἴδε Πρωΐ.

Προϊ-τάλλω, Μ. ἰαλῶ, Π. ἀντὶ Προπίμπω, ἀποστέλλω· ῥίπτω· τινάζω. » Ὀϊστὸν—, « Θκρ.

Προϊ-άπτω, Μ. ἴάψω, Π. στέλλω ἐμπρὸς ἢ πρωτοῦ. » Αἶσι προΐαψεν, « Ἰλ. Δ., ἔστειλε πρόωρα (με βίαιον θάνατον) εἰς τὸ ᾅδην. » Τὸ γὰρ προϊάψαι .. φθοράν τιν. ᾗ βλάβην σημαίνει, « Στρβ.

Προΐδειν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προορᾶω.

Προϊ-όρίω-ῶ, Μ. ώσω. Ὁρόνω πρωτοῦ.

Προΐει, Ἀττ. ἀντὶ Προΐη, γ'. ᾗ

Προΐειν, Ἀττ. ἀντὶ Προΐην, ἀ. ἐν. προτ. τοῦ παρτ. ᾗ

Προΐεμεν ᾗ Προΐεμεναι, Π. ἀντὶ -

Προΐέναι, ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

Προϊ-έρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω πρὶν. » Προϊερωμένην Ἀρτέμιδος, « Ἐπγρφ.

Προϊζάνω ᾗ Προιζῶ, Μ. ϊζήσω. Καθίζω τινά (καὶ μσ. Κάθημαι) προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· κάθημαι εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν, Προκάθημαι.

Προΐαλε, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Προϊάλλω.

Προ-ΐημι, Μ. προήσω (ἀόρ. Προῆκα καὶ μσ. Προηκάμην ἢ [εὐχρηστότ.] Προείμην κτλ.). Στέλλω ἐμπρὸς ἢ πρωτοῦ, ἀποστέλλω, ξεκινῶ· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω μακράν, τινάζω· (ἐν γέν.) ἀφίνω, παραιτῶ· παραδίδω· (στρ.) ἐπιτρέπω· (μσ.) ἀφίνω (χύνω, ἐβγάλλω) ἀπὸ μέσα μου, ἀναδίδω· παραχωρῶ, θυσιάζω· ὀλιγωρῶ· ἐγκαταλείπω. (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ. ἢ ἄπαρ. ἐκ δ'.) » Ἑτάρους προΐει πιύθεσθαι ἰόντας, « Ὁδ. Ι. » Δίετὸ προέηκε πέτεσθαι, « Ὁμ. » Σὺ δέ με προΐεις εἰς πατέρα, « Ὀδ. Ω. » Προΐει ἔγγυς (ὀϊστόν), « Ὁμ. » Πηδάλιον ἐκ χειρῶν προέηκεν, « αὐτ. » Καί τι ἔπος προέηκεν, « αὐτ., τοῦ ἔφυγε. » Χρήματα μὲν προΐέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, « Ἡρ. » Τῷ κύδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ, « Ἰλ. Π., πέμψον. » Ἐς Πηνειὸν προΐει ὕδωρ, « Ἰλ. Β., χύνεται. » Ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἤδη προΐέναι αὐτούς, « Ξεν. » Εἰ πρυτέιεν αὐτῷ οἱ θεοὶ ἄγειν τὸ στράτευμα, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Προήκατο αὐτὴν γαμᾶζε, « Πλ. » Ῥῆμα (« Φωνὴν) προΐεμαι, « Αξ., ἐβγάζω. « Κόπρον (« Σπέρμα, » Φῦσαν κτλ.)—, « Αξ. » Προέσθαι αὐτοὺς γρῆματα, τείχη, τέκνα κτλ., « Ξεν. » Τοὺς προεμένους σοι εὐεργεσίαν, « αὐτ. » Προϊέμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις, « αὐτ. » Οὐκ ἤθελε τοὺς φεύγοντας προέσθαι, « αὐτ. » Τῶν αὐτοῦ τι προΐεναι, « Ἀρχῖ. » Δείσαντα μὴ πρόεσται τὸν β.ον, « Πλ. » Πάντα μᾶλλον ἢ σαυτὸν προοῦ, « Πλδ. » Μηδενὸς κέρδους τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων δίκαια προέσθαι, « Δμ. » Πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιρὸς προεῖνται τῇ πόλει, « αὐτ.

Προΐητι, Δ. ἀντὶ Προΐῃ, γ'. ἐν. προτ. τοῦ Προΐημι.

Προΐκα, ἐπίῤ. Ἀμισθί, δωρεάν· χωρὶς ἀπόλαυσιν εἰς μάτην· (ἐνίοτε) ἀτιμωρητί. » Οὐδεὶς προΐκα πονηρός, « Αξ. (καὶ πρὸς γεν.) » Οὐ χρημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ δόξης προΐκα καὶ ἀμισθὶ πολεμούμενον, « Πλ., ‖κυρ. αἰτ. τοῦ Προΐξ.

Προϊκεῖος (ὁ, ἡ), ὁ τῆς προικός.

Προϊκεύω, Μ. εύσω. Δέομαι (Παρακαλῶ) ὑπέρ τινος.

Προϊκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προΐξ (καὶ οὐδ. τοῦ

Προϊκίδιος, α, ον, = Προϊκῷος.

Προ-ϊκίζω, Μ. ίσω. Δίδω προῖκα.

Προϊκιμαῖος, α, ον. Ὁ διδόμενος ἢ γινόμενος προῖκα (δωρεάν), (Γαλλ. gratuit.

Προϊκιος (ὁ, ἡ), = Προϊκιμαῖος.

Προϊκισμός (ὁ), τὸ προϊκίζειν, προϊκοδότησις.

†Προ-ϊκνέομαι-οῦμαι, Μ. ἑξομαι. Προλαμβάνω παθενά, προαφικνοῦμαι. » Φυλάττω καὶ, πρὶν ἐκεῖνον προϊκέσθαι σε, πίπτω τὰ διόρθ. ἀντὶ προσκεῖσθαί σοι. πίπτω μᾶλλον σὺ τοὺς δελφῖνας μετωρίζων ἢ ρῥφ.

Προϊκοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω προῖκα, προϊκίζω. « Παρθένους ἀπόρους—, Χίων.

†Προϊκοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων προῖκα (προϊκίζων), (γραμτ. ἑξῆγ. τοῦ ἑβρ.).

Προ-ϊκοδότησις, εως (ἡ), τὸ προϊκισμα. προϊκισμα.

Προϊκός, γεν. τοῦ Προΐξ. ‖ Π. (καὶ τοῦ Ἕνεκα), ἐπίῤ. = Προϊκα, χωρὶς δωρεάν.

Προϊκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (φέρω Λαμβάνω) προῖκα ἢ ὡς προῖκα. ‖ Π.

Προϊκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων ἢ βάνων) προῖκα.

Προϊκτης [προΐσσομαι], ου (ὁ), ὑποκορ. διακονιάρης· (ἐν γέν.) ἀγύρτης.

Προϊκῷος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς προῖκα (ἀποτελῶν μέρος τῆς προικός).

Προϊλάσκομαι, Μ. ιλάσομαι. Ἱλάσκομαι πρό.

Πρόϊμος (ὁ, ἡ), = Πρώϊμος.

Προϊξ ᾗ Προιξ [προΐημι ἢ προΐσσομαι] προικός (ἡ), (ἀρχ. καὶ Π.) ὡδύνας (οὐ. συνήθ.) προῖκα, προῖκα. « Φερνή. » Μήτ' οὖν διδόναι μήτε λαγχάνεσθαι πρῖκα, « Πλάτ. ‖, (ἡ μσ.) προῖκα (ἑλλ. τῆς Κατά), ἀντὶ προικός.

Πρόϊος, α, ον, = Πρώϊμος.

Προϊππασία (ἡ). τὸ προάγειν (προπορεύεσθαι) ἐφ' ἵππου, προεκδρομή ἵππου.

Προϊππεύω, Μ. εύσω. Προάγω (προπορεύω ἢ προηγοῦμαι) ἐφίππου, (ἐπὶ τῶν ἄλλων).

Προ-ϊπτάμαι, Μ. προ-πτήσομαι (ἀόρ. ἐπτην κτλ.). Πετῶ προτοῦ ἢ πρὸ σθά.

Προϊσημι (εὔχρ. μᾶλλον εἰς μεσοπ. ὦπα), Π ἀντὶ Πρόοδα, προτείνω.

Προϊσσομαι [προΐσχομαι]. Μ. Π. προτείνω τὴν χεῖρα (κυρ. πτείαν), (ἐν γέν.) ζητῶ, ζητιανεύω.

Προΐστε, πλθ. Β'. πρτ. τοῦ Προΐστημι.

Προϊστημι, Μ. προ-στήσω (μσ. προ-στήσομαι, ἀόρ. ἔστην ᾗ Προΐσταμαι, μσ. προ-στάμην, Προέστηκα κτλ.). Στήνω (τοποθετῶ) πρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνών. Προτάσσω προστάτην / ἐπιστάτην).

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνθετα εἰς παρειῶν, προτιγγεύω, (ζῶ, τὸ Λατ. καὶ Γαλλ.) postituer· (ἐνίστε) προτείνω ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι. ‖ (ἀνηθ. μσ. αὐτπθ.) στέκομαι ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) ὑποστηρίζομαι, προστατεύω· ἐπιστατῶ, ἔχω τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν (ἐπιστασίαν), (ἐν γέν.) εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγὸς), πρωτεύω, προέχω. (μὲ ἐπίρ.) διέπω (διοικῶ) οὕτως ἢ ἄλλως· (ἀπνιτ.) ἵσταμαι ἐμπρόσθιον, «ἵνα (σε) προςήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶν μάχεσθαι, » Ἰλ. Δ. (ᾧ μσ.) » Προστησάμενοι τὸν Σόλωνα. « Ἰλ. (ᾧ γεν.) «Προέστασι ταυτοὶ αὐτῆς, « Δμ., τὸν διώκειν προστάτην (κηδεμόνα) της. » Φίλων, πρύστης' ἀναγκαίας τύχης, « Σοφ. (καὶ μτμ.) » Τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προίσταται, « Δμ. » Τί τὰ πρωτίστην λόγων ; « Εὐρ. »Τὴν ἐκκλησίαν προστησάμενος αὔξει βαλάντιον, « Σων. » Καὶ τι ἂν ἄλλο παράδειγμα τοῦδε ἄμεινον προεστησάμην, « Ἀκ. (καὶ αὐτπθ.) »Ἐν τούτῳ οἱ βαρυφόρο- ἀστοὶ προίζησαν,» Ἡρ. » Ἢ σοὶ γὰρ Ἀλλας πολεμίος προῦζη ποτέ ; « Σορ., ἀντίκην, (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Σχλ. ἐξη- γεῖ περιττότερον « Προστάτης πολέμου ἔμενεν κατὰ σοῦ, »). « Ὅσον τε χρόνον πρώτη τῆς πόλεως, « Θκ. » Μεγίστων ὧν πραγμάτων προστάς, « Δμ. » Οὗτοι γὰρ μάλιστα προειστήκεσαν τῆς μεταβολῆς, « Θκ. (καὶ ἐπίρ.) » Οὐκ ὀρθῶς ἐκεῖνοῦ προίστηκας, « Ἡρ., δὲν οἰκονομεῖς καλὰ τὸν ἑαυτόν σου. »Τίὸς οὐκ ἀκλεὴς δοκῶν προίστασθαι τῆς ὠφρας ; « Πλ. » Χρόνον νόσον ταύτην νοσήσαντες, ἀλλὰ προῦστημεν καλῶς, « Ἡρ. » Οἰκονομοῦμεν (συγκαλύπτομεν) αὐτὴν ἐξυγήμως. » Ὁ τῆς βασιλείας μνήμων προστάτης, « Ἡρωδ., ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ βασιλ. « Δήμου προστώς, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ προεστῶτες, « οἱ προέχοντες ; (κοιν.) οἱ προεστοί, (συγχ. τοῦ Προϊζαμαι).

Προϊστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω ἢ Διηγοῦμαι (Ἐξιστορῶ) προ- οὖ.

Προϊστωρ, ορος (ὁ). ὁ προειδὼς (προγνώστης) τι. 2) (Γλσ.) μάρτυς.

Προϊσχύαινω, Π. ἀντὶ Προϊσχύω.

Προϊσχύω ᾧ (μσ.) ἰσχύομαι, = Προέχω, προτείνω, προβάλλω, προφασίζομαι κτλ.

Προΐστεον, θετ. τοῦ Πρόειμι, Μ. εἰμι.

Προϊσχνέω, Μ. εὐάω, Ἐρευνῶ (Ἀνιχνεύω) πρόν. 2) προπορεύομαι(ῑ).

Προΐων, οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Πρόειμι, Μ. εἰμι.

Προλαμψις, ιος (ἡ), Π. [πρό, λάμπω]. κυνήγημα τῶν ἐχθρῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προδίωξις. (ἀντιθ. τῷ Παλίωσις).

Πρόκα [πρὸ ἢ πρόξ], ἐπίρ. Ἰων. παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα, ἐξαφνα.

Προκαδικάζω, Μ. δικαξῶ, Δ. ἀντὶ Προκαταδικάζω.

Προκαθαιρέω-ῶ, Μ. ἑσω (ἀόρ. ἔ. Προκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (Χαλνῶ, Καταστρέφω) πρίν.

Προκαθαίρω, Μ. ορῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) πρίν. (μτνμ.) προετοιμάζω διὰ θρησκευτικῶν ἁγνισμῶν (καθαρισμῶν).

Προκαθαρεύω ἢ ;Προκαθαρεύω, Μ. εὑσω, = Προαγνίζομαι.

Προκαθαρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω πρῶτος ἢ προτοῦ μὲ ὁρμήν.

Προκαθάρσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς προκάθαρσιν ἁρμόδιος. »Ἑβδομὰς —,« Νομοκαν., ἡ Τυροφάγος.

Προκαθάρσιος (ὁ, ἡ), = Προκαθάρσιμος. ‖ (οὖσ.) Προκαθάρσιον (τό), = τῷ

Προκάθαρσις, εως (ἡ), τὸ προκαθαίρειν ἢ προκαθαίρεσθαι, (κυρ.) ἡ διὰ θρησκευτικῶν ἁγνισμῶν προετοιμασία.

†Προκαθεδρία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Προεδρία, πρωτοκαθεδρία.

Προκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Προκάθημαι, (συνκδχ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα. » Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν,« Γργ., τὴν πρωτεύουσαν.

Προκαθεῖναι, μσ. ἀόρ. Ε΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προκαθίημι.

Προκαθεύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι πρὶν ἢ ἔμπροσθέν τινος.

Προκαθηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρὸς ὡς ὁδηγὸς ἢ ἀρχηγός, προηγοῦμαι· μάχομαι ὡς πρωτοστάτης· (τρπ.) καθοδηγῶ, συμβουλεύω. » Προκαθηγεμονίη κρίσις,« Αξ., ἡ κατὰ πρόληψιν.

Προκαθηγέτις, ιδος (ἡ). προστάτις, πρωτοστάτις. » Καλλιόπεια, Μουσῶν προκαθαγέτι,« Διονύσ.

Προκαθηγητήρ ᾧ

Προκαθηγητής, οῦ (ὁ). ὁ προκαθηγούμενος, ὁδηγός, ἀρχηγός, πραηγεμών. ‖ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. τρυπῶν πρῶτα (ἀνοίγουν τρύπαν).

Προκάθημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, προεδρεύω· (συνκδχ.) πρωτεύω, ἢ φυλάττω, προστατεύω. (μὲ γεν.) «Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς τῶν ἑαυτοῦ προκαθῆσθαι,« Ἡρ.

Προκαθιδρύω, Μ. ύσω. Τοποθετῶ πρωτοῦ.

Προκαθιερόω-ῶ, Μ. ώσω, Καθιερόνω πρωτοῦ.

Προκαθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (ἀμτβτ. ἢ μσ.) = Προκάθημαι· (κυρ.) κάθημαι μὲ ἐπίσημον τρόπον (ἐπὶ θρόνου). » Τὸν βασιλήϊον θρόνον, ἐν ᾧ προκατίζων ἐδίκαζε, « Ἡρ. » Προκατιζόμενον ἐς τὸ προάστειον, « αὐτ.

Προκαθίημι, Μ. καθήσω (ἀόρ. Προκαθῆκα κτλ.). Καταβιβάζω ἢ ῥίπτω κάτω τι προτοῦ· προκαθίζω εἰς ἢ ὡς εἰς ἐνέδραν· (τρπ.) κάμνω νὰ περιπέσῃ τις εἰς. »Εἰς ταραχὴν προκαθιεναι τὴν πόλιν,« Δμ.

Προκάθισις, εως (ἡ), τὸ προκαθίζειν ἢ προκαθίζεσθαι, κάθισμα μὲ ἐπίσημον τρόπον (ἐπὶ θρόνου) ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προκαθιστημι, Μ. προκατα-στήσω (ἀόρ. Προκατέστησα κτλ.). Τοποθετῶ (Καθιστῶ, Δ. ορίζω) πρίν. » Φυλακὴς οὐ προκαθεστηκυίας, « Θκ. 2) (μτνμ.) προαποδεικνύω. »ὅτι τῶν ἀδήλων ἐστὶν ἡ ἀπόδειξις προκατεστησάμεθα,« Σξτ.

;Προκαθοδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθοδηγῶ πρωτοῦ.

Προκαθοδήγησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Προκαθοράω-ῶ, Μ. προκατ-όψομαι (ἀόρ. Προκατεῖδον κτλ.). Παρατηρῶ πρωτοῦ (ἀπὸ προτήτερα)· προβλέπω· προκαταskοπεύω. » Νῆας ἀπέστειλαν προκατοψομένας,« Ἡρ.

Προκαθυστιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω πρίν.

Προκαίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προέκηα κτλ.). Καίω (Ἀνάπτω) πρίν.

Προκακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ πρωτοῦ ἢ πρὸ καιροῦ.

Πρόκακος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κακός. «Κακὰ πρόκακα, « Αἰσχλ., μεγάλα κακὰ πάνδεινα.

Προκακόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλάπτω (Κακομεταχειρίζομαι) τινα πρῶτος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προκαλῶ τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω ἢ, προκαλῶ ἐκ μέρους ἄλλου (ὡς ἀπεσταλμένος)· (ἰδιωτ. μσ.) προκαλῶ εἰς μονομαχίαν ἢ (Να.) «εἰς συμβασμὸν (κυρ. πρατείνιον νὰ βασανισθοῦν οἱ σκλάβοι ἵνα μαρτυρήσουν ἢ ἄλλο τι περίμου ον τὸ ὁπ. δὺν εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον νὰ γένῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἴδε Πρόκλησις)· (ἐν γέν.) προβάλλω· ἀπαιτῶ· (μτνμ.) δίδω αἰτίαν, προσπαθῶ νὰ ἐλκύσω· παρακινῶ, διεγείρω, (Γαλλ.) provoquer. (μὲ ἀπαρ. ἐκ δ') » Ἤν τινά που προκαλέσηται, οἰόθεν οἷός μαχέσασθαι, « Ἰλ. Η. (ἢ αὐτ. προθτ.) »Προκαλοῦμαί τινα πρὸς μάχην (εἰς ἀγῶνα, εἰς ἀπονοὴν, ἐπὶ τὴν ξυμμαχίαν κτλ.),« Ξεν., Θκ. (καλῶ ἐκτὸς τῆς προθ.) «Αὐτὸ δὲ κρίττων ζῆλι ὧν, ταῦτα προκαλεῖται τοὺς συνόντας, ἀλλ', ἅπερ εὖ ζῆλι ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα,« αὐτ. » Διὰ τοῦτ' ὁμῶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται, « Ἀρχῳ. » Τὰς πρεσβείας ἀπελαύνεις, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται, « αὐτ. » Εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἐφ' οἷς προκαλοῦντο· προκαλοῦντο δὲ καθιεῖν τῶν τειχῶν, « Ξεν. (ᾧ Νμ.) » Κράτιστόν μοί ἐστι, πρὸ τῆς γραφῆς, αὐτὰ ταῦτα προκαλέσθαι αὐτὸν,« Πλάτ., ἀπαιτεῖν νὰ ἀπολογηθῇ εἰς αὐτά. »Ἂν ὁ πατήρ μου προκαλῆται αὐτὴν ὁμόσαι, , τὴν πρόκλησιν μὴ δέξασθαι, « Δμ. » Προκαλοῦμαί σε τραῦματος εἰς Ἄρεος Πάγον,« Δκ.

Προ-καλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Προκαλέομαι, πρόκαλῶ εἰς μονομαχίαν. » Ἄλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, « Ἰλ. Δ.

Προ-καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκυλινδέω.

†Προκάλισμα (τό), Γλσ. [προκαλίζομαι]. μέσον εἰς προκλησιν (παρόρμησιν), ἐλατήριον.

Προκάλυμμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς προκαλυψιν, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μεφρ.) πρόσχημα, ἔξοχ τοῦ

Προ-καλύπτω, Μ. ύψω. Βάλλω ἔμπροσθέν τινος κάλυμμα (σκέπασμα) ἀκεπάζω, ἀποκρύπτω. » Τὰ σκηνώματα δεῖ προκαλύψαι ᾧ μηχανῇ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι, « Ξεν. ‖ (μσ.) βάλλω ἔμπρος μου τι (κρύπτομαι δκιηθεν τινος) ἵνα μὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαίνωμαι, (ὄθ. μτφρ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα. » Δύξαν μετριότητος προκαλυψάμενος.« Ἐπις.

Προκάλυψις, εως (ἡ), τὸ προκαλύπτειν ἢ προκαλύπτεσθαι, κρύψιμον ὅπισθεν καλύμματος.

Προ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Προέκαμον κτλ.). Κοπιάζω (Ταλαιπωροῦμαι, Ἀποκάμνω, Ἀρρωστῶ) πρίν. »Τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,« Θκ. « Καὶ τὰ βραχύτατα τοὺς προκεκμηκότας ἐκπλήσσει, « Δ. Κάτσ. « Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη, « Θκ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πάσχω (Κοπιάζω, Ἀγωνίζομαι) ὑπέρ τινος.»Πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπέρ παίδων προῦκαμεν,« Ἀρχδ.

‡Προκάμπυλος (ὁ, ἡ). καμπύλος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

†Προκάρδιον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς καρδίας κοῖλον μέρος τοῦ στήθους, (κοιν.) τὸ καρδιοχώλιαρον, (παρβλ. Ἀντικάρδιον).

Προκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [πρὸ, κάρηνος]. γέρνιον μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρός. ‖ (τὸ οὐδ. πλθ.) Προκάρηνα, ἐπίρ. Κατακέφαλα.

Προ-καρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω πρωτοῦ εἰς κάρωσιν (ληθαργίαν).

Προκάρπιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέρος, (παρβλ. Μετακάρπιον).

Προκάς, άδος (ἡ), Π. = Πρυξ.

Προ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προκατέβην κτλ.). Κατα-βαίνω προτοῦ· καταβαίνω παρακάτω, προχωρῶ καταβαίνων.

Προ-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω προτοῦ κάτω, κρημνίζω πρῶτα πληρώνω πρίν· (ᾧ μσ.) βάλλω θεμέλιον (φυτήνω τι) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προκατάβλημα (τὸ), τὸ προκαταβληθὲν (πληρωθὲν προτοῦ κατὰ προκαταβολὴν) ἀργύριον, (παρβλ. Προκατάβλημα).

Προκαταβλητέον, θετ. τοῦ Προκαταβάλλω.

Προκαταβολὴ (ἡ), τὸ προκαταβάλλειν, (κυρ.) προπληρωμή· (συνκδχ.) = Προκατάβλημα. « Τὸ μέρος τῶν χρημάτων, ὃ πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν (οἱ τελῶναι) εἰς τὸ δημόσιον, Προκαταβολὴ καλεῖται,« Φώτ.

Προ-καταβρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω προτοῦ καλά.

Προ-κατ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω (Γνωστοποιῶ) προτοῦ, προκηρύττω· προϋπάρχομαι.

Προκατάγγελσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ-καταγελάω-ῶ, Μ. άσω. Καταγελῶ (Περιγελῶ) πρῶτα.

Προκαταγέτης, ου (ὁ) καὶ Προκαταγέτις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Προκαθηγητής, προηγεμών.

Προ-κατα-γιγνώσκω(γινώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Προκατέγνων κτλ.). Ἀποφασίζω πρὶν κατά τινος, προκαταδικάζω. « Μὴ προκαταγίνωσκε, πρὶν ἂν ἀκούσῃς ἀμφοτέρων, « Ἀρχ. (καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Θάνατον αὐτοῦ προκατεγνωκότες, « Διοδ. (καὶ πθ.) » Προκατεγνωσμένη δίκη, « Δξ., κατὰ τῆς ὁπ. εἶνε προκατειλημμένος ἤδη ὁ δικαστής ἡ προεξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Προ-κατ-άγνυμι, Μ. κατ-άξω (ἀόρ. Προκατέαξα κτλ.). Κατασυντρίβω πρίν.

Προκαταγνωσις, εως (ἡ), τὸ προκαταγινώσκειν, ἡ πρὶν τῆς δίκης καταδίκασις ἢ ἡ κατ' αὐτῆς τῶν δικαστῶν πρόληψις.

Προκαταγνωστέον, θετ. τοῦ Προκαταγιγνώσκω.

Προ-κατ-αγωνίζομαι, Μ. αγωνιοῦμαι (ἀόρ. Προκατηγωνισάμην κτλ.). Ἀγωνίζομαι πρὸ τοῦ ἄλλου, προμάχομαι.

Προ-κατ-αγωνιστέον, θετ. τοῦ Προκαταγωνίζομαι.

Προ-κατ-αγορεύω, Μ. εὐσω. Καταγορεύω πρίν.

Προ-κατ-αγράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω πρίν.

Προ-κατ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προκατήγαγον κτλ.) Καταβάζω πρὶν (μσ. ἡ πθ.) φθάνω (ἀράζω) εἰς τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προκαταγωγὴ (ἡ). τὸ προκατάγειν ἢ προκατάγεσθαι, φθάσιμον εἰς τὸν λιμένα (ἄραγμα) προτήτερα.

Προ-κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω προτοῦ ἀφιχτά.

Προ-κατα-δικάζω, Μ. άσω. Καταδικάζω πρίν, κρίνω κατὰ προκατάγνωσιν. »Αἱ δὲ μὴ, προκαδεδικάσθω δύο μνᾶς ἀργυρίου παρ' ἑκάστην ἑκάταν, « Ἐπιγρφ.

Προ-κατα-δορατίζω, Μ. ίσω. Φονεύω διὰ τοῦ δόρατος (Καταδορατίζω) πρίν.

Προ-κατα-δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδουλόνω πρίν.

Προ-κατα-δύνω, = Προκαταδύομαι.

Προ-κατα-δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Προκατέδυν κτλ.). Βουλῶ (Καταδυθίζω ἢ [μσ.] Καταδυθίζομαι) πρίν.

Προ-κατα-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω βαθειὰ (Καταθάπτω) πρίν.

‡Προκατάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προκατατίθημι, προκαταβολή κτλ.

Προκαταθετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς προκατάθεσιν.

Προ-κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. Καταβαίνω τρέχων (ναυτ. Εἰσπλέω μὲ οὖριον ἄνεμον) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ-κατα-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκαντίζω καλὰ (καὶ μτφρ. Ἐρεθίζω) πρίν.

Προ-κατ-αιωνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προκαταβρέχω ἰατρικῶς.

Προ-κατ-αικίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω πρίν.

Προ-κατ-αίρω, Μ. αρῶ, = Προκατάγομαι.

Προ-κατα-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προκατέκηα κτλ.). Πυρπολῶ (Κατακαίω) πρὶν ἢ ὅ,τι ἀπανωθῶ ἐμπρός.

Προ-κατά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι πλαγιασμένος (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν) προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-κατα-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Κατατσακίζω πρὶν (μτφρ.) ἐμπνέω ἀθυμίαν (κοιν. τσακίζω τὴν καρδίαν τινος) προτοῦ.

Προ-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ (νὰ Ξαπλωθῇ) εἰς τὴν τράπεζαν προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) εἰς τὸ κεφαλιοτράπεζον. » Ἀλλ' ἐθέλεις τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου; « Αν. 2) (μσ.) ακύπτω (πλαγιάζω) πρίν. « Διέστασαν καθ' οὓς ἔτη (τὸ βέλος) καὶ προκατεκλίνοντο, « Ἰωσ.

Προκατάκλισις, εως (ἡ). τὸ προκατακλίνειν ἢ προκατακλίνεσθαι, ἡ πρωτοθεσία εἰς τὴν τράπεζαν.

Προ-κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ καταποντίζω προτοῦ.

Προ-κατα-κοιμίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα κοιμίζω.

Προ-κατα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόβω μάτια (Κατακομματιάζω) πρίν.

Προ-κατα-κρίνω, Μ. κρινῶ, = Προκαταγνώσκω.

Προ-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προκατέλαβον κτλ.). Πιάνω (λογικὰ) προτοῦ· προφθάνω, προλαμβάνω. καταλαμβ. τὰ στενὰ τάφρωσι καὶ λακαῖς, « Πλβ. » Προκαταλαμβάνειν ἑαυτόν, « Γρ. προασφαλίζεσθαι, (ᾧ πθ.) » Προκαταληφθεὶς τοιαύτῃ φλυαρίᾳ, « Πλβ. 2) ἐννοῶ (καταλαμβάνω) προτοῦ. » Δεῖ προκατειληφέναι δι' ἁπάντων ὅστις ἐστὶ καὶ φῶς τῆς οὔσης πάντως ἐστὶ καὶ σκότος.

Προ-κατα-λάμπω, Μ. λάμψω. Καταλάμπω προτοῦ.

Προ-κατα-λεαίνω, Μ. λεανῶ. Κάνω προτοῦ ἐντελῶς λεῖον (ὁμαλόν), προομαλίζω.

Προ-κατα-λέγω, Μ. λέξω. Ἀπαριθμῶ (λογοῦμαι ἢ Περνῶ εἰς τὸν κατάλογον) προτοῦ.

Προ-κατα-λήγω, Μ. λήξω. Παύω (Τελειώνω) πρίν.

Προκατάληψις, εως (ἡ), τὸ προκαταλαμβάνειν ἢ προκαταλαμβάνεσθαι, πρόνομον (κυρίευμα) ἀπὸ προτήτερα. (Ῥητ.) πρόληψις τῆς ἐννοίας.

Προ-κατα-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παγκαθερμῶς (Καταλιπαρῶ) προτοῦ, προικετεύω.

Προ-κατ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω ἕνα μετ' ἄλλου (Κάμνω ἀλλαγὴν προτοῦ· (μσ.) ἀλλάζω θέσιν (μετ' ἄλλου) πρίν. ‖ (πθ.) » Προκαταλλαγέντος χρόνου, « Κλμ., ὁ προπεριγραφόμενος.

Προ-κατα-λύω, Μ. λύσω. Χαλνῶ (καταρῶ, Ἀφανίζω, Τελειόνω) πρίν. » Ἐπεὶ κατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον, « Πλβ. πέθανε πρὶν τελειώσῃ τὸ ἔργον του.

Προ-κατα-μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλακόνω ἐντελῶς, προθεραπεύω διὰ μαλακτικῶν.

Προ-κατα-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προκατέμαθον κτλ.). Μανθάνω (Πληροφοροῦμαι ἢ Παρατηρῶ) καλὰ πρίν.

Προ-κατα-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Προλέγω, προμαντεύω.

Προ-κατα-μηνύω, Μ. ύσω. Καταμηνύω πρίν.

Προ-κατ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προκατηνάλωσα κτλ.). Καταξοδεύω (δαπανῶ) πρίν.

Προ-κατα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ· Ἐννοῶ προτοῦ.

Προκατανόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προγιγ., πληροφορία ἢ παρατήρησις προλαβοῦσα, πρόγνωσις.

Προ-κατ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκαταναω.

Προ-κατα-νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Σουβλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζω (λιγκιλδάω) πρίν· (μτφορ.) ἐγγίζω προτοῦ κατάκαρδα.
Προκατα-ξύω, Μ. ξύσω. Σκαλίζω (Χαράσσω) τι προτοῦ. « Τὰ γραφεῖα προκατέξυε (ὁ ζωγράφος), « Ἐτυμολ.
Προκατα-παύω, Μ. παύσω. Καταπαύω πρίν.
Προκατα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω πρὸν κάτω.
Προκατα-πίμπλημι, Μ. κατα-πλήσω. Γεμίζω πρὶν ὅλως διόλου.
Προκατα-πίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω, = Προκατα-πίνω.
Προκατα-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προκατέπιον κτλ.). Καταπίνω προτοῦ.
Προκατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προκατέπεσον κτλ.). Πίπτω ὅλως διόλου κάτω (Καταπίπτω) πρίν, πρόξεναθενῶ, προεκομένω. « Ταῖς ψυχαῖς— », « Διόδ. 2) (μὲ αἰτ. πράγ.τ.) προφθάνω πουθενά, « Δόγμα παντοδαπὸν προκατέπιπτον τὴν Ῥώμην, « Πλ.
Προκατα-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι πρότερα, Προκατάγομαι.
Προκατα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Βάλλω προτοῦ κατάπλασμα.
Προκατα-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξαπλήζω, Καταρραμάζω) πρὶν·
Προκατα-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπονῶ προτοῦ, προκαταδαμάζω.
Προκατα-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφοβίζω (Καταρραμάζω) πρίν.
Προκαταργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταργῶ προτοῦ.
Προκατάργμα (τὸ), [προκατάρχομαι] = Πρόθεμα.
Προκατα-ριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἕν (Ἀπαριθμῶ) προτοῦ.
Προκαταρκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος κατὰ προκάταρξιν, χρησιμεύων ὡς πρώτη ἀρχὴ (ἀφορμή). « Μετεωρίζω μερίς καὶ πρῶτα καὶ προκαταρκτικώτερα ἐς ὅλαν τὰν βιοτὰν πέλει ἀνθρ. τροφίσαι, « Πυθαγορ. « Προκαταρκτικὰ αἴτια, « Ἰατρ., τὰ ἐξωτερικὰ τὰ ὁποῖα τὴν πρώτην ὁρμὴν εἰς ἀναπτυξιν τῆς προϋπαρχούσης (ἴδε Προηγούμενα) ἠδη νόσου. « Παίων—, « Μετρ., Προκαταρξις, ἐως (ἡ), τὸ προκατάρχειν ἢ προκατάρχεσθαι, ἡ πρώτη ἔναρξις (ἀρχή). « Τῆς δίκης— », « Νμ., ἡ προεξέτασις τῶν μαρτύρων.
Προκαταρρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σπάνω (Συντρίβω) προτοῦ.
Προκατ-αρτίζω, Μ. ίσω. Διορθόνω (Διευθετῶ) προτοῦ, προεπιασκευάζω, προετοιμάζω.
Προκατ-αρτύω, Μ. ύσω. Προπαρασκευάζω (ἰδιαιτ.) προδιαθέτω ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον.
Προκατ-άρχω, Μ. ἄρξω. Προηγοῦμαι, πρόκεμαι, προλαμβάνω, προϋπάρχω. « Προκαταρχὰν αἴτιον, « Φιλοσοφ., τὸ πρῶτον. ||· (μσ. μὲ γεν.) ἀρχίζω πρῶτος. « Προκατάρχεται τοῦ πολέμου, μηδὲν ἀδικηθεῖσα, « Διόδ. « Δίκης—, « Κάμνω ἔναρξιν τῆς δίκης διὰ τῆς προεξετάσεως τῶν μαρτύρων. « Προκατάρχομαι τῶν ἱερῶν τινι, « Θκ., προσφέρω ἀπαρχὴν τῆς θυσίας εἴς τινα, ἢ ἐκτελῶ δι' αὐτοῦ τὸν ἐγκαινισμὸν (τὴν προκαθοσίωσιν) τοῦ θύματος κτλ.
Προ-κατα-σείω, Μ. σείσω. Σείω πρὶν ἐκ θεμελίων.
Προ-κατα-σημαίνω, Μ. ανῶ. Προμηνύω (Προδηλῶ) διὰ σημείων.
Προ-κατα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ πρῶτα καλά, προεξετάζω, προκατασκοπεύω.
Προ-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω προτοῦ, προετοιμάζω, (ἰδιαιτ. ῥτρ.) τροπολογῶ (αἰτιολογῶ) προτοῦ τὴν πρότασίν μου, προδιαθέτω. ||. (μσ.) προμηθεύομαι πρίν. « Πρὸς τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γενέσθαι αὔξησιν μεγάλα προκατασκευασάμενος, « Διόδ.
Προκατασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προκατεσκεύασέ τις, ἔργον προετοιμασθέν.
Προ-κατα-σκευαστικός, ή, όν. (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προκατασκευὴν (προδιάθεσιν).
Προκατασκευή (ἡ), τὸ προκατασκευάζειν, προπαρασκευή, προετοιμασία. (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προεισαγωγὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, προδιάθεσις.
Προ-κατα-σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ὅλως διόλου ἀπὸ προτήτερα. « Ἀπέχθεια προκατεσκιῤῥωμένη, « Γῤῥ., παλαιόθεν ῥιζωμένη.
Προ-κατα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκατασκέπτομαι.
Προκατάστασις, ἐως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προκαθίστημι, (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προκατασκευή, προεισαγωγὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, προδιήγησις.
Προκαταστατικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προκατάστασιν, προκατασκευαστικὸς τῆς ὑποθέσεως.
Προ-κατα-στέλλω, Μ. στελῶ. Κατευνάζω (Καταπραΰνω, Καθησυχάζω) προηγουμένως.
Προ-κατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Χαλνῶ (Καταστρέφω, Τελειόνω) πρὶν. (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) « Τὸν βίον—, « προαποθνήσκω.
Προκαταστροφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταστροφὴ (μεταβολὴ) προηγουμένη· (ἐνν. τοῦ βίου) θάνατος πρόωρος.
Προ-κατα-σύρω, Μ. συρῶ. Ἀπηλαιῶ προτοῦ.
Προ-κατα-σχέθω, Π. ἀντὶ Προκατέχω.
Προ-κατα-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Καταφάζω) πρίν.
Προ-κατ-ασφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω καλῶς (Ἐξασφαλίζω) πρῶτον.
Προ-κατα-σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω πρῶτον καλῶς μὲ τὸ ξυράφι.
Προκατάσχεσις, ἐως (ἡ), τὸ προκατέχειν, προεμπόδισις ἢ προεικειοποίησις.
Προ-κατα-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω εἰς πολλὰ μέρη (Κατασχίζω) πρίν.
Προ-κατα-ταχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Προ-κατα-ταχύνω, Μ. υνῶ. Προφθάνω ταχύτερον, προλαμβάνω. « Δεῖν ἔγνω προκαταλαβεῖν καὶ προκαταταχῆσαι, « Κ. Μανασσ.
Προ-κατα-τίθημι, Μ. κατα-θήσω (ἀόρ. Προκατέθηκα καὶμσ. Προκατετέθειμην κτλ.). Καταθέτω ἢ Παρακαταθέτω πρώτος ἢ προτήτερα, προκαταβάλλω. « Χάριν—, « Ἰώσ., εὐεργετῶ προτοῦ, πρόϋποχρεονω. « Διὰ τοῦτα δὲ τὸν λόγον τοῦτον προκατετίθεμαι, ὅτι πολλοί.. ὁκόταν τινὸς πρότερου ἀκούσωσι.. οὐκ ἀποδέχονται τὸν ὕστερον, « Ἱππκρ.
Προ-κατα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβων ἀφανίζω πρὶν ὅλως διόλου.
Προ-κατ-αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω πρὶν ὅλως διόλου.
Προ-κατ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προκαταλαμβάνω τὰς ἀκοὰς τινος παίζων τὸν αὐλὸν
Προκαταύλησις, εως (ἡ). δοκίμασμα καινούργιου αὐλοῦ πρὶν τὸν μεταχειρισθῇ τις.
Προ-κατα-φέρω, Μ. κατ-οίσω. Προκαταβιβάζω (ᾗ πθ. ἢ μσ.) προκαταβαίνω· (μτφορ.) προαποθνήσκω.
Προ-κατα-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω προτοῦ.
Προ-κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προκατέχεα κτλ.). Χύνω (Κάμνω νὰ χυθῇ τι) πρῶτα κατὰ γῆς ἢ ἐπάνω εἴς τι.
Προ-κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δότ.) Καταχρῶμαι πρίν, προκαταναλίσκω ἐπὶ ματαίῳ. (μὲ αἰτ.) προσπορπίνω.
Προ-κατα-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω πρὶν ἀπὸ πάνω ἕως κάτω (Παραλείφω).
Προ-κατα-χωρίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ χωρίζων (Καταχωρίζω) πρίν.
Προ-κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Ἀερίζω) πρὶν καλῶς.
Προ-κατ-εγγυάω ῶ, Μ. ήσω. Προϋπόσχομαι εἴς τινα θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν μου εἰς ὑπανδρίαν, ἀῤῥαβωνίζω προτήτερα.
Προ-κατ-εἰδω, Μ. ἑδομαι καὶ εδοῦμαι, Π. ἀντὶ Προκατεσθίω, κατατρώγω προτοῦ.
Προκατείδον, ἀόρ. τοῦ Προκαθοράω.
Προκατείλημμαι, πθ. καὶ
Προκατείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προκαταλαμβάνω.
Προ-κατ-ειλίσσω, Μ. ίξω. Τυλίζω καλὰ (Περιτυλίσσω) προτοῦ.
Προ-κατ-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω ὡς βέβαιόν τι πρὶν τοῦ καιροῦ.
Προ-κατ-επείγω, Μ. επείξω. Βιάζω (Ἐπισπεύδω, Κατεπείγω) πρὶν.
Προ-κατ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω, Καταφέρνω) πρὶν. « Προκατειργασμένος τὴν διάνοιαν, « Ἰώσ., προδιατεθειμένος, ἢ προαποκαμωμένος.
Προ-κατ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προκατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω (Φθάνω, Ἐπιστρέφω) προτήτερα.
Προ-κατ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ γεν.) Πρῶτα εὔχομαι (προσεύχομαι).
Προ-κατ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Προκατέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ, Κυριεύω) πρὶν, προκαταλαμβάνω. ||. (μσ.) κρατῶ τι ἐμπροσθέν μου (ὡς προκάλυμμα). « Προκατέσχετο χειρὶ καλύπτρην, « Ὅμ. Ἴλ.
Προ-κατηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κατηγορῶ προτοῦ.
Προκατηγορία (ἡ). προλαβοῦσα ἢ προκαταρκτικὴ κατηγορία.
Προ-κάτ-ημαι, ἐων, ἀντὶ Προκάθημαι.
Προ-κατ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω (Κατηχῶ, Μυσταγωγῶ) προτοῦ. « Τῷ Μωσαϊκῷ προκατηχημένος νόμῳ, « Μιχ. Σύγκ. (εἰς τὰς ἐπιστολ. τοῦ Φαλάρ. ἐκφαλμ. ἀντὶ Προκατέσχησαι).
Προκατήχησις, εως (ἡ). ἡ πρώτη ἢ προ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαβοῦσα κατήχησις (διδασκαλία), τὰ πρῶτα (προκαταρκτικὰ) μαθήματα.
Προ-κατ-ειδόρομαι, υροῦμαι. Κλαίω παραπονετικὰ (θρηναλογῶ) προτοῦ.
Προ-κατ-ονομάζω, Μ. άσω. Προαπαριθμῶ ὀναμαστί.
Προ-κατ-οπτεύω, Μ. εύσω. Παρατηρῶ προτοῦ, πριεξετάζω, προκατασκοπεύω.
Προκατόψομαι, μέλλ. τοῦ Προκαθοράω.
Προ-κατ-οπτρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυττάζομαι προτοῦ εἰς τὸν (ἢ ὡς εἰς) καθρέπτην.
Προ-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι προτοῦ.
Προ-κατ-ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φαβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν πρὶν τοῦ κινδύνου.
Προ-κατ-ορύσσω (ττω), Μ. ὄρυξω. Σκάπτω προτοῦ βαθειά.
Προκατοχὴ (ἡ), τὸ προκατέχειν, προκατάληψις.
Προ-κατ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυράνω πρὶν καλῶς.
Πρόκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ἔμπροσθέν τινος· χρησιμεύω ὡς προπύργιον (προκάλυμμα κτλ.)· εἶμαι ἐκτεθειμένος (ὡς πρόγραμμα, βραβεῖον, σκοπὸς κτλ.)· εἶμαι ἀφημένος εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος (ἀπορρίγμένος, ἁπλῆ πεσμένος). (γεωγρφ.) ἐκτείνομαι κατὰ μῆκος ἢ, προέχω, ἐξέχω. ὑπερέχω. (μὲ ἢ χωρὶς γεν.). « Τοῦ δὲ λιμένος τῆς Τροιζῆνος πρόκειται Καλαυρία νησίδιον, « Στρϐ. » Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρα πρόκειται Μινῴα, ποιοῦσα τὸν ἐν τῇ Νισαίᾳ λιμένα, « αὐτ. » Ὡς μηδένα μηδενὸς προκεῖσθαι τῶν μαχομένων λόγων ὡς πιστότερον, « Σξτ., ὑπερέχειν, προτιμᾶσθαι. » Ὀνείατα προκείμενα, « Ὕμ. » Πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας, ἁρωσιωμένας τῇ θεᾷ, προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, « Ἄρξφ. » Γράμμα προκείμενον, « Ἐπγρ., τὸ κείμενον πρὶν ἄλλο, ἢ τὸ ἀρχικόν. » Ὁρῶ παιδίον προκείμενον, « Ἵππ. » Θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ, « Σοφ. » Τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, « Ἄρξφ. (ᾧ μετνμ.) » Τὰς προκειμένας ἡμέρας, « αὐτ., τὰς διωρισμένας. » Θανάτου ζημία πρόκειται, « Θκ. » Ἀνάγκη πρόκειται, « Ἵππ. » Δύο κακῶν προκειμένων, « Ἱπποδ. » Ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου, « Ἵππ. » Τρεῖς γνῶμαι προεκέατο, αὐτ. » Νομους ὑπερβαλοῦσα τοὺς προκειμένους, « Σοφ. » Πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον, « Αἰσχλ. (καὶ δοτ.) » Τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσιν ἆθλα πρόκειται, « Ξεν. » Οἷς τοσούτων πέρι σκέψει· ὅσων ἡμῖν πρόκειται, « Πλάτ. » Προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, « Ἀθ. » Ἄτιμος πρόκειμαι, « Σοφ. » Θέαμα (« Παράδειγμα, « Σκοπὸς) πρόκειται, « Ἰουλ. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ προκείμενον, « Ἀρστ., τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως (τῆς ἐπιχειρήσεως κτλ.), ἢ ὅ,τι τυχοι ἐμπρός. » Δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτῷ πράττειν ἢ πάσχειν. « (Δείναρχ. παρὰ τῷ) Ἁρποκρατ. » Ἔξω τῶν προκειμένων, « Θκ. » Ἔπεισε μένειν ἐν τοῖς προκειμένοις, « Ἱπποδ.

Προκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [[πρὸ, κέλευθος]]· ὁ προπορευόμενος· πρόδρομος.
Προκέλευσμα (τὸ). φώναγμα προτρεπτικὸν (παρορμητικὸν), πρόσταγμα, παρακέλευσμα.
Προκελευσματικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς προκέλευσμα. » Ποῦς ἡ Ῥυθμὸς—, « Μετρ., ὁ συγκείμενος ἀπὸ 4 βραχ. συλλαβάς.
¿Προ-κελεύω, Μ. εύσω. Προστάζω πρὶν παρακινῶ τινα νὰ προχωρήσῃ, προτρέπω παρορμῶ.
Προ-κενεγγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω προτοῦ διαιταν (διατηρῶ κενὸν τὸν στόμαχον).
Προ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Εὐκαιρόνω) πρὶν. » Τὴν γαστέρα—, « Ἀρετ. » Ὧν προκενεωμένον, « Ἀκ.
Προ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Χαράζω) πρὶν, προαχεδιάζω, ἔϑεν
Προκέντημα (τὸ), = Προχάραγμα, σχέδιον αἰκαδομήματος, ὑπόδειγμα.
Προ-κέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πρόκειμαι. (εὔχρ. κυρ. μόνον κατὰ διάλυσ. τῆς ει).
¿Προ-κεύθω, Μ. κεύσω, Π. κρύπτω τι ἐν ἐμαυτῷ (κρύπτομαι) πρὶν.
Προ-κεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Προεκϑέτω κεφαλαιωδῶς, συγκεφαλαιῶ ἐκ προοιμίων.
Προκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προέχουσαν (πεταχτὴν ἐμπρὸς) κεφαλήν· (μτνμ.) στίχος ἔχων πλεονάζουσαν συλλαβὴν εἰς τὴν ἀρχήν.
†Προ-κηδεύω, Μ. εύσω. Κηδεύω πρίν.
Προ-κήδομαι, Μ. κεκαδήσομαι, Π. (μὲ γεν.) φροντίζω (προνοῶ) περί τινος.
Προ-κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. (μὲ γεν.) μεριμνῶ (ἀνησυχῶ) περί τινος.
Προκήρυγμα (τὸ). τὸ προκηρυττόμενον (κοινολογούμενον διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἄλλως πρίν).
Προ-κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Γνωστοποιῶ προτοῦ διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύττω.
†Προκήρυξ, υκος (ὁ), νλγ. Κήρυξ προαποστελλόμενος.
Προκήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Προ-κηρυσσω (ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω πρίν, γνωστοποιῶ διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἄλλως, προειδοποιῶ δημοσίως.
Προκι, δοτ. τοῦ Πρόξ.
Προκιθάρισμα (τὸ). ἡ τῆς κιθάρας προανάκρουσις (prelude).
Προ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Κινδυνεύω πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, ἀψηφῶ (περιφρονῶ) τὸν κίνδυνον, ἐκϑέτω ἐμαυτὸν πρῶτος ἢ (μὲ γεν.) πρὸς ὑπεράσπισίν τινος εἰς κίνδυνον, προπολεμῶ. » Φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, « Θκ. » Οἱ προκινδυνεύοντες, « Πλϐ., οἱ πολεμοῦντες εἰς τὰς πρώτας τάξεις.
Προ-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ προτοῦ ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· (μα. ἢ πϑ.) κινοῦμαι πρῶτος ἢ ἐμπρός, προχωρῶ. «Προκινεῖσθαι δοκέει οἷον εἴδωλον ὀρνίθων, « Ἱππκρ., τοῦ φαίνεται ὡς ἂν νὰ κινῆται ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν του. 2) (ἐκκλησ.) προεδρεύω. » Εἰς ἐκκλησιαστικὰς ἀξίας—, « Συνοδ.

Προ-κιρνάω ῶ, Μ. κεράσω. Κιρνῶ προτοῦ
Προ-κιχράω-ῶ, Μ. προχρήσω. Προδανείζω.
Προ-κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Θρηνολογῶ) προτοῦ. » Προκλαύσαντες τὸν νεκρὸν, « Ἵππ.
Πρόκλαστος (ὁ, ἡ), (στίχος) ὁ ἄλλως λεγάρος.
Προ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω προτοῦ
Προ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω προτοῦ
Προ-κληδονίζομαι, Μ. ίσομαι. Προμαντεύω (κυρ. διὰ κληδόνος), προμηνύω
Πρόκλησις, εως (ἡ), τὸ προκαλεῖν ἢ προκαλεῖσθαι, ἐρεθισμός, παρακίνησις, (διαιτ.) προκάλεσμα εἰς μονομαχίαν (Γαλλ.) défi (« Οὐκ ἴση πρόκλησις τῇ ἀσεβεῖ πρὸς εὐσεβῆ, ἀλλ' ὁμοία εἰ ἰσχυρὰς ἀσθενῆ πατοῦσι ἢ πλήττουσι προκαλέσαιτο, « Ἀρστ.) (Μα.) πρόσκλησις γινομένη εἰς τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τῶν αἰτητῶν, ἢ (κατὰ τὸν Ἀμμών) ἔνσταση τοῦ Ἀρείου Πάγου. (ἰδιαιτ.) ἀπαίτησις βασανισθοῦν οἱ δοῦλοι (« Ὅσα μὴ δίκαια τὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστι τῶν τότε πραγμένων, τούτων προκλήσεις ἐποιήσαντο θῆναι, « Δμ.)· (συνκδχ.) τὸ πινάκιον ἐφ' ᾧ ἦν ἐγγεγραμμένη ἡ τοιαύτη πρόσκλησις. » Τὴν πρόκλησιν ἀνείξαι δέκα γραμματα, « Δμ. » Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκτιθέντων τὴν πρόκλησιν, « Δμ.
¿Προκλητὶ, ἐπίῤῥ. Κατὰ πρόκλησιν.
Προκλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν τάσιν τοῦ προκαλεῖν· ἐρεθιστικὸς, διεγερτικὸς· (μὲ γεν.) « Ὀρέξεως—, « Μετρ., ὁ ἀνοίγων τὴν ὄρεξιν, ὀρεκτικός.
Πρόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προκληθεὶς (μάχεσθαι κτλ.), πρόϑυμος.
†Προκλίνη (ἡ). θάλαμος, κοιτὼν ἢ κλιντρον.
Προ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἰς.
†Προκλίτης, ου (ὁ). ὁ προκαταλαμβάνων (ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν) εἰς τὴν πεζαν.
Προ-κλύζω, Μ. κλύσω. Πρῶτα βρέχω μὲ πολὺ νερὸν· (ἰατρ.) προκαθαίρω διὰ κλυστῆρος.
Πρόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὶν (πρὸ καιροῦ) ἀϕόμενος, πλαίφατος, ξέκ τοῦ
Προ-κλύω, Μ. κλύσομαι· Π. ἀκούω (μαθάνω) πρὶν.
Προκνήμιον (τὸ). τὸ ἔμπροσθινὸν (ἢ μᾶλλον γαλήτερον) κόκκαλον τῆς κνήμης. Κερκὶς, (παῤῥ. Παρακνήμιον).
Προκνημὶς, ῖδος (ἡ), εἶδος σκεπάσματος (προκαλύμμα) τῆς κνήμης.
Προκνὶς ἢ Προκνὶς [[πρὸ, κνίζω]] (ἡ), εἶδος σύκων ξηρῶν (ἰσχάδων).
Προκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην (ἢ ἔχουσαν) κοιλίαν, προγάστωρ. (μτνμ.) « Στίχος—, « Μετρ., ὁ ἔχων ἐν τῇ ἀρ συλλαβὴν πλεονάζουσαν.
Προ-κοιλιόομαι-οῦμαι, Μ. ώθήσομαι. Ἔχω νομαι προκοίλιος, ἀποκτῶ προκοιλίαν.
†Πρόκοιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκοίλιος.
Προ-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμοῦμαι πρὶν, (μτνμ.) προαποθνήσκω
¿Προκοιτεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προποιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φυλάττω (λ.χρυσῶ) πρὸ τῶν θυρῶν τινος ὡς πρόκοιτος.
Προκοιτία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ προκοίτου, ἡ πρὸ τῶν θυρῶν φρουρά.
Προκοίτιον (τὸ). =Προκοιτών.
Πρόκοιτος (ὁ, ἡ). [πρό, κοίτη]. ὁ ἀγρυπνῶν πρὸ τῶν θυρῶν τινος, (ἐν γέν.) φρουρός, νυκτοφύλαξ.
Προκοιτών, ῶνος (ὁ). ὁ πρὸ τοῦ κοιτῶνος θάλαμος, σαλόνι, ἀντικάμαρα.
Προκυλίζω, Μ. άσω. Παιδεύω (Τιμωρῶ τινά, ἢ Κολάζω, Μετριάζω τι) προτοῦ.
Προκλακκίων, Μ. εύσω. Πρῶτα κολαχεύω (χαϊδεύω).
Προκλίπιον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ χιτῶνος τὸ σκεπάζον ἢ σχηματίζον τὸν κόλπον, (ἐν γέν.) ὁ κόρφος· (μτγν.) ἡ εἴσοδος (τὸ στόμιον) κόλπου θαλάσσ.
Προκομία (ἡ). =Προκόμιον.
Προκομιδή (ἡ). τὸ προκομίζειν ἢ προκομίζεσθαι, φέρσιμον (Βγάλσιμον) εἰς τὴν μέσην, παρουσίασις, (Νμ.) exhibition.
Προκομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ἔμπρὸς ἢ παρουσιάζω· ἐβγάζω· ἐκθέτω, παρουσιάζω. Προκόμιον (τό). τὸ ἔμπροσθεν μέρος (αἱ σανιάζουσαι τὸ μέτωπον τρίχες) τῆς κόμης, τὸ (Τουρκ.) τζουλούφια. «Προκόμια περίθετα,» Ἀθ., τὰ προσθετὰ, εἶδος περβολικᾶς.
Προκομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Προκομίζω.
Προκόνδυλος (ὁ). ὁ πρῶτος ἁρμὸς τῶν δακτύλων.
Προκοπή (ἡ), τὸ προκόπτειν, προχώρησις (μτφρ.) πρόοδος· ἐπίδοσις· ἐπιτυχία· κέρδος, πρόσοδος. «Τὴν οἰκίαν ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς,» (Βιων παρά) Δοτ.
Προκόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ πρωτοῦ ἢ ἔμπρός· (συνήθ. ἐλλ. ἢ ἀμέτβ. καὶ πθ.) πρόβαινω, προχωρῶ, (μτφρ.) προοδεύω, εἰδοκιμῶ, ἐπιδίδω. «Ἡ νὺξ προέκυψε,» Γρφ., ἐπροχώρησε, (παρβλ. Προελαύνω), «Ὡς δὲ 30 σταδίους ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, χειμὼν ἡμᾶς κατέλαβεν,» «Ἐμεν. (καὶ μτφρ.) » Προέκοπτε σοφίᾳ ἢ ἡλικίᾳ,» Γρφ. » Καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις,» Θκ., προοδευόντων (εὐκολυνόντων) εἰς αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν. «Προκόπτειν ἐν (ἢ ἐπί) τινι,» Δξ. «Ὡς ἂν τις αἰσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ,» Πλ. (καὶ πθ. ἢ μφ.) » Ἀνωτέρω δὲ οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπτομένων,» Ἡρ. «Οὐδὲν προὔκοπτον ἐς τὸ ἀπαλλάσσειν ἡμᾶς,» Ξεν., «Ἦλθες· ἆρ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλοις ἀεὶ ζῆνειν;» Εὐρ. (ἢ δοτ. σπν.) «Ἡ τοιαύτη παρατήρησις νυκτιφ ἴσως δύναται προκόπτειν τοῖς Χαλδαίοις,» Σέξτ.
Προκορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω (Συγυρίζω) πρίν, προδιευθετῶ, προετοιμάζω.
Προκόσμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἔμπρὸς διὰ στολισμόν· στολίδι, πρόθετον.
Προκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ κόσμου, ὑπάρχων πρὶν γένῃ ὁ κόσμος, παλαιότερος τοῦ κόσμου. 2) (πλθ.) =Προκόμημα, (συγχ. τῷ Προκόμιον).
Προκόττας, α (ὁ), Δ. ὁ κοσμῶν τὰ πρόσθεν τῆς κεφαλῆς [πρὸ, κόττος].
Προ-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω (Ἐξουσιάζω) προτοῦ.
Προ-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ἔμπρός.
Πρόκριμνος (ὁ, ἡ). ὁ προίσχων ἐν εἴδει κρημνοῦ, σχηματίζων κρημνώδη ἄκραν.
Πρόκριμα (τό). κρίσις (ἀπόφασις) γινομένη πρίν, δόγμα (φρόνημα) ἐκ προλήψεως, (Γαλλ.) prejudice, [ἐκ τοῦ
Προκρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) πρίν. «Προκριθείσης διὰ τῶν ἱππίων τῆς μάχης,» Διοδ. (καὶ ἰατρ.) » Τὰ προκρινόμενα, ἢν ὠμῶς κριθῇ, ὑποστρεφαι,» Ἱππκρ. 2) κρίνω τι αἱρετώτερον ἄλλου, προτιμῶ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) «Τὸν ἐπικὴ τοῦ πλουσίου προκρίνας,» Πλ. (ἢ ἀπαρ.) «Ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προϊκρινεν ὑπερφέρειν,» Ξεν. » Προκρίνας ταύτης καλλίστους εἶναι,» Ἰσκρ. (ἢ πθ.) «Οἱ προκριθέντες,» Ἀξ., οἱ ἐκλιχθέντες ὑποψήφιοι κληρωτῆς ἀρχῆς.
†Πρόκρις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκνίς.
Πρόκρισις, εως (ἡ), τὸ προκρίνειν, κρίσις (ἀπόφασις) γινομένη πρὶν· προτίμησις.
Προκριτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προκρίνω.
Προκριτικός, ή, όν. Ὁ κατὰ πρόκρισιν. «Τὸ προκριτικὸν,» Φλςρ., ἡ βάσις τῆς προκρίσεως. » Προκριτικὸν (τὸ), » Πλ., εἶδος μέτρου προσῳδιακοῦ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκρητικόν).
Πρόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ προκριθεὶς (ἀποφασισθεὶς προτοῦ ἢ ἐκλεχθεὶς κατὰ προτίμησιν), διαλεκτός.
Πρόκρουν, Ακκων. ἀντὶ Προέκρουον, παρτ. τοῦ Προκρούω.
Πρόκροσσαι, Π. ἀντὶ Πρόκρουσοι, πλθ. θηλ. τοῦ
Πρόκρουσος (ὁ, ἡ). (κυρ. «ἐς τὸ πλθ.) ὁ προέχων (ἐξέχων) ἐν εἴδει κρόσσης (ἴδε τὴν λξ.), ἢ· ἀραδιασμένος ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου κλιμακηδόν (Γαλλ. en échelons). » Αἱ δὲ νῆες, ἅτε τοῦ αἰγιαλοῦ ἐοῦσαι οὐ μεγάλου, πρόκρουσαι ὁρμίοντο ἐς πόντον, ᾗ ἐπὶ ὀκτὼ νέας,» Ἡρ. »Ἐξαγηδρόμων πρόκροσσοι φερᾶεσνοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον,» Ἀθ. (χ. ὡς οὐσ.) » Περὶ δὲ τοῦ κρηπῆρος, γρυπῶν κεφαλαί (αἱ) πρόκροσσοί εἰσι,» Ἡρ., τὰ ἐξέχοντα ζωνάρια.
Πρόκρουσις, εως (ἡ) ᾗ
Προκρουσμός (ὁ), τὸ προκρούειν, (ἰδιαιτ. μουσ.) = Προλήψις ᾗ Προλημματισμός (ἐνταστοῦ ὀργάνου).
Προ-κραιῶ, Μ. κρούσω. Κτυπῶ πρῶτα, (μουσ.) = Προανακρούομαι (Κωμ.) συνεύρισκομαι προτοῦ. 2) κτυπῶ ἐκτείνω (καλῶς τὸ σφυρηλατούμενον μέταλλον), (ὀθ. ὁ λιθοτὴς Προκρούστης). 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) κτυπῶ κατεπάνω τινός, προσβάλλω. «Πρόκρουον ποτνὰ κάλα,» Ἀρχ., προσέβαλλον τὰ πλοῖα.
Προ-κρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω πρίν.
Προ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ πρῶτα ἢ προτοῦ.
Προ-κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζω πρίν.
†Προ-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω προτοῦ.
Προ-κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυβερνῶ (Διευθύνω) τὸ πλοῖον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.
†Προ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. =Ἐκκυκλέω, ἐκφέρω τι κυλίοντάς το, (ἐν γέν.) ἐβγάζω.
Προ-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίω τι ἔμπρός. ||. (μσ. μὲ δοτ.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, παρακαλῶ γονυπετὴς, προσκυνῶ ἕως ἐδάφους.
Προκυλίνδημα (τὸ). τὸ κυλούμενον (κυλινδούμενον) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, (π. χ.) κῦμα ἐπιφερόμενον. 2) =Προκύλισις.
Προ-κυλίνδω, Π. ἀντὶ Προκυλινδέω.
Προκύλισις, εως (ἡ) καὶ
Προκυλισμός (ὁ), τὸ προκυλίειν ἢ προκυλίεσθαι, κύλισμα ἔμπροσθέν τινος ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, κυματισμός· πέσιμον εἰς τὰ πόδιά τινος, ἱκεσία μετὰ γονυπετήσεως, [ἐκ τοῦ
Προ-κυλίω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Προκυλινδέω, (εὐχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ.) «Προκυλιόμενος τῶν δημοτικῶν ἑκάστου μετὰ δακρύων,» Δ. Ἁλ.
Προκυμαία καὶ Προκυμία (ἡ). κτίριον εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ἐμποδίζῃ τὰ κύματα, μόλος.
Πρόκυνες (αἱ), ἴδε Πρεκύων.
Προ-κυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλάττωμα τῶν λαγωνικῶν τὰ ὁποῖα γαβγίζουν πρὶν εὕρουν τὸ κυνῆγι.
Προκυπτικός, ή, όν, (Βυζ.). Ὁ τῆς προκύψεως (τοῦ Αὐτοκρατ.). «Κλωβίαν προκυπτικὸν, » Κωδ., τὸ κιγκλιδωτὸν παράθυρον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ πρόκυψις τοῦ Αὐτοκρ.
Προ-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω (Γέρνω) ἐμπρὸς, πρεβάλλω τὴν κεφαλήν μου νὰ ἰδῶ· (ἐν γέν.) προέχω ἢ· προέρχομαι. «Προκύπτειν τῆς πόλεως,» Πλ. Πρκπ. πτειν ἔξω τείχους,» Ἀρχ. » Τὴν διάνοιαν διὰ τῶν αἰσθητικῶν πόρων ὥσπερ τινῶν ἀπῶν προκύπτουσαν, » Σέξ. » Οἱ βασιλεῖς εἰώθεσαν τὴν τοιαύτην ἡμέραν προκύπτειν,» Ιωζ., προφαίνεσθαι ἐν παρατάξει, ἴδε Πρόκυψις.
Προ-κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω πρίν.
†Πρόκυψις, εως (ἡ), τὸ προκύπτειν (ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς Βυζαντ.) ἢ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐμφάνισις τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὸν λαόν· (συνεκδ.) τὸ μέρος (καβούκλιον ἢ θρόνος) ἀπὸ τοῦ ὁποίου προέκυπτεν οὕτως ὁ Αὐτοκράτωρ. «Ὁ βασιλεὺς ἐχώθη εἰς τὴν πρόκυψιν,» Κωδ. » Ἡ δὲ πρόκυψις περιεκεκάλυπτο πανταχόθεν ὑφάσμασι σηρικοῖς ἢ διαχρύσοις,» Ι. Καντακουζ. »Ποιήσαντας τὴν πρόκυψιν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως εἰς Κερασοῦντα,» Χρν. Τραπεζ.
Προκύων, κυνος (ὁ). ἀστερισμός τις ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει πρὶν τοῦ μεγάλου Κυνός. 2) (πλθ.) »Πρόκυνες,» Π., χαμερπεῖς κάλαμοι ἢ παράκτιοι· (ἐνίοτε) ὑλάκτει, κατέχτορι πραπετῖς καὶ ἄκριτοι. «Πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες,» Ἐπγρ.
Προκωλύμια (τά), πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἔμπρός διὰ ἐμπόδιον ἢ προφύλαξιν, προτείχισμα, (συγχ. τῷ Προκάλυμμα).
Προκώμιον (τό). τὸ πρὸ τοῦ κώμου (πανηγυρικῆς ὁρμῆς) ἀδόμενον, πρόσμιμα.
Πρόκωνα καὶ Προκώνια (τά). (ἐνν. ἄλφιτα), «λύουσι ἡ χώνδρος ἀπὸ κριθάρι νέον ξμὴ σωρευθὲν ἀκόμην τὲς εἴδος κώνου περὶ τὸ κέντρον τῆς ἁλιώνος».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προκωνίζι (οἱ), (ἐνν. πυροί), =Προκώνια.
Πρόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἢ κρατούμενος ἀπὸ τὴν κώπην (τὴν λαβήν), ἕτοιμος, πρόχειρος. « Ξίφος —, « Αἰσχλ. «Κἀγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν,» αὐτ., ξεσπαθωμένος.
Προλαβή (ἡ), =Λαβή.
Προλαβόντως, ἐπίρ. Προτοῦ, προτήτερα, προηγουμένως.
Προ·λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Προέλαχον κτλ.). Παίρνω (Ἀποκτῶ) πρὶν διὰ λαχνοῦ.
Προ·λάζομαι καὶ Προ·λάζυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προλαμβάνω, Παίρνω πρωτήτερα.
Προλάκκιον (τό). λάκκος μικροτερος ἔμπροσθεν ἄλλου μεγαλητέρου, (παρβλ. Πρόλιμνα).
Προ·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ προτοῦ, προλέγω· λαλῶ πρὶν ακεφθῶ, φλυαρῶ ἀπροστοχάστως.
Προλαλιά (ἡ), =Προοίμιον, πρόλογος.
Πρόλαλος (ὁ, ἡ), προπετὴς εἰς τὸ λαλεῖν, αὐθάδης.
Προ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προέλαβον καὶ Προὔλαβον κτλ.). Παίρνω προτήτερα, παίρνω τι πρὶν τὸ πάρῃ ἄλλος, προφθαίνω καὶ παίρνω (κυριεύω) τι. «Καὶ ἀργύριον πολὺ προλαβόντες,» Δμ. «Ὅσα τῆς πόλεως προλάβῃ πρὸ τοῦ τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι,» Δμ. «Ἂν ἕτεροι τῷ λόγῳ προλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδενὸς αὖ τῶν ἑτέρων ἀκούετε,» αὐτ. (καὶ πθ.) «Ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυστα (τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα), προλαμβανόμενα ὅσον ἑ ἢ ζ',» Δσκρ. 2) κάμνω τι προτήτερα ἀπὸ ἄλλον, (ἰδιωτ.) προχωρῶ ἢ φθάνω πιὸ ταχύτερον, ἐσπερνῶ. «Ἐπειδὰν προλάβῃ ὁ λαγὼς τῷ δρόμῳ,» Ξεν. «Ἐὰν πολὺ προειληφυῖαι (αἱ κύνες) ὦσιν,» αὐτ. (θθ. κατὰ μτχ.) «Οἱ προλαβόντες (προειληφότες), « Λξ., οἱ πρὸ ἡμῶν, οἱ προγενέστεροι, καὶ « Προλαβόντα, « Λξ., τὰ παρελθόντα (περασμένα), προειρημένα, προηγούμενα. 3) (τρπ.) κρίνω ἢ ἐννοῶ τι κατὰ πρόληψιν, εἶμαι προτοῦ πεπεισμένος, προαπφαίζω. « Ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, ᾗ μὴ πρότερον προλαμβάνετε,» Δμ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) «Οὐδεὶς γὰρ προὔλαβε πταῖσαι,» Ἱππκρ., κάνεις δὲν εἶνε προτοῦ πεπεισμένος ὅτι θὰ ἀποτύχῃ.
Προλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω πρὶν ἢ (μὲ γεν.) περισσότερον ἄλλου· λάμπω (προφαίνομαι) μὲ ὅλην μου τὴν λάμψιν. «Πάλιν ἡμέρα προλάμπει μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν,» Συν.
†Πρόλαχος, εος-ους (τὸ), τὸ πρῶτον διὰ λαχνοῦ μερίδιον.
Προ·λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι προτοῦ λεῖον, =Προεξομαλίζω. « Τὴν ὁδὸν —, « Χρσ.
Προ·λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω (Διαλέγω) πρὶν ἢ κατ' ἐξοχήν. « Ἀριστῆς πασῶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, « Θκρ., οἱ ἐκλεκτότεροι, οἱ λογάδες. 2) (συνήθ.) λέγω ἢ (παραγγέλλω) προτοῦ, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. εὔχρ. τὰ ἀνμλ. Προερῶ, Προεῖπον, Προείρηκα). (μὲ αἰτ.) «Ὁ νόμος πέρυσι προὔλεγεν ἃ μὴ δεῖ πράττειν,» Δυκοῦργ. « Οἷς ἅπασιν οἱ ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσι,» Δμ. «Προλέγομεν ὑμῖν ἀπέναι ἀπὸ τῆς χώρας,» Ξεν. (καὶ ἀναλελ.) «Προεῖπεν, ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως,» αὐτ., (παρβλ. Προαγορεύω). (καὶ ἀπολ.) «Καλῶς ἐποίησας προειπών,» αὐτ. « Καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον,» Πλ. (καὶ πθ.) «Ἐξοχώτατοι προλέγονται,» Πίνδ., φημίζονται ἐκπαλαι. (καὶ κατὰ μτχ.) «Προλεγόμενα,» τὰ λεγόμενα πρὶν (τὸ προοίμιον) τοῦ λόγου.
Προ·λειοσα-ῶ, Μ. ώσω. =Προλειαίνω. 2) προσαλειόνω (κάμνω σκόνιν ἢ διαλύω). « Τὸν τροχίσκον προλειώσας μετὰ οἴνου,» Ἀλέξ. Τραλλ.
Προ·λείπω, Μ. λείψω. Προχωρῶν ἢ Ἀναχωρῶν ἀφίνω κατόπιν μου, παραιτῶ ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω. (ἐλλ.) «Οὐνωχάνομαι· λειποθυμῶ, ἐκλείπω. « Φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν,» Ὀδ. Ψ. «Οὐ δέ σε πάγχυ μῆτις προλέλειπεν,» Ὀδ. Β. (ᾗ ἐλλ.) « Εἴ τῳ προλείπει ἡ ῥώμη,» Θκ., ὅς κάσῃ προτοῦ τὴν σωματικὴν τε δύναμιν (ἐξασθενήσῃ). « Οἵ γὼ, προλείπω· λύεται δέ μου μέλη,» Εὐρ.
Προλεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προλέγειν, προφητικός.
†Πρόλεξις, εως (ἡ), =Πρόρρησις.
Προ·λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω προτοῦ, προϊσχναίνω.
Προ·λεσχηνεύω (-ομαι), Μ. εύσω, -ομαι Συνομιλῶ (Συνδιαλέγομαι) προτοῦ. «Ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι,» « Πρ., τὰ εἶχεν ἀπὸ πρωτήτερα ὡμιλημένα.
Πρόλεσχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν πολλὰ ἢ μὲ πολλὰ προοίμια, ὁ προλαμβάνων τὴν ὁμιλίαν ἢ ὁμιλῶν πρὶν ακεφθῇ, προπετὴς εἰς τὸ λαλεῖν, (ἐν γέν.) ἀδόλεσχος, φλύαρος.
Πλο·λευκαίνω, Μ. ανῶ. Πρῶτα λευκαίνω· (μετνμ.) προδιασαφῶ.
Προ·λεύσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προβλέπω.
†Προλήγω, Μ. λήξω, =Παραλήγω.
†Προληκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προλήγω.
Πρόλημμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προλαμβάνει ᾗ παίρνει τις, κέρδος, προνόμιον, πλεονέκτημα. « Πρόλημμα τῷ Φιλίππῳ ποιῶν αὐλεῖν,» « Πλ., μὴ ἀφίνοντάς τον νὰ προλάβῃ (νὰ ὠφεληθῇ) εἰς τίποτε.
†Προ·λημματίζω, Μ. ίσω. Λαμβάνω πρῶτόν τι ὡς λῆμμα (διδόμενον), προϋποθέτω.
Προλημματισμός (ὁ), (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐκλημματισμός (ἴδε τὴν λέξ. ᾗ παρβλ. Πρόληψις).
†Προλήνιον (τὸ), τὸ πρὸ τοῦ ληνοῦ κελάρι (μαγαζεῖ) ἢ ὁ ἐν τῷ ἀμπελῶνι ληνός, ὅπου προαποτιθέμενοι πρὸς καιρὸν αἱ σταφυλαὶ μεταφέρονται ἔπειτα ἐκεῖθεν εἰς τὸν καθαυτὸ ληνόν.
†Πρόληξις, εως (ἡ), =Παρλήγιξις.
Προληπτικός, ἡ, όν. Ὁ γινομένος ἢ πράττων τι κατὰ πρόληψιν.
Προληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόληψιν (προκαταληψιν).
Πρόληψις, εως (ἡ), τὸ προλαμβάνειν ἢ προλαμβάνεσθαι· (μτφορ.) ἰδέα τὴν ὁπ. ἔφθασεν ἅπαξ νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἔχῃ τις, ἰδέα ἔμφυτος (ὅπως π. χ. ἡ περὶ θεοῦ ('Ρτρ.) τὸ νὰ προλαμβάνῃ καὶ νὰ ἀπορῇ τις τὰς ἐνδεχομένας ἐνστάσεις ἄλλου (μουσ.) ἡ βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ ῥυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν ὀξύτερον μετάβασις, (ἀντιθ. τῷ Ἐκλυσις).
†Προ·λιμβεύομαι, Μ. εύσομαι, =Προλιμενεύομαι.
Πρόλιμνα, ης (ἡ). λίμνη ἢ ὅπ σχηματίζεται ἀπὸ τὰ πλημμυρίσματα ποταμῶν ἢ τῆς θαλάσσης, (παρβλ. Παροχή).
Προ·λιμνάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶν σχηματίζω προλιμνάδας.
Προλιμνάς, άδος (ἡ), =Πρόλιμνα.
Προ·λιμοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λιμοκτονῶ τινα προτοῦ, τὸν κάμνω ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ πείνας ἢ (ἰατρ.) τὸν καθυποβάλλω εἰς ἀσιτίαν ἡγούμενός εἰς αὐστηροτάτην δίαιταν.
Προ·λιπαίνω, Μ. ανῶ. Λιπαίνω πρωτύτερα πακύνῃ τι, ἢ· προαλείφω μὲ λίπος.
†Προ·λιχνεύω (εύομαι), Μ. εύσω, -εύσομαι. Τρώγω (ἀπὸ λαιμαργίαν) τὸ φαγητὸν πρὸ τὸ βάλλουν εἰς τὸ τραπέζι ἢ τὸ κάμνω πρὶν μὲ τὰ γλυκίσματά μου, κάμνω τὸν λιμασμένος.
Προλόβιον (τὸ). τὸ προέχον μέρος τοῦ λοβοῦ (τῆς ἄκρας τοῦ αὐτιοῦ).
Πρόλοβος (ὁ). ὁ πρῶτος σῖτος (ἢ σπυρα) τῶν πτηνῶν, (ἄλλ.) Προγρωμών, πρέπει νὰ γραφῇ Πρόβολος).
Προλοβώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων εἰδος (ἢ μορ.) προλόβου.
†Προλογία (ἡ), πρόρρησις.
Προ·λογίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ πρωτοτυπῶς εἰς τὸ θέατρον), παρασιάζομαι πρωτύτερα τῶν ἄλλων πρασώπων εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐκφωνῶ τὸν πρόλογον τοῦ δράματος. 2) (μσ.) λογαριάζω πρωτοτύπως, στοχάζομαι.
Προλογισμός (ὁ). σκέψις προηγουμένη (ἀντιθ. τῷ Ἐπιλογισμός).
Πρόλογος (ὁ). ὁ πρὶν (κατ' ἀρχὰς) ἐκφωνήσεως λεγόμενος λόγος· τὸ προοίμιον (κυρ. δράματος), ἢ προέκθεσις, τὸ προοίμιον· (ἀριθμ.) ἡ ἀναλογία μεγαλητέρου ἀριθμοῦ πρὸς ἄλλον μικρότερον.
Προ·λούω, Μ. λούσω. Πρῶτα λούω (καθαρίνω).
Προ·λοχίζω, Μ. ίσω. Στήνω λόχον (ἐνέδραν) προτοῦ. « Προλογίζω τὴν ἐξέλασιν,» Θκ., Πλ., προκαταλαμβάνω ὁ. ἀνθρώπους (καὶ πθ.) «Ἐσπίπτοντες ἐς τὰς προλοχισμένας ἐνέδρας,» « Θκ., προκαταληψμένας ὑπὸ τῶν λοχούντων.
Προλοχισμός (ὁ), τὸ προλοχίζειν, προκατάρτισις.
Προ·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Χαλνῶ (φθείρω, ἀφανίζω) προτοῦ.
Προ·λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (θλίβω, βασανίζω) προτοῦ.
Προλύπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. ἀπὸ τὸ ρ. προλυπῶ, λύπη (ἐνοχλησις) τὴν ὁπ. προξενεῖ ἢ ὑποφέρει τις προτοῦ.
†Προλυσης, ου (ὁ), (Βυζ.). νομισμὸς ὁποῖος ἔκλεσεν ἤδη πρὸ ἑνὸς ἔτους τὸν βασιλέα τοῦ λύτου (ἔχει δηλ. πέντε ἔτη ἀφ' ὅτου ἀπουδάζει).
Προ·λύω, Μ. λύσω. Λύω προτοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προμάθεια (ἡ). Δ. ἀντὶ Προμήθεια.
†Προμάθημα (τὸ). μάθημα προκαταρκτικόν, προπαίδευμα.
Πρόμαχρος (ὁ, ἡ), = Προμήκης, ἐπιμήκης.
Προμαλακτήριον (τὸ), [προμαλάσσω]. τὸ μέρος τοῦ λυτροῦ ὅπου ἐμενον ὀλίγον πρὸ ἐμβύνουν εἰς τὸ καθαυτὸ λυτρὸν ζνα μαλακώσῃ τὸ σῶμά των.
Προμαλακύνω, Μ. υνῶ ἤ Προμαλάσσω, Μ. ἀξω. Ἀπαλύνω (Μαλακύνω) πρωτοῦ· (μτφρ.) προδιαθέτω ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον. « Μέγα εἰς ἀταραξίαν ψυχῆς τὸ ἑαυτὸν προμαλάξαι τῇ παραδοξίᾳ τοῦ μέλλοντος λυπηροῦ, » Ἐπ.
Πρόμαλος (ἡ), [ᾰ] , εἶδ. θάμνου (ὄγνου [λυγαριᾶς] ἢ μυρίκης). (κατὰ τὸν Ἐτυμολ. ἐξ οὗ ἁρμός. « Πολλαὶ ἐξίεις πρόμαλοί τε ᾗ ἐλαῖαι ἐκπεφύασιν, » Ἀπολλ.
Προμάμμη (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς μάμμης (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ διάγγονά της).
Προμανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προέμαθον κτλ.). Μανθάνω πρὶν, προδιδάσκομαι. «Οἰκεῖᾳ ζυνέσει, καὶ οὔτε προμαθών τι, οὔτε ἐπιμαθών, » Θκ. (ἢ πρὸς ἄπαρ.) « Ἐγὼ δ' ἀνάγκη προὔμαθον ζέρτην κακά, » Σοφ., ἐσυνείθισα πρὸ πολλοῦ.
Προμαντεία (ἡ), τὸ προμαντεύεσθαι, πρόρρησις, προμάντευσις. 2) τὸ δικαίωμα (προνόμιον) τοῦ νὰ ἐρωτᾷ τις πρῶτος τὸ μαντεῖον, ἢ κατὰ τοῦτο προτίμησις.
†Προμάντευμα (τὸ). χρησμός, προφητεία.
Προμαντεύω (καὶ μσ. ᾰ καὶ εὐχρηστότ.) -εύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. Μαντεύω πρὶν, προλέγω ὡς μάντις, προφητεύω. 2) μαντεύομαι (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον) πρῶτος ἢ κατὰ προτίμησιν.
Προμαντεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Πρόμαντις.
Προμαντίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προμαντεία.
Προμάντιον (τὸ), Π. ἀντὶ Προμάντευμα, ἐκ τοῦ
Πρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ προμαντεύων (προφητεύων), προφήτης, χρησμοδότης, (κατ' ἐξοχ. ὁ Πυθ.) ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν. « Δίκη πρόμαντις, « Σοφ., ἡ προμηνύουσα ἑαυτήν.
Προμαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω πρὶν.
†Προμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ προτοῦ.
Προμαρτυρία (ἡ). μαρτυρία διδομένη πρὶν.
Προμαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Προδιαβεβαιώνω (Προαποδεικνύω) διὰ μαρτύρων.
†Προμάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω προτοῦ.
Πρόμαστος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα προέχοντας μαστούς.
Προμάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προμήτωρ.
Προμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) ἢ ὑπὲρ τινος, Προμάχομαι.
Προμαχεών, ῶνος (ὁ), = Προμαχών.
Προμαχητικός (ᾗ Δ. Προμαχατικὸς), ἡ, ὁν. Ὁρμόμενος εἰς τὸ προμάχεσθαι.
Προμαχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Προμαχέω, τινος ὡς πρόμαχος.
Προμάχομαι, Μ. μαχέσομαι ἢ μαχοῦμαι. (μὲ γεν.) Μάχομαι πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) ἢ ὑπὲρ τινος, προπολεμῶ (ὑπερασπίζω τινά) ὡς-
Πρόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν πρὸ τῶν ἄλλων (εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῆς μάχης). 2) ὁ πολεμῶν ὑπὲρ τινος, προστάτης, ὑπέρμαχος.
Προμαχών, ῶνος (ὁ). πρόβολος (πρόχωμα, προτείχισμα) ὅπισθεν τοῦ ὑπ. τοποθετοῦνται οἱ προμαχόμενοι. » Προμαχὼν τείχους, « Ἡρ., τὸ (Τουρκ.) μπεδένι τοῦ κάστρου.
Προ-μεθ-ίημι, Μ. μεθ-ήσω (ἀόρ. Προμεθῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ξαποστέλνω) τι ἐμπρὸς ἢ προτήτερα. » Πελειάδα νηὸς ἄπο προμεθεῖντες (ἄλλ. γρφ. ἀποπρὸ μεθέντες), « Ἀπλλν.
Προ-μελ-αίνομαι, Μ. μελανθήσομαι. Εἶμαι ἐμπροσθὲ (εἰς τὴν ἄκραν) μαῦρος.
Προ-μεθύω (μεθύσκομαι), Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθῶ ἢ Εἶμαι μεθυσμένος ἀπὸ προτήτερα.
Προ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ προτοῦ, προγυμνάζομαι· (μτφ.) προανακρούομαι. « Ὅπως προμελετήσωμεν ἃ δεῖ λέγειν, » Ἀρχ.
Προμελέτησις, εως (ἡ), τὸ προμελετᾶν· προγύμνασις, προεξάσκησις. « Ὕπνος θανάτου προμελέτησις, » Αἰ.
Προμένειος (ὁ, ἡ), Π. [προ, μένος]. αὐχηρὸς εἰς τὴν γεῦσιν, στυφὸς ἢ ξυνός. « Σίδη—, « Νίκ., ξυνόροδον (ζ), (παρ. Πράμνειος).
Προ-μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω (Μεριμνῶ, Ἀνησυχῶ) προτοῦ ἢ (μὲ γεν.) περί τινος
Προ-μετα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω (Μεταποιῶ) προτοῦ.
Προμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προτοῦ (κυρ. ὡς-
Προμετρητής, οῦ (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ μετρᾷ (νὰ ζυγίζῃ) προτοῦ τὰ πωλούμενα εἰς τὴν ἀγοράν, ὑπάλληλος τοῦ μετρονόμου, (ἄλλ. γρφ. Προμετρητής).
Προμετρητός, ή, όν. Μετρημένος προτοῦ.
Προμετώπειος καὶ
Προμετωπίδιος καὶ Προμετώπιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ μετώπου, (ὅθεν ||, οὐδ.) Προμετωπίδιον (τὸ), τὸ προέχον ἢ ἀνώτερον μέρος τοῦ μετώπου, καὶ 2) σκέπασμα ἢ στολίδι τοῦ μετώπου (κυρ. τῶν ἵππων), (Γαλλ.) frontal.
Προμετωπίς, ίδος (ἡ), = Προμετωπίδιον.
Προμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πετακτὸν ἐμπρὸς τὸ μέτωπον.
Προμήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις προμηθὴς (προβλεπτικός), πρόνοια διὰ τὸ μέλλον, φρόνησις, προφύλαξις. περιποίησις. «Κῦρος Κροῖσον κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε ἀπεθώμαζέ τε, « Ἡρ.
Προ-μηθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φροντίζω πρὶν, προβλέπω (προνοῶ) διὰ τὸ μέλλον, εἶμαι προμηθὴς (προβλεπτικός), (μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι) περί τινος, (μὲ αἰτ.) σέβομαι (συστέλλομαι) τινα. » Τὸν ἀδελφὸν—, « Ἡρ.
Προμήθεμα (τὸ). τὸ τῆς προμηθείας ἀποτέλεσμα.
Προ-μηθεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προμηθέομαι, ἐκ τοῦ
Προμηθεύς, έως (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Προμηθής.
Προμήθευσις, εως (ἡ), = Προμήθεια.
Προμηθευτικός, ή, όν. Φύσει προμηθὴς (προβλεπτικός, προνοητικός).
Προμηθευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προμηθευτικὸν τρόπον, μὲ προμήθειαν.
Προμηθὴς [πρὸ, μῆδος], έος (ὁ, ἡ). ὁ φροντίζων πρὶν (προνοῶν διὰ τὸ μέλλον), προβλεπτικός, στοχαστικός, φρόνιμος. « Οὔ τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς, « Σοφ., ἀψηφῶν (ἀδιαφορῶν διὰ) τὸν θάνατον. « Τὰν ἀΐδιον ἀρχὰν εἶναι προμαθεστάτην ὡρανῶ καὶ γᾶς, « Πυθαγορ.
Προμηθητέον, θετ. τοῦ Προμηθέομαι.
Προμηθία, Ἀττ. καὶ
Προμηθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προμήθεια.
Προμηθικός, ἡ, όν, = Προμηθευτικός, (ᾗ. Προμηθικῶς καὶ
Προμηθῶς, ἐπίρ. Μὲ προμήθειαν, φρονίμως, προβλεπτικῶς. « Εὖγ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς, « Ἀρχ.
Προμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος εἰς μῆκος, μακρουλός. »—τὴν κεφαλὴν, « Πλ., μακρουλοκέφαλος. » Τὰ τοῦ καλάμου φύλλα προμηκέστερα, « Θφρ.
Προ-μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρευνῶ προτοῦ χειρουργικῶς διὰ τῆς μήλης.
Προμήνυμα (τὸ). προαγγελία.
†Προμηνύτρια (ἡ). ἡ προμηνύσασά τι, προάγγελος.
Προ-μηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν (Γνωστοποιῶ) προτοῦ, προαναγγέλλω.
Προμήτωρ, ορος (ἡ). ἡ πρώτη μήτηρ, ἡ ἀρχηγὸς τοῦ γένους· ἡ μήτηρ τῆς μητρός, ἡ προμάμμη.
Προ-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προεπινοῶ μηχανὴν (χρόπον), συλλογίζομαι προτοῦ πῶς νὰ κατορθώσω τι.
Προ-μηχανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανεργῶ ('Ραδιουργῶ) προτοῦ.
Προ-μιαίνω, Μ. μιανῶ. Μιαίνω (Μολύνω) προτοῦ.
Προ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω προτήτερα.
Προ-μιμνήσκω, Μ. προ-μνήσω. Φέρω προτοῦ εἰς τὴν μνήμην τινός, προενθυμίζω.
Προ-μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ μσ. 'Παίρνω) τι μὲ μισθὸν προτοῦ, πρωενοικιάζω.
†Προμνάμων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προμνήμων = Πρόβουλος, (πολιτικὴ τις ἀρχὴ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν).
Προ-μνάομαι-ῶμαι, Μ. μνήσομαι. Διαπραγματεύομαι ὑπόθεσίν τινα (κυρ. δὲ αὐνοικέσιον) ὑπὲρ τινος, γίνομαι μεσίτης (προξενήτης), (κοιν.) κάμνω προξενειάν, (ἐν γέν.) προμηθεύομαι προστατῶ νὰ προμηθεύσω τι εἴς τινα. « Προμνᾶται τἰμοι γνώμα, « Σοφ., προμαντεύει (κοιν. μὲ λέγει) ἡ ψυχή μου, ἔχω ἐσωτερικήν τινα προαίσθησιν.
†Προ-μνημονεύω, Μ. εύσω. Μνημονεύω (Ἀναφέρω) πρὶν.
Πρόμνησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Προμνάομαι, μεσίτευσις, (ἰδιωτ.) προξενειά.
Προμνηστεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προμνάομαι.
Προμνηστεύτρια (ἡ), = Προμνήστρια.
Προμνηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πρόμνησιν (προξενειάν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Προμνηστική»,« ἡ τέχνη τοῦ προμνηστεύτου (τοῦ προξενήτου).

Προμνηστῖνοι, αι, α, Π. [[προσμένω]], κατὰ σειρὰν, εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου (εἰς ἀρκετὸν διάστημα), ἕνας-ἕνας. »Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες,« Ἐπγρφ.

Προμνήστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Προμνήστωρ, μεσίτρια γάμου, προξενήτρια.

Προμνηστις, ίδος (ἡ), = Προμνήστρια.

Προμνήστωρ, ορας (ὁ), μεσίτης γάμου, προμνηστευτὴς, προξενήτης.

‡Πρόμνος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόμος.

Προμοιρος (ὁ, ἡ), ὁ συμβὰς ἢ παθών τι πρὸ μοίρας (πρὸ τοῦ ὡρισμένου ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης καιροῦ), πρόωρος. »Θάνατος (» Νεκρὸς)—,« Αἰλ., Ἐπγρ.

Προμοίρως, ἐπίρ. Πρὸ μοίρας, πρόωρα. »Πρ. βιώσας,« Ἐπγρφ.

Προ-μοιχεύω, Μ. εὐσω. Προδιαφθείρω γυναῖκα ὕπανδρον (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Προαγωγεύω.

Προμολεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προβλώσκω.

Προμολή (ἡ), Π. [[προμολεῖν]]. πρόθυρον (αὐλοῦ)· ἄκρα προέχουσα (κορυφὴ) ὄρους, (ἄλλ.) Προβολή· ἐκβολὴ ποταμοῦ, (ἄλλ.) Προχοή.

‡Προ-μολύνω, Μ. υνῶ, = Προμιαίνω.

Πρόμορος (ὁ, ἡ), = Πρόμοιρος.

Πρόμος (ὁ), Π. [[πρό]]. ἀρχηγὸς· προστάτης· πρόμαχος· (ἐν γέν.) πρῶτος, (Λατ.) primus. (μὲ γεν.) » Ἐῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο,« Ἀπλλν. » Πόλεως (» Νηὸς) —,« Αἰσχλ., Ἀπλλν. » Ἀθηναίων Θησεῖδαι πρόμοι,« Εὐρ. (ἢ δοτ.) » Μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ,« Ἰλ. Χ.

Προμοσχεύσις, εως (ἡ), τὸ οὖτ. τοῦ-

Προ-μοσχεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω πρῶτα καλάδον δένδρου εἰς τὴν γῆν ἵνα κάμῃ ρίζας ἢ ἔπειτα τὸν μεταφυτεύσω. »Χαλεπῶς δὲ καὶ ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει· διὸ καὶ προμοσχεύοντες φυτεύουσιν· ἐκφυρότερα γὰρ καὶ ἥδη βεβωκότα,« Θφρ.

Προ-μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κοπιάζω (Ταλαιπωροῦμαι) πρωτοῦ ἢ ὑπὲρ τινος, προαγωνιζομαι.

‡Πρόμοχθοι (οἱ). (ἀρχιτεκτ.) στύλοι ἢ λίθοι προέχοντες εἰς ὑποστήριξιν οἰκοδομήματος. (Ἄλλ.) Ἀτλαντες.

Προ-μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Προκατηχῶ (εἰς τὰ μυστήρια).

Προμύησις, εως (ἡ), τὸ οὖτ. τοῦ προηγ., προκατήχησις.

‡Προμυθίκεια (ἡ), Δ. ἀντὶ Προμυθίρεια [[πρὸ, μυθίζω]], προμνήστρια, προξενήτρια.

Προμύθιον (τὸ), τὸ προοίμιον (ἢ προδιασάφησις τοῦ ἠθικοῦ μέρους) τοῦ μύθου, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιμύθιον). » Τὴν δὲ παραίνεσιν, δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον· ἐπιμύθιον δέ, τελευταῖον ἐπενεγκών,« Ἀφθόν.

Προμυκτὴρ (ὁ), ἡ ἄκρα τοῦ μυκτῆρος (τοῦ ῥύγχους, τῆς προβοσκίδος κτλ.).

‡Προμυκτήριον (τὸ), = Ἀκρωτήριον, (Γλσ. ἑλλην. τοῦ Ἀτν. promunctorium).

Προμυλαία (ἡ). (θεὰ) ἡ προστατεύουσα τοὺς μύλους.

Προ-μυλλαίνω, Μ. ανῶ. Τεντόνω ἐμπρὸς τὰ χείλη μου (πρὸς περίγελων).

Προ-μύσσω(ττω), Μ. μύξω, = Προθύω, ξεφτιλίζω (τὸν λύχναν)· (μεγμ.) ἀπατῶ τινα καὶ τοῦ 'παίρνω χρήματα, (ἀναλογ. μὲ τὸ Γαλ.) tirer les vers du nez à quelqun.

Προναΐος, α, ον, = Πρόναος. » Προναία, « Ἥρ., ἡ ἐν Δελφοῖς Ἀθηνᾶ τῆς ὀπ. τὸ ἄγαλμα ἢ ὁ ναὸς ἦτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, (ἴδε καὶ Πρόναια).

Πρόναος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ κείμενος. » Βωμός—,« Αἰσχλ. ||. (οὐσ.) Πρόναον (τὸ), τὸ προαύλιον (καθὼς τῶρα ὁ νάρθηξ) τοῦ ναοῦ.

Προ-ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκῶ πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, προατονῶ, προαπεκάμνω.

Προ-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ πρῶτος ἢ πρωτοῦ (μὲ γεν.) ναυμαχῶ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς ὑπεράσπισιν τινος.

Προ-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (Διανέμω) πρὶν· ἀπονέμω. »Χάριν—,« Πίνδ. 2) = Προτείνω, παρέχω. » Τὸν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆτις ἐφέρπει,« Αἰσχλ. 3) (μσ. μὲ ἐπίρ.) προχωρῶ βόσκω, (ἐν γεν.) προβαίνω, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτμ.).

Προ-νέσμαι, Μ. νεῖσμαι, Π. (μὲ γεν.) προέρχομαι· προβαίνω.

Προ-νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. » Χρὴ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ὕπτιον προνεύειν, ἐν μικρῷ δὲ ἀναλαμβάνοντα ἀναπίπτειν,« Ξεν.

Προ-νέω, Μ. νεύσομαι, = Προνήχομαι, (συγχ. τῷ Προσνέω).

Προ-νέω, Μ. νήσω. Ἐπιασρεύω πρίν.

Πρόνεως, ω (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πρόναος.

Προ-νηνέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Προνέω, Προεπιασρεύω.

Προνήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Προνάϊος.

Προ-νησταύω, Μ. εὐσω. Πρῶτα νησταύω.

Προ-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ πρωτοῦ.

Προ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ (Παρατηρῶ) πρωτοῦ, προβλέπω, προαισθάνομαι· προφερυρίσκω. » Οὔτι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον,« Ὀδ. Ε. » Δόλον δ' οὔτι προνόησαν,« Ἰλ. Σ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι, λαμβάνω πρόνοιαν) περί τινος· (ἐν γέν.) φέρομαι ἢ πράττω μὲ προμήθειαν, προσέχω εἰς τι. »Οἱ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων,« Ξεν. » Προνοεῖν ἀλλήλων,« αὐτ. (καὶ μσ.) » Καὶ τῆς χώρας προνοεῖσθαι δεῖ,« αὐτ. (καὶ αἰτ.) » Τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖτε,« αὐτ. » Προνοούμενοι καλὰ,« Γρφ. » Ἐπιστείλας δέ τινι οἰκίδιον αὐτῷ προνοήσασθαι,« Αρτ. 3) πράττω τι ἐκ προνοίας (ἐκ προμελέτης). » Ὡς ἐγὼ προνοηθεὶς καὶ ἐπιβουλεύων ἦλθον ἐπὶ τὴν οἰκίαν,« Λσ.

Προνοητέον, θετ. τοῦ Προνοέω.

‡Προνοητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι προνοητὴς (ἐπιμελητὴς) πόλεως. » Ἀγορανομήσαντα, προνοητεύσαντα,« Ἐπγρφ.

Προνοητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ προνοῶν περί τινος, κηδεμὼν, ἐπιμελητής. 2) (ἰδιαιτ. εἰς μερικὰς πόλεις) ἀξιωματικὸς ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ δήμοσ. κτιρίων, ναῶν, λιμένων κτλ.

Προνοητικὸς, ἡ, ὸν. Προθύμος ἢ ἕτοιμος εἰς τὸ προνοεῖν, προμηθὴς. — Ἀπροβλεπτικὸς. » Τὸ προνοητικὸν « Λογ., ἢ περὶ τὸ προνοεῖν ἱκανότης· προμήθεια, φρόνησις.

Προνοητικῶς, ἐπίρ. Μὲ προνοητικὸν τρόπον, μὲ πρόνοιαν (προμήθειαν).

Πρόνοια (ἡ), [[πρόνους]]. τὸ προνοεῖν· πρόγνωσις (προαίσθησις) τοῦ μέλλοντος. » Τὰ τῆς τύχης κρατεῖ, πρόνοια δ' οὐδενός σαφής,« Σοφ. » Πολλὴ ἡ πρόνοια,« αὐτ., ἡ τοῦ μαντεύεσθαι ἀκέψις (φροντὶς) προηγουμένη. » Θεία, προσοχὴ, κηδεμονία. » Θεία ἡ πρόνοιά μοι,« Ἥρ., = Ἡ θεία πρόνοια. » Προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου,« Αἰσχ. (καὶ γεν.) » Προνοίᾳ τῆς ἐκείνου σωτηρίας,« Ἡρωδ., προνοῶν διὰ τὴν σωτηρίαν του. » Καὶ διανεῖμας οἷς ἐδόκουν τῆς ὄχθης τοῦ Ἴστρου τὴν πρόνοιαν αὐτ. » Πρόνοιαν ἔχειν (ποιεῖσθαι) μιᾶς Ἴσκρ., Δμ., = Προνοεῖν. » Τὸν τόπον κέει ἄριστον εἶναι πρόνοιαν ἐπιτηδεύειν Ἵππκρ. (καὶ ἄπαρ.) » Προνοεῖν μή,« Αἰ προσέχειν μήπως. » Ἐκ προνοίας,« Ἥρ., κατὰ πρόνοιαν, ἐκ προμελέτης. » Οὐκ ἔχω εἰπεῖν, οὔτε εἰ ἐκ προνοίας αὐτὰ ἐποίησε, οὔτε εἰ κατὰ τύχην αὐτ. » Ἂν τις ἀποκτείνῃ φρενῶν ἐκ προνοίας· ὡς εἶγε ἄκων, οὐ ταὐτόν,« Δ. » Διὰ τοῦτο καὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ἐξαίφνης ἀκούσια καὶ ἀπροόπτως, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βουλεύεσθαι μετὰ προνοίας λέγουσι πεπράχθαι,« Γαλ. 3) (εἰς Βυζ.) βοήθημα διδόμενον ἀπὸ τοῦ δημοσίου, (καθὼς λέγουν τῶρα εἰς τὴν Ἑλλάδα) ἐξοικονόμησις. »Προνοίαν ἐπιδοξοτέρους.. ἐδωροῦντο,« Παυσ., Αἰσχ. » Ἀθηνᾶ Πρόνοια,« Παυσ., ἐν Δελφοῖς, (ἴδε Δμ. κατὰ Δρίστ. [781] καὶ παρδλ. Προναΐα).

Προνομαία (ἡ), [[προνομή]]. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλέφαντος (τῆς μελίσσης κτλ.).

Προνομεία (ἡ), τὸ προνομεύειν, (ἰδίως ἐχθρικῶν τόπων ἐπισιτισμὸς (γεννημάτος), (ἐν γέν.) λεηλασία.

Προνόμευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον προνομῆς (διαρπαγῆς), λάφυρον.

Προνομεύς, έως καὶ

Προνομευτὴς, οῦ (ὁ), ὁ προνομεύων, στρατιώτης διαρπάζων (ἢ ἐπισιτιζόμενος) πόλ. ἐχθρικὸν τόπον, (Γαλλ.) fourrageur.

Προνομεύω, Μ. εὐσω. Ἐξαγίνω ὁ στρατιώτης εἰς προνομὴν, (Γαλλ.) fourrager, butiner. (ἐν γέν.) διαρπάζω, λατῶ, λαφυραγωγῶ, αἰχμαλωτίζω. — Ἀποσκελισμὸς ἀθετούντων προνοεῖν αὐτούς,« Γρφ. (καὶ πῦ.) » Ἐπροσηθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν,« αὐτ. » Ἀναγκάζετο τὸν ποταμὸν διαβαίνειν τὸ τὴν κατάπιν χώραν προνομεύοντες,« Διόδ.

Προνομὴ (ἡ), [[προνέμω]]. διάρπαξις στρατιωτῶν πρὸς ἀναζήτησιν καὶ συναγωγὴν τροφῶν κλπ. (ἐπισιτισμὸς τοῦ στρατεύματος) ἀπὸ ἐχθρικὸν τόπον, (ἐν γέν.) διαρπαγὴ, λεηλασία. » Διεγείμασεν ἐν ταύτῃ, αὐτόθεν οὖν προνομὰς τὰ ἐπιτήδεια

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τήριε τῇ στρατιᾷ λαμβάνων, « Ξεν. » Συγκεῖ ἐν ταῖς προνομαῖς ἐφθείροντο,» Δ. Κάσσ. » Τὰς προνομὰς ἐπαφῆκε καὶ τὰ τῆς χώρας, « Πλθ. » Πεδίων ἐπιλαβέσθαι προνομὰς ἐχόντων, « Πλ. 2) ἀντὶ Προνομαίας, προβοσκὴς (Πλθ. Ε', 84, γ). 3) (στν.) ἀντὶ Προνομία. » Ἀξιώματα ἢ γένος ἢ πλοῦτος ὀλίγον συντελείτω εἰς προνομήν, « Ακ.

Προνομία (ἡ), = Προνόμιον (2). »Αἱ πόλεις προεδρίας καὶ προνομίας διδόασι, « Ακ. » Ὑμῖν δεδόσθω γὰρ προνομία τῇ ἀρχαιότητι, « Στθ.

Προνόμιος, α ἡ ος, ον. (μουσ.) Ὁ πρὸ τοῦ νόμου (τῆς ᾠδῆς) ψαλλόμενος. » Προνόμιον (μετὰ ᾱ χωρὶς τοῦ) μέλος, « Ἡμέρ., Συν., τὸ προοίμιον (prélude) τοῦ ᾄσματος, πρόᾳσμα. 2) (μτγν.) ἡ διὰ νόμου χορηγουμένη προτίμησις, δικαίωμα τὸ ὑπ. νόμεταί τις κατ' ἐξαίρεσιν, (Ατν.) privilegium. » Τὸ τῆς μοναρχίας κράτειν προνόμιον, « Φώτ. » Τὸν ἀρξάμενον καὶ προνόμιον (κατὰ διορθ. ἀντὶ Προείμιον) λέγοις, « Ακ.

Προνομοθετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Νομοθετῶ πρότερον.

Πρόνομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προχωρῶν καὶ βόσκων (νεμόμενος). » Βοτὰ πρόνομα, « Αἰσχλ., τὰ πρόβατα καὶ λοιπὰ βοσκήματα. 2) (πλθ.) » Πρόνομα, « Γλσ., τὰ προνόμια (αἱ παλαιαὶ θεσμοθεσίαι ἢ τὰ ἔθιμά) τινος τόπου.

Πρόνοος-ους (ὁ, ἡ). προμηθὴς, προβλεπτικὸς, προνοητικὸς, φρόνιμος. » Τοὺς προνοεῖ » Σοφ. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ.) ἀντὶ Προνοητὴς, ἐπιμελητὴς, κηδεμών. »Δαναὸν πρόνοον ᾗ βούλαρχον, « Ἱκέτ. 969.

Προνοσέω-ῶ, Μ. ἤσω. Νοσῶ (Ἀρρωστῶ) πρότερον.

Προνοτίζω, Μ. ἰσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω) πρίν.

Προνουμηνία (ἡ). ἡ πρὸ τῆς νουμηνίας ἡμέρα, ἡ τελευταία τοῦ μηνός.

Πρόνους (τὸ παρθ. Προνούστερος,-ούστατος), κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Πρόνοος.

Προνοῦς, ἐπίρ. Π. ᾗ' ὅλης τῆς νυκτός.

» Προνοῦς, προῒμαρ, « Σιμωνίδ.

Προνωπὴς [πρὸ ἡ πρὼν, ᾠπ], ἐος (ὁ, ἡ), ὁ κλίνων (σκυμμένος) ἐμπροσθεν, πρανεὼς, (μτγν.) κοντεύων νὰ πέσῃ· πρανὴς, κατωφερὴς· (μτφορ.) ἐπιῤῥεπὴς ἢ πρόπτωτος· (ἐν γέν.) πρόθυμος, ἕτοιμος. » Θαῤῥεῖ προνωπὴς, « Εὐρ. » Ἤδη προνωπὴς ἐστι καὶ ψυχορῥαγεῖ, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Ἄγαν προνωπὴς ἐς τὸ λοιδορεῖν φρήν, « αὐτ.

Προνώπιος (ὁ, ἡ), [προνωπὴς, ἡ πρὸ, ἐνώπιος]. ὁ προβάλλων (παρουσιαζόμενος) πρῶτος εἰς τὰ ὄμματά τινος, εὑρισκόμενος ἔξω (εἰς τὸν δρόμον). » Πῶς προνώπιος φαίνῃ πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς βραβεύων; « Εὐρ. » Προνώπιοι ἥμεθ', « Δ. Ἀλ., οἱ ἱδρυμένοι εἰς τὰ πρόθυρα τῶν οἰκιῶν (Δτ. lares compitales) ἢ εἰς τὰς πρόθυρα ὡς πολιοῦχοι ἢ ἐφέστιοι. [(ὑπ.) Προνώπια, « τὰ πρόθυρα τῶν οἰκιῶν, (παρθ. Ἐνώπιος). (κατ' ἔκτ.) αἱ ἔξωθεν τῆς πόλεως. (Δτ.) compita. ›Ἐς προνῶπι' αὐτίχ' ἥξει, « Εὐρ., θὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας.

ξΠρόνωπος (ὁ, ἡ), = Προνωπὴς ἢ Προνώπιος, (ὄθεν

Προνωπως, ἐπίῤῥ. Μὲ πολλὴν ζέσιν (προθυμίαν, ὁρμὴν), πτοπετῶς.

Πρυξ, πρακὸς (ἡ καὶ ὁ). ζαρκαβάκι ἢ, ἐλαφάκι, (ὅθεν ἡ Προκόννησος ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Στρ., ᾧ Ἐλαφόννησος), (παρθ. Δορξ).

Πρόξεινος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρόξενος.

Προξενέω-ῶ, Μ. ἤσω (ὁ παρτ. Προξένουν). Κίμαι πρόξενός (ἐπίτροπος κτλ. ὥς τὴν λέξ.) τινος, νοιάζομαι (ἐπιζητῶ εἰς) τὰς ὑποθέσεις του, (ἐν γέν.) προστατεύω, ὑπερασπίζομαι. (μέ γεν.) »Προξενῶν συγχάνω τῶν Ἡρακλειωτῶν, « Δημ. » Φίλος εἶμ' ὑμῖν, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί, « Λρχρ. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ δοτ. ἐκ δ'.) διαπραγματεύομαι τι ὑπὲρ τινος ἢ συνιστῶ (γνωστοποιῶ) τινα εἰς αὐτὸν ὡς μεσίτης (προξενήτης), (καιν.) προξενεύω· (ὄθεν μτγν.) γίνομαι αἴτιος νὰ γένῃ τι, προξενῶ· προμηθεύω· (ἐνίοτε) λέγω εἴς τινα τί πρέπει νὰ κάμῃ, καθοδηγῶ, συμβουλεύω. » Ὡς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει, « Σοφ. » Ἐμεμνόμην αὐτὸν λέγων, οἷον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι, « Δημ. » Κόρην προξενεῖν τινι, « Λόγγ. » Ἵν' αὐτῷ φαιτητὴν προξενήσῃς καὶ ἐμέ, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Ἴστε μὲ οὐδένα κίνδυνον προξενήσαντα ἡμῖν, « Ξεν.

Προξένησις, εως (ἡ), τὸ προξενεῖν, προξένημα, διαπραγμάτευσις, μεσίτευσις (Τουρκ. σαμσαρλίκι)· ἐπιτρόπευσις· πρυμήθευσις, κτλ.

Προξενητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προξενῶν τι ἢ ὑπέρ τινος, μεσίτης (Τουρκ. σαμσάρης), προξενήτης.

Προξενητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προξενητὴν, προξενητοῦ ἴδιος. » Προξενητικὸν (τὸ), ἡ πληρωμὴ (τὸ δικαίωμα) τοῦ προξενητοῦ (τοῦ μεσίτου).

Προξενήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Προξενητὴς, μεσίτρια (κυρ. συνοικεσίου), προξενήτρα.

Προξενία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀξία) τοῦ προξένου, (Τουρκ.) καπου-κεχαγιαλίκι. (ἴδιαιτ.) ἡ μεταξὺ δύο πόλεων ἢ πόλεως καὶ ἰδιώτου ξενία. » Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παραδίδου τῷ γένει, « Ξεν. »Ὁ.. τὰς ἐν καῖς φλιαῖς τῶν νεῶν προξενίας ἐξευρηκὼς Τίμαιός ἐστι, « Πλθ.

Πρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ φιλοξενῶν (περιποιούμενος) τινα ὡς ξένος (φίλος), (ὅθ. ἐν γέν.) ὁ πορίζων (προμηθεύων, χορηγῶν) τι, (μτγν. ἐπὶ πραγμ.) αἴτιος, παραίτιος· (μὲ γεν.) » Πρόξενος σωτηρίας, « Ἐργ. » Σιτία νήσων πρόξενα, « Σχλ. ‖ (ὑπ.) ὁ διορισμένος νὰ δέχεται (νὰ φιλοξενῇ) ἐκ μέρους τῆς πόλεώς του τοὺς δημοσίους ξένους (πρεσβεις, ἀπεσταλμένους) ἄλλης φιλικῆς πόλεως, ἢ 2) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπιστασίαν τῶν ὑποθέσεων ὅσας ἄλλη πολις ἢ καὶ ἰδιώτης ἔχει εἰς τὴν ἰδικήν του πολιν, (ἀνάλογ. μὲ τὸ Γαλλ.) consul ἢ résident, (καὶ τὸ Τουρκ.) καπου-κεχαγιὰς· (ἐν γεν.) μεσίτης, ἐπίτροπος, κομισιονάριος, (Γαλλ. agent, homme d'affaires. » Πρόξενος γὰρ ἦν ὁ Ἀλκιβιάδης τῶν Λακεδαιμονίων, « Πλ. » Οὔτε Λραγαντίνων πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλαρίδος, « Αν. » Οἱ δὲ πρόξενοι χειροτόνητοι ἦσαν, ἢ ὑπὸ βασιλέων· Ἡρόδοτος οὖν γέρας εἶναί φησι (ΣΤ', 57) τοῖς βασιλεῦσιν ἐν Σπάρτῃ τὸ καὶ προξένους ἀποδεικνύειν οὓς ἂν θέλωσι τῶν ἀζῶν, « Εὐς. 3) (ἐνίοτε) ξένος δημόσιος παρεπιδημῶν (φιλοξενούμενος) εἰς πόλιν φίλην (σύμμαχον) τῆς ἰδικῆς του (ᾗ).

Προξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πρίν.

Προξηροτριβέω-ῶ, Μ. ἤσω. (Ἰατρ.) Προδιαθέτω τὸ σῶμα εἰς θεραπείαν διὰ ξηροτριβίας.

Προξυράω-ῶ, Μ. ἤσω καὶ Προξυρίζω, Μ. ἰσω. Πρῶτα ξυρίζω.

Προογκάομαι-ῶμαι, Μ. ἤσομαι. Ἐκαρύζω προτοῦ ἢ ἐμπροσθεν τινος.

Προόδευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προοδεύω.

Προοδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προοδεύων, πρόδρομός τινος.

Προοδεύω, Μ. εὔσω. Ὁδεύω ἐμπρὸς, προχωρῶ, προπορεύομαι. »Ἀκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, « Ακ. (ᾗ μτφορ.) » Τὰ προωδευμένα, « Εὐσ., τὰ προειρημένα.

Προοδηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ὁδηγός. ‖. (οὐσ.) = Ὁδηγός.

ξΠροοδικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ κατὰ πρόοδον γινόμενος.

Προόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὁδοῦ ὢν (προχωρημένος), προγενέστερος.

Προ-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁδοιπορῶ πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, πρηγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, προπορεύομαι. [ἐκ τοῦ

Προοδοιπόρος (ὁ, ἡ). ὁ προλαμβάνων τοὺς ἄλλους ὁδοιπόρους, ὁδοιπορῶν ἐμπρός. ‖ (οὐσ.) = Ὁδοῦρος.

Προ-οδοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Προπορευόμενος ἰσάζω (ἑτοιμάζω) τὸν δρόμον, (μτγν.) εὐκολύνω τὸν τρόπον, δίδω ἀφορμὴν, (μὲ γεν.) προετοιμάζω, προδιαθέτω· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Προοῦ. τῷ φύδρᾳ (πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς), « Δρστ. » Τὸ μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε καὶ παρεσκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδρῶσαι, « αὐτ. (ἐνίοτε αἰτ. ἢ γεν. ἐκ γ'· καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Προωδοποιεῖν τινί τι ἢ τινος, « Αξ., εἰσάγειν τινὰ εἴς τι, δίδειν τὸ παράδειγμα. ‖. (ἀμτβτ. ἢ πθ.) ἔχω διάθεσιν (εἶμαι ἐπιῤῥεπὴς, κλίνω) πρός. » Προωδ. πρὸς τὴν φθορὰν, « Ἀρστ., ὑποκείμενος.

Προοδοποίησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., προετοιμασία τῆς ὁδοῦ.

Προοδοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς προοδοποίησιν, προετοιμαστικὸς τῆς ὁδοῦ.

Προοδοποιὸς (ὁ, ἡ, ὁ προοδοποιῶν, προοδοποιητικός.

Πρόοδος (ὁ, ἡ). ὁ ὁδεύων ἐμπρὸς. ‖. (οὐσ.) = Πρόδρομος. (Γαλλ.) éclaireur.

Πρόοδος (ἡ). = Προέλευσις (»Ἐπὶ τῶν πυλῶν εἱστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, « Ακ.). (στρατ.) ἐκδρομὴ, ἐκστράτευσις, ἔξοδος. » Θυομένου τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγησιλάου ἐπὶ προδοσίᾳ,» Ξεν. 2) προδόσεως, προαγώγησις· (μτγμ.) προκοπή, ἐπίδοσις. »Ταῖς ἐκ δόξης εἰς δόξαν προόδοις καὶ προκοπαῖς,» Γρ.

Προ-οδυνόομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Πονῶ προτοῦ.

Προ-οδύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Θρηναλογῶ) προτοῦ.

Πρόοδος, ου, ἡ, = Πρόοδων.

Πρόοιδα, Μ. προ-είσομαι (παρτ. Προῄδειν κτλ.). Ἤξεύρω (Ἔχω γνῶσιν, εἴδησιν τοῦ πράγματος) ἀπὸ προτήτερα. » Ἵνα προειδὼς ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ,» Ξεν., (συγκ. τῷ Προοράω).

Προ-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχετίζω (Φιλιόνω, [ᾷ μσ.] Ἑλκύω εἰς τὸ μέρος μου) τινὰ ἀπὸ προτήτερα.

Προ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ προτοῦ.

‡Προοικία (ἡ). μέρος ἐξέχον (ἡ ζεγὴ) τῆς οἰκίας.

Προ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ προτοῦ ἡ (μὲ γεν.) ἔμπροσθεν ἄλλου.

Προ-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ προτοῦ, προδιαθέτω, προπαρασκευάζω.

Προ-οικονομία (ἡ). οἰκονομία γινομένη προτοῦ· προδιοίκησις, προδιάθεσις.

Προοικονομικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προοικονομίαν (προδιοίκησιν), προπαρασκευαστικός.

Προοικονομικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προοικονομίας.

‡Πρόοικος (ὁ). πρῶτος τοῦ οἴκου, (οὕτω μεταφράζει ὁ Θεοφάνης τὸ) Major domus. (Γαλλ.) maire du Palais.

Προ-οιμιάζομαι, Μ. άσομαι. (κυρ. μουσ.) Ψάλλω τὸ προοίμιον τῆς ᾠδῆς· (βλ. συνήθ.) ἐκθέτω τι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου [ὡς προοίμιον]· (ἐν γέν.) κάμνω ἔναρξιν, (Γαλλ.) débuter. » Δεῖ μή.. προοιμιάζεσθαι μακρῶς,« Ἀρχ. » (Οἱ οἰκέται) οὐ τὰ ἐρωτώμενα λεγουσιν, ἀλλὰ τὰ κύκλῳ, ᾷ προοιμιάζονται,« αὐτ. (καὶ μτφρ.) » Προοιμιάσασθαι τὴν βασιλείαν τρισχιλίων πολιτῶν φόνῳ,« Ἰωσ.

Προοιμιακός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς προοίμιον.

Προοιμιαστέον, θετ. τοῦ Προοιμιάζομαι.

Προοίμιον (τὸ), [πρὸ, οἶμος] (κυρ.) προαναφώνησις ᾠδῆς, πρόφασμα (κατ' ἔκτ.) Ὕμνος προοιμιώδης (» Ἀπόλλωνος —, « Θκ., Πλάτ. »Ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν,« Θμ.)· (συνήθ. μτγμ.) ἀρχὴ λόγου (διηγήσεως), πρόλογος (» Τὸ μὲν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον,« Ἀρχ. » Τὸ ἀναγκαιότατον δὲ ἔργον τοῦ προοιμίου, καὶ ἴδιον τοῦτο, δηλῶσαι τί ἐστι τὸ τέλος, οὗ ἕνεκα ὁ λόγος· διότερ, ἂν δῆλον ᾖ ἢ μικρὸν τὸ πρᾶγμα, οὐ χρηστέον προοιμίῳ,« αὐτ. » Μήδεια χαῖρε· ταῦδε γὰρ προοίμιον καλλίων οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις,« Εὐρ.)· (ἐν γέν.) ἔναρξις, (Γαλλ.) début. »Ὥστε ὄκρυά μου τὰ προοίμια τῆς τέχνης,« Ἀκ. » Τῆς ἡμέρας προοίμιον,« Βασ. Σελευκ.

†Προοιμιώδης, ους (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει προοιμίου.

Πρόοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Προΐημι.

Προΐσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προΐστημι.

Προϊστέον, θετ. τοῦ Προΐστημι.

Προϊστός [προΐστημι], ἡ, όν. Φερμένος ἐμπρός, ἐκτεθειμένος· προτιμημένος, ἢ προφερόμενος. » Τὰ κατὰ πεῦσιν προϊστὰ (τῶν ἐπιρρημάτων),« Ἀπλλν.

Προ-οιχνέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ -

Προ-οιχνέομαι, Μ. οιχήσομαι. Προπορεύομαι προανεχωρῶ, προαπέρχομαι.

Προ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Προωλίσθηκα, καὶ β'. Προώλισθον). Γλιστρῶ (Σκοντάπτω) καὶ πίπτω πρίν.

Προόλλυμι, Μ. ολέσω (ἀόρ. Προώλεσα ᾷ μσ. β'. Προωλόμην καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Προόλωλα κτλ.). Χάνω (Ἀφανίζω, [καὶ μσ.] Χάνομαι, Ἀφανίζομαι) προτήτερα.

Προ-ομαλίζω, Μ. ίσω ᾷ

Προ-ομαλόνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὁμαλὸν (Ἰσάζω [ᾷ μτφρ.] Καθησυχάζω) πρίν.

Προ-όμνυμι, Μ. ομόσω καὶ ομοῦμαι (ἀόρ. Προώμοσα κτλ.). Ὁμνύω πρὶν ἢ πρῶτος ἢ ἔμπροσθέν τινος (κυρ. θεοῦ τὸν ὁπ. ἐπικαλοῦμαι ἔφορον τῶν ὅρκων μου).

Προ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑπάγχομαι ἢ Συμφωνῶ) προτοῦ, » Προωμολογημένα,« Αξ., αἱ προλαβοῦσαι συμφωνίαι.

Προομολογητέον, θετ. τοῦ Προομολογέω.

Προομολόγησις, εως (ἡ), τὸ προομολογεῖν, ὁμολογία γενομένη προτοῦ.

Προομοσία (ἡ), = Προωμοσία.

Προ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω πρῶτος ἢ προτήτερα· προκαλῶ.

‡Προ-οπτάνω, νλγ. ἀντὶ Προοράω.

Προ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑφήνω προτήτερα.

Προοπτέα, α, ον, θετ. τοῦ Προοράω.

Προόπτης, ου (ὁ). ὁ προβλέπων (προορῶν), πρμηθής, προορατικός.

Πρόοπτος (ὁ, ἡ), [προορῶ]. ὁ βλεπόμενος (φαινόμενος) προτοῦ, κείμενος πρὸ ὀφθαλμῶν, προφανής, πρόδηλος, (εὐχρηστότ. τὸ συνῳρ. Προῦπτος). » Προῦπτος ἀγγέλου λόγος,« Αἰσχλ. »Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς ἐς προῦπτον κίνδυνον καταστήσειαν,« Θκ.

Προόρασις, εως (ἡ), = Πρόοψις.

Προορατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὸ προτέρημα) τοῦ προορᾶν, προβλεπτικός.

Προορατός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. προτίδεν ἢ δύναται νὰ προΐδῃ τις, φανερός.

Προ-οράω-ῶ, Μ. προόψομαι (ἀόρ. Προεῖδον καὶ μτ. Προειδόμην κτλ.). Βλέπω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, προβλέπω· (μτγμ.) προγινώσκω· (μὲ γεν.) φροντίζω, προνοῶ· (μσ.) προσέχω, ὑποπτεύω. »Ἐμοὶ μὲν οὐδὲν καινόν· καὶ γὰρ προῄδειν ᾷ προὔλεγον ὑμῖν τὴν τούτου μαλακίαν,« Πλ. (καὶ μσ.) »Ἐκ πολλοῦ προειδόντο τὴν ἐσομένην τοῦ σίτου σπάνιν,« Διόδ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἀγώμεθα τὴν πρόνοιαν ὅτι προείδετο ἡμέων οἰκοφθορημένων,« Ὑπ.

Προ-ορθρίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι (Σηκώνω) πρὸ τοῦ ὄρθρου.

Προ-ορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω (Προσδιορίζω· Ἀποφασίζω) προτοῦ· (μσ. Νμ.) παίρνω κατάσχεσιν κτήματος (ὅθεν Ὅρος ᾷ τὸ πρῶτα τὸ ἐπιμήσω. » Διοχλῶν ἀμφορίσω (ὀρθότ. προσωρίσω) τὴν αἰκίαν,« Δμ.

Προόρισις, εως (ἡ), = Προορισμός.

Προορισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Προορίζω, ἡ διορισμός.

Προ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Σπρώχνω) προτοῦ· (ἀμτβτ.) ὁρμῶ ἐμπρὸς ἢ (μὲ γεν.) ἐπέκεινά τινος. ‖. (μτ.) εἶμαι ἕτοιμος νὰ κινήσω.

‡Προ-ορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω τὸ πλοῖον ἔμπροσθέν τινος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

†Προορνιθίας (ὁ), (ἄνεμος) ὁ πνέων πρὸ πνεύσεως οἱ καλούμενοι ὀρνίθαι.

Προ-ορούω, Μ. ορούσω. Ὁρμῶ προτοῦ, ἐξορμῶ. » Τοῦ λογισμοῦ —,« Θμ.· ὁρμῶ προτοῦ νὰ ἀκεφθῶ.

Προ-ορυσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω προτήτερα.

Προ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω πρὶν ἢ ἐμπροσθά, σέρνω τὸν χορόν.

Προορχηστήρ, Π. ἀντὶ -

Προορχηστής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ὁ σέρνων τὸν χορόν· (κατ' οἰκ. μουσ. κλπ.) πρωταγωνιστής, προτάκης, πρωτόμαχος. »Προὔκρινε γὰρ προορχηστὴν ἡ πόλις,« Ἐπγρ. (τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ ἀποχρώντως ἄλλη Ἐπγρ.) »Ἐλίσσεται νῦν τὰς εἰκόνας ὁ δᾶμος· εὖ ὀρχησάμενον τὸν μάγαν,« αὐτ.

Πρόοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρχ. τοῦ Πρόειμι.

Προ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐρῶ (Κατουρῶ) προτοῦ.

Πρόουρον (τὸ). τὸ κρασὶ ὅ,που τρέχει ἀπὸ τὸν ληνὸν πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια (ἄλλ.) Πρόχυμα.

Προούσιος (ὁ, ἡ). ὁ προϋπάρχων τῆς ὕλης (τῆς οὐσίας τῶν ὄντων).

Προ-οφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωστῶ προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα). » Προοφείλων χρηστὰν τῇ πόλει παραινέσαι,« Λυκ. » Ἔχω χρέος δι' ὅσας εὐεργεσίας προὐφήλωσα. (συχνότ. πθ.) » Φόρος προφειλόμενος,« Ἡρ. » Εὐεργεσίαι προφειλόμεναι,« Θκ. (καὶ τὸ ἐναντίον) » Ἔχθρη ἡ προὐφειλομένη ἐξ Ἀθηναίων ἐκ τῶν Αἰγινητέων,« Ἡρ. » Μή μοι λου τινὸς ὄντος ὃ αὐτῷ προωφείλετο,« Δμ., ἂν δὲν εἶχε πάθῃ προτοῦ μέρος κακὸν διὰ τὸ ὁπ. ἐχρεωστοῦσε νὰ πάθῃ.

Προοφθαλμίς, (ὅος (ἡ). τὸ πρῶτον φύλλον (ἡμάτι) τῆς νέας ἀμπέλου.

Προοφθείς, ἀόρ. (ἀνμλ.) τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προοράω.

Προ-οχεύω, Μ. εύσω. Βατεύω πρὶν.

Προοχή (ἡ), [προέχω]. ὄχθη, λόφος.

Προόψει, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) μέλλ. τοῦ Προοράω.

Πρόοψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προοράω. » Ἄνευ προόψεως αὐτῶν,« Θκ.· χωρὶς νὰ τοὺς προϊδῶν, ἐξ ἀπροόπτου.

Προπαγής [προπήγνυμι], ές (ὁ, ἡ), ὁ πηγμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ πλήρης καὶ ἐνταυτῷ προέχων (ἐξέχων). » Ὀφθαλμοὶ προπαγεῖς, « Ἀκ., οἱ τῆς μυίας.

Προπάθεια (ἡ), τὸ προπάσχειν, ἡ προαίσθησις τοῦ πάθους (τῆς νόσου).

Προπάθημα (τὸ). Ὅ,τι ἔπαθέ τις πρίν, πάθημα προλαβόν, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμάθημα).

Προ-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ προτοῦ, προδιδάσκω, προγυμνάζω.

Προπαιδεία (ἡ). παιδεία (διδασκαλία) προκαταρκτική (προπαρασκευαστική).

Προπαίδευμα (τὸ). μάθημα στοιχειῶδες (προκαταρκτικόν).

Προπαίδευσις, εως (ἡ), = Προπαιδεία.

Προ-παιδεύω, Μ. εύσω. Διδάσκω (Παιδεύω) προτοῦ, προκαταρτίζω μὲ τὰς προαπαιτουμένας γνώσεις διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκπαίδευσιν. » Τὰ μὲν τοίνυν λοιπὰ τῶν τε καὶ γεωμετρίας καὶ πάσης τῆς παιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν εὖσι χρὴ προστάττειν, « Πλάτ.

Προπαιδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδοποιῶ (Ἐκνοποιῶ) προτοῦ.

†Προπαίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω προτοῦ, προετοιμάζομαι νὰ παίξω (ὄργανον), (Γαλλ.) préluder, (εἰς τὸν Ἀνακρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσπαίζω).

Προπαις, αιδος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ τεταρτάτης παῖς. 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Προαγωγός, μαστροπός.

Προπάλαι, ἐπίρ. Ἀπὸ παρὰ πολὺν καιρὸν ἀρχίτερα.

†Προ-παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τι πρωτοῦ νὰ παλαιώσῃ (νὰ μπαγιατέψῃ), προλείπω.

Προπάλαιος (ὁ, ἡ). πολλὰ παλαιὸς (πολυπαλαιώτατος), πεμπάλαιος, ἀρχαιότατος.

Προ-παλαίω, Μ. αίσω. Παλαίσω (Ἀντιπαλαίω) προτοῦ ἢ πρῶτα.

†Προπάλεια (ἡ), = Δαφίλεια, [ἐκ τοῦ †Προπαλής [πρό, πάλλω], ές (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -παλῶς, = Προαλής, Προπετής. » Γλῶττα (ὀφθαλμὸς) —, « Παδ., Φυσιογν. « Τὸ γένειον προπαλέζερος, « Ἀλδ.

Προπαππικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προπάππου (ἐσφ.) παμπάλαιος.

Πρόπαππος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πάππου (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ δισέγγονά σου).

Προπαρ, ἐπίρ. Π. [πρό, παρά], Τοπ. ἔμπροσθεν. « Πρόπαρ θανούσας, « Αἰσχλ., προτοῦ. « Πρόπαρ δὲ ἀγεῖται σραμὴ γεν.) ἔμπροσθεν ἢ κατὰ μῆκός τινος. »Πρόπαρ αἰγιαλοῖο, « Ἀπλλν., (παρᾳδ.). Προπάροιθε).

Προ-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω προτοῦ ἐμπρὸς ἢ πλησίον τινος.

Προ-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω προτοῦ· προαναγγέλλω· προϋποσχόμαι.

Προ-παρα-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἔρχομαι προτοῦ.

Προ-παρα-δίδωμι, Μ. παρα-δώσω (ἀόρ. Προπαρέδωκα κτλ.). Παραδίδω ἢ Προδίδω προτοῦ.

Προ-παρ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω) πρίν.

Προ-παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προπαρέλαβον κτλ.). Παραλαμβάνω πρίν.

Προ-παρα-λήγω, Μ. λήξω. Ἔχω πρὶν τῆς παραληγούσης. » Προπαραλήγουσα, « Γραμτ., ἡ πρὸ τῆς παραληγούσης συλλαβή.

Προ-παρα-λύω, Μ. λύσω. Παραλύω προτοῦ.

Προ-παρα-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παραινῶ ἢ Παρηγορῶ προτοῦ. Προλέγω, προεκθέτω.

Προ-παρα-σημαίνω(-ομαι), Μ. ανῶ, -οῦμαι. Σημειονω τι προτοῦ (εἰς τὸ περιθώριον) ὡς ἐπιλήψιμον ἢ ἀξιοπαρατήρητον, προεξηγῶ διὰ παρασημειώσεως.

Προ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Προετοιμάζω, προεφοδιάζω κτλ.

†Προπαρασκεύασμα(τὸ), = Προπαρασκευή.

Προπαρασκευαστέον, θετ. τοῦ Προπαρασκευάζω.

Προπαρασκευαστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (συντελεστικὸς) εἰς προπαρασκευήν.

Προπαρασκευαστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τρόπον προπαρασκευῆς.

Προπαρασκευή (ἡ). προετοιμασία.

Προ-παρα-τάσσω-ω, Μ. απάσω. Τράβω προτοῦ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Προ-παρα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Παρατάττω πρὶν ἢ ἔμπροσθεν τόπου τινὸς ἢ κατὰ μέτωπον τοῦ ἐχθροῦ τὸ στρατεύμα μου.

Προπαρατέλευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ παρατελευταίου. » Ἡ προπαρατέλευτος (ἐνν. συλλαβή), « Γραμτ., ἡ προπαραλήγουσα.

Προ-παρα-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτοῦ.

Προπαρατήρησις, εως (ἡ). παρατήρησις προγεγονυῖα.

Προ-παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (ἀόρ. Προπαρέθηκα κτλ.). Βάλλω τι προτοῦ πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· συγχρ. νω πρὶν (ἐπὶ φαγητῶν) βάλλω προτοῦ ἢ πρώτα -πρῶτα εἰς τὴν τράπεζαν. » Πότερον προπαρατίθεσθαι δεῖ τὰ τραγήματα; « Ἀθ.

Προ-παρ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Συστήνω (Παραγγέλλω) πρὶν· προασφαλίζω δι' ἐγγυήσεως)· προϋπάγομαι.

Προ-παρ-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προπαρέσχον καὶ μσ. Προπαρεσχόμην κτλ.). Δίδω (Προμηθεύω) πρὶν· προετοιμάζω.

Προ-παρ-ιστημι, Μ. παρα-στήσω. Παρατήνω πρίν.

Προπάροιθε(θεν), Π. [πρὸ, πάροιθεν]. ἐπίρ. (ἢ Τοπ.) ἔμπρος, ἔμπροσθά. «Προπάροιθε κιὼν, « Ἰλ. Ο. (ἢ Χρον.) πρὶν, προτοῦ. « Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν, « Ἰλ. Κ. » Σεῖο δ' οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτε ἄρ' ὀπίσσω, » Ὀδ. Α. 2) (ὡς πρόθ. μὲ γεν.) ἔμπροσθεν. »Ἠϊόνος (»Ὁμίλου) προπάροιθεν, « Ἰλ. Β, Γ. » Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, « Ἰλ. Ζ. »Γμείων προπάροιθε μαχοίατο, « Ἰλ. Δ. » Ὑσσείειν προπάροιθε παλέων, « Ἰλ. Ζ. (καὶ ἄλλ.) » Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε [ἑνὸς δομῶν] φυλάσσει, « Ἡσ.

Προ-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ ᾧ.

Προ-παρ-οξυτονέω-ῶ, Μ ήσω. Βάλλω τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γράφω ἢ προφέρω τὴν λέξιν προπαροξυτόνως. ||. (πθ.) εἶμαι προπαροξύτονος.

Προπαροξυτονησις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ ρημ.

Προπαροξυτονητέον, θετ. τοῦ Προπαροξύνω.

Προπαροξύτονος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) ὁ ἔχων (τονιζόμενος μὲ) ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γραφόμενος ἢ προφερόμενος —

Προπαροξυτόνως, ἐπίρ. Μὲ ὀξεῖαν (προσῳδίαν) ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

Πρόπας, πασα, παν, Π. ὅλος χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὁλόκληρος. » Νηάς τε προπάσας, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπίρ.) » Προπαν ἦμαρ, « Ὁμ., δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. —Πανημέριος, (καὶ ἁπλ.) « Ἅ δόμον Οἰδιπόδα προπαν (ὅπου ἄλλ. γρφ. Προπαρ) ὤλεσεν, « Εὐρ.

†Προπαστάς, άδος (ἡ). τὸ πρὸ τῆς παστάδος μέρος τῆς οἰκίας (ὅπου ἦτον συνήθως τὸ τραπεζαρεῖον), (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Προστάς).

†Πρόπαστον (τὸ), = Προπαστάς.

Προ-πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Πρεέπαθον καὶ Προὔπαθον κτλ.). Πάσχω (Δοκιμάζω, Ὑποφέρω) πρὶν καλὸν ἢ κακὸν, κακοπαθαίνω πρότερον (βλ. Γ', 82 Σ' 38).

Προπάτορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνῆκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ προπάτορα ἢ προπάτορας τινος.

Προπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς, ὁ πρόπαππος· (ἐν γένει) ὁ πρῶτος πατὴρ (ἀρχηγὸς) τοῦ γένους. (πλθ.) » Πρωτάτορες, « οἱ πρόγονοι.

Προ-παύω, Μ. παύσω. Παύω (ᾧ μσ. Παύομαι) πρίν.

Προ-πείθω, Μ. πείσω. Πείθω (Καταπείθω) πρὶν.

Πρόπειρα (ἡ). πεῖρα (δοκιμὴ) γινομένη πρὶν, πρώτη δοκιμὴ, ἀπόπειρα.

†Προ-πειράζω ᾧ

Προ-πειράω-ῶ, καὶ (μσ. ᾧ ᾧ ὑγρησ.ότ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) Δοκιμάζω πρὶν, κάμνω ἀπόπειραν.

Προπείσομαι, μέλλ. τοῦ Προπάσχω.

Πρόπεμπτα, ἐπίρ. Πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Προπεμπτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς προπομπήν. » Λόγος —, « Ἀξ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς προπομπὴν νεκροῦ, ἐπικήδειος. » Προπεμπτήρια (ἐνν. ἱερά), « τὰ τελούμενα εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ, αἱ ἐπικήδειοι τελεταί.

Προπεμπτικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Προπεμπτήριος. || « Προπεμπτικὸν (τὸ), « ᾠδὴν ἢ ποίημα εἰς τιμὴν τοῦ προπεμπομένου.

Προ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ ἢ ἔμπροσθέ. » Προδρόμους προπεμψάντες, « Ὑμν. 2) (ἐν γέν.) στέλλω τινὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ὑπάγῃ που, ἀποστέλλω. » Πρὸμ' ἐπεμψεν Ἀγαμέμνων, πεζοὺς σοι ἀγέμεν,« Ἰλ. Δ. 3) (συνήθ.) συνοδεύω τιμῆς ἢ ἀσφαλείας χάριν τινὰ ἀναχωροῦντα, ξιπροδοδῶ, ξεβγάζω (κυρ. μὲ παράταξιν)· συνοδεύω ἐκφοράν νεκροῦ, ἀποχαιρετῶ. » Ἀπιόντα δ' αὐτὸν προὔπεμπον ἅπαντες,« Ξεν. « Ποίαν νύμφην πώποτε τοσοῦτοι ἱππεῖς προὔπεμψαν;« αὐτ. »Ἀρταβάζος δὲ, ἔχων ὀκτὼ μυριάδας στρατοῦ, προέπεμπε βασιλέα μέχρι τοῦ πόρου,« Ἡρ. » Μηδενὸς τῶν ὄντων εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν βασιλέας, « Πρωδ. (ᾗ μσ.) »Τὸν προσιόντα προὐπέμπετο, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων,« Πλάτ.

†Προπένθερος (ὁ). Ὁ πατὴρ τοῦ πενθεροῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρὸν ἢ τὴν νύμφην του).

Προ·πεπαίνω, Μ. ἀνῶ. Ὡριμάζω πρίν.

Προπεπηγώς, υῖα, ὸς, μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προπήγνυμι.

Προπεπονθώς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προπάσχω.

Προπέπαμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προπίνω.

Προπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προπετάννυμι.

Προ·πέπτω, Μ. πέψω, = Προπέσσω.

Προπέπυσμαι, πρκ. τοῦ Προπυνθάνομαι.

Προπέπωκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προπίνω.

Προ·περι·ειλέω-ῶ, Μ. ἥσω ᾗ

Προ·περι·ελίσσω, Μ. ελίξω. Τυλίζω (Περιτυλίζω) προτήτερα.

Προ·περι·καθαίρω, Μ. αρῶ. Παρρεύω (Καθαρίζω) πρῶτα ὁλοτρόγυρα.

Προ·περι·πατέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πρῶτα περιπατῶ (περιδιαβάζω).

§Προπερισπασμός (ὁ), τὸ αὐσ. τοῦ Προπερισπάω.

Προπερισπαστέον, θετ. τοῦ =

Προ·περισπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τονίζω μὲ περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης. » Προπερισπῶμενον, « Γρμτ., λέξις ἔχουσα τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης, γραφομένη ἢ προφερομένη =

Προπερισπωμένως, ἐπίρ. Μὲ περισπωμένην (προσῳδίαν) ἐπὶ τῆς παραληγούσης.

Προ·περι·χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω πρῶτα ὁλοτρόγυρα.

§Προ·περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Μπηλόνω (Θηλυκόνω) πρίν ἢ ἐμπροσθᾶ, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσπερονάω).

Προπέρυσι,σιν), ἐπίρ. Χρν. τὸ παρελθὸν ἔτος, πρὸ δύο χρόνων, πρόπερσι.

Προπερυσινός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πρὸπαρελθόντος ἔτους, προπέρσινος.

Προ·πεσσω(ττω), Μ. πέψω. Ψήνω ἢ χωνεύω πρίν.

Προπεσὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Προπίπτω.

Προ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλώνω τι ἐμπροσθέν τινος ὡς προπέτασμα. »Ὥσπερ κυλικείου ταὐθόνιον προπέπταται,« (Ἀρχ. παρ') Ἀθ.

Προπέτασμα (τὸ), = Παραπέτασμα, Καταπέτασμα. » Μεθιέμενος ἠδὴ τῶν προπετασμάτων, αὐτοπρόσωπός σοι δηλήσεται,« Θμς.

Προπέτεια (ἡ). Ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ προπετοῦς, ὁρμὴ ἀπροβούλευτος, παραφορά, θρασύτης, ἰταμότης (κυρ. εἰς τὸ ὁμιλεῖν), αὐθάδεια.

Προ·πετεύομαι, Μ. εὐσομαι καὶ Προπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι (Πράττω, Ὁμιλῶ) μὲ προπέτειαν. » Περὶ τῶν ἀδήλων μὴ προπετεύεσθαι,« Σξτ. »Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται· τουτέστιν, οὐ προπετεύεται· καὶ γὰρ συνετὸν ἐργάζεται ἂν ἀγαπῶντα καὶ βαρὺν ᾗ βεβηκότα,« Χρσ.

Προπετὴς (ὁ, ἡ), [πρὸ, πίπτω]. πεσμένος ἢ κοντεύων νὰ πεσῃ προῦμυτα, κλίνων (γέρνων) ἐμπροσθᾶ, πεταγμένος ἔξω, πρανενευκώς, ἐξέχων. »Ἀπό γε μὴν τοῦ στέρνου ὁ οὐχὴν τοῦ ἵππου μὴ, ὥσπερ κάπρου, προπετὴς περύκοι, ἀλλ', ὥσπερ ἀλεκτρυόνος, ὀρθός,« Ξεν. »Τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο,« Ἀθ. » Προπετὴς τῷ βάρει γινόμενος, « Σᾷ. » Προπετεῖς ὀφθαλμοί, « Γαλ. » Κεῖται προπετές,« Σοφ. » Κλῆρος προπετής,« Πινδ., ὁ πίπτων (ἐβγαίνων) πρῶτος ἢ προτοῦ ἀπὸ τὴν κάλπην. »Ἁρμονία προπετὴς,« Δ. Ἁλ., ἡ ῥέουσα, γλυκεῖα. (ᾗ οἷτ. πρόθετ.) »Προπετὴς ἐπὶ τὰ ἔξω,« Ἁλ. Ἀρχ. » Εἰ δὲ καταῤῥέοι (ὁ νοσῶν) προπετὴς ἐπὶ πόδας,« Ἱππκρ. (καὶ γεν.) »Τύμβου προπετῆ,« Εὐρ. 2) (μτφρ. μὲ αὐτ. προθετ.) κλίνων (ἐπιῤῥεπὴς) πρός· πολλὰ πρόθυμος εἰς· (ἐν γεν. χωρὶς πτ.) ἰταμὸς, ὁρμητικὸς, παράφορος· (κυρ.) θρασὺς εἰς τὸ λέγειν, αὐθάδης. (Ἰατρ.) ἐπιῤῥεπὴς εἰς εὐκολιότητα. » Προπετὴς πολιτὰς ἐπὶ καίτας,« Εὐρ., ἄρχισαν ἤδη νὰ ἀσπρίζουν αἱ τρίχες τα. »Προπετὴς εἰς χεῖρα,« Φλλ. »Προπετὴς πρὸς τὰς ἡδονὰς,« Πλάτ. »Οὐ πάνυ προπετεῖς ἦσαν εἰς τὸ ξένοι,« Ξεν. »Προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταλῦσαι,« αὐτ. (καὶ βοτ.) »Προπετὴς γλῶσσῃ,« Ἐπγρ., =Πρόγλωσσος. (καὶ ἀπολ.) »Γέλως—,« Ἱσκρ. »Μειράκια λαμυρὰ ᾗ προπετῆ,« Πλ. »Οἱ θρασεῖς προπετεῖς,« Ἀρστ. »Τὸ προπετὲς ᾗ θρασὺ,« Ἡρωδ.

Προπετῶς, ἐπίρ. Μὲ προπετῆ (ὁρμητικὸν, αὐθάδη κτλ.) τρόπον, μὲ προπέτειαν. » Ὡς μὴ προπετῶς εἰς τὰ κάταντες ὁ ἵππος φέρηται,« Ξεν. »Προπετῶς φέρεσθε ἐς αὐτὴν (τὴν τυραννίδα),« αὐτ. »Ἐπήρετο προπετῶς, ὡς ἂν παῖς, μηδέπω ὑποπτήσσων,« αὐτ.

Προπέφανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προφαίνω.

§Προπεφραδμένος, η, ον, Π. πθ. πρκ. τοῦ Προφράζομαι.

Πρόπηγμα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐμπηγμένον ἔμπροσθεν τινός.

Προ·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἢ πήζω πρίν.

Προ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ προτοῦ ἢ ἐμπρὸς ἢ ἔξω ἀπό. » Ὁ δὲ μὺς χηραμοῦ προπηδήσας,« Βαθρ.

Προπήδησις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., πήδημα ἔξω ἀπό. »Ὀφθαλμῶν—,« Φυσιογν., μιάτιο πετακτά.

Προ·πηλακίζω, Μ. ίσω. (κατὰ λέξ.) Ῥίπτω εἰς τὴν λάσπην· (συνήθ. μτφρ.) ὑβρίζω, ἀτιμάζω, (παρβλ.) διασύρω.

Προπηλάκισις, εως (ἡ) καὶ Προπηλακισμὸς (ὁ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ. λακίζω, ὕβρις, ἀτιμασμός, ἐξευτελισμός.

Προπηλακιστὴς, οῦ (ὁ). Ὁ προπηλακίζων, ὑβριστὴς, περιφρονητής.

§Προπηλακιστικός, ἡ, όν. Ὁ προπηλακίζων (περιφρονῶν) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ἐξευτελιστικός.

Προπηλακιστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον προπηλακιστικὸν, πρὸς περιφρόνησιν.

Πρόπηξις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ Προπήγνυμι.

Προπήχιον (τὸ), τὸ μεγαλήτερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ πήχεος (τοῦ κάτω βραχίονος), (παρβλ. Προκνήμιον καὶ Περιπήχιον).

Προ·πιαίνω, Μ. ανῶ. Πιαίνω (Παχύνω) προτοῦ.

Προ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προέπιον κτλ.). Πίνω προτήτερα τὸ ἄλλον καὶ τῷ δίδω ἔπειτα τὸ πιεῖν, ἵνα πίῃ ἐκεῖνος τὸ ἐπιλοιπον, (κοιν.) πίνω εἰς ὑγείαν τινός, πίνω καὶ τοῦ προρρίσκω· (συνκδχ.) προσφέρω χαρίζομαι ἐσυνείθιζαν ἔνιοτε νὰ χαρίζων ᾗ τὸ σύτηρι, ἴδε Πίνδ., Ὀλ. Χ' εἰς τὴν ἀρχὴν (ὀθ. μτφρ.) προσίδω, θυσιάζω, « τηναν προπίνειν τινί,« Δμ. » Θρέπτειν τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσι,« Πλ. « πώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προπίνειν αὐτοῖς,« Δμ. (καὶ κατ' ἔκτ.) »Προπίνω αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου,« Πλ. (καὶ μτφρ.) » Τὴν ἐλευθερίαν προπωκότες Φιλίππῳ, « Δμ. (καὶ κλ.) « τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν φιάλην θεῖσαν αὐτῷ κώνεια,« Ἀθ. (καὶ μτφρ.) »Ἀδίκως εἰς τὴν ἑτέρων χάριν προπίνοντες,« Δμ., θυσιάσοντες. «Προπεπωκότες παραυτίκα ἡδονῆς τὰ τῆς πόλεως πράγματα, « αὐτ., ἐθυσιάσθησαν διὰ πρόσκαιρον ἡδονήν.

Προ·πιπίσκω, Μ. προ·πίσω. Πατίζω (μωρὸ νὰ πίῃ κυρ. ὡς ἰατρικόν) τι, « Προπιπράσκω, Μ. προ·περάσω. Πουλῶ πρῶτος (ἀπὸ πρώτων χέρι) ἢ προτοῦ.

Προ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προέπεσον καὶ Προὔπεσον κτλ.). Πίπτω ἢ ῥίπτομαι ἔξέχω ἐμπροστά. »Οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρισσον,« Ὑδ. «Τὰ ῥόγχη προπίπτοντα μᾶλλον,« Στρβ. (ᾗ κατὰ μτχ.) »Προπτωκὼς,« ἐξέχων ἐμπρός, ξοπετσιάρης. »Ὄρος προπεπτωκὸς εἰς τὸν Ἀμισηνὸν Διόδ. »Ἐπί τινος προπεπτωκυίας ἄκρας,« Στρβ., (παρβλ. Προνεύω) (μτφρ.) ἐκπίπτω, ἐξοκέλλω, πάρω πομαι. » Προέπεσεν (κατὰ λάθος, Προσέπεσεν) εἰς ἄκαιρον γέλωτα,« Δμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Προέπεσον πλησιάσαι,« Μ. Ἀντ. (ὀθ. ἡ μτχ. ἐγεί ὢν,« Ἐπικτ., =Προπετὴς· συγχ.) τῷ Προαπίπτω.

Προ·πιστεύω, Μ. εὐσω. Πιστεύω ἢ πιστεύομαι προτοῦ.

Προ·πιτνέω καὶ Προ·πίτνω, Π. ἀνεί Προπίπτω.

Πρόπλασμα (τὸ). τὸ πλάσμα τὸ ὁποῖον κατασκευάζει πρὶν ὁ ἀγαλματοποιὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δομήν ἡ ὡς ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου τιν, τὸ πρότυπον (modèle) τοῦ ἀγάλματος κτλ., [ἐκ τοῦ
Προπλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω προτοῦ. «Δοκεῖ τοῦ ὅλου σώματος προπλάττεσθαι ἡ καρδία,» Φίλ.
Προπλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Ἐνδύνω) προτοῦ.
Προπλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω προτοῦ ἢ ἐμπροστά, προλαμβάνω τοὺς ἄλλους ἢ προηγοῦμαι αὐτῶν μὲ τὸ πλοῖόν μ.τ.
Προπληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Χορταίνω) προτοῦ.
Προπλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Πλήττω (Ἐτυπτα) προτήτερα.
Προπλοκ-ος (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἐμπροσθὰ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.
Προπλόω, Μ. πλυνῶ. Πρῶτα πλύνω.
Προπλώω, ἶων. ἀντὶ Προπλέω.
Προπνιγεῖον (τὸ). τὸ μέρος (δωμάτιον) τοῦ λουτροῦ τὸ πρὸ τοῦ πνιγείου.
Προποδηγέτης, ου (ὁ) καὶ Προποδηγέτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ
Προποδηγός (ὁ, ἡ). ὁ προπορευόμενος τινος ὡς ποδηγός (ὁδηγός), προηγεμὼν τῆς ὁδοῦ.
Προποδίζω, Μ. ίσω, Π. βάλλω τὸ πόδι μου ἐμπρός, προχωρῶ κατ' ὀλίγον. (μὲ ἄλλα ρήμ.) προβαίνω ἀπό. «Τῆς πόλεως εἰς ὅσον βραχύ τι —,» Εὐς.
Προποδίσις (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῶν ποδῶν κείμενος.
Προποδισμὸς (ὁ), τὸ προποδίζειν, ἡ κατ' ὀλίγα (βῆμα βῆμα) προχώρησις.
Προποδών (ἀντὶ Πρὸ ποδῶν), ἐπίρ. Τοπ. «Ἐπὶ τὸ πρόσω καὶ προποδὼν εἰς τὰ πόδια·» (συνκδχ.) πολλὰ πείγειον, (κοιν.) μέσ' στὰ πόδια τινος, (χαρτ.) τώρα, εἰς τὴν παρούσαν στιγμήν.
Προπομπεῖς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προπέμπω.
Προποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τι πρότερος, προετοιμάζω. προλαμβάνω καὶ κάμνω τι, (Θκ. Γ', 13).
Προπολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ προτοῦ ἢ ἐμπροσθέν (ὑπέρ) τινος.
Προπολεμητήριον (τὸ). προφυλακτήριον τῶν πολεμούντων, προμαχὼν, προπύργιον.
Προπολεμικὸς (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸ τοῦ πολέμου, προαπαιτούμενος διὰ τὸν πόλεμον, ‖ (οὐσ.) Προπαίδευμα (ἐνν. ἱερὰ), τὰ τελούμενα πρὸ τοῦ πολέμου.
Προπόλαρχος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πρὸ τῆς στείας.
Προπόλευμα (τὸ), Π. ἔργον προπόλου, ὑπηρεσία, ὑπηρέτημα, [ἐκ τοῦ
Προπολέω-ῶ, Μ. ήσω. καὶ (Ὑπηρετῶ ὡς) πρόπολος (κυρ. θεοῦ), (συνκδχ.) προφητεύω, (σθ.) «Φωνὴ προπολεύουσα,» Ἀγ. Τάτ., ἡ μαντική.
Προπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἡλικίας ποδῶν πρόκοπον. 2) (=ἡ ἀσφαλὴς, ἀντὶ)
Προπόλιος.
Προπολ-όω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) πολίτης (Ἀπρίζων ἡ πρίγκης μου) πρώρα.
Πρόπολις, εως (ἡ), τὸ πρὸ τῆς πόλεως μέρος, τὰ πρῶτα σπίτια 'που ἀπαντᾷ τις ἐρχόμενος εἰς πόλιν, ἡ εἴσοδος (τὰ προάστεια) τῆς πόλεως. 2) (μτφ.) εἶδος κηροῦ ἢ κόμμεως μὲ τὸ ὁποῖον χρίουν πρῶτα αἱ μέλισσαι τὰς τρύπας τῆς κυψέλης των.
Προπολιτεύομαι, Μ. εὔσομαι. Πράττω τὰ τῆς πόλεως πρὶν ἢ (μὲ γεν.) πρό τινος ἄλλου, προηγοῦμαι ἢ προτιμῶμαι τῶν ἄλλων πολιτευομένων (πολιτικῶν ἀνδρῶν). (συνήθ.) «Τὰ προπεπολιτευμένα τινί,» Πλθ., αἱ πραλαβοῦσαι πολιτικαὶ πράξεις τινός.
Πρόπολος (ὁ, ἡ), [πρὸ, πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος ἢ πορευόμενος ἐμπροσθὰ τινος, (συνκδχ.) ὑπηρέτης· (κυρ.) ὑπουργὸς θεοῦ, ἱερεὺς, ὑποφήτης, νεωκόρος· (Π. κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) πρῶτος, πρωτεύων, προϊστάμενος. «Πάτραν σὰν ἐπινικίοις ἀοιδαῖς πρόπολον εἶναι,» Πίνδ.
Πρόπομα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πίνει τις προτοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸ τοῦ γεύματος ἢ εἰς τὸ πρόγευμα πινόμενον κατασκευαζόν κρασὶ (πρὸς ἐρεθισμὸν τῆς ὀρέξεως, καθὼς τώρα τὸ γλυκί). «Μετ' οἶνον, ἢ κονδίτε, ἢ ἑτέρου προπόματος,» Ἀέτ. 2) τὸ πρὸ τοῦ ἀρίστου γεῦμα, (καθὼς τώρα ἡ Ρωσσ.) ζακοῦσκα. «Ἐκάλει τοὺς μέν, ἐπὶ πρόπομα, τοὺς δ' ἐπ' ἄριστον, ἄλλους ἐπὶ δεῖπνον, ἐσχάτους δέ τινας ἐπὶ κῶμον,» Πλ.
Προπομπεῖα (ἡ), τὸ προπομπεύειν (προπορεύεσθαι χάριν προπομπῆς)· ἡ ἐν πομπῇ πραίλεψις. «Ἐν τρόπῳ προπομπίας,» (Ἱεροκλ. παρὰ) Στιβ., ἢ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ προηγεῖσθαι εἰς τὰς πομπὰς, ἡ πρώτη θέσις εἰς πομπήν. «Εἰ περὶ τῆς προπομπείας ἀμφισβητοῖεν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι,» Ἑρμγν. «Ὡς περὶ τῆς προπομπῆς Πλαταιᾶσιν ἀγωνιούμενοι,» Ἀκ.
Προπομπεὺς, έως (ὁ), ὁ Ἀλλ. Πομπίλος (ἰχθύς).
Προπομπεύω, Μ. εὐσω. Προπορεύομαι εἰς πομπήν τινα. «Οἵ τε ἱππεῖς ἅμα στρατεύς πᾶς προεπόμπευον τοῦ θεοῦ,» Ἡρωδ. 2) προβαίνω ἢ φέρομαι ἐν πομπῇ. «Τῶν ἱερῶν ἀεὶ προπομπεύει τὰ ὑβρεῖαν· ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ,» Πλ.
Προπομπὴ (ἡ), τὸ προπέμπειν ἢ προπεμπεσθαι, συνόδευσις πρός τιμὴν, ξέβγαλμα, ξεπροβόδισμα· ἢ ἐν πομπῇ προέλευσις· ἐκφορὰ νεκροῦ (συνκδχ.) ἢ συνοδία τῶν προπεμπόντων. (Τουρκ.) ἀλαΐ.
Προπομπία (ἡ), =Προπομπεῖα.
Προπομπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος πρὸς) προπομπήν. «Τιμὴ —,» Γρ. 2) ἀντὶ Προπομπός. «Καὶ προπόμπιος ἡ φιλία γραῦς ὑπῆρχεν Ἀβροτόνοι,» Θεοφύλ.
Προπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ προπέμπων (συνοδεύων πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν) τινὰ, ὁ προπορευόμενος τινος διὰ πομπὴν ἢ ἐν πομπῇ. «Προπομποὶ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες.. φιλοσοφίας εἶσιν ἀχλὺς,» Θεοφύλ.
Προ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Κατορθόνω [Ἀποκτῶ] μὲ κόπον) προτοῦ, «Τοῖς ἐκείνῳ π.πεπονημένοις αὐτὸς ἑαυτὸν εἰσεποίησε διάδοχον,» Πλ., τῶν προλαβόντων ἄθλων (κατορθωμάτων) ἐκείνου. «Τροφὴν οὐκ ὠμὴν, ἀλλὰ προπεπονημένην ὑπὸ τοῦ καυλοῦ καὶ τῶν ῥιζῶν,» Θφρ. 2) κουράζομαι (ἀποκάμνω) πρὶν, προαποκάμνω ἢ προνοσῶ. «Ἀθηνᾶ Ἄρην κατηγωνίζεται, ἅτε ἐκ προπεπονηκότα ἐκ τοῦ τραύματος,» Ἀκ. «Προπεπονηκέναι τὸν ἄνθρωπον τὸν νεφρὸν ἢ τὸ ἧπαρ,» Ἀνών. 2) (μὲ γεν.) κοπιάζω πρὸ ἢ περί τινος. «Προνοεῖν τῶν συνόντων ἢ προπονεῖν,» Ξεν.
Πρόπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) πονῶν, ζδυνηρότατος. «Πόνοι πρόπονοι (κατὰ ὁ ὀρθ. ἀντὶ Πράγονοι),» Αἰσχλ., (δεινοὶ), ὑπερβολικοί, (παρβλ. Πρόκακος). 2) (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Πρόπολος. «Τῆς τε ὁδοῦ ἡγεμόνες ἢ τοῦ ἔργου τούτου πρόπονοι,» Προκ.
Προποντὶς, ίδος (ἡ). ἡ πρὸ τοῦ (Εὐξείνου) Πόντου θάλασσα, (κοιν.) θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.
Προπορεία (ἡ), τὸ προπορεύεσθαι· προσδιορισμ. 2) (συνκδχ.) οἱ προπορευόμενοι· χρατιῶται, (Γαλλ.) Gavant-garde.
Προ-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πάγω (καὶ σπανιότ. μτθτ. Στέλλω [Σκινῶ] τινα ἢ Ἔχω πορευόμενον) ἔμπρος· (μὲ γεν.) προηγοῦμαί τινος.
Προ-πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω (καὶ μσ. Προμηθεύομαι) προτοῦ.
Προπορεῖν (ὅθεν εἰς τὴν ὁρ. Προέπορον καὶ Προὔπορον), Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρτ. τοῦ Προπορίζω.
†Πρόπος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πρόπους.
Πρόποσις, εως (ἡ), τὸ προπίνειν (πίνειν πρότερ ἢ εἰς ὑγείαν τινός), πάνωμα ποτηριοῦ, (Ἄγγλ.) toast. «Ἦν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀπασμός,» Ἀθ. «Τοὺς δεξιουμένους ἀλλήλους ταῖς προπόσεσιν,» Ἰωσ. «Εὐνάστειραν ἔχοις τειρομένων πρόποσιν,» (Ἀνθρόμαχ. παρὰ τῷ) Γαλ.
Προποτὴς, ου (ὁ). ὁ προπίνων (πίνων προτοῦ εἰς ὑγείαν τινος).
Προ-ποτίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω πρίν, δίδω τινὸς πρῶτα νὰ πίῃ (κυρ. ἰατρικὸν διὰ προφύλαξιν).
Προποτισμὸς (ὁ), τὸ προποτίζειν, πότισμα ἰατρικοῦ διὰ προφύλαξιν. 2) =Προπότισμα.
Προποτιστέον, θετ. τοῦ Προποτίζω.
Πρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους πόδας. ‖ (νῦσ.) στήριγμα εἰς εἶδος τὴν ἄκραν τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τοῦ πρώτου τῶν Δ.δρόμων. ‖ (πλθ.) τὰ ἔμπροσθεν μέρη τῶν ποδῶν ἢ οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες. 2) (μτφ.) λόφοι προέχοντες εἰς τὴν ὑπώρειαν βουνοῦ καὶ 3) (Ναυτ.) χονδρὰ σχοινιὰ (ἴδε Ποῦς) τὰ ὁπ. χρησιμεύουν διὰ τὸ μεταχείρισμα τῶν πανίων τοῦ καραβ.ου.
Προ-πραγματεύομαι, Μ. εὔσομαι. Πραγματεύομαί τι προτοῦ (πρὶ ἄλλου).
Προ-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Πράττω ἢ εἰσπράττω πρίν.
Προπρατὴρ ἢ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προπράτης, ου ♃

Προπράτωρ [πρὸ, πιπράσκω], ορος (ὁ), = Προπώλης.

Προπρεών, ῶνος (ὁ), Π. = Προπρηνὴς ♃ (μτφορ.) Πρόφρων, πρόθυμος, προμυτισμένος. « Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα, » Ἰλ. Ω.

Προπρηνὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων ἐμπρός.

Προπρὸ, Π. κατ' ἐπίτ. ἀντὶ Πρὸ, πρόθ. ἡ ἐπίρ. (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.) πολλὰ (ὁλονὲν ἢ ὅλως ὀλόλυ) ἐμπρός. « Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι ἰνδάλλετο πάντα, » Ἀπλλ. » Μέχρις ἵκωντο προπρὸ μάλ' Ἔνδοθι Σύρτιν, » αὐτ.

Προπρο-δι-άζομαι, Μ. άσομαι, Π. (κατ' ἐπίτ.) ἀντὶ Προδιάζομαι.

Προπρο-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. ἀντὶ Προθέω.

Πρόπροθι, ἐπίρ. Π. = Προπρὸ, παρεμπρός.

Προπρο-καλύπτω, Μ. ὑψω, Π. ἀντὶ Προκαλύπτω (μετ' ἐπιτάσεως). « Προπροκαλυψάμενοι δέμας. » σισύρῃσιν, » Ὀππ. προκαταίγδην, ἐπίρ. Π. μὲ μεγάλην πρὸς τὰ κάτω ἢ τὰ ἔμπροσθεν ὁρμήν.

‡Προπρό-κειμαι, Μ. κείσομαι, Π. ἀντὶ Πρόκειμαι. » Δώδεκα ῥάβδοι ἦσαν προπροκείμεναι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προκειμέναι), » Θ. Πρόδρ., κείμεναι ἐν τάξει.

Προπρο-κυλίνδομαι, Π. ἀντὶ Προκυλινδέομαι.

Προπρο-τιταίνω, Π. ἀντὶ Προτείνω, τεντόνω ἐπὶ πολὺ ἢ ὁλονὲν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Πρόπρυμνα, ἐπίρ. Π. (ἐκ τοῦ ἀχρ. Πρέμνυμνος), ὁ βυθιζόμενος μὲ τὴν πρύμνη (ὅηλ. σύχλος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας)· (ὅθ. μτνμ. ἐν γέν.) ἄρδην, ἐξ ὁλοκλήρου.

‡Πρόπταισμα (τὸ). πταῖσμα (σκόνταμα, δυσχήμα) προγεγονὸς, (συγχ. τῷ Προσπταισμα), [ἐκ τοῦ

‡Προ-πταίω, Μ. πταίσω. Σκοντάπτω (Σφάλλω, Ἀποτυγχάνω) πρὶν, (συγχ. τῷ Προσπταίω).

Προπτόρθιον (τὸ). τὸ προεξέχον μέρος τοῦ πτόρθου (τοῦ βλαστάριοῦ), τὸ κορφοβλάστωρον.

Προ-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐμπρός μου.

Πρόπτωμα (τὸ), = Πρόπτωσις, σύμπτωσις.

Πρόπτωσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Προπίπτω, πέσιμον εἰς τὰ ἔμπροσθεν· (μτφορ.) τάσις (ὁρμὴ, ῥοπὴ) πρός τι, (παρβλ. Προπέτεια)· (ἰατρ.) Βγάλσιμον τοῦ πάτου κτλ., σπάσιμον. « Ὀφθαλμῶν —, » Ἰατρ., πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ, « ὅταν ὑπὸ τινος βιαίας πληγῆς ἢ ἀγγονισμοῦ μετὰ συνεχοῦς πυρετοῦ ἡ κεφαλαλγίας ὀφθαλμὸς προπέσῃ, » Γαλ.

Προπτωτικὸς, ἡ, όν. Φύσει προπετὴς (ὁρμητικὸς), παράφορος.

Πρόπτωτος (ὁ, ἡ). πεσμένος ἢ ἐξέχων ἐμπρὸς, (παρβλ.) Προπετὴς.

Προπύλαιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρὸ τῆς πύλης. » Ἑρμῆς —, » Παυσ. » Ἄρτεμις (» Ἑκάτη) προπυλαία, » αὐτ. ‖. (οὐσ.) Προπύλαιον καὶ (πλθ.) Προπύλαια, τὰ πρόθυρα (ἢ εἴσοδος) ναοῦ (φρουρίου, παλατίου κτλ.), (περίφημα ἦσαν τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν).

Προπυλὶς, ίδος (ἡ) ♃

Πρόπυλον (τὸ), = Προπύλαιον, (Π. κατὰ συνκδχ.) ναός, ἀνάκτορον. « Ὅσοι περ (θεοὶ) πρόπυλα ναίουσιν τάδε, » Σοφ.

Προπυλῶν, ῶνος (ὁ). μέγα πρόπυλον.

Προ-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ νὰ μάθω ἢ Μανθάνω (Πληροφοροῦμαι) πρὶν (Θκ. Δ', 42).

Προ-πύργιον (τὸ). πύργος προέχων πρὸς ὑπερασπισιν, προμαχὼν, προτείχισμα, (κυρ. ὑπακρ. τοῦ Προπυργος).

Προπύργιος ♃

Πρόπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος πρὸ (ὑπὲρ) τοῦ πύργου. « Θυσία —, » Αἰσχλ., ἡ ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πόλεως. ‖. (οὐσ.) Πρόπυργον (τὸ), = Προπύργιον.

Προ-πυρεταίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (Πάσχω) προτοῦ πυρετόν.

Προ-πυρι-άω-ῶ, Μ. άσω. Πρῶτα ζεσταίνω (κινῶ ἰατρικῶς εἰς ἱδρῶτα) διὰ θερμῶν ἐπιθεμάτων.

Προ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρῶτα πυρόνω.

Προπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν τι (πληροφορημένος περί τινος) ἢ γνωστὸς προτοῦ.

Προπωγώνιον (τὸ). ἡ ἄκρα ἢ αἱ πρῶται τρίχες τοῦ πώγωνος (τῶν γενείων).

Προ-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ (Μεταπωλῶ) ὡς =

Προπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀπὸ πρῶτον χέρι (ἀγοράζων προτοῦ ὅλον τὸ πρᾶγμα ἵνα τὸ μεταπωλήσῃ), μεταπράτης· (ἐνίοτε) μεσίτης πωλήσεως, σεμσάρης.

†Προπωλητὴς, οῦ (ὁ), Ἐπγρφ. = Προπώλης.

Πρόρραγοι (οἱ). βράχοι προέχοντες τοῦ αἰγιαλοῦ, ῥηχὰ τὰ ὁπ. ἐκτείνονται πρὸ τοῦ παραλίου.

Προ-ρέω, Μ. ρεύσομαι, Π. ἀντὶ Προῤῥέω.

Προ-φοράνω ἢ Προ-φοράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ προτοῦ.

Προῤ-ῥαίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

†Προῤ-ραντίζω, Μ. ισω, = Προῤῥαίνω.

Προῤῥησις, εως (ἡ). ῥῆσις ἐπὶ τὰ πρίσω.

Προῤ-ρέω, Μ. ῥυήσομαι. Ῥέω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, γύνομαι. « Ἐκ πέτρης προρεῖ, » Ἡσ. 2) Π. (μτθτ.) γύνω, ἐκχέω. » Ποταμὸς ὕδωρ προρέων, » Ὀρφ.

Προῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω (καὶ πθ. Σχίζομαι, Σπάνω) ἐμπρισθά.

Προῤῥηθεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀορ. ά. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ Προαγορεύω.

Πρόῤῥημα (τὸ). τὸ προῤῥηθὲν, προφητεία. 2) = τῷ

Προῤῥησις, εως (ἡ), τὸ προλέγειν, προφήτευσις, προφητεία· ἐντολὴ ῥητὴ, παραγγελία. » Ἐκ προῤῥήσεως πολεμεῖν, » Δμ., μετὰ παραγγελίαν.

Προῤῥητέος, α, ον, θετ. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

Προῤῥητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ περιέχων προῤῥησιν, προφητικός.

Πρόῤῥητος (ὁ, ἡ). ὁ προῤῥηθεὶς (προφητευθεὶς). « Ἐμοὶ μὲν ταῦτ' ἦν προῤῥητα, » Σοφ.

Προῤῥιζος (ὁ, ἡ). ἐξαλαμένος μὲ ὅλαις ταῖς ῥίζαις (σ.ῥίζος). ‖. (τὸ οὐδ.) Προῤῥίζιον καὶ (πλθ.) Προῤῥίζια, ἐπίῤ. Καθὼς εἶνε μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν· (μτνμ.) ὁλοσχερῶς, ἐξ ὁλοκλήρου.

Προῤ-ῥ-πτέω-ῶ, Μ. ήσω ♃

Προῤ-ῥιπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἔξω ἢ ἐμπρὸς· (συνκδχ.) ῥίπτω μὲ περιφρόνησιν· ἀποῤῥίπτω.

Προῤ-ῥοφάνω (ῥοφάω[έω]-ῶ), Μ. ήσω. = Προφοράω.

Προῤ-ῥυθμίζω, Μ. ισω. Ῥυθμίζω (Τακτοποιῶ) προτοῦ.

‡Πρόῤ-ῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ἐμπρὸς ἢ πρὸ τοῦ, (παρβλ.) Πρόουρος.

Πρὸς [πρὸ], πρόθ. (συνε. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ σημαίνει, ἂν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) Τόπον ἢ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔρχεταί ἢ προέρχεται ἢ τρέχει ὁπ. κεῖται ἢ διευθύνεται τι. « Ἐκλάτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἠλέκτραν, » Εὐρ. » Δύο δέ τε οἱ θυραι εἰσιν· αἱ μὲν πρὸς βορέαο, αἱ δ' αὖ πρὸς νότου, » αὐτ. » Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ χῶροι πρὸς θαλάσσης, » Ἡρ. » Ἐνταῦθι πρὸς ἡλίου δυσμέων ἐστὶ αἰγιαλὸς, » αὐτ. (καὶ μὲ ἀντ. συγχρ. γεν.) » Ἐβδίωκον πρὸς ἠῶ τοῦ Ταναΐδος, » αὐτ. (ἢ ἐπὶ πρ.) » Ἡμεῖς θεοῦ τάγαθὰ, » Αξ. » Πρὸς ἀνδρὸς ἄπαντες ξεῖνοί τε, πτωχοί τε, » γυν. (καὶ μτνμ.) » Πρὸς πατρὸς (μητρὸς) Αξ., = Πατρόθεν, Μητρόθεν. » Καὶ πρὸς πατρὸς ἀστὸς ♃ τὰ πρὸς μητρὸς Δμ. » Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν γενεὰν καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, » αὐτ. περιφρ.) » Οἱ πρὸς αἵματος φῶτες, » οἱ συγγενεῖς, (ὅθεν 2) Αἰσχύνη (συστολή). » Αἶσχε' ἀκούω πρὸς Τρώων, » Ζ. » Ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς κακοῖς κλύειν, » Σοφ. » Τιμὴν πρὸς τοῖς κρατοῦσι χοντες, » Ὀδ. Α. » Καλὸν κἀγαθὸν πάντων ἐπονομαζόμενον, » Ξεν. » παίνου τεύξεται πρὸς γ' ἐμοῦ, » » Ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς θεῶν ἢ πρὸς ἀνθρώπων λάβει, » Ἡρ. » Μὴ ἀπορρίψῃς τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ, » » Τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἔτι ἀνδρὸς νενόμικα γίνεσθαι· ἀλλὰ καὶ ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρὸς αὐτ. » Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς οὐδαμοῦ ἀνθρωνερὴ ἐστι γινωσκομένη, » αὐτ. » Ἀγγέλλεται πρὸς οὐδαμῶν ἀνθρώπων, » » Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ; » Εὐρ. » τοῦ πάθους, » Γαλ. » Πρὸς τῆς δὲ νεογυναικὸς, » Σοφ. (καὶ παραλλ.) » Πρὸς τῶν πνεόντων οὐδενὸς ἀνεῖμαι ὅπλα αὐτ. 3) τὸ μέρος μὲ τὸ ὁπ. (ὕστερ ὁπ.) εἶνέ τις ἢ γίνεταί τι. » Πρὸς ἡμῶν ἐστί, » « Ἡρ. » Πρὸς ἡμέων γίγνεται αὐτ. » Πρὸς τῶν ἐγόντων τὸν νόμον θεις, » Εὐρ., (ὅθεν 4 τὸ προσήκον πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ, » Σοφ., δὲν εἶνε πρὸς κεῖον (ἴδιον). » Οὐ πρὸς τῆς ἡμετέρας δόξης τάδε, » Θκ. (καὶ περιφρ.) » Ἀξ θυμοῦ (» Πρὸς τρόπου) εἶναί τινι, » ἁρμόδιος, (κοιν. τῆς καρδίας σου. τὸ Ἔμπροσθεν (κυρ. ἐπὶ ὄρκου, μαρτυρίας κτλ.). » Μαρτυροι ἦσαν πρὸς θεῶν πρός τε ἀνθρώπων. » Ἡ. Α. » μεν δὲ ἄδικον οὐδέν, οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων, » Θκ. (ἢ συχνὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρὸς Διός. « Πρὸς θεῶν, « Δξ. » Ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ὑμῖν ἀγαθῶν, « Δμ. » Τούτου, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, τίποτε καὶ καλέσαι χρή; « Ξεν. 6) (περιφρ. ἀντὶ ἐπίρ.) Τρόπον. « Πρὸς ἑνείδης ποιεῖσθαι (λαμβάνειν) τι, « Δξ. « Πρὸς δίκης, « Σοφ., ἀντὶ Δικαίως. « Οὐ μόνον οὐδὲν ὠνήσαιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ θέρματι, « Γαλ. « Μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἱ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βυζάντια, « Ἡρ. « Λαβὼν πρὸς ὀργῆς λόγον, « Ἰώσ. « Ἦν μοι πρὸς γνώμης, « περὶ Καλλιμάχου διελθεῖν, « Θουμ. || (μὴ δοτ. δέ 1) Τόπον ἢ τὸ Πλησίον. « Τὴν δὲ πρωτ οἱ εἶλε πατήρ, « Ἰλ. Φ. « Πυκνωτὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται, « Ὀδ. Ε. « Πρὸς τῇ γῇ, « Θκ. (ᾗ συχνοτ.) « Γίγνεσθαι ἢ εἶναι πρός τινι, « Λξ, ἀσχολίαισιν. « Ὅταν ἔτη τρία πρὸς τοῖς μαθήμασι γένωνται, « Ἀρχ. « Ἵν' πρὸς αὐτῷ σωφρὼν καθήμενος, « Ἰλ., ἐσωλλογίζετο. « Πρὸς ἕτερόν τινι τὴν γνώμην ἔχειν, « Αἰσχ. « Ὀλιγώρουν αὐτῆς, πρὸς ἄλλης μᾶλλον ἢ ἀνεγκλητέρους ὄντες, « Στρβ. (καὶ περιφρ.) « Οἱ πρὸς ταῖς κύλιξιν, « Ἀριστοφ., « οἱ οἰνοχόοι. 2) τὸ Ἐπάνω (ἢ κατά) τινος. « Μὴ πρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν, « Ὀδ. Ζ. « Νήπια, βαλόμενα πρὸτ γαίῃ, « Ἰλ. Χ. 3) Πρόσθεν. « Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, « Πλάτ. « Πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βουλὰς ἔση, « Θμς. « Πρὸς τοῖς εἰρημένοις, « Δξ. « Πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, « Μυθ. « Πρὸς τούτοις, « Ἡρ. (ᾗ κατὰ παρέκβ.) « Καὶ πρὸς ἔτι τούτοις, « Αὐτ. « Καὶ πρὸς γε τούτοις, « Πλάτ. « Πρὸς τούτοις ἔτι, « Δμ. (ᾗ πλέονας.) « Πρὸς ἔτι τούτοις, « Ἀρχ. » Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; « Αἰσχλ. || (μὴ δοτ. δέ 1) Τόπον ἢ τὴν εἰς μέρος τι διάθεσιν. « Εἶμι πρὸς Ὄλυμπον, « Ἰλ. Δ. « Ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεόν, « Ἀρχ. « Ἀλλαίσκα πρὸς οὐρανῶν, « Ἰλ. Θ. « Πρὸς δὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ, « Γρφ. » Ἀκτὴ πρὸς Τυρσηνίην τετραμμένη, « Ἡρ. « Οἱ κεκλιμένοι πρὸς ἀνατολάς, « αὐτ. « Κέκλιται δὲ πρὸς βορῆν τε καὶ νότον, « αὐτ. (καὶ μετμν.) « Οὐκ οἷός τε γενομένους ἀμύνασθαι πρὸς τὸν παρεκείμενον ἄλλον, « αὐτ. « Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, « Ἀρστ. « Πρὸς ἀρετὴν ἄγειν ἀνθρώπους, « Ξεν. (καὶ ἐπίχρονου) » Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν, « Δσ. « Πρὸς χειμῶνα εἶναι, « Δμ. Κάσ. « Φρόνησις δὲ, εὐτυχὲς ὅτιρ καὶ πρὸς τὸ χεῖρας παρεγένετο, « Πλάτ. 2) τὸ Ἐναντίον (κυρ. ᾗ μτνμ.). « Βελτίων πρὸς στῆθος, « Ἰλ. Δ. « Πρὸς ἀντρα λακτίζειν, « Παρ. « Ἄρμων, ὃς ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν, « Ἡσ. » Ὁπποῖ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονας ἀντιφερίζειν, « Ἡρ. « Ἵππους μαχεῖσθαι, « Ἰλ. Ρ., ἐναντίον θελήσαιμι τοῦ θεοῦ. « Ποιεῖ πρός φάρμακα θανάσιμα, « Δσκρ., ἐνεργεῖ ἀναισθησίαν. « Πρὸς δυσωδίαν στόματος πᾶς δὲ πρὸς αὐτοὺς, « Ἰλ. Δ. 3) Ἀναφορὰν. « Εἶδον μεγαλύτερα θυμόν, « Ἰλ. Α. » Ὅμοιον δὲ πρὸς ἐμ' αὐτόν, « Ὀδ. Ξ. » Ἐπισχυνομένη πρὸς τοὺς θεούς, « Ξεν., (παρὸλ. Α', Ϋ). « Τοῖς ἐμπόροις κελεύει ὁ νόμος εἶναι τὰς δίκας πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, « Δμ. « Οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσήλθομεν, « αὐτ. 4) (ἐν γέν.) Σχέσιν ἢ Συναλλαγὴν ὁποιανδήποτε. « Εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρός τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρός τι, « Πλ. « Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας, « Ἰσκρ. « Δί πρὸς βασιλέα συνθῆναι, « αὐτ. « Συγγραφῆς σοι κειμένης πρὸς ἐμέ, « Δμ. « Ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, « Δξ. « Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, « Δμ. « Ἐπεὶ πρὸς ἑτέρους μᾶλλον ἢ πρὸς αὐτοὺς εἰθίσμεθα ζῆν, « Πλ. « Εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον, « αὐτ. « Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ, Δμ. « Τί πρὸς ἡμᾶς; αὖ ὄψει, « Ερφ. « Σκεψάμενον πρὸς ἑαυτόν, « Δξ. « Βούλει πρός με παῖσαι; « Ἀρχ. « Ἀμείβειν ὅπλα πρὸς τινα, « Ἰλ. Ζ. « Ἐναίμακτο πρὸς τὸν ἀδελφόν, « Δμ. (καὶ κατ' ἐναντιότητα) « Διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, « Ακ. « Δίκην πρὸς αὐτὸν εἰλῆχώς, « Δμ. « Ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον, « Πλ. 5) Σύγκρισιν. « Δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων, « Δμ. « Ποῖός τις σοι ἐκεῖ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα, « Ἡρ. « Ἔργα λόγου μέζω παρέχεται (ἡ Αἴγυπτος) πρὸς πᾶσαν χώρην, « αὐτ., παραβαλλομένη. « Μὴμε κατονειαθῆς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας, « αὐτ., « Τὰ μὲν ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτα, « Πλάτ. « Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῆδε, « αὐτ. « Ὥσπερ πρὸς μέλαν φαιὸν ἐπισκοποῦντας, « αὐτ. « Τί τοῦτ' ἔσται πρὸς χιλίας καὶ διακοσίας καμήλους; « Οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, « Θκ. « Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, « Πλ. « Τὰ πολλὰ καὶ τὰ ἱκανὰ πρὸς τὰς χρήσεις κρίνεται, « Ξεν. (ᾗ 6) Ἀναλογίαν. « Πωλεῖται δίς πρὸς ἀργύριον, « Θρρ. « Θᾷξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἠγορασμένος, « Μένανδρ. » Ὅπερ αἰώρα πρὸς γυμνασίου ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις, « Πλ. « Πρὸς τὸ πρωΐκον ἑκάζω, « Ἰσκρ. « Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμειν, « Πλ. « Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, « αὐτ. « Πρὸς τὴν παροῦσαν ἀρρωστίαν, « Θκ. « Πρὸς τὰ πυνθάνομαι, « Ἡρ., κατ' ἐκεῖνα 'που ἀκούω. « Πρὸς τὸ παρὸν, « Δξ, κατὰ τὸ παρόν. 7) Τρόπον (ἀντὶ τῆς Κατὰ ἢ περιφρ. ἀντὶ ἐπίρ.). « Πρὸς ἀκρίβειαν, βίαν, εὐσέβειαν, ἡδονὴν ζῆν, « ἀντὶ Ἀκριβῶς, Βιαίως, Εὐσεβῶς, Ἡδέως κτλ. « Πρὸς τὸ κρατερόν, « Αἰσχλ. ἀντὶ Κρατερῶς. « Μᾶζα πρὸς αὐτέλειαν ἐξοπλισμένη, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. « Πρὸς χάριν λέγειν ἢ πράττειν τι, « Δξ. « Μήτ' ἐκείνου πρὸς χάριν, μήτ' ἐμοῦ ποιὸς ἀπίχθειαν, ἀκούσατε, « Δμ. « Εἰ μέλλει τις πρὸς ἀλήθειαν ῥητορεύειν, « Δ. Ἀλ. « Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε, « Πλ. « Ὁρῶ γὰρ ἅπαντας πρὸς τὴν παροῦσαν δύναμιν ἢ τῶν δικαίων ἀξιουμένους, « Δμ. « Πρὸς τἀ; εὐχὰς γὰρ τἀς φρένας κεκτήμεθα, « Εὐρ. (ἐγὼ ὑπάγ. καὶ αἱ φρσ.) « Πρὸς αὐλὸν ᾄδειν (ὀρχεῖσθαι), « Ξεν. « Πρὸς ὀρθὴν (ὀρθὰς) ἄγειν, « Δξ., κατ' εὐθείαν (ἐνν. γραμμήν). « Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, « Ἀρστ., κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. « Πρὸς ταῦτα, « Δξ., ὧδεν, ἀπομένως. « Πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω, « Αἰσχλ. « Πρὸς καιρὸν, λέγειν τι, « Σοφ., = Καίριον. « Πρὸς βραχὺ (ἀλίγον), κτλ. 8) Αἰτίαν (ἢ τελικὴν), ἀηλ. τὸν σκοπόν. « Πρὸς ἐπιθεσιν. « Δξ. » Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, « Ἀρστ. « Οὔτε πρὸς δόξαν καλὸν, οὔτ' ἄλλως συμφέρον, « Πλ. « Πρὸς τί μοι ταῦτα ἐρωτᾷς; « Ξεν. (ἢ ποιητικήν). « Πρὸς ταῦτα ἄκιας, « Ἡρ. « Πρὸς ταῦτα τόδε ποιῆσαι, « « Πρὸς ὧν τὴν ὄψιν ταύτην, « αὐτ. « Συνεταράχθησαν πρὸς τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀνδρός, « Πλ. « Πρὸς οὐδὲν θωμεύμενος, « Σοφ. 9) (σπν.) τὸ Πλησίον (ἢ τοπ.) « Πρὸς τὸν ἴσον πρωτάσαν, « Ξεν. (ᾗ χρον.) « Πατὶ ἔσπερα. « Ὀδ. Ρ., « Πρὸς ἑσπέραν. « Πρὸς ἡμέραν, « Δξ., (ὄθεν 10) (ἐπὶ ποσότ.) τὸ Σχεδὸν, ὡς ἔγγιστα, περίπου. « Ὄντες πρὸς πεντήκοντα, « Αρτ. || (ἐν δὲ συνθ. 1) Κίνησιν πρός τι ἢ πρὸ Πλησίον. « Προσάγω, Προσερχομαι, Προσμένω. 2) Προσθήκην. « Προσεγγράφω, Προσοφείλω. 3) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. « Προσήκοντος. 4) Σύγκρισιν ἢ Ἀναλογίαν. 5) τὸ Ὅμοιον. « Προσλαίζω. 6) Ἐφαρμογήν. « Προσποιοῦμαι, Πρόσφορος. 7) τὸ Κατά τινος. « Προσβάλλω, Προσκαλῶ. || (γ. πτ. ἐπέχει τύπον) ἐπιρ. Προσθετ. « Πρὸς δὲ, « Ἡρ. « Τά τε δὴ ἄλλα ἐτέμων αὐτόν, ᾗ δὴ πρὸς χορηΐσι ἐγίγνοντο, « αὐτ. « Ἡγούμαι . . τὸν λόγον . . ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δὲ καὶ οὐδὲ δίκαιον, « Δμ. « Καὶ πρὸς πλέζει χρημάτων ἀγῆνία, « Αἰσχλ. « Καὶ πρός γε πανυχίδα ποιήσουσι, « Πλάτ. « Καὶ κατακτενῶ γε πρὸς, « Ρίρ. « Δῦσε καὶ σίκησι ἀνεῖ καὶ πρός, « Ισ. || (παφ. Ποιητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρενπιθεμένων ἄλλ. μορ.) « Πρὸς μύθων ἔειπεν, « Ὅμ., ἀντὶ Προσέειπε, καὶ Β'. τίθεται κατ' ἀναστρφ. « Βούλει τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν; « Εὐρ.

Προσάββατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ σαββάτου. « Γείτονα νύκτα φέρουσα προσάββατον ἔτρεχεν ἠώς, « Νονν. || (οὐσ.) Προσάββατον (τό), « Γρφ., ἡ παραμονὴ τοῦ σαββάτου.

Προσ-αγάλλω, Μ. αγαλλῶ (ἀόρ. Προσήγηλα κτλ.). Τιμῶ ἢ Στολίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ προσέτι. « Οὐχ ὅπως ἠγάπησε τηλικαύτης τιμῆς τυχών, « ἀλλὰ προσηγανακτήσατε εἶτε, « Δ. Ἀλ.

Προσ-αγάομαι-ῶμαι ἢ **Προσ-άγαμαι**, Μ. αγάσομαι ἢ αγασθήσομαι. Θαυμάζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρώτ., ὑπερθαυμάζω. « Γνόντων ἀπειξάντο τὸν λόγον, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς εἶει, σφῶϊν τὸν Πρόκλον, « Δαμάσ.

Προσαγγελεύς, ἑως (ὁ, ὁ προσαγγέλλων, μηνυτής, μαντατοφόρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρ·αγγελία (ἡ). εἰδοποίησις· καταμήνυσις. » Οὐκ ἄλλως.. ἐπὶ τῇ προαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης » Ἐστέρα μὲν »γὰρ ἦν, « φησι κτλ.,« Αγγ.,ξέκ τοῦ

Προ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν (κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον)· καταμηνύω. » Βαρέως ἐνεγκὼν ὁ Μάρκελλος, προσήγγειλε τῇ βουλῇ τὸν ἄνθρωπον, « Πλ. » Προαγγείλαντός τινος οὐσίαν ὡς ἐκ προγραφῆς ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἐωνήσατο, « αὐτ.

Πρ·αγγελτής, οῦ (ὁ). ὁ προαγγέλλων τινὰ, καταμηνυτής, καταδότης.

Προ·αγελάζω, Μ. άσω. Ἑνόνω προσέτι εἰς τὴν (ἢ ὡς εἰς) ἀγέλην· συνένοω.

Προαγῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προαγάλλω.

Προαγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Προάγω.

Προ·αγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Προ·αγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προαγκαλίζεται τις. 2) τὸ προαγκαλίζεσθαι.

Προ·αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω (Συναρμόζω) τι διὰ τῆς ἀγκύλης.

Προ·αγλαΐζω, Μ. ίσω. Στολίζω (Πλουμίζω, Καλλωπίζω) προσέτι.

Προ·αγνιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁγνῶ προσέτι.

Προ·άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. Προέαξα ᾔξα). Συντρίβω τι κατά τινος. (μέ δοτ.) «Κρημνοί, οἷς τὰ κύματα προάγνυται, « Ἐτυμλγ. (καὶ παραλλ.) » Ἀνιηρῆσι προαγνύμενοι περὶ πέτρῃς, « Κόϊντ.

Προ·αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω προσέτι.

Προαγορεία (ἡ), = Προαγόρευσις.

Προαγόρευμα (τὸ). τὸ λεγόμενον διὰ προαγόρευσιν, προσφώνημα, (Γαλλ.) **compliment.**

Προαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ προαγορεύειν, χαιρετισμός, προσφώνησις, πρόρρησις. » Οὐ γὰρ ἦν ἡ συνήθης γεγραμμένη προαγόρευσις, Ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ χαίρειν, « Πλ.

Προαγορευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προαγορεύω.

Προαγορευτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προαγόρευσιν. » Προαγορευτικὴ (ἡ), « Γραμτ., ἡ κλητική. » Προαγορευτικόν (τὸ),« Ἀπτ.,δῶρον χαιρετισμοῦ.

2) φιλοφρονητικός, εὐπροσήγορος. »Τὸ προαγορευτικόν, « ἡ εὐπροσηγορία.

Προαγορευτός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ προαγορεύσῃ.

Προ·αγορεύω, Μ. εὐσω καὶ (ἀμλ.) εροῦ (ἀόρ. Προηγόρευσα καὶ [ἀμλ.] Προεῖπον, πρκ. Προείρηκα κτλ.). Ὁμιλῶ (ἀποτεινόμενος ὀνόματί) πρός τινα· χαιρετῶ (ἐξ ὀνόματος), προσφωνῶ· ὀνομάζω. ἐνίοτε μὲ ἀπαρ., ἁπλῶς) λέγω. »Πάσας ἡδονὰς ἀγαθὴν εἶναι προαγορεύεις,« Φίλ. » Πατέρα (» Αὐτοκράτορα) προαγορεύειν τινά, « Ξεν.. Ἠρώδ. « Ὃ τί ἂν εἴποιμ σέ τις ὀρθῶς ἂν προεῖπε; « Δημ. » Ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι, προσκυνέουσι. « Ἡρ. » Ἀλλήλας προεῖπον,« Ἡσ. » Δεῖσαν πρῶτειν' ἑκάστῳ, κοὐτις ἦν, ὃς οὐ προεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν, « Εὐρ. (καὶ πῦ.) » Προαγορευθεὶς μὴ ἀντιπροσειπεῖν, « Θεμ. «Ἀλλ' ὅσαπερ δυσχεροῦντες οὐ προαγορευόμεθα,« Θκ. » Ξύμπαντα ταῦτα δικαιότατα ἂν ἑνὶ προαγορεύοις' ὀνόματι, « Πλάτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Προσαγορεύω σοι χαίρειν, « Ξεν.

Προ·αγρυπν·έω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγρυπνῶ (ἀσχολούμενος, προσέχων) εἴς τι.

Προ·άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Προήγαγον ᾖξ.). Φέρω τι πλησίον· προσφέρω· εἰσάγω, παρουσιάζω· προξενῶ, ἐπιφέρω· (μὲ αἰτ. πρόσ. τ. ἢ ἀπαρ.) παρακινῶ· (ἀμτθτ. ἢ ἐλλ.) πλησιάζω, προσέρχομαι, (ναυτ.) ἀράζω· (μσ.) φέρω πλησίον (εἰς τὸ μέρος μου), ἑλκύω, οἰκειοῦμαι. (ἰδίως ἐπὶ ἰατρ.) δίδω, ποτίζω, (ἁπλ.) διορίζω. » Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἂν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει,« Ἀρστ. »Μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι, « Ἀρχ. » Προσάγουσιν αὐτῷ τοὺς αἰχμαλώτους,« Ξεν. » Προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔγων, « αὐτ. » Ὅρκους προσάγων σφι, « Ἡρ. » Ἰατροὶ.. φάρμακον πικρὸν, ἢ τομὴν, ἢ καῦσιν, ἢ τι τῶν τοιούτων προσάγειν μέλλοντες, « Χρα. » Βρῖνα καὶ μασήματα προσάγειν, « Θεοφύλ. » Σατύρια προσάγοντα κινεῖν τὸ ἀκόλαστον,« Πλ. » Τροφὴν δὲ προσάγειν τῶν αὐζηρῶν, « Θεοφ. (καὶ ἑλλ.) » Πόταγ' ὡδε,« Θκρ., πλησίασε ἐδῶ. » Ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, « Ξεν. » Ἔστιν ἃς τῶν πόλεων προσαγάγοντο, » αὐτ. (καὶ μετψμ. μὲ δοτ.) « Ὑλικία δὲ.., τοῖς τετταράκοντα προσῆγε, « Πλ. (καὶ μσ.) » Χρυσάνταν ἐφίλησε προσαγαγόμενος,« Ξεν. » Χρήμασι δ' δωρεαῖς τὸν δῆμον προσαγόμενος, « Πλάτ. » Τῇ τῶν τρόπων ἐπιεικείᾳ πάντας προσηγάγετο, « Διόδ. » Σιτία (» Τροφὴν) —, « Ἀρστ., Πλ., τρώγω, (κατὰ λέξ.) φέρω εἰς τὸ στόμα μου, (πρ.βλ. Προσφέρομαι).

Προσαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ προσάγειν· ὁ εἰσάγων τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθοῦν ἢ ἀναφέρων ὅ,τι ἀκούσῃ εἰς τὸν βασιλέα κτλ., (ἐν γέν.) μεσίτης. » Ψηφίσματα.. δι' ὧν ἠργολάβει, προσαγωγεῖ τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων, « Δημ.

Προσαγωγή (ἡ), τὸ προσάγειν, προσφορὰ, πλησίασμα· προσέλευσις κτλ. »Χωρίον οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἔχον,« Πλ., πανταχόθεν ἀπρόσιτον. « Προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, « Πλάτ., πλησιάζειν (κυρ. πρὸς ἔφοδον). »Ἐκ προσαγωγῆς, « φρσ., (πλησιάζοντας) βαθμηδὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Περίπατοι ἐκ προσαγωγῆς,« Ἱππκρ. » Καύματα μεγάλα ᾖ οὐκ ἐκ προσαγωγῆς, « αὐτ.

Προσαγωγίδης, ου (ὁ), =Προσαγωγεύς, κατάσκοπος.

Προσαγώγιον (τὸ). ἐργαλ. τῶν λεπτουργῶν μὲ τὰ ὁπ. ἰσάζουν τα στραβὰ ξύλα.

Προσαγωγίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ προσαγωγεύς, γυνὴ κατάσκοπος.

Προσαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ προσάγων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσάγειν, ἑλκυστικός, ἐπαγωγός. » Γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε, « Ακ.

Προσ·αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι (μὲ δοτ.) Ἀγωνίζομαι πρός τινα, ἀνταγωνίζομαι.

Προσαγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος πρός τινα, ἀνταγωνιστής.

Προσ·αδικέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀδικῶ πρόσθετα.

Προσ·άδω, Μ. ᾄσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ.) Ψαλμῳδῶ τι πρός τινα. (μὲ δοτ. ἐκ γ.) ψαλμῳδῶ ἐνάντιον τὴν φωνὴν μου μετὰ τινας ἢ κατὰ τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου (Ἰταλ.) ἀκκομπανιάρω,ὄθεν μτφρ.) συμφωνῶ. » Ἀκούσαντες ἡ συγχορδία τοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἂν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, « Πλάτ., (συγχ. τῷ Προσάγω).

Προσ·αθροίζω, Μ. ίσω. Συναθροίζω ἐπὶ πλέον ἢ πλησίον τινός.

Προσάθροισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ρήμ.

Προσ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Αὐλῶ (Αὐποῦμαι) διά τι.

Προσ·αυρόω, Μ. αὐρῶ. Παίζω μετὰ ἀνέμου, προσπαίζω.

Προσ·αθρίζω, Μ. ίσω. Ἀναπέμπω μέχρι τοῦ αἰθέρος.

Προσ·αχίζω-ομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Βασανίζω προσέτι.

†Προ·σαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαίνω.

Προσ·αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Βρέχω (Ποτίζω) πρὸς θεραπείαν ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαιονέω).

Προσαιονητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προ·σαιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προεῖλόμην κτλ.). Ἐκλέγω πρὸς προσλαμβάνω κατ' ἐκλογὴν τινα εἰς συμβοηθὸν μου. » Ἡ πόλις προσαιρεῖται τῷ ἱππάρχῳ συνεργοὺς φυλάρχους, « Ξεν. » Προσεῖλετο αὐτῷ συνάρχοντας, « Πλ., προσέλαβε κατ' ἐκλογήν τινα.

Προ·σαίρω (εὔχρ. μόνον ὁ μσ. πρκ. ἕν] Προσέσταρα). Προφέρω (γράμμα τοὺς ὁδόντας· (μτφρ.) εἶμαι ὀλίγον ὀξυσμένος ἐμπρός.

Προσ·αίρω, Μ. ἀρῶ. Σηκόνω καὶ φέρνω πρὸς ἢ πλησίον τινός, προσάγω· (μτφρ.) τρώγω. » Τὰς ὀπίους πλείους προσαιρούμενοι, « (Φλάτ. παρ'Ἀθ.

Προσαισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι, ἀόρ. προσῃσθόμην (Ἐννοῶ, Παρατηρῶ) πρωτοτυπ. μτγρφ. Προαισθάνομαι).

Προσ·αίσσω, Μ. αἴξω Πηδῶ πρὸς (ἢ) σιάζω πηδῶν εἴς) τινα.

Προσ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ πρόσθετα. » Νόμος.., φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα, « Ιων.

2) ζητῶ ἐλεημοσύνην ἢ ζητιανεύω (ὑπόνω) ὡς ἀνένδεης.

Προσαίτης, ου (ὁ), = Ἐπαίτης, ἀπαιτητής.

Προσαίτησις, εως (ἡ). τὸ προσαιτεῖν ζητιανεία, ζήτεμμα.

Προσαιτητής, οῦ (ὁ), = Προσαίτης.

Προσ·αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι.

†Προσαῖτις (ἡ), Γλω. θηλ. τοῦ Προσαίτης.

Προσ·αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ ἢ κόνω (ὑψόνω) τι ἐπάνω εἰς (μσ.) αἰωρηθέντος τῷ λόγῳ, « Δόξει αἰωρήσας εἰς τὴν λόγχην τον.

Προσ·ακούω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκούω εἰς τι, (μτφρ.) ἐρεθίζω (διεγείρω) μᾶλλον.

Προσ·ακοντίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

σμαι. Ῥίπτω προσέτι κατά τινος καὶ τὸ ἀκόντιον.

Προσακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω προσέτι ἢ μὲ προσοχήν, δίδω ἀκρόασιν.

Προσακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξακριβόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκροῶμαι προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκροβολίζομαι προσέτι ἢ πρὸς τινα.

Προσακτέος, α, ον. θετ. τοῦ Προσάγω.

Προσακτρίδες (αἱ), [προσάγω]. οἱ μικροὶ πόδες οἱ πλησίον τοῦ στόματος τοῦ καρκίνου.

Προσαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλυποῦμαι.

Προσαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐπάνω τινός. ἐπαλείφω.

Προσαλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) παρόμοιος. Ἐναλίγκιος.

Προσαλίσκομαι, Μ. αλώσομαι (ἀόρ. Προσάλων κτλ.). Ἐκτός τούτου καὶ πιάνομαι (Χάνω καὶ τὴν κρίσιν μου).

Προσαλλόμαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Προσηλάμην κτλ.). Πηδῶ κατά τινος, πηδῶ νὰ φθάσω τι τὸ ὀπ. εἶνε ὑψηλά.

Προσαλλοτριόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀλλοτριοῦμαι πρὸς τι ἢ τινα.

Προσάλπειος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀλπέων.

†Προσάλπιγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω πρὸν (τῆς μάχης), προαναγγέλλω διὰ τῆς σάλπιγγος.

†Προσαλπιστά, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρὸς σάλπιγγα.

Προσαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνάζω (Ἐπισωρεύω) προσέτι.

Προσαμβασις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προσαμβάσεις.

†Προσαμείβομαι, Μ. αμείψομαι. Κύμνω ἀλλαξιὰν πρός τινα· (μτγν.) ἀποκρίνομαι.

Προσαμέλγω, Μ. αμέλξω. Ἀρμέγω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσαμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀμιλλῶμαι (Συνεριζομαι) πρός τινα.

Πρόσαμμα (τὸ), [προσάπτω]. δέμα προσηρμοσμένου ἐπάνω εἰς τι, ἐπίδεσμος.

Προσαμπέχω, Μ. αμφέξω. Π. πιάνω (καὶ πιάνομαι) εἴς τι. » Ἐξῆν—, » Ἐπγρ.

Προσαμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ δοτ.) Τρέχω πρὸς βοήθειαν τινος· (μτγ.) ἀποκρούω (ἐκδικοῦμαι ἢ ἀνταμείβω) προσέτι.

Προσαμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω. Ἐνδύω προσέτι· (μτγ.) φορῶ καὶ ἄλλο ἔνδυμα ἀπὸ πάνω.

†Προσαμφιαβητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφισβητῶ τι πρός τινα.

Προσαναβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσανέβην κτλ.). Ἀναβαίνω πουθενὰ ἢ ὑψηλότερα· (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ· (ἐπὶ ἐπιπέδου) προτίθεμαι. » Εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς, » Ξεν., ἐὰν δὲν προστεθοῦσι καὶ ἄλλοι.

Προσαναβάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω ἀκόμη ἢ ἐκτὸς τούτου ἐπάνω (ὑφηλά).

Προσαναβασις, εως (ἡ). τὸ προσαναβαίνειν· (ἐπὶ ποτ.) πλημμύρισμα.

Προσαναγινώσκω, Μ. αναγνώσομαι (ἀόρ. Προσανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω προσέτι· ἐξακολουθῶ νὰ ἀναγινώσκω.

Προσαναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω προσέτι, (ἢ ἁπλ.) ἀναγκάζω. »Ὅταν καθεζομένη (ἡ γυνὴ) παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ, Φάγε τουτί, ἔντραγε τουτί, » Ἀρχ.

Προσαναγκαστέον, θετ. τοῦ Προσαγκάζω.

Προσαναγορεύω, Μ. εύσω. Ἀναγγέλλω (Ἀναγορεύω) προσέτι.

Προσαναγράφω, Μ. γράψω. Σημειώνω προσέτι, προσθέτω εἰς τὰς ἀναγραφὰς (εἰς τὰς σημειώσεις) μου. »Κύκλῳ τμήματος δοθέντος προσαναγράψαι τὸν κύκλον,» Εὐκλείδ.

Προσαναγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσανήγαγον κτλ.). Ἀναιδάζω ἀκόμη (ἔτι μᾶλλον)· (ἀναιδάζων καὶ ἀμτβ. ἀναιβαίνων) πλησιάζω.

‡Προσαναδέρω, Μ. δερῶ. Ἐδείρνω (καὶ μτγμ. Ἀναξέω) πριστέν.

Προσαναδέχομαι, Μ. δέξομαι. Πρισμένω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσαναδιδωμι, Μ. αναδώσω (ἀόρ. Προσανεδωκα κλπ.). Ἀναδίδω ἢ διανέμω προσέτι.

Προσαναδιπλάζω, Μ. άσω. Ἀναδιπλάζω ἔτι μᾶλλον.

Προσαναθλίβω, Μ. θλίψω. Συνθλίβω ἢ Ἀναστέλλω ἔτι μᾶλλον.

†Προσαναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀναιδεύομαι ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἀναιδέστερος, ἀπαναισχυντῶ.

Προσαναιρίω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσανεῖλον κτλ.). Σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην (Φονεύω, Ἀναιρῶ) προσέτι. » Προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, » Ἡρ. » Τούτου δὲ δειχθέντος προσαναιρεῖται τὰ ἀληθῆς,» Ἀρστ. 2) (ἐπὶ μαντ.) χρησμοδοτῶ ἐκτὸς τούτου. » Τὴν Πυθίαν προσανελεῖν, » Πλ. 3) (μτ.) ἀναδέχομαι (ἀναλαμβάνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Καὶ πόλεμον οὐδὲν ἧττον προσανεῖλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος,» Θκ.

Προσαναισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Προσαναλίσκω.

Προσαναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσαναιδεύομαι.

Προσαναιω, Μ. αύσω. Καίω (Καταναιω) καθ' ὅσον προχωρῶ ἀναβαίνων.

Προσαναλείω-ῶ, Μ. αλείσω. Ἀναλῶ προσέτι.

Προσαναλύπτω, Μ. καλύψω. Σκεπάζω (Ἀνακαλύπτω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσανάκειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖμαι διαρκῶς πλησίον εἴς· (μτφορ.) εἶμαι ὅλως διόλου ἀφιερωμένος (προσηλωμένος) εἴς τι ἢ τινα. » Κυνηγεσίαις προσανέκειτο,» Πλ.

Προσαναμερόνυμι, Μ. κεράσω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) προσέτι.

‡Προσαναμινύω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακινῶ (Ἀνερεθίζω) προσέτι. (συγχ. τῷ καὶ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Προσανακινέω).

Προσαναμιμνήσκω, Μ. αναμνήσω. (μὲ γεν. ἢ ὅτ.) Ἐνθυμίζω ἢ Ξαναενθυμίζω προσέτι.

Προσαναμίσγω, Μ. αναμίξω. (μὲ δοτ.) Ἀναμιγνύω προσέτι.

Προσαναμνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν. ἢ ὅτ.) Ἐνθυμίζω ἢ Ξαναενθυμίζω προσέτι.

Προσαναμνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Προσαναμιμνήσκω.

Προσαναμνήστης, ου (ὁ). ὁ προσαναμιμνήσκων.

Προσαναμνηστικός, ή, όν. ὁ προσαναμιμνήσκων.

Προσαναμνηστός, ή, όν. ὁ προσαναμιμνησκόμενος.

Προσαναμνηστρία, ἡ. θηλ. τοῦ Προσαναμνήστης.

Προσαναμνηστρίς, ίδος (ἡ). θηλ. τοῦ Προσαναμνήστης.

Προσαναπαύω, Μ. αύσω. Ἀναπαύω προσέτι.

Προσαναπείθω, Μ. πείσω. Πείθω προσέτι.

Προσαναπείρω, Μ. περῶ. Περνῶ προσέτι.

Προσαναπέτομαι, Μ. πτήσομαι. Πετῶ πρὸς τὰ ἐπάνω.

Προσαναπηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πρὸς τὰ ἐπάνω.

Προσαναπίμπλημι, Μ. πλήσω. Πληρώνω προσέτι.

Προσαναπλάσσω, Μ. πλάσω. Πλάθω προσέτι.

Προσαναπλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω προσέτι.

Προσαναπλέω-ῶ, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρὸς τὰ ἐπάνω.

Προσαναπλήθω, Μ. πλήσω. Πληρώνω προσέτι.

Προσαναπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέω πρὸς τὰ ἐπάνω.

Προσαναπνέω-ῶ, Μ. πνεύσομαι. Ἀναπνέω προσέτι.

Προσαναπτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπτερώνω προσέτι.

Προσαναπτύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω προσέτι.

Προσαναπτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω πρὸς τὰ ἐπάνω.

Προσαναρμόττω, Μ. άρμοσω. Ἁρμόζω προσέτι.

Προσαναρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω προσέτι.

Προσαναρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ προσέτι.

Προσαναρτύω, Μ. ύσω. Ἀρτύω προσέτι.

Προσαναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω προσέτι.

Προσαναρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω προσέτι.

Προσαναστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναστατώνω προσέτι.

Προσαναστέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω προσέτι.

Προσαναστρέφω, Μ. στρέψω. Ἀναστρέφω προσέτι.

Προσαναστρωννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω προσέτι.

Προσαναστυφελίζω, Μ. ίξω. Ἀναστυφελίζω προσέτι.

Προσαναστυφω, Μ. στύψω. Ἀναστύφω προσέτι.

Προσαναστωμυλλομαι, Μ. ήσομαι. Ἀναστωμυλλοῦμαι προσέτι.

Προσαναστωμυλλω, Μ. ήσω. Ἀναστωμυλλοῦμαι προσέτι.

Προσαναστωμυλτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναστωμυλλοῦμαι προσέτι.

Προσαναστωμυλτικός, ή, όν. ὁ προσαναστωμυλτέων.

Προσαναστωμυλτικώς, ἐπίρρ. προσαναστωμυλτικός.

Προσαναστωμυλτρία, ἡ. θηλ. τοῦ Προσαναστωμυλτής.

Προσαναστωμυλτρίς, ίδος (ἡ). θηλ. τοῦ Προσαναστωμυλτής.

Προσαναστωμυλτρικός, ή, όν. ὁ προσαναστωμυλτέων.

Προσαναστωμυλτρικώς, ἐπίρρ. προσαναστωμυλτρικός

Πρισ·ανα·νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω πρσέτ. ἐπαναφέρω τι ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην τινός (καὶ μσ.) εἰς τὴν μνήμην μου.

Πρισ·ανα·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀνοίγω (ξεπετσόνω) πρισέτ.

Πρισ·ανα·παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω πρσέτ. (μσ.) ἐπαναπαύομαι εἴς τι.

Προσ·ανο·πείθω, Μ. πεισω. Καταπείθω πρσέτ.

Προσ·ανα·πειρόομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω πρσέτ.

Προσ·ανα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀναπηδῶ (Τινάζομαι ἐπάνω) εἰς.

Πρισ·αναπίμπλημι, Μ. ανα·πλήσω. Ἀναπληρῶ πρσέτ.

Προσ·ανα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Κάθημαι (πλαγιασμένος) εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τινός, πρσανακλίνομαι.

Πρισ·ανα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσάπτω (Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς· (μτφορ.) ἐντυπόνω. «Ἡ ἐσθὴς τῷ σώματι προστυποῦται... ᾗ πρσαναπλάττεται,» Κλιμ. 2) πρισέτω πλάσματα (εἰς διήγησίν τινα), καλλωπίζω μὲ πλαστὰ ἐπεισόδια, πρσεπινοῶ περισπατικὰ μυθώδη. «Οὐδ' ἐγρῆν τῷ Διὶ φλύαρον ἦθος πρσαναπλάσσεσθαι τὸν ποιητήν,» Εὐς. (καὶ πθ.) «Τούτου δὲ γενομένου πρσανεπλάσθη ὁ μῦθος,» Παλαιφ.

Προσ·ανα·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἀνάμεσα, συμπλέκω· (μτφορ.) πρσθέτω, παρενείρω πρσέτι.

§Πρισ·ανα·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἀναπλέω πρός.

Πρισ·ανα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρσθέτων ἀναπληρόνω, ἀπυγεμίζω. «Τὰ ἐλλείποντα—,» Ἀπλλν.

Πρισ·ανα·πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλόνω ἢ Ξαναδιπλόνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπεκτείνω.

Πρισ·αν·άπτω, Μ. ἅψω. (μὲ δοτ.) Προσάπτω, πρισκολλῶ συνάπτων.

Προσ·ανα·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) πρσέτι.

†Πρισ·αν·αρπάζω, Μ. άσω. Ἀναρπάζω πρσέτι.

Προσ·αναῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω τι (§ μσ. Ξεσπάνω) ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μέ· (πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) ῥήχνομαι (τινάζομαι) πρός.

Προσ·αναῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἐξάπτω (Διεγείρω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·αν·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐξαρτῶ ἀπό τινος.

Προσ·ανα·σείω, Μ. σείσω. Κουνῶ (§ μτφορ. Διεγείρω) πρισέτι. «Ἤδη δὲ § δίκαι αὐτῷ προσανεσείοντο,» Πλτ.

†Προσ·ανα·πάω-ῶ, Μ. άσω. Τραβῶ ἐπάνω (Ἐβγάζω, Ἀνασύρω) πρσέτι.

Πρισ·ανα·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἐμποδίζω) πρός.

Προσ·ανα·στίζω, Μ στίξω. Στίζω (Πλουμίζω διὰ στιγμότων) πρσέτι. «Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες, ἐφ' ὕβρει στιχθεῖσαι μέρη τινὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ λειπὰ προσανέστιξαν, ἐξαλείψασαι τὸν τῆς συμφορᾶς χαρακτῆρα,» Εὐς.

Προσ·ανα·σύρω, Μ. συρῶ. Ἀνασύρω πρσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ανα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνατάττω (Παρατάττω) τι πλησίον εἰς.

Προσ·ανα·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἀνατείνω) τι πρός. «Τῷ καρχησίῳ τὸ ἱστίον προσανατείνουσι,» Σχλ. Π.νδ. 2) (μσ.) θυμόνω κατά τινος, φοβερίζω μὲ θυμόν (ὡς νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα κατά τινος). «Τὰ μὲν παρακαλῶν, τὰ δὲ προσανατεινόμενος,» Πλθ. «Προσανατεινόμενος τὸν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων φόβον,» αὐτ., (παρβλ. Ἐπισείω).

Προσ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνυψοῦμαι σχεδὸν ἕως εἰς. «Εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν,» Εὐρ. 2) ἀνατέλλω πρσέτι. «Ἡ τῆς ἡμέρας δύναμις... χάριν μοι προσανατέλλουσα χάριτι,» Ἀνδρ. Κρτ.

Προσ·ανα·τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἀνατέμνω πρσέτι. «Τὸ θέρμα—,» Γαλ.

Προσ·ανα·τίθημι, Μ. ανοήσω (ἀόρ. Προσανεθηκα § μσ. Προσανεθέμην κτλ.). Ἀναθέτω (καὶ μσ. Ἀναλαμβάνω, Ἐπιφορτίζομαι) πρσέτι· (ἑλλ. ἢ μσ. μὲ δοτ. ἢ α'τ.) ξεμυστηρεύομαί τι εἴς τινα ζητὸν συμβουλεύθω. «Ὦ Ζεῦ, τί σύννους καὶ κατηφὰς λαλεῖς ἐμοὶ προσανάθου, λέθε με σύμβουλον,» Ακ. «Τοῖς μάντεσι προσανατεθέμενος περὶ τοῦ σημείου,» Διόδ. «Οὐ προσανεθέμην σαρκὶ § αἵματι,» Γρ.

Προσ·ανα·τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀνατρέπω (Ἀναποδογυρίζω) πρισέτι.

Προσ·ανα·τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀναλαμβάνω κατ' ὀλίγον τὸν νοσοῦντα διὰ ταπεινῆς τροφῆς.

Προσ·ανα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προσανέδραμον κτλ.). Τρέχω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω τρέχων· (μτφ.) λαμβάνω ἐπίδοσιν (αὔξησιν). «Εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους τῆς νήσου τόπους —,» Διόδ. (§ ἔλλειπτ. τῆς πρυθ.) «Λόφον τινὰ —,» Δ. Ἁλ. (καὶ μτφορ.) «Προσαναβαίνειν (μετὰ § χωρὶς τοῦ) τοῖς χρόνοις,» Πλθ. «Ταχὺ προσανέδραμον ταῖς οὐσίαις,» Διόδ.

Προσ·ανα·τρίβω, Μ. τρ'ψω. Τρίβω τι (καὶ μσ. Τρίβομαι) συχνὰ ἐπάνω εἰς· (πθ. μὲ δοτ.) γυμνάζομαι ἢ φιλονεικῶ πρός τινα. «Μὴ φθονήσῃς προσανατριψάμενος σαυτὸν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνῆσαι,» Πλάτ.

Προσ·ανα·φέρω, Μ. προσανοίσω (ἀόρ. Προσανήνεγκα κτλ.). Ἀναφέρω τι πρός τινα. «Προσαναφέρειν τῇ συγκλήτῳ περὶ τῶν προσπιπτόντων,» Πλθ. «Τοῖς μάντεσι προσανέφερε περὶ τῶν πρυσημαινομένων,» Δ.Διόδ.

Προσ·ανα·φλέγω, Μ. φλέξω. Ἀναφλέγω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ανα·φύσάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω νὰ φυσῶ ἐπάνω εἰς.

Προσ·αναφύω, Μ. φύσω. Ἀναφύω πρσέτι.

§Προσ·ανα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ πρσέτι, φωνάζω (ἀποτείνομαι μεγαλοφώνως) πρός τινα, προσφωνῶ, (θθ.

†Προσαναφώνησις, εως (ἡ). προσφώνησις ἢ ἐκφώνησις, ἀναθόησις, (συγχ. § ἴσ.

εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαναφωνέω, -φώνησις).

Προσ·ανα·χρώνυμι, Μ. χρώσω. Μεταθέω διὰ προσεγγίσεως τὸ χρῶμά τινος εἴς τι. ||. (μσ.) λαμβάνω διὰ τῆς συχνῆς τριβῆς τὴν βαφὴν (καὶ μτνμ. τὸ ἦθος, τὸν χαρακτῆρά) τινος. «Δοκεῖ δέ (ἡ αἴσθησις) ἐπιληψίᾳ καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῶν ζώων καὶ προσαναχρώννυσθαι τοῖς παγοῦσι,» Πλ. «Χείρομεν καὶ προσαναχρωννύμεθα τοῖς ἐκταράττουσιν,» αὐτ., (παρβλ. Προστρίβω).

Προσ·ανα·χώννυμι(χωννύω), Μ. αν·χώσω. Προσθέτω (Προσεπισωρεύω) τι ἀναχώσεως.

§Προσ·ανδραποδίζω, Μ. ίσω. Προσέτι ἀνδραποδίζω, (εἰς τὸ χειρόγρ. τοῦ Ἡροδ. εὑρηται ἀρθότ. ὁ ἐγχρημ. Καὶ πρὸς ἠνδραποδίσθαι ἡμᾶς).

Προσ·αν·εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἀνεγείρω πρσέτι· (μτφορ.) διεγείρω ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Προσ·άνειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προσανιών, κτλ.). Ἀναβαίνω πρός· φθάνω (πλησιάζω) κατ' ὀλίγον ἕως ἐπάνω. «Πλοῖα προσανιοῦσα,» Πλθ., κειμένῳ εἰς μέρος κατωφερές.

Προσανεπεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαναγορεύω.

Προσανενεγκεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαναφέρω.

Προσ·αν·έρομαι, Μ ερήσομαι. Ἐρωτῶ ξ' Ξαναρωτῶ πρσέτι.

Προσ·αν·έρπω, Μ ερπύσω. (μὲ δοτ.) Ἀναβαίνω συρόμενος (Καταντῶ ἀνεπαισθήτως νὰ ὑψωθῶ) ἕως εἰς.

Προσ·αν·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσανερομαι.

Προσ·αν·ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Προσανεῦρον κτλ.). Ἀνευρίσκω (Ἐπινοῶ) πρσέτι.

Προ·σ·αν·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προσανέσχον, κτλ.). Ἀνυψόνω πρός· (μὲ δοτ. τὸ β'.) προσηλόνω (καὶ ἑλλ. εἶμαι προσηλωμένος, ἐπιστηρίζομαι) εἰς· (μὲ αἰτ. προσωπικ. μένω, παραφυλάττω. «Τὸν νοῦν προσέχειν τῇ ἐντεύξεως—,» Πλθ.

Προσαχῆς, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσηνής.

Προσ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀνθῶ ὁμοῦ μὲ ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ·αν·ιάω-ῶ, Μ. άσω. Δυπῶ πρσέτι.

Προσ·αν·ίημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Προσανῆκα κτλ.). Χαλάρονω πρσέτι.

Προσ·αν·ίσημι, Μ. προσανήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνων (Ἀνασηκόνω) ἐπάνω ἀνάζω τι πρός.

Προσ·αν·οίγνυμι(-οίγω), Μ. οίξω. (μὲ δοτ.) Ἀνοίγω εἴς τινα· ἀνοσανείγω, (ἑσπέρας ἀντὶ Προανοίγω).

Προσ·αν·ιδιάω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήζομαι (Φουσκόνω) κατ' ὀλίγον.

Προσ·αν·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνοικοδομῶ πρσέτι, πρόσεπικτείνω διὰ νέας οἰκοδομῆς.

Προσ·αν·οιμώζω, Μ. οιμώξω. Προσέτι ἀνοιμώζω (κλαίω μὲ δυνατοὺς ἀναστεναγμούς).

Προσ·αν·τέλλω, Π. ἀντὶ Προσανατέλλω.

Προσ·αντε·πι·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐτι ᾗ ἀντεπιτάττω (προσ/ζω τὸν προσταξάντά με).
Προσαντέχω, Μ. αυθ.έξω (ἀόρ. Προσαντέσχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι προσηλωμένος ἢ Ἀντέχω εἴς τι.
Προσάντης [πρὸς, ἄντην], εος (ὁ, ἡ). ἀγηφορικός, δύσβατος· (μτφορ.) ὀχληρός· ἀνιαρός· δύσκολος. « Ἀλλ' ἔν τί μοι πρόσαντες, » Εὐρ. « Πρόσαντες γάρ ἔχει τὸ ἀναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις διανοίαις. » Ἰσοκρ.
Προσαντ.βολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ προσέτι.
Προσαντιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Κρατῶ ᾗ κρατοῦμαι ἀμοιβαίως. » (Ὀργώντα) προσαντιλαμβανόμεναι τῶν χειρῶν, » Στρβ.
Προσάντιος, α, ον, = Προσάντης, ἐναντίος.
Προσαντιπεραίαν, ἐπίρ. Εἰς τὸ πέραν (ἀντιπέραν) μέρος, ἀντικρύ.
Προσ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶν χύνω κ. ἐπάνω εἰς· (ἰατρ.) = Καταντλέω, περιχύνω μὲ θερμὸν νερὸν, (παρβλ.) Προσαιωνίω.
Προσάντλημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν τὸ ὁπ. χρησιμεύει εἰς προσάντλησιν.
Προσαντλησις, εως (ἡ). βρέξιμον (περιβρεγμα) μὲ θερμὸν νερὸν πρὸς θεραπείαν, Καταπλυσις.
Προσάντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προσάντη (δύσκολον), μὲ δυσχερείαν.
Προσ-αν.υφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνυψόνω κατ' ὀλίγον ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρακαλῶ προσαξιῶ ἢ ἐπιμόνως, ἀπαιτῶ (Ἰταλ. pretendere) ἐκτὸς τούτου.
Προσ-απ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀπαγγέλλω (Ἀναγγέλλω) προσέτι, (ἢ ἁπλ.) ἀναγγέλλω, ἀναφέρω.
Προσ-απ-αγορεύω, Μ. εύσω. Ἐμποδίζω (Ἀπαγορεύω) προσέτι.
Προσ-απ-αίρω, Μ. αρῶ. Ἀπαίρω πρός.
Προσ-απ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ χρεωστικῶς (Ἀπαιτῶ) προσέτι.
Προσ-απ-αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω πρὸς ἀπάντησίν τινος, προϋπαντῶ ἢ (ἁπλ.) ἀπαντῶ, συναπαντῶ.
Προσάπαξ, ἐπίρ. Διὰ μίαν ᾗ μόνην φοράν, ἅπαξ.
Προσ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι (Ἐκτὸς τούτου) ᾗ ἀπατῶ, ἢ· ἀπατῶ προσέτι (καὶ εἰς ἄλλο τι).
Προσ-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι ᾗ ἀπειλῶ (φοβερίζω).
Προσαπειλή (ἡ). ἀπειλὴ (φοβερὰ) προσθεμένη εἰς τὰ εἰρημένα.
Προσαπεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπ.ρ. τοῦ Προσαπαγορεύω.
Προσ-απ-εκ-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Προσαπέδυν κτλ.). Ἐκδύομαι (Ἐξάγλλω ἀπὸ ἐπάνω μου) προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) ὁπλίζω μέ.
Προσ-απ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω (Ἐκτελῶ, Κατασκευάζω) προσέτι.
Προσ-απ-ερείδομαι, Μ. ερείσομαι. (μὲ αἰτ. πρόθετ.) Ἐπιζητῶ (Ἐπιμένω) εἰς τι.
Προσαπέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσαπῆλθον κτλ.). Ἀναχωρῶ πρὸς ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων.
Προσαπηνέχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Προσαποφέρω.
Προσ-απιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπιστῶ προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) εἰς τι.
Προσ-απο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω προσέτι (ἐκτὸς τῶν ὅσων ἔχασα).
Προσ-απο-βλέπω, Μ. βλέψω. Στρέφω τὰ βλεμματά μου μακρόθεν πρός τι.
Προσ-απο-γράφω, Μ. γράψω. Σημειόνω ἢ Ἐγκαλῶ προσέτι.
Προσ-απο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω ἢ Ἀναδεικνύω προσέτι.
Προσαποδεικτέον, θετ. τοῦ Προσαποδείκνυμι.
Προσ-απο-διδράσκω, Μ. απο-δράσω. Φεύγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-απο-δίδωμι, Μ. απο-δώσω (ἀόρ. Προσαπέδωκα κτλ.). Ἀποδίδω (Πωλῶ, Πληρόνω) προσέτι, βίβλ. ὀπίσω μὲ προσθήκην· (μτγμ.) προσθέτω εἰς τὰ εἰρημένα. « Τὸ λοιπὸν προσαπέδωκα τῆς ἀναγνώσεως. » Ἰουλ., ἀπετελείωσα.
Προσαποδοσις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσθήκης ἀπόδοσις· (ῥτρ.) ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παραβολῆς.
Προσαποδοτέον, θετ. τοῦ Προσαποδίδωμι.
Προσ-απο-δύομαι, Μ. δύσομαι, = Προσαπεκδύομαι.
Προσ-απο-ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσαποστερῶ (καὶ πθ. Προσαποβάλλω) μὲ ζημίαν.
Προσ-απο-θυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω μακρόθεν (Ἀποθαυμάζω) προσέτι.
Προσαπόθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαποτίθημι, ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐναπόθεσις (ἀποσημείωσις).
Προσ-απο-ὀλίσθω, Μ. ὀλίσω. Σφίγγω (Στρυμόνω) τι πλησίον εἰς. « Τῇ θύρᾳ —, » Ἰώσ.
Προσ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Προσέτι (Ἐκτὸς τούτου) ᾗ ἀποθνήσκω, ἢ ἀποθνήσκω πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-απο-καλύπτω, Μ. ὑψω. Ἀποκαλύπτω προσέτι.
Προσ-απο-κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐκκλίνω (Ἀποκλίνω) πρός.
Προσ-απο-κρεμάμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὡς ἐκ προσθήκης ἀπό.
Προσ-απο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Προσαπεκρινάμην ἢ Προσαπεκρίθην). Ἀποκρίνομαι μὲ προσθήκην (περισσότερον ἀφ' ὅ,τι μὲ ῥωτοῦν), προσθέτω εἰς τὰς ἀποκρίσεις μου.
Προσαποκριτέον, θετ. τοῦ Προσαποκρίνομαι.
Προσ-απο-κρούομαι, Μ. κρούσομαι. Σφίγγω ἔτ. μαλ^ην, (ἰατρ.).
Προσ-απο-κτίνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).
Προσ-απο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παίρνω προσέτι ὀπίσω.
Προσ-απο-λαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).
;Προσ-απο-λείπω, Μ. λείψω. Λφίνω ὀπίσω (Παραιτῶ, Ἐγκαταλείπω) προσέτι, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαπολείπω).
Προσ-απο-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Προσαπολείπω.
Προσ-απ-όλλυμι ᾗ Προσ-απ-ολλύω, Μ. ολέσω (καὶ μσ.) ὀλοῦμαι (ἀόρ. Προσαπώλεσα καὶ μσ. Προσαπωλόμην κτλ.). Χάνω (Φονεύω, Ἀφανίζω) προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Ἐσωθῆτε προσαπολλύντες πᾶσαν τὴν ἀρχήν, » Ἡρ. « Ὅταν ᾗ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκτήσαντο. » Πλάτ.
Προσ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι προσέτι.
Προσ-απο-λύω, Μ. λύσω. Ἀπολύω (Ἀπαλλάττω) προσέτι καὶ ἀπό.
Προσ-απο-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύω (Προμαντεύω) προσέτι.
Προσ-απο-μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω περισσότερον, ἐξυπολουθῶ νὰ περιμένω.
Προσ-απο-νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀποδίδω προσέτι, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη ἀπονεμηθέν.
Προσ-απο-νίναμαι, Μ. ονήσομαι (ἀόρ. Προσαπωνάμην). Ὠφελοῦμαι προσέτι, προσαπολαύω.
Προσ-απο-ξίω, Μ. ξίσω ᾗ Ξύνων ἀφαιρῶ (Ἐξαλείφω) προσέτι.
Προσ-απο-πειρῶμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προσέτι, κάμνω ἀκόμη μίαν ἀπόπειραν, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαποπειράομαι).
Προσ-απο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὀπίσω καὶ ἄλλο τι (ὡς προσθήκην).
Προσ-απο-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρῶ προσέτι.
Προσ-απο-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω (Ἀποπλύνω) προσέτι.
Προσ-απ-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω ὅλως διόλου, ἀποπνίγω· προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πνίγω.
Προσ-απο-ῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Χύνω (ἀπὸ μέσα μου) προσέτι.
Προσ-απο-ῥάπτω, Μ. ῥάψω, = Προσαπασμήχω, προσαποπλύνω.
Προσ-απ-σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Τινάζω ἀπὸ πάνω μου (Ξεκάμνω, Ξεφορτώνομαι) προσέτι.
;Προσ-απο-σμήχω, Μ. σμήξω. Σφουγγίζων ἀφαιρῶ (παστρεύω) προσέτι.
Προσ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποστέλλω προσέτι ἢ πρός τι, ἀπομακρύνω πρός.
Προσ-απο-στερέω-ῶ ᾗ Προσ-απο-σφερίσκω, Μ. στερήσω. Προσέτι ᾗ ἀποστερῶ. » — τινά τινος, « Χρσ.
Προσαποστῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαφίστημι.
Προσ-απο-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὀπίσω (Ἀπομακρύνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις, στρέφω πρός.
;Προσ-απο-σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω προσέτι.
Προσ-απο-τείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Ἀντιστέκομαι (Διατείνομαι) πρός τινα.
Προσ-απο-τίθημι, Μ. απο-θήσω (ἀόρ. Προαπέθηκα κτλ.). Ἀποθέτω πλησίον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. || (μσ.) ἐβγάλλω ἀπὸ πάνω μου (παραιτῶ) προσέτι.
Προσ-απο-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω (Ὠχρέος ἢ πρόστιμον) προσέτι, πληρονω περιπλέον.
Προσ-απο-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβων ἐβγάζω ἢ ξύνω τι ἐπάνω εἰς.
Προσ-απο-φαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι (Διατάττω, Διορίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-απο-φέρω, Μ. απ-οίσω (ἀόρ. Προσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

απήνεγκα, κτλ.). Παίρνω (ξ μσ. Ἀπολαμβάνω) προσέτι. «Λέπραν τῷ θράσει προσαπηνέγκατο,» Ισιδ. 2) ἀναφέρω πρὸς τοὺς ἄλλους. «Δόξαν ὑμῖν τοὺς βαλευτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προεισοίσοντας τῶν δήμοτων, προσαπηνέχθη μου τοὔνομα,» Δμ.

†Προσ-απο-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στομπρουν) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-απο-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι πρὸς τὸ χρῶμα ἄλλου.

Προσ-απο-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβων ἀφαιρῶ ἢ Τρίβω ἔλαφρα προσέτι.

Προσαπτέαν, θετ. τοῦ Προσάπτω.

†Προσαπτικός, ἡ, όν. (μέ γεν.) Ὁ συνειθίζων νὰ ἐγγίζῃ, [ἐκ τοῦ

Προσ-άπτω, Μ. ἅψω (μέ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'). Προσκαλλῶ· προσαρμόζω· (μτγμ.) προξενῶ, περιποιῶ· ἀπονέμω· (ἐνγέν.) προσθέτω· ἀναθέτω· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) προσθέτομαι· ||. (μσ.) ἐγγίζω ἐπιπολαίως, ἐφάπτομαι. «Καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις,» Ξεν. (ξ μτγμ.) «Κλέος (»Μαμφὴν κτλ.) πρεσάπτειν τινί,» Αξ., (παρδλ. Περιάπτω). «Ἀθηνᾷ προσάπτειν τὴν τῶν ἐλαιῶν ἡμέρωσιν,» Διοδ. (ξ μσ.) «Ἵνα ὀλιγιστείας πῃ προσάπτοιτο,» Πλάτ. «Προσῳκισμένοι μόνον τῶν πραγμάτων,» Αἰσχ. »Ἦν περὶ τὰ ἑξῆς ᾗ θέλα ἔτη καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο,» Ξεν. Ἐφέσ. (καὶ ἀμτβτ.) «Καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει,» Σοφ., ἂν προστεθοῦν (ἐνωθοῦν).

Προσ-απωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὤσω. Ἀποκρούω πρὸς ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσαραγμός (ὁ), =Προσάραξις.

†Προσαρακτός [προσαράσσω], ἡ, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ συντριβόμενος ἐπάνω εἰς. «Κῦμα —,» Σχλ. Αἰσχλ.

Προσάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαράσσω, κτύπημα μὲ κρότον ἐπάνω εἰς, σύγκρουσις.

Προσ-αραρίσκω (εὔχρ. κυρ. ὁμσ. πρκ. ἀντὶ ἐνγ. Προσάραρα, ὅθ. ἢ μτχ. Προσαρηρώς), Π. ἀντὶ Προσαρμόζω. »Ὥσπερ νυκτερίδες, πρὸς τοῖς τείχεσι προσαρηρέναι,» Ξεν., νὰ κολλήσουν, νὰ στεκουν κολλημένοι.

Προσ-αράσσω, Μ. αράξω. Κτυπῶ μὲ κρότον τι ἐπάνω εἰς (μὲ δοτ. ἐκ δ'). «Τὰς θύρας αὐτῷ προσαράξασα,» Ακ., τοῦ κτύπησε (τοῦ ἔκλεισε) τὴν θύραν μέσ' 'ς τὸ πρόσωπον· (καὶ μσ. αὐτπθ.) «Τὰ κύματα πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο,» Ἀλκ. (καὶ πθ.) «Τῇ γῇ προσαραχθῆναι τὸ βρέφος,» Αἴλ. (καὶ μτφρ.) «Ταῖς ἐνδοθεν προσαρασσόμενοι προσβολαῖς,» Γργ.

Προσ-αρδάω. Μ. ἄρσω. Ποτίζω ἀφθόνως.

Προσ-αρήγω, Μ. ἀρήξω. Προσβοηθῶ.

Προσάρηρα, Ἰων. ἀντὶ Προσάραρα, πρκ. (ἀντὶ ἐνγ.) τοῦ Προσαραρίσκω.

Προσαρήρεται, Π. ἀντὶ Προσαραρίσκει, προσαρμόζει.

Προσ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσαρμόζω διὰ τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν) τοῦ σώματος. Διαρθρόω.

Προσάρθρωσις, εως (ἡ), ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ἄρθρων (τῶν ἁρμῶν) τοῦ σώματος.

Προσ-αριθμέω-ῶ, Μ. ησω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συναριθμῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Προσαριθμητέον. θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω προσέτι (Προσθέτω) εἰς τὸ γεῦμά (ἄριστον) μου.

Προσ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. (μὲ δοτ.) Προφθάνω εἰς τὴν ἀνάγκην τινός, βοηθῶ, συντρέχω, παραζέκω. (μὲ αἰτ. τοῦ πράγμ.) προτρέπω τὸ ἀρκοῦν. ||. (μσ.) ἐξαρκοῦμαι. «Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρᾷ, κερδάνῃ μέγα,» Σοφ. »Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ προαιρηκεσθημεν τῇ κοινῇ ἐπιγραφῇ προσαγορεσαντες,» Λογγ.

Προσάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ βλέπων πρὸς ἄρκτον, πρόσβορρος.

Προσαρμα (τὸ), [προσ-αίρω]. πᾶν ὅ,τι προσφέρεται (παίρνει) τις διὰ τροφὴν τε.

Προσ-αρμοζω (αρμόττω), Μ. αρμόσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ταιριάζω τι πρὸς ἄλλο, συν(εφ)αρμόζω· (ἀμτβτ.) εἶμαι προσφυὴς (ταιριασμένος), συμφωνῶ, (Γαλλ.) cadrer avec.

Προσαρμοστέον, θετ. τοῦ Προσαρμόζω.

;Προσ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ ἅξω. Ἁρπάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαρπάζω).

Προσαρσις [προσ-αίρω], εως (ἡ). τὸ προσφέρεσθαι (παίρνειν τροφὴν ἢ ὡς τροφὴν, πρόσαρμα.

Προσ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, ἑνόω, προπαρμόζω· (μσ.) κρεμνῶ ἐπάνω μου· (μτγμ.) ἑλκύω (προσηλόνω) ὅλως διόλου εἰς ἐμαυτόν, προσοικειοῦμαι· (πθ.) εἶμαι ἐξηρτημένος ἀπὸ ἢ συνδεδεμένος μετά τινος. «Προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν,» Ξεν. «Οὐδὲ προσηρτήμεθα θυραις ἠγεμόνων,» Πλ.

Προσαρτέον, θετ. τοῦ Προσ-αίρω, δοτέον ἢ ληπτέον ὡς πρόσαρμα.

Προσάρτημα (τό). τὸ προσηρτημένον (κρεμάμενον πλησίον τινος ἢ ἐκ προσθήκης), παράρτημα.

Προσαρτής, ές (ὁ, ἡ). προσφυὴς, προσηρτημένος.

Προσαρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαρτάω, πρόσθεσις, προσκόλλησις. »Τὰ δὲ (τῶν καρπῶν ἀποβλητικὰ) τῷ τὴν προσάρτησιν ἔχειν ἀσθενῆ,» Θφρ., τὴν πρόσφυσιν.

†Προσαρτίως, ἐπίρ. Ἀρτίως, προσφάτως.

†Προσάρτυμα (τό). τὸ προστιθέμενον εἰς τὸ φαγητὸν ὡς ἄρτυμα.

;Προσ-άρχομαι, Μ. ἄρξομαι. Προσφέρω μέρος (ὡς ἀπαρχήν) τινος εἴς τινα. «Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ εἰς βοήθειαν προσηρξάμην,» Πλάτ., (ὅπου ἀλλ. διορθ. Προσηρκεσάμην).

Προσ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) τινα προσέτι ἢ πρός τι.

†Προσ-αστείζομαι, Μ. ίσομαι. Προσθέτω τι εἰς τὴν ὁμιλίαν δι' ἀστεϊσμόν.

Προσ-αστράπτω, Μ. αστράψω. (μὲ δοτ.) Ἀστράπτω ἐπάνω εἰς τι, περιβάλλω μὲ τὴν λαμψιν μου.

Προσ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ τινα (καὶ πθ. Ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσ-ατενίζω, Μ. ίσω. Ἀτενίζω πρὸς, ἐνατενίζω.

Προσ-ατιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ἢ ἀτιμάζω (καταδικάζω εἰς πολιτικὴν ἀτιμίαν).

Προσ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω (καὶ τὸ Ξηραίνομαι) ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ.) »Πετραις —,» Αἰσχλ.

Προσ-αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω ἐπάνω τινὰς, προσβάλλω μὲ τὴν λάμψιν μου. »Ἀνθους ἡδίζον προσαυγάζοντας τοῖς ὄμμασιν,» Ἰών. 2) (μσ.) βλέπω, προσέχω. »Ὥστε τῶν ποταυγασαμένων αὖθις κατακοσμηθῆμεν,» Στό.

Προσαύγασις, εως καὶ

Προσαυγὴ (ἡ). λάμψις (ἀκτὶς) προσβάλλουσα. 2) Θέα, θεωρία. »Ἀ τῶ ἀγαθῶ βασιλῆος ποταύγασις,» Στό.

Προσ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (καλῶ, ἀποτείνομαι) πρός τινα, προσφωνῶ (μέ αἰτ.) «Ταλθύβιον προσηύδα δίε,» Ἰλ. Δ. » Κλαίοντε προσαυδήσω φίλον υἱόν,» Ἰλ. Χ. «Οὐ γὰρ πρὸς ἀνὴρ οὐκ ἂν δνθ' ὑπήρετην,» Αἰσχλ. (ξ μτγ. τοῦ πράγμ.) » Καί μιν φωνήσας πτερόεντα προσηύδα,» Ἰλ. Α. (ξ μτγ.) »Ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ πρόσηυδόμην ἄκρα,» Σοφ.

Προσαύλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὴν αὐλὴν (εἰς τὴν ἔπαυλιν), ἀγροτικός.

Προσ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω σκοπὸν τινα ἢ Συντροφεύω τὴν φωνὴν τινος μὲ τὸν αὐλόν.

Προσαύλησις, εως (ἡ), τὸ προσαυλῶ, παίξιμον σκοποῦ τινος εἰς (ἢ συντρόφεμα τῆς φωνῆς μέ) τὸν αὐλόν.

Προ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξενικὸν Κατοικῶ (Διατρίβω) πλησίον τινος.

Προσ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω μᾶλλον ἢ ἔπειτα.

Προσαύξησις, εως (ἡ). αὔξησις προσγενομένη, προσεπαύξησις.

Προσ-αύξω, Μ. αυξήσω, =Προσαυξάνω.

;Προσ-αυρίσκω, Μ. αυρῶ (ἀόρ. Προσήυρον κτλ.), Π. προσάγω, προστίθημι (ἀμτβτ.) ἐμπίπτω, περιπίπτω. (μέ δοτ. ἐκ δ'.) » Πυρὶ πόδα προσαύρῃ,» » Προσαυρίσκουσα χερσαῖφ τροχῷ,» Αἰσχ.

Προσ-αὐτέω-ῶ, Μ. αύσω, Π. προσφωνῶ, ἀποκρίνομαι δι' ἀναφωνήσεων.

Προσ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐτομολῶ πρός.

Προσ-αυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινος μου προσέτι, γίνομαι ἐκεῖνος αὐτουργὸς καί. » Κακόν τι —,» ἀμβ.

;Προσαυτοχειρία (ἡ), =Αὐτοχειρία.

Προσ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προσέλον κτλ.). Ἀφαιρῶ προσέτι ἢ ἀπὸ τούτου.

Προσ-αφ-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω (Συναρπάζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-αφ-ύω, Μ. εὐήσω. Βρέζω (Μαγρεύω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσαφὴ (ἡ), [προσάπτω]. Ἐγγισμα, ἁφή, ψαύσις. (παρδλ.) Ἐπαφή.

Προσαφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ προσάπτων (ἐγγίζων), συνεχής. » Προσαφὲς αὐτῷ ὁ στόμαχος,» Ἱππκρ.

Προσ-αφ-ικνέομαι, Μ. αφ-ίξομαι (ἀόρ. Προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αφικέμην κτλ.). Φθάνω πρὸς ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Προσ-αφίστημι, Μ. προσαπο-στήσω (ἀόρ. Προσαπέστησα ἢ β'. Προσαπέχην κτλ.). Ἀποστῶ (καὶ μσ. Ἀποστῶμαι) τῆς οἰκειότητός ἢ τῆς συμμαχίας τινος (Ἀποστατῶ) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρὸς ἄλλον τινά.

Προσαφ-ύδω, Μ. ευσω. Κάμνω τὴν χρείαν μὲ (Ἀποπατῶ) ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς.

Προσ-αφ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφομοιῶ τι πρὸς ἄλλο, παρομοιάζω.

Προσ-αφορ-ίζω, Μ. ίσω. Ξεχωρίζω προσέτι διὰ συλλόγων, (μτφορ.) προσδιορίζω ἐκτὸς τούτου.

Προσ-αφυσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφυσιόνω (Ἀφυσιόνω) εἰς.

Προσαφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ἐπάνω εἰς τι.

Προσ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσέβην κτλ.). Ὑπάγω πρὸς· πατῶ ἐπάνω ἢ πλησίον· ἀναβαίνω· πλησιάζω (μὲ αἰτ.) » Προσεβήσατο Ὄλυμπον,» Ὅμ.

Προσ-βακχεύω, Μ. εὐσω. Ἐμπνέω βακχικῶς, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οἴστρον ταῖς γυναιξὶ —,» Φλγρ. (καὶ ἀμτδ.) » Τὸ χρησμῴδες αὐταῖς προσβακχεύει, » Ἱερ. Ἐπικρατεῖ, τὰς κυριεύει.

Προσ-βάλλω, Μ. βαλῶ, βάλλω τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός (» Κλίμακας προσβαλὼν πύλαισιν, » Εὐρ. » Σικύων ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς προσβαλών,» Γαλ.)· (ἑλλ. τοῦ ἐκ γ'.) ἔλιπεν τι (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτδ. κνπτῶ, πίπτω) ἐπάνω εἰς (» Τοὺς καταφάσεως τούτους ὥσπερ θυρία μοι προσβαλλέσθων, » Δημ. » Πέλιας προσέβαλλεν ἁρούραις, » Ἰλ. Β. » Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόρρωθεν; » Λκ. » Ἢ οὐ προσβάλλει σε κρόταλα; » Φλγρ.), (ἐδ. συνθ.) κτυπῶ μὲ τὸ στράτευμα μου τὸν ἐχθρὸν ἢ μὲ τὰς μηχανὰς τεῖχος πόλεως, (Γαλλ.) **attaquer, battre**. (» Προσέβαλε τῷ τείχει [ἡ] πρὸς τὸ τεῖχος, » Ξεν. [ἢ χωρὶς πτ.] » Καὶ κατὰ τέλεα ἢ παντοίως προσβάλλοντες, » Ἡρ.)· (μτγμ.) προσάπτω, προσρίβω, προξενῶ (» ἵνα μηδεμίαν ἄσην τῷ πατρὶ προσβάλῃ, » Ἡρ.)· (μσ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω. » Ταύτην οὖτ' ἐπεῖ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ, » Ἰλ. Ε. (ἐνίοτε ἑλλ.) » Καὶ τὰ κρέα δὲ τῶν θρεμμάτων ἐχθύων προσβάλλειν (ἐνν. δομὴν), » Σοφ., ἐκπέμπουσιν, ἀναδίδουσι. (καὶ αἰτ. ἑλλ. προϊδ. ἐκ δ'.) » Τὰ μὲν οὖ τι προσέβαλεν (ἐνν. τὸν νοῦν),» Σοφ., δὲν ἐπέζησαι τὸν νοῦν της εἰς αὐτά, δὲν τὰ ἐννόησε. 2) βάλλω ὁμοῦ (πρὸς τοῖς ἄλλοις), (ἐν. μσ.) συνεισφέρω, συντελῶ. »Πρὸς δὲ τι καὶ Ἀραράμνης προσεβάλετο (ἄλλ. Ἡρ., (πορβλ. Συμβάλλω). 3) βάλλω ἐμπρός μου (διὰ προφύλαξιν), (ἀμτβ.) φοβοῦμαι, ἀποστρέφομαι » Κῆτος προσβάλλεται ὀλίγον ὑφ' ὕδωρ, » Ὀππ.

Προσ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω προσέτι, (αὐγγ. τῷ Περιβρέχω).

;Προσ-βωλέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Προσβοηθέω.

Προσβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὸν βωμόν (παρὰ τὸν βωμόν) ἱστάμενος.

Προσ-βωμολογέομαι, Μ. εὔσομαι. Κολακεύω ἢ Ἀκολουθῶ μωμολοχικῶς.

;Πρόσγαιος ᾰ

Πρόσγειος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς. »Ἡ νῆσος συνάπτει γεφύρᾳ πρὸς τὴν ἤπειρον πρόσγειος οὖσα, » Στρβ. » Πρόσγειος ἐπέτετο, » Δξ. (καὶ μτφορ.) » Πρόσγεια φρονεῖ, » Ἔμν. Ἐκκλησ., ταπεινὰ, γήϊνα.

Προσ-γειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι γείτων (πρόσχωρος) τινος.

Προσ-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Γελῶ βλέπων πρός τινα, χαμογελῶ (κυρ. ᾰ μτγμ.). » Φῶς ἡμῖν προσεγέλασεν, » Κύμάθ. » Ὅσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ, » Αἰσχλ. » Προσγελῶντων αὐτῷ τῶν πραγμάτων,» Δξ., ἐφαίνοντα ὅτι ὑπάγων καλὰ (δεξιὰ, εὐοδιοῦνται).

Προσγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς γένος τινί, συγγενής.

Προσ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προσέτι.

Προγέννησις, εως (ἡ). γέννησις ἐκ προσθήκης.

Προσγεννητός, ή, όν. Ὁ κατὰ προσγέννησιν, προσθετός.

Προσ-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Προσεγενόμην κτλ.). Γίνομαι (Συμβαίνω) προσέτι, ἢ Ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός· (ἐν γέν.) προστίθεμαι. » Οὕτω πιεῖν, ὅπως τά τε ὄντα καλῶς ἕξει, ᾰ ἄλλα ὅτι πλεῖστα προσγενήσεται,» Ξεν. (ᾰ δοτ.) » Προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῷ,» Ἡρ.

Προσ-γλιαχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλιαχρότερον (ἐξωθιστερον), γλιαχραίνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-γλίχομαι (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ προσέτι.

;Προσγναθίδιον (τὸ), (ἐνν. δέμα), δέσιμον ἢ σκέπασμα ἐῶν γνάθων, (κυν.) μαγουλίσα.

;Πρόσγραμμα (τὸ). τὰ γραφόμενον κατὰ προσγραφὴν (προσγραφόμενον), προσθή-

Προσ-βασανίζω, Μ. ίσω. Βασανίζω (δοκιμάζω) προσέτι, (συγγ. τῷ Πρυβασανίζω).

Πρόσβασις, εως (ἡ), τὸ προσβαίνειν, πλησίασις· ἀνάβασις. » (Ὄρος) ἀπότομον ᾰ ἐλίγας ἔχον προσβάσεις, » Ηλβ. » Λόφος ἔχων δέκα σταδίων προσβασιν, » αὐτ.

Προσβατός, ή, όν. (τόπος) Ὅπου δύναταί τις νὰ προσῇ (νὰ ἀναβῇ, νὰ πλησιάσῃ), (Γαλλ.) **accessible**. »Ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ,» Ξεν., ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ ὁ θάνατος.

Προσ-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω προσέτι.

Προσ-βιάζομαι, Μ. βιάσομαι. Ἐπιφέρω βίαν, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι διὰ τῆς βίας (νὰ παρεβιάσω). » Τὴν φύσιν —,» Πλ. (ᾰ δοτ.) » Τύχῃ —, » Διόδ., προσβάλλω διὰ τῆς βίας.

Προσβιασμός (ὁ), ἡ διὰ τῆς βίας προσπέλασις.

Προσβιαστέον, θετ. τοῦ Προσβιάζομαι.

Προσ-βιβάζω καὶ Προσ-βιβάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ προσῇ (νὰ πλησιάσῃ) που, (μτφορ.) καθοδηγῶ, ἐμβάζω εἰς τὴν ὑπόθεσιν. » Εὖ προσεβίβεις μ',» Δρτφ.

Προσ-βιόω-ῶ, Μ. βιώσομαι (ἀόρ. Προσεβίων κτλ.). Ζῶ (τόσους) χρόνους ἀκόμη.

Προσ-βλάπτω, Μ. βλάψω. Προσέτι καὶ βλάπτω ἢ, βλάπτω ἔτι μᾶλλον.

Προσβλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι ᾰ βλασφημῶ, προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα καὶ βλασφημίας (ὕβρεις).

Προσβλεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ

Προσ-βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. Βλέπω πρὸς ἢ, βλέπω κατὰ πρόσωπον, στρέφω ἢ προσηλόνω τὰ βλέμματά μου εἰς, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.).

Προσβλεψις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., κύτταγμα (κατὰ πρόσωπον).

Πρόσβλησις, εως (ἡ), σπνττ. ἀντὶ Προσβολή, πρόσθεσις.

Προσβλητικός, ή, όν. Ἁρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσβάλλειν.

Προσβλητός, ή, όν. Βαλμένος ἢ Ῥηγμένος ἐπάνω, προσθετός. 2) Ἐπιδεκτικὸς προσβολῆς.

;Προσ-βλύζω, Μ. βλύσω. Χύνω ἀπὸ μέσα μου (Ἐξερνῶ) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Ὥσπερ χολὴν τάνδρὶ προσέβλυκε (κατὰ διορθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Προσέβλυκε),» Ηλ.

Προσ-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἢ Ἀποκρίνομαι φωνάζων πρὸς τινα, (μσ.) προσκαλῶ μεγαλοφώνως. » Ὀρέων αὐτοὺς περιόντας, προσεβώσατο,» Ἡρ.

Προσ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ὑπάγω) πρὸς βοήθειάν τινος ἢ ὡς βοηθὸς πουθενά.

Προσβολή (ἡ), τὸ προσβάλλειν, ῥίψιμον ἢ πέσιμον ἐπάνω, πλησίασμα· κτύπημα· σωμπλοκὴ μάχης, ἔφοδος, (Γαλλ.) **attaque**. » Καὶ πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, » Ξεν. »Ἐν προσβολῇ τινι γενόμενος ἀπέθανεν,» αὐτ. » Προσβολὴν ἔχειν,» Δξ., εἶναι προσβλητός. » Ἐκ προσβολῆς, = Ἐξ ἐφόδου. (καὶ μτγμ.) » Προσβολὴ πυρετοῦ, » Ἱατρ., (Γαλλ.) **accès**. » Ψυγους—, » Δξ., (Γαλλ.) **impression**. 2) (συνεκδ.) τόπος διὰ προσβολὴν» (πλησίασμα κτλ.). (Γαλλ.) **abords**. »Ὁ Καῖσαρ ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφράστους ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθὼν, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο κτλ.,» Ηλ. » Αἷς (ναυσὶν) εἴρητο πρὶν.. τὴν προσβολὴν (ὅπου ἄλλ. ἄγγυ· Προβολὴν) τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν, » Θκ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβολή. » Δόρατος—,» Δ. Κάσσ. » Ἐν προσβολῇ (διορθ. προβολῇ) εἶναι,» Λκ.

Προσβόρειος ᾰ (Ἰων.) Προσβόρεος ᾰ

Πρόσβορος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κείμενος πρὸς βορρᾶν, προσάρκτιος.

Προσ-βράσσω, Μ. βράσω. Βράζων προσθέτω τι εἰς, Ἐκβράσσω. » Ὑῶκος, προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ,» Ἡσύχ.

;Προσβραχής, ές (ὁ, ἡ). = Προβραχής.

Προσ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω προσέτι, (αὐγγ. τῷ Περιβρέχω).

;Προσ-βωλέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Προσβοηθέω.

Προσβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὸν βωμόν (παρὰ τὸν βωμόν) ἱστάμενος.

Προσ-βωμολογέομαι, Μ. εὔσομαι. Κολακεύω ἢ Ἀκολουθῶ βωμολοχικῶς.

;Πρόσγαιος ᾰ

Πρόσγειος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς. »Ἡ νῆσος συνάπτει γεφύρᾳ πρὸς τὴν ἤπειρον πρόσγειος οὖσα, » Στρβ. » Πρόσγειος ἐπέτετο, » Δξ. (καὶ μτφορ.) » Πρόσγεια φρονεῖ, » Ἔμν. Ἐκκλησ., ταπεινὰ, γήϊνα.

Προσ-γειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι γείτων (πρόσχωρος) τινος.

Προσ-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Γελῶ βλέπων πρός τινα, χαμογελῶ (κυρ. ᾰ μτγμ.). » Φῶς ἡμῖν προσεγέλασεν, » Κύμάθ. » Ὅσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ, » Αἰσχλ. » Προσγελῶντων αὐτῷ τῶν πραγμάτων,» Δξ., ἐφαίνοντα ὅτι ὑπάγων καλὰ (δεξιὰ, εὐοδιοῦνται).

Προσγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς γένος τινί, συγγενής.

Προσ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προσέτι.

Προγέννησις, εως (ἡ). γέννησις ἐκ προσθήκης.

Προσγεννητός, ή, όν. Ὁ κατὰ προσγέννησιν, προσθετός.

Προσ-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Προσεγενόμην κτλ.). Γίνομαι (Συμβαίνω) προσέτι, ἢ Ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός· (ἐν γέν.) προστίθεμαι. » Οὕτω πιεῖν, ὅπως τά τε ὄντα καλῶς ἕξει, ᾰ ἄλλα ὅτι πλεῖστα προσγενήσεται,» Ξεν. (ᾰ δοτ.) » Προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῷ,» Ἡρ.

Προσ-γλιαχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλιαχρότερον (ἐξωθιστερον), γλιαχραίνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-γλίχομαι (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ προσέτι.

;Προσγναθίδιον (τὸ), (ἐνν. δέμα), δέσιμον ἢ σκέπασμα ἐῶν γνάθων, (κυν.) μαγουλίσα.

;Πρόσγραμμα (τὸ). τὰ γραφόμενον κατὰ προσγραφὴν (προσγραφόμενον), προσθή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κη εἰς ἔγγραφον, (ᾗ καθώς λέγων τῶρα ὑστερόγραφον.

¦Προσγραφεύς, έως, (ὁ). ὁ προσγράφων (καταγράφων) εἰς πίνακα ἢ κατάλογον.

Προσγραφή (ἡ), τὸ προσγράφειν (γράφειν εἰς τὸ πλάγιον). » Μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι, « Σχλ.

Πρόσγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἐκ προσθήκης, προσγεγραμμένος, (Λτ.) post scriptum, (ἐν γέν.) καταγεγραμμένος. ‖ (οὐσ.) Προσγράφον (τὸ), ἀντίγραφον.

Προσ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω προσέτι, προσθέτω εἰς ἔγγραφον ἢ εἰς τὸν κατάλογον, ἐγγράφω, καταγράφω.

Προσ-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· γυμνάζω (ᾗ μσ. γυμνάζομαι) πρὸς τι ἢ κατά τινος.

¦Προσ-δαίω, Μ. δαΐσω, Π. ἀνάπτω (ἐξάπτω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) προσέτι, ᾽παίρνω καὶ δανεικά.

Προσ-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω προσέτι (ἐκ προσθήκης). » Προσεδαπάνησε τῶν ἰδίων, « Ἐπγρφ.

Προσ-δεξιλεύομαι, Μ. εὐσομαι. Δεξιλεύομαι (Δίδω ἀφθόνως) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Πρόσδεγμα (τὸ), [προσδέχομαι]. ὑποδοχή.

Προσδείδια, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ αγρ. Προσδείδω. Καὶ φοβοῦμαι προσέτι.

Προσδέδορκα, μσ. πρκ. τοῦ Προσδέρκομαι.

Προσδεής [προσδέομαι], ές (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων ἐκόμη χρείαν τινός, ἐλλιπής, ἐνδεής.

Προσδέησις, εως (ἡ). τὸ προσδεῖσθαι (ἔχειν ἀνάγκην καὶ ἄλλου) τινος.

Προσδεθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσδέω.

Προσδεῖ, Μ. δεήσει, ἀπρσ. τοῦ Προσδέομαι. Χρειάζεται προσέτι (ἐκτὸς τούτη), εἶνε χρεία καὶ ἄλλου τινός. «Ὁ προσδέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, « Δμ.

Προσ-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προσέτι.

Προσδεικτέον, θετ. τοῦ Προσδείκνυμι.

Προσδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσδέχομαι

Προσδεκτός, ή, όν. Ὁ προσδεχθεὶς ἢ προσδεκτέος, ἀποδοχῆς (παραδοχῆς) ἄξιος, εὐάρεστος, καταθύμιος.

¦Πρόσδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ προσκολλώμενος εἰς τὰ δένδρα.

Πρόσδεξις, εως (ἡ), τὸ προσδέχεσθαι, παραδοχή.

Προσ-δέομαι, Μ. δεηθήσομαι (ἀόρ. Προσεδεήθην κτλ.). Χρειζομαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἔχω ἀκομὴ ἀνάγκην (ἔλλειψίν) τινος. « Ἀργύριον οὐδεὶς πω οὕτω πολὺ ἐκτήσατο, ὥστε μὴ ἔτι προσδεῖσθαι, « Ξεν. (συνήθ. μὲ γεν.) « Ἀποτετελεσμένου ἤδη τούτου ηγῆ, ἢ ἤδη τινὸς προσδεῖται; « αὐτ. «Προσδεηθεὶς ἀργυρίου, « Δμ., (προβλ. Ἐνδέομαι). 2) (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) παρακαλῶ (ζητῶ) ἐπιμόνως. « Οὐδὲν ποιήσομεν τῶν ἐκείνος ἡμέων προσδέετο, « Ἡρ. (ᾗ ἀπαρ.) «Προσεδεήθησαν αὐτέων σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα, « αὐτ.

Προσ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Προσβλέπω.

Πρόσδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσδέω, δεσμὸν τινος πρὸς τι.

Προσ-δεσμεύω, Μ. εύσω ᾗ

Προσ-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω τι πρὸς (ἀπὸ) ἄλλο, προσδέω.

Προσδετέον, θετ. τοῦ Προσδέω.

Πρόσδετος (ὁ, ἡ). δεμένος πρός τι ἢ ἀπό τινος, προσδεδεμένος. (μὲ δοτ.) » Λίθῳ —, « Ἐπγρ.

Προσ-δεύομαι, Π. ἀντὶ Προσδέομαι.

Προσ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι πλησίον μου, δέχομαι εὐχαρίζως· (τρπ.) ἀποδέχομαι, παραδέχομαι. « Ἔπεμπον πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, ὁ δὲ οὐ προσεδέχετο, « Ξεν. » Τοὺς ἐπαινοῦντας ἡδέως προσδέχονται πάντες ἢ τοὺς ἐπιτιμῶντας, « Δμ. 2) προσμένω· προσδοκῶ, ἀπεκδέχομαι. « Πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτάς, « Ξεν. » Ἐμὲ τ' εἰσορῶν, καὶ ἐμὴν ποτιδεγμενος ὀρμήν, « Ἰλ. Κ. » Ἐμὴν ποτιδέγμεναν ἀγγελίην, « Ἰλ. Τ. » Οὐ προσδεκομένους τοιοῦτο οὐδέν, « Ἡρ. (ᾗ ἀπαρ.) » Οὐ προσεδέκοντο αὐτοὺς ἐλεύσεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἀναλ.) » Προσδεκόμενοι, ὡς πέμψετε, « αὐτ. (καὶ πθ. σπνττ.) » Νικήσας παρὰ ᾧ προσεδέχετο, « Θκ., παρὰ προσδοκίαν.

Προσ-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι πρὸς (ἀπὸ) ἄλλο.

Προσ-δηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βλάπτω (Χαλνῶ) προσέτι.

Προσ-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλῶ (Σημαίνω, Φανερόνω) προσέτι.

Προσ-διαβάλλω, Μ. βαλῶ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ Προσέτι καὶ διαβάλλω.

¦Προσδιάθεσις, εως (ἡ). προσγενομένη (δευτερεύουσα) διάθεσις, προδιάθεσις.

Προσ-διαιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσδιειλόμην κτλ.). Διαιρῶ προσέτι, ὑποδιαιρῶ.

¦Προσ-διαιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Διαιτῶμαι (Ζῶ) παρά τινι ἢ μετά τινος, συνδιαιτῶμαι.

¦Προσδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνδιαίτησις.

Προσ-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ

¦Προσ-δια-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Διαλαμβάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-δια-λέγομαι, Μ. λέξομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (Διαλέγομαι) πρός τινα, συνδιαλέγομαι.

Προσδιάλεξις, εως (ἡ). συνομιλία, συνδιάλεξις.

Προσδιαληπτέον, θετ. τοῦ Προσδιαλαμβάνω.

Προσ-δια-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω προσέτι.

Προσ-δια-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ἢ ἀποδεικνύω διὰ μαρτύρων προσέτι.

¦Προσ-δια-μαρτύρομαι, Μ. ησοῦμαι. Διαμαρτύρομαι προσέτι, (εἰς τὸν Πλδ. διόρθ. Προδιαμαρτύρομαι).

Προσ-δι-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω προσέτι.

Προσ-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (ᾗ μσ. Μοιράζομαι) προσέτι.

Προσ-δι-ανίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Προσδιανέστην κτλ.). Διεγείρομαι (Διανίσταμαι) πρὸς ἔργον τι ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐπαγρυπνῶ.

Προσ-δια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Προσδιενοήθην κτλ.) Διανοοῦμαι (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσδιανοητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-δια-πασσαλεύω (πασταλεύω), Μ. εύσω. Καρφόνω τι μὲ πασσάλους ἐπὶ εἰς.

Προσ-δια-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-δια-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω πρὸς τέλος (Κατορθόνω) τι διὰ τοῦ πολέμου.

Προσ-δι-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ (Διαπορῶ) προσέτι, ἔχω ἢ προτείνω ἀλλην ἀκόμη ἀπορίαν.

Προσ-δια-πράσσομαι (ττομαι), Μ. πράξομαι. Ἐνεργῶ (Κατορθόνω) προσέτι.

Προσ-δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθρῶ (Διασαφῶ, Ἐκφράζομαι) προσέτι.

Προσ-δι-αρκέω-ῶ, Μ. έσω. Διαρκῶ προσέτι.

Προσ-δι-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Διαρπάζω προσέτι.

Προσ-δια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Προσδιασαφηνίζω, Μ. ίσω. Διασαφῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, κάμνω σαφέστερον.

Προσδιασάφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ προσθήκης διασάφησις, ἐπεξήγησις.

Προσδιαστελτέον, θετ. τοῦ

Προσ-δια-στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι. Διορίζω (Παραγγέλλω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσθέτω ὅρον τινά· κάμνω ρητήν σιωπὴν πρός τινα. » Τὸ δὲ φρονεῖν, καὶ τὴν αὐληκικὴν παντὶ τῷ δοῦλον εἶναι καὶ τὸ ὀρθῶς δύνασθαι χρῆσθαι, οὐκ ἂν καὶ ἀρετὴν παντὶ πράγματι, ὑγιὲς ἂν εἶναι προσδιαστελτέον δὲ, ὡς οὐτε ἡ σωματικὴ ἄνευ οἰκείων ὀργάνων δύναται τοῦτο, οὔθ' ἡ ἀρετή, « Πλάτ. Δημ. (εἰς τὸν Ἀθ. ἐαφαλμ. ἀντὶ Προδιαστέλλομαι).

Προσδιαζολή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. Διορθεσις ὅρου εἰς συμφωνίαν ἢ ἀπόφασιν τινά, (Γαλλ.) restriction, (παρβλ. Προδιορισμός).

Προσ-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω ἐκτὸς τούτου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δια-σύρω, Μ. συρῶ. Διασύρω (Φορτελίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δια-ταράσσω(ττω), Μ. ταράξω. Ταράττω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δια-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Διατάττω (Διορίζω) προσέτι, παραγγέλλω καὶ τοῦτο.

Προσδιατριβή (ἡ), τὸ οὐσ. του

Προσ-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω συνήθως εἴς τι ἢ μετά τινος· διατρίβω· συνδιατρίβω. (μὲ αἰτ.) Διατρίβω εἰς τι.

Προσ-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω (Ἀφανίζω) προσέτι.

Προσ-δια-φυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφυρῶ προσέτι.

Προσ-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω (Μαθάνω, Ἀποδείκνω) προσέτι.

Προσ-δίδωμι, Μ. προσ-δώσω (ἀόρ. προσέδωκα κτλ.). Δίδω προσέτι (παρεπιδίδωμι) ἢ δίδω πρός τινα, μεταδίδω.

Προσ-δι-έρχομαι, Μ. «λεύσομαι (ἀόρ. Προδιῆλθον κτλ.), = Προσδιηγέομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσδιακρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διακρινῶ προσέτι, προσδιασαφῶ.
Προσδιηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προσέτι.
Προσδιηθέω-ῶ, Μ. ήσω, έσφαλμ. άντὶ Προδιηθέω.
Προσδιΐστημι, Μ. διαστήσω. Διαχέλλω (διαιρῶ) προσέτι.
Προσδικάζω, Μ. άσω. Προσδιορίζω (Αποφασίζω) δικαστικῶς ὅτι ἀνήκει τι εἰς τινα, ἐπιδικάζω, (Γαλλ.) adjuger.
Προσδιοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθετῶ) προσέτι.
Προσδιορθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Διορθόνω πρὸ τοῖς ἄλλοις· προσθέτω ἐν εἴδει διορθώσεως.
Προσδιορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω ῥητῶς (ἀφ' ἑαυτοῦ) ἢ ὑπὸ ἰδιαιτέρου τινὸς ὅρου· ἀποσαφίζω ὡρισμένως, ἀποφαίνομαι. 2) Ὁρίζω (ὑπόχρεον) προσέτι. 3) προσθέτω εἰς τὸν ὑπάρχοντα ὅρον. « Οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ ἀνιέναι εἰς τὴν εἶξιν. « Ἑρμογ.
Προσδιορισμός (ὁ), τὸ προσδιορίζειν, ῥητὸς (διορθῶς) διορισμός· διασάφησις ἢ προσκείμενος τῶν ὅρων ὑπὸ τοὺς ὁπ. διορίζεταί τι, (Γαλλ.) restriction, (παρβλ. Προσδιαστολή).
Προσδιοριστέον, θετ. τοῦ Προσδιορίζομαι.
Προσδιοριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προσδιορισμόν.
Προσδιώκω, Μ. διώξομαι. Διώκω μακρότερα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιώκω).
Προσδιωρισμένως, ἐπίρ. Μετὰ προσδιορισμοῦ.
Προσδοκάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω (ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν)· ἐλπίζω, ἀπεκδέχομαι. «Προσδοκῶ ἀνάξασιν νεκρῶν,» Σοφ. (καὶ ἅπαρ.) « Προσδοκέοντας ἀποκλεῖσθαι, » Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ προσδοκώμενα, « Λξ., τὰ ἐλπιζόμενα.
Προσδοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Φαίνομαι (Νομίζομαι) προσέτι καὶ, 2) ἀποφασίζομαι πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσδόκημα (τό), τὸ ἀντικείμενον τῆς προσδοκίας· τὸ προσδοκώμενον.
Προσδοκήσιμος (ὁ, ἡ), = Προσδόκιμος, ἐλπιζόμενος.
Προσδοκησις, εως (ἡ). τὸ προσδοκᾶν. προσδοκία.
Προσδοκητέον, θετ. τοῦ Προσδοκάω.
Προσδοκητός, ἡ, όν. Ὁ προσδοκώμενος (ἐλπιζόμενος), ὄχι ἀποσοβόκητος.
Προσδοκία (ἡ)· ἐλπίς, ἀπτικοχὴ πρὸς τὸ μέλλον· (ἐνίοτε ἐνεργ.) διέγερσις ἐλπίδος (συνδύχ.) ἀνησυχία. «Ἔχειν ἢ Παρέχειν προσδοκίαν, « Δημ.
Προσδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρωσδοκώμενος (πεπραγμένος ἢ ἐλπιζόμενος) νὰ ἔλθῃ ποτὲ ἢ νὰ πράξῃ τι. » Ἐπὶ δὲ Μίλητον στρατὸν ἦν προσδόκιμος, « Ἡρ.
Προσδοκίμως, ἐπίρ. Μετὰ προσδοκίας (ἀνησυχίας) ἢ. Κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν περί τινος προσδοκίαν.
Πρόσδομα (τό). τὸ περιπλέον (κατὰ προσθήκην) διδόμενον, προσδιδόμενον, ἐπίμετρον.
Προσδοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ (Δοξάζω) προσέτι.
Προσδοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ προσθέτους δόξας (ἰδίας), κάμνω νὰ φρονῇ (νὰ δοξάζῃ) τις προσέτι.
Προσδόρπιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ δεῖπνον (πρὸς δόρπον).
Πρόσδοσις, εως (ἡ), τὸ προσδιδόναι, δόσις ἐκ παρακαταθήκης.
Προσδοχή (ἡ). = Πρόσδεξις, παραδοχή.
Προσδράκειν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσδέρκομαι.
Προσδραμεῖν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προστρέχω.
Προσδρομή (ἡ), τὸ προστρέχειν, τρέξιμον πρός.
Προσδυσκολαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Δυσκολαίνω (Ἀγανακτῶ, Χαλεπαίνω) ἔτι μᾶλλον κατά τινος, ἢ· καὶ θυμόνω ἀκόμη (προσέτι) κατ' αὐτοῦ.
Προσδωρίομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω (Φιλοδωρῶ) προσέτι, προσθέτω εἰς ἄσα ἐχάρισα.
Προσεάω-ῶ, Μ. εάσω. Ἀφίνω (Ἐπιτρέπω) προσέτι, ἢ· ἀφίνω τινὰ νὰ ἔλθῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ πλησιάσῃ) πρός.
Προσεγγελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. (μὲ δοτ.) Προσέτι καὶ περιγελῶ.
Προσεγγίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἐγγίζω πρός τι πλησιάζω.
Προσέγγισις, εως (ἡ) καὶ
Προσεγγισμός (ὁ), τὸ προσεγγίζειν, πλησιασμα.
Προσεγγράφω, Μ. γράψω. Ἐγγράφω (Καταγράφω) προσέτι, προσθέτω εἰς ἔγγραφον (εἰς τὸν κατάλογον).
Προσεγγυάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐγγυῶμαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἢ· καὶ ἐγγυῶμαι (γίνομαι ὁ ἐγγυητής) προσέτι.
Πρόσεγγυς, ἐπίρ. Σχεδὸν ἐγγύς, ἐκεῖ κοντά, ὡς ἔγγιστα.
Προσεγκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγκαλῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἢ· καὶ ἐγκαλῶ πρωσέτι.
Προσεγκείμαι, Μ. κείσομαι. Ἔγκειμαι (Ἐπίκειμαι) ἔτι μᾶλλον, στενοχωρῶ ἐπικείμενος, καταπείγω.
Προσεγκελεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Παρακινῶ (Παρορμῶ) πρωσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσεγκρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐγκρίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη ἐγκριθέντα.
Προσεγκύπτω, Μ. κύψω. Ἐγκύπτω εἰς τι.
Προσεγχέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Προσενέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι μέσα εἰς.
Προσεγχρίμπτω, Μ. χρίμψω. Ἐγγίζω (Προσβάλλω) μὲ ὁρμὴν εἰς.
Προσεγχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) καὶ δευτέραν φορὰν μὲ ἰατρικόν.
Προσεγχωννυμι, Μ. χώσω. Χώνω ἀκόμη (Γεμίζω καὶ μὲ ἄλλο) χῶμα.
Προσεδαφίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω πρὸς τὸ ἔδαφος, (ἄλλ.) Προσουδίζω. 2) στηρίζω (στερεόνω) εἰς, προσπλέκω.
Προσεδρεία (ἡ), τὸ προσεδρεύειν, παρακάθισις· πολιορκία· (ἐν γέν.) ἀπιμονή, προσπάθεια, (Γαλλ.) assiduité.
Προσεδρευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ προσεδρεύῃ (νὰ ἐπιμένῃ) εἰς τὸ ἔργον του, (Γαλλ.) assidu.
Προσεδρεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κάθημαι πλησίον τινός, παρακάθημαι· πολιορκῶ. 2) ἐπιμένω (ἀσχολοῦμαι μὲ πρόσπάθειαν) εἴς τι, δίν μεταπαλεύω διὰ δὲν τὸ κατορθώσω. 3) εἶμαι πρόεδρος (πάρεδρος) τινος.
Προσεδρία (ἡ),=Προσεδρεία, ἀπμονή. 2) τὸ ἔργον τοῦ προσεδρου.
Πρόσεδρος (ὁ, ἡ), [πρός, ἕδρα]. ὁ καθήμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον τινός (συνδύχ.) ὁ ἀσχολούμενος ἐπιμόνως (μὲ προσπάθειαν) εἴς τι. ||. (οὐσ.) = Πάρεδρος, (Γαλλ.) assesseur.
Προσείπον, Ἰων. Π. ἀντὶ Προσεῖπον.
Προσείθηκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Προστίθημι.
Προσ-ειθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Συνειθίζω τινὰ εἴς τι.
Προσειθισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προσειθιστέον, θετ. τοῦ Προσειθίζω.
Προσείθου, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β', τοῦ Προστίθημι.
Πρόσει, πρς. τοῦ Πρόσειμι, Μ. εἰμι.
Προσειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόσοιδα.
Προσειδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος τὸ εἶδος μέ τινα, (συγχ. τῷ Προσεικής).
Προσείδομαι (χ. Μ.), Π. = Προσέοικα (τὸ εἶδος), παραφέρνω, παρομοιάζω.
Προσείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσοράω.
Προσείκα, Ἀττ. ἀντὶ Προσέοικα.
Προσεικάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ὅμοιον ἢ ἀχεδὸν ὅμοιον μέ, παρομοιάζω. « Ὅ τῷ μεγίστῳ προσηκάζομεν κύματι, « Πλάτ. 2) συμπεραίνω ἐκ συγκρίσεως καὶ εἰκασίας. «Οὐκ ἐγω προσεικάσαι, πάντ' ἐπισταθμώμενος, « Αἰσχλ.
Προσείκελος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὅμοιος ἢ ἀχεδὸν ὅμοιος μέ, παρόμοιος.
Προσεικής, ές (ὁ, ἡ), Π. [προσέοικα]. = Προσείκελος.
Προσεικῶς, ῦσα, ός, ἀντὶ Προσεικώς, πρκ. τοῦ Προσέοικα.
Προσ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συστρέφω (Συνελαύνω) πρὸς ἢ περί τι. » Αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν, « Ἰλ. Κ. «Μὴ προσείλει χεῖρα, μηδ' ὦθει βίᾳ. « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Σοφιστικῶς προσειλούμενοι τῇ ἐκτεθείσῃ διαιρέσει, « Πλ., ἀντιφερόμενοι.
†Προσείλημα (τό), πᾶν δ,τι προσειλεῖται (περιστρέφεται) εἰς, (ἰδίως τὰ Τουρκ.) σαρίκι.
Προσείληφα, πρκ. τοῦ Προσλαμβάνω.
Προσείληχα, πρκ. τοῦ Προσλαγχάνω.
Πρόσειλος (ὁ, ἡ), [πρός, εἶλη]. ἐκτεθειμένος εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, πρωϊήλιος. » Αἱ ἐν προσείλοις (ῥοαὶ) τῶν ἐν παλιοκλοῖς εὐσωμότεραι, καὶ μᾶλιστ' αἱ πρὸς μεσημβρίαν, « Θρφ. « Φοιτᾶν χιόνα ἐς τὰ οὕτω πρόσειλα, « Φλγρτ.
Προσείμι, Μ. έσομαι (παρτ. Πρασην Ἀβ.). Εἶμαι ὁμοῦ (ἑνωμένος) μέ, εὑρίσκομαι συνάμα (ἑνταυτῷ), ἢ· εἶμαι πρωσέτι (παρεκτὸς τούτου), ὑπάρχω πρὸς τοῖς ἄλλοις. (μὲ δοτ.) » Τῇ βίᾳ πρόσειτιν ἔχθραι, « Ξεν. « Τῆς δυνάμεως τῷ ἐλλείποντι, τὴν Λακεδαιμονίων ξυμμαχίαν ἡμῖν προσεῖσαθαι, « Θκ. « Τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέσσαρα δεῖ προσεῖναι, « Φίλ. (ἀποφ.) « Κἂν μὴ τὸ ἑκούσιον προσῇ, « Ἀρστ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὸ προσὸν ἢ τὰ προσόντα, « Λξ., ὅσα ἔχει τις πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μιπλέον ἢ κατὰ προσκτήσιν· τὰ ἐπίκτητα (ἐποιησάμην) γαρακτηριστικὰ τοῦ πράγματος· (ἁπλ.) ἡ περιουσία, τὰ ὑπάρχοντα. » Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσὸν, « Δημ. » Διανέμειν τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα,« Ἀξ., (συγγ. τῷ
Πρόσ-ειμι, Μ. ειμι (πκρτ. Προσῆειν κτλ.), = Προσέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρηαιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.)· πλησιάζω· ἀνταμώνω (ἐπὶ γνν.) συνευρίσκομαι. (μὲ δοτ.) » Μηδένα αὐταῖς ἐθέλειν προσιέναι, « Ξεν. » Τῷ προσιόντι προσεῖναι, « Ἰσ., ἔσο εὐπρόσιτος. » Πρόσειμι (τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ), « Χρσ., κοινωνῶ (τοῦ θείου ἄρτου), μεταλαμβάνω. (ἡ αἰτ.) » Πρόσειμι δῶμα τὸ σόν,« Αἰσχλ.(ᾠ παρλλ.) «Προσῄεσαν πρὸς τοὺς βαρβάρους,« Ἡρ. «Οὐ προσεῖει πρὸς τὰς ἀρχάς,« Θκ.(χωρὶς πτ.)«Προσῄει (ἐνν. τῇ βαλῇ) ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι,« Αἰσχ., παρασταθεὶς ἀνέφερε. (χ μτγν.) « Ἐπεὶ πέρας ἤδη προσιούσης, Ἡρωδ. »Ἐπεὰν προσίῃ ἡ ὥρη κυΐασκεσθαι τὰς ἵππας,« Ἡρ. «Οὐ προσῄει τῇ πόλει τάλαντα ὑπὲρ τριάκοντα ἢ ἑκατὸν « Δημ. » Οὔτε ἀπὸ τῆς πολιτείας προσῄει αὐτῷ ἄξιον λόγου, « αὐτ. (καὶ ἑλλ. τῆς δοτ. τοῦ πρσ.) «Ἀπ' Αἰγύπτου δὲ καὶ Λιβύων 700 προσῄξε τάλαντα, « Ἡρ. (ὅθεν κατὰ μτχ.) «Προσιόντα, « Ἀξ., τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι. » Ἦξὲν τούτοις καὶ εἰ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, « Δημ.
Προσεῖναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι. Μ. ἐσομαι, ἢ 2)ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.
Προσεῖπον, ἀόρ. 6'. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.
†Προσ-ειρομαι, Π. ἀντὶ Προσέρομαι.
Προσ-είρω, Μ. ἐρσω. Προσπλέκω, προσάπτω, προσαρμόζω.
Προσ-εισ-άγω, Μ. ἀξω (ἀόρ. Προσεισήγαγον κτλ.). Εἰσάγω προσέτι, προαθέτω.
Προσειστενεκτέον, θετ. τοῦ Προσεισφέρω.
†Προσ-εισ-ευπορέω-ῶ, ἑσφαλμ. ἀντὶ Προεισευπορέω.
Προσ-εισ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐμβάζω (Κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ τι) προσέτι.
Προσ-είσκω, Π. (μὲ δοτ.) = Προσεικάζω, παρομοιάζω μέ.
Προσείσομαι, μέλλ. τοῦ Πρόσοιδα.
Προσ-εισ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα (Εἰσπέμπω, Εἰσάγω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-εισ-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω προσέτι (ἐκτὸς τῶν εἰσπραχθέντων ἤδη).
Προσ-εισ-φέρω, Μ. εισ-οίσω (ἀόρ. Προσεισήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω (Συνεισφέρω) προσέτι ἢ πρός τινα.
‡Προσεισφορὰ (ἡ), τὸ προσεισφέρειν, ἡ ἐκ προσθήκης εἰσφορὰ (συνεισφορὰ), χάρις, ἀμοιβή.
Προσεῖτο, γ'. ἐν πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Προαιμέω.
Προ-σείω, Μ. σείσω. Σείω τι πρὸς τὰ ἔμπροσθέν τινος. (ἴδια:τ.) » Θαλλὸν πρασείειν θρέμμασι,« Πλάτ., κρατῶ κλαδὶ καὶ ὑπάγων ἐμπρὸς τὸ κοινὸν ἵνα τὰ βλέπῃ τὸ ζῶον καὶ μὲ ἀκολουθῇ, (ὅθεν μτγμ.) » Ἐλπίδας (Θήρατρον κτλ.) προσείειν τινί, « Ἀξ., Λίλ., προτείνειν, ἑλκύειν (δελεάζειν) μέ. »Φόβον προσείειν,« Θκ., (παρβλ. Ἐπισείω).
‡Προσ-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω προσέτι ἢ ἔξω. κάμνω καὶ ἀπόβασιν, κτυπῶ καὶ ἀναβαίνω εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον.(εἰς τὸν Δ. Κάσσ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Μετεκβαίνω).
Προσ-κ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάλλω παραέξω, προσεπεκτείνω. » Γραμμὴν—,« Στρβ.
Προσ-εκ-βοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Ἐβγάλλω ταῖς φωναῖς ἐνταυτῷ ἢ ἐπάνω εἴς τι.
Προσεκδεκτέον, θετ. τοῦ Προσεκδέχομαι.
Προσ-εκ-δέρω, Μ. δερῶ. Προσέτι ᾧ ὑδέρνω ἢ δέρνω.
‡Προσ-εκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Προσμένω (Ἀπεκδέχομαι) ἢ Δέχομαι (Λαμβάνω τι) παρά τινος ἢ Ἐκλαμβάνω προσέτι.
†Προσ-εκ-δύω, Μ. δύσω. Ἐνδύνω (Ξεγυμνάνω) προσέτι.
Προσεκέατο, Ἰων. ἀντὶ Προσέκειντο, γ'. πλθ. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Πρόσκειμαι.
Προσ-εκ-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐδγάζω ἢ Καταθλίβω προσέτι.
‡Προσεκ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προσεξέθορον). Τινάζομαι ἔξω (Ἐκπηδῶ) ἐπάνω εἰς.
Προσ-εκ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προσεξέκηα ἢ -έκαυσα). Ἐξάπτω ἔτι μᾶλλον. « Τὰς Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες προσεκκαίονται, « Σξτ.
‡Προσ-εκ-καλύπτω, Μ. καλύψω. Ἐκκαλύπτω (Ξεσκεπάζω, Ἀνακαλύπτω)προσέτι.
‡Προσ-έκ-κειμαι, Μ. κεισομαι. Ἐξέχω πλησίον τινός, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προέκκειμαι).
Προσ-εκ-κόπτω, Μ. κοψῶ. Κόπτω ἐντελῶς (Ἐκκόπτω) προσέτι. » Καὶ τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν προσεκκόψαι, Στβ., τοῦ ἐδγαλε καὶ τἄλλο μάτι.
Προσ-εκ-λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω προσέτι, (μσ.) ἐκλεγθεὶς ἐγὼ ἐκλέγω ἔπειτα τοὺς συνεργάτας μου, (παρβλ.) Προσαιρέομαι.
Προσ-εκ-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως (Ἐκλιπαρῶ) προσέτι.
Προσ-εκ-λογίζομαι, Μ. ισομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προσέτι.
Προσ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Προσέτι ᾧ ἐκνευρίζω (ξεκατθενίζω). (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεκλύω ἢ Προσελκύω).
‡Προσ-εκ-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Ξετρελλαίνομαι ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἔτι μᾶλλον (ἢ προσέτι καὶ) μανιώδης.
Προσ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Ἐκπέμπω (Ξεκινῶ, Ἀναδίδω) προσέτι ἢ ἐνταῦτῷ.
Προσ-εκ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐξαπλώνω προσέτι.
Προσ-εκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπηδῶ πρός.
Προσ-εκ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προσεξέπιον κτλ.). Πίνω ὅλως διόλου (μέχρι ῥανίδος) προσέτι καί.
‡Προσ-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ἐκπίπτω (Ἐξοκέλλω, εἰς (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεκπίπτω).
Προσ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς.
Προσ-εκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (διορθόνω) ἐκτὸς τούτου μὲ κόπον. Προεξεργάζομαι.
Προσ-εκ-πυρίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω περ ἔτι.
Προσεκπωτέον, θετ. τοῦ Προσεκπίπτω.
(Προσ-εκ-πρίαμαι), ἄχρ. ἀντὶ Προ-έβλ μαι, ἐξαγοράζω προσέτι (εὐχρ. κυρ. γνον τὸ ἀπαρ. Προσεκπρίασθαι).
Προσ-εκ-πυρσω-ῶ, Μ. ώσω 'Εξάπτω γίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσ-εκ-πάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀπασπ (Ξεῤῥιζόνω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
Προσ-εκ-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπει νω ('Εξευτελίζω) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-εκ-ταράσσω(ττω), Μ. ταράξω. Κατ ταράττω ἀκόμη περισσότερον ἢ τοῖς ἄλλοις.
Προσεκτέον, θετ. τοῦ Προσ-έχω.
Προσ-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω. Ἐκθέτω προ ἔτι.
Προσεκτικὰς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐπιδεί προσοχήν.
Προσεκτικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ προσοχήν. «προ ἐπι. ἔχω, « Ἀξ., ἔχω προσοχήν. «προ προσεκτικός.
Προσ-εκ-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ πρόσθ ἢ ὁμοῦ μέ.
Προσ-εκ-τίνω, Μ. τίσω. Πληρώνω περ πλέον τι (κυρ. ὡς πρόστιμον).
Προσ-εκ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραμ μὲ ἔμφασιν ('Εκτραγῳδῶ) προσέτι.
Προσ-εκ-τραχηλίζω, Μ. ίσω. 'Εκτραχ λίζω προσέτι.
Προσ-εκ-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσ τυφλόνω ὅλως διόλου τινά.
Προσέκυρσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Προσκυρέ
Προσ-εκ-φέρω, Μ. ἐξ-ώσω (ἀόρ. Προσή νεγκα κτλ.). Ἐβγάζω προσέτι· ἐπι νω ὡς προσυήκην (ἐκτὸς τοῦ) πρόλαβ τος φόρου.
Προσ-εκφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω φο διώκω (Ξυπάζω) προσέτι ἢ ἐπάνω (συγγ. τῷ Προεκφοβέω).
Προσ-εκ-χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Προεξέχ κτλ.). Χύνω προσέτι ἔξω.
Προσ-εκ-χλευάζω, Μ. άσω. Προσέτ καταχλευάζω.
Προσέλα, πρς. τοῦ Προσελάω.
Προσέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσλαμβάν
‡Προσέλασία καί
Προσέλασις, εως (ἡ), τὸ προσελαύνειν, ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος πλησιασμὸς (γέν.) ἢ μεθ' ὁρμῆς προσέλευσις, ἔφο ἱππικοῦ, προσβολὴ πλοίου πολεμ κτλ.
Προσ-ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Ἀττ.) ἐλῶ Φέρω (Κινῶ) τι μὲ βίαν πρός, κατ ἐπάνω εἰς. » Μὴ προσέλα χέρα, « Δ μὴ βάλῃς χέρι ἐπάνω μου (ἴσως μετ ξης). » Πόδας διαπὰξ προσελῶν πρὸς τοὔθαφος, « Πλ. τῦτ. ἢ ἑλλ. ἐνν. ἵππον, Ἅρμα, Στρ κτλ.) ὁρμῶ ἐριππος ἢ μὲ ὀχήμα (κυρ. ἱππικὸν) κατά τινος (ἐν γενν χωρῶ, πλησιάζω. » Προσελαυνούσης μέρας, « Ἀξ.
Προσελάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀνσ. Προ λαύνω.
Προσέλευσις, εως (ἡ), τὸ προσέρχεσθ ἐρχομός ἢ πηγαιμὸς κοντά, πλησ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἔκκλησ.) ἡ μετάληψις τῶν ἀχράντων μυστηρίων.
Προσελάω-ῶ [πρός, ἕλος], Π. (σπν.) ἀνατί Προπηλακίζω, καταφρονῶ, κακομεταχειρίζομαι. «Τοὺς μὲν δικαίως κτλ. ἀρξω. (καὶ πθ.) « Ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προσελαυνόμενον (ἢ) προσελούμενον, « ἀφλλ.
Προσελήνιος, α ἡ ος, ον, =Προσέληνος.
Προσελήνις, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Προσέληνος. ‖ Ἐπ. (κυρ.) «Νύμφαι προσεληνίαι,» αἱ τῆς Ἀρκαδίας.
Προσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάρχων πρὸ (προτερ. ἕτερος) τῆς σελήνης, (οὕτως ἐφηγοῦντο οἱ Ἀρκάδες ὡς οἱ μόνοι αὐτόχθονες ἢ παλαιότεροι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου).
Προσελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσέρχομαι.
Προσελκύω καὶ Προσ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Προσεῖλκυσα κλπ.). Τραβῶ ('Ελκύω) πρὸς (μσ.) ἑλκύομαι πρὸς τὸ μέρος μου.
Προσ-έλλειπω, Μ. λείψω. 'Ελλείπω (Χρειάζομαι πρὸς συμπλήρωσιν) ἀκόμη. « Τὰ προσελλείποντα,» Διόδ., τὰ προσαπαιτούμενα πρὸς ἀναπλήρωσιν.
Προσ-ελόω-ῶ, Μ. ώσω, =Προσελέω.
Προσ-έλπιζω, Μ. ίσω. 'Ελπίζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον (εἰς τὸν Ἀθήν. διορθ. Προελπίζω).
Προσελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω καὶ μὲ δεύτερον ἔλυτρον (περικάλυμμα), προσλέω καὶ ἄλλο ἔλυτρον.
Προσελώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον ἄλλου· σχεδὸν βαλτώδης (ἑλώδης).
Προσεμ-βάλλω, Μ. βάλω καὶ (μέσ. Προσενέβην κλπ.). 'Εμβαίνω (Πατῶ) ἐπάνω εἰς (μτφρ.) ἐπεμβαίνω ἀκόμη, προσεπεμβαίνω.
Προσεμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. 'Εμβάζω (καὶ ἄλλ. ἡ ἀμτβ. 'Εμβαίνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· ἔπτω (ρίπτομαι) ὁμοῦ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Προσεμ-βατεύω, Μ. εύσω. Προσπελάζω (καθὼς τὰ βατευόμενα ζῶα).
Προσεμ-βάζω, Μ. άσω, 'Εμβάζω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, (παρβλ.) Προσεβίβαζω.
Προσεμ-βριμάομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι ἢ φοβερίζω (μὲ θυμόν, τρίζων τοὺς ὀδόντας ἢ μουγγρίζων).
Προσεμ-βριμάω-ῶ, Μ. εμέσω, =Προσβλύζω.
Προσέμ-βυξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Προσεμβύνυμι.
Προσεμ-ματεύω, Μ. εύσω. Βάλλω μέσα τὸ χέρι μου ἢ ψηλαφῶ, (εἰς τὸν Ἄρστ. διορθ. Προεμβατεύω).
Προσεμ-πάσσω, Μ. πάσω. 'Ρήχνω ἀνάμεσα (Κοσκινίζω) προσέτι.
Προσεμ-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω ('Επικυρόνω) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκ προσθήκης.
Προσεμ-περαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. 'Ερεθίζομαι ἔτι μᾶλλον κατά τινος. «Προσεμπεραίνεσθαι (ἄλλ. διορθ. «Πάρος, ἐμπεραίνεσθαι) ἐμελλον αὐτοῖσι,» Ἡρ.
Προσεμ-πίπλημι, Μ. εμπλήσω. Γεμίζω ἔτι μᾶλλον.
Προσεμ-πίπρημι, Μ. εμ.πρήσω (ἀόρ. Προσεμπρησα κτλ.). Πυρπολῶ (Κατακαίω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον. «Πυρίκαυτα γάρ ἔσυτα τὰ ἕλκεα, προσεμπίπραται ὑπὸ τῆς ὀφρυῆς τῆς ἀναπηρίης,» Ἀρετ.
Προσεμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμα (ἀόρ. Προσενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· συμπίπτω πρὸς τοῖς ἄλλοις.
†Προσεμ-πλάσσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεμπάσσω.
Προσεμ-πλέκω, Μ. πλέξω. 'Εμπλέκω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσεμπλήσω, μέλλ. τοῦ Προσμπίπλημι.
†Προσεμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνω.
Προσεμπρῆσω, μέλλ. τοῦ Προσεμπίπρημι.
Προσ-εμ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω (Φλογίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσ-εμ-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι μέσα εἰς ('Εμφαίνομαι) προσέτι.
Προσεμ-φανίζω, Μ. ίσω. 'Εμφανίζω (Παραστήνω, Ἀποδεικνύω) προσέτι.
Προσεμφέρεια (ἡ). κάποια ὁμοιότης, [ἐκ τοῦ
Προσεμφερής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) σχεδὸν ὅμοιος (ἐμφερής), παρόμοιος.
Προσ-εμ-φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Προσενήνεγκα κλπ.), =Προσεμφορέω (ι). 2) (μσ.) εἶμαι σχεδὸν ἡ κατά τι ὅμοιος· ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, (κοιν.) παραφέρω.
Προσεμφερῶς, ἐπίρ. Μὲ κάποιαν ὁμοιότητα.
Προσ-εμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, 'Ρήχνω) μέσα πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ. μὲ γεν.) ῥήχνω μέσα μου (τρώγω κατὰ κόρον) ἀκόμη καὶ ἀπό.
Προσ-εμ-φράσσω(πτω), Μ. φράξω. Προσπίπτων ἐμφράσσω, (συγχ. τῷ Προεμφράσσω).
Προσ-εμ-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Προσενέφυν κτλ.)· Προσκολλῶμαι προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· προσγίνομαι ὡς ἔμφυτος ἰδιότης ἢ (μσ.) προσλαμβάνω ὡς ἔμφυτον ἰδιότητα.
Προσέναγχος, ἐπίρ. Σχεδὸν πρὸ ὀλίγου.
‡Προσέναχε, Δ. ἀντὶ Προσένηχε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Προσνήχω.
Προσ-ενδείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Δείχνω ἐμπράκτως (Ἀποδείχνω) προσέτι.
Προσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσφέρω.
Προσ-εν-εδρεύω, Μ. εύσω. 'Ενεδρεύω (Παραμονεύω) ἀκόμη ἢ (μὲ δοτ.) πλησίον εἰς.
Προσ-εν-είρω, Μ. ερῶ (ξ). 'Εμβάλλω ὡς ἐκ προθέσεως, παρεμβάλλω, παρενείρω.
Προσενεκτέον, θετ. τοῦ Προσφέρω.
‡Προσ-ενέπω (εὔχρ. μόνον τὸ Ποιητ. Προσεννέπω), Μ. ενισπήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ ἀποτεινόμενος) πρός τινα, Προσφωνῶ, Προσαγορεύω.
Προσένεσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Προσνεύω ἢ 2) τοῦ Προσνέω.
Προσ-εν-έχομαι, Μ. έξομαι. 'Ενέχομαι προσέτι.
Προσ-ενεχυράζω, Μ. άσω. 'Παίρνω (Κάμνω νὰ μοῦ δοθῇ) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς ἐνέχυρον.
Προσενήνεγμαι, πθ. καὶ
Προσενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προσφέρω.
Προσ-εγθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσενεθυμήθην κτλ.). Βάλλω κατὰ νοῦν (Παρατηρῶ, Συλλογίζομαι) ἐκτὸς τούτου.
Προσενθυμητέον, θετ. τοῦ προηγ.
Προσ-εν-ίημι, Μ. εν-ήσω. 'Εμβάλλω προσέτι, προσθέτω τι μέσα εἰς, Προσεμβάλλω.
Προσ-εννέπω, Π. = Προσενέπω.
Προσ-εν-οέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (μὲ τὸν νοῦν μου) ἐκτὸς τούτου. « Καὶ γὰρ ἄλλο τι προσενενόησα» (κατὰ διορθ. τοῦ Σνεϋδέρου, ἀντὶ Προσενόησα),« Ξεν.
Προσ-εν-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ενοχλῶ προσέσει (ἐκ προσθήκης) ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσ-ενόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Ενόνω τι πρὸς ἄλλο, συνενόνω.
Προσ-εν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. 'Εμβάλλω προσέτι ἐν τάξει, προσθέτω, προσενείρω.
Προσ-εν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ἔτι μᾶλλον ἐπάνω ἢ μέσα εἰς· (συνδχ.) «Πληγὰς προσεντείνειν τινί, » Αἰκ., δίδειν (καταιβάζειν) προσέτι. (καὶ ἐνν. τοῦ τύπ.) «Ἑτέρας προσεντείνειν,» Πλ., νὰ τοῦ δώσῃ καὶ ἄλλους (ἐνν. ξυλιές).
Προσ-εν-τέλλω(τέλλομαι), Μ. τελοῦμαι. Παραγγέλλω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).
Προσ-εν-τίθημι, Μ. ενθήσω. 'Εμβάλλω προσέτι.
†Προσ-εν-τίκτω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεντίκτω.
Προσ-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω, Προσέτι καὶ ἐντρυφῶ.
†Προσ-εν-τυγχάνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεντυγχάνω.
Προσ-εν-υβρίζω, Μ. ίσω. 'Ενυβρίζω ('Επεμβαίνω ὑβριστικῶς) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-εν-υφαίνω, Μ. ανῶ. 'Υφαίνω ἀνάμεσα (Παρενείρω εἰς τὸ ὕφασμα) καὶ ἄλλα πλουμίδια, ἐνυφαίνω προσέτι καὶ.
Προσ-εξ-αγριαίνω, Μ. ανῶ. 'Εξαγριόνω ἔτι μᾶλλον.
Προσ-εξ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσεξεῖλον κτλ.). 'Παίρνω ('Εβγάζω) προσέτι ἀπὸ μέσα· ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην (ἀφανίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ.) ἐκλέγω προσέτι διὰ χρῆσίν μου.
Προσ-εξ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἀκόμη ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω, σηκόνω ἢ 'παίρνω ἐκτὸς τούτου.
Προσ-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προσεξήμαρτον κτλ.). Κάμνω καὶ ἄλλο λάθος (ἁμάρτημα).
Προσ-εξ-ανδραποδίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσέτι καὶ ἀνδραποδίζομαι (σκλαβόνω). (εἰς τὸν Πρ. ἀναγν. διηρημ. Πρὸς ἐξανδραποδισμόν).
Προσ-εξ-αν-ίσταμαι, Μ. εξανα-στήσομαι (ἀόρ. β'. Προσεξανέστην κλπ.). Σηκόνομαι ἐπάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρὸς ἀκοπόν τινα.
Προσ-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εξαπατῶ προσέτι.
†Προσ-εξ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπτύσσω (Ξαφνίζω) ἔτι μᾶλλον.
‡Προσ-εξ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. 'Εξαποστέλλω προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεξαποστέλλω).
Προσ-εξ-άπτω, Μ. ἅψω. 'Εξάπτω ('Ερεθίζω) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-εξ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλωπίζω τ·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ πλειοτέραν ἐξάσκησιν (ἐξεργασίαν), τό κάμνω ἐντελέστερον.

Προσ·εξ·ελαύνω, Μ ελάσω· Ἐκδιώκω προσέτι· (ἑλλ. ἤ ἀμετ.) ἐξαίνω μὲ στράτευμα (κάμνω ἐκδρομήν) κατά τινος.

Προσ·εξ·ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω) προσέτι ἤ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εξ·ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Ξετυλίσσω προσέτι· (μτνμ.) παρατάττω δι' ἐξελιγμοῦ καί ἄλλους στρατιώτας.

Προσ·εξ·εμέω·ῶ, Μ. εμέσω. Ἐξεμῶ προσέτι καί.

Προσ·εξεργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐξεργάζομαι (Κατορθόνω, Ἀποτελειόνω) πρός τοῖς ἄλλοις.

Προσ·εξ·ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλαν.

Προσ·εξ·ερείδομαι, Μ. ερείσομαι. (μὲ δοτ. ἤ αἰτ. προθετ.). Ἀκκουμβῶ ὄρθιατὰ ἐπάνω εἴς τι πρός (σκοπόν τινα).

§Προσ·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσεξῆλθον κτλ). (μὲ δοτ.) Ἐξέρχομαι (ἵνα ὑπάγω) πρός, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντί Προ·ερχομαι ἤ Προ·εξέρχομαι).

Προσ·εξετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω προσέτι.

Προσεξεταστέον, θετ. τοῦ προηγ.

†Προσ·εξ·ευμαρίζω, ἐσφαλμ. ἀντί Προεξευμαρίζω.

Προσεξεύρεσις, εως (ἡ). νέα (ἐκ προσθήκης) ἐφεύρεσις.

Προσεξεύρημα (τό). πᾶν ὅ,τι προσεξεῦρε (προσεπενόησέ) τις.

Προσ·εξευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) προσέτι.

Προσ·εξ·ηγέομαι·οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ ἤ Διηγοῦμαι προσέτι.

Προσ·εξ·ηπειρόω·ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὁλονέν εἰς ἤπειρον.

Προσ·εξ·ικμάζω, Μ. άσω. Ἐξικμάζω προσέτι.

Πρόσεξις, εως (ἡ), τό προσέχειν, προσοχή.

Προσ·εξ·ίστημι, Μ. προσεξ·στήσω. Κάμνω ἔτι μᾶλλον ἤ προσέτι καί ἐκστατικόν, προσεπιφέρω καί ἔκστασιν.

Προσεξυβρίζω, Μ. ίσω. Προσέτι καί ὑβρίζω.

Προσ·εξ·ωθέω·ῶ, Μ. ωθήσω ἤ ώσω. Προσέτι ἐξωθῶ (ἐξοστρακίζω).

Προσ·εοικα (πρκ. ἀντί ἐνς. τοῦ Προσεἴκω). Εἶμαι ὅμοιος (ἤ ἀγεδὸν ὅμοιος) μέ, παρεμφέρω· φαίνομαι ὡς νά («Τοιοῦτος δέ τισι προσέοικεν ὁ γρύφων τὸν νόμον γρῆσθαι,» Δμ.)· (συνεχ.) εἶμαι πρόσφορος (ἁρμοδιος), ταιριάζω, (ὕθ. ἀπρσ.) «Προσέοικε, » = Προσήκει, καί (μτχ.) Προσεοικώς, α = Προσήκων, ταιριασμένος. » Ὅταν τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα,» Σοφ.

Προσεοικότως, ἐπίρ. (μτχ.) Σχεδόν ὁμοίως, παρεμφερῶς, παραπλησίως.

Προσεούρουν, Ἀττ. παρτ. τοῦ Προσουρέω.

Προσ·επ·αγγέλλομαι, Μ. αγγελοῦμαι. Ὑπόσχομαι (Ἐπαγγέλλομαι) προσέτι.

Προσ·επ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσεπήγαγον κτλ.). Ἐπιφέρω προσέτι, προσθέτω.

Πρόσ·επ·αθριον·ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προσέτι.

Πρόσεπαθρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·επ·αινέω·ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ προσέτι.

Προσ·επ·αίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω (Σηκόνω, Ἀνυψόνω) ἔτι μᾶλλον ἤ προσέτι.

Προσ·επ·αιτιόομαι·ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ προσέτι (ἐκτός τούτου).

Προσ·επ·αμύνω, Μ. υνῶ, = Προσβοηθέω.

Προσ·επ·ανερόμαι, Μ. ερήσομαι. Ἐρωτῶ (Ξαναρωτῶ) προσέτι.

Προσ·επ·ανθέω·ῶ, Μ. ήσω. Ἐπανθῶ προσέτι.

Προσ·επ·ανίσταμαι, Μ. ανα·στήσομαι. Ἐπαναστατῶ προσέτι.

Προσ·επ·απειλέω·ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω προσέτι (ἐκτός τούτου), προσθέτω εἰς τάς προλαβούσας ἀπειλάς ἄλλην.

Προσ·επ·αράομαι·ῶμαι, Μ. αράσομαι. Καταρῶμαι προσέτι.

Προσ·επ·άρχω, Μ. άρξω. Διοικῶ (Ἐξουσιάζω) ὡς ἔπαρχος προσέτι.

Προσ·επ·αυξάνω(·αύξω), Μ. αὐξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον.

Προσεπαύξησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης ἐπαύξησις.

Προσεπ·αυρίσκομαι (ἀόρ. Προσεπηυρέμην). (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω προσέτι, προσεπολαύω.

Προσ·επ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐπεγείρω προσέτι.

Προσεπειπεῖν, ἀόρ. 6'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρτ. τοῦ Προσεπιλέγω.

Προσεπ·εισ·άγω, Μ. άξω, = Προσεπιφέρω.

Προσεπ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προσεπεισήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω προσέτι, προσθέτω εἰς τήν προσγενομένην εἰσφοράν. »Χάριν—,« Πλδ., ὁμολογῶ περισσοτέραν.

Προσεπ·ελπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινά νά ἐλπίζῃ ἔτι μᾶλλον ἤ ἐκτός τούτου.

Προσεπ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐπεμβαίνω ἔτι μᾶλλον, ἤ· καί ἐπεμβαίνω προσέτι (εἰς τήν δυστυχίαν τινός).

Προσ·επ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω μεταξύ (Παρενείρω) καί ἄλλα, προσθέτω εἰς τά ἤδη παρεμβεβλημένα.

Προσεπ·εξ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐπεξεργάζομαι ἔτι μᾶλλον ἤ πρός τοῖς ἄλλοις.

Προσεπεξεργασία (ἡ). νέα (ἐκ προσθήκης) ἐπεξεργασία.

Προσεπ·εξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. -εῦρον κτλ.). Ἐφευρίσκω προσέτι, ἐπινοῶ (προσθέτω εἰς τάς προλαβούσας ἄλλας) νέας ἐφευρέσεις.

Προσ·επ·εξ·ηγέομαι·οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι ἤ Ἐξηγῶ σαφέστερον (Ἐπεξηγῶ) ἐκτός τούτου.

Προσ·επ·εργάζομαι, Μ. άσομαι, = Προσεπεξεργάζομαι.

Προσ·επ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσεπῆλθον κτλ.). Ἐπέρχομαι (Διαδεύω) προσέτι ἤ ἐπανειλημμένως.

Προσ·επ·ερωτάω·ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ μὲ περιέργειαν προσέτι, κάμνω ἐπανειλημμένως ἤ ἄλλας ἐρωτήσεις, ξαναρωτῶ καί περί.

†Προσεπερωτητής, οῦ (ὁ). ὁ προσεπερωτῶν (κάμνων δικαστικάς προσεπερωτήσεις), (Ατ.) adstipulator.

Προσέπεσον, ἀόρ. 6'. τοῦ Προσπίπτω.

Προσ·επ·ευχομαι, Μ. εὔξομαι. Εὔχομαι προσέτι.

Προσ·επ·ηρεάζω, Μ. άσω. Παρεξηγῶ ἔτι τούτου ἤ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επ·ηχέω·ῶ, Μ. ήσω. Καί ἠχῶ προσέτι.

Προσ·επι·βαίνω, Μ. βήσομαι, = Προσεπιβαίνω· (τρπ.) Προσεπεμβαίνω.

Προσ·επι·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐπιβάλλω προσέτι, προσθέτω περιπλέον.

Προσ·επι·βλάπτω, Μ. βλάψω, βλάπτω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·βλαστάνω, Μ. βλαστήσω, βλαστῶ ἔπειτα ἤ ἄλλα βλαστάρια.

Προσ·επι·βλέπω, Μ. βλέψω. Ἐπιβλέπω (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ·επι·βοάω·ῶ, Μ. βοήσομαι. Φωνάζω καί ἐγώ ἐπάνω εἴς τι, ἐπευφημῶ πρός τούς ἄλλους ἤ μὲ ἐπανειλημμένας ἀναφωνήσεις.

Προσ·επι·βοηθέω·ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μέ ἄλλων πρός βοήθειάν τινος.

Προσ·επι·βουλεύω, Μ. εύσω. Προσβουλεύω (ἐκτός τούτου) ἤ ἐπιβουλεύομαί τινα, (ἐκτός τούτου) ἤ ἐπιβουλεύω (κάμνω ἐπιβουλήν).

§Προσ·επι·γεννάω·ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προσέτι.

Προσ·επι·γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Γίνομαι (Παρα·γίνομαι ἤ Γίνομαι ἤ Ἔρχομαι (Παρα·γίνομαι) πρός τοῖς ἄλλοις, συμβαίνω πρός τούτοις προσέτι.

Προσ·επι·γιγνώσκω(γινώσκω), Μ. επι·γνώσομαι. Γνωρίζω προσέτι (ὡς ἐκ προσθήκης).

Προσ·επι·γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω ἔτι μᾶλλον γλίσχρον.

Προσ·επι·γράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω προσέτι, προσθέτω εἰς ἐπιγραφήν.

Προσ·επι·δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δίδω προσέτι πλουσιοπαρόχως.

Προσ·επι·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προσέτι· (μτ.) κάμνω ἐκτός τούτου ἤ ἐπίδειξιν.

Προσ·επι·δέομαι, Μ. δεήσομαι, = Προσδέομαι.

Προσ·επι·δισμέω·ῶ, Μ. ήσω. Καί

Προσ·επι·δέω, Μ. δήσω. Δένω προσέτι ἀνω εἰς ἤ ἀπό, (παρβλ. Προσεπιδέω).

Προσ·επι·δημέω·ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιδημῶ (Φθάνω ἤ Διατρίβω ὡς ἐπιδημῶν).

Προσ·επι·διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἔπειτα ἐκτός τούτου.

Προσ·επι·δίδωμι, Μ. επι·δώσω (ἀόρ. προσεπέδωκα κτλ.). Δίδω αὐτοπροαιρέτως (Χαρίζω) πρός τοῖς ἄλλοις ἤ παραπλησίως (ἑλλ. ἤ ἀμετ.) προκόπτω (αὐξάνω, βλ. ἐπιδίδω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·δι·ορίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ (διαστέλλω) ἤ Προσδιορίζω ἐκ προσθήκης.

Προσ·επι·δομέω·ῶ, Μ. ήσω. Προσεποικοδομῶ, προσεπιτελῶ τήν προϋπαρχουσαν οἰκοδομήν, προσεποικοδομῶ.

Προσ·επι·δοξάζω, Μ. άσω. Ἀποδέχομαι (Συγκατατίθεμαι μὲ) τήν γνώμην (δόξαν) τινος.

Προσεπιδοτικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἤ ἐπιρρέπης εἰς τό νά προσεπιδίδῃ· προσδοτικός ἐκ προαιρέσεως.

Προσ·επι·δράσσομαι (δράττομαι), Μ. δρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξομαι. (μὲ γεν.) Βάλλω εἰς τὸ χέρι (Οἰκειοποιοῦμαι) προσέτι.
Προσ-επι-δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ δυσφορῶ, ἢ· δυσφορῶ ἔτι μᾶλλον.
†Προσ-επι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συνδέω (Συνένω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-επι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς (Ἀναζητῶ) προσέτι.
Προσ-επι-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι,=Προσεπιθεωρέω.
Προσ-επι-θεσπίζω, Μ. ίσω. Προθεσπίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-επι-θέον, θετ. τοῦ Προσεπιτίθημι.
Προσ-επι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ προσεκτικῶς (Παρατηρῶ) προσέτι.
Προσ-επιθεωρητέον, θετ. τοῦ προηγ.
Προσ-επι-λίζω, Μ. θλίψω. Πατῶ (Ζαλῶ) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκτὸς τούτου ἀπὸ πάνω.
Προσ-επι-θρύπτω, Μ. θρύψω. Ἐκνευρίζω ἀπὸ τρυφὴς ἔτι μᾶλλον.
Προσ-επι-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω προσέτι.
Προσ-επι-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι. 2) (μσ.) ἐπικαλοῦμαι προσέτι.
Προσ-επι-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω ἀπὸ πάνω (Ἐγκαλλωπίζω) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-επι-κατα-δύω, Μ. δύσω. Προσθέτω τι ἔπειτα εἰς εἶδος ἐπιδύσμου.
Προσ-επι-κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Κλίζω) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-επι-κείμαι, Μ. κείσομαι. Ἐπίκειμαι (Ἐπιμένω ἀπαιτῶν) καὶ ἐγὼ πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-επι-περι-τρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγελῶ προσέτι ‖ μὲ πικρὸν σαρκασμόν.
Προσ-επι-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ἐκτὸς τούτου παντοῦ, διακηρύττω πρὸς τοῖς ἄλλους· ἐπικηρύττω ‖ ἀμοιβὴν κατά τινος.
Προσ-επι-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὀλίγον (Ἐπικλίνω) πρὸς, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεπικλίνω).
Προσ-επι-κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐπικλύζω (Κατακλύζω) ὡς ἐκ προσθήκης.
Προσ-επι-κλώθω, Μ. κλώσω. Ἐπικλώθω προσέτι.
Προσ-επι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-επι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικρατῶ (Ὑπερισχύω) ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἐπικρατέστερος.
Προσ-επι-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω ‖ (Ἀττ.) κρεμῶ. Κρεμνῶ προσέτι ἐπάνω εἰς.
Προσεξαρτῶ.
Προσ-επι-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ἀκόμη ἀπὸ πάνω.
Προσ-επι-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἐπίκτητο πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσαποκτῶ) ἔπειτα.
†Προσεπίκτισμα (τὸ). οἰκοδόμημα κτισμένον ἔπειτα (προσεθέν εἰς τὸ ὅλον τοῦ κτίσεως).
Προσ-επι-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω λαλῶν, προσεπιλέγω.
Προσ-επι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. ‖ ω, μὲ δοτ. ‖ γεν.) λαμβάνω μέρος μετὰ τινος (τὸν βοηθῶ) εἰς τι. « Οὐδενα φασὶ σφίσι προσεπιλαβέσθαι τοῦ πολέμου,» Ἡρ.
Προσ-επι-λέγω, Μ. λέξω (ἀόρ. ἀνμλ. Προσεπεῖπον κτλ.). Ἐπιλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω ἐπὶ πᾶσιν εἰς ὅσα εἶπα. » Καὶ τὴν αἰτίαν προσεπιλέγειν,» Θμς.
2) (μσ.) ἐκλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις. «Προσεπελέξατο τῶν πολιτῶν τοὺς ἐναντιουμένους,» Διόδ.
Προσ-επι-λιμώττω, Μ. λιμώξω. Λιμάζω (Ψοφῶ τῆς πείνας) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-επι-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Λιπαίνω (Καρυκεύω) προσέτι καὶ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ λίπος, προσθέτω ἐν εἴδει λίπους.
Προσ-επι-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσδαπανῶ λιχνιώμενος (γλείφων τὸ αἷμα ὡς τὰ θηρία).
Προσ-επι-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προσέτι.
Προσ-επι-λοιμώττω, Μ. λιμώξω. Πάσχω προσέτι καὶ ὑπὸ λοιμοῦ.
Προσεπι-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω ἔπειτα πρὸς τοῖς ἄλλους.
Προσ-επι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμαρτυρῶ προσέτι.
Προσ-επι-μασσάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι καὶ μασῶ κάτι τι.
Προσ-επι-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Ἐπιμελοῦμαι (Ἐννοιάζομαι) προσέτι.
Προσ-επι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω περισσότερον τοῦ μέτρου, προσθέτω ὡς ἐπίμετρον, Προσεπιδίδωμι. » Τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας προσεπιμετρεῖν τῷ ὕπνῳ,» Λθ.
Προσ-επι-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐφευρίσκω μηχανώμενος) προσέτι, προσεπινοῶ μηχανάς.
Προσεπιμηχανητέον, θετ. τοῦ προηγ.
Προσ-επι-μιγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω προσέτι.
Προσ-επι-μιμνήσκομαι, Μ. επιμνησθήσομαι. Ἐνθυμοῦμαι προσέτι.
Προσ-επι-νεύω, Μ. νεύσω. Ἐπινεύω (Συγκατανεύω) προσέτι.
Προσ-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ προσέτι, προσεφευρίσκω.
Προσεπινοητέον, θετ. τοῦ προηγ.
Προσ-επι-νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ (Τρυπῶ μὲ τὸ νυχέρι) προσέτι ἀπὸ πάνω.
Προσ-επι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ὅρκου ψευδῆ (καὶ ἐπιορκῶ) προσέτι.
Προσ-επι-πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Κακίζω) προσέτι ἀπὸ πάνω, (Ἀττ.).
Προσ-επι-πέμπω, Μ. πεμψω. Στέλλω προσέτι.
Προσ-επι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ ἐπιπηδῶ.
Προσ-επι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Προσέτι καὶ ἐπιπίπτω κατά τινος.
Προσ-επι-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσθέτω τι ὡς πλάσμα ἔπειτα, προσεπινοῶ πλάσματα.
Προσ-επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Προσθέτω ἔπειτα (Παρενείρω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Τοῖς ἔξωθεν προσεπιπλεκομένοις (ὃ ορθ. προσεπιπλαττομένοις),» Ἀλέξ. Τραλλ.
†Προσ-επι-πλέω, Μ. πλεύσουμαι. (μὲ δοτ.) Ἐπιπλέω (Κινοῦμαι νὰ ἐπιπίσω μὲ τὸ πλοῖόν μου) κατά τινος.
Προσεπι-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐπιπλήττω πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ· Καὶ ἐπιπλήττω προσέτι.
Προ-επι-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐπιπνέω πρός.
Προσ-επι-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω ἀκόμη κόπον, προσκαρτερῶ ἐπιπόνως.
Προσ-επι-ρ-ρέπω, Μ. ῥέψω,=Προσεπικλίνω.
Προσ-επ-ρ-ρέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Προσεπερρύην κτλ.). Συρρέω (Ἐπιῤῥέω) προσέτι.
Προσ-επι-ῤ-ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ἐπιῤῥίπτω προσέτι ἢ ἐκ τοῦ πλησίον.
Προσ-επι-ῤ-ῥώνυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμόνω) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-επι-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Τιμῶ (Σεμνόνω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσ-επι-σημαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Δείχνω προσέτι ὅλα σημεῖων, κάμνω σημεῖωσες πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσεπι-τίθεμαι, Μ. ἔσομαι. Ἐφαδιάζομαι καὶ μὲ ἄλλας τροφάς.
Προσ-επι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-επι-σκευάζω, Μ. άσω. Διορθόνω (Ἐπισκευάζω) προσέτι.
Προσ-επι-σκήπτω, Μ. σκήψω. Παραγγέλλω ἢ Παρακαλῶ προσέτι.
Προσ-επι-σκώπτω, Μ. σκώψω. Καὶ περιπαίζω προσέτι, ἢ· Προσθέτω ἐν εἴδει σκώμματος.
Προσ-επι-σπάομαι-ῶμαι, Μ. σπάσομαι. Σύρω πρὸς τοῖς ἄλλοις μαζί μου (κατόπιν μου, πρὸς τὸ μέρος μου).
Προσ-επι-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω προσέτι ἀπὸ πάνω.
Προσ-επισταμαι, Μ. επιστήσομαι. Πῆμάρω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).
Προσ-επι-στείχω (χ. Μ.), (ἀόρ. Προσεπέσηχον). Π. ὑπάγω καὶ' ὀλίγον πρὸς, προσερχομαι, πλησιάζω.
Προσ-επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Μηνῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου), παραγγέλλω (κυρ. ἢ· Ἐπιστολῆς) πρὸς τοῖς ἄλλους.
Προσ-επι-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω (ἢ Καὶ στεφανόνω) προσέτι.
†Προσ-επι-συν-άπτω, Μ. ἁψω. Συνάπτω προσέτι, προσθέτω.
Προσ-επι-συν-είρω, Μ. ερῶ(ξ). Ἐπισυνείρω προσέτι, προσθέτω συνείρων (ὁμαλιάζω).
Προσ-επι-σύρω, Μ. συρῶ. Ἐπισύρω προσέτι.
Προσ-επι-σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω προσέτι ἐπάνω εἰς.
Προσ-επι-σφίγγω, Μ. σφίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφίγγω (Προσαρμόζω σφικτὰ) τι ἐπάνω εἰς.
Προσ-επι-σφραγίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπικυρόνω καὶ μὲ τὴν σφραγῖδά μου, προσθέτω ἐπὶ πασιν ὡς ἐπισφράγισμα τῶν λόγων μου.
Προσ-επι-σχυρίζω, Μ. ίσω. Ἰσχυροποιῶ (Ἐνδυναμόνω, Ἀσφαλίζω) ἔτ. μᾶλλον.
Προσ-επι-σωρεύω, Μ. εύσω. Ἐπισωρεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι μᾶλλον.
†Προσ-επι-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι (Ἐπιμένω ταλαιπωρούμενος) ἀκόμη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ-επι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω (Παραγγέλλω) προσέτι.

Προσ-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐπιτείνω (Λυξάνω) ἔτι μᾶλλον· (τρπ.)=Προσεπικατατείνω.

Προσ-επι-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ (Ἐπιτελῶ) προσέτι.

Προσ-επι-τερατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Προσθέτω καὶ ἄλλα τεράστια συμβάντα (εἰς διήγησίν τινα), Προσεπιτραγωδέω.

Προσ-επι-τέρπομαι, Μ. τέρψομαι ἢ ταρπήσομαι. Εὐφραίνομαι ἔτι μᾶλλον, ἀπολαμβάνω νέαν τέρψιν.

Προσ-επι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τεχνάζομαι (Μηχανῶμαι) προσέτι· ἐφευρίσκω καὶ ἄλλην τέχνην (πανουργίαν).

Προσ-επι-τίθημι, Μ. επι-θήσω (όρ. Προσεπέθηκα κτλ.). Ἐπιθέτω (Ἐγχειρίζω) προσέτι· προσθέτω περιπλέον.

Προσ-επι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μέμφομαι (Ἐπιπλήττω) προσέτι.

†Προσ-επι-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω καὶ ἄλλας τραγικὰς περιπετείας (ὑπερβολάς), μεγαλοποιῶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Προσ-επι-τρέπω, Μ. τρέψω. Δίδω ἄδειαν (Ἀφίνω εἰς τὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ἐξουσίαν τινος, Ἐμπιστεύομαι) προσέτι.

Προσ-επι-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐπιτρίβω ἔτι μᾶλλον ἢ ὁμοῦ μὲ, ἀφανίζω κατὰ κράτος.

Προσ-επι-τροπεύω, Μ. εύσω. Ἐπιτροπεύω (καὶ παθ. Ἐπιτροπεύομαι) περισσότερον καιρὸν ἀκόμη.

Προσ-επι-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (άόρ. Προσεπέτυχον κτλ.). (μὲ γεν.) Καταρθόνω (Ἐπιτυγχάνω) προσέτι.

Προσ-επι-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι (Ἐπιφαίνομαι) ἀκόμη.

Προσ-επι-φέρω, Μ. επ-οίσω (άόρ. Προσεπήνεγκα κτλ.). Ἐπιφερω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω. » Τὸν καλοφῶνα —, « Ελμ. 2) παράγω (καρποφορῶ) προσέτι. » Ἡ γῆ, φέρουσα ταῦτα ἀφ' ὧν ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ᾗ ἀφ' ὧν ἡδυπαθοῦσι προσεπιφέρει, « Ξεν.

Προσ-επι-φημίζω, Μ. ίσω. Ἀποδίδω προσέτι (Προσθέτω) φήμην τινὰ εἴς τι, προσθέτω ἐν εἴδει ἐπιφημίσεως.

Προσ-επι-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ἀποκρίνομαι συμφώνως ἢ πρισφυῶς εἴς τι· (μτνμ. ἐπὶ οἰωνῶν) φαίνομαι αἴσιος, ἐπιτρέπω νὰ γένῃ τι.

Προσ-επι-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἐν εἴδει φιλοσοφικῆς παρατηρήσεως, λέγω φιλοσοφῶν προσέτι.

Προσ-επι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσφέρω φιλοτίμως πρὸς τοῖς ἄλλοις, πρόσεπιδαψιλεύομαι.

Προσ-επι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω (Πλησιάζω) συχνὰ εἰς.

Προσ-επι-φορτίζω, Μ. ίσω. Ἐπιφορτίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-φύομαι, Μ. φύσομαι (άόρ. Προσεπέφυν κτλ.). Φυτρόνω (Γεννῶμαι ἢ Προσ-ολλῶμαι) ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ὡς ἐπιφώνημα, ἐπιφωνῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-χαράσσω, Μ. άξω. Ἐγχαράττω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω προσέτι χάριν, κάμνω τι περιπλέον (προσθέτω) κατὰ χάριν.

Προσ-επι-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ προσέτι· προσθέτω ὡς ἐπιχείρημα.

Προσ-επι-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω προσέτι ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω (Σκεπάζω) προσέτι μὲ χῶμα, προσθέτω νέον πρόχωμα.

Προσ-επι-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι προσέτι, προσθέτω ᾗ ἄλλο ψεῦδος.

Προσ-επι-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπιψηφίζομαι προσέτι.

Προσ-επλάκην, πθ. άόρ. β'. τοῦ Προσπλέκω.

Προσ-επ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐποικοδομῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὰ ἐποικοδομηθέντα.

Προσ-επ-όμνυμι, Μ. ομοῦμαι (άόρ. Προσεπωμοσα). Ὁρκίζομαι προσέτι, ἢ· Κάμνω ἀκόμη (προσθέτω εἰς ὅσα λέγω) ᾗ ὅρκον.

Προσ-επ-οργέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καὶ χορεύω προσέτι ἐπάνω εἰς.

Προσ-επ-ορλισκάνω, Μ. ορλήσω. Μένω χρεώστης ἢ ἔνοχος (Καταδικάζομαι) προσέτι.

Προσεπτύγμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Προσπτύσσω.

Προσ-ερανίζω, Μ. ίσω. Προσθέτω τι τὸ ὁπ. ἐρανίσθην (ἐπῆρα ἀπ' ἄλλου). »Τὴν περιοῦσαν παραπληρώματι λέξεως πρυσηρανίσθαι, « Δ. Ἁλ., εἶνε παραγεμισμένη μὲ λέξεις 'παρμένας ἀπ' ἐδῶ ᾗ ἀπ' ἐκεῖ.

Προσ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κερδίζω (Ἀποκτῶ, Καταρθόνω) προσέτι διὰ τῶν κόπων μου, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) καταρθόνω τι περιπλέον πρὸς χάριν τινος.

Πρόσεργος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἔργον εὔχρηστος (ἁρμόδιος).

Προσ-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ερείδω, Μ. ερείσω, (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ τι (καὶ ἐλλ. ἢ μα. Ἐπιστηρίζομαι ἢ Ἐπιμένω ἢ Πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) ἐπάνω εἰς. » Τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τείχῳ προσερεισας, « Μυθ. « Κλίμακας τῷ τείχει πρισερείσαντες, « Πλδ. (ᾗ μτνμ.) » Ὠκεανῷ προσερεῖσαι Μακεδονίαν, « Πλ. προσθεῖναι. (καὶ ἐλλ.) » Προσερείδουσα τοῖχοις καὶ ὀρόφοις, « αὐτ., ἐπιστηριζομένη.

Προσέρεισις, εως (ἡ), τὸ προσερείδειν ἢ προσερείδεσθαι, ἐπακκούμπησις.

Πρισερέτης, ου (ὁ). ὁ πρισέρεσσων, κωπηλάτης.

;Προσ-ερέσσω. Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ πρός

Προσ-ερεύγομαι, Μ. ευξομαι (άόρ. Προσήρυγον κτλ.). Ῥεύγομαι μέσα εἰς τὸ πρόσωπόν τινος· ξερνῶ (κυρ. καὶ μτνμ.) ἐπάνω εἰς. » Κύματα προσερεύγεται πέτρην, « Ἰλ. Ο., προσβάλλουν ἀφρίζοντα.

Προσερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Προσερεύω.

Προσ-ερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ (Λογομαχίζομαι) πρός τινα, συναγωνίζομαι.

Προσ-έρομαι, Μ. ερήσομαι,=Προσερωτάω.

Προσ-ερπύζω, Μ. ύσω καὶ

Προσ-έρπω, Μ. έρψω (άόρ. Προσεῖρπον κτλ.). Πλησιάζω ἕρπων (=σιγὰ-σιγὰ πλησιάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως). (Ιι.) φθάνω ὅσον οὔπω. καταντῶ. » Προσέρποντα χρόνον, « Πίνδ., τὸν μέλλοντα. » Ἰδ' ἃ χάρις ἐς νῦ πόδεσσι προσέρπει, « Θκρ., ποῦ καταντᾷ.

Προσ-ερυγγάνω, Μ. ερεύξομαι,=Προσερεύγομαι.

Προσ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (άόρ. Προσῆλθον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. πρὸς) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω πρός τινα, πλησιάζω· σμίχω, ἀνταμώνομαι· (ἐπ' γεν.) εὑρίσκομαι· (ἐν γεν.) ἔχω σχέσιν μὲ (εἶμαι μαθητὴς) τινος· φέρομαι πρὸς ἄλλους πρός τινα· ὑπάγω εἰς τὸ νὰ προσευχηθῶ (ἴδε Πρόσειμι) κλπ. (συνκλ.) νὰ κοινωνήσω· (συνκλ.) γίνομαι κοινωνὸς (θρησκείας τινός). (ἐπὶ εἰσοδήματος) ζομαι, προσοδεύομαι. » Νῦν ἐπὶ πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν (ἀπὸ ἀργυρίων), « Ξεν., (ἴδε ᾗ Πρόσειμι).

Προσ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ πρ... ἔτι.

Προσεσηρὼς, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς ἀπ... τοῦ Προσαίρω.

Προσέσθαι, μσ. άόρ. β'. τῆς ἀπρ. Προσίημι.

Πρισ-εσθίω, Μ. έδομαι (άόρ. Προσέφαγον κτλ.). Τρώγω προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ προσφάγιον).

Πρόσεσις, εως (ἡ), τὸ προσίεσθαι, πρόληψις, εἰσδοχή, παραδοχή.

Προσεσκλήκως, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς ἀπ... τοῦ Προσσκέλλω.

Προσεσπέριος καὶ Προσέσπερος (ὁ, ἡ), πρὸς ἑσπέραν (πρὸς δυσμάς), ὀψὲ βραδυνός, ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) καὶ » Τὰ προσεσπέρια (Δ. ἀντὶ προσπέρα), « Θκρ., πρὸς τὸ ἑσπέριον, δύσιν.

;Προσεσχατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἔσχατα μέρη (τὰ μεθόρια) τινὸς τόπου κείμενος συνεχόμενος ἀμέσως, ἐκ τῶν ἐγγὺς διορθ. Προσεχέστατος.

Προσέσχε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. Προσέχω.

Προσ-εταιρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ φίλον (συντροφόν) τινος ἢ (μὲ αἰτ.) σύντροφόν μου τινά, (ἐν γεν.) ἀκολουθῶ σχετίζομαι μετά τινος.

Προσεταιριστὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσεταιρισμένος (συντροφεύσας, οἰκειωθείς) πρὸς τινα, σύντροφος, ἐθελοντής.

Προσ-εταιρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = εταιρίζομαι.

Προσετέθην, πθ. άόρ. ά. τοῦ Προσ...

Προσετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσείπον.

Προσέτι, ἐπίρ. Πρὸς τούτοις, ἔτι τοῦ ἀκόμη.

Προσ-ευαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι (ἴδε ...λίζομαι προσέτι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρόσπυγμα (τό). τό ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς, εὐχή, τάξιμον.
Προσ-ευεργετέω-ῶ Μ. ἤσω. Εὐεργετῶ ἐκ τῆς τούτου προθέτου καὶ ἄλλην εὐεργεσίαν, ἤ· καὶ εὐεργετῶ προσέτι.
Προσ-εὐχω, Μ. υνῶ. Ποιέρνω λογαριασμόν (εὐθύνας) παρά τινος, παραβάλλω τοὺς λογαριασμούς του πρὸς ἐξίσωσιν.
Προσευχαριστέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ δοτ.) Εὐαρεστῶ (Μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν μου, Διαγλυκαίνομαι) εἷς τι.
Προσευκτήριον (τό). μέρος διὰ προσευχήν.
2) = Προσευχή.
Προσευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς προσευχήν, ἡ 2) (ς) ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ προσεύχηται.
Προσευλογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Προσέτι καὶ εὐλογῶ.
Προσευνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω πλησίον τινός.
Προσευξις, εως (ἡ), = Προσευχή.
Προσευπορέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐτι.
Προμηθεύω (ᾷ μα - Προμηθεύομαι) προσέτι.
Προσευρίσκω, Μ. ευρήσω (ὀρ. Προσεῦρον, παρακελ.). Εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) προσέτι.
Προσ-ευσχολέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου (Ἐνασχολοῦμαι) εἷς τι.
Προσευφραίνω, Μ. ανῶ. Εὐφραίνω προσέτι.
Προσ-ευχαριστέω-ῶ, Μ. ἤσω. Καὶ εὐχαριστῶ προσέτι.
Προσεφέτο, γ'. ἐν. πρα. τοῦ πθ. ὑπερσ. Προσεφέθην.
Προσευχή (ἡ). εὐχὴ (ἱκεσία) πρὸς θεόν. 2) (κατ' ἐτυμ. αἱρετικῶς) οἶκος προσευχῆς, εὐκτήριον.
Προσ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ δοτ. ἡ χωρὶς) Ἀποτείνω πρὸς τὸν θεὸν τὰς εὐχάς (ἐκτελοῦμαι προσευχόμενος, προσεύχομαι ὑπέρ). « Νίκην —, » Ξεν. (Ἑλλην. Γ', 6', 22).
Προσ-φάλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Προσεπιπλήττω.
Προσ-φαπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ἐπάνω εἰς. « Γυμνὸν .. προσεφαπλοῦσι θεσπεσίαις, προσεγγίζω, (μὲ γεν.).
Προσεφ-αρμόζω, Μ. ώσω. Ἐφαρμόζω (Προσαρμόζω) προσέτι.
Προσ-ερ-ύκομαι, Μ. «λξομαι. Σύρω προσ-ών κατόπιν μου, προσεπισύρω.
Προσ-ερ-ύομαι, Μ. ύξομαι. Ἐπακολουθῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσεφερμηνευτέον, θετ. τοῦ προσέτι.
Προσεφερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐπεξηγῶ προσέτι.
Προσ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω, = Προσευρίσκω. προσ-πανῶ.
Προσεφ-ημι, Μ. εφ-ήσω. Ἐπιτρέπω πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-εχθεια (ἡ). ἄμεσος γειτνίασις, συνάφεια. (Γαλλ.) adhérence. 2) (ἐνίοτε) = Προσοχή, ἐκ τοῦ
Προσεχής [προσ-έχω], ές (ὁ, ἡ), (μὲ δοτ.) ὁ κείμενος ἢ τοποθετημένος ἀμέσως πλησίον τινός, γειτνιάζων· (φιλοσοφ.) ὅμεσος· (ἐπὶ χρόνου) πρόσφατος· (ἐνίοτε χωρὶς πτ.) ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἀμέσους προσβολὰς τῶν ἀνέμων (τῶν κυμάτων) (« Ἀλίμενος καὶ προσεχὴς [διορθ. πιθαν. κατὰ τὸν Κορ. Πρεχὴς] αἰγιαλός, » Στρβ.). (ἐπὶ ἀνθρ.) πρισηλωμένος εἰς τινα, σχετικός, ἢ εἰς τὸ ἔργον του, προσεκτικός, ἐπιμελής.
Προσ-εχίζομαι, Μ. ισομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι προσεχής, συνέχομαι.
Προσεχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν, προσεκτικά. [Ἐκ τοῦ
Προσ-έχω, Μ. ἑξω (ὀρ. Προσέσχον κτλ.). Ἔχω προσέτι (ἐκτὸς τούτου), (Πλάτ. Σοφ.). 2) (συχνότ.) ἔχω (κρατῶ) τι πλησίον τινος· (ὅδευ κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦν) πλησιάζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω, (κοιν.) πιάνω. (ἐνίοτε) ἀποβιβάζω εἰς. « Τίς σε προσέσχε, « Σοφ. » Προσχόντες τὰς νῆας, ἀπέβησαν ἐς τὸν αἰγιαλόν, « Ἡρ. (καὶ ἀλλ.) » Προσχὼν ἐς Φάληρον, τὴν στρατιὴν ἀπέβησε, « αὐτ. » Ἀναγκαῖον εἶη τῇ νηῒ προσέχειν εἰς Ῥόδον, « Δημ. (καὶ παραλλ.) » Προσίσχον πρὸς τὴν Σίφναν, « Ἡρ. (καὶ χωρὶς πρόθ.) » Πόθεν πλέων προσέσχες τήνδε γῆν; « Σοφ. (ᾧ 3) (τρπ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὸν νοῦν) ἔχω προσηλωμένον τὸν νοῦν μου (καταγίνομαι μὲ προσοχήν, μὲ προσπάθειαν) εἴς τι· ἀκολουθῶ τὸ σύστημα (εἶμαι ὑπαδός) τινος. » Παιδικοῖς πράγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν, « Ξεν. » Προσέχε τοῖσι γυμνασίοισι, « Ἡρ. » Προσέχειν τῷ πολέμῳ, « Δημ. » Τῷ Γαΐῳ ὡς καὶ μοναρχήσοντι προσεῖχε, « Δ. Κάσσ. » Προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρῆσθαι ταῖς μαγείαις ἐξεπακέναι αὐτούς, « Πρξ. Ἀποστ. » Πρόσεχε σαυτῷ, « Γρφ. (καὶ γεν. προθετ.) » Προσέχετε ἀπὸ φων.., « αὐτ. 4) (μσ. ἢ ἀμτβτ.) συνέχομαι· προσκολλῶμαι. » Ὥσπερ λεπὰς προσεχομένος τῷ κίονι, « Ἀρχφ. » Προσείχεθ' ὡς τε κισσὸς ἔρνεσι δάφνης, « Εὐρ. » Ὅ,τι πρόσχοιτο τῷ κοντῷ, « Ἡρ., ὅ,τι κολλήσῃ ἐπάνω.
Προσεχῶς, ἐπίρ. Πλησίον, ἐκ τοῦ προσεχοῦς (ἐπὶ χρόνου) τῷ ᾗ κοντά, ἀρτίως· ἀμέσως· (ἐνίοτε) = Προσεχόντως, Προσεκτικά (;).
‡Προσέψημα (τό), = Προσεψημα.
‡Προσεψιὰ (ἡ). συνδιάλεξις, συνομιλία (νὰ περνᾷ ὁ καιρός). (Γαλλ.) causerie.
Προσ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι πολλὴν ὥραν ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλα εἴδη.
Προσέωρξα, ὀρ. τοῦ Προσοίγνυμι.
‡Προσεῴρος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἕω (πρὸς ἀνατολάς), ἀνατολικός.
Προσ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ζεύγνω (Δένω, Ἑνώνω) τι πρός, συνάπτω, συνδέω.
Προσζευκτέον, θετ. τοῦ Προσζεύγνυμι.
Προσ-ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ᾗ ζημιονῶ ἢ καθυποβάλλω εἰς πρόστιμον (ζημίαν).
Προσ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ πρὸς τούτοις.
Προσ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ προσέτι.
Προσηβᾶν (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, 12—13 χρόνων.
Προσ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. = Προσαγορεύω.
Προσηγόρημα (τό), Π. ἀντὶ Προσαγόρευμα.
Προσηγορία (ἡ), = Προσαγόρευσις. 2) ὄνομασία (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) προσηγορικὸν ὄνομα.
Προσηγορικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπ'ᾠ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς προσηγοριαν. » Ὄνομα προσηγορικόν, « Γρμτ., τὸ κοινὸν καὶ κατὰ πολλῶν λεγόμενον, (εἰς δὲ τὴν Ῥωμ. ἱστορ.) τὸ πρὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ. » Ἃ τιθέται τραφέντι ἡ μήτηρ τὸ μὲν ὄνομα τὸ ἐκ γενικῶν ὄνομα, Τύλλιον, ἐπὶ τοῦ πατρὸς, τὸ δὲ κοινὸν καὶ προσηγορικόν, Στρούθων, ἐπὶ τῆς ἰδίας τύχης, « Δ. Ἁλ. » Ἦν καὶ κέκληκε προσηγορικῶς μὲν γυναῖκα, ὀνομαστικῶς δὲ Εὔαν, « Φιλ.
Προσήγορος (ὁ, ἡ) ὁ προσαγορεύων (προσφωνῶν) τινα. » Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες, « Αἰσχύλ. (καὶ μὲ γεν.) » Παλλάδος εὐγμάτων προσήγορος, « Σοφ. 2) (πθ.) ὁ προσφωνούμενος ὑπό τινος, οἰκεῖος, συνήθης, σχετικός. (μὲ δοτ. « Εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς, τάδ' ἔρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος; « Σοφ. [καὶ μὲ γεν.] » Ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος, « αὐτ.) (ἐπὶ πραγμ.) ἀνάλογος. » Ἀλλάλοις ποτάγορμ, « Στβ., ἔχοντα σχέσιν (ἀναλογίαν) πρὸς ἄλληλα. » Ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον φίλον τέ ἐστι καὶ προσήγορον, « Ἰάμβλ. » Ὡς ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώριμοί τε καὶ προσήγοροι γένωνται, « αὐτ. » Καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ (τῷ κόσμῳ) μέρη μέρεσι προσήγορα ᾗ μαχόμενα, « Συν.
Προσηδομαι, Μ. ηθήσομαι. Χαίρω (Εὐχαριστοῦμαι) ἐπί τινι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Προσήει καὶ Αττ. Προσῆειν, παρτ. τοῦ Προσειμι, Μ. εἰμι.
Προσήϊξαι, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προσείσκω.
Προσηκομην, μσ. ὀρ. ά. τοῦ Προσίημι.
Προσηκόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρεπόντως, ἀνηκόντως. [Ἐκ τοῦ
Προσ-ήκω, Μ. ήξω. Ἔρχομαι πρός, προσέρχομαι· (μετμ. ἐπὶ πραγμ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως, πλησιάζω. (μὲ αἰτ. πρόθετ.) « Τὰς προσηκούσας ὄθεν ἐπὶ τὸν ποταμὸν, « Ξεν. » Τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρου, « αὐτ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Εἰ περ ὡς φίλοι προσήκετε, « Σοφ., ἤλθετε, ἥδεν 2) (συνήθ. μτμ. ᾗ τρπ. πρσ.) ἀνήκει, ἀφορᾷ. (Ἰταλ.) appartenere· ἐνάγεται, ἀναφέρεται. (καὶ τρπ.) πρέπει, ἁρμόζει. (καὶ σπολ.) εἶναι πιθανόν. » Προσήκει μοι τῆς πόλεως, « Δημ., ἔγω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ἀπό. » Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; « Ἀρχφ., τί ἔχουν νὰ κάμουν; τί κοινὸν μεταξύ; » Δικαιοσύνης οὐδὲν ὑμῖν προσήκει, « Ξεν. (παρβλ. Μέτειμι). » Ἀρχῆς οὐδενὶ προσήκει, ὅστις μὴ βέλτιων εἴη τῶν ἀρχομένων, « αὐτ. » Εἰ κατὰ τοῦτο οἴει σοι προσήκειν τῶν τούτου, « Δημ. » Τὰ δ' ἐκείνου προσήκειν ἐμοὶ φῂτε, « Ἡρώδ. (καὶ ὑπορ.). » Τὸν-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναντίον δρῶν, ἡ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν, « Ἀρχῳ. » Ἀναμνήσθητε τοὺς τῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων κινδύνους, ἵν' εἰδῆτε ὡς προσήκει ὑμῖν ἀγαθοῖς εἶναι, « Ξεν. (ξ ἐνν. τοῦ ἀπαρ.) » Ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον, « Δημ. (καὶ αἰτ. πρόθετ.) » Οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀπονέμειν, « Πλ. « Τόποι προσήκοντες ἀρετῇ, « Πλάτ. (ᾗ ἀπολ.) » Καὶ τὸ καλὸν ᾧ τὸ προσῆκον ὁρῶν, « Θκρ. » Ὡς προσῆκον Ῥωμαίοις, « Λξ.

3) ἔχω σχέσιν (ἀναλογίαν) πρός· (ὐδ. ἰδιαιτ. κατὰ μτχ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Γένει) συγγενεύομαι. « Τοῦ παντὸς τὰ μέρη προσήκει ἀλλήλοις, « Συν. » Ἦν δέ τι καὶ Διΐᾳ κατὰ γένος προσῆκων, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Βασιλέως προσήκοντές τινες, « Θλ., συγγενεῖς. » Γυναῖκες αἱ προσήκουσαι, « αὐτ. » Ὁ προσήκων ἐγγύτατα, « αὐτ., ὁ πλησιέστατος συγγενής. (καὶ ἐπιθετ.) » Τὰς προσηκούσας ἀρετάς, « αὐτ., τὰς οἰκείας.

Προσῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσέρχομαι.

Προσ-ηλιάζω, Μ. ὅσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον (εἰς μέρος ἡλιάζον), ἡλιάζω.

Προσήλιος (ὁ, ἡ), (τόπος) ἀντικρύζων (ἐκτεθειμένος) εἰς τὸν ἥλιον, προσηλιακός.

†**Πρόσηλος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσελος.

Προσ-ηλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Προσηλόνω τι μὲ ἧλους (μὲ καρφιά), καρφόνω· (Ἐκκλησ.) σταυρόνω· (μτφρ.) προσηλόνω. « Οἱ τοῖς θεάτροις προσηλωμένοι, « Χρα.

Πρισήλωσις, εως (ἡ), = Πρισέλευσις.

†**Πρόσηλυτεύσις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†**Προσ-ηλυτεύω**, Μ. εὐσω. Παροικῶ πιθανὰ ὡς –

Προσήλυτος (ὁ, ἡ), [προσέρχομαι]. ξένος ἐλθὼν καὶ κατοικήσας (κατοστανεὶς) πουθενά, πάροικος, (παρβλ.) Ἐπήλυς. (εἰς τὴν Π. Γρφ.) ἐθνικὸς προσελθὼν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν ᾗ ἀποτελῶν εἶδος εἴλωτος ἢ πελάτου.

Πρισήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσηλόω, κάρφωμα.

Πρόσ-ημαι (χωρὶς Μ.), = Πρόσκαθημαι, Πρόσκειμαι. » Νᾶσοι.. τῇδε γᾷ προσήμεναι, « Αἰσχλ.

Προ-σημαίνω, Μ. ανῶ. Δηλοποιῶ διὰ σημείων προτοῦ, προμηνύω· (ἐν γέν.) προλέγω (» Δ' ἔσ' ἄσημα.. ῥάντες προσημαίνουσιν, « Εὐρ.)· παραγγέλλω. « Ὅκως; ὁ κῆρυξ προσημαίνει τι αὐτοῖσι, « Ἡρ.

Προσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προσημαίνων (προμηνύων) τι· (μὲ γεν.) « Τοῦ μέλλοντος—, « Λξ.

Προσήμαντρον (τὸ). σημεῖον προσημαντικόν.

Προσημασία (ἡ). ἡ διὰ σημείων προδηλοποίησις, προμήνυμα, ἐπισημασία.

Προ-σημειόω-ῶ, Μ. ὡσω, = Προσημαίνω. 2) (μσν.) σημειόνω (παρατηρῶ) προτοῦ.

Προσῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Προσῆμεν, πλθ. τοῦ Πρόσειμι.

†**Προσ-ημερεύω**, Μ. εὐσω. Διημερεύω πρός τινι (μετὰ τινος).

Προσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὀλίγον (μίαν ἡμέραν μόνον), ἐφήμερος, πρόσκαιρος.

Πρόσημον (τὸ). σημεῖον προηγούμενον, προμήνυμα.

Προσήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Προσφέρω.

Προσήνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προσηνοῦς, πραότης, ἀγαθότης ψυχῆς, ἐπιείκεια.

Πρόσηνεμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνέμου ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον. « Δικμᾶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἄλω, οὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου, « Ξεν.

†**Προσηνεύομαι**, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι προσηνῶς πρός τινα, χαϊδεύω, (παρβλ.) Προσαίνω.

Προσηνὴς [πρὸς, ἐνῆς], ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀπηνής, ὀηλ.) πρᾶος, ἥμερος, ἀγαθός, καλῆς διαθέσεως· (ἐπὶ πραγμ.) τερπνός, εὐάρεστος. (μὲ δοτ.) ἁρμόδιος, πρόσφορος. « Ἔστι δὲ οὐδὲν ἧσσον τοῦ ἐλαίου τῷ λύχνῳ προσηνὲς « Ἡρ. » Τὸν τόπον εἶναι τοῖς ἐνδιατρῖψαι βουλομένοις προσηνέστατον, « Διοδ.

Προσηνίη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Προσήνεια.

Προσηνῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πράσηνῆ (ἥμερον), μὲ πραότητα· (μτφρ.) σιγανὰ ἐπιτήδεια.

Προσῆξα, (απντ.) ἀόρ. ά. τοῦ Προσάγω.

Προσῆξα, κατὰ κρα. ἀντὶ Προσήιξα, ἀόρ. τοῦ Πρασσίσσω.

Προ-σήπω, Μ. σήψω. Ἀφίνω τι νὰ σαπίσῃ (νὰ μπαγιατέψῃ) πρωτήτερα, (παρβλ.) Προιωλίζω. ||- (ὁ μσν. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ.) Προσέσηπα, εἶμαι σαπημένος πρωτοῦ.

Πρισησμασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Προσφυῶς, ἁρμοδίως.

Προσ-ηττάομαι-ῶμαι, Μ. ηττήθησομαι. Καὶ νικῶμαι προτέτι.

Προσ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) πρός. « Τῇ θαλάσσῃ—, « Φλῳρ.

Προσηχής, έος (ὁ, ἡ)· ὁ προσηχῶν (ἀντηχῶν), (συγχ. τῷ Προσεχὴς καὶ Προσηνής).

Πρόσηψις, εως (ἡ). σῆψις προλαβοῦσα.

Προσηῷος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Προσεῳος.

Πρόσθα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Πρόσθε.

Προσ-θακέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) = Προσκάθημαι.

Προσ-θάλπω, Μ. θάλψω. Θάλπω (Ζεσταίνω) τι ἀντίκρυ ἢ ἐπάνω εἰς· ζεσταίνω ἔτι μᾶλλον· (ἰατρ.) θεραπεύω διὰ θερμῶν προσθεμάτων (Ἰταλ. fomentare).

Προσθαφαίρεσις, εως (ἡ). πρόσθεσις καὶ ἀφαίρεσις.

Πρόσθε, ἐπίρ. Ἴδε Πρόσθεν.

Προσθεῖναι, ἀόρ. β'., τῆς ἀπαρ. τοῦ Προστίθημι.

Πρόσθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσίθεται (προσκολλᾶται, προσαρμόζεται), παράρτημα· (ἰατρ.) φομέντον ἢ κατάπλασμα· (ἐνιοτε) (ὑ)ποθετόν.

Πρόσθεν καὶ Π. Ἰων. **Πρόσθε**, [πρὸ], ἐπίρ. ἢ (μὲ γεν.) πρόθ. σημ. Τόπ. ἢ Χρον. Ἐμπρός, ἐμπροσθά· πρωτήτερα, πρωτοῦ. » Πρόσθεν ἐγὼ ἢ ποιοῦμαί τι, « Λξ., βάλλω ἢ κρατῶ ἐμπρός μου διὰ προφύλαξιν. » Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα, « Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) « Πρόσθεν τίθημι (ἢ) ἄγω τι, « Λξ., προκρίνω, προτιμῶ. » Πρόσθεν γίγνομαί τινος, « Λξ., ὑπερτερῶ μὲ γεν.) « Πρόσθεν πόλιος, « Ἰλ. Σ. » Τεύχε' ἔδε πρόσθ' ἵππων, « Ἰλ. Θ. » Τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος, « Ἰλ. Γ. (καὶ μτνμ.) » Πρόσθεν φίλων τοκέων, « Ἰλ. Χ. » Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ', ἄλλοτ' ὄπισθεν, « Ἰλ. Β. (καὶ χρον.) » Πρόσθεν ἐμοῦ τὴν γνώμην πωφαινόμανος, « Ξεν. » Ἦν μὴ θάνω πρόσθεν, « Σοφ. » Πρώτος τοι πρόσθεν ἐγένοντο, « Θκρ. » Οὐ πρόσθεν, πρὶν ἂν Ξεν. » Πρόσθεν ἢ διατμηθῆναι « ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν « ἀρξάμενον, « Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ.) « (Ἡ, » Τὸ) πρόσθεν, « Λξ., « προγενόμενος ἢ προγενέστερος. « Μηδὲν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἀγγείλῃ, « Ξεν. « Τῶν πρόσθεν χρόνων, « Ἰλ. Ι. » Ἐν τῷ πρόσθεν (χρόνῳ), « Λξ. » Τῇ πρόσθεν (ἡμέρᾳ), « Λξ. « Βλ. πρόσθε παριέναι πειρώμενοι, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ἄλλων, « Ξεν. » Δύο δὲ τράπεζαι ἐν τῷ σφῶν αὐτῶν ἐκείσθην, « Λσ.

Προσ-θεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ προσ-(Θεοπο.ῶ) προσέτι.

Πρόσθες, ἀόρ. β'., τῆς πρς. τοῦ Προστίθημι.

Πρόσθεσις [προς(θημι)], εως (ἡ), τὸ προσθέτειν, προσθήκη· συμπραξις· πρόσθεμα.

Προσθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ-θετέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἰατρ.) = Προσθετέον (ὑποθετέον).

Προσθέτησις, εως (ἡ), = Πρόσθεσις, προσθήκη.

Προσθετικός, ἡ, όν. (ἀρχνμ.) Ὁ προσ-των εἰς τὴν ταχύτητα τοῦ (ἐπεκτεί-ὁλονὲν τὴν πορείαν του).

Προσθετός, ἡ ή ός, όν ἢ ον. Προσ-μένος, βαλμένος ἔπειτα (κατὰ σύν-σιν), ἐπείσακτος, (Γαλλ.) rapporté, » Κόμη—, « Ξεν., μαλλία ἔξω, ῥοῦκα. « Προσθετὰ (ἐνν. φάρμακα), Ἰατρ., τὰ (ὑ)ποθετά. ||- (οὐδ.) « (ὑπο-τος, « Πλ., σκλάβος δι' ἀγορᾶς. (Λατ. dictus.

Προσ-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κρύ-να, πλησιάζω τρέχοντας.

Προσ-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Πα-τηρῶ ἢ Ἐξετάζω θεωρητικῶς) προσε-

Προσθήκη (ἡ), πρόσθεσις, ἐπισύ-πρόσθεμα, παράρτημα· ἐπίσωσις· Δι-νίστε) βοήθεια. » Θεοῦ προσθήκην αὐ θεῷ. » Ἦν προσωφήκης μέρει γνω-νησθε, « Δημ., καταντήσατε πρὸς (διὰ τὸν τύπον μόνον).

Πρόσθημα (τό), = Πρόσθεμα.

Προσθήσω, μέλλ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ-θιγγάνω, Μ. θίξομαι (ἀόρ. Προσέ-γον.). Ἐγγίζω· πιάνω.

Προσθίδιος, Π. ἀντὶ –

Πρόσθιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρόσθεν, ἐμπρο-σθινός. » Σκέλη τὰ πρόσθια, « Ξεν. » τάξας μοὐξέκυψε τοὺς χορούς τοὺς πρ-αθίους, « Ἀρχῳ., τὰ ἐμπρόσθια ἄδικα. « Τραύματα πρόσθια, « Ἐπιγρ., τ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θηκεν τις εἰς τὸ στῆθος κτλ. » Ἐκ τοῦ προσθίου, « Συν., = Ἐκ τοῦ πρόσθεν.

Προσθλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς.

Προσθλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ δυνατά· (μτγμ.) στενοχωρῶ, καταθλίβω.

Προθλίψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσθοδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν πρὸ τοῦ ἢ προσαπέχων (προστατεύων) τὸν οἶκον. 2) (οὐσ.) τὸ ἔμπροσθεν μέρος οἰκοδομήματος, (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθόδομος).

Πρόσθου, Θ'. ἐγ. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. Β'. τοῦ Προσθίημι.

Προσθωπάνης, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐκ τοῦ πρόσθεν.

Προσθρύπτω-ῶ, Μ. πτήσω, Π. ὁμιλῶ (ἀποπλανῶμαι) πρός τινα, προσφωνέω.

Προσθύμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς θυμοῦ, προσφιλής, εὐάρεστος, καταθύμιος.

Προσθύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πρὸς τιμήν τινος.

Προσιατρεύω, Μ. εὔσω. Προσεδρεύω πρὸς ἐπιμέλειαν τινός, τὸν θεραπεύω ἐπιμελῶς, (κοιν.) τοῦ κάμνω τακτικὴν κοῦρσιν.

Προσιδεῖν, ἀόρ. Β'. τοῦ Προσοράω.

Προσιδιοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Προσιδέτω τι ὡς ἴδιον εἰς, οἰκειοποιῶ.

Προσιδρύω-ῶ, Μ. ὑσω. Ἱδρύνω ἐπάνω εἰς (ἔργον τι).

Προσιδρύω, Μ. ὑσω. Στήνω (ἱδρύω) τι πλησίον τινός.

Προσιζάνω, Μ. ίζήσω. Κάθημαι πλησίον μαι, προσκαλλώμαι. « Πάγον προσίζειν τῶν ἀμωνίων θεῶν, « Αἰσχλ. » Προσιζάνειν τῷ ὄμβρῳ, « Δσκρ. » Ἀφεστῶσα ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος καὶ μὴ προσιζάνουσα, « Ακ. » Κεἰνῃ μοῖρος οὐ προσιζάνω, « Σιμ. » Αἰσία προσιζοῦσα, « Ἀρετ., ἐκ προσθέσεως. » Παρίσθμια προσιζοῦντα ἐπὶ μᾶλλον, « αὐτ., πλησιάζουσα πρὸς ἄλληλα, (ἐπμ.) ὀγκούμενα. (ἢ παραλλ.) « Ἡ μέλισσα πρὸς οὐθὲν προσιζάνει, « Ἀρστ.

Προσιήκω, Μ. προσ-ήσω (ἀόρ. Προσῆκα ἢ μα. Προσηκάμην ἢ Προσείμην κτλ.). Στέλλω πρός· προσάγω, πλησιάζω· (συνηθ. μα.) ἀφίνω νὰ μὲ πλησιάσουν· (60.) δέχομαι· παραλάπ. ἐπι)δέχομαι· ἐπιτρέπω ὑποφέρω. « Ὁ ὕπνος τὸν ἀναμένοντα οὐ προσίεται, « Ξεν. « Τοῦτον μὲν οὐ προσίεσθαι ἐς ταὐτὸ ἡμῖν, « αὐτ. « Ἀκόμενον φαρμακείας, καὶ οὐ προσιέμενον φάρμακον, « αὐτ. (ἢ τρπ.) « Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐ προσίεμαι, « Πρ., δὲν δέχομαι. » Ἵππων οὐ προσίεται, « Ξεν., εἶνε ἀήττητος. (ἢ ἀντίφρ.) « Τὰ μὲν ἄλλα μ' ἥδεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με, « Ἀρχφ., δὲν μὲ ἔρχεται καλὸ, δὲν μὲ ἀρέσκει. » Τοῦτ' οὐ δύναταί με προσίεσθαι, « αὐτ. » Τῶν μὲν οὐδὲν προσίετό μιν, « Ἡρ., δὲν τὸν ἤγγιζε.

Προσήγαγον, Π. ἀντὶ Προσῆκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Προσάγω.

Προσήκελος, ἡ, ον, Ἰων. ἀντὶ Προσεικελος, ἴδε.

Προσ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἱξομαι (ἀόρ. Προσικόμην κ.τ.λ.). Ὑπάγω (Ἀφικνοῦμαι) πρὸς, προσέρχομαι, πλησιάζω (κυρ. ὡς ἱκέτης), προσέρχω, (μὲ ὅστ.).

Προσίκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ προστρέχων (καταφεύγων) εἴς τινα, ἱκέτης.

Προ.σίνομαι, Μ. σινοῦμαι. Βλάπτω πρίν, Προβλάπτω, (Ἀρετ.).

Προσ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι

Προσ-ιππεύω, Μ. εὔσω. Προσέρχομαι (Πλησιάζω) ἔφιππος.

Προσ-ίπταμαι, Μ. προσ-πτήσομαι (ἀόρ. Προσέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς, πλησιάζω πετῶν· (Π.) ἐπέρχομαι· συμβαίνω.

Προσ-ισόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο, ἰσάζω κατὰ προσαγωγὴν, ἐξισάζω.

Προσ-ίστημι, Μ. στήσω (ἀόρ. Προσέστησα καὶ Β'. Προσέστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ [ἢ μτ.] Στέκομαι) πλησίον τινὸς, πλησιάζω· (συνκβ.) βοηθῶ, παραστέκω, προστατεύω· (μτφρ. μὲ αἰτ.) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ἐνθύμησίν) τινος. » Ὡς δὲ ἄρα μιν προστῆναι τοῦτο, « Ἡρ. 2) στέκομαι (ὡς κόκκαλον) εἰς τὸν λαιμὸν ἢ πίπτω εἰς τὸ ζωμὸν τινός· (ὕθ. μτγμ.) ἀντιστέκομαι· (ἐπὶ πραγμ.) πλήττω, ἐνοχλῶ, ατενοχωρῶ. » Μηκυνόμεναι αἱ λέξεις, πάνυ προσίστανται ταῖς ἀκοαῖς, « Δ. Ἁλ. » Προσίστανταί σοι τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ, « Μ. Ἀντ. 3) (σπν.) ζυγίζω μαζῇ, προσθέτω ζυγίζων, (ἴδε Ἀθ. 243, ὅπου ἢ λαγυπτίγνιον εἰς ἀμφοτέρους τὰς σημασίας).

Προσ-ιστορίω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω ἢ 2) ἐξιχνιάζω (ὑπαγορεύομαι) προσέτι.

Προσ-ισχύω, Μ. ισχύσω. (μὲ ὑπαρ.) Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ προσέτι χ' τὴν δύναμιν νά.

Προσ-ίσχω καὶ (μσ.) -ίσχομαι, = Προσέχω, προσκαλλώμαι, (κοιν.) κολνῶ, πιάνω. (μὲ ὅστ.) « Ὥσπερ λεπὶς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται, « Ἀρχφ. » Βέλλας προσισχομένας τῇ καταπόσει, « Δσκρ. (καὶ προθετ. ἐκ παραλλ.) » Προσίσχεσθαι πρὸς τῷ δένδρῳ, « Θφρ.

Προσιτέον, θετ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσιτεύω, Μ. εὔσω. Τρέφω (Σιτεύω) προτοῦ.

Προσιτητέον, θετ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προ.σιτίζω, Μ. ίσω. Σιτίζω (Ταγίζω) προτοῦ.

Προσιτὸς [πρόσειμι], ἡ, όν. Ἐς τὸν ὁπ. δύναται νὰ πλησιάσῃ τις.

Προσιὼν, οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσ-καθ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (Καταξιφω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ-καθ-άπτομαι, Μ. ἅψομαι. Καθάπτομαι προσέτι.

Προσκαθεδρία (ἡ), = Προσκάθισις, παλιορκία.

Προσ-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Προσκάθημαι· πολιορκῶ· παραφυλάττω· καταγίομαι ἐπιμελῶς (προσεδρεύω) εἴς τι.

Προσ-καθ-έλκω, Μ. ἑλξω ἢ »κύσω (ἀόρ. Προσκαθεῖλκυσα κτλ.). Τραβῶ κάτω (Καταιβάζω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. (κυρ.) » Ναῦς—, « Πλ.

Προσ-κανσσω, Μ. ευδήσω. Πλαγιάζω ἢ κοιμῶμαι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς.

†Προσ-καθ-ήκω, Μ. ἥξω, Γρφ. ἀντὶ Προσήκω ἢ Καθήκω, ἀνήκω, ἁρμόζω κτλ.

Προσ-καθ-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφώνω πρός τι, προσηλόνω, προσαρμόζω.

Προσ-κάθ-ημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι πλησίον τινὸς· (ἰδιαιτ. μὲ αἰτ.) παλιορκῶ· (ὕθ. μτγμ.) ἐπιμένω, προσεδρεύω.

Προσ-καθ-ιδρύω, Μ. ύσω, = Προσ-ιδρύω

Προσ-καθ-ίζω, Μ. ίσω καὶ ιξήσω. Καθίζω (καὶ μσ. ἢ ἑλλ. Κάθημαι) πλησίον τινος, προσκάθημαι, παρακάθημαι (μτγμ.) ξεπρήσκομαι, καταπαθημαι. » Τὸ φύσημα προσεκάθισεν, « Ἀρβ. Ἐπίκτ.

Προσκάθισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παρακάθισις· πολιορκία.

Προσ-καθ-ίζημι, Μ. προσκατα-ιζήσω (ἀόρ. Προσκατέστησα κτλ.). Καταστήνω (Τοποθετῶ, διορίζω) πλησίον τινὸς ἢ προσέτι, τακτοποιῶ (διευθετῶ) πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Τὰ ἐν τῷ Πόντῳ προσκατεζήσατο, « Δ. Κάσσ.

Προσ-καθ-οπλίζω, Μ. ίσω. Καθοπλίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-καθ-ορίω-ῶ, Μ. ὁρίσω (ἀόρ. Προσκατεῖδον ἴδω). Βλέπω (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ-καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινουργῶ (Καινοτομῶ) προσέτι.

Προσκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς καιρὸν ἢ ἐν καιρῷ, προσωρινὸς, ἢ· ἁρμόδιος, εὔθετος. » Ῥῆμα πρόσκαιρον, « Σχλ.

Προσκαίρως, ἐπίρ. Πρὸς καιρὸν, ἢ· Ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως.

Προσ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προσέκηα κτλ.). Καίω τι ἐπάνω εἰς· καίω τὸ φαγεῖ'. ‖ (πθ.) καιομαι ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα.

Προσ-κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὅστ.) Κακοπαθῶ (Ταλαιπωροῦμαι) διά τι.

Προσ-κακουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πειράζω καὶ κακοποιῶ (ἢ βολιεύομαι πρός) τινα.

Προσ-κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω (Πειράζω) ἔτι μᾶλλον, κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) χειρότερα.

Προσ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω (πθ. ἀόρ. Προσεκλήθην κτλ.). Καλῶ (Κράζω ἢ Μηνῶ) τινα νὰ ἔλθῃ πρός. » Ὦ οὗτος, τί προσκαλῶ, « Σοφ. (ἢ μσ.) » Ἔρχεται ἢ προσκαλεῖται αὐτὸν ἐκ τοῦ στρατεύματος, « Ξεν. » Ὁ συμβάντες με πατρῶον, προσκαλοῦντες, « αὐτ. 2) (ἰδιαιτ. μα.) προσκαλῶ (κυρ. διὰ κλητῆρος) εἰς τὸ κριτήριον, ἐνάγω, ἐγκαλῶ. « Προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, « Ἀρχφ. » Προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον, « Λκ. (καὶ πθ.) « Δίκην (» πόνου) προσκληθεὶς, « Δμ. (εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. συχν. καὶ ἴσως ἰσοδυναμ. τῷ Προκαλῶ) »Καὶ δίκας τῶν ἑλιασίων προσκαλουμένων, οὐκ ἐδίδοσαν, « Ξεν. 3) (σπν.) καλῶ πρὸς ἐμὲ ἢ ὁμοῦ μέ. » Ὃ προσεπλήθη (ὅπου ἄλλως φαίνεται προκριτώτερα ἢ ἄλλη ἀναγνω. Προσεκυλλήθη) ἀριθμὸς ἀνδρῶν, « Γρφ.

Προσ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ ὅστ.) Κοπιάζω (Καταγίνομαι) ἐπιμόνως εἴς τι.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσκάρδιος (ὁ, ἡ), «ὑχρ.» μόνον τὸ Δ. Ποτικάρδιος, ὁ προσβάλλων (ἐγγίζων) τὴν καρδίαν.

Προσ-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐπιμένω καρτερῶς (δυναμικῶς) εἴς τι· διαμένω πλησίον τινός· εἶμαι προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον μου (πιστὸς εἰς τὴν φιλίαν μου), ἐπιμένω, (παρβλ. Προσεδρεύω).

Προσκαρτέρησις, εως (ἡ), τὸ προσκαρτερεῖν, ἡ μετὰ καρτερίας ἐπιμονή (προσήλωσις) εἴς τι.

†Προσ-καρφόω-ῶ, Μ. ώσω, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Προσηλόνω.

Προσ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρακάτω, καταβαίνων πλησιάζω.

‡Προσ-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Πληρόνω (Καταβάλλω) πρόσετι ἢ πρὸς ἀποπλήρωσιν, (ὄθ.

Προσκαταβλημα (τὸ). τὸ πληρονόμενον (καταβαλλόμενον) περιπλέον ἢ πρὸς ἀποπλήρωσιν· τὸ προστιθέμενον ἀπ' ἄλλων πόρων εἰς ἐξίσωσιν τοῦ ἐλλείποντος (déficit) τῶν ἐξόδων τῆς πολιτείας· (ἰδιαιτ.) ἡ ποσότης τὴν ὁπ. ἐπλήρωναν ἔπειτα (εἰς τὴν δευτέραν ἢ τελευταίαν δόσιν) οἱ ἐργολαβοῦντες τὰς δημοσίας προσόδους, (παρβλ. Προκατάβλημα).

Προσκαταβολή (ἡ), τὸ προσκαταβάλλειν, ἡ ἐκ προσθήκης ἢ πρὸς ἐξίσωσιν γινομένη πληρωμή. 2) = Προσκατάβλημα.

Προσκαταγέλαστος (ὁ, ἡ), Ἔτι μᾶλλον καταγέλαστος, ‖ἐκ τοῦ

Προσ-κατα-γελάω-ῶ, Μ. γελάσω. (μὲ γεν.) Προσέτι χ καταγελῶ (περ.γελῶ).

Προσ-κατα-γιγνώσκω(γινώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Προσκατέγνων κτλ.). Ἀποφασίζω δικαστικῶς ὅτι ἀνήκει τι εἴς τινα, κατακυρονω, (Γαλλ.) adjuger. «Ζητοῦσι διαιτητήν, ὅστις αὐτοῖς τὰ χωρία προσκαταγνώσεται,» Δμ.

Προσ-κατ-άγνυμι, Μ. κατ-αξω (ἀόρ. Προσκατέαξα κτλ.). Προσέτι καὶ κατασυντρίβω.

Προσ-κατα-γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν καταγραφὴν (εἰς τὸν κατάλογον).

Προσ-κατ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσκατήγαγον κτλ.). Καταβάζω ἀκόμη.

Προσ-κατα-δείδω, Μ. δείσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνε. Προσκαταδέδοικα). Φοβοῦμαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου) μὲ ὑπερβολήν.

Προσ-κατα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Διορίζω (Ἐπιβάλλω) προσέτι. «Φόρους—,» Δ. Κάσσ.

Προσ-κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω σφικτὰ (Φασκιόνω) ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ-κατα-δικάζομαι, Μ. άσομαι. Καταδικάζω προσέτι καί.

Προσ-κατ-αρῶ, Μ. αρῶ. Ἔρχομαι νὰ ἀράξω πουθενά, προσπλέω.

Προσ-κατ-αισχύνω, Μ. υνῶ. Καταισχύνω ἔτι μᾶλλον ἢ ὡς ἐκ προσθήκης.

Προσ-κατα-κλαίομαι, Μ. κατα-κλαύσομαι. Κλαίω παραπονετικὰ (Προσκλαίομαι) πρός τι.

Προσ-κατα-κλείω, Μ. κλείσω. Προσέτι χ κατακλείω (φυλακόνω).

Προσ-κατα-κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Πλαγιάζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ, καταποντίζω προσέτι.

Προσ-κατα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Προσέτι χ κατακρύπτω.

Προσ-κατα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (κυρ. διὰ τῆς βίας) προσέτι.

Προσ-κατα-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω προσέτι (εἰς εἶδος κυκεῶνος).

Προσ-κατα-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραζαλίζω (Ἀποστομόνω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου· (πθ.) ξεκουφαίνομαι (τὰ χάνω) ἀπὸ τὴν πολυλογίαν τινός.

Προσ-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσκατέλαβον κτλ.). Πιάνω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ-κατα-λέγω, Μ. λέξω. Μετρῶ (Δογαριάζω) προσέτι, συγκαταλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὸν κατάλογον.

Προσ-κατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω προσέτι ὡς ὑπόλοιπον· (πθ.) μένω περιπλέον, περισσεύω. «Ἀντὶ τῶ πλέον ἔχειν, προσκαταλιπεῖν τὰ αὐτῶν ξυνέβη,» Θκ. «Τὰ προσκαταλειφθέντα,» Φίλ., τὰ ἐναπολειφθέντα, τὰ ἐπίλοιπα.

Προσ-κατ-αλείφω, Μ. είψω. Προσπλάσσων ἀλείφω (πασαλείφω).

Προσ-κατ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Φιλιόνω (καὶ πθ. Φιλιόνομαι) προσέτι ἢ πρός τινα.

Προσ-κατα-λύω, Μ. λύσω. Προσέτι χ καταλύω.

Προσ-κατα-νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω (Ἀποδίδω) προσέτι. 2) (μσ.) κατατρώγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ ἢ Παρατηρῶ προσέτι.

‡Προσκατανόησις, εως (ἡ). ἡ μετ' ἐπιμελείας (προσοχῆς) παρατήρησις.

Προσ-κατα-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς (εἰς τὸν Δυκόφρ. ἐξηγεῖται) ἀναξέω, διεραθίζω.

†Προσ-κατα-ξύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκαταξύω.

Προσ-κατα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω βαθύτερα.

Προσ-κατα-πίμπρημι, Μ. καταπρήσω. Πρόσετι καὶ κατακαίω.

Προσ-κατα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσθέτω κατάπλασμα.

Προσ-κατα-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξοππιάζω) ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κατα-ποντίζω, Μ. ίσω καὶ

Προσ-κατα-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι χ καταποντίζω.

Προσ-κατα-πράσσω(ττω) καὶ (μσ.) πράσσομαι (πράττομαι), Μ. Πράξομαι. Κατορθόνω προσέτι.

Προσ-κατα-πρήσω, μέλλ. τοῦ Προσκατα-πίμπρημι.

Προσ-κατα-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω ἔτι μᾶλλον, κάμνω πυκνότερον (συχνότερον).

Προσ-κατ-αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Προσέτι καὶ καταρῶμαι.

Προσ-κατ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκαταριθμῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Προσ-καταβ-άσσω, Μ. βήξω. Σχίζω (Κατασχίζω) προσέτι. 2) (ῑ) Συντρίβω ἐπάνω εἰς, (πθ.) συντρίβομαι προσβάλλων (κτυπῶν) καθὼς τὰ κύματα.

Προσ-κατα-σήπω, Μ. σήψω. Ἀφίνω τι σαπήσῃ ἀκόμη.

Προσ-κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Καταστρέπτω (Καταστρέφω) προσέτι.

Προσ-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Φτιάνω (Κτίζω, Ἑτοιμάζω) προσέτι.

Προσ-κατα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Προσκαθέλκω.

Προσ-κατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Καταστρέφω (Ἀφανίζω ἢ [μσ.] Καθυποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου) προσέτι.

Προσ-κατα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω πρὸς τὰ κάτω γῆς· λεηλατῶ ἢ διασύρω πρὸς τοῖς ἄλλους.

Προσ-κατα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Κατατάττω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω, διαριέμεινε συνοδίαν ἀνθυπάτου, ἢ προστατάξας ἑαυτὸν παρέρχεται ἀσφαλῶς» Ἐπικτ.

Προσ-κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (τὸ συνκόχ. Στενοχωρῶ, Βασανίζω) ἐτι μᾶλλον. ‖ (μσ. μὲ δοτ.) προσπαθῶ ἐλαφρὰ δυνάμεσι νὰ κατορθώσω τι.

Προσ-κατα-τίθημι, Μ. καταθήσω (ἀόρ. Προσκατέθηκα κτλ.). Καταβάλλω (ἀόρ. Βάλλω, Πληρόνω) προσέτι.

Προσ-κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Ἀγκαζω δι' ἐπιδρομῆς (καταδρομῆς) προσέτι.

Προσ-κατα-φεύγω, Μ. φεύξομαι (μὲ δοτ.) Καταφεύγω πρός τινα.

Προσ-κατα-φθείρω, Μ. φθερῶ. Καταφθείρω (Ἀφανίζω) προσέτι.

Προσ-κατα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Προσέτι καὶ καταφρονῶ.

Προσ-κατα-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Χαρίζω προσέτι καὶ μεγάλην χάριν. (συνήθ. Προσκαταχράομαι).

Προσ-κατα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προσκατέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι ἐπάνω εἰς περιχύνω καὶ μέ.

Προσ-κατα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Φονεύω (Ἀφανίζω) προσέτι.

†Προσ-κατα-χρηματίζω, Μ. ίσω, Ἐπιβ. ἀντὶ Προϋπάρχω (ῑ).

†Προσ-κατα-χωρίζω, Μ. ίσω. Καταχωρίζω ἐκ προσθήκης.

Προσ-κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι (μὲ γεν.) Ψεύδομαι προσέτι κατά τινος.

‡Προσ-κατ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγυῶμαι ἢ Ὑπόσχομαι προσέτι.

Προσ-κατ-έδομαι, μέλλ. τοῦ Προσκατεσθίω.

Προσ-κατ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κατεργάζομαι ἀγῶνα ἢ Κερδίζω ἐργαζόμενος ἢ φονεύω (Ἀφανίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. «Τοῖς κτηθεῖσιν ἀρκεσθῆναι χ μηδὲν ἕτερον προκατεργάσασθαι, » Δ. Κάσσ. « Δυνάμενοι τοῦτο προκατειργάσατο,» αὐτ.

Προσ-κατ-ερείπω, Μ. ερείψω. Κρημνίζω ὅλως διόλου· προσέτι χ καταχρημνίζω.

Προσ-κατ-εύθω, Μ. ίδομαι (ἀόρ. Προσκατ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαγον κτλ.). Κατατρώγω προσέτι ἡ δεῦ μέ.

Προσκατεύχομαι, Μ. εὔχομαι. Καὶ καταρῶμαι προσέτι.

Προσκατέχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Προσκατέσχον κτλ.). Κρατῶ (Ἐμποδίζω) προσέτι ἢ (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) πλησίον τινός.

Προσκατηγορέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ γεν.) Κατηγορῶ προσέτι. «Προσκατηγορῶν ὅτι γυναῖκας ὑποδέχοιτο.» Πλ. 2 ἀποδίδω τι προσέτι ὡς κατηγόρημα (ὡς ὅρον) εἰς. «Ἀντίθεσις δ' ἐξ τριττῶν, ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτά, ἢ τοῖς ἐναντίοις τὰ ἐναντία προσκατηγορηθῇ (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ Προσκατηγορηθείη).» Δ. Ἁλ.

Προσκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ Προσκάθημαι.

Περιπροσκατοικίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω ἢ Φέρω τὸ κατοικήσουν (Κατοικίζω) προσέτι.

Προσκατόμνυμι, Μ. ὀμοῦμαι. Ὀμνύω προσέτι.

Προσκατορθόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κατορθόνω (διευθετῶ, Κάμνω νὰ εὐοδοθῇ τι) προσέτι ἢ πρὸς χάριν τινός.

Προσκαυλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) καυλὸν ἢ εἰς εἶδος καυλοῦ, (Ἱστορβ. Προκαυλέω).

†Προσκαυμα (τὸ). τὸ προσκεκαυμένον μέρος (τῆς χύτρας κτλ.), καύσιμον.

Προσκαυστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ προσκαίῃ (τὰ φαγητ'). «Μάγειρος—, «Ἀθ

Πρόσκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι πλησίον τινός, εἶμαι προτεθειμένος (προσηρτημένος, [καὶ μτγμ. προσηλωμένος, προσπεφυκώς,» ἕκαστος] ἐπιμένω, ἔχω μετ' ἐπιτηδειότητος εἰς τι, (παρβλ.) Ἀνάκειμαι, στενοχωρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, (παρβλ.) Ἔγκειμαι. (μὲ δοτ.) «Τῇ θύρᾳ πρόσκεισο,» Ἀρχ., στέκου ᾧ φύλαττε. «Θύραι προκείμεναι,» Ἀκ., κλεισμέναι. «Εἰ προκεῖταί τι γράμμα ἢ ἀφῄρηται, « πλέον. « Ταῦτα μὲν οὖν ἐκεῖνοι προαιροῦνται τοῖς πρότερον εἰρημένοις, « Ἰσοκρ. (καὶ μτγμ.) « Κακῶ πράσκεισαι, « Σοφ., ἔχεις. « Ἦν οἱ φίλος, τῷ προκείμενος μάλιστα,» «Πρ. «Τούτῳ τῷ λόγῳ πάντων. «Οἷσιν κάρτα προσκέκριται,» αὐτ. «Κύρῳ ᾧ.. προέκειτο ὁ Ἀρταξέρξης, ᾧ ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας,» αὐτ., τοὺς ἑστευοχωροῦσαι. «Τοῖς Δημοσθένης προέκειτο ὑπερφυῶς, « Ἀρχδ. «Προκείμαι πλέον τι ἢ οἱ λοιποὶ τῷ Ὀμήρου ποιήσει, « Παυσ. (καὶ πρτρ.) «Ἀφῄρημαι μοι,» Πρ., ἀνήκει (ἀποδίδεται, ἀναιρέρεται) εἴς τινα, εἶνε προνόμιον (δικαίωμα) ἢ μένει εἰς τὴν φροντίδα ἢ τὴν ἐπισταοίαν τινός. «Αὐτῷ ἢ θεῶν ἐπιτηδείων παρασκευὴ προκείσθω,» Δ. Κόσσ. «Τοῖσι προσκέκειτο αὐτὴ ἡ τιμή.» Πρ. «Τὰ δὲ μεταξὺ.. ἔθνη, προκείμενα τοῖς Ἀκουιτανοῖς ἔασι, « Στρβ.

Προσκεκμέ-ως, ἐπ. Δ. μτ. Μὲ προσήλωσιν (προσπάθειαν), ἐπιμόνως. (Γαλλ.) assidûment.

Προσκέκοφα, πρκ. τοῦ Προσκόπτω.

(Προσκέλλω), (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ πρκ. Προὔσκληκα καὶ ὁ ἀόρ Προὔσκλην). Σκληρύνομαι ἢ εἶμαι κατάξηρος ἀπὸ προτήτερα.

Προσ-κέλλω, Μ. κέλσω, Π. πλησιάζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω, προσορμίζομαι. « Νήσῳ προσεκέλσαμεν,» Ὁρφ.

‡Προσ-κέλλομαι, Μ. κελήσομαι, Π. προστάζω (παραγγέλλω) προσέτι.

Προσ-κενόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κενόνω (Εὐκενόνω) προσέτι.

†Προσκέπασμα (τὸ), =Προκάλυμμα, πρόσχημα.

Προσκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (Στοχάζομαι, Σκέπτομαι) προτοῦ. « Τὰ ῥηθησόμενα πρότεροναὐτὸς προὐσκεπτο (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προὐσκέπτετο), « Θκ.

2) σκέπτομαι μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. «Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τοῦδε,» Εὐρ.

Προσ-κερδαίνω, Μ. κερδανῶ. Κερδίζω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

†Προσκεφαλάδιον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ Προσκεφάλαιον (τὸ). τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ στρωννύμενον. ἀκκουμπιστῆρι τῆς κεφαλῆς, πρασκέφαλον, (Λτν.) μαξιλάρι. « Ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ,» Ἀρρ. «Ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια καὶ θώρακας ἔχομεν,» (Μνησίμαχ. παρ') Ἀθ.

Προσκίχωκα, πρκ. τοῦ Προσχώννυμι.

Πρόσκεψις, εως (ἡ), τὸ προσκέπτεσθαι, παρατήρησις γινομένη προτοῦ.

Προσκηδὴς [πρὸς, κῆδος], ες (ὁ, ἡ), ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής. (ἀν γέν.) οἰκεῖος· προσφιλὴς· (ἐνίοτε ἐνεργ.) οἰκειότητος ἐμπιπτικός (« Ξενοσύνη—, « Ὁδ. Φ.)· (κατ' ἐκπ.) μέτοχος. ἔνοχος. «Λίματι—,» Ἁπλν.

†Προσκήδομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκήδομαι, φροντίζω, προνοῶ.

Προσακήνιος (ὁ, ἡ). ὁ (κείμενος) πρὸ τῆς σκηνῆς. || (οὐσ.) Προσκήνιον (τὸ), τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) l'avant-scène. « Ἡ δὲ Νάννιον ἐκαλεῖτο Προσκήνιον, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε καὶ ἠγεῖτο χρυσίοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσιν, ἐνδῦσα δ' ἣν αἰσχροτάτη,» Ἀρποκρατ. (Γρφ.) ἢ εἴσοδος (τὸ πρόθυρον) τῆς Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, (Ἐκκλησ.) ὁ νάρθηξ τοῦ ναοῦ.

Προσκήπτω, Μ. σκήψω, =Προλέγω, προθεσπίζω.

Προσ-κηρυκεύομαι, Μ. εὔσομαι. Στέλλω κήρυκα πρός τινα, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος, (παρβλ.) Ἐπικηρυκεύομαι.

Προσ-κηρύσσω (ττω), Μ. κηρύξω. Κηρύττω προσέτι· ἀναγγέλλω ἢ προσκαλῶ διὰ κήρυκος, (συγχ. τῷ Προκηρύσσω).

Προ-σκιαγραφέω-ῶ, Μ. ἥσω· Σκιαγραφῶ (Σχεδιάζω) προτοῦ, προδιαγράφω.

Προσκίασμα (τὸ). τὸ βαλλόμενον ἢ κρατούμενον ἐμπρὸς διὰ τὸν ἥλιον, (μτφρ.) προκάλυμμα, πρόσχημα.

Προσ-κιγκλίζω, Μ. ἰσω, =Προσκινέω.

Προσ-κινδυνεύω, Μ. εὔσω. Προσέτι ᾧ κινδυνεύω, ἢ· κινδυνεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-κινέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κινῶ (Κανῶ) τι πρός (μτ.) κουνοῦμαι καὶ ἐγὼ συχρόνως.

Πρόσκιον (τὸ). προσκιαγράφημα, σχέδιον ἢ προσκίασμα, πρόσχημα.

Πρόσκιος (ὀρθοτ. Πρόσσκιος), ου (ὁ, ἡ), = Σύσκιος.

Προ-σκιρτάω-ῶ, Μ. ἥσω. Σκιρτῶ (Χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου) προτοῦ ἢ ἐμπροσθᾷ, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Προσκίρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. «Δέξει μου τὴν προσκίρτησιν, εἰ ᾗ μὴ ὡς Ἰωάννου, ἀπὸ γαστρός, ἀλλ' ὡς Δαβίδ, ἐπὶ τῷ καταπαῦσαι τῆς κεφωτοῦ,» Γρ.

Προσ-κλαίω, Μ. κλαύσομαι, Κλαίω προσέτι ἢ πλησίον τινός, παραπονοῦμαι πρός τινα, προσκλαίομαι.

Πρόσκλαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι κτυπῶντας πρός.

†Προσκληδονίζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκληδονίζομαι.

Προσκλῃθῆναι, πθ. ἀόρ. Δ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσκαλέω.

Προσκληναι, ἀορ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρακέλλω.

Προσ-κληρόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἀπονέμω (Προσδιορίζω) διὰ κλήρου. «Τῷ βίῳ τούτῳ ἡ τύχη σε προσεκλήρωσε,» Ακ.

Πρόσκλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσκλητις, εως (ἡ), τὸ προσκαλεῖν ἢ προσκαλεῖσθαι, προσκλημα· (ἴδ αὐτ.) ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, (συγχ. τῷ Πρόκλησις).

Προσκλητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησμεύων εἰς προσκλησιν, πρασκλητήριος.

Πρόσκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκληθείς (προσκαλεσθείς). « Ἐκκλησία—, « Ῥτρ., ἡ συγκροτουμένη κατὰ πρόσκλησιν, ἔκτακτος, (ἄλλ.) Σύγκλητος.

Προσκλινής, [προσκλίνω]. ές (ὁ, ἡ). γυρτὸς (ὀλίγον), ἐπικλινής.

Πρόσκλιντρον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἀκκουμβᾷ τις, ἀκκουμβιστῆριον θρονίου (ἐν γέν.) = Ἀνά(ὑπ)κλιντρον (κατὰ τὸν Ἐτυμλγ.) μέρος τι τῆς κλίνης, ἄλλ.) Πρόκλιτον, (Λτν.) accubitum, [ἐκ τοῦ

Προσ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Γέρνω (Ἀκκουμπῶ) τι ἐπάνω εἰς, κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ πρός (« Τὸν μὲν θεὸν ἑαυτῷ.. προσκλινεῖ βίου τε ἀρετὴ ᾧ γνώμης εὐσεβής,» Συν.)· (μὲ δτ. ἢ ἐλλ. καὶ μτ.) ῥέπω (ἔχω κλίσιν) πρός, προτίθεμαι ἢ πρόκειμαι εἰς τὸ μέρος τινός « Οἱ μὲν προσεκλίθησαν Ἀργίῳ, ἕτεροι δὲ Βοιωτοῖς θῳ, « Ἐπιφάν.

Πρόσκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κλίσις (ῥοπὴ) πρός. (Γαλλ.) penchant. « Μὴ διαπραττεσθαι τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν, « Αξ., προπάθειαν, ἑτερομέρειαν, (Γαλλ.) partialité. (καὶ μὲ δοτ.) « Εἴ τις αἰτίαιν εἶναι λέγει πρόσκλισιν δόγματι,» Στξ.

Πρόσκλιτον (τὸ), ἴδε Πρόσκλιντρον.

Προσ-κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω (Κτυπῶ) μὲ τὰ κύματα μου· (ἰατρ.) ξεπλύνω μὲ πολὺ νερόν, (παρβλ.) Προσαιονάω. « Τὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόσωπον προσκλύζειν ψυχρῷ πολλῷ,« Θεοφάνν. Νόνν.

Πρόσκλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσκλυσμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν τὸ ὁπ. χρησιμεύει εἰς ἰατρικὴν πρόσκλυσιν.

Προσ-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω τι ἐπάνω εἰς. « Τὰς γενειάδας —,« Παχυμ., στρήφειν, συγκαίνειν.

Προσ-κνάω(-κνήθω), Μ. κνήσω. Ξύνω (Τριβω) ἐλαφρὰ (« Κάπρον.. παῖς ἂν νεογνὸς χειρὶ προσκνήθων νέα, « [Ποιητ. παρὰ] Πλ.)· προξενῶ φαγοῦραν· (μσ. μὲ δοτ.) ξύνομαι ἐπάνω εἰς, ξεροτρίβομαι· (πθ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν (ἀνάγκην νὰ ξυσθῶ). « Οἱ τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, « Γρ., γαργαλιζόμενοι ἀπὸ περιέργειαν (ν' ἀκούσουν).

Προσ-κνυζάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Γαυγίζων μὲ λεπτὴν φωνὴν τρίβομαι συγχρόνως ἐπάνω εἰς (σὰν τὰ σκυλιὰ ὅταν χαϊδεύωνται). « Τοῖς ποσὶ προσκνυζόμενος (διορθ. προσκνυζώμενος),« Φλ.ςρ. (καὶ καταχρ.) » Πολλὰ τοῖς ὠσὶν αὐτῆς προσκνυζωμένη, « Ἡλ., προσκλαιομένη.

Προσ-κοιμίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω ἢ πλησίον τινός. »Κώπαις —, Ξεν., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. Προσκομίζομαι).

Προσ-κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κοινόν (Κάμνω νὰ ἔχῃ συγκοινωνίαν, Ἑνόνω) μὲ ἄλλο, (παρβλ. ᾧ

Προσ-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Μετέχω ἀπό. ||. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μεταδίδω τι εἴς τινα, τὸν κάμνω κοινωνόν (μέτοχόν) τινος. »Προσκοινωνήσας σφίσι τῶν παρόντων, « Δ. Κάσσ.

Προσ-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ἐπάνω εἰς. ||. (πθ. ἢ μσ.) εἶμαι κολλημένος (ᾧ μτφορ. προσηλωμένος, ἀφωσιωμένος, ἔκδοτος) εἴς τι.

Προσκόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόλλημα ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) προσήλωσις, ἀφοσίωσις, (Γαλλ.) attachement.

Προσκολλητὸς, ἡ, όν. Προσκολλημένος εἰς.

Πρόσκολλος (ὁ, ἡ), = Προσκολλητὸς, (εὔχρ. κυρ. τὸ Δωρ. Ποτίκολλος).

Προσκομιδὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προσ-κομίζω, Μ. ἰσω. Φέρω (Κουβαλῶ) πρός· προσφέρω. » Καρποὺς —,« Ξεν., = Συγκομίζω.

Προσκομιστέον, θετ. τοῦ Προσκομίζω.

Προσκομιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προσκομίζων (κουβαλῶν πρός). » Γυναικῶν—,« Κυριλλ., = Προαγωγός.

Προσκομιστικὸς, ἡ, όν. Χρήσιμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσκομίζειν.

Πρόσκομμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. προσκόπτει (προσκρούει, σκοντάφτει) τις, ἐμποδιόν· (μτφορ.) αἴτιον ἀποτυχίας· (ἐκκλησ.) σκάνδαλον. 2) τὸ προσκόπτειν, πρόσκρουσις, σκόνταμμα.

Προσ-κοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτοῦ, προτρυχάζομαι· προεξετάζω ὡς πρόσκοπος. « Προσκοπεῖσθαι ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι,« Θρρ.

†Προσκοπὴ (ἡ), τὸ προσκόπτειν, πρόσκομμα (2). » Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν,« Γρφ.

Προσκοπὴ ᾧ

Προσκόπησις, εως (ἡ) . τὸ προσκοπεῖν, παρατήρησις γινομένη προτοῦ· (στρατ.) ἡ διὰ προσκόπων προεξέτασις, (Γαλλ.) reconnaissance.

Προσκόπιον (τὸ). σκέπασμα προφυλακτικὸν τῶν ὀφθαλμῶν, προμετωπίδιον, (Γ. λλ.) visière, (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. τινὲς Προσωπία).

Πρόσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων (παρατηρῶν) προτοῦ, προβλέπων. »Σύνεσις—,« Σχλ. Πίνδ. ||. (οὐσ.) ὁ στελλόμενος προτοῦ ἢ τοποθετημένος ἐμπροσθὰ ἵνα παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐχθρῶν, (Γαλλ.) éclaireur.

Προσκοπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ δίδῃ πρόσκομα (ἀφορμὴν σκανδάλου), ἀκατανόητος, δύσκολος.

Προσ-κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ (κυρ. τὸ πόδι μου) ἐπάνω εἰς, σκαντάβω· (μτφορ.) ἀπαντῶ ἐμπόδιον· προκρούω· δίδω ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, ἐχθρεύομαι (κοιν. τὰ χαλνῶ) μετά τινος. (μὲ δοτ. τῆς πραθέσ.) » Προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος, « Γρφ. » Καὶ κατῆλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἔπνευσαν αἱ ἄνεμοι, ᾧ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, « αὐτ., προσέβαλον. (ἢ αἰτ. πρόθετ.) «Μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Ἐὰν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Προσέκαπτε τοῖς πολλοῖς, « ἐλύπει δὲ καὶ τὸν Ἀντίοχον, « Πλθ. (ᾧ μτφορικώτ.) « Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας, « Συν. » Προσκόψας τῷ ζῆν, « Διόδ., ἐβαρέθη τὴν ζωήν του. » Προσέκοψαν εἰς τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος, « Ἀρετ., ἀπέτυχον. (καὶ ἀπολ.) »Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται,« Γρφ.

Προσ-κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω μέχρι κόρου, παραχορταίνω.

Προσκορὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν κόρον (πλησμονήν), πολλὰ χορταστικὸς, πλήσμιος· (μτφορ.) πληκτικὸς, ἄνοστος· (πθ.) πολλὰ χορτάτος, ἀηδιάζων ὑπὸ πλησμονῆς, (παρβλ. Κατακορὴς).

Προσκοροδοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω προτοῦ σκόρδον.

Πρόσκορος (ὁ, ἡ), = Προσκορὴς, πολλὰ χορταστικὸς, πλήσμιος.

†Πρόσκορσος (ὁ, ἡ), λέξις ἀνεξήγητος παρὰ τῷ Ἱππокρ.

Προσκόρως, ἐπίρ. Μέχρι κόρου, κατακόρως. »Τὰ σιτία προσκόρως ἐρυγγάνειν,« Ἐπγρ.

Προσ-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω (Καλλωπίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

†Προσκοσμημα (τὸ). κόσμημα (στολίδι) πρόσθετον, (παρβλ. Προκοσμημα).

Προ-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω πρὶν, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσκοτόω).

Πρόσκρανον (τὸ), εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Ποτίκρανον = Προσκεφάλαιον.

Προσ-κρίμαμαι, Μ. κριμήσομαι. Κρέμομαι (εἶμαι κρεμασμένος) εἰς.

Προσ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμῶ τι εἰς. ||. (πθ.) = Προσκρέμαμαι.

Προσ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀπονέμω ἢ διορίζω τι ὡς κριτής, Προσδιαζω· (μτφ. μὲν πράγματα τῇ Ἱστορίᾳ προσκρίνω τὰς δὲ ὁλοφύρσεις τῷ γράφοντι,« Ἰσ. 2) (πθ. μὲ δοτ.) εἰσχωρῶ ᾧ ἐνώνομαι (καθὼς ἡ τροφὴ εἰς τὸ σῶμα), συναματοῦμαι. « Ἐν τοῖς προσκριθεῖσι καὶ ἐν τοῖς ἀποκεκριμένοις,« Σμπλ.

Πρόσκριμα, ατος (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἕνωσις, συσσωμάτωσις.

Προσ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκρούω, συγκροτῶ.

Πρόσκρουμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. προσκρούει τις, πρόσκομμα (κυρ. μτνμ.), ἀφορμὴ πρὸς ἔχθραν (πολέμ.), αἰτία σκανδάλου, δυσαρέσκεια. « Τὰ καθ' ἡμερινὰ προσκρούματα γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς, « Πλ. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσκρούσεως, κτύπημα (κυρ. εἰς τὸ πόδι). « Διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν σωματικῶν, ὥσπερ ἐν σώματι, προσλιτικῶν, ὥσπερ ἐν σώμασι διαδρομὰς ὀξείας ἐχόντων, ἀλλ' ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν καὶ βρίθειν,« Πλ.

Πρόσκρουσις, εως (ἡ), τὸ προσκρούειν, κτύπημα εἰς τὸ πόδι, σκόνταμμα (μτνμ.) διένεξις, σύγκρουσις κτλ.

Πρόσκρουσμα (τὸ), = Πρόσκρουμα.

Προσκρουσμὸς (ὁ), = Πρόσκρουσις.

Προσκρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προσκρούων (περιφρόνητικὸς) ἢ πειραζόμενος) εὐκόλως, ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ προσκρούειν, (Γαλλ.) susceptible.

Προσ-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ (μτφορ. ᾧ περιπατῶ), σκοντάβω· (μτφορ.) ἀρεστῶ, γίνομαι ἐχθρὸς (κοιν. τὰ χαλνῶ) μὲ τινα· εὑρίσκω ἐμπόδιον, πάγκρουσμα. « Προσκρούσαι καὶ μὴ σκάνδαλον, ἡδυλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι,« Δημ. « Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστα προσχωμεῖν ἀναγκαίας τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους,« Πλ. » Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς, « Ἀρτ. « Ἀλλ' οὖν συνέχεια τῆς ὀργῆς ᾧ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσι,« Πλ. (παρβλ. Προσκόπτω).

Προσ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (ᾧ μτνμ. Ἑλκύω εἰς τὸ μέρος μου. Οἰκειοῦμαι) προσέτι.

Πρόσκτησις, εως (ἡ), τὸ προσκτᾶσθαι, ἡ ποίησις νέων κτημάτων, αὐξησις τῆς περιουσίας.

Πρόσκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς καὶ πρόσκτησιν, ἐπίκτητος.

Προσ-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πρὸς (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ πλησίον τινός· « Θήβας τῇ Καδμείᾳ προσέκτισαν,« Στρ.

†Προσκυδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπικυδὴς, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσκηδὴς.

†Προσ-κυκλέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσκυκλέω.

Προσ-κυλίνδεω-ῶ, Μ. ήσω ᾧ

Προσ-κυλίνδω, Π. ἀντὶ Προσκυλίω.

†Προσκυλισμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσκυλισμός.

Προσ-κυλίω, Μ. ἰσω. Κυλῶ (Φέρω κυ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

λῶν) τι πρὸς ἢ προσέτι· (πθ.) κυλιοῦμαι (ἕπτω) εἰς τοὺς πόδας τινός, προσπίπτω. (ὀθ. συγγ. τῷ Προκυλίω).

Προσκυμαίνω, Μ. ανῶ. Προσβάλλω μὲ τὸ κυματά μου, κυματίζω πρὸς, προσκλύζω.

†Προσκυνες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόκυνες.

προσ-κυνέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (ἀόρ. Προσεκύνησα καὶ Προσέκυσα). (κυρ.) Φέρω τὸ χέρι μου εἰς τὸ στόμα ἢ τὸ φιλῶ (ἢ κάμνω σχῆμα πῶς θὰ τὸ φιλήσω) εἰς σημεῖον σεβασμοῦ (χαιρετισμοῦ). (Ατ.) adorare, ἢ γαιρετῶ ακύπτων ἴσως ἐδάφους (τάχα πῶς θὰ φιλήσω τὴν γῆν). (Τερπ.) κάμνω τεμενάνι (βίων κυρ.) τιμῶ λατρευτικῶς (προσφέρω δι' σημείων ὑποκλίσεως τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεόν. (ἁπλ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, τιμῶ, σέβομαι. «Δίγυπτιοι ἢ τόδε ἔσσε "βλῆναι οὐ συμφέρονται· ἀντὶ γὰρ θεοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖς, προσκυνέουσι κατιέντες μέχρι τοῦ γούνατος τὴν χεῖρα, « Ἡρ. «Ἦν δὲ πολλῷ ἥδιστος (τῶν συντυγχανόντων Περσῶν) ἀγγελιστέρων, προσπίπτων πρὸς κυνέει τὸν ἕτερον, « αὐτ. » Τὴν γῆν προσκυσὰν ἢ τοὺς θεούς, « Ἀρρ. «Οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε, « Ξεν. « Ἀρ' ἔστι, προσκύσαι σ' ὥσπερ θεὸν « Σοφ. «Τοὺς προσκυνοῦντας τὸν θεὸν ἐν πνεύματι ἢ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν, « Γρφ. (καὶ μὲ δοτ.) « Καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, « αὐτ. (καὶ μτφρ. ἢ κατὰ συνεκδ.) « Ἀκριβιστάν τε προσκυνήσει καὶ ἀλήθειαν, « Ξὺν., ἀσπάσεται.

Προσκύνημα (τὸ). ἀντικείμενον προσκυνήσεως. 2) Γλσ. ἀντὶ Προσκύνησις.

†Προσκυνήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος προσκυνήσεως, προσκυνητός.

Προσκύνησις, εως (ἡ). τὸ προσκυνεῖν, σκύλισις πρὸς χαιρετισμόν, σημεῖον ὑποκλίσεως (λατρείας), προσκύνημα.

Προσκυνητέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσκυνέω.

†Προσκυνητήριον (τὸ). τόπος προσκυνήσεως, εὐκτήριον.

Προσκυνητής, οῦ (ὁ). ὁ προσκυνῶν (κυρ. τὸν θεόν), λάτρις τῆς θεότητος.

Προσκυνητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Προσκυνητοῦ ζῴου.

Προσκυνητός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-ητῶς. Ὁ προσκυνούμενος ἢ ἄξιος προσκυνήσεως.

Προσκύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω πρός, κλίνω ἀκύπτων. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) « Πρὸς τὸ οὖς—, « Δκ. (καὶ ἁπλ.) « Ἐκεῖνον τε προσηγάγετο, καὶ προτείνας ἑαυτόν, ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφώς, « Π.λάτ.

Προσκυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω, Π. σύρ-κα, (συναπαντῶ) ἢ φθάνω (πληγὰ) κατὰ τύχην· εἶμαι παρὼν συμπίπτω, συμβαίνω. (μὲ δοτ.) « Δόμοισι τοῖσιν προσκυροῦσι νέοις; « Αἰσχλ. (καὶ αἰτ.) « Δεινότατα πάθη πάντων ὅα' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη, « Σοφ. «Τοὺς τρεῖς κύκλους, καὶ τὰ προσκυροῦντα τούτοις, « Πλάτ. τὰ πλησιόχωρα. (καὶ πρὸς ἀπρ.) « Προσκυρέοντας ἑωυτοῖσι κατασκοπέειν, « Ἡρόδ., συνειθίζοντας

Προσκύρτ-ις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατὰ τύχην ἄφιξις, συνάντησις, συμπτωσις.

Προσκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀπονέμω (παραχωρῶ) ὁριστικῶς τι εἴς τινα, (Γαλλ.) adjuger. » Προσκυροῦσθαι τῷ δήμοσιῳ τὰς αὐτῶν περιουσίας, « Παυδ. (καὶ καταχρ.) « Ὁ ποταμὸς.., τοῦ γηδίου τοῦ ἡμετέρου μοῖραν ἐσύλησε, καὶ τῷ σῷ ἀγρῷ προσεκύρωσε, « Θεοφύλ., (παρβλ. Κατακυρόω).

Προσκύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπικύρωσις, ἢ κατακύρωσις.

Πρόσκυσον, Π. ἀντὶ Προσκύνησον, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Προσκυνέω.

Προσκωμάζω, Μ. άσω. "Ερχομαι ὡς κωμαστὴς (δηλ. μὲ θόρυβον ἢ ἐπὶ κακῷ) πρός τινα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτγν.) ἐνοχλῶ, ἐπιπίπτω, (παρβλ.) Εἰσκωμάζω.

Πρόσκωπος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος πρὸς (προσκείμενος) τῇ κώπῃ, κωπηλάτης.

Προσκωχεύω, Μ. εύσω. = Προσορμίζω, προσπελάζω.

Προσ-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Προσέλαχον, πρκ. Προσείληχα). Παίρνω ἢ βγαίνω διὰ λαχνοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Δίκην προσείληχε, « Δημ. (Ζηνόθ.), ἐκίνησε καὶ ἀγωγὴν (κριτολογίαν) προσέτι ἀναντίρρητος.

Προσ-λάζομαι (λάζομαι), Π. ἀντὶ Προσλαμβάνω.

Προσ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ (Δποτείνομαι λαλῶν) πρός τινα, προσφωνῶ.

Πρόσ-λαλημα (τὸ) καὶ

Προσλαλιά (ἡ). ὁμιλία τὴν ὁπ. ἀποτείνει τις πρός τινα, προσφώνησις.

Προσ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσέλαβον κτλ.). Παίρνω προσέτι (ἐκτὸς τούτου). « Ἄλλην που δόξαν γελοίαν κίνδυνος ἡμῖν προσλαβεῖν, « Ξεν. (ὀθ. πθ.) « Τὰ προσλαμβανόμενα, « Λογικ., τὰ συγκροτοῦντα τὴν πρόσληψιν τοῦ συλλογισμοῦ. 2) Παίρνω μαζῆ, συμπεριλαμβάνω. (ὅθεν ἐνίοτε)=Προσδέω, συνδέω. « Χρῶνται δὲ αὐτῷ (τῷ κνεώρῳ) πρὸς τὸ καταδεῖν καὶ προσλαμβάνειν ὥσπερ τῷ οἴσῳ, « Θφρ. (καὶ μσ.) « Ὠμοβοΐνοις ἱμᾶσι προσλαμβάνονται τοὺς αὐχένας αὐτῶν πρὸς τοὺς τῶν στιθασσῶν, « Στρβ. (καὶ πθ.) « Περὶ τὰ ὀστᾶ αἱ σάρκες περιπεφύκασι, προσηλημέναι λεπτοῖς ἢ ἰνώδεσι δεσμοῖς, « Ἀρχ. « Πᾶσα φύσις βελτίων γίνεται παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν, « Δημ. « Ταῖς δὲ πόλεσι ταύταις ἢ τὰς Αἰγὰς προσληπτέον, « Στρβ. «Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἅπαντοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι, « Γρφ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) Παίρνω κοντά μου (ὑπὸ τὴν προστασίαν μου) ἢ εἰς τὸ μέρος μου, οἰκειοῦμαι· ἀναλαμβάνω. « Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με, « Γρφ., (ψ. 4) πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῆ· συνεργῶ, συντελῶ· παρασκῶ, βοηθῶ· (Γρφ.) Περιποιοῦμαι. (ἐνίοτε) Γλυκομιλῶ. «Καὶ ἅμα αὐτὸς προσελάμβανε, « Ξεν. « Ἀλλ' ὅρις, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν, « Ἀρρ. «Πρὸς δέ τι ἢ Ἀριαράμνης προσενάβετο (διορθ. προσεβάλετο) τούτου τοῦ πάθους, « Πρ. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι).

Προσ-λάμπω, Μ. λάμψω. (μὲ δοτ.) Λάμπω (Προσβάλλει ἡ λάμψις μου) ἐπάνω εἰς τι. » Τοὺς πλάνητας ἀπὸ τοῦ ἡλίου προσλάμπεσθαι, « Πλ.

Προσλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσβολὴ λάμψεως. « Ἶρις γίνεται κατὰ πρόσλαμψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς ἀέρα ὑδατοειδῆ, « (Ἐπίκ. παρὰ) Λρτ.

Προσλέγω, Μ. λέξω. Λέγω προσέτι, ἢ (μσ.) Λέγω (Ἀποτείνομαι ὁμιλῶ) πρός τινα. » Τὴν δὲ θέτις τοῖσι προσλέξετο μύθῳ, « Ἀπλλν. (καὶ δοτ.) « Πολλὰ δ' ἀργὸς ἀνὴρ κακὰ προσλέξατο θυμῷ, « Ἡσ., σχηδιάζει μὲ τὸν νοῦν του, βουλεύεται. 2) (μσ.) καθήμαι (κυρ. πλαγιασμένος) πλησίον τινός. » Ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα, εἶσέ τε ἢ προσέλεκτο, « Ὀδ Μ.

Προσ-λείπω, Μ. λείψω. Εἶμαι ἐλλιπὴς (ἀτελὴς) ἀκόμη κατά τι.

Προσ-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-λεύσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προσβλέπω.

Πρόσ-λημμα (τὸ). τὸ ληφθὲν κατὰ πρόσληψιν.

Προσληπτέον, θετ. τοῦ Προσλαμβάνω.

Προσληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ προσλαμβάνειν. (εἰς τὴν Δογικ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρόσληψιν (τὴν ἐλάττονα πρότασιν) τοῦ συλλογισμοῦ.

Προσληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόσληψιν.

Πρόσ-ληψις, εως (ἡ), τὸ προσλαμβάνειν (εἰς τὴν Λογικ.) ἡ ἐλάττων πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ, (Ατ.) πρόσμιξις.

Προσ-λιμενεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

†Προσ-λιμενίζομαι, Μ. ισομαι. Ἐμβαίνω ἢ Ἀράζω εἰς λιμένα, προσορμίζομαι.

Προσ-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω ἔτι μᾶλλον· κάμνω παχυτέραν τὴν γῆν προσεπιφορέων χώμα.

Προσ-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσεδρεύω λιπαρῶς (ἐπιμόνως) εἰς τι, ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω· (ἰδιωτ.) παρακολῶ ἢ ἀπαιτῶ μὲ ἐπιμονήν, δὲν ἡσυχάζω πρὶν κατορθώσω τὸ ζητούμενον. « Τοῖς χρήμασιν, ὥσπερ κηρίοις μέλιττας, προσλιπαροῦντες, « Ξεν. « Μίαν χώραν κάτεχε, καὶ ταύτῃ προσλιπάρει, « Ἐπίκτ.

Προσλιπάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπιμονὴ (προσπάθεια, προσήλωσις) εἰς ἔργον τι, (Γαλλ.) assiduité, (παρβλ.) Προσεδρεία.

Προσ-λογεύομαι, Μ. εύσομαι. Πρόσκειμαι λαμπάργως εἰς τι.

Προσ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω προσέτι, προσθέτω (συμπεριλαμβάνω) εἰς τὸν λογαριασμόν· περνῶ τι εἰς λογαριασμὸν τινος, ἀποβιβάζω.

Προλογιστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-λογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Λογοποιῶ προσέτι, προσθέτω πλάσματα (μύθους) εἰς διήγησιν τινα.

Προσ-λοιδορέω-ῶ καὶ (μσ.)-ούμαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐβρίζω (Κακολογῶ) προσέτι.

Πρόσλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ μένων (περισσεύων) ὡς ἀπομεινάρι, ὑπόλειπος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ-λυμαί-ομαι, Μ. ανοῦμαι. Χαλνῶ προσέτι.

†Προσ.λυπέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προλυπέω.

Προσ-λυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω (Καταφέρομαι ἀὰν λυσσασμένος) κατά τινος.

;Προσμάθησις, εως (ἡ), τὸ προσμανθάνειν, μάθησις προσκτηθεῖσα (προσγενομένη), (εἰς τὸν Ξεν. [Ἀπομν. Α', δ', 13] ἐσφαλμ. ἀντὶ πρὸς μάθησιν).

Προσμαθητέον, θετ. τοῦ Προσμανθάνω.

;Προσ-μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλακόνω ἔτι μᾶλλον, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμαλάσσω).

Προσ-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προσέμαθον κτλ.). Μανθάνω προσέτι. « Ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν, « Σοφ.

Προσ-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ προσέτι ἢ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων τινος, ἐπιβεβαιόνω διὰ τῆς μαρτυρίας μου.

Προσμαρτυρία (ἡ). μαρτυρία διδομένη ἐκ προσθήκης.

Προσμαρτύρομαι, Μ. ηροῦμαι. Μαρτύρομαι (Φέρω μάρτυρα) προσέτι καὶ

Προσμάρτυρος καὶ Προσμάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). ὁ προσμαρτυρῶν (συμμαρτυρῶν) τι.

Προσ-μάτσω (ττω), Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσκολλῶ τι (ὡς ἂν ζυμάρι) εἰς, προσαρμόζω, (παρβλ.) Προσπλάσσω. « Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα γείλεσι γείλη, « Θκρ. » Προσέμαξε τὸν Πειραιᾶ τῇ πόλει (ὁ Θεμιστοκλῆς), « Ἀρχρ. (καὶ πθ.) » Πλευραῖσι προσμαχθὲν (τὸ ἀμφίβληστρον), « Σοφ. » Κηλῖδα προσμεμάχθαι. « Φλγρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) » Ποτεμάξατο τὸ τηλέφιλον, « Θκρ.

Προσ-μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Καὶ μαστιγόνω προσέτι.

Προσμάστιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τοὺς μαζοὺς (πρὸς τὸ στῆθος), ἐπιστήθιος.

Προσ-μάχομαι, Μ. μαχέ(χή)σομαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι πρός τινα· προσβάλλω μαχόμενος.

Προσ-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Βλέπω τινὰ χαμογελῶν· χαμογελῶ διά τι.

†Προσ-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Γλσ. ἀντὶ Ἐπιμελέομαι.

;Προσ-μέλλω, Μ. μελήσω. Μέλλω νὰ φθάσω πρός, πλησιάζω. « Οὐ προσέμελλε, « Πλ.

Προσ-μελφδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελῳδῶ πρός τι (πρὸς τὸν ἦχον ὀργάνου τινός).

Προσ-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω πλησίον τινός, προσκαρτερῶ, παραμένω· ἐπιμένω· ἀπεκδέχομαι· δὲν φεύγω, περιμένω. » Ἐδέοντο προσμεῖναι χρόνον ὀλίγον, « Ἡρ. » Προσμέναι ἀλαλὰν Δυκίων, « Πίνδ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφήξειν, « Σοφ.

Προσ-μερίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσδιορίζω (Ἐξαγάζω) τὸ μεριδιον τινός· προσθέτω εἰς τὸ μέρος του.

Προσ-μετα-πέμπομαι, Μ. πέμψομαι. Στέλνω καὶ φέρνω (Μηνῶ νὰ ἔλθῃ) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ-μετα-σκευάζω, Μ. άσω. Μεταποιῶ (Μεταρρυθμίζω) προσέτι.

Προσ-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προσέτι, προσθέτω ὡς ἐπίμετρον.

;Προσ-μηνύω, Μ. ύσω, (φαίνεται εἶναι) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμηνύω.

Προσ-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐπινοῶ) προσέτι. « Αὐτοὶ προσεμηχανήσαντο διατριβὴν ἑτέραν, « Δ. Ἁλ. 2) προσαρμόζω διὰ μηχανῆς (ἐντέχνως). » Σφίγγα γόμφοις προσμεμηχανημένην, « Αἰσχλ.

Προ-μηχανεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ.

Προσμηχανητέον, θετ. τοῦ Προσμηχανάομαι.

Προσμήχω, Μ. σμήξω. Πρῶτα σφογγίζω (παστρεύω).

Προσ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω) τι μετ' ἄλλου, συνάπτω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) πλησιάζω· συναπαντῶμαι, ἀνταμώνομαι· συμπλέκομαι εἰς μάχην· (ἐνίοτε) προσβάλλω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Κράτει προσέμιξε δεσπότην, « Πίνδ., (περιφρ.) τὸν ἐπλησίασε πρὸς τὴν νίκην, (δηλ.) τὸν ἀνέδειξεν νικητήν, (καὶ ἀμτβτ.) » Βάσομαί τ' εἰς αἰθέρα, Ζηνὶ προσμίξων, « Εὐρ. » Ἐπεὶ προσέμιξαν τοῖσι βαρβάροισι, ἐμάχοντο, « Ἡρ. » Ἐπεὶ δὲ, ἐκ τοῦ πελάγεος προσφερόμενοι, προσέμιξεν τῇ Νάξῳ, « αὐτ. » Τοῖς τείχεσι προσμίξαι, « Πλ. (καὶ αἰτ.) » Τάχα τις Ἀργείων παῖδ' βυτροῦμῳ μέλαθρα προσμίξει, « Εὐρ. (χ. προθετ.) « Προσμίξας πρὸς τὰ ὕρ.α τῶν Ἀρμενίων, « Ξεν.

Προσ-μίμνω, Π. ἀντὶ Προσμένω. (εἰς τὸν Ὀρφ. [Διθ. 274] ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρὸς μένει).

Προσμιξία καὶ

Πρόσμιξις, εως (ἡ). τὸ προσμίγνυσθαι, σμίξιμον, ἕνωσις· πλησίασις· ἀνταμωσις· συμπλοκή· ἐπιμιξία.

Προσ-μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Προσμίγνυμι.

Προσ-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἢ Καὶ μισῶ προσέτι, (ἄλλ. ἀνγν. κατὰ διάφασιν).

Προσ-μισθάω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ μσ. Δαμβάνω) μὲ μισθὸν προσέτι, ἐνοικιάζω πρὸς τοῖς ἄλλους, προσλαμβάνω ἢ ἄλλον μισθωτὸν ἐργάτην ἢ στρατιώτην.

Προσ-μοιράζω, Μ. άσω, = Προσμερίζω, Προσνέμω, ἀπονέμω.

Προσμολεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἄχρ.) Προσβλώσκω, Π. ἀντὶ Προσέρχομαι.

Προσ-μολυβδοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω προσέτι καὶ μόλυβδον.

Προσμονή (ἡ), τὸ προσμένειν (παραμένειν), ἐπιμονή, προσεδρεία, προσκαρτέρια.

Πρόσμονος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ προσμονῆς, ἐπίμονος.

Προσμόνως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως.

Πρόσμορος (ὁ, ἡ), Π. [προσ, μόρος]. ὅστις εἶνε πεπρωμένον νὰ δυστυχῇ, προωρισμένος εἰς δυστυχίαν, κακόμοιρος.

Προσ-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Προσλαλῶ, ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα.

Προσ-μυθεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μυθολογῶ προσέτι, προσθέτω μύθους (πλάσματα) εἰς διήγησίν τινα.

Προσ-μυθολογέω-ῶ ξ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ περνᾷ ἢ ὥρα) μετά τινος, συνομιλῶ κιακῶς.

Προσ-μυθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσμυθέομαι.

Προσμύρομαι, Μ. μυροῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) ῥέω πρὸς ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ-μισκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Πλάζω προσέτι.

†Προσ-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ πλησίον τινός.

Προσ-ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυπηγῶ προσέτι, κατασκευάζω καὶ ἄλλο πλοῖον.

Προ-ναυτιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ναυτιῶ (Ἀναγλιάζω, Ἀνακατόνομαι).

Προσ-νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Νεανιεύμαι (Φέρομαι μὲ νεανικὴν ὁρμὴν καὶ κουφότητα) πρός τι· καυχῶμαι προσέτι ἢ διά τι ὡς νεανίας.

Προσνεμητέον, θετ. τοῦ

Προσ-νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω πρόσθεν ρίζω· ἀφιερόνω. » Προσνέμειν ἑαυτὸν τινι, « Πλάτ. » Φέρων ὁ Περικλῆς τὴν δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) » Προσνέμεσθε, οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δὲ ὡς κείνους, « Δμ. 2) (στν.) βόσκω (παίνω) πλησίον, δδηγῶ ὡς ποιμὴν (Εὐρ. Κύκλ. 36).

Πρόσνευσις, εως (ἡ). νεῦσις (κίνησις πρός, ἐπίνευσις, [ἐκ τοῦ

Προσ-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς κάμνω νεῦμα πρός τινα, ἐπινεύω, κατανεύω.

Προσ-νέω, Μ. νεύσομαι. Κολυμβῶ πρὸς (Θεόδ. Γ', 112), ἴδε καὶ Προσνήχω.

Προσ-νέω, Μ. νήσω. Προσεπισωρεύω.

Προσ-νήχω ἢ (εὐρηστότ.) νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πρὸς, πλησιάζω κολυμβῶν (ἐπὶ ὕδατος) = Προσκλύζω, προσπῶ μὲ τὰ κύματά μου.

Προσ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ πρόσθεν. 2) ἐπιμένω φιλονεικως (ἀγωνίζομαι) εἰς τι.

Προσ-νίσσομαι, Μ. νεῖσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἀντὶ Προσέρχομαι, ὑπάγω (πλησιάζω) πρός· (μτνμ.) ἐμβαίνω ὡς ὄνειδημα.

Προσ-ναέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔννοῶ ἢ Ὑπηρετῶ προσέτι· προσέχω εἰς τι, (συχν. Προνοέω).

Προσ-νομίζω, Μ. ίσω. Νομίζω (Παραδέχομαι ἢ Συνειθίζω τι ὡς νόμιμον) καὶ τοῖς ἄλλοις.

Προσ-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ-νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (ἔνν. πλοῖα) κινοῦμαι (ὑπάγω) πρός, προσέρχομαι· « Εἰς ὕδωρ—, « Σοφ., (παρβλ. Ἐπινωμάω).

Προσ-ξέω, Μ. ξέσω, = Προσεπιξέω· (σχετικῶς) προσχρίμπτω. (κατ' ἔκτ.) παρακονῶ, διεγείρω.

Προσ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ἐπάνω εἰς.

Προσ-ξυν-οικέω-ῶ, Μ. ήσω, Λεξ. ἀντὶ Προσσυνοικέω.

Προ-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώκω (Κυνηγῶ) πρὸ ἢ πρόσω.

†Προσ-ογκάομαι-ῶμαι Μ. ήσομαι, (μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοτ.) Ἐκαρόζω βλέπων τι, (εἰς τὸν Δκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προογκόμαι).
Προ-αγκέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω περισσότερον ἢ σχηματίζω μεγαλήτερον ὄγκον, γίνομαι ὀγκωδέστερος, ἐκ τοῦ
Προαγκής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ἀρκετὰ μέγαν ὄγκον, ἀρκετὰ ὀγκώδης.
Προαθέυμα (τὸ). τὸ προσοδευόμενον, εἰσόδημα.
Προαθείω, Μ. εὐσω. Δίδω (ᾗ μσ. Παίρνω) εἰσόδημα, (ἐν γέν.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω· (ἐνίοτε) ἐφοδιάζομαι. « Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύσαντες, « Ἰαμβλ., ἐφοδιασθέντες. « Οἱ Στρωματεῖς ἡμῶν, κατὰ τὸν τοῦ Κωμικοῦ γεωργὸν, σὺκ' ἔλαιον ἰσχάδας μέλι προσαθοῦσι, « Κλμ. (καὶ πθ.) « Χρήματα προσοδευόμενα, « Οὐλπ., τὰ προαγινόμενα ἀπὸ προσόδων. « Ῥῆ προσοδευόμενον. « Ἰών., ἡ φέρουσα πρόσοδον.
†Προσόδημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσόδευμα.
†Προσοδιάζω, Μ. άσω, Σχλ. ἀντὶ Προσοδεύω, λαμβάνω πρόσοδον.
Προσοδιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πρόσοδον καλούμενον ᾆσμα. « Ῥυθμὸς —, « Ἀξ., ὁ ἄλλως Ἐνόπλιος. « Μέτρον—, « Σχλ., τὸ τρίμετρον ἀκατάληκτον.
Προσοδικός, ή, όν. Ὁ φέρων (δίδων) πρόσοδον.
Πρόσοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς θρησκευτικὴν πρόσοδον (λιτανείαν). « Προσόδια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μέλη, « τὰ ψαλλόμενα εἰς τὰς λιτανείας (προσόδους) ἢ, κατὰ τὸν Ἐτυμλγ. « Τὰ λεγόμενα ᾄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. « Ἐλέγετο δὲ προσόδιον, ἐπειδὴ προῄσαι τοῖς βωμοῖς ἡ ναοῖς, ᾗ ἐν ᾧ προσίενται ᾖδετο πρὸς αὐλόν, « (Ὑρκλ. παρὰ) Φωτ. « Προσόδια προσένει θεοῖς, « Ἀρχῳ., κάμνειν λιτανείαν εἰς τιμὴν τῶν θεῶν.
Προσοδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ πρός.
Πρόσοδος (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ προσέρχεσθαι, προσέλευσις, πλησίασις, ἄφιξις· (ᾗ ἐχθρ.) προσβολή, ἔφοδος. (ἐνίοτε) συνασία. « Αἱ δὲ πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον, « Ξεν. « Μάχης (« Νόσου) —, « Ἱπ., Ἀρετ συμπλακὴ, προσβολή. 2) (ἰδιαιτ.) παρουσίασις (πράσεως, ῥήτορος χθ.) εἰς τὸ δημόσιον, (ὅθεν συνκδχ.) πρωφώνημα, δημηγορία. « Μέχρι τῆς προσόδου θεμιστικὰς, « Δημ. 3) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ εἰς τὸν ναὸν πρὸς θυσίαν ἢ προσευχὴν μετὰ πομπῆς τινος ἄφιξις, λιτανεία. « Καὶ σε θυσίαις ἱεραῖς, προσόδοις τε μεγάλαις διαπαντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγαλλόμενον, « Ἀρχῳ. 4) (συχν.) εἴσοδημα, (ἐν γέν.) κέρδος, ὄφελος. « Προσέδη οὕτις κατ' ἐνιαυτὸν, ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ τῶν ὑπερορίων, οὐ μεῖον χιλίων ταλάντων, « Ξεν. « Ἡ χώρα (τῆς Ἀττικῆς) πέρυσιν οἷα πλείστας προσόδους παρέσχεθαι, « αὐτ.
†Προσ-οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. οδυνηθήσομαι. Δίδω ὀδύνην.
Προσοδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω (ὀδύρομαι) διά τι ἢ πρός τινα, παρακλίομαι.
Προσ-όζω, Μ. οζήσω καὶ οζίσω (πρκ. ἀντὶ ἑνγ. Προσόδωδα). Μεταδίδω τὴν δαμήν μου εἴς τι, ἐβγάλλω ὀσμὴν (ἀποφορὰν), βρωμῶ.
†Προσ-ογνυμι, Μ. οίξω. Ἀνοίγω (τὴν θύραν) πρός τινα.
Πρόσ-οιδα, Μ. προσ-είσομαι (ἀόρ. Προσῆδειν κτλ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) πρισέτι. « Προσειδέναι χάριν τινί, « Πλάτ., Ἀρχ., νὰ τὸν γνωρίζῃ ἐκτὸς τούτου καὶ χάριν.
Προσ-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι οἰκεῖον πρός τινα, οἰκειοποιῶ, σχετίζω· (τρπ.) ἀπονέμω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Πρόσφκειον ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ γένος, « Πλ. (καὶ μσ. ᾗ πθ.) « Προσφκείωται τῇ φύσει μᾶλλον, « Ἀλέξ. Ἀφρ., ἔχει πλειοτέραν οἰκειότητα, εἶνε συγγενέστερον (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὰ προσοικειούμενα, « Ἀξ., τὰ ἔχοντα σχέσιν (συνάφειαν) πρὸς ἄλληλα.
Προσοικειωτέον, θετ. τοῦ Προσοικειόω.
Προσοικέναι, Ἰων. ἀντὶ Προσεοικέναι, ἀπαρ. τοῦ Προσέοικα.
Προσ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ πλησίον (εἶμαι πρόσοικος) τινος. (μὲ δοτ.) « Τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας, « Ἡρωδ. (ἡ αἰτ.) « Ὅσοι λίμνας ᾗ ἕλη ᾗ ποταμοὺς ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν, « Ἀρστ.
Προσοίκησις, εως (ἡ), τὸ προσοικεῖν, ἡ πλησίον τινὸς κατοίκησις.
Προσ-οικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, σχηματίζω πλησίον καὶ ἄλλην (ἢ αὐξάνω διὰ προσθήκης κατοίκων τὴν ὑπάρχουσαν) ἀποικίαν.
Προσ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν ὑπάρχουσαν οἰκοδομήν. « Μηνοειδὲς περισφκοδόμει, « Θκ. (καὶ καταχρ.) « Ὁ δὲ ἱδρὼς τῆξίς τις ἐστὶ τῶν οἷον κακῶς προσφκοδομημένων ταῖς σαρξί, « Θφρ.
†Προσ-οικονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Οἰκονομῶ (Διευθετῶ, Τακτοποιῶ) προσέτι, (εἰς τὸν Ἰών. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προοικονομέομαι].
Πρόσοικος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατοικῶν πλησίον τινός, γείτων. « Τῶν Λυκίων προσοίκους, « Πλ. (καὶ καταχρ.) « Θάλασσα —, « Πλάτ. (καὶ συνκδχ.) « Πόλεμος —, « Πλ.
Προσ-οιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω πικρὰ (Θρηνολογῶ) προσέτι ἢ διά τι.
Πρόσοισμα (τὸ). πᾶν ὅτι προσφέρεταί τις (κυρ. ὡς τροφὴν), φαγητόν, (παρβλ.) Πρόσαρμα.
Προσοιστέος, α, ον, θέτ. ᾗ
Προσοίσω, μέλλ. τοῦ Προσφέρω.
Προσ-οίχομαι, Μ. ωιχήσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ὑπάγω πρός, προσέρχομαι (πλησιάζω) εἰς.
Προσ-οκέλλω, Μ. σκελῶ (ἀόρ. Προσώκειλα). Φέρω τι μὲ ὁρμὴν πλησίον εἰς, προσαράσσω (« Πόδα —, « Ἀξ., προσκρούω). (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦν) προσορμίζω, ἀράζω, ἢ βήχνω ἔξω (καὶ ἄλλ. πίπτω) εἰς. « Κ.βώτιαν περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῶν Δυκωρείᾳ, « Δκ.
Προσ-αλσφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω παραπονετικὰ πρός τινα, προσκλαίομαι.
Προσόμαλος (ὁ, ἡ). ὅλος ἢ ὁπωσοῦν ὁμαλός.
Προσ-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ πλησίον τινός, παρακολουθῶ, συνοδεύω.
Προσ-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἔχω σχέσιν, συναναστροφὴν, οἰκειότητα) μετά τινος· (ἐπὶ πραγμ.) πλησιάζω ἢ ἀσχολοῦμαι ἢ περιπίπτω εἴς τι· (μτγνζρ.) προσλαλῶ. (μὲ δοτ.) « Κακοῖσι μὴ προσομίλει ἀνδράσι, « Θγν. « Πουλύπου . ὃς ποτὶ πέτρᾳ τᾷ προσομιλήσῃ, « αὐτ. (ἢ αἰτ. προθ.) « Οἱ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, « Ξεν. « Κακὸν εἰς γῆραιὸν σῶμα προσομιλῆσαν, « Ἡλ., ἐνσκῆψαν. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) « Τὰ ζῶια προσομιλοῦντες. « Θκ., = Ἰδιοπραγοῦντες. (ᾗ ἁπλ.) « Ἥδιστος προσομιλεῖν, « Εὐρ., (κοιν.) πολλὰ γλυκομίλητος.
Προσομίλησις, εως (ἡ). προλαλιὰ, προσομιλία.
Προσομιλητικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσομιλεῖν, κοινωνικὸς, τῆς συναναστροφῆς ἄνθρωπος.
Προσομιλία (ἡ), τὸ προσομιλεῖν, σχέσις, συναναστροφὴ, ἐπιμιξία, προλαλιὰ, συνομιλία· (ἐπὶ πραγμ.) πλησιασις, μετουσία. « Θερμοῦ —, « Ἀλέξ. Ἀφρ.
Προσ-όμνυμι, Μ. ομοῦμαι. Ὁμνύω προσέτι, ἢ· Ἐπικυρόνω καὶ μὲ ὅρκον. « Οὐκ ἔφη προσομοκέναι ταῖς ἡμέραις τὰς νύκτας, « Πλ.
Προσ-ομοιάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, εἶμαι =
Προσόμοιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὁπωσοῦν) ὅμοιος, παρόμοιος.
Προσ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραβάλλω, παραλληλίζω.
Προσομοίως, ἐπίρ. Μὲ κάποιαν ὁμοιότητα, σχεδὸν ὅμοιος, παρομοίως.
Προσ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑποχωροῦμαι) προσέτι, ἢ (ἁπλ.) συνεινῶ, συνομολογῶ, συγκατανεύω. « Ἀρχαῖα ᾗ λίαν προσωμολογημένα, « Αἰσχ., ἰδ.
Προσομολογία (ἡ). συναίνεσις, συγκατάβασις, συνομολογία.
Προσ-ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφιγγίζω (ᾗ συνκδχ. Ἐντυπόνω) τι ἐπάνω εἰς, προστρίβω, προσάπτω.
†Προσ-ομορέω-ῶ, = Ὁμορέω, ἐκ τοῦ
Προσόμορος ᾗ Ἰων. Προσόμουρος (ὁ, ἡ), = Ὅμορος, συνορεύων, πλησιόχωρος.
Προσ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, ὑβρίζω κατὰ πρόσωπον.
Προσ-ονίναμαι, Μ. ονήσομαι. Ὠφελοῦμαι ἢ Ἀπολαμβάνω τι ὁμοῦ μέ.
Προσ-ονομάζω, Μ. άσω. Ἐπονομάζω.
Προσονομασία (ἡ). ἐπωνυμία, παρωνύμιον.
Προσονυμαστέον, θετ. τοῦ Προσονομάζω.
†Προσονύμασία (ἡ), Αἰολ. (Ἐπγρ.) ἀντὶ Προσονομασία.
Προσ-οπτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Προσβλέπω, προσοράω.
Προσοπτέον, θετ. τοῦ Προσοράω.
Προσ-οπτίλλω, Μ. ιλῶ, Π. = Προσοπτάζω· συγκονοττάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρόσοπτος (ὁ, ἡ). ὁρατός, προφανής.
Προσ-ορᾶω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Προσεῖδον κτλ.). Βλέπω πρός, κυττάζω κατά πρόσωπον, προσβλέπω.
Προσ-οργίζομαι, Μ. ὀργισθήσομαι. (μέ δοτ.) Ὀργίζομαι διά τι ἢ κατά τινος. 2) ὀργίζομαι ἔτι μᾶλλον, παροργίζομαι.
Προσ-ορέγω, Μ. ἐξω. Δίδω (προτείνων τὴν χεῖρα, Προσφέρω) προσέτι. «Ἴσθι, καὶ ἡμῖν προσωρέγε,» Ἀράτ. Ἐπιχ. 2) (μτφ.) τείνω (θιδῶ) καὶ ἐγὼ χεῖρα βοηθείας εἴς τι, συλλαμβάνομαι, συντελῶ, (Ἡρ. Ζ', 6).
Προσ-ορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι πρόσορος (ὀμορός) τινος, συνορεύω.
Προσόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς (περὶ) τὸν ὄρθρον γινόμενος.
Προσ-ορίζω, Μ. ίσω. Βάλλω σύνορον, προσδιορίζω ἢ ἐκτείνω διά προσθήκης τὰ ὅρια· (μτ. Νμ.) κάμνω πρισέτι κατάσχεσιν. «Προσωρίσατο τὴν οἰκίαν δισχιλίων,» Δημ. 2) διορίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσέτι ἢ προσδιορίζω. «Οἱ χρησμολόγοι οὐ προσδιορίζονται τὸ πότε,» Ἀρχτ. (καὶ πθ.) «Προσωρίσθησαν αὐτῷ στρατιῶται ἐπίλεκτοι,» Διόδ.
†Προσ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ μὲ ὁρμὴν (Παρορμῶ) ἔτι μᾶλλον· (ἀμτβ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (ἐφορμῶ) πρός, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προορμάω).
Προσ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἀραγμένος (πρόσωρμισμένος) πλησίον τινός.
Προσ-ορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω (ἢ μσ. Ἔρχομαι μὲ) τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον (εἰς τὸν λιμένα), ἀράζω.
Προσόρμισις, εως (ἡ), τὸ προσορμίζειν ἢ προσορμίζεσθαι, ἄραγμα.
Προσορμισμός (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Προσόρμισις.
Προσορμιστήριον (τὸ). μέρος ὅπου προσορμίζονται τὰ πλοῖα, ἀραξοβόλιον.
Πρόσορμος (ὁ). τόπος διὰ ἄραγμα.
Πρόσορος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν ὅρων (τῶν ὁρίων), συνορεύων, πλησιόχωρος.
Προσ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω διά τι, χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ἀκούων ἢ βλέπων τι.
Προσ-ὁσσομαι, Μ. ὄψομαι, Π. ἀντὶ Προσοράω, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ Δ. Ποτιόσσομαι).
Προσ-οσφραίνω, Μ. οσφρανῶ. Δίδω τινὸς νὰ μυρίσῃ (νὰ ὀσφρανθῇ) τι· (μτ.) μυρίζομαι (ὀσφραίνομαι) προσέτι.
Προσ-ουβίζω [πρός, οὐβάς], Μ. ίσω. Ῥίπτω μὲ ὁρμὴν (Κτυπῶ) κατὰ γῆς.
Προσ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ τινά. «Καὶ ἔνυπτον, καὶ προσεούρουν, ἢ οὐδὲν ὕβρεως ἐνέλιπον,» Δημ. (καὶ μτφ.) «Ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ,» Ἀρχφ., πλησιάσαντα, (τὸ ὀπ. ὅμως ὁ Σχλ. ἀναφέρει εἰς τὸ=
†Προσ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρμενίζω μὲ οὖριον ἄνεμον (Οὐριοδρομῶ) πρός· (μτφρ.) εὐδοκιμῶ εἴς τι.
Προσ-ουρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ή ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσορίζω.
Προσούριος (ὁ, ἡ). = Οὔριος, ἀρμόδιος. «Ἄνεμος —,» Γλσ.
Πρόσουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρόσορος.
Προσουσία (ἡ), = Συνουσία.
Προσοφειλέτης, ου (ὁ). ὁ προσοφείλων, χρεώστης καὶ ἄλλου (ἐκ προσθήκης) χρέους.
Προσ-οφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεώνω προσέτι, μένω ἀκόμη (ἐκτὸς τούτου ἢ) χρεώστης («Αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασί, Δημοσθένη δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε,» Δμ.) (συνών.) μένω ὀπίσω, ἐλαττοῦμαι. «Ὥστε τούς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν,» Πλθ., ἐφαίνοντο πολὺ κατώτεροι του, τοὺς ἄφινε πολὺ ὀπίσω, (συγχ. συχν. τῷ Προοφείλω).
Προσ-οφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Προσβάλλω) τοὺς ὀφθαλμούς μου εἴς τι, ἐπιφθαλμιῶ.
Προσ-οφλισκάνω ἢ (Προσόφλω), Μ. οφλήσω (ἀόρ. Προσῶφλον). (ἐν γέν.) = Προσοφείλω, μένω ἀκόμη χρεώστης (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), δὲν ἐξώφλησα ὁλόκληρον τὸ ἐπιβληθέν μοι πρόστιμον, ἢ καταδικάζομαι (ἢ μτγν. κρίνομαι ἔνοχος) προσέτι. «Ἀχαριστίας τῇ χαλεπότητι καὶ ἀπιστίας προσωφλίσκανε θάνατον,» Πλ., ἐδόθη αἰτίαν νὰ τὸν φονεύσουν ὄχι μόνον κακὸν ἀλλὰ καὶ ἄπιστον καὶ ἀχάριστον. «Τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγνωνίδης ταλαμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλε,» Ἀρτ.
Προσοχή (ἡ), τὸ προσέχειν, ἡ προσήλωσις τοῦ νοὸς εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντικείμενον. «Προσοχὴ νόων,» Γρφ., ἡ τήρησις. 2) προσπέλασις. «Σκάφους —,» Ἰαμβλ., ἄραγμα.
Προσ-οχθέω-ῶ [πρὸς, ὄχθη. «Ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσφύεσθαι,» Σδ.], Μ. ήσω, (ἐτυμολογικῶς), = Προσκρούω, Προσκόπτω. (συνήθ. μὲ δοτ.) πλήκτω (βαρύνομαι, ἀδημονῶ, δυσαρεστοῦμαι) εἴς τι ἢ διά τι· ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι.
†Προσ-οχθίζω, Μ. ίσω, Γρφ. ἀντὶ Προσοχθέω· (ἐνίοτε μτβτ.) κινῶ εἰς ἀγανάκτησιν (ἀδημονίαν), παροργίζω. «Προσώχθισεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ,» Γρφ., ἠγγισεν, ἐπείραξε, (ὃθ.
†Προσόχθισμα (τό). αἴτιον (ἀντικείμενον) προσοχθισμοῦ (ἀποστροφῆς, δυσαρεσκείας). «Προσοχθίσματα ἡ Γραφὴ καλεῖ τὰ εἴδωλα,» Σδ.
†Προσοχθισμός (ὁ), τὸ προσοχθίζειν, ἀγανάκτησις, ἀδημονία· ἀποστροφή· δυσαρέσκεια.
Προσ-ωχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (ἔτι μᾶλλον), καταντῶ πλέον ὀχληρός.
†Πρόσορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προσηλωμένον τὸν νοῦν του εἴς τι, προσεκτικός· φρόνιμος.
Προσ-ωχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.
†Προσόχως, ἐπίρ. Μὲ προσοχήν, προσεκτικῶς.
;Προσ-ψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς ἄν (ἢ Τρώγω μαζῇ ἢ) προσφάγιον (ὄψον), προσφαγίζω, (ὃθ.
Προσόψημα (τό). προσφάγιον.
;Προσούψιος (ὁ, ἡ), = Ἐπόψιος.
Πρόσοψις, εως (ἡ). τὸ προσορᾶν, πρόσβλεψις· ἡ μορφὴ τὸ ἐξωτερικὸν (γέν.) θέα, ἔποψις ἢ ἄποψις. «Μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ τοῦ λαοῦ,» Θκ.
Προσόψομαι, μέλλ. τοῦ Προσοράω.
Προσ-οψώ-έω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζω πρὸς ἔτι (ἢ ἄλλο τι), προσθέτω εἰς τὰ ὀψώνηθέντα.
Προσπάθεια (ἡ), κλίσις ἐμπαθὴς πρός τι, ἀγάπη (προσήλωσις) ἐκ συμπαθείας. «Τῶν μὴ προσπαθείᾳ ἢ ἀντιπαθείᾳ φερόντων τὰ δράμενα,» Εὐαγγ.
Προσ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. πράγμ.) Ἔχω προσπάθειαν (Εἶμαι προσπαθὴς διατεθειμένος, προσηλωμένος) εἴς τι. «Κἂν πρὸς ἄλλην χώραν προσπαθῇς,» Ἐπίκτ.
Προσπαθής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ὁ ἔχων κλίσιν ἐμπαθῆ πρός τι, προσηλωμένος μὲ πάθος εἰς.
Προσπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ πάθος πρός τι, μὲ προσπάθειαν. «Προσπαθῶς ἔχω πρός τι,» Αξ.,= Προσπαθέω.
Προσ-παίζω, Μ. παίξομαι (ἀόρ. Ἄπεπρεπαισα κτλ.). (μὲ δοτ.) Παίζω πρός τινα («Μὴ προσπαίζειν οἰκέταις,» Ἀθην., ἀστείζομαι ἐπί τινι (« Εἰ γὰρ ἄλλοις μάλιστα δήπου παρὰ πότον προσπαίστέον ἐστὶ τούτοις [εἰς μουσικοὺς γάνους],» αὐτ.)· περιπαίζω (« Δεῖ προπαίζειν τοὺς ῥήτορας,» αὐτ. ἢ μόνην [ἡ προθετ.] ἢ προθετ.) ὑβρίζω μενον εἰς τιμὴν τινος. «Προσπαίζειν μετρίως τε καὶ εὐφήμως..Ἔρωτι,» αὐτ.
Πρόσπαιος (ὁ, ἡ), [προσπαίω]. ὁ προσπίπτων (συμβαίνων) τυχαίως, ἀπρόοπτος· πρόσφατος, (παρᾶλ. «Ἐκπαιος»). «Ἐκ προσπαίου,» Ἀρχτ., ἐξ ἀπροόπτου, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, κατὰ συμπτωσιν· ἀρτίως.
Προσπαιστέον, θετ. τοῦ Προσπαίζω.
†Προσ-παίω, Μ. παίσω, = Προσπαίζω, προσκρούω (ἐπὶ κακοῦ) ἐνακπτεσμένος, συμβαίνω.
Προσπαίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ παρεγγύς, ἀρτίως.
Προσ-παλαίω, Μ. αίσω. Παλαίω πρός τινα· (ἐν γέν.) γυμνάζομαι μὲ ἢ πρὸς τινα, πωρούμαι εἴς τι. (μὲ δοτ.) «Ἀνέμοις προσπαλαίειν,» Πίνδ., πολεμῶ, ἀγωνίζομαι ρεῖται κρατῶν τόν.
Προσ-παρα-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι, Π. -βλω (Ἐπισωρεύω) προσέτι ἢ πλησιάζω, προσεπισωρεύω παρά, (Θκ. Ζ', δ).
Προσ-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παρ-αγγέλλω προσέτι.
Προσπαράγραμμα (τό), τὸ προσπαραφέν, γράμμα πρόσθετον.
Προσ-παρα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἔτι εἰς τὸ πλάγιόν τινος. «Κύβοι, παρὰ τραπέζῃσι, πρῶτον τοῦ θέντος [τοῦ ἀγωνιζομένου] τὸ ὄνομα γράφειν, ἔπειτα καὶ ἄλλου γράφειν τινὶ ἀποδοῦναι δεῖ,» καὶ «Τὸν παραγράφειν τοὔνομα τούτου, δεδόχθαι τῇ συστάσει αὐτὸν,» Δμ. «Προσπαραγράψουσι νὴ Δία τὸν ἐκ Πλαταιῶν ἄν σὲ ἐγγράφωσιν, ἐὰν δ' ἐμέ, τὸν μὴς μητρὸς τοὔνομα,» αὐτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσ-παραινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω ἢ Παρακινῶ) προσέτι
προσ-παρα-ιρέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι (ἀόρ. Προσπαρειλόμην κτλ.). Ἀφαιρῶ (Παραιρεῦμαι) προσέτι.
προσ-παρα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Παρακινῶ προσέτι.
†προσ-παρα-κεῖμαι, Μ. κείσομαι, (μὲ δοτ.) Κεῖμαι πλησίον τινός.
προσ-παρα-κελεύομαι, Μ. εὑσομαι. Προστάζω (Παραγγέλλω) προσέτι.
προσ-παρα-λαμβάνω, Μ λήψομαι (ἀόρ. Προσπαρέλαβον κτλ.). Παραλαμβάνω προσέτι ἢ περισσόν, λαμβάνω ἢ ἔχω κατὰ παράδοσιν πρὸς τοῖς ἄλλοις.
προσ-παρα-ληπτέον, θετ. τοῦ Προσπαραλαμβάνω.
προσπαράληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προγγ., ἡ περισσὸν λῆψις (πρόσληψις).
προσ-παρα-μένω, Μ. μενῶ, = Προσμένω, παραμένω.
προσ-παρ-αμυθέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Παρακινῶ ἢ Παραγορῶ προσέτι.
προσπαραμυθητέον, θετ. τοῦ προηγ.
προσ-παρα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω προσέτι εἰς τὸ πλάγι ἢ πλησίον.
προσ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
προσ-παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (ἀόρ. Προσπαρέθηκα κτλ.). Βάλλω πλησίον ἢ Ἀναφέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου προσέτι, προσθέτω εἰς τὰ παρατεθέντα.
προσ-παρα-τρίβω, Μ. τρίψομαι (ἀόρ. Προσπαρέτραγον κτλ.). Τρώγω ἐν παρέρχομαι ἀπὸ τὸ πλάγι (μτγμ. Πειράζω, Περιπαίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
προσ-παρθένιν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσπαρθένω.
προσ-παρ-ειμι-έρχομαι, Μ. εισ-ελεύσομαι (ἀόρ. Προσπαρεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω πλαγίως (Παρεισδύομαι) προσέτι.
προσ-παρ-ενοχλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐνοχλῶ (Παρενοχλῶ) προσέτι.
προσ-παρ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Προσπαρέσχον κτλ.). Δίδω ἢ Ἀναδεικνύω (Καθιστῶ) προσέτι.
προσ-παρ-ίστημι, Μ. παρα-στήσω (μσ. β'. ἀόρ. Προσπαρέστην κτλ.). Παραστήνω (Παρουσιάζω [καὶ μσ.] Παρουσιάζομαι, Ἔρχομαι κοντὰ [μτγμ.] Ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, [κατὰ μτχ.] Καθυποτάττω) προσέτι.
†προσ-παρ-οικέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κατοικῶ (κυρ. ὡς πάροικος) πλησίον τινός.
προσ-παρ-οινόω-ῶ, Μ. ἡσω. Προσέτι καὶ παροινῶ (ὑβρίζω, ἀτακτῶ κτλ. ὡς μεθυσμένος).
προσ-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ. Παροξύνω ἔτι μᾶλλον.
προσ-παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ἡσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ) προσέτι.
προσ-παρα-πλέω, Μ. εὑσω. Προσαρμόζω διὰ παρᾴλων, καρρόνω τι πουθενὰ μὲ ξυλοκάρφια.
προσ-παρα-πλόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ.
προσ-πάσαω, Μ. πάσω. (μὲ γεν. ἐκ β'.) Προσ-κλίζω (Πασπαλίζω) τι ἐπάνω εἰς.
προσ-πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Προσέπαθον κτλ.). Πάσχω προσέτι, ἢ Ὑπὸ τῶ παθεῖν.. δεινὸν νομίζουσιν, ἀλλ' μὴ μείζω προσπαθεῖν κέρδος τίθενται, « Ἀρχ. 2) (μὲ δοτ.) ἔχω κλίσιν ἐμπαθῆ (προσπάθειαν) εἴς τι. « Τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθός, « Πλ. » Προσπεπονθέναι τι δεῖ τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανούμενον,« (Μάχ. παρ') Λθ.
Προσ-πατταλεύω, Μ. εὑσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσπασσαλεύω.
Προσ-πάττω, Μ. πάσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσπάσσω.
†Προσ-πάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) ἐμπρὸς ἢ πρῶτος, (εἰς τὸ Ἐτρλγ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσπάω).
†Προσπεινος (ὁ, ἡ), σχιδὸν (ὀπωσοῦν) πεινασμένος.
Προσ-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κάμνω προσέτι ᾗ δοκιμὴν (ἀπόπειραν).
Προσ-πελάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. εἰς, ἐκ β'.) Φέρω τι (ᾗ ἄλλ. Ἔρχομαι) πλησίον τινός, προσεγγίζω, πλησιάζω.
†Προσπέλασις, εως (ἡ), τὸ προσπελάζειν, πλησίασις.
Προσπελάται (οἱ). οἱ εἴλωτες (πελάται) τῶν Ἀρκάδων.
Προσ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω πρὸς, μηνῶ δι' ἀπεσταλμένου. 2) φέλνω προσέτι.
Προσ-πεπείνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
Προσπεποιημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσποίησιν, μὲ τρόπον προσποιημένον (ὑποκριτικὸν, ὑπουλον).
Προσπέπονθα, πρκ. τοῦ Προσπάσχω.
Προσ-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Προσέπαρδον κτλ.). Κλάνω (συνκδχ. Περιφρονῶ) τινα.
Προσ-περι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω τι προσέτι (Προσθέτω) πέριξ τινός· (μσ. μτγμ.) περιποιῶ εἰς ἐμαυτὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκτείνω κατὰ πρόσβασιν τὸν κύκλον τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων. » Οὐχ οἷός τε ἦσαν ἔχων ὁ κατέστρεπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλεται, « Δημ. » Ἀλλ' ὥσπερ ἂν πλείω προσπεριβάλωνται, τοῦ ἴσου δέονται, ἢ καὶ πλείονος, « Βασ.
Προσ-περι-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Περισσεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκ προσθήκης, προσγίνομαι ὡς κέρδος (περισσεύομαι).
Προσ-περι-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-περι-εργάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀσχολοῦμαι περιεργως (μὲ πολλὴν προσπάθειαν) εἴς τι.
Προσ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσπεριέλαβον κτλ.). Περιλαμβάνω προσέτι.
Προσ-περι-οδεύω, Μ. εὑσω. Περιέρχομαι (Περιηγοῦμαι) καὶ περιγράφω προσέτι.
Προσ-περι-ορίζομαι, Μ. ίσομαι. Περικλείω (Περιλαμβάνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς ἐντὸς ὁρίων.
Προσ-περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω (Ἀποταμιεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις) λόγῳ οἰκονομίας τὸ περισσεῦον.
‡Προσ-περι-πορίζω, Μ. ίσω. Ἐξάγω προσκτι (ἐκ τοῦ περισθέντας ἤθη) καὶ ἄλλο πόρισμα (συμπέρασμα).
Προσ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσαρμόζω διὰ περόνης, καρφόνω πλησίον (πρὸς τοῖς ἄλλοις).
Προσ-πέταμαι, = Προσπέτομαι.
‡Προσ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἁπλόνω τι (ὡς καταπέτασμα) ἐπάνω εἰς.
‡Προσπετὴς [πρὸς, πίπτω], ές (ὁ). προσηρμοσμένος ἐντελῶς, (μουσικ.) μελῳδικώτατος, ἐναρμόνιος, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προπετὴς).
Προσ-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Προσέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς, πετῶν φθάνω που, προσβάλλω ἔξφνα. « Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσίπτω μ' ἀφεγγὴς; « Αἰσχλ. » Ἐὰν τίς σοι φίλος ὥσπερ μυῖα προσπτῆται, « Ἐπ.
Προσ-πεύθομαι, Μ. πεύσομαι, = Προσπυνθάνομαι.
Προσπέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Προσφύομαι, ἔθεν
Προσπεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.), = Προσφυῶς.
Προσπεψαν (τὸ). τὸν ὅ,τι εἶνε ἐμπεπτυμένον ἢ προσκολλημένον διὰ πήξεως ἐπάνω εἰς. « Προσπήγματα μύξης,« Ἱππκρ., μυξώδη ᾗ πυκνὰ περιτυλίγματα, ξένα τοῦ
Προσ-πήγνυμι, Μ. πήξω (ὁ μα. ἀντὶ πθ. πρκ. Προσπέπηγα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμπήγω (Καρφόνω) τι ἐπάνω εἰς.
Προσ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ πρὸς, πριαβάλλω ἔξφνα. » Ἅτμὸς.. οὐχὶ προσπηδήσεται ταῖς ῥισίν,« (Ἀλέξ. παρ') Λθ.
Προσ-πήσαω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Προσπήγνυμι.
Προσ-πηχύνομαι, Μ. υνοῦμαι, Π. περιλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.
Προσ-πιεζέω-ῶ, καὶ
Προσ-πιέζω, Μ. ἰσω. Σφίγγω (Θλίβω, Στενοχωρῶ) προσέτι. « Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία, « Αἰσχλ., (ὅπου ὅμως ὁ Abrechius γράφει ὀρθότ. πρὸς πιέζει).
Προσ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφίγγω (Στρυμώνω) τι πλησίον εἰς.
Προσ πίλαναι, Μ. πελάσομαι, Π. ἀντὶ Προσπελάζω, πλησιάζω.
Προσ-πίνω, Μ. πιοῦμαι (ἀόρ. Προσέπιον κτλ.). Πίνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις). (συγχ. τῷ Προπίνω).
Προσ-πιπίσκω, Μ. προσ-πίσω. Ποτίζω τινὰ (Δίδω νὰ πίῃ) προσέτι.
Προσ-πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ προσέτι (ὡς ἐν εἴδει προαιρήσεως).
Προσ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προσέπεσον κτλ.). Πίπτω ἐπάνω ἢ ἔμπροσθεν τινός. πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινὸς (νὰ τὸν παρακαλέσω)· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) προσβάλλω ἔξφνα, ἐπιπίπτω· (μτγμ.) φθάνω ὡς ἀδόμενον εἰς τὰς ἀκοὰς τινος· (ἐνγέν.) φθάνω (ἔρχομαι) ἔξφνα· συναντῶ, συναπαντῶ· (ὀῦ. τρπ.) συμβαίνω, συμπίπτω. (ἰατρ. χ. πτ.) ξιπρήσκομαι, κατακάθομαι. (μὲ δοτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐννοουμένην). »Εἰ οὖν προσπέσοιμεν ἄφνω τε ᾗ νυκτὸς, ἐλπίζω καταληφθῆναι ἂν τὰ πράγματα,« Θκ. »Ἀνήγετο περὶ μέσας νύκτας, ὡς ἐξαπίνας προσπέσοι,«

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. «Ἥκω πρὸς σέ, καὶ ἱκέτης προσπίπτω,» αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ. Π.) «Γαυμπετεῖς ἔδρας προσπιτνῶ σ' ἄναξ,» Εὐρ. (καὶ μτγμ.) «Φήμη τις αὐτῷ προσπίπτει,» Πλδ. «Προσπεπτωκυίας αὐτοῖς τῆς ἀλώσεως,» αὐτ. (καὶ πρπ.) «Συμφοραὶ προσπίπτουσι,» Ὑπ. (καὶ κατὰ μ'χ. ἀπόλ.) «Τὰ προσπίπτοντα,» Ἀξ., τὰ συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις ἢ τὸ ἀδόμενα, αἱ φῆμαι. 2) Π. ἀντὶ Πρόσκειμαι. «Ἀεὶ καὶ πρεσβῆτες, λιμένος ποτιπεπτηῶτ᾽αι,» Ὀδ. Ν., ἴδε ᾧ Προσπίπτω (3) καὶ Προσπτήσω).

Προσ-πιστεύω, Μ. εὐσω. Πιστεύω προσέτι.

Προσ-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Προσπίπτω.

‡Πρόσ-πιτνω, Μ. ὑσω. Πιτυλίζω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς. (οὗτω διώρθ. ὁ Σνελλ. τὸ Προσπεύω τοῦ Ἀρτ.).

Προσ-πλάζω, Μ. πλάσω, Π. ἀντὶ Προσπελάζω.

Προσ-πλάζω, Μ. πλάξω. Περιπλανῶμαι πρός.

Προσ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. πρθετ. ἐκ δ'.) Κολλῶ τι μὲ ἢ ὡσὰν μὲ λάσπην ἐπάνω εἰς· (μτγμ.) προσθέτω πλάσματα (μύθους) εἰς διήγησίν τινα· (ἐν γέν.) προσάπτω, προσκολλῶ. 2) μορφόνω τι ἐπάνω εἰς. 3) γεμίζω διὰ προσπλάσεως (ἰατρ.) σαρκόνω.

Προσπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προσπλάσειν.

Πρόσπλατος (καὶ ὄχι Πρόσπλαστος), ου (ὁ, ἡ), Π. [προσπλάζω], «Προσιτός.» «Οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις,» Αἰσχλ., ἀπρόσιτοι, ἄξενοι.

Προσ-πλάττω, Μ. πλάσω, ἀττ. ἀντὶ Προσπλάσσω.

Προσ-πλέκω, Μ. πλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλέκω τι ὁμοῦ μὲ, συμπλέκω· συνάπτω· προσθέτω. «Προσπλέκων τούτοις καζόριαν (ἀρρόνιτρον),» Δσκρ., Γαλ· 2) (μσ.) ἑνόνομαι αφ'γκτά, (ἐπὶ γον.) πλησιάζω. (καὶ κατ' ἀντιθ.) συγκρούομαι, πιάνομαι. «Τῶν προηδικημένων ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ,» Ὑπόθ· Βατρ. Ἀεσχρ.

Προσ-πλέω, Μ. πλευσαμαι. Πλέω πρὸς, πλησιάζω πλέων· (κατ' ἐχθρ. ἔνν.) ἐπιπλέω.

Προσ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· προσθέτω πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ ἀρματονω (ἑτοιμάζω) μὲ τὸ ἀπαιτούμενον πλήρωμα ἢ ἄλλα πλοῖα, (ἐν γέν.) συμπληρόνω. «Ἱππέας προσεπλήρωσαν ἐς δισχιλίους,» Ξεν.

Προσ-πλησιάζω, Μ. άσω. Πλησιάζω πρὸς, προσπελάζω.

‡Πρόσ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἐπάνω εἰς, προσβάλλω.

Προσπλοκή (ἡ), τὸ προσπλέκεσθαι, περιπλοκή. «Τὰς προσπλοκὰς τοῦ κισσοῦ,» Ἀρτμδρ. «Καὶ τὰς πατρικὰς προσπλοκὰς καὶ προσφύσεις,» Θ. Πρόδρ.

Πρόσπλοος-ους (ὁ). τὸ πριαπλέειν, πλεύσιμον πρός· (ἐχθρ.) ἐπίπλους.

Προσ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλουτῶ προσέτι, Ἔχω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσπλωτός, ἡ, όν. Ὅπου δύναται νὰ πλεύσῃ (νὰ προσπλεύσῃ) τις, προσιτός εἰς τοὺς πλέοντας. «Ποταμὸς—,» Ἡρ., [ἐκ τοῦ

Προσ-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. ἀντὶ Προσπλέω.

Πρόσπνευμα (τὸ) καὶ

Πρόσπνευσις, εως (ἡ). φύσημα πρός. προσβολὴ πνοῆς ἢ ὁσμῆς, ἀποφορά. (μτφορ.) ἔμπνευσις· ἐνθουσιασμός. (Γρμτ.) πνευματισμός, [ἐκ τοῦ

Προσ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ) πρός· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐμπνέω· (μὲ γεν.) ἀναδίδω ὀσμήν, μυρίζω (» Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν,» Ἀρχφ.). (Γρμτ.) γράφω ἢ προφέρω μὲ πνεῦμα, δασύνω. » Ὁ ναῶς πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται,» Ἀθ.

Προσ-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποθῶ (Ἐπιθυμῶ) προσέτι.

Προσ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος τινός, κάμνω νὰ ἀποκτήσῃ τις, περιποιῶ· οἰκειοποιῶ, προσθέτω, (καὶ μσ.) προσκτῶμαι· οἰκειοποιοῦμαι· προμηθεύομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Ὅπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν προσποιήσειαν,» Θκ. «Φίλην Λέσβον προσποιήσαντες τῇ πόλει,» Ξεν. (καὶ μσ.) «Καὶ Χαλκηδονίους φίλως προσποιησάμενος,» αὐτ. «Τίνας θεοὺς προσποιούμενοι,» αὐτ., θεραπεύοντες διὰ θυσιῶν κλπ. καὶ οἰκειούμενοι αὐτούς. «Ξύλινον πόδα προσποιησάμενος,» Ἡρ., προμηθευθείς. 2) ἀποδίδω τι εἰς ἐμαυτὸν, ἀντιποιοῦμαι· οἰκειοποιοῦμαι· ἐπαγγέλλομαι· (μὲ ἀπρ.) διϊσχυρίζομαι (Ἰταλ. pretendere) ὅτι. «Δέδοικα μή.. προσποιῇ τῶν χρημάτων,» Ἀρχφ. » Ἢ πόσοι συγγενεῖς ᾧ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου,» Ἰσ. «Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ,» Γνμ., ἂν δὲν τὸ ποιργῆς ἐπάνω σου. »Ἐὰν λοιδορούμενος μὴ προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι,» Αρτ. » Δεῖ δέ, ᾧ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι,» Δμ. »Ἕκαστός τις προσεποιεῖτο καὶ τῆς βουλῆς μετεσχηκέναι, καὶ πλείστους ἀπεκτονέναι,» Ξεν. »Ὁ δὲ νικῶν, τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾶν,» αὐτ. «Μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην,» Πλάτ. 3) (συχνότ.) ὑποκρίνομαι ὅτι, καμόνομαι. »Ἐὰν μὴ δεόμενός του, δεῖσθαι προσποιῇ,» Ἰσκρ. » Πεζῇ προσποιούμενον ἐπιβουλεύειν, κατὰ θάλατταν ἐπιχειρῆσαι,» Ξεν. «Αἱ ἐπιβολαὶ ἐξ ὑδένων πλέονες τοῖς τυράννοις εἰσὶν, ἢ ἀπὸ τῶν μάλιστα φιλεῖν αὐτοὺς προσποιησαμένων,» αὐτ. (ᾧ κατὰ πθ. σχημτ.) » Προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονὼς,» Πλδ. 4) (σπν. πθ. μὲ αἰτ. πρθετ.) πριονηλάνομαι εἴς τι, προσπαθέω (3).

Προσποίημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι προσποιεῖται (οἰκειοποιεῖται ἢ καμόνεται) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς προσποιήσεως.

Προσποίησις, εως (ἡ), τὸ προσποιεῖν ἢ προσποιεῖσθαι, οἰκειοποίησις· ὑπόκρισις, (Γαλλ.) feinte; «Affectation; pretention, (Θκ. Β', 82). » Χήτει σεμνότητος ἀληθινῆς ἐπὶ προσποίηαιν καταφεύγειν,» Συν. »Ἡ δὲ προσποίησις, ἢ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία· ἢ δὲ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία,» Ἀρχτ.

Προσποιητικός, ἡ, όν. Ὁ προσποιῶν ἢ προσποιούμενός τι· (μὲ γεν.) » Ἀνθρώπων —,» Ἀρχτ.

Προσποίητος, ἡ ἢ ος, ὀν ἢ ον. Ὁ ποὺ προσποιήσαν, πλαστός· ἐπίκτητος. «Ἕξις—,» Ἀξ., ὁ (ἄλλ.) Εἰσποίητος.

Προσποιήτως, ἐπίρ. Κατὰ προσποίησιν. » Οὐ προσποιήτως, ἀλλὰ τῷ ὄντι γε λῶν,» Πλάτ.

Προσ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ κατά τινα (ὡς ἐχθρὸς) ἢ μετά τινος (ὡς σύμμαχος). «Εἴ τις τὸν Φίλιππον ὑπὲρ τῶν ὁρκων ταύτη φοβερὸν προσπολεμήσειν νομίζει,» Δμ. »Ἐν τίνι.. δύναται τοὺς φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν —Ἐν τῷ προσπολεμεῖν ᾧ συμμαχεῖν» Πλάτ. (ἀλλὰ τὸ παράδειγμα κομμένον τοὺς τοῦ ὅτι γράφεται καὶ Προσπολεμεῖν ἡμπορεῖ 'να ἀναχθῇ καὶ εἰς τὸ «ἐχθροὺς βλάπτειν, κατὰ σχῆμα τὸ λεγόμενον χιαστόν.» Ὥστε ἡ δεύτερα σημασία μοὶ φαίνεται ἀνύπαρκτος).

Προσ-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω κατά τινος· (μὲ δοτ. Π.) προσεγείρω, κινῶ ἐπάνω εἰς τὸν ἀδελφὸν τῶν πολεμίων του.

Προσ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρόσπολος τινος· (μὲ δοτ. Π.) προσέρχομαι, κλπ. ὡς ἀκόλουθος.

Πρόσπολος (ὁ, ἡ), [πρὸς, πολέω]. Ὑπηρέτης, ὑπηρέτρια· νεωκόρος.

Προσ-πονέομαι—ῦμαι, Μ. ήσομαι. Κατεργάζομαι (Κοπιάζω) εἴς τι. (μὲ δοτ.) «Προσπονούμενον τοῦ γράφειν, καὶ αὐτῷ τούτῳ πονούμενον,» Χρσ. (εἰς τὸν Διόδωρ. (β'), 42) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεπενοούμην).

Προσ-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πορεύομαι πλησιάζω εἰς· πα. «Ἐπορεύοντο πλησιάζω εἰς· πα. «Ἐπορεύοντο τὴν ἀγοραν ομίαν—,» Πλδ., κινοῦμαι ἐνεργῶ νὰ λάβω, (παρβλ. Μεταπορεύομαι). «Προσπορευομένῳ τοῦ μηχανήματος,» Ἀρχτ., πλησιάζοντος.

Προσ-πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω (ἐμαυτῷ Προμηθεύομαι) προσέτι, εὑρίσκω (ἀνακαλύπτω ἀνακαλύπτω) καὶ ἄλλας πόρους πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος (deficit), «Ἐπορίσαντο πρόσοδοι τῇ πόλει.» εἰσι.. Ἐπορίσαντο τινες αὐτῶν ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπλήσσουσι· εἰ δὲ παραλείπονται, προσπορίσουσι,» Ξεν.

Προσπορισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προπορίζω. «Προσπορισμὸς (προμήθευσις) καὶ ἄλλου τινὸς πράγματος, πρόσκτησις.

Προσπορίστέον, θετ. τοῦ Προσπορίζω.

Προσ-πορπάζω, Μ. άσω, —Προσπερονάω.

Προσπορπατός, ἡ, όν, Π. προσπερονάω, «Ἄνεμος διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης, δέμενος πρὸς κτὰ, [ἐκ τοῦ

Προσ-πορπάω, Μ. ήσω ἢ άσω. Προσπορπόζω διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης, προσπερονάω,

Προσ-πράσσω(ττω) καὶ (μσ.) πράσσομαι (ττομαι), Μ. πράξω, -ομαι. Εἰσπράσσω καὶ πθ. Εἰσπράττ(ομαι)· προσέτι. «Ὑπογρεοῦμαι νὰ πληρώσω ἐκτὸς τούτου καὶ τὰ χρήματα—,» Δ. Κασσ.

‡Προσπτασις, εως (ἡ), τὸ προσπίπτειν πρόσκρουσις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρόσπταισμα (τό). κτύπημα τό ὁπ. ἔπαθε τις προσπαίσας (σκοντάψας), πληγή ἐξ αἰτίας κτυπήματος τοῦ ποδός.

Προσπταίω, Μ. πταίσω. Κτυπῶ (κυρ. τό πόδι μου) πρός, σκοντάφτω· (μτφρ.) σφάλλω ἀποτυγχάνω· δίδω ἀφορμήν εἰς ἐχθρόν μου, δυσαρεστῶ (ᾗ ἐνίοτε δυσαρεστοῦμαι) πρός τινα. (μὲ δοτ.) « Προσπταίειν τινί, » Ἀξ. « Πρεσπταίσας τῇ ναυμαχίᾳ, » « Ὑρ. (ᾗ αἰτ. προθετ.) « Τοὺς ἄλλους πολέμους εὐτυχέοντες οἱ Λακεδ., πρὸς Τεγεήτας μούνοις προσέπταισαν, » αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, τὸ δὲ προσπταίειν, » αὐτ. (καὶ μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς) « Οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος, » Συν., (παρβλ. Προσκρούω).

Προσπτάμενος, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προσπτῶμαι.

Προσπτῶμαι.

Προσπτήσσω), Μ. πτήξω. Εἶμαι ζαρωμένος (ζρυμωμένος) πρός, (ἀπ' ἐδῶ παρ' ἄγων τινὲς τὸν Δ. Π. πρκ. τῆς μτχ. Πεπτερυγωμένος, ἀνήκοντα μᾶλλον εἰς τὸ Προσπίπτω).

Πρόσπτυγμα (τό). πᾶν ὅ,τι προσπτύσσεται (ἀγκαλιάζει) τις.

Προσπτύξις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ = ἀπλώνω τι ἐπάνω εἰς· προσάπτω· περιβάλλω. ‖· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) προσαρμόζω τὰς πτυχάς μου (προσαρμόζομαι) ἐπάνω εἰς (« Χιτὼν πλευραῖσι προσπτύσσεται, » Σοφ.)· (ὑθ. συνήθ. μτνμ.) ἀγκαλιάζω· (ἐν γέν.) ἀσπάζομαι· φιλῶ· γίνομαι (καὶ ἔκτ.) ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα, προσφωνῶ· προσαγορεύω· (συνηθ.) τιμῶ, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. « Πατέρα προσπτύξεται, » Ὀδ. Δ. « Στόμα ἀεὶ προσπτύξεται, » Εὐρ. (καὶ αἰτ. ἐκ β'.) « Ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ἠδ' ἐρέομαι, » Ὀδ. Ρ. (ὕθεν καὶ ὁ ρητορεύσετε οὐδέν, » παρέφρασεν:) « Οὐδὲν ἔτι προτέρω με σοφῷ προσπτύξετε μύθῳ. » (καὶ δοτ. δργ.) « Οὐδέ τιν' οὔτ' ἔτλη προσπτύσσεσθαι, οὔτε τι ἔργῳ, » Ὁμ. Ἴλ. (καὶ ἀλλήλοισθ.) « Ποτιπτυσασίμεθα μύθῳ, » Ὀδ. Γ., λόγον ἀλλήλοις ἀνταμειβόμενοι, νὰ κρισολογηθῶμεν. (καὶ μτφ.) « Θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο, » Πίνδ., ἔχων ἐν τιμῇ.

Προσπτυστός (ὁ, ἡ). προσπτύσεως ἄξιος, ἀχαμερός, καταφρονημένος, [ἐκ τοῦ

Προσ-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω τινός, φτύνω μέσ' 'ς τὸ πρόσωπον (συνεχ.) καταφρονῶ. « Προσπτύω τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδέπω ἥδονὴν ποιῇ, » (Ἐπίκτ. παρ') Ἀθ. (ᾗ μτνμ.) « Ἰσθμοῖ σκύβαλον προσέπτυσεν ἐλαιεὼν ἡ θάλασσα, » Ἐλλ., ἔρριψεν ἐλαιεῶνας.

Προσπτωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ἐλκύῃ προσέτι εἰς ἑαυτόν, προσελκυστικός, [ἐκ τοῦ

Προσ-πτώσσω, Μ. πτώξω· = Προσπτήσσω.

Προσπτώσσω, Μ. πτώξω. (μὲ δοτ. ἐκ β'.) Σπάνιο (Συντρίβω καὶ τῷ. Συντρίβομαι) κτυπῶν ἐπάνω εἰς· συγκρούομαι. » Ἐθνῶν ἐθ-εσι προσρηγνυμένων, » Εὐρ.

Πρόσρημα (τό). ὁ λόγος τὸν ὁπ. ἀποτείνει τις πρός τινα (κυρ. πρὸς χαιρετισμόν), προσαγόρευμα. « Τῷ ἐωθινῷ προσρήματι Χαῖρε, » Δ. Κάσσ. 2) = Προσηγορία. « Μισθὸν λαμβάνει δοῦναι τῷ χώρᾳ τὸ πρόσρημα, » Ἡμέρ.

Πρόσρησις, εως (ἡ). τό οὐσ. τοῦ Προσρήγνυμι, κτύπημα ᾗ σπάσιμον ἐπάνω εἰς.

Πρόσρησις, εως (ἡ). προσφώνησις (κυρ. πρὸς χαιρετισμόν), προσαγόρευσις. « Ὁ σὸς δὲ τύμβος.. τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ, » (Πλάτ. παρά) Πλ.

Προσ-ρήσσω, Μ. ρήξω, Π. ἀντὶ Προσρήγνυμι.

Προσρητ(ος, α, ον, θετ. (ἀνηλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

Προσρητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. προσεῖπέ (προσηγόρευσέν) ἢ δύναται νὰ προσείπῃ (νὰ προσφωνήσῃ) τις, ἐπιθεκτικὸς προσρήσεως. ‖· « Ἡμέρα —, » Ἀξ., καθ' ἣν οἱ πελάται ὑπάγουν πρὸς χαιρετισμὸν τοῦ πάτρωνός των.

Προσ-ριγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρυόνω πρὸς τούτοις.

Πρόσριζος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς (παρὰ) τὴν ρίζαν, (συγχ. τῷ Πρόρριζος).

Προσ-ριζόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων φύλλα πρόσριζα.

Προσ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ριζώσῃ καλὰ (νὰ πιάσουν ᾗ ρίζαις του)· (μτφορ.) στερεόνω.

Προσ-ριπτέω-ῶ ᾗ ἰ

Προσ-ρίπτω, Μ. ρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ β'.) Ῥίπτω τι πρός. « Προσέρριψε τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον, » Σχλ. « Τῷ ἀρχιερεῖ ἑαυτὸν προσρίπτει, » Ἀκροπολ., προσπίπτει. » Ἕως ἂν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ, » Ἀθ. (καὶ μτνμ.) « Ἐπεὶ ἐσκώφυη χαριέντως τοῦτο προσέρριψε, » Ακ. (ᾗ πθ.) « Τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ πρισερῥιμμένον, » Θεοδωρ. » Τοῦτο δ' οὐχ ὡς ἔτυχεν οὐτῷ προσέρριπται, ἀλλ' ἀπὸ ἱστορίας, » Σχλ

Προσ-ρυΐσκομαι, Μ. ρυήσομαι, = Προσρέω.

Προσ-ρύομαι, Μ. ρύσομαι. (μὲ δοτ.) Καταφεύγω νὰ σωθῶ πλησίον τινὸς ἢ εἰς μέρος τι.

Πρόσρυσις [προσρέω], εως (ἡ). συρροή.

Προσ-ρώννυμι, Μ. ρωσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμώνω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-σαίνω, Μ. σανῶ. (κυρ. ἐπὶ σκύλου) Κουνῶ τὴν οὐρὰν καὶ δείχνω διὰ τούτου τὴν χαρὰν μου πρός τινα, (ἐν γέν.) χαϊδεύω, κολακεύω· (μτνμ.) θέλγω, ἀρέσκω. « Εἰ τῶνδε πρασσαίνει σέ τι, » Αἰσχλ.

Προσ-σαίρω (εὔχρ. κυρ. ἀντὶ τοῦ ἐνχ. ὁ μα. πρκ. Προσάσπρα). Δείχνω τὰ 'δόντιά μου πρός τινα, προβάλλω γελῶν ἢ φοβερίζων (σπν. Π.) ξεσχίζω μὲ τὰ 'δόντια, κατατρώγω.

Προσ-σίδω (χωρὶς Μ.), Π. τιμῶ μὲ σέβας, λατρεύω.

Προσ-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) πρός, (συγχ. τῷ Προσείω).

Προσ-σελέω, Π. ἀντὶ Προσελέω.

Προσ-σεύομαι (χωρὶς Μ.), Π. ὁρμῶ πρός.

Προσ-σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω προσέτι.

Προσσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προσσημαίνων (δηλῶν προσέτι).

Προσσημασία (ἡ). ἡ ἐκ προθυμίας (ᾗ ἄλλη ἀκόμη) σημασία.

Προσ-σιαλίζω(σιελίζω), Μ. ίσω, μτγν. ᾗ Γρφ. ἀντὶ Προσπτύω.

Προσσκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω προσέτι ἢ βαθύτερα ἀκόμη· προσεπισωρεύω τὸ ἀνασκαπτόμενον χῶμα.

Πρόσσκαψις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., προσεπισωρεύσις τοῦ ἀνασκαπτομένου χώματος, (παρβλ. Ἀμβολάς).

Προσ-σκέλλω, Μ. σκελῶ (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνχ. Προσέσκληκα). Ἀσχολοῦμαι ἀνενδότως (Εἶμαι προσηλωμένος, [κατὰ λέξ.] Ξηραίνομαι ἐπάνω) εἴς τι, (παρβλ. Προστήκομαι).

Προσ-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προσέτι.

Προσσκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω δι' ἐπιπροσθήσεως, συσκιάζω, (Πλέ.).

Προσ-σκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω (Χλευάζω) ἔτι μᾶλλον, ἢ· Προσέτι καὶ σκώπτω.

Πρόσσοθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρόσθεν ἢ Πράσωθεν.

Προσσωτέρω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Προσωτέρω.

Προσ-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. (μὲ δοτ.) Σπαράζω (Τρέμω 'σὰν τὸ ψάρι) ἐπάνω εἰς· λαχταρῶ (καρδιοκτυπῶ) ἀκόμη διά.

Προσπαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ νὰ ἑλκύῃ προσέτι εἰς ἑαυτόν, προσφελκυστικός, [ἐκ τοῦ

Προσ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρός· (πθ.) ἔχω σπασμούς, αἰσθάνομαι 'σὰν νὰ μὲ τραβοῦν ἀπ' ἐδῶ ᾗ ἀπ' ἐκεῖ.

Προσ-σπένδω, Μ. σπείσω. Σύνω προσέτι (πρὸς τοὺς ἄλλους) ἐν εἴδει σπονδῆς.

Προσ-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Σπεύδω πρ. σέτι.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ-σπουδάζω, Μ. άσω. Σπουδάζω προσέτι.

Προσ-στάζω, Μ. στάξω. (μὲ δοτ. ἐκ θ'.) Στάζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπιχέω.

Προσ-στασιάζω. Μ. άσω. Προσέτι ᾖ στασιάζω.

¦Πρόστασις, εως (ἡ), τὸ προσίστασθαι, προσβεσις.

Προσ-σταυ-όω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω τι μὲ σταυροὺς (πασσάλους) πλησίον τινός. » Τὰς τριήρεις . . ἀνασπάσας, ὑπὸ τὸ τείχισμα προσεσταύρωσε (ἄλλ. γρφ. προεσταύρωσε), « Θκ., τὰς ἀσφαλισεν ἐντὸς χαρακώματος (palissade).

Προσ-στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. Προσέστιχον κτλ.), Π. (μὲ αὐτ.) ὑπάγω πρὸς, προσέρχομαι, προσπορεύομαι.

Προσ-στέλλω, Μ. στελῶ. Σφίγγω (Συμμαζόνω) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κολνῇ ἐπάνω εἰς· (συνδύχ. καὶ τρπ.) συστέλλω, μετριάζω. (μὲ δοτ. ἐκ θ'.) » Χιτὼν προσεσταλμένος διὰ ζώνης τῷ σώματι, « Βασ., σφικτός, κολλημένος ἐπανω, μὴ σχηματίζων λέξεις. » Φύλλα προσεσταλμένα ἐπ' ἄλληλα, « Δσκρ., σφικτὰ (κολλητά) ἐν-ἐπάνω-τοῦ ἄλλου. (καὶ χωρὶς πτ.) » Προσέσταλτο ὁ σκιρῥώδης ὄγκος, « Γαλ., κατέπεσεν (ὠλιγόστευσε) τὸ πρῆξιμον. » (Εἶησαν δ' ἂν Κανονίσι) οἱ ὀρθοὶ καὶ προσεσταλμένοι (καὶ ὄχι προεσταλμένοι) τὰς γαστέρας, « αὐτ. » Τῶν ζώων ὧν οἱ ὄρχεις προσεσταλμένοι τέ εἰσι καὶ οὐκ ἐκκρεμεῖς, « αὐτ. (ᾧ κατὰ μτχ. τρπ.) » Προσεσταλμένην καὶ κομψὴν (τέχνην), « Πλάτ., μετρίαν, ταπεινὴν, συνεσταλμένην.

Προσ-στηρίζομαι, Μ. ίσομαι. Σφίγγω εἰς τὸ στῆθός μου, (μτφρ.) ἐγκολποῦμαι, ἐνατενίζομαι.

Προσεστῆναι, ἀόρ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσίστημι, (δὲν πρέπει να συγχέηται μὲ τὸ Προστῆναι).

Προσ-στηρίζω, Μ. ίσω. Στηρίζω (Στυλόνω, Ἀκκουμβῶ) τι πρὸς. » Τοὺς ἀγκῶνας τῇ γῇ—, « Δσκρ.

Προσ-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σημαδεύω (καὶ μτφρ. Συλλογίζομαι νὰ εὕρω, Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ-στρατοπεδεύω(εύομαι), Μ. εύσω (-ομαι). Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) πλησίον τινός· πολιορκῶ.

Προσ-συγ-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) προσέτι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Προσ-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ ἢ Καὶ συκοφαντῶ προσέτι.

Προσ-συλ-λαμβάνω, Μ. συλ-λήψομαι (ἀόρ. Προσυνέλαβον κτλ.). Συνελῶ ᾖ ἐγὼ πρισέτι. » Καὶ προσξυνελάβοντο (ἄλλ. διαρθ. προσξυνεβάλοντο) οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς αἱ Πελοπονν. νῆες, « Θκ., συνετέλεσαν πρὸς τοῖς ἄλλαις αἰτίαις ᾖ αὐταὶ εἰς τὸ νὰ τοὺς παρορμήσουν.

Προσ-συμ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Συντελῶ προσέτι.

Προσ-συμπλεκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω (ᾖ ἀλληλοπθ. Συμπλέκομαι) προσέτι.

Προσ-συν-άπτω, Μ. άψω. Συν-άπτω (Συνενάνω) πρισσοτι.

Προσ-σύνειμι, Μ. ειμι (ἀπαρ. Προσυνιέναι κτλ.). Συμβαίνω (Συμπίπτω) πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἁρμόζω (συμφωνῶ) προσέτι.

Προσ-συν-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, μεταδίδω τῆς θερμότητός μου ᾖ εἰς.

Προσ-συν-ίημι, Μ. συν-ήσω. Ἐννοῶ (Κατανοῶ) προσέτι.

Προσ-συν-ίστημι, Μ. συ-στήσω. Συστήνω πρὸς τοῖς ἄλλοις ᾖ ὁμοῦ μέ.

Προσ-συν-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνοικῶ (Συγκατοικῶ) προσέτι. » Προσξυνῴκησαν αὐτοῖς ᾖ Φωκέων τινές, « Θκ.

Προσ-συν-οικίζω, Μ. ίσω. Συνοικίζω ἢ Γπ. ανορεύω προσέτι. » Ἐκεῖνο αὐτῷ τὸ πρόσρημα ἀπέδωκε, καὶ τὴν θυγατέρα προσσυνῴκισε, « Δ. Κάσσ.

Προσ-συν-τίθημαι, Μ. συνθήσομαι (ἀόρ. Προσ-συν-εθέμην κτλ.). Κάμνω συνθήκην (Συμφωνῶ) προσέτι κατά τινος.

Προσ-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι πρὸς ἢ πλησίον εἰς ἢ ἔτι μᾶλλον.

Πρόσσφαγμα (τὸ). τὸ ἀραζόμενον πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, θῦμα (σφάγιον) προσφερόμενον εἰς ἐξιλασμόν, ᾖ ἐκ τοῦ

Προσ-σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω Σφάζω τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, (συγχ. τῷ Προσφάζω).

Προσ-σφετερίζομαι, Μ. ίσομαι. Σφετερίζομαι (Οἰκειοποιοῦμαι) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ Προσφίγγω).

Προσ-σχεδιάζω, Μ. άσω. Σχεδιάζω (Αὐτοσχεδιάζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Προσεσχεδιάζετο τοῖς πεπραγμένοις καὶ τὰ μὴ γενόμενα, « Ἰσ.

Προσ-σχηματίζω, Μ. ίσω. (Γρμτ.) Ἐπεκτείνω λέξιν κατὰ προσσχηματισμόν. » Τὰ Ἀττικῶς προσσχηματιζόμενα ῥήματα, οἷον Οὐτοσί, « Φιλήμ. Λξ.

Προσσχηματισμός (ὁ), Γρμτ. σχηματισμὸς λέξεως διὰ προσθήκης στοιχείου περὶ τὸ τέλος, (π. χ.) Δόγοισιν ἀντὶ Λόγοις, (παρβλ. Παρασχηματισμός).

Πρόσσω, ἐπιρ. Π. ἀντὶ Πρόσω.

¦Προσσωθεν, Π. ἀντὶ Πρόσωθεν, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσσεθεν.

Προσ-σωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωματοποιῶ προσέτι (διὰ προσθήκης).

Προσσώρευσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ –

Προσ-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) τι πρός.

Προσταγή (ἡ), τὸ προστάζειν, πρόσταξις. 2) = τῷ –

Πρόσταγμα (τὸ). παράγγελμα προστάττοντος, προσταγὴ, διαταγή.

Προστακτέον, θετ. τοῦ Προστάσσω.

Προστακτικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προστάττειν· ὁ ἐμφαίνων ἢ ἐκφράζων προσταγήν. » Προστακτικόν, « Δρτ., ἢ Προστακτικὴ ἔγκλισις.

Προστακτικῶς, ἐπιρ. Μὲ προστακτικὸν ὕφος· (γρμτ.) εἰς προστακτικὴν ἔγκλισιν. » Οὐδὲ γὰρ προξακτικῶς εἶπε Ποίησον, ὡς ὑποδεεστέρῳ . . ἀλλὰ Ποιήσωμεν, « Χρσ.

Προύχτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ προσαγὴν (παραγγελίαν), παραγγελτός. » Λειτουργία —, « Ψήφ., ἢ παρεκτὸς τῆς ὡρισμένης, (καθὼς ἐσυνείθισαν νὰ λέγωσι τῷ ῥῆμ) ἔκτακτος.

Προσ-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γπ. (Ταλαιπωροῦμαι) προσέτι ᾖ (μὲ δοτ.) μοῦ μὲ ἢ εἰς τι.

Προσ-ταμιεύω, Μ. εύσω. Ἀποταμιεύω προσέτι.

¦Προσ-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Προστείνω.

Πρόσταξις, εως (ἡ), τὸ προστάττειν, ᾖ ὁμοῦ ᾖ κατόπιν τινὸς κατάταξις. 2) προσαγή, παραγγελία. 3) (Νμ.) γράμματα πολιτικῶν τινων δικαιωμάτων ἐπιβαλλομένη ὡς ποινή, εἶδος ἀτιμώσεως.

Προσ-ταράσσω(ττω), Μ. ταράξω. Ταράττω προσέτι. » Καρδίαν παρωργισμένην καὶ μὴ προσταράξῃς, « Σειρ.

Προσ-ταργανόω-ῶ, Μ. ωσω, Π. (μὲ δοτ.) δένω τι εἰς, πρισδέω.

Προστὰς ¦προϊστημι], άδος (ἡ). προϊστάμενος (παστάδος), εἶδος ἀντικάμαρας, (παρβλ. Παραστάς). 2) πόρνη δημοσία, (Γαλλ.) prostituée.

Προστασία (ἡ), τὸ προΐστασθαι, ὑπεροχὴ κυριότης· ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια (Γαλλ.) dignité. » Ἀνέβαινεν εἰς ἄστυ μετὰ μεγάλης προστασίας, « Πλ. » Ἐρῶ ἐπιφανέστατον τῷ τε πλοίῳ καὶ τῇ λοιπῇ προστασίᾳ, « αὐτ. » Γυνὴ πρὸ αὐτέρα, καὶ τινα προστασίαν οἰομένη αὐτὴν ἐπιφαίνουσα, « αὐτ. (παρβλ. Προστασις). 2) τὸ ἔργον (τὸ καθήκον τοῦ προστάτου, βοήθεια, ὑπερόσπισις, (Γαλλ.) protection, patronage. » Προστασίαι πολλαὶ καὶ πανταχόθεν γίγνονται, μὴ τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιούνται μᾶλλον ἢ τοῦ ἄρχειν τὴν προστασίαν καὶ ἀμύνεσθαι ἀπὸ τῆς πατρωνείας· οὐδὲν γὰρ ἐκάλουν τὴν προστασίαν καὶ ἀμύνεσθαι ἄχρι νῦν, « Πλ. » Ταῦτ' ἐστὶ φανερὰ πολλὴ ἴστις ταῦτ' οὐχ ὑπάρχουσα προστασίας; « Δμ. » Ἐπὶ τῶν ἀγουμένη προστασίας ἢγοῦντο ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ ἄλλ. γρφ. Προστατείᾳ) ἐκ τοῦ ἀγχιστ. γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ, « Θκ.

(ἀρχιτεκτ.) = Πρόστασις. » Διὰ τὸ τὴν Ἀθην. ἀκροπόλεως προπύλαια μεγαλοπρεπῆ εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καθόδου, « Δίσχ. » Τῆς περὶ τὸ Διονυσιακὸν θέατρον προστασίας, « Πλε. (εἰς ταύτην τὴν σημασ. λέγουσί τινες ὅτι πρέπει νὰ γράφηται Προστασιὰ, ὀξυτόνως).

¦Προ-στασιάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προστασιάζω.

Πρόστασις, εως (ἡ), τὸ προϊστασθαι (προέχειν κτλ.), ὑπεροχὴ (ἐξουσία) προτιμητικὸν (ἐνεργ.) ἐξωτερικὴ ἐπιδεικτικὴ λαμπρότης, ostentation. » Ὅς μὴ καθαρὸς ἐξέλθει ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τυραννικῶν προστάσεων. « Πλάτ., (παρβλ. Προστασια). 2) (ἰατρ.) ἡ ἐπὶ τοῦσα ἕξις τῶν χυμῶν τοῦ σώματος. » Γλῶσσα ὁμόχρους τῇσι προστάσιν. Ἱππκρ. » Πρόστασιν πιέειν τὰ πρὸς τὸ ἐστέον, « αὐτ., προσκόλλησις (καὶ διὰ τοῦτο ἄλλοι ἐγραψαν Πρόσταξιν: Ἀλλὰ μήπως εἶνε ὀρθογραφία σιν;) 3) (ἀρχιτεκτ.) στοὰ (περίστασις) πρὸ τῆς εἰσόδου (ᾗ). » Τὴν πρόσταξιν πρὸς τοῦ θυρώματος. « Ἐπιγρ., (παρβλ. Πρόσγοον).

Προσ-ιάσω, ττω), Μ. τάξω. Τάττω (συντατάττω) ὁμοῦ μὲ, συγκατατάττω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πονίμων διορίζω. (ὕθεν συνήθ.) ἐντέλλομαι, προστάζω, παραγγέλλω. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) » Τὰ ἔνδον ἔργα τῇ γυναικὶ προσέδει δοκεῖ μοι ὁ θεός. « Ξεν. » Ἄρχοντα Ἐτεόνικον προστάξας, « Θκ. » Ἀπολεξάμενος οὖν αὐτὸς 150 ὁπλίτας, καὶ τοὺς ἄλλους Κλεαρίδᾳ προσέταξε. « αὐτ. » Ἐπὶ μὲν τῇ.., ἐωὐτὸν προστάσσειν, ἐπὶ δὲ τῇ... τὸν ἐωὐτοῦ παῖδα. « Ἡρ. » Τὰς διόδους προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοισι φυλάσσειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐκέλευε δὲ προσετετάχατο συστρατεύεσθαι Φαρναζάθρῃ, « αὐτ. « Μιλησίοισι δὲ προσετέτακτο τὰς διόδους τηρεῖν, « αὐτ. « Οἱ μὲν νέας παρείχοντο, τοῖσι δὲ ἵππος προσιστέτακτο, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) « Ἐπιτελέσαντα τὰ προσαγόμενα, « αὐτ.

Προστασία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ προστάτου, προστασία, ἐπιστασία. ἀρχηγία, (ἴδε ‡Προστασία [2]).

‡Προστατευτικός, ἡ, ὁν. Πρόθυμος ἢ ἕτοιμος εἰς τὸ προστατεύειν.

Προστατεύω, Μ. εὔσω καὶ

Προστατέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Προΐσταμαι, στέκω ἔμπρός· εἶμαι παρών. « Ὁ προστατῶν χρόνος, « Σοφ., ὁ παρών. 2) (συχνότ. συνκδ.) εἶμαι προστὰς (προϊστάμενος, ὑπερασπιστὴς κτλ.) τινος, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν (κηδεμονίαν) μου ἀρχὴ, διοικῶ· ἐπιστατῶ. (μὲ γεν.) « Ἱερηῦ νεὼ προστατέοντας. « Ἱππκρ. « Τῆς πόλεως προστατεῖν, « Ξεν. « Εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει, « αὐτ. « Κελεύεις με προστατεύειν σοι καὶ ἐπιμελεῖσθαι, « αὐτ. « Ἐμοὶ εἶμι τῶν ἔργων προςατεύειν, « αὐτ. (καὶ ἀκολ. κατὰ μτχ.) « Ὁ προστατῶν τῶν Σύρων, « αὐτ., ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός. (καὶ πθ.) « Μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι, « αὐτ. 3) (παρὰ τοῖς Κερκυρ.) προτείνω (καθοπλίζω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ψήφισμα) ψηφίσμα τι, (Γαλλ.) faire une motion.

Προστατήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Προστάτης, (ὕθεν Προστατήριος, α, ον. Ὁ προϊστάμενος (ξ συνκδ., προστατεύων) τινος. « Προστατήριον καρδίας ποταῖται, « Αἰσχλ., πρὸ τῆς ψυχῆς μου ζῶσται, μοῦ παρομιάζεται εἰς τὴν ψυχὴν ὡς προαίσθημα. « Ἀθηναίης προστατηρίης, « αὐτ. ‖. (οὐσ.) Προστατήριος, ὁ, ἀν. ἀπὸ τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς, (ἴσως ὁ Ἀνθεστηριών).

Προστάτης, ου (ὁ). ὁ ἱστάμενος ἔμπρός (πρὸ τῶν ἄλλων), προϊστάμενος· (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον) πρωτοστάτης (παρβλ. ‡Ἐπιστάτης καὶ Παραστάτης)· (ὕθ. μτγν.) ἀρχηγὸς (πρῶτος, πρεσβεύτατος, πρόμαχος) πόλεως κτλ., (κυρ. εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης προστατεύων (ἀντιπροσωπεύων τὰ πολιτικὰ συμβόλαια) μέτοικον, (ἀναλογ. μὲ τῶν Ῥωμ. τὸ) πάτρων, (ἐν γέν.) κηδεμών· ὑπερασπιστὴς, πρόμαχος (Π.) ἱκέτης. « Πρὸς τοὺς ἐν Μαντινείᾳ τοῦ δήμου προστάτας. « Ξεν. « Προστάται γενόμενοι (οἱ Λακεδαιμόνιοι) τῆς ἐκ' Ἀνταλκίδου καλουμένης εἰρήνης, « αὐτ. « Πλουτὼ μὲ πάντες οἱ κύκλῳ βασιλῆς, πρωτοστάτην τοῦ πυλέμου, « αὐτ. « Οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνησι προεστηκότες προστάται ἐκαλοῦντο, « Δδ., (καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἀπροστασίου ἐδιώκοντο, « Ἡσύχ.) « Ἁπάσαις πάλεσιν ἔστι τις ἐν Ῥώμῃ προστάτης, « Ἀπ. (δθ.) « Προστάτην νέμειν τινά, « Ἀρστ., ἔχειν. « Οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι, « Σοφ., δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς προστασίας του. « Τοῦ θεοῦ προστάτην, « αὐτ. ἱκέτην, (ἴδε Περίστασμαι). 2) (ἀνατομ.) « Τὰ ἐκ τῶν ὄρχεων ἐκφύομενα νεῦρα εἰσδῦ ἢ ἀδενοειδῆ, « (Γαλ.).

Προστατικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς προστάτην, προστάτου ἴδιος· πλήρης ἀξιοπρεπείας (ἴδε Προστασία), ἀρχικὸς· προστατευτικός. « Τοῦ Θησέως προστατικοῦ τινος καὶ βοηθητικοῦ γενομένου, « Πλ.

Προστατικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ προστατευτικὸν τρόπον ἢ ὕφος, μὲ ὀξιοπρέπειαν.

Προστάτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προστάτης. « Τοῦ βίου παντὸς προστάτιν ποιητέον τὴν φρόνησιν, « Φουρν. « Νύμφαις ὑδάτων προστάτισιν, « Πορφ. (καὶ ἐπίθετ.) « Προστάτις ἀρχὴ, « Ἀπ., ἡ τοῦ προστάτου.

‡Προστάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Προστατήρ.

Προσ-τάττω, Μ. τάξω. Ἀπτ. ἀντὶ Προστάσσω.

Προ-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν μέρος διὰ σταυρώματος. « Πυλίδα ἀνέῳξαν, ἢ προεσταύρωτο πυκνοτάτοις ςαυροῖς, « Ἀπ., (συγχ. τῷ Προσταυρόω).

Προ-σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (καθὼς τὰς σταφίδας) προτοῦ.

Προστέγασμα (τὸ). μέρος προέχον ἢ νεγρήσιμεύῃ ὡς σκέπασμα.

Προστέγιον καὶ

‡Προστέγισμα (τὸ). τὸ προΐγον (ἐξέχον) μέρος τῆς στέγης, (παρβλ. Γεῖσον.

Προ-στεγνόω-ῶ, Μ. ωσω. Ἐμβράττω πρίν.

Προστεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ-τειχίζω, Μ. ίσω. Τειχίζω προσέτι, ὀχυρόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις διὰ τείχους (« Προστειχίσας Μίδειαν καὶ Μυκήνας, « Ἀπλλθρ.)· ἑνόνω μὲ τὴν προσθήκην νέα τείχους καὶ ἄλλο μέρος μὲ τὸ ἴδιον περιτειχισμένον. « Προσετείχισε τῇ πόλει τὸν καλούμενον Καλλιον λοφον, « Δ. Ἁλ.

Προστείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. Προέστιχον ἢ Προὔστιχον), Π. ὑπάγω ἔμπρός, προβαίνω, προχωρῶ. (συγχ. τῷ Πρασχίζω).

Προσ-τεκμαίρομαι, Μ. αρούμαι. Εἰκάζω (Συμπεραίνω) περισέτι.

Προσ-τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Τεκταίνομαι (Μηχανῶμαι) προσέτι, προσεποικοδομῶ.

Προσ-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειοποιῶ (ξ πθ. Τελειοποιοῦμαι) διὰ προσαγωγῆς (βαθμηδὸν), φέρνω (καὶ πθ. φθάνω) κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀπαιτουμένην τελειότητα, (ἐπὶ ἡλικ.) γίνομαι τέλειος ἀνήρ. (ἐνίοτε μὲ δοτ.) μυοῦμαι ἐντελῶς (γινομαι ἔποπτης, ἴδε τὴν λέξ.) εἰς τὰ μυστήρια.

Προστελείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Πληρόνω (Συνεισφέρω) προσέτι ἢ περιπλέον. (Θκ. ς'. 36, ὅπου ὅμως κατ' ἄλλ. γραπτεῖον Προστετελέκει).

Προστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω προτοῦ ἢ ἐμπρός· (πθ. ἢ μσ.) παίρνω δρόμον, ὁδεύω. « Μακρὰν προὐστάλης ὁδὸν, « Σοφ. 2) σκεπάζω ἀπὸ ἔμπροσθεν, βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς σκέπασμα. « Προςέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαστον τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι, « Θκ., (συγχ. τῷ Προστέλλω).

‡Προ-στενάζω καὶ

Προ-στενόω, Μ. στενάξω. Στενάζω (Ἀναστενάζω, Θρηνῶ μὲ στεναγμούς) προτοῦ.

Προσ-τερατεύομαι, Μ. εύσομαι. Τερατεύομαι ἔτι μᾶλλον, προσθέτω καὶ ἄλλα τερατώδη διηγήματα. Ἐπιτερατεύομαι.

Προστερνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ στέρνου (τοῦ στήθους) φορεύμενος. ‖. (οὐσ.) Προστερνίδιον (τὸ), σκέπασμα ἢ στολίδι τοῦ στήθους. « Ὡπλίζοντο δὲ καὶ ἵππος προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις, « Ξεν.

‡Προ-στερνίζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προστερνίζομαι.

Προστέρνος (ὁ, ἡ), = Προστερνίδιος.

Προσ-τέρπω, Μ. τέρψω. Καθήμενος πλησίον τινὸς τὸν τέρπω (τὸν παρηγορῶ, τὸν διασκεδάζω).

Προ-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω πρὶν ἢ πρῶτα.

Προσ-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐφευρίσκω καὶ ἄλλο τέχνασμα) προσέτι.

‡Προστήθιος καὶ

Προστηθίδιος (ὁ, ἡ), = Προστερνίδιος. « Ὅπλον—, « Πλδ., τὸ (Ἄλλ.) Προστερνίδιον. ‖. (οὐσ.) Προστηθίδιον (τὸ), « Πλδ., κόσμημα (εἰκὼν φερουμένη πρὸ) τοῦ στήθους.

‡Προστήθιον (σὸ) καὶ

‡Προστηθίς, ίδος (ἡ). τὸ ἐξέχον μέρος ὑπικάτω (τὸ ἄλλ. ςῆθος) τῶν ποδῶν πρὸς τοὺς δακτύλους.

Προσ-τήκω, Μ. τήξω. Λυδνω καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς· (συνκδ.) Προσκολλῶ· (ὕθεν ‖. αυνήθ. ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς.) Προστέτηκα, (μὲ δοτ.) εἶμαι προσκολλημένος (ξ ιρπ. προσηλωμένος) εἴς τι. « Ἐκπεπλοῦσθαι κηλῖδας ἀρχαίας καὶ προστετηκότα ἀμόρυγματα, « Συν. « Ὅταν ἴδωμεν ἄνδρα τῷ πορίσματι προστετηκότα, « Πλ.

Προστῆναι, ἀόρ. ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐστημι, (δὲν πρέπει νὰ συγχίζηται μὲ τὸ Προστῆναι).

Πρόστηξις [προστήκω], εως (ἡ). προσκόλλησις, προσήλωσις.

Προσ-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν.

Προστήρησις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.

‡Προ-στιβάζομαι, Μ. άσομαι, Γλσ.=Προπαρεύομαι, [ἐκ τοῦ

‡Προστιβὰς [πρό, στείβω], άδος (ἡ), = Πρόβασις, μέρος ἕνα πατήσῃ ἢ ἀναβῇ ἢ προχωρήσῃ τις· μονοπάτι. « Σπήλαιον προστιβάδας (διορθ. τρεῖς στιβάδας) ἐντετμημένον ἔχον κατὰ τὴν πίτραν, « Σδ. (ἐκ Διοδ.).

Προσ-τίθημι, Μ. προσ-θήσω (ἀόρ. Προσέθηκα κτλ.). Τίθημι (Βάλλω) ἐπὶ πλησίον τινὸς, προσαρμόζω. « Ὑψόων ἀπωσα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθαι λίθον, ὃν προσέθηκεν, « Ὀδ. Ι. » Προσθεῖναι τὰς θύρας τοῦ θαλάμου,« Ἠρ.,νὰ τὰς κλείσῃ. «Καὶ τὴν θύραν προσέτιθησι, « Αὐ., (προῤῥ. Πρόσκειμαι). 2) βάλλω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ ὁμοῦ μέ, προσθέτω, ἑνόνω· (μσ.) προσκτῶμαι, προσλομβάνω· προσάγομαι, οἰκειοῦμαι, (καὶ αὐτπθ.) προσγίνομαι, ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός· « Μικρὰ πορίσαντες, τούτοις προστίθετε ἂν ἐλάττω φαίνηται, « Δμ. « Προσθέντα τὸ ὑπόλοιπον οὐ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς,« αὐτ. « Τί δ' ἐγὼ προσθείην πλέον; « Σοφ. « Τούτῳ ταύτην γυναῖκα προσθεῖναι, « Ἠρ., συζεῦξαι, συναρμόσαι. (καὶ πρπ.) « Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεῆ προσέθηκε λόγῳ, « Πίνδ., κατέστησεν ἔνδοξον (ᾠ μσ.) « Βάλανον προστίθεμαι, « Ἱππκρ., βάλλω ὑποθετόν. « Προσθεμένη δὲ ταῦτα μὲν ἐκουρίσθη, « αὐτ. « Τὸν θῆμον πάντα πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μοῖραν προσεθήκατο, « Ἠρ. « Ἔδοξεν αὐτοῖσι τὸν Πρηξάσπεα φίλον προσθέσθαι, « αὐτ. « Πολεμον προσεθήκαντο, « αὐτ., ἀνέλαβον. (καὶ αὐτπθ.) « Ὁποτέροις πείσθοιτο, τούτους ἐποίει κρατεῖν τῶν ἑτέρων, « Δμ. « Ἦν οὖν σὺ γνώμῃ τῇ ἐμῇ προαθῇ, « Ἠρ., γνωμοδοτήσῃς σύμφωνα μὲ ἐμέ. « Ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔρη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι, « Ξεν., εἶνε σύμφωνοι (τῆς αὐτῆς γνώμης). (καὶ ἀπολ.) « Τῷ αὐτῷ ἀγωνιζομένῳ προσθήσονται, « Ἠρ., θὰ λάβουν (θὰ κλίνουν πρὸς) τὸ μέρος του. (καὶ παραλλ.) « Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακὸν,« Αἰσχλ. 3) (ἐν γέν.) ἀπονέμω· ἐπιφέρω· προξενῶ. « Τιμήν—, « Δξ· « Ἀνάγκην προστίθεις ἡμῖν θνητῖν, « Εὐρ., μὲ ἀναγκάζεις. « Ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθεις, « αὐτ., ἐμπιπτεῖς. (ᾠ μσ.) « Οὐκ ἂν σφι αὐτοὺς μῆνιν οὐδεμίην προαθέσθαι, « Ἠρ., δὲν ἤθελον ὀργιαθῆ κατ' αὐτῶν. (καὶ πθ.) « Μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ, « Θκ. « Τὸ δὲ ἐμπλῆκτιος ὀξὺ ἀνδρὸς μοῖρα προσετέθη,« αὐτ. 4) ἀναθέτω, ἐπιφορτίζω. «Πρῆγμα τό ἂν τοι προσθέω, μηδαμᾷ παρεκήσῃ, « Ἠρ. (καὶ ἀπαρ.) « Προσέθεσαν αὐτῷ πρήσσειν ᾗ δύναιτο ἄριστα,« αὐτ.

5) (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ.) πράττω τι ἐκ προσθήκης, ἐξακολουθῶ ἢ σπεύδω νά. » Καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἀχαζ, « Γρ., εἶπε προσέτι, ἢ· ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ (;)·

Προσ-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πλησίον.

Προσ-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπρίζω (Τοιρλίζω, Κουτσουλῶ) ἐπάνω εἰς.

Προσ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβάλλω εἴς τινα καὶ ἄλλο (ἢ ἁπλ. Καθυποβάλλω τινὰ εἰς) πρόστιμον, τιμωρῶ μὲ·

Προστίμημα (τὸ). ἡ ἐκ προσθήκης (κατὰ πρόσταξιν) ἐπιβαλλομένη ποινή, (ἐν γέν.) πρόστιμον.

Προστίμησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. ταῦ Προστιμάω, ἐπιβολή, ποινῆς βαρυτέρας παρὰ τὴν ὡρισμένην ὑπὸ τῶν νόμων.

Πρόστιμον (τὸ).—Προστίμημα, ποινή (κυρ. χρηματική) ἐπιβαλλομένη κατ' ἀρέσκειαν (μὴ προσδιωρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου). (Τοῦρκ.) τζερεμές.

Προ-στιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ ὡς ἐκ τοῦ παρεγρῆμα, παραστέκω. (μτνμ.) συντείνω (συντελῶ) προσέτι. « Προστιμωρέει δὲ καὶ ἡ θερμασίη τῇ πνιγῇ, « Ἀρετ., τὴν προσεπαυξάνει.

Προ-στοιβάζω, Μ. άσω. Στοιβάζω ἀπὸ προτήτερα, προεπισωρεύω.

Προ-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεκθέτω τὰ στοιχειώδη μέρη τῆς ὑποθέσεως, προκαταρτίζω στοιχειωδῶς (;).

Προστομία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνανται τὰ ἄκρα τῶν χειλέων (;).

†Προστομιαῖον (τὸ), Ἐπγρφ. τὸ πρὸ τῆς θύρας πρόσπηγμα μετὰ παρωροφίδος.

Προστόμιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ στομίου μέρος· (Π. ἐν γέν.) = Στόμιον. « Νείλου —, « Αἰσχλ.

Προστομίς, ίδος (ἡ). τὸ πρόσθετον μέρος τοῦ αὐλοῦ ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, (Τουρκ.) τὸ ἀγιζλίκι.

Πρόστομος (ὁ, ἡ). ἐστομωμένος (ἀκονημένος) εἰς τὴν ἄκραν, σαθλερός, κοπτερός.

Πρόστονον (τὸ), ἴδε Πρόστιρον.

‡Προστοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σκέπτομαι πρίν, προσκέπτομαι, προβλέπω (μαντεύω) ἐξ εἰκασίας, (συγχ. τῷ Προσ-εοχάζομαι), (ὕθεν

‡Προστοχαστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προστοχάζεται, προμηθής, προβλεπτικός.

Προσ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω μὲ τραγικὴν ἔμφασιν, μεγαλοποιῶ ἐτιμᾶλλον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

‡Προστρατοπεδεύω-ῶ, Μ. εύσω. Στρατοπεδεύω πρὸ (ἐμπροσθέν) τινος τόπου, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσ-στρατοπεδεύω).

Προσ-τραχηλίζω, Μ. ίσω. (Παλαιὸν) πιάνω ἀπὸ τὸν τράχηλον.

Προσ-τρέπω, Μ. τρέψω. Τρέπω (Γυρίζω) [καὶ μσ., Π. ὃ καὶ ἑλλ. ἡ ἀμτθ.] Εἶμαι γυρισμένος) πρὸς· (ὅθεν συνήθ.) ὑπάγω πρὸς (« Ἰωλκὸν πολεμίᾳ χερὶ πρόστραπὼν, « Πίνδ. « Δῶμα πρυσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, « Ψευδησιόδ.)· (ᾠ κατὰ συνκλν.) δέομαι, ἱκετεύω (« Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω,« Σοφ.)· ἐπικαλοῦμαι, ἢ λατρεύω θρησκευτικῶς, προσκυνῶ (« Πᾶς ὁ χειρώναξ λεὼς, οἳ τὴν Διὸς Ἐργάνην στατοῖς λίνοισι προστρέπεσθε,« Σοφ. « Πρυσετρέποντο [ὡς] ἥρωα τὸν Κλεομένην, «Πλ.)· (σπν.) ἀποτρεπω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποποιοῦμαι. « Ἐὰν ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι τὸ μίασμα, ὡς εἰς αὐτὸν περιελευθῦσ, τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην, « Πλάτ.

Προσ-τρέφω, Μ. θρέψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρέφω (Ἀνατρέφω) τι πλησίον ἢ ἐντὸς τινος (Αἰσχλ. Ἀγ. 743).

Προσ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προσέδραμον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ πρυθετ. αἰτ.) Τρέχω πρὸς, προσέρχομαι τρέχων· (συχν.) καταφεύγω· (ἐνίοτε μτνμ.) εἶμαι προσηλωμένος.

Προσ-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς. « Τὸν χρυσὸν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν,« Βασ. 2) (συνθ. μσ. συνεκχ.) τρίβων προσκολλῶ, (μτφορ.) προσάτω· (σπν. ἐπὶ καλῷ) προξενῶ, περιποιῶ. « Πληγὰς τοὺς ἀλόντας προστρίβεται, « Ἀρχω. (παρβλ. Ἐντρίβομαι μτνμ.) « Ἔοικεν ὥσπερ συγγενικὸν αὐτῷ νόσημα προστρίψασθαι τὴν φιλαργυρίαν, « Πλ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) «Πλείστα τινὰ δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις, « Δμ. (καὶ πθ.) « Γλώσσῃ ματαζημίᾳ προστρίβεται, « Αἰσχλ.

Πρόστριμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προστρίβεται (προσκολλᾶται) εἰς· κηλίς, μίασμα (μτφορ.) αἶσχος, ὄνειδος· σύμφορβ, ὄνειδος χημα.

Πρόστριψις, εως (ἡ), τὸ προστρίβειν ἢ προστρίβεσθαι, τρίψιμον ἐπάνω εἰς, πρυκόλλησις διὰ τρίψεως.

Προστρόπαιος (ὁ, ἡ). ὁ καταφεύγων πρός τινα, ἱκέτης (κυρ.) χρήζων καθάρσεως ὡς ἕνοχος κακουργήματος, (ἀλλ.) ἕνοχος· (ἐνίοτε μὲ γεν.) « Προστρόπαιος ἑστίας μολών, « Αἰσχλ. (ᾠ ἐπὶ πρτμ.) « Χρήματα προστρόπαια, « Φρύν. 2) = Ἱκέσιος. « Ζεὺς—, « Δξ. (παρβλ. Ἀλάστωρ). « Δικαὶ προστρόπαιοι, « Σοφ., « Ἱκετήριοι. ‖. (ὡς οὐσ.) Προστρόπαιος (ἕνν. δαίμων) καὶ Προσστρόπαιον (ἕνν. ἄγαλμα) μίασμα (ἁμάρτημα) χρῄζον καθάρσεως (ἐπμ.) ὀργὴ θεοῦ, κατάρα, θεομηνία· « Προστρόπαιον καὶ ἑαυτοῖς ᾖ Ἀγαμέμνονα πάσῃ προσέοντα, « Δ. Κάσσ. (καὶ πλ.) « Ἡ τύχη. . παρέζησεν αὐτῷ τινας ἀρὰς καὶ ποινὰς καὶ προστρόπαιον τὸν δι' ἐκείνων ἠτυχηκότων,« Πλ. (ἴδε

Προστροπή (ἡ), τὸ προστρέπειν ἢ προστρέπεσθαι, (συνεκχ.) προσφυγὴ ἱκετηρίας (ἀναγκῶν), ἱκεσία, δέησις· ἀρά· μίασμα (κακούργημα) χρῄζον καθάρσεως· « Προστροπὴν ἔχω θεᾶς, « Εὐρ., « Προστρόπιος (ἱκέτις, [κατ' ἐκτ.] ὑπηρέτις) αὐτῆς. « Τίνα πολεως προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχεις; « Σοφ. « Προστροπὴ ἢ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐπιστήσατε« Αἰσχ. «Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν, ἐνσπονδῳ ξυ τὴν προστροπὴν, « Συν.

Προστρόπιος (ὁ, ἡ), Π. (μεγν.) ἀντὶ Προστρόπαιος.

Πρόστροπος (ὁ, ἡ), [προστρέπω] ἀνάρρικος, (παρβλ. Κατατροπος). Προστρόπιος. Ἱκετήριος, (παρβλ.) Προστρόπαιος ‖. (οὐσ.) Ἱκέτης· (κατ' ἐκτ.) ὑπηρέτης (θεοῦ), Ἱερεύς, (ἴδε Προστροπή).

†Πρόστροχος (ὁ, ἡ). στρογγυλάτος (παρβλ. Εὔτροχος.

Προσ-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Πρτγ. ἔτυχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Τυγχάνω νὰ εὕρω τι, συναπαντῶ κατὰ τύχην· (« Ἐὰν μηδαμῶς ὕδατι προστυγχάνῃ,« Πλάτ. « Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυγχάνω· « Σοφ.)· (συχνότ. οὐδ. αὐτπθ.) τυγχάνω (τυγχάνει νὰ εὑρεθῇ) πλησίον, ἀπαντῶμαι (εὑρίσκομαι παρών) κατὰ τύχην· ἀπαντῶμαι κείνην τὴν ὥραν. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ μτχ.) « Ὅπλοις αὐτοσχεδίοις καὶ οἷς προστυχοῦσιν ὡπλίζετο, « Ἡρωδ. « Ἢ προστυχόν, « Δξ., ὅ,τι τύχοι. «Τὸ πρόστυχόν καὶ τὸ εἰκός, « Πλάτ. (ᾠ πρόσ- ἀντὶ ἐπιῤῥ.) « Ἐκ τοῦ προστυχόντος« Δξ., κατὰ τύχην· ἐκ τοῦ προχείρου· παραχρῆμα), (παρβλ. Παρατυγχάνω).

Πρόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔμπρος στύ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λους. ‖. (οδσ.) Πρόστυλον (τὸ), προπύλαιον μὲ στύλους. (παρβλ.) Πρόστωον.
Πρόστυμμα (τὸ), [προστύφω]. στυπτικόν τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται οἱ βαφεῖς ἵνα προετοιμάσωσι (κυρ.) τὸ μαλλὶ ὥστε νὰ μὴ ῥιδάψῃ.
Προστυπῆς, ἐος (ὁ, ἡ), = τῷ-
Πρόστυπος (ὁ, ἡ). τυπωμένος ἐπάνω εἰς· προσκολλημένος. « Φύλλα πρόστυπα, » Ασκρ. « Ἀδύνατον δὲ δύνασθαι αὐτῶν (τῶν διδύμων), προστύπων ὄντων ὥσπερ ὠῶν. » Γαλ. 2) (ἐπὶ γλυπτ. ἔργασ.) δυσλαμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐξέχουν ἢ νὰ ἐξέχουν μόλις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τὰ πλουμίδια, (Γαλλ.) bas relief, ἢ demi relief, (ἀπ' ἐναντ. τῷ "Ἐκτυπος), ἢ· (ς) χυμένος εἰς τὸν τύπον (εἰς τὸ καλοῦπι) ξεχωριστὰ ἢ ἔπειτα προσκολλημένος ἐπάνω εἰς. « Κρατῆσες ἔχοντες ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς γάστραις ζῶα πρόστυπα, » Δθ.
Προστυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (Πατῶ) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ τυπωθῇ ἐπάνω εἰς· ἀφίγγω δυνατὰ· προσκολλῶ. »Προσπίπτουσα ἡ τοιαύτη ἐσθὴς τῷ σώματι, προστυποῦται αὐτῷ ὑγρότερον, « Κλιμ. 2) (γλυπτ.) δουλεύω προστυπον (ἴδε τὴν λέξ.).
Πρόστυπτος (ὁ, ἡ), [προστύφω]. πυκνωμένος (συνεσφιγμένος) ἀπὸ πρωτήτερα, πρηστομασμένος (καθὼς τὸ μαλλὶ πρὸς βαφήν) διὰ προστύμματος.
Προστύπωμα, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προστύπου, κολλητὰ, σφιγκτά. » Ἐπίδει προστύπωμα, » Γαλ.
Προστύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προστυπόω, σφίξιμόν τινος σώματος ἐπάνω εἰς ἄλλο, πρόσθλιψις· (συνκθχ.) ἐντύπωσις.
Προστύφω, Μ. στύψω. Συσφίγγω (Συμπυκνόνω) πρίν· (κυρ.) προετοιμάζω διὰ στυπτικῶν μέσων τὸ μαλλὶ ἵνα βαφῇ καλήτερα (διαρκέστερα).
Προστυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προστυγχάνω.
Προστυχής, ἐος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ προστυγχάνων (συμπίπτων κατὰ τύχην), τυχαῖος. (ἐπιστρ.) ὁ περιπίπτων ἢ ὑποκείμενος ἢ κείμενος εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Προστυχὴς γίγνομαι τινί, « αὐτ., = Προστυγχάνω. » Προστυχὴς γέγονας τοῖς.. τιθασείοις βίῳ γιγνόμενοι, « αὐτ., πολλῶν αὐτοῦ περιπετειῶν ἔμπειρος.
Προστυχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τύχην.
Προστῶον (τὸ), τὸ πρὸ τῆς στοᾶς μέρος τοῦ οἴκου, πρόθυρον εἰς εἶδος στοᾶς (περιστύου). « Ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα, « Πλάτ. « Καθήμενον ἐν τῷ καταστικῷ προστῴῳ ἐν θρόνῳ, « αὐτ., (παρβλ. Πρόστασις).
Προσυβρίζω, Μ. ἰσω. Ὑβρίζω (Καὶ ὑβρίζω) προσέτι.
Προσυγγιγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ἀναμίγνυμαι (Ἀναμένω ὁμιλίαν) προ- τοῦ μετά τινος.
Προσυγγράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Συγγράφω) πρίν.
Προσυγκεῖσθαι, Μ. κεῖσομαι. Εἶμαι συμφωνημένος ἀπὸ πρεσβήτερα.
Προσυγχέω, Μ. χεύσω. Συγχέω πρίν.
Προσυζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ἑνόνω (Συνάπτω) πρίν.
Προσυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γαβγίζω πρός τινα (κατά τινος).
Προσυλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεγυμνόνω πρίν.
Προσυλλέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συνάζω, Συναθροίζω) πρίν.
Προσυλλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι (Συμπεραίνω κατά) προσυλλογισμόν.
Προσυλλογισμός (ὁ). (Λογικ.) συλλογισμὸς τοῦ ὁπ. τὸ συμπέρασμα γίνεται μείζων πρότασις ἄλλου συλλογισμοῦ.
Προσυλλογιστέον, θετ. τοῦ Προσυλλογίζομαι.
†Πρόσυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ύλως. Προσηλωμένος εἰς τὴν ὕλην, ὑλικὸς, σαρκικός.
Προσυμβαίνω, Μ. βήσομαι. Συμβαίνω προτοῦ.
Προσυμβιβάζω, Μ. άσω. Συμβιβάζω προτοῦ.
Προσύμβολον (τὸ). σημεῖον προηγούμενον, Πρόσημον.
Προσυμμίγνυμι (μίσγω), Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω, Ἀνακατόνω) προτοῦ.
Προσυμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶν προτφωνῶ τινα.
Προσυμφύομαι, Μ. φύσω. Συνενόνομαι (Συγκολλῶμαι) πρίν.
Προσυμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμφωνῶ προτοῦ.
Προσυναθροίζω, Μ. οίσω. Συνάζω (Συναθροίζω) πρίν.
Προσυνάπτω, Μ. άψω. Συνάπτω (Συνενόνω) πρίν.
Προσυνδέω, Μ. δήσω. Συνδέω (Συνενόνω) πρίν.
Προσυνεδρεύω, Μ. εύσω. Συνεδρεύω (Συνεδριάζω) προτοῦ, προσυσκέπτομαι.
Προσυνεθίζω, Μ. ίσω. Συνεθίζω ἀπὸ προτήτερα.
Προσυνίημι, Μ. συν-ήσω (ἀόρ. Προσυνῆκα κτλ.). Ἐννοῶ (Καταλαμβάνω) πρίν.
Προσυνίστημι, Μ. συστήσω (ἀόρ. Προσυνέστησα Ηβ.). Συστήνω πρίν. » Προδιαβάλλει τὰ φαῦλα καὶ προσυνίστησι τὰ χρηστά, « Πλ.
Προσυνοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνοικῶ (Συγκατοικῶ) προτοῦ· (σύνκθχ. μέ δοτ.) εἶμαι ὑπανδρευμένος πρὶν μετά τινος.
‡Προσυνοικίζω, Μ. ίσω. Συνοικίζω (Ἑνόνω διά συνοικεσίου, Ὑπανδρεύω) πρίν, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσυνοικίζω).
Προσυντελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἀποτελειόνω πρίν.
Προσυντίθεμαι, Μ. συν-θήσομαι (ἀόρ. Προσυνεθέμην κτλ.). Κάμνω συνθήκην (Συμφωνῶ) μετά τινος προτοῦ.
Προσυντρίβω, Μ. τρίψω. Συντρίβω πρὶν ἢ πρῶτα.
Προσυπ-άγομαι, Μ. άξομαι. Ἑλκύω (Ὑποδουλόνω δελεάζων) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσυπ-αινίττομαι, Μ. ίξομαι. Ὑπαινίττομαι προσέτι.
Προσυπακουστέον, θετ. τοῦ-
Προσυπ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἐννοῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. » Προσυπακουόμενον, « Γραμτ., τὸ συνεννοούμενον ἐξωθεν, συνυπονοούμενον, (Γαλλ.) sous-entendu.
Προσ-υπο-πάπτω, Μ. άψω. Ὑπανάπτω (καὶ μεταφρ. Ὑπερεθίζω) ἔτι μᾶλλον.
Προσ-υπ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω πρὸς ὑπάντησίν τινος· πρυϋπαντῶ.
Προσυπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προσ-υπ-άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω προσέτι. (τρπρσ.) εἶναι δυνατὸν προσέτι.
Προσ-υπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω ἀμυδρῶς πως (Ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ).
Προσ-υπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑπερβάλλω (Ὑπερβαίνω) προσέτι.
Προσ-υπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι (Ἐνεργῶ, Καταρτόνω) τι κρυφίως πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-υπ-έχω, Μ. υφ-έξω (ἀόρ. Προσυπέσχον κτλ.). Ὑπέχω λόγον (Εἶμαι ὑπεύθυνος) προσέτι καὶ διὰ (μὲ γεν.).
Προσ-υπ-ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. προσυπεσχήσαμαι (ἀόρ. Προσυπεσχόμην). Ὑπόσχομαι προσέτι.
Προσ-υπόνοω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμῶμαι πλησίον τινος.
Προσ-υπο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ὑποκάτω (Ὑποβάλλω) προσέτι.
Προσ-υπο-γράφω, Μ. άψω. (μὲ δοτ.) Διαγράφω (Σχεδιάζω, Παραστήνω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. (συγχ. τῷ Προϋπογράφω).
Προσ-υπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προφανῶς ἢ ἀμυδρῶς πως (Κάμνω νὰ ὑποναοηθῇ τι) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσυποδεικτέον, θετ. τοῦ Προσυποδείκνυμι.
Προσ-υπο-θήγω, Μ. θήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω (ὡσὰν νὰ ἀκονῶ) τι ἐπὶ τινος.
Προσυπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσυπέλαβον Ηβ.). Νομίζω (Ὑποθέτω) προσέτι.
Προσ-υπο-μένω, Μ. μενῶ. Ὑπομένω πρισέτι.
Προσυπο-μιμνήσκω, Μ. προσυπο-μνήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐνθυμίζω (Ἡ μ. Ἐνθυμοῦμαι) προσέτι· σημειόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις (προσθέτω) εἰς τὰ ὑπομνήματά μου.
†Προσ-υπο-μνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω ἐν εἴδει ὑπομνήματος προσέτι, ὑπομνηματίζω (σχολιάζω) τι προσθέτω, ἀναφέρω πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τὰ ὑπομνήματά μου.
Προσυπομνηστέον, θετ. τοῦ Προσυπομιμνήσκω.
Προσ-υπο-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσυποπτεύω.
Προσυπονοητέον, θετ. τοῦ Προσυπονοέω.
Προσ-υπο-πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).
Προσυποσχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσυπέχω.
Προσ-υπο-τάσσω (τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάσσω προσέτι.
Προσ-υπο-τίθεμαι, Μ. υπο-θήσω (ἀόρ. Προσυπεθέμην κτλ.). Ὑποθέτω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).
Προσ-υπο-τοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλάζω (Ὑποπτεύω) προσέτι.
Προσ-υπουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπουργῶ (Ὑπηρετῶ) προσέτι, κάμνω καὶ ἄλλην ἀκόμη ὑπηρεσίαν.
Προσ-υριγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς εἶδος σύριγγος, ἀνοίγω πρῶτα σύριγγα (λαγοῦμι).

Προ-συρίζω (συρίττω), Μ. συρίξω. Πρῶτα σφυρίζω (δίνω διὰ τοῦ σφυρίγματος σημεῖον), προειδοποιῶ σφυρίζων.

Προ-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω πρὸς τὰ πρόσω.

Προ-συ-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω, περιορίζω) προηγουμένως.

Προσ-υφαί-νω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ, συνυφαίνω (μτγν.) συνενόνω. «Πόλις ἣν Θευδόσιος προσύφηνε τῇ Κωνσταντίνου,» Θμς.

Προσ-υφ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ-υφίσταμαι, Μ. προσυπο-στήσομαι (ἀόρ. Προσυπέστην κτλ.). Εἶμαι (Ὑφίσταμαι, Ὑπάρχω) πλησίον τινός. «Τὰ προσυφεστῶτα,» Μ. Ἀντ., τὰ ἐξωθεν προσγινόμενα (παρισάμενα) εἰς τὴν ψυχὴν ἀντικείμενα, αἱ ἀπὸ τῶν ἐκτὸς ἀντικειμένων ἐντυπώσεις, (ὅπου ἄλλ. διορθ. Προϋφεστῶτα).

Προσ-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω ἔτι μᾶλλον.

Προσφαγεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσεσθίω.

Πρόσφαγμα καὶ

†Προσφάγιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Προσόψημα, (κοιν.) προσφάγι.

Πρόσφαγμα (τὸ). Θῦμα τὸ ὁποῖον σφάζεται πρωτοῦ ἢ ἐμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ Πρόσσφαγμα), [ἐκ τοῦ

Προ-σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω (Θυσιάζω) πρὶν ἢ ἐμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ Προσαφάζω).

Προσ-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι πρός τινα ἢ πλησίον τινός, Ἐγαίνω εἰς τὴν μέσην, =Ἐκ(Προ)φαίνομαι, παρουσιάζομαι.

Προ-σφάλλομαι, Μ. σφολοῦμαι. Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) πρὶν.

†Προσφανής, ές (ὁ, ἡ), =Προφανής.

Προσφάσθαι, Π. μσ. ἀπαρ. τοῦ Προσφημι.

Πρόσφατος (ὁ, ἡ), [πρὸς, πεφνεῖν], ὁ πρὸ ὀλίγου (τώρα κοντὰ) σφαγμένος, (κυρ. ἐπὶ κρέατος) νωπὸς, (Ἰταλ.) φρέσκος, (Τουρκ.) taζέδικος· (ἐν γέν.) νεωστὶ γενόμενος, (Γαλλ.) récent. [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ φημί] ὁ πρὸ ὀλίγου ῥηθείς. ‖. (τὸ οὐδ.) Πρόσφατον, Π. ἀντὶ Προσφάτως.

Προ-σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀπτ. ἀντὶ Προσφάζω.

Προσφάτως, ἐπίῤ. Νεωστί, ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, (Γαλλ.) fraîchement.

Προσφερής, ές (ὁ, ἡ), =Ἔμφερής, Προσεμφερής, ὅμοιος, ἡ σχεδὸν ὅμοιος. 2) (ἐνίοτε) =Προσφορος, [ἐκ τοῦ

Προσ-φέρω, Μ. προσ-οίσω (ἀόρ. Προσήνεγκα κτλ.). Φέρω ἢ κυβαλῶ τι πρός· ἐπιφέρω, (μέ δοτ. ἐκ δ'.) «Χεῖρας (»Βίαν, »Πόλεμον κτλ.) προσφέρειν τινί,» Ἱερ. »Προσήνεγκε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ,» Πλδ., ἔγινεν αὐτόχειρ. »Τὰν χεῖρα ποτιφερόντα τὰν τύραν καλεῖν,» Παροιμ. (ἢ αἰτ. προθετ.) «Ὁ δὲ πρὸς τὴν ζωρεὴν τοιάδε ἐπιτηδεύσας προσέφερε,» Ἡρ., ἐμηχανεύθη. (ἢ πθ.) «Τετρωμένος προσηνέχθη πρὸς τὴν φάλαγγα,» Ξεν. 2) φέρω τι πλησίον τινός (ἵνα τὸ πάρῃ), παρουσιάζω (ὡς δῶρον), (κοινν.) προσφέρω, (Γαλλ.) offrir, présenter. «Προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσοῦν κράνος καὶ περιδραχιόνια κτλ.,» Ξεν. «Καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα,» Γρφ., (ὀθ. 3) 'παίρνω καὶ τρώγω,' (κατὰ λέξ.) φέρω εἰς τὸ στόμα μου. »Ἐπειδὰν ἀναμείνας προσφέρωμαί τι,» Ξεν. «Οὐχ ὑπέμειναν τὰ κρέα γωρὶς ἁλῶν προσφέρεσθαι,» Ἡλ. «Προσάσεσθαι γὰρ (τοὺς ἄρτους) ἥδιον ἐκ τῶν ἐκείνης χειρῶν,» Ἰωσ. (ἢ κατὰ μτχ.) «Τὰ προσφερόμενα,» Λξ., αἱ τροφαί. 4) φέρω ὡς φορον (ἢ πρόσοδον), εἰσφέρω. (συνκόχ.) συντελῶ, ὠφελῶ. «Οὗτοι δὲ ἑξδομήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα προσέφερον,» Ἡρ., (ὀθ. κατὰ μτχ.) «Προσφέροντα,» Λξ., τὰ πρόσοφορα, τὰ συμφέροντα. 5) (μτγν.) προτείνω, προβάλλω. «Προσέφερεν αὐτῷ λόγον τοιόνδε,» Ἡρ. »Λόγος αὐτῶν προσφερόντων περὶ ὁμολογίης,» οὗτ. (ἢ χωρὶς τοῦ νοῦ.) «Προσέφερεν αὐτῷ τάδε,» αὐτ. 6) ὁμοιάζω σχεδὸν (κατά τι) μέ, (κοιν.) πρισφέρνω, παραφέρνω. »Ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἢ τοι φύσιν, ἀθανάτοις,» Πίνδ. (καὶ μσ.) «Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου πρόσφέρεσθαι ἐδόκει εἰς ἑωυτόν,» Ἡρ. 7) (μσ.) φέρομαι (διευθύνομαι) πρὸς (ἢ κατά τινος), ἐφορμῶ. «Ὡς πρισεφέρετο πρὸς αὐτόν ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππα κατήμενος, ὁ δὲ παλεὶ αὐτὸν προσφερόμενον,» Ἡρ. «Ἐπεὶ δὲ ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προσφερόμεσθα, προσέμιξεν τῇ Νάξῳ,» αὐτ. 8) (ἁπλ.) ἔρχομαι πλησίον τινός, πλησιάζω· (ὀθ. συνκόχ.) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα ἢ πρός τι, μεταχειρίζομαι. «Ὁ δ' οὖν Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη,» Ξεν. »Πρὸς δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει διαφορᾶς, ὥσπερ πατὴρ πρὸς παῖδας προσεφερετο,» αὐτ. »Τοῖς ἀντιπάλοις τὸ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ μὴ γνώμῃ προσφέρεσθαι, ὅλον ἁμάρτημα,» αὐτ. »Ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι,» αὐτ. »Τῇ τύχῃ (»Τῷ πολέμῳ) προσφέρεσθαι,» Λξ. 9) (απ.) ἀναφέρω (πρὸς ὑποζήτησιν τῶν λόγων μου), (Γαλλ.) citer, alléguer. »Καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προσφερόμενος,» Ξεν.

Προσφερῶς, ἐπίῤ. Παρομοίως, ἐμφερῶς.

Προσ-φεύγω, Μ. φευξοῦμαι. (μέ δατ. ἢ προθετ. αἰτ.) Φεύγω νὰ σωθῶ (Καταφεύγω) πρός, πρισρέχω εἰς.

Προσφευκτέον, θετ. τοῦ Προσφεύγω.

Πρόσ-φημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Προσέφην καὶ μσ. Προσεφάμην), Λέγω (Ἀποτείνω τὸν λόγον) πρός τινα. «Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφη,» "Ομ. (ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) «Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη δαμάσσης, ἀίδεσθείς,» Ἰλ. Δ., δὲν ἀπεκρίθη.

Προσφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ (Ἀποτείνομαι) πρός τινα· προσφωνῶ, προσαγορεύω, γαιρετῶ (»Σῆμα ποτίφεγξαι.. Ἀλκιμέδευς,» Ἐπγρ.)· (ὀθ. ἐνίοτε ὀνομάζω. »Πᾶγον Κρόνου πρὰ-φθέγξατο,» Πίνδ., ἐκάλεσε.

Προσφθεγκτήριος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρόσφθεγξιν (τὴν προσαγόρευσιν), προσφωνητήριος. «Προσφθεγκτήρια (τά), «Πλδ., τὰ δῶρα ἅπου εἶδει ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοβλέπει (τὴν πρωτομιλᾷ), (ἄλλ.) Ἀνακαλυπτήρια.

Προσφθεγκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶ νὰ χαιρετᾷ (νὰ προσφθέγγεται), εὐπροσήγορος. 2) =Προσφθεγκτήριος.

Προσφθεγκτὸς, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον. Ὁ γνόμενος ἀντικείμενον τῆς προσφθέξεως (προσφωνήσεώς) τινος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνει τις τὸν λόγον. «Οὐδὲ σὺ προσφθεγκτὸς ἐμοὶ γένοιο,» Ἰλ., δὲν θέλω ἀκουσει πλέον τὴν φωνήν σου προσφωνοῦντός με;

Πρόσφθεγμα (τὸ). λόγος τὸν ὁποῖον ἀποτείνει τις προσφθεγγόμενος (προσφωνῶν) τινα, πρόσρηγις.

Πρόσφθεγξις, εως (ἡ). τὸ προσφθέγγεσθαι, προσφώνησις, προσαγόρευσις.

Προσ-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. (μέ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Φθείρομαι πρός τινος, προσκολλῶμαι ἐπ' ὀλέθρῳ (πρὸς σφάλμα τινος). »Ἤν σοι λοιδορῆται προσφθαρεὶς ὁ Ἄρης,» ἂν τὸν φέρῃ ὁ διάβολος ἐπάνω σου κολληθῇ μὲ ταῖς βρισιαῖς. »Ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς τύχῃ προσεφθαρμένος ἐναντίῳ τινί,» Χρσ. »Τοιούτῳ θήρῃ προσεφθαρμένος,» Ἀλκίφρ., (ἴδε καὶ τὸ ἁπλοῦν).

Προσφθορεύς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων εἰς πρόσφθεγξιν (προσφώνησιν), προσαγορευτήριος. «Δάφνας—,» Αἰσχλ. (ἢ μετ' ἐπιθ.) »Βωμὸν, νόστου πρόσφθορέα,» αὐτ. (ἢ μτγν.) Ἑλληνιστικὸν, ἐκφρασιτικήν.

Προσ-φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ.) Φθονῶ ἀδιακόπως, πρόσκειμαι φθονῶν.

Προ-σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω πρῶτα δένω πρῶτα σφιγκτὰ, (συγχ. τῷ Προσαφίγγω).

Προσφίλεια (ἡ). διάθεσις φιλική, εὐμένεια, εὐνοια, [ἐκ τοῦ

Προσ-φιλής, ές (ὁ, ἡ). (μέ δοτ.) ἀγαπητὸς, ἀξιαγάπητος. »Προσφιλέες ἀγενήτῃ βασιλεῖ,» Ἡρ. 2) φιλικῶς διακείμενος πρός τινα· πρεπάγλωμένος ἀπὸ λίας. »Ὡς μ' ἔοικε προσφιλῆ,» Ἀ.. » Προσφιλῆ μὲν γὰρ δὴ ἀλλήλοις σύμβια τὰ φυτὰ,» Θρῤ.

Προσ-φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ. ἢ δ'.) Φιλοκαλῶ προσέτι, προσθέτω φιλοκαλῶ.

Προσ-φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ.) ἔτι μᾶλλον· (μέ δοτ.) πρισκειμένως φιλονεικῶ εἴς τι, φιλοτιμοῦμαι νὰ τὸ κατορθώσω.

Προσ-φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ.) Πρόσκειμαι (Ἀσχολοῦμαι) φιλοπόνως εἴς τι, προσπαθῶ ἀόκνως νά.

Προσ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ.) φιλοσοφῶ πρὸς (περὶ) τι, τὸ θεωρῶ φιλοσοφικῶς. 2) φιλοσοφῶ μετὰ τινος, 3) παρά τινι, συμφιλοσοφῶ· (ἐκτὸς τούτου) καὶ φιλοσοφῶ.

Προσ-φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ δοτ.) Φιλοτεχνῶ ἔτι μᾶλλον (Φιλοτεχνίζω) νὰ δείξω πλειοτέραν φιλοτεχνίαν εἴς τι, προσεφευρίσκω φιλοτεχνίας.

Προσφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μέ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι ἔτι μᾶλλον ἢ ἀλλοτε φιλοτιμοῦμαι πρισσέτι διά.

Προσ-φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προαίρει καὶ φιλοφρονεῦμαι (περιποιοῦμαι φιλοφρόνως) τινά.
Προαφιλῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προαφιλῆ (φιλικὸν· ὑποχρεωτικόν). » Προαφιλῶς ἔχειν τινί,» Ξεν., Πλδ. » Τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς ἀνθρώπους προαφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἂν κατεργάσαιο, » Ξεν.
Προσφλέγω, Μ. φλέξω. Προσκαίω, καταίω διὰ προσαγγίσεως.
Προσ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω συχνάκις πρός, συχνάζω πουθενά, (Γαλλ.) fréquenter. »Ἀναξαγόρᾳ προσεφοίτησεν Εὐριπίδης, » Δ. Ἁλ. » Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον ἅπαντα ταὐθρώπεια προσφοιτᾷ κακά, » (Ἀντιφάν. παρὰ) Στϐ.
Προσφορά (ἡ). τὸ προσφέρειν ἢ προσφέρεσθαι, φέρσιμον πρός τινα· τρόπος καθ' ὃν φέρεται (προσφέρεταί) τις πρός. κτλ. 2) (συνκδχ.) τὸ προσφερόμενον δῶρον· τροφὴ τὴν ὁποίαν λαμϐάνει (προσφέρεται) τις (»Ἐψόμενον δὲ γίνεσθαι λεκιθώδες, ἡδὺ δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ, » Θφρ.)· πρόσοδος, εἰσόδημα. (ἐπὶ κακοῦ) μομφὴ προσαπτομένη εἴς τινα, κτλ. »Ἆξιόν γε τὸ γεγονὸς ὀνείδους καὶ προσφυᾶς, » Πλϐ.
Προσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. =Προσφέρω, κουϐαλῶ πρός, κουϐαλῶν ἐπισωρεύω.
Προσφόρημα(τὸ). τὸ προσφερόμενον(προσφερόμενον), (κυρ.) τροφή.
Πρόσφορμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρισφόρη.
Πρόσφορος (ὁ, ἡ). [προσφέρω]. προσήκων, καταλληλος, πρεσφυής, ἀνάλογος· ἀρμόδιος. (μὲ δοτ.) »Τοῦτ' γέροντι πρόσφορον, » Ἀρεστ. »Πετίφορος ἀγαθοῖσι μισηταῖς, » Ἡρ. (καὶ γωρὶς πτωτ.) »Διαφανὴς—, » Πανϑ., (Γαλλ.) juge compétent. »Τὰ πρόσφορα, » Λξ. αἱ διάφοροι μεταπτώσεις (les chances) τῶν κύβων. 2) =Πρόσφερτος, ὁμοιος. » Οὐχὶ πρόσφορος ἀμεῖϐ γένναι, » Εὐρ. 3) =Πρόσφορμος.
Προσφορῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρόσφορον (ἁρμόδιον), πρεπόντως, ἀνηκόντως. »Προσφόρως ἔχει,» Λξ., εἶνε πρόσφορος.
Προσφραγίζω, Μ. ἰσω. Πρῶτα σφραγίζω (βουλλόνω).
Προσφυγή (ἡ), τὸ προσφεύγειν, καταφυγή.
Προσφύγιον (τὸ). καταφύγιον.
Προσφυγος (ὁ, ἡ). =Πρόσφυξ.
Προσφυιος, Ἰων. ἀντὶ Προσφυοῦς.
Πρόσφυξ (ἡ), =Πρόσφυγας.
Προσφυής [προσφύω], ές (ὁ, ἡ). φυσει πρὸς ἀλλήλους (προσηρμοσ. ἑνὸς [καὶ τρ.] ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος) εἴς τι· συμφυὴς (ἀποτελῶν ἓν σῶμα) μὲ (ἐν γεν.) ἄλλ. (μὲ δοτ. ἢ σπν. γεν. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) »Θεῖηνον πρόσφυὲ' ἑξαύτης (εἰς κλοίσιν), » Ὁδ. Τ. » Ὑπόσοι τῶν διαλειμμένων μὴ προσφυεῖς εἰσι,» Πλ., προσηλωμένοι εἰς τὸ δίκαιον· (καὶ ἀπαρ.) »Οἰκίαισθαι προσφυέστατος,» Λογγ.
Πρόσφυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε προσπεφυκὸς (προσκολλημένον κοπὰ προσθεσιν) εἰς, παράφυαμα.
Πρόσφυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ προσφυγὼν (καταφυγὼν) πρός τινα, ἱκέτης ζητῶν ἢ εὑρὼν ἄσυλον· (ἐνίοτε) =Πελάτης.
Προσφύς, φῦσα, μσ. ἡ βʹ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προσφύω.
Προσ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δʹ.) Φυσῶ τι ἐπάνω εἰς· φυσῶν ἀνάπτω.
Προσφύσημα (τὸ) καὶ
Προσφύσησις, εως (ἡ). τὸ προσφυσᾶν, φύσημα πρός.
Πρόσφυσις, εως (ἡ), τὸ προσφύεσθαι, ἕνωσις δύο σωμάτων πραγμῶς συνηνωμένων, συναύξησις· τὸ μέρος ὅπου φαίνεται (διακρίνεται) ἡ τοιαύτη ἕνωσις· (μτγμ.) σφικταγκάλιασμα· (τρπ.) προσήλωσις.
Προσ-φυτεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω προσέτι ἢ πλησίον.
Περίσφυτος (ὁ, ἡ). προσφυῶς ἡνωμένος, προσκολλημένος ἐκ φύσεως.
Προσ-φύω, Μ. φύσω (ἀόρ. Προσέφυσα καὶ [συχνότ.] μσ. Προσέφυν, πρκ. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνς.] Προσπέφυκα κτλ.). Κάμνω νὰ φυτρώσῃ (χ. συνκδχ. νὰ καλλήσῃ) τι ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ, προσκολλῶ, προσαρμόζω (» Τὰς ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥάδῳ προσέφυσε, » Λϐν.). ||. (μσ.) εἶμαι προσκολλημένος (προσηλωμένος) εἴς τι, ἀποτελῶ τρόπον τινὰ ἓν σῶμα μέ. » Τῷ (τῷ Ἐρινεῷ) προσφὺς ἔχύμην ὡς νυκτερίς, » Ὁδ. Μ. » Οἱ προσφυόμενοι τῇ συκῇ κοχλίαι. Θφρ. » Προσπέφυκε δὲ ὥσπερ τὰ φύματα, » Ἀρστ.
Προσφυῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προσφυῆ (φύσει ἡσιειασμένον, κατάλληλον, πρόσφορον), (Γαλλ.) à propos.
Προσ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γʹ. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δʹ.) Φωνάζω (Ἀποτείνομαι μεγαλοφώνως) πρός τινα, κράζω κατ' ὄνομα· (ἐν γέν.) προσκαλῶ· προτρέπω· προσαγορεύω· (μτγμ.) ἀφιερόνω λόγον (σύγγραμμα κτλ.) εἴς τινα, (Γαλλ.) dédier. » Δοκεῖ δὲ ὑπερόπτης τις γεγονέναι (ὁ Χρύσιππος)· τεσσάρα γοῦν βιϐλία γράψας, οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσεφώνησε, » Ἀρτ. (καὶ πθ.) »Ἐκείνομέν (τὸ τοῦ Ἐπικούρου ϐιϐλίον) Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ προσπεφώνηται,» Πλ.
Προσφωνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προσφωνεῖν, δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ.
Προσφώνημα(τὸ). πᾶν ὅ,τι προσφωνεῖ (λέγει ἀποτεινόμενός) εἰς πρός τινα, τὸ ἀντικείμενον τῆς προσφωνήσεως, λόγος πρόσφωνητήριος, πρόσρησις.
Προσφωνηματικάς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (λεγόμενος) ὡς προσφώνημα, προσφωνητήριος.
Προσ-φώνησις, εως (ἡ), τὸ προσφωνεῖν (ἀποτείνειν τὸν λόγον πρός τινα)· ἡ διὰ προσφωνήματος προσαγόρευσις· ὁμιλία ἢ ἐπιστολὴ πρόσφωνητήριος, ἀφιέρωσις συγγράμματος κτλ., (Γαλλ.) dedicace; allocution.
Προσφωνησίον, θετ. τοῦ Πρόσφωνίου.
†Προσφωνητήριος (ὁ, ἡ) ᾱ
Προσφωνητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσφωνεῖν, προσφωνηματικός.
Προσφωνητικῶς, ἐπίρ. Χάριν ἢ Ἐν εἴδει προσφωνήσεως.
Προσ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι (πρκ ἀντὶ ἑνς. Προσκέχηνα). (μὲ δοτ.) Χαίνω (Βλέπω χάσκων) πρός· κυττάζω ἢ ἀκούω (χ. συνκδχ. προσμένω) μὲ ἀνοικτὸν στόμα (μὲ θαυμασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν), ξυπάζομαι διά τι, (παρϐλ. Τέθηπα)· » Προσευθυμεῖν καὶ προσκεχηνὼς ταῖς μεγάλαις εὐδαίμοσι, » Φίλ. » Παντὶ τῷ λεγομένῳ προσκεχηνέναι παιδικῶς, » Πλϐ. »Μηδὲ γαμαιτυπεῖα ϐόαμα πρόσχάνε ἐμοί,» Αἰσχλ., μὴ ἀποτείνῃς πρός με χαμερπεῖς προσφωνήσεις.
Προσ-χαίρω, Μ. χαρήσομαι. (μὲ δοτ.) Χαίρω πρός (διά) τι.
Προσ-χαλκεύω, Μ. εὐσω. Προσ-χαλκῶ (Προσαρμόζω) τι διὰ χαλκοῦ ἐπάνω εἰς.
Προσχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ προσχαίρων (προσλαλῶν ἢ προσϐλέπων μετὰ χαρᾶς), πρόσχαρος.
Προσ-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Χαρίζομαι (Κάμνω χάριν) προαιρέτει· προσϑέτω πρὸς χάριν τινός. » Ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι,» Λκ.
Προσ-χεδιάζομαι, Μ. άσομαι. Σχεδιάζω πρὶν μὲ τὸν νοῦν μου.
Προ-σχέθω, Π. ἀντὶ Προΐχω, κρατῶ ἐμπρός, (μσ.) βάλλω (κρατῶ) τι ἐμπρός μου ὡς πρόσχημα.
Πρόσχειρος καὶ (Π.) Πρόσχερος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς χειρός τινος, πρόχειρος.
Πρόσχεσις, εως (ἡ), τὸ προέχειν (κρατεῖν ἐμπρός) τι ὡς πρόσχημα· (πρτ.) πρόφασις.
Προσ-χετλιάζω, Μ. άσω. Σχετλιάζω (Ἀδημονῶ) πρωτοῦ
Προσ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προσέχεα ᾰχ.). Χύνω τι (καὶ πθ. ἡ μσ. Χύνομαι) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός, περιχύνω. »Προσχέμαι ὕδατι φυχρῷ, » Ἀρστ.
Πρόσχημα (τὸ), [προέχω]. πᾶν ὅ,τι κρατεῖται (βάλλεται) ἐμπρός (κυρ. διὰ περιφύλαξιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν), προκάλυμμα· προπυργιον· εξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, (λτ.) decorum· (συνήθ. μτφρ.) πρόφασις. » Ὁ Μίλητος τῇ Ἰωνίῃ ἦν πρόσχημα, » Ἡρ. » Κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημα, » Σφ., στολισμός. » Οὐδαμῶς ἦν ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος, » Πλϐ., τῆς ἀξιοπρεπείας (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Κενὸν πρόσχημα τῆς βασιλείας, » Διόδ., Ἰωσ., τύπος (σκιὰ) μένων, (παρϐλ. Δερμάτινον). »Τὸ σῶμα τῶν ἀνδρῶν πρόσχημα, » Θκ. » Πρόσχημα τοῦ λέγειν, » Πλούτ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποκίνησιν, (Γαλλ.) autorité. » Πρόσχημα μὲν ποιεμένας . . ἐν νεῳ δὲ ἔχων κτλ., » Ἡρ. »Ἔνεκα πρόσχήματος, » Φιλ. (ᾰ ἑλλ.) »Πρόσχημα (ἐνν. Κατὰ), » Ἡρ., ὡς ἀφορμὴν, διὰ τὸν τύπον μόνον.
†Πρόσχηματισμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσχηματισμός.
Προ-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω προτοῦ ἢ ἐμπροσθεν.
Πρόσχισμα (τὸ). σχίσιμον ἐμπρός. 2) εἶδος σανιδολίων (ὑποκημάτων) τὰ ὁποῖα ἦσαν σχισμένα ἐμπρός. 3) μέρος τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποδήματος ἡ (κατ' ἄλλ. διόρθ.) τοῦ ὑπενδύματος, τραχηλιὰ ὑποκαμίσου (ᾱ).
Προσ-χλευάζω, Μ. ἀσω. Χλευάζω ἢ Καὶ χλευάζω προσέτι.
Πρόσχορδος (ὁ, ἡ). ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς χορδῆς. (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Παράχορδος)· (μὲ δοτ. ἐν γέν.) σύμφωνος, (Γαλλ.) d'accord.
Προσ-χορεύω, Μ. εὐσω. Χορεύω πρὸς (τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου).
Πρόσχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὸν χορὸν ἢ, ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ.
Προσ-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι προσέτι ἢ· Μεταχειρίζομαί τι (Κάμνω χρῆσίν τινος) πρὸς ἀσχολοῦμαι εἰς.
Προσ-χρεμετίζω, Μ. ίσω. Χρεμετίζω πρός (διά) τι.
Προσ-χρήζω καὶ (Ἰων.) Προσ-χρηίζω, Μ. χρήσω. (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) Ἔχω χρείαν (Χρειάζομαι) προσέτι, (μὲ γεν. καὶ ἀπαρ.) Δέομαι (Παρακαλῶ) ἐκτὸς τούτου. «Ὅσ τις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυγεῖν,» Σοφ.
Πρόσχρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχράομαι, χρῆσις πρός· (ἁπλ.) χρῆσις, συνήθεια, ἔθιμον. «Διὸ τὰς ὁσασεις τῷ ἐργώνῃ πάσας κατὰ τὰς προσχρήσεις,» Ἐπχρ.
Προσχρηστέον, θετ. τοῦ Προσχράομαι.
Προσ-χριμπτομαι, Μ. χριψωμαι. (μὲ δοτ. ἐκ β'.) Ἐγγίζω (Πλησιάζω) μὲ ὁρμὴν πρὸς, προσβάλλω.
Προσ-χρίω, Μ. χρίσω. (μὲ δοτ. ἐκ β'.) Χρίω (Ἀλείφω) τι ἐπάνω εἰς.
Προσ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Προσκαλλῶ χρῶμά τι ἐπανω εἰς· πριστρίβω.
Προσχρῶτα, ἐπίρ. ἀντὶ Πρὸς χρῶτα, σῶμα μὲ σῶμα, (παρβλ. Συγχρως).
Πρόσχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχέω, χύσιμον πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς, περίχυμα· (ἐνίοτε) συρροή.
†Προσχύτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχύτης.
Πρόσχυμα (τὸ). τὸ διὰ προσχύσεως σωρευόμενον πυυθενὰ χῶμα· ξηρὰ σχηματισθεῖσα διὰ προσχώσεως· πρόχωμα.
Προσ-χώννυμι, Μ. χωσω. Προσεπισωρεύω χῶμα (« Δένδρα περισκαφέντα προσχῶσαι, « Γεωπον.)· σχηματίζω (μεταβάλλω εἰς) ξηρὸν δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, μολύνω. » Τῶν ποταμῶν ταῦτα τὰ χωρία προσχωσάντων, « Ἡρ. (ᾧ πθ.) » Νῦν δὲ ὑπὸ ποταμῶν τινων προσκεχῶσθαι ᾧ εἶναι ἠϊόνα,» Θρρ.
Προσ-χωρεω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ (Πάγω, Μεταβαίνω) πρός· πλησιάζω· περνῶ μέ τὸ μέρος τινός, παραδίδομαι εἰς· (μτφορ.) συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ μέ· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Τὰ δ' ἄλλα νόμαια τοῖσι Θρῄξι προσκεχωρήκασι, « Ἡρ. » Προσκεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος,» αὐτ. »Τὰς μὲν προσήγετο τῶν πόλεων, τὰς δὲ οὐ προσχωρούσας ἐλεηλάτει, « Ξεν. » Προσεχώρησαν ᾧ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, « Θκ.
Προσχώρησις, εως (ἡ), τὸ προσχωρεῖν, μετάβασις πρὸς τὸ μέρος τινός· παράδοσις πόλεως, κτλ.

;Προσχωριος ᾧ
Πρόσχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χώραν (κείμενος) πλησίον τινός, συνορεύων, πλησιόχωρος.
Πρόσχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχώννυμι, προσεπισώρευσις χώματος, γέμισμα τόπου τινὸς δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, (Γαλλ.) atterissement, alluvion. »Ὁ Νεῖλος ἀνέσηνε τὸ πεδιον καὶ ἀνεπλήρωσε προσχώσεσι,« Πλ. »Ἐς τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους ᾧ τῆς πρόσχώσεως, « Θκ.
Προσ-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως· προσεγγίζω. » Τὸ γὰρ πῦρ οὐ προσψαύσειεν, ἐνεπίμπρα αὐτίκα, « Ηρκτ.
†Προσ-ψελλίζω, Μ. ίσω. Προσλαλῶ ψελλίζων.
Προσ-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι προσέτι, προσθέτω ψεύματα.
Προσ-ψηφίζομαι, Μ. ισομαι. Ψηφίζομαι (Ἀποφασίζω [καὶ δοτ. ἐκ δ'.] Ἀπονέμω διὰ ψηφίσματος) προσέτι. » Καίσαρ, ὥσπερ ὑπέστησαν, τὴν ἑτέραν πεντετείαν προσεψηφίσαντο,« Ἀππ.
Προσ-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψ.θυρίζω πλησίον ἢ πρὸς τὸ ὠτίον τινός, προσλαλῶ ψιθυρίζων.
Προσ-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω· προσβάλλω δροσερὸς εἰς. 2) κρυόνω πλησιάζων εἰς ψυχρόν τι σῶμα. » Ὦ γονέες, τί μάτην κενεῷ προσψύχετε τύμβῳ, « Ἐπγρ.
Πρόσω (τό παρθτ. Προσωτέρω, -τάτω), ἐπίρ. Τοπ. Ἐμπρός, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. » Μὴ τις ὀπίσω τετράφθω· ἀλλὰ πρόσσω ἴσθε,« Ἰλ. Μ. « Ἅμα πρόσω καὶ ὀπισω λεύσσει, « Ἰλ. Γ., (ἴδε Ὀπίσω). » Τοὺς μὲν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκεπτῆν,« Ξεν. » Ἐγγὺς, οὐ πρόσω βεβηκας, « Εὐρ. (ᾧ μὲ γεν.) » Ὁ δὲ Στρυμὼν οὐ πρόσω τοῦ Ἑλλησπόντου, « Ἡρ (καὶ ἐπὶ χρόνου) » Πρόσω ἦν τῆς νυκτός, « αὐτ., ἦτον περασμένη (προχωρημένη) ἡ νύκτα· (καὶ προθετ.) » Πρόσω ἀπὸ τοῦ τείχους ἀπιέναι, « Ξεν. (καὶ μτφ.) » Γεγονὼς ἤδη ἡλικίας πρόσω, « Πλ. » Πρόσω πάνυ ἐλάσαι πλεονεξίας, « Ξεν. » Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκει,« Ἡρ. » Πρόσω δικαίων,« Αἰσχλ., εἶνε ἄδικον. » Ἦσαν πρόσω ζητήσεως, « Αξ., ἐπροχώρησαν εἰς τὴν ἔρευναν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἐναι τοῦ πρόσω, « Ξεν. (καλῶς λέγων μτφορ. καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) Πάγει τῆς ἐμπρος. (καὶ ὑφ' ἓν) » Ἐπορεύετο (« Πλαυνον τοὺς ἵππους (αἰεὶ τοπρόσω, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) « Ἴτε ἀεὶ ἐς τὸ πρόσω, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Κάρτα ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται, « αὐτ., τὰ μέγιστα (καὶ συγκρθετ.) » Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος,« Πλ. » Ἀπενεγκεῖν ἢ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, « Ξεν. » Προσωτέρω τοῦ καιροῦ προϊόντες, « αὐτ. (παρβλ. Πορρώτερον). »Ὅτι προσωτέρω,« Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα. » Ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτατ' ἐκφύγω,« Σοφ.

Προσώδης [πρασόζω], εος (ὁ, ἡ). δασώδης, βρωμερός.
†Προσῳδης [πρός, οἰδάω], εος (ὁ, ἡ). πρησμένος, φουσκωμένος.
Προσῳδία (ἡ), [προσῳδός]. (κυρ.) τὸ πρὸς κιθάραν ἢ αὐλὸν ᾄδειν, συντρόφευσις μουσικοῦ ὀργάνου μὲ τὴν φωνήν, (Ἰταλ.) accompagnamento. 2) (συνῳδή) ὁ ρυθμὸς ἢ πνευματισμὸς τῶν λέξεων ἢ τὸ διακριτικὸν τῆς προφορᾶς αὐτῶν σημεῖον. 3) (μτγν.) ἡ σημείωσις τῶν μακρῶν καὶ τοῦ βραχέος (τῆς ἐκτάσεως καὶ συστολῆς τῶν συλλαβῶν) εἰς τὴν μετρικήν.
Προσῳδιακὸς καὶ (ᾱ Προσῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προσῳδίαν. »Πῶς σημαντικός,« Μετρ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσῳδικός, [ἐκ τοῦ
†Προσῳδιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσῴδιον.
Προσῳδός (ὁ, ἡ). ὁ προσῴδων (συντρόφευων μὲ τὴν φωνὴν τὸν μουσικὸν ὄργανον) ἢ (ἐν γέν.) συμφωνῶν πρὸς τὴν ᾠδήν· (ἐθ. μὲ δοτ. μτφορ.) πρόσφορος, καταλλήλως· σύμφωνος· (παρβλ. Συμφωδός. » Οἶμαι δὲ καὶ τὸν λόγον, ὃν συνεφαπτόμενον ὑμῶν καὶ συμφωνοῦντα, χρήσιμον ἄν τι ποῆσαι καὶ τῷ νόμῳ προσῳδόν,« Πλ.
Πρόσωθεν [πρόσω], ἐπίρ. Μακρόθεν.
Προσ-ωθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠθῶ (Σπρώχνω) πρός.
Προσώθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσωθῶ, σπρωξιμον (κούνημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.
Προσών, όντος (οῦσα, όν), μτγ. τοῦ Πάρειμι, Μ. έσομαι.
Προσωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω προσέτι.
†Προσωνομασία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρωνομασία.
Προσωνυμία (ἡ), =Ἐπωνυμία.
Προσώπασι, Π. ἀντὶ Προσώποις, δοτ. πλθ. τοῦ Πρόσωπον.
Προσώπατα, Π. ἀντὶ Πρόσωπα, ὀνμ. αἰτ. πλθ. τοῦ Πρόσωπον.
Προσωπεῖον (τὸ). πλαστὸν (πρόσφορον) πρόσωπον, μετοσοῦνα, πρισωπίδιον, (Γαλλ.) masque· (μτφορ.) πρόσχημα. » Τὰ τῆς ἐπιεικίας ἀπεδύσατο προσωπεῖα,« Ρ.
†Προσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω ὄψιν. »Μηδὲ τὸ τοῦ χειμῶνος προσωπήσας δρυμύ,« Γ. Ἀκρπολ.
Προσωπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προσωπεῖον.
Προσωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προσώπου ἢ ἀνήκων εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ (ἀπὸ) πρόσωπον· (Γρμτκ.) ὁ ἐμφαίνων (παριστάνων) πρόσωπον ἢ ὅλα τὰ πρόσωπα· (Γαλλ.) personnel.
Προσωπικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διαφορὰν προσώπων, ἢ· καθ' ἓν πρόσωπον, ἀτομικῶς.
Προσώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Προσωπὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ σύγκρισιν πον μόνον) τοῦ Πρόσωπον (πρόσωπο-ίδιον). 2) =εῶ-
Προσωπῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, ἀγρίου Ἀρκείου.
Προσωποειδὴς, ἐς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματισμένος εἰς) εἶδος προσώπου.
†Προσωποληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Προσωπολήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων (βλέπων εἰς) πρόσωπον, κρίνων.
†Προσωπολήπτως, ἐπίρ. Μὲ προσωποληψίαν.
†Προσωποληψία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις προσωπολήπτης, (Γαλλ.) **partialité**, (ἀπὸ τοῦ ὑπ. ἐπλαθη ἢ) μεροληψία.
Πρόσωπον (τὸ), [πρὸς, †ὠψ]. τὸ πρῶτον καὶ κατ' ἐξοχὴν φαινόμενον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· (σπν. ἐπὶ ζ.) τὸ μουσεῖον. « Πρόσωπον δὲ (φορέει ἡ ἵππος) ἱππόγυπον, » Ἡρ. » Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει, « Ξεν. » Μὴ τείνων τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, ὥστε προσωπεῖον κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν, » Ἐπιχ. » Τὸ πρόσωπον ἐμείδιασε, » Θκρ. — » Ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη, « Γρφ. » Εἰς (= κατὰ) πρόσωπον, » Ἀξ. « Τὴν κατὰ πρόσωπον ἤντευξεν, » Πλ., τὴν προσωπικήν. » Εἰς πρόσωπον δέρει, « Γρφ., (κων.) προσωποδέρνει. 2) (συνκδχ.) ἄτομον, ὑποκείμενον (» Ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον, » Φωκυλ.)· (ὅλγ.) ὑπόστασις (» Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράψητε καὶ τριῶν τριῶν μὲν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἶτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· οὐδὲ γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔνοιαν οἱ συλλαβαὶ φέρωσιν· ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἶτ' οὖν θεότητος, » Γρ.)· (γραμ.) « Τὰ τρία πρόσωπα, » 3) τὸ ἐξωτερικὸν, ἡ ὄψις, ἡ ἐμφάνεια· (μτγν.) τὸ ἐμπροσθινὸν (τὸ φαινόμενον) μέρος διαφόρων πραγμάτων· (π. χ.) τὸ μέτωπον (Γαλλ. **le frontispice**) κτιρίου· ἡ κεφαλὴ ἢ ἡ πρώτη σελὶς βιβλίου· ἡ πρώτη πλοίου (» Αἱ νῆες κατὰ πρόσωπον, αἱ δὲ κατ' οὐράν ἦσι τεθέασι τὰς φιάλας ἐπὶ προσώπου, « Ἡρ. — » Ἐπίσημα, προῦμυτα)· (τρπ. ἐν γέν.) ἡ ἀρχὴ τὸ πρακτέον, (Γαλλ.) **le début** (» Ἀρχομένου ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν φρενῶν, « Πίνδ.). 4) = Προσωπεῖον (κυρ. καὶ μτφρ.). » Ἄνευ τοῦ προσώπου (ἄλλ. γρφ. προσωπείου) κωμάζειν, » Δη. 5) τὸ παρουσιαζόμενον (Γαλλ. **figurateur**) εἰς τὴν σκηνὴν ὑποκείμενον (καὶ ἐπμ.) τὸ πρόσωπον τὸ ἀκούσιον παραστῆναι ἕκαστος τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὸ θέατρον, (Γαλλ.) **le rôle**. « Ῥάιδιόν μοι τὸ πρόσωπον ἀνάλαβε, « Ἀριστοφ. » Ὁμήρου πρόσωπον, « Πλθ, (§ῶ. 6) (ἀφορ.) ὁ διακριτικὸς χαρακτὴρ ἑκάστου εἰς τὴν κοινωνίαν, (§ῶ.) « Οὐ λήψῃ πρόσωπον ἐν κρίσει, « Γρφ., δὲν θέλεις κρίνει μὲ προσοπολησίαν.
Προσωποποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσάγω (Παρ. καὶ ἄλλα ὄντα ὡς πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πράττοντα. « Προσωποποιεῖν τὸν διάλογον, » Δ. Ἁλ., ἐκθέτειν ἐν εἴδει δράματος, (Γαλλ.) **mettre en action**.
Προσωποποίησις, ἕως §
(ῥητ.) σχῆμα λόγου, ὅταν ὑποθέτῃ τις πράσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα πράττοντα ἢ διαλεγόμενα.
Προσωποποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων προσωπεῖα (προσωπα). 2) (ζ) ὁ εἰσαγων (ὑποθέτων) ὁμιλοῦντα ἢ πράττοντα πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα.
†Προσωποῦττα (Ἀττ. ἀντὶ Προσωπόττασα), ης (ἡ), (ἐνν.) κύλιξ ἔχουσα περιῃ ἐγγεγλυμμένα πράσωπα (ἀνῤῥ. ἢ ζ.).
Προ·σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) πρὶν ἢ ἐμπροσθά.
Προσώτατος, η, ον, ὑπερθ. §
Προσώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρόσω, μακρυνώτερος, -ώτατος. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥ.) Προσώτατα = Προσωτάτω.
Προ·σωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Συντελῶ, Βοηθῶ) προσέτι· προσεπαρκῶ, (μὲ ὅστ.) συναντιλαμβάνομαι. » Ἔρδον ὅσον ἐδυνέατο, προσωφελέειν ἐθέλοντες τοῖσι Ἕλλησι, « Ἡρ.
Προσωφέλημα (τό) §
Προσωφέλησις, εως (ἡ). ἡ προσγινομένη παρά τινος ὠφέλεια, βοήθεια, ἐπικουρία.
Προσωφελητέον, θετ. τοῦ Προσωφελέω.
Πρόταγμα (τὸ). τὸ πρῶτον (τὸ προτεταγμένον τῶν λοιπῶν) τάγμα στρατ.
Πρόταγος (ὁ), [πρό, ταγός]. ἀρχηγὸς, πρῶτος, προηγούμενος.
Προταινί, ἐπίῤῥ. Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Πρὸ, ἔμπροσθεν, ξένε τοῦ
Προταίνιος, α, ον, Π. = Ποταίνιος, πρόσφατος· ἀπροσδόκητος. ||. (τὸ οὐδ.) Προταίνιον, ἐπίῤῥ = Προταινί, προσφάτως, ἀρτίως πρὶ ὀλίγου.
Προτακτέον, θετ. τοῦ Προτάσσω.
Προτακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ τοποθετούμενος κατὰ προταξιν, (Γαλλ.) **prépositif**.
Πρότακτος (ὁ, ἡ). προτεταγμένος· προαποφασισμένος, προδιατεταγμένος.
Προ·ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυραννοῦμαι (Ταλαιπωροῦμαι) πρὶν.
Προ·ταμιεύω(-εύομαι), Μ. εύσω(-ομαι). Προαποθέτω εἰς τὸ ταμεῖον, προαποταμιεύω.
Προ·τάμνω, [ων. ἀντὶ Προτέμνω.
Προταξις, εως (ἡ), τὸ προτάττειν ἢ προτάττεσθαι, ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος (εἰς τὴν πρώτην θέσιν) τοποθέτησις· (κυρ.) ἡ πρώτη τάξις (τὸ μέτωπον) τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, οἱ πρόμαχοι.
Προ·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχέω) πρὶν, πρόσεμποιῶ ταραχήν.
Προ·ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι πρὶν· (μὲ γεν.) φοβοῦμαι περί τινος.
Προ·ταριχεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα ταριχεύω (ἁλατίζω καὶ ξηραίνω). « Ὑπὸ τὰς ἀργὰς τῶν νούσων προταριχεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἢ καὶ πλείονας, « Ἱππκρ.
Πρόταστις, εως (ἡ). Ζήτησις τὴν ὁπ. προτείνει τις εἰς λύσιν, πρόβλημα, (Γαλλ.) **proposition**. 2) (λογικ.) = Λῆμμα. 3) (γραμ. § ῥτρ.) τὸ πρῶτον μέρος (κῶλον) τῆς περιόδου. 4) τὸ πρῶτον μέρος (ἡ ἔκθεσις) τοῦ δράματος, (παρβλ. Ἐπίτασις).
Προ·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Τοποθετῶ) ἔμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων (συνκδχ.) πρокρίνω. 2) Διορίζω πρὶν, προδιατάττω. « Τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀγωνίας ἄλλον τι πρεῦταξον, » Ἀρστ.
Προτατέον, θετ. τοῦ Προτείνω.
Προτατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρότασιν (κυρ. τοῦ ῥήματος).
Προτατικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει προτάσεως
Προ·τέγγω, Μ. τέγξω, = Προβρέχω, προμουσγεύω.
Προτέγιον §
Προτέγισμα (τὸ), = Προτέγιον (-στέγισμα).
Προτεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προτίθημι.
Προ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἁπλόνω) τι ἔμπροσθέν τινος ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· προσφέρω· (συνήθ. μτγν.) προβάλλω· προσορίζω· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) προφασίζομαι. » Τὼ πόδε πρότεινον, ὡς ὑπόλυσω, « Ἀρχ. « Τὴν δικαίαν προτείναντος τοῦ Φ., ἀντιπροὐτεινε καὶ ὁ Α., « Ξεν. » Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη. — Ὑποτε προτείναιέν γ' ὁρμὰς εἴκοσι, « Ἀρχ. » Προτείνασα προσιόντι λαβεῖν ὅ,τι χρήζοι, « Ξεν. » Προτείνας ἑαυτὸν ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο, « Πλ. » Δέλεαρ προτείνειν τὴν ἡδονήν, « αὐτ. » Μὴ μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει, « Αἰσχλ. » Ὅσοι μὲν γνωστὰ καὶ σαφῆ προτείνουσιν, ἂν τιχοὺς διώνται νοῦν, « Ἀλ. Ἀφρδ. (καὶ μσ.) « Τὴν ἡλικίαν προὐτείνομην, « Πλάτ. » Μιαιφόν προτείνεται, » Ὅμ., ἐπιζήτει. (καὶ ἑλλ. ἡ ἀμεθ.) « Ἀπὸ τῆς ἄλλης ἠπείρου μακρὰ προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται, « Πλατ.
Προ·τειχίζω, Μ. ίσω. Ὀχυρόνω διὰ προτειχίσματος.
Προτείχιον §
Προτείχισμα (τὸ). τεῖχος κτισμένον ἔμπροσθέν τινος διὰ προφύλαξιν, προμαχῶν, προπύργιον, (Γαλλ.) **rempart**; **ouvrage avancé**.
Προτέλειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ὁποιουδήποτε ἔργου (κυρ. δὲ τελετῆς) γινόμενος. ||. (οὐσ.) Προτέλεια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα πρὸ τῆς θυσίας (κυρ. τοῦ γάμου), προεόρτια· (ἐν γέν.) ἀρχή, προοίμιον, (Γαλλ.) **début**, (παρβλ.) Πρωτόλεια. » Ἐὐτου —, » Αἰσχλ.
Προ·τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Προτερπόω (Προδιάθεσις, Προτιμάζω) διὰ τῶν προπαιτουμένων τελετῶν προπαρασκευάζω.
Προτέλεσις, εως (ἡ). τὰ οὐσ. τοῦ προτελέω, (ἀσχλγ.) προῤῥήσεις.
Προτέλεσμα (τὸ). τέλεσμα προκαταρκτικὸν, μύησις προηγουμένη.
Προτελισματικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ (ἀσχλγ.) προτελίσματα.
Προτελευταῖος, α, ον. Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, (Γαλλ.) **l'avant-dernier**.
Προ·τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω ἢ Ἀποθνήσκω πρὶν. « Ἐὰν δευτερογαμοῦσα γυνὴ προτελευτήσῃ τῶν παίδων, « Νμ.
Προτελευτή (ἡ). ὁ προηγηθεὶς (ἄλλος) θάνατος.
Προ·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Πληρόνω πρὶν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προκαταβάλλω (Θκ. ϛ', 31, κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ προσετετελέκει). 2) προετοιμάζω πρὸ [illegible]τελῆν ἢ διὰ τελετῆς.—Προτελειόω· (μτφρ.) προκαταρτίζω διὰ τῶν προαπαιτουμένων μαθημάτων, προγυμνάζω.

Προτελής, ές (ὁ, ἡ), = Προτέλειος. νθυσία—, « Ἀθ., ἡ πρὸ τοῦ γάμου.

Προ-τελίζω, Μ. ίσω, = Προτελέω προκαθαγιάζω (διὰ τελετῆς).

Προτεμένισμα (τὸ). τὸ προπύλαιον τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ). « Ἡ Σφίγξ ἡμῖν ἐπὶ τῶν προτεμενισμάτων ὕρρυται, « Συν.

Προ-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω προτοῦ ἢ ἐμπροσθᾶ ἢ πέρα-πέρα. » Προτέμνειν καὶ μὴ τελείως κλοδεύειν, « Γεωπον. » Εἰ ὧλκα διηνεκέα προταμοίμην, « Ὀδ. Σ. » Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών, « Ὀδ. Ψ.

Προτενὴς [προτείνω], ές (ὁ, ἡ). τεντωμένος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προέχων. «Κεράτων ἀκρέμονες προτενεῖς, » Ὀππ.

Προ-τενθεύω καὶ (συνηθέ. μσ.) -εύομαι, Μ. εὔσω, -ομαι. Ἁπλοῦν ἀπὸ λαιμαργίαν πρῶτος εἰς τὸ φαγεῖ', τρώγω πρὸ τῶν ἄλλων· προαπογεύομαι, [ἐκ τοῦ

Προτένθης [πρό, τένθης], ου (ὁ καὶ απν. ἡ). ὁ ἁπλόνων πρῶτος εἰς τὸ φαγεῖ', ἡ ἀγοράζων προτοῦ τὰ καλλήτερα φαγησερὰ, λαίμαργος, κοιλιόδουλος. » Μία δὲ (τῶν πηλαμύδων) ἡ προτένθης ὅταν τὸ στόμα ἐναπερείσῃ (τῷ ἀγκίστρῳ), προσίασι καὶ αἱ λοιπαί, « Δίλ. 2) = Προγεύστης, ὀθ. 3) (εἰς τὰς Ἀθ.) σύστημά τι ἱεροποιῶν. » Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς οἱ προτένθαι ἄγουσιν, « Ἀθ., (παρβλ. Παράσιτος).

Προτεραῖος, α, ον. Ὁ πρὸ μιᾶς ἡμέρας, (συνήθ.) «Προτεραία (ἐνν. ἡμέρα),« Ἡρ., ἡ προλαβοῦσα, (Γαλλ.) la veille. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Προτεραῖος ἦκε, « Λξ., πρὸ μιᾶς ἡμέρας. » Πανάμω μηνὸς προτερεία (sic), « Ἐπιγρφ., τῇ πρὸ μιᾶς καλανδῶν Ἰουλίων.

Προτεραίτερος, α, ον. Κωμ. συγκρ. τοῦ Πρότερος, πλέον προτέρα.

Προτερεύω, Μ. εὐσω καὶ

Προ-τερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ πράττω τι) πρότερος ἄλλου, προλαμβάνω· ἔγιο τὰ πρωτεῖα, ὑπερτερῶ. (σπν. μὲ αἰτ.) » Προτερεῖ τὸν ἄνεμον, « Θφρ. (συνήθ. μὲ γεν.). » Προτερῶν τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. » Προτερεῖ Ἀυσίου Ἰσοκράτης, « Λξ., εἶνε παλαιότερος. (καὶ αἰτ. πρυθετ. ἐνν. τῆς γεν.) » Ἐπρατέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν, « Πλθ., ὑπερεῖχον. (ᾗ ὅσ. ἐλλ.) » Πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὕσον πεντεκαίδεκα ἡμέρας, « Θφρ., φυτρόγνων προτήτερα (πρωϊμώτερα). (ᾗ ἀπολύτ.) » Ποτὲ μέν ὑστερεῖν, ποτὲ δὲ προτερεῖν ἀνάγκη, « Πλθ. » Οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐρθακέναι ἀδικοῦντες, » Ἐπιχ. Φιλ.

Προτερηγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος πρότερον, προγενέστερος.

Προτέρημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ προτερεῖ (ὑπερέχει) τις ἄλλου, πρωτεῖον, πλεονέκτημα, (Γαλλ.) avantage. » Ψυχικὸν προτέρημα, « Λξ., χάρισμα φυσικὸν, (Γαλλ.) talent. » Ἐπὶ τοῦ προτερήματος γενέσθαι (ὑπάρξαι, εἶναι), « Διόδ., = Προτερεῖν, ὑπερτερεῖν, (Γαλλ.) avoir le dessus.

Προτέρησις, εως (ἡ), τὸ προτερεῖν (προλαμβάνειν κτλ.), ὑπεροχὴ, εὐδοκίμησις.

Προτερητέον, θετ. τοῦ Προτερέω.

;Προ-τερίζω, Μ. ίσω. Ἀμφισβητῶ περὶ πρωτείων· ἔχω ἀξιώσεις ὑπεροχῆς.

Προτερικὸς, ἡ, ὀν. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Πρώϊμος. « Συκῆ—, « Ἀθ.

Πρότερος [πρό], α, ον. Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν δύο (ἐπὶ χρόν.) προτερινὸς, ἀρχαιότερος· (ἐπὶ τόπ.) ἐμπροσθινώτερος· (ἐνγέν. τρπ.) ἀνώτερος, προτιμότερος. »Πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα, « Ἰλ. Τ. » Ὁπλοτερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων, « Ἰλ. Β. » Ὁ μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν· οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, πρυτέρων τ' ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ψ. » Παίδων προτέρων οὐκέτι μέμνηται, « Ἰλ. Ο., τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐμέο πρότερος, « Ἰλ. Κ. » Ἐκ τῆς προτέρης γυναικός, « Ἡρ. » Ἡδὶ τῇ προτέρᾳ, « Ἰλ. Ν., τῇ προτεραίᾳ. » Τοῦ προτέρου χειμῶνος, « Ασ., τὸν περασμένον χειμῶνα. » Προτέροισι πόδεσσι, » Ὀδ. Τ., τοῖς ἐμπροσθίοις. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Τὸν πρότερος μετέειπε, « Θκρ. » Ἡμῖν πολὺ προτέρους, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Πρότερον, ἐπιρ. Προτήτερα, ἐμπροσθήτερα. « Ὀλίγῳ πρότερον τωὐτέων, « Πρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. μετὰ τοῦ Π). » Πρότερον ἢ βασιλεῦσαι, « αὐτ. (καὶ πρὸς ὁρς. μετὰ τοῦ Πρὶν) » Οὐ πρότερον παύσομαι, πρὶν ἢ ἕλω τὰς Ἀθήνας, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Μηδὲ πρότερόν γε ἀποδύνοις ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κόλακας, « Ακ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἐπὶ τῶν πρότερον βασιλέων, « αὐτ. » Τῶν πρότερον ἀδικημάτων, « αὐτ. » Τὸ δὲ πρότερον τούτων, « αὐτ.

Προτέρω, ἐπιρ. Π ἀντὶ Προσωτέρω, μακρότερα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, περαιτέρω. « Ἴθυσαν δὲ πολὺ πρότερω, « Ἰλ. Δ. (ᾗ τρπ.) » Πρότερω ἔτ' ἔρις γένετο, « Ἰλ. Ψ., ἐπροχώρησεν, ηὔξησεν. » Οὐ πρότερω μυθήσομαι, « Ἀπλν., δὲν θέλω ὁμιλήσῃ περισσότερον.

Προτέρωθε(θεν), ἐπιρ. Ἐκ τοῦ προτέρω, ἀπὸ προτήτερα.

Προτέριος, ἐπιρ. Κατὰ τὸν πρότερον τρόπον· ἀρχήτερα, πρωτινώτερα.

Προτέρωσε, ἐπιρ. = Προτέρω.

;Προτεταμένως [προτείνω], ἐπιρ. (μτχ.) Κατ' ἔκτασιν.

Προτετύχθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Προτεύχω, καμνω (καὶ πθ. γίνομαι, συμβαίνω) πρίν.

Προ-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεχνολογῶ προτοῦ, ἀναλύω πρῶτα τεχνολογικῶς τι.

Προτεχνολόγημα (τὸ). προεισαγωγὴ εἰς τέχνην ἢ ἐπιστήμην τινά.

Προτήθη (ἡ), = Προμάμμη.

Πρότηθυς, υος ἡ ύος (ἡ). προγενεστέρα ᾗ αὐτῆς τῆς Τηθύος (δηλ. ὑπέργηρως) γυνή.

Προτήκω, Μ. τήξω. Λυάνω προτοῦ ἢ πρῶτα.

†Προτήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἰναυσίως πράττων, (παρβλ Πρητὴν καὶ Ἐπιπρητὴν, ᾗ ἢ παρ' ἡμῖν Πρητόλα).

;Πρότηξις, εως (ἡ), τὸ αὐξ. τοῦ προηγ. λυάσιμον πρὸ καιροῦ· φθίσις, μαρασμός.

Προτί, πρόθ. Δ. ἀντὶ Πρός. (ὅθεν

Προτι-άπτω, Δ. Π. ἀντὶ Προσάπτω.

Προτι-βάλλομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσβάλλομαι, (καὶ καθεξῆς ὅλα τὰ ἐκ τῆς Προτί).

Προτιθασεύω, Μ. εὐσω. Ἡμερόνω προτοῦ.

Πρότιθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Προτίθεσαν, 3ος πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Προ-τίθημι, Μ. προ-θήσω (ἀόρ. Προέθηκα καὶ Προὔθηκα κτλ.). Βάλλω τι ἔμπροσθεν ἢ (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐμπροσθεν τινος· ἀπλῶν ὁμιλάτων προθείς, « Εὐρ. (καὶ μὲ ἁπλοῦν ὁμιλάτων προθείς, « Εὐρ. (καὶ μὲ) » Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τῶν βουλομένοις, προτιθέμενος κιβδηλον νόμισμα, « Ἀθ. » Προθέμενος τοὺς γυμνασιάρχους, « Πλτ. (καὶ μτφρ.) » Προτίθεσθε τιν' αἰτίαν προθείς, « Σοφ. (αὐχῶ ἀπ) » Δαῖτα (« Τράπεζαν)— . « Ἴσ. » Μέγαν βοῦν διασάμενος προὔθηκεν. » Ἴσ. » Κυσὶ μελεῖστι ταῦτ' ἐπρόθηκεν, « Ἰλ. Ψ., τὰν ἔβρεψε νὰ τὰν φάγουν (καὶ μσ.) » Τραπέζας νίζον καὶ προὔθεντο, « Ὀδ. Α. (ἴδε Παρατίθημι). ᾗ ἐκθέτω (εἰς θέαν), (Γαλλ.) étaler. » Γνῶσιν ἁπάντων, κοινοποιῶ διὰ γραμμάτος (ἴδε Πρόθεμα), (Γαλλ.) afficher (ὅθεν μτνμ.) κάμνω ἔκθεσιν. » Τρεῖς ἡμέρας προτιθέασι τὸν νεκρὸν, « Ἡρ. « Ποτήρια ἀργύρεά τε καὶ χρύσεα προθοῖτο, « αὐτ. (καὶ μσ. μτνμ.) « Προθοῦ μέγα προεθήκαντο, « αὐτ. » Προθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, « Λκ. » Προθέντων, « αὐτ. 3) (ἐν γέν. κηρύσσω) προκηρύττω. » Ἔχθραν (« Πόλεμόν) τινι—, « Θκ., Ἡρ. » Συβάριος γὰρ ἀπὸ στάσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλησίων τε ἠβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς καὶ πένθος μέγα προὐθήκαντο. » Χρόνους τε προὔθεντο ἀνευ ἐγγυητέων ἐν οἷς χρὴ τοὺς μὴ ἐσιόντας, ἄμμοροις πολεμίοις εἶναι, « Θκ. (παρβλ. 4) βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς πρόφασιν μ.) προσδιορίζω. » Ἐς δὲ ὁμολογίην προὔθεντο ἕτεα οὐρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ πρόσκειται, « Ἡρ. « Σκοπὸν προεθήκατο, προεθήκατο), « Λξ. » Ἡ πόλις ἐφανον τοῖς λειπομένοις τῶν ἀγώνων προτιθεῖσα, « Θκ. » Τῶν νόμων τὰ σχατα ἐπιτίμια προτεθειμένων, κτλ., « Δμ., (ὅθεν συχν. προτείνω. » Συγκαλέσας τοὺς πρώτους ἐς μέσον σφι προετίθεε τὸ πρῆγμα. βουλευόμενος, « Ἡρ. » Ὡς δὲ ἐγίνωσκον γυθηναν, πρὶν ἢ αὐτὸν προθεῖναι αὐτὸς γον, τῶν εἵνεκα συνήγαγε αὐτοὺς αὐτ. »Τῆς πόλεως λόγον περὶ τινος τυθείσης, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τῶν πατέρων οὐ φασκόντων προθήσειν δαψήφισιν παρὰ τὸν νόμον, « αὐτ. γέα ἀπελογήσαντο· οὐ γὰρ σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον, « αὐτ. ἀπαρ.) « Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος ματος προὐτίθετο λέγειν, « Δμ. προκρίνω, προτιμῶ. » Πολλοὶ τῶν καίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέμενοι (καὶ παραλλ.) » Πάρος τοῦμοῦ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσθενετο τὴν τυραννίδα, « Σοφ. 7) (ἐπὶ τὸ πλ. μσ. πρὸς ἅπαρ.) ἔχω σκοπὸν (πρόθεσιν), βάλλω κατὰ νοῦν, ἐπιχειρίζομαι· ἀποφαίζω. » Προέθηκε λέγειν, » Ἡρ.

Προτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πρωτοῦ.

Προτιλλώ, Μ. τιλῶ. Μαδῶ πρωτοῦ.

Προτιμάσσω, Δ. ἀντὶ Προσμάσσω.

Προτιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ πλειότερον. « Τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι, « Ξεν. (ᾧ πθ.) « Οὐ φθονήσασα τοῦ προτετιμῆσθαι αὐτούς, » αὐτ. (καὶ πθ.) » Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον προτετίμηται τὸ κάλλος παρ' ἐκείνοις ἢ παρ' ἡμῖν, « Ισκρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) « Τῶν ἄλλων πλέον προτιμήσεσθε στρατιωτῶν ὑπὸ Κύρου, » αὐτ. 2) παθητ. μέσ. ἢ ἅπαρ.) προκρίνω, προτιμῶμαι μᾶλλον. « Ἀμφοῖν ὄντοιν φίλοιν ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν, « Ἀρχ. « Τὸν δ' ὑὸν ἂν ἡμιναίου προθροῖσαι ἢ εὐπρεπέστεροι, » Ἡρ. « Προτιμᾶσθαι πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, « αὐτ. 3) (συνηθ. πρὸς γεν. ᾧ πάντοτε προσκεῖται τὰ ἄρνητ. Μὴ καὶ Οὐ) δὲν προτιμῶ, δὲν μοι μέλει, ἀδιαφορῶ. » Μὴ προτιμήσῃς μυκαλῶν ὀλαγμάτων, » Αἰσχύλ. « Οὐδὲν προτιμῶ σου, « Ἀρχ., δὲν θέλω νὰ σὲ ἐξύρω, δὲν σε φοβοῦμαι· (καὶ πρὸς ἅπαρ. ἀναλ.) » Κἠρήνη δ' ὅπως ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν, » αὐτ.

Προτίμησις, εως (ἡ), τὸ προτιμᾶν ἢ προτιμᾶσθαι.

Προτιμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Προτιμάω.

Προτιμητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνηθίζων ἢ ἠξιωμένος νὰ προτιμᾷ, ἀντιθέτως ἢ συντελῶν (ξ) εἰς προτίμησιν.

Προτιμία (ἡ). Ὑπεροχή, προτίμησις.

Προτίμιον (τὸ). τὸ διδόμενον ἐμπρὸς ὡς προκαταβολή, ἀραβών, (Τουρκ.) πέϊ, (Ἰταλ.) καπάρο, (εἰς τὸν Ακ., ὅπου ᾧ μόνον ἐθεωρεῖτο, διωρθώθη Προώμιον)

Πρότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παθητ. -ότερος, -ότατος). Ὁ τιμώμενος πλειότερον (προτιμώμενος) τῶν ἄλλων, προτιμητέος, προτιμότερος. (μὲ γεν.) » Ποδῶν ταχυτὴς ἦσθ πρότιμον ῥώμης, « (Σνφν. παρ') Ἀθ.

Προτιμυθέομαι, Δ. ἀντὶ Προσμυθέομαι.

Προτιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ (καὶ μσ. Τιμωροῦμαι, Ἐκδικοῦμαι) πρωτοῦ.

Πρότοπος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Πρόσοπος.

Προτοφθάσομαι, Δ. Π. ἀντὶ ‡Προαφθάσομαι, προφθάνω, προλαβαίνω· (συνηθ.) προσπίπτω, καταλαμβάνω· (βλέπε κατ' ἔκτ.) προλαβαίνω, προκαταλαμβάνομαι. (μὲ ἅπαρ.) μανθάνω, συμπεραίνω. » Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην πρατεύσασθαι, ἢ ἥ περ αὐτὴν νήαε, « Ἀπλλν.

Προτρεπτάινω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προτείνω.

Προτρεπτρώσκω, Μ. προτρώσω. Πληγόνω πρῶτος.

Προτρεπτύσσω (χ. Μ.), Π. προτρυπάζω.

Προτρέπω, Μ. τρέψω, Π. ἀντὶ Πρωτιμῶ, τιμῶ μᾶλλον (μὲ γεν. ἑλλ.) κρίνω ἀξιόν δ' ἀτυδόσας, « Σοφ.

Πρότρηγις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προτέμνω.

2) (συνηθ.) τὸ προτεμνόμενον μέρος, (ὄθεν Π.) ὁ ὀμφαλὸς καὶ τὰ περὶ αὐτὸν μέρη, ἡ ὀσφύς.

†Πρότρημητον (τὸ), = Πρότρησις (2).

Προ-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ τι πρῶτος ἢ πρὸ τῶν ἄλλων (Θκ. Γ', 81).

‡Προ-τολμίζομαι, Μ. ισομαι. Τολμῶν προχωρῶ πρῶτος.

Προτομή (ἡ), [προτέμνω]. (κατὰ λίξ.) τὸ ἐμπροσθινὸν κόψιμον. (ὄθεν· συνηθ.) τὸ ἐπάνω ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος· εἰκὼν παριστάνουσα τὸ μέρος τοῦτο (τὴν κεφαλὴν δηλ. καὶ τὸ στῆθος ἕως τὸν ὀμφαλόν), (Γαλλ.) buste· τὸ πρόσωπον ᾧ ἡ κεφαλὴ ζώου. » Κριοῦ (» Μόσχου, » Λέοντος)—, « Διόδ., Γρφ.

Προ-τονίζω, Μ. ίσω. Ἀναιδάζω ἢ Καταιδάζω τὸ πανὶ τοῦ παραβόλου διὰ τῶν προτόνων.

†Προτόνιον (τὸ), εἶδος ἱματίου τὸ ὁποῖον ἐφόρει ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, [ἐκ τοῦ Πρότονον (τὸ) καὶ

Πρότονος (ὁ), [προτείνω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτιοῦ πρὸς τὴν πρῷραν καὶ πρύμνην τοῦ πλοίου διατείνοντα σχοινία, τὰ ἐξάρτια, (Γαλλ.) haubans. » Ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ, δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἐκάτερθεν, « Ἀπλλν. 2) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὁποίων εἶνε τεντωμένον τὸ πανὶ ἐπὶ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ (ὄθεν οἱ Προτάνιον).

Προτοῦ (ἀντὶ Πρὸ τοῦ = πρίν του, ἐνν. τοῦ χρόνου). ἐπίρ. Πρίν, προτήτερα. » Ἐν τῷ πρωτοῦ χρόνῳ, « Θκ. » Ὥσπερ καὶ προτοῦ, « Ἀρχ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορίων.) » Πρὸ μὲν τοῦ οὐκ ἐξέφαινε... ἐπεὶ δὲ, « Θμς.

Προ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω τι προτοῦ ἐν εἴδει τραγῳδίας, μεγαλυνοῦ πρῶτον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον, προοιμιάζω μὲ τραγικὴν ἔμφασιν.

Προτρεπτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προτρέπειν, παρακινητικός. (πρὸς αἰτ. προθετ.) » Τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετήν, « Αἰσχ. » Λόγος προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, « Ἀρτ. (ἡ γεν.) » Ἔδεσμα γάλακτος προτρεπτικόν, « Γεωπον.

Προτρεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προτρεπτικὸν τρόπον, ἐν εἴδει προτροπῆς.

Προ-τρέπω, Μ. τρέψω καὶ πθ. τραπήσομαι (ἀόρ. πθ. Προετράπην κτλ.). Τρέπω (Γυρίζω, Διευθύνω) τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν (συνήθ. μτφρ.) παρορμῶ, παρακινῶ (μτφ.) κάμνω προσεκτικόν τινα (διεγείρω τὴν περιέργειάν τινος) εἴς τι· (πλ.) φεύγω προτροπάδην (προχωρῶ) πρὸς· (απν. καὶ Π.) γίνομαι εὔθετος (παραδίδομαι ὅλος διόλου) εἴς τι. (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἅπαρ. ἢ Π. ὁστ. ἢ προθ. γεν. ἐκ δ'.) » Τίς σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει; « Σοφ., τίς σε ἀναγκάζει εἰς τοῦτο; » Ἀλαζονείας ἀποτρέπων τοὺς συνόντας, ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπε, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Προτρέπουτο ἐπὶ νῆας, « Ἰλ. Ε., ἐτρέποντο εἰς φυγὴν πρός. » Ὅτ' ἂν ἀψ ἠέλιος ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦθεν προτράπηται, « Ὀδ. Δ. » Προτρέψωτο αὐτὸν τὰ κατὰ τὸν... « Ἡρ., τοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ καὶ νὰ μάθῃ. (καὶ δοτ.) » Ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, « Ἰλ. Ζ., νὰ ἀφεθῶ (ἵνα εἶμαι κάποιαν παρηγορίαν) εἰς τὴν θλῖψιν μου, (παρβλ. Τέρπω) (καὶ προθετ.) » Ἐν τῷ πίνειν—, « Πλ., προήχθησαν, ἐπροχώρησαν.

Προ-τρέφω, Μ. θρέψω. Πρῶτα τρέφω (δίδω τροφήν).

Προ-τρίχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προέδραμον κτλ.). Τρέχω πρωτοῦ ἢ ἐμπροσθᾷ ἢ ἐμπροσθήτερα, προπορεύομαι ὡς πρόδρομος, προλαμβάνω τρέχων. » Ὁπλοῦς ἡ γλῶττα πρατρέχει τῆς διανοίας, « Ἰσκρ. » Προτρέχει τὰ κοπριζόμενα τῶν ἀκάπρων καὶ εἴκοσιν ἡμέρας, « Θρρ.

†Προτριακάς, άδος (ἡ). (ἐνν. ἡμέρα) ἡ πρὸ τῆς τριακάδος (τῆς τριακοστῆς), ἡ εἰκοστὴ ἔννατη.

†Προ-τριβής, ές (ὁ, ἡ). τριμμένος (ἀκονισμένος) ἐμπρός, ὀξύς, συνθέτερος (μτνμ.) δριμύς.

Προ-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω πρωτοῦ.

Πρό-τριτα, ἐπ. ρ. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρίν. (ἐνίοτε) ἀντὶ Πρόχθες ἢ Ἀντιπρόχθες. » Χθὲς καὶ πρότριτα, « Δούκ.

Προτροπάδην [προτρέπω], ἐπίρ. (κυρ. νὰ φυγῇ τις) Χωρὶς νὰ γυρίζῃ διόλου νὰ ἰδῇ ὀπίσω του, (δηλ.) μὲ μεγάλην βίαν, ἀμεταστρεπτεί.

Προ-τροπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Προτρέπω.

Προτροπή (ἡ), τὸ προτρέπειν, παρόρμησις, παρακίνησις· μέσον διεγερτικὸν (ἐρεθιστικόν).

†Πρότροπος (ὁ), (εἶνος) ὁ ἄλλ. Πρόδρομος, (κοιν.) λαγάρα, κρατητῆρα.

Πρότροχος (ὁ). ὁ ἐμπροσθινὸς (εἷς μόνος) τροχὸς μηχανῆς.

†Προτρυγαῖος, α, ον. Ὁ προηγούμενος ἢ προϊστάμενος τοῦ τρύγους, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου). ||. (οὐσ.) Προτρύγαια (ἐνν. ἱερά), τὰ προαέρτια τοῦ τρύγους.

‡Προ-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ προτοῦ ἢ (ς) πρωΐμα.

‡Προτρυγεῖος (ὁ, ἡ), = Προτρυγαῖος.

‡Προτρύγης, ου (ὁ), = Προτρυγαῖος (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Προτρύγησις, εως (ἡ), τὸ προτρυγᾶν, τρύγημα πρωΐμον.

Προτρυγητήρ, Π. ἀντὶ-

Προτρυγητής, οῦ (ὁ). ἁπλανὴς τις ἀστὴρ εἰς τὴν προαάρκτιον πλευρὰν τοῦ ζωδίου τῆς Παρθένου ἅς τις φαίνεται τὰ πρωΐ μερικὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ τρύγους.

Προ-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Προέτραγον κτλ.). Τρώγω προτοῦ ἢ πρώτα.

Προ-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προέτυχον κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω, πρὶν τυχαίνω ἐμπρός. » Τὸ προτυχὸν, « Πίνδ., ἕτι ἔτυχεν ἐμπρός, τὸ προτυχόν.

Πρότυπος (ὁ, ἡ). τυπωμένος (μορφωμένος, σχηματισμένος) πρὶν· προτυπωθισμένος. ||. (οὐσ.) » Πρότυπον, « Πλιν., τὸ ἐκ γύψου ἢ πηλοῦ πλασούργημα τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸν τεχνίτην ὡς παράδειγμα, (παρβλ.) Πρωτότυπον, (Γαλλ.) modèle.

Προ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) πρὶν· σχεδιάζω· προδηλῶ διὰ τύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πων· (μσ.) φαντάζομαι. « Φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἠγγέλθαι . . ἐμβεβληκέναι πολεμίους, » Ἀκ.

Προ-τύπτω, Μ. τύψω. (κατὰ λεξ.) Κτυπῶ ἐμπρός· (ὅθεν συνήθ. ἑλλ.) προβάλλω, προκύπτω· προορμῶ. « Ἐνθ' Ἀργὼ προΰτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισιν, » Ἀπολλν.

Πρότυπμα (τό), = Πρότυπον.

Πρότυπος, ἐπίρ. Ὡς ἐν εἴδει πρωτότυπου, πρωτοτύπως.

Προτύπωσις, εως (ἡ), τὸ προτυποῦν, προσχεδίασμα, προδιατύπωσις.

Προτυχών, οὖσα, όν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Πρυτυγχάνω.

Προΰβαλον, Προΰβην κτλ. (κατά κρσ.) Ἀττ. ἀντὶ Προέβαλον, Προέβην κτλ.

Πρωΰγγυος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Προέγγυος, (ἴδε Πρώγγυος).

Προϋγιαίνω (χ. Μ.). Εἶμαι ὑγιὴς προτοῦ.

Προϋγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω προτοῦ.

Πριϋγράφη, Προϋδιδάξατο, Προϋθηκε, Προΰκειτο κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Προεγράφη, κτλ.

Προϋλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γαυγύζω πρὸ (ὡς φύλαξ) τινος.

Προΰλλίγου, Ἀττ. ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου.

†Προΰμνη (ἡ), = Προῦμνος.

†Προῦμνον (τό), [Ἀτν.], τὸ κορόμηλον ἢ ἀβράμυλον, (Γαλλ.) prune.

†Προῦμνος (ἡ)· τὸ καρποφοροῦν τὰ προῦμνα δένδρον, ἡ ἀβραμυλιά.

†Προΰνεικος (ὁ, ἡ), [πρὸ, ἐνεγκεῖν], = Προφερὴς, κατωφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγὴς, (ὅθεν συγχ. τῷ Πορνικός). 2) (οὐσ.) βαστάζος, (Τουρκ.) χαμάλης.

†Προΰνη (ἡ), = Προῦμνος.

Προϋννέπω, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προεννέπω.

†Προῦνον (τό), = Προῦμνον.

†Προῦνος (ἡ), = Προῦμνος.

Προϋξεπισταμαι, Ἀττ. ἀντὶ Προεξεπίσταμαι.

Προϊξερευνάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Προεξερευνάω.

Προ-ϋπ-άγω, Μ. αξω (ἀόρ. Προϋπήγαγον κτλ.). Κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ (Φέρω) κατ' ὀλίγον εἰς· (μσ. μτφορ.) φέρω (ἕλκω) κατ' ὀλίγον εἰς τὸ μέρος μου· προϋποτάσσω· (ἀμτθτ.) ἀναχωρῶ (φεύγω μὲ τρόπον) πρωτοῦ. Προϋπεξέρχομαι.

Προ-ϋπ-αντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι. Συναπαντῶ πρῶτος ἢ πρωτοῦ· ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν τινος.

Προϋπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ-ϋπ-αντιάζω(-αντιάω-ῶ), Μ. ασω, = Προϋπαντάω

Προϋπαρξις, εως (ἡ), τὸ προϋπάρχειν, (Γαλλ.) préexistence.

Προϋπαρχὴ (ἡ)· ἡ πρώτη ἀρχή· ἡ προϋπάρχουσα ἀφορμὴ· (ἰδιωτ.) προκαταβολὴ εὐεργετημάτων (ἐκδουλεύσεων), προϋποχρέωσις

Προϋπαρχόντως, ἐπίρ. Κατὰ προϋπαρξιν.

Προ-ϋπ-άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω πρὶν, προϋφίσταμαι. « Οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, » Ἀξ. « Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκδὰν ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, » Δημ. 2) δίδω πρῶτος ἢ πρωτοῦ τὴν ἀρχὴν εἴς τι· προλαμβάνω, « Προϋπάρχω τῶν εὐεργεσιῶν (τῆς ἔχθρας), » Ἰσοκρ. « Οἱ προϋπάρχοντες τῷ πιεῖν ἡμᾶς ἐξ, » Δημ. (ὑβ.) « Προϋπηργμένα, αἱ Ξ, τὰ προλαβόντα, (Γαλλ.) les antécédents. » Οὐ κατήγορος οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ, « Δημ. » Μεταπεμψάμενος αὐτὸν, τῶν προϋπηργμένων ἐπήνει, « αὐτ., διὰ τὰς προλαβούσας ὑποχρεώσεις.

Προϋπ-ειμι, Μ. υπ-έσομαι, = Προϋπάρχω, προϋφίσταμαι. « Προϋπεῖναι τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος λέγουσιν, » Ὀλυμπιόδ.

Προϋπ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Ἐξασθενῶ (Ἀδυνατίζω) πρῶτον ἢ προτοῦ.

Προϋπεμψα, Ἀττ. ἀντὶ Προέπεμψα.

Προϋπ-εξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προϋπεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω πρῶτα κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Προ-ϋπ-εξ-έρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Προϋπεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω πρῶτα κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Προ-ϋπ-εξ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Προεξορμῶ αἰφνιδίως.

Προ-ϋπ-εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) τι προτοῦ μὲ τρόπον· (ῥτρ.) προδιαθέτω ἀνεπαισθήτως τὸν ἀκροατήν.

Προϋπεργασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προδιοίκησις (προκατασκευή) λανθάνουσα τὸν ἀκροατήν.

Προϋπεςην, ἀόρ. Β'. τοῦ Προϋφίσταμαι.

Προϋπηργμένος, η, ον, πθ. πρκ. τοῦ Προϋπάρχω.

Προϋπ-ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. ὑποσχήσομαι (ἀόρ. Προϋπεσχόμην κτλ.). Ὑπόσχομαι προτοῦ, προϋποσχόμαι.

Προ-ϋπο-βάλλω(βάλλομαι), Μ. βαλῶ(-οῦμαι). Βάλλω πρῶτα ὑποκάτω (ὡς θεμέλιον).

Προϋπογραφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Προ-ϋπο-γράφω, Μ. γρόψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω πρῶτα τι ἐν εἴδει ὑποβείγματος, προσχεδιάζω, προδιαγράφω.

Προϋπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (βάλλων ὑπ' ὄψιν) τι προηγουμένως, προείηγῶ.

Προ-ϋπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ὑποδέχομαι προτοῦ.

Προϋποτεθέτεον, θετ. τοῦ Προϋποτίθημι.

Προϋπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. Προϋπάρχω (ὡς βάσις). « Τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σῶμα, » Φίλ., πρέπει νὰ προϋπάρχῃ καὶ κενὸν ἵνα δεχθῇ τὸ σῶμα.

Προ-ϋπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προϋπέλαβον κτλ.). Φρονῶ (Νομίζω) πρὶν εἰκάζω, συμπεραίνω.

Προ-ϋπο-μιμνήσκω, Μ. ὑπο-μνήσω. Ἐνθυμίζω προηγουμένως, προενθυμίζω.

Προ-ϋπο-μνηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Σημειόνω πρῶτα ἢ προτοῦ ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σχολιάζω (κάμνω σημειώσεις) πρὶν.

Προϋπο-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προϋποπτεύω.

Προϋπόσχεσις, εως (ἡ), τὸ προϋπισχνεῖσθαι, ὑπόσχεσις δοθεῖσα πρίν.

Προϋπο-πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) πρῶτα ὑποκάτω ἢ ὀλίγον τι.

Προϋπο-πτεύω, Μ. ευσω. Ὑποπτεύω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα).

Προϋπόστασις, εως (ἡ), τὸ προϋφίσασθαι, ἢ καθ' ὑπόσιασιν προϋπαρξις.

Προ-ϋπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω πρῶτον ὑποκάτωθεν.

Προϋπο-στίζω, Μ. ίξω Προδιαστέλλω, ὑποστιγμῶν.

Προϋποστικτέον, θετ. τοῦ προηγ.

†Προϋποστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προϋποστέλλω, (εἰς τὸν Θρν.) τὸ μέρος ὅπου προϋποστέλλεται (συστέλλεται πρόβατα) ὁ θόλος κτιρίου.

Προϋποστρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω πρῶτα ὑποκάτω, (μτνμ.) προϋποτίθημι.

Προϋποστυφὴ (ἡ). ἡ διὰ τῶν στυπτηρίων προετοιμασία τοῦ μαλλιοῦ πρὶν νὰ βαφῇ.

Προ-ϋποτάσσω(τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάττω προτοῦ.

Προ-ϋπο-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω πρῶτα ὑποκάτωθεν.

Προ-ϋπο-τίθημι, Μ. ϋπο-θήσω (ἀόρ. Προϋπέθηκα κτλ.). Βάλλω πρῶτα ὑποκάτω ὡς θεμέλιον, προϋποβάλλω· προσμαντεύομαι βουλεύω· (μσ.) προϋποθέτω, προϋπολαμβάνω.

Προϋπο-τοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προαναθεωρῶ, προϋποπτεύω.

Προϋπο-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεκτυπώνω εἴδει προτυπώσεως, προσχεδιάζω, ὑπογράφω.

Πριϋπόυσα, θηλ. μτχ. τοῦ Προϋπειμι.

Προ-ϋπο-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (βάνω νὰ φανῇ) τι ἀμυδρῶς πως προηγουμένως, προεικονίζω.

Προ-ϋπο-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω πρῶτα ὑποκάτω (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσουν).

Προ-ϋπο-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πρῶτα ὑποκάτω.

Προϋπο-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω σμάτα μετὰ μέλους.

Προϋπτιάζω, Μ. άσω. Προδιαθέτω τὴν ἀκροατὴν ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον.

Πρόϋπτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. (κατὰ κρᾶ) ἀντὶ Πρόοπτος, προφανὴς, πρόδηλος.

Προϋπὼν, οντος (οὖσα, όν), μτχ. τοῦ Προϋπειμι.

Προϋργιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. ἢ

Προϋργιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Προϋργου, ἀναγκαιότερος (πρωτιμότερος, -ότατος. « Τὸ ἑαυτῶν προϋργιαίτερον ποιήσαντο, » Θκ., ἐστοχάσαντο τὸ κριτώτερον (ἐπροτίμησαν) τὸ δίκαιον καὶ συμφέρον μᾶλλον. ‖ (τὸ οὐσ.) Προϋργιαίτερον, -αίτατα, ἐπίρ. Μετὰ πλείστης) σπουδῆς, μᾶλλον (πλείστα) προῦργου.

Προῦργου (Ἀττ. ἀντὶ Πρὸ ἔργου (ἴδε Πρὸ φέρω περὶ τὸ τέλος), ἐπίρ. « Πρὸ ἔργου, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀναμένου ἔργου, » (ὅηλ.) χρησίμως, ἀνυσίμως, συμφερόντως. « Προῦργου τι ἐστὶ καμεῖν πρὸς τὸ ἐξευρεῖν, » Πλάτ. « Κατωρθώσαμεν (ἐπροχωρήσαμεν ὅσον οὖν) πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ζητουμένου » Ἵνα προῦργου τι γένηται, « Ἰσοκρ. « Κατορθωθῇ κἄτι τι (νὰ γένῃ κάποια λειά). » Διεδάσκειν τι τῶν προῦργου, Θκ., τῶν συντελούντων εἰς τὴν ὑπεροχὴν, τῶν ὠφελούντων. « Μηδὲν προῦργον, » Ἀξ., δὲν ὠφελεῖ καθόλου.

‖Προυσαλέως, ἴδε Προσελέως.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προϊστήην, Αττ. ἀντὶ Προειστήκην, γ'. ἐνικ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Προΐστημι.
Προϊστῶτες, Προϋτρέπετο, Προϋτυψα, Προϋφαγον, Αττ. ἀντὶ Προεστῶτες κτλ.
Προϋφαίνω, Μ. ἀνῶ. Ὑφαίνω πρίν (ἀπὸ προηγουμένου).
Προϋφ-αιρέω-ῶ, Μ. ἥσω (ἀόρ. Προϋφεῖλον κτλ.). Ὑπαίρνω (Ἀφαιρῶ) προτοῦ κρυφίως.
Προ-ϋφ-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω κρυφίως πρίν.
Προϋφείλω, Αττ. ἀντὶ Προοφείλω.
Προϋφθην, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προέφθην, β' ἀόρ. τοῦ Προφθάνω.
Προϋφ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι πρίν ἐν συνόψει, προεκθέτω ἐν εἴδει προοιμίου τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διηγήματος.
Προϋφήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν συνόψει προέκθεσις τοῦ διηγήματος.
Προϋφ-ίστημι, Μ. ὑποιστήσω (ἀόρ. Προϋπέστην καὶ β'. Προϋπέστην κτλ.). Δίδω πρηγουμένως ὑποστασιν εἴς τι, κάθημαι νὰ προϋπάρχῃ (ὡς βάσις). » Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋποστήσας, « Γργ., (παρβλ. Προϋπόκειμαι). ||. (μσ.) προϋπάρχω καθ' ὑποστασιν, ἔχω ἀπὸ προτέρα τὸ εἶναι (τὴν ὕπαρξιν). » Τὸ αἴτιον ἦτοι συννοήσασθαι δεῖ τῷ ἀποτελέσματι, ἢ προϋφίστασθαι τούτου, « Σέξ. (δθ.) » Προϋφεστηκότα, « Πλ., αἱ πρῶται (προηγούμεναι) ἀρχαὶ τῶν πραγμάτων.
Προϋφῶν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προέφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Προφύω.
Προΐχω, Αττ. ἀντὶ Προέχω, (δθ. ἡ μτχ.) Προΐχοντες, οἱ πρόκριτοι, οἱ πρωτεύοντες. (Γαλλ.) les primats.
Προφαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεσθίω.
Προφαίνω, Μ. φανῶ. Φέγγω ἐμπρός, προσφέρομαι φέγγων (μὲ φανόν). » Ὑφειδραν αὐτῷ καταβαίνοντι ὑπὸ τῷ πλησίον ἀπέθανε, « Πλ. (ἢ ἀπολ.) » Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προΰφαινεν, « Ὁδ. Κ. (καὶ πθ. ἡ μσ.) » Νύκτα δι' ἀρφαίνην, οὐδὲ προφαίνετ' ἰζέσθαι, « αὐτ., ἢ ἔσεγγεν ὥστε νὰ ἴδῃ τις. 2) (μτφ.) δείχνω (φανερόνω τι ἐμπρὸς ἢ μακρυθεν ἢ ὅλως εἰς τὸ φανερόν· (καταχρ.) ἀκούομαι. » Τοῖσιν θεοὶ τέρασα προΰφαινον, « Ὁδ. Μ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἐς πεδίον προφανέντε, « Ἰλ. Ω. » Ἐξαπίνης προφαίνατο, « Ἰλ. Ξ., φαίνονται πανταχόθεν. (ἢ καταχρ.) » Προϋφάνη κτύπος, « Σοφ. 3) δείχνω (φανερόνω) τι πρωτοῦ, προβλῶ, προμηνύω. » Προφαίνει πομπὰν κομπόν, « Θφρ., δείχνει ὅτι θὰ κάμῃ. » Ὁ θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθά, « Ξεν. » Εἶρετο τοὺς μάγους, τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, « Ἡρ. » Σὺ δὲ ὅσην στρατιὴν πέμψεις, τὸ προφαίνεις, « ἀκοπόν. Προφάνεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προφανοῦς, ἐνάργεια, (Γαλλ.) evidence.

Προ-φανερόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω προτοῦ, προδηλῶ, προμηνύω.
Προφανής [προφαίνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μακρυθεν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ὅλως πιόλυ, πρὸ ὀφθαλμῶν κείμενος, πρόδηλος, ὁλοφάνερος. » Ἐκ (» Ἀπό) τοῦ προφανοῦς, « Θκ., Πλ. κλπ. — Προφανῶς. 2) Π. — Περιφανὴς, ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Προφανεῖς καὶ ἀγακλέας ἄνδρας, » Μανέθ.
†Προφανσις, εως (ἡ), τὸ προφαίνειν ἢ προφαίνεσθαι, πραεμφάνισις, πρόρρησις. » Ἐπὶ προφάνσει (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προφάσει) θηρός, « Σοφ. (Τραχ. 662), κατὰ προδιδασκαλίαν τοῦ κενταύρου Νέσσου.
†Πρόφαντις, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Προφῆτις.
Πρόφαντος (ὁ, ἡ), [προφαίνω]. φανερωμένος πρωτοῦ, προδεδηλωμένος, προειρημένος (ὑπὸ τοῦ μαντείου). ||. (οὐσ.) Πρόφαντον, « χρησμός, προφητεία. » Πρόφαντα δὲ σφι ἐν τε Δωδώνῃ ἠδὲ ἐν Δελφοῖσι ἐγένετο, « Ἡρ. » Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι, πρὰς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο, « Σοφ.
2) Π. ἀντὶ Προφανής, περιφανὴς, περιβλεπτος, ἔνδοξος. » Πρόφανταν αὐφὶς καθ' Ἕλληνας ἔοντα, « Πίνδ.
Προφάντωρ (ὁ). ὁ προφαίνων (προδηλῶν) τι, προφήτης.
Προφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προφανῆ, προδήλως, ἐναργῶς· παρρησίᾳ.
Προφασίζομαι, Μ. ίσομαι. Εὑρίσκω (Προτείνω τι ὡς) πρόφασιν. (μὲ αἰτ.) » Γῆρας (» Ἀσχυλίαν) προὐφασίζετο, « Ξεν. » Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις ἃς οὗτοι προφασιοῦνται, « Δμ. » Τὸ δὲ τὸ σκήπτῃ καὶ προφασίζῃ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, « Γργ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἀρρωστεῖν προφασίζεται, « Δμ. (ἢ ἀναλ.) » Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας τοῖς μὴ ἐργαζομένοις, ἔστι προφασίσασθαι ὅτι οὐκ ἐπίστανται, γῆν δὲ κτλ., « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι καὶ λέγοντας τοὺς μὲν, ὡς ἐξ ὑπογείου γίγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευὴ, τοὺς δέ, ὡς χαλεπὸν ἐστιν ἴσους τῷ μεγέθει λόγῳ τῶν ἔργων ἐξευρεῖν, « Ισκρ. (εὑρηται καὶ πθ.) » Ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων προδιδοναι, εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου πρασσισθὲν, « Θκ.
Προφασιλογία (ἡ), τὸ λέγειν προφάσεις, εὐρεσιλογία προφασιζομένου.
Πρόφασις [προφαίνω], εως (ἡ). ἀφορμὴ (κυρ. πρεσποιημένη, μὴ πραγματικῶς τοιαύτη)· αἰτία τὴν ὑπ. πρυτείνει τις ὡς δικαιολόγημα γωρὶς νὰ ἦνε, πρόσχημα, (Γαλλ.) prétexte. » Προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία, « Πλ. » Οἱ μὴ πράττοντες, ἀλλ' εὑρίσκοντες προφάσεις τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι, « Ξεν. » Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατρὸς τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἀγνοιαν, « Δμ. » Πόλαι εἰς σὲ προφάσιός τευ ἐδεόμην ἐπιλαβίσθαι, « Ἡρ. » Ποιήσας δὲ Σόλων τοῖσι Ἀθηναίοισι τοὺς νόμους, ἀπεδήμησε ἔτεα δέκα κατὰ θεωρίης πρόφασιν, ἵνα δὴ μή τινα τῶν νόμων ἀναγκασθείη λῦσαι, « Ἡρ. » Ἐγίνετο ἐπὶ Λιβύην στρατιὴς στολος. δ' ἀ πρόφασιν τήνδε, « αὐτ. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως, « Θκ. » Μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μηδ' οὐκ ἔχω, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ. » Σῶμα πρόφασιν ἔχον, « Ισκρ., νοσώδες, φιλάσθενον. (καὶ ἀπολ. κατ' ἄλλ. προθ.) » Πρόφασει (ἡ) » Πρόφασιν, « Λξ., ἐπὶ λίγῳ τάχα. » Ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, αφῶν δ' αὐτῶν κῆδε' ἑκάστη, « Ἰλ. Τ. » Μὴ δακώμεν Πάτροκλον πρόφασιν, αφὰς δ' αὐτοὺς δι' ἑκείνος ἐπαινέν, « Πλ. » Ἐξαπιστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῖτον παραπέμψοντα, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς, « Δμ., (Ὁ Πίνδ. [Πυθ. Ε', 36] προσωποποιεῖ εὐφυέστατα τὴν Πρόφασιν ὡς θυγατέρα τοῦ Ἐπιμηθέως).
Προφασιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς πρόφασις. » Λόγος —, « Γρφ.
Προ-φάσκω (χωρὶς Μ.), Π. προλέγω, προείθέτω.
Προφάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Προφήτης.
Πρόφατος (ὁ, ἡ), Π. [προφημι] περίφημος, περιδόητος.
Προφάω, Μ. φαύσω, Π. ἀντὶ Προφαίνω, προφέγγω.
†Προφείδομαι, Μ. φείσομαι. (μὲ γεν.) Κήδομαι (Φροντίζω) περί τινος, προνοῶ, (Ισκρ. Ἀρχ. 1, ὅπου διορθ. Ψηφισαμένην).
Προφερὴς [προφέρω], ής (ὁ, ἡ). ὁ προέχων (ὑπερέχων, διαπρέπων), ἀνώτερος, καλλιώτερος· (εἰς τὰ πεζ. συνήθ.) πρωϊμος· (δθ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀνεπτυγμένος (κατὰ τὸν σωματικὸν ὀργανισμὸν, [ἐπ.] ἀφροδισιάζων) πρώρα, (Γαλλ.) précoce, (κυρ.) φαινόμενος πλέων ἡλικιωμένος παρ' ὅ,τι εἶνε. » Τῶνγε μὴν ἀλλοίων προφερὴς τ' ἦν, πρεσβυτάτη τε, « Ἡσ. » Ἔνιοι, νέοι ὄντες, πρεφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται, « Λίσχ. » Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς τὴν ὄψιν, « Πλάτ., φανταχτερός. » Περὶ δὲ γενέσεως παίδων τάδε ἔλεγε· Βούβολυ μὲν φυλάττεσθαι τὸ καλουμενον προφερές· οὔτε γὰρ τῶν ζώων οὔτε τῶν φυτῶν εὔκαρπα τὰ προφερῆ γίνεσθαι, « Ἰσμεν. (καὶ ὑπερθετ.) » Ἄλματι δ' Ἀμφίαρος πάντων πρωφερέστατος ἦεν, « Ὁδ. Θ.
Προφέρτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Προφερέστατος, ὑπερθ. τοῦ Προφερὴς.
Προ-φέρω, Μ. προῐσω (ἀόρ. Προήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἐμπρὸς ἢ ἔξω ἢ εἰς τὸ μέσον, ἐβγάζω, παρεσιάζω· (μτφ.) λέγω παῤῥησίᾳ, ἐκφράζω, ἐκφωνῶ. (δθ.) ἀναφέρω (κυρ. πρὸς ἀνεξόμενον τινες), (κοιν.) κτυπῶ εἰς τὰ πρόσωπον· (ἐν γέν.) προτείνω, παρασπίνω. (ἀπλ.) κάμνω, προξενῶ. » Πρόφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν, « Εὐρ. » Ὡς δ' ὅτε νεῖσαῖοι προφέρησι ῥάπτανα, « Ἰλ. Ι. » Ἧς μ' ὄφελ' οἰχομένοιο προφέρεσθαι θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα, « Ἰλ. Ζ. » Ἄγε, πρόφερε κρατερὸν μένος, « Ἰλ. Κ., δεῖξι τὴν ἀνδρεῖαν σου. » Ὅπως μὴ παρ' ἑτέρου τὰ λοιπὸ ζητῇς, ἀλλ' ἐντεῦθεν ἀπενεῖκαι προφέρεσθαι θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα, « Ἰλ. Ζ. » Ἄγε, πρόφερε κρατερὸν μένος, « Ἰλ. Κ., δεῖξι τὴν ἀνδρεῖαν σου. » Ὅπως μὴ παρ' ἑτέρου τὰ λοιπὸ ζητῇς, ἀλλ' ἐντεῦθεν ἀπενεῖκαι ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταμείου προφέρης, « Ἰσκρ. (καὶ μτνμ.) »Καὶ τούτων προφέρων ἕνια, καὶ ἄλλα τῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους αὐτοὺς ἀπεργάζεσθαι, « Ξεν. (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Χρεωμένοισι δὲ οὐτοῖσι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην,« αὐτ. »Τοῖσιν Αἰγιναν προφέρει στόμα πάτραν,« Πίνδ. (ᾠ μσ.) »Ζῷα ἀνθρωπίνως προφερόμενα φωνάς,« Σξτ. (καὶ πθ.) » Τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα,« Πρωτ. »Δόμοισι προὔνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις, « Αἰσχλ. (καὶ ἄπαρ.) » Ἀνέπειθον τὴν Πυθίην.. προφέρειν σφι τὰς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν, « Ἡρ. » Τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν σφι τὴν Μηδείης ἀρπαγήν,« αὐτ. »Καί σφιν ἀνείδεα προφέρουσι,« Ἰλ. Β. (καὶ ἁπλ.) » Μή μοι δῶρα πρόφερε χρυσείης Ἀφροδίτης· οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστίν,« Ἰλ. Γ., μή μοι τὰ λέγῃς ὡς ὄνειδος. »Ὅτις, ἄνθρωπος ὤν, ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει.. ἀνοητον ἡγοῦμαι,« Δμ. »Ἐριδα προφέρουσαι,« Ὀδ. Θ., ἐρίζουσαι (ἀμιλλώμεναι:) πρὸς ἀλλήλας. (καὶ μπ.) »Ἔριδα προφέροντας,« Ἰλ. Γ. »Ἄρρων ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται,« Ὀδ. Θ. »Ὅρκους προφερόμενοι,« Θκ. » Μὴ ἀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βαρβάρων τι ἢ σόλοικον προενεγκαμένων,« Μ. Αἰλ. (ᾧ πθ.) « Σκοπουντι μοι προυτίσατο γέλως πάμπολυς , « Αξ., ἐξῃρέγη. »Ἡ λεοντῆ τό τε ῥόπαλον.. προεφέρετο αὐτοῦ,« Δ. Κάσσ. 2) (ελλ. ἡ ἀμτθ.) φέρω τὰ πρωτεῖα, ἢ (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) εἶναι ἀνώτερός τινος, (μὲ δοτ.) ὑπερτερῶ (ὑπερέχω) κατά τι. » Ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιογυναικός,« Θκρ. »Πλούτῳ καὶ εἴδει προφέρων Ἀθηναίων,« Ἡρ. »Εἶρια καλλονῇ τε προφέροντα καὶ ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν ὀίων, « αὐτ. (καὶ αἰτ. πρθετ.) »Φημὶ βροτῶν, οἵτινες οὐκ ἐφύτευσαν παῖδας , προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γενναμένων, « Εὐρ. (καὶ ἁπολ.) » Ἐν πάντα δὲ νόμον εὐδύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,« Πίνδ., (ᾠθ. 3) συντελῶ, ἔχω τὸ πλεονέκτημα. » Μέγα προφέρει ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν, « Θκ. (καὶ γεν. ἑλλ.) » Ὡὼς προφέροι μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργα,« Πα., ἡ αὐγὴ προάγει (κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ προχωρῇ) καὶ εἰς τὴν ὁδὸν ᾗ εἰς τὸ ἔργον, (ὀθ. Πρὸ ὁδοῦ ᾗ Πρεῦργου).

Προ.φεύγω, Μ. φευξοῦμαι (ἀόρ. Προέφυγον Προὔφυγον κτλ.). Φεύγω προτοῦ ἢ μακρὰν ἢ ἐμπροσθά· (μὲ αἰτ.) ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. » Ἀργὼ προφυγοῦσα πέτρας καὶ στόμα Πόντου , « Θκρ. (καὶ ἁπολ.) »Οὔ γάρ οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν,« Ἰλ. Δ.

‖Προ.φημι‖, Μ. φήσω (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. Προέφην, =Προλέγω.

Προ.φημίζω, Μ. ίσω. Διαβίβω τὴν φήμην (Διαφημίζω) προτοῦ.

‡Προ.φητάζω, Μ. άσω, =Προφητίζω.

†Προφητάναξ, ἄνακτος (ὁ). προφήτης ὁ αὐτὸς ᾗ βασιλεὺς (ἄναξ), (ἐπίθ. τοῦ Δακβίδ).

Προφητεία (ἡ). τὸ προφητεύειν· τὸ προφητικὸν πνεῦμα (χάρισμα). 2) λόγος προφητικὸς, πρόρρησις. 3) ἑρμηνεία τῶν θείων γραφῶν (;).

‡Προφητεῖον (τὸ), (Ἐκκλησ.) ναὸς ἱδρυμένος εἰς τιμὴν προφήτου.

‡Προφήτευμα (τὸ), λόγιον (πρόρρησις) προφήτου, προφητεία.

‡Προφήτευσις, εως (ἡ), τὸ προφητεύειν, πρόρρησις.

Προ.φητεύω, Μ. εὐσω. (ἡ αὔξησις τῶν παρῳχ. καὶ ἐσωθεν καὶ ἔξωθεν τῆς προθ. Ὁ δὲ παρακείμ. εὔρηται παρὰ Κλιμ. Προπεφητεῦσθαι). Εἶμαι (Ὑπηρετῶ εἰς τὸ μαντεῖον ἢ Προλέγω τὰ μέλλοντα ὡς) προφήτης. « Ἐχεκράτους προφητεύοντος,« Πλ. »Τὸ μαντεῖον, οὗ προεζήκει προφητεύων,« Λκ. » Οὗτοί εἰσι οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱροῦ, « Ἡρ. » Προεφήτευσε λιμὸν μέλλειν ἔσεσθαι , « Γρφ. »Προφήτευσον ἡμῖν τίς ἐστιν ὁ παίσας σε,« αὐτ. 2) (Ἐκκλησ.) ἑρμηνεύω (ἐξηγῶ) τὰς θείας γραφὰς (;). « Ὁ δὲ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν ᾗ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν , « Παῦλ. πρὸς Κορινθ.

Προφήτης [[προ, φημι]], ου (ὁ), (κυρ.) ὁ ἑρμηνεύων τὰ χρησμοδοτούμενα ὑπὸ τοῦ μάντεως· ὁ πρῶτος τῶν λειτεργῶν τοῦ μαντείου, (πατρβλ.) Πρόμαντις· (»Πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπαν τὴν πόλιν πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν ᾗ τοῦ προφήτεω, « Ἡρ.) (συνήθ. ἐν.γέν.) ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, μάντις (»Διὸς προφήταν Τειρεσίαν,« Πίνδ.)· (μτνμ.) κῆρυξ, προάγγελος (» Ἀληθείας προφήτης,« Λκ. » Τὴν προφῆτιν τῆς ἀληθείας ἰσορίαν,« αὐτ.)· (ἐνίοτε) ποιητὴς (ὡς καὶ αὐτός) » Προφήτης τῶν μουσῶν, « Αξ. (καὶ μτνμ.) » Τέττιξ.. θέρος γλυκὺς προφήτης ,« Ἀνακρ. » Δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη,« (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. (εἰς τὴν Αἴγυπτ. ὠνομάζοντο Προφῆται ᾗ οἱ Χημικοί, ἀναφερόμενοι συχνότατα εἰς τὸ Συμπλήρωμα τοῦ Διοσκορίδου).

Προ.φητίζω, Μ. ίσω, (σπν.) ἀντὶ Προφητεύω, ὅθεν τὸ (Γαλλ.) prophétiser.

Προφητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ προφήτην, προφήτου ἴδιος. ‖. « Προφητικὴ, « ἢ χάρις ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ προφήτου, (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ἡ χημεία. «Τὰ πρωτεῖα ἐν προφητικῇ αὐχοῦντες,« Ὀλυμπιόδ.

Προφητικῶς, ἐπίρ. Μὲ προφητικὸν πνεῦμα, ὡς ἂν προφήτης. »Προφητικῶς εἰπεῖν, « Αξ., καθὼς λέγει ὁ (δεῖνα) προφήτης.

Προφῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προφήτης.

Προφητοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) προφήτην ἢ τοὺς προφήτας, φονεὺς τῶν προφητῶν.

Προφητοτόκος (ἡ). ἡ τέξασα προφήτην, μήτηρ προφήτου.

Προφητοφθεγκτος (ὁ, ἡ). [προφ. φθέγγομαι]. ὁ προειρημένος ὑπὸ προφήτου ἢ τῶν προφητῶν.

Προφητοφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Προφητοκτόνος.

Προφήτωρ (ὁ), Π. ἀντὶ Προφήτης.

Προφθαδίην, ἐπίρ. Ἰων. Προφθάνοντας , προλαμβάνοντας.

Προφθάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς μχτ. τοῦ-

Προ.φθάνω, Μ. φθάσω. (Β'. ἀόρ. Προέφθην ᾗ [κρτ.] Προὔφθην). Φθάνω προτήτερα. προλαμβάνω.

Προφθασία καὶ

Προφθασις, εως (ἡ), το προφθάνειν, βλάσιμον προτήτερα.

‡Προ.φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ προτοῦ· προλέγω, προφητεύω.

†Πρόφθεγξις, εως (ἡ), τὸ προφθέγγεσθαι (προομιλεῖν)· πρόρρησις (;). (εἰς τὸ Πρόφθεγξις φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσφθεγξις).

Προφθῆναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἄπαρ. τοῦ Προφθάνω.

Προφθίμενος, η, ον, Π. [προ, φθίνω]. προαπολυάνων.

Προ.φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ πρωτοῦ.

Προ.φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλεβοτομῶ προτοῦ.

Προφλεβοτομητέον, θατ. τοῦ προηγ.

Προ.φοβέω-ῶ , Μ. ήσω. Φοβίζω (καὶ Φοβοῦμαι) πρίν.

Προφοβητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ φοβῆται πρίν, (ἐπὶ καλοῦ) προνοητικός, (ἐπὶ κακοῦ) φιλύποπτος.

Προ.φοβάζω , Μ. άσω, Π. »Προκαθήμαι, προαγνίζω. 2) προφητεύω, προθεσπίζω, (ὀθ.

†Προφοίβασις, εως (ἡ), καὶ

†Προφοίβασμα (τὸ), καὶ

Προφοιβασμός (ὁ), =Προφητεία.

Προφοιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ προφητεύων, προφήτης. »Τῶν μελλόντων—,« Παῦλ.

Προ.φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Προηγοῦμαι, προλαμβάνω.

Προφορὰ (ἡ), τὸ προφέρειν, φέρσιμον μπρός, βάλσιμον εἰς τὴν μέσην (φωνῆς) ἔκφρασις, ἐκφώνησις· (ἐνίοτε) ὀνειδισμὸς, ἐπίπληξις.

Προ.φορέομαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω εἴσω, δῶθε, πηγαινοέρχομαι. »Τί, ὦ παῖ, ἄνω κάτω πλανύττομεν, ἄλλος ἄλλοθεν ἄλλον προφορουμένους ἄρξῃ ;« Αἰ. Σο. (ἀγνές) , πρυφοραύμεναι παρὰ τὰ σὰ ἤθη χνῆ), « Ξεν. « Τὸν στόμονα πρυφορεῖσθαι,« Πίνδ., =Διάζεσθαι.

Προφορικῶς, ἡ, όν (ᾗ ἐπίρ.)=κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προφορὰν ᾗ γινόμενος δι' αὐτῆς ἐπαισθητός. « Λόγος—,« Δίων. (ἀντιθ. τῷ Ἐνδιάθετος).

Πρόφορος (ὁ, ἡ). ὁ προβαίνων (προχωρῶν) « Διαβὰς προφόρῳ ποδί, « (Ἀρκτῖν. καὶ ρά) Διομ. ‖. (οὐσ. ἐνν. ἰχώρ) ὁ εἰσκρινόμενος ἐντὸς τοῦ περιέχοντος τὸ ἐμβρυον ὑμένος καὶ ἐκρέων πρὶν τοῦ τοκετοῦ.

†Προφόωζδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρό φόωζδε.

Πρόφραγμα (τὸ), [[προφράσσω]]. φραγμὸς χρησιμεύων ὡς προτείχισμα.

Προ.φράζω, Μ. φράσω (μσ. πρτ. Προφραδόμην καὶ πθ. Προπεφράδημαι). Φράζω προτοῦ, Προλέγω, προαναγγέλλω. »Ἐμοὶ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν Ἄπλλν.

Πρόφρασσα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρόφρασσος· προθυμος. 2) [[κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Προφράζομαι]], προμηθὴς, προνοητικὴ.

Προ.φράσσω(φράττω), Μ. φράξω. φράσσω

προτοῦ ἢ ἀπ' ἐμπρός, κλείω (ὀχυρόνω) διά προτειχίσματος.
Προφρονέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Προφρόνως.
Προφρονίζω, Μ. -ήσω. Φροντίζω πρὸ ἢ (ἀπ' γεν.) περί τινος, = προνοῶ· προσκέπτομαι.
Πρόφρονος, ἐπίρ. ἀντὶ Προθύμως.
Προφύγω, Μ. φρύζω. Φρύγω (Καψαλίζω) προτοῦ.
Πρόφρων [πρό, φρήν], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρόθυμος, «εὐμενέτης· (συχν. ἀντὶ ἐπίρ.) μετὰ πάσης χαρᾶς, ἐξ ὅλης ψυχῆς (καρδίης ἐκμανίως, (Ατν.) propenso animo. «Οὔ τοι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι,» Ὀδ., δὲν σὲ τὸ λέγω μὲ τὰ ὅλα μου. [καὶ ξμφαντ. μὲ εἰρων.] » Πρόφρων κεν δή ἔπειτα Διὶ λιτοίμην ! « Ὀδ. Ξ.. τῷ ὄντι, μὰ πολὺ θάρρος ἤθελα τότε προσευχηθῶ !
Προφυλακή (ἡ), [προφυλάσσω]. προφύλαξις, προνοια, προμήθεια. 2) φρουρὰ (φυλακή) τοποθετημένη ἐμπρὸς ἢ προηγουμένη στρατοῦ, (Γαλλ.) garde (poste) avancée, avant poste. 3) (απν.) προφυλακικὸν ἀσύνολον κτλ., (εἰς τὸν ἀντίκ.) φυλακτόν.
Προφυλακίς, ίδος (ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ φυλάσσουσα πρὸ τοῦ στόλου.
Προφυλακτέον, θετ. τοῦ Προφυλάσσω.
Προφυλακτήριον, (τό), = Προφυλακτικόν.
Προφυλακτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προφύλαξιν. « Προφυλακτικὴ (ἐνν. ἀγωγή), « μέρος τῆς ἰατρικῆς.
Προφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (διωρισμένος νὰ φυλάττῃ) ἐμπρός, φρουρὸς τοποθετημένος εἰς τὴν προφυλακὴν (aux avant-postes). 2) ἐπιτηρητὴς τῶν φυλάκων (τῶν φρουρῶν).
Προφύλαξις, εως (ἡ), Σχλ. τὸ σύν. τοῦ Προφυλάσσω(ττω), Μ. -άξω. (μὲ γεν.) Φυλάττω (ὡς προφύλαξ) ἐμπροσθέν τινος. « Τὴν προφυλάσσουσαν νῆα, « Ἡρ. (καὶ κατὰ Γλλ. ἐκδχ. μὲ αἰτ.) « Κάλλιον δὲ προφύλαξαι τὸν τόπον ἄφανίσαι, « Ἀλλ.» Γγαλλ., νὰ ἐρεθίσῃ τις τὸ ἀλγοῦν μέρος διὰ ἀφανιδίων χάριν προφυλάξεως. (καὶ μτφρ.) « Αὐτῶν μὲν γὰρ προφυλάττουσιν οἱ νόμοι, « Ξεν. || (μσ. μὲ αἰτ.) φυλάττομαι πρωτοῦ ἢ μακρόθεν (προλέγω πρὶν) ἀπό, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ τινος. « Ἀποχωροῦντες ἠναγκάζοντο προφυλάττεσθαι τὰ βέλη, « Ξεν. «Ποία ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανωτέρα προφυλάττεσθαι ἢ λιμὸν ἢ θῖψος ἢ ψυχρὸν ἢ θάλπος ; « αὐτ.
Προφυναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφύω.
Προφύρημα (τό). ζυμάρι πρωτοιμασμένον (ζυμωμένον ἀπὸ πρωτήτερα), ἀναιβατόν, ἐκ τοῦ
Προφυρόω-ῶ, Μ. ἀσω. Ζυμόνω ἀπὸ πρωτήτερα, κάμνω ψωμὶ ἀναιβατόν, (μτφρ.) προπαρασκευάζω. « Προπεφύραται λόγος μοι, ὃν διομάρτειν οὐ κωλύει, « Δρφρ. « Ἔστι κακὸν μοι μέγα τι προφυρόμενον, « αὐτ., μαγειρευμένον ἐναντίον μου.
Προφυρτός, ἡ, όν. Ζυμωμένος ἀπὸ προτήτερα. «Μᾶζα—,« Ἀξ., ψωμὶ ἀναιβατόν.
†Προφυσία (ἡ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προφύσια, πλθ. τοῦ
;Προφύσιον [τὸ]. τὸ προκάλυμμα τοῦ ἀκροφυσίου (τῶν χαλκέων).
Πρόφυσις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ Προφύω, = Προβλάστησις. 2) (συχν. συνεδχ.) = Προβλάστημα, (συγχ. τῷ Πρόσφυσις).
Προ-φυτεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω πρὶν. (μτφορ.) προκατασκευάζω, προξενῶ.
Προ-φύω, Μ. φύσω (ἀόρ. Β'. Προέφυν καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Πεπόφυκα). Γεννῶ (Παράγω) πρίν. || (μσ. ἀμτβτ.) προϋπάρχω φύσει.
Προ-φώγυμαι, Μ. φώξω. Ξεροψήνω (Καυσαλίζω) προτοῦ.
Προ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προλέγω παρρησίᾳ (μεγαλοφώνως), πρωγορεύω. « Καί σοι πρυφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν,« Σοφ.
Προ-φωτίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα φωτίζω (καὶ ἐκκλησ. βαπτίζω).
Προφωχθείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προφώγυμαι.
†Προ-χάζομαι, Π. ἀτομαι, Γλσ. = Προχωρῶ.
Προ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. Χάσκω ἀπὸ προτήτερα ἢ ἐμπροσθά. 2) Γλσ. = Προφάσκω, Προφασίζομαι (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσχαίνω).
Προ-χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω προτοῦ ἢ (Π.) κατὰ πολλά, (ὀθ.) «Προχαιρέτω,« Αἰσχλ., = Μακρὰ χαιρέτω ! ἐρρέτω !
Προ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Μαλακόνω (Κατευνάζω) προτοῦ, προαπαλύνω, (Ἀρετ.).
Προ-χαλκεύω, Μ. εὐσω. Χαλκεύω πρίν.
Προχάνη (ἡ), Π. [προέχω ἢ Προχαίνω], = Πρόσχημα, πρόφασις.
Προχάραγμα (τό). τὸ πρῶτον σχέδιον (σκιαγράφημα), (Γαλλ.) ébauche. «Τὰ εἴδη παρεβλήματα προκείσθαι τῷ δημιουργῷ, ἵν' ἀφορῶν πρὸς αὐτὰ ὡς πρωτοτυπήματα καὶ παραγράμματα, « Ἀρστ. 2) (ἐν γέν.) προϋποτύπωσις, προεικόνισμα. « Ἡ στάσις ἡ πρὸ τοῦ βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐστὶ προχάραγμα,« Γρ. , ξέκ τοῦ
Προ-χαράσσω(ττω), Μ. ἄξω. Χαράζω (διὰ τῆς γλυφίδος) πρίν, προσχεδιάζω, προϋπογράφω.
Προ-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χαρίζομαι (Κάμνω χάριν) εἰς τινα πρῶτος ἢ προτήτερα, προϋποχρεόνω.
Προχάρισμα (τό). χάρις προλαβοῦσα ἢ κατὰ προτίμησιν, προϋποχρέωσις.
Προχαριστήρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήν. πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς τελουμένη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος· (τρόπον τινὰ) προεόρτια τῶν χαριστηρίων, προευχαριστήρια.
Προχείλης, έος (ὁ, ἡ), = Πρόχειλος.
Προχειλίδιον (τό), τὸ προεξέχον μέρος τοῦ χείλους.
Πρόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (προεξέχοντα) χείλη, χειλᾶς. || (σύν.) Πρόχειλον (τό),« Πλδ.,= Προχειλίδιον.
Προ-χειμάζω, Μ. άσω. Χειμωνιάζω (Κάμνω κακοκαιρίαν) πρώρα. 2) ὑπάγω πρῶτα ἢ πρῶτος εἰς τὸ χειμαδιόν (νὰ ξεχειμάσω).
Προχείμασις, εως (ἡ), τὸ προχειμάζειν, χειμὼν πρώϊμος (παράκαιρος).
Προ-χειρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι πρόχειρον ἢ ἑτοιμάζω(ξ). || (συνήθ. μσ.) λαμβάνω ἢ ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἐβγάζω εἰς τὸ φανερόν, ἐκθέτω· εὐτρεπίζω (« Προχειρίσομαι κἀξετάσω τὴν οὐσίαν,« Ἀρχφ.)· ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω (« Ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος , « Ἀκ.)· μεταχειρίζομαι (« Δημαγωγοὺς προχειρίζεσθαι, « Ἰσκρ.)· (μὲ γεν. προθετ.) πραγματεύομαι περί τινος ἐκ τοῦ προχείρου (« Προχειρισάμενοι δὴ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων οὕτω καὶ περὶ τῶν λοιπῶν σκοπῶμεν, « Ἀρστ.)· (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ.) ἀποφασίζω (« Προεχειρίσαντο πέμπειν μετὰ στρατιωτῶν Πόπλιον μὲν . . εἰς Ἰβηρίαν κτλ., « Πλδ.)· (ὄθεν) ἐκλέγω, διορίζω (« Γραμματέα κοινὸν προχειρίζονται,« Πλδ.)· (καὶ ἐκκλησ.) προδιδάζω (ἀναδειχνύω) διὰ τῆς χειροτονίας, (ὄθεν
Προχείρισις, εως (ἡ) καὶ
Προχειρισμός (ὁ). ὁ διὰ χειροτονίας διορισμὸς ἢ προβίβασμός. 2) (ἁπλ.) ἡ ὑπ' ἄλλης δυνάμεως διδομένη κίνησις εἰς σῶμά τι πρὸς ἐνέργειαν. « Ἡ καθ' ἕξιν ἢ κατὰ προχείρησιν, « Σδ.
Προχειριστέον, θετ. τοῦ Προχειρίζω.
Πρόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῶν χειρῶν, (ἐπμ.) εὔκολος νὰ 'παρθῇ (νὰ εὑρεθῇ, νὰ κατορθωθῇ), ἕτοιμος, εὐπόριστος· (ἐπὶ ἀνθρ.) τολμός, ὁρμητικός· « Ὀδοὰ πρόχειροι,« Ξεν., Πολβ., τὰς ὁπ. δύνανται ν' ἀποκλαύσῃ τις » Ἐκ προχείρου , « Ἐκ τοῦ προχείρου, « εὐκόλως, εὐχερῶς. « Τὸ προχειρον, « ἀντὶ Ἡ προχειρότης. «Μειρακιώδες τὸ πρόχειρον, « Ἡρ. || (σύν.) « Πρόχειρον (ἐνν. βιβλίον), « τὸ (ἄλλ.) Ἐγχειρίδιον, (Γαλλ.) portatif.
Προχειρότης (ἡ), τὸ νὰ ᾖ τις πρόχειρος, εὐχέρεια, προθυμία, ἑτοιμότης.
Προ-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκλέγω (Διορίζω) πρὶν διὰ χειροτονίας.
;Προχειροτονία (ἡ), τὸ σύν. τοῦ προηγ., ἡ διὰ χειροτονίας προπαρασκευή.
Προ-χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προεκτελῶ προεκτρεπίζω.
Προχείρως (τὸ παρθ. -έστερον, -έστατα), ἐπίρ. Ἐκ τοῦ προχείρου, εὐκόλως, ἐξ ἑτοίμου. « Ἐπιορκεῖ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων, « Αἰσχ. « Ἐξιμένας τὴν ἐλπίδα προχειρότερον τοῦ δέοντος,« Πλδ., εὐπιστότερον.
Πρόχευμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς (ἢ τὸ σχηματιζόμενον διὰ) προχύσεως.
Πρόχυσις, εως (ἡ), = Πρόχυσις, [ἐκ τοῦ
Προ-χέω ἧ
Προ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Πρόεχεα κτλ.). Χύνω τι προτοῦ ἢ ἔξω ἢ ἔμπροσθέν τινος, ἐκχέω (καὶ πθ.) ἐκχέομαι (κυρ. καὶ μτνμ.). « Τρὶς ὄβατος προχέειν,« Ἡσ. « Σπουδὰς προχέαντες, « Ἡρ. (ἧ μτνμ.) « Φανήν—, « Πίνδ. (ἧ πθ.) «Νεῶν ἀπὸ ἧ κλισιάων ἐς πεδίον προχέαντο, « Ἰλ. Β. « Προχέοντο φαλαγγηδόν,« Ἰλ. Ο.
Πρόχθες, ἐπίρ. Προχθές.
Προχθεσινός, ἡ, όν. Ὁ τῆς πρόχθες ἡμέρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Πρόχλωρος (ὁ, ἡ),=ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόχλωρος.

Πρόχνυ, ἐπίρ. Π. [πρὸ, γόνυ], = Εἰς γόνυ, γονατιστά. » Πρόχνυ καθεζομέ·η.« Ἰλ. Ι. 2) (μτφρ.) ῥιζηδόν, ἐξ ὁλοκλήρου, (ἐν γέν.) ὅλως διόλου. » Ὀλέσθαι πρόχνυ.« Ὀδ. Ξ. »Ὣς κεν ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς. « Ἰλ. Ψ. « Πρόχνυ γεράνδρυον, « Ἀπολλ., παμπάλαιον, (παρβλ. Γνύπετός).

Προχοή (ἡ), [πρoχέω]. (ἐν γέν.) = Πρόχυσις· (ἰδιαιτ.) κύτος (στρῶμα, [συνήθ. δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.] ἐκβολή, στόμιον) ποταμοῦ· τὸ μέρος τὸ ὀπ. σκεπάζει πλημμυρῶν (κυρ. περὶ τὰς ἐκβολὰς του) ὁ ποταμός.

Προχόη (ἡ), = Πρόχους.

Προχοΐδιον καὶ Προχοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Προχοΐς, ΐδος (ἡ). ὑποκορ. τοῦ Πρόχους· κύλιξ, κρασοποτήριον· (ἰδ.αιτ.) = Ἀμίς, κατουροκάνατον.

Πρόχους-ους (ἡ), [προχέω]. ἀγγεῖον μὲ τὸ ὀπ. ἔχυναν νερὸν (κυρ. διὰ νίψιμον), (Τουρκ.) ἰμπρίκι· (ἐνίοτε) κροντῆρι, κρασοκάνατον, (ἐν γέν.) σκεῦος διὰ νερόν. » Οἰνοχόον βάλε χεῖρα δεξιτερὴν· πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα, « Ὀδ. Σ. » Νείλου προχοαῖς ὑδάτιων χρυσέας ἀρύτεσθε πρόχουσιν,« Ἀρχ.

Προχοεύω, Μ. εὐσω. Χορεύω πρὶν ἢ ἐμπροσθᾶ, προπορεύομαι χορεύων.

Πρόχους (ἡ), Αττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πρόχοος, (ὅ).

Πρόχουσι, ὅστ. πλθ. τοῦ Πρόχοος-ους.

Προχόω, Μ. χώσω, = Προχώννυμι. » Τὸ τῆς γῆς... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀποῤῥέον... οὔτε χῶμα προχεῖ λόγου ἄξιον,« Πλάτ.

†Πρόχρεια (ἡ), το ἀποταμιευόμενον πρὸς πασαν χρείαν, (Τουρκ.) σερμαγές.

Προχρηματίζω, Μ. ισω, = Προλεγω (μαντικως), προθεσπιζω.

Προχρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμῳδῶ πρωτοῦ, χρησμοδοτῶν προαγορεύω.

Προχριστέον, θετ. τοῦ -

Προχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω ἢ Π. Αἰματόω) πρὶν.

Προχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Πρόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος πρὸ χρόνων, παλαιός, ἢ· γινόμενος πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου, πρόωρος.

Πρόχυμα (τὸ), [προχέω]. τὸ χυνόμενον (ἐκρεον) πρὶν· τὸ κρασὶ τὸ ὀπ. τρέχει ἀπὸ τὸν ληνὸν πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια, (ἄλλ.) Πρότροπον. 2) (μηχαν.) τὸ προεξέχον τοῦ σανιδώματος, (Γαλλ.) projection.

Πρόχυσις, εως (ἡ), τὸ προχέειν ἢ προχέεσθαι, χύσιμον πρωτοῦ ἢ ἐμπρος· σπονδὴ πρὸ τῆς θυσίας· πασπάλισμα τοῦ θύματος μὲ τὰς λεγομένας οὐλοχύτας (κριθάς)· (μτφρ.) χύσις ἄρθονος, (Λτν.) profusio. » Οὐδὲ (σώζει ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Ὅμηρος) τὴν προχυσιν ὁμοίαν (τῇ ἐν Ἰλιάδ.) τῶν ἐπαλλήλων παθῶν,« Λογγ.

2) (συνήθ.) γῆ σχηματισθεῖσα ἀπὸ τὴν ἰλὺν τὴν ὀπ. ἐπισωρεύει (κυρ. περὶ τὰς ἐκβολὰς του ποτομὸς, (Γαλλ.) terre d' alluvion, (ἄλλ.) Πρόσχωσις, (παρβλ. Προχοή). » Τὴν Αἴγυπτον δοκέω εἶναι...ἰλύν τε ἢ πρόχυσιν ἐξ Αἰθιοπίης κατενηνεγμένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ.« Ἡρ.

Προχύται (αἱ), (ἐνν. κριθαί) αἱ ἄλλ. Οὐλοχύται μὲ τὰς ὀπ. ἐπασπάλιζον τὸ θῦμα καὶ τὸν βωμὸν πρὸ τῆς θυσίας· (κατ' ἔκτ.) ἄνθη κλπ. μὲ τὰ ὀπ. ἔῤῥαινον τινὰ πρὸς τιμὴν (καθὼς τῶρα τοὺς νεονύμφους μὲ ζαχαρωτὰ, νομίσματα κτλ.), (παρβλ. Κατάχυτμα)· (ἐν γέν.) ἀπαρχαί, φιλιδωρήματα.

Προχύτης, ου (ὁ), = Πρόχοος, (κυρ.) εἶδος ξύλινου ποτηρίου (κώθωνος) τῶν ἀγροίκων, (ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ἡ κοιν.) μαρχούτα.

†Προχυτίαν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχυθεῖσαν.

†Προχυτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πρόχυσιν.

‡Πρόχυτος, η ἢ ος, ον. Χυμένος ἔμπροσθέν τινος, σχηματισμένος διὰ προχύσεως, (ὀθ. κυριωνυμ.) » Προχύτη (νῆσος),« Γεωγρφ., ἢ πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως.

Πρόχωλος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς χωλός.

Πρόχωμα (τὸ), [προχώννυμι]. χῶμα σωρευμένου ἐμπρος, σωρὸς χώματος χρησιμευόν ὡς ἐμπόδισμα τῆς πλημμύρας ποταμοῦ κτλ., (Γαλλ.) digue, (συγχ. τῷ Πρόσχωμα).

†Προχῶναι (αἱ), τὰ βαθιὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν, (παρβλ. Κοχῶναι).

‡Προχώννυμι, Μ. χώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Προσχώννυμι.

Προ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ ἐπὶ τὰ πρόσω, προοδεύω (κυρ. καὶ μτφρ.), (καινο.) ὑπάγω τῆς ἐμπρος, εὐδοκιμῶ, προκόπτω, ἐποῖδω· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ.) κατορθοῦμαι, εὐοδοῦμαι, τελεσφορῶ, ἐπιτυχαίνω· (Γαλλ.) reussir. »Ὁρᾷς τὰ Περσέων πρήγματα ἐς ὃ δυνάμεως προκεχώρηκε, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) »Ὥστε ἀπ' ἀρχῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, οὐκ ἀπεικότως, καίπερ μέγα ὄν, προὐχώρησε, « Θκ. (ἢ ἐλλειπικωτερον ἐν εἴδει ἀπρσ.) »Ὡς δέ αἱ τῷ οὐ προεχώρει (ἐνν. τὸ πεᾶγμα), « αὐτ. (καὶ ὅστ. τροπολογ.) »Ὡς οἱ δόλῳ οὐ προεχώρεε, « Ἡρ. (καὶ πληρέστερ.) » Εἰ μὴ κατὰ γνώμην προχωροίη,« Ἡρωδ. » Προχωρεῖ εἰς τοὐναντίον,« Χρσ. (καὶ ἀπολ.) »Πνὶκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, « Ξεν., ὅταν ἐμπορῇ (εὐκολύνεται) καθεὶς των, ὅταν τοῦ το συγχωρῇ ὁ καιρος. »Ἦν αὐτῷ πέμψῃς ὁπόσα (χρήματά) σοι προχωρεῖ,« αὐτ., ὅσα ἐμπορεῖς (εὐκολύνεσαι), (παρβλ. Ἐγχωρέω).

2) (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν (κόρσον), περνῶ. » Ἀφ' οὗ μέχρι νῦν ἐν Βαρυτάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαί,« Λῤῥ.

Προχώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προχωρεῖ (προβαίνει, εὐδοῦται), κατορθωμα, ἐπίδοσις, ἐπιτυχία· (Ἰατρ.) περίττωμα, Διαχώρημα.

Προχώρησις, εως (ἡ), τὸ προχωρεῖν, προόδευσις, ἐπίδοσις, αὔξησις· εὐόδωσις, ἐπιτυχία, (Γαλλ.) reussite.

Προχωρητέον, θετ. τοῦ Προχωρέω.

Προχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἁρμοδιος) εἰς προχώρησιν, κατορθωτικός.

†Προ-χωρίζομαι, Μ. ίσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχειρίζομαι.

Πρόχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προχώννυμι, σχηματισμὸς προχώματος, (συνήθ. τῷ) Πρόσχωσις.

Προ-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω πρὶν.

Πρόψαλμα (τὸ). τὸ ψαλλόμενον πρωτοῦ (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ᾠδή), προοίμιον (prélude) ψάλτου.

Προ-ψελλίζω, Μ. ίσω. Ψελλίζω πρὶν, προλέγω τι ψελλίζων.

Προ-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Πρῶτα ψηλαφῶ.

†Προ-ψηλάφημα (τὸ), = Πρόψαλμα.

Προ-ψηφίζω, Μ. ίσω. Ψηφίζω (Ψηφοφορῶ) προτοῦ, προαποφασίζω διὰ ψηφοφορίας.

Προ-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω πρὶν.

Προ-ψυχίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι πρωτα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ νὰ κρυώσῃ.

Προ-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω ἢ (ἢ γενόνω τι πρωτοῦ εἰς τὸν ἀέρα.

†Προωδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πρῳδόν, χρησιμεύων ἐν εἴδει προοιμ.

Πρῳδός (ἡ). προοίμιον (ᾠδῆς, π.χ. (εἰς τὴν λυρικ. ποίησ.) μικρὸ ᾆσμα προηγούμενος ἄλλου μεγαλητέρου (παρβλ. Ἐπῳδός).

Προώδων, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προώρους τας (ἐξέχοντας πρὸς τὰ ἔμπροσθεν) δόντας.

Προωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω (βλ. Ὠθέω). ἐώσω ἢ Ἐπρόωσα καὶ [κρσ.] Κουντῶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, σπρώχνω (κουντῶ) τι νὰ ἔβγῃ ἢ νὰ προχωρήσῃ. » Προωθῶν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον,« Δημόστ. παρἀ) Σδ. » Αἱ ἄρκτοι, ὥσπερ λέγωσι, τὰ σκυμνία προωθοῦσιν,« Ἀριστ. (ὁ κατά κρσ. ἀόρ. ἤτον ἐν χρήσει εἰς τὴν λέξ. παλαιστικὴ) » Καὶ πρώσας τὸν ἀντίπαλον πεσε ἢ κάτεχε,« Ἐπίγρ.

Προωλής [πρόολλυμι], ες (ὁ, ἡ). Ἐπιτήδειος (ἀφανισμένος) ἢ ἄξιος νὰ χαθῇ πρωτα ὥρα ἢ ἐξ ὁλοκλήρου (κακὴν κακῶς).

Πρόωμαι, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς ὑποπρ. τοῦ Πρόημι.

†Προωμασία (ἡ). ἡ πρὸ τῆς δίκης ὡμασία.

Προωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω προτοῦ.

Προωνύμιον (τὸ). τὸ πρῶτον (τὸ κακόν) ὄνομα, (Γαλλ.) prénom.

Προώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ὀνοματίζων μὲ ὄνομά τι τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ ἢ ἄλλοι.

Προώριος, Π. ἢ

Πρόωρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸ τῆς ὥρας (τοῦ διωρισμένου καιροῦ) πρόωρος, ἄωρος, (Γαλλ.) prématuré.

Πρώωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προωθῶ. σπρωξιμον (κούντημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς τὰ ἔξω. »Ὁμοία δὲ γίνεται καὶ ἡ αὔξησις τοῦ σίτου· καὶ γὰρ αὕτη ἐστὶ τινὰ καὶ ἡ αὔξησις τοῦ σίτου· καὶ γὰρ αὕτη ἐστὶ τινὰ πρώωσιν τῇ προώσει τῆς ὑπαρχούσης αὐξάνεται,« Θφρ.

Προωσμός (ὁ), απν. ἀντὶ Πρόωσις.

Προώσ-της, ου (ὁ). ὁ προωθῶν (κουντῶν) ἐμπρὸς, ἀπρακραούων)· (μηχαν.) ὄργανον ἔχουσα πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν προσπιπτόντων ὠμαίτων ἢ ἐξακοντιστων λίθων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν εἰς πρόωσιν. (Ἰατρ.) = Διαχωρητικός.
Πρωστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόωστιν.
Πρωσχελέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὠφελῶ προηγούμενως.
Πρωΐδες (αἱ), Π. πεζοὶ βαρέως ὡπλισμένοι στρατιῶται, ὁπλῖται· (συνεκδχ.) πυκνοὶ (ἀθρόοι, ἑνωμένοι) εἰς εἶδος ὁπλιτικῆς φάλαγγος. (κατὰ τὸν Ἐρμάνναν, ἐκ τοῦ πρωΐζω, προτάσσω τὴν λέξιν ἐκ τῆς Πρό), πρωΐζω, προστάται στρατεύματος, [ἔκ τοῦ
Πρωΐλις, εως (ἡ), (κατὰ διάλεκτ. Κυπρ.) = Πρῳΐνη, χωρὶς ἐνόπλιος.
Πρῳμα [Πρυμνός], ης (ἡ). τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πρύμνη. « Πρύμναν (ἡ, = Κοιλ. πρύμναν) κρούεσθαι (χωρεῖν, ἀναχωρεῖσθαι), « φρ. ναυτ., ὀπισθοδρομοῦντας κωπηλατοῦντας προσω (μὴ στρέφοντας τὸ πλοῖον). »Ἦν κατὰ πρύμναν ἵστηται τὸ πνεῦμα, « Αξ., ἂν ᾖ νε πρύμνηθεν (ἀπὸ τὴν πρύμνην) ὁ ἄνεμος. » Ἐπὶ πρύμναν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ , « Αξ. (ᾗ ἀνέμου.) « Πρύμνα πόλεως, « Αἰσχλ., ἡ ἀκρόπολις, ἢ τὰ πολιτικὰ πράγματα. « Ἦν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν, « αὐτ.
Πρυμναῖος, α, ον. Ὁ τῆς πρύμνης, ὁ ἀνηκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν πρύμνην. « Ἄνεμος —, « Νόνν., ὁ ἐκ πρύμνης. « Πρυμναίους κάλωας, « αὐτ., τὰ πρυμνήσια.
Πρύμνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρύμνα.
Πρυμνόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πρύμνης, ἀπὸ τὴν πρυμναν.
Πρυμνήσιος, α, ον, = Πρυμναῖος. ‖. (συνεκδ. κοιν.) Πρυμνήσια (τά), (ἐνν. σχοινία), τὰ παλαμάρια μὲ τὰ ὁπ. κρατεῖται τὸ καράβι, δεμένον «ἐς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὴν πρύμνην, (Ἄλλ.) Ἀπόγεια. «Πρυμνήσια βάλλειν (λύειν, ἀνάψαι κτλ.), « Ὅμ. (ᾗ μετ.) «Πρυμνήσια ἀνήρθω τοῦ λόγου,« Λουζ. (κατ' ἐκφορ.) « Ἐν σοὶ τἀμὰ βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται,« Ἔπγρ.
Πρυμνήτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, ὁ πηδαλιοῦχος, καραβοκύρης (μετφορ.) ἡγεμὼν, διοικητής. 2) (ἐπίθ.) = Πρυμνήσιος. « Κάλως —, « Εὐρ.
Πρυμνητικός, ή, όν, = Πρυμναῖος, Πρυμνήσιος.
Πρυμνόθεν, ἐπίρ. Π. ῥιζηδόν, (ἴσ. θιορθ.) Πρυμνόθεν, [ἐκ τοῦ
Πρυμνός [πίρας], ή, όν. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἔσχατος (εἰς τὴν ἄκραν ἢ κάτω-κάτω), ἀκρινὸς. (θθ.) « Πρυμνὴ ναῦς, « Ὅμ., ἡ πρύμνη τῆς νεώς. « Πρυμνὸν ὄρος, « Ἰλ. Μ., ἡ ἄκρα τοῦ ὄρους. « Ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, « Ἰλ., περὶ τὰς ῥίζας. « Ἄλσος πρυμνὸς παχύς , « αὐτ., σκοῦσα τὴν ἄκραν (τὸ κάτω μέρος). « Πρυμνὸν τέλος, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, « Ἰλ. Π. « Πρυμνὴν σαρ. « Ἀμφὶ πρυμνοῖσιν κεράεσσιν , « αὐτ. περὶ τὰς ῥίζας τῶν κεράτων. «Ἀμφὶ τε Πήλιον ἀνά τε πρυμνὰς »Ὄσσας ἐν εἴδει ἐπίρ.) « Ἄκρην εὔτασε χεῖρα, πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος, « Ἰλ. Ε. (καὶ ὑπερθ.) » Βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτον,« Ὀδ. Ρ.
Πρυμνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν) (ἀπὸ τῆς πρύμν.) τὴν ναῦν » Κέλοι —,« Ἔπγρ., τὰ πρυμνήσια. » Αὖλιν —, « Εὐρ., ὅπου ἐκρατοῦντο τὰ πλοῖα τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Πρυμνώρεια (ἡ), [πρυμνός, ὄρος].=Ὑπώρεια ἢ (;) Ἀκρώρεια.
Πρυτανεία καὶ Ἰων. Πρυτανηΐη (ἡ), [πρυτανεύω]. (ἐν γέν.) προεδρεία, ὑπερτάτη ἐξουσία, (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τῶν ἐν Ἀθήν. πρυτάνεων, (ἴδε Πρύτανις). 3) τὸ διάστημα 35 ἢ 36, καὶ κατὰ τὸν ἰμβόλ. χρόνον, 38 ἢ 39 ἡμερ.) καθ' ὃ διήρκει ἡ ἐξουσία τῶν πρυτάνεων (» Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἑνδεκάτῃ , « Δημ.) καὶ 4) (κατ' ἔκτ.) ὁποιουδήποτε ἄλλου ἄρχοντος. » Ὡς ἑκάστου αὐτέων (τῶν στρατηγῶν) ἐγίνετο πρυτανηΐη τῆς ἡμέρης, « Ἡρ.
Πρυτανεῖον καὶ Ἰων. Πρυτανήϊον (τὸ). μέγα καὶ ἱερὸν δημόσιον κτίριον τῶν Ἑλλην. πόλεων, ὅπου, παρὰ διαφορους ἄλλας χρήσεις, διετηροῦντο τὰ ἀγάλματα τῶν πολιούχων θεῶν καὶ κυρ. τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς Ἑστίας (ἐκ τοῦ ὁπ. ἀνῆπτον ᾗ οἱ ἄποικοι τὸ τοῦ νεοσυστάτου πρυτανείου των), συνεδρίαζον οἱ πρυτάνεις (ὅθεν » Τὸ ἐπὶ Πρυτανείῳ δικαστήριον, « Ῥτρ., ἓν τῶν 4 Ἑρετείων τῶν Ἀθην.), ἐτρωγον οἱ ὑπὸ δημοσίαν αἰτησιν πολῖται (ὅθεν » Τῆς ἐν Πρυτανείῳ τιμῶμαι σιτήσεως, « Πλάτ.) καὶ οἱ ἑκάστοτε διοριζόμενοι πρέσβεις, ἐφιλεύοντο οἱ δημόσιοι ξένοι κτλ. (εἰς δὲ τὰς Ἀθ., ὅπου ὠνομάζετο καὶ Θόλος, ἐχρησίμευε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς δημοσία σιτοθήκη).
2) (πλθ.) » Πρυτανεῖα (τά) , « Νμ., ἡ ποσότης (τὸ δίκαιον τοῦ τιμήματος) τὴν ὁπ. προκατέθετον μὲν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ἔχανε δὲ μόνος ὁ καταδ καζόμενος, διὰ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, (δθ.) «Πρυτανεῖα τιθέναι τινί , « Ῥτρ., ἐγκαλεῖν (διὰ τῆς παρακαταθέσεως τῆς ὡρισμένης ποσότητος) τινα εἰς τὸ δικαστήριον, κινεῖν κρίσιν κατ' αὐτοῦ.
Πρυτάνευμα (τὸ) , τὸ ἔργον (ἢ δικαιοδοσία) τοῦ πρυτάνεως
Πρυτανεύς, έως (ὁ), = Πρύτανις.
Πρυτανευτής, οῦ (ὁ). χορηγὸς, δοτηρ.
Πρυτανεύω , Μ. εὐσω. (ἀμτβτ.) Εἶμαι (ἐν γέν. πρόεδρος, ἄρχων ἀνώτατος, ἰδία τ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) πρύτανις (ἴδε τὴν λέξ.). » Φυλῆς πρυτανευούσης Λεοντίδος, « Δημ. 2) (μτβτ.) διοικῶ (ἐν γέν. πράττω τι) ὡς πρύτανις, ἐκτελῶ τὰ τοῦ πρυτάνεως, ἐπιστατῶ, πριεδρεύω (συνέλευσίν τινα), κτλ. » Πρυτανεύω περὶ εἰρήνης,« Δρςρ., βουλεύομαι (ὡς πρύτανις) περί. » Πρυτανεύειν εἰρήνην, « Ἱστρ., Πλθ., τελειόνω ἢ καθυπερβάλλω εἰς τὴν ἐπικούρωσιν τοῦ δήμου ἢ πραγματεύομαι ἀκόμη τὰ περὶ εἰρήνης, (ὅθ. 3) δίδω ἐξ ἰδίων, παρέχω, χορηγῶ,(πθ.) εἶμαι ὑπὸ σύνταξιν, λαμβάνω τὰ ἔξοδά μου παρά τινος. (ἐπὶ πραγμ.) ἑτοιμάζομαι δι' ἐξόδων τινός. » Ἐρρωμένως διαβιῶσι , φιλοσοφίας ἐπιμέλειαν πρυτανευούσης ἀκμόνος, « Συν. » Χορηγὸν ἔχων φιλίππον καὶ πρυτανευόμενος παρ' ἐκείνου, « Δημ. » Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς, « Πλ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Δείπνου χαριέντως πεπρυτανευμένου, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ.
Πρυτανηΐη, Πρυτανήϊον, Ἰων. ἀντὶ Πρυτανεία, Πρυτανεῖον
Πρυτανικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν πρύτανιν ἢ τὴν πρυτανείαν ἀνήκων.
Πρύτανις [πρύ], εως (ὁ). (ἐν γέν.) πρόεδρος, πριστάμενος (ἁπλ.) πρωτεύων, ὑπερέχων (» Ἡρόδοτον .. ἰδόντα ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν, « Ἐπγρ.) ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) ἄρχων, διοικητὴς, ἀρχηγέτης, ἡγεμὼν, βασιλεύς, (καὶ εἰς μερικὰς Ἑλλην. πόλεις) ἀρχιερεὺς· (κατ' ἔκτ.) ἐξουσιαστὴς· φύλαξ· δοτὴρ, χορηγός. «Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν, « Πίνδ. » Σφίγγα δυσμερίαν πρύτανιν κύνα, « Αἰσχλ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) Πρυτάνεις, οἱ κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι ἐξ ἑκάστης φυλῆς 50 ἄνδρες διὰ τὴν βουλὴν τῶν 500, οἱ ὁπ. ἐν διαστήματι μιᾶς πρυτανείας (ἴδε τὴν λέξ.) ὀνομαζόμενοι τότε » Ἡ πρυτανεύουσα φυλή, « προέδρευαν τὴν βουλὴν ᾗ ἦσαν ὡς πιὸ αὐτὴν τὸ ἀνώτατον ἐκτελεστικὸν καὶ δικαστικὸν σῶμα τοῦ Κράτους, τρεφόμενοι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δημοσίως καὶ συνεστιώμενοι εἰς τὸ πρυτανεῖον, (παρβλ. Ἐπιστάτης καὶ Πρόεδρος).
Πρῴ (καὶ ᾗχι) Πρῷ, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Πρωΐ.
Πρωΐαιτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Πρῳαίτερος, α, ον, συγκρ. Ἀττ. τοῦ Πρῷος.
Πρῳαν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πρώην.
Πρωγγυτύω, Δ. ἀντὶ Προεγγυάω, [ἐκ τοῦ
Πρώγγυος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προέγγυος.
Πρῳΐζος, η ή ας, ον. Ἀττ. ἀντὶ Πρωΐζος.
Πρώην [πρό], ἐπίρ. Χρον. (κυρ.)=Πρόχθες (Θκ. Γ', 113)· (κατ' ἔκτ.) πρωτοῦ· πρὸ ὀλίγου. « Πρώην τι καὶ χθές, « Ἡρ.
Πρωθευρετής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος εὑρετὴς (ἐφευρετής).
Πρωθήβη (ἡ), θηλ. τοῦ
Πρωθήβης καὶ Πρώθηβος, ευ (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἥβης, πρόσηβος.
Πρωθύπνιον (τὸ). ὁ πρῶτος ὕπνος.
Πρωθύστερον (τὸ), Γραμ. σχῆμα λόγου ὅταν τὰ πρῶτα τάττωνται ὕστερον καὶ τὸ ἀνάπαλιν, (π. χ. » Ὅσαι τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, « Ὁμ.), (παρβλ. Ὑστεραλογία).
Πρωΐ [πρό], ἐπίρ Χρον. Ἐνωρὶς τὴν αὐγὴν, (κοιν.) πουρνὸ (ἐν γέν.) πολλὰ ἐνωρὶς, πρὸ τοῦ καιροῦ. « Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν, πρωΐ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ διατρίψωμεν αὐτοῦ, ὡς ἂν φῶς γένηται,« Πλάτ. » Τί δὴ οὕτω πρῴ ἀφῖξαι ; « αὐτ. »Πρωΐ ἔτι τῆς ἡμέρης ἐγένετο ἡ μεχή,« Ἡρ. » Πρωΐ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ αἴτιου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσπένιζον τρυφῆς. « Θκ. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωΐ καὶ πρὸς ἑσπέραν, « Γρρ. « Πρῴ πάνυ,« Δρςρ. » Δίαν πρωΐ, « Γρρ.
Πρωΐα (ἡ), θηλ. τοῦ Πρωΐος.
Πρωϊαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Πρωϊαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρώϊος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πρωϊαίτερον,-αίτατα, ἐπίρ. Πλέον ἢ Πολλὰ πρωΐ (ἐνωρίς), πουρνὸ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

τερα, ενωρίτερα. »Ὡς μὲν ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξώρμᾶτο, « Ξεν. » Πρωϊαίτατα ἐς δ.διασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾷν, ὑψιαίτατα ἀπαλλάττονται, « Πλάτ.

Πρωϊανθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθίζων ἐνωρὶς (πρωΐμα).

Πρωϊβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πρωϊβλαστής, ές (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ βλαστάνων ἐνωρὶς (πρωΐμα).

Πρωϊβλαστία (ἡ). τὸ πρωϊβλαστεῖν, πρώϊμος βλάστησις.

Πρωΐβλαστος (ὁ, ἡ), = Πρωϊβλαστής.

Πρώϊζος καὶ ;Πρωΐζος (ὁ, ἡ), = Πρώϊος. ‖. (εὔχρ. κυρ. τὸ οὐσ.) Πρώϊζον ᾖ (συχνότ.) Πρώϊζα, ἐπίρ. Προχθές· (ἐν γέν.) ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, (κοιν.) ἀκόμη προχθές. »Χθιζά τε καὶ πρωΐζα, « Ἰλ. Β. » Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες; « Θκρ., τόσον ἐξώρας (τῶρε κοντὰ τὸ πρωΐ) ἐκοιμήθης;

Πρωΐζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἡ Πράττω τι πρωϊνόν.

Πρωΐθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ.

Πρωϊκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ἐνωρὶς (πρωΐμα), εἶμαι πρωΐκαρπος.

Πρωϊκαρπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καὶ τοῦ ἑπμ.

Πρωϊκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ἐνωρὶς (πρωΐμα).

Πρωΐριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρωΐ (ἐνωρὶς, πρὶν τοῦ συνήθους καιροῦ). » Πρωΐμα λευκόΐα, « Ἐπγρ. » Πρωΐμον ἔτος, « Γεωπον., εἰς τὸ ὁπ. οἱ καρποὶ γίνονται πρωΐμοι.

Πρωϊνός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος τὸ πρωΐ, (κοιν.) πουρνιάτικος, πουρνιάτικος. » Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνὸν ἀναμνήσει; « Βαβρ.

†Πρωϊνῶς, ἐπίρ. Τὸ πρωΐ, πουρνιάτικα.

†Πρωϊόθεν, ἐπίρ. Γρφ. ἀντὶ Πρωΐθεν.

Πρωΐος, α, ον, (τὸ παρθ. -ϊαίτερος, -αίτατος), = Πρωϊνός καὶ Πρώϊμος. (Ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπίρ.) » Νευρὴν, ἣν ἐνέδηκα πρωΐου, « Ἰλ. Ο., τὸ πρωΐ. » Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς, ἔαρος ἐπιλάμψαντος, πρωΐος συνελέγετο ἐς Σάμον, « Ἡρ., εὐθὺς τὴν πρώτην ἀνοιξιν. » Τὰ μὲν πρωΐα, τὰ δ' ὄψια προίεσθαι, « Ἀρστ. » Συκαῖ πρωΐαι, « Θρρ., αἱ πρωΐκαρποι. » Τόπος πρωΐος, « αὐτ., ὁ συντελῶν πρὸς πρωϊκαρπίαν. ‖. (τὸ θηλ.) Πρωΐα (ἐνν. ὥρα), « τὸ πρωΐ, τὰ ξημερώματα. » Πρωΐας γενομένης, « Γρφ., ἀφ' οὗ ἐξημέρωσε. » Δείλης πρωΐας, « Φιλήμ. » Περὶ δείλην πρωΐην γενομένην, « Ἡρ., περνῶντας τὰ πρωΐ, (ὀηλ.) κοντὰ τὸ μεσημέρι ἢ (κατ' ἄλλ.) ἐνωρὶς περὶ τὸ δειλινόν, (ἀντιθ. τῷ Δείλη ὀψία).

Πρωϊότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πρώϊον (πρωΐμον), πρωϊμότης, πρωϊκαρπία.

Πρωϊπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἐνωρὶς (πρωΐμα), ἔκ τοῦ

Πρωϊπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπειρόμενος πρωΐ (πρωΐμα).

Πρωΐτερον, = ἢ ἔσφαλμ. ἀντὶ Πρωϊαίτερον.

Πρωκτοπεντετηρὶς, ίδος (ἡ), Κωμ. πεντετηρὶς πρωκτοῦ, (ὀηλ.) μία γας πρωκτὸς, (» Παρ' ὅσον διὰ πεντετηρῶν χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διϊ'υσίων, « Σχλ.).

Πρωκτὸς (ὁ), [πρὸ]. ὁ ἀφεδρὼν, ὁ κῶλος.

Πρωκτόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς τὰ περὶ πρωκτοῦ.

Πρωκτοτηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Τηρέω) τὸν πρωκτόν.

Πρῶμος ἢ Πρῶμος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πρωΐμος.

Πρών, πρωνὸς (καὶ ὄχι) πρῶνος (ὁ), Π. = Πρηών, ἄκρα ἐξέχουσα (κορυφὴ) βουνοῦ ὄχτος· ἀκρωτήριον.

Πρῶν, Π. κατὰ κρα. ἀντὶ Πρῶϊν = Πρώην.

Πρῶξ [πρωΐ], ωκὸς (ἡ), Π. ῥανὶς δράσου, δράσος. »Πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, « Καλλ.

Πρῶος ἢ Πρῶος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Πρωΐος.

†Πρωπέρυσι, ἐπίρ. = (καὶ κατὰ τὸν Φρυνίχ. Ἀπλλν. δοκιμώτερον τοῦ) Προπέρυσι.

Πρῶρα (καὶ ὄχι) Πρώρα [πρὸ], ας (ἡ). τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πλώρη· (μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος, τὸ πρόσωπον· (ἐνίοτε) ἡ ἄκρα, ἡ κορυφή. » Ἀμπέλου —, « Θρρ.

†Πρωρᾶζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Κάθημαι εἰς τὴν πρῶραν ὡς) πρωρεύς; 2) (πθ. ἡ μσ.) κλίνω πρὸς τὴν πρῶραν (καθὼς τὸ φορτωμένον πλοῖον)· (μτνμ.) γέρνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν (καθὼς οἱ γέροντες), καμπουριάζω.

Πρῴραθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν πρῴραν. » Τὰ πρῴραθεν, « Θκ., τὰ περὶ τὴν πρῷραν μέρη τοῦ πλοίου.

Πρηρατεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ εἰς τὸ πλεῖον ὡς)-

Πρῳρᾶτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος εἰς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου καὶ ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ κυβερνήτου (τοῦ πρυμνήτου), πλωρᾶς, (ἰταλ.) πιλότος. (μτνμ.) » Πρῳρᾶτης στρατοῦ, « Σαφ., ἀρχηγὸς, στρατηγός.

Πρῳρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πρῳρᾶτην ἢ εἰς τὸ ἔργον του.

†Πρῳραγὸς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλειότερον φορτωμα (ἄχθος) πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῴρας, (ἔμπ.) κλίνων (γέρνων) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, (ἴσως Πρωρᾶζω).

Πρῳρεύς, έως (ὁ), = Πρῳρᾶτης.

Πρῴρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πρῴραθεν.

†Πρῳρήσιος, α, ον. Ὁ τῆς πρῴρας. ‖. (οὐσ.) Πρῳρήσια (τὰ), τὰ (ἄλλ.) Κόρυμβα τοῦ πλοίου.

Πρῶσαι, Πρώσαι, Πρῶσον, κατὰ κρα. ἀντὶ Προώσαι κτλ. ἐκ τοῦ Προωθέω.

Πρῶτα, ἴδε Πρῶτος.

Πρωταγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγέλων τι πρῶτος, εἰδὼν πρῶτος τὴν εἴδησιν.

Πρωτάγριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἄγρας (τοῦ κυνηγίου), τὰ πρῶτα ἀγρευθέντα ζῶα.

Πρωταγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Γκαρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ἢ Διαπρυγορῶ ὡς) πρωταγωνιστὴς, (ἐν γεν. καὶ μτνμ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα, πρωτεύω, ὑπερέχω. » Ὦρξε τὸ καλὸν, ἀλλ' οὐ τὸ θηριῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, « Ἄρστ.

Πρωταγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (παραστήνων, ὑποκρινόμενος) τὰ πρῶτα προσωπα τοῦ δράματος, ὁ πρῶτος ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου· ὁ πρῶτος τῶν διακηρυσσόντων ἢ δημηγορούντων ῥητόρων (ἐν γέν.) ὁ πρωτεύων. Γαλλ. φιγουράρων πρῶτος;) εἰς ὁποιονδήποτε ἀγῶνα ἢ ἔργον, κορυφαῖος. ‖. » Λόγος —, « Ἀρστ., ὁ πρόλογος.

Πρωτάεθλος, Ἰων. καὶ

Πρωταθλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ἀθλητὴς (ἀγωνιστὴς), (ἐκκλησ.) = Πρωτομάρτυς.

†Πρωταϊτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος αἴτιος.

Πρωταίχμεια καὶ ;Πρωταίχμια (τὰ), Π. [πρῶτος, αἰχμή]. τὰ πρῶτα λάφυρα (ἢ ἀπαρχαὶ) τῆς μάχης, τὰ (ἄλλ.) Πρωτολεῖα.

Πρωτάρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) ἄρχων τῶν πρωτοστατῶν, ἀρχηγὸς, ἀρχιστράτηγος. » Νεὼς (» Σκάφους —, « Διόδ., Μανέθ., ναύαρχος, πλοίαρχος.

Πρώταρχος (ὁ, ἡ). ὁ θεωρούμενος ὡς πρώτη ἀρχὴ (αἰτία). ‖. (οὐσ.) = Πρωτάρχης.

†Πρωτέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος (καταγεγραμμένος), πρωτογραμμένος, πρῶτος τοῦ καταλόγου.

Πρωτεία (ἡ). τὸ πρωτεύειν, (κοιν.) ἡ πρωτειά.

Πρωτεῖον (τὸ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρῶτον βραθεῖον, τὸ ἀριστεῖον (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος βαθμὸς, ὑπεροχὴ, προτίμησις. » Ἔχειν ἢ Φέρεσθαι τὰ πρωτεῖα, « Λξ., = Πρωτεύειν. » Ἅπασι δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς ποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἔστιν ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, « Συν., ἐκ οὐδ. τοῦ

†Πρωτεῖος, α, ον. Πρωτεύων, πρῶτος.

†Πρωτείρης [πρῶτος, εἴρη], ου (ὁ), ὁ μάζετο εἰς τὴν Σπάρτην) ὁ εἰκοσαετὴς νέος, (παρδλ. Εἴρην).

Πρωτέκδικος (ὁ), Βυζ. ὁ πρῶτος τῶν ἐκδίκων (ἴδε τὴν λέξ.).

†Πρωτελάτης [πρῶτος, ἐλαύνω], ου (ὁ), Βυζ. ὁ πρῶτος τῶν κωπηλατῶν τοῦ τοκρατορικοῦ δρομωνίου.

†Πρωτεξάδελφη (ἡ), θηλ. τοῦ

†Πρωτεξάδελφος (ὁ). ὁ πρῶτος ἐξάδελφος.

Πρωτεργάτης, ου (ὁ), = Πρωτουργός, Πρωταίτιος.

Πρωτεργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

†Πρωτερικὴ (ἡ), = Πρωτερική.

Πρωτεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι πρῶτος, ἔχω τὰ πρωτεῖα (μὲ γεν. ἐκ γ' ἢ ἀπὸ θετ. ἢ ὑστ. ἐκ δ') εἶμαι ἀνώτερος τινος, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω. »Ἀρετῇ μὲν τὸν πρωτεύειν κυνηγεσίαις, « Διόδ.

Πρωτηρότης, ου (ὁ), Π. [πρῶτος, ἔργον], ὁ ὀργανον πρῶτα-πρῶτα (ἐνωρὶς, πρωΐμα), (ἀντιθ. τῷ Ὀψαρότης).

†Πρωτιστεύω, Μ. εύσω, Ἐπγρ. ἀντὶ Πρωτεύω, εἶμαι-

Πρώτιστος, η ἢ ος, ον, Π. ὑπερθ. (ἀπὸ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πρῶτος, πρωτίστων, ὁλόπρωτος. » Πολὺ πρωτίστην ὄμ. » Κατὰ πρώτιστον ὀπωπήν, « Αἰσχ. » Ἐκ πρώτης ὄψεως. ‖ (τὸ οὐδ.) Πρώτιστον καὶ Πρώτιστα, ἐπίρ. Τὴν πρώτην (Κατὰ πρώτην) φοράν, (κοιν.) πρῶτα. » Ἐμοῦ γὰρ εἰσάντος ἐς οἰκίαν πρώτιστα, « Ἄρστ. καὶ ἀλλ. » Ἐξ οὗ τὰ πρώτιστ' ἐπόμην Ἀγαμένονι, « Ὁδ. Α.

†Πρωτοάλλος (ὁ, ἡ), Γλσ. [πρῶτος, ἄλλος] = Πρωτόπλοος, πρωτοταξίδεος.

†Πρωτοβαθρέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νιά πρωτεβάθρον, τῷ δίδω τὴν πρωτοκαθεδρίαν.
Πρωτεβάθρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸ πρῶτον βάθρον (θρονί, κάθισμα), ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύων (κυρ. δικαστηρίου).
Πρωτεβολέω-ῶ, Μ. ἤσω. (κατὰ λέξ.) Ῥήλάζω τὰ πρῶτα βόντια. (ἐπὶ φυτ.) ἀρχίζω νὰ βλασταρόνω (νὰ ἐβγαίνω εἰς τὸν ἀπόρανο, νὰ ξεσαχόνω), [ἐκ τοῦ
Πρωτέβολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ πρῶτος ἢ κα τὸ πρῶτον βλάλλων (ρίπτων). (θθ. κυρ. ἔπος) ὁ ἐκβάλλων (ἀλλάζων) τοὺς πρώτους βόντας· (ἐπὶ φυτ.) ὁ ἀρχίζων νὰ βλασταρόνῃ (νὰ ἐβγαίνῃ εἰς τὸν σπόρον). 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος βαλλόμενος (προσβαλλόμενος). «Τέρμονα πρωτόβολον ἀλίῳ, κ. Εὐρ.
Πρωτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῆς βουλῆς, πρῶτος σύμβουλος.
†Πρωτογαλακτος (τὸ). τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὴν γέννα, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πινδ.).
Πρωτόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν ὑπανδρεύόμενος, ἡ. = Νεόγαμος.
Πρωτογενέθλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρωτογόνος, πλωτέρκος.
Πρωτογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρωτογενής.
Πρωτογενείας (ὁ). τοῦ ὁπείρου ἐφύτρωσαν ἤδη ἢ ἀρχίνται νὰ φυτρώνωσι τὰ πρῶτα γένεια. = Πρῶτον ὑπηνήτης.
Πρωτογενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθείς ἢ παραχθείς εἰς τὸ εἶναι πρῶτος, πρωτόκτιστος, πρωτογέννητος.
Πρωτογέννημα (τὸ), Γρρ. τὸ πρῶτον γέννημα (προϊόν), αἱ ἀπαρχαὶ τῶν γενημάτων.
Πρωτογέννητος (ὁ, ἡ), = Πρωτογενής.
Πρωτογόστης, ου (ὁ), = Προγεύστης. 2) ὁ μονάκεως (διάτι, κατὰ τὴν μυθώδη ἰδέαν, πίνει πρῶτος τῶν ἄλλων ζώων, διὰ γλυκαίνων τὰ νερὰ μὲ τὴν προσβολὴν τοῦ κέρατός του).
Πρωτογεώργος (ὁ). ὁ γεωργῶν ἢ γεωργήσας πρῶτος, (μτγμ.) πρωταίτιος.
Πρωτογλυφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἤδη ἢ πρὸ ὀλίγου πελεκηθείς (λαξευθείς) διὰ τῆς γλυφίδος.
Πρωτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωμοδοτῶν πρῶτος. ||. (οὐσ.) ὁ πρόεδρος τῆς ἐν Βουλῇ συγκλήτου (γερουσίας).
Πρωτογονία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πρωτογόνου.
Πρωτόγονος (ὁ, ἡ), (παροξ.) = Πρωτότοκος, πρωτογέννητος. 2) (προπαροξ.) = Πρωτότοκος· πρωτόγονος, εὐγενής, (Σοφ. Φ.λ. 180).
Πρωτογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γραφεὶς πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων).
†Πρωτογυμνικες (οἱ). οἱ ἔχοντες τὴν πρώτην τῶν γυναικῶν ἡ. = Πρωτόγαμοι, πρωτανδρεύσαντες, (παρβλ. Πρωτοπόσεις).
Πρωτοδάκτης, ους (ὁ, ἡ), Π. [πρῶτος, ὁ δάκνων]. ὁ πρῶτος ἢ πρώτην ἤδη φορὰν δαγκώνων τι, πρωτοπίπερος, ἀρχάριος.
Πρωτοδάρτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐοτὴρ (χοηγός).
Πρωτόδοτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θότως. Ὁ πρῶτος (ἐν πρώτοις) δοθείς.
Πρωτοδρομία (ἡ). ὁ πρῶτος δρόμος (τῶν ζίππων εἰς τὸ ἱπποδρόμιον).
Πρωτοεδρία (ἡ), = Προεδρία.
Πρωτόζευκτος καὶ
Πρωτόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην ἤδη φορὰν ζευχθείς (καὶ μτφορ. συζευχθείς), πρωτόπειρος τοῦ ζυγοῦ, πρωτοπανδρεμμένος
Πρωτοθεράπων, οντος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων (ὑπηρετῶν).
Πρωτόθετος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τεθείς (παραχθείς), πρωτόγονος. «Ἄδλιμ ὁ πρωτόθετος, « Εὐρ., = Πρωτόκτιστος. ||. (οὐσ.) Πρωτόθετον (τό), Γρμτ. τὸ πρωτότυπον θεματικὸν (ἡ πρώτη ρίζα) λέξεως.
Πρωτοθέτως, ἐπίρ. Ὡς πρωτόθετος, πρωτοτύπως.
†Πρωτοθοινία (ἡ). ἡ ἐν ταῖς θοίναις (εὐωχίαις) προτίμησις, τὸ νὰ ἀμοιβάνῃ τις γάρις τιμῆς τὸ πρῶτον κομμάτι εἰς τὸ τραπέζι.
†Πρωτόθρονες (οἱ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Πρωτόθρονοι, πλθ. τοῦ-
Πρωτόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸν πρῶτον θρόνον, ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύων τῶν συνθρόνων του.
Πρωτοθύρας-ους (ὁ, ἡ), Π. πρῶτος ἢ προτοῦ θυρῶν (δωμάτων), ὁ πρώτην ἤδη φορὰν ἀκουόμενος προφητικός.
†Πρωτοθύτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων, πρωτοπαππᾶς.
Πρωτόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος θυσιασθείς, Πρωτοσφάκτης.
†Πρωτοκαθεδρία (ἡ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Προεδρία, Πρωτοκλισία.
†Πρωτοκήρυξ (ὁ, ἡ), (ἑλληνικὸν. τοῦ Λτν. primicerius), ὁ πρῶτος καταγεγραμμένος ἐπὶ τοῦ κηρωτοῦ πίνακος, πρῶτος τοῦ καταλόγου, πρωτέγγραφος, (θθ. τὸ Βιζ. ὀφφίκιον) Πριμικήριος.
†Πρωτοκήρυξ, υκος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν κηρύκων (τῶν Ἱεροκηρύκων, τῶν Ἀποστόλων).
;Πρωτοκλήσια (τὰ), [πρ. καλέω]. τὰ (ἄλλ.) Ἀνακλητήρια (ἡ ἀναγόρευσις τοῦ ἡλικιωθέντος) βασιλέως, (ἄλλ. ἀνγν. Πρωτοκλίσια καὶ ὁ Grolius Πρωτοκούρια).
Πρωτόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ κληθείς (καλεσθείς) πρῶτος τῶν ἄλλων, πρωτοκαλεσμένος.
Πρωτοκλισία (ἡ), [πρ. κλίνω]. ἡ πρώτη θέσις (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν), πρωτοκαθεδρία.
;Πρωτοκλίσια (τὰ), ἴδε Πρωτοκλήσια.
†Πρωτόκολλον (τὸ). (κυρ.) τὸ πρῶτον φύλλον (τοῦ κολλητοῦ χάρτου, παπύρου) τὸ ὁπ. περιέχει τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἑπομένων· (ἰδιωτ.) κατάστιχον πρόχειρον, σημειωματάριον.
†Πρωτοκόμης, ου (ὁ). ὁ πρῶτον ἤδη κομμώγ.
;Πρωτοκόμιον (τὸ). = Προκόμιον. 2) = Προνόμιον, (καὶ τότε ἴσ. διορθ. Πρωτονόμιον).
†Πρωτοκοσμος (ὁ) · ὁ πρῶτος ἄρχων (ἴδε Κοσμήσεις) εἰς τὴν Κρήτην.
Πρωτοκουρία (ἡ). τὸ πρῶτον κούρεμμα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς (κυρ. εἰς σημεῖον πένθους), [ἐκ τοῦ
Πρωτόκουρος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν κουρευθείς. «Ὠδὰ—,« Ἀρστ.
†Πρωτοκτίστης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος κτίστης (δημιουργός).
Πρωτόκτιστος καὶ Πρωτόκτιτος (ὁ, ἡ). ὁ κτισθείς (δημιουργηθείς) πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων).
Πρωτόκτονος (ὁ, ἡ). ;(παροξ.) ὁ πρῶτος κτείνας (φονεύσας), ὁ πρῶτος φονεύς, (καθὼς π. χ. ὁ Κάϊν). 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος φονευθείς.
Πρωτοκύμων [πρ. κυέω, κῦμα], ονος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν κυοφορῶν (ἔγκυος), (μτφορ.) πρωτοπειρος. «Ἔρωτος—,« Ἀχλ. Τάτ.
Πρωτοκύων, ονος (ὁ), Πωμ. ὁ πρῶτος τῶν κυνῶν (τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων).
†Πρωτοκωμήτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν κωμητῶν, πρόκριτος κώμης.
Πρωτόλειον (τὸ) καὶ (συγνότ. πλθ.) Πρωτόλεια (τὰ), αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας, τὰ πρῶτα λάφυρα, (ἐν γέν.) τὰ σκηρόβλητα (κυρ. καὶ μτφορ.), (Γαλλ.) les prémices. « Ἐν κυνηγεσίοις πρωτόλεια τῷ πρώτως βαλόντι δίδεται, « Σχλ. « Τὰ πρωτόλεια τῶν ἑαυτοῦ σώζειν,« Ἰσλ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίρ.) «Τῶν σῶν γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω, « Εὐρ., (συγχ. τῷ Πρωτέλεια).
Πρωτολεχής [πρ. λέχος], ές (ἡ), = Πρωτότοκος.
Πρωτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ [κυρ. δέ] Δηγορῶ ἢ Δημηγορῶ [καὶ ἐπὶ θεάτρ.] Γκοκρίνομαι) πρῶτος, (παρβλ.) Πρωταγωνιστέω.
Πρωτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀγόρευσις ἢ παράστασις τοῦ πρωτολογοῦντος (ῥήτορος ἢ ὑποκριτοῦ), ἀρχὴ (προοίμιον) ὁμιλίας, προδιήγησις).
†Πρωτολογικός, ἡ, όν. Πρωτολογοῦντος ἤθους.
†Πρωτολογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πρωτολογίας.
Πρωτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (κυρ. δὲ δικηγορῶν ἢ ὑποκρινόμενος εἰς τὸ θέατρον) πρῶτος, (ἄλλ.) Πρωταγωνιστής, (παρβλ. Δευτερολόγος).
Πρωτολογία (ἡ), ὁ πρῶτος λόγος ἢ ἡ πρώτη αἰτιὰ τοῦ λέγειν, τὸ (ἄλλ.) Μῆκος τῆς φάλαγγος.
Πρωτομάγειρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων, ἀρχιμάγειρος.
Πρωτόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος (ἀρχαιότατος) μάντις.
Πρωτομάρτυρ (-μάρτυς), υρος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, ὁ πρῶτος τῶν ἁγίων Μαρτύρων.
Πρωτόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρῶτος (μεταξὺ τῶν πρώτων, τῶν προμάχων).
Πρωτομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ πρώτη μήτηρ (τοῦ ἀνθρωπίνου γένους).
Πρωτόμισθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος λαμβάνων μισθὸν (ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ).
Πρωτόμορος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. μόρος]. ὁ πρῶτος ἀποθανὼν ἢ δυστυχήσας.
Πρωτομύστης, ου (ὁ). ὁ μυηθείς (κατηχηθείς εἰς τὰ μυστήρια) πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν συνοδεύων πρωτόπειρος.
†Πρωτόνους, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν εἰς καράβι (ναῦν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωτόνοια (ἡ). ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) ἔννοια.
Πρωτονύμφευτος καὶ Πρωτόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν νυμφευθείς, πρωτόγαμος ἢ· νεόγαμος.
Πρωτοπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [πρ. πήγνυμι]. ὁ πρώτην φορὰν κατασκευασθείς, καινουργιοθειασμένος. »Δίφρος (» Ἄμαξα) —,« Ὅμ.
Πρωτοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πρωτοπαθέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πρώτην ἤδη φορὰν αἰσθάνομαι πάθος τι, [ἐκ τοῦ
Πρωτοπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δοκιμάζων πρώτην ἤδη φορὰν πάθος ἢ αἴσθημά τι, πρωτόπειρος πάθους.
Πρωτοπαθῶς, ἐπίρ. Ὡς πρωτοπαθής.
Πρωτόπαλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος παλαιστής.
Πρωτόπαππος (ὁ). =Πρόπαππος.
†Πρωτοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος πατήρ, προπάτωρ, ἀρχηγὸς πατριᾶς.
Πρωτόπειρα καὶ
†Πρωτοπειρία (ἡ), τό νά ἦνέ τις-
Πρωτόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πρῶτον ἤδη πεῖραν (δοκιμὴν) τινος πράγματος, ἀρχάριος.
Πρωτοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. πῆμα]. πρωταίτιος βλάβης.
†Πρωτόπλασις, εως (ἡ), Σχλ. ἡ πρώτη πλάσις· τὸ πρότυπον, τὸ σχέδιον.
Πρωτοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος πλάστης (δημιουργός), προσχεδιαστής.
Πρωτόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πλασθείς (δημιουργηθείς) πρῶτος. »Ὁ πρωτόπλαστος,« Ἐκκλησ., ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ.
Πρωτόπλοια (ἡ). πρῶτος πλοῦς, πρῶτον ταξεῖδι, [ἐκ τοῦ
Πρωτόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἢ (ς)πλεόμενος πρώτην ἤδη φορὰν, πρωτοτάξειδος, (μτφορ.) πρωτόπειρος. »Νεότης, « Ἐπιγρ. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἑλλ. Ε', ά, 27) =ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόπλους.
Πρωτόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας. » Τύχη—,« Πίνδ., ἡ ἀπατελοῦσα τὰ πρῶτον (οὐσιωδέστερον) μέρος τῆς πόλεως ἢ, προάγουσα τὴν πόλιν. »Τύρος ἡ—,« Νονν., ἡ μητρόπολις.
†Πρωτοπολῖται (οἱ). οἱ πρῶτοι (προὔχοντες, πρόκριτοι) τῶν πολιτῶν.
Πρωτοπορεία ἡ (ὁ; θότ) Πρωτοπορία (ἡ). τὸ δικαίωμα ἢ ἡ προτίμησις τοῦ προπορεύεσθαι, (Γαλλ.) l'honneur du pas. 2) ἡ προφυλακὴ (l'avant-garde) στρατοῦ, [ἐκ τοῦ
Πρωτοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων). 2) (πθ.) διὰ τοῦ ὁποίου περᾷ (διαβαίνει) τις πρώτην φορὰν· (μτφορ.) πρωτόπειρος.
Πρωτόπους-ους, εως (ἡ), Π. [πρ. πόσις]. ἡ ὑπανδρευθεῖσα πρώτην φορὰν (ἔχουσα τὸν πρῶτόν της ἄνδρα ἀκόμη'), πρωτόγαμος.
Πρωτοπραξία (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εἰσπράττῃ τις πρῶτος τὰ χρήματά του, προτίμησις δανεισμοῦ παρὰ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων.
Πρωτορρίζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ῥίζαν (τὴν πρώτην αἰτίαν) τῆς καταγωγῆς του.
Πρωτορρύτος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἢ ἀπὸ τῆς πρώτης πηγῆς ῥέων, (παρβλ.) Δυτορρύτος
†Πρωτὸς, ἡ, όν, =Πεπρωμένος.
Πρῶτος [πρό], η, ον. Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων (ἢ κατὰ τὴν ἀριθμητ. ἢ κατὰ τὴν χρονολογικὴν ἢ [μτφορ.] κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν), πρεσβύτερος, προϊστάμενος, ἀνώτερος, πρόκριτος κτλ., (ἐνίοτε) ἀντὶ Πρότερος. »Τῷ πρώτῳ μὲν τρίποδα θῆκε, τῷ δευτέρῳ δὲ ἵππον, τῷ τρίτῳ λέβητα κτλ.,« Ἰλ. Ψ. »Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος,« Γρφ. »Τὸ πρῶτον ψυχρὸν,« Φλσφ., τὸ στοιχεῖον τοῦ ψυχροῦ. »Περὶ πρῶτον ὕπνον,« Θκ. »Ἐπιδὰς ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀναγόμενον πλοῖον ἐς τὴν Ἑλλάδα,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Οὔτε πρῶτός τις ἀνέβη Κάτωνος οὔτε ὕστερος ἀπῆλθε, « Ἰλ. »Πρῶτος τῶν ἐν τῇ πόλει,« Λξ. »Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν, « Θκρ. »Τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερῶν,« Ἡρ. »Οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνιχνεύσαντες,« Αἰλ., οἱ πρὸ ἐμοῦ. (καὶ μὲ ἐπίτατ.) »Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδεν τροφὸς Εὐρύκλεια, « Ὀδ. Ρ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤῥ.) » Αἰνείας μὲν πρῶτος ἀκόντισεν,« Ἰλ. Ν. (πλθ.) »Πρῶτοι,« Ὅμ., Ἡσ., εἰ πρωτεταγμένοι τοῦ στρατοῦ, οἱ πρόμαχοι. (καὶ παραλλ.) » Πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισιν, « Ὀδ. Σ. »Ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν,« Ἰλ. Χ., ἐν τοῖς προθύροις. » Τὰ πρῶτα φέρεσθαι,« Ἀντ., τὰ πρωτεῖα. » Τῶν Αἰγινητέων τὰ πρῶτα,« Ἡρ., ἀντὶ Οἱ πρῶτοι (πρόκριτοι). » Μηγαικὼν ὧν τὰ πρῶτα,« Δκ. »Ἔστι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας,« Ἀρρ. ||· (συχνάτ. τὸ οὐδ. ἑλλ. προθ.) Πρῶτον καὶ Πρῶτα (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ πρῶτον, Τὰ πρῶτα ἢ (ὀρθότ.) Τοπρῶτον, Ταπρῶτα, (καὶ προθετ.) »Ἐν πρώτοις, (καὶ θηλ.) » Τὴν πρώτην ξένων ὧραν ἢ ὁδὸν), ἐπίῤῥ. Τὴν πρώτην φορὰν, κατ' ἀρχάς· πρῶτα καὶ ἀρχῇ· (μετὰ δὲ τὰ ἀναφορ. καὶ τὸ Ἔπειτ, Π.) ὅταν (ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὅπως) μιᾷ φορᾷ. »Πρῶτον μέν.. δεύτερον αὖ,« Ὅμ., (ἢ) » Πρῶτα μέν.. αὐτὰρ ἔπειτα,« αὐτ. »Πρῶτόν τε ᾗ ὕστερον, « Ἡσ. » Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαοῖσιν, μετὰ ταῦτα Βύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα.. μετὰ ταῦτα κτλ.,« Δμ. »Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν,« Ξεν. »Εἶπον τότ' εὐθύς, ὅτε πρῶτον εἶδον ταυτονί, « Δμ. » Τοιαῦτα μέμνημαι αὐτῇ τὰ πρῶτα διαλεχθείς.« Ξεν. » Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος αὐτοὺς τὴν πρώτην εἶναι,« Ἡρ. « Τήν γε πρώτην μὴ βλάζεσθαι, « Ἀκ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) »Ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς,« Ὀδ. Α., εὐθὺς ὁποῦ μιᾷ φορᾷ. »Ἐπειδὴ πρῶτον ἐγείνατο, « Ὀδ. Δ., ἀφ' οὗ μιᾷ φορᾷ (καὶ ἐπιφερομένου τοῦ Ἤ, ἀντὶ τοῦ πρτερον). »Οὐ πρῶτον αὐτὴν ἀπεκτείναν πρὶν ἢ ἀπεκύησεν,« Αἰλ.
†Πρωτοσέληνος (ὁ, ἡ), =Πρωσέληνος. ||· (οὐσ. θηλ. καὶ οὐδ.) ἡ πρώτη τῆς σελήνης (τοῦ μηνός), ἡ νουμηνία.
Πρωτόσπορος (ὁ, ἡ). (παρῳξ.) ὁ σπείρας (ἢ μτφ. δοὺς τὰς ἀρχὰς τῆς γενέσεως πρῶτος· (μτφορ.) πρωτουργὸς, πρωταίτιος. 2) (πυπαρυξ.) ὅστις ἐσπάρη (ἢ μτφ. ἐγεννήθη ἢ παρήχθη) πρῶτος· πρωτογέννητος.
Πρωτοστασία (ἡ) καὶ
Πρωτοστάσιον (τὸ). ἡ πρώτη θέσις, πρωτεῖον (ὁ βαθμὸς) τοῦ πρωτοστάτου.
Πρωτοστατέω-ῶ, Μ. ἡσω. Στέκω εἰς πρώτην θέσιν, πρωτεύω ὡς
Πρωτοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκάμενος εἰς τὴν πρώτην θέσιν (κυρ. εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τοῦ λόχου, εἰς τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος), (ἐν γεν.) ἀρχηγὸς, πρόμαχος, κορυφαῖος.
†Πρωτοστράτηγος (ὁ), =Ἀρχιστράτηγος.
†Πρωτοσυμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν συμβούλων (τοῦ συμβουλίου).
Πρωτοσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος συσταθείς (ὀργανισθείς).
Πρωτοσφακτος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγεὶς πρῶτος πρωτόθυτος.
†Πρωτοσχεδὴς, ές καὶ
†Πρωτοσχέδιος (ὁ, ἡ). ὁ σχεδιασθεὶς πρῶτος (πρώτην φορὰν). » Βίβλος—,« Γν. ἢ μή πω διορθωθεῖσα ἢ ἀντιγραφεῖσα.
Πρωτοταγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος πρῶτος (ἐπέχων τὴν πρώτην ἑδρὰν).
Πρωτοταγῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν πρώτοις.
Πρωτοτακτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κατέχω τὴν πρώτην τάξιν.
Πρωτοτιμητος (ὁ, ἡ). ὁ τιμηθεὶς πρῶτος (ἐν εἴδει ἀπαρχῆς).
Πρωτοτοκεῖα (τά). τὰ δικαιώματα (τὰ πρωτεῖα) τοῦ πρωτοτόκου, (Γαλλ.) droit d'aînesse.
†Πρωτοτοκεύω, Μ. εὐσω. Γρφ. Δδω. Ἀπ. Πρωτοτοκεῖα εἴς τινα.
Πρωτοτοκέω-ῶ, Μ. ἡσω. Γεννῶ πρῶτον τέκνον (ὡς πρωτότοκος).
†Πρωτοτοκία (ἡ), ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ κεκλῶσμα τοῦ πρωτοτόκου.
†Πρωτοτόκια (τά), =Πρωτοτοκεῖα.
Πρωτότοκος (ὁ, ἡ). (παρῳξ.) ἡ πρώτην φορὰν τίκτουσα (γεννῶσα), (κυρ. περὶ γυναικὸς) πρωτάρια. 2) (προπαρῳξ.) ὁ γεννηθεὶς πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων τέκνων) τῆς μητρός.
Πρωτοτομέω-ῶ, Π. ἡσω. Κόπτω τι πρῶτον τὴν φορὰν ἢ πρῶτα-πρῶτα, [ἐκ τοῦ
Πρωτότομος (ὁ, ἡ), [πρ. τέμνω]. ὁ τεμνόμενος (κλαδευμένος) πρώτην φορὰν ἢ πρῶτα-πρῶτα. »Πρύμβης πρωτοτόμου,« Ἀπολλ., τὸ κορυφοβλάσταρον.
Πρωτοτρόφος (ὁ, ἡ). (παρῳξ.) ὁ τρέφων πρώτην φορὰν τέκνα (γεννήματα). 2) (προπαρῳξ.) ὁ πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) τραφείς, (ἐπμ.) =Πρωτότοκος.
†Πρωτοτυπία (ἡ), Γρμτ. ἡ (διότης ἢ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πρωτοτύπου.
Πρωτότυπος (ὁ, ἡ). ὁ τυπωθεὶς (σχηματισθεὶς) πρῶτος καὶ χρησιμεύων ὡς τύπος (οὐσ.) Πρωτότυπον (τό), ὁ πρῶτος τύπος (τὸ ἀρχέτυπον) κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου μαρμάρονται ἔπειτα ἄλλα ὅμοια ἀντίτυπα, (Γαλλ.) modèle primitif, original· (γρμτ.) ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) ἀπὸ τῆς ὁποίας σχηματίζονται αἱ παράγωγοι.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωτοτύπως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν πρῶτον (ἀρχικὸν) τύπον, ὡς πρωτότυπον.
Πρωτοτύπων (τὸ), εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ Πρωθύπτιον.
Πρωτουργός (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος εἰς ἔργον τι, ἐναρχῶν πρῶτός τι, πρωταίτιος ἔργου τινός. «Δύναμις («Λίτια»—,« Κλιμ., Ἰαλ.
Πρωτοφανής [πρ. φάος], ές (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἤδη λάμπων(φέγγων), ἀρχίζων πρώτην φορὰν νὰ φέγγῃ. «Σελήνη—,« Σδ., ἡ ἡέα.
†Πρωτοφύνεια (ἡ). ἡ πρώτη ἐμφάνιαις, [ἐκ τοῦ
†Πρωτοφανής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.) -φανὲς. Ὁ πρώτην φορὰν ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων φαινόμενος· καινοφανής.
†Πρωτοφόνος (ὁ, ἡ), = Πρωτοκτόνος.
Πρωτοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρω (Κρατῶ) τι πρῶτος ἢ μεταξὺ τῶν πρώτων. 2) καρποφορῶ πρώτην φοράν. 3) (εἰς τὸν Δθ. Π', 983) ἐσφαλμ., κατά τινας, ἀντὶ Πρωθυφορέω.
Πρωτοφορία (τὸ). τὸ προϊὸν τῆς πρώτης καρποφορίας, οἱ πρωτοφανήσιμοι καρποί, αἱ ἀπαρχαί.
Πρωτοφυής, ἐος καὶ
Πρωτόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώσας (καὶ μτφ. γεννηθείς) πρῶτος. « Παῖς—, « Κ. Μανασσ.
Πρωτόγγονος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀκόμη τὸν πρῶτον χνοῦν (τὸ πρῶτον χνοῦδι) τῶν γενείων.
†Πρωτόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῶν πρώτων (ἀγαπητῶν) χρόνων, ἢ· ὁ περὶ τοὺς πρώτους ἀκόμη τῆς ἡλικίας χρόνους, νέος.
Πρωτόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χυθεὶς πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν. «Οἶνος—,« Ἐπιχρ.—Πρόχυμα.
Πρώτως, ἐπίρ. Ἐν πρώτοις, κατὰ πρῶτον· πρὸ πάντων, ἐξαιρέτως· εἰς τὴν πρώτην (ἀρχικὴν) κατάσχεσιν τοῦ πράγματος. « Τὸ πρώτως ψυχρὸν, « Φλογ., τὸ στοιχεῖον τοῦ ψυχροῦ. (οἱ Ἀττικοὶ ἀποκλειστικῶς καὶ τρίτως φαμέν, « λέγει ὁ Ἀριστ. ψυχ.).
Πρώτως, Ἀττ. (κατὰ συναίρ. καὶ κρσ.) ἀντὶ Προσώτερον).
Πρώων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Πρών.
Πταίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵπταμαι.
Πταίρω [ζυμπτ.], Μ. πταρῶ (ἀόρ. Ἔπταρα καὶ β'. [εὐχρηστότ.] Ἔπταρον), = Πταρνυμαι, πταρνίζομαι· (μτνμ. ἐπὶ λυτρίου) σπ. θηρίζω μὲ κρότον, κάμνω πταῖρεταίρ.
Πτάϊσμα (τὸ). σκόνταμα· (μτνμ.) δυστύχημα· ἀποτυχία (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον)· (ἐν τέν.) σφάλμα, λάθος, φταξίμιον. « Τὸ ἀμαρτόντα χρῆσθαι τοῖς πταίσμασι,« Πλ.
Πταιστέον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πταΐσμα. « Τὸ ἀπταιστον. « Ἡ τέχνη πταιστέον ἐστὶν, « Ἐπικρ. « Τὸ πταιστὸν τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως,« Εὐς.
Πταίω [ζυγγ. τῷ Πίπτω], Μ. πταίσω Ἀττικῶς (τὸ ποδί μου) πουθενά, σκοντάφτω, προσκόπτω. (μτφορ.) κάμνω λάθος (σφάλμα), (κοιν.) φταίγω· ἀποτυγχάνω· (σπν. μτδτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀποτύχῃ, (Γαλλ.) frustrer. » Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν, « Παροιμ. (καὶ μτνμ.) » Διατί τῶν μεθυόντων ἡ γλῶττα πταίει;« Ἀρστ. (καὶ μτφορ.) » Διεπολέμει πρὸς αὐτοὺς, τοτὲ μὲν κατορθῶν, τοτὲ δὲ πταίων,« Στρβ. (καὶ προθετ.) » Μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλὰς,« Ἡρ., δυστυχήσῃ. « Ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσῃ δὲ ἓν ἑνί, γέγονε πάντων ἔνοχος,« Γρφ. (ᾧ μὲ γεν.) » Πταίων τῆς ἐλπίδος, ἀθύμως διέκειτο,« Ἡρωδ. (καὶ προθετ. ὡς πθ.) »Ἐπταικότας ὑπὸ Κλεομένους τῇ πατρίδι, « Ὀλδ. (καὶ πθ.) » Πταίεσθαι τὸ ἀληθὲς αὐτοὺς εἴωθεν,« Δίλ., δὲν εὑρίσκουν (τοὺς διαφεύγει) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἀληθές. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ πταισθέντα, « Αἰ., τὰ πταίσματα· αἱ ἀποτυχίαι.
Πτακάλα (ἡ), ζδε Κάννη.
†Πτακίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πτάξ, (ζδ.
†Πτακισμός (ὁ). φόβος, δειλία, (κατὰ λέξ.) ζάρωμα ἀπὸ φόβον.
†Πτακωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Πτήσσω.
Πτάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵπταμα.
Πτανός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Πτηνός.
Πτάξ, ακός (ὁ ᾧ ἡ), Π. [πτήσσω]. δειλός, (κατὰ λέξ.) ζαρόνων ἀπὸ φόβον, (παρβλ. Πτώξ).
Πταρμικὸς, ἡ, όν. Ὁ κινῶν (διεγείρων) πταρμὸν, (Γαλλ.) sternutatoire. (ὄθ. μ. οὐσ.) Πταρμικὴ (ἡ), (ἐννν. πόα ἢ ῥίζα), εἶδ. φυτοῦ (πύρεθρον).
Πταρμὸς (ὁ), τὸ πταίρειν (πτάρνυσθαι), φτάρμισμα ᾧ φτέρνισμα. » Τὸν πταρμὸν θεὸν (ζῆλ. οἰωνὸν θεῖον) ἡγούμεθα,« Ἀρστ. » Πταρμὸν τ' ὄρνιθα καλεῖτε, « Ἀρχφ.
Πτάρνυμαι [πταίρω] Μ. πταρήσομαι. Πταρμίζομαι, φτερνίζομαι, (Γαλλ.) éternuer. « Οὐ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πτάρῃ,« Ἐπιχρ.
Πταρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πταρμιζόμενος συχνὰ ἢ συνεπῶς. 2) ὁ συντελῶν πρὸς τοῦτο, = Πταρμικός.
Πτάτο, Π. ἀντὶ Ἔπτατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἵπταμαι.
Πτέλας [ᾶ], ου (ὁ), σπν. ὁ ἀγριόχοιρος.
Πτελέα (ἡ), εἶδ. δένδρου, (κοιν.) φτελιά, (Τουρκ.) κυρὰ ἀγάτσι, (Γαλλ.) orme.
Πτελέϊνος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλον πτελέας.
Πτελεώδης, ες (ὁ, ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πτελέας, ὅμοιος μὲ πτελέαν.
Πτελεών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πτελέας, ὄασις πτελεῶν.
†Πτέλος (ὁ), = Πτέλας.
Πτέρινες, ῃ, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ πτερά. »Ῥιπὶς—,« Ἐπιχρ. 2) Κωμ. ἀντὶ Πτεροτὸς, (Ἀρχφ. Ὄρν. 903). 3) κατασκευασμένος ἀπὸ πτέρινες). » Νεὼς —, « (ὁ πρῶτος οἰκοδομηθεὶς εἰς τοὺς Δελφούς, ζδε τὸν Στρβ.).
Πτέρις, ίδος ἡ (δος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Θκρ., πτερὰ ὀρθοκομήλια), (κοιν.) φτέρη. » Νυμφαία πτέρις,« Δσκρ. ἢ Θηλυπτερὶς ἢ Δρυοπτερίς.
Πτερίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πτεράν, πτεράκι.
†Πτέρισμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτερύγισμα.
Πτέρνα καὶ (Ἰων.) Πτέρνη [πείρω, περάω], ης (ἡ). (κυρ.) τὸ ὄπισθεν κατώτατον μέρος τοῦ ποδὸς (τὰ μετὰ τοὺς ἀστραγάλους), (συνήθ.) ἡ φτέρνα, ἡ πατοῦνα· (ὄθ. μτνμ.) τὰ ὑποκάτω δέρμα (τὸ 'γνάρι) τοῦ ὑποδήματος, (παρβλ.) Πέλμα. (ὄθ.) = Ἴχνος. (ἐπὶ διαφόρ. πραγμ.) τὸ κατώτατον μέρος, ἡ βάσις, ἡ κρηπὶς (ὄρους, κτιρίου κτλ.)· (ἰδιατ.) τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸν λῆνόν. 2) (Τρφ.) ἀντὶ Πτερύνισμα. 3) (ἐνίοτε) = Πέρνα, χοιρομέρι. » Οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, « Ὅμ., (ὄθ. ὁ Πτερνογλύφος, ὄνομα μιᾶς, κτλ.).
Πτερνίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὴν πτέρναν ἢ μὲ τὸν πτερνιστῆρα, λακτίζω, πεδικλόνω, συμπεδίζω· (μτφορ.) ἀπατῶ, ὑποσκελίζω, (Γαλλ.) supplanter.
2) (Γλσ.) βάλλω «καινούργια 'χνάρια (πέλματα) εἰς τὸ ὑπόδημα.
†Πτέρνιξ, ικος (ὁ). τὸ κοτσάνι (τὸ γουλί) τῆς ἀγκινάρας.
Πτερνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτέρνα(3).
†Πτερνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πτέρνα, (ἰδιατ. μτνμ.) ὁ πάτος ἀγγείου (λεκανίδος κτλ.).
†Πτέρνις, ίδος (ὁ), εἶδ. ὀρνέου (τέρακος), (ἄλλ. Μερμνης), (Ἰσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέρκνης, ζδε Περκνόπτερους).
Πτέρνισμα (τὸ) ᾧ
Πτερνισμὸς (ὁ), τὸ πτερνίζειν, λακτισμός, (μτφορ.) ὑποσκελισμός, ἀπάτη.
†Πτερνιστὴρ, Π. ἀντὶ-
Πτερνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πτερνίζων (λακτίζων, ὑποσκελίζων κτλ.), ἀπιστὸς ἢ ἀπατεών, (κοιν.) μαρτόλος, ταιγνιοδάρης. » Τὰ ἰακχῶδ δὲ πτερνιστὴς καθ' Ἕλληνας σημαίνει,« Τζ.
Πτερναβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πατῶν θυμοειδέστερα πρὸς τὸ μέρος τῆς πτέρνας, εἶμαι-
Πτερναβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (πατῶν) μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος τῆς πτέρνας, περιπατῶν βαρειά.
Πτερνογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (κάμνων τρύπαν μέσα εἰς) τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια), (Κωμ. ἐπίθ. πονηκοῦ εἰς τὴν Βτρχμ.).
Πτερνοκυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶ κτυπῶν (κάπτων) ταῖς πτέρναις μου κατὰ γῆς εἰς τὸ θέατρον πρὸς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας ἐναντίον ἀνεπιτηδείου ὑποκριτοῦ, (ἰσοδυναμ. τῷ) πομπίζω.
Πτερνοκοπὶς, ίδος (ἡ). κοπὶς μάχαιρα διὰ τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια) Κωμ. ἐπίθ. παρασίτου).
Πτερνατρωκτὴς, οῦ καὶ
Πτερνοφάγος (ὁ). ὁ τρώγων τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια), ζδε Πτερνογλύφος.
Πτεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαινων (κινούμενος) μὲ πτερὰ, (ᾧ μτνμ. ἐπὶ πλοίῳ) ὁρμανίζων μὲ πανιά.
Πτεροβαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω πτερὰ, πτερρυφάω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πτεροδόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν πτερῶν κινούμενος.

Πτεροδρομία (ἡ), Π. τὸ νὰ τρέχῃ τις μὲ πτερὰ (᾽σὰν πουλί), πέταγμα.

Πτεροείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πτερὸν, εἷμα]. ἐνδυμένος μὲ πτερὰ, πτερωτός.

Πτερόεις, εσσα καὶ (κρσ.) οῦσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πτερὰ, πτερωτός· (συνκδ.) ταχύς· ὁρμητικὸς ἢ ἀστατος. » Ἀετός (» Πήγασος, » Οἰστὸς)—, « Πίνδ., Ὅμ. »Περσεὺς ἀμφὶ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα,« Ἡσ. » Φυγὰν πτερόεσσαν, « Εὐρ. » Γάμος—, « Πίνδ. » Ἔπεα πτερόεντα, « Ὅμ. » Θυμὸς (» Νόος) —, « Ἀπλλν., Νόνν., Γργ., ὁ κοῦφος.

Πτερὸν (τὸ), [ῐπταμαι], τὸ σκεπάζον τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, (κοιν.) φτερόν· (συνχότ.)= Πτέρυξ (« Τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτερυσι ἐμφερέστατα, « Ἡρ.)· (Ο. κατὰ συνκδ.) πτηνὸν (« Ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, « Ὀδ. Η. » Ὦ Πηγάσιον, γενναῖον πτερὸν, ὅπως πετήσει,« Ἀρχφ.), (ὅθεν) οἰωνὸς (Σοφ. Ο. Κ. 97), (παρβλ. Ἅρπυιαι). (κατ᾽ ἔκτ.) αὐμπτωσις (τοιαύτη ἢ τοιαύτη) πραγμάτων, τύχη (« Αἰὲν᾽ ἀνθρώπων κακὰ, πόνου δ᾽ οὐδαμοῦ τοὐτὸν πτερὸν, « Αἰσχλ.)· (ἐνίοτε) πέταγμα, (ᾗ μτφρ.) ὁρμὴ, προθυμία, ἢ· πρόσταλα, ὑπεράπτιους (» Παλλάδος δ᾽ ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἄζεται πατὴρ, « Αἰσχλ., »Ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων της,« Γρφ.)(μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἢ χρησιμεύει ὡς ἂν πτερὸν, (π. χ.) τὰ πανιὰ καὶ τὰ κουπιὰ τοῦ πλοίου (ἴδε Πτερὸν)· ἢ ποδιαὶς πλατέος ἐπανωφορίου (᾽Ιλ. Β᾽)· αἱ ἐξέχουσαι ἄκραι (les hordes) τοῦ σκιαδίου ἢ τῆς περικεφαλαίας· αἱ πτέρυγες (τὰ πλαγινὰ μέρη) οἰκοδομήματος· σειρὰ στύλων (colonnade) ἑκατέρωθεν ναοῦ, ἢ τὸ σκηνοειδὲς σχῆμα τῆς ὀροφῆς αὐτοῦ (παρβλ. Δέτωμα)· εἶδος ἐπάλξεως εἰς κτίριον, (παρβλ. Πτερύγιον)· γέφυρα σηκωτὴ ἢ ὀπ. συγχρόνως χρησιμεύει καὶ ὡς πρόβολος τῆς πύλης τοῦ φρουρίου.

†**Πτεροποιέω-ῶ**, Μ. ἥσω, =Πτεροφυέω.

Πτεροποίκιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλα (παρδαλὰ) πτερά.

Πτερόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερωτοὺς (πτερὰ εἰς τοὺς) πόδας.

Πτεροῤῥοέω καὶ **Πτεροῤῥυέω-ῶ**, Μ. ἥσω. Πίπτουν (Μαθοῦν) τὰ πτερά μου· (μτνμ.) χάνω τὸν πλοῦτον (τὴν δύναμίν) μου.

Πτεροῤῥύησις, εως (ἡ), πέσιμον (μάδημα) τῶν πτερῶν, (Γαλλ.) mue.

Πτερότης, ἡ), (φλαφ.) τὸ ἔχειν πτερὰ, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πτερωτοῦ.

Πτεροφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον) μὲ πτερὰ, πτερωτὸς, (ἄλλ. διορθ. Πτεράφωτος).

Πτεροφόρος (ὁ, ἡ)· ὁ φέρων (φιρῶν) πτερὰ, πτερωτός. » Βέλος—, » Ἀρχφ. ‖ (οὐσ.) Πτεροφόροι, « στρατιῶται ἢ ταχυδρόμοι τῶν ᾽Ρωμ. φοροῦντες εἰς τὰ σκιάδιά των πτερὰ (καθὼς ἐφόρουν πρὸ ὀλίγου οἱ λεγόμενοι Ταουσιέδες τῆς Τουρκ. Πόρτας), ἢ κρατοῦντες λόγχας στολισμένας μὲ πτερὰ, (Λτ.) speculatores.

2) Ἱερεῖς τῆς Δίγύπτου κρατοῦντες ῥάπιδας πτεροφόρους ἢ φοροῦντες πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔμβλημα τῶν γραμμάτων.

Πτεροφυέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φύω (᾽Εγγάζω) πτερὰ, γίνομαι πτερωτός.

Πτεροφυὴς, ές (ὁ, ἡ), εἷς τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐφύτρωσαν ἢ ἀρχίνουν νὰ φυτρώνουν πτερὰ, πτερωτός.

Πτεροφύησις, εως καὶ

Πτεροφυΐα (ἡ). φύτρωμα πτερῶν.

Πτεροφύτευτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος μὲ πτερά. « Κῆπος—, « Κ. Μανασσ., ὁ Ταῶς.

Πτερόφυτος καὶ

Πτεροφύτωρ, ορος (ὁ, ἡ),= Πτεροφυὴς.

Πτερόω-ῶ, Μ. ὠσω. Βάλλω (᾽Εφαρμόζω) πτερὰ εἴς τι, κάμνω πτερωτὸν· (μτνμ.) ἁρματόνω τὸ πλοῖον μὲ πανιὰ ἢ μὲ κωπιὰ, ἢ· τὸ ἔχω ἕτοιμον (καὶ μα. μτθ. ατέκω ἕτοιμος) μὲ ἁπλωμένα τὰ πανιὰ ἢ σηκωμένα τὰ κωπιὰ, (κοιν.) εἰς τὰ πανιὰ ἢ εἰς τὰ κωπιὰ (» Ναῦς ἐπτερωκυῖα πρὸς ἐμβολὴν, « Πλὸ.)· (μτφρ.) ἐγκαρδιόνω, ἐμπνέω θάρσος (φρόνημα, ἐλπίδας), ἐνθουσιάζω, ἀναπτερόνω. »Τότ᾽ ἐς χορείην ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι, « Ἀνακρ. » Πρὸς τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ τὰ παιδία εὐθύς. « Πλάτ.

Πτερυγίζω, Μ. ἰσω. Κινῶ (Κτυπῶ) τὰς πτέρυγας καθὼς τὸ πτηνὸν ὅταν ᾽παίρνῃ ἀέρα (ἢ τὸ νεογέννητον πουλὶ ὅταν δοκιμάζῃ πρώτην φορὰν) νὰ πετάξῃ, (παρβλ.) Πτερύσσομαι, (μτφρ.) κινοῦμαι (προσπαθῶ) εἰς μάτην. » Ἐλέγξαι μ᾽ οὔ πω δύνασαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, « Ἀρχφ.

†**Πτερύγινος**, ἡ, ον. Ὁ ἐκ πτερύγων, πτέρινος.

Πτερύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτέρυξ. 2) (μτνμ.) ἄκρα ἐξέχουσα (κτιρίου, φορέματος κτλ.), ποδιὰ, εὐγια μὲ κρόσσια· (ἰδιαιτ.) ἡ ἐν εἴδει ἐπάλξεως προέχουσα ἄκρα τῆς ὀροφῆς (τῆς πτέρυγος) ναοῦ, (Γαλλ.) pinacle, (παρβλ.) Κρόσσα· (ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὑμενοειδὴς ἀπόφυσις τοῦ κανθοῦ σπεπάζουσα τὸν κερατινον ὑμένα· εἶδος παρωυχίζος· (πλθ.) αἱ ἄκραι τῆς ὠμοπλάτης· οἱ λοβοὶ τοῦ ὠτίου· τὰ σαρκώδη ἢ χονδρώδη μέρη τῆς ῥινός· τὰ πλάγια μικρὰ πτερὰ τῶν ἰχθύων, (Γαλλ.) les nageoires, κτλ.

Πτερύγισμα (τὸ), τὰ πτερυγίζειν, Πτέρυξις.

Πτερυγοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πτέρυγος, ἴδε Πτερυγώδης.

Πτερυγοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) πτέρυγος.

†**Πτερυγολάβος** (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἢ ἁρπάζων ἀπὸ τὴν πτέρυγα.

Πτερυγόπους, ποδος (ὁ, ἡ), =Πτερόπους.

Πτερυγοταμία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πτερυγοτόμου χειρουργία.

Πτερυγοτόμος (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκτομὴν τοῦ πτερυγίου τῶν ὀφθαλμῶν.

Πτερυγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) πτέρυγας, πτερυγωτὸς, (παρβλ. Πτεροφόρος).

Πτερυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ πθ. Ἀποκτῶ) πτέρυγας· (μὲ αὐτ. προθ.) κινῶ τὰς πτέρυγας μου (πετῶ) πρός. »Ὡς δὲ πάϊς πιδὰ μητέρα πεπτερύγωμαι, « (Σαπφ. παρ᾽) Ὅμηρ.

Πτερυγώδης, εος (ὁ, ἡ), =Πτερυγοειδὴς (« Τὰ δὲ ὦτα [τοῦ ἐλέφαντος] πτερυγώδεα,« Ἀρετ.)· (ἰατρ.) ὁ ἔχων λοβοὺς καὶ ἐξέχοντας (ὡς ἂν πτέρυγας) ὦμους « Πτερυγώδεις ἔθος ἐστὶ τοῖς ὄρνισι ὀνομάζειν τοὺς ὁμοίως ὀρνίθων πτερὰς ὠμοπλάτας ἔχοντας ἐκκεκυφότας καὶ πρυγκούσας ἐς τοὐπίσω... ἢ ἐπιφυΐσιν ἐπιτήδειοι τυγχάνουσιν ὄντες, « Γαλ.

Πτερυγωκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [πτ. ὠκὺς]. = Ταχύπτερος.

Πτερύγωμα (τὸ). αἱ πτέρυγες ἢ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτὰς (ἐξέχει ἐν εἴδει πτερύγων)· τὰ πρὸς στολισμὸν πτερὰ ἢ αἱ ἐξέχουσαι ἄκραι τοῦ σκιαδίου (τῆς περικεφαλαίας κτλ.)· (ἀνατομ.) τὰ ἀνώτερα τῆς ῥινός.= Μυρτοχειλίδες.

Πτερυγωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων πτέρυγας ἢ καμωμένος εἰς εἶδ. πτέρυγος. (ᾗ ἀλληγορ.) σμὸς—, « Ἀρχφ., τοῦ ὁπ. τὸ ἀλληγορικὸν ἀντικείμενον εἶνε πτηνόν.

Πτερυλλὶς, ίδος (ἡ). ἡ ὑμενώδης πτέρωσις πτηνῶν ἐντόμων (τῶν ἀκρίδων κλπ.).

Πτέρυξ [πτερὸν], υγος (ἡ). φτερούγα (« Ἴδες λευκὴ πτεροῖσι... πλὴν ἐς ἄκρων τῶν πτερύγων, « Ἡρ.)· (Ἰδ. καὶ συνκδ.) πτηνὸν ἢ, πέταγμα πτηνοῦ (ἐν γέν.) ὁρμὴ (» Ἴσχουσα πτέρυγας ὠκυτάτας, « Σοφ.)· (ὅθεν) = Οἰωνὸς (» Ὑπὸ τὰ δ᾽ ὄρνιθας.. πόνων οὐκ ἀγαθὰ πτερύγες, « Ἐπιχ.), (παρβλ.) Ὄρνις. (ἰατρ.) λόφος πτερωτὸς περικεφαλαίας (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ πτέρυγα ἢ ἐξέχει ὡσὰν πτέρυξ, (π. χ.) ἢ σπεπάζον (ἰχθ.) ξ.φιλυ· ἢ ἄκρα (τὰ πλαγινὰ μέρη) τοῦ κωπιοῦ καὶ (ἐπμ.) τοῦ πηδαλίου· ἢ ἄκρη τῆς κόψης τοῦ σπαθιοῦ (τοῦ κουρεῖου κτλ.)· ἢ πριονωτὴ προεξοχὴ φύλλου· ποδιὰ φορέματος (» Ἐπὶ πτέρυξι νοι οἱ πτέρυγες σὺν ἦσαν συνδεδεναι κάτωθεν, ἀλλ᾽ ἀνεπτύσσοντο ἀνεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαθεῖ μηρὸν, « Πλ.) ἢ θώρακος· τὸ πτερύγιον τοῦ σκιαδίου· ἄκρα ἢ πλευρὰ (κυρίως γιὰ) βουνοῦ. » Τὰν κολπώδη πτέρυγ᾽ ἐλίας, Λύλιν ἀκλύσταν, « Εὐρ.

Πτέρυξις, εως (ἡ). τὸ πτερύσσεσθαι· νημα (κτύπημα) τῶν πτερύγων.

†**Πτέρυσμα** (τὸ), =Πτερύγισμα.

Πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Κουνῶ (Κτυπῶ) τὰς πτέρυγάς μου δοκιμάζων ἢ ἑτοιμάζομενος (᾽παίρνων ἀέρα) νὰ πετάξω· εἰς σημεῖον νίκης καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν θὰ φωνάξῃ. (μτνμ.) πηδῶ (χορεύω) ἀπὸ χαρὰν· « Ἀλλὰ δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν κατσικοῦλην μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ἄλθος χὴ, γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι, « (Δίφιλ. παρ᾽ Ἀθ. πετῶ πρός. »Οἰκτρὰ δὲ πίμπλ.ς γέρων πτερύζεται, « Λυκ. » Ἄνω πτερύσσομαι δὲ εὕρεσιν ἀληθείας, « Ἰ.

Πτέρωμα (τὸ). τὰ πτερὰ (ἢ πτερύγια) [Γαλλ.] le plumage) τῶν πτηνῶν (μτνμ.) τὸ περιστύλιον ναοῦ ἢ κτηρίου (ἴδε Πτέρυξ καὶ Πτερόν)· (ἐξ εἴδ. ἀ βύβλος πτερωτὸν.

†**Πτέρων**, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ. « Ἀλλ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ τρίορχος ἡ πτέρων ἡ στρουθίας, « Ἡσύχ.

Πτερών-μος (ὁ, ἡ), ὁ ἀπὸ τῶν πτερῶν παρονομασθείς, τοῦ ὑπ. τὸ ὄνομα παρέχων (ἐσχηματισθη) ἀπὸ τὴν λέξιν πτερόν.

Πτέρωσις, εως (ἡ). τὸ ἔχειν (ἀποκτᾶν πτερά· (ἐν γέν.) τὰ πτερά, (Γαλλ.) le plumage.

Πτερωτής, οῦ (ὁ). ὁ πτερόνων (ᾗ μτφορ. ὑποζυγίων, ἀναπτερόνων).

Πτερωτικός, ἡ, όν, Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πτερῶν (ἀναπτερόνειν), ἐνθαρρυντικός, εὐθουσιαστικός.

Πτερωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ατολισμένος μὲ πτερά. » Πτερωτὰ προσκεφάλαια, « Αἰ. τά (Ἀλλ.) Πτιλωτά.

Πτέσθαι, Π. μα. ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέτομαι.

Πτητικός [πτήσιμος], ἡ, όν. Φύσει δειλός.

Πτῆμα (τὸ), = Πτῆσις, πέτεγμα.

Πτήναι, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτηνάριον (τὸ), μικρὸν πτηνόν.

Πτηνοβρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέχω ὡς πτηνόν, πετῶ τρέχων.

Πτηνοκράτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κρατῶν (βασιλεὺς) τῶν πτηνῶν.

Πτηνολέτης, ου (ὁ) καὶ Πτηναλέτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων (ἐξολιθρεύων) τὰ πτηνά, ὀλετὴρ τῶν πτηνῶν. »Νεφέλη —, « Ἐπγρ., εἶδος διαφανοῦς κυγηγετικοῦ δικτύου.

Πτηνοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πτηνὰ (πεφυκότα) πέδιλα καὶ

Πτηνόπους, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερωτοὺς (πτηνοὺς τοὺς) πόδας· ταχύπους.

Πτηνοῦμαι, κεκμωμένος, ἵνα πετᾷ, πτερωσιν) νὰ πετάξῃ· ἠμπορῶν (ὧν εἰς κατάστα- Ἐπγρ. » Πόδες (καὶ μτγν. » Δόγοι) πτηνοὶ, « Ἐπγρ., Πλάτ., ἴδε Πτερόεις »Τὰ ἀπὸ χθόνα ἀμυχαῖα ᾗ πτηνά,» Δίσχ. Σωκρ. ‖ (συνήθ. δὲ πλθ. ᾗ οὐσ.) »Πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά, οἷον ἀετός κτλ., τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα κτλ., « Ἀρστ. « Λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας, » Ἐπγρ. « Τὸ πτηνόν, « Αξ., τὸ πτηνοτοξοπυρρίχιος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων πτερὰ, τόξον καὶ πῦρ, (ἐπίθ. τοῦ Ἔρωτος).

Πτηνύβης, εος (ὁ, ἡ). πτηνὸς (ὑποκύφος) τὸ εἶδος, ὀρνεώδης, ἄστατος.

Πτῆξις, εως (ἡ), τὸ σῶμ. τοῦ Πτήσσω, φόβημα ἢ φόβος, ζάρωμα ἀπὸ φόβον, τρόμαγμα, ἐξύπνασμα.

Πτήξιμος, η ἡ ος, ον, = Πτητικός.

Πτήσις, εως (ἡ), τὸ ἵπτασθαι, πέταγμα (πτηνοῦ).

Πτήσσω [πίπτω καὶ πτύσσω], Μ. πτήξω πρκ. Ἔπτηχα καὶ εἰς τὴν μτχ. Π. Πεπτηώς καὶ Πεπτεώς). Ζαρώνω ἀπὸ φόβο τρομάζω· (σπν. καὶ ἀμφ. μτδ.) ὑποχωρῶ, ξυπάζω. (ἐνίοτε) κάμνω τι φοβισμένον (ἀπέφευγον). » Ζυγὸν πτήσσειν, « Αἰσχύλ. « Οὔ πω' ἀπειλὰς πτήξας, « ἡ Πλάτ. « Πτῆξε (ὅπου ἄλλ. ὃ ορθ. Πῆξε ἡ Πλάτ.) δὲ θυμὸν ἀνὶ στήθεσσιν Δαναῶν, « Ἰλ. Ξ. (συνήθ. ἀμτδ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ πτήξαντες,« Εὐρ., κρυφθέντες. (καὶ ἑλλ. τῆς πρθ.) » Βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ,« αὐτ. »Κεῖρην πεπτηώς, « Ὀδ. Ξ. » Ἐγένετο βροντὴ ἰσχυρὰ, ὡς πάντας πτῆξαι, « Ἀθ. »Τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, ᾗ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι,« Ξεν., (παρ. Ἑλλ. Πτώσσω).

Πτῆται, Π. γ'. ἐν. πρς. τοῦ μα. ἀόρ. Ε'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ Ἵπτασθαι, πρὸς πτῆσιν ἐπιτήδειος.

Πτιλοβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάπτων πτίλα (πτερά).

Πτίλον (τὸ), [πτίλλω ἢ πέτηλον], τὸ χνουδωτὸν πτερὸν τὸ ὑπ. ἀκεπάζει τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, (κοιν.) πουπούλι· (κατ' ἔκτ.) πτερὸν (» Πτίλα δὲ οἱ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστά κη ἐμφερέστατα,« Ἡρ.)· (συνεκδ.) φοῦντα (σεργούτσι) ἀπὸ πτερά· (ἐν γέν.) χνούδι. (ἐνίοτε) πτέρυξ (μάλιστα ἐντόμου)· (σπν.) Π. ἀντὶ Πέτηλον, φύλλον. » Ὅτ' ἄνθεα πάντα ᾗ ἐκ πτίλα ποικίλα χεύῃ, « Νίκ.

Πτιλόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτιλωτὸν (χνουδωτὸν) νῶτον. »Κάμπη—,« Ἐπγρ.

Πτίλος ἢ Πτιλὰς, ἡ ἢ ος, ον. Τοῦ ὁποίου ἔπεσαν (ἐμάδισαν) ἀπὸ πτίλωσιν τὰ' μματοτσύνουρα.

Πτιλόω-ῶ, Μ. ὠσω, = Πτερόω.

Πτίλωσις, εως (ἡ). πάτιμον (μάδημα) τῶν πτίλλων, (Γαλλ.) mue· (ἰατρ.) πάθος τι τῶν βλεφάρων ὅταν πίπτουν τὰ 'μματοτσύνουρα, εἶδος ἡ σύμπτωμα ψωροφθαλμίας. 2) = Πτέρωσις. » Τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσίν ἐστι τερπρὸς, τὰς δὲ πτέρυγας ἔκρας ὠχρὰς, « Α'Λ.

Πτιλώσσω, Μ. ώξω. Πάσχω πτίλωσιν.

Πτιλωτός, ἡ, όν. Σκεπασμένος ἢ Γεμισμένος μὲ πτίλα (πουπουλα). »Τῶν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετός· τὰ δὲ, πτιλωτά, οἷον μέλισσα, « Ἀρστ. « Προσκεφάλαια πτιλωτά, « Αξ., τὰ πουπουλένια.

Πτισάνη (ἡ), [πτίσσω] κριθάρι ξεφλουδισμένον, φύρος. 2) (συνεκδ.) τὸ χυλωμένον ζωμὶ τοῦ τοιούτου κριθαρίου (ροφώμενον κυρ. ὡς ἰατρικόν).

Πτίσανος (ἡ), Π. ἀντὶ Πτισάνη.

Πτισανορρόφια (ἡ). τὸ νὰ ῥοφᾷ τις πτισάνην.

Πτίσις, εως (ἡ), = Πτισμός.

Πτίσμα (τὸ), [πτίσσω] γέννημα (κριθάρι κτλ.) ξεφλουδισμένον.

Πτισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ πτίσσειν, κοπάνισμα, χούμπισμα. ξεφλούδισμα (γεννήματος). 2) εἶδος ᾄσματος τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν πρὸς διασκέδασιν αἱ πτίσσουσαι τὴν κριθήν.

†Πτισσάνη, ἀσφαλμ. ἀντὶ Πτισάνη.

Πτίσσω [συγγ. τῷ Τύπτω καὶ Πίπτω], Μ. πτίσω (πθ. πρκ. Ἔπτισμαι). Στουμπίζω, κοπανίζω· (κυρ.) ξεφλουδίζω κτυπῶν εἰς τὸ γῶλ μὲ τὸν κοπανον κριθάρι (αἰτάρι κτλ.) νὰ τὸ συνθλάσω. »Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν κτλ. « (Φερεκρ. παρ') Εὐς.

Πτιστέον, θετ. τοῦ Πτίσσω.

Πτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πτίσσων (στουμπίζων, κοπανίζων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Πτιστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς πτισμὸν (κοπάνισμα, στούμπισμα). »Ὕλημα πτιστικὸν, « Πλδ., ἴδε Πτισμός.

Πτόα (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Ὀτοία, (ὄθεν

Πτοαλέος, α, ον, = Πτοιαλέος.

Πτοέω-ῶ [πτόη], Μ. ήσω. Ξυπάζω, φοβίζω· (συνεκδ.) φυγαδεύω· (συνήθ. μα. ἢ πθ.) ξυπάζομαι, κυριεύομαι ἀπὸ φίβον (ἀγωνίαν, ταραχὴν), τρομάζω· (κοιν.) τὰ χάνω· (μὲ αἰτ. ἢ δατ. πρωθετ.) εἶμαι ἢ κάμνω 'σὰν ξυπασμένος (εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὸν ἐπιθυμίαν ἀπολαύσεως) διάτι, τρέχω κατόπιν τινὸς ὡς ἐρωτάλητος· (ἰατρ.) παραλογιάζω. » Τῶν δὲ φρένες ἐπτοίησεν, « Ὀδ. Χ., (κοιν.) πέταξ' ὁ νοῦς των ἀπὸ τὸν φίβον των. » Ὅταν ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, « Γρρ. » Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι,« αὐτ. » Πτοηθέντος δὲ τοῦ ὄχλου « Πλ. » Ἔρωτι (» Ὑπ' ἔρωτι) πτοηθείς,« Εὐρ., Καλλ. (καὶ αἰτ. πρωθετ.) » Κουρότερος ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, « Ἀσ., ὁ νοῦς του εἶνε εἰς ἐκείνους (εἰς τὴν συναναστροφήν των). » Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι,« Ἀρστ. » Ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες, « Ἀθ. » Τί τοσοῦτον περὶ τὸν πλοῦτον ἐπτόησαι ; « Βασ. (ἢ δοτ.) »Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι, « Ὀλ. (καὶ ἀπολ.) » Πτοηθῆσυνται τινες κατὰ τὴν χώραν, « Ἰατρ., θὰ τρελλαθοῦν, θὰ παραλογιάσουν (ᾗ κατέμτχ.) » Ἀναστάντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διάγουσι, « Ποὺλ. Αἰγιν., ἀφ' οὗ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν μένουν δι' ὅλην των τὴν ζωὴν 'πυρμένοι (Τυρκ. σεραέμιδες).

Πτόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξύπασμα, τρόμαγμα, παραλόγιασμα· ὁρμὴ πάθους, σφοδρὰ (ἀκράτητος) ἐπιθυμία.

Πτοία (ἡ), [συγγ. τῷ Ἵπταμαι] φίβος (παράλογος), τρόμος, ἔκπληξις, (ἐν γέν.) ταραχὴ ψυχῆς ἐξ αἰτίας σφοδροῦ πάθους (κυρ. ἔρωτος), (ὄθεν

Πτοιαλέος, α, ον, Π. κυριευμένος ἀπὸ φόβον ἢ (ἐν γέν.) ταραχὴν ψυχῆς (ἐγωνίαν, ἀνησυχίαν) ἐξ αἰτίας σφοδροῦ πάθους (κυρ. ἔρωτος).

Πτοιάω ᾗ Πτοιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Πτοέω, (ὄθ.

Πτοίησις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Πτοησις, καὶ

Πτοιητὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ †Πτοητὸς, τραμαγμένος, ξυπασμένος, ἐπτοημένος.

Πτοῖος (ὁ), Π. ἀντὶ Πτοία.

Πτοιώδης, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πτοώδης.

Πτολεμίζω, Μ. ίσω καὶ ίξω, Π. ἀντὶ Πολεμίζω, [ἐκ τοῦ

Πτόλεμος (ὁ) καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Π. ἀντὶ Πόλεμος κτλ.

Πτολίαρχος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίαρχος.

Πτολίεθρον (τὸ), Π. ἀντὶ †Πολίεθρον, = Πόλις, φρούριον.

Πτολιπόρθης καὶ Πταλιπόρθιος καὶ Πταλίπορθος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίπορθος, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πτόλις, ιος (ἡ) καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Π. ἀντὶ Πόλις, κτλ.

Πτορθάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἀκανθωτοὺς πτόρθους (κλάδους).

Πτορθεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ

Πτόρθος (ὁ), [πτερόνς ἢ φέρω]. βλαστὸς φυτοῦ, βλαστάρι· (ἐν γεν.) κλάδος· (μεταφορ.) ἔκγονος, ἀπόγονος. « Σιτεῖσθαι μαλύχης πτόρθους, « Ἀρχ. « Πτόρθον κλάσε χερί, « Ὀδ. Ζ. « Πτόρθος Ἡρακλέους μέγας, « Ἐπιχρ., τὸ ῥοπαλον, (παρβλ. Στόρθυγξ). 2) Π. ἔκφυσις πτόρθων, βλάστησις. « Ὕλη φύλλα ἔραζε χέει, πτόρθο ὅ τε λήγει, « Ἡσ.

‡Πτορθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) πτορθον (κλάδον), (παρβλ.) Θαλλοφορέω. « Τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι, ἢ τούτους πτορθοφορεῖν (κατὰ διαβ. ἀντὶ πρωτοφορεῖν) ἐπιτρέπουσιν, « Ἀθ. 2) ἐκβάλλω πτόρθους (βλαστοὺς ἢ κλάδους).

Πτόρος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πταρμός.

Πτοωδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης φόβου (πτοίας), τρομαγμένος, ἢ δειλός, εὐπτόητος.

‡Πτυάζω, Μ. άσω. Δικμίζω (διὰ τοῦ πτύου), φτυαρίζω.

Πτυαλίζω, Μ. ίσω. Ἔχω πολὺ πτύαλον (σίαλον), γεμίζει τὸ στόμα μου σάλια, (ὥστε) βιάζομαι νὰ συχνορτύνω ἢ νὰ συχνοκαταπίνω.

Πτυαλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πληθώρα πτυάλου (σιάλου), (ἐπμ.) συχνὸν φτύσιμον ἢ κατάπιωμα.

Πτύελον (τὸ), [πτύω]. = Σίαλον, σάλιον, (ἰατρ.) φλεγμα. « Οἶνος πτυέλου ἀναγωγός, « Λθ. « Ἀφρῶδες (« Χλωρὸν, « Ἰῶδες, « Λιγνυῶδες κτλ.) —, « Ἰατρ. « Πάντα δὲ πτύελα πονηρά ἐς., ὁκόσα ἂν τὴν ὀδύνην μὴ παύῃ, « Ἱππκρ.

Πτυαλώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης πτυάλου.

Πτυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτύον, φτυαράκι.

Πτυάς [πτύω], άδος (ἡ), εἶδ. ὄρεως (ἀσπίδος).

Πτύγμα (τὸ), [πτύσσω]. παν τὸ ἄλλο τι διπλωμένον, (κυρ.) ἐκεῖνο τὸ ὁπ. βάλλουν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν ἵνα μὴ τρίβεται ἀπὸ τὸ δέσιμον, (Γαλλ.) compresse.

Πτυγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτύγμα.

Πτυγξ, υγγος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτινόμα, (ἄλλ.) Πῶγξ.

Πτυελίζω, Πτυελιαμὸς, Πτύελον, = Πτυαλίζω κτλ.

‡Πτυέλος (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Πτύελον.

Πτύελος (ἡ), Ἰων. ἡ Π. ἀντὶ Πύελος.

Πτυίθιον (τὸ), = Πτυάριον.

‡Πτυκτίζω, Μ. ίσω. Διπλόνω τι ὡς = Πτυκτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτυκτὸς, πίναξ, βιβλιαράκι ἅπου διπλόνεται, σημειωματάριον.

Πτυκτὸς [πτύσσω], ἡ, όν. Διπλωμένος ἢ Δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, ἐπιδεκτικὸς πτύξεως. « Πίναξ πτυκτὸς, « Ὅμ., πινακίδες διὰ γράψιμον αἱ ὁπ. ἐδιπλόνοντο (ἐκλείοντα) ὡς ἂν βιβλίον, (Γαλλ.) tablettes pliantes. « Πτυκταὶ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ δέλτοι), « Πανδ., = Πιττάκια. « Προφέρειν πτυκτὰς ἢ δικαιώματα, « αὐτ. « Πτυκτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ βάκος ἢ λινοῦν, « Ἰατρ., = Πτύγμα.

Πτύξ, πτυχὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Πτυχὴ, διπλωματιὰ· λόξα (φορέματος)· καύκαλον (ὀστρέου)· φύλλον ἢ λάμα μετάλλου κείμενον ἀλλεπαλλήλως. « Πέντε δ' ἦλασε σάκεϊ πτύχας, τὰς δύο χαλκείους, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσείην, « Ἰλ. Υ., πέντε δίπλαις, (Τουρκ.) πέντε κάτια. « Γραμμάτων πτύχας, « Σοφ., φύλλα, (παρβλ. Πτυκτός). « Οἱ κάραβοι προστίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας, « Ἀρχ. 2) (μτνμ.) κοίλωμα ([Γαλλ.] anfractuosité, σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν ὀφρῦν) ὄρους. « Πτυχὶ Ὀλύμποιο ἡμένος, « Ἰλ. Υ. « Οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησσοῖο, « Ὁμ. Ὕμν.

Πτύξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πτύσσω, διπλωμα· τὸ μέρος ὅπου διπλόνεταί τι, τὸ τσάκισμα, « Θωρακος —, « Γρφ.

Πτύον (τὸ), [συγγ. τῷ Πτύω]· φτυάρι (ἢ ἄλλο τι ὅμοιον ἐργαλεῖον) διὰ λίχνισμα, λικμητήριον. « Δήμητρος ἀλωάδος ἐπὶ σωρῷ πτύξαμι μέγα πτύον, « Θκρ. (ὅπου ὁ Σχολ. σημ.) « Ὅταν λικμῶνται ἢ σωρεύωσι τὸν πυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτυον. « 2) (παρὰ Κυπρ.) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (χωρ. 4/2 τοῦ μεδίμνου).

Πτυοφι, Π. ἀντὶ Πτύου, γεν. τοῦ Πτύον.

Πτύρμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πτυρμὸν (φόβον). 2) = τῷ

Πτυρμὸς (ὁ), τὸ πτύρειν ἢ πτύρεσθαι, φόβος, πτόησις.

Πτυρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πτυρόμενος (πτοούμενος, τρομάζων) εὐκόλως, εὐπτοητος.

Πτύρω [πτόα], Μ. πτυρῶ. Φοβίζω ἢ πτοῶ ἢ μσ.) Φοβοῦμαι, τρομάζω, σκιάζομαι, ξυπτάζομαι, (παρβλ.) Πτοοῦμαι. « Οὐκ ἂν ποτε πτυρήεις τόν θάνατον, « Πλάτ.

Πτύσις, εως (ἡ), τὸ πτύειν, πτύσιμον.

Πτύσμα (τὸ), τὸ πτυόμενον σίελον ἢ φτύσμα, φτύσιμον, βρυαλον. « Πτύσματα ἐρυθρὰ ἢ ὠχραιμα, « Ἱππκρ.

Πτυσμὸς (ὁ), = Πτύσις.

Πτύσσω [συγγ. τῷ Πίπτω], Μ. πτύξω. Διπλόνω. « Κιτῶνα (« Εἵματα) πτύξασα, « Ὀδ. Α., Ζ. « Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, « Γρφ. « Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, « Σοφ., περιβαλὼν (προσπτυξάμενος) αὐτάς. (καὶ μσ.) « Πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, « Ἀρχ., φορέσω, ἐνδυθῶ. (ἢ πθ.) « Ἀστυλος χιτὼν ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται, « (Σοφ. παρὰ) Πλ. « Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα, « Ἰλ. Ν., ἐλυγοῦσαν.

Πτυχὴ (ἡ), τὸ ἀπότελεσμα τῆς πτύξεως, δίπλα, λόξα, (Τουρκ.) κάτι· (μτνμ.) κοίλωμα σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν ὀφρῦν ὄρους, « Πίνδου (« Κρισσαῖαι) πτυχαί, « Πίνδ. « Ἦ πόντου ἢ γῆς ἐν πτυχαῖς, « Πλάτ., τὰ βάθη (καὶ κατ' ἔπτ.) « Ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχὰς Ζεύς, « Εὐρ. (τὸ ὀπίσω ἡμιμιθη ὁ Γμνογρφ.) « Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν, μύστης ὁρᾷ πρὸς Πατρὸς ἐξικνούμενον . . Πνεῦμα, « Τρπρ., (παρβλ. Ῥύαλον). (καὶ καταχρ.) « Ὕμνων πτυχαί, « Πίνδ., αἱ τεχνικαὶ ἢ πολύπλοκοι στροφαί. ἢ (Σχλ.) = Πτυχίς.

Πτυχίον (τὸ), = Πτυκτίον.

‡Πτυχὶς [πτυχή], (ίος (ἡ). τὸ μέρος (πνίδι) τῆς πρυμνης ὅπου εἶνε γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

Πτυχώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς (ῥυτίδας, κοιλότητας), πολύπτυχος. « Τὸ τοῦ καρκίνου πτυχῶδες κάλυμμα, « Ἀρχ.

Πτύω [ὀνμτπ.], Μ. πτύσω (πθ. πρτ. ἔπτυσμαι). Ἐκρίπτω τὸ σίελον τοῦ στόματός μου, φτύνω. « Αἷμα πτύων, « Ἰλ. Ψ. « Ὡς μὴ βασκανθῶ σε, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, « Θκρ. « Σὺ δὲ πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι, « Σνσ.(μτνμ.) « Κύματα ἐπ' ἠϊόνι πτύοντα, « Θκρ., ἀρρίζοντα. 2) (σπνπ.) ἐξιγλώνω τὰ πεύσματα (τὰ φλέγματα), συνήθως πρὸς ἀποφλεγμάτωσιν. « Τῶν οὖσων μὲν μέλανες . . οὔτε οὐρέουσι οὔτε πτύουσι, « Ἱππκρ.

‡Πτωκάζω, Μ. άσω, Π. = (ἢ ἐκφαλμ. ἀντὶ) Πτωσκάζω.

Πτωκὰς [πτώξ, πτώσσω], άδος (ἡ), Π. δειλὴ, ζαρωμένη ἀπὸ φόβον· αὐγὴ τος· (μτνμ.) χαμηλὴ, πρυσγειος· « Τὸν πειρος —, « Ἡσύχ. « Αἴθυια —, « Λίθυια, ‖. (αὐτ.) « Πτωκαδες, « Σοφ., αἱ ἀσπίδες πυικι, (καθὼς λέγουν τώρα οἱ ἀσπιδατερο.) τὰ τελώνια, τὰ ἐξωτικά.

Πτῶμα (τὸ). πέσιμον (« Πρὸς πτῶμα πωτίζεται, « Δσκρ.)· (μτφρ.) = Πτῶσις, σφάλμα ἢ δυστύχημα, (Δσκ.) σφάλμα. « Ποτερα ζόμοισι πτῶμα προσπεσόν ους; « Αἰσχλ. 2) πρᾶγμα (ἰδιαιτ.) σῶμα νεκροῦ (σκοτωμένου ἢ ρείπιον (κυρ. καὶ μτνμ.)· χαλάσματα χους. « Ἐπὶ τοῦ πτώματος ὀδυρμὸς σθαι, « Πλδ.

Πτωματίζω, Μ. ίσω. Πρυζιγνῶ πτῶμα (πέσιμον), (ὀθ. συνήθ. πθ. ἢ ἀμέσως πτω, καταπίπτω. « Ἐὰν δέ τι ἐπιπέσῃ μέχρι τοῦ λιθολογήματος, πτῶσιν μέχρι τοῦ λιθολογήματος, « Πτρφ. « Πτωματιζόμενοι, « Πλ., οἱ ἀπιληπτικοί, οἱ σελινιαζόμενοι.

Πτωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πασχων ἀπὸ πτωματισμὸν, ἐπιληψίαν· ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ποκείμενος εἰς πτωματισμὸν, ἐπιληπτικός.

Πτωματίον (τὸ). μικρὸν πτῶμα νεκροῦ.

‡Πτωματὶς, (ίος (ἡ), εἶδ. πετρώδους ὀστρέου, ὀνομασθὲν οὕτω, διότι, ἵνα ἀδειάζεται εὐκόλως, δὲν πρέπει πάτον νὰ στεκεται), (ἄλλ. διαφ. ὀνόματος).

Πτωματισμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ πτωματίζομένου, ἐπιληψία.

Πτωματοστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ πτώματα (νεκρῶν). « Γῆ —, « Ἡ. Ν. νασσα.

Πτῶξ, πτωκὸς (ὁ καὶ ἡ), Π. [πτώσσω] δειλὸς, εὐπτοήτος, (ὀθ. ‖. συνήθ. = ὁ λαγώς).

Πτωσιμος, η, ον, Π. ὁ πίπτων ἢ πτῶνος (σκοτωμένος). « Δορί —, « Δόρι φανεμένος εἰς τὸν πόλεμον, ‖ ἐν τῷ πολέμῳ, πτωσις, εως (ἡ), τὸ πίπτειν, πτῶμα. « Ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πτωκότα τιθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα, « Πλάτ. « Οὕτος κεῖται εἰς πτῶσιν ἀναστασιν πολλῶν, « Εὐαγγ.· (μτφρ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμφορᾷ. δυστυχίᾳ· θραῦσις. « Οὐκ ἔχαι ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν, « Γρφ. « οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εὐρεθήσεται φρενοβλὴς, γενομένης ἐπιθεωρήσεως ᾗ καταμετρήσεως αὐτῶν. ‖- (Γραμτ.) ἡ περὶ τὴν κατάληξιν μεταβολὴ (μετάπτωσις) τῆς λέξεως κατὰ κλίσιν. « Πτῶσις ἐστὶν ὀνόματος ἢ ῥήματος.. Τὸ γὰρ 'Βάδισεν ἡ Βάδιζε πτῶσις ῥήματος ἐστίν, « Ἀρχτ.

Πτωσάζω, Μ. ἀσω, Π. = πτῶ

Πτώσσω [πτόσσω], Μ. ξω πτώξω, Π. = Πτήσσω, φοβοῦμαι, τρομάζω, ξειλιῶ, (κυρ.) χαρόνω (φεύγω, κρύπτομαι) ἀπὸ φόβον. « Τί πτώσεις; « Ἰλ. Δ. (καὶ αἰτ. προσωπ. καθ' ὕβωρ. « Ἰλ. Φ. (καὶ γεν.) « Πτώσαντες ὑπ' ἀσπίδος, « Τυρτ., κρυπτόμενοι ὄπισθεν αὐτῆς. (καὶ δοτ.) « Πτώσαντας ὑφ' Ἕκτορι, « Ἰλ. Η. (ᾗ σπ. τῆς Διά) « Πεῖ με φυγᾷ πτώσασθαι μαχόων; « Εὐρ. « Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἄλλήλοιν πτώσοιμεν, « Ἰλ. Γ. 2) ζητέω, διακονεύω. « Πτώσων κατὰ δῆμον, « Ὀδ. Ρ. (καὶ ἑλλ.) « Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, « Ἡσ., (παρβλ. Πτωχεύω).

Πτωσικός, ἡ, όν. (Γραμτ.) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πτώσεις ἢ μεταβαλλόμενος κατὰ πτώσιν, κλιτός.

Πτωσικῶς, ἐπίρ. Καθὼς τὰ πτωτικά.

Πτωτός, ἡ, όν, = Πτώσιμος.

Πτωχαλαζών, όνος (ὁ, ἡ). πτωχὸς ᾗ ἀλαζὼν ἐνταῦτῷ, πτωχοπερήφανος.

Πτωχεία (ἡ), τὸ πτωχεύειν, ἡ κατάζασις τοῦ πτωχοῦ, ἐπαιτεία, (διαφέρει τῆς Πενίας, ἴδε Πτωχός).

Πτωχείον (τό), = Πτωχοτροφεῖον. « Ἀφηγήμενος τοῦ πτωχείου τῶν λελωβημένων, « Παλλάδ.

Πτωχελένη (ἡ), (κατὰ λέξ.) 'Ελένη πτωχή (ζητιάνα), πόρνη, δημοσία, (οὕτως ἀποκαλοῦμάσθη ἡ ἑταίρα Καλλίστιον).

Πτωχεύω, Μ. εὔσω. Ζητεύω (ὡς ἂν πτωχὸς, ἐπαίτης), διακονεύω. (μὲ αἰτ.) « Δοῦρίκιος πτωχεύειν, « Ὅμ. « Πτωχεύει δὲ βίκιος πάντας, « Θγν. (καὶ χωρὶς πτ.) « Κακὰ χρὴ εἶμαι, πτωχεύω δ' ἀφ' ὅτου δῆμον, « Ὀδ. Τ. « Ἀπεικάσαις αὐδῶσι πτωχεύουσι· καὶ γὰρ φωνὴ αὐτοῖς γοερά τε καὶ ἐλεεινή ἐστιν, « Ἀρρ. 2) (κυν.) καὶ κατὰ συνκδχ.) = Πένομαι, « Δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν, « Ρωμάτων πτωχεύοντα, « Ηρκπ. Πτωχεύω (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πτωχεία.

Πτωχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ πτωχὸν, τὸν καταντῶ νὰ γένῃ πτωχὸς (ἐπαίτης). « Κύριος πτωχίζει ᾗ πλουτίζει, « Ἑβρ.

Πτωχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πτωχὸν (ἐπαίτην), πτωχοῦ (ζητιάνου) ἴδιος.

Πτωχίστερος, α, ον, απν. ἀντὶ Πτωχότερος, συγκρ. τοῦ Πτωχός.

Πτωχοδοχεῖον (τό). οἶκος πρὸς ὑποδοχὴν πτωχῶν, = πτωχοτροφεῖον.

Πτωχόκομος (ὁ, ἡ), = Πτωχαλαζών.

Πτωχόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μοῦσαν (le génie) τῆς πτωχείας, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζητεύειν, ἡ· 2) (ᾳ)πτωχὸς ὡς πρὸς τὰς Μούσας, ἀγράμματος, ἄμουσος.

Πτωχόνοια (ἡ). πτωχεία ναὸς (πνεύματος), μικρόνοια.

‡Πτωχοπλούσιος (ὁ, ἡ). πτωχὸς ᾗ πλούσιος ἐνταῦτῷ, (ὄηλ.) πλούσιος ὅστις ἀπὸ φιλαργυρίαν ζῇ ὡς ἂν πτωχὸς (ἐπαίτης), ἡ· πτωχὸς ὅστις κάμνει ἐπίδειξιν πλουσίου, πτωχοπερήφανος.

Πτωχοποιὸς (ὁ, ἡ). πτωχείας ποιητικὸς (πρόξενος), ἡ· προσποιούμενος τὸν πτωχόν· μιμούμενος τοὺς ἐπαίτας, (οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἀρχ. τὸν Εὐριπίδην, διότι συχνάκις παρέσταινε τὸν Τήλεφον ῥακενδύτην ᾗ ἄλλα οἰκτρὰ τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας πρόσωπα).

Πτωχὸς [πτόσσω], ἡ, άν. (κατὰ λέξ.) Ζαρωμένος (ἀπὸ φόβον), ὑποπεπτωκὼς, συνεσταλμένος (ὅθ. συνήθ.) ζητιάνος, ἐπαίτης, ψωμοζήτης, (ἐπιμ. διάφορ. τοῦ Πένης). « Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ζῷν μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ζῷν φειδόμενον ᾗ τοῖς ἔργοις προσέχοντα· περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴ δ' ἐπιλείπειν. « Ἀρχ. « Προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχούς, ἱκετεύοντα ᾗ δεόμενον προσδοῦναι, « Ξεν. « Πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, « Ὀδ. Ζ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Πένης, (μὲ γεν.) στερημένος, ἄμοιρος. « Πτωχος τὰς φρένας (τῷ πνεύματι), « Τιμ., Γρφ. « Πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον γενόμενον, « Ἀθ.

Πτωχοτροφεῖον (τὸ). οἴκημα (κατάζημα) ὅπου τρέφονται πτωχοί.

Πτωχοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Περιθάλπω, Περιποιοῦμαι) πτωχούς.

Πτωχοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιθάλψις (περιποίησις) πτωχῶν.

Πτωχοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (περιποιούμενος) πτωχούς.

†Πύαλος (ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πύελος.

Πυανεψία (ἡ), (ἐνν. θυσία ἡ ἑορτὴ), ἡ (συνηθέσ.)

Πυανεψία (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ τῶν Ἀθην. εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπολλ. καθ' ἣν ἔθραζαν κουκκιὰ ᾗ ἄλλα ὅσπρια [πύανον, ἕψω] καὶ τὰ ἔτρωγαν εἰς μνήμην τοῦ Θησέως.

Πυανεψιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τέταρτος μὴν τῶν Ἀθην. (15 Ὀκτωβρ.—13 Νοεμβρ.) καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ Πυανέψια.

Πυάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύανος. 2) οὐδ. τοῦ-

Πυάνιος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ πυάνους (κυάμους).

Πύαναν (τὸ) ᾗ

†Πύανος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Κύαμος, κουκκί· (συνήθ.) εἶδ. ζωμοῦ ἀπὸ κουκκιὰ σιτάρι καὶ ἄλλα διάφορα ὅσπρια βρασμένα μαζῆ, (ἀναλογεῖ με τὸ παρ' ἡμῖν) κολλυβοζουμι.

†Πυανοψιὼν, ῶνος (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πυανεψιὼν.

Πῦαρ, ατος (τὸ), = Πῦος, τὰ πρωτόγαλα, (Ατ.) κολόστρα· (ἐνίοτε) πυτιὰ ἀπὸ κολόστραν.

‡Πυαρίτης, ου (ὁ), (ἐνν. ζωμός), εἶδ. καὶ μακιοῦ ἀπὸ κολόστραν (πῦαρ), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυριάτης).

Πυγαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὰ περὶ τὸν ἀφεδρῶνα μέρη). « Τὸ πυγαῖον, « Ἡσύχ., ἀντὶ Ἡ πυγὴ, τὰ ὀπίσθια, (ἰδιοτ.) τὸ κολοκύκκυρον. « Πυγαῖα, « Ἀρχιτεκτ., αἱ βάσεις ἢ αἱ σπεῖραι τῶν κιόνων. 2) = Καταπύγων(ς).

‡Πυγαλγής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀλγῶν τὴν πυγὴν (τὰ ὀπίσθια), πάσχων τὴν ἰσχιαδικὴν νόσον ἢ ζοχάδες(ς), (οὕτω διορθ. τὰ Πυγαλίας τοῦ Στρ. 14', 918).

‡Πυγαλγίας, ου (ὁ), = Πυγαλγής, (κατ' ἄλλην διόρθωσιν).

Πύγαργος (ὁ, ἡ), [πυγὴ, ἀργὸς]. ὁ ἔχων λευκὰ ὀπίσθια, ἀσπροκώλος, ἰδθ. ‖- οὐσ.) εἶδ. ἀγριόγιδας καὶ ἀετοῦ μὲ ἄσπρην οὐράν.

Πυγὴ (ἡ), [πύκα]. τὰ περὶ τὸν ἀφεδρῶνα μέρη, τὰ ὀπίσθια· ὁ κῶλος. « Ἐς τὰς πυγὰς νάρθηκι πεισόμενος, « Ακ. (μτγν.) « Ἀγροῦ πυγὴν, « Εὔς., τὰ καλλίτερον (παχύτερον) μέρος, (παρβλ. Οὐθαρ).

Πυγηδὸν, ἐπ.ρ. Κῶλον μὲ κῶλον.

Πυγίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πυγή.

Πυγίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὰ ὀπίσθια). 2) ἀρσενοκοιτῶ.

Πύγισμα (τό), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πυγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πυγίζων, ἀρσενοκοίτης.

Πυγμαϊκὸς, ἡ, όν, = Πυγμαῖος.

Πυγμαιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς πυγμαίους, (ἐπίθ. τῶν γερανῶν).

Πυγμαῖος, α, ον. Ἰσομήκης μὲ πυγμὴν (πῆχυν), κοντὸς τὸ ἀνάστημα, (Τουρκ.) τζουτζές. ‖- (οὐσ. πλθ.) ἔθνος τι μυθῶδες τῆς Λιβύης.

Πυγμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πύξ μάχομαι, παίζω ταῖς γρονθιαῖς, ἀγωνίζομαι ὡς πυγμάχος.

Πυγμαχία (ἡ), τὸ πυγμαχεῖν, ὁ ἀγὼν τῶν πυγμάχων, (Γαλλ.) pugilat.

Πυγμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τῆς πυγμῆς (μὲ ταῖς γρονθιαῖς). ‖- (οὐσ.) ἀθλητὴς ὅστις ἀγωνίζεται τὸ εἶδος κουτσοῦ τοῦ ἀγῶνος, (Ἀγγλ.) boxeur.

Πυγμὴ (ἡ), [πῦξ]. γρονθιὰ, γρόνθος. 2) (συνεκδχ.) = Πυγμαχία. 3) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων διάζημα, μέτρ. ἔκτασ. 1 ½ πόδ., (παρβλ. Πῆχυς).

Πυγμιαῖος, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ιαίως. Ὁ τῆς ᾗ διὰ τῆς πυγμῆς.

‡Πυγολαμπὰς, άδος ᾗ

Πυγολαμπὶς [πυγὴ, λάμπω], ίδος (ἡ), εἶδ. ἐνεύμου τοῦ ὅπ. λάμπουν τὴν νύκτα τὰ ὀπίσθια, (κοιν.) κωλοφωτιά.

‡Πυγονιαῖος (καὶ ὄχι Πυγονιμαῖος), α, ον, ὀρθότ. κατὰ τινας τοῦ Πυγωνιαῖος.

†Πυγόριζα, ης (ἡ), Γλσ. ἡ παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου παραφυὰς, (κοιν.) κωλαρρίζι.

Πυγοσκελὶς [πυγὴ, σκέλος], ίδος (ἡ), εἶδ. θαλασσ. πτηνοῦ (κολυμβίδος).

Πυγοστέλλω (ὁ, ἡ), Π. [πυγὴ, στέλλω]. ἡ συλλέγουσα τὰ ὀπίσθιά της, πόρνη.

Πυγούσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Πυγωνιαῖος.

Πυγὼν [πῦξ], όνος (ἡ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς κλειδώσεως τοῦ μι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρεῦ δακτύλου διάστημα, μέτρ. ἑκτάσ. 1 1/4 ποδ. ἢ 18 δακτ., (ὄθ.

Πυγωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑκτασιν μιᾶς πυγόνος (πέντε παλαιστῶν ἢ 18 δακτ.), ἀγεδὸν πηγυαῖος.

Πυδαρίζω [ποῦς-ποδὸς ἢ πυγή]. Μ. ἰσω. Χορεπηδῶ κτυπῶν μὲ τοὺς πόδας τὰ ὀπίσθιά μου. = « Ποτὶ πυγὰν ἄλλομαι, » Ἀρχῳ. (Λυσ. 82). 2) Κλωτσῶ ἢ φεύγω (ὡς ἂν τὰ ὑσαγώγα ὑποζύγια), ἀποσκιρτῶ, (Γαλλ.) pietiner.

Πυέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύελος.

Πυελίς, ίδος (ἡ). ἡ σφενδόνη (τὸ κοῖλον ὅπου κρατεῖται δεμένη ἡ πέτρα) τοῦ δακτυλιδίου, [κυρ. ὑποκορ. τοῦ.

Πύελος (ἡ). [κύω = γύω, γύαλος]. σκάφη (κυρ. διὰ λούσιμον), μαρξέλλον· σκαφίδι ὅπου τρώγουν ἢ χῆνες (Ὀδ. Τ) (ἐν γέν.) κοίλωμα· γοῦρνα (« Τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ, » Ἀρχῳ. « Τὰς πυέλους καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ.» αὐτ. «Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν ταῖς σκαφίσιν ἀρύουσιν,» Ἀθ.)· λάρναξ. « Μετὰ δὲ τὸ ἐνταφῆναι ἐμὲ εἰς τὴν ἀρυθήκην, κλεῖσαι τὴν πυελίδα,» Ἐπιγρφ.

Πυελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πυέλου, βαθυλόδ., βαθυλιωτός, (εἰς τὸν Ἀρχτ. συγχ. τῷ Πηλώδης).

Πυετία (ἡ), = Πυτία.

Πυέω-ῶ [πῦον], Μ. ήσω. Κάμνω τὸ ἀπόστημα νὰ ἐμπυάσῃ (νὰ ὡριμάσῃ). ||. (μσ.) ἐμπυάζω.

Πύη ᾗ

Πύησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυέω, ἔμπυασμα· ἀπόστημα εἰς τὸν πνεύμονα, φθίσις.

Πυθαγόρειος (ὁ, ἡ), = Πυθαγορικός.

Πυθαγορίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι μαθητὴς ἢ Ἀκολουθῶ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορικός, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πυθαγόραν, (κυρ.) ὀπαδὸς τοῦ συζήματος τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορικτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Πυθαγοριστής.

Πυθαγορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορὶς (ίδος (ἡ), = Πυθαγορικὴ, γυνὴ πυθαγορίζουσα, θεασῶτις τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορισμός (ὁ), τὸ πυθαγορίζειν, ὁ βίος (τὸ σύστημα κτλ.) τῶν Πυθαγοριστῶν.

Πυθαγοριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πυθαγορίζων, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (τῆς αἱρέσεως) τοῦ Πυθαγόρου, (κατὰ τὸν Ἰαμβλ. Πυθαγόρειοι ἐλέγοντο οἱ καθαυτὸ καὶ Πυθαγορισταὶ οἱ μιμηταὶ αὐτῶν).

†Πυθαίζω [Πυθὼ], Μ. ἰσω. Ἐρωτῶ (Μαντεύομαι εἰς) τὸ μαντεῖον των Δελφῶν, (ὅθεν

Πυθαϊστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαντευόμενος Πυθοῖ (εἰς τοὺς Δελφούς).

Πυθαύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν τὸν Πυθικὸν λεγομένον νόμον, αὐλητὴς ἀγωνιζομενος εἰς τὰ Πύθια.

Πυθεῶν [πύθω], ένος (ἡ), Π. σῆψις, σηπεδών.

Πυθεῖον (τὸ). τὸ ἐν Πυθοῖ (Δελφοῖς) μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., (ἐν γέν.) μαντεῖον.

Πυθέσθαι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πύθεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔπυθε, ἀόρ. τοῦ Πύθω.

Πύθου, Δ. ἀντὶ Πύθου, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Πυνθάνομαι

Πυθία (ἡ) κα

Πύθια (τὰ), ἴδε Πυτιες.

Πυθιάζω, Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι ἢ μαντεύω (Χρησμοδοτῶ) ὡς ἡ Πυθία, φοιβάζω.

Πυθιὰς, άδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Πύθιος, (ὄθ. || οὐσ.) = Πυθία. 2) τὸ διάστημα ἑκάστης τετραετηρίδος καθ' ἣν ἑωρτάζοντο τὰ Πύθια, καὶ 3) ἡ ἑορτὴ ἢ οἱ ἀγῶνες τῶν Πυθίων.

Πυθικὸς, ἡ, όν, = Πύθιος. « Πυθικοὶ ἀγῶνες,» Αξ., τὰ Πύθια, « Τὸ Πυθικὸν αὐλεῖν, » Αξ., τὸν Πύθιον λεγόμενον νόμον.

†Πυθονίκη (ἡ). νίκη εἰς τὰ Πύθια.

Πυθονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Πύθια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πυθιόνικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην τῶν Πυθίων ἢ στεφανωθεὶς εἰς αὐτὴν, Πυθιονίκης.

Πύθιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν Πυθὼ (εἰς τοὺς Δελφούς). « Ἀπόλλων —,» ὁ χρησμοδοτῶν καὶ τιμώμενος εἰς τοὺς Δελφούς. ||. « Πύθιοι, » Ἡρ., Ξεν., (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ διωρισμένοι νὰ στέλλωνται πρὸς ἐρώτησιν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου διὰ δημοσίας ὑποθέσεις. ||. « Πύθια, » ἡ ἱέρεια ἡ χρησμοδοτοῦσα εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. ||. Πύθια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ ἢ ἀγωνίσματα), οἱ κατὰ τετραετίαν πανηγυριζόμενοι εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀγῶνες, (ὄθ.) «Νικᾷν (Ἀναιρεῖσθαι) Πύθια,» Πλ., Παυσ., νικᾷν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. «Τὰ Πύθια αὐλεῖν,» Ἀθ., παίζειν μὲ τὸν αὐλὸν τὸ πρὸς ἀνάμνησιν ἢ κατὰ μίμησιν τῆς πρὸς τὸν Πύθωνα μάχης τοῦ Ἀπόλλωνος συνθεμένου μέλος.

†Πυθίων, ονος (ὁ), εἶδος φυτοῦ βολβώδους.

Πυθμενεω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἀριθμ.) Ἐγω τὸν ἀρχικὸν μου ἀριθμὸν, εἶμαι πυθμενικός.

†Πυθμενίζομαι, Μ. ἰσομαι. Στηρίζω, Θεμελιόνω.

Πυθμενικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πυθμένα (τὴν ῥίζαν) ἀριθμοῦ τινος, ῥιζικός.

Πυθμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυθμήν.

Πυθμενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πυθμένας.

Πυθμενόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πυθμένος, ῥιζηδὸν, ἐκ θεμελίων. ὁλότελα, διολου. «Πυθμενόθεν οὐκ ἴασσι,» Ἱππκρ.

Πυθμὴν [βυθὸς ἢ βαθμὸς], ενος (ὁ). τὸ κατώτατον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος, ἡ βάσις· ὁ πάτος. « Θαλάσσης (Ποτηρίου) —,» « Σοφ., Ἀθ. (καὶ μτφορ.) «Κακῶν —,» « Ὀρφ., πλῆθος ἀμέτρητον, πέλαγος, ἄβυσσος· (καὶ προθετ. ἐν εἴδει ἐπίρ.) » Ἐκ πυθμένων, » = Πυθμενόθεν. » Χώνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις κραδαίναι,» Αἰσχύλ. «Πύλας ἐνῆλατ', ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κλῆθρα,» Σοφ. 2) τὸ κατωτατον (τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν) μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, (παρβλ.) Πρέμνον. (ἐν γέν.) στέλεχος, ῥίζα (κυρ. μτφορ.), κατάγωγὴ γένους, (Γαλλ.) souche. «Ἐλαίης (Δρυὸς) —,» « Ὁμ., Φυτ. » Σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν,» Αἰσχύλ. (μτφ.) «Ὄφεως —,» Ἀρ., (κοιν.) ῥιζοβόλ., (ὄθ. 3) (Ἀριθμ.) ὁ ἀρχικὸς ἀριθμὸς, ἡ ῥίζα ἄλλων ἀριθμῶν, (ὄθ. εἰς τὴν μουσικ.) τὸ διάστημα τῶν τόνων τὸ ὁποῖον θεωρεῖται (λαμβάνεται) ὡς βάσις. « Πυθμὴν ἐπίτριτος,» Πλάτ., ῥιζικὸς ἀριθμὸς περιέχων ἓν τρίτημόριον ἑαυτοῦ.

Πυθόθεν, ἐπίῤ. Ἐκ τῆς Πυθοῦς, = ἐκ τῶν Δελφῶν.

Πυθοῖ, ἐπίῤ. Εἰς τὴν Πυθὼ, εἰς τοὺς Δελφούς.

Πυθοῖδε, ἐαφαλμ. ἀντὶ Πυθοῖ δέ, ἡ Πυθώδε.

Πυθόκραντος (ὁ, ἡ), [Πυθὼ, κραίνω]. = Πυθόχρηστος.

Πυθοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν δράκοντα Πύθωνα, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Πυθολήπτος (ὁ, ἡ), [Π. λαμβάνω]. ἐμπνεσμένος (κυριευμένος) ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ χρηστικὸν πνεῦμα, φοιβόληπτος.

Πυθόμαντις, εως (ὁ, ἡ) μάντις ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Πυθ. Ἀπόλλ. ||. «Ἔγω —,» Σοφ., ἡ καθέδρα (ὁ μαντικὸς τρίπους) ἢ ἡ οἰκία τῆς Πυθίας.

Πυθόμενος (τὸ υ βραχὺ), η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πυνθάνομαι, ἢ 2) (τὸ υ μακρ.) πθ. ἢ μσ. ἐις. τῆς μελ. τοῦ Πύθω.

Πυθόχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ χρησμοδοτηθεὶς (διαταχθεὶς ἢ ἐγκριθεὶς μὲ χρησμὸν) παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. «Νόμοι πυθόχρηστοι,» Σεν., Πλ. «Νόμοι πυθόχρησοι,» Σεν., Πλ. πικυρωθέντες ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. « Οὐ Ζηνώνειον μᾶλλον ἢ Πυθόχρηστον τὸ, Ἀκολούθως τῷ φυσει ζῆν,» Φίλ.

Πύθω [πῦον], Μ. πύσω. Σήπω (καὶ μ') Σήπομαι, Σαπίζω, φθείρομαι (βλέπω) αἰτίας σήψεως. Ὀστέα δέ σφι, κεῖται ἀτὰρ [ὀστέα] νοῦς σαπείσης..., πύθεται αἶψα,» Ἐπ.

Πυθὼ [πύθω], οῦς (ἡ). ἀρχ. ὄνομα τῆς ἀρχαίας μὲν τῆς πεδιάδος (βαλτώδους δαια) ἔπειτα δὲ καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν.

Πυθώδε καὶ (ὄγι) Πυθῶδε, ἐπίῤ. Εἰς (πρὸς) τὴν Πυθὼ, εἰς τοὺς Δελφούς. « Ἥτις ἐς Πυθὼ' ὁδός,» Παροιμ., ἐπὶ τῶν αὐτὰ λεγόντων.

Πυθώθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Πυθόθεν.

Πύθων, ωνος (ὁ). ὁ ἐν Πυθοῖ ὄφεων ὁποῖον ἐφονευσεν ὁ Ἀπόλλ. 2) πνεῦμα (δαιμόνιον) τὸ ὁποῖον ἐνέπνεε τὰς γαστριμύθους. 3) ὁ χρησμοδοτῶν ἐμπνευσιν τοῦ Πύθωνος, ἐνθουσιασμὸν μαντικῶς, ἐγγαστριμυθος. «Τοὺς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, καὶ Πύθωνας πρυσαγορευομένους,» Πλ.

Πυθὼν, ῶνας (ἡ), = Πυθὼ, (ὄθ.

Πυθωναδε, ἐπίῤ. Π. = Πυθῶδε.

Πυθωνικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πύθωνα, ἐμπνευσμένος ἀπὸ πνεῦμα Πύθωνος, μαντικὸς, πυθολήπτος.

Πυθωνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Πύθων, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμπνευσμένη ἀπὸ πνεῦμα Πύθωνος (ἐγγαστρίμυθος).
Πυθωνόθεν, ἐπίρ. Π. =Πυθῶθεν.
Πύθωνος, α, ον, =Πύθιος.
†Πυΐσκω, Μ. ἴσω, =Πυέω, ἐμπυέζω.
Πύκα [πῠ̆κ], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πυκνά· ασυγχρόν. (συνκδ.) γιερά· (μεταφρ.) ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. «Σάκεος πύκα ποιητοῖο,» Ἰλ. Σ. γιερού, καλοκαμωμένου. (ᾗ μεταφρ.) «Πύκα φρονέων,» Ὅμ., ἔχων γιερὸν νοῦν, φρόνιμος, (παρβλ. Πυκινός).
Πυκάζω, Μ. άσω. Ἐάμνω τι πυκνὸν (σεμόν)· σκεπάζω καλά (πυκνά), ἐνδύω· (συνκδ.) κρύπτω σκιάζω· δχυρόνω· περικλείω· (ἐν γέν.) φθειάνω γιερὰ (καλὰ), στολίζω, στοιμάζω. «Φάρει νέκυν πυκάσσας,» Ἰλ. Ω. «Νεφέλῃ πυκάσσα ἑαυτήν,» Ὅμ. «Πέδιλα πίλοις ἔντοσθε πυκάσας,» Ἡσ. «Πρὶν σφῶϊν ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν λάχνῃ,» Ὀδ. Λ. «Καὶ δῶμα πάντου.. πύκαζε θάσσειν,» Σοφ., κλείσον. «Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρῳ ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθεσι πάντοθεν,» Ἡσ., στυλῶσαι, ἀσφαλίσαι. «Ἐνδεῖς (τῆς νεώς) πυκάζοιεν ἀφίας αὐτούς,» Ἀ., Μ. (καὶ μτνμ.) «Ἕκτορα δ' ἄχος πύκασε φρένας,» Ἰλ. Θ., ἐσκέπασεν (ἐπῆλθ.) «Ὡς ἄρκιυθος πυκάζεσα,» Γρφ., πυκνόφυλλος, σκιερά. «Συσπήσασθε ἑορὴν τοῦ θωσατηρίου,» αὐτ., τοῖς ἐπισκεπτομένοις (ἀνθρώποις ἢ θύμασιν), συνηγρίσατε μεγαλαπρεπῶς. (καὶ μσ) «Ὄζον εὐ πυκάζου,» Αἰσχ., ἁρματῶσω, ἑτοιμάσου. «Στεφάνοις κεφαλὰς πυκαζώμεθα,» Ἐπῃγ. (καὶ πθ.) «Στέμμασι πυκασθείς.» Πρ. «Ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,» Ἰλ. «Ῥάκεσι πεπυκασμένος ὠμούς,» Ὀδ. Χ. «Χρυσῷ πεπυκασμένῳ ὑλήεντι,» Ἡρ. (καὶ μτφ.) «Μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένε φρένας ἔσχεν,» Ἡσ., ἔχων γιερὸν νοῦν, φρόνιμος, (παρβλ. Πυκινός).
Πύκασμα (τὸ), =Πύκνωμα, (συνκδ.) σοφόν, φόρεμα, ἢ κλάδος δένδρου πυκνός.
†Πυκασμός (ὁ).=Πύκνωμα, (συνκδ.) σκέπασμα, στολισμός.
Πυκιμηδής, ἐος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [πύκα, μῆδος.] = ὁ ἔχων γιερὸν νοῦν, φρόνιμος.
Πυκινός, ἐπίρ. Π. ἴδε Πυκινός.
Πυκινόφρις, ὁτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυκνόθριξ, πυκνότριχος.
Πυκινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. =Πυκνόφρων, ἀνήσυχος, συχνοκίνητος.
Πυκνάρβης, ους (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. =Πυκνόρρ.ζος.
Πυκνάς, ἡ, ὁν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πυκνός. ‖. (τὸ, ὁδ.) Πυκνὸν καὶ (πλθ.) Πυκνά, ἐπίρ. ἀντὶ Πυκνῶς, πυκνά· συχνά· κατὰ πολλά. γιερὰ (κυρ. καὶ μτνμ.), στερεά· (τρπ.) φρονίμως· ἐντέχνως· ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. «Πυκνὸν ἀγεύων,» Ὀδ. Α., γιερὰ, κατὰ πολλά. «Πυκνὰ φρενέων,» Ἡ., πολλὰ φρόνιμος, (παρβλ. Πύκα). Πυκνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πυκνὰ (γιερὸν, ἔχων πολὺν καὶ βάσιμον φρόνιμος, στοχαστικὸς.
Πυκνίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πυκνῶς. «Θύραι (Σειρῆνες) πυκνίως ἀραρυῖαι,» Ὅμ., (ᾗ συνκδχ.) » Πυκνιῶς ἀκάχημαι, « αὐτ., βαρέως, κατὰ πολλά· (καὶ τρπ.) »Πυκνιῶς ὑποθήσομαι,« Ἰλ. Φ., ἐμφρόνως, ἐσκεμμένως, (ἴδε καὶ Πυκνός).
†Πυκνάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Συχνάζω.
Πυκνάκις, ἐπίρ. Συχνάκις, πολλάκις.
Πυκνάρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πυκνός, ἅρμα] πυκνὰ (γιερὰ, καλὰ) συνηρμοσμένος ἢ συναρμοζόμενος, (ἐν γέν.) πυκνός, (λέξις τοῦ Δημοκρίτου).
Πυκνόβλαστος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων (ἐβγάζων) πυκνὰ βλαστάρια.
Πυκνογόνατος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ γόνατα (οἱ κόμποι καθὼς τοῦ καλαμιοῦ) εἶνε πυκνὰ (κοντὰ-κοντά).
†Πυκνόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ ὀδόντια.
Πυκνοείθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ ἢ πολλὰ μαλλιά.
Πυκνόθριξ, άτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας (πυκνὸν μαλλί), πυκνότριχας.
Πυκνόκαρπος (ὁ, ἡ), ὁ καρποφορῶν πυκνοὺς τοὺς καρποὺς τυ, φορτωμένος ἀπὸ καρπόν.
Πυκνοκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ συχνὰ (πυκνὰ) ῥιψοκινδυνεύων, φιλοκίνδυνος.
Πυκνόκομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην (μαλλιῶν ἢ φύλλων). ‖. (οὐσ.) Πυκνόκομον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ψωρίου).
Πυκνοπνεύματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν πνεῦμα (κονταναπαίνων), ἀσθματικός.
Πυκνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυκνόν, πυκνόνω.
Πυκνόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνοὺς πόρους (σωλῆνας).
Πυκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ πτερά. (συνκδχ.) »Πυκνόπτεροι ἀηδόνες,« Σοφ., ἀγεληδὸν περιπτάμενοι, πολυάριθμοι.
Πυκνόῤῥαξ, αγος (ὁ, ἡ), =Πυκνόῤῥωξ.
Πυκνόῤῥιζος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰς (φαντιτὰς) ῥίζας.
Πυκνόῤῥωγος καὶ
Πυκνόῤῥωξ, ωγος ἢ ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰς ῥώγας, πυκνόῤῥωγος. « Βότρυς —,« Ἐπῃγ.
Πυκνὸς [πύκα, πυκινός], ἡ, όν. Τοῦ ὁπ. τὰ μέρη (τὰ μόρια) κεῖνται κοντὰ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, (κοιν.) πυκνός, (ἀντιθ. τῷ Ἀραιός)· σφικτός· (ἐπμ.), σκληρός· (συνκδχ.) γιερὸς, εὐπαγής, ἢ· στεγανός, (ἐπμ.) σκοτεινός, σύσκιος, ἢ· πολὺς, μέγας· συχνός· ἀθρόος, ἀλλεπάλληλος· (τρπ παρὰ Π.) ἐμβριθὴς, συνετός. «Θώρηξ—, « "Ομ. « Πυκνότατα δοκεῖ εἶναι πύξος ᾗ ἔβενος. « Θφρ. « Θάμνους, τοὺς οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν, » Ὀδ. Ε. » Πυκνὸς αφυγμός, « Ἰατρ., ὁ ταχύς. » Πυκναὶ φάλαγγες, « "Ομ. (ᾗ παραλλ.) « Ὀδόντες πυκνοὶ ᾗ θαμέες, « Ὀδ. Μ. (καὶ συνκδχ.) » Πυκινοὺς κευθμῶνας, « Ἡσ., βαθεῖς, σκοτεινούς. (ὄθεν μτνμ.) « Πυκινὸν ἄχος, « Ἰλ. Π. σκοτεινὸν (παρβλ. Μέλας) ἢ μέγα, φοβερόν. (καὶ τρπ.) « Πυκιναὶ φρένες, « "Ομ. « Πυκινὸς νόος, « αὐτ., μέγας (πολὺς [κοιν.] γιερὸς) νοῦς. « Πυκινὴ βουλὴ (ἐφετμὴ), « αὐτ. ἡ συνετή. « Πυκινὸν ἔπος, « αὐτ. ἐμβριθὲς, ἐσκεμμένον. « Πυκινὰ μήδεα, « Ἰλ. Ω. (τὸ ὁπ. ἑρμηνεύει ὁ Ζεν.) «Σοφὰ βουλεύματα, « (Συμπ. Η'. 30) « Πυκνότατον κίνδυνος. « Ἀρχ. (παρὰ μουσικ.) « Τόνοι πυκνοί, « (ἀντιθ. τῷ Ἀπυκνοτ.), οἱ ἔχοντες τὸ μεταξὺ τῶν δύο πρώτων χρονικὸν διάστημα βραχύτερον τοῦ τρίτου (οἱ ἀνιόντες ἐξ αὐτῶν λέγονται Ὀξύπυκνοι, οἱ κατιόντες Βαρύπυκνοι, καὶ οἱ μεσότοι Μεσόπυκνοι). ‖. (τὸ οὐδ.) Πυκνὸν καὶ (συχνότ.) Πυκνά, ἐπίρ. ἀντὶ Πυκνῶς, συχνά, πυκνά, ἀλλεπαλλήλως, κατὰ πολλά. « Πυκνὸν ἀναπνεῖ,« Ἀρχ. « Πυκνὰ μάλα στενάχων, « Ἰλ. Σ. «Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην,« Ὀδ. Ν., ὅλο τρύπαις, καταξεσχισμένην.
Πυκνός, Ἀττ. γεν. τοῦ Πνύξ.
Πυκνόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὴν σάρκα (σφικτὰ, γιερὰ κρέατα), εὔσαρκος.
Πυκνοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω πυκνά, [ἐκ τοῦ
Πυκνόσπορος (ὁ, ἡ). πυκνὰ σπαρμένος.
Πυκνόστεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν στήμονα (στημόνι).
Πυκνόστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ στίγματα, κατάστικτος.
Πυκνόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνοὺς (κοντὰ-κοντὰ στημένους) στύλους.
Πυκνοτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Πυκνῶς, συχνότερα, πυκνότερα.
Πυκνότης, (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πυκνοῦ, (συνκδχ.) βαρύτης, (τρπ.) σύνεσις, ἐμβρίθεια. « Εἰ σοι πυκνότης ἔνεστιν ἐν τῷ τρόπῳ, « Ἀρχ.
Πυκνόφθαλμος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. οἱ ὀφθαλμοὶ (καὶ μτνμ. ἐπὶ φυτ. τὰ 'μάτια) εἶνε πυκνὰ (πολλὰ κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλο). » Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας, « (Μενανδρ. παρὰ) Στϐ.
Πυκνόφυλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα, φουντωτός.
Πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυκνόν, συσφίγγω· σκληρύνω· συστέλλω, σμμαζόνω. « Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, « Ἀρχ., σφίξε τὸν νοῦν σου (ἄλλοι ἀναφέρουσι τὸ παράδειγμα τοῦτο «ἐς τὴν δευτέραν σημασίαν)· (καὶ πθ) « Ὁ σίδηρος, ἐν τῷ πυριμαλαγμένος, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται, » Πλ. » Στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενον, « αὐτ., μὲ ἕνα ἀναπαιγμόν. 2) κάμνω (ἐπαναλαμβάνω) τι συχνὰ πυκνά· πολλαπλασιάζω. « Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, « Ἀρχ.
Πύκνωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται συχνὰ πυκνὰ (ἐπαναλαμβάνεται συχνάκις). (ἰδιαιτ. παρὰ μουσικ.) φθόγγοι ἀλλεπάλληλοι, τριγοργα, τετράγοργα κτλ. 2) πρᾶγμα πεπυκνωμένον (σφιγμένον, συνεσταλμένον). «Ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν, « Ἀλκίφρ. 3) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πύκνωσιν (κουκούλωμα), σκέπασμα, φόρεμα. « Πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασιν,« Αἰσχ.
Πυκνῶς, ἐπίρ. Πυκνά· (συνκδχ.) συχνά. « Νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἰέναι,« Πλάτ. 2) (μτφρ.) ἐμβριθῶς, συνετῶς. « Πυκνῶς ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν,« Ἀρχ.
Πύκνωσις, εως (ἡ), τὸ πυκνοῦν ἢ πυκνοῦσθαι, πύκνωμα, ὁρίζμον. « Πύκνωσις

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φάλαγγός ἐστιν, ὅταν ἐξ ἀραιοτέρων ἐλάσσενα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ.» Τακτ.

Πυκνωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς πύκνωσιν· (κυρ. ἰατρ.) ὁ συσφίγγων (συστέλλων) τοὺς πόρους τοῦ δέρματος.

†Πυκνός, ἡ, όν, ἀρχ. ἀντὶ Πυκνός, (ὀθ. τὸ Δακων. ὑπερθ. Πευκότατος).

Πυκταλίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Πυκτεύω, (Ἀνακρ. παρὰ Φωτ.).

†Πυκτεῖον (τὸ), μέρος ὅπου γυμνάζονται (ἀγωνίζονται) οἱ πύκται. 2) ἀρμάρι (συρτάρι) ὅπου φυλάττονται πυκτία (χαρτιὰ), σκρινίον.

Πύκτευσις, εως (ἡ), τὸ πυκτεύειν, πυγμαχία.

Πυκτευτής, οῦ (ὁ). ὁ πυκτεύων, πύκτης, πυγμαχος.

Πυκτεύω, Μ. εύσω. Ἀθλῶ (Ἀγωνίζομαι) ὡς πύκτης, παίζω ταῖς γροθιαῖς, πυγμαχέω· (ἐν γέν.) ἀθλῶ, ἀγωνίζομαι. «Οὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων,» Γρῳ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Τίς ἐς σὸν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν,» Εὐρ.

†Πυκτὴ (ἡ), = Πυγμαχία.

Πύκτης, ου (ὁ). ὁ πυξ (διὰ τῆς πυγμῆς) ἀγωνιζόμενος ἀθλητής, πυγμάχος. «Πόλεμος πύκτης,» Ακ., = Πυγμαχία.

Πυκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὸ πυκτεύειν, πύκταν (πυγμάχου) ἴδ. ος. » Τέχνη πυκτική, « Πλατ., ἡ τῆς πυγμαχίας. » Πυγμὴ προὔκειτο καὶ πυκτικώτερος τῶν ἄλλων ἐγώ,» Μ. Ψελλ.

Πυκτικῶς, ἐπίρ. Ὡς πύκτης.

Πυκτίον (τὸ), = Πτυκτίον.

Πυκτις, ίδος (ἡ), ἀντὶ Πτυκτίς = Πτυκτίον, σανὶς ἀλειμμένη διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, πινακίδα.

Πυκτίς [ῐ], ίδος (ἡ), εἶδ. ζώου ἀθιορίζου εἰσέτι, (κατά τινας) ὁ κάστωρ, (εἰς τὸν Ἄρχφ. ἀντικατέστησαν ἐκ τῶν χειρογράφων τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν Πικτίς, καὶ ἑπομένως δὲν εἶνε παράξενον νὰ ἦνε συγγενὲς τῷ Ἰκτίς).

Πυκτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Ἀγωνίζομαι) ὡς πύκτης, πυκτεύω.

Πυκτός, ἡ, όν, = Πτυκτός.

Πυκτοσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ πύκτου, πυγμαχία.

Πυλαγόρας [Πύλαι, ἀγείρω], ου (ὁ). ὁ εἷς τῶν δύο ἀπεσταλμένων (ἀντιπροσώπων) ἑκάστης τῶν Ἑλλην. πόλεων ὅσαι εἶχον ψῆφον εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, (κατὰ λέξ.) ὁ ἀγορεύων εἰς τὰς Θερμοπύλας, (ὁ ἄλλος ἐλέγετο Ἱερομνήμων).

Πυλαγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀπεσταλμένος εἰς τὸ Ἀμφικτυον. συνέδριον ὡς πυλαγόρας.

Πυλαία (ἡ), (ἐνν. σύνοδος), ἡ εἰς τὰς Πύλας (Θερμοπύλας) συγκροτουμένη τὸ φθινόπωρον συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, ᾗ » Πυλαία ἐαρινή, « Λξ., ἡ συγκροτουμένη τὸ ἔαρ εἰς τοὺς Δελφούς.

2) (συνεδρ.) τὸ δικαίωμα τοῦ στέλλειν πρεσβεις (ἔχειν ψῆφον) εἰς αὐτὴν, (ἄλλ.) Ἀμφικτυονία, καὶ 3) ὁ τόπος ὅπου συνεκροτεῖτο. 4) ἡ συρροὴ ᾗ ὁ θόρυβος τῶν ἐκεῖ (ὡς εἰς πανηγυρίν) συνερχομένων ἀργῶν, θαυματοποιῶν κλπ., (ἴδε Πυλαιαστής), (ὀθ.) = Τερατεία, ψευδολογία. » Μύθων ἀπ.θάνων πυλαία, « Πλ.

‡Πυλᾶα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ τελουμένη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Ἀμφικτυονίδος θυσία.

‡Πυλαιακός, ἡ, όν, ὀρθότ. τοῦ Πυλαϊκός.

Πυλαιαστής, οῦ (ὁ). ὁ διὰ περιέργειαν ἢ ἀγυρτείαν συντρέχων εἰς τὴν Πυλαίαν, (ὀθ. ἐν γέν.) ἀγύρτης, ἀπατεὼν, λογοποιὸς, βωμολόχος κτλ.

Πυλαϊκός (ἴσως ὀιορθ. Πυλαιακός), ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Πυλαίαν. » Ὀχλαγωγία—,« Πλ., αἱ φλυαρίαι (λαγοποιΐαι) τῶν ἐκεῖ συρρεόντων ἀργῶν.

Πύλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πύλας ἢ κείμενος πρὸ τῶν πυλῶν, (ἰδιαιτ.) ὁ τῶν Θερμοπυλῶν, (ὀθ. ||. οὐσ.) Πυλαία, (ἴδε τὴν λέξ.).

Πυλαίστατος (ὁ), Κωμ. ὑπερθ. τοῦ

Πυλαϊστής, οῦ (ὁ), = Πυλαιαστής.

Πυλαΐτης, ου (ὁ) καὶ Πυλαΐτις ἢ Πυλαῖτις, ιδος (ἡ). φύλαξ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην.).

Πυλαμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν πυλῶν ἢ προασπίζων τὰς πύλας πόλεως.

Πυλάρτης, ου (ὁ), Π. [πύλη, †ἄρω]. τοῦ ὀπ. αἱ πύλαι εἶνε καλὰ κλεισμέναι (συνηρμοσμέναι).

Πυλάτης (ὁ) καὶ Πυλᾶτις, ιδος (ἡ), = Πυλαῖος. « Ἀγορά—, « Σοφ., = Πυλαία.

Πυλαωρὸς (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Πυλωρός.

Πυλεών, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πυλών. 2) [φύλλον;] Δακων. ὁ στέφανος (τῆς Ἥρας).

Πύλη (ἡ), [κύω ἢ βύω]. θύρα (κυρ. πόλεως, ναοῦ, [ἐν γέν.] κτιρίου). » Πύλαι ᾅδου, « Ὅμ., Γρῳ., (περίφρ.) ἀντὶ ὁ Ἄδης· (συνήθ. πλθ.) τὰ θυρόφυλλα τῆς πύλης (» Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην, « Ἡρ. » Πύλας ἐπίθεσθε,« Πλάτ., κλείσατε)· (μτγμ. ἐν γέν.) δίοδος, εἴσοδος (» Ἀναπετάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας, « Ξεν.)· (ἐνίοτε) πέρασμα ποταμοῦ (κυρ.) πέρασμα στενὸν μεταξὺ βουνῶν, (Γαλλ.) passage, défilé· (κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν Ἑλλάδα) τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Φωκίδος, αἱ Θερμοπύλαι. » Τὴν μὲν οὖν πάραδον Πύλας καλοῦσι καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα,« Στρβ. » Οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν ἔσω, « Δμ.

Πυληγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν Πύλον.

Πυληγόρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πυλαγόρας.

Πυληδόκος (ὁ, ἡ), Π. [π δοκέω], = Πυλωρός.

Πύλιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Πύλου.

Πυλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πύλη, πορτέλλιον (παραπόρτι) κάστρου. » Τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶνος ὤνιος, « Ἰσ.

†Πυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πύλης.

Πυλόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς Πύλου.

Πυλοιγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Ο. = Πυληγενής.

Πυλονδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὴν Πύλον.

Πύλος (ἡ καὶ συχνότ. ὁ), Π. (σπν. ᾗ ἀμφ.) ἀντὶ Πύλη. || (συνήθ.) ἡ ὁν Μεσσηνίᾳ τῆς Πελοποννησ. πόλις (πατρὶς τοῦ Νέστορος, συγχεομένη μὲ ἄλλας δύο ὁμωνύμους αὐτῆς πόλεις τῆς Ἤλιδος καὶ Τριφυλλίας).

Πυλουρὸς (ὁ, ἡ), = Πυλωρός.

Πυλοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύλας (θυρόφυλλα) ἢ κρατῶν (φυλάττων) τὰς πύλας.

Πυλόω-ῶ, Μ. ὠσω. Βάλλω (ἀλλ. μὲ) πύλας, (ὅθεν

Πύλωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πύλη, κλεῖσμα.

Πυλὼν, ῶνος (ὁ), μεγεθυντ. τοῦ Πύλη, μεγάλη πύλη (κυρ.) Προπύλαιον μεγαλοπρεπὲς μὲ στοὰς, (ἄλλο παρὰ τὸ) Πυλῶν, (Γαλλ.) portail, porche, vestibule. » Πυλὼν τετράθυρος,« Δη. «Πυλῶνος δὲ (τοῦ τάφου τοῦ Ὀσυμανδύου) τὰ μὲν τὴν εἴσοδον ὑπάρχειν πύλαις λίθου ποικίλου, τὸ μὲν μῆκος ἀπὸ θυρῶν, τὸ δ' ὕψος, τετταράκοντα ὀργυιῶν τε πηχῶν. Διελθόντι δ' αὐτὸν εἶναι λίθιναν περίστυλον τετράγωνον κτλ.,» Δ.όδ. » Πυλῶνες δὲ (ἐν τοῖς Περσικοῖς βασιλείοις) πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, πρόθυρά τε συχνοῖς εἰργόμενα σταθμοῖς ἀπ' ἀλλήλων,« Ἄρστ. » Ποιεῖσθαι δὲ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν τὴν δίαιταν ἐπὶ τῶν πυλώνων,« Πλθ. » Πολλοὶ ἕωθεν ἐπὶ τοὺς πυλώνων παρειστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες,« Ακ.

Πυλωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φιλάττω ὡς) πυλωρός. » Ὁ πιννοθήρας... πυλωρεῖ τὴν κόγχην προκαθήμενος,« Πλ. (εἰς τὸν Ἀθήν. [Δ', 4, Δ] ὁ Ταυρ.) ὀιορθ. Πυλουρῶν).

Πυλωρίον (τὸ). τὸ παρὰ τὴν πύλην διαμέτριον τοῦ πυλωροῦ.

Πυλωρὸς (ὁ, ἡ), [πύλη, ὥρα]. ὁ φρουρῶν (ἐπιτηρῶν) τὰς πύλας, φύλαξ (φρουρὸς) τῶν πυλῶν, θυρωρὸς, « Κύριε, στάτης) τῶν πυλῶν, θυρωρὸς, « Κύριε, πυλωροὺς, « Γρ. ||. (ἀνατομ.) τὸ κάτω στόμιον τοῦ στομάχου διὰ τοῦ ὁποίου ἐρχομένη μετὰ τὴν χώνευσιν ἡ τροφὴ μεταβιβάζεται εἰς τὰ ἔντερα.

Πυματηγόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν τελευταῖος (λέγων τὸ τέλος μόνων τῶν ἄλλων ξεως). » Ἠχὼ—, « Γρ., [ἀγορεύω].

Πύματος [πυθμὴν], η, ον, Π. ὁ ἀγόμενος εἰς τὸ τέλος (εἰς τὴν ἄκραν), ὕστατος, τελευταῖος, ἔσχατος, ἀκρινὸς, ἀδιάκοπος. » Πυμάτοις παρ' Αἰθιόπεσσι,« Ὅμ., εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Αἰθιοπίας. « Ἀπὸ ἐνὶ πρώτοις, καὶ μέσοις, καὶ πύμασιν αὐτ. (καὶ χρον.) « Πυμάτης ἐπὶ νυκτὸς Ὅμ. εἰς τὸ τέλος τῆς. ||. (τὸ αὐτὸ) Πύματον καὶ Πύματα, ἐπίρ. Τελευταῖον, διὰ τελευταίαν φορὰν, ὀλοῦσέρου, « Ὅμ. « Ὕστατόν τε καὶ ὕστατον, « αὖτ.

Πυνδαξ [βυθὸς, βένθος], ακος (ὁ), = Πυθμὴν, πάτος καὶ (ἐνίοτε) λαιμὸς (ἀγγείου) ὀθεν Π.) ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, (ἴσως

Πυνθάνομαι [πύθω, ὡς ἐκ τῆς διὰ τοῦ ν ὀσμῆς ἀναζητήσεως καὶ ἀνιχνεύσεως καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν Μυρίζομαι ἀντὶ Παίρνω εἰδήσεις], Μ. πευσόμην (σπν.) πευσοῦμαι (ἀόρ. Ἐπυθόμην, πεπυσμαι καὶ τὸ θετ. Πυστέον)· Ἐρωτῶ ('Εξετάζω, 'Ερωτῶ) νὰ μάθω, (ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀδχ.) μανθάνω (κυρ. ἐξ ἀκοῆς), πληροφορούμαι· (Π. ἐν γέν.) ἀκούω· (συνηδχ.) πυθάνομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ', καὶ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) » Πυθόμενος τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, « Ἰσκρ. »Εἰ μὲν αὐτὸν αὐτὴ οὐ γινώσκεις, σὺ δὲ παρ' ἀλλήσης πύθευ, « Ἀρ. » Πύθου παρ' αὐτῶν διατί, « Αἰσχ. » Πυνθανόμην ἐβέκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ, « Ὀδ. Ν., ἠκούσαμεν περὶ αὐτῆς. » Πηλῆος οὔτι πέπυσμαι, « Ὅμ., δὲν ἔχω κἀμμίαν εἴδησιν περὶ τοῦ. » Ἐξεφορήσαντες αὐτοὺς τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς γρατιῆς, « Ἡρ. » Προσδοκᾶς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρος; » Αἰσχύλ. » Τῷδε ἔλωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων, « Ἀριστοφ. » Βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, « αὐτ. » Πέμπει ἄνδρα πευσόμενον τοῦ ἐληγμένου ὅ τι χρὴ ποιεῖν, « Πλάτ. »Ταῦτα πυνθάνονται παρὰ Περσῶν, « Ἡρ. (καὶ μτχ. εἰδ. ἐκ δ'.) » Πυνθανόμενοι τὴν στρατιὴν ἐπιπλέουσαν, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, « Θκ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ὁριστ.) » Πυθόμενος τίνων ἦν γονέων, « Ἰλ. (ἢ ἀπολ.) « Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, « ἀρ. (καὶ ἀπλ. ἀντὶ Ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς). « Προσηύδα, ἄγχι κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι, « Ὀδ. Ρ. » Οὐδ' ἔχυτα τοῖο (τοῦ ἄλλου τινὸς) φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὁρμῆς πυθέσθαι, « Θκρ. (ἐθ συνηδχ. ἀνάλ. Αἰσθάνομαι, 'νοιώθω) » Πυθέσθην ἡσυχίοισι πιεσθέντος, « Ἰλ. Ρ.

Πύξ [πύσσω], ἐπίρ. Μὲ κλεισμένα τὰ δάκτυλα (εἰς σχῆμα γρόνθου). »Πὺξ τοὺς δακτύλους ἔχει. « Ἱππκρ. » Πὺξ διατείνουσιν, « Θκρ. 2) (συνήθ.) μὲ τοὺς γρόνθους, (δθεν τὸ Ἀγγλ. box). « Πὺξ παίω (πατάσσω, ἐλαύνω, ἐντείνω), « Ἀξ., γρονθοκοπῶ. « Πὺξ μάχομαι, « Ὅμ., πυγμαχέω. » Πὺξ ἀγαθὸς πολυδεύκης. « Ἰλ. Γ., καλὸς (περίφημος) πυγμάχος. « Ἡ πὺξ, ἡ πάλη, « Ὀδ. Θ.

Πυξάκανθα, ης (ἡ), εἶδος θάμνου (πύξου) ἀκανθώδους, (ἄλλ.) Δύκιον, (παρβλ. Ῥάμνος).

Πύξεων, ωνος (ὁ), = Πυξών.

Πύξιον, (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυξίον.

Πύξιος, Μ. ἴσως. "Εχω τὸ χρῶμα τοῦ πύξου, εἶμαι ὠχρός.

Πύξινος, α, ον καὶ

πύξεος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον πύξου, « τσιμισιρένιος· (συνηδχ.) ὠχρὸς ὡσὰν τὸ χρῶμα τοῦ πύξου.

Πύξιον, (τὸ), σανίδι ἀπὸ πυξον (τσιμισίρι), σανίδι διὰ γράψιμον. » Πυξία λιθίνεα, » Ρρ., (καταχρ.) αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. « Πυξίον ἐλεφάντινον, « αὐτ. ὑποκορ. τοῦ

Πυξίς, ίδος (ἡ)· (ἐνν.) θήκη ἀπὸ ξύλον πύξου, (ἐν γέν.) κουτί. (ἰδ. αἰτ.) καλαμάρι. « Τὸν κάλαμον βάπτων εἰς τὴν πυξίδα. « Νεῖλ.

Πυξογραφέω-ῶ, Μ. ἴσως. Γράφω ἐπάνω εἰς πυξίδα (πυξίνην πινακίδα).

Πύξος, ης (ὁ, ἡ), [πύκα], εἶδος δένδρου ἀειθαλοῦς μὲ κιτρινωπὸν πυκνότατον (σκληροτατον) ξύλον, (κοιν.) πυξάρι (Τουρκ.) τσιμσίρι.

†Πυξοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ τόπος) φέρων (παράγων) πολλὴν πύξον.

Πυξώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυξοειδής. 2) πλήρης πύξων.

†Πυξών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πύξους, δάσος πύξων.

Πυοειδής, ίος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἡ γεμάτος ἀπὸ-

Πύον (τὸ), [πυός]. αἷμα σεσηπὸς, ἔμπυον.

Πυοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω τι νὰ ἐμπυόσῃ (νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔμπυον).

Πυοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πυοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων νὰ γείνῃ ἔμπυον (συντελῶν εἰς ἐμπύωσιμα ἀποστήματος), (Γαλλ.) **suppuratif**.

Πυορρόεω-ῶ, Μ. ἤσω. Χύνω ('Ρέει) ἀπὸ μέσα μου ἔμπυον. » Ὅτα πυορρόουντα, « Δσκρ.

†Πυόρροια (ἡ). ῥοὴ (τρέξιμον) ἐμπύου, ἔμπυασμα.

Πυόρρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ χύνων (ἀπὸ τοῦ ὀπῑρέει) ἔμπυον.

†Πύος, εος-ους (τὸ), = Πύον, (ὅθεν τὸ Αγν.) **pus**.

Πυὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Πῖος, = Πίων]. τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὴν γέννην, (Δτ.) κολόστρα ἢ τὸ ἐξ αὐτοῦ σκευαζόμενον ἔδεσμα (κρέμα), (ἄλλ.) Ὀύρεφθον ἢ Πυριάτης. » Ἦν δὲ καὶ πυὸς τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα, « Ἀρχ. (ἢ παραλλ.) « Πυὸν δαινύμενοι κώμοι πλάμενοι πυριάτην, « (Κρατῖν. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ἀρχ. (ὁ ὁποῖος τὰ ἀναφέρει ὡς συνώνυμα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ δεύτερον εἶν' ἐπίθετον τοῦ πρώτου).

Πυοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Πυοποιέω.

Πυρυλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (τραβῶν, ἐξάγων) τὸ ἔμπυον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ||. (οὐσ.) εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου.

Πυόω-ῶ, Μ. ὤσω. Κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ τι, **Πυοποιέω**.

†Πύπαξ, = Πύππαξ.

Πυππάζω, Μ. άσω. Φωνάζω (κυρ. ἐπευφημῶν ἢ θαυμάζων τινά) πύππαξ. »Πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕετα, « (Κρατῖν. παρὰ) Φωτ. καὶ Σδ., (παρβλ. Ποππύζω).

Πύππαξ [ὀνομτπ.], ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Θαυμ. = Παπαί! (ἀναλογ. μὲ τὸ Ἰταλ.) **bravo!** (καὶ πιθανῶς προφερομεναν μετὰ ποππυσμοῦ), (παρβλ. Βόμβαξ).

Πῦρ, πυρὸς (τὸ), (πλθ. κατ' ἀστεργέν. Τὰ πυρά), τὸ καυστικὸν ἢ φωτιστικὸν στοιχεῖον, ἡ φωτιὰ (κυρ. καὶ μτφρ.)· (ἰατρ.) θέρμη (καῦσις) μεγάλη, (ἰατρ.) πυρετός. « Πῦρ ὀρεῖνον, « Θκρ., τὸ ἐκ βριλίνων ξύλων. « Πῦρ Διός, « Εὐρ., ὁ περαυνός. » Πυρὶ διδόναι τι, « Πρ., ῥίπτειν εἰς τὸ πῦρ. » Ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ γενοίατο, « Ἰλ. Β., ἐρρέτωσαν! ἂς πάνε νὰ χαθοῦν! » Ἐγὼ γοῦν μετ' αὐτοῦ κἂν διὰ πυρὸς ἰοίην, « Ξεν. (ὑθ. τρπ.) »Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, « Γρρ., διὰ πολυειδῶν κινδύνων, ἐσάκις μάθημέν τε πολυτρόπως. » Πυρὶ δίεσθαί τινα, « Εὐρ., « Μεταδιδόναι στέγης, φιλεξενεῖν. »Πῦρ πνέειν, « Ξεν., Πίνδ., εἶναι εἰς ἔξαψιν θυμοῦ. (ἰατρ.) » Πῦρ ἄγριον, « Ἱππκρ., τὸ ἐρυσίπελας. (τὸ πλθ.) « Πυρά, « Ὅμ., Ξεν., (κυρ.) αἱ φωτιαὶ τὰς ὁπ. ἀνάπτουν τὴν νύκτα εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ προφύλαξιν ἢ σύνθημα. « Ξύλα πολλὰ λέγεσθε, ὡς κεν πανύχιοι καίωμεν πυρὰ πολλά, μήπως κτλ., « Ἰλ. Θ.

Πυρὰ (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πῦρ

Πυρὰ (ἡ). σωρὸς ξύλων ἀναμμένων (κυρ διὰ καύσιμον σώματος νεκροῦ), (ἐν γέν.) μεγάλη φωτιά, (Γαλλ.) **bûcher**. » Πυρὰν λαμπάδων ἄψαντες, « Διόδ. 2) Π. (κατὰ συνηδχ.) ἀντὶ Τάφος, (Σοφ. Ἠλ. 901) ἢ 3) = Ἑστία, βωμός. « Ἴζε νῦν πρὰς ἑπὶ (ἱκέτις), « Εὐρ.

Πυράγρα (ἡ). [πῦρ, ἀγρέω]. ἡ σιδηρᾶ λαβὶς μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν τὰ κάρβουνα (τὰ πυρωμένα σίδηρα κτλ.), (κοιν.) τσιμπίδα, (Τουρκ.) μασιά· (Ἰταλ.) τεναλλια τῶν χαλκιῶν.

Πυραγρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς πυράγρα. » Καρκῖνος —, « Ἐπιγρ., ἡ πυράγρα.

Πυραγρικὸς, ἡ, όν. Ὁ = ῆς πυράγρας. «Καρκῖνος—, « Ἐύς., = Πυράγρα.

Πυραγροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πυράγρον.

†Πυραζω, Μ. άσω, = Πυρεύω.

Πύραθος (ὁ), Π. ἀντὶ Σπύραθος.

Πυραιθεῖον (τὸ). ναὸς τῶν Πυραίθων.

Πυραιθὴς [πῦρ, αἴθω], ους (ὁ, ἡ). ὁ καίων ὡς πῦρ, ἅλως πῦρ, διάπυρος. » Στρόγγυλμα πυραιθὲς, « Ἀγλ. Βυζ., νομισμα (τὸ ὁλλως λεγόμενον) Ὑπέρπυρον.

Πυραιθοὶ (οἱ). οἱ λατρεύοντες τὸ πῦρ εἰς τὴν Περσ.

†Πυραίθυσαν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πῦρ ἢ (ὀρθότ.) Πύρ' (= Πυρὶ) αἴθυσαν.

†Πυραίθω, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πῦρ ἢ (ὀρθότ.) Πύρ' αἴθω.

Πυράκανθα, ης (ἡ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους κερατοφορούντος μικρὰ καὶ κόκκινα 'σὰν τὴν φωτιὰν κοκκοκύδια, (Γαλλ.) **buisson ardent**.

Πυρακτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Πυρακτόω-ῶ, [πῦρ, ἄγω], Μ ώσω. Στρέφω τι εἰς τὸ πῦρ ἕνα κοκκινίσῃ ἢ σκληρυνθῇ, πυρόνω, (ἐν γέν.) φλογίζω, Ἐκπυρόω. » Πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν, « Ἀκ., προσθέμενος καυτήριον (ι), καυτηριασθείς. (καὶ μτφρ.) « Σήλῳ πυρακτουμένῃ, « Πρ.

Πυράκτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κοκκίνισμα εἰς τὴν φωτιὰν, ἐκπύρωσις, ἔψησις. » Λέρος —, « Εὐάγρ. »Πρὸς τὰς πυρακτώσεις τοῦ μετώπου ἀνθράκινην λειώσας, « Ἐφερ. Νόνν.

Πυραλὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, κόκκινη 'σὰν τὴν φωτιάν, κοκκινωπή. » Ἐλαία —, « Ὀππιαν. ||. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ (μὲ κοκκινωπὰ πτερά), πετρίτης ἢ χειμωνιάτης, (παρβλ. Πυρρουλίας).

†Πυραμη (ἡ). [πῦρος, ἅμη]. ἐρεπάνι, θέριστρον. 2) [πῦρ, ἅμη], νλγ. σκάφη χαλκέων ἢ, ὕδρια διὰ τὰς πυρκαϊάς.

Πυραμητὴς (ὁ), = Ἁμητὴς ὁς (τοῦ πυροῦ, τοῦ σίτου), θέρος.

Πυραμιδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα πυραμίδος, ἀποτελῶν (σχηματίζων) πυραμίδα, πυραμιδωτός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πυραμιδῶ-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος πυραμίδος.

Πυραμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ὑπῥ.)-ικῶς,=Πυραμιδικός.

Πυρἔμινος, η, ον, Π. ἀντὶ Πύρινος.

Πυραμὶς [πῦρ ἡ πυρὸς ἡ Αἰγυπτ. π ε ρ α μ ψήλωμα, ἡ π ι χ ρ ὰ μ, π ι χ α ρ ὰ μ, ἱερὸς τόπος]. ίδος (ἡ). σχῆμα γεωμετρικὸν βάσεως τετραγώνου λῆγον εἰς ὀξεῖαν κορυφὴν ὥστε ἑκάστη πλευρά του σχηματίζει τρίγωνον ἰσοπλευρον· οἰκοδόμημα (κυρ. τάφος ἡ, κατ' ἄλλους, σιτοδοχεῖον τῶν Αἰγυπτ.) εἰς τοιοῦτον σχῆμα. 2) εἶδος ζυμαρικοῦ πυραμιδοειδοῦς, (παρβλ.) Πυραμοῦς.

Πυραμοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πυραμίδος. » Ἡ καρδία πυραμοειδὴς, « Ἑρμ. Τρισμ.

Πυραμοῦς [πυρὸς], οῦντος (ὁ), κατὰ κρ. ἀντὶ Πυραμοῖς (ἐνν. ἄρτος), εἶδος ζυμαρικοῦ (μελόπηττα) τὸ ὁπ. ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον ὅς τις ἤθελε μείνῃ ἄγρυπνος ὡς τὸ πρωὶ εἰς εὐωχίαν, (ἐν γεν.) = Πλακοῦς.

Πυραυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διγάζω ὡς πῦρ, εἶμαι πυραυγής.

Πυραύγημα (τὸ). λάμψις (αὐγὴ) πυρός.

Πυραυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐγὴν (τὴν λάμψιν) τοῦ πυρὸς, λάμπων ὡσὰν τὴν φωτιάν. « Ἥλιος (» Ἄνθραξ, »Ψηφὶς)—, « Ε. Μανασσ.

Πυραυγίζω, Μ. ίσω, = Πυραυγέω.

†Πυραυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὅτ' αὐλοῦ (σωλήνος) πυροβολῶν. » Ὄργανον—, « τὸ πυροβόλον.

Πύραυνος (ὁ) καὶ

Πύραυνον (τὸ), [πῦρ, αὔω]. ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἀνάπτουν φωτιὰν, (Τουρκ.) μανγκάλι.

Πυραύστης [πῦρ, αὔω]. ου (ὁ). τὸ πτερωτὸν ζωύφιον (ἡ πεταλούδα) ὅπου καίεται εἰς τὸν λύχνον, (Τουρκ.) περβανές, (ὅθεν ἡ παροιμ.) » Πυραύστου μόρος, Αἰσχλ., ὁ ἐξ ἀνοησίας, καὶ » Πυραύστου χαρὰ, « Αξ., ἡ στιγμιαία καὶ ἐχουσα ἐλέθρια παρεπόμενα.

†Πυράφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ἡ μὴ φλεχθεῖσα ἢ μὴ φλεγομένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς, διαμείνασα (-μένουσα) ἄφλεκτος εἰς τὸ πῦρ.

†Πυρβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πῦρ βάλλω (ἐκπέμπω), εἶμαι-

Πυρβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ἀναδίδων) πῦρ, χύνων φλόγας.

Πυργηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πύργου· (ἰδιαιτ.) εἰς σχῆμα φάλαγγος (πλινθίου), (Γαλλ.) **en bataillon carré.** » Καὶ ῥ' ἔθελεν ἐῆξαι στίχας ἀνδρῶν, ἀλλ' οὐ δύνατο· ἔσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, « Ἰλ. Ο.

Πυργηρεω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω (Κρατῶ κλεισμένον) τινα (καὶ πθ. Κίμοι κλεισμένος) ἐντὸς τῶν πύργων, πολιορκῶ, -ορκοῦμαι. » Ὥσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρούμεθα, « Κύρ., [ἐκ τοῦ

Πυργήρης [πύργος, ἄρω], εος (ὁ, ἡ). περικλεισμένος ἢ ὠχυρωμένος μὲ πύργους 2) ὑψούμενος εἰς σχῆμα πύργου.

†Πυργηρὸω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. ἀντὶ Πυργηρέω.

†Πυργηρῶς, ἐπίρ. Τζιτλᾶ, εἰς εἶδος πύργου.

Πυργίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίον.

Πύργινος, η, ον. Ὁ τοῦ πύργου (ἢ συνκόχ. τῆς πόλεως). » Νόμισμα πύργινα, « Αἰσχλ., τὰ τῆς πόλεως.

Πυργίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύργος, πυργάκι.

Πυργισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίσκιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ

Πυργίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πύργος, πυργάγι. 2) ἀρμάριον (εἰς σχῆμα πύργου).

Πυργίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίσκος.

Πυργίτης, ου (ὁ) καὶ Πυργῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ πύργου. » Στρουθὸς—, « Γαλ., ὁ φωλεύων (διατρίβων) εἰς τοὺς πύργους, (ὅθεν κοιν.) σπουργίτης. ||. (εὐσ.) Πυργῖτις (βοτάνη), « Ἡσύχ., ἴσως ἡ Pyrgis τοῦ Ἀπουλήϊου, (ἄλλ.) Κυνόγλωσσον.

Πυργόβαρις, εως (ἡ). βᾶρις (φρούριον, ὀχύρωμα) μὲ πύργους, προμαχὼν πυργωτός.

Πυργοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δαΐζω]. ὁ κρημνίζων (ἀφανίζων) τοὺς πύργους (τὰς πόλεις). » Πόλεμος—, « Αἰσχλ. (δὲν εἶνε ἄρά γε ἀναλογώτερον τὸ Πυργοδαΐκτας;).

†Πυργοδόμημα (τὸ). οἰκοδομὴ πύργου ἢ πύργων.

Πυργοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ κτίζων (οἰκοδομῶν) πύργον ἢ πύργους. » Κιθάρα—, « Νόνν., ἢ τοῦ Ἀμφίονος.

Πυργόδρομος (ὁ, ἡ). (σὐλαμὸς) ὁ τρέχων πυργηδὸν (ἐν τετραγώνῳ σχήματι).

Πυργοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πύργου, πυργωτός.

Πυργόεις, εσσα, εν, = Πυργωτός.

Πυργόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πύργου ἢ τῶν πύργων.

Πυργόκερας καὶ

Πυργοκέρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψούμενος (ὑψῶν τὸ κέρας του) εἰς εἶδος πύργου, = Ὑψίκερως.

Πυργοκτίστης, ου (ὁ). κτίστης πύργου ἢ πύργων.

Πυργομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς πύργον ἢ ἀπὸ πύργου (προσβάλλων ἢ ὑπερασπίζων πύργον).

Πυργομάχος (ὁ). ὁ μαχόμενος ἀπὸ πύργου ἢ (;) κατὰ πύργου.

Πυργοποιεω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Κατασκευάζω) πύργον ἢ πύργους.

Πυργοποιία (ἡ). κατασκευὴ (κτίσιμον) πύργου ἢ πύργων.

Πυργοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πύργους.

Πύργος (ὁ), [συγγ. τῷ Πέργαμον]. οἰκοδόμημα ὑψηλὸν καὶ ὀχυρὸν (κυρ. πρὸς ὑπερασπισιν πόλεως)· τεῖχος, ὀχύρωμα φρούριον· (μτφρ.) προπύργιον, σωτηρία, καταφύγιον. » Πόλιος, ἣν πέρι πύργος ὑψηλὸς, « Ὀδ. Ζ. (ᾗ μαφορ. πρὸς γεν.) » Θανάτων πύργος, « Σοφ. » Ἀχιλλεὺς πύργος αὖτις, « Θκρ. 2 (ἐν γέν.) εἴκημα ὑψηλὸν (ἢ τὸ ἐξέχον μέρος τῆς οἰκίας) εἰς εἶδος πύργου. » Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ὠκοδόμησε πύργον, « Γρφ. » Αἱ μὲν ἄλλαι θεράπαιναι ἐν τῷ πύργῳ ἦσαν, οὗπερ διαιτῶνται, « Δημ. 3) εἶδος πυργοειδοῦς παλεμικῆς μηχανῆς. » Τοιοῦτοι δὲ πύργοι οὐ τοὺς ἀκολουθοῦντες, ἑδέκοιον αὐτῇ μεγάλα ἐπικουρία γενέσθαι τῇ ἑαυτῆς, ῥαλτεγι, μεγάλη δὲ βλάβη τῇ τῶν πολεμίων τάξει, « Ξεν. 4) τάγμα στρατ. πυρτεταγμένον εἰς τετράγωνον ἢ ἐπιμηκες σχῆμα, (Γαλλ.) **bataillon carré,** (στρβλ.) **Πλινθίον.** » Πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθών, « Ἰλ. Δ. 5) σκῦτος ἐγκεκολλημένον ὁπ. κινοῦντες ἐρρίπτουν τοὺς λίθους, (Γαλλ.) **cornet.**

Πυργοσείστης, ου (ὁ). ὁ σείων τοὺς πύργους.

Πυργοσκάφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκάπτων πύργους (κρημνίζων τεῖχη) πόλεων.

Πυργοῦχος (ὁ). τὸ σανίδωμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζοντο οἱ πύργοι τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Πυργοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ πύργον εἶμαι-

Πυργοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πύργον ἢ πύργους. »Κυβέλη (»Ἄλφεσι)—, « Συν., Ἡλ.

Πυργοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ πύργου ἢ τῶν πύργων (πόλεως).

Πυργόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρώνω) μὲ πύργους, τειχίζω· κτίζω (ὑψώνω) εἰς σχῆμα πύργου· μεγαλοποιῶ (» Πρῶτοι [τῶν Ἑλλήνων] πυργώσασ βάσασ σταμνά, « Ἀρχ. » Λίαν πυργοῖς χαίρεις, Εὐρ. » Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγάντων, « αὐτ.), ἐπαίρω (καὶ πθ. μαι, σεμνύνομαι, καμαρώνω). » Ἀ' τῆδ' ἐπυργοῦτο στολῇ, « Αἰσχλ. » Τὰ λέφας πυργωθεὶς, « Ἐπιγρ., φορτωμένος μὲ πύργον.

Πυργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυργοειδὴς εἰς σχῆμα πύργου, ὑψηλός.

Πύργωμα (τὸ). οἰκοδόμημα μὲ πύργους ἢ εἰς σχῆμα πύργου, (ἐν γέν.) = Πύργος. » Ὀχύρωμα. » Ἐπτάστομον πυργώματα δαΐας χθονὸς, « Εὐρ.

Πύργωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυργόω ἢ διὰ πύργων ὀχύρωσις κτλ., Μηχ. ποιία.

Πυργωτὰς, ἡ, όν. Ὠχυρωμένος μὲ πύργους, ἢ· Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πύργου, πυργοειδὴς, ὑψηλός. » Κίονες—, « Ἐπιγρ., τοῦ ὁποίου τὰ πτερὰ (αἱ οὐγιαι) εἶνε κομμένα εἰς σχῆμα πύργων.

Πυρβαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, βαίνω, καίομαι· ἢ (;) καιόμενος. Πυριφλεγής· καίων ἢ (;) καιόμενος.

Πυρβαλὸν καὶ Πύρβανον (τὸ), προσάναμμα, φρύγανον· ἐμπύρευμα· γωνιὰ (διὰ τὴν φωτιάν)· πυρεῖον. Ἐνθεν συνκόχ. Πυρβαίων καὶ Πυρβανίων Λακων. τὸ Μαγειρεῖον.

Πυρεθρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ ἀρωματικὴ (πιπεριζουσαν) γεῦσιν.

Πυρεία (ἡ), τὸ πυριεύειν, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς (πυροφανίου) ἁλιεία.

Πυρεῖον (τὸ). ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ μετακόμισιν πυρὸς (ὅθ. πρὸ. ἱερὸν πῦρ, κινητὸς βωμὸς τοῦ ἱεροῦ πυρὸς, [τρίπους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐσχάρα). ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Πυρεῖα (τά), τὰ ξύλα μὲ τὰ ὁπ. (τρίβοντες τα πρὸς ἄλληλα) ἀναπταν φωτιὰν, (καθὼς τώρα μὲ) τὰ πυροβόλα (Τσουρκ. τσακμάκια). « Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες ἢ ἑνακαύσαντες,» Ἀκ.

†Πυρεκβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω πῦρ, πυροβολῶ.

Πυρεκβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβάλλων (ἀναβλύζων) πῦρ. ‖. (οὐσ.) Πυρεκβόλα (τὰ).=Πυροβόλα.

Πυρίκτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς γενν-ηθείς.

Πυρετικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.)=ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς πυρετόν.

Πύρεσις, εως (ἡ), τὸ πυρέσσειν, περίοδος πυρετοῦ.

Πυρέσσω(ττω), Μ. ἑξω. Ἔχω (πάσχω ἀπὸ) πυρετὸν, θερμαίνομαι. « Πυρέττειν ταχυτάτῳ,» Λξ.

Πυρετώδης, Μ. ανῶ ᾗ

Πυρετιάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Πυρέσσω.

Πυρέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυρετός (ὁ), [πῦρ]. ζέστη μεγάλη, καῦσις (κυρ. ἀσθενείας), θέρμη. « Πυρετὸς διαλείπων (τριταῖος, τεταρταῖος),» Γαλ., θερμασία, παροξυσμός. »Ὃ ἐζ. ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετός, τοῦτό ἐζ. ἐν τοῖς βουσὶ τὸ κραυρᾶν,» Ἀρζ.

†Πυρετοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἐπιφέρων) πυρετόν.

Πυρέττω, Μ. ἑξω, Ἀττ. ἀντὶ Πυρέσσω.

Πυρετώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πυρετοῦ, ὁ προξενῶν ἢ συνωδευμένος μὲ πυρετὸν, (Γαλλ.) febrile.

Πυρεύς, έος (ὁ). ὁ βάλλων πῦρ, πυρπολιστής. 2) ἀγγεῖον πυροδοχον, πυρεῖον, λυχνοστήριον. «Τόνδε πυρὴ ἀνέθηκε Ποιμενήτου φίλος υἱός,» Ἐπγρ.

†Πυρευτικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρευτικός.

Πυρευτικός, ἡ, όν. Πυρευτοῦ ἴδιος. « Πυρευτικὴ,» Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ πυρεύειν (ἢ διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τοῦ πυροφανοῦς).

Πυρεύω, Μ. εὐσω. Ἀνάπτω πῦρ· (μτμ.) φλογίζω· πυροπολῶ.

Πυρή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πυρά.

Πυρήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πυρεῖον.

Πυρήν [πῦρ] ῆνος, ὁ, ἡ, τὸ ἐλαιοκούκκουτσα (ἀχρηστεύουσιν διὰ καύσιμον, ἴδε Πυρήνη), ήνος (ὁ). τὸ ἐντὸς ὀστεῶδες τῶν ὀπωρικῶν, κακκοῦται. 2) (μτνμ.) σπυρίδιον ἁλατος (θυμιάματος κτλ.), (παρβλ.) σπυρίδιον. 3) εἶδ. πολυτ. λίθου «ἐς σχῆμα πυρήνος (ἐλαίας). 4) ἡ ατραγγυλὴ κεφαλὴ τῆς ἰατρ. μῆλης. 5) (κωμ.) κόκκαλον ψχρ. οὐ.

Πυρήνευμ ς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνεμίζων τὸ πῦρ. «Ἔπεις—,» Ἐπγρ.

Πυρήνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυρὴν, κουκκουτσάκι.

Πυρηνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πυρῆνα, ἔχων σχῆμα κουκουτσιοῦ.

Πυρηνοσπίλη (ἡ), ἀργαλ. χειρουργ., σμίλη μὲ πυρῆνα.

Πυρηνώδης, ους (ὁ, ἡ),=Πυρηνοειδής.

2) περιεκτικὸς πυρῆνος (ἐναντ. τῷ Ἀπύρηνος).

Πυρητόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (παράγων) πυρὸν, σιτοφόρος, (συγχ. τῷ

†Πυρήτοκος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ τίκτων (γεννῶν) πῦρ, πυρεκβόλος. (προπαριξ.) =Πυριγενής.

Πυρήφατος (ὁ, ἡ), Π. [πυρὸς, πεφνεῖν] ὁ θραύων (συντρίβων) τὸν σῖτον.

Πυρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυροφόρος, σιτοφόρος.

Πυρία (ἡ), τὸ διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἢ τῆς ζέστης μόνον (χωρὶς νεροῦ) λουτρὸν ᾗ τὸ δι' αὐτοῦ ζάρωμα· (ἐν γέν.) ἀτιμίς· ἄγχισμα· (συνχ.) ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα λουτροῦ ἢ ἄχνισμα. 2) Ἐπγρφ.=Καύσρα (σώματος νεκροῦ). 3)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυρία.

;Πυριάζω, Μ. άσω,=Πυριάω.

;Πυριάλωτος (ὁ, ἡ), [πῦρ, ἁλίσκω]. ὁ πιανόμενος διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τῶν πυροφανίων, καθὼς τὰ ψάρια).

Πυρίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς πυρίασιν. 2)=τῷ

Πυρίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυριάω, τὸ διὰ πυρίας (ἀτμοῦ) ζέσταμα ἢ ζάρωμα, ἄχνισμα.

Πυριατέον, θετ. τοῦ Πυριάω.

Πυριάτη (ἡ),=Πυριάτης, (ὁ Φώτιος τὸν θηλυκὸν τοῦτον τύπον ἐγκρίνει ὡς μόνον δόκιμον).

Πυριατήριον (τὸ). μέρος (δωμάτιον λουτροῦ) ἁρμόδιον διὰ πυρίασιν. 2) (ἰατρ.) ἀγγεῖο μὲ θερμὸν ἔλαιον προακολλώμενον ἐν εἴδει βεντούζας εἰς τὸ σῶμα πάσχοντος.

Πυριάτης [πυριάω], ου (ὁ). πρωτόγαλα πηγμένον διὰ τῆς ἐψήσεως, (ἀλλ.) Πυρίεφθον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) κρέμα, (ἴδε ᾗ Πύός).

Πυριατὸς, ἡ, όν. Ζεσταμένος διὰ πυρίας ἢ πρὸς πυρίαν. « Κέραμος —, » Γαλ., τούβουλου πυρωμένου τὸ ὁπ. σβύνανται μὲ νερὸν ἢ ξεῖδι ἐπιθέτουν εἰς τὰ πονεμένα μέρη τοῦ σώματος, [ἐκ τοῦ

Πυριάω, Μ. άσω. Θερμαίνω ἢ Κινῶ εἰς ἱδρῶτα διὰ τῆς πυρίας, (κοιν.) ἀχνίζω. » Πυριᾷν θερμῇ θαλάσσῃ, « Δσκρ. (καὶ πθ.) « Βοηθεῖ πυριωμένη,» αὐτ., ὡς πυρίαμα.

Πυριβήτης, ου (ὁ), Π.=Ἐμπυριβήτης.

Πυρίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς τὸ πῦρ.

Πυριβλήτους (ὁ, ἡ). κτυπημένος ὑπὸ πυρὸς· κεραυνόβλητος. 2) Π. ἀντὶ Πυροβόλος. « Πυριβλήτους πόθων ἀκίδας,» Ἐπγρ.

Πυριβρεμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρέμων (βοῦζων, ἀντηχῶν) εἰς τὸ πῦρ ἢ ὡς ἂν τὸ πῦρ (δηλ. ὄυνατά), (θθ.)=Ἐριβρεμέτης, (παρβλ. ᾗ

Πυριβριθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐριβριθής, πολλὰ βαρύς.

Πυρίβρομος (ὁ, ἡ), Π.=Πυριβρεμέτης, (συγχ. τῷ Πυρίβρεμος).

Πυρίβρωτος (ὁ, ἡ). [πῦρ, βιβρώσκω]. καταφαγωμένος ὑπὸ τοῦ πυρὸς.

Πυριγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ=

Πυριγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ ἢ ἐντὸς τοῦ πυρὸς, (ἐπιθ. τοῦ Διονύσου). 2) (μτνμ.) ὁ χαλκευθεὶς διὰ τοῦ πυρός. « Χαλυβὸς—, » Αἰσχλ. 3) (συνκ/χ.) σκληρὸς, ἀπηνής. »Παλάμῃ—,» αὐτ.

Πυριγλήνας (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρώδεις ὀφθαλμοὺς (γλήνας), (κοιν.) τὰ 'μμάτια του 'βγάζουν φωτιαῖς. » Αἴων—, « Ὄππ.

Πυριγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρώδεις ἢ διὰ πυρὸς χαλκευθείσας γλωχῖνας (ἀκίδας). Κεραυνὸς—,« Νόνν.

Πυριγόνος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ γεννῶν (ἀναδίδων) πῦρ· (πραπαρεξ.)=Πυριγενής.

Πυρίδαπτας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυρίβρωτος.

Πυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῦρ, ἢ 2) τοῦ Πυράς.

Πυρίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ὡς πῦρ ἢ μετὰ πυρὸς. (ἐν γέν.) πύρινος.

Πυριεφθος (ὁ, ἡ), [πῦρ, ἑψω]. βρασμένος (εἰς τὸ πῦρ), μαγειρευμένος. ‖. (οὐσ.) Πυρίεφθον (τὸ),=Πυριάτης.

Πυρίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πυρία.

Πυριήκης, ους ἢ ους (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, ἀκή]. ὁ ἀκονιαθεὶς (γενόμενος σουβλερὸς) διὰ τοῦ πυρός.

Πυρίημα, Πυριητήριον κτλ. ἴδε Πυρίαμα κτλ.

Πυριθαλπὴς [π. θάλπω], ους (ὁ, ἡ). ζεσταμένος εἰς τὸ πῦρ.

Πυρικαὴς, ές ᾗ

Πυρίκαυστος ᾗ Πυρίκαυτος (ὁ, ἡ). καῦμένος ἀπὸ τὸ ἢ καίων ὡς ἂν πῦρ. »Ἕλκεα (» Νοσήματα) πυρίκαυτα,« Ἀρετ., Πλάτ. (καὶ ὡς οὐσ.) » Πυρίκαυτα,« Ἰατρ., τὰ καυσίματα.

Πυρικαύτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ καίων, πυρώδης, φλογερός.

;Πυρικλοπία (ἡ), Π.=Πυρεκλοπία.

Πυρίκμητος (ὁ, ἡ), Π. [π. κάμνω]. κατεσκευασμένος διὰ ἢ κατηναλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός.

Πυρικοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς κοίτη (δοχεῖον) πυρός. » Νάρθηξ—, « Ἐπγρ., ὁ τοῦ Προμηθέως.

Πυρικὸς (ὁ, ἡ), ἴδε Πυρκάς.

†Πυρικρότταφος (ὁ, ἡ). ὁ κροτούμενος (σφυρηλατούμενος) εἰς τὸ πῦρ. «Σίδηρος—,« Ἡσύχ.

Πυρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κτύπον (κρότον) εἰς τὸ πῦρ.

†Πυριλάμπη (ἡ),=Πυριλαμπὶς.

Πυριλαμπὶς, ίος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς ἂν τὸ πῦρ, ἀκτινοβολῶν, σπινθηριβολῶν. « Ἀστὴρ—,« Ἐπγρ.

Πυριλαμπὶς, ίδος (ἡ),=Λαμπυρὶς, κωλοφωτιά, (ἔντ.).

Πυρίλητος (ὁ, ἡ), [π. λαμβάνω]. περιεκτικὸς πυρὸς, ὅλος πῦρ, διάπυρος.

Πυριμάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ πυρὸς μαλαχθείς.

Πυριμανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξάπτομαι διὰ μιᾶς, γίνομαι ὅλος πῦρ, (κοιν.) κορόνω.

Πυριμάρμαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαρμαίρων (ἀστράπτων, ἀκτινοβολῶν) ὡς ἂν τὸ πῦρ.

Πυριμέχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἀντέχων πολὺν χρόνον) εἰς τὸ πῦρ, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. πυρίτου λίθου.

Πυριμόρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν πυρός (εἶδος πύρινον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πύριμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πύρινος, σιταρένιος.
Πυρίνη (ἡ), = Πυρὴν (κυρ. ἐλαίας), ἐλληνοκύκκουτσον. « Πυρίνη ποιεῖ εἰς βρῶσιν χοίρων ᾗ εἰς καῦσιν,» Γεωπον., (ΘΗ.
Πυρίνιον (τὸ), = Πυρήνιον.
Πύρινος (τὸ υ βραχύ), ίνη, ον. Ὁ ἐκ πυρός· ὕλος πῦρ, διάπυρος.
Πύρινος (τὸ υ μακρ.), ίνη, ινον. Ὁ ἐκ πυρῶν (σίτου), σιταρένιος. « Ἄρτος (« Σῖτος, « Ἄχυρον)—, « Ξεν., Στρβ., Δακρ.
†Πυρίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρεῖον.
Πυρίπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριγενής, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).
Πυριπλήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης πυρός.
Πυρίπλοκος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος διὰ τοῦ πυρός, (ὅηλ.) χαλκευτός. « Σειρὰ—, « Νόνν.
Πυριπνείων, ουσα, ον ᾗ
Πυρίπνευστος (ὁ, ἡ) ᾗ
Πυριπνέων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ
Πυρίπνους-ουν (ὁ, ἡ). ὁ πνέων πῦρ (κυρ. ᾗ μτφρ.), (ἐν γέν.) διάπυρος. « Χίμαιρα (« Οἴστὸς)—, « Ἐπγρ., Μουσ.
;Πυριπόλος (ὁ, ἡ), = Πυρπόλος.
Πυρίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύρινα πτερά.
Πυριῤῥαγής, ές (ὁ, ἡ), = Πυρορῥαγής.
†Πυριτθενής, ές (ὁ, ἡ), = Πυροσθενής, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτθενής).
Πυρισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. σμαραγέω]. ὁ ἀντηχῶν εἰς τὸ πῦρ ἢ ὡς ἂν τὸ πῦρ, (παρβλ. Πυρίβρομος).
Πυρίσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων (ἢ σπαρμένος μὲ) πῦρ, ὅλος πῦρ, φλογερός, διάπυρος.
Πυτιαπείρητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [π. σπειράω]. περιτυλιγμένος (περιτριγυρισμένος) ἀπὸ πῦρ.
Πυρίσπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ σπείρων (διαγέων) πῦρ ἢ λάμψιν, (προπαροξ.) = Πυρίσπαρτος ἢ· Πυριγενής.
Πυρίσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαιωθεὶς ἐκ τοῦ πυρός.
Πυρίστακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ςάζων πῦρ ('ξερνῶν φλόγας;). « Πέτρα—, « Εὐρ., τὸ βαθὺ τῆς Αἴτνης.
†Πυριςάτης, ου (ὁ), = Ἐμπυριβήτης, πυροατιά.
Πυριστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (περικυκλωμένος) ἀπὸ πῦρ.
Πυρισφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Πυρισμάραγος.
Πυρισφράγιστος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφραγισμένος (καὶ συνκδχ. γνωριζόμενος) διὰ τοῦ πυρός. « Πυρισφρήγιστον.. Ἰταλίης πέζαν ἐρίπνης,« Νόνν., τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου.
Πυρίτης (τὸ υ μακρ.), ου (ὁ), ὁ ἐκ πυρῶν (σίτου), σιταρένιος. « Ἄρτος—,« Δξ.
Πυρίτης (τὸ υ βραχύ), ου (ὁ) καὶ Πυρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πῦρ. « Π. τὴν τέχνην, « Ακ., τεχνίτης ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρός, χαλκεὺς βάναυσος. »Πυρῖτις νάρδος, « Γαλ., ἢ (ἄλλ.) Θυλακῖτις καὶ Ὀρεία. ‖ (οὐσ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) λίθος ὁ τοῦ πυριβόλου, ἢ (Τουρκοβαρβ.) τσακμακόπετρα. 2) εἶδ. ὀρυκτοῦ, (Γαλλ.) **marcassite**. 3) (θηλ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πύρεθρον.
Πυριτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρός.
Πυριτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὸ πῦρ, χρησιμεύων ὡς τροφὴ (ὕλη) πυρός.
Πυρίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαγράφων κύκλον (τροχιὰν) πυρὸς ἢ ἔχων πυρίνους τροχούς.
Πυρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, πεφνεῖν]. κατηναλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, πυρίβρωτος
Πυριφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φέγγος (λάμψιν) πυρὸς, πυραυγής.
Πυριφλεγέθων, οντος (ὁ), Π. ὁ φλέγων μὲ πῦρ (μὲ φλόγας πυρὸς), πύρινος. ‖ (οὐσ.) ποταμὸς τοῦ ᾅδου.
Πυριφλεγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ καίων ὡς πῦρ, φλογερὸς, (παρβλ.) Περιφλεγής.
Πυριφλέγων, οντος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριφλεγέθων.
Πυρίφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. καϋμένος (φλογισμένος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἢ καίων (φλογίζων) ὡς ἂν τὸ πῦρ, διάπυρος. « Πόθος—,« Ἐπγρ.
Πυριφλογος (ὁ, ἡ), Π. = Πυρίφλεκτος.
†Πυριφοιτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιφοιτος.
Πυρίχη (ἡ), Π. ἀντὶ Πυρρίχη.
Πυρίχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα πυρὸς (εἶδος πύρινον).
Πυρικαεὺς, έος (ὁ). ὁ καίων (ἀνάπτων) πῦρ.
Πυρκαϊὰ (ἡ). σωρὸς ξύλων ἀναμμένων, (Γαλλ.) **bûcher**. « Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, « Ἰλ. Η. 2) πῦρ καῖον πόλιν (οἰκίαν κτλ.), ἐμπρησμός, (Γαλλ.) **incendie**. 3) κούτσουρον καϋμένης ἐλαίας τὸ ὁπ. ἐξάγει κωλοῤῥίζια, (ὁ Ῥείσκ. τὸ ἐξέλασεν ἀντὶ Ἐλαιοτριβεῖα).
Πυρκόος (ὁ), [πῦρ, ᾠκέω ἀντὶ νοέω]. ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας ἢ τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος, (ἄλλ.) Θυοσκόος, (ΘΗ. πλθ.) « Πυρκόαι, « Πλ., οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν.
Πυρμαγέω-ῶ, Μ. ήσω, κατὰ συγκ. ἀντὶ Πυρομαγέω.
Πύρνα (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Πύρνος.
Πυρναῖος, α, ον, Π. φαγώσιμος, ὥριμος, [ἐκ τοῦ
Πύρνος (ὁ), Π. ἀντὶ Πύρινος, σιταρένιος, (ΘΗ. ἐνν. ἄρτος) ψωμὶ (κυρ. ἀπὸ ἀλεῦρι σιταρίσιο ἀκοσκίνιστον), ἢ· κομμάτι (βοῦκκα) ψωμιοῦ· (κατ' ἔκτ.) τροφὴ ζωρεά, φαγητόν· (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Πύρνα).
Πυρόβιος (ὁ, ἡ), = Πυρίβιος.
Πυροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἐκβάλλων) πῦρ. ‖ (οὐσ.) Πυροβόλα (ἐνν. ὄργανα ἢ μηχανήματα),« Πλ., διὰ τῶν ὁπ. ἐσφενδόνιζον πυρφόρα βέλη πρὸς ἐμπρησμόν.
Πυροβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πυρὸς, σιτοφάγος.
;Πυρογενὴς (τὸ υ μακρ.), ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννημένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ σίτον.
Πυρογενὴς (τὸ υ βραχὺ), ές (ὁ, ἡ), = Πυριγενής.
;Πυρογόνος (ὁ, ἡ), = Πυριγόνος.
†Πυροδαίσιον (τὸ), [πῦρ, δαίω]. μέρος ὅπου ἀνάπτουν φωτιὰν, γωνιὰ μαγειοῦ.
Πυροδέγμων (δέκμων), ονος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον πυρὸς, πυρὸς δεκτικός (χωρητικός).
Πυροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον πυρῶν (σίτου).
Πυροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σῖτον (πυρόν), σιτειδής.
Πυροειδὴς (τὸ υ βραχὺ), ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) ειδῶς. Ὅμοιος μὲ πῦρ, πύρινος τὸ εἶδος.
Πυρόεις, εσσα, εν. Πυρώδης, καυστικός. ‖ (οὐσ.) ὁ πλανήτης τοῦ Ἄρεως. ‖ (πλθ.) Πυρούντες, « Δθ., εἶδ. ποταμ. ὕδ., τὰ στρόφα (ὡς πυροποίκιλος).
Πυροεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρὸς, χαλκεὺς, σιδηρουργὸς κτλ.
Πυροκαπηλεύω, Μ. εύσω. Ἐμπορεύομαι (Ἀγοράζω ᾗ μεταπωλῶ) πυρούς (σῖτον).
Πυροκλοπία (ἡ), Π. κλοπὴ πυρῶν, ἢ τοῦ
;Πυροκλόπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων πῦρ ἢ κλέψας (καθὼς ὁ Προμηθ. ἀπὸ τὸν οὐρανὸν) τὸ πῦρ.
Πυρολαβὶς, ίδος (ἡ), = Πυρόγρα, μασσα.
Πυρολαμπὶς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπίς.
Πυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων πυρούς (σῖτον), αἰτολόγος.
Πυρομαντεῖα (-μαντία), ας (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πυρὸς μαντεία, [ἐκ τοῦ
Πυρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρὸς, (ἴδε Θυοσκόος).
Πυρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι κατὰ τοῦ πυρός.
Πυρομάχος (ὁ, ἡ), = Πυριμάχος.
Πυρομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ πυρούς (σῖτον) ὡς =
Πυρομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν πυρούς (σῖτον), μετρητὴς σιταριοῦ, σιτομέτρης.
Πυρομετρητὴς, οῦ (ὁ), = Πυρομέτρης.
Πυροπίπης, ου (ὁ), ἴδε Πυρρόπιπης.
Πυροποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρόχρωμα παικίλματα (σείγματα), παρβλ. Πυρρόποικιλος.
Πυροπωλεῖον (τὸ), = Σιτοπωλεῖον.
Πυροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Πυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πυρούς (σῖτον), αἰτοπώλης.
Πυρορῥαγὴς, ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων) ῥαγισμένος εἰς τὸ πῦρ, (ἔμμ.) σαθρός, ἄχρηστος, (μτφρ.) ἀδόκιμος.
Πυρὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Σπόρος]. ὁ σῖτος. »Ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἰς πυθμὴν, ὡς πᾶς ἐκ ἑνὸς ᾠοῦ ἓν ζῶον,« Ἀρστ. (συγνος. πλθ.) »Πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι,« Δθ. » Φέρηισι δὲ γαῖα πυροὺς καὶ κριθάς,« Ὁδ. Τ.
†Πυρὸς (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πυρά.
†Πυροσθενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σθένος (δύναμιν) πυρὸς, = Μεγασθενὴς, (ἴδε μεγατάρρ. τοῦ Λτν. **ignipotens**).
†Πυροστάτης, ου (ὁ), = Πυριστάτης.
Πυρότης (ἡ), θερμότης, πυράδα.
Πυροτόκος (ὁ, ἡ), = Πυροφόρος, στεφηφόρος.
;Πυροτομία (ἡ), [πυρὸς, τέμνω], κάμμα τοῦ σίτου, θέρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πυροτόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὸ πῦρ, χρησιμεύων εἰς τροφὴν τοῦ πυρός.
Πυροφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς πῦρ, πυρὶ ὅμοιος.
Πυροφεγγής, ἐος (ὁ, ἡ), =Πυριφεγγής.
Πυροφερίω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι=Πυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) πυρούς, σιτοφόρος, (ἐν γέν.) εὔφορος.
Πυρφόρος (ὁ, ἡ), (τὸ υ βραχύ), =Πυροφόρος.
Πυρφόρος-ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πυρός.
Πυρχρως, ωτος (ὁ, ἡ), =Πυρίχρως.
Πυρῶ-ῶ, Μ. ὦσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅμοιον πῦρ, ἀνάπτω, φλογίζω· πυρπολῶ. (ἐπὶ μετάλλ.) λαγαρίζω. «Ἀργύριον πεπυρωμένον.» Γρφ. || (π8.) ἐξάπτομαι. «Τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» Γρφ.
†Πυρπαλαιόω-ῶ καὶ (συνηθ. μσ.) Πυρπαλαιόομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. πεπαλαιωμένος (κυρ. διὰ τοῦ πυρός), (μτφρ.) κατασκευάζω ὀλίγως (σκευωρίας), [ἐκ τοῦ
Πυρπάλαιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς κατασκευασμένος, ἢ· πύρινος τὴν κατασκευήν, φλογερός· (μτφρ.) ὁ ἐπινοῶν τι ταχέως (ἴσα πυρί), πανοῦργος, παμμήχανος.
Πυρπνέω (εὕρηται μόνον ὁ ἐνεστ.), Π. ἀντὶ πῦρ πνέω.
Πύρπνοος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -πνόως, Π. ἀντὶ
Πυρπνοος.
Πυρπολέω-ῶ [πυρπόλος]. Μ. ήσω. Ἀνάπτω (κυρ. Ἀσχολοῦμαι εἰς τὸ νὰ διατηρῶ ἀναμμένον) πῦρ. «Πυρπολεῖ τοὺς ἄνθρακας.» Ἀρρ. «Πολλάκις δὲ καὶ ὄπισθεν ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρὸς, κατακαίω· (μτφρ.) φλογίζω. «Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον,» Γνμ. (ᾗ π8.) «Πᾶσαν τὴν Ἀττικὴν πυρπολέσθαι,» Ἡρ.
Πυρπόλημα (τό), τὸ πυρποληθὲν ἢ πυρπολούμενον, τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἀνάπτουν τὰ στρατεύματα (ἀναμμένον) τὴν νύκτα εἰς τὰ στρατόπεδα.
Πυρπόλησις, εως (ἡ), τὸ πυρπολεῖν ἢ πυρπολεῖσθαι, ἢ διὰ πυρὸς ἐρήμωσις.
Πυρπολητής, οῦ (ὁ). ὁ πυρπολῶν (καταπολεμῶν), ἀφανιστής.
Πυρπόλος (ὁ, ἡ), [ἐπ. πολέω]. ὁ διατρίβων (ἀσχολούμενος, διαιτώμενος) περὶ τὸ πῦρ· ὁ γεννήσεις ἐντὸς τοῦ πυρὸς, (ἐπίθ. τοῦ φθείρουσι). ὁ κατακαίων (ἐρημόων) διὰ τοῦ πυρὸς· (π8.) ὁ περιστοιχούμενος ὑπὸ πυρὸς, ὅλος πῦρ. «Ἦλθε δέ τε πυρπόλα θέσκελος ἠΐθεος,» (Π. παρὰ) Φλέγ. Τραλλ.
Πυρρά (ἡ), ἐπίθ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Πυραλλίς.
Πυρράζω, Μ. άσω. Εἶμαι πυρρὸς (ξανθοκόκκινος)· τὸ χρῶμα.
Πυρράκης, ου (ὁ), πυρρὸς τὴν ὄψιν, κοκκινωπός, ὑποξάνθιος.
†Πυρρακίζω, Μ. ίσω· Εἶμαι πυρράκης (ξανθοκόκκινος).
†Πυρράκων, ωνος (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Πυρράκης.
†Πυρραλλίς, ίδος (ἡ), =Πυραλλίς.
Πυρράλλις, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ κοκκινωπὰ (ξανθοκόκκινα) πτερά, (παρβλ. Πυραλλὶς καὶ Πυρρούλας). 2) εἶδος ὄφεως μὲ πυρρὸν χρῶμα. 3) (ἐν γέν. ὡς ἐπίθ.) κοκκινωπὸς, ξανθοκόκκινος, (ἐθ. ὄνομα βοῦλων, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας).
Πυρρίαω-ῶ, Μ. ἄσω, =Πυρριάω. 2)=τῷ
Πυρρίζω, Μ. ίσω, =Πυρράζω, κλίνω πρὸς τὸ πυρρὸν χρῶμα.
Πυρρίχη (ἡ), (ἐνν. ὄρχησις) εἶδος ἐνόπλου (πολεμικοῦ) χοροῦ ὀνομασθὲν ἀπὸ Πυρρίχου τοῦ Κρητὸς ἢ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως ὅστις πρῶτος τὸν ἐφεῦρε. 2) ᾠδὴ τὴν ὁποίαν ἐτραγῳδοῦσαν εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.
Πυρρίχιακὸς, ἡ, ὀν, (ἐθ. τὸ ἐπίρ.)-ακῶς. Ὁ κατὰ τὸ πυρρίχιον τῆς στιχουργίας μέτρον.
Πυρριχίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν πυρρίχην (ὄρχησιν).
Πυρρίχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν πυρρίχην. «Δρόμος (=Ὄρχησις)—,« Ἡρῳδ., Λκ. || (εὐσ. ἀρσ.) (ποῦς σίχυ) συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχυσυλλαβὰς τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο κατ' ἔξοχ. εἰς τὴν πυρρίχιον (ᾠδήν).
Πυρριχισμὸς (ὁ), =Πυρρίχη.
Πυρριχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πυρριχίζων, χορευτὴς χορεύων τὴν πυρρίχην.
Πυρριχιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πυρρίχιζειν, πυρριχιστοῦ ἴδιος.
Πυρρίχος, ἡ, ου, Δ. ἀντὶ Πυρρὸς, ξανθοκόκκινος.
Πυρριχοτρόχαιος (ὁ). (ποῦς σίχου) ἐκ πυρριχίου καὶ τροχαίου συγκείμενος.
Πυρρογειος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ γῆ εἶνε πυρρὰ (κοκκινόχωμα).
Πυρρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρρὸν (ξανθοκόκκινον) γένειον, κοκκινογένης.
Πυρρόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρρὰς τρίχας (ξανθοκόκκινα μαλλία).
†Πυρρακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρρὰν κεφαλὴν (ξανθοκόκκινα μαλλιά).
Πυρρόκομος, ου (ὁ). ὁ ἔχων πυρρὰν (ξανθοκόκκινον) κόμην, πυρρόθριξ τὴν κόμην.
Πυρροκόραξ, ακος (ὁ). εἶδος κόρακος (μὲ πυρρὸν, κοκκινωπὸν ῥύγχος).
Πυρροπίπης [πυρρὸς, ἀπιπτεύω], ου (ὁ). ὁ ἔχων εἰς τὸ ὄμμάτι (ἰποφθαλμιῶν εἰς) τοὺς πυρρούς, Παιδοπίπης, (κωμ. κατὰ συνέμφ. τοῦ Πυροπίπης, ὁ ἐπιτηρῶν ἢ παραφυλάττων τὰν ἐν Πρυτανείῳ σῖτον).
Πυρροποικίλλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ πυρρὰ στίγματα. «Λίθος—,« Τζ., εἶδος γρανίτου, (Γαλλ.) granit rose.
Πυρρὸς [πῦρ], ά, όν. Κόκκινος 'σὰν τὴν φωτιὰν, κοκκινωπὸς, κιτρινοκόκκινος, ξανθοκόκκινος. «Πυρρὰν ζαπληθῆ δάσκιον γενεσθαι,« Αἰσχλ. «Πυρρὸν τὸ Σκυθικὸν γένος διὰ τὸ ψῦχος, οὐκ ἐπιγενομένου ὀξέος τοῦ ἡλίου· ὑπὸ δὲ τοῦ ψύχεος ἡ λευκύτης ἐπικαίεται καὶ γίνεται πυρρή,« Ἱππκρ. «Ἐγγυτάτω τὴν φύσιν ἐστὶ τὸ πυρρὸν χρῶμα τῷ ξανθῷ· διαφέρει δ' ἀλλήλων τῷ τὸμὲν λευκότερον εἶναι, τὸ δὲ στιλπνότερον,« Γαλ.
Πυρρότης (ἡ). τὸ χρῶμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πυρροῦ. «Ἡ τῶν Σκυθῶν—,« Γαλ.
Πυρρότριχος (ὁ, ἡ), =Πυρρόθριξ.
Πυρρούλας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ ξανθοκόκκινα πτερὰ, (κοιν.) πετρίτης ἢ χειμωνιάτης, (παρβλ. Πυραλλὶς).
Πυρρόχροος-ους (ὁ, ἡ). πυρρὸς τὴν χρόαν, ξανθοκόκκινος.
Πυρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ λάβῃ πυρρὸν χρῶμα.
†Πυρρώδης, εος (ὁ, ἡ). πυρρὸς τὸ εἶδος, κλίνων πρὸς τὸ πυρρὸν, κοκκινωπὸς. (συγχ. μετὰ καὶ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Πυρώδης).
Πυρρωπὸς (ὁ, ἡ). πυρρὸς τὴν ὄψιν, ξανθοκοκκινωπός.
Πυρσὰ (τά), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πυρσός.
Πυρσαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυρσὸν (κοκκινωπὸν ἢ ξανθοκόκκινον). «Μίλτος τὰ χείλη πυρσαίνουσα, ᾗ τὴν παρειὰν γράφουσα,« Φλζ.
Πυρσαυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λάμψιν (αὐγὴν) πυρσοῦ, στίλβων ὡς πυρσὸς, =Πυραυγὴς.
Πυρσεία (ἡ), τὸ πυρσεύειν, ἡ διὰ τῶν πυρσῶν δηλοποίησις καὶ ἡ δι' αὐτῶν διδομένη ἀγγελία.
Πύρσευμα (τό). τὸ τῆς πυρσείας ἀποτέλεσμα, εἴδησις διδομένη διὰ πυρσῶν.
Πυρσευτὴρ, ῆρος, καὶ
Πυρσευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνάπτων τὸν πυρσὸν ἢ τοὺς πυρσούς· ὁ δίδων διὰ τῶν πυρσῶν σημεῖα (ἀγγελίαν). «Ἀουτρῶν πυρσευτῆρες.« Ἄρετ., οἱ ἀνάπτοντες τὸ καμίνι τοῦ λ., (Τουρκ.) οἱ κιουλχανζίδες. [ἐκ τοῦ
Πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἀνάπτω πυρσὸν (κυρ. ἕνα δώσω εἴδησιν), γνωστοποιῶ διὰ πυρσῶν, (ἐν γέν.) μηνύω, ἀναγγέλλω (»Ὑμεῖς δὲ μοι πυρσεύετε κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε,« Εὐρ., δηλοποιήσατέ μοι διὰ τῶν κραυγῶν σας τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγ.). (Π.) καίω, φλογίζω (Ὀππ. Κυνηγ. Α. 326)· (μτφρ.) ἐξάπτω, διεγείρω (»Ἐχθραν πυρσεύειν,« Διόδ.)· (μτδ. μέ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω νὰ λάμψῃ (νὰ φανῇ) τι εἰς τὰ ὄμματά τινος (»Τὸ κάλλος ἡμῖν ἐπυρσεύσατε,« Φλζ.)· (ᾗ ἀμτδ. ἢ π8. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) διαχέω τὴν λάμψιν μου εἰς, φεγγοβολῶ πρὸς χάριν τινός. «Ὡς πυρσευοιτο ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ φάρου) τοῖς ναυτιλλομένοις,« Δκ. (καὶ μτφρ.) »Ἔλεγε τὴν δόξαν (αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν), ὡς ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν οἰκουμένην πυρσεύεσθαι,« Πλ., διαχέεται ὡς λάμψις εἰς ὅλον τὸν κόσμον.
Πυραίζω, Μ. ίσω. Ἔχω πυρσὸν (πυρρὸν) χρῶμα.
†Πυραίτης, ου (ὁ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυραευτής, (ἐθ. 2) πυραίζων (τὴν χρόαν).
Πυραυβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φεγγοβολῶ ὡς πυρσός. «Ἀκτίνες—,« Μανέθ., =Ἀκτινοβολῶ, [ἐκ τοῦ
Πυραυβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (χύνων) ἀκτῖνας πυρὸς, φεγγοβόλος, ἀκτινοβόλος.
Πυρσογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν πῦρ, γόνιμος πυρός. «Αἰθος—,« Νόνν., ἢ τσακμακόπετρα. 2) (π8.) γεννημένος εἰς τὸ πῦρ ἢ ἀπὸ τὸ πῦρ, Πυριγενής.
†Πυρσόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων γλῶσσαν πυρός.
Πυρσοξυνάστης, ου (ὁ), Π. ὁ δυνάστης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κυριάρχης) τοῦ πυρός, (ἐπιθετ. ὁ Ἥφαιστος).
Πυρσεΐλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἑλισσόμενος (περιστρεφόμενος) εἰς τὸ πῦρ, ὅλος πῦρ.
Πυρσοθώριξ, ιχος (ὁ, ἡ), = Πυῤῥοθώριξ.
Πυρσοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυῤῥὰν (ξανθόχρυσον, πυραυγίζουσαν) κόμην.
Πυρσόκορσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυῤῥὰν κόρσην (ξανθοκόκκινην χαίτην). « Δέων —, « Αἰσχλ.
Πυρσοκόρυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυῤῥὸν (κοκκινωπὸν) κόρυμβον.
Πυρσολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ὡς πυρσός.
Πυρσολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω τὸ πῦρ, εἶμαι =
‡Πυρσολάτρης, ου (ὁ) καὶ Πυρσολάτρις, ιδος (ἡ). ὁ λατρεύων (καθὼς οἱ παλαιοὶ Πέρσαι) τὸ πῦρ.
Πυρσόλοφος (ὁ, ἡ), Π. [πυῤῥός, λόφος = λέπος]. (ἰμὰς) ὁ ἀπὸ κοκκινωπὸν (ξηρὸν) δέρμα καμωμένος.
Πυρσόνωτος (ὁ, ἡ), Π. πυῤῥὸς τὰ νῶτα, ἔχων ξανθοκόκκινην ῥάχιν.
Πυρσοπόλος (ὁ, ἡ), = Πυρπόλος.
Πυρσὸς (ὁ), [πῦρ], (τὸ πλθ. Πυρσοὶ καὶ Πυρσὰ καθ' ἑτερογέν.). δᾳδὶ ἀναμμένον, (Τουρκ.) μασαλᾶς· (κυρ.) φωτιὰ τὴν ὁποίαν ἄναπταν τὴν νύκτα ὡς σύνθημα (ἵνα δώσωσιν εἴδησιν· φανὸς διὰ τοὺς πλέοντας, (παρβλ.) Φρυκτός· ἀκτὶς (ἡλίου)· (μετ. ορ.) φλόγα ἔρωτος. « Οὐ δέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, « Θκρ
Πυρσὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Πυῤῥός.
Πυρσοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (ἀναβλύζων) πῦρ. « Αἴθος —, « Ἐπγρ., ἡ τσακμακόπετρα.
Πυρσούριον (τὸ), = Φρυκτώριον.
‡Πυρσουρὶς, ίδος (ἡ) ᾗ
‡Πυρσωρὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυρσωρὶς, -ωρός.
Πυρσοφανὴς ᾗ
Πυρσοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (φαίνων) ὡς πυρσὸς, πυριφεγγὴς.
‡Πυρσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω) πυρσὸν ὡς =
Πυρσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πυρσὸν· (Π.) περιεκτικὸς πυρός. « Νάρθηξ πυρσοφόρος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πυρσοπόρος), « Νόνν. (ὁ δὲ Πλανούδ. μετέφρασε ᾗ τὸ « O stelliferi conditor orbis, « τοῦ Βυθηΐου διὰ τοῦ) « Ὦ πυρσοφόρου τέκτον Ὀλύμπου. « ||. (οὐσ.) = Πυρφορος. 2) ἀγγεῖον πρὸς μεταγομιαν πυρός.
Πυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνάπτω ὡς πυρσὸν· φωτίζω διὰ (ἢ ὡς διὰ) πυρσοῦ· (ἀμτβτ.) φέγγω (λάμπω) ἢ καίω ὡς πυρσός, (παρβλ.) Πυρεύω. « Ἐσθὶς ἀλυργὶς.. ἐπυρσοῦτο μὲν ἄνθραξιν, ἡγίαζετο δὲ μαργάροις, « Ἡ. Κίνν.
Πυρσώδης, εος (ὁ, ἡ). πυρσῷ ὅμοιος, πυρώδης.
Πυρσωπὴς, έος ᾗ
Πυρσωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [π. ‡ὤψ]. ὁ ἔχων πυρῶδες βλέμμα ἢ πρόσωπον = Πυρωπός.
Πυρσωρὶς, ίδος (ἡ). πύργος ὅπου καίονται πυρσοὶ διὰ τοὺς πλέοντας, φρυκτώριον, [ἐκ τοῦ
..υρσωρὸς (ὁ), [πυρσὸς, ὥρα]. ἐπιστάτης τῶν πυρσῶν, Φρυκτωρός.
Πυρφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ πυρσὸν ἢ πῦρ ὡς =
Πυρφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πῦρ, χρησιμεύων ὡς ὄγημα πυρός· (ὁ Πρωτηθ.) ὅστις ἔφερεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ πῦρ. « Οἵστὸς —, « Θκ., ὁ πυροβολούμενος πρὸς ἐμπρησμόν. « Κεραυνὸς —, « Σοφ., ὁ (ἄλλ.) Πρηστήρ. « Θεὸς —, « αὐτ., ὁ προξενῶν τοὺς λοιμώδεις πυρετούς. « Δήμητρα —, Εὐρ., ἡ κρατοῦσα πυρσὸν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρὸς της. ||. (οὐσ.) ὁ προπορευόμενος τοῦ στρατεύματος τῶν Λακεδ. καὶ κρατῶν ἄσβεστον τὸ διὰ τὰς θυσίας πῦρ ἱερεύς ὅστις ἐθεωρεῖτο καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἱερὸς καὶ δὲν ἐφονεύετο, (ὄθ. ἡ παραιμ.) « Μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι, « Ἡρ., νὰ μὴ γλυτώσῃ μήτε πυρφόρος (δηλ. μήτε ἔνας).
Πυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυροειδὴς, ὡς ἄνθρακιά, καυστικός.
Πυρωδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει πυρός.
‡Πύρωθρον (τὸ), = Πύρεθρον.
Πύρωμα (τὸ). σῶμα πεπυρωμένον· (ἰατρ.) εἶδος φλογώδους ἐξανθήματος (ἐρυσιπέλατος).
Πυρώπης, ου (ὁ) ᾗ Πυρῶπις, ιδος (ἡ), Π. = τῷ
Πυρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, ‡ὤψ]. ὁ ἔχων ὄψιν πυρὸς, κόκκινος ἢ ἀναμμένος ὡσὰν τὴν φωτιάν. « Ἥλιος —, « Αἰσχλ. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ὁ πολύτιμος ἄνθραξ, τὸ καρβοῦνι.
Πύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυρόω, ἔξαψις, ἄναμμα· λαγάρισμα· (ἐνίοτε) πυρπόλησις· (ἰατρ.) φλόγωσις.
Πυρώτερος, α, ον, Π. ἀντὶ Πυρωδέστερος, (ὀθ. εὔχρ. κυρ. ||. τὸ οὐδ.) Πυρώτερα, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Πυρωδέστερον.
Πυρωτὴς [πυρόω]. οῦ (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (κυρ. μέταλλα) διὰ τοῦ πυρός, χαλκεύς, χρυσοχόος κτλ.
Πυρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πυρόνειν (καίειν κτλ.), προξενῶν πύρωσιν, καυστικός.
‡Πυρωτὸς, ἡ, όν. Πυρώδης, φλογερὸς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρωπός).
Πῦς, ἐπίῤῥ. Δ. ἀντὶ Ποῖ.
Πύσμα (τὸ), [πυνθάνομαι]. ἐρώτημα, ἐρώτησις, (ὀθ.
Πυσματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐρώτησιν, ἐρωτηματικός.
†Πύσσαγος (ὁ), κατὰ διάλεκτον ἀντὶ Πάσσαλος, (ἰδιωτ.) γυρεστὸν τι ξύλον τὸ ὁπ. ἔβαλλον εἰς τοὺς μυκτῆρας τῶν μοσχαρίων ἵνα μὴ βυζάνωσι.
Πυστιάομαι-ῶμαι, = Πυνθάνομαι, [ἐκ τοῦ
Πύστις, εως (ἡ), τὸ πυνθάνεσθαι, πεῦσις, ἐρώτησις· ἔρευνα· εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), φήμη· ἀδόμενον.
‡Πυστὸς, ἡ, όν. Γνωστὸς (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).
Πυτία (ἡ), [πῦον]. τὸ πρωτόγαλα ὅπου μένει εἰς τὸν στόμαχον τοῦ νεογεννηθέντος ζώου μὲ τὸ ὁπ. πήζουν τὸ τυρί, (κοιν.) πυτιά. 2) εἶδος φαγητοῦ (γαλατόπηττα, κρέμα ἢ καϊμάκι) ἀπὸ πρωτόγαλα, (παρβλ.) Πύαρ.
Πυτιάζω, Μ. άσω. Πήζω (Τυροκομῶ) μὲ τὴν πυτιάν.
Πυτίζω [ὀνομτπ.]. Μ. ίσω. Φτύνω σωρὸ τρέχουν τὰ σάλια μου· ῥαντίζω μὲ τὸ στόμα μου, (Τουρκ.) πουσκουρδίζω. 2) βάλλω τι εἰς τὸ στόμα μου (ὡς τὸ δοκιμάσω (ᾗ ἔπειτα τὸ φτύνω).
Πυτινᾶος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ κάλυνους ἰτέας ἢ λυγαριᾶς. « Πτερὰ —, « Ἀρχ., (μτφορ.) ἡ πολιτικὴ δύναμις τὴν ὁπ. ἀπέκτησεν ὁ πλουτήσας πανοπλοκὸς Διιτρεφής.
Πυτίνη (ἡ). φιάλη περιπλεγμένη μὲ κάλυνους λυγαριᾶς ἢ ἰτέας, (κοιν.) δαμιτζάνα, (ἐν γέν.) ἀγγεῖον διὰ κρασὶ, γλυκάσκι, μποτίλλια, (παρβλ. Βυτίνη).
Πυτινοπλικὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων πυτίνας (δαμιτζάνας).
Πυτίνος (ὁ), εἶδος ἰχθύος, (ἴσως τὸ κοιν.) φλασκίψαρον. « Χάννας τ' ἐγχελύας τε καὶ ἐννυχίην πύτινον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πίτυνον), « (Νουμέν. παρ') Ἀθ.
‡Πύτισμα (τὸ), [πυτίζω]. πτύσιμον (ἢ λεπάλληλον)· ὑγρὸν ῥαινόμενον διὰ τοῦ στόματος.
Πυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμᾶτος ἀπὸ πῦον (ἔμπυον), ἐμπυασμένος.
Πύωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυόω, ἐμπυασμα.
Πῶ [‡πῖς]; ἐπίῤῥ. Δ. ἀντὶ Ποῦ; « Πῶς τιμλγ., (ὀθ.
Πω, μόρ. ἐγκλ. ἢ ἐπίῤῥ. Χρον. ἀορίστου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τὰ ἀρνητ.) ἄκρι ἕως τώρα. « Οὔπω, Μήπω, Οὐδέπω, Μηδέπω, (ᾗ διϊσταμένως) οὐδέπω, Μηδέπω. « Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα « Θκ. « Οὐκ ἔστι πω τούτῳ, « Ἀρχ.
Πώγων, ωνος (ὁ). τὰ γένεια. « Ψιλὸν τὸν πώγωνα, « Ἀθ. « Πώγων πυκνὸς καθεῖται, « Πλ. « Τὴν δὲ τοῖς ἄνωθεν ἐπὶ τῷ ῥύγχει γινομένην, ἣν ἔνιοι μύστωνα καλοῦσιν, οὐκ ἔχει (ἡ μελαγχόλη), ἀλλ' ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων, « Ἀθ. ||. μτφ. (ν.) » Πυρός —, « Αἰσχλ., ἡ πυρφόρος εἰδικῶς ὑψουμένη γλῶσσα τῆς φωτιᾶς.
Πωγωνιατος, α, ον. Ὁ τοῦ πώγωνος (γενείων). 2) = τῷ
Πωγωνίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων πώγωνα, (κοιν.) γενάτος. « Ἀστὴρ —, « Ἀρατ., εἶδος μήτου.
Πωγωνιάτης, ου (ὁ) ᾗ Πωγωνιάτις, ιδος (ἡ), = Πωγωνοφόρος.
Πωγώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πώγων, (κοιν.) γενάκι.
Πωγωνίτης, ου (ὁ) ᾗ Πωγωνῖτις, ιδος (ἡ) = Πωγωνιάτης.
†Πωγωνοκουρεῖον (τὸ). κουρεῖον (ἰδιωμπαρπερειόν) διὰ τὰ γένεια.
†Πωγωνοκουρία (ἡ). κουρὰ τοῦ πώγωνος· ξύρισμα τῶν γενείων.
Πωγωνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πώγωνα, ἔχω ἀφειμένα τὰ γένεια.
Πωγωνοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν πωγωνα (γενείων).
‡Πωγωνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πώγωνα (ἔχων ἀφειμένα τὰ γένεια) = πωγωνοφόρος.
Πωγωνοφορία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πωγωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων πώγωνα (γένειον), γενάτος.
πώεα (τά), πλθ. τοῦ Πῶϋ.
πώλα, δώϊκ. τοῦ Πώλης.
πωλάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ πωλίον, μικρὸν πωλαράκι.
πωλέσκε, Ἰων. ἀντὶ Ἐπώλει, παρτ. τοῦ Πωλέω.
πωλέω (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πωλεύω, τὸ ἔργον τοῦ πωλευτοῦ, ἀνατροφὴ πώλων (πωλαρίων) καὶ ἄλλων ζώων, πωλοτροφία.
πωλέσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπωλεῖτο, παρτ. τοῦ Πωλέομαι.
πώλεμα (τό). ζῶον (κυρ. πωλάρι) γυμναζόμενον ὑπὸ τοῦ πωλευτοῦ.
πώλευσις, εως (ἡ). = Πωλεία.
πωλευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν πωλείαν (τὴν ἀνατροφὴν τῶν πωλαρίων ἢ ἄλλων ζώων), πωλοδάμνης.
πωλευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (ἁρμόδιος) εἰς τὸ πωλεύειν, πωλευτοῦ ἴδιος.
πωλεύω, Μ. εὐσω. Ἀνατρέφω καὶ Γυμνάζω πῶλους (πωλάρια ἢ ἄλλα ζῶα) (ἴν γέν.) δίδω τὴν ἀπαιτουμένην ἀγωγὴν, γυμνάζω, ἐκπαιδεύω.
πωλέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ. καὶ ἐτμλγ.) = πορος), (ὅθεν συνήθ.) δίδω πρᾶγμα καὶ λαμβάνω χρήματα, (κοιν.) πουλῶ. «Πωλεῖ τι τινι (ἢ) πρός τινα, « Ξεν. (καὶ μεμ γεν. δηλοῦσαν τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου) » Χρημάτων (» Ἀργυρίου) πωλεῖν τι, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἐπαίνου τὸ μέτριον πωλεῖ, « Ἐπκτ. (καὶ πθ.) » Οἱ ὑπὸ δόξιν πωλούμενοι, « Δ. Ἀλ., οἱ ἐν πρὸς ἀργύριον, « Δσκρ. (καὶ δστ.) »Πωλούμενος διπλασίων, « Πλ. 2) (μσ. Π.) πωλέομαι, ἀναστρέφομαι (διατρίβω συνήθως ἢ συχνάζω) εἰς μέρος τι, φοιτῶ, θαμίζω· (ἐν γέν.) ὑπάγω ἢ ἔρχομαι συνήθως, (ὅθεν) ἔχω σχέσιν (ἔχω νὰ κάμω) μέ. » Πωλεῖται τις δεῦρο γέρων, « Ὀδ. Δ. » Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ὅμ. Ἰλ. » Οὔτ' ἐς ἀγορὴν πωλέσκετο, οὔτ' ἐς πόλεμον, « Ἰλ. Δ. » Πωλεῖται ἐπ' ἀφρὸν νώτα θαλάσσης, « Ἡσ. » Ὅσαι ἐπαγόμενοι πωλοῦνται, « Νμ. Σόλ., φεύγουσιν ἐμφανῶς πρὸς τοὺς διώκοντας, πορεύονται.
πωλή (ἡ), σπνπτ. ἀντὶ Πώλησις.
πώλημα (τό). πρᾶγμα διὰ πώλημα, ἐμπόρευμα.
πωλητής, οῦ (ὁ). ὁ πωλῶν τι, πωλητής, (κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).
πώλησις, εως (ἡ). τὸ πωλεῖν ἢ πωλεῖσθαι, πρᾶσις, πούλημα.
πωλητήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου γίνονται αἱ πωλήσεις, ἀγορὰ ἢ ἐργαστήριον. 2) τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο (συνεδρίαζον) οἱ ἐν Ἀθ. πωληταί.
πωλητής, οῦ (ὁ). ὁ πωλῶν τι, (κοιν.) πεπραμένος νὰ ἐπισταται οὖς εἰς τὰς πωλήσεις τῶν δημοσίων προσόδων, τῶν δημευμένων περιουσιῶν κτλ. δέκα ἄνδρες (εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς).
πωλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ πωλεῖν.
πωλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ ἐπιτηδειότητα πωλητοῦ, ὡς πωλητής.
πωλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πωλητής, γυνὴ πωλοῦσα.
πωλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πῶλον (πωλάρι). » Ἀπήνη πωλική, « Σοφ., ἡ συρομένη ὑπὸ πώλων. 2) (μτφ.) ἀντὶ Παρθενικός. » Πωλικῶν ἐδωλίων, « Αἰσχλ., τῶν δωματίων ἐν οἷς διαιτῶνται αἱ παρθένοι.
πωλίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πῶλος, πουλαράκι. 2) ἡ περιέχουσα τὸ ἔμβρυον πωλάρι εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του μεμβράνα, (παρβλ. Ἄμνιον).
πωλοδαμαστής, οῦ (ὁ), = Πωλοδάμνης, (ὅθ.
πωλοδαμαστικός, ἡ, όν, = Πωλοδαμνικός.
πωλοδαμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαμάζω (Τυμνάζω) πωλάρια καὶ ἄλλα ζῶα ὡς-
πωλοδάμνης, ου (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (γυμνάζων) τοὺς πώλους (τὰ πωλάρια), ἔχων ἔργον τὴν ἀγωγὴν τῶν πωλαρίων.
πωλοδαμνία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πωλοδάμνου, γύμνασις πώλων (πωλαρίων).
πωλοδαμνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς πωλοδάμνην, πωλοδάμνου ἴδιος. » Πωλοδαμνική, « ἡ τέχνη τοῦ πωλοδάμνου.
πωλοδαμνικῶς, ἐπίρ. Ὡς πωλοδάμνης, καθὼς οἱ πωλοδάμναι.
πωλονόμος (ὁ, ἡ), [πῶλος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (τρέφων κτλ.) πωλάρια, ἱπποκόμος πώλων.
πωλομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος ἐπὶ πώλου ἢ ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ πώλων.
πῶλος (ὁ καὶ ἡ). ὁ νεογέννητος ἵππος, (κοιν.) πουλάρι· (ἐν γέν.) μικρὸν (νεογνὸν) ὁποιουδήποτε κτήνους (π. χ. ὄνου, ἐλέφαντος κτλ.)· (Π.) ἵππος σφριγῶν (ἀκμαῖος)· (καὶ μτφρ.) νέος παῖς ἢ νέα κόρη. »Πῶλον ἄζυγα λέκτρων, « Εὐρ., παρθένον ἄγαμον (ἀπειρόζυγον), (παρβλ. Μόσχος). 2) νόμισμά τι τῶν Κορινθ. ἔχων ἐγκεχαραγμένον ἵππον (τὸν Πήγασον). » Καὶ τὰς μὲν (τῶν ἑταιρῶν) ἄξει, πῶλον ἢν διδῷς ἕνα, τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ καὶ τεσσάρων φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν, » (Εὐρ. παρὰ) Πλθ.
πωλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πώλους (πωλάρια), καταγίνομαι εἰς πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀνατροφὴν πώλων (ἵππων κτλ.), ἔχω ἱπποτροφεῖον.
πωλοτροφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πωλοτρόφου, ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ πώλων.
πωλοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πωλοτροφίαν ἢ εἰς τὸν πωλοτρόφον. » Πωλοτροφική, « ἡ τέχνη τοῦ πωλοτρόφου.
πωλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) πώλους, ἀσχολούμενος εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀνατροφὴν πωλαρίων (καὶ ἐν γέν. νέων ζώων), ἱπποτρόφος. » Θεσσαλία—, « Ἐπίχ.
πωλοῦμαι (τό). σκεπασμα ἀγγείου, ἐπίθεμα, στούππωμα, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόν.) πῶμα, (Τουρκ.) καπάκι. (μτφρ.) καύχαλον ὀστρέου (ὅθεν
Πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω μὲ πῶμα, (Τουρκ.) καπακώνω, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν. κοιν.) πουμόνω, = Στουππόνω. »Πωμάσαντες τῷ δακτύλῳ, « Δσκρ. (ᾧ πθ.) » Δύλλος πωμασθείς, « Ἄρστ.
†Πωμαίνω ἢ Πωμαννύω, Γλα. ἀντὶ Πωμάζω.
Πώμαλα, ἐπίρ. Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Οὖ πωμάλα, παντάπασιν, ὁλότελα
Πωμαστέον, θετ. τοῦ Πωμόζω.
Πωμαστήριον (τό), [πωμάζω]. σκέπασμα, (Τουρκ.) καπάκι. » Κιβωτίου—, « Συν.
Πωματίας [πῶμα], ου (ὁ). κοχλίας (σάλιαγκος) κλεισμένος εἰς τὸ καύκαλόν του διὰ τοῦ σχηματιζομένου ἀπὸ τὸν σίελον αὐτοῦ ὑμένος, (κοιν.) βουλλωμένος.
Πωματίζω, Μ. ίσω, = Πωμάζω.
Πωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πῶμα. 2) = Πωματίας.
Πώποκα, Δ. ἀντὶ=
Πώποτε, ἐπίρ. (προηγ. ἀρνήσ.). Ποτὲ (Οὐδέποτε) ἀκόμην ἕως τώρα. » Οὐκ εἶδον πώποτε, « Αξ. 2) (χ. ἀρν.) κάμμίαν φορὰν (ἕως τώρα). »Μὴ μοι, ἔφη, εἷς Δελφοὺς ἦλθε πώποτε ἀφίκους « Ξεν. »Πολὺ μεγίστους τῶν πώποτε γενέσθαι, « αὐτ. » Εἰ πώποτ' ὠκήθησαν, « Δη. »Ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατε, « Πλάτ.
‡Πωρεῖος, α, ον, = Πώρινος.
†Πωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πωρὸς (πηρὸς), τυφλώττω· (συνκδ.) πάσχω, τυραννοῦμαι, θλίβομαι, (ὅθ. εὔχρ. κυρ. τὸ) Ταλαιπωρέω.
Πωρητὺς, ύος (ἡ), Π. ἀθλιότης, δυσχέρεια, ταλαιπωρία.
‡Πωριαῖος, α, ον. Πλήρης πώρων.
‡Πωριάσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς πώρων (καλλων), (ἴσ. πρέπει νὰ διορθωθῇ Ὑωριάσις).
Πωρίδιον (τό). μικρὸς πῶρος, λιθίδιον πωρῶδες.
Πώρινος, η, ον καὶ
‡Πώριος, α, ον. Ὁ ἐκ πώρου (λίθου). »Λίθος πώρινος, « Ἡρ., καὶ » Λίθος πωρία, « Στρβ. (12', 808),=Πῶρος, πωρί.
Πωροειδὴς, έας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, διάπλασιν) πώρου, πωρώδης. » Λίθος —, « Ἀρετ.
Πωροκήλη (ἡ). κήλη πωρώδης, ἀπόστημα σκιρρωδῶς σχηματιζομένου περὶ τοὺς ὄρχεις.
Πωρολυτικός, ἡ, όν. Ὁ διαλύων τὰς πωρώσεις (τὰ πωρώδη σκληρώματα).
Πωρόμφαλον (τό). πώρωσις τοῦ ὀμφαλοῦ, σχηματισμὸς σκληρώματος πωρώδους περὶ τὸν ὀμφαλόν.
†Πωρός, ὰ, όν, Γραμτ. ἀντὶ Πηρός, τυφλὸς· μισερὸς· (ὑπρ.) ἄθλιος, (ὅθεν τὸ) Ταλαίπωρος.
Πῶρος (ὁ). εἶδος λίθου λευκοῦ γεμάτου πόρους, (κοιν.) πωρί· εἶδος στιλακτίτου σχηματιζομένου εἰς τινα σπήλαια ἀπὸ εἰτανώδεις ἀπολιθουμένας ὕλας. 2) (συνκδ.) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐκρέον ὡς ἱδρὼς ἀπὸ τὰ κόκκαλα χρησιμεύει πρὸς συνδεσιν α τῶν ὅταν συντρίβων. (ὕλεν 3) σκλήρωμα τὸ ὁπ. σχηματίζεται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἀπὸ πηγμένην ὕλην (ἔμπυον), ῥόξος. « Ἐκ δὲ πύου γίνεται ἐν τῷ σώματι πῶρος, « Ἀρστ.

Πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς πῶρον (πωρί), λιθοποιῶ, σκληρύνω (κυρ. ᾗ μτφορ.)· συνδέω συντριμμένον κόκκαλον διὰ τῆς ἰδίας του ἐκμάδος. « Κάταγμα πωροῖ, « Δσκρ. (καὶ μτφορ.) «Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, « Γρφ.

Πωρώδης, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πώρου (τοῦ πωριοῦ), σκληρός, λιθώδης.

Πώρωμα (τὸ). πωροειδὲς πρήξιμον.

Πώρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πωρόω, σκλήρυνσις (κυρ. καὶ μτφορ.), ἀπολίθωσις· (ἰατρ.) σύνθεσις συντριβέντος κοκκάλου διὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἐκμάδος.

Πῶς [ῡ πός]· ἐπιρ. Ἐρωτημ. Πῶς; τίνι τρόπῳ; τί λογῆς; » Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὃν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; « Σοφ. « Πῶς ἔσται μοι τοῦτο; « Γρφ. « Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; « Γργ. (ᾗ ἐλλ.) «Πῶς δή; « Ὅμ. « Ἐκεῖνα μὲν ἄξια χάριτος κρίνω· πῶς γὰρ οὔ; « Δμ. (καὶ χωρὶς τοῦ Οὐ). « Πῶς γάρ; « Ακ., καὶ πῶς νὰ μή! ᾗ διατί ὄχι! (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν πρὸς εὐκτ.) » Πῶς ἂν βάνοιμι; « Σοφ., πῶς νὰ ἤτον (ἂς ἤτον) τρόπος νά! (ᾗ ἐμφαντ. ἢ θαυμαστ.) » Πῶς δυσκόλως εἰσελεύσονται, « Γρφ., μὲ πόσην δυσκολίαν! » Οἱ δὲ, πῶς δοκεῖς, αὐτὸν ᾐσπάζοντο; « Ἀρχφ., μὲ πόσην προθυμίαν (στοχάζεσαι ὅτι) τόν. » Ἀμαξίδος εἰργάζετο, πῶς δοκεῖς; « αὐτ., πόσον ἐπιτήδεια νομίζεις; (Ἐδῷ ὑπόγουσί τινες ᾗ τὸ) » Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἶμ' ἀεί, « αὐτ. 2) Τροπολογ. (κατ' ἀριστολογίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.) κατά ποιόν τινα (ὁποιονδήποτε) τρόπον, οὕτως ἢ ἄλλως (κοιν.) κἄπως. « Οὐ ᾠέγεται ὁ ἁπλῶς ἐργοζόμενος ἀλλ' ὁ πῶς,» Ἀρστ. » Πῶς μέν. πῶς δέ, « Αξ., ποτὲ μὲν... δὲ (καὶ ἐγκλιτ.) « Καί πως ..χαίρουσι, » Σοφ. « Μέμψεώς γέ πως ἐσμὲν ἄξιοι, « Ξεν. « Εἶπως, Ἐάν πως » Μήπως, Ἴσως (« Οὕτω) πως, « Ἦν τοῦ δυνώμεθα. « Ξεν. 3) ἀντὶ τοῦ Πόθεν; « Πῶς οὖν ὁ τυφὸς ἐν Βοιωτοῖς ἄνισος; « Ἀρχφ.

Πῶς, ἐγκλιτ. ἴδε Πῶς (2).

Πωτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπωτήθην), Π. = Ποτάομαι, πτῶ, πτείσομαι, πινάζομαι. » Σπινθαρίδες πωτῶντο, « Ὅμ. Ὕμν.

Πωτήεις, εσσα, εν, Π. ὁ πετῶν (ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πετᾶν), πτηνός.

Πώτημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέτημα, (ὀρθοτ. Πότημα).

Πῶϋ, εος (τὸ), Π. [πάομαι]· κοπὴ (κυρ. προβάτων), ποίμνιον.

Πώϋγξ καὶ Πώϋξ [ῦνμτπ.], υγος (ἡ), τὸ πτηνοῦ ἐνυδρείου (κολυμβᾷ). » ἡ δὲ πώϋξ καλουμένη μάλιστά ἐστιν ἀηδὼν μεθέρος τῶν ὀρνίθων, « Ἀριστ. (γρ. τυμολ. λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἔλεγοντο κοινῶς Βιῦγγαι, ἀπὸ τῆς βοῆς).

ΡΑΒ ΡΑΒ ΡΑΒ

Ρ, ρ, ρῶ (τὸ), ἄκλ., τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ρ', ἑκατὸν (100) ἢ ἑκατοστός, ή, όν· ᾗ ρ, ἑκατὸν χιλιάδες (100,000).

'Ρ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ-

'Ρᾳ, Π. μόρ. ἐγκλ. ἀντὶ Ἄρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παραπλήρ.).

✝'Ῥᾷ ἡ 'Ρᾶ, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ῥᾷον, ῥᾴδιον.

Ρᾶ (τὸ), ἄκλ., ἡ ῥίζα φυτοῦ τινος τῆς Σκυθίας, (κοιν.) ῥαβέντι, (ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Ραβάσσω(ττω), Μ. άξω, =Ἀράσσω, Ἀραβέω, κάμνω κρότον (κυρ. κτυπῶν τοὺς πόδας μου)· τρέχω ἐπάνω-κάτω, ἀναιβοκαταιβαίνω· (ἐν γέν.) θορυβῶ.

✝'Ραβδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ραβδεύω ᾗ (μσ.)-εύομαι, Μ. εὐσω,-σομαι. 'Ψαρεύω μὲ τὴν ῥάβδον (μὲ τὸ καλαμίδι). 2) = 'Ραβδίζω (ζ).

'Ραβδηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ραβδοφόρος.

'Ραβδίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ ῥάβδον. » Πυρούς—,« Γρφ., ἁλωνίζω μὲ τὰ ῥαβδιὰ (καθὼς ἁλωνίζουν τὸ ἀραποσίτι).

'Ράβδινος, η, ον. Κεμωμένος ἀπὸ ῥάβδους (βέργαις).

Ραβδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράβδος, ῥαβδάκι, βεργίτσα· (ἰδιαιτ.) τὸ σιδηρον τὸ ὁπ. πυρόναντες οἱ ζωγράφοι διαγέουν τὸν κηρὸν ἐπὶ τῶν ἐγκαυστικῶν ζωγραφημάτων, καὶ 2) τὸ καλάμι (καλαμίδι) τῶν ψαράδων (ᾗ).

'Ραβδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ραβδίζω, κτύπημα μὲ ῥάβδον, ῥάβδισμα.

'Ραβδιατής, οῦ (ὁ). ὁ ῥαβδίζων, ξυλοκόπος.

'Ραβδοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ (τῆς ζωγραφ.) ῥάβδου διαιτώμενος, ἢ ῥάβδου (ῥαβδισμῶν) ἄξιος διὰ τὸν τρόπον τῆς διαίτης του (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀβροδίαιτος).

'Ραβδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) ῥάβδου ἢ γραμμῆς (ἀράδας) » 'Ραφη—, « Ἀνατομ., ἡ δευτέρα τοῦ κρανίου, (συγχ. τῷ Δαβδοειδὴς καὶ 'Ρομβοειδής).

'Ραβδομαντεία (ἡ), εἶδος μαντείας γινομένης διὰ ῥάβδων ἢ ῥάβδου (Γαλλ. baguette divinatoire).

'Ραβδομαχία (ἡ). μάχη μὲ ῥάβδους, (ἴσως ἀναλογ. μὲ τῶν Ἀραβ. τὸ) λομπούτι ἢ τζιρίτι.

'Ραβδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ('Επιζατῶ εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς)·

'Ραβδονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν καὶ κινῶν (μεταχειριζόμενος, ἴδε Νωμάω) ῥάβδον, (ὅθεν || οὐσ.) ἄρχων (κυρ. δὲ δικαστὴς ἢ ἀγωνοθέτης) ῥαβδοφορῶν, (παρβλ. Βραβεύς). 2) (εἰς τὴν 'Ρωμ.) = 'Ραβδοῦχος.

'Ράβδος (ἡ), [ῥᾴπις, ιδος]. (ἐν γέν.) ξύλον διὰ κτύπημα ἢ ἀκκουμπισμα, ῥαβδί, (Ἰταλ.) μπαστοῦνι, βέργα· (ἰδιοιτ. ὡς σημεῖον ὑπεροχῆς ἢ ἐξουσίας) σκῆπτρον, δικανίκι (δικαστοῦ, ἀγωνοθέτη ἢ ῥαψῳδοῦ)· 'ψαρόκαλαμον, καλαμίδι· κονταρόξυλον (ᾗ Ἀκόντια ἔγοντα ζωφρὰ τὰς ῥάβδους, « Ξεν.)· (πλθ.) δεμάτι ῥάβδων τὸ ὁπ. ἐκράτουν (κυρ. πρὸς μαστιγωσιν τῶν κακούργων) οἱ ἐν 'Ρώμῃ ῥαβδοῦχοι· ἐξέβεργα (παρβλ. Κάλαμος). (Π. κοτὰ συνκδχ.) ἀντὶ 'Ραβδιφόρος (Αἰαγλ Ἰκ. 256)· (μτνμ.) στίγος γραμμάτων, σειρά, (κοιν.) ἀράδα· εἰς ὕφασμα ἢ γουναρικον)· τὸ ἐξέχον μέρος χαρακωτῆς κολώνας, (Γαλλ.) strie ἢ cannelure· φλέβα πέτρας ἢ μεταλλείου· ἀκτὶς ἡλίου φαινομένη διὰ νέφους· αἱ σκοτειναὶ γραμμαὶ αἱ ὁπ. σχηματίζονται εἰς τὸν ὁρίζοντα ὅταν βρεχῇ. (γραμτ.) = 'Οδελός (3).

'Ραβδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥάβδον, ραβδοφορῶ· εἶμαι ἢ ἐπίσταμαι τινὰς (κυρ. τοὺς ἀγῶνας) ἢ προπορεύομαι τινος (μτβτ. δορυφορῶ τινα) ὡς ῥαβδοῦχος· ἐπὶ πλέον μὴ ῥαβδουχεῖν, « Δ. Καισ., καὶ συναβδοῦμαι ὑπὸ ῥαβδούχου ἢ ῥαβδούχων. »'Ραβδουχοῦνται προϊοῦσαι αἱ ἀτιάδες, « Πλ.

'Ραβδουχία (ἡ), τὸ ῥαβδουχεῖν ἢ ῥάβδου χεῖσθαι, τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ῥαβδούχου· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἄγῃ τις προπορευομένους αὐτοῦ ῥαβδούχους (ποτὲ πλθ.) ἀντὶ 'Ραβδοῦχοι, « Πλ. ἀσάμενος αὐτοῦ ῥαβδουχίας, « Πλ.

'Ραβδουχικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ ἀντικείμενον) τὴν ῥαβδουχίαν, ῥαβδούχου ἴδιος.

Ραβδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ῥάβδον, (κυρ. ὡς) ἄρχων, δικαστής, ἀγωνοθέτης, (παρβλ.) Βραβευτής, ἢ ἦν Ἀθ. ἦσαν διωρισμένοι πέντε τοιοῦτοι, οἵτινες κρίνωσι τὰ δράματα τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν) (» Χρὴν μὲν τοὺς τοιούτους ῥαβδούχους, ἵτις ποιητὴς ἐπήνει πρὸς τὸ θέατρον, « Ἀριστ. (παρβλ. 'Ραβδοφόρος)· (εἰς τὴν 'Ρωμ.) ὑπηρέτης δημόσιος κρατῶν ἐπὶ τῶν ὤμων δεσμὴν ῥάβδων (fascies) καὶ προπορευόμενος τῶν ἀρχόντων βασταζόντων τοῦτο τὸ δικαίωμα, Ατ.) lictor, (Λατ.) ὁ ἄρχων τοῦ ὁπ. προπορεύονται ῥαβδοῦχοι, (Ατ.) jus fasciuм, (παρβλ. μαγιστρατοῦ, κυφόρος).

Ραβδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥάβδον, εἶμαι (ἐπιστατῶ ἢ προπορεύομαι κτλ. ὡς)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥαβδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ῥάβδον (κυρ. ὡς ἐπὶ τῆς) εὐτοξίας, ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας, (Τουρκ.) γιασακτσῆς (παρβλ.) Ῥαβδοῦχος.

Ῥαβδῳδία καὶ Ῥαβδῳδός, Γρμτ. (πρὸς ἑτυμολογ. τοῦ) Ῥαψῳδία, Ῥαψῳδός.

Ῥάβδωμα (τό), = Ῥάβδος.

Ῥάβδωσις, εως (ἡ). ἡ αὐλάκωσις (Γαλλ. cannelure) τῶν χαρακωτῶν κιόνων.

Ῥαβδωτός, ἡ, όν. Πλεγμένος (Καμωμένος) ἀπὸ ῥάβδους (βέργας). « Θύρα—, » Διόδ. 2) (ἐπὶ ὑφάσμ.) ἀραβωτός· (ἐπὶ κίονος) αὐλακωτός, χαρακωτός, (Γαλλ.) strié, cannelé.

Ῥαγδαῖος [ῥᾰ], α, ον. Ὁ φερόμενος ῥάγδην (μὲ ὁρμήν), σφοδρός, ὁρμητικός (Ὅμηρ., Ἄνεμος)· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἰταμός, βιαιοσύνης, βίαιος.

Ῥαγδαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥαγδαίου, σφοδρότης, ἰταμότης.

Ῥαγδαίως, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν, βιαίως.

Ῥάγδην [ῥᾰ] ἐπίρ. Ὡς ἂν νὰ ἀπάντησε τι, μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδρότητα, διὰ βίας.

Ῥαγείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ῥαγή (ἡ), = Ῥαγὰς καὶ Ῥῆγμα.

Ῥαγῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ῥαγίζω, Μ. (σω. Συλλέγω ῥᾶγας ξαφνικῶς, ῥαγολογῶ, μαζώνω ἢ τρώγω ἀπὸ βαγγ.-ρώγαν, ξερωγίζω τὸ σταφύλι.

Ῥαγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥᾶγα (ῥώγαν). « Μίσχος—, » Θφρ., τὸ ταυτὸ μὲ τὸ σταφυλοῤῥώγας.

Ῥάγιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ῥάξ, ῥωγίτσα. (πανομ.) εἶδος μικροῦ φαλαγγίου (ῥωγαλίδος).

Ῥᾶγμα (τό), Δ. ἀντὶ Ῥῆγμα.

Ῥαγοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος ῥᾶγας (ῥώγας), ὅμοιος μὲ σταφυλοῤῥώγαν. « Χιτὼν—, » Ἀνατομ., ζώε Χοροειδής.

Ῥαγόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ῥωγαλιῶν (σχισμάδων). (Γαλλ.) crevassé, rabotteux.

Ῥαγολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ῥᾶγας, ῥαγίζω.

Ῥαγολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ῥαγολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ῥᾶγας (σταφυλῆς κατόπιν τῶν τρυγητῶν).

Ῥαγόπους, ποδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ῥαγάδας (σκασίματα) περὶ τοὺς πόδας.

Ῥαγός, γεν. τοῦ Ῥάξ.

Ῥάγος [ῥᾰ] γνυμι]. εος-ους (τό), = Ῥάκος, ἢ 2), = Ῥάξ.

Ῥαγόω, Μ. ώσω, = Ῥακόω ἢ Ῥήγνυμι.

Ῥαγοῦδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥαγοειδής, ἢ 2)

Ῥαδάλος, ἡ, ή, ος, ον, ἢ ος, ον, Π. (κατὰ τὴν ἀντιγρ. τοῦ Ζηνόδ. ἀντὶ Ῥοδανός). = Εὐράδαινος, εὐσεισμός, (παρβλ. Ῥαδιουργός).

Ῥαδάμνος (ὁ), [ῥᾰδῐξ]. κλωνάρι τρυφερὸ βλαστάρι, (ἄλλ. Ὀράδεμνος).

Ῥαδαμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ῥάδαμνον, τρυφερός).

Ῥαδανίζω, Μ. ἰσω. Σείω, κινῶ εὐκόλως, κραδαίνω, (παρβλ. Ῥοδανίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥαδανός, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ = Ῥαδινός, ἡ, όν. Τρυφερὸς (σὰν τὸ βλαστάρι), (ἐπμ.) εὐλύγιστος, εὔκαμπτος (« Ἰμάσθλη [« Κυπάρισσος]—, « Ἰλ. Ψ., Θκρ.)· ταχὺς, εὐκίνητος (« Πῶλοι [« Ἵπποι]—, « Ἄνακρ., Ὅμ., Ἡσ.)· δξὺς, σουβλερὸς (« Ἀκόντες—, « Ἐπιγρ.)· ψηλόλιγνος· ὡραῖα ἀναστήματος, (Γαλλ.) svelte (« Ἀφροδίτη [« Κυπάρισσος. « Κίονες] —, « Αἰσχλ., Θκρ., Ἰσκρ.)· δελικάτος, λεπτοκάμωτος (« Χεῖρες —, « Θγν.)· (ἐπὶ κακοῦ) θηλυπρεπὴς, ἐκνευρισμένος, ἄτονος (« Φθόγγος—, « Λξ.)· (ἐνίοτε) κινούμενος (παραττόμενος) ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἢ· ἐπιμήκης, ἐκτεταμένος (« Ἠϊόνων—, « Ἐπιγρ.), (παρβλ. Ῥοδανός), [ἐκ τοῦ

Ῥάδιξ [ῥᾰ] σσω], ιγος (ἡ). κλαδὶ (κλωνάρι) τρυφερὸν, βέργα· βλαστάρι· κορφοβλάσταρον.

Ῥαδιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ῥᾳδίως ὅ,τι τοῦ καταίβῃ, μωρολόγος.

Ῥᾴδιος [ῥέᾱ, ῥᾰ], α ἢ ος, ον, (τὸ συγκρ. ἀμελ. Ῥᾴων καὶ τὸ ὑπερθ. Ῥᾷστος ἢ σπν. Ῥᾴδιστος). Εὔκολος· εὐλῆπτος· εὐκατόρθωτος· (ἐπὶ ἔνθρ.) ἀσελὴς, εὐπειστος, εὐμεταχείριστος, εὐένδοτος, (Γαλλ.) complaisant, accommodant· (ἐπὶ κακοῦ) ἀστόχαστος, ἀπροβούλευτος, ἐλαφρόγνωμος. « Τάφρος ῥηϊδίη περῆσαι, » Ἰλ. Μ. « Ῥηϊδίον τι ἔπος εἰπεῖν, » Ὀδ. Α. (καὶ ἀπολ.) « Εὑρεῖν οὐ ῥᾴδιόν ἐστι, » Θκρ. « Οὐ ῥᾴδιαν εἰπεῖν, » Ξεν.

Ῥαδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ὡς ῥᾳδιουργὸς, παρημελῶ τὸ ἔργον μου ἢ τὸ κάμνω χωρὶς ὄρεξιν (ὅπως τύχῃ), καταγίνομαι εἰς πράγματα ἀνωφελῆ (ἀσήμαντα, εὔκολα), χασομερῶ. « Τὸν ἄρχοντα οὐ τῷ ῥαδιουργεῖν χρὴ διαφέρειν τῶν ἀρχομένων, ἀλλὰ τῷ φελοπονεῖν, » Ξεν. « Τὸ ἐφ' ῥᾳδιουργεῖν δ' ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, τῷ ἡμίσει διαφέρει τοῦ ἔργου παντός, » αὐτ. 2) (συνηθ.) πράττω εὐκόλως (χωρὶς τύψιν συνειδότος, ἀσυστόλως, [Γαλλ.] sans scrupule) ὅ,τι τύχει, (ἐπμ.)= Πανουργεύομαι, δολιεύομαι, κακουργῶ· (μτδτ.) διαστρέφω, ἐξαφθείρω. « Τὴν ἀλήθειαν—, » Φλῳ· (καὶ πθ.) « Ῥυθὸς ἐν τούτοις (τοῖς εἴκοσι) πλεῖστα ῥᾳδιουργεῖσθαι, εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια, » Ξεν., διαφθείρεσθαι.

Ῥαδιούργημα (τό). ἔργον ῥᾳδιουργοῦ, πανουργία, σκευωρία, μηχανορραφία. « Μηχανήματα δὲ αὐτοὺς (τοὺς διαβάλλουσι) κατὰ τοῦ ἀπόντος, ἢ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ πρσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα, » Δκ.

Ῥαδιουργία (ἡ). ἡ περὶ τὸ πράττειν εὐκολία (« Τῇ βασιλείᾳ προσήκειν οὐ ῥᾳδιουργίαν, ἀλλὰ καλοκἀγαθίαν, » Ξεν.)· (ἐπμ.) ἀλιγωρία, ἀδιαφορία, (συχν. = Κακουργία, Πανουργία. « Ἡ περὶ τὰς ἐπιγραφὰς ῥᾳδιουργία, » Γαλ., ἡ νόθευσις, ἡ πλαστογραφία.

Ῥαδιουργικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ) -ικῶς. Ῥαδιουργοῦ ἦθος, ἡ· περὸς τὸ ῥᾳδιουργεῖν ἐπιτήδευσις.

Ῥαδιουργὸς (ὁ, ἡ), [ῥᾴδιος, ἔργον]. ὁ πράττων εὐκόλως (κυρ. ἐπὶ κακοῦ, ἀμελῶς ἢ ἀσυστόλως, χωρὶς τύψιν συνειδότος) ὅ,τι τύχει, πρόχειρος εἰς πᾶν ἔργον· (ἐπμ.) ἀπρόσεκτος, ὀλίγωρος· εὔπειστος, ἢ· πανοῦργος, εὐσυνείδητος· (ἰδιωτ. παρὰ μτγν.) πλαστογράφος. (ἐνίοτε πθ.) « Θυσίαι ῥᾳδιουργότεραι, » Ξεν., εἰς τὰς ὁπ. θυσιάζεται ἐκ τοῦ προχείρου (ἀδιαφόρως, χωρὶς παρατήρησιν ἂν ἦνε καθαρὸν ἢ ἀκάθαρτον) δ,τι τύχει. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίρ.) « Ῥᾳδιουργότερον γεγράφθαι, » Ἀρρ., χωρὶς πολλὴν σπουδὴν ἢ προσοχήν, ἀφελέστερον τοῦ δέοντος.

Ῥᾴδιος, ἡ πίρ. Μὲ τρόπον ῥᾴδιον (εὔκολον), χωρὶς δυσκολίαν· ἐκ τοῦ προχείρου· ἁπλῶς ἢ ὡς ἔτυχεν, ἀφελῶς, (Γαλλ.) sans façons· (ἐπὶ κακοῦ) ἀμελῶς, ἀπερισκέπτως· προπετῶς· ἀσυστόλως· χωρὶς τύψιν συνειδότως, (Γαλλ.) sans scrupule. « Λῆρος ταῦτα ὄντα ῥᾴδιος ἄξιος, » Ἰσ. « Ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων, ῥᾴδιος ἄρχουσι, » Ξεν. « Ἐν τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τῇ πόλει ῥᾴδιος διαλεγμένος, » αὐτ. « Ῥᾴδιος φέρειν, » αὐτ., ἀνεκτικῶς, ἀτιμάζως. « Τὰ τοὺς φιλοσόφους ῥᾴδιως ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, » Πλάτ. « Ῥᾴδιος εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους, » αὐτ.

Ῥάζω, Μ. ῥάξω(ξ), = Ῥύζω, κάμνω ῥρρρ (σὰν τὸν σκύλον ὅταν δείχνῃ τὰ ὀδόντια), γαυγίζω (κυρ. καὶ μτφρ.) κατά τινος.

Ῥαθαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βροντῶ, βοΰζω, [ἐκ τοῦ

Ῥάθαγος (ὁ), = Ῥόθιος, κρότος, πάταγος.

Ῥαθάμιγξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥανὶς, σταλαγματιὰ (ἐν γέν.) ψῆγμα λεπτότατον, μοριον. « Κονίης ῥαθάμιγγες, » Ἰλ. Ψ. (παρὰ μτγν. δὲ ᾱ) « Πυρὸς—, » Π., οἱ σπινθῆρες, [ἐκ τοῦ

Ῥαθαμίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ῥαίνω, ῥαντίζω.

Ῥαθαπυγίζω, [ῥόθιος ἢ ῥάθαγος, πυγή], Μ. ίσω, Κωμ. κτυπῶ (κλωτσῶ) τινα εἰς τὰ ὀπίσθια, (Γαλλ.) donner un coup de pied au derrière.

Ῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥᾳθύμως ἔχω (διάγω), εἶμαι ἐκνὸς (ἀμελὴς) ἢ ἀμέριμνος (ἄφροντις), περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς ἄργιαν ἢ εἰς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις.

Ῥαθυμητέον, θετ. τοῦ Ῥαθυμέω.

Ῥαθυμία (ἡ). ἡ διάθεσις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ῥαθυμοῦντος, ἀβροντεια, ἀνηνθία, ἀκηθία· ἀμεριμνία, ἀδιαφορία, ὀλιγωρία· ὄρεξις πρὸς διαναύσεις, εὐθυμία, (Τουρκ.) κέφι. « Τίς ἡ ῥᾳθυμία; τί βακχιάζετε; » Κῦρ. « Ὑμῶν γὰρ τοὺς ἄριστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἐλάχιστα λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥᾳθυμιῶν οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις, ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ ταῖς κορυφαίαις ἐνοῦσας, οὐδὲν ἀνεξετάστον παρέλιπε κτλ., » Ἰσκρ. « Πολλὴ ἂν καὶ μακρὰ ῥᾳθυμία εἴη τοῦ λόγου, » Πλάτ., (Γαλλ.) remettre.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ραθυμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν ῥᾳθυμίαν (ἀκηδίαν, ἀμεριμνίαν ἢ εὐθυμίαν). ■'Ραθυμοποιὸν γὰρ (ἡ πενία) κακόν, « Θεοφύλ., ἀμεριμνίας (σχεδὸν) πρόξενον.

'Ράθυμος (ὁ, ἡ). [ῥᾴδιος, θυμός]. ἄτολμος (μαλθακὸς) τὴν ψυχήν· (ἴδ. συνήθ.) ὀκνὸς, ἀμελὴς, ἀβρανὴς, ἀγαπῶν τὴν εὐπάθειαν (τὰς ἡδονὰς, τὰς ἀναπαύσεις), ἀμέριμνος, ἀδιάφορος· (ἐνίοτε) εὐήθης(;). εὔπειστος, ἀπονήρευτος, εὐαπάτητος. ■'Ω ῥᾳθυμότατε Σώκρατες,■ Πλάτ. ■Τὸ ῥάθυμον,■ Πλ., ἀντὶ ἡ ῥαθυμία.

‡'Ραθυμοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (προξενῶν) ῥᾳθυμίαν, ῥαθυμοποιός.

'Ραθύμως, ἐπίρ. Μὲ ῥαθυμίαν (ὀκνηρίαν, ἀμεριμνίαν, ἀδιαφορίαν). ■Οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον,■ Ἰοακρ. (ᾧ ἐπὶ καλοῦ) ■'Ραθύμως φέρειν, ■ Πλάτ., ἀνεκτικῶς, ἀπαθῶς, ἀταράχως.

'Ραΐα (ἡ), [ῥαΐζω]. ἀνάῤῥωσις. ὑγεία.

'Ραιδήδων, ἐπίῤ. Εἰς τρόπαν ῥαιδὸν (καμπύλον, σκολιὸν), λοξὰ, στραβοδίβολα.

'Ραιδοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ῥαιδὸς (στρεβλὸς) τὸ εἶδος, κυρτὸς, ἐπικαμπὴς.

'Ραιδόκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥαιδὰ (γυριστὰ) κέρατα.

'Ραιδόκρανος (ὁ, ἡ). Π. [ῥαιδὸς, κρᾶνον]. ὁ ἔχων γυρτὴν (γυριστὴν) κεφαλὴν (καθὼς ἡ στρεβολαίκα, ἡ μαγκούρα τῶν βοσκῶν).

'Ραιδὸς [ῥέμβω], ἡ, όν. Κυρτὸς (κυρ. τοὺς πόδας) περὶ τὰ ἔσω, στραβοπόδης, (παρβλ. Βλαισὸς), (ἐν γέν.) στρεβλὸς, καμπύλος, σκολιός. ■Πάγουρος—,■ Νίκ.

'Ραιδοσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ῥαιδὸς τὰ σκέλη, στραβοπόδης. ■Κάραβος—,■ Ἐπγρ.

†'Ραιδότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥαιδοῦ, ἢ ἐπὶ τὰ ἔσω καμπυλότης.

'Ραιδόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ῥαιδὸν (καμπυλον πρὸς τὰ ἔσω),=Κυρτόω, κάμπτω.

'Ραΐζω [ῥᾴων], Μ. ἴσω. Γίνομαι καλλήτερα, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν· (ἐν γέν.) ξανασαίνω, (μὲ γεν.) ἀναπαύομαι ἀπὸ ■Πόνων—,■ Ξεν.

'Ραίνω [ῥέω], Μ. ῥανῶ. (πρκ. 'Ἐῤῥαγκα ἢ πθ. 'Ἐῤῥάμμαι καὶ 'Ἐῤῥασμαι, ὁ ἀόρ. 'Ἐῤῥάνθην, καὶ τὸ θετ. 'Ραντέον). 'Ραντίζω· γύνω ἐν εἴδει σπονδῆς· (ἐπὶ ξηρῶ) κυκλίζω, τασπαλίζω· σπείρω, διασπείρω· (μσ. αὐτπθ.) μαθῶ, πίπτω. ■Πυρούς—,■ Ὀππ. (καὶ μτνμ.) ■'Ραίνειν τινὰ ὕμνῳ (εὐλογίαις),■ Πίνδ. (καὶ πθ.) ■'Ράινοντο κονίῃ, ■ Ἰλ. Δ. ■Δίματι δ' ἐῤῥόδαται τοῖχοι,■ Ὀδ. Υ. (ᾧ μσ. οὐτπθ.) ■'Ράινοντο τριχες,■ Νίκ. (θκρ. 341), ἐγύνοντο, ἔπιπτον.

'Ράϊστα, ἐπίῤ. Δ. Π. ἀντὶ 'Ῥᾷστα, εὐκολώτατα.

'Ραιστὴρ (ὁ καὶ σπν. ἡ), [ῥαΐω], Π. (ὡς ἐπιθ.) ἀντὶ 'Ραϊστης, ὀλετὴρ, ἀφανιστὴς. ■Δαλὸς—,■ Ὀππ. 2) (συνήθ. ἐσ.) σοῦρα (κυρτὴ χαλκέως), (κοιν.) βαρειά. ■Οἰκοδόμου ἐνείροντος τῷ ῥαιστῆρι τὸν ζελεὸν,■ Θεοδώρ. ■'Ραιστῆρων ἐπ' ἄκμονι ῥαιόντων,■ Νικμχ. (ὃθ.) ■ Χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος ἱστᾶναί τινα,■ Ἐπγρ., σφυρήλατον, ὁλόχρυσον, (Γαλλ.) d'or massif.

'Ραιστήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥαιστῆρα, πρεξενούμενος ἐξ αἰτίας τοῦ ῥαιστῆρος ἢ συντρίβων δίκην ῥαιστῆρος, (μτνμ. μὲ γεν.) ἀφανιστικὸς, ὀλεθριος. ■Ἰδρὼς—,■ Ὀππ., ὁ τοῦ σφυρηλατοῦντος χαλκέως. (καὶ μὲ γεν.) ■ Ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ,■ Ἀπλιν., τὰ δηλητήρια. ||. (οὐσ.) 'Ραιστήριον (τὸ),='Ραιστήρ.

'Ραιστηριοκοπία (ἡ). κτύπημα (ἐργασία γινομένη) διὰ τοῦ ῥαιστῆρος, σφυροκοπία.

'Ραίστης, ου (ὁ). [ῥαίω]. ὁ συντρίβων (ᾧ μτνμ. ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων). ||. (οὐσ.) ='Ραιστήρ.

'Ραιστὸς, ἡ, όν, Π. συντριμμένος, (μτφορ.) ἀφανισμένος.

'Ράϊστος, α, ον, Δ. ἀντὶ 'Ῥᾴϊστος, ῥᾷστος.

'Ραιστότυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τυπτόμενος (κτυπούμενος) διὰ τοῦ ῥαιστῆρος. ■ Ἄκμων—,■ Μανέθ.

'Ραΐω [γράω], Μ. ῥαίσω (ἀόρ. πθ. 'Ἐῤῥαίσθην), Π. Συντρίβω· (καὶ πθ.) συντρίβομαι, ἀπάνω· (μτνμ.) φονεύω· ἀφανίζω· (ἐν γέν.) βλάπτω, κακοποιῶ, ἐπηρεάζω. ■Ὡς ὃ' ὅτ' ἂν... Ποσειδάων νὴ' ἐνὶ πόντῳ ῥαίσῃ,■ Ὀδ. Ψ. (■Δημνιάδες) ἑαὺς ἐῤῥαισαν ἀκοίτας,■ Ἀπλιν., ἀπεκτειναν· (καὶ πθ.) ■Ἀμφὶ δὲ καυλὸν φύσαγγον ἐῤῥαίσθη■ Ἰλ. Π. ■ Πλῆξε στῆθος μέσσον, ἀμφὶ δὲ δουρὶ δόρυ ἐῤῥαίσθη,■ Ἀπλιν. ■ Οὔ μευ ἄκουσας ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔῤῥαισε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,■ Ὀδ. Ζ., κακοπαθοῦντος.

'Ραΐων, ονας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ράων.

†'Ράκαλος, η ἡ ος, ον, Γλσ. ἀντὶ 'Ράκελος.

'Ράκελος, η ἡ ος, ον, Π. [ῥήσσω]. τραγὺς, κρημνωδὴς, (παρβλ.) 'Ραγδεις.

'Ρακενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ξεσχισμένα ἐνδύματα, εἶμαι=

'Ρακενδύτης καὶ 'Ρακένδυτος [ῥάκος, ἐνδύομαι], ου (ὁ). ὁ φορῶν ξεσχισμένα ἐνδύματα, κουρελλιάρης.

'Ρακετριζω, Μ. ίσω,='Ραχετρίζω, [ἐκ τοῦ ζ'Ράκετρον (τὸ), [ῥάσσω]. σκεῦος μαγειρικὸν, κόρτης, (Τουρκ.) σατῆρι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ράχετρον.

ζ'Ρακίζω, Μ. ίσω,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ραχίζω.

ʒΡάκινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ ράκη (κυρέλλια) καμωμένος.

'Ράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράκος, κυρέλλι, 'μπάλλωμα.

'Ρακισυῤῥάπτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ συῤῥάπτων ῥάκια (κυρέλλια)· (μτνμ.) ὁ συνθέτων ἐλεεινοὺς κέντρωνας (ποιήματα 'παρμένα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).

ʒ'Ρακκίζω, Μ. ίσω, ='Ρακίζω.

'Ρακοδυτέω-ῶ, Μ. ήσω, ='Ρακενδυτέω, [ἐκ τοῦ

'Ρακοδύτης, ου (ὁ) καὶ

'Ρακόδυτος (ὁ, ἡ),='Ρακενδύτης, κουρελλιάρης, ξεσχισμένος, κουρελλιασμένος. ■Στολὴ—,■ Εὐρ.

'Ρακόεις, εσσα, εν, Π. καταξεσχισμένος, κουρελλιασμένος· (μτνμ. ἐπὶ τόπου) ='Ραγδεις, [ἐκ τοῦ

'Ρακος [ῥάσσω, ῥήσσω]. εος=ους (τὸ). κομμάτι σχισμένον ἀπὸ ὕφασμα, λωρίδα πανιοῦ (■Τος κνήμας ῥάκεσι φοινικέοισι κατειλίχατο,■ Ὅμ.)· κυρέλλι, 'μπάλλωμα· (μτφορ.) ἐρείπιον, ἀπομεινάρι. ■Τριθώνιον.. ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον,■ Δκ. (καὶ μτνμ.) στὸ προσώπου τὰ ῥάκη,■ Ἀρχ., τὰ ῥούθουνα (καὶ καταχρ.) ■Οἰκίας—■ Ἀρχ., ἐρείπιον. (καὶ μτφορ.) ■Ἀλίοιο βίου ῥάκος,■ Ἐπγρ., θαλασσίου βίου λείψανον, (ὅπλ.) γέρων ἁλιεὺς ἢ ναύτης.

'Ρακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ῥάκη (κυρελλιασμένα φορέματα), εἶμαι=

'Ρακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ῥάκη (κουρέλλια), ῥακενδύτης.

'Ρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ φαίνεται ῥάκος, κυρελλιάζω· (μτνμ.) ξεσχίζω· τιδόνω. (■Τὸ πυκνὰ λούεσθαι) βάκεα τὰ πρόσωπα, ᾧ προγηράσκειν ἀναιτίως,■ Κλμ. (καὶ πθ.) ■Τὸ δέρμα φλοιῷ βεβακοῦται,■ Πλ. ■'Ερρακωμένα πρόσωπα Δσκρ.

'Ρακτήριος [ῥάσσω], α, ον. 'Ογρησμένος εἰς κτύπημα (κούντημα), ἢ κτυπώμενος, κρεμόμενος· (ἐν γέν.) θορυβώδης, ῥαγύχης. ■Κέντρα (■Τύμπανα)—,■ Σομ. ■Μέλη ἄναυδα καὶ ῥακτήρια,■ Ἀπλιν.

'Ρακτὸς, ἡ, όν. Π. [ῥάσσω]. τραχὺς, σπηνώδης, (Γαλλ.) rocailleux.

‡'Ράκτος(ὁ). τόπος κρημνώδης (δύσβατος), πετρώδης· βάχη βαγεῖ, βράχος σπηνώδες.

'Ράκτρια (ἡ), (ἐνν. ῥάβδος) ἡ ῥάβδος (κοντάρι) μὲ τὸ ὁποῖον τινάζουν ἀπὸ τὰ δένδρον τοὺς ἐλαῖς καὶ ἄλλα καρπούς, (κοιν.) λοῦρος.

'Ρακώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥάκει ὅμοιος (γέμος), κουρελλιασμένος· (μτνμ.) ῥόδος ῥωμαϊκὸς, ῥυτιδωδης.

'Ράκωμα (τὸ). φόρεμα ἐῤῥακωμένον (κουρελλιασμένον), ῥάκιον.

'Ράκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ῥακόω, κουρέλλιασμα (ὑφάσματος), ῥυτίδωσις (δέρματος)· ζάρωμα γαλαρὰ (δέρματος) πρηνθέντος σώματος, (ὅθ. ἰατρ.) ἡ χαλάρωσις τοῦ δαγέου.

'Ράμα (καὶ ὄχι 'Ράμμα) (τὸ), [ῥάπτω]. 'Ράμμα, ῥάντισμα.

'Ράμμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέσος φαμελικὸς ῥαφὴ, ῥᾶψιμον. ■Λῶτι ῥάμμα ■ κτλ. 2) κλωστὴ διὰ ῥᾴψιμον. ■Ἀγκῶνα ῥάμματος,■ Ἠσύχ.

'Ραμματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μένος ἢ γεμάτος ῥαφάς. 2) ὁμοιάζων ῥάμμα (μὲ κλωστήν).

'Ράμνος (ἡ), [ῥάδαμνος], εἶδος θάμνου καυθώδους (παλιούρου), (ἢ μελάνια ἐλαία ἢ λοιν.) μαυραγκαθιά, (Γαλλ.) brande.

'Ραμνοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (ἢ μαι συνήθως μὲ) ῥάμνους. ■Ὑποραμνοφαγοῦν,■ Κ. Μανασσ.

'Ραμφοζω, Μ. άσω. 'Εχω ἢ ἀποκτῶ ῥάμφος.

'Ραμφὴ (ἡ), [ῥάμφος]. μάχαιρα κυρτὴ, (παρβλ.) 'Ρομφαία.

'Ραμφιστὴς, οῦ (ὁ), εἶδος ὑφάσματος, μὲ τοῦδες ῥάμφους, (ἄλλ.) βελούδο καὶ γροφὶς, (καὶ κοιν.) ζαργάνα.

'Ράμφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράμφος.

'Ραμφὶς, ίδος (ἡ). εἶδος κυρτῆς κοπίδος ἢ ἀξίνης. 2) εἶδος πλοίου μὲ κυρτὴν (εἰς σχῆμα ῥάμφους) πρῷραν.

'Ράμφος [συγγ. τῷ ῥαιδὸς], εος=ους (τὸ).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ πύτη τῶν πτηνῶν (κυρ. τῶν σαρκοφάγων).
'Ραμφώδης, ες (ὁ, ἡ), ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ (κυρτὸς ὡς ἄν) ράμφος.
'Ραγλε [ῥαίνω], ίδος (ἡ), σταλαγματιά, ρανίδα. (συνκδχ.) κηλίς, στίγμα. «Τὰ πτίλα ἔχει ρανίδας οἱανεί κρόκῳ παρακεκαυσμένας,» Αἴλ. «Πέτραι ἐστιγμέναι ταῖς τοῦ χρυσοῦ ῥανίσι,» Φλῥρ.
'Ραντήρ (ὁ), Π. ὁ ῥαίνων (ῥαντίζων). «Καντῆρος—,» Νίκ., ἡ μέσα κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπ' ὅπου ῥέουν τὰ δάκρυα.
'Ραντήριος, α, ον. 'Ο ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ῥάντισμα· (Π.) ῥαντισμένος. «Ἔδεον ῥαντήριον,» Αἰσχλ., αἱματόβρεκτον.
'Ραντίζω [ῥαντὸς], Μ. ἰσω. Βρέχω μὲ ῥανίδας, ῥαίνω. (συνκδχ.) καθαρίζω (διὰ θείας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς.« Γρφ.
'Ράντισις, εως (ἡ), = 'Ραντισμός.
'Ράντισμα (τὸ). τὸ ῥαντιζόμενον, ὑγρὸν χρησιμεῦον πρὸς ῥαντισμόν. 2) = τῷ αἷμα, ῥάντισμα.
'Ραντιστρον (τὸ). τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου ῥαντίζομεν, βρέχτοῦρα, ῥαντιστήριον.
'Ραντὸς [ῥαίνω], ἡ, ὁν. 'Ραντισμένος· ὅμοιος ῥανίδασι (βούλλαις), κατάστικτος, στικτός.
'Ραξ ἡ 'Ρᾶξ [ῥάσσω], (ἡ), ῥῶγα, (ἰδιαιτ.) σταφυλοῥῥωγα· (μτγν.) «'Ράγες,» 'Ροῦφ. 'Ρᾶγες, τὰ ἐσωθεν ἄκρα τῶν δακτύλων. 2) εἶδος μικροῦ φαλαγγίου, (κοιν.) φωταλίδα, ἴδε 'Ρώξ.
'Ρᾶξις, εως (ἡ), = 'Ρῆξις, (κυρ.) συμπλοκὴ στρατευμάτων, αὐῥάξις.
'Ράφανος, ἐπίῥ. Εὐκολώτερον. 'Ραπανίς.
'Ραπαύλης καὶ 'Ραπάυλος, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν (παίζων) τὴν ῥαπάτην.
'Ραπάτη (ἡ), [ῥίπτω]. εἶδος αὐλοῦ, καλάμου φλογέρα.
'Ραπαύλης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ραπαύλης.
'Ραπεῖον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ 'Ράπιον.
'Ραπίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ μὲ ῥαπίδα (μὲ βέργαν), ῥαβδίζω. « Ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς πρωξανισταμένους ῥαπίζουσι, « Πλ., «Μαστιγοῦσι. (καὶ πθ.) « 'Ρεραπισμένῳ ὠτίῳ, « (Ἀνακρ. παρὰ τῷ.) Σχλ. 'Ομ. 2) κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην εἰς τὸ μάγουλον, μπατσίζω. « Ὅστις σὲ ῥαπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιὰν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἑτέραν, « Εὐαγγ. 3) ἀντὶ « 'Ραπίζομένου ἀλῆ, « Ἀριστ. 'Ραπιζομένου τοῦ ὑγροῦ, « αὐτ.
'Ράπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράπις, ῥεπανάκι, (κατὰ τὸν Γαλην.) ἀγριορεπανίδα.
'Ραπὶς ἡ 'Ράπις [ῥάσσω, ῥιψ], ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρχηγὶς. (Εὐς. 'Οδ. Χ. 277).
'Ράπισμα (τὸ). κτύπημα μὲ τὴν ῥαπίδα (μὲ τὴν βέργαν) ἢ εἰς τὸ μάγουλον μὲ τὴν παλάμην, μπάτσος. 2,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ρίπισμα. « Πυρωτοῖς ἀνθρώκων ῥαπισμασιν, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.
'Ραπισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαπίζειν, κτύπημα μὲ τὴν βέργαν, ἢ μπάτσισμα.
'Ραπιστὲς, ἡ, ὁν. 'Ο ῥαπισθεὶς ἢ ἄξιος νὰ ῥαπισθῇ.
†'Ραπταύλης, ου (ὁ), = 'Ραπαταύλης.
'Ράπτης, ου (ὁ), ὁ ῥάπτων, (κοιν.) ῥάφτης.
'Ραπτικὸς, ἡ, ὁν. 'Ο ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ῥάπτειν, ῥάπτου ἴδιος.
'Ράπτις, ιδος (ἡ), = 'Ράπτρια.
'Ραπτὸς, ἡ, ὁν. 'Ραμμένος· καμωμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια συνερραμμένα, 'μπαλλωμένος· (ἐνίοτε) κεντητός. (μτφρ.) « 'Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ, « Πινδ., = 'Ραψῳδοί. ||. (οὐσ.) « 'Ραπτὰ (ἐνν. ατρώμαια), « Ξεν., (οἱ Τερκ.) σιλτέδες.
†'Ραπτρεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥάπτου, ῥαπτάδικον.
'Ράπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ 'Ράπτης, γυνὴ ῥάπτουσα, ῥάφτισσα.
'Ράπτω, Μ. ῥάψω (πθ. ἀόρ Ϛ'. 'Ἐῤῥάφην). Συνάπτω διὰ τῆς βελόνης ἢ τῆς κλωστῆς, ῥάφτω· 'μπαλλόνω· (μτγν.) κεντῶ· (μτγμ.) συνθέτω, συνστάτω· (συχνότ.) πλέκω (ὀργανίζω) κακόν τι κατά τινος, μηχανορῥαφῶ. « Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν, « 'Οδ. Γ. « Τοῦτο τὸ ὑποβλημα ἐῤῥάψας μὲν σὺ, ὑπεσήσατο δὲ Ἀριστογόρης, « Ἡρ., σὺ τὸ ἐσχεδίασας καὶ ἐκεῖνος τὸ κατώρθωσε.
'Ράπυς, υος (ἡ), = 'Ράφυς.
'Ραριὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ 'Ραρία, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).
'Ράριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράρος, ἡ· οὐδ. τοῦ
'Ράριος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν 'Ράρον (πατέρα τοῦ Τριπτολέμου), (ἰδιαιτ. ||. 'Ράριον (ἐνν. πεδίον), πεδιὰς τῆς 'Ελευσῖνος (ὅπου ἐσπάρησαν κατὰ πρῶτον καιρὸν) ἀφιερωμένη εἰς τὴν Δήμητρα.
†'Ράρος (ὁ). βρέφος γεννημένον παρὰ καιρὸν (κοιν. ἄσωστον). 2) (κατ' ἄλλ.) γαστὴρ ἢ μήτρα. 3) = 'Ράρος, ὁ πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, (Σημ. ὅτι αἱ λέξ. αὗται καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν γράφονται κατὰ τοὺς πλειοτέρους γρμτκ. μὲ ψιλούμενον ῥ ὡς Αἰολικαί).
†'Ρασθαπυγίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ραθαπυγίζω.
'Ράσμα (τὸ), [ῥαίνω], = 'Ράντισμα.
'Ράσσατε, Π. ἀντὶ 'Ράνατε, ῥαντίσατε, Ϛ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ 'Ραίνω.
'Ράσσω [ῥύμπτ.], Μ. ῥάξω. Κτυπῶ· κτυπῶν συντρίβω ἢ ῥήγνυμι κατὰ γῆς (« 'Ροσκελίσαντές με καὶ ῥάξαντες κἰς τὸν βόρβορον, « Δμ.)· (κυρ. εἰς τὸν Ἰων. τύπον) σχίζω, δ ἀμελίζω· (ἀμιδτ.) συντρίβομαι, σπάνω ἢ πίπτω μὲ κρότον.
Ράσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ρᾶων, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ 'Ράδιος.
'Ρᾶστα, ἐπίῥ. Εὐκολωτατα, (κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ
Ῥᾶστος, η, ον, κατὰ συναίρ. ἀντὶ 'Ρᾴστος, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ 'Ράδιος, ὅλως διόλου εὐκολος, εὐκολώτατος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) 'Ρᾶστα, ἐπίῥ. εὐκολωτατα. « Τὴν πεπρωμένην αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, « Αἰσχλ.
'Ραστώνευσις, εως (ἡ), = 'Ραζώνη, [ἐκ τοῦ 'Ραστωνεύω, Μ. εὐσω καὶ
'Ραστωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ραθυμῶ [ἐκ τοῦ
'Ραστώνη (ἡ), [ῥᾴστος]. εὐκολία (« Τῷ μὲν ἐκπίπτοντι τῆς πίλεως ὅλῳ ῥᾳστώνην φυγῆς παρέχουν, « Πλ.)· « πιδεξιότης· ἐπιτυχία· (συχνότ.) ἄνεσις, ἀνάπαυσις (« Πονῶν ἠγάλετο, ῥᾳζώνην δὲ πάμπαν οὐ πρεσίετο, « Ξεν. « Ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ῥᾳστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ ᾄγειν,« Δμ.)· καλλιτέρευσις (« Νοσήματος—, « Πλ.)· ῥᾳθυμία (« Πολειτόμενον διὰ ῥᾳστώνην, « Ξεν.)· (ἐνίοτε) σκευωρία, ῥᾳδιουργία. « Ἐκ ῥηζώνης τῆς Δημακήδεος, « Ἡρ. (Γ. 136).
'Ράτερος, α, ον, Π. Δ. ἀντὶ 'Ρητέρος, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ 'Ράδιος.
†'Ράφα (ἡ), Δ. ἡ μεγάλη ῥαφανίδα.
'Ραφανέλαιον (τὸ). 'Λάδι (ἀπὸ σπόρον;) ῥαφάνου.
'Ραφάνη (ἡ), = 'Ραφανὶς.
'Ραφανηδὸν, ἐπίῥ. (χειρουργ.) Καθὼς κόπτεται τὸ ῥεπάνι, (παρβλ. Σικυηδόν).
'Ραφανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ραφανὶς, ῥεπανάκι.
'Ραφανιδίω-ῶ, Μ. ώσω. Τιμωρῶ (τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντα μοιχὸν) διὰ τῆς ῥαφανίδος (τὴν ὑπ. τοῦ ἐγώναν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτ' οὗ πρῶτον τὸν ἐμαθοῦσαν μὲ ζιστὴν σπάκτην).
'Ραφανιδώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος ἢ ἔχων ἀναλογίαν τινὰ μὲ ῥαφανίδα.
'Ραφανίδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ραφανιδόω, ἢ διὰ τῆς ῥαφανίδος τιμωρία τοῦ ἀπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντος μοιχοῦ.
'Ραφανινὸς, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥάφανον.
'Ραφανὶς, ίδος ἢ (ὀρθότ.) ἴδος (ἡ). τὸ γνωστὸν γογγυλώδες καὶ ἐδώδιμον φυτὸν, ῥεπάνι. « 'Ραφανὶς ἀγρία.« ἡ (κοιν.) ῥεπανίδα· (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ 'Ράφανος. « Σεσεῖσθαι δ', ἀντὶ μάζης, φιλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων,« Ἀρχῳ.
'Ραφανίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ραφανῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ γένους τῆς ῥαφάνου.
'Ράφανος (ἡ), [ῥάφυς]. Ἀττ. ἡ κράμβη, ἡ, ἡ λαψάνη· (κοιν. δὲ) ἡ 'Ραφανὶς, τὸ ῥεπάνι.
†'Ραφανουρὰς (ὁ), Γλσ. = Κηπουρός.
'Ραφανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥαφάνου, ὅμοιος μὲ ῥάφανον
'Ραφεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥαφέως, ραπεῖδικον.
'Ραφεὺς, έως (ὁ), = 'Ράπτης, (μὲ γεν. μτγμ.) ὁ ἐνεργήσας (ὀργανίσας) τι. « Φόνου —, « Αἰσχλ.
'Ραφὴ (ἡ). ῥάψιμον· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἑνώνται τὰ συνερραμμένα τμήματα. (μτγμ.) « Κρανίου—, « 'Πρ.
Ραφιδεὺς, έως καὶ
'Ραφιδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διὰ τῆς ραφίδος ποικίλων τὰ ὑφάσματα, κεντητὴς. (Ταρκικὸν) σουζενατζῆς.
'Ραφιδευτικὸς, ἡ, ὁν. 'Ραφιδευτοῦ ἴδιος. « 'Ραφιδευτικὴ, « Χρσ., ἡ τέχνη τοῦ ῥαφιδευτοῦ.
'Ραφιδευτὸς, η, ὁν. Πεποικιλμένος διὰ τῆς ῥαφίδος, κεντητὸς, ζάκ τοῦ
'Ραφιδεύω, Μ. εύσω, ἔκντω ἢ 'Ράπτω (διὰ τῆς ῥαφίδος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥαφιδοθήκη (ἡ). θήκη ῥαφίδων, βελονοθήκη.

Ῥάφιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ῥαφίς, ίδος (ἡ). βελόνη (τοῦ ῥαψίματος). «Ῥαφίδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρῤῥαψον,» (Ἀρχιππ. παρὰ) Πλδ. 2) (μτγν.) εἶδ. ἰχθ. μὲ σουβλερὴν μύτην, (κοιν.) ζαργάνα. «Οὔτε κέστρας οὔτε ῥαφίδας,» Παροιμ.

Ῥάφη (ἡ), = Ῥάφα.

Ῥάφυς [ῥᾰ̆φ, φύως], υος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἐπανοειδοῦς, χράνου(;). «Ῥαφανὶς, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάῤῥινον, ὅμοια,» Ἀθ.

†Ῥαγάδην, ἐπίῤῥ. Μὲ τὴν ῥάχιν.

†Ῥαγὰς [ῥᾰ́γις ἢ ῥᾰ́γος], ᾰδος (ἡ), τόπος ὑψηλὸς ἢ δασώδης (ἐν γέν.) δύσβατος.

Ῥαγετρίζω, Μ. ἰσω. Σχίζω (διατέμνω) κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως, (παρβλ.) Ῥαχίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥάχετρον (τό). τὸ μῆκος τοῦ ῥαχοκοκκάλου, ἡ ῥαχοκοκκαλιά.

†Ῥάχη, ἑσαεὶμμ ἀντὶ Ῥάχος.

Ῥαχία (ἡ), [ῥῐσσω],=Ῥηγμίνι, ἀκρογιαλιὰ πετρώδης ὅπου σπάνουν μὲ κρότον τὰ κύματα, (Γαλλ.) brisans. «Ῥαχίας λαλίστερος,» Παροιμ. «Ὅταν γὰρ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν γέρσον φέρηται λάθρως, ἡ μὲν θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει,» Πλδ. 2) (συνεκδ.) ἡ βοὴ (ὁ κρότος) τῶν συντριβομένων κυμάτων, (ἐν γέν.) ταραχὴ, θόρυβος. «Ὄχλου τοσούτου φασγίαν ἠθροισμένην,» (Ποσειδιππ. παρ') Ἀθ. 3) τὸ τράβηγμα τῆς θαλάσσης εἰς τὰς παλιῤῥοίας, (ἴδ. κοιν.) ῥηχὰ, τὰ ἀβαθῆ μέρη. «Τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος,» Ἡρ. (Η'. 129), (ἢ παραλλ.) «Ῥηχίη δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ κόλπῳ τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσ.) καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται,» αὐτ., = Παλίῤῥοια. «Ἔπλεον ἔξω τῆς νήσου κατὰ ῥηχίην στενήν· ἔτι γὰρ ἀνάπωτις κατεῖχε,» Ἀῤῥ. «Χαλεπῶς ὡρμίσαντο, ὅτι ῥηχίη ἦν, καὶ βράχεα καὶ χοιράδες ἐκ τοῦ πόντου ἀνεῖχον,» αὐτ. 4) φραγὴ ἀπὸ ῥάχους (ἀγκάθια), φράκτης· περίβολος.

Ῥαχιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥάχιν.

Ῥαχίζω, Μ. ἰσω. Σχίζω (κυρ. τὸ ἱερεῖον) διὰ τῆς ῥάχης, (ἐν γέν.) σφάζω, φονεύω. «Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ὄπιθ τρέπων, ἔσφαζε παῤῥάχιζε,» Σοφ.

2) (μτφορ. κατὰ συνεκδ.) μεγαλορρημονῶ, κομπάζω, (κοιν.) κοπτοπαλαβῶ.

Ῥάχις [ῥᾰ́χος], εως (ἡ). ἡ ῥάχη, (κυρ.) ἡ κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως ἐξέχουσα σειρὰ τῶν 17 σφονδύλων τοῦ ῥαχοκοκκάλου, (ἄλλ.) Ἄκανθα· τὸ ἐξέχον κόκκαλον μεταξὺ τῆς ὠμοπλάτης. (μτγν.) «Ὄρνυς—,» Ἡρ. (Γαλλ.) orèle, croupe. «Φύλλου—,» Θεόφρ., τὸ ἐξέχον κατὰ μῆκος αὐτοῦ ὡς ἂν νεῦρον. «Πτινὸς —,» Ἀνατομ., ἡ προεξέχουσα ἄκρα τοῦ ἠθμοειδοῦς ὀστοῦ, (Λτ.) vomer.

Ῥαχιστὴρ ᾧ

Ῥαχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥαχίζων (διασχίζων ἀπὸ τὴν ῥάχιν) τὸ θυσιαζόμενον ζῶον· (ἐν γέν.) φονεὺς, κακοῦργος· (μτγν.) ἁλιεὺς, κομπαστὴς, μεγαλολόγος, (Γαλλ.) fanfaron.

Ῥαχιστὸς, ἡ, όν. Σχισμένος (κυρ. ἀπὸ τὴν ῥάχιν καθὼς τὸ σφαγμένον πρόβατον). (ἐν γέν.) κομματιαστός.

Ῥαχίτης, ου (ὁ) ᾗ Ῥαχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥάχιν, ῥαχιαῖος. «Μυελὸς,» (ὁ ἄλλ.) Νωτιαῖος. ‖ (οὐσ. θηλ.) Ῥαχῖτις (ἐνν. νόσος), ἡ συμβαίνουσα περὶ τὴν ῥάχιν, ἀτονία τοῦ ῥαχοκοκκάλου, εἶδ φθίσεως.

Ῥαχιώδης, εος-ους (ὁ, ἡ). αἰγιαλὸς ἔχων (σχηματιζῶν) ῥαχίας, πετρώδης. «Ῥαχιώδης τε ᾗ ἁλίμενος πτεραλία,» Στρβ.

†Ῥαγος, εος-ους (τό),=Ῥάκος· (ἐν γέν.) τμῆμα, κομμάτι (ἰδιαιτ. κομμένον ἀπὸ τὴν ῥάχιν), (ὅθ. Ῥαχίζω).

Ῥάγος (ἡ ᾗ ὁ), [ῥάσσω, ῥήγνυμι]. Θάμνος ἢ ῥόδος (σκόλοψ) ἀκανθώδης. «Ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάγου· συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάγοι,» Ξεν. 2) φράκτης ἀπὸ ἀγκαθωτὰ ξύλα (σπόλοπας). «Ἡ ἀκρόπολις τὸ παλαι τῶν Ἀθην. ῥήχῳ ἐπέφρακτο,» «Ἡρ., (παρβλ. Λίμασιά). 3) (ἐν γέν.) κλάδος· (καὶ ἰδιαιτ.) βέργα νέου κλήματος. «Ἅπαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστᾷ τοπρῶτον, ἐᾶν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥάγους (κατὰ διάρθ. ἀντὶ ῥαχάς),» «Θφρ., (ἴδε Ῥάχη καὶ Ῥαχέω). 4) (κατὰ τοὺς Τροιζην.) ἡ ἀγριέλαια.

Ῥαχόω-ῶ, Μ. ώσω. κλαδεύω (κυρ. τὸ νέον ἀμπέλι) πλάγια εἰς τρόπον ὥστε γίνεται σουβλερὰ ἡ ἄκρα τοῦ κλήματος.

Ῥάψις [ῥᾰ́πτω], εως (ἡ). ῥάψιμον.

Ῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἀπ' ἔξω (Ἀπαγγέλλω) ποιήματα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἄλλων, ἐνιοτε δὲ καὶ ἰδικά μου) ὡς ῥαψῳδός· (ὅθ. 2) λέγω ἀπὸ στήθους χωρὶς νὰ ἐννοῶ τὰ λεγόμενα, ὁμιλῶ μηχανικῶς, (κοιν.) ψάλλω ὅ,τι μοῦ κανοναρχοῦν· (ἐν γέν.) φλυαρῶ, μωρολογῶ. «Εἰ δέ με οἰήσει ῥαψῳδεῖν, ᾗ μύθους ταῦθ' ἡγησάμενος ἀμελήσεις,» Δδν. «Οὐδὲν οὖν ἄλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν οἱ περὶσθεις περιόντες,» Δμ. (καὶ πθ.) «Λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδουμενοι,» Πλάτ.

Ῥαψῴδημα (τὸ). τὸ ῥαψῳδούμενον· (ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ ῥαψῳδοῦ· (ὅθ. ἐν γέν.) διήγημα μυθῶδες (χωρὶς βάσιν), ψευδολόγημα.

Ῥαψῳδία (ἡ), τὸ ῥαψῳδεῖν, ἀπαγγελία ξένου ποιήματος ἀποστηθισμένου. 2) (συνεκδ. ἐν γέν.) ποίημα ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ ῥαψῳδοῦ (καὶ ἰδιαιτ.) ἀπόσπασμα (περικοπὴ) τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου (διότι αὐτὰ κατ' ἐξοχὴν ἐτραγῴδουν προερχόμενοι οἱ ῥαψῳδοί).

Ῥαψῳδικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ῥαψῳδὸν, ῥαψῳδοῦ ἴδιος.

Ῥαψῳδικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν.

Ῥαψῳδὸς (ὁ), [ῥάπτω ἢ, κατ' ἄλλ., ῥάβδος, ᾠδή]. (ἐν γέν.) ὁ ῥάπτων (συναρμοζων εἰς ἓν) τὰ διάφορα ᾄσματα ἄλλου ποιητοῦ, ἢ ᾠδὸς (ἀπαγγέλλων) ἀπὸ στήθους ξένον ποίημα· (ἰδιαιτ. ἐκρίνοντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα) οἱ ἀγγέλματος συναρμολογοῦντες κατὰ ἰδίαν ἑκατὸς ἱκανοτητα καὶ κατὰ νας ὡρισμένους κανόνας τὰ ποιήματου 'Ομήρου καὶ Ἡσιόδου ᾗ ἄλλων χαίων ποιητῶν ᾗ ἀπαγγέλλοντες αὐτὰ τεριερχομενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κρατοῦντες συνήθως ᾗ ῥάβδον δάφνης (ὅθ. ἡ ἄλλ. ἐτυμολογ. τῆς λξ). «Ἀων ῥαψῳδὸς,» Σοφ.. ἡ Σφιγξ, διότι ανελάμβανεν εἰς ἕκαστον τῶν προπορευομένων τὸ αἴνιγμά της.

Ῥάων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀμλ.) τοῦ Ῥᾴδιος, εὐκολώτερος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εἰς πολλοτεραν κατοχὴν «Ῥᾴων γίγνομαι Ακ., καλλητεριεύω (ἀπὸ ὑγιαίνω) ἐλαφρύνομαι, ξεθυμαίνω· ‖ (τὸ οὐδ.) Ῥᾷον, ἐπίῤῥ. συγκρ. τοῦ Ῥᾳδίως, κολώτερα κτλ.

Ῥᾶα [ῥᾰ́ω], ἐπίῤῥ. Π ἀντὶ Ῥᾳδίως, κολως.

Ῥέα (ἡ), [†ἔρα]. Θεὰ τῆς μυθολογ. γυνὴ τοῦ Κρόνου ᾗ μήτηρ τοῦ Διός κτλ. (μὲ ληγορ. ἡ γῆ).

Ῥεγεὺς, έως καὶ

ᾗΡεγατὴρ καὶ

†Ῥεγιστὴς [ῥέγος], οῦ (ὁ). βαφεὺς (ἐκ πασμάτων, ἐνδυμάτων).

Ῥέγκος, εος-ους (τό). ῥοχαλητόν. [ἐκ τοῦ

Ῥέγκω ᾗ (μσ.) Ῥέγκομαι, Μ. ρέγκομαι,=Λτ. ἀντὶ Ῥέγχω, ροχαλίζω. «Ἠρ. καὶ μεθύων ἐν ταῖς βυρσαις ὑπτιος» Ἄρσφ.

ᾗΡεγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥέγκου (ροχαλητοῦ)· συνωδευμένος μὲ ῥόγχον.

Ῥέγμα (τὸ), Π. [ῥέζω]. πρᾶγμα βαμμένον (ῥωμαϊσμένον).

Ῥεγξις, εως (ἡ). τὸ ῥέγκειν, ροχάλημα.

Ῥέγος, εος-ους (τὸ), Π.=Ῥῆγος, ῥοῦχον (ἐπίβλημα) βαμμένον.

Ῥεγχος, εος-ους (τὸ),=Ῥέγκος, [ἐκ τοῦ

Ῥέγχω [ὄνρπ.], Μ. ρέγχω. ῥοχαλῶ (κεκμώμενος)· (συνεκδ.) κοιμῶμαι βαθιὰ (ἀξέννοιαζος)· (ἐπὶ ζπ.)=Φρυάσσομαι.

Ῥεγχώδης, εος (ὁ, ἡ),=Ῥεγκώδης.

†Ῥεδη (ἡ), [Λτν.]. εἶδος ἁμάξης.

†Ῥέδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ῥέδη, ἁμαξάκι.

Ῥειθρον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ῥείθρου.

ᾗΡειομενος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥεόμενος, ἐκ τοῦ †Ῥείω, ἄχρ. ἀντὶ Ῥέω.

Ῥεῖζω [κατα μεταθ. ἐκ τοῦ Ῥῐ́ζω], Μ. ρέξω (κυρ. Ἤρεξε καὶ Ἤρειξε καὶ Ἐῤῥέχθην), Π. κάμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) κακὸν ἢ τολμηρὸν ἔργον)· (ἐν γέν.) τὸ ἐῤῥωμένος. «Ῥέξει τι ἀλλοῖον μέγα ἔργον,» Θκρ. «Ἤρρεξε καλὰ ἔργα,» αὐτ. «Ὅτι ποσσὶν ἐρείξει καὶ χερσὶν ἑῇσιν,» «Ὅθ. Θ. «Ἃ ἂν εἴπῃ καὶ ῥέξῃσιν,» «Ὅθ Χ. (ἢ ἀλλ.) «Οὔτε τι σε ῥέζω κακὸν οὔτε ῥεύω,» Ὅθ. Σ. «Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζοντα κακῶς ἀγορεύῃ,» Ὅθ. Χ. (καὶ ὅστ.) «Μηκέτι μοι ῥέζετε δυσμενέοντες,» Ὅθ. Υ. «Ὧδε ῥίζει,» Ὁμ. «Κακῶς ῥέζεις,» αὐτ. (καὶ πθ.) «Ῥέζω δέ τε νήπια γνω,» αὐτ., τὸ πραχθὲν. τὸ γεγονὸς.

2) (ἰδιαιτ.) θυσιάζω· «Φιλέων ἑκατόμβην ῥέξει,» Ἰλ. Δ. «Σοὶ δ' ἐγὼ βοῦν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βεῦν,« Ὀδ. Γ, Ἰλ. Κ. « Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν,« Ἰλ. Β. 3) Δ.–Ῥήζω, βάπτω. χρωματίζω,(ὀῆ. Ῥέγος ἢ Ῥέθος). Ῥέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥέα (ἡ θεά).

Ῥεθομαλίδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων τρογγυλὰ καὶ κόκκινα (σὰν τὰ μῆλα) μάγουλα, εὐμορφος, εὐπρόσωπος, ξμῆλον καὶ

Ῥέθος, εος-ους (τὸ), Π. [ῥέζω–ῥήζω], τὸ πρόσωπον (καὶ ἰδιαιτ.) τὰ μάγουλα· (πλθ. ἐν γεν.) τὰ μέλη τοῦ σώματος. « Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, Ἀϊδόσδε βεβήκει,« Ὁμ.

Ῥεῖα, ἐπίῤῥ. Π. =Ῥέα, εὐκόλως· ἀπόνως, ἀπαρέγκλητα κτλ.

Ῥείη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥέα (ἡ θεά).

Ῥεῖθρον (τὸ), [ῥέω]. ῥεῦμα ὕδατος, νερὸν τρεχάμενον, ῥυαξ, ποταμὸς· (ἐνίοτε) στόμιον τοῦ ἀρχαίου ῥεέθρου,« Ἡρ.

Ῥείον, Π. ἀντὶ Ῥέω.

Ῥειώνη (ἡ), Π. ἡ θυγάτηρ τῆς Ῥέας, ἡ Ἥρα.

Ῥεκτείρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ῥεκτήρ (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥέκτης.

Ῥεκτήριος, α, ον. Δραστήριος, [ἐκ τοῦ Ῥέκτης [ῥίζω], ῆ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ πράττων τι. « Κακῶν—,« Ἡσ., κακοῦργος.

2) (ἀπολ.) ἐνεργός, δραστήριος. « Ῥέκτης ἀνήρ,« Συν.

Ῥεκτός, ἡ, όν. Ὁ πραχθεὶς ἢ δυνάμενος πραχθῆναι, κατορθωτός.

Ῥεμβάζω καὶ (συγνότ. μσ.) -άζομαι, Μ. -ῶ, -ομαι, =Ῥέμβομαι, πλανῶμαι, πλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, δὲν προσέχω.

Ῥεμβάς, άδος (ἡ)· ῥεμβομένη (περιπλανωμένη), ἀστατος.

Ῥεμβασμός (ὁ), τὸ ῥεμβάζεσθαι, περιστροφή, περιπλάνησις· (τρπ.) ἀστασία (ταραχή) τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία, (Γαλλ.) distraction.

Ῥεμβεύω (-ομαι), Μ. εὔσω, -ομαι, =Ῥεμβάζω.

Ῥέμβη καὶ

Ῥεμβή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥεμβασμός.

Ῥεμβεστός, ἐος (ὁ, ἡ), =Ῥεμβώδης.

Ῥεμβουάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ., =Ῥεμβάζω [ἐκ τοῦ

Ῥεμβός, ἡ, όν. Ὁ ῥεμβόμενος (περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε), (Γαλλ.) vagabond· (τρπ.) ἀπρόσεκτος. (Γαλλ.) distrait.

Ῥεμβώδης (ὁ), =Ῥεμβασμός, ταραχὴ (ἀνησυχία) τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία, [ἐκ τοῦ

Ῥεμβω [ῥέω]. χωρὶς Μ. Στρέφω τι ἐν εἵ. ῆ πθ.) περιστρέφομαι· περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, περιφέρομαι χωρὶς σκοπὸν (τρπ.) δὲν ἔχω τὸν νοῦν μὲ προσηλωμένον εἰς τὸ ἔργον μου, εἶμαι ἀπρόσεκτος (Γαλλ. distrait). « Τοῦ νοὸς πολλάκις ἀλλαγοῦ ῥεμβομένου, ἢ χεὶρ ἀνόματος ἔλκεται,« Χρσ.

Ῥεμβώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥεμβῷ ὅμοιος, ἀπρόσεκτος, ἄστατος. » Βλέμμα ῥεμβῶδες,« Ἰλ., τὸ περιπλανώμενον τῇδε κἀκεῖσε. « Διατριβὴ ῥεμβώδης, « αὐτ., ἡ περιπαῖσα (ἀπασχολοῦσα) τὸν νοῦν. « Ῥεμβώδη—,« Πλθ., ἢ ἠμελημένη.

Ῥέμβων, ονος (ἡ), =Ῥόμβων.

Ῥέμφος, εος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάμφος.

Ῥέοντα (τὰ), εἶδος ποτηρίων, (παρβλ. Ῥυτόν)·

Ῥέος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥεῦμα, ῥεῖθρον. « Ἴησι.. Νείλου εὔποτον ῥέος,« Αἰσχλ.

Ῥέω [συγγ. τῷ Ῥέμβω ἢ Ῥίπτω], Μ. ῥέψω (ἀόρ. Ἔῤῥεψα καὶ πλέον εὖ). Κλίνω (Βαραίνω) καθὼς ἡ ζυγαριὰ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, γέρνω (ἢ μτφρ. ἔχω τάσιν ἢ κλίσιν) πρὸς· καταντῶ εἰς· (σπν. καὶ Π. μτδτ.) κάμνω τι νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ) πρός. « Ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν (ὁ Ζεὺς τὰ τάλαντα)· ῥέπε δ' Ἕκτορος ἦμαρ,« Ἰλ. Χ., ἐδάρυνεν. « Οἱ Ἀθην. ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλον,« Ἡρ., νὰ βαραίνουν, νὰ ὑπερισχύσουν. « Ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα, « Γαλ., ἡ τάσις του (τοῦ νοσήματος) εἶνε πρὸς τὰ ἐκεῖ. « Ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,« Ἀρχφ., τείνει, ἀποβλέπει. « Τὸ πλῆθος ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους, « Ἰωσ. (ἢ ἐπίῤ.) «Φιλεῖ ταῦτο μὴ ταῦτα ῥέπειν,« Σοφ. «Ὅπου ἂν ῥέψῃς,« Ἀλκίφ. « Ὁ γρίφος ἐνταυθοῖ ῥέπει,« Ἀντιφ. (ἢ ἀπολ.) «Διστάζοντί μοι ὅμως ἔῤῥεψε εἶτον,« Πλάτ., ὑπερίσχυσεν ἐν ἐμοὶ ἡ γνώμη, ἀπεφάσισα μᾶλλον. (καὶ πθ) « Τῶν δ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων,« Αἰσχλ., ζυγιζομένων, κριτομένων.

Ῥερῖφθαι, Π. ἀντὶ Ἐῤῥῖφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥίπτω.

Ῥερυπωμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐῤῥυπωμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ῥυπόω.

Ῥεῦμα (τὸ), [ῥέω]. ροὴ ὕδατος· νερὸν τρεχάμενον, ῥεῖθρον, ῥυαξ, (κοιν.) ῥέμμα. « Θέρους αὖα σφίσιν (τοῖς Ἀργείοις) ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ,« Παυσ. « Οἱ ὅλλοι ποταμοί, ἐλάσσονες ἐόντες τοῦ Νείλου, ἀσθενέστερα τὰ ῥεύματα παρίχονται, « Ἡρ. « Ποταμὸς ἄβατος διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ῥεύματος. « Πλθ. « Κατὰ μὲν δὴ τὸν ἄλλον τόπον (τοῦ Βοσπόρου) παραπλήσιός ἐστιν ἡ φορὰ τοῦ ῥεύματος· ἐπὰν δὲ εἰς τὸ στενώτατον ὁ ῥοῦς βίᾳ προσπίπτῃ κτλ., « Πλθ., (ἴδε καὶ Ῥοῦς). (καὶ μτφρ.) «Τύχης ῥεῦμα, « Μέν., ἡ ἄστατος μεταβολή, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων. 2) (μτφ.) αὐξησις πλήθους ἀνθρώπων. «Στρατοῦ—, « Σοφ. 3) (ἰατρ.) ροὴ νοσώδους ὕλης· καταῤῥοὴ, καταιβασία· ῥευματισμός. « Τοὺς πόδας διέφθαρτο ὑπὸ ῥεύματος, « Ἅππ. « Ῥεῦμα στομάχου καὶ κοιλίας, « Δοκρ., διάῤῥοια.

Ῥευματίζω καὶ (πθ.) Ῥευματίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ὑπόκειμαι εἰς ῥεῦμα (εἰς παλίῤῥοιαν)· πλημμυρῶ. « Οἱ πυρμοὶ ῥευματίζονται κατ' ἄλλον τρόπον, « Στρ.

2) (ἰατρ.) προσβάλλομαι ὑπὸ ῥεύματος (ῥευματισμοῦ). « Ὀφθαλμοὶ ῥευματίζοντες,« Δοκρ., πάσχοντες ἀκροῤῥοιάν.

Ῥευματικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς ῥευματισμούς· ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τῶν ῥευματισμῶν. « Νόσημα ῥευματικὸν, « Ἰατρ.

Ῥευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥεῦμα, ῥυάκιον, (κοιν.) ῥεμματάκι.

Ῥευματισμός (ὁ), τὸ ῥευματίζεσθαι, προσβολὴ ῥεύματος νοσώδους ὕλης, παταιβασία ῥευματικῶν.

Ῥευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ῥεῦμα.

Ῥευματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ῥεύματι (ῥευματισμῷ), ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ῥευματικῶν νοσημάτων. « Ποταμὸς—, « Τζ., ὁ ἔχων ῥεύματα.

Ῥεῦσις, εως (ἡ). τὸ ῥεῖν, ροὴ (τρέξιμον) ὑγροῦ. « Κοιλίας—, « Δοκρ., διάῤῥοια.

Ῥευσταλέος, η, ον, Π. καὶ

Ῥευστικός, ἡ, όν=τῷ

Ῥευστὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -στῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ῥεῖν, (Γαλλ.) fluide· (μτφρ.) ἐφήμερος, πρόσκαιρος.

Ῥεφανίς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥαφανίς.

Ῥέφανος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάφανος.

†Ῥέψις, εως (ἡ), = Ῥοπή.

Ῥέω [ἀνμτπ.], Μ. ῥύσομαι καὶ (εὐχρηστότ. Αττ.) ῥυήσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥύην, πρκ. Ἐῤῥύηκα). Τρέχω (καθὼς τρέχει τὸ νερὸν), χύνομαι (κυρ. καὶ μτνμ.) (ἐπιφύλλων, τριχῶν κλπ.) μαῦρίζω, πίπτω· (πθ.) βγέχομαι, περιχύνομαι· (μτφρ.) περιέρχομαι, διαδίδομαι ταχέως· (σπν. μτδτ.) χύνω. « Πλήρεις δ' ἐν χερσὶν λαβὼν δίπας, ἔῤῥει χοὰς θανόντι,« Εὐρ. « Ἡμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥεῖτω γάλα, « Θκρ. (κυρ. δὲ ἀμτδτ.) « Καλὴ ὑπὸ πλατανίστῳ ῥεῖ ἀγλαὸν ὕδωρ,« Ἰλ. Β. » Ὁ ποταμὸς ῥεῖ διὰ τῆς πόλεως, « Ξεν. « Τὰ δὲ τῷ διατελεῖ ἀεὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός,« Ἀρχτ. « Ἔῤῥει δ' αἷμα καὶ' ὠτειλήν, « Ἰλ. Ρ. (καὶ γεν. σπν.) « Ὑηλοῦ ῥέοντες ποταμοί, « Πλάτ., καταιβάζοντες λάσηγα (καὶ συχνοτ. δοτ.) « Ἐῤῥύη ῥέον ὕδατι λευκῷ, « Ὁμ. « Ῥέε δ' αἵματι γαῖα, « Ἰλ. Θ., ἐπλημμύρισεν, ἔτρεχεν ὡς ῥύαξ. « Πόλις χρυσῷ ῥέουσα, « Ῥώρ., ἔχουσα ἄφθονον (πλημμύρουσα ἀπὸ) χρυσόν. (ἢ πθ.) « Ἰδρῶτι ῥεόμενος, « Ἡρ., ζουτήμενοι μέτ' ς' τὸν ἵδρωτα. « Ἐῤῥύει δὲ πλεῖστος ἑαυτοῦ καὶ μέγιστος τότε ὁ Εὐρώτας, « Πλ., ἐπλημμύρισε, (ἢ μτνμ.) « Ἐκ χειρῶν βίοτα βίον,« Ἰλ. Μ. « Ῥέων στρατὸς ἐστιγεν. « Εὐρ. « Ῥεῖ πολὺς ὧδε λεὼς, « Αἰσχλ. « Τοῦ ἢ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέων αὐδή,« Ἰλ. Α. « Ἐῤῥύη λογος ἐν τῷ δήμῳ, « Πλ., ἐδόθη « Τοῦ λόγου ῥέοντος ἐπί,« αὐτ., κατήντησεν εἰς. « Ἐῤῥέων δ' ἐκ κεφαλῆς πάσαι τρίχες, « Θκρ. « Ῥέουσιν αἱ ῥᾶγες, « Θκρ. « Θρασυνομένῳ ἢ παλλῷ ῥέοντι καθ' ἡμῶν, « Δημ., κατεφέρετο μὲ πολλὴν ὁρμὴν, (Γαλλ.) se repandre en invectives. (καὶ ἀπλ.) « Δέξις ῥέουσα, « Φιλ., ὁμαλὴ, ἀνεπιτίθειος (Γαλλ.) style coulant. «Θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, « Φιλ., χαυνωμένοι, ἐκλελυμένοι. ||- (σπντ. μτδτ.) χύνω. « Ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρί, « Εὐρ. (ὅθεν πθ.) « Φόνῳ δὲ ναῦς ἐῤῥύητο, « αὐτ. »Ἡ γὰρ Ὁμήρου πειρὴν ὑμετέρων ῥεῖται ἀπὸ στομάτων, « Ἐπγρ.

†Ῥηγηδὸς [ῥῆγος], ους (ὁ). βαφεύς.

†Ῥηγή (ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Ῥῆγμα (τὸ), [ῥήσσω]. μέρος ἢ πρᾶγμα σχισμένον (ἀνοιγμένον), σχίσιμον, σχά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιμον. «Γῆς—,« Ἀρχ., χάσμα, (Γαλλ.) crevasse. 2) = Ἀπορρήγμα.

Ῥηγματίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ὑπὸ ἐσωτερικόν τι ῥῆγμα (ἀπόστημα). «Τοὺς ἐκ βηχὸς ῥηγματίας, « Ἱππιατρ.

Ῥηγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥήγματι ὅμοιος, ἢ· γεμάτος ῥήγματα (σχασίματα), σκασμένος (ἀνοιγμένος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Γαλλ.) fracassé. 2) (ἰατρ.)= Ῥηγματίας.

Ῥηγμίν ἢ (ὀρθότ.) Ῥηγμίς (ἡ ὀνομ. οὐχ εὑρηται), ῖνος (ἡ), τὸ μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ ὅπου ῥήγνυνται (σπάνουν) τὰ κύματα, ἀκρογιαλιὰ πετρώδης, (παρβλ.) Ἀκτὴ καὶ Ῥαχία. (μτφορ.) « Ῥηγμὶν βίου, « Π., τὸ τέρμα τοῦ βίου, (παρβλ. Οὐδός). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κῦμα. « Ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε κώπῃσιν, « Ὀδ. Μ. « Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ· ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παγεῖαι ᾖ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνῃ, διὰ τὴν μικρὰν ἔκρηξιν, λεπταὶ εἶσι καὶ βαθεῖαι, « Ἀρστ. 2) Γλσ. ἀντὶ Ῥῆγμα, σχίσιμον.

‡Ῥηγμός(ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ῥηγμίν, ἡ Ῥωχμός.

Ῥήγνυμι [ῥήσσω, ὅθεν], Μ. ῥήξω (μαπρκ. [μὲ σημασ. πθ.] ἀντὶ ἐνς. Ἔρρωγα, ἀόρ. Ε'. πθ. Ἐρράγην). Σχίζω (διασχίζω) μὲ βίαν, σπάνω, συντρίβω· διαστῶ· κάμνω νὰ ξεσπάσῃ τι (καὶ μσ. ξεσπάνω) ἐξαφνα, ἐκρήγνυμαι, (Γαλλ.) éclater· (πθ.) σκάνω, σχίζομαι κτλ. « Τεῖχος (« Πύλας, « Ἱμάντα κτλ.)—,« Ὅμ., Ἡσ. (καὶ μτνμ.) « Αἴας δὲ πρῶτος Τρῴων ῥῆξε φάλαγγας,, « Ἰλ. Ζ., διέσπασε, (Γαλλ.) il enfonça. « Κατὰ τὸ μέσον μὲν δὴ τοῦ στρατοπέδου ἐνίκων οἱ βάρβαροι, καὶ ῥήξαντες ἐδίωκον, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Ῥῆξαντο φάλαγγας, « Ἰλ. Λ. « Χῶρος πηγὰς ῥήγνυσι ναμάων θερμῶν, « Πλ., ἀναβλύει, ἀναβρύει. « Δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα, « Σοφ. « Τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυνται τὰ καταμήνια, « Ἀρστ. « Ὁ δὲ παῖς εὐτος ὁ ἄφωνος, ὡς εἶδεν ἐπιόντα τὸν Περσην, ὑπὸ δείους ἔρρηξε φωνήν, « Ἡρ., (κοιν.) ἔκυψε ταῖς φωναῖς. « Θέλων ἀκοῦσαι τῶν παιδίων, ἤν τινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην, « αὐτ. « Ῥῆξαι κλαυθμὸν, « Πλ. (καὶ συνεκδχ.) « Ῥῆξάτω τὰ ὄρη εὐφροσύνην, « Ἑβρ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Κῦμα γέρσῳ ῥηγνύμενον, « Ἰλ. Δ. «Ἱματίων ῥαγέντων ἀκέσται, « Ξεν. «Πηγαὶ ῥήγνυνται, « Πλ. « Πολέμου ῥαγέντος, « Ἀξ., ἐξέσπασεν, ἄνοιξεν. « Ἐν δ' αὐτοῖς ἔρεβος ῥήγνυντο, « Ἰλ. Υ. « Ἔρρωγε πηγὰ δακρύων, « Σιφ. « Ῥαγεὶς ὁ Νεῖλος, « Διοδ., ξεχειλίσας. «Βροντὴ ἐρράγη, « Ἀρχ. « Ῥηγνυμένων χειμώνων ἐξαίσιος, « Ἀρστ. (καὶ δοτ.) « Σὺ τάδ' ἔρρωγε κακά, « Εὐρ., ἐξερράδιγησαν κατὰ σοῦ. (ᾧ μὲ γεν. ἑλλ.) « Ῥαγῆναι κόσμου, « Γρ., ἀποσπασθῆναι, (Γαλλ.) rompre avec le monde· (καὶ δοτ. αἰτιολογ.) « Ῥήγνυται φθόνῳ.« Ἀξ., σκάνει ἀπὸ· (δοτ.) rumpi invidiâ. 2) (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ῥήγνω (κτυπῶ) κάτω, (εὐχρηστότ. ὁ τύπος) Ῥάσσω ἢ Ῥήσσω (ὅπου ἴδε).

Ῥῆγος, εος-ους (τὸ), Π. [ῥέζω 3]. Ὕφασμα (πιθαν. μάλλινον) βαπτὸν τὸ ὀπ. ἐχρησίμευε κυρ. ὡς στρωσίδι. «Ἐβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλὰ, πορφύρεα, καὶὑπερθ', ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν,« Ὀδ. Κ. « Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, ἢ ῥήγεα καλὰ, πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας,« Ἰλ. Ω., κελίμι, ἀνδρεμίδα.

Ῥᾴδιος, η, υν. Ἰων. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ῥηΐδιος, Ῥᾷδιος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ῥᾴδιον, ἐπίρ. ἀντὶ Ῥᾳδίως, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥηϊδίως, ῥᾳδίως.

Ῥᾳθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ Ῥᾳθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἔρρω, λέγω, ἀγορεύω.

Ῥᾳΐδιος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾴδιος. ‖. (τὸ αὐθ.) Ῥᾳΐδιον, ἐπίρ. ἀντι-

Ῥᾳϊδίως, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾳδίως.

Ῥᾳΐζω, Μ. ἴσω, Ἰων. ἀντὶ Ῥαΐζω.

Ῥᾴϊος, η, ον (τὸ παρθτ. Ῥᾳΐτερος, -ΐτατος, ἡ Ῥᾳΐων, Ῥᾳΐστος), Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾴδιος.

Ῥᾳΐστος, η, ον, Ἰων. Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ῥᾳΐος, (ὅθεν τὸ οὐδ.

Ῥᾳΐστα, ἐπίρ Ἰων. ἀντὶ Ῥᾷστα.

Ῥᾳΐτατος, η, ον, Ἰων. Π. ὑπερθ. καὶ

Ῥᾳΐτερος, ᾳ, ον, ἡ (ἀνμλ.)

Ῥᾳΐων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. συγκρ. τοῦ Ῥᾳΐος.

Ῥᾑκτης, ου (ὁ). ὁ ῥήσσων (ῥηγνύων, διασχίζων) ἢ ῥηγνυμένος (σπάνων, ξεσπάνων). « Σεισμὸς—, « Ἀρστ., ὁ ἀνοίγων ῥήγματα (χάσματα).

Ῥᾑκτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥῆξιν (σχίσιμον, σπάσιμον κτλ.).

Ῥᾑκτὸς, ἡ, ὀν. Σχισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ σχισθῇ (νὰ πληγωθῇ), ἐπιδεκτικὸς ῥήξεως (σχίσματος). « Σ λκῶ—, « Ἰλ. Ν., τρωτός.

Ῥῆμα (τὸ), [εἴ: ημαι]. λ' ρος. λέξις (« Τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τ' αὐτὰ ῥήματα,« Δμ. «Ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι, « Σοφ. « Τὸ δὲ τῆς μέμψεως οὐ περαιτέρω προῆλθεν, ἀλλὰ μέχρι ῥημάτων, « Χαρίτ.), ῥητὸν, ἀπόφθεγμα (« Τὸ ῥῆμα τὸ φάσκον δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν, « Πλάτ.)· (γραμτ.) ἓν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λογου (ὅτι μόνον τοῦτο ἀπαρτίζει λόγον τελειον)· (εἰς τὴν Γρφ.) ἀντὶ Ῥᾶγμα. « Μὴ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα ; « Γενεσ. « Τί τὸ γεγονὸς ῥῆμα ; « Σαμ.

Ῥηματικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ῥῆμα. « Ῥῆμα λέγεται ἡ ἁπλῶς ῥηματικὴ φωνή, « Σδ.

Ῥηματιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ῥῆμα, λεξιδιον.

Ῥηματίσκιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ῥηματιον.

†Ῥῆμος (ὁ), [Λατ.]. τὸ φθυάρι μὲ τὸ ὁπ. φουρνίζουν τὰ ψωμί.

†Ῥήμων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ῥήτωρ.

Ῥήν, ῥηνὸς (ὁ, καὶ ἡ), (εἴρηται μόνον ἡ αἴς. Ῥῆνα), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἄρνός, πρόβατον.

;Ῥηνικὸς, ἡ ὀν. Ἀρνιακὸς, προβατίσιος [ἐκ τοῦ

Ῥῆνις, ικος (ἡ). δέρμα (γουναρικὸν) ἀρνιοῦ, μηλωτή, (κοιν.) ἀρνιακὸν.

;Ῥηνοφορεὺς, έως (ὁ). ὁ φορῶν προβάτ. ἀρνιοῦ (ἀρνιακὸν), (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) (ἴσως ὀρθότ. Ῥιναφορεύς).

Ῥηξηναρίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀνδρεία (σθένος πολεμικὴ, [ἐκ τοῦ

Ῥηξήνωρ, ορος (ὁ), Π. [ῥήσσω, ἀνήρ]. ὁ διασχίζων τὰς φάλαγγας τῶν ἐχθρῶν· ἀτρόμητος (ἀνδρεῖος) πολεμιστής.

Ῥηξικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ῥήγνυμι. κέλευθος]. ὁ ἀνοίγων ὁρόμον.

Ῥηξίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥήσσων (καταβάλλων) τὸν νοῦν, ἢ διακόπτων τὴν ἐργειαν τοῦ νοός, (ἐπίθ. τοῦ Πάνχυμ.).

Ῥῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥήσσω (γνωμ.), σχίσιμον, σπάσιμον, ἢ 2) ἀντὶ Ῥῆγμα, σχισμάδα κλπ. 3) (συνεκδχ.) Ἔκχυσις ἐκ ῥήξεως. « Αἵματος—, « Ἱππκρ., =Αἱμορραγία.

Ῥηξιπαθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥηγνὺς (κατατρίβων) πᾶν τὸ ἐμπαθὲς διὰ τοῦ σθένους του, πανσθενής, ἐρ. σθενής.

Ῥηξίφλοιος (ὁ, ἡ), [ῥήγνυμι, φλοιὸς]. ὁ ἔχων σχισμένην (σκασμένην) φλοιὸν, (ἄλλ.) Φλοιορράγης.

Ῥηξ φεων, ονος (ὁ, ἡ), Π.= Ἠηξίγαιος.

Ῥηξ γαιων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ῥήγνυμι, γαῖα]. ὁ σχίζων τὴν γῆν.

Ῥῆ-ον (τὸ), (ἐπὶ τὸ ὁμαλώτερον σχηματισμένος τύπος τοῦ) Ῥᾴ, ῥᾴδιον.

Ῥησειδιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ῥῆσις, μικρὸν συντόμαν.

†Ῥησίαρχος (ὁ, ἡ). ὁ προεξέργων εἰς τὸ χρησμούς (εἰς τὰς ῥήσεις), προσῳδὸς χρηστηρίου.

Ῥησίδιον (τὸ), εὐχρηστ. τὸ Ῥῆσις.

†Ῥησικοπίεω-ῶ, Μ. ήσω. Δημηγωρῶ (ῥητορικοπαστικῶς), μεγαλορρήμων, μεγαλόφρων, κόφτω-ράφτω, ῥητορεύω (ἰδ. ὀρθότ. Ῥητορικοπεύω).

Ῥησιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεμετρημένα (πρὸς μετρημένον ὕδωρ), ὁ κρητικός.

Ῥῆσις, εως (ἡ), τὸ λέγειν, ὁμιλία, τρόπος τοῦ λέγειν, φράσις· ἔκφρασις, ἀγγελία (« Ὁ τοῦ Ἰσκρ. λογος ἀκμαιότερος ἐστιν ἢ ῥήσεως μᾶλλον εἰκειοτερος ἐστιν ἢ τῆς ὡς, « Δ. Ἁλ.)· ῥητὸν, παρεμφατὸν (στίχον) πὸ Σκυθῶν ῥῆσιν,« Ἡρ.« Ἀνδρῶν κομψαὶ ῥήσεις,« Πίνδ.)· διήγημα, φράσις, ποιητοῦ, (Γαλλ.) tirade. « Παραπέμψω δ' ἡμῖν τὰς ῥήσεις, ἃς ἐλυμήναν ἡμῶν λιπῶν κευθμῶνα. « Δμ « Τῶν Ἐμπεδοκλέους τινὸ ῥήσεων ἢ Σοφοκλέους εἶπεν στιχομυθίαν, « Πλ. « Ὕλας ῥήσεις εἰς τὸ ξυναγαγόντα ἐκμανιάνειν, « Δίων.

2) (κατὰ τὸν Φώτ., φέρονται μάγοι τὸν Κράτητα) = Ψήφισμα.

Ῥήσσω [ὄνομτπ., ἢ συγγ. τῷ ῥέζω] ῥήξω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) ἀντὶ Ῥήγνυμι, σχίζω, σπάνω, κτλ.. « Φωμαῖοι ἔτρεσαν, « Δσκρ. (καὶ πθ.) « Ῥησσόντων καὶ ὑδρίαι, « Στρβ. (ἴδιωτ. 2) κτυπῶ δυνατά. « Πέδον ῥήσασα ποδεσσιν, « Ἀπολλν., ἐκτυπήσασα τὴν γῆν μὲ τὰς πλάτας των (χορεύοντες), καὶ 3) = Ῥήγνυμι, ῥήγνω (κτυπῶ) κατὰ γῆς. « Ἀλλ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παλαίειν καὶ... ῥῆξαι τὸν ἀντίπαλον,« Ἀρτεμίδ. » Ἀδύματος ἔρρηξεν γαμάζης,« Εὐρ. 'Ρητώνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ρητόρων.
'Ρητέος, α, ον. θετ. (ἀνωμ.) τοῦ Λέγω.
'Ρήτερος ἡ, ον, Ἰων. Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ 'Ρήτορος.
'Ρητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ρήτωρ, (μὲ γεν.) ὁ λέγων τι.
'Ρητίνη (ἡ), [ῥέω] ἡ ῥέουσα ἀπὸ τὰ λιπαρὰ δένδρα ὕλη, (καινν.) ῥετσίνι. »'Ρητίνη περιεβύθινη (Κολοφωνία, πευκίνη κτλ.), « Λξ. « Οἶνος ῥητίνην πιτυΐνην ἔχων,« Δακρ. ὁ (ἄλλ.) 'Ρητινίτης.
'Ρητινίζω, Μ. ἰσω. 'Έχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κτλ. ῥητίνης, εἶμαι ῥητινώδης.
'Ρητινίτης, ου (ὁ). (κιν. οἶνος) περιέχων ῥητίνην, (καινν.) ῥετσινάτος.
'Ρητινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (ἀπὸ τὰ δένδρα κτλ) ῥητίνην.
'Ρητινόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Ενόνω ἢ Ἀλείφω μὲ ῥητίνην.
'Ρητινώδης, εις (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ῥητίνην.
'Ρητολογία (ἡ). σύνθεσις (συνθήκη) λόγου, (καθὼς λέγουν τώρα) φρασεολογία.
'Ρητόν (τό), ἴδε 'Ρητός.
'Ρητορεία (ἡ), τὸ ῥητορεύειν, τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ῥήτορος· ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι (ὁμιλεῖν) κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς· ἀπαγγελία ῥητορικὴ (μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν)· εὐρεῖα λόγων, εὐγλωττία. (ἐνίοτε) λόγος (δημηγορία) ῥήτορος.
'Ρητορεύω, Μ. εύσω. 'Ομιλῶ (δημηγορῶ) ὡς ῥήτωρ· ἐκφωνῶ (ἀπαγγέλλω) τι μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν ἢ τρόπος ἐπίδειξιν (μὲ καλὰς λέξεις χωρὶς νόημα. » Τοὺς μὲν περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεσπευσμένων (λόγους) ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι,« Ἰσοκρ.
'Ρητορικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥητορεύειν, ῥήτορος ἴδιος. » 'Ρητορικὴ καὶ « 'Ρητορικὰ,« Πλάτ., Ἀρετ., Ἀρτ., ἡ τέχνη τοῦ ῥήτορος.
'Ρητορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς, μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν (δεινότητα κτλ.), ὡς ῥήτωρ. » 'Ρητορικῶς τις ἐπιχειρεῖ ἐλέγχειν,« Πλάτ. « 'Ρητορικῶς λέγεται,« Ἐτυμολ., εἶνε κυρίως ἢ χρῆσει παρὰ τοῖς ῥήτορσι.
'Ρητορο-διδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ῥητόρων (τῆς ῥητορικῆς).
'Ρητοραμάστις, ιγος (ἡ). μάστιξ (πικρὸς κατήγορος) τῶν ῥητόρων.
'Ρητορομυκτὴρ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ρητορομύκτης. Κωμ. [ῥ-μύζω]. χλευαστὴς (μυκτηριστὴς) τῶν ῥητόρων.
'Ρητὸς, ἡ, όν, 'Ο ῥηθεὶς (ἐκφρασθεὶς)· ὡρισμένος· προαποφασισμένος· (Λτ. ἐκ τοῦ Ἀ.) ratus. «Μαθὼ ἐπὶ ῥητῷ.« Ἰλ. Φ., σὺν, « 'Ηρ., προσδιωρισμένον. « 'Επὶ ῥητοῖς.« Εὐρ., μὲ ὅρους τινὰς, μὲ συμφωνίαν. » "Ηκιζα πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, αὐτὸς δὲ ἀφ' αὐτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον,« Θκ., δὲν ἀκολουθεῖ σύστημα ὡρισμένον. 2) Π. ὀνομαστὸς, περίφημος, περιλάλητος. «Ἄνδρες ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε,« Ἡσ. 3) ὁ δυνάμενος ῥηθῆναι, περὶ τοῦ ὁπ. δὲν εἶνε ἐμπεδιδομένον (δὲν βλάπτει) νὰ ὁμιλῇ τις, μὴ ἀπόῤῥητος. » Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπόῤῥήτων ἀνακοινοῦ,« Ἰσοκρ. » 'Ρητὰ καὶ ἄῤῥητα ἀναμοῖζων,« Δημ., λέγων (ἐκφωνῶν) ὅσα λέγονται ἢ ὅσα δὲν λέγονται, (ὀθ. παρὰ Φλωρ. ἢ Μθματ.) « 'Ρητὸς (ἀπ' ἐναντ. τοῦ ἀῤῥήτος), (Γαλλ.) rationnel, (καὶ παρὰ Γραμτικ.) ὁ ἐν χρήσει εἰς τὴν ὁμιλίαν (εἰς τὴν γλῶσσαν). ||. (ὐδ.) 'Ρητὸν,« φρόσις συγγραφέως (τὴν ὁπ. ἀναφέρει τις), ῥῆσις, ἀπόφθεγμα.
'Ρητότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥητοῦ (τοῦ μαθηματικῶς ὡρισμένου).
'Ρήτρα (ἡ). ἡ ἐπὶ ῥητοῖς συνθήκη (συμφωνία)· (ἰδιαιτ. παρὰ μτγν.) στοίχημα. » 'Ρήτρας ποιεῖσθαι ἐπὶ χρυσίῳ πωμπόλιμ,« Αἰλ. 2) ῥῆσις· (κυρ.) χρησμός. (ὀθ. εἰς τὴν Σπάρτ.) » 'Ρῆτραι,« Πλ., οἱ ἄγραφοι (ῥητοὶ) νόμοι τοῦ Λυκούργου τοὺς ὁπ. ἐτιθέοντο ὡς χρησμούς. « Εὐθεῖαι ῥῆτραι,« Τυρτ., δικαία θεσμοθεσία. 3) (εἰς ἄλλας Δωρ. πολιτείας) ἡ ἄδετα τοῦ ὁμιλεῖν ἢ, πρωτεύειν νομοσχέδιον εἰς τὴν συνέλευσιν, καὶ αὐτὸ τὸ προτεινόμενον νομοσχέδιον (προβούλευμα). « Δαμάγητος ἐν τᾷ ἀλίᾳ ἔλεξεν, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν,« Ψήφ. Βυζ., (ὀθ. 4) Π. συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία, (Λυκ.). 5) ἀντὶ 'Ρητορεία, τέχνη ῥητορική. » 'Ρήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ (ὁ δημιουργήσας),« 'Επγρ.
'Ρητρεύω, Μ. εύσω, Π. λέγω, ἐκφωνῶ, ἀπαγγέλλω. « Δίκας—,« Δυκ., = Δικάζω. 2) (μτγν.) ἀντὶ 'Ρητορεύω. «Στόμα ῥητρεῦον,« "Γμν. Ἐκκλ.
'Ρητροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ρητορεία.
'Ρητροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων τὰς ῥήτρας (τὰ δημόσια ἔγγραφα), ἀρχειοφύλαξ.
'Ρήτωρ [εἴρηται], ορος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λέγων (ὁμιλῶν), = 'Ρητήρ· (ἰδιαιτ. ὁ ὁμιλῶν εἰς δημοσίων μέρος (εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ δήμου, ἐπ' ἐκκλησίας), δημηγόρος ἢ δικηγόρος. « 'Εώρων δὲ καὶ ῥήτορας φαύλως ἀγαθοῖς δημηγόροις φίλους ὄντας.« Ξεν. 2) (μτγν.) ὁ ῥητορεύων ἐξ ἐπαγγέλματος διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς.
'Ρητῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ῥητὸν (ἐκφασμένον αὐτολεξεί), ἀκριβῶς, ὡρισμένως, (Γαλλ.) expressément,formellement.
'Ρηχάδης [ῥῆχος], ου (ὁ). ὁ ῥίπτων καὶ φθλάττων τοὺς καταδίκους εἰς τὴν εἱρκτὴν, δεσμοφύλαξ.
†'Ρηχεία (ἡ),='Ρηχία.
†'Ρηχειάδης, ου (ὁ).='Ρηχάδης.
'Ρηχία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ραχία.
†'Ρηχὶς, ίδος (ἡ),='Ράχις (ὄρους), βράχος.
'Ρηχὸς ἡ (ἴσ. ἀρθάτ.) 'Ρῆχος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ράχος, "Ερκος, φράκτης, (ὕθεν
'Ρηχώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. βύχῳ ὅμοιος, τραχὺς, πετρώδης· ἀκανθώδης.
'Ρῆων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ 'Ρᾴων.
'Ριγαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ 'Ριγηλός.
'Ριγεδανὸς, ἡ ἡ ὸς, όν, Π. ὁ πρὸξενῶν ῥῖγος (φρίκην), παγετώδης (» 'Ριγεδανὴ πηγυλίς,« 'Επγρ.) (μτφορ.) φρικώδης, μισητὸς, ἀποτρόπαιος. « 'Ριγεδανὴ 'Ελένη, « Ἰλ. Τ. » 'Ριγεδανοὶ ζύγαινοι, « 'Οππ. ('Η ἐτυμολογία τοῦ Πλουτάρχου, «"Οτι τὸ 'Ριγεδανὸς κακοθανάτος ἐστι· δάνον γὰρ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι,« δὲν ἔχει τόν τόπον της· διότι πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον εἶνε σχηματισμένα καὶ τὰ Ἠπεδανὸς, Μηκεδανὸς, Οὐτιδανὸς κτλ.).
'Ριγείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Ριγέω
†'Ριγεσίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥιγῶν δι' ὅλου τοῦ βίου του, δύσριγος ἢ πάμπτωχος.
'Ριγέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. "Ερριγα), Π. ἀντὶ 'Ριγόω, τρέμω (κυρ. ἀπὸ φόβον), φρίττω, τρεμάζω. « 'Ριγηφὲν δ' ὁ γέρων ,« Ἰλ. Γ. (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλ.) « Οὔ τι ἐγὼ ἔρριγα μάχην,« Ἰλ. Ρ. (καὶ ἀπαρ.) « Τούτῳ γε μάχῃ ἔνι ἔρριγ' ἀνειδοληῆσαι,« Ἰλ. Η. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) « Θυμός μοι ἐρρίγει, μή τις μ' ἀπάφοιτο,« Ὀδ. Ψ.
'Ριγηλὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρίκην (ῥῖγος) ἐμποιῶν, φρικτὸς, φοβερός. 2) = Δύσριγος, (Γαλλ.) frileux.
'Ρίγιον, ἐπίρ. (συγκρ. ἀνωμλ. τοῦ 'Ρῖγος), Π. ψυχρότερον· (μτγν.) φρικτότερον· χειρότερον, χαλεπώτερον. « Τὸ οἱ ῥίγιον ἔσται,« Ἰλ. Α.
Ῥίγιστος, η, ον, Π. (ὑπερθ. ἀνωμλ. ἐκ τοῦ 'Ρῖγος), φρικτότατος· δεινότατος, χαλεπώτατος. « 'Ρίγιστα τετληότες,« Ἰλ. Ε., τὰ χειρότερα, τὰ πάνδεινα. ||. (τὸ ὐδ.) 'Ρίγιστον, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ 'Ριγίον), ὅσον δίδεται φοβερώτερα (χειρότερα κτλ.). »'Ριγιστον ὄδωδε,« Πλ. βρωμᾷ μὲ ὑπερβολήν.
'Ριγνὸς, ἡ, όν, ἴδε 'Ρικνός.
'Ριγομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸς τὸ ψῦχος (τὸ ῥῖγος), (καθὼς οἱ Κυνικοί).
'Ριγοπυρέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
'Ριγοπύρετον (τὸ) καὶ
'Ριγοπύρετος (ὁ). πυρετὸς μὲ ῥῖγος, παροξυσμός.
'Ρῖγος [ὄνμπτ.], εος-ους (τὸ). αἴσθημα ψύχους τὸ ὁπ. προξενεῖ ἀνατριχίλαν, κρυάδα παροξυσμοῦ (μτγμ.) φρίκη ἀπὸ φόβου, τρόμος, (ὅθεν τὸ Λατ. rigor καὶ frigus).
†'Ριγασίδιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ριγεσίδιος.
'Ριγόω-ῶ, Μ. ώσω (τὸ ἀπαρ. 'Ριγοῦν καὶ Ἀττ. 'Ριγῶν, ἡ εὐκτ. 'Ριγαίην καὶ 'Ριγῷην, τὸ γ'. πρσ. τῆς ὑποτ. 'Ριγῷ, καὶ ἡ θηλ. μτχ. 'Ριγῶσα) Αἰσθάνομαι ῥῖγος, κρυόνω, τρέμω ἀπὸ τὸ ψῦχος· ἔχω ἀνατριχίλαις (κρυάδας) παροξυσμοῦ.
'Ριγῷ, Ἀττ. ἀντὶ 'Ριγοῖ, γ'. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Ρίγόω.
†'Ριγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς (ἐνοχλούμενος συχνάκις ἀπὸ) ῥῖγος. 2) ὁ συνεδεύόμενος μὲ ῥῖγος. «Τρόμος—,« Γαλ.
'Ριγῶν, Ἀττ. ἀντὶ 'Ριγοῦν, ἀπαρ. τοῦ 'Ριγόω.
'Ρίγωσις, εως (ἡ), τὸ ῥιγοῦν, ῥίγους αἴσθησις.
'Ρίζα, ης (ἡ). ἡ βάσις τοῦ δένδρου (τοῦ φυτοῦ), τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. κρατεῖται εἰς τὴν γῆν. (κοιν.) ῥίζα· (μτφορ.) ἀρχή, καταγωγή. » Γένους—,« Πλ. (» Κυρή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νην), ἀστέων ρίζαν, « Πίνδ., μητρόπολιν πολλῶν ἀποικιῶν. (καὶ μτγμ.) »Ὄρους /» Ὀφθαλμοῦ, » Ὀζόντων) ρίζαι, « Αξ., Ὅμ. » Ῥίζαι γαίης, « Ἡρ., τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ῥιζάγρα, ας (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. (ὀδοντάγρα) διὰ τὰς ρίζας τῶν ὀδοντιῶν.

†Ῥιζάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥίζα.

Ῥιζηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ῥίζης, εἰς σχῆμα ῥιζῶν.

Ῥίζηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν ῥίζαν, ῥιζόθεν.

Ῥιζίας, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς ῥίζης. » Ὀπὸς —, « Ἰατρ., ὁ λαμβανόμενος ἀπὸ τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ.

Ῥιζικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ῥίζης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥίζαν, (Γαλλ.) radical.

Ῥιζίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ῥίζα, ῥιζίτσα.

Ῥιζίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥίζα.

Ῥιζοβολέω-ῶ, Μ. ησω. Ἐβγάλλω ῥίζας, πιάνω, ῥιζόνω.

Ῥιζοβόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ῥιζοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ἐκβάλλων) ῥίζας.

Ῥιζοδάκτυλος (ὁ). ἡ ῥίζα /ὁ πρῶτος κόνδυλος) τοῦ δακτύλου. (ἄλλ.) Προκόνδυλος.

Ῥιζοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥίζης.

Ῥιζόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ῥιζόθεν.

Ῥιζοκέφαλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου αἱ κεφαλαὶ (αἱ σπορυθῆκαι) φυτρόνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ῥίζαν, (χαρακτηριστικὸν τινῶν φυτῶν).

Ῥιζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ῥίζας· χορτολογῶ τὸν ἀγρὸν (ξερρίζονων τὰ περιττὰ φυτὰ), (ὅθεν μτφρ.) ἀναστῶ πρόῤῥιζον, ξεπατόνω, [ἐκ τοῦ

Ῥιζολόγος (ὁ, ἡ). ἀσυλλέγων ῥίζας, (παρβλ.) Ῥιζοτόμος.

Ῥιζοπαγής, ές (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. αἱ ῥίζαι εἶνε στερεὰ ἐμπηγμέναι, καλὰ ῥιζωμένος.

Ῥιζοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥίζας (κυρ. ἰατρικάς), φαρμακοπώλης.

Ῥιζοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Συνάζω κυρ. ἰατρικὰς) ῥίζας ὡς ῥιζοτόμος, ἢ κόπτω τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ, τὸ καθαρίζω ἀπὸ τὰς περιττὰς ῥίζας· (μτφρ.) ξεπατόνω, ἐξολοθρεύω.

Ῥιζοτόμησις, εως καὶ

Ῥιζοτομία (ἡ), τὸ ῥιζοτομεῖν, κόψιμον ῥιζῶν (ἰατρικῶν) ἢ τῶν ῥιζῶν φυτοῦ, τὸ ἔργον τοῦ ῥιζοτόμου.

Ῥιζοτομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥιζοτόμον ἢ τὴν ῥιζοτομίαν.

Ῥιζοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, συλλέγων κυρ. ἰατρικὰς) ῥίζας, (Γαλλ.) herboriste, (Ἰταλ.) σπετσιέρης. || » Ὥρα —, « Νίκ., ἡ πρὸς ἰατρικὴν ῥιζοτομίαν ἁρμοδία. 2) ὁ κόπτων τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ (ξερρίζόνων, ξεπατόνων).

†Ῥιζοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

§Ῥιζοτροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὰς ῥίζας (συντελῶν πρὸς αὔξησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν ῥιζῶν).

†Ῥιζουχία (ἡ). τὸ ἔχειν ῥίζας, ἢ διὰ τῶν ῥιζῶν πρόσφυσις.

†Ῥιζουχίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Μεταφυτεύω τὸ φυτὸν μὲ ταῖς ῥίζαις του, [ἐκ τοῦ

Ῥιζοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥίζας, ῥιζωμένος. » Θεμελίαι ῥιζοῦχα, « Ὀππ., τὰ στερεά. 2) ὁ συνέχων (κρατῶν) τὰ θεμέλια τῆς γῆς, (ἄλλ.) Γαιήοχος (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ῥιζοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ῥίζας, εἶμαι-

Ῥιζοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ῥίζας.

Ῥιζοφλοιος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ὁ φλοιὸς ὁμοιάζει ῥίζας, (ἄλλ. γρφ.) Ἰνόφλοιος ἢ Ῥιξίφλοιος. » Ἄμπελος —, « Θφρ.

§Ῥιζοφοίτητος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (βλαστάνων, προϊὼν) ἀπὸ ῥίζαν, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιζόφυτος).

Ῥιζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων, ἐκβάλλων) ῥίζας.

Ῥιζοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάλλω) ῥίζας, ῥιζοβολῶ, [ἐκ τοῦ

Ῥιζοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (ἐβγάλλων, κάμνων) ῥίζας, ῥιζοβόλος. 2) (πθ.) = Ῥιζόφυτος (§).

Ῥιζοφυΐα (ἡ). ἔκφυσις ῥιζῶν, ῥιζοβολία.

Ῥιζόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα ἀμέσως ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ φυόμενος (φυτρόνιον) ἀπὸ τὴν ῥίζαν, (ἴδε Ῥιζοφοίτητος).

Ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πιάσῃ ῥίζας (νὰ ῥιζώσῃ), φυτεύω· (μτγμ.) γερεόνω, θεμελιόνω· (ἀμτβτ. ἢ [συχνότ.] πθ. καὶ μσ.) κάμνω (πιάνω) ῥίζαν, ῥιζόνω. » Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθεν, « Ὁδ. Ν. (ᾧ πθ.) » Ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, « Ὁδ. Π., εἶνε φυτρωμένη. » Τῶν μὴ μεταβαλλόντων τοὺς τόπους (ὀστρέων) αἱ πίνναι ἐῤῥίζωνται, οἱ δὲ σωλῆνες ..ἀῤῥίζωτοι διαμένουσιν, « Ἀρστ. (καὶ μτγμ.) »Ἐῤῥίζωσε (ᾧ πθ. »Ἐῤῥιζωμένην ἔχων κάρτα) τὴν τυραννίδα, « Ἡρ.

Ῥιζώθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥίζης, ὅμοιος μὲ ῥίζαν.

Ῥίζωμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι εἶνε ῥιζωμένον (στερεὸν) ἢ χρησιμεύει ὡς ῥίζα (βάσις, ἀρχή, καταγωγή). » Φύσεως —, « Πλ., ἡ τετρακτὺς τῶν Πυθαγορ. (διὰ τὰ 4 στοιχεῖα). » Ἀπ' ἀμφοῖν ἔκγονοι ῥιζωμάτων, « (Θεόδ. παρ') Ἀρχφ., γενεῶν ἢ γονέων. 2) τὸ σύνολον (τὸ ἄθροισμα) τῶν ῥιζῶν. » Πλείονος δὲ ὄντος ἢ ἰσχυροτέρου τοῦ ῥιζώματος, πλείων ἡ βλάστησις ἔσται καὶ καλλίων, « Θφρ.

Ῥιζώνυξ, υχος (ὁ) καὶ

Ῥιζωνυχία (ἡ) καὶ

Ῥιζωνύχιον (τὸ). ἡ ῥίζα τῶν ὀνύχων.

§Ῥιζωρύκτης, ου (ὁ), = Ῥιζωρύχος.

Ῥιζωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω ἵνα εὕρω (Ξεσκάπτω) ῥίζας, ξερρίζόνω σκάπτων. » Τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώων ῥιζωρυχοῦντα τρέφεται, « Γργ., [ἐκ τοῦ

Ῥιζώρυχος (ὁ, ἡ). ὁ ξεσκάπτων (ἀνορύττων) ῥίζας· (μτγμ.) ὁ σκαλίζων νὰ εὕρῃ τὴν ἀρχικὴν ῥίζαν (τὴν ἐτυμολογίαν) λέξεως.

Ῥιζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥιζόω, ῥίζωμα (κυρ. καὶ μτγμ.).

Ῥιζωτήρ (Π. ἀντὶ) Ῥιζωτής, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων νὰ ῥιζόνουν τὰ φυτὰ. (ἐπίθ. τοῦ ἡλίου).

Ῥικνήεις ᾗ Ῥικνόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥικνός.

Ῥικνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ῥικνός, κοκκαλιάζω (ὑπὸ ψύχους), (ἢ γέν.) ζαρώνω, σκεβρώνω, καμπουριάζω (ἀπὸ γῆρας)· σκύφτω· χορεύω σκυφτὸ τινα χορόν. (ἐπὶ ὑφασμ.) τσαλακώνομαι ἢ σκάνω, παλιώνω.

Ῥικνός [ἀντὶ Ῥιγνός, ἐκ τοῦ Ῥιγέω], ή, όν. Ζαρωμένος (κυρ. ὑπὸ ψύχους), (βρικωδέρικνός, κοκκαλιάζω (ὑπὸ ψύχους), (ἢ γέν.) ζαρώνω, σκεβρώνω, καμπουριάζω (ἀπὸ γῆρας)· σκύφτω· χορεύω σκυφτὸ τινα χορόν. (ἐπὶ ὑφασμ.) τσαλακώνομαι ἢ σκάνω, παλιώνω.

Ῥικνὸς

ρικόν τι εἰς τὴν μύτην διὰ τοῦ ῥινεγχύτου.
Ῥινιγχύτης [ῠ], ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. διὰ τοῦ ὁπ. χύνουν εἰς τὴν μύτην ὑγρὸν ἰατρικόν.
Ῥινέγχυτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἢ εἰς τὴν ῥῖνα ἐγχύόμενος. » Ῥινέγχυτα (ἐνν. φάρμακα), « Γαλ., ἰατρικὰ χρησιμεύοντα πρὸς ῥινεγχυσίαν.
Ῥινεύω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνω (ἰσάζω) μὲ τὴν ῥῖνην, ῥινίζω.
Ῥίνη (ἡ). τὸ γνωζὸν σιδηροῦν ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ῥινίζουν, (κοιν.) ῥινί. 2) (μτγν.) εἶδ. ἰχθ. (σελαχώδους) μὲ τοῦ ὁπ. τὸ ὡς ἄν ῥινὶ τραχὺ δέρμα ὐαλίζουν τὰ σανίδια ἢ τὰ μάρμαρα, (κοιν.) ῥῖνα. ‖. (κατὰ τὸν Ἀρκαδ. τὸ ἐργαλ. πρέπει νὰ γράφεται καὶ νὰ προφέρεται Ῥινὴ ὀξυτόνως).
Ῥινηλασία (ἡ). ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἀνίχνευσις (ἰχνηλασία), [ἐκ τοῦ
Ῥινηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰχνηλατῶ διὰ τῆς ῥινὸς (καθὼς τὸ λαγωνικόν), (μτφορ.) ἐρευνῶ ἀκριβῶς (ὡς καλὸς
Ῥινηλάτης [ῐ], ου (ὁ). ὁ κυνηγῶν (ἀκολουθῶν καθὼς ὀσκύλος τὰ ἴχνη τοῦ ζῴου) μὲ τὴν μύτην (μὲ τὴν ὄσφρησιν). (μτφορ.) ἀκριβὴς ἐξεταστής.
Ῥινηλάτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινηλασίας ἀνιχνευθείς. « Ἴχνος ῥινηλάτων, » Ὀππ., τὸ ὑπὸ τοῦ ῥινηλατοῦντος κυνὸς ἀνευρεθέν.
Ῥίνημα (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ ῥινίσματος ἀποκόπτον ψήγμα (μόριον), (Γαλλ. limaille.
Ῥινιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ ῥινήσεως, ῥινί, [ἐκ τοῦ
Ῥινιστὴς [ῥινέω], οῦ (ὁ). ὁ ῥινίζων, ῥινιστής.
Ῥινίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ = Ῥινέω.
Ῥινίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥινη, ῥινάκι, ἢ 2) τοῦ Ῥὶς (κυρ. πλθ.) Ῥινία, ῥουθούνια.
Ῥίνισμα (τὸ), = Ῥίνημα.
Ῥινίσσειος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. σελαχώδους (μεταξὺ ῥίνης καὶ βάτου).
Ῥινόβολος (ὁ, ἡ), (παρεξ.) ὁ βάλλων (πριονόβολος) τὴν ῥῖνα (= Ἄνεμος—, « Ἡσύχ., ἢ διὰ τῆς ἕδρας). (προπαροξ.) ὁ βαλλόμενος (ἐκβαλλόμενος) διὰ τῆς ῥινὸς. » Πάταγος—, « Ἐπιχ., ὁ γινόμενος μὲ τὴν μύτην (καθὼς π. χ. ὅταν ἠνέ τις θυμώμενος).
Ῥινοβρέψις [ῥινὸς, βρέφω], ου (ὁ), = Βρυσμίδης.
Ῥινοκέρειος, ωτος καὶ ω (ὁ), εἶδος ζῴου τὸ ὁποῖον ἔχει ἕνα κέρατον ἐπάνωθεν τῆς ῥινὸς (τοῦ ῥύγχους) του. 2) εἶδος πτηνοῦ (ἔχοντος κερατοειδές τι ἔκφυμα ἐπὶ τοῦ ῥάμφους).
Ῥινοκολούστης [ῥὶς, κολούω], ου (ὁ). ὁ κόπτων μύτας ἢ τὴν μύτην τινός.
Ῥινοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. πρασ.) Κόπτω τὴν μύτην τινός.
Ῥινοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κτύπον (ἦχον) διὰ τῆς ῥινὸς, (παρδλ.) Ῥιναυλέω.
Ῥινοτυπία (ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενος κρότος.
Ῥινολαβίς, ίδος (ἡ). βασανιστικόν τι ἐργαλεῖον εἰς σχῆμα λαβίδος (τενάλιας) μὲ τὸ ὁποῖον ἁρπάζουν καὶ σφήφουν τὴν ῥῖνα.
Ῥινολώδητος (ὁ, ἡ). λελωβημένος τὴν ῥῖνα, ῥινόσμητος.
Ῥινόμακτρον (τὸ), [ῥὶς, μάσσω]. σφουγγιστῆρι τῆς μύτης, μυξομάνδυλον.
Ῥινομαχής, ους (ὁ). ὁ μαχόμενος διὰ τῆς ῥινὸς. (Ἄρετ. 11, 318).
Ῥινομήλη (ἡ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. (μήλη εἰς εἶδος ῥίνης), (ἄλλ.) Βλεφαρόξυστρον.
Ῥινὸν (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥινὸς, ἀσπὶς.
Ῥινοπύλη (ἡ), [ῥὶς (3) πύλη]. θύρα (κάστρου) κρυφὴ (πλαγινὴ), πορτέλλον, παραπόρτι.
Ῥινὸς (ἡ καὶ μτγν. ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. τὰ ῥινά). δέρμα (ἀνθρ. ἢ ζῴου). »Τὸν βάλε χεῖρα λιγόην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός, « Ὀδ. Χ. » Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπ' ὀξυόφιν ἑρύσαι, « Ὀδ. Ξ. » Ἐπὶ δ' ἔστρωτο ῥινὰν βοός, « Ἰλ. Χ. » Ἔστασ' ἐπὶ ῥινὸν λύκοιο, « αὐτ. 2) (συνεκδ.) ἀσπὶς (κυρίως δέρμα βυρσοῦ). »Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα, « Ἰλ. Δ.
Ῥινόσιμος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὴν ῥῖνα, (κοιν.) πατσομύτης.
Ῥινότμητος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, τέμνω]. κομμύτης.
Ῥινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥινοκοπέω, [ἐκ τοῦ
Ῥινοτόμος (ὁ, ἡ), [ῥὶς ἢ ῥινὸς, τέμνω], = Ῥινοκολούστης, ἢ = τῷ
Ῥινοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [ῥινὸς, τείρω]. ὁ διατρυπῶν τὸ δέρμα ἢ τὰς (ἐκ δέρματος) ἀσπίδας, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως).
Ῥινοῦχος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, ἔχω]. τρύπα ὀχετοῦ (λαγυμιοῦ), τρύπα εἰς τὰ τεῖχη κάστρου (ἵνα χύνωνται ἔξω τὰ νερά).
Ῥινοφάλιος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, φάλιος]. ὁ ἔχων λευκὴν ῥῖναν.
† Ῥινοχόος (ὁ), = Ῥινεγχύτης.
† Ῥινώλεθρος (ὁ, ἡ), ὄλεθρος τῆς ῥινὸς. « Ὀσμὴ—, « Φρύν., βρῶμα ὑπερβολική.
† Ῥινωτηρία (ἡ), τὸ πεοὶ τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου γυρισὸν ἢ ἐξέχον (εἰς σχῆμα ῥινός) μέρος.
Ῥίον (τὸ), [συγγ. τῷ Ῥὶς]. μέρος βωνοῦ ἐξέχον (« Ἤτε πρὸς τὰ ἄνω εἶτε πρὸς τὰ ἐμπροσθεν), ἀκρώρεια, κορφοβοῦνι, ἢ ἀκρωτήριον, (Τουρκ.) μύτη.
† Ῥιπαύλης (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ ἢ παρεσχημ. πρὸς ετυμολογ.) τοῦ Ῥαπαύλης.
Ῥιπὴ (ἡ). ἡ κίνησις (ἡ ῥύμη, ἡ ὁρμὴ) τοῦ ῥιπτομένου ἢ βιαίως φερομένου σώματος, βολὴ· πρασβολή. » Δαὸς (« Αἰγανίης)—, « Ὅμ. » Κώνωπος—, « Αἰσχύλ., ἡ κίνησις τῶν πτερῶν, τὸ πέταγμα. » Πυρὸς (» Ἀνέμου)—, « αὐτ., Σοφ., ἡ βία, ἡ ὁρμὴ (ἐνίοτε ἁπλ.) » Ῥιπὴ, « Δξ., πνοὴ ἀνέμου. « Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, « Ἰλ. Θ. » Πεζόθεν δ' ἐτὶ νάσσατο μακρὸς Ὄλυμπος ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, « Ἡσ. » Ἀστερων παμφεγγεῖς ῥιπαί, « Σοφ., τὸ ἀκτινοβόλισμα. » Ὀφθαλμοῦ—, « Δξ., ῥιψις βλέμματος, ματιά, (Γαλλ.) coup d'oeil, (παρδλ. Ῥιπή). 3) (συνεκδ.) ὄργανον τὸ ὁποῖον βάλλει τις εἰς κίνησιν, (ἰδιαιτ.) πτερὰ πτηνοῦ (τρπ.) οἰστρος, ἐλατήριον. » Ὑβρὶς τε δι' ἠέρος ζωὸν ἵκρος ου τινάσσει ῥιπὴν, εὐκήλησιν ἐνάντιον πτερύγεσιν, « Ἀπλλν. » Ἀσπαῖς κώνωπος ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, « Δίοχλ. (καὶ μτφορ.) » Ὑπὸ ῥιπῆς Ἀφροδίτης, « Ὀππ., ἀπὸ Ἰρωτικὸν οἶστρον. (ὅθεν 3) ἀντὶ Ῥιπὶς, ἀνεμιστήριον (ς) ἀπὸ πτερά.
Ῥιπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥιπίς.
Ῥιπίζω, Μ. ίσω. Βαλλω εἰς κίνησιν (κυρ. τὸν ἀέρα διὰ τῆς ῥιπίδος), ἀερίζω, ἀνεμίζω. « Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα, φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγρὰν, ἀδιάπνευστα ἢ ἀῤῥίπιστα μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δυναιτ' ἂν ἀσηπτα φυλάττεσθαι, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ, « Γρ. 2) (μτφορ. ἀπὸ τοῦ ῥιπιζομένου πυρὸς), ἐξάπτω, διεγείρω. » Ἤριν πολέμου—, « Ὅμ. 3) ἀντὶ Ῥίπτω (ς) ἢ κουνῶ δυνατὰ, (Πλ. Γ, 32).
Ῥιπὶς, ῖδος καὶ ίδος (ἡ), (κυρ.) = Ῥῖπος, πλέγμα ἀπὸ ῥάπην (ψοθὶ κτλ.), (ὅθ. 2) (συνήθ.) ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. φυσοῦν τὴν φωτιὰν ἢ αἰρίζονται, ἀνεμιστῆρι.
Ῥίπιπις, ιος (ἡ), τὸ ῥιπίζειν, φύσημα μὲ τὴν ῥιπίδα, ἀνέμισμα.
Ῥίπισμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀντικείμενον τῆς ῥιπίσεως, (μτφορ.) οἶζυς, ἐρέθισμα.
Ῥιπισμὸς (ὁ), = Ῥίπισις.
Ῥιπιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ῥιπίζειν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Ῥιπιστήριον, « Γλσ., = Ῥιπὶς, ἀνεμιστήριον.
Ῥιπιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς ῥιπισμὸν (ἀνέμισμα), ἐπιδεκτικὸς ῥιπίσματος· εὐρίπιστος. » Ὑπερφυα ῥιπιστά, « Γρφ., τὰ ὑφηλά, (ἐπμ.) αἐρικά, διαπνεόμενα.
Ῥίπος ἡ (ὀ.πλθτ.) Ῥιπὸς (ὁ) ἢ Π.
Ῥῖπος [ῥίψ], εος-ους (τὸ). πλέγμα ἀπὸ ῥάπην (βούρλον, καλαμια κτλ.), ψοθὶ. » Ἐπ' ἴχθυς ῥῖπον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ῥῶπον) ἐκ καλάμου, « Δσκρ.
Ῥιπτάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. » Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, « Ἰλ. Ξ., ἐκρουνεῦον αὐτοὺς δεξιὰ-ζερβὰ ἐν ᾧ ἐσκάλιζε νὰ μὲ εὕρῃ μεταξύ των. » Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν, « Ὑμν. Ὅμ., ἀναιδεκαταίβαζε τὰ φρύδια του (ἀνοιγκλείων τὰ μμάτια του). (καὶ μτφορ.) « Τῷ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Πράγμα πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐῤῥιπταμένον, « Ἀρχφ. ‖. (καὶ πθ.) πίπτω τιδὸς κάκιστος (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) παρακυλῶ (παραδέρνω) ἀπὸ στενοχωρίαν. 2) Π. ἀντὶ (ἁπλ.) Ῥίπτω. » Τὴν σφαῖραν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφια σκιάεντα, « Ὀδ. Θ.
Ῥίπτασκον, Π. παρτ. τοῦ Ῥίπτω.
Ῥιπτασμὸς (ὁ), τὸ ῥιπτάζειν ἢ ῥιπτάζεσθαι, ῥίψιμον ἢ πέσιμον ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, περικάλυμμα, (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) ἀγησυχία, στενοχωρία.
Ῥιπταστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς ῥιπτασμὸν, φύσει ἀνήσυχος, ἄστατος. « Τὸ μὴ εὐμετακίνητον καὶ ῥιπταστικὸν, « Μάρκ. Ἀντ.
Ῥιπτέω-ῶ (ἀρτ. Ἐῤῥίπτεον-ουν ἢ πλέον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὖ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥίπτω (κυρ. ἀφ' οὗ πρῶτα κινήσω ὅ,τι «ἵν' ἐκεῖνο, ἵνα ῥιφθῇ εὐκολώτερα).

Ῥιπτός, ή, όν. Ὁ ῥιφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ, ἐπιδεκτικὸς ῥίψεως. «Μόρας—, « Σοφ., ὁ συμβὰς ἐξ αἰτίας (κατὰ συνέπειαν) ῥίψεως.

Ῥίπτω [συγγ. τῷ Ῥέπω], Μ. ῥίψω, Ῥήγνυ (κάτω ἢ μακράν)· (ἐνίοτε ἀμτβ. ἢ ἄλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) πίπτω, ῥίπτομαι. «Ῥίψει παῖδας τεταγὼν ἀπὸ βληλοῦ θεσπεσίοιο, « Ἰλ. Α. «Ἐκ χειρὸς βάπτειν τὸ σπέρμα, « Ξεν. «Ἤ τις ἐλὼν ῥίψει ἀπὸ πύργου,« Ἰλ. Ω. (ᾧ γεν. ἐλλ. προθ.) «Ῥίψω πέτρον τάχα σου, « Εὐρ., κατὰ σοῦ. (καὶ μτνμ.) « Νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, « αὐτ. «Ῥίψας λόγον οὐδαμῶς ἁρμόζοντα αὐτῷ, « Πλὲ. (καὶ πθ.) «Ἐρρίφθω κύβος,« Παροιμ., ἂς δοκιμάσω τὴν τύχην μου καὶ ὅ,τι ἔβγῃ! (Γαλλ.) coûte qui coûte.

Ῥῖς [συγγ. τῷ Ῥὶω], ῥινὸς (ἡ). ἡ μύτη (« Ἀπεστράφη, τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα, « Ἀρχ.), (πλθ.) τὰ βουβούνια. « Τῆς δ' ἐκ ῥινῶν μύξαι ῥέον,« Ησ. «Τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί, « Ξεν. 2) (συνεκδ.) ἡ πρὸς τὸ ῥινηλατεῖν ἐπιτηδειότης, ἡ δύναμις τῆς ὀσφρήσεως τῶν σκύλ. 3) (Ἐπγρ.) τρύπα ὀχετοῦ, κανάλι. «Ὑπὸ τὴν ῥῖνα τὰν ἐν τῷ πύργῳ, « Ἐπγρφ. « Τὸν ῥοΐσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τᾶς ῥινός, τᾶς κατὰ τὸ ἱερὰν, « αὐτ., (παρβλ. Ῥινοῦχος ᾗ Ῥινοπίλη).

Ῥῖσκος (ὁ), [ὑρρίσκος, ἄρριχος], εἶδος δερματίνου κιβωτίου, (Τουρκ.) σεπέτι ἢ τζαμπεδάνι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν χρημάτων), (Γαλλ.) coffre-fort, (ὕθ.

†Ῥισκοφυλάκιον (τὸ),=Θησαυροφυλάκιον καὶ

†Ῥισκοφύλαξ, ακος (ὁ),=Θησαυροφύλαξ.

Ῥιφὴ (ἡ),='Ρίψις ᾗ Ῥίμμα, (παρβλ. Ῥιπή).

Ῥιψὶ [ῥέπω, συγγ. τῷ Ῥὠψ], ῥιπὸς (ἡ ᾗ ὁ). (ἐν γεν.) κάθε λεπτὸν (εὐλύγιστον, ἰμαντώδες) φυτὸν ἢ μέρος φυτοῦ, καλάμι, βούρλον, (κοιν.) ῥάπη, ψαθὶ κτλ., κλαδὶ λυγαρηᾶς (ἰτηᾶς κτλ.). 2) (συνήθ. κατὰ συνεκδ.) ἀντὶ Ῥῖπος, πλέγμα ἀπὸ βούρλα (ῥάπην κτλ.), ψάθα, καλαμωτὴ κτλ. « Θεοῦ θέλοντος κἄν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις,« Τγν.

Ῥίψασπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα του καὶ φυγὼν ἐκ τῆς μάχης, (εἰς τοὺς ἀρχ.)=Ἄτιμος (ἴδε Ασ. κατὰ Θεομνήστ.), (Γαλλ.) lâche.

Ῥιψαυχενέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὑψωμένην τὴν κεφαλήν μου ὡς ἵππος ῥιψαύχην. (παρβλ.) Ὑψαυχενέω· (μτνμ.) σείω τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς μου (καθὼς οἱ πρὸς ἀγυρτείαν ἐνθουσιῶντες, [Γαλλ.] convulsionnaires).

Ῥιψαύχην, ενος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ ῥίπτων τὸν αὐχένα του ὀπίσω (κρατῶν ὑψωμένην τὴν κεφαλήν, καμαρώνων), (ἄλλ.) Ὑψαύχην, (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ῥιψίπαλξις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (κρημνίζων) τὰς ἐπάλξεις τῶν τειχῶν. «Δίθυος—,« Ν. Εὐγ.

Ῥίψιμος (ὁ, ἡ). ῥίψεως ἄξιος, ἀπόβλητος, ἀπορρίψιμος. ‖. (οὐσ.) Ῥίψιμον (τὸ), κόπριον, σκύβαλον.

Ῥῖψις (κατὰ κανόν. Ῥῖψις), εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν, ῥίψιμον. « Ὀμμάτων ῥίψεις,« Πλ.,=Βολαί.

Ῥιψοκινδυνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Φέρομαι (Πράττω) ὡς –

Ῥιψοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ύνως. Ὁ μὴ ψηφῶν (ῥίπτων ἑαυτὸν παραβόλως εἰς) τὸν κίνδυνον, παράτολμος, ἀπόκοτος, (μτφορ. ἀπὸ τῆς ἀναῤῥίψεως τῶν κύβων, ἴδε Ῥίπτω).

Ῥιψολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω ἀπροσέκτως λόγους, λέγω ὅ,τι φθάσω.

Ῥίψοπλος (ὁ, ἡ),='Ρίψασπις (ἴδε Ὅπλον).

Ῥιψοφθαλμία (ἡ). ἡ ἐμπαθὴς ῥίψις τῶν ὀφθαλμῶν τινος (μματιαί; ταῖς ὀπ. ῥίπτει τις) πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας του, (ἐν γέν.) ἐπιθυμία, (Γαλλ.) convoitise.

Ῥιψοφθαλμός (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων τῇδε κἀκεῖσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ ῥεμβασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν ἀπολαύσεως.

Ῥοὰ (ἀ), Δ. ἀντὶ Ῥοή.

Ῥόα (καὶ ὄχι) Ῥοὰ (ἡ),='Ροιὰ, ῥῶδι ἢ ῥοδιά.

Ῥοα (τὸν), αἰτ. ἑτερόκλ. τοῦ Ῥόας-ρουῦς.

Ῥοάς [ῥοΐ], άδος (ἡ). ἀῤῥωστία τῆς ἀμπέλου ὅταν γύνωνται (μαδοῦν) αἱ ῥῶγες, (Γαλλ.) coulure.

†Ῥοδδέω-ῶ, Μ. ήσω,='Ροιδδέω.

Ῥογκιάω-ῶ, Μ. άσω,='Ρέγχω, ῥογχαλίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥόγκος (ὁ),='Ρέγκος, Ῥόγχος, Ῥογχάλισμα.

†Ῥόγος (ὁ). ἀλευρόμυλος ἢ, σωρὸς σίτου, σιτοβόλιον, (ὕθ. τὸ Ατ. rogus, ἡ πυρά).

†Ῥογχάζω [ῥόγχος], Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Ῥέγχω, ῥογχαλίζω.

Ῥογχασμός (ὁ),=τῷ=

Ῥόγχος (ὁ),='Ρόγκος, ῥογχάλισμα, ῥοχαλητόν.

†Ῥοδακινέα (ἡ), νλγ. τὸ καρποφοροῦν τὰ ῥοδάκινα δένδρον.

†Ῥοδάκινον (τὸ), νλγ., [Ατ. duracinum]. τὸ γνωστὸν ὁπωρ.; (Γαλλ.) pêche, (ᾗ κυρ.) brugnon.

†Ῥοδάκισσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοδόκισσος.

Ῥοδαλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ῥόδινος.

†Ῥόδαμνος (ὁ),='Ράδαμνος καὶ Ὀρόδαμνος.

Ῥοδάνη (ἡ), Π. [ῥοδανὸς]. νῆμα, κλωστή, ὑφάδι.

Ῥοδάνθεια (ὁ, ἡ). εὐανθὴς ὡς τὸ ῥόδιον.

†Ῥοδανίζω, Μ. ίσω. Στρήφω κλωστὴν (ῥοδάνην), γνέθω, κλώθω.

Ῥοδανὸς, ἡ, όν, Π.='Ραδινὸς, λεπτὸς, τρυφερὸς, εὐλύγιστος. « Παρὰ ῥοδανὸν δυνακῆα, « Ἰλ. Σ., τοῦ ὀπ. σείονται τὰ καλάμια ἀπὸ τὸν ἄνεμον, (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Ῥέω) ἀντὶ Πολύῤῥοος.

Ῥόδαξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόδον, τριανταφυλλάκι.

†Ῥοδαρὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥάδαλος ἢ Ῥαδινός.

Ῥοδέα (ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ συνῃρημ. Ῥοδῆ.

Ῥοδέεσσιν, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Ῥόδοις, ᾗ 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοδέῃσι, Π. ἀντὶ Ῥοδέαι, δοτ. πλθ. τοῦ Ῥόδεα.

Ῥόδειος, α, ον. Ὁ ἐκ ῥόδων, τριανταφυλλένιος· ὅμοιος (τὸ χρῶμα ἢ τὴν ὀσμὴν) μὲ ῥόδον, ροδάγρους. ‖. (οὐσ.) Ῥόδεια (ἐνν. στεφάνη),« στέφανος ἀπὸ ῥόδα.

†Ῥοδέλαιον (τὸ), ἴδε Ῥόδινος.

Ῥόδεος, α, ον, Π. ἀντὶ Ῥόδειος.

†Ῥοδεών, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ῥοδών.

Ῥοδῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ῥόδεα, ὁ ῥοδοφόρος θάμνος, ἡ τριανταφυλλιά.

†Ῥοδιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. κυλίξ), εἶδ. πτηνίου, (ἄλλ.) Ῥοδιακή, (ἄλλ. γρφ. Ῥοδιάς).

Ῥοδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ῥόδον, ἔχω ὀσμὴν ἢ χρῶμα ῥόδου. 2) (μτβ.) χνω ματίζω ὡς τὸ ῥόδον. « Αἷμα ῥοδίζει τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραίνει, « Ἀλέξ. Ἀφρ. 3) ῥαντίζω μὲ ῥοδόσταγμα (ἢ στολίζω μὲ ῥόδα. «Ἐπὶ τῷ ῥοδίζεσθαι αὐτὸν (τὸν τάφον),« Ἐπγρφ.

Ῥόδινος, η, ον. Κυμωμένος ἀπὸ ῥόδα, τριανταφυλλένιος. « Στέφανος—, « « Μύρον (« Χρίσμα, «Ἔλαιον) ῥόδινον» Λξ., τὸ (μονολεκτ.) Ῥοδέλαιον.

Ῥόδιος, α, ον,='Ρόδινος καὶ Ῥόδειος, ᾗ (οὐσ.) Ῥοδία (ἐνν. πόα ἢ ῥίζα),« εἶδος διαφόρων φυτῶν. «Ῥοδία (σταφυλή),« εἶδος σταφυλίου μὲ ροδοκόκκινον χρῶμα, (κοιν.) ροδῖτις, (Τουρκ.) ροζγκιγκιάρ, (συγχ. τῷ

Ῥόδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, « Ῥοδίης. «Ῥοδία τέχνη,« Ἀνκρ., ἡ ζωγραφική. ‖. (οὐσ.) Ῥοδία, εἶδ. ἐλιᾶς.

Ῥοδίς, (δος (ἡ). μυρωδικὸν (σκόνη ἢ πομάδα) ἀπὸ ῥόδα.

†Ῥοδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοδίζω, διὰ ῥόδων στολισμός.

Ῥοδίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ῥόδα.

Ῥοδοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ βαφὴ ῥόδου χρῶμα.

Ῥοδοδάκτυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δακτύλους (ῥοδοκόκκινα) δάκτυλα, (ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς), (πιθανὸν ὅτι ἔβαφον μὲ κάτι τότε, καθὼς καὶ οἱ Τούρκισσαι ἢ πολλαὶ καὶ Τουρκομερίτισσαι τώρα, τὰ ὄνυχά των).

Ῥοδοδάφνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου μὲ ῥοδόχροα ἄνθη, (ἄλλ.) Νήριον, ᾗ κοιν. πικροδάφνη.

Ῥοδόζενδρον (τὸ),='Ροδοδάφνη.

Ῥοδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ῥόδου, ὅμοιος μὲ ῥόδον.

Ῥοδοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν «ἴδει ῥόδου.

Ῥοδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥόδινος ᾗ Ῥόδειος. « Ῥοδόεντα χείλεα, « Λξ. « Ῥόδοεν ἔλαιον, « Ὅμ., τὸ τριανταφυλλέλαιον.

†Ῥοδόκισσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥόδακισσος.

Ῥοδόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κόλπους (στῆθος) ῥοδόχρους.

Ῥοδοκρινοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον εὔχρουν ὡς τὸ ῥόδον καὶ λευκὸν ὡς τὸ κρίνον.

Ῥοδόμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ῥοδόμηλον, ᾗ μᾶλον (μάγουλον) ροδοκόκκινον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ροδόμελι, ιτος (τό). μέλι ῥόδινον (κατασκευασμένον μὲ ῥόδα).
'Ροδόμηλον (τό). εἶδ. γλυκοῦ (κομπόσας) ἀπὸ μῆλα & ῥοδόμελι.
'Ροδομιγής, ές (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀναπτωμένος) μὲ ῥόδα.
'Ροδόν (τό). [ζῶον, μὲ τὸ δασύ ρ]. τὸ γνωστὸν εὐώδες ἄνθος, (κοιν.) τριανταφυλλιὰν καὶ ῥόδον. 2) (μτφ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
'Ροδοπάτηλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα ῥοδόχρωμον πέπλον.
'Ροδόπη (ἡ), κύρ. ὄνομα, (κατὰ λέξ.) ἡ ἔχουσα ῥοδόχρουν ὄψιν.
'Ροδόπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρους πήχεις (βραχίονας).
'Ροδοπηχυῆ (ἡ). ῥητίνη πίτυος ἐνωμένη (ἀκεκασμένη) μὲ ῥόδα ἢ ῥοδέλαιον.
'Ροδόπωλος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (ἔχων ἰσχὺν, εἰδικὴν) ῥόδων.
'Ροδοποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ῥόδινα στίγματα, ἢ ῥοδόχρους ποικίλος.
'Ροδόπους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρουν πυγήν.
'Ροδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥόδα.
'Ροδοσάκχαρ (τό). σάκχαρι ἐσκευασμένον μὲ ῥόδα, ῥοδοζάχαρη.
'Ροδόστομα καὶ 'Ροδόστακτον (τό). σάγμα ῥόδων· συρόπι ἀπὸ ῥόδα, (ἄλλ.) 'Ροδέλαιο.
'Ροδοστεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος μὲ ῥόδα, (Νόν. Διον. ΜΠ', 681).
'Ροδόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ῥοδόχροα σφυρὰ (πόδια).
'Ροδόχρους (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κραταῖων ἢ κάμινων) ῥόδα.
'Ροδόχροια (ἡ). χροιὰ (χρῶμα) ῥόδων.
'Ροδόχρους-ους καὶ 'Ροδόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρόαν) ῥοδοῦ, ἀστροκόκκινος· ἐσὰν τὸ ῥόδον, ῥοδοκόκκινος. »Χείλη ῥοδόχροα,« 'Επγρ. » Τρίγλη —,« 'Οππ.
'Ρόδων, ωνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ ῥόδα.
'Ρόδωνες (οἱ). ἄνεμοι ἐτησίαι πνέοντες (ἐξ τὴν Ἀλεξάνδρ.) ἀπὸ τὴν 'Ρόδον.
'Ροδωνιὰ (ἡ). κῆπος ἢ (ᾳ)θάμνος ῥοδοφόρος, τριανταφυλλιά. 2) τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός.
'Ροδωνία (ἡ), αὐτὴ 'Ροδία, ἡ τῶν ῥόδων πώλις. »Καλὺξ—,« Λξ., τὸ μπουμπούκι (ὁ γονατζὲς) τοῦ τριανταφ. » Δοχεῖα—,« Δ., εἶδ. φαγητοῦ (ὅπου ἄλλ. ἡ (ἄλλ.) 'Ροδουντία). » Σταφυλὴ—,« Φώτ., 'Ροδίτης, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ 'Ροδίτης, ὁ, ὄν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥόδα ἢ μὲ ῥόδα (Λτ.) rosatus.
'Ροδίων (τό), ('Επιγρφ.), ὑποκορ. τοῦ 'Ρώδη (ἡ), = 'Ρύσις.
'Ρόη (ἡ), = 'Ρύσις. 2) (πλθ.) = 'Ρεῖθρον, ῥεῦμα ποταμοῦ κτλ. » Εὐρίπου ῥοαί, « Αἰσχλ. » Ἠμανδρος, « Ὀπ. (καὶ μτφρ.) »Προμηνίας ῥοαί, « Πίνδ., αἱ ὁδοὶ τῆς προφητείας. 'Ρογέδικος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (πραξενῶν) ῥοὴν ὑδάτων, ὁμβροτόκος.

'Ροθέω-ῶ, Μ. ἥσω, = 'Ροχθέω, κάμνω κρότον (ῥόθον), βούζω (καθὼς τὰ κύματα)· (μτφρ. μὲ δατ.) μουρμουρίζω κατά τινος.
'Ροθιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ῥόθιον (κρότον κυρ. κωπηλασίας), (συνεδρ.) κωπηλατῶ γιερὰ (μετὰ ῥόθου). » Κατάγου ῥοθιάζων, « Ἀρχφ. 2) (Κωμ.) τρώγω γρίζων 'σὰν τὸν χοῖρον. »'Ροθιάζειν ἰσχάδας,« αὐτ.
'Ροθιὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ ῥοθιάζουσα (κροτοῦσα). » Κώπη—,« Αἰσχλ.
'Ρόθιος, α, ον. 'Ο προξενῶν ἢ συνωδευμένος μὲ ῥόθον (κρότον κυρ. ὕδατος), θορυβώδης· ὁρμητικός. » Κῦμα ῥόθιον,« 'Οδ. Ε., τὸ βοῦζον (μουγγρίζον) περὶ τὴν ξηράν. » Εἰρεσία—,« Παλύαιν., ἡ μετὰ κρότου κωπηλασία. » Ναῦς—,« 'Επγρ., ἡ ταχυπλοοῦσα. » Μετὰ ῥοθίου βίας, « Ἀρστ., μεγάλης ὁρμῆς. || (οὐσ.) 'Ρόθιον (τό), ὁ κροτος (ὁ ῥόθος, ἡ βοὴ) τῶν κυμάτων ἢ τῆς κωπηλασίας· (ἐν γέν.) ἡ ῥύμη, ἡ ὁρμή. » Τὸ πλῆθος τῶν ἐλαυνόντων καὶ τὸν ποῦ ῥοθίου ὤφον, « 'Υπερ. »'Ενστίλει αὐτοῖς τὴν ὕππον ἀθρόαν· οἱ δὲ διεσείσθησαν, οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥόθιον,« Ἰώσ.
†'Ροθιότης (ἡ). τὸ ῥόθιον, ἢ μετὰ ῥόθου φορὰ (ὁρμή).
'Ροθίως, ἐπίρ. Μὲ ῥόθον (κρότον), μὲ ὁρμὴν ῥοθίου (κύματος).
'Ροθοπυγίζω, Μ. ίσω, ἴδε 'Ραθαπυγίζω
'Ρόθος (ὁ), [ὀνμτπ.]. ὁ κρότος (κυρ. τῶν κυμάτων, ἢ τῆς κωπηλασίας ἢ χειμάρρου ὁρμητικοῦ)· (ἐν γέν.) βοὴ συμμιγὴς, θόρυβος. » Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἐλκυμένης, « 'Ησ. » Περσίδος γλώσσης ῥόθος,« Αἰσχλ., τὸ βαρβαρόφωνον. »Πτερύγων —,« 'Οππ. 2) (Βιοτικ.) δρόμος θύσθατος, μονοπάτι μεταξὺ κρημνῶν & δένδρων. » Λίγὸς—,« Νίκ.
'Ροῖ, δοτ. ἑτεροκλ. τοῦ 'Ρόος-οῦς.
'Ροιά (ἡ), [ῥοῦς]. τὸ δένδρον ἢ ῥιζιὰ, & 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ ῥοῦδι ἢ (καθὼς τὸ πρωϊνὸν εἰς τὴν Ἑλλ.) ῥόϊδι. » Μῆλα καὶ ῥοαὶ, « ('Επίλυκ. παρὰ) Φωτ.
†'Ροία (ἡ), [ῥοή]. τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου ποτίζονται καὶ λούονται οἱ ἵπποι, (ἴδε 'Ροΐζω).
†'Ροιαδικός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ρυαδικός.
'Ροίαξ, ακος (ὁ), = 'Ρόαξ.
'Ροιάς, άδος (ἡ), = 'Ρυάς ἢ 'Ρυάς.
'Ροιδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ῥοιδδος], = 'Ροιζέω. » Κῦμα δ' ἐρροιδδεῖ μέγα, « (Ἰεζεκ. παρ') Εὐσ., ἢ 2) = 'Ροφέω, καταπίνω μὲ κρότον. »'Οτε ροιδδήσειε Χάρυβδις,« 'Οδ. Μ.
'Ροιδηδόν, ἐπίρ. = 'Ροιζηδόν.
'Ροιδῆσαι, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Ροιδδέω, ῥοίζησις.
†'Ροιδμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ροίζος.
'Ροιδδος (ἡ), = 'Ροίζος.
'Ροιδδωδέω-ῶ, Μ. ήσω. "Ιδω μετὰ ποιοῦ τινος κρότου (ὡς οἱ πομένες).
'Ροιδδώδης, ες (ὁ, ἡ), = 'Ροιζώδης, (φαίνεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ροιδδωδεῖ, ἴδε τὸ προηγ.).
†'Ροιδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = 'Ρυδοειδὴς, ἡ 'Ροικοειδὴς, [ἐκ τοῦ
†'Ροιδός, ἡ, όν, = 'Ραιδός, 'Ροικός·

'Ροιδάριον ἡ 'Ροϊδάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ 'Ροιδιον καὶ 'Ροΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ριὰ, ῥοΐδακι.
'Ροίζασκεν ἡ 'Ροίζεσκε, Π. γ'. ἐν. προ. τοῦ πρτ. τοῦ
'Ροιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥοῖζον (συριγμὸν ὅμοιον μὲ τοῦ φερομένου βέλους κτλ.), σφυρίζω (ὡς ἂν νὰ 'πούμεν τσῦρα) 'σὰν τὰ βέλη· φέρομαι μὲ ὁρμὴν (ἐπμ. μὲ συριγμόν). »Οἱ ἀέρια ροιζοῦντες ὄρνεις,« Ακ., οἱ πετῶντες εἰς τὸν ἀέρα. (καὶ πθ.) »Τὰ ροιζούμενα σώματα ψόφον ποιεῖ,« Νεμχ.
'Ροιζηδά, Π. ἀντὶ 'Ροιζηδὸν, ἐπίῤ. Μὲ ῥοῖζον (κρότον μέγαν, συριγμόν).
'Ροιζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ κάμνων ῥοῖζον (συριγμὸν), βούζων.
'Ροίζημα (τὸ). ὁ ἦχος ἢ ἡ ῥύμη (ἡ ὁρμὴ) τοῦ μετὰ ροίζου κινουμένου ἢ φερομένου σώματος. »Τραγικὸν—,« 'Επγρ., ἡ μεγαληγορία τῶν τραγικῶν.
'Ροίζησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ροιζέω, ἡ μετὰ ροίζου φορὰ (κίνησις).
'Ροιζητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ροιζήσεως ἐπιδεκτικὸς, ὁρμητικός.
'Ροιζήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ μετὰ ροίζου κινούμενος.
'Ροιζόθεμις, ιτος (ἡ), Π. ἡ μετὰ κρότου (θορύβα) δικαιοδοσία κρισολογία, [θέμις &
'Ροΐζος (ὁ, καὶ ἡ), [ὀνμτπ.]. ὁ διαπεραστικὸς ἦχος (ὁ συριγμὸς) τοῦ μὲ ὁρμὴν διερχομένου (διασχίζοντος τὸν ἀέρα) πώματος. » 'Οϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων,« Ἰλ. Π. »'Ροίζησιν ἰμάσθλης,« 'Οππ. 2) τὸ κατὰ μίμησιν τοῦ τοιούτου ἦχου γινόμενον μὲ τὸ στόμα σφύριγμα. »Πολλῇ δὲ ροίζῳ πρὸς ἄρυς τρέπε πίονα μῆλα,« 'Οδ. Ι., σφυρίζων δυνατὰ (καθὼς σφυρίζουν οἱ βοσκοί). 3) (ἐν γέν.) ῥύμη (ὁρμὴ) σώματος κινουμένου ταχέως. »Τύχης—,« Δξ.
†'Ρωΐζω, Μ. ίσω. Φέρω τὸν ὕππον εἰς τὸν ποταμὸν (ἴδε 'Ροΐα) ἵνα πίν. τὸν πλύνω. 2) (πθ.) πάσχω ἀπὸ ῥιγματισμὸν ἢ (;) διάῤῥοιαν.
'Ροιζώδης, ες (ὁ, ἡ). ῥοιζῳ (συριγμῷ) ὅμοιος, ὀξὺς, διαπερασστικὸς, (Γαλλ.) »Giflant. »Τὸ ροιζῶδες τῆς περιαγωγῆς,« Πλ., ἡ μετὰ ροίζου ὁρμὴ, ἡ ῥιμη.
†'Ροιζωτὴρ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ριζήτωρ.
'Ροΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ριὰ.
'Ροικοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (ὀλίγον τι) ροικὸς (κυρτὸς), ἐπικαμπὴς. »Καμπυλώτατα πλευραὶ ἀνθρώπων »ἴσῃ βοειδείᾳ τρόπον,« Ἱππκρ., ἀγκυροειδῶς. »Τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ λεγόμενον φοινικοειδέα & παρὰ Θεοκρίτῳ γεγραμμένον εὑρήσεις·, τὸ μέντοι διὰ τοῦ β, οὐκ οἶδα, καὶ τῶν κατὰ τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ β γέγραπται, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀξιοπιστοτέροις εὑρίσκεται τὸ κ, « Γαλ.
'Ροικὸς [συγγ. τῷ 'Ρικνὸς], ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπύλος, γυριστὸς. »'Ροικός τις κατὰ κνήμην,« Ἀρχίλ., ὁ (ἄλλ.) 'Ραιδὸς, στραβοποδὴς. || (οὐσ.) »'Ροικὸν (ἴσν. ξύλον),« Θκρ., ἡ λαγκοῦσα (μαγγοῦρα, στραβολαία) τῶν βιεκῶν.
'Ροϊκὸς, ἡ, όν, = 'Ρευματὸς, ῥοώδης, ἢ (ἰατρ.) ὑποκείμενος εἰς αἱμόῤῥοιαν ἢ διάῤ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρειαν ἡ λευκέρρειαν, (ἐν γέν.) μαλθακὸς, ἀδύνατος.
Ῥοικώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥοικοειδής.
†Ῥοΐνος, η, ον. Ὁ ἐκ ξύλου ῥοιᾶς (ῥοΐδιᾶς).
Ῥοίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόα ἡ Ῥοιά, ῥοΐδι μικρὸν, ῥοδάκι. - 2) (μτγμ.) φριῦντα (κόμβος) εἰς σχῆμα μικροῦ (ἀρτίως ἀπανθήσαντος) ῥοδιοῦ, (ἴδε Ἐξοδ. ΚΗ, 33).
†Ῥοίσκος(ὁ), (Ἐπγρφ.), ὑποκορ. τοῦ Ῥόος -βοῦς, αὐλάκι νεροῦ, ῥυάκιον, (ἴδε Ῥίς).
†Ῥοΐσμὸς (ὁ). τὸ ῥοΐζειν (πλύνειν εἰς τὸν ποταμὸν) τὸν ἵππον.
Ῥοΐτης, ου (ὁ). (κυρ. εἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ῥοΐδια.
Ῥομβαία (ἡ), απντ. ἀντὶ Ῥομφαία.
Ῥομβεω-ῶ, Μ. ἤσω. Περιστρέφω τι ὡς ῥόμβον· (συνκβχ.) σφενδονίζω.
Ῥομβηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν ῥόμβος (σβεῖρος).
Ῥομβητής, οῦ (ὁ), Π. ὁ ῥομβῶν (περιστρέφων ῥόμβον) καθὼς οἱ Κορύβαντες.
Ῥομβητὸς [ῥομβέω], ἡ, ὀν. Ὁ περιστρεφόμενος ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ εἰς εἶδος ῥόμβου (ῥομβηδὸν).
Ῥομβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος(σχῆμα) ῥόμβου, ἴδε Ἰσόπλευρος, (συγχ. τῷ Ῥεμβώδης καὶ Ῥομβοειδής).
Ῥόμβος (ὁ), [ῥέμβω]. τὸ τροχοειδὲς ξύλινον ὄργανον τὸ ὁπ. περιστρεφόμενον ἀποτελεῖ, βραδέως μὲν βαρὺν, ταχέως δὲ ὀξὺν ἠχον (τὰ μετεχειρίζοντο δὲ αἱ μάγισσαι καὶ οἱ Κορύβαντες εἰς τὰς τελετάς των). « Ἰθι δὴ λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον,» Ἀρχφ. « Καὶ τοῖς ῥόμβοις τοῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις, τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἡσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφιενται ἦχον, ἰσχυρῶς δὲ ὀξύν,» Ἀργύτ. (παρβλ. Κρόταλον ἢ Ῥόπτρον). 2) εἶδ. παιγνιδίου τῶν παιδίων, (ἄλλ.) Βέμβιξ, (κοιν.) σβοῦρος, (Τουρκ.) τοπάτα ἢ φιρίλντάκι. 3) (μθμτ.) τὸ σχῆμα δύο κώνων ἐχόντων συνηνωμένας τὰς βάσεις(κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον ⧖), (Γαλλ.) losange, (ἑπρ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.). 4) τὸ συάκι (Γαλλ. turbot) καὶ τὰ ὁμοειδῆ του ὑψάρια, (ἴδε Σέλαγος). 5) ῥοδάνι, (Γαλλ.) rouet, ἡ 6) τόρνος. 7) ἡ μηχανὴ τὴν ὁπ. σρέφοντες ἀναβύουν ἀπὸ τὰ πηγάδια νερόν. 8) τρόπος τις δεσίματος χειρουργικοῦ. 9) Π. ἡ περιστροφὴ σώματος κινουμένου ταχέως (καθὼς ὁ ῥόμβος) περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα, (ἐν γέν.) ὁρμὴ, ῥύμη· τίναγμα μὲ ὁρμήν. « Αἰετοῦ (« Ἀκόντων)—,« Διόδ.
†Ῥομβοστωμυλήθρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥωποπερπερήθρα.
‡Ῥομβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥομβοειδὴς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥεμβώδης.
Ῥομβώτὸς, ἡ, ὀν. Εἰς σχῆμα ῥόμβου. 2) Π. Ῥομβητὸς (ι).
†Ῥόμμα (τὸ), ἀντὶ Ῥόφημα.
†Ῥομφ ξ], οκος (ὁ), σκώληξ ξυλοφάγος, τερηδών.
Ῥομφαία (ἡ), [βομφή]. εἶδ. μεγάλης ξίφους ἢ ἀκοντίου (Θρᾳκικοῦ).
Ῥομφαιοφόρος(ὁ,ἡ).ὁ φέρων (κρατῶν) ῥομφαίαν.
‡Ῥομφάνω, Μ. ήσω; = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥυμφάνω, ῥιφῶ.
†Ῥομφεὺς [ῦ], έως (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλ.) τὸ ῥόμμα ἢ νεῦρον μὲ τὸ ὁπ. ῥάπτουν τὰ ὑποδήματα.
Ῥόον (τὸ), τὸ μαῦρον συκάμινου τὸ (ἄλλως) Μόρον. « Ῥόα, τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου, καὶ μόρα, ἅτινα ἄωρα ἐγρανθέντα ἢ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιτάττεται, καθάπερ ἢ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος Ῥᾶς,« Γαλ.
Ῥοὸς, γεν. τοῦ Ῥοῦς καὶ τοῦ
Ῥόος (ὁ), Ἰων. ἢ ἀσυναίρ. ἀντὶ Ῥοῦς, ῥοὴ ὕδατος κτλ. , (ἴδε Ῥυὸς).
Ῥοπαλήφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥόπαλον ὡς -
Ῥοπαληφόρος (ὁ, ἡ), = Ῥοπαλοφόρος,
Ῥοπαλίζω, Μ. ἰσω. Κινῶ (ἢ κτυπῶ μὲ) τὸ ῥόπαλον.
Ῥοπαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα ῥοπάλου (καταντῶν βαθμηδὸν εἰς τὴν μίαν ἄκραν χονδρότερος.). (ὄθ. μτνμ.) « Στίχος —,« ὁ συγκείμενος ἀπὸ λέξεις προχωρούσας βαθμηδὸν ἀπὸ μονοσυλλάβων εἰς πολυσυλλάβεις, π. χ. « Ὦμάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, (Ἰλ. Γ.) « Spes Deus æternæ stationis conciliator,« (Serv.).
Ῥοπάλιον (τὸ). μικρὸν ῥόπαλον.
Ῥοπαλισμὸς (ὁ). κτύπημα μὲ τὸ ῥόπαλον· (Κωμ.) ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, πριαπισμός.
Ῥοπαλοειδὴς, έος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων εἶδος, (σχῆμα) ῥοπάλου, ὅμοιος μὲ ῥόπαλον.
†Ῥαπαλομάχος(ὁ,ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τοῦ ῥοπάλου.
Ῥόπαλον (τὸ), [ῥέπω]. ξύλον πρὸς τὴν μίαν ἄκραν χονδρότερον, ματσούκα. «Χάλκεον—,« Ὀδ. Α., τὸ (Τορκ.) τοπούζι. « Ῥόπαλα ξύλινα τετυλωμένα αἰδήρῳ,« Ἡρ. 2) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον (ἐντεταμένον). 3)= Ῥόπτρον. « Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἶχετο τοῦ ῥοπάλου,« Ξεν.
Ῥοπαλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) ῥόπαλον.
Ῥοπαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος ῥοπάλου, κάμνω νὰ γένῃ ἐμπροσθὲν χονδρότερον, (ὄθ.
Ῥοπάλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. « Τριχῶν —, « Γαλην., πάθος τι τῶν τριχῶν ὅταν χονδραίνων εἰς ταῖς ἄκραις.
Ῥοπαλωτὸς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα ῥοπάλου (ἐμπροσθὲν χονδρότερος).
Ῥοπὴ (ἡ), [ῥέπω]. ἡ πρὸς τὰ κάτω (ἢ σπν. πρὸς τὰ ἄνω) κλίσις τῆς ζυγαριᾶς ὅταν γέρνῃ. « Περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων, καὶ φανερῶς ἀφελκόντων ἢ διαστρεφόντων τὴν ροπὴν, « Πλ. « Τὰ μείζω ροπὴν ἔχοντα ἢ βάρους ἢ κουφότητος,« Ἀρστ., τὰ μᾶλλον ῥέποντα ἢ πρὸς τὰ κάτω διὰ τὸ βάρος των ἢ πρὸς τὰ ἄνω διὰ τὴν ἐλαφρότητά των. 2) (συνκβχ.) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁπ. κάμνει τὴν ζυγαριὰν νὰ ῥέπῃ (νὰ γέρνῃ), τὸ βάρος. «Ἐγέτω ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ροπὴν ὄρασμὰς δέκα δύο,« Ἐπγρφ. (Ἀττ. Βœchk, 6'. 337), (ὄθ. 3) (συχνοτ. μτφορ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποφασισθῇ (νὰ τελειώσῃ) οὕτως ἡ ἄλλως τὰ πράγματα ἡ βαρύτης (ἡ ἐπιρροὴ) τὴν ὁπ. ἔχει τις ἢ τι πρός. « Ῥοπὴν ἔχειν τινὰ, « Δμ. « Πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγίστην ἔχει ροπήν, « Ἀρστ. « Σωμάτων παλαιὰ σωματ' εὐνάζει ῥοπή,« Σοφ. « Ἄνω ῥοπὴ, « Χρσ., ἡ θεία εὔνομία. « Ἡ κατάσρεσις πράγμ. ἢ πρα. τινὸς ἐστὶν ἀπαιτῆται εἰμὴ ἐλαχίστη ἀφορμὴ ἵνα τὸ μεταβάλῃ, ἡ κρίσιμος στιγμὴ » Ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾷ ῥοπῇ « Δημ. διὰ τὸ γῆρας, « Πλ. « Ῥοπὴ βίου μακ. Σοφ., ἡ ζωή μου εἶναι εἰς τὴν ἐσχάτην νὰ τελειώσῃ. « Μέγας γὰρ ὠγών, καὶ βλέπω δύο ῥοπάς· ἢ γὰρ θανεῖν σε δεῖ ἢ πατρίδ' ἐλθεῖν,« Εὐρ. « Δοθείσης τῆς ῥοπῆς ἐπὶ μιᾶς ὄντες, « Θκ. « Ἐν καιροῦ ῥοπῇ, « Βασίλ., « Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, (παρβλ. Ἀκμὴ) « Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ. (παρβλ. Ἀκμὴ).
Ῥοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ῥοπὴν (ἐνεργ.) δίδων εἰς τι τὴν βαπῆς) ἢ (ἐνεργ.) δίδων εἰς τι τὴν βαρ (Γαλλ. l'impulsion) πρός.
†Ῥοπτὸς, ἡ, ὀν, Γλσ. ἀντὶ Ῥορτὸς.
Ῥόπτρον (τὸ), (ἐν γέν.)=Ῥοπαλον, σὺν μὲ χονδρὸν κεφάλι, (Τουρκ.) τοπούζι. « Ἔπαισεν αὐτὸν Δίκης ῥόπτρον,« Εὐρ. 2) (ἰδιατ.) τὸ (Τουρκ.) τοκμάκι, τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἐπίσπασρα(ν) τῆς θύρας, (Γαλλ.) heurtoir. « Ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ,« Ἀρ. 3) ἡ σκανδαλήθρα τῆς παγίδας, (ἄλλ.) Ἔσπληγξ. 4) εἶδ. τυμπάνου ἢ κυμβάλου ἢ σείστρου, τὸ ὁπ. ἔκρουον οἱ Κορύβαντες εἰς τὰς τελετάς των. « Ῥοπτρον βυρσοπαγὲς (Κορυβάντειον),« Ὕδν. Ἐπγρ.
†Ῥούδιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ῥοΐδιον.
Ῥοῦς (ὁ), κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ῥόος (ἢ τοῦ Ῥοὸς), Ῥοῦ καὶ μτγν. Ῥοὸς, ἡ δοτ. Ῥοΐ, ἡ γεν. Ῥοῦ καὶ μτγν. Ῥοὸς, ἡ δοτ. Ῥοΐ, ἡ γεν. Ῥόεν-βοῦν καὶ μτγν. Ῥσα). « Ῥοὸς (ὁ, τὸ τρέξιμον) τοῦ νεροῦ καὶ (ἁπλ.) τὸ νερὸ γρου· (ἰδιατ.) τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ ἢ θαλάσσης. « Ῥοῦς γωνιακὸς, « ἀξ., « Ὁ κατὰμήνια τῶν γυν. « Ἀλφειοῦ (« Ὠκεανοῦ)—, « Ὁμ. « Ἐκ Χαλκηδόνος ἐξιόντα πλεῖν κατ'εὐθεῖαν διὰ τοῦ μεταξὺ βύον, ἀλλὰ παράγοντες ἐπὶ τὴν Λιπούπαλιν, ἐκ τῷ ἔμπροσθεν ἀρίενες τὰ τάρῥῳ, φέρονται κατ' ἀνάγκην πρὸς τὸ βους, « Πλ. « Ἀνὰ ῥόον, « Ὁμ., « τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, ἐνάντια τοῦ ῥεύματος, (Γαλλ.) en amont, (καὶ τὸ ἐναντίον) « Κατὰ ῥοῦν, « Ἀξ., κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥεύματος, (Γαλλ.) en aval. (ἢ μτφορ.) « Κατὰ ῥοῦν φερομένων αὐτῷ πραγμάτων, « Ἀξ., ὑπάγουν καλὰ, εὐχήν. (μτνμ.) « Καπνοῦ ῥόον, « Γαλ.
Ῥοῦς [συγγ. τῷ ἐρυθρὸς, ξύ. τὸ Γαλλ. roux], ῥοῦ καὶ ῥοὸς (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. χρώματος ὀρίου (κοπίνου) τοῦ ὁπ. ὁ καφὲς καὶ ὁ φλοῦδα ἐχρησίμευον εἰς βυρσοδεψίαν (κοιν.) ῥοῦδι, (Γαλλ.) sumac. « Ῥοῦς βυρσοδεψικὴ ἢ βαφικὴ (πρὸς διαφορὰν ἄλλου εἴδους τὸ ὁπ. ὠνομάζετο) « Ῥοὸς ἐπὶ τὰ ὄψα ἢ ἐρυθρὸς ἢ Συριακὸς, « ἀρ. κρ., καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἄρωμα, « Ἡρ. « Ῥόον.
Ῥούσειος, α, ον, = Ῥούσιος.
†Ῥυσίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Κλίνω πρὸς τὸ κόκκινον, εἶμαι =
†Ῥούσιος (ὁ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ βαφικοῦ ῥοὸς ἢ βαμμένος (βαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμένος) μὲ ῥοῦδι, χαλκόχρους, ξανθοκόκκινος, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτ.) ῥοῦσσος. «Τὰ τοῦ πορφύρεα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥοδοίζοντα, « Τίμων. « Οἶνοι ῥόδιοι, « Ἀχμ. (τοὺς ῥωσίους ἡνιόχους, μίαν τῶν τεσσάρων ἁρμάτων ἢ χρωμάτων τοῦ Ἱπποδρόμου, ὁ Δίων ἢ ὁ Σιφιλῖνος ὀνομάζει. « Τῷ τρίτῃ σκευῇ χρωμένους, «).

†'Ρωσσώδης, ες (ὁ, ἡ). ῥούσιος (ξανθὸς τὸ τρίχας, ὑποξάνθους). (Γαλλ.) roussâtre.

'Ρωσσόω, Γλω. ἀντὶ 'Ρωδόω (ω)-ῶ [ὄνμπ.], Μ. ἡσομαι. 'Ρωσῶ, (Γαλλ.) humer· καταπίνω ῥυφητικῶς. « 'Ρωσοῦντα πίνειν ὥσπερ βοῦν, « Ξεν.

'Ρώσημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ῥοφᾶται, (κυρ.) φαγητὸν ῥευστὸν (νερουλὸν), σοῦπα, ἁλευρῶδες. « Τὰ διὰ τοῦ χόνδρε ῥοφήματα, « Ἱππ. 2) (ἀτγν.) ῥοφηματιὰ, ῥυφηξιά. « Ἱππ. ῥοφήματα ἀκράτου, « Πτλμ.

'Ρωσημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ρόφημα, βλίτυρη (μία ῥουφηξιὰ) σοῦππα κτλ.

'Ρωσημαιώδης, ες (ὁ, ἡ). ῥοφήματι ὅμοιος, ῥευστός.

'Ρώσησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ροφέω, ῥόφημα.

'Ρωσητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἀποτέλειος πρὸς ῥόφησιν.

'Ρωσητός, ἡ, όν. 'Ροφημένος ἢ Δυνάμενος νὰ ῥοφηχθῇ, ῥουφηχτός, (ὅηλ.) νεροῦλο.

'Ρώσις (ὁ). Π. (σπν. ἡ ἀμφ.) ἀντὶ 'Ρόφησις ἢ 'Ρόφημα.

†'Ρύγανον [ῦσ. ἀντὶ 'Ρόγανον, ἐκ τοῦ 'Ρύγος], ου (τὸ). τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἐσάνοιγε τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, (ἄλλ.) ἁρμάστρα, (Γαλλ.) racloire.

'Ρυγιῶ-ῶ [ῥόγθος], Μ. ἡσω, Π. Βοΐζω (κυρ. καθὼς βοΐζων τὰ κύματα), (ἐν γέν.) ῥόγθος (ὁ), Π. ξόνμπ. συγγ. τῷ 'Ρόθος]. ὁ κρότος (ἡ βοὴ κυρ.) τῶν κυμάτων, (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος.

'Ρυθάνη, ης (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -θῶς. Ὁ ἔχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ῥοῦν (εἰς ῥεῦμα), ῥεμπτὸς, ὁρμητικὸς (« Ἡ περὶ τὸν πορθμὸν τῆς Σικελ. θάλασσα ῥοώδης οὖσα, « Ἱππ. μετφρ.) εὔῤῥαρτος, ἄχυτος. (Ἰατρ.) « Ῥοικὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ προξενῶν διαῤῥοιαν. « Ῥαῶδες πυρετοὶ, « Ἰατρ. (ὅσοι ῥοῦν) « Ῥωδῶδες πυρέττειν, « αὐτ. « Ῥοώδεις ὀφθαλμίαι, « Ἱππκρ., οἱ ὕγραι. « Ῥυσίκεις ῥοώδεες, « αὐτ., αἱ πασχυμένοι αἱμόῤῥοιαν ἢ λευκόῤῥοιαν. « Ῥοώδη ἐστὶ, « αὐτ., τὰ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ 'Ερωτιανοῦ).

'Ρυθών, ῶνος (ὁ). τύπος κατάφυτος ἀπὸ ῥοδιὰ (ῥαϊδιάς).

'Ρυθὴ (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ 'Ροή.

'Ρυθικὸς, ἡ, όν. 'Ρυάδος ἴδιος, ῥοώδης, ῥοικός. « Πάθος —, « Π. Δίγ., αἱμόῤῥοια ἢ λευκόῤῥοια.

'Ρυθκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ρυθξ, ακος (ὁ)· νεῤῥάκι ὅπου τρέχει, ῥεῖτα, ταμὸς λάβας ἀκρέων ἀπὸ Ἡφαίστειον ῥέοντος (Γαλλ.) ruisseau· (ἰδιαιτ.) ῥέος· (ψυκτ.) ὄρος Ἡφαίστειον βαλκάνιο, [κυρ. Δ. ἀντὶ -

'Ρυθς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ). ὁ ῥίων καὶ (μτγν.) πίπτων (μαζῶν), ῥοώδης, ῥευστὸς (σωκῶν.) χαλαρὸς, ἄτονος. « Σῶμα ῥυᾶς καὶ μανὲν, « Ἀρχτ. « Θρὶξ—, « Λέτ., ἡ πίπτουσα εὐκόλως. « Ἄμπελος—, « Θρρ., τῆς ὁπ. πίπτουν αἱ ῥάγες, (ἴδε 'Ρυάς). « Τυὸς (ἐνν. νόσος), « Ἰατρ. πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ ὅταν ἀκρύζῃ ἀδιακόπως (ἴδε Ἐγκανθίς). « 'Ρυάδες (ἰχθύες). « Ἀρχτ., Ἀΐλ., οἱ ταξιδιεύοντες ἀγελαῖοι (καθὼς τὰ σκομβριὰ, ἡ ἀρίγγιαις κτλ.), οἱ ἄλλ. Κυτοὶ (ἴδε τὴν λέξ.). 2) (εἰς τὸν Ἁρμόδ. πίθων.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βύας.

†'Ρυάγετος (ὁ), [ῥύα(ζ)]. Λακων. συῤῥοὴ θαμυβώδης λαοῦ, συῤῥετὸς, ὄχλος, (ἄλλ. ἀνγν. 'Ρυγάκτος καὶ 'Ρυίχετος).

†'Ρύδδην, ἐπίῤῥ. = 'Ρύδην.

†'Ρύγχαινα, ης (ἡ). ἡ ἔχουσα μέγα ῥύγχος (μεγάλην μύτην).

†'Ρυγχελίφας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥύγχος ἐλέφαντος (μεγάλην μύτην).

'Ρυγχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ρύγχος.

†'Ρυγχομαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μάχομαι διὰ τοῦ ῥύγχους.

'Ρύγχος [ὄνμπ. συγγ. τῷ 'Ρίγχω], εος-ους (τὸ). ἡ μύτη κυρ. τοῦ χοίρου ἢ τοῦ ἐλέφαντος (καὶ ἐν γέν.) τῶν τετραπόδων· (ἐνίοτε) ῥάμφος πτηνοῦ· (κατ' ἔκτ.) πρόσωπον (μάλιστα ἄσχημον), (κοιν.) μοῦτρον, μούτσουναν. « 'Ρύγχος ἔχων τοιοῦτον 'Ολυμπικέ, « Ἔπγρ.

'Ρύδην, ἐπίῤῥ. Εἰς τρόπον ῥέοντος βάτος, χύδην, κρουνηδὸν, ποταμηδὸν· (μτγν.) ἀφθόνως. « Ἡσυχῇ ᾗ ῥύδην βύνναν βαινόμενος, « Ἀθ.

'Ρυδὸν, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ 'Ρύδην.

†'Ρυίχετος (ὁ), ἄλλ. γρᾳ. ἀντὶ 'Ρυάγετος.

†'Ρυζέω-ῶ, Μ. ἡσω καὶ

'Ρύζω [ὄνμπ.], Μ.-; Φωνάζω σὰν τὸν σκύλον ὅταν δείχνῃ τὰ δόντια του, κάμνω ῤῤῤῤ, μουγκρύζω, γρυνιάζω, (παρβλ. Γρύζω καὶ 'Ράζω.

'Ρύη, Π. ἀντὶ 'Ῥρύη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ 'Ρέω.

'Ρύημα (τὸ), = 'Ρεῦμα. 2) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ μέλι.

'Ρυῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ρέω.

'Ρυηφένεια (ἡ), Π. πλοῦτος, ἀφθονία ἀγαθῶν, εὐφυΐλεια, περιουσία, [ἐκ τοῦ

'Ρυηφενής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ῥέω, ἄφενος]. ὁ ἔχων ἄφθονον (ῥύθην) πλοῦτον, μεγαλόπλουτος, (παρβλ. Εὐηφενής).

'Ρυηφενίη (ἡ), Π. Ἰων. = 'Ρυηφένεια.

'Ρυθμίζω, Μ. ἰσω. (κυρ. μουσικ.) Κανονίζω κατὰ τὸν ῥυθμὸν, μελοποιῶ, τονίζω· (δθ.) μετρῶ ἢ προφέρω στίχον κατὰ τὸν χρόνον, (Γαλλ.) scander· (μτν.) διευθετῶ, τακτοποιῶ, εὐτρεπίζω, (ἐν γέν.) φθειτάνω, συγυρίζω. « Τοὺς κοσμητὰς, οἱ ὑποχρίουσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσι, « Ξεν. « Λαβόμενος τῶν χειρῶν τοῦ παιδὸς ῥυθμίζει καὶ διδάσκει τινὰς κινεῖσθαι κινήσεις, « Σξτ. « Τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ, ᾗ παιδία, καὶ γυναῖκα, « Χ.σ. (καὶ πθ.) « Πρὸς τὴν μετάςασιν εὐτρεπίζειτο, « Ἡλ., ἀντὶ 'Ητοιμάζετο. « Ὧδ' ἐῤῥυθμισμαι, « Δίσχλ., οὕτω διετέθην.

'Ρυθμικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ γινόμενος μὲ ῥυθμὸν (μὲ μέτρον), κανονικός.

'Ρυθμικῶς, ἐπίῤῥ. μὲ ῥυθμὸν, κατὰ τοὺς περὶ ῥυθμοῦ κανόνας.

†'Ρυθμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥυθμίζων (διευθετῶν κτλ.).

'Ρυθμιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ ῥυθμίζειν ἐπιτήδειος.

'Ρυθμογραφία (ἡ). γραφὴ (σημείωσις) τῶν μουσικῶν ῥυθμῶν.

'Ρυθμογράφος (ὁ). ὁ γράφων περὶ ῥυθμῶν.

'Ρυθμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κεκομμένος μὲ) εἶδός τι ῥυθμοῦ.

'Ρυθμοποιία (ἡ). τὸ ποιεῖν (τονίζειν τε) κατὰ ῥυθμὸν, μελοποιία, [ἐκ τοῦ

'Ρυθμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν ῥυθμοὺς ἢ κατὰ ῥυθμὸν, ποιητὴς ῥυθμῶν, μελοποιός.

'Ρυθμὸς (ὁ), [ῥίω ἢ ῥόμβος]. (ἐν γέν.) κάθε κανονικὸν (ἔμμετρον) κίνημα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ κατὰ χρόνον διαίρεσις τοῦ μέλους (τῆς φωνῆς) εἰς τὸ ψάλσιμον ἢ τῶν κινήσεων τῶν ποδῶν καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος εἰς τὸν χορὸν, (Γαλλ.) rhythme· (δθ. ἐν γέν.) τάξις, συμμετρία, σχηματισμὸς ὁποιοσδήποτε, (κοιν.) τὸ κεφάλαιον· ἀναλογία· (Ῥτρ.) ἡ περὶ τὴν συμπλοκὴν τῶν συλλαβῶν ἢ τῶν φράσεων παρατήρησις ἁρμονία· (Π.) τρόπος, εἶδος· (καὶ ῥπ) ὅ θέσις, χαρακτὴρ. ἦθος. « Ῥυθμὸς ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην, « Γαλ. « Ὁ ῥυθμὸς ἐκ τοῦ ταχέος ᾗ βραδέος διενηνεγμένων ἑτέρου, ὁ ἕτερον δὲ ὁμολογησάντων γίγονε, « Πλάτ. « Διαφέρει δὲ ῥυθμὸς μέτρου, τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι, τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ, « Σὸ. « Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή, « Ἀρχτ. « Χωρὶς γὰρ συλλαβῆς οὐκὰν γένοιτο μέτρον. Ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν τοὺς χαλκοῦς ῥώμεν τὰς σφῦρας καταφέροντας. ἅμα τινὲ ᾗ ῥυθμὸν ἀκούομεν κτλ., « Λ.γγ. Ὁ ῥυθμὸς ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ τὸ βραχὺ χαρακτηρίζεται, ὃς περ μόνος καὶ μέτρον λέγεται. « Φλπν. « Ῥυθμὸς δὲ ἁπλοῦς ἢ ποὺς (τὸ γὰρ αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν), οὔτ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβοῖν, οὔτε μείζων τριῶν, « Δ. Ἅλ. « Ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον ᾗ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, ᾗ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. « Οἰκειότερα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου, « Ἀρχτ. « Ἐν ῥυθμῷ, « ἐξ, μὲ τάξιν, μὲ ῥυθμὸν, εὐρύθμως. « Ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλὸν, « Ἀκ. « Θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν (ἡ) ὑπάγειν, « Σὸ, ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ᾗ χορεύω γοργότερον· (καὶ ἐν γέν.) « Χρόνου δὲ προδοίνοντος, ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλον ᾗ τὸν ῥυθμὸν τῶν Φοινικίων γραμμάτων, μεταῤῥυθμίσαντες δὲ σφέων ὀλίγα (οἱ ἴωνες), ἐχρέωντο, « Ἡρ., τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν, (Γαλλ.) le tercet. « Τὸν ῥυθμὸν τῶν ἀρχαίων κατ' Αἴγυπτον ἀνδριάντων τῶν αὐτῶν εἶναι τοῖς ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθεῖσι παρὰ τοῖς Ἕλλησι, « Διόδ. « Κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωμίδος ποιήσει αὐτὸ, « Γρφ. « Στυλὴν Ἕλληνα ᾗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥυθμὸν πέπλων ἔχει, « Εὐρ., τὸ κόψιμον τῆς φορεσιᾶς του· (καὶ τρπ.) «Μήποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς, ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅς τις ἂν ᾖ,« Θγν. Παίῃ τρόπῳ δὲ ᾗ τίνι ῥυθμῷ φόνου κτείνει Θ. παῖδας; « Εὐρ. « Οὐκ ἔνα ῥυθμὸν κακῶν ἔχοῦσας,« αὐτ., εἶδος κακῶν. « Δὐτονόας ῥυθμὸς ὧὐτός,« Θκρ., ἔκαμε ᾗ αὐτὴ τὸ ἴδιον (κίνημα).

2) (συνεκδ.) τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τοῦ ῥυθμοῦ, (ὀθ. πλθ.) « Ῥυθμοί, « Ἡρωδιαν., ᾄσματα στιχηρά, τραγούδια, (καθὼς τὰ ἰδικά μας) κατσάκια.

‡Ῥυθμόω-ῶ, Μ. ώσω, ἀμφ. ἀντὶ Ῥυθμίζω.

‡Ῥυΐσκομαι, Μ. ῥυήσομαι, = Ῥοΐζομαι, ἔχω (ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ) διάῤῥοιαν.

‡Ῥυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥυκανίζω.

Ῥυκάνη, (ἡ), [ὄνμτπ.]. ἐργαλ. τεκτον., ῥοκάνι.

Ῥυκάνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυκανάω, ῥοκάνισμα, (ἴσ. ὀρθότ. Ῥυκάνισις).

‡Ῥυκανίζω, Μ. (σω. Ξιω (ἰσάζω) μὲ τὴν ῥυκάνη, ῥοκανίζω.

Ῥύμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥεῦμα.

Ῥῦμα (τὸ), [ῥύω=ἐρύω]. τράβηγμα. «Τόξου—, « Αἰσχλ., = Βολή, σαγιττηδ, (ὀθ.) « Εἰς τόξου ῥῦμα. « Ἐκ τόξῃ ῥύματος,« Ξεν., = Τόξου βολῆς. (καθὼς λέγομεν τῶρα) μιὰ τηρεκιὰ τόπον. 2) τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁπ. σύρομέν (τραβῶμέν) τι, (π. χ.) σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. ῥυμουλκεῖται τὸ πλοῖον, λουρὶ ὀχήματος (ἁμάξης), κτλ., (παρβλ.) Ῥυτήρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ῥυμός. 4) Π. ἀντὶ Ῥῦσις, λύτρωσις, σωτηρία ἢ="Ερυμα, προπύργιον· (ἐν γέν.) ὑπεράσπισις προστασία. « Μικρὸν μεγάλων χωρὶς, σφαλερὸν πύργῳ ῥῦμα πέλονται, « Σοφ. « Βωμὸς φυγάσι ῥῦμα,« Αἰσχλ.

Ῥυμάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἔφορος) μιᾶς ῥύμης (συνοικίας), (καθὼς εἰς τὰς Τουρκ. πόλεις ὁ κεχαγιᾶς τοῦ μαχαλλέ.

Ῥυμβέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ῥομβέω.

Ῥύμβιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥόμβιον, μικρὸς ῥόμβος (τροχὸς μαγικὸς κτλ.).

Ῥυμβοειδέω-ῶ [ῥόμβος], Μ. ήσω. Περιστρέφω ὡς ἂν ῥόμβον· (συνεκδ.) περιστρέφων σφενδονίζω· (ὅθεν μτνμ.) σκορπίζω κακὴν κακῶς, κατασωτεύω.

Ῥύμβος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥόμβος.

Ῥυμβών [ῥόμβος], ὄνος (ἡ). περιστροφὴ ῥομβοειδὴς ἢ ἑλικοειδής, (κυρ.) ἡ περιστροφὴ τῆς αφενδόνης.

Ῥύμη (ἡ), [ῥύω=ἐρύω] ἡ ὁρμὴ τοῦ μετὰ σφοδρότητος φερομένου ἢ κινουμένου σώματος, ἡ σφοδρότης τῆς προσβολῆς. « Ἀφίεσαν τὴν δοκὸν ἀπὸ τοῦ τείχους· ἡ δὲ ῥύμη ἐμπίπτουσα, « Θκ. (καὶ μτφρ.) « Ἡ ῥύμη τῆς τύχης, « Πλ., ἡ φορά. « Ὀργῆς—, « Φλςρ., ἡ παραφορά. 2) ὅρόμος ἢ μέρος πόλεως, (Τουρκ.) σωκάκι· μαχαλλές, (Γαλλ.) quartier. « Ἐξίλθετε εἰς τὰς ὁδοὺς ᾗ εἰς τὰς ῥύμας, « Γρφ.

Ῥυμηδὸν, ἐπίῤῥ. Μὲ ῥύμην, μὲ ὁρμήν.

Ῥύμμα (τὸ), [ῥύπτω]. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς πλύσεως, ῥύπος, ἀκαθαρσία, (παρβλ.) Ἄῤῥυμα. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ πλύσιμον (πάστρεμμα), σαπούνι, ἀλισσίβα κτλ. « Ῥύμμασι ᾗ πόαις πᾶσ-τε σεαυτῷ τὸ κάλλος μακρότερον, « Ἐπιγρ.

‡Ῥυμνός, ἡ, όν, Γρφ. ἀντὶ Ἐρυμνός.

Ῥυμὸς (ὁ), [ῥύω=ἐρύω]. τὸ μεταξὺ τῶν ζυγῶν μακρὺ ξύλον (τὸ τιμόνι) τῆς ἁμάξης. « Ὀρθὸς—, « Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Ἀκροῤῥύμιον. 2) = Ῥυτήρ. 3) = Ὁλκὸς, γραμμὴ, αὐλακιά. 4) ἀντὶ Ῥύμη, μαχαλλές. 5) (Ἐπιγρ.) τμῆμα, διαίρεσις.

Ῥυμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Χωρίζω, Διαιρῶ) τὴν πόλιν κατὰ ῥύμας (ὁρόμους, μαχαλλέδες). (« Ἔπει δὲ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν) κακῶς ἐῤῥυτομημένη διὰ τὴν ἀρχαιότητα, « Δικαίαρχ.

Ῥυμοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ ῥύμας τομὴ (διαίρεσις) πόλεως. « Εὐστοχίᾳ τῆς ῥυμοτομίας ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πολιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις, « Διόδ.

Ῥυμουλκέω-ῶ [ῥῦμα, ἕλκω], Μ. ήσω. Τραβῶ (κυρ. τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν ξηρὰν) ἢ κατόπιν ἄλλου πλοίου μὲ τὸ σχοινί, (Τουρκ.) τραβῶ γεδέκι, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) remorquer.

‡Ῥυμουλκὸς (ὁ). ὁ ῥυμουλκῶν, (Τουρκ.) γεδεκτσῆς.

Ῥυμφάνω καὶ Ῥυμφέω, Μ. ήσω, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ῥοφέω.

Ῥυνδάκη (ἡ) καὶ

Ῥυνδάκης ἡ Ῥυντάκης καὶ Ῥύντακος [Περσ.], ου (ὁ). εἶδος πτηνοῦ παχυτάτου ἰσομεγέθους μὲ περιστεράν.

Ῥύομαι [ῥύω=ἐρύω], Μ. ῥύσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥυσάμην καὶ πθ. [παρὰ μτγν.] Ἐῤῥύσθην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Ῥυσθῆναι κτλ.). (κυρ. καὶ Π.) Τραβῶ (καὶ συνκδ. Κρατῶ) τινα πλησίον μου, ἐμποδίζω. « Ἢν δ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ, « Ὀδ. Ψ. (ἴδε καὶ Ἐρύω), (ὀθ. 2) (συνήθ.) σώζω τινὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, γλυτώνω, ἀπαλλάττω· ἐξαγοράζω· διασώζω· διατηρῶ, ὑπερασπίζομαι, προστατεύω, προφυλάττω. « Ἀλλά τις θεῶν ἐῤῥύσατο ᾗ ἐσάωσεν Ἕκτορα, « Ἰλ. Ο. (καὶ πληρέστερ.) «Τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενον, παραστῆναι καὶ ῥύσασθαι μιν ἐκ τοῦ παρεόντος κακοῦ, « Ἡρ. « Ῥύσασθαι ἄνδρας Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης, « αὐτ. (καὶ ἀπαρ.) « Ῥύσεταί με μὴ θανεῖν, « Εὐρ. « Ἀριστήων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται, « Ἰλ. Ι. « Τὰ τείχεα ῥύεσθαι αὐτούς, « Ἡρ., νὰ τὰ φυλάττουν. « Σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βωτῆρες ἄνδρες ῥύατο, « Ὀδ. Ρ. « Κυνέην ἥ τε ῥύεται κάρη, « Ἰλ. Κ. « Ἔῤῥυτο γὰρ ἐνδοθι θώρηξ, « Ἰλ. Ψ., ἐμπόδιζεν. « Ἔργῳ ἀγαθῷ ῥύεσθαι τὰς αἰτίας, « Θκ., νὰ ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν (νὰ ἀθωωθῇ) ἀπό.

Ῥύπα, Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Ῥύπος.

Ῥυπαίνω [ῥύπος], Μ. ανῶ. Λερόνω· (μτφρ.) ὑβρίζω, δυσφημῶ, ἀτιμάζω. « Εἰς δουλείαν ἐῤῥυπαίνετο ὁ φιλόσοφος, « Σχλ., ἐδυσφημεῖτο.

Ῥύπανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λέρωμα.

‡Ῥύπαξ, ακος (ὁ). ῥυπαρὸς, φιλάργυρος ἄνθρωπος.

Ῥυπαπαῖ ἡ (ὀρθότ.) Ῥυππαπαῖ, ἐπιφών. ναυτικὸν (τῶν Ἀθην. ναυτ.) καθὼς τὸ Ὄπ, (κοιν.) Γειάσα! « Τὸ ῥυπαπαῖ, Ἀρχ., ὁ ὄχλος τῶν ναυτῶν,» (καὶ) μαρινεράτσα.

‡Ῥυπαρεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (φέρομαι ὡς) ῥυπαρός.

Ῥυπαρία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥυπαροῦ, ἀκαθαρσία, (Τουρκ.) μευνταρλίκι, (συνκδ.) ἄκρα φιλαργυρία, (Γαλλ.) avarice sordide. « Οἰκονομικὴς χρείας ῥυπαρίας, « Δ. Κασσ.

Ῥυπαρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίαν ῥυπαρὰν, φιλάργυρος.

Ῥυπαρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ῥυπαρὸς τὴν γνώμην, εὐτελῆ φρονῶν, χαμερπὴς.

‡Ῥυπαρογραφία (ἡ). ζωγραφικὴ ἀπεικόνισις (εὐτελῶν) ἀντικειμένων.

Ῥυπαρογράφος (ὁ). ζωγράφος εἰκόνων (ῥυπαρῶν) ἀντικειμένων, (παρβλ. Ῥυπαρογράφος).

Ῥυπαροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥυπαρῶς (αἰσχρῶς) διαιτώμενος, Ῥυπαρόβιος.

Ῥυπαροκέραμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ῥυπαροῦ κεράμου, στακτοκόκκινος, μαυροκόκκινος.

Ῥυπαρομέλας, ανος (μέλαινα, μέλαν) ὁ ἔχων μαῦρον ῥυπαρὸν χρῶμα.

Ῥυπαρὸς, ά, όν. Πλήρης ῥύπου, λερωμένος, βρωμερὸς. « Ἄρτος—, « Σοφ., τὸ μαῦρον ψωμί. 2) (συνεκδ.) ὁ περιβολὴν φιλαργυρος, αἰσχροκερδὴς.

Ῥυπαρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ῥυπαροῦ, ῥυπαρία.

‡Ῥυπαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων φαγητὰ (ἀκάθαρτα) φαγητὰ· φιλάργυρος.

‡Ῥυπαροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ῥυπαρὰ φορέματα.

Ῥυπαροψυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

‡Ῥυπαροψυχος (ὁ, ἡ), = Ῥυπαρόγνωμων.

Ῥυπαρῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ῥυπαρίαν (φιλαργυρίαν), (Γαλλ.) sordidement. « Ῥυπαρότατα ἀργυρολογεῖν,« Δ. Κασσ.

‡Ῥύπασμα (τὸ) καὶ

Ῥυπασμὸς (ὁ), = Ῥύπος, λέρα, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

Ῥυπάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ῥυπαρὸς (λερωμένος). « Ἐκδύων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων,« Ἀρχ. « Μάλα περ ῥυπόωντα[1] Π. ἀντὶ ῥυπῶντα) καθῆραι, « Ὅμ. « Ἀπὸ ῥυπόωντα, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) « Ἐκκαθαίρει τὰ ῥυπῶντα τῶν τραυμάτων,« Ἐῤῥύπατ' ἄγομαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τάμοι ῥερυπωμένα εἵματα,« Θκ.

Ῥυπίλαιον (τὸ), λάδι ῥυπαρὸν (ἄπλυτο).

Ῥυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ῥυπαρός.

Ῥυπογράφος (ὁ, ἡ), ἴδε Ῥυπαρογράφος καὶ Ῥωπαγράφος.

Ῥυπόεις, εσσα, εν, Π. ἀνεῖ Ῥυπαρός. « Ῥωγαλέα ῥυπόεντα (διερρ. ῥυπωμένα), « Ὀδ. Ν.

‡Ῥυποκέραμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἀσφαλῶς ἀντὶ) Ῥυπαροκέραμος.

Ῥυποκόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βρωμεροὺς κονδύλους (ἁρμοὺς, δακτύλους). (ἀντίθ. ἀκάθαρτος, βρωμερὸς, φιλάργυρος, Ῥυπόν καὶ Ῥύπος, εος-ους (τὸ), = Ῥύπος, τυρόγαλον.

Ῥύπος (ὁ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Ῥύπα, [ῥύπτω]. λέρα, βρώμα, ἀκαθαρσία. « Πέντε πόκως,.. ὅπαν ῥύπος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θκρ., (κοιν.) ὅλον βρῶμα. 2) (συνκδχ.) = Ῥυπαρία, φιλαργυρία· (ἐν γέν.) ἀχρειότης, βδελυρία. « Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, » Σθ. 3) (ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) τὸ βουλλωτήριον. « Μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀποστάσαι, » Ἀρστφ., (ὅθ. ἢ τὸ Παραῤῥύπωμα).

Ῥυπόω-ῶ [ῥύπος], Μ. ώσω (ὁ πθ. πρκ. μτχ. Ἐῤῥυπωμένος καὶ Π. Ῥεῤῥυπωμένος ἢ [κατά τινας γραπτκ.] Ῥεῤῥυπασμένος). Ἀτρόνω (κυρ. καὶ μτνμ.), ἴδε Ῥυπάω.

Ῥυπόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ῥυπῶν, μτχ. τοῦ Ῥυπάω.

Ῥυπαπαί, ἐπιφών. ἴδε Ῥυπαπαῖ.

Ῥύπτηρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ῥύπτηρ (ὁ). ὁ ῥύπτων (παστρεύων, ξεῤῥυαρίων). 2) (εἰς τὸν Δσκρ. Β', 84) ἐπαλλαμ. ἀντὶ Ἀρυτήρ. « Ῥύπτηρι ῥαβδίῳ τὸ ὕδωρ ἀνάχει, » Δσκρ.

Ῥυπτήριον (τό), = Καθαρτήριον.

Ῥυπτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥύψιν (πλύσιμον, πάχρεμμα, ἐῤῥύπισμα), καθαριστικὸς τοῦ ῥύπου. « Καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κονίαν, » Πλ.

Ῥύπτω, Μ. ῥύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, πλύνω (κυρ. μὲ θολόστακτην ἢ μὲ σαπούνι), παστρεύω, ξεῤῥυπίζω.

Ῥυπώδης, ες (ὁ, ἡ), ῥυπαρὸς τὸ εἶδος, πλήρης ῥύπου, βαρβορώδης. « Λαφαλτος —, » Δσκρ. « Ἵνα χωρισθῇ τὸ ῥυπῶδες ὑγρὸς, » αὐτ.

Ῥυπώσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυπόω, λέρωμα, λέρα, ῥύπος. « Σπόγγῳ δὲ τὴν ῥυπώσιν ἐκμάξας ὅλην, » Γ. Πισσίδ.

Ῥυπωτός, ἡ, όν. Ῥυπώδης, ῥυπαρός.

Ῥυσαίνω [ῥυσός], Μ. ανῶ, = Ῥυτιδόω.

Ῥυσαλέος, α, ον, Π. Ῥυσὸς ὕλος, πλήρης ῥυτίδων.

Ῥύσημα (τό), = Ῥυτίς.

Ῥύσθαι, Π. ἀντὶ Ῥύεσθαι, ἀπαρ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυσιάζω [ῥύσιον], Μ. άσω. Τραβῶ (Παίρνω) μὲ βίαν, ἀποσπῶ. 2) (Νμ.) Παίρνω ἢ κρατῶ ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω.

Ῥυσιδίωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (φυλάττων, διασώζων, ὑπερασπίζων) τοὺς βωμούς.

Ῥυσιδίφρος (ὁ, ἡ), [ῥύομαι, δίφρος]. ὁ ἵππους (διώκων) τὴν ἅμαξαν. « Χεὶρ —, » Πίνδ., ἢ τοῦ ἁρματηλάτου.

Ῥύσιον (τό), Π. ἀντὶ Ἐρύσιμον.

Ῥύσιος, α ἢ ος, ον, Π. [ῥύομαι καὶ ῥύω = ἐρύω]. σωτὴρ, λυτρωτὴς· ὑπερασπιστὴς· σωτήριος. « Αἷμα ῥύσιον, » Ἔμν. Ἐκκλησ., τὸ τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ. 2) (πθ.) ἔχων ἀνάγκην προστασίας (σωτηρίας), ἱκέτης (Αἰσχλ. Ἱκ. 423). 3) (Γραμμ.) τραυληπνέος, τεντωμένος. ‖ (συνών. τὸ οὐδ.) Ῥύσιον, πᾶν ὅ,τι τραβᾷ καὶ παίρνει τις μὲ βίαν (κυρ. πρὸς ἐξασφάλισιν χρέως ἢ ἀποζημίωσιν [Γαλλ.] « Ὑληρός, » (Τουρκ.) ἐνέχυρον, (ἐπὶ πρσ.) = λάφυρον, (ὅθεν) ἐχέμι. 2) = Δεῖσα, (« Ῥύσιον θεῖναί) τινι, « Πλεῖ., Σοφ., προκηρύττειν πόλεμον (λαφυραγωγίαν) κατά τινος (κυρ. πρὸς ἀντεκδίκησιν), (ἄλλ. « Τὸ λάφυρον καταγγέλλειν τινὶ, « Πλ.Β.) » Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, « Ἰλ. Α., λαφυραγωγῶν πρὸς ἀντεκδίκησιν.

3) = Λύτρον, σῶστρον, θυσία εὐχαριστήριος. « Ὠδίνων —, » Ἐπιγρ., τὰ διὰ τὸν εὐτυχῆ τοκετόν.

Ῥυσίπαλις, πόλιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (σώζων, προστατεύων) τὴν πόλιν, σωτὴρ (ὑπερασπιστὴς) πόλεως.

Ῥυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (ἀπαλλάττων) ἀπὸ τοὺς πόνους (ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν).

Ῥυσίπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥυσίπολις.

Ῥῦσις [ῥέω], εως (ἡ), = Ῥεῦσις.

Ῥῦσις [ῥύομαι], εως (ἡ). σωτηρία, λύτρωσις.

Ῥυσίς, (δος (ἡ), εἶδος ποτηρίου, (ἄλλ.) Ῥυτόν, (ἄλλ. διορθ. Χρυσίς).

Ῥύσκευ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐῤῥύσθη, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ῥυθμὸς, τρόπος, ἦθος, σχῆμα, τάξις κτλ. « Ὧυτός μὲν Διόθυης ῥυσμὸς πέλει, « Διονύσ. » Ἀλλοίην ῥυσμοῦ φύσιν ἔλλαχ' ἑκάστη (ἤπειρος), « αὐτ. » Οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ, « Καλλ., οὐκ ἀπεικότως, ὄχι χωρὶς λόγον. (ἡ λέξις ἦτον ἰδίως ἐν χρήσει εἰς τὸ φιλοσοφικὸν σύζημα τοῦ Δημοκρίτου).

†Ῥυσμόω-ῶ, Μ. ώσω, ἀντὶ Ῥυθμόω, ῥυθμίζω, μορφόνω, σχηματίζω.

Ῥυσόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φερῶν ῥυσοὺς (ῥυτιδωμένους) καρπούς.

Ῥυσόκαρφος (ὁ, ἡ), [ῥυσὸς, κάρφος]. τοῦ ὁπ. τὰ κλωνάρια εἶνε ὅλον ῥυτίδας.

Ῥυσὸς [†ῥύω = ἐρύω], ἡ, ον. Ζαρωμένος, σουρφωμένος, ῥυτιδωμένος· (συνκδχ.) γέρων ἢ κατηφὴς, σκυθρωπός. « Διαπότου πενίῃσι ῥυσὰ βουλευτήρια, » Θπμπ. παρ' Ἀθ. « Πρεσβύτην) κυφὸν, ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδὸν, » Ἀρχφ. « Ῥυσαὶ ἐλαῖαι, « Ἀθ. (καὶ ζοτ.) « Δορὰ μὲν (τοῦ κροκοδείλου) φαλίσι ῥυσὴ, » Ἀχ. Τάτ.

Ῥυσότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ῥυσοῦ, ῥικνότης.

Ῥυσοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ῥυσὸν (ζαρωμένον) χιτῶνα, σκεπασμένος μὲ ζαρωμένον περικάλυμμα, (οὕτω διορθωτέον ἐγγήσατο ὁ Tyriwhitt τὸ τοῦ Ὀρφ. [Λιθ. 713] Χρυσοχίτων, ὡς ἐπίθ. τῶν κοκκων τοῦ πεπέρεως).

Ῥυσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ῥικνόω, ῥυτιδόω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πθ.) ζαρόνω, (συνκδχ.) γηράσκω.

Ῥυσσαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ῥυσαίνω, ῥυσόω.

Ῥυσσαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ῥυσαλέος.

Ῥυσσὸς, Ῥυσσότης, Ῥυσσόω κτλ. Π. ἀντὶ Ῥυσὸς κτλ.

Ῥύσταγμα (τὸ), Π. τράβηγμα μὲ βίαν, σπίμασμα [ἐκ τοῦ

Ῥυστάζω [†ῥύω = ἐρύω], Μ. άσω. Τραβῶ μὲ βίαν ἢ ἐπανειλημμένως (παρβλ. Ἐλκυστάζω), σύρω κατὰ γῆς· βιάζω (γυναῖκα)· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι.

Ῥυστακτὸς, ὀς (ἡ), Π. Ἰων = Ῥύσταγμα.

Ῥυστὴρ (ὁ), Π. σπν. ἀντὶ Ῥυτήρ.

Ῥύστης [ῥύομαι], ου (ὁ). σωτὴρ, λυτρωτής.

Ῥῦσις (ἡ), θηλ. τοῦ Ῥύστης.

Ῥυσώδης, ες (ὁ, ἡ). ῥυσὸς τὸ εἶδος, ῥικνώδης, ῥυτιδώδης.

Ῥύσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυσόω, ζάρωμα, σούρφωμα, ῥυτιδωσις.

Ῥυσωτός, ἡ, όν, = Ῥυσώδης.

Ῥυταγωγὺς [βυτὸν, ἄγω], έως (ὁ). χαλινὸς εἰς εἶδος ἀγωγίου (καπιστριοῦ) (Γαλλ.) bridon, (παρβλ. Ῥυτήρ).

Ῥυτὴ (ἡ), Δ. τὸ πήγανον, (ὅθεν τὸ Λατ. ruta.

Ῥυτήρ (ὁ), [†ῥύω = ἐρύω], Π. (μὲ γεν.) ὁ αὐρων (τραβῶν) τι. « Ὑστῶν —, » Ὁμ., τεξότης. 2) (συνήθ. καὶ λογογρ.) τὸ λωρὶ τοῦ χαλινοῦ (κατ' ἔκτ.) ὁ χαλινός. « Ἐλαύνειν (ὁ Σπεύδειν) ἀπὸ ῥυτῆρας, « Αξ, τρέχειν μὲ ξαπολυτὸν τὸ χαλινάρι, (Τουρκ.) φολλού - διζγκλί, (Γαλλ.) à toute bride, à bride abattue. » Ῥυτῆρα λαβὼν μαστιγοῦν, « Αἰσχ. (καταχρ.) » Ῥυτῆρι κρούων γλῶτων ὑπείλε ποδός. « Σοφ., = Ῥαθαπυγίζειν. 3) (σπν.) Π. ἀντὶ Ῥυστῆς, φύλαξ, λυτρωτής. « Σταθμῶν —, » Ὁμ., ἴδε καὶ Ῥύστωρ.

Ῥυτιδοφλοιὰς (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ῥυτιδώδη φλοιὸν (ἐξωφλοιὸν πλήρες ῥυτίδων).

Ῥυτιδόω ῶ, Μ. ώσω. Κάνω τινὰ νὰ γένῃ ὅλος ῥυτίδωσις, ζαρόνω.

Ῥυτιδώδης, ες (ὁ, ἡ), πλήρης ῥυτίδων, ζαρωμένος.

Ῥυτιδωμα (τὸ), δέρμα (σῶμα) ῥυτιδωμένον.

Ῥυτίδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυτιδόω, ζάρωμα τοῦ δέρματος.

†Ῥυτίζω [ῥυτὶς], Μ. ίσω. Σαρρόνω· (συνκδχ.) καταπιάνω μὲ τὸ βελόνι, τρυπόνω· μπαλλόνω, (ὅθεν τὸ Τουρκ.) ὑφαίνω βελόνι (ἴδε Ῥύτισμα).

Ῥυτὶς [†ῥύω = ἐρύω, ῥυσὸς], (δος (ἡ). πτυχὴ (ζαρωμάτιά) τοῦ δέρματος.

†Ῥύτισμα (τὸ), [ῥυτίζω]. μπάλλωμα (κυρ. τὸ Τουρκ.) σύρραφισμα. « Αἱ ἀπέστριαι τῶν διῤῥυηκότων (ματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν, « Φώτ.

Ῥύτο, Π. ἀντὶ Ἐῤῥύτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυτὸν (τὸ), εἶδος ποτηρίου κερατοειδοῦς (ἀπὸ τὸ ατευὸν μέρος τοῦ ὀπ. ἔῤῥεεν ὁ οἶνος), (ἴδε Κρουνίζω, καὶ παρβλ. Κέρας 4), [κυρ. υδ. τοῦ

Ῥυτὸς (τὸ υ βρχ.), ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ῥευστός. « Ῥυτὸν ὕδωρ, « Αξ., τὸ ἀπὸ ῥιθρου, (κοιν.) τρεχάμενον. « Διὰ πολλάκις ἂν ἁρμίσειε.., ῥυτὸν ὁμβρίῃ, » Θῤῥ. « Ῥυτοῖς πόροις, « Αἰσχλ., ῥεῖθρα ποταμοῦ, νερὰ τριχάμενα.

Ῥυτὸς (τὸ υ μακρ.), ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἐρυστός, ἐλκυστός, τραβηκτός. « Τυτεῖσι λάϊσιν. « Ὅμ., μὲ λίθους συρτοὺς (ἁμαξαίους), (κοιν.) πέτρας ἀσήκωτας (ἀπὸ τὰ μέγεθος). 2) (υδ. πλ.) « Ῥυτὰ, « Ἡσ., τὰ λωρία τοῦ χαλινοῦ, (ὁ (ἄλλ.) Ῥυτήρ.

Ῥύτρον (τὸ), = Λύτρον, σῶστρον, Ῥύσιον.

Ῥύτρος [ῐ], εος—ους (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ἑρυγγίου ἢ χηνόποδος) μὲ ἀκάνθας εἰς τὴν καρυφὴν μόνον.

Ῥύτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ῥυτήρ. « Τόξῳ —, »

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπγρ., τοξότης. » Θανάτου—, « αὐτ., λυτρωτής. » Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον,« Ἐπγρ.

Ῥυφαίνω καὶ Ῥυφέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ῥυφέω, (ὄθ.

Ῥύφημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥόφημα.

Ῥύψις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ῥύπτω, πλύσιμον (μὲ βυλόξεκτην ἡ σαπωῦνι), πάστερμμα, ξερῶπισμα.

†Ῥῶ, Μ. ῥώσω, Γρμτ. ἀντὶ Ἐρύω, τραβῶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ.) Ῥύομαι, σώζω, ἀπαλλάττω κτλ.

§Ῥωδών, ος (ὁ, ἡ), =Ῥώδης· (συνκῶχ.) ἀδρόος· ἄφθονος.

Ῥῶ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Ρ.

Ῥωβικός, ἡ, όν, =Ῥωπικός.

Ῥωβοστωμυλήθρα ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥωπερπερήθρα.

Ῥωγαλέος, ή, ον, Π. ξεσχισμένος, κουρελλιασμένος. ὁ Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην,« Ὁδ. Ν., καταξεσχισμένην.

Ῥωγὰς [ῥώξ], άδος (ὁ, ἡ), Π. σχισμένος, ῥαγισμένος. « Πέτρα—, « Ἄπλλν, Νίκ. »Ῥωγὰς αἰπόλων πήρα,« Βαβρ. || οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ ἢ Πέτρα), χάσμα γῆς· σπηλιά· βράχος ἀπότομος, (παρβλ. Ῥαγάς).

2) (ἐνν. Πέπλος), ἐπαωφορι ἀνοικτὸν ἔμπρὸς καὶ θηλυκονόμενον εἰς τὸ στῆθος, (παρβλ.) Περναπλίς. 3) (ἐνν. θύρα) ἡ ἔχουσα καὶ μικροτέραν εἴσοδον, (ἄλλ.) Ἐκτρμάς.

Ῥωγὴ (ἡ), [ῥώξ]. σχισμάδα, γαραμάδα· σχισιμον χάσμα (γῆς), σπηλιά. χαράδρα.

§Ῥῶγμα (τὸ), =Ῥῆγμα, (ὄθ.

Ῥωγματίας, ου (ὁ), =Ῥηγματίας.

Ῥωγμὴ (ἡ), =Ῥωγὴ, Ῥωγμός.

Ῥωγμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥωγμοῦ (χαραγμάδους).

Ῥωγμὸς (ὁ), =Ῥωχμός.

Ῥωγολογέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ῥαγολογέω.

Ῥωθων [ῥόθος, ἴσ. συγγ. καὶ τῷ Ῥεθος], ωνος (ὁ). ἡ τρύπα τῆς μύτης, τὸ ῥουθοῦνι, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ῥουθούνια.

Ῥῶμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥώμη.

Ῥωμαλέος, α, ον. Ῥώμης ἔμπλεως, εὔρωστος, (Γαλλ.) robuste, (κοιν.) παλληκαρᾶς· (ἐν γέν.) ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος.

Ῥωμαλεότης (ἡ). τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ ῥωμαλέου, ἀνδρία (σωματ.).

Ῥωμαλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ῥωμαλέον (εὔρωστον), ἐνισχύω.

Ῥωμαλέως, ἐπίῤῥ. Μὲ ῥωμαλεότητα, (κοιν.) παλληκαρίσια.

Ῥώμη (ἡ). (ἐν γέν.) ἰσχύς, δύναμις, (ἡ σωματ.) εὐεξία, εὐρωστία· (ἡ ψυχ.) ἀνδρία, ἀφοβία, εὐτολμία (« Ἀθυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις,« Ξεν.), (ἡ κοινων. ὅλ.) στρατεύματα, χρήματα κτλ. » Οὐκ ἐκρατήθη οὔθ' ὑπὸ ὅπλων, οὔθ' ὑπὸ τῆς βασιλέως ῥώμης,« αὐτ. »Κατὰ πολλὴν ἰσχύος ῥώμην,« Φίλ., [ἐκ τοῦ

Ῥώννυμι καὶ Ῥωννύω [ῥώω, ὀθ. ὀ] Μ. ῥώσω (πθ. πρκ. μὲ σημ. ἐνς. Ἐῤῥωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐῤῥώσθην). Ἐμποιῶ ῥώμην (δύναμιν), ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμενῶ· (συνήθ. μσ. ἡ πθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι δυνατὸς (γιερὸς, εὔρωστος), ὑγιαίνω· (μτγμ.) ἀκμάζω, (συνκῶχ.) πράττω τι μὲ δύναμιν (εὐρώστως), προθυμοῦμαι. » Ὅταν (αἱ κυνες) μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὴ τοῦτο ὅτι οὐκ ἔῤῥωνται, « Ξεν. » Ὅτ' ἐῤῥώμην (ἔγραφεν ὁ Νικίας ἀσθενῶν), πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα,« Θκ. (καὶ μτγμ.) » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἔῤῥωνται αἱ ἄλλαι τέχναι, « αὐτ. (ἡ προθετ.) » Ἐῤῥώντο εἰς τὸν πόλεμον,« Θκ., ἦσαν προθυμοι. » Ἐγὼ δὲ καὶ ὁ θρησκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα, « Συν., ἐῤῥωμένως ἐπιπίπτομεν. (καὶ ἀπαρ.) » Ἐῤῥωτο πᾶς εἴτι δύναιτο ξυνεπιλαμβάνειν,« αὐτ., ἐπροθυμεῖτο. » Οὕτω σφόδρα ἐῤῥωτο ἡ βαλὴ κακόν τι ἐργάζεσθαι, « Λσ. (καὶ αὐτ. ἐλλειπτ.) » Πολὺ μᾶλλον ἡ πρότερον ἐῤῥωμαι τὴν ὀργὴν,« Δ. Ἀλ. (τὸ ἀπαρ.) » Ἐῤῥῶσθαι, =Ὑγιαίνειν, (καὶ τὸ πρς.) » Ἐῤῥωσα καὶ (πλθ.) » Ἐῤῥωσθε, »(ἐν εἴδει φιλοφρον. προσφων.) ὑγίαινε! ὑγιαίνετε! ἔχε (ἔχετε) ὑγείαν! (Γαλλ.) adieu! » Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, « Λκ. (ἐνίοτε εὔφων. καὶ κατ' εὐφημ. ἀντὶ) Ἔῤῥε, Ἐῤῥέτω! » Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι εἰπὼν τοῖς νομοις καὶ ὑμῖν, « Δμ., ἀποχαιρετίσας, (ὅλ) ἄφεις κατὰ μέρος, ἀδιαφορήσας ὅλως διόλου,(παρβλ.) Χαίρω). || (ἡ μτγ., τὴν ὀπ. ἴδε) Ἐῤῥωμενος, η, ον, (ἐπιθ.) ἀντὶ Ῥωμαλέος, εὔρωστος κτλ. » Ἐῤῥωμένος ἢ εὐδαιμονῶν διετέλει, « Συν. (καὶ μτνμ.) » Μανίας ἔργον, ἢ ταύτης ἐῤῥωμένης,« Πλ. (καὶ παραθετ.) » Ἐῤῥωμενεςάτην μάχην ἀγωνισάμενοι,« Πλ.

Ῥώς [ἔῤῥωγα], ῥωγὸς (ὁ ἢ ἡ). σχισμάδα· (ἐν γέν.) εἶδος ςενῆς περασμᾶ, (ὄθ. τὸ κοιν. ἀπο τοῦ Ατν.) ῥοῦγα. » Μεγαροιο—, « Ὁδ. Χ., μακρυνάρι· ςπιτιοῦ, (Γαλλ.) corridor. 2)= Ῥώξ, ῥῶγα. ῥωγαλίδα. » Ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ,« Γρφ. » Αἰθαλόεις ῥὼξ κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος ποσὶν ἔρπων, « Νίκ.

Ῥώομαι [ῥώω], Μ. ῥώσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥωσάμην), Π. κινοῦμαι ταχέως (μὲ ὁρμήν, ἐῤῥωμένως), σπεύδω. προθυμοῦμαι. » Χαῖται δὲ ἐῤῥώοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο, « Ἰλ. Ψ., ἐσείοντο, ἐκυμάτιζον. » Ἀνέστη χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, « Ἰλ. Σ. » Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο· γοῦνατα δ' ἐῤῥώσαντο, « Ὁδ. Ψ. (καὶ προθετ.) » Αὐτοί δ' ἄψιῤῥόοι πρὸς Ὄλυμπον ἐῤῥώσαντο, « Ἡμν. Ὑμ. » Τοὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐῤῥώοντο,« Ἡσ. » Τευγεσιν ἐῤῥώσαντο πυρὴν πέρι,« Ὁδ. Ω., περιλήσαν ἕνοπλοι (χάριν τιμῆς). »Ἀμφὶ θεράποντα ῥώοντο,« Ἰλ. Π., τὸν περιεσχίζοντον. » Νυμφάων, αἳ τ' ἀμφ' Ἀχελωΐῳ ἐῤῥώσαντο,« Ἰλ. Ω., ἐῤῥωμενως ἐχόρευσαν, (τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ἐξεφερε πληρέστερον) » Καί τε μετ' ἀθανάτοις καλὸν χορὸν ἐῤῥώσαντο, « Ἡμν. Ἀφρδ. (καὶ μετωνυμικώτερον). » Εὐρώπης δ' αἱ μὲν (νῆσοι) λαιῆς ὑπὸ νεύματι γειρὸς ῥώονθ' ἑξείης, Ἀσίης δ' ἐπὶ δεξιὰ κεῖνται, « (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὁρμῶνθ') Διονύσ.

Ῥωπάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ †Ῥώπαξ, ακος (ὁ), Γλσ. καὶ Ῥωπὰς, άδος (ἡ), Π. τοῦφα ἀπὸ βάτους, μύρτους, χαμόκλαδα).

Ῥωπεῖον (τὸ), εὐχρηστότ. τὸ ἰων. Ῥωπήϊον.

Ῥώπες (αἱ), Π. ἴδε Ῥώψ.

†Ῥωπεόω, Μ. εύσω. Κόπτω (συμβ. ὑγιῶς ῥώπας (χαμόκλαδα, φρύγανα). ὁτε) =Ῥωποπωλέω.

Ῥωπήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ῥώπας (θύμνους, χαμόκλαδα).

Ῥωπήϊον (τὸ), Π. ἰων. ἀντὶ Ῥωπεῖον, τόπος γεμάτος ῥώπας (θύμνους, χαμόκλαδα). (ἐν γέν.) =Ῥωπάς.

§Ῥωπίζω, Μ. ίσω, =Ῥωπεύω, σημαίνει φρύγανα, (μτνμ.) συνάζω ὅ,τι τύχει.

Ῥωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥῶπον, ῥώπου ἴδιος· (ἐπμ.) εὐτελὴς, ὀλίγιστος, ψευτικος, πρωτοτυπος. » Τὰ ῥωπικὰ, « Λξ., ὀρῶπος, αἱ εὐτελέστερα ὑλικαὶ ὕλαι, (ἐν γέν.) πράγματα μικρᾶς ἀξίας (ὀσήμαντα), (Γαλλ.) bagatelles. »Ῥωπικὸν δῶρον,« Λξ., χωρὶς πραγματικὴν ἀξίαν. (καὶ μτνμ.) »Ἀλλ' ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικὸς,« Πλ. Ἀξ. ὡς βάσιν, ἐπιπόλαιος. » Ῥωπικὰ γὰρ ψασθαι,« Δ. Ταρ., ζωγραφίζειν ῥωπικῶς, (ὄθ.) « Τὸ ῥωπικὸν,« ἀόρ. ἢ ἐπιπόλαιος καλλονὴ (le faux brillant) τοῦ λόγου. » Πανταχοῦ γὰρ ἡ ῥᾳθυμία ἀκριβὴς, καὶ οὐδὲν ἀνελλιπὲς, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἐξευρίσκεται, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ῥωπικὸν, « Πλ.

Ῥώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥῶψ, ῥώπος, ὀνον, κλαδὶ εὐλύγ.ςον (Δ Βάσ Ξ.

Ῥωπογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ῥωπογράφου, ζωγραφία εὐτελὴς (χωρὶς ἀξίαν).

2) =Τοπογραφία, (Γαλλ.) paysage.

Ῥωπογράφος (ὁ, ἡ), [ῥῶπος ἢ ῥώψ, γράφω]. ὁ ζωγραφίζων ῥωπικὰ (ἀδόκιμα, χονδροκοπιά) ἀντικείμενα καὶ μὲ ἐλαφρὰ ταχυτερὰ (ποῦ κτυποῦν εἰς τὸ μάτι πλὴν ἀχρεῖα· ποιότητος χρώματα, (ἀπὸ τῷ Ῥυπογράφος). 2) ὁ ζωγραφίζων ῥώπας (θάμνους, χαμόκλαδα) ἢ ἄλλα ὁμοια τῆς ἐξοχῆς ἀντικείμενα, (ἀδ. τὰ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τοπογράφος, (Γαλλ.) paysagiste.

Ῥωποπερπερήθρα (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, (Γαλλ.) caquet, commérage. » Μισθενὶς τὴν ῥωποπερπερήθραν,« Δρτ. [ἐκ τοῦ

§Ῥωποπερπερήθρας [ῥῶπος, περπερεύομαι] (ὁ). ὁ φλυάρων ὅ,τι τύχει, μωρολογῶν. « Τῶν κωμικῶν ὁμὲν τις αὐτὸν σκώπτει λέξει ῥωποπερπερήθραν,« Πλ.

Ῥωποπωλεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥωποπώλου.

Ῥωποπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (βιοπορεύομαι ὡς) =Ῥωποπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥώπους, (φορτους λιφνικὰς ἢ μικρᾶς τιμῆς πραγματείας), (Τμρκ.) ἀγγαρηπλάνος, (μαcier ἢ quincaillier, (παρβλ. Γαλγκολης).

Ῥῶπος (ὁ), [ἔῤῥώψ]. πραγματεῖαι λιφνικὰς καὶ ἢ μικρᾶς τιμῆς (π. χ. βελόνια, κορδόνια, κομπιά, βραχιόλια καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀπολίδια, βαφαί, μυρωδικὰ κτλ.), τὰ ὁπ. ἐπειδὴ συνήθως μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μιζον οἱ ναῦται ὡς παρεμπόρευμα [παcotille] εἰς μικροὺς φακέλλους [γρούπους] ἐλέγοντο ἄλλως καὶ) » Αἰγιναία ἐμπολή (Στρβ.), (καθὼς τώρα) πραγματεῖαι: Βενέτικαις, (ὅθ. ἐν γέν.) δουλειὰ (καὶ ἰδιατ. ζωγραφιά) χονδροκοπιὰ (χωρὶς πραγματικὴν ἀξίαν), (συγχ. τῷ 'Ρῖτος).

†'Ρωπατωμυλήθρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ρωπογερηθρα.

'Ρωσθείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ 'Ρώννυμι.

'Ρῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ρώννυμι, (ἐνδυνάμωσις, εὐρωστία.

'Ρωσκομένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἰων. ἀντὶ 'Εῤῥωμένως (ἐκ τοῦ ἀχρ. 'Ρώσκομαι,=Ῥώννυμαι).

'Ρωστὴς [†ῥώω, ῥώννυμι], ακος (ὁ). ὁ πόδαθραν, ὑποσήριγμα. » Ἡ δὲ ἐλέπολις αὕτη (ὁ Κόραξ) ἐκ τριῶν μερῶν σύγκειται, ἔκ τε σταυρειδοῦς βάσεως καὶ βώτακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκότος ξ περιπάτου, » Ἀπολλοδ.

'Ρωστὴρ (ὁ), Π. ὁ ῥωννύων (ἐνισχύων) (συγχ. τῷ καὶ ἴσως εἰν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ 'Ραιστήρ).

'Ρωστήριος, α, ον καὶ

'Ρωστικὸς, ἡ, ὀν. 'Ο πρὸς χρῆσιν (ἐνδυνάμωσιν) συντελεστικὸς, δυναμωτικὸς· ἐνθαῤῥυντικός.

†'Ρωτακίζω, Μ. ἴσω. Μεταχειρίζομαι κατακόρως καὶ ἀλλεπαλλήλως εἰς τὴν ὁμιλίαν μου τὸ Ρ [ῥῶ].

;'Ρωτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ῥωτακίζειν, ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος χρῆσις τοῦ 'Ρῶ.

'Ρωχμὴ (ἡ) καὶ

'Ρωχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ρωγμὸς, σχισμάδα. » Γαίης—, « Ἰλ. Ψ., χαράδρα. 2) (μτνμ.) ἀντὶ 'Ρυτίς. 3) (νλγ. καὶ καταχρ.) ἀντὶ 'Ρόγκος, ῥόγχος.

†'Ρώγω, Γλσ. ἀντὶ Βρύχω.

'Ρῴξ [συγγ. τῷ 'Ρίψ], ῥωπὸς (ἡ ἢ ὁ), (τὸ συχν. μόνον εἰς τὸ πλθ.) κλαδιὰ θάμνων εὐλύγιστα, γαμόκλαδα, φρύγανα. » Κλισίην δ' ἠγήσατο δῖος ὑφορβὸς· εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, » Ὀδ. Ξ. » Τὰ ἐκ τῶν ῥωπῶν πλέγματα κανᾶ καὶ σῆστρα, « Ἀξ., (παρβλ. 'Ρῖπός).

†'Ρώω [συγγ. τῷ 'Ρύω, τραβῶ, τεντόνω], Μ. ῥώσω, ἄχρ. θεματ. τοῦ 'Ρώννυμι καὶ 'Ρώομαι

Σ

ΣΑΒ

σ, ς, σῖγμα ἢ σίγμα (τὸ), κλιτ. ξ ἄλλιτ., τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ 'Ελλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) σ', διακόσιοι (200) ἢ, διακοσιοστὸς. ἡ, ὀν. ξ σ', ΙΙ. καὶ' ἀποζρφ. ἀντὶ Σε, ἢ Σὰ καὶ (σπν.) Σοί.

Σὰ (τὸ α βραχ.), πλθ. οὐδ. καὶ

†Σᾶ, (τὸ α μακρ.), δύσκ. θηλ. τοῦ Σός.

Σᾶ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄσαα ἢ Τινά, πλθ. οὐδ. τοῦ Τίς. « Σὰ μάν; » Ἄρχιλ., ἀντὶ Τί μήν; (κατὰ τὴν αὐξὴν ἐναλλαγὴν ἔλεγον καὶ Τίτυρος ἀντὶ Σάτυρος).

Σαβαΐος, πλθ. οὐδ. τοῦ Σῶος-σάος.

Σαβάζιος (ὁ), [Σαβοῖ]. ἐπιθετ. ἀ Διόνυσος. « Θεῷ Σαβαζίῳ πανκοιρανίῳ τόμ βωμὸν ἀνέστησα, » Ἐπγρ. 2) (ἰδ. ἐπίθ.) ἀντὶ Βακχικὸς. » Σαβάζια θύσθλα νύκτερα, » Ὀππ. (ὅθ. 3) ἀντὶ Σαβός.

Σαβάζω, Μ. ἀσω ἢ ἄξω; Φωνάζω τὸ Βακχικὸν ἐπιφώνημα σαβοῖ, ἑορτάζω εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ὀργιάζω, (παρβλ.) Εὐάζω. 2) (Ἰων.) σπάνω, συντρίβω, (ὅθ. Σαβάκτης καὶ -

Σαβακτὴς, ἡ, ὀν, Ἰων. σαθρὸς ἢ εὐθραυστος· (ὅθ. (ετρ.) ἄμπυος, ἔχων ἀπόρημα (» Ἦν δὲ ῥηγματίης ἐν ὁ τὴν νοῦσον ἔχων ξ σαθρὸς, « Ἱππκρ.)· (μετφορ.) μαλθακὸς, τρυφηλὸς, (παρβλ. Σαυκὸς). » Σαβακαί, » Ἐσχατιαὶ αἱ Βάκχαι.

Σαβάκτης [σαβάζω], ου (ὁ). ὁ συντρίβων (τὰς χύτρας), (ἐπιθ. κακοποιοῦ τινος δαίμονος).

†Σαβακῶς, ἐπίῤῥ. Τραχέως, αὐστηρῶς.

Σάβανον (τὸ), [Αἰγυπτ. ἴδε Σεβένιον καὶ παρβλ. Σάγανον]. πεστεμάλι τοῦ λουτροῦ ἀπὸ χονδράπανον.

Σαβασμὸς (ὁ), τὸ Σαβάζειν, Εὐασμὸς, ὀργιασμὸς, ἐνθουσιασμός.

Σάββαι, ἀντὶ Σαββάτοις, δατ. πλθ. τοῦ Σάββατον

ΣΑΓ

†Σαββατεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνηθροίζοντο καὶ ἐώρταζον τὸ σάββατον.

Σαββατίζω, Μ. ἴσω. 'Εορτάζω τὸ σάββατον, ἔχω ἀργίαν σαββάτου.

Σαββατικὸς, ἡ, ὀν. 'Ο τοῦ σαββάτου. (ἐν γέν.) Ἰουδαϊκὸς. » Πόθος—, « Ἐπγρ., ἕως πρὸς 'Εβραίαν ἢ 'Εβραῖον.

Σαββατισμὸς (ὁ). τὸ σαββατίζειν, ἡ τήρησις (ἀργία) τοῦ σαββάτου.

Σάββατον (τὸ), [Ἑβρ. ἀνάπαυσις]. ἡ ἑβδόμη (ἡ τελευταία) ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (ἀναπαύσιμος, κατὰ τοὺς 'Εβρ.). » Σαββάτου ὁδὸς, « τὸ διάστημα χιλίων βημάτων (περισσότερον τῶν ὀπ. ὃν συγχωρεῖται εἰς 'Εβρ. νὰ περιπατήσῃ τὸ σάββατον). » Σάββατον σαββάτων, « αὐτ., τὸ πάσχα (τὸ μέγα σάββατον) τῶν 'Εβρ. 2) (συνεκδ.) ἡ ἑβδομάς. » Νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου, « Εὐαγγ., =Δὶς τῆς ἑβδομάδος· (ὅθ.) » Μία σαββάτου (ἡ) Πρώτη σαββάτων, « αὐτ., ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἡ (καθ' ἡμᾶς) Κυριακή.

Συβὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Σαβὸς, μαινὰς, βάκχη.

Σαβοῖ [Φρυγ.], ἐπιφων. Βακχ. (παρβλ.) Εὐοῖ.

Σάβὸς (ὁ). Ἱερεὺς ἢ ὀργιαστὴς τοῦ Βάκχου, (ἐν γέν.) ἐνθουσιώντων, παράφορος, (ὅθ. τὸ κοιν. Ζαβός).

;Σαβρίας ἢ Σαμβρίας [;], ου (ὁ), εἶδ. ποτηρίου.

;Σαγάλινος, η, ον, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σανδάλινος.

†Σάγανον (τὸ), Γλσ. [σάγη], =Σάβανον.

Σαγαπηνίζω, Μ. ἰσω. 'Ομοιάζω τὸ

Σαγάπηνον (τὸ), (ἐνν. κόμμι) καὶ

Σαγάπηνὸς (ὁ), (ἐνν. ὀπὸς), εἶδος ἰατρικοῦ κόμμεως ἐκρέοντος ἀπὸ ναρθηκοειδοῦς τινος φυτοῦ τῆς Μηδίας.

Σάγαρις [Περσ.], εως (ἡ), εἶδ. ὄπλου κοπτεροῦ τῶν Ἀμαζόνων ἢ ἄλλων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, (Τουρκ.) μπαλτὰς ἢ σατῆρι, (ὅθ. τὸ ἀπὸ τοῦ Ἀτν.) τσεκούρι, ἢ τὸ (Περσ.) χαντζάρ.

ΣΑΓ

†Σαγυαι, α (οι), Γλσ. ἀντὶ Ψάγδας, εἶδος μύρου ἢ θυμιάματος τῆς Αἰγύπτου.

Σαγῆ ἢ Σάγη (ἡ), [σάττω] (κυρ.) ἡ σκευὴ (Τουρκ. τὸ τακίμι) ἢ τὸ σάγισμα τοῦ ἁλόγου κτλ. (» Ἵππος καλλίζυξ σαγῇ διακεκοσμημένος, « Μακκαβ.)· (συνήθ.) ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ στρατιώτου. » Πανστελὴς —, « Ἀλαλ., ἢ (ἄλλ.) Πανσαγία, πανοπλία. 2) τὸ γέμισμα τοῦ σαγματρίου. » Τοὺς δὲ Μακεδόνας ἀντὶ κναφάλων αὐτοῖς (τοῖς ἀπὸ τῶν δένδρων ἐρίοις) χρῆσθαι ξ τοῖς σάγμασι σάγης, « Στρβ.

Σαγηναῖος, α, ον. 'Ο ἁνήκων εἰς σαγῆνην, ἁλιευτικὸς. » Λίνον—, « Ἐπγρ.

Σαγηνεία (ἡ), τὸ σαγηνεύειν, ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἁλιεία.

Σαγηνεὺς, έως καὶ

Σαγηνευτὴς, Π. ἀντὶ

Σαγηνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ Ψαρεύων διὰ τῆς σαγήνης, (ἐν γέν.) ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Σαγηνεύω, Μ. εὐσω. Ἀγρεύω διὰ τῆς σαγήνης ἢ ὡς διὰ σαγήνης· (μτνμ.) αἰχμαλωτίζω ὅλους τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου (καθὼς ἔκαμναν οἱ Πέρσαι, ἴδε τὸν 'Ηρ. Γ', 149 καὶ ΣΤ', 31)

Σαγήνη (ἡ), [σάγω], εἶδ. δικτύου (γρίπου), (κοιν.) συρτικὸν, (Γαλλ.) seine· (ἐνίοτε) ψάθα ἢ καλαμωτὴ χρησιμεύσασα ὡς γρίπος.

Σαγηνοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ψαρεύων μὲ) τὴν σαγήνην, ἁλιεύς.

Σαγηνόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος εἰς τὴν σαγήνην.

Σαγηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σάγαν (καπαταν στρατιωτικήν).

†Σαγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάγος, (Γαλλ.) sayon.

†Σαγὶς [σάγος], ίδος (ἡ). ταγάρι τριχινον.

Σάγισμα καὶ Σάγιστρον (τὸ). σκέπασμα ἵππου κτλ., (κριν.) σάγισμα.

Σάγμα (τὸ), [σάττω]. στέλλα, σαμάρι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Παραξιφίδας ἐνέβρψεν εἰς σάγματα, ᾗ ταῦτα περιθεὶς ὑποζυγίοις.» Πλ. 2) φόρτωμα, ἀλαγοφόρτι· (ἐν γέν.) σωρός, στοίβα. » Εὗρε μόλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σωμασι, » Πλ. 3) σκευή (ἁρματωσιά) ἡ ἐπανωφόρι στρατιώτου. » Δοκεῖ δέ μοι ἐοικέναι (ἡ καυνάκη) μάλιστα Μορύχου σάγματι, » Ἀρῤῥ. 4) ἁρματωθήκη. » Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι, » Εὐρ.

†Σαγμάριον (τό), ζῶον ἀχθοφόρον (σαγμαροφόρον), γομάρι.

Σαγμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σάγμα, σαγμαράκι.

Σαγματογήνη (γίνη), ης (ἡ), [ᾰ]. εἶδ. ἐνδύκοῦ ὑφάσματος, (ἴσ. γραπτ. Σαγματοπήνη).

Σαγματοποιός (ὁ), ὁ κατασκευάζων σάγματα (σαγμάρια), σαμαρᾶς.

Σαγεσιδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σάγον.

†Σαγοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σάγας (σαγιάκια).

Σάγος (ὁ), [Κελτ. ἢ συγγ. τῷ Σάγη], εἶδ. χονδροῦ τριχίνου στρατιωτικοῦ ἐπανωφορίου, (καπότον ἀπό) σαγιάκι, (Γαλλ.) saie, sayon. » Ἐνεπορπήσατο σάγον Ἰδηρικῶς,» Ἀππ.

Σαθέριον (τό), εἶδ. τετραπόδου (βύδρας ἢ κάστορος), (Τουρκ.) σαμοῦρι τοῦ νεροῦ, (παρβλ. Σαπύριον).

Σάθη (ἡ), τό αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

†Σαθροδοξία (ἡ). σαθρὰ δόξα (ὑπόληψις) περί τινος, κακοδοξία.

†Σαθροποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαθρόν, ὑποσκάπτω.

Σαθρός, ὰ, όν, (κυρ. καὶ ἑτυμολογ.)=Ψαθυρὸς, εὔθραυστος· σάπιος· ἑτοιμόῤῥοπος· (μτφορ.) σφαλερὸς, ἡ· φθαρτὸς, προσκαιρος. » Τεῖχος σαθρὸν ὑπὸ χρόνου, » Δκ. »Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑπεδημάτων,» αὐτ. » Φωνὴ σαθρά, » Ἀρστ. , ἡ βραγχώδης (ὡς τοῦ βαγισμένου ἀγγείου). »Πρίν τι ᾖ σαθρὸν μετεξετέροισι ἐγγενέσθαι, » Ἡρ., πρὶν ἐλαττωθῇ (ψυχρανθῇ) ἡ προθυμία των.

Σαθρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ σαθροῦ, τὸ σεσηπὸς (εὔθραυστον, ἑτοιμόῤῥοπον κτλ.). » Νηῶν (Γέλου, » Τείχους)—, » Εὐς., Ἀχμ., Ι. Διάκ. (ᾗ μτφορ.) » Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιγνοὺς τὴν σαθρότητα, » Χρσ.

Σαθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαθρὸν (σάπιον, εὔθραυστον, ἑτοιμόῤῥοπον κτλ.).

Σάθρωμα (τό). τὸ σαθρὸν μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ἐλάττωμα τοῦ σαθροῦ.

Σαθρῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ σαθρὸν τρόπον, ἐπισφαλῶς κτλ.

Σάθων, ωνος (ὁ). Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην σάθην, (ἄλλ.) Πόσθων.

Σαινίδωρις (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (χαϊδεύων, κολακεύων) μὲ δῶρα.

†Σαινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (θωπεύων) διὰ λόγων, κόλαξ.

Σαινουρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Σαίνουρος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (χαϊδεύων 'σὰν τὸν σκύλον) μὲ τὴν οὐρὰν, κολακεύων μὲ τὸ κουνημα τῆς οὐρᾶς.

Σαίνω [σεισω], Μ. σανῶ (αὐρ. Ἔσηνα καὶ Ἔσανα]. Κουνῶ ('σὰν τὸν σκύλον) τὴν οὐρὰν, δείχνω τὴν χαρὰν μου (χαϊδεύω) μὲ τὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς· (ἐν γέν.) χαϊδεύω, κολακεύω, φιλοφρονοῦμαι· (ἐνίοτε ἀμτβτ. Π.) χαίρομαι. » Ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες . . σαίνωσιν, » Ὁδ. Κ. (ᾗ δοτ.) »Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' (ὁ κύων) ἔσηνε, ᾗ εὖτε κάββαλεν ἄμφω,» αὐτ. »Κύων δ' ἐς μὲν ἰόντας σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε ᾗ σῦσιν,» Ἡσ. » Θῆρες κνυζηθμῷ σαίνουσιν, » Ἀπλλν. (καὶ ἐπὶ ἰχθ.) » Χορὸς δ' ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνουσιν οὐραίοισι,» Σοφ. (καὶ ἐπὶ ἀνθρ. μτνμ.) » Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ,» Εὐρ. » Δόλιος ἀνήρ, σαίνων ποτὶ πάντας,» Πίνδ.—Προσσαίνων. » Ξείνων εὖ πρασσόντων, ἔσαναν ἀγγελίαν ποτὶ γλυκείαν ἑσλοί, » αὐτ., ἐχάρησαν. (ᾗ ἑλλ. τῆς πρ. θ.) » Οὔ με σαίνει θέσφατα , » Εὐρ. » Ἀληθῆ δὲ τὰ λεγόμενα, ᾗ σαίνει τὴν ψυχὴν, » Ἀρστ. » Σαίνειν μορνα ἀψυχίᾳ,» Αἰσχλ., ζητεῖ ν'ἀποφύγῃ. 2) (μτφορ.) ταράττω, προξενῶ ἀνησυχίαν. » Παιδὸς μὲ σαίνει φθόγγος, » Σοφ. (ᾗ πθ.) » Μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι, » Γρῆ.

Σαίρω [συγγ. τῷ Σύρω], Μ. σαρῶ. Σαρόνω, σκουπίζω. » Σαίρειν δῶμα, » Εὐρ. » Πᾶσαν κόνιν σήραντες (ἄλλ. γρφ. σύραντες), » Σοφ. (καὶ πθ.) » Ῥαινόμενα καὶ σαιρόμενα, » Πλ. 2) (ἰδιαιτ.) σύρω τὰ χείλη καὶ δείχνω τοὺς ὀδόντας (φοβερίζιον καθὼς ὁ σκύλος ἢ γελῶν βεβιασμένον [σαρδόνιον, πρόσποιημένον] γέλωτα, περιγελῶν μὲ θυμὸν ἢ χαμογελῶν). »Σαίρεινόδοντας,» Ὀππ., προφαίνειν (ᾗ μτφ.) »Ἦν σεσῆρε τὸ τρῶμα, » Ἀρετ. (συνήθ. ἑλλ. καὶ εἰς τὸν μσ. πρκ. τῆς μτγ. ἀντὶ ἐνεργ. Σεσηρὼς, υῖα, ός). » Καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς,» Θκρ., μειδιῶν. »Καὶ τι σεσαρὸς ᾗ σαθαρόν μ' ἐγέλαξεν, » αὐτ. » Σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται, » Ἀρστ. » Πὰρ δ' Ἀχιλεῖ εἰςήκει ἐπισμυγερὴ, . ἄπλητον σεσαρυῖα, » Ἡσ. » Ἡγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας, » Πρκ. (ᾗ μτνμ.) » Τὴν μορφὴν τοῦ ἕλκεος, ὅκως ἥκιστα σεσηρὸς ἔσται, » Ἱππκρ. (ᾗ μτφορ.) » Ἐὰν γνήσιον ᾖ καὶ μὴ σεσηρὸς,» Μ. Ἀντ., προσποιημένον, ἐπιτετηδευμένον.

†Σακάδιον (τό), εἶδ. μουσικ. ὀργ. (ἀπὸ τοῦ περιφήμου Ἀργείου μελοποιοῦ Σακάδα).

Σάκανδρος (ὁ), Κωμ. [σάκκος, ἀνὴρ]. τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Σακελίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ)=Σακκελίζω κτλ.

Σακέσπαλος (ὁ, ἡ), Π. [σάκος, πάλλω]. ὁ σείων (κουνῶν) τὴν ἀσπίδα, ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Σακεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [σάκος ἢ σάκκος, φέρω], = Ἀσπιδοφόρος. 2) Κωμ = Πωγωνοφόρος, (ἄλλ.) Σακκογενειοτρόφος.

Σακεύω, Μ. εύσω, = Σακκεύω.

Σακίζω, Μ. ίσω, = Σακκίζω.

Σάκιον (τό), Ἀττ. ἀντὶ Σάκκιον.

Σακίτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Σηκίτης.

Σακκελίζω, Μ. ίσω, = Σακκίζω, σουρόνω.

Σακκέλισμα (τό). ὑγρὸν περασμένον ἀπὸ σακκὶ (σουρωμένον, στραγγισμένον).

Σακκελισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σακκελίζω.

Σακκελιστήριον (τό). τὸ τρίχινον ὕφασμα διὰ τοῦ ὁπ. σακκελίζουν (σουρώνουν) τὰ ὑγρὰ, στραγγιστῆρι.

Σακκεύω, Μ. εύσω καὶ ;Σακκέω-ῶ, Μ. ήσω. Στραγγίζω (Καθαρίζω) ὑγρὸν περνῶντάς το ἀπὸ τὸ σακκὶ, σουρώνω, διϋλίζω.

Σακκίας, ου (ὁ), (κυρ. ζίνος) περασμένος ἀπὸ τὸ σακκὶ, σουρωμένος, λαγαρισμένος.

Σακκίζω, Μ. ίσω, = Σακκεύω, σουρώνω, λαγαρίζω.

Σάκκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὕφασμα σακκιοῦ, τρίχινος.

;Σακκιστὰς, ῆ, όν, [ἴδε Σακτός(ᾶ).

Σάκκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σάκκος, σακκοῦλι, σακκουλάκι· σακκοῦλα. »Πλήθος ἀκρία τῶν χρημάτων παραλύσας.» Πλ. »Ἐκ τοσούτου πλούτου μηδὲν ἔτι εὑρηκὼς ἢ χρυσίου κεντηνάρια τρία μιλιαρήσια δὲ σακκία ἐννέα,» Πολ. (καθὼς καὶ οἱ Τοῦρκοι λέγουσι τώρα) ἔνα πουγγιά.

Σακκογενειοτρόφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ σφιχτὸν (ἔχων) μεγάλην γενειάδα, (καὶ) ἕνα τυρβᾶν γένειο.

Σακκοπήρα (ἡ). ταγάρι σάκκινον, δισάκι.

Σακκοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σάκκους (κόσκινα, στραγγιστήρια), (παρβλ.) σακκυφάντης.

Σάκκος καὶ (ὀρθότ.) Σάκος (ὁ), [σάττω ἢ Ἑβρ.]. (ἐν γέν.) χονδρὸν τρίχινον (ἢ ἐπὶ ἑτ. ἀπὸ 'γιδότριχες) ὕφασμα ἢ φύλλον ῥάσον. » Παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἔβαλε, » Πλ., (παρβλ. Σάγος). 2) (ἰδιαιτ.) σακκὶ, (Τουρκ.) τσουβάλι, » ἐνεῖς ἐμοῦ σάκους ἔχων καὶ πωλοῦντας, » Ἀρστ. 3) στραγγιστῆρι ἀπὸ σάκκινον ὕφασμα, (Γαλλ.) chausse. 4) ἀκρογενειάδα. » Σάκον πρὸς ταῖν γνάθων βουσα,» Ἀρστ.

Σακκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σάκκους (σάκκινον, ῥάσινον φόρεμα).

Σακκοφορία (ἡ), τὸ νὰ φορῇ τις σάκκους (ῥάσινα) φορέματα, [ἐκ τοῦ

Σακκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σάκκους (σάκκινον φόρεμα), ῥασοφόρος.

†Σακκώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ σάκκον κακὸν ὀνομαζόμενος.

†Σακοδερμηστὴς, οῦ (ὁ). σκώληξ δερματοφάγος, ἢ

†Σακοδερμίτης, ου (ὁ), (ὅρις ἢ σκώληξ) ἔχων δέρμα χαλκοστικτον (ὅμοιον μὲ σάκος).

Σακὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Σηκός.

Σάκος (ὁ), = Σάκκος.

Σάκος [σάττω, σάγος], εος-ους (τό). ἀσπὶς πλεκτὴ ἐνδυμένη (καλαδισμένη) μὲ δέρμα, (ἐν γέν.) ἀσπίς.

†Σακοφόρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σακεσφόρος.

†Σάκτας, α (ὁ), Βοιωτ. ὁ (ἀστρὸς), (ἴσως κατὰ παραφθορ. τοῦ Ἀκιστής).

Σάκτας, ου (ὁ) καὶ

Σακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σάκκος, σακκὶ, ταγάρι, (παρβλ. Σάκτρα).

Σακτὸς [σάττω], ὴ, όν. Στοιβακτὸς, πατωμένος· παραγεμισμένος ἢ δυνάμενον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ στοιβαχθῇ (νὰ πατωθῇ). » Τευθὶς σακτή,« Ἀθ. (« Ταύτην εἰπεῖν κατὰ τοὺς ἐμπορίτας) παραγεμιστή,« Βύζ. «Καλαμιὰς —,» « Πλδ., ὁ χρησιμεύων πρὸς γέμισμα τῶν σαγμαρίων κλπ. 2) πεπαχυσμένος ἀπὸ τὸ σακκί, συνωμότης. «Οἶνος—,» (Εὐπ. παρὰ Πλδ., ἀλλ' εἰς τὴν σημασ. ταύτην ἀναλογώτερον ἴσως ἤθελεν εἶναι τὸ Σακκιστός).

†Σάκτρα (ἡ), [σάττω]. ξεμπλί ἢ καφίνι (πρὸς ἀναπόθεσιν τῶν ἐφοδίων τροφῶν, κτλ κομμπάνιας).

Σάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ σάττων (πατόνων, ἀποσκευάς). » Ἅδου—, « Αἰσχλ., ὁ ἑνώνων τὸν Ἅδην μὲ νεκρούς.

Σάκχαρ, αρος καὶ

Σάκχαρι, εως (τὸ) καὶ

Σακχάρις, εως (ἡ) καὶ

Σάκχαρον (τὸ), [Ἰνδ.]. ἡ οὐτοφυὴς ζάχαρι ἢ ἡ πηγνυμένη περὶ τοὺς κόμπους τοῦ βαμβακοῦ καλάμου (Μπαγαπού), (Ἀραβ.) καλαμοσάκχαρ. « Τὸ γλυκυκάλαμον, ὃ ποιεῖ τὸ σάκχαρ (τὴν ζάχαριν), « Τζ.

Σακχαφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων σάκκους (σακκιά, σπαρτσιστήρια κτλ.) ἢ γυναικείους κεκρυφάλους.

Σάλα, ας (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ζάλη, φορτοῦνα, ταραχή (κυρ. καὶ μτγν.).

†Σαλάβη (ἡ), = Σαλάμβη.

Σαλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον (ταραχήν), ἠχῶ, βοΰζω. « Σαλαγεῦντος νότου, « Ὀππ. 2) (μεδτ.) σείω, ταράττω· (συνκδχ.) = Ὀπυίω. « Ὅστις σὴν ἄλεσον λεληθὼς ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ,« Αχ., ἐκ τοῦ

Σαλάγη (ἡ), [σαλάσσω]. ταραχή, κρότος, θόρυβος.

†Σαλάγω, ἀσφαλμ. ἀντὶ Σαλαγέω.

†Σαλαΐζω, Μ. ίσω, Π. [σάλα, σάλος]. ταράττομαι, ἀδημονῶ· κλαίω (κτυπῶμαι) ἀπὸ τὸ κακόν μου, (ὅθεν

†Σαλαΐσμὸς (ὁ). ἀδημονία, θρῆνος, κοπετός.

Σαλάκων [σαλάσσω], ωνος (ὁ). (κατὰ λξ.) ὁ κινῶν ἑαυτὸν (κυνούμενος) ἐν τῷ περιπατεῖν, περιπατῶν μὲ ὕφος (μὲ σακκίσματα), (κατ' ἔκτ.) κάμνων μάταια καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμίν του ἔξοδα, ἀλαζών, κενόδοξος. (κοιν.) ξιππασμένος, φιλοπερήφανος. (Γαλλ.) fat. « Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (οἱ πλούσιοι), διὰ τὸ πάνυ εἶναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρωμένου ᾗ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν, « Ἐξετ., ξιππασμένοι, κάμνοντες ἐπίδειξιν (ὁμιλοῦντες πάντοτε περὶ τοῦ πλούτου των. « Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ μικροπρεπὴς καὶ ὁ σαλάκων· ὁ μὲν γὰρ (ὁ σαλάκων δηλ.) ὑπερβάλλει τὰ πρέπον, ὁ δ' ἐλλείπει τοῦ πρέποντος, « αὐτ.

Σαλακωνεία (ἡ)· ἀνάρμοστος πολυτέλεια ἢ μεγαλοπρέπεια, ἀλαζονεία, (κοιν.) ψυχορηγηφάνεια ἢ ἀηδὴς περιαυτολογία, (Γαλλ.) fatuité· (κατὰ τόν Δράκ.) βλακεία, (ἐνίοτε) θρύψις, κερατσιατσηδ, σακκίσματα. « Οἶσθα γάρ μου τὰς συνομ., τρυφὰς ᾗ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν,« Ἀλκίφρ., [ἐκ τοῦ

Σαλακωνεύω, Μ. εύσω. Φερόμαι (Πράττω) ὡς σαλάκων, κάμνω μάταια ᾗ ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου ἔξοδα, περιπατῶ μὲ ὕφος (μὲ τσακκίσματα), (παρβλ. Σαυλοπρωκτιάω)· (ἐν γέν.) ἀλαζονεύομαι, (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι.

Σαλακωνία (ἡ), = Σαλακωνεία.

Σαλακωνίζω, Μ. ίσω, = Σαλακωνεύω, (ὅθ.

;Σαλακώνισμα (τὸ). κίνημα σαλάκωνος, ἀλαζόνευμα.

Σαλαμάνδρα (ἡ), εἶδος σαύρας (γουστερίτσας) μὲ μελανοξανθοχίτωνα δέρμα χωρὶς λεπίδας.

Σαλαμάνδριος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς σαλαμάνδρας. » Δάκος—, « Νίκ., τὸ δάγκαμά της.

Σαλάμβη (ἡ), [σέλας, ἐμβαίνω]. τρύπα εἰς τὴν στέγην (ἵνα ἐμβαίνῃ φῶς ἢ ἐξαίρῃ ὁ καπνός), φεγγίτης ἢ καπνοδόχη, (παρβλ. Ὀπή).

Σάλαξ [σαλάσσω], ακος (ὁ). κόσκινον πρὸς χρῆσιν τῶν μεταλλουργῶν.

Σάλασσα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Θάλασσα.

Σαλάσσω(ττω), Μ. άξω, Π. [σάλος]. σείω, κινῶ, ταράττω, (παρβλ.) Σαλεύω.

2) = Σάττω, φορτόνω, γεμίζω. » Σεσαλαγμένον οἶνῳ, « Ἐπγρ. (τὸ ὁποῖον ὁ Κύρ. ἀνάγει εἰς τὴν 1 σημασ., διορθώνων τὸν Ἡσύχ., καὶ ἑρμηνεύων αὐτὸ διὰ τοῦ) σεσαλευμένον, (ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλο παράδειγμα πληρέστερον, εἰς τὴν λνθολογίαν, ἀντιδάτον εἰς τὴν εἰκασίαν τοῦ σοφοῦ) « Γαστέρα σεσάλακτο γέρων Βάκχῳ, « Ἐπγρ.

†Σαλαγίον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σελάχιον.

;Σαλάχη (ἡ), Π. ἀντὶ

Σαλεία (ἡ). τὸ σαλεύειν, ταραχή, ἀνησυχία. 2) (μτγν.) μωρία, εὐήθεια, ἀνοησία.

Σάλευμα (τὸ). κίνημα τοῦ σαλεύοντος (σαλευομένου), κούνημα· περιτάτημα πηδηκτόν (καμαρωτόν). » Ἵππου—, « Δ. Χρσ.

Σαλευμὸς (ὁ) καὶ

Σάλευσις, εως (ἡ), τὸ σαλεύειν ἢ σαλεύεσθαι, σάλευμα.

Σαλευτός, ἡ, όν. Ὁ σαλευόμενος (κλονούμενος), ἢ δυνάμενος σαλευθῆναι, κουνητός. « Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς, « Ἐπγρ.

Σαλεύω [σάλος], Μ. εὔσω. Σείω, κουνῶ. « Θεσσαλὸν ἵππον ἔγειε, ἀλλὰ σαλεῦσαι οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλῆης, « Ἐπγρ. « Ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κάλικι λελημμένος πτέρυγα σαλεύει (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πτέρυγας ἀλύει). Κύρ. (καὶ πθ.) « Χθὼν σεσάλευται, « Αἰσχλ. ||. (συνήθ. ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) κουνιοῦμαι (κυρ. ὅταν τὸ πλοῖον ὅταν τὰ παρακυλοῦν τὰ κύματα), (ὅθεν ναυτ.) εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὰ ἀνοικτά, στέκω εἰς τὸ ἀέρινον (ᾗ μτφορ.) κυμαίνομαι (ταλαντεύομαι) μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, ἀνησυχῶ· (μὲ δοτ. πρόθετ.) ἐγὼ τάς ἐλπίδας μου (ἐπιστηρίζομαι) εἰς, ἐξαρτῶμαι ἀπό· (ἐνίοτε) περιπατῶ κουνηστὸς (καμαρωτός, [κοιν.] σὰν τὴν νύμφην), ἀργιπατῶ, μόλις σαλεύω, (Γαλλ.) se dandiner. » Ὁμοίως γὰρ σαλεύουσιν (οἱ ἐκπεπτωκύιες τοὺς μηρούς) ἐν τῇ ὁδοπορίᾳ ἔνθα καὶ ἔνθα,« Ἱππερ. «Πορφυρίδα ἐνδὺς καὶ στεφανίτην περιθέμενος, σχολῇ σαλεύων ὑπήκοόν σοι, Ξεν., (παρβλ. Σαλακωνεύω). » Οἱ ἐν πλοίοις, σαλεύοντες ἰσχυρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν, « αὐτ. » Οἱ θαλαττεύοντες, ὅταν ἐπὶ δύω ἀγκυρῶν σαλεύωσι, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι, « Βασ. « Ἡ ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρου (λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν) καὶ ἀγκύρας μιᾶς,« Συν. «Ἔβοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς πόλεις ὥσπερ ναῦς διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, « Ἡρ. (ὅθεν μτφορ.) « Πόλις ἄγαν σαλεύει, κάνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὖχ οἵα τε φοινίου σάλου,« Σοφ. « Ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδὲν πω βεβαίως ἱδρυμένη, « Ἡρῳδ. « Πολλὰ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, ἀνεβρίψην ἐκ τῶν παρόντων τὸν κύδον, « Σό. « Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ, « αὐτ., ἀγωνιῶν, φοβούμενος. « Ἐν αὐτῷ τὸ εἶναί τε καὶ τὸ τεθνάναι σαλεύων, « Ἰλ. « Ἔπι φίλοις σαλεύοντα, « Γμ. « Ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἰσάλευεν ἀρχή, « Ἡρῳδ. «Γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύωσαν, « Ἀλκιφρ.

Σάλος (ὁ), [ἅλς ἢ ἅλλομαι]. ἡ κίνησις (ὁ κυματισμὸς) τῆς θαλάσσης, τὸ κούνημα (τὸ παρακύλισμα) τοῦ πλοίου, τὸ (Τουρκ.) σαλιντζί. (Γαλλ.) roulis· (συνκδχ.) ἡ κυματίζουσα τοιουτοτρόπως θάλασσα, (κοιν.) φυσκοθάλασσα. (Γαλλ.) houlle· (μτφορ.) ἀγωνία ψυχική, ἀνησυχία, (παρβλ.) Ζάλη. « Ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα, καὶ καρηβαρεῖν ὑπὸ τοῦ σάλου, « Ἀσ. «Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, πολλοῖς διαῦλοις κυμάτων φορεύμενος, « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) « Ἐπεσμένος ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ τὴν πάλιν γενομένην, « Δσ. 2) μέρος ὅπου δύναται πλοῖον νὰ ἀράξῃ εἰς τὰ ἀνοικτά (νὰ σταθῇ εἰς τὸ σύνηγον), (Ἰσαλ.) spiagia, (παρβλ.) Ἀγκυροβόλιον. «Καθωρμισαν πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μέν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς ὑφειείς,« Πλδ. « Σάλος ἐπ' ἀγκύρας ὑπόκειται τοῖς ναυτιλλομένοις, « Διόδ.

Σάλος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σάλπος, (τρπ.) ταραχὴ τῆς ψυχῆς, ἀνησυχία. « Ἐν σάλοισιν πολλοῖς ἤμενος, « Ἄλκμ.

†Σαλός, ἡ, όν, (Βυζ.). Μωρός, ἀνόητος, κουτός, (σωζεται ἡ λέξ. εἰς τὴν Πρασσαν).

†Σαλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σαλοῦ, μωρία, εὐήθεια, ἀνοησία.

Σαλόω-ῶ, Μ. ωσω, Γλσ. ἀντὶ Σαλεύω, (πθ.) κουνιοῦμαι· (μτφορ.) ἀνησυχῶ, ταράττομαι.

Σάλπη (ἡ) ᾗ Π. Σάλπης (ὁ), [ἅλλομαι], εἶδος ἰχθ. μὲ ἔνυδας γραμμάς, (κοιν.) σάλπα καὶ σάρπα.

Σαλπίγγιον (τὸ). μικρὰ σάλπιγξ.

Σαλπιγγοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σάλπιγγος.

Σαλπιγγολογχυπνιάδης, ου (ὁ). Κωμ. Ἔχων σάλπιγγα, λόγχην καὶ ὑπήνην (γενειάδα), σαλπιγκτὴς ἢ λογχοφόρα μὲ γένεια, (παρβλ. Δορκασμοβοτρυοκάμπτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Σαλπιγγωτός, ή, όν. Καμωμένος εἰς εἶδος σαλπιγγος. «Αυγνία—,» Ἐπιγρ.

Σαλπιγκτής, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν τὴν σάλπιγγα, (Ιταλ.) τρομπετιέρης.

Σάλπιγξ [ξυγγ. τῷ Ἅλλομαι, ἴδε Σάλπη], ιγγος (ἡ). τὸ σωληνοειδὲς ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον σαλπίζουν (κυρ. πρὸς μάχην), (κοιν. ἀπό τοῦ Ἰταλ.) τρομπέττα. «Πολλὰ εἴδη σαλπίγγων.. πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας, συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα,» Σχλ. Σοφ. «Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ἡ Τυρρηνικὴ σάλπιγξ, μακρὰ τὸ σχῆμα,» Σχλ. Ὁμ. «Σάλπιγξ ἡ ἱερὰ σύγκειται ἐξ ὀστέου καὶ χαλκοῦ.. Στραγγύλη δὲ σάλπιγξ, οὐχ ἱερὸν ὄργανον, ἀλλὰ πολεμικόν,» Ἀρτεμδρ. «Ὁ ἐλέφας φωνεῖ ὅμοιον σάλπιγγι τετραγυσμένῃ,» Ἄρστ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Σάλπισμα, φωνὴ σάλπιγγος. «Οἷον τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον,» Ἄρστ. «Ὡσε ἐξακισχιλίας ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι,» Δ. Ἁλ. 3) (μτγν.) εἶδος κόχλου (τὸ ὄστρακον τοῦ ὁποίου ἐχρησίμευεν ὡς σάλπιγξ), (παρβλ. Κῆρυξ καὶ Στρόμβος). 4) εἶδος πτηνοῦ σαλπιγγοφωνεῖ, (ἅλλ.) Σαλπιγκτής. 5) εἶδος κομήτου, (ἅλλ.) Λογχίας. 6) ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ἀργείοις (ὡς εὑρετοῦ τῆς σάλπιγγος).

Σαλπίζω, Μ. ίγξω (καὶ μτγν.) ισω. Ἀκολ. τὴν σάλπιγγα· σημαίνω (ἀναγγέλλω) διὰ τῆς σάλπιγγος, ἠχῶ (βούζω) ὡς ἂν σάλπιγξ, ἀντηχῶ. «Ἀμφὶ δὲ σαλπιγξεν μέγας οὐρανός,» Ἰλ. Φ. «Ὁ Μεγαρεὺς ὁ Ἡρόδωρος ὁπότε σαλπίζει, χαλεπὸν ἦν αὐτῷ πλησιάζειν,» Πλδ. (καὶ αἰτ.) «Ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισε,» Ἀκ. (ᾗ μτφρ.) «Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου,» Κύριλλ. (ἴθ. πθ.) «Οὐδὲν γὰρ εὐπορίας σαλπιζομένης ἄφελος,» Βασ.

Σαλπικτής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Σαλπιγκτής.

‡Σάλπιξ, Π. (μτγν.) ἀντὶ Σάλπιγξ.

Σάλπισμα (τὸ) τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος φωναγμα ἢ τὸ δι' αὐτῆς διδόμενον σημεῖον (σύνθημα).

Σαλπιστής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Σαλπιγκτής.

Σαλπιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαλπίζειν, σαλπιστοῦ ἴδιος.

†Σαλύγη (ἡ), Γλσ. ἡ ταραχώδης ἢ συνεχὴς κίνησις (κυρ. σωματος περιστρεφομένου, π. χ. ῥοδάνης, ἁτράκτου κτλ.), (ἴσ. ἀσφαλιτ. ἀντὶ Σαλάγη).

Σᾶμα (τό), Δ. ἀντὶ Σῆμα.

Σαμαίνω, Δ. ἀντὶ Σημαίνω.

Σαμάκιον (τό). γυναικεῖόν τι στολίδιον, (παρβλ.) Καλαμίς (6), (κυρ. τὸ ὑποκορ. τοῦ

Σάμαξ, ακος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κάμαξ, κάλαμος (ἰδίως ὁ τοξικός). 2) (συνκδχ.) πλέγμα καλαμινων ἢ ψάθινον, φορμός.

‡Σαμάρδακος (ὁ), [ᾰ], γένης, ἀγύρτης, γελωτοποιός, (Χρα. καὶ Αὐγωστιν.).

Σαμβαλίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Σαμβαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Σίμβαλον (τὸ), Αἰσχλ. Π. ἀντὶ Σάνδαλον.

Σαμβύκη (ἡ), εἶδος μουσικοῦ ἐγχόρδου ὀργάνου εἰς σχῆμα τριγώνου (ὅμοιον μὲ τὸ Τουρκ. σαντοῦρι ἢ τὴν ἅρπαν). 2) εἶδ. μεγάλης πολιορκητ. μηχανῆς.

Σαμβύκης, ου (ὁ), = Σαμβυκιστής.

Σαμβυκίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν σαμβύκην.

Σαμβυκιστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων ᾗ

Σαμβυκίστρια (ἡ), ἡ παίζουσα τὴν σαμβύκην.

Σάμβυξ, υκος (ἡ), = Σαμβύκη.

†Σάμειον (τὸ), Λακων. ἀντὶ Σημεῖον, παράσημον.

Σάμερον, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Σήμερον.

Σάμος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ἄμμος ἢ Ψάμμος, (ὀθ) ὄχθος ἀμμώδης, (Γαλλ.) dune· (ἐν γέν.) ψῆλωμα.

†Σαμπῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ἀριθμητικὸν σημεῖον ϡ (δηλ. σὰν C καὶ πὶ Π) τὸ ὁπ. παριστᾷ τὸν ἀριθμὸν 900.

Σαμφόρας, ου (ὁ). (ἵππος) ὁ φέρων ἐγκεκαυμένον ἢ ἐγκεκομμένον ἐπὶ τοῦ μηροῦ του (σημαδευμένος μὲ) τὸ Σαν (C ἢ Σ).

†Σάμψυχον (τό), Γλσ. ἀντὶ Σίμψυχον.

Σαμψυχίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω ὡς ἂν (Ὁμοιάζω κατὰ τὴν ὀσμὴν τὸ) σάμψυχον.

Σαμψύχινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ-

Σάμψυχον, τὸ), καὶ Σάμψυχος (ἡ), [ξεν.], εἶδος εὐώδους φυτοῦ, (ἅλλ.) Ἀμάρακον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατν.) μαντζουράνα.

Σάν (τὸ), ἄκλ. Δ. ἀντὶ Σῖγμα. «Πρὶν μὲν εἶρπε ἀγοινοτενειά τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων,» Πίνδ.

Σανδαλιοθήκη (ἡ), = Σανδαλοθήκη.

Σανδάλιον (τὸ), ὑποκορ. (εὐχρηστότ.) τοῦ Σάνδαλον. 2) εἶδος ἰχθ. (ἅλλ.) Βούγλωσσον. «Σανδάλιά τε τῶν λεπιοσχιδῶν, ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεσεν ἄνθεμα,» Πλδ. «Ὑπούησε τὰ σανδάλιά σου,» Γρφ. 3) (Βυζ.) φελοῦκα καραβιοῦ (τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουσι) σανδάλ. «Καὶ ὁ εἷς.. ἠρέθη βαλὼν ἑαυτὸν εἰς καράβιν λεγόμενον σανδάλιν ἐπὶ ὄψιν,» Χρν. Ἀλεξάνδρ.

Σανδαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σάνδαλον.

Σανδαλοειδής, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σανδάλου.

Σανδαλοθήκη (ἡ). θήκη ἢ ἁρμάρι διὰ τὰ σανδάλια.

Σάνδαλον (τὸ), [σανίς], εἶδος γυναικείου (καὶ ἐνίοτε ἀνδρείου) (συρτοῦ) ὑποδήματος, παπούτσι, ἢ ταραυχί. «Μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης,» Θκρ. «Τραγῳδῷ θάτερον (ποδα) σανδάλιῳ ὑποδεδεμένῳ,» Λκ., ἴδε καὶ Σανδάλιον. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) τὸ ὑψάριον Βούγλωσσον, (κοιν.) Γλῶσσα. «Σανδαλα δ' οὐ παρεθήκεν ἀειγενῆ ἀθανατάων, βούγλωσσον, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ,» (Μάτρ. παρ') Ἀθ. 3) (διὰ δὲ τὸν τρίπλευ τοῦ δεσίματος τῶν λωρίων) εἶδος ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου, (ἅλλ.) βραγος βουκολικός. 4) χνάρι, πέλμα ποδός ἢ ὑποδήματος, (ὄθεν ἡ νῆσος Σαρδώ, ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ σχῆμά της, ἰχνοῦσα, προσωνομάσθη καὶ Σανδαλιῶτις).

†Σανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποδένω μὲ σάνδαλα (ταραυχία).

Σανδαράκη (ἡ), [εἰς τὸ Σανταρικ. ἰδίως σανδουρὰ ἢ σανδουρὰ ἢ σανδουράκι καὶ ὁ Κιννάβαρι], εἶδ. ἐρυθρωμένου λικοῦ (κιννα βάρεως), κάκιστον φάρμακον, (ἐγχρησίμευε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς) ἰατρικὸν διὰ τὰ ἕλκη. Ἡ καμμεως τὸ ὁπ. συνάζουν (πρὸς τροφὴν αἱ μέλισσαι, (παρβλ.) Ἐρυθρὴ ᾗ Ἀρρινθος.

Σανδαρακίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς σανδαράκης.

Σανδαράκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Ἀλειμμένος μὲ σανδαράκην, κοκκινωπὸς ἀνοικτός.

Σανδαρακουργεῖαν (τὸ). μεταλλευτήριον τῆς σανδαράκης.

Σανδαράχη, Σανδαραχίζω κτλ. = Σανδαράκη κτλ.

Σανδαραχώδης, εος (ὁ, ἡ). σανδαράκης ὅμοιος τὸ εἶδος.

;Σάνζις καὶ

Σάνδυξ, υκος (ἡ), εἶδ. μεταλλικοῦ ὀξειδίου τοῦ ἢ κάλχης) καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κόκκινον (σαρκίγκωμα) χρῶμα («ὅμοιον κίλλῃ» κατὰ τὸν Ἐπιφ.) «Καιόμενον δὲ τὸ καλβαρὸν ὕδωρ θεῖον εἰς τὸ καλούμενον Συριακὸν μεταβάλλεται, ὅπερ οἱ ἰατροὶ σανδυκα ὀνομάζουσιν,» Ἀέτ., (παρβλ. Σανδαράκη). 2) εἶδ. θάμνου ὁ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς βαφὴν τοιούτου χρώματος· (κηλὶς) τὸ ἀπ' αὐτοῦ βαπτόμενα (κυρ. εἰς τὴν λινὰ γυναικεῖα φορέματα· ἴδε Σ. καὶ τὸ περὶ Ἀρχῶν 'Ρωμαϊκῶν, Γ', ὅ.). 3) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ἡ κιβωτός, (Γαλ. σαντυκ!!

Σανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σανίς, σανὶς μικρά.

Σανιδοτορέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τὸ σανίδι.

Σανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω (Πατώνω) Σκεπάζω) μὲ σανίδια, σανίδωνα.

Σανιδώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σανίδα. «Τὴν ἐξιν ῥοβινοι, σανιδώδεες,» Ἀμ.

Σανίδωμα (τὸ). σανιδωτὸν κατασκεύασμα, πάτωμα (οἰκιας), κατάστρωμα (καραβιοῦ) κτλ.

Σανιδωτός, ή, όν. Στρωμένος (Πατωμένος) μὲ σανίδια.

Σανίς, ίδος (ἡ). Ξύλον πλατὺ φτιαγμένον μακρὸ, πλάκα ἀπὸ ξύλου, σανίδι, σανίδα. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ σανίδια, (π. χ.) στρῶμα, πάτωμα, κατάστρωμα, = Σανίδωμα διαιτ. Π. καὶ εἰς τὸ πλῆθ.) εἰς θυρίδας. «Οὐδὲ πύλησιν εὖρ' ἐπικλείουσαν σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα, ἀλλ' ἄνοιγε πτάμενας,» Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ ἐπίθ. πθ.) «Κληῖδες (Διπλίδες «Κλειδωτὰ σανίδες,» «Ὁμ. 2) (εἰς τὰς Ἀθ. ἀνοικτὰς δι ἀλειμμένον μὲ γύψον ἢ μάλθην ἢ ἐγράφοντο αἱ δικασταὶ ἀπόφασιν ὅ, τι ἄλλο ἦτο νὰ δημοσιευθῇ (πρβλ. Λεύκωμα, Πινάκιον καὶ περὶ ἐγγράφων, Γαλλ. γεν.) = Πινακ- σημειωματαρίων, (Γαλλ.) tablettes. «Θρῆσσαις ἐν σανίσι,» Ὀρφεία κατέγραψε γῆρυς,» κύρ. (ἐν γεν.) σηλωτήριον, Σήμαντρον. καὶ γράφεται σανίδες ἐκείναι ᾗ αἱ ῥάβδ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποπόρφυρα, ἃ δὴ πολλὰ τοῖς τῶν εὐδαιμόνων οἴκοις θαμὰ ἐπέβαλλε τὴν εἰς βασιλέα εὐνοιαν προϊσχόμενος, ᾗ ταύτῃ ἅπαντα ἐφετεριζέτο, « Ἀγαθ. 4) ξύλον (σανίδι) εἷς τὸ ὀπ. ἔξεναν ἢ ἑκάρφωναν τοὺς κακούργους. » Σῶντα πρὸς σανίδα διεπερασάλευσαν, « Ἡρ.

†Σάννας [σαίνω], α (ὁ). χάχας, εὐήθης, (Ἀτ.) sanna.

†Σαννίον (τὸ), [σαίνω]. οὐρά· (μτνμ.) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαυνίον).

†Σαννιόπληκτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαυνιόπληκτος.

†Σαννίων, ωνος (ὁ). μῖμος, βωμολόχος, ὑποκριτὴς (παλιάτσος) τοῦ θεάτρου.

Σανταλινος, η, ον. Κατωμένος ἀπό τινὸς τῆς Ἰνδίας.

Σαντόνιον (τὸ), εἶδ. ἀψινθίου, λεβ. θάχορτον, (Γαλλ.) santoline.

†Σανυρίζω, Μ. ἰσω. Χαϊδεύω, κολακεύω, [ἐκ τοῦ

†Σανυρὸς (ὁ), [σαίνω], κόλαξ· βωμολόχος.

Σάρις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ Σάττω, φόρτωμα, πάτωμα (εἷς σακκί), παραγέμισμα.

Σαοῖ (καὶ ᾖχι Σάοι), Π. ἀντὶ Σῴζοι, γ'. ἐν. πρα. τοῦ ἐνεχ. τῆς εὐκτ. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω.

Σαοπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σῳζων τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.

Σαος, ου (ὁ), ἄχρ. ἀντὶ Σῶος, (ὕθ. εὔχρ. κυρ. μᾶλλον τὸ συγκρ. Σαώτερος).

†Σαοσιμβροτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σωσιμβροτος.

Σαοῦν, Π. ἀντὶ Σῴζου, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἐνεχ. τῆς πρχ. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω.

Σαοφρονέω, Σαοφροσύνη, Σαόφρων, Π. ἀντὶ Σωφρονέω κτλ.

Σαόω-ῶ [σάος], Μ. ὡσω, Π., = Σῴω, σώζω. « Ῥεῖα θεὸς κ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἀνέρα σαώσαι, « Ὀδ. Γ. « Ἀλλά σαώμεν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ, « Ὀδ. Ν. (καὶ μσ.) « Τίνδε σάω πόλιν, « Ἐπγρ. « Φοῖβος ἔμμεν βροτοῖς ἀλκτῆρι ὀν ἤδε Πλάτωνα, ἔμμεν δ' ἴνα ψυχὴν, τὸν δ' ἴνα σῶμα σάωσι (γρφ. σαοῖ), « αὐτ.

Σαπέλιγη, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Σήπω.

Σαπείριον (τὸ), Ζ. Σαπύριον.

Σαπείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Σήπω.

Σαπέρδης [σήπω], ου (ὁ), εἶδος παστοῦ ἰχθύος (κεφαλίνου), ἀρίγγα (ς) ἢ θρίσσα τῆς μαύρης θαλάσσης. « Σαπερδας πέντε καὶ πέρκας τέτταρας, ὁπότε κατέβαλόμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκομισά σοι, « ἀπ.

Σαπερδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαπέρδη ἢ τοῦ.

Σαπερδίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθύος (ἀθερίνα) τῆς μαύρης θαλάσσης, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Σαπέρδης).

Σαπῆς, Π. ἀντὶ Σαπῇ, γ'. ἐν. πρα. τοῦ ὑποτ. τοῦ Σήπω.

Σαπήριον, ἡ, ον, Ζ. Σαπύρινος, [ἐκ τοῦ

Σαπήρια (τὰ), Ζ. Σαπύριαν.

Σαπήρια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σαπροῦ, ὁ σαπρότης.

Σαπήρης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ὁ παλαιός.

Σαπριάω-ῶ, Μ. άσω. Σαπρίαν ὠδίνω, εἶμαι σεσηπώς.

Σαπρίζω, Μ. ἰσω. Μυρίζω σαπρίαν (μοῦχλαν)· (πθ.) χαλνῶ, μυχλιάζω, σαπίζω.

†Σαπριόω-ῶ, Μ. ώσω, Γρφ. ἀντὶ Σήπω, κάμνω τι νὰ βρώμίσῃ (νὰ σαπίσῃ). « Μυῖαι θανατῶσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου « Γρφ. ἀλλὰ τοῦτο ἐνδέχεται νὰ γίνῃ καὶ μέλλ. 6'. τοῦ Σαπρίζω).

Σαπρόγηρος (ὁ, ἡ). σαπρὸς γέρων, παληόγερως.

Σαπρόκνημος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ κνῆμαι σαπίζουν ἀπὸ τὰς πληγάς, σαπρὸς τὰς κνήμας.

†Σαπρολογία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Αἰσχρολογία.

Σαπρόπλουτος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Παλαιόπλουτος, ἢ γέρων (σαπρόγηρος) πλούσιος.

Σαπρὸς [σήπω], ὰ, όν. Σάπιος· βρώμιος· μουχλιασμένος· ταγκιασμένος· (ἐν γέν.) χαλασμένος ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, παλαιὸς, πολυκαιρινὸς, (ἐπιμ.) ἀχρεῖος. (μτνμ.) αἰσχρός· (ὕθ.) ἄσχημος. « Σαπρὰν γυναῖκα δ' ὁ τρόπος εὐμορφαν ποιεῖ, « Φιλήμ., (ἴδε Σαπροφιλος). » Ἰχθύες σαπροί,« Ἀθ. » Σαπρὸς τάριχος,« αὐτ. » Φορμὸν ἔχειν ἀντὶ ταπητος σαπρὸν, « Ἀρχφ. » Τὸν ἰμάντα διέρρηξ' Εἰκότως, ὦ φλήναφε, σαπρὸς γαρ ἦν,« (Μένανδρ. παρὰ) Θεοδωρήτῳ. « Διαπύησ τοῦ πλεύμονος καὶ σαπροῦ γενομένου,« Ἱππκρ. (καὶ μτνμ.) « Λόγοι σαπροὶ, « Γρφ., αἰσχρολογία. (ἐπὶ καλοῦ) « Οἶνος —, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) σαπρίας. » Εἰρήνης σαπρᾶς, « Ἀρχφ., παλαιᾶς.

Σαπροσκελής, ἐος (ὁ, ἡ). σαπρὸς τὰ σκέλη, Σαπρόκνημος.

Σαπρόστομος (ὁ, ἡ). βρωμόστομος.

Σαπρότης (ἡ). το χαρακτηριστικὸν τοῦ σαπροῦ, σῆψις, σαπίλα, μούχλα, ταγκάδα κτλ.

Σαπροφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σαπρὰ (τὰ ἄσχημα) ἀντικείμενα.

†Σαπρόω-ῶ, Μ. ωσω,=Σαπριόω ᾗ

Σαπρυνω, Μ. υνῶ. Προζενω σῆψιν (σαπρίαν), χαλνῶ, σαπίζω κτλ.

†Σαπρωνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῆς λέξεως σαπρὸς παρωνυμούμενος, (π. χ. Σαπρίκιος).

Σαπρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σαπρὸν (βρωμερὸν), σιχαμερά.

†Σαπύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα σαπυρίου, σαμουρένιος, [ἐκ τοῦ

†Σαπύριον (τὸ), (οὕτω συμπεραίνω ἀπό τε τῆς κοινῆς προφορᾶς καὶ τῆς γρφ. Σωτύριον ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ τὸ Σαπείριον ἢ Σαπήριον), εἶδ. τετραπόδου (βύδρας), (ὕθ. τὸ κοιν.) σαμούριον, (παρβλ. Σαθεριαν καὶ Σίμωρ).

Σαπρείρινος, η ή ος, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ σαπφείρου λίθου, ζαφειρένιος, « Λίθος—, « Φλεγρτ.,= Σαπφειρος.

Σαπφειρίτης, ου (ὁ) καὶ Σαπφειρίτις, ίδος (ἡ). ὁ τοῦ σαπφείρου. « Λίθος—,« Σχλ. Ἀπλλν.,= Σαπφειρος.

Σάπφειρος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ), [Ἑβρ.], εἶδ. πολυτ. (κυανοῦ καὶ χρυσίζοντος) λίθου, (ἐπιμ. ἄλλου παρὰ τὸ κοιν.) ζαφείρι, (κατὰ τινας) τὸ Λαζιζιδίρτ-ταση ἢ (πιθανότ.) τὸ Γιλδίς ταση. « Ἡ σάπφειρος ἐστιν ὥσπερ χρυσόπαστος, « Θφρ. »Ην καλοῦσι σάπφειρον, μέλαινα, οὐκ ἄγαν πορφυρᾶ τοῦ κυάνου τοῦ ἀρρένος,« αὐτ.

Σαπφῶος, α, ον,= Σαπφικός.

Σαπφικος, η, ον. Ὁ τῆς Σαπφοῦς (τῆς περιφήμου ποιητρίδος).

Σάπφυρος (ὁ), = Σαπφειρος.

Σάπων [Κελτ. ἢ Γερμ.], ωνος (ὁ), εἶδος σμηκτικοῦ μίγματος. (κοιν.) σαπούνι.

Σαπωνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάπων, σαπουνάκι.

Σαράβαλα καὶ Σαράβαλλα καὶ ;Σαραβαρα καὶ ;Σαράπαρα (τὰ), [Ἀσ.], τὰ μακρυὰ καὶ πλατειὰ βρακκιὰ τῶν Ἀσιανῶν, (Τουρκ.) σαλβάρια, (παρβλ. Ἀναξυρίς).

Σεραπάραιαι), ἔθνος τι σαλβαροφόρον τῆς Ἀσίας, (ὁ Διρφ. τὸ ἐξηγεῖ, Περισκλιστοί).

Σεραπεῖον ἢ Σαραπιεῖον (τὸ). (ἀνν. ἱερὸν) ναὸς τοῦ Σαράπιδος.

Σαραπιάς, άδος (ἡ), (ἀνν. πόα), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Τριόχιος.

Σαραπις [Αἰγ.], ιδος (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ. 2) (θηλ.) εἶδ. Περσικοῦ ὑφάσματος ἐνδύματος.

Σάραπος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ

Σαράπους [σαίρω, πους], οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁραιὰ τὰ ὀστᾶ τῶν ποδῶν (μεγάλους πόδας), πλατύπους.

Σαργάνη (ἡ), [Ταρβ., ταργάνη]. (ἐν γέν.) πλεκτὸν (ἰδιαιτ. ζμπίλι, ταργάθι ἢ 2) σχοινὶ ἀπὸ βρύλλα, φλαμουροσχοίνιον. « Βρύχου σαργάνας,« Αἰσχλ.

†Σαργίνες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαρδῖνες.

Σαργός (ὁ), [Ἀρχαϊκ.], εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) σαργός.

Σάρδα (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (ἁλιευομένου περὶ τὴν Σαρδὼ νῆσον), μεγάλη σαρδέλλα.

†Σαρδάζω, Μ. άσω,= Σαρκάζω, γελῶ σαρδώνιον γέλωτα.

Σαρδάνιος [σαίρω,] α, ον. (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) « Γέλως —,« Ἀξ., ὁ γινόμενος μὲ σεσηρότα (;μισοπονηρικὰ) γέλωτα (μὲ πικρίαν, μὲ σαρκασμὸν, χωρὶς ὄρεξιν), προσποιημένος, βεβιασμένος, (κατ' ἄλλας, ἀπὸ τινος φαρμακεροῦ φυτοῦ [βλ. γέλως] τῆς νήσου Σαρδοῦς, τὸ ὁποῖον εἰς ἐσπασμωδικὸν γέλω). « Καὶ ὑ. ἀκουσας ἀνακάγχασε μάλα Σαρδονίων (γρφ. Σαρδώνιον),« Πλάτ.

Σαρδίνη (ἡ) καὶ

Σαρδίνος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (τριχιοῦ, σαρδᾶς), (κοιν.) σαρδέλλα.

Σάρδιον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπμ.

Σαρδις, ε, ον. Ὁ ἐκ τῶν Σάρδεων (παλαιᾶς μητροπόλεως τῆς Λυδίας). ‖. (οὐσ.) Σάρδις (ὁ) καὶ Σάρδιον (τὸ), εἶδος πολυτ. λίθου, (Γαλλ.) cornaline, (παρβλ. Σαρδόνυξ).

Σα δόνιος, α, ον,=Σαρδάνιος.

Σαρδόνυξ, υχος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου μεταξὺ σαρδίου καὶ ὄνυχος, (Γαλλ.) sardoine.

Σαρδὼ, οῦς (ἡ). νῆσος μεγάλη τοῦ Τυρρην. πελάγους, (κοιν.) Σαρδινία. 2)= Σαρδιαν ἢ Σαρδόνυξ. « Ψεῦ τῶν τολμηρῶν.. ! ὡς πολλὴ μὲν περὶ αὐτοὺς ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαρδώ, πολλὴ δὲ ἡ σμάραγδος,« Φλγρ.
Σαρδώνυχος (ἡ). ἡ οὖγια (τὸ γραντί) τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ κυνηγ. δικτύου ὅπου ἦσαν οἱ ἐπίδρομοι. 2) = Σαρδώ.
‡Σαρδωνίζω, Μ. ἰσω, = Σαρδάζω.
‡Σαρδωνικός, ἡ, όν, ξ
‡Σαρδώνιος, α, ον, = Σαρδάνιος.
Σαρδῶος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Σαρδοῦς.
Σάρι (τὸ), εἶδος φυτοῦ (σάρον) τῆς Αἰγ.
Σάριον (τὸ). τὸ κλωνίον τοῦ φυτοῦ Σάρι ἢ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζομενον σάρωμα.
Σάρισα [ᾰ], ης (ἡ). λόγχη μακρά (1/4 πηχ.) τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Μακεδόνες.
Σαρισοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρω (Κρατῶ) σάρισαν ὡς-
Σαρισοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) σάρισαν, λογχοφόρος τῆς Μακεδονίας.
Σαρκάζω [σαρκῶ], Μ. άσω. Σύρω τὰ γείλη καὶ δείχνω τὰ ὀδόντια σὰν τὸν σκύλον. 2) τρώγω καθὼς τρώγουν τὰ χορτοφάγα ζῶα (δεματιάζοντα πρῶτα τὸν χόρτον μὲ τὰ χείλη των) ἢ καθὼς ὁ σκύλος τὰς σάρκας [ὅθεν ἡ ἄλλη, κατ' ἁπλὴν μόνον σύμπτωσιν, ἐτυμολογ.] ἀπὸ τὸ κόκκαλον. 3) (συνήθ. μτνμ.) γλευάζω μὲ πικρίαν (μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα), δαγκάνω (ξισχίζω) μὲ τοὺς χλευασμούς μου.
Σαρκασμοπιτυοκάμπτης (ὁ), Κωμ. γελοῖος (κωμικὸς) πιτυοκάμπτης, ὑποκριτὴς τραγῳδίας παριστάνων ἢ ἐνδυμένος μὲ κωμικὸν τρόπον.
Σαρκασμός (ὁ). τὸ σαρκάζειν, ὁ μετὰ πικρίας χλευασμός (ὁποῖος π. χ. ὁ τῶν Ἰουδ. πρὸς τὸν ἐπὶ σταυροῦ σωτῆρα: «Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ θεοῦ κτλ.).
Σαρκαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ μετὰ σαρκασμοῦ.
†Σαρκήρης [σάρξ, ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένος (συνεστώς).
Σαρκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαρκίον.
Σαρκίζω, Μ. ἰσω. Ἀφαιρῶ τὰς σάρκας ἀπὸ τοῦ δέρματος, τὸ ξύνω καθὼς οἱ βυρσοδέψαι.
Σαρκικός, ἡ, όν. Σαρκὶ ὅμοιος. « Ὅταν σαρκικώτερα ἢ τὴν χρόαν τὰ σημεῖα,« Ἀρετ. 2) (συνήθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σάρκα· (Ἐκκλησ.) προσηλωμένος εἰς τὰ τῆς σαρκός, ὑλικός, (ἀντιθ. τῷ Πνευματικός). || «Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ,« Γρηγ., ἀντὶ Ἡ σάρκωσις.
Σαρκικῶς, ἐπίρ. Ἐν σαρκὶ, κατὰ σάρκα.
Σάρκινος, η, ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ σάρκας, σωματικός. « Τὸν θεὸν μὴ δοκεῖ σάρκινον καθεστάναι,« Αἰσχλ. « Ὅτι ἐντὶ θνατοὶ καὶ σάρκινοι (οἱ ἄνθρωποι),« Στό. 2) σωματώδης, (Γαλλ.) corpulent. « Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, τότε δὲ ξ κοιλίαν εἰλήφει,« Πλό. 3) (μεταφορ.) = Σαρκικός, ὑλικός.
Σαρκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάρξ.
Σαρκοβορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρωγω (Τρέφομαι μὲ) σάρκας, εἶμαι-
Σαρκοβορος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σάρκας (μὲ κρέατα), σαρκοφάγος.
Σαρκοβορώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σαρκοβορος
Σαρκογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς σαρκὸς (κατὰ σάρκα).
Σαρκιδακής [σάρξ, δάκνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ δαγκάνων τὸ κρέας, σαρκοφάγος.
Σαρκειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος σαρκὸς, κρεατοειδής. « Τῶν λεπτῶν ἐντέρων τὸ κῶλον σαρκοειδέστερον,« Ἀρετ., (ἴδε καὶ Σαρκώδης).
Σαρκόθλασις, εως (ἡ) καὶ
‡Σαρκόθλασμα (τὸ), (νλγ.). Θλάσμα (ζυθλισμα) τῆς σαρκὸς, (Γαλλ.) contusion.
Σαρκοκήλη (ἡ). κήλη σαρκώδης, πρήξιμον σκιῤῥώδες περὶ τοὺς ὄρχεις.
Σαρκοκηλικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων σαρκοκήλην.
Σαρκοκόλλα, ης (ἡ). εἶδος κόμμεως τὸ ὁπ. ἐφέρετο ἀπὸ τὴν Περσ. καὶ ἐχρησίμευεν ὡς σαρκωτικὸν τῶν πληγῶν.
Σαρκολαβὶς, ίδος (ἡ) καὶ Σαρκολάβος (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. (λαβίδος) μὲ τὴν ὁπ. πιάνουν τὸ κρέας ὅπου θέλουν νὰ κόψουν.
Σαρκολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων τὴν σάρκα.
Σαρκολιπὴς, ές (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς τὴν σάρκα, ἰσχνὸς, ὀλιγόσαρκος.
Σαρκόμφαλον (τὸ). πρήξιμον σκιῤῥώδες τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐξομφάλωσις σαρκώδης.
Σαρκοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [σάρξ, πήγνυμι]. συγκείμενος ἀπὸ σάρκας (κρέατα).
Σαρκοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω σάρκας (κρέατα), σαρκόνω, ἢ· κάμνω τι ἀπὸ σάρκας.
Σαρκοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Σαρκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων σάρκας, σαρκῶν ποιητικὸς, θρεπτικός.
Σαρκόπυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκα ἔμπυον (ἐμπυασμένα κρέατα).
Σαρκοπυώδης, ες (ὁ, ἡ). σαρκόπυος τὸ εἶδος, ὁμοιαζων ἐμπυασμένον κρέας.
Σαρκορ ζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη ῥίζαν (« Τῶν γὰρ ῥιζῶν αἱ μὲν λεπτοριωδεῖς, αἱ δὲ σαρκώδεις, « Θρ.).
Σαρκοτακὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων τὰς σάρκας. « Νοῦσος—, « Μανέθ.
Σαρκοτικέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τίκτω σάρκα, γεννῶ ἄμορφον κρέας. « Ἡ ἄρκτος σαρκοτοκεῖται, « Σξτ.
Σαρκοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν σάρκα (κρέας ἄμορφον).
Σαρκοτροφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέφω τὴν σάρκα (τὸ σῶμά μου).
Σαρκοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὴν σάρκα, θρεπτικός, σαρκωτικος.
Σαρκοτυπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν σαρκὶ ἢ διὰ τῆς σαρκος τυφθεὶς (πληγωθεὶς).
Σαρκοφαγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρωγω (Τρέφομαι μὲ) σάρκας, εἶμαι σαρκοφάγος.
Σαρκοφαγία (ἡ). τὸ σαρκοφαγειν, κρεωφαγία.
Σαρκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σάρκας, (Γαλλ.) carnivore. « Ὄρνεον—, « Πλ. 2) ὁ τρώγων (φθείρων) τὰς σάρκας. « Λίθος—, « Πλό., εἶδος τιτανώδους λίθου ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζον λάρνακας διὰ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, (ἄλλ.) Ἄσσιος (ἀπὸ τῆς παρὰ τὴν Τρῳάδα πόλεως Ἄσσου), (ὅθ. ||. οὐσ. ἐν γένει λάρναξ νεκροῦ, σορὸς, τάφος.
Σαρκοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη (σαρκοφυῆ) ἐπιφάνειαν, σαρκοειδής.
Σαρκοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (καταγων) τὴν σάρκα.
Σαρκόφιλος (ὁ, ἡ), = Φιλόσαρκος.
Σαρκοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Σάρκα φορῶ εἶμαι-
Σαρκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σάρκα (φῶς σάρκινον)· (θλγ.) ἔνσαρκος, σωματωμένος.
Σαρκόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν (περιηλωμένος εἰς) τὰ τῆς σαρκός.
Σαρκοφυέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φύω σάρκας (μέλη τα), σαρκόνω.
Σαρκοφυΐα (ἡ). αὔξησις ἢ ἀναπλήρωσις σαρκῶν, σάρκωμα (πληγῆς).
Σαρκόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη (παχέα) φύλλα.
Σαρκοχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων κλῆ γαπῶν) τὰ τῆς σαρκὸς, φιλόσαρκος.
Σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ αὐξήσουν αἱ σάρκες, ἀναπληρῶ τὰς σάρκας, μαγῆς, σαρκόνω· (πθ. παρὰ τοῖς θλγ.) ἐνδύνω σάρκα (σῶμα), Εὐαγγ.
Σαρκώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γεμάτος μὲ σάρκα, σαρκοειδής, πρὸ τῶν ἐνσαρκοι τε καὶ σαρκώδεις,« Ἱπ. « Τὸ μαλακώτερον ξύλον σαρκωδέστερον,« Θρ.
Σάρκωμα (τὸ), φῦμα (πρήξιμον) σαρκῶν, (κυρ. ἐντὸς τῶν μυκτήρων), « Δι δὲ σάρκωμα πολύπου μεγέθει καὶ σκευῇ, « Γαλ.
Σαρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σαρκόω· αὔξησις ἢ ἀναπλήρωσις τῶν σαρκῶν, σάρκωμα (πληγῆς)· (ἐκκλησ.) ψις σαρκὸς (σώματος), = Ἐνανθρώπησις.
2) = Σάρκωμα. « Ἡ ἐν μήτρᾳ—, « Γαλ.
Σαρκωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τα τοῦ σαρκόνειν, σαρκῶν ποιητικός.
†Σάρμα (τὸ), [σαίρω], Γλσ, ανε κάρσιμα. 2) ἀντὶ Σαρμὰ, σκυπίδι.
†Σαρμεύω, Μ. εύσω. Σχηματίζω σαρμὰ ἅμμου (κοπρίων κτλ.), ἐκ τοῦ
Σαρμὰς (ὁ), σωρὸς ἄμμου (χώματος, πιδῶν).
Σάρξ [σαίρω=σύρω], σαρκὸς (ἡ), τὸ κρέας τῶδες μέρος τοῦ σώματος, τὸ κρέας (« Φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἔδεται ἀθρόας, « Αἰσχλ. « Ἅπας δὲ ἰχθὺς ἀπὸ κεφαλῆς εἰλεῖ βροτέαν, ἂν τὸν περικυρσῇ θάνατος (κατ' ἐκτ.) τὸ σῶμα (« Γέροντος σάρκα δ' ἡδῶσαν φέρει, « Αἰσχλ. « Δεμίαν ἔσχικεν ἄνεσιν ἡ σαρξ ἐμοὶ Γρῳ.)· (ἐκκλησ.) αἱ ὀρέξεις τοῦ σώματος, αἱ σαρκικαὶ ἐπιθυμίαι· ὁ κόσμος, ἄνθρωπος (« Οὐκ ἂν ἐσωθη πᾶσα σὰρξ Γρῳ., [κοιν.] δὲν ἠθελε γλυτωθῆ [θλ. εἷς ἕνας]»· (μτνμ.) τὸ σαρκῶδες μέρος φυτοῦ (ξύλου κτλ.). « Κλάδοι τῆς οἱ σάρκες, « Ἀρετ., « Ἡ σὰρξ τέων (τῶν Κυζικηνῶν μήλων), « Θρ.
†Σάρον (τὸ) καὶ
Σάρος (ὁ), [σαίρω], εἶδος φυτοῦ [ἢ γε ους τῶν βυρσίων ἢ σαρτῶν κτλ.] ὁπ. κατεσκεύαζον σαγήματα (ἐπ ὁ Σαρωνικὸς κόλπος). 2) = Σάρωμα, σκεῦπα. « Καὶ σαγήνας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρον εἶδος ἔχων, « Ἐπιγρ. 3) σκουπίδι, σαρίδι, (καὶ μετν.) κάθε ἄχρηστον καὶ περιττὸν πρᾶγμα, ὅθεν ὁ Ἰων ἀνομάζει τὴν γῆν(αν) » Παλαιὸν οἰκίας σάρον, « Ἡσύχ.

Σαρόω-ῶ, Μ. ώσω,(μετγν.) ἀντὶ Σαίρω(2), σαρόνω, « σκουπίζω (συνηθ.) κυλῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ(καθὼς τὸ πλοῖον ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε σῶμα ἢ θάλασσα). Ἐρέτη (ἡ), = Σάλπη.

†Σάρπιον(τό), ὑποκορ. τοῦ †Σάρπος(ὁ). ξύλινον κιβώτιον ἢ οἴκημα (ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ Σάρκος = Λάρνακος).

Σάρω, μέλλ. τοῦ Σαίρω.

Σάρωθρον(τό). τὸ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. σαροῦμεν, σκοῦπα, σάρωμα.

Σάρωμα(τό). σκουπίδι, σαρίδι. «Γωνίας, ἐν αἷς τὰ σαρώματα συνήγειν,» Κλειδίημ.

Σάρων [σαίρω], ωνος (ὁ). τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Σαρωνὶς [σαίρω], ίδος (ἡ). δρῦς παλαιὰ (σχετικὴ ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν).

Σάρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σαρῶ, σαρούμενος, σάρωμα.

Σαρωτής, οῦ (ὁ). ὁ σαρόνων (σκυπίζων).

†Σάρωτρον(τό), = Σάρωθρον.

Σάσσω, Μ. σάξω, = Σάττω.

Σάτας ἡ Σάτες, ἐπίρ. Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Σατῶν(ὁ), [†σάσαι, Κυπρ. ἀντὶ θᾶσαι, καθίσαι]. ἁμάξι (πολεμικὸν ἢ φορτηγόν), ζεῦγμα.

†Σάτιον(τό). [Ἑβρ.], εἶδος μέτρου διὰ τὰ γενήματα. « Νόδιος γέμων ἢ κούμουλα σίτων ἓν ἡμισυ μοδίων Ἰταλικάν,»

Σατραπεία(ἡ). τὸ ἄξίωμα καὶ ἡ ἐπικράτεια ἢ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ σατράπου.

Σατραπεῖον(τό). τὸ ἀρχεῖον (ἢ κατοικία) τοῦ σατράπου.

Σατραπεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Διοικῶ τόπον τινὰ ὡς) σατράπης. (μὲ γεν.) « Τῷ σατραπεύοντι τῆς χώρας. « Δρρ. (ἀλλὰ καὶ μὲ αἰτ.) » Ὃς βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ σατραπεύει τὴν Αἴγυπτον, « Ἡλι. (τὸ ἑξῆς ἐκάκισεν ἀδίκως ὁ Κυρᾶης· διότι καὶ παρὰ τῷ Ἀρριανῷ ἀπαντάται) « Τὰ δὲ μεταξὺ τούτων πάντα σατραπεύουσιν οἱ τοῦ ἡμοῦ ἀδελφοῦ φίλοι (Α', ζ', 6).

Σατραπεία(ἡ). Ἰων. ἀντὶ Σατραπεία.

Σατράπης [Περσ. σιτράμπ ἢ σαάχσπαν, βασιλέως θυρωρὸς], ου (ὁ). διοικητὴς ἐπαρχίας παρὰ Πέρσαις, πασᾶς, (ἐν γέν.) μεγιστάν.

Σατρᾰπικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς σατράπην, σατράπιν ἴδιος. — « Φλῆρτ.

Σάττω [συγγ. τῷ Θάσσω = Θαάσσω], Μ. σάξω. Σρίγγω τι ἵνα χωρέσῃ μέσα εἰς τὰ πατητὰ καλὰ, γεμίζω, παραγεμίζω φορτώνω σαμαρόνω· ἐνδύω στρατιωτικῶς, ἁρματόνω· (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω, προμηθεύω, ἐφοδιάζω. « Ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν; — Ἰάτεμι' ἂν ἔγωγε· ὑπὸ γὰρ τοῦ ὕετος εὖ εἶδ' ὅτι ἔσηλώς ἂν γίγνοιτο ἡ ἄσακτος γῆ, « Ξεν. « Σάττειν εἰς ἀγγεῖα,» Ηλθ. «Σάξαντες ὕδατι, « Ἡρ., προμηθεύσαντες. (καὶ πθ.) « Τὴν γαστέρ' ἔχων κάχύρων σεσαγμένους, « (Εὐβυλ. παρ') Δθ. «Τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων,« Ξεν. «Πλοῦτον σεσαγμένος τὴν ψυχήν, « αὐτ. (καὶ τρπ.) « Πημάτων σεσαγμένον, « Αἰσχλ. (καὶ δστ.) « Ἀγγηΐου ὕδατι σεσαγμένον,« Ακ. « Ἱππῆες χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι, « Θκρ. « Ἰδοῦ δὲ σκευῇ ἐσεσάγατα τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ,« Ἡρ.

Σατυρίας, ου(ὁ) καὶ

Σατυρίασις, εως (ἡ) καὶ

Σατυριασμὸς(ὁ), εἶδος ἢ σύμπτωμα λέπρας (ἐλεφαντιάσεως) ὅταν τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος γίνεται ὡς ἂν τοῦ σατύρου. 2) ἢ παρὰ φύσιν ἔντασις τοῦ αἰδοίου, εἶδος πριαπισμοῦ. 3) πρῆξιμον τῶν παρωτίδων.

Σατυριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὁμοιάζω σάτυρος. 2) πάσχω πριαπισμὸν (σατυριασιν).

Σατυρίδιον(τό), ὑποκορ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρίζω, Μ. ίσω, = Σατυριάω. 2) παρασκηνῶ δρᾶμα σατυρικὸν (σάτυραν). « Σκηνὴν πεποιήκατε τὸν οὐρανόν, ἐν τῷ θείαν ὑμῖν δρᾶμα γεγένηται, καὶ τὸ ἅγιον πρεσωπεῖον δαιμονίων κεκωμῳδήκατε, τὴν ἀληθῆ θεοσέβειαν δεισιδαιμονίᾳ σατυρίσαντες, « Κλμ.

Σατυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σάτυρον, σατύρου ἴδιος. « Δράμα σατυρικόν,« Πλάτ., εἶδος ἱλαροτραγῳδίας τῆς ὁπ. τὰ κύρια πρόσωπα ἦσαν Σάτυροι. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) »Πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην, « Ξεν. « Ἄνθρωποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις,« Πλ., σκηνικοί, θεατρικοί, φαυλόβιοι.

Σατυρικῶς, ἐπίρ. Μὲ σατυρικὸν τρόπον (ὕφος).

Σατύριον(τό), βολβοειδές φυτὸν ἢ γένος φυτῶν (ἀπὸ ἓν εἶδος τοῦ ὁπ. γίνεται τὸ γνωστόν) σαλέπι, [ἐκ τῶν Σάτυρων, διὰ τὴν, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ἴσως, ὑποτιθεμένην ἀφροδισιαστικὴν ἰδιότητα τῶν ῥιζῶν του], (παρβλ. Ὄρχις). 2) (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαπύριον.

Σατυρίσκος(ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σάτυρος. 2) = Σατύριον.

Σατυρισμὸς(ὁ), = Σατυριασμός.

Σατυρστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραστήνων (ὑποκρινόμενος) πρόσωπον σατύρου εἰς τὰ σατυρικὰ δράματα.

Σαπυρογράφος(ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) σατύρους, ποιητὴς σατυρικῶν δραμάτων.

Σάτυρος(ὁ), [ἀάθη ; ἢ τίτυρος]. (κατὰ τὴν μυθολογ.) τραγόμορφοί τινες ἢ ἀσελγεῖς δαίμονες ὀπαδοὶ τοῦ Διονύσου κτλ. « Τοὺς ἡλικίᾳ τῶν Σατύρων προήκοντας διωμάζουσι Σειληνούς,« Παυσ. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσαγμον) εἶδος κερκοπιθήκου. « Λύτκες καὶ σάτυροι, κἄπειθ' ἑξῆς κυνοκέφαλοι, « Ἀρστ. 3) ἀνθρωπος λάγνος (ἀσελγής). 4) εἶδος δραματικοῦ ποιήματος (ἱλαροτραγῳδίας) τοῦ ὁποίου μόνον παραδεῖγμα διεσώθη ὁ Κύκλωψ τοῦ Εὐριπίδου. « Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμέ, ἵνα συμποιῶ, « Ἀρστφ.

Σατυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σάτυρον. « Τὰ δὲ ὦτα σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ. « Λκ.

Σαυκὸς, ἁ, όν, Δ. (Συρακουσ.) ἀντὶ Δῦος, ξηρός.

Σαυκρόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Λδρόπους, [ποῦς καὶ

Σαυκρὸς [σαυκὸς], ἁ, όν, = Σαῦλος, ἁβρὸς, τρυφερός.

Σαυλοομαι-ούμαι, Μ. ώσομαι. Κινοῦμαι σαυλῶς (ἁβρῶς, θηλυπρεπῶς), χαιρίω ἢ περιπατῶ καμαρωτὰ (μὲ τσακίσματα), τρυφερεύομαι. « Λοιδᾶς βαρβίτων σαυλουμένοι, « Εὐρ.

Σαυλοπρωκτιάω-ῶ, Μ. άσω, Κωμ. περιπατῶ καμαρωτὰ (μὲ τσακίσματα), κουνῶν τὰ ὀπίσθιά μου), [πρωκτὸς καὶ

Σαῦλος [αὖω], η, ον. Λβρὸς, τρυφερὸς, δελικάτος (συνκβ.) μαλθακὸς, θηλυπρεπὴς (ἰδ.αιτ.) περιπατῶν ἀργὰ (καμαρωτὰ, 'σὰν τὴν νύμφην), « Χειλώνη, σαῦλα ποσὶν βαίνουσα, « Ὑμν. « Καὶ σαῦλα βαίνων ὕπτιος ὡς καμωνίης, « (Συμωνίδ. παρὰ τῷ) Ἐτυμλγ.

Σαύλωμα(τό). κίνημα σαυλὸν (τρυφερὸν, θηλυπρεπὲς), τσακίσματα γυναικῶδη.

Σαυλῶς, ἐπίρ. Ὡς σαυλὸς, ἁβρῶς, θηλυπρεπῶς, καμαρωτὰ, μὲ τσακίσματα.

Σαυνιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω (τινάζω ἢ κτυπῶ μὲ) τὸ

Σαυνίον(τό), [σαυνὶς ἡ Περσ. σανὶ τὸ ὄργ], ἀκοντίον (τοῦλπ. τὸ ξύλον ἐσκληρυνόντος εἰς τὸ πῦρ), (Ἑκτ.) τζίριτι. «Φθάνει βαλὼν τὸ σαυνίον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον, « Διόδ. « Θηρεύουσι δὲ σαύνια ἀφ' ἵππων βάλλοντες, « Στρβ.

†Σαυνιοπλήκτης(ὁ, ἡ). σαυνίῳ (δόρατι) πεπληγμένος.

†Σαυνὶς [σαῦνος], ἡ, ἁν, = Σαυκὸς, ξηρὸς.

Σαῦρα (καὶ ὄχι) Σαῦρα (ἡ), ζ. γουστέρα, σκμμιλιῶδ., (ἴσ. Ψημύθιον). « Οἱ κροκόδειλοι τρῶσι σαῦρῃσι ἐμφερέστατοι, « Ἡρ. 2) εἶδος ἰχθ., (συνῆθ. ἀρσ.) Σαῦρος, σαυρίδι. 3) εἶδος χόρτου, (συνήθ. ὑποκορ.) Σαυρίδιον. 4) χειρουργικόν τι πλέγμα διὰ τὰ ἐξαρθρωμένα δάκτυλα. (ὁ Κυρᾶης εἰς τὴν σημασ. ταύτην διορθωτέον ἐνόμισεν εἰς τὸν Ἱππκρ. Σειρά).

5) τὸ ἀνδρικὸν μόριον τῶν παίδων ἢ μειρακίων.

Σαύρη(ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαύρα.

Σαυρίδιον(τό), εἶδος χόρτου, (Ἄλλ.) ἰδηρὶς καὶ Θλάσπι, (χοιν.) ἀγριοκάρδαμον, (παρβλ.) Γιγγίδιον, Καρδαμὶς καὶ Δεπίδιον, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

†Σαύριον(τό), ὑποκορ. τοῦ Σαύρα ἢ Σαῦρος.

†Σαυρὶς, ίδος (ἡ), = Σαῦρος (ἰχθύς).

Σαυρίτης, ου (ὁ) καὶ Σαυρῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὁμοιάζων μὲ σαῦραν. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ὄφεως. 2) (θηλ.) ἡ ἄλλως Λναγαλλὶς (βοτάνη).

Σαυρεβρίθης, ους (ὁ, ἡ). Π. [σαῦρος=σαυρωτὴρ, βρίθω]. ὁ ἔχων βαρὺν σαυρωτῆρα. « Δορυ—, « Ἡσύχ.

Σαυρειώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σαῦραν ἢ σαῦρον. « Ὁ δὲ γαμαιλέων ὅλον μὲν τοῦ σώματος ἔχει τὸ σχῆμα σαυρειῶδες, « Ἀρστ.

Σαυρικτόνος(ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰς σαύρας, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαυροπάτις ιδος (ἡ), [σ. πατέομαι]. ἡ τρώγουσα (τρεφομένη μὲ) σαύρας· (ἀρσεία ἐτυμολογία τοῦ Στυρουπάτις).

Σαῦρος (ὁ). Π. ἀντὶ Σαύρα, γουρέα. «Ἀνίκα δ' ἦ ξ σαῦρος ἐφ' αἱμασιοῖσι καθεύδει,» Θκρ. 2) (ἰδιαιτ. ὁ ἰχθὺς Τράχουρος, (καὶ ν.) σαυρίδι. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ-

Σαυρωτὴρ (ὁ), [σαυρος ἢ σαῦρος]. τὸ εἰς τὸ ὄπισθεν ἄκρον τοῦ δόρατος πρισηρμασμένον σουβλερὸν σιδήριον διὰ τοῦ ὁπ. ἐμπήγετο εἰς τὴν γῆν καὶ ἐν περιστάσει ἐχρησίμευε καὶ ἀντὶ τῆς καθαυτὸ λογχης ἡ αἰχμῆς. » Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζοντοι, μιᾷ τῇ διὰ τῆς ἐπιλορατιδος ἐχρῶντο πληγῇ· εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα ξμάταια,» Πλ.δ. »Πατάξας τῷ δορατι καιρίως, ξ προσενεγκὼν τῷ σαυρωτῆρι πληγὴν ἄλλην ἐκ διαλήψεως,» αὐτ.

Σαυσαρίζω, Μ. ἰσω. Πιάνεται ('Μπερδεύεται) ἡ γλῶσσά μου, (ὀθ.

Σαυσαρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πιάσιμον ('μπέρδεμα) τῆς γλώσσης τοῦ ἀσθενοῦς (ἀπὸ ὑπερβολὴν θέρμης), [ἐκ τοῦ

†Σαυσαρὸς [σοῦς, παρβλ. Ψωθυρὸς], ά, όν, Γλσ. στεγνός, καταξηρός.

Σαυτοῦ, Σαυτῆς κτλ. κατ' ἀφαίρ. ἀντὶ Σεαυτοῦ κτλ.

Σαφα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Σαφῶς, φανερά· ῥητῶς, ἀκριβῶς κτλ. (πάντοτε σχεδὸν μετὰ τοῦ εἶδεναι ἢ Εἰπεῖν). » Μᾶλλόν τι ἢ σαφα εἰδότας,» Ἀντιφ. «Χῶρος δὸ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι,» Σοφ. » Οὐσείς κεν ἔχοι σαφα μυθήσασθαι,» Θκρ.

Σαφανὴς, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Σαφηνὴς.

Σαφεως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Σαφῶς.

Σαφηγορίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

§Σαφηγορος (ὁ, ἡ), [σαφα, ἀγορεύω]. ὁ δημιλῶν σαφῶς (εὐκρινῶς).

Σαφήνεια (ἡ). ἡ καθαρότης (ἡ εὐκρίνεια) τοῦ λόγου. (ὁ Δ. Ἁλικαρν. , ἐπαινῶν τὴν πραγματικήν) « Ἐν τοῖς ὀνόμασι καὶ πράγμασι σαφήνειαν (τοῦ Λυσίου, ἐπιφερει:) Τούτου δὲ αἴτιον, ὅτι οὐ τοῖς ὀνόμασι δουλευει τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα,» (ὁ δὲ Διογ. Λαερτ., θαυμάζων τὴν λεξιν τοῦ Ἐπικούρου, ὡς κυρίαν ξ ἰδιωτάτην, προσεπιφερει) »Σαφὴς οὖ ἦν οὗτος. ὡς ξ ἐν τῷ περὶ ῥητορικῆς ἀξιοῖ μηδὲν ἄλλο ἢ σαφήνειαν ἀπαιτεῖν, «.

†Σαφηνιω-ῶ, Μ, ήσω, Γλσ. ἀντὶ Σαφηνίζω.

Σαφηνέως, Ἰων. ἀντὶ Σαφηνῶς.

Σαφηνὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαφὴς.

Σαφηνία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαφήνεια.

Σαφηνίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαφὲς (φανερόν), ἐξηγῶ σαφῶς (εὐκρινῶς), δείχνω καθαρὰ, γνωστοποιῶ, ἀναπτύσσω. » Ὁ ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τἄλλα πάντα σαφηνίζει,» Ξεν. »Ὁ κόραξ τῇ φωνῇ οὐ σαφηνίζει, ὅταν μέλλῃ ἀφανίζεσθαι,» Ἀρστ., ἡ φωνή του δὲν εἶνε σαφὴς (διακεκριμένη).

Σαφηνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξήγησις, ἀναπτυξις, διασάφησις.

Σαφηνιστέον, θετ. τοῦ Σαφηνίζω.

Σαφηνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σαφηνίζων τι, ἐξηγητὴς, ἑρμηνευτὴς.

Σαφηνιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σαφηνισμόν, ἐξηγητικός.

Σαφηνῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Σαφῶς.

Σαφὴς [συγγ. τῷ Σοφὸς, ὅθ. τὸ Δτ. sapiens], ές (ὁ, ἡ). φανερὸς, εὐκρινὴς, ἀκριβὴς, βέβαιος, εὔληπτος. » Οὐκ ἔστιν ἰδεῖν κρεῖσσον ἢ φιλιας σαφὲς,« Εὐρ., εἰλικρινὲς. «Τἄλλα ζῶα σαφέστερον ἔχοντα τὴν ὄσφρησιν μηθ' ὁτιοῦν ὀσφραίνεσθαι,« Θερμ.

Σαφήτωρ, ορος (ὁ). ὁ διασαφῶν τι, ἑρμηνεὺς, ἐξηγητής.

Σαφῶς, ἐπίρ. Φανερὰ, καθαρὰ, ἀκριβῶς, εὐκρινῶς. » Σαφῶς εὖ ἴσθ' ὅτι,« Πλάτ. » Σαφῶς γάρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοδί,« Ἀρστ. « Ὁ μὲν σαφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς,« αὐτ. « Λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον,« Αἰσχλ. « Ἀμαθέστερον πως εἶπε καὶ σαφέστερον,« Ἀρστ., » Πειρῶ φράζειν ὡς σαφέστατα,« Πλάτ.

Σάχαρ, αρος (τὸ), = Σάκχαρ.

Σαχλεις, εἶσα, εν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Σάττω.

†Σαχνὸς, ἡ, όν, (κοινολεκτ.) ἀντὶ Ψαθυρὸς, διὰ ξηρασίαν εὐθυρπτος, (κοιν.) σαχλιαμένος· (κυρ. ἐπὶ κρέατος) εὐκολομάσητος, (κοιν.) ψαχνός.

Σάω-ῶ, Μ. σήσω, = Σήθω.

Σαω, Π. ἀντὶ Σάου, πρς. ἢ Ἐσάου γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Σάωθεν, Π. ἀντὶ Ἐσαώθησαν, γ'. πλθ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὀρς καὶ

Σαωσεμεν, Π. ἀντὶ Σαῶσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Σαοω, ἀντὶ Σωζω.

Σαωσω, Π. ἀντὶ Σωσω, μελλ. τοῦ Σώζω.

Σαώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ (ἀχρ.) Σάος ἀντὶ Σῶος, ὑγιέστερος, εἰς καλλιτέραν κατάστασιν.

Σαωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωτὴρ.

Σαωτης, ου (ὁ) καὶ Σαώτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σωστης.

Σβέννυμι καὶ Σβεννύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ζέω], Μ. σβέσω καὶ (σπνττ.) σβήσομαι (μσ. πρκ. Ἔσβηκα καὶ πθ. Ἔσβεσμαι, μσ. ἢ ἐ. ἀόρ. Ἐσβην[ὅθ. τὸ εὐκτ. Σβέην, καὶ ἀπαρ. Σβῆναι] καὶ πθ. Ἐσβεσθην). Σβύω (κυρ. καὶμτγν.), καταπαύω (ἐπὶ ὑγρ.) στερεύω· (μτφρ.) ἀφανίζω, ἐξαλείφω. « Τυραννίδα—,« Πλ. « Σώματος εὐμορφία, ἣν βραχὺς καιρὸς ἐσβεσε,« Φίλ. (καὶ πθ.) » Ἐσβέσθης γηραιὸ Σοφοκλεις,« Ἐπγρ. «Γάλα αἰγῶν σβεννυμενάων,« Ἡσ., οἱ ὀπ. δὲν βυζάνουν πλέον, »Ὁκόσοισι τὰ σκέλεα γίνηται φυματωδεα καὶ μὴ ἐκπεπαινηται, ἀλλὰ σβεσθῇ,« Ἱππκρ.

Σβέσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σβέννυμι, σβύσιμον.

Σβέσασαι, Π. ἀντὶ Σβέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σβέννυμι.

Σβεστὴρ (ὁ). ὁ σβύνων, σβύστης.

Σβεστήριος, α, ον καὶ

Σβεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σβέσιν. »Τὰ τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια,« ἤτ. »Σβεστικώτατον εἶναι φασιν ἐκ τῆς μίξης τὸ ὄξος τοῦ ὕδατος τῷ λευκῷ,« Θκρ.

Σβεστὸς, ἡ, όν, Ἐσβεσμένος, σβυστέος, ὁ σβέσεως ἐπιδεκτικός.

Σβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σβέννυμι.

Σβεύγλα, ας (ἡ), Αἰόλ. ἀντὶ Ζευγλη.

Σέ, αἰτ. ἐν. τῆς πρωτοπρ. ἀντωνυμ. Σύ.

Σεας, ἀντὶ Σῆτας, αἰτ. πλθ. τοῦ Σῆς.

Σεαυτοῦ καὶ Σαυτοῦ, ῆς, ῆ (ἢ δορ. Σεαυτῷ, ῇ, ῷ· ἡ αἰτ. Σεαυτόν, ήν, ό, πλ. Σεαυτῶν, ῶν· ἡ αἰτ. Σεαυτὸν, ήν, ό, πλ. Ὑμῶν αὐτῶν κτλ.), ἀντωνυμ. σύνθ. [ἐκ σοῦ αὐτοῦ], ἢ αὐτπθ. (χ. ὀνμς.). Τοῦ σεαυτοῦ, σοῦ, σοῦ τοῦ ἰδίου. » Γνῶθι σεαυτὸν,« Γνμ.

Σεβίζομαι, Μ. ἀσομαι, Π. συστέλλομαι (φοβοῦμαι) ἀπὸ σεβας νὰ πράξω τι. Σωπῶ-ῶμαι. 2) (μτγν.) ἀντὶ Σέβομαι.

Σέβας (τὸ), ἄκλ. [σέβω], (κυρ. ὀνμτπ.) ἔκπληξις· (συνήθ.) συστολὴ· τὸ εἶδος (Γαλλ.) respect. (μτγν.) φόβος, θαυμάσιον θρησκευτικόν. 2) Π. ἀντικείμενον σεβασμοῦ, » Σέβας ἐσῆ Ἀργεια,« Θκρ.

Σέβασις, εως (ἡ), = Σεβασμός.

Σεβασμα (τὸ). ἀντικείμενον σεβασμοῦ, τρεῖας. 2) = Σεβασμος.

†Σεβασμιάζω, Μ. ασω. Διεγείρω πρὸς σεβασμόν.

Σεβάσμιος, α ή ος, ον. Σεβαστὸς, σεβασμοῦ ἄξιος. ‖ (οὐσ.) »Σεβασμιον ἐστὶ βασιλέα προσηγόρευσαν,« »Ἀμφὶ δὲ ἀνηγόρευσαν σεβασμιον (Ατ., σύνθρονον ‖ (οὐσ.) Τὸ σεβάσμιον, αντὶ Σέβασμα τῆς ἡ Σεβασμός. »Τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς μῶν σεβάσμιον,« αὐτ.

Σεβασμιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν (ἱερότης) τοῦ σεβασμίου.

Σεβασμίως, ἐπίρ. Μὲ σεβασμόν.

Σεβασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σεβάζομαι, μὴ ὑπαγορευομένη ἀπὸ σεβας (φόβον σμῶν κτλ.), λατρεία.

Σεβασμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Σεβασμὸς, ἢ Σεβασμος.

Σεβασσάμην, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐσεβασάμα. ἀόρ. τοῦ Σεβάζομαι.

Σεβαστεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ σεβαστοῦ Καισαρος (τοῦ Αὐγούστου).

Σεβαστεύειν, θετ. τοῦ Σεβίμαι ἢ Σέβομαι.

Σεβαστεύω, Μ. ευσω, μτγν. ἀντὶ Σέβομαι.

Σεβαστιὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ γυνὴ τοῦ βαστοῦ (Καίσαρος).

Σεβαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = Σεβασμοῦ ἄξιος, σεβάσμιος. 2) = Σεβαστοῦ (Καίσαρος), αὐτοκρατορικός.

Σεβαστὸς, ἡ, ον. Σεβασμοῦ ἄξιος, σεβάσμιος, (Γαλλ.) venerable. ‖ (ὡς ὀνμ.) τοκράτωρ (τῆς Ῥωμης ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτοκράτορος Ὀκταβίου ὅς τις ἐπωνομάσθη Augustus, σεβαστός.

Σεβαστοφαντης, ου (ὁ) καὶ Σεβαστοφόρος (ὁ, ἡ). Ἱερεὺς τοῦ σεβαστοῦ (Καίσαρος), (Δτ.) flamen Augustalis.

Σεβένινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ Σεβένιον καὶ Σεβέννιον (τὸ), [ἀλλ. φλοιώδες περικάλυμμα τοῦ ἄνθους καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, παρβλ. Σίβη].

Σέβησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σέβασις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σεβίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ἰσῶ, -ομαι, Π. ἀντὶ Σέβω, σέβομαι, σεβάζομαι, τιμῶ, λατρεύω. « Σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας, « Εὐρ. « Τοὺς ἀμφὶ Νείλον δαίμονας σεβίζομαι, « Αἰσχλ. » Σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τοῖσιν ἄμ' εὖξ' ἂν ἴκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθόωντα, ἀνθρᾶσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι, « Ἐμπεδοκλ.

Σέβασις, εως (ἡ), τὸ σῦα. ταῦ προηγ., σέβασμός, λατρεία. « Τῆς τῶν ἄστρων σεβήσεως (γρφ. σεβίσεως), « Ἕλλ.

Σέβασμα (τό). ἀντικείμενον σεβασμοῦ, (ἀπλ.) = Σέβασις.

Σεβαστιστός, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Σεβαστός.

Σεβαστός, ἡ, όν (μσ. ὄ καὶ εὐρηστ.) Σέβομαι (χωρὶς Μ.), [σεύω]. (ἀρχ. & Π.) συζελίσσω, αἰδοῦμαι, δυσωποῦμαι· (πυνθ. μσ. θρησκευτικῶς), λατρεύω, εὐλαβοῦμαι, (πλ.) εἶμαι σεβαστός. « Τά τε θεῖα σέβοντας, « Ἀρχ. » Καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς κοσμήσειν ἄλλους ἐν τοῖς δόμοις σέβειν, τοὐμὸν τι ἦσσον τὴν Ἀθηναν ἄγουσιν τιμῇ, « Παυσ. » Γίνωσκε τὸν θρώσκοντα μὴ σέβειν ἄγαν, « (αὐτ. παρὰ) Πλ. » Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τοῖς μὴ σέβει τὰ δισσωτῶν, « Εὐρ. » Ὅτι σέβει τὸ σωφρονεῖν, « αὐτ. » Τίς ἐστ' ἂν σέβοι δίκαιος « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Τά τε βιβλία σεβομένης μεγίστως ἐκ τῶν λεγόμενα ἐκ τῶν βιβλίων τῶν μεζόνως, « Ἡρ. « Σεβέσθαι δὲ καὶ πατέρα παρ' ἅλων τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς θεὸν ἐλεγχίες, οὗ νυ σέβεσθε; Ἡλ. Δ., ἣν αἰσχύνεσθε; (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Σέβομαι μὲν προσιζέσθαι, σέβομαι δ' ἀνδρῶν φόβον, « Αἰσχλ.

Σεβήν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Σοῦ.

Σεληνικός, ἡ, όν. Σεληνοῦ ἴδιος.

Σεληνίς (ὁ), = Σεληνός.

Σεληνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) τῇ Σελήνῃ.

Σέλλω, Δακων. ἀντὶ Θέλω, τρέχειν.

Σέλλω, Π. ἀντὶ Σοῦ.

Σέλμα, ατος, τό, Δακων. ἀντὶ Θεῖος.

Σελμὰ (ἡ), [σέλμα]. σχοινὶ (πλεκτόν), τριχὰ, πλεκίδα· ἁλυσίδα. « Σειρᾷσι πεπλεγμένοι ἐξ ἱμάντων, « Ἡρ. » Σειραὶ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι. « Δίκ. » Σειρὰν πλέκειν, « Παλλαδ. » Σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου, « Γρφ., πλεκίδας. (καὶ καταχρ.) » Οὐρανὸν ἐπὶ σειρᾶς, « Νίκ., ἀντὶ Οὐράν. 2) (μεταφ.) —, » Παυσ. 3) (νλγ.) ἀντὶ Σειρίασις.

Σελμαγωγεῖς, έως (ὁ), = Ῥυταγωγεῖς, κάστορες.

Σελμάζομαι, ἐπίρ. Διὰ σειρᾶς, μὲ σχοινί.

Σελμάκια (τὰ), κοινολεκτ. ὑποκορ. τοῦ Σελμὰ, σχοινάκια, σειρητάκια (;) κτλ.

Σελμίζω, Μ. άσω. Δένω καὶ Σύρω μὲ τὸ Σελμὰ, σειράζω).

Σελμάω καὶ Σειραίνω [σειρὰς], Μ. άσω. Σειράζω διὰ τῆς θερμότητος.

Σελμώδης, ες, όν. Ὁ συρῶν ἢ συρόμενος διὰ σχοινίου (σειράζων). « Ἱμὰς —, « Πλδ., τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὴν ἅμαξαν ὁ « Σειραῖος ἵππος, « Σοφ., ὁ (ἄλλ.) Σειρασφόρος. (καὶ μτγμ.) » Σειραίοις ποσὶν, « Εὐρ., τοῖς παρακολουθοῦσι μηχανικῶς πως, μόλις συρομένοις.

Σειρὰς, άδος (ἡ), = Σειρὰ, σχοινὶ χονδρὸν, φλαμουριόσχοινον.

Σειρασφορος καὶ Σειραφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δεμένος μὲ) σχοινὶ. (λωρὶ κτλ.), (κυρμετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) « Ἵππος, « ὁ δεμένος εἰς τὸ πλάγι τῶν εἰς τὴν ἅμαξαν ἐζευγμένων, (ἄλλ.) Παράσειρος, (Ἰταλλ.) **cheval de trait ou de volée.** « Ζευξάμενος καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἵππον παρελκεῖν, θήλειαν δὲ εἰς μέσον, « Ἡρ. » Καὶ γένος Πάρθων οἱ Σειρασφόροι καλούμενοι· μάχονται δὲ ἀπὸ ἵππων, σειρὰς ἱμάντων ἐλίσσοντες· πελάσαντες δὲ τοῖς πολεμίοις, ἁφιᾶσι τοὺς ἀπὸ τῶν ἱμάντων βρόχους, « Σδ.

Σειράω-ῶ, Μ. άσω, = Σειράζω.

Σειρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σειρά.

Σειρηΐων (κατὰ τὸ Ἀηδών), όνος (ἡ), Π. ἀντὶ -

Σειρὴν [σεῖρω ἢ συρίζω], ῆνας (ἡ). πλάσμα τῆς μυθολογ. ἔχον τὰ ἄνω γυναικὸς καὶ τὰ κάτω πτηνοῦ ἢ ἰχθ. μὲ λιγυρὰν (θελκτικὴν) φωνὴν κτλ. « Κατὰ μὲν Ὅμηρον αἱ Σειρῆνες δύο, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους ποιητὰς, τρεῖς, « Εὐς. 2) (μτφρ.) δύναμις ἑλκυστικὴ, χάρις, θέλγητρον. « Καὶ τῶν φανερῶν αὐτὸν (τὸν Δημοσθένην) ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς σειρῆνας τὰς ἀπὸ τῆς ἁρμονίας, « Δ. Ἁλ. 3) (Φυσιολογ.) ἰδ. ἐντόμου (ἀγριομελίσσης). « Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξίνον δὲ μέλισσα, « Αξ., & 4) (Γρφ.) εἶδος πτηνοῦ. » Ἀδελφὰς γέγονα σειρήνων, ἑταῖρος δὲ στρουθῶν, « Ἰωβ. » Τουτέστιν, ἅδω τὰς ἐμαυτοῦ συμφορὰς, ὥσπερ αἱ σειρῆνες, « Σδ. » Σειρῆνας δὲ καλεῖ τὰ ἐν νυκτὶ θρηνῶδη φωνὴν ἱέντα τῶν πτηνῶν, μονονουχὶ καταλολύζοντα, οἷον ἡ γλαὺξ καὶ τὰ ἰουκότα, « Σχλ. « Σειρῆνας λέγει ὀρνιθικούς τινας ὄρνιθας, ἁλκυόνας ἢ γλαῦκας· ἅμφω γὰρ θρηνητικὰ, « Χρσ.

Σειρήνιος (ὁ, ἡ). Σειρῆνος ἴδιος, θελκτικὸς, γοητευτικός.

Σειρηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σειραφόρος.

Σειρίαις, εως (ἡ), «ἴσως νόσου προερχομένης ἀπὸ μεγάλην καῦσιν, (κοιν.) ζωύρα, [ἐκ τοῦ

Σειριάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω ἢ λάμπω ὡς ὁ ἥλιος (ὁ Σείριος ἀστὴρ.) 2) (ἀμτβ.) πάσχω καθὼς πάσχουν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ θέρος) τὰ νήπια, (κοιν.) ζουριάζω, ἢ μὲ κτυπᾷ ὁ ἥλιος εἰς τὸ κεφάλι, (παρβλ. Σειρόω).

Σειρινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σείριον ἀστέρα, = Θερινός, καλοκαιρινός, « Ἡμέρια —, « Ἀρποκρ., (συγχ. τῷ Σηρικός).

Σηριασις, εσσα, εν, Π. θερμὸς (καυστικὸς) ὡς ὁ Σείριος ἀστὴρ.

Σειριόκαυτος (ὁ, ἡ). καυόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὰ κυνικὰ καύματα, [καίω καὶ Σείριος, α, ον, (κυρ. & κατ' ἐτυμλγ.) Δακων. ἀντὶ Θέριος, θερμὸς, καυστικὸς (ὀθ. συνήθ. μετὰ & χωρὶς τοῦ) « Ἀστὴρ, « Π., ὁ ἥλιος, ἢ (συχνότ.) τὸ ἄστρον τοῦ κυνὸς καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ, τὰ κυνικὰ καύματα· (κατ' ἐκτ.) ἄστρον (ἐν γέν.), παρβλ. Τείρεα.

Σειρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σειρὰ, σειράδιον.

Σειρομάστης [σειρὸς, μαστεύω], ου (ὁ). λόγχη μὲ ἀγκιστρωτὴν μύτην, (κυρ.) εἶδ. σούβλας μὲ τὴν ὁπ. ἐρευνοῦσαν οἱ μὲν τελῶναι τὰς αἰτοθήκας καὶ (ἐν γέν.) τὰ φορτία τῶν πραγματειῶν, εἰς δὲ τὸν πόλεμον τὸ ἔδαφος τῆς γῆς μήπως ἔχων οἱ ἐχθροὶ σκαμμένον λάκκον.

†Σειρομάχις, ιγος (ἡ). μετοτιὲ κριμαμένη ἐκ σειρᾶς, (συγχ. τῷ Σειρομαστὴς).

Σειρὸς (ὁ), = Σιρός.

Σειρὸς, ά, όν, = Σείρινος, θερινὸς, καλοκαιρινός. ||. (οὐσ.) Σειρὰ (ἐνν. ἐσθὴς) καὶ Σειρὸν (ἐνν. ἱμάτιον), = Θέριστρον.

†Σειροφόρος (ὁ, ἡ), = Σειραφόρος.

†Σειρόω-ῶ [σιρὸς], Μ. ωσω, Γρφ. ἀξαντλῶ· μεταγγίζω· (οὐ. τὸ κοιν.) Σουρώνω, λαγαρίζω, (ὀθ.

†Σείρωμα (τὸ), (νλγ.) τὸ κατακάτι τοῦ βαλσάμου.

†Σείρωσις, εως (ἡ), τὸ σῦα. τοῦ Σειρόω, στραγγισμα, λαγάρισμα, (ὀθ. τὸ κοιν.) σούρωμα.

Σεισάχθεια (ἡ), [σείω, ἄχθος]. (ὀνομάσθη ἀπὸ τὸν Σόλωνα) ἡ κατάργησις (κατὰ λέξ. ἡ ἀποτίναξις τοῦ βάρους) τῶν χρεῶν ἐξαιτίας τῶν ὁπ. οἱ χρεῶσαι κατηντοῦσαν θῆτες τῶν δανειστῶν.

Σεῖσις, εως (ἡ). τὸ σείειν ἢ σείεσθαι, κούνημα, σείσιμον.

Σεισίχθων, ονος (ὁ), Π. ὁ σείων τὴν γῆν, (ἄλλ.) Ἐννοσίχθων, (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδ.).

Σεῖσμα (τὸ), απν. ἀντὶ Σεισμός, κούνημα.

Σεισματίας, ου (ὁ). ὁ ἐξ αἰτίας σεισμοῦ. « Τάφος —, « Πλ., Ἀρτ., ὁ τῶν ἀποθανόντων ὑπὸ σεισμοῦ.

Σεισμὸς (ὁ), (ἐν γέν.) = Σεῖσις (« Οὐρᾶς —, « Πλδ.). ||. (συνήθ. μετὰ & χωρὶς τοῦ Ἐ ἢ ἡ). « Ἢ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθονός, « Εὐρ. « Ὑπὸ σεισμῶν δύσας, « Πλάτ. » Καὶ ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν, « Ἀρχ.

†Σεισόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ σείων τὸν λόφον (τῆς περικεφαλαίας του). ||. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ (τροχίλου).

†Σειουπυγὶς [σείω, πυγὴ], (ίος καὶ

†Σειουρα [σ. οὐρὰ], ας (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) σουσουράδα καὶ κωλασούσα.

†Σεισοφυλλος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἑλλήγ. τοῦ Ἐννοσίφυλλος.

Σειστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σείων (κουνῶν, ταράττων κτλ.).

Σειστὸς, ἡ, όν. Ὁ σειόμενος ἢ δυνάμενος σεισθῆναι· τρεμπλιάστος. ||. (οὐσ.) Σειστὸν, « Μάξ. Γρμτ., τὸ ζυμμένον χρυσοῦν νῆμα, (Τουρκ.) τιρτίρι.

Σείστρον (τὸ), εἰδ. μεσ. ὀργ. τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Αἰγύπτ., εἰς τὰς τελετὰς τῆς Ἰσιδος (ἴδ. Πλ. περὶ Ἴσ. 63).

Σειτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χρατῶν) σειτάστρον.

Σεισων, ωνος (ὁ). πῆλινόν τι ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐζηρίζηναν κουκκιὰ (καθὼς ἔχομεν ἡμεῖς τώρα τὸ) καθουρτιστῆρι τοῦ καφφὲ, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σείω [σεύω], Μ. σείσω (πθ. πρκ. Σέσεισμαι). Κουνῶ. » Σείων κρατερὸν ἔγχος,« Θκρ. » Σείων κολλητὰς σανίδας, Ἰλ. Ι., κρούων τὴν θύρην. (καὶ ἑλλ.) » Αἱ κῶνες ἄκρα τῇ οὐρᾷ σείουσι, » Ξεν. » Ὁ Ποσειδῶν σείσας αὐτοῖς ἐμβάλοι τὰς οἰκίας, » Ἀρχφ. (καὶ ἀπρ.) » Τοῦ μηνὸς ἱσταμένου ἔσεισε, » Θκ., ἐγεινε σεισμός. (καὶ μσ.) » Σείσατο δ' ἔνι θρόνῳ,» Ἰλ. Ο. » Σείου αὐ ταχέως, » Ἀρχφ., (κοιν.) κουνήσου, κάμε γρήγορα. (καὶ πθ.) »Σείετο δὲ οἱ πήληξ, » Ἰλ. Ν., ἐκυμάτιζεν. » Ἐσείοντο πᾶσαι Ἴδης καὶ καρυφαί,» Ἰλ. Υ. » Οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἐόντι, τῶν ὀδόντων οἱ πλείους ἐσείοντο, » Ἡρ. »Ἔγχεα σειόμενα,» Ἰλ. Ν. (ᾠ ἀσυνήθ.) »Ὄργυες σειομενος φύλλασιν, » Ἡσ., (παρέλ. Ἐννοσίφυλλος). (καὶ μτγμ.) » Τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαί μοι δοκεῖ,» Ἀρχφ., εἶναι σαλευμένος ὁ νοῦς του. 2) (μτφορ.) » Ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων,» ταράττω τὴν ἡσυχίαν τινός, τὸν φιλεῖρίζω ἵνα τοῦ 'πάρῃ χρήματα, (παρέλ.) Διασείω. »Ἔσειον τοὺς πλουσίους,» Ἀρχφ. »Λογεγράφει σείοντες τοὺς εὐπορεῖς τῶν ξένων, » Δικαιαρχ.

Σελᾳ, Π. ἀντὶ Σέλαϊ, δοτ. τοῦ Σέλας.

Σελαγέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσῳ, -ομαι, Π. καὶ

†Σελαγίζω [[σέλας]], Μ. ίσω. Λάμπω, φεγγοβολῶ.(μτθτ.)φεγγω, φωτίζω. »Σὺν πεύκαις σελαγεῖ, » Ἀρχφ., λαμπαδηφορεῖ. (καὶ πθ.) » Εἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ, σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς,» αὐτ., θ' ἀνάψων, θὰ κορώσουν.

Σελάγισμα (τὸ) καὶ

Σελαγισμὸς (ὁ), Π. λάμψις (ἀστραπῆς), φεγγοβόλημα.

Σελαγγενέτης, ου (ὁ), Π. [σέλας,γεννάω]. ὁ γεννήτωρ τοῦ φωτός.

Σελαγηφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Σελασφόρος.

Σελάνα ᾰ Σελαναία, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Σελήνη.

Σέλας [[ἴλη]], ους (τὸ). λάμψις· φῶς· φλόγα. » Σέλας πυρὸς αἰθομένοιο ,» Ὅμ. » Διός σέλας, » Σοφ., ἡ ἀστραπή, ὁ κεραυνός. » Σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα,» Ὅμ. "Ημν., κρατοῦσα φῶς.

Σέλασμα (τὸ), Π. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λάμψεως.

Σελασμὸς (ὁ), Π. λάμψις, φωτισμός, φεγγοβόλημα.

Σελάσσομαι (χ. Μ.), Π. = Σελάω, σελαγίζω, φεγγοβολῶ.

Σελασφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεγγοβολῶ.

Σελασφορία (ἡ). λάμψις, φεγγοβολία.

Σελασφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων σέλας (λάμψιν), φωτοφόρος, φεγγοβόλος.

Σελάχεια (τὰ). τὰ σελαχώδη ὑψάρια.

Σελάχιον (τὸ), Υποκορ. τοῦ Σέλαχος.

Σελαχοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σελαχίων, ὁμοιος μὲ -

Σέλαχος [σέλας, ἔχω ἢ χέω, διὰ τὴν φωσφορικὴν τοῦ δέρματος του ὕλην]], εος-ους (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), γενος ἰχθ. ἐχόντων ἀντὶ λεπιδων χόνδρους [εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγονται ὁ Βάτος, ὁ Ῥόμβος, ἡ Ῥίνη, ἡ Ψῆττα κτλ. ,(καιν.) σελάχι. » Καλεῖται δὲ σελαχος ὃ ἄν-τι, ἅπουν ὂν καὶ βραγχία ἔχον, ζωοτόκον ᾖ,» Ἀρστ.

Σελαχώδης, εος (ὁ, ἡ). = Σελαχοειδής.

Σελάω (χωρὶς Μ.), Π. = Σελαγέω, φέγγω· (ἀμτθτ.) λαμπω.

†Σέλγη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γέλγη.

Σελευκὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ποτηρίου (ἀπὸ Σελεύκου). 2) εἶδ. ὑποδήματος γυναικείου (ἀπὸ τὴν πόλιν Σελεύκειαν). 3) εἶδ. πτηνοῦ (κίχλας) ἀκριδοφάγου, (παρβλ. Μεμνονίς).

Σεληνάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σεληνιάζομαι.

Σεληναία (ἡ), Π. ἀντὶ Σελήνη, (κυρ.) θηλ. τοῦ

Σεληναῖος, α, ον. Ὁ τῆς σελήνης ἢ· ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, σεληνοειδὴς, (ὀθ. ‖ οὐσ.) Σεληναῖα, « Βυζ., τὰ πέταλα τῶν ὑπνων.

Σελήνη (ἡ), [[σέλας]]. τὸ φεγγάρι· (κυρ.) ἡ πανσέληνος· (συνκδχ.) τὸ φῶς τῆς σελήνης· (ἐνίοτε) ἡ Ἄρτεμις (ὡς θεὰ τῆς σελ.). 2) ὁ σεληνιακὸς μήν. » Μὴ λόρας κτύπος ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας , « Εὐρ. » Ἐν μοναις δύο σελήναις εἶλέ τε αὐτοὺς καὶ.. παρεχήσατο τῇ βασιλείᾳ, « Ἰ. Λαυρ. 3) εἶδ. ἄρτου (πήττας) εἰς σχῆμα σελήνης τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἂν πινάκι.

Σεληνήεις, εσσα, εν, Π. ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν λάμψιν τῆς σελ., κυκλοτερὴς ἢ φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη.

Σεληνιάζομαι, Μ. ασθήσομαι. Ἔχω (πάσχω ἀπὸ) σεληνιασμόν.

Σεληνιαῖος, α, ον. Ὁ τῆς σελήνης. »Ἐκλειψις—,« Αξ.

Σεληνιακὸς, ὴ, όν,=Σεληνιαῖος. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς σεληνιασμόν.

Σεληνιακῶς, ἐπίρ. Κατὰ σεληνιακὴν τάξιν.

Σεληνιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ σεληνιαζομένου, εἶδ. μανίας ἢ ἐπιληψίας, (κοιν.) φεγγαριάτικον.

Σεληνιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Σεληνιάζομαι.

Σεληνίβιος, α, ον, Π. ἀντὶ Σεληναῖος. ‖. (οὐσ.) Σεληνίβιον (τὸ), τὸ φῶς τῆς σελ.

Σεληνίζω, Μ. ίσω, = Σεληνιάζομαι.

†Σεληνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ ψωμὶ τὸ λεγόμενον σελήνην, (συγχ. τῷ Σελίνινος).

Σεληνίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σελήνη, φεγγαράκι. » Φθίνοντος τοῦ σεληνίου, « (Δ. Χρσ. παρ') Ἁπλλν. 2) (Κωμ.) φαλάκρα, (ἴδε τὸν Συνεσ.).

Σεληνὶς, ίδος (ἡ) ᾰ

Σεληνιακὸς (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σελήνη, φεγγαράκι. 2) κόσμημά τι εἰς σχῆμα ἡμισελήνου τὸ ὁπ. οἱ πατρίκιοι τῆς Ῥώμης ἐφόρουν εἰς τὰ ὑποδήματά των, (Λτ.) lunula. 3) φυλακτόν τι τῶν παιδων.

Σεληνίτης, ου (ὁ) ᾰ Σεληνῖτις, ίδος (ἡ). ὁ τῆς σελήνης. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος), εἶδ. διαφανοῦς λίθου (Δυχνίτου) τοῦ ὁπ. παρετηρήθη συμπάθειά τις πρὸς τὰς αὐξομειώσεις τῆς σελήνης, (ἄλλ.) Ἀφροσέληνον.

Σεληνόβλητος (ὁ, ἡ), [σ. βάλλω]. πεπτημένος ἀπὸ τὴν σελ., σεληνιακός.

Σεληνόγονος (ἡ) ᾰ Σεληνογόνον (τὸ), (ἄλλ.) Παιονία (βοτάνη).

†Σεληνοδρόμιον (τὸ). βιβλίον ἀστρολογικὸν προλέγον τὰ συμβαίνοντα ἀπὸ τὸν δρόμου τῆς σελήνης.

Σεληνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελ.

Σεληνόπληκτος (ὁ, ἡ), = Σεληνόβλητος.

Σεληνοτρόπιον (τὸ). μυθῶδές τι φυτὸν νομιζόμενον ὅτι τρέπεται πρὸς τὴν σελήνην.

Σεληνοφως, ωτος (τὸ), Π. τὸ φῶς τῆς σελ.

Σελιδηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (καταβρώγων) τὰς σελίδας τῶν βιβλίων.

Σελίδιον (τὸ), Υποκορ. τοῦ Σελίς.

Σελίδωμα (τὸ), = Σελίς.

Σελίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σέλινα.

Σελινίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατασκευασμένος μὲ σέλινα.

Σελινῖτις, ίδος (ἡ), (ἐνν. πόα) ὁ χαμαικισσος.

Σελινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ -

Σέλινον (τὸ), [[ἕλινος]]. τὸ γνωστὸν φυτὸν. » Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος , οἱ μὲν δικτάμνιν, οἱ δὲ σελίνῳ (κατὰ δίδυμα τι ἐχόντε), οἱ δὲ λωτῷ στέφουσι, φασκων Σχλ. Εὐρ. » Σέλινον ἄγριον, » Θεοφ. φυτὸν Βατράχιον. » Σέλινον Μακεδονικὸν, « Ἀλέξ. Τραλλ., τὸ (κοιν.) Μακεδόνιον, « Ἀλέξ. Τραλλ., τὸ (κοιν.) Μακεδόνιον νῆσι, (ὅθεν παρεφθαρμ.) ὁ Μαγγάνης. » Οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ σάμβαλον οὐδ' ἐν πηγάνῳ, » Ἀρστ. (Παρμ. τοῦ Οὐδ' ἐν ἀρχῇ πω τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἐν Πήγανον). » Σελίνου δεῖται,» Πλουτ. (παρεμ.) ἐπὶ τῶν ἐπισφαλῶς νοσούντων· σελίνοις γὰρ οἱ πενθοῦντες ἐστεφανοῦντο.

Σελινόσπερμον (τὸ). σπέρμα σελίνου, σελινόσπερμα.

Σελινοῦσιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Σελινοῦντος. ‖. (οὐσ. θηλ.) κρεμβὴς μὲ σγουρὰ (ἀσὰν τοῦ σελίνου) φύλλα.

Σελὶς, ίδος (ἡ). (κυρ.) τὸ μεταξὺ τῶν γραμμάτων (τῶν καθισμάτων) τῶν κωπῶν ἢ τοῦ θεάτρου διάστημα. 2) μικρὸν, ξύλον (δοκὸς) τῆς στέγης, (βλ.) chevron. » Τὴν ὀροφὴν κατέστεγον τὴν καμπύλην σελίδα εἰς ὄροφον, ἣν ἀγαγοῦσιν. « Ἐπιγρ., (παρεμ. Ἀνθ. Ἑλλ. 3, 4). 3) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ τῶν γραμμάτων ἢ τῶν στίχων ἄγραφον μέρος τοῦ βιβλίου, τὸ περιθώριον· (κατ' ἐπέκτ.) ἡ σελὶς, τὸ καταβατὸν, τὸ σῶμα τοῦ βιβλίου, σύγγραμμα. (ὀθ. ὁ Ὅμ.) » Δύο σὰς ἠμιθέων ἐγράψατο σελίδας, » Ἐπιγρ., τὴν Ἰλ. ᾰ Ὁδ (ᾠ μτγμ.) » Τρισκαίδεκα σελίδας ἐπέρχονται λυκάβαντες, ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σανίδες, » Ἐπιγρ.

†Σέλλα (ἡ), υλγ. ἐκ τοῦ Ατν. sella, [καθέδρα, καθισμα, ὄν.

†Σελλάστρωσις, εως (ἡ), ἀξελλήνιστον ἐκ Ατν. sellisternium, συμπόσιον θεῶν (εἰς τιμὴν θεᾶς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σεῖλλο (χωρὶς Μ.), Γλω. [Δ. ἀντὶ Ἐ-λάω]. καυσῶ, σείω.
Σέλμα (τό), [Σελ§]. τὸ ἐκτεινόμενον κατὰ πλάτος καὶ ἐνόνον τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου ξύλον (τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζε) τὸ κατάστρωμα ἢ (ἐχρησίμευεν ὡς) ἐδώλιον (κάθισμα τῶν κωπηλατῶν). (βθ. μεταφ.) «Σέλμα σεμνὸν ἡμένων, « Αἰσχ., τῶν ἐχόντων τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν (παρβλ. Ζυγόν). 2) (Π. κατὰ συνεκδ.) ἀντὶ Πλοῖον, σκάφος. « Δίκωπον —, » Αὐσ. 3) (ἐν γεν.) πᾶγμα ξύλινον, Ἰκρίον, σανίδωμα, πάτωμα. »Πύργων —, « Αἰσχλ. 4) δοκὸς, πατερόν. « Τὴν ξυλείαν τὴν εἰς τὰς οἰκοδομὰς, σελμάτων εὐθυτάτων ἢ εὐμηκεστάτων, « Στρ.
†Σέλω, Δακων. ἀντὶ Θέλω.
Σεμίδαλις [ξεν.], εως (ἡ). τὸ καθαρώτερον μέρος (ὁ ἄθρας) τοῦ ἀλευριοῦ, τὸ σιμιγδάλι, »Οὐδ' εἶα σὺ εἴωθας εἰς ταὐτὸ καρυκεύειν, μέλι, σεμίδαλιν, ᾠά, » (Μένανδρ. παρ') Ἀθ., ἴδε ἢ τὸ ἑπμν.
Σεμιδαλίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ σεμίδαλιν, σεμιδαλένιος. «Ὁ μὲν οὖν καθαιρώτατος ἄρτος ὀνομάζεται σιλιγνίτης, ὁ δὲ ἐφεξῆς αὐτῶν, σεμιδαλίτης.. Τροφιμώτατος μὲν οὖν ὁ σιλιγνίτης αὐτῶν, ἐφεξῆς δὲ ὁ σεμιδαλίτης, « Γαλ.
Σεμνεῖον (τὸ). ναὸς τῶν σεμνῶν θεῶν (τῶν Ἐρινύων), (ἐν γέν.) μέρος ἱερὸν, εὐκτήριον, τέμενος (εἰς τὴν Δῆγυπτ.) μοναστήριον.
Σεμνηγορέω-ῶ, Μ. ἦσω.=Σεμνολογέω.
Σεμνηγορία (ἡ).=Σεμνολογία.
Σεμνήγορος (ὁ, ἡ), =Σεμνολόγος.
Σεμνίδιος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τὸν βίον.
Σεμνογαμία (ἡ). σεμνότης γάμου, σεμνὸς (σώφρων) γάμος.
Σεμναειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς, =Σεμνοπρεπὴς, μεγαλοπρεπὴς.
Σεμνοήθης, ους (ὁ, ἡ). σεμνὸς τὰ ἤθη, ἢ σεμνὸς (σοβαρὸς) τὸ ἦθος.
Σεμνοθέαι (οἱ). (ἄλλ.) Ἀρνεῖαι (τοὺς ὁπ. ἐσέβοντο ὡς θεούς).
Σεμνοθέεμος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τρὸς θεσμοὺς, μεγαλοπρεπὴς.
Σεμνοκομπέω-ῶ, Μ. ἦσω. Σεμνολογῶ κομπαστικῶς, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι.
Σεμνολῃρέω-ῶ, Μ. ἦσω. Μωρολογῶ μὲ ὕφος σοβαρόν.
Σεμνολογέω-ῶ ἢ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Ἐκφέρω τι μὲ ὕφος σοβαρὸν (μὲ ἔμφασιν), μεγαλοπιῶ ἐπὶ τὸ σεμνότερον. « Δίωσετῆ τε εἶναι αὐτὸν σεμνολογοῦσιν, » Ἡρωδ.
Σεμνολόγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς σεμνολογίας.
Σεμνολογία (ἡ), τὸ σεμνολογεῖν, ὕφος λόγου σοβαρὸν ἢ ἐμφαντικὸν, μεγαληγορία.
Σεμνολογικὸς, ἡ, ὸν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Σεμνολόγου ἢ Σεμνολογίας ἴδιος, ἐμφαντικός.
Σεμνολόγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λόγως. Ὁ ὁμιλῶν μὲ ὕφος σεμνὸν (σοβαρὸν, μεγαλοπρεπῆ) ἢ μὲ ὑπερβολὴν (μὲ ἔμφασιν), κομπαστὴς, μεγαλορρήμων.
Σεμνόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. σεμνὸς (σεβαστὸς) μάντις.
Σεμνομυθέω-ῶ, Μ. ἦσω.=Σεμνολογέω.
Σεμνομυθία (ἡ),=Σεμνολογία.
†Σεμνοπαγοῦργος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἑξῆγ. τοῦ Βουκοπανοῦργος.
Σεμνοπαράσιτος (ὁ, ἡ). σεμνὸς (μέγας, σημαντικὸς) παράσιτος.
Σεμνοποιέω-ῶ, Μ. ἦσω.=Σεμνύνω.
Σεμνοποιὸς (ὁ, ἡ). σεμνότητος ποιητικός. «Ἐπιπρέπει τις σεμνοποιὸς ὠχρότης, « Ἰ. Εὐχ.
†Σεμνόπονος (ὁ, ἡ), Π. σεμνὸς (πολυτελὴς) τὴν κατασκευὴν, πολυπόνου ἐργασίας, (κατ' ἄλλ. ἰσφαλμ. ἀντὶ
Σεμνόποτος (ὁ, ἡ), Π. « Σιαγὼν —, « Ἀθ., ῥηνὶς σεμνοῦ (πολυτίμου) ποτοῦ.
Σεμνοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ σεμνοπρεποῦς, σεμνὸν (μεγαλοπρεπὲς) ἐξωτερικὸν, ἀξιοπρέπεια.
Σεμνοπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρίπων (ἁρμόζων) εἰς σεμνὸν ἄνδρα, σεμνοῦ (κοσμίου ἢ ἐμβριθοῦς) ἀνθρώπου ἴδιος, μεγαλοπρεπής.
Σεμνοπρεπῶς, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, μὲ σεμνοπρέπειαν.
Σεμνοπρισωπέω-ῶ, Μ. ἦσω. Σχηματίζω τὸ προσωπὸν μου ἐπὶ τὸ σεμνότερον, λαμβάνω ὕφος σοβαρὸν, (καὶν.) κάμνω τὸν βαρύν. « Σεμνοπρισωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας, « Συν.
Σεμνοπροσωπία (ἡ). τὸ σεμνοπροσωπεῖν, ὕφος σοβαρὸν, σχηματισμὸς τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ σεμνότερον.
Σεμνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ (σοβαρὸν) ἐξωτερικὸν, σεμνὸς τὸ προσωπον.
Σεμνὸς [σεῖβω], ἡ, όν. (κυρ.) Σεβαρὸς, ἐμβριθὴς, (Γαλλ.) sérieux, grave. «Ὡς σεμνὸς δυσπίτριπτο, Ἰω Ἀρχ. «Γίνεπρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνὸς, « Ἰσκρ. « Τὶς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; » Εὐρ. »Σεμνότεροι ἢ βαρύτεροι; » Ἀρχ., αεβαρὶ (συνεσταλμένοι) μᾶλλον παρὰ ἀγερώχοι. « Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις οὐ βίος ἀνιηρῶς ὁ βίος, « Εὐρ., (ἑπμ. 2) ἐμπνέων σεβας, (ὀχλ. ἢ) φρικτὸς, φοβερὸς. » Σεμναὶ θεαί, « αἱ Ἐρινύες. « Σεμνὴ νόσος, « Αξ., ἢ λέπρα ἢ ἡ παρουκλα, (ἢ 3) (ἐπὶ καλοῦ) σεβαστὸς, ἱερὸς. « Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, « Εὐρ. «Σεμνὸν ὕδωρ, « Εὐρ. «Σεμνὸν ἀπορρητον, « Συν., σεβάσμιον μυστήριον. « Μακεδόσι μὲν ἴσως ταῦτα σεμνὰ, « Λκ., (ἢ 4) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἐμφαντικὸς. «Ἀλκιβιάδης ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, « Ξεν. « Αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται, « Ἀρχφν. «Δόγους σεμνοὺς λέγειν, ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν, « Ἀρχφ., =Σεμνολογεῖν. »Τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ Καλὸς τε κἀγαθὸς, « Ξεν. »Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνῶς πρέπει, « Πλ. « Τί δῆτα σεμνὸν σῷ κατείργασαι πόσει, ὕβραν ἐλεινὸν εἰ διώλεσε κτανὼν; » Εὐρ. « Ἔτυχε σεμνοτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ταφῆς, « Ξεν. « Τὴν αἰκίαν αὐτῶν ὀργᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν, « Δημ. « Πολὺ σεμνότερον τρόπαιον τοῦ περὶ Λεῦκτρα, « Ἰσκρ., (ἢ δ) σώφρων, κόσμιος, (κοιν.) σεμνὸς. « Σεμναὶ γ' ἄλαχοι τίσυς' ὁμοκοίτους, » Μανιθ. (ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζ. οὐσ.) «Σεμναί, « Μ. Ψελλ., αἱ μοναχαί. 6) (ὁ Πάππας Ζαχαρίας εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Διαλόγων τοῦ Πάπτα Γρηγορίου μεταχειρίζεται, παραδόξως πως, τὸ Σεμνὸς ἀντὶ Μικρός. « Χοῖρος σεμνὸς, « »Σαφιδίον σεμνὸν, « κτλ. (χειρογράφων τι ὅμως τῆς τῶν Παρισίων Βιβλιοθήκης ἔχει πάντοτε ἀντὶ τούτου τὸ Μικρὸς).
Σεμνόστομος (ὁ, ἡ), Π. σεμνῶς (σοβαρῶς) ἐκφραζόμενος, ἐμφατικὸς.
Σεμνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σεμνοῦ, ἐμβρίθεια, σοβαρότης· μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης· ἱερότης, σεβασμιότης. »Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς; —Νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνοτητ' ἔχει σκότος, « Εὐρ. « Εἰ δέ δὴ ἢ σεμνότης τις προσείη τῷ προσώπῳ, « Δ. Ἁλ. «Τοὺς τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα διεξιοκμπίαν τε καὶ τύφον ἀποκαλοῦντος, « Πλ.
Σεμνότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεμνῶς τιμώμενος, (ἐν γεν.) πολύτιμος, (παρβλ. Σεμνόπονος).
Σεμνότροπος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τοὺς τρόπους. »Παρθένος—, « Κ. Μανασσ.
Σεμνοτυφία (ἡ)·τύφος (οἴησις) ὑπὸ τὸ πρόσχημα σεμνότητος.
Σεμνοφανὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος σεμνὸς, σεμνοπρεπὴς ἢ ἐπιδεικνύμενος ὡς τοιοῦτος.
Σεμνόφωνος (ὁ, ἡ). σεμνὸς (μεγαλοπρεπὴς) τὴν φωνὴν, μεγαλήγορος.
Σεμνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ φαίνεται σεμνὸν (ἐνδοξον), λαμπρύνω, καλλωπίζω, μεγαλοποιῶ, ἐνθεάζω.
Σεμνύνω, Μ. υνῶ.=Σεμνόω. ||. (συνήθ. μσ. μὲ δοτ. ᾗ αἰτ. πρυθετ.) καυχῶμαι (ὑπερηφανεύομαι) διά τι. « Ἐπὶ τῷ καλλει τοῦ σώματος—, « Ἰσκρ. « Ἐπὶ εἰκαιπεντὲ καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων, « Πλάτ. (καὶ ἀλλ.) «Ἐπὶ τοῖς Ἀντωνίου μοιχείαν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύνοντο, « αὐτ. (ἢ ἀπαρεμφ.) « Ἀχιλλείδης γὰρ εἶναι σεμνύνεται, « Ἡλ.
Σεμνωμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον σεμνύνεταί τις, καύχημα.
Σεμνωνυμία (ἡ). σεμνότης ὀνόματος, σεμνηγορία περὶ τὴν ἐπωνυμίαν.
Σεμνῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σεμνὸν (ἐμβριθῆ, σοβαρὸν), μὲ ὕφος· λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς· ἐντίμως· σωφρόνως. »Σεμνῶς κεκοσμημένος ἐξῆλθε ἢ ἐπὶ θρόνου ἐκαθέζετο, « Σεν. « Καὶ ὃς, μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον, « αὐτ. »Τὴν δὲ μητέρα σεμνῶς πάνυ Γλαυκοθέαν ὀνόμαζε, « Δημ. «Οἴσθα οὖν τινος.. σεμνότερον (τῶν Ἀρεοπαγιτῶν) τὰς τε δίκας δικάζοντας ἢ τἄλλα πάντα πράττοντας; Σεν. « Τὴν σεμνῶς ζήσασαν ἁρμόττον τε σύνευνον, « Ἐπιγρ.
Σέο, ἰων. ἀντὶ Σοῦ.
†Σεοί, Δακων. ἀντὶ Θεοί.
Σεος, γεν. τοῦ Σῆς.
†Σεπτὰς, ἄδος (ἡ), Δ. (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ Ἑπτάς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σέβω.
†Σεπτεύω, Μ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Σέβω.
Σεπτήριος, α, ον καὶ
Σεπτικός, ή, όν. Ὁ ἁγήκοως εἰς τὰ σεπτὰ (εἰς τὰ θεῖα, εἰς τὰ μυστήρια). «Σκεπτικὰ ῥήματα,» Γρμτ., τὰ ἐκφράζοντα σέβας. ‖. (ὑπτ.) «Σεπτήρια ἐνν. ἱερά,» τὰ τελούμενα κατ' ἐνναετίαν εἰς τοὺς Δελφοὺς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ.
Σεπτός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -πτῶς, -Σεβαστός, θεῖος, ἱερός.
Σεραπιάς, άδος (ἡ), ἴδε Σαραπιάς, [ἐκ τοῦ
Σέραπις, ιδος (ὁ). -Σαραπις.
Σέρις, εως καὶ ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου), πικραλίδα.
Σερίφη (ἡ), -Σέριφος.
Σερίφιον καὶ Σέριφον (τὸ), εἶδος θαλασσ. ἀψιυθίου. [ἐκ τοῦ
Σέριφος (ἡ), [συγγ. τῷ "Εριφος], (ὀθ. κυρ. καὶ ὡς ἐπίθ.) τραχεῖα, ξηρά. ‖. (υἱοτ.) εἶδος ἀκρίδος, (ἄλλ.) Μάντις. « Γραῦς σέριφος (πιθαν. ἔρυφος) ἡ σερίφη,» Παροιμ., γραῦς παρθένος, (κοιν.) γεροντοκόρησον. 2) -Σέριφον. 3) -τῷ
Σέρφος (ὁ), εἶδος μικροτάτου πτερωτοῦ ἐντόμου (ἰμπίδος), σκνιπα. (κατ' ἄλλους) μύρμηξ πτερωτός. «Ἔνεστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή,» Παροιμ..
Σέσαγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Σάττω.
Σεσαρώς, υῖα, ός, Δ. ἀντὶ Σεσηρώς.
Σέσελι, εως (τὸ) καὶ
Σέσελις, εως (ἡ), εἶδος μαραθροειδοῦς φυτοῦ, (παρβλ.) Σέλι.
Σεσελίτης, ου (ὁ), εἶδος κοχλίου, (ἄλλ.) Σέσιλος.
Σεσερῖνος (ὁ), εἶδος ἰχθύος μὲ δύο ἀράδαις.
Σέσηπα, μσ. πρκ. μὲ σημασ. πθ. τοῦ Σήπω.
Σεσηρώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Σαίρω (2).
Σεσημασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Σήθω.
Σεσιγημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σιωπηλῶς.
Σέσιλος (ὁ), εἶδος κοχλίου (γυμνοκοχλίδι) (ᾗ, σάλιαγκος. «Κάγχον δὲ τὸν σέσιλον ἅπαγ' ἐς τὸν φθόρον,» ('Επίχ. παρ') Ἀθ.
Σεσοβημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐσπευσμένως, ἐνθουσιωδῶς.
Σεσοφισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σοφιστικῶς, ἐπιτετηδευμένως.
Σεσωφρονισμένως, ἐπίρ (μτχ.). Μὲ συστολὴν, μὲ μετριοτητα, φρονίμως.
Σεῦ καὶ (ἐγκλ.) Σευ, Δ. ἀντὶ Σοῦ ᾗ (ἐγκλ.) Σου.
Σεύα, Π. ἀντὶ Ἔσευα, ἐνεργ. καὶ
Σεύατο, Π. ἀντὶ Ἐσεύατο, μσ. ἀόρ. τοῦ Σεύω.
Σεῦδαι (οἱ), ἴδε Σκίταλοι.
Σεῦται, Π. κατὰ συγκ. ἀντὶ Σεύεται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ Σεύω.
Σευτλίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σεῦτλον, φύλλον σεύτλου.
Σευτλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, ἄλλο παρὰ τὸ Σεῦτλον (τοῦ ὁποίου φαίνεται ὡς ὑποκοριστικόν).
†Σευτλομαλάχη (ἡ) ᾗ (κοινότ.) Σευτλομολοχον (τὸ), εἶδος φυτοῦ μεταξὺ μαλάχης καὶ σεύτλου, (νομίζεται) σπανάκι.
Σεῦτλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (βλίτου), (κοιν.) σέσκλον.
Σεύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Σείω, Σοβέω χῆ.], Μ...; (ἀόρ. Ἔσσευα καὶ μσ. Ἐσσεύαμην, πθ. ἡ μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔσσυμαι καὶ σπνττ. Σεῦμαι, ὑπερσ. ᾗ κατὰ συγκ. ἀόρ. Ἐσσύμην, ἀόρ. πθ. Ἐσσύθην καὶ [σπν.] Ἐσύθην), Π. βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κυρίως· δίνω· φεύγων φυγαδεύω· παρορμῶ, ἐρεθίζω· (ἐπὶ ψύχ.) ῥίπτω, τινάζω, σφενδονίζω. ‖. (πθ.) κινοῦμαι ταχέως, τρέχω· σπεύδω, ἐπείγομαι· τινάζομαι μὲ ὁρμὴν· (μτνμ.) λαχταρῶ, ἐπιθυμῶ· προθυμοῦμαι. «Θηρητὴρ κύνας σεύει ἢ ἐπὶ συῒ ἠὲ λέοντι,» Ἰλ. Α. «Σεῦεν κύνας ἀλλυδὶς ἄλλῃ πυκνῆσιν λιθάδεσσιν,» Ὀδ. Ξ. «Τὸν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας,» Ἰλ. Υ. « Ὅλμον δ' ὡς ἔσσευε κυλίνδεσθαι,» Ἰλ. Α. « Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν,» Ἰλ. Ξ. «Ἐκ δ' ὀμφοτέρων αἷμ' ἔσσευε,» Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) «Πῆχυν βάλε χειρός, σὺν δ' αἷμα,» Ἰλ. Φ. (καὶ μσ.) «Κάπρον ὀμφὶ κύνες σεύονται,» Ἰλ. Α. « Ὁππότε μὲν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε,» Ἰλ. Υ. (καὶ αὐτπθ.) «Ἐπεὶν ἔσσυμαι ὀμφοτέροισιν,» Ἰλ. Ν. (ᾗ μτνμ.) «Θυμός μοι ἔσσυται,» Ὀδ. Κ. (ᾗ γεν. ἐλλ.) «Ἐσσύμενος ὁδοῖο,» Ὀδ. Δ. « Οὐ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμιοι,» Ἰλ. Ψ. (καὶ ἅπαρ.) «Ἐσσυμένους πολεμίζειν,» Ἰλ. Δ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ὄφρα τάχιστα ὕλη σεύαιτο καήμεναι,» Ἰλ. Ψ.
Σεφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἅπαρ. τοῦ Σέβω.
Σέω, Δ. ἀντὶ Θέω, (ὀθ. τὸ Σεύω, Σείω, Σούω, κτλ.).
Σέων, γεν. πλθ. τοῦ Σής.
Σεωϋτέου καὶ Σεωϋτοῦ (ὀρθότ.) Σεαυτοῦ κτλ. Ἰων. ἀντὶ Σεαυτοῦ κτλ.
†Σήγιστρον (τὸ), [σάγος]. σκέπασμα (τοῦ ἀλόγου), σάγισμα, (Τερκ.) τσοῦλι, (Δτν.) segestrum.
Σήθω [σείω], Μ. σήσω (πθ. πρκ. Σέσημαι κτλ.). Κοσκινίζω, κρησαρίζω· (ἐπὶ ὑγρ.) περνῶ ἀπὸ τὸ πανί. -Σακκίζω.
Σηκάζω, Μ. άσω. Κλείω εἰς τὸν σηκὸν, μανδρίζω· (κατ' ἔκτ.) σταλίζω ἢ σταυλίζω. «Ἔνεστι γὰρ ὑπὸ ταῖς τοιαύταις ἐλαίαις καὶ σηκάζεσθαι,» Φώτ.
Σήκασθεν, Π. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἐσηκάσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Σηκάζω.
Σηκηκόρος (ὁ, ἡ). -Σηκεκόρος.
Σηκίζω, Μ. ισω. -Σηκάζω, (εἰς τὴν Ἀνθολογ. διορθ. Συκίζω).
Σηκίς, ίδος (ἡ ᾗ ὁ). ἡ ἐν τῷ σηκῷ ὑπηρετοῦσα παιδίσκη, θυρωρὸς (τοῦ σηκοῦ), θεραπαινίς, (ἁπλ.) δοῦλος ἡ δούλη οἰκογενείας.
Σηκίτης, ου (ὁ). ὁ βυζάνων ἀκόμη ἢ πρὸ ὀλίγου ἀπογαλακτισθεὶς (καὶ διὰ τοῦτο κλειόμενος εἰς ἰδιαίτερον σηκόν), ἀμνὸς, (κοιν.) θρεφτάρι, μαννάρι.
Σηκοκόρος (ὁ, ἡ), [σηκὸς, κορέω]. ὁ σαρόνων τὸ μανδρί, ὑπηρέτης τῆς στάνης, (Βλχ.) ταϊλίγγας. 2. -Νεωκόρος.
†Σηκολόσης, ου (ὁ), Γλσ. [σηκὰς, ἄλλυμι]. ὁ ἀφανίζων (ἐρημόνων) ταῖς ἀτάναις (τὰ μανδριά).
Σηκὸς (ὁ), [θήκη, τίθημι, παρβλ. Σῆμα] (ἐν γέν.) τόπος περιφραγμένος, περίβολος· κιγκλίδια (μὲ περιοχήν), ἔπαυλις. (ἰδιαιτ.) μάνδρα, στάνη· φωλεὰ (πτηνοῦ)· ναὸς (μικρὸς), ἡρῷον, παρεκκλήσιον (« Τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σηκοῦ,» « Διοδ.)· μνῆμα (περικλείσιμον) περιβόλι ἐλαιόφυτον· (εἰς τὸν Δ.) κορμὸς παλαιᾶς ἐλαίας (μορίας) περιτειχισμένος καὶ πολύκλαδος. « Οὐκ ἐξὸν ἐστὶ οὔτε τὰς σηκοὺς οὔτε τὰς μορίας ἐκκόπτειν,» « Φώτ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σῆκωμα, βαρύδι, (καντάρι οὐ κτλ.) (ὀθ.
Σηκοω-ῶ, Μ. ώσω. Ζυγίζω· κρατῶ ἰσορρόπιαν.
Σηκυλη (ἡ). -Σηκίς.
Σηκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σηκοῦ (μικροῦ ναοῦ).
Σήκωμα (τὸ), [σηκόω]. τὸ ἀντίβαρον βάρος τῆς πλαστιγγος, βαρύδι, ἀντίζύγιον· (μτφρ.) ἀνταμοιβή. « Τίς ἂν εἴλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρὶς δόξης,» Εὐρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σηκὰς, ἡρῷον, μνῆμα. »Οἰκεῖν Λυκίων πλησίον σηκώματος,» Εὐρ.
†Σηκωτὴρ (ὁ). τὸ λατρ. (ὁ ἀναφορεὺς) τῆς πλάστιγγος.
†Σηκωτός, ή, όν. Ὁ χωρισμένος εἰς πολλοὺς σηκοὺς (μικρὰ χωρίσματα), ἢ Ὁ κλεισμένος καὶ τρεφόμενος εἰς ἰδιαίτερον σηκόν (περίφραγμα), (ἐπμ.) σηκίτης, τρυφερὸς, (παρβλ. Σηκίτης).
Σῆμα (τὸ), [τίθημι]. (ἐν γέν. Π. ἀντὶ Σημεῖον, σημάδι, σύμβολον, σύνθημα (« Σῆμα κελεύσας σκοπὸν,» Λυκ. « Ἄν μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περὶ χρόα ἢ ὀφρύσιν ἢ ὄμμασιν ἢ ἄλλῳ τῳ ἤδη μήνι,» « Ὀδ. Θ. « Ἔχει δ' ὑπέρφορον σῆμ' ἐπ' ἀκροπόλεως,» « Δ'σχ. « Ἀπὸ τί δὴ τὰ σήματα;—Φοῖβος,» Εὐρ.)· (ἰδιαίτ.) φαινόμενον τοῦ οὐρανοῦ (προσημαντικὸν τοῦ μέλλοντος), διοσημεία (« Ἦμαρ ἄκρα γυρεύον [ἄλλ. γρφ. ὀρθοτ. γυρεύον] ὀρθὸν ἵσταται νέφος, σῆμα χειμῶνος μέγα Ἀρχίλοχ. «Τρὶς δ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων πατὴρ Ζεὺς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσιν,» « Ἰλ. Θ.)· (συνήθ.) τάφος, μνῆμα (« Σῆμά τε χεῦαι καὶ ἐπὶ κτερέα κτερεΐξαι,» « Ἰλ. Δ'. « Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος,» « Ἰλ. Η.)· στήλη ἢ πλάκα μνήματος (« Τόδ' ἐστιν αὐτοῦ σῆμα,» « Εὐρ. οὗ καθήμεθα,» « Ἀρχ. « Κακῶς ἀπ' ὀλοιο, ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τῶν ἐμῶν κακεῖν; αὐτ.)· (ἐνίοτε) γραπτὸν σύμβολον, ἢ σφραγὶς· (ὀθ.) τύπος (χάραγμα) νομίσματος.
Σημαία (ἡ), [σῆμα]. τὸ ἐξ ὑφάσματος σημεῖον τῶν στρατ. καὶ πλοίων, (ἰταλ.) μπαϊράκι, (Ἰταλ.) μπαντιέρα, φλάμπουρον, (ἴδε καὶ Σημεῖον). 2) (συνεκδ.) σῶμα στρατ. τεταγμένων ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν, λόχος, σπεῖρα, (Δτν.) manipulus. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ ἀετώματος, εἰκὼν, (ὀθ. 4) ἔμβλημα (παράσημον) εἰκογενείας, (Γαλλ.) écusson, (Σχλ. Λεξ. ρφ. Βατρ. 963).
Σημαίνω [σῆμα], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἔσήμηνα καὶ Ἔσήμανα, πθ. πρκ. Σέσημασμαι καὶ Ἐσήμασμαι, γνωσιμασμαι, Δίδω σημεῖον (σύνθημα), γνωσιμοποιῶ διὰ σημείου, (ἐν γέν.) δίδω εἴδησιν, μηνύω, ἀναγγέλλω· ἢ προστάζω, παραγγέλλω· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) « Ἐπειδὴ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικὸν,»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. (καὶ δωτ. ἐκ δ'., ἢ δρχ.) « Σημαίνω τῷ χειρὶ (τῇ σάλπιγγι), « Αξ. (ἢ ρητορ.). « Οἱ σκοποὶ, οἵ σημαίνουσι τοῖς ἄλλοις ὅτι ἂν ὁρῶσι, « Ξεν. « Μὴ, διαφυγὼν, σημήνῃ τοῖς πολεμίοις, « αὐτ. « Ἐσήμηνεν ὁ θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι, « αὐτ. « Θυομένῳ ὁ θεὸς σημαίνει μὴ προσέχεσθαι, « αὐτ. (ᾧ ὁρικ.) « Σημαίνειν αὐτῷ ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη πλεῖν, « Ξεν. « Σήμαιν' ὅτι χρὴ σεισθῆναι, « Αἰσχύλ. (ᾧ ἀναλελ.) « Ἐπὶ αὐτῷ οἱ σκοποὶ ἐσήμηναν, ὅτι ἥξει, « αὐτ. (ᾧ εἰρ. πρόθετ.) « Σημαίνειν πρός τινα, « Πλ. (ἢ ἀπορρ.) « Ὅταν προχωρῇ σημήνῃ τῷ ὕπνῳ, « αὐτ. « Ἐσήμαινε πένευε παραρτέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ χωρὶς ἢ ἐνν. τοῦ πτ.) « Σιτοῦνται, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι, « Ξεν. (καὶ ἀφώνως « ἐνν. ἢ ἄλλ.) « Τοῖσι δὲ Ἕλλησι ὡς ἐφώνησε (ἐνν. ἡ σάλπιγξ ἢ ὁ σαλπιγκτής), « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἕως ἂν τὸ σημήνῃ αὐτοῖς, « Ξεν. (ὀθ. 2) Π. (μὲ ἄτομα, ἢ ὅστ.) εἶμαι ἀρχηγὸς τινος, προΐστ(μι), « Δίκ' ὤφελες ἄλλα κρατοῦ σημαίνειν, « Ἰλ. Ξ. (ἢ ὅστ.) Πάντεσσι δ' ἐνήνοθεν, πᾶσι δὲ σημαίνειν, « Ἰλ. Α. (ᾧ προθετ.) « Οὐδὲ ἐ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ ἔργοισι γυναιξίν, « Ὀδ. Χ. (καὶ ἀπολ.) « Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἑπεσθαι ἐποίβει, σημαίνειν, Ἰλ. Π. 3) δηλῶ, σημαίνω, φανερόνω. « Τὸ ὄνομα ἐπιγραφὴ, « Θκ. « Ὁ γὰρ ἄναξ ᾧ ὁ Ἐκβόλος τι ταῦτὸ σημαίνει, « Πλάτ. « Τὰ σημαινόμενον, « Γρμτ., ἡ ἔννοια (ἢ σημασία) λέξεως. 4) (μσ.) βάλλω σημάδι, σημαδεύω· (ὀθ. αιτ.) σφραγίζω. « Σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς, « ἐπ. ἔπρεπε νὰ τρέξουν. « Σημηναμένης τὴν συγγραφὴν, « Δημ. « Ταῦτα γράψας καὶ σημηνάμενος ἐδίδου φέρειν, « Ξεν. « Σημαίνεται (τὸν βοῦν) βόβλῳ περὶ τὰ ὠμόπλατα εἰλίσσων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἀνέῳξε σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ, « Ξεν. « Διπλώματα σεσημασμένα τῷ αὐτοῦ σημάντρῳ, « Πλ. ὄ) τεκμαίρομαι (ἀπό τινος σημείου), μαντεύω, εἰκάζω, συμπεραίνω. « Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπλήττομαι, « Σαφ. « Μὴ ἄστροις τὰ ἀμφὶ ὑμᾶς σημαίνεσθαι, « Συν. 6) (σπν. ἀμφὶ.) φαίνομαι, (κοιν.) σημαδεύω. « Σημαίνει ἐς τὰ ἔξω, « Ἀρχτ., (παρβλ. Ἐσημαίνετο ἐς τὰ ἔξω.)

Σημαντήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Σημαντήρ, (ἐν γέν.) ὁ σημαίνων (δηλαδοιῶν) τι σημαντικὸς (« Ὁρᾶον σημάντορα χαλκόν, « Ἐπγρ., κώδων ὡρολογίου. « Πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλόν, « αὐτ.) (ἰδιαιτ.) ἀρχηγὰς, στρατηγός, διοικητὴς, ἐπιστάτης κτλ. « Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων, « Ὅπ. « Ὕπνῳ θεσπεσίῃ σημάντορες, « Ἰλ. Θ., ἠνίοχος.

Σημασία (ἡ), τὸ σημαίνειν, ἡ διὰ σημείου διδομένη ἀγγελία καὶ αὐτὸ τὸ ἐπὶ τούτῳ γινόμενον σημεῖον· (Γρμτ.) ἔννοια λέξεως. (ἰατρ.) εἰσβολὴ νόσου.

Σηματίζομαι, Μ. ἰσομαι· Τεκμαίρομαι (Εἰκάζω) τι ἀπό τινος σημείου· σημειοῦμαι.

Σημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῆμα, σημαδάκι.

Σηματόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς σῆμα (μνῆμα).

Σηματοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων τὰ σήματα (ἐμβλήματα, σημεῖα) τῶν ἀσπίδων.

†Σημεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σημαία.

Σημειογραφεῖον (τὸ), γραφεῖον σημειογράφου.

Σημειογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω διὰ σημείων.

Σημειογραφικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σημειογράφον ἢ τὴν τέχνην του.

Σημειογράφος (ὁ). ὁ γράφων διὰ σημείων (μεταχειριζόμενος πρὸς ταχυγραφίαν ἰδιαίτερά τινα σημεῖα), στενογράφος.

Σημειολυτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λύω (Ξεδιαλύζω) σημεῖα ὡς-

Σημειολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐξηγῶν, ξεδιαλύζων) τὰ φαινόμενα σημεῖα.

Σημεῖον (τὸ), — Σῆμα, σημάδι, σύνθημα· σύμβολον· (Ἰταλ.) νότα (« Διὰ σημείων εἰς τάχας ἠσκημένος γράφειν, « Γ'αλ. [ὄθεν] « Ἑρμηνεία [« Ἐπιστολή] ἀπὸ σημείων, « Βύζ., ἡ στενογραφηθεῖσα)· τύπος σφραγῖδος (« Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' οὗτοσὶ ὁμῶς· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται, « Ἀρχφ.)· σημαία. (« Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δορατος μακροῦ ἀνατεταμένος, « Ξεν.)· στήλη χρησιμεύουσα ὡς ὅριον, (ὄθεν ἰδιαιτ. παρὰ Ῥωμ.) — Μίλιον (« Ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης, « Ἡρωδ.)· ὥρα σημειωμένη εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον· φαινόμενον (τοῦ οὐρανοῦ) ἐκπληκτικὸν, θαῦμα (« Ἐποίει τέρατα ᾗ σημεῖα, « Γρφ.)· (μθματ.) στιγμὴ· (ἰατρ.) σύμπτωμα πρὸς διάγνωσιν τοῦ πάθους· (ἐν γέν.) γνώρισμα, τεκμήριον, (ὅθεν ῥητ.) ἀπόδειξις (« Σημεῖον δὲ ἡ μὲν γὰρ εἰρήνη ᾗδε, « Δημ.)· (ἐνίοτε) σημείωσις, σχόλιον. « Οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ὁμήρου, « Ἐτυμλγ.

Σημειοσκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παρατηρῶ τὰ φαινόμενα σημεῖα καὶ ἀπ' αὐτῶν προλέγω.

Σημειοσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παρατήρησις τῶν φαινομένων σημείων ᾗ ἡ ἀπ' αὐτῶν πρόρρησις.

Σημειοσκόπος (ὁ), ὁ παρατηρῶν τὰ σημεῖα (τὰ φαινόμενα) καὶ ἀπ' αὐτῶν προλέγων.

Σημειοφορικὸς, ἡ, ὁν. Σημειοφόρος ἴδιος.

Σημειοφόρος (ὁ), — Σημαιοφόρος. 2) (Βυζ.) θαυματοῦργος.

Σημειόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαρακτηρίζω τι διὰ σημείου, σημαδεύω (« Ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους, « Πλθ.). || (μσ.) σημαδεύω τι (ἵνα τὸ ἐνθυμοῦμαι), 'πείρνω τι εἰς σημείωσιν. « Ὕστερον συνέταξε μετὰ κάλλους (ὁ Θκδ.) ἃ ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διὰ τὴν μνήμην, « Μαρκελλ. (τὸ πρς.) « Σημείωσαι, « Γρμτ., παρατήρησαι. 2) ἐκλαμβάνω τι ὡς σημεῖον, οἰωνίζομαι. « Σημειούμενοι τὰ γεγονὸς, οὐκ ἂν ἔφασαν ἔτι προελθεῖν εἰς τὸ πράσθειν, « Πλθ.

Σημειώσις, εως (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίβ.) — ωδῶς. Ὁ χρησιμεύων ὡς σημεῖον· σημαντικὸς· ἐπίσημος, « βιοσημείωτος. (εἴτε ἐπὶ καλοῦ εἴτε ἐπὶ κακοῦ) « Ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλία, « Δ. Ἁλ. « Φευγέτω δὲ καὶ τὰ σημειώδη σχήματα· πὰν γὰρ τὸ παράσημον, ἀσύντηθες καὶ οὐκ ἰδιωτικόν, « Δ. Φαλῆρ. « Τὸ δὲ Ἀλλοθεν σημειώδες ἐστι τοῖς παλαιοῖς, ὡς προπαροξυνόμενον, « Εὐς. « Κατὰ δὲ τὴν Ἰόπην ἡ ἀπὸ τῆς Λιγύπτου παραλία σημειώδως ἐπὶ τὴν ἄρκτον κάμπτεται, « Στρβ.

Σημείωμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς σημειώσεως.

Σημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σημειόω, σημάδευμα, σημείωμα· παρατήρησις (εἴς σύγγραμμα), σχόλιον.

Σημειωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σημειόω, σημειώσεως ἄξιος.

Σημειωτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀρμόζων πρὸς σημείωσιν. « Ἰστωρ γὰρ πολλῶν ὁ ὄντως φιλόσοφος ᾗ σημειωτικὸς, « Πορφ. « Σημειωτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἰστρ. ἡ ἀπὸ τῶν σημείων (συμπτωμάτων) διαγνωστικὴ τῆς νόσου, (μέρος τῆς Ἰατρικῆς).

Σημειωτὸς, ἡ, ὁν. Ὁ διακεκριμένος διὰ σημείου, σημαδευμένος, ἐπίσημος.

†Σημερινὸς, ἡ, ὁν. Ὁ τῆς σήμερον ἡμέρας.

Σήμερον [ἡμέρα], ἐπίρ. Σήμερα. « Θανεῖ γὰρ σήμερον, « Εὐρ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἡ σήμερον (ἐνν. ἡμέρα), « Δξ., ἡ σή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μερινή. » Τὸ σήμερον μέλει μοι, τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν; « Ἀνακρ.

Σημήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Σημεῖον.

†Σημικίνθιον (τὸ), [Λτν. semicinctum]. ποδιὰ ἢ μανδύλι.

Σημόθετος (ὁ, ἡ). Π. [σῆμα, τίθημι]. σημειωτός, σημαδεμένος.

Σημύδα (ἡ), εἶδ. δένδρου, (Γαλλ.) Bouleau.

†Σημών, όνος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Θημών.

Σήνουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σείνουρος.

Σηπεδονικός, ἡ, όν, (ἧς ἐπίρ.) -κῶς. Σηπεδόνος ἴδιος, σεσηπώς, διεφθορώς.

Σηπεδονόομαι=οῦμαι. Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω εἰς σηπεδόνα, γίνομαι=

Σηπεδονώδης, εος (ὁ, ἡ). σηπεδόνι ὅμοιος· σήψεως (σηπεδόνος) πρόξενος.

Σηπεδών, όνος (ἡ). σῆψις, σαπίλα· μοῦχλα· πληγὴ ἐμπυασμένη (σαπημένη). 2) εἶδ. ὄφεως, (κοιν.) σαπίτης, (παρβλ.) Σήψ.

Σηπεύω, Μ. εύσω, Π. φαρμακόνω (διὰ σηπτικοῦ φαρμάκου).

Σηπία (ἡ), [σιπύα], εἶδ. θαλασσινοῦ (μαλακίου), («ντιν.) σουπιά. «Ὁ δὲ Σηπιεὺς ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν,« Στρβ.

Σηπιάς, άδος (ἡ), = Σήπιον.

Σηπιδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σηπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σηπία ἢ τοῦ Σήπιον (τὸ). τὸ κόκκαλον τῆς σουπιᾶς.

Σηπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σηπίας, σηπίᾳ ὅμοιος.

Σηποποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν σῆψιν, σηπτικός.

Σηπτήριος, α, ον ἧ

Σηπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σήπειν, καταναλωτικὸς τῶν σαρκῶν διὰ σήψεως.

Σηπτός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιφέρων ἢ ὑποκείμενος εἰς σῆψιν. ‖. (οὐσ.) Σηπτή, ἡ εἶδ. σηπτικοῦ ἰατρικοῦ (μίγματος).

†Σηπύα (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Σιπύα, (παρβλ. Σηπία).

Σήπω, Μ. σήψω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνερ.] Σέσηπα ἧ πθ. Σέσημαι, ἀορ. πθ. Ἐσάπην). Κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, φέρω (ἧ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ. Καταντῶ) εἰς σῆψιν, σαπίζω. »Ἕχιδν' ἔφυ σήπειν θ' ὑγοῦσ' ἄν ἄλλον, « Αἰσχλ. « Δοῦρα σέσηπε νεῶν, « Ἰλ. Β. » Σφακελισαντος δὲ τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος τελευτᾷ, « Ἡρ. » Ἀφρυσύνη μωλωπες ὀδωδότες ἀμφί μ' ἔσηφθεν, « Ἀπλλν.

*Σήρ, σηρός (ὁ), (κυρ.) Δακων. ἀντὶ Σής, ακώληξ, (ὀθ. τὸ κοιν.) σάρκαξ· (ἰδιαιτ. ἧ νλγ.) ὁ μετεξοσκωλήξ. ‖. (πλθ.) Σῆρες, ἔθνος Ἰνδ. ὅθεν κατὰ πρῶτον μετεκομίσθησαν τὰ Σηρικά.

†Σῆρ, σηρός (ὁ), Λακων. ἀντὶ Θήρ.

Σηράγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σήραγξ. ‖. μέρος εἰς τὸ παράλιαν τοῦ Πειραιῶς γεμάτον σήραγγας (σπηλιαὶς) ὅπου ἐλούοντο, (ἴσ. εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. πρέπει νὰ γραφῇ Σηραγγεῖον).

Σηραγγοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). σήραγγι ὅμοιος τὸ εἶδος, σηραγγώδης.

Σηραγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ τι εἰς εἶδος σήραγγος. » Ἄντρα σηραγγοῦται, « Ἡλ., ἐκτείνονται ὑπὸ τὴν γῆν εἰς εἶδος σήραγγος.

Σηραγγώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος σήραγγας, σκαμμένος (τρυπημένος) εἰς εἶδος σήραγγος.

Σήραγξ [σαίρω 2]. αγγος (ἡ). τρύπα ἐπιμήκης, χάσμα (σπήλαιον) γῆς ἐκτεινόμενον εἰς εἶδος ὑπονόμου. » Τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν, σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν οἷον σπόγγου κατατετρημένας, « Τίμ.

Σῆρες (οἱ), Σ. Σήρ.

†Σηρικοδιώστης [σηρικὸν, διάζομαι], οῦ (ὁ). ὁ γνέθων (ἐβγάζων) ἧ

†Σηρικοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (ὑφαίνων) τὸ σηρικὸν νῆμα, μεταξουργός.

Σηρικός, ἡ, όν. Ἰ) ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τοὺς Σῆρας. « Σηρικὸν (μετὰ ἧ χωρὶς τοῦ) νῆμα, « τὸ μετάξι. » Ἐσθὴς σηρικὴ (ἡ) « Σηρικόν (ἐνν. ὕφασμα), « τὸ μετξωτόν.

†Σηρικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σηρικὰ (μετξωτά).

Σηροκτόνος (ὁ, ἡ), Λακων. ἀντὶ Θηροκτόνος.

†Σηροσκώληξ, ηκος (ὁ). ὁ Σηρικὸς σκώληξ, μετοξοσκώληξ.

Σής [σήθω], σεὺς καὶ (μτγν.) σητὸς (ὁ). σκώληξ ὁ κατατιώγων (ἐτυμολογ. κάμνων κόσκινον) τὰ ῥοῦχα καὶ τὸ βιβλία, βώτρια, σάρκας. »Ἕρια.. ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα,« Ἀρχφ.

Σῆς, Ἰων. ἀντὶ Σαῖς, δοτ. θηλ. πλθ. τοῦ Σός.

Σησαμαῖος, α, ον. Κατεσκευασμένος μὲ σουσάμι, σουσαμένιος.

Σησαμέα (ἡ), τὸ φυτὸν τοῦ σησάμου, ἡ σουσαμιά.

Σησάμη (ἡ), = Σήσαμον. » Πλάσματα ἐκ μήκωνος ἧ σησάμης,« Ἡσύχ.

Σησαμῆ (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ (παστέλι) ἀπὸ σουσάμι. » Οἶνος ἡδύς, ὠά, σησαμαῖ, « Ἀμφ. παρ') Ἀθ., ὅζε ἧ Σησαμις.

Σησάμινος, η, ον. Ὁ ἐκ σησάμης, σουσαμένιος. »Ἔλαιον—, « Στρβ., Δσκρ., τὸ σουσαμόλαδον, (ἡ 2) ὁ ἐκ σησάμου τοῦ δένδρου. » Ξύλων σαγαλήνων καὶ δοκῶν ἧ φαλάγγων σησαμίνων καὶ ἐβενίνων,« Δρρ.

Σησάμιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Σήσαμον ἢ Σησαμῆ.

Σησαμίς, ίδος ἧ ῖδος (ἡ). = Σησαμῆ. »Σησαμίδες, ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων περφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα, « Ἀθ. »Ὅς χαρίτων μὲν ὀμιχεῖ, .. σησαμίδας δὲ χέζει, « (Ἐπολ. παρ') αὐτ. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σησαμοειδὲς (τὸ μέγα).

Σησαμίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) ζυμωμένος ἢ κονκισμένος μὲ σησάμην. 2) = Σησαμίς(2).

Σησαμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σησάμου ἢ τῆς σησάμης, ὅμοιος μὲ σησ. ‖. (οὐσ.) Σησαμοειδὲς, εἶδ. φυτοῦ (διαιρούμενον εἰς) μέγα ἧ μικρόν.

†Σησαμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σησαμαῖος.

Σήσαμον (τὸ). ὁ σπόρος τῆς σησάμης, τὸ (κοιν.) σουσάμι. « Τοῦ θέρους σπείροντες μελίνην ἧ σήσαμον, χρήσονται τῷ ὕδατι,« Ἡρ.

Σησαμοπασσος (ὁ, ἡ). [σ. πάσσω]. κονκισμένος (πασπαλισμένος) μὲ σουσάμι.

Σήσαμος (ἡ ἢ ὁ), = Σήσαμον ἢ Σησάμη. » Τῷ τῆς (ἄλλ. γρφ. τοῦ) σησάμου λοβῷ,« Θφρ. 2) εἶδος δένδρου τῆς Περσ. καὶ τῶν Ἰνδ., (ὥθεν τὰ « Σησαμίνα ἔλαια, ἐμφερῆ ὄντα τῷ ἐβένῳ,« κατὰ Δσκρ.).

Σησαμότυρον (τὸ) καὶ ;Σησαμότυρος (ὁ), τυρὶ μὲ σουσάμι (διὰ πήτταν).

Σησαμοτυροπαγής, έος (ὁ, ἡ). πηγμένος (ζυμωμένος) μὲ σουσάμι καὶ τυρί. «Πίνω ματα σασαμοτυροπαγῆ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ σασαμοτυροπαγῆ), « (Φιλόξ. παρ') Ἀθ.

Σησαμοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Σησαμόεις, (ἐνν. πλακοῦς) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ σουσάμι καὶ μέλι, πυρελὶ σασαμένιον. » Τὸν σησαμοῦν' ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χαίρειν ποιήσω, « Δ. ρῆφ.

Σησαμόφωκτος (ὁ, ἡ). κουκκισμένος μὲ σησάμην καὶ ξηροψημένος (περιμένος).

Σησαμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σησαμοειδής.

Σῆσι, Π. ἀντὶ Σαΐς, δοτ. θηλ. πλθ. τοῦ Σός.

Σῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σήθω, τὸ σκίνισμα, κρησάρισμα.

Σητεύω, θετ. τοῦ Σήθω.

Σητός [σήθω], ἡ, όν. Παραμένος ἐκ τοῦ κόσκινον, κρησάριστός.

Σήτρον (τὸ), [σήθω]. τὸ ψιλὸν κόσκινον, ἡ σῆτα. (συγχ. τῷ Σίτηρον).

Σητάνειος [σῆτες ἢ ;σήθω], α, ον (ἀντὶ σίτος) Ἐφετεινός, καινούργιος, (ἀρτος) καθωμένος ἀπὸ τοιοῦτον σῖτον, ἢ (κατ' ἄλλ.) περασμένος ἀπὸ ψιλὸν κόσκινον (σῆταν), κρησαριστός, (ἐπιμ.) καθαρός (ἐν γέν.) ἐκλεκτός, (ὕθεν) « Μετάλλα (» Κρομμυα) σητάνεια, « Δ., « ὑδ. Δεῖ σπίλων (χρομμύων).

Σητανίας, ου (ὁ). (κυρ. πυρὸς=Σητάνειος, ἐφετεινός, ἀνοιξιάτικος, ἧ 2) σῖτος μὲ πολλὰς παραφυάδας.

Σητάνιος (ὁ, ἡ), = Σητάνειος.

†Σητάω-ῶ, Γλσ. Καταπρώγω ὡς οἱ σῆτες τὰ ὑφάσματα.

†Σήτειος, α, ον. Ἐφετεινός, [ἐκ τοῦ

Σῆτες, ἐπίρ. = Τῆτες, ἐφέτος.

Σητόβρωτος (ὁ, ἡ), [σῆς, βρώσκω] βωτριδοφαγωμένος, σκωληκόβρωτος. Σητόκοπος (ὁ, ἡ), [σῆς, κόπτω] = Σητόβρωτος.

Σητοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων σῆτας (σκώληκας).

Σηψ [σήπω], σηπὸς (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. ὄφεως, (κοιν.) σαπίτης (Ἰδε Παυσαν. Μ, δ', 7). 2) εἶδ. φαρμακερᾶς σαύρας (ἄλλ.) Χαλκίς. 3) (ἰατρ.) πληγὴ σαπιλαιὰ (σαπημένη).

Σηψιδακής, ές (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. τὸ ὁποῖον καμα προξενεῖ σῆψιν, φαρμακερός.

Σῆψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σήπω, σαπίλα, σάπισμα. »Κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πῖψις,« Ἀθ.

Σθεναρός, ά, όν, Π. [σθένος. ἰσχυρός, ἐμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλίος. « Πτωχὸν ἐπεὶ παλάμης σθένος ἀπελύσατο φῶτα, « Ἀπλλινρ. Σθεναρῶς, ἐπίρ. Εὐσθενῶς, ἰσχυρῶς.
Σθένεια (τά), (ἑνν. ἱερὰ) ἑορτὴ καὶ ἀγὼν συχνῶς ἐν Ἄργει εἰς τιμὴν τοῦ Σθενίου Διός.
Σθένιος (ὁ). ὁ θεὸς τοῦ σθένους (τῆς ἰσχύος). » Ζεύς—, « Πλ.
Σθενοβλαβής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὸ σθένος (τὴν ἰσχύν), ἐκνευρίζων, ἐξασθενίζων.
†Σθενοβριθής, ἀσφαλμ. ἀντὶ Στερνοβριθής.
Σθένος [σθένω], εος-ους (τὸ). ῥώμη, βύμις, ἰσχύς· ἐξουσία· ὑπεραχή, ὑπερίσχυσις. « Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος, » Αἰσχλ. « Γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν, « Στέ. » Ὅσον σθένος. « Ἀπλλν. (ἡ) » Ποντι σθένει, « Ζεν., ὅλαις δυνάμεσι. « Οὐ σθένος ἐστὶ περῆσαι, » Νιιν., ἀδύνατον. (καὶ περιφρ. παρὰ Π.) » Σθένος Ὡρίωνος (ἰδιωμ. παρὰ κτλ.), « Ὅμ., ἀντὶ Ὁ ἰσχυρὸς Ὡρίων κτλ., (παρβλ. Βία). » Ποταμοῦ —, « Σοφ., ἡ ὁρμὴ τοῦ ποταμοῦ ἢ ὁ ῥευματικὸς ποτ.
Σθενόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἐμπνέω σθένος (ῥώμην) ἢ ἰσχύν.
Σθένω (παρτ. Ἄσθενον ἢ πλέον οὖ), [συγγ. τῷ Τείνω]. "Εχω δύναμιν, ἰσχύω· (μέ ἀπρ.) ἐμπορῶ νά. « Καθ' ὅσον ἂν σθένω, « Ἀρχφ., ὅσον δύναμαι. « Οἱ κάτω σθένοντες, « Εὐρ., οἱ θεοὶ τοῦ Ἅδου.
Σθονίον (τὸ). ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον ῥόμος) τοῦ Σιαγών, σαγόνι, σαγονάκι.
Σθονιστής, οῦ (ὁ). ὁ τῆς σιαγόνος. » Μυ— —, « Ἀλ. Λῴρ.
Σθονίων [σείω], όνος (ἡ). τὸ σαγόνι, τὸ κατασαγονον (κατ' Ἔκτ.) τὸ μάγουλον.
« Σιγύνας ἐντείνει (μαλυκὰς τίθησιν), « Ἱππκρ., (Σοφ. παρ') Ἀθ.
Σιάζω, Μ. ἰσω. Ἐκβάλλω σίαλον, σαλάζω.
Σιαλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίαλον.
Σιαλίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. γλωσσίδους, (κοιν.) σαλιάκουδα, (παρβλ. Βλένος).
Σιαλίς [ῐ μετρ.], ίδος ἢ ἴδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, [Ἰλ. Ψ, 392].
Σιαλισμός (ὁ). τὸ σιαλίζειν, σάλισαμα.
Σιαλιστήριον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) »Οἱ κατὰ μέσην ἐκ τῶν ἀξόνων (τοῦ στομίου τοῦ χαλινοῦ) δακτύλιοι κρεμάμενοι, ὅ-θεν τούτους δ.ὠκειν (ὁ Ἵππος) τῷ τε γλώττῃ καὶ τοῖς ὀδοῦσιν, ἁμελῇ τοῦ ἀναλαμβάνειν πρὸς τὰς γνάθους τὸν γαλινόν, « Ξεν., (ὅθεν τὸ Ἀτν.) σαλιβάριον.
Σιαλίτης, ου (ὁ). = Σιαλικός. « Οἱ σιαλῖται μόες, « Ἀνοτομ.
Σίαλον (τὸ). τὸ γλιτώδες ὑγρὸν τοῦ στόματος, τὸ σάλιον· ἡ περὶ τοὺς ἁρμοὺς γλισχρότης τῶν ἀξόνων, (Ἀτν.) ὑποπάχος, ἐγγὺς (χείρειον). « Σίαλον ἐγκηρώσας θέρματι, « Ἱππκρ., [κυρ. οὐδ. τοῦ Σιαλος].
†Σιαλοπάλλαγος (ὁ, ἡ), Γλσ. μωρός, ἀνόητος, (κοιν.) σαλιάρης ἢ παλαυσ.
Σίαλος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. παχύς, εὐτραφής, (κυρ. μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) » Σῦς—, « Ὅμ. χοῖρος θρεμμένος (σιτευτός). « Σιάλου δαιδὸς πιοτάτης, « Ἱππκρ. 2) (συνκδχ.) μωρὸς, ἀναίσθητος, (θθ. ἀπ' ἄλλης αἰτίας τὸ κοιν.) σαλιάρης, (καὶ τὸ) Σαλός. ‖ (οὐσ. ἐν γέν.) χοῖρος. » Ἀπαλοτρεφὲς σιάλοιο, « Ἰλ. Φ. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Σίαλον, ἐγγγι· σάλιον(ς).
Σιαλοχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέχουν τὰ σάλιά μου, σαλιάζω, [ἐκ τοῦ
Σιαλοχόος (ὁ, ἡ). [σίαλον, χέω]. τοῦ ὀπ. τρέχουν (ἢ τινάζονται ἐν ᾧ λαλεῖ) τὰ σάλια, σαλιόρης.
Σιαλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Ἀλείφω μὲ λίπος (λίγδαν, σίαλον)· (συνκδχ.) λαμπρύνω, ποικίλλω, καλλωπίζω.
Σιαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σίαλον (λίγδαν ἢ σάλιον)· πλήρης σιάλου, παχὺς, εὐτραφὴς, ἢ· σαλιάρης. » Παιδία σιαλώδεα καὶ μυξόῤῥοα, « Ἱππκρ.
Σιάλωμα (τὸ), [σιαλόω]. (ἐν γέν.) ςυλλίδι, κύσμημα· (ἰδιαιτ.) ὁ ὑαλιστερὸς γῦρος (τὸ μετάλλινον περιβάζι) τῆς ἀσπίδος, (συνήθ.) Σιγάλωμα, (παρβλ.) Κέρχνωμα.
Σίβη (ἡ), Π. ἀντὶ Σίβη.
Σίβυλλα [Αἴολ. ἢ Δωρ. ἀντὶ Θεσβούλη], ης (ἡ)· γυνὴ προφῆτις (χρησμολόγος).
Σιβυλλαίνω, Μ. ανῶ. Προφητεύω (Χρησμολογῶ) ὡς αἱ Σιβύλλαι.
Σιβύλλειος, α ἢ ος, ον καὶ
Σιβυλλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Σιβύλλης.
Σιβυλλιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἐνθουσιῶ ἢ χρησμολογῶ ὡς αἱ Σιβύλλαι.
Σιβυλλίζω, Μ. ισω, = Σιβυλλαίνω, μιμοῦμαι τὰς Σιβύλλας.
Σιβυλλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑρμηνεύων τοὺς χρησμοὺς τῶν Σιβύλλων καὶ προφητεύων κατ' αὐτούς.
Σιβύνη (ἡ) καὶ Σιβύνης [λέξ. Μακεδ. ἢ Κυπρ. συγγ. τῷ Σιφύη], ου (ὁ). κοντάρι (κυρ. τοῦ κυνηγιοῦ). »Ἀγκυλοῦσιν (« Εὐρυκόρη ος)—, « Ἐκγρ., Ὀππ. 2) (κατ' ἄλλ.) θήκη δερματίνη, φαρέτρα, αὐλοθήκη. « Ἀλλ' οὐκ ἔχω οὐδέν, ἀλλὰ σιβύνην λάβε, « Ἀρχφ.
Σιβύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σίβυνον (τὸ) καὶ Σιβύνης (ὁ), = Σιβύνη.
Σίγα, ἐπίῤῥ. Σιωπῇ, μὲ σιωπήν. » Σῖγα πᾶς ἔστω λεώς, « Εὐρ. » Τί σῖγ' ἀφέρπεις; « Σοφ. » Σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε, « αὐτ. » Σῖγα.. νάπη φύλλ' εἶχεν, « Εὐρ.
Σιγάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ἐπιβάλλω σιγήν, (εὐχρηςότ. τὸ) Κατασιγάζω.
Σιγαλέος, α, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.)-λέως. Σιγηλὸς, σιωπηλός.
Σιγαλόεις, εσσα, εν, Π. [σίαλος]. (κατὰ λέξ.) ἀλειμμένος μὲ λίπος, (ἐπίμ.) σιλπνὸς, ὑαλιστερός, ἢ· εὐλύγιστος, ἁπαλὸς· (ἐν γέν.) λαμπρὸς, αὐθηρὸς, μεγαλοπρεπὴς· (συνήθ. ἐπὶ νεγνητῶν) καλοδουλεμμένος, πιλυπειλίκιος, (παρβλ. Λιπαρὸς). « Χιτὼν (Θρόνος)—, « Ὅμ., « Ἡνία (« Εἵματα, « Ὑπερῷα) σιγαλόεντα, « Ὅμ. » Ἀμύνδαλα—. « (Ἐρμπαρ') Ἀθ., τὰ ἀφράτα, ἀπαλόφλοιδα.
Σιγαλὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Σιγηλος.
†Σιγαλδω-ῶ, Μ. ώσω, Γαλίζω, λαμπρύνω, (παρβλ.) Σιαλόω, (ὅθεν
Σιγάλωμα (τὸ), = Σιάλωμα. 2) πεῖγμα (ἄλειμμα ἢ ἐργαλ.) μὲ τὸ ὁπ. ὑαλίζουν τὰ τομάρια.
Σιγάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (πθ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Σεσίγημαι). Σιωπῶ, (μτνμ.) ἡσυχάζω· (σπν. μτβ.) »Σίγα λόγον, « Εὐρ., φύλαξε τον μυςικόν· (συνήθ. ἀμτβ.) » Οὐκ ἐσίγων, ἀλλ' ἔλεγον, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶσι δ' ἄῃται, ἃ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία, « Θκρ. (ἢ παρελλ.) » Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Ὡς ἓκ γ' ἐμοῦ σου πάντα σιγηθήσεται, « Εὐρ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τί σιαίζηται δόμος Ἀδμήτου; « Εὐρ., διατί τόση σιωπὴ εἰς τὸν οἶκον τους (ἢ μτχ. ἀντὶ ὀνόματος) »Ἐκστάσιες σιγῶσαι, « Ἱππκρ., ἐπιφέρουσαι ἀφωνίαν, ἄλαλοι. » Ὅς τις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων, « Εὐρ., τὰ ἀπόῤῥητα. (καὶ πθ.) » Ῥητὸν ἢ σιγώμενον, « αὐτ.
Σιγέρπης [σίγα, ἕρπω], ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (πλησιάζων) σιγαρά (᾽σὰν τὰ κρυφοδαγκανιάρικον σκυλί).
Σιγὴ (ἡ), [σίζω]. σιωπὴ· ἡσυχία, » Σιγὴν ἔχειν, « Ἡρ., = Σιγᾶν. « Σ τῦ ἔχειν τί, « αὐτ., φυλάττειν μυστικόν. (ἢ μτνμ.) » Σιγαὶ δ' ἀνέμων τόνδε κατ' ἔῤῥιπτον ἔχουσιν, « Εὐρ. ‖ (ἡ ὀοτ.) Σιγῇ, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Σίγα, σιωπῇ! « Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω, « Ὀδ. Ο. « Εὔχεσθε.. σιγῇ ἐφ' ὑμείοιν, « Ἰλ. Π. (καὶ μὲ γεν.) » Σιγῇ τοῦ Αἰγίσπος, « Ἠρ., κρυφὰ ἀπὸ τόν.
Σιγηλὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ηλῶς, Ἀττ. ἀντὶ-
Σιγηρὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ρῶς. Σιγανὸς· σιωπηλός. « Τὰ μὲν κωφὰ (τῶν πτηνῶν), τὰ δὲ σιγηλά. « Ἀρςτ. « Γυνὴ σιγηρὰ, « Γρφ. ‖ (ἰδιωνυμ.) Σίγηλος (καὶ ὄχι Σγηλὸς, πρὸς διαστολὴν) ἐπωνομάζετο Ναρκισσεὺς τις ἥρως Βρεττριεύς, διότι, κατὰ τὸν Στῤῥ., ἐσίγων οἱ παριόντες τὸ μνημά του, (θν.) « Τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν Σιγήλον ἥρω παριόντες, « Ἀλκίφρ.
Σιγητέος, α, ον, θετ. τοῦ Σιγάω.
Σιγητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-κῶς. Φύσει σιγηλὸς, σιωπηλός.
†Σιγλαι (αἱ), Δ. [σιγαλεις]. σκουληρήκια. 2) (Λτ.) συνθηματικὸν γράμμα, (Ἰταλ.) ταφφα.
Σίγλος (ὁ), = Σίκλος, ἑνώτιον καὶ νόμισμα, (ὅθεν
Σιγλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σίγλους (ἐνώτια). » Κυνόσχος—, « Ἡσύχ.
Σίγμα ἢ ; Σῖγμα [σίζω], ατος (τὸ). τὸ ὄνομα τοῦ σιειχ. Σ. « Τὸ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὸ σίγματα· καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. Διὸ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον, οὐχ ὑφ' ἓν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωστέον, ἀλλὰ διυλλάβως μὲν τὸ σίγμα, ᾗ ἐπ' ἄλλης ὀργῆς τὰ τῶν ἀσπίδων ἕδεν, καὶ διαστασιν, σ'Ελλάδιος παρὰ Φωτίφ. » Ἄχαρι δὲ καὶ σηδὲς τὸ α, ᾗ εἰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ .. τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐγκωνιότό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἀσίγμους ὡδὰς ὅλας ἐποίουν, « Δ. Ἁλ. 2) (ὡς ἐκ τοῦ παλαιοῦ σχήματος τοῦ σῖγμα C) ἡμικύκλιον. « Τὸ τοῦ θεάτρου σῖγμα, « Φώτ., ἡ ὀρχήστρα. » Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα, « Τζ.

Σιγματίζω, Μ. ἰσω. Μεταχειρίζομαι κατακόρως τὸ (ἡ ἁπλ. Γράφω μὲ) σῖγμα. » Τὸ Ὀθυσσεὺς.., διπλῶς σιγματίζεται,« Εὐς., (ὕθεν

†Σιγματισμὸς (ὁ), τὸ εὖσ. τοῦ προηγ., ἡ χρῆσις ἢ κατάχρησις τοῦ σίγματος.

Σιγματοειδὴς καὶ Σιγμοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ (παλαιοῦ) σίγμα, ἡμικυκλοειδὴς. « Οἱ νεφροὶ σχῆμα ἔχουσι σιγμοειδὲς,« Ἀξ., (ἴδε Σίγμα).

Σιγμὸς (ὁ), τὸ σίζειν, ὁ τῆς προφορᾶς τοῦ σῖγμα (ἢ τοῦ πυρωμένου σιδήρου ὅταν βουτηχθῇ εἰς τὸ νερὸν) συριγμός. « Τὰ δὲ (ἀφίησι σιγμὸν μικρὸν ὥσπερ αἱ χελῶναι, « Ἀρχτ.

†Σῖγος, εος-ους (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σιγή.

†Σιγραι (οἱ), Γλσ. οἱ μικροὶ ἀγριόχοιροι (σύαγροι).

Σίγυμνος (ὁ), σπν. ἀντὶ Σίγυνος.

Σιγύνη (ἡ) καὶ Σιγύννης, ου (ὁ) καὶ

Σίγυνον (τὸ) καὶ Σίγυνος (ὁ), =Σιβύνη Ζβ.

Σιδάρεος, α ἢ ος, ον, Δ. ἀντὶ Σιδήρεος, [ἐκ τοῦ

Σιδαρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Σίδηρος.

†Σίδειος, α, ον. Ὁ τῆς σιδης (τῆς ῥωδιᾶς). » Καρπὸς—, « Γλσ., τὸ ῥῶδι.

†Σιδεύνης, α (ὁ), Δ. ἔφηβος.

Σιδὴ (ἡ), κατὰ διάλεκτ. (Βοιωτ. ϗ Κρητ.) ἀντὶ Ῥοιὰ, ῥωδὶ καὶ ῥφδιὰ (ἴδε Ἀθήν. ΙΔ', 650). 2) εἶδος φυτοῦ (νυμφαίας). » Ἡ δὲ σίδη τὴν μὲν μορφὴν ἔοικεν ὁμοία τῇ μήκωνι· καὶ γὰρ τὸ ἄνω κωδιῶδες ἔχει .. περὶ αὐτὰ δὲ φύλλα ἔξωθεν πωώδη, παραπλήσια ταῖς τῶν ῥοδῶν, ὅταν ἐν κάλυξιν ὦσι, τέτταρα τὸν ἀριθμόν κτλ., « Θφρ.

Σιδηραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ἕλκων) τὸν σίδηρον. » Ὁ μάγνης—, « Σξτ.

Σιδηρεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σιδηρεύω, ἢ τοῦ σιδήρου ἐργασία (μεταλλουργία).

Σιδηρεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ σιδηρέως, σιδηρουργεῖον.

Σιδήρειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σιδήρεος.

Σιδηρέ/δυτος (ὁ, ἡ), ἐνδυμένος μὲ σίδηρον.

Σιδήρεος-εῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ σιδήρου, σιδηρένιος· (συνκβχ.) στερεὸς, ἡ σκληρὸς (κυρ. καὶ μτνμ.), ἀνηλεὴς, ἄκαμπτος· (ἐν γέν.) δεινὸς, φοβερὸς (ἐνίοτε) ἀνοίαθητος· (ἐπὶ καλοῦ) σταθερὸς ἀνένδοτος. « Οὐρανὸς—, « Ὅμ. » Ὀμμαγδὸς—, « αὐτ., ὁ ἀπὸ τῆς συγκρούσεως τῶν ὅπλων. » Πυρὸς μένος σιδήρεον, « αὐτ., φοβερόν. « Οὐ δέμας αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων, « Ὀδ. Ε. » Ἀναρχυντος ὧν σιδηροῦς τ' ἀνήρ, « Ἀρχφ.

Σιδηρεὺς, έως (ὁ),=Σιδηρουργός, σιδερᾶς

Σιδηρεύω, Μ. εὐσω. Ἐργάζομαι ἢ Μεταλλεύω τὸν σίδηρον· χαλκεύω.

Σιδηρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σιδήρεος.

Σιδηρίζω, Μ. ἰσω. Ἔγω τὸ γρῶμα ἢ τὴν σκληρότητα τοῦ σιδήρου, ὁμοιάζω σίδηρον· περιέχω μυρία ἢ συστατικὰ στοιχεῖα (τοῦ) σιδήρου. » Λουτρὰ σιδηρίζοντα, « Ἰατρ.

†Σιδηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίδηρον. » Σιδηρικὴ, « Ἀξ., ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργεῖν, ἡ χαλκευτική.

Σιδήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίδηρον, τμῆμα σιδήρου, σιδεράκι· (συνήθ.) ἐργαλεῖον σιδηροῦν, (κοιν.) σιδερικόν. » (Τὸ δὲ ξύλον τῆς φιλύρας) μάλιστα ἀμβλύνει τὰ σιδήρια, « Θφρ.

Σιδηρίτης, ου (ὁ) καὶ Σιδηρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ ἐνωμένος μὲ σίδηρον. » Πόλεμος—, « Μινδ., ὁ διὰ σιδήρου ἢ.=Σιδήρεος, σκληρός. » Τέχνη—, « (Βύπολ. παρὰ) Πλδ., ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ. » Γῆ (» Πέτρα) —, « Πλδ., Διόδ., ἢ σιδηροῦχος. » Λίθος—, « Πλ., Στρβ., ἢ μαγνῆτις. ‖ (οὐσ. θηλ.) Σιδηρῖτις (ἔνν. πόα ἢ βοτάνη), « Ἡσύχ., Ἰωσ., Δσκρ., εἶδος ἢ γένος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἱεροβοτάνη, Ἡράκλεια, Ἀχίλλεια, Χαμαίπιτυς κτλ.

Σιδηροβόφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τοῦ σιδήρου.

†Σιδηροβόλιον (τὸ), Λξφν. ἀντὶ Ἀγκυρόλιον.

Σιδηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἀφιενίζων) σίδηρον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Μηχανὴ—, « Λξ.

Σιδηροβόρος (ὁ, ἡ), Π. =Σιδηροβρώς. »Σίδηρος—, « Ὑπτ., τὸ ρινίον.

Σιδηροβρωθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [σ. βριθω]. βρεὺς ὢν τὸ σίδηρον ἢ διὰ τὸ πολὺ τὸ σίδηρον.

Σιδηροβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων τὸν σίδηρον. » Θηγάνη—, « Σορ.

Σιδηροβρῶτις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Σ δηροβρὼς.

Σιδηροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ δακτυλα. » Τρίαινα , « Ἐπγρ.

Σιδηροδέσμιος καὶ Σιδηρόδεσμος (ὁ, ἡ),=Σιδηρόδετος.

Σιδηροδετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ σίδηρον· βάλλω εἰς τὰ σιδερᾶ, [ἐκ τοῦ

Σιδηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ σίδηρον ἢ μὲ σιδηρᾶ δεσμὰ, σιδηροδέσμιος. « Ἐβέβετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, « Ἡρ.

Σιδηροδμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. δαμάω], =Σιδηροκμής.

†Σιδηροθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). Θωρακισμένος μὲ σιδηροῦν θώρακα.

†Σιδηροκαταδικος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καταδικασμένος εἰς διὰ σιδήρου ἐκτελέστεαν ἐγχείρησιν. » Εὐνοῦχος—, « Σδ.

Σιδηροκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. κάμνω]. κομωμένος ἀπὸ ἢ φονευμένος μὲ σίδηρον.

Σιδηροκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (κτυπῶν, σφυρηλατῶν) τὸν σίδηρον, σιδηρουργός.

†Σιδηροκρότητος (ὁ, ἡ). κεκροτημένος διὰ σιδήρου, σιδήρεος. » Κορύνη—, « Εὐς., ἢ σιδηρᾶ ἢ σιδηροῖς ἥλοις ἐμπεπαρμένη.

†Σιδηρόλάβον (τὸ), λαβὶς σιδηρᾶ.

Σ δηρομήτωρ, ορος (ἡ), Π. (γῆ) ἡ γεννωσα (παράγουσα) τὸν σίδηρον, μήτηρ σιδήρου.

Σίδηρον (τὸ), σπν. ἀντὶ Σίδηρος. ‖ (ἐξ τὸ πλθ.) Σίδηρα, τὰ σιδερικά.

Σιδηρονόμος (ὁ, ἡ), Π. [σ. νέμω] ὁ κυβερνῶν τὴν διανομὴν διὰ τοῦ ξίφους.

Σιδηρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σιδηροῦν νῶτον. » Ἀσπὶς—, « Κύρ.

Σιδηρόπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πάλλω] ὁ διὰ ξίφους κληρωθεὶς (λαχὼν, ἀποκριθεὶς), (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Σιδηροπλήκτους).

Σιδηροπέδη (ἡ). πέδη (δεσμὸς) σιδηρᾶ, (κοιν.) σίδερα.

Σιδηρόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλάζω] ὁ περιπλανώμενος (φυγαδευθεὶς) μὲ στίας τοῦ ξίφους (τοῦ πολέμου), (πρβ. ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

†Σιδηρόπλακτος (Δ. ἀντὶ) Σιδηρόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλήττω]. ὁ κτυπημένος (πληγωθεὶς) μὲ σίδηρον ἢ εἰς τὸν πόλεμον.

Σιδηρόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλάσσω] κατασκευασμένος ἀπὸ σίδηρον ἢ μὲ σιδηρᾶ καρφιὰ (ἢνα τρυπᾷ).

Σιδηρόπλοκος (ὁ, ἡ), πλεγμένος μὲ σίδηρον (σιδηροῦν σῶμα).

Σιδηροποιία (ἡ),=Σιδηρουργία.

Σιδηροποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ ἢ σιδηρόχροα ποικίλματα· » Λίθος—, « Πλίν., εἶδος πολυτίμου λίθου.

Σιδηρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦς (ἀκουράστους ἢ πεταλωμένους) πόδας. »Ἵππος—, « Νονν.

Σιδηροπτέρος καὶ

Σιδηροπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ πτερά.

Σιδηρεπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σίδηρον ἢ σιδερικὰ (ἐργαλεῖα).

Σίδηρος (ὁ καὶ Π. σπνπτ. ἡ), τὸ γνωστὸν μέταλλον, τὸ σιδηρον. »Ἀλκὸς τε χρυσός τε, πολύμητός τε σίδηρος, « Ὅμ. 2) (συνκβλ.) ὅπλον ἢ ἐργαλεῖον σιδηροῦν, ξίφος, δρέπανον κτλ. »Δαμάσσατο πυκμήξεσι σιδήρῳ,« Ὅμ. »Πῶς μάλα μέγαν ἶρὸν ἀταυροτρέφοισι σιδήροις Θκρ. »Ἀληθινοὶ τὸν σίδηρον κατάντησαν ϗ ἀνειμένη τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τραχύτερον μετέπτησαν,« Θκ., τὸ θωρακεῖον ῥεῖν ἢ ὁπλοσφρ ν. »Δεδεμένοι ἰσχυρότερα τινὲ ἀνάγκῃ ἢ εἰ ἐν σιδήρῳ ἦσαν δεντο,« Ξεν. 3) τὸ μέρος τῆς ἀγκύρας ὅπου πωλοῦνται τὰ σιδερικὰ (ὅπλα ἢ ἐργαλεῖα). » Ἀγαγοντα εἰς τὸν σίδηρον ἐπιδείξει πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη,« Ξεν.

Σιδηροσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαρθεὶς (ἐξ προξενηθεὶς) ὑπὸ σιδήρου.

Σιδηρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦν στόμα. »Ἵππος—,« Ἐπιφάν., σκληρόστομος.

Σ δηροτέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. τέκτων ἐκ σιδήρου, σιδηρουργός.

Σιδηροτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελῶν (ἐσκευῶν) λῶν, συνεισφέρων ἢ κατεργαζόμενος σίδηρον, σιδηρουργός.

Σιδηρότυκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. τεύχω]. Σ-κτος εσκευασμένος ἀπὸ σίδηρον ἢ διὰ σιδήρου.

Σιδηροτυκιω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (παράγω) σίδηρον, εἶμαι

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Σιδηροτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) σίδηρον. «Γῆ—,» Ἐπγρ.
Σιδηροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω) διὰ σιδήρου, σχίζω μὲ τὴν μάχαιραν.
Σιδηρότροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦς τροχούς. «Ἅμαξα—,» Λξ.
Σιδηροτρύπανον (τὸ). τρυπάνι μὲ τὸ ὁποῖον τρυποῦν τὸ σίδηρον.
Σιδηρότρωτος (ὁ, ἡ), [Σ. τιτρώσκω]. πληγωμένος μὲ σίδηρον (ξίφος κτλ.).
Σιδηρουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον σιδηραργοῦ, σιδεράδικον.
Σιδηρουργέω (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ τοῦ σιδήρου ἐργασία.
Σιδηρουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, σιδεράς.
Σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σιδήρεος.
Σιδηροφορέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω. Φορῶ (Εἶμαι ἁπλισμένος μὲ) σίδηρον. (πβ.) ἔχω περὶ ἐμαυτὸν ὁπλοφόρους (σιδηροφόρους).
Σιδηροφορία (ἡ), τὸ σιδηροφορεῖν, ὁπλοφορία.
Σιδηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σίδηρον. «Γῆ—,» Ἀπλιν., ἡ Χαλυβία. 2) ὁ φορῶν (ὡπλισμένος μὲ) σίδηρον, ὁπλοφόρος. «Χεὶρ—,» Διονύσ.
Σιδηρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σιδηρᾶν φρένα (καρδίαν), σκληρόκαρδος.
Σιδηρουχής, έως-οῦς (ὁ, ἡ). σιδηροῦς τὴν φύσιν ἢ τὴν κατασκευήν.
Σιδηρόχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ σιδήρου καὶ χαλκοῦ.
Σιδηροχάρμης, ου (ὁ), Π. [Σ. χάρμη ἢ χαρμα-]. πολεμιστὴς σιδηροφόρος ἢ φιλοπόλεμος.
Σιδηροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν σιδηροῦν χιτῶνα (θώρακα), ἐνδυμένος ἢ ἐσκεπασμένος μὲ σίδηρον.
Σιδηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ σίδηρον. (μέλος τοῦ) ὁπλίζω.
Σιδηρώδης, ους (ὁ, ἡ). σιδηροῦς τὸ εἶδος. σιδηρικός.
Σιδηρωμα (τὸ)= σιδηροῦν κατασκεύασμα, σιδήρικον.
Σιδηρωρυχεῖον (τὸ), [Σ. ὀρύσσω]. μεταλλεῖον σιδήρου.
Σίδηρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σιδηρόω, ἡ διὰ σιδήρου περικάλυψις ἢ δέσμευσις. 2)= Σιδήρωμα, τὸ σύνολον τῶν σιδηρῶν μηχανῆ, κτλ.
Σιδηρωδής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα) τοῦ σιδίου, χλωμὸς ὡσὰν τὴν χρυσῆν τοῦ ῥῶδιοῦ.
Σιδήρως, εσσα, εν, Π. =Σιδηρεοειδὴς ἢ (ς) Σιδήρεος.
Σίδιον (τὸ). τὸ ἐξώφλοιον τῆς σίδης (τοῦ ῥοδίου), ῥοδόστεφλον. 2) ὑποκορ. τοῦ Σίδη, ῥοδιον, σπυρὶ ῥοδιοῦ.
Σιδινωτόν (τὸ), (ἔνν. φάρμακον) ἰατρικόν τι μίγμα ἑτοιμασμένον ἀπὸ σίδια (ῥοδόφλοιδες).
Σιδόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων σίδας (ῥοδιές). 2) σίδῃ ὅμοιος (τὸ χρῶμα), ἐρυθρός.
Σιδονυχής, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος εἰς τὴν Σιδόνα.
Σιδών, ῶντος (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σιδήρεος.
Σιελίζω, Σίελος κτλ., Ἰων. ἀντὶ Σιαλίζω κτλ.
Σιελιατήριον (τὸ), ἴδε Σιαλιατήριον.
Σίζω [ῐ-μτπ.], Μ. σίξω ἢ σίσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Σέσιγα). Κάμνω σσσ ἢ ζζζ, βούζω ὡσὰν τὸ πυρωμένον σίδηρον ὅταν τὸ βουτοῦν εἰς τὸ νερόν. 2) κάμνω σ, σ, σ ἐρεθίζων σκύλον κατά τινος. «Σῖξα (κατὰ διορθ. ἀντὶ «Σῖγα) δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τῷ κυνί,» Θκρ., ἢ 3) κάμνω σσστ διώχνων ζῶων (ἴδε Σίττα), ὅθεν ἡ ἐτμλγ. τοῦ Σιγή.
Σιηγόνιον, Σιηγών, Ἰων. ἀντὶ Σιαγόνιον κτλ.
Σικελίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ὡς Σικελός, (ὅηλ., κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ἰδέαν), πονηρεύομαι. 2) (ἀρχ.) χορεύω (ἴδε τὴν αἰτίαν εἰς τὸν Ἀθ. Α', 40).
Σίκερα [Ἑβρ.], ἄκλ. ἡ γεν. σίκερος (τὸ), (εὔρηται καὶ αἰτ. Σίκεραν). πᾶν μεθυστικὸν ποτὸν (ἐκτὸς τοῦ οἴνου), οἶνος τεχνητός, μπίρα κτλ.
Σικεροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω σίκερα.
Σικίννη (ἡ),=Σίκιννις.
Σικιννίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν σίκιννιν.
Σίκιννις, ιδος (ἡ). εἶδ. κωμικοῦ χοροῦ (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου) τὸν ὁπ. ἐχόρευον οἱ Σάτυροι εἰς τὰ ἀπ' αὐτῶν παρωνυμούμενα δράματα.
Σικιννιστής, οῦ (ὁ). ὁ σικιννίζων (χορεύων τὴν σίκιννιν), (ἐπώνυμον τῶν Σατύρων).
Σίκιννος (ὁ, ἡ). γελοῖος, ἄσχημος.
Σικιννοτύρβη (ἡ). τύρβη (θόρυβος) σικιννιστῶν· ὄχλος (ακοπὸς) μὲ τὸν ὁπ. ἐχόρευον τὴν σίκιννιν.
Σίκλος (ὁ), [Ἑβρ. ακεκὲλ, ἴδε ῥιπλ.], εἶδ. βάρους καὶ νομίσματος Ἀσιατικοῦ (ζυγίζοντος ἢ ἀξίζοντος παρὰ τοῖς Ἑβραίοις μὲν 2 ἢ 4 ἢ 3 1/2 δραχ. παρὰ τοῖς Πέρσαις δὲ 7 1/2 ἢ 8 ὀβολοὺς ἢ δύο δραχμὰς Ἀττικάς. 2) εἶδος ἐνωτίων, (ἄλλ.) Σίγλαι. 3)=Κίκιννις, ἀγουρὸν μαλλίον. (Γαλλ.) boucle. «Κρεῖττον ἦν μὴ οὕτω μαίζειν, ἀλλὰ τρέφειν σίκλους κόμης ὑπὲρ τὸν Ἀβεσσαλώμ,» α Κύρ.
Σικύα (ἡ). ὁ ὥριμος σίκυος, τὸ πεπόνιον (μιγν.) τὸ μακρουλὸν κολοκύνθι, (ὄθ.).
2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ἡ βεντοῦζα, (ὄθ.).
Σικυάζω καὶ Σικυάω-ῶ Μ. άσω, Βάλλω (Κολνῶ) βεντούζες.
Σικύασις, εως (ἡ) καὶ
Σικυασμός (ὁ). τὸ σικυάζειν, σικύων ἐπίθεσις.
Σικυαστέον, θετ. τοῦ Σικυάζω.
Σικυάω-ῶ, Μ. άσω,=Σ.κυάζω.
Σικύδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σίκυς, ἀγγουράκι.
Σικυηδόν, ἐπίρ. Σὰν τὸ ἀγγοῦρι, (φρσ. χειρουργ. διὰ τὰ ὁμαλὰ συντρίμματα τῶν κροκάλων), ἴδε Καυληδόν.
Σικυήλατον (τό), [σίκυς, ἐλαύνω]. μέρος φυτευμένον μὲ ἀγγούρια (πεπόνια Χρ.), (Τουρκ.) μποστάνι.
Σίκυον (τὸ). τὸ σπέρμα τῶν σικύων, ἀγγουρόσπορος, πεπονόσπορος κτλ.,
Σικυοπέπων, ονος (ὁ), μονολεκτ. ἀντὶ Σικυὸς πέπων, πεπόνι.
Σίκυός καὶ
Σίκυς [κῑκυς] υος (ὁ). τὸ ἀγγοῦρι ἢ, τὸ ξυλάγγουρον, (ὡς ἐπιθυμητὸν ὄψαρτον=Ἀγουρον· ὅτι, κατὰ τὸν Στράτ.,) «Σίκυος αὐῶν βρῶμα πεπαινόμενος,» Ἐπγρ. (ὅθεν ἢ ἡ παροιμ.) «Ἀρχομένων σικύων καὶ λήγουσῶν κολοκυντῶν,» Σχλ. Ἀρχ. 2)=Σικυοπέπων. «Ἆσὰν σίκεια καὶ συγγενοῦς οὔσης τῷ σικύῳ τῆς γλυκύτητος,» Πλ. (συνήθως δὲ μετὰ τοῦ πέπων ἢ Σπερματίας). «Σικύα πέπονος τὸ ἔνδον,» Ἱππαρ., (τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ὠνόμασε Πάλην=Παιπάλην).
Σικυώδης, ους (ὁ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σίκυος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σικύων, (Γαλλ.) cucurbitacé.
Σικυών, ῶνος (ὁ),=Σικυήλατον.
Σικυωνη καὶ Σικυωνία (ἡ),=Σικύα. 2)=Κολοκυνθίς.
Σικυώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Σικυῶνος. ‖. (οὐσ.) Σικυώνια, εἶδ. γυναικ. ἐμβάδων.
†Σικχάζομαι, Μ. άσομαι καὶ
Σικχαίνω, Μ. ανῶ. Ἀηδιάζω (Ἀποστρέφομαι) καθὼς οἱ σικχοὶ τὰ φαγητά, (κοιν.) σικχαίνομαι· (συνκδρ.) περιγελῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω. «Σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια,» α Καλλ.
Σικχαντός, ἡ, όν. Σικχασίας αἴτιος ἢ ἄξιος, σιχαμερός.
Σικχασία (ἡ), καὶ
Σικχασμός (ὁ), τὸ σικχάζειν, ἀποστροφὴ πρὸς τὰ φαγεῖν, ἀηδία, ἀνορεξία, (κοιν.) σιχασιά.
Σικχός ‖συγγ. τῷ Σαυκὲς, ὅθ. τὸ Δτ. s|scus], ἡ, όν. Ὁ ἀηδιάζων κάθε τι καὶ ἰδιαιτ. τὰ φαγεῖ', (κοιν.) σιχασιάρης· ὁ περιγελῶν τὰ πάντα, μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τίποτε, (ἐνγέν.) δυσάρεστος,=Δύσκολος.
‡Σίκχος, εος-ους (τὸ), Γρφ. ἀντὶ βδέλυγμα, σίχαμα.
†Σικχότης (ἡ). τὰ πάθος τοῦ σικχοῦ, ἀηδία, ἀνορεξία, (Γαλλ.) ennui.
Σιληνός (ὁ), [σιλλός], ὁ ἀργαλιάτορας τῶν Σατύρων, συντροφος ἀχώριστος ἢ παιδαγωγὸς τοῦ Διονύσου (παρδ. Σειληνός).
Σιληπορδέω-ῶ [σίλλος, πέρδω], Μ. ήσω, Κωμ. φέρομαι ἀναιδῶς (ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς), (ὑθ. τὸ κοιν.) σιλληπορδῶ.
Σιληπορδία (ἡ), Κωμ. ὕβρις, ἀναίδεια
‡Σίλι (τὸ), ἄκλ. εἶδος ἢ γένος φυτοῦ μὲ παραξόξα φύλλα (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται τὸ Σιλικύπριον.
Σιλιγνίας, ου (ὁ),=Σιλιγνίτης.
†Σιλίγνιον (τὸ) ἢ
Σίλιγνις, εως (ἡ) σεμιγδάλι, ἀπὸ σῖτος ἀραιότερον [ἀλτ. silligo]. «Ἡ μὲν σεμίδαλις Ἑλληνικὸν καὶ παλαιὸν ὄνομά ἐστι· σιλίγνις δέ, οὐχ Ἑλληνικὸν μέν, ἕτερος δὲ αὐτὴν ὀνομάζειν οὐκ ἔχω,» Γαλ.
Σιλιγνίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ὁ ἐκ σιλίγνεως σεμιδαλίτης.
Σιλλαίνω [σίλλος]. Μ. ανῶ. Στραβόνω τὸ γείλη ἢ τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς περιγέλιον τινος, ἰχνῶ / γκαλημπίζω, (ἐνγέν.) περιγελῶ, περιπαίζω, (παρδ. Ἰλλαίνω).
Σιλλικύπριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. καυκάσιος ὁ βρότων (τὸ βότρυνον), (κατὰ λάθ.) σίλι Κύπριον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σιλλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σίλλες (σατύρας).
Σιλλαγραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Σιλλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σίλλες (σατύρας).
Σιλλὸς (ὁ), [ΐλλω]. (ἐν γέν.) ζῳγμένος γυριστὸς· (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων γυριστὴν τὴν μύτην πρὸς τὰ ἄνω,= Σιμός, (ἐπίθ. τῶν Σατύρων), (ὀθ.
Σίλλος (ὁ). (ἐν γέν.) σαρκασμός, ἀστεϊσμός· (ἰδιαιτ.) ποίημα χλευαστικόν, σάτυρα.
Σιλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σιλλαίνω.
Σίλλυβον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). καὶ
Σίλλυβος (ὁ), [σιλλός]. φοῦντα (ἀπὸ κλωστὴν ζῳγμένην), κράσπεδον· (ἐν γέν.) χρεμαζόμενον (ἰδιαιτ.) τμῆμα μεμβράνας τρυπηρημένον εἰς τοὺς κυλίνδρους τῶν παλαιῶν συγγραμμάτων καὶ φέρον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἢ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου. 2) εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου ἀκανθώδους, (Γαλλ.) gondelia.
†Σιλόδουρος (ὁ), Δτ. soldario, (ἑρμην.) Εὐχωλιμαῖος.
Σιλουρισμὸς (ὁ). τὸ τρώγειν (ἢ φιλεύειν μὲ) σίλουρον.
Σίλουρος (ὁ), [σιλλὸς, οὐρὰ], εἶδ. μεγάλου ποταμ. ἰχθ. (κοιν.) μερσίνι.
†Σίλυβον (τὸ) καὶ Σίλυβος (ὁ), = Σίλλυβον(βος).
Σίλφη (ἡ), εἶδ. ἐντόμου (κανθάρου) βρωμεροῦ, βρωμοῦσα. 2) εἶδ. σκώληκος βιβλιοφάγου.
Σιλφιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος μὲ)-
Σίλφιον (τὸ), [σίλφη]; εἶδ. φυτοῦ (νάρθηκος ἢ θαψιᾶς) τοῦ ὁπ. ὁ ὀπὸς ὁ μὲν Κυρηναϊκὸς (Δτ. laser) ἐχρησίμευε ὡς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν (καθὼς καὶ ὁ καυλὸς καὶ ἡ ῥίζα), ὁ δὲ Μηδικὸς (Δτ. assa-fœtida, καὶ Τουρκ. σεϊτὰν-μπακιοῦ, ὡς ἰατρικόν. » Ἡ ῥίζα τῆς πόας σιλφιον ἰδίως ὀνομάζεται, « Γαλ. » Ἐν γὰρ ταῖς ῥίζαις (τοῦ σιλφίου) μᾶλλον ἡ φύσις, » Θρρ. » Τὸ δὲ τοῦ σιλφίου (δάκρυον) ὄριμόν, καθάπερ αὐτὸ τὸ σίλφιον· ὁ γὰρ ὀπὸς καλούμενος τοῦ σιλφίου δάκρυόν ἐστιν, « αὐτ. » Τοῦ σιλφίου τὸ μὲν σπέρμα καλεῖται μαγούδαρις, ἡ δὲ ῥίζα σιλφιον, τὸ δὲ φυτὸν καυλός, τὸ δὲ φύλλον μάσπετον, « Ηλθ. « Παρήκει δὲ, μέχρι τοῦ στόματος τῆς Συρτιδος τὰ σίλφια. , Εἰσὶ δὲ καὶ γαλαῖ ἐν τῷ σιλφίῳ γινόμεναι, « Ἡρ.
Σιλφιοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σίλφιον, εἶμαι-
, Σιλφιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σίλφιον.
Σιλφιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ παράγων σίλφιον.
Σιλφιόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκευάζω μὲ σίλφιον.
Σιλφιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σιλφίου, σιλφίῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σιλφιωτός, ἡ, όν. Ἐσκευασμένος μὲ σίλφιον.
†Σιλφωτὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σιλφιωτός.
Σίμαλος (ὁ), = Σιμός ὀλίγον.
Σιμαύχην, χενος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸν αὐχένα, κοντολαίμης.
Σιμβλεύω, Μ. εύσω. Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ἐντὸς τοῦ σίμβλου ἢ ὡς εἰς σίμβλον.
Σίμβλη (ἡ), Π. ἀντὶ Σίμβλος.
Σιμβλήιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Σιμβλιος.
Σιμβλῆις, ίδος (ἡ), Π. = Σιμβλὶς.
Σίμβλιος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίμβλον ἢ χρησιμεύων ὡς σίμβλος. » Σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν, « Ἀπλλν. τὰ μέλι, ἢ μελόπηκταις. » Σίμβλιον μέλι, « Δακρ., (ὅπου ἄλλ. γρφ Τόλαΐον).
Σιμβλὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σιμβλία. » Πέτρα—, « Ἀπλλν., ἡ χρησιμεύουσα ὡς
†Σίμβλον (τὸ), μεγν. ἀντὶ Σίμβλος.
Σιμβλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Θησαυρίζω μέλι εἰς τὸ σίμβλον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. καὶ μτφρ.) « Αὐτὸς ἑαυτὸν ἀφανίσας, μελίσσης δίκην ἐν κρυπτῷ σιμβλοποιεῖται τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς, « Εὐς.
Σίμβλος (ὁ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογεν. Σίμβλα), [ἴδε Σιφλὸς]. ἡ κυψέλη (τὸ κυβέλι) τῶν μελισσῶν· τὸ μελίσσι· (μτφ.) πλῆθος ἄπειρον, (παρβλ.) Σμῆνος. » Χρημάτων—, « Ἀρχῳ.
†Σιμικίνθιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σημικίνθιον.
Σιμίλιον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργ. μὲ 36 χορδάς.
†Σιμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸ εἶδος (τὴν μορφὴν).
Σιμοπρόσωπος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸ πρόσωπον.
Σιμὸς (τὸ παραθετ. -ότερος, -ότατος), ἡ, όν. Ὁ ἔχων πλακωτὴν καὶ ἐνταῦτ ῳ γυριστὴν πρὸς τὰ ἄνω μύτην (καθὼς οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρ.), πατσαμούτης, (ἐναντ. τοῦ Γρυπὸς). » Τὰ παιδία πάντα σιμὰ, « Ἀρστ. » Μέλισσαι (» Ἕρμοσ.) σιμαί, « Θκρ. » Τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ σιμότης (ἴδε τὴν λέξ.). 2) (ἐν γέν.) κοῖλος, κυρτάζων τὸν ἀνήφορον, γυρστὸς, (ἐναντ. τῷ Κυρτὸς). » Χρὴ εἶναι ἐχούσας (τὰς κύνας) κεφαλὰς σιμὰς, « Ξεν. » Σιμὴ γαστήρ, « Πλάτ., ἡ τοῦ πεινῶντος. » Σιμὰς τὴν κνήμην, « Ἀξ., τὸ ἐναντ. τοῦ Παχύκνημος. » Τὰ σιμὰ τοῦ ἤπατος, « Γαλ., κοιλότητες, (ὀθ.
3) ἀνηφορικὸς, (Γαλλ.) qui s'élève en pente. » Ὁδοὺς τραχείας, σιμὰς, « Ξεν. (καὶ οὐδ.) « Σιμὰ (ἐνν. χωρία), « αὐτ., τὰ σχηματίζοντα λόφον. » Ἐπεχείρησαν πρὸς τὸ σιμὸν δύσκειν, « αὐτ. ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) « Σιμὰ, ἐπίρ. Καθὼς οἱ σιμοί, (ὄχλ.) μὲ ἀνασεσυρμένην ῥῖνα, εἰρωνικῶς. » Σιμὰ γελᾶν, « Ἐπιγρ. « Σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις, « αὐτ., (παρβλ. Σείρω 2).
Σίμος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (θύννου).
Σιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σιμοῦ (ἀπ' ἐναντ. τῷ Γρυπότης ἢ Κυρτότης). » Ὁ ὗς ὁ ἄγριος, διὰ τὴν σιμότητα τῶν ὀδόντων, οὐδύναται ὑπολαβεῖν τὸ σῶμα τοῦ προσπεπτωκότος, « Ξεν.
Σιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Γεωπον. ἀντὶ Βραχυτομέω, κοντοκλαδεύω.
Σιμοτράχηλος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸν τράχηλον, κοντολαίμης ἢ (;) στραβολαίμης.
Σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σιμὸν (κοῖλον πρὸς τὸ μέσον καὶ γυρίζον κατὰ τὰ ἄκρα), λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω (ἴδια.τ.) σουφρώνω τὴν μύτην μου (κυρ. διὰ περιγέλιον), μυκτηρίζω.
Σιμῳδία (ἡ), εἶδ. ᾠδῆς ἀσήμου (ἀπὸ Σ. μου τοῦ μελοποιοῦ), ἰλαρῳδία.
Σιμῳδὸς (ὁ). ὁ ψάλλων τοιαύτας ᾠδάς.
Σιμωμα (τὸ). τὸ σιμὸν (κοῖλον καὶ γυρ. πρὸς τὰ ἄνω) μέρος τινὸς σώματος.
†Σίμωρ, ωρος (τὸ), εἶδ. ζώου (ποντικοῦ τῆς Περσ. τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα ἐχρησίμευε ὡς γουναρικόν, (ἴσ. τὸ κοιν.) σαμούρι (παρβλ. Σαπύρ ον).
†Σιναμώρευμα (τὸ). βλάβη (ζημία) τὴν ὁπ. προξενεῖ τις ἀπὸ λαιμαργίαν.
Σιναμωρέω-ῶ, [σινάμωρος], Μ. ήσω. Βλάπτω, φθείρω, ἀφανίζω ἐξοδεύω ἀνόητως, ἀσωτεύω, κλέπτω ἀπὸ λαιμαργίαν· λαγνεύω. » Γυνὴ σιναμωρουμένη χαίρει, « Ἀρχ.
Σιναμωρία (ἡ). τάσις (ῥοπὴ) εἰς τὸ βλάπτειν· λαγνεία· λαιμαργία· ἀσωτία, (ἴδε τοῦ
Σινάμωρος (ὁ, ἡ), [σίνομαι, μόρος ἢ θάνατος]. ὁ φρονττίζων πῶς νὰ βλάψῃ (ἔχων τὸν νοῦν νὰ βλάπτῃ), λυμεών, φθοροποιός· (διαιτ.) λάγνος· λαιμαργος· ἄσωτος.
Σιναπέλαιον (τὸ). λαδὶ ἀπὸ σιναπόσπορον.
Σίναπι, εως (τὸ), κοιν. ἀντὶ Νᾶπυ, σινάπι, σιναπόσπορος.
Σιναπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σινάπι. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ Σινωπικὴ μελάντη.
Σιναπίζω, Μ. ίσω, (ἰατρ.). Βάλλω κατὰ πλάσμα ἀπὸ σιναπόσπορον.
Σινάπινος η, ον. Ὁ ἐκ σινάπεως.
Σινάπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σινάπι.
Σιναπισμὸς (ὁ), τὸ σιναπίζειν, χρῆσις (ἢ θεραπεία διὰ) σιναπισμάτων.
Σιναπιστέον, θετ. τοῦ Σιναπίζω.
Σίναπυ, υος (τὸ), σπν. ἀντὶ Σίναπι.
Σιναρὸς, ἡ, όν, Π. Ἰων. [σίνομαι]. βλαβερὸς ἢ βεβλαμμένος.
Σινάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σινορὰ, βλάβη.
†Σινδὰν (ἡ), = Σινδών.
Σινδόνιον (τὸ) καὶ
Σινδονίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σινδών, σινδονάκι, σενδονάκι.
Σινδονίτης, ου (ὁ) καὶ Σινδονῖτις, ίδος (ἡ), = Σινδονοφόρος. 2) ὁ ἐκ σινδόνος. » Λίνων—, « Φωτ.
Σινδονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σινδόνι κατὰ τὸ εἶδος.
Σινδονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ φορέματα ἀπὸ σινδόνα (ψιλὸν πανί).
Σινδονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἐνδύματα ἀπὸ σινδόνα (ψιλὸν πανί).
Σινδονῶφὴς, έως (ὁ, ἡ). ὑφασμένος εἰδικὰ πτοτητα σινδόνος.
†Σινδρὸς (ὁ), κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Σινόρος, βλαπτικὸς, φθοροποιὸς· (χωρ. ἀλλ. λος ἀχρεῖος (πονηρός).
†Σινδρων, ωνος (ὁ), μεγεθυντ. τοῦ Σινδρὸς, βουλὸς ἀχρειότατος, = Δουλάκι λος.
†Σινδρωνεύσαι, Π. εύσω. Φέρομαι ὡς σινόρων (δοῦλος ἀχρεῖος), πονηρεύομαι.
Σινδών, όνος (ἡ). (κυρ.) πανὶ τῆς λινῆς [Σινδικὴν], τουλπάνι, μουσελίνα, (ἐν γέν.) ὕφασμα ψιλὸν καὶ λευκὸν, (ὁποιονδήποτε), ἀστάρι (» Σινδόνα ἀστὴρ αὐτὸ [τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ] σινδόνι καθαρᾷ, « Γρφ.)· πανὶ τοῦ καραβιοῦ (ἢ τοῦ ἱστίου σινδόνα ὑπερπετάσασα, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλκίφρ.)· σενδόνι(«Περιδεδλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ, « Γρφ.)· προσόψι κτλ. «Ὡς γὰρ ἀφικόμην, ξυρᾶσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς κτλ., « Ἀλκίφρ.

Σινέομαι, Ἰων. ἀντὶ Σίνομαι.

Σινέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐσίνετο, ἐν. καὶ

Σινέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐσίνοντο, πλθ. γ', πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σίνομαι.

Σίνηπι(πυ), ἐως ἡ υος (τὸ) Ἰων. ἀντὶ Σίναπι.

†Σινιάζω [σινίον], Μ. άσω. Κοσκινίζω.

†Σινίασμα (τὸ). Ἀποκοσκινίδι, σκύβαλον.

Σινιατήριον καὶ Σινίατρον (τὸ),=Σινίον, κόσκινον.

†Σινιάω-ῶ, Μ. άσω, = Σινιάζω.

Σίνιον (τὸ), [σείω]. κόσκινον ἀρὺ, δερμόνι.

Σίνις [σίνομαι,] ἴδος (ὁ). κλέπτης, ληστὴς, κακοῦργος· (ἐν γέν.) λυμεὼν, ὀλέτηρ· « Δέων—, « Καλλ.

Σίνομαι, Αἰολ. ἀντὶ Σίνομαι.

Σινόεσσ, εντος (ὁ), κατά τινας μέν, ἐσφαλμ. ἀντὶ, κατ' ἄλλους δὲ, ὀρθότερον τοῦ Συνόεσσ, [ζόσσ καὶ

Σίνομαι [σίνις] , Μ. σινοῦμαι ᾗ (εὐχρηστ.) σινήσομαι (δώρ. Ἐσινάμην, πθ. πρκ. [σπαντ.] Σεσινημαι). Βλάπτω, καταστρώνω. «Μηδὲν σίνεσθαι, μήτε τὴν χώραν, μήτε τοὺς οἰκήτορας αὐτῆς, « Ἡρ. «Οἱ Ἰπποῖς σφίας μὴ σινοίατο,« αὐτ. « Καυκαρίδες κάρτα σίνονται κύστιν, « Ἀρετ. « Λίδως ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν , « Ὅμ., Ἡσ. « Ὅστινας γάρεῦ θέω, κεῖνοί με μάλιστα σίνονται» (Σπφ. παρὰ τῷ Ἐτυμλγ. (καὶ Ἀποπλ.) « Σιτίον δὲ προσφέρεσθαι κοῦφον ὅτι μὴ σινήσεται (κατὰ διόρθ. ἀντὶ εἴσεται), « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) « Ὡς τὴν ἕδραν τοῦ ζῴπου μὴ σίνεσθαι, « Ξεν. (ᾗ αὐτ.θ.) « Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά, πόδας ἰδυίμορος (δ), ἁμφ. ἀντὶ Σινάμωρος.

Σίνος ᾗ ξύλινος [σείω], εος-ους (τὸ). βλάβη, κακοποίησις (« Οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλέως στρατιῇ Ἡρ.)· πρᾶγμα βλαπτικὸν (ὀλέθριλοβὸς σίνος, « Νίκ.)· ἐλάττωμα. « Τοὺς ἐπιτειχίσειν ἐπιχειροῦντας , εἴ τις (γρφ. περὶ αὐτὸς (τὰς μορφὰς) ὑπάρχει σίνεσθαι βρασκάνους προβέλητται,« Δ. Ἁλ.

Σινέω-ῶ, Μ. ώσω , μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Σίνομαι. « Σεσίνωτο τὰς χεῖρας ᾗ ἦν κολλίζ,« Σχλ. Ἀρςφ., ἐπεπήρωτο.

Σίντης, ου καὶ Σίντις, ιος καὶ Σίντιος, ορος (ὁ), Π. λῃστὴς, κακοῦργος· (ἐν γέν.) βλαπτικὸς, κακοποιὸς. « Λέων (« Λύκος) —, « Ὅμ. « Σίντιες ἄνδρες,« αὐτ., οἱ κάτοικοι τῆς Λήμνου (διὰ τὰς πειρατείας των)· (καὶ μὲ γεν.) « Ἐχῖνον ληστῶν σίντορα θειλοπέδων, « Ἐπγρ.

Σίνομι, Μ. σινήσω, σπν. ἡ ἁμφ. ἀντὶ Σίνομαι.

Σινοῦδων, οντος (ὁ) , = Σινόδους.

Σινῶν, ωνος (ὁ), = Σίσων.

Σινωπὶς, ίδος (ἡ). ἡ (ἄλλ.) Σινωπικὴ μίλτος,εἶδ. κοκκίνης ὀχρώδους βαφῆς ἡ ὁποία ἐξάγεται ἀπὸ τὴν Σινώπην, (κοιν. εἰς τὸν καιρὸν τὰ Εὐζαθ.)σινωπίδιον ἢ σιναπίδιον.

†Σινωτικὸς, ἡ, ὸν. Σίνους (Βλάβης) πρόξενος, βλαπτικός.

Σῖξις, εως (ἡ). τὸ σιζειν, = Σιγμὸς.

Σιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φυτοῦ σίου, ὅμοιος μὲ σίον.

†Σιοκάρας (ὁ), Λακων. ἀντὶ Θεοκόρος.

Σίον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (νεροσελίνου),(Γαλλ.) berle, νεροκάρδαμον.

Σιὸς, Δ. Λακων. ἀντὶ Θεὸς. « Νὴ τὼσιὼ,« (συνήθ. ὅρκος τῶν Λακ.), μὰ τοὺς δύο θεοὺς (τοὺς Διοσκούρους)!

Σιπαλὸς, ἡ, ὸν, κατ' ἐπέκτ. Π. ἀντὶ Σιφλὸς.

†Σίπαρος (ὁ), [Λτ. suppara], τὸ πανὶ τῆς πρύμνης, τὸ πιρρόκιττο , (παρβλ.) Ἀρτέμων.

Σιπύα καὶ (εὐχρηστ.) Σιπύη (ἡ), [συγγ. τῷ Κύπη, Κίδυσις καὶ Σιφλὸς]. σακκὶ (κυρ. διὰ τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ ψωμὶ), ἀμπάρι, ἀρτοθήκη.

Σιπύηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς Σιπύης.

Σιπυὶς, ίδος (ἡ), μικρὰ σιπύη, κουτάκι.

Σίραιον (τὸ) καὶ Σίραιος (ὁ). μοῦζος βραδμένος, πετιμέζι· (ἄλλ.) Ἔψημα.

Σιρίασις, Σιριάω,=Σειρίασις, Σειριάω.

Σιρομάστης, ου (ὁ), = Σειρομάστης, [μαστεύω καὶ

Σιρὸς ἢ Σιρὶς (ὁ). λάκκος (κυρ. πρὸς ἐναποθεσιν σιτῳ καὶ ἄλλων γεννημάτων).

Σισάριον (τὸ). γυναικεῖον τι σολίδιον (ἀλισιδα τοῦ λαιμοῦ ἢ ἄλλο τι ὅμοιον).

Σίσαρον (τὸ), [σίον], εἶδ. φυτοῦ (σελίνου μὲ μεγάλην ῥίζαν), κερεβίζι.

Σισμὸς (ὁ),=Σιγμὸς.

†Σισεὴ (ἡ), εἶδος κουρεύματος ἢ πλεξίματος τῆς κεφαλῆς.

;Σίσυβος (ὁ),= Σίλλυβος.

Σισύμβρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Σισύμβριον καὶ Σίσυμβρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἡδυόσμου).

Σισύρα (ἡ), [τίτυρος]. (κυρ.) δέρμα ἀγιδιοῦ ἀκουρεύτου, (ἐν γέν.) ἀκέπασμα ἢ φόρεμα ἀπὸ προβατὰ, γοῦνα, κοζόκα, κτλ. « Ἐνδύριες καὶ κάστορες , τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται, « Ἡρ.

Σισυρίγγιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ βολβοῤῥιζα (ἶριδος).

Σισυρίνιον (τὸ), απν. ἀντὶ Σισύρνα, (ἴσ. Σισύρνιον, ὑποκορ. τοῦ

Σισύρνα ἢ (ὀρθότ.) Σίσυρνα, ης (ἡ),=Σισύρα, κοζόκα, μηλωτή.

Σισυροδύτης, ου (ὁ). ἐνδυμένος μὲ σισύραν, σισυροφόρος.

Σίσυρνον (τὸ), = Σισύρνα.

Σίσυρνος (ὁ), = Σισυρνον. 2) (χειρουργ.) εἶδ. ἐπιδέσμου (φασκιώματος πλαγίας).

Σισυρνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σισύρναν (κοζοκαν).

Σισυρνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σισύρνας (γούνας). » Χιτὼν—, « Σοφ.

;Σισυροδύτης, ου (ὁ), =, Σισυρνοδύτης.

†Σίσυρος (ὁ), = Σισύρα.

Σισυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σισύραν (γοῦναν), εἶμαι –

Σισυροφόρος (ὁ, ἡ),= Σισυρνοφόρος, (ἐπιμ.) πένης ἢ χωριάτης. « Καὶ τὴν θέμιν αὐτὴν καὶ θεὸν, εἶμαι, τὸν στρατιῶν ἐγκαλύπτεσθαι , ὅταν ὁ σισυροδόρος ἄνθρωπος ἐξηγῆται χλαμύδας ἐχόντων, Συν.

†Σίσυς, υος (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Σισύρα.

Σισυφεύς, έως (ὁ). σοφὸς (εὐφυὴς) ἐφευρετὴς, (ἀπὸ τοῦ, περιφήμου διὰ τὰς ἐπινοίας του, Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου).

Σίσων, ονος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ τῆς Συρ. τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος, ὅμοιος τῷ τοῦ σελίνου, ἐχρησιμευεν ὡς ἄρωμα καὶ ἐστρικον.

Σῖτα (τὰ), πλθ. καθ' ἕτερογ. τοῦ Σῖτος, ἀντὶ Σιτία, τροφαί.

†Σιταγέρτης [σῖτος, ἀγείρω], ου (ὁ). ὁ συνάζων(κυρ. τὸν δημόσιον)σῖτον,(Τμρκ.) ἰατιρατζῆς, (παρβλ.) Σιτώνης.

Σιταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωλυθλῶ σῖτον ὡς σιταγωγός.

Σιταγωγία (ἡ), τὸ σιταγωγεῖν, μετακόμισις σίτου.

Σιταγωγὸς (ὁ, ἡ), [σ. ἄγω] ὁ κουβαλῶν (μεταφέρων) σῖτον (τροφὰς, γεννήματα) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Ναῦς—,« Ξεν., Ἡρ.

†Σιτανίας καὶ Σιτάνειος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σητανίας(-άνιος).

Σιτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῖτος, σιταρᾶκι, ψωμάκι, φογάκι. « Εἷς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ ὀγαρίου, « Ἐπγρ., « Τρίφει γὰρ οὗτος (ὁ ἀγρὸς) ὥσπερ ἁρμοστοῦντά μα , σιτάρια μικρὰ προσφέρων, « (Φιλήμ. παρὰ) Στῦβ. 2) (παρὰ τοῖς μτγν. ἰατρ.) σιταρόσπειρον. « Τὸ κεράτιον ἔχει σιτάρια δ', « Ὀρειβ.

;Σιτάρκεια (ἡ), = Σιταρκία.

Σιταρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω (Προφθαίνω τὸ στρατεύμα κτλ. μὲ) σῖτον ἢ τροφὰς, χορηγῶ ἀρκούντως τὸν ἀπαιτούμενον σῖτον, τροφοδοτῶ. « Τεχνιτῶν πλῆθος σιταρκούμενον δημοσίᾳ,« Στρβ., (παρβλ. Σιταρχέω).

Σιταρκία (ἡ). προμήθευσις (χορηγία) σίτου ἢ τροφῶν, διανομὴ τῶν σιτηρεσίων εἰς τὸ στρατεύμα κτλ., τροφοδοσία. « Τῶν στρατευομένων παρῃτεῖτο τὰς σιταρκίας,« Πλθ.

Σιταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ εἰς τὴν προμήθευσιν καὶ διανομὴν τῶν σιτηρεσίων τοῦ στρατεύματος κτλ. ὡς) σιταρχης, (συγχ. καὶ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Σιταρκέω).

Σιτάρχημα (τὸ). τὸ χορηγούμενον ὑπὸ τοῦ σιτάρχου εἰς τὸν στρατιώτην σιτηρέσιον.

Σιτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιτεταραμένος τὴν προμήθευσιν τοῦ σίτου (τὴν τροφοδοσίαν) στρατεύματος ἢ πόλεως, (παρβλ. Σιτώνης).

Σιταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ σιτάρχου· (πλθ. ἡ διανομὴ τῶν σιτηρεσίων τοῦ στρατ., (ἐν γέν.)=Σιταρκία.

Σίταρχος (ὁ),= Σιτάρχης.

Σιτεία (ἡ), τὸ σιτεύειν, ταγίσιμο (κυρ. ζώου)· (ἐνίοτε) ἡ ἐν Πρυτανείῳ σιτησις.

Σιτέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐσιτεῦντο, γ'. πλθ πρτ, τοῦ παρτ. τοῦ Σιτέομαι.

Σιτεύσιμος, ἡ, ον, = Σιτευτός. ‖, (οὐσ.) Σιτεύσιμον, (ἀρνίον ἢ χοιρίδιον) θρεφτάρι. ‖, (εἰς τὸ λεξ. ἐξηγ.) = Ἰαλικὸν, λευκάγνικον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Σιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ τρέφων (σιτεύων) ζῶα.

Σιτευτός, ή, όν. Θρεμμμένος (διὰ σφάξιμον), παχύς, [ἐκ τοῦ

Σιτεύω, Μ. εὐσω. Τρέφω (Ταγίζω) κυρ. ζῶον ἵνα παχύνῃ, σιτίζω.

Σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω. « Σιτούμενος ὥσπερ ἱερεῖον, ἵν', ὅταν ἡ καιρὸς, τυθῇς, » (Φιλήμ. παρὰ) Στέφ. ||. (συνήθ. μσ. ἡ πθ.) τρώγω. » Σιτία δὲ σιτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα, » Ξεν. » Σιτοῦνται δὲ τὰ μαλακὰ τῶν προβάτων, » Ἵππ. (καὶ δστ.) » Συνέταξεν ὅπως οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τούτοις ὁμοια ἀεὶ παρατίθοῖτο αὐτῷ, » Ξεν. » Οἰκοφόροι καὶ σιτούμενοι γάλακτι (οἱ Σκύθαι), » Σκύμν. (καὶ μσ. ἡ πθ.) » Οἶκος, ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἔκυον, » Ὀδ. Ω.

Σιτηβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων τὸν σῖτον (τὰ γεννήματα), σιτοφάγος.

Σιτηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σιταγωγέω.

Σιτηγία (ἡ), = Σιταγωγία.

Σιτήγονες (ὁ, ἡ), Π. [σῖτος, γέγονα]. ὁ γεγονὼς πρὸς τροφὴν ἀνθρώπων ἢ ζώων, (ἄλλ. διορθ. Χιλήγονος).

Σιτηγός (ὁ, ἡ), = Σιταγωγός.

Σιτηρεσία (ἡ). χορηγία σιτηρεσίου, (παρβλ.) Σιτarκία.

Σιτηρεσιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω ἢ Πληρόνω εἷς τινα τὸ σιτηρέσιόν του, ἐφοδιάζω.

Σιτηρέσιον (τὸ). τὸ ταγῆνι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν) εἰς τροφὰς ἢ εἰς χρήματα, ἡ μισθοτροφοδοσία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

†Σιτηρέσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σῖτον (εἰς τὰς τροφὰς) ἢ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ δημοσίου σίτησιν.

Σιτηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σῖτον ἢ χρησιμεύων ὡς σῖτος, φαγγερός. » Σιτηρὰ, » Θφρ., Ἱππκρ., τὰ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου σπαρτὰ, τὰ γεννήματα. » Μέτρον (» Μόδιον) σιτηρόν, » Ἄρστ., Ἡσύχ., τὸ πρὸς καταμέτρησιν σίτου.

Σίτησις, εως (ἡ), τὸ σιτεῖσθαι (τρώγειν). » Σίτησιν λαμβανόντων καθ' ἡμέραν πρόβατον, » Στρβ. » Ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις, » ἡ ἀπὸ τοῦ δημοσίου τροφεδότησις (πρὸς ζωοτροφίαν διδιμένη σύνταξις), ἴδε Πρυτανεῖον.

‡Σιτητός, ή, όν, = Σιτευτός(ς).

Σιτθ', κατ' ἀποζρφ. πρὸ φων. δασ. ἀντὶ Σίττα.

Σιτίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἁλλ. ἢ δστ. τροπολ. ἐκ δ'.) Δίδω (κυρ. ζώῳ) νὰ φάγῃ, τρέφω, ταγίζω. ||. (μσ.) τρώγω, τρέφομαι μέ. » Μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ πέτεις, » Θκρ. (ἐμτφρ.) » Τὸν ἴσον ὅλον (ὁ Δημοσθένης) σεσιτίσαι, » (Πυθ. παρὰ) Δ. Ἁλ.

Σιτικός, ή, όν. Ὁ τοῦ σίτου ἢ περὶ σίτου. » Νόμος—, » Λξ. » Θέρος σιτικὸν, » αὐτ. » Ἐξαγωγή—, » Πλύ.

Σίτινος, η, ον. Ὁ ἐκ σίτου, σιταρένιος. » Ἄγυρα σίτινα, » Γεωπον.

Σιτίον (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) τροφαί, φαγητὰ, ζωοτροφίαι· (Κωμ.) περιττώματα. « Νῦν δὲ μου ἀχρὰς τὰς ἐγκλήσουσ' ἔχει τὰ σιτία, » Ἄρχρ.

Σίτισις, εως (ἡ), τὸ σιτίζειν ἢ σιτίζεσθαι, τάγισμα, θρέψιμον, (συγχ. τῷ Σίτησις).

Σίτισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σίτισιν, τροφή.

Σιτισμός (ὁ), = Σίτισις.

†Σιτιστής, οῦ (ὁ). ὁ σιτίζων, τροφεὺς (ζώων), σιτευτής.

Σιτιστός, ή, όν, = Σιτευτός.

†Σίτλα (ἡ), [Λτ. situla], εἶδ. μέτρου, (βθ. ὁ καιν.) σεῦκλος, σκεῦος πρὸς ὑδρείαν, ἀνασυρτῆρι.

Σιτοβολεῖον (λιον ς) καὶ ‡Σιτόβολον (τὸ) ἢ Σιτοβολών, ῶνος (ὁ). μέρος (ἀμπάρι, μαγαζεῖ· κτλ.) ὅπου βάλλουν τὸν σῖτον, ἀποθήκη γεννημάτων.

Σιτοβόρος (ὁ, ἡ), = Σιτοφάγος.

Σιτοβολαία (ἡ), [Σ. βαίομαι]. διανομὴ (μοίρασμα) σίτου, σιτοδοσία.

Σιτοδεία (ἡ). ἔλλειψις τροφῶν (σίτου), πεῖνα.

‡Σιτοδέομαι, Μ. δεήσομαι. Πάσχω ἔλλειψιν τροφῶν (σίτου).

Σιτοδίζη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σιτοδεία.

Σιτοδόκη (ἡ), = Σιτοδοχεῖον, (ὡς θηλ. τοῦ

Σιτοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον σίτου ἢ τροφῶν. » Γαζὴρ (» Πήρα)—, », Ἐπγρ.

Σιτοδοσία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Σιτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Μοιράζω [ἐκ πθ. Λαμβάνω]) σῖτον, σιτομετρέω, -ομαι, (Θκδ. Δ', 39).

Σιτοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ (μοιραστὴς) σίτου, Σιτομέτρης, προφοδότης (στρατ.).

Σιτοδυχεῖον (τὸ). δοχεῖον (ἀποθήκη) σίτου, σιτοβόλιον, [ἐκ τοῦ

Σιτοδόχος (ὁ, ἡ), = Σιτοβόκος.

Σιτοθήκη (ἡ), = Σιτοδοχεῖον.

Σιτοκαπηλεύω, Μ. εύσω. Ἀγοράζω ἢ μεταπωλῶ (Ἐμπορεύομαι) σῖτον.

‡Σιτοκαπηλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτοκαπήλου, ἐμπόριον σίτου (γεννημάτων).

Σιτοκάπηλος (ὁ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σῖτον ἢ ἄλλα γεννήματα.

Σιτοκλέπτης, ου (ὁ). κλέπτης σίτου.

Σιτοκουρος (ὁ, ἡ), [Σ. κείρω]. ὁ τρεφόμενος εἰς μάτην, χαλῶν τοῦ κάκα τὸ ψωμί, ἀχρησίμευτος.

Σιτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω σῖτον· (συχνότ. μὲ αἰτ.) = Προνομεύω.

Σιτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σιτολόγιον (τὸ), κρινότ. ἀντὶ Σιτολογία.

Σιτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων σῖτον (γεννήματα). ||. (οὐσ.) αἰτώνης.

Σιτομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Μοιράζω καὶ πθ. Λαμβάνω μὲ τὸ μέτρον) σῖτον, δίδω τὰ ταγήνια τῶν στρατιωτῶν ὡς -

Σιτομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν καὶ διανέμων τὸν σῖτον (τὰς ζωοτροφίας, τὰ ταγήνια) τῶν στρατ., τροφοδότης. 2) ὁ διωρισμένος ὑπὸ τῆς διοικήσεως νὰ ἐπιστατῇ ὥστε νὰ πωλῆται μὲ σωστὸν μέτρον ὁ σῖτος.

Σιτομετρία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτομέτρου, τὸ μοίρασμα τῶν προσδιωρισμένων τροφῶν (τῶν τεγηνίων). 2) = τῷ

Σιτομέτριον καὶ Σιτόμετρον (τὸ). τὸ διδόμενον ὑπὸ τοῦ σιτομέτρου, τὸ ταγῆνι.

‡Σιτομονήμων, ων, Μ. ὑσω. Εἶμαι σιτομέτρης, (κατὰ λέξ.) κρατῶ σημείωσιν τοῦ μετρουμένου σίτου.

Σιτονόμος (ὁ, ἡ). ὁ διανέμων σῖτον (ζωοτροφίας).

Σιτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δστ.) Ἑτοιμάζω τὸ ψωμὶ καὶ τὸ φαγεῖ· τινος, τοῦ μόνου, τοῦ μαγειρεύω· (μσ.) ἑτοιμάζομαι (ἀλέθω σῖτον διὰ) τὴν τροφήν μου (κατ' ἐκτ.) τρώγω ψωμί, δειπνῶ, γευματίζω. » Ἀνάγκη καὶ σιτοποιεῖσθαι καὶ κομᾶσθαι, » Ξεν.

Σιτοποιητικός, ή, όν, = Σισοποικός.

Σιτοποιία (ἡ). ἡ κατασκευὴ τῶν σίτων (τῶν τροφῶν), ἀρτοποιία.

Σιτοποικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σιτοποιίαν.

Σιτοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ κατασκευάζων τὸ ψωμὶ (καὶ ἐν γέν. τὴν τροφὴν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Μύλη—, » Πολυαιν. ||. (οὐσ.) ἀρτοποιὸς ἢ μάγειρος.

‡Σιτοπομπεῖα καὶ

Σιτοπομπία (ἡ), μεταχόμισις ἢ παραπομπὴ σίτου.

‡Σιτοπόμπιον (τὸ), ἀμφ. ἀντὶ Σιτοπομπία, [ἐκ τοῦ

Σιτοπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων ἢ παραπέμπων σῖτον ἢ χρησιμεύων πρὸς -

‡Σιτοπονέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σιτοποιέω.

‡Σιτοπονία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σιτοποιία.

‡Σιτοπόνος (ὁ, ἡ), = Σιτοποιός.

Σιτοπράκτης, ου (ὁ), = Σιτοπώλης.

Σιτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σῖτον, -ομαι -

Σιτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (μεταπωλούμενος μὲ) σῖτον (γεννήματα), σιτέμπορος.

Σῖτος (ὁ). τὸ σιτάρι· (ἐν γέν.) τὰ γεννήματα· (συνκδχ.) τὸ ψωμί· (ἐν γέν. τροφὴ (ἀνθρ. καὶ ζ.)· φαγητόν ζωοτροφίας· (ἐνίοτε) σιτηρέσιον (Θκ. Ε', 47)· (σπάνιος) χρημάτων· (ἰατρ.) περίττωμα. » Ἐλθούσης ἐλμινθος ὑποπαγοῦσα φλοιοῦ ὀλίγου, » Ἱππκρ. » Ἦν δὲ ὑπὸ πολλῶν μὲν ὁ πᾶς παλαιὸς σῖτος, » Ἀρστ. ||. (ἐν εὐδ. πλθ.) » Σῖτα, » Π. ἀντὶ Σῖτα, τὰ τροφαί, βρώματα.

Σιτοσπέλτον (τὸ), = Αἰγίλωψ, [ὡς ἐπὶ σπέλεθος].

Σιτόσπορος (ὁ, ἡ). σπαρμένος σιτάρι.

Σιτουργία (ἡ). ἡ περὶ τὴν καλλιέργειαν καὶ συγκομιδὴν τοῦ σίτου ἐργασία.

Σιτουργὸς (ὁ, ἡ), = Σιτοποιός.

Σιτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (τρέφομαι μὲ) σῖτον, εἶμαι -

Σιτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σῖτον, ψωμοφάγος. » Οὐ γὰρ ἀνθρωποφάγος φύσει, ἀλλὰ σιτοφάγος ὁ ἄνθρωπος, » Κλμ.

Σιτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σῖτον. » Γῆ—, » Λξ. 2) ὁ μεταφέρων σῖτον (γεννήματα, ζωοτροφίας) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Κάμηλος—, » Ἡρδ. ||. (οὐσ.) Σιτοφόρον (ἐν. ἀγγεῖον, τὸ χρησιμεῖον πρὸς μετακόμισιν τροφῶν, σῖτου κλθ. (διὰ ψωμί, φαγεῖ· κτλ.), (συχν. τῷ

Σιτοφύλακεῖον (τὸ), μέρος ὅπου φυλάττεται σῖτος, ἀποθήκη γεννημάτων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-φυλακίω-ῶ, Μ. ήσω. Είμαι σιτοφύ-
-λακας (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα)
-σιτοφύλακος.
-φυλάκιον (τό), = Σιτοφυλακεῖον.
-φύλακος, ου (ὁ), ἀλλ. ἀντί
-φύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ (ἔφορος) τοῦ
σίτου ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) Σιτοφύλακες, 12
πρόσωπα διωρισμένοι νὰ κρατοῦν ση-
μείωσιν τοῦ εἰσαγομένου ἢ ἐξαπανωμένου
σίτου καὶ νὰ ἐπαγρυπνοῦν εἰς τὴν πῶ-
λησιν τῶν γεννημάτων, τοῦ ἀλεύρου ἢ
τοῦ ἄρτου.
-φυλακῶ-ῶ, ῶς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ
σίτου, κιτρινωπός (᾽σὰν τὸ σιτάρι).
-φυτε ‖ Σίττε [ἴδε Σιζω‖], ἐπιφων. ποι-
νὴ πρὸς ἐπίσπευσιν ἢ ἀποδιωξιν τῶν
χηνῶν. »Σίττε᾽ ἀπὸ τὰς κοτίνα ταί
κ(ρ)άλλα,« Θηρ.
-χτα, ης (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (δρυοκολάπτα).
-χτική (ἡ) καὶ
-χτικός (ὁ), = Ψιττακός.
-χτος, α, (ὁ), Γλσ. = τῷ προηγ.
-χτος, ῶδε Σίττα.
-χτυτε (ἡ), ῶδε ὀρθότ. Σίττα, (πτην.).
-χτυτζής (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σιαύρα.
-χτώδης (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κάκ-
κοβος. 2)=ἡ ἀσφαλιτ. ἀντὶ Σιλλυβος(ς).
-χτως, ωος-ους (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα (ὡς
ἡ τοῦ σίτου).
-χυλής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ
σίτου. »Σιτώδη,« Θφρ., τὰ (ἄλλ.) Σι-
τώδη γεννήματα.« Τὰ μὲν γὰρ (τῶν γεν-
νημάτων) σιτώδη, τὰ δὲ κεδροπά,« αὐτ.
-χώδης, ους (ὁ). ἀγρὸς ἢ (πιθανώτ.) ἀπο-
θήκη σίτου, σιτοβολών.
-χωνῶ-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω σῖτον ὡς-
-χώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων)
σῖτον (χυρ. κατὰ παραγγελίαν ἢ εἰς λο-
γαριασμὸν τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν τρο-
φὴν τῶν στρατευμάτων), προμηθευτὴς
τοῦ δημοσίου σίτου. (Γουρκ.) ἰζιρατζήης.
-χωνία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σιτώνου καὶ ὁ
χῶρος ἀπὸν συνεωνημένος σῖτος.
-χωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς
σιτῶνας ἢ τὴν σιτωνίαν. »Χρήματα σι-
τωνικὰ,« Ἐπγρ., τὰ πρὸς σιτωνίαν
προσδιωρισμένα. ‖. (καὶ ὡς οὐσ.) »Τοῦ
σιτωνικοῦ (ἐνν. ἀργυρίου) καταναλισκο-
μένου,« αὐτ.
-χωνίων (τὸ). ἀργύριον πρὸς σιτωνίαν
χορηγούμενον. 2) μέρος πρὸς ἐναπό-
θεσιν τοῦ συνεωνημένου σίτου.
-χωτός, ἡ, όν, Λξρν. (ἄρτος)= Σιλιγνί-
της; (ἰσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σιτυαῖος).
-χώφορος (ὁ), = Σίφορος.
-χῶω-ῶ, = Σιφῶω.
-χωδής, ἡς, ὁν, (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Ἀ-
δύσος. κοῦφος. »Νάρθηξ σιφλὸς τὰ ἐν-
τὸς,« Ἐὶς, (ἴδε καὶ Σίφνος καὶ παρδλ.
Σοαρός), (θθ. 2) πεινασμένος· (ἐπμ.)
ἀδηφάγος, λαίμαργος, (Ὀππ. Ἀλ. Γ',
183). (ᾷ τρπ.) μωρὸς, ἀνόητος, (κοιν.)
κούφιον κεφάλι. 3) (συνκῶχ.) χαῦνας·
ἀδύνατος· μιαιρὸς, ἀνάπηρος, (Τουρκ.)
σακάτης.« Σιφλὸς πόδα,« Ἀπλλν., χιω-
λός. 4) (ἰδιαιτ. ὁ ἔχων ἐλάττωμα εἰς
τοὺς ὀφθαλμοὺς, (θθ. τὸ κοιν.) ταιμπλὸς
(παρδλ. Σιμβλον), ταιμπλιάρης, (ἁπλ.)
= Τυφλὸς (ἴδε Σιφνεύς). 5) (ἐν γέν.)
δύσμορφος, ἄσχημος· (συνκῶχ.) γελοῖος·
(τρπ.) ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος.
Σίφλος (ὁ), χλεύη (κυρ. διὰ ἐλάττωμα σω-
ματικὸν), μῶμος, ὄνειδος. »Μορφῆς ἔ-
χοντες σίφλον ἢ μῶμαρ γένους,« Ανκ.
Σιφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σιφλὸν
(μωρὸν ἢ ἀνάπηρον, [ἐπμ.] γελοῖον, ἀ-
ναισθησίαστον), βλάπτω, σκοτίζω, τυφλόνω.
Σιφνεύς [σιφνούς], έως (ὁ), Π. ὁ ἀσπάλαξ,
τὸ τυφλοπόντικον.
Σιφνιάζω, Μ. άσω, = Σκιμαλίζω (διότι οἱ
Σίφνιοι διεβάλλοντο ὡς καταπύγωνες).
Σίφνις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Σιπύη, [ἐκ τοῦ
Σιφνός, ἡ, όν, = Σιφλὸς, κενὸς κτλ., (θθ.
Σίφνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγ. πελάγους (πιθ.
διὰ τὰς ὀνομασίας τῶν μεταλλείων της).
†Σιφνύω ἡ (πιθαν.) Σιφνόω-ῶ καὶ
†Σιφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω, εὐκαιρόνω·
(θθ. πθ. κατὰ συνκῶχ.) χαυνοῦμαι, ἀδυ-
νατίζω.
Σίφων [σιφόω], ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) σῶμα
κοῖλον ἔνδοθεν (καύριον), (θθ.) σωλὴν·
καλάμι· καλαμιά· (ἰδιαιτ.) καλάμι διὰ
τοῦ ὁπ. βρυφώντες ἐξάγουν ἀπὸ τὸ βα-
γένι τὸ κρασί· τλούμπα (»Κώνωπες, αἵ-
μακτος σίφωνες,« Ἐπγρ.)· (μτνμ.) σίφω-
νας, (Γαλλ.) trombe (παρὲλ. Τυφών)·
(μτφορ.) ἄνθρωπος ῥιψοκίνδυνος (φιλάργυρος)
ἢ λαίμαργος, (παρδλ. Σκνιπός).
Σιφωνίζω, Μ. ίσω. Ῥοφῶ ἢ Μεταγγίζω
τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ βαγένι διὰ τοῦ σίφωνος,
(Γαλλ.) pomper.
Σιφώνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σίφων. 2)
εἶδ. βρώμης (αἰγίλωπος).
Σιώ, δωϊκ. τοῦ Σιὸς (ἴδε τὴν λέξ.).
Σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (ελλχρηστότ.) ήσομαι. Παύομαι τοῦ λαλεῖν, (παρδλ.) Σι-
γῶ, (κοιν.) σωπαίνω. δὲν ὁμιλῶ· (ἐν γέν.)
ἡσυχάζω· (μὲ αἰτ. ᾗ ὅστ. ἐλλ.) φυλάτ-
τω τι μυστικὸν ἀπὸ τινος, ἀποσιωπῶ·
μαι. μτθτ.) ἐπιβάλλω (διατάττω) σιω-
πὴν, κατασιγάζω. »Σιωπησάμενος (ὁ
κήρυξ) τὰ πλήθη διὰ τοῦ σαλπιγκτοῦ,« Πλδ
Σιωπὴ (ἡ), τὸ σιωπᾶν, σιγή· (ἐν γέν.) ἡ-
συχία, ἀποσιώπησις· ἐχεμυθία. ‖. (ἡ
δοτ.) »Σιωπῇ,« ἐπίῤ. Σιωπηλῶς, μὲ σιω-
πήν.
Σιωπηλὸς, ἡ, όν, (ᾰ ἐπίῤ.) -λῶς. Ὁ φυ-
λάττων σιωπήν· ἀθόρυβος, ἡσυχος· κρυ-
φὸς, ἐχέμυθος.
Σιωπηρὸς, ά, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ρῶς, = Σιω-
πηλός.
†Σιώπησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Σιωπή·
ἀποσιώπησις· σιωπηλότης. 2) (Γρφ.
ἐκ τοῦ Ἑβρ. ἡ Συρ.) = Πέπλον, κάλυμ-
μα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.)
voile. »Ὀφθαλμοί σου περιστεραὶ ἐκτὸς
τῆς σιωπήσεώς σου,« ᾎσμα Ἀσμάτ.
Σιωπητέος, α, ον, θετ. τοῦ Σιωπάω.
Σιωπητικὸς, ἡ, όν, = Σιωπηλός.
Σκάζω [συγγ. τῷ Κήδω καὶ Σκαιὸς], Μ.
σκάσω. Χωλαίνω, κωτσαίνω· (μτνμ.) εἰ-
μαι ἐλλιπὴς, (θθ.) »Σκάζων (στίχος),« α
Μετρ., ὁ Χωλίαμβος.
†Σκαιεμβατέω-ῶ [σκαιὸς, βαίνω], Μ. ήσω.
Παραπατῶ (βαδίζων ἢ χορεύων), στρα-
βοπατῶ.
Σκαιόβουλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -βούλως.
Ὁ σκαιὰ (παρόλογα, ἄτοπα) βουλεύμενος.
Σκαιόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀριστερόθεν, [ἐκ τοῦ
Σκαιὸς [συγγ. τῷ Σκάζω], ά, όν = Ἀρι-
στερὸς, (Λτ.) sinister. »Σκαιὰ (μετὰ καὶ
χωρὶς τοῦ) χειρ,« Ὅμ., ἡ ἀριστερά.
2) ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κείμενος· (ὁδηλ.
γεωγρφ.) δυτικός. »Σκαιαὶ πύλαι,« Ὅμ.,
(θθ. 3) (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) ἀπαί-
σιος· (ἐν γέν.) κακὸς, ἀνάρμοστος, ἀδέξιος, ἀτραβὲς, ἀνάποδος, δύσκολος· (ἐπὶ
ἀνθρ.) εὐήθης· ἄπρακτος· ἀνεπιτήδειος,
(Γαλλ.) gauche. »Σκαιὸν ῥῖον,« Ὀδ.
Γ., τὸ δυτικὸν (ς) ἢ χαλεπὸν (ἐπικίν-
δυνον). »Φιλοτιμία κτῆμα σκαιόν,« Ἡρ.
(καὶ ὑπερθ.) »Σκαιότατον πάντων ἀν-
θρώπων,« αὐτ., μωρότατο
Σκαιοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ =
Σκαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ
σκαιοῦ, ἀνεπιτηδειότης, ἀναποδιὰ, εὐή-
θεια, χωριατοσύνη, (Γαλλ.) gaucherie.
Σκαιότροπος (ὁ, ἡ). σκαιὸς τοὺς τρόπους,
ἀνάποδος, δύστροπος.
Σκαιοργίω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι σκαιῶς
(χωριάτικα, ἀνάποδα), (εἰς τὸ Ἀρχ. ὀ-
ορθ. Κακουργέω).
†Σκαιούργημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σκαιώρημα.
Σκαίρω [συγγ τῷ Σπαίρω], Μ. σκαρῶ.
Σκιρτῶ, πηδῶ, χορεύπηδῶ, σπαράζω (σὰν
τὸ ψάρι), σπαρτάρω.
Σκαιωδὴς, ες (ὁ, ἡ). σκαιὸς τὸ εἶδος.
Σκαίωμα (τὸ). σκολιότης, γύρισμα, (ἄλλ.
ἀγγν. Σκάλωμα).
†Σκαιωρίω-ῶ [σκαιὸς, ὥρα], Μ. ήσω, =
Σκαιουργέω καὶ Σκευωρέω, (θθ.
†Σκαιώρημα (τὸ) καὶ
†Σκαιωρία (ἡ). πρᾶξις πονηρὰ, ἐπιβου-
λὴ, σκευωρία
Σκαιῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον σκαιὸν (ἀδέξιον,
ἀπείσιον, ἀνάποδον), αστοχως, ἀπειρο-
κάλως, ἀνεπιτηδείως, (Γαλλ.) gauche-
ment.
Σκαλαβώτης, ου (ὁ), = Ἀσκαλαβώτης.
Σκαλαθυρμάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ
Σκαλάθυρμα, λεπτολογία παιγνιώδης,
ἀρώτημα σοφιστικὸν, λογοπαίγνιον, (Γαλ-
λ.) jeu d'esprit, (παρδλ.) Σκαρίφημα,
[ἐκ τοῦ
Σκαλαθύρω [σκάλλω, ἀθύρω], Μ. υρῶ.
(κατὰ λέξ.) παίζων σκαλίζω (τὰ χωράφι),
σκαλεύω (καὶ μτνμ. λεπτολογῶ)
πρὸς διασκέδασιν· (Κωμ.) = Πνέω.
Σκαλεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σκαλίως, σκά-
λισμα (τοῦ χωραφιοῦ).
Σκάλευθρον (τὸ), ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἀνα-
κατόνουν (συνδυαλίζουν) τὴν φωτιὰ τοῦ
φούρνου, (κοιν.) σκάλεθρον.
Σκάλευμα (τὸ), μέρος σκαλισμένον (ἐσκα-
λευμένον). 2) = Σκάλευτος.
Σκαλεύς, έως (ὁ). ὁ σκαλεύων (σκαλίζων)
τὸ χωράφι, σκαλιστής.
Σκάλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ σκα-
λεύειν, σκαλεία.
Σκαλευτής, οῦ (ὁ), = Σκαλεύς, [ἐκ τοῦ
Σκαλεύω [σκάλλω], Μ. εύσω. Σκάπτω
μὲ τὸ σκαλιζήρι, σκαλίζω (τὸ χωράφι),
(Γαλλ.) sarcler. »Ἤδη μαχαίρᾳ μὴ σκα-
λεύειν,« Πυθαγ.
Σκαληνία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ
σκαληνοῦ, λοξότης, ἀνισοπλευρία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροι

Σκαληνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα σκαληνόν (σκολιόν). « Ὀχετοί —,» Ἱππκρ., οἱ πλάγιοι οὐρητῆρες.

Σκαληνός [σκάζω], ή, όν. Λεξδε, ἄνισος, (παρβλ.) Σκολιός. «Ἀτραπὸς —,» Ἐπγρ. « Φλέψ —,» Ἱππκρ., ἡ κυρτὴ ἢ πλαγία· (ᾧ μτνμ.) « Ἀριθμὸς —,» ὁ περιττός. (συνήθ. ἄᾧ) « Τρίγωνον σκαληνόν,» Μθμτκ., τὸ ἔχον ἀνίσους τὰς πλευράς.

Σκαληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σκαληνόν (λεξύν, ἄνισον).

Σκαλία (ἡ) καὶ

Σκαλίας [σκόλλυς], ε (ὁ). ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκινάρας.

Σκαλιδεύω, Μ. εὔσω. = Σκαλεύω, Σκαλίζω.

†Σκαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαλίς, σκαλιστήριον.

‡Σκαλίδρις, ιος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ, (ἴσως ἡ κοιν.) καλάνδρα (διότι γράφεται ᾧ Σκανδρὶς καὶ Καλίδρις).

Σκαλίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω (Καθαρίζω τὸ χωράφι) διὰ τῆς σκαλίδος.

Σκαλὶς [σκάλλω], ίδος (ἡ), ἐργαλ. γεωργ., τσαπέτ', σκαλιστῆρι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκαφὶς, ποτήριον, κευκί, γαβάθι.

Σκάλισις, εως (ἡ) καὶ

Σκαλισμὸς (ὁ). = Σκάλευσις.

‡Σκαλιστὴρ (ὁ), = Σκαλεύς, (ὄθ.

†Σκαλιστήριον καὶ

†Σκάλιστρον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ Σκαλίς.

†Σκαλλίον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκαφίον, (ἴδε Σκαλὶς 2).

Σκάλλω [συγγ. τῷ Σκίλλω], Μ. σκαλῶ. (κυρ.) Ξύνω· (συνήθ. σκαλίζω ('σὰν τὴν ὄρνιθα)· σκάπτω ἐπιπολαίως· ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτνμ.).

‡Σκάλμη (ἡ), εἶδ. μαχαίρας ἢ ξίφους Θρακ.

Σκαλμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ =

Σκαλμὸς (ὁ), [σκάλλω]. ὁ εἷς τὴν καπαστὴν τοῦ πλοίου ἐμπηγμένος πάσσαλος περὶ τὸν ὁπ. εἶνε προσδεδεμένον διὰ λωρίου τὸ κωπίον, (κοιν.) σκαρμός. «Ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροπεῖτο κωπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον,» Αἰσχλ. 2) (συνεκδ.) σειρὰ (τάξις) κωπηλατῶν. «Θρανίτης —,» Πλὲ.

Σκαλοβατεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω που μὲ σκάλαν.

Σκαλεβάτης, ου (ὁ), = Σχοινοβάτης.

‡Σκαλοπία (ἡ). ἡ τρύπα (φωλεὰ) τοῦ τυφλοσποντικοῦ, [ὁπή καὶ

Σκάλυψ [σκάλλω], οπος (ὁ). ὁ τυφλοπόντικος, (ἴδε Σπάλος).

Σκάλωσις, εως (ἡ), τὸ σκάλλειν, σκάλισμα, σκάλισις (ἀγροῦ).

‡Σκαλωμα (τὸ). σκαλοῦνι, σκαλοπάτι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκυλίωμα, ἴδε Σκαίωμα.

Σκαμβεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Λοξοδρομῶ, στραβοπατῶ, [ἐκ τοῦ

Σκαμβὸς [σκάμπτω], ή, όν. Κυρτός, στρεβλός (ᾧθ. τὸ κοιν. γκοβὸς), σκολιὸς· (ἰδιαιτ.) = Ῥαιδός. « Σκέλη σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά,» Γεωπον.

Σκαμβότης (ἡ). στρεβλότης, σκολιότης.

Σκαμβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρεβλόνω, διαστρέφω.

Σκάμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σκάμμα (τὸ), [σκάπτω] λάκκος, γαυδάκι, ὄρυγμα· (ἰδιαιτ.) μέρος σκαμμένον ἢ περιτριγυρισμένον μὲ χαντάκι ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταί, παλαίστρα, γυμνάσιον, (ᾧθ. μτφορ.) ἀγών, ἀθλος, κίνδυνος. « Ἐπὶ τοῦ σκάμματος εἶναι,» Παρομ., εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ κινδύνου, (ἴδε καὶ Σκάπτω).

Σκαμμωνία ἡ Σκαμώνιον (τὸ), = Σκαμμωνία.

Σκαμωνίτης, ε (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ σκαμμωνίαν.

Σκανὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Σκηνή.

Σκανδάλα ἢ Σκανδάλη (ἡ) καὶ

Σκανδάληθρον (τὸ), [σκάζω]. τὸ γυριστὸν ξύλον τῆς παγίδος ὅπου βάλλουν τὸ δόλωμα, (κοιν.) σκανδάλι, σκανδαλήθρα· (ἐν γέν.) = Παγὶς (κυρ. ᾧ μτφορ.). «Σκανδάληθρα ἱστάναι,» ἀρχ. Ἀρχῳ.

†Σκανδαλίζω, Μ. ίσω, Γρφ. δίδω αἰτίαν σκανδάλου, γίνομαι σκάνδαλον.

†Σκανδαλισμὸς (ὁ), τὸ σκανδαλίζειν ἢ σκανδαλίζεσθαι.

Σκάνδαλον (τὸ), = Σκανδάλη, σκανδάληθρον, παγὶς· (μτφορ.) ἀφορμὴ πρὸς ἁμαρτίαν, πειρασμός· ἐμπόδιον, πρόσκομμα.

Σκανδαλοπλοκος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πλόκως. Ὁ πλέκων (διεγείρων) σκάνδαλα, σκανδαλοποιός.

†Σκανδαλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (βάλλων) σκάνδαλα, σκανδαλιάρης.

†Σκάνδαλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σκάνδαλον.

†Σκανδαλουργὸς (ὁ, ἡ). = Σκανδαλοποιός.

‡Σκανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σκανδαλίζω.

†Σκανδαλώδης, ες (ὁ, ἡ). σκανδάλου πρόξενος.

Σκανδικοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκάνδικας (μυρώνια), λαχανοπώλης.

Σκανδικώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκάνδικος, σκάνδικι ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σκάνδιξ καὶ (‡Σκάνδυξ, ικος καὶ υκος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος φυτοῦ (λαχάνου), μυρῶνι, (Γαλλ.) cerfeuil.

Σκανθαρίζω, Μ. ίσω, = Σκιθαρίζω.

Σκάνος, ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆνος.

Σκαπανεὺς, έως (ὁ), = Σκαφεύς, [ἐκ τοῦ

Σκαπάνη (ἡ), ἐργαλ. δι' οὗ σκάπτομεν, τσάπα. 2) τὸ σκάπτειν, σκάψιμον.

‡Σκαπανήτης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Σκαπανεύς, (ἴσως γραπτέον Σκαπανίτης).

‡Σκαπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαπάνη.

Σκαπάνιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκηπάνιον.

‡Σκαπανίτης, ου (ὁ), = Σκαπανεύς.

Σκάπερδα (ἡ), εἶδ. παιδιᾶς τὴν ὁπ. ἔπαιζον εἷς τὰ Διονύσια (δενόμενοι εἰς τὰς ἄκρας σχοινίου περασμένου εἰς τὴν κατὰ κορυφὴν τρύπαν τῆς ἐπὶ τούτῳ στημένης δοκοῦ, ἐπρεπαθοῦσαν μὲ γυρισμένην πρὸς ἀλλήλους τὴν ῥάχιν, ποιὸς νὰ ἀναύρῃ τὸν ἄλλον). « Σκάπερδαν ἔλκειν, « Παρομ., ἀγωνίζεσθαι δύσκολον ἀγῶνα.

†Σκαπερδεύω, Μ. εὔσω. Λοιδορῶ· περιγελῶ. 2 συμμαχῶ, συναγωνίζομαι.

†Σκαπέρδης, ου (ὁ), ὁ νικηθεὶς εἰς τὴν σκαπερδαν καλουμένην παιδιάν.

Σκάπετος (ἡ), [σκάπτω]. λάκκος, ὄρυγμα, (εὐχρηστότ. τὸ Κάπετος.

Σκάπος (ὁ), Δ. ἀντὶ Σκῆπος, ῥάβδος· κλάδος.

Σκάπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Σκαπτεύς.

Σκαπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σκάπτω.

Σκαπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σκαφεύς.

Σκάπτον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκάφτον.

Σκαπτὸς, ἡ, όν. Σκαμμένος ἢ δυνατὸς νὰ σκαφῇ, ἐπιθετικὸς σκαμμένου.

Σκαπτοφόρος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Σκηπτοφόρος.

Σκαπτρίον (τὸ), = Σκάφιον, κατσούνι.

Σκᾶπτρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκάπτω [‡σκάπτω, ᾧθ. τὸ Δ. ἀντὶ λαίνω], Μ. σκάψω (πθ. ἄορ. ἔ. φην κτλ.). Σκάφτω. « Διὰ βοῦ πτειν, « Γεωπον., ὀργώνειν. (ἀλ.) « Εἴ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτειν δικέλλῃ, « Φωκυλ. (πθ.) « Κατασκάπτειν τὸ χανδάκι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ ἀθλον, (ὅθεν μτφορ.) « Ὑπὲρ ὧν ἐσκαμμένα, « Παρομ., νὰ εἴσαι σ ἀπὸ τὰ ὅρια του.

‡Σκάραβος (ὁ), = Κάραβος, κάνθαρος, (τὸ Γαλλ.) scarabée, écarbot.

Σκαραβαμυγμὸς (ὁ), τὸ σκαραβαμύσσειν, νοιγοκλείσιμον τῶν ‘μματιῶν.

Σκαραβαμύσσω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκαραβαμύσσω (συχνὰ), εἶμαι=

Σκαραβαμυκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκαραβαμύσσειν, ἐπίρ. Ἀνοιγοκλείσιμον χνὰ τὰ ‘μμάτια’ (ἐναντ. τῷ Δ μυκτί).

Σκαραβαμυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων μα τοῦ σκαραβαμύσσειν, « σκαραβαμυκτικαὶ βλεφαρίδες κα σι, « Φυσιογνμ.

Σκαραβαμύσσω (ττω), Μ. ξω, [σκαίω]. Ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ ‘μμάτια λώπτω, βλεφαρίζω. « Οὐ σκαραβ σει προσφερομένου τοῦ δακτύλου πκρ. « Σκαραβαμύττουσι δέ αἱ Ἀ ἐκ τοῦ κανθοῦ δέρματι ἐπίσης Ἀρχ.

Σκαρθμὸς (ὁ), τὸ σκαίρειν, σκίρτημα, δημα· τρίεμον πηδήκτων (‘σὰν τὸ λόγου)· (Π.) ἀντὶ Πους, ποδὸς. « —, « Ἀρ.

Σκαρίζω, Μ. ίσω, = Σκαίρω, πηδῶ· ρίζω (‘σὰν τὸ ‘ψάρι), λακτυρίζω χρηστότ. τὸ) Λσκαρίζω.

Σκαρὶς, ίδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Λσκαρὶς.

†Σκαρισμὸς (ὁ), τὸ σκαρίζειν, σπαρτάρισμα.

Σκαρίτης, ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου χοντος τὸν χρωματισμὸν τοῦ ἰριδ ρου).

Σκαριφάομαι-ῶμαι [σκάριφος]. Μ. ήσ μαι. Σκαλίζω (‘σὰν τὴν ὄρνιθα)· τὰ ‘νύχια· σκάπτω ἐπιπολαίως, χαρ ζω (ὅθεν ἴσ. τὸ Γαλλ. scarifier)· σχ διαζω (ἴγνεγραφῶ) ἐκ τοῦ προηγ. ἐν γέν.) πράττω τι ὡς ἐν παρέργῳ, τσογλοδιζω.

Σκαριεύμα (τὸ), = Σκαρίφημα, [ἐκ τοῦ

Σκαριεύω, Μ. εύσω, = Σκαριφάομαι.

Σκαρίφημα (τὸ). σχέδιον τὸ ὁπ. διαγρ φει τις ἐκ τοῦ προχείρου (σκαριφήμα νος), ἐγνογράφημα· (μτνμ.) λεπτολογ φλυαρωδης, ματαιοπόνημα, (παρβλ. Σκαλάθυρμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκαριφισμός (ὁ), τὸ σκαριφίζειν (σκαριφᾶσθαι), σκάψιμον (σκάλισμα) ἐπιπόλαιον, ξύσιμον· σχεδιασμὸς ἰχνογραφήματος· (ὅθεν μτγν.) ἐφεύρεσις λεπτολογιῶν ματαίων. « Ἀήρων —, « Ἀρχφ. 2) (συγνότ.) = Σκαριφημα.

Σκάριφον (τό), μτγν. ἀντὶ Σκάριφος (ὁ), [Σκαίρω]. (κατὰ λέξ.) ὄρνιθοσκάλισμα, (ὅθεν συνήθ. μεταφ.) = Σκαρίφημα, σχέδιον (γενόμενον ἐκ τοῦ προγείρου), σκιαγράφημα. « Ὁ σκάριφος τοῦ παντὸς ἢ τῆς ἀστρῳας κινήσεως, « Βοηθ. Ἰνδπλ.

Σκάρος (ὁ), [σκαίρω], εἶδ. ἰχθ. (σαργοῦ), (σκαίνω) σκάρος.

†Σκάρος, εος (τό), = Σκαρθμὸς, πήδημα.

†Σκάρτης, ου (ὁ), ὁ σκαίρων (πηδῶν ἐλαφρᾷ· πηδητὸς, εὐκίνητος.

Σκασμὸς (ὁ), τὸ σκάζειν (χωλαίνειν), κατασμῶρα.

Σκευάω-ῶ, εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Διασκευάω.

Σκατός, γεν. τοῦ Σκώρ.

†(Σκάτος), εος-ους (τό), σπν. ἀντὶ Σκώρ.

Σκατοφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι Σκατοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκατὰ ἢ βοῦρκον. « Σάλπη—, « Ἐπίγ. παρ') Ἀθ. 2) (συνκδχ.) ῥυπαρὸς, φιλάργυρος.

†Σκαῦρος (ὁ), [Λτ.]. τοῦ ὀπ. ἐξέχουν τὰ κόκκαλα, « Ποὺς—, « Ἰπποιατρ.

Σκαφεῖα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σκαφέως, σκάψιμον.

Σκαφεῖδιον, ὑποκορ. τοῦ Σκαφεῖον (τό), τὸ ἐργαλ. τοῦ σκαφέως, τσαπί, ξυνάρι. « Βορὰ τὸ σκάφ., « Παρμεν. 2) (ἔνιοτε) ἀντὶ Σκάφιον(2).

†Σκαφετὸς (ὁ), = Σκαφητός.

Σκαφεύς, έως (ὁ). ὁ σκάπτων (ἔχων ἔργον τὸ σκάπτειν), σκαφτιᾶς. « Κάλλουν δὲ οἱ Κωμικοὶ σκαφέας καὶ τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι, « Ἁρπκρτ.

Σκάφευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκαφεύω.

Σκαφευτὴς, οῦ (ὁ), = Σκαφεύς.

Σκαφεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκαφευτήρ.

Σκαφεύω, Μ. εὔσω, = Σκάπτω. 2) κλείω τὸ σῶμά τινος μεταξὺ εἰς δύο σκάφαις ἐν τρόπῳ ὥστε νὰ ἐξέχουν αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλή του καὶ τὸν ἀφίνω τοιουτοτρόπως ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ἕως ὅτου νὰ ἀπαθάνῃ, (εἶδος τιμωρίας τὴν ὁπ. ἐσυνελθίζον οἱ Πέρσαι).

Σκαφὴ (ἡ), = Σκαφεῖα, σκάψιμον.

Σκάφη (ἡ). (ἐν γέν.) ξύλον σκαμμένον σκετσι, σκαφίδι· κούνια (βρέφης)· πλοῖον μονόξυλον, φελοῦκα (« Ἠγένετο αἰχμάλωτον καὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ πλοῖον.. Ἀντίδ. δὲ ἐν σκάφῃ διέφυγε, « Πλθ.) κτλ., (ἴδε καὶ) Σκάφας.

Σκαφηλκὸς-ους (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σκαφῶν μόνον πλέμενος, ῥηχός, ἀσθενὴς.

Σκαφητὸς (ὁ)· ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ σκαφίσματος.

Σκαφηφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (Πομπεύω ὡς)· Σκαφηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, κουβαλῶν) σκάφην, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς Ἀθ. οἱ μετοίκοι, ὅτι εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἦσαν ὑποχρεοι νὰ φέρουν αὐτοὶ ἀντὶ τῶν δούλων ἐπὶ κεφαλῆς τὰς σκάφας [τὰ ἀγγεῖα] τῆς θυσίας καθὼς καὶ αἱ γυναῖκές των τὰς ὑδρίας [ὅθεν Ὑδροφόροι] καὶ αἱ θυγατέρες των τὰς σκιάδας τῶν Ἀθην. γυναικῶν [ὅθεν Σκιαδηφόραι]).

Σκαφιὰ (ἀ), Δ. Σικελ. ἀντὶ Σκάφος, λάκκος, ὄρυγμα.

Σκαφίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκάφιον· σκαφιδάκι· σκαλιστηράκι· καϊκάκι, κτλ.

Σκαφιόκαρτος καὶ Σκαφιοκουρος (ὁ, ἡ). κουρευμένος κατὰ τὸ λεγόμενον σκαφίον εἶδος τῆς κουρᾶς.

†Σκαφίον (τό), = Σκαφεῖον, τσαπεῖ', (Αἰσχλ. Θηρ.).

Σκάφιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκαφὶς, Σκαφιδάκι· καϊκάκι κτλ. (ἰδιαιτ.) κατουρακάναπον διὰ τὰς γυναῖκας (Ἀρχφ. Θεσμ. 633). 2) κοῖλον κατοπτρον διὰ τοῦ ὁπ. αἱ Ἑστιάδες ἀναπτανάπὸ τοῦ ἡλίου τὸ ἱερὸν πῦρ, (Πλ. Νμ. 9). 3) εἶδος κουρεύματος τῆς κεφαλῆς τῶν δούλων κατὰ τὸ ὁπ. ἄφηναν μόνφν τὴν κορυφὴν ἀξύριστον. « Σκάφιον ἀποκεκαρμένην,« Ἀρχφ. (ὅθεν 4) Κωμ. (κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Κρανίον. « Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκαφίον πληγεὶς ξύλῳ, « Ἀρχφ.

Σκαφὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκάφη, σκαφίδι· καρδάρι· καυκὶ· πλοιάριον (μονόξυλον) κτλ., (ἰδιαιτ. 2) εἶδος ἡλιακοῦ (λεκανοειδοῦς) ὡρολογίου. 3) φευγάρι διὰ λίχνισμα, λιχμιτήριον. 4) ἀντὶ Σκαφίον(3). « Ῥητορικὴν δὲ οὐκ ἐργάζομαι, ἀλλὰ πρυστησάμην τοῦ βίου τέχνας δύο, φυτηκμεῖν τε καὶ κυνοκομεῖν.. δάκτυλοι δὲ οὗτοι σκαφίδι (ἴσως σκαλίδι) καὶ πριβολίοις τετρίφασι, « Συν.

†Σκαφιστήριον (τό), = Σκαφὶς (3).

Σκαφίτης, « (ὁ). ὁ διοικῶν σκαφίδα (πλοιάριον μονόξυλον), πορθμεὺς, περαματάρης.

Σκαφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος σκάφει (πλοίῳ).

Σκαφολουσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Σκαφολουτρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λούομαι εἰς σκάφην.

Σκάφος, εος-ους (τό): (ἐν γέν.) κάθε πρᾶγμα σκαμμένον (βαθυλὸν), κοίλωμα· λάκκος· γοῦρνα. 2) πᾶν δήπστε σκεῦος κοῖλον, σκάφη, (παρβλ. Σκύφος)· τὸ κῦτος (ἡ σκάφη) τοῦ πλοίου, τὸ πλοῖον. 3) (ἀνατομ.) πᾶσα κοιλότης τῶν ἐντὸς τοῦ σωματος· (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτὸς. 4) Π. ἀντὶ Σκαφητός. « Σκάφος (ὅπως ἄλλ. ἀνγν. ὀρθότ. ἁρσ. ᾧ ἐξυτόν. Σκαφὸς) αἰνίων, « Ὕσ.

;Σκαφώρη (ἡ), ἴδε Καφώρη.

(Σκεδάζω), Μ. άσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. καὶ παρὰ μτγν.) ἀντὶ

Σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ἢ Ἀττ. σκεδάω-ῶ (πθ. πρκ. Ἐσκέδασμαι κτλ.). Σκορπίζω, διαλύω, φυγαδεύω· διασκορπίζω· (ἐπὶ ῥευστῶν) χύνω. « Δίμα—, « Ἰλ. Π. « Ὄψις ἀμαυρὰ, ἐσκεδασμένη, « Σεν., συγκεχυμένη.

Σκέδασις, εως (ἡ) καὶ

Σκεδασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκεδάννυμι, σκόρπισμα, φυγάδευσις κτλ.

Σκεδαστικὸς, ἡ, όν. Ἀριθ. (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σκεδάζειν, σκορπιστικὸς, διαλυτικός.

Σκεδαστὸς, ἡ, όν. Ὁ σκεδασθεὶς ἢ δυνάμενος σκεδασθῆναι (φυγαδευθῆναι κτλ.), ἐπιδεκτικὸς σκεδάσεως.

Σκεδάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Σκεδάννυμι.

Σκεδάω-ῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Σκεδάσω, μέλλ. τοῦ Σκεδάννυμι.

Σκεθρὸς [σχίω], ά, όν. Ἀκριβῶς προαρμασμένος, ἀκριβὴς, ἐντελὴς· ἐπιμονὴς (ὅθεν

Σκεθρῶς, ἐπίρ. Ἀκριβῶς, ἐντελῶς.

Σκειραφία, Σκειραφεύω, = Σκιραφία, -φεύω.

Σκειρὸς, = Σκιρρὸς.

Σκειρὸς (ὁ), = Σκῖρος ἡ Σκίρρος.

Σκειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκιρρόω.

Σκείρων (δρυθ. Σκίρων), ωνος (ὁ). ἄνεμός τις (ἀντικαβόρειος) ἐπικρατῶν εἰς τὰς Ἀθ. (ὅθεν Σκειρωνίδες πέτραι, οἱ μεταξὺ Κορίνθ. καὶ Μεγαρ. βράχοι. [ἡ Κακιὰ-σκάλα], ἀπὸ τῶν ὁπ. ἐφυσοῦσε).

Σκελὶα (ἡ), = Περισκελὶς, βράκι, σαλβάρι, παντελόνι κτλ.

†Σκελεαγὴς, έος (ὁ, ἡ), σπασμένος (κατ κατῶ) τὰ σκέλη.

;Σκελετάζω, Μ. άσω, = Σκελετεύω.

;Σκελετεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κατεκληκότος σώματος, ἰσχνότης, ἀτροφία.

;Σκελέτευμα (τὸ). σῶμα κατεσκληκὸς (κατάξηρον, σκελετευμένον).

Σκελετεύω, Μ. εὔσω. Ἰαγυαίνω ἢ Σημαίνω τι εἰς εἶδος σκελετοῦ, κάμνω νὰ καταντήσῃ σκελετὸν ἀπὸ τὴν λιγνάδα· μβαλσαμόνω(καθὼς ἐμβαλσάμοναν ταῖς μουμιαῖς)· ταριχεύω.

;Σκελετία (ἡ), = Σκελετεία.

Σκελετὸς [σκέλλω], ἡ, όν. Κατεσκληκὼς, κατάξηρος, (κοιν.) πετσὶ καὶ κόκκαλον. ||. (οὐσ. ἁρσ. καὶ οὐδ.) σῶμα νεκροῦ τοῦ ὁπ. ἔμεινε τὸ πετσὶ μόνον μὲ τὰ κόκκαλα (χωρὶς νὰ διαλυθοῦν)· μουμιὰ, σκέλεθρον.

Σκελετωδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων σκελετόν.

Σκελεφρὸς, ὰ, όν. Ἰσχνὸς, ξηρὸς, σκελετωδὴς, (ὅθεν κατὰ συγκ.) Σκληφρός.

;Σκελιαγὴς [σκέλος, ἄγνυμι], ος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου εἶνε τσακκισμένα τὰ σκέλη (τὰ πόδια). « Τὸ σκελιαγές, « Γλο., τσάκισμα τοῦ σκέλους.

Σκελίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ μὲ μεγάλα βήματα (ὁδοσκελίζω). 2) Γρφ. ἀντὶ Ὑποσκελίζω. 3) Π. ἀντὶ Σκελίζω (ἡ).

Σκελὶς, ίδος (ἡ). τμῆμα κρέατος κομμένον κατὰ μῆκος ἀπὸ τὸ πλευρὰ ἢ ἀπὸ τὰ ὀπισινὰ σκέλη τοῦ ζώου· ὁ κόπανος (τὸ μπούτι) τοῦ σφαχτοῦ· (ἰδίως) χοιρομέρι. 2) = Σκελλὶς.

Σκελίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σκέλος.

†Σκέλισμα τὸ). περιπάτημα μὲ μεγάλα βήματα, ἀβρασκελία, τρεξίμον.

;Σκελφρὰς, ὰ, όν, = Σκελεφρός.

Σκελλίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι σκελλὸς (ξεραμένος).

†Σκελλὶς, ίδος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ἀγλὶς, σκελίδα (σκόρδου).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκελλός, ή, όν, = Ῥαιβός, στραβοπόδης. (παρδ. Κυλλός), [ἐκ τοῦ
Σκέλλω [σκέλλω], Μ. σκελῶ (ἀόρ. Ἔσκηλα, μσ. αὐτπθ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔσκληκα ἢ ἀόρ. Ἔσκλην, ὃθ. ἡ εὐκτ. Σκλαίην καὶ Σκλῆναι). Ξηραίνω (ὡς ὄν σκελετόν), σκληρύνω. ||. (ὑγιεστότ. τὸ μσ.) ξηραίνομαι· λιγνεύω· τήκομαι· σκληρύνομαι· (συνκδχ.) ἀκεδρόνω.
†Σκελόδεσμος (ὁ), δεσμὸς (ταινία δι' δέσιμον) τοῦ σκέλους, καλτσοδέτι.
†Σκελοκοπία (ἡ). ταράκκισμα τοῦ σκέλους (τοῦ ποδός).
Σκέλος [σκέλλω], εος-ους (τὸ). (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) τὸ κοκκαλον (τὸ καλάμι) τοῦ ποδός· (ἐν γέν.) ὁ ποῦς. » Κατὰ σκέλος βαδίζειν, « Ἀρστ., ἐπὶ τετραπόδων ὅσα περιπατοῦν τὸ ἕνα πόδι κατόπιν τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ τὰ σταυρόνουν (καθὼς π. χ. ἡ καμήλα). » Ἐπὶ σκέλος ἀνάγειν,« φρσ., ὀπισθοδρομεῖν, ἀναποδίζειν (μτνμ.) » Παρὰ σκέλος ἅπαντᾷ, « Παροιμ., ἔρχεται παρ' ἐλπίδα (ἀνάπειρα) τὸ πρᾶγμα. ||. (μτνμ.) » Σκέλη,« τὰ μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν ἢ ἄλλων πολεων. »Τὰ Πειραϊκὰ (» Τὰ Μεγαρικὰ) σκέλη,« Ἐπιγρ., Ἀρχῳ. » Σκέλη κλίμακος, « Σχλ. Ἰλιάδ., τὰ (ἄλλ.) Ἐνήλατα ἔνθα αἱ βαθμίδες πήγνυνται προαηλούμεναι. »Τοῦ ἐπιδέσμου τὰ σκέλη,« Ἰατρ., ἢ Ἄκρατις.
Σκελοτύρβη (ἡ), [σκέλος, τύρβη]. εἶδος παραλυσίας τῶν ποδῶν.
Σκελύδριον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Σκέλος.
Σκέμμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως, βουλή, στοχασμός, σχέδιον, ζήτημα.
†Σκεμμός (ὁ), απν. ἀντὶ Σκέψις.
Σκενδύλη (ἡ), = Σχενδύλη.
Σκενδύλιον (τὸ), = Σχενδύλιον.
Σκέπα, Π. ὀνμς. καὶ αἰτ. τοῦ Σκέπας.
Σκεπάζω, Μ. ὡσω. Βάλλω σκέπην (σκέπασμα) ἐπάνω εἴς τι, καλύπτω· στεγάζω· προφυλάττω.
Σκέπανον (τὸ), Π. ἀντὶ Σκέπασμα.
Σκεπανός, ή, όν, Π. σκεπασμένος.
Σκέπανος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἀτταγῖνος.
Σκεπαρνηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λεγομένου σκέπαρνου ἐπιδέσμου.
Σκεπαρνίζω, Μ. (ὡσ. Πελεκῶ μὲ τὸ σκεπάρνι.
Σκεπαρνισμός (ὁ). πελέκημα μὲ τὸ σκεπάρνι, σκεπάρνισμα. 2) (χειρουργ.) εἶδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου εἰς ὀὺο τμήματα.
Σκέπαρνον (τὸ), [σκάπτω]. τὸ γνωστὸν τεκτν. ἐργαλ. σκεπάρνι (μὲ ὀὺο κόψεις). 2) εἶδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου (διὰ τὸ ὁμοιάζημον).
Σκέπαρνος (ὁ), = Σκέπαρνον (τὸ).
Σκέπας, αος (τὸ), (ἡ αἰτ. πλθ. Σκέπα), Π. ἀντὶ Σκέπη, σκέπασμα.
†Σκέπασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκεπάζω, σκέπασμα.
Σκέπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σκέπασιν, σκέπαστρον, σκεπαστήριον.
Σκεπασμός (ὁ), = Σκέπασις.
Σκεπαστέον, θετ. τοῦ Σκεπάζω.
Σκεπαστήριος, α, ον, = Σκεπαστικός. ||. (οὐδ.) Σκεπαστήριον (τὸ), = Σκέπαστρον.
†Σκεπαστής, οῦ (ὁ). ὁ σκεπάζων· (μτνμ.) ὑπερασπιστής.
Σκεπαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἀρμόδιος εἰς τὸ σκεπάζειν.
Σκεπαστός, ή, όν. Σκεπασμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκεπασθῇ, ἐπιδεκτικὸς σκεπάσματος.
Σκέπαστρον (τὸ), κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Σκεπαστήριον, σκέπασμα.
Σκεπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκεπάζω. » Ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπόουσιν ἔθειραι, « Θκρ.
Σκέπη (ἡ), [σκέπω]. σκέπασμα· σκεπαστή· (συνκδχ. καὶ τρπ.) προφύλαξις, ὑπεράσπισις· (ἐνίοτε) πρόσχημα, πρόφασις. » Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου (τοῦ κινδύνου), « Ἡρ., ἐκτὸς φ. κ., εἰς ἀφάλειαν.
Σκεπηνός, ή, όν, = Σκεπανός.
Σκέπηνος (ὁ), = Σκέπανος.
Σκεπινός, ή, όν, = Σκεπηνός.
Σκέπινος (ὁ), = Σκέπανος.
Σκεπόωσι, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Σκεπῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Σκεπάω.
Σκεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σκέπτομαι.
Σκεπτήριος, α, ον καὶ
Σκεπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήθειος εἰς τὸ σκέπτεσθαι, ὁ συνειθίζων νὰ σκέπτηται, (ὄθεν) » Σκεπτικοί, « οἱ Πυῤῥώνιοι καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι (διότι δὲν ἀπεφάσιζαν ὡρισμένως περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἐσκέπτοντο περὶ πάντων ὡς ἐνδεχομένων).
Σκεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκεπτικόν, κατὰ τοὺς Σκεπτικούς, ὁιςακτικῶς, ἐφεκτικῶς.
Σκέπτομαι [σκήπτω ἢ σκέπω], Μ. σκέψομαι (πθ. πρκ. Ἔσκεμμαι καὶ ἀόρ. δ'. Ἐσκέπην). (κυρ.) Κυττάζω μὲ προσοχὴν (βάλλων τὸ χέρι μου ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς σκέπην), στηρίζω τὸ βλέμμα μου εἰς, παρατηρῶ, περιεργάζομαι (τρπ.) κάμνω σκέψιν περὶ τινος, ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. » Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ ὀὺπον ἀκόντων, « Ἰλ. Π. » Σκέπτευ, αἴ κεν ἴδηαι, « Ἰλ. Ρ. » Σκιψάμενός δ', ἐνόησα, « Ὀδ. Μ. » Πάντη ὀἐδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος, « Θκρ. » Οὐ σκέψῃ, πατ, καὶ εἰσάξεις, « Πλάτ., ὃὲν κυττάζεις ποῦ εἶνε, καὶ νὰ τὸν φέρῃς μέσα; » Σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν. (ἢ μτνμ.) » Σκεπτέον δὲ καὶ τόδε, εἰ ἐθέλει ἀποχωρεῖν, « αὐτ. » Σκέψασθε, εἰ ἄρα,« αὐτ. » Σκέψαι ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ, « αὐτ. » Σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται,« Θκ. »Τί ποτ' ἔστι περὶ οὗ βουλευόμεθα ἢ σκεπτόμεθα, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Τὰ οἰκήματα ἠκοδόμηται πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένα, ὅπως κτλ., « Ξεν. (ἢ ἀπόλ.) » Ἐσκεμμένος ἀνήρ, « Λξ., στοχαστικὸς, φρόνιμος. (καὶ πθ.) » Ἐσκεμμένα λέγειν,« Ξεν., Δμ., σπουδῆς ἄξια· προμελετημένα. » Ὀρμὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα, « Λογγ.
Σκεπτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Σκέψις.
Σκέπω (παρτ. Ἔσκεπον καὶ πλέον οὔ), [συγγ. τῷ κεύθω], σπν. ἀντὶ Σκεπάζω.
Σκεραβολίζω καὶ Σκερεβολίζω, Μ. ὡσω. Γράβλίζω λοιδορῶ· κακολογῶ, = Κερτομῶ, [ἐκ τοῦ
Σκέρβολος (ὁ, ἡ), Π. [σκέαρ, βάλλω]. = Κέρτομος, ὑβριστικός, λοίδορος. » Σκέρβολα μυθήσαντο,« Καλλ.
Σκευαγωγέω-ῶ [σκευαγωγός]. Μ. ἤσω. Μαζόνω καὶ μεταφέρω τὰ σκεύη (τὰ πράγματά) μου. »Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγώγουν εἰς τὴν πόλιν,« Ἀρρ.
Σκευαγώγημα (τὸ). ὄχημα (ἁμάξι) σκευαγωγόν.
Σκευαγωγία (ἡ). τὸ σκευαγωγεῖν, ἡ τῶν σκευῶν μετακόμισις.
Σκευαγωγὸς (ὁ, ἡ), [σκεῦος, ἄγω]. ὁ μεταφέρων (καβαλῶν) σκεύη (καλαμπαλίκια) ἢ χρησιμείων πρὸς τοῦτο.
Σκευάζω [σκευή, σκεπάζω]. Μ. ἄσω. Ἐνδύω· ὁπλίζω· (ἐπὶ φαγητ. κλπ.) κατασκευάζω· (ἐν γέν.) φθειάνω, ἑτοιμάζω. »Ταύτην τὴν γυναῖκα κατασκευάσαντες πανοπλίῃ,« Ἡρ. »Ἄνδρας γυναικῶν ἐσθῆτι σκευάσας,« αὐτ. (ἢ προθετ.) εἰς Βάκχας (» Εἰς Σατύρους » Εἰς ὁπλίτας κτλ.) σκευάσας, « Πλ., Θκ. (καὶ χωρὶς τῆς προθ.) »Χοίρους γὰρ ὁμὲ σκεύασας φασῶ φέρειν,« Ἀρχῳ. (καὶ ἐπίρ.) »Μετασκευάσαντες ἑαυτούς, « Πλ. » Πρόβατα πολλὰ κατακόψαντας καὶ σκευάσαντας προθεῖναι ἄαῖτα, « Ἡρ. » Σκευάσας οἱ εἰώθει τὰ θήρια σκευάζειν,« αὐτ. (ἢ ἀπόλ.) »Σκευζόντα κατ' οἶκον ἄτερ φόφου,« Ὅμ. Ἴλμν., συγυρίζοντα τὰ σπίτια (ἵνα τὰ κλέψῃ), = Σκευωρούμενον (κλμσ. μτνμ.) » Προδοσίην ἐσκευάζοντες, « Ἡρ., (κοιν.) ἔψηναν. ἐμαγείρευαν. (καὶ αὐτπθ.) »Τοιόνδε ὀ', ὦ πίθηκε, τὸν γάμον' ἔχων, εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος; « Ἀρχῳ. »Τεῦχοισι ἐσκευασμένοις ἥσαν,« Ἡρ. » Στρατεύεται ὁὲ... ἢ σιτίοις εὖ ἐσκευασμένος καὶ προβάτοισιν αὐτ. »Οὕτω ἐσκευάσατο,« αὐτ. (ἢ παθ.) » Τὰ ἐφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκευάσται,« Ξεν.
Σκευάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκεῦος.
Σκευασία (ἡ). κατασκευή, ἑτοιμασία· τρόπος κατασκευῆς (κυρ. φαγητοῦ). μέσον (ἀντὶ Σκευή, (Τυρκ.) τακίμι. »Πῶν ὅσον οἱ μὲν χρυσᾶς, οἱ ὁὲ ἀργυρᾶς σκευασίας εἶχον,« Ἀθ.
Σκεύασις, εως (ἡ), τὸ σκευάζειν, ἀνάμιγμον, ἁρμάτωμα· κατασκευή (φαγητοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) φθειάσιμον, ἑτοιμασία.
Σκεύασμα (τὸ). πρᾶγμα ἐσκευασμένον (φθειασμένον, ἑτοιμασμένον), (κυρ.) φάρμακον, θεμα ἰαρικὸν, ματζοῦνι κτλ. » Σκευή, Σκευασία, Σκεῦος. » Πάντα τὰ σκευάσματα αὐτοῦ,« Γρφ.
Σκευαστέον, θετ. τοῦ Σκευάζω.
Σκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ σκευάζων (φαγητοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) »Φαρμακῶν—, Τζ., φαρμακοποιός.
Σκευαστός, ή, όν. Ἐσκευασμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκευασθῇ· φθειαστός. » Οἶνος—,« Θφρ. »Πῦρ—,« Θεόκρ. (καὶ ἄλλ.) Γραικικὸν, ἰσπανικὸν, ἰταλικὸν κτλ.
Σκευή (ἡ), [σκέπη], τὸ ὅλον τῶν σκευῶν· ἁρματωσιά· ἐνδυμασία, (Τουρκ.) τακίμι. »Ἠλοίου—,« Γρφ. »Κατασκευρίοις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους,« Ἀθ. » Σκευὴ... βάκχης ἔχων,« Σοφ. » Τὴν ἀνα-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

ηνιόχου ἀνειληφὼς, « Ἡρωδ. « Σκευὰς Μηδικὰς ἐνδυόμενος, « Θκ. «Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικί, « Γρφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Σκεῦος.

Σκευηφορέω-ῶ, Μ. ἥσω, =Σκευοφορέω.

Σκευηφόρος (ὁ, ἡ), =Σκευοφόρος.

Σκευοθήκη (ἡ). ἀποθήκη σκευῶν, ἀγγειοθήκη· ὁπλοθήκη.

Σκευοπλαστία (ἡ). πλάσις σκευῶν (πηλίνων ἀγγείων).

Σκευοπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς σκευοπλαστίαν.

Σκευοποιέω καὶ (συχνότ. μσ.) -ἑομαι -οῦμαι, Μ. ἥσω, -ὁμαι, =Σκευάζω, ἐνδύω (κυρ. ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον)· (ἀθ. ἐν γέν.) πλάττω, παρασκευάζω, νοθεύω. «Διαθήκας—,« Ισ., (παραβλ.) Σκευωρέομαι.

Σκευοποίημα (τό). κατασκεύασμα σκευοποιοῦ, σκευή, (ἐνδυμασία) ὑποκριτοῦ θεάτρ., (μτφ.) δόλος, πλάσμα, πανουργία.

Σκευοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ σκευοποιοῦ, κατασκευή (κυρ. θεατρικῶν) σκευῶν, (ἐν γέν.) διακόσμησις (Γαλλ. décoration) θεάτρου.

Σκευοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων σκεύη, (κυρ.) ὁ κατασκευάζων προσωπίδας (φορήματα κτλ.) διὰ τὸ θέατρον.

Σκευοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκεύη (Ἀπιπλα).

Σκεῦος [σνγγ. τῷ Σκέπω], εος-ους (τό). Ἄγγειον ἢ ἐργαλεῖον (ὁποιονδήποτε), σύνεργον, ὄργανον (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἰδιαιτ.) προσωπεῖον καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ἐνδυμασίαν τῶν ὑποκριτῶν καὶ διακόσμησιν τοῦ θεάτρου. (εἰς τὸ πλ.) «Σκεύη,« τὰ πρὸς ὁποιανδήποτε ὑπηρεσίαν χρειώδη. « Οἴκου—, « τὰ νοικοκυριά, τὰ (Τουρκ.) καλαμπαλίκια. «Νεῶς—,« Ξεν., τὰ σχοινιὰ κλπ. (Γαλλ. les agrès) τοῦ πλοίου. « Ἵππια—,« ἡ στρῶσις (τὸ Τουρκ. τακίμι) τοῦ ἁλόγου κτλ. « Ἐγενήθη αὐτῷ ἄξιον σκεῦη αὐτοῦ,« Γρφ., ὑπασπιστὴς τοῦ, (παράβλ. Ὅπλον).

Σκευουργία (ἡ), =Σκευοποιία.

Σκευουργικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σκευουργίαν ἐπιτήδειος.

Σκευουργός (ὁ), =Σκευοποιός.

Σκευουρεῖον (τό). πᾶν ὅ,τι χρήσιμεύει πρὸς μετακόμισιν σκευῶν, (κυρ. δέ)=Ἀμάφορον.

Σκευοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κουβαλῶ (Μεταφέρω) σκεύη. ‖. (μσ.) κουβαλοῦν τὰ σκεύη (τὴν ἀποσκευήν, τὰ καλαμπαλίκια) μου. «Χιλίοις καμήλοις—,« Πλ.

Σκευοφορία (ἡ), τὸ σκευοφορεῖν, μετακόμισις σκευῶν.

Σκευοφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) σκευοφορίαν. «Βάρος—,« Ξεν., ὅσον σημαίνει ἓν σκευοφόρον ζῷον.

Σκευοφόριον (τό), =Σκευοφορεῖον.

†Σκευοφοριώτης, « (ὁ). Κωμ. ἀντὶ Σκευοφόρος (κατὰ τὸ Βίραφιώτης).

Σκευοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) σκεύη (ἢ τὰ σκεύη τινός), (ἰδιαιτ.) ὁ βαστῶν τὴν ἀποσκευὴν (Γρφ. ὁ αἴρων τὰ σκεύη) τοῦ ἁλίσκου ὑπηρέτης, ὑπασπιστής (ἐν γέν.) «Σκευοφόροι,« οἱ ὑπηρέται τοῦ στρατεύματος, (Γαλλ.) goujats, ᾧ « Σκευοφόρα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἅρματα ἢ κτήνη, « τὰ μετακομιζόντα τὴν ἀποσκευήν· (ἐν γέν.) ἡ ἀποσκευὴ τοῦ στρατ.

Σκευοφυλακεῖον (τό), =Σκευοφυλάκιον.

Σκευοφυλακίω-ῶ, Μ. ἥσω. Φυλάττω τὰ σκεύη.

Σκευοφυλάκιον (τό). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ σκεύη, ἡ σκευοθήκη.

Σκευοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν σκευῶν, ἐπιστάτης τοῦ σκευοφυλακίου.

Σκευόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Σκευάζω, ἑτοιμάζω μὲ τὰ ἀναγκαῖα σκεύη (ὅπλα).

Σκευύριον (τό), =Σκευάριον.

Σκευωρέω-ῶ καὶ (μσ. ὁ καὶ μόναν σχεδὸν εὔχρ.) -ἑομαι-οῦμαι [σκευωρῶς], Μ. ἥσω, -ὁμαι, (κατὰ λέξ.) Συγυρίζω τὰ σκεύη (τὰ 'νοικοκυριὰ) τοῦ σπιτιοῦ· (ἀθ. συνκχ.) σκαλίζω, ἀνακατεύω· (μὲ αἰτ. πρόθετ.) καταγίνομαι εἴς τι, (παρβλ.) Πραγματεύομαι· (ἐπὶ κακοῦ) ῥαδιουργῶ, σοφίζομαι δόλιος, μηχανῶμαι· (ἰδιαιτ.) παραποιῶ (ὡς plagiaire) ξένον σύγγραμμα. «Τοὺς τῶν ἄλλων διαλόγους ἐσκευώρηται,« Ἀρτ., (παρβλ. Διασκευάζω).

Σκευώρημα (τό). τὸ σκευωρηθὲν (πραχθὲν ἢ ἐπινοηθὲν δολίως), πανούργημα, ῥαδιούργημα.

Σκευωρία (ἡ· φρουτίς, ἀσχολία σύντονος, περισπασμός, ἐπαγρύπνησις, (παρβλ.) Πραγματεία. « Ἠδὴ δὲ ᾗ τῶν ἀρρένων τινὲς ὤφθησαν, ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοσσοὺς ποιούμενοι σκευωρίαν, περιόντες τε ᾗ ἐκτρέφοντες,« Ἀρχ. 2) (συνήθ.) δολιότης, πανουργία, ἐπιβουλή, ῥαδιουργία. «Ἦν δὲ δόλος ἡ προαιρούμενος αὐτὴ τοῦ πυράννου, καὶ σκευωρία κατὰ τῶν Συρακουσίων,« Πλθ., [ἐκ τοῦ

†Σκευωρός (ὁ), Γλσ. [σκεῦος ὥρα], =Σκευοφόλαξ.

Σκέψις, εως (ἡ), τὸ σκέπτεσθαι, παρατήρησις· (πρβ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, μελέτη, στοχασμός, συλλογισμός· ζήτησις, ἔρευνα.

Σκῆβαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ᾠ

Σκήλεις, γ'. πρα. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ᾠ

Σκήλῃ, γ'. πρα. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. του Σκέλλω.

†Σκήλημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σκλῆμα, σκίβωμα.

Σκηνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, =Σκηνόω.

Σκηνέομαι, Μ. εὐσόμαι. Ὑποκρίνομαι (ὡς ἀπὶ σκηνῆς), προσποιοῦμαι. « Εὐήθειαν—,« Ι. Λυδὸς (ἐν τῇ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 31).

Σκηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκηνόω.

Σκηνή (ἡ), [σκιά]. τέντα, (Τουρκ.) τσαδῆρι· καλύβα, ταρράκι, μπαράκα· (ἐνίοτε) τὸ ἀνέπαφμα τῆς ἀμύξης· (ἐν γέν.) στέγη· κατοικία. « Σκηνὴν πηγνύναι (ἱστάναι, καταλύειν),« λξ. « Ἀπὸ σκηνῆς ἀγορεύων,« Θκρ., ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου (ὁπόθι τὰ πηγνύμενα ἐκ τοῦ προσχείρου εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, τὰ [Τουρκ.] σαργιά). 2) τὸ σκεπασμένον μέρος τοῦ ὀρχ. θεάτρου ὅπου ἦσαν τὰ κατασκευάσματα (les décorations) καὶ παρίστανον οἱ ὑποκριταὶ (πρὸς διαστολὴν τῆς θυμέλης· ὅπου ἵστατο ὀχαρός)· (κατ' ἐκτ.) τὸ θέατρον, (δθ.) « οἱ ἀπὸ (ἐπὶ) σκηνῆς, « = οἱ σκηνικοί, καὶ « Τὰ ἀπὸ σκηνῆς (ἐνν. μέλη), « τὰ ᾄδόμενα ὑπὸ μόνου τοῦ ὑποκριτοῦ χωρὶς νὰ ἀνταποκρίνεται ὁ χορός. 4) πᾶν ὅ,τι παριστάνεται εἰς τὸ θ. ἢ ὡς εἰς θ., δρᾶμα· (μτφρ.) πλάσμα, ψεῦδος. «Οὐχὶ σκηνὴ ταῦτά ἐστι καὶ ὑπόκρισις,« Χρσ. « Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγνιον,« Ἐπγρ. 5) (συνεκχ.) δεῖπνον ἢ συναναστροφὴ στρατ. ὑπὸ σκηνήν. «Τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην δ' ἕλυον,« Ξεν.

Σκήνημα (τό), = Σκήνωμα.

Σκηνήτης, ου (ὁ), = Σκηνικός. « Πυθόδωρον τὸν σκηνήτην καλούμενον,« Ἰσκρ.

2) ὁ κατοικῶν συνήθως ὑπὸ σκηνήν (καθὼς οἱ Νομάδες). « Κισσύς—, « Ἐπγρ., ὁ χρεωκοπεῖων (σπιάζων) ὡς σκηνή, πυκνός. 3) σκηνήτου (Νομάδος) ἴδιος. « Βίος—,« Διόδ.

Σκηνίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκηνή.

Σκηνικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὑποκρίνομαί τι ὡς-

Σκηνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνὴν (τοῦ θεάτρου), θεατρικός. ‖. (οὐσ.) ὑποκριτὴς τοῦ θ.

Σκηνικῶς, ἐπίρ. Θεατρικῶς.

Σκηνίς, ίδος (ἡ), =Σκηνή, τέντα.

Σκηνίτης, ου (ὁ), = Σκηνήτης.

Σκηνιβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω (Περουσιάζομαι) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου· (μτβτ.) ἐκθέτω (παριστάνω) τι εἰς τὸ θ. ἢ ὡς εἰς θ., θεατρίζω. « Σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν,« Ἡράκλ., πομπεύσαι. (καὶ πθ.) « Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται,« αὐτ.

Σκηνογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡ, σκηνογράφος (ὅηλ. en prespective)· (μτνμ.) ἐκθέτω (περιγράφω) τι μὲ ῥαδραματικὸν ὕφος (μὲ ὑπερβολάς, μὲ ἔμφασιν), μεγαλοπιῶ ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον.

Σκηνογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σκηνογράφου, τὸ ζωγράφισμα τῆς σκηνῆς τοῦ θ., ἀπὸ ᾗ ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς τοιαύτης ζωγραφίας ἢ ὅπ. παραστήνει τὰ ἀντικείμενα καθὼς φαίνονται ἢ μόνον ἵνα φαίνωνται (φαντάζωσι) μακρόθεν, (Γαλλ.) la perspective, (παρβλ.) Σκιαγραφία· (συνκχ. καὶ πρβ.) ἐπίδειξις πλοκῆς (θεατρικῆς), λόγιαι μόνον μεγάλα χωρὶς πράγματα, ἀπάτη φαντασία, (Γαλλ.) illusion.

Σκηνογραφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὁμοιάζων μὲ σκηνογραφίαν, θεατρικός, κόμνων ἐντύπωσιν (φαντάζων) μακρόθεν μόνον (Γαλλ.) en perrpective ἢ pittoresque. «Σκηνογραφικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς σκηνογραφίας.

Σκηνογράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων τὰς σκηνὰς ἢ καθὼς ζωγραφίζουν τὰς σκηνὰς τοῦ θεάτρου (ὅηλ. en perspective), (παρβλ. Σκιαγράφος)· (μτνμ.) ὁ περιγράφων (μεγαλοπιῶν) τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον.

†Σκηνογενίδης, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἐν οἴδει σκηνῆς· θεατροειδής.

Σκηνοπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πήγνυμι (Στήνω, φυτεύω) =κηνήν ἢ ὡς ἂν σκηνήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, « Ἀθ.

Σκηνοπηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ζήσιμον τέντας (τσαδηριοῦ), φθειρόσιμον καλύβας, (ἐν γέν.) κτίσιμον ἐκ τοῦ προχείρου. » Ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπ., « Ἀρχ., τὸ κτίσιμον τῆς φωλεᾶς της. ‖ (παρ' Ἑβρ.) = Σκηνοπήγια.

†Σκηνοπήγιον (τὸ), = Σκηνή (μετὰ πάντων τῶν περὶ αὐτήν). » Συρρέουσιν ἐπὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ σκηνοπήγιον, « Θρν. ‖ (πλθ.) Σκηνοπήγια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ παρ' Ἑβραίοις ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας.

Σκηνοποιέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω -ομαι, = Σκηνοπηγέω, στήνω τὴν σκηνήν μου πουθενά, ἢ· κατοικῶ ὑπὸ τκηνήν. « Οἱ περὶ τὸν Πόντον, ὅταν ἐπὶ τοῦ χρυσταλλου σκηνοποιῶνται, « Ἀρχ.

Σκηνοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ζήσιμον (φθειάσιμον) σκηνῆς ἢ ἐν εἴδει σκηνῆς. » Ἡ τῆς τύχης—, « Πλ.. αἱ συχναὶ (ὡς ἐν θεάτρῳ) μεταβολαὶ καὶ περιπέτειαι τῆς τ.

Σκηνοποιός (ὁ). ὁ φθειάνων σκηνὰς (καλύβας κτλ.) ἢ, διευθετῶν τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) décorateur.

Σκηνορράφειον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνορράφου.

Σκηνορραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκηνορράφος.

Σκηνορραφικός, ἡ, όν. Σκηνορράφῳ ἴδιος.

Σκηνορράφος (ἡ). ὁ ράπτων σκηνάς, (Τουρκ.) τσαδηρτσῆς.

Σκῆνος, εος-ους (τὸ), = Σκηνή, κατοικία (αὐτοσχέδιος), (ὅθ. μτφορ.) τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (ὡς πρισωριναὶν τῆς ψυχῆς εἴκημα). » Φλέψ μεγάλη, δι' ἧς ὑγρὸν τὸ σκῆνος τρέφεται, « Ἱππκρ. »Ψυχροὶ τὸ πᾶν σκῆνος, « Ἀρετ. » Ἐς γυναικεῖα σκάνεα, « Τίμ.

Σκηνοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ σκηνῆς, στρατιώτης διωρισμένος νὰ φυλάττῃ τὰς σκηνὰς εἰς τὸ στρατόπεδον ὅταν οἱ ἄλλοι πολεμοῦν.

Σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω σκηνὴν ἢ τὴν σκηνὴν μου πουθενά· κωνεύω· ζωατοπεδεύω· (ἐν γέν.) κατοικῶ, διατρίβω. » Οἰκίαι.., ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν, « Θκ. » Ἐν τῇ ἀκροπόλει, εὖπερ αὐτὸς ἐσκήνου, « Ξεν. « Κατὰ ναῦς ἐμελλον οἱ ναῦται σκηνήσειν, « αὐτ. » Οἶκοι σκηνοῦνται, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Πόρρω ἐσκήνωται τοῦ.., « Πλάτ., μακρὰν ἀπέχει.

Σκηνύδριον (τὸ), = Σκηνίδιον, παληοκάλυβον.

Σκήνωμα (τὸ). μέρος πρὸς σκήνωσιν (κατοικίαν), ἐνδιαίτημα. » Ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐχθέῃ, ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγν' ἔχω σκηνώματα, « Εὐρ.

Σκήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκηνόω, κατοίκησις (ὑπὸ σκηνάς), κατασκήνωσις.

†Σκηνωτής, οῦ (ὁ), = Σκηνίτης. 2) = Σκηνίτης.

Σκηπάνιον καὶ Ἰων. Σκηπήνιον (τὸ), Π. = Σκήπων, βακτηρία.

Σκηπτεβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (στημένος) ἐπὶ σκήπτρου. » Ἀετὸς—, « Σοφ.

Σκῆπτον (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκηπτὸς (ὁ), [σκήπτω]. κεραυνὸς πίπτων (κτυπῶν) πουθενά, (Γαλλ.) coup de foudre· (Π.) ἀνεμοστρόβιλος· (μτνμ.) προσβολὴ δεινοῦ, πληγὴ αἰφνίδιος. » Ἀειμοῦ—, « Αἰσχλ.

Σκηπτουχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀξία) τοῦ σκηπτούχου· (ἐν γέν.) διοίκησις ςρατοῦ κτλ., ἡγεμονία.

Σκηπτοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκῆπτρον, σκηπτροφόρος. « Βασιλεὺς—, « Ὅμ. ‖. (οὐσ.) ῥαβδοῦχος· (ἰδίως εἰς τὴν Περσ.) τίτλος τιμῆς διδόμενος εἰς τοὺς μεγιστάνας.

Σκηπτροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Σκηπτοβάμων.

Σκηπτροκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκῆπτρον, βασιλεύω.

Σκηπτροκρατορία (ἡ). βασιλεία, [ἐκ τοῦ

Σκηπτροκράτωρ, ορος (ὁ), = Σκηπτοῦχος, βασιλεύς.

Σκῆπτρον (τὸ), = Σκήπων, ῥάβδος, βακτηρία· (ἰδιαιτ.) τὸ σύμβολον τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας· (ἐν γέν.) ἡ βασιλικὴ δύναμις. » Βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρον, « Ἰλ. Β. (ᾗ πλθ.) »Ὥστ' ἐμὲ σκῆπτρα κρατοῦντα τῆς δ' ἄνακτ' εἶναι γθονός, « Εὐρ. » Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; « Αἰσχλ.

2) (Βυζ.) ὅρυμμὲ σημαίαν, σημαία, (συνεκδ.) τάγμα (στρατ.)· φυλή. » Κατὰ τὰ σκῆπτρα ὑμῶν, « Γρφ.

Σκηπτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκῆπτρον ἢ τὸ (βασιλ.) σκῆπτρον, βασιλεύω, [ἐκ τοῦ

Σκηπτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκῆπτρον ἢ τὰ σκῆπτρον, σκηπτοῦχος, βασιλεὺς ἢ ῥαβδοῦχος.

Σκήπτω [σκίμπτω], Μ. σκήψω. (κυρ.) Ἀκκουμβῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) δυνατά· (συνεκδ.) ῥίπτω μὲ ὁρμὴν (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐπάνω εἰς. »Βέλος σκῆπτειν, « Αἰσχλ. (καὶ μσ.) « Τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κάτων σκήψησθε, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) »Ἔρις πέδῳ σκήψασα, « αὐτ. »Δοιμὸς σκήψας ἐλαύνει πόλιν, « Σοφ. (ᾗ μσ.) » Ῥάδῳ σκηπτόμενος, « Ἀπλλν., (ἴδε καὶ 1κίμπτω). 2) (συνήθ. ᾗ λογογραφ. μσ.) προσποιοῦμαι, προφασίζομαι· (κυρ.) ἐπιστηρίζομαι εἰς δικαιολόγημά τι. »Τί ἂν σκηψαίμεθα πρὸς τοὺς συμμάχους, μὴ βοηθῶμεν αὐτοῖς; « Θκ. »Σκεπτόμενος ὅτι ὑφ' εἷη, « Πλάτ. »Οὐ τοῦτό γε σκήψῃ, ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν. « Αἰσχ. »Ἐσκήψατο ἔκζασιν τῶν λογισμῶν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Σκηψάμενος ἀρρωστεῖν, « αὐτ. » Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι, « Ἀρχφ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ, « Πλάτ., συνηγορῶ, προασπαθῶ νὰ σὲ δικαιολογήσω. »Πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτα σκήψαιτο; « Δμ., (παρβλ. Ἐπισκήπτω).

Σκήπων [σκήπτω], ωνος (ὁ). ῥάβδος, μπαστοῦνι, δικανίκι.

Σκηρίπτω, Μ. ίψω, = Σκήπτω, Ἀκκουμβῶ δυνατά. »Βόες ἐργατῖναι, .. ἐνὶ γαίῃ χηλὰς σκηρίπτοντε, « Ἀπλλ. (καὶ μσ.) » Σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσσὶν τε, « Ὅμ. »Δὸς δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθαι, « Ὀδ. Ρ.

†Σκηρός, ά, όν, = Σκιῤῥός, σκληρός.

†Σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκιῤῥόω.

Σκῆψις, εως (ἡ). τὸ σκήπτεσθαι, πρόφασις· δικαιολόγημα.

Σκιὰ (ἡ). Ἴσκιος. »Δεδοικὼς ᾗ τὴν ἀυσὼ σκιάν, « Πλάτ. »Περὶ ὄνω σκιᾶς, « Παρ., διὰ τὸ οὐδέν. »Καπνῶ σκιά, « Σοφ., πλέον παρὰ τίποτε. 2) μέρος σκιερὸν (κατάσκιον). »Ἐν σκιῇ ἑζομενον, « Ὅπ. 3) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν σκιάν. »Ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος, « Ξεν. 4) αἱ γραμμαὶ (τὰ σκοτεινὰ μέρη) εἰκόνος (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκιαγράφημα. 5) σύμπηνος ἀκάλεατος τὸν ὁποῖον φέρει μαζί του ὁ καλεσμένος, (Ατν.) umbra. 6) Π. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων, (Γαλλ.) les mânes.

Σκιαγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς σκιαγράφος (ὅηλ. μὲ γραμμάς, μὲ τὰ σκιον, ἢ en perspective), (παρβλ. Σκηνογραφέω)· (μτνμ.) παριστάω τι ἀμυδρῶς, σχεδιάζω ἐκ τοῦ προχείρου.

Σκιαγράφημα (τὸ). τὸ σκιαγραφηθὲν (ζωγραφηθὲν κατὰ τὸν σκιαγραφικὸν τρόπον), σχέδιον ζωγραφίας, (παρβλ.) ἰχνογράφημα.

Σκιαγραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σκιαγράφου, ζωγραφία μὲ σκιὰν (μὲ γραμμὰς) ἢ εἰς perspective (» Ἡ δημηγορικὴ λέξις παντελῶς ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ « Ἀρετ.) (συνεκδ. καὶ τρπ.) »πίδειξις ἢ μίμησις ἀπατηλή. »Ἀρετῆς—, « Πλατ., (παρβλ. Σκηνογραφία).

Σκιαγραφικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκιαγραφίαν. » Σκιαγραφικῇ [ἔνν. τέχνῃ]. « ἡ τῆς σκιαγραφίας, (παρβλ. Σκηνογραφικός).

Σκιαγράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων μὲ σκιὰν (μὲ γραμμὰς ἢ χρώματα περιστῶντα τὴν σκιὰν καὶ ἐπμ. τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόχυσιν τῶν εἰκονιζομένων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὀπτικῆς, = Σκηνογράφος. 2) Ἰχνογράφος (ι).

†Σκιαδαί (οἱ), νομ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιάδες.

Σκιάδειον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σκιάσιν, ὁμπρέλλα (» Ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδειον, ᾗ πάλιν ξυνήγετο, « Ἀρχ.· ἢ· καπέλλον, (κοιν.) σκιάδι. « Οὐδὲν κάλλος ἔχει) σκιάδιον ἐπ' ἄκρου ὡς ἀνθοῦν μακρόν, « Δσκρ.

Σκιαδίς, εως (ὁ), = Σκίαινα.

Σκιαδιφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκιάδα (ὁμπρέλλαν)· (ἐπὶ φυτ.) εἶμαι =

Σκιαδηφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκιάδα (ὁμπρέλλαν), ἴδε Σκαφηφόρος· (ἐπὶ φυτ.) = Πετασώδης, (Γαλλ.) ombellifère· (ἐπὶ δένδρ.) σχηματίζων εἶδος κώδας, φουντωτός.

Σκιάδιον (τὸ), = Σκιάδειον. 2) = τῷ

Σκιαδίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκιάς.

Σκιαδοφορέω, Σκιαδοφόρος, μεγν. ἴδε Σκιαδηφορέω, -φορος.

Σκιάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι μὲ σκιάν· ἢ μὲ τὴν σκιάν μου, ἰσκιάζω. » Ὀγμῶν τὴν ἑκτὴν σκιάζει, « Ἀλκίφρ., βλ. γνει μὲ τὴν σκιάν τα ἡ ὥρας. »Τὸ κιόνμα σκιάζει.ν, « αὐτ., μετριάζειν διὰ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκιᾶς (καὶ πθ.) » Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντο τε πᾶσαι ἀγυιαί, « Ὅμ. » Τέκνων ἕμῶν σκιάζεται, « Εὐρ., θριξὶ σκιάζεται.

Σκιαθήρας, ου (ὁ), (ἐνν. γνώμων), = Σκιάθηρον.

Σκιαθηρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (ζητῶ διὰ τοῦ σκιοθήρου νὰ εὕρω) τὴν μεσουράνησιν τοῦ ἡλίου.

Σκιαθηρικός ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἡ ἀνήκων εἰς τὸ = Σκιάθηρον (τό), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ὄργανον, τὸ χρησιμεῦον διὰ τῆς σκιᾶς τε τηρεῖ θήρευσιν (ἀνεύρεσιν) τῶν ὡρῶν, ὁ γνώμων τοῦ ἡλ. ὡρολογίου.

Σκιαίνα, ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (Γαλλ.) **ombre.**

Σκιαινίς, ίδος (ἡ), = Σκίαινα, (κατὰ διορθ. ἀντὶ Σκινίς).

Σκιαμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἐν τῷ σκιᾷ (κατ' οἶκον) ἢ πρὸς τὴν σκιάν μου (ἤγλ. μὲ κάνένα, μόνος μου) πρὸς σωματικὴν ἢ γύμνασιν, ἢ πρὸς σκιάν (ἤγλ. ἐχθρὸν ἀνύπαρκτον). « Καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας, « Πλ.

Σκιαμαχία (ἡ), τὸ σκιαμαχεῖν, μάχη πρασκαιρὴ πρὸς γύμνασιν ἢ σωμασκίαν· φιλονικία πρὸς ἐχθρὸν ἀνύπαρκτον. « Ἐν σκιαμαχίᾳ [μαχόμενος, ὅ φασιν ἀέρα δέρων, « Εὐρ.

Σκιάποδες (οἱ), ἔθνος τι μυθῶδες τῆς Λιβ. τὸ ὁπ. μετεχειρίζεται τοὺς πόδας του ἀντὶ σκέδης, (παρβλ. Ἐνωτοκοῖται).

Σκιαρόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκιερὰν κόμην (φυλλάδα), φουντωτός. « Ὕλη—, « Σ'.

Σκιαρός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Σκιερός.

Σκιάς, άδος (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἴσκιον, τέντα μὲ βοηθοῦσαν ὀροφὴν, σαδῆρι, κιόσκι, (Γαλλ.) pavillon (« Κατὰ τὴν ἑτέραν δὲ ἐκ τῆς στρατιᾶς [τῆς ἐν Σπάρτῃ] ἔξοδον, πεποιημένην ἢ καλουμένη Σκιάς, ἔνθα ᾗ τὸν ἐκκλησιάζουσι, « Παυσ. » Ὁ δὲ τόπος [λήθην σ-ν] ὅπου ἐρίζωνται οἱ πρυτάνεις καλεῖται Θόλος, ὑπ' ἐνίων δὲ Σκιάς. « Ἀμιών [δῆμος·] Τὰ σταθμὰ παρασκευασάτω.. τῷ τε ἐν τῇ Σκιάδι καθεσταμένῳ δημοσίῳ καὶ τῷ ἐν Πειραιεῖ, « Ἐπιγρ.) καλύβα σκεπασμένη μὲ φύλλα, παρόδιον ὄρανα (μτγν.) ὁ πέτασος (Γαλλ. gambello) τινῶν φυτῶν, (Ἴδε Σκιάδειον). 2) εἶδ. φυτοῦ σκιαδηφόρου. « Πεταδῶν δέ.. ἄνηθον, μάραθον, κώνειον, σκιάς, ἣν ἔνιοι μυηφονον, « (Φαν. παρ') Ἀθ.

†Σκίασις, εως (ἡ), Γλσ. = Σκιασμός.

Σκίασμα (τὸ), μέρος σκιαζομένου, ἴσκιωμα, (Γαλλ.) **ombrage.**

Σκιασμός (ὁ). τὸ σκιάζειν, ἴσκιασμα.

†Σκιαστής, οῦ (ὁ, ἐν γεν.) ὁ σκιάζων, (ἴδιαιτ.) ὑπηρέτης διωρισμένος νὰ κρατῇ τὴν σκιάδα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐθέντου του. « Στρῶται, θυρωροί, κλήτορες... γεῦσται, σκιασταί, νεμμάτων ἐπίσκοποι, « Γργ. 2) = Σκιαγράφος, σκηνογράφος· (κατ' ἔκτ.) κενεμβατής. 3) (παρὰ Λακεδ.) ὁ ὀρχηστὴς (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

†Σκιαχικός, ή, όν. Ἀρμόδιος ('Επιφθέτειος) εἰς τὸ σκιάζειν, σκιᾶς ποιητικός.

Σκιαζός, ή, όν. Ὁ διὰ σκιᾶς (σκηνογραφικῶς) ζωγραφιστός, πλουμιστός. « Ἐγραμμίσθησαν δὲ ἀπὸ ζαφνῶν, κατὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προελεύσεων,.. καὶ ζεφάνια τὰ λεγόμενα σκιαστά, « Κ. Πορφυρογ. » Βίβλους καταζωγράφους, σκιαστάς, « Ζώσ. Πανοπολ.

†Σκιάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκιαστής.

Σκιατραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφομαι) καὶ ἀμέτ. ἡ πθ. Ἀνατρέφομαι) εἰς τὴν σκιάν (δηλ. κατ' οἶκον), κάθημαι πάντοτε ὑπὸ σκιάν, διάγω βίον τρυφηλὸν (θηλυπρεπῆ, καθιστικόν). « Σκηνάς πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο, « Ἡρ. » Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ ξηραίνεται· σκιατραφούμενος δὲ, σῴζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα, καὶ πεπαίνει, « Θφρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἐσκιατραφηκὼς ἢ Ἐσκιατροφημένος (ἀνὴρ), « ὀμαλθακός, ἀσυνείθιστος εἰς τὴν κακοπάθειαν, τρυφηλός. » Ἀνὴρ πίνης, ἰσχνός, ἡλιωμένος, παρασταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφημένῳ, « Πλάτ. » Πόλεμος ἐσκιατραφημένων σωμάτων ἔξιν οὐ δέχεται, « Πλ.

Σκιατραφής, έος (ὁ, ἡ). ἐσκιατραφημένος, (ἐπμ.) μαλθακός, θηλυπρεπής κτλ.

Σκιατραφία (ἡ). τὸ σκιατραφεῖσθαι, ὁ τρυφηλὸς (καθιστικὸς κτλ.) τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ σκιατραφουμένου.

Σκιατροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιατραφέω.

Σκιατροφία (ἡ), = Σκιατραφία.

Σκιατροφίας, ου (ὁ), = Σκιατραφής.

Σκιαυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω σκοτεινὰ (ὡς ἐάν ἔχω ἴσκιον ἐμπρὸς ἀπὸ μμάτιά μου), δὲν καλοβλέπω.

Σκιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκιάζω.

Σκίγγος ἡ Σκίγκος (ὁ), εἶδ. σαύρας χρησίμου εἰς τὴν ἰατρ.

Σκιδναμαι (παρτ. Ἐσκιδνάμην), Π. ἀντὶ Σκεδάννυμαι, πθ. τοῦ Σκεδάννυμι.

Σκιερός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς. Ὁ κάμνων ἢ εὑρισκόμενος ὑπὸ παχὺν ἴσκιον, αὐσκιος, κατάσκιος. « Ἄλσος (« Θάμνος, « Πλατάνιστος) —, « Ὅμ., Θκρ. « Ἀπὸ σκιερᾶν πτγᾶν, « Πίνδ.

Σκιή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σκιά.

Σκιητροφέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Σκιατραφέω.

†Σκιθαικός καὶ Σκιθαρκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Τράχουρος. (Ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκίθαρος, = Κίθαρος.

Σκίλλα, ης (ἡ), εἶδ. φυτ. βολβοῤῥίζου, σκιλλοκορομύδα, σκιλλοκρόμυδον.

Σκιλλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκίλλα.

Σκιλλίνεος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ σκίλλαν (σκιλλοκρόμμυδον).

Σκιλλίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ὁ ἐσκευασμένος μὲ σκίλλαν.

Σκιλλιτικός, ή, όν. Ὁ τῆς σκίλλης ἢ ἐκ σκίλλης.

Σκιλλοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκιλλοκρόμμυδα.

¡Σκιλλοκέφαλος (ὁ ἡ), = Σχινοκέφαλος.

†Σκιλλοκρόμμυον (τὸ), κοιν. ἡ Σκίλλα.

Σκιλλώδης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκίλλης, ὅμοιος μὲ σκιλλοκρόμμυον.

Σκιμαλίζω [σκίμπτω], Μ. ἰσω. Κτυπῶ τινὰ μὲ τὸ μεσαῖον δάκτυλον εἰς τὴν μύτην (πρὸς ὕβριν ἢ ἀστεϊσμόν) ἢ· σκαλίζω μὲ τὸ δάκτυλον τὴν ἀρνίθα ἄν ἔχῃ αὐτόν, (ἄλλ.) Βλιμάζω· θείχνω τὸ ἢ μὲ τὸ μσ. δάκτυλον εἰς σχῆμα ὕβρεως· (ἐν γέν.) περιφρονῶ, ὑβρίζω « Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, « Ἀρχῳ.

†Σκιμβάζω, Μ. άσω, Γλ. = Ὀκλάζω, χωλαίνω, [ἐκ τοῦ

†Σκιμβὸς [σκίμπτω], ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Σκαμβός· χωλός.

¡Σκιμπάζω, Μ. άσω, = Σκιμβάζω.

Σκιμπόδιον (τὸ) καὶ

Σκιμποδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Σκίμπους, οδος (ὁ), (κυρ.) = Ὀκλαδίας (ὄλφος)· (ἐν γέν.) σκαμνὶ εἴς εἶδος κρεββατιοῦ, fauteuil, καναπές κτλ., [πούφ.

Σκίμπτω [συγγ. τῷ Κάμπτω], Μ. σκίμψω, = Σκήπτω· Ὀκλάζω. ‖ (μσ.) ἐρείδομαι, ἐμπήγομαι, ἐπιπίπτω. « Τὸ δὲ δόρυ.. οὐδεὶ ἔνι σκίμφθη, « Ἰλ. Π. « Ἦν εἰς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, « Ἱππκρ., (ὀθ.

Σκίμπων, ωνος (ὁ), = Σκήπων.

Σκίναξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [κινέω]. πηδηκτὸς, εὐκίνητος. ‖ (οὐσ.) λαγωός.

Σκίναρ, αρος (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῆνος, σῶμα.

†Σκινδαλαμίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Σκαλίζω, ἀνακατόνω, [ἐκ τοῦ

Σκινδάλαμος (ὁ), [σχίζω]. σχίζα λεπτή, πελεκοῦδι σωβλερὸν (κυρ. καλαμιοῦ), ἀγκίδα· (μτφορ.) σοφιστικὴ λεπτολογία, (ἴδε Παραξόνιες καὶ παρβλ. Κισκυλμάτιον).

Σκινδαλαμοφράστης [σκινδάλαμος, φράζω], ου (ὁ), Κωμ. σοφιστὴς λεπτολόγος, (Γαλλ.) **argoteur.**

Σκινδαλμός (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκινδάλαμος.

Σκινδαπρεύω, Μ. εύσω καὶ

Σκινδαρίω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκινθαρίζω

Σκινδάριον (τὸ), εἶδ. ἰχθ., ὑποκορ. τοῦ Σκίνις, (Ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιθάριον = Κιθάριον, ὑποκορ. τοῦ Κίθαρος.

¡Σκινδαφος (ὁ), = Σκίνθαρος.

†Σκινδαφὸς (ὁ), = Κίδαφος.

Σκινδαψὰς (ὁ), εἶδ. μσν. τετρηχύδη ὀργ. 2) εἶδ. φυτοῦ κιασσειδοῦς, (κατὰ τὸν Σουίδ.) ἀφάνα.

†Σκινδαφίζω, Μ. ίσω. Σκιμαλίζω, κτυπῶ τινα μὲ τὸ δάκτ. εἰς τὴν μύτην, [ἐκ τοῦ

†Σκίνθαρος (ὁ), [συγγ. τῷ Κύνδαλος]. κτύπημα εἰς τὴν μύτην μὲ τὸ δάκτυλον, (κοιν.) σκορδόμυτιά, (Γαλλ.) **chiquenaude.**

¡Σκινίδης [σκίναξ], ή, όν. Βατηκτὴς, καλυμβητὴς, (παρβλ.) Κυβιστητήρ.

¡Σκινίς, ίδος (η), Γα. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιαινίς.

¡Σκίνιψ, ιπος (ὁ), = Σκνίψ.

Σκιογραφέω-ῶ, Σκιογραφία, Σκιογράφος, ἀδκμ. ἀντὶ Σκιαγραφέω, ία.

Σκιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Σκιᾷ ὅμοιος, θολὸς, ἀμυδρός.

Σκιοειν, Π. ἀντὶ Σκοεν, εἰδ. τοῦ –

Σκιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σκιερός, κατάσκιος· σκοτεινὸς (συνκδ.) μέγας, εὐρύγωρος. « Οὔρεα (« Μέγαρα) σκιόεντα, « Ὅμ. « Σκιόεις τύπος, « Ἐπγρ., σκιαγράφημα. 2) σκιᾷ ὅμοιος· μάταιος. « Σκιόεν κῆρδος ὀνείρου, « Ἐπγρ.

Σκιοθήρας, ου (ὁ), = Σκιαθήρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκιαθηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιαθηρέω.
Σκιοθηρικός, ή, όν. Ὁ τοῦ σκιαθήρα ἴδιος.
Σκιάθηρον (τό), = Σκιάθηρον.
Σκιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ σκιᾶς (δηλ. περὶ οὐδενός)· πολυλογῶ ἐπὶ ματαίῳ.
Σκιομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, εὐχρηστότ. τὸ Σκιαμαχέω.
Σκιομαχία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Σκιαμαχία.
Σκιστραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιατραφέω.
Σκιστραφής, έος (ὁ, ἡ), = Σκιατραφής.
Σκίουρος (ὁ), ζ. [σκιά, οὐρά, διότι μὲ αὐτὴν σκιάζει τὸ σῶμά του], βερβερίτσα, (τὸ θέριμα του εἶνε τὸ γνωστὸν γουναρικόν) σεντζάπι.
Σκιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς σκιά, σκιᾷ ὅμοιος.
Σκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων) σκιάν.
Σκιόφως, ωτος (τό). τὸ σκιῶδες (ἀμυδρὸν) φῶς τῆς ἑσπέρας, τὸ λυκαυγές.
Σκιόψυκτος (ὁ, ἡ), [σκιᾶ, ψύχω]. στεγνωμένος εἰς τὸν ἴσκιον.
Σκιώντο, Π. ἀντὶ Ἐσκιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σκιάω.
;Σκιπαῖος, α, ον, Π. ὁ ἀκκαυμβῶν εἰς σκίπωμα (ῥαβδί), ἀργοπατῶν, ἀργοκίνητος, (ἄλλ. διορθ. Σκνιπαῖος).
;Σκίπτω, Μ. σκίψω, = Σκήπτω, (ὀθ.
Σκίπων, ωνος (ὁ), = Σκήπων, ῥοβδί, μπαστούνι, (ὀθ. τὸ Ατν.) scipio.
Σκιράδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκίρον.
;Σκιραίνω, Μ. ανῶ, = Σκιῤῥάω, σκληρύνω.
Σκιρὰς, άδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ (ἀπὸ τῶν σκίρων ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ τόπου [ἴδε Σκῖρος] ὅπου ἦτον ὁ ναός της).
Σκιραφεῖα (ἡ), τὰ σκιραφεῖα, κυβεία, (καθὼς τώρα λέγομεν) χαρτοπαιξία.
Σκιραφεῖον (τό), μέρος ὅπου συνήρχοντο πρὸς σκιραφείαν, κυβευτήριον.
Σκιραφευτής, οῦ (ὁ), = Κυβευτής, [ἐκ τοῦ
Σκιραφεύω [σκίραφος], Μ. εύσω, = Κυβεύω.
;Σκιράφιον (το), = Σκιραφεῖον.
Σκίραφος (ὁ), [σκίρον], τὸ πλεκτὸν κουτί (cornet) εἰς τὸ ὁπ. ἀνακατόνουν τοὺς κύβους πρὶν τοὺς ῥίψουν· (μετνμ. ἐν γέν.) παίγνιον, φλυαρία. 2) (συνεκδ.) ἄνθρωπος ἔκδοτος εἰς τὸ κυβεύειν, κυβευτὴς ἐξ ἐπαγγέλματος.
Σκιραφώδης, εος (ὁ, ἡ). σκίραφος τὸ εἶδος, ληρώδης, κίβδηλος.
†Σκιρίδιον (τό), εἰδ. ἰχθύος, (ἄλλ.) Βασιλίσκος.
Σκιρίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Σκίρου (πόλ. τῆς Λακων. ἢ Ἀρκαδ.). » Σκιρίτης λόχος καὶ » Σκιρῖται, » στρατιωτικὸν τι τάγμα παρὰ Λακεδ. συγκείμενον ἀπὸ 600 λοχαγάδας οἱ ὁπ. παρετάττοντο πάντοτε εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα καὶ ἐχρημάτιζον ὡς ἔφεδροι.
Σκίρον (τό), εἰδ. λευκῆς πλεκτῆς (ζ) σκιάδος ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐπόμπευον ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ Ἡλίου εἰς τὰ »Σκίρα (πλθ.), τὰ σκιροφόρια. 3) μέρος τι τῶν Ἀθην. ὅπου διέτριβον συνήθως οἱ κυβευταὶ καὶ φαυλόβιοι, (ὀθ.
;Σκιροποιητής, οῦ (ὁ), εἶδ. θαυματοποιοῦ, = Ψηφοπαίκτης(ζ).
;Σκιρὸς, ὁ, ὀν, ἀμφ. ἀντὶ Σκιῤῥός, (ὀθ.
Σκῖρος καὶ Σκίρος (ὁ). (ἐν γέν.) σῶμα σκληρὸν (ξηρὸν)· (ἰδιαιτ.) πελεκοῦδι μαρμάρου, (ἄλλ.) λατύπη· εἶδ. σκληρᾶς καὶ λευκῆς (γυψώδους) ἐπμν. ἀκαλλιέργήτου γῆς· (ὅθεν ἡ Σκίρος πόλις τῆς Ἀρκαδ. ᾗ [μὲ ἄλλ. γρφ.] ἡ Σκύρος νῆσος) (» Ἐρετριάς μὲν (γῆς) διακάτιαι ἑβδομήκοντα τρις σχοῖναι, σκίρῳ δὲ ᾗ ἀρρήκτῳ καὶ δρυμῷ πεντακάτιαι, » Ἐπιγρφ. » Τῶν ξύλων τῶν ἐν τοῖς δρυμοῖς οὐδὲ τῶν ἐν τοῖς σκίροις τὸ πωλήσουσιν, » αὐτ.)· (ἐνίοτε) κορμὸς ξηροῦ δένδρου, κιόνιον ξερόν.
Σκιροφόρια (τὰ), (ἑνν. ἱερά), ἑορτή τις ἐν Ἀθ. εἰς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς (ἴδε Σκῖρον) ἢ, κατ' ἄλλους, τῆς Δήμητρος ᾗ Περσεφόνης.
Σκιροφοριὼν, ῶνος (ὁ). ὁ δωδέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἰουν.-Ἰουλ.) κατὰ τὴν ιβ'. τοῦ ὁποίου ἑορτάζοντο τὰ σκιροφόρια.
Σκιρόωσι, Π. ἀντὶ Σκιρτῶσι.
†Σκιῤῥάινω, Μ. ανῶ, ἀμφ. ἀντὶ Σκιῤῥόω.
Σκιῤῥία (ἡ), = Σκιῤῥος, σκληρότης.
Σκιῤῥίτης, ου (ὁ). κεραμεὺς ἐργαζόμενος τὸν σκιῤῥον (γύψον).
Σκιῤῥον (τό). ἡ πέτσα (τὸ ἀπέξω) τοῦ τυριοῦ, [ἐκ τοῦ
Σκιῤῥὸς [συγχ. τῷ Χέρσος], ὰ, ὸν, (κατ' ἀναγραμματ.) ἀντὶ Ξηρὸς, σκληρὸς, (ὀθεν
Σκιῤῥος (ὁ), (κυρ.), = Σκῖρος, (ἐν γέν.) σῶμα σκληρὸν, (ἰδιαιτ. παρ' ἰατρ.) πρήξιμον σκιῤῥῶδες.
Σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐν γέν.) Σκληρύνω· (ἰδιαιτ.) μεταβάλλω (καὶ πθ. μεταβάλλομαι) εἰς σκίῤῥον.
Σκιῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ). σκληρὸς εἰς εἶδος σκίῤῥου (ἐάν τὴν πέτραν)· (συνεκδ.) ἐπίμονος, δυσίατος.
Σκιῤῥωμα (τὸ). πρῆσμα σκιῤῥῶδες, σκιῤῥος.
;Σκιῤῥωτὸς, ὴ, όν, = Σκυρωτός.
Σκιρτάω-ῶ [σκαίρω], Μ. ήσω. Πηδῶ, χοροπηδῶ. » Ἐπ' ἀλλήλῃσι δὲ πᾶσαι σκιρτεύσιν χοροτυπέουσιν ὁμοῖαι, » Ὁππ.
Σκιρτέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Σκιρτάω.
Σκιρτηδὸν, ἐπίῤῥ. Πηδῶντας, πηδηκτά.
Σκιρτηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σκίρτησις.
Σκίρτημα (τὸ). πήδημα σκιρτῶντος, χορευτήδημα.
;Σκιρτηματικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς, = Σκιρτητικός.
Σκίρτησις, εως (ἡ), τὸ σκιρτᾶν, πήδημα.
Σκιρτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκιρτῶν, χορευτής.
Σκιρτητικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ σκιρτᾶν, πηδητικός.
Σκιρτοπόδης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων σκιρτητικοὺς πόδας. » Σάτυρος —, » Αἰσχύλ.
†Σκιρτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.) Εἴμνω τι ἢ τινὰ νὰ σκιρτᾷ.
Σκίρωμα (τὸ), = Σκίῤῥωμα.
Σκίρων, ωνος (ὁ), = Σκιῤῥων.
Σκιταλίζω, Μ. ίσω, κατὰ διόρθ. ἀντὶ Σκυταλίζω, ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, [ἐκ τοῦ
Σκίταλος (ὁ). δαίμονές τινες τῆς λαγνείας ἢ (ζ) τῆς πανουργίας, [παρβλ. Κιδάφη ᾗ Κέφαλος].
Σκιωίας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Σκιφίας.
Σκίφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σκίφη (φύλλα φοίνικος).
Σκιφίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Σκιφίζω.
Σκιφὸς, ὴ, όν, = Κνιπὸς.
Σκίφος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκίφος. 2) (μετνμ.) τὸ φύλλον τοῦ φοίνικος.
;Σκιφύδριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκιφύδριον.
;Σκίψ, σκιφὸς (ὁ), = Σκνίψ.
Σκιωδὴς, ες (ὁ, ἡ). σκιοειδής, θολὸς, ἀμυδρὸς· ὁμιχλώδης. » Φθινόπωρον —, » Ἱππκρ.
Σκιωδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει σκιᾶς, ἀμυδρῶς, αἰνιγματωδῶς.
Σκιωτὸς, ὴ, όν. Ἐσκιασμένος· χρῶμα σκοτεινὸν, (παρβλ. Σκιαστός).
Σκλαίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Σκίλλω.
Σκλῆμα (τὸ), = Σκλῆρμα, [ἐκ τοῦ
Σκλῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σκίλλω.
Σκληραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω ἢ Μεταχειρίζομαι τινὰ μὴ σκληρὰν ἀγωγὴν, συνειθίζω εἰς τὴν κακοπάθειαν.
Σκληραγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ σκληρὸς τρόπος τῆς ἀγωγῆς (τῆς διαίτης, τῆς ἀνατροφῆς), γύμνασις εἰς τὴν κακοπάθειαν.
Σκληράργιλλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ σκληρὰν (λιθώδη) ἄργιλλον.
Σκληραύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (ἄκαμπτον) αὐχένα, σκληροτράχηλος (κυρ. ᾗ μτνμ.).
Σκληρευνία (ἡ), = Σκληροκοιτία.
Σκληρία (ἡ), = Σκληράτης.
Σκληρίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
;Σκληριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σκληρὸς, σκληρύνομαι.
Σκληρόβιος καὶ Σκληροβίοτος (ὁ, ἡ), = Σκληροδίαιτος.
Σκληρόγεως (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενον ἀπὸ) σκληρὰν γῆν.
†Σκληρογνωμοσύνη (ἡ). σκληρότης γνώμης, σκληροκαρδία, [ἐκ τοῦ
†Σκληρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σκληρὰν γνώμην (διάθεσιν), σκληρόκαρδιος.
Σκληρόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα. » Τῶν ἀναίμων σκληρόδερμοι οἱ ὀφθαλμοί εἰσιν, » Ἀρ.
Σκληροδίαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διαιτώμενος) μὲ σκληραγωγίαν.
Σκληροειδὴς, ες (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὸ εἶδος.
Σκληρόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰς τρίχας (ἀδρὰ μαλλί).
Σκληροκαρδία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις σκληρὰν καρδίαν.
Σκληροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν (ἀσυμπαθῆ) καρδίαν, σκληρόκαρδος, ἀπλαγχνος, ἄκαμπτος.
Σκληροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν κεφαλήν.
Σκληρόκηρος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ σκληρὸν κηρί. » Δέλεος —, » Ἀρ.
Σκληροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν κοιλίαν, δυσκοίλιος.
Σκληροκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδ. (Πλαγιάζω) εἰς σκληρὰν κοίτην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκληρακοίτια (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα εἰς σκληρὸν στρῶμα.
Σκληράκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς κόκκους (σκληρὰ κουκκούτσια).
†Σκληρολέκτης, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν σκληρὸν λεκτικὸν (ὕφος).
Σκληροπαγής [σκλ. πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν σύστασιν (τοῦ σώματος), σκληρόσαρκος.
†Σκληροπαίκτης, ου (ὁ), διαρθ. Σκιροπαίκτης.
†Σκληροπετράστερνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὸ στέρνον (τὸ στῆθος) εἶνε σκληρὸν ὡς πέτρα, σκληροκάρδιος.
Σκληροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ σκληρὸν (νὰ σκληρυνθῇ), σκληρύνω, [ἐκ τοῦ
Σκληροποιός (ὁ,ἡ). σκληρότητος ποιητικός, σκληρυντικός.
Σκληρότης, ώδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς τόδας.
Σκληροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν πρόσωπον, ἀσυμπαθὴς, ἀδυσώπητος.
Σκληροπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν πυρῆνα, σκληροκούκκουτσος.
Σκληρός [σκέλλω], ά, όν. Ξηρός· τραχὺς (κυρ. καὶ μτνμ.). ἰσχνός· ἀνδρώδης· (τρπ.) ἀκαμπτος· ἀσπλαγχνος· (ἐπὶ πραγμ.) βαρὺς, δύσκολος. « Τοῦ θέρους σκληρὰ ἡ γῆ, « Ξεν. « Τὰ σκληρὰ καὶ μαλακὰ, ἢ τὰ κοῦφα ἢ βαρέα, αὐτ. »Παῖδα μέγαν καὶ σκληρόν, « Πλ. « Κοιλία σκληρὰ, « Ἱππκρ., ἢ τε δυσκοιλία. »Σκληρὰ μέλαινα, « Γρ., ἡ δυσήνιος. »Σκληρὸς οἶνος, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) πράμνειος. « Τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων, « αὐτ., τὰ τραχέα. « Ὀσμαὶ σκληραὶ ἢ ἁγλυκεῖς, « Θφρ., αἱ βαρεῖαι. « Βρονταὶ σκληραὶ, « αὐτ., ἐκσχίζουσαι τὴν ἀκοήν, δυναταὶ. « Πυγμὴ —, « Θκρ. (καὶ τρπ.) »Δαίμων —, « αὐτ., σκληρὰ τύχη. « Ἐπιστολὴ σκληρά, « Πλ., γραμμένη μὲ σκληρὸν (πικρὸν, ἀπότομον) ὕφος. || (ὡς οὐσ.) « Ὅταν ἐν σκληροῖς ἓνν. χωρίοις) ἐπιλαμβάνηται, « Ξεν. || (τὸ οὐδ.) Σκληρὸν, ἐπίρ. ἀντὶ Σκληρῶς. « Σκληρὸν ἐβρόντησεν, « Ἡσ.
†Σκλήρος (ὁ). εἶδος νόσου (σκωληκίασμα καὶ ἀρχίνιασμα) τῶν μελισσίων, (ἴδε Ἄλφος).
Σκληροσαρκία (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν σάρκα (σκλ. κρέας).
Σκληρόσομος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὁ ἔχων σκληρὸν σῶμα, (ἐπμ.) ἀπειθὴς, δυσμεταχείριστος. 2) (φθόγγος) τραχὺς εἰς τὴν προφοράν, δυσπρόφορος. «Τὸ σίγμα σκληρότατον, « Ἀθ.
Σκληροσπάρακας (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) σκληρὸν ὄζρακον, = Τραχυόζρακος.
†Σκληρόστρωτος (ὁ, ἡ). σκληρὰ (μὲ σκληρὰ στρώματα) στρωμένος.
Σκληροσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (δυσπαθὲς, δυσκίνητον) σῶμα.
Σκληρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ σκληροῦ, τραχύτης (κυρ. καὶ μτνμ.). (τρπ.) ἀσπλαγχνία, ἰσχυρογνωμία κτλ.
Σκληροτραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σκληροτράχηλος.
†Σκληροτραχηλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ σκληροτραχήλου, σκληροκαρδία.
†Σκληροτραχηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι-
Σκληροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (δυσλύγιστον) τράχηλον, (συνεκδ. καὶ τρπ.) δυσπειθὴς, δυσμετάπειστος.
Σκληρότριχος (ὁ, ἡ), = Σκληρόθριξ.
Σκληρουχία (ἡ). τὸ σκληρῶς ἔχειν (διάγειν), κακοπάθεια, κακουχία.
Σκληροφθαλμία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, φλόγωσις (ὀφθαλμία) χωρὶς ὑγρασίαν, (παρβλ.) Ξηροφθαλμία.
Σκληρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς (κακκαλώδεις) ὀφθαλμοὺς καθὼς π. χ. ὁ καρκῖνος, (Ἀρχτ.). 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων σκληροφθαλμίαν.
Σκληρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (ἄκαμπτον) φρόνημα, σκληρογνώμων.
Σκληροφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν φύσιν, τραχὺς ἐκ φύσεως.
†Σκληρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰ φύλλα.
Σκληροχάλινος (ὁ, ἡ). σκληρὸς (δυσπειθὴς) περὶ τὸν χαλινόν, σκληρότομος, δυσήνιος.
†Σκληρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰς χεῖρας.
Σκληρόψυχος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν ψυχὴν, σκληροκάρδιος.
Σκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκληρύνω.
Σκληρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σκληρύνειν.
Σκληρύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐσκλήρυμαι καὶ Ἐσκλήρυσμαι). Κάμνω τι νὰ γένῃ σκληρὸν, τραχύνω (κυρ. καὶ μτνμ.).
Σκλήρυσμα (τὸ), = Σκλήρωμα.
Σκλήρυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ σκληρύνειν, σκλήρυνσις.
Σκληρώδης, ες (ὁ, ἡ), σκληρὸς τὸ εἶδος. « Πέτρα —, « Μαν.
Σκλήρωμα (τό). μέρος ἢ σῶμα σκληρυνθὲν, (ἰατρ.) = Σκίρρωμα.
Σκληρῶς, ἐπίρ. Σκληρὰ, μὲ σκληρὸν (τραχὺν, ἀπότομον κτλ.) τρόπον. « Σκληρῶς ἐνάζεσθαι, « Ξεν. , = Σκληραγωγεῖν. « Ἐπὶ ταῖσι πέτραις σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως, « Ἀρ.Σφ., χωρὶς προσκεφαλαίου. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Δυσκόλως. »Ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ, σκληρῶς μεταλλάσσουσι νεὸς τάμήχανον, « Εὐρ.
Σκληφρὸς, ά, όν, Ἀττ. ἀντὶ Σκελεφρός· ἰσχνὸς ἢ τραχὺς (σκληρός). (ἀπ' ἐναντ. τῷ Προφερὴς), φαινόμενος νεώτερος παρ' ἥλικας εἶνε.
†Σκλιτὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σκολιός.
Σκνιπαῖος [σκιφὸς], α, ον, Π. = Κνεφαῖος, (ἴδε καὶ Σκιπναῖος).
Σκνιπὸς, ἡ, όν, = Σκνιφός.
Σκνιποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφομένας μὲ) σκνῖπας.
Σκνιπότης (ἡ), = Σκνιφότης.
†Σκνίπτω [κνίζω], Μ. (ψω. Τσυμπῶ, νύσσω.
†Σκνίφος, εος-ους (τό), = Κνέφας, σκότος, ζόφ.
Σκνιφός, ἡ, όν. Θολὸς, ἀμαυρὸς· (κυρ.) ἀμυδρῶς βλέπων, ἀμβλυωπῶν. 2) ἀντὶ Κνιπὸς, ἰσχνὸς· φειδωλὸς, εὐτελὴς, μικρολόγος.
Σκνιφότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ σκνιφοῦ, = Κνιπότης, ἀμβλυωπία, ἢ 2)φειδωλία, φιλαργυρία.
Σκνιφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ σκνιφὸν (ἰσχνόν). 2) θολόνω, ἀμαυρόνω (κυρ. τοὺς ὀφθαλμούς).
Σκνιφῶς, ἐπίρ. Ὡς σκνιφός, φειδωλῶς, μικρολόγως.
Σκνὶψ [σκνίπτω], σκνιπὸς καὶ σκνιφὸς (ὁ καὶ ἑνίοτε ἡ), (τὸ πλθ. Σκνῖπες), = Κνὶψ, (κοιν.) σκνῖπα. « Σκνιπὲς ἐκ χώρας, « Παροιμ., ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων.
2) σκωλήκιόν τι ἀμπελοφθόρον, (ἄλλ.) Ἰψ. 3) (μτνμ.) = Κνιπὸς, εὐτελὴς, φιλάργυρος.
Σκοινὸς, ὁ, ἀν, Π. (σπν.) ἀντὶ Σκιερὸς.
Σκολιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι σκολιὸς· (μτφορ.) = Σκολιοδρομῶ.
Σκολιαίνω, Μ. ανῶ, = Σκολιόω.
†Σκολιεβούλος (ὁ, ἡ). σκολιὰ βουλευόμενος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγκυλομήτης).
Σκολιογνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκολιὰν (διεστραμμένην) γνώμην.
Σκολιόγραπτος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος μὲ σκολιὰς γραμμάς.
Σκολιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σκολιῶς (στραβοδίβολα).
Σκολιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀκολουθῶ) σκολιὸν δρόμον (ἢ ἐπὶ πλανητ. λεξ. τροχιάν)· (μτφορ.) δὲν περιπατῶ ἴσια (τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν), [ἐκ τοῦ
Σκολιοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (περιπατῶν εἰς) σκολιὸν δρόμον.
Σκολιόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκολιὰς τρίχας (ἀγοραῖ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Σκόλιον (τό), (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), εἰδικῶς τὴν ὑπ. ἐτραγῳδοῦσαν μὲ τὴν λύραν εἰς τὰ συμπόσια (ὀνομασθὲν ἐπειτα πλέον διὰ τὴν σκολιότητα [τὸ ἄτακτον] τοῦ ῥυθμοῦ ἢ διὰ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁπ. ἐδέχοντο ἀλλήλους οἱ τραγῳδοί).
†Σκολιόντιρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων σκολιὰ (ἄτακτα) ὄνειρα, (ἀντιθετ. τῷ Εὐθυόνειρος).
Σκολιοπλανὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) εἰς σκολιὰς ὁδοὺς, σκολιοδρόμος.
Σκολιοπόρος (ὁ, ἡ), = Σκολιοδρόμος.
Σκολιὸς [σκέλλω], ά, όν. Δοξ., καμπύλος, γυρισμὸς· ὀφιοειδὴς· (μτφορ.) στραβὸς, ἀνάποδος· δύσκολος· δόλιος, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Εὐθὺς). « Μῦθοι σκολιοῖς, « Ἡσ., ἀπατηλοῖς. » Δίκαις σκολιαῖς, « αὐτ., ἀδίκοις. || (ἐς τὸν Στρ. ΙΔ', 948). « Σκολιὰ ἔργα (ὁ Κορ. διορθ.) »Σκόπα ἔργα, « ||. (οὐσ.) Σκολιὸν (ᾆσμα), ἴδε Σκόλιον.
Σκολιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκολιοῦ, λεξότης, καμπυλότης· (τρπ.) πανουργία, δολιότης.
Σκολιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Σκολιόβουλος.
†Σκολιόχειλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγκυλοχείλης.
Σκολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σκολιὸν (καμπύλον, γυρισμόν) (μτφορ.) διαστρέφω.
Σκολιώδης, ες (ὁ, ἡ). σκολιὸς τὸ εἶδος, ὀφιώδης.
Σκολίωμα (τὸ). πρᾶγμα σκολιὸν· σκολιότης, στρέβλωμα.
Σκολιωπὸς (ὁ, ἡ). Π. [σκολ. ὤψ]. στραβοκυττάζων, ἀλλοίθωρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκολιῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκολιόν, μὲ γωνίσματα, ὄχι κατ' εὐθεῖαν· (μτφορ.) δολίως, ὑπούλως. «Ἄλλη παρελίνουσι δίκας σκιλιῶς ἐνέπιντες,» Ἡσ.

Σκολίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκολιόω, στρέβλωμα· (ἰατρ.) καμπούριασμα.

Σκόλλυς [συγγ. τῶν Σκελλίς], υος (ὁ), ἡ πλεξίδα τὴν ἀπ. ἀφινουν (καὶ περιτυλίζων) εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (ὀθ. καὶ τὸ κοιν.) σκουλί.

†Σκολλυφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (ἔχων) σκόλλυν, πλεξιδοφόρος.

†Σκόλοπρος (ὁ, ἡ), = Κόλος, πολοβός, κονταρομμένος.

Σκολόπαξ [σκόλυψ], ακος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ μὲ συμβλερὸν ράμφος, (κοιν.) ξυλοκόπτα καὶ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μπεκάτσα.

2) (κατά τινας) εἶδος ἰχθ. (ἐρυθρίνου).

Σκολόπενδρα [σκόλυψ, ἔδρα], ας (ἡ), εἰδ. ἐντόμου πολυπόδου, (κοιν.) σαρανταπόδαρον, (παρβλ. Ἴσλος). 2) εἰδ. ἐντ. θαλασσ. τὸ ὁπ. τσιμπάει ὅπου ἐγγίσῃ, (παρβλ. Ἀκαλήφη). 3) εἰδ. κήτους ἢ σκώληκος θαλασσ. (βδέλυα, (ἄλλ.) Ὑφιοκτόνη. 4 εἰδ. φυτ., (ἄλλ.) Σκολοπένδριον.

Σκολοπένδρειος, α, ον. Ὁ τῆς (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) σκολοπένδρας. «Σκολοπένδρειος βοτάνη καὶ (οὐσ.) » Σκολοπένδρειον (τὸ), = τῷ

Σκολοπένδριον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ (φτέρης), (ἄλλ.) Ἀσπληνον.

Σκολοπενδρώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκολοπένδρας, ὅμοιος μὲ σκολόπενδραν.

Σκολοπτής, ῆδος (ἡ), Π. ἡ τοῦ σκόλοπος. «Μοῖρα—, « Μαν., ὁ διὰ τοῦ σκόλοπος (τοῦ πελεκιοῦ ἢ τοῦ σταυροῦ) θάνατος.

Σκολοπία (ἡ), = Σκολόπενδρα.

Σκολοπίζω, Μ. ἰσω. Παλαιὸν ἀνασκολοπίζω, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀνασκολοπίζω.

2) (ἐνίοτε) μπήγω ἀγκάθι. «Ἂν σκολοπισθῇ τις,» Δσκρ., ἂν ἐμπηχθῇ ἀγκάθι ἢ ἀγκίδα εἰς τὸ κρέας του.

Σκολόπιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Σκόλεψ).

Σκόλοπις, ῖδος ὁ, ἡ, εἰδ. ποταμ. ἰχθύος.

Σκολοπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκολοπίζω, ἀνασκολοπισμός, παλαίωμα ἢ ζαύρωμα.

Σκολοποειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σκόλοπος, συβλερός ('σὰν τὸ παλοῦκι). 2) σταυροειδής. « Τὰ τῆς συκῆς φύλλα, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, σκολοπώδη,» Θφρ.

Σκολοπόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης σκολόπων.

Σκολοπομαχαίριον (τὸ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. τοῦ ὁπ. τὸ ἓν μέρος εἶνε κοπτερὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀμβλύ.

Σκολοπώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκολοποειδής.

Σκόλυψ [κόλος], υπος (ὁ). παλοῦκι· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ παλοῦκι, ἀγκάθι, ἀγκίδα· (μτφορ.) πειρασμός, βάσανος.

Σκολύθριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκόλυθρος, σκαμνάκι. «Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσι,» Πλάτ.

Σκόλυθρος (ὁ, ἡ), [σκολύπτω]. χαμηλός· (τρπ.) χαμερπής· εὐτελής, μικρολόγος. ||· (οὐσ. ἀρσ.) τριπόδιον χαμηλόν, σκαμνί (τοῦ καπηλειοῦ).

Σκόλυμος (ὁ, ἡ), [σκῶλος, σκολύπτω], εἶδ. φυτ. ἀκανθ. (γαιδουράγκαθον), ἀγριαγκινάρα, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) ἀσκόλυμπρος.

Σκολυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκολύμου, ὅμοιος μὲ σκόλυμον.

Σκολύπτω [κόλος], Π. ὑψω, = Κυλούω, κολιδόνω· ξεφλοιδίζω· ξεπατόνω, (εὐχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.)

†Σκόλυφρος, ὰ ή ος, ὀν ή ον, = Σκελιφρός.

†Σκομπρίζω, Μ. ἰσω. Γογγύζω ἢ 'Ραθυμογγίζω (;).

Σκομβρίς (ίδος (ἡ). ὁ τσῆρος (;), ὑποκορ. τῶ

Σκόμβρος (ὁ), εἰδ. ἰχθ. (θυννειδοῦς), (κοιν.) σκουμπρί.

Σκόνυζα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κόνυζα.

Σκοπάργης καὶ Σκόπαργος (ὁ). ὁ ἄρχων τῶν σκοπῶν (τῶν προσκόπων) τοῦ στρατεύματος.

Σκοπελοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων διὰ τῶν σκοπέλων (τῶν βράχων).

†Σκοπελοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ εἰς εἶδος (σχῆμα) σκοπέλου.

Σκόπελος (ὁ), [σκοπός, σκοπεύω]. πέτρα ὑψηλὴ (ἐξέχουσα), (ἐπιμ. χρησιμεύουσα ὡς) Σκοπιά· βράχος· κορφοβούνι· ἀκρωτήριον (« Σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος,» Ἀρχφ.)· ἀκρόπολις (« Αἰπαρὰν Θηβῶν μέγαν σκόπελον,» Πίνδ. « Στέφανον ἐλαίας, ἣν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελαν εἰσηνέγκατο,» Εὐρ.)· (Γρφ.) τάφος ὑψηλὸς ἢ ἀπὸ πέτραν

Σκοπελώδης, ες (ὁ), = Σκοπελοειδής.

2) πλήρης σκοπέλων (βράχων).

Σκοπεύς, έως (ὁ), = Σκοπός, βιγλάτωρ· κατάσκοπος (;).

;Σκόπευμα (τὸ). τὸ πρὸς σκόπευσιν γινόμενον κίνημα (κυρ. βάλσιμον τῆς χειρὸς ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμούς).

†Σκόπευσις, εως (ἡ), τὸ σκοπεύειν, ἢ μακρόθεν παρατήρησις.

Σκοπευτήριον (τὸ), = Σκοπιά.

Σκοπευτής, οῦ (ὁ), = Σκοπός.

Σκοπευτικός, ή, όν. Σκοπευτοῦ ἴδιος.

Σκοπεύω, Μ. εὔσω, σπν. ἀντὶ =

Σκοπέω-ῶ ᾧ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. σκέψομαι. Κυττάζω (κυρ. μακρόθεν), παρατηρῶ προσεκτικῶς νὰ ἴδω (νὰ ξανοίξω) τι, βιγλίζω· (μτνμ.) ἐρευνῶ μὲ περιέργειαν, ἐξετάζω (νὰ μάθω)· σκέπτομαι (πῶς νὰ κατορθώσω) τι. « Ἦν δ' εὖ σκοπῶν ἡδρίσκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα,» Σοφ. [ἐκ τοῦ

Σκοπή (ἡ), = Σκοπιά. 2) ἀντὶ Σκέπησις.

Σκοπητέον, θετ. τοῦ Σκοπέω.

Σκοπησις, εως (ἡ), τὸ σκοπεῖν, κύτταγμα μακρόθεν ἢ μὲ προσοχὴν, παρατήρησις· (μτνμ.) σκέψις.

Σκοπιά (ἡ). μέρος ὑψηλὸν (βουνὸν ἢ πύργος) ὅθεν ἠμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ ὅλα τὰ πέριξ ἢ μακρὰν, βίγλα (« Σκοπιὰν ἔχω,» Ὅμ., Ἡρ., = Σκοπιάζω)· ἀκρόπολις. «Ὁπότε τὴν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρασαντες ἥξετ' εἴκους,» Εὐρ. ||. Σκιπιαὶ (νύμφαι), « αἱ Ὀρειάδες.

Σκοπιάασκον, Π. ἀντὶ Ἐσκοπίαζον, παρτ. τῆς ἐρς. καὶ

Σκοπιαζέμεν, Π. ἀντὶ Σκοπιάζειν, ἀπαρ. τοῦ

Σκοπιάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -άσομαι. Παρατηρῶ ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιά, βιγλίζω, παραμονεύω. « Τὼς δύννως σκοπιάζεται ὁ γριπεύς,» Θκρ. 2) (μτνμ.) παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, σκοπεύω, σκέπτομαι. « Σκοπιάζεσθαι δεῖ πῶς τὰ διαφθείρεσθαι πέφυκε τὰ ζῶα καὶ πῶς διαμένειν,» (Ἱππόδ. παρὰ) Στοβ.

Σκοπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σκοπιάζω

Σκοπιή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σκοπιά.

Σκοπιήτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ κατοικῶν τὰς σκοπιὰς (τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων), ὁ παρατηρῶν ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιάς, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

Σκόπιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντείνων (ἁρμόδιος) εἰς τὸν σκοπόν.

Σκοπιωρέω-ῶμαι, Μ. ήσω. Βιγλίζω (Παραμονεύω) ὡς =

Σκοπιωρός (ὁ, ἡ), [σκοπιά, ὥρα]. ὁ παρατηρῶν ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιάς, παραμονευτής, βιγλάτωρ.

Σκοπός (ὁ), [σκέπτομαι]. τὸ σημάδι πρὸς τὸ ὁπ. τείνει (σημαδεύει) ὁ τοξότης (μτνμ.) τὸ τέλος πρὸς τὸ ὁπ. ἀποβλέπει τὸ ἀντικείμενον τῆς πράξεως ἢ τῆς σκέψεως. « Κατὰ σκοπόν,» α φρ., = Ἐξόχως καὶ « Ἀπὸ σκοποῦ,» = Ἐξόχως. 2) ὁ διωρισμένος ἢ τοποθετημένος νὰ παρατηρῇ, φρυκτός, βιγλάτωρ, (Γαλλ.) vedette· (μὲ γεν.) ἐπιςάτης, ἔφορος, (ἀνίοτε) κατάσκοπος. « Σκοποὺς δὲ κατὰ νύκτα καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψεν,» Αἰσχλ.

Σκορακίζω, Μ. ήσω. (κατὰ λίξ.) Στέλλω εἰς κόρακας (εἰς τὰνάθεμα), ἀποβρασμὸς καταφρονητικῶς, ἀποπαίδευμα.

Σκορακισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετὰ περιφρονήσεως ἀπορρίψις (ἀποπαίδευσις).

Σκορδίνημα (τὸ) καὶ

;Σκορδινισμός (ὁ), τὸ σκορδινᾶσθαι, ἔρπετώδισμα μὲ χασμουρητά.

Σκορδοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τὸ =

Σκόρδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἰατρ. τὸ ὁπ. μυρίζει ὡς ἂν σκόρδον.

Σκορδοειδής, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ

Σκόρδον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκόρδιον.

Σκορδόπρασον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ γεύσιν καὶ ὀσμὴν σκόρδου καὶ πράσου.

Σκορδοπώλης, ου (ὁ), = Σκορδοπαλήθρα.

Σκορδοφαγέω, Σκορδοφαγία, Σκορδοφάγος, Σκορδοφαγέω κτλ.

Σκορδυφόρος (ὁ, ἡ), = Σκοροδοφόρος.

†Σκορδόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλω. = Σμυκρίζω.

Σκορδύλη (ἡ), = Κορδύλη.

Σκορδύλος (ὁ), = Κορδύλος.

Σκοροδάλμη (ἡ). ζωμὸς κατασκευασμένος μὲ ἅλας (ἅλμην) καὶ σκόρδον.

Σκοροδίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω (καθὼς ἰσοπεδίζω) τοὺς μαχίμους νὰ ταγίζουν τοὺς μαχίμους· κάμνω τι νὰ μυρίζῃ ὅλον σκόρδα· (ἀμτβ.) ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν σκόρδου. «Κάθαλα πυγόσφυρα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλεοπερδισμένα,» (Δίφιλ. παρ') Ἀθ. Δειπνοσοφ. (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκόρυζον, σκεῦος σκόρδα, σκορδάκι.
Σκορδομάχης (εἰ), Κωμ. πλαζόν τι ἔθνος μάχεται μὲ σκόροδα ἀντὶ λίθων.
Σκορδομήστης (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν σκόρδου, ὅμοιος μὲ σκόροδον.
Σκορδόν (τό), [κόρος, ὄζω]. τὸ γνωστὸν (εὐοσμον) φυτὸν σκόρδον, (συνκδχ.) ἡ τούτου ἐπιλοῦντο τὰ σκόρδα. «Πεπλήσθην εἰς τὰ σκόροδα ἢ τὰ κρόμμυα,» (Ἐπιπλ. παρὰ) Πλὸ.
Σκορδοπανδοκευτριαρτοπῶλις, ιδος (ἡ), Κωμ. πανδοκεύτρια πωλοῦσα σκόρδα ἢ ἄρτους.
Σκορδοπῶλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκόρδα.
†Σκορδοφαγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρώγω σκόρδα, εἶμαι σκορδοφάγος.
Σκορδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων σκόρδα ἢ τὰ σκόρδα.
Σκορδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σκόρδα.
†Σκορδόω-ῶ, Μ. ὠσω, = Σκορδόω.
†Σκορδῶν, ῶνος (ὁ). πρασιὰ σκορόδων.
Σκορπαινα (ἡ). εἶδ. ἰχθ., σκορπίδι μεγάλον ἢ θηλυκόν, σκορπιδομάννα.
Σκορπεῖος, α, ον καὶ Ιων.
Σκορπήϊος, ᾱ, ον. Ὁ τοῦ σκορπίου.
Σκορπίζομαι, Μ. ἀναῦμαι. Ἐρεθίζομαι ὡσὰν τὸν σκορπιόν.
Σκορπιανός, ἡ, ὁν. Γεννημένος ὑπὸ τὰ ζώδιον τοῦ Σκορπίου.
Σκορπίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκορπίος.
Σκορπίζω [σκορπίος 4], Μ. ἰσω. Μακεδ. ἀντὶ Σκεδάννυμι.
Σκορπιόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκαμένος ὑπὸ σκορπίου (καταχρ. ἀντὶ) Σκορπιόπληκτος.
Σκορπιοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σκορπίου. ‖. (οὐσ.) Σκορπιοειδές, εἰδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σκορπίουρος.
Σκορπιόθριες, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ εἴδους τοῦ σκορπίου.
Σκορπιόθριξ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκορπίου.
Σκορπιόθριξ, ἐπίρ. Π. ἀπὸ σκορπίον.
Σκορπιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς σκορπίους. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ, Ἡ σκορπιόκτονον τὸ μέγα.
Σκορπιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς σκορπίους.
Σκορπιοπλήκτος (ὁ, ἡ), πληγωμένος ὑπὸ σκορπίου.
Σκορπίος (ὁ), [ἐσυγγ. τῷ Σκάραβος]. τὸ γνωστὸν φαρμακερὸν ἔντομον, ὁ σκορπιὸς. 2) (ἀστρ.) εἶδ. ἰχθ. μὲ φαρμακ. 3) εἶδ. φυτοῦ (ἀπάρτου) ἀκανθώδους. 4) εἶδος τοξικοῦ βόλου μηχανῆς. 5) εἶδ. πλεξίματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 6) ἀστερισμὸς τις τοῦ Ζωδιακοῦ.
Σκορπιος, α, ον, = Σκορπειος.
Σκορπίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν σκορπίου. ‖. (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὀπ. τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν οὐρὰν σκορπίου, ἡλιοτρόπιον (τὸ μέγα).
Σκορπιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθεν αὐτοῦ) σκορπίον.
Σκορπιόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἐρεθίζω 'σὰν τὸν σκορπιόν.
Σκορπίς, ίδος (ἡ), = Σκόρπαινα.
Σκορπισμός (ὁ), τὸ σκορπίζειν ἢ σκορπίζεσθαι, σκόρπισμα.
Σκορπιστός, ἡ, όν. Σκορπισμένος.
Σκορπίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου, (πιθ.) ἀπολίθωσις θαλασσ. σκορπίου.
Σκορπιώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκορπιοειδής.
†Σκορπίων, ωνος (ὁ), = Σκορπίος (4).
Σκοτάζω, Μ. ἀσω. Σκοτεινιάζω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύθ.) Συσκοτάζω.
Σκοταῖος, α, ον. Ὁ πράττων τι διὰ νυκτὸς (ἐν σκότει). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) «Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγών,» Ξεν.
Σκοταρχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἄρχω τοῦ Σκότους. «Σκοταρχοῦντες, » Θεόδ. Στδ., οἱ δαίμονες.
Σκοτάρχης καὶ Σκόταρχος, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ὁ διάβολος.
Σκοτασμός (ὁ). τὸ σκοτάζειν, σκοτείνιασμα. «Ὀφθαλμῶν—, » Δσκρ.
Σκοτάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκοτάζω.
Σκοτεινοειδής, έος (ὁ, ἡ). σκοτεινὸς τὸ εἶδος.
Σκοτεινολογία (ἡ). σκοτεινὴ (ἀσαφὴς, αἰνιγματώδης) ὁμιλία.
Σκοτεινόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σκοτεινὸν πέπλον, μαυροφόρος.
Σκοτεινός, ή, όν. Σκότους ἔμπλεως· (μτνμ.) ἀσαφὴς, δυσνόητος. (Π.) τυφλὸς (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1328)· Ὑπουλος. «Ἦν γὰρ σκορπιωδης τε καὶ τὴν ὀργὴν σκοτεινὴ, » Ηρκπ. ‖. » Τὸ σκοτεινὸν, « Θκ., ἀντὶ Τὸ σκότος.
Σκοτεινότης (ἡ) ἡ κατάστασις τοῦ σκοτεινοῦ, σκοτεινάδα.
†Σκοτεινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸ σκότος (τὰ σκοτεινά). » Θάνατος—, « Χρσ.
†Σκοτεινόω-ῶ, Μ. ὠσω, = Σκοτεινίζω.
Σκοτεινῶς, ἐπίρ. Σκοτεινά· (μτνμ.) ἀσαφῶς.
Σκότειος, α, ον καὶ Π.
Σκοτερός, ᾱ, όν, απν. ἀντὶ Σκότιος.
†Σκοτέω, Μ. εὔσω. Κρύπτομαι (Διατρίβω) εἰς τὸ σκότος.
Σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκοτόω.
Σκοτία (ἡ). σκότος, σκοτάδι· τόπος σκοτεινός, ὑπόγειον. 2) (Ἀρχιτ. κτ.) Τρίγλυφον, ἡ μέσον τοῦ τριγλύφου.
Σκοτιαῖος, α, ον, = Σκοταῖος.
†Σκοτίας, ου (ὁ). ὁ κρυπτόμενος εἰς τὸ σκότος, (κυρ.) δοῦλος φυγὰς, δραπέτης.
Σκοτίζω, Μ. ίσω, = Σκυτόω, σκοτεινιάζω.
Σκοτιος, α ή ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν τῷ σκότει· σκοτεινός· μαῦρος· (συνκδχ.) κρυφὸς. « Κύπρις—, « Ἐπγρ., ἢ κλεψιγαμία. «Μοῖς σκότιος, αὐτ, οἱ διατρίβοντες εἰς τὸ σκότος· (συνήθ.) « Σκότιος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) παῖς, « ὁ νόθος. ‖. (εἰς τὴν Κρήτ.) Σκότιοι, οἱ ἄνηβοι παῖδες.
Σκοτισμὸς (ὁ), τὸ σκοτίζειν ἢ σκοτίζεσθαι· ζάλη, ἀντράλλα, Σκοτοδίνη.
Σκοτίτης, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς Κελαινεφὴς).
Σκοτίως, ἐπίρ. Ἐν τῷ σκότει, διὰ νυκτὸς ἢ κρυφίως.
Σκοτοδινιάω-ῶ, Μ. άσω. Βυνητιάω ἐντῷ σκότει (τὴν νύκτα), (Κωμ. παῤῥῶδ. τοῦ Σκοτοδινιάω).
Σκοτοδασυπυκνόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας ἢ πυκνὰς (δασείας) τρίχας.
†Σκοτόδειπνος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Σοφοδυρπίδης.
Σκοτοδινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκοτοδινιάω.
‡Σκοτοδίνη (ἡ), [σκότος, δίνη], απν. ἀντὶ Σκοτοδινία καὶ
Σκοτοδινίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τοῦ σκοτοδινιῶντος, ζάλη, σκοτοῦρα.
Σκοτοδινιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω σκοτοδίνην, μὲ φαίνεται ὅτι γυρίζουν τὰ περὶ ἐμὲ ἀντικείμενα, σκοτίζονται τὰ 'μμάτιά μου, ζαλίζομαι.
‡Σκοτοδίνας (ὁ), = Σκοτοδίνη.
‡Σκοτοδίνως, ἐπίρ. Μετὰ σκοτοδινιάσεως.
Σκοτοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ (πρόξενος) σκότους, θανατηφόρος.
Σκοτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σκότει ὅμοιος, ζοφώδης, ἀμαυρός.
Σκοτόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σκοτοειδὴς, σκοτεινός.
Σκοτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ σκότος ἢ διὰ νυκτός. « Κλιδανεὺς—, « Μανέθ.
†Σκοτοεδόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κρυφὰ (εἰς τὸ σκότος), πανοῦργος, δόλιος.
Σκοτόμαινα, ης (ἡ), = Σκοτομήνη.
Σκοτομήδης, εος (ὁ, ἡ), Π. [σκότος, μῆδος]. κρυφίνους, δόλιος, ὕπουλος.
†Σκοτομήνη καὶ ‡Σκοτομηνία (ἡ). [σκότος, μήνη]. χάσις φεγγαρίου, νὺξ ἀσέληνος, σκοτάδι.
Σκοτομήνιος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς, ἀσέληνος. « Νὺξ—, « Ὅμ.
Σκοτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκότος ἐμποιῶ, σκοτίζω.
Σκοτοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκοτισμός.
Σκοτοποιὸς (ὁ, ἡ). σκότους πρόξενος.
Σκότος [συγγ. τῷ Σκιὰ]. ου (ὁ) καὶ Σκότος, τος, τους (τό). ἔλλειψις φωτὸς, σκοτάδι, σκοτάδι (κυρ. καὶ μεταφ.). « Ἦν σκότει νέφεται, « Ξεν. « Ἐδέδυνει ὕδε καὶ σκότους ἤδη, « Ἰλ. « Μόλις γὰρ ἤδειν ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον,» Ἀρχφ. «Τὸν δὲ σκοτος ὕσσε κάλυψεν, « Ὅμ., σκοτοδίνησαν τὰ 'μμάτια τα. « Καὶ αὐτοῦ σκότος κατεχύθη, « Ἱππκρ. « Σκότον δίδορκα, « Εὐρ., εἶμαι τυφλὸς. « Κατέσχεν ὑπὸ σκότει τὸν φόνον, « Ξεν., τὸν ἐκρυψε.
Σκοτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Προξενῶ ἢ Εὐρ σκομαι εἰς τὸ) σκότος.
Σκοτοφόρος (ὁ, ἡ). σκότους πρόξενος ἢ μέτοχος.
Σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκοτίζω· τυφλόνω· ζαλίζω (ἕθλιν τὸ κοινὸ) σκοτόνω.
Σκοτώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκοτεώδης.
†Σκοτωδία (ἡ). σκοτωδὴς κατάστασις, σκοτάδι.
Σκότωμα (τό). σκότωσις τῆς κεφαλῆς, ζάλη, σκοτοῦρα.
Σκοτωματικος, ἡ, όν. Ὁ προδιαπονούμενος ἢ ὁπωσδήποτε μένος εἰς σκότωσιν (ζαλάδαν). « Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ ταῦτα (οἶνοι) καὶ σκοτωματικοί, « Δσκρ.
Σκότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκοτόω, σκότισμα· ζάλισμα· ζάλη.
Σκυβαλίζω, Μ. ίσω. Ἀπορρίπτω τι ὡς σκύβαλον, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.
Σκυβαλικὸς, ἡ, όν. Ἀπορριπτέας ὡς σκύβαλον, τιποτένιος, ἀξιοκαταφρόνητος.
Σκυβάλισμα (τό). σκυβαλισμοῦ ἄξιον (πρᾶγμα ἢ πρόσ.), ἀπορρίψιμον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκυβαλισμός (ὁ), τὸ σκυβαλίζειν, ἀπόῤῥιψις μὲ περιφρόνησιν.
Σκύβαλον (τὸ), [κυσί, βάλλω]. πᾶν ὅ,τι ἀπορρίπτεται ὡς ἄχρηστον, σκώπισι· περίττωμα· ἀποφάγι· ἀποκισκινίδι· κυρέλλι· καταπάτι· τσώφλαιον. « Ναυτιλίης—, « Ἐπγρ., ναυάγιον.
Σκυβαλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Σκυβαλικός. « Τὸ σκυβαλῶδες, « Λξ., τὰ σκύβαλα.
Σκυθμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Σκύζομαι, κακιόνω, σκυθρωπάζω.
Σκύζα [κύων], ης (ἡ). ὁρμὴ πρὸς συνουσίαν, ὄργασμός (κυρ. σκύλας).
Σκυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν (ὡς ἡ σκύλα), γαυριάζω, (παρβλ. Καπράω).
(Σκύζω) καὶ μα. (ὃ ἢ μόνον εὔχρ.) Σκύζομαι [κύων ;], Μ. . . . ; (κυρ.) Γρυνιάζω (ἅσαν τὸν σκύλον) ἢ Κοτσουφιάζω (ἅσαν τὸ λεοντάρι ὅταν θυμόνῃ, ἴδε Ἐπισκύνιον)· (ἐν γέν.) χαλιάζω, σκυθρωπάζω, κακιόνω· μουρμουρύζω. « Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, « Ὀδ. Ψ.
†Σκυθάριον (τό). Σκυθικόν τι ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἔβαφαν κίτρινα, (ἄλλ.) Θύψος.
Σκύθης, ου (ὁ), κάτοικος τῆς Σκυθίας· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὑπηρέτης τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως, σεῖμένης· (συνκδχ.) ἀπαίδευτος, βάρβαρος.
Σκυθίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Σκυθῶν, πράττω (φέρομαι) ὡς Σκύθης· (ἰδιωτ.) πίνω πολὺ ἢ ξυρίζομαι ἐν χρῷ καθὼς οἱ Σκύθαι, (παρβλ. Ἀπι[Ἐπι, Περι]σκυθίζω).
Σκυθικός, ἡ, όν. Τῶν Σκυθῶν ἢ τῆς Σκυθίας ἴδιος. « Σκυθικὴ ῥίζα, « Λξ., ἡ γλυκόῤῥιζα. ‖. (οὐσ.) « Σκυθικαί (ἐνν. ἐμβάδες), « αὐτ., εἶδ. ὑποθημάτων. « Σκυθικόν, « αὐτ., εἶδ. βαφῆς, (ἴδε Σκυθάριον).
Σκυθικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν.
Σκυθίς, (δος (ἡ), = Σκυθική. (ἐνν. γῆ) ἡ Σκυθία· (ἐνν. γυνή) ἡ ἐκ τῆς Σκυθίας.
Σκυθιστί, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, [κυρ. δὲ] κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Σκυθῶν, καθὼς ὁμιλοῦν οἱ Σκύθαι.
Σκύθος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Σκύφος.
Σκυθοτοξότης, ου (ὁ). τοξότης Σκύθης ἢ τοξεύων ὡς οἱ Σκῦθαι.
Σκυθράζω [σκυθρός], Μ. άσω, = Σκυθμαίνω, σκυθρωπάζω.
†Σκύθραξ, ακος (ὁ), Λακων. = Σκύρθαξ.
Σκυθρός [σκύζομαι], ά, όν. Σκυθρωπός· γρυνιάρης, παρόξενος.
Σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σκυθρωπός, (χυδ.) κατσουφιάζω· (ἐπὶ χρωμ.) κλίνω εἰς τὸ μελανόν.
Σκυθρωπασμός (ὁ). τὸ σκυθρωπάζειν, (χυδ.) κατσούφιασμα.
‡Σκυθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ ‡Σκυθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκυθρωπάζω.
Σκυθρωπός [σκυθρός †ὤψ], ἡ ἡ ὅς, όν. Κατηφής· σοβαρός· ἄγριος· (ἐπὶ χρωμ.) σκοτεινός. (συνκδχ. ἢ καταχρ.) σκυθρωπότητος αἴτιος. « Ἡμέρα ἀποφρὰς καὶ —, « Ἡλ. « Σκυθρωπὴ δ᾽ ἠγήσεις, « Θ. Στδ. ‖. (οὐσ.) « Τὸ σκυθρωπόν, « Λξ., ἀντὶ Ἡ σκυθρωπότης. « Σεμνὸς ἄνευ τοῦ σκυθρωποῦ, « Δ. Χρσ. « Ἐς σκυθρωπὸν τρέπεται ἡ μανίη, « Ἀρετ.
Σκυθρωπότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ σκυθρωποῦ, κατήφεια, σοβαρότης.
Σκυθρωπῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ σκυθρωπότητα. « Σκυθρ. ἔχειν, « Ξεν., = Σκυθρωπάζειν.
Σκυλαδεψέω-ῶ, Σκυλαδέψης, = Σκυλοδεψέω, -δέψης.
Σκυλάκαινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Σκύλαξ.
Σκυλακεία (ἡ), τὸ σκυλακεύειν, ἡ ἐπιμέλεια τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν σκύλων.
Σκυλάκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σκύλακα.
Σκυλάκευμα (τὸ). σκύλας (σκύλακος) γέννημα ἢ ἀνάθρεμμα, κουτάβι.
Σκυλακεύς, έως (ἡ), Π. ἀντὶ Σκύλαξ.
Σκυλακευτής, οῦ (ὁ). σκυλάκων ἐπιμελητής, [ἐκ τοῦ
Σκυλακεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω ἢ Ζευγαρόνω πρὸς ὠφέλειαν σκύλακας.
‡Σκυλάκη (ἡ), Π. ἀντὶ Σκυλάκαινα.
Σκυλακηδόν, ἐπίῤῥ. Σκύλακος δίκην, κυνηδόν.
‡Σκυλακία (ἡ), = Σκυλακεία.
‡Σκυλακίζω, Μ. (ἰσω. Συνουσιάζομαι σκυλακηδόν.
†Σκυλακικός, ἡ, όν, καὶ Σκυλάκινος, η, ον. Σκύλακος ἴδιος, σκυλήτικος.
Σκυλάκιον (τὸ), ὑποκῤῥ. τοῦ Σκύλαξ.
Σκυλακῖτις, ίδος (ἡ). ἡ συνοδευομένη ἀπὸ σκύλακας (ἐπίθ. τῆς Ἄρτ.).
Σκυλακόδρομος (ὁ, ἡ), Π. « Ὥρη—, « ὁ καιρὸς τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Κυνός, τὰ κυνικὰ καύματα.
Σκυλακόκτονος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ φονεύων τοὺς (καὶ προπαροξ. ὁ φονευθεὶς ἀπὸ) σκύλακας.
Σκυλακοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν σκύλακας.
Σκυλακοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σκυλακοτροφίαν ἐπιτήδειος.
Σκυλακοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων σκύλακας.
Σκυλακώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος ἢ τὸ ἦθος μὲ σκύλακα. « Τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσιν ὁμοίως προσπίπτειν, « Ξεν., τὸ γαϊδευτικόν (κολακευτικόν) τοῦ σκύλου.
Σκύλαξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), (κυρ.) ὑποκῤῥ. τοῦ Σκύλλος· (συνήθ.) = Σκύμνος, κουτάβι (κυρ. σκύλακος)· (ἐν γέν.) σκυλί (ἰδιωτ. τοῦ κυνηγιοῦ). « Γαλέης (« Ἀλώπεκος, « Ἄρκτου) σκύλακας, « Νίκ., Σοφ., Ἀκ. « Δελφῖνες πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες, « Ἐπγρ. 2) ὀλυσίδα (Τερκ. μπεκαγιᾶς) τοῦ λαιμοῦ.
†Σκυλατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ σκυλεύειν (ξεγυμνόνειν), ἁρπακτικός.
Σκυλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. απν. ἀντὶ Σκυλεύω.
Σκυλεία (ἡ), = Σκύλευσις.
Σκύλευμα (τὸ), τὸ σκυλευθὲν, σκῦλον, λάφυρον.
†Σκυλευμός (ὁ) καὶ
Σκύλευσις, εως (ἡ). τὸ σκυλεύειν, ξεγύμνωμα ἐχθροῦ θανατωθέντος.
Σκυλευτής, οῦ (ὁ). ὁ σκυλεύων (ξεγυμνόνων), λῃστής, πειρατής.
Σκυλευτικός, ἡ, όν. Σκυλευτοῦ ἴδιος, ἢ πρὸς τὸ σκυλεύειν ἐπιτήδειος.
Σκυλεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκυλεύτης.
Σκυλεύω [σκῦλον], Μ. εύσω. Ἀφαιρῶ ὅπλα κτλ. τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, ξεγυμνόνω· ἐβγάλλω τὸ εἶμα ἀπὸ τὸν 'γδέρνω· (ἐν γέν.) 'παίρνω ὅ,τι εὑρίσκω ἀρπάζω, (παρβλ.) Συλάω.
Σκυλήτρια (ἡ), Π. ἡ σκυλεύουσα ἢ σημειωμένη μὲ σκῦλα (λάφυρα), πόλις.
Σκυληφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σκυλοφόρος.
Σκύλιον (τό), εἶδος ἰχθ., σκυλόψαρο.
Σκύλλα [σκύλλω], ης (ἡ). εἶδος σκυλόμορφον.
Σκύλλαρος (ὁ), ἴδε Κύλλαρος.
†Σκύλλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Κύων, (ὀνομάζεται κοινῶς καὶ παρ᾽ ἡμῖν)
Σκύλλω [συγγ. τῷ Σκάλλω], Μ. σω, (πθ. πρκ. Ἔσκυλμαι). Γδέρνω· σχίζω, ἀπορράττω· ξεῤῥιζόνω· (ἐν γέν.) κουρελιάζω, ταλαιπωρῶ, κουράζω, ἀνησυχῶ, ἐνοχλῶ· ρίε, μὴ σκύλλου, « Γρῤ., μὴ πειράσαι.
Σκύλμα (τὸ), = Σπάραγμα. « Κύρης—, « Ἐπγρ.
Σκυλμός (ὁ), τὸ σκύλλειν ἢ σκυλλεύεσθαι· ξεχίσιμο· ξεῤῥίζωμα· (ἐν γέν.) πληγή, ἐνόχλησις· κούρασις.
Σκυλοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργαλειώ, ὡς-
Σκυλοδέψης καὶ Σκυλοδψός, οῦ, ὁ ἀργάζων δέρματα, = Σκυτοδέψης. φω καὶ
Σκῦλον καὶ Σκύλον (τό), [σκύλλω] μα ζώου· (συνκδχ.) σκέπασμα· (ἀσπίς) ὅπλον (ἀσπὶς) ἢ φόρεμα ἀχρῆστον ἢ ἐνοχλοῦν ἤδη φέροντος τὸ ὁπ. τοῦ 'παίρνει ὁ νικητὴς (ἐν γέν.) λάφυρον.
Σκύλος, ους-ους (τό), Π. ἀντὶ Σκύλαξ.
Σκυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σκῦλα, ψυφα), τροπαιοφόρος, (ἐπίθ. καὶ ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ ὁπ. ἀνέθετον τὰ ἀπὸ ἐχθρῶν ληφθέντα σκῦλα).
Σκυλοχαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. [σκῦλον, ρω], ὁ ἀγαπῶν τὰ σκῦλα (τὰ λάφυρα) φιλοπόλεμος.
‡Σκυλόω-ῶ [σκῦλον], Μ. ώσω. Σκυλεύω.
†Σκύλαις, εως (ἡ), = Σκυλμός.
Σκυμναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω σκύμνους (τὰ νεογνά) μου.
Σκύμνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μνον, σκύμνου ἴδιος.
Σκυμνεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω σκύ (νεογνὰ ζῶα), σκυλακεύω, σκυμνόγέω.
Σκυμνίον (τὸ). κουτάβάκι, (ὑποκῤῥ. σκύμνος (ὁ καὶ ἡ), [σκύω]. νεογνὸ (κυρ. λέοντος), κουτάβι. 2) εἶδος (γαλεοῦ).
Σκυμνοτεκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ μνους (κουτάβια), (ἀπ᾽ ἐναντ. τοκέω).
Σκυμνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων σκύ (κουτάβια).
Σκύνιον (τό), Π. απν. ἀντὶ Ἐπισκύνιον
Σκύπφειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκυφειος τοῦ
Σκύπφος (ὁ), Π. ἀντὶ Σκύφος.
‡Σκυράω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἡ ἐσφαλμ τι Σκιράω = Σκιρτάω, (ὀλεν
‡Σκυρβάλιος καὶ
‡Σκύρβαξ, ακος (ὁ), Λακων. ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταξ, νέος πεθηκτός, (κοιν.) σερπετός, ἑρπός, (Τουρκ.) δελί-κανλῆς, (παρβλ. Κυρανίος).

[Σκύριον ἡ (ὑρθότ.) Σκύρον (τό), Π. «ἴδιος φυτοῦ (ἐρυθροδάνου), παρβλ. Ἀσκυρον. †Σκύρον (τό) καὶ Σκύρος (ἡ), = Σκῖρος = Λιτόνιτι.

†Σκυρόω-ῶ, Μ. ὥσω, = Σκιῤῥόω· στερώνω μὲ πέτρας.

Σκυρώσει, Π. ἀντὶ Σκυρῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑρτ. ἢ ὑποτ. τοῦ Σκυράω.

Σκυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκιῤῥώδης· λιθώδης.

Σκυρωτὸς [σκυρόω], ἡ, ὀν. Λιθόπαρωτος.

†Σκυσμὸς (ὁ), τὸ σκύζεσθαι, σκυθρωπασμός· βαρυμηνία.

Σκυτάλη (ἡ), [σκῦτος ἢ σκύτη]. μάστιξ ἀπὸ δέρμα ἢ βαΰγευρον(;). 2) (συνήθ.) ῥάβδος κεφαλωτή, ματσοῦκα, ῥόπαλον. 3) κλαδὶ ἢ κωλοῤῥίζι δένδρου ξεμαγκαλισμένον διὰ φύτευμα, γρυθάρι, «Φυτεύουσι καθάπερ τὰς ἀπὸ σκυταλῶν ἐλαΐας, » Ἄρχφ. 4) μοχλὸς κυλινδροειδὴς πρὸς μετακίνησιν φορτίων ἢ περιστροφὴν μηχανῆς, μανέλλα, παλάνκα, (θν. τὸ Λτ.) scutulae, (παρβλ.) Φάλαγξ. « Πρὸς δὲ τοῖς ἄκροις τῶν τετραγώνων ξύλων ὀνίσκοι ἑστῶσαν πλάγιοι στρεφόμενοι.. τρήματα ἔχοντες, ὥστε ἐμβάλλεσθαι σκυτάλας ἐν αὐτοῖς, δι' ὧν ἐπιστρεφήσονται, » Ἡρ. 5) (εἰς τοὺς Δακεδ.) πρόταγμὴ ἔγγραφος (διότι, περιτυλίξοντες λωρίδα μεμβράνας εἰς σκυτάλην, ἔγραφον ἐπ' αὐτῆς ὅ,τι ἤθελον, καὶ ἔπειτα ξετυλίζοντες τὴν, τὴν ἐστελλον, ὁ δὲ λαμβάνων αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀκριβῶς ἰσοπαχῆ τῆς πρώτης σκυτάλην, περὶ τὴν ὁπ. ξανατυλίζων αὐτὴν τὴν ἀναγίνωσκεν, (ἴδε Πλ. Λύσ. 19), (ὅθεν 6) (ἐν γέν.) ἀγγελία, μήνυμα, παραγγελία. « Μισεῖν — » Πίνδ. 7) πλόκα ἐπιμήκης ἐκ μετάλλου, ζῶνα, (Ἰλιοδ. Α'(θ. Θ', ιέ). 8) εἶδος ὄφεως καὶ 9) ἰχθύος. « Ἐκλήθη δὲ σκυτάλη, τῷ πληκτικῷ παρεμφερὴς οὖσα τῶν παίδων σκύτει, » Τζ. Σκυταληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (βαζῶ) σκυτάλην, εἶμαι· [Σκυταλη, φόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκυτάλην, ξοπαλιφόρος.

Σκυταλίας, ου (ὁ). μακρὺς ὡς ἂν σκυτάλη. « Σικυός —, » Θφρ.

Σκυταλίζω, Μ. ἰσω, (ἄχρ. ἀντί) Σκυταλῶ, (ἴδε Σκυταλισμός). 2) Ἴδε Σκυτάλιζω.

Σκυτάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύταλον. 2) (ἰδιωτισμ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κυτινος λευκόν.

Σκυταλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκυτάλη, ῥαβδίον ῥοπαλωτὸν (κυλινδροειδές)· μικρὴ μανέλλα ἢ πολάνκα· τὸ μετεξύ δύο ἀριμῶν κόκκαλον τῶν δακτύλων, (ἄλλ.) Φάλαγξ· εἶδος καρίδος ἢ κάμαρος.

Σκυταλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ (ἀχρ.) Σκυταλίζω, κτύπημα (θανάσιμον) μὲ σκυτάλην, ξυλοκόπημα.

Σκυτάλιον (τὸ), = Σκυτάλη, ῥόπαλον· (παρ. Σικελ.) ὁ λιμός.

Σκυταλόω-ῶ, Μ. ωσω. Κτυπῶ μὲ σκυτάλην, ξυλοκοπῶ, ματσουκόνω. 2) βάλλω σκύταλα εἰς τι.

Σκυταλωτὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων ἐμπηγμένα ἐπάνω του σκύταλα. » Τροχὸς —, « Ἐτυμλγ. 2) = Ῥαβδωτὸς, ἀραβωτὸς (τὸ ὀπ. ὁ Κυρ. παραβάλλει πρὸς τὸ Λτν.) scutulatus.

Σκυτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύτος, τομάριον.

Σκυτεία (ἡ). ἡ τέχνη (ἡ ἐργασία) τοῦ σκυτείως.

Σκυτεῖον (τὸ). ἐργαστήριον σκυτέως, σκυτοτομεῖον.

Σκύτειος, η, ον, Π. σκυτέως ἴδιος.

Σκυτεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος ὁποιονδήποτε ἐργόχειρον ἀπὸ σκῦτος (τομάρι), (κυρ. δὲ) παπουτσῆς, (ἄλλ.) Σκυτοτόμος.

;Σκυτεύτρια (ἡ). γυνὴ σκυτεύουσα (σκυτοτόμος).

Σκυτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκυτεύς, σκυτοτομέω.

Σκύτη (ἡ). Δ. Π. ἡ κεφαλὴ, (παρβλ.) Κόττα.

Σκυτικὸς, ἡ, ὀν. Σκυτέως, ἴδιος, σκυτοτομικός. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Σκυτεύς.

Σκύτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σκῦτος (τομάρι), δερμάτινος. ||. (οὐσ. Σκυτίνη (ἡ), ζώνη δερματίνη.

Σκυτὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκῦτος, λωρίδα ἀπὸ τομάρι.

Σκυτοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκύτινον βραχίονα.

Σκυτοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργάζω σκύτη (δέρματα) ὡς -

Σκυτοδέψης [σκῦτος, δέφω], ου (ὁ). ὁ ἀργάζων δέρματα (τομάρια), βυρσοδέψης.

Σκυτοδεψικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν σκυτοδέψην. « Σκυτοδεψικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ σκυτοδέψου.

Σκυτοδεψὸς (ὁ), = Σκυτοδέψης.

†Σκυτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκύτη (τομάρια), τομαρᾶς.

Σκυτορράφεω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω (Σόρρα πτω) δέρματα ὡς -

Σκυτορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων σκύτη (τομάρια). ||. (οὐσ.) = Σκυτεὺς, σκυτοτόμος, (Τουρκ.) σαράτσης, παπουτσῆς κτλ.

Σκῦτος [κῦτος ἢ, κατὰ τὸν Ἐτυμλ., ξυω], εος-ους (τὸ). πεταλ (ἠθαρμένον ἢ ἀργασμένον), δέρμα, τομάρι (συνηθ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ δέρμα, (π. χ.) ἀσπὶς μάζις ἀπὸ λωρὶ, (θθ.) « Σκύτη βλέπειν, « Ἄρχφ. = Μαστιγίαν.

Σκυτοτομεῖον (τὸ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου, σαρατσικὸν, καντουρᾶδικον ᾗ.

Σκυτοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκυτοτόμος.

Σκυτοτομία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτομικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν σκυτοτόμον. » Σκεῦος —, « τὸ ἐργαλεῖον ᾗ. » Σκυτοτομικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτόμιον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σκυτοτομεῖον.

Σκυτοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων πρὸς διαφόρους ἐργασίας) σκύτη. ||. (οὐσ.) ἡνιοποιὸς, σαράτσης κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ὑποδηματοποιὸς, τσαγγάρης

Σκυτοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τροκανίζω) τὰ τομάρια, εἶμαι·

Σκυτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ σκύτη (τὰ τομάρια), (συγχ. τῷ Σκυτοψάγος ᾗ διορθοῦται παρ' ἄλλων Συκοφάγος).

Σκυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ σκῦτος, τσεράνω.

Σκυτώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ σκῦτος (τομάρι). «Γηράσκοντες δὲ οἱ παλίποδες σκυτώδεις γίνονται,» Ἀρστ.

;Σκύφειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκυφοειδής. «Δέπας —, « Ἀλ.

Σκύφη (ἡ), = Σκύφος.

Σκυφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκυφίον.

Σκυφικὸς, ἡ, ὀν. Σκύφῳ ὅμοιος, σκυφοειδής.

Σκυφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύφος, καυκάκι· (ἰατρ.) τὸ κρανίον.

Σκύφιος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκύφειος.

Σκυφισμὸς (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐγχειρήσεως περὶ τὸ κρανίον. (Ἄλλ. γρφ. Σκυθισμός), ἴδε Περισκυθίζω ᾗ Τραυματισμός.

Σκυφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (καμωμένος εἰς σχῆμα) ακύφου.

Σκύφος (ὁ) ᾗ Σκῦφος, εος-ους (τὸ), ξύλω, κύπη ᾗ. ποτῆριον (κυρ. τῶν βυσκῶν καὶ χωρικῶν), καυκί, ξυλοπότηριον. «Σκύφον μίγαν, οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,» Ἀλκμ.

Σκύφωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Σκύφος.

;Σκωλήκησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκωλήκωσις ἢ

Σκωληκίασις, εως (ἡ). σκωλήκιασμα, [ἐκ τοῦ

Σκωληκιάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω (Γεμίζω) σκωλήκια, σκωληκιάζω.

Σκωληκίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω (Κινοῦμαι ὡς ἄν) σκωλήκιον. « Σφυγμὸς σκωληκίζων, « Ἰατρ., ὁ κτυπῶν βραδέως ᾗ κυματίζων (ἐν εἴδει ἑρπόντος σκωλήκος).

Σκωλήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκώληξ, σκωληκάκι·

Σκωληκίτης, ου (ὁ) καὶ Σκωληκῖτις, ίδος (ἡ). ὅμοιος σκωλήκι ἢ, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκώληκος.

Σκωληκοβρωτος (ὁ, ἡ), [σκώληξ, βιβρώσκω]. σκωληκοφαγωμένος.

Σκωληκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σκώληκος.

Σκωληκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω καὶ Σκωληκοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ σκώληκας, εἶμαι σκωληκοτόκος.

Σκωληκοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Σκωληκοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) σκώληκας.

Σκωληκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκώληκας.

Σκωληκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκωληκιάσῃ, (πθ.) = Σκωληκιάω.

Σκωληκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκωληκοειδὴς. 2) πλῆθος σκωλήκων, σκωληκιάρης.

Σκωλήκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκωληκόω, σκωληκίασμα.

Σκώληξ [κόλος], ηκος (ὁ). σκωλήκι. «Οἱ κόλακες εἰσὶ τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες.» Ἀθ. 2) (μετν.) κλωσσὴ, γιεμά. 3) εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἰσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κόλλιξ. 4) φυτῶν εἶδος (παρ. λη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄλωνα), (ἄλλ.) Ἄντλος. 5) Δίολ. ἀντὶ Κολοκυμα.

†Σκωλιεβάτης [σκῶλον, βαίνω], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ περιπατῶν μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ξύλοποδαρα, (ὄθ.) εἶδος ἐντόμου αἰτοφάγα.

†Σκωλοβατίζω, Μ. ἰσω. Περιπατῶ ὡς σκωλιεβάτης, =Ἰσκωλιάζω.

†Σκῶλον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Σκῶλος, σκόλοψ, (ὄθ. μεταφορ.) σκανδαλον, πρόσκομμα.

Σκῶλος (ὁ), =Σκόλοψ. παλοῦκι, ἀγκάθι. «Βάτου—,» Ἐπιγρ.

†Σκωλύπτομαι [σκολιός], Μ. ὑφομαι, Π. περιστρέφω σκωληκοειδῶς (ὀφιοειδῶς).

Σκῶμμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς σκῶψιν (ἀστεϊσμὸν), λόγος ἐγγυκτικὸς πλὴν νόστιμος (μὲ πνεῦμα), χωρατᾶς, μέτωπον. «Τὸ σκῶμμα λαοδρομᾶ τι ἐχῖν,» Ἄρχτ. «Τῷ μὴ δυναμενῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι σκώμματος, παντάπασιν ἀφεκτέον,» Πλ. «Τὸ δὲ εἰκασμᾶ ἐστι σκῶμμα καθ' ὁμοιότητα,» Δξ.

Σκωμματικός, ἡ, όν, =Σκωπτικός.

Σκωμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκῶμμα.

Σκωπεῖος (ὁ, [σκώψ], παρὰ Συβορίταις ὁ νάννος, (ἄλλ.) Στίλπων.

†Σκωπευμα, ἔσφαλμ. ἀντὶ Σκάπευμα.

†Σκωπιαλές, ά, όν, =Σκωπτικός.

Σκωπτής, οῦ (ὁ). ὁ σκώπτων (χλευάζων), γωρατατζῆς, περιγελαστής.

Σκωπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γρησίμευων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκώπτειν, χλευαστικός.

;Σκωπτίλος καὶ

Σκωπτόλης, ου (ὁ). σκώπτης, χωρατατζῆς, ἀστεῖος, μουκαλίτης.

Σκωπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκώπτης.

Σκώπτω [σκώψ], Μ. σκώψω ἢ σκώψομαι. Μιμοῦμαί τι (Τυρκ. κάμνω τὸ τακλίτι τινός) πρὸς γέλωτα· ἐγγίζω (πειράζω) μὲ νοστιμον τρόπον· (ἐν γεν.) χωρατεύω, ἀστειζομαι. «Ἐμμελῶς (ἡ Ἀγροίκως)—,» Ἄρχτ., Ἀρχφ. «Σκώπτειν αὐτὸν εἰς μικρολογίαν,» Πλ. «Οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς ταῖς ατόμασι φιλοῦντας,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Ἀπυρρίπτοντες εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πολλά, χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι,» Ἡρωδ.

Σκῶρ, σκατός (τὸ). κόπρος, (ἀνθρ.), σκατὸν, περίττωμα.

Σκωραμίς [σκώρ, ἀμίς], ίδος (ἡ). τὸ κοπροδόχον ἀγγεῖον, σκατοτσούκκαλον.

Σκωρία (ἡ), [σκὼρ]. ἡ σῆψις ἢ ὁ ἀφρὸς τῶν μετάλλων (κυρ. δὲ) τοῦ σιδήρου, (κοιν.) σκουριά· (ἐν γεν.) περίττωμα, σκυβαλον.

Σκωριοειδής, ἐος (ὁ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σκωρίαν.

Σκώψ [σκέπτω, διὰ τὸ μεγαλόφθαλμον τοῦ ζώου], σκωπὸς (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (κουκουβάγιας), τὸ ὁποῖον κάμνει διάφορα μιμητικὰ σχήματα, (Γαλλ.) duc (le petit), ἴδε καὶ Ἀείσκωψ, (ὄθ. 2) «εἶδος χοροῦ κωμικοῦ.

Σκῶψις, εως (ἡ), τὸ σκώπτειν, ἔγγιμα μὲ νόστιμον τρόπον, ἀστεϊσμός, χωράτευμα. «Ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλεον ἢ ὠφελεῖ πολύ· τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνεται,» (Ἄλεξ παρ') Ἀθ.

Σμαλερός, ά, όν, Π. ἀντὶ Μαλερός.

Σμᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Σμῆμα, =Σμῆγμα, (εἰς τὸν Θκρ. ΙΕ'. 32 συγχ. τῷ Νάμα).

Σμᾶνες, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Σμῆνος.

Σμαράγδειος, α, ον. Ὁ τοῦ σμαράγδου ἢ ἐκ σμαράγδου, σμαραγδένιος.

Σμαραγδίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὴν σμάραγδον, ἔχω τὸ χρῶμα (κτλ.) τῆς σμαράγδου.

Σμαράγδινος, η, ον. Ὁ ἐκ σμαράγδου, σμαραγδένιος.

Σμαράγδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμάραγδος, σμαραγδάκι.

Σμαραγδίτης, ου (ὁ) καὶ Σμαραγδῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν.) λίθος ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ γρωματος τῆς σμαράγδου.

Σμάραγδος (ὁ καὶ ἡ), [ἁμαρύσσω ἢ μαρμαιρω], πέτρ. πολύτ., (ὄχι τὸ γνωστὸν εἰς ἡμᾶς) σμαράγδι, (ἀλλ' ἢ) σμαραγδόριζα, (ᾗ ἀρχαιότ.) ὁ Μαλαγίτης ἢ Πράσιος ἢ Χλωρίτης λίθος (Ἰασπις), (παρβλ. Βήρυλλος).

Σμαραγδώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμαράγδου, σμαραγδοειδής.

Σμαραγεω-ῶ [ὄνομτπ. συγγ. τῷ Ῥάσσω], Μ ἠσω. Ἠχῶ βαρεως (μὲ κρότον), βούζω, ἀντηχῶ. «Διὸς κεραυνὸν, δεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' ὑρανόθεν σμαραγήσῃ,» Ἰλ. Φ.

Σμαραγὴ (ἡ), Π. κράτος, βροντή.

Σμαραγίζω, Μ. ἰσω, =Σμαραγεω.

;Σμάραγνα (ἡ), =Μάραγνα, μάστιξ (κρότωσα).

Σμαρὶς καὶ Σμάρις [συγγ. τῷ Μαῖρα καὶ Μαρίλη, διότι, κατὰ τὸν Ἀρχτ. Η', 30, τὸ θέρος Μαυρίζει], ίδος ἡ ιδος (ἡ), εἶδος μικροῦ ἰχθ., (κοιν.) σμαρίδα ἢ μαρίδα. «Ὅμοια τῇ μαινίδι βυαῖ ἢ σμαρὶς,» Ἀθ.

Σμάω-ῶ [ἁμάω, μάσσω], Μ. σμήσω. Τρίβω· σφαγγίζω· (ἰδιαιτ.) πλύνω μὲ σαπούνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, (συνκδ.) παστρεύω, (ἴδε ἢ) Σμήχω. «Σμᾶται, κτενίζεται, ἐκθέθηκε, τρίβεται,» (Ἀντιφάν. παρὰ) Κλμ. «Κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην ἐν τῇ πύελῳ,» Ἀρχφ. (καὶ μσ.) «Διαπαρὸν σμασαμένα πλύκαμον,» Καλλ. (καὶ πθ.) «Ἀχώρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται,» Δσκρ.

Σμερδαλέος, α, ον καὶ

Σμερδνός, ἡ, όν, Π. φρικτός, φοβερός, καταπληκτικός. «Δράκων (» Χαλκὸς) —,» Ὅμ. «Γοργείη κεφαλὴ σμερδνὴ,» αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Σμερδνὸν ἢ Σμερδαλέον καὶ (πλθ.) Σμερδαλέα, ἀντὶ ἐπίρ. Φρικτά, φοβερά. «Σμερδ. κτυπέων,» Ὅμ., «Σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακεν,» Ὀρφ. «Σμερδνὸν βιόων,» Ἰλ. Ο. [ἐκ τοῦ

†Σμερδὸς, εος-ους (τὸ), Γλσ. δύναμις τερατώδης.

Σμέω, Μ. σμήσω, Ἰων. ἀντὶ Σμάω.

Σμῆγμα (τὸ), πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς σμῆξιν, (π. χ.) πηλὸς, σαποῦνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, (παρβλ.) Ῥύμμα. «Παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγματα σίνις ἱρινεριάκτοις χλιερὰ λαπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες,» (Φιλόξ. παρ') Ἀθ. «Τῷ Γερμανικῷ σμήγματι καλεῖται δὲ σαπων,» Ὀρειδ.

Σμηγματικὸς, ἡ, όν. Σμήγματος ἴδιος, σμηκτικός.

Σμηγματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σμήγματα (πομμάδαις, σαπούνια κτλ.).

Σμηγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνέχων σμήγματος ἢ χρησιμεύων ὡς σμῆγμα.

Σμήκτης, ου (ὁ). ὁ σμήχων (ποιητῶν, ξερρυπίζων).

Σμηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σμήγειν (παστρεύειν), ῥυπτικός.

Σμηκτὶς (κτρὶς), ίδος (ἡ). (κυρ.) γῆ, (ἄλλ.) Κιμωλία, εἶδος χώματος τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς σμῆγμα (σαπουνι), (καθὼς τώρα ὁ) πηλός.

Σμηκτὸς, ἡ, όν. Παστρεμμένος ἢ δυνάμενος νὰ παστρευθῇ μὲ σμῆγμα, ἐπιδεκτικὸς σμήξεως.

Σμηκτρὶς, ίδος (ἡ), =Σμηκτὶς.

Σμῆμα (τὸ), [σμάω]. =Σμῆγμα.

Σμηματοδοκὶς, ίδος καὶ

Σμηματοθήκη (ἡ), =τῷ

Σμηματοφορεῖον (τὸ). κατὶ (κιβώτιον) ἐναποθέσιν σμημάτων, (καθὼς τώρα τὸ) σενδουκάκι τῆς τουαλέττας.

Σμηνεύω, Μ. εὐσω. Φωλεύω καθὼς τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν.

Σμηνηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν σμῆνος (μελισσῶν).

Σμήνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμῆνος.

Σμηνιὼν, ῶνος (ὁ), =Σμηνών.

Σμηνοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων εἰς δοχεῖον σμήνους.

Σμηνονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιμελητὴς μελισσῶν, σμηνουργός. [νέμω καὶ

Σμῆνος, εος-ους (τὸ), =Ἴσμος (μελισσῶν), μελίσσι, (συνκδ.) πλῆθος ἄπειρον. «Μέγα τι θεῶν κινεῖται σμῆνος,» « Ἄρχτ.

2) =Σμῆλον, κυψέλη. « Ἂν σμῆνος κατηρεφέσσαι μελίσσαι,» Ἡσ. «Ἀργοῦνται δὲ αἱ μέλισσαι πλάττουσαι ἔνθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους.» Ἄρχτ.

Σμηνουργέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἐπιμελοῦμαι σμήνη (μελίσσια) ὡς σμηνουργός, κάμνω (μσ. μὲ ὑστ. προθετ. ἢ ἐπίρ.) κάμπια σμῆνος (φωλεύω ᾗ πολλαπλασιάζομαι) ὡς ἂν μελίσσαι) πυοῦνται.

†Σμηνουργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τὸ ἔργον τοῦ σμηνουργοῦ.

Σμηνουργὸς (ὁ, ἡ), [σμῆνος, ἔργον], =Μελισσουργός.

;Σμηνών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶνε τοποθετημένα σμήνη (μελίσσια), μελισσών.

Σμῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σμήχω, τρίψιμον (νὰ ἔβγῃ ἡ λέρα), ξέρριζωμα, πάστρεμμα.

;Σμυρέα καὶ Σμηρία (ἡ), εἶδος πισσοῦ (ἄλλ. ἄγν. Σπειραία).

Σμῆρ-ξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Μῆριγξ

Σμηρίζω, Μ. ἰσω, =Σμυρίζω.

Σμήρινθος (ἡ), Π. ἀντὶ Μήρινθος.

Σμῆρις, ιδος (ἡ), =Σμύρις.

Σμήρισμα (τὸ). σωλήν, σωληνάριον.

Σμήχω, Μ. σμήξω, =Σμάω, τρίβω (σφαγγίζω) παστρεύω. « Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔμ' ἔσμηχεν ἄλοε χνόου,» « Ὑδ. 2 (καὶ μέσ.) « Σμηχομένη κρατέρφιν,» Ἐπιγρ.

2) =Λειαίνω, ὁμαλίζω.

Σμικρίνης [σμικρός], ου (ὁ), Ἐμπ. ὄνομα φιλαργύρου, ἐξηυτελωτικῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σμικροτνώμων, ονος (ὁ, ἡ). = Μικρογνώμων, μικρόνους, μικρόψυχος.
Σμικρολογέω-ῶ, Σμικρολογία, Σμικρολόγος κτλ., Αττ. ἀντὶ Μικρολογέω, κτλ.
Σμικρός, Σμικρότης, Σμικρύνω, Ἰων. καὶ Αττ. (ἀρχ.) ἀντὶ Μικρός κτλ.
Σμίλα, ης (ἡ). = Σμίλη.
Σμιλάκινος, η, ον. Ὁ ἐκ σμίλακος.
Σμίλαξ, ακος (ἡ), εἶδ. δένδρου, (Γαλλ.) if, (Ἀντ.) taxus. 2) (εἶς τὴν Ἀρκαδ.) εἶδος δρυὸς (πρίνου χωρὶς ἀγκάθια). 3) εἶδος ἢ (μᾶλλον) γέν. φυτοῦ περιπλεκ. μὲ φύλλα κισσοειδῆ. « Σμίλαξ ἡ λεῖα, « εἶναι τὸ (κοιν.) σμιλάγκι, (Γαλλ.) liseron; liseron. « (ἢ δὲ) Κηπαία —, « τὸ ἀμπελοφάσουλον, (ἄλλ.) δόλιχος.
Σμιλάριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Σμιλίον, ἐργαλ. χειρουργ.
Σμίλεια (ἡ). ἡ διὰ τῆς σμίλης ἐργασία.
Σμίλευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένον τεχνούργημα ἢ πλουμίδι, φιλεξουλειὰ ἢ τὸ ἐν τῷ σμιλεύειν ἀποκοπτόμενον, πελεκοῦδι μαρμάρ. κτλ., (μετγμ.) λεπτομέρεια.
Σμίλευσις, εως (ἡ), τὸ σμιλεύειν, ἡ διὰ τῆς σμίλης ἐργασία.
Σμιλευτός, ἡ, όν. Ὁ διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένος· (ἐπμ.) λεπτουργημένος· (μετγμ.) τετορνευμένος. « Γράμματα —, « Ἐπιγρ.
Σμιλεύω, Μ. εὔσω. Δουλεύω τι διὰ τῆς σμίλης, (ἐπμ.) λεπτουργῶ, (κοιν.) κάμνω ψιλοξουλειάν.
Σμίλη (ἡ), [συγγ. τῷ Σμινύη], ἐργαλ. κοπτερὸν ἢ σουβλερὸν χρήσιμον εἰς διαφόρους ἐργασίας, (π. χ.) σμιλάρι (τῶν λιθοξόων καὶ λεπτουργῶν), (Γαλλ.) ciseau, ποπίδι (τῶν κουντουρᾶδων), (Ἰταλ.) scalpello (τῶν χειρούργων), κονδυλομάχαιρον, κονδύλι (πρὸς ἐγχάραξιν τῶν στοιχείων κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν), κτλ., (παρβλ. Γλύφανον).
Σμιλίον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Σμίλη.
Σμιλιωτός, ἡ, όν. Κομωμένος εἰς σχῆμα (κυρ. χειρουργ.) σμιλίου.
Σμιλοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σμίλης, ἕθεν Σμιλοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) σμίλης.
Σμίλος (ἡ), Π. ἀντὶ Σμίλαξ (δένδρ.).
†Σμίνθα (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σμίνθος ἢ (ς) Σμίνθη.
Σμινθεύς, έος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων [ἐκ τοῦ Σμίνθος, ὡς μυρφόνας, ἡ τῆς Σμίνθης πόλεως Τρωϊκῆς].
Σμίνθη (ἡ), = Μίνθη. 2) πόλις τῆς Τρωάδος, ἕθ.
Σμινθιεύς (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἄλλ.) Σμινθεύς.
Σμίνθος (ὁ), Κρητ. ὁ ποντικός.
Σμινθίον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Σμινύη (ἡ), [Σμινυός], ἐργαλ. γεωργ., τσαπέτ', ξυνάρι· σκαλιστῆρι. « Ἀλλ' ἰμάντα μοι δὸς καὶ σμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα, « Ἄρχφ.
Σμινυός (ἡ), Π. ἄ
Σμινύς, ύος (ἡ). = Σμινύη.
Σμίρις, ίδος, = Σμύρις.

†Σμοῖος [μόω], η, ον, Γλσ. = Στυγνός, σκυθρωπός· φοβερός.
†Σμόκορδων-ῶ, = Σπλεκόω.
Σμυγερός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς, Π. [σμύχω], παλαίπωρος, ἄθλιος· ἐπίπονος, (παρβλ.) Μογερός.
†Σμύλα ἡ Σμύλλα, ης (ἡ), εἶδος ἰχθ. (σαυριδιοῦς), (παρβλ. Μύλλος), (εἰς τὸν Γρ. Νύσσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀσμύλη).
Σμύραινα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μύραινα, (συγχ. τῷ Σφύραινα).
Σμύραινος (ὁ), εἶδ. ἰχθ.(ς)
Σμυραινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμυραίνης.
Σμυρίζω, Μ. ἰσω. Τρίβω (Ἁλίζω) λίθον διὰ τῆς σμύριδος. 2) Π. (σπν.) ἀντὶ Μυρίζω.
Σμύρις, ιδος (ἡ), εἶδος σιδηρούχου λίθου μὲ τὴν ἄμμον τοῦ ὁπ. δουλεύουν (ἁλίζουν) τοὺς σκληροὺς λίθους (τὰ διαμάντια κτλ.), (Γαλλ.) émeri. (Ἐπὶ Γρηγορ. τοῦ Καρίνθου ἐλέγετο κοινῶς) Σμερίν. « Τὸ δὲ σμερίν ἐστιν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν ἢ πρισμὸν μαρμάρου, φύεται δὲ ἐν τῇ Σμύρνῃ, ἢ λέγεται Σμύρνιον. «
Σμύρισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμύριδος δηλευμένον (ἁλισμένον) πρᾶγμα.
Σμυρισμάτιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Σμύρισμα.
Σμυριστής, ου (ὁ), (κυρ. λίθος), = Σμύρις.
Σμύρνα, ης (ἡ), = Μύρρα, εἶδος ἀρώματος (κόμμι εὐῶδες) ἀένδρου τινὸς τῆς Ἀραβ., (ἴδε ἢ Στακτή). 2) πόλις παραθαλάσσ. τῆς μικρ. Ἀσίας.
Σμυρναῖος, α, ον. Ὁ τῆς σμύρνης ἢ ἐκ τῆς Σμύρνης.
Σμυρνεῖον (τὸ), ὁρθότ. τοῦ Σμύρνιον.
Σμυρνηφόρος (ὁ, ἡ), = Σμυρνοφόρος.
Σμυρνιάζω, Μ. άσω ἢ
Σμυρνίζω, Μ. ἰσω. Σκευάζω (Ἀναπατέω) μὲ σμύρναν. 2) Ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν σμύρνης.
Σμύρνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ σμύρναν.
Σμύρνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἱππασελίνου) τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος μυρίζει ὡσὰν τὴν σμύρναν, (παρβλ.) Μυρρίς. 2) = Σμυρίς.
Σμύρνισις, εως (ἡ), τὸ οὗτ. τοῦ Σμυρνίζω, ἡ διὰ σμύρνης σκευασία ἢ ἐπάλειψις.
†Σμυρνιοβότανον (τὸ), κοινολεκτ. τὸ φυτὸν Σμύρνιον.
Σμυρνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμύρνης, ὅμοιος μὲ σμύρναν.
Σμυρνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σμύρναν.
Σμῦρος (ὁ). ἡ ἀρσενικὴ σμύραινα ἢ ἄλλο ὁμοιογενὲς εἶδος ἰχθύων, (Ἀριστ. Ζ. ἐ, 10).
Σμύχω [συγγ. τῷ Σμώχω], Μ. σμύξω (πθ. ἀόρ. Ἐ. Ἐσμύγην). Καίω χωρὶς φλόγα (μὲ ὀλίγον πῦρ)· (μφορ.) καταναλίσκω ἐσωτερικῶς, κατατήκω (καὶ πθ. κατατήκομαι) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. « Πάλαγγε σμύχομαι ἐν ἐμαυτῷ, « Ἡλ., (κοιν.) βράζω μέσαμου. « Ὡς δὲ μή., σμήχηται ἐν τῇ λεπτῇ διαίτῃ ἀνοσείων, χαρίζεσθαι ὁπώρης μήλων ἀφθῶν ἐν ὕδατι κτλ. « Ἀρετ.
†Σμῶδιγξ, ιγγος (ἡ), Γρμτ. ἀντὶ Σμῶδιξ.
Σμωδικός, ἡ, όν. Ὁ θεραπεύων (χρησμεύων διὰ) τὰς σμωδίγγας « Φάρμακον —, « Ἰατρ.
Σμῶδιξ, ιγγος (ἡ). πρήξιμον ἐξ αἰτίας κτυπήματος, μώλωψ, [ἐκ τοῦ
Σμώχω, Μ. σμώξω, = Σμήχω, τρίβιον παστρεύω· (μτγμ.) κτυπῶ δυνατά, ἢ τρώγω μὲ βίαν, (κοιν.) κτυπῶ ὀδόντι. « Σμώχετ' ἀμφοῖν ταὶν γνάθοιν, « Ἄρστρ., (παρβλ. Ψώχω).
Σοβαρεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι σοβαρῶς (μὲ ὕφος), καμαρόνω, ἐπαίρομαι.
Σοβαρηπικός, ἡ, όν. Σοβαρός.
Σοβαροβλέφαρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων σοβαρὰ βλέφαρα (ἐπηρμένην ὀφρῦν), ὑπέρογκος, ὑπερήφανος.
Σοβαρός [σοβέω], ά, όν. (κατὰ λέξ.) Ὁ περιπατῶν μὲ κουνηζὰ χέρια, (ὅηλ.) καμαρόνων, ἢ βιαστικ., (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ὁρμητικός· (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, πολυέξοδος. « Τιμή —, « Αἰλ., ἢ ὑπέρογκος.
Σοβαρότης, ητος (ἡ). τὸ ὕφος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ σοβαροῦ.
Σοβαρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). σοβαρὸς τὸ φρόνημα, ἀγέρωχος.
Σοβαρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὕφος σοβαρὸν (μεγαλυπρεπὲς, ἀγέρωχον).
Σοβάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σοβαρὰ, (ὀθ. [ἐξ οὗ.) πόρνη, (ἄλλ.) Δρομὰς ἢ μαινὰς 2) (εἰς τὸν Ἀθ. ἐνν. ὀρχήσεις), εἶδ. γελοίου χοροῦ, [ἐκ τοῦ
Σοβέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ.) = Φοβέω, φοβίζων διώκω (φυγαδεύω), (ἐν γέν.) βάλλω εἰς ταχεῖαν κίνησιν κυνῶ· ταράττω· τινάζω· (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) τρίχω, κινοῦμαι ταχέως· (ἴδιαιτ.) κυνῶ τὰ χάριμου περιπατῶν, (ἐπαι.) περιπατῶ βιαστικὰ (δηλίγωρα) ἢ μὲ ὕφος σοβαρὸν (φέγγοντος), καμαρόνω· (πθ.) κάμνω ὡσὰν ξυπασμένος. « Σοβεῖν τὴν κόνιν, « Ξεν., τινάζειν. « Ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὸν κάλαμον καὶ τὴν ὕλην, ἵνα πέτωνται τὰ ὀρνίθια, « Ἄρστ. « Ταῦν ποδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, « Ἄρστρ. « Σοβεῖν τὴν κύλικα, « Φλστρ., περιφέρειν ταχέως (καὶ ἄλλ.) « Σοβεῖ (ἐνν. τοὺς πόδας ἢ τὸν ὕπτιον) εἰς Ἄργος, « Ἀκ., τρέχα, (κοιν.) κτύπα εἰς τὸ Ἄργ. « Τρεῖς ἀκολούθως ἢ τέτταρας ἔχων διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, « Δημ. (καὶ πθ.) « Ὀφθαλμὸς σοβούμενος, « Γρ., βλέμμα παράφορον (παραλογισμένον). « Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον. « Βασ. « Ἄγριον δὲ τὸ ἦθος οὐτω καὶ σεσοβημένον, « Τιμαρ. (ἢ προθετ.) « Μειράκιον ἐμπλήκτων ἢ σεσοβημένων πρὸς δίξεν, « Πλ., ὑπτιασμένον. [ἐκ τοῦ
Σόβη (ἡ), [σεύω]. ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου (διότι μὲ αὐτὴν διώχνει ταῖς μυίγαις). 2) φούντα περικεφαλαίας (ἀπὸ ἀλογοουρὰν), (παρβλ.) Φόβη.
Σόβησις, εως (ἡ), τὸ σοβεῖν ἢ σοβεῖσθαι, ξύπασμα, διώξιμον· (ἐν γέν.) ταχεῖα κίνησις· (ἰδιαιτ.) περιπάτημα σοβαρὸν (καμαρωτόν)· (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁρμὴ περὶ τι.
Σοβήτρον (τὸ), = Σόβη, μυιαστήριον.
Σοβός (ὁ), [σόομαι], πηδητικὸς, ὁρμητικὸς, (ἐπίθ. τῶν Σατύρων, παρβλ. Σοβάς).
Σόγκος (ὁ), = Σόγγος.
Σογκωδής, ους (ὁ, ἡ), = Σογχώδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σόγγος (ὁ), [σορφός], εἶδ. φυτ., (κοιν.) ζογός.

Σογχώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σογγοῦ, ὅμοιος (τὸ εἶδος μὲ ζογὸν), (Γαλλ.) chicoracé.

Σοί, δοτ. τοῦ Σύ, ἡ 2) ὀνμ. πλθ. τοῦ Σός.

Σοῖο, Ἰων. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σός.

†Σοΐς, ΐδος (ἡ), Γλω. = Σιβάς.

Σοῖσι Ἰων. ἀντὶ Σοῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Σός.

Σολοικία (ἡ), = Σολοικισμός.

Σολοικίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς σόλοικος, κάμνω σολοικισμούς (περὶ τὴν γλῶσσαν ἢ τὰ ἤθη). « Φωνῇ δὲ νομίζουσι Σκυθικῇ, σολοικίζοντες αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἐπεὶ εὖ χρηστῶς ἐξέμαθον αὐτήν, » Ἡρ. « Ἀμεινόν ἐστι τῇ φωνῇ μᾶλλον ἢ τῷ βίῳ σολοικίζειν τε ἢ βαρβαρίζειν, » Γαλ.

Σολοικισμός (ὁ). τὸ σολοικίζειν (γράφειν ἢ προφέρειν παρὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης), ἁφάλμα περὶ τὴν γραμματικὴν ὀρθότητα τῶν λέξεων (καὶ μτνμ. περὶ τὸν καλὸν τρόπον τοῦ ζῆν), χωριατιά, βαρβαρότης. « Οὐ ζίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀσοχήματα ἢ πλημμελήματα ἢ σολοικισμούς, » Πλ. « Ἔστι δὲ σολοικισμὸς, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τό, Ἐγὼ περιπατῶν ὁτοῖχος ἔπεσε, » Σδ. « Μιᾶς μὲν λέξεως κακία ἐστὶν ἁ βαρβαρισμός, ἐπιπλοκὴς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμός, εἰ καί τινες εἰσηγήσαντο ἢ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν, εἰ κατὰ ὑηλείας φαίη τις Οὗτος κτλ., » Ἀπλλν. « Δῆλον δ' ὅτι, πολλῶν καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔζι κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν εἶτ' οὖν βαρβαρισμόν· κέκριται δὲ σολοικοφανῆ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα· πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον σχῆμα ἁμάρτημά ἐζιν ἑκούσιον, διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· σολοικισμὸς δὲ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας, » Εὐς. « Πλεῖζα δ' ἂν τις εὕροι παρ' αὐτῷ (τῷ Θουκυδίδῃ) τῶν σχημάτων. . , σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν, » Δ. Ἁλ.

Σολοικιζής, οῦ (ὁ). ὁ σολοικίζων συνήθως.

Σολοικοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος σόλοικος (ὁμοιάζων σολοικισμόν).

Σολοικος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ προφέρων παρὰ τοὺς κανόνας (καθὼς οἱ κάτοικοι τῶν Σόλων, ἀποικίας συστηθείσης ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰς τὴν Κιλικίαν, οἱ ὁπ. παρίφθειραν μὲ τὸν καιρὸν τὸ Ἀττικὸν τῆς γλώσσης ἰδίωμα)· (ἐπὶ λέξ.) ὁ ἐναντίον τῆς γραμματικῆς ἀκριβείας, ἐσφαλμένος, ἀξήκιμος, κακόζηλος· (μτνμ.) ἄπρακτος, ἀπολίτευτος, ἀπειρόκαλος· ἄτοπος· (παρβλ.) Σκαιός. « Τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτούς (ἀντὶ Ἡμᾶς ἢ Ὑμᾶς ἢ Σφᾶς αὐτούς), σολοικον, » Ἀθ., « Σολοικότερος ἄνδρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ἥκιστα εἰμὶ ταχὺ ὑπακούει, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι, » Ξεν.

Σολοικοφανής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = νῶς. Ὁ φαινόμενος (χωρὶς νὰ ἦνε) σόλοικος, ὁμοιάζων σολοικισμόν.

Σολοικώδης, ἐος (ὁ, ἡ), σόλοικος τὸ εἶδος, μετέχων σολοικισμοῦ, σολοικοφανής.

Σολοίκως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (ἐκφράσεως) ἢ μὲ ἦθος σόλοικον, σκαιῶς, βαναύσως κτλ.

†Σολοιτύπας (ὁ, ἡ), = Μυδροκτύπος, [τύπτω καὶ

Σόλος (ὁ), [ἕλος ἢ σόρμαι]. (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιουδήποτε ζερεοῦ σώματος (κυρ. δὲ) αἰσήρ ὅπως ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον (ἐπμ. σχήματος κωνοειδοῦς, ὁ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ἀθλητὰς ὡς) δίσκος.

Σομφὸς [συγγ. τῷ Σιφνός], ἡ, όν. Σπογγώδης, χαῦνος, ἀραιὸς, διάκενος, (ἐπὶ φων.) βραχνὸς, ἀμαυρὸς, (Γαλλ.) creux, obscur, (παρβλ.) Μογγός.

Σομφότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σομφοῦ, χαυνότης κτλ., (ἐπὶ φων.) βραχνάδα.

Σομφώδης, εος (ὁ, ἡ). σομφὸς τὸ εἶδος, σπογγώδης.

Σόομαι, (ἴδε τὸ συνηρ.) Σοῦμαι.

Σόος, η ἢ ος, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Σῶος-Σῶς. « Τῶν σημάντρων ἑόντων σόων, » Ἡρ.

Σορέλλην, ηνος (ὁ), Κωμ. = Σοραδαίμων.

†Σορεύω, Μ. εὐσω, = Σωρεύω καὶ

†Σορη̃δόν, ἐπίρ. = Σωρηδόν.

Σοροδαίμων [σορός, δαίμων], ονος (ὁ). Κωμ. γέρων ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον, ὑπέργηρως, παληόγερως, σαράβαλον, σάψαλον.

Σοροεργὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σοροπηγός.

Σοροπήγιον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σοροπηγοῦ.

Σοροπηγὸς (ὁ), [σορὸς, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων σανδούκια διὰ τοὺς νεκροὺς (κιβούρια).

Σορόπληκτος καὶ Σοροπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλήττω], = Σοροδαίμων.

†Σοροποιὸς (ὁ), = Σοροπηγός.

Σορὸς (ἡ), [συγγ. τῷ Σωρός]. θήκη νεκροῦ, κιβούρι· ξυλοκρέββατον. (κατ' ἔκτ.) λάρναξ, σαρκοφάγος. « Ὁ ἐν Ἄσῳ λίθος, ἐξ οὗ τὰς σορὸς ποιεῦσι, » Θφρ. 2) (συνκδχ.) γέρων ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον, Σοροδαίμων. « Ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ ἦδη τέλεως ἦν ὁμολογουμένως σορός, » Ἀθ.

†Σορωνὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σαρωνίς.

Σὸς [σὺ], ή, όν, (ἀντνμ. Κτησ. β'. πρσ.). Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς σέ, ἰδικός σου. « Ἐγὼ δὲ σός, κεἰ μὴ σός, . . σὸς γέ τοι καλούμενος, » Σοφ., ὮΗλ. υἱός. « Ἀπάγου τὴν σὴν, » Ξεν., γυναῖκα· (ἢ πρὸς γεν. παρὰ Π.) « Σῷ δ' αὐτοῦ κράτησον, » Ὅμ., τῷ σαυτοῦ. « Ἱρὸς ἀσμένης πέπτωκα σὰς παρηίδας, » Εὐρ. « Ὥρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν, » Σοφ., συμφέρον. « Τό σὸν τ' ἦν ὦδ' ἂν εὐτυχέστερον, » Εὐρ., ἀντὶ Σύ, τὰ κατὰ σέ. (καὶ πλθ.) « Ὡς μᾶλλον μέλει μοι ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἕξει ἢ ὅπως τὰ ἐμαυτῶν, » Ξεν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Τὰ σά, » Αξ., τὰ κτήματά σου. « Μηδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν σῶν κεκτῆσθαι, » Ξεν. (καὶ ἀντὶ προθετικ.) « Εὐνοίᾳ ἐρῶ τῇ σῇ, » Πλάτ., = Τῇ πρὸς σέ.

Σοῦ, γεν. τοῦ Σός καὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.) τοῦ Σύ

Σοῦ, Ϛ'. ἐν. πρσ. τῆς πρζ. τοῦ Σοῦμαι.

Σοῦβος (ὁ), [σάβδος;] εἶδ. βορκόβου ἢ σκύγγου.

†Σουβάριον (τὸ), [Ἀτν.], μανδύλι (δι' τὸν ὦμον), = Κοψιδρώτιον.

†Σούκινος, η, ον, (ὑλγ.). Καμωμένος ἀπὸ ἤλεκτρον (Ἀτ. σούκινον), κεχρυσωμένος. « Τὸ δάκρυον τὸ σούχινον (ὅπου γραπτὸν ἴσως Σούχινον ἢ Σούκινον) ἐπισπᾶται τὰ κάρφη, » Κλη.

Σοῦμαι (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σόομαι), Π. ἀντὶ Σεύομαι, κινοῦμαι ταχέως, ὁρμῶ, τρέχω, σπεύδω, φεύγω διωκόμενος. « Σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ, » Ἀρχφ. (καπως ἢ κανονικῶς) ἐρῶ, λέγομεν διώχνοντες τὰς ὄρνιθας) ἔρρε, ξοῦ. « Σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βάρην, » Λίσχλ.

Σ'ὕνεκα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Σοῦ ἕνεκα.

Σουνιάρατος (ὁ, ἡ), Π. [Σούνιον, ἀράομαι], ὁ ἐν τῷ Σουνίῳ λατρευόμενος, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Σοῦς, οῦ (ὁ), Π [θοὸς, σεύω], ὁρμὴ (πρὸς τὰ ἄνω), (Γαλλ.) élan.

Σοῦσθαι, Π. ἀπαρ. καὶ

Σοῦσθε, Π. Ϛ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρζ. ἢ πρζ. τοῦ Σοῦμαι.

Σουσιγενὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ γεννημένος εἰς τὰ Σοῦσα (πόλιν τῆς Περσ.).

†Σούσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ σοῦσα (κρῖνα).

†Σοῦσις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σοῦς.

†Σοῦσον (τὸ). Ἑβρ. ἢ Φρυγ. ἢ Φοινικ. τὸ κρῖνον (ἄνθ.).

Σούχινος, η, ον, = Σούκινος.

Σ.ύχινον (τὸ), Ατν. τὸ ἤλεκτρον, succinum, ἴδε Σούκινος.

Σοφία (ἡ). ἡ ἕξις (ἡ ἱκανότης, ἡ ἀρετὴ) τοῦ σοφοῦ (« Ἀποξ ἐχρήσατο Ὅμηρος τῷ ὀνόματι σοφίᾳ, [Ἰλ. Ο, 412], οὐ καθάπερ νῦν τὴν διὰ λόγου καὶ πραγμάτων ἐπισκευὴν τοῦ ἤθους λέγων, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην, » Σδ. « Πλάτων δὲ ἰδαίτατα μὲν σοφίαν ἠξίωσε καλεῖσθαι τὴν τῶν νοητῶν καὶ ὄντως ὄντων ἐπιστήμην. . ἰδίᾳ δὲ σοφίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν καλεῖ, ἄρξιν οὖσαν τῆς αὐτῆς σοφίας. Κοινῶς δὲ λέγεται παρ' αὐτῷ σοφία καὶ ἡ πᾶσα ἐμπειρία, εἴον ὅταν σοφὸν λέγῃ τὸν δημιουργόν, » Ἀρι.· (ἐν γέν.) γνῶσις ἐντελὴς, ἐπιτηδειότης (εἰς ὁτιοδήποτε ἔργον)· ἐμπειρία· πολυπειρία (ἰδιαιτ.) φρόνησις (« Principem omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Graeci vocant; prudentia enim, quam φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, » Cic. De offic. i [1, 43]), εὐβουλία· πανουργία, πανουργία. « Τίς ἂν μοι τοῦτο ἀπεργάσειε σοφίᾳ καὶ μὴ βίᾳ; » Ἰπρ., μὲ ἐπιτηδειότητα, μὲ τρόπον. « Εἴτινα ἐργάζεις σοφίην, μηχανῶ ὡς κεῖ. « αὐτὸς ἴδε καὶ Σοφιστής (2).

Σοφίζω, Μ. (σπ. Κάμνω τινὰ σοφὸν (ἔμπειρον, φρόνιμον)· (Γρφ.) = Συνετίζω, ἴσως ἐπὶ τὸ πλ. πθ. ἢ μσ.) « Ναυτίλους ἐσοφίσαντο, » Ἡρ., εἰδήμονας, ἔμπειρους. 2) (συνήθ. μα. μὲ αἰτ. ἀντ.) πίνω (ἐφευρίσκω) τι σοφῶς (εὐφυῶς) ἢ σοφιστικῶς (μὲ πονηρίαν καὶ ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀπατήσω), δολεύομαι, μαθαίνω (« Τὴν πορφύραν—, » Φλγρτ.), ἀπατῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Μή με σοφίζου, κούφην μοι σταχύων ἀντιλαβοῦς καλαμήν,» Ἐπιγρ. ‖ «Ἀεὶ καὶ νῦν ἔρεις σοφίζομαι,» Ἄρχ. «Οὗτος ἐμὲ σοφίζεται τοιόνδε,» Ἡρ. «Πρὸς ὧν ταῦτα σοφίζονται (οἱ ἀλλῆλοι) τάδε,» αὐτ. «Τὰ αὐτὰ καὶ ἡμεῖς, νέοι ὄντες, μελετῶμεν καὶ ἰσοφιζόμεθα,» Ξεν. «Ψίγυοι πολλοὶ τοὺς νῦν σοφιστάς, ὧν ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν,» αὐτ. (καὶ πρυθετ.) «Σοφίζεσθαι πρὸς τὸν νόμον,» Πλ., ἀντὶ τοῦ πειρᾶσθαι σοφίσματα (τρεψιδικίας), (ὄθ. σοφιστής). ‖ Σεσοφισμένος, « Γρφ., σοφιστικός, σοφιστής, ἡ· σοφίας μέτοχος, ἔμπειρος, γρόνιμος. « Βέλτερος ἀλκήεντος ἠὲ σεσοφισμένος ἀνήρ, » Φωκυλ. (καὶ μὴ γεν.) « Οὔτε τι ναυτίλης αἰσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν, » Ἡσ. 3) (Γρφ.[] ἐνοῶ, συμπεραίνω. « Ἐσοφισαντο ὅτι ἔμμις πλήκτης τὸ παιδάριον, » Βασιλ. Σόφισμα (τό)· τὸ εὖ φρονεῖν ἢ τὸ ἐπὶ κακοῦ σοφιστικῶς ἐπινοηθὲν τέχνασμα· (ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς διαλεκτ. καὶ Ῥητορ.) ἐρώτημα μὴ συμπέρασμα ἀπατηλόν (στηριζόμενον εἰς ψευδῆ συλλογισμόν). ‖ Σοφισματίας, ου (ὁ), σοφιστὴς ἐπιτήδειος. Σοφισματικός, ἡ, όν. Σοφίσματι ὅμοιος· σοφιστικός. ‖ (οὐσ.) = Σοφιστής. Σοφισμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σόφισμα. Σοφισματοποιΐα, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει συλλογισμός, σοφίσματι ὅμοιος. Σοφισμός (ὁ), τὸ σοφίζεσθαι, ἢ διὰ σοφισμάτων ἑρμηνεία. Σοφιστεία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ τρόπος) τοῦ σοφιστοῦ, ἡ σοφιστικὴ τερθρεία. Σοφιστέον, θετ. τοῦ Σοφίζω. Σοφίσυμμα (τό). τέχνασμα (ἐπίνοια) σοφιστοῦ, σόφισμα. Σοφιστεύω, Μ. εὐσω. Πράττω (Διδάσκω) ὡς σοφιστής, μετέρχομαι (ἐπαγγέλλομαι) ὡς ἔργον τοῦ σοφιστοῦ. ‖. (μτβτ.) Σοφιστηρίζω ἢ ἐπινοῶ σοφιστικῶς. Σοφιστήριον (τό). διδακτήριον (ἀκροατήριον) σοφιστοῦ. 2) (ξ) μέσον πρὸς σοφισμόν, τέχνασμα. σόφισμα. Σοφιστὴς [σοφίζω], οῦ (ὁ). (κυρ. ᾗ ἀργ.) σοφὸς (ἱκανὸς, ἔμπειρος) εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον ἢ ἐπάγγελμα, τεχνίτης ἄριστος εἰς τὸ εἶδος του· (ἰδιαιτ.) ποιητὴς ῥωμαϊκὸς· (ἐν γέν.) φιλόσοφος. « Οἱ πάντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταὶ, οἱ τοῦτον τὸν χρόνον ἐτύγχανον ὄντες, ἢ δὴ καὶ Σκίλλις,» Ἡρ., οἱ (ἄλλ.) ἐπὶ σοφίᾳ « Ἕλληνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ Πυθαγόρᾳ,» αὐτ. 2) (ὑστεροτεχνικῶς, τῆς ῥητορικῆς ἢ τῆς ἠθικῆς κτλ. [ἐν γέν.] τῆς φιλοσοφίας)· παγκρίτως ἐμῶν· (ὄθ. ἐπὶ καθ' ἕξιν φλαύρων, ἀπατεώνων, τσαρλατάνος καταντούντων συνήθ. οἱ τὰ πάντα ἐπαγγελλόμενοι). « Τοὺς τὴν σοφιαν ἀργύριον τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι, » Ξεν. « Ἔστι γαρ ἡ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὔσης, » Ἀρετ. « Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ ὁρατήριον αὐτῶν, δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, ἢ μεταγράψαντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν, « Πλ. « Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλως καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, « Δημ. « Οἱ σοφισταὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἐξαπατᾶν λέγουσι καὶ γράφουσιν ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, καὶ οὐδένα οὐδὲν ὠφελοῦσιν· οὐδὲ γὰρ σοφὸς ἐγένετο αὐτῶν οὐδεὶς οὐδ' ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἀρκεῖ ἑνάστῳ σοφιστὴν πληθῆναι, ὅ ἐστιν ὄνειδος παρὰ γε τοῖς εὖ φρονοῦσιν,» Ξεν. « Δόξαν φερόμενοι τοῦ ἔπειτα χρόνου, μὴ σοφισταὶ καλῶνται,» Πλάτ.

3) ῥήτωρ (κυρ. ὁ γράφων ἢ δημηγορῶν πρὸς ἐπίδειξιν), (Γαλλ.) déclamateur. « Ὥστε μηδένα δυνηθῆναι μήτε τῶν ποιητῶν, μήτε τῶν σοφιστῶν, ἀξίως τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων εἰπεῖν,» Ἰσοκρ. « Ἰσοκράτης σοφιᾶς μὲν τοὺς περὶ τὴν ἔριν καὶ τοὺς.. διαλεκτικοὺς ἀποκαλεῖ, φιλόσοφον δ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ῥήτορας,» Ἀρχδ. « Σοφιστῶν θεαταῖς ἐσκότε καθημένοις μᾶλλον, ἢ περὶ πόλεως βουλευομένοις,» Θκ. « Τοῖς γὰρ σοφισταῖς ἐφέπεται πρὸς ἐργασίαν ἡ δόξαν ἔχειν ὅτε τῶν λόγων κοσμεῖν τὸν ἥττονα παραλαμβάνοντες,» Πλ.

Σοφιστιάω-ῶ (ἄχρ. εἰς τοὺς ἄλλ. χρν.). Πράττω ἢ Γράφω ἢ Ὁμιλῶ ὡς σοφιστὴς (μὲ σοφιστικὴν δεινότητα), ἐπιδεικτικῶς σοφιστικῶς.

Σοφιστικός, ἡ, όν. Σοφιστοῦ ἴδιος, ἁπατηλός. ‖. « Σοφιστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ σοφιστοῦ. « Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν, « Φλῆρ.

Σοφιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ σοφιστικὸν (ἁπατηλὸν) τρόπον, μὲ σοφίσματα.

Σοφιστομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος ("Ἐχω μανίαν) διὰ τοὺς σοφιστάς. « Σοφιστομανοῦσιν Ἀθήνησι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι ᾗ ἀφρονέστεροι,« Γρ.

Σοφίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σοφιστής.

†Σοφοδότις, ιδος (ἡ). δώτειρα (χορηγὸς) τῆς σοφίας.

†Σοφόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δωρούμενος σοφίαν.

Σοφόνους (ὁ, ἡ). σοφὸς τὸν νοῦν, εὐφυὴς, (παρβλ..) Θυμόσοφος.

†Σοφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ σοφὸν, σοφίζω.

†Σοφοποίησις, εως καὶ

Σοφοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σοφοποιὸς (ὁ, ἡ). σοφίας ἐμπαιγτικὸς, ἀσοφοδότης.

Σοφὸς [συγγ. τῷ Σαφὴς, ὄθ, τὸ Ατν. sapiens], ἡ, όν. (κυρ.) ἱκανὸς (εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον)· ἄριστος εἰς τὸ εἶδός του, ἐπιτήδειος (« Τὸν δ' οὔτ' ἂρ σκαπτῆσι θοῇ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα, οὔτ' ἄλλως τι σοφὸν, « Ὁμ. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] « Μίαν κυνα, ἥτις ἀν ἡ σοφωτάτη ἰχνεύειν ,« Ξεν.)· (ἐν γέν.) ἐπιστήμων, ἔμπειρος (« Πότερά σοι δοκοῦσιν οἱ σοφοὶ, ἃ ἐπίστανται, ταῦτα σοφοὶ εἶναι, ἢ εἴσί τινες ἃ μὴ ἐπίστανται σοφοί; Ξεν. «Πάντα σοφὸν οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἶναι, « =« Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφὸς,« Θγν.)· πολύπειρος· φρόνιμος (« Σοφὴν γ' ἔλεξας τὴν ἐκούσιον φυγὴν ,« Εὐρ. « Ὡς πολλὰ γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά , « αὐτ. « Σοφὸν δὲ ἦν τὸ ἀποβῆναι νεῶς,« Συν.]· (ἐνίοτε) δεινὸς, πανοῦργος (« Δαρεῖῳ ἦν ἱππόκομος ἀνὴρ σοφὸς, « Ἡρ.)· (συχν.) πεπαιδευμένος, λόγιος (« Ὦ χρήσιμ' εἰδὼς οὐχ ὁ πολλὰ εἰδὼς σοφὸς,« [Αἰσχλ. παρὰ] Στό. «Σοφὴς ἀρ' Ἑλλάδος,« Ἄρχ. « Χρὴ δ' οὐ πολ', ὅς τις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ, παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς ,« Εὐρ.)· (Γρφ.) μάγος ἢ ἐπαοιδὸς (« Ὅστε ἀσπίδος . . ἥτις . . φαρμακοῦται φαρμακευομένου παρὰ σοφοῦ ,« Ψαλμ.)· (ἐπὶ πραγμ.) φρονίμως ἐσκεμμένος. « Σοφὰ φάρμακα, « Θκρ. « Καὶ οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ τέκτονες εἶσι τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες,« Πλάτ. « Τοῦτο θάλαττα τὸ σοφὸν ,« Πλ. « Τὸ σοφὸν θεῷ μόνῳ πρέπειν,« Ἀθ. «Οὐδὲν ποικίλον, οὐδὲ σοφὸν,« Δημ. «Οὐδὲν τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο, « Πλάτ., ἢ φρόνησις ἢ ἡ πανουργίσμου δέν μοι ἐχρησίμευσε.

†Σοφόω-ῶ. Μ, ώσω. Κάμνω τινὰ σοφὸν, σοφίζω.

Σοφῶς, ἐπίρ. Μὲ σοφίαν, ἐπιτηδείως, φρονίμως, ἐσκεμμένως κτλ. « Ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,« Δωρτ.

Σόω, ῃς, ῃ, Π. ἀντὶ Σώσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σώω = Σώζω, (ὄθ.

†Σωαδίνη (ἡ), Π. ἡ σώζουσα τὰς ὠδῖνας (τὰ ῥεύματα), ἔφορος τῶν ῥυεκίων, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.).

†Σωοναύτης, « (ὁ). ὁ σώζων τοὺς ναύτας. « Λιμὴν —, « Σχλ., (ὅπου ἄλλ. ἀνάγν Σωναύτης).

Σπαδίζω [σπάω], Μ. ίσω καὶ Ἰων. ίξω. Τεντόνω (καθὼς οἱ βυρσοδέψαι τὰ δέρματα), (παρβλ.) Θρανεύω. « Σπαδίξας τὸ δέρμα, « Ἡρ., ἐκδείρας.

Σπαδιξ [σπάω], ικος (ἡ). κλωνάρι ξυμασγαλιτσμένον ἀπὸ τὸ δενδρον· (ἰδιαιτ.) κλωνάρι φοίνικος μὲ τὸν καρπόν του, (παρβλ. Σπάθη). 2) ἡ φλοιὸς τῆς ῥίζης τοῦ πρίνου. 3) εἶδ. μαστ. ὀργ. 4) (ὡς ἐπ.θ.) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ φοίνικος, (Λατ.) spadiceus.

†Σπάδιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Στάδιον.

Σπαδονίζω [σπαδών], Μ. ίσω, = Σπαράττω, (Γαλλ.) tirailler· διακόπτω, διασπῶ. « Τὸν ἦχον —, « Δ. Ἀλ.

Σπαδονικός, ἡ, όν. Διεσπασμένος, διακεκομμένος. « Ἦχος —, « Μουσικ.

Σπαδονισμα (τό), = Σπάραγμα. 2) = τῷ

Σπαδονισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπαδονίζω, σπαραγμός, (Γαλλ.) tirailleman· διασπασμός. « Ἤχων —, « Δ. Ἀλ.

Σπαδὼν [σπάω], όνας (ὁ). σπασμὸς ἢ σπάσμα. « Ὑπότανι τῶν φλεβῶν σπασθέν μὴ ῥαγῇ παντελῶς, ἀλλὰ σπάδων (γρφ. σπαδὼν) ἐν αὐτῇ γένηται· γίνεται δὲ μᾶλιστα οἷον αἱμορρόϊ, Ἱππερ. [συγγ. τῷ

Σπάδων, ωνος καὶ ωντος (ὁ). εὐνοῦχος (τοῦ ὁπ. ἀπεσπάσθησαν οἱ ὄρχεις), ἐκτομίας.

Σπαθάλιον (τὸ), = Σπανάλιον.

†Σπαθαρίσκος (ὁ), = [σπαθάω]. Ὕφασμα λεπτὸν καὶ κρουστὸν (καθὼς τὸ εἰκόνιμας μπρουντζούκι ἢ χρεπόνι τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες τῆς Ἀσ. ὡς ἀκέπασμα (voile), (παρβλ.) Θίρισρον.

Σπαθατός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Σπαθητός.

Σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τὸ ὕφασμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ τὴν σπάθην ἕνα γίνῃ κρουστόν· (ἐν γέν.) ὑφαίνω (κυρ. ᾗ μτγμ.). «Διὰ τοῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα, » Δμ. 2) (συχνότ. μτφρ.) ἐξοδεύω πολλὰ (καθὼς καὶ εἰς τὸ κρουστὸν πανὶ ὑπάγει πλειότερον νῆμα), ἀσωτεύω, καταναλίσκω· (χωρὶς πτ.) = Σπαταλῶ, ξεφαντόνω. « Σπαθίσεις ὅις ἡ τρὶς τῆι ἡμέρας, » Λκ. (ᾗ πθ.) «Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται, » Πλ. (ἴδε Ἄρρ. Νεφ. 54, ὅπου καὶ λογοπαίγνιον εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασ.)

Σπάθη (ἡ), [σπάω]. ἐργαλ. ὑφαντ. μὲ τὸ ὁπ. ἐκτυποῦσαν τὸ πανὶ (εἰς τὸν ὀρθὸν ἐργαλειὸν) ἵνα γένῃ κρουστὸν (καθὼς τῶρα μὲ τὴ) κτένι. 2) εἶδ. σπαθιοῦ μὲ πλατεῖαν ἄκραν. 3) ἐργαλ. τῶν χειρούργων καὶ φαρμακοποιῶν, (Ἀτν.) spatula. 4) τὸ πλατὺ μέρος (ἡ ἄλλ. Πλάτη) τοῦ κωπιοῦ καὶ 5) τῆς πλευρᾶς. 6) ἡ ὠμοπλάτη, (Ἀτν.) spalla. 7) ξυστρὶ τοῦ ἀλόγου. 8) τὸ στυλάρι τῶν φύλλων καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, (παρβλ. Σπάδιξ). « Ὁ μὲν ἄρρην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, ἡ δὲ θήλεια καρπόν, « Θφρ.

Σπάθημα (τό). ὕφασμα σπαθητὸν (κρουστὸν)· (μτφρ.) «Φρενῶν—,» Σδ., 'γιερὸς νοῦς, (ἄλλ.) = Πυκνὰ φρένες.

Σπάθησις, εως (ἡ), τὸ σπαθᾶν, ἡ διὰ τῆς σπάθης πύκνωσις τοῦ ὑφάσματος· (μτφρ.) σπατάλη, ἀσωτεία.

Σπαθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ σπαθῶν (σπαταλῶν), κακοξοδευτής.

Σπαθητὸς [σπαθάω], ἡ, ὀν. (κυρ. ἐπὶ ὑφάσμ.) Πυκνὸς, (κανν.) κρουστός.

Σπαθηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σπάθην.

Σπαθίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς σπάθας (τὰς πλευράς). « Σπαθίης κτείς, » Ὀππ., τὸ κτένι τὸ ὁπ. σχηματίζει τὸ κυφάρι τοῦ ζώου μὲ τὰς πλευράς, (Γαλλ.) la carcasse. (ἴδε καὶ Σπάθιος).

Σπαθίζω, Μ. (σω. Ἁπλόνω ἢ Ἀνακατόνω τι διὰ τῆς (φαρμακοπ.) σπαθίδος.

2) (νλγ.) κτυπῶ μὲ τὸ σπαθί.

†Σπαθιναῖος, α, ον καὶ

Σπαθίνης, ου (ὁ). (κυρ. ἔλαφος) τοῦ ὁπ. τὰ κέρατα εἶναι ἀκόμη πλατειὰ εἰς τὴν ἄκραν (ὡσὰν σπαθιά), (δηλ.) νέος, (παρβλ.) Ἀγαίτνης, (Γαλλ.) daguet.

Σπαθίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάθη.

Σπαθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σπάθη (κυρ. τῶν φαρμακοπ.). 2) εἶδ. ὑφάσματος, (ἴδε Σπαθαρίσκος).

†Σπάθισμα (τὸ), = Σπαθόνισμα.

†Σπαθισμὸς (ὁ), (νλγ.) κτύπημα μὲ τὸ σπαθί, σπαθιά.

†Σπαθιστὴρ (ὁ), εἶδος χειρωργ. ἐργαλείου.

Σπαθίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐκνευασμένος μὲ σπάθην (φοίνικος).

Σπαθομήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ., μήλη εἰς σχῆμα σπάθης (3).

†Σπαθοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σπάθας (σπαθιά).

Σπαθοφοίνικον (τὸ). ἡ ανυηφορος σπάθη τοῦ φοίνικος.

Σπαθόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων φύλλα εἰς σχῆμα σπάθης, (ἄλλ. διορθ. Σπανόφυλλος).

Σπαίρω (παρτ. Ἔσπαιρον), [σπάω]. Πηδῶ· σὰν τὸ ψάρι εἰς τὴν ξηρὰν, σπαρταρῶ· κλωτσῶ· σὰν τὸ ζῶον ὅταν τὸ σύρουν μὲ βίαν ἢ τὸ σφάζουν, παραδέρνω· σὰν τὸν ψυχομαχοῦντα, σφαδάζω, (συνκδχ.) ἀντιτείνω, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσπαίρω.

†Σπάλαθρον (τὸ), κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Σκάλευθρον.

Σπαλακία (ἡ), πάθος τι τῶν ὀφθαλμ., ἀμβλυωπία, [ἐκ τοῦ

Σπάλαξ, ακος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σκάλιψ, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσπάλαξ.

†Σπάλεθρον (τὸ), = Σπάλαθρον.

†Σπάλιον (τὸ), κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Ψάλιον καὶ

†Σπάλις, ιδος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ψάλις, (ἴθ.

Σπαλίων, ωνος (ὁ), εἶδ. σκεπαστῆς πλεκτῆς (Γαλλ. σπαλλιέρας) ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐργάζοντο οἱ πολιορκοῦντες, (Γαλλ.) gabion.

Σπαναδελφία (ἡ). σπάνις ἀδελφῶν, [ἐκ τοῦ

Σπανάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν ἀδελφῶν (ὀλίγους ἀδελφ.).

Σπανανδρία (ἡ). σπάνις ἀνδρῶν, λειψανδρία.

†Σπάνη καὶ

†Σπανία (ἡ), ἀντὶ Σπάνις, σπανιότης, (παρβλ. Ἱπανία).

Σπανιάκις, ἐπίρ. Σπανίως.

Σπανίζω [καὶ μσ.) «ζομαι. Εἶμαι σπάνιος. » Τοῦ ἐλαίου σπανίζοντος, » Ἄρρ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Χρόνῳ σπανίζεται θάλασσα, » Γρῤ. » Ἐσπανίσθη πᾶν ὕδωρ, » αὐτ. 2) (μὲ γεν.) ἔχω σπάνιν (ἔλλειψιν) τινος πράγματος, στεροῦμαι, Ἐνδέομαι. » Φίλων —, » Εὐρ. » Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; αὐτ. (ᾗ μσ.) « Μᾶλα ἐπιζώντα οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντα τῶν ἐπιτηδείων, » Ξεν. (καὶ δοτ.) » Οἴνῳ δὲ σπανίζονται· τὸν δὲ γινόμενον ταχὺ ἀναλίσκουσι, » Στρβ. 3) (σπν. μτβτ.) κόμνω τι νὰ γένῃ σπάνιον. » Τοσοῦτον δ' ὁ τεχνίτης ἐδάπάνησε χαλκὸν, ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα, » Φίλ.

Σπάνιος [σπάνις], α, καὶ (σπν.) ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος σπανίως (ἀρχὰ ᾗ πεῦ), ὀλιγοστὸς, δυσεύρετος. » Παρ' ἡμῖν τοῦτό ἐστι τὸ σὺ λέγεις· ἔστι γε μέν τοι οὐ πολλὸν, ἀλλὰ σπάνιον, » Ἡρ. » Ἐν Πέρσαις καὶ ἵππον, σπάνιον, » Ξεν. (ᾗ κατ' ἀνάλ. ἀπαρεμφ. ἢ μτχ.) » Σπάνιον εὑρεῖν ὅς τις ἂν ἀπόσχοιτο, » Πλάτ. » Ἡ δὲ χώρα αὕτη σπάνιον εἴ τι πῃ τῶν καρπίμων δένδρων φύει. » Στρβ.

Σπανιότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι σπάνιον.

Σπάνις [σπανὸς], εως (ἡ), = Σπανιότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, ἔνδεια. » Ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ ὀρᾶν κακά, » (ᾗ Φιλήμ. παρὰ) Στβ., ἡ ἔνδεια. (ᾗ μετὰ γεν.) » Ἦν δέ τοι σπάνιν τιν' ἴσχῃς, » Σοφ. » Πιεζόμενοι σπάνει σίτου, » Ξεν. (ᾗ ἐνν. τοῦ πράγμ.) » Τροφῆς αἷς ἂν τῇ μεγάλῃ σπάνει παρέσχεν, » Ἐπγρφ. σιτοδεία.

†Σπανισμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Σπάνις.

Σπανιστὰς, ἡ, ὀν. Τοῦ ὁπ. σπανίζει (ἔχει σπάνιν) τις, ὀλιγιστὸς, σπάνιος· (μὲ γεν.) ὁ ἔχων σπάνιν τινὸς, ἐνδεής. « Ἡ δὲ παραλία (τῆς Περσίδος) σπανιστὴ καρποῦ ἐστι πλὴν φοινίκων, » Στρβ.

Σπανίως, ἐπίρ. Ἀρχὰ καὶ τοῦ ὀλιγάκις.

Σπανοκαρπία (ἡ). σπάνις καρπῶν.

Σπανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπανὸν (ἀντὶ τριχὸν) οὐρὰν.

Σπανοπόλιος (ὁ, ἡ), ἴδε Σπαρνοπόλιος.

Σπανοπώγων, ωνος (ὁ). σπανογώνης (ἀντὶ γων καὶ

Σπανὸς, ἡ, όν. = Σπάνιος, (μὲ γεν.) ἐλλειπὴς τινος, (ἐνίοτε) = Σπανιστὰς.

Σπανοσιτεία (ἡ). σπάνις σίτου ἢ τροφῆς, σιτοδεία, [ἐκ τοῦ

Σπανόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν σίτου ἢ τροφῶν.

Σπανόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν σπέρματος (ὀλίγους σπόρους).

Σπανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπανὸν (ἀντὶ γότριχον) οὐρὰν.

Σπανότεκνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σπάνιν τέκνων (ὀλίγα τέκνα).

Σπανόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.), ὁ ἔχων σπανὰ (ἀραιὰ) φύλλα.

Σπάνυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν ὕδατος (ἐπμ.) ποτιζόμενος σπανίως.

Σπάραγμα (τὸ). κομμάτι σώματος σπαραγμένου, θραῦσμα, τεμάχιον, σπάσμα, (ἐπὶ φυτ.) = Παρασπάς. 2) = Σπαραγμός. « Ἄλλοι δὲ ἐμάλλας ἔφερον σπαράγμασιν, » Εὐρ.

Σπαραγματώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ προσ. ἡ ὁμοιάζων μὲ σπαραγμόν. » Ἐρυθ —, » Πλ.

Σπαραγμὸς (ὁ). τὸ σπαράττειν, διασχισμὸς, κομματιασμὸς (δι' ἑλκυσμοῦ). 2) = Σπασμός.

Σπαραγμώδης, ους (ὁ, ἡ), = Σπαραγματώδης, ἡ· Σπασμώδης (ἡ).

Σπαράκτης, ου (ὁ). ὁ σπαράττων (βγάζων ἢ [ξ] προξενῶν σπασμούς).

Σπαρακτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) ικῶς, ὁ πρὸς τὸ σπαράττειν ἐπιτηδειος, ἕξις στικός.

Σπαράκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σπαράκτης.

Σπάραξις, εως (ἡ), = Σπαραγμός.

Σπαράσσω (ττω), Μ. άξω, [σπάω]. Τραβῶ ξεσχίζω (κομματιάζω), κατασπαράζω. » Ὅσπερ — , » Εὐρ. » Ὅστις γε σκυλάκια τῷ ἕλκειν ᾗ σπαράττειν μέροντες, » Πλ. 2) προξενῶ σπασμούς. » Σπαράττειν τὸν στόμαχον ἀνάγκη ἢ πετρῶν καθέσει, » Γαλ. (καὶ μτβ. » Σπαρασσόμενοι ἀνημέτως, » Ἱππ.

Σπαργανάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Σπαργανίζω, Μ. ίσω, = Σπαργανόω.

Σπαργάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάργανον. 2) εἶδος φυτοῦ (βουτόμου), (Γαλλ. κορδέλλα τοῦ νεροῦ.

Σπαργανιώτης, ου (ὁ), Π. τυλιγμένος εἰς σπάργανα, φασκιωμένος (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, παρβλ. Κηραιώτης).

Σπάργανον (τὸ), [σπάργω]. (ἐν γέν.) κομμάτι πανιοῦ, κουρελλί (» Τηλέφου σπάργανα, » Ἄρρ.). (ἰδιαιτ. εἰς τὸν πλ.) φασκιὰ μικροῦ παιδιοῦ, σπαργανάκι (συνκδχ.) νηπιότης. » Ἐκ πρώτων σπαργάνων, » Ἐξ αὐτῶν (» Ἐκ πρώτων) σπαργάνων, » Φίλ., Σξτ.

Σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίγω τὸ βρέφος μὲ σπάργανα, φασκιόνω, σπαργανόνω.

Σπαργάνωμα (τὸ). τὸ ἐσπαργανωμένον. 2) = Σπάργανον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπαρτόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπαρτόνω, σπαργάνωμα, φάσκιωμα(;). 2) (ἰατρ.) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σπάργωσις.

Σπαστῶν εε περίπτασιν καὶ σπαργάνωσιν προλαβεῖν, « Δοκρ.

Σπαργάω-ῶ, Μ. ἤσω. (κυρ. ἐπὶ μαστῶν) γέμω, γεμάτος (πρησμένος, τεντωμένος ἀπὸ τὸ πολύ) γάλα, (ἐν γέν.) ἔχω πληθώραν χυμῶν ζωτούντων διέξοδον, εἴμαι πλήρης γονιδιότητος (κυρ. καὶ μτφρ.), ατενοχωρούμαι ἀπὸ ὁποιονδήποτε σφοδρὸν πάθος, ἔχω ἀνάγκην νὰ ξεσπάσω (νὰ ξεθυμάνω), (παρβλ.) Ὀργάω.

Σπαργάω, [ἐκ τοῦ Σπαργή (ἡ), [αυγγ. τῷ Ὀργή], τὸ τέντωμα τῶν βυζιῶν ὅταν ἔχει γεμάτα γάλα· (ἐν γέν.) ὀργασμός, σφοδρότης ἐπιθυμίας.

Σπάργω), Μ. σπάρξω, Π. [σπάω]. Τυλίγω, φασκιόνω.

Σπαργώσις, εως (ἡ), ἡ κατάστασις τῶν σπαργώντων μαστῶν, ἴδε Σπαργάνωσις, πρβ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σπείρω.

Σπαρδίζω, Μ. ίσω, Γρμτ. ἀντὶ Σκαρίζω, πηδῶ, σπυρταρῶ.

Σπαρνοπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποῦ ἢ ποῦ μερικὰς ἄσπρες τρίχας, (ἄλλ. γρφ.) Σπανοπόλιος, [πολιὸς καὶ

Σπαρνός, ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Σπονδς, σπάνιος (κυρ.) σποράδην κείμενος, (Γαλλ.) clair-semé. ||. (τὸ οὐδ.) Σπάρνον, ἐπίρ. ἀντὶ Σπανίως. « Σπαρνόν...ἔστω κάτοχον, « Καλλ.

Σπάρξαν, Π. ἀντὶ Ἔσπαρξαν, γ'. πλθ. τοῦ ἀορ. τοῦ (ἄλλ. ἄχρ.) Σπάργω.

Σπάρος (ὁ), [σπαίρω], εἶδος ἰχθ., (κοιν.) σπάρος, (παρβλ. Σκαρος).

Σπαρτάγενής, ἐος (ὁ, ἡ). γεννημένος εἰς τὴν Σπάρτην, γέννημα τῆς Σπάρτης. 2) ἡ γεννῶν (παράγων) σπάρτον.

Σπαρτεών, ῶνος, ὁ, = τοῦ Σπείρω.

Σπάρτη (ἡ). σχοινίον (κυρ. ἀπὸ σπάρτον), ἁλυσιοπρόσχοινον· (ἰδιαιτ.) = Σπάθμη.

Σπαρτθὰ (ἡ). ἡ ἐκ σπάρτων αὐρματὶς (κούπα).

Σπάρτιος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σπάρτα. ||. (οὐσ.) Σπαρτίνη (ἀνν. ὁρμιὰ ἢ σπαρτίων (τὸ)), ὑποκορ. τοῦ Σπάρτον ἢ Σπάρτη, σχοινάκι.

Σπαρτιοχίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων χαλκῆν ἢ μαλλιὰ μὲ χρῶμα σπαρτίου, ψιλὸν ἢ μαλλιὰ μὲ χρῶμα σπαρτίου, ψιλὸν (ἴδε καὶ Σπειρ.). 2) (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπαρνοχαίτης, ἔχων ἁραιὰ μαλλιά.

Σπαρτίδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ (σχοινὶ ἀπὸ) σπάρτον.

Σπάρτιον (τὸ)· σχοινὶ (κυρ. ἀπὸ σπάρτον), ἁλυσιοπρόσχοινον, παλαμάρι. « Δοῦρα τὰ Β. 2) = Σπάρτος (ζ).

Σπαρτοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σπάρτα, = Σπαρτοπλέκος.

Σπαρτοπήλιος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σπαρτοπώλιος.

Σπαρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σπάρτα (σχοινιὰ ἢ ὁποιαδήποτε πλέγματα ἀπὸ σπάρτον).

Σπαρτός, ἡ, ὀν. Σπαρμένος ἢ Σπειρόμενος. « Ἀσπάραγος — « Ἀθ. ||. (οὐσ. πλθ. οὐδ.) Σπαρτά, α' Βυζ., τὰ κατ' ἔτος σπειρόμενα γεννήματα. 2) σποράδην κείμενος, σκορπιστός. ||. (ὀνωμ.) Σπαρτοί, οἱ γεννηθέντες ἀπὸ τὰ Ὀδόντια τοῦ δράκοντος τὰ ὁπ. ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, (ἐν γέν. Π.) οἱ Θηβαῖοι.

Σπάρτος (ἡ καὶ ὁ), [σπείρω], εἶδ. ἡ γέν. φυτοῦ θαμνώδους μὲ φύλλα σὰν τοῦ σχοίνου, (κοιν.) σπάρτον. 2) (συνκδχ.) = Σπάρτη, σχοῖνος (ἀπὸ σπάρτον).

Σπαρτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σπάρτον.

†Σπαρτοχαίτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπαρτιοχαίτης.

Σπαρτῶς, ἐπίρ. = Σποράδην, σκορπιστά.

Σπάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπῶ, τράβηγμα, τέντωμα. « Τῶν δρυνέων τὰ μακρύχενα πίνει ἀπάσει, « Ἀρχ., ῥουφηκτά. 2) (ἰατρ.) ἀντὶ Σπασμός.

Σπάσμα (τὸ). μέρος ἢ πρᾶγμα ἐσπασμένον (τραβηγμένον μὲ βίαν)· (ἰατρ.) πόνος ἰσωτερικὸς ἐξ αἰτίας τεντώματος τῶν μυώνων· σπασμός. 2) κομμάτι πράγματος σπασμένου, θραῦσμα. «Θωράκων σπάσματα σιδηρᾶν, « Ἰλ. 3) ἢ κόψις (τὸ ἄλλ. Στόμα) τοῦ σπαθιοῦ.

Σπασματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιος σπασμῷ (σπάσματι) ἢ συνωδευμένος μὲ σπασμούς, σπασμώδης.

Σπασμός (ὁ), = Σπάσις, τράβηγμα, τέντωμα· (ἰατρ.) τράβηγμα ἀκούσιον = τῶν νεύρων καὶ μυώνων μέλους τινὸς ἢ ὅλου τοῦ σώματος, (Γαλλ.) convulsion. (ἰδιαιτ.) ἔνασις τοῦ αἰσθίου. « Ἢ πι πρὸς ὄρθραν σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει; « Ἀρχ.

Σπασμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπασματώδης, σπασμωδικός.

Σπασμωδέως, Ἰων. ἀντὶ = Σπασμωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σπασμοῦ ἢ μετὰ σπασμῶν.

Σπαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἑλκειν (τεντώνειν κτλ.). 2) ὑποκείμενος εἰς σπασμούς, σπασμωδικός.

Σπατάγγης καὶ

Σπαταγγος ἢ Σπάταγος (ὁ), εἶδ. μεγάλων θαλασσ. ἐχίνων.

Σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω εἰς τρυφὰς (εἰς φαγοπότια), ἀσωτεύω· (ἐνίοτε) ἀτακτῶ. « Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων, « Ἐπικ., [ἐκ τοῦ

Σπαταλή (ἡ), [σπαθάω]. ἡ ὑπὲρ τὸ δέον δαπάνη εἰς τρυφὰς (εἰς φαγοπότια κτλ.), ἀσωτεία, πολυτέλεια. 2) (συνκδχ.) φόρεμα σπαταλῶντος, στολίδιον παλυτελές. «Χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπαταλῇ, « Ἐπγρ., χρυσῷ βραχιολίῳ, (παρβλ. Σπαταλίων).

Σπαταλήμα (τὸ). ἔργον σπαταλῆς, ἀσώτευμα.

Σπαταλίων (τὸ), εἶδος γυναικείου κοσμήματος, βραχιόλιον, (παρβλ. Χλιδών).

Σπαταλός, ἡ, όν. Ὁ βυθισμένος εἰς τὴν σπαταλήν, τρυφηλός, ἐξοδευτής, ἄσωτος.

Σπαταλών, ωνος ἡ Σπαταλῶν, ῶνος (ὁ), = Σπαταλός.

†Σπάτειος [σπάτος], α, ον. Δερμάτινος.

†Σπατίζω [σπάω], Μ. ίσω. Τραβῶ τὸ πιστόλι· ἁρμέγω, βυζάνω.

Σπατίλη (ἡ), [σκώρ, σκατός]. ὑγρὰ κόπρος (ἀνθρπ.), τσίρλα. 2) [σπάτος] κοψίδι ἢ ἀποξυσμα δέρματος.

†Σπατίλουρος (ὁ, ἡ), [σπατίλη, οὐρά], ὁ κοπρίζων (τσιρλίζων) τὴν οὐράν του.

†Σπάτος, εος-ους (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Σκύτος, δέρμα.

†Σπατόω-ῶ, Μ. ώσω. Βοιωτ. ἀντὶ Σκυτόω, (ὅθεν Νεοσπάτωτος).

Σπάω-ῶ, Μ. σπάσω (πθ. πρκ. Ἔσπασμαι). Τραβῶ· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) τραβῶ ἐξαγίζω, ἀνασπῶ, ξεβριζόνω· (συνκδχ. ἐν γέν.) ἀπαίρνω· (ἐνίοτε) ῥυφῶ· (ἰατρ.) προξενῶ σπασμούς. « Σπασάμενος τανύηκες ἄορ, « Ὅμ. « Τὸ ξίφος ἑσπάτο, « Ἀρχφ. « Σπασάμην λύγους, « Ὀδ. Κ. « Σὺν πυκινῇσιν ἔσπασα ῥίζῃς, « Θκρ. « Τὸ σκέλος ἑσπασε φεύγων, « Πλ., [ἔβγαλε τὸ πόδι του. (καὶ πθ.) « Τὸν μηρὸν σπασθῆναι, « Ἡρ. « Γυναῖκες ἀνδρῶν σπῶνται μᾶλλον, « Ἀρετ., ὑπόκεινται πλειότερον εἰς σπασμούς, εἶνε σπασμωδικώτεραι. « Τὰ ὑποζύγια σπώμενα ὁμοίως τοῖς ἐπιλήπτοις, « Θφρ. (καὶ μτφρ.) « Καθήμεθα σπώμενοι, « Ἐπίκτ., ὑπὸ μυρίων περισπασμῶν βεβασανιζόμενοι (ἀπαγχολούμενοι). « Τοὺς πλείονος ἀκράτου σπῶντας, « Ἀθ. (καὶ ἄλλ.) « Λοβῶν ποτήριον, ἔσπασε γεναίως, « αὐτ. « Μικρὸν ἐσπάσαντα ὕπνου, « Ἰλ., ἔπιαν ὀλίγον ὕπνον. «Οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε, « Ἀρχφ., (παρσιμ.) δὲν ἐπέτυχε, δὲν ὠφέλησε, (κοιν.) δὲν ἔπιασε (ἀπὸ μτφρ. τῶν ἁλιευόντων).

(Σπέας), ατος (τὸ), Π. (ἄχρ. ὀνμος. τῆς σπντ. δοτ. Σπεάτεσσι), = Σπέος, σπήλαιον.

Σπεῖο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σποῦ, ἀόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ Ἕπομαι.

Σπείος, εος-ους (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Σπέος.

Σπείρα ἡ [Σπείρα [σπείρω], ας (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε συνεστραμμένον ἢ περιτυλιγμένον ἑλικοειδῶς· ἀγωγὸν μαλλιοῦ· κύκλος τὸν ὁπ. σχηματίζει μὲ τὸ σῶμά μου περιστρεφόμενον τὸ 'φειδιολίξ (Γαλλ. volute) ἐπιτυλίου· βρόχος ἐξ αἰτίας συστροφῆς τῶν φλεβῶν τοῦ ξύλου· θημὰ σχοινιῶν τὸ ὁπ. ἀφίνων νὰ σύρεται ὄπισθεν τοῦ πλοίου ἵνα μετριάζῃ τὴν ὁρμὴν του ἐν καιρῷ τρικυμίας· λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐτύλιζαν τοὺς γρόνθους των οἱ πυγμάχοι· πανὶ ἢ ἄλλα τι κουλουριασμένον τὸ ὁπ. βάλλουν εἰς τὸ κεφάλι των οἱ ἀηδόνοντες φαρτίον κτλ., (ἴδε ἢ Σπείραν). 2) (παρὰ Ῥωμ.) σῶμα στρατιωτῶν (τὸ τριακοστημόριον τοῦ λεγεῶνος), (λτ.) manipulus, (Γαλλ.) cohorte, [παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ.) Ἴλη.

Σπειραία (ἡ), εἶδ. θάμνου (Σκανθ.) μὲ συνεστραμμένους σπόρους.

Σπείραμα (τὸ), Π. [σπειράω]. πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον ἑλικοειδῶς (κουλουριασμένον)· κύκλος 'φειδιοῦ· σπεῖρα (ἀστρ.) κτλ., (ἐνίοτε) = Σπεῖρον, σπάργανον. (εἰς τὸν Νικ. Ἀλ. 417) σπέρμα, (ἴδε τὸ ἑπμ.).

Σπειρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπειράω, κουλούριασμα, κουβάριασμα. « Σπέρμα ὠνομάσθαι τὴν ἐπὶ μικρὸν ὄγκον ἐκ πυλλοῦ σπείρασιν, « Πλ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπειραχθής, έος (ὁ, ἡ), Π. (ὄφις κτλ.) ὁ σχηματίζων μὲ τὸ σῶμά του πολλὰς καὶ βαρείας σπείρας, κινούμενος σπειροειδῶς.

Σπειράω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Συστρέφω) εἰς εἴδος σπείρας, κάμνω κουβάρι, κουλουριάζω. « Σχοινίου ἐσπειραμένου ὡς ὄφεως, « Σξτ. (ᾧ πθ.) » Ῥακίοις ἐσπειραμένοι, « Νικ. Χων.

Σπειρηδόν, ἐπίῤῥ. Σπειροειδῶς· (ἐπὶ ϛρατ.) κατὰ σπείρας, (ὅηλ.) ἀνὰ τριάκοντα.

Σπείρημα (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Σπείραμα.

Σπειρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπεῖρον, φόρεμα (κυρ. ἑλαφρόν, καλοκαιρινόν).

Σπειροειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει σπείρας, ἑλικοειδής.

†Σπειρακέφαλον (τὸ), (Ἐπγρφ.) σπεῖρα (volute) κιονοκράνου.

Σπεῖρον (τὸ), Π. [σπεῖρα]. (ἐν γέν.) πανὶ διὰ τύλιγμα· περίβλημα, φόρεμα· (κυρ.) παλαιόπανον· (ἐπὶ νεκρῶ) σάβανον· (ἐνίοτε) πανὶ ἢ (ϛ) σχοινὶ τοῦ καραβιοῦ. « Νηῶν ὅπλα, πείσματα καὶ σπεῖρα ᾗ ἐρετμὰ, « Ὁδ. Ζ.

Σπειροπῶλις, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σπεῖρα (πανιὰ ἢ παληόρουχα).

Σπειροπῶλις, ιδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Σπειροπώλης. « Ἀγορὰ—, « Πλδ., ὅπου πωλοῦνται παληόρουχα, (Γαλλ.) friperie, (εἰς τὴν Κων. εἶνε τὸ) ψειροπάζαρον.

Σπεῖρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σπεῖρον, φόρεμα, πουκάμισον. (μτνμ.) » Σπείρεα βολῶν, « Νίκ., τὰ κρομμυδοτειχέλα.

Σπειροῦχος (ὁ, ἡ), Π. [σπεῖρα, ἔχω]. ὁ διαγράφων σπείρας (ἑλικας, καμπύλας γραμμάς). » Κόρκινον—, « Ἐπγρ., ὁ διαβήτης.

Σπειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σπειράω. 2) = Σπαργανόω.

Σπεῖρω [συγγ. τῷ Σπαίρω], Μ. σπαρῶ (ἀόρ. Ἔσπειρα, πρκ. Ἔσπαρκα καὶ πθ. Ἔσπαρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσπάρην καὶ τὸ θετ. Σπαρτέον). (ἐν γέν.) Σκορπίζω, διασπείρω, (ἐπὶ ῥευς.) ῥαντίζω· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) σπέρνω, (κατ' ἔκτ.) φυτεύω· (μτνμ.) τεκνοποιῶ.

Σπειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιτυλιγμένος μὲ) πολλὰ σπεῖρα. « Σκίλλης κόρση—, « Νίκ., ἴδε Σπεῖρος.

Σπεῖσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Σπείσασκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔσπεισε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ὁρς. τοῦ Σπένδω.

;Σπεῖσις, εως (ἡ), τὸ σπένδειν ἢ σπένδεσθαι, χύσιμον σπονδῆς· (συνκδχ.) συμβιβασμὸς, φιλίωσις.

Σπειστέον, θετ. τοῦ Σπένδω.

Σπείσω, μέλλ. τοῦ Σπένδω.

Σπεκλόω-ῶ, Μ. ώσω, κατὰ μτθχ. ἀντὶ Σπλικόω, (ὅθεν

Σπέκλωμα (τὸ), ἀντὶ Σπλέκωμα.

Σπέλεθος (ὁ), = Πέλεθος.

†Σπέληξ (λληγ), ηκος (ὁ), = Σπέλεθος.

Σπένδεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔσπενδε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Σπένδω, Μ. σπείσω (πρκ. Ἔσπεικα ᾗ πθ. Ἔσπεισμαι). (ἐν γέν.) Χύνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ῥαντίζω· (ἰδιαιτ.) χύνω τι (προσφέρω) ἐν εἴδει σπονδῆς· (μτγν. ἐν γέν.) θυσιάζω. « Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, « Ἰλ. Α. (καὶ δοτ.) « Οὐκ εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, ἀλλ' ὕδατι σπένδον, « Ὁδ. Μ. (καὶ ὀργαν.) » Χρυσέῳ δέπαϊ σπένδων, « Ἰλ. Ψ. (καὶ περιπ.) » Δώσω τοι καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδηαθα θεοῖσιν, « Ὁδ. Α. (καὶ χωρὶς πτ.) » Σπείσας ἔπιεν οἶνον, « Ὁδ. Σ. (καὶ μσ.) » Ὡς δὲ ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, ἐσπείσαντο καὶ ἐπαιάνισαν, « Ξεν. (ᾧ προθετ.) » Σπένδων ἐκ χρυσέης φιάλης ἐς τὴν θάλασσαν, εὔχετο, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου, « Ἐπγρ., νὰ μὴ θυσιάσῃς, (ὅηλ.) νὰ μὴ δευτεροῦπανδρευθῇς. (καὶ πθ.) » Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, « Γρφ., πλησιάζει ὁ καιρὸς νὰ θυσιασθῶ. 2) (μσ.) κάμνω σπονδὰς (συμφωνῶ εἰρήνην, συμμαχίαν κτλ.) πρός τινα, φιλιόνομαι, συμβιβάζομαι. (μὲ δοτ.) »Περὶ πλείστου ἐποιεῖτο, εἴ τῳ σπείσαιτο, καὶ εἴ τῳ ὑπόσχοιτό τι, μηδὲν ψεύδεσθαι, « Ξεν. (ᾧ προθετ. αἰτ.) » Σπεισαμένους πρὸς ἀλλήλους, « Ἰσκρ. (καὶ αἰτ. προσδιορ. τοῦ ἀντικειμ.) » Τριήκοντα ἔτεα εἰρήνην αὐτοῖσι σπεισάμενοι, « Ἡρ. » Λόγος ἦν, σὲ καὶ πόσιν τὸν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι, « Εὐρ. (καὶ κατ' ἐπιδ.) » Σπονδὰς τρίτας τάς δε σπένδεται, « Θκ. (ᾧ χωρὶς πτ.) » Πολέμιοι ἄνθρωποι καὶ σπένδονται αὖθις, ᾗ πιστοὶ γίνονται, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἐσπείσθησαν ἀνοχαὶ, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Ἦν ἤδη ἡ ναῦς τῶν ἐπὶπλων γυμνή· ὁ δὲ χειμὼν οὐκ ἐσπένδετο, « Ἀχιλ. Τάτ.

Σπέος, [συγγ. τῷ Σπάω], σπέους-έους (τὸ), Π. σπήλαιον.

Σπέραδος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Σπέρμα.

Σπεργδὴν [σπέρχω], ἐπίῤῥ. Μετὰ σπουδῆς, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Σπέρμα (τό), τὰ σπειρόμενον· σπόρος (φυτοῦ ἢ ἀνθρ.)· «πορικὸν· (μτνμ.) υἱὸς, ἀπόγονος· γένος, γενεά· καταγωγή. »Σπέρμα κηρύκων, « Κύρ., περιφρ. ἀντὶ Κήρυκες, (παρδλ. Παῖς) (καταχρ.) » Πυρὸς—, « Ὁδ. Ε., ὁ σπινθὴρ, τὸ ἔναυσμα.

Σπερμαγοραιολεκιθολαγανοπῶλις, ιδος (ἡ), Κωμ. ἡ πωλοῦσα εἰς τὴν ἀγορὰν εὐτελῆ ὄσπρια καὶ λάχανα.

Σπερμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Σπείρω (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) παιδοποιῶ. » Γενεὴν—, « Ἡσ. 2) (μτγν. ἐπὶ φυτ.) ἀποριάζω.

Σπερματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (περιέχων) σπέρμα. » Σικυὸς—, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) Πέπων, (ἀντιθ. τῷ Εὐνουχίας).

Σπερματίζω, Μ. ίσω. Χύνω ἢ κάμνω σπέρμα, εἶμαι (ἐβγαίνω) εἰς τὸν σπόρον, ἀποριάζω. » Ἡ κριθὴ παρεστηκυῖα, ᾗ τὸ λίνον σπερματίζον, « Γρφ.

Σπερματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σπέρμα. » Ἀγγεῖα σπερμ., « Ἀνατομ., τὰ περιεκτικὰ τοῦ σπέρματος. » Λόγοι σπερμ., « Στωϊκ., οἱ ἐνυπάρχοντες ὡς σπέρματα (ἀρχαὶ ἢ αἰτίαι γονιμότητος) εἰς τὴν ὕλην.

Σπερματικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει σπέρματος· (μτνμ.) στοιχειωδῶς· (ἀπμ.) συντόμως, ἐν παρόδῳ. » Λέγειν—, « Κλμ.

Σπερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπέρμα.

;Σπερματὶς, ίδος (ἡ). (φλέψ) ἡ σπερματικὴ τοῦ σπέρματος, (κατὰ τινας) ἀντὶ Σπερματῖτις.

Σπερματισμὸς (ὁ), τὸ σπερματίζειν, βλ. σις σπέρματος· (βτν. εἰς τὸ πλεῖστον τὰ ὀπ. σπείρονται πωλοῦνται ἢ κατ' ἄλλον φυτευθῶσιν ἔπειτα ἀλλοῦ, (κοιν.) γίνε

Σπερματίτης, ου (ὁ) καὶ

Σπερματῖτις, ιδος (ἡ), = Σπερματικὸς. » Φλὲψ—, « Ἀρχ., ἴδε Σπερματὶς.

Σπερματολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπερμολογέω.

Σπερματολόγος (ὁ, ἡ), = Σπερμολόγος. †Σπερματοπώλης, ου (ὁ, ἡ). ὁ πωλῶν σπέρματα (σπορικά).

Σπερματοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπέρμα, σπερματικὸς σπερματος.

Σπερματοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἀνθρ. μενος μὲ) σπέρματα.

Σπερματοφυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπερμοφυέω, [ἐκ τοῦ

Σπερματοφυής, έος (ὁ, ἡ), = Σπερμοφυής.

Σπερματόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληρῶ σπέρματος, σπέρνω· (πθ.) σπορίζω, « Ἐὰν τὸ ἀποκνίζῃ καὶ ἀφαιρῇ τὸ ἄνθος καὶ μὴ ἐᾷ σπερματοῦσθαι, « Θφρ.

Σπερματώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ κόκκου τοῦ σπέρματος, σπέρματι ὅμοιος· (μτφρ.) μὴ ἀνεπτυγμένος, στοιχειώδης. » Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἀπηργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοὶ « Δημόκ.

Σπερμάτωσις, εως (ἡ), τὸ ὠόν. τοῦ Σπερματόω, καταβολὴ σπέρματος, σπερματισμὸν· σπόριασμα.

Σπερμεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Σπέρμα.

Σπέρμειος, α ἢ ος, ον καὶ

;Σπέρμιος (ὁ, ἡ), Π. ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Δήμητρα ὡς ἔφοροι καὶ γενικοὶ ποιοὶ τῶν σπερμάτων.

Σπερμιβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Χύνω, Σπείρω) σπέρμα.

Σπερμογενέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω) σπέρμα, εἶμαι σπερμογόνος.

Σπερμογονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ σπερμογονέω· γένεσις (καταβολὴ) σπέρματος.

Σπερμογόνος (ὁ, ἡ)· ὁ γεννῶν (παράγων) σπέρμα, σπέρματος γόνιμος.

Σπερμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (τροφὴν μου, Τρέφομαι καθὼς μικρὰ πτηνὰ μὲ) σπέρματα. 2) (μτγν.) ἀρῶ (ᾧ μὲ αἰτ. συῤῥέπτω τι) ὡς σπερμολόγος.

Σπερμολογία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ σπερμολόγου, φλυαρία, βωμολοχία.

Σπερμολογικὸς, ἡ, όν. Σπερμολόγος, βωμολογικὸς, φλυαρώδης.

Σπερμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (τροφὴν μενος καθὼς μερικὰ πτηνὰ μὲ) σπέρματα· (μτνμ.) βωμολόχος, παράφρων, φλύαρος. »Ῥήματα σπερμολόγου, « Δημ. σπερμολογίαι.

†Σπερμονόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (νεμόμενος τὰ) σπέρματα, = Σπερμολόγος.

;Σπερμουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀσθένειαν, εἶμαι σπερματοῦχος.

Σπερμοφαγέω-ῶ, Σπερμοφαγία, Σπερμοφάγος, = Σπερματοφαγέω κτλ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Σπερμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ἔχω ἢ κύω) σπέρμα, σποριάζω.
Σπερμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σπέρμα, καμνων σπόρον. 2) ὁ περιέχων σπέρματα (γεννήματα), δεκτικὸς ἢ χωρητικὸς σπερμ. «Πήρη —,» Ἐπιγρ.
Σπερμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω σπέρμα. εἶμαι.
Σπερμοφυής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (κάμνων) σπέρμα· (πθ.) ὁ φυτρόνων ἀπὸ σπόρου.
Σπερχνός, ἡ, όν. Ταχὺς, ὀξὺς, σφοδρὸς, ὁρμητικός. «Ἔγχος (» Νόσος, » Ὀδύνη) —,» Ἡσ., Ἱππκρ. 2) (ἐνίοτε ἐνεργ.) κατεπείγων. » Ἄγγελος —, » Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ
Σπέρχω, Μ. σπέρξω (πθ. ἀόρ. Ἐσπέρχθην). Βιάζω τινὰ νὰ τρέχῃ, ἐπισπεύδω, κατεπείγω· (ἀμτθτ. ἢ πθ.) σπεύδω, προθυμοῦμαι, βιάζομαι, ἐρεθίζομαι. «Καί τε κἀὼν σπερχθεῖσα τυφλὴν προτέκνε γενεθλὴν,» Παροιμ., ἡ σκύλ' ἀπ' ἐμῆν βιᾷ' της γεννᾷ τυφλὰ τὰ παιδιά της. » Κρείσσος δὲ σπερχθεὶς, εἶπε, » Ἡρ., σπευνοχωρηθεὶς, ἀνυπόμονος. (καὶ πρὸς δοτ.) » Κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο, καὶ ἐσπέρχετο τῷ. . . , » Ἡρ., ἐθύμωσεν (ἐπηγχύσθη) ἐναντίον του.
Σπέσθαι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἕπομαι.
Σπέσαι, Π. ἀντὶ Σπέσει, δοτ. πλθ. τοῦ Σπένω.
Σπεσπόνεως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως.
Σπεύδω [σπέω], Μ. σπεύσω (μ. πρκ. Ἔσπευσμαι). Ἐπείγω, βιάζω, ἐπιταχύνω· παροτρύνω, συνιστῶ· ἀμτθτ. ἢ ἄλλ. καὶ μσ. ἢ πθ.) κάθομαι ὀγλίγωρα, βιάζομαι (μὲ αἰτ. πρόθετ. ἢ ἀπαρ. καὶ απν. μὲ δοτ.) καταγίνομαι προθύμως (μὲ πολλὴν προπάθειαν, εἶμαι πρασηλωμένος) εἴς τι, (παρβλ.) Σπουδάζω (Γρφ.) παράττομαι. «Γάμον —,» Ὁμ., Ἡρ. » Παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις,» Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ξυνὸν γὰρ τοῦτο πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται,» αὐτ. (καὶ ἀμτθτ. ἢ ἄλλ.) » Σπεῦσε ποιῆσαι μενος τὰ ᾧ ἔργα, » Ὁμ., (κατ' ἐναλλαγ.) ἀντὶ Ἐτελείωσε σπεύσας. (ᾧ αἰτ. πράγμ.) » Σπεύδ. ἐς μάχην, » Ἰλ. Δ. » Ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοί τε καὶ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα,» Εὐρ. (καὶ μσ.) » Σπεύσομαι ἐς Ἀχαΐδα, » Ἰλ. Ο. (καὶ ἐνν. τῆς πρόθ.) » Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ζυγὸν, οἱ δὲ αἰλφιον, οἱ δ' ὄξος, » (Σόλ. παρὰ) Πλθ. (ᾧ ταχύτατα ἐξελθεῖν, » Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Σπεῦδε βραδέως, » Παροιμ. » Ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς ξυνάπτεται,» Αἰσχλ.
Σπευστέον, θετ. τοῦ Σπεύδω.
Σπευστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνήθως σπεύδων, ταχὺς, βιαστικὸς, (Γαλλ.) **expéditif**.
Σπευστός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐπισπεύδει τις, ἐπιθυμητός.
Σπέσσαι, Π. ἀντὶ Σπέσει, δοτ. πλθ. ᾧ
Σπῆ, Π. Ἰων. ἀντὶ Σπέει, δοτ. ἐν. τοῦ (ἄχρ.) Σπέος = Σπέος.
Σπηλάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπήλαιον.
Σπηλαιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σπηλαίου.
Σπήλαιον (τὸ), [σπέος]. κοίλωμα ὑπόγειον, σπηλιὰ· (Γρφ.) τὰ κρύφια μέλη. «Ὦ ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπῇ θολερᾷ καὶ μεθύσακων, ὅπως ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὰ σπήλαια αὐτῶν,» Ἀββακ Β', ις'., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν.) γυμνωσιν ᾧ (ἄλλ.) ἀσχημοσύνην.
Σπηλυγγοειδὴς, ἐος ᾧ
Σπηλυγγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπηλαιώδης, [ἐκ τοῦ
Σπήλυγξ, υγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπήλαιον, (ᾧθ. τὸ Λτν.) **spelunca**.
(Σπηος), εος-ους (τὸ), Π. (ἄχρ. ὀνμς. τῆς δοτ. Σπῆϊ καὶ Σπήϊσσι), = Σπέος, σπήλαιον.
†Σπίγγος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σπίνος.
Σπιδής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [†σπίζω]. εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος. «Διὰ σπιδέος (ἄλλ. γρφ. » Δι' ἀσπιδέος) πεδίοιο,» Ἰλ. Δ.
Σπίδιος, α, ον ᾧ
†Σπιδνός, ἡ, όν ᾧ
Σπιδόεις, εσσα, εν, Π. = Σπιδής, διεξοδικὸς· (συνκδχ.) σκοτεινὸς, (παρβλ.) Δαχανής.
Σπιδόθεν [σπιδής], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μακρόθεν.
Σπίζα [σπίζω], ης (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε μικρὸν πτηνόν· (ἰδιαιτ.) σπίνος, (ᾧθ.
Σπιζίας, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ ἱέρακος (ὁ ὁπ. θηρεύει σπίνους).
Σπιζίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπίζα.
Σπιζίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σπίζης, ἰσομεγέθης μὲ σπίζαν. ‖ (οὐσ.) εἶδ. αἰγιθαλοῦ, (παρβλ.) Σπιζίας
Σπίζω [ἐνμπ.], Μ. σπίσω, = Ἱππίζω, φωνάζω 'σὰν μικρὸν πουλὶ (καὶ ἰδιαιτ. 'σὰν σπίνος). » Σπίνος ἠῶα σπίζων, » Ἄρ.
†Σπίζω [σπάω], Μ. σπίσω, Γρμτ. ἀντὶ Ἐκτείνω, (θεμ. ἐπινοηθὲν πρὸς παραγ. διαφόρ. λέξ.).
†Σπιθαμαῖος, α, αν, ἀμφ. ἀντὶ Σπιθαμιαῖος.
Σπιθαμή (ἡ), [σπιδής]. τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτ. μέχρι τοῦ μεγάλου τῆς χειρὸς ἐκταμένης διάστημα, μέτρ. ἐκτάσ. (9 δακτ.), (κοιν.) πιθαμή. « Ἀνὴρ ἐγγέγλυπται, μέγεθος πέμπτης σπιθαμῆς,» Ἡρ., Α ½ ποδ.
Σπιθαμιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς σπιθαμῆς ἔκτασιν.
Σπιθαμιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπιθαμιαῖος.
Σπιλαδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης σπιλάδων ἢ ὅμοιος σπιλάδι
Σπιλὰς, άδος (ἡ). (ἐνν. πέτρα) βράχος καταφαγωμένος ἀπὸ τὰ κύματα (κυρ. γεμάτος σπιλους, κηλίδας ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπιφυομένου βρύου). «Φασὶ δὲ καὶ νήσους ἀλιπλανέσθαι χερσίους τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων, » Ἐπγρ. » Ὅθι φῶκαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρῆμοις, » Καλλ. 2) = Σπίλος, κηλίς. » (Δίθον) κατάστικτον σπιλάδεσι πυρσῆσιν, λευκαῖς τε μελαινομέναις χλιεραῖς τε, » Ὀρφ. (καὶ μτφορ.) » Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες,» Γρφ., κηλίδες, αἴσχη. 3) (ἐπιθετ.) » Γῆ —, » Θφρ., ἡ χρησμεύουσα πρὸς καθαρισμὸν σπίλων, ἀργιλώδης.
Σπίλος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπιλὰς, βράχος.
Σπίλος ἡ (ἰαφαλμ.) Σπίλος (ὁ), [συγγ. τῷ Πελὸς καὶ Πίνος]. = Κηλὶς, λέρα ἢ ὁπ. ζυσκόλως ἐξαίνει εἰς τὸ πλύσιμον, (Τουρκ.) λεκές· (μτφορ.) αἶσχος. » Τὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα, » Γρφ. 2) = Σπιλάς. « Ἀλίμενος ἡ χώρα καὶ. . βραχίαις ᾧ σπίλοις ἀπρόσιτος.» Ἀρρ.
Σπιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κηλιδόω, (Τουρκ.) λεκιάζω· (μτφορ.) μολύνω. « Ἡ γλῶσσα . . σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, » Γρφ. (καὶ πθ.) » Μέλανι συνθήματι τὸ ὑπὲρ πῆχυν ἐσπίλωτο. « Ἦλ. » Μέλαιναν ἐσπιλῶσθαι φυσικήν τινα κηλῖδα νομίζων, » Λκ. « Σπιλούμενον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ὑφελιούμενον ἢ Ὠφελιούμενον) τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησε,» Σατ. » **Praxiteles fecit . . Spilunenem**,» **Plin.** (ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι εἶνε Ὑφελιούμενον).
Σπιλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπιλαδώδης.
†Σπίλωμα (τὸ), = Σπίλος, κηλὶς ἢ σπιλάς.
Σπιλωτὸς, ἡ, όν. Κηλιδωμένος, λεκιασμένος.
†Σπίνα, ης (ἡ), Γλσ. = Σπίνος.
Σπινδαλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ. »Ἔστι δὲ ἐμφερὲς τῷ Ἀτταγᾷ τοῦτό γε, Αἰλ.
Σπινθάριγξ, ιγγος ᾧ
Σπινθαρὶς, ίδος ᾧ
Σπινθάρυξ, υγος (ἡ), Π. ἀντὶ =
Σπινθήρ, ῆρος (ὁ). σπίθα, τσιμπίδα.
Σπινθηρακίζω, Μ. ίσω, = Σπινθηρίζω.
Σπινθηράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπινθήρ.
Σπινθηράκισμα (τὸ). σπινθηροβόλημα.
Σπινθηρακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπινθηροειδὴς. σπιθηροβόλος.
Σπινθηρίαω-ῶ, Μ. άσω, = τῷ
Σπινθηρίζω, Μ. ίσω, = τῷ
Σπινθηροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπινθῆρας βάλλω (ἐκβάλλω), σπιθοβολῶ.
Σπινθηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ σπινθηροβολῶν (ἐβγάζων φωτιαὶς, τσιμπίδαις).
Σπινθηροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σπινθῆρι ὅμοιος (τὸ εἶδος), σπινθηροβόλος.
Σπινθηροπομπὸς (ὁ, ἡ), = Σπινθηροβόλος.
Σπινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σπινίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σπίνος (ὁ), [ὀνμτπ. ἴδε Σπίζω], εἶδος μικροῦ κελαδιστικοῦ πτηνοῦ, (κοιν.) σπίνος. 2) εἶδος λίθου ὁ ὁπ. ἀνάπτει μὲ τὸ νερὸν ('σὰν τὸν ἀσβέστην), καὶ 3) εἶδος ὀρυκτοῦ (ἀτυπερηρίας).
†Σπινὸς, ἡ, όν ᾧ
Σπινώδης, εος (ὁ, ἡ). (νλγ.) ἀντὶ Ἰσχνός.
Σπλαγχνεύω ᾧ (μσ.) -εύομαι, Μ. ε.σω, -εύμαι. Γεύομαι τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος (μετὰ τὴν θυσίαν). 2) μαντεύομαι παρατηρῶν ἢ ὀρκίζομαι κρατῶν τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου· σχίζω (ξεκοιλιάζω) ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὸ θυσιαζόμενον ζῶον.
Σπλαγχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλάγχνον.
†Σπλαγχνίζω, Ψ ίσω, (σπν. Γρφ.) ἀντὶ Σπλαγχνεύω. ‖ (συνκδχ. μσ.) φίκτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρω, κινοῦμαι εἰς συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίζομαι.
Σπλαγχνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σπλάγχνα.
†Σπλάγχνις, ίδος (ἡ). Σχλ. ἡ καρδία, τὸ (κατ' ἐξοχ.) σπλάγχνον.
†Σπλαγχνισμός (ὁ), Γρφ. τὸ σπλαγχνίζεσθαι, οἰκτιρμός, συμπάθεια. 2) (ἐνίοτε) διανομὴ τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος.
Σπλάγχνον (τὸ), [πλέκω ἢ σπλήν, Δ. σπλά-]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐντόσθια, (κοιν.) "σωθικά, (δηλ.) τὸ ἧπαρ, ὁ πνεύμων, (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἡ καρδία (κυρ. ἡ συνκδχ.). « Ἀνιάσασα δὴ μάλα τοὐμὸν σπλάγχνον, « Σοφ. »Ὅτις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος, « Εὐρ. « Θυμοῦμαι καὶ μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ, « Ἀρςρ. 2) (ἰδιαιτ.) τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος τὰ ὁπ. ἐτρώγοντο μετὰ τὴν θυσίαν· (συνκδχ.) ἡ διανομὴ αὐτῶν πρὸς εὐωχίαν εἰς τοὺς συγκεκλημένους. « Σπλάγχνοις Διὸς παραγενέσθαι, « Ἀρςρ. 3) (ἐνίοτε) ἡ κοιλία τῆς μητρός. »Ὅτι μητρὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἐόντα, « Σιμ., (ὀθ. 4) (Γρφ.) ἡ μητρικὴ ἀγάπη, φιλοστοργία· (ἀπλ.) εὐσπλαγχνία. »Ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ, « Παῦλ. « Σπλάγχνα οἰκτιρμῶν (ἡ) « Σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί, « αὐτ.
Σπλαγχνάπτης [σπλάγχνον, ὀπτάω ἢ ὄσσομαι], ου (ὁ). ὁ ψήνων ἢ παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος, Σπλαγχνοσκόπος.
Σπλαγχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μαντικῶς τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου.
Σπλαγχνοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σπλαγχνοσκόπου, ἡ πρὸς μαντείαν παρατήρησις τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου.
Σπλαγχνοσκόπος (ὁ), [σπλ, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων, ἱεροσκόπος.
Σπλαγχνοτομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σπλαγχνοτόμου, κομμάτιασμα τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου.
Σπλαγχνοτομικός, ή, όν. Σπλαγχνοτόμου ἴδιος.
Σπλαγχνοτόμος (ὁ, ἡ), [σπλ. τέμνω]. ὁ σχίζων ἢ κομματιάζων τὰ ἐντόσθια τῶν ἱερείων.
Σπλαγχνατύπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (πληγόνων) τὰ σπλάγχνα ἢ τὸ σπλάγχνον (τὴν καρδίαν).
Σπλαγχναφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἢ κατατρώγων τὰ) σπλάγχνα.
Σπλεκόω-ῶ [πλέκω], Μ. ώσω, =Βινέω, συνουσιάζω.
Σπλέκωμα (τὸ), τὸ σύσ. τοῦ προηγ., σαρκ. συνουσία.
Σπληδός (ὁ), Π. ἀντὶ Σποδός.
Σπλήν, ηνός (ὁ). ἡ σπλῆνα. (πλθ.) τὸ πάθος τοῦ σπληνός. 2) =Σπλήνιον, εἰδ. χειρουργ. ἐπιθέσμου.
†Σπληναρίαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλήν(2).
Σπληνιάω-ῶ, Μ. ἄσω. "Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) σπλῆνα. « Σπληνιῶν, « σπληνιάρης, σπληνιασμένος.
Σπληνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλήνιον.
Σπληνίζομαι, Μ. ἰσομαι, = Σπληνιάω, σπληνιάζω.
Σπληνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα, Σπληνίτης, ἢ· πάσχων σπλῆνα, σπληνιάρης. « Οἱ τέλειοι σπληνικοὶ οὔτε ἰσφραίνεσθαι οὔτε γελᾶν οὔτε μὴν πτάρνυσθαι δύνανται, « Ὡραπόλλ.
Σπληνιόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος χειρουργικῶς.
Σπλήνιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. ἐπιθέσμου ἢ πτύγματος (compresse) εἰς σχῆμα σπλήνας. « Ὡς σπλήνιον, πρὸς ἕλκος οἰκείως τεθὲν, τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος, « (Φιλήμ. παρὰ) Στέφ. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀσπλήνιον. 3) (εἰς τὸν Θρρ. [Φυτ. Ἰς. ΣΤ', δ'] νομίζεται) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηνίον.
Σπληνιακός (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σπλήν (2).
Σπληνίτης, ου (ὁ) ἢ Σπληνῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα. « Φλέψ—, « Ἀνατομ.
Σπληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Φασκιόνω διὰ τοῦ χειρουργ. σπληνίου.
Σπληνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπληνικός. 2) σπληνὶ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σπογγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπογγίον.
Σπογγεύς, έως (ὁ). σφουγγαρᾶς.
Σπογγιὰ (ἡ), = Σπογγος.
Σπογγίζω, Μ. ίσω. Καθαίρω (Ἐκμάσσω) διὰ τοῦ σπόγγου, σφουγγαρίζω.
Σπογγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπόγγος, σφουγγαράκι.
Σπόγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ σπόγγου ἀφαιρούμενον, λέρα.
Σπογγιστὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σπογγίζειν.
Σπογγίτης, ου (ὁ) ἢ Σπογγῖτις, ίδος (ἡ) ὁ ἐν εἴδει σπόγγου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπόγγου. « Ἄρτος—, « Ἱπ., ψωμὶ σφουγγάτον (ψράτον). »Λίθος—, « εἶδ. πέτρας εὑρισκομένης ἐντὸς τῶν σπόγγων.
Σπογγοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σπόγγου.
Σπογγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων σπόγγους, σφουγγαρᾶς.
Σπογγοθηρευτικὸς, ή, όν. Σπογγοθηρευτοῦ ἴδιος.
Σπογγοκολυμβητὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολυμβῶν καὶ ἐκβάλλων σπόγγους, σφουγγαρᾶς.
Σπογγολιγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (εἰς τὴν θάλασσ.) σπόγγους. 2) (μὲ αἰτ.) "παίρνω (μαζόνω) μὲ τὸ σφουγγάρι, σφουγγίζω.
Σπόγγος (ὁ). τὸ γνωστὸν θαλάσσ. φυτὸν ἢ ζωόφυτον σφουγγάρι. 2) (μτνμ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ βαλανίδες τοῦ λαιμοῦ (διὰ τὸ σπογγώδες τῆς συστάσεώς των).
Σπογγοτηρήσης, ου (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ζωοφύτου τηροῦντος τὸν σπόγγον ὡς ὁ Πινοτήρης τὴν πίνναν, (συγχ. τῷ Σπογγοθήρας).
Σπογγοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων (τέμνων) ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης σπόγγους. || (σύσ.) = Σπογγοθήρας.
Σπογγώδης, εος (ὁ, ἡ). σπογγοειδής, (Γαλλ.) **spongieux**.
Σποδεύνης, ου (ὁ), Π. [σποδὸς, εὐνή]. ὁ κοιμώμενος εἰς τὴν στάκτην.
Σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω τὴν στάκτην (τὴν σποδὸν) ἀπὸ τοῦ βωμοῦ· (ἐν γένει) σκουπίζω, παστρεύω, ξεσκονίζω· (συνκδχ.) κτυπῶ, (κοιν.) πινάζω τὴν πρόβλη (ἐπὶ ἀψύχ.) σπάνω, συντρίβω· (ἀγνίλω ἀπὸ τὴν μέση, ἀφανίζω, (κωμ/κὸ παστρεύω. » Φλᾶν ταῦτα πάντα σποδεῖν, « Ἀρςφ., ξεκακαλίζειν. » Σπερίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς γάας ἢ τοὺς λιβίσκους συγκερανώσω σποδὸν, « (Κρτ. παρ') Ἀθ. (καὶ πθ.) » Στρατοῦ κομίτος καὶ κακῶς σποδουμένου, « Δίωλ (παςθλ. Σποδόω). 2) = Βινέω, (ἀρτ. Ἐκκλ. 113).
Σποδησιλαύρα (ἡ). [σποδέω, λαύρα]. πηγὴ ζημοσία, (κατὰ λέξ.) σκουπιζόντων (ἢ σποδουμένη εἰς) τοὺς δρόμους, (ἐφαρμ.) Δρομάς.
Σποδιά (ἡ). σωρὸς σποδοῦ (στάκτης) τῆς κτη, (εἰς τὸν Ἀρ. 1039 ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπουδῆ).
Σποδιάζω, Μ. άσω. Ψήνω εἰς τὴν σποδιάν.
†Σποδιαῖος, α, ον, = Σπόδιος.
Σποδιακὸς, ή, όν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ σπόδιον (σκωριαν μετάλλ.).
Σποδιὰς, άδος (ἡ), εἶδ. ἀγρίας πουκμηλέας.
Σποδίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ σποδὸν (στάκτην)· Ψήνω εἰς τὴν στάκτην. 2) (ἀρτ. κάμνω στάκτην, κατακαίω. 3) (ἀρτ. βτ.) ἔχω χρῶμα στάκτης (ἡ).
Σπόδιον (τὸ). ἡ στάκτη (ἡ σκωρία ἀπὸ σβέστης) τῶν μετάλλων.
Σποδιὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων χρῶμα σποδοῦ στακτερὸς (ἀνοικτὸς). (παρβλ.) Γκρίζος.
†Σποδιόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ σποδὸν (στάκτην).
Σποδίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) Ψημένος εἰς τὴν στάκτην, (ἄλλ.) Ἐγκρυφίας.
Σποδιώδης εος (ὁ, ἡ), = πρ.
Σποδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος σποδοῦ ἢ πλήρης σποδοῦ· στακτερός.
Σποδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σποδοειδής.
†Σποδόρχης [σποδέω, ὄρχις], ου (ὁ), = Κίναιδος.
Σποδὸς (ἡ), [Ἴδε Ψόθος]. στάκτη (κατ' ἐξοχ.) ζεστὴ ἀκόμη), χώβολη· (κατ' ἐξοχ.) σκωρία· (ἐνίοτε) = Σπόδιον· (ἐν γέν.) σκωρία, σαπρία, (ὀθ.) »Πίθων σποδὸς γεγάτε 'Επγρ., γραῖα μέθυσος, (κατὰ λέξ.) παπάτι τοῦ βαγενιοῦ, ἢ· σποδοῦδα (σχηματίζουσα) τὰ βαγένια.
Σποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) σποδὸν, καίω ὡς οὐ τὴν στάκτη. 2) σκεπάζω μὲ (Ψήνω εἰς τὴν) στάκτην. 3) (ἰ) = Σποδέω, κτλ. ζω τὴν στάκτην, ξεσκονίζω κτλ.
Σποδώδης, εος (ὁ, ἡ). = Σποδοειδής.
Σπολὰς, άδος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. (Δάκ.) ἀντὶ Στολάς.
Σπολεὺς [Περσ.], έως (ὁ), εἶδ. ἄρτου.
†Σπόλια (τὰ), Ἀτν. τὰ μαλλιὰ ποὺ μαζεύουν ἀπὸ τὰ σκέλη τῶν προβάτων.
Σπόμενος, η, ον, Π. ἀόρ. β'. τῆς μεχ. τοῦ "Επομαι.
†Σπονδαγωγὸς (ὁ, ἡ), [σπονδὴ, ἄγω]. = Σπονδοφόρος.
†Σπονδαΐζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπονδεύω.
†Σπονδαϊκὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ=Σπονδειακός.
Σπονδαρχία (ἡ). τὸ ἔργον ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ σπονδάρχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπονδάρχος (ὁ), ὁ ἀρχίζων πρῶτος τὴν σπονδὴν εἰς τὰς θυσίας.
σπονδαυλέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι (Αὐλῶ ὡς)-
σπονδαύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν αὐλὸν εἰς τὰς σπονδὰς (εἰς τὰς θυσίας).
σπονδειάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι σπονδεῖον μέτρον, (μουσ.) ἀναιβάζω τὸν τόνον κ/λ.
σπονδειακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σπονδεῖον εἶδος τῆς μελῳδίας. » Αὐλὸς—,» τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ σπονδαυλοῦντες. » Μέτρον—, « τὸ συγκείμενον ἀπὸ σπονδείους πόδας.
σπονδειακῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σπονδειακὸν μέτρον.
σπονδειασμός (ὁ), τὸ σπονδειάζειν, ἡ χρῆσις τοῦ σπονδείου ποδὸς· διάστημά τι τῆς ἁρμονικῆς μουσικῆς.
σπονδειοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καταλήγων εἰς σπονδεῖον (πόδα).
σπονδεῖον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ τοῦ ὁπ. ἐσπενδον εἰς τὰς θυσίας.
σπονδειοπαράληκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπονδεῖον (πόδα) εἰς τὴν παραλήγουσαν.
σπονδεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν σπονδήν. » Ζεὺς —,« ὁ προστάτης τῶν σπονδῶν. » Μῖλος —,« τὸ καλλιέργημενον εἰς τὰς σπονδάς. » Σπουδὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ποῦς,« Μέτρον (τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ σπονδεῖον μέλος).
σπονδή (ἡ), [σπένδω]. εἶνος ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἔχυνον ἐπὶ τοῦ θύματος ἢ κατὰ τὸ δεῖπνον εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· (εἰς τὸ πλ.) αὐχὴ ἢ θυσία τοιαύτη (νυρ. ἡ συνήθεια πρὸς ἐπικύρωσιν ὁποιασδήποτε συμφωνίας). (ὀθ. ἀπλ. ἀντὶ) συνθῆκη, ἀνακωχή, συμμαχία. »Σπονδὰς ποιεῖν (λύειν καὶ καταχρ. τέμνειν),« Εὐρ. » Τρίτατ σπονδαί, « αὐτ., αἱ μετὰ τὸ θάνατον, αἱ τελευταῖαι, ἢ αἱ εἰς τὸν Ἅιδη, τὸν Ἑρμῆν καὶ τὰς Χάριτας προσφερόμεναι. »Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ λιτὰς ἔσχεν χθών,« Εὐρ. »Πότερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον,« Ξεν. » Ἔφη τοὺς Ἕλληνας ἐπεμψε περὶ σπονδῶν, « αὐτ. » Ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ (τριακοντατετεῖς) σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι αὐτοῖς τούτῳ τῷ τρόπῳ,« αὐτ.
σπονδήσιμος, ἀσφαλμ. ἀντὶ Σπονδὰς ἅμα.
σπονδήτης, « (ὁ) ἢ Σπονδῆτις, ιδος (ἡ), Σπονδίτης.
σπονδηφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. = Σπονδοφορέω.
σπονδηφόρος (ὁ, ἡ), = Σπονδοφόρος.
σπονδίδες ἄδος (ἡ), = Σποδιάς.
σπονδίζομαι, Μ. ἰσομαι, νλγ. ἀντὶ Σπένδομαι.
σπονδίζω, Μ. ἰσω, = Σπονδειάζω.
σπονδίον (τὸ), = Σπονδεῖον.
σπονδίτης, ου (ὁ) ἢ Σπονδῆτις, ιδος (ἡ), ἀντὶ Σπονδαῖος. »Σταγὼν—,« Ἐπιγρ.
σπονδοποιέομαι-οῦμαι Μ. ἡσόμαι. Σπονδὴν ἢ Σπονδὰς ποιοῦμαι, σπένδομαι.
σπονδοφορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φέρω πᾶν ὅ,τι χρειάζεται διὰ σπονδὴν ἢ προτάσεις περὶ σπονδῶν ὡς-
σπονδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν σπονδὴν ἢ προτάσεις περὶ σπονδῶν. ‖. (οὐσ.) κῆρυξ ἢ πρεσβυς περὶ σπονδῶν. (Ἀτν.) fetialis, (παρβλ.) Εἰρηνοδίκης.
Σπονδύλη (ἡ), ἴδε Σφονδύλη.
Σπονδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπόνδυλος.
†Σπονδύλιος καὶ
Σπόνδυλος (ὁ), [συγγ. τῷ Κόνδυλος], τὸ ὀστραγγαλῶδες κόκκαλον τὸ σχηματίζον τὴν ῥαχοκοκκαλιάν, (κοιν.) σφονδύλι· (κατ' ἐξοχὴν) τὸ δεύτερον σφονδύλι τοῦ λαιμοῦ, ὁ (ἄλλ.) Ὀδούς. 2) (μτνμ.) τὸ σφονδύλι τοῦ ἀρακτιοῦ. 3) κάθε κομμάτι (tambour) τῆς κολώνας (ὅταν δὲν ἦναι μονόλιθος). 4) (βτν.) τὸ κεφάλι μερικῶν φυτῶν (π. χ. τῆς ἀγκινάρας) ἀφ' οὗ πέσουν τὰ ἄνθη. 5) κύβος χαλκοῦς τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ψῆφον οἱ δικασταί.
Σπονδυλώδης, ους (ὁ, ἡ), σπονδύλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σπορά (ἡ), τὸ σπείρειν, σπάρσιμον. »Κοινωνία ἐπὶ παίδων σπορᾷ,« Πλὸ. 2) ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, (ἄλλ.) Σπορητός. » Ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦται ταῖς ἁπάσαις ,« Θφρ. 3) = Σπέρμα, (ὀθ. 4)(μετροφ.) γένος, γενεά, καταγωγή. » Τοιοῦτος ὢν τοιῶνδ' ἀνεψιδίζεις σποράν; « Σοφ.
Σποράδην [σπορὰ-], ἐπίρ. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σκορπιστά. » Τὸν Ὅμηρον ἤθρισα σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον, « Ἐπιγρ.
Σποραδικός, ἡ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Σκορπιστὸς ἐδῶ ἢ ἐκεῖ. « Ζῶα σποραδικά,« Ἀρστ. τὰ ζῶντα, σποράδην, μὴ ἀγελαῖα. » Νοσήματα —,« Ἰατρ., τὰ συμβαίνοντα εἰς κάθε καιρὸν καὶ τόπον, ἀκατάστατα.
Σποραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπόρον. ‖. (οὐσ.) »Σποραῖα,» Βαβρ., τὰ σπέρματα.
Σπορᾶς, άδος (ὁ, ἡ). Διεσπαρμένος τῇδε κἀκεῖσε, σκορπιστός. »Γῆ—,« Φίλ., ἡ ἄμμος. » Βίος —,« Εὐρ., ὁ νομαδικός. » Λόγος—,« Πλ., ὁ χωρὶς συνέχειαν, ἀσυνάρτητος. « Νῆσοι—,» (συνήθ. μέν) αἱ παρεκτὸς τῶν Κυκλάδων τοῦ Αἰγ. πελάγους· (κατὰ τὸν Σουΐδ. ὅμως,) αὐταὶ αἱ Κυκλάδες, (μὲ τὸν ὁπ. φαίνεται συμφωνῶν καὶ ὁ Οὐίργίλλ.) » Sparsasque per æquor Cyclades, « Αἰν. Γ. « Νῆσοι—,« Ἱππκρ., τὰ (ἄλλ.) Σποραδικὰ νοσήματα.
Σπορεύς, έως καὶ
†Σπορευτής, οῦ (ὁ). ὁ σπείρων, (Γαλλ.) semeur.
Σπορευτός, ἡ, όν. Σπαρμένος. » Χώρα—,« Θφρ., [ἐκ τοῦ
;Σπορεύω, Μ. εὑσω, = Σπείρω.
Σπορητός, ἡ, όν = Σπορευτός. ‖. (οὐσ.) ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, σπάρσιμον.
Σπόριμος, η, ἡ ος, ον. Ὁ συνήθως σπειρόμενος ἢ πρὸς σπορὰν ἐπιτήδειος, ἐπιδεκτικὸς σπαρσίματος. » Γῆ—,« Ξεν. » Δίθως—,« Μανέθ., τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον. ‖. (οὐσ.) Σπόριμα,« Εὐαγγ., τὰ σπαρτά.
;Σπορολογέω-ῶ, Μ. ἦσω. Συλλέγω τὰ σπορτὰ (τὰ γεννήματα)» (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁπωρολογέω).
Σπόρος (ὁ), = Σπέρμα ἢ 2)=Σπορητός.
Σπουδάζω, Μ. άσω καὶ άσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. πρυθετ.) Πράττω (Ἀσχολοῦμαι εἰς) τι μετὰ σπουδῆς. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) ἔχω ἢ θέλχω προσπάθειαν εἴς τι ἢ τινα, (μὲ ἀπαρ.) προσπαθῶ νὰ-φιλοτιμοῦμαι· (μτθτ.) ἔχω περὶ πολλοῦ· (χ. πτ.) ἔχω ἢ πράττω τι τῷ ὄντι (μὲ τὰ σωστὰ μα, [Γαλλ.] sérieusement.). »Σπουδάζει ταῦτα ἡ πολιτεία « Πλάτ. »Τοιαῦτα περὶ τούτων ἐπαίζεν, ἅμα σπουδάζων, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Ἐσπούδακας ὅτι..., « Πλάτ., τὸ πίζευσες; (χ κατὰ μτχ. ἀντὶ ὑπτ.) » Μάλα ἐσπουδακότι προσώπῳ, « Ξεν., σοβαρῷ (ἢ προθετ.) » Τοσοῦτοι ἐσπούδασαν περὶ σέ, « αὐτ. » Ἧρξε μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδεπώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων,« Δμ. (καὶ ἑλλ. τῆς πρυθ.) « Τὰ ἐκείνου καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ ἑαυτοῦ σπουδάζοντα,« Ξεν. » Γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυε,« Συν. (ἢ γεν. πρυθετ.) «Σπουδάζειν ὑπέρ τινος ,« Πλ. (ἢ δοτ. σπν.) »Σπουδάζοντες ἄρχειν,« Πλ. (ἢ ἀναλ.) » Σπουδαστέον ὅπως ὁρισθῶσι καλῶς,« Ἀρχτ. (καὶ μτχ. σπν.) » Ἐπακούειν τι, ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων ,« Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὴν Ἀσπασίαν ὡς σοφήν τινα καὶ πολιτικὴν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι λέγουσι,« Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) «Ἀνὴρ μάλιστα σπουδαζόμενος,« Αἰς, περισπούδαστος. » Τὰ μάλα ἐσπουδασμένα σιτία,« Ξεν.
Σπουδαιολογέω-ῶ, Μ. ἦσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) σπουδαίως (sérieusement) ἢ περὶ σπουδαίων ἀντικειμένων. « Δεῖ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει,« Ξεν.
Σπουδαιολόγημα (ἡ), τὸ σπουδαιολογεῖν, ἢ περὶ σπουδαίων ὁμιλία.
Σπουδαιολόγος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λόγως Ὁ ὁμιλῶν περὶ σπουδαίων.
Σπουδαιόμυθος (ὁ, ἡ)ς = Σπουδαιολόγος.
Σπουδαῖος, α, ον, (τὰ παρθε. -ότερος -ώτατος καὶ -ίτερος, -ίτατος)· (ἐν γεν.) Σπουδῆς (Λόγου, Σκέψεως) ἄξιος, περισπούδαστος, (Γαλλ.) important, intéressant, ἡ· σοβαρὸς, (μερικῶς), (Γαλλ.) sérieux· (ἰδιαιτ. ἐπὶ προσ.) (κανὸς, ὠραστήριος· εὐσόκιμος, ἔμπειρος· (ἠθ.) σεμνὸς, χρηστοήθης, κόσμιος· πεπαιδευμένος· φρόνιμος· (ἁπλ.) καλὸς κἀγαθὸς, ἀνάρετος· (ἐπιμ. ἀξιότιμος, εὐυπόληπτος· (ἐπὶ πραγμ.) ἄριστος εἰς τὸ εἶδος του, ἐξαίρετος, ἀξιόλογος. «Ἀνδράπεδον σπουδαῖον ,« Δμ. » Μῦρον (» Σπέρμα) —,« Πλ. » Νομαὶ σπουδαῖαι, « Ἡρ. » Πότερον σπουδαιότερόν ἐστι τοῖς πόλεσιν, ὅπως καὶ κύνες ἀγαθοί, ἢ ἄνδρες ἀγαθοί,« Αἰσχ. Σωκρ. « Ἄνδρα τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γέλων ἀναπείθων,« Ξεν. » Θεμιστοκλῆς τοσοῦτον διήνεγκε τῶν πολιτῶν, ὥστε πρὸς ἐκείνου ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίας ἀνδρὸς δεήθειεν, « αὐτ. » Δύνηται» (Κἂν θαρραλεῖς κτλ.)—,« αὐτ. « Καὶ τὰς ὀλίγας ἀξίας τέχνας οὐκ ἂν γένοιτο τις σπουδαῖος ἄνευ διδασκάλων ἱκανῶν ,« αὐτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες, εἰσὶ σπουδαῖοι, « Ἀρτ. »Πολὺ διεξιὼσας εὑρήσομεν τὰς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, ᾗ τὰς τῶν φαύλων διανοίας, « Ἰσκρ. (ἐπὶ πραγμ.) » Οὐχ ὁρᾶτε, ὡς σπουδᾶται αὐτοῦ αἱ ὀρρύες; « Ξεν. » Τοιαῦτα, καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα, ᾗ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο, « αὐτ. » Τά τε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὀπόσα μυθώδη, « Παυσ. » Τὰ φαυλότερα οὐχ οἷοί τε διδάσκειν, τὰ δὲ σπουδαιότερα, « Πλάτ. » Τούτῳ τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων ὑπερετίθετο, « Ἡρ. »Οἱ τὰ σπουδαιότατα ἐπιστάμενοι, οὗτοι ἄριστα διελέγονται, « Ξεν. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ὧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι, « Ἡρ.

Σπουδαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπουδαίου, ἐμβριθεια, σοβαρότης· ἱκανότης, δραστηριότης κτλ. (ἐν γέν.) ἀξιολογότης.

Σπουδαιοτριβέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἐνδιατρίβω (Καταγίνομαι) σπουδαίως εἴς τι.

Σπουδαιοτρίβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ σπουδῆς ἐνασχόλησις.

Σπουδαίως (τὸ παθτ. -οτερον, -ότατον ᾗ -έστερον, -έστατον), ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς (προσπαθείας) · προθύμως· σεμνῶς· σοβαρῶς, ἐμβριθῶς· τῷ ὄντι, (Γαλλ.) sérieusement. » Στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως ᾗ εὐσχημόνως προσενεγκεῖν τὴν φιάλην, « Ξεν. » Σπουδαίως εἰρημένος, « Πλάτ. » Σπουδαίως ἔχειν πρός τι ἤ τινα, « Ἀξ.,=Σπουδάζειν, (ἴδε καὶ Σπουδή).

Σπουδαρχαιρεσία (ἡ). ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν σπουδὴ (προσπάθεια), Σπουδαρχία.

Σπουδαργέω-ῶ, Μ. ἦσω. Σπουδάζω (Προσπαθῶ, Ῥαδιουργῶ) νὰ διορισθῶ ἄρχων, εἶμαι-

Σπουδάρχης, ου (ὁ). ὁ καταδάλλων πᾶσαν σπουδὴν (προσπάθειαν, ῥαδιουργίαν) νὰ διορισθῇ ἄρχων.

Σπουδαρχία (ἡ). ἡ πρὸς ἐπίτευξιν ἀρχῆς (ὑπαργήματος) ἐπίμεμπτος σπουδὴ (προσπάθεια), ῥαδιουργία σπουδαρχοῦντος.

Σπουδαρχιάω-ῶ, Μ. ἀσω, = Σπουδαρχέω.

Σπουδαρχίδης, ου (ὁ), ἑωμ. ἀντὶ Σπουδάρχης.

Σπούδασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔχει τις περὶ πολλοῦ ἢ πρὸς κατόρθωσιν καὶ διατήρησιν τοῦ ὅπ. καταδάλλει πολλὴν σπουδὴν, περισπούδαστον ἀντικείμενον, πόνημα, ἀριζούργημα. » Τὰ τοῦ Πολυκλείτου ἐκεῖνα σπουδασματα, « Ἄννα Κομν.

Σπουδασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ. πονημάτιον.

Σπουδαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Σπουδάζω, σπουδῆς ἄξιος, περισπούδαστος.

Σπουδαστής, οῦ (ὁ). ὁ σπουδάζων (ἔχων προσπάθειαν) περί τι ἤ τινα, (Γαλλ.) partisan.

Σπουδαστικός, ἡ, όν. Ὁ φύσει σπουδάζων, δραστήριος, φιλότιμος, ἡ· ἀγαπῶν τὰ σπουδαῖα πράγματα, φρονιστικός.

Σπουδαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σπουδαστικόν, ἐπιμελῶς. » Σπουδ. ἔχω, « Πλ.

Σπουδαστός, ἡ, όν. Σπουδῆς ἄξιος, περισπούδαστος.

Σπουδή (ἡ), [σπεύδω]. ταχύτης, βία, ὀργάνωμα· (τρπ.) προσπάθεια περί τι ἤ τινα· ζῆλος, προθυμία· φιλοτιμία· δραστηριότης· ἐμβρίθεια, βαρύτης, ἀξιοπρέπεια, σοβαρότης, (Γαλλ.) sérieux· φροντὶς (εὔνοια, κλίσις) ἰδιαιτέρα, (Γαλλ.) égard. (ἐνίοτε) ῥαδιουργίαι φατρίας, (Γαλλ.) brigues, intrigues. » Σπουδαῖς ᾗ συνηγορίαις κτώμενος δύναμιν, « Πλ. » Διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν, « Ἀντῳ., τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸς χάριν μου. »Σπουδὴν ἔχω (ποιοῦμαι), « Ἡρ., = Σπεύδω, βιάζομαι· (μὲ ἄπαρ. ἢ αἰτ.) προσπαθῶ, προθυμοῦμαι κτλ. » Ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε, « Σοφ. » Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα ᾗ σπουδὴν ἔχεις; « Εὐρ. » Ἐν σπουδῇ τίθεσθαί τι, « Πλ. » Ἐγένετο αὐτῷ διὰ σπουδῆς, « Φίλ. » Παισὶ σφαῖραι καὶ τροχοὶ διὰ σπουδῆς εἰσι, « Σξτ. »Ἄτερ σπουδῆς τάνυσε τόξον, « Ὀδ. Φ., εὐκόλως, χωρὶς κόπον. » Οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ ᾗ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς, « Ξεν. » Εἰ ἐτεόν δὴ τοῦτο ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, « Ὅμ., =Σπουδάζων, μὲ τὰ σωστά σου. »Σπουδῆς ἄξιος, « Ἀξ., περὶ πολλοῦ, περισπούδαστος, (ἐπὶ πραγμ.) πολύτιμος. » Τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον κτλ., Πλ., τὰ πολυτιμότατα. » Ἐν σπουδῇ τίθεσθαί τι, « Ἀξ.,=Σπουδάζειν περί. ‖ (συχνότ. ἡ δατ.) Σπουδῇ (ἑλλ. τῆς Σύν), ἐπίρ. ἀντὶ Σπουδαίως, Μετὰ σπουδῆς, Διὰ σπουδῆς, Κατὰ σπουδὴν, βιαστικὰ, ὀγλίγωρα· προθύμως (» Ἀνεχώρουν [» Παρηκολούθουν] σπουδῇ, « Ξεν. » Σπουδῇ νῦν ἀνάδαινε, « Ὀδ. Ο. [ᾗ μετὰ τῶν ἐπιτατ.] »Πάνυ σπουδῇ, ἢ » Σπουδῇ πάνυ, « Πλάτ.)· τῷ ὄντι, (Γαλλ.) sérieusement (» Παίζεις, ἔφη; — Ἢ μὴν σπουδῇ λέγω, « Ξεν. » Σπουδῇ χαριεντίζεται, « Πλάτ. » Ἐν τοῖς σπουδῇ γραφομένοις λόγοις, « Δ. Ἁλ.)· δυσκόλως, μολις ᾗ μετὰ βίας. » Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ, « Ἰλ. Ψ. » Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἂν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο, « Γαλ., (φρα.) =Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ποῦ ἔμεινε πλέον; (εἰς τὸν Θκ. Β', 27 ἄλλ. γρφ. Ποῦ δή), (παρβλ. Σχολή).

Σπουδογέλοιος (ὁ, ἡ). ὁ παρεκπίπτων ᾗ σπουδῆς μεταξὺ τῶν γελοίων (σπουδάζων ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ γελοίου).

;Σπυραθία (ἡ) καὶ

Σπυράθιον (τὸ) καὶ

Σπυραθος (ὁ καὶ ἡ), [σπεῖρα]. ἡ κόπρος τοῦ γιδιοῦ (τοῦ προβάτου κτλ.), τριδηλιά.

Σπυραθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σπύραθον. » Κοιλίαι σπυραθώδεες, « Ἱππκρ., αἱ ξηραὶ (καὶ ἐπμ.) ἐκκρίνουσαι σπυραθώδη περιττώματα.

Σπυράς, άδος (ἡ), = Σπύραθος. 2) (μετνμ.) σπυρί, κουκκί. » (Μύρρας) τρεῖς καταπιεῖν σπυράδας, « Ἱππκρ.

†Σπύρδανον (τὸ), Γλσ. = Σπύραθος.

†Σπυρθίζω, Μ. ίσω, Γλσ. = Πυδαρίζω.

Σπυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπυρίς, ζεμπιλάκι.

Σπυριδόν, ἐπίρ. Εἰς εἶδος (σχῆμα) σπυρίδος, (ἄλλ. γρφ. Σπειρηδόν).

Σπυριδώθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σπυρίδος.

†Σπυρίδων, ονος (ὁ), Γλσ. = τῷ

Σπυρὶς [σπεῖρα], ίδος (ἡ). σκεῦος πλεκτὸν, κοφίνι ἢ ζεμπίλι.

Σπυρίχνιον (τὸ), = Σπυρίδιον.

†Σταδατίνης, ου καὶ

†Σταδεὺς [σταμίν], έως (ὁ), ὁ (ἄλλ.) ἵππεύων.

Στάζδην, ἐπίρ. Στάζοντας, σταλαγματιά-σταλαγματιά.

Στάγες, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Σταγόνες, πλθ. τοῦ Σταγών.

Σταγετὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σταγών.

†Στάγιον (τὸ), κατὰ παραφθορ. ἀντὶ Ξάγιον.

Στάγμα (τὸ). (ἀνγέν.) ὑγρὸν στάζον (ὑγρὸν λάζον)· σταλαγματιά· (ἰδιατ.) ἔλαιον, μύρον. » Ῥόδου —, « Νόνν., τὸ παρ' ἡμῖν (μουλιάκι.) Ῥοδόσταγμα.

Σταγονίας, ου (ὁ), ὁ ῥέων κατὰ στάγονας, (παρβλ.) Στακτός.

Σταγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταγών, όνος (ἡ). ῥανὶς στάζουσα, « μικρὸς ὑγροῦ, σταλαγματιά. » Δεσθίου —, « Π., ὁ Δέσβιος οἶνος. » Κατὰ στάγονα παρεκχέειν, « Σξτ., = Στάζειν. 2) (μετνμ.) κηλίς. » Κυνέαις σταγόνες ἐνεστίκται, « Δίλ. 3) μέταλλον (κυρ. ἄργυρον) λαγαρισμένον, λαζάρι σφυρηλάτου (κατ' ἄλλ.) ὁ Ὀρείχαλκος, τὸ ἄστρον χάλκωμα.

Σταδαῖος, α, ον. Ὁ ἱστάμενος ὄρθιος, « ἀνήκων εἰς τὴν σταδίαν (ἐκ τοῦ στάδην) μάχην· (ἐν γέν.) ἐδραῖος. »Ἐπὶ τῷ τετραγώνῳ γενναῖοθαι τὸν κύκλον ὀρθιότατον καὶ σταδαῖον παντὶ σθένει, Τίμ. »Ἔγχη—, « Αἰσχλ., τὰ ἀγχέμαχα. « Μέλος—, « Ἠσύχ., τὸ μὲ βραδὺν ῥυθμόν, [ἐκ τοῦ

Στάδην, ἐπίρ. Στέκοντας ὄρθιος (εἰς τὰ ποδάρι) ἢ ἀτάλυτος (εἰς τὸν τόπον). »Ὥσπερ ἀποπληκτοι σταδὴν ἑστῶσι, « (Ἀρχῦ. παρ') Ἀθ. ὡρύονται, « (Ἀρχῦ. παρ') Ἀθ.

Σταδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑκατὸν ὀργυιὰς στάδιον. 2) ἀντὶ Σταδαῖος ἢ Στάδιος.

Σταδιάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ σταδίου.

;Σταδίας, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Σταδιεύς (ἀπὸ τὴν Ἀνθολογ. τὸ διορθ. Σταδιῆ).

Σταδιασμὸς (ὁ). ἡ κατὰ στάδια διαίρεσις διαστήματος.

Σταδιεὺς, έως (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

†Σταδιευτὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ἀντὶ Σταδιοδρόμος.

Σταδιεύω, Μ. εὑσω. Τρέχω (διατρέχω) τὸ στάδιον ὡς σταδιεύς. σταδιοδρομῶ.

Σταδιῆ, Ἰων. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Σταδίᾳ, θηλ. τοῦ Σταδιεύς.

Σταδίη (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ Στάδιος.

Σταδίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Σταδίας.

Σταδιοδρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέχω (ἀγωνίζομαι) εἰς τὸ στάδιον ὡς =Σταδιοδρομῶ.

†Σταδιοδρόμης, ου (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

Σταδιοδρομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σταδιοδρόμον ἢ τὴν σταδιοδρομίαν.

Σταδιοδρόμος (ὁ). ὁ τρέχων κατὰ στάδια ἀγωνισμὸν εἰς τὸ στάδιον, δρομεὺς ἀγωνίδιος.

Στάδιον (τὸ). μέτρον ἐκτάσ. (διαστήματος) περιέχον 600 Ἑλλ. πόδας ἢ 177 μ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ματα. » Αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι εἶσι στάδιον ἐξάπλεθρον, « Ἡρ. 2) τὸ μέρος ἴσον ἠγωνίζοντο καὶ τὸ διάστημα (ἔνθ. Ὀλυμπ. σταδίου) τὸ ὁπ. διέτρεχον οἱ σταδιοδρόμοι· (συνκδχ.) ὁ ἀγὼν αὐτὸς τοῦ σταδίου, (ὀθ.) »Στάδιον δραμεῖν (νικᾶν, ἀγωνίζεσθαι), « Αξ., (κυρ. ὠδὴ τοῦ

Στάδιος, α, ον. Ὁ στεκόμενος ὀρθιος ἢ εἰς τὸν τόπον, ἀλύγιστος ἢ ἀσάλευτος. « Θωρηξ—, « Ἀπλιν., ὁ μονοκόμματος, (ἐπιθ. τῷ Ἀλυσιδωτός). « Χιτὼν—, « Καλλ., (ὁ ἄλλ.) Στατός. « Πίδαξ σταδία, « Ὀππ., νερὸν στεκάμενον. « Μάχη—, « Θκ., ἡ ἐκ τοῦ συστάδην. (καὶ μορίῳ τοῦ εὐσ.) » Ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι, ἐφ' ἵππου δ' ἐν σταδίῃ, « Ἰλ. Ο. ‖. (εὐσ.) « Τὸ στάδιον, ἀντὶ Τὸ στάσιμον, ἡ ἀκινησία. « Τῷ σταδίῳ τῶν σκαφῶν περιδέοντες, δεινῶς ἠχαλλον, « Δ. Κάσσ. 2) Π. ζυγιστὸς, μὲ τὸ ζύγι. « Σταδίῳ ὀππάζεο νάρδου ῥιζίδα, « Νικ., (παρδλ. Στάσιμος).

Σταδίων, ονος (ὁ), εὐχρ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Στάδιον.

Σταδιοδρομίς, ίσος ἀσφαλμ. ἀντὶ Σταδιασμός.

Σταδιοδρόμος, ου (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

Στάζω, Μ. στάξω. Χύνω τι (καὶ ἀμτδτ. σταλαγματιάν, σπάζω, (συνκδχ.) λατομῶ, καταστάλδζω. » Καρπώματα στάζοντα, « Αἰσχλ., τὰ ὥριμα. » Τῶν νηρίων τὸ στάζοντα, « Αἰν., τὰ πτώματα (λειομέρβρατα). «Φιλίσκηρ.. τετορεύσατο καὶ πεμπταίῳ σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἐστάξατο καὶ ἀπέθανεν, « Ἱππκρ.

Στάθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐστάθησαν, γ'. πλθ. ὑπερ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἵστημι.

Στάθερός, ά, όν. Ὁ ἱστάμενος ἀκίνητος, ἀπάλευτος, μόνιμος· (ἐπμ.) Ἀγιερὸς, σεβάσμιος. « Σταθερὰ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἔδη, « Ἐπγ·, τὰ μέρας τῆς ἀκρογιαλιᾶς ὅπου δὲν φθάνουν τὰ κύματα, (ἐν γένῃ) ἡ στερεά. « Μεσημβρία—, « Πλάτ. καὶ « Ἡμαρ—, « Ἀπλιν., τὸ καταμεσήμερον (ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος ἵσταται). « Θέρος—, « Ἀπλιν., ἡ ἀκμὴ τοῦ θέρους. «Νυκτὸς τὸ σταθερώτατον,« Ἀριστ., τὸ μεσονύκτιον. (ᾧ μτνμ.) »Ἡ Ἀγορὰ —, « Ἀπτ., (ἀδλμ.) ἀντὶ Στάδιον.

Σταθερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σταθεροῦ, μονιμότης, στερεότης.

Σταθερῶς, ἐπίρ. Μὲ σταθερότητα, βεβαίως.

Σταθέωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταθεόω, τὸ κατὰ μικρὸν (μὲ ὀλίγον πῦρ) ὄπτημον.

Σταθεωτὸς, ἡ, όν. Ὑφημένος μὲ ὀλίγην φωτιάν, καθώς ὁ Σταθῶ [σταθερὸς], Μ. εὐσω. Ὑφήνω μὲ ὀλίγην (ἢ μακρὰν ἀπὸ τὴν) φωτιάν, ἀντὶ Ἀροφῶ, « καυσαλίζω. » Τὰς σηπίας μὴ σταθεύσεις, « Ἀρχῳ. « Ὁ ἀνθέρικος ἑψόμενος σταθευόμενος, « Θφρ.

Σταθηρὸς, Σταθηρότης, = Σταθερὸς, -ότης.

Στάθη, Δ. ἀντὶ Στῆθι, ἀόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ Ἵστημι.

Σταθμάω-ῶ καὶ (μσ. ὁ καὶ μόνον σχεδὸν εὔχρ.) -όομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ήσομαι. Μετρῶ (κυρ. μὲ τὴν στάθμην), σταφνίζω· (συχνότ.) ζυγίζω (μὲ τὸν σταθμόν)· (μτνμ.) κρίνω ἐξ εἰκασίας, λογαριάζω, συμπεραίνω. » Πλείθρου σταθμήσας μῆκος, « Εὐρ. (καὶ ὁσ. περιπ.) » Ἄλσος σταθμᾶτο πατρὶ, « Πινδ., καταμετρήσας ἐχώρισε καὶ ἀφιέρωσεν ὡς τέμενος. (καὶ ὄργαν.) » Σταθμήσονται τινες αὐτῇ (τῇ στάθμῃ), « Ακ. (καὶ μτνμ.) » Τῇ ἀρετῇ σταθμώμενος τὰ πάντα, « Εὐρ. » Πολλοῖσι καὶ ἄλλοισι ἐξι σταθμώσασθαι, ὅτι κτλ., Ἡρ. » Τούτων δὲ τί σταθμῷ, « Πλάτ., τί συμπεραίνεις; (καὶ πθ.) » Ταλάντῳ σταθμήσεται, « Ἀρχῳ., ἀντὶ Σταθμηθήσεται.

Σταθμεύω, Μ. εύσω. Ἔχω ἢ κάμνω τὸν σταθμὸν (τὸ κονάκι) μὲ πυθενὰ, κονεύω.

Στάθμη (ἡ), [Ἵστημι]. τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σημαδεύουν καὶ ἰσάζουν οἱ τέκτονες τὰ ξύλα. (κοιν.) στάφνη, ἡ· τὸ ζύγι (νεροζύγι) τῶν κτισῶν καὶ οἰκοδόμων, (Γαλλ.) niveau· (ἐν γέν.)=Κανὼν, Γνώμων (κυρ. καὶ μτνμ.). »Στάθμῃ δόρυ ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσιν, « Ἰλ. Ο. » Στάθμην ἰθυτενῆ μαλυδαυθέα, « Σδ. » Πρὸς (« Ἐπὶ, « Κατὰ) στάθμην, « Ἴσια, μὲ ἀκρίβειαν. (ᾧ τὸ ἐναντ.) » Παρὰ στάθμην, « Αἰσχλ., στραβὰ, παρὰ τὸ δίκαιον. « Κατὰ στάθμην ἐνδησας, « Θκρ., καλὰ τὸ κατάλαβες. «Ἱρὸς στάθμῃ πέτρον τίθεσθαι, « Παροιμ., πράττειν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, (ἄλλ. « Τὸν λίθαν πυτὶ τὰν σπάρταν ἄγειν,« Βασ.). » Λευκὴ (καὶ ἀκριβέστ. « Λευκῷ λίθῳ λευκὴ) στάθμη, « ἡ μὴ σημαδεύουσα (μὴ χωρίζουσα) τίποτε· (ὅθεν παροιμ.) «Λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρός τι, « Πλάτ., ὅλη κάμνω κάμμίαν διάκρισιν μεταξύ, μοί εἶνε τὸ ἴδιον (ἀδιάφορον). 2) ἡ γραμμὴ ἡ χωρίζουσα τὰς θέσεις εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὰς συνελεύσεις (τοῦ λαοῦ) ἢ, τὸ διάστημα τὸ ὁπ. ὤφειλον νὰ διατρέξουν οἱ σταδιοδρόμοι (ὀθ. Π. ἐν γέν.) τέρμα, ὅριον ἢ κρίσιμος περίζωσις. «Βίης —, « Εὐρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Βάσις, (ὀθ.) » Δώρατος—, « Διόδ., ὁ σαυρωτὴρ, (παρδλ. Ὑποστάθμη).

†Σταθμηδόν, ἐπίρ. Γλσ. ἐξήγ. τοῦ Στήδην.

Στάθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταθμάομαι, ζύγισμα· στάφνισμα, κτλ.

Σταθμητέον, θετ. τοῦ Σταθμάομαι.

Σταθμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς στάθμησιν.

Σταθμητὸς, ἡ, όν. Σταθμημένος ἢ Δυνάμενος νὰ σταθμηθῇ, ἐπιδεκτικὸς ζυγιάσεως. » Πλῆθος οὐ σταθμητὸν, « Ἀρρ., ἀμέτρητον.

;Σταθμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταθμίον.

†Σταθμίζω, Μ. ισω, = Σταθμάομαι.

;Σταθμικὸς, ἡ, όν, = Σταθμητικός.

Στάθμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταθμὸς, ζύγι, στατέρι κτλ.

Σταθμὶς, ίδος (ἡ), = Κανόνιον. 2) (ᾧ) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταμὶν.

Σταθμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σταθμίζων, ζυγιαστὴς· (μτνμ.) ἐξεταστής.

Σταθμιοδοτης, ου (ὁ). ὁ διδὼν (διορίζων) τοὺς σταθμοὺς τῶν στρατ. (Γαλλ.) maréchal des logis, (Τουρκ.) κονακτσῆς.

Σταθμόνδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸν σταθμόν.

Σταθμὸς (ὁ), (πλθ. οἱ Σταθμοὶ καὶ [καθ' ἑτερογέν.] τὰ Σταθμά). (ἐν γέν.) μέρος ὅπου δύναται τις νὰ σταθῇ (νὰ μείνῃ), (Γαλλ.) station· (ἰδιαιτ.) »Σπίτι εἰς τὴν ἐξοχὴν· ζευγαλατειό· σταῦλος ζώων. » Σταθμὸς ποιμνήϊος, « Ἰλ. Β., μάνδρα, στάνη. » Κατῴκισε αὐτοὺς ἐν σταθμῷ ἰδιωτεύ,« Ἡρ., εἰς ἕνα τι χωριὸν (τσιφλίκι). 2) κατάλυμα, (Τουρκ.) κονάκι. » Πλησίον ἦν ὁ σταθμὸς, ἔνθα ἐμέλλε καταλύσειν, « Ξεν. 3) (συνκδχ.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς ἄλλον σταθμὸν διάστημα ὁδοιπορίας, (Γαλλ.) couchée, journée (de marche). » Ἐπορεύετον ἡμῖν τοὺς πρώτους σταθμοὺς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτους, « Ξεν. 4) ἡ (ἄλλ.) Παραστὰς τῆς θύρας. « Αἱ δὲ πύλαι τοῦ τείχους χάλκεοι πᾶσαι, καὶ σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα ὡσαύτως, « Ἡρ. »Ὥρασεν ἐπ' οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων, « Θκρ. 5) ὅσον ζυγίζει (τραβᾷ εἰς τὸ ζύγι) σῶμά τι, (ἄλλ.) Ὁλκή. » Ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα,« Ἡρ. «Σίτου σταθμὸς πέντε μνέαι,« αὐτ. 6) (ἰδιαιτ.) τὸ προσδιωρισμένον βάρος (τὰ δράμια, αἱ ὀκάδες) τῆς ζυγαριᾶς, ἢ τὸ βαρύδι τοῦ κανταριοῦ· (ἐν γέν.) ζύγι, στατέρι, ζυγαριά. « Ἱστὰς σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας,« Ἡρ. » Σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίων, ἅμφις ἀνέλκει ἰσάζουσα, « Ἰλ. Μ.

Σταθμοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) σταθμὸν (κωνάκι) διὰ τοὺς ὁδοιπόρους, πανδοχεύς.

Σταθμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τινες σταθμὸν (κωνάκι, [καὶ μσ.] Κωνεύω, Καταλύω) πουθενά 2) (ὁμσ. ἀορ.) Σταθμώσασθαι (παρ' Ἡρ.) ἀντὶ Σταθμήσασθαι.

Σταθμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σταθμὸν (ὑποστάθμην), θυλὸς, ἀλλαγάριστος, ἢ ἔλκων πολὺν σταθμὸν, βαρύς.

Σταθμῶν, ῶνος (ὁ), = Σταθμὸς, σταῦλος ἢ παραστάτης (θύρας).

Στάθος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Στῆθος.

Σταθῶ, πθ. ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ

Σταίην, ἐν. καὶ

Σταῖμεν, Ἀττ. ἀντὶ Σταίημεν, πλθ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵστημι.

Σταῖς ἡ Σταὶς [Ἵστημι]. ςαιτος (τὸ), Ἰων. ζωμάρι (διὰ ψωμὶ). » Φυρῶσι τὸ σταῖς τοῖσι πυσί, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί,« Ἡρ. 2) ἀντὶ Στέαρ, ξύγγι, ἄλειμμα. »Ὕϊος—, « Ἱππκρ.

Σταιτήϊος καὶ Σταίτινος [σταὶς]. η, ον, Ἰων. καμωμένος ἀπὸ ζωμάρι.

†Σταιτίτης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Σταίτης.

;Σταιτώδης, εος (ὁ). σταιτὶ ὅμοιος τὸ εἶδος, ζωμώδης.

Στακτὴ (ἡ), Σ. Στακτὲς.

Στακτικὸς, ἡ, όν. απν. ἀντὶ

Στακτὸς, ἡ, όν. Χυμένος στάλα-στάλα, σταλακτὸς, (ἐπμ.) λαγαριασμένος, ἢ (ἁπλ.) ῥευστός. « Ἄλμη (« Κονὶξ)—, « Λξ., ἡ περασμένη ἀπὸ πανὶ ἢ κατοχλωγμένη. « Ἕλαιον στακτὸν, « Γαλην., τὸ ῥέον ὑφ' ἑαυτοῦ (πρὶν πατηθοῦν αἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐλαΐαι). ||. (ἰδιαιτ. οὐσ.) Στακτή, « Γρφ., τὸ ἀπὸ τῆς προσφάτου σμύρνης ἢ τοῦ κινναμώμου ἐκθλιβόμενον εὐῶδες ἔλαιον. » Τῆς σμύρνης ἡ μὲν, στακτὴ, ἡ δὲ, πλαστὴ, « Θφρ. (καὶ πλθ.) » Στακτά, « Πλάτ., τὰ ῥητινώδη ἀρώματα, θάλασμα κλπ.

Στάλα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Στήλη.

Σταλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

Στάλαγμα (τὸ). ὑγρὸν σταλάζον ἢ καταστάλαγμένον, λαγάρα· σταλαγμός.

Σταλαγμιαῖος, α, ον. Ὁ πίπτων κατὰ σταλαγμοὺς· ἴσος σταλαγμῷ.

Σταλαγμίας, ου (ὁ). ὁ σχηματισμένος διὰ σταλαγμῶν, σταλακτός. ||. (οὐσ.) =Σταλακτίς.

Σταλαγμὸς (ὁ). τὸ ςαλάζειν, λαγάρισμα, καταστάλαγμα. 2) (συνήθ.) =Στυγὸν, σταλαγματιά.

Σταλάζω, Μ. άξω, =Στάζω, (ἐπμ.) λαγαρίζω, κατασταλάζω.

Σταλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ στάζῃ (νὰ σταλάζῃ).

Σταλακτὶς, ίδος (ἡ), =Σταλακτή. ||. (οὐσ.) ἡ καθαρὰ (λαγαρισμένη ἐκ φύσεως) χάλκανθος.

Σταλακτὸς, ἡ, όν, =Στακτὸς, πίπτων ἀπὸ στάλα-στάλα.

Σταλάσσω καὶ (Ἀττ.)-ττω, Π. άξω καὶ

Σταλάω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

†Σταλεδὼν, όνος (ἡ). ῥανὶς (στάζουσα), σταλαγμός.

Σταλῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στέλλω.

‡Στάληξ, Στάλυξ.

Σταλίδωμα (τὸ) καὶ

Σταλὶξ, ικος (ὁ), Δ. ἀντὶ-

Σταλὶς, ίδος (ἡ). κυντάρι ἢ παλοῦκι τὸ ἐπ. κρατεῖ στημένα τὰ κυνηγ. δίκτυα, (παρβλ.) Σχαλὶς, [κυρ. = τῷ

Σταλὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Στηλὶς.

Σταλουργὰς (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Στηλουργός.

Στάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στέλλω, ἀναστολή.

Σταλτέος, α, ον, θετ. τοῦ Στέλλω.

Σταλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέλλειν (συστέλλειν), στυπτικός.

‡Σταλύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

†Στάλυξ, υγος (ἡ), Γλσ. = Σταλαγμός.

Σταμὶν ἡ (ὀρθότ.) Σταμὶς [ἵστημι], ίνος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὀρθὰ (ἡ, κατ' ἄλλ. πλάγια) ξύλα ἐπὶ τῶν ὁπ. στηρίζονται αἱ ἐπηγκενίδες (ἴδε τὴν λέξ. ἢ παρβλ. Ἐγκρίλιον) τοῦ πλοίου.

Σταμνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σταμνίον (τὸ) καὶ

Σταμνίσκος (ὁ). σταμνάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Στάμνος (ὁ ἢ σπν. ἡ), [ἵστημι ἢ ξυγγ. τῷ Ἀμνίον]. στάμνα, σταμνὶ, κρασολάγηνον.

Στὰν, Π Αἰολ. ἀντὶ Ἔσταν=Ἔστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς ὁρατ. ἢ 2) οὐδ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

†Σταυόω, (Ἐπγρφ.) Κρητ. ἀντὶ Ἱστημι, συνιστῶ.

Στᾶξ, σταγὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Σταγών.

Στάξις, εως (ἡ). τὸ στάζειν [μτδτ. ἢ ἀμτδτ.], στάξιμον (κυρ. αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην), ῥάτωμα τῆς μύτης.

Στάς, στᾶσα, στὰν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

Στᾶς, στᾶς (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Σταὶς.

Στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ στάσιν (Σχηματίζω φατρίαν, Ἐπαναστατῶ) κατά τινος· εὑρίσκομαι εἰς ἐσωτερικὰς ταραχὰς (εἰς ὀχύρωσιν, εἰς ἐμφύλιον πόλεμον)· (μτνμ.) διαφωνῶ, διαφέρομαι. (σπν. μτδτ.) διεγείρω εἰς ἀποστασίαν. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αὐτ.) »Στασιάζειν τινὶ ἢ πρός τινα ἢ (σπν.) ἐπί τινι, « Ξεν., Ἡρ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Ἐστασίασεν ἡ πόλις, « αὐτ. » Ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς αὐτοῦ οἱ παῖδες ἐστασίαζον, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Στασιάζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, « Συν., δὲν συμφωνοῦν οἱ λόγοι του μὲ τὰ φρονήματά του, ἄλλα ἔχει εἰς τὸν νοῦν καὶ ἄλλα εἰς τὸ στόμα. » Σῶμα νοσῶδες στασιάζει αὐτὸ αὑτῷ, « Πλάτ. (καὶ μτδτ.) » Οὐδεὶς ἑταίρους ὁμιλῶν. . στασιάζει τὰ κοινά, « Ἀλκ.

Στασιάρχης καὶ Στασίαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς στάσεως (φατρίας, ἀποστασίας).

Στασιασμὸς (ὁ), τὸ στασιάζειν, φατρία, ὀχύρωσις, ἐπανάστασις.

Στασιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ στασιάζων, κινῶν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) στάσιν, (εὐχρηστ. τὸ) Στασιώτης.

Στασιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στασιάζειν, ἐπαναστατικός· διεγερτικὸς, φιλοτάραχος.

Στασιαστικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ στασιαστικὸν (διεγερτικὸν) τρόπον, ἐπαναστατικῶς. » Στασ. ἔχω πρός τινα, « Δξ., =Στασιάζω.

Στάσιμος, η ή ος, ον. Ὁ δυνάμενος σαθῆναι, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ στέκεται, ἑδραῖος, βάσιμος· (ἐπὶ ὑδάτ.) ἀκίνητος, (κοιν.) στεκάμενος (» Ὁ Φᾶσις στασιμώτατος τῶν ποταμῶν, « Ἱππκρ.)· (συνκζ.) βαρὺς, ἐμβριθὴς, μεγαλοπρεπὴς ἢ· ἠρεμαῖος, ἀτάραχος· (τρπ.) εὐσταθὴς, (Γαλλ.) posé· (ἐπὶ κακοῦ) νωθρὸς, ἀργοκίνητος. » Οὐδ' ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παρόφορος, « Πλ. » Τὸ στάσιμον αὐτῷ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργὸν ἐστιν, « αὐτ. » Ἡ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον, « Ἀρστ. » Τὸ ἡρῳϊκὸν μέτρον στασιμώτατον ἢ ἐγκωδέστατον, « αὐτ. » Στάσιμον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μέλος, « τὸ ὁποῖον ἔψαλλεν ὁ χορὸς ἀφ' οὗ ἐτοποθετεῖτο εἰς τὴν ὀρχήστραν, (ἀντιθ. τῷ Πάροδος). 2) (σπν. ἐνεργ.) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σταματᾶν, προξενῶν ἀκινησίαν. » Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμὸν, « Ἀρστ. (καὶ μὲ γεν.) » Στάσιμος αἵματος, « Ἱππκρ. = Ἰσχαιμος. 3) (ἐνίοτε) ζυγιστὸς, ἐπιδεκτικὸς ζυγίσματος, (ὅθ. ἀργ. Ἀττ. Νμ.) » Ἀργύριον στάσιμον, « Λσ., τὸ δανειζόμενον (διότι κατὰ τὸν Ἡσύχ., » Ἐπὶ σταθμῷ πάλαι ἐδάνειζον).

Στασίμως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον στάσιμον, μονίμως, βεβαίως κτλ.

Στασιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω ταραχὰς, (παρβλ.) Δημοκοπέω.

Στασιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =τῷ προηγ.

Στασιοποιὸς (ὁ, ἡ). στάσεως πρόξενος, στασιαστικός.

Στάσις [ἵστημι], εως (ἡ). (σπν. μτδτ.) στήσιμον· τοποθέτησις. » Δικτύων—, Ξεν. » Εἰκόνος χρυσῆς (» Ἀνδριάντων κτλ.)—, « Δ. Ἁλ., Πλ. 2) (ἀρχικὸν σημ.) στάσιμον, τρόπος ἢ τόπος τοῦ ἵστασθαι· θέσις· τοποθεσία. » Ὁρᾶτε καὶ πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, « Αἰσχ. » Ἐν τῇ ἄθλου ἡ στάσις τῆς ποδοστράτης, « Ξεν. » Ἐκεῖ ἑστηκὼς θέρους καύματι τὴν εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ, « Δρστ. » Ἡ στάσις, ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ βήματος, « Γρῆγ. » Στάσιν ὑπερδέξιον ἔχοντες, « Διόδ. » Ἵππων στάσεις τε ζάκεις, « (Ἐριπ. πως) Ἀθ., = Ἱππόστασία. (καὶ μτνμ.) » Ὅστις ἢν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, « Δρστ. (ὅθεν 3) (τὸ ἐναντ. τῆς κινήσεως) ἠρεμία, ἀκινησία. » Τὴν στάσιν σημαίνουσι λέγοντες κινήσεως, ὥσπερ τὸν φωτὸς τὸ σκότος, « Πλ. » Ἐν στάσει τῆς ἠρεμοῦν, « Λογγ. » Στάσεις λαμβάνειν (τὰ ὀνόματα) ἰσχυράς, « Δ. Ἁλ., βολὰς, διαστάσεις. 4) (γεωγρ. ἢ στρνμ.) θέσις, κλῖμα, κατάστασις (τῆς ἐμφοσφαίρας). »Εἰ ἡ στάσις ἠλλοίωτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῷ νῦν ἀβρότης ἐστήκει, ταύτῃ τῷ νότου ἦν ἡ στάσις, « Ἡρ. » Λέρος στάσις, « Ἱππκρ. ἢ στάσις. » Τῶν ἐτησίων ἠθῶν στάσιν ἔχουσιν, « Πλθ., = Ἐπεχούντων, κατάστασιν λαβόντων. » Ἐπιχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παρειμίαν, κάλλιστα γινώσκουσιν, « αὐτ.

5) παῦσις· σταμάτισμα, ἀνάπαυσις. » Λέρος—, « Σχλ. Θκ., Συν, « Οὐδὲ ἐκεῖ οὐκ ἀναπαύσει σε, οὐδ' ὁ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδὸς αὐτοῦ, « Γρφ., ἢ 6) διάρκεια. » Ἀνέμου—, « Σᾶ., (τὸ ὁπ. ἡμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ καὶ εἰς τὸ 7) (συχν.) ὀχύρωσις, διαφωνία (ἢ διαιτ.) διαίρεσις τῶν πολιτῶν εἰς δύο ἐναντία κόμματα, φατριασμὸς· ῥαγὰς, συμμορία· ἐπανάστασις· ἐπιβουλὴ, συνωμοσία (ἡ). » Στασιαζόντων τῶν παίδων καὶ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου Ἀθηναίων, Πεισίστρατος καταφρονήσας τὴν τύχην, νίκα, ἤγειρε τρίτην στάσιν, « Ἡρ. » Μὴ φίλους ἢ πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος, « Θκ. » Ἀγαθὸς πολίτης. . ἐν δημηγορίᾳ στάσεις τε παύων καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιῶν, « Ξεν. » Ναὶ, λῆρος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτο κοὐκ ἐνι ῥᾴστη Αἰσχλ. » Ἐπεὶ δὲ πολλὴ στάσις ἐγένετο (καὶ οἱ μέν φασιν, οἱ δ' οὔ, « Ἀρτ. (καὶ μτνμ.) » Γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ὥστε τὴν οὖσαν τηλικαύτην φορὰν, ὥστε τοὺς σκλεύσεις, « Πλθ. 8) (ἐνίοτε) πλήρωσις, στάθμισις· (συνκζ.) πλήρωσις (» Μισθοῦ—, « Ἱππ.)· (μουσ.) βάθυσμα, τόνισμα. » Μελῶν—, « Ἀρστ., (παρβλ. Στάσιμος 4). 9) (σπν. καὶ ἀμφ.) ῥεῦσις ποταμοῦ, πρόχωμα, ἢ· (κατὰ τὸν ὑψ.) σπαρτὰ, φυτείαι, δενδροφυτεῖαι. » Δένδρων τῶν πεδίων ἔῤῥει, καὶ, τῆς ζ'σσως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενῶν, ἐφορεῖ τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους. « Ἀρχφ. , (ἀλλὰ τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἁπλῶς) τῆς θέσεως των. » Τούτῳ τῷ μερίδι ποτεδασασάμεθα τὰν πράσαν (δευτέραν κτλ.) στάσιν τῶν ἀμπέλων, « Ἐπγρφ. 10) (ῥτρ.) ἡ ὑπόθεσις (τὸ θέμα) τῆς δίκης. (Γαλλ.) l' état de la question. « Στάσις ἐστὶ φάσις κατὰ περπράγθαι ἢ κληθῆναι , ἢ ποιότητος ἀξαίτησις , « Σώπατρ. εἰς Μαρκελλῖν.

Στασιώδης, ους (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ωδῶς,-ως. Στασιαστικός, φιλοτάραχος.

Στασιωρός (ὁ), Π. φροντιστὴς (ἐπιμελητὴς) τῆς στάνης (τοῦ μανδρίου). « Τοῦ μηλοβότα στασιωρὸς Κύκλωπος, « Εὐρ. (ὕστ. διῤῥ. ὁ Heath , συναινοῦντος ᾗ τοῦ Both, ἀντὶ Στασίωρον).

Στασιωτεία (ὁ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ στασιώτου.

Στασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς στάσιν, (φατρίαν) τινός, μέλος (τῆς αὐτῆς) συμμορίας , συνωμότης. 2) (σπν.) = Σταθμώτης.

Στασιωτικὸς, ἡ, ὁν. Στασιώτου ἴδιος, χαρακτηριστικὸς, ἐπιμεγερτικός. « Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμβιώσῃ, « Ἀρστ. » Λόγος (» Καιρὸς) — , « Δέξ. » Τὸ στασιωτικὸν, « (περιληπτ.) Οἱ στασιῶται ἢ Τὸ στασιαστικὸν πνεῦμα. « Ἀντεπίοντες αὐτῷ κατὰ τὸ στασιωτικὸν, « Θκ.

Στασιωτικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς στασιώτης, φατριαστικῶς.

Στάσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔστη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἵστημι.

Στατέον, θετ. τοῦ Ἵστημι.

Στατήτις, ως (ἡ). = Σταθμητις. Στατεύω, Μ. ὕσω, = Σταθεύω.

Στατὴρ [ἵστημι], ῆρος (ὁ). (ἐν γέν.) = Σταλμὸς (ῶ), (ὄθ. τὸ κοιν.) σταθμὸν. » Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἰσταμένοις τὴν μνᾶν τῆς φωτὸς στατῆρα ὀνομάζουσι, καὶ ὅταν κέρμασι πεντασταθμον, πεντάμονυν δοκοῦσι λέγειν , « Πλδ. « Κρόκης πέντε στατῆρας εἶχεν, « (Εὐπολ. παρὰ τῷ) αὐτ. 2) νόμισμα ἢ ἀργυροῦν (εἰς τὰς Ἀθ. « Τετράδραχμον) ἢ συχνότ. χρυσοῦν (διαφόρου ἀξίας: ὁ Περσικὸς [ἄλλ. Δαρεικὸς] ἢ Κιζυκηνὸς ἦτον ὁ μεγαλήτερος [28 δραχμ.], καὶ ὁ Φωκαϊκὸς ἢ Φωκαΐτης ἢ Φωκαεὺς ὁ μικρότερος· ὁ δὲ Ἀττικὸς ἐζύγιζε δύο δραχμὰς ᾗ ἄξιες εἶκοσι). » Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀριτάξομεν, « Ἀρχφ. » Εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσυπακούεται ὁ στατὴρ· εἰ δὲ στατῆρ , οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς, « Πλδ. » Εἰ δὲ καὶ Δαρεικός τις εἶπεν, ὁ χρυσοῦς προσηκούετω, « αὐτ. (ἐλέγετο δὲ) « Στατὴρ χρυσοῦς (καὶ) χρυσοῦ (καὶ) χρυσίου (ᾗ) ἐκ χρυσίου. « 3) Δ. χρεώστης. « Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες δ' ὀλίγ' ἂν εἶεν, « Ἐπίχ.

Σταυρίζω, Μ. ίσω, Π. [στατός]. σταυρωτῶ, (καὶ αμτοτ. ἡ μσ.) στέκομαι πουθενά.

Στατικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σταματᾶν, (ἰατρ.) = Σταλτικός. » Κοιλίας— , « Δσκρ. ||. (οὐσ.) Στατικὴ (ἐνν. τέχνη), εἶδος χόρτου στυπτικοῦ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζύγισμα. » Τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον στατικὸς διακρίνει , « Πλάτ. » Στατικὴ (ἐπιστήμη), « Πλδ. , ἡ περὶ τῆς βαρύτητος καὶ ἰσορροπίας τῶν σωμάτων, μέρος τῆς μηχανικῆς.

Στάτινος ἢ Στάτινος, η , ον, Ἀττ. ἀντὶ Σταϊτίνος.

Στᾶτις , ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σταϊτῖτης (ἐνν.) ἄρτος ἢ πλακοῦς ἀτάφτινος.

Στατὸς, ἡ, όν. Ὁ στεκόμενος. » Ἵππος —, « Ὅμ., ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν σταῦλον. » Λίθος—, « Ἐπγρ., ὁ ἐπὶ μνήματος. » Ὕδωρ ῥατὸν, « Σοφ., τὸ (ἄλλ.) Στάσιμον. ||.(οὐσ.) «Στατὸς (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) χιτὼν, « Ἀῤῥ., Πλ. , ὁ μὴ κάμνων δίπλαις (καθὼς π. χ. τὸ στιχάριον τῶν διακόνων). 3) εἶδος ἄρχοντος ὁποῖοι εἰ λεγόμενοι Ἀγαθοεργοί, (ἴδε τὴν λέξ. καὶ παρβλ. Ἐπιστατήρ). ||. (οὐσ.) ;Στατὸν, τὸ πεντάμονυν, (ὄθ. Δίστατον, τὸ δεκάμονυν) , παρβλ. Στατὴρ.

†Σταυρηδὸν , ἐπίῤῥ. Εἰς εἶδος σταυροῦ ἢ σταυρῶν.

†Σταυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ σταυροῦ ἢ διὰ σταυροῦ.

†Σταυρικῶς, ἐπίῤῥ. Διὰ σταυροῦ ἢ ἐν εἴδει σταυροῦ.

†Σταυρίον (τὸ), = Σταυρός.

†Σταυρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σημειόνω μὲ) σταυρόν.

†Σταυριδύοχος (ὁ, ἡ). σταυροῦ ἢ τοῦ Σταυροῦ δεκτικὸς (χωρητικός).

Σταυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει (εἰς σχῆμα) σταυροῦ, σταυρωτός.

†Σταυρολάτρης, ου (ὁ). λάτρης τοῦ Σταυροῦ.

†Σταυρόμορφος (ὁ, ἡ), = Σταυρότυπος.

†Σταυροπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ σταυροῦ προσπαγείς (πρισπλωθείς).

†Σταυροπάτης, ου (ὁ). ὁ καταπατήσας τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὅρκον του, ἐπίορκος.

Σταυρὸς (ὁ), [ἵστημι], παλοῦκι (κυρ. διὰ φράκτην). « Δι' οἰκίαι κύκλῳ περιεζώνυντο μεγάλοις σταυροῖς ἐῶν πρεσβάτων ἕνεκα , « Ξεν. 2) (μιγν.) σταυρωτὸν παλοῦκι εἰς τὸ ὁπ. ἐκρεμνοῦσαν τοὺς κακούργους. » Τῶν κολαζομένων ἕκαστος κακούργων ἐκφέρει τὸν αὑτοῦ σταυρόν , « Πλ. 3) (Ἐκκλησ.) τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. » Σταυροὺς γράφειν (ποιεῖν κτλ.), « Βυζ. ,=Σταυρογραφεῖν.

†Σταυρότυπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-τύπως. Ὁ ἔχων τύπαν (σχῆμα) σταυροῦ.

†Σταυροφάνεια (τὰ), (ἐκκλησ.). ἡ φανέρωσις (ἀνεύρεσις) τοῦ Σταυροῦ.

;Σταυροφανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Σταυροειδὴς, (ὄθεν

Σταυροφανῶς, ἐπίῤῥ. Σταυροειδῶς.

†Σταυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) σταυρὸν ὡς

Σταυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σταυρὸν ἢ τὸν Σταυρόν.

Σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικλείω μὲ σταυροὺς (παλούκια). » Βύλοις μεγίστοις ᾗ ἀγκύραις τὰ βόθη ἐσταύρωσαν, « Διοδ. (καὶ πθ.) » Ὅσα ἐσταυρώθη τοῦ ὑποτειχίσματος, « Θκ. 2) κρεμνῶ ἢ καρφόνω εἰς τὸν σταυρόν. » Τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ἐσταύρωσαν, « Πλδ.

Σταύρωμα (τὸ). τὰ διὰ σταυρῶν (πασσάλων) περίφραγμα, χαράκωμα, (Γαλλ.) palissade.

Σταυρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σταύρωσιν. » Ἡμέρα—, « Ἐκκλησ., ἡ παρασκευή.

Σταύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταυρόω, ἡ διὰ σταυρῶν (σκολόπων) περίφραξις, ἡ· ἢ ἐπὶ σταυροῦ πρόσπήλωσις, σταύρωμα.

†Σταυρωτὴρ, ῆρος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σαυρωτήρ.

Σταυρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σταυρώνων (προσηλώνων ἐπὶ σταυροῦ).

Σταφιδευτὸς, ὰ, όν. Ὁ ἐκ σταφιδωμένων σταφυλῶν. » Τρύξ—, « Ἱππκρ.

Σταφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταφίς.

Σταφίδιος (ὁ, ἡ) καὶ

Σταφιδίτης, ου (ὁ) ᾗ Σταφιδῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἐκ σταφίδων. » Οἶνος—, « Ἱππκρ.

Σταφιδοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ σταφίδων.

Σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ξηραίνω ὡς ἀν) σταφίδα· (πθ.) σταφιδιάζω.

Σταφὶς, ίδος (ἡ). σταφυλὴ συγκομμένον εἰς τὸν ἥλιον, σταφίδα. » Σταφὶς ἀγρία (ᾗ Ὀ. ἀγροτέρη), « Δσκρ., Νίκ., ἡ (παρ' ἡμῖν μονολεκτ.) ἀγριοσταφίδα, εἶδος φυτοῦ.

Σταφυλάγρα, ας (ἡ), καὶ

Σταφυλεπάρτης, ου (ὁ), ἰατρ. χειρουργικὸ ὄπ. πιάνουν ἢ σηκώνουν τὸν ζαφυλίτην, [ἄγρα, ἡ ἁπαίρω καὶ

Σταφυλὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Στόγος ᾗ Στέφανος]. σταφύλι· σταφυλῤῥύγια· (μτγν.) ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ· (κυρ. ὅταν πρηοθῇ ἢ ἄκρατις). » Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν , « Ῥοῦφ. » Ὀκίσσειν ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βῆξ πρὸ ἔρχεται, σταφυλὴν εἴωθε μείζονα ἔχειν, « Ἱππκρ. Ὁ γαργαρεὼν πλεῦνα πάσχει παθέα· ᾗ γὰρ ἐπὶ φλεγμονὴ παχύνεται, καὶ ἐρύθημα ἴσχει· κίνων δὲ τοῦδε τοῦ πάθεος ἡ ἐπίκλησις. Εἰ δὲ κατὰ πᾶσαν μοῦνον ὀτρηγμὸν ἐκτείνεται καὶ μεγιθεῖ πελιδνὸς γίγνεται καὶ ὑπομελαίζεται, σταφυλὴ ἐπώνυμον τόδε τὸ πάθος, « Ἀρετ. » Ἡ Σταφυλὴ καὶ ἡ Κιανὶς καὶ ἡ Ἰμὰς πάθη εἰσὶ τοῦ γαργαρεῶνος, « Ἔρωτ.

Σταφυλὴ (ἡ). ἡ κάθετος σάθμη (τὰ νεροζυγ. τῶν οἰκοδομων, (κυρ δὲ) τὸ σταφυλοειδὲς μολύβι ὅπου εἶνε κρεμασμένον εἰς οὐτὴν.

Σταφυλήκομος (ὁ, ἡ), Π. [στεφ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) τὰς σταφυλὰς, ἀμπελουργός.

Σταφυλητομία, Σταφυλοτόμος, = Σταφυλοτομία, κτλ.

Σταφυλοφόρος (ὁ, ἡ), = Σταφυλοφόρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σταφυλίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ (Ἰσάζω) μὲ τὴν οἰκοδ. σταφύλην, (Γαλλ.) niveler.

Σταφυλῖνος (ὁ ἢ ἡ), εἶδ. φυτ. εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται) ὁ Δαῦκος, τὸ (Γουρκ.) καβοῦται. » Δύγμηρὴν ακάλυμόν τε καὶ ἀγριάδα σταφυλῖνον, « Νίκ. » Φύεται δὲ παρ'αὐτοῖς (τοῖς Ἀρκάσι). « καὶ ἡν ἐκεῖνοι μὲν σαφυλῖνον ἄγριον κελεύσι, τῶν δ'ἰατρῶν τινες Κέρας, « Θφρ. » Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ'ἐστὶ καὶ εὐαυξὴς σταφυλῖνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου. « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ., (ὀθ. τὸ Γαλλ. καὶ Ἰταλ.) carotte. 2) εἶδ. ἐντόμου. (παρβλ.) Σφονδύλη.

Σταφύλινος, η, ον. Ὁ ἐκ σταφυλῶν, σαφυλένιος.

Σταφύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταφυλίς, σταφυλάκι.

Σταφυλίς, ίδος (ἡ), = Σταφυλή, σταφύλι. 2) = Σταφίς. 3) (κυρ.) τὸ τσουνὶ τοῦ σταφυλιοῦ.

Σταφυλίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ὁ ἐκ σταφίδων, (ἄλλ.) Σταφιδίτης.

Σταφυλοβόλειον καὶ Σταφυλοβόλιον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου βάλλουν (ῥίγνουν) τὰ σταφύλια ἵνα τὰ πατήσουν, πατητῆρι.

Σταφυλόδενδρον (τὸ), εἶδ. δένδρ. (Πλίν. ις', 16).

Σταφυλοκαύζης, ου (ὁ). ἐργαλ. χειρυργ. μὲ τὸ ὁπ. ἕκαιον τὰ πρηξίματα τοῦ σαφυλίτου.

Σταφυλοκλέπτης ἢ Κωμ. Σταφυλοκλοπίδης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων σταφύλια.

Σταφυλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω σταφύλια ἢ τὸν σαφυλίτην τοῦ λαιμοῦ διὰ χειρουργ. ἐργασίας.

Σταφυλοτομία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον σταφυλιῶν ἢ (χειρουργ.) τοῦ σταφυλίτου, [ἐκ τοῦ

Σταφυλοτόμος (ὁ, ἡ), [σταφ. τέμνω]. ὁ κόπτων σταφύλια ἢ (χειρουργ.) τὸν σταφυλίτην, (ὀθ. || οὐσ.) Σταφυλοτόμιον, ἐργαλ. χειρουργ. χρήσιμον πρὸς τομὴν τοῦ σταφυλίτου.

Σταφυλόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) σταφυλῆς, σταφυλοειδής.

Σταφυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σταφυλὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Κόρινος—, « Εὐς. » Μόριον σταφυλοφόρον. « Ἀρστ., ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ, (κατὰ τὸν Κωρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταφυλόμορφον).

Σταφύλωμα (τὸ). πρήξιμον τι σαφυλοειδὲς τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Σταχάνα (ἡ), Δ. ἀντὶ Τρυτάνη, στατέρι, ζυγαριά.

Στάχι, ιος (ὁ), εἶδος κοκκινοχώματος (ἀμμίου). (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) τὸ κοραδάνι.

Σταχυοκομάω (έω)=ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔχω πολλὰ καὶ φουντωτὰ (ὡς ἄν κόμην) σάχυα.

Σταχυηκόμος (ὁ, ἡ), Π. [σταχ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ σταχυα (τὰ γεννήματα). « Δημήτηρ—, « Νόνν. 2) ὁ κομῶν ἀπὸ (εὔφορος εἰς) ἀσταχυα. « Δῖγυπτος—, « Ἀπολλνρ.

Σταχυηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σταχυολόγος.

Σταχυηρὰ (τὰ), τὰ σαχυοφόρα φυτά, τὰ γεννήματα.

Σταχυητόμος (ὁ, ἡ), Π. [στάχ.' τέμνω]. ὁ κόπτων τὰ σάχυα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Σταχυητρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων στάχυας. » Αὔλαξ—, « Ἐπγρ.

Σταχυηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ, κρατῶν) ἀστάχυα.

Σταχύϊνος, η, ον. Ὁ τῶν σταχύων ἢ ἐκ σταχύων. « Στέφανος—, « Ι. Αυθ.

Σταχυμήτωρ, ορος (ἡ), Π. ἡ μήτηρ τῶν σταχύων, (ἐπίθ. τῆς Ἴσιδος).

Σταχυοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Κάμνω) στάχυας, ξεσταχύνω.

Σταχυόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ τρίχες (καὶ μτνμ. τὰ φύλλα) σχηματίζουν στάχυν. » Νάρδος—, « Ἐπγρ.

Σταχυολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (κατόπιν τῶν θεριζῶν) τὰ ἀποπίπτοντα ἢ ἐναπολειπόμενα ἀστάχυα, σταχολογῶ.

Σταχυολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σαχολόγημα.

Σταχυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων σάχυας, σαχολόγος.

Σταχυοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. οἱ πλόκαμοι (αἱ πλεξίδες τῆς κεφαλῆς) εἶνε σολισμένοι μὲ ἀστάχυα, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Σταχυοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος μὲ ἀστάχυα.

Σταχυοτρόφος (ὁ, ἡ), = Σταχυητρόφος.

Σταχυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Καρποφορῶ) ἀστάχυα.

Σταχυοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καρποφορία ἀσταχύων.

Σταχυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σάχυν ἢ σάχυας.

Σταχυοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐκβάλλω) στάχυας.

Στεγάσω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (Σχηματίζω) εἰς εἶδος στάχυος. || (συνήθ. πθ.) κάμνω (σχηματίζομαι εἰς) σάχυν, μεγώνω, ξεσταχύνω. »Σπέρμα ἐστασχυωμένον, « Δσκρ.

Στάχυς, υος (ὁ), τὸ σάχι (τοῦ σίτου κτλ.), ἀστάχυ. 2) Π. βλάστημα (κυρ. ἢ μτνμ.), υἱὸς, ἀπόγονος. 3) = Ἐφήβαιον. 4) εἶδ. φυτοῦ ἢ θύμνου (Ἰατρ.). 5) ἀστεριομές τις, (Γαλλ.) epi de la vierge. 6) εἶδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου.

Σταχυώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στάχυος, ὁμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σάχυν· γεμάτος στάχια.

Στέαρ [ζ'ζημι], ατος (τὸ). τὸ πηκτὸν ἄλλειμμα, ἔνγγι. (μτνμ.) τὸ καλλήτερον ἢ τὸ ἐνδότατον μέρος, ὁ ἀθέρας ἢ ἡ καρδιά. « Σκίλλης τὸ περικάρδιον, τυύτεσι τὰ ἁπαλώτατα αὐτῆς καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τὸ στέαρ, « Γεωπον. (ὀθ. τὰ Γρφ.) » Τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν, « Ψαλμ. (ἑρμηνεύει ὁ Εὐρίλλος). » Ἐν καρδίᾳ ἐτεκταίνοντο κακὰ, « (καθὼς ἢ τὸ). » Ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν· διήλθοσαν εἰς διάθεσιν καρδίας, « αὐτ. (τὸ δὲ). » Μετὰ στέατος νεφρῶν πυροῦ, « Δευτερονόμ., (ὁ Θεοδώρ. ἐξηγεῖ) τοῦ καλλίστου σίτου καὶ ἄρτου, (παρβλ. Πίαρ).

2) = Σταλὶς, ζυμάρι. »Ταῦτα δὲ ἐψεῖν, ὡς οἷον ζέαρ γε ἔσθαι, « Ἱππκρ. (ὅμοιον τῷ) » Ἐψεῖν ἕως ἂν οἷόν περ σταλὶς γένηται, « αὐτ. » Ὀπτᾶται δὲ στέατι περιπλασθὲν καὶ ἐγκρυφθὲν εἰς ἄνθρακας, ἄγρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ στέαρ, « Δημ. » Στέατι δὲ ἡ πηλῷ περιπλάσαντα, καὶ ὀπτᾶται εἰς κλίβανον, « αὐτ. (τὸ δὲ μὴ ἐννοήσας ὁ Πλίνιος, μετέφρασε) Duplicitur in clibanum, aut furnum, adipe aut luto illita. (Ἐδῶ μεταφρ. τινες ἢ τὸ ἀνωτέρω ῥητὸν τοῦ φαλκ) » Τὸ σῶμα αὐτῶν συνέκλεισαν, « ἤγουν μὴν τῆς κακίας αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς κατέκρυψαν, (ἀλλ' ἡ πρώτη ἑρμηνεία μοὶ φαίνεται φυσικωτέρα).

Στεάτινος, η, ον. Ὁ ἐκ στέατος (ἀλείμματος ἢ ζυμαριοῦ).

Στεάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέαρ, ἀλείμματάκι ἢ, ζυμαράκι.

Στεατίτης, ου (ὁ) καὶ Στεατῖτις, ιδος (ἡ), ὅμοιος στέατι ἢ ἐνωμένος μὲ στέαρ. » Γῆ—, « Ἀξ., εἶδος πηλοῦ.

Στεατοκήλη (ἡ), εἶδος κήλης (πρβλ. τος τοῦ ὄσχεου).

Στεατόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς στέαρ (Γρφ.) παχύνω (ἰατρ.) κάμνω (καὶ ἀποκτῶ ἢ γίνομαι) στεάτωμα.

Στεατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος στέατι ἢ πλήρης στέατος (ἀλείμματος ἢ ζύμης).

Στεάτωμα (τὸ). (ἰατρ.) πρήξιμον στεατώδες, (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Πλάτ.) » Πολλῆς παραῤῥοὴ ὑπὸ τῷ δέρματι, «

Στεατωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω μὲ ἢ ὡς μὲ στέγην. »Οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτε ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν, « Σοφ., ὅν μὴ ἔπαιρνε, (κατὰ λεξ.) δὲν μὲ ἐσκέπαζε, (δηλ.) δὲν ἐκοιμώμην ἥσυχα.

Στεγάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Στέγασμα, σκέπασμα.

Στεγανογραφία (ἡ), εἶδ. κρυφοῦ (μυστηριώδους, [κοιν. ἀπὸ τοῦ ἑλλ.] καλλιγραφίας).

Στεγανόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων στεγανογραφίαν (μυστηριωδῶς, [κοιν. ἀπὸ τοῦ ἑλλ.] καλλιγράφος).

Στεγανόμιον (τὸ). τὸ πληρούμενον κόσμον τὸν σεγανόμον, ἐνοίκιον (πανδοχείου).

Στεγανόμος (ὁ), [στέγη, νέμω]. ὁ σώνων στέγην (κατάλυμα). ||=(οὐσ.) πανδοχεῖον (ἐν γέν.) οἰκοδεσπότης.

Στεγανόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στεγανοὺς (μεμβράνας ἐνωμένους τὰ μεταξὺ τῶν δακτύλ.) πόδας, (ἀντιθέτ. τῷ Σχιζόπους). » Ὁ χήν—, « Ἀξ. 2) [εἰς τὸν Δτρ. Σ. 488) = Σκιόπους.

Στεγανόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στεγανὰ (ἐνωμένα τὰ μεταξὺ τῶν ταρσῶν) πτερύγια ὡς ἂν πτερὰ (καθὼς ἡ νυκτερὶς).

Στεγανὸς [στέγω], ἡ, ὀν. Σκεπασμένος μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην, σκεπασμένος καλά. » Πύργος ἄνωθεν—, « Θκ. (μτνμ.) πυκνὸς, κρουστὸς, σφικτός. (ἀντιθέτ. πμ.) ἀγιερὸς, ξερεὸς· ἀδιαπέραστος, καλὰ κτυου—, « Αἰσχλ., » Καὶ τῶν προλημμάτων τοῦτο στεγανώτατόν ἐστι, « Πλάτ. » Νηδὺς —, « Νίκ., ἢ τοῦ δυσκόλως ἐξιούσας καὶ Στεγνός. 3) (μτφρ.) χρυσὸς κρυφίους· ἐχέμυθος. » Λρειοταγὲς στεγανώτερος, « Αλκίφρ. 4) (σπν. μέρ.) ὁ στεγάζων (σκεπάζων) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Δοκὸς—, « Εὐρ. ||- (οὐσ.) Στεγανὰ (τὰ), σπέγαι, στεγάσματα.

Στεγανότης (ἡ). ἡ κατάσχεσις τοῦ στεγανοῦ, πυκνότης, στερεότης κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

…ω, Μ. ώσω. Κάμνω τι νά γε…
…ω, κλείω στεγανῶς.
…(τό, ὄλμα σιδηροῦν, τό ὁπ…
…ις τούς τοίχους ἵνα ἦνε στε…
…ός,) ἰμάντωμα.
…ικός. Πυκνῶς, σφικτά· κατά
…» Πεπάσας—,» Δσκρ., χω…
…λύπαλον (Γαλλ.) hermétique-
…ως ἐως (ἡ), τό εὐσ. τοῦ Στε…
…κλείσιμον στεγανόν, ἀσφάλισις.
…ς (ἡ). ἄρχων τῆς στέγης, ὁ οἰ…
…ης (ὁ, ἡ). ὁ πρός στέγασιν χρή…
…(Γλ. Ἰδέγ. τοῦ Ἐρέψιμος).
…ως (ἡ), τό στεγάζειν, ἡ τῆς
…σις· (ἐν γέν.) σκέπασις·
…ς (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρός
…ον, θερ. τοῦ Στεγάζω.
…ρος (ὁ). (εἰς τό πλθ.) τά
…τά ὁπ. σκεπάζουν ἀντί κε…
…τῆς εἰκίας, (Γερμ.) σιντρίλλια,
…ῶ (ὁ), ὁ στεγάζων (βάλλων
…ν ἐπί τῆς εἰκίας), (Γαλλ.) cou-
…ος, ἡ, ὄν. Ἐστεγασμένος (σκε…
…καλά) ἡ Δυνάμενος νά στεγα…
…κός στεγάσεως.
…ους (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα ὡς-
…ν (τό). = Στέγασμα, σκέπασμα·
…ωτήριος περιμετρον (διά τήν
…χειμῶνα), (ὅθεν τό Ατν.)
…[στέγω]. σκέπη (σκεπαστή)
…ατος· (συνκδ.-) …ρες σκεπα…
…στει, κέμαρα (« Ἐν δεκακλί…
…ς. « Σεν.)· (ἐν γέν.) κατοικία
…γή· (Νίκοτε) κατόγωσμα (πλοῖο)·
…σμα· σπεύω· (ἀτ εὔφημ.)
…σω. (ἀλλ.) Οἴκημα·
…ος (ὁ, ἡ), Π. [στέγη. ἄρω].
…ος μή ἢ ὡς ἂν μέ στέγην.
…ν εἰς τήν ἡ διατρίβων συνή…
…ή), στέγην, οἰκουρός, οἰκιακός· (ἰ…
…ή), πόρνη δημοσία (ὅθε Στέγη).
…ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἐμφρά…
…ω, Μ. ήσω. Πρεξενῶ ἐμφρύ…
…ω, στεγνόω.
…ή, όν, (κατά συγκ.) ἀντί Στε…
…σμένος καλά· πυκνός, συν…
…πέρα—, » Νίκ., ἴδε Στεγανό…
…διαπέραστος ἀπό νερόν, (Γαλλ.)
…able (« Πέλος—,» Ἡρ.)· (συν…
…ρός. (κοιν.) στεγνός. « Πυρετός
…ος. (ἀπολ.) » Στεγνόν,» Στέγος,
…σμένον. » Ἡ δίαιτα τοῖς ἀν…
…ερ τοῖς κτήνεσιν ἐν
…εῖν, ἀλλά στεγνῶν δεῖται,»
…της (ἡ). τό χαρακτηριστικόν τοῦ
…νός· ξηρότης, (κοιν.) στε…
…ρός. (ἰατρ.) ἔμφραξις. « Γαστρός
…γνότης, ητος (ὁ, ἡ), φύσει γεγνός (πυ-
κνός, σφικτός κτλ.), στεγνῆς φύσεως.
Στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω, (κατά συγκ.) ἀντί Στεγανόω, κλείω καλά (στεγανῶς)· πυκνόνω, συγκολλῶ· (ἰατρ.) ξύφω, (ὀθ. τό κοιν.) στεγνόνω. » Στεγνοῦνται τήν κοιλίαν, « Ἀλεξ. Ἀφρ., γίνονται δυσκοίλιοι, ἀπαλλάτονται ἀπό διάῤῥοιαν.
Στεγνωσις, εως (ἡ), τό εὐσ. τοῦ πρηγ., πύκνωσις· συγκόλλησις· (ἰατρ.) στύψιμον, ἔμφραξις (» Κοιλίας—, « Δσκρ.), (ὀθ. τό κοιν.) στέγνωμα.
Στεγνωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τήν ἰδιότητα τοῦ στεγνόνειν, (κυρ. ἰατρ.) στεγνότητος ἐμποιητικός, στυπτικός.
Στεγονόμιον (τό), εὐχρηστότ. τό Στεγανόμιον.
Στεγοποιέω-ῶ καί (μσ.) ὁμαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κατασκευάζω στέγην.
Στέγος, εος-ους (τό), = Στέγη, οἴκημα, πορνοστάσιον· (εἰς τόν Αυκ.) τάφος.
Στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω (ὀθ. τό Ατ.) tego (» Ταῦτα δέ παρίξοντι οἰκοδομημένα καί στεγάμενα καί τεθυρωμένα,« Ἐπγρφ.)· (συνκδχ.) προφυλάττω. »Κεράμῳ τάς πλευράς—, « Ἀρχφ. » Πύργοι πόλιν στέγουσι,« Σοφ. 2) ἐμποδίζω τι νά διαπεράσῃ (ἔξωθεν ἔσω ἤ τά ἀνάπαλιν)· (καί ἑλλ. ἤ ἀμτθτ.) εἶμαι ἤ γίνομαι ἀδιαπέραστος (impermeable). » Οἱ πίλοι οὐκ ἔστεγον τά τεξύσματα,« Θκ. » Δόμος ἅλα στέγων, » Αἰσχλ., (περιφρ.) ἡ ναῦς. »Αἱ νῆες, διά χρόνα καθελκυσθεῖσαι, οὐδέν ἔστεγον, « Θκ., ἔπαιρναν (ἔκαμναν) ἀπ' ὅλα τά μέρη νερά. (ᾗ μσ. Π.) » Παρβαλέα στέγετο ὄμβρους,« Πίνδ. (ᾗ ἑλλ. ἤ ἀμτθτ.) »Καθελκυσθέντα (τά ξύλα) συμμένει καί σίγει,« Θφρ. 3) (ἐν γέν.) κρατῶ μέτα μου· (ὀθ. μτνμ.) φυλάττω τι (εἰς τόν νοῦν μου) μυστικόν ἤ χωρίς νά τό λησμονήσω. » Ἀγγεῖον οὐδέν τό ὕδωρ στέγει, « Πλ., δέν τό βαστᾷ, τό βγάζει. (καί ἐνν. τοῦ ἀντικ.) » Ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμένει ᾗ στέγει,« Θφρ »Τήν οἰκίαν σίγουσαν παραλαβών,« Ἐπγρφ., μή σταζουσαν. « Τό ξύλον ἐσταξεν ἡ γῆ, ζώφυτος οὖσα,« Πλ., τό ἐβάσταξε, (ὅηλ.) ἐῤῥίζωσε, (κοιν.) ἔπιασε· (καί μτνμ.) » Τῇ μνήμῃ τά πρότερα μή σίγοντες,« Πλ. (καί ἀπολ.) » Οὐ δυνάμενοι οὐδέν στέγειν,« Πλάτ., μνημονεύειν. « Στέγειν τό κριθέν,« Πλδ., φυλάττειν μυστικόν. » Τί χρή με στέγειν, ἤ τί λέγειν; Σοφ. (ᾗ μέ ακριδ. προσδιορ.) «Σιγᾷ στέγω ταῦτα,« αὐτ. (ᾗ μέ αἴτ. προϊετ. ἐκ ὅ'.) » Πρός ἕνα τῶν ὑπηρετῶν οὐκ ἔχιξε τόν λόγον,« Πλδ. 4) (ἀπολ.) κρατῶ, βαστῶ, ἀντέχω· (τρπ.) ἀνέχομαι, ὑπιφέρω. » Δύο κιόνων στεγόντων τόν ὄροφον, « Ἰώσ. » Τοῦ ξύλου τάς πληγάς μή στέγοντος, « Πλ. (καί τρπ.) »Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει,« Γρφ. (καί πρός άπορ.) « Οὐ στέγοντες κρύπτειν,« Χρσ., μή δυνάμενοι.
;Στεία (ἡ), σπν. ἡ ἀμφ. ἀντί Στία.
Στείβω, Μ. στείψω (ὀθ. Ἐστίδον ᾗ πθ. Ἐστίβην, πθ. πρκ. Ἐστίβημαι). Πατῶ, τσαλαπατῶ. » Ἵπποι στείβον ὁμοῦ νεκύας τε καί ἀσπίδας, « Ὅμ. » Στείβον δ' ἐν βόθροισι (τά αἵματα),« αὐτ., τά πατοῦσαν νά πλυθοῦν. 2) πατῶ πεισθενῶ· (ἄλλ.) περιπατῶ, ὑπάγω. » Νομόν σείουσι δράκοντες, « Νίκ. (καί ἀπολ.) »Ἵνα στειβεῦσι κύνες,« Εὐρ. (καί πθ.) » Κονία στειβομένα καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη ,« Θκρ. » Ὁδοί στειβόμεναι, « Ξεν., διά τῶν ὁπ. περνοδιαβαίνουν συχνά ἄνθρωποι, (Γαλλ.) fréquentées.
Στείλα, Π. ἀντί Ἔχειλα, ἀόρ. τοῦ Στέλλω.
;Στειλαιός (ὁ) καί Στειλαιόν (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Στελεός, -όν.
Στειλεά καί Ἰων. Στειλειή (ἡ), Π. ἀντί Στελεή.
Στειλειόν, Π. ἀντί
Στειλεόν (τό), = Στελεάν.
Στεινάυχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντί Στεναύχην.
Στεινόπορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντί Στενόπορος.
Στεινός, ή, όν, Ἰων. ἀντί Στενός.
Στείνος, εος-ους (τό), Π. [στείνω]. στενόν μέρος (πέρασμα), στενότοπος, στένωμα· (τρπ.) ἀγωνία, ζενοχωρία, ἀμηχανία.
Στεινόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντί Στενόω.
Στείνω, Μ. ζενῶ (ἀόρ. Ἔστεινα), Π. ζενεύω· (συνκδ.) ζενοχωρῶ, (καί συχνότ πθ.) ζενοχωροῦμαι· (μέ γεν. ἤ δοτ.) εἶμαι γεμάτος ἀπό. »Διωκόμενοι δέ..κτείνοντο, φόνῳ ζειζοντες (κατά διορθ. ἀντίτ φόβῳ στίζοντες) Ἰάσπιν ,« Νόνν. »Στείνοντο δέ σηκοί ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων,« Ὀδ. Ι. « Στείνετο γάρ πυκινῇσι μεληδόσιν, « Χρισόδωρ.
Στείνωμα (τό), Ἰων. ἀντί Στένωμα.
Στεινωπός, ή, όν, Ἰων. ἀντί Στενωπός.
Στείομεν, Π. ἀντί Στῶμεν, ἀ. πλθ. προτ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.
Στειπτός, ή, όν, ἴδε Στιπτός.
Στείρα (ἡ). ἡ τρόπις (τό θεμέλιον, ἡ [ταλ.] καρίνα) τοῦ πλοίου, (φυγχ. παραλόγως τῷ
Στεῖρα (ἡ). γυνή μή τεκνοποιοῦσα, (θηλ. τοῦ ἀγρ. Στεῖρος)
ἡ Στειρεύω, Μ. εύσω. (Γρφ.) Εἰμαι =
Στεῖρος, ἀ ή ος, ον (συρ.) = Στιρεός, σκληρός, (ἐπμ. ἐπί ἀνδρ. καί ζ.) ἄγονος, (ἐπί χωρ.) ἄκαρπος.
Στειροφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ γείρας βλαστήσας (γεννηθείς).
Στειρόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Κάμνω τινά νά γένῃ (καί πθ. Γινομαι) στεῖρος (ἄγονος), Στειρεύω.
Στειρωθής, εος (ὁ, ἡ). τρόπον τινά στεῖρος (ἄγονος).
;Στείρωμα (τό). ἡ στεῖρα (τρόπις) τοῦ πλοίου.
Στείρωσις, εως (ἡ), τό εὐσ. τοῦ Στειρόω, ἔλλειψις γονιμότητος, Γαλλ.) stérilité.
Στειρωτικός, ή, όν. Στειρώσεως αἴτιος.
;Στειρός, ά, όν, ἀμφ. ἀντί Στιφρός.
Στείχω, Μ. στιξω (ἀόρ. β'. Ἔστιχον), Περιπατῶ (κυρ. κατά τάξιν), (ἐν γέν. ᾗ μάλιστα παρά Π.) πορεύομαι, ὑπάγω· (μέ αἴτ. ἤ πρεθετ.) » Ὑπαστᾶν στείχῃσι πρός οὐρανόν (ἡλιος),« Ὀδ. Α. »Στείχειν εἰς πόλεμον,« Ἰλ. Β. Α (ἤ ἄλλιστ.) »Ἔστιχε νήσους ἐνοδίας,« Καλλ. »Ποίαν ἤ ταύταν ἤ κείναν στείχω;« Εὐρ. (ἤ ἐπιῤῥ.) » Ἅμοι στείχοντι δεῦρο,« Δ[illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροια

ἀπολ.) » Εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ, « Στέ.

Στεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέγειν, προφυλακτικός (κυρ. ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν).

†Στελγιδολήκυθος (ὁ, ἡ), = Στλεγγιδολήκυθος.

Στελγιδοποιός, Στελγίζω, Στελγὶς κτλ. ἴδε Στλεγγιδοποιὸς κτλ.

Στελεγγίς, ίδος (ἡ), = (καὶ ἑτμλγ. ἀναλογώτερον τοῦ) Στλεγγίς.

Στελεὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἡ τρύπα τῆς ἀξίνης κτλ. εἰς τὴν ὁπ. ἐμπήγεται τὸ ζελεόν. 2) = Στελεόν.

‡Στελειὸν (τὸ), = Στελεὸν, (ὄθ.

Στελειόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. βάλλω (ἐμπήγω) εἰς τὴν ἀξίνην κτλ. τὸ =

Στελεὸν (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ

Στελεὸς(ὁ), [[ζελεχος]], τὸ ζειλιάρι. « Στειλειὸν ἐλαΐνον, εὖ ἐναρηρὸς, « Ὀδ. Ε. » Ἀγροικικῶς ὡς εἶχε, τὸν ζελεὸν τῆς μετὰ χεῖρας δικέλλης ἐκβαλὼν, τούτῳ τοὺς ἐπιόντας ἠμύνετο, « Μαρτύρ. Ἱέρ., (ὄθ.

Στελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στελειόω.

Στελεφοῦρος (ὁ), [στέλεχος, οὐρά]], εἶδ. φυτοῦ, (ὑ) πεντάνευρον στενόφυλλον.

‡Στελεχηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει ζελέχως, κορμηδὸν, (εἰς τὸν Ἀπλλν. διορθ. Σταιχηδὸν).

Στελεχητόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων τὰ ζελέχη (τοὺς κορμοὺς) τῶν δένδ.

Στελεχιαῖος, α, ον. Ὁ ἐν εἴδει ζελέχους (κορμοῦ). » Φλὲψ —, « Γαλ., (Γαλλ.) la veine porte.

†Στελεχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέλεχος.

†Στελεχοειδὴς, ές (ὁ, ἡ, = Στελεχιαῖος, στελεχώδης.

Στελεχοκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ φέρων τὸν καρπὸν ἐπὶ τοῦ στελέχους.

Στέλεχος [συγγ. τῷ στήλη], εος=ους (τὸ ϗ [σπν. ἡ ἀφ.] ὁ). κορμὸς τοῦ δένδρ. (κυρ. πρὸς τὴν ῥίζαν)· ξύλον ἀπὸ τοῦ στελέχους, κούτσουρον, (παρβλ.) Πρέμνον. » Στελέχη φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας, « Ἀρχῳ. « Ἑλᾶαι.. πλοῖον ἢ χίλιαι στελέχη, « Δμ., (κοιν.) ὑπὲρ τὰς χιλίας ῥίζας. (καὶ μτνμ.) » Εἰ μὴ τεθάσασαι τὰς Ἀθήνας, ζελεχος εἶ, « Διαλογ., ἀναίσθητος, (κοιν.) κούτσουρον.

Στελεχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω στέλεχος (κορμὸν), ἀδρύνομαι.

Στελεχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος στελέχει (κορμῷ), Στελεχιαῖος.

Στελέω, Ἰων. μέλλ. τοῦ Στέλλω.

Στελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στελεὸν, ζειλιαράκι.

Στελὶς [περίεργον ὅτι ἡ λέξις ἦτον ἰδιάζουσα εἰς τὴν Εὔβοιαν, ὅπου καὶ σήμερον ἀκόμην ὑπάρχει τόπος καλούμενος Στελίδα ἡ Στυλίδα], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ παρασιτικοῦ (ἰξοῦ), (Γαλλ.) loranthe, (ἴσ. ὀρθότ. Ἀστυλὶς).

Στέλλω, Μ. στελῶ (ἀόρ. Ἔστειλα ϗ μσ. Ἐστειλάμην, πρκ. Ἔσταλκα ϗ πθ. Ἔσταλμαι, ἀόρ. πθ. Ἐστάλην). (κυρ. καὶ ἑτμλγ.) Στήνω, σταματῶ· συστέλλω, συμμαζόνω· ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· (μσ.) ὑποχωρῶ· (τρπ.) ἀποφεύγω ἢ ὑποστέλλομαι. » Ἱστία νηὸς στείλαν (καὶ μσ. στείλαντο) ἐείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, « Ὅμ. ἐμάζωξαν (κοιν. ἐστίγγαραν) τὰ πανιά. « Τὴν φυσῶσαν οἰήσιν στέλλειν, « Φίλ., ἀναστέλλειν. « Τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, « Ἀλέξ. Ἀφρ., τὰ στυπτικά. » Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα, « Δσκρ. (καὶ πθ.) » Σταλεὶς ϗ χαλινωθεὶς, « Φίλ. « Σταλέντος αἵματος, « Ἀλ. Ἀφρ. « Φλέβες στέλλονται, « Νικ., συστέλλονται σπασμωδικῶς. (καὶ μσ.) » Στείλασθαι τὸ πρόσωπον, « Φρύν., (κοιν.) νὰ ξυρισθῇ τὴν μύτην του. (καὶ μτνμ.) » Ποτὲ ρᾴδιον σοι παρρησίᾳ φράσω τὰ κεῖθεν ἢ λόγον στειλώμεθα; « Εὐρ., νὰ μαζώξωμεν τὰ λόγιά μας, νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ πλειοτέραν συστολήν; (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται, « Γρφ., ἀποφεύγοντες. (καὶ ἀπολ.) « Οὔτ' ἂν ἀπόσχοιντο οὐδενὸς, οὐδὲ στείλαιντο, « Ἱππκρ. (ἰδιαιτ. δὲ) » Ἐπιστολάδην χιτῶνας ἐστάλατο, « Ἡσ., εἶχαν ζωσμένους τοὺς χιτῶνάς των, ἦσαν ἀνασκουμπωμένοι, (ὄθ. 2) (συνήθ.) ἑτοιμάζω (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι κυρ.) διὰ ὁρόμον, ἐνδύω, στολίζω, ἁρματόνω, (Γαλλ.) équiper, (παρβλ.) Σκευάζω. » Ἐννέα νῆας στῆλα, « Ὀδ. Ξ. » Μετὰ δὲ μείζω στόλον στείλαντες, ἀπέπεμψαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, « Ἡρ. » Ναῶν πλοον εἶπε στέλλειν ἑς.., « Πινδ. » Οὓς ἑταίρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Στείλας αὐτὴν ἐσθῆτι δουλητῇ, « Ἡρ. « Τοὺς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δὲ ὡς θεραπαίνας, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, « Ἰλ. Ψ., ἑτοιμασθῆτε. » Μελαίνῃ ἐσθῆτι στειλάμενοι, νεκρικῶς, « αὐτ. (ϗ πθ.) » Ὀθόναις ἐσταλμένος, « Λκ. » Ἐσταλμένοι καθάπερ Ἕλληνες, « Ἡρ. » Ἐσταλμένους ἐς πόλεμον ὡς κάλλιστα, « Ξεν. » Γέρων δημοτικῶς ἐσταλμένος, « Λκ. (ὄθ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. ἢ ἑλλ. κατὰ συνκδχ.) κινῶ ἄλλον ἢ [μσ. ϗ ἑλλ.] ἐμαυτὸν) διὰ ταξεῖδι, στέλνω, ξεκινῶ, ἐκστρατεύω. » Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα, « Λκ., φέρουσα, ὑπάγουσα. (καὶ πθ.) » Νῦν πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ στέλλεται, « Συν. (συνήθ. δὲ μσ.) » Ὅσοι ἐς τὴν ἀποικίην ἐστάλησαν, « Ἡρ. » Πυθόμενοι ὅτι βασιλεὺς στέλλοιτο ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, « αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἐστέλλετο αὐτόσε, « αὐτ. « Ἐστόλην εὐθὺ τῆς πόλεως, « Λκ. » Σοῦ δ' αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, « Ἀρχῳ., ἐπῆρες τὸν ὁρόμον τῆς. (καὶ ἑλλ.) » Ἐστέλλε (ἐνν. στόλον) εἰς ἀποικίην, « Ἡρ. » Κέλευθον τήνδ' ἐκ δόμων ἔστειλα (ἐνν. ἐμαυτὴν), « Αἰσχλ., ἦλθον. » Κεῖνος ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ἐστειλε, « Σοφ., ἀπήρχετο. (ϗ ἀπολ.) » Ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν, « αὐτ., θὰ κινήσωμεν. 4) (ἐνίοτε) στέλνω ϗ φέρνω, μηνῶ τινα νὰ ἔλθῃ, μεταπέμπομαι. » Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐστειλ' ἐκέαθαι, « Σοφ. (καὶ μσ.) « Οὔ σ' ἤδειν μῶρα φωνήσουντ' ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν εἰκοὺς τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην, « αὐτ.

†Στέλμα (τὸ), Γλσ. [στέλλω], ζῶμα, ζωνάρι.

Στελμονίαι (αἱ), [στελμὸς] λωρία μὲ τὰ ὁπ. ζώνουν κυνηγιοῦ.

†Στεμβάζω, Μ. άσω. Δι λῶ, περιυβρίζω, [ἐκ τοῦ

†Στέμβω (παρτ. Γλσ. = Στεύω, ποιῶ, σείω, κλονῶ· (μτφρ.) πηλακίζω.

Στέμμα (τὸ), [στέφω]. (μτγ χρησιμεύει ὡς στέφανος, ταινία μαλλίνη μὲ τὴν ὁ ναν τὰ θύματα καὶ τοὺς δους (ἴδε Ἐρεσιώνη)· (Θ. μαλλί (Εὐρ. Ὀρ. 1[illegible] (βασιλ.), διάδημα· (Θ. κογένεια εὐγενὴς (ἅπα ταγωγήν).

†Στεμματιαῖος, α, ον ϗ Στεμματίας, ου (ὁ). ὁ φορῶν στέμμα.

Στεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέμματόω-ῶ, Μ. ώσω. Στ ὡς ἂν μὲ στέμμα, στεφανώ

‡Στεμφυλίς, ίδος (ἡ), ἀφρ. ἀντὶ λίτις.

Στεμφυλίτης, ου (ὁ) ϗ Στεμφ (ἡ). καμωμένος ἀπὸ στέμφυλα). » (Οἶνος —, « Λξ. « Ἐλαι ἢ ἄλλ. Πιτυρίς.

Στέμφυλον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πιὸ ποστραγγιδι τοῦ σταφυλιοῦ λῃᾶς. (κοιν.) τσήπουρον, μα

†Στέμφω, = Στέμβω.

Στέναγμα (τὸ) ϗ Στεναγμὸς (ὁ). ναγμα, [ἐκ τοῦ

Στενάζω, Μ. άξω, = Στένω, (κυρ. μὲ ἀλλεπάλληλους ἴδε Στενάχω.

Στεναικτέον, θατ. τοῦ Στεναικτικὸς, ἡ, όν. πιρέπεις εἰς τὸ στενάζειν.

Στεναικτὸς, ἡ, όν. Στεναγμώδ νάζει", ὡς στεναχτὰ, « Εὐρ. οὐ στεναικτὸς ἐξεπέμπετο

Στεναύχην, ενος (ὁ, ἡ). αὐχένα, στενόλαιμος.

‡Στεναχέω, Μ. ήσω, = (ἡ) ἐσφ Στεναχέω.

‡Στεναχίζω, Μ. (σω ϗ

Στενάχω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ » Πυκνὰ μάλα (» Βαρέα, « Ὅμ. (καὶ μτνμ. ἢ κατοχ.) βραι μεγάλα στενάχουσι βόμ ρέων, « Ἰλ. Π. » Αἱ δ' ἄρ ὑπὸ στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγι μεναι, « Ἀπλλν.

Στενεβουλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ βο (ἡ θέλησις) εἶνε στενὴ (ὄχι ἀφ πτος).

Στενεβρογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γκον, στενόλαιμος.

†Στενοεπιμήκης, εος (ὁ, ἡ), κρος.

Στενοθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχ στῆθος (θώρακα).

Στενοκοίλιος, α, ον. ὁ ἔχων στ λιαν ἢ στενὸν κοίλωμα (γαστ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στενόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὰς φλέβας.
Στενοφλεβοτόμος (ὁ), εἶδος στενοῦ φλεβοτόμου (νυστεριοῦ).
†Στενοφυής, ἐας (ὁ, ἡ), φύσει στενός.
Στενοφυλλία (ῆ). στενότης φύλλων.
Στενόφυλλος (ὁ, ἡ), = (βτν.). ὁ ἔχων στενὰ φύλλα.
Στενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν φωνήν, ἰσχνόφωνος.
Στενοχωρέω-ῶ καὶ (πθ.) ἑομαι-οῦμαι, Μ. ἡσω, ηθήσομαι. Ἥμαι εἰς στενὸν τόπον, δὲν ἔχω εὐρυχωρίαν, στενοχωροῦμαι (κυρ. καὶ μτγν.). « Οὐ δυνάμενος παρελθεῖν ῥᾳδίως, ἀλλὰ στενοχωρῶν, » (Μάχ. παρ') Ἀθ. «Οὐκ ἄσχημον δή σοὶ ἦν τις ἰητρὸς, ἀνενοχωρέων τῷ παρεόντι ἐπὶ τινι νοσέοντι καὶ ἐπισκοτεόμενος τῇ ἀπειρίῃ, κελεύῃ καὶ ἑτέρους εἰσάγειν, » Ἱππκρ.
†Στενοχώρημα (τό), = Στενοχωρία ἢ Στενοτοπία.
Στενοχωρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Στενόχωρος.
Στενοχώρησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Στενοχωρία (ἡ). στενότης τόπου (διαζήματος), ἔλλειψις εὐρυχωρίας· (μτγμ.) πλῆξις, ἀδημονία· ἀπορία, ἀμηχανία, κτλ., [ἐκ τοῦ
Στενόχωρος (ὁ, ἡ), [ς. χῶρος]. ὁ ἔχων ἢ εὑρισκόμενος εἰς ὀλίγον (περιωρισμένον) διάστημα, (ἀντίθετ. τῷ Εὐρύχωρος).
Στενόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι στενὸν, στενεύω· (μτγμ.) στενοχωρῶ, φέρω (καὶ πθ. εἶμαι) εἰς τὰ στενά.
Στενυγρὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Στενὸς. «Μοῦνος στενυγρῇ ξυντυγὼν ἐν ἁτραπῷ, » Σ.μων. ‖ (οὐσ.) «Στενυγρὴ (ἐνν. ὁδὸς), » Εὐστ., = Στενωπὸς, Στενοπορία.
Στενυγροχωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Στενοχωρία.
Στενυγρόω-ῶ, Μ. ὠσω, Ἰων. ἀντὶ Στενόω· (ἰατρ.) = Στίγνόω.
Στέ·ω (παρτ. "Εστενον καὶ πλέον οὐ). (κυρ.) = Στείνω, -ομαι, στενοχωροῦμαι (ἠθικῶς). Ἔχω βάρος εἰς τὴν ψυχήν μου, (Γαλλ.) être oppressé (« Μέγα δ' ἔζινε κυδάλιμον κῆρ', » Ὅμ.)· (ἐπμ.) ἀνασκάνω δυνατὰ νὰ ἐνθυμάνω. (Θθ. συνήθ.) ἀναστενάζω· (συνκδ.) λυποῦμαι, θλίβομαι, σίκτείρω· (ἐνίοτε μὲ αἰτ. ἐλλ. προθ.) « Στείνω σε τὰς οὐλομένας τύχας, » Αἰσχλ. (ἡ γεν.) « Ἑλλάδος μάλις' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω, » Εὐρ. (καὶ πθ. ἡ μσ.) « Κλάω, στένομαι, » Αἰσχλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) "Εστενε τρυγῶν, « Θκρ. (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) « Πόνος ἔστενεν, οἰδματι θῦων, » Ψ., ἐμούγγριζεν, ἐβόϊζε.
Στενώδης, ες (ὁ, ἡ). στενῷ (στενῇ διόδῳ) ποιος, ἐσωμιώδης.
Στένωμ (τὸ). στενὸν πέρασμα, στενότοπος, τενοῦρα.
Στενώπαρις (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῶν στενωπῶν ἢ ζενωποῦ, (παρβλ.) Ῥυμάρχης.
Στενωπὴ (ἡ), σπ. ἀντὶ Στενωπὸς.
Στενώπιον (τὸ), ὑπκορ τοῦ
Στενωπὸς [ς. ὠψ]. ·, όν, = Στενὸς. «Ὁδὸς—, » Ὅμ., Ἡρ. (ὑγιήν. ἐνν. τὰ οὖσ.) ἀντὶ Στενοπορία, ὄρεμι. στενὸς, (Ῥωμ. ωσ-ἄκι, ἀντιθ. τῷ Πλατεῖα). « Ἀλὸς (ἢ « Θαλάσσιος)—, » « Ἀπλὸν., Αἰσχλ., = Πορθμὸς. » « Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν, » « Ὀδ. Μ., τὸ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως στενόν.
Στενῶς, ἐπίρ. Στενά· στενόγωρα.
Στένωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στενόω, στένεμμα· στενοχωρία.
Στείξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στίγω, συγκράτησις, περιφύλαξις.
Στεπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς στέψιν. « Ἔριον—, » « Ἡσυχ., = Στέμμα.
Στεπτὸς, ἡ, όν. Ἐστεμμένος, στεφανωμένος.
Στέργηθρον (τό), Π. [στέργω], φίλτρον, θέλγητρον· στοργή. 2) εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους, (ἄλλ.) Κοτυληδὼν, Ὀμφαλίον κτλ., (« Χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς φίλτρα, » Δσκρ., ὅθεν ἐξηγεῖται καὶ ἡ αἰτία τοῦ ὀνόματος της).
Στεργοξύνευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν σύζυγόν του ἢ, ἡ ἀγαπῶσα τὸν σύζυγόν της, [σύνευνος καὶ
Στέργω [συγγ. τῷ Σπέργω], Μ. στέρξω (πρκ. "Εστοργα). Ἀγαπῶ (κυρ. μὲ πατρικὴν [ἢ μητρικὴν] ἢ υἱϊκὴν ἀγάπην), λαμβάνω συμπάθειαν πρὸς, (Γαλλ.) s'affectionner. « Τὴν μάλιστα στέρξας τῶν γυναικῶν, » « Ἡρ. » « Πείθου γυναιξὶ καὶ περ οὐ στέργων ὅμως, » Αἰσχλ. « Δόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην, » Σοφ. » Οὔτε γὰρ ἑαυτὸν οὔτε τὰ ἑαυτοῦ χρὴ τόν γε μέγαν ἄνδρα ἐτοιμῶνα ζῆργειν, ἀλλὰ τὰ δίκαια, « Πλάτ. « Δίκαιος τὸν ἀδύντα τὰ ἐπιτηδεῖα στέργουσι, » Ξεν. (καὶ πθ.) Στεργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων, » αὐτ. 2) εὑρίσκω ἱκανοποίησιν εἴ τι, (κοιν.) στρίγω· (ἐν γεν.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. » Στέργειν αἱ πάθαι μὲ χώ μακρὸς χρόνος διδάσκει, « Σοφ. » Ἐπαρτέργον τὰ παρεόντα, » Ἡρ. « Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίονα, » Ἰσκρ. « Στέργε τὴν γυναῖκα, » Ἡρ., ὑπερφερὲ τὴν. (συνήθ. μὲ οὐσ.) « Στέργειν τοῖς παροῦσι, » Εὐρ. » Στέργω ακορεσάλμη, » Ἀρχφ., (παρβλ. Ἀγαπῶ). 3) Π. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) εὔχομαι, ἐφίεμαι, δέομαι. » Τὸν Ἀπόλλω στέργω μυλεῖν ἀρωγὸν, » Σοφ.
Στερέμνιος, α ἢ ος, ον, = Στερεὸς.
Στερεμνιοτης (ἡ), = Στερεότης.
Στερεμνιόω-ῶ, Μ. ωσω, = Στερεόω.
Στερεμνιώδης, εος (ὁ, ἡ). στερεὸς (στερέμνιος) τὸ εἶδος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στερεῶν σωμάτων.
Στερεμνίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Στερεῶς.
Στερεογνωμίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερεὰν γνώμην (ἀπόφασιν) ἢ ζαθερὸν φρόνημα· ἰσχυρογνώμων.
Στερεόδερμος (ὁ, ἡ), = Σκληρόδερμος.
Στερεοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). στερεὸς τὸ εἶδος.
Στερεοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερεὰν ἢ σκληρὰν καρδίαν, ἰσχυρογνώμων, σκληροκάρδιος.
Στερεομετρέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μετρῶ τὰ στερεὰ σώματα ὡς·
Στερεομετρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὰ στερεὰ σώματα.
Στερεομετρία (ἡ). ἡ καταμέτρησις τῶν στερεῶν σωμάτων καὶ ἡ περὶ αὐτὰ ἐπιστήμη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στερεομετρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν στερεομετρίαν. » Ποῦς—, « Μθμτκ. , ὁ κυβικός.

Στερεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι στερεόν, στερεόνω.

Στερεός [ἵστημι], ά, όν. Ὁ μὴ χαῦνος, γιερός· σκληρός· μεστός· ἀσάλευτος· (μτφρ.) ἄκαμπτος· εὔτονος· μόνιμος, κτλ. » Στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος,« Ὀδ. Τ. » Βοέης αὖῃσι , στερεῇσι , « Ἰλ. Τ. » Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλα, τὰ δὲ •ῶν ἐλάφων μόνα στερεά, « Ἀρστ. » Τῶν καλάμων τὸν μὲν εἶναι μανὸν καὶ κοῖλον, ὃν καλοῦσί τινες συριγγίαν, ὑδὲν ἔχοντα ξύλου καὶ σαρκός· τὸν δὲ πυκνὸν καὶ στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ, « Θφρ. » Ἀπτεσθαι τροφῆς στερεωτέρας, « Ἀρρ. » Στερεὸν σῶμα , « Γεωμετρ. , τὸ ἔχον μῆκος, βάθος καὶ πλάτος, (Γαλλ.) solide. » Ἀριθμὸς—, « Μθμτκ., ὁ κυβικός. (καὶ μτνμ.) »Σοὶ δ' ἀεὶ κραδίη στερεωτέρη ἔστι λίθοιο , « Ὀδ. Ψ. » Νείκεον , ἄλλον μειλιχίοις ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν, « Ἰλ. Μ. »Στερεῇ δ' ἀπεπέμψατο φωνῇ , « Τρυφιόδ. » Χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα . .στερεῇ φρενὶ τλῆναι ὀΐζύν, « Κόϊντ., (ἴδε ᾗ Στερρός).

Στερεόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ζερεὰν σάρκα (σφικτὸν κρέας). » Ὁ ἀνὴρ στερεοσαρκότερος τῆς γυναικὸς, « Ἱππκρ.

Στερεότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ στερεοῦ.

Στερεόφρων , ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ζερεὸν (ἄκαμπτον ἢ ἀταθερὸν) φρόνημα, Στερεογνώμων.

Στερεόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ζερεὰν ('γιερὴν) φωνήν.

Στερεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στερεὸν (σκληρὸν ἢ μόνιμον), στερεόνω. » Ὁ στερεῶν βραντὴν, « Γρφ.—Ἰσχυροποιῶν. » Ἡ ἐστερεωμένη (ἐνν. γῆ),« ἡ ξηρά, ἡ στερεά.

Στερίσιμος (ὁ, ἡ) , ἴδε Στερήσιμος.

ερέω-ῶ [συγγ. τῷ Στερεύς], Μ. ήσω καὶ Π. έσω. Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος· (πθ.) χάνω (ὑστεροῦμαι) τι. (μὲ γεν. ἐκ ὅ.) » Οὔνεκά με στερέσαι τῆς λιγέος ἤθελε πάσης, « Ὀδ. Ν. » Ἐστέρησαν αὐτὸν τῆς πατρίδος , « Ξεν., τὸν ἐξώρισαν. (καὶ πθ.) » Τῆς κεφαλῆς στερηθῆσεσθαι, « αὐτ., νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του (καὶ αἰτ. απν.) » Ἢ πάρεστι μὲν στένειν, πλούτου πατρῴων κτῆσιν ἐστερημένῃ, « Σοφ., (ἴδε καὶ Στέρομαι).

Στερεώδης, εος (ὁ, ἡ). στερεὸς τὸ εἶδος.

Στερέωμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶνε στερεωμένον (πεπηγὸς , μόνιμον) ἢ χρησιμεύει πρὸς στερεωσιν, θεμέλιον, ςήριγμα, ἔθ.) —Στερέωμα (πλοίου)· (γεωμετρ.) σῶμα στερεόν.

Στερεῶς, ἐπίῤῥ. Στερεὰ, 'γιερὰ, δυνατὰ (μτνμ.) ἐντόνως, ἀποτόμως, ἐπιμόνως κτλ. » Στερεῶς κατέθησαν, « Ὀδ. Ξ. » Στ. ἀνήνατο, « Ὅμ. Ἴλ.

Στερίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στερεύω, παγίωσις, στήριξις.

Στερεωτής, οῦ (ὁ). ὁ στερεώσας τι, θεμελιωτής.

Στερεωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς στερέωσιν.

Στέρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐστερήθη τις, τὸ ἀφαιρεθὲν ἀπό τινος.

;Στερήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ςέρησιν, ὑημεύσιμος.

Στέρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στερέω, ἀφαίρεσις, (πθ.) χάσιμον, (κοιν.) ὑστέρησις· (γρμτ. καὶ φλσφ.) =Ἀπόφασις, ἄρνησις.

Στερητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς στέρησιν· (γρμτ. καὶ φλσφ.) ὁ σημαίνων στέρησιν, ἀρνητικὸς, ἀποφατικὸς.

Στερητικῶς, ἐπίῤ. (Γρμτ.) κατὰ ςέρησιν.

†Στερίζω, Μ. ίσω, Σχλ. ἀντὶ

Στερίσκω, Μ. στερήσω κτλ.=ᾗ εἰς τὸν ἐνς. εὐχρηστότ. τοῦ Στερέω.

†Στεριφεύομαι , Μ. εύσομαι. Μένω στέριφος (ἄγονος) , = Παρθενεύομαι.

†Στεριφνός, ή, όν, = Στέριφος.

Στεριφνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Στερεοποιέω, [ποιῶ καὶ

Στέριφος, η, ον, =Στερεὸς, σκληρὸς, πάγιος. 2) =Στεῖρος, ἄγονος. ||. (οὐσ.) Στερίφη, στείρα (γυνὴ), καὶ (ς) στεῖρα (τροπις) πλοίου.

Στεριφότης (ἡ), ἡ ἰδιότης τοῦ στερίφου, στερεότης, σκληρότης.

Στεριφω-ῶ, Μ. ώσω, =Στερεόω, (ὕθ.

Στεριφωμα (τὸ), =Στερέωμα, ὀχύρωμα.

Στερκτέον, θετ. τοῦ Στέργω.

Στερκτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στέργειν (ἀγαπᾶν κυρ. μὲ πατρ. μητρ. ἢ υἱϊκὴν ἀγάπην). » Τὸ στερκτικόν, « Ἰλ., ἡ πρὸς ςοργὴν διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου. 2) ὁ στέργων (εὐχαριστούμε·ος) εἴς κάθε τι, ἀνεκτικός, ὑπομονητικός, (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ὀρθότ. τὸ Στεκτικός).

Στερκτὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. ςέργει ἢ πρέπει νὰ ςέργῃ τις, ἀγαπητός. 2) πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον εὐχαριςεῖται ἢ πρέπει νὰ εὐχαριστῆῃ τις.

Στερνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέρνιον.

†Στέρνιδ [στέρνον], ικος (ἡ ἢ ὁ),= Ἐντεριώνη.

Στερνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέρνον, στηθάρι. 2) εἶδ. φαγητοῦ (ἴσως ἀπὸ κρέας στήθους) καὶ 3) εἶδ. ὑψαρίου ἢ ὀστρακοδέρμου.

Στερνίτης, ου (ὁ) καὶ Στερνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ στέρνου (τοῦ στήθους) , ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στέρνον. » Πλευραὶ— , « Πλδ.

Στερνοβριθής , έος (ὁ , ἡ). ὁ ἔχων 'γιερὸν (βριαρὸν) στέρνον. » Ἵππος—, « Πολύαιν., (κατὰ διῤῥ. ἀντὶ Σθενοβριθής).

Στερνοκοπέομαι (;κτυπέομαι)-ούμαι,= ήσομαι,= Στερνοτυπέομαι.

Στερνοκτυπία (ἡ),=Στερνοτυπία.

Στερνόμαντις, εως (ὁ,ἡ),=Ἔνςερομαντις.

Στέρνον (τὸ), [στερεός]. (κυρ. τὸ πλατὺ καὶ ὀστῶδες μέρος τοῦ ςήρους,(ἐν γέν.) τὸ στῆθος (»Ὑπὸ στέρνῳ τυχήσας βεβλήκει πρὸς στῆθος , « Ἰλ. Δ. » Ἔδειξε μασσοὺς ςέρνα θ' ὡς ἅλματος,« Εὐρ.)· (συνκδ.) ὁ νοῦς. »Φρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, « Σοφ., ἔνιν κατὰ νοῦν , ἐνθυμεῖσθαι, (παρβλ. Φρήν)· (μτμ.) »Στέρνα γῆς, « Π., αἱ πεδιάδες τὰ εὔκαρπα μέρη, (παρβλ. Οὐθαρ).

Στερνόπληκτος (ὁ, ἡ), κτυπημένος [πλήσσω] εἰς τὸ στῆθος.

;Στερνοσώματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ στ καὶ τοῦ σώματος, (ἄλλ. διορθ. Στ σωμάτος).

Στερνοτυπέω-ῶ καὶ (σχνότ.) Στερνοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ώμαι, τὸ στῆθός μου (κτυπῶμαι) [ἐκ τοῦ

Στερνοτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), =Στερνοτυπτῶν]. ὁ κτυπῶν τὸ στῆθός του ἢ δευμένος μὲ κτυπήματα τοῦ » Ἰάλεμος—, « Εὐρ.

Στερνοτυπία (ἡ) κτύπημα τοῦ στ σημεῖον λύπης).

;Στερνοτύπτης, ου (ὁ), =Στερνοτυπ

Στερνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [στέρνον, ἔχων εὐφόρους ᾗ εὐρυχωρ » Χθὼν—, « Σοφ.

Στερνοφθάλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ στῆθος.

†Στερνώδης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων νου ἢ μέγα (πλατὺ) στέρνον.

Στέρξις, εως (ἡ), τὸ στέργειν, ἀγάπησις ἢ στέρξιμον (εἰς τι, (Γαλλ.) consentement Στέξις).

Στέρομαι , Μ. στερήσομαι (μτχ. Στεραῖς) , = Στερισκομαι, ἢ εἶμαι στερημένος, ἔχω εὐφροσύνας, ὅσας ἐχρώμην τῆς, νῦν, ἐπειδὴ τύφλωσα αἰσθάνομαι στερόμενος » Στέρομαι δ' οἶκον, ςέρομαι Εὐρ.

;Στεροπεύς , έως (ὁ, ἡ), Π. ὁ νος ὡς ἀστραπὴ (στεροπὴ) —, « Πλ., (ἄλλ. διορθ. στραπεύς).

Στεροπὴ (ἡ), Π. = Στεροπή στραπή. » Χαλκοῦ (ἀπλῶς) Σοφ.

Στεροπηγερέτα, ας (ὁ), ὁ Δίας ροπηγερέτης, Π. ὁ ἀστροπελ ζων) ἢ ἐγείρων (ἐκτυπῶν) πὰς, (ἐπίθ. τοῦ Δ ός).

Στεροπή, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στεροπή. 2) = Στεροπή.

†Στερρόβαρυς, έος (ὁ, ἡ), ρύς.

†Στερροβόας, ου (ὁ). ὁ στ βρον, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κ ρεους (στιβαροὺς) βραχίονας.

Στερρόγυιος, ὁ, ἡ), Π. [στ ὁ ἔχων 'γιερὰ (εὐρωστα) μ

Στερροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στ

Στερρόπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μὲ) στερεοὺς πύργους.

Στερρὸς, ά ή ὸς, όν, δυνατός, 'γιερὸς, σκληρὸς , δωματ (τρπ.) ἀνένδοτος , ἀκαμπ γὰρ ἀνάγκη , « Εὐρ. » Τὰ θηλέων ἀφροδισιαστικὰ, » Ἀ Στρρά, =Στείρα (γυνή) Στ » Ἐν τῇ στερρᾷ τῆς Στ ἔχων

Στερρόσωματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχ ξεύν) σῶμα, =Στερεόσωμ

Στερρότης (ἡ), =Στερεότ

Στερρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στ

Στερρῶς, ἐπίῤ. =Στερεῶς.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη

Συγκάτειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συγκατ-ιέντων κτλ.), = Συγκατέρχομαι.
Συγκατείργω, Μ. είρξω, = Συγκατακλείω.
Συγκατεπείγω, Μ. είσω. Κατεπείγω μετὰ τῶν ἄλλων, συνεπισπεύδω.
Συγκατεργάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω τι ἐκ συμφώνου μετὰ (ἢ Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι πρὸς χάριν) τινός. « Τοὺς τὰ μέγιστα καὶ καλλίστα τῶν ἔργων ἡμῖν συγκατειργασμένους, » Πλθ. 2) = Συναποκτείνω.
Συγκατέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συγκατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω ἢ Ἐπιστρέφω (ἀπὸ τὴν ἐξορίαν) ὁμοῦ.
Συγκατεσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Συγκατέφαγον κτλ.), = Συγκατατρώγω.
Συγκάτευγμα (τὸ), [συγκατατεύχομαι] ἀντικείμενον εὐχῆς γινομένης ἐκ συμφώνου, κοινὸν τάξιμον πρὸς τὸν θεόν.
Συγκατευθύνω, Μ. υνῶ. Διέπω (Διευθύνω) τι ἐκ συμφώνου.
Συγκατευνάζω, Μ. άσω. Συγκατακαταμίζω (ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐνῆς), (ὅθεν Συγκατεύναστις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.· ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐνῆς κατάκλισις.
Συγκατεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Προσεύχομαι ὁμοῦ, ἐπικαλοῦμαι (ἐξαιτοῦμαι ἀπὸ ἢ τάζω τι εἰς) τὸν θεὸν ἐκ συμφώνου.
Συγκατέχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Συγκατέσχον κτλ.). Κατέχω (Ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Κρατῶ) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου· συμπεριέχω, συμπεριλαμβάνω.
Συγκατηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ τινα ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου· (Λογικ. καὶ Γρμτκ.) εἶμαι—
Συγκατηγόρημα (τὸ). (Λογικ. ἢ Γρμτκ.) λέξις ἢ ὅρ. χωρὶς νὰ ἐνωθῇ μὲ ἄλλην δὲν ἀποτελεῖ (δὲν ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς) κατηγόρημα (ἴδε τὴν λέξ.).
Συγκατηγορηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς συγκατηγόρημα.
Συγκατηγόρησις, εως (ἡ), τὸ συγκατηγορεῖν τινα, ἢ ἐκ συμφώνου (παρὰ πολλῶν ὁμοῦ) γινομένη κατηγορία.
Συγκατῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συγκατέρχομαι.
Συγκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ Συγκάθημαι.
Συγκατηνέγκα, ἐνεργ. καὶ Συγκατηνέχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συγκαταφέρω.
Συγκατηρεφής, έος (ὁ, ἡ), πανταχόθεν σκεπασμένος (κατηρεφής).
Συγκατοικέω-ῶ, Μ. ήσω Κατοικῶ ὁμοῦ, εἶμαι Συγκάτοικος τινος, συνοικῶ.
Συγκατοικίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Βάλλω) τινὰς νὰ συγκατοικήσουν πουθενά, κατοικίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, σχηματίζω ἀποικίαν ἀπὸ συγκατοίκους. (Ἐνίοτε, ὑπονοεῖται.
Συγκάτοικος (ὁ, ἡ), = Σύνοικος.
Συγκατοικτίζω, Μ. ίσω. Οἰκτείρω τινὰ ὁμοῦ, συλλυποῦμαι· (μσ.) λέγω τὰ πάθη μου πρός τινα ἵνα μὲ συλλυπηθῇ, κλαίω ἐκ συμφώνου τὴν κατάστασίν μου.
Συγκατοικτίρω, Μ. ῶ. Θρηνολογῶ ἐκ συμφώνου.
Συγκατοιχόμαι, Μ. οιχήσομαι. Συναφανίζομαι.
Συγκατολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω ὁμοῦ καὶ ἐγὼ κάτω.
Συγκατορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. Εὐδοκιμῶ, Ἐπιτυγχάνω) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς κατορθωσιν.
Συγκατορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Παραχώνω τι ὁμοῦ.
Συγκατουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκαταμιγνύω τι εἰς τὴν οὐσίαν τινός, συνενόνω κατ' οὐσίαν.
Συγκάτυσις, εως (ἡ). σύρραψις, (ἐν γεν.) σύνθεσις. « Βρωμάτων —, » Κλμ., ξεκτοῦ
Συγκαττύω, Μ. ύσω. Συρράπτω (κυρ. ἀχνάρια ὑποδημάτων), (ἐν γεν.) συνυφαίνω. « Μύθους (» Ψεύσματα) —, » Ἐπγρ., Κλμ.
Σύγκαυσις, εως (ἡ), τὸ συγκαίειν ἢ συγκαίεσθαι, ἢ διὰ τῆς καύσεως σύμπηξις (ξύφανσις). » Κεράμων—, « Ἀρστ.
Συγ-καω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Συγκαίω.
Σύγ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὁμοῦ· εἶμαι συνθεμένος (συνίσταμαι) ἀπὸ (τρπρ. καὶ κατὰ μτχ.) εἶμαι συμφωνημένος μεταξύ τινων. » Χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος, » Ξεν. » Ἐξ ὀνομάτων συγκειμένης ἄνθρωπος, « Δίσχ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) » Στιβὶς δικτύων ξυγκειμένη, « Φιλοστρ. (καὶ ὡς πθ.) » Αἱ ἀγγελίαι αὗται, οὐκ ἀπὸ τοιούτων ἐκ δὲ ἀνδρῶν.. ξυγκεινται, « Θκ. « Κτῆμα ἐς ἀεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα.. ξυγκεῖται, » αὐτ. « Συμφοραῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκειμέναις, « Ἰσοκρ., συνθεμέναις. » Ἔξι μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος, « Πλάτ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιθέτου) » Λαμπροῦ καὶ συγκειμένου λιγκ, » Σῶ. (καὶ τρπρσ.) » Τῆς ὥρης, ἐς τὴν δὴ συνέκειτό σφι ἀπολλάσσεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ, ὥσπερ ξυνέκειτο, ἦκον οἱ ὁπλῖται, « Ξεν. (ξ κατὰ μτχ.) » Ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθεν, « αὐτ. » Τὰς συγκειμένας ἡμέρας, « Ἡρ. » Κατὰ (ἢ » Παρὰ) τὰ συγκείμενα, « Ξεν., τὰς συμφωνίας. » Οὐ ποιοῦντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἃ εἴρητο, « Θκ.
Συγκειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ τὰ συγκείμενα, κατὰ προϋπάρχουσαν συνθήκην (συμφωνίαν).
Συγκεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαζόμενος.
Συγκεκομμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συγκοπήν.
Συγκέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συγκεράννυμι, (ὅθεν
Συγκεκραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ σύγκρασιν, μετρίως.
Συγκεκροτημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφικτά, γερά, δυνατά.
Συγκελεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Προστάζω (Παραγγέλλω, Παρακινῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.
Συγκέλλω, Μ. κέλσω, Π. σπρώχνω ἢ ῥίπτω μαζῦ, συσωρεύω.
Συγκενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἐκκαθαίρω) ὁμοῦ.
Συγκεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ (Σουβλίζω) ὁμοῦ ἢ διὰ πολλῶν ἀκοντίων ὁμοῦ.
Συγκεντρόω-ῶ. Μ. ώσω. Συνεγόνω εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον (σημεῖον τῆς περιφερείας).
Συγκέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., ἢ εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον (σημεῖον) συνένωσις.
Συγκεράννυμι, Μ. κεράσω (πθ. πρκ. Συγκέκραμαι). Ἑνόνω (Λυκατόνω) δύο τινὰ (κυρ. ὑγρὰ) ὁμοῦ, (συνηθ.) μετριάζω, συγκερνῶ, (Γαλλ.) tempérer (τρπ. ἐν γεν.) συνάπτω (» Φιλίαν — πρός τινα, » Ἡρ.)· (μσ. ἢ πθ. μὲ δότ. ἢ προθετ. αὐτ.) ἑνόνομαι, ταυτίζομαι (» Ἐν πυλλῳ δὲ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν [τῶν πυγῶν καὶ ἀλωπέκων] ἡ φύσις, « Ξεν.)· (τρπ.) συνοικειοῦμαι.. « Τοῦ τῶς ἡλικιώτας συνεκέκρατο, ὡστε εἰκαίως διακεῖσθαι, » αὐτ.
Συγκέρασμα (τὸ). Ὑγρὸν συγκερασμένον, κρᾶμα, (Γαλλ.) mélange.
Συγκεραμός (ὁ), τὸ οὖσ. τοῦ Συγκεράννυμι, σύγκρασις, συγκέρασμα.
Συγκεραστός, ἡ, όν. Συγκερασμένος, (Γαλλ.) tempéré.
Συγκρατίζομαι, Μ. ίσομαι. Συγκρούομαι διὰ τῶν κεράτων (καθὼς τὰ κριάρια).
Συγκερανόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντρίβω ἢ Συγχέω τι ὡς κεραυνός, παραζαλίζω, « Οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας, » (Δρ(λσχ. παρ') Ἀθ.
Συγ-κεράω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Συγκεράννυμι.
Συγ-κερκίζω, Μ. ίσω, = Συνυφαίνω.
Συγκεφαλαιόω-ῶ καὶ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Συνάπτω (Συμπεριλαμβάνω) διάφορα κεφάλαια εἰς ἕν, (Ἰταλ.) sommaro, (ἐν γεν.) ἀνάγω τὰ ὅλον εἰς μίαν κεφαλαιώδη ἀρχήν, (Γαλλ.) résumer.
Συγκεφαλαίωμα (τὸ). τὸ ἄθροισμα τῶν συγκεφαλαιωθέντων πραγμάτων, τὸ πόρισμα τῆς συγκεφαλαιώσεως, (Γαλλ.) le résumé.
Συγκεφαλαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Συγκεφαλαιόω, ἡ συνάψις διαφόρων κεφαλαίων εἰς ἕν, συμπέρασμα.
Συγκεφαλαιωτέον, θετ. τοῦ Συγκεφαλαιόω.
Συγκεφαλαιωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκεφαλαίωσιν, συνοπτικός, περιληπτικός.
Συγκεχυμένως [συγχέω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωρὶς τάξιν, ἀνακατα, ἐμπερδεμένα.
Συγ-κεύω, σπν. ἀντὶ Συγκεάω.
Συγκηδεμών, όνος (ὁ). Ὁ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον διωρισμένος κηδεμὼν, συνεργάτης κηδεμόνος.
Συγκηδεστής, οῦ (ὁ). Ὁ κατὰ κηδείαν συγγενής, συμπενθερός, σύγγαμβρος.
Συγκηδεύω, Μ. εύσω. Κηδεύω τινὰ ὁμοῦ (ἢ ἐκ συμφώνου), συμπεριφέρομαι εἰς τὴν κηδείαν του.
Συγκήρυγμα (τὸ). τὸ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου γινόμενον κήρυγμα, ξεκτοῦ
Συγ-κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μέ.
Συγκι-δυνευτέον, θετ. τοῦ
Συγκινδυνεύω, Μ. εύσω. Κινδυνεύω ὁμοῦ σ μετέχω τῶν κινδύνων.
Συγκινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (μῶ) (διὰ μιᾶς)· (τρπ.) διεγείρω ζωηρόν τι «ἴσθη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μα εἰς τὴν ψυχὴν τινος, κινῶ εἰς συμπάθειαν (εἰς θαυμασμὸν κτλ.).
Συγκίνημα (τὸ). τὸ κατὰ συγκίνησιν διεγειρόμενον αἴσθημα. 2) = τῷ
Συγκινησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκινέω, κίνησις (διέγερσις) ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς, ταραχή, ἀνησυχία.
Συγκινητικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν συγκίνησιν.
Συγ·κιρνάω-ῶ(=κίρνημι),=Συγκεράννυμι.
Συγ·κίχραμαι, Μ. χρήσομαι, = Συνδανείζομαι, (συγχ. τῷ Συγχράομαι).
Συγ·κλάζω, Μ. κλάγξω. Ἤχῳ (Βούζω) ὁμοῦ.
Συγ·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω ὁμοῦ, συνθρηνῶ.
Σύγκλασις, εως (ἡ) καὶ
†Συγκλασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκλάω, σύνθλασις, σύγκρουσις. » Φάλαγγος—,« Ἀρρ.
Συγ·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι (κυρ. διὰ βιαίας συγκάμψεως), συνθλάω.
Συγ·κλάω, Ἀττ. ἀντὶ Συγκλαίω.
Σύγκλεισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκλείω, κλείσιμον συγχρόνως ἀπ' ἄλλα τὰ μέρη· (συνκδχ.) δίνδυος στενή, κλεισοῦρα, ξενοπορία, (τρπ.) στενοχωρία, (συγχ. τῷ Σύγκλισις).
†Σύγκλεισμα (τὸ), (Γρφ.). κατασκεύασμα σύνθετον ἀπὸ διαφορα κομμάτια.
Συγκλεισμὸς (ὁ), = Σύγκλεισις, (Γρφ.) εἱρκτή.
Συγκλειστὸς, ἡ ή ος, ὀν ἡ αν. Ὁ δυνάμενος συγκλείεσθαι. » Τῶν διθύρων ὀστρακοδέρμων τὰ συγκλειστά, « Ἀρστ. 2) συγκεκλεισμένος (» Ἄστομοι γὰρ οἱ σύγκλειστοιζ ὀφθαλμοὶ, « Μαστθ.)· συνδεδεμένος· συνηνωμένος· συνθεμένας ἀπὸ διάφορα κομμάτια, (ὅθεν || οὐσ.) Συγκλεισιὸν, « Γρφ., = Σύγκλεισμα, ‖ ἐκ τοῦ
Συγ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν, περικλείω· (συνκδχ.) συσφίγγω (Θκδ. Δ. 35)· στενοχωρῶ, βιάζω, κατεπείγω. » Συγκλειούσης τῆς ὥρας, « Πλθ., ἐπλησίαζεν, (παρβλ. Συνάπτω).
Συγκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ὁμοῦ, σύντροφος κλέπτου.
Συγ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (μτνμ.) ἀπατῶ κατὰ συνεννόησιν· (ἁπλῶς) συγκρύπτω, ἀπατῶ. » Συγκλέπτουσι τὴν γνώμην καὶ τὴν ὄψιν τοῦ ἰατροῦ αὐταὶ φαφαί,« Ἱππκρ.
Συγ·κλήω, Μ. ήσω, Ἀττ. καὶ
Συγ·κλήζω(κλῄω), Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Συγκλείω.
Συγκληρία (ἡ), [σύγκληρος], = Συγκυρία, συμπτωσις, ἡ συνάφεια, συμμετοχή.
†Συγκληρικὸς (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ τάγμα κληρικός.
Συγ·κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι συγκληρονόμος τινὸς, κληρονομῶ ἐκ συμφώνου.
Συγκληρονόμος (ὁ, ἡ), ὁ κληρονομῶν ὁμοῦ.
Σύγκληρος (ὁ, ἡ), συμμέτοχος τοῦ αὐτοῦ κλήρου (τῆς αὐτῆς τύχης), ὁμόκληρος. « Θνητῷ βίῳ—, « Πλ., ἐπίσης ὑποκείμενος εἰς.
Συγ·κληρόω-ῶ, Μ. ώτω, Κάμνω τινὰ σύγκληρον τινος, ἑνόνω διὰ κλήρου. » Διακαστήριον—,« Πλ., συγκροτῶ. « Ἡ τύχη με συνεκλήρωσεν ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) « Γυνὴ συνεκληρώθη σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου, « Βασ.
Συγκλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ κλήρου συνένωσις, ἡ τοῦ αὐτοῦ κλήρου (τῆς αὐτῆς τύχης) συμμέθεξις.
;Συγκλησία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Σύγκλητος.
Συγκλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς συγκλήτου (βουλῆς). ‖. (οὐσ.) βουλευτὴς, (Γαλλ.) sénateur.
Σύγκλητος (ὁ, ἡ). συγκαλεσμένος. » Ἐκκλησια—,« Ῥητ., ἡ ἔκτακτος. « Πλείους δὲ ἐκκλησίας συγκλήτους ἠναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν μετὰ φόβου καὶ θορύβου, ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων,« Αἰσχ. ‖ (οὐσ. ἐνν. βουλὴ) τὸ συνέδριον τῶν συγκλητικῶν (τῶν βουλευτῶν), ἡ γερουσία.
Συγκλινὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ὁμόκλινος, σύνευνος. 2) (μὲ δοτ. πραθετ.) ὁ κλίνων ὁμοῦ (συμπίπτων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον), (ὀθ.
Συγκλινία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἐνόνονται (καταντοῦν) οἱ κατήφοροι δύο βουνῶν, φάραγξ, κλεισοῦρα.
Σύγκλινος (ὁ, ἡ), = Συγκλίτης.
Συγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὁμοῦ ;συγχρόνως), συνάπτω κλίνων. 2) = Συγκατακλίνω,
;Συγκλισις, εως (ἡ),=Συγκλινία, (ἴδε Σύγκλεισις).
Συγκλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης, συγκαθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, (παρβλ.) Παρακλίτης.
Συγ·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονῶ ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συσσείω, συνταράττω.
Συγκλόνησις, εως (ἡ), τὸ ουσ. τοῦ προηγ., συντάραξις, σύγχυσις.
Συγ·κλυδάζομαι, Μ. άσομαι, = Συγκλυδωνίζομαι, συνταράττομαι (ὡς ὑπὸ κλύδωνος), κυμαίνομαι.
;Σύγκλυδος (ὁ, ἡ), = Σύγκλυς.
;Συγ·κλυδωνίζω, Μ. ίσω καὶ
Συγ·κλύζω, Μ. κλύσω. Κατακλύζω πανταχόθεν καὶ διὰ μιᾶς, καταποντίζω (κυρ. καὶ μτνμ.).
Σύγκλυς, υδος (ὁ, ἡ). ὁ συρρέυσας (κυρ. καὶ μτνμ.). « Ὄχλος—, « Πλ., Ἡρωδ., ὁ πανταχόθεν συνηθροισμένος, παντοδαπὸς, συμμικτος, (Λτν.) colluvies.
Συγκλυσμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς (ἢ συναθροιζόμενον κατὰ) συγκλυσμόν.
Συγκλυσμὸς (ὁ). συρροὴ ὑγρῶν, κατακλυσμός.
;Συγ·κλύω, Μ. κλύσω, Π. συμφωνῶ, συναινῶ. (εἰς τὸν Σοφ. Αἴαντα ἡ Σὺν ἀναφέρεται εἰς τὸ Γ' ἐλᾷ).
Συγ·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ὁμοῦ· (μτφρ.) συνδέω τιμὲ τὴν τύχην τινός, (ὀθ. πθ.) » Συγκεκλωσμένα, « Μ. Ἀντ., τὰ ὑπὸ τῆς τύχης διωρισμένα ἢ κατὰ συναρμογὴν περιφύσεων συμβαίνοντα, (παρβλ. Ἐπινήθω).
Συγκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (μτφρ.) συναρμογὴ (ἀλληλουχία) περιστάσεων.
Συγ·κνισάω-ῶ, Μ. ώσω, Τσιγαρίζω μαζῦ, ψήνω ὁμοῦ εἰς κλειστὸν ἀγγεῖον.
Συγ·κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνω (κοιλόνω) ὁμοῦ. » Τοῦ αἰτοῦντος λαμβάνοντος, ἵσταται ὁ Χριστὸς συγκοιλαίνων τούτῳ τὴν χεῖρα, « Βαλσ.
Συγ·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι, Κοιμῶμαι ὁμοῦ (μετα τινος).
Συγκοίμημα (τὸ), τὸ ὑποκείμενον μετὰ τοῦ ἀπ. συγκοιμᾶται τις, ὁ ἢ ἡ σύνευνος. 2) = τῷ
Συγκοίμησις, εως (ἡ), τὸ συγκοιμᾶσθαι.
Συγκοιμητὴρ καὶ Συγκοιμητὴς, οῦ (ὁ), ὁ συγκοιμώμενος, σύνευνος.
Συγ·κοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω ὁμοῦ.
;Σύγκοινος (ὁ, ἡ). κοινὸς εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, (εἰς το παρὰ Πλουτάρχῳ ἀπόσπασμα τοῦ Αἰσχύλου ὁ Poison δωρῇ, Σύγκωμος).
Συ·κοινόω-ῶ, καὶ (συνηθέστ. μσ.) δομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐν ὦ.) Κάμνω ἢ ἔχω τι κοινὸν μετά τινος, κοινοποιῶ διὰ λόγου. = Κοινολογοῦμαι.
Συγ·κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινωνῶ μετὰ τινος, μετέχω, συμμετέχω.
Συγκοινωνητέον, θετ. τοῦ Συγκοινωνέω.
†Συγκοινωνία (ἡ), τὸ συγκοινωνεῖν τινί τινος, συμμετοχή.
Συγκοινωνὸς (ὁ, ἡ), = Κοινωνὸς, συμμέτοχος, σύντροφος.
†Συγκοιτάδιος (ὁ, ἡ), = Σύγκοιτος.
Συγ·κοιτάζομαι, Μ. ασθήσομαι, = Συγκοιμῶμαι (εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην).
Συγκοίτιον (τὸ). τὸ διδόμενον εἰς τὴν σύγκοιτον, μίσθωμα πόρνης.
Σύγκοιτις, ιδος (ἡ),=Συγκοιτος, παλλακίς.
Σύγκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς τὴν αὐτὴν κοίτην συγκοιμώμενος, ὁμόκοιτος, σύνευνος.
Συγ·κολάζω, Μ. άσω. Κολάζω ὁμοῦ, μετριάζω διὰ συγκρίσεως.
Συγ·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ μαζῦ, συγκαλνῶ· (ἐν γέν.) συνάπτω, συναρμόζω.
Συγκόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόλλημα μαζῦ, (ἐν γέν.) συναρμογή, συνένωσις.
Συγκολλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συγκολλῶν τα » Ψευδῶν—, « Ἀρστρ.
Συγκόλλητος καὶ
Σύγκολλος (ὁ, ἡ). συγκεκολλημένος, συνηρμοσμένος, (μτφρ.) ἐντελῶς συμφωνος, (ὅθεν
Συγκόλως, ἐπίρ. Προσφυῶς, (κατὰ λέξ.) κολλητά. «Σ. ἔχειν, « Αἰσχλ., συμφωνεῖν ακριβῶς.
Συγκολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ μαζῦ.
Συγκομιδὴ (ἡ), το συγκομίζειν ἢ συγκομίζεσθαι, συνάθροισις (ἀνθρώπων), ἀθροὴ (Θκ. Β', 52), συλλογὴ (καρπῶν· κηδεμὼν (νεκροῦ) κτλ.
Συγ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ὁμοῦ (ἢ σὺν αὐτοῖ), συνάζω· συναθροίζω· συμμαζεύω (ἰδιαιτ.) κομβαλῶ εἰς τὴν ἀποθήκην τοὺς καρποὺς (τὰ γεννήματα κτλ.), ἀποθιάζω, θησαυρίζω· συγχρίζω νεκρὸν πρὸς ταφήν, κηδεύω.
Συγκομισμὸς (ὁ), = Συγκομιδὴ.
Συγκομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγκομίζω.
;Συγκομιστὴρ (ὁ), ὁ συγκομίζων, (ὅθ.
Συγκομιστήριος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρηματεῖων πρὸς συγκομιδήν, (ὅθεν) « Συγκομιστήρια (ἐνν. ἱερά), « τὰ τελούμενα ἐν καιρῷ τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.

Συγκομιζής, οῦ (ὁ). ὁ συγκομίζων ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκομιδήν.

Συγκομιστός, ἡ, όν. Φερμένος ἀπὸ διάφορα μέρη, μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. « Ἄρτος —, « ὁ καμωμένος ἀπὸ διάφορα γεννήματα ἢ ἀλεύρια, πρόσ-ταγος. » Δεῖπνον—, « εἰς τὸ ὁπ. φέρει καθεὶς τὸ φαγεῖ' του, (Γαλλ.) pique-nique.

Συγκομμάτιον (τὸ), εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ λιανισμένα (συγκεκομμένα) κρέατα, (παρβλ.) Περίκομμα.

Συγ-κονιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, ἀντὶ Συγκονίομαι, συμπαλαίω (πασπαλίζόμενος μὲ ἢ κυλιόμενος εἰς τὴν αὐτὴν κόνιν) μετά τινος, συναγωνίζομαι.

Συγκοπή (ἡ), τὸ συγκόπτειν ἢ συγκόπτεσθαι, λιάνισμα· ψαλίδισμα· (συνκβ.) ἐμίκρυνσις· (ἐνίοτε) σύγκρουσις· (ἰατρ.) ἀποκαμωμός αἰφνίδιος, λειποθυμία· (γραμτ.) ἀφαίρεσις (κοψίμου) συλλαβῆς ἀπὸ τὴν μέσην τῆς λέξεως.

†Συγκοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Κοπιάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου). 2) εἶνε κομμένα τὰ ὑφαντά μου, εἶμαι—

Σύγκοπος (ὁ, ἡ). ἀποκαμωμένος, λιγωμένος.

Συγκοπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιφέρων συγκοπήν (λιποθυμίαν).

Συγκοπτός (ὁ, ἡ). συγκεκομμένος, λιανισμένος, ψαλιδισμένος (ἀπὸ τὴν μέσην), συντετμημένος.

Συγ-κοπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ὁμοῦ (ἐξ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), κόπτω ἀπὸ τὴν μέσην· ψαλιδίζω· (συνκβ.) συντέμνω· (ἐνίοτε) συγκρούω· (συχνότ.) λιανίζω, κομματιάζω· σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον ἢ ἀπὸ τὸν κόπον, (Γαλλ.) harrasser, (ὅθ. πθ.) εἶμαι κατάκοπωμένος (ἀποκαμωμένος), (κοιν.) εἶνε κομμένα τὰ ὑφαντά μου (ἰατρ.) λειποθυμῶ ἐξαίφνης. » Ἔνιοι ἐξ ἀποθέντες καὶ μετὰ νοτίδος ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον, « Ἀρετ.

†Συγκορβυλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ †Συγκορβυλίζω, Μ. ίσω, = Συστρέφω, Συναλροίζω, (παρβλ. Συγγυγγυλίζω).

Συγκορυβαντιάω-ῶ, Μ. άσω, = Συνενθουσιῶ ὡς οἱ Κορύβαντες.

Συγκόρυφος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ κορυφήν.

Συγκορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συγκεφαλαιόω. (ὅθ.

Συγκορύφωσις, εως (ἡ), = Συγκεφαλαίωσις.

Συγ-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἢ Διευθετῶ ὁμοῦ, συντελῶ (συνεργῶ) πρὸς διατοποθέτησιν ἢ διευθέτησιν.

Συγκοσσοβίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν κότταβον μετά τινος.

Συγκουρίζω, Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω (Ἀνακουρίζω) τι μετά τινος, συνεργῶ πρὸς ἀνακούφισιν.

Συγκραδαίνω, Μ. ανῶ, = Συσσείω, συγκλονῶ.

Συγ-κραιπαλίω-ῶ, Μ. ήσω. Κραιπαλῶ μετά τινος.

Σύγκραμα (τὸ). Ὑγρὸν συγκερασμένον, μίγμα, (συγχ. τῷ Σύγκριμα).

Συγκρᾶματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος εἰς σύγκραμα, συγκράσεως μέτοχος. (συγχ. τῷ Συγκριματικός).

Σύγκρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκεράννυμι, μίξις, συγκέρασις, σύνθεσις. « Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσυλὰ καὶ κακά· ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς, « (Κύρ. παρὰ) Στϐ.

Συγκρατέον, θετ. τοῦ Συγκεράννυμι.

Συγ-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὁμοῦ, συνέχω, συντηρῶ. « Τὸ πνεῦμα —, « Πλ. « Ὅ μάλιστα τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν συγκρατεῖν ἐξεπίστασται, « Γεωπον.

Συγκρατικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἢ συμβαίνων κατὰ σύγκρασιν, (λέξις τῶν ἀστρολόγ.).

Σύγκρατος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ κρᾶσιν, συγκερασμένος, σύμμικτος.

Συγ-κρατύνω, Μ. υνῶ. Κρατύνω τι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόω.

Συγ-κρέκω, Μ. κρέξω, = Συνηχῶ ἢ Συναφαίνω.

Συγ-κρημνίζω, Μ. ίσω. Κρημνίζω τι ὁμοῦ ἢ συγκρύνω.

†Συγ-κρητίζω, Μ. ίσω. Ἐνόνομαι καθὼς οἱ Κρῆτες (ἐν καιρῷ ἐξωτερικοῦ πολέμου), (ὅθ.

Συγκρητισμός (ὁ). ἡ Ἕνωσις τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Κρήτης ὁσάκις εἶχον ἐξωτερικὸν πόλεμον.

Σύγκριμα (τὸ). τὸ σχηματισθὲν κατὰ σύγκρισιν, πρᾶγμα ἢ σῶμα σύνθετον ἀπὸ διάφορα μόρια, ὕλη, μίγμα, σύγκραμα. « Ἐπίκουρος, τὰ πρῶτα (σώματα) ἁπλᾶ, τὰ δὲ ἐξ ἐκείνων συγκρίματα, « Πλ. 2) (Γρφ.) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρίσεως (τῆς ἐξηγήσεως). « Ἐνυπνίου—, « Δον.

Συγκριματικός, ἡ, όν. (Φλσφ.) Ὁ συνιστάμενος εἰς σύγκριμα, ὑλικός, (Γαλλ.) concret.

Συγκριμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύγκριμα.

Συγ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (ξεχωρίζων βάλλω τι ὁμοῦ, συνθέτω, ἑνόνω, (ὅθ. Φλσοφ.) σωματοποιῶ. 2) κρίνω ἐκ παραβάσεως, παραβάλλω (» Μὴ με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, « Ἐπγρ.)· (ὅθ. Γρφ.) ἐξηγῶ. « Ἐνύπνια—, « Γρφ. 3) (μσ. μὲ αἰτ. πρωθ.) φιλονεικῶ (κρισολογοῦμαι κτλ.) πρός τινα, (Γαλλ.) se mesurer, (ὁ Ἀκ. περιγιλᾷ τὴν χρῆσιν ταύτην).

Συγκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. φλσοφ.) σύνθεσις, σωματοποίησις, (Γαλλ.) concrétion. 2) παραλληλισμός, κρίσις ἐξ ἀντιπαραθέσεως, (ὅθ. Γρφ.) ἐξήγησις. « Ἐνυπνίου —, « Γρφ. « Ἐχθροὺς ποιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις, « Φιλήμ.

Συγκριτέον, θετ. τοῦ Συγκρίνω.

Συγκριτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ χρησιμεύων πρὸς) σύγκρισιν, (Φλσοφ.) συνθετικός· (γραμτ.) παραθετικός.

Συγκριτικῶς, ἐπίρ. Διὰ συγκρίσεως ἢ Κατὰ σύγκρισιν.

Σύγκριτος, ἡ ἡ σς, όν ἢ ον. (παροξ.) Ὁ δυνάμενος νὰ συγκριθῇ, ἐπιδεκτικὸς συγκρίσεως. 2) (προπαροξ.) συνθετος, (ἐπμ.) ἔχων σύστασιν, εὐπαγής, ἀδραμερής.

Συγ-κροταλίζω, Μ. ίσω. Κροταλίζω (κάμνω κρότον) κτυπῶν δύο σώματα πρὸς ἄλληλα.

Συγ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου). » Τῶ χεῖρε—, « Ξεν.

2) κτυπῶν ἑνόνω (κάμνω στερεόν), συναφίγγω· (ἐν γέν.) συνάπτω, συνθέτω, συνιστῶ, συναρμοζω. » Πότον (» Πολέμον, » Στάσεως κτλ.)—, « Αἰ. (καὶ πθ.) » Συγκεκροτῆται δὲ καὶ καλεῖται ἀρετὴ (ἀντὶ αἱρετή), « Πλάτ., συνῳδὴ θη. 2) (συνκβ.) γυμνάζω, ἑτοιμόω· ἁρματόνω. » Συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν, « Δμ. (καὶ πρὸς ἀπαρέμφ.) » Συνεκρότουν ἄλλον ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, « Φίλ. (καὶ πθ.) » Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, « Δμ. » Ὁ μὲν δὴ, ἐξελθών, συνεκροτεῖτο, « Ξεν., ἑτοιμάζετο (νὰ παραστήσῃ), (ὅθ.) » Δέξις ατρογγύλη καὶ συγκεκροτημένη ἐμηδὲν ἔχουσα κολπώδες, « Δ. Ἀλ.

Συγκρότημα (τὸ), τὸ συγκροτηθὲν (σχηματισθὲν διὰ συγκροτήσεως), σῶμα, σύστημα, συνάθροισμα, (Γαλλ.) assemblage· (ἐπὶ κακοῦ) φατρία, συμμορία, ἡ σκιωμαχία, μηχανορράφημα.

Συγκρότησις, εως (ἡ), τὸ συγκροτεῖν, συνένωσις, σύστασις· (συνκβ.) ἐξάσκησις, γύμνασις· (ἐνίοτε) σχηματισμὸς φατρίας, συνωμοσία.

Συγκροτητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συγκροτεῖν (συνάπτειν, συναρμοζειν) ἐπιτήδειος.

Σύγκροτος (ὁ, ἡ), Π. συγκεκροτημένος, συνηνωμένος, συνηρμισμένος, σύνθετος, (ἐπμ.) πυκνός, (Γαλλ.) compacte.

†Σύγκρουμα (τὸ). Ὅ,τι νένιον ἢ τόκος χρέους. 2) φαγητὸν ἀπὸ διάφορα εἴδη, (Τουρκ.) τουρλού.

†Συγκρούσιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος μὲ σύγκρουσιν. » Γέλως—, « Σϐ., ὁ σπασμωδικός.

Σύγκρουσις, εως (ἡ), τὸ συγκρούειν ἢ συγκρούεσθαι, κτύπημα δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα· (μτγν.) συμπλοκὴ μαχομένων ἢ (ἁπλ.) ἀντιφερομένων, (κοιν.) τσούκρισμα· (ἐν γέν.) διχόνοια, διαφωνία· (μσν.) κτύπημα δύο χυρῶν ἐπανειλημμένως(;).

Συγκρυσμός (ὁ), = Σύγκρισις.

Συγκρουστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σύγκρουσιν (συμπλοκήν), εἶδος ἁρμαμαξῆς εἰς πόλεμον (φιλονεικίαν).

Συγκρουστός, ἡ, όν. Κτυπημένος μαζῆ, συγκεκρουσμένος. » Ματιών—, « Ἡσύχ., τὸ (ἄλλ.) Ἀνάτριπτον. » Λίθοι συγκρουστῶν, « Φιλ. Βέλοπ., χονδροδουλευμένων(;).

Συγ-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ δύο σώματα ἕνα μετ' ἄλλου. » Τῶ χεῖρε—, « Ἀρχφ. 2) κάμνω δύο ἀντιφερομένους νὰ πιασθοῦν, ἐραθίζω πρὸς ἔχθραν ἢ συμπλοκήν, (κοιν.) τσουκρύζομαι· (ἐν γέν.) τα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράττω, διεγείρω. » Πόλεμον—,« Διόδ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Συγκροτῶ(ζ).

Συγ-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὁμοῦ (Σκεπάζω) ἕνα μετ' ἄλλου ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, συγκαλύπτω. » Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν αἰκείας βλάβας, « Στό. « Αἱ εὐπραξίαι δεινὰ συγκρύπτειν τὰ ὀνείδη,« Δημ.

Σύγκρυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συγ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (καὶ εἰς τὸν πρκ. Ἔχω ὡς κτῆμά) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, (Θκ. ς', 69).

Συγ-κτερέζω, Μ. ἴσω, Π. = Συγκηδεύω, συνενταφιάζω (μὲ τὰς ἀνηκούσας τιμάς).

Συγκτεισίδιον ἢ Συγκτησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ=

Σύγκτησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου κτῆσις, κτῆμα κοινὸν (συντροφικόν).

Συγκτήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκ συμφώνου κτήτωρ (ἰδιοκτήτης), σύντροφος εἰς κτῆμα.

Συγ-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου)· συγκατοικίζω.

Σύγκτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου κτίσις.

Συγκτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίζων ἢ συνοικίζων πόλιν ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συνεργὸς εἰς κτίσιν πόλεως ἢ σύζευξιν ἀποικίας.

Συγ-κτυπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κτυπῶ (Βοΰζω), ὁμοῦ, ἀντηχῶ συγκροτούμενος.

Συγ-κυβερνάω-ῶ, Μ. ἥσω. Κυβερνῶ ὁμοῦ.

Συγ-κυβέρνησις, εως (ἡ), τὸ συγκυβερνᾶν, ἡ ἐκ συμφώνου κυβέρνησις.

Συγκυβευτής, οῦ (ὁ). ὁ συγκυβεύων μετά τινος, συμπαίκτωρ εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων.

Συγ-κυβεύω, Μ. εὐσω. Παίζω τοὺς κύβους μετά τινος, συμπαίζω εἰς τυχηρὸν παιγνίδι.

Συγ-κυέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κυοφορῶ ὁμοῦ.

Συγ-κυκάω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀνακατόνω ὁμοῦ, συγχέω, συνταράττω.

Συγ-κυκλέω-ῶ, Μ. ἥσω καὶ

‡Συγ-κυκλόω-ῶ, Μ. ὠσω. Συστρέφω· περικυκλόνω, (Ἀρχτ. 2, δ', 8).

†Συγκύκλωψ, ωπος (ὁ). Κύκλωψ σύντροφος ἄλλου Κύκλωπος.

Συγ-κυλινδέω-ῶ καὶ Συγ-κυλίνδω, Μ. ἥσω καὶ

Συγ-κυλίω, Μ. ἰσω. Κυλῶ (καὶ πθ. ἢ μσ. Κυλιοῦμαι) μαζῆ, (μτφρ.) εἶμαι ἔκδοτος εἰς πάθος τι· (μὲ δοτ.) » Ἀκρασίᾳ —, « Ξεν.

Συγ-κυμαίνομαι, Μ. κυμανθήσομαι. Κυμαίνομαι συγκρουόμενος.

Συγ-κυνηγετέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κυνηγῶ μαζῆ, εἶμαι συγκυνηγέτης τινός.

Συγκυνηγέτης, ου (ὁ), = Συγκυνηγός.

Συγ-κυνηγέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Συγκυνηγετέω, ‖ἐκ τοῦ

Συγκυνηγός (ὁ, ἡ). ὁ κυνηγῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος τοῦ κυνηγιοῦ.

Συγ-κυνίζω, Μ. ἴσω. Εἶμαι παρομοίως κυνικὸς ὡς καὶ ἄλλος τις.

Συγκύπτης, ου (ὁ). εἶδος στυλώματος (ζυγώματος), (παρβλ.) Ἀμείβων ἢ Ἄτλας, ‖ἐκ τοῦ

Συγ-κύπτω, Μ. κύψω. Κύπτω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, (ἐπμ.) ἐνόνομαι (κυρ. κατὰ κοινοφήν), συμπίπτω, πλησιάζω· (συνκδχ.) ἑνόνω τὰς προσπαθείας μου, καταγίνομαι ἐκ συμφώνου, (Γαλλ.) faire cause commune. » Οἱ κακοῦντες τὰ κοινὰ συγκύψαντες ποιοῦσι, « Ἡρ. 2) κύπτω πρὸς ἐμαυτόν, γέρνω, καμπουριάζω. » Καὶ ἦν συγκύπτουσα ἢ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές, » Εὐαγγ. 3) (μτφρ. καὶ κατὰ συνκδχ.) σπουδάζω συγκεκυφῶς, μελετῶ (κοιν.) χωρὶς νὰ σηκώσω κεφάλι. » Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, « Συν. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) «Βάσκανος, ἀλιτήριος, ἀεὶ συγκεκυφὼς, ἀεὶ συννεφὴς, « Θμ.

Συγ-κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω, (σπν. λογογρ.) = Συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶμαι· (τρπ. κατὰ μτχ.) συμβαίνω (κατὰ συγκυρίαν), συμπίπτω. » Ἧσι δὲ συνεκύρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃσι νοσῆσαι, « Ἱππκρ. » Χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ, « Συν.

Συγκύρημα (τὸ). τὸ κατὰ συγκυρίαν συμβάν, περιστατικὸν τυχαῖον, συναπάντημα ἀπρόοπτον.

Συγκύρησις, εως καὶ

Συγκυρία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συγκυρέω, περίστασις, σύμπτωσις.

Συγ-κυριολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω (Ὀνομάζω) τινὰ κύριον ὁμοῦ μετ' ἄλλα. 2) (ς) συνεκφέρω τι κυριολεκτικῶς.

Συγ-κυρκανάω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. Κωμ. ἀντὶ Συγκυκάω.

Σύγκυρμα (τὸ), = Συγκύρημα.

Συγ-κυρόω ῶ, Μ. ὠσω. Ἐπικυρόνω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Σύγκυρσις, εως (ἡ), = Συγκύρησις.

Συγ-κωθωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Συμμεθύσκομαι μετά τινος, (χυδ.) σβανάρω μαζῆ.

Σύγκωλος (ὁ, ἡ), ‖σὺν, κῶλον‖. ὁ μὴ πολὺ ἀπέχων, ἡ (κατ' ἄλλ.) = Στιφρὸς, εὐπαγής. » Σκέλη—, « Ξεν.

Συγ-κωμάζω, Μ. ἄσω. Κωμάζω (Ξεφαντόνω) μετά τινος.

Συγκωμαστὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Σύγκωμος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων τοῦ κώμου, σύντροφος κωμαστῶν.

Συγ-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κωμῳδῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συγ-ξενιτεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι εἰς τὴν ξενιτειὰν μετά τινος, συναποδημῶ εἰς ξένους τόπους.

Συγ-ξέω, Μ. ξέσω. Ξέω (Πελεκῶ) τι ὁμαλῶς ἢ ἐπανειλημμένως, κάμνω ἐντελῶς λεῖον διὰ τῆς ξέσεως, τορνεύω (κυρ. καὶ μτνμ.).

Συγ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ.

Συγ-ξυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω ὁμοῦ.

Συγ-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἀλλεπαλλήλως ἢ ἐν μετ' ἄλλου, ξύνων λεπτύνω, (παρβλ. Συγξέω).

†Συγ-χάζω, Μ. χάσω, = Συγχωρῶ, ὑποχωρῶ.

Συγ-χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ, συναισθάνομαι (συμμερίζομαι) τὴν χαρὰν τινος· (συνκδχ.) ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν τὴν τοιαύτην αἴθαλαίνμου, (κοιν.) τὸν συγχαίρομαι· (ἐνίοτε ἐπὶ κακοῦ) = Ἐπιχαίρω, (Δμ. 194).

Συγχαλάω-ῶ, Μ. χαλάσω. Χαλαρόνω τι ὁμοῦ (ἐνταῦτῳ ἢ ἀμοιβαίως).

Συγ-χαλκεύω, Μ. εὐσω. Χαλκεύω τι ὁμοῦ.

Συγ-χαράσσω (ττω), Μ. ἀξω. Χαράσσω συγχρόνως ἢ διὰ συγκρούσεως.

Συγχαρητικὸς, ἡ, όν. Ὀχρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν τῆς διαθέσεως τῶν συγχαιρόντων.

Συγ-χαρίζομαι, Μ. ἰσομαι. Χαρίζομαι προθύμως, φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ ὑπουργικὸς (Γαλλ. complaisant, prévenant). » Τοῦ λόγου τὸ συγχεχαρισμένον, « Πλ. ὁ ὑπουργεωτικὸς τρόπος.

‡Συγχαρτικὸς, ἡ, όν, = Συγχαρητικός.

Συγ-χεύνω-ῶ, Μ. ώσω. Χύνω ὁμοῦ συγχρόνως ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τι.

Συγχειλίαι (αἱ). αἱ γωνίαι ὅπου συνάπτονται τὰ χείλη ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος.

Συγ-χειμάζω, Μ. άσω. Ξεχειμάζω (Παραχειμάζω) πυρετὸς μετά τινος, συνδιάγω τὸν χειμῶνα. 2) (μσ.) δοκιμάζω τὸν αὐτὸν χειμῶνα μετά τινος, ὑποφέρω ὁμοῦ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ χειμῶνος.

Συγ-χειρίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. (σπ. -ομαι, = Συνδιαχειρίζω.

Συγ-χειροπονέω-ῶ, Δξφν. ἀντὶ Συγχειρουργέω.

Συγ-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειροτονῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συγ-χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναντλαβάνομαι τῇ χειρὶ τοῦ ἔργου, συνεργάζομαι (ἰδιαίτ. χειρί). » Τὰ ἱερὰ—, » Ἰατ. =Συνεπουργῶ. «Πάντων, ἕνεκα τοῦ συναινεῖν, μόνον οὐ συγχειρουργήσαντον τὸ ἀδίκημα, » Φίλ.

Συγ-χέω, Μ. χεύσω (μόρ. Συνέχεα καὶ Συνέχευα, πθ. ἀόρ. Συνεχύθην ἢ ἐπρκ. Συγκέχυμαι). Ἀνακατόνω ὁμοῦ (πράγματα ‘που χύνονται)· (ἐν γ.) βάλλω εἰς σύγχυσιν (εἰς ἀταξίαν)· μένω ἄνω κάτω· μπερδεύω· ‖ἁλίζω· γάρ.. κακώτερον ἄλλο ‖ἁλάσσης παρὰ συγχεῦαι, καὶ εἰ μάλα κερδαλέον εἴη, « Ὀδ. Θ)· συγχύζω· παραλύω (ἐπμ.) κάμνω ἀνενέργητον, ματαιόνω· χαλνῶ· ἀθετῶ, καταργῶ· ἀνατρέπω· (ἐνίοτε) = Συγκρούω, διεγείρω. » Ἴλλεμον—, « Ἰλιδ.

Συγχιλίαρχος (ὁ). συνάρχων (Γαλλ. adjoint) χιλιάρχου.

Συγ-χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συγχόνδρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ χόνδρου συνένωσις δύο κοκκάλων.

Συγχορδία (ἡ). συμφωνία τῶν χορδῶν μουσ. ὀργ., ‖ἐκ τοῦ

Σύγχορδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. συμφωνοῦντες αἱ χορδαὶ, (ἐν γέν.) σύμφωνος, (Γαλλ.) d'accord.

Συγχορευτὴς, οῦ (ὁ) ἢ Συγχορεύτρια (ἡ). ὁ χορεύων μετά τινος, σύντροφος εἰς τὸν χορόν.

Συγ-χορεύω, Μ. εὐσω. Χορεύω μετά τινος.

Συγ-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), εἶμαι συγχορηγὸς τινος.

Συγχορηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χορηγῶν (ἀπὸ κοινοῦ)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸν χορὸν ἢ [ἁπλ.] προμηθιῶν τὰ βόδα) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Σύγχορος (ὁ, ἡ). ὁ χορεύων εἰς τὸν αὐτὸν χορόν, (ἐν γέν.) σύνεφορος.
Συγχορτος (ὁ, ἡ), Π. συνορεύων, πλησιόχωρος.
Συγ-χόω-ῶ, Μ. χώνω, = Συγχώννυμι.
†Συγ-χραίνω, Μ. χρανῶ. Μολύνω διὰ συγχωτισμοῦ.
Συγχράομαι-ώμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι ἐκ συμφώνου (ὁμοῦ μὲ ἄλλον)· (συνκδχ.) ἔχω σχέσιν (συναναστροφήν, ἐπιμιξίαν) μετά τινος. » Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις, « Γρφ., (συγχ. τῷ Συγκίχραμαι).
†Συγχρηματίζω, Μ. ἴσω, μτγν. ᾗ ἀδκμ. ἀντὶ Συνυπάρχω.
Σύγχρησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου χρῆσις (μεταχείρισις)· (συνκδχ.) συναναστροφή, ἐπιμιξία.
Συγχρήσομαι, μέλλ. τοῦ Συγχράομαι ᾗ τοῦ Συγκίχραμαι.
Συγχρηστέον, θετ. τοῦ Συγχράομαι.
Συγχριστέον, θετ. τοῦ Συγχρίω.
Σύγχρισις, ἡ, ὁν. Ὁ χρησιμεύων ὡς σύγχρισμα.
Σύγχρισμα, Μ. χρίσω. Χρίω (ἀλείφω) παντοῖον ἢ συγχρόνως, (Ἀρετ.).
Συγχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύγχρονός τινος. 2) (γραμτ. εἰς τὸ πθ.) συμφωνῶ κατὰ τοὺς χρόνους, (παρβλ. Ὁμοχρονέω).
†Συγχρονίζω, Μ. (σω. = Συγχρονέω, (ὄθ. ἡ ὑφιστάμεθαι συγχρόνως), ταυτότης χρόνου.
Σύγχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ὑφιστάμενος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους μὲ ἄλλον, ὁμοχρονος.
Σύγχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἴσχων τὸ αὐτὸ χρῶμα, ὁμόχρους. 2) Π. ἀντὶ Σύγχρως.
Συγχρώζω Μ. ώσω καὶ
†Συγχρωματίζω, Μ. ἰσω. Χρωματίζω τι (καὶ ᾠ. Χρωματίζομαι) ὁμοῦ, μεταβάλω ἢ (πθ.) λαμβάνω τὸ αὐτὸ χρῶμα (κυρ. καὶ μτγν.)· (ἐπὶ βαφ.) συναναλύομαι, (ᾗ μεσ.), ἑνόομαι, (παρβλ. Συγχρωτίζομαι).
Συγχρωματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
†Συγχρωματιστός, ἡ, ὁν. Χρωματισμένος μὲ τὸ ἴδιον χρῶμα.
Συγχρώννυμι, Μ. χρώσω, = Συγχρωματίζω.
Σύγχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος σῶμα μὲ σῶμα. ||. (ἡ αἰτ.) Σύγχρωτα, ἀντὶ ἐπίρ. Σῶμα μὲ σῶμα, ἀγκαλιαστά, ᾠθ.
Συγ-χρωτίζω, Μ. ἰσω. Ἑνόνω τι (καὶ μσ. Ἑνόομαι) μετά τινος σῶμα μὲ σῶμα, (μτγν.) ἔχω ἢ λαμβάνω ἄμεσον σχέσιν, ταυτίζομαι.
Συγχυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ἀλλοῖον.
Σύγχυμος (ὁ, ἡ). χυλωμένος, καλοβρασμένος.
†Συγ-χύνω, μτγν. ᾗ σπν. ἀντὶ Συγχέω. » Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους, « Γρφ.
Σύγχυσις, εως (ἡ), τὸ συγχέειν ἢ συγχέεσθαι, ἐμπερόδεμα, ἀνακάτωμα· ἀταξία· ταραχή· ἀνατροπή· (γραμτ.) ἀντιμετάθεσις λέξεων. » Σπονδῶν (σ' Ὁρκίων) —, « Θκ., Πλάτ., Πλ. παράδοσις, ἀθέτησις.
Συγχυτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπιρ.) -κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ συγχέειν, ἐμποιητικὸς συγχύσεως.
Σύγχυτο, Π. ἀντὶ Συνεκέχυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Συγχέω.
Συγ-χωλαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Συγ-χωλεύω, Μ. εύσω. Χωλαίνω ὁμοῦ (μὲ ἄλλον), χωλαίνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης.
Σύγχωμα (τὸ), [συγχώννυμι]. σωρὸς, ἐπιχώωμα.
Συγ-χωνεύω, Μ. εύσω. Συναναλύω εἰς τὸ χωνευτήριον.
Συγ-χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω ἢ σκεπάζω μὲ χῶμα, παραχώνω· ἀφανίζω, καταβαφίζω.
Συγ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω ὁμοῦ· (ὄθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ. καὶ μτφορ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, παραχωρῶ· χαρίζω· ἐπιτρέπω, (καιν.) συγχωρῶ, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι· συμφωνῶ, συγκατανεύω· (μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Ἢ ᾗ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε; « Ξεν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Τοῦτό σοι συγχωρῶ, τοὺς ἐπαίνους ἡδίους εἶναι, « αὐτ. » Φησὶ γὰρ τοὺς θανεισταὶς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, « Δμ. » Ὡς τις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκε βροτῶν, σοφός, « Πλ. » Γυναῖκα χρὴν πάντα συγχωρεῖν πόσει, ἥτις φρενήρης, « Εὐρ. « Οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον ἐπιταχθήσεσθε, « Θκ. (καὶ γεν.) » Εἰ τῆς ἡγεμονίης συγχωρήσομεν αὐτοῖσι, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι, « Ξεν. (ᾗ ἀποδ.) » Ταῦτα λεγόντων συνεχώρησεν ὁ Ἀ., « Ἡρ. (καὶ ἀπρσ.) « Εἰ συγχωροίη, « Ξεν., (κοιν.) Ἂν τὸ συγχωρῇ ὁ καιρός (ἢ περίστασις). » Ὑπὲρ ἂν ξυγχωρῇ, « Θκ., Ὅτως ξυνηθῶσι. (καὶ πθ.) » Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται, « αὐτ. »Τοῦτο γὰρ ἀμφισβητεῖται, τὰ δ' ἄλλα ὡς συγκεχωρημένα τῇ φύσει τίθεται, « Θφρ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Συνεχωρήθη τὴν ἐκδημίαν, « Δμ. « Ἡμέρα συγχωρηθεῖσα, « αὐτ., προσδιορισθεῖσα. » Ἡ τότε συγχωρηθεῖσα εἰρήνη, « αὐτ., συμφωνηθεῖσα. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Συγχωρεῖται καὶ συνάγεται, « Πλ., μαζώνει, τραβήεται. (ἢ μτχ.) » Τὸ συγκεχωρηκός, « Δμ., ἢ συγκατάθεσις, ἢ ἐπιείκεια.
Συγχώρημα (τὸ). τὸ συγχωρηθὲν (συμφωνηθέν, παραχωρηθὲν κτλ.). » Καὶ πωλεῖν ἐφῆκε τὸν υἱὸν τῷ πατρί, εὐδὲν ἐπιγραφεῖς, εἴτις ὠμὸν ὑπολήψεται τὸ συγχώρημα, « Δ. Ἁλ.
Συγχώρησις, εως (ἡ), τὸ συγχωρεῖν (ὑποχωρεῖν, ἐπιτρέπειν κτλ.), ἄδεια, συγκατάθεσις. » Τὴν αἰγῆνσε ξυγχώρησιν θῆσω, « Πλάτ.
Συγχωρητέον, θετ. τοῦ Συγχωρίω.
Συγχωρητικός, ἡ, όν. Εὐδιάθετος εἰς τὸ συγχωρεῖν, συγκαταβατικὸς ἢ ὑμφαίνων συγχώρησιν (συγκατάθεσιν, ἄδειαν κτλ.)
Συγχωρίη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Συγχώρησις.
Σύγχωρος (ὁ, ἡ). ὅμορος, πλησιόχωρος.
Σύγχωσμα (τὸ), = Σύγχωμα, σωρὸς χώματος κτλ.
Συγχωσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγχώννυμι, συσσωρευσις χώματος, παράχωμα.
Συγχωστέον, θετ. τοῦ Συγχώννυμι.
Σύδην, ἐπίρ. Π. [σείω]. μὲ ὁρμήν.
Σύειος, α, ον, = Ὕειος, γρουνήσιος.
Συ-ζάω-ῶ, Μ. ζήσω ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Συνέζησα ἢ Συνεβίων κτλ.). Ζῶ ὁμοῦ, περνῶ τὴν ζωήν μου μέ. » Πενίᾳ —, « Λξ.
†Σύζεσμα (τὸ). ἀποβρασμα βευστοῦ συζέσαντος, (οὕτω γραπτέον καὶ ἐξηγητέον νομίζω τὸ τοῦ Ἡσυχ. » Σύζωσμα, [Θεόφραστος] ἐν τῷ Μεταλλικῷ τὸν ἐκρέοντα χαλκόν, «).
Συ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν), ἑνόνω, ζευγαρόνω· (συνήθ. μτνμ.) συνάπτω εἰς γάμον. » Ὁ νόμος συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Κατὰ δὲ τὴν ὀχείαν ἁλίσκεται πολλὰ συνεζευγμένα, « Ἀρστ. (καὶ τρπ.) « Οἵᾳ ξυμφορᾷ συνεζύγης; « Εὐρ.
Συζευκτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σύζευξιν, συναπτικός.
Σύζευξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Συζεύγνυμι, ἕνωσις (εἰς γάμον)· συνδυασμός.
Συ-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω τι ὁμοῦ.
Συ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἐρευνῶ, Ἐξετάζω) τι ἢ περί τινος ἐκ συμφώνου μέ. » Συζητεῖν τινι (ἢ) πρός τινα, « Λξ. »Καὶ ἐμεμέλησεν ἅπαντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτούς, λέγοντας· Τί ἐστι τοῦτο; « Κύαγ.
Συζήτησις, εως (ἡ), τὸ συζητεῖν, ἡ ἐκ συμφώνου γνωμένη ζήτησις (ἔρευνα) περί τινας, (Γαλλ.) discussion.
Συζητητής, οῦ (ὁ)· ὁ συζητῶν (κυρ. φιλοσοφικῶς) ετ.
Συ-σορόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκοτόω.
Συ-ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ζευγμένος (ἢ στρατ. τοποθετημένος) εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν· βαίνω ἐκ συμφώνου, (ἄλλ.) Συσσυνέχω. » Ὅπου γὰρ ἰσχὺς ξυζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξυνωρὶς τῶν δε κρατερωτέρα; « (Αἰσχύλ. παρὰ τῷ) Σχύλ. Ὑπόμ.
Συζυγής, ές (ὁ, ἡ). συνημμένος (εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν), (μτνμ.) ἡνωμένος εἰς γάμου κοινωνίαν, συνεζευγμένος, Σύζυγος.
Συζυγία (ἡ). ἡ θεσις (ἡ ἕνωσις) τῶν συζύγων· ζεῦγος, συνωρὶς· (γραμτ.) κλίσις ῥήματος.
Σύζυγιος, α, ον. Ὁ τῶν συζύγων ἢ τῆς συζυγίας ἔφορος. » Ἥρα—, « Στρ., ἢ πρωτάστις τοῦ γάμου. 2) Π. ἀντὶ Συζυγής, συνηνωμένος.
†Συζυγίτης, ᾱ (ὁ) καὶ Συζυγίτις, ιδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Συζυγής, σύζυγος.
Σύζυγος (ὁ, ἡ). ὁ συνεζευγμένος (καὶ ἐπὶ ζρατ. τοποθετημένος) εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν, ὁμόζυγος, (ἐν γέν.) συνηνωμένος, ὅμοιος. ||· (αὐσ.) σύντροφος, (ὄθ. συνήθ. ἀπὸ γάμου) σύμβιος.
Συ-ζωμόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι ὁμοῦ εἰς κατάστασιν ζωμώσεως, κάμνω νὰ φουσκώσῃ σὰν ζωμὸς (νὰ βράσῃ) μαζῦ.
Σύζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Συζυγής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὁμοῦ.

Σύζωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ ζώσιμον, λωρί, ταινία κτλ., [ἐκ τοῦ

Συ-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁμοῦ, σφίγγω (συστέλλω) διὰ τῆς ζώνης, (ὅθ. μσ.) ἀνασκουμπόνομαι, ἑτοιμάζομαι· (καὶ μὲ αἰτ.) φορῶ (κυρ. εἰς τὴν μέσην μου), ζώνομαι. « Συνεζώσατο τὰ σκεύη αὐτοῦ τὰ πολεμικά, « Μακκαβ.

Συ-ζωογονέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Συ-ζωοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωοποιῶ ὁμοῦ, συνεπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν.

Σύζωος (ὁ, ἡ). ὁ συνυπάρχων μετ' ἄλλ.

†Σύζωσμα, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύζεσμα.

Συηβόλος (ὁ, ἡ), Π. [σῦς, βάλλω]. ὁ κτυπῶν ἢ φονεύων τὰ ἀγριογούρουνα.

Συήλη (ἡ), [σῦς]. βοῦρκος (λασποτοπος) ὅπου κυλιόνται οἱ χοῖροι, (ὀθ. τὸ Ατ.) suila.

Συηνέω-ῶ [συηνδ:], Μ. ήσω. Φέρομαι (Ζῶ) ὡσὰν τὸ γρυῦνι.

Συηνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκαιότης, βαρβαρότης, ἀχρειότης, ῥυπαρότης.

Συηνὸς [σῦ:], ἡ, ὀν. Ὁ ζῶν (φερόμενος) ὡς ἂν τὸν χοῖρον, κτηνώδης, βάναυσος, ἀναίσθητος κτλ.

Σύθευ, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐσύθησαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τῆς ὀρχ. καὶ

Σύθι, Π. ἀντὶ Σύθητι, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τῆς πρχ. τοῦ Σεύω.

Συΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῦς, χοιρίδ.ον.

†Συϊκὸς, ἡ, ὸν καὶ

Σύϊνος, η, ον, = Σύειος, χοίρειος.

Συκάζω, Μ. άσω. Συνάζω (δοκιμάζων τὰ ὥριμα) σῦκα· (μτφρ.) συκοφαντῶ, (ἐν γεν.) πειράζω· (ἐνιοτε) ψηλαφῶ ἡδονικῶς, βλιμάζω, (ἁπλ.) δοκιμάζω. « Συκάζειν αὐτῆς τὸν τρόπον, ὅπως ἔχει συμβάσεως περὶ σέ, « Ἀριστοφ.

Συκαλὶς καὶ διὰ τὸ μέτρον μόνον) Συκαλλὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, συκοφάγος.

†Συκαλόβδος (ὁ, ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Συκολογος. ‖. (οὐσ.) ἡ μαγκούρα τῶν βυσκῶν.

Συκαμινέα (ἡ). τὸ γνωζὸν δένδρον, ἡ μωρὴ, (Τουρκ.) ντουτιά.

Συκάμινον (τὸ), [σῦκον]. ὁ καρπὸς τῆς συκαμινηᾶς, τὸ (Τουρκ.) ντοῦτι. « Τὸ συκάμινον ἐρυθρὸν ὀξύτερόν ἐστιν ἢ λευκόν, « Θφρ. « Οὐδ' ὥσπερ ὑμεῖς συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεκριμέναι, « (Εὐβουλ. παρ') Ἀθ. 2) (ἰατρ.) εἶδος φύματος, (κυρ. περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὀρχιν).

Συκάμινος (ἡ ἢ σπνττ. ὁ), = Συκαμινέα, ἡ Συκομορέα. « Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν, αἱ δὲ τὸν τοῖς σύκοις ἐμφερῆ, « Διοδ.

Συκαμινώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ συκαμίνου, ὅμοιος μὲ συκάμινον.

Συκάριον (τὸ, ὑποκορ τοῦ Σῦκον, συκάκι, συκαλάκι.

Συκᾶς, ᾶδος (ἡ). ἡ νέα συκῆ, (ἁπλ.) = Συκῆ.

Συκαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συκάζων, συκοφάγος ἢ (Κωμ.) συκοφάντης.

Συκαστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συκαστὴς.

Συκέα καὶ Ἰων. Συκείη-ῆ (ἡ), τὸ δένδρ., ἡ συκῆ. « Συκῆ Δίγυπτία, « Ἀθ., ἡ συκομορέα. 2) (ξενίοτε) ἡ συκομορέα. « Πυρ-ἦν συκῆς ἀπὸ ῥίζης, « Ἱππκρ.

3) (ἰατρ.) = Σῦκον. « Ἀφαιροῦσι δὲ (οἱ ἐδώδιμοι βολβοὶ) ᾗ συκᾶς ὀπιηθέντες ἐν θερμοσποδίᾳ, « Δσκρ.

Συκηγορία (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκῆα (ἡ), Δ. ἀντὶ Συκέα.

Συκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Συκῆ ἢ Σῦκον.

Συκίζω, Μ. ίσω. Τρέφω μὲ σῦκα.

Σύκινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ συκῆς ἢ σύκων. (συνκδχ.) χαῦνος (εὔθραυστος) σὰν τὸ ξύλον τῆς συκηᾶς, (ἐν γεν.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, ἀχρηστίμευτος. « Συκίνη ἐπικουρία, « Παροιμ. « Συκίνη μάχαιρα, « Κωμ., ἢ συκοφαντία.

†Συκινόφυλλον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Συκόφυλλον.

Σύκιον (τὸ). ποτὸν ἀπὸ βρασμένα ξηρὰ σῦκα.

Συκῖς, ίδος (ἡ). κλωνάρι συκῆς (διὰ φύτευμα), = Συκᾶς. 2) γυνὴ ἔχουσα πρήξιμον τὰ λεγόμενον σῦκον.

Συκίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ σῦκα.

Συκοβασίλεια (τὰ), εἶδ. σύκων, βασιλικὰ σῦκα.

Συκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ σῦκα (ᾗ Κωμ. ἀπὸ συκοφαντίας).

Συκοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων σῦκα, λαθρέμπορος σύκων.

Συκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω σῦκα. 2) ὁμιλῶ περὶ σύκων. 3) (Κωμ.) = Συκοφαντῶ, [ἐκ τοῦ

Συκολογος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων σῦκα ἢ (;) ὁμιλῶν περὶ σύκων. 2) (Κωμ.) = Συκοφάντης.

Συκομαγὶς, ίδος (ἡ). μίγμα σύκων εἰς εἶδος μαζης, εἶδος παστελίου.

Συκομάμας (μᾶς), α (ὁ). εὐήθης, μαμμάκουθος, (παρβλ.) Βλιτομάμμας.

Συκομορέα (ἡ), εἶδ. δένδρου (μὲ καρπὸν συκῆς καὶ φύλλα μορέας) τῆς Αἰγύπτου.

Συκομορίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ συκόμορα.

Συκόμορον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας. « Ἡ συκάμινος ἡ ἐκφέρουσα τὸν λεγόμενον καρπὸν συκόμορον· σύκῳ γὰρ ἔοικεν· ἄτιμον δὲ ἐστι κατὰ τὴν γεῦσιν, « Στρβ.

Συκομορος (ἡ), = Συκομορέα. « Τῆς συκομόρου ὁ καρπὸς οὐ πεπαίνεται, « Σὸ.

Σῦκον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς συκῆς. 2) (μτνμ.) εἶδ. πρηξίματος σαρκώδους τὸ ὁπ. σχηματίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περὶ τὰ βλέφαρα, (Γαλλ.) fic. 3) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Συκοπέδιλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Συκοφάντης, (κατὰ λέξ.) σορῶν συκοφάντε πέδιλα, παιγνδ. τοῦ Χρυσοπέδιλος).

Συκοπρατεω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σῦκα.

Συκοπρίστης, ου (ὁ). ὁ πριονίζων τὸ σῦκον εἰς δύο, (δηλ.) εἰς ἄκρον φιλάργυρος, (παρβλ.) Κυμινοπρίστης.

Συκοπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῦκον (πρήξιμον) εἰς τὸν πρωκτόν.

†Συκοπαδίας, ου καὶ

Συκοπὰς, άδος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Συκοφάντης, (παιγνδ. τοῦ Λυκοπάς).

Συκοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σῦκα, [ἐκ τοῦ

Συκοτράγος καὶ Συκοτρώκτης, ου (ὁ), ὁ τρώγων σῦκα.

Συκουρὸς (ὁ), = Συκωρός.

Συκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συκοτραγέω.

Συκιφάγος (ὁ, ἡ), = Συκοτράγος.

Συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ᾗ μτφρ. Κατηγορῶ ἢ Ἐνοχλῶ τινα, [ἐν γεν.] Γρᾳδιουργῶ ὡς συκοφάντης.

Συκοφάντημα (τὸ). τὸ πρὸς συκοφαντίαν λεγόμενον.

Συκοφάντης [σῦκον, φαίνω], ου (ὁ). (κυρ. καὶ ἀρχ.) ὁ καταμηνύων τοὺς μετερχομένους τὸ λαθρεμπόριον τῶν σύκων (τῶν ὁπ. ἦτον ἀπηγορευμένη ἡ ἐξαγωγὴ ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν), (ὀθ. ἐν γεν.) ὁ κατηγορῶν ψευδῶς ἢ διὰ χρήματα, ἔγκλημα ἢ ἔργον τὸ προδίδειν (καταγγέλλειν), (Τερμ.) σερέτης. « Τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν, « Δμ.

Συκοφάντησις, εως (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκοφαντητέος, α, ον, θετ. τοῦ Συκοφαντέω.

Συκοφαντητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται συκοφαντήσῃ τις, ἐπιδεκτικὸς συκοφαντίας.

Συκοφαντία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συκοφάντου, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή.

Συκοφάντιας, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἀνήμερος τῆς συκοφ., (κατὰ μίμησιν τοῦ Καικίου, Ὀρνιθίας κτλ.).

Συκοφαντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.) = Συκοφάντου ἴδιος.

Συκοφαντὶς, ίδος καὶ

Συκοφάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συκοφάντης.

Συκοφαντῶδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ λεξ.) = δῶς. Ὁ ἐν εἴδει συκοφαντίας, συκοφαντικός.

†Συκόφασις, εως (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκοφορεῖον (τὸ). ἀγγεῖον (καλάθι) διὰ σῦκα. [ἐκ τοῦ

Συκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω σῦκα, εἶμαι

Συκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ ἔχων) σῦκα.

Συκόφυλλον (τὸ), Γλσ. ἐξήγ. τοῦ θήσ. 2) (ἀβ.)

Συκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συκίζω.

†Συκχάς, άδος ᾗ Συκχὶς, ίδος (ἡ) καὶ

†Σύκχος (ὁ), εἶδ. ξυλίνου ὑποδήματος (τσαρούχι, λέντζας), (Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Ατ.) sarmale.

Συκώδης, εος (ὁ, ἡ). σύκῳ ὅμοιος (σὰν σῦκα).

Σύκωμα (τὸ), = Σῦκον (2).

Συκὼν, ῶνος (ὁ). τόπος (κῆπος) περιέχων συκᾶς.

†Συκωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάσσω ὡς)-

Συκωρὸς (ὁ), [σ. ὦρα]. φύλαξ τῶν σύκων ἢ τῶν συκῶν. 2) = Συκοφάντης.

Σύκωσις [σῦκωμ], εως (ἡ). Ἐξωσις σύκου (2) περὶ τὰ βλέφαρα, εἶδ. ὑπερσαρκώσεως.

Συκωτὸς, ἡ, όν. Θρυμμένος μὲ σῦκα, (μτφ.) παχὺς, εὐτραφής.

Σύλα, ης (ἡ), = Σύλη καὶ Σύλαν.

Σύλα, Π. ἀντὶ Ἔσυλα, γ'. ἑν. πρσ. καὶ παρτ. τοῦ Συλάω.

Συλαγωγέω-ῶ [σῦλον, ἄγω], Μ. ήσω. Διαρπάζω, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ· γυμνόνω· (τρπ.) ἀπατῶ.

Συλαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συλάσκε, Π. Ιων. ἀντὶ Ἐαύλα, γ' ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ
Συλάω-ῶ [σῦλον], Μ. ἤσω. (ἐν γέν.) Ἁρπάζω τι διὰ τῆς βίας, ἐξάγω, ἀφαιρῶ· (βιαιτ.) ἁρπάζω ὡς λάφυρον ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν (βλ. Σύλη)· (ἐν γέν.) ἁρπάζω, ξεχυμώνω· σφετερίζομαι. » Συλῶσαν ἀλλήλους ῥήματα, « Δ. Ἀλ.
Συλεύω, Μ. εὔσω καὶ
Συλέω-ῶ, Μ. ἤσω, σπν. ἀντὶ Συλάω.
Σύλη (ῠ̔), τὸ δικαίωμα τοῦ κουρσεύειν (συλᾶν) τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου (Γαλλ. droit de représailles) ἢ τοῦ κρατεῖν διὰ τῆς βίας πλοῖον ἀνήκον εἰς ἀλλοδαπὸν χρεώστην πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἐντοπίου δανειστοῦ, (Γαλλ.) embargo ἢ saisie arrêt. » Σ. δίδονται τινὶ κατά τινος, « Δημ. , Ἀρχ.
Σύλημα (τό), τὸ συληθὲν, λάφυρον, σκύλευμα.
Συλήσιος (ὁ, ἡ), ἁρπαγμένος, κλοπιμαῖος, (ἐκ τοῦ
Σύλησις, εως (ἡ), τὸ συλᾶν, ξεχύμωμα, διαρπαγὴ, λεηλασία.
Συλητειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Συλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ -
Συλητὴς, οῦ (ὁ), ὁ συλῶν (λεηλατῶν, ἁρπάζων, ξεχυμώνων), λῃστής.
Συλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συλητής.
Σύλησωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Συλητὴς.
Συλλαβὴ (ῠ̔), τὸ συλλαμβάνειν, αὐναψις· συνέωσις· σύλληψις (τέκνου)· (συνήθ.) ἕνωσις γραμμάτων ἀποτελοῦσα φθόγγον· (μουσ.) ἡ διὰ τεσσάρων ἁρμονία, (Γαλλ.) quatre.
Συλλαβίζω, Μ. ἴσω. Συνάπτω δύο ἢ καὶ πλειότερα γράμματα πρὸς σχηματισμὸν συλλαβῆς, σχηματίζω ἢ προφέρω κατὰ συλλαβήν.
Συλλαβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος εἰς συλλαβήν.
Συλλαβικῶς, ἐπίρ. Διὰ συλλαβῆς ἢ κατὰ συλλαβήν.
Συλλαβομαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι (Φυλονεικῶ) περὶ συλλαβῶν ἢ συλλαβῆς.
Συλλαβομαχία (ἡ). ἡ περὶ συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν λογομαχία.
Συλλαβοπεπυσιλαλητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ πυνθανόμενος (ἐρωτῶν) καὶ λαλῶν πάντοτε περὶ συλλαβῶν.
Συλλάβος (ὁ). πίναξ βιβλίου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σύλλυβος.
Συλλαγεύω, Μ. εύσω. Συμπορνεύω, συνακολασταίνω.
Συλλαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Συνέλαχον κτλ.). Λαμβάνω τι διὰ λαγνοῦ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἔλαχεν εἰς τὸ μερίδιόν μου τὸ νὰ βιαιμαζῶ (ἑνωμένος) μέ (μὲ ἄρτ.) « Βαρεῖ ἢ βιαίᾳ ἀνταγωνιζῇ —, « Πλ. (παρβλ. Συνεκπίπτω).
Συλλαλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λαλῶ μετά τινος, συνομιλῶ.
Συλλάλησις, εως (ἡ), τὸ συλλαλεῖν, συνομιλία.
Συλλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνέλαβον κτλ.). Πιάνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνάπτω, ἑνώνω. » Τὸ στόμα καὶ τοὺς φαλαμοὺς (τοῦ ἀποθνήσκοντος) —, « Πλάτ., περιγενομένους, « Ἡρ., συναθροίσας. » Πᾶν συλλαβὼν εἴρηκας, αὐτ., = Συλλήβδην.
2) πιάνω τι μαζῇ μὲ ἄλλον, (ὅθ. συνκβ.) βοηθῶ, συνεργῶ, (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ, χρησιμεύω, (μὲ γεν. τοῦ πράγμ.) » Ὅστις ξυλάδοι τῶν σγοινίων, « Δρχ. (καὶ συχνότ. δοτ. τοῦ πρα.) » Τας χεῖρας ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαις ἐποίησε, « Ξεν. » Τὸ ψεῦδη τούτῳ συλλαμβάνει, « Ἰσ. » Τῷ γὰρ πονοῦντι γὼ διὰ ξυλλαμβάνει, « Σοφ. (μὲ δύο δοτ.) » Οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασι συνελάμβανον ἡμῖν, « Δημ. (καὶ προθετ. αἰτ.) » Πᾶ τε γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει, « Ξεν. (ἄμ.) « Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο, μισθὸν οὐδέτερος παρέξει, « αὐτ. 3) πιάνω σφικτά, ἀδράχνω· πιάνω κυνηγῶν, βάλλω εἰς τὸ γέρι, (χυδ.) τσακώνω. « Δἴλικρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, « Μυθ. » Ἐκέλευσε συλλαβεῖν τινας τῶν ἀνὰ τὸ πεδίον, « Ξεν. » Συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, « Ἰσκρ. (καὶ μὲ γεν. προσδιορ. τὸ πόθεν) « Τέτταγα τοῦ πτερροῦ συνέλαβες , « Ἀν. (καὶ πθ.) » Ἐπεὶ δὲ ταῦτα συνειλημμένοι ἦσαν, « Ξεν.
4) παίρνω μαζῇ μὲ, συμπαραλαμβάνω. » Ἅπῃ συλλαβὼν τὸ ἕτερον χρήτεσμα, « Ξεν. » Ἔκπλεις, σαυτὸν ξυλοβοῶν, ἐκ τῆς δὲ γῆς, « Σοφ. , (ῥρα.) σπεῦσον νά.
5) περιλαμβάνω· (ὅθ. ἐπὶ γυν.) λαμβάνω ἐν γαστρὶ, ἐγγαστρόνομαι· (μεταφορ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, (Γαλλ.) comprendre. » Συνειληφὼς υἱὸν ἐν γήρᾳ, « Γρφ. » Συνείλαβε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, « Ἡρ. » Τὴν φωνὴν τὴν μὲν τῶν γυναικῶν οἱ ἄνδρες οὐκ ἐδυνίατο μαθεῖν, τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες συνέλαβον, « αὐτ. « Οὐ συλλαβὼν τὸ ῥηθέν, « αὐτ. « Συλλαβὼν τὸ χρηστήριον, « Πλ. « Τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν, « Πλάτ.
Συλλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Σύλλαμψις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου ἢ πανταχόθεν λάμψις, λάμψις ἑνωμένη δύο ἢ καὶ πλειοτέρων σωμάτων ὁμοῦ, (παρβλ.) Συναύγεια.
Συλλανθάνω, Μ. λήσομαι (ἀόρ. Συνέλαθον κτλ.). Λανθάνω (Περνῶ χωρὶς νὰ φανῶ, Μένω κρυμμένος ἢ ἀγνώριστος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Συλλατρεύω, Μ. εύσω. Λατρεύω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.
Συλλαφύσσω, Μ. ὑξω. Συγκατατρώγω. (μτνμ.) λεηλατῶ ὁμοῦ, συναφανίζω.
Συλλεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον (ἁμαλὸν) ὁμοῦ μὲ ἢ ἁμοιβαίως· λειάνω ἢ κοπανίζω μαζῇ. (Ἀρετ.).
Συλλέγδην, ἐπίρ = Συλλήβδην.
Συλλέγω, Μ. λέξω. Συνάζω (κυρ. κατ' ἐκλογήν), μαζώνω (ἀπὸ ἕνα-ἕνα), (ἐπὶ προ.) συναθροίζω. » Ἀνορύξας τὸν τάφον, καὶ τὰ ὀστᾶ συλλέξας, « Ἡρ. » Φρύγανα συλλέγοντες, « Ξεν. » Συλλέξεις 100 τάλαντα, « αὐτ. » Συνέλεξε τοὺς φίλους, « αὐτ. » Στρατὸν συλλέγειν, « = Στρατολογῶ. » Συνέλεγεν ὁπλίτας πολλοὺς, « αὐτ. (ἄμ.) » Ἑταίρους ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, « Ὀβ. Β. Φιλίας —, « Πλ. = Συνάπτειν. » Ἐκ τῆς ἀσθενείας ἡμαυτὸν συνειλεγμένον, « Ἀξίοχ. » Πειθοῦς δὲ συλλεγῆναι ἢ μετ' ἀλλήλων γένωνται, « Δημ. (ἢ πθ.) » Ἐκ πάντων τούτων ἡ πολυλογία συνελέγετο αὐτῷ, « Ξεν., προσεγίνετο βαλμηδόν. 2) Π. ἀντὶ Συγκαθιδόω, συνενώζομαι.
Συλλεπαίνω, Μ. ανῶ, = Συλλεαίνω.
Συλλείβω, Μ. λείψω. Ἑνώνω γύψον τι (καὶ πθ. Συνδέομαι γυψούμενος πλουσιά, Συμβίω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον (ἀπὸ στάλαν σταλάν).
Συλλειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω τι ὁμοῦ ὡς οὗ νὰ γένῃ σκόνι, συντρίβω ψιλὰ λειόνω μαζῇ. » Σκίλλα συλλειωθεῖσα ὄξει, « Γεωπον.
Συλλειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ μετά τινος δήμοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν· (ἐκκλησ.) συνιερουργῶ ὡς συλλειτουργός.
Συλλειτούργησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Συλλειτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφορτισμένος ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν). (Ἐκκλησ.) ὁ ἐκτελῶν ὁμοῦ τὴν θείαν λειτουργίαν.
Συλλεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ συλλέγειν.
Σύλλεκτος (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ συλλογὴν συνηγμένος (συνηθροισμένος).
Συλλεκτρὸς (ὁ, ἡ). κοινωνὸς τοῦ αὐτοῦ λέκτρου, ὁμόλεκτρος, σύνευνος.
Συλλεξις, εως (ἡ), τὸ συλλέγειν ἢ συλλέγεσθαι, σύναξις (κατ' ἐκλογήν), συλλογή· συνάθροισις· (ἐνίοτε) συγκόλλησις (;), (συγχ. τῷ Σύλληξις).
Συλλεσχηνεύω, Μ. εύσω. Συνομιλῶ (κυρ. πρὸς διασκέδασιν).
Συλλήβδην, ἐπίρ = Συλληπτικῶς, περιληπτικῶς, ἐν συνοψει, ἐνὶ λόγῳ.
Συλλήγω, Μ. λήξω. Ἡνόω ὁμοῦ ἢ ἑνα ταύτῳ.
Συλληλίζομαι, Μ. ίσομαι. Δηλατῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Σύλληξις [συλλαγχάνω], εως (ἡ), ἡ διὰ κλήρου συνένωσις, ὁ διὰ λαγνοῦ συνδυασμὸς· σύμπτωσις περιστάσεων.
Συλλήπτειρα (ἡ), = Συλλήπτρια.
Συλλητέον, θετ. τοῦ Συλλαμβάνω.
Συλλητὴρ (ὁ), ὁμφ. ἀντὶ Συλλήπτωρ.
Συλλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλαμβάνειν (ἐν γαστρὶ) ἢ περιλαμβάνειν, (Γραμ.) = Περιληπτικός.
Συλληπτικῶς. ἐπίρ. Κατὰ σύλληψιν, περιληπτικῶς.
Συλλητὸς, ἡ, όν. Ὁ συλληφθεὶς ἢ δυνάμενος συλληφθῆναι, περιληπτός.
Συλλήπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ
Συλλήπτωρ, ορος (ὁ), ὁ συλλαμβάνων (συγκαταπιάνων), συνεργὸς, συμβοηθὸς, συνωφελήτωρ.
Συλλήπτως, ἐπίρ. = Συλληπτικῶς.
Συλλιχνίω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ (Μωρολογῶ) μετά τινος· καταγίνομαι ἐπίσης εἰς τυτλη (μικροπρεπῆ) πράγματα.
Συλλιτεύω, Μ. εύσω. Λιτεύω ὁμοῦ, μεταφέρομαι ἐκ συμφώνου τὴν λιτείαν.
Συλλιτὴρ καὶ
Συλλιτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συλλιτεύων, σύνεδρος (συνένοχος) λιτοῦ ἢ λιτῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συλλήπτορια (ἡ), θηλ. τοῦ Συλλήπτωρ.
Συλληφθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Συλλαμβάνω.
Σύλληψις, εως (ἡ). τὸ συλλαμβάνειν ἢ συλλαμβάνεσθαι, πιόσιμον· (ἐπὶ γυν.) ἐγγάστρωμα· (πρτ.) κατανόησις· (ἐνίοτε) = Ἀντίληψις· (Γρμτ.) εἶδος συνεκδοχῆς.
Συλλιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς λίθον.
Συλλιμώττω, Μ. ώξω. Διμώττω ἢ ἐγὼ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.
Συλλιπαίνω, Μ. ανῶ. Δυόνω τι ὁμοῦ, συγχωνεύω.
Συλλογεύς, έως (ὁ). ὁ συλλέγων (συνάζων), ἐρανιστής, (Γαλλ.) collecteur.
Συλλογευτικός, ή, όν. Ὁ συναχθείς ἢ συναζόμενος ὑπὸ συλλογέως.
Συλλογή (ἡ), = Σύλλεξις, σύναξις (κατ' ἐκλογήν), (Γαλλ.) collection· (ἐν γέν.) μαζωμός, συνάθροισις.
Συλ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶ (Ἀγαριάζω) τι ὁμοῦ (συλλήβδην), Συγκεφαλαιόω· (συνήθ.) συνάπτω ἰδέας (διάφορα δεδόμενα) πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος· (ἐν γέν.) συμπεραίνω· σκέπτομαι. « Εἴ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων ἔργα συλλογίσαιτο, ἐλάσσονα . . φανείη ἐόντα τοῦ λαβυρίνθου, » Ἡρ. » Διὰ τῶν ὁρωμένων τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, « Ἐργ. » Ἐκ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι, καὶ, συναγαγόντα τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι, « Ἀρχ. » Αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, « Πλ.
Συλλογίζω, Μ. ίσω, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ Συλλέγω, (συγχ. τῷ Συλλογίζω).
Συλλογιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως. Μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
Συλλογισμός (ὁ), τὸ συλλογίζεσθαι, περίληψις λογαριασμοῦ, συγκεφαλαίωσις· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Λογικ.) συναφὴς διαφόρων διδομένων ἢ πραττόντων πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος, ἢ (κατὰ τὸν Γαλ.) «Λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τούτων κατ' ἀνάγκην συνάγεται, πρότερον ἀγνοούμενον, « (ἐν γέν.) σκέψις, κρίσις. » Ἡ σύνεσις δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι, « Πλάτ. » Πολλὰ γὰρ οὐδὲ συλλογισμοῦ, ἀλλὰ βαρηθείης δεῖται τῶν πραγμάτων, « Ἱππκρ. » Συνελογίσατο παρ' ἑαυτῷ . . συλλογισμὸν βαρβαρικὸν, « Πλθ. » Εἰδεχθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν, καὶ περ ἐκ συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων, « αὐτ., κατὰ τὸν νοῦν.
Συλλογιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συλλογίζομαι.
Συλλογιστής, οῦ (ὁ). ὁ συλλογιζόμενος (θεωρῶν λογαριασμὸν ἢ κάμνων συλλογισμούς).
Συλλογιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συλλογισμόν.
Συλλογιστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν συλλογιστικὴν μέθοδον, ἐν εἴδει συλλογισμοῦ. « Τὸ μέγα ἔῤῥος μεγάλην τὴν τοῦ ἥρωος χεῖρα δηλοῖ συλλογιστικῶς, « Κύρ.
Σύλλογος (ὁ), = Σύλλεξις, σύναξις, συνάθροισις, ὁμήγυρις· σύσκεψις, συνδιάλεξις. « Ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ἢ τῷ πόλει σύλλογος ἢ περὶ ναυπηγῶν, « Πλάτ. » Σύλλογον ψυχῆς λαβὲ, « Εὐρ., Ἕλα (σύνελθε) εἰς τὸν ἑαυτόν σου, λάβε θάῤῥος.
Συλ-λογχεύω, Μ. εύσω. Λογχεύω ὁμοῦ.
Συλ-λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ (Κακολογῶ) ὁμοῦ.
Συλ-λοιδορία (ἡ), = Συλλοχισμός, (ἰατρ. κατὰ μτγ.) ἄθροισμα.
Συλ-λοχίζω, Μ. (σω. Συγκροτῶ (Συνενόνω εἰς διαφόρους) λόχους, (ἄλλ.) Καταλοχίζω.
Συλλοχισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ εἰς λόχους ἕνωσις, (ἄλλ.) Καταλοχισμός.
Συλλοχίτης, ου (ὁ). ὁ εἷς τὸν αὐτὸν λόχον ἀνήκων (τεταγμένος) στρατιώτης, συστρατιώτης (ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου).
Συλλυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Πικραίνω) τινὰ ὁμοῦ· (μσ.) συμμερίζομαι τὴν λύπην τινός, ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν τὸ αἰσθημά μου τοῦτο. » Ἡ ξυνηθήσεται ἅπασα ἡ πόλις ἢ ξυλλυπήσεται.
Σύλλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συλλύω, συνδιαλλαγή, φιλίωσις.
Συλλυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης.
Συλλύω, Μ. λύσω. Λύω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συνεργῶ πρὸς λύσιν· (κυρ. μεταφρ.) συμβιβάζω (καὶ μσ. συμβιβάζομαι) πρός τινα, φιλιόνω-ομαι, (παρβλ.) Διαλύω. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Χοηφ. 291) ἀντὶ τοῦ Συγκαταλύω, συναινῶ, (κατὰ τὸν Purson).
Σῦλον (τὸ), = Σκῦλον, λάφυρον· (Νμ.) τὸ κρατούμενον διὰ τῆς βίας ἢ δημευόμενον πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ δανειστοῦ, (ὅθεν) « Σῦλα διδόναι τινὶ κατά τινος, « Ἀρχ., δίδειν τὸ δικαίωμα τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως. » Ἐγράφη ψήφισμα σῦλα πλοίων πολεμίων εἶναι, « Δημ., (ἴδε Σύλη).
Συλόνυξ, όνυχος (ὁ), Π. ὁ συλῶν (περικόπτων) τοὺς ὄνυχας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Στόνυξ—, « Ἔπγρ.
Συμβάδην [συμβαίνω], ἐπίῤῥ. Μὲ ἡνωμένα τὰ ποδία, (ἀντιθ. τῷ Περιβάδην).
Συμ-βαδίζω, Μ. ίσω. Βαδίζω (Περιπατῶ) ὁμοῦ.
Συμ-βαίνω, Μ. θήσομαι (ἀόῤῥ. Συνέβην κτλ.). (κυρ. καὶ σπν.) Πατῶ μὲ ἑνωμένα (κοντὰ ἕνα τοῦ ἄλλου) τὰ πόδια (ἀντιθέτ. τῷ Διαβαίνω). » Ὅταν τι ἀπὸ τῆς γῆς ἄρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες ἐπιχειρεῖσιν αἴρεσθαι, « Ξεν. 2) συμπερισπτῶ, συνέρχομαι. » Οὐ συμφορᾷ οὐδὲ ξυμβῆναι ποθεῖ, « Σοφ. (καὶ μτγν.) » Ἐπὴν . . ἐς ὠτειλὴν ξυμβῇ τὸ τρῶμα, « Ἀριστ., (ὅθ.ν 3) (συνήθ. κατὰ συνεκδ. καὶ μτφορ.) συμφωνῶ· συμβιβάζομαι· ταιριάζω. » Συμβουλεύω συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων, « Πλάτ. (καὶ μέσ.) » Συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτοὶ αὑτοῖς, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, « Σων. (καὶ ἀπαρ.) » Συνέβησαν αὐτοῖς ἀρᾶς τε αὐτοὺς ἢ ὅπλα παραδοῦναι, « Θκ. » Ὁ χρόνος τῇ ἐκθέσιος τῷ ἡλικίῃ τοῦ παιδὸς ἐβαινε συμβαίνειν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἔως ἂν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ, « Θκ., ὅως οὗ γένῃ συμβιβασμός τις περὶ τῶν περαιτέρω. 4) (συχνότ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) τυχαίνει νὰ γένῃ ἢ νὰ ἦνε τι, συμπίπτει· ἀκολουθεῖ (παρὰ Διαλεκτ.) ἄγεται ὡς πόρισμα, ἔπεται. » Συλλογισαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ, τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὁμολογημένων, « Πλάτ. » Μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχὴν, « αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Οὕτω γὰρ συμβαίνει ἄμα καὶ ἢ ὧν δὲ εὐγένεια κοσμουμένη, « αὐτ. (συνήθ. δὲ πρὸς ἀπαρ.) » Συνέβη αὐτῷ ἀνελέσθαι Ὀλυμπιάδα, « Ἡρ. » Εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, « Ξεν. » Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτὶς πλουσίως συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔρραν, « Σοφ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολύτ.) » Συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἐτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς, « Συν. » Καὶ τῶν διατεθραμμένων οἱ πολλοὶ οὐδὲ λέγουσι τοῖς παραγινομένοις ὅτι διατίθενται . . συμβαίνοντος ἐστι καὶ γραμματεῖον ἀναλαγῆναι καὶ τἀναντία . . μεταγραφῆναι, « Ἰσ., τυχαίνει, ἢ εἴω (καὶ ὡς οὐσ.) » Συμβὰν ἢ συμβάσκιος ὃ ὑπάρχει μέν τινι, οὐ μέντοι ἐξ ἀνάγκης, οὔτε ἐπὶ πολύ, « Ἀρχ. » Ἐν νόκερως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ συμβάντος κότος, « αὐτ. 5) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κακὴν) ἔκβασιν, Ἀποβαίνω (κυρ. κατ' ἐκβολὴν). » Καὶ ἦν μὲν ξυμβῇ . . πάντα καλῶς· ἂν δὲ μὴ κτλ., « Θκ. » Καὶ μοι δοκεῖ ἡ στρατιὰ τοὐναντίον ξυμβῆναι ἢ ἐγένοντο, « αὐτ. » Πολέμου καλῶς πραχθέντος, « Ξεν.
Συμ-βακχεύω, Μ. εύσω. Συνενθουσιάζω ἢ Συνευφτάζω βακχικῶς.
Συμβάκχη (ἡ) καὶ Σύμβακχος (ὁ, ἡ), ὁ συμβακχεύων (συνενθουσιῶν) μετά τινος.
Συμ-βαλανεύομαι, Μ. εύσομαι. Συλλούομαι (εἰς τὸ αὐτὸ βαλανεῖον). » Πόρνοι —, « Ι. Αὐδός.
Συμβαλεῖειν, Ἰων. ἀντὶ Συμβαλεῖν.
Συμ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόῤῥ. Συνέβαλον κτλ.). Βάλλω ἢ (σπν.) Ῥίπτω τι ὁμοῦ (ὅθ. συνήθ.) ἑνόνω, συνάπτω· συνάγω (καὶ ἑλλ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι· συμπτύσσω· συναπαντῶμαι· ἀνταμοῦμαι. » Ἵππους συμβάλλειν, « Θῆρ. » Τῶν χειρῶν τὰ ῥιάγω, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία συμβάλλοντες, « Ἀρχῤῥ., συμπλέκονες. » φαναν —, « Φίλοξ. » Τὰς ζεύξεις —, « Εὐρ. » Συμβάλλοντες τὰς ἀσπίδας, « Ξεν. » Ὄμμα—, « Αἰσχλ., κλίνω » δὲ ἀπὸ Φουγίας συμβαλεῖν, « Ξεν. » ῥοῦσαι. » Ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλουσι ἠδὲ Σκάμανδρος, « Ἰλ. Ε. (καὶ ἀόῤῥ.) » Ποταμοὶ συμβάλλοντες ἀλλήλοις, « Ἀρχ. (καὶ μσ.) » Τευτέων (τῶν ποταμῶν) συμβαλλομένων τὸ σχέτλιον ὕδωρ, « Ἡρ. » Συνεδόκεε αὐτοῖς συμβάλλεσθαι περὶ τούτου λόγους, « Ξεν. » συγγομιλήσουν. (καὶ ἑλλ.) « Μοῦ γὰρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἤθιον αὐτῷ συμβάλοι,« Πλ., νὰ τὸν ἐνεπαμώσῃ ; (παρβλ. Ἀντιβάλλω 2). (καὶ ἄνν. τῆς πτ.) » Περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι, « Ξεν., ὁμιλῶ, ἀναφέρω. » Οἱ συμβαλλόμενοι τὸ χρυσίον,« Γρφ., συνάζοντες, ἠσυχίζοντες. (καὶ ἀλληλουπθ.) »Ὅτι κεν συμβλήσεαι αὐτῷ, « Ἰλ. Υ., συναπαντήσῃς μαζῆ του. » Τῷ δέ, θύραζε ἐρχομένῳ, ξυμβλήητο.« Ὀδ. Ζ. »Μή τις με πρασυδάτω ξυμβλήμενος, ἢ ἐν ἀγορῇ ἢ ἔνι κρήνῃ, « Ὀδ. Θ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) συνεισφέρω· συντελῶ, χρησιμεύω. » Συμβάλλειν λόγον τινί,« Δημοσθ. » Δανεισμῷ συμβάλλειν τὰ χρήματα,« Ἡρ. » Πότερος ἆρα πλείω συμβεβλήκασι ἡμῶν, « Ξεν. « Οἱ δὲ Ἠλεῖοι καὶ ἀργύριον τρία τάλαντα συνεβάλοντο αὐτοῖς, « αὐτ. » Γνώμας συμβάλλεσθαι, « Ἡρ., γνωμοδοτεῖν. « Συμβουλὴν γνώμην, « Σοφ., συμβούλευσον. (ᾗ αἰτ. προθετ.) » Συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλους ἁμαρτίας, « Ἀρχ., δανείζειν ἀμοιβαίως, συναλλάζειν. « Χρήματα οὐ συμβαλλόμενους εἰς τὸ ναυτικόν, « Ξεν. « Μέτρησις συμβάλλεται, « Πλάτ. « Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν, « Ξεν. » Τί πλοῦτος συμβεβλῆται ὑμῖν;« Γρφ., τί σᾶς ὠφέλησε; 3) βάλλω τινὰς νὰ πιαθοῦν μαζῆ (να πολεμήσουν), συγκρούω, (καὶ ἐλλ.) πιάνομαι (μέ τινα νὰ πολεμήσω), συνάπτω (συμπλέκω εἰς) μάχην. « Αὐτὰρ ἥμ' ἐν μέσσῳ καὶ Μενέλαον συμβάλλετε μάχεσθαι, « Ἰλ. Γ. » Συμβάλλειν αὐτοὺς εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.) » Τοὺς ἀλεξιμάχας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν, « αὐτ. « Συμβαλεῖν φίλως ἄνδρας, « αὐτ., (παρβλ. Διαβάλλω). (καὶ ἄνευ ἀντικ.) « Συμβαλέειν σκύμνον λέοντος ἀνδράκα κυνάς, « Ἡρ. » Ἄνδρα ἀνδρὶ καὶ ἵππον ἵππῳ συνέβαλον, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ δ', ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας, σύμβαλον μάχεσθαι, « Ἰλ. Π. » Συμβαλὼν ἐνίκησε, « Ἡρ. (καὶ δοτ.) « Συμβαλὼν αὐτοῖς, ἐσώθη, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) « Πρὸς μαχόμενον ἀεὶ συμβάλλωμεν,« Ξεν. (καὶ μσ.) « Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἀνταίων, « Ἰλ. Μ. 2) συγκρίνω, παραβάλλω. « Μικρὰ μεγάλοισι συμβαλεῖν, « Ἡρ.· « Ταύτῳ οὐδεὶς ἠξίωσε κωμῳδοῦν συμβαλέειν, « αὐτ. (ᾗ αἰτ. προθετ.) « Ἐν πρὸς ἓν συμβάλλειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Οὐδὲ εἷς ἄξιός ἐστιν αὐτῷ μεγαλοπρεπὴν συμβληθῆναι,« αὐτ. »Τὸ ἀργύριον τὸ Βαβυλώνιον πρὸς τὸ Εὐβοϊκὸν συμβαλλόμενον τάλαντον, « αὐτ., (πθ. ᾗ) λογαριάζων εὑρίσκω, (ἐν γέν.) τιμαλφοῦμαι, μαντεύω, συμπεραίνω, ἐννοῶ, ἐξηγοῦμαι, (Ατν.) conjicere. »Ῥήσεων, « Ἄρχ. » Ἀρχὴ συμβαλεῖν τὸ πρᾶγμα, « αὐτ. » Ἐπὶ δακτύλων συμβαλεῖν τοὺς μῆνας, « αὐτ. « Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι, ἐπ' ὀτεῳ σκάλλομεν τὸν ἄνειρον εἰς βραδύτητα, « Ἀρχ. » Συμβάλλειν τὰ λεγόμενα, « Πλάτ. «Τῇ δε συμβαλεδμενος, ὅτι κτλ.,« Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Συνεβάλετο ἐκ τοῦ ὀνείρου τελευτήσειν ἐν τῇ ἑωυτοῦ,« αὐτ. « Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἡ ὁδὸς ἡ ἡμερησίη ἀνὰ 200 στάδια συμβέβληταί μοι, « αὐτ. 6) συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν. » Συνεβάλοντο λόφον, εἰς ὃν δέοι πάντας ἁλίζεσθαι, « Ξεν. » Σενίαν —, « αὐτ., αὐ ἀπτω. » Συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες, « Δημ. « Συμβόλαια περὶ ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι, « Πλάτ. » Κατεστάθη δοκεῖ τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Λακεδ. ξυμβαλέσθαι ποττὼς Ἀργείους, « Θκ. (ᾗ πθ.) »Ὅτι οὐκ ἦν αὐτῷ τοῦτο τὸ συμβόλαιον ἡλιθίως συμβεβλημένον, « Δημ. (ὃθ. κατὰ μτχ.) « Συμβάλλοντες, « Δ. Ἀλ., οἱ δανείζοντες ἔμπορροι, (Ἰταλ.) οἱ κρεδιτόροι.

Σύμβαμα (τό). (φλοσοφ.) συμβάν, συμβεβηκός· (διαλεκτ.) πρότασις (ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος) ἀποτελοῦσα πλήρη ἔννοιαν, π. χ. Σωκράτης περιπατεῖ, (ἀντιθ. τῷ Παρασύμβαμα).

Συμβαματικός, ἡ, ὁν. Ὁ κατὰ σύμβαμα (συμβεβηκός), τυχαῖος.

†Συμβαπτίζω, Μ. ἰσω. Βαπτίζω ὁμοῦ.

Συμβαρβαρίζω, Μ. ἰσω. Βαρβαρίζω ᾗ ἐγὼ ἐπίσης ἢ μετά τινος.

Συμβαρύνω, Μ. υ ὼ. Βαρύνω (ᾗ πθ. Βαρύνομαι) καὶ ἐγὼ ὁμοίως.

Συμβασιεω (χωρὶς Μ.). Ἔχω κλίσιν (δι' ὅλην) πρὸς σύμβασιν, ἐπιθυμῶ νὰ συμβιβασθῶ.

Συμβασιλεύς, έως (ὁ). Ὁ συμβασιλεύων τινί.

Συμβασιλεύω, Μ. εὐσω. Βασιλεύω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Σύμβασις, εως (ἡ), τὸ συμβαίνειν (πατεῖν ὁμοῦ [συγχρόνως] ἢ συμφωνεῖν), συμβιβασμός, φιλίωσις, εἰρήνη· συνθήκη, συμφωνία. » Συμβάσεις ποιεῖσθαι,« Στρ., συμφωνεῖν εἰρήνην. 2) = Σύμβαμα, περίστασις, σύμπτωσις. » Τῶν ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων, « Πλάτ.

Συμβαστάζω, Μ. άσω. Βαστῶ (δηλόνω) τι ὁμοῦ· (συνκδχ.) συγκρίνω.

Συμβατέον, θετ. τοῦ Συμβαίνω.

Συμβατεύω, Μ. εύσω, = Συμβαδίζω. 2) Συνδυάζομαι.

Συμβατήριος (ὁ, ἡ) ᾗ

Συμβατικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος πρὸς σύμβασιν, κλίνων πρὸς συμβιβασμόν, συμβιβασμοῦ καταρθωτικός. » Λόγος —,« Θκ.

Συμβατικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβατικὸν τρόπον, μὲ διάθεσιν πρὸς συμβιβασμόν. »Σ. ἔχω,« Πλ., = Συμβασεύω.

Συμβατός, ἡ, ὁν. Ὁ δυνάμενος συμβῆναι (συμβιβασθῆναι). » Μὴ συμβατόν, « Πλδ., ἀσυμβίβαστον (μὲ τὰ πράγματα), ἀδύνατον.

†Συμβεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω τι ὁμοῦ (ἐπίσης ἢ ἐκ συμφώνου).

Συμβεβηκάτως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συμβεβηκός.

Συμβεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβηλόω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλα ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συμβελής, ές (ὁ, ἡ). Ὅλος (γεμάτος ἀπὸ βριφθέντα ἐναντίον του) βέλη.

Συμβελτιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Βελτιοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Συμβήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Συμβαίνω.

Συμβιβάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (Στενοχωρῶ) ἐνεαυτόν ἢ πανταχόθεν· συνενώνω διὰ τῆς βίας.

Συμβιβάζω, Μ. βιβάσω, καὶ Ἀττ. βιβῶ. Φέρω ὁμοῦ, συνάπτω, συναρμόζω· ταιριάζω· (συνήθ. μετφ.) διαλλάττω, ἐξισάζω, φιλιόνω· (ἔρφ.) πληροφορῶ, καθοδηγῶ, διδάσκω (παρβλ. Προσβιβάζω) (ἐνίοτε) συγκρίνω, παραβάλλω, (ὃθ.) εἰκάζω, συμπεραίνω· (ἀμτβτ.) συμφωνῶ, (παρβλ. Συμβάλλω).

Συμβίβασις, εως (ἡ) ᾗ

Συμβιβασμός (ὁ), τὸ συμβιβάζειν ἢ συμβιβάζεσθαι, συναρμογή, ταίριασμα· (μτφ.) ἐξισασμός, φιλίωσις· (ἐνίοτε) παραλληλισμός, σύγκρισις, (ὃθ.) διδασκαλία, καθοδήγησις, (ᾗ πθ.) πληροφορία.

Συμβιβαστέον, θετ. τοῦ Συμβιβάζω.

Συμβιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ συμβιβάζων (φιλιόνων), διαλλακτής.

Συμβιβαστικός, ἡ, ὁν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμβιβασμόν, διαλλακτικός.

Συμβιβῶ-ῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Συμβιβάζω.

Συμβιβῶ-ῶ, Μ. άσω, σπν. ᾗ μτγν. ἀντὶ Συμβιβάζω.

Σύμβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βιῶν) ὁμοῦ, σύντροφος, σύζυγος.

Συμβιότευσις, εως (ἡ), = Συμβίωσις.

Συμβιοτεύω, Μ. εύσω ᾗ (Συμβιόω-ῶ), Μ. ωσομαι. Ζῶ ὁμοῦ, συζῶ, συνδιάγω.

Συμβίωσις, εως (ἡ), τὸ οἷον τοῦ Συμβιόω, ἡ μετά τινος συνδιαίτησις, ἡ ζωὴ τὴν ὁπ. περνοῦν ὁμοῦ οἱ σύμβιοι.

Συμβιωτέον, θετ. τοῦ Συμβιόω.

Συμβιωτής, οῦ (ὁ). ὁ συμβιωτεύων μετά τινος, σύντροφος, σύμβιος.

Συμβιωτικός, ἡ, ὁν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμβίωσιν.

†Συμβλαπτω, Μ βλάψω. Βλάπτω τι ὁμοῦ (μετά τινος).

Συμβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) ὁμοῦ.

;Συμβλαστής, οῦ (ὁ), συνεπελαστικὸς πρὸς βλάστησιν. « Ἠλίῳ —,« Θφρ. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐβλαστής).

Συμβλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλασφημῶ ὁμοῦ.

Συμβλῆδην [συμβάλλω], ἐπίρ. = Συλλήδην, ὁμοῦ. (Ἀρετ.).

†Σύμβλημα (τὸ), [συμβάλλω]. ἅρμός, κλείδωσις· θηλύκι, (Τουρκ.) ρέζις.

Συμβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμβάλλων ἢ συμβαλλόμενος (συμπίπτων, συγκρουόμενος).

Συμβλῆσις [συμβάλλω], εως (ἡ). συμβολή, συναρμογή· σχέσις, συνάφεια·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύγκρισις· ἐξήγησις. 2) (Γρφ.) = Σύμβλημα.

Συμβλήσομαι, Π. ἀντὶ Συμβληθήσομαι, πθ. μέλλ. καὶ

Συμβλητέον, θετ. τοῦ Συμβάλλω.

‡Συμβλητικός, ἡ, όν. Συγκριτικός, παραβολικός, ἡ· 2) συντελεστικός.

Συμβλητός, ἡ, όν. Συγκρίσεως (Συμβλήσεως) ἐπιδεκτικός, παραβλητός· (συνεκδχ.) καταληπτός. « Οὐ συμβλητὸς, « Θρρ., ἀκατανόητος. «Τὸ πλῆθος οὐ συμβλητοί, « αὐτ., ἀναρίθμητοι.

Συμ-βλύω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω συγχρόνως.

Συμ-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ᾗ ἐγὼ μαζῇ. φωνάζω ἐκ συμφώνου.

Συμβοήθεια (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου (ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ) γινομένη βοήθεια, ᾗ ἐκ τοῦ

Συμ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συντρέχω πρὸς βοήθειάν τινος, ᾗ ἐκ τοῦ

Συμβοηθὸς (ὁ, ἡ). ὁ βοηθῶν τινα ὁμοῦ μὲ ἄλλους (συμφώνως πρὸς βοήθειάν τινος).

†Συμ-βολαιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντάττω συμβόλαιον ὡς -

†Συμβολαιογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐξ ἐπαγγέλματος τὰ συμβόλαια (τὰ συμφωνητικά, τὰ περὶ συναλλαγμάτων ἔγγραφα), νοτάριος.

Συμβόλαιον (τὸ), (ἴν γέν. ἄν καὶ σπν.) = Σύμβολον· (ὄθ. ἰδιαιτ.) συμφωνητικὸν (ἔγγραφον). (Ἰταλ.) κοντράτον· (ἴν γέν.) σχέσις (ὑπόθεσις) ἐμπορική, συνάλλαγμα, ληψόδοσία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Συμβόλαιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολὴν (συνθήκην, συμφωνίαν). «Δίκη —, « Θκ., ἡ περὶ συναλλαγμάτων, ἐμπορική.

Συμ-βολατεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ.) Ἀνταποκρίνομαι διὰ συμβόλων (διὰ συνθήματος) μετά τινος.

Συμβολεὺς, έως (ὁ). ὁ συμβάλλων (συμπλέκων, συναρμόζων κτλ.). « Σχοινίων —, « Αξ., « Σχοινοπλόκος. «Φίλων —, « Φρυχ., συμβιβαστὴς (‡). ‖. (οὐσ.) τὸ στρογγυλὸν ξύλον (τὸ καλοῦπι) τῶν δικτυοπλόκων.

Συμ-βολεύω, Μ. εὐσω. Συμβάλλομαι, συνεισφέρω.

Συμβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συμβάλλω, συναντῶ, συναπαντῶ. «Καὶ πως συνηβόλησεν οἱ δὺ' ἀλλήλοις, « Θαῦρ.

Συμβολὴ (ἡ). τὸ συμβάλλειν ἢ συμβάλλεσθαι, συναρμογή, συνάφεια· ἕνωσις, ἀντάμωσις· (ἐπὶ ποτ.) σύρροια· (ἐπὶ περιστάσ.) σύμπτωσις. « Ὁδοῦ συμβολαί, « Ξεν., τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται (συμπίπτουν) δύο δρόμοι. 2) (ἐπὶ μαχομέν.) συμπλοκὴ, σύγκρουσις, (Γαλλ.) rencontre. « Ἐλθόντες ἔνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο, « Ξεν. 3) (συνδ.) = Συμβλημα. « Ὀστέων (« Ἄξονας) —, « Πλάτ., Ξεν. « Τὰς ταινίας οἱ Χαλκιδεῖς συμβολὰς καλοῦσιν, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ. 4) (συνήθ.) συνεισφορὰ (κυρ. πρὸς δεῖπνον), ἔρανος, (Τουρκ.) βεφενές. « Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην, « Ἀθ. « Δεῖπνον ἐκ συμβολῆς, « Ἀξ.

‡Συμβόλτωσις, εως (ἡ), = Συμβολὴ, συναρμογή.

Συμβολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολὴν ἢ σύμβολον, ὁ γινόμενος ἢ ἐμφαίνων τι διὰ συμβόλων, εἰκονικὸς, συνθηματικὸς, αἰνιγματώδης.

Συμβολικῶς, ἐπίρ. Διὰ συμβόλων, εἰκονικῶς, μεταφορικῶς, αἰνιγματωδῶς.

Συμβολιμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συμβόλαια (εἰς τὸ συναλλάγματα).

Συμβολογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι συμβολικῶς (διὰ συμβόλων). « Δύσιππος ὁ Σικυώνιος, ὅ,τι ποτὲ ἐστὶν ὁ χρόνος καλῶς συμβολαιογραφῶν, κυφὸν αὐτὸν ἠγαλμάτωσεν, ὑπισθοφάλακρον πτεροπόδά τε. « Βλεμμ.

Συμβολογράφημα (τὸ). γραφὴ ἢ ζωγραφία συμβολική.

Συμβολογραφία (ἡ). τὸ συμβολογραφεῖν, ἡ διὰ συμβόλων ζωογραφία.

Συμβολογράφος (ὁ). γραφεὺς (συγγραφεὺς ἢ ζωγράφος) συμβόλων.

Συμβολοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δεικνύων (ὑποδεικνύων ἢ προμαντεύων) τι διὰ συμβόλων, Συμβολομάντις.

†Συμβολοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ (Εἶμαι ἔκδοτος εἰς) τὰ ἐκ συμβολῶν δεῖπνα. « Οἴνῳ — μετά τινος, « Γρρ., μεθοκοπῶ, συμποσιάζω.

†Συμβολοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ συμβολοκοπῶν (καταναλίσκων τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρήματά του εἰς τὰ ἐκ συμβολῶν δεῖπνα), ἄσωτος.

‡Συμβολολογία (ἡ). ἡ τῶν συμβολῶν (τῶν ἐράνων) συλλογή, ἡ σύναξις τοῦ ῥεφενέ.

Συμβολομαντεία (ἡ). ἡ διὰ συμβόλων μαντεία.

Συμβολομάντις, εως (ὁ). ὁ ἀπὸ συμβόλων (σημείων) μαντεύων.

Σύμβολον (τὸ), [συμβάλλω]. (ἐν γέν.) σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. γνωρίζεταί ἢ συμπεραίνεταί ἢ εἰκονίζεταί τι, σφραγὶς· οἰωνὸς· συνθήκη· ἁρμοσθέν· ὁμολογία· σύνθημα· ἔμβλημα· παράσημον, κτλ. (ἰδιαιτ.) ξύλον ἢ μέταλλον χωρισμένον εἰς τὴν μέσην τοῦ ὁπ. ἑκάτερος τῶν συμφωνούντων κρατεῖ ἓν ἡμίτομον, (κοιν.) ταέτουλα, (παρβλ.) Δίσπη· (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ εἰσιτήριον ἢ διαμονητήριον ἔγγραφον τῶν παρεπιδημούντων ξένων· τὸ πινακίδιον ἢ γραμμάτιον (billet) τὸ ὁπ. ἐδίδετο εἰς ἕκαστον τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν δικαζῶν κλπ., ὥστε, ἀποδίδων ἔπειτα αὐτό, νὰ λάβῃ τὸν μισθόν του· (εἰς τὰ δι' ἐράνου δεῖπνα) τὸ σημεῖον (δακτυλίδι ἢ ἄλλο τι) τὸ ὁπ. ἐδίδεν ἕκαστος τῶν συνδείπνων εἰς τὸν ἐρανάρχην ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ τὸ λάβῃ ἔπειτα καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀναλογόν του. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) Συμβολα, « ἡ μεταξὺ δύο πόλεων ἐμπορικὴ συνθήκη δυνάμει τῆς ὁπ. ἕκαστος τῶν διαφερομένων ἐδικάζετο κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἰδίας του πατρίδος, (δθ.) « Ἀπὸ συμβόλων δίκη, « Ῥτρ., « ἢ ἐπὶ τῷ βάσει τοιαύτης συνθήκης.

Σύμβολος (ὁ, ἡ). ὁ συμβάλλων (συναπαντώμενος) μετά τινος, (Αἰσχλ. Ἱκέτ. 302). 2) (σπν. οὐσ.) ἀντὶ Σύμβολον, οἰωνὸς, συνάπάντημα. « Οἰωνούς τε ᾗ φήμας ᾗ συμβόλους τε ᾗ μάντεις, « Ξεν.

« Ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται, « Συν.

Συμ-βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βόσκω (ᾗ μὲ βόσκομαι) μετά τινος.

†Συμβότης, ου (ὁ). ὁ συμβόσκων ἢ συντρώγων μετά τινος, σύντροφος.

†Σύμβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουσι νέες τὰ ζῶά των ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου). (παρβλ.) Σύννομος.

Συμβούλευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβουλῆς.

Συμβούλευσις, εως (ἡ), τὸ συμβουλεύειν, συμβουλή.

Συμβουλευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συμβουλεύω.

Συμβουλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμβουλεύων, σύμβουλος· συνάρχων βουλευτοῦ.

Συμβουλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.

Συμβουλευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβουλευτικὸν τρόπον.

Συμ-βουλεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἢ κατὰ παρ. ἐκ δ'.) Δίδω συμβουλὴν, νουθετῶ ‖. (μσ.) σκέπτομαι μετά τινος, ἢ ζητῶ συμβουλὴν, τὸν συμβουλεύομαι.

Συμβουλὴ καὶ Συμβουλία (ἡ). ἡ διὰ συμφώνου) γινομένη βουλή, συναφὴς ἢ νουθεσία.

†Συμβουλιογραφεὺς, έως (ὁ), Ἐπίρρ. γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου.

Συμβούλιον (τὸ). συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν (συμβουλὴν), συνέδριον συμβούλων.

Συμ-βούλομαι, Μ. βουλήσομαι. Βούλομαι τι μετά τινος, θέλω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

Σύμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ συμβουλεύων (νουθετῶν) τινὰ ἢ συσκεπτόμενος μετά τινος. « Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρελθόντος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλήν· τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου σοφίαν ἀπαιτεῖ, Δμ.

Συμ-βραβεύω, Μ. εὐσω. Συνδιοικῶ ἢ συνδικάζω.

Συμ-βράζω(-βράσσω). Μ. βράσω. Βράζω (μετὰ τινος καὶ ἀμετβ.) ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλους ὁμοῦ, συνταράττω· ξερνῶ (ἐδγάλλω ἀπὸ μέσα μου) συγχρόνως.

Συμ-βρέμω (χ. Μ.). Βούζω (Μπρμπούζω) καὶ ἐγὼ μαζῇ.

Συμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Μουσκώνω) μαζῇ.

Συμ-βρύκω, Μ. βρύξω. Τρίζω σφίγγων τοὺς ὀδόντας μου (ἕνα μετ' ἄλλου). « Τοὺς ὀδόντας —, « Ἱππ.

Συμ-βύω, Μ. βύσω. Στουπόνω καλὰ (βύω ὅλα τὰ μέρη).

Σύμβωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἕχων (λατρεύομενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Συμμαθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαθητεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον (διδασκόμενος [ἀκούων] τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμ-μαθητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γείνω συμμαθητὴς τινος (νὰ διδαχθῶ αὐτὰ μαθήματα).

Συμμαθήτρια (ἡ). ἡ μαθητεύουσα μετ' ἄλλης.

Συμ-μαίνομαι, Μ. μανήσομαι ἢ μαίνομαι (πρκ. Συμμέμηνα). Μαίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν αὐτὴν μανίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμπαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Παλάζω (Συμπάλλω μαλαχόνω) τι όμοῦ μέ.
Συμ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τι όμοῦ μέ· είμαι συμμαθητής τινος· μανθάνω κατ' ὀλίγον, συνεθίζω· (Π.) πληροφορῶ, διδάσκω, ἠ· (ἀμτδτ.) ἔχω εἴδησιν.
Συμμάντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Συμμαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω συγχρόνως.
Συμμάρπτω, Μ. μάρψω, Π. πιάνω (ἁρπάζω) μαζῆ, ἁδράχνω ἐν εἴδει δεματίου. « Χερσὶ συμμάρψασα διάβροχον ὕδατι χαίτην, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος, « αὐτ.
Συμμάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ). μάρτυς ὁμοῦ μὲ ἄλλον (περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος).
Συμμαρτυρίω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον (ὡς συμμάρτυρ), συναπολογῶ ὡς μάρτυς, ἐπιβεβαιῶ διά τῆς μαρτυρίας μου· ἀποδεικνύω.
Συμμαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι, = Συμμαρτυρέω.
Σύμμαρτυρος καὶ Σύμμαρτυς (ὁ, ἡ), = Συμμάρτυρος.
Συμμασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ ὁμοῦ.
Συμμασγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μασγόνω ὁμοῦ.
Συμμαχέομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Συμμάχομαι.
Συμμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι σύμμαχος ἢ (ἁπλ.) συμβαθητός τινος, συναγωνίζομαι· συμπράττω, βοηθῶ, (ἐπὶ πράγμ.) συντελῶ. « Ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη, » (Εὐρ. παρὰ) Στοβ.
Συμμαχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις σύμμαχός τινος, ἕνωσις πρὸς μάχην· συνθήκη ἀμοιβαίας βοηθείας ἐν καιρῷ πολέμου (ἐν γένει) συμπράξεις, βοήθεια· (συνηθ.) χρήματα συμμαχικὰ (« Συμμαχίαν ἐξέπεμψαν τριήρεις μ', « Διόδ.)· πόλις σύμμαχος. « Ἔστε τὰς ἄλλας ἔπεμπε συμμαχίας καὶ δὴ καὶ ἐς Λακεδαίμονα, « Ἡρ.
Συμμαχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμμαχίαν ἢ εἰς συμμαχίαν. « Τὸ συμμαχικόν, « Θκ., ἀντὶ Ἡ συμμαχία.
Συμμαχικῶς, ἐπίρ. ὡς σύμμαχος.
Συμμαχίς, ίδος (ἡ), = Συμμαχική ἢ Σύμμαχος.
Συμμάχομαι, Μ. μαχοῦμαι καὶ μαχήσομαι. Πολεμῶ μετά τινος (ὡς σύμμαχος), συμπολεμῶ· (ἐν γένει) συνεργῶ, συμβοηθῶ, συναγωνίζομαι.
Σύμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν ὁμοῦ, συμβοηθῶν εἰς μάχην, (ἐν γένει) συνεργός, (ἐπὶ πράγμ.) συντελεστικός. « Μνήμην σύμμαχον ἔχων, « Πλάτ. » Τὸ δίκαιον σύμμαχον, « Ἰσοκρ. » Συνέλαβε καὶ ἄλλα αἱ σύμμαχα γενόμεναι, « Ἡρ.
Συμμεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθύσκομαι ὁμοῦ μέ.
Συμ·μεθύω, Μ. ύσω. Μεθύω (Μεθοκοπῶ) μετά τινος.
Συμ·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ ὁμοῦ μέ.
Συμ·μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Μικρύνω (Ὀλιγοστεύω) τι ὁμοῦ μέ.
Συμμειρακιώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐπίσης ἢ ὅλως διόλου μειρακιώδης.
Συμμείραξ, ακος (ὁ, ἡ). συνηλιώτης μείραξ.
Συμ·μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ὅλως διόλου ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμ·μελανειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαυροφορῶ ὁμοῦ.
Συμ·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ ὁμοῦ, συγγυμνάζομαι.
Συμμελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συμφωνῶν κατὰ τὸ μέλος, συμφώνως.
Συμ·μέλπω, Μ. μέλψω καὶ
Συμ·μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέλπω (Μελῳδῶ) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.
Συμμεμετρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμμέτρως.
Συμμεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμμίκτως.
Συμμέμνημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνγ.) τοῦ Συμμιμνήσκομαι.
Συμ·μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω (Ἀπομένω) μετά τινος· (συνήθ. χωρὶς πτ.) μένω σταθερός· διαρκῶ, διαμένω. « Σκοπεῖν ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενεῖ, « Ξεν.
Συμ·μερίζω, Μ. ίσω. Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι) τι μὲ ἄλλον, λαμβάνω μέρος, συμμετέχω.
Συμ·μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω (Μεριμνῶ) ἐκ συμφώνου.
Συμμεριστέον, θετ. τοῦ Συμμερίζω.
Συμμεριστήρ καὶ Συμμεριστής, οῦ (ὁ). ὁ συμμεριζόμενός τι μετ' ἄλλου, κοινωνός, συμμέτοχος.
Συμμεριστρια (ἡ). θηλ. τοῦ προηγ.
Συμ·μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν.
Συμμεσούρανημα (τὸ) καὶ
Συμμεσουράνησις, εως (ἡ), τὸ σύστ. τοῦ προηγ.
Συμμεσουράνιος, α, ον. Ὁ φθάνων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ αὐτὸ μεσουράνιον (ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν).
Συμ·μετα·βαίνω, Μ. βήσομαι. Μεταβαίνω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συμ·μετα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω τι (καὶ μσ. ἢ ἄλλ. Μεταβάλλομαι, Ἀλλάζω θέσιν, γνώμην, αὐστηρα κτλ.) ὁμοῦ μέ.
Συμ·μετ·άγω, Μ. άξω, = Συμμεταφέρω.
Συμ·μετα·δίδωμι, Μ. μετα·δώσω (ἀόρ. Συμμετέδωκα κτλ.). Κάμνω τινὰ συμμέτοχόν τινος, μεταδίδω ἐπίσης, ἀνακοινοῦμαι. « Συμμετασδὺς Ἀπελλῆ περὶ τῶν ἐνεστώτων, « Ἡλδ.
Συμ·μετ·αίρω, Μ. αρῶ. Συμμεταβαίνω, Συμμετατοπίζομαι.
Συμμεταίτιος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς αἰτίας, συναίτιος.
Συμ·μετα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετακινῶ ὁμοῦ συμμετατοπίζω· συμμεταβάλλω.
Συμ·μετα·κίρνημι, Μ. μετακεράσω. Μεταγγίζω ὁμοῦ, συμμεταβάλλω χιρῶν.
Συμ·μετα·κλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι. Συγκάθημαι (Συνανακλίνομαι) εἰς τὴν τράπεζαν.
Συμ·μετα·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιακοσμῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταρρυθμίζω ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω.
Συμ·μετα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμμετέλαβον κτλ.). Λαμβάνω μέρος ὁμοῦ μέ, συμμετέχω, συμερίζομαι.
Συμμετάληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμετοχή, συγκοινωνία.
Συμ·μετ·αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Συμμεταβάλλω.
Συμ·μετα·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω τὴν μορφὴν τινος.
Συμμετ·αν·ίζομαι, Μ. αναζήσομαι. Συμμεταβάλλω θέσιν, συμμετατοπίζομαι.
Συμ·μετα·νοέω·ῶ, Μ. ήσω. Μετανοῶ ὁμοῦ μέ.
Συμ·μετα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Μεταπίπτω ἢ Ἐπιπίπτω ὁμοῦ μὲ, συμμεταβάλλομαι (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον).
Συμμετα·πλέκω, Μ. πλέξω. Συμμεταφέρω ἢ Συμμεταβάλλω πλέκων.
Συμ·μετα·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταποιῶ τι ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω.
Συμ·μετα·ποιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω τὴν φύσιν (τὴν ποιότητα) τινος.
Συμ·μετα·βρέω, Μ. βεύσω. Συμμεταβαίνω ῥέων.
Συμμεταρρυθμίζω, Μ. ίσω. Συμμεταβάλλω ρυθμίζων, μεταρρυθμίζω ὁμοῦ μέ.
Συμ·μετα·σκευάζω, Μ. άσω. Συμμεταποιῶ, Συμμεταβάλλω.
Σύμ·μετα·στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι. Στέλλω καὶ μηνῶ ὁμοῦ μὲ ἢ συγχρόνως.
Συμ·μετα·στρέφω, Μ. στρέψω. Τρέπω (Μεταστρέφω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω (ἐπὶ τὸ χεῖρον), συνδιαφθείρω.
Συμ·μετα·σχηματίζω, Μ. ίσω. Μετασχηματίζω τι ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω. « Τεῖς καιροῖς συμμεταςχηματιζομένος, « Μυθ., μεταβαλλόμενος κατὰ (συμμορφούμενος μὲ) τὰς περιστάσεις.
Συμ·μετα·τίθημι, Μ. μετα·θήσω (ἀόρ. Συμμετέθηκα κτλ.). Μεταθέτω (Μετατοπίζω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω.
Συμ·μετα·τρέπω, Μ. τρέψω. Συμμεταβάλλω.
Συμμετα·φέρω, Μ. μετ·ώσω (ἀόρ. Συμμετήνεγκα κτλ.). Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὁμοῦ.
Συμ·μετα·χ·ίζω, καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. Ἔχω ἀνὰ χεῖρας (Διαχειρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμ-μετ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμμετῆλθον κτλ.). Συμμεταβαίνω

Συμ-μετ-έχω, Μ. μεθ-έξω (ἀόρ. Συμμετέσχον κτλ.). Μετέχω (λαμβάνω μέρος) καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἔχω μετοχὴν ἢ γίνομαι συμμέτοχος.

Συμ-μετεωρίζω, Μ. ἰσω. Ὑψόνω (Μετεωρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συμμετεωροπολέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μετεωροπολῶ ὁμοῦ, συνδιατρίβω εἰς τὴν περὶ τῶν μετεώρων ἔρευναν.

†Συμ-μετεωροπορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συμπεριπατῶ μετέωρος (μετάρσιος).

Συμ-μετ-ίσχω, = Συμμετέχω.

Συμμετοικέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συμμεταβαίνω νὰ κατοικήσω πού ὡς μέτοικος, συμμεταβάλλω κατοικίαν, συμμετατοπίζομαι.

Συμ-μετοικίζω, Μ. ἰσω. Συμμεταφέρω εἰς ἄλλην κατοικίαν ἢ ἀποικίαν.

Συμμετοχὴ (ἡ), τὸ συμμετέχειν, συμμέθεξις.

Σύμμετοχος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων (ἔχων συμμετοχὴν ἀπό) τινος, συγκοινωνός.

Συμ-μετρέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἴτ. ἐκ δ'.) Μετρῶ τι κατὰ τὸ μέτρον ἄλλου τινὸς ἢ ἐκ παραθέσεως ἢ ἀναλογίας, κάμνω τι σύμμετρον (ἰσόμετρον) μὲ ἄλλο. ‖. (μσ.) λογαριάζων ἢ μετρῶν ἐξ εἰκασίας εὑρίσκω, συμπεραίνω. ‖. (παθ.) εἶμαι σύμμετρος (ἀνάλογος) μὲ, ταιριάζω, συμφωνῶ.

Συμμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐκ παραθέσεως ἢ ἐξ ἀναλογίας καταμέτρησις.

Συμμετρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μετρῶν (καταμετρῶν).

Συμμετρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι σύμμετρον (ἀνάλογον), ἰσομετρία, ἀναλογία. 2) φόρεμα γυναικ. μὲ ποδόγυρον τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως τὰ πόδια (χωρὶς νὰ σύρεται), φουστάνι.

Συμ-μετριάζω, Μ. άσω. Μετριάζω παρομοίως, συγκαταβαίνω.

Σύμμετρος (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσόμετρος, οὔτε μεγαλήτερος οὔτε μικρότερος τοῦ δέοντος· ἀνάλογος· (συνκδχ.) ἁπογρῶν, ἁρμόδιος, πρόσφορος· (ἐνίοτε) = Μέτριος.

Συμμετρότης (ἡ), σπν. ἀντὶ Συμμετρία.

Συμμέτρως, ἐπίρ. Μὲ συμμετρίαν (ἰσομετρίαν), ἀναλόγως· ἀρκούντως, ἀποχρώντως· (ἐπὶ χρόνου) ἐν δέοντι, ἐγκαίρως.

†Συμ-μηκίζω, Μ. ἰσω, (νλγ.). Μακρύνω τι ὁμοῦ, συνεκτείνω κατὰ μῆκος.

Συμμηνία (ἡ), [σὺν, μήνη]. τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς δὲν φαίνεται ἡ σελήνη, (κοιν.) χασομεγγιά.

Συμμηρία (ἡ). ἡ τῶν μηρῶν συνένωσις.

Σύμμηρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ μηροὶ ἑνόνονται (δὲν εἶνε διιστηκότες).

Συμμηρύομαι, Μ. ὑσομαι. Συγκλώθω, συνυφαίνω.

Συμμήρυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συμμήστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ συμβουλευόμενος (συσκεπτόμενος), σύμβουλος.

Συμ-μητιάομαι-ῶμαι, Π. συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι.

Συμμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συσκεπτόμενος ἐφευρίσκω ἢ σχεδιάζω τι, συνεπινοῶ.

Συμ-μιαίνω, Μ. ανῶ. Μιαίνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ, συμμολύνω.

Σύμμιγα καὶ Π. Συμμίγδην, ἐπίρ. Συμμίκτως, ἀνάκατα· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ.

Σύμμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). Σύμμικτος, συγκεχυμένος.

Συμμιγία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Σύμμιξις.

Σύμμιγμα (τὸ). σύμμικτόν τι, μίγμα, σύγκραμα, (Γαλλ.) mélange, [ἐκ τοῦ

Συμ-μίγνυμι ἢ Συμ-μιγνύω, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σμίγω, ἑνόνω, ἀνακατόνω, (καὶ ἑλλ. ἢ μσ. καὶ παθ.) ἑνόνομαι, συνάπτομαι· ἀνταμόνομαι· ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν) ἢ λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος· (ἐπὶ κακοῦ) πιάνομαι (νὰ πολεμήσω), συμπλέκομαι (εἰς μάχην). (ἁπλ.) φθάνω, πλησιάζω.

Συμμικτέον, θετ. τοῦ Συμμίγνυμι.

Σύμμικτος (ὁ, ἡ). συμμεμιγμένος, ἀνακατωμένος, σύνθετος. » Δοπὰς—, « Ἡσύχ., ἴδε Σύγκρουμα.

Συμμίκτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύμμικτον, ἀνάκατα.

Συμ-μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συμμιμητὴς, οῦ (ὁ). μιμητὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συμ-μιμνήσκομαι, Μ. συμ-μνήσομαι (ἀόρ. Συνεμνήσθην κτλ.). Ἐνθυμοῦμαι συγχρόνως.

Συμ-μινύθω (χ. Μ.), Π. Σμικρύνομαι (Ὀλιγωστεύω) ὁμοῦ.

Συμ-μινυρίζω, Μ. ίσω. Κλαυθμυρίζω ὁμοῦ μέ.

Σύμμιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συμμίγνυμι, σμίξιμον, ἕνωσις, ἀνακάτωμα συναναστροφὴ, ἐπιμιξία· συμφωνία (;).

Συμ-μίσγω, Ἰων. Π. ἀντὶ Συμμίγνυμι.

Συμ-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ὁμοῦ. «Καὶ συμμισεῖν τοῖς φίλοις δεῖ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ συναγαπᾶν τοὺς φίλους.« Πλδ.

Συμ-μισοπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἐπίσης τοὺς πονηροὺς ἢ τὴν πονηρίαν, συναισθάνομαι κατ' αὐτῶν τὸ αὐτὸ μῖσος.

;Συμ-μνάομαι-ῶμαι; Ἰων. ἀντὶ Συμμνήσκομαι.

Συμμνημόνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ-μνημονεύω, Μ. εὐσω. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ἀναφέρω τι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμμνησέον, θετ. τοῦ Συμμιμνήσκομαι.

Συμ-μογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κοπιάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμ-μοιράω-ῶ, Μ. άσω. Μοιράζω (χμσ. Μοιράζομαι) τι διὰ λαχνοῦ, ἔτυχε νὰ συμμετέχω.

Σύμμολπος (ὁ, ἡ), Π. = Συνιρδός.

Συμ-μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συμ-μοναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβασιλεύω ὡς μονάρχης.

Συμμονὴ (ἡ), τὸ συμμένειν, ἡ μετ' ἄλλων διαμονὴ, συμβίωσις· συντήρησις.

Συμ-μονάομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μένω μόνος μετὰ τινος.

Συμμορία (ἡ), [σύμμορος]. σύστημα ἀνθρώπων συνηνωμένων κατὰ πολιτικὴν διαίρεσιν, ἑταιρία, (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ εἰκοστημόριον τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν ὅσοι συνεισέφερον εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας (λειτουργίας). (Ἑκάστη συμμορία περιεῖχεν 60 ἄνδρας ἡ δὲ ἑκάστη φυλὴ δύο συμμορίας).

Συμμοριάρχης καὶ Συμμοριάρχος, « (βλ.) ὁ ἀρχηγὸς (πρύεστὼς) ἑκάστης συμμορίας.

Συμμορίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας.

Σύμμορος (ὁ, ἡ). [σὺν, μείρομαι]. Συντελὴς, σύμμαχος, (Θκ. Δ. 93).

Συμμορφὴ (ἡ). Ἰων. τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, ἡ κατάστασις. «Τῆς νούσου ἡ —.« Ἅλλος.

Συμ-μορφίζω, Μ. ίσω, = Συμμορφόω.

Σύμμορφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὅμοιος τὴν μορφὴν, (Ἀτν. ἢ Γαλλ.) conforme.

Συμ-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σύμμορφον (ὅμοιαν κατὰ τὴν μορφὴν) μὲ ἄλλο.

Συμμόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ κατὰ μορφὴν ὁμοίωσις.

Συμ-μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ἢ ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ, συμμετέχω τῶν μόχθων (τῶν θλίψεων, τῶν κόπων).

Σύμμοχθος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῶν μόχθων, συναγωνιστής.

Συμ-μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηχῶ τινα ὁμοῦ εἰς τὰ μυστήρια.

†Συμμυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συμμύων (κλείων τὸ στόμα του καὶ φυλάττων) λόγον, ἡσύχιος.

Σύμμυσις, εως (ἡ), τὸ συμμύειν, κλείσιμον (τοῦ στόματος, τῶν ὀφθαλμῶν κλπ.).

Συμ-μυσταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυσταγωγῶ ἐκ συμφώνου.

Συμμυσταγωγὸς (ὁ). συνεργὸς (συλλειτουργὸς) μυσταγωγίας.

Συμμύστης, ου (ὁ). ὁ μυηθεὶς εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια.

Σύμμυστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συμμύστης.

Συμ-μύω, Μ. μύσω. Συμπλησιάζω κλείω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), (ἰδιαιτ.) κλείω τὰ χείλη μου (θθ. συνκδχ.) μαλλόνω συχνὰ. » Ἵνα συμμύσαντες πειθαρχῶσι. « Ὅμ.

Συμ-μωραίνω, Μ. ανῶ. Μωραίνω ἄλλον ταίνω) ἐπίσης.

Συμπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος συμπήξεως. (Γαλλ.) compacte.

Συμπαγία (ἡ). συνερμογὴ σωμάτων πεπηγότος, σύμπηξις.

Συμπάθεια (ἡ). συμμετοχὴ (συγκοινωνία) αἰσθημάτων, ὁμοιοπάθεια (« ἄξιον παραλιπεῖν τὴν τῆς ἐλαίας πρὸς τὴν ἄμπελον συμπάθειαν, « Γεωπ.) αἰσθησις πάθους (λύπης), συμπόνια τὰ δεινὰ τοῦ ἄλλου, (Γαλλ.) compassion. « Μηδεὶς τύπος οὗτος· τὸ μὲν ἐς χόλον αἴρει ὄμμα, τὸ δ' ἐς δῶν ἔκλασε συμπαθίην, « Ἐπιγρ.

Συμ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναισθάνομαι αὐτὸ πάθος, συνδιατίθεμαι οὕτως ὡς ἄλλος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, συμπάθειαν πρός τι, συμπονῶ, (Γαλλ.) compatir. « Ἐγὼ τοῖς μικραῖς ἀτυχίαις, ἅπαντος ἄλλου πολλοὺς εἶχε τοὺς συμπαθήσοντας. « Ἰσαρ., [ἐκ τοῦ

Συμπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συμπάσχων διατιθέμενος οὕτως ἢ ἄλλως ὡς ἄλλος ἀπὸ τοῦ πάθους)· ὁ συμπαθῶν εἰς τὰ δεινὰ (εἰς τὰ παθήματα) τῶν ἄλλων, συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θητικὸς, εὐσπλαγχνος, (Γαλλ.) compatissant. « Δεῖ τὰν εὐνομουμέναν πόλιν.. συμπαθέα τε ἢ ὁμοιονομον ἦμεν, » (Φοιν. παρὰ) Σ:6. 2) ὁ ἐμπνέων συμπάθειαν. « Μακρὰν καὶ συμπαθῆ δίεξιν. » Δ. Ἁλ.

Συμπάθησις, εως (ἡ), τὸ συμπαθεῖν, συμπάθεια.

Συμπαθητέον, θετ. τοῦ Συμπαθέω.

Συμπαθητιάω, Μ. άσω. Ἔχω (Εἶμαι διατεθειμένος πρὸς) συμπάθειαν πρός τινα.

Συμπαθητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φύσει συμπαθὴς (πονετικὸς, εὐσπλαγχνος).

Συμπαθία (ἡ), Π. ἀντὶ Συμπάθεια.

Συμπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ αἴσθημα συμπαθείας· (μὲ δοτ.) κατὰ συμπάθειαν (ὁμοιοπάθειαν) πρός.

Συμπαιανίζω, Μ. ίσω. Παιανίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμπαίγνιον, ονος (ὁ, ἡ), = Συμπαίκτωρ.

Συμπαιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ ὁμοῦ, συναναστρέφω παιδαγωγικῶς.

Συμπαιδεύω, Μ. εύσω. Παιδεύω (Διδάσκω) ὁμοῦ, συνειθίζω.

Συμπαίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω μετά τινος. ‖ Ἑορτὴν—, « Δρχφ., συνεκτελῶ, συμπαιστρέζω.

Συμπαίκτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Συμπαίκτρια.

Συμπαίκτης, ου (ὁ) καὶ Συμπαίκτρια (ἡ), = ὁ παίζων (συμπαίζων) μετά τινος.

Συμπαίκτωρ, ορος (ὁ). = Συμπαίκτης καὶ Π.

Συμπαίστωρ, ορος (ὁ), = Συμπαίκτωρ.

Συμπαίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὁμοῦ (ἐντυπῶ ἓνα μετ' ἄλλου). 2) Π. ἀντὶ Συμπαίζω.

Συμπαιωνίζω, Μ. ίσω, = Συμπαιανίζω.

Συμ-παλαίω, Μ. αίσω. Παλαίω μετά τινος ἢ πρός τινα.

Συμ-παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συμπλέκω εὐμηχάνως, συντεχνάομαι.

Συμπαν, παντος (τὸ), οὐδ. τοῦ Σύμπας.

Συμπανηγυρίζω, Μ. ίσω. Πανηγυρίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεορτάζω.

Συμπανηγυριαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμπανηγυρίζων, συντελεστὴς πανηγύρεως.

Συμπανυχίζω, Μ. ίσω. Συννυκτερεύω, συνδιανυκτερεύω.

Συμ-πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πανουργῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεργῶ διὰ πανουργίας.

Συμ-παρα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ παρέκ μετά τινος.

Συμ-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Συγκρίνω (Παραβάλλω) τι ὁμοῦ.

Συμ-παρα-βαίνω, Μ. βάσω. Χώνω συγχρόνως (ἐνταυτῷ) ἀπὸ τὸ πλάγι, στρυμώνω ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω (Ἐνεργῶ περὶ δημοσίας θέσεως) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον.

Συμ-παρα-γίνομαι(-γίνομαι), Μ. γενήσομαι, (ἀόρ. Συμπαρεγενόμην κτλ.). Φθάνω εὐκαίρως ἢ Περιευρίσκομαι ὁμοῦ.

Συμ-παρα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Συμ-παρ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συμπαρήγαγον κτλ.). Περνῶ ἐμπρός (Κάμνω νὰ παρέλθῃ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ (Γραμ.) παράγω ὁμοίως. « Τὰ Ἀλλοδαπὸς τῷ Ἡμεδαπὸς συμπαρήχθη, » Ἀπλλν.

Συμ-παρα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι συγχρόνως κατὰ παράθεσιν ἢ ὡς παράδειγμα.

Συμ-παρα-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω ἐνταυτῷ ὡς ἐν παρόδῳ ἢ παραδείγματι.

Συμ-παρα-δίδωμι, Μ. παρα-δώσω. Παραδίδω ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συμ-παρα-δύομαι, Μ. δύσομαι. Χώνομαι συγχρόνως μὲ τρόπον, εἰσχωρῶ πλαγίως (παρεισδύομαι) ὁμοῦ.

Συμ-παρα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιόν τινος, συνενόνω.

Συμ-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὁμοῦ εἰς τὸ πλάγιόν τινος, συμπαρακολουθῶ τρέχων.

Συμ-παρ-αθύρω Μ. . ., = Συμπαίζω ἐμπαρόδους.

Συμ-παρ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω) ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συμ-παρ-αιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμπαρακαλῶ.

Συμπαραίτιος (ὁ, ἡ), = Συναίτιος.

Συμ-παρα-καθέζομαι, Μ. εδοῦμαι καὶ

Συμ-παρα-κάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι. Κάθημαι πλησίον τινός.

Συμ-παρα-καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω πλησίον (ἢ μσ. πλησίον μοῦ) μετὰ τῶν ἄλλων. « Συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, ἢ συμπαρακαθισάμενος τὸν ἀδελφὸν, » Δμ.

Συμ-παρα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Ἐπικαλοῦμαι ἢ Παραινῶ συγχρόνως.

Συμ-παρα-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ (καὶ μα κάθημαι) ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν ἢ πλαγιάζω ὁμοῦ πλησίον τινός.

Συμ-παρα-κατα-μίγνυμι, Μ. μίξω. Συνενόνω (Ἀνακατανω) ἐντελῶς καὶ κατ' ὀλίγον.

Συμ-παράκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων πλησίον τινός.

Συμ-παρα-κελεύομαι, Μ. εύσομαι, Συμπαρακινῶ, συμπαραγγέλλω.

Συμ-παρα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακινῶ ἢ ἐγὼ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συμ-παρ-ακμάζω, Μ. άσω. Παρακμάζω συγχρόνως ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον (Παρακολουθῶ) μετ' ἄλλων, συμπαρίπομαι. » Τῷ λογῳ —, « Πλάτ.

Συμ-παρα-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὁμοῦ ἐκ τοῦ πλησίον. ‖ (μσ.) συμπαραγίνομαι ἔπειτα.

Συμ-παρα-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω συγχρονως ἔξω ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι νὰ ἴδω ἢ νὰ ἀκούσω.

Συμ-παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμπαρέλαβον κτλ.). Παίρνω μαζῆ μου.

Συμ-παρα-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω συγχρόνως ἐκ τοῦ πλησίον.

Συμπαραληπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ συμπαραλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἢ ἄλλους.

Συμπαραληπτέον, θετ. τοῦ Συμπαραλαμβάνω.

Συμπαράληψις, εως (ἡ), τὸ εῦσ. τοῦ Συμπαραλαμβάνω.

Συμ-παραλύω, Μ. λύσω. Παραλύω (Καταργῶ, Ἀκυρόνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρα-μένω, Μ. μενῶ. Μένω διαρκῶς μετά τινος.

Συμ-παρα-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι κατὰ παράβασιν ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρα-μίγνυμι καὶ Συμ-παρα-μιγνύω ἢ (Π.) Συμ-παρα-μίσγω, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι ὁμοῦ κατ' ὀλίγον.

Συμ-παρ-αναλίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἐξοδεύω εἰς μάτην (Καταναλίσκω) ὁμοῦ.

Συμ-παρα-νέω, Μ. νεύσω. Συγκατανεύω πλαγίως καὶ ὡς ἀμφιβάλλων.

Συμ-παρα-νέω, Μ. νεύσω καὶ

Συμ-παρα-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ὁμοῦ πλησίον τινός, συμπαρακολουθῶ κολυμβῶν.

Συμ-παρα-νομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ὁμοῦ παρανομίαν, γίνομαι συγχρόνως ἢ ἐπίσης παραβάτης νόμου.

Συμ-παρα-πέμπω, Μ. πέμψω. Συμπαρακολουθῶν πρόπεμπω (ξενεύω, παραπέμπω).

Συμ-παρα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω τι (καὶ μσ. Εἶμαι Ἐμπηγμένος) πλησίον τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συμ-παρα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω συγχρόνως ἀνάμεσα, συνεμβάλλω πλεκων, συμπαρενείρω.

Συμ-παρα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Παραπλέω ὁμοῦ.

†Συμπαραπληρωματικὸς, ἡ, όν, = Παραπληρωματικὸς.

Συμ-παραπολλύω, Μ. αύσω. Ἀπολλύω τι μετά τινος ὡς ἐν πεφόδῳ.

Συμ-παρα-πολλύομαι, Μ. ολοῦμαι (μσ. πρκ. μὲ σημ. πθ. Συμπαραπολωλα). Χάνομαι ὁμοῦ ἀδίκως (χωρὶς λογον), γίνομαι συγχρόνως ἢ ἐπίσης παρανάλωμα.

Συμ-παρ-ερρίω, Μ. ῥύσω. Συμπαρέρχομαι ῥέων.

Συμ-παρα-σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Συμπαρακολουθῶ σκαίρων (σκιρτῶν ὡς ἀν πωλάριον κτλ.)

Συμ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου), συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι.

Συμ-παρ-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ὁμοῦ ἐκ διαλειμμάτων ἢ ὡς ἐν παρόδῳ.

Συμ-παρα-σπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραδαίνω ὁμοῦ τὰς σπονδὰς, γίνομαι συνένοχος παρασπονδήσεως.

Συμ-παρα-στρατόω-ῶ, Μ. ήσω. Στρώνω πλησίον τινὸς (Βοηθῶ, Παραστρώνω) ὡς –

Συμπαραστάτης, ου (ὁ). ὁ στικούμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, συμβοηθὸς, παρατεκάμενος.

Συμ-παρα-σύρω, Μ. συρῶ. Παρασύρω ὁμοῦ μέ.

Συμπαράταξις, εως (ἡ), τὸ εῦσ. τοῦ

Συμ-παρα-τάσσομαι(-τάσσομαι), Μ. τάξομαι. Παρατάττομαι ὁμοῦ εἰς μάχην, συνιστάτομαι ἐκ συμφώνου κατά τινος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμ·παρα·τείνω, Μ. τενῶ. Παρατείνω ὁμοῦ μέ, συμπαρεκτείνω.

Συμ·παρα·τηρέω·ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν).

Συμπαρατήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν γινομένη παρατήρησις.

Συμ·παρα·τίθημι, Μ. παρα·θήσομαι. Βάλλω τι συγχρόνως πλησίον.

Συμ·παρα·τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τι ὁμοῦ (κυρ. ὡς περιττόν). « Ἀφαιρεῖσ τὴν συνήθη τροφήν, ἠγάπα συμπρατρεφομένος τοῖς βασκήμασι, « Θμ.

Συμ·παρα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι καὶ

Συμ·παρα·τροχάζω, Μ. άσω. Τρέχω ὁμοῦ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, συμπαρακολουθῶ τρέχων.

Συμ·παρ·αύξω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω κατ' ὀλίγον ὁμοῦ μέ, συναυξάνω μετά τινος.

Συμ·παρα·φέρω, Μ. παρ·οίσω ᾗ (πθ.) παρενεγθήσομαι (ἀόρ. πθ. Συμπαρηνέχθην κτλ.), = Συμπαρακομίζω· (πθ.) Συμπαρατρέχω· (τρπ.) Συμπαρεκτρέπομαι.

Συμ·παρα·φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω προσεκτικῶς(Παραφυλάττω) ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρα·φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συμπαρέφυν κτλ.). Φυτρόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιον τινος (ἐν εἴδει παραφυάδος).

Συμ·παρα·χωρέω·ῶ, Μ. ήσω. Παραχωρῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·εδρεύω, Μ. εύσω. Παρεδρεύω μετά τινος, συμπαρακάθημαι ὡς πάρεδρος.

Συμπάρεδρος (ὁ, ἡ). ὁ συμπαρεδρεύων τινί, σύνεδρος, πάρεδρος.

Συμ·πάρ·ειμι, Μ. έσομαι (παρτ. Συμπαρὼν κτλ.). Εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ παρὼν, παρευρίσκομαι συγχρόνως(μετά τῶν ἄλλων).

Συμ·πάρ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συμπαρὼν κτλ.). Περνῶ συγχρόνως ἀπό πουθενά.

Συμ·παρ·εισ·άγω, Μ. άξω. Εἰσάγω μὲ τρόπον (Παρεισάγω) ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·εισ·έρχομαι, Μ. εισ·ελεύσομαι. Ἐμβαίνω συγχρόνως μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν) πουθενά, παρεισδύομαι ὁμοῦ.

Συμ·παρ·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως μὲ τρόπον μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Συμ·παρ·εισ·φθείρομαι, Μ. φθερσοῦμαι. Συμπαρεισδύομαι που πρὸς φθορὰν ἑμαυτοῦ ἢ ἄλλου.

Συμπαρέκτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ·παρ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ὁμοῦ κατὰ μῆκός τινος ἢ κατὰ παράθεσιν· συμπαραβάλλω. « Μείζονι μὴ συμπαρεκτείνου, « Σδ.

Συμπαρενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συμπαραφέρω.

Συμπαρενεκτέον, θετ. τοῦ Συμπαραφέρω.

Συμ·παρ·έπομαι, Μ. έψομαι. (μὲ δοτ.) Συνακολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον· (μτνμ.) εἶμαι ἄμεσον παρεπόμενόν τινος.

Συμ·παρ·έρπω, Μ. ερπύσω. Συμπαρέρχομαι ἕρπων.

Συμ·παρ·έρχομαι, Μ. παρελεύσομαι, = Συμπάρειμι, Μ. ειμι.

Συμπάρευνος (ὁ, ἡ), = Σύνευνος, πάρευνος.

Συμ·παρ·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Συμπαρέσχον κτλ.). Παρέχω(Δίδω, προξενῶ)τι ἐκ συμφώνου, συντελῶ εἰς τὸ νὰ δοθῇ (νὰ καταρθωθῇ) τι.

Συμ·παρ·ηγορέω·ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·ήκω, Μ. ήξω. Παρουσιάζομαι ἢ Παρευρίσκομαι συγχρόνως.

Συμπάρθενος (ἡ). παρθένος σύντροφος ἄλλης ἢ ἄλλων παρθ.

Συμ·παρ·ιππεύω, Μ. εύσω. Συμπαρακολουθῶ ἔφιππος.

Συμ·παρ·ίπταμαι, Μ. παρα·πτήσομαι (ἀόρ. Συμπαρέπτην κτλ.). Συμπαρακολουθῶ ἢ Συμπαρέρχομαι πετῶν.

Συμ·παρ·ίστημι, Μ. παρα·στήσω (ἀόρ. 6'. Συμπαρέστην κτλ.). Παρουσιάζω τι (καὶ μσ. Παρουσιάζομαι ἢ Παραστέκομαι) ὁμοῦ, Συμπαραστατῶ.

Συμ·παρ·οδεύω, Μ. εύσω. Συμπαρακολουθῶ ὁδεύων.

Συμ·παρ·οικέω·ῶ, Μ. ήσω. Συνδιαμένω που μετά τινος ὡς πάροικος.

Συμπάροικος (ὁ, ἡ). ὁ παροικῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, πάροικος γείτων ἄλλου παροίκου.

Συμ·παρ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Περνῶ ᾗ χάνομαι ὁμοῦ, συμπαρέρχομαι.

Συμ·παρ·ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶν ἐκπίπτω (παρεκπίπτω) ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·ομαρτέω·ῶ, Μ. ήσω, = Συμπαρακολουθῶ.

Συμ·παρ·οξύνω, Μ. υνῶ. Ἐρεθίζω (Διεγείρω ἢ Παροργίζω) τινὰ ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·ορμάω·ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ, Προτρέπω) ἐκ συμφώνου.

Συμ·παρ·ορύνω, Μ. υνῶ, = τῷ προηγ.

Σύμπας, αντος (-πασα, -παν). Ὅλος ὁμοῦ, ἅθρους (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) « Πέντ' ἦσαν οἱ ξμπαντες, « Σοφ. « Ξύμπασα ἡ πολις, « Πλάτ. « Τὰ σύμπαν ᾗ « Τὰ σύμπαντα, « τὸ πᾶν, ὅλος ὁ κόσμος. ‖. (ἀντὶ ἐπίρ.) ἁπαξαπλῶς, ἐν γένει, καθ' ὁλοκληρίαν.

Σύμπασμα (τὸ), = Διάπασμα, ⟦ἐκ τοῦ

Συμπάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Συμ·πάσχω, Μ. πείσομαι. Πάσχω ὁμοῦ, συναισθάνομαι τὰ αὐτὰ πάθη, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως. « Οἱ τοὺς χασμωμένους κατανεύροι ὀρῶντες ταὐτὸ τοῦτο ξυμπάσχουσι, « Πλάτ.

Συμ·παταγέω·ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ὁμοῦ (Συγκρούω) μὲ κρότον, Συμπλαταγέω.

Συμ·πατάσσω, Μ. πατάξω. Κτυπῶ ὁμοῦ (διὰ μιᾶς)· συνταράσσω.

Συμ·πατέω·ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ ἕνα μετ' ἄλλου ἢ ᾗ μὲ τὰ δύο πόδια ὁμοῦ· (γνδ.) τσαλαπατῶ. « Τὰς ζαφυλὰς—, « Γεωπον.

Συμπάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πάτημα μὲ τὰ δύο πόδια, τσαλαπάτημα.

Συμπατριώτης, ου (ὁ), (κυρ. ξένος ἢ ὄνειδος) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, συντοπίτης.

Συμ·παχύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Παχαίνω ἢ Χονδραίνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμ·πεδάω·ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁμοῦ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ πέδας, συνδέω στερεῶς.

Συμ·πείθω, Μ. πείσω. Πείθω ὁμοῦ, συντελῶ εἰς τὸ νὰ πεισθῇ τις, συγκαταπείθω.

‖. (μσ.) πείθομαι εἰς τοὺς λόγους τινός συγκατανεύω.

Σύμπειρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων πεῖραν τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπιστήμων ἔμπειρος.

Συμ·πείρω, Μ. πειρῶ. Τρυπῶ (Διατρυπῶ) ὁμοῦ.

†Συμ·πελάζω, Μ. άσω, = Συμπλησιάζω.

Συμ·πελάζομαι, Μ. ασθήσομαι (μὲ ἀόρ. Συμπλέκομαι ἢ (;) Συγγυμνάζομαι καὶ πελταστὴς μετά τινος.

Συμ·πέμπω, Μ. πέμψω. Πέμπω ὁμοῦ συναποστέλλω. « Ὀπάονας δὲ πρόπαν ράς τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον, « Διγλ. 2) συμπαρακολουθῶ ὡς πομπός, συμπαραπέμπω. « Πομπήν—, « Λσ.

Συμ·πενθέω·ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ (Πενθημῶ ἢ [μὲ αἰτ. ἑλλ.] Θρηνῶ, Ταλαιπωρῶ ἐκ συμφώνου.

Συμ·πένομαι (χ. Μ.). Εἶμαι ἐπίσης πένης (ἢ μὲ γεν. ἐνδεής τινος). 2) (Π.) συναγωνίζομαι ὁμοῦ, συγκοπιάζω.

Σύμπεντε, ἄκλ. Ἀπὸ πέντε-πέντε ὁμοῦ λίγων ἢ ἀπ' ἑμαυτοῦ.

Συμ·πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συμ·πέπαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συμπείρω.

Συμπέπηγα, μσ. πρκ. τοῦ Συμπήγνυμι.

Συμπεπλεγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μ' τὸν συμπεπλεγμένον (ἐμπεδωμένον).

Συμπεπνιγμένως, ἐπ.ρ. (μτχ.). Ὡς πνιγόμενοι.

Συμπεπτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν σύμπεψιν, χωνευτικός, ⟦ἐκ τοῦ

Συμ·πέπτω, Μ. πέψω. Χωνεύω ἢ χωνεύω τι ὁμοῦ (ἐν καιρῷ) ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Συμπεπωκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπίνω.

Συμ·περαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω τὸ συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ (ἢ νὰ ἔλθῃ πέρας), συνδιαπράττομαι. (ἰδ. Λογικ.) συνάγω πόρισμα (συμπεραίνω) (καὶ τρτπρσ.) εἶναι ἑπόμενον· συμπεραίνω· (σπν.) συνδέω, συναρμόζω. « Θρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, « κλείοντες καλά, ἀμπρόνοντες ἢ (μτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) καταντῶ μετά τινος εἰς, (ἀλλ. μὲ πρόθετ.) καταντῶ εἰς.

Συμ·περαιόω·ῶ, Μ. ώσω. Τελειόνω τὸ ρω εἰς πέρας τι ὁμοῦ. ‖. (πθ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) καταντῶ εἰς.

Συμπεραίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπλήρωσις.

Συμπέρα·σις, εως (ἡ), = Συμπεραίνω.

Συμπεραντέον, θετ. τοῦ Συμπεραίνω.

Συμπεραντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) Ὁ πρὸς τὸ συμπεραίνειν χρήσιμος· ἐπιτήδειος.

Συμπέρασμα (τὸ). (εἰς τὴν λογικ.) τὸ τὰ συμπερασμὸν ἐξαγόμενον. τὸ συμπέρασμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ παρεπόμενον (ἐν γέν.) τὸ τέρμα, τὸ τέλος, ἡ πλήρωσις.

Συμπερασματικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πέρασμα.

Συμπερασμός (ὁ). τὸ συμπεραίνειν, ἡ ἀγωγὴ συμπεράσματος (ἐν γένει) τὸ συμπέρασμα.

Συμπερασμός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = Συμπερασματικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμ-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνδέω.
Συμ-πέρθω, Μ. πέρσω, Π. ἀντὶ Συμπορθέω.
Συμ-περι-άγω καὶ (μσ.) -ἄγομαι, Μ. ἄξω, -ομαι. Φέρω (Κουβαλῶ) παντοῦ μαζῆ μέ, συμπεριφέρω.
Συμ-περι-αγωγός, (ὁ, ἡ). ὁ περιάγων (περιφέρων) τι μεθ' ἑαυτοῦ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Συμ-περι-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ (Πετσκώνω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐνταῦτῷ.
Συμ-περι-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνακολουθῶ (Παρακολουθῶ) τινα χῦδε κάκεῖσε.
Συμ-περι-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόμβω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ὁλοτρόγυρα, συμπεριφέρομαι βομβῶν.
Συμ-περι-γίνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ὑπερισχύω ἢ Ἐπιζῶ ἢ Περισσεύω ὁμοῦ.
Συμ-περι-γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Περιορίζω) ὁμοῦ, περικλείω διὰ τῆς αὐτῆς γραμμῆς.
Συμ-περι-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὁμοῦ εἰς ἔξοχ δίνης.
Συμ-περι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριζρέφω.
Συμ-περι-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίσσω ὁμοῦ μέ.
Συμ-περι-ειλημμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμπεριληπτικῶς.
Συμ-περι-είμι, Μ. ειμι (παρατ. Συμπεριῆν κτλ.), = Συμπεριέρχομαι.
Συμ-περι-ελίσσω, Μ. ελιξω. Σύρω ὁμοῦ περὶ τινός.
Συμπερι-ενεκτέον, θετ. καὶ
Συμπερι-ενεγθείς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. πθ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπεριφέρω.
Συμ-περι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπερῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι ὁμοῦ.
Συμ-περι-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Συμπερίεσχον κτλ.). Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ὁμοῦ.
Συμ-περι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁμοῦ ἀπ' ἄλα τὰ μέρη.
Συμ-περι-θρύπτω, Μ. θρύψω, = Συμπεριτρέπω.
Συμ-περι-πτάομαι, Μ. περι-πτήσομαι (ἀόρ. Συμπερι-πτὰς κτλ.). Πετῶ ὁμοῦ περὶ τινός.
Συμ-περι-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι πέρι τινός ὁμοῦ μέ.
Συμ-περι-κλείω, Μ. κλείσω. Περικλείω ὁμοῦ μέ.
Συμ-περι-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (Πετσκλώθω) ὁμοῦ μέ.
Συμ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμπερέλαβον κτλ.). Περιλαμβάνω τι ὁμοῦ.
Συμ-περι-λάμπω, Μ. λάμψω. Περιλάμπω ὁμοῦ μέ.
Συμπεριληπτικός, ἡ, όν. Ὁ συμπεριλαμβάνων, περιεκτικὸς πολλῶν ἄλλων συμμερῶν.
Συμ-περι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν νοῦν μου, κατανοῶ ὁμοῦ.
Συμ-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Τριγυρνῶ μαζῆ, συμπεριέρχομαι.
Συμ-περι-πείθω, Μ. εὐσω. Περισεύω ὁμοῦ, πάμπολλα μαζῆ τὸν γῦρον (τὴν περιφέρειαν) τοῦ κύκλου τινός, συμπεριέρχομαι.
Συμ-περι-ορίζω, Μ. ἰσω. Περιορίζω ὁμοῦ.
Συμ-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὁμοῦ, συμπεριοδεύω πρὸς περίπατον.
Συμ-περι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Συμπεριίπταμαι.
Συμ-περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως πέριξ τινός.
Συμ-περι-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. πλανηθήσομαι. Περιπλανῶμαι ὁμοῦ.
‡Συμ-περι-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ὁμοῦ, ἑνόνω διὰ συμπεριπλοκῆς. ||. (μσ.) = Συμπεριπτύσσομαι.
Συμ-περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω ὁμοῦ, συμπεριέρχομαι πλέων.
Συμπεριπλοκή (ἡ). ἡ μετ' ἀλλήλων συμπλοκὴ (περιπλοκή), περίπλεγμα ἑνὸς μετ' ἄλλου, ἀγκάλιασμα.
Συμ-περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιῶ (Πρυξεύω, Προμηθεύω, Συντελῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ καὶ μσ. Προσκτῶμαι) τι ἐκ συμφώνου.
Συμ-περι-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρομαι (Κυκλοφορῶ) μετά τινος, συμπεριστρέφομαι.
Συμπερίπολησις, εως (ἡ), τὸ συμπεριπολεῖν, ἡ μετά τινος περιδίνησις.
Συμπερίπολος (ὁ, ἡ). ὁ περιπολῶν ὁμοῦ, συναναστρεφόμενος μετά τινος συνήθως, συνόμιλος, σύντροφος.
Συμ-περι-πτύσσομαι, Μ. πτύξομαι. Ἀγκαλιάζω ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.
Συμ-περι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τριγύρωμα (Περισκοπῶ) ὁμοῦ μέ.
†Συμ-περι-σπάομαι-ῶμαι, Μ. σπασθήσομαι. Λαμβάνω ἐπίσης περισπωμένην (ἐπὶ τῆς ληγούσης).
Συμ-περι-στέλλω, Μ. στελῶ. Περιστέλλω (Περικαλύπτω) ὁμοῦ.
Συμ-περι-στρέφω, Μ. στρέψω. Περιστρέφω ὁμοῦ ἢ ἐνταῦτῷ.
Συμ-περι-σύρω, Μ. συρῶ. Περισύρω ὁμοῦ μέ.
Συμ-περι-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ἕνα μετ' ἄλλου ὁλοτρόγυρα, συσφίγγω πέριξ τινός.
Συμ-περι-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ὁμοῦ πέριξ τινός.
Συμ-περι-τειχίζω, Μ. ἰσω. Περιτειχίζω τι ὁμοῦ, περικλείω (περιλαμβάνω) ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ περιτειχίσματος.
Συμ-περι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Περιτέμνω ὁμοῦ μέ. « Τῇ σαρκὶ καὶ τὰ πάθη—, » Ἄννα.
Συμ-περι-τίθημι, Μ. περι-θήσω (ἀόρ. Συμπεριέθηκα κτλ.). Βάλλω τι συγχρόνως ὁλοτρόγυρα (μτνμ.) = Συμπεριποιῶ. « Δόξαν τινί—, » Πλ.
Συμ-περι-τρέπω, Μ. τρέψω. Περιτρέπω (Ἀνατρέπω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Συνναυαγήσας καὶ συμπεριτραπείς, » Ἀκροπολ.
Συμ-περι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συμπεριέδραμον κτλ.). Τρέχω συγχρόνως ὁλοτρόγυρα, περιτρέχω ἐκ συμφώνου.
‡Συμ-περι-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Συμπεριέτυχον κτλ.). Συναπαντῶ κατὰ τύχην (Περιτυγχάνω τινὶ) μετ' ἄλλων.
Συμ-περιφαντάζομαι, Μ. άσομαι. Φαντάζομαι ὁμοῦ, περιλαμβάνω τι συνάμα εἰς τὴν φαντασίαν μου.
Συμ-περι-φέρω, Μ. περιοίσω (ἀόρ. Συμπερήνεγκα καὶ πθ. -ηνέχθην κτλ.). Περιφέρω τι (ἢ πθ. ἢ μσ. Περιφέρομαι) ὁμοῦ, γυρίζω καὶ ἐγὼ μαζῆ, συμπεριστρέφομαι. « Τροχῷ πρασθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ὠεί, » Δκ. 2) (συνήθ. μτνμ.) συμμορφοῦμαι κατὰ συγκατάβασιν μὲ τὰς θελήσεις τινός, ὑποφέρω τὰς ἐλλείψεις (τὰς ἀδυναμίας) τω, κάμνω ὅ,τι κάμνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἵνα μὴ φανῶ δυσάρεστος· (ἐν γέν.) συγκαταβαίνω ἢ συμμορφοῦμαι. « Τοῖς παραγγελλομένοις—, » Πλδ. « Καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ τῆς Σανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάρρει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεγθεῖεν ἂν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει, » Ἀρτ. « Τοῖς γὰρ καιροῖς ἀνάγκη συμπεριφέρεσθαι πρὸς τὸ κράτιστον καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν πόλιν, » Αἰσχ.
Συμ-περι-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Περιφέρομαι μετά τινος πρὸς φθορὰν (πρὸς ὄλεθρόν) μου, συμφθείρομαι περιερχόμενος.
Συμπεριφορά (ἡ). τὸ συμπεριφέρεσθαι (κυρ. εἰς τὴν συναναστροφήν), τρόπος ὑποχρεωτικὸς, ἀρίσκεια, συγκατάβασις, (Γαλλ.) complaisance· πεῖρα πραγμάτων ἢ πρακτικὴ, γνῶσις τοῦ κοσμου· (ἐνίοτε) ἀσωτία, (Γαλλ.) débauche. « Μηδὲ εἰς συμπεριφορὰν ὄχλων καθήσθω, » Ἰουλ.
Συμ-περι-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ὁλοτρόγυρα, περικλείω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ περιφράγματος.
Συμ-περι-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συμπεριέφυν κτλ.). Γεννῶμαι (Φυτρονω, Αὐξάνω) πέριξ τινός συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Περονάω ὁμοῦ, συνδέω διὰ ἢ ὡς διὰ περόνης, συβράπτω. « Τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες ἐκ ῥακίων συμπεπερονῆνται, » Θεμ.
Συμπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συμπίπτω.
Συμ-πέσω(ττω), Μ. πέσω, = Συμπίπτω.
Συμ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω ὁμοῦ.
Συμ-πέτομαι, Μ. πτήσομαι. Πετῶ μαζῆ.
Συμ-πέττω, Αττ. ἀντὶ Συμπέπτω.
Συμπεφυρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα.
Σύμπεψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπέπτω, ἡ βαθμηδὸν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ χώνευσις.
Συμπηγία (ἡ), = Συμπαγία.
Σύμπηγμα (τό). κατασκεύασμα συμπεπηγμένον.
Συμ-πήγνυμι καὶ Συμ-πηγνύω, Μ. πήξω. Συνάπτω (Συσσυγγω) τι διὰ πήξεως, συνθέτω, συναρμόζω (κυρ. ᾧ μτνμ.) « Ὡς ἐκ λευκῶν ἐρεθέων λευκὸν πολλὰ συμπαγείη, » Ἄρτ. « Τὸ ἐπὶ γῆς συμπαγὲν πάχνη λιγυται, » Πλάτ.
‡Συμ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πηδῶ ὁμοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Συμπήδημα (τὸ). πήδημα γινόμενον συγχρόνως.
Σύμπηκτος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος(συνηρμοσμένος)διὰ συμπήξεως,(Γαλλ.)compact.
Σύμπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπήγνυμι, ἡ διὰ πήξεως συνένωσις, συναρμογή, σύνθεσις.
‡Συμ-πήσσω, Μ. πήξω, = Συμπήγνυμι.
Συμ-πιέζω, Μ. πιέσω. Σφίγγω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου), πιάνω σφικτά, συνθλίβω (κυρ. καὶ μτφρ.).
Συμπίεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπιέζω, σύνθλιψις (κυρ. καὶ μτφρ.).
Συμπίεσμα (τὸ), τὸ διὰ συμπιέσεως σχηματιζόμενον ἄθροισμα.
Συμπιεσμός (ὁ), = Συμπίεσις.
Συμ-πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συσφίγγω (Συμπυκνόνω) τι ἐν εἴδει πίλου (κετσέ). «Κόμην συμπεπιλημένην, » Ακ.
Συμπίλημα (τὸ). σῶμα (χῶμα κτλ.) συμπεπιλημένον.
Συμπίλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν εἴδει πίλου (κετσέ) συμπύκνωσις.
‡Συμπιλητής, οῦ (ὁ). ὁ συσφίγγων διὰ συμπιλήσεως.
Συμπιλητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς συμπίλησιν (ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συμπυκνόνειν).
Συμ-πιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συμπιλέω.
Συμ-πίνω, Μ. πιομαι (ἀόρ. Συνέπιον κ.λ.). Πίνω μαζῆ, ὁμοποτῶ μετά τινος, συμποσιάζω (μτφμ. ἐπὶ ξύλων) ῥοφῶ (ποτίζομαι ἀπὸ) τὴν ὑγρασίαν.
Συμ-πιπράσκω, Μ. πράσω. Πωλῶ μαζῆ.
Συμπίπρημι, Μ. συμ-πρήσω (ἀορ. Συνέπρησα κτλ.). Καίω τι μαζῆ μὲ ἄλλο, συγκαίω.
Συμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Συνέπεσον κτλ.). Πίπτω ἐμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἢ τόπον)· συνέρχομαι εἰς ἓν (σημεῖον)· συγκλείομαι (« Ὥστ' ἐκπεσεῖν τοὺς σφῆνας, εἶτ' εὐθὺς συμπεσεῖν τὰ μέρη τοῦ ξύλου, « Στρβ. « Μυκτῆρες συμπεπτωκότες, « Πλάτ.)· συμπλέκομαι (εἰς μάχην) (« Πρῶτα μὲν αὐτοὺς λέγεται διαστάντας ἐς ἀλλήλους τοξεύειν· μετὰ δὲ, συμπεσόντας, τοῖσι αἰχμῆσι συνέχεσθαι, « Ἡρ.)· (ἐπὶ κρημνιζομένων οἰκοδ.) σωριάζομαι, βουλιῶ· (ὁθ. ἐπὶ σωμ.) χάνω τὸ πάχος μου, λιγνεύω, ξαρώνω (« Σταφυλὴ συμπεπτωκυῖα, « Ἀέτ., σταφιδισμένη. « Πρόσωπον συμπεπτωκός, « Φλέγ., λιγνὸν ἢ σκυθρωπόν, [κοιν.] καταισθαμένον, [Γαλλ.] abattu)· (μτφρ.) συνίδω, συμφωνῶ, (Γαλλ.) coïncider (« Ὥστε συμπεσεῖν τὸ πάθος τῷ χρηστηρίῳ τῷ γενομένῳ, « Ἡρ.)· (μὲ αἰτ. πρωτοπρ. ἢ ὁυτ.) καταντῶ (περιπίπτω) εἰς (« Μὴ, συμπεσοῦντες πολεμίοις, πάθῃ τί τι, « Ξεν. « Οὐκ ἄν τις οὕτω... ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρβαλιν, μοῦνος σιενυγῇ συμπεσών ἐν ἀ-ραπῷ, « [Σιμωνίδ. παρὰ] Γαλ. « Ἰδὼν μὲν ἀλουσίῃσί τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα οἰκτείρει, « Ἡρ.)· (συνήθ. τρπρ. ἢ κατὰ μτχ.) γίνομαι κατὰ σύμπτωσιν, συμβαίνω. « Ἀσθένειά τις αὐτῷ ξυνέπεσε, « Πλάτ. « Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Πρὸς τὸ συμπίπτον ἀεὶ διατάττων, « Ξεν. « Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, « (Εὐρ. παρὰ) Στϐ.
Συμ-πιστεύω, Μ. εὑσω. Πιστεύω ὁμοῦ, ἔχω τὴν αὐτὴν πίστιν πρός τι ἢ τινα.
Συμ-πιστόομαι-οῦμαι, Μ. ὠσομαι. Πιστοποιῶ προσέτι.
Συμ-πίτνω καὶ
Συμ-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Συμπίπτω. «Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἴμεροι, « Αἰσχλ.
Συμ-πλάζομαι, Μ. πλάγξομαι καὶ
Συμ-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλανῶμαι (Περιπλανῶμαι) μετά τινος.
Συμπλανήτης, ου (ὁ) καὶ
Συμπλάνητις, ιδος (ἡ), = τῷ
Σύμπλανος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὁ πλανώμενος ἢ περιπλανώμενος μετά τινος, πλάνητος σύντροφος.
Σύμπλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπλάσσω.
Σύμπλασμα (τὸ). πρᾶγμα συμπεπλασμένον, (μτφρ.) ψεῦδος.
Συμ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Δίδω μορφὴν εἴς) τι, δημιουργῶ ὡς πλάστης (« Ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῇ συμπλάττεται, « Ἀρχφ.)· (συνήθ. μτνμ.) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου, συνθέτω ψεύματα. «Τῶν θεῶν, συμπλάσας ἑαυτῷ ἐνύπνιον, κατεψεύσατο, « Αἰσχ.
Συμ-πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαστουργῶ (Δημιουργῶ) ἐκ συμφώνου τι ὡς-
Συμπλαστουργός (ὁ, ἡ). ὁ πλαστουργῶν τι ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου, συνεργάτης πλαστουργοῦ.
Συμ-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ μὲ κρότον δύο (πλατέα) σώματα μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου). « Χερσὶ συμπλατάγησεν, « Ἰλ. Ψ., συνεκρότησε.
Συμπλέγδην, ἐπῤ. Κατὰ σύμπλεξιν, περιπλεκτά, ἕνα μετ' ἄλλου.
Συμπλεγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε συμπεπλεγμένον (συνηνωμένον κατὰ σύμπλεξιν), (ὕδατ. ζωγρφ. ἢ γλυπτ.) συνωρὶς (Γαλλ. groupe) αὐλητῶν εἰς θέσιν συμπλοκῆς.
Συμπλείονες ᾳ Συμπλείους (οἱ, αἱ). πολλοὶ μαζῆ.
Συμπλεκής, ές (ὁ, ἡ). συνημμένος κατὰ σύμπλεξιν, συμπεπλεγμένος.
‡Συμπλεκτέα (ἡ), Π. ἡ συμπλέκουσα, (εἰς τὸν Ὑῤῥ. διορθ. τινὲς Συμπαικτέα).
Συμπλεκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμπλέκειν, συνδετικὸς κατὰ συμπλοκήν.
Σύμπλεκτος (ὁ, ἡ), = Συμπλεκής, συμπεπλεγμένος. ‖. (οὐσ.) Σύμπλεκτον, « Γρφ., θώραξ ἁλυσιδωτός, ‖ἐκ τοῦ
Συμπλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), ἑνόνω, συνάπτω (Τὰ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκαντες, « Θκ.)· συγχέω, ἐμπερδεύω, (Γαλλ.) compliquer. « Ἔστι δὲ τοῦ χειμῶνος τὰ ὄχνη ὀρθὰ ἐπὶ τὸ πολύ, τοῦ δὲ ἤρος συμπλεγμένα, « Ξεν. ‖ (συχν. μσ.) πιάνομαι (νὰ παλαίψω, νὰ μαλώσω, νὰ πολεμήσω), (χυδ.) τσακώνομαι. (μτνμ.) ἔχω ἢ λαμβάνω σχέσιν μετά τινος (γάμου τε) συνεσιάζομαι. « Τῇ παντομίρᾳ φιτιδι συμπλακεὶς ποτε, « Εὐρ.
Σύμπλεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μεθ' ἑτέρου συμπλοκὴ (περιπλοκὴ) ἕνωσις.
Σύμπλευρος (ὁ, ἡ). ὅστις εἶνε πλευρόμορφος πλευρὸν μετά τινος.
Συμ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ταξιδεύω ἢ Ἁρμενίζω) μαζῆ, συντάξειδεύω (εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον).
Σύμπλεως (ὁ, ἡ). γεμάτος ἴσα μὲ τὸ χεῖλη, ἔμπλεως.
Συμπληγὰς [συμπλήσσω], άδος (ὁ, ἡ), ὁ συγκρουόμενος. (ὀθ. εἰς τὸ πλθ.) «Συμπληγάδες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ πέτραι οἱ πέτρα τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀκόπελοι (διότι, κατὰ τὴν μυθολογ., ἐσυγκρούοντο). ‖. (οὐσ. θλ.) ἀντὶ συμπλοκὴ, σύγκρουσις.
Συμπλήγδην, ἐπῤ. Κτυπῶντας (Κτυποῦντας) ἕνα μετ' ἄλλου.
Συμ-πληθύνω, Μ. υνῶ καὶ ἶσω.
Συμ-πληθύω, Μ. ύσω. Συντελῶ πρὸς πλῆθυσμὸν (πρὸς αὔξησιν), αὐξάνω συγχρόνως. « Σὺ θεὶς εἰς τὰ πληθύνασα ἀριθμὸς, συνεπλήθυνε (ἄλλ. συνεπλήθυσε) καὶ τὰς ἀτυχίας, « Δογγ.
Συμ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ὁμοῦ μέ.
Σύμπληξις, εως (ἡ), = τὸ οὐσ. τοῦ Συμπλήσσω, κτύπημα ἑνὸς μετ' ἄλλου, συγκρουσις.
Συμπλήρης, ες (ὁ, ἡ) γεμάτος ὡς ἐντελῶς πλήρης.
Συμ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συντελῶ πρὸς πλήρωσιν· γεμίζω ἐντελῶς, ἀναπληρῶ τὸν ἀριθμὸν· ἀπογεμίζω· (μτνμ.) = Ἐκπληρῶ.
Συμπλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς συμπλήρωσιν.
Συμπληρωματικός, ἡ, όν, (ᾳ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ὡς συμπλήρωμα.
Συμπλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπληρόω, ἐκπλήρωσις, ἀναπλήρωσις.
Συμπληρωτικός, ἡ, όν, (ᾳ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμπλήρωσιν.
Συμ-πλησιάζω, Μ. άσω. Πλησιάζω ἀνοικτῷ ἢ ἀμοιβαίως πρός τινα, ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος.
Συμ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ μετ' ἄλλου, συγκρούω.
Σύμπλοια (ἡ). τὸ συμπλέειν, συνταξειδεύω (διὰ θαλάσσης).
Συμπλοϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλοῦν ἢ συμπλοιαν. « Φιλια—, Δρ., ἡ μεταξὺ συμπλόων.
Συμπλοκὴ (ἡ). ἡ μεθ' ἑτέρου πλοκὴ, περιπλοκὴ· συμβολὴ μαχομένων, (Γαλλ.) mêlée, conflit, engagement· (μουσ.) ἕνωσις διαφόρων τιθέτων τόνων· (ῥητ.) εὐδ. ἐπαναλήψεως.
Σύμπλοκος (ὁ, ἡ), = Συμπλεκτικός.
Σύμπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ συμπλέων μετά τινος (εἴτε εἰς τὸ αὐτὸ εἴτε καὶ εἰς ἄλλο πλοῖον), συνταξειδεύων (διὰ θαλάσσης).
Συμ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλουτῶ ὁμοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμπλουτίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω περισσότερο.
Συμπλωτήρ (ὁ), = Σύμπλους.
Συμπλώω, Μ. ώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Συμπλέω.
Συμπνευσις, εως (ἡ) καὶ
Συμπνευσμός (ὁ), = Σύμπνοια, ἐκ τοῦ
Συμ-πνέω, Μ. πνεύσω ἢ πνεύσομαι. Πνέω (θυσῶ ἢ Ἀναπνέω) ὁμοῦ, συναναπνέω (συνεκδ. ἢ τρπ.) εἶμαι σύμπνους (σύμφωνος), ὁμονοῶ, συνεννοοῦμαι, (Θ. τὸ Γαλλ.) conspirer. «Ὡς οὐδ' ἂν εἷτι γνοιεν, ἢτι συμπνευσόντων ἡμῶν καὶ Θηβαίων,» Δημ. «Ἡ Ἰταλία τε πᾶσα συμπνεύκοι,» «Ἤρωδ. «Οὐ μὴν ἡ τύχη πρὸς τοῦτο ξυνέπνευσεν,» Ἄννα.
Συμπνιγή, ἐος (ὁ, ἡ), = Πνιγηρός, στενόχωρος, ἐκ τοῦ
Συμ-πνίγω, Μ. πνίξω. Συσφίγγων πνίγω (στενοχωρῶ), συνθλίβω.
Συμποσία (ἡ), τὸ συμπνέειν, τὸ ἐκ συμφώνου φρόνημα· (συνήθ. μτφορ.) ὁμόνοια, σύμφωνα φρονήματα (αἰσθήματα), συνεννοήσεις, ἐκ τοῦ
Σύμπνους, ους (ὁ, ἡ). ὁ συμπνέων (φυσῶν ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου)· (συνήθ. μτφ.) ὁμόφρων, σύμφωνος.
Συμ-ποδίζω-ῶ, Μ. ίσω. Συνδέω τοὺς πόδας τινός. = Συμποδίζω.
Συμ-ποδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Καθοδηγῶ) ὁμοῦ ὡς παιδηγός.
Συμ-ποδίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Ἐμπεδεύω τὰ πόδια τινὸς ἕνα μετ' ἄλλα, πεδικλόνω. (μτφορ.) βάλλω πρόσκομμα, παρεμποδίζω.
Συμποδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πεδίλημα, (μτφορ.) παρεμπόδισμα.
Συμποδιστής, οῦ (ὁ). ὁ συμποδίζων (παρεμποδίζων).
Συμ-ποδοβεμέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύμποδα λεσμέω.
Συμ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, συνεργῶ. «Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῆς, καλεῖν ἐμὲ, ἵνα συμποιῶ,» Ἀ. σφ.
Συμ-ποικίλλω, Μ. ιλῶ, Πλ. συμιλίζω (Παρβάλλω) τι ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς ποικιλμόν.
Συμ-ποιμαίνω, Μ. ποιμανῶ. Βόσκω ὁμοῦ (μὲ ἄλλους), συμβόσκω ὡ.
Συμποίμην, ποίμενος (ὁ), σύντροφος ποιμένος.
Συμ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος, εἶμαι σύμμαχος.
Συμ-πολεμίζω, Μ. ίσω, = Συμπολεμέω.
Συμ-πολεύομαι, Μ. εύσομαι, = Συμπεριπολῶ, συμπεριφέρομαι.
Συμ-πολίζω, Μ. ίσω. Συνενόνω (Συγκατοικίζω, Συμπεριλαμβάνω) εἰς μίαν πόλιν.
Συμ-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ ὁμοῦ.
Συμπολιτεία (ἡ). συνένωσις διαφόρων πόλεων ἢ ἐπικρατειῶν εἰς μίαν πολιτείαν (εἰς ἓν σύστημα διοικήσεως), συμμέθεξις τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. «Ἡ τῶν Ἀχαιῶν—,» Πλθ., ἐκ τοῦ
Συμ-πολιτεύω, Μ. εύσω. Συναποτελῶ (βίομαι συνηνωμένος εἰς) μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολιτείαν (ἐν εἴδος διοικήσεως) μετ' ἄλλων, συμμετέχω τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. ‖. (ἰδιαιτ. μσ.) πράττω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος τὰ πολιτικὰ πράγματα, διοικῶ ὁμοῦ τὴν πολιτείαν, (ἁπλ.) συνδιάγω, συμβιοτεύω. «Μετὰ κλεπτῶν—,» Σύν.
Συμπολίτης, ου (ὁ) ἢ Συμπολῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἢ πολιτείας πολίτης. «Οὔτε συμπολίτην οὔτε συνδημότην λέγουσιν (οἱ Ἀττικίζοντες), Πολίτην δὲ καὶ Δημότην ἄνευ τῆς Σύν· Συνέρηβον δὲ καὶ Συμπότην μετὰ τῆς Σύν· Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης που λέγει: Ὦ ξυμπολῖτας,» Σχλ.
Συμ-πολλαπλασιάζω, Μ. άσω. Συνάπτω (Συγκεφαλαιῶ) πολλαπλασιάζων.
Σύμπολος, πόλλη, πολυ. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Πολλοὶ ὁμοῦ. «Ἕνα τε πείθειν ἢ ξυμπόλλους,» Πλάτ.
Συμ-πομπεύω, Μ. εύσω. Πομπεύω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συνεκτελῶ πομπὴν ἢ ἀγῶνας, συνεορτάζω.
Συν-πονέω-ῶ καὶ (μσ.) -πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κοπιάζω ἢ Ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ, συμμετέχω τῶν πόνων (τῶν κόπων) τινός.
Συμ-πονηρεύομαι, Μ. εύσομαι. Συμμετέχω τῶν πονηριῶν (τῆς ἀχρειότητός) τινος, πονηρεύομαι ἐπίσης.
Σύμπονος (ὁ, ἡ). ὁ συμπόνων (συγκοπιάζων) τινι, συμμέτοχος τῶν πόνων, συνεργάτης· (Βυζ.) τοποτηρητὴς ἢ πάρεδρος ἄρχοντος. «Οἱ ἄρχοντες οὐκ ὀφείλουσι τὴν ἐπαρχίαν καταλιμπάνειν, οὔτε οἱ σύμπονοι οὔτε οἱ ὁμέστιοι,» Εὐς.
Συμ-ποντίζω, Μ. ίσω ἢ
Συμ-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταποντίζω ὁμοῦ
Συμ-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὑπάγω πουθενὰ μετά τινος, συνοδοιπορῶ· συνέρχομαι (εἰς ἐκκλησίαν, εἰς γάμον).
Συμ-πορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πορεύω (Λεηλατῶ) ὁμοῦ, ἐγκρίνω ἐκ συμφώνου.
Συμ-πορίζω, Μ. ίσω. Πρεζεύω (Περιποιῶ) ἢ Προμηθεύω ἐκ συμφώνου. ‖. (μσ.) πορίζομαι (προμηθεύομαι) τι ἀπὸ διάφορα μέρη, συναθροίζω.
Συμπορισμός (ὁ), τὸ συμπορίζειν ἢ συμπορίζεσθαι, προμήθευσις γινομένη παρὰ πολλῶν ὁμοῦ ἢ παντοχόθεν.
Συμ-πορνεύω, Μ. εύσω. Πορνεύω ὁμοῦ.
Σύμπορος (ὁ, ἡ). ὁ συμπορευόμενός τινι, συνοδοιπόρος.
Συμ-πορπάω-ῶ, Μ. άσω ἢ Ἰων. ήσω. Θηλυκόνω ὁμοῦ διὰ τῆς πόρπης.
Συμπορπητός, ἡ, ὀν ἢ
Σύμπορπος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) Ὁ συναπτόμενος διὰ πόρπης (καὶ ὄχι διὰ ῥαφῶν), θηλυκωτός.
Συμ-πορσύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. Π. συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι, συνευκολύνω, συγκατασκευάζω.
Συμποσία (ἡ), = Σύμποσις.
Συμ-ποσιάζω, Μ. άσω. Τρώγω καὶ πίνω (Σφαντόνω) μαζῆ, συνευωχοῦμαι (εἰς συμπόσιον).
Συμποσιακός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ακῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς συμπόσιον, ὁ συνειθισμένος εἰς τὰ συμπόσια.
Συμ-ποσιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς) =
Συμποσιάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ συμποσίου (εἷς τινας πόλεις εἶδος ἄρχοντος).
Συμποσιαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ συμποσιάρχου.
Συμποσίαρχος (ὁ), = Συμποσιάρχης.
Συμποσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ συμποσιάζων, σύνδειπνος εἷς =
Συμπόσιον (τὸ). δεῖπνον (τραπέζι) συγκροτούμενον ἀπὸ συμπότας, (Γαρκ. πιθαν. κατὰ παραφθορ.) τζουμπόδι, ζιαφέτι· (συνεκδ.) ὁ τόπος (ἡ σάλλα) ὅπου συγκροτεῖται τὸ συμπ., (κατ' ἔλτ.) οἱ σύνδειπνοι.
Συμ-ποσόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διαφόρους ποσότητας εἰς Ἕν, Συγκεφαλαιῶω.
Συμ-ποτάζω, Μ. άσω, απν. ἀντὶ Συμποσιάζω.
Συμπότης, ου (ὁ). ὁ συμπίνων (συμποσιάζων) μετά τινος, σύντροφος εἰς συμπόσιον, σύνδειπνος.
Συμποτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συμπόσιον, συνειθιζόμενος εἰς τὰ συμπόσια· καλὸς (εὐάρεστος κτλ.) συμπότης. «Προσμάθωμεν ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς,» Λρζρ. «Ἡ ἱποτιμία συμποτικώτατον,» Λκ.
Συμπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συμπότης.
Συμ-ποτνιάομαι-ώμαι, Μ. άσομαι. Παραπονοῦμαι μετά τινος.
Συμπότρια (ἡ), Συμπότις.
Σύμπους, ποδος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος ἢ (ἐπὶ ἁγαλμ.) συνηνωμένος τοὺς πόδας. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Σύμποδα, ἀντὶ ἐπίῤῥ. Τὰ δύο πόδια μαζῆ. «Σ. διεμεῖ,» Στρ. (ὅπου ἄλλ. ἀναγν. Συμποδισμεῖ).
Συμ-πραγματεύομαι, Μ. εὐσομαι. Διαπραγματεύομαι (ἢ Καταγινομαι εἰς) τι ἐκ συμφώνου, συνεργῶ νὰ πραγματοποιηθῇ τι.
Συμπρακτικός, ἡ, όν. Ὁ πρᾶξε τὸ συμπράττειν ἐπιτήδειος, συντελεστικός.
Συμπράκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ =
Συμπράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ συμπράττων, συνεργός, συνεργάτης. «Ὀδυσ—,» Σοφ. συνοδοιπόρος, σύντροφος.
Σύμπραξις, εως (ἡ), τὸ συμπράττειν, συνεργία, συμβοήθεια.
Συμ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Πράττω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι, συμβοηθῶ. ‖. (μσ.) συνεκδικοῦμαι.
Συμπράτης [συμπιπράσκω], ου (ὁ). ὁ πωλῶν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος πωλητοῦ.
Σύμπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (μὴ θαυ.) ὁ συμπρέπων (ἁρμόζων) εἴς τι, πρόσφορος.
Συμπρεπόντως, ἐπίῤῥ. (μτγ.). Καταλλήλως, πρόσφορος, ἀνηκόντως.
Συμ-πρέπω (χωρὶς Μ.). (μὲ θαυ.) Πρέπω (Ταιριάζω, Ἁρμόζω) εἴς τι, εἶμαι πρόσφορος. «Βοὰ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει,» Πίνδ.
Συμπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ συμπρεσβεύων (ὡσαύτως) πρεσβευτὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλον). πρέσβυς συναποστελλόμενος.
Συμ-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Πρεσβεύω (Εἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

μαι διωρισμένος πρέσβυς πουθενά) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύμπρεσβυς, εως (ὁ), = Συμπρεσβευτής.

†Συμπρεσβύτερος (ὁ). συναδελφὸς (ὁμοταγὴς) πρεσβυτέρου, ἐπίσης πρεσβύτερος.

Συμπρήκτωρ, Σύμπρηξις, Συμπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ Συμπράκτωρ κτλ.

Συμπρίασθαι, ἀόρ. ἀνμλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνωνέομαι.

Συμ-προ-άγω, Μ. ἄξω. Προάγω (Προβιβάζω) τι ἢ τινα (ᾗ ἑλλ. ἡ ἀμτβτ. Προχωρῶ, Προοδεύω) ἐκ συμφώνου.

Συμ-προ-αύξομαι, Μ. αυξηθήσομαι. Προχωρῶ ὁμοῦ εἰς αὔξησιν.

Συμ-προ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συμπροέβην κτλ.). Προβαίνω (Προχωρῶ) ὁμοῦ μὲ, συμπροοδεύω.

Συμ-προ-βάλλω καὶ (μσ.) βάλλομαι, Μ. βαλῶ, βαλοῦμαι. Προβάλλω (Παράγω ἀπ' ἐμοῦ εἰς τὸ εἶναι ἢ Ἐκλέγω) ὁμοῦ μέ.

Συμπρόβουλος (ὁ). συνάρχων προβούλου.

Συμ-προ-γινώσκω, Μ. γνωσομαι. Προβλέπω (Προγνωρίζω) τι συγχρόνως.

Συμ-προ-δίδωμι, Μ. προδώσω. Προδίδω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμπρόεδρος (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον πρόεδρος, συνάρχων προέδρου.

Συμ-πρόειμι, Μ. εἰμι (παρτ. Συμπροϊέναι κτλ.), = Συμπροέρχομαι, συμπροοδεύω, συναυξάνομαι.

Συμ-προ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπροῆλθον κτλ.). Προέρχομαι ὁμοῦ, συνεξέρχομαι.

Συμ-προ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προθυμοῦμαι ἐκ συμφώνου, ἔχω ἢ δείχνω τὴν αὐτὴν προθυμίαν, συμπράττω (συνεργῶ) προθύμως εἴς τι.

Συμ-προθυμοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προθυμοποιοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμπροθυμοῦμαι.

Συμ-προ-ίημι, Μ. προ-ήσω (ἀόρ. Συμπροῆκα κτλ.), = Συμπροπέμπω.

Συμ-προ-κόπτω, Μ. κόψω. Προκόπτω (Προχωρῶ) ὁμοῦ, συμπροοδεύω.

Συμ-προ-κύπτω, Μ. κύψω. Προκύπτω (Προνεύω ἢ Προφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συμπρομνάμων, ονος (ὁ). συνάρχων προμνήμονος (παρὰ τοῖς Ἀκαρνᾶσι).

Συμ-προ-νομεύω, Μ. εύσω. Ὑπάγω ὁμοῦ εἰς προνομήν.

Συμ-προ-πέμπω, Μ. πέμψω. Προπέμπω (Ξεπροβοδῶ) τινὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συμ-προ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐβγαίνω μὲ βίαν (Πετειοῦμαι ἔξω) καὶ ἀναχωρῶ μετά τινος.

†Συμ-προ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Προπορεύομαι μετά τινος.

Συμ-πρόσ-αγορεύω, Μ. εύσω. Προσαγορεύω ἐκ συμφώνου.

Συμ-προσ-άγω, Μ. ἄξω. Πλησιάζω συγχρόνως (κυρ. ἐπὶ στρατευμ. προχωρούντων ἐνταυτῷ πρὸς συμπλοκήν).

Συμ-πρόσ-ειμι, Μ. ἔσομαι. Εἶμαι συγχρόνως πλησίον τινός. « Μὴ συμπροστέτω σοι θρόνος ἀνομίας.» Γρ.

Συμ-πρόσ-ειμι, Μ. εἰμι (παρτ. Συμπροσ-ιέναι κτλ.), = τῷ

Συμ-προσ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπροσῆλθον ᾐρ.). Προσέρχομαι (Πλησιάζω) πλησίον μετά τινος.

Συμ-προσ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. Προσεύχομαι ὁμοῦ (μετά τινος).

Συμ-προσ-έχω(-προσ-ίσχω), Μ. ἕξω. (μὲ δοτ.) Προσέχω (ἑνν. τὸν νοῦν) συγχρόνως (καὶ μσ. Εἶμαι ὁμοῦ προσκολλημένος) εἴς τι.

Συμ-προσ-κυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσκυνῶ ὁμοῦ.

Συμ-προσ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἑνόνω (Πλησιάζω, [καὶ ἑλλ. ἡ ἀμτβτ.] Σμίγω, Ἀνταμώνομαι) μετά τινος.

Συμ προσ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἔρχομαι συγχρόνως εἰς τὸν νοῦν τινος.

Συμ-προσ-πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω τι μετά τινος, συμπεριπλέκω.

†Συμπροστάτης, ου (ὁ). συνάρχων προεστῶτου (πρωεστῶτος).

Συμ-προσ-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι ὁμοῦ, ἅπτομαι ἐπιπολαίως.

Συμ-προτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐπίσης πρότερος (ἀνώτερος) τινος, συνυπερβαίνω.

Συμ-προ-τρέπω, Μ. τρέψω. Προτρέπω ὁμοῦ, συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.

Συμ-προ-φαίνω, Μ. φανῶ. Προφαίνω (καὶ μσ. Προφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ-προφητεύω, Μ. εὐσῶ. Προφητεύω τι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συμπροφήτης, ου (ὁ) καὶ Συμπροφῆτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐπίσης προφήτης.

Συμ-προ-χέω, Μ. χεύσω. Προχέω ὁμοῦ, συνεχέω.

Συμ-προ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προχωρῶ ὁμοῦ.

;Συμ-προ-ψαύω, Μ. ψαύσω, = Συμπροσ-ψαύω.

Συμ-πρυτανεύω, Μ. εύσω. Συνάρχω (Συνεπισατῶ) ὡς -

Συμπρύτανις, εως (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον πρύτανις, συνάρχων τοῦ πρυτάνεως.

Συμ-πρωτεύω, Μ. εύσω. Πρωτεύω μετά τινος, ἔχω ἐπίσης τὰ πρωτεῖα.

Συμ-πτεροομαι-οῦμαι, Μ. πτερωθήσομαι. Ἀπυκτῶ ὁμοίως καὶ ἐγὼ πτερά, γίνομαι ἐπίσης πτερωτὸς (μετάρσιος), (συνκθχ.) συναναψοῦμαι.

†Συμ-πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Ἀνοίγω ἢ Κουνῶ ὁμοίως καὶ ἐγὼ τὰ πτερά μου, δοκιμάζω κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλου νὰ πετάξω.

Σύμπτυγμα (τὸ). σοῦφρα (λόξα) ὑφάσματος.

Συμπτυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμπτύσσειν (συγκλείειν, συντυλίσσειν κτλ.).

Σύμπτυκτος (ὁ, ἡ), = Συνεπτυγμένος. «Παρατίθημ' ὁλοσχερῆ ἄρν' ἐς μέσον σύμπτυκτον,» (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Σύμπτυξις, εως (ἡ), τὸ συμπτύσσειν ἢ συμπτύσσεσθαι, (ἀντιθ. τῷ Ἀνάπτυξις).

Συμ-πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ὁμοῦ (τὴν μίαν ἄκραν μὲ τὴν ἄλλην), (συνκθχ.) περιλαμβάνω εἰς ὀλίγην ἔκτασιν, (ὀθ. μτφμ.) περικλείω τὴν ἔννοιαν εἰς ὀλίγας λέξεις, (ἀντιθ. τῷ Ἀναπτύσσω).

Συμπτωθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς πτῶ τοῦ Συμπίπτω.

Σύμπτωμα (τὸ). τὸ συμβαῖνον κατὰ σύμπτωσιν, περιστατικὸν, συνάντημα, (ἰατρ.) τὸ χαρακτηριστικὸν παρακολούθημα τῆς νόσου. « Οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύομεν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μηδέπω μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος.» Γαλ.

Συμπτωματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίβ.)-κώτατος. Ὁ κατὰ σύμπτωσιν (περίπτωσιν), (ἰατρ.) ὁ μετέχων (ἢ ἐν εἴδει) συμπτώματος.

Συμπτωσία, σπν. ἀντὶ

Σύμπτωσις, εως (ἡ). τὸ συμπίπτειν, συνάντησις, ἕνωσις· συνδρομὴ περιστάσεων, περίπτωσις, (Γαλλ.) coincidence· συμβολὴ (ἐχθρῶν), σύγκρουσις· κρῆμνισμα, πέσιμον (« Οἰκίας—, « Σηράγγων (ἰατρ.) πέσιμον τοῦ ὄγκου ἢ τοῦ τόνου τῆς σαρκὸς, χαύνωσις, (Γαλλ.) affaissement. » Προσώπου (»Ὄμματος)—.» Ἰατρ.

Σύμπτυχος (ὁ, ἡ). σύντροφος τινος εἰς τὴν πτυχείαν, ἐπίσης πτωχός.

Συμ-πυκάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ἀνθρώπους τε πυκνῶς ἕνα μετ' ἄλλου, « ἀλλήλους δένδρεσι συμπεπυκασμένους,» Διόδ.

Σύμπυκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυκνὸς (σπεκνός, σφικτός).

Συμ-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω συσφίγγων, συνενόνω πυκνῶς.

Συμ-πυκτεύω, Μ. εύσω. Πυκτεύω μετά τινος, συμπαλαίω ὡς πύκτης· Ἠγωνίσμαι (Ἐξετάζω νὰ μάθω) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συμ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Φλογίζω (συμπολῶ) ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συμ-πυρπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συμ-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὁμοῦ.

Συμ-πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω (συγκολλῶ) διὰ πωρώσεως· (πθ.) συλλεγόμενος καθὼς τὰ συντετριμμένα κόκκαλα (τῆς ἰδίας των ἰκμάδος).

Συμφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τῷ Συνεσθίω.

Συμ-φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Φαιδρύνω ὁμοῦ μέ.

Συμ-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμφάναι, ἀπαρ. τοῦ Σύμφημι.

Συμφάνεια (ἡ), τὸ συμφαίνεσθαι, ἢ χρονος ἐμφάνισις.

Σύμφανὴς, ές (ὁ, ἡ). πανταχόθεν φανερὸς, ὁλοφάνερος.

;Συμ-φανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι συμφανὲς (καταφανὲς), φανερόνω ἀρίδηλον.

Συμ-φανταζόμαι, Μ. άσομαι, = Συμφαντάζομαι.

Σύμφασις, εως (ἡ), τὸ συμφαίνεσθαι, ἢ σύγχρονος ἢ κατὰ συναυγειαν ἐμφάνεις.

Συμ-φατριάζω, Μ. άσω. Φατριάζω μετά τινος, συναποτελῶ φατρίαν.

Συμφατριαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμφατριάζων συνεταῖρος φατρίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμφέρον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Συμφέρω. ‖ (συνήθ. ὡς οὐσ.) κέρδος, ὄφελος, (Ἰταλ.) ἐνδιαφέρον, (ὅσ. Συμφερόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρὸς τὸ συμφέρον, ὠφελίμως. « Καλῶς ἔχειν καὶ συμφερόντως, « Ἰσχρ. (καὶ δοτ.) » Συμφερόντως καὶ αὐτοῖς ᾧ τοῖς φίλοις, « Ξεν.

Συμφερτός, ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Συμφορητός, συναγμένος εἰς ἕν, συνηνωμένος. «Ἀ— μετὰ —, « Ἰλ., Ν., ἡ ἀνδρῖα πολλῶν ὅσαν ἦνε ἡνωμένοι. » Πορεία—, « Ἡδον., ἡ μετὰ συνοδίας. «Θάμβος ἔχων γελῶν πως ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης συμφερτὸς γενόμην ἐξαπίνης Σάτυρος,» Ἀνθ. Ἐκ τοῦ

Συμφέρω, Μ. συνοίσω (ἀόρ. Συνήνεγκα καὶ πθ. Συνηνέχθην κτλ.). Φέρω (Σηκώνω ἢ Κουβαλῶ [καὶ μτφρ.] Ὑπαφέρω) ὁμοῦ μὲ ἄλλον. « Ὅ,τι ἂν δέῃ ἄλλον φέρειν, ὁ Ἵππος τοῦτο συμφέρει,» Ξεν. (ᾧ πθ.) » Συμφέρεσθαι τῷ ἡλίῳ,» Πλ., κυκλοφορεῖν ὁμοῦ. (καὶ μτφρ.) «Ὅσῳ ἂν μᾶλλον συμφέροιμι τούτῳ τὴν κότε πενίαν, « Ξεν. 2) φέρω (συνάζω) εἰς ἓν μέρος. Συμφορῶ, συναθροίζω (καὶ συνεισφορὰν), συνεισφέρω. »Χρήμασι—, « Θκ. » Καὶ αὐτοῖς ηὔξετο τὸ ναυτικὸν, ἀπὸ τῆς δαπάνης, ἣν ἐκεῖνοι (οἱ ξύμμαχοι) ξυμφέροιεν,« αὐτ. »Τοὺς νικῶντας συνενεγκόντες ἔθαψαν, « Ξεν. « Πολλὰ συνενηνοχέναι ὁπόθεν εἶόν τε ἦν, « αὐτ., (ὅθεν 3) (συνήθ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ. μὲ δοτ.) συμβάλλω, συντελῶ, ὠφελῶ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) ‘ταιριάζω, συμφωνῶ, (Γαλλ.) convenir. « Ὅ,τι ἂν σῖτος τοῖς κάμνουσι, « Ξεν. » Ὅσα ἂν σῖτος συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον, « αὐτ. » Τὰ γὰρ τῷ ξυνενεγκόν ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε, « Θκ. » Συμὶ ἂν σοι (γυνὴ) ἰσχυρῶς συμφέρουσ,« Ξεν. »Ὁτῳ συνενηνόχασιν οἱ καιροί, « Θκ., τῷ ἦσαν δεξιαὶ αἱ περιστάσεις. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ τῇ πόλει συμφέρον, « Ἰλ. (καὶ γεν.) « Τὰ μικρὰ συμφέροντα τῆς πόλεως, « Δημ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς σφῶϊ ἐστὶ συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ, « Ἀρχφ. « Τὸ ἡμέτερον συμφέρον, « Ξεν. » Ἐπιστέλλεσε ἅ,τι δοκεῖ συμφέρον εἶναι, « αὐτ. »Τοῦ δικαίου αὐτοῖς μᾶλλον ἢ τοῦ συμφέροντος, « αὐτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Συνηνέχθη τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶπε, « Πλάτ. « Τόδε δὲ ἴδιον νενομίκασι, καὶ οὐδαμοῖσι ἄλλοισι συμφέρονται ἀνθρώποων, « Ἡρ. « Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, « Πλ., εἶμαι μὲ τὴν γνώμην των. » Συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν, « αὐτ., συμμορφοῦσθαι μὲ τὰς περιστάσεις. (καὶ ἀπολ.) » Ἐὰν ἀνὴρ καὶ γυνὴ μὴ συμφέρωνται, « Πλάτ., δὲν συμφωνοῦν. « Καθ' αὐτοὺς ξυμφέρεσθαι,« Θκ., νὰ συμβιβάζωνται μεταξύ των, (ᾧ 4) (πθ.) Π. ἀντὶ Σύνειμι. » Οὐκ ἐμέλλον σε λείπειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θυήσκοντι συνοίσῃ, « Σοφ. » Συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ, « Ἡρ., θὰ καταντήσῃ (θὰ περιπέσῃ) εἰς. « Συνοίσεται σπόρῳ, « Αἰσχλ., θὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του, (πθ. συνήθ. 5) (τρπρσ.) συμπίπτει νὰ γίγω (νὰ λάβω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν), συμβαίνω κατὰ σύμπτωσιν. « Τοὐμὸν ξυνοίσειν οὔνομα τοῖς ἐμοῖ; κακοῖς, « Σοφ., νὰ συμπέσῃ, νὰ συμφωνήσῃ. « Τἀ δ' ἄλλα συνήνεκται αὐτῷ εἰς εὐτυχίην γενόμενα, « Ἡρ., συνέπεσε νὰ λάβουν εὐτυχῆ ὡς πρὸς αὐτὴν ἔκβασιν. (συνήθ. πρὸς ἀπαρέμφ.) » Συνήνεικε αὐτόθι θωῦμα τοιόνδε γενέσθαι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Συμφέρεται ἡμῖν ἐπὶ τὸ ἄμεινον, « αὐτ. » Οὐδέν ἀφ' χρηστὸν συνεφέρετο,« αὐτ.. » Παθήματα συνηνέχθη γενέσθαι, « αὐτ. » Συμφέρεται τωὐτὸ εἶναι, « αὐτ., συμπίπτει νὰ ἦνε. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ συμφερόμενα, « Αξ., τὰ συμπίπτοντα, αἱ περιστάσεις.

Συμ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἢ Φυγαδεύομαι (Ἐξορίζομαι ἢ Καταφεύγω) ὁμοῦ.

Σύμ-φημι, Μ. φήσω. Λέγω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (συνηθ.) λέγω τὸ Ναί, στέργω, συναινῶ, συγκατανεύω· συνομολογῶ, εἶμαι σύμφωνος. » Ὅ,τι ἂν σε τούτων ἐρωτᾷ, σύμφαθι,« Ξεν. »Τοῦτο δὴ πρῶτον ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ ἀντιφῆς,« Πλάτ. « Σύμφαθι, ἢ ἄπειπε, « αὐτ. (καὶ ἑπομένου ἀπαρεμφ.) « Ξυνέφασαν ᾧ ταῦτα ποιήσειν, « Ξεν.

Συμφήτωρ, ορος (ὁ), Π. [σύμφημι], μάρτυς.

Συμ-φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύμφθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφθείρω, καταστροφή, ἀφανισμός· (ζωγρφ.) συνένωσις χρωμάτων.

Συμ-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Φθέγγομαι ὁμοῦ (τὸν αὐτὸν φθόγγον) μετά τινος, συνᾴδω, συνηχῶ, (μτγμ.) συμφωνῶ, (Γαλλ.) dire d'accord.

Συμ-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω τι ὁμοῦ, χαλνῶ (ἀφανίζω) ἕνα μετ' ἄλλου· (ζωγρφ.) συγκερνῶ ἀνεπαισθήτως τὰ χρώματα, μετριάζω δι' ἀμοιβαίας ἀνακράσεως τὴν ζωηρότητά των, (παρβλ. Ἀπογραίνω). ‖. (μσ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) συνέρχομαι πού ἐπὶ κακῷ (πρὸς φθορὰν) ἐμαυτοῦ ᾧ ἄλλων.

Συμ-φθίνω, Μ. φθίσω. Σμικρύνω (Καταστήκω) τι (καὶ οὐδ. αὐτπθ. Λυδνιῶ, Τελειόνω) ἀνεπαισθήτως.

Σύμφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνεκπέμπων τὸν αὐτὸν φθόγγον, συνῳδός, συμφωνος. ‖. (οὐσ.) ἡ δασεῖα ἢ τὸ F τῶν Δώρ.

Συμ-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

†Συμφιλία (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου ἢ ὁμοιδαία φιλία.

†Συμ-φιλιάζω, Μ. άσω. Συνάπτω ἢ Διατηρῶ φιλίαν μετά τινος, (Χρσ.).

Συμ-φιλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Φιλιόνω ἕνα μετ' ἄλλου, συνδιαλλάττω.

Συμ-φιλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συναμιλλῶμαι μετά τινος (Προσπαθῶ ἐπίσης) πρὸς ἀπόκτησιν δόξης, εἶμαι ἐπίσης φιλόδοξος, ἢ 2) συμπράττω πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς φιλοδοξίας τινός.

Συμ-φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνασχολοῦμαι ἢ Συναμιλλῶμαι φιλοκάλως εἴς τι, εἶμαι ἐπίσης φιλόκαλος.

Συμ-φιλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλολογῶ μετά τινος, καταγίνομαι ὁμοῦ εἰς τὴν φιλολογίαν ἢ, πραγματεύομαι συμφώνως φιλολογικόν τι ἀντικείμενον.

Συμ-φιλομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπίσης φιλομαθής, ἔχω (ἢ καταγίνομαι εἴς τι μὲ) τὴν αὐτὴν φιλομάθειαν.

Συμ-φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ὁμοῦ, συναμιλλῶμαι φιλονείκως.

Συμ-φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπράττω φιλοπόνως.

Συμ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ μετά τινος, συμμετέχομαι τὴν φιλοσοφίαν ἢ συζητῶ φιλοσοφικόν τι ἀντικείμενον.

Συμ-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συναμιλλῶμαι φιλοτίμως, συμπράττω ὑπὸ φιλοτιμίας.

Συμ-φλάω-ῶ, Μ. φλάσω,=Συνθλάω, Συνθλίβω.

Συμ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω (Φλογίζομαι, Κακοφορμίζω) ὁμοῦ.

Συμ-φλέγω, Μ. φλέξω ᾧ

Συμ-φλογίζω, Μ. ίσω. Καίω (Φλογίζω) τι ὁμοῦ, συμπυρπολῶ, συγκατακαίω.

†Συμ-φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ (Μωρολογῶ) ὁμοῦ.

Συμ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυππάζω) ὁμοῦ.

Συμ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Συχνάζω πουθενὰ (κυρ. δὲ εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον) μετά τινος, συμμαθητεύω, (ᾧθ.) » Φίλος ὢν αὐτῷ καὶ συμπεφοιτηκώς,« Πλ., = Συμφοιτητής.

Συμφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμαθήτευσις.

Συμφοιτητής, οῦ (ὁ). ὁ συμφοιτῶν τινι, (ἰδιαιτ.) συμμαθητής.

Συμ-φονεύω, Μ. εὔσω. Φονεύω ὁμοῦ, γίνομαι συνένοχος φόνου.

Συμφορά (ἡ). τὸ συμφέρειν (φέρειν ὁμοῦ) συμφόρησις, συσσώρευσις. »Βίλων (»Σίλινος)—, « Πολέμ., Πισίδ. 2) (συνήθ.) συνδρομὴ περιστάσεων (συμβεβηκότων), σύμπτωσις· (ἰδιαιτ.) περίστασις δεινή, κακόν, δυστύχημα· (ἐνίοτε) ἐλάττωμα. »Ἐπὶ συμφοραῖσιν ἀγαθαῖς,« Ἀρχφ. »Χορούς ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι, « Εὐρ. » Συμφοραὶ βίᾳ (πραγμάτων),« Σοφ. «Αἱ ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκείμεναι συμφοραί, « Ξεν. » Συμφορᾷ χρῆσθαι,« Αξ., περιπίπτειν εἰς. » Συμφορὴν ποιεῖσθαί τι, « Ἡρ., = Δεινοπαθεῖν. » Κατὰ συμφορὰν,« Ξεν., κατὰ περίστασιν. « Μετὰ συμφορᾶς ἱκετεύειν, « Δημ., μετὰ δεινοπαθείας.

†Συμ-φορίζω, Μ. άσω, Γρφ. καὶ

Συμ-φοριάνω, Μ. ανῶ, Ἰων. = Συμφοράν ποιοῦμαι. 2) = Συμφορᾷ χρῶμαι.

Συμφορεύς, έως (ὁ), παρὰ Λακκδ. ὁπαδός, ἀκόλουθος, σύντροφος· (ἰδιαιτ.) τοποτηρητὴς ἢ ὑπασπιστὴς (adjudant) τοῦ πολεμάρχου, (ἀνάλογ. τῷ τῶν Λατίν.) Legatus imperatorum.

Συμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) πολλὰ πράγματα ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος, συνάζω, συναθροίζω, συνεπισωρεύω. « Λίθους ᾠξύλα συμφοροῦντες,« Θκ. (ᾧ μτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νμ.) «Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας,» Δημ. (ᾗμισ.) «Ποταμοὶ ὄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθεν εἰς ἕν ἰόντες,» Ἀπλλν. «Εἰσδυόμενος εἰς τὰ σελάχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος,» Ἀρστ. (καὶ πθ.) «Καλιὰν ἐκ δένδρων συμπεφορημένην,» Ἀκ.

Συμφορή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συμφορά.

Συμφορηδόν, ἐπίρ. = Σωρηδόν.

Συμφόρημα (τὸ). τὸ συμφορηθέν (συνεπισωρευθέν) πού, σωρός, στοῖβα ἀπὸ διάφορα πράγματα συσσωρευμένα.

Συμφόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφορέω, ἡ εἰς ἓν μέρος συσσώρευσις.

Συμφορητός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ συμφόρησιν συναγμένος, συγκομιζός. «Δείπνου—,» Ἀρστ., εἰς τὸ ὀπ. καθεὶς φέρει τὸ φαγεῖ'τα ἢ πληρόνει τὸ ἀνάλογον τσ, (Γαλλ.) pique-nique.

Συμφορτοποιὸς (ὁ, ἡ). συμφορᾶς παραίτιος (προξενός).

Σύμφορος (ὁ, ἡ). ὁ συμφέρων ἢ συμφερόμενός τινι, λυσιτελής, ὠφέλιμος, ἁρμόδιος, πρόσφορος. «Οὗτοι σύμφορόν ἐσ γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι,» Θγν. «Θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον,» Σοφ. ‖. (ᾱδδ.) «Τὸ σύμφορον,» Ξεν., τὸ συμφέρον. 2) Π. ὁ συμπαρεπόμενος, ἀκόλουθος. «Δεινὸς ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί,» Ἡρ. 3) ἀντὶ Συμφερτός, συμφορητός.

Συμφόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύμφορον, ἐπωφελῶς· προσφόρως, ἁρμοδίως. «Συμφόρως (καὶ παρθ. «Συμφορώτερον, -ώτατα] χρῆσθαί τινι,» Ξεν. «Σ. ἔχειν,» Ἰσκρ., συμφέρειν. (καὶ δοτ.) «Ὅτῳ τρόπῳ ἄριστα καὶ ξυμφορώτατα ἀμφοτέροις πολεμήσεται, Θκ.

Συμ-φράγνυμι, = Συμφράσσω.

Συμφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βουλευόμενος μετά τινος, σύμβουλος· σύμφωνος, ξένος τοῦ

Συμ-φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. (μὲ δοτ.) βουλεύομαι μετά τινος, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι· συνεπινοῶ, συνεφευρίσκω. «Ἐῷ συμφράσσατο θυμῷ,» «Ὤμ., ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν, ἐσυλλογίσθη.

Συμ-φράζω, Μ. φράσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τι ὁμοῦ. «Ἔργον ὅταν φιλῇς,» Ὁμηρος λέγει, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, τὴν γεωργίαν δηλοῖ,» Ἀπλλν.

Σύμφραξις, ιως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφράσσω, φράξιμον ἀπ'ὅλα τὰ μέρη, (Θφρ. Ε', ιά, 3).

Σύμφρασις, εως (ἡ). ἡ ὑφὴ (ἡ συνέχεια) τοῦ λογου. «Τῷ τῶν περιόδων σχοινοτενεῖ τὴν σύμφρασιν οἱονεὶ διακόπτων,» Φώτ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συμφρονήσις.

Συμφράσσατο, Π. ἀντὶ Συνεφράσσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Συμφράζομαι.

Συμφράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Κλείω, Στουπόνω) βάλλων τι κοντὰ ἕνα μετ'ἄλλου (ἐν εἴδει φραγμοῦ), συμπυκνόνω. «Συμφράξας τὸν λιμένα τῷ στόλῳ,» Ξεν. «Τοὺς θυρεοὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ποιήσαντες συνέφραξαν ἑαυτούς ᾗ συνεξέπεσον,» Πλθ., Διόδ. (ᾗ μτφρ.) «Συμφράττονται δὴ μάλιστα κατ'αὐτοῦ οἱ...,» Φωτ. «Εἰς τὸν τοῦτου διωγμὸν πᾶσα ἡ οἰκουμένη συνεφράξατο,» Μόσχ.

‡Συμ-φρεω, Μ. φρήσω, = Συμφρέω.

Συμ-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φρονῶ τὰ αὐτὰ (εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τοῦ αὐτοῦ φρονήματος) μετά τινος, Ὁμοφρονῶ (ἰδιαιτ.) συμφατριάζω. «Συμφρονήσαντες ἐπὶ φυλακῇ τε ἀλλήλων καὶ μεταξάσει τῆς πολιτείας,» Δ. Ἁλ. 2) (μὲ ἀπαρ. εἰδ.) ἐννοῶ· παρατηρῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω. «Παρ'αὐτὸν τὸν τῆς χρείας καιρὸν συμφρονήσας ὃ δέον εἴη ποιεῖν,» Πλθ. «Εἶτα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὄνου υἱὸς εἴη, κατέπαυσε τὸν δρόμον,» Πλ. «Εἶτ'ὑπολαμένου τινὸς τῶν φίλων, «εἶτ'αὐτοὶ συμφρονήσαντες,» Δ. Ἁλ. 3) (χωρὶς πτ.) ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι. «Ὁ δὲ, συμφρονήσας, ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,» Πλ.

†Συμφρόνημα (τὸ). ἔργον συμφρονήσεως (φατριασμοῦ).

Συμφρόνησις, εως (ἡ). τὸ συμφρονεῖν, ταυτότης φρονήματος, συναίνεσις, σύμπνοια, ὁμοφροσύνη. «Ἔστι γὰρ ἁρμονία, κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς, πολυμιγέων ἑνώσις καὶ δίχα φρονεόντων συμφρόνησις,» Νικομαχ.

‡Συμ-φρονίζω, Μ. ίσω. Συμφρονεῖν ποῦ τινα, σωφρονίζω.

Συμ-φροντίζω, Μ. (σω. Φροντίζω ἐκ συμφώνου μετά τινος, συσκέπτομαι.

Συμφρόνως, ἐπίρ. Ἐν ὁμονοίᾳ (ὁμοφροσύνῃ).

Συμφροσύνη (ἡ), = Συμφρόνησις, ὁμοφροσύνη.

Συμ-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρουρῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ὡς =

Σύμφρουρος (ὁ, ἡ). σύντροφος φρουρεῖ, συμφύλαξ (Π.) ὁ αὐτὶ Φρούρος.

Συμ-φρύγω, Μ. φρύξω. Φρυγω τι ὁμοῦ ἢ ἄλως διάλου, συστέλλω φρύγων (ξηροψήνων). «Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν,» Ψαλμ.

Σύμφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα μὲ ἄλλον, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμφυάς, άδος (ἡ). ὁμάς (ἄθροισμα) πραγμάτων συμπεφυκότων.

Συμ-φυγαδεύω, Μ. εὐσω. Φυγαδεύω τινὰ ὁμοῦ, συνεξορίζω.

Συμφυγάς, άδος (ὁ, ἡ), σύντροφος φυγάδος, συνεξόριστος.

†Συμφύγιον (τὸ), = Καταφύγιον.

Συμφυὴ (ἡ), = Σύμφυσις.

Συμφυὴς [συμφύω], ές (ὁ, ἡ). γεννημένος ὁμοῦ, συνηνωμένος ἐκ φύσεως, σύμφυτος· τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίας φύσεως. «Σιδήρῳ μὲν ὁς, ξύλοις δὲ θρῖπες συμφυεῖς εἰσι λύραι,» Πλθ. «Πυῤῥον φασι τὸν Ἠπειρώτην συμφυεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχειν,» Πλθ.

Συμφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συμφυοῦς, ἕνωσις φυσική, συμφυΐα. «Ἐν τοῖς ὕπνοις μυσάντων τῶν αἰσθητικῶν πόρων, χωρίζεται τῆς πρὸς τὸ περιέχον συμφυΐας ὁ ἐν ἡμῖν νοῦς,» Σξτ.

†Συμ-φυλακίζω, Μ. ίσω. Φυλακονω ὁμοῦ (εἰς τὴν αὐτὴν εἱρκτὴν).

†Συμφυλακίτης, ου (ὁ) καὶ Συμφυλακῖτις, ιδος (ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν (ὁμοῦ μὲ ἄλλον) φυλακὴν φυλακωμένος.

Συμφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ φυλάττων (φρουρῶν) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συμφύλαρχος (ὁ). συνάρχων φυλάρχου.

Συμ-φυλάσσω(ττω), Μ. ξω. Φυλάττω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμφυλέτης, ου (ὁ) καὶ Συμφυλέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐπαρχίας, ἐθνικῆς, συμπατριώτης· (ἐνίοτε) συγγενής (;). «Δὶ μέλιττει καὶ τὰ σύμφυλα καὶ ταύτας,» Ἀρστ. «Συμφυλα καὶ συμμακώδη σπέρματα,» Δαληρ., τὰ πρόσφορα, τὰ πρὸς καθημερινὴν τοῦ ἀνθρώπου χρῆσιν. «Ἑκάστου γένει ζῴῳ μία τροφὴ σύμφυλός ἐστι,» Πλ.

Συμ-φυράω-ῶ, Μ. άσω, = Συμφύρω.

Συμφυρδὴν [συμφύρω], ἐπίρ. Ἀνάκατα, συγκεχυμένως.

Συμφυρμὸς (ὁ) καὶ

Σύμφυρσις, εως (ἡ) ἀνακατωμὸς, σύγχυσις.

Σύμφυρτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μαζί, συγκεχυμένος, [ἐκ τοῦ

Συμ-φύρω, Μ. φύρσω. Ζυμόνω (ἀνακατώνω) τι μαζῇ μὲ ἄλλο· συγχέω, συμπλέκω, συγχώνω· (πθ. ἢ μσ.) συμμολύνομαι.

Συμ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ὁμοῦ. Λέγω τὸ φύτημά μου· (συνεκδ. καὶ μετ.) συμπνέω, συμφωνῶ.

Συμ-φυσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω (ἑνώνω) τι μετὰ τῆς φύσεως, συγχωνεύω, ἑνώνω.

Σύμφυσις, εως (ἡ), τὸ συμφυσᾶσθαι· συνεπὴ συναύξησις, ἢ κατὰ φύσιν συνάφεια (σύμπηξις), (ἐν γέν.) συμπλοκὴ μερῶν, (συμπεφυκὸς) μετ'ἄλλου, ἁρμὸς, ἄρθρωσις. «Ὁ ἐλέφας ζυγὸν μὲν ἐν τοῖς φύσεις ἔχων, ὥστε φαίνεσθαι τέτρωρος καὶ λίαν ἔχειν,» Ἀρστ., κόλπους συγκαμπτόμενους μετὰ τῶν ἄντερων.

Συμ-φυτεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω καὶ συνκόχ. Παράγω) τι ὁμοῦ ‖. (ἢ πθ. καὶ Συμπεφυτευμένος, ἡ, ον, = Συμφυτος.

Συμφυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμφύειν (συγκολλᾶν, πλησιάζειν τραθωτικὸς συμφύτεως.

Σύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ συμπεφυκὼς (γεννημένος ἢ φυτρωμένος ὁμοῦ, συνηνωμένος ἐκ φύσεως), συμφυὴς, ὁμογενὴς, συμμέτοχος. 2) (συνκόχ.) προσκεκολλημένος, κατάλληλος. 3) (ἐνίοτε) πλησίον κνῶν φυτῶν, κατάφυτος. ‖. (ὡς ἐπίθ.) φυτον, εἶδ. φυτ. τὸ ὀπ. ἐστὶ φυτεύειν, συγκολλᾶν) τὰς πληγὰς (Γαλλ.) suture.

Συμφύτως, ἐπίρ. = Συμφυῶς. «Συμφυτῷ πυξὶ σύνεστιν ἡ θερμότης,» Ἀφροδ.

Συμφύω, Μ. φύσω (μσ. ὀρ. Συνέρχομαι, [ἀντὶ ἑνς.] Συμπέφυκα). Συνενώνω τὸ ἐν σῶμα, συνάπτω (συμφυῶς), συγκολλῶ. «Δέρμα, ὃ ἐὰν διακοπῇ, συμφύεται,» Ἀρστ. «Δεῖ δὲ ὁμοιότητα εἶναι τὰ μέλλοντα συμφύεσθαι, καὶ ἐναντία, καθάπερ λίθον ᾗ ξύλον ‖. (μσ.) γεννῶμαι ἢ φυτρόνω ὁμοῦ ἐν σῶμα), (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι συνηνωμένος (συνδεδεμένος, συν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τωμένος), συνέχομαι, συνυπάρχω. «Συμπεφυκώς, ὥσπερ οἱ ἱπποκένταυροι,» Ξεν. «Τῶν δὲ διὰ πύρων (δηγίων) ὅσα ἀναπεπταται, οἷον οἱ κτένες καὶ οἱ μύες, ἅπαντα ταῦτα τῇ μὲν συμπέφυκε, τῇ δὲ διαλέλυται,» Ἀρχγ. (καὶ ἀοτ.) «Συμφυέντες ἀλλήλοις, διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον,» Ἀπτ. ἀγκαλιασθέντες σφικτά. «Συμφυόμενοι τοῖς χωρίοις ἀποτόμοις οὖσιν, ἐχώρουν ἄνω,» Πλ., προσκολλώμενοι πρῶτον τινά εἰς αὐτὰ μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια. (ᾗ τρπ.) «Τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀνιαρὰ συμπέφυκε,» Δ. Κασσ., εἶναι ἀχώριστα.

Συμφυΐα, ἐπίρ. Κατὰ σύμφυτιν (συνάφειαν), σφικτὰ (συγκολλητὰ) εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζεται ἓν σῶμα.

Συμφωνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φωνῶ ὁμοῦ, ἑνώνω τὴν φωνήν μου, λαλῶ ἢ μελῳδῶ συμφώνως (de concert). (ὅθ. συνήθ. μτφρ.) εἶμαι σύμφωνος (ὁμόφωνος, [Γαλλ.] d'accord), συνεννοοῦμαι, Συμφρονῶ, (ἐδῶ, κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) μετά τινος, (κοιν.) συμφωνῶ. «Συνεφώνησαν πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ Χαλκηδόνος,» Ξεν. «Μήποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι τοῖς πένησι,» Ἀρχτ., Διόδ. (καὶ τρ.) «Τίδοτε συνεφωνήθη ὑμῖν πειρᾶσαι τοῦ πνεύματος Κυρίου;» Ρῳρ. «Πρὸ ἡμερῶν συμφωνήθησαν αὐτοῖς τὸν μισθόν,» Ρῳγ. «Ὑψηλὸ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;» Βἰαγγ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) «Τὰ συμπεφωνημένα,» Αξ., αἱ συμφωνίαι.

†Συμφώνημα (τό), τὸ συμφωνηθέν, συμφωνία.

Συμφώνησις, εως (ἡ), τὸ συμφωνεῖν, ἐπίθεμα κατὰ τὴν φωνήν, συνήχησις, (Γαλλ.) consonnance· (μτφρ.) συναίνεσις, ὁμόνοια· συμβιβασμός, συμφωνία.

Συμφωνία (ἡ), = Συμφώνησις, (κυρ. παρὰ μουσ.) ἡ συνήχησις τῶν τριῶν συμφώνων χορδῶν ἢ φωνῶν (ὅηλ. τῶν πιὰ τεσσάρων, πέντε καὶ ὀκτώ) ἢ πολλῶν ὁμοῦ φωνῶν ἢ ὀργάνων συνηχούντων, (Γαλλ.) concert; unisson, ἐκ τοῦ

Συμφωνος (ὁ, ἡ), ὁ φωνῶν ὁμοῦ (συνηχῶν), συνῳδός, ὁμοφωνος· (μτφρ.) σύμπνους, διάφορων κατάλληλος, πρόσφορος. ‖. (ὡδ.) Συμφωνον, = συμφωνία, συμφωνητικὸν, συμβόλαιον· (Γρμτ.) γράμμα μὴ ἀποτελοῦν φωνὴν καθ' ἑαυτὸ ἀλλὰ μετὰ φωνήεντος. (ἰατρ.) εἶδος ἰατρικοῦ διὰ τὸν βῆχα.

Συμφωνούντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Συμφώνως. «Συμφωνούντως ἑαυτῷ λέγειν,» Πλάτ.

Συμφώνως, ἐπίρ. Μὲ μίαν (ἑνωμένην ἢ παρεισαγμένην μετ' ἄλλης) φωνήν, ὁμοφώνως· (μτφρ.) ὁμοθυμαδὸν, ἐκ συμφώνου. «Οὐκ ἔχει συμφώνως τοῖς ἰσοσυμμαχήσασι,» Πτλμ., δὲν συμφωνοῦσι.

Συμφωνῶ, Μ. ἰσω. Φωτίζω ὁμοῦ (ἐνταῦθ' ἢ κατὰ συναύγειαν).

Συμψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω ὁμοῦ (ἐκ †συμφώνου).

†Σύμψαλμα (τό). συμφωνία τῶν χορδῶν (ἢ τῆς φωνῆς μὲ τὰς χορδάς) μεσ. ὄργανον.

Σύμψαυσις, εως (ἡ), τὸ συμψαύειν, συνάφεια.

Συμψαύω, Μ. ψαύσω. Ψαύω (Ἐγγίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (ἀμτβ.) εἶμαι πλησίον (ἢ μὲ γεν. εἰς συνάφειαν μετά) τινος.

Συμψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Ψύνω ἢ τρίβω τι ὁμοῦ· ἰσάζω ξύνων· ἐξαλείφω τὰ ἴχνη· (ἐπὶ ποτ.) ἀτρηφαγορίζων συναρπάζω. «Συμψήσασα ταργυρίδιον,» Εὔπολ. (ᾗ πθ.) «Συνεψήσθη εὐφροσύνη ἐκ τῆς Μωαβίτιδος,» Γρφ.

†Συμψέλιον (τό), Δτν. subsellium, σκαμνίον.

Συμ-ψελλίζω, Μ. ἰσω. Ψελλίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης. «Τοῖς παιδίοις—,» Ἀρβ.

Συμψελλισμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Συμ-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συμ-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ἰσω. Ψηλαφῶ ὁμοῦ.

Συμ-ψηφίζω, Μ. ἰσω. Λογαριάζω τι ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, συναριθμῶ. 2) (μσ.) ψηφοφορῶ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συμψηφισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σύμψηφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ δίδων ὁμοίαν ψῆφον μὲ ἄλλον, ὁμόψηφος· σύμφωνος. «Ἐὰν καὶ τὸ τῆς Πυθίας οὕτω συμψήφον ᾖ,» Πλάτ.

Συμ-ψήχω, Μ. ψήξω. Ψύνω ἢ Τρίβω ὁμοῦ· συντρίβω.

Συμ-ψιθυρίζω, Μ. ἰσω. Ψιθυρίζω ὁμοῦ.

Συμ-ψοφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω ψόφον (κρότον) ὁμοῦ, συγκρούω μετὰ κρότου.

Συμ-ψυχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι σύμψυχος (σύμφωνος), ὁμόφρων.

Συμψυχία (ἡ), = Ὁμοψυχία, σύμπνοια, ὁμόνοια, ᾗ ἐκ τοῦ

Σύμψυχος (ὁ, ἡ), = Ὁμόψυχος, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμ-ψυχόω-ῶ, Μ. ὡσω. Συνενόω δύω ψυχὰς εἰς μίαν ἢ δύω σώματα εἰς μίαν ψυχήν.

Συμ-ψύχω, Μ. ψύξω. Ψυχραίνω ἢ Δροσίζω τι ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸ ἀφίνω νὰ κρυώσῃ.

Σύν καὶ Ξύν (ἀρχ.) Ξύν, πρωθ. (συντ. μὲ δοτ. καὶ σημ. 1) τὸ ὁμοῦ, μαζῦ, μετά τινος, (κοιν.) μέ. «Ἐπιφανέντος δὲ αὐτοῦ σὺν νεαρῷ στρατῷ,» Πρωδ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) βοήθειαν, συνέργειαν, ἢ θέλησιν, ἄδειαν. «Ἐκλησε σὺν Ἀθήνᾳ,» Ἰλ. Γ. «Ἐρῤῥωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, σὺν τοῖς θεοῖς σε ὁρῶμεν,» Ξεν. «Σὺν τῷ θεῷ πᾶς ἢ γελᾷ κἀδύρεται,» Γνμ. «Ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον τὸ μηδένα τῶν ζώντων ἥδιον εἶναι,» Ἡρ., κατὰ θείαν ἔμπνευσιν, (ὅθ. 3) τὸ Μέ τὸ μέρος τινός. «Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι,» Αξ. 4) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς. «Σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,» Ὅμ. «Σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,» αὐτ., ἀκρ.: Ἐξ Θὰ τὰ πληρώσουν! (καὶ περίφρ. ἀντὶ ἐπίῤῥ.) «Σὺν τῇ βίᾳ.» «Σὺν νόμῳ,» «Σὺν τῷ δικαίῳ κτλ., ἀντὶ βιαίως, Κατὰ νόμον, Δικαίως κτλ. ‖. (ἐνίοτε ἡ πρόθ. ἐνν.) «Πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσί,» Θκ. (καὶ συχν. μετὰ τοῦ Αὐτός) «Αὐτοῖσιν ἵπποισι ᾗ ἅρμασιν,» Ὅμ. «Ὡς εἶχεν αὐτῇ σκευῇ,» Αξ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ὁμοῦ. συνάμα, ἑνταυτῷ. «Συνάρχων, Συνοδεύω, Συνεδεύω, Σύντροφος κτλ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) σύμπραξιν, βοήθειαν ἢ σύμπνοιαν. «Συμμαχίαν, Σύμφημι. 3) τὸ ἕνα μετ' ἄλλου. «Συγκρούω, Συμβήγνυμι. 4) τὸ Ὅλως διόλου. «Συγκόπτω, Συντρίβω, Συγκλείω, Συμπληρόω. 5) διάρκειαν, μονιμότητα. «Συμμένω, Συνίζημαι.

6) τὸ Οἰκοθεν ἢ Κατ' ἀλίγαν. «Συναθροίζω, Συναύξω. ‖. (παρὰ Ποιητ. Δ'. τί θέναι μετὰ τὸ πτωτ.) «Ἀπόλλων ἠρτέμιδι ξύν,» Ὀδ. Ο. (Β', χωρίζεται τὸ συνθ. ῥήματος, κατὰ παρέκθ. ἄλλ. λέξ.) «Σὺν ῥ' ἔβαλον ἑλκεσίπεπλοι,» Ὅμ. (Γ', χωρὶς πτωτ. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπίῤῥ. σημ.) τὸ Ὁμοῦ, συγχρόνως· ἐπίσης· πρωτίστ. «Οἵ κεν δὴ νειαιρέμεθα κενεὰς σὺν χείρας ἔχοντες,» Ὀδ. Κ. «Σὺν δὲ πειρὰ κἀσάθη,» Ἰλ. Ψ. «Σὺν δ' αὖτως ἐγὼ,» Σοφ. (Ἠδὴ ὑπάγεται καὶ ἡ Γραφικὴ χρῆσις) «Σὺν τὸν δίκαιον καὶ σὺν τὸν ἄσεβῆ κρινεῖ ὁ θεός,» ‖. (εἰς ἐπιτραφὰς, καθὼς ᾗ παρὰ τοῖς κάτω Βυζαντινοῖς, εὑρίσκεται συντασσόμενη καὶ μὲ γενικήν). «Σεύηρος Σωκράτου σὺν γναικὸς Μελιτίνης,» ‖. (ἐν συνθ. πρὸ τοῦ β, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς Συμ· πρὸ τοῦ γ, κ, ξ, χ, εἰς Συγ· πρὸ τοῦ λ, εἰς Συλ· πρὸ τοῦ ρ, εἰς Συρ· πρὸ τοῦ σ, εἰς Συσ· καὶ πρὸ τοῦ ζ σκ, σπ, σφ, σχ, ἀπωθάλλει τὸ ν, Σύζυγος, Σύσκηνος, Σύσκημα κτλ.).

Σύν, αἰτ. ἑν. τοῦ Σύς.

Συναγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνάγω.

Συν-αγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ

Συν-αγάλλομαι, Μ. ἀγαλοῦμαι. Ἀγάλλομαι (Χαίρω) μετά τινος, συνευφραίνομαι.

Συνάγαμαι, Μ. αγαθήσομαι. Θαυμάζω (Ἐπαινῶ) τι ἢ τινα ἐκ συμφώνου.

Συν-αγαναχτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ ᾗ ἐγὼ ἐπίσης, συμπαριζίζομαι τὴν ἀγανάκτησίν τινος.

Συναγανάκτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συν-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, γνωστοποιῶ τι ὡς -

Συνάγγελος (ὁ). ὁ μετ' ἄλλου, ἢ ἄλλων σταλλόμενος ἄγγελος (μηνυτής).

Συν-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω, συναθροίζω. 2) (μσ.) Π. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι.

Συν-αγελάζω, Μ. άσω, Συναθροίζω (ᾗ πθ. Συνδιαιτῶμαι) εἰς ἀγέλην, περιπατῶ κοπαδιαστός.

Συναγελασμός (ὁ). τὸ συναγελάζειν ἢ συναγελάζεσθαι, ἢ εἰς ἀγέλην συνδιαίτησις.

Συναγελαστικός, ἡ, όν. Ὁ φύσει ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ συναγελάζειν, κοινωνικός. «Ἡ φύσις συναγελαστικοὺς ἡμᾶς ἀπειργάσατο,» (Ἱεροκλ. παρά) Στβ. «Συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οὐ λύκοις ζῷον ᾗ οὐ ταῖς λέουσι καὶ παρδάλεις ἐρημοῖς μονάζοντα,» Εὐς.

†Συν-αγένητος καὶ Συναγίνητος (ὁ, ἡ),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(θλγ.) ἐπίσης ἀγέννητος (ἔναρχος, ἄκτιστος).

Συναγερθεν, Αἰολ. ἀντὶ Συνηγέρθησαν, γ'. πλθ. προ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Συναγείρω.

‡Συναγερμὸς (ὁ), = Συναγυρμός.

Συνάγεσκον, Ἰων. ἀντὶ Συνῆγον, παρτ. ᾱ

Συναγηγέχει, γ'. ἐν. πρα. τοῦ Ἄττ. ὑπερσ. τοῦ Συνάγω.

Συναγιάζω, Μ. άσω. Ἁγιάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-αγινέω, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Συνάγω.

Συνάγκεια (ἡ), [σύν, ἄγκος]. τὸ βάθος τῆς φάραγγος ὅπου συρρέουσι τὰ ὕδατα τῶν πέριξ ἢ ἑκατέρωθεν βουνῶν, (ἄλλ.) Μισαγκεια. «Διὰ τῶν συναγκειῶν τοῦ Ταύρου, » Στρβ.

‡Σύναγκος (ἡ), = Συνάγκεια.

† Συναγλαΐζω, Μ. ίσω. Λαμπρύνω (Στολίζω) τι ὁμοῦ ἢ ἑνταύτῳ.

Σύναγμα (τὸ), τὸ συναζόμενον εἰς ἓν μέρος, καταπάτι· (ἰδιωτ.) πέτρα ἢ ἄμμος εἰς τὰ νεφρά.

Συν-αγνεύω, Μ. εύσω. Ἁγνεύω ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συν-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω τι ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν, ἀγοράζω ὅλην τὴν ποσότητα τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὅση εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀγοράν.

Συναγόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Συναγορεύω, Μ. εύσω καὶ ερῶ (ἀόρ. Συνηγόρευσα καὶ Συνεῖπον κτλ.). Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μετά (ἢ 2) πρός ὑπεράσπισίν) τινος, συνηγορῶ· βοηθῶ μὲ τὰς συμβουλάς μου, συμφωνῶ. (ἐπὶ πραγμ.) συνεργῶ (συντελῶ) πρὸς τὸν σκοπόν. » Δὶ δὲ γυναῖκες ἅπασαι συνειπάμεναι, .. ἐνιαύσιον ἐπένθησαν γρόνον, « Δ. Ἁλ., συμφωνήσασαι, (Γαλλ.) elles se donnèrent le mot.

Συν-αγραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ βοτ.) Ἀγραυλῶ (Διατρίβω ἢ Διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγροὺς) μετά τινος.

Συν-αγρεύω, Μ. εύσω. Κυνηγῶ ἢ Πιάνω κυνηγῶν μετά τινος.

Συν-αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἀγριαίνω ἐπίσης.

Συναγρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., συναγρίδα.

Συναγρόμενος, Π. ἀντὶ Συναγειρόμενος.

Συν-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ μετά τινος, συνδιανυκτερεύω ἄγρυπνος.

Συνάγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ συναγρυπνῶν μετά τινος, συγχρόνως ἢ ἐπίσης ἄγρυπνος.

Συν-αγρώσω, Π. ἀντὶ Συναγρεύω.

Συναγυρμὸς (ὁ). τὸ συναγείρειν ἢ συναγείρεσθαι, συνάθροισις, μαζωμός.

Συναγυρτὸς, ἡ, ὸν [συναγερω]. Συναγμένος ἀπεδῶ ᾱ ἀπεκεῖ. « Ὕδωρ—, » Πλάτ., τὸ συρρέον πηθενά, (παρβλ. Συλλειβω).

Συνάγχη (ἡ), [σύν, ἄγχω]. πρήξιμον ἐσωτερικὸν μὲ φλεγμονὴν τοῦ λαιμοῦ, (Ἰατρ.) συναγχονία. (παρβλ.) Κυνάγχη.

Συναγχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὑποκείμενος εἰς πάσχων ἀπὸ συνάγχην.

Συν-άγχω, Μ. άγξω, = Συμπνίγω.

Συν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνήγαγον κτλ.). Φέρω δύο ἢ ᾱ πλειότερα πράγματα εἰς ἕν, μαζόνω, συνάζω, συναθροίζω· ἑνόνω, συνάπτω· (μετνμ.) συμβιβάζω· (ἐπὶ κακοῦ) συγκροῦω· (ἐνίοτε) συστέλλω, συμμαζόνω· (συνεχῶς) δέγομαι εἰς τὸν οἶκόν μου, (Γαλλ.) accueillir· ἢ ξενοχωρῶ, ἀναγκάζω· (Λογικ.) συμπεραίνω· (ἐλλ. ἢ ἀπότ.) συμποσιάζω. » Τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον, « Ξεν. « Τὰ ὦτα (« Τὰς ὀφρῦς) συνάγειν, « Ἀρχφ., ζαρόνειν. « Ἐξεπετάννυτο, ὥσπερ σκιαδεῖον, ὃ πάλιν ξυνήγετο, « Ἀρχφ. « Κρέα συνάγει, « Δσκρ., κάμνει τὴν πληγὴν νὰ δέσῃ (νὰ σαρκώσῃ). « Τὰ σύφοντα συνάγουσι τὴν γλῶσσαν, « Γαλ. » Ἠρώρην συνάγοντες, « Ἠρ., ζευεύοντες τὸ πλοῖον ὥστε νὰ σχηματίσῃ πρώρην. » Συνάγειν εἰς ὀλίγον, « αὐτ. » Ἄρην (« Πόλεμον) συνάγειν, « Ὅμ., συνάπτειν, συγκροτεῖν. (ᾱ μετνμ.) « Συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο, « Ἡρωδ., νὰ τοὺς φιλιώσῃ. « Ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετέ με, « Γρφ., ἐπεριποιήθητε, ἐφιλοξενήσατε. (ᾱ πληρέστερον). « Οὐκ ἦν ἀνὴρ συνάγων αὐτοὺς εἰς εἰκίαν, « Γρφ. » Συναγαγὼν μολις ἑαυτὸν ὑπὸ ἀσθενείας, « Πλ. « Ὅλον μοι σαυτὸν ἐνταῦθα συνάγαγε, « Βασ. (καὶ ἑλλ.) » Συνάγειν (ἐνν. ἑαυτούς) εἰς χεῖρας, « Λξ., συμπλέκεσθαι εἰς μάχην. « Συνάγειν συμπόσιον, « Στρβ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) « Συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν, « (Δίφ. παρ') Ἀθ., συγκροτεῖν συμπόσιον ἐκ συνεισφορᾶς. (ᾱ πθ.) « Ἐπειδὰν ἅπαν συναγθῇ τὸ νόημα, « Ξεν. » Διοίγεσθαι καὶ συνάγεσθαι, « Ἀρστ. » Εἰς ὀξὺ (« Εἰς στενὸν) συνῆχθαι, « Σδ., Διόδ. » Τῇ αἰτιδείᾳ (« Τῷ λιμῷ) συναγόμενοι, « Πλβ., πιεζόμενοι. » Ἀρχαὶ συναχθεῖσαι κατ' ἐπιγαμίαν, « Ἡρωδ., εἰκειωθεῖσαι πρὸς ἀλλήλας, συγγενευσασαι. (καὶ κατὰ μτχ.) » Συναγόμενον, « Θμς, τὸ συμπέρασμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ πόρισμα.

Συναγωγεὺς, έως (ὁ). ὁ συνάγων (ἑνόνων, συνάπτων, συμβιβάζων κτλ.), φιλιωτὴς, μεσίτης. (ἀνατομ.) = Σφιγκτὴρ (μυών).

Συναγωγὴ (ἡ), τὸ συνάγειν, συνάθροισις, σύναξις (« Σίτου—, « Πλβ. » Ἄγρι συναγωγῆς δὲ τῶν λογιστῶν ἡ βουλὴ αὐτοκράτωρ ἔστω, « Ἐπγρφ.)· συλλογὴ (« Νόμων—, « Δ. Ἁλ. » Mearum epistolarum nulla est συναγωγή, « Κικέρ.)· συστολὴ (« Προσώπου—, « Ἰσοκρ., σκυθρώπασμα. » Κλίμαξ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τὴν συναγωγὴν λαμβάνουσα μέχρι τῆς κορυφῆς, « Διόδ.)· συναρμογὴ· συγκροτησις (« Πολέμου—, « Θκ.), (εἰς τὴν Λογικ.) συμπερασμός· (Ἐκκλησ.) τὰ συναγώγια τῶν Ἰουδ. » Παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς, « Εὐαγγ.

‡Συναγωγία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Συναγωγή.

Συναγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ συναγωγὴν συγκροτούμενος. « Δεῖπνον—, « Ἀθ., τὸ (ἄλλ.) Συμφορητὸν ἢ Ἐκ συμβολῆς. »

Συναγώγιον (τὸ), (κυρ. δεῖπνον) = Συναγώγιμον.

Συναγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ συνάγων ἢ συναγόμενος.

Συν-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀγωνιῶ μετά τινος, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν, ἀνησυχῶ (καρδιοκτυπῶ) ἐπίσης.

Συν-αγωνίζομαι, Μ. ισθμαι. (μὲ δοτ.) Ἀγωνίζομαι μετά τινος, συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ.

Συναγώνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πράττει τις συναγωνιζόμενος, βοήθημα συναγωνιστοῦ.

Συναγωνισμὸς (ὁ), τὸ συναγωνίζεσθαι.

Συναγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συναγωνιζόμενος (συμπράττων εἰς τὸν ἀγῶνα), σύντροφος ἀγωνιστοῦ· σύμμαχος. « Οἱ συντροφοι ἀγωνισταὶ τοῦ πυγμάχου ἐνυάδ' ἵδρυσαν ἀγωνιστὴν τὸν πυγμάχον ἐνυάδ' ἵδρυσαν, « Ἐπγρ. (καὶ μετνμ.) » Συναγωνιστῇ χρησάμενος τῷ πταμένῳ, « Ἰλ.

Συναδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφάς. 2) (μτγν.) συντεχνίτης, σύντροφος, (Γαλλ.) confrère.

Συν-αδηλέομαι-εῦμαι, Μ. ωθήσομαι, ήθην (Μέω) ἐπίσης ἄδηλος.

Συν-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ μετά τινος, γίνομαι συνένοχος ἀδικίας.

Συν-αδόντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον συμφωνοῦντα, συμφώνως.

Συν-αδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδοξῶ μετά τινος, συμμετέχω τῆς ἀδοξίας του, καὶ ἐπίσης ἄδοξος.

Συν-άδω, Μ. άσομαι. Ἄδω ὁμοῦ (ἢ σύμφωνου) μετά τινος, συμψάλλων (χορεύω καὶ τρπ.) ταιριάζω, συμφωνῶ.

Συν-αεθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Συναθλῶ.

Συνάεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύναθλος.

Συν-αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Συνᾴδω.

Συν-αείρω, Μ. αερῶ, Π. ἀντὶ Συναίρω.

Συν-αέξω, Π. ἀντὶ Συναύξω

Συν-αθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθετῶ (Ἀκυρόνω ἢ Παραβαίνω) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συν-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι (Συμπολεμῶ) ὡς-

Συναθλητὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Σύναθλος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων τῶν ἄθλων (τῶν ἀγώνων), συναγωνιστὴς.

Συν-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνθειρῶ.

Συν-αθροίζω, Μ. οίσω. Συνάγω εἰς ἓν σῶμα, θροισμα, μαζόνω, συμμαζόνω.

Συνάθροισις, εως (ἡ), τὸ συναθροίζειν ἢ συναθροίζεσθαι, σύναξις, μάζωμα.

Συνάθροισμα (τὸ). τὸ συναχθὲν κατὰ συνάθροισιν, σωρὸς, μάζωμα.

Συναθροισμὸς (ὁ), = Συναθροισις.

Συν-αθύρω, Μ. αθυρῶ, = Συμπαίζω.

Συναΐζηνη, ἐπίρ. Π. [συναΐσσω]. ὁρμῶντας ὁμοῦ συγχρόνως).

†Συν-αϊδάζω, Μ. άσω. Εἶμαι= †Συναΐδιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ίδιως (ἀλλ.) Ἐπίσης αἰδίος, συναιώνιος.

‡Συν-αιθριάζω, Μ. άσω. Συνδιατρίβω (Διανυκτερεύω) εἰς τὸ ὕπαιθρον. 2) Ἡσυχάζω συγχρόνως (ᾱ).

Συν-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κινοῦμαι παρομοίως (πεσῶ) μετά τινος.

†Συναικλία (ἡ), [σύν, αἴκλον], ἀκριβῶς ἀντὶ Σύνδειπνον.

Σύναιμος καὶ Συναίμων, ονος (ὁ, ἡ), συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μητὴς ἐξ ἀδίματος. ‖. (οὐσ.) ἀδελφὸς(-φὴ) ὁμομήτριος, Ὁμαίριων. « Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς, « Ησ.

Συναίνεσις, εως (ἡ). τὸ συναινεῖν, ἀποδοχή, συγκατάθεσις.

Συαινετέον, θετ. τοῦ Συναινέω.

Συναινέτης, ου (ὁ). ὁ συναινῶν εἴς τι, (Γαλλ.) partisan.

Συναινέω-ῶ, Μ. αινέσω, (μὲ αἰτ.)=Συναινῶ (ἰ)· (συνήθ.) ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι, συγκατανεύω εἰς τι· (μὲ δοτ.) σύμφημι, εἶμαι σύμφωνος· (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) ἐπιτρέπω ἢ ὑποσχομαί τι εἴς τινα.

Συναινίττομαι, Μ. ἰξομαι. Αἰνίττομαι (Γναινίττομαι) συγχρόνως.

Σύναινος (ὁ, ἡ). ὁ συναινῶν εἰς τι, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συναίνυμαι (χ. Μ.), Π. 'παίρνω τι ὁμοῦ, συνάγω, συμμαζώνω.

Συναίρεμα (τὸ). τὸ κατὰ συναίρεσιν συστελλόμενον.

Συναίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναιρέω, συστολή, συμμάζωμα· (Γρμτ.) ἕνωσις δύο φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβὴν ἢ δίφθογγον. Ἴδε Κράσις.

Συναιρεσιώτης, ου (ὁ) καὶ Συναιρεσιῶτις, ιδος (ἡ)·ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον αἵρεσιν, ὁμόδοξος αἱρετικοῦ (αἱρεσιώτου).

Συναιρετέον, θετ. τοῦ Συναιρέω.

Συναιρέτης, ου (ὁ). ὁ συναιρῶν (συγχέων) εἰς ἓν τὰ φῦσει διαστῶτα.

Συναιρετίζω, Μ. ἰσω. Συμφωνῶ μὲ τὴν αἵρεσίν τινος.

Συναιρετικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συναιρεῖν χρήσιμεύων ἢ ἐπιτήδειος.

Συναιρετιστής, ου (ὁ),= Συναιρεσιώτης.

Συναιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεῖλον χ.ρ.). Ἁθροίνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἄλλον. «Συστρατεύεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ συνελεῖν τὴν πόλιν,» Ἡρ. «Ἀμφοτέρας δ' ὁρῶ σύνελε' λίθος, « Ἰλ. Π., (ὀθ. 2) (συνήθ. κατὰ συγκ.) συστέλλω, συμμαζώνω· (ἐφ.) ἀσφίγγω, ἢ· συντέμνω. « Χλαῖναν συνελών, « Ὀδ. Γ., τυλίξας, διπλώσας. « Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων, καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων, συνεῖλε τὰς ἀσπίδας καὶ κατεσκεύασε πέλτας συμμέτρους,» Διόδ. « Πολλὴν ὁδὸν συνελών, « Πλ. « Συνεῖρε τὸν χρόνον, « Διοδ. « Νῦν δὲ (ὁ καρκίνος τῆς πόλιως) καὶ μᾶλλον ἔτι συνέρηται, « Πλδ. « Συνελὼν λέγω, « Θκ. « Συνελόντι εἰπεῖν (φάναι), « Ξεν., Ρῆτ., μὲ συντομίαν. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀπαρεμφ.) « Συνελόν γ' ὅτι, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος κτλ., « Ἰσ. (καὶ πῶ.) « Πρὸς οὓς τὸ φιλεῖν συνῄρηται,« Ἀριστ., συνεδέθη, (Γαλλ.) on a contracté de l'amitié. (ὅθεν παρὰ Γρμ.) « Συνῃρῆσθαι λέξεις, « αἱ παθοῦσαι συναίρεσιν. 3) τελειόνω. « Πόλεμόν—, « Πλ. (καὶ πῶ.) « Τὸ διάστημα συνῄρητο, « αὐτ., διεπλεύσθη. « Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, « Θκ.

Συναίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἄλλο. « Ἐὰν ἴσως τὸ ὑποζύγιον τῶν ἐχθρῶν που πεπτωκὸς ὑπὸ τὸν γόμον αὐτοῦ, οὐ παρελεύσῃ αὐτό, ἀλλὰ συναρεῖς αὐτὸ μετ' αὐτοῦ, « Γρφ. «Συναίρειν λόγων μετά τινος, « αὐτ., κοντάζω ('παίρνω) λογαριασμόν. 2) (συνήθ. μτ. μὲ δοτ. συγκδ.) = Συλλαμβάνομαι, βοηθῶ. « Συναίρομαί τινι τοῦ κινδύνου (ἢ) κίνδυνον, « Θκ., συμμερίζομαι τὸν κίνδ., συγκινδυνεύω. « Συναίρασθαι εἰς τὸ αὐτό, « Ξεν., συμμαχῆσαι. (καὶ πληρέστερον) « Ἔπλευσε καὶ πάρεστιν, ἀλλὰ μηνῶν στρατηλάταιν, οὗ συναίρεται δόρυ, « Εὐρ. (ᾠ μτνμ.) « Ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνα πράγμασι τύχη, « Ἡρῳδ. « Οὐκ ἀλάχιστον αὐτῷ πρὸς εὐδαιμονίαν καὶ τὸ πολυχρόνιον τῆς ἡγεμονίας συνήρεσε,« Δ. Κάσσ. 3) Π. ἀντὶ Συνάπτομαι. «Κύπριν—, « Αἰσχλ.

Συναισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Συνησθόμην κτλ.). Αἰσθάνομαί τι ἐξίσου ἢ συγχρόνως μετά τινος, προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, ἔχω τὴν συναισθησίαν τινος πράγματος. « Τῆς δὲ Καμβύσου μανίας φῦλα ὁμοῦ καὶ ἔθνη ξυνήσθετο, « Θμ.

Συναίσθησις, εως (ἡ), τὸ συναισθάνεσθαι, ἢ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος ἀντίληψις· συμπάθεια· αἴσθησις ἐνδόμυχος (συνειδησις) τὴν ὁπ. ἔχει τις περί τινος.

Συναισθητικός, ἡ, όν. Ὁ συναισθανόμενος ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συναισθάνεσθαι, ἐπιδεκτικὸς συναισθήσεως.

Συναΐσσω, Μ. αΐξω. Τινάζομαι ('Ορμῶ) συγχρόνως· συνεπείγομαι.

Συν-αισχύνω, Μ. υνῶ. Αἰσχύνω (Καταισχύνω) ἐνταυτῷ.

Συναιτία (ἡ). συνενοχὴ εἰς ἔγκλημα. 2) = Συναίτιον, αἰτία συνεργοῦσα (ς).

Συναιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ τινα μετά (ὡς συναιτίου) τινος.

Συναίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ μετ' ἄλλου τινὸς αἰτίας, συνεργὸς ἢ, συνένοχος, (Γαλλ.) complice. ‖. (οὐσ.) «Συναίτιον,« Φιλοσ., τὸ συντελεστικὸν αἴτιον, ἢ συνενεργοῦσα αἰτία. « Συναίτιον, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα· οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἅρτρον βοῶν συναίτιον εἶναι φασι τῆς ὅλκῆς τοῦ ἄρτρου, « Σξτ.

Συναιχμάζω, Μ. άσω, Π. συμπολεμῶ τινι ὡς σύναιχμος (σύμμαχος).

Συναιχμαλωτίζω, Μ. ἰσω. Αἰχμαλωτίζω συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλων.

Συναιχμάλωτις, ιδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Συναιχμάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ἄλλων αἰχμαλωτισθείς, σύντροφος αἰχμαλώτου, ἐπίσης αἰχμαλώτισσα.

Σύναιχμος (ὁ, ἡ), Π. [σὺν, αἰχμὴ], ἀντὶ Σύμμαχος.

Συν-αιωνίζω, Μ. ἰσω Εἶμαι-

Συναιώνιος (ὁ, ἡ). ἐπίσης αἰώνιος, συναΐδιος.

Συν-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνανυψοῦμαι· (τρπ.) εἶμαι μετέωρος (ἀμφίδοξος) ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετ' ἄλλα αἰώρησις, συνανύψωσις· (τρπ.) τὸ ἀναποφάσιστον «Γαλλ.) indécision.

Συνακαταληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπίσης δὲν καταλαμβάνω, κυρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀκαταληψίαν.

Συνακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω ὁμοῦ (συγχρόνως) μετά τινος· (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) φιλοτιμοῦμαι μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἴς τι. « Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν, « Πλδ.

Συνακολασταίνω, Μ. ανῶ. Ἀκολασταίνω μετά (εἶμαι σύντροφος τῆς ἀκολασίας) τινος, συναπολαύνω.

Συνακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ μετά τινος· (μεταφορ. μὲ αἰτ.) εἶμαι σύμφωνος εἰς τι· συγχωρῶ· (τρπρσ.) παρέπομαι. « Τοῦτο συνακολουθῶ, « Πλάτ., σύμφημι κατὰ τοῦτο. « Τοῦτ' οὐκέτ' ἂν ἐγώ σοι ξυνακολουθήσαιμ' ἄν, « αὐτ.

Συνακολούθησις, εως (ἡ), τὸ συνακολουθεῖν, συγκατάθεσις.

Συνακολουθία (ἡ). σχέσις, συναναφορά, συνέπεια.

Συνακολουθος (ὁ, ἡ). ὁ συνακολουθῶν τινι, (ἐπὶ πραγμ.) παρεπόμενον.

Συνακοντίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω (ᾗ μέσ. Τρυπῶ, Φονεύω τινὰ μὲ τὸ ἀκόντιον συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συνάκοος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Συνήκοος.

Συνακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνυπακούω, συνυπακούω, (Γαλλ.) sous-entendre· ἀκούω (διδάσκομαι, παραδίδομαι) τὰ αὐτὰ μαθήματα ἢ ἀπὸ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον, εἶμαι συναπρακτὴς τινος.

Συνακρατίζομαι, Μ. ἰσομαι. Προγεύομαι (Ἀκρατίζομαι) μετά τινος.

Συν-ακροάομαι-ωμαι, Μ. άσομαι. Ἀκροῶμαι τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνακούω.

Συνακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συνάγω.

Συνακτήρ (ὁ). ὁ συνάγων (συνάπτων, συμμαζώνων) τι.

Συνακτήριον (τὸ). μέρος ὑπου συνάζονται ἢ συσωρεύονται (πράγματα ἢ πράσωπα), τόπος συνάξιμος· σωρὸς, μάζωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Συνακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς σύναξιν, συνακτικός.

Συνακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συνάγειν· (κυρ. ἐπιῤῥήτορ.) ὁ συνενόνων τὰ ἐπιχειρήματά (τὰ συμπεράσματά) του πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, (συγγ. τῷ Συνεκτικός).

Συναλάλαγμα (τὸ). κραυγὴ συναλαλαζόντων, ἀλαλαγμὸς γινόμενος ἐκ συμφώνου (ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ).

Συν-αλαλάζω, Μ. άξω. Ἀλαλάζω ἐκ συμφώνου.

Συν-αλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλανῶμαι μετά τινος, συμπεριπλανῶμαι.

Συναλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναισθάνομαι τὰ δεινὰ (τὰς θλίψεις) τινὸς, συμπάσχω, συλλυποῦμαι, συμπονῶ.

Συναλγηδών, ονος (ἡ), τὸ συναλγεῖν, συμπόνησις. 2) Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Συναλγοῦσα.

Συναλγησις, εως (ἡ), τὸ συναλγεῖν.

Συν-αλγύνω, Μ. υνῶ. Λυπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον. ‖. (ἀμτθτ.)=Συναλγῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναλδής, ές (ὁ, ἡ), Π. (ἐπί φυτ.) αὐξάνων συγχρόνως.

Συν-αλεείνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς ἀλέαν, συνθερμαίνω.

‡Συν-αλέγω, Μ. ἑξω, = Συμφροντίζω.

Συνάλειμμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς συνάλειψιν, ἀλοιφή.

Συναλειπτικός, ἡ, όν. Συναλοιφῆς ποιητικός, συγχωνευτικός· (ἐπμ.) συνοπτικός.

Συναλειπτικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.) Κατὰ συναλοιφήν.

Συναλειπτός, ἡ, όν. Συναλοιφῆς ἐπιδεκτικός.

Συν-αλείφω, Μ. λείψω. Ἀλείφω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ (ἕνα μετ' ἄλλου)· ἀλείφων συγχέω (τὰ χρώματα ἕνα μετ' ἄλλου), κάμνω ἓν μίγμα, συγχωνεύω· (μτφ.) κάμνω τι νὰ μὴ πολυφαίνεται (καθὼς οἱ ζωγράφοι μετριάζοντες διὰ τῆς συγκράσεως τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων), συγκρύπτω, συσκιάζω (« Κολακείας δέ, καὶ τὰ τάγαθὰ ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, « Ἀρστ.)· (Γρμτ.) συναιρῶ δύο φωνήεντα εἰς ἕν (ἴδε Συναλοιφή).

Συν-αλέω-ῶ, Μ. αλέσω. Ἀλέθω τι ὁμοῦ· κάμνω ψιλὸν ἂν ἀλεῦρι, (συγχ. τῷ Συναλοάω).

Συν-αληθεύω, Μ. εύσω. Λέγω μετά τινος τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι ἐπίσης φιλαλήθης ἢ (ἐπί πραγμ.) ἀληθής. «Αἱ ἀντιφάσεις, κατὰ μέν Ἡράκλειτον, συναληθεύουσι· κατὰ δὲ Ἀναξαγόραν, συμψεύδονται, « Σχλ. Ἀρστ.

Συν-αλήθω, Μ. ήσω, = Συναλέω.

Συν-αληθεύω, Μ. εύσω. Συμπεριπλανῶμαι ὡς ἀλήτης.

Συν-αλθαίνω(-θάσσω ; -θέω, -θήσκω), Μ. αλθήσω καὶ Ἰων. ήξω. Ἰατρεύω (καὶ πθ. Ἰατρεύομαι) συγχρόνως.

Συν-αλιάζω, Μ. άσω. Συναθροίζω εἰς συνέλευσιν (ἁλίαν).

Συν-αλίζω, Μ. ίσω. Συνάγω, συναθροίζω.

‡Συν-αλίσγω, Μ. αλισγήσω, Γρφ. = Συμμολύνω, συμμιαίνω.

Συν-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναλίζω, συναγωγή, σύναξις, (συγχ. τῷ Συναυλισμός).

Συναλλαγή (ἡ). ἀνταλλαγή· ὁσοληψία· σχίσις, κοινωνία, ἐπιμιξία· διαλλαγή· φιλίωσις· συνθήκη, συμφωνία· (τρπ.) σύμπτωσις, συντυχία. «Νόσου —,« Σοφ.

Συνάλλαγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς συναλλαγῆς (ὁσοληψίας)· ὑπόθεσις ἐμπορική· Συμβόλαιον· (Ἰταλ.) cambio.

Συναλλαγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα (τὰς ὁσοληψίας, τὰ συμβόλαια), ἐμπορικός.

Συναλλαγματικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν συναλλαγμάτων ἢ, διὰ συναλλάγματος.

Συναλλακτής, οῦ (ὁ), ὁ συναλλάσσων (ἔχων σχέσιν, ὁσοληψίαν ἢ, κάμνων συμφωνίαν, συναλλαγήν) μετά τινος. 2) φιλιωτής, μεσίτης.

Συναλλακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συναλλαγήν (ληψοδοσίαν ἢ συμφωνίαν).

Συνάλλαξις, εως (ἡ), = Συναλλαγή.

Συν-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Κάμνω ἀνταλλαγήν, παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο· (συγκρ.) συνάπτω, φιλιόνω, διαλλάττω. ‖. (ἔλλ. ἡ μσ. καὶ πθ.) ἔχω σχέσιν ἢ ὁσοληψίαν ἢ κάμνω συμφωνίαν (παίρνω καὶ δίδω) μετά τινος. «Τοῖς δεομένοις συναλλάττοντα (ἐνν. λόγῳ),« Πλ., ἀνταμόνοντα (καὶ πθ.) « Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧ συνηλλάχθης ἐμοί, « Σοφ., συνευρεθῆς. « Συναλλαχθεῖσα γάμοις,« Εὐρ., αὐξευχθεῖσα εἰς γ.

Συν-αλληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλληγορῶ ὁμοῦ ἢ παρομοίως.

Συν-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλάζω (Ἀλλοιόω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω.

Συν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ὁμοῦ, Συμπηδῶ. 2) πετηοῦμαι ἀπό φόβου, ἐκπλήττομαι. « Συνάλλεσθαι φαμὲν καὶ τοὺς ἀναιρεμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνιδίοις, « Δριμβρ.

Συν-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλοτριόνω παρομοίως, συνεπεξενόνω.

Σύναλμα (τό), = Συμπήδημα.

Σύναλμος (ὁ, ἡ). φθειρασμένος μὲ ἄλμην, ἁλμυρός.

Συν-αλοάω(καὶ Π. -αλοιάω)-ῶ, Μ. ήσω. Κοπανίζω (Ἀλωνίζω) τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), (ἐν γέν.) συντρίβω, κατασυντρίβω.

Συναλοιφή (ἡ), [συναλείφω]. συνένωσις (κυρ. τῶν ἀλειφομένων χρωμάτων), συγχώνευσις· (ἰδιαιτ. παρὰ Γρμτ.) συναίρεσις δύο φωνηέντων εἰς ἓν (κατὰ κρᾶσιν ἢ ἔκθλιψιν). « Καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός, « Σδ. « Ἐρύθεια. . λέγεται ᾗ Ἐρύθη κατὰ συναλοιφήν, ὡς τὸ Ζέλεια Ζέλη, Μαντίνεια Μαντίνη, « Στρ. Βυζ.

‡Σύναλος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἅλατος (κοιν. τρώγων ψωμὶ καὶ ἅλας) μετά τινος, (ἐν γέν.) σύντροφος παλαιός, συντράπεζος.

Συν-αλύω (χ. Μ.). Ἀλύω (Πλανῶμαι ἢ Ἀνησυχῶ) ἐπίσης, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ξενοχωρίαν (πλῆξιν, ἀδημονίαν).

Συναλωνάζω, Μ. άσω. Συνεορτάζω τὰ ἅλῶα (τὴν ἑορτὴν τοῦ θέρους) μετά τινος.

‡Συν-αλωνίζω, Μ. ίσω. Συνδιατρίβω εἰς τὰ ἁλώνια μετά τινος.

Σύναμα (ἀντὶ Σὺν ἅμα), ἐπίρ. Ἐντάμα, ἐνταὐτῷ, πολλοὶ ὁμοῦ. « Πλουσιωτέρου σύναμα Κροισων ἑκκαίδεκα, « Δκ. 2) = Συγχρόνως. « Σύναμα τῷ βραχεῖαν ἰδεῖν αἵματος ῥύσιν ὠχρᾷ, « Σξτ.

Συν-αμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. συναφανίζω.

Συν-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. συνάζων παίρνω, μαζώνω, συσσωρεύω.

Συν-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) ὁμοῦ, γίνομαι συνένοχος ἁμαρτήματος.

Συν-αμείβω, Μ. είψω. Ἀλλάζω Ἓν μετ' ἄλλου, συναλλάζω.

Συν-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἁμιλλῶμαι (Ἀγωνίζομαι) μετά τινος, συναγωνίζομαι.

Συνάμιλλος (ὁ, ἡ). συναγωνιστής.

Σύναμμα (τό), [συνάπτω]. κόμπος, σμῆνος, κομπόδεμα.

†Συν-αμματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω σύναμμα, κομποδένω.

Συν-αμπέχω αμπίσχω), Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) τι ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν, συγκαλύπτω.

Συν-αμπρεύω, Μ. εύσω. Τραβῶ μαζῆ (κυρ. τὴν ἅμαξαν), συνεργῶ εἰς τὸ τράβηγμα, συνέλκω.

Συν-αμύνω, Μ. υνῶ. Συμπράττω πρὸς ἄμυναν, Συμβοηθῶ. ‖. (μσ.) συναγωνίζομαι.

Συν-αμφιάζω, Μ. άσω, = Συναμπέχω.

Συν-αμφι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ πίπτω νι συγχρόνως πέριξ τινός, συμπεριλαμβάνω ὡς ἂν μὲ ἀμφίβληστρον. 2) διατάζω (ἀμφιβάλλω) ἐπίσης.

Συναμφότερος, α, ον. Ὁ ἐξ ἀμφοτέρων (συγκείμενος, σύνθετος)· (πλθ.) ἓξ ὁμοῦ. « Ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, συναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, « Θεν. « Μίσθωσις τοῦ μὲν ἀγροῦ ιδ' μναῖ, τῶν δὲ οἰκιῶν γ', αἳ τέ μναῖ συναμφότεραι γίνονται, « Ἰσ. « Τί πωλεῖς ; σωτῆρα ; « Ἐπὶ τὰ ῥοδα, ἢ συναμφότερα ; « Ἀντ. (τὸ οὐδ.) Συναμφότερον, = τῷ.

Συναμφοτέρως, ἐπίρ. Καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους ἐνταὐτῷ.

Συνάμφω (ἀνάρθρ.). Καὶ οἱ (αἱ, τά) δύο ὁμοῦ. « Δακτύλιον καὶ ἐνώτιον ἄγων συνάμφω δ' ὁραχμὰς, « Λρτ. (καὶ ἄρθρ.) « Συμμάχων δὲ μεθ' ἑκατέρων ἦσαν οἱ συνάμφω πεζοὶ μὲν τρισμύριοι, τρισχίλιοι δ' ἱππεῖς, « Πλθ.

†Συνάμωρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνάμορος.

Συν-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω μοῦ.

Συν-ανα-βακχεύω, Μ. εύσω, = Συμβακχεύω.

Συν-ανα-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Βάλλω ὁμοῦ νὰ βάλλω.

Συν-ανα-βιβάζω, Μ. άσω. Ἀναβιβάζω συχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἀναβλαστάνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-ανα-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβλύζω συχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συναναβρύζω.

Συν-ανα-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβοῶ ὁμοῦ.

Συν-ανα-βόσκομαι, Μ. βοσκήσομαι. Βόσκομαι ἢ αὐξάνω (τρέφομαι) ὁμοῦ.

Συν-ανα-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω ὁμοῦ.

Συν-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω μὲ συμφώνου ἢ πανταχόθεν, καταναγκάζω· ἀποδεικνύω ἀναντιῤῥήτως, (θε.).

Συναναγκασμός (ὁ). ἀπόδειξις ἀναντιῤῥήτος.

Συνανάγνωσις, εως (ἡ), τὸ συναναγνώσκειν, ἢ ἐκ συμφώνου γενομένη ἀνάγνωσις.

Συν-αναγορεύω, Μ. εύσω. Ἀναγορεύω μοῦ.

Συν-ανα-γράφω, Μ. γράψω. Πεζὸν ἀναγράφω εἰς τὸν κατάλογον, καταγράφω σὺν ἄλλοις.

Συν-ανα-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγγυμνόω ὁμοῦ.

Συν-αν-άγω, Μ. ἄξω (ἄθρ. Συνανήγαγον κτλ.). Ἀνάγω (Ἀναβάζω) ἢ ὁμοῦ ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μσ.) κινῶ (σημόνομαι) συγχρόνως ἀπό τόν λιμένα, ἐβγαίνω μαζί εἰς τά πανιά.

Συναναδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀναδείκνυμι (Ἀναγορεύω) τινά συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ ἄλλον. » Βασιλέα —,« Ζωσ.

Συναναδέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀναδέχομαι ('Παίρνω ἐπάνω μου ἤ 'Εγγυῶμαι ἀπό) τι συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ ἄλλον.

Συναναδίδωμι, Μ. αναδώσω. Διαδίδω (κυρ. τήν τροφήν διά τῆς χωνεύσεως εἰς ὅλα τά μέρη τοῦ σώματος) συγχρόνως.

†Συναναζήλωσις, εως (ἡ). ἡ συνάμα γιορμένη ἀναζήλωσις, ἐπαναζήλωσις.

Συναναζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Σηκόνω τό στρατόπεδόν μου καί ἀναχωρῶ (Κινῶ ὁρμῆς μετατόπισιν) συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ ἄλλον.

Συναναζέω, Μ. ζέσω. Βάλλω τι νά βράσῃ (νά πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις) μαζί.

Συναναζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζητῶ τι μετά τινος, ζητῶ ὁμοῦ νά εὕρω.

Συναναζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναναβεύω διά τῆς ζυμώσεως.

Συναναζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζωπυρῶ συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ.

Συναναθάλλω, Μ. θαλήσω. Ἀναθάλλω ὁμοῦ μέ, συναναβλαστάνω.

Συναναθεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω ὁμοῦ μέ.

Συναναθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ ὁμοῦ, συναναβοῶ θρηνῶν.

Συναναιρεσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Συναναιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνανεῖλον κτλ.). Ἀναιρῶ ὁμοῦ, συναφανίζω. »Ἐάν τό ἕτερον αὐτῶν ἀνέλωμεν, ἤ τό ἀπόμενον συναναιρεθήσεται,« Σξτ. 2) χρησμοδοτῶν παραγγέλλω. »Ἐάν ἡ Πυθία συναναιρῇ,« Πλάτ.

Συνανακάμπτω, Μ. κάμψω. Ἀνακάμπτω συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ, συνεπιστρέφω. 2) συμπεριπατῶ πρός διασκέδασιν ἤ σωμασκίαν. (Ἰταλ.) σολατσάρω ὁμοῦ.

Συναναπείθω, Μ. πείσω. Ἀναπείθω (Καταπείθω ἤ Παρακινῶ) συγχρόνως ἤ μετ' ἄλλου.

Συναναπέμπω, Μ. πέμψω. Ἀναπέμπω ἤ Ἀναδίδω συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ. 2) (κατά τήν 'Ρωμ. νομοθεσ.) συγκληρονομῶ.

Συναναπηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὁμοῦ πρός τά ἄνω.

Συναναπιέζω, Μ. πιέσω. Συνανατινάζω πιέζων.

Συναναπίμπλημι, Μ. αναπλήσω. Γεμίζω συγχρόνως ὡς ἐπάνω.

Συναναπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Κάθημαι εἰς τήν τράπεζαν μετά τῶν ἄλλων.

Συναναπλάσσω(ττω), Μ. πλάσσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) τι ἐκ νέου ὁμοῦ μέ.

Συναναπλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἤ Τυλίζω τι ὁμοῦ μέ.

Συναναπληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρώνω τι ὁμοῦ ἤ συγχρόνως μέ ἄλλο.

†Συναναπορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὑπάγω πρός τά ἄνω ἤ πρός τά ὀπίσω (Ἀναβαίνω ἤ Ἐπανέρχομαι) μετά τινος.

Συναναπράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀπαιτῶ καί εἰσπράττω τι (ὀφειλόμενον) ὁμοῦ μέ ἄλλον συμπράττω πρός εἰσπραξιν χρέους.

Συναναρπάζω, Μ. ἁρπάσω. Ἁρπάζω τι ὁμοῦ ἤ συγχρόνως πρός τά ἄνω, κόμνω ἐπάνω ἀνάρτασιν.

Συναναρριπτέω-ῶ, Μ. ήσω καί

Συναναρρίπτω, Μ. ρίψω. 'Ρίπτω (Τινάζω) τι ὁμοῦ πρός τά ἄνω.

†Συνάναρχος (ὁ, ἡ). (ὑλγ.) ὁμοῦ μέ ἄλλον ἄναρχος, ἐπίσης ἄναρχος.

Συναναστάπτω, Μ. σκάψω. Ξεσκάπτω (Μεθεμελιώνω) τι ὁμοῦ μέ, συνανατρέπω ἀκάπτων.

Συναναστρέφω, Μ. στρέψω. Ἐπιστρέφω τινά ἤ (ἑλλ.) ἁμαυτόν ὁμοῦ μέ, συνεπιστρέφω. 2) (μσ.) ἔχω σχέσεις (συναναστροφήν) μετά τινος.

Συναναστροφή (ἡ), τό οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος ἐπιστροφή ἤ ἐπαμιξία, συνδιατριβή.

Συναναστρώζω, Μ. στώσω. Γλυτόνω ἤ 'παίρνω τι πάλιν ὀπίσω ὁμοῦ μέ.

Συνανατείνω, Μ. τενῶ. Ἀνατείνω συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ. ||-(πθ. ἡ μσ.) συνεπαίρομαι.

Συναναταλλω καί (μσ.) -τάλλομαι, Μ. τελῶ, -οῦμαι. Ἀναταλλω ἤ Ἀναβλαστάνω συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ.

Συναναταξις, Μ. τήξω. Συγχωνεύω, συναναλύω.

Συνανατίθημι, Μ. αναθήσω. Ἀναθέτω ἤ Ἀφιερόνω τι ὁμοῦ μέ.

Συνανατολή (ἡ). τό συνανατέλλειν, ἤ σύγχρονες ἀνατολή δύο ἀστέρων.

Συναναφέρω, Μ. τρίψω. Ἀνατρέπω ὁμοῦ μέ.

Συναναφέρω, Μ. θρέψω. Ἀνατρέφω ὁμοῦ.

Συναναφέρω, Μ. θραμοῦμαι. Τρέχω ὁμοῦ πρός τά ἄνω, συναναβαίνω τρέχων.

Συναναφρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω (πατσαλημμένος) Συχνοτρίβω ἤ Συνατρίβω) τι ὁμοῦ μέ. ||. (πθ. κατ' μτφρ. μέ δοτ.) συναναστρέφομαι.

Συναναφαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναφαίνω (ἤ πθ. ἤ μσ. Ἀναφαίνομαι) συγχρόνως ἤ ὁμοῦ μέ.

Συναναφέρω, Μ. ανοίσω (ἀόρ. Συνανήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ πρός τά ἄνω, συναναβιβάζω· (πρπ.) ἀνάγω (ἀναβιβάω) τι μετ' ἄλλων εἰς. ||. (ἑλλ. ἡ ἀμτβτ.) ἔρχομαι συγχρόνως εἰς τόν ἑαυτόν μου, συναλαμβάνω τήν πρωτέραν ἀκμήν ἤ δυναμίν μου.

Συναναφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Λέγω τι συγχρόνως μέ δυνατήν ἤ ἐμφαντικήν φωνήν.

Συναναφλέγω, Μ. φλέξω. Ἀνάπτω (Ἐξάπτω) ὁμοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναναφορὰ (ἡ). τὸ συναναφέρειν ἢ συναναφέρεσθαι.

Συν-ανα-φυράω-ῶ καὶ (συχνότ.)

Συν-ανα-φύρω, Μ. φυρῶ. Συμόνω (Ἀνακατόνω [καὶ πθ.] Συμόνομαι) μαζῆ, (μτφρ. κατὰ συγκόχ.) συναναζρέφομαι ἐπὶ κακῷ μετά τινος, συμμολύνομαι. «Ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ, οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν,» Ἀθ.

Συν-ανα-φύω, Μ. φύσω (ἀόρ. β'. Συνανέφυν κτλ.). Ἀναβδω (καὶ ἀμτβτ. Ἀναδίδομαι, Φυτρόνω) ὁμοῦ μέ. «Οὐ δέ τις εὐποτμία μὴ συναναφυόμενον ἔχουσα καὶ τὸ κνίζον,» Κ. Μανασσ.

Συν-ανα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναφωνῶ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαυνόνω (Χαλαρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-αναχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνανέχεα κτλ.). Χύνω ἐπανειλημμένως (Ἐκχαχύνω) τι ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον), ἀναμακατόνω.

Συν-ανα-χορεύω, Μ. εὐσω. Χορεύω (Ἀναχορεύω) μετά τινος, εἶμαι τεταγμένος εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν (εἰς τὴν αὐτὴν σειράν).

Συν-ανα-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐκπτύω ὁμοῦ. «Τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος—,» Ακ.

Συν-ανα-χρώζω ᾗ (συχνότ.) Συν-αναχρώνυμι, Μ. χρώσω. Μεταβάλω διὰ τῆς προσεγγίσεως τὸ χρῶμά (ᾗ ἐν γέν. τὴν ποιότητά [καὶ μτνμ.] τὰ ἰδιώματά) μιᾶς τι, προστρίβω διὰ τῆς ἀναχρώσεως· (μπ. ἀλληλοπθ.) λαμβάνω διὰ τῆς προσεγγίσεως τὸ χρῶμά (ᾗ διὰ τῆς συναναστροφῆς μτνμ. τὰς ἕξεις) τινος.

Συναναχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς προσεγγίσεως μετάδοσις ἢ μεταλήψις τοῦ χρώματός (ᾗ μτνμ. τοῦ νοσήματός ἢ [μτφρ.] τῶν ἕξεών) τινος.

Συν-ανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Μεσεύω ἢ Ἀποστρέφομαι ἢ Ἐπιστρέφω) ὁμοῦ.

(Συν-ανδάνω), ἄχρ. (ἴδε Συνεύδω).

Συν-ανδραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνδραγαθῶ συγχρόνως ἢ ἐπίσης.

Συν-ανδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ἀνήρ (Ἡλικιοῦμαι) συγχρόνως.

Συν-άν-ειμι, Μ. ειμι, = Συνανέρχομαι, (μτνμ.) συναυξάνω.

‡Συν-ανεί-ργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω (Ἀναχαιτίζω) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-αν-έλκω, Μ. ἑλξω καὶ ἑλκύσω (ἀόρ. Συνανείλκυσα κτλ.). Τραβῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω.

Συν-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συναν-ῆλθον κτλ.). Ἀνέρχομαι συγχρόνως, συναναβαίνω ἢ συναναβιβάζομαι.

Συν-αν-έχω, Μ. ἑξω (ἀόρ. Συνανέσχον ᾗ). Ἐκτείνω ἢ Σηκόω τι (καὶ πθ. Σηκόνομαι) συγχρόνως ὑψηλά· (ἐπὶ ἀστέρ.) Συναναστέλλω, (καὶ μτνμ.) συνακμάζω («Συνανασχὼν Αἰθανίῳ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους,» Εὐνάπ.)· συνυποστηρίζω. «Τὸ κράτος αὐτῷ συνανέχοντ,» Ἀνών.

Συν-αν-ηθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνηθῶ (Ἀνανεύομαι) συγχρόνως.

Συν-ανθίω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀνθῶ (Ἀνθίζω) συγχρόνως, (μτφρ.) συνακμάζω.

Συν-ανθ-ομολογέ-ομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀνθομολογοῦμαι (Συμφωνῶ) μετά τινος.

Συν-ανθρωπεύω καὶ (συχνότ. μπ.) εὔομαι, Μ. εὔσω, -ομαι. Ζῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἢ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, εἶμαι κοινωνικὸς (ᾗ ἐπὶ ζ.) οἰκιακὸς, (Γαλλ.) s'umaniser. «Ζῶσα συνανθρωπευόμενα, «Ἀρχ., τὰ συνδιαιτώμενα μετὰ τῶν ἀνθρ., τὰ κατοικίδια.

Συν-ανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ

Συν-ανθρωπίζω, Μ. ίσω, = Συνανθρωπεύω.

Συνανθρωπιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ συνανθρωπίζῃ (νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἀνθρ.).

Συνάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοφυὴς ἄλλῳ ἀνθρώπου ἄνθρωπος, ὁμοίως ἄνθρωπος.

Συν-ανιάω-ῶ, Μ. άσω, = Συλλυπῶ, (καὶ πθ.) συλλυποῦμαι.

Συν-αν-ίημι, Μ. αν-ήσω (ἀόρ. Συνανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω (Χειεντόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-ίπταμαι, Μ. αναπτήσομαι (ἀόρ. Συνανέπτην ᾗ). Πετῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, ἀνίπταμαι ὁμοῦ (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συν-αν-ίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Συνανέστησα ᾗ β'. Συνανέστην κτλ.). Σηκόνω τι (ᾗ πθ. Σηκόνομαι) ἐπάνω· (ἐπὶ κτιρ. Ἀνοικοδομῶ, [ἐπὶ νεκρ. ἐκκλησ.] Ἀναστήνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανισχω, Μ. αναχήσω, = Συνανέχω.

Συν-αν-υγεύω, Μ. εὐσω. Ἀνιχνεύω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συν-ανοητ-αίνω, Μ. ανοητήσω. Ἀνοηταίνω μετά τινος, εἶμαι ἢ γίνομαι ἐπίσης ἀνόητος.

Συν-αν-οίγνυμι (-οίγω), Μ. αν-οίξω (ἀόρ. Συνανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ ἄλλον.

Συν-αν-οιμώζω, Μ. ώξω. Ἀναστενάζω θυνατά (Θρηνολογῶ ζενάζων) ὁμοῦ.

Συν-αν-ολολύζω, Μ. ύξω. Ἀνολολύζω ἐκ συμφώνου.

Συν-αν-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνομολογῶ ἐκ συμφώνου.

‡Συν-αντ-αγω-ίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀντιστέκομαι (Ἀνταγωνίζομαι) ὁμοῦ, συναγωνίζομαι κατά τινος.

Συν-αντάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, ἀνταμόνω καθ' ὁδόν (κατὰ τύχην)· (ἐνίοτε) συμπίπτω, ‖θθ.

Συνάντημα (τὸ). συμβεβηκὸς, συναπάντημα.

Συνάντησις, εως (ἡ), τὸ συναντᾶν, συναπάντησις· (ἐνίοτε) σύμπτωσις. 2) = Συνάντημα.

Συναντ-άζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Συναντάω.

Συν-αντι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἀντιθέτω ἢ Παραβάλλω συγχρόνως, συμπαραβάλλω.

Συν-αντι-λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) Βοηθῶ τινα νὰ κάμῃ τι, πάνω καὶ ἐγὼ μαζῆ, συμβοηθῶ.

Συναντίληψις, εως (ἡ), = Ἀντίληψις, συμβοήθεια.

Συν-αντ-λέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ (ᾗ συνκόχ. Ὑποφέρω) ᾗ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Συναντάω.

Συν-ανύτω(-ανύω), Μ. ανύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι ὁμοῦ, συνεκτελῶ.

Συν-αν-υφ-αίνω, Μ. ώσω. Ἀνυφῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απ-αγω, Μ. αξω (ἀόρ. Συνεπήγαγον κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ (μετά τινος) εἰς ἄλλο μέρος. «Ὑπὸν ζῶσκε, καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειε,» Ξεν. Ἱππ. μτ.) » Συναπάγομαι τοῖς ταπεινοῖς,» Γρρ., συνταπεινοῦμαι. «Συναπήγετο τῶν τῇ ὑποκρίσει,» αὐτ., συμπαρῆγ.

†Συν-απ-αθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἀθάνατόν (Θεωποιῶ) τινα ὁμοῦ.

Συν-απ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνομαι (Κινοῦμαι διὰ ταξεῖδι, Ἀναχωρῶ) μετά τινος, συναπέρχομαι.

Συν-απ-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀπαλλάττω (Ἐλευθερόνω) συγχρόνως.

Συν-απ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ

‡Συν-απ-αντίζω, Μ. ίσω, = Συναντάω.

Συν-απ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπαρνοῦμαι συγχρόνως.

Συν-απ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ ἢ συγχρόνως ἀπό.

Συν-απ-αρτίζω, Μ. ίσω. Ἀπαρτίζω (Ἀποτελειόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ (μτβτ. ἢ ἑλλ. καὶ πθ.) ἀντιστοιχῶ, ἰσοῦμαι.

Συναπαρτισμὸς (ὁ), τὸ συναπαρτίζειν ἢ συναπαρτίζεσθαι, συναποτελείωσις.

Συν-απ-έρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι. Ἀρχίνω συγχρόνως.

Συνάπας, ασα, αν, = Σύμπας.

Συν-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απ-αυγάζομαι, Μ. άσομαι. Λάμπω (Διαχέεται ἡ λάμψις μου) συγχρόνως ἀπό τινος, συνεκλάμπω.

Συν-απειλέω-ῶ ᾗ (μα)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ωμαι. Ἀπειλῶ (Φοβερίζω) ὁμοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Οὐ μόνον τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ ᾗ τοῖς ἡγεῖν αἰτίοις συναπειλῆσαι, « Εὐρ.

Συνάπειμι, Μ. ἐσομαι. Εἶμαι συγχρόνως ἀπὼν, Ἀλλείπω μετά τινος.

Συνάπειμι, Μ. εἶμι (παρτ. Συναπὴειν κτλ.), = Συναπέρχομαι.

Συναπειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναπαγορεύω.

Συναπειρέγω, Μ. εἰρξω. Ἐμποδίζω συγχρόνως ἀπό, (μὲ γεν. ἐκ β'.).

Συνα-πεκ-δύω, Μ. δύσω. Τδύνω (Γυμνόω) συγχρόνως ἀπό.

Συνα-πελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀπελαύνω (Ἀποδιώκω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνα-πελαφρύνω, Μ. υνῶ, = Συνεπελαφρύνω.

Συνα-πελέγχω, Μ. ἐγξω. Ἐξελέγχλω εἰς τὸ φανερὸν (Ἐλέγχω) συγχρόνως.

Συναπελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπελευθερωθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἐπίσης ἀπελεύθερος.

Συνα-εμπολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναπέπτην, ἀόρ. τῆς ὀρς. τοῦ Συναφίπταμαι.

Συναπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπεργάζομαι (Ἀποτελειόνω ἔργον τι) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ (νὰ κατορθωθῇ) τι τέλειον.

Συναπ-ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶν ἀφίνω (καὶ μτγμ. Προσάπτω, Προστρίβω) τι συγχρόνως εἰς. « Τῷ λόγῳ συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, « Πλ.

Συναπερεῖν, μέλλ. ἀνμλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναπαγορεύω.

Συναπ-ερχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ὑπάγω ἢ ἀναχωρῶ ὁμοῦ.

Συνα-πευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω τι ὁμοῦ, συλλυρθόω, συνδιευθύ ω. (συγχ. τῷ, ᾗ ἴσως ἡμάρτηται ἀντὶ τοῦ Συνεπευθύνω).

Συναπ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι. Γίνομαι ἐχθρὸς ἢ μισητὸς συγχρόνως.

Συναπέσταμαι, Ἰων. ἀντὶ Συναφίσταμαι.

Συνα-σελάω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπλόνω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνα-πο-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω μετά τινος ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, κάμνω ὁμοῦ ἀπόβασιν.

Συνα-πο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω ἢ Ἀποβάλλω τι ὁμοῦ. « Εἰρήνης δ' ἕνεκεν συναποβάλλειν (συναποβάλλεσθαι) τοῖς τὸν χειτῶνα πειρωμένοις λαβεῖν καὶ θοίμάχιον, « Νίκηφ. Χοῦμν.

Συνα-πο-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Συμπαραβιάζομαι διὰ τῆς βίας.

Συναποβρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω ὁμοῦ μὲ ἄλλον (ἵνα πάρω τὸν ζωμόν).

Συνα-πο-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω ἀπ' ἐμοῦ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνα-πο-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἐκλείπω (Παύω τοῦ ὑπάρχειν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνα-πο-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀπελπίζομαι συγχρόνως ἢ παρομοίως.

Συναπογραπτέαν, θετ. τοῦ Συναπογράφομαι.

Συνα-πο-γράφομαι, Μ. γράψομαι. Καταγράφομαι εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον καὶ χρέος τὸν αὐτὸν σκοπὸν (π. χ. ὡς ὑπόλογος διὰ τὸ αὐτὸ ὑπούργημα) μετ' ἄλλων (συγκόχ. ᾗ μτφορ.) πρασβεύω τὰς αὐτὰς ἀργας (τὰ αὐτὰ πόγματα), εἶμαι τῶν αὐτοῦ συζήματος, ἀνήκω εἰς τὴν ἰδίαν αἵρεσιν, (ἐν γέν.) συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι, « Οἷς καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς συναπεγράψαντο, « Σξτ. 2) ἀπογράφω (σημειόνω) συγχρόνως. « Ἡ χωρεγραφία, ἀποτεμνομένη τοὺς κατὰ μέρος τόπους, . . συναπογράφει(-γράφεται) καὶ τὰ σμικρότατα, « Πτλμ.

Συν-απο-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγυμνόνω ὁμοῦ, Συναποδύω.

Συν-απο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Τούτῳ δειχθέντος, κἀκεῖνο συναποδέδεικται, « Χρσ.

Συναπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἄλλου ἀπόδειξις.

Συν-απο-δέρω, Μ. δερῶ. Τδέρνω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδημῶ ὁμοῦ, Ἀλλείπω ἢ ἀναχωρῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου μετά τινος.

Συναπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδημῶν μετά τινος, σύντροφος ἀποδημοῦντος.

Συν-απο-διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω κρυφίως ἀπὸ πουθενὰ μετά τινος, δραπετεύω ὁμοῦ.

Συν-απο-δίδωμι Μ. δώσω. Ἀποδίδω τι ὁμοῦ, συνεκφράζω, συναπαρτίζω. « Ὅσα, διὰ τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος ἐπεληλύθαμεν, συναποδόντες αὐτοῖς ᾗ τὴν ἄνωθεν ἱστορίαν, « Σξτ. 2) πωλῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Παμώνθου τοῦ συναποδομένου, « Πάπυρ. Αἰγυπτ.

Συναπο-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἀποδοκιμάζω τι ὁμοῦ (ἐπίσης ἢ ἐκ συμφώνου).

Συναποδοκιμαστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν-απο-δύρομαι, Μ. υροῦμαι. Θρηνολογῶ ἐκ συμφώνου.

Συν-απο-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. β'. Συναπέδυν κτλ.). Συγυμνόνω (καὶ μσ. Συγυμνόνομαι, Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πάνω μου ὡς ἔνδυμα) ὁμοῦ μέ. 2) (συνκόχ.) συμπαλαίω ἢ συναγωνίζομαι. « Ἐσφαίριζε δ' οὐκ ἀηδῶς, καὶ πολλοὶ αὐτῷ συναπεδύοντο τῶν Ἀντιγόνου φίλων, « Ἀθ.

Συν-απο-θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθεόνω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-θλίβω, Μ. θλίψω. Στραγγίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Καὶ τὰ φύλλα—, « Δσκρ.

Συν-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω μετά τινος. « Τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχή, « Πλάτ. « Ὅσα δ' ἂν αὐτέσισι (τοῖσι γέρασι) χρόνια νοσήματα γένηται τὰ πολλὰ συναποθνήσκει, « Ἱππκρ.

Συν-απο-ικίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω συγχρόνως μὲ ἄλλον (ἢ Μεταφέρω καὶ ἄλλους ὁμοῦ εἰς) ἀποικίαν.

Συν-απο-λύομαι, Μ. οιχήσομαι. Ἀναγωρῶ (Γίνομαι ἄφαντος ἢ Ἀποθνήσκω) ὁμοῦ μὲ, συνεκλείπω.

Συν-απο-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-καθ-ίστημι, Μ. καταστήσω. Φέρω (ᾗ μσ. Ἔρχομαι) συγχρόνως εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

Συν-απο-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποκάμνω (Ἀτονῶ, Ἀποσθένω) ὁμοῦ.

Συναποκατάστασις, εως (ἡ). σύγχρονος ἀποκατάστασις.

Συν-απο-κείμαι, Μ. κεῖσομαι. Εἶμαι ἀπεθειμένος (ἀποκείμενος) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὅλως διόλου (Ἀποκόπτω, Ἀφαιρῶ) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω συμβλίζων ὁμοῦ, συναποκτείνω κεντῶν.

Συν-απο-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω ὁμοῦ μὲ, συγκινδυνεύω.

Συν-απο-κλαίομαι, Μ. κλαύσομαι. Ἀποκλαίομαι (Θρηνολογῶ διὰ τὴν τύχην μα) μετά τινος.

Συν-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Ἀποκλείω) ὁμοῦ μὲ, συγκατακλείω.

Συν-απο-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω πρὸς ἄλλο μέρος (Ἐκκλίνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλύνων ἀποκαθαίρω (Ἀποκλύζω) ἐνταῦτῷ.

Συν-απο-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) συγχρόνως ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.

Συν-απο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτων ἀφαιρῶ ὁμοῦ, ἀποκόπτω συγχρόνως.

Συν-απο-κρίνω, Μ. κρινῶ. Συναποβάλλω τι διὰ τῆς ἐκκρίσεως (ὡς περίττωμα). 2) (μσ.) ἀποκρίνομαι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συν-απο-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ὅλως διόλου μετά τινος.

Συν-απο-κτείνω (κτίννυμι), Μ. κτενῶ. Φονεύω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-απο-κυέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ὁμοῦ.

Συν-απο-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίων ἀποῤῥίπτω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παίρνω ὀπίσω μετὰ τινος.

Συν-απο-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (Διαχέεται ἡ λάμψις μου) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεκλάμπω.

Συν-απολούω, Μ. λούσομαι. Ἀπολαμβάνω τι (καλὸν ἢ κακὸν) ἐνταῦτῷ ἢ ὁμοῦ μὲ, συμμετέχω τῆς ἀπολαύσεως.

Συν-απο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω μετὰ τῶν ἄλλων ὀπίσω. 2) (ἀμτβτ.) = Συνεκλείπω.

Συν-απο-λήγω, Μ. λήξω. Παύω (Τελειόνω) τι ὁμοῦ μὲ (ἀμτβτ.) καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα ἢ ἀποτέλεσμα μετά τινος.

Συν-απόλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω ἢ Ἀφανίζω τι ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-λογίζομαι-οῦμαι, Μ. ίσομαι. Ἀπολογοῦμαι (ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου) ἐκ συμφώνου ἢ συγχρόνως.

Συν-απο-λούω, Μ. λούσω. Ξεπλύνω λεύων ὁμοῦ μέ, συναποβάλλω λεύων.

Συν-απο-λύω, Μ. λύσω, = Συναπαλλάττω.

Συν-απο-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλάζων ἀπολαύω τι ὁμοῦ.

Συν-απο-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω (καὶ πθ. Μαραίνομαι, [ᾗ μτγμ.] Σβύνω, Ἐκλείπω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω (Ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) συγχρόνως πρός. « Πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἅμα τῇ ὁδῷ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, « Θκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν-απ-ονίνημαι, Μ. ονήσομαι. Ὠφελοῦμαι καὶ ἐγὼ μετά τινος, συναπολαύω τῆς ὠφελείας.

Συν-απο-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπελπίζομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, πράττω ἐπίσης ὡς ἀπονενοημένος.

Συν-απο-ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τι συγχρόνως ἀπό τινος.

Συν-απο-παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ὅλως διόλου μετά τινος.

Συν-απο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὁμοῦ ὀπίσω ἢ μακράν, συναποστέλλω.

Συναπο-πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς πέτραν.

Συν-απο-πήγνυμι, Μ. πήξω. Παγόνων ἀπομένω που μετά τινος.

Συν-απο-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἀποπλέω ὁμοῦ, συναναχωρῶ διὰ θαλάσσης, Συναπείρω.

Συν-απο-πνέω, Μ. πνεύσω. Ξιψυχῶ ὁμοῦ, συνεκπνέω.

Συν-απο-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω ὁμοῦ μέ.

Συν-απορέω-ῶ καὶ (πθ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπορῶ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ἀπορίαν. «Εἰ γὰρ ἀπορεῖται τὸ ἐξ οὗ, ἀνάγκη συνηπορῆσθαι καὶ τὸ ἐνῷ,» Σξτ.

Συν-απορ.ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρυήσομαι. Χύνομαι (Ξεχύνομαι) ὁμοῦ μέ (μεφορ.) συναναχωρῶ, συνεκλείπω. «Οἱ κόλακες τῷ πλούτῳ συναπερρύησαν.» Ἀξέρ.

Συν-απο-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζων ἢ Σπάνων ἀφαιρῶ ὁμοῦ, συναποστῶ.

Συν-απορ.ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ἀπορρίπτω τι ὁμοῦ.

Συν-απορρύπτω, Μ. ῥύψω. Συναποκαθαίρω, συναποπλύνω.

Συν-απο-σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω ὁμοῦ ὅλως διόλου, (μτνμ.) συναποπύομαι. «Ἔρωτος πεπαυμένη, συναπασβέννυται καὶ θυμός,» Δθν.

Συν-απο-σημύνω, Μ. υνῶ. Ἐκθειάζω (Μεγαλοποιῶ, Ἀπυσεμύνω) τι ἢ τινα ὁμοῦ.

Συν-απο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω (Ἀπυσπῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-στάζω, Μ. στάξω. Κάμνω νὰ στάζῃ τι (ᾗ ὑμτθτ. Στάζω) ὁμοῦ ἢ ἐντεῦθεν ἀπό τινος.

Συν-απο-στασιάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντι-

Συν-απο-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποστατῶ ὁμοῦ.

Συναποστάτης, ου (ὁ), ὁ ἀποστατῶν ὁμοῦ, σύντροφος ἀποστασίας, ἐπίσης ἀπεχθής.

Συν-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποστέλλω ὁμοῦ.

Συν-απο-στενόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναποκλείω εἰς στενόν.

Συν-απο-στερέω-ῶ Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος (Ἀποστερῶ) ὁμοῦ.

Συναποσβῆναι, ἀόρ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναφίστημι.

Συν-απο-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζων ἀφαιρῶ (Ἀποσχίζω) ὁμοῦ.

Συν-απο-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ὁμοῦ, συνδιατηρῶ.

Συν-απο-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ὁμοῦ ἐπ' ἄπειρον, συνεπεκτείνω.

Συν-απο-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω (Ἀποτελειόνω) τι ὁμοῦ, συναπεργάζομαί τι τέλειον.

Συν-απο-τέμνω, Μ. τεμῶ, -Συναποκόπτω.

†Συν-απο-τερματίζω, Μ. ίσω. Ἀποτελειόνω (Ἀποτερματίζω) τι συγχρόνως.

Συν-απο-τέφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς τέφραν, συγκατακαίω.

Συν-απο-τίθημι καὶ (συχνότ.) -τίθεμαι. Μ. ἀποθήσω, -ομαι. Ἀποθέτω (Ἀποποιοῦμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ (Παράγω εἰς τὸ εἶναι) ὁμοῦ.

Συν-απο-τίλλω. Μ. τιλῶ. Μαδῶ ὁμοῦ, συναναστῶ.

Συν-απο-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνων ἀποδίδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Καὶ τὰ δάνεια—,» Ἐπιχρ.

Συν-απο-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀποτρέπω(Ἐμποδίζω, Μεταπείθω) ὁμοῦ.

Συν-απο-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Φεύγω ὁμοῦ (Συναναχωρῶ) τρέχων.

Συν-απο-τροχάζω, Μ. άσω, -Συναποτρέχω.

Συν-απο-φαίνω, Μ. φανῶ, -Συναποδείκνυμι. || (μσ.) ἐκφράζω ὁμοῦ τὴν γνώμην μου, ἀποφαίνομαι συγχρόνως ἢ συμφώνως.

Συναπόφασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναποφημι, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ἄρνησις (ἀνένευσις).

Συν-απο-φέρω, Μ. απ-οίσω (ἀόρ. Συναπήνεγκα κτλ.). Παίρνω (Σηκώνω) τι συγχρόνως ἢ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ. || (μσ.) λαμβάνω τι ὁμοῦ εἰς ἐμαυτόν.

Συν-απο-φημι, Μ. φήσω. Λέγω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ τὸ Ὄχι, ἀπαρνοῦμαι ἢ ἀποποιοῦμαι ἐκ συμφώνου.

Συν-απο-φθίνω, Μ. φθίσω, Π. ἀφανίζω ὁμοῦ, συναποκτείνω, (καὶ πθ. ἢ ἀμτθτ.) συναποθνήσκω.

Συν-απο-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι ἀποχρώντως ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὠφελοῦμαι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκαταχρῶμαι.

Συν-απο-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποχωρῶ (Ἀποσύρομαι ἢ Ἀναχωρῶ) ὁμοῦ, συναναχωρῶ.

Συναπτέον, θετ. τοῦ Συνάπτω.

Συναπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συνάπτειν (ἑνόνειν), συνδετικός κατὰ δυνάφειαν.

†Συναπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν (συνέχειαν), εὐθύς, ἀμέσως.

Συναπτός, ή, όν. Συνημμένος ἢ δυνάμενος νὰ συναφθῇ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ συνάπτεται (νὰ συνδέεται, νὰ συμμαζόνεται).

Συν-άπτω, Μ. άψω. Κάμνω τι νὰ πιάσῃ (νὰ ἑνωθῇ) μετ' ἄλλου, συναρμόζω· (ἐνίοτε) πράττω τι κατὰ συνέχειαν· (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) συνέχομαι, ἐγγίζω, πλησιάζω, ἢ συνέρχομαι (φθάνω ὁμοῦ) εἰς. «Χεῖρας συνάπτειν,» Φλς. «Χεῖρι σύναπτε χεῖρα,» Ἄρχ. «Ἡ φιλία συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς,» Ξεν. «Γάμου (« Κῆδος, « Κοινωνίαν) συνάπτειν,» Δξ. (καὶ ἐπὶ ἐναντ.) «Μάχην (« Πόλεμον)—,» αὐτ., συγκροτεῖν. (ᾗ μσ.) «Οὗτος δ' ἐμοὶ ἐπιβουλεύσας ᾗ ἐξ ἀντιλογίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος,» Δμ. (ᾗ πληρέστερ.) «Συνάπτειν τὰ ς;ρατόπεδα εἰς μάχην,» αὐτ. (καὶ ἑλλ.) «Μελλόντων δὲ αὐτῶν συνάπτειν,» αὐτ., «νὰ ἔλθουν εἰς συμπλοκήν, νὰ πιασθοῦν. (καὶ κατ' ἄλλ. βλ.) «Εἰμὴ ξυνάψων (αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην),» ἀλλὰ συλλύσων πάρει,» Σοφ. (ᾗ πθ. μὲ αὐτ. πρόθετ.) «Ὅτε μοι πρὸς Καρχηδονίους νεῖκος συνῆπτο,» Ἀξ. (ἀόρ.) «Συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους,» Βίβλ. συνομιλεῖν. (καὶ πληρίς.) «Τί σαυτὸν ἐς λόγον ξυνάπτεις;» Ἀρχ. «Τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Δίγυπτίῳ πεδίῳ,» «Ἡρ.» «Τήνῳ τε συνάπτουσα ἄνδρος ἀγχιγείτων,» «Αἰσχλ. «Δείσας μὴ τοῦ ἕως τῶν νεφελῶν συνάψει,» Σοφ. (καὶ μτνμ.) «Τῆς ὥρας συναπτούσης,» Πλθ., -Συγκλειούσης, πλησιαζούσης, αὐτ. «Συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος,» αὐτ. «Ὥρα συνάπτει,» Πίνδ., ἐπείγει. «Συμβαίνεται δέ τις λόγος πρὸς μῦθον συνάπτων,» Ἀρστ., μύθῳ ὁμοιος. Συνάπτω ἀντιλαμβάνομαι, βαθῶ, συνεργῶ, «Ἐὰν ταν ἀπεύθῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς συνάπτεται,» Αἰσχλ.

Συναπτῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν, χωρὶς διακοπῆς, συνεχῶς.

Συν-απωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Ἀπώθω (Ἀποκρούω) τι ὁμοῦ.

Συναπωνάμην, ἀόρ. τῆς ὀρχ. τοῦ Συνωνέομαι.

Συν-αραάσσω(ττω), Μ. άξω. Κτυπῶ ὁμοῦ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω, συντρίβω. «Τὰ μέτωπα συναράττουσιν ὥσπερ οἱ κριοί,» Ακ. (καὶ κατὰ τμ.) «Οὐ ξύλα ξέ' ἄραξεν πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς;» Π. Μ. 2) Π. ἀντὶ Συναρμόζω. «Ἡρμόσθη συνάρασσε κυρώνῃ,» «Ἀπλλν.

Συναραχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμπλέκω ἀραχνοειδῶς. «Ὁ τράχηλος ξυναραχνοῦται,» «Ἱππκρ., «λεπτοῖς ἅμα καὶ πολλοῖς φλεβίοις ὥσπερ ἀράχνης ὑφάσμασι διαπλέκεται,» Γαλ.

Συναρέσκω, Μ. αρέσω. Ἀρέσκομαι ἢ ἔχω εἴς τι, ἐγκρίνω (ᾗ ὑρτπρα. μεί ἀρέσκει) ἐπίσης τι, συνευδοκῶ, συμβιβάζομαι, συμφωνῶ. (κὲ δοτ.) «Θησῆι ξυναρέσασα Μίνως,» «Ἀπλλν. «Τούτῳ ἐγὼ τῷ πράγματι οὐ συναρέσκομαι,» «Ὀρέστ. (αἴτ. ἑλλ.) «Θέμις, ἣν ἅμφω συναρεσάμεν,» «Ἀπλλν.

Συν-αρήγω, Μ. αρήξω, -Συμβοηθῶ.

Συνάρηρα, πρκ. ἀντὶ ἐνγ. τοῦ (ἀόρ.) Συναρήρομαι, πρκ. ἀντὶ ἐνγ. τοῦ (ἀόρ.) Συναράρω ἢ Συναναρίσκω, -Συναρμόζω, ἑνώνω ἢ μτχ.) «Συναρηρὼς ἢ Συναρηρομένος ὡς, Συνηρμοσμένος, (μτνμ.) σύμφωνος.

Συν-αρθμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συγκαταίθεμαι, συμφωνῶ.

Συνάρθμιος (ὁ, ἡ), Π. ταιρειασμένος, συνηρμοσμένος· σύμφωνος, σύντροφος.

Συν-αρμόω-ῶ, Μ. ώσω, -Συναρμόζω. Συναρθρόω.

†Σύναρθρος (ὁ, ἡ). (Γραμτ.) ἐκφερόμενος ἐνάρθρως.

Συν-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω τὰ μέλη πρὸς ἄλληλα διὰ τῶν ἄρθρων (κυρίως). «Τὸ ἄνω πέρας τοῦ στέρνου καὶ πρώτη συναρθροῦται πλευρά,» Γαλ.

†Συνάρθρως, ἐπίρ. «Κατὰ τὸ καλούμενον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑνέρθρον εἶδος τῆς ἑρμηνείας, « Γαλ.
Συνάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν ἄρθρων σύνδεσις.
Συναριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ἀριθμόν. 2) συγκεφαλαιόω.
Συναρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συγκαταρίθμησις, συγκεφαλαίωσις. » Ἡ συναρίθμησις τοῦ Κόσμου ὀνόματος ἑξακόσιά ἐστι, « Θλγ. Ἀριθμ.
Συναριθμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Συναριθμέω.
Συναρίθμιος ᾱ
Συνάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὸν ἀριθμόν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ. 2) ὅμοιος τὸν ἀριθμόν, ἰσάριθμος.
Συναριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Γευματίζω ὁμοῦ (μετά τινος), συντρώγω εἰς τὸ μεσημεριανὸν ἢ πρωϊνὸν φαγεῖ' (τὸ ἄριστον).
Συναριστεύω, Μ. εύσω. Ἀριστεύω ὁμοῦ (μετά τινος), συναναδραγαθῶ.
Συνάριστος (ὁ, ἡ). ὁ συναριστῶν μετά τινος, (καθὼς Συνδεῖπνος), (εἰς τὸν Ξεπορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάριστος).
Συναρχόμαι-οῦμαι, Μ. ἀρκεσθήσομαι. (μὴ ὀστ.) Ἐξαρκῶ ἢ Διαρκῶ ὁμοῦ.
Συναρμογή (ἡ). ἡ μετά τινος ἁρμογή, ταιριασμα τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα, συνδυασμὸς ἐντελής· (μουσ.) ἁρμονία, ἓξ τοῦ
Συναρμόζω, Μ. ώσω. Ἁρμόζω τι πρὸς ἄλλο, συνδέω (ὡς δι' ἁρμῶν), συνάπτω, συνάγω (συνεκδ.) συνθέτω ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον· (καὶ ἀμτθτ. ἢ πθ. ᾱ μσ.) ταιριάζω, συμφωνῶ. » Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν, « Ξεν.
†Συναρμολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. ἀντὶ Συναρμόζω.
Συναρμόζω.
Συναρμονιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εἰς ἁρμονίαν μετά τινος, συμφωνῶ.
Συνάρμος (ὁ, ἡ). ταιριασμένος, συνηρμοσμένος, σύμφωνος.
Συνάρμοσις, εως (ἡ), = Συναρμογή, συνάρμοσις.
Συναρμοστέον, θετ. τοῦ Συναρμόζω.
†Συναρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συναρμόζω, συναρμόζομαι.
Συναρμοστής, οῦ (ὁ). ὁ συναρμόζων (συναρμοστὴς τῶν ἄστρων, συμβιβάζων κτλ.)· συνάρχων ἀριστοῦ (διοικητοῦ).
Συναρμοστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συναρμόζειν, συναρμοστόνεως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συναρμόζοντα (ταιριασμένον), προσφόρως, ἁρμοζόντως, ἓξ τοῦ
Συναρμύττω, Μ. ύσω, Αττ. ἀντὶ Συναρμόζω.
Συναρμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναρθρόω.
Συναρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὁμοῦ, συναπαρνοῦμαι.
Συναρπαγή (ἡ), τὸ συναρπάζειν ἢ συναρπάζεσθαι, ἢ διά μιᾶς ἢ ἐξ ὁλοκλήρου ἁρπαγῆ. » Κατὰ συναρπαγήν, ἢ » Ἐκ συναρπαγῆς» Κλιμ., ἀπροβουλεύτως.
Συναρπάζω, Μ. άσω καὶ (μτγν.) άξω. Ἁρπάζω τι ὁμοῦ (συχρόνως) ἢ διά μιᾶς· (μτφορ.) καταπείθω τινὰ ἐκ συναρπαγῆς (χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσω πολὺ νὰ σκεφθῇ)· (ἐπὶ πραγμ.) μανθάνω ἢ καταλαμβάνω τι ταχέως.
Συνασῤῥωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀῤῥωστῶ ὁμοῦ, εἶμαι συχρόνως ἄῤῥωστος (ἀνήμπορος).
Σύναρσις, εως (ἡ), τὸ συναίρειν ἢ συναίρεσθαι, συναντίληψις. 2) τὰ συναρτήσεις, συναρμογή, συνάφεια.
Συν-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ ὁμοῦ (συνκθχ.) συνδέω· (πθ.) συμπλέκομαι μετά τινος, συνάπτω μάχην· (ἐν γέν.) συνέχομαι, συμπαρέπομαι.
Συνάρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπλοκή, συνάφεια· συνέπεια
Συν-αρτίζω, Μ. ίσω. Συμπληρῶ, συναπαρτίζω.
Συν-αρτύνω(-αρτύω), Μ. ὕσω. Ἑτοιμάζω (διευθετῶ) ἕνα μετ' ἄλλου, συγκροτῶ. » Ἀσπίσι—, « Ἁπλλ., = Συνασπίζω.
2) σκευάζω διά συνενώσεως διαφόρων ἀρτυμάτων.
Συν-αρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Ἀρχαιρεσιάζω μετά τινος, ἐνεργῶ ἐκ συμφώνου νὰ ἐκλεχθῇ τις ἄρχων.
Συναρχία (ἡ), τὸ συνάρχειν, ἡ ἐκ συμφώνου ἀρχηγία. » Ἐν τῇ τοῦ Ἀντωνίου ᾖ Λεπίδου συναρχίᾳ, « Δ. Κασσ. ‖. (πλθ.) » Συναρχίαι, « Ἀρστ., ἡ ὁλομέλεια τῶν ἀρχόντων μιᾶς πολεως, (Γαλλ.) le corps de la magistrature.
Συν-αρχιερεσμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐκλέγομαι ὁμοῦ ἀρχιερεῖς, συναρχιερατεύω.
†Συναρχεμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἔχοντας τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (τὰ αὐτὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα), ἀρχινώντας παρομοίως.
Σύναρχος (ὁ, ἡ). ὁ συμμεριζόμενος τὴν ἀρχὴν (τὴν ἐξουσίαν) μετά τινος. ‖. (οὐσ.) συνάρχων, (Γαλλ.) collègue.
Συν-άρχω, Μ. άρξω. Ἄρχω (Διοικῶ, Ἐξουσιάζω) ἐκ συμφώνου μετά τινος, εἶμαι διωρισμένος ὁμοῦ ἄρχων. ‖. (ἡμτγ.) Συνάρχων, (ὡς οὐσ.) = Σύναρχος. 2) (μσ.) ἀρχίζω παρομοίως, ἔχω τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (ᾖ Γρμτ. τὰ αὐτὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα).
†Συν-άρω, ἄχρ. ἴδε Συνάρτησις.
Συναρωγός (ὁ, ἡ). ὁ συναρήγων, συμβοηθός.
Συν-ασεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσεβῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης, εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος ἀσεβείας.
Συν-ασελγαίνω, Μ. ανῶ. Ἀσελγαίνω μετά τινος.
Συν-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ ὁμοῦ.
Συν-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον· ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, (παῤῥλ.) Συγκροτῶ.
Συνάσκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον γιομένη ἄσκησις, ἐξάσκησις.
Συνασκητής, οῦ (ὁ). συναθλητὴς ἀσκητοῦ.
Συν-ασχετίζω, Μ. ίσω, = Συνευφραίνομαι, (ὕθεν
Συνασχεμενισμός (ὁ). χαρὰ κοινή.
Συν-ασοφίω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἐπίσης ἄσοφος, συναγνοηταίνω.
Συν-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀσπάζομαι ὁμοῦ· (μτφμ.) συναποδέχομαι.
Συν-ασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω ᾖ
Συν-ασπίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Κρατῶ τὴν ἀσπίδα μου πλησίον τῆς ἀσπίδος τοῦ παρεστάτου μου, μάχομαι μὲ πυκνωμένας ἀσπίδας (δηλ. κατὰ μέτωπον)· (ἐν γέν.) πολεμῶ πλησίον τινός, συμπολεμῶ.
Συνασπισμός (ὁ), τὸ συνασπίζειν, ἡ τῶν ἀσπίδων ἐν τῇ μάχῃ συμπύκνωσις, (ἴδε τὴν περιγρ. Ἰλ. Ν. 130), (κατὰ τὴν τακτ. τῶν Ῥωμ.) ὁ σχηματισμὸς τῆς λεγομένης Χελώνης· (ἐν γέν.) συμβοηθεια (εἰς τὸν πόλεμον), συμμαχία.
Συνασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνασπίζων τινί, συμβοηθὸς εἰς τὸν πόλεμον, συναγωνιστής, σύμμαχος.
Συν-αστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμετέχω τῆς ἀστασίας τινός, εἶμαι ἐπίσης ἄστατος.
Συν-αστάχυω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι πλήρης ἀσταχύων.
Συνάστερος (ὁ, ἡ). γεννημένος ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.
Συν-αστραγαλίζω, Μ. ίσω. Ἀστραγαλίζω (Συμπαίζω τοὺς ἀστραγάλους) μετά τινος.
Συν-αστρέπτω, Μ. αστράψω. Ἀστράπτω ὁμοῦ (συχρόνως).
Συν-αστρίω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπίπτω ἢ Συμβιβάζομαι ἀστρολογικῶς, συνυπάγομαι εἰς τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.
Συναστρίς (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστέρα συγκυρία.
Συν-αστρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναστρέω.
Συν-ασφαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀσφαλίζω (Ἐξασφαλίζω) συχρόνως.
Συν-ασχαλάω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ
Συν-ασχάλλω, Μ. αλῶ. Ἀσχάλλω (Ἀδημονῶ) ᾖ ἐγὼ ὁμοῦ, συναγανακτῶ, συμπάσχω, συλλυποῦμαι.
Συν-ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχημονῶ καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, πράττω τὰς αὐτὰς ἀσχημοσύνας (ἀταξίας), φέρομαι ἐπίσης ἀσχημόνως.
Συν-ασχολέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐνασχολοῦμαι ὁμοῦ εἴς τι.
Συν-ατενίζω, Μ. ίσω. Ἀτενίζω συχρόνως εἴς τι.
Συν-ατιμάζω, Μ. άσω καὶ Συν-ατιμάω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀτιμάζω ὁμοῦ ἢ ἐπίσης.
Συν-ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω ὁμοῦ ἢ συχρόνως.
Συν-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὁμοῦ μέ
Συν-ατροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτροφῶ ἐπίσης.
Συν-ατυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδυστυχῶ, εἶμαι=
Συνατυχής, ές (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς ἀτυχίας (δυστυχίας) τινός, ἐπίσης ἀτυχής.
Συν-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ (ἐνταυτῷ).
Συν-αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω ὁμοῦ, συναναλάμπω.
Συναυγασμός (ὁ) καὶ
Συναυγεια (ἡ). ἡ εἰς ἓν σημεῖον συνδρομὴ (συνένωσις) τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός.
Συν-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σύμφημι, συναινῶ, συμφωνῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπαίζω τὸν αὐλόν.

Συναυλία (ἡ). συμφωνία δύο ἢ πλειοτέρων αὐλῶν ἢ αὐλοῦ καὶ κιθάρας ἢ (ἐν γέν.) διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων, (Γαλλ.) concert. « Συναυλίαν θρηνεῖν, « Ἐπιτ., = Συνθρηνεῖν. 2) (ὡς ἀπ' ἄλλ. ἀρχ.) = Συναυλισμός, συνοίκησις, κοινωνία γάμου (ἐν γέν.) ἕνωσις. « Δορὸς —, « Αἰσχ., συμπλοκὴ μάχης, μονομαχία.

Συναυλίζω, Μ. ίσω. Συναθροίζω εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αὐλὴν (περιοχὴν), = Συναλίζω. ‖. (μσ. μὲ δοτ.) συνοικίω, συγκατοικῶ· συνδιατρίβω.

Συναύλισις, εως (ἡ) καὶ

Συναυλισμός (ὁ). τὸ συναυλίζεσθαι, συνοίκησις.

Σύναυλος (ὁ, ἡ). ὁ συναυλῶν μετά τινος, (ἐν γέν.) = Συνῳδός, σύμφωνος. « Ἀνέμῳ —, « Ἀνακρ., ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος. 2) ὁ συναυλιζόμενος μετά τινος, συνών, σύνοικος. « Μανίᾳ —, « Σοφ.

Συναυξάνω, Μ. αυξήσω, = Συναύξω.

Συναύξησις, εως (ἡ), τὸ συναυξειν ἢ συναύξεσθαι, ἡ κατ' ὀλίγον αὔξησις.

Συναυξομειόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Αὔξω καὶ μειοῦμαι (ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ μέ. « Κρήνη. συναυξομειουμένη τῷ ποταμῷ, « Στρβ.

Συναύξω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω (καὶ μσ. Αὐξάνομαι, Πληθαίνω, Μεγαλόνω) ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον, συναυξάνω. «Αὐξανομένῳ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες, « Πρ. « Σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι συναυξανομένην ᾗ τὴν ἐμὴν δύναμιν, « Ξεν.

Συν-αυτοκραταρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβασιλεύω ὡς αὐτοκράτωρ.

Συναυχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπίσης ἢ ὁμοίως αὐχμηρός.

Συν-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Συναφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συν-αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-αφαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄφαντον ὁμοῦ μέ.

Συναφεια (ἡ), [[συναφής]]. σχέσις (κυρ. διὰ τῆς ἁφῆς), συνέχεια ἄμεσος, ἕνωσις.

Συνάφεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναφίημι, ἢ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως γινομένη ἄφεσις. « Ποταμῶν —, « Σχλι., ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς ἀνάδοσις.

Συν-αφ-υφέω-ῶ, Μ. ήσω. Βράζων ὁμοῦ ἱλαίρνω τὸν ζωμόν.

Συναφή (ἡ), = Συναφεια.

Συναφής [συνάπτω], ές (ὁ, ἡ). ἑνωμένος (κυρ. διὰ τῆς ἁφῆς), συνημμένος, συνεχής, συνηνωμένος.

Συν-αφ-ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (ἄγαλμα, ἕδρυμα) ὁμοῦ μὲ ἄλλα.

Συν-αφ-ίημι, Μ. αφήσω (ἀόρ. Συναφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ἐξαπολνῶ) ὁμοῦ.

Συν-αφ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. αφίξομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω) πουθενὰ μετά τινος.

Συν-αφ-ικνέομαι, Μ. συναπο-πτήσομαι (ἀόρ. Συ-απέπτην κτλ.). Πετῶ ᾗ φεύγω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Συνεπέπτη δέ μοι καὶ ὁ ὕπνος εὐθύς, « Εὐμαθ.

Συν-αφ-ιστάνω καὶ Συν-αφ-ισταω-ῶ, μτγν. ἀντὶ-

Συν-αφ-ίστημι, Μ. αποστήσω (ἀόρ. Συναπέστησα ᾗ Β'. Συναπέστην κτλ.). Ἀποστῶ (Ἀπομακρύνω [καὶ μσ.] Ἀπομακρύνομαι, (καὶ ἰδιαιτ.) Ἀποχατῶ) ὁμοῦ.

Συν-αφ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ὅμοιον μὲ ἄλλο τι.

Συν-αφ-ορίζω, Μ. ορίσω. Ἀποχωρίζω ἢ Προσδιορίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συν-αφραίνω (χωρὶς Μ.). Συνανοηταίνω.

Συν-οφ-υπνίζω, Μ. ίσω. Ἐξυπνῶ ὁμοῦ.

Συναφῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν, ἀμέσως.

Συν-άγθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Συναγανακτῶ, συλλυποῦμαι.

Συνάγνυμαι, Μ. αχχήσομαι, Π. συλλυποῦμαι.

Συν-αγρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαγρειόνω ὁμοῦ μέ.

Σύναψις, εως (ἡ), τὸ συνάπτειν ἢ συνάπτεσθαι, συναφή, σύνδεσις, συνένωσις· (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χειρῶν) συμπλοκή, σύγκρουσις. (εἰς τὴν Γρφ. Βασιλ. Δ', ις', 20) συνωμοσία.

Συν-δαίζω, Μ. ίξω, Π. ξεσχίζω (φονεύω) ὁμοῦ.

Συν-δαίνυμι, Μ. δαίσω, Π. συγκροτῶ δαῖτα (συμπόσιον), φιλεύω ὁμοῦ, συνεστιῶ. ‖. (μσ.) συντρώγω, συνευωχοῦμαι.

Συνδαιταλεύς, έως (ὁ), Π. ὁ συνεστιώμενος, συντράπεζος, σύνδειπνος.

Σύνδαιτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Συνδαίτωρ, ορος (ὁ), Π. σύνδειπνος, [[ἐκ τοῦ

(Συν-δαίω), Μ. δαίσω, Π. = Συνδαίνυμι. « Γάμους τινί —, « Εὐρ., = Συνεστιῶ, συνεκτελῶ.

Συν-δακνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω μαζῆ ἢ σφικτὰ, σφίγγω μὲ τὰ δόντια.

Σύνδακρυς (ὁ, ἡ), = Ἔνδακρυς.

Συν-δακρύω, Μ. δακρύσω. Δακρύζω (Κλαίω) ὁμοῦ (μὲ αἴτ.) συνθρηνολογῶ τινα.

Συν-δαμάζω καὶ (Π.) Συν-δάμνημι, Μ. δαμάσω. Δαμάζω (Καταπονῶ) συγχρόνως ἢ ἐντελῶς, καταδαμάζω.

Συν-δανείζομαι, Μ. είσομαι. Δανείζομαι συγχρόνως ἢ πανταχόθεν.

Συν-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ ὁμοῦ, συνεξοδεύω.

Συνδεδεμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνημμένως (διὰ συνδέσμων).

(Συν-δείδω), Μ. δείσομαι (κυρ. εὔχρ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνγ. Συνδέδοικα ἢ Συνδέδια). Φοβοῦμαι προσέτι ἢ ἐπίσης.

Συν-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ μετά τινος, συντρώγω.

Συνδείπνιον, Π. ἀντὶ

Σύνδειπνον (τὸ). δεῖπνον εἰς τὸ ὁπ. τρώγουν παλλοὶ ὁμοῦ, συμπόσιον συσσίτιον.

Σύνδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ συνδειπνῶν μετά τινος, (ἐν γέν.) συντραπεζος, (Γαλλ.) convive.

Συν-δεκάζω, Μ. άσω. Δεκάζω (Διαφθείρω διὰ δωροδοκίας) πολλοὺς ὁμοῦ ἢ ἕνα μετ' ἄλλου.

Συν-δεκατεύω, Μ. εύσω. Δεκατίζω συγχρόνως. 2) συνεορτάζω τὴν δεκάτην.

†Συνδενδρίας (ἡ). τόπος σύνδενδρος.

Σύνδενδρος (ὁ, ἡ). γεμάτος (ἀκεπασμένος ἀπὸ) πυκνὰ δένδρα. « Σύνδενδρον, « Πλ., τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους.

Συν-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Δέομαι (Παρακαλῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δέρω, Μ. δερῶ. Δέρνω ὁμοῦ.

Σύνδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνδῶ, δέσιμον μαζῆ (ἑνὸς μετ' ἄλλου), συνένωσις, συνάφεια.

Συν-δεσμεύω, Μ. ευσω καὶ

Συν-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου).

†Συνδεσμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (γραμματ.) συνδέσμους.

Συνδέσμιος (ὁ, ἡ). δέσμιος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συναιχμάλωτος.

Συνδεσμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). συνδέσμῳ ὅμοιος.

Σύνδεσμος (ὁ), (τὸ πληθ. Π. κατ' ἐπιγέν. Τὰ σύνδεσμα). δεσμός, δέσιμον, κόμπος· δεμάτι· (μτφορ.) σχέσις, σύμνοια. (Γραμτκ.) μέρος λόγου ἄκλιτον ἢ κλιτὸν χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν τῶν λέξεων ἢ φράσεων.

Συνδεσμώτης, ου (ὁ), = Συνδέσμιος.

;Συνδεσποτεία (ἡ), τὸ συνδεσπόζειν, συμμετοχὴ τῆς δεσποτείας (τῆς ἐξουσίας).

Συνδετέος, α, ον, θετ. τοῦ Συνδέω.

Συνδετὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνδέων ἢ (ἡ) συνδεμένος.

Συνδετικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σύνδεσιν (συνένωσιν), συναπτικὸς.

Σύνδετος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος. ‖. (ρῆμ.) Σύνδετον, Π. ἀντὶ Σύνδεσμος, δεσμός.

Συνδεύμενος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Συνδεόμενος, πθ. μτχ. τοῦ Συνδέω.

Συν-δεύω, Μ. δεύσω. Βρέχω (Μουσκεύω) μαζῆ.

Συν-δέω, Μ. δήσω. Δένω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου)· (ἐν γέν.) συνάπτω, συνενώνω (ἐνίοτε) κρατῶ, ἐμποδίζω. ‖. (ἡ μτχ.) Συνδούμενος, κατὰ κρ. ἀντὶ Συνδεόμενος, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Σύνδηλος (ὁ, ἡ). ἐπίσης ἢ πάντη δῆλος (φανερὸς), πρόδηλος.

Συν-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλῶ (φανερώνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶ ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ, εἶμαι-

Συνδημιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δημιουργῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συνεργῶν εἰς τὴν δημιουργίαν). ‖. (οὐσ.) συνάρχων ἐπιμητρόπολις.

Συνδημότης, οῦ (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου.

Συν-δια-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνδιέβην κτλ.). Διαβαίνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετά τινος.

Συν-δια-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Συνδιαβάλλω. 2) (συχνότ.) διαβάλλω (κατηγορῶ) κατὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-δια-βαπτίζομαι, Μ. ίσομαι. Βυθίζομαι εἰς τὸ νερὸν μετά τινος (διαγωνίζομαι μαζί τινος πρός τινα)· (μτφορ.) συναγωνίζομαι μὲ τὴν βίαν διὰ τῆς βίας (τὴν ὕβριν διὰ τῆς ὕβρεως), συνερίζομαι εἰς ὅλα.

Συν-δια-βασάζω, Μ. άσω. Σηκόνω τι μετά τινος ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ τὸ μεταφέρω ἄλλου, συνδιαφέρω.

Συν-δια-βιβάζω, Μ. άσω. Διαβιβάζω ὁμοῦ, συνεργῶ πρὸς διαβίβασιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνδιαβρέχω, Μ. βρέξω. Μουχλιάζω (Διαβρέχω) ὁμοῦ μέ.
Συνδιαγιγνώσκω, Μ. διαγνώσομαι (ἀόρ. β'. Συνδιέγνων κτλ.). Κρίνω καὶ ἀποφασίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνεδριάζω ὡς σύμβουλος, συνδικάζω.
Συνδιαγράφω, Μ. γράψω. Διαγράφω ὁμοῦ μέ.
Συνδιάγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Συνδιήγαγον κτλ.). = Συνδιακομίζω· (μτγν. ἐνν. τὸν βίον) Συζῶ, συνδιατρίβω μετά τινος.
Συνδιαγωγή (ἡ), τὸ συνδιάγειν, συνδιατριβή, συνδιαίτησις.
Συνδιαδίδωμι, Μ. δια-δώσω (ἀόρ. Συνδιέδωκα κτλ.) Διαδίδω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συνδιαθορατίζω, Μ. ἰσω. Διατρυπῶ ὁμοῦ διὰ τοῦ θώρατος.
Συνδιαθερμαίνω, Μ. ανῶ. Διαθερμαίνω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συνδιάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνδιατίθημι.
Συνδιαιθέω, Μ. θεύσομαι. Διατρέχω ὁμοῦ, συνδιέρχομαι τρέχων.
Συνδιαιρέω-ῶ, Μ. ἥσω (ἀόρ. Συνδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ (Διαχωρίζω ἢ Διακρίνω) τι ὁμοῦ.
Συνδιαιτάω-ῶ, Μ. ἥσω. Συνδιαθετῶ ὡς διαιτητής. 2) (συχνότ. μσ.) Συζῶ, συγκατοικῶ.
Συνδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ νὰ συζῇ τις μετά τινος, συγκατοίκησις· (μὲ αἰτ. πρόσ.) τρόπος τοῦ φέρεσθαι.
Συνδιαιτητής, (ὁ) καὶ
Συνδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ συνδιαιτώμενος (συζῶν) μετά τινος, συγκάτοικος, σύντροφος, συντράπεζος, ὁμοδίαιτος.
Συνδιαιωνίζω, Μ. ἰσω. Συνδιάγω αἰωνίως μετά τινος.
Συνδιακαίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Συνδιέκηα κτλ.). Καίω ἐσωτερικῶς ἢ κατακαίω τι ὁμοῦ.
Συνδιάκειμαι, Μ. κείσομαι, = Συνδιατίθεμαι.
Συνδιακινδυνεύω, Μ. εὐσω. Διακινδυνεύω μετά τινος, συναγωνίζομαι ῥιψοκινδύνως.
Συνδιακομίζω, Μ. ἰσω. Μετακομίζω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ εἰς τὸ ἄλλο (τὸ πέραν) μέρος, συνδιαβιβάζω.
Συνδιακονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συνυπηρετῶ ὡς διάκονος (ὁ, ἡ). ὁ διακονῶν ὁμοῦ (μετά τινος), συνεργάτης, συνυπηρέτης.
Συνδιακόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω κατὰ μέρος ἢ πέρα-πέρα (Διακόπτω) ὁμοῦ μέ.
Συνδιακοσμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Διακοσμῶ (Διαθέτω) ὁμοῦ, συνδιατάττω.
Συνδιακρίνω, Μ. κρινῶ. Διακρίνω (Διαχωρίζω, Ξεκαθαρίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλα, ἀποφασίζω κρίνων συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.
Συνδιάκτορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὁμοῦ μὲ ἄλλον εἰσπραξιν, συναπεσταλμένος πρὸς διαπραξίαν, συνάγγελος.
Συνδιακυβερνάω-ῶ, Μ. ἥσω. Διοικῶ (Διακυβερνῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω.
Συνδιαλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνέλαβον κτλ.). Διαχωρίζω ἢ Διακόπτω (καὶ ἄμτβ. ἢ ἄλλ. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω περί τινος) ὁμοῦ μέ, συνδιασκέπτομαι.

Συνδια-λόμπω, Μ. λάμψω. Διαλάμπω ὁμοῦ μέ.
Συνδια-λέγομαι, Μ. λέξομαι (πρκ. Συνδιείλεγμαι, ἀόρ. Συνδιελέχθην κτλ.). Διαλέγομαι μετά τινος, συνομιλῶ.
Συνδιάληψις, εως (ἡ). τὸ συνδιαλαμβάνειν, ἡ μετά τινος διάσκεψις, σύσκεψις.
Συνδιαλλαγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Συν-δια-λλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Διαλλάττω (Φιλιάνω) τινὰ μετ' ἄλλου ἢ συνεργῶ πρὸς διαλλαγήν. 2) συμμεταβάλλω.
Συν-δια-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Συνδιαφθείρω.
Συν-δια-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ (μτφορ.) = Συνδιαλλάττω. ‖. (μσ.) πληρόνω ὁμοῦ χρέος, συνεισφέρω πρὸς ἐξόφλησιν.
Συν-δια-μάχομαι, Μ. μαχοῦμαι. Διαμάχομαι (Φιλονεικῶ) ὁμοῦ κατά τινος.
Συν-δι-αμένω, Μ. μενῶ. Διαμένω μετά τινος.
Συν-δια-μνημονεύω, Μ. εὐσω. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ἀναφέρω τι ὁμοῦ (συγχρόνως).
Συν-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Διανέμω (Διαμοιράζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-δια-νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω συγχρόνως πρὸς αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος.
Συν-δια-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Συγκολυμβῶ.
Συν-δι-αν-ίστημι, Μ. ανα-στήσω. Συνδιεγείρω.
Συν-δια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Συνδιενοήθην κτλ.). Διανοοῦμαι ὁμοῦ, συνδιασκέπτομαι.
Συν-δια-νυκτερεύω, Μ. εὐσω. Διανυκτερεύω ὁμοῦ μέ.
Συν-δια-περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι ὁμοῦ εἰς πέρας, διαπεραίνω ταὐτοχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.
Συν-δια-περαιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι ἢ
Συν-δια-περάω-ῶ, Μ. άσω. Διαπεραιοῦμαι ὁμοῦ μέ, συνδιαβαίνω πέραν (ποταμοῦ κτλ.).
Συν-δια-πέτομαι, Μ. πτήσομαι. Συνδιαβαίνω πετῶν.
Συν-δια-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Διαπίπτω (Παραπίπτω καὶ Χάνομαι) ὁμοῦ μέ.
Συν-δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Διαπλέκω (Περιπλέκω, Παρενείρω) ὁμοῦ μέ.
Συν-δι-απλέω, Μ. πλεύσομαι. Διαπλέω μετά τινος, συνδιαβαίνω πλέων.
Συν-δ-απληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. Διαπληκτίζομαι μετά τινος.
Συν-δια-πνέομαι, Μ. πνεύσομαι, = Συνεξαμιλλῶμαι.
Συν-δια-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπολεμῶ μέχρι τέλους, = Συνδιαφέρω τὸν πόλεμον.
Συν-δια-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω μετά τινος ἐπιπόνων τι ἔργων, συγκατορθόνω τι (μὲ κόπον).
Συν-δι-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαπορῶ ὁμοῦ, συζητῶ ἀπορίαν.
Συν-δια-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι ὁμοῦ. ‖. (μσ.) ἐνεργῶ (ὀργανίζω) συγχρόνως.
Συν-δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω τι ὁμοῦ διὰ τῶν ἄρθρων· (μτγν.) προφέρω συγχρόνως μὲ τρόπον εὐκρινῆ.

Συν-δι-αρχέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Διαρκῶ ὁμοῦ, συνυπάρχω ἢ συμπαραμένω διαρκῶς.
Συν-διαῤῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Διαῤῥέω ὁμοῦ μέ. « Ἄῤῥος γεννήματα, τῷ πατρὶ ἐοικότα καὶ συνδιαῤῥέοντα ῥέοντι,» Θεοφύλ.
Συν-διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω ἢ Σπάνω τι ὁμοῦ.
Συν-δια-σείω, Μ. σείσω. Διασείω ὁμοῦ μέ.
Συν-δια-σήπω, Μ. σήψω. Διασήπω ὁμοῦ μέ.
Συν-δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἢ Ἐξετάζω τι ἀκριβῶς μετά τινος.
Συνδιάσκεψις, εως (ἡ), τὸ συνδιασκέπτεσθαι, ἡ μετά τινος διάσκεψις, σύσκεψις.
Συν-δια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνδιασκέπτομαι.
Συν-δια-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Διασπαράττω ὁμοῦ μέ.
Συν-δια-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Διασπῶ ὁμοῦ μέ, συνδιασχίζω.
Συν-δια-στέλλω, Μ. στελῶ. Συνδιακρίνω.
Συν-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω τι ὁμοῦ, συνδιαφθείρω.
Συν-δι-α-σχηματίζω, Μ. ίσω. Συνδιαπλάττω τὸ σχῆμά τινος πράγματος, συμμεταβάλλω κατὰ σχῆμα.
Συν-δια-σχίζω, Μ. σχίσω. Διασχίζω ὁμοῦ μέ.
Συν-δια-σώζω, Μ. σώσω. Διασῴζω (Ἀπαλλάττω ἢ Διατηρῶ) τι ὁμοῦ μέ.
Συνδια-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιάγω ταλαιπωρούμενος, ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ μέχρι τέλους.
Συν-δια-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Διαταράττω (Καταταράττω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-δια-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ὁμοῦ (ἀπό τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν)· (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Ὅλον) σπεύδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ‖. (μσ. μτγν.) διατείνομαι (προσπαθῶ) ἐκ συμφώνου.
Συν-δια-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω τι ὁμοῦ· συνεπιμένω μέχρι τέλους.
Συν-δια-τέμνω, Μ. τεμῶ. Διατέμνω ὁμοῦ μέ, συνδιαχωρίζω, συνδιακόπτω.
Συν-δια-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ (Διαφυλάττω) τι ὁμοῦ.
Συν-δια-τίθημι, Μ. δια-θήσω (ἀόρ. Συνδιέθηκα κτλ.). Βάλλω «εἰς τάξιν (Διατίθω) τι ὁμοῦ μέ, συνδιατάττω. « Ἰφιτος συνεκμάσαι (φασὶ τὸν Λυκοῦργον) καὶ συνδιαθέσθαι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκεχειρίαν,» Πλ. 2) συμμεταβάλλω τὴν διάθεσίν τινος οὕτως ἢ ἄλλως, (συχνότ. παθ. ἢ μσ.) συμπάσχω, συγκινοῦμαι, συναισθάνομαι. « Δυκτύλου τεμνομένου τὸ ὅλον σῶμα συνδιατίθεται, « Σίμ. «Ἀναγινώσκοντός τι τοῦ παιητοῦ αὐτοῦ (τῷ τε Πελόπωνι καὶ τῷ Κράτητι), τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι, « Ἀρτ.
Συν-δια-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Διασαφῶ (Διατρανῶ) συγχρόνως.
Συν-δια-τρέπω, Μ. τρέψω. Κάμνω τινὰ συγχρόνως νὰ διατραπῇ (νὰ ἐντραπῇ ἢ νὰ ὁρμηνεύσῃ).
Συν-δια-τρέφω, Μ. δια-θρέψω. Τρέφω (Διατρέφω) ὁμοῦ μέ.
Συνδιατριβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω (τὸν καιρὸν) μετά τινος, συνδιάγω (κυρ. μανθάνων ἢ ἀκούων τι)· συναναστρέφομαι. « Τῶν μύθων ἥδιστα συνδιατρίβομεν τοῖς Τρωϊκοῖς ἢ Περσικοῖς,» Πλδ., διασκεδάζομεν ἀναγινώσκοντες.

Συνδιατριπτέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν-δια-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνδιασχηματίζω.

Συν-δια-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Διαφαίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-φέρω, Μ. συνδι-οίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι εἰς τὸν πρὸς ὃν ὁρᾶ του μετά τινος, συμβαθῶ τινα εἰς τὸ νὰ μεταφέρῃ (καὶ μτνμ. νὰ ὑποφέρῃ) τι· ἐξακολουθῶ ὁμοῦ μέχρι τέλους. «Τὸν πόλεμον—, « Ἡρ., Ἀρχῳ. 2) = Συνδιαφορέω.

Συν-δια-φεύγω, Μ. φεύξομαι (ἀόρ. Συνδιέφυγον κτλ.). Φεύγω κρυφίως ἀπὸ πουθενὰ (Διαφεύγω) μετά τινος.

Συν-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω ὁμοῦ.

Συν-δια-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφορῶ (Διασκορπίζω) τι ὁμοῦ.

Συν-δια-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Διαφυλάττω τι ὁμοῦ.

Συν-δια-χειμάζω, Μ. άσω. Συνδιάγω τὸν χειμῶνα μετά τινος, Συμπαραχειμάζω.

Συν-δια-χειρίζω, Μ. ίσω. "Εχω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἀνὰ χεῖρας, συνδιέπω, συνδιευθύνω.

Συν-δια-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνδιέχεα κτλ.). Χύνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος (Μεταχύνω) ἢ Διαλύω (Διασκορπίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δια-χωρίζω, Μ. ίσω. Διαχωρίζω ὁμοῦ μέ.

Συνδια-ψελλίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνομιλῶ ψελλίζων μετά τινος.

Συνδιδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνδίδωμι, Μ. συν-δώσω (ἀόρ. Συνέδωκα κτλ.). Δίδω ὁμοῦ, συνάζω, συναθροίζω. ‖ (ἀμτδτ. ἢ πθ.) καταπίπτω, κατανάθημαι, ἐνδίδω, μετριάζω. « Τοῖζε καὶ πυρετοὶ καὶ τὰ δεινὰ ξυνδιδοῦ, ῥηϊδίως τε ἀλυέξεται πάντα, « Ἀρετ.

Συν-δι-ε-κ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐκβάλλω (δι' ὅπης) ὁμοῦ μέ.

†Συν-δι-ε-κ-πτω, Μ. κύψω. Προκύπτω (Ξετρυπόνω) συγχρόνως.

Συν-δι-ε-κ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Συνδιεξέπεσον κτλ.). Διεκπίπτω (Διεκφεύγω) ὁμοῦ μέ.

Συν-δι-ελαύνω, Μ. ελάσω. Συνδιέρχομαι. 2) (μτδτ.) συνδιατρυπῶ. (ἀμτδτ.) Συνδιαβαίνω.

Συν-δι-εξ-άγω, Μ. άξω. Διεξάγω ὁμοῦ, συνδιέπω, συνδιευθύνω.

Συν-δι-εξ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνδιεξιὼν κτλ.), = τῷ

Συν-δι-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνδιεξῆλθον κτλ.). Διεξέρχομαι (ἢ μτμν. Διεξοῦμαι ἢ Ἀναγινώσκω τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους) μετά τινος.

‡Συν-δι-εξ-ήμι, Μ. εξήσω (ἀόρ. Συνδιεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι νὰ ἔβγῃ (νὰ περάσῃ ἀπὸ πουθενά) μαζῦ.

†Συν-δι-έπω (παρτ. Συνδιεῖπον ἢ πλ. οὖ). Διέπω (Διοικῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω.

Συνδι-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διερευνῶ ὁμοῦ, συνεξετάζω.

Συν-δι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνδιῆλθον κτλ.). Διέρχομαι (Περνῶ) ὁμοῦ, συνδιαβαίνω.

Συν-δι-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Σουρώνω (Στραγγίζω, Ἀαγαρίζω) τι ὁμοῦ.

Συν-δι-ήκω, Μ. ήξω, = Συνδιέρχομαι.

Συνδιημέρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν-δι-ημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τὴν ἡμέραν μου (Διημερεύω) μετά τινος, συνδιάγω (συνδιατρίβω) καθημέραν ἢ διὰ ὅλης τῆς ἡμέρας.

Συν-δι-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι, = Συνδιέρχομαι.

Συν-δι-ιστημι, Μ. στήσω. Συνδιαχωρίζω.

Συν-δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους. ‖ (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνδεκάζω).

Συνδικασία (ἡ). δίκη (χρισολογία) εἰς τὴν ὁπ. ἐνάγονται πολλοὶ ὁμοῦ.

Συνδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ συνδικάζων (διωρισμένος δικαστὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλους).

Συν-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνηγορῶ ὑπέρ τινος (κυρ. ὡς σύνδικος). « Τοὺς δικαζομένους ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπισταμένοι, « Ξεν. 2) εἶμαι σύνδικος (συνάρχων δικαζοῦ). « Μὴ ἐξέσω αὐτῷ. . μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι μηδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ, « Νόμ. « Τῷ βασιλικῷ συνεδεδικήκοτε, « Δ. Κασσ., ἐχρημάτισε σύνδικος (συνήγορος) τοῦ δημοσίου θησαυροῦ.

Συνδικία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνδίκου, ἢ ὑπέρ τινος συνηγορία.

Σύνδικος (ὁ, ἡ). ὁ συνδικῶν (δικηγορῶν) ὑπέρ τινος· (ἐν γέν.) σύμμαχος, ὑπέρμαχος· (Π.) ὁ ἀνήκων εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, κοινός (« Φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος ἢ Μοισᾶν σύνδικον κτέανον, « Πίνδ.)· σύμφωνος, σύμψηφος (« Σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου τύμβος, « Πίνδ., μάρτυς τῆς ἀνδρίας του. ‖. (οὐσ.) συνήγορος· (εἰς τας Ἀθ.) ἄρχων (συνδικαστὴς) διωρισμένος ἐπὶ τῶν δημευομένων. « Ἐὰν δὲ ἐκκαλέσηταί τις ἢ ἐμὲ ἢ τὸν ἀνθύπατον, χειροτονείτω σύνδικους ὁ δῆμος, « Ἐπιγρ.

Συνδίκως, ἐπίρ. Δικαίως. (μὲ δοτ.) συμφώνως.

Συν-δι-ογκάω-ῶ, Μ. ώσω. Πρήσκω (Φουσκόνω, καὶ πθ. Πρήσκομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δι-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθετῶ ἢ Κυβερνῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω. «Ἐμέλει δὲ καὶ συνδιοικήσασθαι μετὰ τῶν πρυτάνεων, ὅπως ἀπαγγείλῃ τῷ δήμῳ, τὰ ἱερά, « Θρᾳ.

Συν-δι-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ ὁμοῦ, συνδιευθετῶ.

Συν-δι-όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Σκοτόνω, Ἀφανίζω) ὁμοῦ ὅλως διόλου, συνεξολοθρεύω.

Συν-δι-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δι-ορίζω, Μ. ίσω. Διαχωρίζω ἢ Προσδιορίζω τι συγχρόνως (διὰ τῶν αὐτῶν ὁρίων).

Συν-δι-ασκεύω, Μ. εύσω. Παίζω μετά τινος τὸν δίσκον (τὸ λιθάρι).

Συν-δι-υλίζω, Μ. ίσω. Διυλίζω ὁμοῦ μέ. Συνδιηθέω.

Συν-δι-ψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ ὁμοίως.

†Συνδιωκυμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Παρομοίως ἂν νὰ τὸν κυνηγοῦν, ἐκ τοῦ

Συν-δι-ώκω, Μ. διώξω καὶ μα. ώξομαι. Κυνηγῶ (Καταδιώκω) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἐκ τοῦ πλησίον τινά. ‖. (πθ.) Ἐκκαλοῦμαι ἐκ τοῦ σύνεγγυς· (μτνμ.) συμβιβάζομαι. « Τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον, τὸ συντεταγμένον Λογγ., τὸ κατεπτευσμένον, τὸ συντεταμένον.

†Συνδίωξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ἢ ἐκ τοῦ πλησίον γινομένη κατδίωξις.

†Συν-δοιάζω, Συνδοιασμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνδυάζω, κτλ.

Συν-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ, συνευδοκῶ. ‖. (ἀπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) « Συνδόκει μοι, ἐγκρίνω τι ἐπίσης, φαίνεται καὶ ἐμοὶ μὲ ὅτι οὕτως ἔχει· εἶμαι σύμφωνος, « Οὔτε μάντεσι φασὶ, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖν, « Ξεν. « Τοῖς φίλοις ἅπασι συνδόξαντα, « αὐτ., (ἢ κατὰ μτχ. ἀπλ.) « Συνδόξαν πᾶσι, « αὐτ., κοινῇ γνώμῃ. (ἢ ἀπρσ. πιθ.) « Συνδόξασα ἡμέρα, « Πινδ., προσδιορισθεῖσα ἐκ συμφωνίας· « συνδόξαντα, « αὐτ., τὰ συμφωνηθέντα.

Συν-δοκιμάζω, Μ. άσω. Δοκιμάζω τι ὁμοῦ μὲ καθυποβάλλω συγχρόνως εἰς δοκιμασίαν.

Συν-δουλοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπλέκω ῥαφῶ (ῥᾳδιουργῶ) μετά τινος.

Συν-δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ ὁμοῦ ἄλλον ταὐτῷ, συνταράττω. « Συνδονεῖται περὶ κοιλίην τὰ ἔντερα, « Ἱππ.

Συν-δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ψηφίζω. « Νόμοι συνδεδοξασμένοι πάντων τῶν πολιτευομένων, « Ἀρχ. 2) (μτγν.) δοξάζω (τιμῶ) ὁμοῦ μὲ ἄλλον. Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνδοξαζόμενον, « Σύμβ.

Συνδόξαν, μτχ. ἀπολ. τοῦ Συνδοκέω.

Συν-δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξολογῶ μαζῦ.

Σύνδορπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνδειπνος.

Συνδοσία (ἡ), Βυζ. ἀντὶ

Σύνδοσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συνδίδωμι, συνάθροισις. « Ὑγρῶν—, « Δημοκρ., συρρόη. 2) (μτγν.) συνεισφορά. « Τὰς δὲ συχνὰς τὰ τῆς συνδόσιας διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν χρημάτων, « Παχυμ.

Συνδοτήρ (ὁ). ὁ συνδιδοὺς (δίδων τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον).

Συνδότης, ου (ὁ). σύντροφος φορολογούμενος, συμφορολογούμενος.

‡Συν-δοτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ συντείνων πρὸς σύνδοσιν.

Συνδουλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν-δουλεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (βλέπω τὴν σκλαβιάν) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συναγρεύω ὡς δοῦλος.

Συνδούλη (ἡ), μτγν. θηλ. τοῦ Σύνδουλος.

Συνδουλικός, ή, όν. Συνδούλου τίνος.

Συν-διαγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (ἀντιγράφω) μετὰ τῶν δούλων τινά.

Σύνδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) μὲ ἄλλον· δοῦλος τοῦ αὐτοῦ δεσπότου.

Συν-δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραματουργῶ μετά τινος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συντρέχω.
Συνδραπετεύω, Μ. εὔσω. Δραπετεύω μετά τινος.
Συνδράσσω(ττω), Μ. δράξω. Πιάνω (Λαβαίνω) ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς.
Συνδράω-ῶ, Μ. δράσω,=Συμπράττω, συνεργῶ, (§δ).
Συνδρᾶστειρα (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ Συνδραστήρ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Συμπράστωρ, συνεργάτης.
Συνδρομάς, άδος (ἡ), = Σύνδρομος (ἡ). ‖. (κυρ.) Συνδρομάδες (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) καὶ, « αἱ (ἄλλ.) Συμπληγάδες.
Συνδρομή (ἡ), τὸ συντρέχειν, συμβολή, συνάθροισις· συνέντησις, σύμπτωσις, (Γαλλ.) concurrence, concours; (συνεκδ.) βοήθεια, σύμπραξις.
Σύνδρομος (ὁ, ἡ), ὁ τρέχων ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συντρέχων, [ᾗ μετγν.] συμπίπτων, συμφωνῶν), συνοδοιπόρος, σύντροφος· (κρ.)σύμφωνος·ἁρμόδιος,(παρβλ.) Σύμφορος· « Πέτραι σύνδρομοι, « Πίνδ., αἱ (ἄλλ.) Συνδρομάδες, « ‖. (ὑσ.) Σύνδρομον, « Στρβ., τὸ μέρος ὅπου συναπαντῶνται (σταυρώνουν) δύο ἢ καὶ πλειότερα ὁδόμετρα.
Συνδρομώς, ἐπίῤῥ. Συμφώνως,(Γαλλ.) concurremment.
Συνδυάζω, Μ. ὁσω. Ἑνόνω ἀνὰ δύο (πρόσ. ἢ πράγμ.) ὁμοῦ, συνάπτω κατὰ δυάδας, (ζευγαρόνω, « (ᾗ ἀμτβτ. ἢ πθ.) ζευγαρώνομαι, ((διαιτ.) ,συνέρχομαι εἰς γάμου κοινωνίαν· (ἐν γεν.) συνενόνομαι, συνενώνομαι (« Οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν,« Ψαλμ.)·(ἐπὶ κακοῦ) συμφωνῶ (συνεννοοῦμαι) πρὸς βλάβην τινός, (ἰσοτιν. Νεαρ. ῥλ').
Συνδυάκινον, Μ. ανῶ. Διπλόνω, διπλασιάζω.
Σύνδυας, άδος (ἡ). συνδυασμένη (συνηνωμένη) μετά τινος, σύζυγος.
Συνδυασία, εως (ἡ), = Συνδυασμός.
Συνδυασμα (τὸ). τὸ τοῦ συνδυασμοῦ ἀνακύπτειν ἢ ἀποτέλεσμα.
Συνδυασμός (ὁ), τὸ συνδυάζειν ἢ συνδυάζεσθαι, ἕνωσις δύο πρσ. ἢ πραγμ. ὁμοῦ, (συζήτησις (κυρ. ζώων συνερχομένων πρὸς ἐχθείαν), συνουσία· σύζευξις· (ἐπὶ κακοῦ) συνεννόησις πρὸς βλάβην τινός, (Γαλλ.) connivence.
Συνδυαστέον, τὸ θετ. τοῦ Συνδυάζω.
Συνδυαστικός, ἡ, ὀν. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ Συντελεστικὸς πρὸς συνδυασμόν.
Συνδυαστεύω, Μ. εὔσω. Δυναστεύω ὁμοῦ, συμβασιλεύω (ὡς δυνάστης).
Συνδύνω, Μ. ὅσω, = Συνδύομαι.
Σύνδυο (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. Ἀνὰ δύο ὁμοῦ· καὶ δὲ εἴ καὶ σύνδυο ᾗ σύντρεις συνεπείαν κατεσκευάζοντο μίαν, « Ἄλ.
Συνδύομαι, Μ. δύσομαι. Βουλῶ (Βυθίζομαι) ὁμοῦ· (μτνμ.) συστέλλομαι, συναπτόμαι.
Συνδυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυστυχῶ ὁμοῦ.
Συνδυστυχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυστυχῶν μετὰ (συμπεριζόμενος τὴν δυστυχίαν) τινός. Ἐπίσης δυστυχής.
Συνδυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσφημῶ ὁμοῦ.
Συνδυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Δυσχεραίνω(Δυσφορῶ) ὁμοῦ, συναγανακτῶ.
Συνδυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ ἐκ συμφώνου, συμπαρακαλῶ.
Συνδώδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. Δώδεκα (Καὶ οἱ δώδεκα) ὁμοῦ.
Συνέαξα, Ἀττ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Συνάγνυμι.
Συνεαρίζω, Μ. ίσω. Συνδιάγω τὸ ἔαρ μετά τινος· (μτνμ.) = Συνηβάω. ‖. (εἰς τὸν Πλ. ἄλλ. διορθ. Συνεαρίζω).
Συνεγγίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι σύνεγγύς τινος, συμπλησιάζω.
Συνεγγισμός (ὁ), τὸ συνεγγίζειν τινί, προσέγγισις, πλησιασμός.
Συνέγγιστα, ἐπίῤῥ. Πολλὰ πλησίον.
Συνεγγράφω, Μ. γράψω. Ἐγγράφω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον) μὲ ἄλλους, συγκαταριθμῶ, συγκαταγράφω.
Συνεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω μὲ ἐγγύησιν ('Υποσχομαι· Ἀῤῥαβωνίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμπράττω εἰς ἐγγύην.
Συνεγγυητής, οῦ (ὁ). ὁ συνυποχρεωμένος εἰς ἐγγύην.
Σύνεγγυς (ἀντὶ Σὺν, ἐγγύς), ἐπίῤῥ. Ὡς ἔγγιστα· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) πολλὰ ἢ ὅσον ἐνδέχεται πλησίον τινός,(Γαλλ.)tout près.
Συνεγείρω, Μ. ἐγερῶ. Ἐγείρω (Σηκόνω, Ἀναστήνω) ὁμοῦ, (συγχ. τῷ Συναγείρω).
‡Συνεγκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) ὁμοῦ.
Συνεγκλείω, Μ. κλείσω. Ἐγκλείω ὁμοῦ μὲ
Συνεγκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω, Ὑποχωρῶ) συγχρόνως· (Γρμτ.) γράφω τι ὁμοῦ ὡς ἐγκλιτικόν.
Συνεγκλιτικός, ἡ, όν. (Γρμτ.),ὁ μετ' ἄλλων ἐγκλιτικῶν μορίων ἐγκλινόμενος.
Συνέγνωκα, ἐνεργ. καὶ
Συνέγνωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συγγινώσκω.
Συνεγχυλίζω, Μ. ίσω. Βράζω τι ὁμοῦ μέχρι χυλώσεως.
†Συνέδρα (ἡ), = Συνεδρία (κυρ. στρατεύματος), (Γαλλ.) quartier général, station. 2) συνεδρίασις. « Καὶ ἀπολογιξάσθω εἰς βελὰν ἐν τῷ πράτᾳ συνέδρᾳ,« Ἐπγρφ.
Συνέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Συντρέχω.
Συνεδρεία (ἡ), = Συνεδρία.
Συνεδρευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνεδρεύων μετ' ἄλλων (κυρ. ὡς) συνάρχων, σύνεδρος.
Συνεδρεύω, Μ. εύσω. Συγκάθημαι (Συνεδριάζω [ᾗ συνεκδ.] Συσκέπτομαι) μετά τινος ὡς σύνεδρος. « Συνεδρεύειν εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν,« Πουσ., μετῆκεν (ἀνῆκεν εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀχ. συνεδρίαν (ἢ μτχ.) « Συνεδρεύοντες, « Δμ., ἀντὶ Συνέδροι. (πθ.) « Τὰ ἐνθάδε συνεδρευόμενα, « Δ. Ἀλ., τὰ εἰς τὸ ἐνταῦθα συνέδριον συζητούμενα ᾗ ἀποφασιζόμενα.
2) (μτνμ. ἐν γέν.) ἀνῆκω ὁμοῦ εἰς, συμπαρέπομαι, (ἐθ. Γρμτ. ᾗ Ῥτρ.) « Συνεδρεύοντα, « Δ. Ἀλ., τὰ συγκατηγορούμενα τοῦ λόγου, τὰ (ἄλλ.) Ἐπιῤῥήματα.
Συνεδρία (ἡ), τὸ συνεδρεύειν, σύνοδος (συνέλευσις) συνέδρων, συνεδρίασις πρὸς σκέψιν· (ἐν γέν.) ὁμήγυρις, σύναξις· (ἐπὶ στρατ.) = Κατηγωγή, κατάλυσις, (Γαλλ.) station· (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) συνδρομὴ πτηνῶν συνέδρων (συμφωνούντων πρὸς ἄλληλα), (ἀντιθ. τῷ Διεδρία).
Συνεδριάζω, Μ. άσω, Γρφ. ἀντὶ Συνεδρεύω.
Συνεδριακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συνεδρίαν ἢ συνέδριον. «Πολιτεία —,« Πλθ., ἡ κοινοβουλευτική.
Συνεδριάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Συνεδρεύω.
Συνέδριον (τὸ). σύνοδος (συνέλευσις) συνέδρων, συμβούλιον· (ἐνίοτε) σχολεῖον· (συνεκδ.) τόπος συνεδριάσεως· (περιληπτ.) ἡ ὁμήγυρις (ἡ ὁλομέλεια)τῶν συνέδρων, οἱ συνεδριάζοντες βουλευταί (δικασταί κτλ.).
Σύνεδρος (ὁ, ἡ), [ἕδρα]. συγκάθεδρος (κυρ. εἰς συνέλευσιν βουλευτῶν ἢ δικασφῶν),μέλος συμβουλίου (συνεκδ.) συνομίλος· (ὅθεν κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) « Σύνεδρα (πτηνά), τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα, « Ἀρχτ. ‖. « Σύνεδρος ἐκκλησία,« Λξ., ἡ σύγκλητος.
Συνεείκοσι, Π. ἀντὶ Συνείκοσι.
Συνειεργάθω, Π. ἀντὶ Συνειργάθω.
Συνιεργάω, Π. ἀντὶ Συνειργάω.
Συνεζευγμένως[ζευζευγνυμι], ἐπίβ.(μτχ.). Συνηγμένως,(Γαλλ.) conjointement.
Συνέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι, Συγκαθέζομαι.
Συνέηκ', Π. (κατ' ἀπρσρφ.) ἀντὶ Συνῆκε.
Συνέηκα, Ἰων. ἀντὶ Συνῆκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Συνίημι.
Συνεθέλω, Μ. εθελήσω. Θέλω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συνευδοκῶ, ἐγκρίνω. « Θεῶν συνεθελόντων,« Ξεν.
Συνεθίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τινὰ νὰ συνειθίσῃ εἴς τι, συνειθίζω.
Συνεθισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνείθισμα.
Συνεθιστέον, θετ. τοῦ Συνεθίζω.
Συνειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Σύνοιδα.
Συνείδησις, εως (ἡ), τὸ συνειδέναι (ἔχειν τὴν αὐτὴν γνῶσιν [εἴδησιν] περί τινος)· (ἰδιοτ.) ἡ ἐσωτερικὴ συμμαρτυρία (τὸ συνειδὸς) τοῦ ἀνθρώπου, (Γαλλ.) la conscience· (ἀπλ.) ὑπόληψις. « Συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων,« Γρφ., (Γαλλ.) la bonne opinion.
Συνειδήσω, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Σύνοιδα.
Συνειδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰδοποιῶ ὁμοῦ.
Συνειδώς, υῖα, ός, ένς. τῆς μτχ. τοῦ Σύνοιδα.
Συνεικάζω, Μ. άσω. Εἰκάζω δύο πράγματα ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συγκρίνω, παρομοιάζω.
Συνείκοσι (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. Εἴκοσι μαζῦ.
Συνείκω, Μ. είξω. Εἴκω ('Υποχωρῶ) ὁμοῦ, ξυβίδω κατὰ πάντα.
Συνειλαπινάζω, Π. άσω. Συνευωχοῦμαι, συμποτάζω.
Συνείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συλλέγω.
Συνειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρυμόνω εἰς ἓν μέρος, κάμνω ἕνα κουβάρι· διπλώνω.
Συνειλημμένως, ἐπίῤῥ. =Συλλήβδην, συνημμένως.
Συνειλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνειλέω, κουβάρισμα (στρίμωμα) εἰς ἓν μέρος.
Συνείληφα, πρκ. τοῦ Συλλαμβάνω.
Συνείλιγμα, πρκ. τοῦ Συλλιγγάνω.
Συνειλίσσω, Μ. ίξω, = Συνειλέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνείλοχα, πρκ. τοῦ Συλλέγω.
Συν-είλω, = Συνειλέω.
Συνείμαρμαι (χωρὶς Μ. οὔτε ἄλλ. χρόν.). Εἶμαι προωρισμένος συγχρόνως ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, (ὅθ.) «Συνειμαρμένα,» Πλ., τὰ ὁμοῦ παρὰ τῆς εἱμαρμένης ἀποφασισμένα (συγκεκλωσμένα).
Σύν-ειμι, Μ. ἔσομαι (παρτ. Συνὼν κτλ.). Εἶμαι μαζῇ, συζῶ· συναναστρέφομαι· ἔχω σχέσιν μετά (εἶμαι μὲ τὸ μέρος) τινος· (εὐφ.) συνευρίσκομαι· (περιφρ.) «Νόσῳ (» Λιμῷ) —, « ἀντὶ Νοσῶ, Λιμώττω. »Ὀνείρῳ —, « Ακ., βλέπω ὄνειραν. « Βίῳ ἀρίστῳ —, « Αξ., διάγω βίον ἄρ. »Ἐλπίσι —, « Αξ., ἔχω ἐλπ. » Βιβλίοις (» Γεωργίᾳ) —, « Αξ., Ξεν., καταγίνομαι ἀδιακόπως εἰς. « Συνεῖναι ἑαυτῷ, « Πλ., ἰδιοπραγεῖν ἢ μονάζειν. « Συνὼν ἐμαυτῷ, ὁπόταν ἡσυχίαν ἐπιθυμήσαιμι, « Ξεν. ‖. (νύκ.) « Οἱ συνόντες, « οἱ φίλοι (ὀπαδοί, μαθηταί, σύντροφοί) τινος.
Σύν-ειμι, Μ. εἰμι (παρτ. Συνὼν κτλ.), = Συνέρχομαι (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμπλέκομαι· (ἐπὶ χρημάτων) συνάζομαι. «Εἰς λόγους συνιέναι τινί, « Αξ., λαμβάνειν ὁμιλίαν μετά τινος.
Συνεῖναι, (μὲ ὑποτ.) ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ἐσομαι ᾗ 2) (μὲ αἰτ.) τοῦ Συνίημι.
Σύνειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνείκω, συνένδοσις.
Συνειπασθαι (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ Συμφωνῆσαι), μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ᾗ
Συνεῖπον, ἀόρ. β'. τῆς ὀρχ. τοῦ Συναγορεύω.
Συν-ειργάθω, Π. ἡ κατὰ μεταπλ. ἀντι-
Συν-είργνυμι (παρτ. Συνείργνυον) ᾗ
Συν-είργω, Μ. εἴρξω. Κλείω ὁμοῦ, συγκλείω· (ἐν γέν.) συνδέω· συσφίγγω. »Ζωστῆρι συνέεργε χιτῶνα,« Ὀδ. Ξ.
Συνείρηκα, πρκ. (ἀνωμλ.) τοῦ Συναγορεύω.
Συνειρμός (ὁ), [συνείρω]. συνάφεια, ἀλληλουχία.
¡Σύνειρξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνείργω.
Συν-είρω, Μ. ἐρσω. Συμπλέκω, συνδέω· (ἐλλ.) ἐξακολουθῶ τὸν ὁρόμον (καὶ μτνμ. τὸν λόγον) μου ἀδιακόπως· (ἐν γεν.) ἐκτείνομαι κατὰ συνέχειαν.»Συνείρον ἀπιόντες,« Ξεν., ἐξηκολούθουν φυλάττοντες ἀδιάσπαστον τὴν σειρὰν των. »Ἐπὶ πολὺ συνείρειν, « αὐτ., ἐκτείνεσθαι. « Τί τό αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γενεάν; « Ἀρχτ., τῆς περὶ τὰς γεννήσεις ἀδιακόπου συνεχείας; »Σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς σύνειρε, « Ακ., ἐξακολούθει ὁμιλῶν περί. (καὶ αἰτ.) » Ὑπὸ τὴν ἀναπνοήν ἑπτά ᾗ πέντε στίχους συνείρειν, « Πλ.
Συν-εισ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Συνεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω τι ὁμοῦ· φέρω μέσα μαζῇ μου.
Συνεισακτέον, θετ. τοῦ Συνεισάγω.
Συνείσακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔφερε μέσα (εἰσήγαγέ) τις μεθ' ἑαυτοῦ· (ἰδικτ.) γυνὴ τὴν ὁπ. ποιοῦνται τὰς ἄγαμος) εἰς τὸν οἶκον του ᾗ συζῇ μετ' αὐτῆς.
Συν-εισ-άλλομαι, Μ. ἀλεῦμαι. Εἰσπηδῶ ὁμοῦ μὲ, συνεισέρχομαι πηδῶν.
Συν-εισ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεισέβην κτλ.). Ἐμβαίνω ὁμοῦ.
Συν-εισ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι μέσα εἰς· (συνήθ. ἐλλ.) ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς (κάμνω εἰσβολὴν) μετά τινος εἰς μέρος τι, ἐπιπίπτω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος. »Ὁ δὲ Ἀβραδ. εἰς τὴν τῶν Αἰγυπτ. φάλαγγα ἐμβάλλει· συνεισέβαλον δὲ αὐτῷ ᾗ οἱ . . ., « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλε,« Γαλ.
Συνεισβολή (ἡ), τὸ συνεισβάλλειν, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη εἰσβολή (ἐπιδρομή).
Συν-εισ-βύνω καὶ Συν-εισ-βύομαι, Μ. βύσομαι (ἀόρ. Συνεισέβυν κτλ.). Εἰσδύω (Εἰσχωρῶ, Διαπερνῶ εἰς τὰ ἐντὸς) ὁμοῦ ἢ ἑνταυτῷ.
Συν-εισ-είμι, Μ. εἶμι (παρτ. Συνεισῆειν κτλ.), = Συνεισέρχομαι.
Συν-εισ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώχνω τι νὰ ἐμβῇ μέσα (καὶ ἐλλ. Ἐμβαίνω ἅρματος) ὁμοῦ μὲ, συνεισάγω ἢ συνεισέρχομαι ἐλαύνων.
Συν-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω μαζῇ, εἰσέρχομαι μετά τινος· (μτνμ.) παρέπομαι. »Τῇ ἐποχῇ συνεισέρχεται ἡ ἀταραξία,« Σξτ. »Ἐν στιγμαῖς παραβολῶν συνεισελεύσεται, « Σειρ., παρακολουθήσει. (Γαλλ.) pénetrer.
Συν-εισ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ προμηθευθῇ τίς τι.
Συνεισέφρησε, Ἀττ. ἀόρ. τοῦ Συνεισφορέω.
Συν-εισ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσάγω (καὶ μτνμ. Προτείνω ἢ Συμβουλεύω) ὁμοῦ ὡς εἰσηγητής.
Συνεισήνεγκα, ἀόρ. β'. τοῦ Συνεισφέρω.
Συν-εισ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Συνειστρέχω.
Συνεισθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Συν-εισ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι, = Συνεισπηδάω.
Συνεισιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Συνείσειμι.
¡Συν-εισ-κατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκατοικῶ μέσα εἰς.
Συν-εισ-κομίζω, Μ. ίσω. Καυβαλῶ μέσα (Εἰσκομίζω) ὁμοῦ μέ.
Συν-εισ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ τις συγχρόνως μεσα εἰς· συμπαρεισάγω εἰς τὸν ἀριθμόν.
Συνείσομαι, μέλλ. τοῦ Σύνοιδα.
Συν-εισ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συν-εισ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συν-εισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω (Ῥήγνυμαι) ὁμοῦ μέτα εἰς.
Συν-εισ-πλέω, Μ. πλεύσομαι Εἰσπλέω ὁμοῦ, ἑλλιμενίζομαι συγχρόνως.
Συν-εισ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐμβῇ ὁμοῦ μέσα (νὰ εἰσκεισθῇ, νὰ συνδεθῇ μετά τινος), εἰκειποιῶ, ᾗ μσ. εἰκεισποιοῦμαι) ἑνταυτῷ.
Συν-εισ-πορεύομαι, Μ. εὐσοῦμαι. Ἐμβαίνω ὁμοῦ μέσα εἰς, συνεισέρχομαι.
Συν-εισ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω ὁμοῦ.
Συν-εισ-ρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ ρυήσομαι. Ῥέω (Σύνομαι) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μέσα εἰς, (μτνμ.) συνεισέρχομαι βιαίως ἢ ἐφ' ὅμιλος.
Συν-εισ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Συνεισέρχομαι τρέχων· κάμνω συγχρόνως τὸν ὁρομήν (ἐπιδρομήν).
Συν-εισ-φέρω, Μ. ε-ο-ίσω (ἀόρ. Συνήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω καὶ ἐγὼ μετά τῶν ἄλλων, συντελῶ εἰς εἰσφοράν, εἰσφοράν).
Συν-εισ-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Συνεισέρχομαι πρὸς φθορὰν ἑαυτοῦ ᾗ ἄλλων.
Συνεισφορά (ἡ), τὸ συνεισφέρειν, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη εἰσφορά, (Γαλλ.) contribution.
¡Συν-εισ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεισφέρω.
Συνεῖσφρες, πρς. τοῦ
Συν-εισ-φρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀττ. ἀντὶ Συνεισφορέω, ἐμβάζω (καὶ ἀμτβ. ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συν-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω μαζῇ.
Συν-εκ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάζω (ἀπὸ τὴν θέσιν του τινὰ ἢ τί) ὁμοῦ μὲ. ᾗ (συμμετέχ. ἢ ἑλλ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι ἔξω τὰς ἐκβολάς μου) διὰ τοῦ αὐτοῦ στόματος.
Συν-εκ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω (ἐκβάσα) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἐκβλύζω (ἀναβρύω) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω (διακηρύττω) συγχρόνως ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβοήθεια καὶ τρέχω ὁμοῦ πρὸς βοήθειαν τινος.
Συν-εκ-βράσσω(ττω), Μ. βράσω. Ἐβγάζω βράζων (Ξερνῶ καθὼς ἡ θάλασσα) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-δαπανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ (ἀναλίσκω) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Παραλαμβάνω, [καὶ τρπ.] Ἐκλαμβάνω) τι ὁμοῦ μέ· (γραμτ.) ἑνώνω ἀπὸ συνέχειαν (κατὰ συνέκδοχήν). » Διὰ τὸ συνεκδέχεσθαι, « ἤγουν συννοεῖσθαι τὴν ὅλην κεφαλήν, « Κίρ., προσδοκῶ, ἀπεκδέχομαι. « Τὴν ἀπόσπασιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος,« Πλωτ.
Συν-εκ-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν δῆμόν (τὴν πατρίδα) μου μὲ ἄλλον, ἀποδημῶ, συνταξιδεύω.
†Συνεκδημία (ἡ). ἡ μετά τινος ἀποδημία.
Συνέκδημος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκδημῶν τινι ὁμοῦ μετά τινος), συνταξιδεύων μετ' αὐτοῦ ὁμήλιαν, συντοξειδιώτης.
Συν-εκ-δίδωμι, Μ. εκ-δώσω (ἀόρ. Συνέδωκα κτλ.). Συνεκβάλλω. » Ἐγὼ συνεκδιδόμενος μετὰ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ μίῳ,« Γρ. Νύσσ. 2) Ἐκδίδω (καὶ γαμῶ) ὁμοῦ μέ, συνεργῶ ἢ συνεισφέρω πρὸς ὑπανδρείαν (θυγατρὸς ἢ ἀδελφῆς).
Συνεκδοχή (ἡ), τὸ συνεκδέχεσθαι (ὅταν διαιτ. γραμτ.) σχῆμα λόγου (ὅταν ἑλκύεται συνυπονοούμενον τὸ ὅλον ἐκ τοῦ μέρους, τὸ γένος ἐκ τοῦ εἴδους, τὸ ὑπονοούμενον ἐκ τοῦ ἐπομένου κτλ., ἢ ἀνάπαλιν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνεξεγκλής, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐκκρεμάμενος κατὰ συνεκδοχήν.
Συνεκδοχικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνεκδοχήν.
Συνεκδρομεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνεκτρέχω.
Συνεκδρομή (ἡ). τὸ συνεκτρέχειν, (κυρ. καὶ ρητορ.) ὁ κατὰ σύμπτωσιν μόνον μετ' ἄλλης λέξεως σχηματισμός. « Τυχόντως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ ἴδε καὶ λάβε ἀντὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Εἰπέ, Ἐλθέ, Εὑρέ, « κτλ.
Συνεκδρομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνεκδρομήν, ὡς ἐκ τῆς ῥύμης τοῦ λόγου.
Συνεκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκτρέχων (συνεκπηγάζων κτλ.). « Σέλας—, « Πισῖδ., τὸ συνεκλάμπον.
Συνεκδύνω καὶ (μα.) -δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. β'. Συνεξέδυν κτλ.). Ἐβγαίνω (Ξεκινῶ) ἀπὸ πουθὲ ἁ συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ. « Δρόμῳ τὸ ἄστυ εἰσέδυμέν τε καὶ συνεξέδυμεν, « Νικ. Εὐγ.
Συνεκδύνω, Μ. δύσω. Γδύνω (καὶ π. ἡ μα. Γδύνεμαι) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ, (ἐγὼ ἀλλο μαζῆ μὲ τὰ φορέματά μου ἢ « τὴν αἴθω —, « Ἤρ.
Συνεκθειάζω, Μ. ἀσω, Ἐκθειάζω (Θεοποιῶ) τινα συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ.
Συνεκθερμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξάπτω (Ἐκθερμαίνω) ὁμοῦ μέ, διεγείρω συγχρόνως τὴν θερμότητά (καὶ μτφ. τὴν προθυμίαν) τινος.
Συνεκθέω, Μ. θεύσομαι, = Συνεκτρέχω.
Συνεκθηλύνω, Μ. υνῶ. Ἐκθηλύνω (Ἐκωμῳζω) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ.
Συνεκθλίβω, Μ. θλίψω. Ἐκθλίβω (Ἐκπιέζω) συγχρόνως, συ.θλίβων ἐκβάλλω.
Συνεκθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἐκθνήσκω (Ξεψυχῶ) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ, τελειώνω καὶ ἐγὼ μαζῆ.
Συνεκθρύπτομαι, Μ. θρυφθοῦμαι, Συνεξορμῶ, συνεκπηδῶ.
Συνεκκαίδεκα, ἄκλ. Δεκαεξ (Ἀνὰ 16) ὁμοῦ.
Συνεκκαίω, Μ. καύσω. Ἐκκαίω (ἢ μτφ. Ἐξάπτω, Ἐρεθίζω) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ, συντελῶ πρὸς ἔξαψιν.
Συνεκκαλέομαι-οῦμαι, Μ. καλέσομαι. Ἐκκαλῶ (καὶ μτφ. Δίδω αἰτίαν, Διεγείρω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκκάμνω, Μ. καμοῦμαι, = Συνεκποιῶ, συγκατορθόνω.
Συνέκκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἐκκείμενος (ἐκτεθειμένος) ὁμοῦ μέ.
Συνεκκενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκκενόνω ὁμοῦ μέ. « Τὰ δὲ κατέρρει τῶν σπλάγχνων ἢ κοπρία συνεκκενούμενα, « Βασ.
Συνεκκεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶν φονεύω (Ἐκκεντῶ) ὁμοῦ μέ.
Συνεκκλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτωνιδ ἁρπάζω (Παίρνω κρυφίως) ὁμοῦ μέ. « Οὐδ' ἄνηρ, ὃς συνεκκλέπτει γάμους τοὺς τοῦ γείτονος σου, « Εὐρ. προσποιεῖται ὅτι εἶναι σύζυγός σου.
Συνεκκλησιάζω, Μ. άσω. Ἐκκλησιάζω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συμπαρευρίσκομαι εἰς τὴν συνέλευσιν· (Ἐκκλησ.) Ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν.
Συνεκκλησίασις, εως (ἡ), τὸ συνεκκλησιάζειν.
Συνεκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Πλίνω ὁμοῦ πρὸς τὸ ἔξω μέρος, συνεκβαίνω κλίνων ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ξεκλίνω ἐπίσης.
Συνεκ-κλύζω, Μ. κλύσω. Κλύζων ἐκπλύνω (Ἐκκλύζω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω (Ἐλυτόνω) κολυμβῶν ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-κομίζω, Μ ίσω. Ἐκφέρω (Ἐκκομίζω, [καὶ Π. κατὰ μτνμ.] Ἐκφέρω) ὁμοῦ. « Κακὰ—, « Εὐρ., = Συνεκπελαφρύνω.
Συνεκ-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω συγχρόνως ἡ ὁμοῦ ἀπὸ τὴν ῥίζαν.
Συνεκ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ξεδιαλέγων (Ξεκαθαρίζων) ἐβγάλλω τι ὁμοῦ μέ, συνεκβάλλω ὡς περίττωμα (ἔκκριμα).
Συνεκ-κρούω, Μ. κρούσω. Κρούων ταυτοχρόνως συγχρόνως ἐκβάλλω (ἢ μτνμ. ζαλίζω, συγχύζω).
Συνεκ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ (Ξεστομίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐνταύτῳ.
Συνεκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνεξέλαβον κτλ.). Ἐλαμβάνω ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω (Ἀναλάμπω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-λαίνω, Μ ανῶ. Κάμνω (τρίβων τι ἕνα μετ' ἄλλου) ὅλως διόλου λεῖον, λειόω (κοπανίζων) μαζῆ.
Συνεκ-λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω (Διαλέγω) μαζῆ.
Συνεκ-λείω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνεκλαίνω.
Συνεκ-λείπω, Μ. λείψω. Ἐκλείπω (Χάνομαι) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ. « Ἐκλείποντι τῷ ποταμῷ συνεκλείπειν (τοὺς βατράχους), « Ὡραπόλλ.
†Συνεκλεκτός, ἡ, όν. Ὁ συνεκλεχθείς (ἐκλεχθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλους), ὁ ἐκ τοῦ χοροῦ τῶν ἐκλεκτῶν.
Συνεκ-λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἐκνευρίζω, [ἢ αὐτπθ.] Ἀτονῶ, Ἀποκάμνω) συγχρόνως.
Συνεκ-μαίνω, Μ. μανῶ. Ἐκμαίνω (Ξετριλαίνω) ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσομαι. Μάχομαι ὁμοῦ (ὡς σύμμαχός τινος) εἰς ξένην χώραν.
Συνεκ-μοχλεύω, Μ. εύσω. Ἐκβάλλω (Ξεριζώνω) τι συγχρόνως μὲ τὸν μοχλόν, ἐκμοχλεύω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.
Συνεκ-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Συνεκκολυμβάω.
Συ.εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μαζῆ ἔξω (εἰς ἐκστρατείαν κτλ.).
Συνεκ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω (μτφ. καὶ μσ. αὐτπθ.) εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅλως διόλου, ἢ συντελῶ πρὸς ἐντελῆ ὡρίμασιν.
‡Συνεκ-πέπτω, Μ. πέψω, = Συνεκπίσσω.
Συνεκ-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (Βγάζω ἢ [ἀλλ.] Ἐβγαίνω) πέραν ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-πέσσω(ττω), Μ. πέψω. Χωνεύω ἢ Ὡριμάζω τι ὁμοῦ μέ, συνεργῶ πρὸς χώνευσιν ἢ ὡρίμασιν· (μτφορ.) = Συγκατευνάζω.
Συνεκ-πηδάω-ῶ. Μ. ήσω. Ἐκπηδῶ ὁμοῦ μέ, συνεξέρχομαι πηδῶν.
Συνεκ-πίπτω, Μ. ίσω. Σφίγγων ὁμοῦ (Συμπιέζων) ἐκβάλλω, Συνεκθλίβω.
Συνεκ-πικραίνω, Μ. ανῶ. Συντελῶ πρὸς παροργισμὸν (ἐρεθισμόν) τινος, τὸν κάμνω καὶ ἐγὼ πρὸς τινὰ ἄλλον « γέρ. » ἔκπικρος (ὀξύθυμος, δύστροπος).
Συνεκ-πίμπλημι, Μ. εκπλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω ὁμοῦ μέ, συντελῶ πρὸς ἐκπλήρωσιν.
Συνεκ-πίμπρημι, Μ. εκπρήσω, = Συνεκκαίω.
Συνεκ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Συνεξέπιον κτλ.). Πίνω τι ὁμοῦ μέχρι βαθέος· ἀδειάζω συγχρόνως τὸ ποτήρι.
Συνεκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἔξω (Ἐβγαίνω, Ῥίπτομαι) ὁμοῦ· (μτφορ.) συμπαρασύρομαι, (ἐνίοτε) συμφυγαδεύομαι· (ἀπὸ τῶν ἐκπιπτωσῶν τῆς κάλπης ψήφων) συμπίπτω, συμφωνῶ. « Ἀγωνιζόμενος σταδίου, συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, « Ἤρ., Ἔλαχε (ἔβγηκεν ἀπὸ τὴν κάλπην τὸ ὄνομά του) νὰ τρέξῃ μὲ τὸν πρῶτον. « Κατὰ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον, « αὐτ.
Συνεκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω (Κινῶ διὰ ταξιδίου) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποτελίζω (ἢ μτφορ. Ἐκτελῶ, Ἐκπληρονῶ) τι συγχρόνως ἡ ἐκ συμφώνου.
Συν-εκ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κινῶ εἰς ἔκπληξιν (Ξυππάζω) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. ἀντὶ Συνεκπλέω.
Συνεκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω (Ξεθυμαίνω ἢ Ξεψυχῶ) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ.
‡Συνεκ-ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ ὑποτ.) Ἀρκοῦμαι εἰς (Μὲ ἐξαρκεῖ) τι.
Συνεκπολεμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειώνω εὐτυχῶς τὸν πόλεμον (συμπολεμῶν) μετά τινος, νικῶ (καταστρέφω) ἐκστρατεύων.
Συν-εκ-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω ὁμοῦ εἰς πόλεμον.
Συν-εκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ ἐκπονηθῇ (κατορθωθῇ) τι, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι (κυρ. ἐπιτευγμα ἔργου). « Τῇ καμήλῳ τῇ συνεκπεπονημένῃ μάλιστα τὴν ὁδὸν τὴν διὰ τῆς ἐρήμου, « Στρ.
Συνεκπονητέον, θετ. τοῦ Συνεκπονέω.
Συν-εκ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω ἔξω (Ἐκπορεύομαι, Ἀναχωρῶ) μετά τινας, συνεξέρχομαι.
Συνεκ-πορίζω, Μ. ίσω. Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ παρισθῇ (νὰ προμηθευθῇ) τίς τι, ἐκπορίζω ἐκ συμφώνου.
Συνεκποτέον, θετ. τοῦ Συνεκπίνω.
Συν-εκ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ πρὸς ἐκπραξιν (εἴσπραξιν)· (μσ.) συνεκδικοῦμαι.
Συνεκ-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω ὁμοῦ μέ.
Συνεκ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλαν πῦρ (Ἐξάπτω) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ, συνεργῶ πρὸς ἔξαψιν (ἐκπύρωσιν), πυρόνω ἕνα μετ' ἄλλου.
Συν-εκ-ρέω, Μ. ρυήσομαι (ἀόρ. Συνεξέρρυην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι ἔξω) συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ. « Συνεξερρύη δὲ τῇ κοπρῳ καὶ τὰ ἔγκατα τοῦ θείλαιου, « Ζων.
Συν-εκ-ρήγνυμαι, Μ. ρηχθήσομαι. Σπάνων ἐβγαίνω ὁμοῦ μέ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν-εκ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεριζόνω μαζῆ μέ.
Συν-εκ-τροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτροφῶ (Ἀπεκτρέφω) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω μετά τινος.
Συν-εκ-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω τινὰ ὁμοῦ ἐκ τῶν κινδύνων, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ διασωθῇ τις.
Συν-εκ-τανύω, Μ. ύσω. Ἐκτείνω ὁμοῦ, συνεκτείνω.
Συν-εκ-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω ὅλως διόλου ὁμοῦ μέ.
‡Συν-εκ-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐκταράττω ὁμοῦ, βάλλω συγχρόνως εἰς ἄκραν ταραχήν.
Συν-εκ-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἐβγάζω ἢ παρατάττω εἰς μάχην ὁμοῦ μέ, συμπαρατάττω.
Συν-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Ἡ γαστὴρ τῇ ἀπλησίᾳ τῆς παρασκευῆς οὐ συνεκτείνεται, » Γρ.
Συν-εκ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Ἀποτελῶ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· συμπράττω πρὸς ἐκτέλεσιν.
Συν-εκ-τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. Συνεξέταμον κτλ.). Ἐκτέμνω (Κόπτων ἐβγάζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-εκτέον, θετ. τοῦ Συνέχω.
Συν-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω. Ἐκθέτω τι ὁμοῦ.
Συν-εκ-τιθηνίομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνεκτρέφω βυζάνουσα, συνανατρέφω ὡς νήπιον.
Συνεκτικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ συνέχων (συγκρατῶν) τι, συντηρητικός· (χωρὶς πτ.) διαρκὴς ἢ περιεκτικός, οὐσιώδης, κεφαλαιώδης. «Δίτια συνεκτικά,» Ἰατρ., τὰ συμμένοντα ἢ ἐνεργοῦντα καθ' ὕλην τὴν διάρκειαν τῆς νόσου, (ἀντιθ. τῷ Προκαταρκτικά).
Συν-εκ-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον συνεκτικόν (περιεκτικόν), συνοπτικῶς, κεφαλαιωδῶς.
Συν-εκ-τίνυμι(τινύω) καὶ
Συν-εκ-τίνω(τίω), Μ. τίσω. Πληρόνω(χρέος, πρόστιμον κτλ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνεισφέρω πρὸς ἔκτισιν (ἐξόφλησιν) χρέους κτλ.
Συν-εκ-τοκίζω, Μ. ίσω. Συντελῶ πρὸς τὸ ἐκτεκεῖν, γεγεννῶ.
Συν-εκ-τραχηλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκτραχηλίζομαι ὡς ἂν τὸ ἄλογον (Ξεπαίρνομαι) ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-τραχύνω, Μ. -ννῶ. Ἐκτραχύνω (Ἐξαγριόνω) ὁμοῦ, συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι τραχύτερον παρ' ὅτι εἶνε.
Συν-εκ-τρέπω, Μ. τρέψω. Συμμεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, συνδιαφθείρω.
Συν-εκ-τρέφω, Μ. θρέψω. Ἐκτρέφω (Ἀνατρέφω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐκτροφὴν (ἀνατροφὴν) τινος.
Συν-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνεξέδραμον κτλ.). Ἐκβαίνω τρέχων ὁμοῦ, κάμνω μαζῆ μὲ ἄλλους ἐκδρομήν· (συνηθ. ἐν γέν.) συμβοηθῶ, συμπράττω· (μτγμ.) ἀναπτύσσομαι συγχρόνως ἢ ἐξ ἴσου, συμπροσεύχομαι κατά τι· (τρπρ. ἢ κατὰ μτχ.) συμπίπτω, (παρβλ.) Συντρέχω. (Γρμτ.) λαμβάνω κατὰ σύμπτωσιν μόνον τὸν τύπον ἄλλης λέξεως (ἴδε Συνεκδρομή). (μὲ δοτ.) «Τῆς τύχης αὐτῷ συνεκδραμούσης,» Πλούτ., τὸν ἐβοήθησε. « Τὸ δὲ σπανίως συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον, » αὐτ., συνέπεσεν, ἔτυχε νὰ τὸ ἔχουν.
Συν-εκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκτρίβω (Ἐξολοθρεύω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Τῆς μνήμης ὥσπερ ἐκτριβείσης ἢ τῆς ἐπιστήμης συνεκτέτριπται γνῶσις,» Πλάτ.
‡Συνέκτροφος (ὁ, ἡ). Ὁ συνεκτραφεὶς (συνανατραφείς) μετά τινος, σύντροφος.
Συν-εκ-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-φαίνω, Μ. φανῶ. Φανερόνω (Γνωστοποιῶ) ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συνεκφαντικός, ἡ, όν. Ὁ συνεκφαίνων τι, δηλωτικὸς καὶ ἄλλου τινὸς ἐνταὐτῷ.
Συν-εκ-φέρω, Μ. συνεξοίσω (ἀόρ. Συνεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω (Κουβαλῶ) μαζῆ ἔξω· συνοδεύω (συμπράττω πρὸς) ἐκφορὰν νεκροῦ· προφέρω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ λέξιν, συνεκφωνῶ· (τρπ.) ὑποφέρω μετά τινος. (παρβλ.) Συνεκκομίζω. (ἐνίστε) = Συνεκφαίνω (« Μόνος γὰρ οὗτος [ὁ Λύσιππος] κατεμήνυε τῷ χαλκῷ τὸ ἦθος αὐτοῦ [τοῦ Ἀλεξ.], ᾧ συνεξέφερε τῇ μορφῇ τὴν ἀρετήν, » Πλ.). (πθ.) συμπαραπέμπομαι. « Τοῖς θυμοῖς –, » Πλ.
Συν-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου.
Συν-εκ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Καταντῶ εἰς φλόγωσιν ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερχόμενος συχνάζω που μετ' ἄλλων.
Συνεκφορά (ἡ), τὸ συνεκφέρειν ἢ συνεκφέρεσθαι, ἡ ἐνταὐτῷ γινομένη ἐκφορὰ (νεκροῦ) ἢ προφορὰ (λέξεως).
Συν-εκ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεκφέρω, Συνεκκομίζω.
Συν-εκ-φροντίζω, Μ. ίσω. Συνεκτελῶ περιφρονητισμένος, σύμμετέχω τῶν φρονητίδων τινός.
Συν-εκ-φύομαι, Μ. φύσομαι. Φυτρόνω ἀπό τινος ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, προφέρω μέ ἕνα ἢ τὸν αὐτὸν φθόγγον, (ὐθ.
Συνεκφώνησις, εως (ἡ), τὸ συνεκφωνεῖν ἢ συνεκφωνεῖσθαι, ἡ σύγχρονος ἐκφώνησις, (Γρμτ.) = Συνίζησις.
Συν-εκ-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω τι συγχρόνως καθ' ὁλοκληρίαν, συγκαταφωτίζω.
Συν-εκ-χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Συνεξέχεα κτλ.). Χύνω ἔξω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ ‖ (μσ. μτγμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ πηθενὰ μὲ πολλοὺς ἄλλους, συνεξέρχομαι σωρηδόν.
Συν-εκ-χυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντελῶ πρὸς ἐκκένωσιν τῶν χυμῶν, εὐκολύνω τὴν ἐκχύμωσιν.
‡Συν-ελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεργῶ πρὸς ἐλάττωσιν.
Συν-ελαύνω, Μ. ελάσω ἢ Ἀττ. ελῶ. Διώκων (Ἐλαύνων) πανταχόθεν συνάζω εἰς ἓν μέρος· φέρω (καὶ ἀμτβ. καταντῶ) εἰς τὰ στενά, στενοχωρῶ, βιάζω· (συχν.) συμβάλλω (καὶ ἐλλ. συμπλέκομαι) εἰς μάχην· Συγκρούω, Συνωθῶ.
Συν-ελαφρίζω, Μ. ίσω. Συνανακουφίζω.
Συν-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω ταυτοχρόνως (καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ὅσους περιγράφει τις).
Σύνελεν, Π. ἀντὶ Συνεῖλεν, γ'. ἑν. ὑπερσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Συναιρέω.
Συν-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συμπράττω πρὸς ἐλευθέρωσίν τινος.
Συνέλευσις, εως (ἡ). Ἕνωσις ἀνθρώπων συνερχομένων εἰς ἓν μέρος, συνάθροισις· ἀντάθροισις· σύνοδος.
Συνελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνελευστικός, ἡ, όν. Ἐπιβλητικὸς τοῦ συνέρχεσθαι, κοινωνικός. « Τὸ συνελευστικόν, » Πλ., ἡ πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον ροπή (τάσις).
Συνελήλυθα, πρκ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνελήφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συλλαμβάνω.
Συνελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνέλιξις, εως (ἡ), τὸ οὖλ. τοῦ
Συν-ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Τυλίζω (Ἐλουριάζω) μαζῆ ἕνα μετ' ἄλλου ἢ τὸ πρὸς ἑαυτό, κάμνω ἕνα καβάρι· « Ἔχον δὲ ἕξει (ὁ χαμαιλέων)..... συνελίξαντα τομένην ἐπὶ πολύ, καθάπερ ἰμάντα, » Ἀρστ.
Συν-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑλκόω (Πληγώνω) κατὰ συμπάθειαν.
Συνελκυστέον, θετ. τοῦ =
Συν-ελκύω καὶ
Συν-έλκω, Μ. έλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνεῖλκυσα κτλ.). Τραβῶ μαζῆ (εἰς ἓν μέρος)· συστέλλω· συμπαρασύρω.
Συν-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω παρομοίως.
Συνελών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συναιρέω.
Συν-εμ-βαίνω, Μ. βήσ.μαι. Ἐμβαίνω ὁμοῦ.
Συν-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάλλω (Ῥίπτω, βάζω, [καὶ ἐλλ.] Ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συνεισβάλλω.
Συν-εμ-βάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω (μαζεύω εἰς τὸ πλοῖον) ὁμοῦ μέ
Συνεμβολή (ἡ), τὸ συνεμβάλλειν, ἡ συγχρόνως γινομένη ἐμβολή. « Κώπης – » Αἰσχλ., ἡ ἐκ συμφώνου κωπηλασία.
Συνέμεν, Δ. ἀντὶ Συνεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι.
Συν-εμέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐμέρνω ὁμοῦ μέ « Χολὴν —, » Θ. Πρόδρ.
Συν-εμ-πάσσω, Μ. πάσω. Κακκίζω (Ἐμπίπτω) ἀνάμεσα μετά τῶν ἄλλων.
Συν-εμ-πείρω, Μ. περῶ. Ἐμπείρω (Ἐμφόνω, Πειρουνιάζω) ὁμοῦ.
Συν-εμ-πιμπρημι, Μ. εμ-πρήσω. Καίω (Πυρπολῶ) ὁμοῦ μέ.
Συν-εμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἐμέσα ἢ ἐπάνω εἰς· κάμνω ἐπιδρομήν (ἐπιπίπτω) συγχρόνως κατά τινος (συνεμ.) συμπίπτω εἰς τὸν αὐτὸν κοπρόσ.
Συν-εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω μαζῆ ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω.
Συν-εμ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐμπνέω ἀπὸ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συνέμπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Σύμπνους, Σύμφωνος.
Συν-εμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὁρμ
Συνέμπορος (ὁ, ἡ). Σύντροφος ἐμπόρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δικηφόρου), συνοδοιπόρος, συντεχνείδιώτης· (ἐν γέν.) κοινωνός, συμμέτοχος, σύνεργος. «Ἀλλ' ἔζι πρᾶξις τῶν λόγων συνέμπορος.» Γρηγ.

Συνεμπρήθω, Μ. πρήσω, = Συνεμπίπρημι.

Συνέμπτωσις, εως (ἡ). τὸ συνεμπίπτειν, συγκυρία, σύμπτωσις.

Συνεμφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Ἐμφαίνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· σημαίνω (πρέπει νὰ ἐννοηθῇ) τι κατὰ συνέμφασιν.

Συνεμφρονίζω, Μ. ἴσω. Ἐμφαίνω (Ἐμφρονίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνέμφασις, εως (ἡ), τὸ συνεμφαίνειν (δηλοῦν συγχρόνως, ὑπαινίττεσθαι ἢ ἄλλο τι, (Γαλλ.) allusion. «Οἱ κεῖσθαι Ἀφροδίτης φαλαρίδα.. κατὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ.» Ἀθ.

Συνεμφρίω, Μ. συνενοίσω (ἀόρ. Συνενόηκα κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ συγχρόνως μέσα· συντελῶ ὁμοῦ.

Συνεμφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐμφορῶ ὁμοῦ, συνεμβάλλω.

Συνεναντίον, ἐπίρ. Ἴσια, καταντικρὺ (ἀντίτα).

Συνενδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἀποδείκνυμι, Φανερόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνενδεκάζω, Μ. άσω καὶ

Συνενδεκατίζω, Μ. ίσω, Συνεορτάζω τὴν ἑνδεκάτην τοῦ μηνός, (εἰς τὸν Δημ. ἐναλλ. ἀντὶ Ἐνδεκάζω).

Συνενδίδωμι, Μ. ἐνδώσω (ἀόρ. Συνένδωκα κτλ.). Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) συγχρόνως.

Συνένδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμαλὴ ὑποχώρησις, συγκατάβασις.

Συνενδύω, Μ. δύσω. Ἐνδύω συγχρόνως.

Συνενείκομαι, Π. ἀντὶ Συμφέρομαι, φέρομαι ὁμοῦ· συναπαντῶμαι μετά τινος.

Συνένεξις, εως (ἡ), = Συμπερίφορά.

Συνενθουσιάζω(ενθουσιάω-ῶ), Μ. άσω Συμμετέχω τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τινος, ἐνθουσιάζομαι ἐπίσης.

Συνενήνεμε, Μ. ενήνεμα (ἀόρ. Συνενήνεκα κτλ.). Φέρω (Βάλλω, Ἀφίνω) τι συγχύζομαι μέσα εἰς.

Συνενοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω κατὰ νοῦν (Ἐννοῶ, Κατανοῶ) συγχρόνως.

Συνενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω δύο ἢ καὶ πλείστερα πράγματα ὁμοῦ, συνενώνω.

Συνεντάσεις, εως (ἡ), τὸ συνεντείνειν ἢ συντείνεσθαι, τέντωμα ὅλων τῶν μερῶν ἑνὸς σώματος ὁμοῦ, (ἐν γέν.) = Ἔντασις.

Συνεντάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω ὁμοῦ εἰς τάξιν, ἐγκαταστάτω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συνεντείνω, Μ. τενῶ. Ἐντείνω ὁμοῦ, ὅλα συγχρόνως τόνον εἰς.

Συνέντευξις, εως (ἡ), = Συντυχία, [ἐκ τοῦ Συνεντυγχάνω.

Συνεντρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐντρυφῶ ὁμοῦ.

Συνεντυμβεύω, Μ. εύσω. Συνθάπτω (ἐνα τὸν αὐτοῦ τύμβου).

Συνένωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἕνωσις δύο ἢ καὶ πλειοτέρων πραγμάτων ὁμοῦ.

Συν-εξ-άγω, Μ. άξω. Ἐβγάζω μαζῆ· (μεταφορ.) συναποκτείνω. «Καὶ τῆσδε μέν ἐνθάδε ἐπεμνήσθην, ὅτι τὸν ἄνδρα περισώζουσα ἀπετύγχανέ τε καὶ συνεξήγαγεν ἑαυτὴν.» Ἀππ.

Συν-εξ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς αἰθέρα.

Συν-εξ-αιθριάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω ὁμοῦ εἰς τὸ ὕπαιθρον (εἰς τὴν ἐξατερίαν, εἰς τὸν ἀέρα).

Συν-εξ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς αἷμα.

Συν-εξ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεξεῖλον κτλ.). Παίρνω (Ἐβγάζω, Ἀφαιρῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, κυριεύω πόλιν ἢ χώραν μετά (ὡς σύμμαχός) τινος. «Ἥρας, Ἀθάνας θ', αἳ συνεξεῖλον Φρύγας.» Εὐρ.

Συν-εξ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ Παίρνω (Σηκόνω ὑψηλά) τι ὁμοῦ μέ, συνανυψόνω (κυρ. καὶ μεταφ.). ‖ (ἄλλ.) σηκόνομαι ἢ ἀναχωρῶ μετά τινος, Συναναζεύγνυμι.

Συν-εξ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερχόμενος ἀκολουθῶ κατόπιν τινός (τὸν συνοδεύω).

Συνεξακολούθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (Γρμτ.) = Συνεκβρομή.

Συν-εξ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω ἔξω (Ἐξακοντίζω) ὁμοῦ μέ.

Συνεξακουστέον, θετ. τοῦ

Συν-εξ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι μακρόθεν ἢ εὐκρινῶς ὁμοῦ μὲ ἄλλαν. (Γρμτ.) ἐννοῶ ἀπὸ κοινοῦ, συνυπακούω. «Εἶ' που δέ τι τῶν δεόντων ῥηθῆναι ἐξεταζόν εὕροις λεῖπον τοῦ γράμματος.. οἷον πως κἀκεῖνο τοῖς ῥηθεῖσι συνεξακούεσθαι.» Ι. Ἀκτ.

Συν-εξ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἐξαλείφω ὁμοῦ.

Συν-εξ-αλλάττω(ττω), Μ. άξω. Συμμεταβάλλω.

Συν-εξ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ μαζῆ ἔξω ἀπό.

Συν-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Συνεξήμαρτον κτλ.). Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-αμείβω, Μ. είψω. Συναλλάσσω, Συνεξαλλάσσω.

Συν-εξ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξαμιλλῶμαι (Φιλονεικῶ, Μεσυνερίζομαι) συγχρόνως πρός τινα.

Συν-εξ-αν-αλίσκω, Μ. αναλώσω. Ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου (Καταδαπανῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω (Ἀπογεμίζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω ἄνθη ἢ Ἀνοίγω ὡς ἂν ἄνθος (Ἀναδίδομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-αν-οίγνυμι, Μ. αν-οίγω. Ἐξανοίγω (Χαλαρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-αν-ίστημι, Μ. ανα-στήσω (ἀόρ. Συνεξανέστησα καὶ ἔ. Συνεξανέστην κτλ.). Σηκόνω (ᾗ μσ Σηκόνομαι) ἐπάνω (Ἐπαναστατῶ, Μεταστρέφω, [ἐν γέν.] Κινοῦμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Τοῖς καιροῖς—,» Πλθ., κινοῦμαι κατὰ τὰς περιστάσεις (ἅμα εὕρω εὐκαιρίαν) πρὸς ἐπανάστασιν.

Συν-εξ-αν-οίγω, Μ. αν-οίξω (ἀόρ. Συνεξήνοιξα ἢ Συνεξανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω τι ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συν-εξ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαντλῶ (καὶ μεταφορ. Γροφέρω) ὁμοῦ.

Συν-εξ-ανύτω(-ανύω), Μ. ανύσω. Ἐκτελῶ (Φέρω εἰς πέρας) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Οἱ συνεξανύτων (ἐνν. τὴν ὁδόν),» Πλ., μὴ φθάνοντάς τον εἰς τὸν δρόμον, μένων ὀπίσω.

Συν-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ συγχρόνως.

Συν-εξ-αποστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ἔξω (Ἐξαποστέλλω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-άπτω, Μ. άψω. Ἐξάπτω (Ἐξαρτῶ) τι ἀπό τινος ὁμοῦ μέ, συνδέω. 2) ἀνάπτω συγχρόνως, Συνεκπυρόω.

Συν-εξ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῆ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸ μέτρημα.

Συν-εξ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Ἐξαρκῶ ὁμοῦ πρός τι, ἐξισοῦμαι ἀναλόγως.

Συν-εξ-άρχω, Μ. ἄρξω. Ἀρχίζω (Ἐπιχειρίζομαι) τι ὁμοῦ μέ. «Μαινομένῳ ὅμμῳ συνεξάρχειν (ὅπου ὁ Κορ. διορθ. συνεξαρκεῖν),» Πλάτ. (Ἀξίοχ.).

Συν-εξ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἐξαστράπτω ὁμοῦ μέ, συνεκλάμπω ὡς ἀστραπή.

Συν-εξ-ατμίζω, Μ. (σω. Ἐξατμίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὁμοῦ ὅλως διόλου, ἐξασθενῶ συγχρόνως.

Συν-εξ-αυαίνω, Μ. αυανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ ὅλως διόλου, συναποξηραίνω.

Συν-εξ-αγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω ἀπὸ τὸν ὕπνον (Ἐξυπνῶ [καὶ μεταφορ.] Διεγείρω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-είμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεξιέν ᾗ), = Συνεξέρχομαι.

Συν-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐξελαύνω (Ἐκδιώκω) ὁμοῦ μέ. 2) (ἄλλ.) Συνεξέρχομαι (κυρ. ἱππος ἢ ἐφ' ἅρματος)· συνεκστρατεύω.

Συνεξελεύθερος (ὁ, ἡ), = Συναπελεύθερος.

Συν-εξ-ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Ξελιλίζω (Ξελιπλόνω) συγχρόνως.

Συν-εξ-έλκω, Μ. έλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνεξείλκυσα κτλ.). Τραβῶ συγχρόνως ἔξω, τραβῶν ἐβγάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ μαζῆ, Ξερνῶν ἐβγάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι, = Συγκατεργάζομαι.

Συν-εξ-ερεύθω (χωρὶς Μ). Κάμνω τι συγχρόνως νὰ γένῃ ἐξερυθρον (κατακόκκινον).

Συν-εξ-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ μὲ ἐπιμονὴν (Ἐξετάζω) συγχρόνως νὰ εὕρω (νὰ ἀνακαλύψω) τι.

Συν-εξ-ερύω, Μ. ερύσω, = Συνεξέλκω.

Συν-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω μαζῆ ἔξω, ἐξέρχομαι συγχρόνως.

Συνεξετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω τι ὁμοῦ μὲ (παραλλήλως πρός) ἄλλο, συμπαραβάλλω. ‖ (πθ.) συγκρίνομαι (παραβάλλομαι) πρός τινα· ἐξισοῦμαι, συναριθμοῦμαι.

Συνεξέτασις, εως (ἡ), τὸ συνεξετάζειν ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνεξετάζεσθαι, ἡ ἐκ παραλλήλου ἐξέτασις.

Συνεξευπορέω-ῶ, Μ. ήσω ἡ

Συνεξευπορίζω, Μ. ίσω, = Συνεκπορίζω.

Συνεξευρίσκω, Μ. ευρήσω. Ἐρευνῶν εὑρίσκω (Ἐρευρίσκω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ.

Συνεξηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ ἢ Ἐξηγῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεξημερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἡμερόνω (Ἡμερόνομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συνεξηχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεχφωνῶ.

Συνεξιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἰατρεύω ὁμοῦ.

Συνεξιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τι συγχρόνως διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ἐν εἴδει ἱδρῶτος.

Συνεξικμάζω, Μ. άσω. Ἐκβάλλω ὁμοῦ ἐν εἴδει ἰκμάδος, συνεξιδρόω.

Σύνεξις, εως (ἡ), τὸ συνέχειν ἢ συνέχεσθαι, συνοχή, συγκράτησις.

†Συνεξισάζω, Μ. άξω. Ἐξισάζω τι μετά τινος.

Συνεξισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο τι.

Συνεξίσταμαι, Μ. συνεκστήσομαι (ἀόρ. Συνεξέστην κτλ.). Ἐξίσταμαι (Ἐξαίνω [κυρ.] ἀπὸ τὰς φρένας μου, Ἐνθουσιάζομαι) συγχρόνως ἢ ἐπίσης.

Συνεξιχνεύω, Μ. εύσω. Ἀνιχνεύω (Ἀνερευνῶ, Ἐξιχνιάζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεξοδεύω, Μ. εύσω. Συνακολουθῶ εἰς ἔξοδον, συνεξέρχομαι.

Συνεξοζω, Μ. οζήσω. Ἀναδίδω συγχρόνως ὀσμήν.

Συνεξοκέλλω, Μ. οκελῶ. Ἐξοκέλλω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεξολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Συνεξώλισθον κτλ.). Γλιστρῶν ἐκπίπτω ἢ ἐκφεύγω (Ξεγλιστρῶ) ὁμοῦ μέ.

Συνεξομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὅμοιον μέ. ||. (πθ. ἡ μσ.) ἐξομοιοῦμαι πρός.

Συνεξομοίωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος ἐντελὴς ὁμοίωσις (ἐξομοίωσις). « Τὴν πρὸς τοὺς τόπους συνεξομοίωσιν τοῦ πολυπόδους,» Εὐς.

Συνεξοπλίζω, Μ. ίσω. Ἐξοπλίζω συγχρόνως.

Συνεξορθιάζω, Μ. άσω. Ἐξορθιάζω συγχρόνως, συνδιεγείρω.

†Συνεξορίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω ὁμοῦ μέ.

Συνεξορμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Συμπαρορμῶ· (ἀμτθ. ἡ ἑλλ.) ὁρμῶν ἐξερχομαι (καὶ μτνμ. ἐκβλαστάνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεξοράω, Μ. οράσω, = Συνεξορμῶ, συνεπιθυμῶ μαζῆ ἔξω.

Συνεξορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτων ἐβγάζω (Ξεσκάπτω) ὁμοῦ μέ.

Συνεξοργόομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξοργόομαι (Θεατρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συνεξοστρακίζω, Μ. ίσω. Ἐξοστρακίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμφωνοδέω (ὁ,τ. τοῦ ἐξοστρακισμοῦ), συνεξορίζω.

Συνεξουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω τι συγχρόνως διὰ τῶν οὔρων.

Συνεξυγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι συγχρόνως ἔξυγρον (κάθυγρον), ὑγραίνω ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συνεξυμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξυμνῶ ὁμοῦ μὲ, συνανυμνῶ.

Συνεξυπάγομαι, Μ. άξομαι. Συνεξαπατῶ, συμπαρασύρω.

Συνεξυφαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξυφαίνω ὁμοῦ μέ.

Συνεξωθέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεξέωσα). Σπρώχνων ἐβγάζω (Ἐξωθῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συνεξωραΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω (Καθωραΐζω) ὁμοῦ μέ.

Συνεορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω ἐκ συμφώνου, συμπανηγυρίζω.

Συνεορτασιάρχης, ου (ὁ). ὁ συνεορτάζων.

Συνεοχμός (ὁ), Π. ἀντὶ Συνοχή, κλείδωσις.

†Συνεπεγείρω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεπεγείρω.

Συνεπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνεπήγαγον κτλ.). Ἐπάγω (Ἐπιφέρω) τι ὁμοῦ κατά τινος. ||. (μσ.) φέρω (κουβαλῶ) μαζῆ μὲ ὅπου πάγω.

Συνεπαγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπαγωνίζομαι μετά τινος, συναγωνίζομαι ἐπανειλημμένως ἢ ἐπιμόνως, (ἐν γέν.) συμμαχῶ, συμβοηθῶ.

Συνεπάδω, Μ. άσομαι. Ἐπάδω (Ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ ᾆσμα) μετά τινος.

Συνεπαείδω, Μ. αεισω, Π. ἀντὶ Συνεπάδω.

Συνέπαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συμπάσχω.

Συνεπαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου)· (μτνμ.) = Συναινῶ, συμφωνῶ.

Συνέπαινος (ὁ, ἡ). ὁ συνεπαινῶν (ἢ μτνμ. συναινῶν εἰς) τι, ὁμογνώμων, σύμφωνος. « Συνέπαινός εἰμί τινι, « Ἡρ., = Συναινῶ εἰς.

Συνεπαίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω μαζῆ ἐπάνω (μτφορ. πρὸς ἀπαρ.) συμπαραρμῶ, συνδιεγείρω. « Ὅτε γὰρ οἶνος συνεπαίρει . . παρέρπει ἀζεσθαι, « Ξεν.

Συνεπαισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαί ἢ Ἐννοῶ τι μὲ τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν, συναισθάνομαι ἐπίσης.

Συνεπαιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ὡς συναίτιον (ἐπίσης ἔνοχον) τινα, συγκατηγορῶ.

Συνεπαιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κρέμαμαι ὁμοῦ μετέωρος ἐπινωθέν τινος, ἐπίκειμαι ἢ ἀερόδατῶ ἐπίσης.

Συνεπακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, συνακολουθῶ κατ' ἴχνος· (μτνμ.) εἶμαι τοῦ αὐτοῦ φρονήματος (συστήματος).

Συνεπακτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Συγκυνηγός.

Συνεπαλαλάζω, Μ. άξω. Ἐπαλαλάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεπηχῶ (συνεπευφημῶ) ἀλαλάζων.

Συνεπαλείφω, Μ. είψω. Συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.

Συνεπαμύνω, Μ. αμυνῶ. Συμβοηθῶ τινα νὰ ἀντισταθῇ ἢ νὰ ὑπερασπισθῇ, συνεπικουρῶ (πρὸς ἄμυναν).

Συνεπάνειμι, Μ. ειμι καὶ

Συνεπανέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεπανῆλθον κτλ.). Ἐπιστρέφω (Ἐπανέρχομαι) μετά τινος.

Συνεπανίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Συνεπανέστησα ἢ β'. Συνεπανέστην κτλ.). Κινῶ τινα (καὶ μσ. Κινοῦμαι) ὁμοῦ εἰς ἐπανάστασιν, ἐπαναστατῶ συγχρόνως.

Συνεπανορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω ὁλίγον (Ξαναδιορθόνω) ὁμοῦ μέ, ἢ συμπαρορῶ συγχρόνως εἰς τὴν προτέραν κτλ.

Συνεπαπερείδω, Μ. ερείσω, = Συνερείδω.

Συνεπάπτημαι, Ἰων. ἀντὶ Συνεφάπτομαι.

Συνεπαρήγω, Μ. αρήξω. Συμβοηθῶ.

Συνεπαρτύω, Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συνεπασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγυμνάζω (Συνεξασκῶ) τινα κατά τινος.

Συνεπαυγάζω, Μ. άσω. Συνεκλάμπω.

Συνεπαυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμπροάγω (καὶ αὐτ. ἢ πθ. συμπροάγομαι) εἰς αὔξησιν.

Συνεπαφίημι, Μ. αφ.ήσω (ἀόρ. Συνεπαφῆκα κτλ.). Ἀφήνω (Ῥίχνω, Ξαναφίνω) τι συγχρόνως κατά τινος.

Συνεπεγείρω, Μ. εγερῶ. Διεγείρω συγχρόνως.

Συνέπεια (ἡ), [σὺν, ἔπος]. συνέχεια (ἀλληλουχία) λέξεων ἢ φράσεων· συμπλοκὴ λόγου· περικοπὴ στίχων, (Γαλλ.) tirade.

Συνεπείγω, Μ. επείξω. Ἐπείγω (Κατεπείγω) ὁμοῦ (μτνμ.) συνεπουδάζω (ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) ἐπείγομαι συγχρόνως, σπεύδω ἐπίσης. « Χρὴ ὧν τὸν ἔρωτα τοῦ πάθους ξυνεπείγειν μαλλον ἢ λήγοντα, « Ἀρετ. (καὶ μσ.) « Ἀείστευε (χειμὼν) δὲ ὁ μετὰ ἑβδόμην· πρόσθεν δὲ ἐπ' οὐ συνεπειχθείης, « αὐτ.

Συνεπείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Συνεφοράω.

Συνέπειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεπιών, ῶσα, όν). Ἐπέρχομαι (Ἐφορμῶ) ὁμοῦ κατά τινος.

Συνεπείξις, εως (ἡ), τὸ συνεπείγειν ἢ συνεπείγεσθαι, σπουδή, ἐπίσπευσις.

Συνεπεισείσιμι, Μ. ειμι (παραπ. Συνεισιέναι, συνεισιέναι, συνεισιέμεν, συνεισιέμενος, συνεισιών κτλ.). Ἐμβαίνω κατόπιν (Παρεισέρχομαι) ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συνεπεισκυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριστρέφων ἐμβάζω τι μέσα εἰς, συνεπιφέρω ὡς δ.τ' ἐγκυκλήματος.

Συνεπεισπίπτω, Μ. εισπεσοῦμαι (ἀόρ. Συνεισέπεσον κτλ.). Ἐσπίπτω καὶ μετά τινος (Ἐπεισπίπτω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπεισρέω, Μ. ρεύσω καὶ ρυήσομαι. Εἰσρέω ἀδιακόπως (Ἐπεισρέω) ὁμοῦ μὲ.

Συνεπεισφέρομαι, Μ. εισ.ήσομαι (ἀόρ. Συνεπεισηνέχθην κτλ.). Φέρω συνεπιτόπιν μου μέσα εἰς.

Συνεπεκπίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀμοῦ ἔπειτα ἀπό.

Συνεπεκτείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ἀκόμη ἔτι μᾶλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι διαρκέστερον. « Παντὶ τῷ αἰῶνι συνεπεκτείνεται, « Ἀμφιλόχ. « συνεπεκτείνει, « Νίζει.

Συνεπελαφρύνω, Μ. υνῶ. Συμβοηθῶ κάμνω ἐλαφρότερον τὸ φορτίον, συμμερίζομαι τὸ βάρος, συνεπικουρίζω.

Συνεπεμβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεπενέβην κτλ.). Ἐπεμβαίνω ὁμοῦ μὲ, συνεπιβαρύνω. « Τοῖς ἀτυχίοις συνεπεμβαίνει, « Ἀνδοκ. « Τοῖς κατ' ἀλλήλων καιροῖς —

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ.Θ., μετεχειρίζομαι πρὸς ὄφελός μου, (παρβλ. Συνεπιτίθεμαι).

Συνεπ-αμφίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Ἐάμ᾽ ἂν φανεῖται) τι συγχρόνως εἰς τὴν ὑποφαύσιάν μου.

Συνεπ-άγω, Μ. ἄξω, = Συνεπάγω ὡς εἰς ἐκβροντήν, (μτνμ.) Συνεπαίρω.

Συνεπ-εργάζομαι, Μ. ἀσομαι. Συγκατεργάζομαι, συγκατορθόνω.

Συνεπ-ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶ (μτθ. καὶ ἀμτθ.) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς.

Συνεπ-αίρω, Μ. ἰσω. Συναμιλλῶμαι πρός τινα.

Συνεπ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐπέρχομαι ὁμοῦ, συνεφορμῶ, συνεπιπίπτω.

Συνεπ-έπαμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ Συνεφέπομαι.

Συνεπ-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνευδοκῶ (Συγκατατίθεμαι) ἐπί τινι.

Συνεπ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Συνδιευθύνω τι (συνεργῶ) πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.

Συνεπ-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπευφημῶ ὁμοῦ, δείχνω ἐπίσης δι᾽ ἐπευφημήσεων τὴν συγκατάθεσίν μου εἴς τι.

Συνεπ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. Ἐπεύχομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεπικαλοῦμαι κ.χρώμενος.

Συνεπήρεια, πρκ. τοῦ Συνεπερίζω.

Συνεπ-έχω, Μ. ἕξω. Ἐπιμένω ὁμοῦ, Συμπαρακολουθῶ.

Συνεπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ ἐγὼ συγχρόνως ἦχον, συνδεύω μὲ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου τὴν φωνὴν τοῦ ψάλλοντος· (ἐπὶ ἀψύχ.) βοΰζω (ἀντηχῶ) ὁμοῦ. «Ὁ οὐρανὸς τά τε περὶξ οἰκοδομήματα φρικώδες τι συνεπήχησεν,» Δ. Κάσ. Συνεπ-ιβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεπέβην κτλ.). Ἀναβαίνω ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (μτφρ.) λαμβάνω μέρος εἰς ἐπιχείρησίν τινα· συνεπιμβαίνω. » Νηὶς (» Ἄρμα τοι — » Εὐμάθ., Ἀσγγ. « Ἔνιοι συνεπέβησαν τῶν κλιμάκων, πολλῶν ἅμα ἐπὶ τὸ μέγεθος συνεπιβαινόντων,» Πλθ.

Συνεπ-ιδάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ῥίπτω) τι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (ἑλλ.) παραχωρῶ συγχρόνως ἢ κατὰ παράδεσιν (ὡς ὑπερ.) συμπίπτω. « Ὅσα συνεπιδάλλει τοῖς ὑφ᾽ ἡμῶν γραφομένοις καιρὸς, » Πλθ. || (μσ.) ἐπιχειρίζομαι τι ἐκ συμφώνου μετά τινος. » Συνεπιδάλλεσθέ μοι τοῦ ἔργου, « Ακ., (ὅπου ὅμως φαίνεται ἐφαλμ. ἀντὶ Συνεπιλάβεσθε).

Συνεπ-ιλάπτω, Μ. ελάψω. Βλάπτω ἢ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντελῶ πρὸς βλάβην τινός, προσυέτω ἐπίσης βλάπτω.

Συνεπ-ιβλέπω, Μ. βλέψω. Ἐπιβλέπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεπ-ιβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβοῶ ὁμοῦ μέ.

Συνεπ-ιβουλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβουλεύομαι τινὰ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συνεπ-ιγαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τις γαῦρος (ἀγέρωχος), ἐγκαρδιόνω ἐκ συμφώνου.

Συνεπ-ιγίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἐπέρχομαι (Συμβαίνω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπ-ιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνεπιγιγνώσκων (ἐγχείρημα ὁμοῦ μὲ ἄλλον) τι.

Συνεπ-ιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιγραφεὺς (ἴδε τὴν λέξ.) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ἐπιγραφέως.

Συν-επ-ιγράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω (ἢ μτφρ. Ἀποδίδω) τι ἐκ συμφώνου εἴς τινα. « Δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι —, « Πλ. (καὶ μσ.) » Τῶν ἑτέρων ἁμαρτήμασι συνεπιγράφεσθαι, « Κλμ.,—Κοινωνεῖν ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις.

2) (μσ.) συνεπιδοκιμάζω, συγκατατίθεμαι. «Εἰ μάτην ὁ Αἰνείας ἀναίτιος ὢν θανεῖται, οὔτε συνεπιγραφεῖς τῷ τῶν Ἰριακιδῶν πολέμῳ καὶ νωθρότερον δὲ περὶ τὴν μάχην διακείμενος, « Εὐρ.

Συν-επι-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἢ Ἀποδείχνω συγχρόνως.

Συν-επι-δέω, Μ. δήσω. Δένω (ἐπὶ πλγ. Φασκιόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθάνω ἢ Διατρίβω πουθενὰ ὡς ταξειδιώτης μετά τινος, ἐπιδημῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-δίδωμι, Μ. επι.δώσω (ἀόρ. Συνεπέδωκα κτλ.). Δίδω τι (κυρ. ὡς προσθήκην ἢ συνεισφοράν, [καὶ ἑλλ.] Αὐξάνω, Προσδίδω, Ἐπιδίδω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-δράσσομαι (δράττομαι), Μ. δράξομαι. Ἁδράχνω συγχρόνως, συνεπισπῶμαι. » Τῶν ἡνιῶν—, « Εὐρ. (εἰς τὸν Πλθ. ἄλλ. γρφ. Προσεπιδράσσομαι).

Συν-επι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ὁμοῦ (Ἕνα κατόπιν ἄλλου), ἁραβιάζω ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν, (εἰς τὸν Ἀθ. ἄλλ. γρφ. Συνυποζεύγνυμι).

Συν-επι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐπιζητῶ) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, συνεξετάζω.

Συν-επι-θειάζω, Μ. άσω. Ἀποδίδω τι καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου εἰς τὴν θείαν δύναμιν.

Συν-επι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (Ἐπιθεωρῶ) συγχρόνως.

Συν-επ-ιθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι (καὶ μτφρ. Ἐρεθίζω τινὰ) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου κατὰ τινος, συμπαροξύνω.

Συν-επι-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ θόρυβον πρὸς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας, συνεπευφημῶ θορυβωδῶς.

Συν-επι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὁμοῦ διά τι, ἐπιθρηνῶ ἐκ συμφώνου.

Συνεπιθρήνησις, εως (ἡ), τὸ συνεπιθρηνεῖν.

Συνεπίθρυψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιθρύπτεσθαι μετὰ (συμπεριζεσθαι τὴν ἐκ τῆς ἡδυπαθείας χαύνωσίν) τινος.

Συν-επι-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ τι ἐπίσης.

Συνεπιθυμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιθυμῶν τι τὸ ὁπ. ἐπιθυμεῖ συγχρόνως ἢ ἄλλος. συναραστής, (Γαλλ.) compétiteur.

Συν-επι-θωΰσσω, Μ. θωΰξω. Ἐρεθίζω συγχρόνως (Συμπαροτρύνω, Συνεπεγείρω) μὲ ταῖς φωναῖς μου.

Συν-επι-καθήμαι (παρατ. Συνεπεκαθήμην). Κάθημαι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς.

Συν-επι-καίω, Μ. καύσω. Καίω συγχρόνως ἀπὸ πάνω.

Συν-επι-καλέομαι-οῦμαι, Μ. καλέσομαι, Ἐπικαλοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-κεῖμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (ξέμαι καὶ πεσμένος ἢ ἕτοιμος νὰ πέσω) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς, Ἐπικεῖμαι συγχρόνως.

Συν-επι-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Συγκεραννῶ (Ἀνακατόνω) πάλιν ὁμοῦ.

Συν-επι-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζω ἢ Τσακίζω τι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (κυρ.μτφρ.) κινῶ ἐκ συμφώνου εἰς οἴκτον (εἰς συμπάθειαν), συντελῶ πρὸς τοῦτο.

Συν-επι-κλύζω, Μ. κλύσω. Χύνομαι κρουνηδὸν (Πλημμυρῶ) συγχρόνως ἐπάνω εἰς.

Συν-επι-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοινωνῶ.

Συν-επι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικοσμῶ ἢ ἐγὼ ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς καλλωπισμόν τινος.

Συν-επι-κουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρέχω (Συντελῶ) πρὸς ἐπικουρίαν τινός, συμβοηθῶ, συμπαραστέκω.

Συν-επι-κουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνακουφίζω ὁμοῦ (Βοηθῶ ὥστε νὰ γένῃ ἐλαφρότερον) τὸ βάρος τινός, συντελῶ πρὸς ἀνακούφισιν (καὶ τρπ. παρηγορίαν ἢ ἐμψύχωσιν) τινος, Συνεπελαφρύνω. « Τὸ μὲν οὖν εὐτυχεῖν καὶ τοὺς φίλους μεταδοῦναι συνεπικουφίζει τοῖς φρονήμασιν, ὥστε φαίνεσθαί τι μέγεθος περὶ αὐτούς,» Πλ.

Συν-επι-κραδαίνω, Μ. ανῶ. Κουνῶ συγχρόνως.

Συν-επι-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἐπικρίνω) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνεπίκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-επι-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικροτῶ ὁμοῦ (κυρ. πρὸς ἔνδειξιν συναινέσεως). συνεπευφημῶ (χειροκροτῶ).

Συν-επ-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) τι ὁμοῦ μὲ, συγκρύπτω (συγκαλύπτω) ἐκ συμφώνου.

Συν-επι-κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συν-επι-κωκύω, Μ. ύσω. Συνεπιθρηνῶ κωκύων.

Συν-επι-κωμάζω, Μ. άσω. Ὑπάγω ὡς κωμαστὴς (Ἐπικωμάζω) πρός τινα μαζῆ μὲ ἄλλους.

Συν-επι-λαμβάνω (απντ. ἀντὶ Συνεπιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνεπελαβόμην κτλ.). Πιάνω (Βάλλω χέρι) καὶ ἐγὼ μαζῆ (κυρ. ἵνα βοηθήσω ἢ ἐμποδίσω), (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, (παρβλ.) Συλλαμβάνω καὶ Συναντιλαμβάνομαι.

Συν-επι-λαμπρύνω, Μ υνῶ. Συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι λαμπρότερον (μεγαλοπρεπέστερον κτλ.), συναυγάνω. « Τὸ φρόνημα—,» Πλ.

Συν-επι-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐπιλάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συναναλάμπω λαμπρός.

Συν-επι-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Προσθέτω ἐν εἴδει ἐπιλόγου, λέγω προσέτι ἐκ τέλους. 2) συναναγινώσκω (ἐπιτρυχάδην), ἐπιλέγομαι (ἢ) μετά τινος.

Συν-επι-λείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Συνεπέλιπον κτλ.). Ἐκλείπω (Ἐπιλείπω) συγχρόνως.

†Συνεπιλεκτέον, θετ. τοῦ Συνεπιλέγω.

Συνεπιλητέον, θετ. τοῦ Συνεπιλαμβάνω.

Συν-επι-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ὁμοῦ μὲ, ἐπιλογίζομαι συγχρόνως.

Συνεπιλογιστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν-επι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμαρτυρῶ μετά τινος, ἐπικυρόνω καὶ ἐγὼ συγχρόνως μὲ τὴν μαρτυρίαν μου. «Παρέξομαι τοῖς λόγοις συνεπιμαρτυροῦντα τὰ πράγματα, » Ἄννα Κομν. » Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι,» Γρῆγ.

Συνεπιμαρτύρησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τινός) γινομένη ἐπιμαρτύρησις.

Συν-επι-μαρτύρομαι, Μ. μαρτυροῦμαι (ἀόρ. Συνεπεμαρτυράμην). Ἐπιμαρτυρῶ μετά τινος

Συν-επι-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ συγχρόνως διά τι.

Συν-επι-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Συνεπεμελήθην). Ἐπιμελοῦμαι (Φροντίζω, Ἐνοιάζομαι) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου περί τινος.

Συν-επιμελητής, οῦ (ὁ). ὁ συνεπιμελούμενός τι ἢ τινα, συμβοηθὸς ἐπιμελητοῦ.

Συν-επι-μερίζω, Μ. ίσω. Ἀρυσθορίζω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος.

Συν-επιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὁμοῦ ὡς ἐπίμετρον (ἐν εἴδει προσθήκης).

Συν-επι-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) πρυσέτι.

Συν-επινεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ τὴν κεφαλὴν (Συγκατανεύω ἐπίσης) εἴς τι.

Συν-επι-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, συνεπιπλέω.

Συν-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνεπινοητέον, θετ. τοῦ Συνεπινοέω.

Συνέπιον, ἀόρ. β'. τοῦ Συμπίνω.

Συν-επιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιορκῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), γίνομαι συνένοχος τῆς ἐπιορκίας τινός.

Συν-επι-πάσχω, Μ. πείσομαι. Συμπάσχω (κατ' ἐπιφάνειαν).

Συν-επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλο), συμπλέκω, περιπλέκω.

Συν-επι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός (Ἐπιπλέω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπιπλοκή (ἡ), τὸ συνεπιπλέκειν ἢ συνεπιπλέκεσθαι, μίξις, ἐπιμιξία.

Συν-επι-πολάζω, Μ. άσω. Ἐπιπολάζω παρομοίως.

Συν-επι-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοπιάζω ἔτι μᾶλλον (μὲ πλειοτέραν προθυμίαν).

Συν-επιῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Ἐπιῤῥαπίζω (ἢ μτφρ. Ἐπιπλήττω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επιῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Γέρνω ὁμοῦ (καὶ τρπ. Κλίνω ἐπίσης) πρός.

Συν-επιῤῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Συῤῥέω ἀθιασκόπως.

Συν-επιῤῥώνυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμώνω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐπιῤῥωσίν τινος.

Συν-επι-σείω, Μ. σείσω. Ἐπισείω συγχρόνως, σείω κινῶν ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-σημαίνω, Μ. ανῶ. Συνεπιμαρτυρῶ διὰ σημείων ἢ ὡς σημεῖον. 2) (μτ) δείχνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου διὰ σημείων τὴν συγκατάθεσιν ἢ δυσαρέσκειάν μου εἴς τι.

Συν-επι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Συνεπισκοπέω. παρατηρῶ (ἐξετάζω)ἐκ συμφώνου ἢ ὁμοῦ μὲ, ἐπισκέπτομαι συγχρόνως. «Συνεπισκέψασθε δέ, ἢ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, » Πλάτ.

Συν-επι-σκευάζω, Μ. άσω. Ἐπισκευάζω(Ἑτοιμάζω ἢ Ἐπιδιορθόνω) συγχρόνως.

Συν-επι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβλέπω (Ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, Συνεπισκέπτομαι. » Συνεπισκοπουμένους τῷ πυρετῷ τὴν τε φλέβα ἢ τὴν ἀρτηρίαν, » Γαλ.

Συνεπίσκοπος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιτηρητὴς (ἐπόπτης, ἔφορος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, (Ἐκκλησ.) συμβοηθὸς τοῦ ἐπισκόπου, (Γαλλ.) coadjuteur.

Συν-επι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτίζω (Σκοτεινιάζω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ πανταχόθεν.

Συν-επι-σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Σκυθρωπάζω ὁμοῦ διά τι.

Συν-επι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι ὁμοῦ πρὸς ἐμαυτόν, τραβῶ μαζῆμε ἢ κατόπιν μου, συμπαρασύρω, Συνεφέλκομαι.

Συν-επι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἐπισπεύδω (Ἐπιταχύνω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος. ||. (ἑλλ. μὲ μσ. μέλλ.) σπεύδω ἐπίσης πρός.

Συνεπισπόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνεφέπομαι.

Συν-επισταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, Σύνοιδα. » Οὐδὲν ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνεπιστάμην, » Λκ., ἢ συνειδήσις μου μοί ἔλεγεν ὅτι δὲν.

‡Συνεπίστασις, εως (ἡ), τὸ συνεπίστασθαι, ἢ ἐκ συμφώνου μετ' ἐπιστάσεως παρατήρησις.

Συν-επιστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστατῶ ὁμοῦ (Εἶμαι διωρισμένος συνεπιστάτης) εἴς τι.

Συν-επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ὁμοῦ (εἴδησιν ἢ γράμμα) πρός τινα, μηνῶ (παραγγέλλω) συγχρόνως (δι' ἐπιστολῆς ἢ ἀποσταλμένου).

Συν-επι-στενάζω, Μ. στενάξω καὶ

Συν-επι-στένω (χωρὶς Μ.). Ἀναστενάζω ὁμοῦ διά τι, ἐλεεινολογῶ στενάζων καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Συν-επι-στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐπιστρατεύω ὁμοῦ (Συνεκστρατεύω) κατά τινος.

Συν-επι-στρέφω, Μ. ψω καὶ (παθ.) στραφήσομαι. Ἐπιστρέφω (τινά ἢ [ἑλλ. καὶ μσ.] ἐμαυτόν) συγχρόνως πρός· συνδιευθύνω, -ομαι· (μτνμ.) φέρω τινὰ εἰς ἑαυτόν, τὸν κάμνω προσεκτικὸν εἴς τι. » Ἡ δὲ φωνὴ αὕτη συνεπιστρέφει καὶ κατακοσμεῖ τοὺς προστυγχάνοντας,» Πλ. (καὶ ἀμτβτ.) » Αἱ κεραῖαι τῆς πέλτης καμπὰς ἔχουσαι, καὶ συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, » αὐτ. (ἢ παθ.) » Πρὸς ἓν τέλος ὀφείλοντας (τοὺς νέους) ἐξ ἀρχῆς ἄγεσθαι, καὶ συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσιν. » αὐτ.

‡Συνεπίστροφος (ὁ, ἡ). ἀφικτὸς ἢ στρογγυλὸς, συνεστραμμένος.

Συν-επι-συναπτω, Μ. άψω. Συνάπτω πρὸς τοὺς ἄλλους.

Συν-επι-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω μετὰ τῶν ἄλλων, συμπαρασύρω.

Συν-επι-σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω [illegible] τινα ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Συν-επισφραγίζω καὶ (μσ.) ίζομαι Μ. [illegible] -σομαι. Ἐπισφραγίζω ὁμοῦ μὲ [illegible] μετὰ τῶν ἄλλων).

Συν-επισχύω, Μ. ισχύσω. Ἐνισχύω (Ἀρδιόνω) καὶ ἐγὼ τινα εἰς τὸ νὰ τι, = Συνεπῤῥώνυμι.

Συνεπίτασις, εως (ἡ), τὸ συνεπιτείνεσθαι, ἢ ἐκ συμφώνου συνεπιτεινόμενη ἐπίτασις (αὔξησις, παρακίνησις).

Συν-επι-τάχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπιταχύνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον (Ἐπιτείνω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ. » Τὴν ὀργὴν —, » Πλ. » Ὁ προσωπὸς [illegible] γνῶσιν συνεπιτείνει πάντως τῷ μεθ' τὸν πόνον, » Γρῆγ. Νύσσ.

Συν-επι-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελῶ (Ἐπιτελῶ τι ἐκ συμφώνου μετά τινος, συντελῶ πρὸς ἐκτέλεσιν.

Συν-επι-τέλλω, Μ. τελῶ. Συναντατέλλω μαι εἰς τὸν ὁρίζοντα, συναντέλλω.

†Συν-επι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Συντέμνω, συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τίθημι, Μ. επιθήσω (ἀόρ. Συνέθηκα κτλ.). Ἐπιτίθεμαι (καὶ μσ. [illegible] πίπτω) συγχρόνως εἰς. (μτφρ.) » Τοῖς καιροῖς (» Τῇ ἀγνοίᾳ) τινὸς συνεπιτίθεσθαι, » Πλάτ., = Συνεπεμβαίνειν, κτλ. καὶ νόσου τῷ λιμῷ α νεπιβαίνουσαν, περ εἶωθε, » Πλ. » Καὶ ὀργὴν μεγάλην ἐγὼ ὀργίζομαι ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ συνθέμενα, ἀνθ' ὧν ἐγὼ μὲν ὠργίσθην κτλ. γάλα, αὐτοὶ δὲ συνεπέθεντο κτλ. καὶ Γρῆγ.

Συν-επι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτιμῶ (Ἐπιπλήττω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-επι-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἐπιτρέπω συμφώνου.

Συν-επι-τρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνεπέδρομον κτλ.). Τρέχω πιδρομάδην (ἐλαφροπατῶν) μετὰ τινος.

Συν-επι-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἀφανίζω καὶ κακῶς (Ἐπιτρίβω) ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τροπεύω, Μ. εύσω. Ἐπιμελοῦμαι (Ἐπιστατῶ) τινος ὡς =

Συνεπίτροπος (ὁ). ἐπίτροπος διωρισμένος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκηδεμών, συνεπιστάτης.

Συν-επιτρχάζω, Μ. άσω, Συνεπιτρέχω συνδιέρχομαι (ἢ μτνμ. συναναγινώσκω) τι ἐπιτροχάδην.

Συν-επι-τυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω καὶ ἐγὼ ἐπίσης τύφον (Ἄπαρσιν) εἰς τινα, συντελῶ εἰς τὸ νὰ γεμίσῃ τὸ κεφάλι του καπνόν.

Συν-επι-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανίσομαι. Φαίνομαι ἐπάνω ἢ διά μιᾶς ὁμοῦ μέ, ἀναφαίνομαι (ἐμφανίζομαι) συγχρόνως, (συγχ. τῷ Συναποφαίνομαι).

Συν-επι-φάσκω, Μ. φήσω, = Συνεπίφημι.

Συν-επι-φέρω, Μ. συνεπ-οίσω (ἀόρ. Συνήνεγκα κτλ.). Φέρω συγχρόνως τι μετά τινος (» Ὅπλα —,» Αἰ.) ζέω (προφέρω, ἀπονέμω) τι ἐκ συμφώνου εἰς τινα (» Ὄνομα —,» Πλ.). ||. μσ. φέρω (συν-

βαλῶ) μαζῆ μου· (χωρὶς πτ.) ἐπιπίπτω (ἐφορμῶ) ὁμοῦ κατά τινος.
Συνεπιφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι = Συνεπιφημίζω.
Συνεπιφορτίζω, Μ. ἰσω. Ἐπιφορτίζω ὁμοῦ μέ, συμβοηθῶ εἰς τὸ νὰ φορτωθῇ τι.
Συνεπιφωνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐπιφωνῶ ὁμοῦ μέ.
Συνεπιχαίρω, Μ. χαρήσομαι. Ἐπιχαίρω ὁμοῦ μέ, συγχαίρω ἐπί.
Συνεπιχειρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐπιχειρῶ συγχρόνως τι· κινοῦμαι ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος.
Συνεπιχειρονομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Προσθέτω ἢ Ἐπικυρόνω (Ἐπιχειροτονῶ) τι ὁμοῦ διὰ τῆς βίας. « Τοῖς ἑαυτῶν παρανομήμασι συνεπιχειρονομοῦντες, « Διόδ.
Συνεπιχωρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Συγχωρῶ (Συγκατατίθεμαι) ἐπί. « Τοῖς ἐψηφισμένοις ὑφ' ὑμῶν —, « Ἐπιγρ.
Συνεπιχωριάζω, Μ. άσω. Συνδιατρίβω μεμιᾶς τινος εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, Συνεπιδημέω.
Συνεπιψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὁμοῦ περί τινος, προσθέτω ἐκ συμφώνου ψεύματα· συνεπιμαρτυρῶ εἰς τὰ ψεύη τινός, (Καλλ.).
Συνεπιψηφίζω, Μ. ἰσω. Ἐπικυρόνω τι ἢ ἐψηφίζω μετὰ τῶν ἄλλων διὰ τῆς ψήφου μου, ἐπιψηφίζω ἐκ συμφώνου.
Συνεπλάω, μέλλ. τοῦ Συνεπιφέρω.
Συνεπισκέλλω, Μ. οκελῶ. Πληταίζω εἰς τὴν ξηρὰν (Ἐρήζω) συγχρόνως.
Συνεπομαι, Μ. ἑψομαι. Ἀκολουθῶ ὁμοῦ κατά τινος, συνακολουθῶ· παρακολουθῶ εἰς σειρὰν τῆς ὁμιλίας, (ἐπιμ.) ἐννοῶ τὰ λεγόμενα· συμμορφοῦμαι, (ἐπὶ πραγμ.) ἠρεμοῦμαι, (ὄθ.) « Τὸ συνεπόμενον, « ἡσυχίαν. « Καὶ τἄλλα ὁπόσα τούτων ἑπόμενα εἴρηται, « Πλάτ.
Συνεπομνύω, Μ. ομόσω ἢ ὀμοῦμαι (ἀόρ. ἐξ ἄλλου ς. Συνώμοσα). Ὀμνύω συγχρόνως ἢ πρὸς ἄλλο ς.
Συνεπτερύσσω, Μ. εὐσω. Ἐπιδίδω (Ἐρωτῶ, Ἐπιτρῶ) συγχρόνως· γίνομαι ὁμοῦ ἐπίτηδες.
Συνεπιτρόπευω, Μ. υνῶ. Παρακινῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.
Συνεπίχλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς, Συνούλωσις.
Συνεπικλίζω, Μ. ἰσω. Βοηθῶ τινα νὰ πράξῃ φυσῶν κατέπιν ὡς οὖριος ἄνεμος.
Συνεπιχορέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Συνάθημαι μετά τινος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος.
Συνέπιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος συγκαθήμενος.
Συνεπτυγμένως [συμπτύσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον περιεκτικὸν (συνεπτυγμένον).
Συνεπωδέω, Μ. ωδήσω. Κλωσῶ (Ἐπωδῶ) καὶ ἐγὼ μαζῆ.
Συναπωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὠσω. Καννω (Ἐπαρῶ) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ πρός· (μτχ.) συμπαρορμῶ, συνεποτρύνω. « Τοῦ τυχόντος ἢ συνεπωθοῦντος ἢ ἀντιπράττοντος, « Εὐς.
Συνεραννίζω, Μ. ἰσω. Συνάζω ἢ Συνεισφέρω ὁμοῦ ἔρανον, συνάζω (ἢ πθ. συνάβω) ἐν εἴδει ἐράνου, (ἐν γέν.) συνεισφέρω, συντελῶ. « Τὰς χρείας ἀλλήλοις συνηράνιζον, « Ἀππ., συνεδοηθοῦντο ἀμοιβαίως εἰς τὰς χρείας των. (καὶ πθ.) « Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνερανισθέντων, « Φίλ. « Σώματα κόσμοις ἐπιθέτοις συνερανιζόμενα, « Αξ., σύνθετα ἀπό. « Ἅβμος ἐκ σύγκλυδος ὄχλου συνηρανισμένος, « Δ. Ἁλ.
Συνερανισμός (ὁ). τὸ συνερανίζειν ἢ συνερανίζεσθαι, συλλογὴ ἢ συνεισφορὰ ἐράνου· (ἐν γέν.) συνάθροισις, σύναξις.
Συνεραστής, οῦ (ὁ). ὁ συνερανίζων (συνάζων ἢ συνεισφέρων ἔρανον ἢ ἐν εἴδει ἐράνου).
Συνεραστής, οῦ (ὁ). ἐραστής τινος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, [ἐκ τοῦ
Συνεράω-ῶ, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Συνηράσθην). Ἀγαπῶ τινα (Εἶμαι ἐραστὴς τινος) τὸν ὁπ. ἀγαπᾷ (ἐρωτεύεται) συγχρόνως καὶ ἄλλος. ||. (μο. ἀλληλπθ. μὲ δοτ.) ἀγαπῶ (ἐρωτικῶς) καὶ ἀγαπῶμαι ἐπίσης. ||. (εἰς τὸν Εὐρ. Ἀνδρομ. 222.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συναίρω. ||. (συγχ. τῷ-
Συνεράω-ῶ, Μ. άσω. Συγχέω, ἀνακατόνω. « Κἂν πολλὰ συνεράσας τις ᾖ, .. ἔψῃ, « Ἄρστ.
Συνεργάζομαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Συνειργάσθην κπλ.). (μὲ δοτ.) Ἐργάζομαι ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον) μετά (Εἶμαι συνεργάτης ἢ σύντροφός) τινος, διελεύω συντροφικά. (μὲ αἰτ.) ἐργάζομαί τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναρμοσθῇ πρὸς ἄλλο τι, ἰσάζω· (ἐν γέν.) = Ἐξεργάζομαι, (ὄθ.) « Δίθοι οὐ ξυνειργασμένοι, « Θκ., ἀδούλευτοι, ἀπελέκητοι.
Συνεργάθω (παρτ. Συνειργαθαν), Π. ἀντὶ Συνείργω.
Συνεργασία (ἡ), τὸ συνεργάζεσθαι, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ἐργασία· συνεργία. 2) μέρος (οἴκημα) ὅπου εἰργάζοντο πολλοὶ ὁμοῦ κλεισμένοι σκλάβοι ἢ χρεῶσται, (Δτν.) **ergastulum**. 3) ὁμὰς (συντροφιὰ) τεχνιτῶν, συντεχνία, (Τιμρκ.) ἐσνάφ. « Ἡ τῶν ἀργυροκόπων ἢ χρυσοχόων —, « Ἐπιγρ. (παρβλ. Συνεργεῖον).
Συνεργάτης, ευ (ὁ). ὁ συνεργαζόμενος (ἐργαζόμενος τὸ αὐτὸ ἔργον) μετά τινος, (Γαλλ.) **collaborateur**· (ἐν γέν.) συνεργός, συμβοηθός.
Συνεργατίνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Συνεργάτης.
Συνεργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συνεργάτης.
†Συνεργεῖον (τὸ). μέρος (ἐργαστήριον) ὅπου ἐργάζονται πολλοὶ ὁμοῦ, (Γαλλ.) **atelier, usine**, (παρβλ. Συνεργασία 3).
Συν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἐνεργῶ) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβοηθῶ ὡς συνεργός, συμπράττω· (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ. « Τὸν ἐρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες, « Ἡλ., τοῖς εὐκόλυναν τὴν φυγήν· (ἢ πθ.) « Συνεργούμενοι, « Δ. Ἁλ., ἔχοντες συνεργοὺς, βοηθούμενοι.
Συνέργημα (τὸ). τὸ διὰ συνεργίας τινὲς βοήθημα.
Συνεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Συνεργός, Συνεργητικός. « Τὸ συνεργὲς —, « Ἀρις., ἡ συνεργία.
Συνεργητέον, θετ. τοῦ Συνεργέω.
†Συνεργήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Συνεργός.
Συνεργητικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ συνεργήσῃ εἴς τι, συντελεστικός, χρήσιμος.
Συνεργία (ἡ), τὸ συνεργεῖν εἴς τι, σύμπραξις, συνέργεια· (ἐπὶ κακοῦ) πλειουργία (ραδιουργία) τὴν ὁπ. ἐνεργοῦν πολλοὶ ὁμοῦ. « Ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν καὶ συνεργιῶν, « Δημ.
†Συνέργιον (τὸ). = Συνεργεῖον.
Συνεργολάβος (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν τι ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, σύντροφος εἰς ἐργολαβίαν.
Συν-εργοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ὁμοῦ ὡς =
Συνεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἔργον) τι ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συμπράκτωρ, συνεργάτης, (Γαλλ.) **coopérateur**· (ἐπὶ κακοῦ) συνένοχος· (ἐν γέν.) σύντροφος· (ἐνίοτε) συντεχνίτης (καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. μερικοὶ τὸ γράφουν προπαροξυτόνως Σύνεργος).
†Σύνεργος (ὁ), ἴδε τὰ προηγ.
Συνεργῶ, Π. ἀντὶ Συνείργω.
Συνερδῶ, Μ. ἐρξω. Π. ἀντὶ Συμπράττω, συνεργῶ.
Συνερείδω, Μ. ερείσω. Ἐρείδω (Ἀκκουμβῶ [μτβτ. καὶ ἀμτβτ.], Στηρίζω, -ομαι) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς ἢ ἕνα μετ' ἄλλου· συνδέω· συναρμόζω. συσφίγγω. « Τοὺς ἀδόντας —, « Ἱππκρ. ||. (μσ.) συνεπιστηρίζομαι ὁμοιοβίως· (ἄλλ.) ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν· (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ Χέρας) συμπλέκομαι, συμβάλλω· (ἐν γέν.) Συγκρούομαι. « Ὁπότε συνερείσειαν αἱ ναῦς, « Διόδ. « Τέλως, συνερείσαντες, ἐξωθεῖσι τοὺς πολεμίους, « Πλ.
Συν-ερείπω, Μ. ερείψω. Κρημνίζω ὅλως διόλου, κατεδαφίζω, (μτνμ.) καταστρέφω.
Συνέρεισις, εως (ἡ), τὸ συνερείδειν, συνώθησις· σύσφιγξις· σύγκρουσις. « Ὀδόντων —, « Ἱππκρ.
Συνερειστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συνερείδειν (στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι δι' ἀμοιβαίας συνωθήσεως).
Συνερίσσω, Μ. ερίσω. Κωπηλατῶ ὁμοῦ (μτνμ.) πράττω τι ἐκ συμφώνου, συμπράττω, συνεργῶ.
Συνερεθίζω, Μ. ερεθίσω. = Συνερεθίζω.
Συνερεμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνερέσσω.
Συνερέω, Ἰων. καὶ Συνερῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Συναγορεύω.
Συνερίζω, Μ. ερίσω. Ἐρίζω (Φιλονεικῶ) μετά τινος, συγκρούομαι, (κοιν.) συνερίζομαι, (συγχ. τῷ Συνερείδω).
Συνέριθος (ὁ, ἡ), Π. συνεργάτης (κυρ. εἰς ἐριουργίαν ἢ γεωργίαν)· (ἐν γέν.) συμπράκτωρ, συνεργός, συμβοηθός.
†Συν-εριπίω-ῶ, Μ. ώσω. = Συνερείπω.
‡Συνερτικὸς [συνείρω], ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνείρειν (συγκλείειν), (ἰδιαιτ. ἐπὶ ῥήτορος) ὁ συναναγκάζων (συμπείθων, ἄνευ τρόπου τινὰ πανταχόθεν μὲ τὰς ἀποδείξεις του) τὸν ἀκροατήν, (ἄλλ. γρμ. Συνερτικός), (παρβλ. Συναπτικός).
Συνερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Σύνερσις, εως (ἡ). τὸ συνέρχειν (συνείρειν), συνάφεια, σύνδεσις, (ἰδιαιτ.) σύζευξις εἰς γάμον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Συνέρομαι, Μ. ερήσομαι (εὐχρ. κυρ. τὸ ἀπαρ. Συνέρεσθαι), = Συνερωτάω.

Συν-ερπύζω [ῠ] Συν-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Συνέρπυσα κτλ.). Ἕρπω ὁμοῦ. « Συμπαίζειν αὐτοῖς (τοῖς παιδίοις) καὶ συνέρπειν, » Ἀρρ.

Συνέρρυον, κατὰ κρσ. ἀντὶ Συνέρρεον, παρτ. τοῦ Συρρέω.

Συνέρρωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.), πρκ. τοῦ Συρρήγνυμι.

‡Συνερτικὸς [συνείρω], ἡ, ὁν. Ὁ συνδέων (συμπλέκων) ἐπιτηδείως τὰς ἀποδείξεις του, (οὕτως ἀνέγνωσεν ὁ Σχλ. εἰς τὸν Ἀρχρ. ἀντὶ Συνερκτικός).

Συνερύω, Μ. ὑσω. Σύρω (Τραπεζ.) ὁμοῦ, = Συσπάω.

Συν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι συγχρόνως· (συνήθ.) Ἔρχομαι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος μετά τινος. ἁμίγω, ἀνταμύνομαι· (ἐπὶ πολλῶν) συνάζομαι, συναθροίζομαι· (μτφ.) εἶμαι σύμφωνος· (ἐπὶ πραγμ.) συμπίπτω. « Πολλάκις συνερχόμεθά τινες ἐς ταὐτά, » Πλάτ. « Συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ πεδίον, » Ἡρ. « Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν, » Θκ. « Οὐ συνήλθομεν ὡς πολεμήσοντες, » Ξεν. (ᾗ κατ' ἀσυνήθ. συνκλγ.) « Μάχῃ ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, » Θκ., συγκροτηθεῖσα. « Ἐπὶ τὸ αὐτὸ λέχος συνῆλθον, » Σοφ., συνήφθησαν εἰς γάμον· (ᾗ ἑλλ.) « Πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, » Γρφ., πρὶν συνευρεθῶσιν· (καὶ μὲ δοτ.) « Γυναῖξι συνελθόντες τεκνοποιούμεθα, » Ξεν. (καὶ μτνμ.) « Εἰς λόγους αὐτῷ συνελθεῖν, » Πλ., νὰ ἀνταμωθῇ μαζῇ του νὰ ὁμιλήσουν. « Συνῆλθέ σοι, » Σοφ., ἐσυμφώνησε, τὰ ἐτειρειάσατε μαζῇ· (καὶ ἐπὶ πραγμ.) « Ταῦτα πάντα συνελθόντα, » Ἡρ., συνδραμόντα, συμπεσόντα.

Συνερῶ, ἴδε Συνερέω.

Συν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ συγχρόνως· συνθέω τὰς ἐρωτήσεις μου· (ὅθ. εἰς τὴν διαλεκτικὴν) προτείνω ἐρωτηματικὸν συλλογισμόν. « Ἐγκωμια οὐκ ἀσυλλόγιστα, ἀλλὰ συνηρωτημένα, » Ακ., πεπορισμένα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς διαλεκτικῆς. « Καὶ ὅλως συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον, » αὐτ.

Συνερώτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συλλογισμὸς συνηρτημένων (συνδεδεμένων) ἐρωτήσεων.

Συνερωτητέον, θετ. τοῦ Συνερωτάω.

Σύνες, ἀόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Συνίημι.

Συν-εσθίω, Μ. έδομαι (πρκ. Συνεδήδοκα κτλ.). Τρώγω μαζῇ, συντρώγω.

Σύνεσις [συνίημι] εως (ἡ). (κυρ. καὶ Π.) συνάντησις, ἕνωσις· (ὅθ. ἐπὶ ποτ.) συμβολή, συρροή. (ἁπλ.) σύμπτωσις. « Διὰ τὴν σύνεσιν τῶν δύο γραμμῶν ὑφ' ἓν σημεῖον, » Ἰάμβλ. 2) (συνήθ. μτφ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς κρίσις (ἀντίληψις)· (ὅθ.) γνῶσις, φρόνησις. « Οἰκεῖα γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, εὖτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα ὅτ' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, » Θκ. « Ἀπάτῃ περιγενόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανεν, » αὐτ. « Ὡς ἠδὺ συνέσει χρηστότης κεκαμένη, » (Μένανδρ. παρὰ Στβ. (καὶ μετὰ γεν.) « Ἡδιὰ τῆς ἱστορίας περιγινομένη σύνεσις τῶν ἀλλοτρίων ἀποτευγμάτων τε καὶ κατορθωμάτων, » Διόδ. 3) (σπν.) = Συνείδησις. « Τίς σ' ἀπόλλυσιν; Ἡ ξύνεσις, ὅτι σύνιδα δεῖν' εἰργασμένος, » Εὐρ. « Οὐδεὶς οὕτως οὔτε μάρτυς ἐστὶ φοβερὸς οὔτε κατήγορος δεινὸς ὡς ἡ σύνεσις ἡ ἐγκαθικοῦσα ταῖς ἑκάστων ψυχαῖς, » Πλθ.

Συνεσκευασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεσκευασμένον, μὲ προετοιμασίαν.

Συνεσκιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σκιωδῶς πως, συγκεκαλυμμένως.

Συνεσπόμην, ἀόρ. 6'. τοῦ Συνέπομαι.

Συνεστρουδασμένως, ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, προθύμως.

Συνεταλμένως [συστέλλω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ συστολήν· μὲ τρόπον περιωρισμένον (συμμαζωμένον)· μὲ οἰκονομίαν· (γραμτ.) κατὰ συστολὴν τῆς συλλαβῆς (τοῦ φωνήεντος), βραχέως.

Συνεστέον, θετ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ἐσομαι.

Συνεστεὼς, ἴων. ἀντὶ Συνεστώς.

Συνεστηκότως [συνίστημι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεστῶτα (σταθερόν, μόνιμον), βεβαίως· ἐπιμόνως.

Συνέστην, ἀόρ. 6'. τοῦ Συνίστημι.

Συνεστίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνεστιάω, συμπόσιον.

Συνεστιάτωρ, ορος (ὁ), = Συνδαιτυμών, σύνδειπνος.

Συνεστιάω-ῶ, Μ. άσω. Φιλεύω τινὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλους. || (μσ.) συντρώγω, συνευωχοῦμαι, (ἐν γέν.) εἶμαι συνέστιός τινος.

‡Συνεστίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνεστίασις, (εἰς τὸν Ἡρ. ἄλλ. ἀνγν. Συνεστοῦ).

Συνέστιος (ὁ, ἡ). Ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν ἑστίαν (οἰκίαν) μετά τινος, συγκάτοικος· συντράπεζος· (ἐν γέν.) ὁμοδίαιτος· (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός, (παρβλ.) Σύντροφος. « Ζεὺς —, » Αἰσχλ., ὁ Ξένιος.

Συνεστοῦ, δητ. τῷ Συνεστώ.

Συνεσταμμένως [συστρέφω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεστραμμένον (περιεκτικὸν, συνεσφιγμένον), μὲ ὀλίγας πλὴν ἐντόνους λέξεις, (παρβλ.) Στρογγύλως.

Συνεστῶ [σύνειμι], όσ.-οῦς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνουσία, συναναστροφή, συμβίωσις.

Συνεσφιγμένως [συσφίγγω], ἐπίρ. (μτχ.). Συνεπτυγμένως.

‡Συνετάζω, Μ. άσω. Συνεξετάζω.

Συνταίρα (ἡ), = Σύντροφος, συντρόφισσα.

Συν-εταιρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι Μ. ήσω,-ομαι. Ἔχω φιλίαν (ἑταιρίαν) μετά τινος.

Συν-εταιρίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσλαμβάνω εἰς τὴν ἑταιρίαν μου, συνοικειοῦμαι.

Συνεταιρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συνέταιρος (ὁ). σύντροφος, (Γαλλ.) compagnon.

Συνετάφην, παθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Συνθάπτω.

Σύνετε, 6'. πλθ. πρς. τοῦ ἀόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Συνίημι.

‡Συνετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἔχω ἢ λαμβάνω γνῶσίν (σύνεσιν) τινος πράγματος, ἐννοῶ παρατηρῶ. (εἰς τὸν Ἱππκρ. γρφ. Συνετή).

†Συνετίζω, Μ. ίσω, (Γρφ.). Κάμνω νοῦν (φρόνιμον, Ἐμπνέω σύνεσιν [ξύνεσιν] εἰς) τινα, φωτίζω (τὸν νοῦν).

Συνετὸς [συνίημι], ἡ, όν. Ὁ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), νοήμων, γνωστικὸς (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἔμπειρος. « Συνετοὶ γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, » Δημοκρ. « Ἐγὼ τά σ' οἰκτρὰ συνετὸς ἐξ ἀκοῆς καὶ τὰ μή, » Εὐρ. || (ὡς οὐσ.) « Ὁ συνετὸς (ἐνν. ὢν), » Ἐπγρ., ἡ πολλὴ σύνεσις. « συνετὴς ἄγγελος ἡλικίης, » Ἀνθ. (οὐσ.) « Τὸ συνετὸν, » Θκ., ἀντὶ Ἡ σύνεσις. « Μετὰ τοῦ δυνατοῦ τὸ συνετὸν ἔχοντες, » Πλ. « Ἡ μέλιττα σύνεστι ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ συνετὸν, » Ἀριστ.

2) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) καταληπτὸς, εὐνοητός, ἀφ' ἡμῶν, « Ἡρ. « Οὐδὲ τὸ χρεὼν ἐστὶ συνετὰ φρεσὶ θνητῶν, » Ἐπιχ.

3) (σπνττ. ἐπὶ χιτώνος) δυνάμενος νὰ ἐνωθῇ (νὰ θηλυκωθῇ ἢ νὰ ἀνωμαλίσῃ), κλειστός.

Συνετῶς, ἐπίρ. Μὲ σύνεσιν, φρονίμως. « Σ. βουλευσάμενος, » Πλθ. 2) μὲ σύνεσιν (καταληπτόν), εὐκρινῶς. « Φθεγξαμένου μόλις οὐδὲν συνετῶς (Σατύρου), ἀλλὰ τραχεῖάν τινα φωνὴν ἀφέντος, » Πλ.

Συνεύαδε, Π. Αἰολ. ἀντὶ Συνέᾳδε, γ' πρς. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ (ἀχρ.) Συνᾴδω. Συνᾴδω ἀρέσκω εἰς πολλοὺς ἢ ὅλους ὁμοῦ.

Συνευαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι Μ. ήσω,-ομαι. Συνευδοκῶ, Συναρέσκομαι. « Τῇ γραφῇ —, » Διόδ.

Συνευαστὴρ (ὁ), Π. [σὺν, εὐάζω], συνωργαστὴς τῶν ὀργίων τοῦ Βάκχου.

Συν-ευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδαιμονῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐδαιμονίας τινός, συνευτυχῶ.

Συν-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκρίνω ἅμα, ἐπίσης, συναινῶ, συναποδέχομαι. « Συνευδοκούμενον, » τὸ ἐκ συμφώνου ἐγκρινθὲν, εὐάρεστον πολλοῖς ὁμοῦ.

†Συνευδοκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνευδοκῶν τι, ὁμόψηφος, σύμφωνος.

‡Συν-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ ἐγὼ συγχρόνως ἢ ἐπίσης μετὰ τινος.

Συν-εύδω, Μ. ευδήσω, = Συγκοιμῶμαι.

Συν-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐημερῶ ὁμοῦ, συναπολαμβάνω τῆς εὐημερίας τινός.

Συν-ευθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συγχαίρω, Συνευφραίνομαι.

Συν-ευθύνω, Μ. υνῶ. Συνεργῶ πρὸς θυνσιν (διόρθωσιν) τινός.

†Συν-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐκαιρῶ [ἔχω λάζω] μετά τινος καταγίνομαι ὁμοῦ μὲ, Ἐπαρ. Συνδιακοσμῶ, συνδιάπω, συνδιατρίβω.

Συν-ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ [ἔχω φώνου.

Συν-ευνάζω (ευνάω-ῶ), Μ. άσω. Συγκατακλίνω εἰς τὴν αὐτὴν εὐνὴν, συγκοιμίζω· ὑπανδρεύω· (πθ.) συγκοιμῶμαι.

Συνεύνασις, εως (ἡ), τὸ συνευνάζεσθαι, συγκοίμησις.

‡Συνευναστικὸς, ἡ, ὐν, διάφ. ἀνάγν. Συνδυαστικός.

Συν-ευνάω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνευνάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνευνέτης, ου (ὁ) καὶ Συνευνέτις, ιδος (ἡ). = Σύνευνος, σύζυγος.
Συνεύνη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Συνευνέτις.
†Συνεύνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνευνος.
Συνευνομέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Ἀπολαμβάνω τὴν αὐτὴν εὐνομίαν, εὐνομοῦμαι ἐπίσης.
Σύνευνος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς τὴν αὐτὴν εὐνὴν (κλίνην) μὲ ἄλλον κοιμώμενος. « Οὐ σὺ καθαρὰς ἄρνα σύνδεπνον λύκῳ ἢ βιῶν σύνευνον θηρίοις ἀνημέρους; « Εὐγέν. ‖ (ὡσ.) σύζυγος.
Συνευπαθέω ῶ, Μ. ἡσω. Συναπολαμβάνω τῆς εὐπαθείας τινός, συνευθυμῶ, συνευφραίνομαι.
Συνευπάσχω, Μ. πεῖσομαι (πρκ. Συνεύπεπαθα). Συναπολαμβάνω τῆς εὐτυχίας, εὖ πάσχω καὶ ἐγὼ ἐπίσης (βοθότ. διάρκ. Σὺν εὖ πάσχω).
Συνευπορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συμβοηθῶ τινὰ εἰς τὸ νὰ εὐπορήσῃ (νὰ ἀπολαύσῃ τι), συνεργῶ ἢ συνεισφέρω πρὸς εὐπορίαν τινός· τὸν εὐκολύνω εἰς τὸ νὰ προμηθεύσῃ τι· (ἐν γέν.) συμπράττω, συντείνω πρός. (παρβλ.) Συμπορίζω.
Συνευρίσκω, Μ. εὑρήσω. Εὑρίσκω ἢ ἐφίσταμαι τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνευρύνω, Μ. υνῶ. Συνεκτείνω κατὰ πλάτος.
Συνευσχημονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εὐσχημονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, εἶμαι ἐπίσης εὐσχήμων (εὐσακτος).
Συνευτυχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εὐτυχῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐτυχίας τινὸς ἢ εἶμαι ἐπίσης εὐτυχής.
Συνευφημέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λέγω ἐπίσης εὐφημα (ἢ λίαν προφέρω ἁπαίσια) λόγια, (ἐπιμ.) συνευδοκῶ, συναποδέχομαι. 2) (μετ.) συνανυμνῶ, συνεγκωμιάζω.
Συνευφραίνομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι (παρατηρῶ ἢ συμβουλεύομαι) φρονίμως ἢμετ' ἐπιτυχίας, (ὀρθότ. διάρκ. Σὺν εὖ φράζομαι).
Συνευφραίνομαι, Μ. εὐφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι μετά τινος, συμμετέχω (συναπολαμβάνω) τῆς εὐφροσύνης τινός.
Συνεύχομαι, Μ. εὔξομαι. Εὔχομαι μετά (ἑνὸς τὰς εὐχὰς μου μὲ τὰς εὐχὰς) τινος.
Συνευωδιάζω, Μ. άσω. Εὐωδιάζω συγχρόνως.
Συνεφαπτόμαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Εὐωχοῦμαι (Σεφαντάνω) μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.
Συνεφάπτομαι, Μ. ἅψομαι. Βάλλω χέρι ὁμοῦ εἰς τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῆ, συμβοηθῶ.
Συνεφαρμόζω (-αρμόττω), Μ. αρμόσω. Ἐφαρμόζω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).
Συνεφορεύω, Μ. εὑσω. Καιροφυλακτῶ ὁμοῦ ὡς ἔφεδρος.
Συνεφέλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Συνεφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) συγχρόνως μαζῆ μου ἢ κατόπιν μου.
Συνεφέπομαι, Μ. ἑψομαι (ἀόρ. Συνεφεσπόμην). Ἀκολουθῶ κατόπιν τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλους. « Ξενοφῶντα, τῶν ὁπλιτῶν τοὺς νεωτάτους λαβόντα, συνεπισπέσθαι, « Ξεν. (καὶ μτγμ.) « Ἵνα δὲ σαφέστερον ὃ λέγω δηλώσω, τῆδέ μοι συνεπισπέσθε, « Πλάτ.
Συνεφ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Ἐφευρίσκω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεφ-ηδέω, Μ. εὐσω. Εἶμαι συνέφηβος (συνομήλικος ἐφήβου) τινος· συνδιάγω τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν μου μετά τινος.
Συνέφηβος (ὁ, ἡ). συνομήλικος ἐφήβου, (ἐν γέν.) νέος συνηλικιώτης.
Συνεφ-ιζάνω, Μ. ιζήσω. Συγκάθημαι μετά τινος ἐπάνω εἰς.
Συνεφ-ιστάνω καὶ
Συν-εφ-ίστημι, Μ. συνεπι-στήσω (ἀόρ. Συνεπέστησα ἢ δ'. Συνεπέστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· διορίζω τινὰ συνεπιστάτην, (καὶ μσ.) ἐπιστατῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (μτγμ. ἐνν. τὴν διάνοιαν) κάμνω τινὰ προσεκτικὸν (καὶ μσ. προσέχω) συγχρόνως εἰς τι· (διαίτ. εἰς τὸν δ'. ἀόρ.) ἐπαναστατῶ ὁμοῦ κατά τινος, Συνεπανίσταμαι. « Συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, « Ἡρόδ., ἐαγκώνη ἄλλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἐναντίον των.
Συνεφ-οράω-ῶ, Μ. επ-όψομαι (ἀόρ. Συνεπεῖδον κτλ.). Ἐπιβλέπω (Ἐφορῶ) συγχρόνως.
Συνεφ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ ὁμοῦ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου) κατά τινος.
Συνέφορος (ὁ), συνάρχων ἐφόρου, συνεπιστάτης.
Συνέχεια (ἡ), τὸ συνέχεσθαι, σειρὰ πραγμάτων συγκρατουμένων, ἀλληλουχία· διάρκεια· προσπάθεια (ἐπιμονή) συνεχής· « Ἡ ἐμὴ συνέχεια, καὶ πλάνοι, ἢ παλαιπωρίαι, « Δια.
Συνεχέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Συνεχῶς.
Συνεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ συνεχόμενος ἢ σχηματίζων ἀδιάκοπον σειρὰν μετὰ τινος· ἀμέσως γειτνιάζων· (ἐπὶ χρόν.) διαρκὴς, ἀδιάκοπος· (ἐν γεν.) συχνός, ἀλλεπάλληλος· ἐπίμονος. « Προθύμους καὶ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, ἢ συνεχεῖς, « Ξεν. « Πυρετοὶ οἱ μὲν συνεχέες, οἱ δὲ ἡμέρην ἔχουσι, νύκτα διαλείπουσι, νύκτα ἔχουσι, ἡμέρην διαλείπουσι, « Ἱππκρ. » Συνόχους μὲν ἰδίως καλοῦμεν τοὺς ἐπὶ ὑπερβέσει τοῦ αἵματος ἀναστομένους πυρετούς, συνεχεῖς δὲ τοὺς μᾶλλον ἐπὶ σήψει διαφόρων συνισταμένους χυμῶν, « Ἀκτ. « Τὸ συνεχὲς, « ἀντὶ Ἡ συνέχεια· (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) «Κατὰ τὸ συνεχὲς (καὶ ἄλλ.) «Συνεχὲς, ἀντὶ Συνεχῶς, ἀδιακόπως, κατὰ συνέχειαν, ἀμέσως. (ἡ τοπ.) « Ὁ Ἰονίως πόρος, καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, « Πλ. « Καὶ μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς πατὶ τὼ πόδε συνεχὲς (ὅπου τινὲς γρφ. διὰ τὸ μέτρον συνεχὲς) εἶδε, « Θκρ. (ἢ χρν.) « Γε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχὲς, « Ἰλ. Μ. (καὶ κατ' ἐπίτ.) « Δύο νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθα, « Ὀδ. Ι. (καὶ ὑπερθ.) « Πειρῶνται ὡς συνεχέστατα ποιεῖν, « Ξεν.
Συνεχθαίρω, Μ. αρῶ. Μισῶ (Ἐχθρεύομαι) ὁμοῦ.
Συνεχθραίνω, Μ. ανῶ καὶ Π.
Συνέχθω, = Συνεχθαίρω.
†Συνεχίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Κάμνω τι νὰ ἔχῃ συνεχὲς (νὰ συνέχεται) μὲ ἄλλο, συνάπτω, συνενώνω.
†Συνεχισμὸς (ὁ), τὸ σύν. τοῦ προηγ., συνοχὴ (συνεχὲς) χρῆσις, συνέχεια.
†Συνεχιστέον, θετ. τοῦ Συνεχίζω.
†Συνεχοντικὸς, ἐπίρ. (μτχ.), = Συνεχῶς, συχνὰ, (Ἱπποκρ.).
Συνέχω, Μ. συνέξω καὶ πθ. συσχεθήσομαι (ἀόρ. Συνέσχον κτλ.). Κρατῶ συνημμένα δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ, συγκρατῶ, (καὶ ἄλλ.) ἑνώνομαι. » Ὅσοι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, « Ὅμ. « Ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, « αὐτ. (ἐδῶ ὑπάγουσί τινες καὶ τὸ) » Δίκαιός ἐστι τρόπος, ὃς καὶ μάλιστα συνέχει πρὸς τὰ ἡθικά, « Σξτ., ἀνάγεται, ὑπέγεται, (ἀλλ' ὁ Schneyder, ὀδελιστέον ἡγησάμενος τὸ Πρὸς, ἀνήγαγε τὸ παράδειγμα εἰς τὴν 3 σημασ.). 2) κρατῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περιέχω. « Ἀμφὶ δ' Ἴσον (τρίποδας) ἔσαν Ὠκεανός, πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος, « Ἡσ. 3) (συνθχ.) συντηρῶ, διατηρῶ. « Ἂν τῇ πατρίδι δύο σχολὸς συνεῖχε, πρωὶ μὲν τὴν ῥητορικὴν, δείλης δὲ τὴν γραμματικήν, « Στράβ. « Ταύτης ἦρα ποτὲ ἀ.. καὶ συνεῖχ' αὐτὴν μάνος, γαμετὴς τρόπον γυναικός, « (μάγ. παρ') Ἀθ. (ὕστ.) » Τὸ συνέχον, « Φιλοσοφ. καὶ Ῥτρ. τὸ κυριώτερον (τὸ οὐσιῶδες) μέρος τῆς ὑποθέσεως. «Παρασιωπᾶν τὰς ἀρχὰς ἢ τὰ συνέχοντα τῶν πραγμάτων, « Πλθ. 4) χρηνοχωρῶ· ἐπικρατῶ· ἐπιγίνομαι (τῷ συνέχοντι καιρῷ, « Πλ.), (καὶ πθ.) εἶμαι κυριεύμενος ἀπό. » Λύπη (= Φόβῳ, » Ὀργῇ, » Λιμῷ, «Δίψῃ, » Ἀκρασίᾳ, » Ἀμηχανίᾳ κτλ.)—, « Δξ. » Δουλοῖ (ἢ συνέχεσθαι, » Ἡρ. (καὶ ἀσυνήθ.) » Πατρὶ συνείχετο ὀργὴν χαλεπῷ, « αὐτ., εἶχε νὰ κάμῃ μέ.
Συνεχῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνέχειαν (χρν. ἢ τυπ.), ἀδιακόπως· διαρκῶς· ἐπιμόνως (κατ' ἔκτ.) πολλὰ συχνά, σχεδὸν ἀπαταπαυστα. «Οὐκ ἔλεγον σοι συνεχῶς; « Χρσ » Ὁ πρῶτος πόλεμος δέκα ἔτη συνεχῶς γενόμενος, « Θκ., (ἴδε ἢ Συνεχὴς).
Συνεψιάω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνέψω.
Συνέψημα (τὸ), τὸ συνεψηθὲν, ὄψημα (μαγειρεύματος), ἢ· σῶρσις. « Χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρόμμυα πρόσφέροντες, « Γαλ.
Συνεψητέον, θετ. τοῦ Συνέψω.
Συνεψιάω, καὶ (μσ.) -άομαι -ῶμαι, Μ. άσω, ωμαι, Π. ἀντὶ Συμπαίζω. « Ἴζουσι μοι πίναντι συνεψιάσασι-άζουσαι; Χαρικλῶ, « Ἐπιγρ.
Συνέψω, Μ. ψήσω. Βράζω τι ὁμοῦ μὲ ἄ εἰς τρόπον ὥστε νὰ βράσῃ καλὰ, σιγοβράζω, (ἢ ἐπὶ καρπ. ὡριμάζω, (νοιν.) Ψήνομαι. « Ἵπτο τοῦ ἡλίου συνεψόμενον, « Θερ.
Συνεώρακα, πρκ. τοῦ Συνοράω.
Συνέωσα, ἀόρ. ά τοῦ Συνωθέω.
Συνηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου μετά τινος, (συνηλ.) συμπαίζω, συναγράλιομαι.
Συ-ηβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Συμβάλλω, συναντῶ, συναπαντῶμαι μετὰ τινος.
Συνηβολὴ (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Συμβολή, συνάντησις, σύμπτωσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύνηβος (ὁ, ἡ). νέος συνηλικιώτης, συνέφηβος.

Συνηβῶντος, Π. Ἰων. ἀντὶ Συνηβῶντος.

Συνηγεμονικός, ἡ, όν. Ἐπίσης ἡγεμονικός.

Συνηγεμών, όνος (ὁ). συνάρχων ἡγεμόνος.

Συν-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμπροηγοῦμαι (ὡς ὁδηγός ἢ ἄρχων), Συνηγεμονεύω.

Συνηγέτωρ, ορος (ὁ), = Συνηγεμών, συστράτηγος.

Συνηγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). = Συλλήβδην, συνημμένως.

Συν-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (ὡς συνήγορος) ὑπέρ τινος, Συναγορεύω, (χ. πτ.) = Σύμφημι.

Συνηγόρημα (τὸ). ἔργον συνηγόρου, συναγόρευσις.

Συνηγορητέον, θετ. τοῦ Συνηγορέω.

Συνηγορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνηγόρου, ἡ ὑπέρ τινος ἀπολογία, ὑπεράσπισις, (ἐν γέν.) Συναγόρευσις.

Συνηγορικός, ὁν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν συνηγορίαν ἢ τὸν συνήγορον, συνηγόρου ἴδιος. ‖. « Τὸ συνηγορικόν, » Ἀρχῳ., ὁ μισθὸς τοῦ συνηγόρου.

Συνήγορος (ὁ, ἡ). ὁ συναγορεύων (ὁμιλῶν μετά ἢ ὑπέρ τινος)· (ἰδιαιτ. καὶ οὐσ.) δικηγόρος ὑπερασπιστὴς χρισολογουμένου, (Ατ.) advocatus· (ἐνίοτε) ἀντίδικος, (Ἀρχῳ. Ἀχ. 706).

Συνηδέατε, Ἰων. ἀντὶ Συνήδειτε, 6ον. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Σύναιδα.

Συν-ηδέομαι, Μ. ησθήσομαι (ἀόρ. Συνήσθην), = Συγχαίρω.

Συνῆεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι.

Συν-ηδύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Συνήδυσμαι). Ἡδύνω (Νοστιμίζω) τι διά τῆς μετ' αὐτοῦ ἑνώσεώς μου. « Τὸν ἄρταν ὁ ἅλς συνηδύνει, » Πλ. 2) (μτφρ.) εὐφραίνω διά τῆς συναναστροφῆς μου. « Τοὺς φίλους—, » Ἀρστ.

Συνήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἠνέτις συνήθης μετά τινος, συνδιαίτησις· συναναστροφή· σχέσις, οἰκειότης· (εἰς τὸν Πλδ. Αα', 21) συμπεσιον· (ἐνίοτε) συνουσία. « Αἰγυπ. αὐτῇ προσήνεγκε περὶ συνηθείας, » Ξεν. 2) = Ἔθος, (κοιν.) συνήθεια· (ὀθ. γραμτ.) τὸ κοινὸν (τετριμμένον) ἰδίωμα τοῦ λόγου. ‖. πλθ. (εἰς τὸν Ἀρστ.) τὰ συνήθεια (τῶν γυν.)

Συν-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναγαρίζω διά τοῦ ἤθους (Σωρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συνήθης [σὺν, ἦθος], εος (ὁ, ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Συνήθων). (κυρ.) Ὁ συνδιατρίβιων (συνδιαιτώμενος) μετά τινος· (ἐπμ.) οἰκεῖος, φίλος· (ἐν γέν.) γνωστός, συνειθισμένος.

Συνήθως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, κατὰ τὸ σύνηθες· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Συνηκολαθηκότως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατὰ συνακολούθησιν, συνεπῶς, (Γαλλ.) consequemment.

Συνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων τι ὁμοῦ μέ ἄλλον· συμμαθητής, συνακροατής. 2) ὁ συνακουόμενος μενά τινος. « Τὸν κρασπεδ. τὴν τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν, » Πλάτ., νὰ συνακούωνται μεταξύ των, ν' ἀκούῃ ἕνας τὸν ἄλλον.

Συν-ήκω, Μ. ήξω, (κυρ.) = Συνέρχομαι (« Συνήκετε περὶ σωτηρίας βουλεύοντες, » Θκ.)· (ὀθ. συνήθ.) καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμπίπτω, συνάπτομαι. « Εἰς στενόν—, » Ἀρστ., ζενεύω. « Ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χανδρώδεις, εἰς ἓξ συγκούσας, » αὐτ. 2) (τρπ.) ταιριάζω, συμφωνῶ. ‖. (τρπρσ.) Συνήκει, = Προσήκει, ἁρμόζει.

Συνήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Συνελαύνω.

Συνῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συνέρχομαι.

Συνηλικιώτης, ου (ὁ) καὶ Συνηλικιῶτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Συνήλικος ᾖ

Συνῆλις, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον ἡλικίαν, συνομήλικος· (συνεκδ. ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος.

†Συν-ηλίω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφώνω μαζῆ.

Σύνηλυς [συνήλυθον], υδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος μὲ ἄλλους ἢ πολλοὺς μαζῆ, (συγκ. τῷ Σύγκλυς).

Συνήλυσίη ᾖ

Συνήλυσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Συνέλευσις, σύνοδος.

†Συνήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνηλόω, κάρφωμα μαζῆ.

Συνημέρευσις, εως (ἡ), = Συνδιημέρευσις.

Συνημερευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνημερεύων (συνδιημερεύων) μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος.

Συν-ημερεύω, Μ. εύσω, = Συνδιημερεύω.

Συν-ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συνάπτω, (ὀθ.

Συνημμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνάφειαν, συνημμοσμένως· (Γρμτ.) ὑφ' ἓν.

Συννημοσύνη (ἡ), Π. σύμβασις, συνθήκη, συμφωνία· σχέσις, φιλία, οἰκειότης, ζέκ τοῦ

Συνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήθης, οἰκεῖος· σύνοικος· (ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος.

Συνήνεγκα ᾖ Ἰων. Συνήνεικα, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ Συμφέρω.

Συνήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ σκορπιζόμενος μὲ τὸν ἄνεμον, ἀνεμώλιος. « Ἐλπὶς —, » Ἡράκλ.

Συνηνέχθην ᾖ Ἰων. Συνηνείχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συμφέρω.

Συν-ηνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡνιοχῶ ὁμοῦ, συνδιευθύνω (ὡς ἡνίοχος), (ἐν γέν.) συνδιέπω.

Συνηνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνημμένως.

Συνήορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνάορος, ταιριασμένος, συνηρμοσμένος. « Φόρμιγξ ἅπαντι—, » Ὀδ. Θ. ‖. (ὑσ. ἐν γέν.) σύντροφος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συν-ηπερωπεύω, Μ. εύσω, Π. ἀπατῶ τινα ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον.

Συν-ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡρεμῶ ὁμοῦ.

Συνηρέτης [σὺν, ἐρέσσω], ου (ὁ). συγκωπηλάτης· (μτνμ. ἐν γέν.) συμβοηθός, συμπράκτωρ, συνεργάτης.

Συν-ηρετμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνερέσσω, κωπηλατῶ ὁμοῦ· (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, (παρβλ.) Ὁμοῤῥοθέω.

Συνηρεφεία (ἡ). ἡ κατάσπασις τοῦ συνηρεφοῦς, ἴσκιος (ἴσκιωμα) ἀπὸ πυκνὰ δένδρα.

Συν-ηρεφέω-ῶ, Μ. ήσω, Σκιάζω συνεπῶς σκιάζω· (ἀμτβτ.) εἶμαι =

Συνηρεφὴς [σὺν, ἐρέφω], ές (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, σύσκιος· (ἐν γέν.) δασύς, πυκνός· (ἀπλ.) σκιερός. « Τῶν καρκίνων ἡ θήλεια μείζων καὶ συνηρεφέστερον ἔχει τὸ ἐπικάλυμμα, » Ἀρστ. « Ἐν τῷ συνηρεφεῖ, » ἐπ. εἰς τὸ ἴσκιωμα. 2) (μτνμ.) σκοτεινός. « Συνηρεφὲς πρόσωπον ἐς γῆν βαλών, » Ἄφθογγος εἶ, » Εὐρ.

Συνηρεφία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνηρέφεια.

Συνηρημένως, ἐπίρ. Κατὰ συναίρεσιν.

Συνήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. βοῦν. ζεύγλη συνηρμοσμένος· κοινός. « Δαὶς—, » Ν συνηρμοσμένος· κοινός. « Δαὶς—, » Ν

2) (Γλσ.) ἀντὶ Συνηρεφὴς, σύσκιος.

Συνήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνάριθμος

Συνηρμοσμένως [συναρμόζω], ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ συναρμογήν, καταλλήλως, ταιριασμένα.

†Συνήσθησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύνεσις.

Συνηφασμένως [συναφάω], ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ πολὺν (πρὸς τὸν καλλωπισμὸν τοῦ πράγματος) κόπον.

Συν-ησαόομαι(ττόομαι)-ῶμαι, Μ. ησθήσομαι. Νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-ησυχάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω συμμοίως.

Συνῆχα, πρκ. τοῦ Συνάγω.

Συν-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) ἢ συμφωνῶ μετά τινος, ἀναπέμπω τὸν αὐτὸν ἦχον. « Φθεγγόμενοι μεγάλῃ φωνῇ, ὡς συνηχεῖν αὐτοῖς τὴν ἀγυιὰς καὶ τὰ ἐργαστήρια, » Θρρ.

Συνήχησις, εως (ἡ), τὸ συνηχεῖν, (κυρ. ὀθ.) Συμφωνία.

Συνήωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Συνήορος.

Συν-θαπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συγκαθέλκομαι, ζέκ τοῦ

Σύνθακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συγκαθέλκομαι· σύνθρονος· (ἐπὶ θεοτήτ.) = Σύνναος.

Συν-θαλαμεύομαι, Μ. εύσομαι. Φιλάσσομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλην (παρθένον) ἐν θαλάμῳ, θαλαμεύομαι παρομοίως.

Συν-θάλλω, Μ. θαλήσω. Θάλλω ὁμοῦ

Συνθαλπτέον, θετ. τοῦ =

Συν-θάλπω, Μ. θάλψω, = Συνθερμαίνω (μτφρ.) τιμῶ ἢ παρηγορῶ ὁμοῦ, θεραπεύω.

Συμ-θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπλήττομαι (βλέπων ἢ ἀκούων) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-θανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Θανατόνω ὁμοῦ

Συνθανεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναποθνήσκω.

Συν-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ἢ ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον. « Συνετάφημεν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος, » Γρφ.

Συν-θαυμάζω ᾖ, Μ. άσω. Θαυμάζω ᾖ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαυματουργῶ ὁμοῦ (μετά τινος).

Συν-θεάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ ἢ πράττω ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ὡς θεολήπτου συνενθουσιάζομαι.

Συν-θεάομαι-ώμαι, Μ. άσομαι. Κυταζω (Σκιαγίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους. « Ἐθεᾶτο κωμῳδῶν θέαν βαδίζοντι καὶ ἐμὲ ἀνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

πίθουτες προθύμως συνθεᾶσθαι, « Ξεν. 2) παρατηρῶ μὲ ἀκρίβειαν, Συνθεωρῶ. « Ἐν ταῖς λέμβοις συνθεασάμενοι τὸν τρίβων πλῆθος,» Πλθ.

Συνθεατής, οῦ (ὁ). ὁ βλέπων τι (κυρ. δὲ ὁ θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον) μαζῆ μὲ ἄλλους.

Συνθεάτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Συνθεατής. 2) (εἰς τὸν Πρκπ.) ἡ παρασταίνουσα μὲ ἄλλας γυναῖκας εἰς τὸ θέατρον, σύντροφος τῶν ὑποκριτριῶν τοῦ θεάτρου.

†Συνθεία (ἡ), (Θλγ.). τὸ συνεῖναι τῆς θεότητος.

Συνθειάζω, Μ. άσω, = Συνθεάζω.

Συνθέλω, Μ. θελήσω, = Συνεθέλω.

Σύνθεμα (τὸ), Π. (καὶ μτγν. μόνον λογογρ.) ἀντὶ Σύνθημα.

Συνθεμιστεύω, Μ. εύσω, = Συνδικάζω, Συνδικέω.

Σύνθεν, Π. ἀντὶ Σύνθου, μσ. ἀόρ. Ε', τῆς προστ. τοῦ Συντίθημι.

Συνθεολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναριθμῶ (συγκαταλέγω) μετὰ τῶν θεῶν. 2) ὁμιλῶ περὶ θεοῦ (θεολογῶ) μετά τινος.

Σύνθεος (ὁ, ἡ). ὁ συνυπάρχων τῷ θεῷ, ἐπίσης ἡ συνανάρχους θεάς.

Συνθεραπεύω, Μ. εύσω. Τιμῶ (Περιποιοῦμαι) ἡ ἰατρεύω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνθεράπων, οντος (ὁ). συνυπηρέτης, σύνδουλος.

Συνθερίζω, Μ. ἰσω. Θερίζω ἢ (ἁπλ.) Κόπτω ὁμοῦ.

Συνθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἢ κατ' ὀλίγον. «Συνθερμαίνουσι τοὺς νεοττοὺς ἀμφότεροι,» Ἀρστ. «Ὅταν... συνθερμανθῇ τοῦτο καὶ τραφῇ ἀπὸ τοῦ ἡλίου, « Θφρ.

Συνθερμαντικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συνθερμαίνειν, θερμότητος προσηγητικός.

Συνθεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνθήκη, συμφωνία, παραγγελία, στοίχημα.

Συνθέσεις [Συντίθημι], εως (ἡ). ἡ ὁμοῦ κατὰ τάξιν θέσις· ἕνωσις· (ἰδιαιτ.) ἡ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματ. ἡ ῥήξις καὶ συναρμογὴ τῶν λέξ. ἢ φρα. (« Τὸ ῥῆμα καὶ ταῦνομα, ποιοῦντα τὴν πρωτίστην τε ἀληθῆ καὶ τὸ ψεῦδος διεχούσαν σύνθεσιν, ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δὲ λόγον καλοῦσιν, « Πλ. « Παράδειγμα δὲ βραχείας συνθέσεως τὸ, Λακεδαιμόνιοι Φιλίππῳ. Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, « Δημτρ. « Σημεῖα δέ τινος συνθέσεως τὸ, Ὁ βίος βραχύς, ἡ τέχνη μακρὰ κτλ., « αὐτ.· (εἰς τὴν Λογ.κ. καὶ Μαθηματικ.) ἡ ἀπὸ ἁπλῶν εἰς τὰ σύνθετα βαδίζουσα (πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ζητουμένου) μέθοδος, (ἀντιθ. «ἡ Ἀνάλυσις,» αὐτ.) ἡ τῶν διαφόρων ὑφαντικῶν ἢ ἁρμάτων ἀνάμιξις, (ἁπλ.) σκευασία, («Ὅταν ἀκμάζῃ τὸ ἄνθος [τοῦ ῥόδου]. βοᾶζ(ιωσι τὰς συνθέσεις,» Θφρ.)· (Π.) ἀντὶ Συνθήκη, συμφωνία, συμβόσις· (εἰς κοῦς Ῥωμ.) εἶδ. «ac plerumque synthesim (al. synthesinam) indutus (Nero), ligato circumcollum sudario prodierit in publicum, sine cinctu, et discalceatus,» Suetor.

Συνθεσπιῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησιμῳδῶ ὁμοῦ μέ.

Συνθετέον, θετ. τοῦ Συντίθημι.

Συνθέτης, ου (ὁ). ὁ συνθέτων (συναρμόζων) τι· (ἰδιαιτ. δέ) « Ὀνομάτων —, « Δ. Ἁλ., ὁ ῥήτωρ ἢ «Λόγων—,» Παυσ., ὁ λογογράφος.

†Συνθετίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθετίζω.

Συνθετικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνθέτειν· (Δογικ.) ὁ προβαίνων κατὰ σύνθεσιν.

Σύνθετο, Π. ἀντὶ Συνέθετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. Ε'. τοῦ Συντίθημι.

Σύνθετος, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ διάφορα μέρη ἢ πράγματα συνηνωμένα. « Συνθετός καὶ πάλιν διαιρετὸς ἱπποκένταυρος, « Ξεν. « Τῶν φωνῶν αἱ μὲν εἰσιν ἁπλαῖ, αἱ δὲ σύνθετοι, « Σξτ. « Πάντοτε αὐτὴν Σαμοθρᾴκην κατὰ σύνθετον, « Ἡσύχ. 2) πλασστός. « Δόγος—, « Αἰσχλ. 3) συμφωνημένος. «Ἐκ συνθέτου,» Ἡρ., «Ἐκσυνθέματος.

Συνθέτως, ἐπίρ. Διὰ συνθέσεως· κατὰ σύνθεσιν (συμφωνίαν)· (Γρμτ.) ἐν συνθέσει. « Λίνου σπέρμα, ᾧ καὶ συνθέτως ὀνομάζουσι λινόσπερμον,» Γαλ.

Συνθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω μαζῆ (ἐκ συμφώνου) ἢ πρὸς ὃν μέρος συνέρχομαι τρέχων, συντρέχω. « Ἦν τὰ τοῦ χαλινοῦ διατρέχῃ καὶ συνθέῃ, « Ξεν., ἂν γυρίζουσι (δουλεύουν) ἕνα μαὶ' ἄλλο εὔκολα. 2) (τρπ.) λαμβάνω τὴν ἀπαιτουμένην ἔκβασιν, ἀποβαίνω σύμφωνα μὲ τὴν θέλησίν τινος. «Οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἴδε γε βουλή, « Ὀδ., δὲν θὰ τελεσφορήσῃ, δὲν θὰ ἐπιτύχῃ.

Συνθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο. «Τὰς εἰκόνας αὐτῶν θεωροῦντες μεμορμον ὅτι τὴν δημιουργήσασαν τέχνην συνθεωροῦμεν,» Ἀρστ. 2) θεωρῶ διὰ τοῦ νοὸς ἢ μετ' ἐπιστασίας. « Ἐγὼ, συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, « Θφρ. 3) (χωρὶς πτ.) εἶμαι ἀποστέλλομαι ὡς) συνθεώρος. « Συνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει,» Αἰσχ.

Σὺ θεωρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συνθεώρης καὶ ὄχι Συνθεωρός (ὁ). συναπεσταλμένος εἰς (θρησκευτ.) θεωρίαν.

Συνθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου)· (μτφορ.) συμπαροξύνω.

Συνθήκη (ἡ). συμφωνία (ἔγγραφος ἢ ἄγραφος), συμβασις ὁποιασδήποτε, (ἰδιαιτ.) συνυπόσχεσις πρὸς διατήρησιν εἰρήνης. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) «Συνθήκας ποιεῖσθαι (τίθεσθαι κτλ.), « Αξ. « Ἐμμένειν τοῖς συνθήκοις, « Ισαρ. «Ὑπερβαίνειν (» Ἀναιρεῖν, » Ψεύδεσθαι) τὰς συνθήκας, « Αξ. 2) (συνκγ.) ἔγγραφον συνθήκης, συμφωνητικὸν ὁμολογία. « Ἀγράφου δὲ οὐκ ἔχων δεῖξαι, συνθήκας ποιησάμενος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ,» Λυκοῦργ. « Ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας,» Δημ. 3) = Σύνθεσις (λόγου). «Ὑπομνήματα εἰς ἔσχατον χυδαϊότητος λέξει τε καὶ διανοίᾳ καὶ συνθήκῃ... ἐλαύνοντα,» Φώτ.

†Συνθηκοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω συνθήκας.

Συνθηκοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (dépositaire τοῦ ἐγγράφου) τῆς συνθήκης.

Σύνθημα (τὸ). (ἐν γεν.) σημεῖον, γνώρισμα· (ἰδιαιτ.) τὸ συμφωνημένον μεταξὺ τινῶν πρὸς ἀμοιβαίαν συνεννόησιν· (π. χ.) ὁ λόγος διὰ τοῦ ὁπ. γνωρίζονται μεταξὺ των οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) mot d' ordre, ἢ τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. εἰδοποιοῦνται μακρόθεν, (Γαλλ.) signal· ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ διὰ τοῦ ὁπ. γράφονται αἱ μυστικαὶ ἐπιστολαί, (Γαλλ.) chiffre· ξύλον εἰς εἶδος ταέουλας χρησιμεῦον πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν παρεπάλων, (παρβλ.) Σύμβολον. « Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, ᾗ δηλοῦν τοὺς συνθεμένους, προειδότι δέ τὰ πράγματα, « Πλάτ. « Εὐγενείας σύνθημα παρὰ βαρβάροις τὸ στιζῆσθαι, « Σξτ. « Αἱ πλείστοις συνιοῦσαι (παρ' Αἰγυπτίοις) καὶ κόσμον ἔχουσι περιαφόριον, σύνθημα τοῦ παρ' ὅτου σεμνολογήματος,» αὐτ. « Τὰς πινακίδας, ᾗς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς,» Συν. «Παρηγγύα σύνθημα Ζεὺς σωμμαχος, « Ξεν. «Ἦρετο εἴς ὁ θόρυβος εἴη· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ σύνθημα παίρχεται. Καὶ ὃς ἤρετο, ὅτι καὶ εἴη τὸ σύνθημα· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι Ζεὺς σωτὴρ ᾗ Νίκη, « αὐτ. « Οὐ πρότερον ἐπιθήσεσθαι, ἢ τὸ συνθημα ἀφ' ἑμελλε φανήσεσθαι παρὰ τῶν περιπλεόντων ὡς ἥκοντων, « Ἡρ. «Ἐκ (Ἀπὸ) ὅτου ἐκ) συνθήματος, « αὐτ., ἐκ συμφώνου. « Ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, « Γρ., τὰ διτομενα εἰς τοὺς ἐνδιαιτεύοντας μὲ ὑγήματα τοῦ δημοσίου, ἢ (ἁπλ.) Συνταγικά. (Αττ.) literas dimissorias ἢ formatas. 2) σχίσις, μετοχή, κοινωνία. « Τί γὰρ ἀσπίδι σύνθημα καὶ βακτηρίᾳ;» Ἀθ., τί κοινὸν μεταξύ; 3) συνθήκη, συμφωνία, ὁμόνοια.

Συνθηματιαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ συνθήματος (κατὰ συνθήκην), παραγγελτος, συμφωνημένος. « Στέφανος—,» Λεξῳ.

†Συνθηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω τὸ σύνθημα, παραγγέλλω τι ἐκ συνθήματος. « Αἱ βρυνται εἶεν ἂν κατὰ σκότος τῆς μάχην συνθηματιζούσας. « Εὐς. ‖ (μτφ.) κάμνω συμφωνίαν, συμφωνῶ πρυτοῦ. « Παιδιᾶς ἥμεραν συνθηματίζεται δι' ἀλαθήρων διρατισμῶν,» Ν. Χων.

Συνθηματικός, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐκ συνθήματος. « Ἐπιστολὴ —, ἢ « γεγραμμένη συνθηματικῶς, « Πλθ., μὲ (ἰδιαιτέρους (συμφωνημένους πρὸν μεταξὺ του γράφοντος καὶ τοῦ δεχομένου τὴν ἐπιστολ.) χαρακτῆρας, (Γαλλ.) en chiffres.

Συνθημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύνθημα.

Συνθηρατής, οῦ (ὁ). σύντροφος κυνηγοῦ, « ἰχνευτής, [ἐκ τοῦ

Συνθηρεύω-ῶ καὶ (μσ.) -εύομαι-ῶμαι, Μ. εύσω, -ομαι. Κυνηγῶ ὁμοῦ (ἐν συμφωνίᾳ μετά τινος). (μτφ. ἐν γένι) Συλλαμβάνω. « Κεῖμαι...ὑπ' ἀνδρὸς τούδε συνθηρώμενος, « Σοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνθηρευτής, οῦ (ὁ), = Συγκυνηγός, [ἐκ τοῦ
Συνθηρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, = Συνθηράω, -ομαι.
Σύνθηρος (ὁ, ἡ). ὁ θηρεύων τι (κυνηγῶν συντροφικά) μετά τινος.
Συνθητεύω, Μ. εύσω. Θητεύω (Ξενοβαλεύω) μετᾶ τινος.
Συνθιασεύω, Μ. εύσω. Ἐκτελῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος) τὸν θίασον, (ἐν γέν.) συνεορτάζω.
Συνθιασώτης, ου (ὁ). ὁ συνεορτάζων τὸν θίασον, (ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος. «Δύο πρεσβύτα συνθιασώτα τοῦ λῃρεῖν,» Ἀρχφ., φλυαροῦντες ἐκ συμφώνου.
Συνθιγγάνω, Μ...; Ἐγγίζω ὁμοῦ, συναντιλαμβάνομαι.
†Συνθλασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ=
†Συνθλάττω, ἀδκμ. ἀντί=
Συνθλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Σπάνω τι (κυρ. διά συνθλίψεως) ὅλως διόλου, (παρβλ.) Συνθρύπτω.
Συνθλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ τι συγχρόνως ἀπ' ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, συμπιέζω, (Γαλλ.) comprimer.
Σύνθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σφίξιμον (ζούλισμα) ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, (Γαλλ.) compression.
Συνθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Συνέθανον). Ἀποθνήσκω ἢ Φονεύομαι μετά τινος, συναποθνήσκω.
Συνθοινάτωρ, ορος (ὁ), Π. [σύν, θοινάομαι]. ὁ συνεσθίων τινί, σύνδειπνος.
¿Συνθοίνιος ᾗ
Σύνθοινος (ὁ, ἡ), [σύν, θοίνη]. σύντροφος, σύνδειπνος.
Συνθολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω (καὶ τρπ. Σκοτίζω) ὅλως διόλου, συγχέω.
Συνθόλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Συνθόρνυμι, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Συνέθορον). Πηδῶ ὁμοῦ.
Συνθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶ ὁμοῦ, κάμνω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων θόρυβον (κυρ. πρὸς ἔνδειξιν ἀπυδοχῆς).
Συνθρανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντί Συνθρονόω.
Συνθράττω, μτγν. ἀντί=
Συνθραύω, Μ. θραύσω. Θραύω (Κτυπῶν σπάνω) τι ὅλως διόλου, συντρίβω. «Ἡ πῶδε θριγκῷ κράτα συνθραύσω σέθεν,» Εὐρ. «Εἰκὼν αὐτοῦ τις κατέπεσεν ἀπὸ ταὐτομάτου ᾗ συνεθραύσθη,» Δ. Κάσσ.
Συνθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).
Συνθρηνήτρια (ἡ). ἡ συνθρηνοῦσα τινί, μυρολογήτρια.
Σύνθρηνος (ὁ, ἡ). ὁ συνθρηνῶν τινί.
Συνθριαμβεύω, Μ. εύσω. Θριαμβεύω ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
†Συνθρίζω, Μ. θρίσω, Π. ἀντί Συνθερίζω.
Συνθρόησις [σύν, θρόος], εως (ἡ). παραχὴ μεγάλη, συγχυσις.
Σύνθρονος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τοῦ θρόνου (ᾗ συνεδρ. τοῦ κράτους τῆς βασιλείας). ὁμόθρονος. (συνεδρ. καὶ τρπ. ὁμότιμος. «Δικαιοσύνη καὶ φρονησις, καὶ αἱ σύνθρονοι ταύτης ἀρεταί,» Φίλ.
Σύνθρονος (ὁ, ἡ), [σὺν θρόος]. ὁ ἡλικιῶν (ἀντὶ ηκῶν) ὁμοῦ, ἀποδίδων τὸν αὐτὸν ἦχον «ἡ ὑδάρη—,» Ἐπιγρ.
Συνθρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω ὁμοῦ (κτυπῶν ἕνα μετ' ἄλλα) θρύμματα, συντρίβω (μτφρ.) χαυνόνω ὅλως διόλου, ἐκνευρίζω.
†Συνθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, εἶμαι σομφωνος (ὁμοθυμος).
†Συνθυμόομαι-οῦμαι, Μ. θυμωθήσομαι. Θυμώνω ἐκ συμφώνου, συμμερίζομαι τὸν θυμὸν (τὴν ἀγανάκτησιν) τινος.
Συνθυραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θραυλῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Σύνθυρος (ὁ, ἡ), γείτων, πρόσοικος.
Συνθυσιάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ Συνθύω.
Συνθύτης, ου (ὁ). συνεργὸς (συμβοηθὸς) τοῦ θύτου, [ἐκ τοῦ
Συνθύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω ὁμοῦ, προσφέρω καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου θυσίαν.
Συνθωκεύω, Μ. εύσω, καὶ
Συνθωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Συνθακέω, [ἐκ τοῦ
Σύνθωκος (ὁ, ἡ), Π. = Σύνθακος.
Συνιαίνω, Μ. ιανῶ, Π. ἀντὶ Συνθερμαίνω· (συνκδχ.) Συνευφραίνω, Συνθεραπεύω.
Συνιδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ὁμοῦ ἰδιόν τινος, ἰδιοποιῶ συνάμα.
Συνιδεῖν, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνοράω.
Συνιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συνιδρύω, Μ. ύσω. Ἱδρύω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συγκαθιδρύω, συγκαθιερόνω. «Συνιδρύται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος,» Σχλ. Ἀρχφ.
Συνιδρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνιδρόω.
Συνίει, ἀντὶ Συνιεῖτι, πρς. καὶ
Συνιεῖς, εἶσα, εν, μτγ. καὶ
Συνιεῖν, Π. ἀντὶ Συνιέναι, ἀρχ. ἐνς. καὶ
Συνιέμεν, Π. ἀντὶ
Συνιέναι, ἀπαρ. τοῦ Συνίημι.
Συνιερᾶσμαι-ῶμαι, Μ. ἀσομαι. Εἶμαι ἡ Γίνομαι ἱερεὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Συνιερατεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συλλειτουργῶ, συνιερουργῶ.
Συνιερεύς, έως (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἐπίσης ἱερεύς, συμμέτοχος τῆς ἱερωσύνης, συλλειτουργος ἱερεως.
Συνιερεύω, Μ. εύσω, = Συνιερατεύω.
†Συνιερηρεύτευω, Μ. εύσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Συνιερατεύω.
Συνιεροποέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνιερουργῶ ὡς Συνιερωπιός (ὁ, ἡ). ὁ διωρισμένος ἱεροποιὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεκτελεστὴς τῶν ἱερῶν, συνθύτης.
Συνίερος (ὁ, ἡ). ὁ τιμώμενος εἰς τὸ αὐτὸ ἱερὸν ἢ διὰ τῶν αὐτῶν ἱερῶν (ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν λατρείαν) μὲ ἄλλον, (παρβλ. Σύνναος).
Συνιερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἱερουργῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεκτελῶ ἱερουργίαν.
Συνιερουργία (ἡ). συμμετοχὴ εἰς ἱερουργίαν.
Συνιερουργός (ὁ). συνεργὸς ἱερουργοῦντος.
Συνιζάνω, Μ. ιζήσω. Καθίζω (Τοποθετῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. || (συχνότ. ἀμτθ. ἠνιζάν.) = Συγκάθημαι, συνεδριάζω· κατακάθημαι· βουλῶ· λυνω («Σάρκες ἱδρῶτι συνιζανον,» Θκρ.)· συστέλλομαι, ζαρόνω· καταπέφτω, ὀλιγοστεύω, (παρβλ.) Συμπίπτω· (Γραμτ.) πάσχω συνίζησιν, συναιρούμαι, ἴδε Συνίζω.
Συνίζησις, εως (ἡ), τὸ συνιζάνειν, κατάθισμα, βούλιασμα, κατακάθισμα· (μτ.) συνεκφώνησις δύο φωνηέντων.
Συνίζω, Μ. ιζήσω, = Συνιζάνω. «Ἐξαίφνης βρεχθὲν συνίζει,» Ἀριστ. «Δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συνίζησιν, ἤτοι καὶ παρὰ τὴν γήραϊ τρισυλλάβων συλλαβὰν φαμεν τὴν γῆρᾳ,» Δ. Ἁλ. «Καὶ τὰ διαλελυμένα συνίζει,» ἤτοι «ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ παμμέλεσσα ᾗ κηρεσσιφορῆται» αὐτ.
Συνίημι, Μ. συνήσω [ἀόρ. Συνῆκα ἢ ἧκα. Συνῆν [ὀθ. ἡ μτχ. Συνείς], μσ. ἀόρ. Συνείμην, ὀθ. ὑποτ. Συνώμεθα κτλ.]. Φυρίσκω ἐν μέρει (κυρ. ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) = Συμβάλλω, συγκρούω. «Τίς σφῶϊ ἔριδι συνέηκε μάχεσθαι;» Ἰλ. Α. 8). (σπανιότ. λογογρφ.) ἀκούω· ἐννοῶ, καταλαμβάνω (μὲ αἰτ.) «Σύνες, ἄ τοι λέγω.» «Ἄρτι μὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα,» αὐτ. «Ἐξ ἀρχῆς ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,» Ἀριστ. «Συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπρωμένον,» Πλ. (ἢ γεν.) «Τὰ μήπω φανερὰ συνιέντα παιδία,» Πλάτ. «Οὐ συνίεσαν τὰ λεγομένων οὐδέν,» Γρ. «Οἱ δ' ὡς ἐμάνθανον ἕκαστοι Ἕλληνες, ὅσοι ἀλλήλων ἐπύνθανοντο, ἐκαταλάμβανον ἕνας παρ' ἄλλου (ὡμιλοῦσαν ὡς ἔγγιστα τὴν αὐτὴν) γλῶσσαν.» «Τάχιστα συνίει κρείττονος,» Ακ. (ᾗ ἀπρλ.) «Ὡς δ' ὁ δὲ ξυνέηκεν,» Ἰλ. Ω. (καὶ πρ. Ο'. «Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο Μενέλαος») Ὀδ. Δ. (καὶ μτχ. εἰδ. κατὰ τὸ γ' πρ.) «Ξυνίημι καταγελώμενος,» Λουκ. (καὶ ἀναλελυμ.) «Συνίημι ὅτι βούλει τῶν ἀνθρώπων ἀσκον λαβεῖν,» Ἀρχφ. 3) (μτ.) συνεννοοῦμαι, συμφωνῶ. «Ὄφρα συνείομεν μέθα ἀμφὶ γάμῳ,» Ἰλ. Ν.
Συνικετεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ (ἱκετεύω) ἐκ συμφώνου ὡς=
Συνικέτης, ου (ὁ). σύντροφος (ἱκέτου).
Συνικμάζω, Μ. άσω. Ὑγραίνω (βρέχω) ὅλως διόλου, μουσκεύω ἕνα μετ' ἄλλα.
Συνικνέομαι-ούμαι, Μ. ἱξομαι [ἀόρ. συνικόμην κτλ.]. Φθάνω ὁμοῦ, συναντῶ, συμπίπτω.
Συνίμεν, Π. ἀντὶ Συνεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι, Μ. εἰμι.
Σύνιον, Π. ἀντὶ Συνίεσαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Συνίημι.
Συνιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω (Πολεμῶ ἐφ' ἅρματος) ὁμοῦ ἔφιππος, Συνιππεύω.
Συνίππαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἵππαρχος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων (adjoint) Ἱππάρχου.
Συνιππεύς, έως (ὁ). σύντροφος (συλλογῆτης) ἱππέως.
Συνιππεύω, Μ. εύσω. Ἱππεύω ὁμοῦ, συναδεύω τινὰ ἔφιππος· συστρατεύομαι ὡς ἱππεύς.
†Συνιππία (ἡ). ἀγέλη (συνοδία) ἵππων.
Σύνιππος (ὁ, ἡ). ὁ σὺν τῷ ἵππῳ. «Ἵππου Κυρτίου. σύνιππον τῷ λάκκῳ κεῖται κόπα,» Τζ.
Συνιπτάμαι, Μ. συμπτήσομαι (ἀόρ. ἐπτην κτλ.). Πετῶ ὁμοῦ.
Σύνισαν, Π. γ'. πλθ. πρτ. τοῦ παρ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύνειμι, Μ. ειμι, ἡ 2) ἀντὶ Συνήδεσαν, γ' πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνοιδα.

Συνειρμίζω, Μ. (ἰσω. Συνάπτομαι δι' ἰσχυροῦ.

Συνείρω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο, ἐξισάζω.

Συνεστάνω καὶ Συνιστάω-ῶ, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ

Συνίστημι, Μ. συστήσω (ἀόρ. Συνέστην καὶ β'. Συνέστην, μσ. πρκ. Συνέστηκα κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ὁμοῦ ἄνθρ. συνάπτω· συνάζω· (μτνμ.) συγκτίζω, φιλιόνω, (ἐπὶ κακοῦ) σχηματίζω πρᾶγμα (συμπεριφοράν). « Τοὺς ἐκ τῆς φυγῆς σκεδασθέντας—, « Δ. Ἁλ., (Γαλλ.) rallier. (καὶ μσ.) « Τὸν μέν τινα συνεστηκότα ἐν κύκλῳ, τὸν δὲ καθήμενον, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) « Συνιστάναι πόλεις, « Ἰσοκρ., συνενόειν αὐτὰς εἰς συμμαχίαν. (καὶ δοτ. περιπ.) « Τὴν Ἀσίαν πᾶσαν συστήσας ἑαυτῷ, « Ἡρ., ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του. « Στρατιώτας τινὶ συνιστάναι, « Διόδ., στρατολογεῖν ὑπέρ. (ἰδ. μσ.) « Συστήσασθαι μισθοφόρους, « Πλούτ. (καὶ ἐλλπτ.) « Λέχος Ἡρακλεῖ ξυστάσα, « Σοφ., συζευχθεῖσα εἰς γάμον. (συχνὰ, ἐπὶ κακοῦ) « Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπ' αὐτὸν συνιστᾶς, « Παυσ., (Γαλλ.) ameuter. « Συνιστᾶς τοὺς Ἀρκάδας ἐπὶ τὴ Σπάρτη, « Ἡρ. (καὶ μσ.) « Συστάντες τινές, « Θκ., συνομόσαντες. » Πολλοὶ ἤδη ἤραν ξυνιστόμενοί τε καὶ θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία, « Ξεν. « Συνεστάναι τοὺς Ἀρκαδ. ἢ Ἀρκάδας, « αὐτ. « Ἐργαστήρια μοχθηρῶν ἀνθρώπων συνεστηκότων ἐπὶ τοὺς ἐμπόρους, « Δημ. « Συνίσταται μετὰ τοῦ Δήμητρος, « αὐτ., ἑνώνεται, συναγρηκηοῦνται. « Ἐάν τις συνίστηται ἢ συνδεκάζῃ τὴν ἡλιαίαν ἢ τῶν δικαστηρίων τι, « αὐτ. « Τῶν ἠθάδων καὶ συνεστηκότων ῥητόρων ἀπαλλαγήσεσθε, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) « Ἀτρέ καὶ τὸν νοσέοντα χρὴ ἄλκιμον ἔμμεναι καὶ ξυνίστασθαι τῷ ἰητρῷ κατὰ τοῦ νοσήματος, « Ἀρετ. 2) γνωρίζω τινα εἰς ἄλλον ὡς φίλον μου ἢ ἄξιον τῆς εὐνοίας του ἢ δυνάμενον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, συσταίνω, (Γαλλ.) recommander. « Συστήσω σοι ἐγὼ καὶ Ἀπασίαν, « Ξεν. « Ἐπιμελέστερον ἐξετάζειν οἷς συνίστηται, « Πλ. (ἰδ μτνμ.) « Ἱμείρομαι τῷ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέσεσθαι, « Συν., τὸν κατέχοντα γνωστὸν μέτρος ἐπερχομένας γενεάς. (ἰδ ἀσυνήθ.) « Μαντικὴν ἑωυτῷ συστῆσαι, « Ἡρ., ἀκειώθη μετ' αὐτῆς, τὴν ἐνηγκαλίσθη. (καὶ πθ.) « Συνεστάθη Κύρῳ, « Ξεν. « Ὑπὸ Ἀριστίππου συσταθῆναι, « Ἀρ. 3) (ἐπὶ πραγμ.) συστέλλω, συμμαζόνω, συσφίγγω· πυκνόνω· (ἐπὶ ῥευς.) πήγνυμι· ῥώννυμι· σκυθρωπάσω. « Συνιζάνει γῆλαι, « Ἀρετ. (καὶ μσ.) « Χιὼν συνεπήγνυτο, « Πλούτ. (καὶ πθ.) « Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Παρειαὶ συνιστάμεναι, « Ἐπιπν. « ἀρχίζουσαι νὰ ζαρόνουν. « Συνιστάμενον τοῦ ἀέρος, « Πλ., ἄρχισε νὰ συννεφιάζῃ (νὰ κακοκαιριάζῃ), (ὄθ. 4) κάμνω στερεὸν, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω· αὐξάνω. (ἐπὶ καρπ.) μεστόνω. « Αἱ βόρειαι καταστάσεις τὰ σώματα συνιστῶσι, « Ἱππκρ., τὰ κάμνουν σφικτότερα. (ἰδ μσ.) « Αἱ σάρκες συνεστήκασι μᾶλλον τῶν προσφάτων ἰχθύων, « Ἀρστ., εἶνε στιφρότεραι. » Συνιστὰς τὰς τιμὰς τοὺσίτου, « Δημ., —Συντιμῶν, ἀναιδάζων. « Ἐπιγενομένῳ δὲ χρόνου ᾗ ὥσπερ ἤδη συνεστηκότων (τῶν κυάμων), « Θφρ. « Εὑρίσκομεν τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας καὶ εὐρωτιῶντας, τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς ᾗ συνεστηκότας, « Ακ. « Οἷς συνεστήκασιν αἱ κοιλίαι, « Ἱατρ., (ὄθεν 5) δίδω σύστασιν (ὕπαρξιν) εἴς τι, συνθέτω ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον, συγκροτῶ, κατασκευάζω· (μτνμ.) καθιστῶ, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν, διοργανίζω· (ἐπὶ κακοῦ) μηχανῶμαι· (ἐνίοτε) ἐπιχειρῶ· ἀποδεικνύω· (μσ.) ὑφίσταμαι, λαμβάνω ὕπαρξιν, γίνομαι, σύγκειμαι· διαγεγρῶμαι (εἰς μόνιμον κατάστασιν), διαρκῶ. « Ὁ τὸ πᾶν συστήσας (καὶ μσ. συστησάμενος), « Πλ. (καὶ ἀπολ.) « Τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ συνιστὰς συνίζησε, « Πλάτ., ὁ δημιουργὸς (τὸν κόσμον). « Ἐλεωναῖον ἡγεμόνα συστῆσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ταῖς δυνάμεσι, « Πλούτ., καταστήσας. « Τοῦτο ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις, « Ἀρστ., τὸ βεβαιόνει ἢ τὸ πιθανολογεῖ. « Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ θεός, « Γρφ., ἀποδεικνύει. « Ὃ τὴν ἀγαθότητα συνίζησι τοῦ θεοῦ, « Βασ. « Ἡ δ[ι]κ[α]ιοσύνη ἡμῶν θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, « Γρφ. « Ἐν παντὶ συνεστήκατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) « Ὡς συστήσων ἐπὶ τῷ μάγῳ θάνατον, « Ἡρ. (καὶ αἰτ.) « Συνις. πόλεμον ἐπί τινα, « Δημ. (καὶ μσ.) « Συνίστασθαι δυνατείαν, « Πλούτ. « Συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν, « αὐτ., διευθετήσαντες. (καὶ αὐτπθ.) « Σύλλογοι ἐγίνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο, « Ξεν., συνεκροτοῦντο. « Ἡ πόλις ἐκ πλειόνων ἢ μυρίων οἰκιῶν συνέστηκε, « Ξεν. « Πόλις οὕτω συστᾶσα, « Πλ. « Δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης, « Θφρ. « Καὶ ἄνευ σπερματικῆς ἀρχῆς αὐτόματα πολλὰ συνίστασθαι τῶν φυτῶν, « αὐτ. « Πᾶν ὃ συνίσταται ἐκ τινῶν, « Ἀρστ. « Μύθῳ εὖ συνεστῶτας, « αὐτ. « Ἠξίουν τε αὐτοὺς μὴ τειχίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον, ὅσοις ξυνεισήκει, ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους, « Θκ., ὅσοι εἶχον συνεστῶτας (ὑφισταμένους ἀκόμη) περιβόλους. (καὶ μτνμ.) « Συνιστάμενον ᾗ φυόμενον κακόν, « Δημ. « Δύναμις συνεστῶσα, « Ἡρωδ. « Τὰ ἱππικὸν ἔτι συνεστηκός, « Ξεν. « Τῆς μάχης συνεστώσης, « Ἡρ. (ὅμοιον μὲ τό) « Πολέμοις συνεστῶσι καὶ δύτῃς, « Ἰλ. Ξ, ἐν ἀκμῇ τῆς μάχης. « Διὰ τὸ περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνιστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα, « Πλούτ. » Τοῦτο δὲ ξυνεστήκει, μάχρι οὗ.., « Ἡρ. (ὄθεν) « Ζήτημα συνεστηκός, « Νικ., τὸ οὐσιῶδες τῆς πρατάσεως. (καὶ πλθ.) « Τὰ συνεστηκότα, « Αξ., τὸ ἐν ἐγκαταγείῳ πολίτευμα, τὰ καθεστῶτα. 6) (ἰδιοτ. μσ.) εἶμαι ἑνωμένος (σύμφωνος) μετά τινος, συνέχομαι. « Συνίσταντο τῇ Κατιλίνᾳ. « Πλ., συνώμοσαν μέ. « Οἱ συνιστάμενοι τῷ κενῷ, « Θμ., οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν (φρονοῦντες ὅτι ὑπάρχει), ἡ 7) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) εἶμαι εἰς σύγκρουσιν (καὶ ἐρπ. εἰς διαφωνίαν) μετά τινος, ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, διαφέρομαι, (ἐπὶ πραγμ.) παλαίω μέ. « Λιμῷ (« Πόνῳ, « Καμάτῳ κτλ.) —, « Ἡρ. « Ἐνατὸς δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι; « Ἐπγρ. « Ὥστε καὶ τοῖς ἐλέφασιν εἰς ἀλκὴν συγίσταθαι, « Διόδ. « Οἱ Ἀκαιδ., βουλόμενοι τοὺς Ἀθ. ἔχειν πόνον συνεστεῶτας βοιωτοῖσι, « Ἡρ. « Συνεστήκεε ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω, « αὐτ., ἦτον ἐναντία. (ἰδ ἀπολ.) « Συνεστηκότων δὲ τῶν στρατηγῶν, « αὐτ., διαφωνούντων, φιλονεικούντων. « Γνῶμαι πολλαὶ ἐγίνοντο, καὶ αἷδε συνεστηκυῖαι μάλιστα, « αὐτ., ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας, ἐκ διαμέτρου ἐναντίαι. 8) (ἐνίοτε) ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω. « Πόλεμον—, « Ἰσοκρ. « Ἀγῶνα ὑπέρ τινος—, « Πλούτ. « Συνεστήσαντο τὸν κίνδυνον ἐβδομήκοντα, « Διόδ.

Συνιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνειδὼς τινός, σύνοιδά τινί τι. 2) (χρῶ (δ.ηγοῦμαι) παρομοίως.

Συνίστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ συνειδὼς τινί τι, συμμάρτυς, (ἐπὶ κακοῦ) συνένοχος.

Συνισχαίνω («σχάνω), Αττ. ἀντὶ Συνίσχω, συνέχω.

Συνισχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἰσχνόν· σμικρύνω, ἐλλατόνω. « Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχναίνει, « Εὐρ.

Συνισχυρίζω, Μ. ίσω. Συντελῶ πρὸς ἰσχυροποίησίν τινος, ἐνδυναμόνω ἐκ συμφώνου.

Συνισχύω, Μ. ύσω, Ἰσχύω μετά τινος, εἶμαι ἐπίσης ἢ διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ἑνώσεώς μου ἰσχυρός.

Συνίσχω, = Συνέχω.

Συνιχνεύω, Μ. εύσω. Συνακολουθῶ κατ' ἴχνος, ἀνιχνεύω ἐκ συμφώνου.

Συνιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι, ἡ 2) τοῦ Συνήμι.

Συνναίεσκον, Π. Ἰων. παρτ. τοῦ

Συνναίω, Μ. νάσομαι, Π. ἀντὶ Συνοικῶ.

Σύνναος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τιμωμένος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου ναόν.

Συννάσσω, Μ. νάξω. Συφίγγω, συμπυκνόνω, (οὕτω διορθ. εἰς τὸν Ἡρ. [2', 60] τὸ Συνεξαντες).

Συνναυαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυαγῶ ὁμοῦ.

Συνναυβάτης, ου (ὁ), Π. συντοιχιδιώτης εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, σύμπλους, συνεπιβάτης.

Συνναύκληρος (ὁ). ὁ ναυκλήρων (ὁρίζων πλοῖον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος (συνιδιοκτήτης) τοῦ ναυκλήρου, (εἰς τὸν Λεξ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύκληρος).

Συννομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ ὁμοῦ (ὡς σύμμαχος) μὲ ἄλλον, λαμβάνω μέρος μετά τινος εἰς ναυμαχίαν.

Συννωθίζω-ῶ, Μ. ίσω. Ναυστολῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμμεταφέρω διὰ θαλάσσης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνναύτης, ου (ὁ). ναύτης ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους, σύντροφος ναύτου.
Συννεάζω, Μ. ώσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου μετά τινος. 2) ἀντί-
Συννεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ νεανικῶς, νεανιεύομαι ἐπίσης.
Συννεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεκρόνω ὁμοῦ.
Συννέκρωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ πρηγ.
Συννέμησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ
Συν-νέμω, Μ. νεμῶ. Βόσκω (καὶ μσ. Βόσκομαι) ὁμοῦ. « Τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα εὖ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὠγεύειν, » Ἀρστ.
Συννενέσται, Ἰων. ἀντὶ Συννένηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Συννένημαι, πθ. πρκ. τοῦ Συννέω.
†Συννευρία (ἡ). συγχρότημα νεύρων, σὰρξ συγκειμένη ἐκ νεύρων.
Συννεύρωσις, εως (ἡ). (ἀνατομ.) ἡ διὰ τῶν νεύρων σύμφυσις (συνένωσις) τῶν κοκκάλων ἢ τῶν χόνδρων.
Σύννευσις, εως (ἡ), ἡ ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον) νεῦσις, συνένωσις δύο σωμάτων τὰ ὁπ. γέρνουν συγχρόνως ἓν πρὸς τὸ ἄλλο (« Τὸ ἰσχυρὰ τῶν οἰκοδομημάτων τῇ πρὸς ἄλληλα ξυννεύσει τῶν ἐν αὐτοῖς λίθων ξυνδέδεται καὶ ἑστηκε καὶ μένει, « Μάξ.)· (μτφρ.) συναίνεσις, συγκατάνευσις· συνεννόησις, (Γαλλ.) connivence, (γεωμετρ.) convergence, ἓξ τοῦ
Συννεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) τι συγχρόνως ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο· συζεύλω, συνενόω. « Τὰς ὀφρῦς —, « Ἀκ., -Συνφρυόομαι. (ᾧ πθ.) « Συννενευμένας τῷ βλέμματι, » Γρ. Νύσ. || (ἑλλ.) γέρνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου· (τρπ.) ἐπινεύω, συγκατανεύω εἰς (ἢ ἔχω κλίσιν πρός) τι, συνεννοοῦμαι μετά τινος, (Γαλλ.) être de connivence.
(Συννέφει), ἀπρσ. (εὐχρ. κυρ. ὁ πρκ.) Συνένοφε, εἶνε συννεφιασμένος (ὁ καιρός). « Καὶ ξυννένοφε καὶ γεμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ, « Ἀρστ., (ἴδε καὶ Συννεφάω).
Συννέφεια (ἡ). συνένωσις νεφῶν, καιρὸς συννεφιασμένος, (κοιν.) συννεφιά.
Συννέφελος (ὁ, ἡ), = Συννεφής.
Συννεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω συννεφιάν, συννεφιάζω. «Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ; » Ἀρστ. 2) (μτφρ.) σκυθρωπάζω. «Συννεφοῦσαν ὄμματα, » Εὐρ. « Τί τὸ πρόσωπον συννεφοῦς; « Εὐρ. (ᾧ κατὰ μτχ.) « Συννενοφωμένα βαδίζει, » Ἀρστ., σκυθρωπή, (κοιν.) μὲ καταβασμένα μοῦτρα, ἓξ τοῦ
Συννεφής [συν, νέφος], ἐος (ὁ, ἡ). συννεφιασμένος· (μτφρ.) σκυθρωπός, περίλυπος. « Ἀλλὰ γὰρ Κρεοντα λεύσσω τονδε δεῦρο συννεφῆ πρὸς δόμους στείχοντα, « Εὐρ. » Ἡ συννεφὴς ἐξις αὐθάδειαν ἐμφαίνει, » Φυσιογ. μ.
Συννεφία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνεφεια.
Συν-νεφόω-ῶ Μ. ώσω, = Συννεφέω.
‡Συννέφω, ἀχρ. ἴδε Συννέφει.
†Συννεχές, Συννεχέως, Π. (διὰ τὸ μέτρον) ἢ ἑξαλμ. ἀντὶ Συνεχές, -έως.
Συννέω, Μ. νεύσομαι, = Συγκαλυμβάω. « Ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, « Δκ. (Φιλοχ. 34).
Συν-νέω, Μ. νήσω (πθ. πρκ. Συν-ένημαι). Μαζώνω εἰς ἕνα σωρόν, συνεπισωρεύω. « Συννήσει πυρὴν μεγάλην, « Ἴλ. (καὶ πθ.) « Τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων, « Θκ.
Συννεωκόρος (ὁ, ἡ), σύντροφος νεωκόρα.
Συννεωτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω μετά τινος νεώτερα πράγματα, γίνομαι συνένοχος νεωτερισμῶν. « Τῷ γὰρ ἐκείνου νεωτερισμῷ συνενεωτέρισαν ᾗ ἄλλοι, « Στρβ. (ΙΔ', ε').
Συννηέω, Ἰων. ἀντὶ Συννέω.
Συννήθω, Μ. νήσω (πθ. πρκ. Συν-ένησμαι), = Συγκλώθω.
Συννηπιάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ἐπίσης νήπιον.
Συννῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συννέω ἢ Συννήθω.
Σύννησις, εως (ἡ). τὸ συνηθεῖν, σύγκλωσις.
Συννηστεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω μετά τινος.
Συν-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Συγκολυμβάω.
Συννήω, Ἰων. ἀντὶ Συννέω.
Συν-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὁμοῦ. «Νικῶντι μέν τοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί, » Εὐρ.
Συννοέω-ῶ, Μ. ήσω. Δομβάνω κατὰ νοῦν, ἐννοῶ, διαλογίζομαι, διανοοῦμαι. (μσ. ἢ πθ.) εἶμαι σύννους (συλλογισμένος), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) συννοημαι. « Φαίνῃ τι ἐσκυθρωπακέναι, ᾗ εἰς γῆν βλέπειν, ὡς τι συννοούμενος, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) « Συνυπάρχειν καὶ συννοεῖσθαι ἀλλήλοις, « Σξτ.
Συν.οητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συννοεῖν.
Συννοητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ συλλάβῃ κατὰ νοῦν (νὰ συννοηθῇ), καταληπτός.
Σύννοια (ἡ). τὸ νὰ ἤνε τις σύννους, σκέψις, συλλογή. « Καί τί ἂν τις ξυννοεῖτο; — Τὴν μεγίστην ξύννοιαν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, « Πλάτ. » Ἐπὶ συννοίας ἔγω (γίνομαι, καθέστηκα), « Αξ., (ᾗ) »Συννοίᾳ ἔχομαι, « Ἡρ., -Συννοέομαι. »Ἐπὶ συννοίας βαδίζει, « Ακ., περιπατεῖ συλλογισμένος. » Δεῖ τὴν γυναῖκα κοινωνεῖν τῷ ἀνδρὶ καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ συννοίας καὶ γέλωτος, « Πλ.
†Συννομεύς, έως (ὁ). ὁ συννέμων τινί, σύντροφος βοσκοῦ (νομέως).
Συννομή (ἡ), τὸ συννέμειν, συμβόσκησις. 2) ἡ ἐξ ἴσου διανομή, διακόσμησις, διευθέτησις.
Συν-νομίζω, Μ. ίσω. Νομίζω τὸ ἴδιον, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης.
Συννομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸ συννέμειν. « Τέχνη —, « Πλάτ., ἡ τῶν συννομέων.
Συννόμιον (τὸ). κοπάδι συννόμων ζώων.
Συν-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ ὁμοῦ, βάλλω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου νόμους ὡς-
Συννομοθέτης, ου (ὁ). συνεργὸς νομοθέτου.
Σύννομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ συννέμων τινί, συννομεύς. 2) (συνήθ. προπαροξ.) ὁ συννεμόμενος (βοσκῶν, [καὶ ἐπὶ ἀνθρ.] συνδιαιτώμενος) μετ' ἄλλων, συνήθης, συνόμιλος, (μὲ χαρ.) συμμέτοχος· (ἐν γέν.) σύντροφος, (ἀθενῶς οὐσ.) σύζυγος, (ἐπὶ πραγμ.) ταιριασμένος, ἰσορροπῆς. » Λίθος —, « Πλδ., Στρ., Πλ., πελεκημένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναρμόζεται προσφυέστατα, τετράγωνος. » Θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες πέτραι, « Εὐρ., γείτονες, παράλληλοι (οὐσ.) ἀντὶ Συννομή, συμβόσκησις· (ἐν γέν.) συγκοινωνία, συνδιαίτησις.
Σύννους-ους (ὁ, ἡ). συλλογισμένος, σκεπτικός. »Ἔθιζε σεαυτὸν εἶναι μὴ σύννουν θρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν, « Ἰσοκρ. εἰς ἑαυτὸν ἐρχόμενος, (Ἰλ. Η', 172).
Συν-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ ὁμοῦ (ὁ χρόνως ἢ τὴν αὐτὴν νόσον μὲ ἄλλους.
Σύννους (ὁ, ἡ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σύννοος.
Συν-νυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τὴν νύκτα μετά τινος, συνδιανυκτερεύω.
Συν-νυμφεύομαι, Μ. εύσομαι. Συνδέομαι νυμφικῶς, ὑπανδρεύομαι.
‡Συννύμφη (ἡ), μτγν. ἀντὶ Σύννυμφος.
Συννυμφοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ συνοδεύων τὴν νύμφην μετὰ (ὡς συμβοηθὸς) τοῦ νυμφοκόμου.
†Σύννυμφος (ἡ). ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ἑνὸς, (καὶν.) συννυμφάδα.
Συννυμφοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφοστολῶ ὁμοῦ, συνοδεύω ὡς νυμφοστόλος.
Συν-ωγκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ὠγκάομαι ὁμοῦ.
Συν-ωγκόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ὠγκόομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συν-οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω (Περπατῶ) ὁμοῦ, συντροφεύω τινὰ ὡς συνοδίτης (ἀστρνμ.) εἶμαι εἰς σύνοδον (conjunction).
Συνοδία (ἡ), τὰ συνοδεύειν (συνοδοιπορεῖν)· (συνκδχ.) ὅμιλος (ἑταιρία) συνοδευόντων, (Ταυρκ.) κερβάνι. 2) (ἐν Πλάτ. Κικ.) συνδιάλεξις, συνομιλία (ἐκ τοῦ εἰς περίπατον).
†Συνοδιάρχης, ου, (ὁ). ἀρχηγὸς συνοδίας, (Τουρκ.) κερβανάγας. » Καὶ ἀλλ., συνοδιάρχην οἱ ξυναναβάντες αὐτοῦ ἔμποροι, « Ἠπγρ.
Συνοδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σύνοδους (κυρ. τῶν πλανητῶν)· «Μίτρα ἡ (ἄλλ.) Συμμηνία. »Νὺξ —, « Συνοδικὴ ἦν γίνεται νέα (εἶνε εἰς σύνοδον μετὰ τοῦ ἡλίου ἡ σελήνη. « Ἐλλειπτικὴ Πλ., ἡ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου.
Συνόδιων (τὸ), (ἀστρνμ.) ἡ τῆς σελήνης (μετὰ τοῦ ἡλίου σύνοδος (conjunction) (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) ἡλιόσπορα.
Συνοδίτης, ου (ὁ). σύντροφος ὁδίτου (ὁδοιπόρου), συνοδοιπόρος.
Συν-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ μαζύ, συντροφεύω ὡς-
Συνοδοιπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁδοιπορῶν ὁμοῦ, σύντροφος ὁδοιπορούντος, συνοδίτης.
Συνοδοντίς [συνοδών], (ἴσος (ἡ), εἶδος ἰχθύος τοῦ Νείλου (ἐκ τοῦ γένους τῶν σιγνάθων).
Συνοδοντίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου εὑρισκομένου εἰς τὸν μυελὸν τῶν ζώων συνόδοντος.
Σύνοδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἄρχομαι πού ἢ καὶ πλειοτέρων εἰς ἓν μέρος, ἀνάμιξις, συναναστροφὴ (» Ἀπακτείνατα βοῶν ἐν δείπνῳ καὶ συνόδῳ, « Δμ.). (ἴδε καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνίλευσις (εἰς συμβούλιον), (Γαλλ.) congrès, (ἐκκλησ.) concile· (ἀνίστε) συνουσία· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμβολή, σύγκρουσις, (Γαλλ.) mêlée· (ἐζρνμ.) ἀντάρωσις, δύο πλανητῶν, (Γαλλ.) conjonction, (ἴδε Διχοτομος)· (σπν.) ἀντὶ Πρόσθεσις. «Χρημάτων —, « Πρ.

Συνοδεία (ὁ, ἡ), = Συνοδίτης, σύντροφος. «Καὶ ἔσχε σύγγηρον.. τὴν αὐτὴν ζωὴ καὶ ἡνιόχου σύνεδρον,» Ἐπιγρ.

Συνέδριος, αυτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων συνεγείς ἑδρύσεις, (ἀνατιθ. τῷ Καρχαρόδους). «Τῶν ζώων τὰ συνοδεύοντα πίνοντα ἀπὲ, οἷον ἵππος καὶ βόες, « Ἀριστ., (ἐθ. ‖. οὐσ. ἀρχ. «Τὸ ἐρυθρὸν (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς συναγελάζους), (καιν.) συγγόδι, (κατ' ἄλλ. ὀρθότερον τὸ Συνόδους).

Συνοδυάω-ῶ, Μ. ἥσω, Πρεξενῶ ἐπίσης πόνον (θλῖψιν, ὀδύνην). ‖. (πθ.) συναισθάνομαι τὴν θλῖψιν ἢ τὸν πόνον τινός, συμπάσχω, συναλγῶ.

Συνοδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι, = Συνθρηνῶ.

Συνοίζω, Μ. οίσω. Ἀναβιβῶ ὁμοῦ δομήν.

Συνοίσω, Μ. συν-είσομαι (παρτ. Συνήδειν κτλ.). Ἠξεύρω τι τὸ ὀπ. ἠξεύρει ἢ ἄλλος τις, εἶμαι ἐπίσης εἰδήμων (πληροφορημένος περὶ) τινος· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ὑποτ. ἢ εἰδ. μτχ. ἐκ δ'.) « Συνειδέναι τινί τι, « Ἡρ. « Συνοίδαμεν ὑμῖν οὐδὲν πολλῶν προθυμοτάτοισι, « αὐτ., μαρτυροῦμεν ἐν συνειδήσει (εἶμεθα πεπεισμένοι) ὅτι. » Σύνοιδα ἐμαυτῷ τελείως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν, « Ξεν., ἔχω συμμαρτυροῦσαν τὴν συνείδησίν μου ὅτι. « Σύνοιδεν ἑαυτῷ οὐδὲν δυναμένῳ φῆσαι, « Αἰσχλ., εἶνε πεπεισμένος ἐσωτερικῶς καὶ ὁ ἴδιος. « καὶ τί μοι συνίσθα τοιοῦτον εἰργασμένῳ; « Ξεν. (καὶ ἁπλ. κατὰ μτχ.) « Οἱ συνειδότες, « Ξεν., οἱ συνένοχοι τῆς συνωμοσίας. (ἐθ. ὡς οὐσ.) « Τὸ συνειδός, « Δημ., ἡ συνείδησις.

Συνοιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ διὰ μιᾶς.

Συνοίησις, εως (ἡ). πρῆξιμον τῶν περὶς μερίων εἰς ἕν. « Φλεγμονὴ περὶ τὸν ἐνοφθαλμὸν γινομένη τοῦ θακτυλίου καὶ συνοίησις, « Μνησίθ.

Συνοικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ οἰκεῖον τινος, σχετίζω, συμβιβάζω· (ἢ πθ.) σχετίζομαι (οἰκειόνομαι) μετά τινος· (μὲ ὑποτ. ἐκ δ'.) « Τὰ ἀγνοούμενα τοῖς γνωριζομένοις συνοικειοῦν, « Πλ. « Τὴν Ἀχιλλέως δόξαν αὐτῷ συνοικειοῦν βουλόμενος, « αὐτ.

Συνοίκειωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος οἰκείωσις, ἕνωσις, προσοικείωσις· (ῥητ.) συνένωσις δύο, ἀνωτέρων ὡς πρὸς τὸ φαινόμενον, ἰδεῶν εἰς τὸ αὐτὸ ὑπακείμενον.

Συνοικεστία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνοίκησις.

Συνοικέσιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Συνοίκησις (κυρ. ἀνδρὸς καὶ γυναικός), ὑπανδρεία.

Συνοικέτης, ου (ὁ). σύνοικος, συγκάτοικος, σύζυγος. [ἐκ τοῦ

Συνοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὁμοῦ (μετά τινος), συγκατοικῶ· (ἐνγέν.) συζῶ· (ἰδιαίτ. ἐπὶ συμβιώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς). εἶμαι ὑπανδρευμένος, ὑπανδρεύομαι. « Ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὸν ἀστὸν τῇ ξένῃ, « Δημ. « Τούτων συνοικησάντων, γίνεται Κλειαθένης, « Ἡρ. (καὶ μτγμ.) « Κακῷ (« Δύπῃ, « Φόβῳ) συνοικῶ, « Λξ., συνέχομαι. ‖. (πθ.) « Ὥρα συνοικημένη, « Ξεν., κατοικημένη ὑπὸ πολλῶν συ.οίκων, πολυάνθρωπος.

Συνοίκημα (τὸ). ἄθροισμα συνοίκων, κοινωνία ἀνθρ. συνοικούντων· συνοικία(;).

Συνοίκησις, εως (ἡ), τὸ συνοικεῖν, συγκατοίκησις, (ἐν γέν.) συνδιαιτρίβη, συνδιαίτησις, (ἰδιαιτ.) συμβίωσις ἀνδρὸς ἢ γυναικός, ὑπανδρεία.

Συνοικητήρ, ῆρος, ἀντὶ Συνοικητὴς καὶ

Συνοικήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σύνοικος, συγκατοικος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συνοικία (ἡ), = Συνοίκησις. 2) (συχνότ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἕνωσις οἴκων (οἰκιῶν) εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν ἢ περιοχὴν, 'σπίτι μεγάλον (μὲ διάφορα χωρίσματα) ὅπου κατοικοῦν πολλοὶ 'νοικάτορες, (Γαλλ.) hotel, (Τουρκ.) κυραγανὲς (ἴδε Πλούτ. Σύλ. ϕ.) ἢ μαγαλές. « Οὐκ ἂν εἰεσθαι μίαν ἐν Ῥώμῃ συνοικίαν Καίσαρα πρασιαπεῖν Νυμφίδιον, « Πλ.

Συνοίκια (τὰ), (ἐνν. ἱερά) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήν. εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθην., (ἄλλ.) Μεταίκια.

Συνοικίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ σύνοικον (συγκάτοικον) τινος, ὑπανδρεύω. « Τὴν θυγατέρα τινί—, « Ἡρ. 2) κατοικίζω τόπον τινὰ διὰ συνοίκων, μεταφέρω τοὺς κατοίκους διαφόρων πόλεων εἰς μίαν, σχηματίζω συνοικίαν. « Συνῴκισε τοὺς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντας εἰς ἓν ἄστυ, « Πλ. « Εἷς ἦν τὰς ἐκ τῆς χερσοννήσου πόλεις συνῴκισε, « Λξ.

Συνοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Συνοικισμός (ὁ), τὸ συνοικίζειν ἢ συνοικίζεσθαι, κατοίκισις τόπου τινὸς διὰ ἢ ὑπὸ συνοίκων, σχηματισμὸς συνοικίας. 2) = Συνοίκησις (ἀνδρογύνου), συναίκισον(;).

Συνοικιστήρ, Π. ἀντὶ

Συνοικιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ συνοικίζων (κατοικίζων διὰ συνοικισμοῦ) τόπον τινά, θεμελιωτὴς πόλεως συνοικισθείσης.

Συνοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος), (συγχ. τῷ =

Συνοικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ (διευθετῶ) ὁμοῦ, κατορθόνω συγχρόνως δι' οἰκονομίας.

Σύνοικος (ὁ, ἡ). ὁ συνοικῶν εἰνι, συγκάτοικος, (ἐν γέν.) σύνπραφος, ὁμοδίαιτος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συνοικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (μένω συνήθως εἰς) τὸν οἶκον μετά τινος, εἶμαι =

Συνοίκουρος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἢ καθήμενος πάντοτε εἰς τὸν οἶκον μετά τινος, ἐπίσης σκοπωρῶν.

Συνοικτίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Συλλυποῦμαί τινα, συντάλαντίζω.

Συνοίμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνῳδὸς, 'καιρεασμένος, σύμφωνος. « Ὕμνος φόρμιγγι—, « Ἀπλλν.

Συνοιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ ὁμοῦ, συνθρηνῶ μετ' οἰμωγῆς.

Συνοινοχοεύω-ῶ, Μ. ήσω, Οἰνοχῶ μετ' ἄλλου.

Συνοίομαι, Μ. οἰήσομαι. Φρονῶ συμφώνως μετά τινος, εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας (δοξασίας).

Σύνοισις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Συνοῖσον, συμφέρον, ἀσφάλεια.

Συνοίσομαι, μσ. μέλλ. καὶ

Συνοῖσον, οὐδ. τοῦ μέλλ. τῆς μτχ. καὶ

Συνοίσω, μέλλ. τῆς ἀρχ. τοῦ Συμφέρω.

Συνοίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Συναναχωρῶ, συναπέρχομαι, (μτνμ.) συναποθνήσκω.

Συνοκλάζω, Μ. άσω. Κλίνω συγχρόνως καὶ τὰ δύο γόνατα, κάθημαι διπλοπόδι ἢ ἀνακούρκουδα, συγκάθημαι.

Συνόκτω (οι, αι, τὰ). ὀκτὼ ὁμοῦ.

Συνοκωχή (ἡ), = Συνοχή, σύμπτωσις· σύσφιγξις· (ατνμ.) στενοχωρία.

Συνολιαθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ ἢ πίπτω ὁμοῦ.

Συνολκή (ἡ), τὸ συνέλκειν ἢ συνέλκεσθαι, συστολή, συμμάζωμα.

Συν-ολλύμι, Π. ολέσω. Συναφανίζω, (ἢ μσ.) -ίζομαι.

Συν-ολολύζω, Μ. ύσω. Ὀλολύζω καὶ ἀγὼ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).

Σύνολος, η ἢ ος, ον. "Ολος ὁμοῦ, Σύμπας. ‖. (συνήθ. εἰς πτοῦβ.) « Τὸ σύνολον, « τὸ ὅλον ὁμοῦ, ἢ ὁλότης. ‖. (ἐλλ. τῆς Κατὰ) ἀντὶ Συνόλως, ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐν γένει κτλ.

Συν-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Συνθρηνῶ (μετ' ὀλοφυρμοῦ), συνοδύρομαι.

Συνόλως, ἐπίρ. "Ολως διόλου, καθ' ὁλοκληρίαν, ἁπαξαπλῶς, ὁλοτελῶς, ἐν γένει, (παρβλ.) Συλλήβδην.

Συνόμαιμος κτλ

Συνομαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμαίμων, συγγενὴς ἐξ αἵματος, ἀδελφὸς ὁμομήτριος.

Συν-ομαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν)· ἰσάζω ἕνα μετ' ἄλλου.

Συν-εμπορεύω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συναποκλουθῶ.

Συν-ομβρίζω, Μ. ίσω. (τρπρσ.) Κάμνει πολλὴν καὶ συνεχῆ βροχήν.

Σύνομβρος (ὁ, ἡ). συνωθεμένος μὲ βροχὴν ῥαγδαίαν (ὄμβρον).

Συνόμευνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνευνος.

Συνομήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήθης.

Συνομηλίξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήλιξ, (κοιν.) συνομήλικος.

Συν-ομηρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι δαμένος θέμηρον (ἐνέχυρον, [Τουρκ.] ῥιχέμι) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συνομήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἐκ τοῦ, ὁμήρης] = συνηθροισμένος, σύννωμένος ἢ συνέχης. « Θάλαμοι —, « Νίκ.

Συν-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Συναναστρέφομαι συνήθως, "ἔχω σχέσιν) μετά τινος.

Συνομιλία (ἡ). ὁμιλία μετά τινος συναναστροφὴ ἢ συνδιάλεξις.

Συνόμιλος (ὁ, ἡ), = διατρίβων συνήθως μετά τινος. σύντροφος ἀχωρίστος.

Συν-ομνυμι(-ομνύω), Μ. ομόσω ἢ ομοῦμαι. 'Ομνύω ὁμοῦ (τὸν αὐτὸν ὅρκον ἢ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμ. μετά τινος)· ὑποχρεοῦμαι ἀμοιβαίως (συνενόνομαι) δι'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄρκου· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) κόμνω συνωμοσίαν, (Γαλλ.) conspirer. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ᾧ δοτ. ἡ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) «Πάντων συνωμοσάντων ἐπὶ σοί, » Ἡρ. (καὶ μτφρ.) » Ξυνώμοσαν γὰρ, ὄντες ἔγγιστοι τὸ πρίν, πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην, » Αἰσχύλ. (καὶ μσ.) «Οἱ συνωμοσάμενοι τῷ Περπέννῃ, » Πλ., οἱ συνένοχοι τῆς συνωμοσίας τοῦ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ συνομόσαντες (ἢ) συνωμωμοκότες, » ἀντὶ Οἱ συνωμόται, (Γαλλ.) les conjurés.

Συν-ομοζυγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι σύζυγος (ὁμόζυγος) τινος.

‡Συν-ομοιοπαθέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Συνομοπαθέω.

Συν-ομοιόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ὅμοιον μὲ ἄλλο.

Συν-ομολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω τὰ αὐτὰ (Μαρτυρῶ ἐκ συμφώνου) μετά τινος· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Συνωμολόγεόν σφι (ταῦτα) καὶ οἱ ἄλλοι, » Ἡρ. (ᾧ πρὸς ἀπαρ. εἰδ.) » Ποιητὴν ἀγαθὸν Ὅμηρον γεγενῆσθαι πάντες σοι ξυνομολογήσουσι, » Λκ. 2) ὑπόσχομαι ἀμοιβαίως, κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν, ὁμολογίαν). » Ταῦτα οὕτω συνωμολογεῖτο, » Ξεν., ἐσυμφωνήθησαν. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ συνωμολογημένα, » Πλδ., τὰ ἑκατέρωθεν συμφωνηθέντα.

Συνομολογία (ἡ). συνυπόσχεσις· συμμαρτυρία· συνθήκη, συμφωνία.

‡Συνομόλογος (ὁ, ἡ). ὁ συνομολογῶν (ἢ συναινῶν εἰς) τι, σύμφωνος.

Συνομολογουμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν, συμφώνως.

Συν-ομονοέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φρονῶ τὰ αὐτὰ, εἶμαι ὁμογνώμων τινί.

Συν-ομοπαθέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συνδιατίθεμαι (εὖτως ἢ ἄλλως), συμμορφοῦμαι. «Τοῖς ἐπιτηδεύμασι ᾧ ταῖς διαίταις—, » Πλ.

Συν-ομορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι συνόμορος (Συνορεύω μετά) τινος.

‡Συνόμορος (ὁ, ἡ). ὁ συνορεύων μετά τινος, γείτων ὅμεσος, πλησιόχωρος.

‡Συνομοσία, ἀόκμ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνωμοσία.

Συν-ομοφρονέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Συνομονοέω.

‡Συν-ωμώνυμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι συνώνυμός ("Ἐχω τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά) τινος.

Συνωμώνυμος (ὁ, ἡ), = Συνώνυμος, συνονόματος.

Συν-ονειρώσσω(ττω) Μ. ὠξω. Ὀνειρώττω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-ονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω συγχρόνως ἢ (ς) μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Συν-οξύνω, Μ. υνῶ. Συνάγω (ᾧ πθ. Συνάγομαι, Καταντῶ) εἰς ὀξύτητα, εἶμαι ἢ γίνομαι αὐνοξυς. 2) (Γραμ.) ὀξύνω λέξιν τινὰ καθὼς ἄλλην. » Ὀξυνομένην ἄρα τῷ Ὅς, συνοξυνθήσεται τὸ Ὅ, » Ἀπλλν.

Σύνοξυς (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν συνηγμένος εἰς ὀξύτητα, ἐντελῶς ὀξύς (συμβλερός).

Συν-οπαδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συνακολουθῶ.

Συ οπαδός (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ὀπαδός, ἀκόλευθος· συνομιλος, σύντροφος. » Ἰχνεῖ σῷ ξυνοπηδὸν ἐμόνφιλον ἦτορ ἐρείσθη, » Ἀπλλνρ.

Συν-οπάζομαι, Μ. άσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ἀντὶ Συνακολουθῶ.

Συνοπάων, ονας (ὁ, ἡ), Π. = Συνοπαδός.

Συν-οπλίζω, Μ. ἴσω. Ὁπλίζω (καὶ πθ. ἡ μσ. Ὁπλίζομαι) ὁμοῦ· (πθ.) » Συνοπλιζόμενοι, » Πλδ., οἱ σύνοπλοι.

Συν-οπλιτεύω, Μ. εύσω. Συστρατεύομαι ἢ Συμπολεμῶ ὡς ὁπλίτης, (ἁπλ.) Συμμαχῶ.

Συνοπλίτης, ου (ὁ). σύντροφος ὁπλίτου.

Σύνοπλος (ὁ, ἡ). αὐντροφος ὁπλοφόρου, συμπολεμιστῆς, συστρατιώτης, (Γαλλ.) frère d'armes.

Συν-οπλοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁπλοφορῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συν-οπτάω-ῶ, Μ. ἥσω. Ψήνω μαζῆ.

Συνοπτέον, θετ. τοῦ Συνοράω.

Συνοπτικός, ἡ, όν. Ὁ βλέπων ἐν συνόψει (πολλὰ ἀντικείμενα διὰ μιᾶς), διορατικός, (μτφρ.) ὀξύνους. ‖. (οὐσ.) » Τὸ συνοπτικόν, » τὸ διορατικόν, (Γαλλ.) la perspicacité. 2) ὁ ἐκτεθειμένος ἐν συνόψει (συντόμως ἢ περιεκτικῶς). » Ὅρος—, » Διον.

Συνοπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ συνοπτικὸν τρόπον, ἐν συνόψει, γενικῶς, (ὄχι πολὺ) συντόμως καὶ περιεκτικῶς.

Σύνοπτος (ὁ, ἡ), [συνοράω]. τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς (d'un coup d'œil), εὔθετος ὡς πρὸς τὴν ὄψιν, συμφανὴς, εὐσύνοπτος· (μτνμ.) εὔληπτος.

Συνόρασις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Σύνοψις.

Συνορατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συνορᾶν, διορατικός.

Συν-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Συνεῖδον κλ.). Βλέπω συγχρόνως ἢ διὰ μιᾶς πολλὰ ἀντικείμενα, (Γαλλ.) embrasser d'un coup d'œil· παρατηρῶ συγχρόνως (ὡς ἐκ περιωπῆς)· (συχνότ. μτνμ.) = Συννοῶ, κατανοῶ. » Δεινὴ φύσιν μικρῶν παιδίων συνιδεῖν εὑρεσθαι, » Δμ. » Ὥζε μηδὲν ἂν δυνηθῆναι συνιδεῖν μήτε τοὺς χρησίμους μήτε τοὺς ἀχρήστους αὐτῶν (τῶν νόμων), » Ἰσκρ. 2) (ἐνίοτε) βλέπω ᾧ βλέπομαι συγχρόνως. «Νύκτωρ πυρὰ πολλὰ ἑκαίων, καὶ συνεώρων ἀλλήλους, » Ξεν. 3) (Βυζαντ.) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. » Συνορῶμεν αὐτὸν ἀποβληθῆναι τοῦ σώματος τῶν ἐκκλησιῶν, » Συνοδ.

Συν-οργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ ὁμοῦ τὰ ὄργια, συνεορτάζω.

Συν-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμμερίζομαι τὴν κατά τινος ὀργήν, συναγανακτῶ. » Καὶ γὰρ τῷ Διάματρι συνοργίσθη Διόνυσος, » Καλλ.

Συν-ορέγομαι, Μ. ἐξομαι. Συνεπιθυμῶ.

Συν-ορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνορεύω μετά τινος, συνομορέω.

Συνορθιάζω, Μ. άσω. Ἐγκόνομαι ὁμοῦ ὄρθιος· (μτφρ.) συναναψῶμαι.

Συν-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὀρθὸν (ᾧ μτφρ. Διορθόω, Βάλλω εἰς τάξιν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύνορθρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ τὸν ὄρθρον (μὲ τὴν αὐγήν).

Συνορία (ἡ). ἡ θέσις τῶν συνορευόντων, γειτονία.

‡Συν-οριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Συνορέγομαι.

Συν-ορίζω, Μ. ἴσω. Συνάπτω ἢ Συμπεριλαμβάνω διὰ τῶν αὐτῶν ὁρίων· (ἀπὸ δοτ. μὲ δοτ.) συνορεύω μετά τινος.

Συν-ορίνω, Μ. ινῶ, Π. ἀντὶ Συγκινῶ, συνταράττω· (τρπ.) συνδιεγείρω.

‡Συνόριον (τὸ), = Συνορία.

Σύνορος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος, (συνυπαρχρεωμένος) μετά τινος ἐνόρκιος, τοῦ αὐτοῦ ὅρκου συμμέτοχος, σύμμαχος ἐνόρκιος, συνωμότης.

Συνορμάδες (αἱ), Π. αἱ (ἄλλ.) Συνορμάδες (ἐνν. πέτραι), [ἐκ τοῦ

Συν-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὁμοῦ, συμπαρορμῶ. ‖. (σπν. ἑλλ. ἢ μσ.) ὁρμῶ (γινόνομαι μὲ ὁρμὴν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνόρμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Συνορμώμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνορμῶμαι.

Συν-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (εἰς ὅρμον) μαζῆ μὲ ἄλλον.

Συν-ορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω (πολλὰ πλοῖα) μαζῆ (κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου).

Συν-όρνυμι, Μ. όρσω, Π. = Συνορίνω.

Σύνορος (ὁ, ἡ). [σὺν, ὅρος]. ὁ συνορεύων μετά τινος, Ὅμηρος. γείτων· (μτφρ.) σχετικός· ὅμοιος· (Π.) συγγενὴς (ᾧ).

Συν-ορούω, Μ. ορούσω, Π. ὁρμῶ συγχρόνως. » Δῦτις συνόρουσαν ἐναντίοι, » Ἀπλλν.

Συν-οροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (φτιάνω συγχρόνως τὰ μέρη) μὲ ἢ ὡς δῶμα ὄροφον, συσκιάζω.

Συν-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω (Χοροπηδῶ) μαζῆ.

Συν-οσφραίνω, Μ. ανῶ. Δίδω τινὸς νὰ μυρίσῃ· οσφρανθῆ τι συγχρόνως.

Συν-ουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (ἰατρικῶς) πληγὴν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἑνωθοῦν αἱ χεῖλη της καὶ νὰ κάμῃ οὐλήν.

Συνούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἴάσιμα) πληγῆς διὰ σχηματισμοῦ οὐλῆς.

Συνωλωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κλείειν τὰς πληγὰς, χρησιμεύων πρὸς συνούλωσιν.

Συν-ουρίζω, Σύνουρος, Ἰων. ἀντὶ Συνορίζω, Σύνορος.

Συνουσία (ἡ), τὸ συνεῖναι (συναναστροφὴ ἢ συνδιάγειν), συμβίωσις, συνδιατριβὴ συναναστροφή (« Ἄνευ φιλίας συνουσίη οὐδεμία ἀξιόλογος, » Ξεν. » Χρώμενοι συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, » Πλ. » Σοφαὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσιασταί, » Σοφ.)· σύναξις (ἀντάμωσις) πρὸς σύσκεψιν (« Συνουσίαν τῶν προσηκόντων ποιεῖσθαι, » Παρθ. » Τῶν συμβουλεύειν ἐπιχειροῦσι πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι [τὴν] συνουσίαν, ἀλλ' αὐτοὺς πλησιάσαντας, » Ἰσκρ.)· συνομιλία (κυρ. μεταξὺ φίλων ἢ διδασκάλου καὶ μαθητῶν), διδασκαλία (« Οὐδέναμεν τῆς συνουσίας ἐπράξατο, » Ξεν.)· συμπόσιον (« Ἐν συνουσίᾳ τις ἂν ἥσθειη τοιούτῳ, ὃν ἂν εἰδείη τῷ ὄψῳ τε ὄντα οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις, » Ξεν.)· (συχνότ.) σωρκικὴ μίξις (« Ἡ τετάρτη εἶναι ἀνδρῶν συνουσίας, » Σοφ.)· (ἐν γέν.) σχέσις καθημερινὴ, συνδιαίτησις, συνοικία (« Οὐλόγοις, ἀλλὰ τῇδε συνουσίᾳ πλέον, » Σοφ.)· (συνηθ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνόντες· (εἰς τὸν Θφρ. Ἰς. Φυτ. Α'. 5) ἀντὶ τοῦ· Σύστασις, οὐσία, (Γαλλ.) consistance.

Συνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μαζῆ, συναναστρέφομαι συνήθως (συναναστρέφομαι) μετά τινος· συνέρχομαι, ἀνταμώνομαι· (ἰδιαιτ.) συνευρίσκομαι (σαρκικῶς), συνουσιάζομαι· (μεθ.τ.) ὑπανδρεύω (ς). «Τὴν ἢ Ἀνθίαν εἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει,» Ξεν. Ἔφεσ.

Συνουσιασις, εως (ἡ) καὶ

Συνουσιασμός (ὁ)· τὸ συνουσιάζειν, (ἰδιαιτ.) σαρκικὴ μίξις. συνουσία.

Συνουσιαστής, οῦ (ὁ), ὁ συνουσιάζων (συναναστρεφόμενος συνήθως) μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος· (ὀθ. κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Σωκρ.) μαθητής.

Συνουσιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιβρεπὴς πρὸς συνουσίαν.

†Συνουσιόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.)· Συνάπτω εἰς μίαν οὐσίαν, ἑνόω κατ' οὐσίαν. «Τὰς ἐξ ἀμφοτέρων τὰς συνουσιωμένας ἀρχὰς ἔφθειρεν τοῖς ἀνθρώποις,» Τιμόθ.

Συνουσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατ' οὐσίαν ἕνωσις.

Συνουσιώτης, ου (ὁ), = Συνουσιαστής, θιασώτης.

Συνουσιόω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πληγόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνοφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συζέλλω τὰς ὀφρῦς, γίνομαι σύνοφρυς, σκυθρωπάζω.

Σύνοφρυς, υος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ἑνωμένα (Τυπ. τσατμαλίδικα) ἢ πυκνὰ ὀφρύδια. «Τὸν δὲ τοιοῦτον μίξοφρυν ὁ Κρατῖνος καλεῖ,» Πλδ. 2) ὁ σεμνόρρων τὰ ὀφρύδιά του, σκυθρωπὸς ἢ· ἀγέρωχος, ὑπερήφανος· «Τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς. . σύνοφρυς ἐντεῦθεν γενόμενος,» Εὐς.

Συνοφρύωμα (τὸ). ἡ ἕνωσις (ὁ Τυρκ. τσατμὰς) τῶν ὀφρυδίων. 2) σούφρωμα τοῦ μετώπου, σκυθρώπασμα, (παρβλ.) Ἐπισκύνιον.

Συνοχεύς, έως (ὁ). ὁ συνέχων (συγκρατῶν ἢ περιέχων) τι. «Ὁ τῶν οὐρανῶν δημιουργὸς καὶ συνοχεὺς,» Δαμασκ.

2) «Ἄνθρωπος—,» Ἡρακλᾶ., ὁ συνδέσμιος, (Γαλλ.) consequent.

Συνοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμεταφέρω τι (ἢ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος.

Συνοχή (ἡ), τὸ συνέχειν ἢ συνέχεσθαι, συγκράτησις, συνένωσις (» Ἦν ξυνοχῇσιν ἔδωκε,» Ἰλ. Ψ'., εἰς τὸ μέρος ὅπου σταθμεύει ὁ ὁρμος)· (τρπ.) στενοχωρία, ἀδιέξοδον· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμβολή, συμπλοκή (« Ἐν ξυνοχῇσιν ἀγώνος,» Κοῦντ.)· (Π. εἰς τὸ πλθ.) δεσμὸς, (Μανεθ.)

Συνοχήδην, ἐπίῤῥ. Π. ἐν συνοχῇ, σφιγκτά.

Συνοχικὸς, ἡ, όν. « Ὁ δυνάμενος συνέχειν (συγκρατεῖν, συντηρεῖν), ἐπιτήδειος συνοχήν.

Συνοχίζω, Μ. άσω. Συνέχω (Συγκρατῶ) ὁμοῦ, συνδέω.

Συνοχμὸς (ὁ), = Συνοχή, (εὔχρ. κυρ. τὸ Συνεοχμὸς).

Συνοχωτὸς (ὁ, ἡ). ὁ συνεχόμενος μετά τινος, συνηγμοσμένος, σύμφωνος· (ἐνίοτε) συνεχὴς, διαρκὴς, ἀδιάκοπος· (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) » Πυρετὸς, « Γαλ., ἴδε Συνεχὴς.

Συνὸχωκα, Ἰων. Π. (ἀντὶ Συνόκωχα), μσ. πρκ. τοῦ Συνέχω, εἶμαι συνηγμένος (συνεσφιγμένος). « Ὅμως συνοχωκότες,» Ἰλ. Β., συνηγμένοι εἰς ζενότητα, συμπεπτωκότες, (ὀθ. 2) (μτγν.) συμπίπτω, καταπίπτω. «Τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν κονίῃσι,» Κόϊντ.

Συνυψίζω, Μ. (ισω. Ἐκθέτω ἐν συνόψει, συντάττω συναπτικῶς, συντέμνω. 2) φέρω εἰς ὄψιν τινὸς, (καὶ καθὼς ἐσυνείσαν νὰ λέγωσι τῶρα) παρουσιάζω. Ὁ δὲ τοῦτον τῷ βασιλεῖ συνυψίζει,» Βυζ.

Σύνοψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνοράω, ἡ διὰ μιᾶς πολλῶν ὁμοῦ ἀντικειμένων ἐπίβλεψις, ἢ ὑπὸ μίαν ἔποψιν περίληψις· (μτνμ.) ἐπιτομὴ· ὑποτύπωσις· (σπντρπ.) κατανόησις. » Ἐν συνόψει ἀλλήλων, « Πλδ., εἰς θέσιν ὥστε νὰ βλέπωσιν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. » Τόπος ἐπιτήδειος εἰς σύνοψιν τοῦ στρατηγοῦ, « αὐτ., ἀπὸ τὸν ὁπ. νὰ ἠμπορῇ νὰ βλέπῃ διὰ μιᾶς τὰ πάντα. » Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, « αὐτ., νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς τρόπον εὐσύνοπτον. » Συνόψεως ἕνεκα,« Βασ., χάριν συντομίας.

†Συνοψισμὸς (ὁ), τὸ συνοψίζειν, ἀνταμωσις, παρουσίασις.

Συνόψομαι, μέλλ. τοῦ Συνοράω.

Συνοψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρώγω ὄψα (νόστιμα φαγητὰ) μετά τινος, συμμετέχω τῆς ὀψοφαγίας του.

‡Συνῤῥέζω, Συν-σσω, Συν-σταθμεύω κτλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Συῤῥέζω, Συσσάτω κτλ.

Συνταγὴ (ἡ), [συντάσσω]. διάταξις, διαταγὴ, παραγγελία (κυρ. ἰατροῦ), (Ἰταλ.) ρετσέτα. « Ἀναγραψαμένων.. συνταγὰς καὶ θεραπείας τὰς ἀπὸ Σαράπιδος δοθείσας,» Ἀρτεμδρ. 2) (πλθ.) = Συνθῆκαι, συμφωνίαι. « Πρὸς τὰς συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας,» Ἰάμβλ.

Σύνταγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε συντεταγμένον (συγκεκροτημένον ἐν τάξει), (ἰδιαιτ.) σύστημα συνηρμοσμένων ἐκ τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, (Γαλλ.) constitution. » Πρὸς τὸ τὰ ἀριστερὰ βεβαίως διαφυλάττειν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τηρεῖν, οὔτ' ἐστὶν, οὔτε γέγονεν οὐδὲν αἱρετώτερον τοῦ Δακωνικοῦ συντάγματος,» Πλδ. 2) τὸ ὅλον ἄθροισμα τῶν στρατιωτ. τὸ ὁπ. συνεισφέρουν κατ' ἀναλογίαν αἱ συμμαχικαὶ πόλεις, (Γαλλ.) le contingent. »Εἷς ἑξακισχιλίους δὲ τὸ σύνταγμα τῶν συμμάχων,» Ξεν., (παρβλ. Συνταξις).

3) (Τακτ.) σῶμα στρατ. συγκείμενον (κυρ.) ἀπὸ δύο τάγματα ἢ ἀπείρας. «Ἱππέων —,» Πλδ. « Τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις καύρ τι,» Πλδ. 4) συλλογὴ (σύγγραμμα ἐρανισμένων καὶ συνηρμοσμένων ἐκ) διαφόρων ἄλλων πραγματειῶν περὶ τῆς αὐτῆς ὕλης, (Γαλλ.) corps d'ouvrage.

Συνταγματαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (διοικῶ στρατὸν ὡς)· Συνταγματάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς ἑνὸς (στρατ.) συντάγματος.

Συνταγματαρχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνταγματάρχου, ἀρχηγία συντάγματος (στρατ.).

Συνταγματικὸς, ἡ, όν. Διῃρημένος κατὰ τάξιν (ἐν εἴδει συντάγματος), εὐμέθοδος. « Σύγγραμμα—,» Ἀμμ.

Συντεγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύνταγμα(ἢ), συγγραμμάτιον συντεταγμένον εὐμεθόδως.

Συνταμῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συντήκω.

Συντακτὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀκοὴν σύντηξιν (μαρασμόν), φθισικός.

Συντακτέον, θετ. τοῦ Συντάσσω.

Συντακτήριος (ὁ, ἡ), = Συντακτικός.

‡Συντάκτης, ου (ὁ). ὁ συντάττων εὐμέθοδα συγγράμματα, ἐρανιστὴς, (Γαλλ.) compilateur. « Ὠριγένους τοῦ Συντάκτου,» Ἐπιφάν.

Συντακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς σύνταξιν, μεθοδικὸς. » Λόγος —,» Ἀξ., ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν λεγόμενος (ἐκφωνούμενος), ὁ(ἄλλ.) Συντακτήριος, (Γαλλ.) discours d'adieu. « Οἷος ὁ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὃν ὁ Ἅγιος συγγραψάμενος καὶ δημοσίᾳ ἀναγνοὺς, ἐξέῤῥιψε τοῦ θρόνου καὶ εἰς τὴν εἰκίαν πατρίδα ἐπανῆλθε,» Κύριλλ. ᾗ Σωνορ.

Συντακτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος συνταχθῆναι, ἐπιδεκτικὸς συντάξεως. »Ἔστι δὲ τὸ κατηγόρημα πρᾶγμα λεκτὸν.. συντακτὸν ὀρθῇ πτώσει πρὸς ἀξιώματος γένεσιν,» Ἀρτ.

Συν-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι καὶ ἐγὼ μετά τινος, συγκακοπαθῶ, συμπάσχω. » Συνταλαιπωρέει ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ,» Ἀρετ.

Συν-ταλαιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιουργῶ (Γνέθω, Κλώθω) ᾗ ἐγὼ ὁμοῦ μέ. » Ταῖς γυναιξὶ—,» Ἀλθ.

Συντομίας καὶ ‡Συνταμιείας, ου (ὁ). συνάρχων τοῦ ταμία.

Συν-τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Συντέμνω.

Συν-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Συντείνω, τεντόνω ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς.

Σύνταξις, εως (ἡ), τὸ συντάττειν, ἡ ἐν τάξει σύνθεσις, διάταξις. « Τῶν ὅλων —, » Σωσίπ., ἡ κατὰ τάξιν διανόμησιν τοῦ παντός. » Σύνταξιν τοῦ στρατεύματος, ὥσπερ ἔμελλον ὁρμεῖσθαί τε καὶ στρατοπεδεύεσθαι, οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο,» Θκ. »Ἐξέτασιν δὲ πάντων πάντων τοῦ Κύρου ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ σύνταξιν,» Ξεν. « Εἰς οὐδὲν ἄλλο σύνταξιν συντεταγμένος,» Συν.

2) σχέσις. » Τὴν τοῦ ἀνθρώπου σύνταξιν πρὸς τὸ ὅλον,» Ἀχιλλ. 3) συνεισφορὰ κατ' ἀναλογίαν «εἰς ἄνθρ. ἢ χρήματα, (Γαλλ.) contingent, subsides. » Εἶναι δὲ σύνταξιν Ἑλληνικὴν, μυρίας μὲν ἀσπίδας, χιλίους δὲ ἵππους, ναῦς δὲ ἑκατὸν ἐπὶ τὴν πρὸς βαρβάρους πόλεμον,» Πλ.,(παρβλ. Σύνταγμα). 4) (κατ' εὐφ.) ἀντὶ Φόρος, (Γαλλ.) taxe. » Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι τίλεσι διδόντες, ἡμεῖς ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν,» Ὑπερίδ. 5) μισθὸς διωρισμένος, αἰτηζέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιον, (Γαλλ.) pension; solde (Δμ. περ. Χερσ.). » Δαπάνην καὶ σύνταξιν οὐχ ὁσην ἐδίδου τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ τετραπλῆν ἐκείνῳ παρεῖχε, « Πλ. 6) συνθήκη, συμφωνία· ὀργανισμὸς πολιτικὸς, (Γαλλ.) constitution, (Ἀρστ. Πολ. Γ', ε', 9). 7) σύνθεσις συγγράμματος, πραγματεία· σύγγραμμα. » Ταῦτα ἐν ταῖς πρότοῦ συντάξεσι διεδηλώκαμεν, « Πλ. 8) (γραμτ.) ἡ κατὰ κανόνας συναρμογὴ τῶν μερῶν τοῦ λόγου πρὸς ἄλληλα, (ἀπλ.) ἡ σειρὰ τοῦ λόγου, ἡ κατὰ τάξιν τοποθέτησις τῶν λέξεων. »Τὸ οἱ ἄρθρον ἐστὶν ἐγκλιτικόν· διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον,« Σχλ. Ὁμ.

Συν-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συντάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ=

Συν-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω ὅλως ὁλόου, κάμνω ἄνω-κάτω, συγχύζω· διεγείρω. » Πόλεμον—,« Πλ., Πλ.

Συν-ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω.

Σύνταρβος (ὁ, ἡ). συμπεπλεγμένος ἐνείδει ταρβοῦ (καλαμωτῆς). » Δένδρον—,« Θφρ., τοῦ ἀπ. αἱ ῥίζαι εἶνε συμπεριπεπλεγμέναι, (παρβλ. Συγκαρκινόομαι).

Συν-ταρβόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμπλέκω ἐνείδει ταρβοῦ (καλαμωτῆς).

Σύντασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συντείνω, τέντωμα δυνατόν· (μτφορ.) προθυμία· ἐπιμονή. « Γνώμης—, « Θκ., (Γαλλ.) contention.

Συντασσόμενος, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν τάξει, κατὰ τάξιν, ξὲκ τοῦ

Συν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Ἀραβιάζω) ὁμοῦ· βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν (σειράν)· συγκροτῶ ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον· (ἰδιαιτ. ἐπὶ στρατ.) συμπαρατάττω, ἢ (ἁπλ.) παρατάττω. » Συντάττοντος δὲ τοῦ Ἀλκιβ. τὸ στράτευμα πᾶν, οἱ πρότεροι στρατιῶται οὐκ ἠβούλοντο τοῖς μετὰ Θρασύλου συντάττεσθαι, « Ξεν. »Ὁ δὲ Ἐπαμινώνδας καὶ πεζοὺς ἀμίππους συνέταξεν αὐτοῖς (τοῖς ἱππεῦσι),« αὐτ. » Συντάξας τούς τε ἀπό τῶν αὐτοῦ νεῶν τετρακοσίους καὶ τοὺς ἐκ τῶν πόλεων φυγάδας, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Οἱ δὲ.. ξυνετάξαντο καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ 50 ἀσπίδων· οὕτω δὲ ξυντεταγμένοι ἐχώρουν ἄνω, « αὐτ. » Ναυτικὸν πάλιν παρασκεύαζον, καὶ συνετάστησαν εἰς 60 ναῦς, « αὐτ. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Οἱ μὲν συντεταγμένοι ἡμῶν ὅπλα κεκτήμεθα δή που, « αὐτ., οἱ στρατευόμενοι, οἱ εἰς ἐνέργειαν ὑπηρεσίας. (ὅθ. μτφορ.) »Ὃν δὲ οὗτος.. μᾶλλόν τε συντεταγμένος ἢ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός, « αὐτ., συγκεκροτημένος, ἐμπειροπόλεμος. 2) ἀντιλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω· (ἰατρ.) διορίζω. »Ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε κ(ἐλλην ὁ ἰατρὸς, « Πλ. (ἢ πρὸς ὅπαρ.) » Δασμοὺς συνέταξεν ἀποφέρειν καὶ τούτους, « Ξεν. (καὶ ἀναλ.) »Ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν συνέταξεν, ὅπως ἀεὶ παρατίθοιτο ἱκανὰ πεμπόλλοις ἀνθρώποις, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ῥυθμένου αἴ τι συνετέτακτο Σκιπίων αὐτῷ περὶ χρημάτων, « Πλὲ. 3) συναρμόζω, κατασκευάζω· (ἰδιαιτ.) συνθέτω (σύγγραμμα)· πραγματεύομαι ἐγγράφως περί. » Λόγους (»Ὑποθέσιν)—, « Δ. Ἁλ. (συχν.) » Συντάσσειν γενικῇ (ἡ) μετὰ γενικῆς (ἡ) ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν ℳ.,« Γρμτ. 4) (μσ.) συντίθεμαι (κάμνω συνθήκην) πρός τινα, συμφωνῶ περί τινος. » Συνετάξω τῷ Χριστῷ, « Εὐχολγ. (ἢ προθετ.) » Συντάττεσθαι ἡμέραν πρὸς τινα, « Πλὲ., προσδιορίζειν ἐκ συμφώνου. (καὶ πθ.) « Τὸ συνταχθὲν (ἢ) συντεταγμένον,« Λξ., τὸ συμφωνηθέν. 5) (μτγν.) ἀναχωρῶν ἀφίνω ὑγείαν, ἀπαχαιρετῶ. » Λόγοι, συντάσσομαι ὑμῖν, « Ἐπγρ.

Συντατέον, θετ. τοῦ Συντείνω.

Συντατικὸς, ἡ, όν. Συντάσεως (Προθυμίας κτλ.) ἐμποιητικός, (ἰατρ.) τονικός.

Συν-τάττω, Μ. τάξω, Ἀττ. ἀντὶ Συντάσσω.

Σύνταφος (ὁ, ἡ). Θαμμένος μαζῇ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον) μὲ ἄλλον.

Συν-ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπισπεύδω (Ἐπιταχύνω) ὁμοῦ μὲ, συνεπιταχύνω. ‖. (ἀμτβτ.) σπεύδω ὅσον ἐνεστι. » Συνταχύνειν αὐτῷ τὸν βίον, « Ἡρ., ἡ ζωὴ του εἶνε πολλὰ ὀλίγη.

Συντεθειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνθήκην (συνεννόησιν), (ἐπμ.) πανούργως, ἐπιτετηδευμένως κτλ.

Συν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (συχνότ.) τεντόνω δυνατά (καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια)· (μτφορ.) παρακινῶ συντόνως, ἐπισπεύδω· διεγείρω (»Ῥήμασί τε καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοώδεσι στάσεσι ἁρμονίαις συντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς, « Πλάτ. [καὶ προθετ.] « Ἐπὶ πόλεμον ἀεί τινα τὰς αὐτῶν ξυντείνοντες πόλεις, « Πλὲ.)· (συνήθ. ἑλλ.) προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἐξακολουθῶ ἐπιμόνως (« Ξύντεινε σαυτὸν, « Πλάτ. »Συντείνας αὐτόν τε καὶ τὸν ἡγούμενον, τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησιν,« αὐτ.)· (μὲ αὐτ. προθετ.) σπεύδω (διευθύνομαι ἀμεταστρεπτὶ) πρὸς (« Συνέτεινε ὁρόρῳ εἰς ἄξυ,« Πλ. [καὶ ἑλλ. τοῦ προθετ.] « Καὶ σε μήτε κατ' οἶκον εὑρὼν, μήτε ἐπ' ἀγορᾶς, θεῦρο πρὸς τούτους ἐτεκμαιρόμην ἥκειν, καὶ συνέτεινον εὐθύς, ἵνα μηδὲν ἀγνοῆτε,« Πλάτ.)· (μτνμ.) τείνω πρός ἕ.α καὶ μόνον σκοπὸν (« Οὐδὲν εἶναι τῶν πεπραγμένων αὐτῷ, ὅ,τι οὐκ εἰς τοῦτο συντείνει, « Ξεν.)· (ἀπολ.) λαμβάνω πλειοτέραν ἔντασιν, γίνομαι σφοδρότερος (συντονώτερος), αὐξάνω. »Συντείνοντος τοῦ κακοῦ μᾶλλον, « Πλ. (ἢ κατὰ μτχ.) « Τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους, « Ξεν., μὲ ἐπίμονον θέλησιν, μὲ προσπάθειαν ἀνένδοτον. » Παίζοντι μὲν ἐξέστω τινὶ περὶ τοῦ λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ· συντεταμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ μὴ ἐξέστω μηδενί, « Πλάτ.

Συντειχίζω, Μ. ίσω. Περιτειχίζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ.

Συν-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι ἢ Συν-τεκμηριόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας ἢ ἀπὸ πολλὰ τεκμήρια (διδόμενα) συγχρόνως, συνεπ-ζω.

†Συντεκνία (ἡ), Βυζ. ἡ μεταξὺ συν-κνων συγγένεια, (κοιν.) κουμπαρ-. »Τὰς λεγομένας συντεκνίας τελεσ-κόπτειν,« Καν.

Συν-τεκνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεκνοπ-ὁμοῦ, συμπράττω πρὸς τεκνοποίαν.

Σύντεκνος (ὁ, ἡ). κοινὸς πατὴρ ἢ μήτ-τέκνων. 2) (Βυζ.) ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτ-τοῦ ἀναδεκτοῦ, σχετικῶς ὡς πρὸς τ-ἢ τὴν ἀνάδοχον.

Συν-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεκνοποιῶ συγ-χρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Τεκταίν-μαι ὁμοῦ, συγκατασκευάζω· (μτφ.) χανοβρῳφῶ ἐκ συμφώνου, Συντεχν-μαι. « Δόλον—,« Ἀπλλν.

Συν-τελεῖθω (χωρὶς Μ.), Π. συνιστ-τινί.

Συντέλεια (ἡ), τὸ συντελεῖν. ἢ ἐκ συμ-φώνου συνεισφορά· (ἐν γέν.) σύμπ-ξις πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, συνεργία. »Οὐκ εἰδὼς αὐτῶν (τῶν θεῶν) τὴν συντέλειαν ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται,« Πλάτ. « Ἀνδεισάν-συντελείας ἐτίμησαν,« Δ. Κάσσ. (συνκδχ.) τὸ ἄθροισμα (ἢ ὁλότης) συντελούντων (συμφορολογουμένων). » Τὴν περιοικίδος συντέλειαν,« Δ. 3) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) συντροφία —60 πολιτῶν (ἴδε Συντελὴς) πρὸς κ-τασκευὴν μιᾶς τριήρους ἢ ἄλλην τι-μσ. λειτουργίαν, (παρβλ.) Συμμο-(ὅθ. 4) (ἐν γέν.) κοινότης, ἑταιρία, σ-στημα, (Γαλλ.) association. « —, Αἰσχ., ἡ ὁμήγυρις (ἡ ἁλμαλ-τῶν Τελείων λεγομένων θεῶν. 5) τ-λειοποίησις, (ἐπὶ καρπ.) ὡρίμασμα· γέν.) τέλος, τελείωμα. » Ἡ πόλις τὸν (τὸν ναὸν) εἰς συντέλειαν ἐξεργ-σατο, « Δ. Ἁλ. »Ἐκλαυσεν ὅσ συντ-λείας μεγάλης, « Ῥφρ., —ᾗς ὑπερ-λλην, ἄχρι κόρου, (παρβλ. Νίκος). (γραμτ.) τὸ τετελεσμένον τῆς πράξ-τὸ ὁπ. ἐκφράζει ὁ παρακ. 2) (ρητ. μτγν.)—Ἐντελέχεια. 3) (εἰς τὴν Ἰ-διαφθορά, κακία, (Γαλλ.) excès. « βὴ συντέλεια τῆς πόλεως ἕως οὐ-Ἰουδ.

Συντελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειόνω (Γ-λειοποιῶ) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφ-

Συντελείωσις, εως (ἡ), γραμτ. ἀντὶ Συν-τέλεια.

Συν-τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συντελειόω.

†Συντέλεσις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Συντ-λείωσις.

Συντέλεσμα (τὸ). τὸ συνεισφερόμ-κατὰ συντέλειαν (ὑπὸ πολλῶν συν-λούντων ἀναλόγως). 2) τελείωμα, τ-τέλεια.

Συντελεστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συντελῶν (τέλε-ποιῶν τι) ἢ 2) συνεισφέρων, συμ-ρολογούμενος, (Γαλλ.) contribuable.

Συντελεστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)=Συντελικὸς (ἐνν. χρόνος) ὁ παρακ-μενος.

Συντελίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συντελεστ-

Συν-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (Γ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ότ. καὶ ἀμτθτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ- (μτνμ.) συναποθνήσκω.
Συντελλω-ῶ, Μ. τελέω. Τελειόνω (Ἐκτελῶ, Φέρω εἰς πέρας) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω, κατορθόνω. « Ἀγῶνα (« Ἐκφράν κτλ.)—, « Πλ. (καὶ μτ.) « Πρᾶξιν παλεμικὴν ἢ μνήμης ἀξίαν οὐδ' ἠντινοῦν συντελέσατο, « Διόδ. 2) (ἐνν. ὕδον) φθάνω πουθενά, (μτνμ.) κατ-αντῶ εἰς, (Πλδ.). 3) πληρόνω τέλος (θάνατον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, εἶμαι συντελὴς τινος· (ἐν γέν.) συνεισφέρω. « Διελογίζετο ὅσον ἑκάστους ἔζει συντελεῖν« ἀξιχ. »Εἰς τὸν πόλεμον—,« Δμ. 4) (συνδχ.) ἀνήκω ὡς σύμμαχος ἢ ὑπεκτελὴς εἰς πόλιν ἢ ὡς μέλος εἰς ἑταιρίαν τινά, (ἐν γέν.) συνυπάγομαι εἰς· συναριθμοῦμαι μετά. « Ἡ Χαιρώνεια εἰς Ὀρχομενὸν τὸν Βοιώτειον ξυντελεῖ, « Θκ. » Εἰς τοὺς νόθους — , « Πλ., ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν των. » Ἐπιπλῶν εἰς ἄνδρας συντελῶσιν, « Ἰακρ. (ᾗ δοτ.) « Μάγνητας καὶ Φθιώτας θεττταλοὺς συντελεῖν, « Παυσ., ὑπάγονται ὁμοῦ εἰς τὴν Θεσσαλ., ἀποτελοῦν ὁμοῦ μὲ αὐτὴν ἐπαρχίαν.
Συντελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ πληρόνων τέλος (φόρον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεισφέρων ἐκ συμφώνου. ἡ ὑπαγόμενος (ὡς ὑπατελὴς) εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον πόλιν· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἢ ἑταιρίαν τῶν φιλολογουμένων, μέλος τῆς αὐτῆς συμμορίας (συντελείας, ἴδε τὴν λέξ.)· (ἐν γέν.) ὁ τείνων ἢ συντελῶν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.
Συντελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς συντελεῖς ἢ τὴν συντέλειαν. « Τὸ συντελικόν, « Πλδ., ἡ τάξις τῶν συντελῶν.
2) (γρμτ.) ὁ ἐκφράζων τὸ συντελὲς (τὸ ἐντελὲς) τῆς πράξεως. «Χρόνος—, « ὁ παρακείμενος. » Στάσις—,« Ἀγρ. ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον πρᾶξιν τελειωμένην (περασμένην). «Πᾶσα μετοχὴ ἐξύτονος εἰς ων λήγουσα ἐστὶν συντελικὴ,« Ἀπλλν.
Συντελικῶς, ἐπίρ. (Ἑρμτ.). Κατὰ συντελικὸν (παρακείμενον ἢ ἀόριστον) χρόνον.
Συντελοῦντιος, ἐπίρ. (μτχ.), = Συντελεστικῶς ἢ Συντετελεσμένως.
Συντέμνω, Μ. τεμῶ. (σπν. κνριολεκτ.) Κόπτω ὁμοῦ (συγχρόνως). «Τὸ μὲν δένδρον τεμνόμενον, τὸν δὲ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἥλιον μὴ συντεμνόμενον, « Πράξ. 2) κόπτω τι ἀναλόγως ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χωρίζω κόπτων (καθὼς ὁ ᾗ. συνκλχ.) σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· περιορίζω. « Συντέμνειν τὰς δαπάνας εἰς τὸ καθ' ἡμέραν, « Ξεν. « Τὴν μισθοφορὰν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς ὥστε τριώβολον διδοσθαι,« Θκ., (οθ. 4)(ἑλλ., ἐν. τὴν ὁδὸν) κάμνω συντομώτερον τὸν (ᾗ παίρνω τὸν συντομώτ.) δρόμον. «Συντάμνων ἀπ' ἄκρης ἐπ' ἄκρην, « Ἡρ., κέρκων κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ ἓν ἀκρωτήριον εἰς τὸ ἄλλο, μὴ καταλιπὼν (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) » Συντέμνουσι θεὸν βλάσαι τοὺς κακόφρονας,« Σιφ., κόπτουν τὸν δρόμον των, τοὺς προφθαίνουν. (καὶ ἀπολ.) » Τοῦ χρόνου συντάμνοντος, « Ἡρ., πλησιάζοντος ὅσον οὔπω. (ἐπμ.) κατεπείγοντος. 4) (ἐνν. τὸν λόγον) ὁμιλῶ συντόμως. » Συντεμόντι (« Ὡς συντέμνοντι) εἰπεῖν,« (καὶ ἀπλ.) « Συντεμόντι, « (Ἀνεξίλ. παρ') Ἀθ. « Ὡς δὴ συντέμνω, « Εὐρ., (παρβλ. Συναιρέω).
Συν-τερατεύομαι, Μ. εὔσομαι. Τερατεύομαι (Τερατολογῶ) μετά τινος.
Συν-τερετίζω, Μ. ίσω. Τερετίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμπαρακολουθῶ μὲ τὴν φωνήν μου τὸν τερετίζοντα.
Συν-τερμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συντέρμων (Συνορεύω μετά) τινος.
Συντέρμων [ζυν, τέρμων], ονος (ὁ, ἡ), ὁ συνορεύων μετά τινος, ὅμορος, πλησιόχωρος.
Συν-τέρπω, Μ. τέρψω, = Συνευφραίνω.
Συντεταγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς συντεταγμένον στράτευμα, ἐν τάξει, ἀθρόως. 2) κατὰ συνθήκην (συμφωνίαν).
Συντετραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ συντάσεως (προπαθείας), συντόμως· προθύμως· ἐπιμόνως. « Ὅσοι προθύμως ἤκετε καὶ συντεταμένως, κοὐ κατεβλακευμένως,« Ἀρχῳ.
Συντετελεσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εἰς συντέλειαν, ἐντελῶς.
Συντετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ συντηρήσεως, ἐπιμελῶς, προσεκτικῶς.
Συντετμημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συντόμως.
Συν-τετραίνω, = Συντιτραίνω.
Σύντευξις, εως (ἡ), = Συντυχία, συνάντησις· ἀντάμωσις· συνέντευξις· σύμπτωσις.
Συν-τεχ-άζω, Μ. άσω ᾗ
Συντεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μεταχειρίζομαι ἐκ συμφώνου τέχνην (ἀπάτην, πανουργίαν), συνυποκρίνομαι πρός ἐξαπάτησίν τινος.
†Συντεχνίτης, ου (ὁ), (Γλσ.) ἀντί - †Σύντεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μετερχόμενος) τὴν αὐτὴν τέχνην μετά τινος, ὁμότεχνος.
Σύντηγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συντήξεως. « Περίττωμα καὶ σύντηγμα, « Γαλ. 2) = Σύντηξις.
Συντηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρηξενῶν ἢ ὑπακείμενος εἰς σύντηξιν (φθίσιν, διάλυσιν). « Πυρετὸς—, « Ἰατρ. (ᾗ πθ.) «Τὸ τῶν πολυπόδων γένος φύσει συντηκτικόν ἐστι· πιλούμενος γὰρ ἀφίησιν ἀεί τι, καὶ τέλος ἀφανίζεται, « Ἀρστ. » Καὶ τοὺς δὲ ἐπίκλησιν ξυντηκτικοὺς τοὺς ἐπὶ ἕλκεσι ἥπατι ἰσχνοὺς ἀποθνήσκοντας,« Ἀρετ.
Συν-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνενόνω δι' ἀναλύσεως, συγχωνεύω, (Γαλλ.) amalgamer· (μτφορ.) »Ὅστις τρόποισι συντακῇ, « Εὐρ., συνενωθῇ. 2) λυόνω ὥστε διόλου ἀφανίζω· (ἰατρ.) φέρω εἰς φθίσιν (εἰς μαρασμόν). « Ξυντήκει τὸν ἄνθρωπον,« Ἀρετ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) « Μὴ τῶν ἐμῶν ἑκατὶ συντήκου κακῶν, « Εὐρ. ‖ (συχνότ. ὁμσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς.) «Συντέτηκα,« ἐκτίκισσα, ἔλυωσα. «Συντέτηκασι πυρετοῖσι χρονίοισι, « Ἀρετ. « Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρὼς τε συντέτηκ' ἄεκα« Εὐρ. (καὶ κατὰ μτχ.) «Ἀναδήσεσθε, ξυντετηκότα, « Ἀρετ.
Σύντηξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς ἀναλύσεως συνένωσις, συγχώνευσις, (Γαλλ.) colliquation. » Τῆς πρὸς τὸ παθούμενον συντήξεως, « Φίλ.
2) λνώσιμον· (ἰατρ.) φθίσις, μαρασμός. (Γαλλ.) consomption. « Σύντηξις γίνεται διὰ πυρετῶν κακοήθη κομένης τῆς πιμελῆς, ἢ καὶ σαρκὸς τῆς ἀπαλῆς,« Γαλ.
Συντηρ-έω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ, (Διαφυλάττω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἀκριβῶς. « Συντηρεῖ πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα, « Εὐαγγ. « Διηγήσεις ἀνδρῶν ὀνομαστῶν συντηρήσαι, « Συφ. 2) παρατηρῶ, παραμονεύω. « Διδάξας πυρρίχην συντηροῦσι παλαι τοὺς Καρχηδονίους,« Πλ.
Συντήρησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἐπιμελείας διατήρησις ἢ παρατήρησις.
Συντηρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἐν δύναμιν τοῦ συντηρεῖν, ἐπιτήδειος πρὸς συντήρησιν.
Συν-τίθημι, Μ. συνθήσω (ἀόρ. Συνέθηκα καὶ μσ. Συνεθέμην καὶ πθ. Συντέθειμαι, πρκ. Συντέθεικα κτλ.) Βάλλω μαζῦ ἢ κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλον, προσθέτω, χοιδάζω. « Ἐξεύγνυσαν δὲ ὧδε· σιντηκοντόρους καὶ τριήρεις συνθέντες κτλ., « Ἡρ. » Σίγατε...συνθέντες δρθρα στόματος· οὐδὲ πνεῖν ἐῶ, « Εὐρ. « Γίνεται δ', ἐάν τις συντιθῇ τό τ' ἀρχαῖον ᾗ τὸ πρόσφαργον τῶν δίκα, μάλιστα τρία τάλαντα, « Δμ. » Ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ, « Παυσ. (καὶ πθ.) «Τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντεθέμενον γίνεται 2,317,610, « αὐτ. 2) (συνήθ.) κατασκευάζω (εὐρ. ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον), συναρμόζω, (ἰδιαιτ. ἐπὶ συγγραμμ.) συνθέτω, συντάττω, (Γαλλ.) composer. « Ὑποθήματα, ὁ μὲν σχίζων μόνον τρέφεται, ὁ δὲ χιτῶνας μόναν συντέμνων, ὁ δὲ.. συντιθεὶς ταῦτα, « Ξεν. (ᾗ πθ.) «Τὸ διὰ τοῦ κανταυρίου συντιθέμενον φάρμακον, « Ἰατρ. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγχειρίζω (ἐμπιστεύομαί) τι εἰς τινα (κυρ. νὰ τὸ φέρῃ πουθενά). «Κηδεύσας Ἀθηναίων τοὺς τετελευτηκότας, καὶ συνθεὶς Ἀνειπτῆρι τὰ τούτων ἀστά,« Πλδ., (παρβλ. Ἐπιτίθημι 2). 4) (μσ.) συνάπτω μὲ τὸν νοῦν μου ἰδέας, (ἐπμ.) συμπεραίνω· συννοῶ, (παρβλ.) Συμβάλλω. « Τῆς δ' ἄρα κλειούσης ὅπα σύνθετο βίος Ὀδυσσεύς, « Ἰλ. Γ. « Ἀφθιτε, κυδαίνω σε, ἐμὴς ὅτι σύνδεο φωνῆς, « Ἀπλνρ. , = Ἐξομολογοῦμαί σοι ὅτι ἐπήκουσάς μου. (καὶ μὲ δοτ. προσδιορ.) » Τοῦ δ' ὑπερωΐοιθεν φρεσὶ σύνθετο δολοφρὼν Πηνελόπεια, « Ὀδ. Δ. « Τῶν δ' Ἕλενος σύνθετο βουλήν, « Ἰλ. Η. « Ἦτοι τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ,« Ὀδ. Ο. « Χωθεὶς λεγεαιῷ, « Ἀρρ. 5) (συχνότ. λεγρ.) κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) πρός τινα, (Γαλλ.) convenir· (μὲ ἄπαρ.) ὑπόσχομαι, (ὅλην ἑνίοτε) συγγραμματίζω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Συντίθεται οἱ προδοσίην, « Ἡρ. « Ἐπῴκισε τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περ τῷ Ἀφείῳ συνεθήκατο,» αὐτ. «Ξυνίστασαν ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο,» Ξεν. (ἢ αἰτ. πρυθετ.) «Πέμπειν ἀγγέλους, ὁμοιχμίην συνθησομένους πρὸς τὸν Πέρσην,» Ἡρ. «Ὅταν περὶ τοῦ μεγάθους οἱ τεχνῖται πρὸς ἀλλήλους συνθῶνται,» Διόδ. «Συνθέμενος πρὸς τοὺς ἑταίρους,» Πλ., στοιχηματίσας. (καὶ ἀπαρ.) «Ξένους τινὰς συνεθέμην ἀναμένειν ἐνθάδε,» Ξεν. «Ὄνομα ὃ ἂν τινες ξυνθέμενοι καλεῖν καλῶσι,» Πλάτ. «Συνθέμενοι ἡμέραν,» Θκ., προαδιορίσας ἐκ συμφώνου. «Ἀμφοτέροις νύκτα συνέθετο τὴν αὐτήν,» Ξεν. (ᾧ πθ.) «Ἐλθόντος τοῦ συντεθέντος χρόνου,» Πλάτ. 6) (ἐν γέν.) στέργω, συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι. «Ταύτῃ τῇ γνώμῃ οὐ συντίθεμαι,» Αξ.

Συν-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ (Παράγω) συγχρόνως.

Συντίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ) μαζῇ μέ

Συν-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ ὁμοῦ. «Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ (ὁ Προμηθεύς), καθάπερ ὁ Ἥφαιστος,» Σχλ. Σοφ. 2) ἐκτιμῶ τι ἐκ συμφώνου ἢ κατὰ συνεννόησιν μετά τινος, προαδιορίζω κατ' ἐκτίμησιν· ‖. (πθ.) αὐξάνει (ἀναιβαίνει) ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου, ἀκριβαίνει. «Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον,» Δμ., (παρβλ. Ἐπιτιμάω 3).

†Συντίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου ἐκτίμησις· (Γρφ.) τιμή, ἀξία.

Συν-τιμωρέω-ῶ, Μ. ήτω. Συμβοηθῶ τινα, συμπράττω, ὠφελῶ. «Καὶ ἰσχυρίζη ἐπὶ φλιγμασίᾳ γίνεται συντιμωρέουσα τῷ ὄξει τῆς φλεγμασίης,» Ἀρετ.

Συν-τινάσσω, Μ. άξω, = Συσσείω, συνταράττω.

Συν-τίνω, Μ. τίσω, = Συνεκτίνω. «Χρέος τινί—,» Θμς.

Συν-τιταίνω, Ἰων. ἀντὶ Συντείνω.

Συν-τιτραίνω καὶ

Συν-τιτράω-ῶ, Μ. συντρήσω (ἀόρ. Συντέτρησα κτλ. Τρυπῶ ὁμοῦ· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἀνοίγω τρύπαν ὅλοδον πρός, (συνκδχ.) διαβιβάζω (« Δι' ὧτων συντέτραινε μῦθον βάσει φρενῶν,» Αἰσχλ.)· (πθ.) ἀνγκοινωνῶ διά τινος ὅπῃς μέ. «Συντέτρηται ἡ ὄσφρησις τῷ στόματι κατὰ τὸν οὐρανόν,» Ἀρετ. «Εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται,» Πλ.

Συν-τιτρώσκω, Μ. συντρώσω. Πληγώνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἀπὸ πολλὰ μέρη.

Συν-τλάω, Μ. τλήσω. Ὑποφέρω ὁμοῦ, (παρβλ. Συναντλέω).

Σύντμησις, εως (ἡ), τὸ συντμημενο ἢ συντέμνεσθαι, συντομὴ, ἐπιτομή.

Συν-τολμάω-ῶ, Μ ήσω. Τολμῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-τολυπεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω μαζῇ τὸ μαλλὶ καὶ τὸ κάμνω ταλούπαν. (μτφορ.) συγκατορθώνω (μὲ κόπον), συγκατεργάζομαι.

‡Συντομάς, άδος (ἡ). συντετμημένη. «Ὁδὸς—,» Ἐπιγρ., ἡ συντομωτέρα, (Τοπκ.) κεστιρμὲ-γιολού.

Συν-τομεύω, Μ. εύσω καὶ

†Συν-τομέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντέμνω, σμικρύνω.

Συντομὴ (ἡ), τὸ συντέμνειν, σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις.

Συντομία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συντόμου, (ἰδιαιτ.) βραχυλογία.

Συντόμια (τὰ). (νλγ.) εἶδ. τσέδουλας διὰ τῆς ὁπ. ἐμοιράζετο εἰς τοὺς πτωχοὺς σιτάριον, (ἄλλ.) Κάλαμος (6).

†Συν-τομίζω, Μ. ίσω, = Συντέμνω.

Σύντομος (ὁ, ἡ). συντετμημένος, κοντοκομμένος, (ἐπμ.) βραχὺς, εὐσύνοπτος. (κυρ.) «Λόγος—,» Ἰσκρ. «Ἀντὶ γὰρ ἀδολεσχῇ ἡ λέξις, οὐ σαφὴς, οὐδ' ἂν σύντομος,» Ἀρετ. (καὶ καταχρ.) «Ἀνὴρ —,» Αἰσχ., Σξτ., Καλλ., ὁ βραχυλόγος. «Ὁδὸς—,» Ἡρ., ἡ (ἄλλως) Συντομάς. «Θάνατον ἀποτελεῖ σύντομον,» Θφν.

Συντόμως ἐπίρ. Μὲ συντομίαν, (κυρ.) μὲ ὀλίγα λόγια, (οἰκ.) κοντοσύλλαβα, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ. «Κατάβροι συντόμως ἀπολλύντες,» Ἱππκρ., (συγχ. τῷ Συντόνως).

Συν-τονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω τόνον εἴς τι, τὸ κάμνω σύντονον.

Συντονία (ἡ), [σύντονος],=Ἔντασις (κυρ. καὶ μτφορ.), (Γαλλ.) contension. 2) (ἐνίοτε) = Συμφωνία. «Τὴν τῶν οὐρανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν ᾗ συντονίαν,» Ἀρτ.

Συντονολυδιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν σύντονον τρόπον τῆς Λυδιστὶ λεγομένης ἁρμονίας.

Σύντονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος διαρκῶς, συντεταμένος· (συνκδχ.) σφοδρὸς· ὁρμητικὸς· συνεχὴς, (Γαλλ.) soutenu. «Πορεία—,» Πλδ., (Γαλλ.) marche forcée. «Πενία —,» ἡ ἄκρα, ἐσχάτη. «Ἔψειν μαλακῶς καὶ μὴ συντόνῳ τῷ πυρί,» Ἀρετ. «Τοῖς δ' ἀπειρηκόσι διὰ χρόνων οὐ ῥᾴδιον ἅψειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τοιούτοις,» αὐτ. 2)(μουσ.) ὁ ἠχῶν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.). ‖. (τὸ οὐδ.) Σύντονον καὶ (πλθ.) Σύντονα, ἐπίρ. ἀντὶ Συντόνως ἢ Συμφώνως, (Γαλλ.) sur le même ton. «Ἵνα ᾖ γλώσσῃ σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ,» Εὐρ.

Συν-τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σύντονον, τῷ δίδω τόνον. «Ἐπίθεμα τὴν σπλῆνα συντονοῦν,» Ἀλεξ. Τρ. 2) (Γραμ.) Τονίζω μὲ τὸν αὐτὸν τόνον. «Τὸ Τῶς τῷ "Ως συντονώθη,» Ἀνών.

Συντόνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύντονον, μὲ συνεχῆ καὶ ὁδιάκοπον προσπάθειαν, ἀνενδότως. «Σ. ἐδάδιζε,» Πλ., χωρὶς νὰ σταθῇ.

Συν-τορμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διὰ τόρμων (πασσάλων), (Γαλλ.) cheviller.

Συν-τορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω μὲ τὴν τορύνην (χουλιάραν).

Συν-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν τραγῳδίαν ἐκ συμφώνου μετά τινος, (μτνμ.) συνυποκρίνομαι.

Συν-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεκφέρω τρανῶς (εὐκρινῶς).

Συντράπεζος (ὁ, ἡ), = Ὁμοτράπεζος.

Συν-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Σύντρεις, τρεις, τρια. Τρεῖς (Ἀνὰ τρεῖς) ὁμοῦ.

Συν-τρέπω, Μ. τρέψω. Τρέπω (Γυρίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμμετοβάλλω. «Ἕνια τῶν φυτῶν συντρέπεται τῷ ἡλίῳ,» Ἰάμβλ. ‖. (πθ. ἢ μσ.) τρέπομαι εἰς φυγὴν, νικῶμαι μετά τινος.

Συν-τρέφω, Μ. θρέψω (πθ. τρα. Συνεθράμην κτλ.). Τρέφω (Ἀνατρέφω) ὁμοῦ μέ, συνανατρέφω, (καὶ πθ.) συνανατρέφομαι· σοῦζω. 2) (ἐπὶ ῥευζ.) πήζω, κονόνω καὶ (πθ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι, πήζομαι, γίνομαι σύστασιν (consistance). «Ἐὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα ποιήσαντα λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται,» Πλάτ.

Συν-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. συνέδραμον). Τρέχω συγχρόνως μὲ ὁμοῦ μέ· τρέχων συναπαντῶμαι μετά τινος, (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συνέρχομαι εἰς μάχην (« Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνδραμέτην,» Ἰλ. Π.)· (ἐπὶ ποτ.) συῤῥέω· (μτφορ. γέν.) συναθροίζομαι· (ἐπὶ τριχῶν) σηκώνομαι, ἀγριαίνω· (τρπ.) συμπίπτω· (μτφ. χν.) συναρμόζομαι (παρβλ. Ἐντρέχω) συμβιβάζομαι· συμφωνῶ. « Δι' ἐμπειρίαν εἰς ταὐτὸ συνέδραμον,» Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Οὐ συντρέχει τοῖς ἐγκαλημένοις, δῆλα δὲ λ' ἀρνεῖται παντάπασι,» Δδ., δὲν συλλογεῖ. » Συντρέχειν τοῖς κριταῖς,» Ξεν., συμπράττειν κατ' ἀμοιβαίαν συνεννόησιν (ᾗ).

Σύντρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συντράω· (συνκδχ.) ἡ τρύπα διὰ τῆς θλάσεως· (συνεννόησις) τι μετ' ἄλλ., (συνκδχ.) μυκτήρων—,» Ἀρετ.

Σύντρητός (ὁ, ἡ). τρυπημένος πρὸς τὰ ἐνωμένος (συγκοινωνῶν μετ' ἄλλ.) διὰ συντρήσεως.

Συν-τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι ἄνω κάτω (Ἀναποδογυρίζω) διὰ τῆς ἢ ὡς τριαίνης.

†Συντριβή (ἡ), (Γρφ.) ἀντὶ Σύντριμμα.

†Συντριβής, ές (ὁ, ἡ), Σύντριψ, ῖβος, ῖβες, ῖβη, ῖβα. «Τῷ καμάτῳ,» Ἡρκ.

Συν-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἕνα μετ' ἄλλο («Τὰ πυρεῖα —,» Ἀκ.)· τρίζω (κομματιάζω), κάμνω θρύμματα («Τὴν χύτραν—,» Ἀρχῳ. «Παῦσαι συντρίβοντάς τι ἐκάστοτε οἱ σωτῆρες,» Πλ. [καὶ πθ.] » Συντριφθῆναι κεφαλῆς καταβρύσεις,» Ἀρχῳ.)· σπάνω ἀπὸ τὸ ξύλον, στάμπανίζω (χαλκὸν καὶ χαλκῶ, καταστρίφω (» Συντρίβων ἀνδρὸς ὄνασσαν,» Ἡρ.), ἀφανίζω (» Συντρίβοντα τοὺς οἴκους ταῦτα ἀεί,» Ξεν.)· (πθ.) συγκρούομαι (» Πῶς συντρίβεται τὸ πρᾶγμα ᾗ ποῦ δυσχεραίνεται,» Δμ., ποῦ συγκρούονται κυρίως τὰ πράγματα; διὰ συμφέροντα; τίς ἡ καθ' αὐτὸ φύσις τῆς διαφωνίας;) (Γρφ.) αἰσθάνομαι συντριβὴν καρδίας, λυποῦμαι (ἀντὶ μεταμέλειαν), ταπεινοῦμαι.

Συν-τριηραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχω ἢ εἰσφέρω μετά τινος ὡς συντριήραρχος.

Συντριηράρχημα (τὸ). τὸ ὑπὸ τῶν συντριηράρχου πληρουνόμενον, τὸ ἀνάλογον τῆς συνεισφορᾶς ἑκάστου τῶν συνάρχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συντριήραρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος τριήραρχος μαζὶ μὲ ἄλλον, συνάρχων ἢ συνταξίτης τριηράρχου.

Σύντριμμα (τὸ). κομμάτι πράγματος συντριμμένου. 2)= Σύντριψις, τσάκκισμα (ιατρ. καὶ μετμ.), καταστροφή· δυστύχημα.

†Συντριμμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Σύντριψις.

†Συντριπτικός, ἡ, όν. Συντριβῆς πρόξεως, σκληρός.

Σύντριχος (ὁ,ἡ). καθὼς εἶνε μὲ ὅλαις ταῖς τρίχαις.

Σύντριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ συντρίβων. 2)= Σύντριψις (ἡ). Ἴδε Συντριβῆς.

Σύντριψις, εως (ἡ), τὸ συντρίβειν ἢ συντρίβεσθαι, τρίψιμον ἑνὸς μετ' ἄλλου, τσάκκισμα· (γρφ.) συντριβὴ καρδίας, θλῖψις ἐσωτερικὴ μετανοοῦντος.

Σύντρομος (ὁ, ἡ), = Ἔντρομος.

Σύντροπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τρόπον τινὰ, παρεισαγμένος, κατάλληλος, εὐάρμοστος, (ἐξ τὸν Ἱππκρ. διόρθ. Σύντροφος).

Συντρόπως, ἐπίρ. = Πρὸς τρόπου, καταλλήλως, ἁρμοζόντως.

Συντροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύντροφός (Συντρέφομαι, Συζῶ μετά) τινος.

Συντροφία (ἡ), τὸ συντρέφεσθαί τινι, συμβίωσις· συναναζροφή· συγκοινωνία· (ἑνίοτε) συναύξησις. (Π.) ἀντὶ Σύντροφος. «Πάντος (ὁ τὸν θελφῖνα ἐξευρὼν), ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης,» Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ Συντροφος (ὁ, ἡ), ὁ συντρεφόμενος ἢ συναγωνιστὴς μετά τινος, συντράπεζος· δημόσιος· (ἐν γέν.) συνήθης, οἰκεῖος· σύντροφος, ἁρμόδιος· (μὲ δοτ.) «Ὀλόκληρον ἔγχυμα ᾧ ἕκαστα σύντροφα,» Ἱππκρ. «Τῇ Ἑλλάδι πενίη αἰεί κοτε σύντροφός ἐστι,» Ἡρ. (ἢ γεν.) «Σύντροφος ἁρμονίης,» ἢ Ἐπγρ. «Εἰσὶ δ' οἱ μάλιστα σύντροφοι Δακεδαιμονίων,» Ἀθ. 2) (ἐνεργ.) ὁ συντελῶν πρὸς τροφὴν (θρεπτροφὴν) τινος. «Πνεύματα τοῖς ὕδασιν ἐστὶ σύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων,» Πλάτ.

Συντρόφως, ἐπίρ. Συνήθως, οἰκείως, ἡμερόφρονος, ἁρμοδίως. «Τοῖσι μὲν γὰρ κεφαλὴ ἐπιδεῖν συντρόφως ἔχει, τοῖσι δ' ἐπιστρεπτά,» Ἱππκρ.

Συντροχάω καὶ Συντροχάω (καὶ Π. τραχ.)-ῶ, Μ. άσω, = Συντρέχω.

Συντροχὸς (ὁ, ἡ). ὁ συντρέχων τινὶ, συμβαίνων (συμπίπτων) συγχρόνως, Σύμβολον, ὁμοῦ.

Συντρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συντρυφάω-ῶ, Π. ήσω. Τρυφῶ ὁμοῦ, συναγαλλιάομαι τρυφῶν, συναπολαμβάνω τρυφὰς τοῦ βίου.

Συντρώγω, Μ. φαγοῦμαι (ἀόρ. Συνέφαγον). Τρώγω ὁμοῦ (μετά τινος).

Συντυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Συνέτυχον κτλ.). Τυχαίνω (Τυχαίνει νὰ εὑρεθῶ) ὁμοῦ· συναπαντῶ (« Τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ; » Εὐρ. « Ὅθου παραχωρεῖν τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται,» Ξεν.)· ἀνταμώνομαι (« Οὐκ ἐβούλοντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον,» Κλ. Τ.)· (ἑνίοτε) συνομιλῶ, (ξθ. τὸ κοιν.) συντυχαίνω (« Εἴ τις συντυγχάνει ἐν τῷ καιρῷ τῆς λειτουργίας, ἐπικατάρατος,» Καν.)· (τρπρ. καὶ κατὰ μτχ.) συμβαίνω κατὰ τύχην, συναπίπτω· (μὲ δοτ.) « Συντυχεῖν τέ οἱ ἰόντι ἐπὶ Κ., καὶ ἐς λόγους ἀπικέσθαι, » Ἡρ. (καὶ γεν. Π.) « Συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν, » Σοφ. (καὶ ἀπρ.) « Τὰ κατὰ θάλατταν συντυχόντα σφι παθήματα, » Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Τὸ συντυχὸν, » Δξ., ὅ,τι τύχοι (εὑρεθῇ κατὰ τύχην), τὸ προστυχόν. « Πᾶν τὸ συντυχὸν ἠθέως ἤσθιε, » Ξεν.

Σύντυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (θαμμένος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου τύμβον.

Συντυμβία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-τυμβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυμβωρυχῶ ὁμοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος τυμβωρυχίας.

Συν-τυπόομαι-οῦμαι, Μ. τυπωθήσομαι. Συσχηματίζομαι κατὰ τὸν τύπον τινὸς πράγματος, συνδιατίθεμαι κατὰ τὰς προγινομένας εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐντυπώσεις.

Συν-τυραννεύω, Μ. εύσω. Συμβασιλεύω (ὡς τύραννος).

Συν-τυραννοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω ἐκ συμφώνου τύραννον ἢ τοὺς τυράννους, γίνομαι ὁμοῦ τυραννοκτόνος.

Συντύραννος (ὁ). ὁ τυραννῶν ὁμοῦ, συμμεριζόμενος τὴν ἐξουσίαν μετά τινος, συμβασιλεύων.

Συν-τυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Συν-τυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι ὁμοῦ ἐν εἴδει τυροῦ, (μτφρ.) ῥᾳδιουργῶ ἐκ συμφώνου (κατὰ συνεννόησιν).

Συν-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὁμοῦ.

†Συν-τυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Συντυγχάνω.

†Συντύχημα (τὸ), Γλσ. συμβεβηκὸς τυχαῖον, συναπάντημα.

Συντυχία (ἡ). σύμπτωσις (περίπτωσις) τυχαία. « Κατὰ συντυχίην, » Ἡρ., κατὰ τύχην. « Καὶ συντυχίῃ χρησάμενος καὶ σοφίῃ, » αὐτ. 2) (μτγν.) συνέντευξις, ἀντάμωσις· συνομιλία.

†Συντυχικός, ἡ, όν, (νλγ.). Ὁ κατὰ συντυχίαν (συγκυρίαν), τυχαῖος.

†Συντυχικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τύχην (συντυχίαν), ἐκ περιστάσεως.

†Συν-υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συγκακολογῶ.

Συν-υγραίνομαι, Μ. υγρανθήσομαι. Ὑγραίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συν-υθλέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀξρν. ἀντὶ Συμφλυαρῶ.

Συν-ιλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαυγίζω ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-υμεναιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεκτελῶ τὸν γάμον (τὸν ὑμέναιον) τινος, συντελῶ πρὸς τὴν διὰ τοῦ γάμου συνάφειαν (συνένωσιν).

Συν-υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶ (Δοξολογῶ) ὁμοῦ.

Συνυπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνυπήγαγον κτλ.). Ὑπάγω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμπαραύριο. «Συνυπήχθησαν ὅτ τῇ τούτων βουλῇ καὶ ὁ.., » Ἄννα.

Συνυπακουστέον, θετ. τοῦ –

Συν-υπακούω, Μ. ακούσομαι. Ὑπακούω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ (γραμτ.) ἐννοῶ συγχρόνως ἐξωθεν, (Γαλλ.) sous-entendre.

Συνύπαρκτος (ὁ,ἡ), (θλγ.). ὁ συνυπάρχων.

Συνύπαρξις, εως (ἡ). τὸ συνυπάρχειν, (Γαλλ.) coëxistence.

Συνύπαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ὕπαρχος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ὑπάρχῳ (διοικητοῦ), συνδιοικητής.

Συν-υπάρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, (Γαλλ.) coëxister.

Συν-υπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι –

Συνύπατος (ὁ). ὁ διωρισμένος ὕπατος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ὑπάτου.

†Συν-ύπειμι, Μ. έσομαι. Εἶμαι ὑπὸν (παρὸν, ἀκόμεσα) ὁμοῦ μὲ, συμπαρευρίσκομαι μεταξύ· συνυπόκειμαι (ἰ).

Συνυπεξούσιος (ὁ, ἡ). Ὑπεξούσιος ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-υπερβάλλω, Μ. βαλῶ. Περνῶ (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συνυπερβαίνω.

Συν-υπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ ὁμοῦ, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, (ἐν γέν.) συνεργῶ, συμβοηθῶ.

Συν-υπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηχῶ ἐκ συμφώνου, ἀκολουθῶ καὶ ἐγὼ τὸν αὐτὸν ἦχον, (κοιν.) κρατῶ τὸ ἴσον. «Ἅδαντι αὐτῷ συνυπῆχεῖν τὰ πάντα, » Ἰμέρ.

†Συνυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκοιμῶμαι.

Συν-υπο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑποβάλλω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συνυπογράφω, Μ. γράψω. Ὑπογράφω ὁμοῦ μέ.

Συν-υπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Φανερόνω, Ἀναπτύσσω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνυποδεικτέον, θετ. τοῦ Συνυποδείκνυμι.

Συν-υποδέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ὑποδέχομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-υπο-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Συνυπέδυν κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) συγχρόνως ὑποκάτω (συνάδ.) ἐπιχειρίζομαι (ἀναλαμβάνω) ἐκ συμφώνου ἐπίπονόν τι ἔργον, συνεπιφορτίζομαι.

Συν-υπο-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Βάλλω ὁμοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν, ζεύγω δύο ἢ ἀ πλειότερα ζῶα μαζὶ εἰς ἓν ἅμαξι.

Συνυπ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Συνυπάρχω ὡς ὑποκείμενον.

†Συν-υπο-κορίζω ἢ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -σομαι. Ὑποκορίζω συγχρόνως, μετριάζω ἐν ταὐτῷ μὲ τρόπον εὐσχήμων τὸ ἀπότομον ἢ ἀπαίσιον τῆς ἐκφράσεως.

Συν-υπο-κουφίζω, Μ. ίσω. Συναναιρίζω, συνεπελαφρύνω.

Συν-υπο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Προσποιοῦμαι (Ὑποκρίνομαι) ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνυπόκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-υπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ὑποστηρίζω (Ὑπερασπίζομαι) ὁμοῦ μὲ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-υπο-λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συγκαταλήγω.

Συν-υπονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπονοῶ (Ὑποπτεύω) τι συγχρόνως· (γραμτ.) ἐκλαμβάνω τι ὡς συνυπακουόμενον (συνεννοούμενον ἔξωθεν).

Συνυπο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως ὑποκάτω· (μτγν.) ἔρχομαι ὁμοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

εἰς τὸν νοῦν τινος (ὡς συνυπονοσύμενον), συνυπακούομαι.
Συνυπο-πτεύω, Μ. εὑσω. Ὑποπτεύω συγχρόνως.
Συνυπόπτωσις, εως (ἡ). τὸ συνυποπίπτειν (συνυπακολέσθαι).
Συνυπο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ὑποσπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συναποσύρω μὲ τρόπον.
†Συνυπόστασις, εως (ἡ), τὸ συνυφίστασθαι, συνύπαρξις.
†Συνυπόστατος (ὁ, ἡ), θλγ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἢ, συνυπάρχων καθ' ὑπόστασιν.
Συνυπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Σμικρύνω, Συμμαζόνω) συγχρόνως.
Συνυπο-στηρίζω, Μ. ἰξω. Ὑποστηρίζω ἐκ συμφώνου. «Οὔτε γὰρ ἂν ποῦς ἀσφαλῶς βαδίσειε μὴ συνυποστηρίζοντος τινὸς ἑτέρου,» Βασ.
Συνυπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Ὑποστρέφω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
†Συνυπο-τάσσω(τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάττω ὁμοῦ μέ.
Συνυπο-τίθεμαι, Μ. ὑποθήσομαι(ἀόρ. Συνυπεθέμην κτλ.). Ὑποθέτω (Ὑποβάλλω) συγχρόνως.
Συνυπο-τυπόομαι-οῦμαι, Μ. ὠσομαι. Ὑποτυποῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνυπουργέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Συνυπηρετέω.
Συνυπ-φέρω, Μ. ὑποίσω (ἀόρ. Συνυπήνεγκα κτλ.). Συντασσινώω, συγκαταβιβάζω.
Συνυπο-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συνυπέφυν κτλ.). Γεννῶμαι (Φυτρονω) συγχρόνως ὑποκάτωθεν.
Συνυπο-χωρέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὑποχωρῶ (Ὀπισθοδρομῶ [καὶ μτνμ.] Ἐνδίδω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω ὁμοῦ (μτνμ.) συνάπτω, συνδέω, συνενόνω (μτφορ.) μηχανορραφῶ.
Συνυφαιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι. Ὑφαιρῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνύφανσις, εως (ἡ). τὸ συνυφαίνειν.
Συνύφασμα (τὸ). τὸ συνυφασμένον, (ἐν γέν.) ὕφασμα.
Συνύφεια (ἡ), = Συνυφή, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὑφάσματα (ἢ πλοκή) τῆς κηρήθρας.
Συνυφή (ἡ). ἡ πλοκὴ τοῦ ὑφάσματος, (Γαλλ.) la contexture· (ἐν γέν.) ἡ συναρμογή. «Οἰκήσεων—,» Πλάτ.
Συνυφής, έος (ὁ, ἡ). συνυφασμένος, συνενωμένος διὰ ἢ ὡς διὰ συνυφάνσεως· συννημοσμένος.
Συνυφ-ίζημι, Μ. συνυπο-σήσω (ἀόρ. Συνυπέστησα ἢ ἔ. Συνυπέστην κτλ.). Κάμνω τι νὰ ὑφίσταται (νὰ ὑπάρχῃ [καὶ μσ. ἀποθ.] Ὑφίσταμαι) ὁμοῦ μέ, συνυπάρχω· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) ἐπιχειρίζομαι (ἀναλαμβάνω) ἢ ὑποφέρω τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.
Συνυφόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ὑφόνω μαζῆ.
Συνυφρέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φάλλω συνῳδὰ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.
Συνυφρή καὶ Συνυφρία (ἡ). τὸ συνᾴδειν, ἡ ἐκ συμφώνου ψαλμῳδία, συμφωνία.
Συνωδίνω, Μ. ὠδινῶ. Κοιλοπονῶ (ἢ μτφ. Γεννῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (Π.) συμπάσχω, συμπονῶ, Συνοδυνῶμαι. «Κακοῖς—,» Εὐρ.
Συνῳδός (ὁ, ἡ). ὁ συνᾴδων (συμψάλλων) τινί, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.). «Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις,» Εὐρ. «Ὁκόσα πεπέρι ξυνῳδά,» Ἀρετ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Συνῳδά, ἐπίρ. ἀντὶ Συμφώνως, ἐκ συμῳδίνου.
Συνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ὠσω (ἀόρ. Συνέωσα κτλ.). Σπρώχνω ὁμοῦ, σπρώχνων συνάζω εἰς ἓν μέρος, στρυμώνω.
Συνώθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κούνημα (σπρωξιμον) ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, στρύμωμα.
Συνωθισμός (ὁ), = Συνώθησις.
Συνώμελλα, πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β', ταῦ Συνίημι.
Συνωμία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται (συνάπτονται) οἱ δύω ὦμοι, ἡ συναρμογὴ τῶν ὠμοπλατῶν. 2) = τῷ
Συνωμίασις, εως (ἡ), εἶδος πάθης (ξεπλάτισμα) τῶν ἵππων.
Συνωμοσία (ἡ). συμφωνία μεταξὺ συνωμοτῶν, συνένωσις ἔνορκος (κυρ. πρὸς ἐπιβουλήν τινος), (Γαλλ.) complot. 2) (εἰς τὸν Θκδ. Π', 34) ἑταιρία, φατρία (ὠργανισμένη), συμμορία, (ἀναλογ. μὲ τὸ Ἀγγλο-Γαλλ.) club.
Συνωμόσιον (τὸ). ἡ πρὸς συνένωσιν ὁρκωμοσία, (ἐν γέν.) = Συνωμοσία.
Συνωμότης, [συνόμνυμι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ συνηνωμένος ἔνορκος μετά τινος, (ἰδιαιτ. ἐπὶ κακῷ) ὁ συμφωνήσας πρὸς ἐπιβουλήν τινος, (Γαλλ.) conjuré.
Συνωμοτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνωμότην ἢ συνωμοσίαν ἀνήκων, συνωμοτῶν ἴδιος.
Συνωμοτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει συνωμοσίας, ὡς συνωμότης.
Συνωμοτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συνωμότης.
Συνώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ὅρκου συνηνωμένος. «Τὸ συνώμοτον,» Θκ., ἀντὶ Ἡ συνωμοσία, ἢ ἔνορκος συμμαχία.
Συνωνέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Ἀγοράζω ὁμοῦ, συνάζω (συμποριζομαι) διὰ χρημάτων. «Ὁ νόμος ἀπαγορεύει μηδένα τῶν ἐν τῇ πόλει πλεῖω σίτον 50 φορμῶν συνωνεῖσθαι,» Λσ. «Ὁμολογεῖς πλεῖω σίτον συμπρίασθαι 50 φορμῶν,» αὐτ.
Συνωνή (ἡ). τὸ συνωνεῖσθαι, ἡ πανταχόθεν συγχρόνως ἀγορὰ τῶν πωλουμένων.
Συνωνητής, οῦ (ὁ). ὁ συνωνάμενος, (Γαλλ.) accapareur.
Συνωνητός, ἡ, όν. Συνεωνημένος, (Γαλλ.) accaparé.
Συνωνυμέω-ῶ, Μ. ἠσω. Εἶμαι συνώνυμός τινος.
Συνωνυμία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συνωνύμου, ταυτότης ὀνόματος ἢ σημασίας.
Συνώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταυτόσημον ὄνομα [Αἰόλ. ὄνυμα] μὲ ἄλλον.
Συνωνυμούντως καὶ Συνωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ συνωνυμίαν, ταυτοσήμως.
Συνῶπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Συνοράω.
Συνωριαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀμαξηλατῶν ἐπὶ συνωρίδος.
Συνωρίζω, Μ. ἰσω. Ζεύγω δύω ἵππους ὁμοῦ (συνωρίδα ἵππων)· (ἐν γέν.) = Συζεύγνυμι, συνάπτω, συνεγόνω. (μτφ.) «Συνωρίζου χέρα,» Εὐρ., ἔνωσον τὴν χεῖρά σου μὲ τὴν χεῖρά μου, ἢ σταθῶμεν χέρι μὲ χέρι.
Συνωριεύομαι, Μ. εὑσομαι. Ὁδεύω ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δύω ἵππων [ἐκ τοῦ
Συνωρις [σὺν, ἅρω], (ἴδος (ἡ). Ζεῦγος ἵππων ἢ ἡμιόνων αὐρόντων ὁμοίως (κοιν.) ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια· (ἐν γέν.) δυάς, ζεῦγος· (Π. κατ' ἔκτ.) ὄσμος, δίσμος. «Πέδος τε χειρῶν καὶ πολὺς ξυνωρίδος,» Αἰσχύλ.
†Σύνωρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Συνάορος.
Σύνωσις, εως (ἡ), = Συνώθησις.
Συν-ωφελέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὠφελῶ (χρησιμεύω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συνεργῶ πρὸς ὠφέλειάν τινος, (ἐν γέν.) Συμβοηθῶ.
Συνώφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συνοράω.
Συνωχαδόν, ἐπίρ. Δ. Π. ἀντὶ Συνωχάδην, κατὰ συνέχειαν, ἀλλεπαλλήλως, ἀδιακόπως, ἢ παρευθύς, ἀμέσως.
Συνωχρίάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ὠχριῶ ὁμοῦ μέ.
†Συοβαύβαλος καὶ Σοόβαυνος (ὁ). σκύλος χοίρων, Συφεός.
Συοβοωτοί (οἱ), Κωμ. ὕβριστ. ἐπίθ. τῶν Βοιωτῶν, (ἀναλογ. μὲ τὸ Βοιωτία κάπη).
Συοδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [σὺς, δήλομαι] ὁ βλαφθεὶς ἢ φονευθεὶς ὑπὸ χοίρου (ἢ γριοχοίρου).
Συοθήρας, ου (ὁ). Θηρευτὴς συῶν (ἀγρίων χοίρων).
Συοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων χοίρους (τοὺς χοίρους), χρησιμεύων πρὸς τροφὴν τῶν χοίρων.
Συοκτασία καὶ Συοκτονία (ἡ). σφαγὴ (θυσία) χοίρων, [ἐκ τοῦ
Συοκτόνος (ὁ, ἡ), [σὺς, κτείνω], (τσπος) ὁ φονεύων χοίρους ἢ τοὺς χοίρους (τσπος παροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ χοίρου (ἢ γριοχοίρου).
Συοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ πληγεὶς (πληγωθεὶς) ὑπὸ συός. «Ἀδωνις—,» Φαβορῖν. ἐν βοκαλλισθῆ.
Συοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων χοίρους (ἢ γριοχοίρους), (τσπος) ἔχων πληθος χοίρων.
Συοφόντης, ου καὶ Συοφοντίς, ιδος (ἡ). Π. ἀντὶ Συοκτόνος.
Συοφορβέω-ῶ, Μ. ἠσω. Τρέφω χοίρους, ἔχω (καὶ πλθ. τρέφομαι ὡς χοῖρος).
Συοφόρβιον (τὸ). σταῦλος ἢ ἄγελη χοίρων, [ἐκ τοῦ
Συοφορβός (ὁ), [σὺς, φέρβω], ὁ βοσκὸς χοίρου, χοιροβοσκός, γρουνάρης.
†Σύρα (ἡ), = Σισύρα.
†Σύρβα, Γλσ. ἐπίρ. ἀντὶ Τύρβα. Φορδωδῶς.
†Συρβάω-ῶ, Μ. ἠσω, Γλσ. ἀντὶ Θορυβέω, [ἐκ τοῦ
Σύρβη (ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ.) Τύρβη, Θόρυβος.
†Συρβηνεύς, έως (ὁ). κακὸς (ἀνεπιτήδειος) αὐλητὴς ἢ χορευτής, [ἐκ καὶ
Συρβηνός (ὁ, ἡ), τύρβης [συρβης] ξένος, θορυβώδης.
Σύργαστρος καὶ
Συργάστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ συρόμενος ἐπὶ τὴν γαστέρα (καθὼς ὁ ὄφις· ἐν γ. τ. ἑρπετόν· (μτνμ.) κοινὸς (τοῦ ὄχλου) ἄνθρωπος, ἐργάτης, μερομισθάρης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύρβην [σύρω], ἐπίρ. Σφοδρῶς, ὁρμητικῶς.
Συρ-γγέμβολος (ὁ), [σύριγξ, ἐμβολος]. Ἐγκέφ. ὑπόγειος (κυρ. πρὸς ὑδραγωγίαν πόλεως πολιορκουμένης).
Συριγγίας, ου (ὁ). Ὁ ἐν εἴδει σύριγγος. «Καλαμος—,» «Δακρ., ὁ κοῖλος (κούπος) ἔνδοθεν, (ἀντιθ. τῷ Ναστός).
Συριγγίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Συρίγγιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σύριγξ (κυρ. 2 καὶ 7).
Συριγγίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συριγγίας.
Συριγγοτόμβολος (ὁ), = Συριγγέμβολος.
Συριγγοτόμιον (τό), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. πρὸς διατομὴν σύριγγος, [ἐκ τοῦ
Συριγγοτόμος (ὁ, ἡ). Ὁ τέμνων χειρουργικῶς τὴν σύριγγα (τὸν φίστουλαν) ἢ χειρισμῶν πρὸς τοῦτο, (ὅθεν ||. οὐσ.) «Συριγγοτομίον.
Συριγγόω-ῶ, Μ. ὡσω. Διατρυπῶ τι (καὶ κ. Σχηματίζομαι) εἰς εἶδος σύριγγος· (Ἰατρ.) φιστουλίζω· (ἀμτβτ.) διέρχομαι διατείνω ὡς διὰ σύριγγος. » Διὰ τοῦτο ἐπουρίγγωκε, « Ἱππκρ.
Συριγώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (τρυπημένος κατὰ μῆκος εἶδος σύριγγος· (Ἰατρ.) φιστουλιασμένος.
Συρίγωμα (τό). συριγγώδες ἀπόστημα, (Ἀτ.) fistula.
Συριγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συριγγόω, σχηματισμὸς σύριγγος, φιστούλωμα.
Συριγκτής, οῦ (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Συρικτής.
Σύριγξ (τό). Ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, (κοιν.) συρίγμα.
Συριγματώδης, εος (ὁ, ἡ). συριγμῶ (συρίζομαι) ὅμοιος. » Ἦχος —, « Κάσσ. Ἰατρ.
Συρίγμα (τό). τὸ συρίζειν, σφύρισμα, σούγμα. ||. » Ἄτων—, « Δακρ., τὸ βοῦπας τῶν αὐτιῶν.
Συρίγξ καὶ (κατὰ καν.) Σῦριγξ, ιγγος (ἡ). (Ἀ. γέν.) σωλήν. 2) (ἰδιαιτ.) κάλαμος κοῖλος ἔνδοθεν (κούφιος), (ὅθεν συνήθ.) αὐλός (κυρ. τῶν βασκῶν), φλογέρα· σεβίγγεα· (ἰδιαιτ. δὲ) εἶδος αὐλοῦ συγκειμένου ἀπὸ 7 ἢ 9 ἀνισα καλάμια συνηνωμένα πλαγίως, (Τυρκ.) μισκάλι. 3) (ἀνατμ.) πᾶν ὅτι εἶνε ἐρυπημένον εἰς σῶμα αὐλοῦ (σωλῆνος), (π. χ.) ἡ δορὰ κοιλη· ἡ (ἄλλ.) Πλήμνη ἡ Χοινικὶς τροχοῦ τῆς ἁμάξης· τὸ κοῖλον τοῦ στομίου ἢ τῆς βίδας· ἡ τρύπα τῆς κηφήνας, κτλ. 4) ὄρυμα ὑπόγειον, ὑπόνομος, (Τουρκ.) λαγούμι (» Συρίγγων τεταμένων δυείν, « Στρ.), (παρβλ.) Κήπαγξ· (ἰδιαιτ.) μνῆμα (Γαλλ. catacombe) τῶν βασιλ. τῆς Αἰγύπτου. 5) (ἀρχιτεκτ.) μακρυνάρι (μὲ καμάρας) μεταξὺ οἰκοδομῶν, (Γαλλ.) corridor. 6) (Ἰατρ.) φλέβα, (παρβλ. Δόλος). 7) (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φίστουλας, ὡς τοῦ
Συρίζω [σύρω ἢ ὀνομτπ.], Μ. ἰξω ᾗ (Ἀττικ.) ἑξομαι καὶ (σπνττ.) ἰσω. Σφυρίζω (μὲ τὸ στόμα ἢ μὲ τὴν σουρήγγραν)· καλῶ τὴν σύριγγα (τὴν φλογέραν ἢ τὸ μισκάλι)· (μὲ αἰτ.) χλευάζω τινὰ σφυρίζοντας τον.
Συρίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη (τὴν γλῶσσαν κτλ.) τῶν Σύρων.
Συριηγενής, ές (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. Σύρος (ἐκ τῆς Συρίας) τὸ γένος.
Συρικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν Σύρων ἢ τῆς Συρίας.
Συρικτάς, ᾶ, Δ. καὶ
Συρικτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Συρικτής, οῦ (ὁ). Ὁ συρίζων (λαλῶν τὴν σύριγγα), συριστής, αὐλητής.
Σύριος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Σύρου.
Συρίσδω, Μ. ἰξῶ, Δ. ἀντὶ Συρίζω.
Συρίσκος (ὁ), = Γρύλλισκος.
Σύρισμα (τό), = Σύριγμα.
Συρισμός (ὁ), = Συριγμός.
Συρίσσω, Π. ἀντὶ Συρίττω.
Συριστής, οῦ (ὁ), = Συρικτής. 2) (Γλσ.) ὁ ἄρσεν. γέρανος (ς).
Συρισσί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Σύρων, Συρικά.
Συριστικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συρίζειν ἐπιτήδειος.
Συρίττω, Μ. ἴξω, -ομαι, Ἀττ. ἀντὶ Συρίζω.
Σύρίχος (ὁ), = Γρύλλισκος.
Συρκάζω(-ίζω), Αἰολ. ἀντὶ Σαρκάζω(-ίζω).
Σύρμα (τό). Πᾶν ὅ,τι σύρεται κατοπίν τινός ἢ κατὰ γῆς, (π. χ.) μακρὺ (συρτὸν) φόρεμα τῶν γυν. ἢ τῶν ὑποκρ. τοῦ θεάτρου. « Πλουκάμων—,» Ἐπιγρ., μακρὺ μαλλιά. 2) σαρίδι, σκυλόπουρον, (παρβλ.) Συρφετός. « Σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ξύσεων καὶ καμίνων,» Δσκρ. 3) (μουσ.) σύρσιμον τῆς φωνῆς.
Συρμαία (ἡ), [συρμός], εἶδος καθαρτικοῦ καὶ ἐμετικοῦ ποτοῦ (κατασκευαζομένου κυρ. ἀπὸ ῥαπανόζουμον καὶ ἅλμην) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Αἰγύπτ., (συνεκδχ.) τὸ 'μαυροράπανον τὸ ὁπ. ἐχρησιμευε πρὸς τὴν κατασκευὴν τούτου. «Συρμαίαν βλέπειν,» Παροιμ., ἔχειν ἀνάγκην ἐμετικοῦ ἢ διάθεσιν πρὸς ἔμετον (ἀχρείαν ὄψιν).
Συρμαΐζω, Μ. ἰσω. Παίρνω (Μεταχειρίζομαι) καθαρτικὸν (συρμαίαν).
Συρμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν συρμαίαν (καθάρσια).
Συρμαϊσμός (ὁ). τὸ συρμαΐζειν, ἡ χρῆσις τῆς συρμαίας καὶ ὁ δι' αὐτῆς καθαρισμὸς τοῦ σώματος.
Συρμάς, άδος (ἡ), Π. = Συρμὸς ἢ Συρφετός.
†Συρματίς, ίδος (ἡ). σκοῦπα, σάρωμα.
Συρματίτις, ίδος (ἡ). (κυρ. κόπρος) ἡ γινομένη ἀπὸ σύρματα (σκουπίδια).
†Συρμενόμαι [συρμός], Μ. σύσομαι. Λαλῶ ὅ,τι τύχει, φλυαρῶ, μιορολογῶ.
Σύρμιον (τό), [συρμός], εἶδος καθαρτικοῦ φυτοῦ (μακεδονησίου).
†Συρμιστὴρ (ὁ), Γλσ. ὁ πωλῶν σύρματα (μαζώματα ξηρῶν φύλλων ἢ χόρτων, φρύγανα).
Συρμὸς (ὁ). τὸ σύρειν ἢ σύρεσθαι, σύρσιμον (» Γινέσθω μὴ κατὰ πληγὴν ἡ ἐγχάραξις, ἀλλὰ κατὰ συρμόν, « Ἰατρ.)· ὁρμὴ, φοβερότης (» Πρηστήρων, » Νικητῶν κτλ.)· = Ὅλκὸς (» Ὄρεος —, « Δξ.)· (Ἰατρ.) κένωσις διὰ καθαρσίου ἢ ἐμέτου (ὅθεν Συρμαία)· (μουσ.) = Σύρμα.
Σὰρξ, σάρκος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Σάρξ.
Συρομένως, ἐπίρ. Σύρδην, συρτά· σωρηδόν.
Συροπέρδιξ, ικος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, πέρδικα τῆς Συρίας.
Σύρος (ὁ). Ὁ ἐκ τῆς Συρίας.
Συρράγη (ἡ), = Σύρρηξις.
Συρ-ραδιουργέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ῥαδιουργῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος ῥαδιουργίας, συγκακουργῶ.
Συρ-ραβδίζω-ῶ, Μ. ἴσω, Π. συντρίβω μὲ κρότον. » Ὀδοῦσι—, « Νίκ., ῥοκανίζω, ξεκοκκαλίζω.
Σύρραξις, εως (ἡ). τὸ συρράσσειν, σύρρηξις, σύγκρουσις.
Συρ-ραπίζω, Μ. ἰσω. Ῥαπίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
†Σύρραπτος (ὁ, ἡ). ῥαμμένος μαζῆ, συνεῤῥαμμένος.
Συρ-ράπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου), ῥάπτων ἑνόνω. » Τὰ χόματα τῶν ἀνθρώπων—, « Πλάτ., κλείω· (καὶ μτφρ.) « Δέλους—, « Δξ., μηχανορρᾳφῶ.
Συρ-ράσσω(ττω), Μ. ῥάξω, = Συρρήγνυμι, συγκρούω, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) συγκρούομαι. » Ὁπότε ἀρίσιν αὐτοῖς ξυῤῥάξουσι,« Θκ., νὰ συγκρουσθοῦν μεταξύ των.
†Συρραφεύς, έως (ὁ). Ὁ συῤῥάπτων (κυρ. καὶ μτφρ.) τι. » Ἐσθῆτος—, « Σχλ., = Ἐσθητοῤῥάφος.
Συρραφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συῤῥάπτω, ῥάψιμον ἑνὸς μετ' ἄλλου· (μτφρ.) μηχανουργία.
Συρ-ρέζω, Μ. ῥέξω, Π. πράττω τι (ἐῤῥαμένως) ὁμοῦ μέ, (ἰδιαιτ.) συνεκτελῶ θυσίαν.
Συρ-ρίμβομαι (γ. Μ.). Συμπεριπλανῶμαι.
Συρ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. (σπν. μτβτ.) Γκρεμνὸ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Σύρρεπσις, εως (ἡ). = Σύρροια, [ἐκ τοῦ
Συρ-ρέω, Μ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Συνεῤῥύην κτλ.). Ῥέω ὁμοῦ μὲ (ἄλλου ποταμόν)· (μτνμ.) συνάζομαι πανταχόθεν, συντρέχω, συναθροίζομαι, (Γαλλ.) affluer. « Εἰς (τὸ γῆρας) πάντα τὰ χαλεπὰ συῤῥεῖ, « Ξεν.
Σύρρηγμα (τό). σύρρηξις, σύγκρουσις, (Γαλλ.) choc, [ἐκ τοῦ
Συρ-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω (ἀόρ. Συνέῤῥηξα ᾗ πθ. Συνεῤῥάγην, μπ. [ἀντὶ πθ.] πρτ. Συνεῤῥήγνυμαι κτλ.). Κτυπῶ μαζῆ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω· κτυπῶν συντρίβω. κάμνω νὰ ξισπάσῃ τι, (ᾗ ἀμτβτ. ἢ πθ.) ξισπάνω· συγκρούομαι (ἐπὶ ποτ.) συμβαίνω μὲ κρότον καὶ ὁρμήν. « Τὸν πόλεμον φιλησόνιε καὶ πλοτονεξία συῤῥήγνυσι, « Πλ. (καὶ μτ.) « Πόλεμος συνεῤῥήγνυσι, « Θκ. καὶ Δ. Κάτ., εἶχεν ἐκραγῆ καὶ ἦτον εἰς ἀκμήν. » Κραυγὴ συνεῤῥήγνυτο πανταχόθεν ἄσημος, « Πλ., ἀντηχούσαν ἀμοιβαίως ἀπ' ὅλα τὰ μέργ. « Πότου δὲ νεωτικοῦ συῤῥαγέντος,« αὐτ. (καὶ πθ.) » Κακοῖσι συνεῤῥήκτοισι παλεσσιν, « Ὁδ. Θ., εἶνε ἀφανισμένος (ἀτονισμένος) ἀπό.
Σύρρηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύγκρουσις, συνώθησις, συμπλοκὴ μάχης.
Συμ-ῥήσσω, Μ. ῥήξω, = Συμῥήγνυμι.
Συμ-ῥητορεύω, Μ. εὐσω. Ῥητορεύω μετά τινος, συμμελετῶ ῥητορικῶς.
Συμ-ῥιζόομαι-οῦμαι, Μ. ῥιζωθήσομαι. Ῥιζόνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἡ ὁμοῦ μέ.
†Σύμ-ῥιζος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ τὰς ῥίζας, πιασμένος ῥίζαν μὲ ῥίζαν (;). 2) Γλσ. ἀντὶ Πρόῤῥιζος.
Συμ-ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω συγχρόνως ἡ ὁμοῦ μέ.
Συμῥοὴ καὶ
Συμῥοια (ἡ). τὸ συμῥέειν, συνδρομὴ ῥευστῶν· συμβολὴ ποταμῶν, (Γαλλ.) confluent· (μτγν.) συνάθροισις πλήθους συντρέχοντος εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, (Γαλλ.) affluence.
Συμ-ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναποτελῶ ῥοῖζον (παιὸν τινα ἦχον), συνηχῶ.
Σύμ-ῥους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμοῦ (ἔχων τὸν αὐτὸν ῥοῦν) μέ. « Λίμνη τῇ θαλάττῃ—, « Πλδ., συνηνωμένη.
Σύμ-ῥυσις, εως (ἡ), = Σύῤῥευσις.
Συμ-ῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμόνω) ἓν συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐπίῤῥωσίν τινος.
†Σύρσις, εως (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Συρμός, σύρσιμον.
Σύρτης, ου (ὁ). σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σύρουν (μηχαν.) εἶδος τροχιλέας (μακαρᾶ).
Σύρτις, ιδος (ἡ). ῥηχὰ ἀμμώδη (ξέραις ἀπὸ σωροὺς ἄμμου) ὅπου σύρονται ἀπὸ τὰ ῥεύματα ἢ τὰς παλιῤῥοίας τὰ πλοῖα καὶ χάνονται [περιηγητής τις τῶν νεωτέρων ἐτυμολογεῖ τὴν λέξ. ἐκ τοῦ σὲρτ, σημαίνοντος Ἀραβιστὶ τὴν ἔρημον].
Συρτὸς, ἡ, όν. Ὁ συρόμενος· συναγμένος μὲ τὸ σάρωμα· καταιβασμένος ἀπὸ τὸ ποτάμι, (Γαλλ.) charrié· (ἐπὶ μετάλλ.) λαγαριστός. « Συρτὸς (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χιτὼν, « Πλδ., Σχλ. Ἀρχφ., ὁ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, (ἁλλιῶς) Σύρμα. « Ὄρχησις τῶν συρτῶν, « Ἐπιγρφ., ὁ παρ' ἡμῖν Συρτὸς χορός.
Συρφαξ, ακος (ὁ, ἡ), (ἐπιθετ.) = Συρφετώδης. ||. (οὐσ.) = Σύρφος, συρφετός.
Συρφετὸς (ὁ), [σύρφος]. σωρὸς γύρτων (φρυγάνων, σκουπιδιῶν)· (μτγν.) ὁ κοινὸς λαὸς, ὁ ὄχλος, (Γαλλ.) la canaille (« Τοῦτο ἡμῖν γίγεται, τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀποῤῥήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε, « Πλάτ.)· (ἐνίοτε) ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, χυδαῖος. « Οὐ κομψὸς, ἀλλὰ συρφετὸς, « αὐτ. « Τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις, « Σιμπλ.
Συρφετώδης, εος (ὁ, ἡ). μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ ἐν εἴδει συρφετοῦ· (μτγν.) χυδαῖος, βάναυσος. « Ὄχλος—, « Πλδ., Πλ., ὁ κοινὸς λαὸς, τὸ σκυλαλόγυ.
Συρφετωδῶς, ἐπῤ. Ἐν εἴδει συρφετοῦ, κατὰ τὸν συρφετώδη ὄχλον, χυδαϊκῶς.
Σύρφος (ὁ), = Σύρμα, σκουπίδι, (εὐχρηστότ. τὸ κατ' ἐπέκτ.) Συρφετὸς, [ἐκ τοῦ
Σύρω, Μ. συρῶ (πθ. πρκ. Σέσυρμαι, καὶ ἀορ. ἔ', Ἐσύρην). Σέρνω. τραβῶ σβαρνίζω· συνάζω μὲ τὸ σάρωμα, σκουπίζω (ἐπὶ ποταμ.) καταιβάζω, (Γαλλ.) rouler, charrier. « Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται· καταφέρουσι γὰρ οἱ ποτοὶ καὶ οἱ χείμαῤῥοι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον, « Στρ. (ξ πθ.) « Συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ὀγετοὺς ἐῤῥίπτοντο, « Ἡρωδ.
Σῦς [σεύομαι, θύω], συὸς (ὁ, καὶ σπν. ἡ), = Ἴς, χοῖρος, (θηλ.) σκρόφα· (κυρ.) ἀγριόχοιρος. « Σῦς ἄγριος, « Πλ., = Σύαγρος. « Ἦν ὅτε σὺς τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον, « Πίνδ.
Συ-σεέννυμι, Μ. σεέσω. Σβύνω μαζῇ ἢ ἐκ συμφώνου.
†Συσκανία, Σύσκανος κτλ., Δωρ. ἀντὶ Συσκηνία, Σύσκηνος κτλ.
Συ-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὁμοῦ· συνάζω (συνεπισωρεύω) σκάπτων· σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ χῶμα.
Συ-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Σκορπίζω (Διασκορπίζω) τι ὅλως διόλου ἢ ὁμοῦ μέ.
†Σύσκεμμα (τὸ). αὐσκιψις, ἀντικείμενον συσκέψεως.
Συ-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλως διόλου, συγκαλύπτω.
Συσκεπτέον, θετ. τοῦ
Συ-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Σκέπτομαι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).
Συ-σκευάζω, Μ. άσω. Συνάζω τὰ σκεύη· (ὅθεν συνήθ. συνκ̃χ.) συγυρίζω, ἑτοιμάζω (« Παῖ ποῖ, τὸ δεῖπνον συσκεύαζε νῷν, « Ἀρχφ.)· ἁρματόνω («Πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς συσκευάζει,» Δμ.)· (μτγν.) ἐνεργῶ, ῥυθμιουργῶ, ὀργανίζω (« Συσκευάζοντας αὐτῷ τὴν βασιλείαν,» Δ. Ἁλ.). ||. (συχνότ. μσ.) μαζόνω τὰ σκεύη (τὰ πράγματά) μου, ἑτοιμάζομαι (κυρ. διὰ ταξείδι), (Γαλλ.) plier bagage, faire son paquet (« Τοῖς στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν, « Ξεν. « Συσκευάζου, ὦ Κῦρε· ἤδη γὰρ πρὸς θεοὺς ἄπει, « αὐτ. [ᾧ πρὸς αἰτ. ἑλλ.] « Συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, « αὐτ. « Συσκευασάμενοι πάντα ἃ ἔδει, ἐκοιμήθησαν, « αὐτ. [καὶ ἀπολ.] « Συνεσκευασμένος, « ἕτοιμος)· (ἐν γέν.) συνάζω καὶ καλοθέτω, συγυρίζω πρὸς ὄφελός μου (« Συσκευασάμενοι ὅπλα τε ὅσα ἔλαβον καὶ σκεύη, « Ξεν.)· (ὅθεν μτγν.) ἑλκύω μὲ τρόπον πρὸς τὸ μέρος μου· ἀπατῶ· δημαγωγῶ. « Συσκευαζόμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πόλιν, « Πλ. « Συσκευάζεται ὁ ἔρως τὸν ἄνθρωπον, « Ξεν.
Συσκευασία (ἡ). τὸ συσκευάζεσθαι, μάζωμα τῶν σκευῶν (τῶν ἐπίπλων), ἑτοιμασία (διὰ ταξείδι).
Συσκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσκευάζων (ἑτοιμάζων, ὀργανίζων κτλ.). « Συνωμοσίας —, « Γρ. μηχανῤῥάφος.
Συσκευὴ (ἡ). ἑτοιμασία (κυρ. τοῦ θεάτρου), (ὅθεν μτγν.) ἀπάτη, (Γαλλ.) Illusion, (ἐν γέν.) σκευωρία, ῥαδιουργία. « Συσκευὴν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε, « Ἡρωδ.
;Συ-σκευοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μαζῇ τὰ σκεύη.
Συ-σκευωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ῥαδιουργῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος), συντεχνίζομαι· συνυπηρετῶ, συγκαχολοῦμαί τινι περὶ τι. « Τῇ μητρὶ τελούσῃ.. καὶ τἄλλα συσκευωρουμένῃ, « Δμ.
†Σύσκεψις, εως (ἡ), τὸ συσκέπτεσθαι, συνβούλιον.
Συ-σκηνάω (-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κάμω Σκηνος (Συγκατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν ἢ Συντρώγω μετά) τινος, (ἐν γέν.) συνδιαιτῶμαι.
Συσκηνήτρια (ἡ), ὡς θηλ. τοῦ Συσκηνητὴρ, σύσκηνος (ἡ).
Συσκηνία (ἡ), τὸ νὰ ἠνέ τις σύσκηνος τινος, συνοίκησις, συντροφία, συνδιαίτησις.
Συσκήνιον (τὸ), = Συσσίτιον (κυρ. ὑπὲρ τῶν αὐτὴν σκηνήν).
Σύσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον, ὁμόσκηνος, ὁμοτράπεζος· (ἐν γέν.) σύντροφος, ὁμοδιαίτιος.
;Συσκηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκηνῶ.
Συ-σκιάζω. Μ. άσω. Σκιάζω (Σκεπάζω μὲ ἴσκιον) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μτγν.) Σκεπάζω, καλύπτω.
Συσκίασις, εως (ἡ), τὸ συσκιάζειν ἢ συσκιάζεσθαι, ἡ πανταχόθεν ἐπισκίασις.
Συσκίασμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος συσκιαζόμενον· ἴσκιωμα.
Συσκιασμὸς (ὁ), = Συσκίασις.
Σύσκιος (ὁ, ἡ). (τόπος) πανταχόθεν συσκιαζόμενος, κατάσκιος.
Συ-σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς σκιῤῥόν.
Συ-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ ὁμοῦ.
Συ-σκολύπτω, Μ. ύψω. Γλσ. ἀντὶ Συγκολύπτω.
Συ-σκοπέω-ῶ καὶ (μσ.) σκομαι-οῦμαι, μ. ήσω, -ομαι. Παρατηρῶ ὁμοῦ· (μτγν.) συσκέπτομαι.
Συ-σκοτάζω, Μ. άσω. Σκοτεινιάζω ὁλόγυρα τὰ μέρη (ὁλοτρίγυρα)· (ὡς ἄ. ἀπλ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) « Ἐπιδὴ δὲ τὸν συνεσκότασε, « Δμ., εὐθὺς ἄρχει νὰ σκοτεινιάσῃ, « Ἤδη συσκοτάζοντος, « Ασ., ὅτι ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ.
Συσκοτασμὸς (ὁ), τὸ συσκοτάζειν, σκοτείνιασμα.
Συ-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκοτάζω.
Συ-σκυβρωπάζω, Μ. άσω. Συνοῤῥωπάζω μετά τινος ἢ ἅμα ἀκούω τι.
Συσκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω ἢ ἐπὶ ὁμοῦ.
Συ-σμηρίζω, Μ. ίσω. Ἰσάζω διὰ ἢ ὑπὸ σμύριδος, ὁμαλίζω ἐντελῶς· κλείω γανωτὰ, συγκολλῶ.
Συ-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σπαράζω δύο συγγενῶν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· καταξεσχίζω.
Συ-σπειργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σπαργανόω ὁμοῦ.
Συσπασις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Συσπάω· ἡ δι' ἑλκύσεως σύσφιγξις, συστολή.
Σύσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ συσπώμενος (συσταλμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ σουρώνεται, μαζόνεται). « Βαλάνειον—, « Πλάτ., ὅπ. ἀνοιγοκλείεται μὲ τὸ τράβηγμα, « Σύσπαστον (ἐνν. ἐγχειρίδιον), « μαχαιρίον τι πρὸς χρῆσιν τῶν θαυμασίων καὶ σκηνικῶν, τοῦ ὅπ. ἡ λάμα, ἐν φαίνεται ὅτι ἐμπήγεται, ἀνασύρεται ἐντὸς τῆς λαβῆς.
Συ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ συγχρόνως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ' ἕλη ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. (ἐπμ.) συστέλλω, σωφρόνω, συμμαζόνω. «Συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, » Ακ. « Περίδρομοι, αἱ ἂν συσπάσαι γύρωθες, » Ησύχ. ||. (μετ. αὐτπθ.) πιάνονται τὰ μέλη μου, πιάνομαι. (Ἱπποτρ.).

Συσπειρόω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω μαζῆ ἕνα μετ' ἄλλου, κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) ἕνα κουβάρι. «Ὁ ὄλεθρος, ἓν τινι γωνίᾳ συνεσπειραμένος, ὡς καθευδήσων, ἐνέπεσεν εἰς λογισμόν, » Πλ. « Συσπειρώμενες οἱ ἱππεῖς, ἐμβάλλουσι, » Ξεν.

Συσπείρω, Μ. απερῶ. Σπείρω ὁμοῦ.

Συσπένδω, Μ. σπείσω. Πρσφέρω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) σπονδὴν (θυσίαν). ||. (μσ.) κάμνω σπονδὰς (συνθήκας, εἰρήνην) μετά τινος.

Συσπεύδω, Μ. σπεύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Σπεύδω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμπράττω (συνεργῶ) μετά σπουδῆς, συμπροθυμοῦμαι. « Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συνεύδειν θεός, » Εὐρ.

Συσπλαγχνεύω, Μ. εύσω. Συγχεύομαι τῶν ἐλλάγχνων τοῦ ἱερείου μετὰ τὴν θυσίαν.

Συσπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκόπτω εἰς λεπτὰ, κάμνω θρύμματα.

Συσσανίδες (ὁ, ἡ). ὁ συμπένθων τινί, συγκοινωνὸς τῆς ἀπονοῆς ἢ τῶν ἀπονοῶν, σύμμαχος.

Συσσβέζω, Μ. άσω, = Συσπεύδω. « Ἀβληχῶ—, » Δ. Κάσσ., λαμβάνω μέρος (ἀνησυχάζομαι) ὑπὲρ αὐτοῦ.

Συσσβεστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ εὔκαιρος εἰς τὸ συσπουδάζειν τινί. «Τὸ συσπουδαστικὸν αὐτοῖς, » Μ. Αὐρ., τὴν τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν πρόθυμον σύμπραξιν.

Συσσαίνω, Μ. ανῶ. Χαϊδεύω (Κολακεύω) ἀνοήτως. ||. (παθ.) αἰσθάνομαι κολακευόμενον τὴν φιλαυτίαν μου κατά τι. «Οἱ αὐτοὶ συνεσαίνοντο ταύτῃ τῇ διαθέσει, » Πλθ., ἐκολακεύετο ἡ φιλαυτία των εὐχαριστοῦντο.

Συσσαρκία (ἡ), = Εὐσαρκία. 2) (θλγ.) ἡ μετὰ σαρκὸς ἕνωσις.

Συσσαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Συνενώνω πληγὴν διὰ σαρκώσεως.

Συσσαρκωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σαρκώσεως συνένωσις (πληγῆς).

Συσσαρκωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατὰ συσάρκωσιν, συνουλωτικός.

Συσσάττω, Μ. σάξω. Γεμίζω (Πατόνω) ὅλα τὰ μέρη.

Συσσεισμός (ὁ) κούνημα δυνατὸν (ἰδιαιτ.) μέρους τῆς γῆς, ἢ ἀνεμοζάβολος, [ἐκ τοῦ

Συσσείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) δυναμικῶς τὰ ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, συγκλονῶ. « Συνείσιος τὴν γῆν, καὶ συναράξας αὐτὴν, » Γρφ. (ᾧ μνεμ.) « Συνέσεισέ μ' ἐκποδὼν φιάλη παντελῶς, » Ἀναχρ. παρ') Λῆ.

Συσσείω (χ. Μ.), Π. βάλλω εἰς κίνησιν συγχρόνως διώκω, [καὶ πθ. ἡ μσ.] ὁρμῶ) συγχρόνως.

Συσσημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω (Δηλῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ||. (μσ.). βαλλόσημαι, « κατὰ τὴν συγγραφὴν, καθ' ἣν ἐδάνεισα, τούτου αὐτοῦ γράφοντος καὶ συσσημηναμένου, » Δημ.

†Συσσημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (δηλῶν) συγχρόνως καὶ ἄλλο τι, συνεμφαντικὸς, ἢ ταυτόσημος.

Σύσσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημοδευμένος μὲ) τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνημένος. (Γαλλ.) convenu. ||. (οὐδ.) Σύσσημον, « τὸ ἐκ συνθήματος σημεῖον, σύμβολον. « Θὲς μόναν ἢ ζώνην ἢ ἑνώτιον, ἢ τι τοιοῦτον σύσσημον, » Ἐπγρ. « Τοῖς ἀσευνόμοις μέτρων μέλει ᾗ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῦντο, » Στρ., μὲ σωστὸν (βουλλωμένον [Γαλλ.] étalonné) ζύγι.

Συσ-σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω μαζῆ. «Τὰς διασεσηυλας τῶν βαγῶν ἐκτέμνωσι ψαλιδίῳ, ἵνα μὴ συσσήψωσι τὰς πλησίον, » Γεωπον.

Σύσσηψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀμοιβαία σῆψις.

Συσ-σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύσσιτός (συντρώγω μετά) τινος, (ἐν γέν.) συνδιαιτῶμαι.

Συσσίτησις, εως (ἡ). τὸ συσσιτεῖσθαι (τρώγειν συντροφικὰ), συνδιαίτησις.

Συσσιτία (ἡ), = Συσσίτησις. 2) (συνκδχ.) συντροφία συσσίτων, συσσίτιον, (χνδ.) μάγκα. « Πάντα δὲ σκεύη... τῇ συσσιτίᾳ ἑκάστῃ κομίζει (ἡ ναῦς), » Ξεν.

Συσσιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διὰ

Συσσίτιον (τὸ). τραπέζι κοινὸν (ὅπου τρώγουν πολλοὶ μαζῆ, συντροφικόν)· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου συντρώγων οἱ σύσσιτοι. ||. (ἰδιαιτ.) Συσσίτια, τὰ (ἄλλ.) Φιδίτια τῶν Σπαρτ.

Συσ-σιτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυμόνω μαζῆ, ἀνακατόνω μὲ τὸ ψωμὶ εἰς τὸ ζύμωμα ἢ μὲ τὸ φαγεῖ εἰς τὸ μαγείρεμα.

Σύσσιτος (ὁ, ἡ), [σὺν, σῖτος]. ὁ συντρώγων μετά τινος, σύντροφος εἰς τὸ φαγεῖ, συντράπεζος, ὁμοδιαίτος.

Συσ-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Σιωπῶ ᾗ ἐγὼ μετά τινος.

Σύσσοη καὶ Σύσσοια (ἡ). ἡ ὁμοῦ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) φορὰ (ὁρμὴ) τῶν κινουμένων σωμάτων, (κατὰ τὴν φιλοσοφ. τοῦ Δημκρτ.), [ἐκ τοῦ

Συσ-σοῦμαι, Π. ἀντὶ Συσσείομαι, κινοῦμαι ὁμοῦ μὲ ὁρμὴν, φέρομαι συγχρόνως πρός.

Συσ-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου, συγκατηγορῶ ὡς συκοφάντης.

†Συσφάλλομαι, Μ. σφαλήσομαι, = Συναλισθάνω.

Συσ-σύρω, Μ. συρῶ. Σέρνω μαζῆ· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· παρενοχλῶ, ταράττω.

Συσ-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ὁμοῦ, συμπράττω πρὸς σωτηρίαν τινός· (ἁπλ.) Συντηρῶ, διατηρῶ· (ἐνίοτε) παρατηρῶ, παρεμονεύω, (Πλθ.).

Συσ-σωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωματοποιῶ ὁμοῦ, συνενόνω εἰς ἓν σῶμα.

†Σύσσωμος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος εἰς ἓν σῶμα, συσσωματωμένος.

Συσ-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω ὁμοῦ (εἰς ἓν μέρος), συνάζω εἰς σωρὸν, ἐπισωρεύω.

Συσ-σωφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωφρονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (κατὰ μίμησιν τινος), φέρομαι μὲ φρόνησιν.

Συστάδην καὶ Συσταδὸν [συνίστημι], ἐπίρ. Στεκόμενος κοντὰ, ἐκ τοῦ πλησίον. « Ἡ συσταδὸν μάχη, » Ἡρ., ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Συ-σταθεύω, Μ. εύσω. Ψήνω (Σεροψήνω) μαζῆ ἢ ἐντελῶς.

Συ-σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Συμμετρίω, συμπαίνω ἐξ ἀναλογίας, μετρῶ καὶ εὑρίσκω μὲ συμπερασμόν (ὡς ἔγγιστα). « Τὰ βάρη—, » Ἰάμβλ.

Συ-σταθμίζομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ζυγίζω ἢ Μετρῶ ὁμοῦ ἢ ἐξίσου, ἑνόνω διάφορα εἴδη τῆς αὐτῆς ποσότητος.

Συστοθμία (ἡ). ὁμοιότης κατὰ τὸν σταθμὸν (κατὰ τὸ βάρος), ταυτότης βάρους, [ἐκ τοῦ

Σύσταθμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸν σταθμὸν (κατὰ τὸ βάρος), ἰσοβαρὴς (εἰς ἴσην ποσότητα) συνηνωμένος.

Συσταλτέον, θέτ. τοῦ Συστέλλω.

Συσταλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συστέλλειν.

Συ-σταμνίζω, Μ. ίσω. Χύνω μαζῆ (Ἑνόνω) εἰς τὴν αὐτὴν στάμνον.

Σύστᾶς [συνίστημι], άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ ὁμοῦ (κοντὰ-κοντὰ) στημένη ἢ ἰσαμένη. « Ἀμπέλος—, » Ἀρχ., τῆς ὁπ. τὰ κλήματα (χωριστὰ φυτεμένα) συγκερατοῦνται ἕνα μετ' ἄλλου εἰς εἶδος κληματαριᾶς, (Λτ.) vites compluviatæ. ||. (οὐσ.) συνάθροισις, = Σύστασις. « Ἀμπέλων —, » Ἀρχ., ἴδε ἀνωτέρω. « Ὀμβρίων ὑδάτων—, » Στρ., λίμνη σχηματιζομένη πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὰ βροχινα νερά, (Γαλλ.) flaque d'eau.

Συστὰς, ᾶσα, άν, αόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνιστημι.

Συστασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ (καὶ ἀμτβτ. Κινοῦμαι) ὁμοῦ εἰς στάσιν, ἐπαναστατῶ ἢ ἀντιπολιτεύομαι ἐκ συμφώνου, εἶμαι συστασιώτης τινός.

†Συστασιαστὴς, οῦ (ὁ). σύντροφος (συνωμότης) στασιαστοῦ, συνεπαναστάτης.

Σύστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνίζημαι, ἡ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων στάσις, συνένωσις, συνάθροισις· ἑταιρία· συντεχνία (« Καπήλων —, » Πλθ.). (τρπ.) συμβιβασμός· (ἐπὶ κακοῦ) φατριασμός, συνωμοσία. « Κατὰ συστάσεις γιγνόμενοι, » Θκ., Ils formaient des attroupements. « Ἐπὶ τύχα—, » Πλθ., Πλ. 2) συναρμογὴ («Λυομένων τῶν ἁρμῶν τὰς συζύσιος, » Τιμ. « Καὶ οὗτος ἂν καταγελῷεν εἴτις εἴρεται τραγῳδίαν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὴν τούτων [τῶν ῥήσεων] σύζευξιν, » Πλάτ.) (ἐπὶ φυστ.) πῆξις (« Ἥδεται δὲ μέχρι συστάσιος, » Ἱατρ. « Μέχρι συζύσεως ἐμπλαζρώδεως ἐψήθη, » Γαλ.)· (ἐν γέν.) κατασκευὴ, σύνθεσις· (οὐδ.) ἀρχὴ, κατεγωγὴ, γένεσις. « Θνητὴν γὰρ ἔχεις ἐκ προοιμίου τὴν σύστασιν, » Ἐπικρ. 3) (συνκδχ.) σῶμα συνεστηκὸς (σχηματισμένον ἐκ συστάσεως, (Γαλλ.) conformation. « Σπρὰς συζύσεις (τῆς κύστεως), ἐξ ὧν οἱ λίθοι γίνονται τοῖς κάμνουσιν, » Ἀρχ. « Ἤν τις τόνος ἢ σύστασις γίνηται τῷ ἀνθρώπῳ, » Ἱπποκρ. « Κάεσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συστάσεις τινὰς ζήρων,« Ἀρστ. 4) διάθεσις· κατάστασις. » Ὅταν τινὶ ἡ τοῦ σώματος σύστασις εὖ ἔχῃ ,« Δ. Κάσσ. » Πολιτείας—,« Πλδ. » Προσώπου — ἄθρυπτος εἰς γέλωτα,« Πλ. 5) συμπλοκὴ μάχης (κυρ. ἐκ τοῦ συστάδην). »Ὅταν μάλιστα σύχασιν ὁ ἀγὼν ἔχῃ,« Αξ., εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς μάχης. » Μάχη ἐκ συστάσεως,« Ἡρωδ., ἡ (ἐκ τοῦ) συστάδην. 6) (ἐνίοτε) σύστασις εἴς τινα, (Γαλλ.) recommandation, (Σχλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 19). 7) (ἐνίοτε) συνοχὴ (ψυχῆς). ξενοχωρίᾳ. «Πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύγκασιν (ὅπα ἄλλ. γρφ. ὀρθοτ. σύνταασιν) τῆς γνώμης εἶχε,« Θκ.

Συστασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ξένσεως (φατρίας)· σύντροφος (συνεταῖρος)· στασιώτου, συνωμοσίτης.

†Συστατέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Συνίστημι, συζήνω, (Γαλλ.) recommander.

Συστάτης, ου (ὁ). ὁ συστήνων ἢ κρατῶν στημένον τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον. (ὅθ. πλθ.) Συστάται, οἱ (ἄλλ.) Ἀμείβοντες τῆς ξένης.

Συστατικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συνιστᾶν (συνάπτειν, συμπηγνύειν, συναρμόζειν κτλ.)· ὁ συντελῶν πρὸς συντήρησίν ἢ χρησιμιῶν πρὸς σύστασίν (recommandation) τινος. » Τὸ κάλλος πάσης συγκτικώτερον ἐπιζοῆς,« Αρτ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Εἰς Αἴγυπτον ἀπῆρει συστατικὰς φέροντα παρ' Ἀγησιλάου πρὸς Νεκτανεβίν, αὐτ.

Συστατὸς, ἡ, ὸν. Συστῆναι δυνατὸς, συστάσεως ἐπιδεκτικός.

Συσταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκλείω (Περικλείω πανταχόθεν) μὲ σταυρούς. (Ἐκκλησ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σταυρανω μαζῆ.

Συστεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Συστεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συσφίγγω στεγανῶς, συγκαλλῶ.

Σύστειπτος (ὁ, ἡ), [ξαὶν, στείβω]. πατημένος μαζῆ ἢ δυνατά.

Συστείχω, Μ. στείξω Ὑπάγω ὁμοῦ, συμπορεύομαι.

Συσστέλλω, Μ. στελῶ (πθ. ἀόρ. Συνεστάλην κτλ.). Συνάγω εἰς ὀλίγην ἔκτασιν, συνέλκω, συμμαζόνω· σουρόνω (συνκχ.) σμικρύνω· (μτγμ.) ταπεινόνω, περιορίζω· (ἐνίοτε) σκεπάζω, Περιςέλλω· (συνκχ.) συγκρύπτω· (Γρμ.) βραχύνω κατὰ τὴν πρυσῳδ. τὴν συλλαβήν (ἀντιθ. τῷ Ἐκτείνω)· (πθ. ἢ μσ.) συμμαζόνομαι, ζαρόνω (κυρ. καὶ μτφρ.), ταπεινοῦμαι. » Τά τε μέγιστα πολλάκις θεὸς ταπεῖν' ἔθηκε, καὶ συνέςειλεν πάλιν,« Εὐρ. » Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσι σωφρονεστέρους,« Ἰσκρ. »Ἔντι τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεστάλθαι τίθεται· καὶ χάριν ὁμολογεῖ τῷ συστείλαντι,« Γργ.

Συστενάζω, Μ. άξω, (Γρφ.) καὶ

Συστενάχομαι, Μ. ζεναχήσομαι, Π. Στενάζω ὁμοῦ, συναναστενάζω.

†Σύστενος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν βαθμηδὸν στενὸς (καταλήγων εἰς ζενοτητα). «Κιτῶν—,« Ἡσύχ.

Συστενοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Στενοχωρῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περικλείω εἰς ζενότητα, περιορίζω.

Συστένω (χ. Μ.), = Συστενάζω.

Συστερέω-ῶ, Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀποστερῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συστεφανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Στεφανηφορῶ καὶ ἐγὼ μετ' ἄλλων.

Συστεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συστέφω, Μ. στέψω, = Συστεφανόω.

Σύστημα (τὸ). τὸ ἐκ πολλῶν τινων συνιζᾶμενον (συγκείμενον, συναποτελούμενον) ἓν ὅλον σῶμα, ἄθροισμα· (ἐπὶ ζ.) ἀγέλη· (ἐπὶ ἀνθρ.) κοινότης· ἑταιρία· συμπολιτεία· (μουσ.) ἢ ἐκ τεσσάρων διαφόρων τόνων συμφωνία· (μετρ.) στιχούγημα πολυσύνθετον· (μαγν. ἰατρ.) συσσωρευμα ὑγρῶν ἢ αἵματος· (ἰδιαιτ.) τὸ ὅλον τῶν κανόνων καὶ προτάσεων ὅσαι συγκροτοῦσι τέχνην τινὰ ἢ ἐπιζήμην.

Συστηματικός, ἡ, όν. Ὁ σχηματίζων (συναποτελῶν) ἓν ὅλον (ἓν σύχημα)· (ἰατρ.) πολυσύνθετος, (Γαλλ.) compliqué. » Συστηματικὴ ἀνωμαλία τῶν σφυγμῶν,« Γαλ.

Συστιχάομαι, Π. ἀντὶ Συστοίχω, συμπορεύομαι.

Συστοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι σύστοιχός (τεταγμένος εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν μετά) τινος, ὑπάγομαι εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἢ γένος· (ἐν γέν.) συμφωνῶ.

Συστοιχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις σύστοιχός τινος, ἢ κατ' εἶδος ἢ κατὰ γένος σχέσις (συνάφεια) πρὸς ἄλλο τι· (γραμτ.) ἡ πρὸς ἄλληλα συγγένεια τινῶν ςοιχείων.

Σύστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον) μὲ ἄλλον τεταγμένος· (μτγμ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἢ εἶδος (ἔχων σχέσιν ἄμεσον πρὸς ἄλλο τι)· (ὅθ.) «Σύςοιχα γράμματα ,« Γρμτ., τὰ ἔχοντα συγγένειαν (κατὰ τὴν προφοράν) πρὸς ἄλληλα,(παρβλ. Ἀντίστοιχος).

Συστοίχως, ἐπίῤῥ. Κατὰ συστοιχίαν· ὁμοειδῶς· συμφώνως·

Συστολὴ (ἡ), τὸ συστέλλειν ἢ συστέλλεσθαι, συμμάζωμα, ζάρωμα· (συνκχ.) σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις· περιορισμὸς τῶν ἐξόδων, οἰκονομία· (γρμτ.) τροπὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχὺ ἢ ἐκφώνησις τοῦ μακροῦ ὡς βραχέος.

Συστολίζω, Μ. ίσω, = Συστέλλω, ἐνδύω, περιστέλλω.

Σύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συμμαζωκτὸν (στενὸν ἢ κλειστὸν) στόμα ἢ ζομιον. «Δηκτύου (» Σκάφης) συστομώτερος,« Παρομι., ἀφωνότερος.

Συστομόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σύστομον, τοῦ στενεύω τὸ στόμα ἢ τὸ στόμιον. 2) ἑνόω στόμιον μὲ στόμιον, (Στρ. Ζ. 473).

Συσζυγχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Στενάζω.

Συστορέννυμι καὶ (κατὰ συγκ.) Συςόρνυμι ἢ Συςορνύω, Μ. στορέσω. Στρώνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· στρώνων σκεπάζω· διπλόνω (;).

Συστοχάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) Σημαδεύω μαζῆ μὲ (ἄλλους), τείνω πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Συστρατεία (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου ὑποχρέωσις ἢ εἰς τὸ στρατιωτικὸν ὑπηρεσία, (ἰδιαιτ.

Συστρατεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. -ομαι. Συνεκστρατεύω ἢ συνυπηρετῶ στρατιωτικῶς. » Συνεστρατεύοντο Χῖοι καὶ Λέσβιοι πεντήκοντα νῆες,« Ξεν. » Νομίζεται ξὺν τῷ βασιλεῖ τῶν ἐφόρων ξυστρατεύεσθαι,« αὐτ.

Συστρατηγέτις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. Συστράτηγος.

Συστρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατηγῶ μοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), εἶμαι

Συστράτηγος (ὁ). ὁ διωρισμένος στρατηγὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων στρατηγοῦ.

Συστρατιώτης, ου (ὁ) καὶ Συστρατιώτις, ιδος (ἡ). σύντροφος στρατιώτου.

Συστρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατολογῶ ὁμοῦ.

Συστρατόομαι, Π. ἀντὶ Συστρατεύομαι.

Συστρατοπεδεύω (καὶ συχνότ. μαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στρατοπεδεύω ὁμοῦ μέ.

Σύστρεμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε συστραμμένον (τυλιγμένον ἀπὸ κουβάρι), γύρωμα (ἰατρ.) πρήξιμον, (παρβλ. ζωμα)· (Τακτ.) σῶμα (κυρ. 2,000)· (παρβλ.) Σύνταγμα· (μτφρ.) τέλος, πάτη, πανουργία, (παρβλ.) Στροφή.

Συστρεμματάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἰατρ.) συστρέμματος, (παρβλ.) Συστρατάρχης.

Συστρεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύστραμμα. » Γόατων—,« Ἀρστ., δίντ.

Συστρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συςρίφειν (πυκνόνειν ἀπὸ στροφῆς), σχηματιστικὸς συστρεμμάτων (ἰατρ.).

Συστρέφω, Μ. στρέψω καὶ πθ. στραφῆσομαι (ἀόρ. πθ. Συνεστράφην κτλ.). Συνέστραμμαι κτλ.). Στρέφω ὁμοῦ μὲ ἢ περὶ ἑαυτό, συνάγω (συμμαζώνω)· συγκεντρόνω· περιορίζω· συγκρύπτω· κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) κουβάρι, κουλουριάζω, -ομαι. » Ὁ ἥλιος τὰς κόμας συστρέφει ,« Στρ., συστρέφει. » Χάλαζα δὲ γίνεται ὑστοῦ συστρέφοντος,« Ἀρστ. « Συρρίψας τὸν ἥνιοχον ὥρμησεν ἐπ' αὐτὸν,« Ηλ., » τὴν ἢ τὴν τραβήξας τὸν χαλινὸν ἢ κτυπήσας μάνας· (καὶ ἑλλ.) » Συστρέψας τὸν λε πρῶτος,« αὐτ. » Συνέζευξε τὸ δικὸν ἅρμα,« Ἡρ., συνήνωσεν ὁμοῦ σκῆπτρόν του. (καὶ συχνότ. ἐπὶ συν » Πάντη συστρέψαντες ἑωυτοὺς ἢ κινώμενοι ὡς μάλιστα ,« αὐτ., » περιρυθέντες. (καὶ μσ. αὐτπθ.) » φόμενοι δὲ κατὰ δίκα καὶ πλεονάζ ἐλάσσονες, εἰσέπιπτον εἰς τοὺς αὐτ. » Συστραφέντες γὰρ οἱ στρατ τῶν Περσέων, καὶ ἓν ποιήσαντες σ ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, (ἢ τρπ.) « Συνεστράφην ἐπὶ τὸν λόφ μου,« Γρφ. « συνώμοσα. « Συστρα εἰς ἑαυτόν,« Γργ., (Γαλλ.) se recu Iir· (καὶ μτγμ. ἐπὶ ὕφους λόγου) « στρέφειν τὴν σύνθεσιν (τὰ πράγμα νοήματα),« Δ. Ἁλ., συσφίγγειν, ἑνώ φειν συντόμως καὶ ἐμφανεικῶς. «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μην δε γε τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταί,» αὐτ. (ῥδ.) «Συνεστραμμένη λέξις,» αὐτ., ἡ συνηγμένη καὶ (ἐπμ.) ἐνεργητικωτέρα, (παρβλ.) Στρογγύλη, καὶ « Συνεστραμμένον,» Πλάτ., τὸ Λακωνικὸν ὕφος. «Ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν,» Δημτρ.

Συστρογγυλίζω, Μ. ἰσω ᾰ

Συστρογγύλωσις, Μ. υλῶ. Κάμνω τι ὅλως ὅλλον στρογγυλὸν (ὁλοστρόγγυλον). «Τὴν οὐσίαν —,» Ἀθ., καταναλίσκω.

Συστροφή (ἡ), τὸ συστρέφειν ἢ συστρέφεσθαι, κουλούριασμα, στρηγορύρισμα· (συνηθ.) σῶμα συνεστραμμένον, Σύστραμμα, σωρὸς, ὄθροισμα· (βτν.) ῥόζοι δένδρου· (ἰατρ.) πρήξιμον. « Πλήθους —,» Ἡρ., συνένωσις, συσσωμάτωσις. « Σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν,» Ψαλμ. » Ἀνέμου —, « Αξ., ἀνεμοστρόβιλος. »Ὄμβρου —,« Αξ. ὑγρομβρόχιον. « Ὑδάτων —, « Αξ , δίνη· (μτφ.) « Λέξεως —, Δ. Ἁλ., σύμπτυξις. (Γαλλ.) concision, (ἴδε Συζρέφω).

Συστροφία (ἡ), = Εὐστροφία· (μτφορ.) ποικιλία, ἕξις τοῦ

Συστροφος (ὁ, ἡ). συνεστραμμένος (συμπαπωνιωμένος), ὁλοστρόγγυλος· (συνκδ.) εὔστροφος, εὐδίνητος· (μτφορ.) πανοῦργος, παλιότροπος.

Συστρωνύω(στρώννυμι), Μ. στρώσω, = Συστρέννυμι.

Συσκυθρωπάζω, Μ. άσω, = Συσκυθριπάζω.

Συσκύλος (ὁ, ἡ). τοῦ ἀπ. οἱ στύλοι ἀπέχουν ὀλίγον (τὸ διπλοῦν τῆς διαμέτρου) ἕνας τοῦ ἄλλου.

Συσκύπτω, Μ. στύψω. Στύφω ὁμοῦ (ἕνα μὲ ἄλλου), συαφίγγω, συστέλλω. ‖· (ἀπτμ.) συαφίγγομαι· συγκλείομαι· (μτγμ.) Συσκυθρωπάζω.

Συσκωλεύω(τω), Μ. σφάξω, Σφάζω ὁμοῦ κά.

Συσπαιρίζω, Μ. ἰσω. Παίζω μετά τινος τὴν σφαῖραν.

Συσπαιριστής, οῦ (ὁ). ὁ συσπαιρίζων, Συσπαιρίστρος εἰς τὸ παίγνίδι τῆς σφαίρας.

Συσπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς σφαιροειδὲς (ὁλοστρόγγυλον).

Συσπιλόω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω νὰ 'γλιστήσῃ καὶ νὰ πέσῃ τις (καὶ πθ. 'Γλιστρῶ & πίπτω) ὁμοῦ μέ, (μτγμ.) = Συνκαθαίνω.

Συσπάττω, Ἀττ. ἀντὶ Συσπάζω.

Συσπηκόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. συνδέω σφιγκτὰ, συσφίγγω, συνενόω.

Συσπηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συστρίγγω (ὡς ἂν μὰ σφῆνα), συνθλίβω, συμπιέζω.

Συσπίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ὁμοῦ (ἕνα μὲ ἄλλου), συνδέω σφιγκτὰ, συνθλίβω σφίγγων. « Σώνη τὸ περιῤῥέον χιτῶνος τῇ ἐξύι συσπίγγουσα,» Γργ. Συσφιγκτὴρ (ὁ), Γρρ. εἰδ. χιτῶνος συσπίγγοντος (συσφιγγομένω περὶ) τὸ σῶμα.

Συσπιγκτος (ὁ, ἡ), συνεσφιγμένος. ‖· (ἐπτμ.) Συσφιγκτον (τὸ),« Γρρ.. = τῷ

Συσπίγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συαφίγγεται (συνδέεται σφιγκτά)· (ὅθ. Γρρ.) ἁλυσίδα ἡ, θηλυκωτῆρι.

Σύσφιγξις, εως (ἡ), τὸ συαφίγγειν ἢ συαφίγγεσθαι· (Γρρ.) = Σύσφιγμα.

Συσφραγίζω, Μ. ἰσω. Σφραγίζω ὁμοῦ ἢ ἀκριβῶς, ἐπισφραγίζω.

Συσχεθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Συνέχω.

Συσχετήριον (τὸ). μέρος ὅπου συνέχεται (κρατεῖται πλεισμένον) τι, κλωβὸς· θηριοτροφεῖον κτλ.

Συσχηματίζω, Μ. ἰσω. Σχηματίζω (καὶ πθ. ἢ μα. μὲ ὅσ. Σχηματίζομαι) πρὸς ἄλλο τι, συμμεταβάλλομαι, συμμορφοῦμαι (« Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, « Γρφ.)· (ἀρχνμ.) λαμβάνω σχετικῶς πρὸς ἄλλον πλανήτην ἢ ἀστερισμὸν τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν.

Συσχημάτισις, εως (ἡ) ᾰ

Συσχηματισμὸς (ὁ), τὸ οὗσ. τοῦ προηγ., σχηματισμὸς πρὸς ἄλλο τι, (ἰδιαιτ. ἀρχνμ.) ἢ σχετικῶς πρὸς ἄλληλα θεωρουμένη θέσις τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Συσχιδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), συνεσχισμένος, ἓξ τοῦ

Συσχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὁμοῦ.

Συσχολάζω, Μ. άσω. Σχολάζω (Συνδιατρίβω σχολάζων) μετά τινος· (ἰδιαιτ. μὲ ὅσ.) Συμμαθητεύω, (ὅθ.

Συσχολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσχολάζων τινί· (ἰδιαιτ.) συμμαθητὴς ἢ (ᾱ) συνεορταστής.

Σύσχολος (ὁ, ἡ). ὁ συναπολαμβάνων σχολῆς (ἀργίας, ἡσυχίας), (ἐν γέν.) ἀπραγμόνων, ἡσύχων· (μὲ γεν.) = Συσχολαστής.

Σύτα, Π. ἀντὶ Ἔσσυτο, γ' ἐν. πρα. τοῦ ὑπερτ. ἢ μσ. ἀορ. Β'. τοῦ Σεύω.

†Συφακίζω, Μ. ἰσω, = Ὀπωρίζω, ἓξ τοῦ

†Σύφαξ [ῐ], ακος (ὁ), = Γλεῦκος, μοῦστος.

Σύφαρ (τὸ), ἄκλ., (ἐν γέν.) τὸ ῥυτιδωμένον (ἐπμ. παλαιὸν, γερονεικὸν) δέρμα, (ὅθ. ἰδιαιτ.) ἢ κοιν. τούπια τοῦ γάγγλου, (ἄλλ.) Γραῦς, ᾗ· τὸ 'πουκάμισον τοῦ ῥεδιοῦ ἢ τῶν ἐντόμων, (ἄλλ.) Γῆρας· (συνκδ.) ἀντὶ Γέρων, ὑπέργηρως.. « Σύφαρ θανεῖται,« Δυκ.

Συφειὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Συφεός.

Συφεόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς τὸν Συφεόν.

Συφεὸς (ὁ), Π. [σῦς], ὁ σταῦλος (τὸ μανδρὶ) τῶν χοίρων.

ζΣυφετὸς ᾰ

Συφεὼν, ῶνος (ὁ), = Συφεός.

Συφορβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω χοίρους ὡς συφορβός.

Συφορβὸν (τὸ). ἀγέλη χοίρων, ἓξ τοῦ

Συφορβὸς (ὁ), [σῦς, φέρβω], = Συβώτης, χοιροβοσκὸς, γρουνάρης.

Συφὸς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Συφιός.

†Σύφυς, Αἰολ. ἀντὶ Σοφὸς.

Συχνάζω, Μ. άσω. Πράττω τι συχνάκις, Θαμίζω, (ἀμτβ.) εἶμαι συχνὸς (πυκνὸς, συνεχὴς).

Συχνάκις, ἐπίῤῥ. Συχνά.

ζΣυχνασμα (το), Γλσ. τὸ συχνακις γινόμενον.

Συχνὸς, ἡ, ὸν, = Συνεχὴς, διεξοδικὸς· ἀδιάκοπος· (ἐνίοτε) πολυάνθρωπος· (ἐν γέν.) πολὺς, ἄφθονος· «Οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄλλοι συχνοί,« Ἀρχφ. «Ἐν τῇ πόλιες συχναὶ ἦσαν,« Ἡρ. « Συχνὸς λόγος, « αὐτ. « Συχνῷ χρόνῳ ὕστερον, « Ξεν. « Τὸ πολίγνιον συχνὸν ποιοῦσι, « Πλάτ., πολυάνθρωπον. « Τὸ συχνὸν τοῦ βίου, « αὐτ., τὸ πλεῖστον μέρος. ‖ (ἡ ὅσ. ἐλλ.) Συχνῷ (ᾱ τὸ πλῆθ.) Συχνὰ & (πλθ.) Συχνά, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Συχνῶς, πολὺ, κατὰ πολλά. «Συχνῷ βελτίων,« Πλάτ., πολὺ καλλιώτερος. «Νεώτερον ἄνεα ἐμοῦ καὶ συχνῷ,« αὐτ. »"Δρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων, « Ξεν. « Τὴν δὲ θύραν ποιεῖται οὐκ ἐκ τῶν σύνεγγυς τόπων τῆς νεοτειᾶς, ἀλλὰ συχνὸν ἀποπτὰς,« Ἀρστ., (παρβλ. Μακρὸς).

†Συχνοσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος μὲ συχνὰς (συνεχεῖς, ἀλλ' παλλήλους) περιόδους). « Χωρίον οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι ἢ οὐ διίξεται τὸ πᾶν ἀπνευστὶ ἢ ἀλλᾶ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται, « Ἑρ.

Συχνῶς, ἐπίῤῥ., = Συνεχῶς, συχνάκις· ἀφθόνως, (ἴδε & Συχνός).

Συψέλιον (τὸ), = Συμψέλιον

Συῶδης, εος (ὁ, ἡ). συὸ ὅμοιος (τὸ εἶδος [καὶ τρπ.] τὸ ἦθος), βρωμερὸς, ἀδηφάγος κτλ. « Εἴ τις αὐτοῦ (τοῦ Βύνσφιλη) περιέλοι τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρυονῶδες . . καὶ σωῶδέστερον,« Φώτ.

†Σφάγανον (τὸ), Γρμτ. θεματ. τοῦ Φάγανον.

Σφαγεῖαν (τὸ). τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαγίων. 2) Π. ἀντὶ Σφάγιον.

Σφαγεὺς, έως (ὁ). ὁ σφάζων, φονεύς. 2) μάχαιρα πρὸς σφαγήν.

Σφαγὴ (ἡ), τὸ σφάζειν, σφάξιμον. « Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν,« Γρφ. 2) (συνκδ.) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ λαιμοῦ ὅπου συνήθως γώνουν τὸ σφάγιον οἱ σφάζοντες. »"Οἵατινες εἰς τὰς σφαγὰς καθιέντες, σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον,« Θκ. 3) Π. θυσία. »"Εστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός, « Αἰσχλ. 4) (καταχρ.) τὸ ἀναπηδῶν ἀπὸ τῆς σφαγῆς αἷμα. »"Εκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν, « Αἰσχλ., (παρβλ. Αὐλὸς).

Σφαγία (ἡ), ἴδε Σφάγιος.

Σφαγάζω & (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω,-ομαι. Σφάζω (ζῶον πρὸς θυσίαν, σφάγιον), θυσιάζω.

Σφαγιασμὸς (ὁ), τὸ σφαγιάζειν ἢ σφαγιάζεσθαι, σφάξιμον (πρὸς θυσίαν), θυσίασμα.

†Σφαγιαστήριον (τὸ). = Σφαγεῖον.

Σφαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαγίς.

ζΣφαγίζω, Μ. ἰσω, = Σφαγιάζω

Σφάγιον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπμ.

Σφάγιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς σφαγήν· φόνιος, θανατηφόρος. « Σφάγιοι (ἐνν. φλέβες), « Ἀνατ., αἱ (ἄλλ.) Σφαγίτιδες. ‖. »Σφαγία (ἐνν. ἡμέρα), « Γλσ., ἡ τῆς θυσίας καὶ « Σφάγιον (κυρ. εἰς τὸ πλθ.),« Αξ., τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ζῶον. « Σφάγια καλὰ (χρηστὰ), « Ξεν., τὰ αἴσια, (παρβλ. Ἱερὸς). 2) = Σφαγεῖον.

Σφαγὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν. μάχαιρα) ἢ χεὶρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιμεύουσα πρὸς σφαγὴν τῶν θυμάτων· (ἐν γέν.) = Κοπίς.

σφαγῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν σφαγήν. (κυρ.) » Σφαγίτιδες (ἐνν. φλέβες), « Ἀνατ., αἱ περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ λαιμοῦ, (Γαλλ.) les veines jugulaires.

Σφάγνος (ὁ), = Σφάκος.

Σφαδάζω [συγγ. τῷ Σπάω καὶ Σφάζω], Μ. άσω. Κινοῦμαι σπασμωδῶς, κτυπῶ τὰ πόδια μου κατὰ γῆς (ἀπὸ πόνον ἢ ἀγανάκτησιν), ταράττομαι, σπαράζω· (συνκδχ.) λακταρῶ, (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι ἀνυπόμονος διά τι. » Μάλιστα δ' ἐσφάδαζον αἱ ἵππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Σφαδάζων πρὸς δόξαν, « αὐτ., (παρβλ. Σπαίρω καὶ Σπαργάω).

‡Σφαδαίζω, = Σφαδάζω.

Σφαδανὸς, ἡ, ὸν, = Σφεδανός.

Σφάδασμα (τὸ) ᾗ

Σφαδασμὸς (ὁ), τὸ σφαδάζειν, σπασμὸς σφαδάζοντος, σπαρτάρισμα· (συνκδχ.) ἀγωνία, ἀδημονία, ἀνυπομονησία.

Σφαδαστικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ σφαδάζῃ, ἀνυπόμονος.

Σφάζω [συγγ. τοῦ Σπάω καὶ Σχάζω], Μ. σφάξω (πθ. ἀόρ. 6ον. Ἐσφάγην κτλ.). Κόπτω (διατέμνω διὰ μαχαίρας) τὸν λαιμὸν, (ἐν γέν.) φονεύω· θυσιάζω. « Δίμα—, « Εὐρ., χύνω.

Σφαῖρα [συγγ. τῷ Σπεῖρα], ας (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε στρογγυλὸν (ὁλοστρόγγυλον) σῶμα, (ἰδιαιτ.) ἡ πάλλα (τὸ τόπι) μὲ τὸ ὁπ. παίζουν. » Τῶν ἀπὸ σφαίρας τινὶ νεανίσκων, « Πλ., τῶν συσφαιριζόντων αὐτῷ. » Σφαίρας κυπαρίσσου, « Θεοφ., κυπαρισσόμηλα. » Σφαῖρα θαλαττία, « Ἀρχτ., εἶδος ζωοφύτου. « Σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν, « Κωμ., = Συστρογγύλευν, κατασπαταλᾷν. 2) ὄργανόν τι τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο (περιέδενον εἰς τοὺς γρόνθους των) γυμναζόμενοι οἱ πύκται.

†Σφαιράρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος εἰς τὸ παιγνίδι τῆς σφαιρομαχίας.

Σφαιρεὺς, έως (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ εἰς ἡλικίαν τοῦ σφαιρομαχεῖν νέος.

Σφαιρηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφαῖρας, ὡς ἂν σφαῖραν.

Σφαιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαιρίον.

Σφαιρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν σφαῖραν (τὸ τόπι). 2) σφενδονίζω ὡσὰν σφαῖραν.

Σφαιρικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ σφαῖραν, στρογγυλὸς, σφαιροειδής. ||. « Σφαιρικὰ (ἐνν. πράγματα), « Ἐπιγρ., τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν περὶ τῆς σφαίρας μαθηματικὴν θεωρίαν.

Σφαιρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφαίρας.

Σφαιρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαῖρα, (Γαλλ.) globule.

Σφαίρισις, εως (ἡ), τὸ σφαιρίζειν, παίξιμον τῆς σφαίρας.

Σφαίρισμα (τὸ). τὸ ῥίψιμον τῆς σφαίρας ἢ τὸ δι' αὐτῆς κτύπημα ἐν τῷ σφαιρίζειν.

Σφαιρισμὸς (ὁ), = Σφαίρισις.

Σφαιριστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σφαιριστής.

Σφαιριστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου παίζουν τὴν σφαῖραν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Σφαιριστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὸ σφαιρίζειν.

Σφαιριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφαιρίζων (παίζων τὴν σφαῖραν), σφαιροπαίκτης.

Σφαιριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφαιρίζειν. » Σφαιριζική, « ἡ τέχνη τοῦ σφαιρίζειν.

‡Σφαιρίστρα (ἡ), = Σφαιριστήριον.

Σφαιρίτης, ου (ὁ) καὶ Σφαιρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀνήκων εἰς σφαῖραν. » Κυπάρισσος—, « Γαλ., ἡ φέρουσα σφαιροειδεῖς καρποὺς (κυπαρισσόμηλα).

Σφαιρογραφία (ἡ). περιγραφὴ τῆς σφαίρας (τοῦ παντός).

†Σφαιροδρόμιον (τὸ). ἡ ἔφιππος σφαιρομαχία, ἱπποδρόμιον σφαιριζόντων.

Σφαιροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὡς σφαῖρα ἢ διατρέχων τὰς διαφόρους σφαίρας τοῦ παντός. » Ἥλιος—, « Τζ.

Σφαιροειδὴς, έος (ὁ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφαίρας, στρογγυλός.

Σφαιροθεσία (ἡ). ἡ θέσις ἢ τοποθέτησις τῆς σφαίρας.

Σφαιρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν σφαῖραν, Σφαιρίζω· μάχομαι (γυμνάζομαι) ὡς οἱ πύκται μὲ σφαίρας ἀντὶ ἱμάντων.

Σφαιρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς σφαίρας παιδιά, πυγμαχία.

Σφαιρομάχος (ὁ, ἡ), = Σφαιροπαίκτης.

Σφαιρόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) σφαίρας.

Σφαιροπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν σφαῖραν ὡς =

Σφαιροπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὴν σφαῖραν (τὸ τόπι), σφαιριστής.

Σφαιροπαικτικὸς, ἡ, όν. Σφαιροπαίκτου ἴδιος. ||. Σφαιροπαικτικὴ (τέχνη), ἡ τῆς σφαιρομαχίας.

Σφαιροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) σφαίρας· σχηματίζω τι στρογγυλὸν εἰς εἶδος σφαίρας.

Σφαιροποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σφαιροποιοῦ, σχηματισμὸς (κατασκευὴ) σφαιρῶν ἢ σφαίρας.

Σφαιροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων σφαίρας ἢ στρογγύλον τι εἰς εἶδος σφαίρας.

Σφαῖρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σφαιρικὸς, σφαιροειδής. 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἀντὶ Σφαῖρα. » Ὁ Ἐμπεδόκλειος Σφαῖρος, ὃν ᾗ θεὸν ἐπονομάζει ᾗ οὐδετέρως ποτὲ καλεῖ, « Σιμπλ.

Σφαιροσύνθετος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος σφαίρας, σφαιροειδής.

†Σφαιροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαράσσω ἰατρικῶς, βάλλω χαρακταὶ βεντούζαις, (ἄλλ. διορθ. Σφαιροτομέω).

†Σφαιρουργία (ἡ), = Σφαιροποιία.

Σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι στρογγυλὸν εἰς εἶδος σφαίρας (» Οἷον κόκκον κνίδιον σφαιρώσας δίδου, « Θεοφ. Νόνν.) ἢ περιβάλλω τὴν ἄκρην του μὲ σφαῖραν. » Ἀκόντια ἐσφαιρωμένα, « Ξεν., ἔχοντα εἰς τὴν ἄκρην σφαιρίδια (ἵνα μὴ τρυποῦν). » Στήθεα ἐσφαίρωτο καὶ νῶτον, « Θκρ., εἶχε στρογγυλὰ (σφαιροειδῆ) στήθη ᾗ νῶτα.

Σφαίρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶναι σχηματισμένον (στρογγυλὸν) εἰς εἶδος σφαίρας (ἰδιαιτ.) τὸ στρογγυλὸν βαρίδι τοῦ μ[illegible] τηριοῦ (ᾗ εἰς τὸ πλθ.) τὰ κωλαμάκια [illegible] ευτ. δικτύου.

Σφαίρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφαιρόω, στρογγύλωσις, σφαιροποίησις.

†Σφαιρωτὴρ (ὁ). τὸ λωρὶ (ἢ πλεξίδα, κουμπὶ ἢ τὸ θηλυκωτῆρι, (Γαλλ.) boucle) τῶν ὑποδημάτων (ἴδε καὶ Σφαιρωτὴρ ᾗ παρβλ. Ἀγκύλη). 2) τὸ σφαίρωμα (Γαλλ. le pommeau) τοῦ κοντολεριοῦ κτλ.

Σφαιρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφαιρῶν (σφαιροποιῶν) τι. » Ἀστρίων—, « Συν.

Σφαιρωτὸς, ἡ, όν. Στρογγυλεμένος εἰς εἶδος σφαίρας ἢ ἔχων εἰς τὴν ἄκρην σφαῖραν, Ἐσφαιρωμένος, (ἴδε Σφαίρωμα).

Σφακελίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς σφάκελον.

Σφακελίζω, Μ. ίσω. Παθαίνω σφάκελον, ξηραίνομαι (κυρ. καθὼς τὰ κόκκαλα καὶ τὰ ξεπαγιασμένα μέλη), γαγγραινιάζω, (Γαλλ.) se carier, se mortifier. » Καταπλυθείσης δὲ τῆς ἄλμης [illegible] συμφύτου τινὸς στερόμενος, σφακελίζε[illegible]τε (ὁ ἐριθινθος) καὶ ὑπὸ καμπῶν κατ[illegible]εσθίεται, « Θφρ. (καὶ μτφρ.) » Τρυφ[illegible]κελισμένος νοῦς, « Γρ., πεπωρωμένος.

2) = Σφαδάζω.

Σφακελισμὸς (ὁ), = τῷ

Σφάκελος (ὁ), [σφάζω]. νέκρωσις (σήψις κυρ.) τῶν κοκκάλων (Γαλλ. carie) καὶ τῶν ξεπαγιασμένων μελῶν, ξηρὰ γάγγραινα. 2. Π. ἀντὶ Σφαδασμός, σπασμός· (μτνμ.) ὁρμὴ, βιαία κίνησις, στροφή. » Ἀνέμων—, « Αἰσχλ., μοστρόβιλος. 3) Γλσ. ὁ μεσαῖος δάκτυλος, (ὅθ. κοιν. Φάσκελα ἀντὶ Σφάκελος, ἢ ἄλλ. Μούντζα).

‡Σφάκελος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φάκελος. » Ξύλων—, « Σχλ. Αἰσχλ.

Σφακελώδης, εος (ὁ, ἡ). σφακελῶν ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σφάκος (ὁ), εἶδος φυτοῦ (εἰς τὸ ὁπ. [illegible] γεται ὁ) ἑλελίσφακος, (κοιν.) σφάκος. 2) εἶδος βρύου τὸ ὁπ. κρέμαται εἰς τὰ δένδρα, (ἄλλ.) Φάσκον, (καὶ κοιν.) Κρεμαϊδονέμματα.

†Σφάκτης, ου, (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σφαγεύς, Θύτης.

Σφακτὸς, ἡ, όν. Σφαγμένος· φονευμένος.

†Σφάκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σφάκτης.

†Σφάκτρον (τὸ). ὁ μισθὸς τοῦ σφαγέως, τὸ πληρονόμημενον διὰ τὴν σφαγὴν τοῦ ζώου.

Σφακώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σφάκου, σφάκῳ ὅμοιος.

†Σφάλαξ, ακος (ὁ). ὁ παλίουρος ἢ [illegible] θανώτ.) ὁ ἀπάλαθος, φυτ. ἀκανθ[illegible] τοῦ

†Σφαλάσσω, Μ. άξω. Γλσ. ἀντὶ Σφαλίζω.

†Σφαλερόνηκτος (ὁ, ἡ). ἐπικίνδυνος κολύμβημα, ξνήχομαι καὶ

Σφαλερὸς, ὰ, όν. Ὁ σφάλλων (κάμνων νὰ σκοντάπτῃ τις) εὐκόλως, ὀλισθηρὸς (μτφρ.) ἀπατηλὸς· ἀβέβαιος· ἐπικίνδυνος· ἀνώφελος (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐλύπαθος,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, ||. (τὸ οὐδ.) Σφαλερόν, ἐπίρ. ἀντὶ Σφαλερῶς, ἐπίρ. Ἐπισφαλῶς, ἐπικινδύνως.

Σφαλῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τοῦ Σφάλλω.

†Σφαλίζω [Σφαλός]. Μ. ἰσω. (ναλγ.) Δίνω (εἰς τὸ κούτσουρον)· κλείω· (κοιν.) σφαλῶ. « Ὥστε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρά, » Βυζ.

Σφαλλάς (ὁ), = Σφαλός.

Σφάλλω [Σάλλω, Βάλλω, σθ. τὸ Ατ. fallo], Μ. σφαλῶ (ἀόρ. Ἔσφηλα, πθ. πρκ. Ἔσφαλμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσφάλην). Κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ (νὰ σκοντάψῃ) ἢ νὰ πέσῃ, ῥίπτω κάτω· (συνκδχ.) καταπονῶ, καταβάλλω· φανερῶ· ἀνατρέπω· (πρκ.) φέρω εἰς ἀμηχανίαν, ἀπατῶ, (Γαλλ.) supplanter. ||. (πθ.) κλονοῦμαι (κονδυλῶ) καὶ πίπτω, σκονδάπτω· σφάλλω· ἀπατῶμαι, παρασύρομαι· (μέ γεν.) δυστυχῶ· ἀποτυγχάνω. «Τοὺς μὴ ἐλθόντας, αὐτούς τε σφάλλεσθαι, ἢ ἄλλους σφάλλειν, « Ξεν. « Σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος, « Ξεν. « Εἰ τοῦτε σφάλλοιτο, « Θκ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) « Συνεπικουροῦσιν, ἐάν τι σφαλλόμενον (αὐτόν) ὀρῶσι, « Ξεν. Σφάλμα (τό), σκόνταμα, παραπάτημα, (μετφ.) λάθος, ἁμάρτημα, δυστυχία, ἀποτυχία, (ὅθ.

†Σφαλμάω(-έω)-ῶ, Μ. ἥσω, = Σφάλλομαι, σκονδάπτω, ἀποτυγχάνω.

Σφαλμός (ὁ), [συγγ. τοῦ Σφέλας], ξύλον (κούτσουρον) εἰς τὸ ὁπ. ἐκλείοντο οἱ πόρτες τῶν φυλακωμένων, (Τουρκ.) τομάρι. 2) μολυβδίνος τις ἄγκος τὸν ὁπ. ἐβρίπτον ὡς δίσκον. 3) εἶδ. χειρίδος (Gauntelet) τῶν πυγμάχων.

Σφαλτής, ου (ὁ). ὁ σφάλλων (ῥίπτων κάτω, ἀπατεών, παρασύρων).

Σφάλτιον (τό), Γλσ. ἀντὶ Κλινίδιον.

Σφάξ, ακός (ὁ), Δ. ἀντὶ Σφήξ.

Σφαραγέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. = Σμαραγέω, ἠχῶ κρότον (σφάραγον), βούζω. 2) (ως.) = Σπαργάω, εἶμαι γεμάτος (πεπληρωμένος). «Οὔθατα σφαραγεῦντο,» Ὁδ. Ι. Σφαραγίζω, Μ. ἰσω, Π. κινῶ (διεγείρω) κρότον. « Ἀνεμοι κόνιν ἐσφαράγιζον, « Ὡσ., ἐσήκοναν συρίζοντες, [ἐκ τοῦ

Σφάραγος (ὁ), Π. = Σμαραγή, βοή, κρότος (νεροῦ βράζοντος ἢ ἀναβρύοντος), γουργόνισμα τοῦ λάρυγγος, (Γαλλ.) gargouillement (καὶ ἐκτ.) ἢ φάρυγξ, ὁ λάρυγγας.

Σφάς Π. ἀντ. θηλ. πλθ. τῆς κτητ. Σφός.

Σφᾶς καὶ (σπν. ἐγκλιτ.) Σφας, αἰτ. τοῦ Σφεῖς.

Σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Σφάζω.

Σφε καὶ (ἐγκλιτ.) Σφε, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς, αἰτ. πλθ. ἡ· Σφωέ, δυϊκ. τοῦ Σφεῖς. 2) ἀντὶ Ἑ, ἑαυτόν(-τήν). 3) ἐνίοτε καὶ μᾶλλον παρὰ τοῖς Τραγ.) ἀντὶ Αὐτόν (-τήν).

Σφέας, Ἰων. αἰτ. πλθ. οὐδ. τοῦ Σφεῖς.

Σφέας, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς.

Σφεδανός, ἡ, όν, Π. [σπεύδω], σφοδρός, σπλαγχνικός· (συνκδχ.) τρομερός, καταπληκτικός. « Κάρηνον—, « Νίκ. ||. (τὸ ὡσυντόνως) Σφεδανόν ῥ. ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς, συντόνως.

Σφεῖας, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς.

Σφεῖς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ἀχρ. Σφέες), ἡ γεν. σφέων-σφῶν, ἡ δοτ. σφίσι καὶ (Ἰων. καὶ τραγ.) σφι καὶ σφίν, ἡ αἰτ. σφέας-σφᾶς ἢ Π. σφε, (τὸ οὐδ. Σφέα), ἀντων. πλθ. τοῦ γ'. πρσ. ἀντὶ Αὐτοί, αἱ, ά, ἡ Ἑαυτῶν. « Φράζοντες ὡς σφεῖς δολεύσουσι, « Ἡρ. « Ὥσαν ἀπὸ σφείων, « Ὁμ. « Βρῆθι σφιν ἄρουρα, « αὐτ. «Χάρι δοῦναί σφιν, « Σοφ. « Καὶ σφᾶς κακως κάκιστ» ξυναρπάσειαν, « αὐτ. »Ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνῆκεν, « Ὁδ. Ω. (καὶ παραλ.) » Ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν, « Ἰλ. Μ. « Σφῶν αὐτῶν κήδε' ἑκάστη, « Ἰλ. Τ. » Ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, « Ἀπλλν.

Σφείων, Π. ἀντὶ Σφέων-σφῶν.

Σφέλας, ατος (τό), (ἡ δοτ. Σφέλᾳ ἢ πλθ. τὰ Σφέλα), Ω. [συγγ. τῷ Σφαλός]. κομμάτι ξύλου (κούτσουρον) σκαμμένον εἰς εἶδος ὅλμου· σκαμνὶ ὅπου ἀκκομπλοῦν τὰ πόδια, κάθισμα τοῦ κωφηλάτη, (παρβλ.) Θρῆνυς· βάσις (ὑποπόδιον) ἀνδριάντος. « Τούτου λίθου εἶμ' ἀνδριὰς ἢ τὸ σφέλας, « Ἐπγρφ.

†Σφέλμα (τὸ), [ξ]. τὸ ἄνθος τοῦ πρίνου.

Σφενδάμνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον σφενδάμνου, (συνκδχ.) σκληρός, ἄκαμπτος. « Τοῦ λιπαροῦ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε, « Συν. (παρβλ. Πρίνινος).

Σφένδαμνος (ἡ), εἶδος δένδρου (ὡς ἂν τὸν πλάτανον) μὲ σκληρὸν ξύλον, (κοιν.) σφεντάμνι, (Γαλλ.) érable.

Σφενδοβολιστής, οῦ (ὁ), = Σφενδονήτης.

Σφενδοβόλιον (τό), = Σφενδόνη.

Σφενδονάω-ῶ, Μ. ἥσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τι μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ τὴν σφενδόνην, σφενδονίζω.

Σφενδονέω, Ἰων. ἀντὶ Σφενδονάω.

Σφενδόνη (ἡ). τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ πετροβολήματος, ἡ σφεντόνα. 2) (συνκδχ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος κεφαλοδέσματος (διαζώματος) γυναικείου. 3) δέσμα περὶ τὸ αἰδοῖον, (ἄλλ.) Φυλακτέον. 4) φασκιὰ διὰ δέσιμον πληγῆς. 5) τὸ μέρος τοῦ δακτυλιδιοῦ ὅπου δένεται ἡ πέτρα, (Γαλλ.) chaton. 6) εἶδος γεωγρφ. χάρτου διὰ τοὺς ταξειδιώτας. 7) παν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοξειδὲς, καμάρα· ἀμφιθέατρον κτλ. 8) Π. ἀντὶ Σφενδονητις, ἡ 9) Σφενδόνισμα.

Σφενδονηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφενδόνης, ἢ ὡς διὰ σφενδόνης.

Σφενδόνησις, εως (ἡ), τὸ σφενδονᾶν, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης βλῆμον (τίναγμα), σφενδόνισμα.

Σφενδονήτης, ου (ὁ), ὁ σφενδονῶν (πετροβολῶν μὲ τὴν σφενδόνην), στρατιώτης ὡπλισμένος μὲ σφενδ.

φενδονητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον ἢ ἔργον) τὴν σφενδόνησιν, σφενδονήτου ἴδιος. « Σφενδονητικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ σφενδ.

;Σφενδονίζω, Μ. ἰσω, = Σφενδονάω.

Σφενδόνισμα (τό). τὸ διὰ τῆς ἢ ὡς διὰ σφενδόνης ῥιπτόμενον σῶμα.

†Σφενδονιστής, οῦ (ὁ) καὶ ;Σφενδονίτης, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σφενδονήτης.

Σφενδογκειδής, ές (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφενδόνης.

Σφενδονοστρόφος (ὁ, ἡ), = Σφενδονήτης.

Σφέος, α, ον, Π. ἀντὶ Σφός, Σφέτερος.

Σφεῖς, Αἰολ. καὶ Δ ἀντὶ Σφεῖς.

Σφετερίζω καὶ (συνηθ. μσ.)-ίζομαι, Μ. ἴσω, -ωμαι. Κάμνω ἢ Μεταχειρίζομαι ὡς ἰδικόν μου τὸ ξένον (καὶ μάλιστα δημόσιον) πρᾶγμα, οἰκειοποιοῦμαι δι' ἀθεμίτων μέσων, (Γαλλ.) s'arroger, usurper.

Σφετέρισις, εως (ἡ) καὶ

Σφετερισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ (δι)οικείωσις ξένου (καὶ μάλιστα δημοσίου) πράγματος, ἀθέμιτος οἰκειοποίησις.

Σφετεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφετεριζόμενος (οἰκειοποιούμενος) τὰ ξένα ἢ κοινὰ πράγματα, (Γαλλ.) concussionnaire.

Σφέτερος [σφέ], α, ον, ἀντων. κτητ. (γ'. προσ.). Ἐδικός των (του). « Θεοὶ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον, « Θγν. » Προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας, ᾤχετο, « Ἰσ. 2) (ἀντὶ Ἐμός (« Σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι, « Θκρ.) ἢ « Σός (« Σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης, « Θκρ.) καὶ 3) ἀντὶ Ἡμέτερος (« Καὶ περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων, ὡς ἐπιβουλευομένων, πράγματα εἶχον, φυβούμενος, « Ξεν.) ἢ Ἡμέτερος. « Μοῦσαι.. δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, « Ἰσ. « Σφετέρη ὑπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβήν, ὡς ἔκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ζώμην φέρουσα, « Ἀπλλν.

Σφέων, Ἰων. ἀντὶ Σφῶν.

Σφῆ, δοτ. θηλ. ἐν. τοῦ Σφός.

Σφηκεῖον (τό), εἶδος ἀράχνης.

Σφήκειος, α, ον. Σφηκὸς ἴδιος ἢ, Σφηκοειδὴς ὅμοιος.

Σφηκιὰ ἢ ;Σφηκία (ἡ). σφηκομάνδρι, σφηκοφωλιὰ, (Γαλλ.) guêpier.

Σφηκίας, ου (ὁ) (στίχος) ἀνατετμημένος σφηκοειδῶς εἰς δύο (ἰσοσυλλάβους τομὰς, (παρβλ.) Δαγαρός.

Σφηκίον (τό). τὸ κηρίον τῶν σφηκῶν.

Σφηκίσκος (ὁ). κομμάτι ξύλου μαῦρο καὶ σουβλερὸν ὡς ἂν παλοῦκι, (συγγ. τῷ Σφηνίσκος). « Σφηκίσκους τῆς ἐποχείρας, « Ἐπγρφ., τὰ σφηνοειδῆ σανίδια τῆς στέγης, (Γερμ.) sinnriblia. « Ξύλα εἰς σφηκίσκων λόγον, « Πλδ. »Ταῖς δικαστηρίοις γράμμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου,« (Δρς. παρὰ τῷ) Σχλ. Ἀρχ.

Σφηκισμὸς (ὁ), εἶδος σύλληματος ὁμοίου μὲ τὸν βόμβον τῶν σφηκῶν.

;Σφηκίωσις, εως (ἡ), = Σφηκιά.

Σφηκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). σφηκὶ ὅμοιος τὸ εἶδος, μὲ πολλὰ λιγνὴν μέσην, ψηλόλιγνος· (ἐν γέν.) ἰσχνός· (ἐπὶ στίχ.) λαγαρός· (τρπ.) πικρὸς, δύσκρωτος, εὐερέθιστος.

Σφηκὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Σφηκώδης.

Σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (ἐπιμ. Στενεύω) κατὰ μέσῳ, δένω σφικτὰ· κλείω καλὰ, (παρβλ.) Σφηνόω. « Δειρὴν ἐσφήκωται, « Νίκ. ἔχει λαιμὸν σφηκώδη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(στενὸν κατὰ μεσῆς) « Πλοχμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκαντο, « Ἰλ. Ρ., ἦσαν δεμένοι, « Θυρίδες ἐσφηκωμέναι, « Ἀρχ.

Σφηκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σφηκοειδής.

Σφήκωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐσφηκωμένον (σφικτοδεμένον) ἢ χρησιμεύει διὰ δέσιμον (σφίξιμον), ζωνάρι κτλ. (Ἰδιαιτ. δὲ) τὸ κάτω μέρος (τὸ πλεκτὸν) τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, (συγχ. τῷ Σφήνωμα).

Σφηκών, ῶνος (ὁ), = Σφηκιά.

Σφῆλαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Σφῆλεν, Π. ἀντὶ ἔσφηλεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Σφάλλω.

†Σφηλὰς [σφάλλω], ή, όν, Γλσ. εὐκίνητος, εὔσειστος, (εὐχρ. κωμ. εἰς τὸ σύνθ. Ἐρίσφηλος).

Σφὴν [συγγ. τῷ Σπάω ἢ Σφίγγω], σφηνός (ἡ). σφῆνα. 2) (συνεκδ.) πᾶν ὅτι ἔχει σχῆμα σφήνας. 3) (ἰδιαιτ.) βασανιστικόν τι ὄργανον.

Σφηνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφήν.

Σφηνεύς, έως (ὁ), εἶδος ἰχθ. (ἐκ τοῦ γέν. τῶν κεστρέων).

Σφηνίσκος (ὁ), = Σφηνάριον.

Σφηνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφηνός, (Γαλλ.) cunéiforme. «Σφηνοειδὲς, τὸ ἡμισυ τοῦ ῥόμβου, « Τατ.

Σφηνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σφηνοειδῆ κεφαλήν, σουβλοκέφαλος.

Σφηνοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων σφηνοδῆ (εἰς δξὺ λήγοντα) πώγωνα, σουβλερὸν πηγοῦνι ἢ γένειον, (ὁποῖα τὰ πρόσωπα τῶν γερόντων εἰς τὴν ἀρχ. κωμῳδ.).

Σφηνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Σχηματίζω τι ἐν εἴδει σφηνός. σχίζω ἢ σφίγγω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα· κλείω σφικτὰ, στουπόνω, (παρβλ.) Σφηκόω· βασανίζω μὲ τὴν σφῆνα (3), (ἀπλ.) στενοχωρῶ (» Ἐμέσαι βουληθεὶς μετὰ δεῖπνον καὶ σφηνωθεὶς, ἀπέθανε, « Σέ.)· ἐμπήγω ἐν εἴδει σφηνός. « Κλίνη χρυσῷ ἐσφηνωμένη, « Ακ., πλουμισμένη μὲ χρυσᾶ καρφία.

Σφήνωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε σχισμένον ἢ σφιγμένον μὲ ἢ ἐμπηγμένον ὡς ἂν σφῆνα, (συγχ. τῷ Σφήκωμα).

Σφήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφηνόω, σχίσιμον ἢ σφίξιμον μὲ τὴν ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα· στούπωμα· (ἰατρ.) ἔμφραξις, στένωσις. « Τοῦ πνεύματος —, « Πλ. « Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἐγκαύσει ὕμα ἢ σφήνωσιν ἐχόντων, « Ἀλέξ. Τραλλ.

Σφὴξ [σφάλλω, παρβλ. Διασφὰξ], σφηκὸς (ὁ καὶ ἡ), τὸ γνωστὸν ἔντομον, ἡ σφῆκα.

Σφήττιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ (ἐν τῇ Ἀττ.) δήμου τῶν Σφηττιῶν (ὅπου ἐγίνετο ὁριμύτατον ὄξος), (ὄθεν Κωμ.) ὀξύχολος, σφηκώδης, εὐερέθιστος.

Σφὶ (καὶ πρὸ φων.) Σφίν, Π. Ἰων. δοτ. πλθ. ἢ ἑν. τῆς ἀντων. Σφεῖς.

†Σφιγγία (ἡ). Γρφ. = Σκνιφότης, βυπαρία, φιλαργυρία, (Σφικτοχέρην λέγομεν κεῖνον τὸν φειδωλόν).

Σφίγγιον (τὸ), [σφίγγω]. βραχιόλιον ἢ περιδέρραιον. 2) [σφίγξ;] εἶδος μικροῦ πιθήκου, (Γαλλ.) guenuche ἢ sapajou. « Οἷς ἐστι τῶν τρυφώντων πλεῖσιν τὰ σφίγγια καὶ τὰ σκιγράλια (τὰ δπ. διορθοῦσιν, ἀμφιβάλλω ἂν κατ' ἀπαίδευτον διορθώσεως ἀνάγκην, Κυράλια, ἐκλαμβάνοντες τὸ Σφιγγία ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας), « Ακ.

Σφιγγόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας εἰς σχῆμα σφιγγὸς (σφίγγας ἀντὶ ποδῶν). « Κλίνη —, « Ἀθ.

Σφίγγω, Μ. σφίξω (πθ. πρκ. Ἔσφιγμαι, ιγξαι, ιγκται, ἀόρ. πθ. Ἐσφίγχθην). Δένω (Ζώνω, Πιάνω) σφιγκτὰ· (ἐλλ. ἢ ἀπολ.) εἶμαι σφιγκτὸς (σφιγκτὰ δεμένος κτλ.). « Πύλας —, « Ἐπγρ., κλείω καλά. « Τὸ Λίθους βάλλειν καὶ Τοίχους ῥύσασιν Αἰθιοβολεῖν καὶ Τοιχωρυχεῖν ἐπιταχύνοντες καὶ σφίγγοντες τὴν φράσιν λέγουσι, « Πλ. « Ἢ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα, τῆς νήσου σφιγγομένης ἑκατέρωθεν ταῖς θαλάσσαις, « αὐτ.

Σφιγκτὴρ (ὁ). ὁ σφίγγων ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Δεσμὸς —, « Νόνν., ὁ τῆς ἀγχόνης. ||. (Ἰδιαιτ. ἀνατ.) ὁ περὶ τὴν τρῦπαν τοῦ πρωκτοῦ συσταλτικὸς μυών.

2) εἶδος χιτῶνος τῶν Ταραντ., (ἀλλ.) Συσφιγκτὴρ

†Σφίγκτις, ου (ὁ), = Κίναιδος, (Λτ.) spintria.

Σφιγκτὸς, ἡ, όν. Σφικτὸς, σφιγμένος. « Θάνατος —, « Εὐς., ὁ δι' ἀγχόνης.

Σφίγκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σφιγκτήρ.

†Σφιγκτῶς, ἐπίρ. Σφικτά.

Σφίγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σφίγγεται ἢ εἶνε σφιγμένον (σφικτὰ δεμένον). 2) = Σφίγξις, σφίξιμον.

‡Σφιγμὰς (ὁ), = Σφίγξις.

Σφίγξ, σφιγγὸς (ἡ). τὸ γνωστὸν γυναικόμορφον τέρας τῆς μυθολ. (Ἴσ. διότι ἔπνιγε). Ἡ Σφὶγξ τῶν Αἰγυπτ. ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Κοπτ. Φι-ις, ὁ δαίμων. Κατ' ἄλλους ἦτον ἔμβλημα τῶν Σωθίων Παρθένου καὶ Λέοντος, τὰ ὁποῖα εἰσιόντος τοῦ ἡλίου πλημμυρεῖ ὁ Νεῖλος. 2) Κωμ. ὁ λαλῶν αἰνιγματωδῶς. 3) γυνὴ ἀσελγὴς ἢ κακότροπος, (κοιν.) ατρίγγλα.

Σφίγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφίγγω, σφίξιμον· πνίξιμον· στενοχώρεμα.

†Σφίδη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χορδή, ἔντερον, (Λτ.) fides.

‡Σφικάω-ῶ, Μ. ήσω. Βυμβῶ ὡς ὁ κώνωψ.

Σφὶν, ἴδε Σφί.

Σφῖσι ἢ (πρὸ φων.) Σφίσιν, δοτ. τοῦ Σφεῖς.

Σφογγά, Σφόγγιον, Σφόγγος, κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Σπογγιὰ κτλ.

Σφόδρα, ἐπίρ. (Ἐπιτ.). Πολλὰ, κατὰ πολλὰ· μὲ ὁρμὴν· δυνατά. « Σφόδρα τῇ βακτηρίᾳ τὴν γῆν πατάξας, « Πλ. «Σὺ ἦν θύσαι ἔκοπτες οὐτωσὶ σφόδρα; « Ἀρχ. « Ὑπερήφανοι παρηνόμουν εως σφόδρα, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) « Τὸ ὕδωρ ὑπερκράτει σφόδρα σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, « αὐτ. « Καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν τοῖς σφόδρα αἰθρίοις, « Ἀρστ. 2) (ἐνίοτε) Ἀκριβῶς· διαρρήδην. « Ὅσα δὲ μὴ σφόδρα περιείληφεν ὁ νόμος ἐνὶ ὀνόματι προσαγορεύσας « Λυκοῦργ. « Ἔτη οὐδέπω γεγονὼς σφόδρα εἴκασι, « Πλάτ. [ἐκ τοῦ

Σφυδρὸς [συγγ. τῷ Σπεύδω], ά, όν. Ὀρμητικὸς, βίαιος· ἰσχυρὸς· ἔντονος. « Γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει, « Ξεν., ἱερόν. « Ἐν τίσιν οὖν σφόδρα εἶναι τὸν πολιτευόμενον ἢ τὸν ῥήτορα δεῖ; « Δμ.

Σφοδρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σφοδροῦ, ὁρμητικότης, (Γαλλ.) véhémence.

Σφοδρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Σφοδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι σφοδρὸν (ὁρμητικόν), ἰσχυροποιῶ. ||. (πθ. ἢ αὐτὸ) γίνομαι σφοδρὸς (ἔντομος), αὐξάνω, δυναμόνω. « Ὁ ἄνεμος . . μεγάλως σφοδρύνει, « Ἀλέξ. Ἀφρ. « Διατί δὲ νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται; « αὐτ.

Σφοδρῶς, ἐπίρ. Μὲ σφοδρότητα, ὁρμητικῶς, ἐντόνως· πολλὰ, κατὰ πολλά. Σφόδρα. « Σφ. ἔχω πρός τι, « Σοφ., εἶμαι πολλὰ ἐπιβεβλημένος ἢ πρόθυμος.

Σφονδυλειον (τὸ), εἶδος φυτ., (Γαλλ.) berce, [ἐκ τοῦ

Σφονδύλη (ἡ), [σφόνδυλος], εἶδος βοτάνης ῥιζοφάγου ἐντόμου (καυλόφαγος ἢ αἰλφης). « Τὸν δὲ σταφυλῖνον εἶναι βλαβερὸν τοῖς σφονδύλαις . . γίνεσθαι δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς παντα χῇ, καὶ προσβάλλειν ἐπηρκότα τὴν οὐρὰν, « Ἱππιατρ.

Σφονδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφόνδυλος. « Τὸ σφονδύλιον ἔπεσε τοῦ ἀτράκτου Ὀνειροκρ. 2) = Σφονδύλειον.

Σφονδύλιος (ὁ), = Σφόνδυλος.

Σφονδυλὶς, ίδος (ἡ), = Σφονδύλειον.

†Σφονδυλοδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ σφονδύλου δινούμενος (περιστρεφόμενος). « Νῆμα —, « Ἐπγρ.

Σφονδυλόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἢ μᾶλλον κείμενος ἀπὸ σφονδύλους. « Τράχηλος —, « Μανέθ.

Σφονδυλόμαντις (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ σφονδύλου (μὲ τὸ γύρισμα τοῦ σφονδύλιοῦ).

Σφόνδυλος (ὁ ἢ σπν. ἡ), Ἀττ. ἀνὰ Σπόνδυλος.

Σφὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Σφέτερος.

Σφραγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφραγὶς.

Σφραγιδονυχαργυκομήτης, ου (ὁ), λογ. ὁ μὴ φροντίζων δι' ἄλλο τι πλὴν διὰ τὰς σφραγῖδάς του, τὰ δνύχια του καὶ τὴν κόμην του, ἢ ἔχων σκεπασμένα μόνον χρι τῶν δνύχων τὰ δάκτυλά του καὶ σφραγιδοφόρα δακτυλίδια, ἀργὸς καὶ πλουσιοπάτης.

Σφραγιδοφυλάκιον (τὸ). μέρος (κοινῶς ἔπιπλον) πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ φύλαξιν σφραγίδων, δακτυλιοθήκη. 2) = Πυξίδιον.

Σφραγιδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῆς σφραγῖδος.

Σφραγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (ἔπιθεμα) σφραγῖδα, βυλλόνω· (ἐν γέν.) σημαίνω (συνεκδ.) τελειόνω, ἐπισφραγίζω.

Σφρᾶγιν, Αἰολ. ἀντὶ Σφραγῖδα, ἀπὸ

Σφραγὶς [φράσσω], ίδος (ἡ. βυλλάνω ἢ ὄρχ. καὶ τὸ σημ.). « Δίθους ξέσω, « ἀφ' τὰς σφραγῖδας γλύψουσι, « Ἡρ. « Ἀ ῥήτων ἐπειων γλώσσα σφραγὶς ἐστιν ἀθῶ, « Ἐπγρ. 2) δακτυλίδι μὲ (ἢ χωρὶς) βυλλαν. « Ἦν αἱ σφραγῖδες φέρωσι, γρυσάβδετος. σμαράγδου λίθου ἔφορες, γρυσόδετος. σμαράγδου λίθου Ἡρ. 3) (συνεκδ.) λίθος πολύτιμος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σφραγῖδα). « Κιθάραν χρυσῆν πᾶσαν σφραγῖσι καὶ λίθοις ποικίλαις κατακεκοσμημένην, « Ακ. 4) σημάδι, ὁποιονδήποτε· γράμμα· στίγμα, ποικιλμα. « Οἷά τε θηρῶν πορδαλίων σφραγῖδες ἐπὶ χροὶ μαρμαίρουσιν, « Ὀππ. 5) πρᾶγμα (ἔγγραφον κτλ.) βουλλωμένον, σφιδωλόν (Λρχφ. Ὀρν. 1212), ὁμόλογον. « Φέρων σφραγῖδα 500 νομισμάτων, « Ι. Καρπάθ.

Σφράγισμα (τό), σημεῖον (ἐκτύπωμα) σφραγῖδος, βούλλα. « Ἐπιστολήν, τὸ βασιλείων ἔχουσαν σφράγισμα, « Ξεν.

Σφραγιστήρ (ὁ), = Σφραγιστής. 2) = τῷ Σφραγιστήριον (τό). τὸ ἐργαλεῖον τοῦ σφραγίσματος, ἡ βούλλα μὲ τὴν ὁπ. σφραγίζουν.

Σφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ σφραγίζων (βουλλώνων, σημαδεύων). (Ἰδ. αἰτ. εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ σφραγίζων τὰ πρὸς θυσίαν ἁρμόζοντα ζῶα.

Σφραγιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς σφράγισιν.

Σφραγιστὸς, ἡ, όν. Σφραγισμένος, βουλλωμένος, σημαδεμένος.

Σφραγίζω, Μ. ἰαν. Ἰων. ἀντὶ Σφραγίζω.

Σφρηγίς, ῖδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σφραγίς.

Σφρηγανὶς, ἡ, όν. Σφριγῶν, σφριγώδης.

Σφριγάω-ῶ, Μ. ἡσω. (κυρ. ἐπὶ μαστῶν) εἶμαι σφριατὸς (γεμάτος), = Σπαργάω, κορυφιάω (ἐν γεν.) εἶμαι πλήρης ζωτικῶν χυμῶν (ἰσχύος, ὑγείας), ἀκμάζω· αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν (ὀργῶ) πρός τι. Ταυριάζω, [ἐκ τοῦ

Σφρῖγος [ῥῖγος], εος-ους (τὸ). στιφρότης (παχύτης) σαρκὸς ἐξ αἰτίας πλήθους χυμῶν, ἀκμὴ ὑγείας (εὐρωστίας)· ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν, Ὀργασμός, ἐπιθυμία.

Σφριγώδης, εος (ὁ, ἡ). σφριγῶν, ῥωμαλέος, εὔρωστος, (Γαλλ.) vigoureux.

Σφρῖγμα (τό), = Σφυγμός.

Σφριγμάτωδης, ους (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ωδῶς, = Σφυγμώδης.

Σφριγμή, ἡ, = Σφυγμὸς (κυρ. ὁ ἄτακτος).

Σφριγμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ σφυγμικός.

Σφριγμοειδὴς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφυγμοῦ, παλμώδης κτλ. ὁ σφυγμός.

Σφριγμολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ σφυγμοῦ.

Σφριγμολόγος (ὁ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) περὶ σφυγμοῦ.

Σφριγμομαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Διαγομαχῶ (Μαχαιολογῶ, Σκιομαχῶ) περὶ σφυγμῶν.

Σφυγμὸς (ὁ), [σφύζω]. (ἐν γέν.) παλμὸς (κυρ. τ.) ὁ τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν. (συνκδχ.) ὁρμὴ (σφοδρότης) ἐπιθυμίας.

Σφυγμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνιστάμενος μὲ σφυγμόν, παλμώδης, σπασμώδης (συνκδχ.) σφοδρός. « Χαρὰ—, « Πλ. Σφυγμωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφυγμοῦ (παλμοῦ), μὲ σφοδροὺς παλμούς.

Σφύζω [συγγ. τῷ Σπάω], Μ. σφύξω. Κινοῦμαι (μὲ παλμοὺς καθὼς κινεῖται τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας), κτυπῶ καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμὸς (κυρ. εἰς ἀκμὴν πάθους ἢ ἐπιθυμίας), (ἐν γέν.) εἶμαι εἰς ὁρμὴν πάθους ἢ ἐπιθυμίας). Ὀργῶ, (παρβλ.) Σφαδάζω. « Σφύζει, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκῃ τὰς ἐρίνας, « Πιοίδ. « Φασὶ τὰν κεφαλὰν ἢ τὰς πόδας ἀμφοτέρως μεν σφύζδειν, « Θκρ.

Σφύξις, εως (ἡ), = Σφυγμός, τὸ σφύζειν, κτύπημα (τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῆς καρδίας).

Σφῦρα ἡ ; Σφύρα [συγγ. τῷ σφαῖρα], ας (ἡ). ἐργαλ. (χαλκ.), σφυρί, ἡ 2) (γεωργ.) βωλοκόπι, (κοιν.) ἀδάρνα. 3) (συνκδχ.) εἶδος μέτρου ἐκτάσ. « Ὅσα, τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι, ὑπὲρ δέκα σφῦρας ἐστίν, « Ἐπγρφ. 4) = τῷ.

Σφύραινα [σφῦρα], ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (Ἄλλ.) Κέστρα, (κοιν.) σφυρίδα (ἡ), (συγγ. τῷ Σμύραινα, παρβλ. Σύγαινα).

Σφυρᾶς, ᾶδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπυρᾶς.

Σφυρηλατέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κτυπῶ (Δουλεύω κυρ. μέταλλον) μὲ τὸ σφυρί, σφυροκοπῶ.

Σφυρηλάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κτύπημα (δούλευμα) μὲ τὸ σφυρί, σφυροκόπημα (μετάλλου).

Σφυρήλατος (ὁ, ἡ), [σφῦρα, ἐλαύνω]. (κυρ. ἐπὶ μετάλλ.) δουλευμένος μὲ τὸ σφυρί, (ἀντιθ. τῷ Χωνευτὸς), (ἐπιμ.) πωκνὸς, χρεὸς, (Γαλλ.) massif, (συνκδχ.) γιερὸς (κυρ. καὶ μτφρ.), ἰσχυρὸς βάσιμος· μόνιμος, (Ἀττ. καὶ Γαλλ.) solide. « Νοῦς (« Λόγος, « Φιλία) —, « Πλ., Ακ. « Ἀνάγκη—, « Πίνδ., ἡ σκληρά. (ὁ Φιλὴς ὠνόμασε καὶ τὸν πλέοντα ἐλίφαντα) « Σφυρήλατον σκάφος, « ὡς σφύραις ἐλαυνόμενον.

Σφύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σαῦρα, σφυράκι.

Σφυρὶς, ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπυρὶς.

Σφυρῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. φλὲψ) ἡ τοῦ σφυροῦ (τοῦ ποδαριοῦ), (Γαλλ.) la saphène.

†Σφυροδέτης, ου (ὁ). τὸ περὶ τὰ σφυρὰ δενόμενον λωρὶ τοῦ ὑποδήματος, (ἴδε Σφαιρωτῆρ).

†Σφυροκόπανον (τό), εἶδ. σφυριοῦ τοῦ ὁπ. τὸ ἓν μέρος εἶνε κοπτερόν.

Σφυροκοπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κτυπῶ (Δουλεύω, Κόπανίζω) μὲ τὸ σφυρί.

Σφυροκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ σφυρίου ἐργασία, σφυρηλασία.

Σφυροκόπος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων (κόπανίζων, δουλεύων) μὲ τὸ σφυρί, χαλκεὺς κτλ. 2) (προπαροξ.) δουλευμένος (κοπανισμένος) μὲ τὸ σφυρί, σφυρήλατος.

†Σφυροκτυπέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Σφυροκοπέω.

Σφυρὸν (τό), [σφῦρα]. τὸ κόσι (καὶ κατ' ἔκτ. ἡ πτέρνα) τοῦ ποδὸς (« Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηγδὼν τάφρον, ἧ τὸ σφυρὸν παλίνορσον ἐξεκόκκισεν, « Ἀρχφ. « Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισθὴ γυνή, « Ἀρχίλ. « Ἁ γὰρ ἄκανθ' ἁρμοῖμ' ὧδ' ἐπάταξ ὑπὸ τὸ σφυρὸν, « Θκρ. « Μηραί, κνημαί τε, ἠδὲ σφυρὰ ὑπένερθε, « Ἰλ. Σ. Θειμάτιον καθεῖς ἄχρι τῶν σφυρῶν, « Δημ. « Μειράκια ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν, « Ἀρχδ.) [συνκδχ.) τὸ πόδι (« Ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ὠκύτερον, « Ὀππ. [καὶ μτφορ.] (« Ἀποικίαν ὀρθῷ ἕστασας ἐπὶ σφυρῷ, « Πίνδ.)· (μτγν.) τὸ κατώτατον ἢ ἔσχατον μέρος, (π.χ.) οἱ πρόποδες ὄρους κτλ. « Φοίνικες οἰκοῦντες Διβύας ἄκρον σφυρὸν, « Θκρ., οἱ Καρχηδόνιοι (ὡς κατοικοῦντες τὰς ἐσχατιὰς τῆς Λιβ.).

Σφυροπρησπύρα (ἡ), Π. ἡ καίουσα τοὺς πόδας (πυρπολοῦσα τὰ σφυρὰ), (ἐπίθετ. τῆς Ποδάγρας).

†Σφυροτομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τέμνω τὴν παρὰ τὸν σφυρὸν φλέβα (τὴν λεγομένην σφυρίτιν), (οὕτω διορθωτέον, κατά τινας, τὸ Σφαιροτομέω).

Σφυροτομία (ἡ), = Σφυροκοπία.

Σφυρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κτυπῶ μὲ τὸ σφυρί, σφυροκοπῶ, ἡ 2) βωλοκοπῶ (σβ. γνίζω) τὸν ἀγρὸν (ς). 3) τυλίζω τὸ λωρὶ τοῦ ὑποδήματός μου περὶ τὰ σφυρά, ὑποδένομαι, ἢ (ς) φορῶ ποδήρη (μέχρι τῶν σφυρῶν ἐκτεινόμενον) χιτῶνα.

Σφύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφυρόω (κυρ. 2) σβάρνισμα τοῦ ἀγροῦ (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος).

†Σφυρωτὴρ (ὁ), Ἄλλ. γρφ. (κατὰ διορθ.) ἀντὶ Σφαιρωτῆρ. « Σφυρωτῆρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματος τὸ εἰς ἓξ λῆγον, « Χρσ.

†Σφυρωτὸς, ἡ, όν. Δουλευμένος μὲ τὸ σφυρί, σφυρήλατος.

Σφύσσω, Δ. ἀντὶ Σφύζω.

Σφῶ, Π. ἀντὶ Σφῶϊ, ἡ (ς) Σφωέ.

Σφωέ (ἐγκλ.), γεν. ᾗ δοτ. δυϊκ. τοῦ Σφεῖς

Σφῶϊ, αἰτ. καὶ γεν. δυϊκ. τοῦ Σύ.

Σφωΐν (ἐγκλ.), δοτ. δυϊκ. τοῦ Σφεῖς.

Σφωΐν, δοτ. δυϊκ. τοῦ Σύ.

Σφωΐτερος [σφῶϊ], α, ον, Π. ἀντιμ. κτητ. (δ', πρσ.). Ὑμῶν ἀμφοτέρων, τῶν ὑμῶν σας. « Σφωΐτερον ἔπος, « Ἰλ. Α. 2) (απν. τοῦ γ'. πρσ.) αὐτῶν ἀμφοτέρων, τῶν δύω τους, (Ἀνφιχ.). 3) ἀντὶ Σός. « Εἴ τινα ἦλθον λιλαίεαι [σφωΐτέραισιν ὑπὸ σκήπτρῳσι δαμάσσαι, « Ἀπολλ.

4) ἀντὶ Ὅς. « Λύγειός σφωΐτερῳ σὺν παιδὶ, « Θκρ. τῷ Ἐυστίῳ. « Ἀνὴρ... σφωΐτέρους ἐνόησε δόμους, « Ἀπολλ., τοὺς ἑαυτοῦ. (παρβλ. Σφέτερος).

Σφῶν, γεν. πλθ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῶν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σφῶϊν.

Σχαδών, όνος (ἡ). ἡ νύμφη (τὸ ποιλὶ) τῶν μελισσῶν ἢ τῶν σφηκῶν. 2) (συνκδχ.) αἱ τρύπαι τῆς κηρήθρας καὶ 3) (κατ' ἔκτ.) ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος (ς). [ἐκ τοῦ

Σχάζω [κεάζω], Μ. σχάσω, Σχίζω, (κυρ ἰατρ.) ἀνοίγω μὲ τὸ νυστέρι (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Τὴν φλέβα), φλεβοτομῶ· γαράζω· (ἀμτβ.) ἀναίνομαι, (κοιν.) σκάνω. « Εἴαρος ἠνοῦμεν τοπρὶν βόσιν, οὖν δ' ἐνὶ μέσῳ χείματι πορφυρίας ἐσχάσαμεν κάλυκας, « Ἐπγρ. « Ἢ δ' ἔνθεν σχάσασα βοκχείοιο στόμα, « Ακ. 2) [γάζω] χαλαρώνω· ῥήχνω κάτω, χαμηλόνω (« Τὴν οὐρὰν—, « Ξεν.)· ἀπολύω (« Τὴν ἄγκυραν —, « Αξ. « Σχάσας τὴν φρουρίδα λεπτὴν, « Ἀρχφ.)· ἀφίνω νὰ πέσῃ. « Τὴν βαλβῖδα—, « Αξ., ἀρχίζω (ἀνοίγω) τὸν Ἱππόδρομον. (ᾗ πθ) « Σχασθεὶς λίθας ἐκ τοῦ πετροβόλου, « Γαλ. « Τῆς μυάγρας τὸ ἰχάμενόν τε καὶ σχαζόμενον παττάλιον, « Πλθ. « Εἰ σχασθήσεται παγὶς ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐν τῷ συλλαβεῖν τι « Γρφ. 3) κάμνω νὰ πάῃ τι, κατεργῶ, κροτῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. « Κώπῃ (« Γήρᾳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ.) —, « Πίνδ. « Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυριοῖσι πόρου σχάσωντες ἑρετμά, .. Ἀστυρον ἐκτίσαντο, « Καλλ., ἴδε καὶ Σχάω. 4) (ἑλλ. ἡ μσ.) ὑποχωρῶ, παραχωρῶ· ἐνδίδω· παύω· παραιτῶ. «Σχασάμενος τὴν ἱππικήν, « Ἀρςφ.

Σχαλιδάω-ῶ, Μ. ώσω. Σκαλόνω τὸ σημένον δίκτυον (τοῦ κυνηγ.) εἰς τὰς σχαλίδας.

Σχαλίδωμα (τὸ). τὸ διχάλι τῆς σχαλίδος εἰς τὸ ὁπ. σκαλόνεται τὸ δίκτυον.

Σχαλίς, ίδος (ἡ), (κυρ.)=Σκαλίς, δίκελλα, (ὈΘ. 2) (συνήθ.) παλαιὸν διχαλωτὸν χρησιμεῦον εἰς τὸ ζήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων.

Σχάσαις, Αἰολ. ἀντὶ Σχάσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Σχάζω.

Σχάσις, εως (ἡ), τὸ σχάζειν, σχίσιμον (μὲ τὸ νυστέρι κτλ.), χάραγμα. 2)=τῷ

Σχάσμα (τὸ). μέρος σχασμέναν, ἐντομή, χαραγματιά.

Σχασμὸς (ὁ), = Σχάσις.

†Σχαστὴρ (ὁ), Γλα. [σχάζω]. παγίδα.

Σχαστήρια (ἡ). τὸ προ τῆς βαλβίδος τοῦ στασίου τεντωμένον σχοινίον τὸ ὁποῖον ἀφίνετο διὰ μιᾶς (ἴδε Σχάζω] ὡς σημεῖον τοῦ νὰ κινήσουν οἱ δρομεῖς. 2) (μηχαν.) τὸ σχοινὶ τῆς τροχιλαίας (τοῦ μακαρᾶ).

Σχαστήριον (τὸ), [σχάζω]. τὸ φλεβοτόμον μαχαιρίδιον, (κοιν.) νυστέρι, (καὶ Ἰταλ.) lancetta.

Σχάω ῶ, Μ. σχάσω, σπν. ἀντὶ Σχάζω, χαράζω. « Ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσι, κἄτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, « Ἀρςφ. 2) χαλαρόνω, ἐκπολῶ. «Ἐκπίπτει μὲν γνάθος ὀλιγάκις, σχᾶται μέν «οἱ παλλάκις ἐν χάσμασιν, « Ἱππκρ., =Χαλᾶται.

Σχεδάριον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Σχέδη, πινακίδιον, σημειωματάριον, (Γαλλ.) livret, ἡ σχέδιον ἐγγράφου, πρωτότυπον, (Γαλλ.) minute. « Τὸ κοινῶς καλούμενον σχεδάριον, ὃ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον, « Εὐς. « Ἀπὸ σχεδαρίδ. . ἀνέγνω θεῖον γράμμα, « Συνοδ. « Ὁ τὴν μεταγραφὴν ἀπὸ τῶν σχεδαρίων ἐν τετράδι ποιησάμενος, « Ἐπιφάν. « Ἡ αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, ἢ ὃ παρεκβληθῇ οὐκ ἀπὸ σχεδαρίου, ἀλλὰ τοῦ κώδικος· τοῦτο γὰρ πρωτότυπόν ἐστι, « Σχλ. Βασιλικ. « Ἔνθεν καὶ σχεδάριον λέλεκται τὸ τοῖς γραφεῦσιν ἄνευ παρατηρήσεως ἐκδιδόμενον, « Λξ.

†Σχεδεκδότης, ου (ὁ). ἐκδότης σχεδῶν (χειρογράφων).

†Σχεδεργάτης, ου (ὁ). ὁ ἀντιγράφων ἢ(ὶς) πλαστογραφῶν σχέδας (ἀρχαῖα χειρόγραφα), = Σχεδεκδότης.

†Σχέδη (ἡ), νλγ. [σχίζω]. φύλλαν μεμβράνας (διὰ γράψιμον), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατν.) σχέδα, σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes, ἢ' χειρόγραφον ἀρχαῖον ἐν μεμβράναις, σχέδιον (πριτιγράφον) συγγράμματος, (ἴδε Σχεδάριον).

Σχέδην [σχεῖν], ἐπίρ. Βραδέως, μὲ ἀργὰ βήματα, ἀγάλι-ἀγάλια. « Ἐπειδὰν δὲ τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι, τὴν ἄλλην ᾗδη καλὸν σχέδην εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν, « Ξεν. « Ἢν ἐκρέῃ σχέδην, « Ἀρετ. 2) =Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου(;). «Σχ. ἐπέρασινον ῥῆσεις, « Ἀθ. 3) =Σχεδὸν, πλησίον, ἐχομένως, (Εὐς.).

Σχεδία (ἡ), [σχέδιος]. ναῦς ἢ γέφυρα κατεσκευασμένη ἐκ τοῦ προχείρου, (Γαλλ.) radeau, (Τουρκ.) σάλι. 2) [σχεῖν] δέσις τοίχου, (κοιν.) κλάπα. « Σιδηρᾶ—, «

Σχεδιάζω, Μ. άσω. Πράττω τι ἢ Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου (χωρὶς ἀκρίβειαν), αὐτοσχεδιάζω. « Σχεδιάζοντα λέγειν ὄ,τι ἂν τύχῃ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδίασαι ; « Σχλ. Ἀρςφ. 2) Γψ. [σχεδὸν], = Ἐγγίζω, πλησιάζω. «Ἐσχεδιάσαμεν πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν φωνῆς αὐτῶν, «

;Σχεδιακῶς, ἐπίρ.= Σχεδικῶς.

Σχεδιὰς, άδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς Ἀγχούσης), (ἄλλ.) Χοιροσπέλεθος(;).

Σχεδίασμα (τὸ). τὸ γινόμενον αὐτοσχεδίως (ἐκ τοῦ προχείρου), λογος ἢ πρᾶξις ἀπρομελέτητος, Σχέδιον.

†Σχεδιασμὸς (ὁ). τὸ σχεδιάζειν (πράττειν ἢ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου).

†Σχεδιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σχεδιάζων (αὐτοσχεδιάζων) τι. « Ὁ μὲν γάρ ἐστι μεθυσικὸς, ὁ αὖλός, ἄλης ἐρωτικῆς σχεδιαστὴς καὶ ἀδημονίας, « Κλμ.

†Σχεδιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ σχεδιάζῃ νὰ πράττῃ ἢ νὰ ὁμιλῇ –

Σχεδιαστικῶς, ἐπίρ. Χωρὶς ἀκρίβειαν, ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως.

Σχεδὶην [σχεῖος], ἐπίρ. Π. Ἰων. ἐκ τοῦ πλησίον· (ἐπὶ χρόν.) μετ' οὐ πολύ.

†Σχεδικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι –

†Σχεδικῶς, ἐπίρ. Ἐξ αὐτοσχεδίου, ἐκ τοῦ προχείρου, (ἑπμ.) ἀπερισκέπτως, ὅπως τύχῃ, ἢ ἐν εἴδει σχέδους (ἴδε τὴν λέξ.), (ἑπμ.) αὐτογνωμόνως, ἰδιορρύθμως.

Σχεδίον, τὸ). ἔργον γινόμενον ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδίως), (Γαλλ.) ébauche, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Σχέδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος σχεδὸν (ἐκ τοῦ πλησίον). « Μάχη—, « Λξ., ἢ ἐκ τοῦ συχάδην. « Βέλος—, « Αἰσχλ., τὸ ἀγχέμαχον ὅπλον. 2) ὁ γινόμενος ἐκ τοῦ παράρρησιας (ἐπιτ. χωρὶς ἀκρίβειαν), αὐτοσχέδιος, πρόχειρος, πρακτικὸς· ὀλιγοχρόνιος. (ὈΘ. ὡς οὐσ.) « Σχεδία (ἐνν. ναῦς ἢ γέφυρα). « ἴδε τὴν λέξ. (καὶ προθετ.) « Ἐπὶ σχεδίου (ἐνν. χρόνου), « Ἀρετ., ἐπίρ. ἀντὶ Σχεδίως, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ.

Σχεδιουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σχεδίας (ξύλινα πήγματα, radeaux).

;Σχεδισμὸς (ὁ), εἶδ. χοροῦ γυναικ.

Σχεδίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἐκ τοῦ παραχρῆμα, αὐτοσχεδίως. « Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ. . σχεδίως ὠπτημένος, « Σχλ. Ακ.

†Σχεδογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σχέδη ἢ ἐπὶ σχέδης (ἴδε ἢ τὰς δύο λέξεις).

†Σχεδογραφία (ἡ), τὰ οὐτ. τοῦ προηγ., ἢ ἐπὶ σχεδης (σημὶ. ἐκ τοῦ προχείρου) σημείωσις, (ἰδιαιτ.) σχέδιον (ἐχνογράφημα) γεωγρφ. ἢ ὑδρογρ. χάρτου.

†Σχεδογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν σχεδογραφίαν, σχεδογράφου ἴδιος.

†Σχεδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σχέδη ἐπὶ σχέδης. « Τὸ γὰρ σαφές τε καὶ τὸ δῆλον ἐν λόγοις, λογογράφοις ἡδύνου, οὐ σχεδογράφοις, καὶ ταῦτα κλῆσιν τὸ σχέδην κεκτημένοις· γρίφας δὲ σοι πλέκοντι τοὺς ἐν τῷ σχέδει, ἐπαχθὲς ἅπαν πρόχειρον ἢ σχέδην, « Ἰωάνν. Μόσ.

Σχεδόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) σιμὰ (πλησίον) τινὸς, [ἐκ τοῦ

Σχεδὸν [σχεῖν], ἐπίρ. (κυρ. καὶ Π.) πλησίον. « Παρεὼν μάλα σχεδὸν, εἶδετο πᾶρος, « Θκρ. « Οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ τοῦ, « Ὁδ. Ι. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐπὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν, « Θκρ. (ἢ δοτ.) « Σχεδὸν δ' αὐτῷ ἡμιὰ σχεδὸν ἕμμεναι, ὀπποτε φεύγειν ἀρίσῃ, « Ἰλ. Ν. (βραχυμ.) « Σχεδὸν πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν, « Ἰλ. Λ. πολλὰ κοντινὸς συγγενὴς, (παρβλ. Ἀγγυτέρω). (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἐκ τοῦ σχεδόν, « Συν., ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ ἐγγυς. 2) (συνήθ. μτνμ. καὶ συχνὰ ὡς ἔγγιζα, περίπου, παρ' ὀλίγον, (καὶ) σχεδόν. « Σχεδὸν ἐνδεκαταῖος, « Θκρ. (καὶ συχν. μετὰ τοῦ Πᾶ ἢ Τί) « Σχεδόν τι, « Ξεν. « Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ κλῆ, « Σοφ.

Σχέδος, εος-ους (τὸ).= Σχέδη, (ἰδιαιτ.) τὰ προκαταρκτικὰ (εὐαύνοπτα) ἢ ἐπιμ. δυσνόητα τῆς τεχνολογίας μαθήματα, (Ἀτιν.) partes. « Τοῦ δὲ σχέδους ἡ τέχνη μορίων τῶν νεωτέρων, ἐγὼ καὶ τῆς ἐρῶ μὲν γενεᾶς, « Ἀνν. Κομν.

†Σχεδουργία (ἡ), = Σχεδογραφία.

†Σχεδουργικὸς, ἡ, όν,= Σχεδογραφικὸς.

†Σχεδουργὸς (ὁ),= Σχεδογράφος.

†Σχεδρὸς, ά, όν, Γλα. ἀντὶ Σκεδρός.

Σχεθεὶς, εἶσα, έν, πθ. ἀόρ. ά, τῆς μτχ. τοῦ Ἔχω.

Σχεθέμεν, Δ. ἀντὶ Σχέθειν, ἐνεργ. ἢ Σχεθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Σχέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἔχω, κέκτημαι, ἢ (συχν.) Ἰσχω, κρατῶ, κατέχω, ἀπὸ ματῶ, ἐμποδίζω. « Ἐπαροῖσι δ' ὀδύνας πολλὰς ἔσχεθον, « Ὁδ. Τ. « Σχέθε δ' ἀνάγκη σε γόνιο, « Ὁμ. « Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τολμαν σχεθεῖν (κατὰ δοσ. τοῦ Elmsleio) ἀντὶ τοῦ σύνηθ. Σχεθεῖν), « Αἰσχ., « Παραίφασ π' ἐν φρεσὶ καρδίαν σχεθὼν, « αὐτ. « Ἐκπέρασεν κλιν. . φησὶν, οὐδὲ τὴν Διὸς Ἥρην σχεθήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν, « Κύρ.

Σχεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔχω.

Σχελὶς, ίδος (ἡ), Λττ. ἀντὶ Σκελίς.

†Σχελυνάζω, = Χελυνάζω.

Σχέμεν ᾖ (κατὰ προσχημ.) Σχέμενος.

Δ. Ἰων. ἀντὶ Σχεῖν.

Σχένδυλα [σχεῖν], ης (ἡ), ἐργαλεῖον (εἶδ. λαβίδος) τῶν τεκτόνων.

Σχενδυλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω μὲ τὴν σχενδύλην.

Σχενδύλη (ἡ),= Σχένδυλα.

Σχενδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχενδύλη.

†Σχενδυλόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς σχενδύλης λαμβανόμενος (πιανόμενος).

Σχέο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σχοῦ, μσ. ἀόρ. β. τῆς πρς. τοῦ Ἔχω.

†Σχερὸς [σχεῖν], ά ἢ ὸς, όν, Γλα. συνεχὴς, (Γαλλ.) continu, ἢ' (κατὰ μέρη) ἀντὶ Ξηρὸς, (παρβλ.) Σκερὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βός, (Θη. ὡς οὐσ.) ἡ ξηρὰ (γῆ), ἡ στερεά. (Γαλλ.) le continent. ‖. (εὐχρ. κωφ. μόνον ἡ δοτ. προθετ.) » Ἐν σχερῷ, « Π., κατὰ συνέχειαν (τοπ. ἢ χρον.), ἀδιακόπως, (ὀρθότ. ἐν συνθ. Ἐνσχερῶ, Ἐπισχερῶ).

Σχέε, ἀόρ. ἐ'. τῆς πρς. καὶ

Σχέσθαι, μα. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔχω.

Σχίσις ἐως (ἡ). τὸ ἔχειν (διακεῖσθαι) οὕτως ἢ ἄλλως, ἢ κατάσχασις εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ἢ ἡ ἀναφορὰ (Γαλλ. relation, rapport) τὴν ὁποίαν ἔχει τις ἢ τι πρὸς ἕτερον (« Τὸ γοῦν δεξιὸν φύσει μὲν οὐκ ἔστι δεξιόν, κατὰ δὲ τὴν ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σχέσιν νοεῖται· μετατεθέντος γοῦν ἐκείνου, οὐκέτ' ἔσται δεξιόν, « Αρτ.)· (ἰατρ.) διάθεσις τοῦ σώματος πρὸς νόσον. » Ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις Ἕν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, Ἐν ἕξει, « Γαλ. « Τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; « Αλ. 2) (ἑνίοτε) βύσταγμα, φραγμός)—, « Ἀρετ., Ἀρστ.

Σχεσίας· ἐσφαλμ. ἀντὶ Σχέτλιος.

Σχετήριος, α, ον. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κρατεῖν (ἐμποδίζειν). » Αἱμοῦ σχετήριον, « Εὐρ., μέσον πρὸς θεραπείαν (κατάπαυσιν).

Σχετικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σχέσιν (κράτησιν) ἐπιτήδειος, συνεκτικός, ἐμποδιστικός. 2) ὁ ἔχων σχέσιν (ἀναφορὰν οἰκειότητα) πρός ἕτερον· (Λογικ.) ἀναφορικός· (Γαλλ.) rélatif. « Τὸ Παεὶρ σχετικὸν καὶ τὸ Γίὸς ὁμοίως, « Θεοδώρ. « Περὶ τὴν σχετικὴν τῶν ἀσπιδῶν εἰκόνων προσκύνησιν, « Θρν.

Σχετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ σχέσιν πρὸς ἕτερον, ἀναφορικῶς, (Γαλλ.) relativement. (Λοιπὸν) μὲ οἰκειότητα.

Σχετλιάζω, Μ. άσω. Ἀδημονῶ ἢ Παραπονοῦμαι ὡς ὑποφέρων σχέτλια ἔργα, δεινοπαθῶ. « Οὐ δεῖ σχετλιάζειν ᾧ βοᾷν πρὸν ἂν μάθῃς, « Ἀρχ. (καὶ αἰτ. προσλήψ.) « Πρὸς τὴν τύχην ἐσχετλίαζεν, « Ἀρστ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) « Σχετλιάζουσα τὸ συμβάν, « αὐτ.

Σχετλιασμός (ὁ). τὸ σχετλιάζειν, ἀγανάκτησις (ἀδημονία) δεινοπαθοῦντος.

Σχετλιαστικός, ἡ, όν, (γρμτ.) Σχετλιαστικὸν ἡμιῶ (δεινοπαθείας) ἐκφραστικός.

Σχετλιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς σχετλιάζων, μετὰ σχετλιασμοῦ (δεινοπαθείας).

Σχέτλιος [ἔχω ἢ ἰσχω], α, ον. (κυρ.) Ὁ ὑποφέρων ἢ ἐπιμένων εἴς τι· (ἐπμ.) τολμηρός· ἐπιχειρηματίας· ἰσχυρογνώμων· ἀμετανοήτως· σκληρός, ἀνένδοτος, ἄκαμπτος· κακότροπος, βίαιος· ταλαίπωρος, ἄθλιος (παρδλ.) Τλήμων· (ἐπὶ πράγμ.) δεινός, ἀθεμίτος· ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος· (ἐν γέν.) φοβερός, ὀλέθριος. « Ἔπος—, « Ὀδ. Κ. » Ἔρις—, « Ἡσ. « Σχέτλια ἔργα, « Ἡσ., Ὅμ. » Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, » Ὀδ. Ξ. « Σχέτλια πέπονθα πράγματα, ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τὰ τῆς ἐλπίδος, « Ἀρχ. « Σχέτλια λέγεις ᾧ ὑπερφέρεσθαι ἀνὲ τὴν Ἑλλάδα τὰ σχέτλια ἔργα πάντα λήμνια καλέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Ὅσα σχέτλια καὶ ἄμικτα, ἀλιτήγονα, « αὐτ. (παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἔμφασιν). « Σχέτλιε, πῶς ἔτλης Ἄϊδός δε κατελθέμεν ; « Ὀδ. Α. « Σχέτλιε, οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείρεαι ἀθανάτοισιν; « Οὐ. Μ. « Σχέτλιος εἶς, Ὀδυσσεῦ· οὐδέ τοι ψυῖα κάμνει· σιδήρειά τοι πάντα τέτυκται, « αὐτ. » Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὗ ποτε λήγεις, « Ἰλ. Κ. « Μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη, « Ἰλ. Γ.

Σχετλίως, ἐπίρ. Δεινῶς, ἐλεεινῶς, ἀθλίως, κτλ.

Σχέτο, Π. ἀντὶ Ἔσχετο, γ'. ἑν. πρα. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἔχω.

Σχῆμα (τὸ), [ἔχω]. ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνε βαλμένον (ἢ θέσις καθ' ἣν παρουσιάζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς) τι, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον· ἡ ἐνδυμασία (τὸ περιπέτημα κτλ.) τοῦ ἀνθρ., (ἐν γέν.) τὰ φέρσιμον (« Γνοίη δ' ἄν, ὡς τὰ πολλὰ γ' ἀνθρώπου πέρι, τὸ σχῆμ' ἰδών τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής, « Εὐρ. « Ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, « Πλάτ. « Σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος ἔχεις ὑπάρχει πεπαιδευμένης ἐμοί, « Σοφ. « Οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ ᾗ δικαίᾳ καὶ σχήματι χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων, « Ξεν. « Εἰσελθόντος τοῦ ἑπάρχου τῆς πόλεως μετὰ τοῦ σχήματος ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, « Χρυσ. μὲ τὰ παράσημα ᾗ τὴν δορυφορίαν τοῦ ἀξιώματός του. « Τὸ μικρὸν [« Τὸ μέγα, « Τὸ ἀγγελικὸν] σχῆμα, « Ἐκκλησ., τὸ τῶν μοναχῶν.)· (ἐπὶ ζ.)—Σκευή (Ξεν. ΚΠ. Σ'. ά. 49)· (ἰδιωτ.) πᾶν ὅτι γίνεται πρὸς ἐπίδειξιν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν· (ἐπμ.)—Πλάσμα, πράγμα (« Γέροντες οὐδὲν ἴσμεν πλὴν ὄχλος καὶ σχῆμα, « Εὐρ.)· ὕφος, ἔμφασις, ἀξιοπρέπεια, (Γαλλ. contenance, dignité (« Μήτε ὀφρῦν κατὰ σχῆμα κινῶν, « Πλ. » Κατὰ σχῆμα κάμνουσι [οἱ Βραχμᾶνες], οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως, « Λκ. « Οὐκ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἡμῖν ἐπιστέλλεις, ἀλλὰ τὸν εἰωθότα τρόπον, « Βασίλ.)· (ἰδ.) κίνημα (Ἰταλ. πάσσο) χορεύοντος (Ἡρ. ς', 129) ἢ ἁπλῶς ὑποκρινομένου (παρίζάνοντος) (« Μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὸ σχῆμα, « Ἀρχ., ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζαντ. Σχηματάριος, ὁ παντομίμος· ἔνθ. καὶ Σχηματίζω· σχέδιον ζωγραφήματος· (γεωμετρ.) » Ἐπιφάνεια καὶ περιγραφὴ καὶ πέρας σώματος (Πλ.)· (ἁπλ.) μορφή· εἶδος (» Παρίγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, « Γρφ. » Ἐν ἀπολογίας σχήματι τοὺς λόγους ποιούμενος, « Ἰσκρ. » Ἐν τείχεος σχήματι προβέβληται τῆς Ἰταλίας, « Ἡρωδ.)· (ῥτρ.) » Λόγου (» Λέξεως) σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρειν μηδ' ἁπλῶς, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξελλάττειν τὴν διάνοιαν, κόσμου τινὸς τῇ πλάσει, ἢ χρείας ἕνεκα (Τιβέρ.), « (Γαλλ.) figure.

Σχηματίζω, Μ. (ιων. Δίδω σχῆμα (μορφὴν) εἴς τι (» Ἡ τῶν ὄντων οὐσία.. ὑσα ἀσχημάτιστος, ὑπό τινος αἰτίας δρᾶλει σχηματίζεσθαι, « Σξτ.)· καλλωπίζω («Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμη, « Εὐρ.)· κάμνω σχήματα (πάσσα, χειρονομίας), χορεύω (» Ἀλλ' ἴσως οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς, οὐκ ἔμφρων κινοῦντος, αὐτὰ τἀνέλη χορεύετον, « Ἀρχ.)· (μτφ.) καμώνομαι, ὑποκρίνομαι, « Πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτιζεν, « Πλάτ., προσποιεῖται ὅτι τὰ ἐγύρει. » Ἐξευρύνονται (φιλοσοφίαν) καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Λόγος ἐσχηματισμένος, « Λξ., ὁ ἀλληγορικὸς ἢ (ἰ) ἐπιτεταζευμένος.

Σχηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ διὰ σχημάτων ἢ κατὰ σχῆμα μόνον, εἰκονικός.

Σχημάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχῆμα.

Σχηματισις, εως (ἡ) καὶ

Σχηματισμός (ὁ), τὸ σχηματίζειν ἢ σχηματίζεσθαι, μορφώσις, τροποποίησις τοῦ σχήματος· (μτφ.) ὑπόκρισις, προσποίησις· ἐπιτήδευσις· ἐπίδειξις· (ῥτρ.) καλλωπισμὸς διὰ σχημάτων. » Περικλῆς μὲν οὖν, ἀπό τ' ἀρετῆς ἀληθινῆς ᾗ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων, οὐδενὸς ἐδεῖτο σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον, οὐδὲ πιθανότητος, « Πλ. » Ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον, « Πλάτ. « Γοργίας πρῶτος ἐχρήσατο τοῖς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις, « Διόδ.

Σχηματόγραπτος (ὁ, ἡ)· περιγεγραμμένος διὰ σχημάτων.

Σχηματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (διαγράφω) σχήματα· περιγράφω τὸ σχῆμά τινος· ἐγνογραφῶ.

Σχηματογραφία (ἡ). διαγραφὴ σχημάτων ἢ τοῦ σχήματος τινος, ἐγνογραφία.

Σχηματοδέσμιος(ὁ), εἶδ. (ἰατρικὸ) ἐπίδεσμος.

Σχηματοθήκη (ἡ). ἀποθήκη σχημάτων (προσωπείων, ἐνδυμασιῶν), σκευοθήκη θεάτρου.

Σχηματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω σχήματα, σχηματίζω· τι (μσ.) ἐμαυτὸν οὕτως ἢ ἄλλως.

Σχηματοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ τοῦ σώματος παράστασις διαφόρων σχημάτων, χορὸς παντομίμου.

Σχηματότης (ἡ), (φλοφ.) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγγόνος ἢ δυναμένου νὰ λάβῃ σχῆμα, ἐπιδεκτικότης σχήματος.

Σχηματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Σχηματοποιῶ, σχηματίζω.

Σχηματουργία (ἡ). = Σχηματισμός, σχηματοποιία.

†Σχησις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σχέσις.

Σχήσω, μέλλ. τοῦ Ἔχω ἢ τοῦ Ἰσχω.

Σχίδα, Π. ἀντὶ Σχίδην, αἰτ. ἀνμλ. τοῦ Σχίδη.

Σχιδακηδόν(κιδόν), ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει σχιδάκος, καθὼς σχίζεται τὸ πελεκητόν.

Σχιδακίζω, Μ. ἰων. Διαιρῶ εἰς σχιδάκας, σχίζω εἰς λεπτά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχιδακώδης, εος (ὁ). ὁ ἐν εἴδει σχίδακος, σχιδάκι ὅμοιος.
Σχιδανόπους, ᾰδος (ὁ, ἡ), = Σχιζόπους.
Σχίδαξ, ακος (ὁ) καὶ
Σχίδη (ἡ). σχίσμα (τμῆμα) ξύλου, πελεκοῦδι.
Σχίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχίδη, πελεκοῦδάκι. 2) (μτνμ.) κλωστὴ ξεφτίσματος (ξαντοῦ), (Γαλλ.) brin de charpie.
†Σχῖδος, εος-ους (τὸ), (Γλσ.) ἀντὶ Σχίδη.
‡Σχιδώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὸν ὄνυχ, ὀξίχηλος.
Σχίζα, ης (ἡ). καμμάτι ξύλου σχισμένου διὰ καύσιμον, (κοιν.) σκίζα. 2) (σπ.) ἀντὶ Βίλος ἢ Δόρυ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σχίσις. (Συν.).
Σχιζίας, ου (ὁ). λιγνὸς καὶ ξηρὸς ὡς ἂν σχίζα, ψηλόλιγνος.
Σχιζίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχίζα, πελεκουδάκι, (παρβλ.) Σχίδιον. » Σχιζία ἄρτου ξηροῦ, « Κύριλλ. Σκυθοπολ., τάκος παξιμαδίου.
Σχιζοποδία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν σχιζοποδων ζώων.
Σχιζόπους, ὁποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιζὸν (διῃρημένον εἰς δακτύλους) πόδα, (ἀντιθ. τῷ Στεγανόπους).
Σχιζόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὰ (διῃρημένα εἰς χωριστὰ κονδύλια) πτερά, (ἀντιθ. τῷ Στεγανόπτερος).
Σχίζω [συγγ. τῷ Σχάζω], Μ. σχίσω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην, σκίζω, ξεσχίζω· διαιρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.). «Λίνον, σῶματι κύρσας, ῥινὸν κρατηροῖς ὀνύχεσσι σχίσεν, « Ὅσ. « Ὁ Νεῖλος ῥέει, μεσὴν Αἴγυπτον σχίζων, « Ἡρ. (ᾗ πθ.) » Δίχα μεν τὸ θέρεϊρον ἔσχιζεν, « Θκρ. » Σχιζομένης τῆς ὁδοῦ, καὶ τῆς μὲν ἐς ἀριστερὴν φερούσης, τῆς δὲ ἐς δεξιήν, « Ἡρ. » Σχίζεται τὸ γάλα, « Ἀσκρ., κόπτει, τυριάζει, χωρίζεται ἀπὸ τὸν ὀρρόν. (καὶ μεταφορ.) » Καὶ ἀφεὼν ἐσχίζοντο αἱ γνῶμαι, « Ἡρ. » Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, ᾗ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Δ., οἱ δὲ αὖ τοῖς Ἀ., « Γρφ.
Σχινδάλαμος, Π. καὶ
Σχινδαλμός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σκινδαλμός.
‡Σχινδυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχίζω εἰς λεπτὰ τμήματα, ξέκ τοῦ
‡Σχινδύλη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σχίδη, σχίζα λεπτὴ, πελεκοῦδι, (ὀθ. τὸ Ατ.) scindula.
Σχινδύλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σχινδυλέω, σχίσιμον εἰς λεπτὰ τμήματα.
Σχινέλαιον (τό). τὸ ἐκ τῶν κόκκων τοῦ σχίνου ἔλαιον, τσυκκουδόλαδον.
Σχινίζω, Μ. ἰσω. Παστρεύω (κυρ. τοὺς ὀδόντας) μὲ ξύλον σχίνου. ‖. (μσ.) μασῶ μαστίχην ἢ παστρεύω τὰ ὀδόντια μου μὲ ξύλον σχίνου (ἵνα ἦν' ἄσπρα). ‖. (εἰς τὸν Ἀθ. 621. τὸ διορθ. Σχοινίζομαι ἢ Σκινθίζομας), χορεύω πηδηκτόν τινα χορόν.
Σχίνινος, η, ον. Ὁ ἐκ σχίνου. ‖. (οὐσ.) Σχινίνη (ἐννν. ῥητίνη), « Ἀσκρ., ἡ μαστίχα.
Σχινίς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἅρπη, (εἰς τὴν ὁπ. ἦτον ἀφιερωμένον, ὡς ἀφροδισιαστικὸν φυτὸν, ἡ σχίνος, τὸ σκιλλοκρόμμυδον). 2) ὁ κόκκος τοῦ θιγόρ. σχίνου, τὸ (κοιν.) τσυκκρυδον.
Σχινοκέφαλος (ὁ, ἡ), Κωμ. Π. ὁ ἔχων μεγάλην ᾗ σουβλερὰν κεφαλὴν εἰς εἶδος σχίνου (2).
Σχῖνος (ἡ), [σχίζω], εἰδ. δένδρ. ἡ θάμνου, (κοινν.) σχίνος, ἡ μαστιχηδ. (παρβλ. Τερέβινθος). 2) τὸ φυτὸν Σκίλλα, (κοιν.) σκιλλοκρόμμυδον.
Σχινοτρώκτης, ου ᾗ
Σχινοτρώξ, ῶγος (ὁ), [σχῖνος, τρώγω]. ὁ μασσῶν μαστίχαν, (συνκδχ.) γυναικώδης, θηλυδρίας.
Σχινώδης, εος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχίνου, ὅμοιος μὲ σχῖναν ἢ γεμάτος σχῖνα.
Σχίσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σχίζω, κόψιμον (χώρισμα) μὲ τὴν μέσην, σχίσιμον, σχισμάδα. »Γάλακτος—, « Ὀρειβ., τὸ κόψιμον.
Σχίσμα (τὸ), τὸ σχισμένον μέρος ἢ πρᾶγμα, σχίσιμον, ξέσχισμα· (μτφορ.) χωρισμὸς βίαιος, ῥῆξις, (Γαλλ.) scissiou· κόμμα, (ἐκκλησ.) αἵρεσις.
Σχισματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς σχίσμα (κόμμα, αἵρεσιν).
Σχισμὴ (ἡ), = Σχίσμα, σχισμάδα, χαραγμάδα.
Σχισμὸς (ὁ), = Σχίσις ἢ Σχίσμα.
Σχιστὸς, ἡ, ὀν. Σχισμένος ἢ δυνάμενος νὰ σχισθῇ. » Γάλα σχιστὸν, « Ὀρειβ., τὸ χωρισμένον ἀπὸ τὸ τυρόγαλον. «Λίνον σχιστὸν, « Γρφ., τὸ κτενιστόν. ‖. (οὐσ.) Σχιστὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Στυπτηρία), « Ἰατρ. » Σχιστὸν (ἐνν. ἱμάτιον), εἶδος γυναικ. φορέματος (πιθαν. μὲ γιρτμάτσια), καὶ « Σχισταὶ (ἐνν. κρηπῖδες ἢ ἐμβάδες), εἶδ. γυναικ. ὑποδημάτων, (παρβλ. Πρόσγημα).
Σχίσατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σχίσαντο, γ'. πλθ. προσ τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ἐνκτ. ᾰ.
Σχοίην, ἐνέργ. ἀόρ. β'. τῆς ἐνκτ. τοῦ Ἔχω.
Σχοινάνθη (ἡ) ᾗ
Σχοινάνθιον ᾗ Σχοίνανθον (τὸ) ᾗ
Σχοίναυθος (ἡ), εἶδος σχίνου εὐώδες, ἴδε Σχοῖνος.
Σχοινιὰ (ἡ). τοῦφα σχοίνων (ἴδε Σχοῖνος). 2) πλέγμα ἀπὸ βρυῶλαι (ἐν γέν.) πλέγμα, περιπλοκάδα. » Σχ. βοτρύων εἰς κύκλον περιηγμένη, « Ἰωσ.
†Σχοινιαία (ἡ). μέρος ὅπου σρήφων (κάμνουν) σχοινία.
Σχοινίζω, Μ. (σω. Μετρῶ μὲ τὸ σχοινὶ (Καταμετρῶ) γῆν, (Γαλλ.) arpenter. 2) (συνκδχ.) διανέμω γῆν (κυρ. εἰς τοὺς κληρούχους). 3) (μσ.) χορεύω παντομιμικόν τινα χορὸν, (κατὰ διορθ. ἀντὶ Σχινίζυμαι).
Σχοινικλος καὶ Σχοίνιλος (ὁ), εἶδ. πτην. παρυδατίου, (ἄλλ.) Σχοινίων, (κοιν.) σχοινοποῦλι (εἶδ. σουσουράδας), (παρβλ.) Κίγκλος.
Σχοινικὸς, ἡ, ὀν ᾗ
Σχοίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος μὲ σχοῖνον, (συνκδχ.) μακρὺς καὶ λιγνός. « Φωνὴ —, « Ἡσυχ., ἡ σαθρὰ ᾗ διερρωγυῖα.
Σχοινίον (τό). τὸ ἐκ σχοίνων πλέγμα, σχοινὶ (κυρ. ἀπὸ βρυῶλα), φλαμπεροσχοίνων· (ἰδιαιτ.) σχοινίον πρὸς καταμέτρησιν ἐδάφους, (Γαλλ.) cordeau (pour arpenter), μέτρον ἐκτάσ., (ἄλλ.) Σχοῖνος (»Σχοινία ἐπέπεσάν μοι ἐν τοῖς ἐπιστατοις μου· καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοί ἐστι,« Ψαλμ., = »Σχοινία μοι κρατερῶσιν ἐφωρμήθησαν ἐν ἐπαγωγοις· « Καὶ γὰρ κλῆρος ἐμὸς κρατερὴ ᾗ πιχὸς ἐτύχθη,« Ἀπολλινάρ.)· (μτφορ.) σειρὰ ἀδιάκοπος. » Μερ. μνῶν —,« Ἰωσ.
Σχοινοπλάκας (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σχοινία, σχοινᾶς.
Σχοίνιος, α ᾗ ος, ον, = Σχοινινος.
Σχοινιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων σχοινία, Σχοινοπλόκος. 2) ὁ περιστρέφων διὰ τῆς τροχιλαίας τὸ σχοινίον τοῦ γαδιοῦ καὶ ἀνασύρων ὕδωρ, (παρβλ.) μονιοστρόφος.
Σχοινιοσυμβολεύς, έως (ὁ). ὁ συμβόλλων (συμπλέκων κυρ. καραβιοῦ) σχοινία, σχοινιοπλόκος.
Σχοινίς, ίδος ἡ τῶος (ἡ), (ἐπιθ.) ἀντὶ Σχοινίνη. « Κόρτη—,« Νίκ. ‖. (οὐσ.) πλέγμα (σχοινὶ, καλάθι, κόσκινον κτλ.) ἀπὸ βρυῶλα. »Σκῦφος ἀργυροῦν ἔχων ἐπινίδα, « Ἐπιγρφ., σχοινοειδὲς πλέγμα. « Τὰ δὲ κυμάτια στρεπτὰ, τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινίδων ἕκτυπον, Ἀρις. 2) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου (σοῦρτ τῷ Σχινίς).
Σχοινισμα (τὸ). μέρος γῆς μετρημένον μὲ τὴν σχοῖνον καὶ μοιρασμένον εἰς κληρούχους· (ἐν γέν.) μερὶς, κλῆρος. »Ἐγένετο τὰ δύο σχοινίσματα οὕτω διανατῶσαι, καὶ τὰ δύο σχοινίσματα ἐμέτρησε, « Γρφ.
Σχοινισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ σχοινίζω, ἡ διὰ τοῦ σχοινίου καταμέτρησις (ἀριθμησις) ᾗ διανομὴ γῆς. 2) εἶδ. ἀνθρώπινης πλώσεως, (Ἰταλ.) corda.
Σχοινίτης, ου (ὁ) καὶ Σχοινῖτις, ίδος (ἡ), καμωμένος ἀπὸ σχοίνον (βρυῶλα). « Κλίνη—,« Ἐπιγρ.
Σχοινίων, ονος (ὁ), = Σχοινίκλος. (μουσ.) εἶδ. αὐλήματος.
Σχοινοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Διαβαίνω) εἰς τὸ σχοινὶ ὡς =
Σχοινοβάτης [σχ. βαίνω], ου (ὁ), ὁ περιπατῶν (χορεύων) ἐπάνω εἰς τὸ ἐντεταμένον σχοινὶ, (Γαλλ.) funambule.
Σχοινοβατία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σχοινοβάτου.
Σχοινοβατικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σχοινοβάτην, σχοινοβάτου ἴδιος. «Σχοινοβατικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ σχοινοβάτου.
†Σχοινόδεσμος (ὁ), (νλγ.), σχοινὶ (ξάρτι) ἀπὸ βρυῶλα.
Σχοινοδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ σχοινὶ (ἀπὸ βρυῶλα).
Σχοινοδρομία (ἡ). τὸ τρέξιμον ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ ἢ εἰς τὰ σχοινιὰ, Σχοινοβατεία, [ἴδε τοῦ
Σχοινοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ (ὡς) σχοινοβάτης ἢ, συνήθως, εἰς τὰ σχοινιὰ τοῦ καραβιοῦ (ἀναντίας).
Σχοινοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχοίνου, ὅμοιος μὲ σχοῖνον ἢ σχοινί.
Σχοινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σχοινώδης, ὅμοιος μὲ σχοῖνον, ἢ γεμάτος σχοῖνα (βρυῶλα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχετλιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ σχοινοτενῶς, μακρολογῶ.
Σχοινομέτρης, ου (ὁ). γεωμέτρης καταμετρῶν τὰς ἀποστάσεις διὰ σχοίνου. «Τοῦ τῆς Συρίας σχοινομέτρου,» Εὐσ., Ξενοφῶντος τοῦ Δαμψακηνοῦ.
Σχοινοβλέκτης (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ σχοῖνον (βρεύλον).
Σχοινοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω σχοίνους (σχοινία).
Σχοινοπλοκικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σχοινοπλόκον, σχοινοπλόκου ζῆσις. «Σχοινοπλοκική, » ἡ τέχνη τοῦ σχοινοπλ.
Σχοινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ἢ
Σχοινοπλόκης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σχοινιὰ (καλῶδια, ψάθας κτλ.) ἀπὸ σχοῖνον.
Σχοινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω μὲ σχοῖνον (βρεῦλον).
Σχοῖνος (ὁ ἢ μετγν. ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) βούλον, (Γαλλ.) jonc. « Σχοῖνος ὁ ἀρωματικὸς ἢ εὐώδης ἢ μυρῳψικός, » ὁ καὶ (ἁπλ.) « Σχοῖνος,» Δίοσκ., εἶδος φυτοῦ τῆς Συρίας, (ἄλλ.) Σχοίνανθος. «Κάβαμεν καὶ σχοῖνον καὶ τὴν ἄλλην ὕλην τὴν ἀρωματίζουσαν,» Διόδ. « Πέρσαι δ' ἐλούσῃ σχοῖνον ἀμιναμένας, » Ἐπιγρ. 2) μέρος κατάφυτον ἀπὸ σχοῖνους, ἢ τοῦτα σχοίνους, (ἀλλ.) Σχοινιάς. «Ἐγκέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀμφιρύτῳ, » Πινδ. 3) πλέγμα (σχοινί, καλῶδι, ψάθα) ἀπὸ σχοῖνον. « Κατῖλει σχοίνῳ σπυρίδα ἐς τὴν λίμνην, » Ἡρ. « Δῖσσον τὰς σχοίνους με,» Θκρ. 4) μέτρ. ἑκτάδ. (κυρ. πρὸς καταμέτρησιν καταχτηθείσης γῆς τὴν ὁπ. παρεχώρουν εἰς κληρούχους ἢ διάνεμον πρὸς γεωργίαν εἰς σκλάβους). « Πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι, » Ἡρ. 5) (παρ' Αἰγυπτ.) μέτρ. ἑκτάσ. περιέχον 25, ἢ 30, ἢ 40, ἢ 60 (ἴδε Ἡρ. Β', 6) ἢ 120 στάδ. « Δώσω τοι Τεγέην πασσίκροτον ὀρχήσασθαι καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι,» Χρησμ. παρ' Ἡρ. «Τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου οὐ ἐξηνίασας » Ψαλμ., τὴν διαγωγήν μου.
Σχοινοστρόφος (ὁ, ἡ), = Σχοινιστρόφος.
Σχοινοσυμβολεύς, ἐως (ὁ), = Σχοινιοσυμβολεύς.
Σχοινοτένεια (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ
Σχοινοτενής [σχ. τείνω], ἐος (ὁ, ἡ). τεινόμενος ὡς ἂν τὸ σχοινί (τὸ ὁπ. στρήνους ἢ μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν), ἴσιος, ὁλόϊσιος. « Διώρυξ (ὁ Διῶρυξ) —,» Ἡρ. 2) (συνηθ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτγν.) μακρός, διεξοδικός. « Ἀοιδή (« Περίοδος)—, » Πίνδ., Γρμτ. 3) = Σχοινότοκος. « Σπυρίς—, « Ἐπγρ., σχοινοπλεκτός.
Σχοινοτενῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν σχοινὶ τεινόμενον, ὁλόϊσια. διεξοδικῶς.
Σχοινοτονία (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν φορὰ (διεύθυνσις). μῆκος, ἔκ τοῦ
Σχοινότονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ὡσὰ) σχοινία τεντωμένα. σχοινόπλεκτος(ις). « Κλίνη—,» Ἱππκρ., κρεββάτι τὸ ὁπ. ἀντὶ σανίδων ἔχει σχοινιά.
Σχοινουργός (ὁ, ἡ), = Σχοινοπλόκος.
Σχοινοῦς, οῦσσα, οῦν, κατὰ κρα. ἀντὶ Σχοινόεις, πλήρης σχοίνων. (ὁ Στρβ. Γ', 160, δι' αὐτοῦ μεταφράζει τὸ Αττ. spartarium).
†Σχοινοφιλίνδα (-φολίνδα ἢ ὀρθότ. «βολίνδα), ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς ἀναλογ. μὲ τὸ Γαλλ. jeu du mouchoir.
Σχοινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σχοῖνον. 2) ὁ κρατῶν σχοινὶ ἢ ἄλλο τι πλέγμα ἀπὸ σχοῖνον.
‡Σχοινοφυλίνδα, = Σχοινοφιλίνδα.
Σχοινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σχοινίον ἢ παράγων σχοίνους.
‡Σχοινοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλινὸν ἐκ σχοίνου (σχοινίου).
Σχοινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σχοινώδεις.
Σχοινωτός, ἡ, όν. Στρημμένος ὡς ἂν σχοινί.
Σχολάζω, Μ. άσω. Σχολὴν ἄγω, ἀργῶ, ἀπραχτῶ (« Ἀσχολούμεθα γάρ, ἵνα σχολάζωμεν, » Ἄρστ. « Διωνύσιος πρὸς τὸν πυθόμενον εἰ σχολάζοι, Μηδέποτ', εἶπεν, ἐμοὶ τοῦτο συμβαίη, » Πλ.)· (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) παύω (ἀναπαύομαι, [κοιν.] σχολνῶ) ἀπό (« Τοὺς παῖδας σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων, » Πλ.)· (μὲ ἀπαρ.) ἀδειάζω (εὐκαιρῶ) νὰ κάμω τι (« Σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ θεός, » Ψαλμ. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] « Δρκεῖ γὰρ ἂν βασιλεὺς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ,» Πλ. « Ἔνιοι γὰρ τὸ κοινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι, » Λκ.)· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) καταγίνομαι (ἀφιερόνω τὸν καιρόν μου) εἴς τι, (Γαλλ.) vaquer à (« Ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες,» Λκ. «Περὶ τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι, » Ξεν. « Πρισσεῖᾳ τινὶ τοῦ πατρὸς σχολάζοντος, » Πλ. « Οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐσχόλασα,» Ξεν.)· (ἰδιαιτ.) εἶμαι μαθητὴς (συχνάζω εἰς τὸ σχολεῖον) τινος· (ἐνίοτε) ἔχω σχολεῖον, παραδίδω μαθήματα, διδάσκω (« Ἐχρήσατο Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγητῇ, καὶ περ Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος, » Πλ.)· (ἐπὶ τόπ.) εἶμαι κενὸς (ἄδειος). «Τόπος σχολάζων,» Πλ. «Καθέδρα σχολάζουσα,» Ἰουλ., ἡ χηρεύουσα, (Γαλλ.) vacante. « Ἡμέρα—, » Δξ., ἡ (κοιν.) Σχόλη.
Σχολαῖος, α, ον, (τὸ παρθ. Ἀττ. -αίτερος, -αίτατος). Ὁ σχολῇ (ἐν ἀνέσει, μὲ ἀργοπορίαν) γινόμενος ἢ πράττων τι, βραδύς· ἀμελής, ἀργοκίνητος. «Τὸ σχολαῖον τοῦ βαδίσματος,» Πλ.
Σχολαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σχολαίου, βραδύτης, ὀκνηρία, ἀργοπορία.
Σχολαίως (τὸ παρθ. Ἀττ. -αίτερον, -αίτατα), ἐπίρ. = Σχολῇ, μὲ ἀργοπορίαν, βραδέως, ἐν ἀνέσει· κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως. « Ὁ μὲν θᾶττον, ὁ δὲ σχολαίτερον, » Δμ. « Ἀρχεσθαι πολέμου ὡς σχολαίτατα.. καταλύεσθαι δὲ ἢ δυνατὸν τάχιστα,» Ξεν.
Σχολαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι «Σχολάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) σχολῆς ἢ αἱρέσεως (συστήματος φιλοσοφ.).
Σχολαστήριαν (τὸ). μέρος ἁρμόδιον εἰς τὸ σχολάζειν, δωμάτιον πρὸς σπουδὴν καὶ ἀνάπαυσιν, (Γαλλ.) cabinet d'étude.
Σχολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σχολάζων, ἀργός « Βίος—,» Πλ.
Σχολαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ σχολάζειν, σχολαστοῦ ζῆσις. « Σύλλογοι—,» Ἄρστ., συνωθρίσεις ἀργῶν ἀνδρ. « Τὸ σχολαστικὸν, » αὐτ., ἡ πρὸς τὸ σχολάζειν ῥοπή. 2) ὁ σχολάζων περὶ τὰς μαθήσεις, ἀπασχολούμενος, λόγιος. « Μειράκια σχολαστικὰ θηρεύων,» Ἀθ. 3) (μτγν.) ὁ περιορίζων ὅλην τὴν τὴν σοφίαν εἰς τὰ γράμματα τοῦ σχολείου, (ἐπμ.) ἄχρηστος καὶ γελοῖος ὡς πρὸς τὰ τοῦ βίου, (Γαλλ.) pédant. « Ὁρᾷς οὖν ὅτι σχολαστικὸν σε δεῖ γενέσθαι, τοῦτο τὸ ζῷον οὐ πάνυ καταγελῶσι; » Ἐπικτ. « Τί πατ' οὖν τὸ μειρακιῶδες ἐστιν; ἢ βλέπειν ὡς σχολαστικὴ νόησις ὑπὸ περιεργείας λέγουσα εἰς ψυχρότητα, » Δογγ. 4) (Βυζ.) δικηγόρος. « Δοθῆναι ἄδειαν τοῦ καταστῆναι ἐκδίκους σχολαστικούς, οἵτινες αὐτὸ τοῦτο τὸ λειτούργημα τοῦ ἐκδικεῖν τὰ πράγματα ἐπιτήδευμα ἔχουσι,» Συνιδ.
Σχολεῖον (τὸ). τόπος σχολῆς (διατριβῆς πρὸς μάθησιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν), διδασκαλεῖον, ἀπουδαστήριον.
Σχολὴ (ἡ), [ἔχω]. ἀργία, εὐκαιρία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, (Γαλλ.) loisir. «Ἄλλως καὶ σχολὴ ἐστι· τί γάρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις; » Θκρ. « Οὐ σχολή,» Δκ., δὲν ἔχω καιρόν, δὲν ἀδειάζω. «Λύθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω, » Εὐρ. « Ὡς μηδὲ δοῦ βαδίζων σχολὴν ἄρεις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶῃς, » Δκ. (καὶ μὲ γεν.) « Πόνων —, » Εὐρ. (καὶ πρόθετ. ἐν «ἐδὲ ἐπιρ.) « Ἐπὶ σχολῆς, » αὐτ., ἢ « Κατὰ σχολὴν,» Ἄρστφ., ἐν ἀνέσει, καθ' ἡσυχίαν. « Σχολὴν ἄγειν ἀπό τινος, » Ξεν., = Σχολάζειν. « Δοκεῖ τε ἡ εὐδαιμονία ἐν τῇ σχολῇ εἶναι, » Ἄρστ. 2) ὁ καιρὸς τὸν ὁπ. ἀφιερόνει τις «ἴς τι, ἀπασχόλησις. « Σχολὴν ἔχειν πρός τι (ἢ) ἀμφί τινα, » Ξεν., ἀνασχολεῖσθαι εἰς. 3) ἔργον τὸ ὁπ. πράττει τις ἐπὶ σχολῆς (σχολάζων)· (ἰδιαιτ.) παράδοσις ἢ ἀκρόασις μαθήματος, σπουδή, μελέτη· μάθημα γραμμένον, μελέτημα. « Τὴν γενομένην μοι σχολὴν περὶ τοῦ ἀκοῦσαι, ἀπέσταλκά σοι, » Πλ. 4) = Σχολεῖον. « Οἷς ἐν τῇ σχολῇ παραδέξεται χρώμενα,» Δρρ. «Τῆς Ἀθηναίων πόλεως εἰκόνα ποιῆσαι τὴν ἑαυτοῦ σχολήν, » Δ. Ἀλ. « Μεμνημένος ὡς οὐκ εἰς θέατρον, οὐδὲ ῥᾳδίον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφίκται. 5) = Σχολαστήριον. 6) βραδύτης, χρονοτριβή, ἀργοπορία. «Ὡς ὁ αὐτὸς ἐδόκει σχολὴ γίγνεσθαι, » Θκ. (ἴδ. ‖. ἡ δοτ.) Σχολῇ (ἀλλ. πρόθ.), ἐπίρ. ἀντὶ Σχολαίως, ἀγάλι-ἀγάλι, ἐν ἀνέσει, βραδέως· δυσκόλως· μόλις καὶ μετὰ βίας· (κατ' ἔκτ.) παντάπασιν, οὐδόλως. «Σχολῇ ἀκοπίν, » Λυδκδ.—« Ἐπὶ σχολῇ, » «Εἰ σχολῇ ὑπήκουόν μοι,» Ξεν. «Σχολῇ πορεύεσθαι, » αὐτ. « Σχολῇ σ' ἂν ἐστειλάμην, » Σοφ. (καὶ μετὰ τοῦ Τε) « Σχολῇ γε, » (φρσ.) ποῦ ἔμεινε πλέον!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολύ ἀλιγώτερον. « Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων, » Ἀρστ. « Μὴ γιγνώσκων τὴν οὐσίαν.., σχολῇ τήν γε διάθετιν διαγνώσεται, » Πλάτ., (παρβλ.) Σπουδή.

†Σχολιάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐξηγῶ μέ) σχόλια.

†Σχολιαστής, οῦ (ὁ). ὁ σχολιάζων (ἑρμηνεύων μὲ σχόλια) παλαιὸν συγγραφέα.

Σχολικός, ἡ, όν. Σχολῆς (Σχολείου) ἴδιος. « Παράδοσις (« Ὑπόθεσις, » Παρασημείωσις) σχολική, » Γραμτ. « Ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, ἢ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν, » Ἁπλῶν. 2) (ἐνίοτε κατὰ συγκβ.) ἀντὶ Παιδικός, (Γαλλ.) qui sent l' école. « Ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον ἢ κενὸν (ἢ σχολικὸν) ἔνθα μὴ δεῖ πάθους, ἢ ἄμετρον ἔνθα μετρίου δεῖ, » Λογγ. « Σχολικὸν ἀγώνισμα, » Σχλ. Ὁμ.

Σχολικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σχολείων, καθὼς συνειθίζουν εἰς τὰ σχολ.

Σχολιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σχόλια, σχολιάζω, [ἐκ τοῦ

Σχολιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σχόλια (ὑπομνήματα). ‖. (οὐσ.) Σχολιαστής.

Σχόλιον (τό). τὸ κατὰ σχολὴν ἢ ἐν τῇ σχολῇ (4) γινόμενον σημείωμα πρὸς ἑρμηνείαν συγγραφέως. 2) σχολικὸν μελέτημα, γύμνασμα (συνθεμένον μὲ πομπώδεις λέξεις). « Ἀκουσατέ μου σχολια λέγοντος, » Ἀρρ.

‖Σχολιωδῆς, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σχολίων ἢ μετὰ σχολίων.

Σχολύδριον (τό). Ὑποκορ. τοῦ Σχόλιον.

Σχόμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Σχοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἔχω.

†Σχῦρος (ὁ), Γλσ. ὁ ἀκανθόχοιρος.

Σχῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Σχών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἔχω.

Σῷ, δοτ. ἑν. τῆς κτητ. ἀντνμ. Σός.

Σῴ, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σῶοι, ὀνμς. πλθ. τοῦ Σῶς.

†Σωδάριον (τό), = Σουδάριον.

Σωδίες (αἱ), εἶδος κελαδιστικῶν πτηνῶν, (Ὀππ. ἐξ. Γ', 2).

Σῶες, ἀουσίρ. ἀντὶ Σῶς, σπν. ὀνμστ. πλθ. τοῦ Σῶς.

Σώεσκον, Π. Ἰων. παρτ. τοῦ Σώω=Σῴζω.

†Σωζόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Σωσίπολις.

Σώζω ‖(κατ' ἀρχ. πτρέθ.) Σῴζω [σῶς], Μ. σώσω (ἀόρ. Ἔσωσα. πρκ. Σέσωκα ‖ πθ. Σέσωσμαι ‖ Ἀττ. Σέσωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσώθην). Φυλάττω (σῶον). διατηρῶ διαφυλάττω. « Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ πόθεν ἄλλοθεν αὖθις Ὀδ. Ε, φυλάττων διὰ προσάναμμα. « Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ (εἶπεῖν τὸν κύνα πρὸς τὰς ὕῖς) ὁ ὑμᾶς σώζων ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι, » Ξεν. « Ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀταξία πολλοὺς ἤδη ἀπολώλεκεν, » αὐτ. καὶ πθ.) « Πάντας, εὔχεσθαι μετὰ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, Ἀθήνας μάλιστα σώζεσθαι, « αὐτ. » Ἵνα τὸ διαφορον ἑκατέρων σώζηται, « Λξ. Σ) (μὲ γεν. ἢ μόνην ἡ πρυθετ.) Ἐλυτόνω, ἀπαλλάττω, προφυλάττω, ἐλευθερόνω. « Ἐγθρῶν (« Κακῶν, « Ἐκ θανάτου, « Ἐκ πολέμου κτλ.)—, « Σοφ., Εὐρ., Ὁμ., Ξεν. (καὶ ἀπαρ.) » Αἵ σε σώζουσι θανεῖν, « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Ὅπως, ἢν μὲν δυνώμεθα, καλῶς νικῶντες σωζώμεθα· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν, « Ξεν. 3)(μτνμ.) φυλάττω ἀπαράβατον. « Τὸν νόμον —, « 4) (μὲ δοτ. ἢ [συχνότ.] πρυθτ. αἰτ. ἢ ἀπαρ.) φέρω τι ἢ τινα σῶον (καὶ πθ. φθάνω ἢ ἐπιστρέφω) σῶος πουθενά. « Εἰς ποταμὸν (« Πόλινδε)—, « Ὁμ. « Αἶκε νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ γυμνὸν, « Ἰλ. Ρ. » Σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμὸν, « Ἡρ. » Μόλις ὑμῖν ἐσώθην, « Θκρ. 5) (μσ.) φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. « Σῴζου τόδε, « Σοφ. » Ὧν με προὐδιδάξατο, οὐδὲν παρῆκα, ἀλλ' ἐσωζόμην, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἃ δ' ἂν μάθῃ τις, ταῦτα σῴζεσθαι φιλεῖ πρὸς γῆρας, « Εὐρ. 6) (πθ.) εἶμαι ὑγιὴς (εἰς καλὴν κατάστασιν), εὖ ἔχω· (ἐν γέν.) ὑπάρχω· διαμένω (ὀθ. Σῶμα)· εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω (« Τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν, « Πλ.)· (Ἐκκλησ.) σῴζω τὴν ψυχήν μου. » Ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι, « Σοφ. » Ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι, « Θγν, μὴ ὑγιαίνοντες, παρὰ φρονοῦντες ἢ ἀπελπισμένοι. » Ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, « Γρφ. « Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, « αὐτ. (καὶ ἐν εἴδει εὐχῆς ἢ προσφωνήσεως) » Σῴζου, « Σῴζοιο, « Σωθείης, « Λξ. « Περίδες, σῴζοισθε « Ἐπγρ.

†Σωκάριον (τό), = Σχοινίον (χωρομετρ.) « Τὸ σωκάριον τῆς σπορίμου γῆς ἰδ ργειὰς ὀφείλειν, « Ἡρ.

Σωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐσχύω. (μὲ ἀπαρ.) δύναμαι (ἡμπορῶ) νὰ, [ἐκ τοῦ

Σῶκος (ὁ), Π. ὁ ἰσχύων, ἰσχυρός· (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ) σωστικός, ἢ σωσιακος.

Σωκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Μιμοῦμαι τὸν Σωκράτην, ζῶ, ἐνδύομαι κτλ.) Σωκρατικῶς.

Σωκρατίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη ἢ Ἀκολουθῶ τὴν διδασκαλίαν (Εἶμαι ἀπαδὸς τοῦ συστήματος) τοῦ Σωκρ.

Σωκρατικός, ἡ, ον. Ὁ τοῦ Σωκράτους, (ἰδιαιτ.) μαθητὴς τῆς σχολῆς (ὑπαδὸς τοῦ συστήματος) τοῦ Σωκρ.

Σωλὴν [αὐλός;], ῆνος (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα καλάμου. (ἰδιαιτ.) σωληνάριο ὑδραγωγείου, (Τουρκ) κιοῦνγκι· κεραμίδα στέγης. 2) (μτνμ.) αὐλακιὰ στήλης, (Γαλλ.) cannelure· (ὀθ.) διπλωματικὸ ἐνδύματος. 3) εἶδ. θαλασσ. ἀστρακοδέρμου, (κοιν.) σουλήνα.

Σωληνάριον καὶ Σωληνίδιον (τό), = Σωληνίσκος.

Σωληνίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος σωλῆνος, (Γαλλ.) canneler, (παρβλ.) Σωληνόω.

Σωληνίσκος (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Σωλὴν, σωληναράκι.

Σωληνίων (τό), = Σωληνίσκος.

Σωληνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σωληνίζω.

Σωληνιστὴς, οῦ (ὁ), = Σωληνοθήρας.

Σωληνοειδὴς, ἐος (ὁ). ὁ ἔχων «ἴδος (σχῆμα) σωλῆνος. « Ἔστι δέ τι σωληνοειδὲς ἐπὶ τῶν μαγειρείων, δι' οὗ ὁ καπνὸς ἔξεισι, » Σχλ. Ἀρστφ.

Σωληνοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωλῆνος.

Σωληνοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (ἁλιεύων) σωλῆνας.

Σωληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω (διπλοῦν λαίνω κατὰ μῆκος) εἰς εἶδος σωλῆνος (παρβλ.) Σωληνίζω.

Σωληνωτὸς, ἡ, όν. Σκαμμένος ἐσωτερικῶς (Καμωμένος) εἰς εἶδος σωλῆνος. « Σωλὰς σωληνωτὰς, » Βυζ., πλακοῦντας αἱ πτυχαὶ αὐτῶν καταπίπτουσαι κεκυματίζωσι σωλῆνας, ἢ (ἁπλῶς) ἁρμάτας.

Σῶμα (τό). [σώζω Θ]. τὸ κορμὶ (ἀφῆ ζ.)· (κυρ. καὶ εἰς τὸν Ὅμ. πάντοτε) τὸ νεκρὸν λείψανον νεκροῦ, πτῶμα. « Τὸ δὲ μὲν σῶμα, ὅταν τελευτήσω, τῇ γῇ τάχιστα ἀπόδοτε, » Ξεν. « Ἤγαγε δέπετε ταῦτα ἐπείσθην, ὡς ἢ ψυχὴ μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῷ· ἐπὶ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν, « αὐτ. εἶχον τὰ σώματα πρὸς τὸ ὑπάρχοντα πόνος φέρειν, « αὐτ. κόν.) ἄνθρωπος, πρόσωπον, ὑπόστασις (ἰδιαιτ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ) σκλάβοι, ἀνδράποδα. « Τοῦ σώματος τὴν ἐξ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων τὸν ἐωνημένον, « Ἀρστφ. « Σώματα ἐλεύθερα, » Ξεν. « Σώμα γυναικεῖον κογενές, « Ἐπγρ. « Εὐθὺς ἀπὸ χρημάτων καὶ σωμάτων, « Ἀρστ. « Σώματι θὰ καὶ καλὰ πότερον ἐν βαναύσοις πλείω ἂν ἐκλεχθῆναι ἢ ἐξ Ἀθηναίων, » Ξεν. 3) (ἐνίοτε) τὸ γεννητ. « Σῶμα παιδοποιόν, « Δίλ. ὄγκος ὕλης ὁποιασδήποτε, (Γαλλ.) θεϊ σύνθετόν τι ἐκ πολλῶν μορίων, μτνμ.) σύστημα, (Γαλλ.) corps, « Τὸ σῶμα τὸ τοῦ ὕδατος πᾶν, « Ἀρστ. « τῆς ἀμπέλου σῶμα, « Γεωπον. « προοίμια λαμπρὰ .. συγγράφοντας σῶμα δ' αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρὸν « ἀγενὲς ἐπαγαγόντας, « Δκ. « σῶμα, » καὶ « Βιβλία ἐν σώμασι. Συνοδ., τὰ δεμένα εἰς φύλλα ὄγκος λιγμμένα (εἰλητὰ, εἰλητάρια). « εἰς μέγεθος τριχῇ διαστατόν, » Γαλ.

Σωμαλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω μά μου καθὼς οἱ ἀθληταὶ, γυμνάζ Σωμασκέω.

Σωμασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσκῶ (ἐξασκ τὸ σῶμά μου, γυμνάζομαι (σπν. μετ γυμνάζω. « Ἐσωμάσκει τὸν παλαιστ Πλ., ἑτοιμάζετο πρός.

Σωμασκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ σωμασκῶν (γυ μνάζων) τοὺς ἀθλητὰς, ἄλλ.) ἀλειπτ

Σωμασκία (ἡ), τὸ σωμασκεῖν, ἢ τοῦ ματος ἐξάσκησις (γύμνασις).

Σωματεῖον (τό), = Σωμάτιον. ματοθήκη (θεάτρου)· 3) συγκρο σύστημα, (Γαλλ.) corporation

Σωματεμπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπορ σώματα (ἀνδράποδα), μεταχειρομαι σωματεμπορίαν.

Σωματεμπορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σωμ τεμπόρου.

Σωματέμπορος (ὁ). ὁ ἀγοράζων καὶ μ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ικωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σώματα κλάδους), (ξλλ.) Ἀνθρωποδοκάπηλος. ματηγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁδηγῶ σῶμα τρατιωτῶν κτλ.), εἶμαι= ματηγός (ὁ, ἡ). ἀρχηγὸς σώματος τρατ. κτλ.); 2) (Γλσ.) ὁ ἄγων (φέρων, ηόνων) ἄνθρωπον. « Ἡμίονος—, « Ἁλλ. ματηγ. (πρὸς διαστολὴν τοῦ Φορτηγός). μαία (ἡ), Γλσ. δέρμα ζώου ἐργασμέ- η διὰ γράψιμον, μεμβράνα. ωματίζω, Μ. ἰσω, (Φλσφ.) = Ἐνσωμα- ω, (Γαλλ.) incorporer. ωματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σῶ- ος· ὁ τοῦ σώματος ἢ μετὰ σώματος, Γαλλ.) corporel· σαρκικός. ωματικῶς, ἐπίρ. Ἐνσώματι ἢ Μετὰ σώ- ατος.

ωμάτιον, ηι, ον. Ὁ τοῦ σώματος ἢ ἐκ ώματος.

ωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῶμα, μικρὸν ἢ αὐτάλλες σῶμα, κορμάκι· μόριον· ἄτο- κον. 2) τομίδιον (βιβλίου). 3) = Σω- ατεῖον(ς).

ωματοβλαβία (ἡ). βλάβη τοῦ σώματος ἢ τὸ σῶμα).

ωματοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ειδῶς. ὸ ἐν εἴδει σώματος, σώματι ὅμοιος, ἢ (πνμ.) ὁ ἀποτελῶν ἓν σῶμα (μίαν συνέχειαν), συστηματικός. « Ἱστορία ., « Πλσ.

ωματοθήκη (ἡ). θήκη σώματος (νεκροῦ), νεκροθήκη.

ωματοκάπηλος (ὁ), = Σωματέμπορος

ωματοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω σωμα (εἶδος σύστασιν εἴς τι, αὐξάνω, ἐνδυνα- ώνω. 2) (συχνότ.) συγκροτῶ ἐκ πολ- ῶν (ἑνόνω εἰς) Ἑνσῶμα. 3) Σχλ. ἀν- ή Προσωποποιέω.

ωματοποιία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχη- ατισμὸς (σύστασις) σώματος.

ωματοπρᾶπής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ωπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς σῶμα, σώματος ἕξιος.

ωματότης (ἡ), (φλσφ.). ἡ ἰδιότης (τὸ ὑπάρχειν) σῶμα, χαρακτηριστικὸν) τοῦ σώματος.

ωματοτρορεῖον (τὸ)· τὸ μέρος ὅπου τρέ- ονται καὶ φυλάττονται σώματα (σκλά- ια, ἀνδράποδα).

ωματουργία (ἡ), = Σωματοποιία.

ωματοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φορέρω (Διαφ- ρέω, βλ. φανίζω) τὸ σῶμα, (εἰς τὸν Δί- ιον) τὸ σῶμα.

ωματοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανί- ζων) τὸ σῶμα.

ωματοφορβός (ὁ, ἡ), Π. [σ. φέρβω]. ὁ τρέφων τὸ σῶμα, θρεπτικός.

ωματοφορμοτατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωματο- φύλαξ.

ωματοφυλακέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (Φυ- άττω ὡς) σωματοφύλαξ.

ωματοφυλακία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σωμα- οφύλακος.

ωματοφυλάκιον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάτ- εται σῶμα (νεκροῦ), τάφος.

ωματοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ σώμα- ος (βασιλέως), δορυφόρος.

ωματόω-ῶ, Μ. ὤσω. Κάμνω τι νὰ λάβῃ ώμα ἢ μεταβάλλομαι εἰς σῶμα, πήγ- ω. « Ὑπὸ σωματωθέντος, « Θρρ.

Σωματώδης, ους (ὁ, ἡ), = Σωματοειδής, ὀγκώδης, στερεός. (Γαλλ.) corpulent.

Σωματωδῶς, ἐπίρ. Σωματικῶς, Σωματοει- δῶς.

Σωμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σωμα- τόω, ἢ εἰς ὄγκον σύστασις, συσσωμά- τωσις, πῆξις.

Σῶν, αἰτ. καὶ οὐδ. τοῦ Σῶς.

Σωννύω, Π. σπν. ἀντὶ Σώζω.

Σώομαι, Π. πθ. ἢ μσ. τοῦ Σώω = Σώζω. 2) (ἐνίοτε κατοχρ.) ἀντὶ Σοῦμαι = Σεύ- ομαι, ὁρμῶ. « Σώοντο παρίξ, « Ἄπλλν.

Σωναύτης, ου (ὁ), Π. = Σωναυτής.

Σῶος, α ἢ ος, ον, ἀσυναίρ. ἢ κατ' ἐπέκτ. (σπν. ἑν.) ἀντὶ Σῶς.

†Σωπαίνω καὶ Σωπαίνω, Μ. ανῶ, Γλσ. (κυρ. ἐπὶ σκύλου) καὶ

Σωπάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Σιωπῶ.

Σωρακῆς, ἴδος (ἡ). κομμάτι χονδροῦ μαλ- λίνου ὑφάσματος μὲ τὸ ὁπ. σφουγγίζουν καὶ ἰσάζουν τὰς τρίχας τοῦ ἀλόγου ἀφ' οὗ τὸ ξυστρίσουν, (Ταρκ.) γκεμπρές, [ἐκ τοῦ

Σώρακος (ὁ), [σωρός]. καλάθι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν ξηρῶν σύκων ἢ φοινίκων). 2) = Συλοκανθήλιον. 3) πλεκτόν τι κιβώτιον (σεπέτι) διὰ τὰ ἐνδύματα τῶν ὑποκρ. τοῦ θεάτρου.

Σωριᾶ (ἡ), = Σωρός. 2) = Σώρευσις.

Σωρεί(της, ου (ὁ). ὁ ἐκ σωροῦ ἢ ἐν εἴδει σω- ροῦ, σωρευτός· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν διαλεκτ.) εἶδος συλλογισμοῦ ἐκ πολλῶν ἀλλεπαλ- λήλως ἐπιφερομένων (ἐπισωρευμέ- νων) προτάσεων.

†Σωρεύς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σωρός.

Σώρευμα (τὸ). σωρός, συμφόρημα, ἐπισώ- ρευμα.

Σώρευσις, εως (ἡ). τὸ σωρεύειν, συσσώ- ρευσις, ἐπισώρευσις.

Σωρευτός, ή, όν. Σωρευμένος, σωριαστός.

Σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (συνάζω εἰς) σωρόν, σωρ.άζω· σκεπάζω μὲ σωροὺς ἀπό. « Τοὺς βωμοὺς λιβάνῳ—, « Ἡριδ.

Σωρηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωροῦ· (μτνμ.) εἰς πλῆθος, ἀλλεπαλλήλως.

Σωρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ σωρόν. « Σωρικὴ ἀπορία, « Ξεν., = Σωρείτης (συλλογισμός).

Σωρίτης, ου (ὁ), = Σωρείτης, Σωρικός.

Σωριτικός, ή, όν. Ὅμοιος μὲ σωρίτην, (δθ.

Σωριτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωρίτου.

Σωρίτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Σωρίτης, (ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα) ὡς ἔφορος ἢ χορηγὸς τῶν σωρῶν (τῶν γεννημάτων).

Σωραειδής, ους (ὁ, ἡ). Ὁ ἐν εἴδει σωροῦ.

Σωρός (ὁ), [συγγ. τῷ Σάττω καὶ Σύρω]. σωρὸς, στοῖβα· (μτνμ. ἐν γέν.) πλῆθος. « Ἀγαθῶν,— « Ἀξ.

Σῶς (ὁ, ἡ), (τὸ οὐδ. Σῶν, πλθ. ἡ δνμ. Σῷ ἢ Σῶς [κατὰ κρσ. ἀντὶ Σώεις], ἢ αἰτ. Σῶς, οὐδ. πλθ. σπν. Σᾶ), Αττ. ἀντὶ Σόος = Σῶος, ἀκέραιος, ἀπείρακτος· (μτφορ.) βέβαιος, ἄφευκτος. « Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, « Ὁμ. (τὸ ὁπ. ὁ Κορ. παρέφρασεν εἰς τὸ κοιν.) τῶρχ ἔσωσεν ὁ ἀφανισμός σου.

†Σωσάνιον (τό), Γλσ. τὸ μέρος τοῦ θώρακος τὸ ὁπ. ἐσκέπαζε (ἔσωζε) τοὺς ὦμους.

Σώσι, [ων. ἀντὶ Σήθουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁριστ. τοῦ Σήθω.

Σωσίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν ζωὴν (τὸν βίον), σωτήρ, σωτήριος.

Σωσίκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (διατη- ρῶν) τὸν κόσμον ἢ τὴν τάξιν.

Σωσιμβρότειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς βρο- τοὺς (τοὺς ἀνθρ.).

Σωσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς οἴκους.

Σωσίπολις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰς πόλεις ἢ τὴν πόλιν.

Σώστης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Σωτήρ.

Σωστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σώζειν, σωτήριος· (μὲ γεν.) συντηρητικός. « Τὸ ἴσον, σωστικὸν ἐστι τῆς ὁμονοίας, « Ἀρστ.

Σωστικῶς, ἐπίρ. Σωτηρίως. « Σ. ἔχω, « Ἀξ., ἡμπορῶ (εἶν' ἐλπὶς) νὰ σωθῶ.

Σωστός, ή, όν. Σεσωσμένος ἢ, Δυνάμενος νὰ σωθῇ, ἐπιδεκτικὸς σωτηρίας.

Σῶστρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ ὅπλον τῆς σωτηρίας τινὸς προσφερόμενον (θῦ μα ἢ ὕδωρ), (κυρ.) τὸ διδόμενον εἰς τὸ ἑτέρου πρὸς ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν θερα- πείαν ἀσθενοῦς. 2) = Σῶτρον.

Σώτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Σωτήρ.

Σωτεύς, α, ον, θετ. τοῦ Σώζω.

Σωτήρ (ὁ), (ἧ κλητ. Σῶτερ). ὁ σώζων (προ- φυλάττων ἢ ἀπαλλάττων) τινὰ ἀπὸ κα- κοῦ, λυτρωτής, ἐλευθερωτής· προστά- της· (ἐπιθετ.) Σωτήριας. « Τιμὰς σωτῆ- ρας ἔχοντες, « Εὐρ.

Σωτηρία (ἡ). λύτρωσις, ἀπαλλαγή· (μὲ αἰτ. πρόθετ.) εὐτυχὴς ἐπιστροφὴ (ἀπο- κατάστασις).

†Σωτηριακὸν (τὸ), Γλσ. φιλοδώρημα διὰ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, ἔξοδον θανῆς.

Σωτήριος (ὁ, ἡ). σωτηρίας πρόξενος, σω- στικός, σωτηριώδης, (Γαλλ.) salutaire. « Τὸ σωτήριον, « Ἀξ., ἀντὶ Ἡ σωτηρία. || Σωτήρια (τὰ), (ἀνν. ἑορτ.) τὰ τελού- μενα ὡς εὐχαρ στήρια διὰ τὴν σωτηρίαν τινός. « Ἐπεὶ, περὶ σωτηρίας ἡμῶν λε- γόντων, οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος ἐφάνη, δοκεῖ μοι εὔξασθαι τῷ θεῷ τοῦτο (ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς) θύσειν σωτήρια, « Ξεν. 2) σωτηρίας ἐπιδε- κτικός. « Νόσημα—, « Γαλ. 3) (εἰς τὴν Σμύρνην ἢ, κατ' ἄλλ., τὴν Μυρί- νην καὶ ἀλλοῦ) τὸ ἀναγκαῖον. (Ἐπγρ.).

Σωτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). σωτηρίας πρόξε- νος, σωτήριος.

Σωτηριωδῶς καὶ

Σωτηρίως, ἐπίρ. Μετὰ σωτηρίας, πρὸς σω- τηρίαν, Σωστικῶς.

†Σώτρευμα καὶ

Σῶτρον (τό), [σόομαι ἢ σῶς]. τὸ ὅπλον τῆς περιφερείας (τῆς ἀψίδος) τοῦ τροχοῦ, (Γαλλ.) la jante· (ἐν γέν.) ὁ τροχὸς (δθ. Εὐσωτρος ἀπῆνη).

Σωφρονίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σώφρων (σε- μνὸς, ἐγκρατὴς ἢ φρόνιμος), φέρομαι φρονίμως ἢ, φυλάττω σωφροσύνην. « Τὰ σεσωφρονημένα, « Αἰσχ., τὰ σωφρόνως (φρονίμως) πραγμένα.

Σωφρόνημα (τὸ). ἔργον σωφροσύνης (ἐγ- κρατείας ἢ φρονήσεως).

‡Σωφρονητικός, ή, όν, = Σωφρονικός. « Τὰ σωφρονητικόν, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ σωφρο- σύνη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σωφρονίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ σώφρονα (φρόνιμον), (κοιν.) βάλλω γνῶσιν, τιμωρῶ ἢ ἐπιπλήττω πρὸς διόρθωσιν, (παιδλ. Νουθετῶ).

Σωφρονικός, ἡ, όν. Φύσει σώφρων (σεμνός, φρόνιμος).

Σωφρονικῶς, ἐπίρ. Σωφρόνως, κοσμίως, φρονίμως.

Σωφρόνισις, εως (ἡ). = Σωφρονισμός.

Σωφρόνισμα (τὸ), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς σωφρονισμόν τινος, ἐπίπληξις ἢ τιμωρία πρὸς διόρθωσιν, νουθεσία.

Σωφρονισμός (ὁ), τὸ σωφρονίζειν ἢ σωφρονίζεσθαι, ἡ δι' ἐπιπλήξεως ἢ ἐλαφρᾶς τιμωρίας διόρθωσις.

Σωφρονιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωφρονιστής. ||. ● Σωφρονιστῆρες (ἐνν. ὀδόντες), ● οἱ τελευταῖοι τραπεζῖται, (ἄλλ.) Κραντῆρες, (Γαλλ.) dents de sagesse.

Σωφρονιστήριον (τὸ). μέσον διὰ τοῦ ὁπ. ἡ μέρος ὅπου σωφρονίζεταί τις, ἐπανορθωτικὸν κατάστημα.

Σωφρονιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ σωφρονίζων (βάλλων γνῶσίν, κάμνων φρονιμώτερόν)τινα, διορθωτὴς τῶν ἠθῶν. ||. (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιτήρησιν τῆς εὐκοσμίας εἰς τὰ γυμνάσια.

Σωφρονιστικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σωφρονίζειν.

Σωφρονιστὺς, ὑος, (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σωφρονισμός.

Σωφρονούντως, ἐπίρ. (μτχ.) ἀντὶ=

Σωφρόνως, ἐπίρ. Μὲ σωφροσύνην (φρόνησιν, ἐγκράτειαν),σεμνῶς, φρονίμως κτλ

Σωφροσύνη (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ σώφρονος, ἐγκράτεια, φρόνησις, σεμνότης, κοσμιότης κτλ. ● Εἶναι γὰρ ὁμολογίαι καὶ φρασύνη, τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, ● Πλάτ.

Σώφρων [σῶς, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ), (ἀντὶ φρόνιμος· (ἰδιαιτ.) ἐγκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, σεμνός, χρηστοήθης, μέτριος (Γαλλ.) chaste. ● Τὸ σώφρον, ● ἀντὶ Ἡ σωφροσύνη. ● Ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον, ● Ἡρ., μὲ πλειοτέραν φρόνησιν, φρονιμώτερα.

Σώχω, Ἰων. ἀντὶ Ψώχω, τρίζω, κόπτω, τρίβω.

Σῶω, Μ. σώσω, Μ. ἀντὶ Σώζω, βλ. καὶ Σώομαι).

Τ

ΤΑΓ

Τ τ, ταῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ δέκατον ἕνατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβ. ||. (ἀριθμ.) τ', τριακόσια (300) ἢ τριακοσιοστός, ἡ, όν· καὶ ,τ, τριακόσ.α· χιλιάδες (300,000).

Τ', κατ' ἀποστροφ. ἀντὶ Τὲ ἢ 2) Π. ἀντὶ. Τοι.

Τὰ (τὸ α βρχ.), οὐδ. πλθ. τῆ Ὅ. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἅ, οὐδ. πλθ. τῆ Ὅς.

Τὰ (τὸ α μκρ.), δωϊκ. θηλ. τῆ Ὅ.

Τᾷ, Δ. ἀντὶ Τῇ (δωτ. θηλ. τῆ Ὅ) ἢ Ἧ (δωτ. θηλ. τῆ Ὅς).

Ταβλίτας [ξεν.], ου (ὁ), ξύλινον ποτήριον (καυκὶ) τῶν Ἀσιανῶν

Ταβάλα (τὰ),[Περσ.] τὸ τύμπανον,(Τουρκ.) νταβούλι.

‡Ταβαρίτης, ου (ὁ), εἶδ. ἄρτου ('ψημένος εἰς τὸν ταβᾶν), (παραβλ.) Ταγηνίας.

‡Ταβελλίων [Λτ.], ωνος (ὁ). γραμματικός τῆς πόλεως, (ἄλλ.) κατάριος.

‡Ταβερνεῖον (τὸ), Ατ. ἐργαστήριον ξενοδοχεῖον· (ζθ. κοιν.) ταβέρνα.

‡Ταβὰς, ας (ἡ), (ἐκ τοῦ Λτ. tabula), τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζουν τοὺς κύβους, (κοιν.) τάβλι, (ζθ).

‡Ταβλίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τὸ τάβλι, κυβεύω.

Ταβλιάπη (ἡ), Π. ἀντὶ Κυβεία, ταβλοπαιξία, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Καλλιόπη).

‡Ταβλιατήριον (τὸ). μέρος (οἴκημα) ὅπου ταβλίζουν (παίζουν τὸ τάβλι).

Ταβλιατὴς, οῦ (ὁ). ὁ ταβλίζων (παίζων τὸ τάβλι), κυβευτὴς, ταβλοπαίκτης.

‡Ταβυρίτης, ου (ὁ), ἴδε Ταβαρίτης.

Ταγά (ἁ), Δ. ἀντὶ Ταγή.

Ταγαθὸν, Ταγαθᾶ, Λττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τὸ ἀγαθὸν, Τὰ ἀγαθά.

‡Ταγεῖος [ταγή], α, ον. Ὁ πράττων κατ' ἐπιταγὴν (τελῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς) τινος.

Ταγὴ (ἡ). [τήκω]. ταγγάδα. 2) (ἰατρ.) εἶδ. πρηξίματος (χειράδος)

‡Ταγγίασις, εως (ἡ). ταγκάδα, τάγκιασμα.

Ταγγίζω, Μ. ἰσω. Ταγγιάζω, γίνομαι ταγγὸς, ἡ, όν. Ταγγιασμένος.

Τάγγος, εος-ους (τὸ), = Ταγγή.

Τάγγω, = Ταγγίζω.

Ταγεία (ἡ). [ταγεύω]. τὸ ἀξίωμα τοῦ ταγοῦ, σατραπεία, (κυρ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ἡγεμονία· (ἐν γέν.) ἀρχὴ, ἐξουσία.

Ταγεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τῶ Τάσσω.

Ταγεύω, Μ, εύσω καὶ Π.

Ταγέω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ταγὸς (ἀρχηγὸς), (κυρ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ἡγεμονεύω· (Π. ἐν γέν.) ἄρχω, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν.) ● Ἓν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος ταγεῖν, ● Αἰσχλ. 2) (μὲ αἰτ.) τάττω εἰς μάχην, παρατάττω. ●Ἄνδρας ἀρίστους πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος, ● αὐτ.

Ταγὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Τάξις. 2) (Βυζ.) ἀντὶ Συνταξις, (ζθ. τὸ κοιν.) ταγῆνι.

‡Ταγηνάριον (τὸ), (νλγ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀττ. ταγῆνι, εἶδ. πτηνοῦ, λιβαδοπέρδικα.

Ταγηνίας, ου (ὁ), = Ταγηνίτης.

Ταγηνίζω, Μ. ἰσω. Ψήνω εἰς τὸ τάγηνον, τηγανίζω, (ζθ).

Ταγηνιστὸς, ἡ, όν, = Τηγανιστός.

Ταγηνίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς τὸ τάγηνον (εἰς τὸν ταβᾶν), μπογάτσα.

‡Ταγηνοκνισσοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων τὴν κνίσαν (τὴν ὀσμὴν) τοῦ τηγανίου, ῥινηλατῶν τὰ τηγανητά, (Κωμ. ἐπίθ. παρασίτου).

Τάγηνον (τὸ), = Τήγανον, τηγάνιον.

Ταγηνοστρόφιον καὶ Ταγηνοστροφον (τὸ). ἐργαλ. μαγειρ. διὰ τοῦ ὁπ. στρέφουν τὰ τηγανιζόμενα.

Τάγκιστρον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄγκιστρον.

Τάγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τεταγμένον (βαλμένον εἰς τάξιν ἢ διωρισμένον)· (ἰδιαιτ) σῶμα στρατ., σπεῖρα, λεγεών, κτλ. ● Τάγμα φυλακῆς ἡμετερινῆς ἄγων, ● Πλ. 2) τάξιμον εἰς τὸν θεὸν, ἀφιέρωμα κατὰ συνέπειαν εὐχῆς, (χυδ.) τάμμα. ● Ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματι ἀνατιθέναι ἐς τὸ ἱερῷ, ● Ἀρστ.

Ταγματαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι

Ταγματάρχης καὶ Ταγμάταρχος, ου (ὁ) ἀρχηγὸς (στρατ.) τάγματος.

Ταγματικὸς, ἡ, όν 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ τάγμα, (Γαλλ.) légionnaire. ● ταγματικαὶ, ● Γλσ., οἱ φέροντες ποσκευὴν τοῦ τάγματος.

Ταγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάγμα.

‡Ταγματοστραταρχία (ἡ), νλγ. ματαρχία, [ἐκ τοῦ

‡Ταγματοστράταρχος (ὁ), νλγ. μάταρχος.

Ταγὸς (ὁ), [τάσσω]. (Π. ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, διοικητὴς (● Ὦ τῶν Δαναῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων, ● Ἀρστ. Δρβλ.) Ἀγὸς· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) πρῶτος ἄρχων, ὁ ἀνώτατος (γενικὸς) ἀρχηγός. «Ἰάσων ταγὸς τῶν Θεσσαλῶν καὶ εἰστήκει, ● Ξεν.

Ταγοῦχος (ὁ), Π. [ταγὴ, ἔχω]. = Ταγὸς, ἀρχηγός.

Τάγυρι (τὸ), ἄκλ. [τάγυρις]. ψίχουλον, ἐλάχιστον, (μόνον εἰς τὴν φρ.) ● μὴ τάγυρι, ● Εὐπ., (παρβλ. Τρῦ καὶ Σπάρτ.

‡Ταγύριον (τὸ), Γλσ. = τῷ πρηξ

Τάδε, οὐδ. πλθ τοῦ Ὅδε.

Τᾶδε, Δ. ἀντὶ Τῆδε.

Ταδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τόδε.

Τᾶδικον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ δικ

Τάθη, Π. ἀντὶ Ἐτάθη, γ' ἐν. προ ἀόρ. τῆς ὁρστ. καὶ

Ταθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ταὶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἱ (πλθ. θηλ. ἡ Αἵ (πλθ. θηλ. τῷ Ὅς).

Ταῖ, Αἰολ. ἀντὶ Ταῖς, τάδε, ταῦτα.

Ταινία (ἡ), [τείνω]. λωρίδα (κυρ. τος), φασκιὰ, κορδέλλα· (ἰδιαιτ. (χυδ. μπαντελίκα) τῆς κεφαλῆς μα ἢ, στηθοπάνι· (ἐνίοτε) φλάμ ἢ ἀνεμοδείκτης. 2) (μετγν.) ἀ ον ἐπίμηκες, γλῶσσα (γῆς), ἢ πρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξήραω (περὶ τὰς ἐκβολὰς ποταμοῦ ἢ τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσ.), ξέρα στενόμακρος ἀπὸ ξηρὸν, (ἄλλ) Στῆθος. 3) εἶδ. ἀκώλητος τῶν ἐντέρων, (ἄλλ.) "Ελμινς πλατεῖα,(Γαλλ.) ver solitaire. 4) εἶδ. ἰχθύος(παρβλ.)Πελόνη. 5)(Γρῳ.)ἰσφαλμ. ἀντὶ Ταινίαι (σανίδων).

Ταινιδίζω, Μ. ἀσω, = Ταινιόω.

Ταινίδιον καὶ Ταίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ταινία.

Ταινιόπωλις, ιδος (ἡ). ἡ πωλοῦσα ταινίας (παρβλλας κτλ.).

Ταινιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἀναδέω μὲ ταινίαν (περιδέλλαν), στεφανόνω μὲ διάδημα. « Οἱ δὲ οὐκ ἐδεξιώσατο ἐκεῖνον, καὶ μὲν ἐστεφάνωσαν, ὁ δὲ ἐταινίωσε, « Ξεν. (καὶ πθ.) «Νικήσαντα ταινιοῦσθαι.« Δρστρ.

Ταινιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ταινίας, λεπτὸς καὶ στενόμακρος. «Ξύλα ταινιώδη, « Θφρ., τῶν ὁπ. αἱ φλέβες ἔχουν σχῆμα ταινίας.

Ταΐς, Π. ἀντὶ Ταῖς.

Ταΐσι, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐκεῖ.

Ταΐσιν, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐκεῖνων.

Ταϊστὶ, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Τήκω.

Ταϊτός [τήκω], ἀ, όν. Λυωμένος, ἀπαλὸς. « Τρυφερὸς («Σκελίδες τακερώτεραι, « Βλ., ὄψιον λυόνουν εἰς τὸ στόμα)· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐκολόδραστος· (μετνμ.) μαλθακὸς, ἄτονος (« Γέροντες —, « Ακ.)· (ἐνεργ.) ἀργὸς πρόξενος. « "Γδατα τακερά, « (λιώνουν εἰς τὸ βράσιμον) τὰ ὄσπρια. « Ὕφος —, « Ἀνκρ. « Πένθος —, « Αξ. « Ἅρμα—, « Αἰλ. « Βλέμμα—,« Αθ., ἐρωτικὸν. (Γαλλ.) tendre.

Ταϊτοχρώς, ωτος ἡ ως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τακερὸν (τρυφερὸν)χρῶτα, ἀπαλόσαρκος.

Ταϊτόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τακερὸν (νὰ λυώσῃ), ἀπαλύνω (κυρ. ἀϊ' ἡδύσεως).

Ταϊτρός, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ λυώσῃ. « Τακερῶς ἔψειν, « Δσκρ., τὸ βράζειν ὡς οὗ νὰ λυώσῃ.

Ταϊτῶναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τήκω.

Ταϊτός, ά, όν, θετ. τοῦ Τάσσω.

Ταϊτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (κυρ.) εἰς τὴν τακτικὴν τέχνην, ἱκανὸς εἰς τὸ τάττειν (καρατάττειν) στρατεύματα, ὑπαγόμενος εἰς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου. « Τακτικοὶ ἀριθμοὶ, « Ξεν., αἱ πολεμικαὶ τάξεις. τὰ στρατ. τάγματα. « Τακτικὴ (ἐννν. τέχνη), « ἡ τοῦ πολέμου καὶ τῆς στρατ. διατάξεως. « Τακτικὰ (ἐννν. ἔργα ἢ παραγγέλματα), « τὰ ἀφορῶντα τὴν τέχνην τοῦ πολέμου καὶ τῶν στρατ. κινημάτων. « Τακτικοὶ(συγγραφεῖς),« Αξ., οἱ συγγράψαντες περὶ τῶν τακτ. « Τακτικὰ κινήματα, « Γρτ., τὰ κανονικά.

Ταϊτικῶς, ἐπίρ. Ἐν τάξει, τακτικὰ, κανονικῶς· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς (στρατ.) τακτικῆς.

Ταϊτός, ἡ, όν. Ταγμένος, ὡρισμένος. « Τακτὸν ἀγῶνιον, « Ξεν., τὸ εἰς προαγορευθὲν ποσότητα.

Ταϊτῶ, Δ. ἀντὶ Τήκω.

†Τακὼν, ῶνος (ὁ). τάκος (κομμάτι, τροχοὺλι) λαρδιοῦ ἢ τηγανητοῦ.

Ταλαεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, ἔργον]. ὁ ὑπομένων (ἀντέχων εἰς) τοὺς κόπους τῆς ἐργασίας, καρτερικὸς, φερέπονος· (ἐνίοτε) κοπιαστικὸς, πολύμοχθος. « Πόνος —, « Ὀππ.

Ταλαίμοχθος καὶ

Ταλαιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυπαθὴς, Πολύμοχθος.

Ταλαιπωρίω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὑποφέρω κόπους (βάσανα), κακοπαθῶ, κοπιάζω, τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. « Οὐκ εἰωθότες οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, « Θκ. (καὶ ὡς πθ.) « Ἡ στρατιὰ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) «Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, « Ισκρ. (καὶ πθ.) « Ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου, « Δμ. « Τὸ σῶμα ταλαιπωρούμενον, « Πλ. « Ἐλέει ταλαιπωρουμένους, « Δρστρ.

Ταλαιπώρημα (τὸ). ὅ,τι ὑποφέρει τις ταλαιπωρούμενος, κόπος, βάσανον, ταλαιπωρία.

;Ταλαιπώρησις, εως καὶ

Ταλαιπωρία (ἡ). τὸ ταλαιπωρεῖν, κόπος μέγας, κακοπάθεια· ἀθλιότης.

;Ταλαιπωροποιὸς (ὁ, ἡ). ταλαιπωρίας πρόξενος.

Ταλαίπωρος (ὁ, ἡ), [τλάω, πῶρος, παρβλ. καὶ Ταλαπείριος]. ὁ ὑποφέρων ἢ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ κόπους (κακοπαθείας), καρτερικὸς, φερέπονος, ἢ· (συνηθέστ.) τυραννισμένος, ἄθλιος. « Τὸ ταλαίπωρον, « Αξ., τὸ πρὸς τὰς ταλαιπωρίας ἀνένδοτον, τὸ φερέπονον.

Ταλαιπώρως, ἐπίρ. Μετὰ ταλαιπωρίας, δυσκόλως ἢ· ἀθλίως.

Ταλαίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλασίφρων καὶ

Ταλακάρδιος (ὁ, ἡ), Π. καρτερικὸς, γενναιόκαρδος.

Τάλαν, οὐδ. ἡ κλητ. τοῦ Τάλας.

Ταλανίζω, Μ. ἰσω. Φρανῶ ἢ Ἀποκαλῶ τινα τάλανα (ἄθλιον), ἐλεεινολογῶ, κακοτυχίζω.

Ταλανισμὸς (ὁ). τὸ ταλανίζειν, ἐλεεινολογία, κακοτύχισμα.

;Ταλανταῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Ταλαντιαῖος.

Ταλάντατος, η, ον. ὑπερθ. τοῦ Τάλας.

Ταλαντάω-ῶ, Μ. ήσω, ἀμφ. ἀντὶ Ταλαντεύω.

Ταλάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Τάλας.

Ταλαντεύω, Μ. εὐσω. Ζυγίζω μὲ τὸ τάλαντον, ζυγοςατῶ, ζυμίζω· (κατ' ἔκτ.) μετρῶ,(Γαλλ.) évaluer· (μτφρ.) κρίνω· δοκιμάζω· (μτνμ. ἐν γέν.) κάμνω νὰ κλίνῃ τι (καὶ συνήθ. μσ. ἢ πθ. καὶ απ. ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. κλίνω) που' ἐδῶ καὶ πόν' ἐκεῖ καθὼς ἡ ζυγαριὰ, ῥέπω τῇδε κἀκεῖσε, εἶμαι ἀδέξιος (ἀναποφάσιστος). « Ὁ Ζεὺς ταλαντεύει πάντα νόμον βιοτου, « Ἐπγρ. « Ταλαντεύει τὰ καθ' ἡμᾶς ἡ μοῖρα, « Ἰλ. « Πελίου ταλαντεύουσι κελεύθους, « Ἐπγρ. « Κελτοὶ Ῥήνῳ τέκνα ταλαντεύουσιν, « αὐτ., κρίνουν (ἐκθέτοντές τα εἰς τὸ ῥεῦμά του) ἂν ἦνε γνήσια. « Καίμε ταλαντεύει, « Γργ. (καὶ ἀμτβτ.) « Τῷ μὲν ἐταλάντευε τὸ ἕλκος, τῇ δ' ὁ νόμος ἀντίβριπε, « Φίλ. (καὶ μσ.) « Χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, « Θεοφύλ., κάμνει νὰ κλίνῃ ἡ νίκη (ἡ νικῶσα ψῆφος) πρὸς τὸ μέρος των. (καὶ πθ.) « Τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, « Ἀλκίφρ., δὲν ἐξήρτησι. « Καθάπερ τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, « Ακ. « Ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, « Γργ. εἶμαι μὲ δύο γνώμας, διατάζω, ἀμφιβάλλω. « Τῆς νίκης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης, « Διόδ.

Ταλαντιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν τάλαντον. « Χάλαζα—,« Γρφ. « Ταλαντιαίους γοῦν ὠνοῦνται τοὺς κριοὺς εἰς τὰς ὀχείας. « Στρβ. « Ἔγγυος—, « Ἀρστ., ἀξιόχρεως δι' ἓν τάλ.

†Ταλαντίζω, Μ. ἰσω, Γλσ. ἀντὶ Ταλαντεύω.

Ταλαντοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ταλαντώδης.

Τάλαντον (τὸ), [†τλάω] ζύγι, ζυγαριά· (πλθ.) αἱ πλάστιγγες τῆς ζυγαριᾶς·(συνεκδ.) τὸ βάρος (ὁ σταθμὸς) τοῦ ζυγιζομένου (ᾐ)· (μτφρ.) ἡ πλάστιγξ πῆς τύχης· (συνήθ. ὡς μέτρ.) 60 μναῖ Ἀττ. (ἀναλγ. κατὰ τὸ βάρος μὲν, μὲ 32 λίτρ. Γαλλ. ἢ 23 ὀκ. καὶ 335 δρμ. Τουρκ., ὄχλ. σχεδὸν ἴσ) καντάρι· (κατὰ τὴν νομισματ. ἀξίαν δὲ μὲ) 6,000 δραχμ. Ἀττ. ἢ 5,800 λίτρ. Γαλλ. (ἀλλ' ἤτον πολλὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου Ἀττ. ἢ Κορινθ., τοῦ Αἰγιν., Εὐβοϊκ., Βαβυλων., Αἰγυπτ. κτλ. ταλ.).

Ταλαντοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν τὸ τάλαντον (τὴν πλάστιγγα), (μτφρ. μὲ γεν.) ὁ ἀπορυθίζων περὶ (κάμνων νὰ κλίνῃ πότ' ἐδῶ ἢ ἄλλως ἡ πλαστιγξ) τῆς τύχης τινός.

Ταλαντόω-ῶ, Μ. ὡσω, = Ταλαντεύω.

Ταλαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ (ῥίπτων τῇδε κἀκεῖσε) ἐν εἴδει τάλαντου, ἀμφίῤῥοπὴς, ἀναποφάσιστος.

Ταλάντωσις, εως (ὁ, ἡ). τὸ αὐσ. τοῦ Ταλαντόω, ἡ δι' οὗ τὸ τάλαντον σταθμίσις· ἡ τῇδε κἀκεῖσε ῥοπὴ τῆς ζυγαριᾶς, (Γαλλ.) balancement.

Ταλαὸς, ἡ, όν, Π. = Τλήμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος.

;Ταλαπαθὴς, έος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Πλυπαθὴς ἢ Ταλαιπαθὴς.

Ταλαπείριος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω ἢ τῆλε, πεῖρα] ὁ πολλῶν (δεινῶν) πεῖραν λαβὼν, πολυπαθὴς, ταλαίπωρος· (μτγν.)= Ἀλήτης, τυχοδιώκτης, ζητωλὸς.

Ταλαπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Μ. [†τλάω ἢ τῆλε, πένθος],=Πολυπενθὴς,(ἐπμ.) πολυπαθὴς.

Ταλάριον (τὸ) καὶ

;Ταλαρὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Ταλαρίσκος (ὁ), κοφινάκι, καλαθάκι κτλ., (ὑποκορ. τοῦ

Τάλαρος (ὁ), [†τλάω]. καλάθι, κοφίνι, παναΐρι (ἰδιαιτ. πρὸς ἀναπόθεσιν τῶν γεωμένων ἐρίων ἢ τοῦ νεοπήκτου πυρᾶ), (παρβλ.) Τσρρός.

Τάλας [†τλάω], αινα, αν (ἡ γεν. Τάλανας, ταλαίνης· ἡ κλητ. Τάλαν, καὶ τὸ παρθ. Ταλάντερος, ἄντατος). = Τλήμων, ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Ταλασήϊος, η, ον, ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψνέσιμον τῶν ἐρίων (εἰς τὴν ταλασίαν). » Ταλασήϊα ἔργα, « Ἀπλλν., = τῷ
Ταλασία (ἡ), = Ταλασιουργία.
†Ταλάσιον (τὸ). τὸ πρὸς ταλασίαν (ἐριουργίαν) δεδομένον ἢ ἕτοιμον ἔριον.
†Ταλάσιος (ὁ), Γλσ. = Ταλασιουργός.
Ταλασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γνέθω μαλλί (ταλάσιον).
Ταλασιουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ταλασιουργοῦ, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία.
Ταλασιουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταλασιουργὸν ἢ τὴν ταλασιουργίαν, ταλασιουργοῦ ἕδος. » Ταλασιουργικὴ τέχνη, « Ξεν., ἡ τοῦ ταλασιουργοῦ.
Ταλασιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ξαίνων (γνέθων κτλ.) μαλλί (ταλάσιον), ἐριουργός.
Ταλασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, φρήν]. ὁ ἔχων γενναίαν (ὑπομονητικὴν) καρδίαν, καρτερικός, γενναιόψυχος· τολμηρός· ἀπτόητος.
Ταλάσσω, ῃς, ῃ. Π. ἀντὶ Τλήσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ †Τλάω.
Ταλαυγής, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Τηλαυγής.
Ταλαύρινος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, ῥινός] τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα ἢ τὴ ἀσπὶς ἀντέχει εἰς τὰς προσβολὰς τῆς μάχης, ἐγιερός, ἰσχυρός, καρτερικός, τολμηρός. 2) (μεγν.) ὁ ἔχων σκληρὸν (χονδρὸν) δέρμα, (ἄλλ.) Κραταίρινος.
Ταλάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλασίφρων.
Τάληθὲς, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἀληθές.
Ταλικοῦτος, Δ. ἀντὶ Τηλικοῦτος.
Τάλις, ιδος (ἡ), Π. [ταλίκος; ἢ θάλλω;]. ἡ ἐπίγαμος ἢ μελλόγαμος (μεμνηστευμένη) παρθένος.
Τάλλα ἢ; Τάλλα, κατὰ συνλφ. ἢ συγκ. ἀντὶ Τὰ ἄλλα. » Καὶ τάλλα, « καὶ τὰ λοιπὰ, et cetera. » Τἄλλα (ἄλλ. τοῦ κατά),« ἀντὶ ἐπίρ., = Ἄλλως τε, ἐκτὸς τούτου.
Τάμὰ, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐμά.
Ταμάλιστα, ἐπίρ. ἀντὶ Τὰ μάλιστα, κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων· καθ' ὑπερβολὴν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.
Τἄματα, Π. Δ. ἀντὶ Τὰ ἤματα.
Τάμε, Π. ἀντὶ Ἔταμε, γ'. ἑν, πρσ. τοῦ ἀορ. 6', τῆς ὁριστ. καὶ
Ταμέειν, Ἰων. ἀντὶ Ταμεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.
ϛΤαμείας, ου (ὁ). ἀμφ. ἀντὶ Ταμίας.
Τἄμεινον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄμεινον.
Ταμεῖον (τὸ), ἀντὶ Ταμιεῖον.
Ταμέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.
Ταμεσίχρως, ωτος ἢ ως (ὁ, ἡ), Π. [τέμνω, χρώς]. ὁ τέμνων τὸ δέρμα (τὴν σάρκα). » Ἐγχείη—, « Ὅμ.
Τεμάω, Ἰων. ἀντὶ Τεμῶ, μέλλ. τῆς ὁριστ. καὶ
Τάμῃσι, Π. ἀντὶ Τάμῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέμνω.
Ταμία (ἡ), θηλ. τοῦ Ταμίας, κελλάρισσα, (Γαλλ.) femme de charge· (Π. ἐν γέν). χωρηγὸς, δότειρα. » Εὐνομία καὶ εἰρήνη, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, « Πίνδ.
Ταμιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ταμίου, (Γαλλ.) fiscal.
Ταμίας [τέμνω], ου (ὁ). (κωρ. καὶ ἐτμλγ.) διανομεὺς (τῶν μερίδων), μοιραζὴς, τροφοδότης (» Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σιτοιο δοτῆρες, « Ἰλ. Τ.)· κελλάρης· οἰκονόμος· (ὅθ. ἐν γέν.) διοικητὴς, διευθυντὴς (» Τῆς Παράλου—, « Δημ.), ἐπιστάτης· (ἰδιαιτ.) θησαυροφύλαξ ἢ (Τουρκ.) καμπσιμάλης· (ἐνίοτε) ἱερεύς· (παρὰ Ῥωμ.) quæstor· (Π. μὲ γεν.) ἐξουσιαστὴς, κύριος, (Γαλλ.) arbitre. » Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, « Ὅμ. » Ἀλὸς ταμίαι. » Ἔπγρ., θαλασσοκράτορες. » Οἰνοβαρέων γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης, « Θγν., ὃν ὁρίζω τὸν νοῦν μου.
Ταμιεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ταμίου, (ἐν γέν.) διεύθυνσις, ἐπιστασία· (ἐνίοτε) προμήθευσις ἢ διαχείρισις τῶν πρὸς τὸ ζῆν· ἐφοδιασμός· οἰκονομία.
ϛΤαμιείας, ου (ὁ), = Ταμίας.
Ταμιείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ταμιεῖον (τὸ), [ταμιεύω]. τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (κυρ.) τὰ τρόφιμα, κελλάρι, ἀποθήκη· (ἰδιαιτ.) τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον, (Γαλλ.) le fisc· (ἐνίοτε) δωμάτιον παράμερον, κοιτών. » Εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. προσεύαι... ἐν τῷ κρυπτῷ, « Γρφ.
Ταμίευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ταμιείας, τὸ ἐν τῷ ταμείῳ φυλαττόμενον· τὸ διὰ τῆς ταμιείας οἰκονομούμενον, (Γαλλ.) épargne. 2) ἀντὶ
Ταμίευσις, εως (ἡ), τὸ ταμιεύειν ἢ ταμιεύεσθαι, ἡ τοῦ ταμείου διαχείρισις, ἡ ἐν τῷ ταμείῳ ἐναπόθεσις καὶ διατήρησις· (ἐν γέν.) διεύθυνσις· διανομή· οἰκονομία· (ἐνίοτε) δήμευσις (;).
Ταμιευτήριον (τὸ), = Ταμιεῖον.
Ταμιευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιβρεπὴς εἰς τὸ ταμιεύειν (οἰκονομεῖν, φυλάττειν, θησαυρίζειν), (κοιν.) καλὸς οἰκοκύρης. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ ταμιείαν (questure). » Νόμος—, « Αξ., loi fiscale.
Ταμιευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ οἰκονομίαν, (κοιν.) ὡς ἂν καλὸς οἰκοκύρης.
Ταμιεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ταμίας, διανομεὺς, πρύτανις, [ἐκ τοῦ
Ταμιεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι (Ἄρχω, Διοικῶ, Ἐπιστατῶ ὡς) ταμίας· (ἐν γέν.) κυβερνῶ, διέπω, διευθύνω. » Σὺ ταμιεύουσα ἔτυχες, « Ἀρστφ., εἶχες τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ταμείου, ἦσαν κελλάρισσα. » Ταμιεύων Φιλίππῳ « Δημ., ὢν ταμίας του. » Ταμιεύσας τῆς Παράλου, « αὐτ., χρηματίσας διευθυντὴς (ταμίας) της· (καὶ πθ.) » Χώραν Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένην,« Πίνδ., θοινοκομένην, (ὅθ. 2) οἰκονομῶ, φυλάττω· κρύπτω δι' ἄλλοτε, (Γαλλ.) réserver. » Οὐ καὶ τἄνδον χρήματα ταμιεύομεν ὑμῖν; « Ἀρστφ. » Ποιητικῇ δέδοται ταμιεύειν τὴν εὐκλειαν, « Σων. » Τὴν τύχην (» Τὸν καιρὸν) ταμιεύειν.« Δ. Ἀλ. » Ἐν ἑαυτῷ τὸ μῖσος ταμιεύειν, « Φίλ. (καὶ μσ.) » Εἰς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος « Λκ. » Ταμιεύου τἀργύριον, « αὐτ. » Κλαίειν αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὰ δάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νυξίν, « Ἀρστφ. » Φυγὴν ἑαυτῷ ταμιεύεσθαι,« Δ. Ἀλ., προοικονομεῖν ὡς τελευταῖον καταφύγιον· (καὶ πθ.) » Ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν,« ἤγ.
3) μοιράζω, διανέμω. » Τὸ βίωμα« Δ. Ἀλ. 4) (ἐνίοτε) δημεύω (πρβλ. ταμίας τοῦ ταμείου). 5) (μσ.) ταμιεύομαι, μεταχειρίζομαι μὲ οἰκονομίαν, « ὅταν ἡδυπαθῆσαι βουληθῶ, οὐ τὰ ἐν ἀγορᾷ τὰ τίμια ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ ψυχῆς ταμιεύομαι,« Ξεν. » Καταλλάττες ἑαυτοὺς (οἱ πολέμιοι) εἰς ἔρωμα, ὥστε ἔσχον ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὅσον ἐβουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι, « αὐτ. » Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἃ ἐβουλόμεθα ἀρχειν, « Θκ. » Κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν μετρίαν, « Διόδ. » Δεῖ ταμιεύεσθαι τοῦ σώματος πόνον,« Πλάτ. » Ἀνὴρ δὲν οὐ ταμιευσάμενος ἐν τῷ ἄρμα« Δ. Χρσ., ἀγωνισθεὶς ἀφειδῶς.
Ταμίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ταμία.
Ταμίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ταμίας.
†Ταμιοῦχέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Ταμιεύω, εἶμαι (διοικῶ, ἐπιστατῶ ὡς ταμιεύς, κελλάρης, ἐπιστάτης κτλ.
Ταμισίνης, ου (ὁ), (κυρ. τυρὸς) καπνισμένος μὲ πυτιὰν, [ἐκ τοῦ
Τάμισος (ἡ), Δ. ἡ Πυτία.
Τἀμμέσφ, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τἀμφί-σφ = Τὰ ἐν μέσῳ.
Τάμνω, Μ. ταμέω-ῶ, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Τέμνω.
Τᾶμος, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Τῆμος.
Τἄμπαλι, Π. κατὰ κρσ. καὶ ἄπαξ εἰρ. Τὰ ἔμπαλιν, τὸ ἐναντίον, ἀνάποδα.
Ταμῶ, μέλλ. τοῦ Τάμνω = Τέμνω.
Ταμὼν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ ἴδιου.
Τἂν ἢ ;Τἂν, (μόνον εἰς τὴν γεν.) « Τἂν ἢ » Ὦ Τἂν, (κλητ. ἀνάλ. ἀπὸ κ. τοῦ Ἔτης-ω ἢ τοῦ Τήνη-ος, ὦ φίλε (πολλάκις ἐν εἴδ. ἐπιθ. ἢ εἰρων.).
Τἂν, Δ. ἀντὶ Τήν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὁ ἢ Τόν.
Τἂν, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τἄν.
Τᾶν, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τοῦ ἄν.
Τᾶν, Δ ἀντὶ Τῶν, γεν. θηλ. κλπ.
†Ταναήγρα, ας (ἡ), Γλσ. ἀγγεῖον μαγείρου, χύτρα, λεβήτι.
†Ταναγρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Τανάγρα.
Ταναήκης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [τανα-, ἀκή]. ὁ ἔχων μακρὰν αἰχμὴν (ἀκόντιον, ὀξὺς, ἀκαιρέρος· (ἐν γέν.) πρμτ. ὀξὺς, πιμήκης.
Ταναηχέτα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ
Ταναηχέτης, ου (ὁ.), Π. [τανα-, ἀχέω]. ὁ μακρὰν ἠχῶν (ἀντηχῶν), πολυήχης.
Ταναιμύκης καὶ Ταναιμυκος, ου (ὁ), Π. [τανα-, μυκάομαι]. ὁ μουγγίζων· τὰ (ἄλλ.) Ἐρίμυκος.
Ταναλεγὴς, έος (ὁ, ὁ), Δ. ἀντὶ Τανηγής.
Τἀναντία, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τἐναντία.
Ταναέδειρος (ὁ, ἡ), Π. [τανα-, δειρή]. ἔχων μακρὸν λαιμὸν, δολιχάδειρος.
Τανᾶος, ἡ, ᾶ ος, όν, Π. [τείνω] ὁ ἐκτεταμένος· ὑψηλὸς (συνών. μὲ τρυφερὸς ἢ ὀξὺς, διαπεραστικὸς· « Ἐπὶ —, « Ἐμπιδ. « Γῆρας—, « (ἄλλ.) Βαθύ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πους (ἀντὶ Ταναόπους), οδος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτείνων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν (περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα), ἀργόπους, ἢ ὁ ἔχων λεπτοὺς (ταναοὺς) πόδας, ἰσχνόπους.

ταναῦφρης, ἐος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ταναὸς, ὀφρύς], ἀντὶ Λεπτοόφρης.

ταναύχαλκος (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Πολύχαλκος. Αἰθης, « Ἐπγρ., (ἴσ. ὀρθότ.) Τανύχαλκος.

ταναώπις, ιδος (ἡ), Π. [ταναὸς, ὤψ]. ἡ μακρὰν βλέπουσα.

τάνδον ἡ Τάνδον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ τὸ ἔνδον.

τάνδρὸς, Τάνδρός, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς, Τοῦ ἀνδρός.

τανία (αἱ) [τείνω]. μακρὰ κομμάτια ξύλων, τρεντιαῖς.

τανηλεγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ταναὸς, λέγω]. ὁ τεντόνων (ἐξαπλόνων) τὸν ἄνθρωπον μακρὸν-πλατὺν ἢ, κοιμίζων αὐτὸν μᾶλλον ἢ μᾶλλον (κοιν. τὸν ἀξύπνητον) « Θάνατος—, « Ὕπν.

τανήλοφος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ταναὸς, λόφος]. ὁ ἔχων μακρὸν λαιμὸν ἢ ὑψηλὴν κορυφήν.

τανηλυζῶ(-ρύζω), Μ. ὑξω, Γλσ. [ὄνμ. συγγ. τῷ Τονθορύζω, Βαμβαλίζω κτλ.], τρέμω, τραντάζομαι, (ὄν. ὁ κάμνων νὰ τρέμῃ (νὰ νταρνταν-ίζῃ), τρόμου πρόξενος.

τανήνικα, Τάνος, Δ. ἀντὶ Τηνίκα. Τήνος.

τανηλία (ἡ). ἡ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τινος ἐπιφέρουσα πρᾶγμα τος ἀπειλοῦντος πτῶσιν (καθὼς ὁ λίθος τοῦ Ταντάλου), [ἐκ τοῦ

τανηλίφιος(-λος), α, ον. Ὁ τοῦ Ταντάλου ἢ, ἢν τοῦ Ταντάλου.

τανηλίω, Μ. εὐσω καὶ Π.

τανηλίζω, Μ. ἰσω, (κατὰ μετάθ. στοιχ. ἀνήλυμτε) ἀντὶ Ταλαντεύω, κουνῶ (πὸς' ἐδῶ καὶ πὸτ' ἐκεῖ), τραντάζω, νταρταν-ίζω (ἀμτθ.) τρέμω, σείομαι (καθὼς ὁ φόβος τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταντάλου λίθος). « Ῥὸ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζε-σθαι ὡς ἄν) τὸν Τάντ.

τανηλίς, ιδος (ἡ), ἡ τοῦ Ταντάλου.

τανηλιτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. πύα), εἰδ. φυτ., ὁ Ἀσῶσα πέρμον.

τανηλόω-ῶ, Μ. ωσω, Π. ἀντὶ Ταντα-λίζω, σείω (καὶ πῶ.) σείομαι· (συνκδχ.) σείομαι καὶ πίπτω.

τανηλός, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἐντός.

τανηλόφηνος (ὁ, ἡ), Π. [ταναὸς, γλήνη]. ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς. « Ταῦρος « Νόνν.

τανηλώσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν γλῶσσαν, λάλος. « Κορώνη—, « (παρβλ. Δακέρυζα).

τανηλόχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [τ. γλωχίν]. ὁ ἔχων ἐπιμήκεις (συνδλερὰς) ἀγκίδας—, « Ὄνμ., (παρβλ. Ταναήκης).

τανηλόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν (ταραχὴν) θρόμον, τρέχων μακράν, ἐγλίγωρος.

τανηλόρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ἔθειρα]. ἡ ἔ-χουσα μακρὰ μαλλία, μακρομαλλόρρως.

τανυήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ταναήκης, μακρὺς καὶ κοπτερός.

τανυήλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πρεσβεύων ἡλικίαν.

τανυηχέτα, ας (ὁ), Ζ. Ταναηχέτα.

τανύθριξ, ὑτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς καὶ λείας (ὄχι ἀγουρὰς) τρίχας. « Λῖξ (« Ὑς)—, « Ἴπα., Σιμ.

τανύκνημις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς κνημῖδας (καὶ συνκδχ. κνήμας), (ἐπμ.) = τὸ

τανύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς κνήμας, μακροπόδης, (παρβλ. Τανύσφυρος).

τανύκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. κραῖρα]. ὁ ἔχων μεγάλα (ἐκτεταμένα) κέρατα· (ἐπὶ βουν.) = Τανήλοφος.

τανυκρῆπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) μακρὰς κρηπῖδας.

τάνυμαι, Π. ἀντὶ Τανύομαι, πθ. τοῦ Τανύω.

τανύμετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένην περίμετρον ἢ διάμετρον, μέγας, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.

τανυμήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἐκτεταμένος εἰς μῆκος, μακρὺς, ὑψηλός. « Ἰτέα—, « Ἔπγρ.

τανῦν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τὰ νῦν, κατὰ τὸ παρόν, τώρα.

τανύπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺν (μεγαλοπρεπῶς χυνόμενον ἢ κυματίζοντα) πέπλον, (συνκδχ.) ἔχουσα ὡραῖον ἀνάστημα, εὐμήκης. (μτνμ.) « Πλανκοῦς—, « Βατρχμχ., ζυμαρικὸν μὲ πολλὰ φύλλα.

τανύπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων (συγκείμενος ἀπὸ) ἐκτεταμένον πλέγμα.

τανύπλευρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (μεγάλας, ἐκτεταμένας) πλευράς.

τανυπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς πλοκάμους (μακραὶς πλεξίδας).

τανύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Ταναύπους.

τανύπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ πρέμνα (ξυλέχη, μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα), Πολύπρεμνος. « Ὕλη —, « Νόνν.

τανύπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν (ἐκτεταμένην) πρῶραν (ᾠμτνμ.) ἄκραν. « Καλύπτρα—, « Ἡσύχ., ἡ προέχουσα ὑπὲρ τὸ πρόσωπον (;).

τανύπτερος καὶ Τανυπτέρυξ, υγος καὶ

τανυπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ (ἐκτεταμένα) ἢ τεντωμένα πάντοτε (καθὼς ἡ μυῖγα) τὰ πτερὰ, (ἐν γέν.) ταχύπτερος.

τανύπτορθυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς (ἐκτεταμένους) πτόρθους (κλάδους).

τανύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς (ἐκτεταμένας) ῥίζας.

τανύῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν (ἐκτεταμένην) ῥῖνα, μακρομύτης. 2) σκεπασμένος μὲ τεντωμένον δέρμα (ῥινόν).

τανυσθείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τανύω.

τανυσίπτερος καὶ Τανυσιπτέρυγος (ὁ, ἡ). Π. Τανύπτερος, -πτέρυγος.

τάνυσις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάσις, τάνυσμα, τέντωμα.

τανύσκιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ἀπ. ἡ σκιὰ ἐκτείνεται μακρὰν, (ὄνλ.) ὑψηλός, (παρβλ.) Δολιχόσκιος.

τανυσκόπελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς ἢ μακρὰν παρατεινομένους σκοπέλους.

τανύσκω, Μ. ὑσω, Π. (μτγν.) ἀντὶ Τανύω.

τανυσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Τανυσάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τανύω.

τανύστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφοδρῶς περιστρεφόμενος. « Σφενδόνη—, « Εὐρ.

τανυσταῦς, ὁος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τανυσις, τέντωμα. « Τόξου—, « Ὀδ. Φ,

τανύσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [τανύω, σφυρόν]. ἡ ἔχουσα τετανοὺς (εὐμήκεις ἴσους, [ἐν γέν.] εὐμορφους, καλοκαμωμένους) πόδας, Καλλίσφυρος.

τανύτριχος (ὁ, ἡ), Π. Τανύθριξ.

τανύφθογγος (ὁ, ἡ) Π. τοῦ ὀπ. ὁ φθόγγος (ὁ ἦχος τῆς φωνῆς) ἐκτείνεται μακρὰν, μεγαλόφωνος.

τανύφλοιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων τετανὸν (λεῖον, ἀῤῥυτίδωτον) ἢ πυκνὸν φλοιόν. « Ἐλάτη (« Κρένεια, « Ὑρινεός)—, « Ὀρῥ., Ὄμ., Θκρ.

Τα ὑφύλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λεῖα (τετανὰ) ἢ πυκνὰ φύλλα, « Ἐλαίη—, « Ὅμ. « Ὄρος—, « Θκρ., (συνκδχ.) τὸ πολυδένδρον.

Τανυχειλής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρ. (ἐκτεταμ.) χείλος ἢ ῥαμφος ἢ προβοσκίδα. « Μέλισσα—, « Κόντ.

Τανύω, Μ. ὑσω (πθ. πρκ. Τετάνυσμαι), Ἰων. ἀντὶ Τείνω, ἐκτείνω, τεντόνω· ἁπλόνω, στρώνω (« Τράπεζαν—, « Ὀδ. Δ. [καὶ πθ.] « Κεῖται τανυσθείς, « Ἰλ. Ν.)· (καὶ μτνμ.) ἀντὶ Αὐξάνω, ἐπιτείνω. « Πόνον (Ἔριν)—, « Ὅμ.

Ταξείδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τάξις, μικρὸν στρατ. σῶμα.

†Ταξειώτης, ου (ὁ), νλγ. ὁ ἐπὶ τῆς τάξεως (αὐτοβίας) ὑπηρέτης ἄρχοντος ἢ δικαστηρίου, (Γαλλ.) apparitеur, huissier.

†Ταξειωτικὸς, ἡ, ὀν. Ταξειώτου ἴδιος.

Ταξιαρχεύω, Μ. ήσω. Εἶμαι Ταξίαρχης, « (ὁ), = Ταξίαρχος.

Ταξιαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ταξιάρχου.

Ταξίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς στρατ. τάξεως, λοχαγὸς, ἑκατοντάρχης· (ἐν γέν.) πρῶτος (ἀρχηγὸς) στρατεύματος, καπετάνιος· (ἐνίοτε) ὁ πρῶτος τῆς σειρᾶς (ὁ πρωτοστάτης) στρατ.

Ταξιλόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων εἰς τάξιν (παρατάττων) τοὺς λόχους τοῦ στρατ., στρατηγὸς, (ἐν γέν.) ἀρχιστράτηγος.

Ταξιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τάττω (συμ.θετῶ) τινὰ ὡς στρατιώτην εἰς τὴν τάξιν του.

Τάξις [τάσσω], εως (ἡ). διάταξις, διευθέτησις· εὐταξία. « Οὐδὲν οὕτως εὔχρηστον, οὔτε καλὸν ἀνθρώποις, ὡς ἡ τάξις, « Ξεν. « Τὴν τῶν ὅλων τάξιν, « αὐτ., τὴν διακόσμησιν τοῦ παντός. « Ἡ τῶν λεγων τάξις, « Δημ. ὁ τρόπος τῆς συνθέσεως, (Γαλλ.) le plan. «Εἰς ταξὺ αὐτὸ ἦγαγεν ἐξ ἀταξίας. « Πλάτ. (καὶ πρόθ. τ. ἀντὶ ἐπίῤ.) « Διὰ τάξεως, « αὐτ., κοσμίως, εὐτάκτως. 2) (ἰδιαιτ.) διάταξις στρατεύματος, παράταξις. « Πρώτη (« Ἔσχατη) —, « Δε., Λξ. « Ἐν τάξει χωρεῖν, « Θκ. « Τίς οὐκ ἂν ἡδέως θαύμασειε ὁπλίτας πολλοὺς ἐν τάξει παρωυομένους; τίς δ' οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατά τάξιν ἑλαύνοντας ; « Ξεν. 3) θέσις (στρατιώτου), (Γαλλ.) poste· (μτφορ.) ἡ κοινωνικὴ θέσις τὴν ὁπ. ἔχει τις, (Γαλλ.) rang, état, condition. » Ἐντῇ τάξει εἶχε ἑαυτόν, « Ἡρ. » Λείπειν τὴν τάξιν, « Αἰσχν., = Λειποτακτεῖν· (καὶ μτφορ.) « Τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς ξενοῖς οὐκ ἔλιπον, « Δημ. » Εἷς τινα τάξιν ἑαυτὸν τάξαι τῆς πολιτείας, « αὐτ. » Τίοῦ τάξιν ἔχειν παράτινι, « Ἀρτ. « Θεραπαίνης τάξιν ἐπέχειν, « Ἀθ. » Οἰκέτου τάξιν, οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς, ἔχων, « Δημ. » Ἐν γαμετῆς ἔχειν τάξει, « Πλ., τὴν ἔχει ὡς σύζυγον. » Ἐν ἐγθροῦ τάξει, « Δημ. (παρβλ. Μοῖρα), » Νόμου τάξιν ἔχειν, « Αξ., ἰσχύν. 4) σῶμα (τάγμα) στρατ., λόχος, ἑκατονταρχία· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ σῶμα τῶν πεζῶν (128) στρατ. τοὺς ὁπ. ἔβιδεν ἑνάστη φυλή. » Τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον ἀκληρωτὶ τὴν ἡγετέραν τάξιν πέμπειν, « Λσ. (παρβλ. Φυλή). » Ἄλλα πριῶνηκε καὶ ταῖς ἱππικαῖς τάξεσι καὶ ταῖς ὁπλιτικαῖς, « Ξεν. » Τὸ μὲν μέσον τοῦ στρατοπέδου ἐγίνετο ἐπὶ τάξιας ὀλίγας, καὶ ταύτῃ ἦν ἀσθενέστατον· τὸ δὲ κέρας ἑκάτερον ἔρρωτο πλήθεϊ, « Ἡρ. 5) αἱ κατόπιν τινὸς (μεγιστᾶνος, ἀξιωματικοῦ) ἀκολουθοῦντες ὑπηρέται (δορυφόροι), (Γαλλ.) la cortège, la suite. « Ἡ ὑπάρχουσα—, « Συν., Πανδ. » Ὅπου γὰρ βασιλέως παρουσία, καὶ ἡ τάξις παραγίνεται, « Γαν. Ἐκκλησ. «Εἰς τάξιν γεγενημένος, « Πλ., κατατεχθεὶς εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς αὐλῆς, διορισθεὶς ταξίαρχος (ζ). 6) ἐπιβολὴ ἢ πληρωμὴ ποσότητος τεταγμένης, (Γαλλ.) taxe· πληρωμὴ μὲ διορίαν. » Τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιτεθέναι, « Ακ., κανονίζειν (προσδιορίζειν) τὰ δικαστικὰ ἔξοδα. » Περὶ ἀφέσεως τοῦ ὀφλήματος ἡ τάξεως, « Δημ.

Ταξ φυλλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα εἶνε διατεθειμένα κατὰ τάξιν.

ξΤαξιώτης, Ταξιωτικὸς, = Ταξιώτης, Ταξεωτικὸς.

†Τάξος (ὁ), νλγ. [Ατ.], εἶδ. δένδρ., (ἄλλ.) Σμίλαξ.

Ταοὶ, ῶν (οἱ), πλθ. ὄνματ. τοῦ Ταὼς.

Ταπεινολογία καὶ

Ταπεινορρημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ταπεινά (μὲ ταπεινὸν ὕφος).

Ταπεινὸς [†δᾶπυς = ἔδοκφος], ἡ, ὁν. Χαμηλὸς, ἐδαφιαῖος· (συνκχ.) κατηφὴς· (μτφορ.) μικροῦ φρονήματος, χαμερπὴς· μικρόψυχος· εὐτελὴς, ποταπὸς, ἀτήμαντος, εὐκαταφρόνητος· (ἐπὶ καλοῦ) μετριόφρων, ὄχι ὑπερήφανος. » Ταπεινὴ λέξις, « Ἀτρ., ἡ μὴ ἔχουσα ὕψος, (Γαλλ.) style rampant. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ταπεινὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Ταπεινῶς, χαμηλά· (μτφορ.) εὐτελῶς κτλ. » Κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται, « Πίνδ. » Ταπεινὰ πράττειν, « Αξ., εἶναι πτωχὸς (ἀσήμαντος).

Ταπεινότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ταπεινοῦ, χαμηλότης· (μτφορ.) χαμέρπεια, μικροψυχία· (ἐπὶ καλοῦ) ταπείνωσις. » Πολλὴν ἔμφασιν σωφρόν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι, « Ξέν., κατήφειαν, ἀθυμίαν.

Ταπεινοφρονέω-ῶ, Μ. ἡσιο. Φρονῶ ταπεινά, εἶμαι ταπεινόφρων.

Ταπεινοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ ταπεινοφροσύνην.

Ταπεινοφροσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴς (τὸ ἐλλάττωμα ἢ ἡ ἀρετὴ) τοῦ ταπεινόφρονος.

Ταπεινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), ταπεινὸς τὸ φρόνημα, μετριόφρων ἢ (ἐπὶ κακοῦ) μικρόψυχος, ἄτολμος.

Ταπεινόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ταπεινὸν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω· ἐξασθενίζω, ἐξευτελίζω.

Ταπείνωμα (τὸ), = Ταπείνωσις, χαμήλωμα· ταπεινὴ ἔκφρασις.

Ταπεινῶς, ἐπίρ. Μὲ ταπείνωσιν, μὲ ὕφος ταπεινὸν (εὐτελὲς ἢ μέτριον).

Ταπείνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταπεινόω, χαμήλωμα· (μτφορ.) ἐξευτελισμὸς, ταπείνωμα· (ἐπὶ καλοῦ) ταπεινότης, μετριοφροσύνη.

Ταπεινωτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ταπεινόνειν, ταπεινώσεως αἴτιος.

Τάπης [†δάπος = δάπεδον], ητος (ὁ). μάλλινον ὕφασμα διὰ στρώσιμον ἢ σκέπασμα, (Τουρκ.) χαλὶ, κιλίμι, (Γαλλ.) tapis.

Ταπήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάπης, κιλιμάκι.

Τάπι, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐπὶ.

Τάπις, ιδος ἡ (ς) ἴδος (ἡ), = Τάπης.

Τάπο, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἀπὸ.

Ταπολλὰ, ἀντὶ Τὰ πολλὰ (ἐλλ. τῆς κατὰ), ἐπίρ. Πολλάκις· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ταπρῶτα, ἀντὶ Τὰ πρῶτα (ἐλλ. τῆς Κατὰ), ἐπίρ. Ἐν Πρώτοις· πρώτην φοράν· κατ' ἀρχάς.

Τάραγμα (τὸ) καὶ

Ταραγμὸς (ὁ), = Τάραξις, ταραχὴ· σύγχυσις.

Ταράκτης, ου (ὁ), ταράσσων, ταραχοποιός.

Ταρακτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ταράσσειν, ταραχῆς ἐμποιητικὸς (πτόξενος). » Τῆς γαστρὸς—, « Ἰατρ., ὁ φέρων διάῤῥοιαν. » Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, « Πλ., τὰ ἐπιφέροντα ταραχάς.

Ταρακτικῶς, ἡ, ὁν. Ὁ ταραχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ταραχθῇ, ἐπιδεκτικὸς ταράξεως.

Τάρακτρον (τὸ). ἄργανον ταραχῆς (ἀνακατώματος), = Κύκηθρον.

Ταράκτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ταράκτης.

Τάρανδος (ὁ), εἶδ. ζ. κερασφόρου τῆς Ἄρκτ. Εὐρ., (Γαλλ.) renne.

Ταραντίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι (κυρ. κατὰ τὴν ἱππασίαν) τοὺς Ταραντίνους, ἱππεύω ἔνοπλος, (ἴσ. ὀρθότ. Ταραντινίζω).

Ταραντινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ταραντίνιον (τὸ), εἶδ. λεπτοτάτου γυναικ. φορέματος τὸ ὁπ. ὑφαίνετο εἰς τὴν πόλιν (τῆς Ἰταλ.) Τάραντα.

Ταραντινίζω, Μ. ἰσω, ἴδε Ταραντίζω.

Ταράντιος, η, ον. Ὁ τοῦ ἡ (ς) ἐκ τοῦ Τάραντος.

Ταραξίας, ου (ὁ). ὁ πρόξενῶν ταραχὰς (ἀνακατώματα), ταράκτης, φιλοταράχος, (Γαλλ.) brouillon.

Ταραξικάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταράσσων τὴν καρδίαν, πρόξενος ψυχικῆς ἀνησυχίας.

Ταράξιππος (ὁ, ἡ). ὁ ταράττων τοὺς ἵππους, (ἐπίθ. ἥρωός τινος τοῦ ὁπ. τὸ γαλμα ἢ ὁ βωμὸς [ὡς ἀποτρεπτικὸν ταραχῆς τῶν ἵππων] ἵκειτο παρὰ νύσσαν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ σταδίου).

Ταραξιππόστρατος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ταράττων τὸν ἱππικὸν στρατὸν ἢ τὸ ἱππικὸν καὶ τὸν στρατόν.

Τάραξις, εως (ἡ). ταραχὴ, σύγχυσις· θόλωμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Ταράσσω (ττω), Μ. ἄξω, [†τάρασσω]. Διακατόνω· (ἐπὶ ὑγρ.) θολόνω· (μτφ.) πάζω· συγχύζω· φέρω ἄνω-κάτω ὁστε) διεγείρω· (πθ.) ξυμπάσχομαι, τρομάζω· (ἐνίοτε) φοβοῦμαι. » Ταράσσειν κρτῆρι, « Δσκρ. » Ἐτάραξε πίνουν (ἐλλ. σειῶν), χερσὶ τριάιναν ἕλων, « Ἰατρ. » Ταράττειν τὴν κοιλίαν, « Ἱππ. ρειν διάῤῥοιαν. » Τὰ ναυήγια, πρὸ πρώρας τῶν νεῶν εἰλίοντο, καὶ ρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων, (καὶ μτφ.) « Στάσεις καὶ πολέμους ράσειν, « Ξεν., (Γαλλ.) susciter. » Τῆς στρατιᾶς ὑπὸ τῆς ζάπου σομένης, « Ἡρ. » Ἵππων ταρασσομένων καθ' ὅμιλον, « Θκρ. » Ἐκ τῶν κλήματα καὶ πολεμοι πρὸς ἑταράχθη, « Δημ. (καὶ αὐτπθ.) « μενος περὶ παιδί, « Θκρ. (καὶ ἐπὶ Μή) » Ταράττομαι μή τις ῥῆσις, Ταραχὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τωμὸς, θόρυβος, ἀταξία, σύγχυσις, συγίαι· « Κοιλίας—, « Ἰατρ.

Τάραχος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ταραχὴ.

Ταραχώδης, εος (ὁ, ἡ). πρόξενος ραχῆς, θορυβώδης, ρος· ἄστατος, ἀβέβαιος, ἢ φιλοτάραχος. » Τὰ θεῖον φθονερὸν καὶ ταραχῶδες. « Ἡρ., τὰ τῆς φθονα καὶ ἄβηλα ἢ ἀδέβαια. « —, « Ἱατρ., ἡ πάσχουσα διάῤῥοιαν· χνη ταραχώδη, « Ξεν., συγκεχυμένα δυσδιάκριτα.

Ταραχωδῶς, ἐπίρ. Μὲ ταραχήν.

Ταρβαλέος, α, ον, Π. [τάρβος], τρομακός, φρικώδης, φρικαλέος· (πθ.) φοβισμένος, πεφοβισμένος, ἠδειλιασμένος.

Ταρβέω-ῶ. Μ. ἠσω, Π. φοβοῦμαι, τρομάζω· (συνκχ.) σεβομαι. » Ὃ σ' ἦρ ταρβησέν τε, « Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. κ.τ.λ.) « Οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ κ Ἰλ. Φ. (καὶ αἰτ. ἑλλ. προθ.) « γαλκὸν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην, Σ., [ἐκ τοῦ

†Τάρβη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

Τάρβος [ταράσσω], εος-ους (τὸ), Π. τρόμος· σέβας, (Γαλλ.) saisissement.

Ταρβοσύνη (ἡ), Π. = Τάρβος.

Ταρβοσυνος (ὁ, ἡ), Π. τάρβους (πρόξενος, δεινός. » Φόβος—, « Δσκρ.

†Ταρβύζω, Μ. ὐξω; Γλσ. ἀντὶ Ταρ

†Ταργαίνω, Μ. αυῶ; Γλσ. ἀντὶ Ταρ

†Ταργάνη (ἡ), Γλσ. ἡ Ἀτ. ἀντὶ Σαργάνη.

Τάργανον (τὸ), [ταράσσω], ὁ (ἄλλ.) τηρίας ἢ Σταμφυλίτης οἶνος· Λάγγερον, (ὄθ.

Ταργανόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω (ἄλλ. τὸ κρασὶ νὰ κόψῃ (νὰ χαλάσῃ). τεταργανωμένος. « Πλάτ., Ξεν. λασμένος, ἐνθυμασμένος.

†Ταργανόω-ῶ [†ταργάνη], Μ. ὡσω. Δέρνω, συνδέω, (ἐὐχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Προαταργανόω).

Ταργεία (ἡ), = Ταρίχευσις. 2) = τῷ

Ταργεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ταριχεύονται ἰχθύες ἢ σώματα νεκρῶν.

Ταργεύπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ταριχευτὰ κρέατα ἢ ὀψάρια), (Τουρκ.) μπαστιρματζῆς, μπακάλης.

Ταρίχευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταριχεύω, ἐδάτισμα καὶ πάστωμα ἢ κάπνισμα κρέατων ἢ ὀψαρίων· ἐμβαλσάμωμα νεκρῶν σωμάτων κτλ.

Ταριχευτὴρ, Π. ἀντὶ-

Ταριχευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ταριχεύων ὀψάρια ἢ κρέατα. (εἰς φὴν Αἰγυπτ.) ὁ ἐμβαλσαμῶν τὰ νεκρὰ σώματα.

Ταριχευτὸς, ἡ, ὀν. Τεταριχευμένος, παστὸς ἢ καπνιστός· (ἐπὶ νεκρ. σωμ.) ἐμβαλσαμωμένος ὡς ἂν μουμιαμά.

Ταριχεύω [τάριχος], Μ. εὐσω. Κατασκευάζω (κυρ.) τὸ κρέας ὥστε νὰ μένῃ ἀσηπτον, παστόνω, ἁλατίζω, ξηραίνω εἰς τὸν καπνόν, (Τουρκιστρ.) κάμω μπαζιρμπαλίδι, (παρβλ. Ταργεύω). (μτφ.) καταστρέφω (διὰ κακοπαθείας)· ταλαιπωρῶ, κατατήκω, (παρβλ.) Σκελετεύω. « Ξύλινον ὑφασμα διὰ στρώσιμον ἢ σκέπασμα, (Τουρκ.) χαλὶ, κιλίμι, (Γαλλ.) tapis. —, « Θρρ., τὰ ἀφίνω νὰ σφίξουν (τὰ ἐγχώω) εἰς τὸ νερόν. « Ὄξει ταριχεύσαντες, « Δσκρ., κάμνειν ξειδάτα (τουρσῆ). (μτφ.) « Πρόσφατος δὲ καὶ νεαλὴς ἐκεῖνος, περιὴν αὐτοῦ τεταριχευμένου, « Δμ., ἀτονισμένου ἀπὸ τὴν πολυχρονιὰν φυλακήν.

Ταριχηρὸς (ὁ, ἡ), [τάριχος, ἄγω]. ὁ φέρων (ἀμυσάλων, εἰσάγων εἰς ἐμπόρευμα) τὰ κρέατα καὶ ὀψάρια ἢ χρησιμεύοντα πρὸς τοῦτο.

Ταριχήρης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ταριχεία.

Ταριχήρων (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ταριχεῖον.

Ταριχήρος, ὰ, ον. Ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ ταριχηροῦ, παστὸς, καπνιστός. « Τὰ ταριχεῖα, « Αξ., τὰ ταριχευτὰ (κρέατα, ὀψάρια, λαχανικά), (Γαλλ.) salaisons. « Ἀγγεῖον ταριχηρὸν, « Αξ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐναπόθεσιν ταρίχους.

Ταρίχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάριχος.

Ταριχοπάλεις, ω (ὁ, ἡ), Κωμ. πλήρης (ἔμπειρος) ταρίχους. « Βόσπορος—, « Ἀθ.

Ταριχοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ ταρίχη (τὰ ἁλμυρὰ), τὸ ἐργαστήριον τοῦ ταριχοπώλου.

Ταριχοπωλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πωλῶ ταρίχη.

Ταριχοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ταρίχη (παστὰ, ἁλμυρὰ), μπαστιρματζῆς, μπακάλης.

Τάριχος (ὁ) καὶ Τάριχος, εος ους [τὸ], Π. τοῦ Ταρσὸς [†τήριος]. κρέας τι ἄλλο τι κατεσκευασμένον εἰς τρόπον νὰ μένῃ ἄσηπτον, παστὸν, καπνιστὸν, (Τουρκ.) μπαστιρμὰς, τουρσὶ κτλ. ος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Ταριχευτὸς. « Νεκτάριχος, εἰσορᾷν Αἰγύπτιος, « Σοφ. Ταρσὸς.

Ταρίχω, Μ. ὀξω; Γλσ. ἀντὶ Ταρσέω.

Ταρκάνη, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ὄρνεα.

Ταρκάνη καὶ Τάρκη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ταρτάγη = Σαργάνη, κόφα, γεργάθι κτλ.

Ταρπήμεναι, Π. ἀντὶ Ταρπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρπω.

Ταρπονή (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ταρπάνη.

†Ταρπὸς (ἡ), Γλσ. = Τάρπη, (παρβλ. Ταρσός).

Ταῤῥίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ταῤῥός.

Ταῤῥόθος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐπιτάῤῥοθος.

Ταῤῥός, Ταῤῥὼ κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Ταρσὸς κτλ.

Ταρσὰ (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ

Ταρσὸς (ὁ), [τέρσω], (κυρ.) ἡ καλαμωτὴ ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρὶ ἢ τὰ ἰπωρικά. « Τυρὸς δ' οὐ λείπει με... ταρσοὶ δ' ὑπερῳχθέες αἰεί, « Θκρ. 2) (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε πλεγμένον ἢ ἀραδιασμένον ὡς ἐν ταῖς βέργαις τῆς καλαμωτῆς. « Ταρσοὺς καλάμων διασοιδάζοντες, « Ἡρ. 3) (μτνμ.) ἡ πτέρυξ (κυρ. ἡ σειρὰ τῶν κονδυλίων τῆς πτέρυγος) πτηνοῦ. 4) τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπίου, (κατ' ἔκτ.) τὸ κωπὶ ἢ ἡ σειρὰ τῶν κωπίων (Ἡρ. Η', 12, Πλ. Ις', 3). 5) ἡ σειρὰ τῶν Ἰονιτῶν τοῦ πριονιοῦ (Ὀππ. Ἀλ. Γ', 207).

6) ἡ σειρὰ τῶν βλεφαρίδων, (κατ' ἔκτ.) τὸ βλέφαρον. 7) (συγν.) τὸ πλατὺ μέρος ἢ πατοῦνα (τὸ ἄλλ. Πέλμα) τοῦ ποδὸς, (Ἡρ. Θ', 37, Ἰλ. Δ, 37).

Ταρτόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἁπλόνω (Στεγνόνω) εἰς τὸν ταρσὸν (εἰς τὴν καλαμωτὴν)· σχηματίζω τι (καὶ συχνότ. πθ. σχηματίζομαι ἢ εἶμαι σχηματισμένος) εἰς εἶδος καλαμωτῆς. « Ταῤῥοῦντο αἱ ῥίζαι, « Θρρ., συμπεριπλέκονται, (παρβλ. Καρκινοῦμαι). « Φλεὼ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν (ἐκ) τετάρσωται, « Ἱππκρτ. (ἐπὶ φυτ.) « Τεταρσωμένος, « Δσκρ. πτερυγοειδῶς διατεθειμένος, (Γαλλ.) pinnatifide.

Ταρσιόδης, εος (ὁ, ἡ)· σχηματισμένος (ἀραδιασμένος ἢ συμπεπλεγμένος) εἰς εἶδος ταρσοῦ (καλαμωτῆς).

Τάρσωμα (τὸ). τὸ πλέγμα τοῦ ταρσοῦ (τῆς καλαμωτῆς)· (μτνμ.) ἡ σειρὰ τῶν κωπιῶν.

Τάρταρα (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τὸ Τάρταρος.

Ταρτάρειος, α, ον. Ὁ τοῦ ταρτάρου ἢ ἐν τῷ ταρτάρῳ, καταχθόνιος.

Ταρταρίζω, Μ. ἰσω. Τρέμω (κυρ. ὑπὸ ψύχους), (ὄθ. τὸ κοιν. Νταρνταντίζω).

Ταρτάριος, α, ον, καὶ

Ταρταρεῖος, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ταρτάρειος.

Ταρταρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖς (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) τοῦ Ταρτάρου.

Τάρταρος (ὁ καὶ σπν. ἡ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Τὰ τάρταρα), [ἄνμπτ. ἀνάλογ. τοῦ Γάργαρα, Κάρκαρος κτλ.]· τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ ᾅδου (ὅπου ἐτιμωροῦντο οἱ κακοῦργοι), ἡ κόλασις (τῶν παλαιῶν)· (ἐν γέν.) βάραθρον· ἄβυσσος. « Κρυεροὶ—, « Ὑπ. « Τάρταρα γαίης, « αὐτ., τὰ βάθη τῆς γῆς.

Ταρταρόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ῥίπτω (Κρημνίζω, Καταδικάζω) εἰς τὸν τάρταρον

†Ταρφεία, ἐπίρ. καὶ

Ταρφέες, πλθ. τοῦ Ταρφύς.

Ταρφειὸς, ὰ, ὸν, Π. = Ταρφὺς.

Ταρφῆη, Π. ἀντὶ Ἐτέρφθη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὁρστ. καὶ

Ταρφθήμεναι, Π. ἀντὶ Ταρφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρπω.

Τάρφος, τος-τους (τὸ), Π. πύκνωμα (κυρ.) « Ἄλγεα—, « Ὅμ., τὸ πυκνότερον μέρος (τὸ βάθος) τοῦ δάσους, [ἐκ τοῦ

Ταρφὺς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [τρέφω]. πυκνὸς, δασύς. » Θῆξ—, « Αἰσχλ. « Ταρφέες ἰοὶ, « Ὅμ., ἀλλεπάλληλοι. » Ταρφειαὶ νιφάδες (κόρυθες), « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ταρφέα, ἐπίρ. Συχνὰ, συχνάκις.

†Τάρχαι (αἱ), = Τάρχεα.

Τάρχαία, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἀρχαῖα

Ταρχαίνω [τάρχη], = Ταρίσσω.

†Ταρχάνιος, α, ον, Γλσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδείαν (νεκροῦ), (Γαλλ.) funéraire, [ἐκ τοῦ

†Τάρχεα (τὰ), Γλσ. [ταρχύω]. ἡ κηδεία (τὰ τελούμενα εἰς τὴν ταφὴν, τὰ νομιζόμενα) νεκροῦ.

ξΤαρχεῖον (τὸ). ταφεῖον, κοιμητήριον, (ὄθ. εἰς τὴν Αἴγυπτ.) = Ταριχεῖον.

†Ταρχεύω, Μ. εὐσω. καὶ

ξΤαρχέω-ῶ, Μ. ἤσω, Γλσ. ἀντὶ Ταρχύω.

Ταῤῥχὴ (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Ταραχή.

†Τάρχης, εὔχρ. κυρ. τὸ πλθ. Τάρχεα.

ξΤαρχύματα (τὰ). = Τάρχεα, [ἐκ τοῦ

Ταρχύω [ταριχεύω], Μ. ὐσω, Π. ἀντὶ Κηδεύω (νεκρὸν), ἐνταφιάζω. «Χθονὶ («Τύμβῳ, « Στήλῃ)—, « Ὅμ. » Τὸν δὲ νέκυν ἀποδαῦσαι, ἄφαρ ἐ ταρχύσωσιν, « Ἰλ. Π. « Οὔνομα ταρχύσας, « Ἐπγρ., ἐγείρας κενοτάφιον εἰς ὄνομά του.

Τᾶς, Δ. ἀντὶ Τῆς, ἡ Ἡς, γεν. θηλ. τοῦ Ὁ ἡ Ὅς.

Τᾶσδε, Δ. ἀντὶ Τῆσδε, γεν. θηλ. τοῦ Ὅδε.

Τάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τείνω, τέντωμα (« Ὀφρύων—, « Ἐπγρ.)· (μτνμ.) ἔπίτασις («Φωνῆς—, « Αξ.) ῥοπὴ· προσπάθεια· (γρμτ.) τονισμὸς λέξεως, προσῳδία. « Βαρεῖαι τάσεις καὶ ὀξεῖαι, « Δ. Ἁλ.

Τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω (Τοποθετῶ) κατὰ τάξιν, διευθετῶ, τακτοποιῶ, ῥυθμίζω. « Τάττειν τὸν κόσμον, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Φύσει σώφρων καὶ τεταγμένος ταῖς ἐπιθυμίαις, « Πλ., μέτριος· αὐτάκτος. 2) (ἰδιαιτ.) βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα, παρατάττω. « Τάσσειν εἰς μάχην τὴν στρατιάν, « Ξεν. « Ἐν τοῖς ὑγῶσι πρῶτον ἑαυτὸν τάττων, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Ἐπὶ τεσσάρων ταξόμενος τὰς ναῦς, « Θκ. (καὶ πθ.) « Ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην, « αὐτ. « Ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι, « Ξεν. « Οὐδένα κόσμον ταχθέντες, « Ἡρ. « Τεταγμένη στρατιὰ, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) « Τάσσω ἐμαυτὸν μετὰ σοῦ, « Φλάτ., εἶμαι σύμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην σου, (Γαλλ.) Je me range de votre avis. « Ταττόμεναι ὑπὸ θιῷ (ὑπὸ ἐξουσίαν), « Ἐρφ., διατελῶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς, ὑποτάσσομαι. 3) βάλλω εἰς τὴν σειρὰν (εἰς τὸν ἀριθμὸν), καταστάτω. « Εἷς τοὺς ἄνδρας—, « Ξεν. « Ἐπὶ μιᾶς (ἐνν. τάξεως), — « αὐτ., εἷς μίαν ἢ τὴν αὐτὴν τάξιν. » Τάττειν τὴν μουσικὴν ἐν παιδείᾳ, « Ἀριστ. « Ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι (« Μετὰ τῶν ἀδελφῶν)—, « Πλ., Συν, « Ἐμαυτὸν τάττω τῶν ἀπιστούντων « Δμ. 4) διορίζω (εἰς θέσιν). « Ἄρχοντας—, « Ξεν. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἰτ. ἡ γεν. ἡ δοτ. προθετ. ἐκ θ'.) « Ἐπὶ ταῖς τριήρεσιν (« Ἐπὶ τὰς πράξεις) τάττειν τινά, « Δμ., Ἰακρ. (καὶ πθ.) « Ταχθεὶς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, « Ἡρῳδ. (ᾗ πθ.) « Ἐπ' οὐ ἐτάχθημεν, ταύτῃ πειρασόμεθα εἶναι χρηστοί, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) « Ταχθέντες ἀναλαβεῖν, « Πλάτ. « Οἱ τεταγμένοι φύλακες, « Πλ. 5) (κυρ. ἐπὶ ποσότ. πληρωτέας) προσδιορίζω, (ὅθ. τὸ (Γαλλ.) taxer, (καὶ τὸ κοιν.) τάζω. « Τάξαι τῷ ναύτῃ ὁρυμήν, « Ξεν. « Φόρους τάττειν τινί, « Αἰσχν. « Θάνατον τὴν ζημίαν τάττειν, « Δμ. (καὶ μσ.) « Ἀποτείνει ζημίαν τὴν ἂν οἱ ἱέρεις τάξωνται, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἐτάξατο φόρους οἱ προσιέναι κατὰ ἔθνεα, « Ἡρ. (καὶ αὐτπθ.) « Παρέδοσαν ἑαυτοὺς ἀμαχητί, καὶ φόρον ἐτάξαντο, « Ἡρ. ὑπεσχέθησαν νὰ πληρώνουν ὡρισμένην τινὰ ποσότητα. « Δῶρα τὰ ἐταξάντο, ἀγίνεον, « αὐτ., (κοιν.) τὰ ἀποῖα εἶχαν τάξῃ. « Καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι, « Θκ., νὰ τὰ πληρώσουν μὲ διορίξ. « Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν, « αὐτ. (καὶ ἀλλπθ.) « Τάξασθαι ἡμέραν πρός τινα, « Πλθ. « Τῶν ἔσωθεν αὐτῷ ταξαμένων, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἡμέρα (« Χώρα) τεταγμένη, « Συν., Ξεν. « Ὁ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται, « Πλ. 6) προστάζω, παραγγέλλω, διατάττω. « Οὐκοῦν σὺ ἀπαγγείλας ἂν; ὁ δὲ εἶπεν, Εἰ σὺ τάττοις· ἀλλὰ τάττω, ἔφη, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας, « Θκρ. (καὶ πθ.) « Τὸ ταχὺ θέν τελεῖν, « Σοφ.

Τάτα, τιμητ. προσφών., = Τέττα.

Τατᾶ! ἐπιφών. Σχέτλ., = Παπαῖ, Ἀτταταῖ κτλ.

Τατάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Τητάω.

Τᾶτες, Δ. ἀντὶ Τῆτες.

Τατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ τείνειν (τεντόνειν), τάσεως ποιητικός.

Τᾶττιον, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὸ αἴττιον.

Τάττω, Ἀττ. ἀντὶ Τάσσω.

†Τατύρας καὶ Τάτυρος, ου (ὁ), [Περσ.] ὁ φασιανὸς (ὄρνις).

Τατώμενος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τητώμενος.

†Ταύλη, Ταυλίζω, = Ταβλα, Ταβλίζω.

†Ταύρα, ας (ἡ), ἀρχ. ἡ στείρα βοῦς (ἀγελάδα).

Ταυράω-ῶ (χ. Μ.). (ἐπὶ βοὸς) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, ἐπιθυμῶ τὸν ταῦρον.

Ταυρέα(έη)-ῆ, εης-ῆς (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα τοῦ ταύρου. 2) (συνεκδ.) μάστιξ ἢ (ᾗ) τύμπανον ἀπὸ δέρμα ταύρου.

Ταύρειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ ταύρου ἢ ἀπὸ δέρμα ταύρου. « Αἷμα (« Ἀσπὶς) —, « Θκ., Ὅμ. ||. (οὐσ.) « Ταυρεία (ἐνν. δορὰ ἢ μάστιξ), = Ταυρέη, (ἴδε καὶ Ταύρεος).

Ταυρειών, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν μηνῶν παρὰ Κυζικηνοῖς. (ἴδε Ταύρεος ᾗ Ταύρια).

Ταυρελάτης [ταῦρος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ κυνηγῶν ταύρους ἢ τὸν ταῦρον, (ἴδε Ταυροκαθάπτης).

Ταυρίλαφος (ὁ), εἶδος φορτηγοῦ ζώου τῆς Ἰνδ.

Ταυρελέφας, αντος (ὁ), εἶδος ζ. (μεταξὺ ταύρου καὶ ἐλέφαντος) τῆς Ἰνδ.

Ταύρειος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ταύρειος, (κυρ. ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν, ἢ διότι τῷ ἐθυσίαζον ταύρους, ἢ διότι ὁ Ὠκεανὸς καὶ οἱ ποταμοὶ παριστάνοντο μὲ κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρου).

Ταυρῆ, ῆ), κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Ταυρέα.

Ταυρηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν ταῦρος, μὲ ἄγριον βλέμμα.

Ταύρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ ταυρείου Ποσειδῶνος.

†Ταυριανός, ἡ, όν, (νλγ.). Γεννημένος ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Ταύρου.

‡Ταυριάω-ω (χ. Μ.), = Ταυρόω.

Ταυριδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ταῦρος.

Ταυρικὸς, ἡ, όν. Ταύρου ἴδιος, ταύρειος.

Ταυροβόας, ου (ὁ), Π. ὁ βυῶν ὡς ἂν ταῦρος (ἔχων φωνὴν ταύρου).

Ταυροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, φονεύων) ταῦρον ἢ ταύρους. « Τελετὴ —, « Ἐπιγρ., ἡ διὰ θυσίας ταύρου ἢ ταύρων (κυρ. εἰς τιμὴν τῆς Ῥέας), (συγχ. τῷ Ταυροπόλος).

Ταυρόβορος (ὁ, ἡ), (παρυξ.) = Ταυροφάγος. 2) (προπαρυξ.) φαγωθεὶς ὑπὸ ταύρου.

Ταυρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γαστέρα ταύρου (μεγάλην).

Ταυρογενὴς, ές (ὁ, ἡ). γεννημένος ἢ κατάγομένος ἀπὸ ταῦρον.

Ταυροδέτης, ου (ὁ) καὶ Ταυροδέτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ δένων ταῦρον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Βύρσα —, « Ἐπιγρ.

Ταυροδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κολλημένος) μὲ ταυροκόλλαν.

Ταυροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) ταύρου.

Ταυρόθρους (ὁ, ἡ), Π. [τ. θρόος], = Ταυρόφθογγος.

Ταυρόθυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ θυσίας ταύρου ἢ ταύρων. « Λυσιθέη —, « Ὀρφ., (παρὰ Ταυροβόλος).

†Ταυροκαθάπτης [τ. καθάπτομαι], ου (ὁ), Γλσ. ὁ κυνηγῶν ἔφιππος ταῦρον (κυρ. εἰς τά-

†Ταυροκαθάψια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καθ' ἣν γίνεται ταυρομαχία.

Ταυρόκερως, ωτος καὶ

Ταυροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παριστανόμενος μὲ κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρου.

Ταυροκόλλα, ης (ἡ). κόλλα κατεσκευασμένη ἀπὸ αὐτιὰ κλπ. ταύρου.

Ταυροκολλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ταυροκόλλαν.

Ταυρόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταυροκέφαλος.

Ταυροκτονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κτείνω (Φονεύω ἢ Θυσιάζω) ταῦρον ἢ ταύρους, [ἐκ τοῦ

Ταυρόκτονος (ὁ, ἡ), (παρυξ.) ὁ φονεύων ἢ φονεύσας ταῦρόν ἢ ταύρους· (προπαρυξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ ταύρου.

†Ταυρομαχία (ἡ) καὶ

†Ταυρομάχιον (τὸ), Ἐπιγρ. μάχη ταύρων ἢ πρὸς ταύρους.

Ταυρομέτωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέτωπον (ᾗ συνεκδ. πρόσωπον ἢ κέρατα) ταύρου.

Ταυρόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μορφὴν ταύρου.

Ταυροπόλια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμ. Ταυροπόλου.

Ταυροπόλος καὶ Ταυροπόλη (ἡ), (ἐπίθ. ἢ Ἀρτεμις (ἡ διότι ἐταύρωτο μὲ βρόμαχον, ἢ διότι ἐτιμᾶτο εἰς τοὺς Ταύρους τῆς Σκυθίας [εἰς τὴν Ταυρίδα], ἢ διότι ναῦται ταυροπόλοι, « Ἀθ., μάγισσαι προσφέρουσαι θυσίας εἰς τὴν Ἑκάτην.

Ταυροπους, ὁποδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πόδας ταύρου.

Ταυροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου.

Ταῦρος (ὁ), [†ταῦς]. τὸ ἄρσεν. ἀμνιωτὸν χιστον βιῶδι, (Ταυρκ.) μπεγάς. 3) (ἀστρονμ.) ὁ ἀνήρ. 3) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. 4) τὸ περίνεον, (ὅθεν Δᾳ ταυρος, (ἀστρονμ.) ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. 6) ὁ ἱερεὺς τοῦ Ταυρέου Ποσειδῶνος.

Ταυροσφαγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Σφάζω (προθυσίαν) ταῦρον.

Ταυροσφάγας (ὁ, ἡ). ὁ σφάζων ταῦρον ἢ ταύρους, Ταυροκτόνος.

Ταυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ταύρους (ἐπίθ. τοῦ Βάκχ, διότι εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς ἐβόσκετο βραβεῖον ταῦρος).

Ταυροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ταῦρος (ἔχων μορφὴν [ἐξωτερικὴν] ταύρου).

Ταυρόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γρόφθογγον (φωνὴν) ταύρου.

Ταυροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ταῦρον ἢ φονεύσας ταῦρον, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ).

Ταυροφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (βαστάζων) ταῦρον· (προπαροξ.) ὁ φηγόνος (ὑχούρενος ἐφ' ἁμάξης συρομένη) ὑπὸ ταύρων.

Ταυραφωλὴς, ές (ὁ, ἡ), ταύρῳ ὅμοιος ἢ φύσιν ἢ τὸ εἶδος.

Ταυρόω-ῶ, Μ. ὠσω. Μετασχηματίζω εἰς ταῦρον· (μτφορ.) ἐξαγριόνω. « Ὅμμασι ταυρουμένην, « Εὐρ., ταυρηδὸν ὑποβλέπουσαν, ἀγριωμένην, (παρβλ. Ἀποταυρόω).

†Ταυρὼ, ους-οῦς (ἡ), (ἐπίθετ.) ἡ Ἀρτεμις (Ἄλλ. Ταυροπόλος).

Ταυρῶπις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ

Ταυρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τοῦ †ὠψ]. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ βλέμμα ταύρου, ἀγριωπός.

Ταυρῴψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Ταυρωπός.

†Ταῦς ἡ Τοῦς, ἀρχ. Δ. (ἄχρ.) ἀντὶ Μέγας, (ἐξ οὗ Ταύγετος).

†Ταύσιμος (ὁ, ἡ), Γλσ. καὶ

Ταυσιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τηΰσιος.

Ταῦτά, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ Τὰ αὐτά.

Ταῦτα, πλθ. οὐδ. τοῦ Οὗτος.

Ταυταγί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Ταῦτα γε.

†Ταυτάζω, Μ. ἀσω. Λέγω ἢ Πράττω τὰ αὐτά, γέν. Ἐνδιατρίβω εἰς τὰ αὐτά, (ἴδε Ταυτάζω).

Ταῦτη καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) Ταυτηί.

Ταύτης καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) Ταυτησί, γεν. τοῦ Οὗτος.

Ταυτί, Ἀττ. ἀντὶ Ταῦτα.

†Ταυτίζω, Μ. ἰσω. Θεωρῶ ἢ Καλαμβάνω τι ὡς ταὐτὸ (τὸ αὐτὸ) μὲ ἕτερον, (Γαλλ.) identifier. ||. (μα.) = Ἰδιοποιοῦμαι.

Ταὐτὸ ἢ Ταυτὸ, κατὰ κρα. ἀντὶ Τὸ αὐτό.

†Ταυτόαιμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος.

†Ταυταβουλία (ἡ), (νλγ.). ταὐτόσημος συμβουλή ἢ (ᾗ) ἀποψις (θελήσεως).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Ταυτογενής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής, ὁμογενής.
†Ταυτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Γράφω τὰ αὐτά (περὶ τῶν αὐτῶν ἢ μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον). « Ταυτογραφούμενα, « τὰ περὶ τῶν αὐτῶν πραγματευόμενα ἢ μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον γραμμένα συγγράμματα.
†Ταυτόζυξος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ὁξασίαν (τὰ αὐτὰ φρονήματα), ὁμοιόδοξος.
†Ταυτοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Εἶμαι αὐτὴν δύναμιν (ἰσχὺν ἢ ἀξίαν ἢ σημασίαν).
†Ταυτοειδής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὁμοειδὴς ἢ ὁμοιόμορφος.
†Ταυτεπεια (ἡ), = Ταυτολογία.
†Ταυτοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ταυτολογέω.
†Ταυτοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὸ αὐτὸ (ἔργον).
†Ταυτοεργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
†Ταυτοζήλωτος (ὁ, ἡ). (νλγ.). ὁ ἔχων (κινούμενος ἀπὸ) τὸν αὐτὸν ζῆλον, ἐπίσης ζηλωτὸς (πρόθυμος).
†Ταυτοθελής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ θέλων τὸ αὐτὸ (ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον θέλησιν). « Τὸ αὐτοθελὲς, » = Ἡ ταυτοθελία.
†Ταυτόθρους (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ταυτόφωνος.
†Ταυτοκίνητος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (πάντοτε ἢ μὲ ἄλλον τινὰ) κίνησιν.
†Ταυτοκλινής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (ἀστρον.) κλίσιν (κείμενος ὑπὸ τὸ αὐτὸ κλίμα).
†Ταυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἐπαναλαμβάνω μὲ ἄλλας λέξεις) τὰ αὐτά.
†Ταυτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων (μὲ ἄλλας λέξεις).
†Ταυτολογικῶς, ἐπίρ. Διὰ ταυτολογίας.
†Ταυτολόγος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ λέγων (ἐπαναλαμβάνων μὲ ἄλλας λέξεις) τὰ αὐτά.
†Ταυτόμματον, Ἀττ. κατὰ κρᾶ. ἀντὶ Τὸ αὐτόμματον.
†Ταυτομήκης, ες (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μῆκος, ἰσομήκης.
†Ταυτόν, Ἀττ. κατὰ κρᾶ. (πρὸ φων.) ἀντὶ Τὸ αὐτό.
†Ταυτοπάθεια (ἡ), (νλγ.). τὸ πάσχειν τὰ αὐτὰ, Ὁμοιοπάθεια, [ἐκ τοῦ
†Ταυτοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ πάσχων τὰ αὐτὰ, Ὁμοιοπαθής.
†Ταυτοποδία (ἡ), Σχλ. ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποδὸς εἰς τὸν αὐτὸν στίχον.
†Ταυτοπροσωπικῶς, ἐπίρ. Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον.
†Ταυτοσήμαντος καὶ Ταυτόσημος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ σημαίνων τὸ αὐτὸ (ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν).
†Ταυτοσθενὴς, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ἰσοσθενὴς, Ταυτοδύναμος.
†Ταυτόσπορος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος (γένους).
†Ταυτοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἔχω τὰς αὐτὰς συλλαβάς.
†Ταυτότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι τὸ αὐτό. (Μλλν.) identité, conformité· (γραμ.) tautologie, ἐπανάληψις.

†Ταυτοφωνία (ἡ), (νλγ.). ταυτότης φωνῆς, [ὡς οὐσ. τοῦ
†Ταυτόφωνος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνήν.
†Ταυτώνυμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὁμώνυμος.
Τάφε, Π. ἀντὶ Ἔταφε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τοῦ Τίθημι.
ζΤαφεῖος, α, ον, ἴδε Ταφήϊος.
Ταφείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μεχ. τοῦ Θάπτω.
Ταφεύς, έως (ὁ). ὁ θάπτων τοὺς νεκροὺς, ἐνταφιαστὴς, νεκροθάπτης.
Ταφή (ἡ), τὸ θάπτειν, θάψιμον (νεκροῦ)· (συχν. πλθ.) τελετὴ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία· (ἐνίοτε) ἀντὶ Τάφος ἢ Ταφεῖον (« Εἰς ταφὰς τιθέναι, « Σοφ. « Καὶ αὐτοῦ εἰσὶ ταφοὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι. « Ἡρ.)· (ἐνίοτε) ἔξοδα τῆς ταφῆς. « Οὐδὲ τοῖς θάψασι (τὸν πατέρα) τὴν ταφὴν ἀπέδωκε, « Δημ.
Ταφήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ταφεῖος, ἀνήκων εἰς ταφήν. « Μῆλα ταφήϊα, « Ἀπλλν., τὰ θυσιαζόμενα εἰς τὴν κηδείαν νεκροῦ.
Τάφιος, α, ον, Π. = Ταφήϊος.
Τάφιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Τάφου.
Ταφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τάφου (μνήματος).
Τάφον, Π. ἀντὶ Ἔταφον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τοῦ Τίθημι.
Τάφος (ὁ), [θάπτω]. μνῆμα (νεκροῦ). 2) Π. ἀντὶ Ταφὴ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία· (ἴδιαιτ.) τὸ τραπέζι τῆς θανῆς, (ἄλλ.) Περίδειπνον (« Δύτάρ ὁ τοῖσι τάφον δαίσυ, « Ἰλ. Ψ.) καὶ οἱ τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθνόντος ἀγῶνες. « Ἐς τάφον, ὅθι πάντας ἐνίκα, « Ὀδ. Γ.
Τάφος [τέθηπα], ους-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Θάμβος, ἔκπληξις.
Ταφρεία (ἡ), τὸ ταφρεύειν, σκάψιμον (ἄνοιγμα) τάφρου· φραξίμον (περίκλεισμα) μὲ τάφρον.
Τάφρευμα (τὸ), = Τάφρος· χαράκωμα, [ἐκ τοῦ
Ταφρεύω, Μ. εὐσω. Σκάπτω (Ἀνοίγω, Ὀρύσσω μὲ) τάφρον.
Τάφρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάφρος.
†Ταφροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. τραβῶ χανδάκι (τάφρον).
Ταφροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τάφρου (χανδακιοῦ).
ζΤαφροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) τάφρον.
Τάφρος (ἡ), [θάπτω]. ὄρυγμα ἐπίμηκες, χανδάκι, (κοιν.) τράφος· (ἐνίοτε) ὑπόνομος.
Ταφρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ταφροειδὴς.
Ταφρωρύχος (ὁ). ὁ σκάπτων (ὀρύττων) τάφρον, (Τουρκ.) λαγουμτζῆς.
Ταφὼν, οὖσα, ὄν, Π. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.
Τάχα, ἐπίρ. (χρον.) = Ταχέως. « Τάχα σε παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη, « Θκρ. « Τάχα ἐπειδὰν, « Πλάτ., = Ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ἀρ' οὗ. 2) (συνήθ. Διςακτ.) ἴσως, τυχὸν, πιθανῶς. « Τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν, « Πλάτ., Γρρ. (καὶ παραλλ.) « Τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι, « Ἀρχρ.
Ταχέως (τὸ συγκρ. ἀνωμλ. Θᾶσσον καὶ τὸ ὑπερθ. Τάχιστα), ἐπίρ. Κατὰ τάχος, ὀγλίγωρα.
Ταχινὰ, ἐπίρ. ἴδε Ταχινός.
Ταχίνης, ου (ὁ) καὶ
Ταχινὸς, ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Ταχὺς, ὀγλίγωρος. « Πτῶξ (« Ἔλαφος)—, « Ἐπγρ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) « Ταχινὰ, ἐπίρ. ἀντὶ
Ταχινῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ταχέως.
Τάχιον, ἐπίρ. τοῦ Ταχέως.
Τάχιστα, ἐπίρ. τοῦ
Τάχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Ταχίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνωμλ. τοῦ Ταχὺς, ὀγλιγωρότερος, -ότατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τάχιον, ἐπίρ. = Θᾶσσον, ταχύτερον, (ὑπερθ.) Τάχιστα, ἐπίρ. = Τὴν ταχίστην, (ἴδε Ταχύς).
Τάχος, εος-ους (τὸ), = Ταχύτης, ὀγλιγωράδα. « Ψυχῆς —, « Πλάτ., ὀξύνοια, ὀρμαστηριότης. « Σημασίας—, « Ῥιρ., γοργότης, ζωηρότης. » Ὡς εἶχον τάχους, « Θκ., ὅσον ὀγλιγωρότερα ἠμποροῦσαν. (καὶ ἀλλ.) » Ὅσον (« Ὅτι, « Ὅ, « Ὡς) τάχος, « (καὶ προθετ.) » Διὰ τάχους, » Ἐν τάχει. « Κατὰ τάχος, « (καὶ ἀλλ.) » Τάχει, » Τάχους, = Ταχέως. « Ἅπτε τάχος πεύκας, « Ἐπγρ.
Ταχὺ, ἐπίρ. ἴδε Ταχύς.
Ταχυάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ἁλισκόμενος, εὐάλωτος. « Χώρη—, « Ἡρ.
†Ταχυβάδιστος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ
Ταχυβάμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Ταχυβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (βαδίζων, περιπατῶν) ταχέως.
Ταχυβλαστία (ἡ). τὸ νὰ βλαστάνῃ (φυτρώνῃ) τι ταχέως, ἡ πιρὶ τὸ βλαστάνειν ταχύτης.
Ταχυβουλὰς (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως βουλευόμενος, παλίμβουλος, ἄστατος, ἐπιπόλαιος.
Ταχυγαμία (ἡ), τὸ νὰ συνάπτῃ τις ταχέως (πρόωρα ἢ ἀπροβλέπτως) γάμον.
Ταχύγηρος, Ἰων. ἀντὶ-
Ταχύγγηρως (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως γηράσκων.
Ταχυγλωσσος (ὁ, ἡ). ταχὺς τὴν γλῶσσαν, ταχυλόγος.
Ταχυγονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ταχυγόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (καρποφορῶν) ταχέως.
Ταχύγουνος (ὁ, ἡ), Π. ταχὺς τὰ γόνατα (γοῦνα), ταχύπους.
Ταχυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ταχέως, εἶμαι-
Ταχυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ταχέως. ‖. (οὐσ.) στενογράφος.
†Ταχυδακρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόχειρα τὰ δάκρυα, ταχὺς εἰς τὸ δακρύειν, (γέν. ἐξής. τοῦ Ἀριδακρυς).
Ταχυδινὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος (περιστρεφόμενος) ταχέως.
Ταχυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ταχέως.
Ταχυδρομία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ταχυδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ταχέως, ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον (εἰς τὸ τρέξιμον).
Ταχυεργὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ταχύεργος.
Ταχυεργία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ταχύεργος (ὁ, ἡ). ταχὺς εἰς τὸ ἔργον τω, δραστήριος. (Γαλλ.) expéditif. 2) (ἐνίοτε) ἀστόχαστος· ἄστατος.
Ταχυήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (διὰ ταχείας εἰρεσίας) κινούμενος (κωπηλατούμενος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ταχυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων (ἢ ἀποθνήσκων μὲ) ταχὺν θάνατον.
‡Ταχύϊππος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ ταχύτητος ἱππεύων, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ταχύπωλος).
Ταχυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως κινούμενος.
‡Ταχυκρίσιμος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ ταχέως κρινόμενος (λαμβάνων κρίσιν).
Ταχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ταχέως.
Ταχυμαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως μανθάνων (εὐμαθὴς).
Ταχύμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως μανίζων (χολιάζων), ὀξύθυμος.
Ταχυμήτης, ου (ὁ) ἄ
Ταχυμῆτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύβουλος.
Ταχυμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ταχέως γινομένη μήτηρ (γεννῶσα συχνά), πολύγονος.
‡Ταχύμοιρος ἄ
Ταχύμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχεῖαν μοῖραν ἔχων, βραχύβιος, ταχυθάνατος.
Ταχύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχυλόγος.
Ταχυναυτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἁρμενίζω ὀγλίγωρα, Ταχυπλοέω.
‡Ταχύνοια (ἡ). τάχος νοὸς, ὀξύνοια, [ἐκ τοῦ
‡Ταχύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νοῦν ταχὺν (ὀγλίγωρον), ὀξύνους.
Ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω· (ἀμτδτ. ἡ ἑλλ.) κάμνω ὀγλίγωρα.
‡Ταχύοδος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ὁδεύων, ὀγλίγωρος.
Ταχυπειθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως πειθόμενος, εὐπειστος.
‡Ταχυπέτης, ου (ὁ). ὁ ταχέως πετῶν, ταχύπτερος.
Ταχυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ὀγλίγωρα, εἶμαι ταχύπλους.
Ταχυπλοΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ταχύπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ταχέως, ὀγλίγωρος εἰς τὸ πλεύσιμον.
Ταχύπνοια (ἡ), τὸ νὰ ἀναπνέῃ τις ταχέως (συχνά), κοπταυάσασμα.
Ταχύπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ταχέως (διὰ ταχείας πομπῆς). » Διωγμὸς —, « Αἰσχλ.
‡Ταχύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ὑποπτεύων, πολλὰ φιλύποπτος, (ἄλλ. διορθ. Καχύποπτος).
Ταχυπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος ταχέως.
Ταχύποτμος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχύμορος.
Ταχύπους, οδος (ὁ, ἡ). ταχὺς τοὺς πόδας, τρέχων ὀγλίγωρα.
Ταχύῤῥαιστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύπους.
Ταχυπτεροῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πτεροῤῥύω ταχέως, πίπτουν ὀγλίγωρα τὰ πτερά μου.
Ταχύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀγλίγωρα πτερὰ (πετῶν ταχέως).
Ταχύπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ταχεῖς πώλους (ἵππους), ἱππεύων ταχέως, ὀγλίγωρος (ἐπιτήδειος) ἱππεύς.
Ταχύῤῥυθμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μὲ πολλὴν ῥύμην (πολὺ ῥθιον), ὀγλίγωρος.
Ταχύῤῥωστος (ὁ, ἡ), Π. [ταχὺς, ῥώομαι] ἄ. ταχυκίνητος. » Πελειὰς—, « Σαφ., ταχύπτερος.
Ταχὺς, έος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθτ. Ταχύτερος, -ύτατος καὶ [συχνότ. ανμλ.] Ταχίων ἄ Θάσσων, Τάχιστος). Γοργὸς, ὀγλίγωρος, » Πόδας—, « Ὁμ., = Ταχύπους. » Πορεία (» Ἱππασία)—, « Ξεν. » Ναῦς—, « αὐτ. » Ὑπηρέτας ταχεῖς καὶ ἀάκνους, « αὐτ. » Ταχεῖα διήγησις, « Ἀρστ., σύντομος, (Γαλλ.) rapide. » Διὰ ταχέων (ἐνν. βημάτων), « = Διὰ τάχους. « Τὴν ταχίστην (ἐνν. ὁδὸν), « = Ὅσον τάχιστα. ‖ (τὸ οὐδ.) Ταχὺ (καὶ παρθτ.) Θᾶσσον ἢ Τάχιον, Τάχιστα, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ταχέως. » Ταχὺ καὶ ῥᾳδίως, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἔμφ. καὶ εἰρων.) » Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δημ. » Ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν, « Ἀρῤῥφ., ἀντὶ Οὐδόλως, (κοιν.) ταχειά! » Ὃς γὰρ ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὐκ ἐβοήθησε, ταχύ γ' ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κίνδυνόν τινα ὑπομείνειε, « Αξ. » Ἐπειδὰν τάχιστα, « Ακ., εὐθὺς ἀφ' οὗ. » Ὡς δὲ ἡμέρα τάχιστα ἐγεγόνει, « Ἡρ.
Ταχύσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως σκιρτῶν, εὔσκαρθμος, ταχυκίνητος.
Ταχυσκελὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ταχύπους.
Ταχύσπερμος καὶ Ταχύσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτῶν ταχέως σπέρμα.
Ταχυστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχυδινής.
Ταχυτὴς ἡ (σπν. καὶ ἀμφ.) Ταχύτης, ητος (ἡ). τὸ ἀῤῥημ. οὐσ. τοῦ Ταχὺς, ὀγλιγωράδα.
Ταχυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα ταχέως (συγνὰ καὶ μὲ εὐκολίαν).
Ταχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ταχέως, ταχύγλωσσος.
Ταχυχειλὴς, έος (ὁ ἡ), Π. ὁ ταχέως διὰ τῶν χειλέων φυσώμενος. » Αὐλὸς—, « Ἐπῤρ., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ταυχειλής).
Ταχύχειρ, ειρος (ἡ). ταχὺς τὰς χεῖρας, τεχνίεργος.
Ταχυχειρία (ἡ). ταχύτης χειρῶν, εὐχειρία, ταχυεργία.
(Τάω), θεματ. ἄχρ. τοῦ Τῆ καὶ Τεταγών.
Ταὼ, γεν. ένι. καὶ
Ταῷ, ὀνμστ. πλθ. καὶ
Ταῷ, δοτ. ένι. τοῦ Ταώς.
Ταὼν, ῶνος (ὁ), = Ταώς.
Τάων, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Τῶν ἢ Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅ ἢ Ὅς.
Ταὼς [ὀνμτρ.], ὼ (ὁ), (τὸ πλθ. Ταὼ ἢ Ταοὶ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) παγῶνι, 2) εἶδ. ἰχθ.
Τε, μόρ. ἐγκλιτ. ἢ Σύνδ. Συμπλ. ἐπιφερμένου ἢ τοῦ Καὶ:) » Εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι, « Θκ. (ἢ ἄλλου Τε) » Εἶδός τε, μέγεθός τε, « Ὁμ. (ἐνίοτε παραπληρωμ. ἢ ἐμφαντ.) » Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα σ' ἔκλυον αὐτοῦ, « Ὁμ.
‡Τέ, Δ. ἀντὶ Σέ, αἰτ. τοῦ Σύ.
Τέ', Π. (κατ' ἀποχρῆ) ἀντὶ
Τεά, Π. πλθ. οὐδ. τοῦ Τεὸς = Σός.
Τέγγω [συγγ. τοῦ τήκω, ῦθ. τὸ Ατ. tingo], Μ. τέγξω (πθ. πρκ. Τέτεγμαι, ἐγξαι, ἐγκαται, ἀόρ. πθ. Ἐτέγχθην), Βρέχω, μουσκεύω· (συνκδχ.) βάφω. » Δακρύοις τέγγειν κόρας, « Εὐρ. » Ψευδῆ τέγγειν λόγον. « Πινδ. 2) λούνω· (συνκδχ.) χύνω. » Ἰδρῶτα (» Δάκρυα)—, « Ἀρισττ., Πινδ. 3) (μτφορ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), μαλάσσω. » Μὴ τέγγεσθε, « Ἄρστφ, μείνετε ἄκαμπτοι (ἄτεγκτοι).
Τέγεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ τέγους. » Θάλαμος—, « Ἰλ. Ζ., ὁ παρὰ τὸ τέγος, (ἀλλ. Ὑπερῷον.
‡ Τέγη (ἡ), Γλσ ἀντὶ Στέγη.
Τεγκτὰς [τέγγω], ἡ, όν. Βρεγμένος, μουσκεμένος, ἢ δυνάμενος νὰ μουσκεύῃ, ἐπιδεκτικὸς τέγξεως· (μτφορ.) ὑγρὸς, εὐσυμπάθητος.
Τέγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τέγγω, βάξιμον, μούσκευμα κτλ.
Τέγος, εος-ους (τὸ), = Στέγος, στέγη, δροφὴ· (συνκδχ.) οἶκος· οἴκημα· δωμάτιον (κυρ. Ὑπερῷον)· (μτνμ.) περιφραγμὸς.
Τεῆς, ἴων. ἀντὶ Τῆς = Σῆς, γεν. τοῦ Τεός.
Τεθαλυῖα, Π. ἀντὶ Τεθηλυῖα, μτ. πρκ. (ἀντὶ ένς.) τῆς μτχ. τοῦ Θάλλω.
Τέθαμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Θάπτω.
Τεθαῤῥηκότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ ἀῤῥησθαῤῥούντως.
Τεθάφαται, Ἰων. ἀντὶ Τεθαμμένοι (αν, ἦσι, εἶσι, γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. πρκ. ἄ
Τεθάψομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Θάπτω.
Τεθέαμαι, πρκ. τοῦ Θεάομαι.
Τεθεῖεν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. ἀορ. ἄ τῆς εὐκτ. ἄ
Τέθεικα, ἐνεργ. ἄ
Τέθειμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τίθημι.
Τεθέληκα, πρκ. τοῦ Θέλω.
Τεθήλα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ένς.) τοῦ Θάλλω.
Τεθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
Τέθηπα (ὑπερα. Ἐτεθήπειν), μσ. πρκ. ἀντὶ ένς. τοῦ (ἀχρ.) Θάμβω = Θαμβῶ, κυττάζω μὲ ἔκπληξιν, ἐκπλήττομαι, ξυπάζομαι· τρομάζω· ἀπορῶ. « Τέθηπα ἀκούων νῆσον πλωτὴν, « Ἀρ. » Τέθηπα δὲ τεφρὼν, « Ὁμ.
Τεθλαγμένος, Δ. ἀντὶ Τεθλασμένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θλάω.
Τέθλιμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Θλίβω.
Τεθμιος, α, ον, Δ ἀντὶ Θεσμιος, νόμιμος ‖ (τὸ οὐδ.) Τέθμιον (οὐσ. ἀντὶ
Τεθμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεσμὸς.
Τέθναθι, πρστ. καὶ
Τεθναίην, εὐκτ. πρκ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνάκαμες, Δ. ἀντὶ Τεθνήκαμεν, ἀ. πρκ. τοῦ Τέθνηκα.
Τεθνάκην, Δ. ἀντὶ Ἐτεθνήκειν, ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνάμεν καὶ Τεθνάμεναι, Π. ἀντὶ Τεθνάναι.
Τέθναμεν, ατε, ασι, Ἀτ. ἀντὶ Τέθνηκαμεν, πλθ. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνασαν, Π. ἀντὶ Ἐτέθνασαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνᾶσι, Ἀττ. ἀντὶ Τεθνήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνασο, Π. μσ. ἀνμλ. πρς. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνεικα, Βοιωτ. ἀντὶ Τέθνηκα.
Τεθνειὼς, ῶτος ἢ ὼτος, Π. Ἰων. ἀντὶ Τεθνεώς.
Τεθνεὼς, οῦ. τοῦ
Τεθνεὼς, ῶσα, ὼς, Ἰων. Ἀττ. ἀντὶ Τεθνηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνήκα, πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ένς. καὶ
Τεθνήξομαι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνηὼς, Ἰων. Π. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τεθνάω, Π. ἀντὶ Τεθνηκώς.
Τείρεϊν, Π. ἀντὶ Θορεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θρώσκω ἢ Θόρνυμαι.
Τεθρυμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μετὰ θορύβου ἀτάκτως· συγκεχυμένως.
Τεθρύμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τρέφω.
Τεθρίμερον (τὸ). τεσσάρων ἡμερῶν διάστημα, τέσσαρες ἡμέραι.
Τεθριπηλάτης, ου (ὁ) ὁ ἐλαύνων τεθρίππον ἢ ἐπὶ τεθρίππου.
Τεθριππόβαμων, ονος (ὁ, ἡ), Πι. ὁ βαίνων (βαδίζων) ἐπὶ τεθρίππου.
Τεθριπποβάτης, ου (ὁ). = Τεθριππόβαμων.
Τέθριππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συρόμενος ἀπὸ) τέσσαρας ἵππους. ‖ - (οὐσ.) Τέθριππον, (ἀν.) ἅρμα μὲ 4 ἵππους, (Γαλλ.) quadrige. « Ἵππων τρέφειν τέθριππον, « Ἀριστρ. = Τεθριππότροφος.
Τεθριππότροφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέφω ἵππους διὰ τέθριππον, εἶμαι τεθριππότρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων ἵππους διὰ τέθριππον (ἅρμα).
Τεθρυλλημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπιτηδευτὸν (διαδεδομένον).
Τεθρυμμένως [θρύπτω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ τρόπον χαῦνον (μαλθακὸν), θηλυπρεπῶς.
Τεθυμένος, ἡ, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θύω.
Τεῖ, Δ. ἀντὶ Σέ, αἰτ. καὶ
Τεῖν, Π. ἀντὶ Σοί, δοτ. ἐν. τοῦ Σύ.
Τεῖδε, Δ. ἀντὶ Τῇδε.
Τεινεσμός (ὁ), εἶδ. κωλικῆς νόσου, τάνυσμα (διάδεσις πρὸς διάῤῥοιαν) χωρὶς νὰ ἐξαίνῃ κόπρος.
Τεινεσμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ πάσχων ἀπὸ τεινεσμόν
Τείνω [ἐκτάω], Μ. τενῶ (ἀόρ. Ἔτεινα, πρκ. Τέτακα καὶ πθ. Τέταμαι, ἀόρ. Ἐτάθην). Τεντώνω (συνδ.χ.) ἀφίγγω· δένω. « Τόξον—, « Ὅμ. « Ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) « Ἱμὰς, ὅς οἱ ὑπὸ θώρηκος τέτατο, « Ἰλ. Γ. « Ταθεὶς ἐνὶ θώρηκι, « Ὀδ. Χ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω. ψ. « Ἔκτορα τανύσας ἐν κονίῃσιν, « Ἰλ. Ο. « Ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, « Ἰλ. Π., κινῶ τὸν οὐρανόν μέ. (καὶ πθ.) « Πρηνὲς ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέτανται, « Ἰλ. Δ. « Ὡς τε σκώληξ ἐπὶ γτὴν κεῖτο ταθείς, « Ἰλ. Ν., Χ. « Φάσγανον ὑπὸ λαπάρην τέτατο, « Ἰλ. Χ., ἐκρέματο μακρὸν πλατύ. « Νηῒς ἱστία τέτατο, « Ὀδ. Α., ἦσαν ἀνοικτὰ ἢ γεμάτα (ἐπλ. κάρυκα). « Ἀὴρ (« Νὺξ, (καὶ μτν.) « Ὁλέσιμος) τέταται, « Ἡσ., Ὅμ., ἀνοικτάζει τὰ περιέχον. « Ὀρρύς μοι μία κεφαλὴ ἐπὶ πανεὶ μετώπῳ, ἐξ ὧτός τέτανται τοὐτέρου ἐμπρὸς (εἰς μάκρος), παρατείνω (συνδ.χ.) ἐπιτείνω. « Αἰῶνα—, « Εὐρ. « Αἰῶν—, « Αἰτχλ. (καὶ μτνμ.) « Μὴ τείνε μακρὰν (ἐνν. ὁδὸν). « Σοφ., μὴ δόξ. προθες.) διευθύνω, (καὶ ἀλλ. ἢ ἀμβ.) διευθύνομαι πρός· (μτφορ.) ἀποβλέπω, ἀναφέρομαι, ἀνήκω· (πθ.) εἶμαι προσηλωμένος. « Ἐπὶ Τροίᾳ τείναι βέλος τινα, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) « Ἐπὶ σοὶ τείνουσα τὸν νοῦν, « Δ. Ἀλ. (καὶ ἀλλ.) « Τὰ πρὸς ἀρετὴν τείνοντα, « Ἀριστ. « Πρὸς σὲ μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα, ἢ πρὸς ἐμέ, « Ξεν. « Ταῦτα ὧν πάντα εἰς σὲ νῦν τείνει, καὶ ἐκ σέο ἄρτηται, « Ἡρ. « Τείνειν εἰς τροφήν, « Ἀξ., συντείνειν. « Πρὸς τὸν Σκιῤῥῶνα μᾶλλον τείνει, « Πλάτ., ἔχει πλειοτέραν ἀναλογίαν μὲ, κλίνει μᾶλλον· (καὶ ἐπιῤῥ.) « Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει; « αὐτ. (καὶ ἀλλ.) « Τείνειν εὐθὺ βιβλίων, « Ἀλκ., (κοιν.) κτυπᾷ ἴσια πρὸς, (παρβλ. Σοβέω). « Ὅταν λυθῇς, τάχιστα φεύξει, καὶ τείνεις ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία οἴκαδε, « Ἀριστοφ. « Ἐγγύς τι τείνειν τινός, « Πλάτ., πλησιάζειν. (καὶ πθ.) « Τετάσθαι τὴν διάνοιαν ἐπί τι, « Ἐπκτ. « Ὅλος πρὸς τὸν θεὸν τέτασαι, « αὐτ., (δθ. 5) (γεωγρφ.) ἐκτείνομαι, φθάνω ἕως. « Γῆ, τὰ πρὸς μεσημβρίην τείνουσα ἐς τὸν Στρυμόνα, « Ἡρ. « Τὰ δὲ πρὸς νότον, ἡ ἀπὸ αὐτὴ τείνει μέχρι..., « αὐτ. « Τὰ ἐπὶ τὸ δέξαον τείνοντα τείχη (τῆς Κορίνθου), « Ξεν. 6)(ἀποδ.) ἀγωνίζομαι, πρυσπαθῶ. « Τείνειν βιαίως, « Ἀριστ.
Τεῖρας, εος ους; (τὸ), Π. ἀντὶ Τέρας, (δθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) « Τείρεα, « Ὅμ., (κυρ.) οἱ ἀστερισμοί, τὰ ζῴδια, (παρβλ. Τέκμαρ) ‖ Σ.(ριστ.).
Τείρω (παρτ. Ἔτειρον, [ῑ] ἀόρ. Ἔτειρα), Π. τρίβων φθείρω, κατατρίβω· (συχνότ. μτνμ.) τυραννῶ, ταλαιπωρῶ, στενοχωρῶ, βασανίζω. « Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός, « Ὅμ. « Τίπρε γὰρ αὐτὸν λιμὸς, « αὐτ. « Ὀδυνέων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' ἰζρεσίης, « αὐτ. « Τείρετο γήρᾳ (πέθει), « αὐτ.
;Τειχεσιβλήτης, ου (ὁ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τειχεσιπλήτης ἢ
Τειχεσιπλήκτης, ου (ὁ), Π. ὁ πλήττων (κτυπῶν καὶ καταβάλλων) τὰ τείχη. « Κριὸς—, « Νίκ.
Τειχεσιπλήτης, ου (ὁ), Π. [τ. πελάζω]. ὁ πλησιάζων (ὡς ἐχθρὸς) εἰς τὰ τείχη, (ἄλλ. γρφ. Τειχεσιβλήτης καὶ ἄλλ. Τειχεσιπλήκτης).
Τειχέω-ῶ, Μ. ἦσω, Ἰων. ἀντὶ Τειχίζω.
Τειχήεις, εσσα, εν, Π. = Τειχιόεις.
Τειχήρης [τεῖχος, †ἄρω], εος-ους (ὁ, ἡ). ὠχυρωμένος ἢ ἀποκλεισμένος μὲ τεῖχος, περιτετειχισμένος ἢ, πολιορκημένος. †Τειχηρός, ά, όν, Γρφ. ἀντὶ Τειχήρης.
Τειχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τειχίον.
Τειχίζω, Μ. ἰσω. Κτίζω (Περικλείω, Ὀχυρόω μὲ) τεῖχος, περιτειχίζω· (συνδ.χ. καὶ τρπ.) χωρίζω ἢ ἀσφαλίζω ὡς διὰ τείχους. « Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην, « Ἰσοκρ.
Τειχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τεῖχος ἢ εἰς τὰ τείχη, ὁ τοῦ τείχους.
Τειχιόεις, εσσα, εν, Π. περιτετειχισμένος (ὠχυρωμένος) μὲ ἰσχυρὰ τείχη. « Τίρυνς—, « Ὅμ.
Τειχίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπ. μόνον) τοῦ Τεῖχος, περιτείχισμα αὐλῆς (οἰκίας), (κατ' ἐπ.) οἴκημα.
Τειχισις, εως (ἡ), τὸ τειχίζειν, κτίσιμον τείχους, ὀχύρωσις διὰ τειχίσματος, περιτείχισις.
Τειχισμα (τὸ). τεῖχος πρὸς ὀχύρωσιν, ὀχύρωμα, περιτείχισμα.
Τειχισμός (ὁ), = Τείχισις.
Τειχιστής, οῦ (ὁ). ὁ τειχίζων (περιτειχίζων) πόλιν κατ., κατασκευαστὴς τείχους.
Τειχοδομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Κτίζω τεῖχος ἢ τείχη (κάστρα, ὀχυρώματα).
Τειχοδομία (ἡ). κτίσιμον τείχους, [ἐκ τοῦ
Τειχοδόμος (ὁ, ἡ), [τ. δέμω]. ὁ κτίζων τείχη, κτιστὴς (τειχῶν).
†Τειχοκαταλύτης, ου (ὁ), Γλτ. ὁ καταλύων (κτημνίζων) τείχη.
Τειχοκρατέω-ῶ, Μ. ἦσω. Κυριεύω (Ἐξουσιάζω) τὸ τεῖχος (πόλεως).
Τειχολέτης, ου (ὁ) καὶ Τειχολέτις, ιδος (ἡ), Π. [τ. ἄλλυμι]. ὁ ἀφανίζων (χαλῶν, ἀνατρέπων) τείχη.
;Τειχομαχεῖον (τὸ), = Τειχομάχιον.
Τειχομαχέω-ῶ, Μ. ἦσω. Μάχομαι περὶ τὸ τεῖχος ἢ ἐπὶ τοῦ τείχους, προσβάλλω ἢ ὑπερασπίζω τὰ τείχη πόλεως.
Τειχομάχης, ου (ὁ), = Τειχομάχος.
Τειχομαχία (ἡ). μάχη περὶ τὸ τεῖχος ἢ ἐπὶ τοῦ τείχους (ἔφοδος ἢ ὑπεράσπισις τῶν τειχῶν) πόλεως.
Τειχομαχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τειχομαχίαν.
Τειχομάχιον (τὸ), εἶδ. μηχανῆς πολιορκητικῆς μὲ τὴν ὁπ. προσέβαλλον τὰ τείχη.
Τειχομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος περὶ τὰ τείχη ἢ ἐπὶ τῶν τειχῶν (προσβάλλων δηλ. ἢ ὑπερασπίζων τὰ τείχη) πόλεως.
Τειχομελής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τειχίζων πόλιν μὲ τὴν μελῳδίαν του. « Κιθάρη—, « Ἐπιγρ., ἡ τοῦ Ἀμφίονος.
;Τειχοποιέω-ῶ, Μ. ἦσω. Κτίζω (Κατασκευάζω) τείχος.
Τειχοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ τειχοποιοῦ, κατασκευὴ τείχους ἢ ἐπισκευὴ πρὸς τοῦτο.
Τειχοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τείχη. ‖ (οὐσ.) ἐπισκάπης διωρισμένος εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως.
;Τειχοπύργων (τὸ). πύργος ἐπὶ τοῦ τείχους.
Τεῖχος [τεύχω], εος-ους (τὸ). τοῖχος πόλεως, τοιχοκάστρον· κάστρον, φρούριον· (ἐν γέν.) ὀχύρωμα· (μτφορ.) προπύργιον· (εἰς τὸν Δ. Κάσσ.) σῶμα (τάγμα) στρατ. (Λτ.) castra. « Τῶν λόχους τῶν νυκτοφυλάκων εἰς ἓν τεῖχος συνάγειν. «
†Τειχοσκεπάρνης καὶ Τειχοσκεπάστης, ου (ὁ) καὶ Τειχοσκεπαστρία (ἡ), (ἀλγ.) ὁ αείων τὰ τείχη.
†Τειχοσκοπία (ἡ). ἡ ἀπὸ τῶν τειχῶν πόλεως θεωρία (παρατήρησις).
Τειχοφυλακέω(;κτέω)-ῶ, Μ. ἦσω, Φυλάττω ἐπὶ τῶν τειχῶν (πόλεως) ὡς·
Τειχοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τείχους ἢ τῶν τειχῶν πόλεως.
Τειχύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τεῖχος, καταῤῥάκτ. κτλ.
Τειὼς, ἐπίῤῥ. Π. Ἰων. ἀντὶ Τίως.
Τεκε, Π. ἀντὶ Ἔτεκε, γ' ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ
Τεκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίκτω.
;Τεκεκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τεκνοκτόνος.
Τεκμαίρω, Μ. αρῶ. (σπν. καὶ μόνον Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μτδτ.) Δεικνύω (Γνωσποιῶ) διά σημείω, φανερόνω, ἀποδεικνύω. » Τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, « Πίνδ., τὸν καθένα τὸν δείχνουν (τί εἶνε) αἱ πράξεις του. 2) βάλλω πέρας (ὅριον), τελειόνω. » Τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδήν, « Ἄρ., (ὕθεν 3) (συνήθ. μσ.) διαγράφω, προσδιορίζω. «Πολεμον (»Δίκην αὐτοῖς τεκμαίρεται Ζεύς, « Ἡτ. » Ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, « Ὀδ. Κ. » Ἑκάστη δ' ἐς ἄνεμον τεκμαίρεται ἀλκὸν, « Διον., διευθύνει τὸν δρόμον της (διευθύνεται) πρός. » Οὗσον δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται, « αὐτ., καταντᾷ (περατοῦται) εἰς. » Πομπὴν δ' ἐς..., αὔριον τεκμαίρομαι, « Ὀδ. Η. (ὃθ. 4) (ἐνίοτε) μαντεύω, προλέγω, προμηνύω. » Τόδε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον, « (ὕθεν 5) (συνήθ. λογογρφ.) εὑρίσκω μὲ συμπερασμόν, εἰκάζω, συμπεραίνω. » Ὅπα κούρης τεκμαίρετο, « Ἀπλλν., ἐγνώριζεν. »Τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο; « αὐτ., πῶς νὰ τὰ μετρήσῃ! ἀναρίθμητα! (ᾗ ὅστ. τρπλγ.) »Μάντιες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, « Πίνδ. » Τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι, « Ἰσκρ. » Τῇ ἐσθῆτι (» Τῷ ψάρῳ) —, « Ἡρ., Ξεν. (καὶ γεν. ἢ αἰτ. πρυθετ.) »Τεκμαιρόμενος τὰ νῦν ἐκ τῶν τότε, « Πλ. » Πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον τεκμαίρεσθαι, « Δμ. (καὶ ἀπαρ. ἀνλ.) » Τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν ἀμφότεροι, « Θκ., [ἐκ τοῦ

Τέκμαρ (τό), ἄκλ. Π. = Τέρμα, πέρας, ὅριον, τέλος (κυρ. καὶ μτφρ.), ἀκοπὸς ἔκβασις. » Τὸ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, « Ἀρ. » Ἵκετο τέκμωρ, « Ἰλ. Π. (καὶ γεν.) » Εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὔρωμεν, « Ὁμ. ξῦθεν 2) (ἐν γέν.) δεῖγμα, τεκμήριον, ἀπόδειξις· (ζῆσαιτ.) σημεῖον (κυρ. ἐν τῷ οὐρανῷ) προδηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος, τέρας, (παρβλ.) Τεῖρος. » Τοῦτο γὰρ (ἡ κατάνευσις τῆς κεφαλῆς) ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τέκμωρ, « Ἰλ. Δ. » Τέκμωρ δὲ βροτοῖς ᾗ σῆμα τέτυκται (ἡ σελήνη), « Ὁμ. Ὕμν. » Σαφῶς ἐκ Διὸς τέκμαρ, « Πίνδ.

Τέκμαρσις, εως (ἡ), τὸ τεκμαίρεσθαι, συμπερασμὸς (ἐκ τεκμηρίων), εἰκασία· πιθανότης. » Ποιεῖσθαι τὴν τέκμαραιν ἔκ τινος, « Δ. Ἀλ., = Τεκμαίρεσθαι.

Τεκμαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Τεκμαίρομαι.

‖Τεκμαρτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰκαστικός.

Τεκμαρτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ λάβῃ ὡς τεκμήριον, ἐπιδεκτικὸς συμπερασμοῦ (τεκμάρσεως).

Τεκμήριον (τό), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόδειξιν, σημεῖον (ἀλάνθαστον), γνώρισμα. » Τῶν σημείων... τὸ ἀναγκαῖον, τεκμήριον... οἷον εἴτις εἴποιε, σημεῖον ὅτι νοσεῖ, πυρέττει γάρ· ἢ τέτοκεν, ὅτι γάλα ἔχει... μόνον γάρ, ἂν ἀληθὲς ᾖ, ἄλυτόν ἐστιν, « Ἀρστ. » Ὧν ἔστι τεκμήρια μὲν ὁρᾶν τὰ τρόπαια, μαρτύριον δὲ μέγιστον τὴν ἐλευθερίαν, « Ξεν. (ᾗ ἀλλ.) « Τεκμήριον δὲ (ἐννοῶ τοῦτο ἐγώ, ὅτι) χρήματα μὲν κτλ., « Δμ.

Τεκμηριόω-ῶ, Μ. ὦσω. Ἀποδεικνύω (καὶ μσ. Κρίνω, Συμπεραίνω) διὰ τεκμηρίων.

Τεκμηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τεκμήριον, τεκμηρίῳ ὅμοιος. » Ἐνθύμημα—, « Ἀρστ.

Τεκμηρίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεκμηριόω, ἡ διὰ τεκμηρίων εἰκασία ἢ ἀπόδειξις.

Τέκμωρ (τό), ἄκλ. Π. = Τέκμαρ.

Τεκνίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Τεκνίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τέκνον, παιδάκι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαϊδευτ.) »Γεκνία μου, « Γρφ., παιδάκια μου!

Τεκνογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ τέκνα, (παρβλ.) Τεκνοποιῶ.

Τεκνογονία (ἡ). γέννησις τέκνων, (παρβλ.) Τεκνοποιία.

Τεκνογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν τέκνα.

Τεκνοδαίτης, ου (ὁ), Π. [τ. δαίνυμαι], ἀντὶ Τεκνοφάγος.

Τεκτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τὰ τέκνα μου, γίνομαι τεκνοκτόνος.

Τεκνοκτονία (ἡ). τὸ κακούργημα τοῦ τεκνοκτόνου.

Τεκνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰ ἴδιά του τέκνα.

Τεκνολέτειρα (ἡ), Π. ἡ φονεύσασα ἢ ἀπολέσασα τὰ τέκνα της. » Ἀηδὼν—, « Σοφ., (ὡς θηλ. τοῦ

Τεκνολέτηρ (ὁ), Π. [τ. ὄλλυμι]. φονεὺς (ὀλετὴρ) τῶν τέκνων του, τεκνοκτόνος.

Τέκνον (τό), [τίκτω]. παιδίον (χωρὶς διάκρισιν γένους), υἱὸς ἢ θυγάτηρ· μικρὸν (νεογνὸν) ζῷον· (ἐν γέν.) γέννημα. »Διδόναι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, « Ξεν. » Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι, « Γρφ. (καὶ ὡς χαϊδευτ. προσφών.) » Φίλε τέκνον, « Ὁμ. »Τέκνα τέκνων, « Εὐρ., οἱ ἀπόγονοι. »Νήρεια τέκνα, « Ἀθ., τὰ τοῦ Νηρέως, (δηλ.) τὰ ὑδάρια.

Τεκνοποιέω-ῶ ᾗ (μσ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρὸς) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω τέκνα (παιδιά). » Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφει, « Ξεν. »Γυναῖκας, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα, « αὐτ.

†Τεκνοποίησις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τεκνοποιία.

Τεκνοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ τεκνοποιεῖν.

Τεκνοποιία (ἡ), τὸ τεκνοποιεῖν, γέννησις τέκνων, παιδοποιία.

Τεκνόποινος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ποινή]. ὁ τιμωρῶν τὰ τέκνα ἢ διὰ τῶν τέκνων (ἐκδικούμενος τεκνοκτονίαν διὰ τεκνοκτονίας).

Τεκνοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέκνα (παιδιά), ἱκανὸς ἢ χρήσιμος πρὸς τεκνοποίαν. » Γυνὴ—, « Ἡρ., ἢ μὴ ζεῖρα. » Ἐν τοῖς τεκνοποιοῖς ἀφροδισίοις, « Ξεν., τοῖς πρὸς τεκνοποιίαν, (ἀντιθ. τῷ Παιδικοῖς).

Τεκνορραίστης, ου (ὁ, ἡ), Π. [τ. ῥαίω]. ἀντὶ Τεκνολέτηρ, τεκνοκτόνος.

Τεκνοσπορία (ἡ), Π. τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνοποιία, [ἐκ τοῦ

Τεκνοσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων (γεννῶν) τέκνα, τεκνογόνος.

Τεκνοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰ τέκνα ἢ τὸ τέκνον του.

Τεκνοσφαγία (ἡ). σφάξιμον τέκνου ἢ τέκνων, τεκνοκτονία.

Τεκνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (ἀνατρέφω) τέκνα ἢ τὰ τέκνα μου, εἶμαι τεκνοτρόφος.

Τεκνοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ τροφὴ (ἀνατροφὴ) τέκνων.

Τεκνότροφος (ὁ, ἡ). (πτρος.) ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τέκνα ἢ τὰ τέκνα του (προπαρρλ.) ὁ τραφεὶς ἢ τρεφόμενος ὑπὸ τῶν τέκνων του.

Τεκνουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τεκνοποιῶ.

Τεκνουργία (ἡ), = Τεκνοποιία.

Τεκνουργός (ὁ, ἡ), = Τεκνοποιός.

Τεκνοῦσσα, Π. ἀντὶ Τεκνοῦσα, μτγ. τοῦ

Τεκνόω, ᾗ (κατ' ἄλλ.) κατὰ κρ. ῶ, Μ. Τεκνέεσσα, ἡ ἔχουσα τέκνα, μήτηρ τέκνων.

Τεκνοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ ἢ νὰ ἔχῃ γέ τις τὰ τέκνα του.

Τεκνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἢ κατὰ τὰ τέκνα του.

Τεκνοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (φονεύω) τὰ τέκνα μου, γίνομαι τεκνοφθόρος.

Τεκνοφθορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τεκνοκτονία, [ἐκ τοῦ

Τεκνοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (φονεύων) τὰ ἴδιά του τέκνα, τεκνοκτόνος.

Τεκνόφι, Π. ἀντὶ Τέκνου ἢ Τέκνῳ.

Τεκνοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τεκνοκτονῶ, [ἐκ τοῦ

Τεκνοφόνος (ὁ, ἡ), = Τεκνοκτόνος. » Ἀλετὴ—, « Γρφ., καθ' ἣν ἐθυσίαζον τὰ τέκνα των.

Τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τέκνα, τεκνοποιῶ (κυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρός), ἀρχὴ δὲ τοῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι ἡ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν. » Ἄρσ. τεκνοῦσθαι μηδ' ἅπαξ ἀπαξ θνήσκειν, « Δμ. σχλ. (καὶ μτγν.) » Πάτρα μὲ τεκνοῖ, « Ἐπγρ. 2) υἱοθετῶ, (ὁ.δ.) 3) ἀποκτῶ τέκνα, γίνομαι πατὴρ ἢ τέκνων. » Ἀστὸς ἐτεκνώθη, « Μ.

Τέκνωμα (τό). τὸ τεκνωθέν, τέκνον, γέννημα.

Τέκνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεκνόω, γέννησις, τεκνοποίησις. 2) υἱοθέτησις.

‖Τεκοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τεκνοκτόνος.

Τέκον, Π. ἀντὶ Ἔτεκον, ἀόρ. Β'. τοῦ Τίκτω.

Τέκος, εος-ους (τό), (ἡ ὅστ. Τέκεσσι), Π. ἀντὶ Τέκνον.

Τεκταίνα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τέκτων.

Τεκταίνω καὶ (μσ. ὃ καὶ ἀόριστ.) Τεκτήνομαι, Μ. ανοῦμαι (ἀόρ. ἐτεκτηνάμην). Φθειράνω (Κατασκευάζω) τεκτόνων, δουλεύω (ξύλα, μέταλλα (ἐν γέν.) κάμνω, κατορθόνω (μηχανῶμαι. » Νῆας—, « Ὁμ. (καὶ μτφρ. « Δόλους)—, « Ἀπλλν.

Τέκτηνα, Π. ἀντὶ Ἐτέκτηνα, ἀόρ. Α'. τοῦ Τεκταίνω.

Τεκτήνα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τέκτονα.

Τεκτοναρχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρχιτέκτων.

Τεκτονεία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ τέκτονος.

Τεκτονεῖον (τό). ἐργαστήριον τέκτονος.

Τεκτονεύω, Μ. εύσω καὶ

†Τεκτονίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἁδ.) τέκτων· (μτδτ.) — Τεκταίνομαι, κατασκευάζω.
Τεκτονία (ἡ), = Τεκτονεῖα.
Τεκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τεκταίνειν, τέκτονος ἔθιος. « Τεκτονικὴ (ἔνν. τέχνη), « ἡ τοῦ τέκτονος, ἡ ξυλουργικὴ (οἰκοδομικὴ κτλ.), (κοιν.) λεπτουργοσύνη.
Τεκτονικῶς, ἐπίρ. Μὲ τεκτονικὴν τέχνην (ἐπιτηδειότητα), κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τεκτονικῆς, ὡς καλὸς τέκτων.
Τεκτονόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. Ὁ ἔχων χεῖρα τέκτονος ἢ δουλεύων μὲ τὰς χεῖρας του· (ἐν γέν.) τέκτων.
Τεκτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Τεκτονεῖα, ἔργον (τέχνη) τέκτονος· (ἐν γέν.) κατασκευή, συναρμογή. « Ἐπέων—, « Ἐπγρ., (κυρ. ἡλ. τοῦ
Τεκτοσύνης, ης, ον, Π. ἀντὶ Τεκτονικός.
Τέκτων [τίκτω, τέχνη], ονος (ὁ). (ἐν γέν.) τεχνί-της, τεχναυργὸς, δημιουργός· (ἰδιαίτ.) ξυλουργὸς, οἰκοδόμος, (κοιν.) λεπτουργός· μαραγγὸς κτλ. « Τέκτονος, δεξιοχείρου ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, « Ὅμ. (καὶ γεν. προσθιορ.) « Νηῶν τέκτονες ἄνδρες, « αὐτ., ναυπηγοὶ (ᾗ κτλ.) « Τέκτονες σοφοὶ ἐπέων, « Πίνδ., ποιηταί. « Τέκτον' ἀνωδυνίας, « αὐτ., ἰατρόν.
Τέκτων, οῦσα, ὄν, ἀόρ. 6'. τῆς μιχ. τοῦ Τίκτω.
Τελαμών [τλάω, τλάμων], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) φασκιά, λωρίδα. « Σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες τὰ ἕλκεα, « Ἡρ. « Νισκλώστου τελαμῶνος, « τελαμῶνας, « Ἐπγρ. 2)(ἰδιαιτ.) τὸ λωρίον (ἀλλ. λναφορεὺς) τοῦ σπαθιοῦ ἢ τῆς ἀσπίδος (Γαλλ.) baudrier. « Δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ὁ μὲν χρύσεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυρόηλου, « Ἰλ. Σ, (69). 3) (ὡς συμβολὸν τιμῆς), ταινία (Γαλλ.) cordon. « Τὴν μετὰ ξίφους ἀρχὴν ἄρχειν, « Ἐργ. 4)(ἀρχιτεκτ.) — Ἄτλας, ὑποστήριγμα οἱουδήποτε κτίσματος. 5) (ἐνίοτε) εἰλικτὸν βιβλίον (Γαλλ. rouleau) ἐκ παπύρου, (ἐν τῷ) βίβλος.
Τελαμωνίαι (αἱ), ὧδε Στελμωνίαι.
Τελαμωνίζω, Μ. ὥσω. Δένω (κυρ. πληθ.) ἐπιχέσεις, ἢ (ὁ). ἀρχηγὸς ἑνὸς στρατ. τάξεως (μιᾶς μοίρας), ταγματάρχης.
Τελαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ τελάρχου, ἀρχηγία ἑνὸς στρατ. τέλους (τάγματος).
Τελαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ τελιάρχου.
Τελάρχος (ὁ)., (εἰς τὰς Θήβ.) ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῶν ὁδῶν, εἶδος ἀστυνόμου.
Τελέεσσι, ἔσσα, εν, Π. ἀντὶ Τελήεις.
Τελέεσσιν, Π. ἀντὶ Τέλεσιν, δοτ. πλθ. τοῦ Τέλος.
Τελέεσσε, Π. παρτ. τοῦ
Τελέθω καὶ (μσ.) -έθομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Τέλλω ἢ Τέλλομαι, ὑπάρχω, εἶμαι, γίνομαι. « Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, « Ἰλ. Η. « Θερσαλέος ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔρρει τοῦτο τελέθει, « Ὀδ. Η. « Ὅσσον περ τοξοσύνη τελέθει μύκημα λεαίνης, « Θκρ.
Τελεσσιουνέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γενναιόφρων τελέσσιος (τελεόγονος, τελειόμηνος), φθάνω εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα.
Τελειογονία (ἡ), τὸ νὰ γίνεται τελειόγονος, ἡ ἐν καιρῷ γέννησις ἢ ὡρίμασις.
Τελειόγονος (ὁ, ἡ). (πτρξ.) ὁ γεννῶν τέλεια (τελειόμηνα) γεννήματα· (μτφρ.) ὁ παράγων ἔργα τέλεια· (ἐπὶ φυτ.) — Τελεσφόρος, Τελεόκαρπος. 2)(προπαρξ.) ὁ γεννώμενος (καὶ ἐπὶ καρπ. ὡριμάζων) ἐν καιρῷ (φθάνων εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα).
Τελειοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ καρποὺς τελείους. φέρω εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα τοὺς καρπούς μου, εἶμαι-
Τελειόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τοὺς καρποὺς (τὰ γεννήματά) του εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα.
Τελειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι τέλειον, φέρω εἰς τὴν ἀπαιτουμένην ἐντέλειαν, [ἐκ τοῦ
Τελειοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι τέλειον (ἐντελές), τελειότητος ποιητικός.
Τέλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ τέλους, (Γαλλ.) final. « Ἡμέρα—, « Πλ., ἡ τελευταία τοῦ βίου. 2 (συνήθ.) ὁ φθάσας εἰς τὸ προσδιωρισμένον τέλος (εἰς τὴν ἀπαιτουμένην αὔξησιν), ἐντελὴς (φυσ. καὶ ἠθ.)· ἀνελλιπὴς· ὥριμος (κυρ. χ μτγρ.)· « Ἀνὴρ—, « Ξεν., σωστὸς ἢ (ἐνίοτε) νυμφευμένος ἄνδρας, (καὶ ἀπολ.) « Ἡ τῶν τελείων στοὰ, « Ἀπ., — « Τὸ τέλειον ἱμάτιον, « Πλ., τὸ ἀνδρικόν. « Ἡ τελεία ἡλικία, « αὐτ. « Τὰ τέλεια, « Πλάτ., τὰ τῶν τελείων (ἀνδρῶν). « Ἀρνῶν αἰγῶν τε τελείων, « Ὅμ. (ὀδ.) « ἱερὰ τέλεια, « Ακ., τὰ ἐκ τελείων τὴν ἡλικίαν καὶ ἀκεραίων ζώων, ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν τῶν θρησκευτ. παρατηρήσεων. « Ἅρμα τέλειον, « Ακ., τὸ ἐκ τελείων τὴν ἡλικ. ἵππων (ἀντιθ. τῷ) Πωλικόν. « Τελεία τροφὴ, « Γρ., ἡ στερεὰ (ἁρμοδία διὰ τοὺς ἐντελεῖς τὴν ἡλικ.). « Τελεία ἀρετὴ, « Ἀρχ. « Τὸ τέλειον ἀγαθὸν, « Δημ., τὸ ἄκρον. « Τὸ τέλειον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ τελειότης. « Τέλειος τὰ ποιητικὰ (πρὸς τὴν ἀρετὴν), « Ἀρχ., Διόδ. « Τέλειος ἰατρὸς, « Γαλ., ὁ συγκεκραμένος πράξει καὶ θεωρίᾳ. « Τέλειοι θεοί, « Αἰσχλ., οἱ 12 μεγάλοι, οἱ (ἄλλ.) Συντελεῖς· (ἰδιαιτ.) « Ζεὺς τέλειος, καὶ « Ἥρα τελεία, « ὡς ἔφοροι (τελεσιουργοὶ) τοῦ γάμου. « Αἰετὸς τελειώτατος πετεινῶν, « Ὅμ., εὐγενέστατος ἢ οἰωνοπικώτατος (ἀλάνθαστος εἰς τὰς προγνωμασίας του). « Ἀπόλλωνος, τελειοτάτου θεοῦ, « Θκρ.
Τελειοχρονία (ἡ). ἀτιμὴ τελεία (βαλλομένη εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ.).
Τελειότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τελείου, ἐντέλεια, ἀκεραιότης.
Τελειοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ τέλεια (τελεόμηνα) τὰ τέκνα μου, εἶμαι τελειοτόκος.
Τελειοτοκία (ἡ), τὸ νὰ γίνῃ τις-
Τελειοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα τέλεια (σωστὰ, τελεόμηνα) τὰ τέκνα της, τελειογόνος.
Τελειουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέλειον (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου· (ἐπὶ φυτ.) — Τελειοκαρπέω.
Τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι τέλειον, τελειοποιῶ· φέρω εἰς τὸ τέλος, ἐκτελῶ, (κοιν.) τελειόνω· (ἐνίοτε) ἐπικυρόνω θρησκευτικῶς, καθιερόνω, (Γαλλ.) sanctionner, (Ἡρ. Τ. 86). ‖. (πθ.) γίνομαι τέλειος (φυσ. ἢ ἠθ.), ἀνδρώομαι· (ἐνίοτε) νυμφεύομαι· (ἐπὶ καρπ.) μετόνω, ὡριμάζω· (Γρφ.) φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου μου, (ἄλλ.) Τελευτάω, (καὶ κοιν.) τελειόνω. « Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς, « Γρφ.
Τελείω (παρτ. Ἐντέλειον), Π. ἰων. ἀντὶ Τελέω.
Τελείωμα (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Τελείωσις.
Τελείως, ἐπίρ. Ἐντελῶς· (ἐνίοτε) τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους (ῑ).
Τελείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τελειόω, τελείωμα, τελειοποίησις· ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις· (ἐπὶ καρ.) ὡρίμασις, μέστωμα· (θρησκ.) καθιέρωσις.
Τελειωτὴς, τοῦ (ὁ). ὁ τελειῶν (τελειόνων, τελειοποιῶν ἢ ἐπισφραγίζων) τι, ἐκπληρωτὴς, τελεσιουργὸς· καθιερωτής·
Τελειωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ τελειόνειν (τελειοποιεῖν, ἐπισφραγίζειν κτλ.), τελειότητος κατορθωτικός.
Τελεογονέομαι-οῦμαι, Τελεογονία, Τελεόγονος, = Τελειογονέομαι κτλ.
Τελεοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (Ἐκτελῶ) τὸν δρόμον μου, [ἐκ τοῦ
Τελεόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων τὸν δρόμον του.
Τελεοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τελειοκαρπέω.
Τελεόκαρπος (ὁ, ἡ), = Τελειόκαρπος.
Τελεόμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τέλειος ὡς πρὸς) τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν μηνῶν· (ἐπὶ βρέφ.) γεννημένος εἰς τὸν διωρισμένον μῆνα.
Τέλεος, α, ον, ἰων. Π. ἀντὶ Τέλειος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τέλειον, ἐπίρ. ἀντὶ Τελείως.
Τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, ἰων. ἀντὶ Τελειόω.
† Τελεσιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Τελεταρχῶ, θυσιάζω (διὰ τελετῆς).
Τελεσιγαμος (ὁ, ἡ). ὁ τελειῶν (τελεσιαρχῶν, καθιερόνων) τὸν γάμον.
Τελεσιδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεόδρομος. « Ἀρετὴν—, « Στρ., ἡ τελεία.
Τελεσίερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελεσιουργῶν τὰ ἱερὰ (τὰς θυσίας). « Παιὰν—, « Πσχ.
Τελεσίκαρπος (ὁ, ἡ), = Τελεόκαρπος.
Τελεσίνους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελῶν τὸν σκοπὸν (τὰς βουλὰς) του, τελειόνων ὅ,τι ἔχει κατὰ νοῦν. « Μοῖρα—, « Ὀρφ., (παρλλ. Τελεσσιδώτειρα).
Τελέσιος (ὁ, ἡ). τελειωτικὸς, ἢ τελευταῖος. « Ἡμέρα—, « Ἡσύχ.
Τελεσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου, (ἐν γέν.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω, κατορθόνω· (θρησκευτ.) — Τελειόω, καθιερόνω· (πθ. ἐπὶ καρπ.) μετόνω, ὡριμάζω.
Τελεσιούργημα (τὸ). τὸ τελεσιουργηθὲν, πέρας, ἀποτέλεσμα· « Πράξεως—, « Πλ.
Τελεσιουργία (ἡ). ἐκτέλεσις (τελείωσις) ἔργου.
Τελεσιουργικὸς, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅειος) πρὸς τὸ τελεσιουργεῖν, κατορθωτικὸς, ὁραστήριος.

Τελεσιουργός (ὁ, ἡ). Ἐφέρων εἰς πέρας (ἐκτελῶν) τὸ ἔργον τινός, ἐνεργός, μὲ γεν.) ἐκτελεστικός. « Τῶν ὑποσχέσεων—, « Πλ.

Τέλεσις, εως (ἡ), τὸ τελεῖν, ἐκτέλεσις· (θρησκ.) τελετουργία, μύησις, (ὄθ.

† Τελεσιφάντης [τέλειος, φαίνω], ου (ὁ), Γλσ. = Ἱεροφάντης.

Τελεσίφορων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελῶν τὸν σκοπὸν (τὸ φρόνημά) του, = Τελεσίνους.

Τέλεσμα (τὸ). τὸ τελούμενον (πληρονόμενον ὡς τέλος), δόσιμον· ἔξοδον. 2)(μτγν.) τελετή (κυρ. μαγική)· (συνκδχ.) φυλακτὸν (ἔγγραφον), (ὄθ. τὸ Γαλλ.) talisman.

† Τελεσμὸς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τελείωσις· (ἰδιωτ.) ἡ διὰ τελετῆς μύησις (καθιέρωσις).

Τελέσσαι, Π. ἀντὶ Τελέσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τελέω.

Τελεσσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίγαμος.

Τελεσσίγονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελειογόνος.

Τελεσσιδώτειρα (ἡ), Π. ἡ διδοῦσα τὴν ἐκτέλεσιν, τελεσιουργὸς τῆς ἐκβάσεως. « Μοῖρα—, « Εὐρ., (παρβλ. Τελεσίνοος).

Τελεσσίμορος (ὁ, ἡ), Π. [τελέω, μόρος]. ὁ ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος.

Τελεσσίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίνους.

† Τελεσσαίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων τέλεια (τελεσμένα) γεννήματα ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Τελεστήριον (τὸ). μέρος (ἱερὸν) ὅπου τελοῦνται οἱ μυούμενοι ἢ τὰ μυστήρια. ||. (ἐξ τὸ πλθ.) « Τελεστήρια (ἐνν. ἱερά), « Ξεν., τὰ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς εὐχαριστήρια.

Τελεστής, ου (ὁ), = Τελειωτής, ἐκτελεσής, ἡ· 2) μυσταγωγὸς (τῶν τελουμένων).

Τελεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τέλεσιν (ἐκτέλεσιν ἢ μύησιν), τελεσιουργικὸς ἢ· μυσταγωγικός. « Σοφία (« Θεολογία)—, « Πλ., ἡ τῶν μυστηρίων, (ἐπμ.) συμβολική, μυστηριώδης.

Τελεστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τελεστικόν (μυσταγωγικόν), συμβολικῶς, μυστηριωδῶς.

Τελεστὸς, ἡ, όν. Τετελεσμένος (κυρ. εἰς τὰ μυστήρια), μεμυημένος.

Τελέστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τελεστής.

Τελεσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι εἰς τὸ τέλος (εἰς τὸ τέρμα) του· (ἐπὶ γυν.) γεννῶ ἐν καιρῷ (ὡσοτὸν, τελεόμηνον) τὸ τέκνον μου· (ἐπὶ δένδρ.) φέρω τὸν καρπόν μου εἰς ἐντελῆ ὡρίμασιν· (ἐνίοτε) πληρόνω τέλος (τελώνιον), δόσιμον, (ὄθ. ἐν γέν.) δίδω κέρδος (πρόσοδον), εἶμαι τελεσφόρος, (παρβλ.) Λυσιτελέω.

Τελεσφόρησις, εως (ἡ), τὸ τελεσφορεῖν, καρποφόρησις, (μτφρ.) εὐδοκίμησις.

Τελεσφορία (ἡ), = Τελεσφόρησις, καρποφορία· τελεογονία· δασμοφορία· (μτφρ. ἐν γέν.) κέρδος, ὠφέλεια. 2) θυσία (ἱερῶν τελείων)· (ἐν γέν.) τελετὴ θρησκευτική, (ἰδιωτ.) μυσταγωγία.

Τελεσφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι εἰς τὸ τέλος (εἰς τὸ τέρμα) του· (ἐπὶ γυν.) = Τελεσσίτοκος· (ἐπὶ δένδρ.) Τελεοκαρπος· (ἐνίοτε) ὁ δίδων κέρδος (πρόσοδον)· (ἐν γέν.) ἐπικερδὴς, (παρβλ.) Λυσιτελὴς, ἡ· (πθ.) ἐντελὴς, ἀπηρτισμένος· λαμβάνων τὴν ἀπαιτουμένην ἔκβασιν, πραγματοποιούμενος. « Ἐνιαυτὸς—, « Ὅμ., ὁ συμπληρώσας ἐντελῶς τὴν περίοδον του, ὁλόκληρος, (Γαλλ.) révolu, (παρβλ. Τελέω), ἢ ὁ διὰ τῆς τακτικῆς περιόδου του κάμνων νὰ αὐξάνουν (νὰ τελεσφοροῦν) αἱ πρόσοδοι. « Οἶκος—, « Ἡσύχ., ὁ τοῦ τεκνοποιήσαντος, ἢ (κοιν.) νοικοκυρεμένος, (ὄθ.) » Τελεσφόρος δωμάτων γυνή, « Αἰσχλ., ἡ καλὴ οἰκοκυρά. « Ἐλπὶς—, « Αξ., ἡ ἐκπληρουμένη. « Ὄναρ τελεσφόρον, « Σοφ., τὸ ἐπαληθεῦον.

Τελεταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυσταγωγῶ (ἱερουργῶ, καθαγιάζω) ὡς·

Τελετάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς (ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς) τῆς τελετῆς τῶν μυστηρίων· ὁ προεδρεύων εἰς τὰς τελετάς, ὁ πρῶτος μυσταγωγός.

Τελεταρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ τελετάρχου, ἡ προεδρία εἰς τὰς τελετάς· (θλγ.) ἡ Ἁγία Τριὰς ὡς ἀρχὴ (πηγὴ) πάσης μυστηριώδους τελετῆς.

Τελεταρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ τελετάρχου ἢ τῆς τελεταρχίας.

Τελετὴ (ἡ), (ἀρχ. καὶ Π.) = Τέλος, πέρας, ἔκβασις. « Πολέμου—, « Βερχμχ. 2) (συνήθ.) πρᾶξις θρησκευτικὴ, θυσία, ἁγιστεία, ἱερουργία, (Γαλλ.) cérémonie du culte· (ἰδιωτ.) ἡ ἐκτέλεσις τῶν μυστηρίων (τῆς Δήμητρ.)· (ἐν γέν.) μεγάλη ἢ μυστηριώδης ἑορτή· « Τελετὰς καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτάς, τῶν εἰς αὐτὰς ὅσα πανηγμάτων ἕνεκα. Τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν, « Ἀθ. « Τῆς Δήμητρος τελετῆς πέρι, τὴν οἱ Ἕλληνες Θεσμοφόρια καλέουσι, « Ἡρ. « Λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων εἰσὶ διὰ θυσιῶν τοῖς τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσι, « Πλάτ.

Τελετουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ τελετὴν (μυσταγωγίαν), ἱερωργῶ· (μτθτ.) μυσταγωγῶ· καθαγιάζω.

Τελετουργία (ἡ), τὸ σύν. τοῦ προηγ., ἱερουργία τελετῆς, ἁγιστεία, μυσταγωγία.

Τελετουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τελετὴν (ἱερουργίαν, μυσταγωγίαν) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. « Δύναμις—, « Διον. Ἀρεοπαγ., ἡ ἐνεργοῦσα διὰ τῆς τελετῆς.

Τελεῦντι, Δ. ἀντὶ Τελοῦσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Τελέω.

Τελευταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος περὶ τὴν τελευτὴν (τὸ τέλος), ὁλοϋστερινὸς, ἔσχατος. ||. (τὸ οὐδ.) Τελευταῖον ἢ (ἐνάρθρ.) Τὸ τελευταῖον ἢ (πλθ.) Τελευταῖα (Τὰ τελευταῖα), ἐπίρ. Τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους, ὡς τὰ ὕστερα.

† Τελεύτατος, η, ον, Γλσ. ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Τελευταῖος.

Τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι εἰς τὴν τελευτήν (εἰς τὸ τέλος) του, τελειόνω· ἐκπληρῶ· πραγματοποιῶ, κατορθόνω· (ἀμτθτ. ἡ ἑλλ.) ῥθάνω εἰς τὸ τέλος, περατοῦμαι, καταντῶ· (τρπ.) πραγματοποιοῦμαι, ἀποβαίνω· ἰσχύν, μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὸν βίον) ἀποθνήσκω, (καὶ αἰ νεύσαι. « Οὐ Ζεὺς ἄνδρασι πάντα τελευτᾷ, « Ἰλ., ἐκπληροῖ, ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα, « Ὁμ., νὰ τὰ ἐκτελέσῃ. » Ὡμοσέν τε, μὲ τησέν τε τὸν ὅρκον, « Ὅμ. « Τελευτᾷ τὸν αἰῶνα (τὸν βίον), « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου κάμνω τήσω, « Ξεν. « Τελευτᾷν λόγου, « (καὶ ἑλλ. ἡ ἀπολ.) « Τοὺς τέλας καταλείπει πυρί, « Ἡρ. (καὶ μὲ θετ. ὡς πθ.) » Ἐτελεύτησεν ὁ Ἀλεναίων, « Ἡρόδ. Τετελεύτηκε ὑπὸ ἑωυτοῦ οἰκηϊοτάτων, « Ἡρ. (καὶ μὲ προθετ.) « Τελευτᾷ δὲ ὁ Ἴσσος ἐς λασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, (καὶ τρπ.) » Αἱ πολλαὶ εὐτυχίαι τοῦ ἐτελεύτησαν, « Ἡρ. « Εἰς σωμ («Πρὸς ἔνδειαν)—, « Πλ., κατὰ μτχ. ἀπολ.) « Τελευτῶν, ὥστ τες κτλ., ἀντὶ Τελευτῶντος, ἐπὶ πλέ » Τελευτῶν συνεγώρησε, « Πλάτ. λευτῶν εἶπε, « Ξεν. « Τελευτῶσι πείθονται (αἱ κύνες), « αὐτ., κατ ὡς τὰ ὕστερα νὰ μή. « Τελευτῶσα γὴ ἐγίνετ' ἄν, « Σοφ., ἤθελε κατα τὸ πρᾶγμα (ἡ λογοτριβή) ὡς τε εἰς ξυλιαίς.

Τελευτέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Τελευ

Τελευτὴ (ἡ). τέλος· ἄκρα· (τρπ.) ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις· μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ βίου) θάνατος θου (« Βιότοιο [καὶ κατοχρ.] —, « Ὅμ., Ἡσ. ||. (ἡ γεν. προθετ.) « Εἰς τελευτὴν ἡ τῆς ἡ (ἑλλ.) « Τελευτὴν καὶ τῆς, « Ὅμ., Πλάτ., Ἡσ., Αἰσχλ. Ἐπὶ τέλους, τελευταῖον.

Τελέω-ῶ, Μ. τελέσω (πθ. πρ. τε σμαι). Δίδω τέλος (πέρας) εἰς τι, εἰς τὸ τέλος, τελειόνω· βάλλω εἰς ξιν, ἐκτελῶ, ἐνπληρῶ, πραγματο κατορθόνω· (μὲ δοτ. ἐκ δ.) προξενῶ· (ἐν γέν.) κάμνω· (ἐνίοτε τὸν βίον) τελευτῶ· (πθ.) ἐκτελοῦμαι, νομαι. « Νοῦσον τελέσαι, « Ἀθλον περάσῃ, νὰ ξεγιερεύσῃ. « Ἀθλον γα ἔργον)—, « Θκρ. « Τέλεσαί μοι σχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης, « Ὅμ. τέλ (« Κόλον, « Ἑλλ.δωρ), αὐτ., εὐχαρι ἱκανοποιεῖν. « Ἔπος—, « αὐτ., κάμνω τὸν λόγον (ἔργον). « Νόμον Γρφ. « Νόστον (« Ὀλεθρον)—, « Ἀπλλ. « Ὁρκια —, « αὐτ. « ὁ γέρων, αὐ δὲ οἱ νύον οὐκ ἐτέλεσσε Ἰλ. Ψ. (καὶ ἑλλ.) « Καί σοι κακὸν θεν, οὐδ' ἐτέλεσσε ἐπ' ἀγλαΐῃ, « Ἀπλλν., δὲν ἐτελείωσες εὐφραί τὸν βίον σου. (καὶ πρὸς ἀπρ. ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέσσι. Ὅμ., δὲν κατώρθωσε νά. (καὶ » Τελοῦσιν ἀραί, « Σοφ., ἀντὶ Τε ται ἡ (ἑλλ.) ἐνεργοῦσιν. (καὶ πθ. μετὰ μακρὰ τελεσθῆ, « Ὅμ., γιναν μεγάλαι αἱ ἡμέραι. « αὐτ., Ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι, « αὐτ., μοῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον, εἶπε καὶ ἐγίνετο. » Εἰ δύναμαι τελεῖ σαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶν Ὅμ. (καὶ προθετ.) » Τί ὀφθὰν κελεύ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων. « Ξεν. (καὶ κατὰ μετ- ἀντὶ ἐπ.θ.) » Τετελεσμένος ἀνίατος, « Ἡσ., ὁ ἀμέμπληρωθείς, ὁλόκληρος. (παρθ.,) Τελεσφόρος. 2) πληθύνω (κυρ.) τέλος (φόρον, δόσιμον)· (ἐν γέν.) δίδω· ἐξοδεύω. « Δύο δραχμὰς μισθὸν—, « Ἀρχ. « Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν τί τελεῖ τὰ διδράχμια; « Γρφ. » Συντάξεις (« Ἀργύριον)—, « Αἰσχυ., Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Οὐ πολὺ τελέσας ἐκτήσατο φίλον, « αὐτ. « Μὴ ἱκανὰ ἔχοντες εἰς ὃ δεῖ τελεῖν, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ἀπέδωκε εἰς τὸ δεῖπνον 400 τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα, « Ἡρ., ἐξοδευθέντα. (καὶ ἀποδ.) « Τὰ τελούμενον, « Αξ., τὸ πληρονόμενον (ὡς τέλος ἢ δαπάνημα). (καὶ ὡς ἐκ μέρους τοῦ λαμβάνοντος) « Χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοῦ τετελεσμένοι, « Δημ., πληρωμένοι, ἐμπροσθοκνημένοι, (ὅθεν 3) (συνεχ. ἀπὸ τῶν διαφόρων βαθμῶν τῆς φορολογίας) ἀνήκω εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν, ὑπάγομαι πολιτικῶς εἰς (ἐν γέν.) ἀνήκω εἰς, εἶμαι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν. « Τὸ ξενικὸν (« Τὸ θητικὸν) τελεῖν, « Αξ. (καὶ προθετ.) « Εἰς ἱππάδα (ἢ ἀπαντ. » Τὴν ἱππάδα) τελεῖν, « Αξ. « Εἰς ἄνδρας (« Εἰς βοιωτούς, « Εἰς τὸν μοναδικὸν βίον) —, « Ακ., Ἡρ., Συν. « Οἱ ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμ. τελοῦντες ἡγεμονίαν, « Θδωρ. (καὶ δυτ. απν.) « Οἱ ἐν συγκλήτῳ τελοῦντες, « Ηλ., οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου, οἱ συγκλητικοί. « Τὴν ἡσυχὴ, χρηματίσας (ἐκλεχθεὶς) δὶς ὕπατος, (Γαλλ.) ayant rempli (exercé) le consulat, (παρθλ. Συντελέω). 4) ἐκτελῶ (θυσίαν, ἑορτὴν), ἐπιτελῶ (ζῆε Τελετή)· (ἰδιαιτ. δὲ πθ.) μυοῦμαι (εἰς τὰ μυστήρια). « Θέας (« Πομπὴν, « Γάμους κτλ.) —, « Αξ. « Τελεῖν τὰ Παναθήναια, « Δθν. (καὶ πθ.) « Ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερὰ, « Ξεν. « Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, « Ακ. « Καὶ ἐτελεσθησαν τῷ Διονύσῳ, « Γρφ., μετέσχον (ἐπιμ. ἐμανθάνησαν διὰ) τῆς τελετῆς του. « Τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι, « Γργ., ἁγιασθεὶς διὰ τοῦ. « Τελούμενοι ἱερεῖς, « Ἐκκλησ., οἱ χειροτονούμενοι. (καὶ μτφρ.) « Τοῖς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις, « Ξεν., ἀφωσιωμένοις. (ὅθεν 5)(πθ.) ἐκλέγομαι, ἀναγορεύομαι, (τρόπαν τινά) καθεροῦμαι. « Τελεσθῆναι στρατηγὸς ἕκαστος ἀπουδάζων, « Δημ. 6)(ἄλλ. ἀπ. προθετ. ἐκ δ'.) φθάνω, ἀφικνοῦμαι, « Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε (ἐνν. τὴν ὁδὸν), « Θκ. « Ὅσῳ δὲ τὰ ξυντομώτατα ἐξ Δεβρήτων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὖ ζώνως ἀνθρωπαῖος τελεῖ, « αὐτ. « Τελεῖν ἐπὶ τὸ πέρας, « Ακ.(καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) « Τελεῖν τὰς πόλεις, « Γρφ., περιέρχεσθαι, (καὶ μτφρ.) « Πρὸς τὸν πατέρα τελέσας, « Ἡρ., νὰ παραβληθῇ.

Τελείως, ἐπίρ.— Τελείως, ἐντελῶς.

Τελειωσις, εως (ἡ),— Τελείωσις.

Τελειωτικός, ἡ, όν, ἀμφ. ἀντὶ Τελειωτικός.

Τέλεκες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τέλειος. « Ἐκατόμβη—, « Ὁπ. « Ἑκατὸν τελήεντα ποταμοῖο, « Ἡσ., τοῦ εἰς ἑαυτὸν τελευτῶντος(ἢ παναβρέοντος). 2) ἐκτελούμενος· ἐπαληθεύων. « Οἰωνὸς—, « αὐτ. » Ἔπεα τελέεντα, « Τυρτ.

Τέλθος, εος-ους (τὸ), Π. απν. ἀντὶ Τέλος, δόσιμον, χρέος (κυρ. καὶ μτφρ.).

Τελικὰς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ (συχνότ.) φέρων εἰς τὸ τέλος· οὐσιώδης. « Τελικὰ ἀγαθὰ, « Στωϊκ., τὰ συντείνοντα πρὸς τὸ τέλος (πρὸς τὸν σκοπόν). « Τελικὰ κεφάλαια, « Ἐτρ., τὰ κυριώτερα τῆς ὑποθ.

ϛΤελίνη (ἡ), = Τελλίνη.

Τελίσκω (παρτ. Ἐτέλισκον), Π. ἀντὶ Τελέω.

ϛΤέλισμα (τὸ), ἀμφ. ἀντὶ Τέλεσμα, δαπάνημα.

Τέλλη καὶ Τελλίνη (ἡ), εἶδ. δοτηρίου διθύρου, μυδὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, (ἄλλ. ὡς ἀπὸ τοῦ σχήμ.) Ξιφύδιον.

Τέλλω [στέλλω], Μ. τελῶ (δώρ. Ἔτειλα κτλ. εὐχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Ἀνα-[Ἐπ.]τέλλω), Π. ἀντὶ Τελέω, κάμνω, παράγω, ἐκτελῶ· (πθ.) ὑπάρχω· γίνομαι· (ἐνίοτε ἀμτθ.) ἀνατέλλω. « Ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν, « Πίνδ., διήνυσαν, ἐξετέλεσαν. « Τελοῦντες ᾗ νοτὶς, « Σοφ., ἕτοιμοι νὰ κάμωμεν ὅπως θέλεις (ἐπιθυμεῖς). (καὶ πθ.) « Εἴ τοι πρὸς χάριν τέλλεται, « Πίνδ., ἐστι. « Γένος φυτευθὲν λοιπὸν ἀεὶ τέλλεται, « αὐτ., διατέλει ὑπάρχον.

Τέλμα (τὸ), [τέλλω = ἀνατέλλω]. νερὸν στεκάμενον (λασπώδες), βάλτος (« Ὑδωρ μὲν ὁ ἄνω θεὸς παρέχει, τὰ δὲ κοῖλα πάντα τέλματα γίγνεται, « Ξεν.)· βούρκος· λάσπη· (συνεχ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου διαστήματα τὰ ὁπ. γεμίζουν οἱ κτίσται μὲ πηλόν. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πίλημα.

Τελματιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ τέλματος (τοῦ βάλτου). « Βάτραχος—, « Αξ. « Ὕδωρ—, « Ἀρατ.

Τελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς τέλμα, βαλτόνω. « Ἐπὶ τοῖς χείλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν, « Στρ.

Τελματώδης, ους (ὁ, ἡ). τέλματι ὅμοιος, βαλτώδης.

Τελμὶς, ίδος (ἡ). λάσπη τέλματος (βάλτου), βούρκος.

ϛΤελοῦρομέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Τελεσιδρομέω.

Τέλος [τέλλω, συγγ. τῷ Τῆλε], εος-ους (τὸ). τὸ ἀκρότατον (τὸ τελευταῖον) σημεῖον ὅπου τελειόνει τι, τὸ πέρμα, τὸ πέρας· ἡ ἐντέλεια· (μτνμ.) ὁ σκεπός· ἡ ἔκβασις, τὸ ἀποτέλεσμα. « Δόγου (« Βιβλίου)—, « Αξ. « Πολέμου—, « Ὁμ. « Τέλος ἔχειν, « Αἰσχλ., τελειοῦσθαι. « Βίου (καὶ Π. ὡς κτητ. « Θανάτοιο) —, « Αξ., ἡ τελευτὴ, ὁ θάνατος. (ὅθ.) « Οἱ τέλος ἔχοντες, « Πλάτ., οἱ τελευτήσαντες. « Οὗτος ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε, « Ξεν. « Γάμου (« Δίκης, « Μύθου)—, « Ὁμ., Ἡσ., ἡ ἐκτέλεσις. « Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, « Ὁμ. « Οὐ τέλος ἴσχει μύθων, « αὐτ., δὲν εἶπες τὸ οὐσιωδέστερον (τὸ κυριώτερον, τὸ συμπέρασμα). « Δίξα τῆς ἀρετῆς τέλος, « Πλ., σκοπός. « Οὐ τὸ τέλος χωρίστερον ἄλλο, ἢ ὅθ' ἂν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον κτλ., « Ὀδ. Ι. « Ἐν οἷς τέλος ἐστὶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε, « Ἡσ. ‖ (προθετ.) « Εἰς τέλος, « Διὰ τέλους, « Σ φ , ἀντὶ ἐπίμ. Διὰ παντὸς, μέχρι τέλους, ἢ· « Εἰς τέλος, « Πλθ., ἀντὶ Ἐντελῶς, ἢ· « Εἰς τέλος, « Ἐπὶ τέλους, « Ἐπὶ τέλει, (καὶ ἁπλ.) « Τέλος, « — Τελευταῖον, τέλος πάντων. 2) τὸ πληρονόμενον χρεωστικῶς (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), φόρος, δόσιμον, τελώνιον (ἐν γέν.) δαπάνημα, ἔξοδον. « Τέλεσι τοῖς οἰκείοις, « Θκ., μὲ ἰδιά των ἔξοδα. « Τὰ δημόσια τέλη, « Βλ., αἱ πρόσοδοι τοῦ κράτους. « Ὠνεῖσθαι τὰ τέλη, « Δημ., ἐνοικιάζειν τὰς δημοσιοπραιάδους. « Τότε μὲν ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος φέρουσα τρέφει με, « Ξεν. « Τὰ τῶν ἱερῶν τέλος, « Δημ., ἡ δαπάνη, (ὅθ. 3) τὸ τίμημα τῆς περιουσίας ἑκάστου πολίτου, (Λατ.) census· (καὶ συνεκδ.) ἡ τάξις εἰς τὴν ὁπ. ἀνήκει· (ἐν γέν.) ἡ κοινωνικὴ θέσις, ὁ βαθμός. « Κατὰ τέλος ζημιοῦσθαι, « . . . , κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμήματος τῆς περιουσίας του. « Τὰ τῶν ἱππέων τέλος, « Δ. Ἀλ., τὸ τάγμα. » Εἷς ἀνδρὸς τέλος ἴσαι, « Πλάτ.—Τελεῖν εἷς ἄνδρας, (ὅθ. 4)(κατ' ἐξοχ.) θέσις δημοσίας, ἀξίωμα πολιτικὸν ὑπούργημα (Π. ἐν γέν.) ἔργον· (συνεκδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἷς τὸ πλθ.) οἱ ἄρχοντες (αἱ ἀξιωματικαὶ, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι) τῆς πόλεως, (Γαλλ.) la magistrature, les autorités. « Γραφεὺς τροφεὺς τε τούτων κἠχέτην τέλος. « Αἰσχλ. « Ἐς τέδε τὰ τέλος κατίστην, « Ξεν. « Ἅπαξ ἐν τῷ τέλει τούτῳ ἐγενόμην, « αὐτ. « Ἐδόξε Καδμείων τέλει, « Αἰσχλ. « Τέλος ἔχοντες ἰόντων. « Θκ., πληρεξουσιότητα. « Οἱ ἐν τέλει βιόωτες. « Σοφ. (καὶ ἁπλ.) « Οἱ ἐν τέλει, « Αξ., οἱ ἐν ἀξιώμασιν. « Τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ, « Ξεν. « Ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν, « αὐτ. « Προσελθὼν ὡς τέλεσι « Θκ. 5) τάγμα (σῶμα) χρατ. μοῖρα, λόχος. « Καὶ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, « Ὁμ. « Πρῶτος ἐλόχισε κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, « Ἡρ. « Τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν, « Θκ. 6)ἀντὶ Τελετή, κυρ. τῶν μυστηρίων)·(ἐνίοτε) ἀντὶ Θῦμα. « Θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη, « Σοφ. « Σεμνὰ τέλη, « αὐτ. « Νομικὰ τέλη, « αὐτ., ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, (ὅθ. καὶ τὰ Ὀμηρ.) « Τέλος γάμοιο, « « Τελεῖσθαι μεγάλοις τέλεσι, « Πλάτ., εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια. 7) (ἐνίοτε) δόγμα, ἀπόφασις. « Τέλος ἐξέφερε, « Δ. Ἀλ., Πλ., ἐξέδωκε διάταγμα. 8 (ἐνίοτε)ὅρια πληρωμῆς, προθεσμία (Γαλλ.) terme. « Μισθοῦ—, Ὁμ.

Τέλοσδε, Π. ἀντὶ Εἰς τέλος, ἄχρι τέλους.

Τέλσον (τὸ), Π. [τέλλω] ἀντὶ Τέλος, τέρμα, πέρας, ὅριον. « Ἀρ.υρὴς—, « Ὁμ. « Τέλσα παρ' Ἰναλίης. « Ἐπιγρ., εἰς τὰς ἐσχατιὰς, εἰς τὰ πέρατα.

Τελχὶν [Θέλγω], ῖνος (ὁ). γένης, μάγος· βάσκανος, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Ῥόδου, παταγινόμενοι εἰς τὴν μεταλλουργίαν καὶ νομιζόμενοι κακοποιοὶ καὶ φθονεροί).

†Τελχινώδης, εος (ὁ, ἡ). Τελχῖν τὸ εἶδος, ἀνάπους, διεστραμμένος, σκληροτράχηλος.

†Τελχιταίνιω, Μ. ανῶ. Εἶμαι κακότροπος (σκληροτράχηλος) ὡς οἱ Τελχῖνες.

Τελωναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Τελωνάρχης, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν τελωνῶν, ἀρχιτελώνης, (Γαλλ.) fermier général.

Τελωνεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ τελώνου, ἡ ἐκμίσθωσις ἢ εἰσπραξις τῶν τελῶν (τῶν δημ. προσόδων, τῶν τελωνίων).

Τελωνεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἰσπράττονται τὰ τέλη (τὰ τελώνια), τὸ ἀρχεῖον (γραφεῖον) τοῦ τελώνου, (Τουρκ.) γιουμπροῦκι καὶ (Ἰταλ.) δουάνα.

Τελωνέω-ῶ, Μ ήσω. Ἐργολαβῶ καὶ εἰσπράττω τὰ δημοσ. τέλη (τὰς προσόδους, τὰ τελώνια), εἶμαι τελώνης· (ἐν γέν.) φορολογῶ. « Πικρῶς τοὺς ἀφικνουμένους —, « Στρ. (καὶ μτνμ.) « Τοὺς λόγους —, « Βασ., ἐμπορεύομαι.

Τελώνης [τέλος, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν (ἐνοικιάζων) παρὰ τῆς διοικήσεως καὶ συνάζων τὰς δημοσ. προσόδους (τὰ τελώνια), εἰσπράκτωρ τῶν δασμιάτων, καμπσιμάλης, φορολόγος· (ἰδιωτ.) κουμερκιάρης. « Τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα, οὐχὶ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν, τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες, ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφωνται, « Πλ.

Τελωνητής, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Τελώνης.

Τελωνία (ἡ), = Τελωνεία.

Τελωνιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τελωνική, τελώνου ἰδία ἡ ἀξία. « Μάζα—, « Ἐπιγρ., ἡ πολυτελής.

Τελωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τελώνην, τελώνου ἴδιος.

Τελώνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τοῦ τελώνου εἰσπραττόμενον, κουμέρκι. 2)=Τελωνεῖον.

Τεμαχίζω, Μ. ήσω. Κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω (κυρ. μεγάλον ὑψάρι διὰ πάτωμα), (ἐν γέν.) διαιρῶ εἰς τμήματα. « Τὴν πραγματείαν —, « Πλ.

Τεμάχιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Τέμαχος.

Τεμαχισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεμαχίζω, κόψιμον (κυρ. μεγάλου ὑψαριοῦ εἰς τεμάχια, κομμάτιασμα.

Τεμαχιστός, ἡ, όν. (κυρ. ἰχθῦς) Κομμένος εἰς τεμάχια (τροχοῦλια), κομματιαστός.

Τεμαχίτης, ου (ὁ) καὶ Τεμαχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κοπτόμενος εἰς τεμάχια (τροχοῦλια). « Ἰχθῦς—, « Σχλ. Ἀροτρ., ὁ μεγάλος ἢ παστός.

Τεμαχοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τεμάχη (παστὰ κομμάτια) ἰχθύων, (παρβλ.) Ταριχοπώλης.

Τέμαχος [τέμνω], εος-ους (τὸ). τμῆμα (κυρ.) παστοῦ ἰχθύος, (καιν.) τροχοῦλι (ξιφιοῦ, λακέρδας, κτλ), (ἐν γέν.) κομμάτι.

Τεμενίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω ἢ καθιερόνω τοπόν τινα ὡς τέμενος.

Τεμενικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τέμενος. « Φυλλάς—, « Σοφ., δάσος ἱερόν, τέμενος.

Τεμένισμα (τὸ), [τεμενίζω], μέρος καθιερωμένον, κτίριον ἢ δάσος ἱερόν, ναός, τέμενος.

Τεμενίτης, ου (ὁ) καὶ Τεμενῖτις, ιδος (ἡ), = Τεμένιος.

Τέμενος [τέμνω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μέρος γῆς (γεωργησίμου) χωρισμένον μὲ τράφρον ἢ φράκτην καὶ ἀνῆκον ὡς κτῆμα εἴς τινα, περιβολι· (συνήθ.) ἀγρὸς ἢ δενδρότοπος ἀφιερωμένος εἰς θεότητά τινα ἢ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἢ εἰς ἐπίσημον ἄνδρα (ἥρωα) ὡς βραβεῖον διὰ τὰς ἀνδραγαθίας ἢ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις του· (ἰδιαιτ.) δάσος ἱερὸν (ἄλσος) μὲ ναόν· (ἐν γέν.) ναός, ἡρῷον. « Καὶ μέν οἱ (τῷ Βελλεροφόντι) Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης. ὄρρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. « Ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐς Πάφον ἐκανεν, ἔνθα οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, « Ὀδ. Θ. » Νείλου—, « Πινδ., ἡ Αἴγυπτος ἡ (κυρ.) τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου. (καταχρ.) » Ποσειδῶνος—, « Π., ἡ θάλασσα.

Τεμενοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων ἢ κατοικῶν εἰς) τέμενος.

Τεμενωρὸς (ὁ), [τ. ὧρα]. φύλαξ τεμένους (ἄλσους ἱεροῦ, ναοῦ κτλ.).

;Τεμμάχιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεμάχιον.

Τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. ἔταμον καὶ Ἀττ. Ἔτεμον, πρκ. Τέτμηκα καὶ πθ. Τέτμημαι, ἀόρ. πθ. Ἐτμήθην ἢ τὸ θετ. Τμητέον). Κόπτω, χωρίζω ἢ ἀφαιρῶ κόπτων· σχίζω· κομματιάζω· σφάζω, θυσιάζω· (ἐνίοτε)=Ἐκτέμνω, εὐνουχίζω· (μτφρ.) διαιρῶ. « Ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ, « Ἰλ. Ρ. «Δούρατα μακρὰ ταμών, « Ὀδ. Ε. » Σῖτον τέμνειν, « Ξεν., θερίζειν. » Τέμνειν τὴν γῆν ἢ (ἐνν. μέρος τι) τῆς γῆς, « Θκ., Ξεν., = Δενδροτομεῖν. » Τέμνειν φάρμακον, « Πλάτ., κατασκευάζειν (βιζοτομικῶς). « Ἰχθῦς τάμνουσα παρέχει βορὴν τοῖσι θηρίοισι, « Ἡρ. » Κάπρον ἢ βοῦν ταμνόμεν, « Ἡσ., ἐκτέμνειν. » Κάπρον ταμέειν Διί, « Ἰλ. Τ., θύσαι. (ὄθ. συχν.) » Ὅρκια τέμνειν (καὶ μσ. τέμνεσθαι), « Ὅμ., Ἡρ., θυσιάζειν πρὸς ἐπικύρωσιν ὅρκων, (συνεχῶς ἐν γέν.) συμφωνεῖν ἢ ὑπόσχεσθαι ἐνόρκως (εἰρήνην, ἀνακωχὴν κτλ.). (καὶ δστ. περιπ. καὶ ἄπαρ.) » Ταμόντες αὐτοῖσι χρόνον μένειν φεὶ τὸ ὅρκιον, ὅσον ἂν ἡ γῆ μένοι, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) « Θάνατον νύ τοι ὅρκι' ἔτεμνον, « Ἰλ. Δ., πρὸς θάνατον ἐδικόν σου ἔκαμα ἔνορκον ἀνακωχήν. (μτγν.) » Φιλίαν (» Συνθεσίας)—, « Εὐρ., (ἀτ.) foedus ferire. » Πλίνθους—, « Ἀξ., = Πλινθοτομεῖν. » Ὀχετούς —, « Πλάτ., σκάπτειν, ἀνοίγειν. » Ὁδὸν (» Τὴν μεσάγαιαν τῶν ὁδῶν) —, « Θκ., Ἡρ. » Πέλαγος (» Πλόον)—, « Ὅμ., Ἀπλανῆ, διαπλέειν, (κατὰ λέξ.) διασχίζειν. (ὕθεν ἐλλ.) » Τέμνειν ἢ Τέμνεσθαι (ἐνν. ὁδόν), « Ἀπλαν., = Ὁδεύειν, ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι. » Ψευδῆ τέμνουσαι ἐλπίδες, « Πινδ., ἀκολουθοῦσαι ψευδῆ ὁρόμῳ, μάταιαι. (καὶ παροιμ.) » Μέσον τέμνειν, « Πλάτ., ἀκολουθεῖν τὴν μέσην ὁδόν, φυλάττειν τὸν μέσον ὅρον (Γαλλ. aller juste milieu). (καὶ μτνμ.) » Τέμνειν τὸν εἰς μέρη, « Πλάτ., διαιρεῖν. ‖ (μέλλ. κόψω πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν ἢ πρὸς σου ἄλλου. « Κρέα τεμνομένους, κρατάς τ' αἰθοπα οἶνον, « Ὑδ. Ω. » Ἐδαίετο δ' τάμνετο δοῦρα, « Ὀδ. Ε. » Ἐτέμομεν λίθους περιμήκεας, « Ἡρ. ‖. (καὶ μτφ.) » Ῥόπαλον τετμημένον, « Ὀδ. Ρ. » Τετμημένων τῶν ὁδῶν, « Ἡρ. « Σπλάγχνα τέμνεται, « Παροιμ. (ἀπὸ τὴν τεμνομένης γλώσσης τοῦ ἱερείου), κ.α.λ. αἰωπῆς! 2) ξεχωρίζω· ἀποχωρίζω (συνεχῶς.) ἀπονέμω. » Καὶ οἱ τέμον τάμαν, « Ὅμ. « Ἀξίως τιμᾶς τέμνων, « Στβ. (καὶ μτ.) « Τάμνονσ' ὁμοῦ βοὰς ἀγέλας, « Ἰλ. Σ., ἐλαύνοντες. (καὶ ἀπὸ μὲ γεν. ἑλλ.) » Τέμνεσθαι ἀλλήλων τὴν ἐξουσίαν, « Γρ., νὰ ἓν χωριστόν. 3) (μτνμ.) τελειόνω (διὰ μιᾶς), = τελειώζω. » Δίκην (« Τὸ Φλωνικὸν κόψω) —, « Πανδ., (κοιν.) κόπτω τὴν κρίσιν (Γαλλ.) trancher la question. » Τέμνειν σιδήρῳ, « Εὐρ., ἀποφασίζειν τὴν τύχην τῆς μάχης διὰ τοῦ ξίφους. » Μαχὰν τέμνειν τέλος, » Πολ. (ἢ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Λόγος τέμνων, » Πλάτ., ἀποτομώς, (Γαλλ.) tranchant, décisif. 4) Π. εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω (ἴδε †Τέτμω).

Τέμπεα-η (τὰ), [;]. (ἰδιωνυμ.) ἡ μεσαία Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης τερπνοτάτη κοιλάς τῆς Θεσσαλ., (ἐν γέν.) στενὸν πέρασμα (κοιλὰς) μεταξὺ βουνῶν.

Τεμπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Τέμπη.

Τεμπίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τεμπική.

Τεμπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὰ Τέμπη, τεμνόμενος ἀπὸ τέμπη (κοιλάδας).

Τέμω, τῷς, τῷ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ εὐκτ. τμῶ, τμῷμεν.

Τεναγίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τέναγος, σκεπάζομαι ἀπὸ ῥηχὰ νερά, εἶμαι ῥηχὸς (τεναγώδης). « Τεναγίζοντα τὰ ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ περὶ τὰς νησίδας, » Πλ.

Τεναγίτης, ου (ὁ) καὶ Τεναγῖτις, ιδος (ἡ). Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) τέναγος, ῥηχός.

Τέναγος [Αἴγυπτ. τινὲς ἡ τίγχ τὸ λυσίον], εος-ους (τὸ). μέρος σκεπασμένον ἀπὸ ῥηχὰ (ἐπιπολαίως φαινόμενα ἢ πλημμυρίζοντα) νερά, ῥηχὸς τόπος ἀμμώδης ἢ βαλτώδης. » Ἐκ τῶν Σαλμυδησσοῦ πολλαὶ τῶν εἰς τὸν Εὔξεινον νεῶν ἀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι· τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολυ τὴν θάλατταν, « Ξεν.

Τεναγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ μεταβάλλομαι) εἰς τέναγος.

Τεναγώδης, εος (ὁ, ἡ). (τόπος) σχηματίζων τέναγος, ῥηχὸς, βαλτώδης.

Τένδω, Μ. ...; Π. [;], τρωγω ἢ γλύφω (βυζάνω) λαιμάργως, ξεροκλύφω.

Τενθεία (ἡ). λιχνεία, λαιμαργία, ζέρβα.

Τενθεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ούμαι = Λιχνεύομαι, εἶμαι (κάμνω ὡς ἄνθρ.) λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

Τενθρηδών, όνος (ἡ), εἶδος ἀγριομέλισσας (ἄλλ.) Πεμφρηδών, (παρβλ.) Ἀνθρηδών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τενθρήτη (ἡ). = Τενθρηδών· (Π.) ἀντὶ Μέλισσα, (παρ.Ελλ.) Ἀνθρήνη.
Τενθρήνιον (τὸ)· ἡ φωλιὰ τῆς τενθρήνης, (ὑποκ. καὶ) Ἀνθρήνιον.
Τενθρηνιώδης καὶ Τενθρηνώδης, εος (ὁ, ἡ) ὅμοιος μὲ (πολύτρητος, σηραγγώδης ὡς ἂν τὸ) τενθρήνιον.
Τένθω, Ἀττ. ἀντὶ Τένδω.
Τενία, Τενίδιον, Γλσ. ἀντὶ Ταινία, -ίδιον.
Τενοντάγρα (ἡ). πιάσιμον τῶν νεύρων (τῶν τενόντων) τοῦ λαιμοῦ, πάθος.
Τενονεύρωτος (ὁ, ἡ), [τένων, πιτρώσκω]. πληγωμένος εἰς τὸν τένοντα (τὸ νεῦρον) τοῦ λαιμοῦ, (Ἄλλ.) Νευρότρωτος.
Τενοντόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κόπτω τοὺς τένοντας (τὰ νεῦρα) τοῦ λαιμοῦ, λαιμοτομῶ.
Τένων [τείνω], οντος (ὁ). (ἐν γέν.) νεῦρον πλατὺ καὶ τεντωμένον, σύνθεμα νεύρων ἢ μυώνων, (Γαλλ.) tendon· (ἰδιαιτ.) τὸ ὀπίσθεν τῆς πτέρνας καὶ τοῦ λαιμοῦ, (μὲ συνεκδ.) ὁ σβέρκος, τὸ (Ἄλλ.) Ἰνίον τοῦ τραχήλου· (καὶ μετνμ.) φάραγξ, ζεστασία, (παρβλ.) Αὐχήν.
Τεξείσεθε, Π. ἀντὶ Τεξεῖσθε ἢ Τέξεσθε, Ἑ. πλθ. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τίκτω.
Τέξις, εως (ἡ), τὸ τίκτειν, τοκετός, γέννησις, γέννα.
Τέξω καὶ Τεξοῦμαι, μέλλ. τοῦ Τίκτω.
Τέοι Ἰων. Π. ἀντὶ Τίνος; ἢ (ἐγκλ.) Τινὸς, γεν. τοῦ Τίς; ἢ Τις. 2) Δ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σύ.
Τέοιο, Ἰων. ἀντὶ Τεοῦ, γεν. τοῦ Τεὸς ἢ Τέος.
Π. (σπν.) ἀντὶ Σοῦ, γέν. τοῦ Σύ.
Τέοισι, Ἰων. ἀντὶ Τοῖσι, δοτ. πλθ. τοῦ Τίς.
Τεὸς [τεῦσαι], ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Σός.
Τεοῦ, Π. γεν. τοῦ Τεὸς ἢ 2) Δ. = τῷ
Τεοῦ, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Τύ.
Τέρα, Ἀττ. ἀντὶ Τέρατα, πλθ. τοῦ Τέρας.
Τερᾴζω, Μ. ἄσω, Π. δεικνύω τέρας (σημάδι), προλέγω, προμαντεύω.
Τερᾴμνιον (τὸ), Σχλ. ξύλον τῆς ὀροφῆς, στέγασμα, [ἐκ τοῦ
Τέρμνον (τὸ), Π. = Τέρεμνον.
Τερᾶμνος (ὁ, ἡ), = Τέρεμνος ἢ 2) (ἡ) = Τεραμών, (ὄθεν
Τερμνώδης ἢ Τεραμώτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τεράμονος (βραστεροῦ) ὁσπρίου, τρυφερότης.
Τερᾶμων [τέρην], ονος (ὁ, ἡ). τρυφερὸς, ἁπαλὸς, (κυρ. ἐπὶ ὁσπρ.) εὐκολόβρασος, ἁβρωνός.
Τέρας [συγγ. τῷ Τέρμα], ατος (τὸ). τὸ πλθ. Τέρατα καὶ Ἀττ. Τέρα (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Π. Τέρεα, ἡ γεν. Τεράτων καὶ Τερᾴων-ῶν, ἡ δοτ. Τέρασι καὶ Π. Τερέασι. (Π. ἐν γέν.) σημεῖον· σύμβολον· (ἰδιαιτ.) ἀπάνιον (ἀσύνηθες) φαινόμενον τοῦ οὐρανοῦ (μετέωρον) ἐκλαμβανόμενον ὡς προδηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος (ἀδιάκριτα, « Ὅμ. , = Διοσημεῖα. « Ἀστέρα τέρας ἠὲ κομήτην, ἢ ναύτῃσι φέρας ἠὲ στρατῷ, « Ἰλ. Δ. « Ταῦτο τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἐσεσθαι κακῶν ἔφηνε ὁ θεὸς, « Ἡρ., [ὧδε καὶ Τείρεα]· (ὅθ. λογογρ. ἐν γέν.) πρᾶγμα παράδοξον (παρὰ φύσιν), τεράστιον· (ἰδιαιτ.) ζῶον ἀλλόκοτον (ἀημειωμένον)· ἢ σεβάσμιον, ἔμπτωμα, (Γαλλ.) monstre. Τέρενε, « Ὑπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τίκτα γονεύσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, « Αἰσχν. « Τέρας ἀφ' ἑφνὴ μέγα· ἵππος γὰρ ἔτεκε λαγόν, « Ἡρ. « Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας, « Θκρ.
Τερασκόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τερατοσκόπος.
Τεράστιος, α, ον. Ὁ παρὰ φύσιν, παράδοξος, θαυμάσιος· τερατώδης, ἀλλόκοτος. « Βρέφος — , « Αἰλ. « Τεράστιον (ἔνν. ἔργον), « Χρσ., τὸ ὑπὲρ φύσιν, τερατούργημα. « Ζεὺς τεράστιος, « Ι. Λυδ., ὁ διὰ τεράτων προσημαίνων τὰ μέλλοντα.
Τερασπίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τεράστιον (παράδοξον, ἀσυνείθιστον), θαυμασίως.
Τερατεία (ἡ), τὸ τερατεύεσθαι, τερατολογία· (ἐν γέν.) ἀπάτη, ἀγυρτεία.
Τεράτευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος τερατευομένου, τερατολόγημα, τερατούργημα· (ἐν γέν.) ψεῦδος, φάντασμα.
Τερατεύω καὶ (συχνόν. μσ.) -εύσμαι, Μ. εύσω, -ομαι. Κάμνω ἢ Διηγοῦμαι τέρατα (τεράστια), τερατολογῶ, μεγαλορρημονῶ (ὡς οἱ ἀγύρται), λέγω μεγάλα (τερατώδη) λόγια ἵνα ξυππάσω.
Τερατίας, ου (ὁ), ἀγύρτης, τερατουργὸς, τερατολόγος.
Τερατικὸς, ἡ, ὀν, = Τεράστιος.
Τερατικῶς, ἐπίρ. = Τερασπίως.
†Τερατογονία (ἡ). γέννησις τεράτων (παρὰ φύσιν γεννημάτων, ἐκτρωμάτων).
Τερατογραφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Γράφω τερατολογίας ἢ περὶ τεράτων (διοσημειῶν ἢ ἐκτρωμάτων).
†Τερατοεργάτης, ου (ὁ), υλγ. ἀντὶ Τερατουργός.
Τερατολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ τεράτων, διηγοῦμαι τέρατα (παράδοξα, τερατώδη συμβάντα).
Τερατολόγημα (τὸ) καὶ
Τερατολογία (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τεράτων (τερατωδῶν συμβάντων) ὁμιλία, διήγησις ἀπίθανος (τερατώδης), (ἐν γέν.) ψευδολογία, παραδεξολογία.
Τερατολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) περὶ τεράτων (διηγούμενος πράγματα μυθώδη, τερατώδη), (ἐν γέν.) ἀγύρτης, ψευδολόγος.
Τερατόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέρατος (τερατώδη) μορφήν.
Τερατοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω τέρατα (τεράστια), εἶμαι τερατοποιός.
Τερατοποιία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀγυρτεία) τοῦ τερατοποιοῦ, τερατουργία, θαυματοποιία.
Τερατοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέρατα (τεράστια), τερατουργὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακῷ) θαυματοποιὸς, ἀγύρτης.
Τερατοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ τερατοσκόπου, ἡ παρατήρησις τῶν τερατείων φαινομένων (κυρ. τῶν μετεώρων) καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν μαντεία.
Τερατοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὰ τέρατα (τὰ παράδοξα φαινόμενα [καὶ ἰδιαιτ.] τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖα) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων. || (εὖσ. ἐν γέν.) μάντις, οἰωνοσκόπος.
Τερατοτοκέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τίκτω (Γεννῶ) τέρατα (ἐκτρώματα).
Τερατοτοκία (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ προηγ., γέννησις τεράτων (ἐκτρωμάτων), τερατογονία.
Τερατοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) τέρατα (ἐκτρώματα).
Τερατουργέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω τέρατα (τεράστια), θαυματουργῶ· (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιῶ.
Τερατούργημα (τὸ) καὶ
Τερατουργία (ἡ). ἔργον τερατουργοῦ, θαυματουργία, (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιία, ἀγυρτεία, (Γαλλ.) jongleurie.
Τερατουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέρατα (τεράστια), θαυματουργὸς· (ἐπὶ κακῷ) θαυματοποιὸς, ἀγύρτης, (Γαλλ.) jongleur.
Τερατόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Θέλω νὰ μὲ ἐκπλήξῃ (ὡς τέρας, ὅταν ξυππασμένος), (παρβλ.) Τίθηπα.
Τερατώδης, εος (ὁ, ἡ). τέρατι ὅμοιος (τὸ εἶδος), παρὰ φύσιν, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος· σημειώδης· θηριώδης· τερατόμορφος. « Τὸ τερατωδὲς, « Δξ., τὸ θαυμαστὸν τοῦ πράγματος, (Γαλλ.) le merveilleux.
Τερατωδεία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τερατώδους, τὸ τερατῶδες.
Τερατωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τερατώδη (παράδοξον, ἀσυνείθιστον), ἐν εἴδει τέρατος, παρὰ φύσιν.
Τερατωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τ. τῷψ]. τερατώδης τὴν ὄψιν τὸν (σχηματισμὸν), τερατόμορφος.
Τέρβινθος (ἡ), κατ' ἀποκ. ἀντὶ Τερέβινθος, (ἴδε Τέρμινθος).
Τέρεα (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Τέρατα, πλθ. τοῦ Τέρας.
Τερεβινθίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω (κυρ. κατὰ τὴν ὀσμὴν) τὴν τερέβινθον, μυρίζω σὰν τερεντίνα.
Τερεβίνθινος, η, ον. Ὁ τῆς τερεβίνθου. || (οὐσ.) Τερεβινθίνη (ἔνν. ῥητίνη), = ἡ ἐκ τῆς Τερεβίνθου, (κατ. ἀπὸ τοῦ Ἑλλ.) τερεντίνα.
Τερέβινθος (ἡ), εἶδ. δένδρ. (σχίνος), (κοιν.) τσακκονδιὰ (ἀπὸ τὴν ὀσμὰτάζει ἡ τερεντίνα).
Τερεβινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τερέβινθον ἢ τερεβινθίνην· πλήρης τερεβίνθων.
Τέρεινα, Π. θηλ. τοῦ Τέρην.
Τερεμνὸν (τὸ), Π. δοκὸς τῆς στέγης· (ἐν γέν.) στέγη, στέγασμα· (συνεκδ.) κ. ὅ,τι ἐστὶν ἢ οἴκημα. « Ἀντὶ αὐτελῶν δωματίων ὑψηλὰ τέρεμνα, « Δκ., [ἐκ τοῦ
†Τέρεμνος (ὁ, ἡ), Ἑλσ. ἀντὶ †Εὐέρεμνος, στερεὸς, ἀτρέμνιαστος.
Τερένης, Π. ἀντὶ Τερείνης, γεν. θηλ. τοῦ Τέρην.
Τερεπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. [τέρην, πλόκαμος]. ὁ ἔχων ψιλαῖς (εὐμορφοκαμωμένους) πλεξίδας.
Τερενάγρους-ουν ᾧ
Τερενάγρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [τέρην, χροῦς ἢ χρώς]. ὁ ἔχων τρυφερὸν σῶμα ἢ δέρμα, ἁπαλόσαρκος.
Τερετίζω [ὄγμα-], Μ. ἰσω. Κελαδῶ (κυρ. καθὼς ὁ τέττιξ καὶ ἡ χελιδών· (ὄν.) ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ποικίλλων τὴν φωνὴν (κοιν. μὲ πολλὰ τερετερά μ) [Γαλλ.) fredonner· (ἰδιαιτ.) προαναχρούομαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Γαλλ. prélude) ᾠδὴ ἡ κιθαρίζων· (μτγμ.) φλυαρῶ, μωρολογῶ.

Τερέτισμα (τὸ), ᾄσμα (φωνὴ) τερετίζοντος· (μουσ.) προανάκρουσμα· (μτγμ.) μωρολόγημα.

Τερετισμὸς (ὁ), τὸ τερετίζειν, κελάδημα (κυρ. χελιδόνος ἢ τεττίγος)· ψαλσιμον ἢ τραγούδισμα μὲ πυλλὰς περιστροφὰς (πολλὰ τερερέμ)· (ἰδ. αιτ. μουσ.) εἶδ. κιθαριστικῆς προανακρούσεως, (Γαλλ.) trille· (μεταφορ.) φλυαρία, μωρολογία.

Τερετιστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν συνήθειαν τοῦ τερετίζειν.

Τερέτριον (τὸ), [τείρω, τιτράω]. = Τρύπανον.

Τερηδονίζομαι, Μ. ἰσομαι. Κατατρώγομαι ὑπὸ τῆς τερηδόνος ἢ τῶν τερηδόνων, σήπομαι.

Τερηδὼν [τείρω, τιτράω], όνος (ἡ), εἶδ. σκώληκος (ἐντόμου) ξυλοφάγου, (κοιν.) τρηδονι, ξυλοσάρακας. 2) εἶδ. σκώληκος (λεβίθας) τῆς κοιλίας τῶν ἵππων. 3) (ἰατρ.) σῆψις ἐστέου, (Γαλλ.) carie, (παράβλ. Σφάκελος).

Τερὴν [τείρω], ενος (τέρεινα, τέρεν). (κατὰ λέξ.) Τετριμμένος, (ἐπιμ.) λεῖος, ἢ λεπτὸς, εὔθρυπτος· (ὀθ. συνήθ.) τρυφερός, ἁπαλός, (Ατν. κατ' ἀναγραμ.) tener, (ὀθ Γαλλ.) tendre. «Τὸ λίον («Ἄνθος)—, « Ὅμ. « Τέρεν ὄακρυ, « αὐτ., γλυκύ. « Τέρενες οὐλοί, « Ἀνακρ., θελκτικοί, λιγύφωνοι. « Τέρενα χρόα, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ συγκρ.) «Καὶ μνοῦ χρῶτα τερενωτέρη,» Ἐπγρ.

Τερθρεία (ἡ), τὸ τερθρεύεσθαι, (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Τερατεία, τερατολογία· ματαία ἢ ἀπατηλὴ (σοφιστικὴ) λεπτολογία, ματαιολογία. « Διαλεκτικοί, οἱ περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατριβόμενοι,» Ἀρτ.

Τέρθρευμα (τὸ), Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τεράτευμα, φλυάρημα, τερατολόγημα.

Τερθρεύομαι, Μ. εὑσομαι, (κυρ.) Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τερατεύομαι, ὁμιλῶ σοφιστικῶς, λεπτολογῶ, ματαιολογῶ, κομπάζω. « Τερθρευόμενοί τινες τῶν νέων καὶ πυρεπιδεικνύμενοι διαλεκτικὴν,» Πλ.

Τερθρηδὼν, όνος (ὁ), = Τερθρωτήρ.

;Τερθρία (ἡ), ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Τερθρεία.

Τέρθριος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ τέρθρου (τῆς ἀντέννας τοῦ πλοίου). ||. (ναυ. ἐνν. κάλως) ὁ (ἄλλ.) Κεροίαξ. « Τοὺς τερθρίους (ὅπου ἄλλ. γρφ. τοὺς δὴ θρίπας) παρίει· τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται, « Ἀρστφ., (ἴδε Θρῖας).

Τέρθρον (τὸ), [τείρω, ἴδε Τερμα]. (ἐνγεν.) τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ· τὸ τέλος. « Θυράων—, « Ἕρωτ., ὁ οὐδὸς τῆς θύρας. «Τὸ—τῶ πάθεος,» Ἱππκρ., ἡ ἐσία. 2) (ἰδιαιτ. ναυτ.) ἡ ἄκρα τῆς ἀντέννας ἢ (κατ' ἄλλ.) ἡ κατὰ κορυφὴν τρύπα τοῦ καταρτίου ὅπου ἤτον δεμένη ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου.

Τερθρωτήρ (ὁ). τὸ πρὸς τὴν πρώραν μέρος τοῦ πλοίου (ὅπου ἦτον τὸ τέρθρον ἢ ἱστὸς παρατηρῶν) ὁ πρωρεύς· (ἐνν. ἰχὺς) ὁ Ἀρτέμων.

Τέρμα (τὸ), [τείρω ἢ τειρήω ἢ [πιθανώτ.] = Ἕρμα]. τὸ σημεῖον τὸ ὁπ. ἔπρεπε νὰ φθάσουν οἱ στρεβλοδρόμοι (οἱ διασκεύοντες κτλ.), (ἐν γέν.) ἡ ἄκρα τοῦ σταδίου, ὁ ἔσχατος ὅρος, τὸ τέλος, τὸ πέρας· (μεταφορ.) ὁ σκοπός· (Π.) ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία. « Τέρμ' ἔχων Κορίνθου, « Σιμ., τὸ ἀνώτατον κράτος. « Θεοὶ ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες, « Εὐρ. « Σωτηρίας τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη, « αὐτ. « Τέρμα νίκης (τέχνης), « Ἐπγρ. « Εὐρώπης τέρματα, « Ἠρ., τὰ ἄκρα, τὰ ἔσχατα. « Ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου, « Ξεν. ||. (ἡ αἰτ.) Τέρμα (ἐλλ., προθ.), Π. ἀντὶ Τελευταῖον, τέλος πάντων.

†Τερμάζω, Μ. άσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ· Τερματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τέρματα (ὅρια)· (μτγμ.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω.

†Τερματόω-ῶ, Μ. ώσω, νλγ. ἀντὶ Τερματίζω.

Τερμέρεινος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Τερμέρου (ἀκρωτηρίου τῆς Καρ., ἢ τοῦ περιφήμου λῃστοῦ ὅστις, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν ὁδοιπόρων, ἐφονεύθη μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὀθ. συνήθ.) « Τερμέρειον κακὸν, « Παροιμ., τὸ μέγα ἢ κατ' ὀμυιοπάθειαν.

Τερμιεύς, έως (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς ὡς ἔφορος τῶν τερμάτων (τῶν ὁρίων), (ἄλλ.) Ὅριος.

Τερμίνθινος, η, ον, ἀρχ. καὶ Π. ἀντὶ Τερεβίνθινος.

Τερμινθὶς, ίδος (ἡ), Π. = ἀντὶ Τερμινθίνη = Τερεβινθίνη.

Τέρμινθος (ἡ), Π. καὶ ἀρχ. ἀντὶ Τερέβινθος. 3) εἶδ. φυτ. λινοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἔπλεκον ὁρμιές. 3) (ἰατρ.) εἶδ. ἐκφύματος (σπυριοῦ) τὸ ὁπ. ὀδγαίνει κυρ. εἰς τὰς κνήμας, (κοιν.) μοῦρος.

Τερμιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ φθάνων (ἐκτεινόμενος) ἄχρι τοῦ τέρματος (ἕως τὴν ἄκραν), ἢ (ζ) ἔχων τέρματα (παρδάζια, σειρήτια κτλ.), (ἐν γέν.) πρυαφυὴς, εὐάρμοστος. « Χιτὼν (« Ἀσπὶς) —, « Ὅμ., Ἡσ., = Ποδηνεκής.

Τέρμιος, α, ον, Π. ὁ τοῦ τέρματος, τελευταῖος, ἀκρινὸς, ὑστερινὸς. « Χώρα (« Ἡμέρα)—, « Σοφ. 3, Γλσ. ἁρμάδιος, πρόσφορος.

†Τίρμις, ιος (ὁ), Γλσ. ὁ ποὺς ἢ ἡ πτέρνα τοῦ ποδὸς (ὡς τέρμα τοῦ σώματος).

Τερμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέχω πρὸς τὸ τέρμα ἢ μέχρι τοῦ τέρματος, σταδιοδρομῶ.

Τερμόνιος, α, ον, Π. = Τέρμιος, [ἐκ τοῦ ;Τερμόριον (τὸ), Π. (ἀμφ.) τὸ γεννητ. μόριον.

Τέρμων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Τέρμα, τέλος, ὅριον. 2) θεὸς τις τῶν Ῥωμ., (ἴδε Τερμιεύς).

Τερπικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τοὺς κεραυνοὺς (εἰς τὸ κεραυνοβολεῖν) τερπόμενος.

Τερπνίστατος, η, ον, Π. ὑπερθετ. τοῦ Τέρπνιστος, η, ον. Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ

Τερπνός, ἡ, όν. Ὁ τέρπων (τέρψεως πρόξενος), ἡδὺς, θελκτικὸς, εὐάρεστος, νόστιμος. « Τὸ τερπνὸν, « ἀντὶ Ἡ τέρψις, ἡ ἡδονή.

Τερπνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τερπνοῦ, ἡδύτης, θελκτικότης κτλ.

Τερπνῶς, ἐπίῤ. Μὲ τέρψιν (εὐχαρίςησιν), ἡδέως.

†Τερπότραμις, ιδος (ἡ), Π. ἡ τῶν ἁρμαδιαίων (περὶ τὴν τράμιν) τέρψις.

Τέρπω [συγγ. τῷ Τρέφω], Μ. τέρψω (ἐφ. δ'. Ἔταρπον καὶ μσ. Τεταρπόμην καὶ πθ. Ἐτάρφθην ἢ Ἐτάρπην ἀντὶ Ἐτέρφθην κτλ.), (κυρ. ἢ Π.) Χορταίνω, (ἐγ) εὐχαριστῶ, ἀναπαύω· (ὀθ. συνήθ.) φραίνω, παρηγορῶ, ἡδύνω, (καὶ μσ.) ἡδύνομαι, διασκεδάζω· (Π. μὲ γεν.) πολεμβάνω, εὐχαριστοῦμαι. « Τέρπετες πυκνῶς ἀκαχημένον, « Ὅμ. « Τέρπε σαυτοῦ φρένα τέρψον, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) « Καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει, « αὐτ. (καὶ δοτ. ὀργ.) « Φόρμιγγι (« Πανσοῖσι) θυμὸν τέρπειν, « Ὅμ. « Τὸν « Θυμῷ (ἢ) « Θυμὸν τέρπεσθαι, « Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ. (καὶ δοτ. ὀργ.) « Μύθοις (« Δαιτὶ, « Δίσκοισι κτλ.) τέρπεσθαι, « αὐτ. (καὶ γεν.) « Ἐπεὶ τάρπημεν ὀδύρης, « Ἰλ. Ψ. Γόοιο (« Φιλότητος)—, « Ὅμ. Ἐπεὶ τάρπημεν ὀδυνῆς, « Ἀνακρ. « Οὐδ. Ψ., νὰ ἀπολαύσωμεν (νὰ χαρῶμεν) τὰ νεύσματα καὶ αἰτ. σπν.) « Οἴην μοῖραν τέρπεται, « ἡδύνεται. (καὶ ἀπολ.) « Σκοπῶν, « πῶς ἡδύνεται. (καὶ ἀπολ.) « Σκοπῶν, « πῶς ἰδὼν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης, « Ἀντ.

Τερπωλή (ἡ), Π. ἀντὶ Τέρψις.

Τερραίνω [τέρσω], Μ. ανῶ. Στεγνόνω, ξηραίνω. « Αἷμα—, « Ἰλ. Π., πασῶν ῥοὴν του, τὸ σταματῶ.

;Τερατὴς, εσσα, εν, Π. στεγνός, ξηρός, (ἐπιμ.) σκληρός, τραχύς.

Τερσήμεναι ἢ Τερσῆναι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρσω.

Τέρσηνε, Π. ἀντὶ Ἐτέρσηνε, γ', ἐν. προτ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Τερσαίνω.

Τερσιὰ (ἡ), = Ταρσὸς, Τρασιὰ, καλαμῶν ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρί.

Τέρσω (παρτ. Ἔκερσον), Π. [συγγ. τῷ τείρω καὶ θέρω]. στεγνόνω, ξηραίνω (κυρ. πθ.) « Ἕλκας ἐτίρατος πασσάδ' αἵμα, « Ἰλ. Α. « Εἵματα ἠελίῳ τερσήμεναι αὐγῇ, « Ὀδ. Ζ. (καὶ γεν. Ἰλ.) « Οὐδέποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσαντο, « Ὀδ. Ε., ἐστέγνονναν (ἐξυματοῦσαν) τὰ δ.

Τέρσω, Αἰολ. μέλλ. τοῦ Τείρω.

†Τερύνης, ου (ὁ), (κυρ.) ὄνος ἀτονισμένος ὑπὸ τῆ γήρως ἢ τῆς κακοπαθείας. [ἐκ τοῦ

†Τέρυς [τέρην], υνος (ὁ, ἡ). τερημένος, ἀτονισμένος. ἐξηντλημένος (ὑπὸ κόπου, πόνου, ψυφίμι, ὀθ. πωρίας). « Ἵππος—, « Γλσ., παλαιότερος. « Γέρων—, « Γλσ., παλαιότατος.

†Τερύσκομαι (παρτ. Ἐτερυσκόμην), Μ. εἶμαι ἐξηντλημένος (ἀποκαμωμένος) τονῶ, ἐξασθενῶ.

Τέρφος, εος-ους (τὸ), Π. = Στέρφος, ἐξόφλιον, λέπυρον. « Καταίνου—, « Ἀνακρ.

Τέρχνος, εος-ους (τὸ), Π. = Τρέχνος, βλάπτάρι, φύτρον, κορφοβλάστημον.

Τερψίθυμος (ὁ, ἡ), Π. [ἐκ τοῦ θυμὸς]. ὁ τέρπων τὴν ψυχήν.

Τερψιμβροτὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων βροτοὺς. « Ἥλιος—, « Ὅμ.

Τερψίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τὸν νοῦν (τὴν ψυχήν), εὐφρόσυνος.

Τέρψις, εως (ἡ), τὸ τέρπειν ἢ τέρπεσθαι (κυρ. καὶ Π.) χορτασμὸς, (ἐπιμ.) εὐχαριστησις· (ὀθ. συνήθ.) εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἡδονὴ· παρηγορία, διασκέδασις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τεσσιχορος, η ή ος, ον. Π. ὁ τέρπων ἢ τερπόμενος διὰ τοῦ χοροῦ, ἀγαπῶν τὸν χορόν.

Τέσσαρα, οὐδ. τοῦ Τέσσαρες.

Τεσσαράβιβλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξ ζων 4 βάκες (ξύλα ἡνωμένα). 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ 4 βιβλοτόμαρα.

Τεσσαρακαίδεκα, οὐδ. τοῦ Τεσσαρεσκαίδεκα.

Τεσσαρακαιδεκάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 14 δώρων (παλαιστῶν ἢ γ' τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.

Τεσσαρακαιδεκαταῖος, α, ον, = Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος.

Τεσσαρακαιδεκαετής, ους (ὁ), = Τεσσαρεσκαιδεκαετής.

Τεσσαρακαιδέκατος, η, ον, = Τεσσαρεσκαιδέκατος.

Τεσσαρακαιδεκέτης, ου (ὁ) καὶ Τεσσαρακαιδεκέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 14 ἔτη, τεσσαρακαίδεκα ἐτῶν, (ἴδε καὶ δεκαέτης).

Τεσσαρακονθήμερος (ὁ, ἡ). 40 ἡμερῶν, σαραντάμερος.

Τεσσαράκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ., (40), σαράντα.

Τεσσαρακονταέτης, ους ἢ ους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 40 ἔτη, τεσσαράκοντα ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαέτης).

Τεσσαρακοντασία (ἡ). 40 ἔτη.

Τεσσαρακονταῖος, α, ον, Ρρφ. ἀμρ. ἀντὶ Τεσσαρακοσταῖος.

Τεσσαρακονταπεντακισχιλιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 44,999.

Τεσσαρακοντάκις, ἐπίρ. 40 φοραῖς.

Τεσσαρακοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 40 πηχῶν.

Τεσσαρακοντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῳρημένον τοῦ 40 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 40 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ., κοιν.) σαραντηρή· (εἰς τὸν Ἱππκρ.) σαραντάμερον.

Τεσσαρακονταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 40 σταδίων ἔκτασιν.

Τεσσαρακοντήρης, ους (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ 40 κωπὰ, (ἴδε Τριήρης).

Τεσσαρακοντόργυιος (ὁ, ἡ). 40 ὀργυῶν.

Τεσσαρακοντούτης, ου (ὁ), κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τεσσαρακονταέτης.

†Τεσσαρακόσιοι, αι, α, Γρμ. ἀντὶ Τετρακόσιοι.

Τεσσαρακοστεῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 40 ἡμέρας, [ἐκ τοῦ

Τεσσαρακοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 39. ‖ Τεσσαρακοστὴ (ἐνν. μερὶς), τὸ τεσσαρακοστημόριον· (ἐνν. ἡμέρα) τὸ σαραντάμερον. ‖. (πλθ.) Τεσσαρακοσταί, «ὁι, εἴδος νομίσματος (σαραντάρια) τῶν Ἰώνων.

Τεσσαρακοστόγδοος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 78, τεσσαρακοστὸς ὄγδοος.

Τέσσαρες, ες, α (ἡ γεν. Τεσσάρων, ἡ δοτ. Τέσσαρσι, ἡ αἰτ. Τέσσαρας, α), ἀριθμ. ἀδιόν.) τέσσερης, τέσσερα· (συνηδν.) τὰ τέσσαρα (ἐνν. ξύλα), «τὰ συγκρατοῦντα τὴν θύραν τοῦ οἴκου, (ΘΠ.) «Ἐντὸς τεσσάρων γενέσθαι, « Ἰλθ.,=Ἐντὸς τριῶν, καὶ « Παραδῆναι τέτταρα, « Ἀκ., ἐκβῆναι τῆς οἰκίας.

Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ. (14), δεκατέσσαρες, -τέσσαρα.

Τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου (ὁ), = Τεσσαρακαιδεκέτης.

Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 14 ἡμέρας, δεκατεσσάρων ἡμερῶν.

†Τεσσαρεσκαιδεκατίτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς ἑορτάζων τὸ πάσχα εἰς τὰς 14 τῆς σελήνης τοῦ Μαρτίου (μετὰ τῶν Ἰουδαίων).

Τεσσαρεσκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 13, δέκατος τέταρτος.

Τέσσαρσι, δοτ. τοῦ Τέσσαρες.

Τέσσερες, α, Ἰων. ἀντὶ Τέσσαρες.

Τεσσερήκοντα, Ἰων. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.

Τεταγμένως [τάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν τάξει, κατὰ τάξιν, εἰς καιρὸν τεταγμένον (ὡρισμένον).

Ταταγῶν, Π. πθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Τάω, πιάσας. « Πεδὸς—, « Ὁμ.

Τέτακα, πρκ. τοῦ Τείνω.

Τέταλμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τέλλω.

Τέταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τείνω.

Τεταμιευμένως [ταμιεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ οἰκονομίαν, φειδομένως.

Τετανικῶς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς τέτανον.

ξΤετανοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τετάνου· (ξ) τετανὸς τὸ εἶδος.

Τετανόθριξ, θτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ καὶ τετανὰ (λεῖα, ὀχι γουρὰ) μαλλιά.

Τετανόπους, ὁποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετανοὺς (λείους, εὐμορφοκαμωμένους) πόδας, (παρβλ.) Τανύσφυρος.

Τετανὸς [τείνω], ἡ, όν. Τεντωμένος, (ἐπιπ.) λεῖος, ὁμαλὸς, ὑαλιατρὸς· (ἐπὶ βίρμ.) ἀρβυτιδωτὸς· (ἐνίοτε) μακρὺς καὶ σκληρὸς (τραχύς).

Τέτανος (ὁ), (ἐν γέν.) = Τάσις, τέντωμα. ξΤάσις (τοῦ αἰδοίου)· (ἰδιαιτ. ἰατρ.) εἶδ. σπασμοῦ ἐπιφέροντος διαστρεβλὴν καὶ ἀκινησίαν μέλους τινὸς ἢ καὶ ὅλου τοῦ σώματος.

Τετανόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τετανὸν (λεῖον, ὑαλιερὸν), ταιτόνω.

Τέταντο, Π. ἀντὶ Ἐτέταντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τείνω.

Τετάνωθρον καὶ ξΤετάνωμα (τὸ). κοσμητικόν τι τὸ ὁπ. τεντόνει (ἀφαιρεῖ τὰς ῥυτίδας ἀπὸ) τὸ δέρμα.

Τεταραγμένως [ταράττω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ταραχὴν, συγκεχυμένως.

Τετάρπατο, Π. μσ. ἀόρ. τῆς ὀρχ. καὶ

Τετα:πμενος, Π. μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τέρπω.

ξΤεταρτάζω, Μ. άσω. Διαιρῶ εἰς τέσσαρα μέρη (κομμάτια).

Τεταρταῖζω, Μ. ἰσω. Πάσχω τεταρταῖον (πυρετόν)· εἶμαι τεταρταῖος.

Τεταρταῖκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς τεταρταῖον (πυρετόν).

Τεταρταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς τέσσαρας ἡμέρας· (ἰδιαιτ. ξ χωρὶς τοῦ πυρετὸς) ὁ ἐπανερχόμενος περιοδικῶς κάθε τέσσαρας ἡμέρας.

Τεταρτημοριαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἕν-

Τεταρτημόριον (τὸ). τὸ τέταρτον μέρος, (ἰδιαιτ. τοῦ ὁβολοῦ), (δηλ.) διχάλκου (Λτ.) κοβράντης.

†Ταρταρτίζω, Μ. ἰσω, Γλσ. ἀντὶ Τεταρταίζω. 2) λαμβάνω τὸ τεταρτημόριον (ἓν εἰς τὰ 4).

†Ταρταρτολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. Ἀπαίρνω (ἀκλέγω) ἕνα εἰς τοὺς τέσσαρας.

Τέταρτος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν τρίτον ἢ μὲ ἄλλους τρεῖς. « Τὸ τέταρτον (ἐνν. μέρος), « τὸ τεταρτημόριον. « Τὸ τέταρτον, « Ὁμ., ἐπίρ. τὴν τετάρτην φορὰν. ‖. (οὐσ.) Τετάρτη, « Ἡρ., εἴδ. μέτρου (χωρητ.) διὰ τὰ ῥευστὰ, καὶ « Τέταρτον, « μέτρ. ἐκτάσ.

Τετάρτως, ἐπίρ. Τέταρτον.

Τετάσθην, Π. ἀντὶ Ἐτετάσθην, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τείνω.

Τετάχαται, Ἰων. ἀντὶ Τεταγμέναι εἰσί, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Τάσσω.

Τετευγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. ἢ Τέτευχα, Π. Ἰων. πρκ. τῆς ὀρχ. τοῦ Τεύχω ἢ τοῦ Τυγχάνω.

Τετεύχαται, Ἰων. ἀντὶ Τετευγμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Τεύχω.

Τετευχῆσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Τευχέω(άω)-ῶ, ὁπλίζω, ἁρματόνω.

Τετεχνημένως [τεχνάομαι], ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντέχνως, τεχνηέντως.

Τετιρημένως [τιράω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ παρατήρησιν, πρυσακτικῶς.

Τετίημαι, Π. πρκ. τοῦ Τίω, τιμωρῶ, (εὐκχρ. κυρ. τὸ δοῦλ.) « Τετίησθον, « Ἰλ. Θ., εἶσθε συγχυσμένοι. (καὶ μτχ.) « Τετιημένος καὶ Τετιηώς, « Ὁμ., περίλυπος, τεταραγμένος.

Τετίησθον καὶ

Τετιηώς, ἴδε Τετίημαι.

Τέτλαθι, Τετλαίην, Τέτλαμεν ἀντὶ Τετλάναι, πρς., εὐκτ. καὶ ἀπαρ. τοῦ

Τέτληκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Τλάω.

Τετληώς, υῖα, ός, Π. Ἰων. ἀντὶ Τετληκώς, μτχ. τοῦ Τέτληκα.

Τέτμηκα, ἐνεργ. καὶ

Τέτμημαι, πθ. πρκ. τοῦ Τέμνω.

Τετμηότι, Π. Ἰων. ἀντὶ Τετμημένῳ, πθ. (μὲ τύπον μσ.) πρκ. τοῦ Τέμνω.

(Τέμνω), ἄχρ. ἐνς. τοῦ ἀόρ. Τέτμον καὶ Ἔτετμ ἢ μσ. Ἐτέτμετο, Π. ἀντὶ Τέμνω, κόπτω (κυρ. τὸν δρόμον τινός), (ἐπιπ.) εὑρίσκω, συναντῶ, συναπαντῶ· (μὲ γεν.) λαμβάνω εἰς τὸ μεριδίον μου, συνέπεσε νὰ ἔχω. « Ὡς δὲ κε τέτμῃ ἀταρτηροῦ γενεθλῆς, « Ἡσ., λάχῃ (νὰ ἔχῃ) τῆς πονηρᾶς γενεᾶς· (καὶ πθ.) « Ἐτέτμητο ἅλμῃ ὑπὸ τρόπιν, « Ὀππ., ἐσχίζετο, ὅπου ἄλλ. γρφ. Ἐτέμνετο).

Τετοκυῖα, πρκ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Τίκτω.

Τετολμηκότως [τολμάω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τόλμην, τολμηρά.

Τέτορε, Π. ἀντὶ Ἔτορε, ἀόρ. 6'. (μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ †Τορέω.

Τέτορες, α, Π. ἀντὶ Τέτταρες = Τέσσαρες.

Τετορήσω, Π. μέλλ. (μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ †Τορέω.

Τετραβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων ἐπὶ τεσσάρων, τετράπους ἢ (ἐπὶ ἅρματος) τετράκυκλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Τετραβαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων τετράκις τόσον.
‡Τετραβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας βασιλεῖς.
Τετράβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπό, διηρημένος εἰς) τέσσαρας βίβλους.
Τετραβόειος καί
Τετροβοιος (ὁ, ἡ), = Τεσσαράβοιος.
Τετράβραχυς, εως (ὁ). (κυρ. ποῦς) συγκείμενος ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, (ἄλλ.) Προκελευσματικός.
Τετράγηρυς, υος (ὁ, ἡ). Π [τέσσαρες, γῆρυς]. ὁ ἔχων 4 φθόγγους, τετράφωνος· (ἐπὶ μουσ. ὀργ.) τετράχορδος.
Τετράγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ἢ γραμμένος εἰς) τέσσαρας γλώσσας.
Τεταγλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τέσσαρας γλωχῖνας (ἀγκίδας ἢ γωνίας), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ διὰ τὰ τετράγωνα ἀγάλματά του).
Τετράγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας γνάθους (σιαγόνας). ‖. (οὐσ.) Τετράγναθον, εἶδος φαλαγγίου φαρμακεροῦ.
Τεταγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό) τέσσαρα γράμματα, (καθὼς π. χ. τὸ ὄνομα Ἀδάμ). « Τετραγράμματον, « Ἐκκλησ., τὸ μυστηριῶδες ὄνομα τοῦ θεοῦ παρ' Ἑβραίοις.
Τετράγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μέ) τέσσαρας γραμμάς.
Τετρύγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων τέσσαρας γύας (40 περίπου ὀργυιάς). «Τετράγυον (τό), μέτρον γῆς (ἢ ὡς ἔγγιστα στρεμμάτων, τετράπλεθραν) τὸ ὁπ. ἠμποροῦσε νὰ δρτώσῃ ἕνας καλὸς ἐρτάτης εἰς μίαν ἡμέραν, (κοιν.) απορηά.
Τετραγωνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Σχηματίζω (Παρουσιάζω θέαιν) τετράγωνον· (κυρ. ἀσρνμ.) « Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δία, « Ἀκ., εὑρίσκεται εἰς τετραγωνισμὸν μετὰ τοῦ.
Τετραγωνία (ἡ), εἶδ. δένδρ. ἢ θάμνω μὲ τετραγώνους σπόρους ἢ (;)κλάδους, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) fusain.
Τετραγωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα (ἐπμ. ἀνήκων εἰς) τετράγωνον. « Λίθος —, « Γρφ., τὸ ἀγκωνάρι.
Τετραγωνίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι (Τῷ δίδω σχῆμα) τετράγωνον. ‖. (ἀριθτ. ἢ ἄλλ. καὶ μσ.) εἶμαι τέτραγωνος· (ἐνίοτε ἀσρνμ.) = Τετραγωνέω.
‡Τετραγώνιον (τό). (ἀνν.) Ἱμάτιον μὲ τέσσαρας γωνίας, (ἴδε Τετράγωνος εἰς τὸ τέλος).
Τετραγωνισμός (ὁ), τὸ τετραγωνίζειν, σχηματισμὸς τετραγώνου (μθματ.) ὁ πολλαπλασιασμὸς ἀριθμοῦ τινος πρὸς ἑαυτόν.
Τετραγωνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τετραγώνου, τετράγωνος τὸ εἶδος.
Τετραγωνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετράγωνον πρόσωπον.
Τετράγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας (κώχαις), τεσσεράγκωνος· (συνεκδ. ἢ τρπ.) ἔδραῖος, μάνιμος, βάσιμος· τέλειος. « Ἀνήρ —, « Ἀρετ. « Νόμ—, « Πλάτ., ἔχων γιερὸν νοῦν (εὐσταλὲς φρόνημα). « Ἀριθμός—, « Μθμτ., ὁ ἰσάκις ἴσος ἢ ὑπὸ δύο ἴσων παραγόμενος (περιεχόμενος). « Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας, « Θκ. « Τετράγωνον ἱμάτιον (ἡ) σχῆμα, « Ἀθ., Ἀππ., τὸ Ἑλληνικὸν (πρὸς διαστολὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζεν ἡμικύκλιον).
†Τετραγωνώδης, ες (ὁ, ἡ), = Τετραγωνοειδής.
Τετραδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων 4 δακτύλων ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ
Τετραδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα δάκτυλα.
Τετραδαρχέω, Μ. ήσω, = Τετραρχέω
Τετραδαρχία (ἡ), = Τετραρχία.
Τετραδεῖον ἢ Τετράδιον (τό). τὸ ἐκ μιᾶς τετράδος (πρσ. ἢ πραγμ.) συγκείμενον. « Στρατιωτῶν —, « Γρφ., τὸ συγκροτούμενον ἀπὸ 4 στρατιῶτας (νλγ.) φύλλον χάρτου διπλωμένον εἰς τὰ τέσσαρα, (κοιν.) τέτραδον.
Τετραδιστής, οῦ (ὁ). ὁ γεννηθεὶς τὴν τετράδα τοῦ μηνός, τετραδογεννημένος, (ἐπμ. κατ' ἀρχλγ. παρατήρησιν) πολυπαθής, ταλαίπωρος (συνκδχ. ἀπὸ τοῦ Ἡρακλ. ὅστις γεννηθεὶς τοιαύτην ἡμέραν, ἐκοπίαζε δι' ἄλλους). ‖. (πλθ.) « Τετραδίσται, « ἑταιρία νέων οἱ ὁπ. ἐώρταζον συμποσιάζοντες τὴν τετράδα ἑκάστου μηνός, (παρβλ. Εἰκαδισταί).
Τετραδῖται (οἱ), = Τεσσαρεσκαιδεκατῖται.
Τετραδραχμαῖος ἢ (ὀρθότ.) -όδραχμιαῖος, α, ον, = τῷ
Τετράδραχμος (ὁ, ἡ), ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας δραχμάς. ‖. (οὐσ.) Τετράδραχμον (τό), νόμισμα 4 δραχμῶν.
Τετράδυμος (ὁ, ἡ), = Τετραπλοῦς· (ἰδιαιτ.) γεννημένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς μὲ ἄλλους τρεῖς συγχρόνως. « Τετράδυμα τίκτειν, « Στρ.
Τετράδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 4 δώρων (παλαιστῶν, γ' τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.
Τετραέλικτος καί
Τετραέλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. τετράκις περιτυλιγμένος, πολυέλικτος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. φυτοῦ (ἀκανθ.).
Τετραένης, εος καὶ Τετράενος, ου (ὁ), Π. [τ. ἔνος], ἀντὶ Τετραετής.
Τετραετηρία (ἡ), = Τετραετηρίς.
Τετραετηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συμβαίνων κατὰ τετραετηρίαν.
Τετραετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον τέσσαρα ἔτη, τετραετηρία· ἑορτὴ τελουμένη κάθε τέσσαρα ἔτη.
Τετραέτηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ·
Τετραέτης, ες ἢ έος οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τέσσαρα ἔτη, (παρβλ. Δεκαέτης).
Τετραετία (ἡ), τέσσαρα ἔτη.
Τετράζευκτος καί
Τετράζυγος καί
Τετρόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος ἀπὸ τέσσαρα ὑποζύγια· (μτνμ. ἐν γέν.) Τετραπλοῦς, συναποτελῶν μίαν τετράδα. « Τετραζύγιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἅρμα, « = Τέθριππον. « Τετράζυγες ἵπποι, « οἱ συνεζευγμένοι τέσσαρες ὁμοῦ· (μτνμ.) « Γῆες—, « Π., ἀντὶ Τέσσαρες.
Τετράζω [ὄνμτπ.], Μ. άξω; Φωνάζω 'σὰν τὴν ὄρνιθα ὅταν θὰ γεννήσῃ, (παρβλ.) Κακκάζω.
Τετραήμερος (ὁ, ἡ). τεσσάρων ἡμερῶν.
Τετραθέλυμνος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θέλυμνος] ὁ ἔχων τέσσαρας ἐπαλλήλους θέσεις· « Σάκος—, « Ὅμ., = Τετραβλήμων.
Τετράθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας θύρας.
Τετραίνω, Μ. τετρανέω (δόρ. Ἐτέτρησα, Π. ἀντὶ Τιτραίνω, τρυπῶ.
Τετράϊππος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τέθριππος.
Τετρακαιδεκαέτης, ες ἡ έος-οῦς (ὁ, ἡ), Τεσσαρακαιδεκέτης, 14 ἐτῶν.
Τετρακαιδέκατος, ἡ, ον, Π. ἀντὶ Τεσσαρεσκαιδέκατος.
Τετρακέρατος καί
Τετράκερως, ω ἡ ωτος. Ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα. « Ἔλαφος—, « Ἐπγρ.
Τετρακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρες κεφαλάς.
‡Τετρακίνη (ἡ), Π. ἀντὶ Θριδακίνη.
Τετράκι, Π. ἀντὶ·
Τετράκις, ἐπίρ. Τέσσαρας φοράς.
Τετρακισμύριοι, αι, α. Τέσσαρες μυριάδες, 40,000.
Τετρακισχίλιοι, αι, α. Τέσσαρες χιλιάδες, 4,000.
Τετρακίων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) τέσσαρας κίονας, τετράστυλος.
Τετράκλαστος (ὁ, ἡ), [τ. κλάω], τσακισμένος εἰς τέσσαρα κομμάτια (εἰς 4).
†Τετράκλιμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ κείμενος πρὸς τὰ τέσσαρα κλίματα (σημεῖα) τοῦ οὐρανοῦ. « Γῆ—, « Νικήτ.
Τετράκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας κλίνας.
Τετράκνημος καί
‡Τετρακνήμιος, ονος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀνωτ.
Τετράκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας (ἀκτῖνας). « Τροχός—, « Ἰλ.
Τετρακόρυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας ἢ τετραγωνοειδῶς διατεθειμένους (ἢ κορύμβους. « Κισσός—, « Ἐπγρ.
Τετρακόρωνος (ὁ, ἡ), Π. τετράκις μονοκορωνότερος τῆς κορώνης, μακροβιωτάτου.
Τετρακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 400.
Τετρακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν τριακοσιοστόν.
‡Τετρακοστός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τεσσαρακοστός.
Τετρακοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ τέσσαρας κοτύλας.
Τετρακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν τέσσαρας κοτύλας.
Τετρακτύς, ύος (ἡ), (κατὰ τοὺς Πυθαγορείους) ἡ Τετράς.
Τετράκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) τέσσαρας κύκλους· (ἐπὶ ἀμμάξ.) τετράτροχος.
Τετράκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα κῶλα (μέλη)· (Π.) τετράπους.
Τετρακωμία (ἡ). τέσσαρες κῶμαι ὁμοῦ.
Τετράκωμος (ὁ, ἡ). Ὕμνος τις ἀπηνίκως συνωδευμένος μὲ χορὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλ.
Τετράλινον (τό). περιδέραιον μὲ τέσσαρας σειρὰς (κλωνάς) μαργαριτάρι.
‡Τετράλις, ικος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τετράλιξ.
Τετραλογία (ἡ). τὰ τέσσαρα δράματα (τρία τραγικὰ καὶ ἓν σατυρικόν) τὰ ὁπ. ἕκαστος τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔπεμπε νὰ παραστήσῃ εἰς τὰς τέσσαρας ἑορτὰς τοῦ Διονύσου.

Τετραμελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκρατούμενος ἀπὸ τέσσαρα μέλη ἢ μέρη ἢ τέσσαρα εἴδη μελῳδίας.

Τετραμέρεια (ἡ), = Τετραμοιρία.

Τετραμερής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τέσσαρα μέρη. « Τετραμερὲς (τὸ), τὸ τεταρτημόριον.

Τετραμερῶς, ἐπίῤῥ. Εἰς τέσσαρα μέρη (μεβρίως).

Τετραμερίτης, ου (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν τέσσαρας μετρητάς.

Τετράμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τεσσάρων (κυρ. τροχαϊκ.) μέτρων. » Στίχος ἢ Ῥυθμὸς —, « Γρηγ. » Γωνία —, « Ἀθ., ἡ ὀρθ. ‖ (οὐσ.) Τετράμετρον (ἐνν. ποίημα), τὸ ἐκ τετραμέτρων συγκείμενον. 2) τὸ τεταρτημόριον ὁποιουδήποτε μέτρου (κυρ. δὲ τοῦ μεδίμνου).

Τετραμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν ἢ περιέχων ἐν τετράμηνον.

Τετράμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τέσσαρας μῆνας, τεσσάρων μηνῶν. « Τετράμηνος (ἡ) καὶ Τετράμηνον (τὸ), τεσσάρων μηνῶν διάστημα, μία τετραμηνία.

Τέτραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τρέπω.

Τετραμναῖος, α, ον καὶ

Τετράμνους (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας μνᾶς.

Τεταρτημοιρία (ἡ). τετραπλῆ μερὶς (μισθοῦ, πτηνοσίου κτλ.), τὸ τετραπλάσιον μερίδιον, [ἐκ τοῦ

Τετράμοιρος (ὁ, ἡ). = Τετραμερής, ὁ συνεστελλῶν ἢ μοιρασμένος εἰς τέσσαρα μερίδια. » Νυκτὸς φρουρὰ —, « Εὐρ., τὸ τέταρτον μέρος (ἢ τετάρτη φυλακὴ) τῆς νυκτός. ‖ (οὐσ.) Τετράμοιρον, τὸ τεταρτημόριον. » Κηροῦ —, « Νίκ.

Τετράμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετράμοιρος.

Τετράμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φαινόμενος ὑπὸ) τέσσαρας μορφάς. » Ὧραι —, « Ἡρόδ., οἱ 4 καιροὶ τοῦ ἔτους.

Τετρανυκτία (ἡ). τέσσαρες νύκτες (κατ' ἀντίθ. πρὸς [τετράζω]. ἀγος καὶ ακος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) cane-petière ἢ coq de bruyère, (καιν.) ξυλοπετεινός.

Τετράξους (ὁ, ἡ). ὁ τετράκις ἢ τετραγωνικῶς ξεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξεσθῇ (νὰ δουλευθῇ τεκτονικῶς), (παρβλ. Δίξους). « Δένδρα —, « Θρρ.

Τετραξύς, ἢ, ὑν, = Τετραπλοῦς, (καθὼς Δίξους).

Τετραοδία (ἡ) καὶ

Τετράοδον ἢ Τετράοδον (τὸ) καὶ

Τετράοδος (ἡ). μέρος ὅπου ἀντεμόνυνται (ἑνόνονται) τέσσαρες ὁδοί, σταυροδρόμιον.

Τετραοίδιος (ὁ, ἡ), [τ. ἀοιδή]. σύνθετος ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν (μελῳδιῶν). « Νόμος —, « Πλ.

Τετραόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τετραορία (ἡ). ζυζυγία τεσσάρων ἵππων, (καιν.) δύο ζευγάρια παλιγάρια, [ἐκ τοῦ

Τετράορος (ὁ, ἡ). [τ. ἀείρω ἢ ἄρω]. τετράκλως συνημμοσμένος (συνεζευγμένος). « Ἵππος —, « Ὅμ., ὁ συμπεπτεχυῖα (ἢ συγκρατουμένη ἀπὸ) τέσσαρας πόλεις.

Τετράπολος (ὁ, ἡ), [τ. πολέω]. τετράκις ὀργωμένος (γυρισμένος).

Τετράπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας πόρους (τρύπας, εἰσόδους).

Τετράπος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ

Τετράπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιπατῶν) μὲ τέσσαρας πόδας. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ. πλθ.) » Τετράποδα (ἐνν. ζῶα), « les quadrupèdes, (καὶ ἰδιωτ.) τὰ φορτηγὰ ἢ ὑποζύγια ἢ θρέμματα. » Κριῶν ἐφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων, « Ἡρ. (Γ', 18). » Πάντα τὰ τετράποδα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ πρόβατα, « Σχλ. (Ὁμ.).

Τετραπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πρόσωπα.

Τετράπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πτερά (ἢ πτέρυγας).

Τετραπτερυλλίς, ίδος (ἡ), Κωμ. ἢ Βιωτ. ἡ ἀκρὶς (ὡς-

Τετραπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Τετράπτερος.

Τετράπτιλος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πτίλον] ἀντὶ Τετράπτερος.

Τέτραπτο, Π. ἀντὶ Ἐτέτραπτο, γ', ἐν. πρα. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω.

Τετράπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Τετράπολις.

Τετράπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διπλωμένος εἰς) τέσσαρας πτυχάς, τετραδίπλους, τετραπλάσιος.

†Τετράπτωτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ ἔχων (κλινόμενος εἰς) τέσσαρας μόνον πτώσεις.

Τετράπυλος (ὁ, ἡ). (πόλις, ναὸς κτλ.) μὲ τέσσαρας πύλας.

Τετραπυργία (ἡ). Ὀπίτι (κυρ. εἰς τὴν ἐξοχήν) μὲ τέσσαρας πύργους (εἰς κάθε κώχην ἀπὸ ἕνα).

†Τετραπωλία (ἡ), Γλσ. = Τετραωρία.

†Τετράραβδος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Τετράκνημος.

Τετράῤῥυθμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Τετράμετρος (στίχος).

Τετρόῤῥυμος καὶ †Τετράρυμος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ τέσσαρας ῥυμοὺς καὶ ὀκτὼ ἵππους.

Τετραρχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι τετράρχης. ‖ (πθ.) διοικοῦμαι τετραρχικῶς (ὑπὸ τετράρχου).

Τετράρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς στρατ. τετραρχίας (τεσσάρων λόχων). 2) (συχνοτ.) ἡγεμὼν μιᾶς τετραρχίας (τοῦ τεταρτημορίου μιᾶς ἐπικρατείας).

Τετραρχία (ἡ). ἡ ἐξουσία τοῦ τετράρχου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένη στρατιωτικὴ μοῖρα ἢ ἐπαρχία, συναρχία τεσσάρων στρατ. λόχων, ἢ τὸ τεταρτημόριον μιᾶς ἐπικρατείας διῃρημένης εἰς 4 μέρη.

Τετραρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τετράρχην.

Τετρᾶς, άδος (ἡ), τὸ ὀφθρημ. οὐσ. τοῦ 4 ἀριθμοῦ. » Ἑρμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνακεῖται, « Πλ. 2) ἄθροισμα (παιδιᾶς) τεσσάρων μονάδων (προ. ἢ πραγμ. συνήθ. δὲ ἡμερῶν). « Τετράδι τῇ πρωτέρῃ, « Ὅμ., εἰς τὸ πρῶτον δ'. τοῦ φιγγαριοῦ, εἰς τὰς 4 πιὰ ἡμέρας (ἀφ' ἧς ἐγεννήθη). « Δάγμαν εἶνου κατὰ μῆνα δίδεσθαι, ᾧ μέδιμνον ἀλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δος, « Πλ., κάθε ἑπτὰ ἡμέρας, (κοιν.) τὴν ἑβδομάδα. 3) ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς (ἀρχομένου ἢ ἱσταμένου ἢ φθίνοντος). « Ἔνη, τετράς τε, ᾗ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ, « Ἡσ. 4) (νλγ.) τετράδιον χάρτου.

†Τετρᾶς, ᾶντος (ὁ). τὸ τεταρτημόριον (κυρ. νομίσματος καὶ ἰδίως τοῦ Ῥωμ. ἀσσαρίου), (Ἀτν.) **quadrans.** 2) (ἐνίοτε) τετράχαλκον, ἡμιωβόλιον.

Τετράσειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. σειρά], = Τετράορος, Τετράζυγος, Τέθριππος.

Τετράσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος.

Τέτρασι, Π. ἀντὶ Τέτταρσι, Ἀττ. ἀντὶ Τέσσαρσι.

Τετρασκαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας σκαλμούς (4 κωπιά).

Τετρασκελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη (4 πόδας).

†Τετρασσόν (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), νλγ. ἀντὶ Τετράδιον (χάρτου), τέτραδον.

†Τετράσσαρον (τὸ), νλγ. νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων, τετράχαλκον (Ῥωμ.).

Τετραστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων σταδίων ἔκτασιν. ||. (οὐσ.) Τετραστάδιον (τὸ), 4 σταδ. διάστημα.

Τετραστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας στατῆρας.

Τετράστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας στέγας (τέσσαρα πατώματα), τετράπατος.

Τετράστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς τέσσαρας στίχους ἢ σειράς. ||. (οὐσ.) Τετράστιχον (τὸ), ᾆσμα (ἐπίγραμμα κτλ.) 4 στίχων, (Γαλλ.) **quatrain.**

Τετραστοιχία (ἡ). τετρὰς στοίχων (σειρῶν), (ὡς οὐσ. τοῦ

Τετράστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας στοίχους (σειράς).

Τετράστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιεχόμενος ἀπὸ) τέσσαρας στοάς. ||. (οὐσ.) Τετράστρον (τὸ), προαύλιον ἢ προδωμάτιον μὲ 4 στοάς, (Ἀτν.) **atrium.**

Τετράστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποστηριζόμενος ἀπὸ) τέσσαρας στύλους.

Τετρασυλλαβία (ἡ). ἄθροισμα τεσσάρων συλλαβῶν.

Τετρασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας συλλαβάς.

Τετρασυλλάβως, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρας συλλαβάς.

†Τετράσχιστος (ὁ, ἡ), Γλσ. σχισμένος (χωρισμένος) εἰς τὰ τέσσαρα.

Τετράσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 4 σχοίνων (240 σταδ.).

Τετρασώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σύνθετος ἀπὸ) τέσσαρα σώματα.

†Τετράτομος (ὁ, ἡ), νλγ. κομμένος (διηρημένος) εἰς τέσσαρα τμήματα (εἰς τὰ τέσσαρα). « Ψαῖρα —, « Π. Σιλεντ.

Τετράτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας τόνους. ||. (οὐσ.) τετράτονον (τὸ), « Μουσ., ἡ μικρὰ ἕκτη, (Γαλλ.) **la sixte mineure.**

Τέτρατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τέταρτος.

†Τετράτροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ τέσσαρας τροχούς, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Τετράκυκλος.

Τετράτρυφος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θρύπτω]. ὁ δυνάμενος νὰ κοπῇ (νὰ χωρισθῇ) εἰς τέσσαρα κομμάτια (εἰς τὰ 4). « Ἄρτος —, « Ἡσ.

Τέτραφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Τρέπω. 2) Π. ἀντὶ Τέτροφα, μσ. (μὲ σημ. πθ.) πρκ. τοῦ Τρέφω.

Τετραφαλαγγαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐπιστασία τοῦ τετραφαλαγγάρχου.

Τετραφαλαγγάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς τετραφαλαγγίας ἢ (πιθανώτ.) ἑνὸς τεταρτημορίου τῆς φάλαγγος.

Τετραφαλαγγία (ἡ). σῶμα στρατ. συγκείμενον ἀπὸ 4 φάλαγγας ἢ ἓν τέταρτον τῆς φάλαγγος ;).

Τετραφάληρος, Ἰων. ἀντὶ Τετραφάλαρος καὶ

Τετράφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. περικεφαλαία) μὲ τέσσαρας φάλους (λόφους ἢ ἀσπιδιεοειδῆ καρφίδα), (παρδλ. Ἀμφίφαλος).

Τετραφάρμακος (ὁ, ἡ). σύνθετος ἀπὸ τέσσαρα φάρμακα (ἰατρικὰ εἴδη).

Τετράφαται, Τετράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω.

Τετραφόρος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βαστάζος ὅστις μὲ ἄλλους τρεῖς σηκώνει (κουβαλεῖ) τὸ –

;Τετράφορον (τὸ). φορεῖον τὸ ὁπ. σηκόνουν (κουβαλοῦν) τέσσαρες ἄνθρωποι.

Τετράφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ ἢ διηρημένος εἰς τέσσαρας φυλάς.

Τέτραχα, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρα μέρη (τμήματα, μερίδια), εἰς τὰ 4.

Τετράχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας.

†Τετραχειρόπους, οδος (ὁ, ἡ), (νλγ.), ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας ᾗ τέσσαρας πόδας.

Τετραχῇ, ἐπίρ. = Τετραχῶς.

Τετράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετραπλῆν (σχισμένην εἰς 4) τὴν χηλὴν (τὸ ὄνυχι ποῦ ποδός).

Τετραχθά, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τέτραχα.

†Τετραχίζω [τέτραχα], Μ. ἴσω. Διαιρῶ εἰς τὰ τέσσαρα. 2) κάμνω (ἐργάζομαι) τι ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ λάβω τὸ τέταρτον.

Τέτραχμον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Τετράδραχμον.

Τετραχῶθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη.

†Τετραχοιαῖος, α, ον, Ἐπγρφ. ἀντὶ Τετράχους.

†Τετραχολινικος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ

Τετραχοΐνιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας χοίνικας.

Τετράχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας χόας. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος μέτρου χωρ. 4 χόας.

Τετράχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας χορδάς. ||. (οὐσ.) Τετράχορδον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου, ἢ αἱ τέσσαρες χορδαὶ (τὸ ἥμισυ) τῆς μουσ. κλίμακος (de l'octave).

Τετραχρονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Τετράχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τεσσάρας χρόνους (προσῳδ.).

Τετράχωτρος (ὁ, ἡ). Ἴσος μὲ τέσσαρας χώτρας.

Τετράχωρος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων (διηρημένος εἰς) τέσσαρας χώρας (ἢ ὀχτώ).

Τετραχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τέσσαρας τρόπους ἢ τεσσάρων λογιῶν.

Τετράψομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Τρέπω.

Τετράων [τετράζω], ωνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τέτραξ (ὁ μέγας) ἢ, μικρὸς μελεαγρίς.

Τετράωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) μὲ δύο αὐτιὰ (χερούλια, πιασίματα).

Τετρεμαίνω, Π. ἀντὶ Τρέμω.

Τέτρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Τιτραίνω.

;Τετρήμερος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τετραήμερος.

Τέτρηνα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτέτρανα, ἀόρ. δ τοῦ Τιτραίνω.

;Τετρήνεται, ἐσφαλμ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Τέτρανται.

Τετρήρης (ἡ). (ναῦς) μὲ πέντε σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν. (ἴδε Τριήρης).

Τετρηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει τετρήρους. « Πλοῖον—, « Λξ., = Τετρήρης.

Τέτρηχα (παρτ. Ἐτετρήχειν ἢ Τετρήχειν), Π. Ἰων. ἀντὶ Τέτραχα, μα. πρσ. (ἀντὶ πθ. ἐνε.) τοῦ Ταράσσω ἢ Θράττω. εἶμαι τεταραγμένος. ||. (μτχ.) Τετρηχώς, ῶτα, ός, Π. Θορυβώδης· θορυβοποιός· (μτφ.) τραχύς, δύσβατος· ἄγριος. « Πλοῦς (« Πέλαγος, « Θάλασσα)—, « Πλ.

Τετρήχει, Π. ἀντὶ Ἐτετρήχει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μα. ὑπερσ. (ἀντὶ πθ. παρτ.) τοῦ Τετρήχα.

Τετρηχώς, υῖα, ός, μτχ τοῦ Τέτρηχα.

Τετριγώτας, Π. ἀντὶ Τετριγότας, πλθ. τοῦ μα. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Τρίζω.

Τέτριξ, ιγος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ, (διάφορο τοῦ) Τέτραξ.

Τετριμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Τρίβω.

Τετρόργυιος (ὁ, ἡ), = Τετραόργυος.

Τέτροφα, ἀρχ. ἐνεργ. πρκ. τοῦ Τρέφω. ἢ 2) Π. πρκ. (ἀντὶ πθ. ἐνε.) τοῦ Τράφω.

;Τετρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα ὀφθαλμούς.

Τετρύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρύω.

Τετρωβολιαῖος, α, ον, Ἑνὸς τετρωβόλου ἄξιος ἢ ἰσχύσεως.

Τετρωβολίζω, Μ. ἴσω. Λαμβάνω ὡς μισθὸν τετρώβολον, (δηλ. Κωμ.) εἶμαι ὀκνηρός.

Τετρώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων τέσσαρας ὀβολούς. ||. (οὐσ.) Τετρώβολον (τὸ), ποσότης ἢ νόμισμα 4 ὀβολῶν, (κοιν.) τεσσάρι.

Τετρώκοντα, Δ. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.

Τετρωκοστημόριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Τεσσαρακοστημόριον, ἐκ τοῦ

Τετρωκυσός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Τεσσαρακοντάς.

Τέτρωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τιτρώσκω.

Τετρωρία καὶ

Τετρωρίς, ίδος (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Τετραωρία, 2) (κατὰ τοὺς Πυθαγ.) ἡ τετρακτύς.

Τετρωριατος καὶ

Τέτρωρις (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετράορος. 2) (οὐσ.) Τέτρωρον, = Τέθριππον. 3) (ἀνατομ.) ὁ τράοδον, τετράστρατον. 4) (ἀστραγάλοις τοῦ παιδὸς (ὡς τετράεδρος).

Τετρώτροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ τέσσαρας ὀροφάς, τετράστεγος.

Τέττα, (ἄκλ.) προσφών. (τιμητ.) νεωτέρου πρὸς γεραντότερον, (παρδλ. Ἄππα).

Τέττερα, Τετταράκοντα, Τεττερακοντα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλ. Τέτταρες κτλ., Αττ. ἀντὶ Τέσσαρες, Τεσσαρακόντα κτλ.
Τετταρομήτωρ (ἡ). ἡ μεταμορφωμένη κάμπη (larve) τοῦ τέττιγος (οἱ παλαιοὶ τὴν ἔφαγαν).
Τεττιγόνιον (τό), εἶδ. μικροῦ τέττιγος.
Τεττιγοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (φορῶν) εἰς τὴν κεφαλὴν (καθὼς οἱ Ἀθην. τὸ παλαιὸν ὡς διάδημα τῆς αὐτοχθονίας των χρυσοῦν) τέττιγα.
Τεττιγώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) τέττιγος.
Τεττιξ [τετίζω], ιγος (ὁ). τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ ταϊνοτζυρᾶς. 2) «Χρυσοῦ—, «ἀκόσμημά τι τῆς κεφαλῆς (εἶδ. καρφιδίου) εἰς σχῆμα τέττιγος τὸ ὁποῖον φόρουν οἱ ἄρχ. Ἀθην. ὡς σῆμα τῆς αὐτοχθονίας των. 3) «Ἠνάλιος—, «Ἀλ., εἶδ. καρίδος.
Τεττύκαμι, Π. πθ, πρκ, καὶ
Τετεύχειν, Π. ἀόρ. Β'. (κατ' ἀναδιπλ.) καὶ
Τέτυφθ, Π. ἀντὶ Ἐτύχθ, ἀόρ. πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.
Τετυπῶντες, πλθ. τοῦ Τετυπῶν, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀντὶ Τυπῶν, ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Τύπτω.
Τετυφωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς τετυφωμένος (ξυπασμένος, ξυπαρμένος), μὲ οἴησιν.
Τετυχεῖν, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀντὶ Τυχεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Τέτυχμαι, πρκ. τῆς ὁρατ. τοῦ Τυγχάνω.
Τετύχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τεύχω.
Τεῦ; ἡ (ἀγκλιτ.) Τεῦ, Δ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Τίνος; ἢ Τινός, γεν. τοῦ Τίς; ἡ Τίς.
Τεῦ, Δ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Τὺ = Σύ.
Τεῦγμα (τό), Π. [τεύχω]. ἔργον τελειωμένον, πόνημα, κατασκεύασμα.
Τευθεῖον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τευθίς, καλαμάρι.
Τευθεύδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τευθίδος, τευθίδι ὅμοιος.
Τευθίδιον, τευθίδι ὅμοιος.
Τευθίς, ίδος (ἡ), εἶδ. θαλασσ. (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ καλαμίου), (κοιν.) καλαμάρι, (κυρ. τοῦ
Τευθίς (ὁ, [ταυγγ. τῷ Τῆθος]. τὸ μεγάλο (θαλασσ.) καλαμάρι. « Διαφέρουσι δὲ τῆς σηπίας αἱ τευθίδες οἱ τευθοὶ· τὸ γὰρ κύκλῳ πτερύγιον περὶ ἅπαν ἐστὶ τοῦτο, τῇ δὲ τευθίδι ἐλλείπει, « Ἀρστ.
Τευθίς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τευθίδων, τευθίδι ὅμοιος.
Τευθίον (τό), εἶδ. φυτοῦ (χαμαίδρυος), (ἀπὸ Τεύκριον τοῦ ἥρωος).
Τευκτήρ (ὁ), Π. [τεύχω], δημιουργός, κατασκευαστής.
Τευκτικός [τυγχάνω], ἡ, όν. Ὁ συνήθως (κατορθόνων, ἀπολαμβάνων). (μὲ γεν.) « Ἀγαθοῦ—, « Ἀρστ.
Τευκτός, ἡ, όν, Π. [τεύχω], τεχνητός, κατασκευαστός, χειροποίητος.
Τευκτῶρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τευκτήρ.
Τεύκω, -ομαι, -ῶμαι, Μ. ἠσομαι, Π. ἀντὶ Τεύχω, τεύχομαι, κατασκευάζω.
Τεῦξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυγχάνω, ἡ κατασκευή, δημιουργία.
Τεῦξις, μέλλ. τοῦ Τυγχάνω.
Τεῦξω, μέλλ. τοῦ Τεύχω.
Τεῦς, Δ. ἀντὶ Τεῦ, γεν. τοῦ Τὺ = Σύ.
Τευτάζω καὶ ᾰ (μσ. απν.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, (κυρ.) = Ταυτάζω, ἐνδιατρίβω ἐπὶ πολὺ (ἐπιμένω) εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι, πραγματεύομαι, σπουδάζω.
Τευτασμός (ὁ), τὸ τευτάζειν (ἐνδιατρίβειν) περί τι, σπουδή, ἐπιμονή, ἀσχολία.
Τευτλίον, Τευτλίς, Τεῦτλον, Αττ. ἀντὶ Σευτλίον κτλ.
Τευτλοφάκη (ἡ). φακὴ μαγειρευμένη μὲ τεῦτλα (σέσκλα).
Τευχεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [τεῦχος, φέρω], ὡπλισμένος, ὁπλοφόρος.
† Τευχέω-ῶ), ἄχρ. ἐνς. τοῦ Τετευχῆσθαι.
Τευχήεις, εσσα, εν καὶ
Τευχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τεῦχος, ἅρω]. ὡπλισμένος, ἔνοπλος, ἁρματωμένος.
Τευχηστὴρ καὶ
Τευχηστής, οῦ (ὁ), Π. [τεῦχος]. ὁπλίτης, πολεμιστής, στρατιώτης.
Τευχήτης, ου καὶ
Τευχήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Τευχηστής.
Τευχοπλάστης, ου (ὁ) καὶ Τευχοπλάστις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων σκεύη (πήλινα), κεραμεύς, [πλάσσω καὶ
Τεῦχος [τεύχω], εος-ους (τό), Π. (ἐν γέν.) σκεῦος· ἀγγεῖον· ὄργανον· ἔπιπλον· (ἰδιαιτ.) ὅπλον· (Ἀλεξανδρ.) βιβλίον, (ὅθ. Πευτάτευχος, Ὀκτάτευχος).
Τευχοφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Τευχισφόρος.
Τεύχω [ταυγγ. τῷ Τίκτω, Τέκω], Μ. τεύξω (ἀόρ. Β'. Π. Ἔτευκον καὶ Τέτυκον, καὶ μσ. Τετυκόμην, πθ. πρκ. Τέτυγμαι καὶ μσ. [ἀντὶ πθ.] Τέτευχα, ἀόρ. πθ. Ἐτύχθην). Κάμνω, φτειάνω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω· (μτνμ.) προξενῶ· μηχανῶμαι. ‖ (πθ.) εἶμαι φτειασμένος (καμωμένος)· (ἐν γέν. καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸν μτρκ. ‖ ὑπερσ.) εἶμαι, ὑπάρχω· γίνομαι. « Τὸ (σκῆπτρον) Ἥφαιστος κάμε τεύχων, « Ἰλ. Β. « Τέκτονος, ὅς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, « Ἰλ. Ε. « Καὶ οἱ δώματ' ἔτευξα, « Ὀδ. Δ. (καὶ μσ.) « Τετύκαντό τε δαῖτα, « Ἰλ. Δ. (καὶ μτνμ.) « Βοὴν τεῦχε δι' ἄστεος, « Ὀδ. Κ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) « Θάνατον (Ἄλγεα) τεύχειν τινί, « Ὁμ. « Γέλων δ' ἁπάροισιν ἔτευχεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ αἰτ. απν.) Τί σε τεύχω; « Σοφ. (καὶ ἐπίρ.) « Οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειεν, « Ὀδ Θ (ἢ πθ) « (Εἵματα) τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν, « Ἰλ. Χ. « Δώματα τετυγμένα ξεστοῖσιν λάεσσιν, « Ὀδ. Κ. (καὶ γεν. προθετ.) « Στερεῶς τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος, « Θκρ. (καὶ ἐλλ. τοῦ προθ.) « Περόνη χρυσοῦ τέτυκτο, « Ὀδ. Τ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) « Βοὸς φινοῖο τετεύχω, « Ὀδ. Μ. (καὶ ἀπολ.) « Δώσω τοι κρατῆρα τετυγμένον, « Ὀδ. Δ., καλοκαμωμένον, « Εὔτυκτον. « Νόος ἐν στήθεσι τετυγμένος, « Ὀδ. Γ., Ἡσιόδ. (καὶ ἀπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) « Ταμίης πολέμοιο τέτυκται, « Ὁμ. « Εἶμοι μοῖρα τέτυκται, « Ἰλ. Σ. « Γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο, « Ἰλ. Θ. Ἔγγιες ἴσα μὲ γιν. « Ὅ μοι θεὸς ὡς ἐτέτυκτο, « Ἡσίοδ. « Οὐ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, « Γνμ. (καὶ ἀντὶ βοηθ.) « Ἐτετεύχει γὰρ καὶ οὗτος ἐπισπόμενος, « Ἡρ., (παρβλ. Τυγχάνω).
Τέφρα [τέφω], ας (ἡ). στάκτη.
Τεφραῖος, α, ον, = Τεφρώδης, στακτερός.
Τεφρᾶς, άδος (ὁ, ἡ), = Τεφρός.
Τέφρη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τέφρα.
Τεφρήεις, εσσα, εν, Π. = Τεφρός.
Τεφρίζω, Μ. ίσω Εἶμαι τεφρὸς (στακτερός). 2) (ἀμτβ.) = Τεφρόω (ῑ).
Τεφρικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τέφρας ἢ τεφροῦ χρώματος. « Κολλύριον—, « Ἰατρ., εἶδ. ἰατρικοῦ διὰ τὰ ᾽μμάτια, (ἄλλ.) Σποδιακόν.
Τέφρινος, η, ον. Ὁ ἐκ τέφρας ἢ τεφροῦ χρώματος, στακτερός.
Τέφριον (τό), = Τεφρικὸν (κολλύριον).
Τεφροειδής, ους (ὁ, ἡ), τεφρὸς τὸ εἶδος, στακτερός.
Τεφρός, ή, όν, Τέφρᾳ ὅμοιος (τὸ χρῶμα), στακτερὸν (βαθύς), (παρβλ. Σποδιός).
Τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καὶ ωτί ὡς οὐ νὰ γένῃ τέφρα (στάκτη).
Τεφρώδης, ους (ὁ, ἡ), = Τεφροειδής, ἡ πλήρης τέφρας.
Τέφρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τεφρόω ἢ εἰς τέφραν (στάκτην) μεταβολή, ἀποτέφρωσις.
Τεχνάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω.-ομαι. — Τεχνάω, -ομαι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) δολιεύομαι, ὑποκρίνομαι. « Ὡρῶν αὐτὰν τεχνάζονται, « Ἡρ. « Τεχνάζει τῷ βαθίσει (ὁ λαγώς), « Ξεν.
Τεχνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Τεχνήεις.]
Τεχνάομαι-ῶμαι, Ζ. Τεχνάω.
Τεχνασματίτ-ὸν τεχνασάντος, τεχνασ-γμα· (κυρ. μτφορ.) δόλος, σκεύωρία, μηχανουργία.
Τεχνασμός (ὁ). τὸ τεχνάζειν (κυρ. μτνμ.), πανουργία, μηχανορραφία.
Τεχνασταίνω, θετ. τοῦ Τεχνάζω.
Τεχναστής, οῦ (ὁ). ὁ τεχνάζων, τεχνίτης ἐπιτήδειος· (μτφορ.) μηχανορράφος.
Τεχνατός ή, όν. Κατασκευαστὸς μὲ σέχνην (καὶ μτφορ. μὲ πανουργίαν), πλασιός.
Τεχνάω-ῶ καὶ (συχνότ. μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω (Κατασκευάζω ἢ Ἐφευρίσκω) τι μὲ τὴν τέχνην (ᾱ μτνμ.) μὲ πανουργίαν, ἐπινοῶ, ὀργανίζω, μηχανῶμαι (μὲ αἰτ. πρσ.) ἀπατῶ (ἀμτβτ.) δολιεύομαι. « Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσαμαι, ἠδὲ νοήσω, « Ἰλ. Ψ. « Δόλον τοιοῦτον, πολλὰ τεχνώμενον, πάντα καλῶς ποιεῖν. « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ. δνολ.) « Τεχνήσομαι, ὥς κε γένηται. « Ὁμ. Ὕμν.
† Τεχνεύω, Μ αὐτω, (νλγ.). Φθειάνω (ἐντέχνως), κατασκευάζω.
Τέχνη (ἡ), [τεύχω]. (ἐν γέν.) γνῶσις (ἐμπειρία) ὁποιουδήποτε ἔργου· (ἰδιαιτ.) ἡ περί τι ἐπάγγελμα κατὰ μάθησιν πρακτικὴ θεσὶς ἐπιτηδεύσεως· ἐπιτήδευμα· ἐπιστήμη· (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορικὴ καὶ γραμματική· « Τῶν τεχνῶν αἱ μὲν λογικαί, αἱ δὲ πρακτικαί, « Φιλόσ. « Μίαν ἕκαστος τέχνην ἐν πόλει κεκτημένος, ἀπὸ ταύτης ἅμα καὶ τὸ ζῆν κεκασθω, « Πλάτ. « Ἀδύνατον ἐνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. « αὐτ. 2) (συνθ.) ἡ περί τινος ἐπιστήμης (καὶ ἰδιαιτ. τῆς ῥητ. καὶ γραμτ.) πραγματεία· ἡ (πλθ) οἱ περὶ αὐτῆς κανόνες. « Τέχναι ῥητορικαί. « Δξ. 3) ἔργον, τέχνημα, τεχνούρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γημα, (Λογγ.). 4) (μτνμ.) δόλος, ἀπάτη, πανουργία· (ἐν γέν.) τρόπος (ἐπιτήδε.ος)· (Π. κατ' ἔκτ.) ἦθος ἢ ἔθος, συνήθεια. » Τέχνην δὲ κακὴν ἔχει (ὁ κύων). ἐς μὲν ἴόντας σαίνει· ἐξελθεῖν δ' οὐκ οὔτις ἔᾳ πάλιν, « Ἴσ. » Τῆς ἐκ τῶν βασιλείων ἐξελάσεως ἡ σεμνοτης ἡμῖν δοκεῖ μία τῶν τεχνῶν εἶναι τῶν μεμηχανημένων, τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι, « Ξεν. (ὀθ.) » Πάσῃ τέχνῃ, « Ἀρστφ., μὲ κάθε τρόπον, ἀφεύκτως.

Μηδεμιᾷ τέχνῃ, « Ἡρ., κατ' οὐδένα τρόπον. » Ἴθείᾳ τέχνῃ, « αὐτ., τῷ ὄντι, « Πλέρω τέχνης, « φρσ., = Ἀτεχνῶς, (Γαλλ.) sans détours, sans façons, (παρβλ. Μηχανή).

Τεχνήεις, εσσα, εν, Π. καμωμένος μὲ τέχνην, τεχνικός, ἔντεχνος, ἐπιτήδειος.

Τεχνηέντως, ἐπίρ. Π. μὲ τέχνην, τεχνικά, ἐντέχνως, ἐπιτηδείως.

Τέχνημα (τὸ), ἔργον τέχνης (τεχνικὸν), τεχνούργημα· (μτφορ.) μηχανούργημα, τέχνασμα.

Τεχνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Τεχνήεις, τεχνικός· ἐπιτήδειος.

†Τεχνήτης, ου (ὁ), σπν. καὶ ἀδκμ. ἀντὶ Τεχνίτης.

Τεχνητικός, ἡ, όν. Τεχνήτου ἴδιος, κατάτεχνος, ἔντεχνος. » Ἀσωτία—, « Ἀθ., ἡ ἐκ συστήματος.

Τεχνητός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος διὰ τέχνης, πλαστός, κατασκευαστός, (Γαλλ.) artificiel.

Τεχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τεχνίον.

†Τεχνίζομαι, Μ. ἰσόμαι, Γρφ. ἀντὶ Τεχνάζομαι.

Τεχνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τέχνην τινά, ὁ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ἐπιστημονικός· συστηματικός· (ἐν γέν.) ἔντεχνος, ἐπιτήδειος. (ἴδιαιτ.) » Τεχνικοί, « Λογγ., οἱ διδάσκαλοι τῆς τέχνης (τῆς ῥητορ. δηλ. ἢ γραμμ.), οἱ ἐπιτήδειοι ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος γραμματικοὶ καὶ ῥήτορες.

Τεχνικῶς, ἐπίρ. Μὲ τέχνην, τεχνικά, ἐπιτηδείως.

Τεχνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τέχνη.

Τεχνιτεία (ἡ). Ἱκανότης τεχνίτου, τεχνικὴ ἐργασία· (ἐπὶ κακ.) τέχνασμα, σοφιστεία.

Τεχνίτευμα (τὸ). Ἔργον τεχνίτου, τεχνούργημα· (μτνμ.) τέχνασμα, [ἐκ τοῦ

Τεχνιτεύω, Μ. εὐσω. Πράττω (Ἐργάζομαι) τι ὡς τεχνίτης, μετέρχομαι, ἐπιτηδεύω· (μτφορ.) τεχνάζομαι, μηχανῶμαι. » Ἐτεχνίτευε τὶν τράπῳ προλιγεῖν, « Ἰώσ.

Τεχνίτης, ου (ὁ) καὶ Τεχνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐπισταμένος ἢ μετερχόμενος τέχνην τινά· (ἴδιαιτ.) μουσικὸς ἢ ὑποκριτὴς (κτλ.) θεάτρου, πανηγικός. (τὸ θηλ. ἐνίοτε) ἀντὶ Ἑταίρα.

Τεχνογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω, Πραγματεύομαι) περὶ τέχνης τινός ἢ τῶν τεχνῶν, ἐκθέτω τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (ὡς τεχνογράφος).

Τεχνογραφικός, ἡ, όν. Τεχνογράφου ἴδιος. » Λόγος—, « Δ. Ἁλ., ἐπιδεικτικός (ii).

Τεχνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) περὶ τέχνης τινός, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκθέτων ἐγγράφως τοὺς κανόνας (τὴν μέθοδον) τῆς ῥητορικῆς ἢ γραμματικῆς (τέχνης).

Τεχνοδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τέχνης διατωμενος, τεχνίτης, βιομήχανος.

Τεχνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ (ἐνεργῶν) ἐν εἴδει τέχνης (ὡς ἐκ συστήματος).

Τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, ἐκθέτω τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (κυρ. τῆς ῥητ. ἢ γρμτ.)· συζητῶ τι μὲ διαλεκτικὴν λεπτολογίαν (ὡς τεχνολόγος).

Τεχνολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν ὁμιλία· ἡ πραγματεία, ἔκθεσις ἢ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τῆς τέχνης (κυρ. τῆς ῥτρ. ἢ γρμτ.)· (ἐνίοτε) τεχνικὴ (σοφιστικὴ) λεπτολογία, δεινότης διαλεκτική.

Τεχνολογικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-κῶς. Τεχνολόγου ἢ Τεχνολογίας ἴδιος, μεθοδικός, διδακτικός· (ἐνίοτε) σοφιστικός.

Τεχνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος) περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκθέτων ἢ ἐφαρμόζων τοὺς κανόνας τῆς (γρμτ. ἢ ῥτρ.) τέχνης· (ἐνίοτε) σοφιστικῶς λεπτολογος, διαλεκτικὸς ἐπιτήδειος.

Τεχνοπαίγνιον (τὸ). παίγνιον τῆς τέχνης, (ἰδιαιτ.) ποίημα παιγνιῶδες ἐντέχνως συνθεμένον (ὁποῖον π.χ. τὸ ΙΒ' τῶν «Ἐπιγραμμάτων» τοῦ Δύσον.).

Τεχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐκτελῶ) τι μὲ τέχνην· ἐφευρίσκω τέχνας (δόλους), τεχνάζομαι.

Τεχνοπωλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδε.ος εἰς τὸ πωλεῖν τὴν τέχνην, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν τέχνην του.

Τεχνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Τέχνη.

Τεχνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Κατασκευάζω) τι μὲ τέχνην, δημιουργῶ ἐντέχνως.

Τεχνούργημα (τὸ). ἔργον τέχνης, τεχνικὸν κατασκεύασμα, ἐργόχειρον (δημιούργημα)· (μτνμ.) = Τέχνασμα.

Τεχνουργία (ἡ), τὸ τεχνουργεῖν, ἔντεχνος ἐργασία· (μτνμ.) μηχανουργία.

Τεχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ μέτοχον (ἔμπειρον) τέχνης τινός, διδάσκω (ἢ πῶ. διδάσκομαι) τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Τεχνύδριον καὶ Τεχνύφιον (τὸ), = Τεχνίδιον.

Τεῷ, Π. δοτ. τοῦ Τεός.

Τέῳ καὶ (ἐγκλιτ.) Τεῳ, Ἰων. δοτ. καὶ Τέων; καὶ (ἐγκλιτ.) Τεων, Ἰον. γεν. πλθ. τοῦ Τίς; ἢ Τίς. 2) Π. ἀντὶ Τῶν = Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς.

Τέως [τέ], ἐπίρ. Χρν. ἕως τότε, ἕως ὅτου· ἕως εἰς ἕνα καιρὸν· εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ. » Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο, ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενός, « Ξεν. »Πρῶτοι Ἑλλήνων .. ἀνάσχοντο ἐσθῆτα Μηδικὴν ὁρίοντες· τέως δὲ ἦν τοῖσι Ἕλλησι καὶ τὸ οὔνομα τῶν Μήδων φόβος ἀκοῦσαι, « Ἡρ. » Τὸν δὲ τέως μὲν αἰγὴν ἔχειν ἐρωτεόμενον· μετὰ δὲ, ὡς ἠναγκάζετο εἰπεῖν, « αὐτ. » Τέως μὲν ὧν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ ξυνέβημεν, « Ἀρστφ. » Εἰπέμοι ποσαθμαρ μέμονας κτερεΐζέμεν Ἕκτορα, ὄφρα τέως αὐτός τε μένῳ καὶ λαὸν ἐρύκω, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἀναφορ. πρὸς τὸ Νῦν) » Δεδέχθω τέως ἕως ἂν ἐκτίσῃ, « αὐτ. » Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα .., ἠλώμην, ὡς μοι ἀδελφειὸν ἄλλος ἔπεφνε, « Ἰλ. Δ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ (ἡ πιθανώτ. ἀλλ.) τοῦ Ἕως. » Ἡ δὲ, τέως μὲν ὁ Λυκ. τῇ Β. διαιτᾶτο, εἶχε αὐτὴ τοῦ παιδὸς γέρεα· ἐπεὶ δὲ κτλ., « Ἡρ. » Τίμαρχος ἐρῶμενος ἦτις, οὐδέν ἐπαγθάνετο καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀΐδηλόν μέ τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, « Δη.

Τῆ, Π. τοῦ (ἀχρ.) Τάω, λάβε, πάρε, πάσε, (Γαλλ.) tenez. » Τῆ τόδε τέκνον, « Ὀδ. Κ. » Τῆ, πῖε οἶνον, « Ὀδ. Σ.

Τῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὅς. 2) Π. Ἰων. ἀντὶ Ἧ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὅς. ‖. (συχν. ἀλλ. ἀντὶ) ἐπίρ. (Τοπ.) ἐδῶ· ἐκεῖ· ἢ (τοῦτο) οὕτως. » Τῇ.., ἢ, ἁ » Στρεφομένη τῷ τοῦ σώματος ἢ τῇ ἢ τῇ, « Ἱππ., Μ. Ὅ). ‖. (ἐπαναλ.) » Τῇ μὲν .., τῇ δὲ, ἔνθεν μὲν, ἔνθεν δέ, ἢ· ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ· κατά τι μὲν, κατά τι δὲ, « Ἐλλ. κράτης, τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δὲ ἁμάρτανεν, « Ἀρστ.

Τήβεννα [Τήμενος κυρ. ὄν.], ης (ἡ), Π. χλαμύδος (ἐπανωφορίου) τῶν πλουσίων τῆς Ἀργολ., (ὀθ. συνήθ.) ἡ ἐσθὴς ἡ ἐπιβεβλημένη τὸν ὀπ. ἐφόρουν οἱ ἄρχοντες τῶν Ῥωμ. τὴν ὀπ. ἐφόρουν ἀργότερα καὶ οἱ γέροντες τῆς οἰκίας.

Τηβεννειος (ὁ, ἡ) καὶ

Τηβεννικός, ἡ, ον. Ὁ τῆς τηβέννα· ἐσθὴς—, « Στρ., ἡ Τήβεννος.

Τηβεννις, ίδος καὶ

Τήβεννος (ἡ), = Τήβεννα.

Τηβεννοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ τήβεννον, εἶμαι.

Τηβεννοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τήβεννον, εἶμαι.

Τηγανίζω, Μ. ίσω. Ψήνω ἢ τηγανίζω εἰς τὸ τήγανον.

Τηγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τήγανον, τηγανάκι.

Τηγανισμός (ὁ), τὸ τηγανίζειν ἢ τηγανίζεσθαι, τηγάνισμα, τσιγάρισμα.

Τηγανιστός, ἡ, όν. Ψημένος εἰς τὸ τήγανον, τηγανητός, τηγανισμένος.

Τηγανίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς τὸ τηγάνι, (κοιν.) τηγανίτα.

Τήγανον (τὸ), [τήκω]. τηγάνι. 2) (κοιν.)

†Τήγανος (ὁ), = Τήγανον. σκόπελος μαῦρος.

Τῆγμα (τὸ), [τήκω]. πρᾶγμα λυωμένον (ἀναλυμένον).

Τῆδε, δοτ. τοῦ Ὅδε. ‖. (ἀλλ. τοῦ γρ. ἢ Μεθόδῳ), ἐπίρ. (Τοπ.) ἐνόδε, ἢ (ἐδῶ) οὕτω. » Τῇδ' ὑπὸ τὰν κότινον καθέζεο, « Θκρ. » Τῆδε κἀκεῖσε, « Αξ., ἐδῶ-κεῖ θε. » Σὺ τῇδε κρίνεις, κεἰγὼ τῇδε, « Εὐρ. » Πάντες οἱ τῇδε, « Πλάτ.

†Τῆδες, Ζ. Τῆτες.

Τῆδι, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Τῇδε.

Τηθαλλαδοῦς καὶ †Τηθαλλασσοῦς, ἡ, Τηθαλλάδος (ἡ), Τηθαλλασσοῦς καὶ †Τηθαλλασσοῦς, ἡ, Τηθαλλάδος (ἡ), = Τηθύς.

Τηθείλης [τηθή], ου (ὁ), Κωμ. ἀστεῖος Μαιμυθρεπτος, (ἐπμ.) χαϊδεμένος ναχάρης· (ὄθεν συνήθ.) εὐήθης, μωρός, κουθος, (Γαλλ.) enfant gâté.

†Τηθεύω, Μ. εὐσω, = Τιτθεύω, ζήτ.

Τήθη (ἡ), = Τίτθη, βυζάστρα.

2) ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, (κοιν.) εἰς τὴν Ἑλλ.) κυρίως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρκ.) γιαγιά, (ὡς τιμητ. πρασφών.) κάθε γερόντισσα, (παρβλ.) Μαῖα.
†Τηλέα (τά), πλθ. τοῦ Τῆθος.
†Τηλία (ἡ), = Τηθίς. 2) (ὡς τιμητ. πρασφών.) κάθε γερόντισσα, (κοιν.) θειά.
†Τηθίδιος (ἡ), Γλσ. = Τηθία (ἡ).
Τηθίς [τῆθη], (ἴδος (ἡ). Θεία πρός πατρός ἢ πρός μητρός.
Τήθος [τηθή, τιτθός], εος-ους (τό), εἶδ. θάλασσ. (μαλακοδέρμα), (κοιν.) φοῦσκα, (καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπλ.) σβούρα, λούκλος.
†Τήθυα (τά), = Τήθεα, πλθ. τοῦ Τῆθος, ἡ 2) = Στήθεα, μέρη βαλτώδη, τενάγη.
†Τηθυιδάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τήθος (Τήθυον).
Τηθύς [τῆθη], ύος (ἡ), Π. ἡ γῆ ἢ (μτγν.) ἡ θάλασσα, (κατὰ τὴν μυθολογ.) γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ (« Ὃς γαῖαν δίνησιν πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας, α), (συγχ. τῷ Θέτις).
Τηκεδανός, ἡ, όν, Π. ὁ τηκόμενος (λυόμενος) αὐκέλως, εὔτηκτος, εὔφθαρτος, ἐπίκτητος.
†Τηκεδονικός, ἡ, όν. Τηκεδόνος ἐμπορικός, φθαρτικός.
Τηκεδών, όνος (ἡ), = Τῆξις, λυώσιμον (στικ.) φθίσις, μαρασμός, κτικιόν· (ἰατρ.) διαλυτικὸν τῶν ἐμφράξεων ἢ τοῦ σπυριτοῦ πάχους, Τηκτικόν.
†Τηκεδώδης (ὁ), (νλγ.), εἶδος λίθου (τῆς Ἰουδ.) ὁ ὁπ. ἐφημίζετο ὡς τηκτικὸς τῆς ἐν τῇ κύστει πέτρας.
Τηκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ τήκειν, διαλυτικός.
Τηκτός, ἡ, όν. Λυωμένος ἢ, Δυνάμενος νὰ λειωθῇ, ἐπιδεκτικὸς τήξεως.
Τήκω [συγχ. τῷ τέγγω], Μ. τήξω (μσν. ἀορ. ἄνετ πθ. ἐνεργ. Τέτηκα, ἀόρ. πθ. Ἐτάκην). Λυώνω, χωνεύω, ἀναλύω (κυρίως) φθείρω, μαραίνω· (τρπ.) καταβάλλω. « Κηρόν—, « Θκρ. (καὶ πθ.). Ης, « Γρρ. (καὶ τρπ.) « Ζηλοῖ με καὶ τήκεται, « Θκρ. « Ἐτήκεθ' ὑπ' ἔρωτος, « Ὠδ. « Τηκόμενος νόσῳ, « « Ἤρ. (ἢ μσν. Τήκομαι). « Εἴκαζον τετηκέναι τὴν χιόνα, καὶ ἐτετήκει, « Ξεν. « Κλαίουσα τέτηκα, « Ἰλ. Γ
Τηλαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέγγω (λάμπω) μακρόθεν ἢ μακράν, εἶμαι τηλαυγής.
Τηλαύγημα (τό). τὸ μακρὰν ἢ μακρόθεν λαμπρὸν φέγγος. 2) (Γρρ.) λεύκωμα τοῦ σπέρματος (τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς λεύκης).
Τηλαυγής [τῆλε, αὐγή], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φέγγων) μακρὰν ἢ μακρόθεν. « Ἀκτίς (καὶ μτφ. « Φήμη)—, « Ἀρστ., Πίνδ. «Τηλαυγέστερον ὁρᾶν, « Διόδ., Τηλαυγέστερον καὶ μακρύτερον.
Τηλαυγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τηλαυγής, ἡ μακρὰν ἢ μακρόθεν φθάνουσα ἀκτινοβολία, ἀστραπή.
Τηλαυγῶ, ἐπίρ. Μὲ τηλαυγὲς φέγγος, Τηλε [; Περσ. ντούλ], ἐπίρ. Π. μακράν· ἐξ Ἀσκαλώνος, « Ἰλ. Β. (καὶ ὑπερθ.) «Τήλε δ' ὅπωπεν, « Ὀππ., (ἴδε ἢ Τηλοῦ).
Τηλεβοήθεια, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαθύς· (καὶ κατὰ πλειοτ. ἀκρ(Β.) μακρὰν (ὄχι δηλ. πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ) βαθύς, (ἀντιθ. τοῦ Ἀγχιβαθής).
†Τηλεβόας ου (ὁ), Π. ὁ βοῶν καὶ ἀκουόμενος μακρὰν, μεγαλόφωνος· (καὶ μτφορ.) ἐξαίσιος, περίφημος.
†Τηλεβολέω-ῶ, Μ. Μ. ήσω, (νλγ.). Ῥίπτω (Τινάζω) τι μακράν, εἰρωτ.
Τηλεβόλος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, βάλλω]. (παροξ.) ὁ ῥίπτων καὶ κτυπῶν (ἢ προπαροξ. βριπτόμενος) μακρόθεν ἢ μακράν. « Τηλεβόλα (ἐνν. ὅπλα), « Στρ., τὰ σφενδονιζόμενα ἢ ἀκοντιζόμενα μακρόθεν, (Γαλλ.) projectiles, (ἀντιθ. τῷ Ἀγχέμαχα).
†Τηλέγονος (ὁ, ἡ), = Τηλύγετος.
†Τηλεδανός, ἡ, όν, Π. [«ἥλη]. ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, χρόνιος.
Τηλεδαπός, ἡ, όν, Π. [τῆλε, †δᾶπος]. ὁ μακρὰν κείμενος ἢ ἀπὸ μακρυνὸν τόπον ἐρχόμενος, (ἐν γέν.) ἀλλοδαπός. « Νῆσος (« Ξένος)—, « Ὅμ.
Τηλεθάᾳ (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θάλλω, ἀκμάζω (κυρ. καὶ μτφορ.). « Ἥλη (« Χαίτη) τηλεθόωσα, « Ὅμ., εὐθαλὴς, φουντωτή. « Ἔρνος (« Δένδρον) τηλεθάων, « αὐτ. « Παῖδες τηλεθάοντες, « αὐτ. (καὶ δοτ.) « Ἄνθεσι τηλεθάων, « αὐτ.
Τηλέθροος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, θρόος],=Τηλεβόας ἠ-
Τηλέκλειτος, (ὁ, ἡ), Π. [τ. κλειτός], τοῦ ὁπ. ἡ φήμη ἐκτείνεται μακράν, ἀξακουστός. περίφημος, (συγχ. τῷ
Τηλέκλητος (ὁ, ἡ), Π. [τ. καλέω]. ὁ προσκληθεὶς ἢ ἐλθὼν μακρόθεν, (συγχ. τῷ
Τηλέκλυτός (ὁ, ἡ), Π. [τ. κλύω], = Τηλέκλειτός.
†Τηλεμάχος (ὁ, ἡ), (Λξφν.), = Τηλεβόλος.
Τηλέπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πλάζομαι]. ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) μακράν (εἰς μακρυνοὺς τόπους), πολυπλάνητος.
Τηλέπομπος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πέμπω]. ὁ στελλόμενος (φθάνων) μακράν. « Φάος —, « Αἰσχλ., τὸ τηλαυγές.
Τηλέπορος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πείρω]. ὁ περνῶν (ἐκτεινόμενος) μακράν, (ἐν γεν.) μακρὸς, ἐκτεταμένος, ἢ· μακρυνὸς (;). « Λιμήν (« Ἀτραπιτός)—, « Νόνν. «Τηλέπορον βόημα, « Ἀρστ., φωνὴ διαπεραστική, (παρβλ.) Διάτορος.
Τηλέπυλος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) τῆς ὁπ. αἱ πύλαι κεῖνται μακρὰν ἀλλήλων ἢ ἐκτείνονται εἰς ὕψος ἢ πλάτος, (ἐν γέν.) μεγάλη, εὐρύχωρος.
Τηλεσίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Τηλεφανής.
Τηλεσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [τ. σκοπέω]. (παροξ.) ὁ βλέπων (καὶ προπαροξ. βλεπόμενος) μακρὰν ἢ μακρόθεν. « Ὄμμα τηλεσκόπου, « Ἀρστ. « Αὐγὴ τηλεσκοπος, « Ἡσ., = τῷ
Τηλεφανής, ἐος ἢ
Τηλεφάντος (ὁ, ἡ), Π. ἀ φαινόμενος (καὶ μτγν. ἢ καταχρ. ἀκουόμενος) μακρόθεν ἢ μακράν. « Ἠχὼ—, « Ἐπιγρ. «Μέγαν τύμβον χεύαμεν, ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ, ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη, « Ὠδ. Ω.
Τηλεφεγγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων μακρόθεν ἢ μακράν.
Τηλέφιλον (τό), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸν κρότον τῶν φύλλων τοῦ ὁπ. ἐμάντευον ἂν ἠγαπῶντο ἀπὸ τοὺς φίλους των), (ἄλλ.) Πλαταγώνιον· (κατὰ τιμὴν = τῷ
Τηλέφιον (τό), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ Τηλέφου τοῦ ἥρωος). (ἄλλ.) Δείζωον (τὸ ἄγριον), (Δτν.) illecebra ἢ sedum sicilianum.
Τηλέχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [τ. χθών] ὁ μακρὰν (εἰς μακρυνοὺς τόπους) κείμενος, μακρυνός. « Γαῖα—, « Ὀππ.
Τηλία (ἡ, [τῆθος]), ὁ γύρος τοῦ κασκλιοῦ· τὸ κόσκινον. « Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία, « Ἀρχῦ. 2) (συγχότ.) ἡ τετράγωνος σανὶς ὅπου οἱ ἀρτοπῶλαι ἐκθέτουν ἢ πλάθουν(;) τοὺς ἄρτους των, (Τουρκιστὶ) ὁ τσελὲς ἢ τὸ τεζγκιάχι τῶν ψωμάδων. «Εὑρίσκοντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν (τὸν ἱερὸν τῆς Ἀθην. ἡμίονον) τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν, « Ἀρστ., (δι. ῥήτωρ τις ὠνόμαζε τὴν Σηστὸν) « Τηλίαν τοῦ Πειραιῶς, « αὐτ. (διὰ τὴν σιτοεμπορίαν). 3) τὸ σανίδι (ἢ τεζγκιάχι) ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔπαιζον τοὺς κύβους (καθὼς τώρα τὸ μπιλλιάρδον) ἢ ἔβαλλον μὲ στοίχημα τοὺς ἀλεκτρυόνας νὰ παλαίσουν· (ἐν γέν.) κυβευτήριον. « Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς, « Συν. (καὶ ἀπλ.) «Τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας νεανίσκων τινά, « Ἀλλ.
4) τὸ σκέπασμα τῆς καπνοδόχης, (Ἀρχῦ. Σφ. 147).
Τηλίκος [τῆλις ἢ ἥλικος], η, ον. Τόσος (κυρ. νέος ἢ μικρὰς) τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ μέγεθος ὅσος. « Οὔ τί σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί, « Ὅμ. « Τηλίκον ἐλεφάντων ἔμβρυον, ἡλίκον μόσχος ἐστίν, « Ἀρχ. « Σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ, τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν, « Πλάτ., σὺ τόσον νέος ἐμοῦ τόσον πρεσβυκέρως. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, ὥστε κτλ., « Ὀδ. Ρ., τόσον νέος, ὥστε, μένων, νά. « Μή με διδασκ'· οἶδ' ἔτι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν, « Θγν. «Οὐκ ἔτι τοσόν δε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕρεις· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει, « Θκρ., (παρβλ. Ἡλίκος ἢ Τηλίκος).
Τηλικόσδε, ήδε, όνδε, = Τηλίκος ἢ -
Τηλικοῦτος [τηλίκος], αύτη, οῦτο καὶ (Ἀττ.) οῦτον. Τόσον μέγας ἢ (σπν.) μικρὸς τὴν ἡλικίαν. « Λέγων ὅτι ὑπὲρ 40 ἔτη ἀφ' ἧβης εἴη, καὶ ὅτι τοῖς τηλικούτοις οὐκέτι ἀνάγκη εἴη τῆς ἑαυτῶν ἔξω στρατεύεσθαι, « Ξεν. « Καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες (λέγει ὁ γέρων Περικλ. πρὸς τὸν Ἀλκιβ.), δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, « αὐτ., ὅταν ἡμεῖς εἰς τὴν ἡλικίαν σου. « Ὡς τηλικοσδὶ ὤν, κἀπὶ τοσ' ἐμ' ἤκων βίου, οὐκ ἠθέλησας οὐδ' ἐτόλμησας φανεῖ τοῦ σωφρονεῖν πρὸς παῖδας, « Εὐρ. « Οἱ τηλικοῖδε καὶ δι' ὀξυδέμεθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἄνδρας τηλικοῦδε τὴν φύσιν, « Γγ. ||. (τὰ ὑδ.) Τηλικοῦτον, ἐπίρ. Τόσον ὀνιατά!
Τηλικουτοσί, αυτηί, ουτονί, Δττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Τηλικοῦτος.
Τηλίνος, ἡ, ον. Κατεσκευασμένος μὲ (ἢ ἀπὸ) τηλίνι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τῆλις, εως ἡ ιδος (ἡ), εἶδ. φυτ. (ἑλλοδυσπέρμου), (ἄλλ.) Αἰγόκερας καὶ Βούκερας, (καὶ κοιν.) μοσχοαίτι(-σίταρον), (ᾧ ἄλλ.) τινταηλίνα, (Γαλλ.) fenugrec.

Τήλιστον ᾧ Τήλιστα, Π. πολλὰ μακράν, ἐπὶ μήκιστον, [ἐκ τοῦ

Τήλιχος, η, ον, Π. (σπν.) ὑπερθ. ἐκ τοῦ Τῆλε, πολλὰ μακρυνός, ἀπώτατος.

Τηλίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἀσκευασμένος μὲ τῆλιν.

Τηλόθε καὶ (πρὸ συμφ.) Τηλόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Μακρόθεν.

Τηλόθι, ἐπίῤῥ. Π. = Τηλοῦ, μακράν. «Τηλόθι πάτρης, » Ὅμ.

†Τηλοῖ, ἐπίῤῥ. Γλσ. ἀντὶ Τηλοῦ, Τηλόσε.

Τηλοπέτης, εος (ὁ, ἡ), ὁ τηλοῦ (μακρὰν) ἑπτάμενος.

Τηλόσε, ἐπίῤῥ. Π. μακρὰν, εἰς μακρυνὸν μέρος, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν.

Τηλοτάτω, ἐπίῤῥ. Π. ὑπερθ. τοῦ Τῆλε, πολλὰ (ὅσον ἐνδέχεται) μακράν.

Τηλότερος, α, ον, Π. συγκρ. ἐκ τοῦ Τῆλε, πλέον μεμακρυσμένος, μακρυνότερος, (ὄθ.

Τηλυτέρω, ἐπίῤῥ. Π. συγκρ. τοῦ Τῆλε, πλέον μακρὰν, ἀπωτέρω, μακρύτερα.

Τηλοῦ, ἐπίῤῥ. Π. = Τῆλε, τηλόθι, μακράν. (μὲ γεν.) « Τηλοῦ Ἀχαιΐδος αἴης, » Ὅμ. (καὶ μετὰ τῆς Ἀπὸ) « Τηλοῦ ἀπὸ θεῶν τ' ἀνθρώπων, » Ἡσ. (καὶ ἐπὶ χρν.) «Οὐδέ τι τηλοῦ, » Ὀππ., μετ' ὠὺ πολὺ, οὐκ ἐς μακράν.

Τηλουρὸς ἡ Τηλεῦρος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, ὄρος]. ὁ μακρὰν κείμενος, μακρυνός, μεμακρυσμένος.

Τηλύγετος, η, ον, Π. [-τῆλε, γίνομαι]. ὁ γεννηθεὶς ἐξώρας (περὶ τὸ γῆρας τῶν γονέων του) ἢ τελευταῖος, (ἐπμ.) νέας ἡ. γαϊδεμένος· (ἐνίοτε) μονογενὴς (ἂν καὶ ἔχῃ καὶ ἄλλ. ἀδελφὰς ἢ [ἐπὶ θυγατρ.) ἀδελφοὺς), (ἐν γέν.) πολλὰ ἀγαπητός. « Φαίνεπος υἷες, ἄμφω τηλυγέτω, » Ἰλ. Ε. » Οὐκ ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὣς, ἀλλ' ἔμεινεν, « Ἰλ. Ν, ὡς ἂν παιδὶ (γαϊδεμένον). 2) (μτγν) μακρὸν κείμενος, μακρυνός, μεμακρυσμένος. « Τηλυγέτων ὑπερβορέων, » Ἐπγρ. (καὶ μὲ γεν. προθ.) «Τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος, » Εὐρ.

Τηλῶπις, ιδος (ἡ), Π ὀηλ.

†Τηλωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, ᾠὦψ]. ὁ μακρόθεν φαινόμενος (καὶ ἐπὶ φων. ἀκουόμενος), (ἐν γέν.) μεμακρυσμένος.

Τημέλεια (ἡ), φροντὶς, περιποιησις, ἐπιμέλεια, [ἐκ τοῦ

Τημελέω-ῶ [τημελὴς], Μ. ἦσω. Συγμρίζω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, 'νοιάζομαι.

†Τημέλη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τημέλεια.

Τημελὴς [μέλω], ἐος (ὁ, ἡ). φροντιστικὸς, ἐπιμελὴς, θεραπευτικὸς, ἄγλυνος.

Τημελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τημέλεια.

†Τημελουχέω-ῶ, Μ. ἦσω, νλγ. ἀντὶ Τημελέω, (ὄθεν

†Τημελούχημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας (τῆς τημελουχήσεως), (παρβλ.) Μέλημα.

†Τημελούχησις, εως (ἡ). νλγ. ἀντὶ Τημέλεια.

†Τημελοῦχος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ Τημελὴς.

Τήμερα καὶ

Τήμερον, Ἀττ. ἀντὶ Σήμερον.

Τημῇ, Ἀττ. κατὰ κρα. ἀντὶ τῇ Ἐμῇ.

Τῆμος [ἦμος]. ἐπίῤῥ. Π. τότε· (πάντοτε σχεδὸν μετὰ τὸ Ἦμος ἢ τὸ Ὅτε) « Ἦμος . . . τῆμος, » Ὅμ., Ἡσ., (καὶ προθετ.) « Ἐς τῆμος, « Ὀδ. Π., ἕως τότε.

2) (εἰς τὸν Ἀπλλν.) ἀντὶ Τῶρᾳ, σήμερον.

Τήμοσδε καὶ

Τημοῦτος, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Τῆμος.

Τὴν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ἣν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὅς, ἡ Ταύτην, αἰτ. θηλ. τοῦ Οὗτος.

Τηνάλλως, ἐπίῤῥ. (ἀντὶ) Τὴν ἄλλως (ἐνν. ἄγουσαν ὁδὸν), εἰς μάτην, χωρὶς λόγον, ὅπως τύχοι. (εἰς τὸν Ἀρχμ φέρεται πλῆρες) «Ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορευμένω, » Ὅρν. 4. εἰς δὲ τὸν Πλάτ. ἐλλειπτικῶς μὲν, ἀλλὰ διηρημένως. » Καὶ εἰ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ, « Θεαιτ. (σελ. 172).

Τηνεῖ, ἐπίῤῥ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖ.

Τηνελλα, φωνὴ μιμητικὴ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ ἢ τῆς κιθάρας, (καθὼς τῶρᾳ λέγομεν) τραλαλὰ, (ἐχρησίμευεν ὡς ἐπῳδὸς [refrain] τῶν ἐπινικίων ᾠδῶν), (ὄθ.

Τήνελος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Νικητὴς, (κατὰ λέξ.) ᾄδων ἐπινίκια.

†Τηνεσμὸς, Τηνεσμώδης, ἰσφαλμ. ἀντὶ Τετνεσμὸς,-ώδης.

Τηνίκα [τηνικα], ἐπίῤῥ. Χρν. κατ' αὐτὴν τὴν ἢ εἰς τοιαύτην (προσδιωρισμένην τινὰ) ὥραν. « Τί τηνικάδε ἀφῖξαι ; « Πλάτ., τί ἦλθές τέτοιαν ὥραν;

Τηνικαῦτα, ἐπίῤῥ. Χρν. κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, τότε.

Τηνόθεν, ἐπίῤῥ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖθεν καὶ

Τηνόθι, ἐπίῤῥ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖ, [ἐκ τοῦ

Τῆνος, α, ο, Δ. ἀντὶ Ἐκεῖνος.

†Τῆντεα, κατὰ κρα. ἀντὶ Τὰ ἔντεα.

Τηνῶθε(θεν), ἐπίῤῥ. Δ. ἀντὶ Τηνόθεν, ἐκεῖθεν.

Τηξιμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκιων (μαραίνων) τὰ μέλη. » Νόσος—, « Ἐπγρ.

Τηξίποθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων διὰ τοῦ πόθου (τῆς ἐπιθυμίας). » Ἔρως—, « Κρτ.

Τῆξις, εως (ἡ), τὸ τήκειν ἢ τήκεσθαι, λυώσιμον, μαρασμὸς, φθίσις.

Τῆπερ, Π. ἀντὶ Ἥπερ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὅσπερ. ‖. (ἀλλ. τοῦ Ὀξῶ ἢ Μεθόδῳ), ἐπίῤῥ. Ὅπου, ἢ· Καθὼς· Ὅθεν.

Τηρέω-ῶ [τηρὸς], Μ. ἦσω. Βυττάζω, παρατηρῶ· φρουρῶ, φυλάττω· καιροφυλακτῶ, προσμένω, παραφυλάττω· (μσ.) φυλάττομαι, πρισέχω, (κοιν.) τηρῶ. » Τήρησαν ποτὶ τὰν παλαίστραν, « Θκρ. » Καὶ καθήμενοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ, « Γρφ. » Πόλιν (» Δώματα) τηρεῖν, « Πίνδ., Ὅμ. « Οὐ καλῶς τηροῦσι τοὺς κύνας, « Ξεν. » Τετήρηκας τὸν κλῶν οἶνον ἐως ἄρτι. « Γρφ. » Σεαυτὸν ἀγνὸν τήρει, « αὐτ. « Τηρεῖν τοὺς καιρούς, « Γρφ. « Τηρεῖν εἰρήνην (ἀρετὴν), « Δμ., Πλ. « Τήρησον τὰς ἐντολὰς, « Γρφ. (καὶ μσ.) « Τηροῦ μὴ λάθῃς ὑπὼπια, « Ἀρχφ. (ᾧ ἀντὶ πθ.) « Ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται, « Θκ.

Τηρήμων, ονος (ὁ), Π. τηρητὴς, φύλαξ

Τηρησείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τήρησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Τηρέω, φύλαξις, προφύλαξις· παραφύλαξις· παρατήρησις· φυλακὴ, κράτησις. « Τηρήσεως αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, « Πρ.

Τηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τηρῶν (παρατηρῶν κτλ.), φύλαξ.

Τηρητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυλάττειν (παρατηρεῖν, παραφυλάττειν κτλ.). 2) (πθ.) τὸν ὁπ. πρέπει νὰ φυλάττῃ (νὰ παρατηρῇ) τις.

Τηρὸς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Τέρας], φύλαξ, φρουρὸς, τηρητὴς, (μὲ γεν.).

Τῇς ἢ Τῇσι, Ἰων. ἀντὶ Ταΐς ἢ Δί', θηλ. πλθ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Τητάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [τῆτος]. στερῶ (τὸ πθ.) στερούμαι (εἶμαι στερημένος) τινος « Φιλῶν (» Φρενῶν)—, « Πίνδ., Πλάτ. « Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα, « Εὐρ.

†Τήτειος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τήτινος, βλ. τοῦ

Τῆτες [τό, ἔτος], ἐπίῤῥ. Χρν. Ἑρέτους τοῦ τὸ ἔτος· (ἐνίοτε) τῶρᾳ, σήμερον, « τῆτες ἡμέρα, « Αξ., ἡ σημερινὴ.

†Τήτη (ἡ), Γλσ. = Τῆτος.

†Τήτινος ἢ (ὀρθότ.) Τητινὸς [τῆτες], ἡ ἢ η, ὀν ἢ ον, (Λξφν.). Ὁ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, ἐφετινός.

†Τῆτος [συγγ. τῷ Θῆς], εος-ους (τὸ) = Χῆτος, σπάνις, στέρησις, ἐλλιψις.

Τηΰσιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ταΰσιος. Αὐτιος, κοῦφος, μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τηϋσίως, ἐπίῤῥ. Π εἰς μάτην.

Τί; ἢ (ἐγκλιτ.) Τὶ καὶ Τι, οὐδ. τοῦ Τίς ἢ Τις.

Τιάρα (ἡ), [Περσ.], εἶδ. φρυγάνου εἰς κεφαλὴν (Τουρκ. σαρίκι ἢ μπερέδα) Περσῶν. « Τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστιν ὀρθὴν ἔχειν, « Ξεν. (παρβλ. Κίδαρις).

†Τιάρας, ου (ὁ) καὶ

†Τιάρις, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τιάρα.

Τιαράδεμον (τὸ). τὸ δέσιμον τῆς τιάρας.

Τιαρεσιδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τιάρας.

Τιαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τιάραν.

Τιδὴν. ἤνος καὶ Τιδηνός, οῦ (ὁ), [συγγ. τῷ Ἰδάνη]. λέβης, τρίπους.

Τιγγάβαρι (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Κιννάβαρι, βλ.

Τιγγαβάρινος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Κινναβάρινος, βλ.

Τίγρις, ιος καὶ ιδος (ἡ καὶ σπνν. ὁ, αἰτ. Τίγριν), εἶδ. ζώου θηρίου) τετρασκέλου μὲ σχῆμα γάτου (ἀσυγκρίτως μεγαλήτερον) καὶ ῥαβδωτὸν δέρμα.

Τιγροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τίγριδος, παρδαλὸς ὡς ἡ τίγρις, (Γαλλ.) tigré.

Τιεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔτειον, παρατ. τοῦ Τίω.

Τίζω [χωρὶς ἄλλ. χρν.], Ἐωμ. Δίγω (βλ. τῶ) σχυνά τί; τί;

Τιὴ ἢ Τίη; Π. ἀντὶ Τί; διατί; ‖. ἀντὶ ἦτοι ἢ (ἢ) Τιητιδή; « Ἀττ., νὶ ἐμμ. διατί ἀρά γε;

Τιήρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τιάρας.

Τιθαιβώσσω [χωρὶς ἄλλ. χρν.], Π. βόσκω]. (κυρ. ἐπὶ μελισσῶν) ἐκτρέφω

τοττοιοῦμαι· (ἐπὶ ὄρνι(θ.) κλωσσῶ· (ἐν χρν.) ἀναπαύομαι, ἐπιμελοῦμαι.

Τιθαίνω, Μ. ανῶ, Π. [τιθῆ]. τρέφω, βυζαίνω.

Τιθαίς, ος (ἡ), Δ. ἀντὶ Τιθήνη.

Τιθαλλὶς, άδος (ἡ), Η. ἀντὶ Τιθασσὸς, ἡμερη. « Ὄρνις—, « Ἐπγρ., ἡ οἰκιακὴ, ἡ κλώσσα.

Τιθασεία, Τιθασεύω, Τιθασὸς, κτλ., Π. Ἀττ. ἀντὶ Τιθασσεία κτλ.

Τιθασσεία (ἡ), τὸ τιθασσεύειν ἢ τιθασεύεσθαι, ἡμέρωμα (ζώου ἢ φυτοῦ).

Τιθάσσευμα (τὸ). μέσον πρὸς τιθάσσευσιν (ἡμέρευσιν).

Τιθασσεύσεως, εως (ἡ), = Τιθασσεία.

Τιθασσευτὴρ, Π. ἀντὶ

Τιθασσευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τιθασσεύων (ἡμερόνων) ζῶα· (μτφορ.) κόλαξ, δελεαστής.

Τιθασσευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ τιθασσεύειν (ἡμερόνειν) ἢ τιθασσεύεσθαι, ἐπιδεκτικὸς τιθασσεύσεως. « Τὰ δὲ ἄγρια καὶ τιθασσευτικὰ, οἷον ἐλέφας, « Ἀριστ.

Τιθασσευτὸς, ἡ, όν. Ἡμερωμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἡμερωθῇ, ἐπιδεκτικὸς τιθασσεύσεως.

Τιθασσεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθασσευτής.

Τιθασσόω, Μ. εύσω. Κάμνω τὸ ἄγριον (ζῶον ἢ φυτὸν) ἥμερον, ἡμερόνω (κυρ. ἐπ μτμ.). « Ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης καὶ μᾶλλον ἡμερωμένος ὁ ἵππος γεγένηται, καὶ ἐτιθασσεύθη ὥστε διαλέγεσθαι, « Ξεν., [ἐκ τοῦ

Τιθασσὸς ᾧ (απν. ἡ ἀμφ.) Τιθασσος (ὁ, ἡ), [τιθῆ]. ἥμερος· (ἐπὶ ζ.) χειροήθης, ἡμερωμένος· (ἐπὶ φυτ.) ἡμερωμένος διὰ καλλιεργείας· (ἐπὶ ἀνθρ.) πρᾶος, ἥμερος.

Τιθασσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τιθασσὰ (ἥμερα) ζῶα (ᾧ ἰδιαιτ.) πτηνὰ (ὀρνίθια, περιστέρια κτλ.).

Τιθάσσω, απν. ἀντὶ Τιθασσεύω.

Τιθασσῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τιθασσὸν τρόπον, ἡμερα.

Τίθει, Ἰων. ἀντὶ Τίθεσαι = Τίθῃ, β'. ἐν παρατ. τοῦ μσ. ἢ πθ. ᾧ

Τιθέαμεν (ὄθ. τὸ πλθ. γ'. Τιθέασι), ἀντὶ Τιθῶμεν, ὑ. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἐνς. τῆς ὁριστ. τοῦ Τίθημι.

Τιθένται, Ἰων. ἀντὶ Τίθενται.

Τιθέντι, Ἀττ. ἀντὶ Τίθεται, ἐνεστ. τῆς πρατ. β'. Π. ἀντὶ Ἐτίθει ἢ Ἐτίθη, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ παρε. τῆς ὁριστ. τοῦ Τίθημι.

Τιθέναι, Π. ἀντὶ Τιθέναι, ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.

Τιθεμεναι, Αἰολ. ἀντὶ Τίθημι.

Τιθέμεναι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐτίθεσαν, γ', πλθ. ἀορ. β'. τοῦ παρε. τοῦ Τίθημι.

Τιθεμοσύνη (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθηνὸς, τροφὸς.

Τιθεμόω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Τιτθεύω.

Τιθεμών, ῶνος, ἐχρ. Π. τύπ. τοῦ Τίθημι, (εὖρον τὸν μέλλον τὸ β'. ἐν. προ. Τιθεῖς καὶ τοῦ παρτ. τὸ γ'. Τιθεὶς, Τιθεῖσα, καὶ τοῦ παρτ. τὸ γ'. Τιθεὶς καὶ Τιθεῖσα).

Τιθεμών (ὁ), Π. σπν. ἀντὶ Τιτθὴ, τροφὸς, ἡ καὶ ἀντὶ Τιθασσὸς, ἥμερη. « Ὄρνις—, « ἡ κλώσσα, ἡ κλωσσοῦσα, (ὅς Τιθός).

Τιθήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Τιθέμεναι = Τιθέναι, ἀπαρ. καὶ

Τιθήμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Τιθέμενος, μτχ. μσ. ἢ πθ. τοῦ

Τίθημι (παρτ. Ἐτίθην), Μ. θήσω καὶ πθ. τεθήσομαι (ἀόρ. Ἔθηκα καὶ μσ. Ἐθηκάμην καὶ [εὐχρηστότ.] Θ'. Ἔθην καὶ μσ. Ἐθέμην καὶ πθ. Ἐτέθην, πρκ. Τέθεικα καὶ πθ. Τέθειμαι, καὶ τὸ θετ. Θετέον). (ἐν γέν.) Βάλλω, τοποθετῶ, ζεύγνυμι, καταθέτω, ἐναποθέτω κτλ. « Τέρματα —, « Ὅμ. « Τιθέναι ὅρους ἑαυτῷ, « Βασ. (καὶ μσ.) « Ὅριον ἔθου, « Γρφ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. προθετ.) « Χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν, « Ἰλ. Ω. « Ἐς μέσον θὲς πάλιν, « Θκρ. « Πυτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων πεύχε' ἔθεντο, « αὐτ., (παρ-Ελ. 14). « Ὦμοσα, μηκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι, « αὐτ. «(Ἐνταῦθα) ἔθαπτεν αὐτοὺς, νομίζων ἐν γῇ φιλίᾳ τιθέναι, « Θκ. « Ὀπηνίκα δεῖ τιθέναι (ἐν τοῖς βόθροις) τὰ φυτὰ, « Ξεν. (ᾧ ἑλλ.) « Χρήματα μυχῷ ἄντρου θείομεν, « Ὀδ. Ν. (ἡ ἐπίῤῥ.) « Ἐπὶ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν, « Γ'ρφ. « Τίθεσαν δὲ θύραζε, « Ὀδ. Χ. « Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμενοι ὀστέ', ἀλλ' ὁμοῦ, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ.) « Ἐς δίφρον ἄρνα θῆτο, « Ἰλ. Γ. « Ἐς σὰς.. θήσομαι χέρας, « Εὐρ. (συχν.) « Τίθεμαι τὰ ὅπλα, « φρσ. (Δ'.) βάλλω (φορῶ) τὰ ἁρματά μου, ὁπλίζομαι. « Οἵ δὲ πάτηρ ἕνεκα ἐς ὄῆριν ἔθεντο ὅπλα, « Ἐπγρ. « Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισι σίδηρον, « Ἡσ. « Εὖ ἀσπίδα θέσθω, « Ὅμ. « Τὰ ὅπλα εὖ (εἰς τάξιν) τίθεσθε, « Ξεν., καλοδέστατά τα εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὰ ἔχετε εὐθὺς πρόχειρα. (καὶ Β'.) ἀκκουμβῶ κατὰ γῆς τὰ ὅπλα (κυρ. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κοντάρι) μου καὶ στέκω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕτοιμος, χρατοπεδεύω ὑνοπλος. «Ἀπεικόμενοι δὲ ἔθεντο πρὸ τοῦ [ροῦ τὰ ὅπλα ᾧ οἱ μὲν ὑπὲρ τὸ Ἡράϊον ἐστρατοπεδεύοντο, » Ἡρ. « Τοὺς χρατιστοὺς ἐκέλευσε θέσθαι περὶ τὰ τείχη τὰ ὅπλα, « Ξεν. « Τοὺς μετ' αὐτοῦ θέσθαι κελεύσας τὰς ἀσπίδας, ᾧ αὐτὸς θέμενος, τὰ δὲ ἄλλα ὅπλα ἔχων, κατὰ μέσον στᾶς, ἔλεξε, « αὐτ. « Θέσθαι κελεύσας τὰ ὅπλα, καὶ ὀλίγον χρόνον ἀναπαύσας . . τὸ χράτος, « αὐτ. « Θέμενος δὲ τὰ ὅπλα ὅσον 3 ἢ 4 σταδίους ἀπὸ τῶν φρουρῶν, ἡσυχίαν ἦγεν, « αὐτ. « Τὰ ὅπλα θεὶς, ἡσύχαζεν· εἶτ' ἀναλαβὼν αὖθις ἦξεν, « Πλ. (ᾧ ἀντ. ἢ αὐτ. προθετ. ἐκ δ'.) « Ἀντὶ (» Ἐναντία) τὰ ὅπλα τίθεσθαί τινι (ἢ) πρός τινα, « αὐτ., ἀνειπαρατάττεσθαι εἰς μάχην. (ᾧ μτνμ.) « Τιθέναι ἐν νῷ (ἐν φρενὶ) τινι, « Ὅμ. « Τῷ δ' ἐνὶ φρενὶ θῆκε θεὰ, « Ἰλ., τῷ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν νοῦν· (ᾧ μσ.) « Ἐν φρενὶ θέσθε ἕκαστος αἰδὼ καὶ νέμεσιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐκ ἐνὶ φρενὶ θέσθε ἐκ λαχέος μ' ἀνεγεῖραι, « Ὀδ. Δ., δὲν σᾶς ἦλθε κατὰ νοῦν, δὲν ἐστοχάσθητε (ἴδε καὶ 13 καὶ παρβλ. Βάλλω). 2) (ἰδιαιτ.) προτείνω ὡς βραβεῖον. « Γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκεν, « Ἰλ. Ψ. « Ἄλλον (» Τεύχη) τιθέναι, « Ὅμ., Ἡσκρ., Σοφ.

3) ἱδρύω (ὡς ἀφιέρωμα), Ἀνατίθημι· (κατ' ἐκτ.) ἀποδίδω, « Νάον ἡελίῳ τεύξομεν, ἵν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα, « Ὀδ. Μ. « Ἀσπίδας τάς δε θεοῖς ἔθηκεν, « Εὐρ. « Τἀν τοῦτο, θεαί, τῷγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον, « Θκρ. « Ἀχιλλεύς μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν, « Ἐπγρ. (ᾧ τρπ.) « Ἐς τὴν τύχην τιθέναι, » Αξ. 4) βάλλω (καταθέτω) τε ὡς σχῆμα· (ἐν γέν.) πληθύνω, καταβάλλω. (μτνμ.) διακινδυνεύω. « Μόσχον ἐγὼ θύσω, τὸ δὲ θές ἀμνόν, « Θκρ. « Τιθέναι τὸ μετοίκιον (τὸ γιγνόμενον) κατὰ τὴν οὐσίαν ἑκάστου, « Δμ. « Ἀπὸ δὲ τούτων ἦν εἰς ἄλλα ἀναβράπδα τιθῆται εἰκοσι, « Ξεν. (ὄθ. μτνμ.) « Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν πριδάτων, « Γρφ. 5) βάλλω (καὶ μσ. λαμβάνω) ὡς ἐνίχυρον ἢ ὑποθήκην. «Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἐκαίδεκα μνῶν Ἀρκέσανεν Παμβώτιδῆ, « Δμ. «Τὸ χωρίον τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, « αὐτ. « Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος καὶ θέμενος παρὰ Αυσικλεῖ, μνᾶν τόκου ἔφερεν αὐτῷ, « Ἐν μεγάλῳ κτλ.) τίθεσθαί τινα ἢ τι, « Αξ. (καὶ γεν.) « Ἑαυτοῦ τιθέσθαι, « Πλάτ., οἰκειοποιεῖσθαι. (καὶ πθ.) « Ἐτίθη ἡ φύσις, « Ἀριστ., ὑπέθεσαν ὅτι ἡ φ. 10) καθίστημι, διορίζω· προσδιορίζω. « Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν, « Ἰλ. Ζ. « Ἴστορα δ' Ἀγαμέμνονα θείομεν, « Ἰλ. Ψ. « Τίθημι (καὶ μσ. « Τίθεμαι) νόμον, « Αξ., = Νομοθετῶ (τὸ μὲν ὡς ἐκ τοῦ νομοθέτου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ αὐτονομουμένου λαοῦ). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ἔθηκε θύειν βασιλέα τὰ δημόσια ἅπαντα, « Ξεν., διέταξε (ἐδίσπισε) να ἐκτελῇ ὁ βασ. ὅ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λας τὰς δημοσ. θυσίας. (καὶ μσ.) «Ἀγῶνα τίθεσθαι, « Γρτ.,—Ἀγωνοθετεῖν. » Ἡμέραν τίθεσθαι, « Δι.,» Τίθημι (ᾗ μσ. » Τίθεμαι) ὄνομα, « Ὅμ. (καὶ ἑλλ.) » Καλοῦσι δὲ Ἰοκάστην με (τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο), « Εὐρ. 11) διαθέτω οὕτως ἡ ἄλλως, διευθετῶ· (Π.) φθειάνω, ἑτοιμάζω· συγκεράω· (ἐν γέν.) κάμνω (καθ' ὅλας σχεδὸν τοῦ Ποιῶ τὰς σημασ.)· προξεν. » Ἄλλου ἄλλον ἔθηκε θεὸς ἐπὶ ζευέα φωτῶν, « Θκρ. » Μυρία Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, « Ἰλ. Α. » Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, « Γρφ. » Τίπτε τόσσον ἐδόησας, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα; « Ὀδ. Ι. » Σοὶ θῆκάς μοι ἑτοίρους, « Ὀδ. Κ. » Δᾶάν μιν ἔθηκε (» Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε) Κρόνου παῖς, « Ὀδ. Η., Ἰλ. Ζ. » Ζεὺς ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτα, « Ἀρχίλ. » Μακάριόν μέ τις θεῶν ἐμελλε θήσειν, « Εὐρ. » Ἓν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς, « Θκρ. » Τὸν γὰρ ἐγὼν ἔφασκον θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων, « Ὅμ., « Ἀριδὸν ἔθηκεν (τὸν Ἡρακλ.) Εὔμολπος, « Θκρ. » Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, « Ὀδ. Ζ. » Τιθέναι κρυγὴν (σκέδασιν), « Εὐρ., Ὅμ. » Φίος ἐν νήεσι θήκε, « Ἰλ. Π. (καὶ πρὸς ἀπερ.) » Τίθησί με θανεῖν ἐρᾶν, « Εὐρ., μὲ κάμνει νὰ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Οὕτω νῦν Ζεὺς θεὴ οἴκαδ' ἐλθέμεναι, « Ὀδ. Θ. » Τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς τιθέναι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Τὰ σαυτοῦ τιθέμενος εὖ, « αὐτ. » Καὶ τὰ οἰκεῖα χείρον τίθενται οἱ ἄνθρ., « » Τίθεσθαι κοινῇ τὰ πράγματα, « αὐτ. Θκ. » Τίθεσθαι καλῶς τὰς γενομένας συμφορὰς πρὸς ἀλλήλους, « Ἀνδκ., οἰκονομεῖν, συμβιβάζειν. (ᾗ ἀπλ.) » Ἓν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι· τὸ παρόν, « Θκ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Τίθεσθαι υἱον τινα, « Δξ., = Γιοθετεῖν. » Τίθεσθαι ἄλοχόν τινα, « Ὀδ. Φ., λαμβάνειν εἰς γυναῖκα, νυμφεύεσθαι· (ἐνεργ. δὲ) » Τιθέμεν ἄλοχόν τινά τινος, « Ἰλ. Τ., νυμφεύειν, συνοικίζειν. » Γέλωτα τίθεσθαί τινα. « Ἥρα περιγελᾶσ· (καὶ δοτ. περιπ). » Τίθεσθαί τινα πιστὸν ἑαυτῷ, « Ξεν. » Χάριν τίθεσθαί τινι, « Ἡρ., κάμνειν χ. εἴς τινα, (καὶ προθετ.) » Θεῖναι φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισιν, « Ὅμ. » Συνθήκας (» Εἰρήνην, » Ὅρκον) τίθεσθαι πρός τινα, « Πλδ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐνόχ.) » Τίθεσθαι πρὸς τὰ ἡμέτερον συμφέρον πάντα, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.). » Δεῖπα (» Δόρπον, » Δώματα) τίθεσθαι, « Ὅμ., ἑτοιμάζειν, κατασκευάζειν. » Ἀγορὴν θέμενος, « Ὀδ. Ι., συγκροτήσας. (καὶ περιφρ.) «Σπουδὴν ἡ »Ἐν σπουδῇ (» Ἀγῶνα, » Γάμον, « Μάχην, Φόνον κτλ.) τίθεσθαι, « Δξ., ἀντὶ Σπουδάζειν, Ἀγωνίζεσθαι κτλ. « Ψῆφον—,« Δμ., ψηφηφορεῖν. (καὶ μτγμ.) » Γνώμην τίθεμαι, μή στρατεύεσθαι, « Ἡρ., γνωμοδοτῶ, (ᾗ. 12) (μσ. μὲ δοτ.) συγκατατίθεμαι. « Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ—, « Σοφ. » Ἐθέμην τῷ δόγματι, « Συν. 13) Π. λαμβάνω (κατὰ νοῦν)· Ἀναλαμβάνω· (ἐπιγυν.) Συλλαμβάνω. » Τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε, « Ἰλ. Θ. » Καθαρὸν θέμενος νόον, « Θγν., ἀναλαβὼν φρόνημα εἰλικρινές. » Δαίμων, ἀνδρὸς πρόσοψιν θηκάμενος, « Πίνδ., λαβὼν τὴν μορφήν. » Παῖδα (» Γίὸν) ὑπὸ ζώνῃ τίθεσθαι, « Ὅμ. Ἅμν., λαμβάνειν ἐν γαστρί. 14) (ἀφίνω κάτω, ἀποθέτω. » Τὰ ὅπλα—, « Δξ. (καὶ συνκδ.) » Τὸν πόλεμον—, « Θκ., τελειόνω, καταπαύω.

Τ.θηνεία (ἡ), βύζαγμα, ἀνάθρεμμα· (ἐν γέν.) περιθαλψις, περιποίησις, [ἐκ τοῦ

†Τιθηνεύω, Μ. εὐσω καὶ

Τιθηνέω-ῶ (καὶ μσ. ᾶ καὶ εὐχρηστότ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Βυζάνω (μὲ τὸ γάλα μου), τρέφω, ἀνατρέφω· (συνκδχ.) χαϊδεύω· (καταχρ.) καλλιεργῶ· (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Τιθήνη (ἡ), [τιθαίνω]. βυζάστρα, παραμάνα· (ἐν γέν.) τροφός· (μτφρ.) γεννήτρια. » Ἔρις πολέμοιο τιθήνη, « Νόνν.

Τ.θηνήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

†Τιθηνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθηνός, τροφός.

Τιθηνητήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος πρὸς τιθηνείαν, τιθηνητῆρος ἕδιος, θρεπτικός.

Τιθηνία (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθηνεία.

Τιθηνίδια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ καθ' ἣν αἱ βυζάστρα (τιθῆναι) ἔφερον τὰ ἁρσ. παιδία εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμ. Καρυαλλίας.

†Τιθηνίζομαι, Μ. (σομαι καὶ πθ. ισθήσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Τιθηνέομαι.

Τιθηνοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω (Περιποιοῦμαι) ὡς τιθήνη, [ἐκ τοῦ

Τιθηνοκόμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἀνατρέφων (περιποιούμενος) τινα ὡς-

Τιθηνὸς (ὁ, ἡ). [τιθαίνω]. τροφὸς, ἀνατροφεύς, ἐπιμελητής· (ᾶ ἀ.τ. θηλ.) βυζάστρα, (μτφρ.) συνεργὸς πρὸς αὔξησιν. » Ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνός, « Δογγ.

Τίθηπθα, Αἰολ. Π. ἀντὶ Τίθης ἡ Ἐτίθης, ἐ. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. ἡ παρτ. τοῦ Τιθημι.

Τιθόα (ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τ.θήνη.

†Τιθός, ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Τιθασσός.

Τιθυμαλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, = Τιθύμαλος (παρᾴλιος).

Τιθύμαλλα (τὰ), Π. πλθ. (καθ' ἑιερογεν.) τοῦ

Τιθύμαλλος ἢ Τιθύμαλος (ὁ), [τιθή, διὰ τὸν γαλακτώδη ὑπόν του], εἶδ. ἡ γέν. φυτοῦ, (κοιν.) γαλατσίδα, (καὶ ἓν εἶδος, τὸ μεγαλήτερον) φλόμος.

†Τικτικὸς, ἡ, ὀν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεκτικός.

Τίκτω [† τέκω, συγγ. τῷ Τεύχω], Μ. τέξω καὶ (συνηθ.) τέξομαι (ἀόρ. Ἔτεκον, πρκ. Τέτοκα καὶ πθ. [μτγν.] τέτεγμαι καὶ [σπν.] Τέτογμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτέχθην). Γεννῶ, τεκνοποιῶ, (κυρ. ὡς ἐκ μέρους τῆς μητρὸς) παιδοκομῶ· (ἐν γέν.) παράγω· (μτφρ.) προξενῶ. » Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, « Γρφ. » Ὀρσίλοχος δ' Ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆϊ, « Ἰλ. Ε. » Οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκον, « Ὅμ. (ὅθεν κατὰ μτχ.) ἡ Οἱ τεκόν, « Ἡ τεκοῦσα, « ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ, (καὶ συναμφ.) » Οἱ τεκόντες, « οἱ γονεῖς· (καὶ ἐπὶ ζ.) » Βιὸς μήπω τετοκυίης, « Ἡσ. (καὶ μσ.) » Τέξῃ υἱὸν, « Γρφ. « Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, « Ἰλ. Ε. (καὶ μτγμ.) » Γῆ δὲ τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον, Δίσχλ. » Δᾷδα, ἡ ταχὺ πῦρ τίκτουσα, Ξεν. (καὶ πθ.) » Πολλῶν αὐτοῖς ἐνθεν ὠὼν τικτομένων, « Μυθ. (ᾗ μτφρ.) » Χάρις χάριν δὲ τίκτει, « Σοφ.

Τίλαι (αἱ), [τίλλω]. τὰ περιπόμενα κόνις εἰς τὸν ἀέρα λειπτότατα χνοῦδια (κροκίδια).

Τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφοδεύω ὑγρὰ προν, (χυδ.) τσιρλίζω, ὄθεν

Τίλημα (τὸ). ὑγρὸν ἀφόδευμα (ἀπόπατ-μα), (χυδ.) τσίρλα.

†Τίλλα (τὰ), Γλσ. ἀντὶ Πείλα

†Τιλλάρια (τὰ), κονδύλια (τῶν γραμμάτος)· (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τιτλάρια.

Τιλλοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ μαδῶν τὰ γενεῖα του, [τώγιων καὶ

Τίλλω [συγγ. τῷ Ψιλὸς], Μ. τιλῶ (ἀόρ. Ἔτιλμαι). Μαδῶ, τσιμπῶ (μτφρ.) ἐγγίζω μὲ σαρκασμούς, σπαράττω γλυκύζω· (μσ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) ἐνοχλῶ (ξεβρίζω) τὰ μαλλιά μου μαδῶ τινα. » Νεκρὸν δ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τίλλεσθην, « Ἰλ. Ω. (παρβλ. Κόπτομαι). (πθ.) » Τιλλόμενοι, « οἱ θηλυδρίαι, (κατὰ λέξ.) μαδημένοι.

Τίλλων [ῖ], ωνος (ὁ), εἶδος ἐχθ. τοῦ γλάνου νερού.

Τίλμα (τὸ). τὸ ἀνασπώμενον διὰ θλίψεως, μαλλὶ μαδημένον, κροκίδες, νήματα. 2) = Τίλσις, μάδημα. = Σπασμὸς (τῶν μυόνων).

Τιλμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τίλμα.

Τιλμὸς (ὁ), = Τίλσις.

†Τιλος (ὁ), [τίλλω], = Τίλμα, (εἰς τὰ μματοτσύνορα.

Τίλος (ὁ), [σπατίλη]. = Τίλημα, σκύβαλα.

Τίλσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Τίλλω, μάδημα, τσιμπάδημα· ξέφτισμα· (μτφρ.) σαρκασμός. ἔγγισμα· (συνκδχ.) κάνισμα· (παρβλ.) Κοπετός.

Τιλτὸς, ἡ, όν. Μαδημένος, (ἐπὶ ὑφάσμ.) ξεφτισμένος. » Τιλτὸν, « ξαυτὸν (δι' ἀγανακτήσεως) τίλλει. «Τιλτὸν (μετὰ ᾗ χωρὶς ἐνν. χωρίς) ῥιχος,« Λξ., Ψάρι παχὺ καθαρισμένο (χωρὶς λέπια).

Τίλφη (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σίλφη.

Τίλων, ωνος (ὁ), = Τίλλων.

Τιμαλῶ, Δ. ἀντὶ Τιμήσω.

Τιμαιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Τ γράφω) διάλογον ὡς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος.

†Τιμαῖος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Ἔντιμος.

Τιμαλφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Τιμῶ, θομαι. » Τοὺς θεοὺς, « Ἀρετ. (καὶ μτγμ.) » Διωβόλοις σκήπτροισι τιμαλφόμενον, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Τιμαλφὴς [τιμὴ, ἄλφω], ές (ὁ, ἡ, τὸ) ἔχων (εὐρίσκων, πωλούμενος μὲ) πολὺτιμος. » Χρυσὸς κτῆμα τιμαλφέστατον, « Πλάτ.

Τιμαντα (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τιμάεντα, ἀντὶ Τιμήεντα, αἰτ. πλθ. τοῦ οὐδ. Τιμήεις.

Τιμάορος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τιμάωρος.

Τιμάοχος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τιμούχος.

Τιμαρχία (ἡ), = Τιμοκρατία. 2) τὸ μα τοῦ Ῥωμ. κήνσορος, Τιμητής.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀσεργάβης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν τιμάρχον, φαυλόβιος, κίναιδος.
†Τιμαστύνω, Δ. ἀντὶ Τιμήσουσι, γ'. πλθ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τιμάω-ῶ, Μ. ἤσω. Λύξάνω ἢ Προσδιορίζω τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος, τὸ ἀποτιμῶ ἢ τὸ ἐκτιμῶ. « Ἴλιον ἐχθὸν ἔσσο τιμάσειν, » Ἀθ. » Τιμᾶν τῆς ἀξίας, » Ἀρχ. « Τιμᾶν πολλοῦ (μείζονος, τοῦ παντὸς [καὶ προθετ.] πρό παντὸς, ἀντὶ παντός). « Ἀξ. (καὶ πθ.) « Ὅπου ἂν ἀποβῇ τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν σῖτον, » Ξεν. 2) (μτφ.) προσφέρω τιμὴν (σέβας) εἰς τινα, (περαίρω· κάμνω τινὰ μέγαν ἢ φρονῶ τι ἄξιον τιμῆς, (Ἰταλ.) (ἐκτιμάρω· (Π. κατ' ἀκρίβιατ. προσδιορ.) ἐκθέτω τὴν τιμὴν τινος, (ἄλλ.) Τιμάω. « Τίμησόν μοι υἱόν, » Ἰλ. Α. » Ἀποστοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, » Ἰλ. Ψ. » Ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶν ἄξιον, » Ξεν. « Ἀντὶ γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι παρὰ τοῖς τυράννοις, αἱ πόλεις μεγάλως τιμῶσι τὸν ἀποκτείναντα τὸν τύραννον, « αὐτ. » Χρήματα ἔδωκε ταῖς γυναιξὶ τιμάς, εἴ τινας ἄγοιντο τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ, » αὐτ. (καὶ δοτ. τρπλγ.) « Τιμᾶν ταῖς μεγίστας τιμαῖς, « Ἰσοκρ. (καὶ ἀφ' ὧν.) » Τιμῶντά σε τὸν τάφον τοῦ ἀνδρός, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ὁ πλείστου ἄξιον τιμῶμαι, » αὐτ. (καὶ Π. ἀντὶ πθ.) « Δίκῃ τιμήσασθαι, « Ὅμ. Ἥμν. « Θανόντων καὶ ζώντων ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεσθαι, » Σοφ. (καὶ πθ.) « Ἐτιμήθη πάντων μάλιστα παρ' αὐτῷ, « Ἡρ. (ᾗ μὲ ἄρθρ. ἢ.) » Τιμᾶς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι, » Ἰλ. Ψ. 3) (Νμ.) προσδιορίζω λέξ. ἐκτιμῶ) ὡς δικαστὴς (ᾗ μσ. ἀντίδικος ἢ ὑπόδικος) τὴν ποινὴν ἑνὸς ἐγκλήματος, καταδικάζω (εἰς πρόστιμον ἢ ἄλλην τιμωρίαν). (τὸ εἶδος ἢ τὸ ποσὸν τῆς ποινῆς εἰς γεν.) « Τὴν μὲν οὐσίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμήσει, » Δσ. (καὶ μὲ δοτ. πρσ.) « Τιμήσειν αὐτῷ (ἐνν. τὴν δίκην) προσῆκε τὸ δικαστήριον; » Δημ. « Τῷ παρόντι τὰ ταλάντων ἐτίμησαν, « αὐτ. « Βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου αὐτῷ τιμᾶσθαι, « αὐτ. « Ἅπασι τιμῶν ἴσων ἀγεξαίρετος (διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ τιμητικοῦ πινακίου σημειουμένης μακρᾶς γραμμῆς ἢ ὀπ. ἦτον καταδικαστική, ἐναντ. ἡ βραχεῖα ἀθωωτική), (ὅθεν ἀποδ.) » Τιμᾶν βλέπω, « ἀδίκ. κυττάζω παρὰ νὰ καταδικάσω (καὶ προθετ.) » Ἡ Ἡλιαία τιμάτω αὐτοῦ, ὅτου ἂν δόξῃ ἄξιος εἶναι, « Δρτ. (καὶ μσ.) » Τιμᾶσθαί τινι (ἐνν. τὴν δίκην) δεσμοῦ (κτλ.), « Ρτρ. « Θανατωθεὶς ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῷ, « Δείν., κηρύξας αὐτὸς ἑαυτὸν ἄξιον θ. » Τιμήσειν ἂν ἐμαυτὸν (ζημ. ὁρθότ. ἐμαυτῷ) ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, « Ακ. (ᾗ ἐὰν ἀργυρίου τιμηθῇ τῆς ὕβρεως, « ἐὰν καταδ. καταβῇ ἐπὶ ἐξυβρίσει εἰς τιμήν (ᾗ). [τίω]. ἡ ἀξία (τὸ ἀντίτιμον τοῦ πράγματος. « Τὸ κτῆνος ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμήν, « Ἀρστ. « Τίς ὠνεῖται τοῦτον; (Β' Τίς ἡ τιμή; (Α.) Δύο μναῖ, « Ακ. « Τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, « Γρφ. « Παρὴν ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας, « Ξεν. « Χρήματα ὑπάρχειν εἰς τιμὴν τῶν ἵππων, « αὐτ. « Τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλοὺς πολλαπλασίου χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν, « αὐτ. (καὶ ἐμφαντ.) « Ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα (κτήνεα), « Ἡρ., μὲ ἀδρὰν πληρωμήν. 2) (μτνμ.) σέβας τὸ ὀπ. ὀφείλεται ἢ ἀπονέμεται εἰς τινα, δόξα, ὑπόληψις, (Γαλλ.) estime; honneur. « Ἄγειν ἐν τιμῇ (« Διὰ τιμῆς ἔχειν) τινα, « φρσ., ἔχειν εἰς ὑπόληψιν, τιμᾶν. « Ἐπὶ τὴν τοῦ δικαίου τιμήν, « Πλάτ., διὰ τὸ πρὸς τὴν δικαιοσύνην σέβας. 3) ὑπεροχή, ποιοτίμησις· ἀξίωμα· ἐξουσία· ἐπιστασία. « Τιμῆς βασιληΐδος, « Ἰλ. Ζ. « Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔσχει (ἡ Ἀφροδίτη), « Ἡσ. 4) (συνεκδ.) σημεῖον τιμῆς, βραβεῖον, γέρας· ἀφιέρωμα. « Τιμάς οὐκ ἐδίζουν θεοῖς, « Ἡσ. » Δηλοῦν τῶν θανόντων τὰς τιμάς, « Θκ. δ) τίμημα· πρόστιμον (πρὸς ἱκανοποίησιν)· (ἐν γέν.) ποινή, τιμωρία· ἐκδίκησις. « Τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣν τιν' ἔοικεν, « Ἰλ. Γ. « Εἴ δ' ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς. « αὐτ., » Σοὶ τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, « Ἰλ. Α.

Τιμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τίμιος, ἔντιμος, πολύτιμος. « Πάντα τιμήεντα τὰ παρ' φίλων, « Θκρ.

Τίμημα (τό). τὸ ποσὸν τῆς ἐκτιμήσεως, ἡ ἀξία τοῦ ἐκτιμηθέντος πράγματος (ᾗ ἰδιαιτ.) τῆς ἐκτιμηθείσης περιουσίας τοῦ πολίτου (κατ' ἀναλογίαν τῆς ὀπ. ἐκανονίζετο ἡ φορολογία του), (Ατν.) census· (ἐν γέν.) «ἐσάθμια, πρόσοδος. « Ὅπου ἐκ τῶν τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν πλουτοκρατίαν ἐνόμιζεν (ὁ Σωκράτης) εἶναι, « Ξεν. 2) (Νμ.) πρόστιμον (κυρ. τὸ κατ' ἐκτίμησιν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προσδιοριζόμενον), ποινὴ χρηματική, (ἐν γέν.) τιμωρία, (Πλάτ.).

Τιμῆντα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τιμήεντα, αἰτ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμήορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τιμάορος.

Τιμηρύω, Μ. ὑσω, Γλσ. [τιμὴ, ἐρύω], = Τιμωυλκέω.

Τιμῆς, ῆσσα, ῆν (ἡ γεν. Τιμῆντος, ἤσσης), Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Τιμήεις.

Τιμήσιος (ὁ, ἡ). τιμῆς ἄξιος, ἔντιμος.

Τίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τιμάω, ἐκτίμησις, διατίμησις (κυρ. τῆς περιουσίας ἑκάστου πολίτου καὶ ὁ κατ' αὐτὴν προσδιορισμὸς τῆς φορολογίας κτ), (Ατν.) census, (ἐν γέν.) περιουσία, πρόσοδος, (παρβλ.) Τίμημα. 2) (Νμ.) ἐπιβολὴ προστίμου (κυρ. κατ' ἐκτίμησιν), (ἐν γέν.) προσδιορισμὸς τῆς ποινῆς, καταδίκασις. 3) (σπν.) ἀντὶ Τιμὴ, σέβας, ὑπόληψις.

Τιμήσασα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Τιμήσσασα, θηλ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμητεία (ἡ), τὸ ἀξίωμα τοῦ (ἐν Ῥώμῃ) Τιμητοῦ.

Τιμητέον, θετ. τοῦ Τιμάω.

Τιμητεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι Τιμητὴς (censor).

Τιμητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκφράζων ἢ ἀπονέμων (ἢ γινόμενος πρὸς) τιμήν.

Τιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τιμῶν (ἐκτιμῶν) τι, (ἰδιαιτ.) ὁ προσδιορίζων τὸ τίμημα τῆς δίκης· (εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ ἐκτιμητὴς τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, (Ατν.) censor.

Τιμητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τιμητείαν ἢ τὸν Τιμητήν, Τιμητοῦ ἦθος. « Τιμητικὴ ἀρχή, « Αξ., ἢ τοῦ Ῥωμ. κήνσορος, ἡ (ἄλλ.) Τιμητεία. ‖ (οὐσ.) ὁ χρηματίσας Τιμητὴς, (Ατν.) vir censorius. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (δίκας·) τίμησιν. « Πινάκιον τιμητικόν, « Ἀρχ., ἢ πινακὶδα ἐπὶ τῆς ὀπ. οἱ ἐν Ἀθ. δικασταὶ ἐχάραττον τὴν ἀπολύσαν ἢ καταδικάζουσαν γραμμὴν (ἴδε Τιμάω). 3) (ἐνίοτε) πρόθυμος εἰς τὸ ἀπονέμειν ἑκάστῳ τιμήν, πολιτικός, ὑποχρεωτικός.

Τιμητὸς, ἡ, ὸν. Ἐκτιμημένος ἢ ἀνάξιος νὰ ἐκτιμηθῇ, ἐπιδεκτικὸς τιμήσεως. « Ἀγὼν—, « Νμ., κρίσις τῆς ὀπ. ἡ ποινὴ (τὸ πρόστιμον) δὲν εἶνε πρόσφορος ὡρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ μένει εἰς τὴν ἀπόφασιν (ἐκτίμησιν) τῶν δικαστῶν ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑποδίκου (ἴδε Ὑποτιμάομαι). (ἐπ' ἐναντ. τοῦ Ἀτίμητος). « Καὶ τοῦτ' μὲν, ἐὰν καταψηφίσησθε, τιμητὸν· ἐμοὶ δ' ἀτίμητον τοῦτ' ἐστι, » Δμ.

†Τιμιοπωλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πωλῶ ἀκριβά, εἶμαι =

†Τιμιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μὲ τιμὴν (πολλὴν τιμὴν, ἀκριβά).

Τίμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐν τιμῇ ὤν, ἔντιμος, σεβάσμιος, ἀξιότιμος (ἐπὶ πραγμ.) πολλοῦ ἄξιος, ἀκριβὸς, πολύτιμος. « Οὕτω τίμια πωλεῖται ὥστε κτλ., « Ξεν. » Τιμιωτέρους τιθέασι τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων, « αὐτ. 2) τιμῆς πρόξενος. (ὄθεν) » Τὸ τίμιον, « Διοδ., ἡ τιμὴ, ἡ ἀξιοπρέπεια. (καὶ πλ.) » Τὰ τίμια, « Γρφ., αἱ τιμαὶ, τὰ ἀξιώματα. ‖ (τὸ οὐδ.) Τίμιον, ἐπίρ. ἀντὶ τιμίως, ἀκριβά.

Τιμιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τιμίου.

†Τιμιουλκέω-ῶ [τιμὴ, ἕλκω], Μ. ἤσω. Λύξάνω (ἀναιδάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, ἀκριβαίνω.

Τιμίως, ἐπίρ. Μὲ τιμήν, ἀκριβά.

†Τιμογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω (Καταγράφω, Προσδιορίζω [γράφως] τὰς τιμὰς τῶν πωλουμένων, (ἐν γέν.) ἐκτιμῶ, διατιμῶ.

Τιμοκρατία (ἡ). εἶδος διοικήσεως (ἀριστοκρατίας) ἐχούσης βάσιν τὴν τιμὴν, (κατὰ τὸν Ἀρστ.) ὅπου τὰ ἀξιώματα δίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμήματος τῆς περιουσίας ἑκάστου.

Τιμοκρατικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἔχων βάσιν τὴν τιμοκρατίαν.

†Τιμόπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμῶν (ἢ τιμώμενος ἀπὸ) τὴν πόλιν.

Τίμος ἢ (πιθανώτ.) Τίμος (ὁ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Τιμή.

Τιμουχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τιμοῦχος (ὁ), [τιμὴ, ἔχω]. ἄρχων (εἷς τινας ἀριστοκρατικῶς διοικουμένας πόλεις καὶ ἀποικίας Ἑλληνικάς).

Τιμώνιον (τὸ). οἴκημα μοναχικὸν (παράμερον) ὅπου ζῇ τις μεμονωμένος καθὼς ὁ μισάνθρωπος Τίμων.

Τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι τιμωρὸς (βοηθὸς, [κυρ. δὲ] ἐκδικητὴς τῆς τιμῆς) τινος, (ἐν γέν.) ἀρύνω, βοηθῶ. « Ἱκέτις ζῖζετο, τιμωρῆσαι ἑαυτῇ κελεύουσα, « Ἡρ. » Ἐστρατεύετο ἐπὶ τὴν Νῖνον, τιμωρέων τῷ πατρὶ, « αὐτ. » Τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ οἰκήματα ἐμπεπρησμένα (ὑπὸ τοῦ βαρβάρου), τοῖσι ἡμέας ἀναγκαίως ἔχει τιμωρέειν ἐς τὰ μέγιστα, « αὐτ. » Ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον, γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα, « Σοφ. » Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ πεποίηται Πατρόκλῳ, ὡς ἑταίρῳ ἀποθανόντι, εὐπρεπέστατα τιμωρῆσαι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ δὲ, ἁρπασθείσας γυναικῶν, ἀπουθὴν ποιεῖσθαι τιμωρεῖν, ἀνοήτων, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἐμοῦ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης, οὐ ξυνέρδεις, « Σοφ. 2) (μὲ αἰτ.) παιδεύω, κολάζω· (ἐν γέν.) ἐκδικοῦμαι. » Τοὺς αὐτέντας χειρὶ τιμωρεῖν, « Σοφ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Δέχομαί τε ἱκέτην σε, ᾗ τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα, οὐ θεοῦς, ὑπίχνοῦμαι, « Ξεν. (συνήθ. δὲ μσ.) » Τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρημαι, « αὐτ. » Ἀδύνατοι γίνονται τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικήσαντας, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) » Βουλόμενοί μιν ἀντὶ τουτέων τιμωρήσασθαι, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ.) » Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐτιμωρούμην αὐτούς, « Ξεν. » Νῦν ἔξεστι Δακεδαιμονίους, πάντων ὧν ἐπεποιήκεσαν ὑμᾶς, τιμωρήσασθαι, « αὐτ. (ἢ σπν. αἰτ.) » Εἰ μὴ σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην, « Εὐρ. (καὶ προθετ.) » Τιτιμώρηται ἐς πάτρων τὸν σὸν, « Ἡρ.

Τιμώρημα (τὸ), τὸ γινόμενον πρὸς τιμωρίαν (βοήθειάν ἢ ἐκδίκησίν) τινος.

Τιμώρησις, εως (ἡ), τὸ τιμωρεῖν, βοήθεια ἢ ἐκδίκησις.

†Τιμωρητὴρ ᾗ

Τιμωρητὴς, οῦ (ὁ), = Τιμωρὸς, βοηθὸς ἢ ἐκδικητής.

Τιμωρητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ τιμωρεῖν, ἐκδικητικὸς ἢ ἀμυντικός.

Τιμωρητὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος τιμωρηθῆναι, ἐπιδεκτικὸς τιμωρήσεως.

Τιμωρία (ἡ). βοήθεια, ἐπικουρία. » Παλιορκήσονται ἐν νήσῳ, ἵνα σφι τιμωρίη εὐδεμίη ἐπιφανήσεται, « Ἡρ. » Τιμωρίαν παρίχειν (ἢ) ποιεῖσθαί τινι, « » Τῇ δ' ἀπὸ τῶν Λακεδ. τιμωρίᾳ πιστεύοντες, « αὐτ. 2) ἐκδίκησις, ἱκανοποίησις. » Διαφέρει δὲ τιμωρία ᾗ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ, « Ἀρστ. » Τιμωρίαν λαμβάνειν, « Ἀντ., = Τιμωρεῖν. » Τιμωρίᾳ μετέρχεσθαί τινα, « Δημ. » Τῷ παιδὶ τιμωρίας τινὸς τυχεῖν, « Ξεν. 3) (ἐν γέν.) ποινὴ, παιδία, βάσανος. » Ἀδικεῖ τις ἐκὼν; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ, « Δημ. » Μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾷν, « Διόδ. » Οἱ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν, « Πλ., οἱ βασανισταὶ, οἱ δήμιοι, [ἐκ τοῦ

Τιμωρὸς (ὁ, ἡ), [τιμὴ, οὖρος ἢ ὦρα]. ἐκδικητὴς (τῆς τιμῆς τινος), κολαστὴς, ἢ προστάτης, βοηθὸς, ὑπέρμαχος· (καὶ εἰς μερικὰς πόλεις) δικαστής. « Ἱκέτης σοι προσπίπτω, καὶ τιμωρὸν αἰτοῦμαί σε ἐμοὶ γενέσθαι, « Ξεν. « Ἡρῶσσαι, Διβύης τιμήτορι, « Ἀπλλν., προστάτιδες. » Τιμωρὸς λόγος, « Ἡρ., παρορμητικὸς πρὸς ἐκδίκησιν.

Τὶν ἢ (ἐγκλιτ.) Τιν, Δ. Π. ἀντὶ Τοι = Σοὶ ἢ (σπν.) Σέ, δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ Σύ. » Ἀλγέω τὰν κεφαλὰν· τὶν δ' οὐ μέλει, « Θκρ. » Τί τὶν; « αὐτ., τί πρὸς σέ; τί σοι μέλει; » Ἀ φρονῖς μακρὸν τὴν νύκτα ποιεῖ τιν, « αὐτ. » Τὶν ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων, « αὐτ.

Τίναγμα (τὸ). τὸ τιναχθὲν ἢ τινασσόμενον, κίνημα τινασσομένου. 2) = τῷ

Τιναγμὸς (ὁ), τὸ τινάσσειν ἢ τινάσσεσθαι, κλονισμὸς, τίναγμα.

Τινάκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τινακτὴρ, Π. ἀντὶ

Τινακτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τινάσσων (κλονῶν, συσσείων). » Γαίης —, « Π., = Ἐνοσίγαιος.

†Τινακτοπήληξ [τινάσσω, πήληξ], ηκος (ὁ), Γλσ. (ἁθλία ἑξήγ. τοῦ) Κορυθαίολος.

Τινάκτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τινάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τινακτὴς.

Τινάσσω [συγγ. τῷ Τείνω], Μ. άξω. Σείω, κουνῶ, κλονῶ, τινάζω. » Ἔνθρα Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν, « Ἰλ. Γ. » Χεραὶ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντα, « Ὀδ. Χ. » Ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξεν, « αὐτ. » Κιθάραν (ἢ) » Νεῦρα κιθάρας —, « Ἐπγρ., κρούειν. » Δεσμὰ —, « αὐτ., = Ἀποσείεσθαι, (Γαλλ.) secouer ses fers. (καὶ μσ.) » Τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ, « Ὀδ. Β. (καὶ πθ.) » Πεδάθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος, « Ἡσ. » Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ἑδώνες, « Ἰλ. Π. » Φόβῳ τινάσσεσθαι, « Ἀπλλν.

†Τινὴ, Δ. (σπν.) ἀντὶ Τιν.

Τινθαλέος, α, ον, Π. καυτερὸς, διάπυρος, [ἐκ τοῦ

Τινθὸς [συγγ. τῷ Τύφω ᾗ τῷ Ατν. Ιθίο], ἡ, ὀν, Π. ζεστὸς, καυτός. ‖. (οὐσ) » Τινθὸς λέβητος, « Δυκ., ἡ γαστὴρ, τὸ κοίλωμα.

Τίννυμι ἢ Τίνυμι, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ-

Τίνω [τίω], Μ. τίσω (πρκ. Τέτικα καὶ πθ. Τέτισμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτίσθην κτλ.). Πληρόνω, ἀποδίδω. » Τιμὴν (» Ζωάγρια, » Θρέπτρα) τίνειν τινί, « Ἰλ. Γ. Σ. » Οὐ καλὸν γὰρ, αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν, « Σοφ. (κυρ. δὲ μτνμ.) » Ποινὰς (» Δίκας) τίνειν, « Αἰσχλ., Ξεν., Εὐρ., διδόναι δίκην, τιμωρεῖσθαι. » Ὕβρι τίνειν, « Ὀδ. Ω., διδόναι δίκην τῆς ὕβρεως. » Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα, « Ἰλ. Α. » Τίνειν ἀμοιβὴν, « Νόνν., ἀποδιδόναι τὰ ἴσα, (Γαλλ.) payer de retour. » Τίνειν κακὴν ἀμοιβὴν πατρὸς, « Ἀπλλν., παιδεύεσθαι ἀκληρῶς διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρός του. (ᾗ ἀπολ.) » Ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον, « Σόλ. (καὶ μσ.) » Ἡμεῖς κατὰ δίκην τ' σόμεθα, « Ὅμ., θέλομεν τὰ εἰκαιότερά (ἰδιαιτ. μσ.) εἰσπράττω (καὶ μετρ. τιμάω) τὴν τιμήν τινος, (ἐν γέν.) ἐκδικῶ· παιδεύω, τιμωρῶ· (ἐνίοτε ἐπὶ κακοῦ) ἀνταμείβω. » Ζεὺς ἄνα, δός μοι θαι, ὅς με πρότερος κάκ' ἔοργεν, « Ἰλ. Γ. » Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος ἢ καὶ ἄλλους ἀνθρώπους τίνεται, ὃς τ μάρτῃ, « Ὀδ. Ν. » Θεοὶ ἀνθρώπων τεται, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, « Π. Τ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Πρὶν γε φόνον σαιτο κασιγνήτων ἧς ἀλόχοιο, « » Οὐκ ἐπ' αὐτοῖς τίνονται μάκαρες μασιν ἀμπλακίας· ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς κακὸν χρέος· ὃς δὲ φίλοισιν ἄτην πίσω παισὶν ἐπεκρέμασε, « ΗΓ. (ᾗ προθ.) » Ἵνα ὑπὲρ τῶν ἓν τῷ πατρ λήνων τίσωντέ σε, « Ἡρ. (ᾗ ἄλλ.) » Ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον, τος, « Ἰλ. Γ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) » Τὸν γέτην ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς τίνεσθαι, Τίποτε; ἀντὶ Τί ποτε; τί λοιπόν; ατί) ἄρά γε;

Τίπτε; Π, κατὰ συγκ. ἀντὶ Τίκτει.

Τίρ, Αἰολ. ἡ Δ. ἀντὶ Τίς.

Τίς (τὸ οὐδ. Τί), τινὲς (ὡς ἐπὶ τὸ σ κλιτ.), ἀντων. Ἀόρ. ποιος· κανέν ος· (ἐνίοτε) πᾶς ἕν ος· ὁποιοσδήποτε· (ἐνίοτε ἐμφα τι. « Ἄνθρωπός τις, « Γρ., Μισ. λῆτις οὖσα. « Ἄνηρ. » Ἄλλο πλ Δξ. « Καὶ ποτέ τις εἴπησιν, « Ἰλ. σει τις ἄν, « Δημ. » Δώσει τις Ἀρχῳ. » Ποῖ τις τρέψεται, « ὅ'ὅτε τίς τε λέων, « Ὅμ. πνα ἕδοι ἐγθρὸν ἑαυτοῦ, « Θε ἀψίχ.) » Νῆπός τις εἰν' ἀλί κεῖται Π. » Ἔστι δέ τις ποταμὸς, « Δορ. » Δοῦπον οὐ κλύω τινά, « Σορ. τι συμβαίνῃ « Δημ. » Εὖ μέν ἐς ξάσθω, « Ἰλ. Β., καθείς. « Ἀλλότ τὸς ἴσω, « Ἰλ. Ρ. » Κακολογῆς εἰς Δημάρατον ἔχεσθαί τινα τοῦ κελεύω, « Ἡρ. » Καί τις οἰκίην ἀ οἰκήσθω, καὶ σπόρου ἀναπλήσ » Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γιγνώσκει, « Αὐ » Παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι, « Αὐτ. ποιήσασθαί τινα ἡμῶν πρόνοιαν, « ὅτι κῇ., « Δημ. (ᾗ μὲ ἄλλ. ἐπιθ.) » Αὐτός τις, « Εἴς τις κτλ. » Ὅ μέν τις δὲ.., « Δξ. » Ἤδη δέ τις τὰς ἀγέλας ρει, θατέρου..., « Λογγ. » Ἰδών τ τῶν ἐπιδεδεμένους, τὸν μὲν τινα κνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Σιν. (καὶ γεν. πλθ. ἐξαιρετ.) » Θεῶν τις, « (καὶ κατὰ παρέμφ.) » Τῶν τις ἱερέων ἀντὶ Τῶν ἱερέων τις. (καὶ ἄλλ.) γαμῇ ποτ' αὐτὸς, ἢ τῶν ἐγγενέων τις), ἢ τῶν φίλων, « Ἀρχ. (καὶ ἢ κατ' ἐπέκτασιν.) » Κήτων τις μαι ἡμᾶς, « Θκρ. » Ὕχεις τις Εὐρ., « Δέγειν τι, « Δξ., κάτι τι ἄξιον δηλ., ἀπ' ἐναντ. τοῦ Οὐδέν γειν)· (καὶ ἐν εἴδει εἰρων.) » Ὡς τις σαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσι προτέκνων P., κἄτι πολλᾷ θαρρέτος καὶ ἀ πος εἶσαι! « Οὐ δοκεῖ μοι ἀρετὴν τις ἢ Διβύη ἀπουδαίη, « Ἡρ. κυνὸν μεγάλον (πολὺ) πρᾶγμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βλέπεται καὶ ὡς ἐν εἴδει οἰκειότης ἢ προσηγορία.» «Ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής.» «Ἔκρ., δὲν εἶμαι κανένας τόσον εὐκολόπειστος.» «Δυσμαθής τις.» «Αξ., δύσκολος νὰ μάθῃ.» «Ἤ τις, ἢ οὐδείς.» «Ἡρ., κτλ. σχεδὸν οὐδείς.» «Ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πάλαι οὐδείς.» «Εὐρ., ὁμοιάζει ὡς ἄν-τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνιστα.» «Οὐ. Ε., ὡς ἂν πόσος ἔρᾳ γε.» «Οὐ γάρ τινα πολλῶν χρόνον ἤρξεν.» «Ἡρ., ὄχι τόσον πολλῶν.» «Ὀλίγα ἄττα.» «Αξ., πολλὰ ὀλίγα, δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα. (καὶ μὲ προσ-έχει. ἀριθμ.)» «Τὴν δὲ πύλιν ἐνιαυτὸν μένιτνα.. ἔδοσαν αὐτοῖς ἐνοικεῖν· ὕζετ-ην δὲ..» «Θκ., (κοιν.) κανένα χρόνον. «Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας.» «Θκ., (κοιν.) κάμμιὰν ἑβδομηνταριὰν ἡ-μέρας.» «Καὶ ἐς διακοσίους μέν τινας αὐτῶν ἀπέκτεινον, οἱ δὲ ἄλλοι διέφυ-γον.» «αὐτ. (καὶ παραλλ.) Εἴ τις δύο, ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται,» «Σοφ. (καὶ ὡς περιτ.)» «Ἕκαστός τις· (καὶ μά-λιστα εἰς τὸ οὐδ. ἑλλ. προθ. ἀντὶ ἐπίρ.) «Ὀλίγον τι,» «Μᾶλλόν τι,» «Σχεδόν τι,» «Οὐδέν τι.» «Διαφερόντως τι,» «Πάλαι τι,» «Οὕτω δή τι.» «Ἡρ.

Τίς (τὸ οὐδ. Τί); τίνος; ἀντων. Ἐρωτημ. Βοῦλος.» «Ἀτρείδην πρόσειπε καὶ ἐξερε-σίνεσε μῦθον, Τίς οὗτος ἀνὰ στρατὸν ἕρχε-ται οἷος νύκτα δι' ὀρφναίην;» «Ἰλ. Κ. «Τίς κέν μοι τόδε ἔργον τελέσειεν;» «αὐτ.» «Τίς ἦδε χώρα, καὶ τίνες ναίουσιν αὐτήν;» «Εὐρ.» «Τίς εἶ σύ; ἵνα ἀπόκρισιν δῶμεν τῷ πέμψαντι ἡμᾶς.» «Ἐρρ. «Ἰδών τινας ἐπιδεδεμένους, ἠρώτα τί πεπόνθασιν.» «Ξεν.» «Τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἔρρεις;» «Σοφ. (εἰς τὰς ἐμμέσ. ἐρωτ. ἢ μετὰ τὰ ἐρωτημ. ἢ διστακτ. ἢ ζητητ. ἐμμ. ὡς ὁρικ.)» «Ἠρώτα δὴ ἔπειτα· Τίς τύχη καὶ πόθεν ἔλθοι.» «Οὐ. Ο.» «Οὐκ οἶ-δα τί φῶ.» «Αξ.» «Καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπο-καλοῦσι.» «Ξεν.» «Ἀλλ' ὅταν τί ποιή-σωσιν, νομιεῖς ἐπιμελεῖσθαί σου;» «Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ. παρὰ τοῖς Ἀττ.)» «Τὸν τίνα φῂς;» «Αξ.» ||. (τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. οὐσ. ὀν. ἢ ῥήματος.) «Ὁ γέρων δέ τί μέλλει ἢ μέλλεται (ἐνν. ἔφη) πρὸς ταῦτα;» «Ακ.» «Τί (ἐνν. ἔστιν) ἡ μέλλεται ἢ μέλλεται ἐμοὶ καὶ σοί;» «Ἐρρ., προσφ.» «Δμ.» «Τίμοσι (ἐνν. συμφέρει) τοὺς ἀδίκως ἀποθνήσκοντας;» «Ἀχιλ. Τατ. (καὶ πρὸς πλθ. καταχρ.)» «Τί δὲ δὴ τὰ περὶ φύσιν τὸν θάνατον, τί ἦν τὰ λε-γόμενα καὶ πραχθέντα;» Πλάτ. (ἢ πρόθ. ἀντὶ ἐπίρ.)» «Τί κλαίεις;» «Ἐρρ., "Ομ. ἀντὶ διατί;» «Τί οὖν ἔφη, οὐ πυνθάνῃ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ σοῦτ' ἐστί;» «Ξεν. (καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.)» «Τί γάρ;» «Τί δέ;» «Τί δή;» «Τί δήποτε;» «Τί μήν;» «Τί ὅτι;» «Τί ποτε;» κτλ. ||. (ἐνάρθρ.) «Τὸ τί ἦν εἶναι.» «Φλαφ., ἡ οὐσία (τὸ ἄρρηκτ. ὑπαρκτὸν) τῶν πραγ-μάτων.

Τίσαιτο, Ἰων. ἀντὶ Τίσαιντο, γ'. πλθ. τῆς β. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Τί-νυμι ἢ Τίω.

Τισιγίτης, ου (ὁ) [Περσ.], Ἐπ. ἀγγεῖου.

Τίσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τίνω, πλη-ρωμή· (μτγμ.) ποινή, τιμωρία, ἐκδίκησις, ἐκνοποίησις· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἀνταμοιβή, (ἐν γέν.) ἀνταπόδοσις.» «Οὔ τι τίσιν γ' ὀδύσσεται ὀπίσω,» «Ἰλ. Χ.» «Τῶν ἀδικησάντων τίσις ἔσσεται ἥματα πάντα,» «Ὅμ. Ὕμν.» «Τίσιν διδόναι,» «Ὀρ., =Δίκας διδόναι, τιμωρεῖσθαι· (πλθ.) «Οὕτω δὴ αὐτὸν αἱ τοῦ Πολυκράτεος τίσιες μετῆλθον.» «Ἡρ., (κοιν.) τὸν ἠῦρ' ἡ ἁμαρτία του.

Τιταίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐτίτηνα καὶ μσ. Ἐτιτηνάμην), Π. ἀντὶ Τείνω, τραβῶ, τεντόνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω· (μσ. ἢ ἑλλ.) ἐκτείνομαι· (συνκδ.) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ· ἀπεύδω· τρέχω.» «Τόξα (=Τάλαντα) τιταίνων,» «Ὅμ.» «Προπάροιθε θρόνων ἑτίτηνε τραπέζας,» «αὐτ.» «Ἵππος ἅρμα τιταίνων,» «αὐτ. (καὶ μσ.)» «Ἵππος θέει τιταινόμενος πεδίοιο,» «αὐτ.» «Ἀΐσ-ὼσασκε τιταινόμενος,» «αὐτ.» «Τῷ δὲ τῇ τιτανόμενος,» «Διον.» «Λύτὸς δέ, ἀπευ-δοντι ἐοικώς, Περσεὺς ἐτιτάνετο· τὰ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐρρώοντο, δίμεναι μαπέειν.» «Ἡσ.» «Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσί,» «Π., ἐκτείνας καὶ λ.-βών.

Τιταίνω (τὸ ι μακρ.), Π. ἀντὶ Τίνω, ἐκδι-κοῦμαι, τιμωρῶ.» «Τοὺς δὲ πατὴρ Τι-τῆνας καλέσας· φάσκε δέ, τιταίνοντας ἀσασθαλίῃ μέγα ῥίξαι ἔργον, τοῦ δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι,» «Ἡσ.

Τιτᾶν [τιταίνω; ἢ τίτας ἢ τίτας], ανος (ὁ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ πρῶτοι γί-γαντες (υἱοὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κτλ.)· (ἰδιαιτ. παρὰ Π.) ὁ "Ηλιος· (ἐνίοτε) ὁ Ἡρακλῆς· (συνκδ.) βάρβαρος, ἄγριος, (ὀθ. Κωμ.) παιδεραστής.

Τιτανιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιτανία, θηλ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτανικός, ή, όν. Ὁ τῶν τιτάνων, τιτᾶ-νος ἴδιος· (ἐπμ.) ἄγριος, (ὀθ.

Τιτανικῶς, ἐπίρ. Ἀγρίως, ὡς οἱ Τιτᾶνες.

Τιτάνιος, α, ον. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Τιτά-νων. ||, (υἱοθ.) Τιτάνια (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Τιτ.

Τιτανίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τιτάν, ἀδελφὴ ἢ θυγάτηρ τῶν Τιτ.

†Τιτάνις, εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τίτανος.

Τιτανογραφία (ἡ)· ἡ περὶ τῶν Τιτάνων πραγματευομένη συγγραφή (ἱστορία).

Τιτανοκράτωρ, ορος (ὁ), Π. νικητὴς τῶν Τιτ.

Τιτανοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (ἀποκτεί-νας) τοὺς Τιτ., φονεὺς καὶ

Τιτανολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετὴρ (ἐξολυ-θρευτὴς τῶν Τιτ.

Τιτανομαχία (ἡ), ἡ τῶν Τιτ. ἢ κατὰ τῶν Τιτ. μάχη.

Τιτανόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς Τιτᾶ-νος.

Τίτανος (ἡ). (ἐν γέν.) ἀσπρόζωμα· ἀσβε-στόπετρα· (ἰδιαίτ.) γύψος ἢ ἀλάβαστρος· (ἐνίοτε) σκόνι μαρμάρου.

Τιτανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ τίτα-νον, ἀσβεστόνω.

Τιτανώδης (τὸ ι καὶ ω μ.-κρ.), εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τοὺς Τιτᾶνας, καταπληκτι-κὸς, ἄγριος.» «Τιτανώδες ἐνιδὼν,» «Ακ., ἀγριοκυττάζας.

Τιτανώδης (τὸ ι καὶ α βρχ.), ους (ὁ, ἡ)· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τιτάνου, ἀσβεσ-ώδης.

Τιτανωτὸς [τιτανόω], ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ τίτανον, ἀσβεστωμένος.

†Τίταξ ἡ Τίτας (ὁ), (κατὰ τὴν ἀρχ. διά-λεκτ. τῶν Θεσσαλ.) Βασιλεύς.

Τίτας, α (ὁ), Δ. Π. [Τείνω]. τιμωρὸς, ἐκ-δικητής.

Τιτηγενὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γέ-νους τῶν Τιτάνων.

Τιτήν, ῆνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τιτὰν ἢ Τιτα-νικός.

†Τιτήνη (ἡ), θηλ. τοῦ Τίταξ.

Τιτήνιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Τιτάνιος.

Τιτηνίς, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Τιτα-νίς.

Τιτθεία (ἡ). βύζαγμα, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ

Τιτθεύω, Μ. εύσω. Βυζάνω (Ἀνατρέφω [Γουρκ.] Δαδεύω) τινα ὡς τίτθη. ||. (ἀμτθτ.) εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς)=

Τίτθη (ἡ), = Τιτθήνη, βυζάστρα, παραμέ-να, (συγχ. πρὸ Τήθη ἢ

Τιτθὴ (ἡ). ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ (τοῦ τιτ-θοῦ).

†Τιτθοβίζω, =Τιτυβίζω.

†Τιτθίζω, Π. ἰσω, Γλσ. Βυζάνω (μτθτ. ἢ ἀμτθτ.).

Τιτθίον (τὸ). ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ, (ὑπο-κορ. τοῦ Τιτθός), βυζάκι.

Τιτθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (χαϊδευτ.) τοῦ Τίτθη.

Τιτθολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω τὰ βυ-ζιὰ, [λαμβάνω ἢ

Τιτθὸς (ὁ), [†θύω]. τὸ βυζὶ (κυρ. τῆς γυν.)· ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τίτθη, τροφός.

Τιτίζω [ὀνομτπ.], Μ. ίσω. Φωνάζω τσὶ τσὶ 'σὰν τὰ μικρὰ πουλιά, (παρβλ.) Πι-πίζω, [ἐκ τοῦ

†Τιτίς, ίδος (ἡ). πουλάκι, πιπίνι.

‡Τιτλάριον (τὸ). πινακίδα (Γαλλ. tablette) διὰ γράψιμον, σημειωματάριον, (ὑπο-κορ. τοῦ

†Τίτλος (ὁ), νλγ. [ἐκ τοῦ Λτν. titulus], ἐπιγραφὴ, τμῆμα (μέρος) συγγράμμα-τος, (ἴδε Κεφάλαιον).

Τιτρᾶίνω ἢ **†Τιτρόω** [τίτρω, τορέω], Μ. τρήσω (πθ. πθκ. Τέτρημαι). Τρυπῶ, δια-τρυπῶ.

Τιτρώσκω [τιτραίνω], Μ. τρώσω (πθ. πρκ. Τέτρωμαι, ἀόρ. Ἐτρώθην κτλ.) Τρυπῶ, πληγώνω, τραυματίζω (κυρ. καὶ μτγν.). «Πρόρριζον οἱ κλυτὸ τιτρώσκουσι,» «Ξεν. «Οἶνός σε τρώσει,» «Ὀλ. Φ.» «Σὲ ζαλί-ζει. (καὶ πθ.)» «Τῶν δὲ λθην. αἱ ἡμί-σειαι τῶν νεῶν τετρωμέναι ἦσαν,» «Ἡρ., τρυπημέναι.

Τιτρωσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τρωσμός.

Τιτυβίζω [ὀνομτπ.], Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν πέρδικα ἢ τὴν χελιδόνα.

Τιτυοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνας (φονεύ-σας) τὸν γίγαντα Τιτυόν.

Τιτύρινος (ὁ). τιτύρου ἴδιος, προμενικός. «Αὐλὸς —.»

Τιτυριαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν τιτύ-ριναν αὐλόν.

Τίτυρος (ὁ), Δ. ὁ μεγάλος τράγος, (ὀθ. 2)=Σάτυρος. 3) (συνκδχ.) νέος ποι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴν, ὑγιεδισκός. 4) (Ἀττ.) εἶδ. πιθήκου βραχυούρου.

Τιτύσκω καὶ (εὐχρηςότ. μσ.) Τιτύσκομαι (χωρὶς Μ.), Π. = Τεύχω, φθειάνω· ἑτοιμάζω· ἐμποιῶ, παρασκευάζω. «Ἥφαιστος πῦρ τιτύσκετο,» Ἰλ.. «Γπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω,» Ὅμ. Θ. Ν. «Τιτύσκειν φυβον,» Λυκ., ἐμπνέειν. «Δίνᾳ τιτυσκόμενοι,» Ὀππ., μηχανώμενος. 2) ἀντὶ Τυγχάνω, σημαδεύω· διευθύνω (καὶ μσ. διευθύνομαι) πρὸς τὸν σκοπόν· (συνηθ.) κτυπῶ σημαδεύων, ἐπιτυγχάνω (κυρ. καὶ μεταφορ.). «Ἀΐξ.. βάλε τιτυσκόμενος,» Ὀδ. Χ. (ᾧ δοτ.). «Ἰοῖσι τιτυσκόμενοι,» Ἰλ. Γ. Ν. «Χερσὶ τιτυσκόμενος,» Θκ. (καὶ γεν. πρσ.) «Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο,» Ἰλ. Φ. (καὶ μεταφορ.) «Τιτύσκετο φρεσίν,» Ἰλ. Ν., ἐσκέπτετο. (καὶ καταχρ.) «Ὥρᾳ σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες,» Ὀδ. Θ., διενθυνόμεναι αὐθορμήτως ὡς λογικαί.

Τιτὼ, ὁος-οῦς (ἡ), Π. [Τιτάν]. ἡ ἡμέρα, ἡ αὐγή.

Τίφη (ἡ), [τῖφος], εἶδος σίτου, (ἴσ.) = Ὀλύρα. 2) εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τίλφη, (Λτ.) tibula.

Τίφθ', Π. (κατ' ἀποκ.) πρὸ φων. δασ. ἀντὶ Τίπτε = Τίποτε;

Τίφιος (ὁ, ἡ). τελματιαῖος, [ἐκ τοῦ

Τῖφος, εος-ους (τὸ). νερὸν στεκάμενον, βάλτος· δάσος βαλτῶδες, (κοιν.) τοῦφα.

Τίφυον (τὸ), εἶδος φυτ. καὶ ἄνθ. (στεφανωματικοῦ), Νάρκισος ὁ Περσικὸς, (παρ. Ἐλ. Ἴφυον).

Τῖφυς ἡ Τίφυς, υος (ὁ). τὸ πάθος ὁ ἐφιάλτης.

Τιφώδης [τῖφος], εος (ὁ, ἡ). ἑλώδης, βαλτώδης.

Τίω, Μ. τίσω (πθ. πρκ. Τέτιμαι), Π. ἀντὶ Τιμῶ (κυρ. καὶ μτνμ.). «Τίον δε ἐ τεσσαρόδοιον,» Ἰλ. Ψ., τὸν ἐκτιμοῦσαν, ἀξίζε· (καὶ μτνμ.) «Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν,» Ἰλ. Ο. «Θεοὶ δίκην τίουσιν,» Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ. απν.) «Ζεὺς τίετο αὐτὴν,» Ἡσ. (καὶ πθ.) «Θεὸς ὣς τίετο θύμῳ,» αὐτ. «Θεοῖσι τετιμένος,» Ὅμ., Ἡσ. (οἱ γρόνοι τούτου τοῦ ῥήμ. συγγ. τοῖς τοῦ Τινυμι).

Τλάθυμος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Τλήθυμος.

†Τλαιπαθὴς, Τλαισίφρων, Γλσ. ἀντὶ Τλησπαθὴς, Τλησίφρων.

Τλάμων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Τλήμων, [ἐκ τοῦ

(Τλάω), ἄχρ. θεμ. τοῦ Τέτληκα, Μ. τλήσω (ἀορ. Ἔτλην). Ἀνέχομαι, ὑποφέρω (μὲ ἀπαρ.) τολμῶ. «Μήποτε πενίην ἀνορὶ τέλλαι' ὀνειδίζειν,» Ἡσ., Ὅμ. «Οὐκ ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὑπεχώρει,» Ξεν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) «Τετληότι θυμῷ,» Ὅμ., μὲ γενναιοκαρδίαν (καρτερίαν).

Τλῆ, Π. ἀντὶ Ἔτλη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. Ϭ'. τῆς ὁρς. καὶ

Τλῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. Ϭ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέτληκα.

Τλήθυμος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, θυμός], καρτερικὸς, ὑπομονητικὸς· τολμηρὸς, γενναιόκαρδος.

Τλημένως [τλήμων], ἐπίῤῥ. Ἀθλίως, ταλαιπώρως.

Τλημοσύνη (ἡ). ὑπομονὴ, καρτερία, τόλμη, γενναιοψυχία. 2) ἀθλιότης· κακοπάθεια, ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Τλήμων [†τλάω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων γενναίως, ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικὸς, γενναιόκαρδος· (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, τολμητίας, ἀπόκοτος· (συνηθ.) ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Τλῆναι, ἀόρ. Ϭ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέτληκα.

Τλησπάθεια (ἡ). ὑπομονὴ, καρτερία· κακοπάθεια· ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Τλησπαθέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὑποφέρω γενναίως· κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Τλησπαθὴς [†τλάω, πάθος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων γενναίως, ὑπομονητικὸς· πολυπαθὴς· ταλαίπωρος.

Τλησικάρδιος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλακάρδιος, γενναιόψυχος.

Τλησίπονος (ὁ, ἡ), Π. = Τλησίμοχθος.

Τλῆσις [†τλάω], εως (ἡ), τὸ ὑποφέρειν, καρτερία· τόλμη, (ὅθεν

Τλητικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Καρτερικὸς, ὑπομονητικὸς, γενναιόψυχος.

Τλητὸς [†τλάω], ἡ, ὀν. Ἀνεκτὸς, ὑποφερτός. 2) Π. ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικός. «Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν,» Ἰλ. Ω.

Τμάγεν, Δίολ. Π. ἀντὶ Ἐτμάγησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. Ϭ'. καὶ

Τμάγον, Π. ἀντὶ Ἔτμαγον, ἀόρ. Ϭ'. τοῦ Τμήγω.

†Τμήγας, α (ὁ), Δ. τὸ ὑνὶ τοῦ ὀρότρυ ᾗ

†Τμῆγος, εος-ους (τὸ). ἡ αὐλακιὰ, [ἐκ τοῦ

Τμήγω, Μ. τμήξω (ἀόρ. Ϭ'. Ἔτμαγον ᾗ πθ. Ἐτμάγην). Π. ἀντὶ Τέμνω, κόπτω, χωρίζω, ἀπο(δια)τέμνω.

Τμήδην, ἐπίῤῥ. Π. διὰ τομῆς, τμητικῶς, (καιν.) κοφτά.

Τμηθείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Τμηθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.

Τμῆμα (τὸ). τὸ τετμημένον (ἀποκομμένον) μέρος ἀπό τινος, κομμάτι· μερίδιον· ἀπόσπασμα.

Τμηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τμήματος, κομματιαστός. 2) ἀντὶ Τμητικός.

Τμῆσις, εως (ἡ), τὸ τέμνειν ἢ τέμνεσθαι, κόψιμον, χωρισμός. «Γῆς—,» Πλάτ., δενδροτομία (ὑπὸ τῶν ἐγθρῶν)» (ἰδιαιτ. παρὰ Γρμτ.) διαίρεσις λέξεως συνθέτου.

Τμήσσω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Τεμνω, (ἴδε Τμήγω).

Τμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Τέμνω.

Τμητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ †Τμητὴς, ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων).

Τμητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τέμνειν· (μτφορ.) ἔντονος· (ἰατρ.) διαλυτικὸς, (Γαλλ.) incisif.

†Τμητικῶς, ἐπίῤῥ. Διὰ τμητικῆς τρόπου κοφτά.

Τμητὸς, ἡ, ὀν. Κομμένος ἢ δυνάμενα κοπῇ (εἰς τμήματα), ἐπιδεκτικὸς τομῆς, κοπτὸς, διαιρετός.

Τμητοσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σιδηρότμητος.

Τό, οὐδ. τοῦ Ὅ. 2) Π. ἀντὶ Ὅ (οὐδ. τοῦ Ὅς) ἢ Τοῦτο.

Τοαπεκείνου, Τοαποτοῦδε κτλ., ἀντὶ ἀπ' ἐκείνου κτλ.

Τόγε, οὐδ. τοῦ Ὄγε.

Τόδε, οὐδ. τοῦ Ὅδε.

Τοδεύτερον, ἀντὶ Τὸ δεύτερον.

Τοδί, Ἀττ. ἀντὶ Τοδε.

Τοεπέραν, ἀντὶ Τὸ ἐπέραν.

Τόθεν [τό-θῐ], ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ὅθεν, ἀπ' ὅπου, ἢ· (χρν.) ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἢ· (τρπ.) ἐκ τούτου, ἐπομένως.

Τόθι [τό-θῐ], ἐπίῤῥ. Π. ἐκεῖ, αὐτόθι. 2) ἀντὶ Ὅθι, ὅπου.

Τοι [τῷ], μόρ. ἐγκλιτ. (πάντοτε συντιθέμενον μετ' ἄλλων), καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Βεβαιωτ. ἢ Ἐπιτατ. Βέβαια, τοῦτο τι· ἐξάπαντος. «Εὖ τοι λέγεις,» Ὅμ. «Ἐγωγέ τοι,» αὐτ. «Σέ τοι, ὦ γέρον, ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,» Σοφ. «Ἐκφεύγετε ἐκ τοῦ ἑνὸς τοι,» Ἐλλατωτ. «Ἀπόλωλεν γέ τοι ἔχων,» Ἀρίστ. (ἢ Πλάτ.) «Ἐρώματ.,» «Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσι δεῦρο,» Ἡρόδ. (καὶ ἐν συνθ.) «Καίτοι, Τοίνυν, Τοιγάρ, Τοιγάρτοι, Ἤτοι κτλ.

Τοί ἢ (ἐγκλιτ.) Τοι, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Σοῦ. τοῦ Τὺ-Σύ.

Τοί, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἵ ἢ Οἱ, πλθ. τοῦ Ὅς, ἢ Ὅ.

Τοιαδί, Ἀττ. ἀντὶ Τοιάδε, οὐδ. πλθ. τοῦ Τοιοσδε.

Τοιαυταχῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τοιοῦτον τρόπον.

Τοιγάρ, Π. ἀντὶ-

Τοιγαροῦν καὶ Τοιγάρτοι, σύνδ. Συλλογιστ. ἄθεν λοιπὸν· ἄρα, ἐπομένως.

Τοῖοιν, Π. ἀντὶ Τοῖν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ὅ.

Τοίνυν, αὐνδ. Συλλογιστ. (ἐπεκτατικὸς λόγου), λοιπόν, ἔθεν, ἐπομένως.

Τοῖο, Ἰων. Π. ἀντὶ Τοῦ.

Τοῖος, α, ον, Π. (ἡ σπν. λεγογραφ.) Τοιοῦτος, τέτοιος λιγῆς, τέτοιος (πάρ.) ἱκανὸς ὥστε (νά)· (ἀνταποδοτ. συνηθ. εἰς τὸ Οἷος) «Τοῖος ἐὼν, οἷος σύ τε Ἀχαιῶν,» Ἰλ. Σ. «Οὔπω τοῖον ἴδον ἄνδρα, οὐδ' ἴδομαι, οἷον Πειρίθοον κτλ.,» Ἰλ. Α. (ἢ εἰς τὸ Ὁποῖος) «Ἦ τοῖον κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖον κ' ἐπακοῦσαις,» Ἰλ. Γ. (καὶ ἀπολ.) «Χαίρετε τοῖς,» Θκρ. «Ἔπος δ' ἄρ τοῖον ἔειπεν,» αὐτ. (ἢ θαυμαστ.) «Τοῖος ἐὼν γιστος δοῦπος ὀρώρει!» Ἡσ. «Τοῖα φάρμακα φωτὶ φυλάσσειν,» Θκρ. (ἐπὶ πρός ἀπαρ.) «Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖοι ὁμωνέμεν,» Ὀδ. Β., ἱκανοὶ (ἀνίσου ἀγῶνος) πολεμ. καθὼς τὸ Τίς) «Τύμβον δ' ἐπέχευαν μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιειμένα τοῖον,» Ἰλ. Ψ. «Πέλαγος μέγα τοῖον,» Γ.» Μείδησεδὲ σαρδάνιον μάλα τοῖον,» Ὀδ. Υ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τοῖον, ἐπίῤῥ. Τοίως, οὕτω, οὕτω πως. «Τοῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προπομπεύουσιν ἅπαντες. « Ἰλ. Ρ. » Ἀλλ' ἤτοι τοῖον, « Ὀδ. Η.

τοιόνδε, τοιόνδε, τοιόνδε, — Τοῖος, Τοιοῦτος (ἀποῖος δηλ. φαίνεται ἡ περιγράφει ὡς παρών). » Ἀοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ἔγ' ἐστιν, « Ὀδ. Α, 1. » Τιλιάδ' οἷον ὄρᾳς. « Θκρ. (καὶ ἀορ.) » Τοιόσδε τις, « Αἶ. (καὶ θαμειατ.) « Τοιός δε τοσός δε πέλασε, « Ὑμ. ||. (τὸ οὐδ. προθετ.) «Καὶ τοιόνδε, » Ἱππ., ἀντὶ ἐπιρ. Οὕτω πως, ἐκ τοιαύτης αἰτίας » Ἐν τῷ τοιῷδε, « οὕτ., εἰς τοιαύτην περίστασιν.

Τοιοσδί, τοιαδί, τοιοδί, Ἀττ. ἀντὶ Τοιόσδε.

Τοιουτοσί, Ἀττ. πλθ. τοῦ Τοιουτοσί.

Τοιοῦτος [τοῖος, οὗτος], τοιαύτη, τοιοῦτο καὶ (Ἀττ.) τοιοῦτον. Τέτοιας λογῆς, παράφορους, τέταιος· (συ.ήθ. ἀντιπαθ. εἰς τὸ Οἷος) » Τοιοῦτος ἦν, οἷος (ἢ ὥστε) μὴ βούλεσθαι κτλ., « Ξεν. (ᾧ ἀορ.) « Τοιούτῳ τις, « Τοιαῦτ' ἄττα, « Αἶ. « Ἐγίνετο δὲ ἡ διακομιδὴ τοιαύτη τις, « Πλθ., οὕτω πως. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) »Τοιαῦτα, ἀντὶ ἐπιρ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτως, (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, οὕτως ἔχει.

Τοιουτσί, τοιαυτηί, τοιουτοῖ ἢ τοιουτονὶ καὶ τοιουτί, Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Τοιοῦτος.

Τοιουτοσχήμων καὶ Τοιουτοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). τοιοῦτος (παρόμοιος) τὸ σχῆμα, τοιοῦτον σχήματος.

Τοιουτότροπος (ὁ, ἡ). τοιοῦτος τὸν τρόπον (τὸ εἶδος), τοιοῦτός τις, παρόμοιος.

Τοιουτοτρόπως, ἐπίρ. Κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, τοιαύτης λογῆς, οὕτως.

Τοιουτόχρωος-ους (ὁ, ἡ). τοιοῦτός τις τὸ χρῶμα (τὴν χροιάν), τοιούτου χρώματος.

Τοιουτώδης, εος (ὁ, ἡ). τοιοῦτός τις (τὸ εἶδος), τοιουτότροπος.

Τοΐζεσαι, ᾗ Τοΐζεσσι(σιν), Π. ἀντὶ Τοΐζε, δοτ. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τοίχαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων τοῦ (δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ) τοίχου τῆς νεώς, ὁ πρῶτος (ἐπιστάτης) τῶν κωπηλατῶν τοῦ ἑνὸς μέρους (bord).

Τοιχίζω, Μ. ἰσω. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) Γέρνω πρὸς τὸ ἓν πλάγιον (τὸν ἕνα τοῖχον), (ἰσοδ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ἀρτσάρω.

Τοῖχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τοῖχος, ἀρυβαρέκι.

Τοιχογραφία (ἡ). ζωγράφισμα ἢ ζωγραφία ἐπὶ τοίχου· (εἰς τὴν Ῥωμ. ἰστορ.) τὰ χρονικὰ τῆς Ῥώμης τὰ ὁπ. ἐγράφοντο εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως.

Τοιχογράφος (ὁ). ὁ ζωγράφιζων τοὺς τοίχους ἢ ἐπὶ τῶν τοίχων.

Τοιχοδιῴκτωρ [τ. διφίω], ορος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Τοιχωρύχος.

Τοιχόκρανον (τὸ). ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου.

Τοιχόμαι-οῦμαι, Μ. ωθ. ἀνωμ. Μεταβάλλομαι εἰς τοῖχον· (κατὰ τοὺς Ἀκκαδημ.) φαντάζομαι (πλάττω μὲ τὴν ἰδέαν μου) ὅτι εἶνέ τι τοῖχος (ἄϋλον ἂν ἦτο ἢ ὄχι).

Τοιχοποιός (ὁ), (ᾱδε Τειχοποιός).

Τοιχορύκτης, ου (ὁ). = Τοιχωρύχος.

Τοῖχος (ὁ), [ταύχω, τείχος]. τοῖχος (κυρ. οἰκίας), (Τουρκ.) δουβάρι — αἱ πλευραὶ (τὰ πλάγια) τοῦ πλοίου.

Τοιχόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον τὸ πθ. Τοιχόομαι, ὅπου ἴδε).

Τοιχωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τοῖχον ἵνα κλέψω (ὡς τοιχωρύχος), (ἐν γέν.) κάμνω κατεργαριάς, δολιεύομαι. «Οἵα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον, « Δμ.

Τοιχωρύχημα (τὸ). τρύπα εἰς τὸν τοῖχον (γινομένη πρὸς κλοπὴν), κλέμμα τοιχωρύχου, (ἐν γέν.) κατεργαριά, πανουργία.

Τοιχωρυχία (ἡ). τὸ τοιχωρυχεῖν, διόρυξις (τρύπημα) τοίχου. (ἐν γέν.) διαβολιά, κατεργαριά, πανουργία.

Τοιχωρυχικός, ή, όν. Τοιχωρύχου ἴδιος. « Τοιχωρυχικὴ (ἐνν. τέχνη), « Σξτ., ἡ τοῦ τοιχωρυχεῖν.

Τοιχωρύχος (ὁ). ὁ τρυπῶν (διορύττων) πρὸς κλοπὴν τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν· (ἐν γέν.) κλέπτης, κατεργάρης.

Τοῖος, ἐπίρ. Π. (μτγν.) = Οὕτω, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

†Τοιῶς δε, ἐπίρ. ἀντὶ Τοῖως.

Τόκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Τότε.

Τοκαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόκος, μικρὸν (ὀλίγον) διάφορον.

Τοκάς, άδος (ἡ). ἡ γεννῶσα ἢ γεννήσασα· (ἐπὶ γῆς) παραγωγικὴ, εὔφορος.

Τοκαταρχάς, ἀντὶ Τὸ κατ' ἀρχάς.

Τοκάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ἐπιτιθ., μέλλω νὰ γεννήσω, κοιλοπονῶ.

Τοκετός (ὁ). ὁ καιρὸς τῆς γέννας (τοῦ τόκου), ἡ γέννα. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) τὸ τεχθὲν, βλάστημα, γέννημα.

Τοκεύς, έως (ὁ). ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. ||. (πλθ.) οἱ γονεῖς.

Τοκήσασα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τοκάς.

Τοκῆϊ, Ἰων. ἀντὶ Τοκεῖ, δοτ. τοῦ Τοκεύς.

Τοκίζω, Μ. ἰσω. Δανείζω μὲ τόκον, βάλλω (χρήματα) εἰς τὸ διάφορον.

Τοκισμός (ὁ). τὸ τοκίζειν, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανεισμός.

Τοκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τοκίζων χρήματα, (Τουρκ.) μαμελετζῆς.

Τοκογλυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Δανείζω ὡς)-

Τοκογλύφος (ὁ), [τόκον, γλύφω]. ὁ λογαριάζων καὶ εἰσπράττων ᾗ τὸ λεπτὸν τοῦ τόκου, τοκιστὴς πλεονέκτης.

†Τοκοληψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν τόκον (διάφορον).

Τοκοπράκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ εἰσπράττων τόκον, τοκιστής.

Τόκος (ὁ). τὸ τεκεῖν, γέννα· γέννησις· (Π.) γενεά, καταγωγὴ· (ἐνίοτε) τὸ τεχθὲν, γέννημα. » Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσι τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους, « Λεχτ. « Γρηῒ παλαιγενεῖ, ἥτε τόκοις ἐφέρπεις, « Ὁμ. Ὕμν. « Πασῶν τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν, « Ξεν., ἀπὸ κάθε γέννα. « Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε, « Ὁμ. » Καὶ τοῦ γιγνομένου τόκου (τῶν μελισσῶν) ἐπιμελεῖται, ὡς ἐκτρέφηται, « Ξεν. 2) (συχν. μτγν.) διάφορον χρημάτων δανεισμένων. « Ὁ τόκος τὸ νόμισμα ποιεῖ πλέον, ὅθεν ᾗ τοὔνομα τοῦτ' εἴληφεν, « Ἀρχ. « Τὸ ἀργαῖον καὶ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι, « Ἰσκρ. « Δανειζόμενοι ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, « Δμ. « Ἠκομεσάμην ἂν τὸ ἥμισυ τῶν τόκων, « Γρφ. » Καὶ τόκον τόκου, « Θφρ.

Τοκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Δίδω, Πληρώνω) τόκον (διάφορον).

Τόλμα (ἡ), [†τλάω]. θάρρος, ἀφοβία, ἀποκοτιά· αὐθάδεια.

Τόλμα, πρς. τοῦ Τολμάω.

Τολμήεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Τολμήεις.

Τολματός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Τολμητός.

Τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔγω ἢ Ἀμβάνω τόλμην ἢ (μὲ ἅπαρ. ἢ αἰτ.) τὴν τόλμην νὰ κάμω (νὰ ἐπιχειρήσω) τι, ἀποκοτῶ· θρασύνομαι, αὐθαδιάζω· (Π.) ἀνέχομαι, ὑπομένω. « Ὁ μὲν ἐσθλὸς τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν, κρύπτει ἐπίδηλας ὅμως, « Θγν. « Ὁ δὲ τέως μὲν ἐτόλμα βαλλόμενος καὶ ἐνιστάμενος τετληότι θυμῷ, « Ὀδ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Τολμήσας διὸς ἄντα ἔγχος ἀείρας « Ἰλ. Θ. « Σωπώντων δὲ τῶν ἄλλων, καὶ οὐ τολμώντων γνώμην ἀποδείκνυσθαι ἀντίην, « Ἡρ.

Τολμήεις, εσσα, εν, Π. ανεκτικὸς, ὑπομονετικὸς· τολμηρὸς, ἀποκοτος.

Τόλμημα (τὸ). Ἔργον τολμηρὸν (ἀποκοτον).

Τολμηρία (ἡ). τόλμη, ἀποκοτία, [ἐκ τοῦ Τολμηρὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων τόλμην, θαρρετὸς, ἀπόκοτος.

Τολμηρῶς, ἐπίρ. Μὲ τόλμην, τολμηρά.

Τολμῆς, ῆσσα, ῆν, Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Τολμήεις.

Τόλμησις, εως (ἡ), τὸ τολμᾶν.

Τολμήστατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τολμηέστατος, ὑπερθ. τοῦ Τολμήεις.

Τολμητής, οῦ (ὁ). ὁ τολμῶν, τολμηρὸς, ἐπιχειρηματίας.

Τολμητίας, ου (ὁ). τολμητὴς, ἐπιχειρηματίας· αὐθάδης, ἀπόκοτος.

†Τολμητικὸς, ἡ, όν. Φύσει τολμηρός.

Τολμητός, ή, όν. Τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ ἢ πρέπει νὰ τολμηθῇ τις.

†Τολμίστατος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τολμήστατος.

Τολύπευμα (τὸ), [τολυπεύω], τολύπη, (μτφορ.) ῥᾳδιούργημα.

Τολυπευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τολυπεύειν, κατορθωτικός.

Τολυπεύω, Μ. εύσω. Τυλίζω (κυρ.) τὸ λαναρισμένον μαλλὶ (Τὸ κάμνω τομαρόπανον) ἵνα τὸ γνέσω, (συνήθ. μτφορ.) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθώνω· (ἐπὶ κακοῦ) μηχανορραφῶ, ὑφαίνω. « Δόλους —, « Ὅμ. « Θρῇξὶ πένθος—, « Εὐρ. « Δόνον (» Ἄλγεα)—, « Ἡσ., Ὑποφέρειν. »Πολέμους—, « Ὅμ. κατορθώνειν, [ἐκ τοῦ Τολύπη (ἡ), [†τλάω, ταλασία ἢ τύχη]. σφαῖρα μαλλιοῦ λαναρισμένου διὰ γνέσιμον, (κοιν.) τυλούπα· (κατ' ἐκτ.) κομβάκι νήματος (3). 2) (μτγν.) εἶδος ζογγυλοῦ ζυμαρικοῦ, (κοιν.) μπίγος. 3) εἶδος ζογγ. πολυκύνθης, (Γρρ. Βασιλ. δ', 39).

Τομά (ἡ), Δ. ἀντὶ Τομή.

Τομαῖος, α ἢ ας, ον, Π. «ομμένος, τεθημένος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τιμήν. » Ἑαίτη—, « Εὐρ. « Κύπρος πρώην ἐσσα τομαίη, « Νίκ. « Ἄκας τομαίων, « Αἰσχλ., δραστήριον, (παρβλ. Τέμνω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τομάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόμος, τομίδιον.

;Τόμαρος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τόμμος.

Τομάω-ῶ (χ. Μ.). Ἔχω ἀνάγκην τομῆς (κοψίματος).

Τομεῖον (τὸ). ἐργαλεῖον κοπτερὸν (πρὸς τομὴν ἐπιτήδειον).

Τομεύς, έως (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Δ. Τομέσι). (ἐν γέν.) ὁ τέμνων (κόπτων, διαιρῶν κτλ.)· (ἴδιαιτ. καὶ ὡς οὐσ.) ἐργαλεῖον κοπτερόν, κόφτης, κοπίδι (τῶν σκυτοτόμων κτλ.)· (μθατκ.) τμῆμα κώνου (κύκλου κτλ.), (Γαλλ.) segment. ‖. (πλθ.) Τομεῖς, οἱ ἐμπροσθινοὶ ὀδόντες.

Τομὴ (ἡ), τὸ τέμνειν, κόψιμον, χώρισμα, διαίρεσις· μέρος κομμένον, πληγὴ κοψίματος. «Ἀμπέλου —,» Ἡσύχ., κλάδευμα. » Γῆς —, « Πλάτ., δενδροτόμησις. «Φαρμάκων —,» Αξ., ἡ κατασκευὴ, (ἴδε Τέμνω). » Σφαίρας (« Κώνου) —, « Μθμτ. » Μέτρων —,« Ἑρμ.-, (Γαλλ.) cesure. » Λόγου —, « αὐτ., τὸ ἐπίτομον(ἡ). » Τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε (τὸ σκῆπτρον),» Ὅμ., τὸ μέρος (τὸ στέλεχος) τοῦ ὑπ. ἀπικόπη.

Τομίας, ου (ὁ),= Ἐκτομίας, εὐνουχισμένος.

Τομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τομήν, τμητικός.

Τόμιος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν ἢ ὑποκείμενος εἰς τομήν, κιφτὸς, κομμένος. ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Τόμια, « τὰ κομματιασμένα μέλη ἢ ἐντόσθια τοῦ ἱερείου ἐπὶ τῶν ὑπ. ὡρκίζοντο. » Στάντες ἐπὶ τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, « Δμ., (παρβλ. Ἔντομα).

Τομίς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) κοπτερὴ· (οὐσ.) ψαλίδα. » Τὰς μύλας ἔχει τομίδας, « Γρφ., ὀδοντια κοπτερὰ ὡσὰν τομίδι.

Τομός, ἡ, όν. Κοπτερός· (μτφρ.) διαπεραστικός· (ἐνίοτε) σαφὴς, εὐκρινής.

Τόμος (ὁ), = Τμῆμα, κομμάτι, τέμαχος (« Ἀλλᾶντος, « Τυροῦ —, « Ἀθ.)· (ἰδιαιτ.) φύλλον χάρτου (μεμβράνας). » Λάβε σεαυτῷ τόμον (χάρτου καινοῦ μεγάλου), καὶ γράψον εἰς αὐτὸν γραφίδι, « Γρφ., (ὅθ. ὑλγ.) » Τόμος βιβλίου « (Γαλλ.) volume.

Τομουρος (ὁ). [τέμνω, οὐρὰ ἢ ; ἄρουρα]. ἱερεὺς (εὐνουχισμένος ;) τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

Τομῶς, ἐπίρ. Μὲ τομὸν (κοπτερὸν [καὶ μτφρ.] σαφῆ, σύντομον ἢ ἀπότομον) τρόπον, (κοιν.) ὀρθά-κοφτά.

Τόν, αἰτ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὅν ἢ 3) Τοῦτον. 4) Δ. ἀντὶ Σόν, αἰτ. τοῦ Σός.

Τοναῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος μὲ τόνον, ἔντονος, σύντονος. » Δρόμος —,« Σδ., ὁ κατεσπευσμένος. ‖. (οὐσ.) » Τοναία (ἐνν. φωνὴ), « Ἀλ., ἡ γεγωνυῖα.

Τονάριον (τὸ). εἶδ. μικροῦ αὐλοῦ διὰ τοῦ ὑπ. ἔδιδον τὸν τόνον (τὸ ἴσον) τῆς φωνῆς, (παιδλ.) Ἐπιτόνιον.

†Τονίω-ῶ, Μ. ἤσω, Γλα. ἀντὶ Τονόω.

Τονθολυγέω καὶ Τονθορυγέω, σπν. ἀντὶ-

Τονθορύζω καὶ Τονθρύζω (ἴξω), Μ. ὑσω. Ὁμιλῶ ἀνάρθρως (ἀσαφῶς), μερμυρύζω,

†Τονθρυστής, οῦ (ὁ). ὁ τονθρύζων (μουρμουρίζων), γογγυστής, μεμψίμοιρος.

Τονιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μῆκος ἢ δύναμιν ἑνὸς (μουσ.) τόνου. » Διάστημα —,« Μουσ., τὸ ἀπὸ τοῦ διὰ 5 ἐπὶ τὸ διὰ 4.

†Τονίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω (Σημειώω τὴν λέξιν μὲ) τόνους.

Τονικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμποιῶν τόνον· ὁ συνιστάμενος ἐκ τόνων.

Τόνος (ὁ),= Τάσις, τέντωμα· (μτφ.) ἰσχύς, αφοδρότης, ἔντασις, ἐπίτασις. » Ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων,« Ἡρ.

2) (μουσ.) βαθμὸς τοῦ ἀναιβοκαταβάσματος τῆς φωνῆς, (κοιν.) τὸ ἴσον· (ὄθ. μετρ.) τὸ εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ τῶν στίχων· (καὶ γρμτ.) τὸ σημεῖον τῆς πρισφδ. τῶν λέξ. » Ὑποσαχῇ οἷόν τ' ἂν ἢ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξύν, βαρύν, μικρόν, μεγα, « Ξεν. » Τόνος ἑξάμετρος, « Ἡρ., τὸ Ἡρωϊκὸν καὶ » Τρίμετρος —, « αὐτ., τὰ Ἰαμβικὸν μέτρον.

3) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τεντωμένον ἢ δύναται νὰ τεντωθῇ, (π. χ.) σχοινί· λωρί· (ἀνατομ.) τένων, κτλ. »Τοὺς τόνους ἕψοντες τῶν κλινέων ἐπιτέντο, « Ἡρ., τὰ λωριά. » Ἄρκυς ἐκ τριῶν τόνων. « Ξεν., (Τουρκ.) μὲ τρία κάτια, τρίκλωναις.

Τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τόνον (δύναμιν) εἴς τι, τὸ κάμνω ἔντονον· (γρμτ.) τονίζω.

Τονῦν, ἀντὶ Τὸ νῦν.

Τονώδης, εος (ὁ, ἡ). τόνου ἐμποιητικὸς ἢ μέτοχος, τονικὸς, ἔντονος.

Τόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τονόω, ἔντασις, ἐνίσχυσις· (γρμτ.) τόνισμα (λέξεως).

Τονωτικός, ἡ, όν. Τόνευ (Τονώσεως) ἐμποιητικὸς, τονικὸς, δυναμωτικός.

Τοξάζομαι, Μ. άσομαι, = Τοξεύω.

Τοξελκέτης, ου καὶ

Τοξολκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φοβερὸς εἰς τὸ τοξεύειν, ἰσχυρὸς (ἕλκιμος, ἐπιτήδειος) τοξότης, (συγχ. τῷ Τοξελκής).

Τοξάριον (τὸ),ὑποκορ. τοῦ Τόξον, δοξαράκι.

Τοξάρχης καὶ Τοξαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν τόξων (τῶν τοξοτῶν).

Τοξασμὸς (ὁ), τὸ τοξάζεσθαι καὶ

Τοξεία (ἡ), τὸ τοξεύειν καὶ ἡ περὶ τοῦτο ἐμπειρία 2) (περιληπτ.) τὸ σῶμα τῶν τοξοτῶν, οἱ τοξόται.

Τοξελκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἕλκων (τραβῶν, τεντόνων) τὸ τόξον, τοξότης, (συγχ. τῷ Τοξελκής).

Τόξευμα (τὸ). τὸ τοξευθὲν ἢ τοξευόμενον, βέλος· πληγὴ βέλους, (κοιν.) σαγιττεύ· διάστημα μέχρι τοῦ ὑπ. ἐκτείνεται τὸ βέλος, βολὴ τόξου· τόξον· ‖. (πλθ.) » Τὰ τόξα, « Ἡρ., ἀντὶ οἱ Τοξόται.

;Τόξευσις, εως(ἡ),τὸ τοξεύειν, σαγίττευμα.

Τοξεύτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τοξευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ-

Τοξευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τοξεύων (ἔχων ἔργον τὸ τοξεύειν), τοξότης.

Τοξευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.

Τοξευτὸς, ἡ, όν. Ὁ τοξευθεὶς (κτυπηθεὶς διὰ τοῦ τόξου, σαγιττευμένος).

Τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω (Κτυπῶ ἢ Σημαδεύω μὲ) τὸ τόξον, σαγιττεύω· (μτνμ. ἐν γέν.) ῥίπτω, σφενδονίζω. » Τοξεύειν εἴς (ἢ ἐπί) τινα καὶ (Π.) τινος ἢ τινι, « « Πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, « Σοφ. » Ἧς (περιστερᾶς) ἆρ' ἀνώγει τοξεύειν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μτνμ.) » Ἔπῃ (« Ὕμνους) τοξεύοντα ἰῇ πγρ., Πίνδ. « Ταῦτα νοῦς ἐτόξευσε μάτην, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Ἡ τυραννὶς σὺν τυθὲν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν, « αὐτ., τὴν ἔχουν πολλοὶ 'στὸ μάτι.

Τοξήρης [τ. ῐᾰρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρτίως (ὡπλισμένος μὲ) τόξον, τοξοφόρος.

Τοξίκλυτος (ὁ, ἡ). Π. [τ. κλυτός]. περίφημος (ἐξκουστὸς) διὰ τὸ τόξον του.

Τοξικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τόξον. » Κάλαμος —,« Θφρ., ὁ πρὸς βελοποιΐαν χρήσιμος. » Τέχνη —,« Ξεν., ἡ τοξευτικὴ. «Θυμὶς —,« Σύμμ., ἡ (ἄλλ.) τοξοτις. ‖. (οὐσ.) » Τοξικὸν (ἐνν. φάρμακον), Δσκρ., φαρμάκι, δηλητήριον (κυρ. μὲ τὸ ὁπ. ἄλειφαν τὰ βέλη). ‖. (ἐνν. πλῆθος) τὸ σῶμα τῶν τοξοτῶν, οἱ τοξόται.

Τοξοβέλεμνος καὶ ;Τοξοβόλος (ὁ, ἡ), Π. βάλλων (κτυπῶν, ῥίπτων βέλη) διὰ τόξου, τοξευτής.

Τοξοδάμας, αντος καὶ

Τοξόδαμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπονῶν (καταδαμάζων) τοὺς ἐχθρούς του διὰ τοῦ τόξου.

Τοξοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τόξου, ἡμικυκλοειδής.

†Τοξοθήκη (ἡ). Θήκη διὰ τὸ τόξον.

Τοξον (τὸ). τὸ ὄπλον διὰ τοῦ ὑπ. ἐκτείνει βέλη, (κοιν.) δοξάρι· (Π.) ἡ περὶ τὸ τοξεύειν ἐμπειρία· (ἐνίοτε) αὐτὸ τὸ ἐκτοξευόμενον βέλος. » Τοξων εὖ εἰδώς, « Ἰλ. Β. 2) (μτνμ.) ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ χρωματισμένη Ἶρις, (κοιν.) δόξα. « Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, « Γρφ. 3) καὶ ὅ,τι ἔχει σχῆμα τόξου (ἡμικυκλικὸν), καμάρα· θόλος. (μθατ.) μερος τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου, γραμμὴ κυκλική.

Τοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τὰ ξα (ὡς τοξοποιός). 2) σχηματίζω « εἰς εἶδος τόξου· » Τὰς ὀφρῦς —,« Ἀριστ. (ρόνω τὰ 'φρύδιά μου, σκυθρωπάζω.

Τοξοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.· κατασκευὴ τόξου ἢ τόξων.

Τοξοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) τόξα, δοξαρᾶς.

Τοξοσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν ἢ περὶ τοῦτο ἐμπειρία.

Τοξοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τ. κεύχω] ὡπλισμένος μὲ τόξον.

Τοξότης, ου (ὁ). ῥιπτὴς μεταφερόμενος (ὡπλισμένος μὲ) τόξον· (εἰς τὴν ἀλλ.) ὑπηρέτης τῆς ἀσυνομίας (ὡς ἀπὸ τοὺς Σκύθης)· (ἀστρομ.) ἀστερισμὸς εἰς τὸν Ζωδ. κύκλον.

Τοξότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τοξότης (ἀλλ. ἐπίθ.) » Χεὶρ —, « Αξ., ἡ τοξοφόρος. 2) θυρὶς εἰς τὰ τειχόκαστρα ἔξωθεν στενὴ καὶ ἔνδοθεν πλατεῖα διὰ τῆς ὁποίας ξύουν, (κοιν.) πολεμίζρα, (Τουρκ.) μπαγάλι.

Τοξουλκὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἕλκων (τανύων) ῥίπτων βέλη μὲ) τὸ τόξον· (πθ.) ἀπειλούμενος διὰ τοῦ τεντωμένου τόξου. « Ἀλλὰ μὴ —, » Αἰσχλ., τὸ βέλος.

Τοξοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τόξον, εἶμαι -

Τοξοφόρος ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) τόξον. ‖. (οὐσ.) = Τοξότης.

Τοξόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνγίζω (Σχηματίζω)

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σ εἰς εἶδος τόξου, κυρτόνω. 2) = Τοξεύω(ῖ).
Τοπάζιον (τὸ) ᾗ
Τοπάζιος (ὁ), (ἐνν. λίθος), εἶδος πολυτ. (χρυσόχρου) λίθου. 2) εἶδος πρασινωποῦ ἰάσπιδος ἢ ἀχάτου.
Τόπαζος (ὁ), = Τοπάζιος (λίθος).
Τοπάζω [τόπος], Μ. ἀσω. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Τοποθετῶ· (ὄθ. συνήθ.) εἰκάζω, συμπεραίνω, ὑποπτεύω, ὑπολαμβάνω.
Τοπάλαι, Τοπαλαιόν, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πάλαι (παλαιόν).
Τοπᾶν, Τοπαράπαν, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πᾶν (παράπαν).
Τοπαρατίκα, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ παραυτίκα.
Τοπάροιλε, Τοπάρος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τὸ πάροιθε (πάρος).
Τοπάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (διοικητὴς) τινὸς τόπου.
Τοπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ τοπάρχου ἢ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένη ἐπαρχία.
Τόπαρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων τοῦ τόπου. ‖. (σύν.) = Τοπάρχης.
Τοπήϊον (τὸ), = Τοπήϊον.
Τοπηγορία (ἡ). (ῥτρ.) ἔκθεσις (ἀνάπτυξις, πραγματεία περὶ) κοινοῦ τινος τόπου.
Τοπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Τοπεῖον, σχοινὶ (κυρ. πλοίου), παλαμάρι. 2) (πίθαν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τυπήϊον, σχῆμα τὸ ὁπ. οἱ κηπουροὶ δίδουν εἰς τὰ δένδρα κλαδεύοντές τα, (Ἀτν.) opus topiarium.
Τοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν τόπον. «Τοπικὰ (φάρμακα), « Ἰατρ., τὰ ἐπιτιθέμενα (ἐνεργοῦντα ἀμέσως) εἰς τὸ πονεμένον μέρος. 2) (ῥτρ.) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κοινοὺς τόπους. « Τοπικὴ (ἐνν. τέχνη), « αἵρας τῆς ῥητορικῆς ἢ « Τοπικὰ (βιβλία), τὰ πραγματευόμενα περὶ τῶν κοινῶν τόπων.
Τοπικῶς, ἐπίρ. Διὰ ἐπιθέσεως τοπικῶν (ἰατρικῶν). 2) ἐν τόπῳ, (ἀντιθ. τῷ Σωματικῶς).
†Τοπίον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Τόπος.
†Τοπίτης, ου (ὁ). κάτοικος τόπου, χωρικός.
Τοπλεῖον, Τοπλέαν, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πλεῖον (πλέον).
†Τοπογραμματεύς, έως (ὁ), Ἐπιγρ., γραμματεὺς τοῦ τόπου (τῆς χώρας).
Τοπογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τόπον τινά, κάμνω τὴν τοπογραφίαν τα.
Τοπογραφία (ἡ). περιγραφὴ τόπου τινός, διαγραφὴ τῶν ὁρίων (τῆς θέσεως κτλ.), ἢ τῶν ὁρίων (τῆς θέσεως κτλ.), ἢ τῶν ὁρίων (τῆς θέσεως κτλ.).
Τοπογράφος (ὁ). ὁ περιγράφων τὴν θέσιν (τὰ ὅρια κτλ.) τόπου τινός.
Τοποθεσία (ἡ). ἡ θέσις ἢ ἡ τοπογραφία τόπου τινός.
Τοποθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω ἢ Περιγράφω τὴν θέσιν τόπου τινος.
Τοποκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω τόπον τινά, εἶμαι κύριος τοῦ τόπου.
†Τοποκράτωρ, ορος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Τοπάρχης.
Τοπολλάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τὸ πολλάκις, = Πολλάκις.
Τοπομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ τῆς τοποθεσίας.
Τοπομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τοποθεσίας μάχη.
Τόπος (ὁ), [συγγ. τῷ †Δάπος = Δάπεδον]. μέρος (διάστημα) ὡρισμένον, θέσις· χώρα· ἐπαρχία· (μτγμ.) χωρίον συγγραφέως· (διαλεκτ. καὶ ῥτρ.) ἀρχὴ (ἢ φαρμογὴ) πρὸς πορισμὸν ἐπιχειρημάτων, θέμα γενικόν. « Πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθην., τόπον ἔχετε κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τὴν κατὰ θάλατταν ἡγεμονίαν,« Ξεν. « Ὁ δὲ τόπος οὗτος Ἀρμενία καλεῖται,« αὐτ. «Ἅπαν ὅλον τόπον καὶ ὁπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται συμπαρεσκεύασε,« Δημ. « Ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ νήσοις,« αὐτ. « Ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου, « Γῳ. « Τόπος σχολάζων, « Στρ., θέσις κενή. « Φάρμακα κατὰ τόπους, « Ἰατρ., τὰ (ἄλλ.) Τοπικά. (καὶ μτγμ.) « Ἐν ἄλλῳ τόπῳ φησί,« Ξεν.(;), εἰς ἄλλο μέρος τοῦ ποιήματός του. « Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν, « Ἰσοκρ., εἰς τὸ αὐτὸ θέμα (ἀντικείμενον). « Κοινὸς τόπος, « Ῥτρ., (Γαλλ.) lieu commun. « Στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος τὸ αὐτό, « Ἀριστ. ‖. (φρσ.) « Κατὰ τόπον, « Ἀξ., εἰς τὸν τόπον (ὅπου εὑρίσκεταί τι). « Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ.. πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, « Δσκρ. « Τόπον ἐπέχειν τινός, « Ἀξ. « Εἰς τὸν ἐκείνου τόπον ἀποδείκνυται στρατηγός, « Δ. Ἁλ. « Εἰς δὲ τὸν τοῦτου τόπον ἀπέστειλεν ἡ πόλις Ἕτερον δικαστήν, « Διόδ. (ἢ ἑλλ.) « Τόπῳ τῶν ἀπεζωμένων, « Ἡρωδ., ἀντ' αὐτῶν. « Παρὰ τόπον, « Εὐρ., ἀτόπως ἢ ἐκτόπως.
†Τοποτηρητής [τ. τηρέω], οῦ (ὁ), Βυζ. ὁ τάπαν ἐπέχων (διωρισμένος ἀντὶ εἰς τὸν τύπον) τινος, (Γαλλ.) lieutenant, (Τουρκ.) βεκίλης.
Τοπρίν, Τοπρόσθεν, Τοπρόσω, Τοπράτερον, Ταπρῶτον, ἀντὶ Τὸ πρίν, Τὸ πρόσθεν κτλ.
Τόργος (ὁ), [ῐ̆]. ὁ γύψ. « Τόργος ὑγρόφοιτος,« Αὐκ., ὁ κύκνος.
Τορβύλιον καὶ Τόρβυλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.
Τορεία (ἡ), = Τόρευσις.
Τορεῖν, Π. ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Τιτράω.
Τόρευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς τορεύσεως ἐξειργασμένον καὶ πλωμισμένον ἀγγεῖον, σκεῦος (τεχνούργημα) τορευτόν.
Τορεὺς [τορεῖν], ἕως (ὁ). ὁ τρυπῶν (διατρυπῶν) ἢ τορεύων τι. ‖. (οὐσ.) τὸ ἐργαλεῖον τοῦ τορευτοῦ, γλυφὶς, τρύπανον.
Τόρευσις, εως (ἡ), τὸ τορεύειν, ἡ διὰ τῆς τορευτικῆς γλυφίδος ἐργασία, σκάλισμα (πλουμίδι) ξύλου κτλ.
Τορευτής, οῦ (ὁ). ὁ τορεύων (πλουμίζων, σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα) ξύλα κτλ., γλύπτης.
Τορευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τορεύειν, τορευτοῦ ἴδιος. «Τορευτικὴ,« ἢ τέχνη τοῦ τορευτοῦ.
Τορευτὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ τορεύσεως ἐξειργασμένος, σκαλιστὸς, πλουμιστός· (συνεκδ.) τετορνευμένος.
Τορεύω [τορὸς], Μ. εὐσω. (κυρ.) = Τορέω, τρυπῶ, διατιμπρῶ· (ὄθ.) ψάλλω μὲ γεγονυῖαν (διάτορον) φωνήν. « Ἀηδὼν τόρευε, « Ἀρχφ. 2) (συνήθ.) κάμνω διάφορα (κυρ. ἀνάγλυπτα) πλουμίδια μὲ τὴν γλυφίδα ἢ μὲ τὸ καλοῦπι ἐπάνω εἰς μέταλλον κτλ., (ἐν γέν.) καλλωπίζω, ἐπεξεργάζομαι. « Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν, τέχνη Φειδίου· καὶ οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Ἀμαζόνας πρὸς Κενταύρους μάχην, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειργασμένα, λίγουσι τορεῦσαι Μύν· τῷ δὲ Μυΐ ταῦτα καταγράψαι Παῤῥάσιον,« Παυσ. « Ἀφροδίτη χαλκῆ Κλεώνους ἔργον.. παιδίον δὲ ἐπίχρυσον κάθηται γυμνὸν πρὸ τῆς Ἀφροδίτης· βούθυτα δὲ ἐτόρευσεν αὐτὸ Ἀρχηβούνιος, « αὐτ., (συγχ. τῷ Τορνεύω).
(Τορέω-ῶ), (ἄχρ. ἐνεργ. τοῦ) Μ. τετορήσω (ἀόρ. Ἐτόρησα καὶ [σύγκρητ.] ἔ. Ἔτορον), = Τιτράω, τρυπῶ, διατιμπρῶ, (ἴδε ἢ Τορεύω).
Τορνάτος, ή, όν, Π. [τορεῖν]. τρυπημένος, τετρωμένος· πληγωμένος, ἢ τρωτός.
†Τόρμη ἢ †Τορμὴ (ἡ), = Τόρμος(2).
Τόρμος (ὁ), [τορεῖν]. (ἐν γέν.) τρύπα ἐντός τῆς ὁπ. στρέφεται τι· (π. χ.) ἡ τρύπα τῆς μέσης τοῦ τροχοῦ, (ἄλλ.) Ὀλήμονη καὶ Χοινικίς· τὸ θηλύκιν τοῦ στροφέως κτλ. 2) Π. ἀντὶ Τέρμα (σταδίου), καμπτὴρ· (συνεκδ.) δρόμος, καμπή· περιστροφή. « Ἱππικὸς —, « Λυκ., Ἱπποδρομία.
Τορνεία (ἡ), τὸ τορνεύειν, ἡ διὰ τοῦ τόρνου ἐργασία. 2) (συνεκδ.) ξύλον συναγωγυλευμένον πρὸς ναυπηγίαν, ξύλινη πλοίου, σφεδόξυλον.
Τόρνευμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ τόρνου εἰργασμένον (τετορνευμένον) τεχνούργημα. 2) (εἰς τὸ πλθ.) τὰ βιολισματα (πελεκούδια) τῶν τορνευμένων ξύλων.
Τορνευτήριον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον τοῦ τορνευτοῦ, τὸ εἰς τὸν τόρνον ἐφηρμοσμένον αἰδήριον.
Τορνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τορνεύων (ἐργαζόμενος διὰ τοῦ τόρνου), (Γαλλ.) tourneur.
Τορνευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ τορνεύειν, τορνευτοῦ ἴδιος. « Τορνευτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ τόρνου.
Τορνευτόδυραοπιδοπηγὸς (ὁ), Κωμ. τορνευτὴς λυροποιὸς καὶ ἀσπιδοπηγός.
Τορνευτὸς, ἡ, όν. Δουλευμένος μὲ (εἰς) τὸν τόρνον, τετορνευμένος.
Τορνεύω, Μ. εὐσω. Δουλεύω (Τεχνουργῶ) τι διὰ τοῦ τόρνου· (συνεκδ. καὶ μτγμ.) = Περιγυλόω. « Τὰς περιόδους [« Τὰ ὀνόματα]—,« Ῥτρ., (Γαλλ.) bien tourner (une phrase etc.).
Τορνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τόρνος, (κυρ.) διωδήτης.
Τορνοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). τόρνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, στρογγύλος, τορνευτός.
Τόρνος (ὁ), [τορεῖν]. ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. δουλεύουν (τρυποῦν, ξρυγγυλαίνουν κτλ.) τὰ ξύλα καὶ ἄλλης ὕλης, (Γαλλ.) tour.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τὴν γῆν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου,» Ἡρ. 2) ὁ διαβήτης (τὸ Ἰταλ. κομπάσσο) τῶν τεκτόνων. » Τόρνου εὐθύτερον.« Θγν. 3) Π. πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ ἢ ὡς διὰ τοῦ τόρνου, κύκλος, περιφέρεια· καμπή, κύρτωμα. » Κύκλου—, « Πλάτ. » Τόξου—, « Διον. » Τορνοι σιδηροῖ. « Διοδ., κρίκοι, στεφάνια.

Τορνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρογγυλαίνω ἢ Κοιλαίνω τι διὰ (ἢ ὡς διὰ) τοῦ τόρνου » Σῆμα τορνώσαντο, « Ἰλ. Ψ., περιέγραψαν κυκλοτερῶς, ἐξεχώρισαν διὰ τάφρου.

Τόρος (ὁ), [τείρω, τορεῖν]. Ἐργαλεῖον τορευτικόν, γλυφίς, γλύφανον.

Τορός [τορεῖν], ά, όν. Ὀξύς, διαπεραστικός, (ἐπὶ φων.) τρανός, διάτορος· (ἐπὶ λόγ.) σαφής, εὐκρινής· (ἐν γέν.) γοργός, ζωηρός. « Ὄμμα τορόν, « Ὑπ. » Τὸν τορώτατον τῶν εἰρένων, « Ξεν., = Τὸν θυμοειδέστατον, « Πλ.

Τορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω μὲ τὴν τορύνην.

Τορύνη (ἡ), [τορεῖν]. ἡ χυλιόρα μὲ τὴν ὁπ. ἀνακατόνουν τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια κτλ. ἵνα χυλώσουν, ξυλοκουτάλα.

Τορυνητὸς [τορυνάω], ή, όν. Ἀνακατωμένος μὲ τὴν ξυλοκουτάλαν, (ἐπφ.) χυλωμένος. ||. (ούσ.) εἶδ. ζωμοῦ ἀπὸ ψωμὶ βρασμένον, ἁλευριά, παπάρα, (πρβλ.) Πολτός.

Τορύνω, Μ. υνῶ, = Τορυνάω.

Τορῶς, ἐπίρ. Μὲ τροπον τορὸν (ὀξὺν, διαπεραστικόν), μὲ τρανὴν (διάτορον) φωνὴν, σαφῶς, εὐκρινῶς· μὲ ζωηρότητα, μὲ προθυμίαν, ξυπνητά. » Ὀξέως καὶ τορῶς διακονεῖν, « Πλάτ.

Τοσάκις, ἐπίρ. Τόσαις φοραῖς.

Τοσάτιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τόσος, Τοσοῦτος.

Τοσαυτάκις, ἐπίρ. = Τοσάκις.

Τοσαυταπλάσιος, α, ον καὶ

Τοσαυταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τοσάκις (τοσαυτάκις) πλειότερος ἢ μεγαλήτερος.

Τοσαυταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοσούτους τρόπους, τόσων λογιῶν.

Τοσόνδε, Τοσονδί, οὐδ. τοῦ Τοσόσδε, Τοσοσδί.

Τόσος [ὁ], η, ον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.), ἀντὶ Τοσοῦτος, (ἢ ἀναφορ. πρὸς τὸ Ὅσος) » Οὔτι τόσος γε, ὅσος Αἴας, ἀλλὰ πολὺ μείων, « Ἰλ. Β. » Οὔτις (γαῖα) τόσα φύει, ὅσα Αἴγυπτος, « Θκρ. (ἢ ἁπλ.) » Τρὶς τόσα, « Ὅμ. » Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ, « Αἰσχν. Σωκρ. (καὶ θαυμας.) » Τοιονδε τοσονδε τε λαὸν, « αὐτ. » Ἀρμενίων τόσους καὶ τόσους, ἀγομένους ὑπὸ ζυγὸν, ἀφῆκας ἐλευθέρους, « Λδ. ||. (τὸ οὐδ.) Τόσον (ἐλλ. προθ. ἀντὶ) ἐπίρ. » Τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, « Ὅμ.

Τοσόσδε, ήδε, όνδε, (κατ' ἐπιταγ. δεικτ. ἔμφ.) ἀντὶ Τόσος.

Τοσοσδί, ηδί, ονδί, Ἀττ. ἀντὶ Τοσόσδε.

Τοσουτάριθμος (ὁ, ἡ). Π. τοσοῦτος τὸν ἀριθμόν.

Τοσοῦτος [τόσος, οὗτος], τοσαύτη, τοσοῦτο καὶ (Ἀττ.) τοσωμιον. Τόσος (τὸ μέγεθος (τὴν ποσότητα, τὴν ἔκτασιν, τὴν ἡλικίαν, τὴν διάρκειαν κτλ.), (μετὰ καὶ χωρὶς τῷ Ὅρος). » Τοσαύτην παρασκευὴν, ὅσην οὐκ οἶδ' εἴ τις ἔχει, « Δημ. » Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, « Γρφ. (καὶ γεν. διαιρ.) » Ἐς τοσοῦτο μίσους, « Ἰσκρ. (καὶ ἐλλ.) »Τοσοῦτον οἶδα, « Σοφ. » Τοσοῦτον ὑπειπὼν,« Δημ. » Πλὴν τοσοῦτον,« αὐτ. »Τό γε τοσοῦτον, « Ἀρστ., τοὐλάχιστον, ὅσον διὰ τοῦτο. « Παρὰ τοσοῦτον, « Ἡρωδ., παρ' ὀλίγον. » Ἐκ τοσούτου (ἐνν. χρόνου), « Ξεν. » Ἐν τοσούτῳ, « αὐτ. » Μέχρι τοσούτου, « αὐτ. ||. (τὸ οὐδ.) Τοσοῦτον (ἐλλ. προθ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τόσον πολὺ (μακράν, δυνατὰ κτλ.). » Τοσοῦταν ὄσυν, « Αξ. » Τοσοῦτον ὥστε, « αὐτ. » Αἳ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὐτός ποτε δυνήσεται, « Ὀδ. Φ., τόσην προκοπὴν νὰ ἰδῇ! (καὶ ἀπολ.) » Ἢ τοσοῦτον ἢ ἔτι μᾶσσον, « Ὀδ. Θ. (καὶ δοτ.) » Τοσούτῳ μᾶλλον, « Αξ. » Τοσούτῳ (ἢ πρυθετ. » Κατὰ τοσοῦτον) κρείττων,« αὐτ.

Τοσσάδε, πλθ. οὐδ. τοῦ Τοσσόσδε.

Τόσσαις, Δ. ἀντὶ Τυχὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τυγχάνω, (ἴδε Ἐπιτόσσαις).

Τοσσάκι καὶ Τοσσάκις, Π. ἀντὶ Τοσάκις.

Τοσσάτιος, α, ον, Π. = Τοσάτιος.

Τοσσῆνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τοσοῦτος.

Τόσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Τόσος.

Τοσσόσδε, ήδε, όνδε, Π. ἀντὶ Τοσόσδε.

Τοσσοῦτος, αὐτη, οῦτο, Π. ἀντὶ Τοσοῦτος.

Τότε [ὁ], ἐπίρ. Χρν. Κατ' ἐκεῖνον (Εἰς ἐκεῖνον) τὸν καιρόν. » Ὡς τότε τις ἐρέεσθ' ὁτότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, « Ἰλ. Δ. (ξ ἀνταποδοτ. πρὸς τὸ Ὅτε ἢ τὸ Ὁπότε) « Τότε, ὁππότε θυμῷ ἐθέλῃς, « Ὅμ. (ξ ἐναρκτ.) » Τότε δή, » Δὴ τότε, « αὐτ. (καὶ προθετ.) »Ἔκτοτε, » Ἀπὸ τότε, » Εἰς τότε, » Μέχρι (» Ἕως) τότε, « Αξ. (καὶ ἐναρθρ.) » Οἱ τότε (ἐνν. ζῶντες ἄνθρωποι).

Τοτέ, ἐπίρ. Χρν. (ἀόριτ.) ἀντὶ Ποτὲ, ἐνίοτε, κἄποτε. (συνήθ. μετὰ τοῦ Μὲν καὶ Δέ) » Τοτὲ μὲν, τοτὲ δέ, « Ξεν., (κοιν.) ποτὲ μέν, ποτὲ (ἄλλοτε) δέ.

Τοτελευταῖον, Τοτηνικάδε, Τοτρίτον κτλ., ἀντὶ Τὸ τελευταῖον κτλ.

Τοῦ, γεν. τοῦ Ὁ καὶ Τό. 2) Π. ἀντὶ Οὗ ἢ Τούτου, γεν. τοῦ Ὅς ἢ Οὗτος.

Τοῦ; ἢ (ἐγκλ.) Του, Ἀττ. ἀντὶ Τίνος ἢ Τινός. » Τοῦ χάριν, « Αξ. » Ἐς τοῦ χωρίον ἰδώτου, » Θκ.

Τοὐβολοῦ, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ὀβολοῦ.

Τοὔβαφος, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τὸ ἔβαφος.

Τοὔδε, γεν. τοῦ Ὅδε.

Τουδί, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τοῦδε.

Τούκ, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ἐκ.

Τοὔλαιον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔλαιον.

Τοὔλασσον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔλασσον.

Τοὐλάχιστον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐλάχιστον.

Τοὐμὸν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐμόν.

Τοῦ 'μοῦ, κατ' ἀπόφρφ. ἀντὶ Τοῦ ἐμοῦ.

Τοὔμπαλιν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔμπαλιν, τὸ ἀνάπαλιν.

Τοὔμπροσθεν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔμπροσθεν.

Τοὐμφανὲς, Ἀττ. [κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐμφανές.

Τοὐναντίον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐναντίον.

Τοῦναρ, Π. ἀντὶ Τὸ ὄναρ.

Τοὐνδικον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔνδικον.

Τοὔνεκα, Τοὔνεκεν, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Οὕνεκα, Τοῦ (= Τούτου) ἕνεκα(κεν) ἢ (ἐρωτημ.) Τοῦ (= Τίνος) ἕνεκα;

Τοὐνθένδε, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐνθένδε.

Τοὔνομα, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὄνομα.

Τοὐντεῦθεν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐντεῦθεν.

Τοὐξειργασμένον, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τὸ ἐξειργασμένον.

Τοὐπιόντος, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ἐπιόντος.

Τοὐπίπαν, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίπαν.

Τοὐπιπεμπτον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίπεμπτον.

Τοὐπισαγμα, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίσαγμα.

Τοὐπίσω, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὀπίσω.

Τοῦπος, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔπος.

Τοὐρανοῦ, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ οὐρανοῦ.

Τοὔργον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔργον.

Τοὺς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Οὕς ἢ Τούτους, αἰτ. πλθ. καὶ Ὅς ἢ Οὗτος.

Τούσδε, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τουσδί, Ἀττ. ἀντὶ Τούσδε.

Τοὔσχατον, Ἀττ. ἀντὶ Τὸ ἔσχατον.

Τουτάκι καὶ Τουτάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τοσάκις. 2) ἀντὶ Τότε.

Τουτεί, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ταύτῃ.

Τουτέαις καὶ Τουτέοισι, Ἰων. ἀντὶ Τούτοις, δοτ. πλθ. καὶ

Τουτέου, Ἰων. ἀντὶ Τούτου, γεν. ἑν. καὶ Οὗτος.

Τοὔτερον, Ἰων. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἕτερον.

Τουτέστι, Ἀττ. ἀντὶ Τοῦτ' ἔστι, δῆλον δηλαδή.

Τουτέων, Ἰων. ἀντὶ Τούτων, γεν. πλθ. καὶ Οὗτος.

Τουτί, Ἀττ. ἀντὶ=

Τοῦτο, οὐδ. τοῦ Οὗτος.

Τουτογί, Ἀττ. ἀντὶ Τοῦτό γε.

Τουτόθι, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐντεῦθεν.

Τουτοί, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τουτί.

Τουτοινί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τουτονί.

Τουτοισί, Ἀττ. καὶ

Τούτοισι, Ἰων. ἀντὶ Τούτοις.

Τουτονί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τοῦτον.

Τούτω, δοτ. ἑν. τοῦ Οὗτος.

†Τουτῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τουτεί.

Τουτῶθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Αὐτόθεν, ἀπ' αὐτοῦ, ἢ Ἐκεῖθεν.

Τουτωί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτῳ.

Τουτωνί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτων.

Τοὔψον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὄψον.

†Τοφιὼν,ῶνος(ὁ), Ἐπγρφ. λατομεῖον κόν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρύφορος (ὁ), [Λτν., συγγ. τῷ Κοῦφος], εἶδ. λίθου πορώδους καὶ εὐθραύστου, (Γαλλ.) tuf.

Τόρρα [ρ̄ρ, τορι, ρα], ἐπίρ. Χρον. Π. ἀντὶ τότε, ἕως τότε, ἕως ὅτου· ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ· τότε. (ἀναφορ. πρὸς τὸ Ὄφρα) « Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, » Ἰλ. Α. (καὶ ἀντιστρ.) « Ὄφρα δ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπονεῖτο, τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεά, » Ἰλ. Σ. (καὶ προηγ. ἡ ἐπιμ. τοῦ Ἕως) « Εἶος μὲν οὗτοι ἔχον καὶ οἶνον, τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, » Ὀδ. Μ. (ἡ τοῦ Πρίν) « Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισσεῦσαι αἶσιμον ἦμαρ, τόφρα.. πολλοὺς ζωοὺς ἔλον· Νῦν δὲ κτλ., » Ἰλ. Φ (ἡ τοῦ Ὅτε) « Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα ἕμεν, τόφρα Κίρκη παρὲ νηῒ ἀρνειὸν κατέδησεν, » Ὀδ. Κ. (καὶ ἀπολ.) « Δείδω, μή μοι τόφρα μυῖαι νεκρὸν ἀεικίσωσιν, » Ἰλ. Τ. 2) (παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ.) σύνδ. Ἀποτελέσματ. ἀντὶ Ὄφρα, ἵνα. « Τόφρ' ἑτάροισι κομίσσας, » Ἀπλλν.

Τράγαινα, ης (ἡ). Γίδα στείρα.

Τραγάκανθα, ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ (ἀστραγάλου) ἀκαν θ. ἀπὸ τὸ ὀπ. γίνεται τὸ τραγακάνθινον κόμι, (κοιν.) τεμάχη καλοῦν (τὸ ὀπ. μετεχειρίζοντο πρὸς καθαρισμὸν τῆς φωνῆς).

Τραγαλίζω, Μ. ἰσω. Τρώγω τραγανόν τι, κεκαλίζω, (βλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τραγανίζω ἢ Τραγαλίζω).

Τραγανός [τρώγω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων στερεὰν (χονδρώδη) σάρκα, (ἐπιμ.) κάμινων κρότων τινὰ ἐν τῷ τρώγεσθαι, τραγανιστός. « Τὰ τραγανὰ τῶν ἰχθύων, ἅπερ λεπίδας οὐκ ἔχει, οἷον μύραινα, γόγγρος κτλ., » Σχλ. Ὀππ. ||. (οὐσ.) Τραγανὸν (τὸ), τὸ χονδρώδες μέρος τοῦ κρέατος.

Τραγασαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν (πόλεως τῆς Ἠπείρου)· (Κωμ. καθ' ὑπόλ.) ἀντὶ Φαγᾶς ἢ Γράσων.

Τραγάω-ῶ, Μ. ήσω; (ἐπὶ ἀνθρ.) = Τραγίζω. 2) (ἐπὶ φυτ. καὶ ἰδιαιτ. ἀμπελ.) κάμνει ἄκαρπος, κάμνω φύλλα μόνον πολλὰ καὶ καρπὸν ὀλίγον ἢ διόλ. οὐδέν· γὰρ τράγοι πίονες ὄντες, ἤτινον γόνιμοι εἶναι, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ θέρωσι, τραγᾶν καλοῦσιν, » Ἀθήν.

Τραγεῖη-ῆ (ἡ) ᾗ

Τραγεία (ἡ), Π. ἴδε Τράγειος.

Τραγεῖν, ἀόρ. ἔ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρώγω.

Τραγεῖον (τὸ), = Τράγιον.

Τράγειος, α, ον. Ὁ τοῦ τράγου, τραγήσιος, τράγινος. ||. (οὐσ.) Τραγεία (ἡ), Π. (ἴνν. δορὰ) δέρμα τράγου.

Τραγέλαφος (ὁ), ζῶον μυθῶδες (φανταστόν), μίγμα τράγου ᾗ ἐλάφου. 2) εἶδος πατηρία ἔχοντος ἐγγεγλυμένα τοιοῦτον εἶδους ζῶα. 3) (Γρφ.) εἶδος αἰγάγρου (ἀντιλόπης). 4) (νλγ.) ὁ βόνασος, βυθὸς ἄγριαι τῆς Ἄρκτου.

Τράγειος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Τράγειος, (ἴδε.

Τραγή (ἡ), κατὰ κρα. ἀντὶ Τραγέη (ἴνν. δορά), δέρμα τράγου.

Τράγημα (τὸ), [τρώγω]. τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν τρωγόμεναν ξηρὸν πωρικὸν ἢ γλύκυσμα, (ἄλλ.) Τρωγάλιον.

Τραγηματίζομαι, Μ. ἰσομαι. Τρώγω τραγήματα (τραγάλια κτλ.) ἢ ἐν εἴδει τραγήματος.

Τραγηματισμὸς (ὁ), τὸ τραγηματίζεσθαι, βρῶσις τραγημάτων.

†Τραγηματοπῶλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τραγήματα.

†Τραγηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τραγήματος.

†Τραγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τραγῆν (τράγειον δέρμα).

Τραγίαμβος (ὁ). ὁ τραγικὸς ἴαμβος (ἀττικός).

Τραγίζω, Μ. ἰσω. (κυρ.) Ἔγω ὀσμὴν τράγου, (ὀθ. 2) συνήθ.) ἐμβαίνω εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, (ἐπμ.) τραχύνεται (χονδρύνει) ἡ φωνή μου· αἰσθάνομαι τὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμήν· (ἐν γέν.) ὀργῶ πρὸς συνουσίαν· (ἐπὶ φυτ.) = Τραγάω.

Τραγικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ) μὲ τραγικὸν ὕφος.

Τραγικός, ἡ, όν, = Τράγειος « Πώγων—, » Ἀκ. 2) (συνηθέστ.) ἀντὶ Τραγῳδικός· (ἐπμ.) δεινός, φοβερός· ἐμβριθής· ἐπιτηδευμένος ἐπὶ τὸ ὀγκωδέστερον, πομπώδης, ἐμφατικός, μεγαλοπρεπής, ἢ παθητικός, κινῶν εἰς οἶκτον, λυπηρός. « Ἡ τραγικὴ (ἐννν. ἐγνη), » ἡ τῆς τραγῳδίας. ||. (οὐσ.) Τραγικός, « ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν

Τραγικῶδης, εος (ὁ, ἡ) τραγικῷ ὅμοιος. τραγικός.

Τραγικῶς, ἐπίρ. Μὲ τ αγικὸν τρόπον, μὲ ὕφος πομπῶδες (ἐ.φ+ κὸν ἢ παθητικόν).

Τράγινος, η, ον, = Τράγειος.

Τράγ:ον (τὸ), εἶδ. φυτ. (ὑπερικοῦ ἢ τευκρίου) τὸ ὀπ. ἔχει ὀσμὴν τράγου, (κοιν.) χερήτης.

Τραγίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τράγος. 2) εἶδ. ἰχθ.

Τραγοβάμων [τράγος, βαίνω], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τραγόπους.

Τραγοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τράγον.

Τραγόκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα τράγου.

Τραγοκουρικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ κούρεμα τῶν τράγων. « Μάχαιρα —, » Ἀκ.

Τραγοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (φονεύων) τράγους. « Δίμα—, » Εὐρ., τὸ τοῦ φονευμένου τράγου.

Τραγομάχαλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ μαχάλαι βρωμοῦν ὡς ἂν τράγον.

Τραγόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας τράγου.

Τραγοπτισσάνη (ἡ), πτισσάνη ἀπὸ τράγον (πληγοῦρι).

Τραγοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πώγωνα (γένεια) τράγου, τραγογένης. ||. (οὐσ.) εἶδ. φυτ. (τοῦ ὀπ. τρώγεται ἡ ῥίζα), (κοιν.) σκεῦλι, (Γαλλ.) salsifis.

Τραγορίγανον (τὸ), εἶδ. ὀριγάνου.

Τράγος (ὁ), [τρώγω ἢ τραχύς]. τὸ γνωστὸν κερασφόρον ζῶον, τὸ ἀρσενικὸν γίδι, τραγί. 2) (συνεκδ.) ἡ βρῶμα τοῦ τράγου, τραγίλα· (ἰδιαιτ.) ἡ βρῶμα τῆς μασχάλης, (ἄλλ.) Κινάβρα. 3) ὁ καιρὸς τοῦ τραγᾶν (τῆς ὕβης)· ἢ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμή, ὀργασμὸς πρὸς συνουσίαν. 4) (μτγν.) εἶδ. μικροῦ (χθ. καὶ ἰδ) εἶδ. (σκληροῦ) ἀπόγγου. 6) εἶδ. ἢ γέν. φυτ. (ἀκριβῶς ἀπροσδιόριστ.) 7) εἶδ. γεννήματος καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενος χύνδρος, φάρος, πλιγούρι, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ) τραχανᾶς. 8) ἡ ἀγρία ἢ ἄκαρπος συκῆ, (ἴδε Τραγέω). 9) (ἀνατομ.) τὸ πρὸς τοὺς κροτάφους ἐξέχον μέρος τοῦ κοίλου τῶν ὠτίων (οὐ τὸ ἀντικρύζον Ἀντίτραγος).

Τραγοσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) τράγου, τραγόπους.

Τραγοφαγέω ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω τράγους, τρέφομαι συνήθως μὲ κρέας τράγειον.

Τραγῳδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τραγῳδία.

Τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω (Ὑποκρίνομαι) ὡς τραγῳδός· (ἐπμ.) ὁμιλῶ ἢ διηγοῦμαι τι μὲ τραγικὸν (πομπώδη) τόνον (μὲ ὑπερβολὰς, μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. « Οὔ σέ γε τηλικοῦτοι, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διαξέει, » Δω. 3) (μτγν.) ψάλλω ἢ ἀπαγγέλλω τι μεγαλορρώνως (μὲ θεατρικὸν τόνον, πρὸς ἐπίδειξιν), (ὅθεν τὸ κοιν.) τραγουδῶ. « Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν, » Πλ. ||. (πθ.) «Τραγῳδούμενος βίος, » Δξ., τὸν ὀπ. ἔζησέ τις εἰς μέγα θέατρον (μτφρ.), πλήρης τραγικῶν περιπετειῶν ἢ ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως.

Τραγῳδημα (τὸ). τὸ τραγικῶς παρισταινόμενον ἢ ἐξεγειρόμενον ἀντικείμενον, τραγῳδία.

†Τραγῳδητὴς, οῦ (ὁ). Σχλ. ἀντὶ Τραγῳδός, τραγουδιστής.

Τραγῳδία (ἡ). δρᾶμα (ποίημα) τραγικόν· (συνηθ. ἐν γέν.) πρᾶξις ἢ παράστασις (ἀπαγγελία) γινομένη μὲ τραγικὸν (πομπώδη ἢ παθητικὸν) τρόπον. (ὁ Πλάτ. ὀνομάζει οὕτω τὴν Ὁμηρικὴν ποίησιν ᾗ ὁ Πλούτ. τὰ δόγματα τῶν Στωϊκῶν).

Τραγῳδιδάσκαλος (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Τραγῳδοδιδάσκαλος.

Τραγῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τραγῳδὸν ἢ τραγῳδίαν, τραγῳδοῦ ἦθος, (εὐχρηστότ. τὸ) Τραγικός.

Τραγῳδιογράφος (ὁ), ὁ γράφων (συνθέτων) τραγῳδίας, συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς τραγικός.

Τραγῳδιοδιδάσκαλος (ὁ), = Τραγῳδιδάσκαλος.

Τραγῳδιοποιὸς (ὁ). ποιητὴς τραγῳδιῶν, (εὐχρηστότ. τὸ) Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδιοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς (ὁ αὐτὸς καὶ γυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν) τραγῳδίας.

Τραγῳδοποιάγρα (ἡ). κωμικόν τι δρᾶμα ἢ παρῴδημα δραματικὸν τοῦ Λογκιανοῦ ἔχον ὑπόθεσιν τοὺς πόνους τῆς ποδάγρας.

†Τραγῳδοποιητὴς, οῦ (ὁ), = Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδοποιία (ἡ). συνθεσις τραγῳδιῶν, τὸ νὰ γράφῃς.

Τραγῳδοποιϊκὸς (ἡ), = Τραγῳδικός.

Τραγῳδὸς (ὁ), [τράγος, ᾠδὴ, ἡ διότι τὸ βραβεῖον ἦτον κατ' ἀρχὰς τράγος, ἢ διό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι παρισταίνετο εἰς τὰ Διονύσια ὅτε ἐθυσιάζοντο τράγοι]. ὑποκριτὴς (κατ' ἀρχὰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς) τραγῳδίας. 2) (εἰς τὸν Ἀβρ. Ἔπκτ. Γ'. 14) τραγῳδιστής.

†Τρακταλίζω, Μ. (ἴσω. Ἀτυκαίνω (Ἀσπρίζω) ὡς Ἀν-

†Τρακτὸν (τὸ) καὶ Τρακτὸς (ὁ), (ἔνν. κηρὸς), (νλγ.) τὸ ἄσπρον (ἀσπρισμένον ἢ ἄδολον) κηρί, (Δτ.) iractus, extractus, (ὅθεν

†Τράκτωμα (τὸ), νλγ. κηρωτὸν (ἔμπλαστρον) ἀπὸ καθαρὸν κηρὶ (τρακτόν).

†Τρᾶμη καὶ

Τράμις [τιτρῶσις], εως (ἡ). τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, (ἄλλ.) Περίνεον.

Τράμπις [συγγ. τῷ Τρόπις ἢ Τράπηξ], ιδος (ἡ), Π. πλοῖον, καράβι, ἢ εἶδος πλοίου, (Ἰταλ.) τρομπάκιουλον (;).

Τρανὴς [τετραίνω], ἐος (ὁ, ἡ), = Τορὸς, ὀξύς, διαπεραστικός· σαφὴς· ἐναργὴς, εὐκρινὴς, εὔδηλος. « Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα, « Σοφ. « Τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, « Ἀρχτ. « Φωνὴ—, « Φίλ., ἡ λαμπρὰ, (κοιν.) τραγανιστὴ, (Γαλλ.) sonore.

Τρανὸς, ἡ, ὀν, = Τρανὴς. 2) (Γλσ.) ὁ ἀμιλῶν τρανὰ (ἔναρθρα), εὔλαλος.

Τρανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρανοῦ, εὐκρίνεια, καθαρότης (φωνῆς, ἀκοῆς κτλ.).

Τρανόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τρανὸν (εὐκρινές, εὔδηλον). ἐκφαίνω, γνωστοποιῶ τρανῶς, σαφηνίζω.

Τράνωμα (τὸ). τὸ τρανῶς (σαφῶς, εὐκρινῶς) δηλούμενον· διακεκριμένον αἴσθημα.

Τρανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τρανὸν (εὔδηλον), σαφῶς, εὐκρινῶς.

Τράνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τρανόω, δήλωσις, διασάφησις.

Τρανωτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τράνωσιν (διασάφησιν), ἐκφαντικὸς, ἐξηγητικός.

Τράπε, Π. ἀντὶ Ἔτραπε, γ'. ἑν. πρα. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Τρέπω.

Τράπεζα [τετράπεζος], ης (ἡ). σανίδι μὲ 4 ποδαρικὰ (ὑποστηρίγματα), τραπέζι· (ἰδιαιτ.) τραπέζι μὲ φαγητὰ· (συνκδχ.) φαγεῖ· φίλευμα· σιτηρέσιον. « Ἀποδίδωμί σοι γυναῖκα, καὶ τράπεζαν σὺν οἵᾳ περ ἔξῆτε, « Ξεν. « Δεύτεραι τράπεζαι, « Ἀξ., (Γαλλ.) le dessert. 2) τὸ (Τουρκ.) τεζγκιάχι τῶν τεχνιτῶν ἢ ἐργαστηριαρέων (ἰδιαιτ. δὲ) τῶν τραπεζιτῶν· (συνκδχ.) τὸ ἔργον καὶ τὸ κατάστημα τοῦ τραπεζίτου, (Γαλλ.) la banque. (ἐνίοτε) τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον. « Τράπεζαν κατασκευάζομαι, « Ἰσ., συστήνω (ἀνοίγω) μπάνκον (σαρράφικον). « Ἐπὶ τράπεζαν φέρειν τὴν πρᾶξ', ἵν' εἰ ταρίχιον καλὸν ἐστι δοκιματὴς ζῴη, « Μέν. « Τὴν καταλλαγὴν τῶν νομισμάτων ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ, « Ἀρχτ. « Ἀπολυθήσομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν, « Δημ. 3) (ἐν γένει) πᾶν δήποτε πλατὺ τετράγωνον καὶ ἐπίπεδον σῶμα, (π. χ.) σανὶς· πίναξ· εἰκόνων· πλάκα (μάρμαρον) τάφου, κτλ. (ἴδιαιτ. 4) ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐπωλοῦντο εἰς τὴν ἀγορὰν οἱ σκλάβοι. 5) ὁ μασσητὴρ ὀδοῦς, (κοιν.) τραπεζίτης, καὶ 6) μέρος τι τοῦ ἥπατος.

Τραπεζεὺς, έως (ὁ). ὁ τῆς τραπέζης· παράσιτος. « Κύων—, « Ὅμ., Ἀθ., ὁ οἰκιακός.

Τραπεζήϊος, εσσα, εν, Π. ὁ τῆς τραπέζης.

Τραπέζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τράπεζα, τραπεζάκι. 2) γεωμετρικόν τι σχῆμα μὲ 4 ἀνίσους πλευράς.

Τραπεζιτεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαι ὡς)·

Τραπεζίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἀγορὰν τράπεζαν (μπάνκον) καὶ ἀλλάζων ἢ δανείζων χρήματα, τοκιστὴς, ἀργυραμοιβὸς, (Τουρκ.) σαρράφης, (Ἰταλ.) μπανκιέρης.

Τραπεζιτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τραπεζίτην, τραπεζίτου ἴδιος. « Γράμματα τραπεζιτικὰ, « Δημ., τὰ ἔγγραφα (τὰ βιβλία, τὰ κατάστιχα) τῶν μπανκιέρων. « Τραπεζιτικὴ (ἔνν. τέχνη), « ἡ τοῦ τραπεζίτου, (Τουρκ.) σαρράφλικι.

Τραπεζοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τραπέζης ἢ (γεωμετρ.) τραπεζίου.

Τραπεζοκόμος (ὁ, ἡ), [τ. κομέω]. ὁ σρώνων (ἑτοιμάζων, ὑπηρετῶν εἰς) τὴν τράπεζαν, τραπεζάρης, (Τουρκ.) σοφρατζῆς. « Ζητητέον δὲ εἰ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ, « Ἀθ.

Τραπεζοκόρος (ὁ, ἡ), [τ. κορέω]. ὁ σκαπίζων (παστρεύων τὰ φαγητὰ ἀπὸ) τὴν τράπεζαν, (Κωμ.) παράσιτος.

Τραπεζολοιγὸς (ὁ), Π. ὁ λείχων (γλείφων) τὴν τράπεζαν, παράσιτος.

Τραπεζοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Στρώνω (Ἑτοιμάζω) τὸ τραπέζι, ὑπηρετῶ ὡς τραπεζοποιός.

Τραπεζοποιΐα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ τραπεζοποιοῦ, κατασκευὴ τραπεζίων, ἢ (;) σρώσιμον (ἑτοίμασμα) τραπέζης.

Τραπεζοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τραπέζια (;). 2) (συνήθ.) ὁ ἑτοιμάζων (ἐπιστατῶν εἰς) τὴν τράπεζαν, (παρβλ.) Τραπεζοκόμος.

Τραπεζορήτωρ, ορος (ὁ), Κωμ. ὁ ῥητορεύων εἰς τὴν τράπεζαν.

Τραπεζότης (ἡ). (φλαφ.) ἡ ἀφηρημ. ἰδέα (τῆς οὐσίας) τῆς τραπέζης.

Τραπεζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τράπεζαν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. ‖. (οὐσ.) Τραπεζοφόρον (τὸ), τὸ (ἄλλ.) Κυλικεῖον, (Γαλλ.) buffet, credence.

Τραπεζόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάλλω τραπέζι ἢ εἰς τὸ τραπέζι.

Τραπεζώδης, ους (ὁ, ἡ), = Τραπεζοειδής.

Τραπέζωμα (τὸ), [τραπεζόω]. πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐπὶ τῆς τραπέζης, σκεῦος ἢ φαγητόν.

Τραπεζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραπεζόω, βάλσιμον τραπέζης ἢ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τραπείομεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Τραπῶμεν, κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ταρπῶμεν, ἀ. πλθ. πρα. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέρπω.

Τραπελὸς, ἡ, ὀν. Ὁ εὐκόλως τρεπόμενος, εὐμεταβλητος, (εὐχρ. κυρ. εἰς τὸ σύνθ. Εὐ[Δυσ]τράπελος).

Τραπέμπαλιν [τράπω, ἔμπαλιν], ἐπίρ. Π. Κωμ. γυρίζοντας ὀπίσω (ἀναποδα).

Τράπεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔτράπησαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. ἀορ. 6'. τοῦ Τρέπω.

Τράπεσδα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Τράπεζα.

Τραπέσθαι, μσ. (μὲ σημασ. πθ. ἢ ὄμοσ. 6'.) ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέπω.

Τραπέω-ῶ [τρέπω], Μ. ἥσω. Πατῶ σταφύλια εἰς τὸν ληνόν.

Τραπῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέπω.

Τράπηξ [τρέπω], ηκος (ὁ), Π. (ἐν γνω.) ξύλον μακρὺ καὶ στρογγυλὸν, κοντάρι· κωπὶ· δοκάρι, (ὅθ. τὸ Λτ.) trabs, trabes. 2) (Γλσ.) τὸ χεῖλος (ἢ κουπαστὴ) τοῦ πλοίου, (παρβλ. Τροπὶς), καὶ 3) τὸ πλατὺ σανίδι ὅπου πλάθουν ἢ φυρίζουν τὸ ψωμί.

Τραπητέον, θετ. τοῦ Τράπομαι (ἀσ. ἀντὶ πθ. ἢ οὐδ.).

Τραπητὴς [τραπέω], οῦ (ὁ). ὁ πατῶν σταφύλια.

Τραπητὸς [τραπέω], ἡ, ὀν. (οἶνος) Ὁ ἀπὸ πατημένα σταφύλια, (ἀντιθ. τοῦ Ἠρέτρόπος καὶ Ἄτραπος).

Τραπῶ, πθ. καὶ

Τράπωμαι, μα. ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τρέπω.

Τρασιὰ (ἡ), κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ταρσιὰ, καλαμωτὴ ὅπου στεγνώνουν τὸ τυρὶ ἢ τὰ ὀπωρικά.

Τραυλίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ τραυλὰ, τσηγγίζω (ἢ, καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὴν Πελοπόνν.) ψευδίζω, (παρβλ.) Ψελλίζω.

Τραυλισμὸς (ὁ). τὸ τραυλίζειν, τσηγγίσμα.

Τραυλὲς [θραύω ἢ στρεβλὸς], ἡ, ὀν. Ὁ προφέρων τὸ ρ ὡς λ, τσηγγὸς, (παρβλ.) Ψελλός).

Τραυλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τὸ τραυλόν.

†Τραυλόφωνος (ὁ, ἡ), Γλσ. τραυλὸς τὴν φωνήν.

Τραῦμα (τὸ), [τιτρώσκω, θραύω]. πληγὴ λαβωματιὰ, (παρβλ. Ἕλκος). 2) (μεταφ.) συμφορὰ, δυσχύημα· (ἰδιαιτ.) θραῦσις στρατοῦ, ἥττα.

Τραυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ λαβὼν τραῦμα, πληγωμένος, λαβωμένος.

Τραυματίζω, Μ. ἰσω. Προξενῶ τραῦμα, πληγόνω, λαβόνω.

Τραυματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὡσεὶ λῶν εἰς τὰ τραύματα, ἰαματικὸς τῶν πληγῶν, (Γαλλ.) vulnéraire.

Τραυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τραῦμα.

†Τραυματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τραύματα.

†Τραύξανον ἢ Τραύσανον (τὸ), (κυρ. πλθ.) ἴδε Τρώξανον.

Τραφαλὶς (λλις), ίδος καὶ

Τραφαλὸς (ὁ), (ἐνν. τυρὸς), = Τροφαλὶς.

Τραφέμεν, Π. Ἰων. ἀντὶ Τραφεῖν, ἀόρ. (μὲ σημασ. πθ.) καὶ

Τράφεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔτράφησαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. ἀορ. 6'. τοῦ Τρέφω.

Τραφερὸς, ἡ, ὀν, Π. αὐτραφὴς, παχὺς, μέγας (« Ἰχθὺς —, « Θκρ.). ἡ. (ἐναρθ. Θρεπτικὸς, εὔφορος. « Νομὸς (« Ἀρουρα —, « Ἀρ., Ὀππ. 2) πηκτὸς, (ἔσπρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στερός· (κατ' ἔκπ.) ξηρός, (ΘΗ. συνήθ. ||- οῦσα.) » Τραφερὰ, « ἡ γῆ, ἡ ξηρά. « Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, « Ὅμ., διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, (ΘΗ. 3) (μετ' ὀν.) ὁ τῆς ξηρᾶς ἢ διὰ ξηρᾶς. »Κελευσθέντες—, « Ἀτελ.(ς).

Τραφεύς, ῆος (ὁ), Π. = Τράπης.

Τραφοῦσα, Δ. Π. ἀντὶ Τραφεῦσα, ἀόρ. β'. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Τρέφω.

Τράφωρ (ὁ), Ἐπιγρ. (κατὰ μεθ.) ἀντὶ Τάφος.

Τράφων, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τρέφω.

Τραχαλᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Τραχηλᾶς, ἔχων χονδρὸν λαιμὸν (τράχηλον).

Τραχάω, ἐπίρ. Μὲ τραχὺν τρόπον, σκληρά. ἀποτόμως.

Τράχηλα (τὰ), Π. πλθ (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Τράχηλος.

Τραχηλάγχη (ἡ), [τράχηλος, ἄγχω]. Θηνικὴ (μὲ τὴν ὁπ. πνίγουν σφίγγοντες τὸν λαιμὸν), ἀγχόνη.

Τραχηλιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ τραχήλου.

Τραχηλιάω—ῶ, Μ. άσω. Σηκόνω ἢ Κρατῶ τὸν τράχηλόν μου ὑψηλὰ (ὡς ἂν τὸ θέλουν). (μτφρ.) μεγαλαυχῶ ἢ· ἀπειθαρχῶ, αὐθαδίζω, (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.

Τραχηλίζω, Μ. ἴσω. Πιάνω (Σφίγγω ἢ Τραβῶ) ἀπὸ τὸν λαιμὸν (κυρ. τὸν ἀνταγωνιστήν μου παλαιΐδων)· κάμνω τινὰ νὰ γυρίξῃ τὸν λαιμόν του νὰ ἴδῃ τι, τοῦ κινῶ τὴν περιέργειαν· (ἰδιαιτ.) χρεωκοπημένον ζώου· (ΘΗ. συνκδχ. ᾗ τρπ.) ἐκμεταλλεύομαι ἐντελῶς, ἀνακαλύπτω. »Πάντα τὰ γυμνὰ καὶ πετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, « Γρφ. 2. (ἀμπέλ. ἴσως πως) = Τραχηλιαω(ς), (παρβλ. Ἐκτραχηλίζω).

Τραχηλιαῖος, α, ον, = Τραχηλιαῖος.

Τραχήλιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Τράχηλος. || (κυρ. εἰς τὰ πλθ.) Τραχήλια (τὰ), τὰ περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ζώου (εὐτελῆ) κρέατα, (ἐν γέν.) τὰ περικόμματα τοῦ κρέατος, (κοιν.) γλυκάδια. 2) ὁ σαυρωτὴρ ἢ τὸ ζυγάκιον τοῦ δόρατος. 3) εἶδος φρυγ. (κλημματίδος ἢ βακχάρεως).

Τραχηλιάς, άδος (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραχηλίζω, ἡ τοῦ τραχήλου ἀνάκαμψις (κυρ. τῆ ἀφαιρέσει).

Τραχηλοδεσμότης, ου (ὁ), Π. ὁ δεσμευτὴς τοῦ τράχηλον ἢ χειρισμένων πρὸς φόνον. »Κλοιὸς—, « Ἐπιγρ.

Τραχηλοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος τραχήλου.

Τραχηλοκάκη (ἡ), (νλγ.), [τ. κακόω]. Ὁ περιπεθέμενος εἰς τὸν λαιμὸν τῶν κατάδικων κλοιὸς ἢ κύφων, (Τουρκ.) μπουγιοῦρι.

Τραχηλοκοπέω—ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν τράχηλον, λαιμοτομῶ, ἀποκεφαλίζω.

Τραχηλοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀδίκημα τοῦ τραχήλου, ἀποκεφάλισμα, λαιμοτομία.

Τράχηλος (ὁ), [τραχύς]. (κυρ.) τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὁ σβέρκος· (ἐν γέν.) ὁ λαιμὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). »Βύθιον ἐνέδαλε τραχήλῳ, « Θκρ. 2) τὸ ἀνώτατον τοῦ ἰστίου, (ΛΘ.)

Τραχηλόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιμὸν τὸν τράχηλον, κοντολαίμης.

Τραχηλώδης, ους (ὁ, ἡ), = Τραχηλοειδής.

Τράχουρος (ὁ), εἶδος ἰχθ. [μᾶ τραχεῖαν οὐρὰν], σαυρίδι.

Τραχόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Τραχύνω.

Τραχυβοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς σκληρὸν (τραχὺ, ἀνώμαλον) ἔδαφος (πρὰς σωμασκίαν).

Τραχυδέρμους ᾗ (Π.) Τραχυδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ δέρμα. »Ῥίνη—, « Ἐπίχ.

Τραχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τραχέως, τραχύφωνος.

Τραχυντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τραχύνειν (κυρ. ᾗ μτνμ.), ἐρεθιστικός.

Τραχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Τετράχυσμαι ᾗ Τετράχυμμαι). Κάμνω τι τραχὺ (ἀνώμαλον), σκληρύνω (κυρ. ᾗ μτφρ.), παροξύνω, ἐρεθίζω.

Τραχυόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ (ἀνώμαλον) ὄστρακον, (ἀντιθ. τῷ Λειόστρακος).

Τραχύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖς πόδας.

Τραχὺς [βάχος, βέσσω], ἐος (εῖα, ύ). ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν· σκληρὸς (κυρ. καὶ μτνμ.)· ἀφοβρός· θυμώδης· ἀπότομος· ἄγριος· ἀπολίτευτος. » Τραχὺς τῇ φωνῇ, « Ξεν., χονδρόφωνος. || (τὸ εὐθ.) Τραχὺ, ἐπίρ. ἀντὶ Τραχέως. »Τρ. βλέπειν, « Φλῆρ., ἀγριοκυττάζειν.

Τράχυσμα (τὸ). τραχύτης (ἐξέχουσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματος).

Τραχυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραχύνω.

Τραχυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Ὁμιλῶ μὲ) τραχεῖαν προφορὰν, εἶμαι τραχύστομος.

Τραχυστομία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις =

Τραχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ στόμα (γονδρὴν προφορὰν), τραχύφωνος, (ἴδε ᾗ) Παχύστομος.

Τραχύτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τραχέος.

Τραχύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺν φλοιόν.

Τραχυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τραχεῖαν (χονδρὴν) φωνὴν, εἶμαι τραχύφωνος.

Τραχυφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις =

Τραχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνὴν ἢ προφορὰν, χονδρόφωνος· τραχύστομος.

Τραχώδης, εος (ὁ, ἡ). τραχὺς τὸ εἶδος.

Τράχωμα (τὸ). = Τράχυσμα, (ἰδιωτ.) σκλήρωμα τῆς ἔσωθεν ἐπιδερμίδος τῶν βλεφάρων.

Τραχωματικὸς, ἡ, όν. (κυρ. ἰατρικὸν) Ὠφέλιμον εἰς τὸ τράχωμα τῶν βλεφάρων.

Τραχὼν, ῶνος (ὁ). τόπος τραχὺς (πετρώδης, δύσβατος), κακοτοπιά, (ΘΗ.

Τραχωνῖτις, ίδος (ἡ). (χώρα) πλήρης τραχώνων, ὀρεινὴ. (ἰδιωνυμ.) μέρος τῆς Ἰωδ.

Τρέἐτην, Π. γ'. δυϊκ. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Τρέω.

Τρεῖς (οἱ, αἱ). (τὸ οὐδ. Τρία· ἡ γεν. Τριῶν, ἡ δοτ. Τρισί), ἀριθμ. (3). » Διὰ τριῶν ἀπόλλυμαι, « Εὐρ. εἶμαι χαμένος ἐντελῶς (κατὰ κράτος, ἀπὸ μεταφορ. τῶν παλαιστῶν, οἱ ὁπ., τὸ τρίτον καταβαλλόμενοι, ἐλογίζοντο νικημένοι.

Τρεῖω, Π. ἀντὶ Τρέω.

Τρεμίθος (ἡ), Π. ἀντὶ Τέρμινθος.

Τρέμω (παρτ. Ἔτριμον καὶ πλέον οὐ ||. [τρίω]. Σείομαι, ταράττομαι (κυρ. ἀπὸ φόβον), φοβοῦμαι.

Τρέπεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔτρεπε, γ'. ἑν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Τρέπω.

Τρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τρέπειν ἢ τρέπεσθαι, εὐμετάβλητος (;).

Τρεπτὸς, ἡ, όν. Ὁ τραπεὶς ἢ δυνάμενος τραπῆναι, ἐπιδεκτικὸς τροπῆς (ἀλλαιώσεως), μεταβλητός.

†Τρεπτότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρεπτοῦ, τὸ μεταβλητὸν τοῦ χαρακτῆρος.

Τρέπω [ὕπω], Μ. τρίψω (πρκ. Τέτραφα καὶ Τέτραφα, ἀόρ. Ἔτρεψα ᾗ β'. [σπν.] Ἔτραπον, πθ. πρκ. Τέτραμμαι καὶ ἀόρ. Ἐτράπην). Στρέφω, γυρίζω, διευθύνω (καὶ μα διευθύνομαι) πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, (ἰδιαιτ.) βιάζω τὸν ἀχθρὸν νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, τὸν νικῶ, τὸν φυγαδεύω· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) ἀλλοιόνω, μεταβάλλω (ᾗ μσ.) μεταβάλλομαι· (ἐπὶ εἴνου) χαλνῶ, ξοινίζω, (κοιν.) κόφτω· (μσ.) ἐπιχειρίζομαι (δίδομαι εἰς ἔργον) τι, κλίνω πρὸς (ὡς ἐκ τὸ πλ. μέ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπειν, « Ὀδ. Ν » Πρὸς ὄρος τρέπεσθαι πόνα μῆλα, « Ὀδ. Ι. » Τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς (τῆς βίβλου) εἰς ἄλλο τι τρέπουσαι, « Ἡρ., τὰ μετεχειρίζονται. » Τρέπειν εἰς ἑτέρους τὴν αἰτίαν, « Πλ., ῥίπτειν. » Εἰς φυγὴν τρέπειν τινά, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) « Τρέψω δ' Ἀχαιοὺς, « Ἰλ. Ο. » Ἡ ἵππος τὴν ἵππον αὐτῶν αἰεὶ τρέπεσκε, « Ἡρ. » Ἔνθεμεν ἀδελφειοῦ φρένας, « Ἰλ. Ζ., τοῦ ἐγύρισε τὴν γνώμην. (καὶ μσ.) » Ἐτρέψαντο τοὺς πολεμίους, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐτράποντο οἱ Λυδοὶ, « Ἡρ. (καὶ ἐπ.) « Πάλιν τρέπεν (« Φύγαδ' ἔτρεπεν) ζωπύρους, « Ὁμ. (καὶ μσ.) » Μὴ τις ὀπίσσω τετράφθω, ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, « Ἰλ. Μ. » Ἐνθάδε τρίψας ἀπὸ τείχεος, « Ἰλ. Χ. »Ἀμφίπολοι ἐπὶ ἔργα τράποντο, « Ἰλ. Γ. (καὶ μτνμ.) » Εἰς ἀρχηστὸν (« Εἰς γέλωτα, « Εἰς ὕπνον. « Πρὸς ἀλκὴν, « Ἐφ' ἁρπαγὴν κτλ.) τρέπεσθαι. » Ὅμ. Ἡρ., Ξεν. » Τρεψόμεθα ἐπὶ βελτιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν, « Θγν. (καὶ ἐλλ. εἰς πρθ.) » Πατέραν τῶν δόλων τράπηται, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, « Ἰλ. Γ. (καὶ ἐπὶ τύπ.) » Πρὸς ἦῶ (« Πρὸς ἄρκτον) τετραμμένος, « Ἡρ., Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Πᾶσι δ' ἄρα χὼς ἐτράπετο, « Ὀδ. Φ., ἄλλαξεν ἡ ὄψις των. » Διὸς ἐτράπετο φρὴν, « Ἰλ. Ε., ἄλλαξεν ἡ γνώμη του. » Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, « Ὀδ. Γ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἑλλ.) » Κραδίη τετράπτο ναιέσθαι. « Ὀδ. Δ.

†Τρεσᾶς, άντος (ὁ), Λακων. Κωμ. ἀντὶ Τρέσας, μτχ. τοῦ Τρέω, δειλὸς, βίψαψις.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρέσσε, Π. ἀντὶ Ἔτρεσε, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Τρέω.

Τρέφος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Θρέμμα.

Τρέφω [τρέπω], Μ. θρέψω (Π. ἀόρ. β'. Ἔτραφον καὶ μσ. πρκ. Τέτροφα, [συνήθ.] πθ. Τέθραμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτράφην, τὰ δὲ λπ. σπν.). (κυρ. καὶ Π.) Πήζω. « Γάλα (« Τυρόν) —, « Ὅμ., Θκρ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) » Πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, « Ὀδ. Ψ., ἦτον πηγμένη (κολλημένη) εἰς τὸ σῶμά του, ἰδ. 2) (συνήθ.) Θρέφω· ἀνατρέφω (κυρ. καὶ μτγν.)· (Π.) ἔχω τι (ἐν ἀφθονίᾳ), (ᾗ εἰς τὸν μσ. πρκ. ἐν γέν.) εἶμαι (κυρ. εἰς καλὴν κατάστασιν)· (πρὸς ἀπαρ.) συνειθίζω νά, (παρβλ. Πέφυκα). » Ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον; « Ὅμ. » Κύνες, οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, πυλαωροὺς, « Ἰλ. Ψ. » Θρέψαι κύνας, ὡς τοι φάγωσι, « Θκρ. » Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐλαίης, « Ἰλ. Ρ. » Ὅσσα τρέφει φάρμακα χθών, « Ἰλ. Δ. «Κόμην (» Πώγωνα) τρέφειν, « Πλ. (καὶ μτγν.) » Δεῖμα —, « Σοφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. περιφρ.) » Ἐν ἐλπίσι τρέφω ἥξειν, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Θρέψαιο υἱόν, Ὀδ. Τ. (καὶ κατὰ μτχ.) Θρέψασα καὶ (μσ.) «Θρεψαμένη, « Αἰξ., ἡ πατρὶς. (καὶ αὐτπ.) »Τοὺς ὤμων καθύπερθεν κύνεον κρὰς τέτραφεν (ὁρθότ. τέτροφεν), « Ἐπγρ. »Ἐπεφύκει· (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὅττι πόλις τέτροφεν ἀποστυγεῖν, « Σαφ., = Πέφυκε. (καὶ ἀντὶ πθ.) » Καλὰ ἔτραφες, « Καλλ., ἀντὶ Ἐτράφης. (καὶ πθ.) » Γενέσθαι τε τραφέμεν τε, « Ὅμ. « Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, « αὐτ. » Τρέφει μιᾶς πρὸς νυκτὸς, « Σοφ., ζῆς εἰς συνεχῆ (ἔχεις πάντοτε) νύκτα. » Ἐκ τῆς πολεμίας τραφήσεσθε, « Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ τεθραμμένον, « Πλάτ., ἡ ἀνατροφὴ, ἡ· τὸ θρέμμα.

Τρεχεδειπνέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέχω εἰς τὰ δεῖπνα, [ἐκ τοῦ

Τρεχέδειπνος (ὁ). ὁ τρέχων εἰς (κυνηγῶν) τὰ δεῖπνα, παράσιτος, (ἴδε Ζοφοδορπίδης).

Τρέχνος, εος-ους (τό), Δ. Π. ἀντὶ Τέρχνας, κλαδὶ, κλωνάρι.

Τρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ (εὐχρηστ.) δραμοῦμαι (ἀόρ [σπν.] Ἔθρεξα καὶ εὐχρηστότ. Ἔδραμον, πρκ. Δεδράμηκα ᾗ Π. Δέδρομα καὶ πθ. Δεδράμημαι). Τρέχω, πιλαλῶ. « Τὸν χαίροντα τρέχων ἔφθασα Φιλίνον, « Θκρ. (καὶ αὐτ. πρόσετ.) » Πρὸς οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι, « αὐτ. (ᾗ ὡς μτδτ.) « Στάδιον—, « Αἰξ., ἀγωνίζεσθαι. (καὶ μτγν.) « Δαλιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, « (Ἐπικρ. παρ') Ἀθ., εἶνε πολλὰ προβιβηκώς. » Τὸν περὶ κρεῶν (ἐνν. δρόμον) τρέχειν, « Αἰξ., τρέχειν ἀπηλπισμένα (ὅσον ἠμπορεῖ)· (καὶ ἀπολ.) » Ἔφυτο ὥσπερ ἂν ὁράμοι τις περὶ νίκης, « Ξεν. (καὶ μτγν.) « Δραμεῖν φόνου πέρι, « Εὐρ., κριθῆναι, κινδυνεῦσαι, (ἴδε) » Παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν, « Ἡρ., ἐκόντευσε (ἐκινδύνευσε) νὰ νικήσῃ.

†Τρέψις, εως (ἡ), τὸ τρέπειν, γύρισμα, μεταβολὴ κτλ.

Τρεψίχρως [τρέπω, χρὼς], ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα. »Πολύπους—, « Ἀρστ.

Τρέω [ὄνμτπ.], Μ. τρέσω, Π. ἀντὶ Τρέμω, φοβοῦμαι· φεύγω φοβισμένος, ξυπάζομαι. » Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα, « Ἰλ. Δ. »Ἐπαινοι τῶν τεθνηκότων ὑπὲρ Σπάρτης, καὶ ψόγοι τῶν τρεσάντων, « Πλ.

†Τρηγαλέος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Τρηχαλέος.

†Τρηδών, ὀνος (ἡ). = Τερηδών, (ἴδιον

†Τρηδονάω-ῶ, Μ. ἥσω. Ξύνων μὲ τὸ ὄνυχι σανίδι κάμνω κρότον τινὰ ὅμοιον μὲ τῆς τρηδόνος ὅταν τρώγῃ τὸ ξύλον. « Τρηδονῶσα τὴν θύραν, « Ἀρχ. (Ἐκκλησ. 34).

Τρῆμα (τὸ), [τιτράω]. τρύπα· στόμιον· (ἰδιωτ.) αἱ τρύπαι ἢ τὰ στίγματα τοῦ κύβου, (ἴδιον

†Τρηματίζω, Μ. ἴσω. Κυβεύω, (κυρ.) βάλλω ἀργύριον διὰ κάθε τρῆμα (τρύπαν) τοῦ κύβου, (Ἰταλ.) ποντάρω.

Τρηματίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῆμα, τρυπίτσα.

Τρηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρηματίζων, κυβευτής.

Τρηματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Τρηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅλος τρήματα (τρύπαις). 2) ὁ κατασκευάζων τρῆμα (τρύπαν, φωλεὰν) πρὸς κατοικίαν. »Τῶν ζώων, τὰ μὲν τρηματώδη, τὰ δὲ, ἄτρητα, « Ἀρστ.

Τρήμη (ἡ), = Τρῆμα.

Τρηρὸς [τρέω]. ἁ, όν. Δειλός.

Τρήρων, ωνος (ὁ), Π. = Τρηρὸς, δειλὸς, (ἴδιον) ||. (οὐσ.) περιστερὰ, ἀγριοπερίστερον.

Τρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τιτράω, τρύπημα· τρύπα.

Τρητὸς, ἡ, όν. Τρυπημένος, τρυπητὸς· (ἐπὶ τεχνουργημ.) σκαλιστὸς, καφασωτὸς, τορνευτός.

Τρηχαλέος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Τρηχὺς, τραχύς.

Τρηχέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Τραχέως.

Τρηχυβατέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Τραχυβατέω.

Τρηχύνω, Ἰων. ἀντὶ Τραχύνω.

Τρηχὺς, εῖη, ὺ, Ἰων. ἀντὶ Τραχύς.

Τρηχὼ, όος-οῦς (ἡ), Π = Τραχών.

Τρήχω (παρτ. Ἐτρηχον), Π. (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Τέτρηχα, εἶμαι τραχύς. « Τρήχοντι πάγῳ, « Νίκ., εἰς ἀπότομον βράχον.

Τρηχώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τραχώδης.

(Τρι), εἰς τὰς συνθ. ἀντὶ Τρίς.

Τρία, οὐδ. τοῦ Τρεῖς.

Τριαγμὸς (ὁ), τὸ τριάζειν, ἢ εἰς τρεῖς κατὰ σειρὰν συμπλοκὰς κερδηθεῖσα νίκη (εἰς τὸ πάλαιμα).

Τριάδελφαι (αἱ), Π. αἱ τρεῖς ἀδελφαί, αἱ Μοῖραι.

Τριαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς τριάδος· τριπλοῦς, τριττός.

Τριάζω, Μ. άσω ἢ έξω. Νικῶ ἐντελῶς (Καταβάλλω τρεῖς φορὰς κατὰ συνέχειαν ἢ εἰς τρία διαφορετικὰ παλαίσματα) τὸν ἀνταγωνιστήν μ. 2) πολλαπλασιάζω μὲ τρία, τριπλασιάζω.

Τριαινα, ης (ἡ). ποντάρι (καμάκι) μὲ τρεῖς μύτες.

Τριαινοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριαίνης.

Τριαινοειδῶς, ἐπίρ. Εἰς εἶδος τριαίνης.

Τριαινοκράτωρ, ορος (ὁ), Ἐπγρ., ὁ κρατῶν τρίαιναν ἢ τὴν τρίαιναν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκαλίζω (ἀνακατόνω) μὲ τρίαιναν. » Τριαινοῦν τὴν γῆν δικέλλῃ, « Ἀρχ., σκάπτειν, τσαπίζειν, (ὄθεν

†Τριαινωτὴρ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ἀροτήρ.

Τριακαίδεκα (τὰ), = Τρισκαίδεκα, δεκατρία.

Τριακαιδεκέτης, ους (ὁ) καὶ Τριακαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Τρισκαιδεκέτης.

Τριακάς, άδος (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. Τριακοντάς, τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. καὶ 30 ἀριθμοῦ, τριανταριά. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 30 μονάδων (πρσ. ἢ τριῶν ||. (ἰδιωτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνὸς (ἀφιερωμένη εἰς μνήμην τῶν ἀποθανόντων), ᾗ 3) τὸ τριακοστημόριον τῆς φυλῆς (συγκροτούμενον ἀπὸ 30 πολίτας), (παρβλ. Τριττύς).

Τριακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Τριακόσιοι. 2) (εἰς τὴν Κυρήνην) οἱ ἔφηβοι (οἱ ἄνδρες ἀκοντες ᾗδη εἰς μίαν τριακάδα).

†Τριάκις, ἐπίρ. Λακων. ἀντὶ Τρίς.

Τριακονθάμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τριάκοντα ἄμματα (κομπόνια).

Τριακονθήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) τριάκοντα ἡμέρας. « Μὴν—, « Δξ.

Τριάκοντα (οἱ, αἱ τά), (ἄκλ.) ἀρίθμ. (30). τριάντα.

Τριακονταετηρὶς, ίδος (ἡ). διαστημα χρόνου περιέχον 30 ἔτη. ||. » Ἑορτὴ— « Δ. Κάσ., ἡ πανηγυριζομένη κατὰ τριακονταετίαν.

Τριακονταέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἄνων ἢ διαρκῶν 30 ἔτη, τριάκοντα ἐτῶν (ἡλικίας), (παρβλ. Δεκαέτης).

Τριακονταετία (ἡ). 30 ἔτη.

Τριακονταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριακονταέτης.

Τριακοντάζυγος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 30 ζυγὰ (καθίσματα κωπηλατῶν) ἀπὸ καθ' μέρος.

Τριακοντάκις, ἐπίρ. 30 φοραῖς.

Τριακοντάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ ἔχων 30 κλίνας. « Οἶκος—, « Δξ.

Τριακοντάκωπος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 30 κωπιά.

Τριακοντάμερος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Τριακοντάθημερος.

Τριακοντάμηνος (ὁ, ἡ). 30 μηνῶν.

Τριακονταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 30 μνᾶς.

Τριακοντάμοιρον (τό). τὸ τριακοστημόριον.

Τριακοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 30 πηχῶν.

Τριακονταπλάσιος, α ἢ ος, ον καὶ Τριακονταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 30 φορᾶς τόσος.

Τριακοντάπους, οδος (ὁ, ἡ). 30 ποδῶν (μήκους).

Τριακονταρχία (ἡ). ἡ ἀρχὴ (ἢ ἐξουσία) τῶν ἐν Ἀθ. 30 τυράννων.

Τριακοντήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 30 κωπιά. ||. (οὐσ. θηλ. ἐνν. ναῦς) = Τριακόντορος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ακοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 30 ὀργυιῶν ἕκτασιν.
ακόντορος (ἡ). (ναῦς) μὲ 30 κωπιὰ, ἰσόρρεφον, (παρβλ. Τριήρης).
ακοντούτης, ου καὶ εος (ὁ) καὶ Τριακοντώρυις, ιδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Τριακοντέτης,-έτις.
ακόσιοι, αι, α, (ὁ ἀριθμ.) 300, τριακόσιοι.
ακοσιομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ πτέχων 300 μεδίμνους. ‖. (οὐσ.) ὁ ἔχων ἐτήσιον εἰσόδημα 300 μεδίμνων εἰς τὰς Ἀθ. οἱ τοιοῦτοι ἐσχημάτιζον τὴν τάξιν τῶν ἱππέων).
ακοσώρυχος-ους (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (παράων « πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 300 ρας.
ακοστεῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ τιέττων τι εἰς 30 ἡμέρας. (ἐνίοτε) 30 μερῶν.
ακοστημόριον (τὸ). τὸ τριακοστὸν μέρος.
ακοστόδους (ὁ, ἡ). ὁ τριακοστὸς δεύτερος.
ριακοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 29.
ριακτήρ (ὁ), Π. [τριάζω]. νικητὴς καὶ λουτὴς.
ριάνορι, ορος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα ἢ λαβοῦσα τρεῖς (καὶ συνεκδχ. πολλοὺς) ἄνδρας, ρίγαμος.
ρίαρμένος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ τρία ἄρμενα (πανία), τρικάρτανος.
ριαρχία (ἡ). ἡ ἐκ τριῶν ἀρχόντων συγκροτουμένη ἐξουσία, (Λτ.) triumvirat.
ριάς, άδος (ἡ), τὸ ἄθροισμα (ποσότης) τριῶν μονάδων (πρσ. ἢ πργμ.).
ρικᾶς, άνος (ὁ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς χαλκοῦς, τριάρι, (Λτν.) trions.
ριασμός (ὁ). ἡ εἰς τρία διαίρεσις (ς) ἢ, ἰδ. διὰ τριῶν πολλαπλασιασμός.
ριάσω, Μ. άξω, = Τριάζω.
ριαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς αὐλακας (αὔλακας).
ριαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς αὐχένας, τρικέφαλος.
ριαχθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τριάζω.
ριβακὸς [τρίβω], ἡ, όν. Τριμμένος· (μετφ.) πανοῦργος, πολύτροπος, πολύπειρος. ‖. (οὐσ.) Τριβακὸν (ἔνν. ἱμάτιον), τὸ τετριμμένον (φορεμένον) ἢ χωρὶς χνοῦδι (ἔταλ.) ῥάζον, (παρβλ.) Τρίβων. 2) ἀντὶ Τριβολικός. « Λοίλγεια τριβακὸς (ὁ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρ. 3) (συνεκδχ.) νέος ἄσωτος (περιφερόμενος εἰς τὰ ἀμφιθέατρα), διεφθαρμένος, ἀπείριπτος.
ριβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Τριτοβάμων.
ριβάνος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Λήκυθος. (πιθανῶς) τρίφτης τοῦ λουτροῦ, ζλειγγίς.
ριβαξ, ακος (ὁ, ἡ), Γραμτ. = Τριβακός.
ριβάρβαρος (ὁ, ἡ). τρὶς (ὅηλ. πολλὰ) βάρβαρος, βαρβαρώτατος.
ριβάς, άδος (ἡ). γυνὴ ἀσελγαινούσα εἰς αὐτὴν ἢ εἰς ἄλλην, ἑταιρίστρια.
ριβαφος (ὁ, ἡ). τρὶς (ἐπμ. καλὰ) βαμμένος.
ριβέλης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) τρία βέλη. « Δόρυ τριβελὲς, « Ἐπγρ., ἡ τριαινα.
Τριβεύς, έως (ὁ). ὁ τρίβων, τρίφτης. ‖. (εἰς τὴν μηχανικ.) τὸ περὶ τὴν τρύπαν καὶ τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος μετάλλινον περίθεμα τὸ ὁπ. προφυλάττει τὸ ξύλον ἀπὸ τὸ συνεχὲς τρίψιμον.
Τριβή (ἡ). = Τρίψις, τρίψιμον· (μεταφορ.) πρᾶξις, ἕξις, ἐμπειρία, γυμνασις. 2) Π. ἀντὶ Διατριβή, ἀσχολία, διασκέδασις ἢ χρονοτριβή, μέλλησις.
†Τριβηλὸν (τὸ), Γλσ. = Σπορθύγγιον, (κοιν.) τριβηλιά.
Τριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (θεμελιούμενος) εἰς τὴν τριβὴν (εἰς τὴν ἕξιν).
†Τριβολεκτράπελα (τὰ), Ἐωμ. ἐγγίγματα (ἀστεϊσμοὶ) χωρὶς πνεῦμα (ἀνούσια), (ἄλλ. ἀνγν. διήγημ., τρίβολ' ἐκτράπελα).
Τρίβολος (ὁ, ἡ), = Τριβελλὴς, μὲ τρία κεντριὰ (τρεῖς μύτας). ‖ (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ τοῦ ὁπ. ἡ ἀπορροὴ ἔχει σχῆμα κόμπου μὲ τρία σκληρότατα ἀγκάθια, (κοιν.) τριβόλι. 2) τὸ κατὰ μίμησιν αὐτοῦ σιδηροῦν κατασκεύασμα τὸ ὁπ. σπορπίζουν κατὰ γῆς ἵνα ἐμποδίζουν τὸ ἱππικὸν τοῦ ἐχθροῦ. 3) (πλθ. ἀρσ.) εἶδ. ἀβάρνας μὲ σουβλεραῖς χαλυβόπετρους ὑποκάτω, διὰ τῆς ὁπ. ἁλωνίζουν τὰ γενήματα. 4) (μεταφορ. εἰς τὸ οὐδ.) λόγια ἐγγυκτικὰ ἢ σοφιστικὰ, (Γαλλ.) pointes. « Ὁρμῆς τε γὰρ τοῖς σοφισταῖς ἦρξε (ὁ Γοργίας), καὶ παραδοξολογίας, ᾗ πνεύματος, καὶ τριβόλων, « Φλςρ.
Τρίβος (ἡ καὶ σπν. ὁ), ὁδὸς (τετριμμένη), δρόμος, στράτα, μονοπάτι. « Διασχιζομένων τῶν ὁδῶν τρίβῳ τινί, « Ξεν. « Τοῦ τρίβου, διὰ πολλῶν ἑλιγμῶν περαίνοντος πρὸς τὸ τεῖχος, « Ἰλ. 2) Π. ἀντὶ Τριβὴ, τρίψιμον (κυρ. μεταφορ.).
Τρίβραχυς, εος (ὁ). (ποὺς στίχου) ὁ ἐκ τριῶν βραχ. συλλαβῶν συγκείμενος.
Τρίβραχος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (ὅηλ. πολλάκις) βραχυμένος, (παρβλ. Δίβραχος).
Τρίβω [τείρω, †τρύω], Μ. τρίψω. Τρίβω· συντρίβω, κοπανίζω. « Χρυσὸν βασάνῳ τρίβειν, « Θγν. « Τρίβειν (ᾗ μσ. « Τρίβεσθαι) τὸ μέτωπον, « Παροιμ., ἀναισχυντεῖν. « Τριβέμενοι κρὶ λευκὸν ἐν ἁλῳῷ, « Ἰλ. Γ., ἁλωνίζειν. (ᾗ πθ.) « Τετριμμένοι τὰ ἐπιπλέοντα τῶν κεφαλίων, « Πρ., φαγωμένοι, ξυδαρμένοι. 2) (συνεκδχ.) μεταχειρίζομαι συχνὰ (ἰδιαιτέρως). « Ἡ συνήθεια τετριφὲν ἐπὶ ἀμπέλου, « Μ. Αὐτ., τὸ καντήντηπεν τετριμμένον (παροιμιῶδες). (ὑθ. 3) γυμνάζω, ἐξασκῶ. « Τὰς ὁράσεις περὶ τὰς τέχνας —, « Λξ. (ᾗ πθ.) « Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, « Θγν. (ἢ 4) χαλνῶ (διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως), καταστρώνω, κατατρίβω, καταδαπανῶ. « Οὔτε τι τῶν εἰκτίων τρίβουσι, οὔτε δαπανέονται, « Ἡρ. « Σχολῇσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσιν, « Ἡσ. (καὶ πθ.) « Τριβομένῳ τῷ λαῷ, « αὐτ., ταλαιπωρουμένῳ. (ᾗ δοτ. φρλγ.) « Ἵνα τρίβωνται πολέμῳ, « αὐτ., « Τρ Θεσπια κακοῖσιν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) « Τὴν πόλιν ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαι αὐτὴν περὶ ταυτὶν, « Θκ. ἰδ. (ἀπὸ μεταφορ. τῆς τριβομένης ὁδοῦ) μεταχειρίζομαι· διάγω. « Βίον δυστυχῆ (χαρτικὸν) —, « Ἐπγρ., Ἀρχφ. 6) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. « Τὸν χρόνον (« Τὸν πόλεμον) —, « Λξ., χρονοτριβῶ.
Τρίβωμος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς βωμός.
Τρίβων, ωνος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) τριμμένος (κυρ. καὶ μεταφορ.), πολύπειρος, παλύτροπος, (μὲ γεν.) γυμνασμένος, ἔμπειρος. « Οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) « Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα, « Κύρ. 2) (οὐσ.) ἐπανωφόρι μάλλινον ἀδρὸ (ὡς ἂν τρίφτης), (καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ῥάσσαν ἢ τραγόκηπα (κυρ. τῶν φιλοσόφων), (ὑθ. συνεκδχ.) τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ ζωὴ τῶν φιλοσόφων, ὁ φιλοσοφικὸς βίος· [Ἐκκλησ.) τὸ μοναχικὸν σχῆμα.
Τριβωνάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Τριβώνιον, παλιόρασον, παλιόκαπα.
Τριβωνεύομαι, Μ. εὑτσομαι, ἁμπέμαι ὡς τρίβων (ναυοῦχος) περί τι, χρονοτριβῶ, δαλιεύομαι.
Τριβωνικῶς, ἐπῤῥ. Ἐν εἴδει ἢ Ἀντὶ τρίβωνος. « Τηνδὶ τὴν χλαῖναν ἀμοιβαίως τριβωνικῶς, « Ἀριφ.
Τριβώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίβων, φόρεμα (ἐπανωφόρι) τῶν φιλοσόφων, [ὑθ.
Τριβωνιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τριβωνικός.
Τριβωνοφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φορῶ τρίβωνα, εἶμαι τριβωνοφόρος (συνεκδχ.) φιλοσοφῶ (ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος).
Τριβωνοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Τριβωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τρίβωνα, φιλόσοφος (ὡς ἐκ τοῦ σχήματος φασεφόρος).
Τριβωνώδης, εος (ὁ, ἡ), τρίβωνι ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Τριγαμία (ἡ), ὁ τρίτος ἢ τριπλοῦς γάμος. [ἐκ τοῦ
Τρίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάψας (συζευχθεὶς εἰς) τρίτον γάμον.
Τριγένεια (ἡ). = τρὶς γενῶν. « Ἀγαθῶν —, « Σξτ., τριῶν γενῶν (εἰδῶν) ἀγαθά. 2) = Τριγονία, [ἐκ τοῦ
Τριγενὴς, εος (ὁ, ἡ). τριῶν γενῶν. 2) ὁ φιλάσας εἰς τριγαμίαν (ς).
Τριγενία (ἡ), = Τριγένεια.
Τριγέννητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς γεννημένος.
Τριγερήνιος (ὁ, ἡ), = Τριγέρων (ὡς ὁ Γερήνιος Νέστωρ).
Τρίγερων, οντος (ὁ), Π. τρὶς (ὅηλ. πολλὰ) γέρων, ὑπέργηρως· (ἐπὶ πργμ.) παμπάλαιος.
Τριγίγας, αντος (ὁ), Π. τριπλοῦς (τὸ ἐν γένος) γίγας.
Τρίγλα καὶ Τρίγλη (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (καὶ τριγλί, (καὶ Ἰταλ.) μπαρμπούνι.
Τριγλήνος (ὁ, ἡ), Π. [τι γλήνη], = Γλαυκόμματος. ‖. « Βλματα τριγλήνια, « Ἰλ Ξ., σκουλαρίκια με τρεῖς τρύπας ἢ τρεῖς πολυτ. λίθους, (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Πολυγλήνια, καφασωτὰ, ἢ πολυτίμια, ἀξιοθέατα.
Τριγλίζω [ὄνομ.], Μ. ίσω. Γιλῶ ποιόν τινα γέλωτα, (παρβλ.) Κιχλίζω.
Τριγλίον (τὸ) καὶ
Τριγλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Τρίγλη, τριγλί, μπαρμπουνάκι.
Τριγλόκρανος (ὁ, ἡ), Π. [τι βάλλω], ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βάλλων (πιάνων, ἀγρεύων) τρίγλας » Δίκτυον—, « Ἐπγρ.

Τριγλοφάρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων, περιλαμβάνων) τρίγλας. » Χιτὼν—, « Ἐπγρ., τὸ ἁλιευτ. δίκτυον.

Τρίγλυφος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς γλυφάς, σχισμένος (χωρισμένος) εἰς τρία. » Αἰγμὴ—,« Ὀπτ., ἡ τριαινα. ‖. (οὐσ.) Τρίγλυφος (ἡ) καὶ Τρίγλυφον (τὸ),« Ἀρχιτεκτ. εἶδ. γλυφῆς (τορεύματος) τῶν Δωρικῶν ἐπιστυλίων.

Τριγλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων τρεῖς γλωχῖνας (ἀκίδας). « Ὀϊστὸς—,« Ὁμ.

Τρίγμὸς (ὁ), τὸ τρίζειν, τρίξιμον· (ἰδιαιτ.) ἡ φωνὴ τῆς νυκτερίδας κτλ.

Τρίγναθος (ὁ ἡ), Π. [τ. γνάθος], = Τρίστομος.

Τρίγομφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρφωμένος, πλουμισμένος μὲ) τρεῖς ἢ πολλοὺς γόμφους.

Τριγονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φθάνω εἰς τριγονίαν, ἀποκτῶ διαδέγγονα· (ἐπὶ φυτ.) καρποφορῶ τρίτην φοράν.

Τριγονία (ἡ), ὁ τρίτος βαθμὸς τῆς γενεαλογίας, (Γαλλ.) trois quartiers, [ἐκ τοῦ

Τρίγονος (ὁ, ἡ). (=αραξ.) ὁ γεννήσας τρίτην γενεάν (ἀποκτήσας διαδέγγονα), ἐννενηκοντούτης. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς τρίτος μὲ ἄλλ. δύο. » Τρίγονα τέκνα, « Εὐρ., (ἁπλ. ἀντὶ) τρία.

Τριγράμματος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία γράμματα.

Τριγωνίζω, Μ. (ισω. Σχηματίζω τρίγωνα· (ἀριθμ.) πολλαπλασιάζω μὲ τρία· (ἀμετβτ.) εἶμαι τρίγωνος· (ἐνίοτε) παίζω τὸ τρίγωνον (ὄργ.).

Τριγωνικός, ἡ, ὁν. Τριγώνου ἴδιος, τριγωνοειδής.

Τριγωνιστί, ἐπἰῤ. Εἰς σχῆμα τριγώνου.

Τριγωνίστρια (ἡ), Αξφν. ἡ παίζουσα τὸ (ὄργ.) τριγωνον.

Τριγωνοειδής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)=ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριγώνου.

Τρίγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) τρεῖς γωνίας, τρίκωχας. ‖. (οὐσ.) Τρίγωνον (τὸ), σχῆμα γεωμετρ., (Γαλλ.) triangle 2) εἶδ. μουσ. πολυχόρδου ὀργ. (Γαλλ.) ἅρπα.

Τριδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τριῶν δακτ. ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Τριδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία δάκτυλα ἢ 2) τριῶν δακτ. ἔκτασιν.

Τρίδειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. δειρή], = Τριαύχην, τρικέφαλος.

Τριδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) τρεῖς δεσπότας.

Τρίδουλος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς δοῦλος· δοῦλος ἐκ τριγονίας, δουλεκδουλος.

Τρίδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς δραχμάς. ‖. (οὐσ.) Τρίδραχμον, « νόμισμα τριῶν δραχμῶν, (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ τρίδραχμον, « αἱ τρεῖς δραχμαί.

Τρίδυμος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς μὲ ἄλλους δύο (συγχρόνως)· (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

Τριδύατηνος (ὁ, ἡ), τρεῖς φοραὶς δυάτηνος, τριαάθλιος.

Τριέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ἕλισσω]. τυλιγμένος τρεῖς ἢ πολλὰς φοραὶς· τρίκλονος. » Ὅρις—,« Ἡρ., ὁ σχηματίζων πολλὰς ἕλικας, μέγας.

Τριέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) τριπλοῦν ἔμβολον ἢ τρία ἔμβολα· (Κωμ.) ὁ ἔχων μεγάλην εἰς τὸ ἀφρυδιαὶ ὁρμήν.

Τρίενος (ὁ, ἡ), [τ. ἔνος], = Τριετής.

Τριέσπερος (ὁ, ἡ), (ἐπ.θ. ὁ Ἡρακλῆς) τοῦ ὁπ. ἡ ἐν γαστρὶ σύλληψις διήρκεσε τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας (ἑσπέρας).

Τριέτεια (ἡ), = Τριετία.

Τριετὴρ (ὁ). Π. ἀντὶ Τριετής.

Τριετηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τριετηρίδα, γινόμενος κατὰ τριετίαν, (Γαλλ.) triennal.

Τριετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον τρία ἔτη. » Ἑορτὴ—,« ἡ πανηγυριζομένη κατὰ τριετίαν.

Τριέτηρος καὶ

Τριέτὴς, ἐος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τρία ἔτη, τριῶν ἐτῶν, (παρβλ. Δεκαέτὴς).

Τριετία (ἡ). τρία ἔτη.

Τριετίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω ἢ Διαρκῶ τρία ἔτη, εἶμαι τριετής.

Τριζυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ-

Τρίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἑζευγμένος (συνεζευγμένος μὲ ἄλλους δύο), (ἐν γέν.) τριπλοῦς. » Τρίζυγαι θεαί. « Εὐρ., (ἁπλ. ἀντὶ) αἱ τρεῖς.

Τρίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Τρίζυγος.

Τρίζω [ἀνομτπ.], Μ. τρίξω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Τέτριγα). Κάμνω τρρρ, τρίζω· (ἐπὶ μικρ. πτηνῶν καὶ ἰδιαιτ. νυκτερίδων) τσιρίζω. « Γλῶσσαν δὲ εὐσεμῆ ἄλλη παρμοίην νενομίκασι, ἀλλὰ τετρίγασι κατάπερ αἱ νυκτερίδες.« Ἡρ. « Τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν, « Ἀριστ.

Τριζωδία (ἡ). (ἀστρομ.) Ἕνωσις τριῶν ζωδίων.

Τρικάς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τριακάς.

Τρικόσιοι, Τρικόσιοστοι κτλ. Ἰων. ἀντὶ Τριακόσιοι, Τριακοσιοστοι κτλ.

Τριμερία (ἡ). τριῶν ἡμερῶν διάστημα, τρεῖς ἡμέραι.

Τριμερίζω, Μ. ἰσω. Διαρκῶ (ἢ Κάμνω τι εἰς) τρεῖς ἡμέρας.

Τριμερονύκτιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαρκῶν τρία ἡμερονύκτια.

Τριμερὴς (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ πράττων τι εἰς τρεῖς ἡμέρας, τριῶν ἡμερῶν.

†Τριμιλεκτα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρι' ἡμιλεκτα.

Τριμιολία (ἡ), (ἐνν. ναῦς) καὶ

Τριμιόλιον (τὸ), (ἐνν. πλοῖον), = Τριημιολία.

Τριημιποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔνδς τριημιποδίου ἔκτασιν

Τριημιπόδιον (τὸ), τρία ἡμίσεα ποδός, (δηλ.) $1\frac{1}{2}$ ποδ.

Τριημιτόνιον (τὸ). (μουσ.) τρία ἡμιτόνια.

†Τριημιχοίνικα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρι' ἡμιχοίνικα.

Τριημιωβολιμαῖος, α, ον. Τριῶν ἡμιωβολίων (δηλ. ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ὀβολοῦ) ἄξιος.

Τριηραρχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Διοικῶ ἢ Ἑτοιμάζω μίαν τριήρη (ὡς τριήραρχος).

Τριηράρχημα (τὸ), τὸ πρὸς ἁρμάτωσιν μιᾶς τριήρους εἰσφερόμενον ἀνάλωμα.

Τριηράρχης, ου (ὁ), = Τριήραρχος.

Τριηραρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀποστασία, ἡ λειτουργία) τοῦ τριηράρχου. Διοίκησις ἢ ἑτοιμασία (ἐξ ἰδίων) μιᾶς τριήρους.

Τριηραρχικός, ἡ ὁν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τριηράρχην ἢ τὴν τριηραρχίαν.

Τριηράρχος (ὁ), διοικητὴς ἢ (εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης ἐξοδεύων μόνος ἢ μετ' ἄλλων πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ μισθοτροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος μιᾶς τριήρους.

Τριηραύλης, ου (ὁ). αὐλητὴς (διευθύνων διὰ τοῦ αὐλοῦ τὰ κινήματα τῶν κωπηλατῶν) τριήρους.

Τριηρετεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς)=

Τριηρέτης, ου (ὁ). κωπηλάτης τριήρους.

Τριηρετικὸς, ἡ, όν. Τριηρέτου ἴδιος, τριηρικός.

Τριηρημιολία (ἡ), (ἐνν. ναῦς), εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου μικρότερον τῆς τετρήρους καὶ χωρὶς κατάστρωμα.

Τριήρης [τρεῖς †ἄρω], ους (ὁ, ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Τριήρων ἢ Τριήρεων)· τριπλοῦν (κυρ.) τρίπατος. ‖. (ἰδιαιτ. ὡς οὐσ. ἐνν. ναῦς), εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου (κατέχον) μὲ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους σειρὰς κωπῶν εἰς κάθε πλευράν. ‖. (Σημ. Δὲ ὁπ. « Ἡ τριακόντορος ἢ πεντηκόντορος λέγεται κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν· ἡ δὲ μονήρης καὶ δίηρις καὶ ἑρεξῆς [μέχρι τῆς πεντήρους ἡ, κατ' ἄλλους τῆς τετρήρους] κατὰ τοὺς σταίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις, « Τακτ. Αἰλ.).

Τριηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τριήρη.

Τριηρίτης, ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν (ὡς ναυτικὸς κωπηλάτης ἢ στρατιώτης) εἰς τριήρη.

Τριηρουειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριήρους.

†Τριηρονόμος (ὁ), Γλασ. διοικητὴς τριήρους, τριήραρχος,

Τριηρόποιος (ὁ). ὁ κατασκευάζων τριήρεις

Τριηρῶν καὶ Τριήρων. γεν. πλθ. τοῦ Τριήρης.

Τριθάλασσος (τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ βρεχόμενος (περικυκλωμενος) ἀπὸ τρεῖς θαλάσσας.

Τριθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τρεῖς φοραὶς θαλλων (πρασινίζων), εὐθαλὴς, ἐριθαλὴς.

Τριθαλὶς (λλὶς), ἴδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ.

†Τριθεΐα (ἡ). τὸ νὰ πιστεύῃ τις τρεῖς θεούς.

Τριθεῖται (οἱ), αἱρετικοὶ δογματίζοντες τρεῖς θεοὺς (τρεῖς οὐσίας τῶν τριῶν προσώπων τῆς ἁγίας τριάδος.)

Τριθημερινὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος (σιτιζόμενος) τὴν τριτὴν ἡμέραν ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἢ κάθε τρεῖς ἡμέρας.

†Τριθρονιος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). Ὁ ἔχων (ἐν θρονισμένος εἰς) τριπλοῦν θρόνον, λατρευόμενος ἐν τρισὶ προσώποις (ὑποστάσεσι).

Τριΐππον (τὸ). ἅρμα συρόμενον ὑπὸ τριῶν ἵππων.

Τρικαλίνδητος (ὁ, ἡ), = Τρικυλίνδητος.

Τρικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρικέφαλος.

Τρίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (τοῦ ἔτους) καρποφορῶν. 2) (Γλσ.) = Τρίνους.

Τρίκερως, ω ἡ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία κέρατα ἢ τρεῖς κεραίας.

Τρικέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς.

†Τρικλινάρχης, ου (ὁ), = Ἀρχιτρίκλινος.

Τρίκλινος (ὁ, ἡ). ὑχωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

24) τοῦ ὕπνου ἡ τῆς τραπέζης). ‖.) Τρίκλινον(τὸ), δωμάτιον(κυρ. τραπεῖον) μὲ τρεῖς κλίνας, (Τουρκ.) -σοφᾶ(.

υστος(ὁ, ἡ), [ἀπ. κλύζω]. τρεῖς φορὲς βρεγμένος(ξεπλυμένος).

ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κλῶνας (ἰδίως).

ωστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς ἢ μὲ τρεῖς στρώσεις κλωσμένος, καλοκλωσμένος, ν.) τρίκλωνος.

κκους(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κόκκους ἢ κοκκοῦτσια ἢ [μτνμ.] πετράδια.

λλυδον (τὸ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς λύδους (τρία λιανὰ), τρίχαλκον.

λουρος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὲς κόλουρος (βωμένος).

λωνος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κολωνοὺς (ους).

νδυλος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κονδύλους (δρμους, κόμπους).

ποκος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίποκος.

κορυς(ὁ, ἡ), Γρμ. ἐξήγ. τοῦ Τριγλήνης.

ρυθος(ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τριπλῆν (μὲ τὸ λόφους στολισμένην) περικεφαλαίαν (κόρυθα).

ρυμβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρικόρυφος.

λκη, — « Συν., ἡ δύναμις τῆς ἁγίας άδος.

ορυς, υθος(ὁ, ἡ), Π. = Τρικόρυθος.

όρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κορυφὲς λόφους ἢ κεφαλάς.

ρωνος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ζήσας τρεῖς ρὰς τόσον ὅσον μία κορώνη, ὑπερ. ρος.

ρωπος(ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τὸ κατύλας. «Οἶνος—,« Ἡσύχ., τοῦ τρεῖς κοτύλαι ἔχουν ἕνα ὀβολόν, ωσυχος.

ωφος(ὁ, ἡ). ὁ τρὶς τοῦ ἔτους ἢ κάθε α ἔτη κουρευόμενος· τρὶς(ὅηλ. ἀντεκουρευμένος.

ράγγης, ους(ὁ, ἡ), = Τρικάρηνος.

ράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία κράσπεδα (ἄκρα) ἢ τριπλοῦν κράσπεδον (γύ-

ρωθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τὸ κυάθους.

ρωτος καὶ ιστος(ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (ὅηλ. ταχέως) ιέμενος.

ρως(ἡ). τριπλοῦν(ὑπερμέγεθες) κῦμα τρία κύματα ἄλλεπάλληλα·(ἐν γέν.) λη θαλασσοταραχή, φουρτοῦνα(κυρ. μτνμ.)

ωλος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ τρία κῶλα. ‖. (οὐσ.) Τρίκωλον(τὸ),« λόγου ἐκ τριῶν κώλων.

άγη(τ)νος, ου(ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ ἔχων τρεῖς λαγήνους.

λαμπης, ους(ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ ρῶτα (ἀναδίδων τριπλῆν λάμψιν)· λαμπρος.

λος(ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (πολυτ.) λίυγκείμενος, (ἴδε Τριγλήνης).

νος(ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν λίνων (κλωνος) συγκείμενος, τρίκλωνος. ‖.(ρῦσ.)

Τρίλινον(τὸ), περιδέραιον μὲ τρεῖς σειραὶς (τρεῖς κλωστὰς) μαργαριτάρι.

†Τρίλιτρος(ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων τρεῖς λίτρας. ‖. (οὐσ.) Τρίλιτρον(τὸ), βάρος 3 λιτρῶν, τρεῖς λίτραι.

Τρίλιστος(ὁ, ἡ), [τρὶς, λίσσομαι]. τρεῖς φορὰς (ὅηλ. πολλὰ) ἐπιθυμητός (παρακαλεστός), πολυπόθητος.

Τρίλοβος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς λοβούς. « Καρδία—,« Ἀθ.

†Τριλογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρμ.). Ἐκφράζω τι κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τριλογία(ἡ). αἱ τρεῖς τραγῳδίαι τὰς ὁπ. ἕκαστος τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν ἔπρεπε νὰ παραστήσῃ, (παρβλ. Τετραλογία).

Τριλοφία(ἡ). τριπλοῦς λόφος (περικεφαλαίας).

Τριμάκαιρα(ἡ), Π. ὅηλ. τοῦ Τριμάκαρ = Τρισμάκαρ, Τρισμακαρία.

Τρίμαμμα, ης(ἡ). ἡ τετάρτου βαθμοῦ μάμμη, ἡ πρωμάμμη τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός.

Τριμελὴς, ἐος(ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν μελῶν (μερῶν ἢ μελῳδιῶν) συγκείμενος.

Τριμέρεια(ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τριμεροῦς, ἡ εἰς τρία μέρη διαίρεσις.

Τριμερὴς, ἐος(ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τρία μέρη, τριπλοῦς.

Τριμερίζω, Μ. ἰσω. Διαιρῶ εἰς τρία μέρη.

Τριμερῶς, ἐπίρ. Εἰς τρία μέρη.

Τρίμετρος(ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (προσῳδ.) μέτρων συγκείμενος. «Τόνος—,« Ἁρ., ὁ Ἰαμβικὸς (ὃς περιέχων τρεῖς διποδίας), (παρβλ. Τετράμετρος).

Τριμηνιαῖος, α, ον. Τριῶν μηνῶν, τριμηνίτικος.

Τρίμηνος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τρεῖς μῆνας, τριῶν μηνῶν. ‖. (οὐσ.) Τρίμηνος(ἡ), (ἐνν. περίοδος), διάστημα τριῶν μηνῶν, τριμηνιά.

†Τρίμιθος(ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρήμιθος.

Τριμίτιον(τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τριμίτον.

Τριμίτινος, η, ον ἄ

Τρίμιτος(ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν μίτων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος. ‖ (οὐσ.) Τρίμιτος(ἐνν. χιτὼν) ἄ Τρίμιτον (ἐνν. ἱμάτιον), φόρεμα ἀπὸ τοιοῦτον ὕφασμα.

Τρίμμα(τὸ). πᾶν ὅτι εἶνε τριμμένον(κοπανισμένον κτλ.), (ἰδιαιτ.) εἶδος ζωμιοῦ (σάλτσας) μὲ διάφορα ἀρώματα· εἶδος ζυμαρικοῦ, (Τουρκ.) φιδάκι ἄ, (παρβλ.) Θρυμματίς. 2)(μεταφορ.) ἄνθρωπος τριμμένος εἰς τὰ πράγματα, (ἄλλ.) Τρίβων, πολύπειρος, τετραπέρασος, (παρβλ.) Περίτριμμα.

Τριμμάτιον(τὸ). ὑποκορ. τοῦ Τρίμμα.

Τριμμὸς(ὁ), = Τρίψις, τρίψιμον, κοπάνισμα κτλ. 2) (συνεκδ.) μέρος τριμμένον(πατημένον), δρόμος, μονοπάτι, (παρβλ.) Τρίβος.

Τριμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς μνᾶς.

Τριμοιρία(ἡ). τριπλοῦν μερίδιον(αἰτησιάτικον κτλ.), τρία μερίδια· (ἀριθμ.) τὰ τρία τέταρτα ἢ τὸ τριτημόριον(δεδομένου τινὸς μεγέθους).

Τριμοιριαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ τὰ τρία τέταρτα ἢ μὲ τὸ τριτημόριον(δεδομένου τινὸς μεγέθους).

Τριμοιρίτης, ου(ὁ). ὁ λαμβάνων ἢ περιέχων μίαν τριμοιρίαν(τριπλοῦν μερίδιον ἢ τρία μερίδια).

Τρίμοιρος(ὁ, ἡ), = Τριμερὴς, τριπλοῦς. 2) = Τριμοιριαῖος.

Τρίμορος(ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρίμοιρος. «Διασαὶς ἐν τριμόρισιν, « Ὀρφ., εἰς δύο τριτημόρια ἢ εἰς τρία τέταρτα τῆς ἡμέρας.

Τρίμορφος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρουσιαζόμενος ὑπὸ τριῶν μορφῶν.

Τρίμυξος(ὁ, ἡ), [τρ. μύξα]. (λύχνος) μὲ τρία φτίλια.

†Τρίναξ, ακος(ὁ), εὐχρηστότ. τοῦ Θρῖναξ.

†Τρίνυκτον ἢ (ἀρθρότ.) Τρινύκτιον(τὸ). διάστημα τριῶν νυκτῶν, τριῶν νύκτες.

†Τριξὰς, άντος(ὁ), Σικελ. ἀντὶ Ἰριὰς, [ἐκ τοῦ

†Τριξὸς, ἡ, ὀν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Τρισσός.

†Τριοβολιαῖος(-ιμαῖος), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τριωβολιαῖος ἄ

†Τριόβολον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τριώβολον.

Τριοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (ἐπαναλαμβάνω) τι τρεῖς φορὲς, (κατὰ λέξ.) διαβαίνω τρὶς διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Τριοδία(ἡ), = Τριόδους, τρίστρατον.

Τριοδίτης, ου(ὁ) ἄ Τριοδῖτις, ιδος(ἡ). ὁ τῆς τριόδου, (ἐπιθ.) ἡ Ἑλένη ὡς λατρευομένη εἰς τὰς τριόδους. « Σοβὸς —, « Ἐπιγρ., ἡ (ἄλλ.) Δρομὰς, πόρνη. « Λέξις—,« Συν., ἡ ἐκ τριόδου, τετριμμένη, (Γαλλ.) trivialo.

Τριοδοντία(ἡ). ἡ διὰ τοῦ τριόδοντος (τοῦ καμακίου) ἁλιεία.

†Τριοδοντικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ τριόδοντος ἢ διὰ τοῦ τριόδοντος. « Τριοδοντικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ.,= Τριοδοντία.

Τριοδόντιον(τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τριόδους, καμάκι, τριαινίδιον.

Τρίοδος(ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνώνονται 3 ὁδοὶ (τρεῖς δρόμοι), τρίστρατον. « Ὁ(ἡ, « Τὸ) ἐκ τριόδου,« Λξ., τοῦ δρόμου, (χυδ.) τὸ σωκάκιου. (ἐπιθ.) τετριμμένος, πρόστυχος. (ἄ μτνμ.) « Ἐν τριόδῳ εἶναι λογισμῶν,« Παροιμ., ἀμφιβάλλειν.

Τριόδους, οντος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας(καὶ μτνμ. αἰχμάς). ‖(οὐσ. ἀρσ.) καμάκι ἁλιευτικὸν(μὲ τρία ὀδόντια), τριαινα.

Τρίοζος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄζους(φύλλους ἢ κλάδους).

Τριοῖσι, Π. ἀντὶ Τρισὶ, δυτ. τοῦ Τρεῖς.

†Τριόπης [ἔτ. ὄψ], ου(ὁ) ἄ

†Τριοπιος(ὁ, ἡ), Γλσ. = Τριοφθαλμος.

Τριοπὶς, ίδος(ἡ), ὅηλ. τοῦ Τριόπης. ‖. (οὐσ.) = Τριοπτίς.

Τριόργυιος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τριορία(ἡ). μέρος ὅπου ἑνώνονται τὰ ὅρια τριῶν γαιῶν(ἀγρῶν κτλ.).

†Τριόρροφος, ἐσφαλμ. ἡ ἀθκμ. ἀντὶ Τριώροφος.

Τριόρυχος καὶ Τρίορχος, ου(ὁ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄρχεις· (συνηθ.) λάγνος, ἀκόλαστος, θηλυμανής. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἱππα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

κος. (Γαλλ.) buse. 2)εἶδος φυτοῦ μυθώδους.

Τριόττιαν (τὸ) ᾗ

Τριοττὶς [τ. ὄσσομαι], ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Τριοπὶς, σκαλαρίκι μὲ τρεῖς τρύπαις ἢ πέτραις, (παρβλ. Τριγλήνιος).

Τριόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὀφθαλμούς.

‡Τριόφυλλον (τὸ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίφυλλον.

Τρίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπό) τρεῖς παῖδας.

Τρίπαλαι, ἐπίρ. Κωμ. ἀντὶ Πρόπαλαι.

Τριπάλαιος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (δηλ. πολλὰ) παλαιός, παμπάλαιος.

Τριπαλαιστιαῖος, α, ον ᾗ

Τριπάλαιστος ᾗ Ἰων. Τριπάλαζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν παλαιστῶν ἔκτασιν.

Τρίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πάλλω]. τινταγμένος μετὰ τριπλῆν περιδίνησιν (ἐπμ. μὲ μεγάλην δύναμιν), (ἐν γέν.) σφοδρός, φοβερός. » Πῆμα—, « Αἰσχ., (παρβλ. Δίπαλτος).

Τριπάνουργος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (δηλ. πολλὰ) πανοῦργος, παμπόνηρος.

Τρίπαππος (ὁ, ἡ). ὁ τετάρτου βαθμοῦ πάππος, ὁ πρόπαππος τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, (Γαλλ.) trisaieul.

Τριπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν παρθένων συγκείμενος.

Τριπάροδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς παρόδους. » Ναῦς —, « Ἀθ., μὲ τρία καταστρώματα(;), τρικούβερτος.

†Τριπάτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Προπάτωρ.

Τρίπατρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς πατέρας.

Τριπάχυιος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Τριπήχυιος.

‡Τρίπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν ποδῶν ἔκτασιν.

Τριπέδων [τ. πέδη], ωνας (ὁ). τρὶς (δηλ. πολλάκις) δέθεις ἀχρεῖος (δοῦλος).

Τριπέμπελος (ὁ, ἡ), [τ. πέμπελος], = Τριγέρων, ὑπέργηρως, παμπάλαιος.

Τριπέρυσι, ἐπίρ. Κωμ. Τρεῖς φοραὶς πέρυσι, (δηλ.) πρόπαλαι.

Τριπέτηλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τριπέταλος, τρίφυλλος. ‖. (οὐσ.) Τριπέτηλον (τὸ), = Τρίφυλλον.

Τριπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πίπτω]. σχισμένος (κομμένος) εἰς τρία, (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

‡Τριπηδᾶν (ὁ). —δρόμος [τ. πηδάω], τὸ τριποδάμπα (Γαλλ. le galop) τοῦ ἀλόγου.

‡Τριπήχυος ᾗ

Τρίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν πηχῶν ἔκτασιν· (ἐν γέν.) πολλὰ μακρύς, ὑπέρμεγας.

Τριπιθήκινος, η, ον. Κωμ. τρεῖς φοραὶς ἀσχημότερος τοῦ πιθήκου.

Τρίπλαξ, ακος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ τρεῖς ἀλλεπαλλήλως θεμένας πλάκας, (ἐν γέν.) τριπλοῦς, μὲ 3 διπλαῖς, (Λατ.) triplex.

Τριπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρὶς ἢ πολλάκις πλανηθείς (ἀποπλανηθείς), πολυπλάνητος.

Τριπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι τριπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Τριπλασιεπίπεμπτος(-πέταρτος κτλ.), ου (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ᾗ ἓν πέμπτον (πέταρτον κτλ.) πλειότερος.

Τριπλασιεπιτεταμερὴς(-τριμερὴς κτλ.), ές (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ᾗ τέσσαρα πέμπτα (τρία τέταρτα κτλ.) πλειότερος.

Τριπλασιεπίτριτος (ὁ, ἡ), ἴδε Τριπλασιεπίπεμπτος.

Τριπλασιεφήμισυς, εος (εια, υ). τρεῖς·ἥμισυ· φοραὶς τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος), ἀναλογῶν ὡς τὰ 3 ½ πρὸς τὸ 2 (τὰ 7 πρὸς τὰ 2 κτλ.).

Τριπλάσιος, α, ον ᾗ

Τριπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος).

Τριπλασίως, ἐπίρ. Τρεῖς φοραὶς τόσον.

Τριπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν πλέθρων ἐμβαδὸν ἢ ἔκτασιν.

Τριπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἢ μὲ τρεῖς κλωστὰς πλεγμένος, τριπλωστος, (Π. ἐν γέν.) τριπλοῦς.

Τρίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς πλευράς.

Τριπλῆ, δοτ. θηλ. τοῦ Τριπλοῦς.

Τρίπλοκος (ὁ, ἡ), = Τριπλεκής.

Τριπλόος-ους [ἴδε Διπλοῦς], άη-ῆ, όον-οῦν. Τρεῖς φοραὶς τόσος ἢ Ἐκ τριῶν τινῶν ἀλλεπαλλήλως τεθειμένων συγκείμενος, τριπλάσιος. ‖. (ἡ θηλ. δοτ.) Τριπλῆ, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Τριπλῶς, τριπλάσια. » Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, « Ὅμ.

Τριπλῶς, ἐπ ρ. ἴδε Τριπλοῦς.

Τριποδήϊος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Τριπόδειος, μὲ τρία πόδια.

Τριποδήτις, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τριποδήϊος.

Τριποδηλάλας (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (χρησμοδοτῶν) ἀπὸ τρίποδος.

Τρίπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων 3 ποδῶν ἔκτασιν.

Τριποδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Λαμβάνω ὡς βραβεῖον νίκης εἰς δραματικῶν ποιημάτων συναγωνισμὸν) τρίποδα.

Τριποδηφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τριποδηφορεῖν. » Μέλος—, « Φώτ.

Τριποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τριῶν ποδῶν ἔκτασιν.

†Τριποδίζω, Μ. ίσω. (ἐπὶ ἵππ.) Περιπατῶ τὸ λεγόμενον τρίποδον περιπάτημα (Τουρκ. λιγκλαμέ), (Γαλλ.) trotter, (παρβλ. Καλπάζω).

Τριποδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Τρίπους.

Τριποδισκιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ

Τριποδίσκος (ὁ), = Τριπόδιον.

Τριποδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τρίποδος.

Τριποδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τριποδηφορέω.

Τριπόθητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (δηλ. κατὰ πολλὰ) ποθητός, περιπόθητος.

Τρίποκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριπλοῦν (δηλ. πυκνὸν, ἄφθονον) πόκον. » Κώδιον τρίποκον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Τρίκωπον), « Δικαίαρχ. (Ἀναγρφ. τοῦ Πηλίου Ὄρους), (παρβλ. Τρίκουρος).

Τριπόλιον (τὸ), [τρὶς, πόλιον], εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) Plumbago.

Τριπολις, εως (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ 3 πόλεις.

Τριπόλισσος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πολέω], ἀντὶ Τριπολοῦς, (ἐπμ.) μέγας.

Τρίπολος (ὁ, ἡ), [τ. πολέω]. γυρισμένος (ὁρ. γωμένος) ἢ δυνάμενος νὰ ὀργωθῇ ἢ νὰ σπαρῇ τρεῖς φοραὶς (τὸν χρόνον), (ἐπμ.) λιπαρὸς, εὔγεως.

Τριπόνητος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πονέω]. ὁ μὲ πολλὴν (τριπλῆν) ἐπεξεργασίαν κατεργασμένος. » Ἔρις —, « Ἐπίγρ., ἢ μεταξὺ τριῶν συνεργατῶν.

Τριπόρθητος καὶ (Π.) Τριπορθὼς (ὁ, ἡ), [τ. πορθέω]. ὁ λεηλατηθεὶς τρεῖς φοραῖς.

Τριπορνεία (ἡ). τριπλῆ (ἐκ τριγονίας) πορνεία, [ἐκ τοῦ

Τρίπορνος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς (ἐκ τριγονίας) πόρνος.

Τρίπος, Π. Αἰολ. ἀντὶ =

Τρίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) τρεῖς πόδας. ‖. (συνήθ. σώμ. μεταξὺ ᾗ συχνότ. χωρὶς τοῦ) λέβης, λαβὶς μὲ τρία πόδια (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἢ διὰ ζέσταμα νεροῦ κτλ. [» Τρίπ. λέβης, αἰεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ σωτηρίας στάσιν, « Αἰσχυλ.], ἢ ὡς κρατῆρ, ὅστις καὶ Ἄπυρος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ μᾶλλον ἐτίθετο ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς ἢ ἀνετίθετο ὡς ἀφιέρωμα εἰς τοὺς ναοὺς κατασκευαζόμενος μὲ πολλὴν φιλοτεχνίαν). 2)σκαμνὶ ἢ τραπέζι μὲ τρία πόδια, τριπόδι. » Τρίποδες εἰσηγμένοι σὰν κρεῶν μεσταί, « Ξεν. (ἴδιωτ. καὶ κατ' ἐξοχὴν) » Τρίπους ὁ ἐν Δελφοῖς ἐφ' οὗ καθημένη ἐνεπνέετο καὶ ἔχρησμοδότει ἡ Πυθία, (ὅθεν) » Ὡς ἐκ τρίποδος λαλεῖν, « Παροιμ., μὲ προφητικὸν ὕφος. » Ὁ περὶ τῷ στέργῳ τρίπους· Φλ.ρ., ἡ ἀλάνθαστος φωνὴ τῆς συνειδήσεως. ‖. (πλθ.) » Τρίποδες, « Δίμοιρα τῶν ἐν Ἀθήν. ὁδῶν.

Τρίπρατος (ὁ, ἡ), [τ. πιπράσκω]. τριῶν φοραῖς πωλημένος, (ἐπμ.) πολυπραγμονητὴς τετραπέρατος.

Τριπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία πρόσωπα, ἢ συγκροτούμενος ἐκ τριῶν προσώπων (ὑποκειμένων).

Τριπτὴρ (ὁ), Π. (ἐν γέν.) = Τρίπτης, (διαιτ.) ὁ κύλινδρος μὲ τὸν ὁπ. τρίβουσαι ἐλῆαι καὶ τὸ ἀγγεῖον ὅπου συλλέγεται τὸ ἔλαδι ἀπὸ τοῦ ἐλαιοτριβείου, (μτφορ.) » Τριπτὴρ δικῶν, « Ἀριστοφ., ἀνθρωπος ψρεψοδίκης, (Γαλλ.) chicanneur.

‡Τριπτήριον (τὸ). ὄργανον εἰς τὸ ὁποῖον ἢ μὲ τὸ ὁπ. τρίβουν (κοπανίζουν).

Τρίπτης, ου (ὁ). ὁ τρίβων (κυρ. τοὺς λιθους), (Τουρκ.) τελλέκης.

Τριπτὸς, ἡ, όν. Τριμμένος ἢ δυνάμενος νὰ τριφθῇ (νὰ κοπανισθῇ κτλ.).

Τρίπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς πτυχὰς (δίπλας), διπλωμένος εἰς τρία, (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

†Τριπτώτος (ὁ, ἡ), Γραμ. ὁ ἔχων τρεῖς πτώσεις μόνον.

Τρίπωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συρόμενος ἀπὸ) τρεῖς πώλους (νέους ἵππους).

Τριῤῥύθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τονισμένους εἰς) τρεῖς ῥυθμοὺς, τρίμετρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρίβρυμος (ὁ, ἡ). (ἅμαξι) μὲ τρεῖς βρυμοὺς, (ὅηλ.) μὲ τρεῖς συνωρίδας ἵππων.
Τρίς, ἐπ. β. Τρεῖς φοραῖς· (συνηθ. γ. μάλιστα εἰς τὰς αὐτ.) πολλάκις, μὲ ὑπερβολὴν, εἰς τὸ ἄκρον. (Ψαλλ.) ἅπαξ, (ἴδε Τρισμάκαρ, Τριαθλίως κτλ. γ. παρβλ. Ἅπαξ καὶ Ἐπτά). « Τρὶς ἓξ βάλλειν, » Παροιμ. (ἀπὸ μεταφορ. τῶν κυβευόντων), κατὰ ἐντελῶς, εὐδοκιμεῖν, ἐπιτυγχάνειν.
Τρισάγιος, α ἢ ος, ον. Τρεῖς φοραὶς ἅγιος, πανάγιος.
Τρισαίνυκος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραὶς αἰνύκτης (αἰῶνιος).
Τρισάθλιος, α ἢ ος, ον. Τρεῖς φοραὶς (ὅηλ. καθ' ὑπερβολὴν) ἄθλιος, πανάθλιος.
†Τρισάκτινος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρεῖς ἀκτῖνας, τριλαμπής.
Τρισάλαστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραὶς ἄλαστος (ἀποτρόπαιος).
Τρισαλιτήριος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἁλιτήριος, τρισκατάρατος.
Τρισάλυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν διόλου λύπην (ἐνόχλησιν), πάντη ἄβλαβος (ἀπέραντος).
Τρισανάριθμος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (ὅηλ. ἐντελῶς) ἀνάριθμητος.
Τρισάνθρωπος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Τρισάθλιος (ὡς συνώνυμα τρόπον τινὰ ἀνθρωπικὰ καὶ ἄθλιος).
Τρισάποτμος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς (ὅηλ. μὲ ὑπερβολὴν) ἄτυχος, τρισάθλιος.
Τρισαρειοπαγίτης, ου (ὁ). τρεῖς φοραὶς ἀρειοπαγίτης, (ὅηλ.) πολλὰ αὐξηρὸς (ἀδέκαστος).
Τρισάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς ἀριθμούμενος. « Εἰκοσάς —, » Ἀκ., τὰ 60.
Τρισαριστεύς, έως (ὁ). ὁ τρὶς ἀριστεύσας (λαβὼν τὸ ἀριστεῖον).
Τρισάσμενος, η, ον. Πολλὰ ἄσμενος (χαρούμενος). ‖ (ὡς ἐπίρ.) μετὰ πάσης χαρᾶς μὲ ἄκραν προθυμίαν (εὐχαριστησιν).
Τρισαύχαστος (ὁ), = Τρισέβαστος.
Τρισάωρος (ὁ, ἡ) πολλὰ παράκαιρος (ἄκυρος, ἄωρος).
Τρισβέλτιστος καὶ
Τρισβέντατος (ὁ, ἡ), = Τρισάθλιος.
Τρισεννάς, άδος (ἡ), Π. ἡ τρίτη ἐννάς, ἡ ἐννάτη ἡμέρα τῆς τρίτης δεκάδος τοῦ μηνὸς, (ὅηλ.) ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη.
Τρισέλληνος (ὁ, ἡ), Π. = Τριέλλικτος.
Τρισέλικτος (ὁ, ἡ), Π. = Τριέλικτος.
Τρισεσωλής, εος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἐξώλης, ἐξωλέστατος.
Τρισέπαρχος (ὁ, ἡ). ὁ χρηματίσας τρεῖς φοραὶς ἢ γενόμενος τρίτην φορὰν ἔπαρχος.
Τριευδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς εὐδαίμων, εὐτυχέστατος. τριαμακάριος.
Τρίεφθος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς βρασμένος.
Τριαχίματος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (ὅηλ. μὲ ὑπερβολὴν) μισητός.
Τρισέωλος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἕωλος, παμπάλαιος.
Τρισήλιος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρεῖς ἡλίους, τριλαμπής.
Τρίσημος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ συγκείμενος ἀπὸ τρία (πρωσῳδ.) σημεῖα. = Τρίχρονος.
Τρισθενίς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς θνῶν ἢ θανάτου ἄξιος.
Τρισκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (13), δεκατρεῖς.
Τρισκαιδεκαέτης, ίος, ἡ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 13 ἔτη, δεκατριῶν ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαέτης).
Τρισκαιδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 13 κλίνας.
Τρισκαιδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 13 μηνῶν.
Τρισκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 13 πηχῶν ἔκτασιν.
Τρισκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 13 φοραὶς τόσος.
Τρισκαιδεκαστάσιος (ὁ, ἡ), [τρισκαίδεκα, ἵστημι]. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 13 φοραὶς τόσον.
Τρισκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 13 ἡμέρας, 13 ἡμερῶν.
Τρισκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 12.
Τρισκαιδεκαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δεκατρία εἰς τὸ ἓν ἢ δεκατρεῖς φοραὶς (τὸν χρόνον).
Τρισκαιδεκέτης, ου (ὁ) καὶ Τρισκαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Τρισκαιδεκαέτης.
Τρισκαιδεκήρης (ἡ). ναῦς μὲ 13 κωπιὰ (ἀπὸ κάθε μέρος), (ἴδε Τριήρης).
Τρισκαιδεκόργυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 13 ὀργυιῶν ἔκτασιν.
‡Τρισκαιδεκώρυγος (ὁ, ἡ), = Τρισκαιδεκόργυιος.
Τρισκακοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς κακόμοιρος, τρισάθλιος.
Τρίσκαλμος (ὁ, ἡ). ναῦς μὲ τρεῖς σκαλμοὺς (καὶ συνηθ. κώπας) ἀπὸ κάθε μέρος· (Π.) ἀντὶ Τριήρης.
Τρισκατάπτυστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς καταπτυστὸς (ἀξιοκαταφρόνητος), βδελυρώτατος.
Τρισκατάρατος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κατάρατος, ἐξωλέστατος, ἀποτρόπαιος.
Τρισκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία σκέλη (πόδια).
Τρισκοπάνιστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραὶς κοπανισμένος. « Ἄρτος —, » Ὁμ., κομμένος ἀπὸ τρίψιλον ἀλεῦρι.
Τρίσλοπος (ὁ, ἡ), [τ. λέπω]. ὁ ἀλλάζων τρὶς τοῦ ἔτους τὸν φλοιὸν (τὸ λέπος) του, (ὅηλ.) = Τρίφορος.
Τρισμάκαρ, αρος (ὁ), Π. καὶ
Τρισμακάριος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς καλότυχος, παμμάκαρ.
Τρισμακάριστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς μακαριστὸς (ἀξιομακάριστος), παμμακάριστος.
Τρισμακαρίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Τρισμακάριος (κυρ. ἐπὶ τεθνηκότος). « Ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ὁ τρισμακαρίτης, » (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ.
Τρισμέγιστος, η, ον. Τρεῖς φοραῖς μέγιστος, παμμέγιστος, ὑπερμέγιστος.
Τρισμὸς (ὁ), = Τριγμὸς, τρίξιμον· φωνὴ πουτικοῦ κτλ.
Τρισμύριοι, αι, α. Τρεῖς μυριάδες, 30,000. ‖ (καὶ ἐν. μόνον εἰς τὴν φρ.) « Τρισμυρία ἵππος, » Αἰσχλ., 30,000 ἱππικόν.
Τρισμυριοπάλαι, ἐπίρ. Τριάντα χιλιάδες χρόνους ἀρχήτερα (παλαιότερα), πρὸ ἀναριθμήτων χρόνων.
Τρισμυριοπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τριάντα χιλιάδες φοραὶς ἄλλος τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος).
†Τρισμύριος, α, ον, ἴδε Τρισμύριοι.
Τρισσίζυρος, α, ὁ, ἡ, = Τρισάθλιος.
Τρισολβίως, α, ἡ ος, ον, = Τρισευδαίμων, τρισμακάριος.
Τρισολυμπιονίκης, ου (ὁ). ὁ τρεῖς φοραὶς νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια.
Τρίσπαστος (ὁ, ἡ), [τ. σπάω]. ὁ σύρων ἢ συρόμενος κατὰ τρεῖς τρόπους ἢ ἀπὸ τρία μέρη. « Τροχαλία —, » Μηχαν., μακαρὰς μὲ τρία καρούλια.
Τρισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σπιθαμῶν ἔκτασιν.
Τρίσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν διαφόρων εἰδῶν σπονδῆς συγκείμενος. « Χοαί —, » Σοφ., αἱ ἐκ μέλιτος οἴνου καὶ γάλακτος. 2) ὅπου ἔγιναν πολλαὶ σπονδαὶ (αὐλαί), (ἐπ.), εὔθυμος. « Αἰὼν —, » Αἰσχλ.
Τρίσπορος (ὁ, ἡ), = Τριτόσπορος.
Τρισσάκις, ἐπίρ. Τρεῖς φοραῖς.
Τρισσάτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρισσός.
Τρισσαχῆ, ἐπίρ. Εἰς τρία μέρη, ἢ κατὰ τρεῖς τρόπους.
Τρισσεύω, Μ. εὔσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι τρεῖς φοραὶς ἢ ἐκ τρίτου. 2) (Γραμ.) διαρκῶ ἢ διατρίβω πουθενὰ τρεῖς ἡμέρας.
Τρισσόζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς ζωάς.
Τρισσόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τρία μέρη.
†Τρισσοθῦη, ἑορταλιμ. ἀντὶ Τρισσὰ θύη.
Τρισσοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
‡Τρισσοκέφαλος (ὁ, ἡ), = Τρικέφαλος.
†Τρισσοκλεὴς, ἑος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρισσὸν κλέος (δοξαζόμενος ἐν τριοὶ προσώποις).
†Τρισσολαμπὴς, ἑος (ὁ, ἡ), = Τριλαμπής.
†Τρισσὸς (ττός), ἡ, όν. Τριῶν λογιῶν· τριπλοῦς· (Π. εἰς τὸ πλνθ.) ἀντὶ Τρεῖς, ἢ ἀνὰ τρεῖς.
Τρισσοφὴς, ἑος καὶ
†Τρισσοφεγγόφωτος καὶ
Τρισσόφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ τρισσὸν φῶς. « Φωτὸς (= Σέλας) —, » Ἔμπ. Ἐκκλησ., τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος.
Τρισσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Τρισσεύω· τριπλασιάζω· διαιρῶ εἰς τρία.
Τρισσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Σύγκειμαι ἀπὸ) τρεῖς συλλαβάς, εἶμαι τρισύλλαβος.
Τρισσυλλαβία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τρισυλλάβου· τρεῖς συλλαβαί.
Τρισσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρεῖς συλλαβάς.
Τρισσυλλαβῶς, ἐπίρ. Μὲ τρεῖς συλλαβάς.
Τρισσῶς, ἐπίρ. Τριπλῶς· (ἑνίοτε) τρίτον (ᾳ).
Τριστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σταδίων ἔκτασιν.
Τριστάσιος (ὁ, ἡ), [τ. ἵστημι]. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς φοραὶς τόσον.
†Τριστάτης, ου (ὁ), Γρφ. = Τριστατάτης.
†Τριστέγη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τριστεγεών.
Τριστεγος (ὁ, ἡ). μὲ τρεῖς στέγας, τρίπατος. ‖ (οὐσ.) Τριστεγον (τὸ), τὸ τρίτον πάτωμα.
Τρίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιχόμενος εἰς τρεῖς στίχους ἢ σειράς.
Τριστοιχεὶ (χι), ἐπίρ. Εἰς τρεῖς στοίχους (τρεῖς σειράς).
Τρίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁραδιασμένος εἰς) τρεῖς στίχους (σειράς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρίσιτμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία στόματα (στόμια). « Δοῦρυ τρίστομον, « Μξμ., ἡ τρίαινα.

Τρισυλλοβέω-ῶ, Τρισύλλαβος κτλ., = Τρισσυλλοβέω κτλ.

Τρισύνθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (κυρ. λέξεων) σύνθετος, τριπλοῦς τὴν σύνθεσιν.

Τρισύπατος (ὁ). ὁ χρηματίσας τρεῖς φοραὶς ὕπατος.

Τρισυπόστατος (ὁ, ἡ), Θλγ. ὁ ἔχων τρεῖς ὑποστάσεις.

‡Τρίσφυλλον (τὸ), Π. ἀντὶ Τρίφυλλον.

Τρισχίλιοι, αι, α. Τρεῖς χιλιάδες, 3,000. ‖. (τὸ ἑν. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Ἀσπὶς τρισχιλία, « Δύγγ., 3000 ἀσπίδες (ὅηλ. ἀσπιδοφόροι ἄνδρες, ὁπλῖται).

Τρισχιλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χωρῶν) τρεῖς χιλιάδας. « Ναῦς—, « ἡ χωροῦσα 3000 ἀμφορεῖς ἢ (ς) ἀνθρώπους.

Τρίσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς τὰ τρία.

Τρίσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σχοίνων ἔκτασιν.

Τρισώματος καὶ Τρίσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία σώματα.

Τριταγωνιστέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι (Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ὡς)=

Τριταγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (ὑποκρινόμενος) τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δράματος, ὁ τρίτος (ἐπμ. εὐτελέστερος) ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, (Ἰταλ.) παλιάτσος, (παρβλ. Πρωταγωνιστής).

Τριταίζω, Μ. ἴσω. Πάσχω τριταῖον πυρετόν.

Τριταῖκὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τοῦ (ἢ ἐνοχλούμενος ὑπὸ) τριταίου πυρετοῦ.

Τριταϊκῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει τριταίου πυρετοῦ, κάθε τρεῖς ἡμέρας.

‡Τριταιογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους (γένους) τοῦ τριταίου πυρετοῦ.

Τριταιογενῶς, ἐπίῤ. Καθὼς τὰ τριταιογενῆ νοσήματα.

Τριταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράξας τι εἰς τρεῖς ἡμέρας (ἔχων τρεῖς ἡμέρας ἀφ' οὗ) (κυρ. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ Πυρετὸς) ὁ ἐπανερχόμενος περιοδικῶς κάθε τρεῖς ἡμέρας ἢ τὴν τρίτην ἡμέραν. « Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τριταίας οὔσης τῆς κατὰ τὴν μάχην προαγγελίας, « Πλδ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἀντὶ ἐπιῤ.) « Τριταῖος ἀφίκετο, « Ξεν.

Τριταιοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), = Τριταιογενὴς.

Τριταλαντιαῖος, α, ον ⁂

Τρίτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρία τάλαντα.

Τριτάλας, τάλαινα, τάλαν. Τρεῖς φοραὶς παλαίπωρος, τριπάθλιος.

Τριτάνυστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραὶς (ὅηλ. παλλὰ) τανυσμένος (τεντωμένος, ἐκτεταμένος), μακράτατος.

Τρίτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τρίτος.

Τριτάω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι τριῶν ἡμερῶν. « Τριτώσα σελήνη, « Ἄρατ.

Τριτεγγόνη (ἡ), Θηλ. τοῦ

Τριτέγγονος (ὁ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ δισεγγόνου (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πάππον ἢ τὴν μάμμην της), τρισέγγονος (γγόνη).

Τριτεῖα (ἴγγ. ᾶθλα), (κυρ.) τὸ τρίτον βραβεῖον, (ἐν γέν.) ἡ τρίτη τάξις (θέσις), ὁ τρίτος βαθμός.

Τριτεὺς, έως (ὁ). τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου.

Τριτευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τριτεύων (πράττων τι τρίτος ἢ διὰ τρίτην φοράν).

Τριτεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι τρίτος (κυρ. κατὰ τὸν βαθμόν) τινος, ἐπέχω τὸν τρίτον τόπον (τὰ τριτεῖα).

‡Τριτημοίριος, η, ον, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τριτημόριος.

†Τριτημοιρίζω, Μ. ἰσω, (Γλσ.). Διαιρῶ εἰς τρία μέρη.

Τριτημόριος, α, ον. Ὁ ἀποτελῶν τὸ ‖. (οὖσ.) Τριτημόριον (τὸ), τὸ τρίτον μέρος (τοῦ ὅλου).

Τριτημορὶς, ίδος (ἡ) ⁂

‡Τριτήμορον (τὸ), = Τριτημόριον. ‖. (οὐσ.) εἶδος νεμίσματος (ἐξάχαλκον).

Τριτοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς τρίτη βάσις (τρίτον πόδι). « Βάκτρον—, « Ἐπγρ.

Τριτογένεια (ἡ). (ἐπίθετ. καὶ κυριωνυμ.) ἡ Ἀθηνᾶ (ὡς γεννηθεῖσα τὴν τρίτην ἡμέραν ἢ εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην τῆς Λιβύης ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς [ἢ ὀπ. κατὰ διάλεκτον ἐλέγετο Τριτὼ] τοῦ Διός).

2) (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Πυθαγορ.) ἡ τριὰς ἢ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον.

Τριτογενὴς, έος (ἡ), Π. (απν.) ἀντὶ Τριτογένεια.

Τριτοκέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τίκτω τρὶς ἢ τρία συγχρόνως.

†Τριτοκόλλοβον (τὸ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, τὸ τρίτον τοῦ κολλύβου, (ἄλλ. διορθ. Τρικόλλυβον).

Τριτόμηνις, ιδος (ἡ). ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης) ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς.

Τρίτομος (ἡ). κομμένος εἰς τρία (εἰς τὰ τρία). 2) τρίγωνος. ‖. (οὐσ.) Τρίτομον, = Τρίγωνον· κομμάτι (τροχοῦλι) θύννου κομμένου εἰς τὰ τρία, παλαμυδοκόμματον.

Τρίτονος (ὁ, ἡ). (μπσ.) ὁ περιέχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ τρεῖς τόνους.

Τριτοπατρεύς, έως ⁂

Τριτοπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ τρίτος προπάτωρ, ὁ πρόπαππος. ‖ (πλθ.) « Τριτοπατρεῖς καὶ Τριτοπάτορες, « ἀρχαῖοί τινες καὶ ἄγνωστοι θεοὶ ἢ δαίμονες οἱ ὀπ. ἐλατρεύοντο εἰς τὰς Ἀθήνας· (ἰδιαιτ. δὲ) « Τριτοπατρεὺς, « (ἐπίθετ.) ὁ Διόνυσος.

Τρίτος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων δύο, ὁ μετὰ τὸν δεύτερον. « Τρίτος αὐτὸς, « Ἡρ., αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο. « Τρίτην ἡμέραν, « = Πρότριτα. « Ἡ τρίτη (ἐνν. μοῖρα) ⁂ « Τὸ τρίτον (ἐνν. μέρος), « τὸ τριτημόριον. « Τὰ τρίτα (ἐνν. ἱερὰ) ποιεῖν τινί, « τὰ (κοιν.) τρίμερα τοῦ ἀποθανόντος. « Τὰ τρίτα (ἐνν. ἄθλα), « = Τὰ τριτεῖα, (ὅθεν) τριτεύειν. « Τὰ τρίτα λέγειν τινί, « Δξ., = Τριταγωνιστεῖν. ‖. (εἰς τὸ ἑν.) « Τρίτον ἢ « Τὸ ὀρίτον, καὶ (προθετ.) « Ἐκ τρίτου, ἐπιῤ. Τρίτην (Διὰ τρίτην) φοράν.

†Τριτόσπονδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρισπόνδος.

Τριτόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρίτος κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς γεωργίας. « Γῆ—, ⁂

Αἰσχ., ἡ τρίτη γενεὰ, τὰ ἀνεψιόπαιδα ( )τὰ τρισέγγονα.

Τριτοστάτης, ου (ὁ) ⁂ Τριτοστάτις, ιδος (ἡ). ὁ ἱστάμενος εἰς τὴν τρίτην θέσιν, ἢ σειρὰν, (εἰς τοὺς χορεύς) ὁ τρίτος μετὰ τὸν πρωτοστάτην, (Γρρ. ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, μεγιστάν.

Τριτόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἐλαττόνω κατὰ τὸ δύο τρίτα, (ἰδιαιτ.) βράζω τι ὥς νὰ μείνῃ τὸ ἓν τρίτον.

Τριτώσα, Π. ἀντὶ Τριτῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Τριτόω.

Τριττὸς, ἡ, ὸν, Ἀττ. ἀντὶ Τρισσός.

Τριττύα (ἡ), = Τριττύς.

Τριττυαρχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι = Τριττυάρχης ⁂ Τριττυάρχας, ου (ὁ), πρωτοστὼς (ἀρχηγὸς) μιᾶς τριττύος.

Τριττὺς καὶ ‡Τριτὺς, ύος (ἡ). ὁ ἀριθμὸς 3, ἡ τριάς. 2) θυσία ἐκ τριῶν διορρετικῶν ζώων. 3) (συνήθ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ τριτημόριον τῆς φυλῆς, (παρβλ. Τριακὰς ⁂ Φρατρία).

†Τριτὼ, οῦς (ἡ), Βοιωτ. ἡ κεφαλὴ. 2) Κωμ. ἀντὶ Τριτωνὶς.

Τρίτων, ωνος (ὁ). θαλάσσιός τις δαίμων (υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρ. ἢ Θοῆ).

Τριτωνὶς, ἄδος ⁂

Τριτωνὶς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ (ἄλλ. Τριτογένεια.

Τρίτως, ἐπίῤ. απν. ἀντὶ Τρίτον, ἢ ἐκ τρίτου.

Τριτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τρινῶ, ἢ κατὰ τὰ δύο τρίτα (κυρ. διὰ τῆς βράσεως) ἐλάττωσις.

Τριφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ πλοῦν φῶς (φάος), τρίφωτος.

Τριφαλαγγία (ἡ). τρεῖς φάλαγγες ἢ τριπλὴ φάλαγξ.

Τριφάλεια (ἡ), Π. (σπν. τάχα κατὰ ὀρθ.) ἀντὶ Τρυφάλεια.

Τριφάσιος, η ἢ ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Τριπλοῦς, τρισσὸς. (κυρ. δὲ 2) = τῷ

Τρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [τ. φημ.]. ὁ κατὰ τρεῖς τρόπους λεγόμενος (ἱστορούμενος).

Τριφειγγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Τρισσοφεγγὴς.

Τριφίλητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἀγαπητὸς, περιπόθητος.

Τριφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Καρποφορῶ τρὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι =

Τριφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) τρὶς τοῦ ἔτους.

Τριφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐνόπιον εἰς ἑαυτὸν, σύνθετος ἀπὸ) τρεῖς διαφορετικὰς φύσεις, φύσει τριπλοῦς ἢ τρισχθὴς.

†Τρίφωιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τριφυὴς.

Τριφύλλας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία φύλλα (εἰς κάθε κλάδον). « Τρίφυλλος πόα, « Δσκρ., ἀντὶ ‖. (οὐσ.) Τρίφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (κοιν.) τριφύλλι.

Τρίφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλάς.

Τρίφωτος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρία φῶτα, (ἐπίθ. τῆς Ἀγ. Τριάδος).

Τρίχα, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Τριχῆ, εἰς τρία μέρη. « Τρίχα νυκτὸς ἦεν, « Ὠδ. Αι., ἦτον τρίτη φυλακὴ (τὸ τελευταῖον τριτημόριον) τῆς νυκτός.

Τρίχα, αἱτ. τοῦ Θρὶξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Τριγάϊκες (αἱ), Π. [Θρίξ, αἴσσω]. τῶν ὀπ. αἱ τρίχες τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας κινοῦνται (κυματίζαν) πάντοτε, πολεμιστὰι ἀνδρεῖοι (ἀκούραστοι, εὑρισκόμενοι πάντοτε εἰς ἐνέργειαν)· (κατ' ἄλλ.) τριχῇ διῃρημένοι.

Τριγάλεπτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ χαλεπὸς (θυμώδης ἢ θυμωμένος).

†Τριχάλκος (ὁ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς χαλκοῦς.

Τρίχγλος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Τριχηλος· (Π. ἐν γέν.) ἀντὶ Τριπλοῦς. «Κῦμα τρίχγλον, «Αἰσχλ. ,—Τρικυμία.

Τρίχαπτον (τὸ), (ἔνν.) ἱμάτιον ἀπὸ λεπτότατον ('σὰν τρίχα) ὕφασμα, (Τουρκ.) τσιπάνι ἢ μπρουντζοῦκι· (κατ' ἄλλ.) πλεκτὸν τι ἀπὸ τρίχας.

Τρίχας, άδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (κίχλας).

Τρίχες, πλθ. τοῦ Θρίξ.

Τριχῇ, ἐπίρ. Κατὰ τρεῖς τρόπους· εἰς τρία μέρη (περίδια)· (ἴν γέν.) εἰς τρία.

Τριγλάδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Τριχολάδιον.

†Τρίχηνος (ὁ, ἡ), Γλσ. [τρίς, χαίνω]. ὁ ἔχων τρία χάσματα (στόματα).

Τριχθᾶ, ἐπίρ. Π. = Τρίχα, εἰς τρία μέρη (τμήματα), εἰς τὰ τρία, (ὅθεν

Τριχθάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τριπλοῦς.

Τριχίας, ου (ὁ), = Τριχωτὸς, μαλλιαρός. ‖ (οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Τριχίς, (καιν.) τριχίδι, σαρδέλλα, (παρβλ.) Θρίσσα.

Τριχιάς, άδος (ἡ), = Τριχὶς καὶ 2) = Τριχία.

Τριχίασις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅταν αἱ τρίχες τῶν βλεφαρίδων αὐξάνουν παρὰ φύσιν. 2) πάθος τι περὶ τὴν οὐρήθραν ὅταν εἰς τὸ σῦρος φαίνωνται ὡς λευκαί τινες τρίχες. 3) πάθος τι περὶ τοὺς μαστοὺς (πῆξιμον τοῦ γάλακτος) τῶν θηλαζουσῶν γυναικῶν.

Τριχιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Πάσχω τριχίασιν.

Τρίχιδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Τρίχιον.

Τρίχινος, η, ον. Καμωμένος ('Υφασμένος) ἀπὸ τρίχας.

Τρίχιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Θρίξ, τριχίσκα. 2) (περιληπτ.) ἀντὶ Δι τρίχες, τὸ τρίχωμα.

Τριχὶς, ίδος (ἡ), = Τριχίας.

Τριχισμὸς (ὁ). (ἀνατομ.) σχίσιμον κοκκάλου (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ κρανίου) λεπτότατον (ὡς ἂν τρίχα, μόλις διακρινόμενον).

Τριχοβάπτης, ου (ὁ). ὁ βάπτων τὰς τρίχας (τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν γενείων).

Τριχοβόρος (ὁ, ἡ), [Θρίξ, βιβρώσκω]. ὁ καταπίνων τὰς τρίχας (ὡς ἡ βώτρυδα).

Τριχοβόστρυχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς) σχηματίζουν βοστρύχους.

Τριχοβρώς, ωτος ἡ ὠτος (ὁ, ἡ), = Τριχοβόρος. ‖ (οὐσ.) βώτρυδα, σάρακας.

Τριχοειδὴς, ίος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει τριχὸς ἢ τριχῶν, λεπτὸς σὰν τρίχα.

Τριχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τρία μέρη.

Τριχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς χοίνικας· (Κωμ.) «Ἔπη τριχοίνικα, «Ἀρχφ., μεγάλα, τερατώδη.

†Τριχονόμος (ὁ, ἡ) καὶ

†Τριχονομητὴς, οῦ (ὁ), [Θρίξ, νομέω, κομέω]. ὁ συγυρίζων τὰς τρίχας (τὴν κόμην) τῆς κεφαλῆς, (Γαλλ.) coiffeur.

‡Τριχοκουρὲς, άδος (ὁ, ἡ). κουρευμένος τὰς τρίχας, (ἄλλ. διορθ. Τροχοκουράς).

Τριχοκούρια (ἡ). κούρεμα τῶν τριχῶν.

Τριχολάδιον (τὸ) καὶ

Τριχολαβὶς (ἡ). μικρὴ τσιμπίδα μὲ τὴν ὁπ. ἐβγάζουν (μαδοῦν) τὰς τρίχας.

Τριχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰς τρίχας· (συνκδχ. καὶ μτφρ.) καταγίνομαι εἰς μικρὰ (εὐτελῆ) πράγματα, λεπτολογῶ περὶ μηδενός.

Τριχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. [τρὶς, χαλόω]. πολλὰ ἀγανακτητὸς (ἀξιομίσητος). «Ἀνάγκη—, «Ἔπγρ.

Τριχόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀντὶ τριχῶν μαλλὶ ἢ τριχωτὸν μαλλί, μαλλιαρός.

Τριχομανὲς [Θρίξ, μαίνομαι], ίος (τὸ). εἶδος φυτοῦ τριχοφύλλιο (φτέρης), (ἄλλ.) Ἀσπληνον.

‡Τριχομανία (ἡ). μανία εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις μακρὺ μαλλιὸ (μεγάλας τρίχας), (ἄλλ. ἀναγν. Τριχομαχία).

Τριχοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (φθειάνων) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, Τριχοκόμος.

Τριχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ αὐξήσουν αἱ τρίχες.

Τρίχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς χορδάς. ‖ (οὐσ.) Τρίχορδον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργ.

Τριχορία (ἡ). τριπλοῦς (εἰς τρία διῃρημένος) χορὸς θεάτρου.

Τριχορρᾳέω (ῥυέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέων (Μαδοῦν) αἱ τρίχες μου.

Τριχορρυὴς, έος (ὁ ἡ). τοῦ ὀπ. πίπτουν (μαδοῦν) αἱ τρίχες.

Τριχὸς, γεν. τοῦ Θρίξ.

Τριχοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κόπτω τὰς τρίχας τινός, ἢ 2) (ς) κόπτω εἰς τὰ τρία τι, (ὅθεν

‡Τριχοτομία (ἡ). ἡ εἰς τρία τομὴ (διαίρεσις).

†Τριχοτρώκτης, ου (ὁ). = Τριχοβρώς.

Τριχοῦ, ἐπίρ. Εἰς τρία μέρη.

Τρίχουλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλόθριξ, ἀγωρομάλλης.

Τριχουνιακὸς, ὰ, όν καὶ

Τρίχους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς χόας.

Τριχόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. [Θρίξ, φοιτάω]. ὁ ἀποκτήσας τρίχας. «Ἴουλος—,» Στρ., ὁ ἄρτι γενειάσκων.

Τριχοφυΐω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω ('Εβγάζω) τρίχας, μαλλιάζω.

Τριχοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (κάμνων) τρίχας.

Τριχοφυΐα (ἡ). φύτρωμα (αὔξησις) τριχῶν.

Τριχοφυλλὲς (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα εἶνε ψιλὰ 'σὰν τρίχες.

Τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ 'βγάλῃ (ν' ἀποκτήσῃ) τρίχας. «Ἀλωπεκίας τριχοῖ, «Ἀσκρ. 2) κάμνω τι λεπτὸν 'σὰν τρίχα ἢ περιβάλλω μὲ τρίχας. «Δίνου ἐστρεμμένου μία ἀρχὴ τριχοῦται, ὡς εἰώθασι παῖζειν οἱ σκυτορράπται, «Χειρουργ. Παλ.

‡Τριχρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρμτ.). Εἶμαι.

Τρίχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρεῖς (πρωτοβ.) χρόνους (τρεῖς βραχείας ἢ μίαν βραχ. καὶ μίαν μακρὰν ἢ τὸ ἀλόγιστον), Τρίμετρος.

Τριχρώματος καὶ Τρίχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χρωματισμένος μὲ) τρία χρώματα (Γαλλ.) tricolore.

Τρίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Τρίχρωμος.

Τριχῦφης (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ τρίχας ἢ ἀπὸ λεπτότατον (ὡς ἂν τρίχα) ὑφάδι, Τρίχαπτος.

Τριχώδης, ους (ὁ, ἡ). πλήρης τριχῶν, τριχωτός. 2) λεπτὸς 'σὰν τρίχα, τριχοειδὴς· (ἴν γέν.) ψιλός. «Φωνὴ—, «Μουσ.

Τρίχωμα (τὸ). τὸ ὅλον τῶν τριχῶν (τῆς κεφαλῆς), αἱ τρίχες, τὸ μαλλιὸ. «Τρίχωμα φέρειν, «Ἡρ., Ἀρχτ., = Κόμη.

Τριχωματίον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Τρίχωμα.

Τρίχωρος (ὁ, ἡ). διῃρημένος εἰς τρεῖς χώρας (κοιλότητας)· (βτν.) τρίλεβος.

Τριχῶς, ἐπίρ = Τριχῇ, κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρίχωσις (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ Τριχόω, τριχοφυΐα, μάλλιασμα. 2) = Τρίχωμα, κόμη, μαλλιὰ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τριχίασις (3).

Τριχωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τρίχας, μαλλιαρός.

†Τριψαργία (ἡ), (νλγ.). ἡ περὶ τὸ ἄργον χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Τρίψημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω (Καταγίβω) τὸν καιρὸν εἰς μάτην, χρονοτριβῶ, χασομερῶ.

Τρίψις, εως (ἡ). τὸ τρίβειν, τρίψιμον. 2) (συνκδχ.) τὸ διὰ τῆς τρίψεως προαγινόμενον εἰς τὴν ἀφὴν αἴσθημα. «Ἐς τρίψιν,» Ἱπ., εἰς τὴν ἀφήν. 3) (πλθ.) φαγητὰ καρυκευμένα, σάλτσαις, ὑποτρίμματα.

Τρίψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ψυχὰς (ζωάς).

Τριωβολαῖος καὶ

Τριωβολιαῖος (-ωβολιμαῖος), α, ον. Τριῶν ὀβολῶν ἀξίας.

Τριωβολοκριτήκιον (τὸ), Κωμ. τριῶν ὀβολῶν πραιτάκις, (Ἴσ. Τριωβολοκρισκιον).

Τριώβολον (τὸ) καὶ ‡Τριωβολὸς (ὁ). νόμισμα τριῶν ὀβολῶν· (περιληπτ.) οἱ τρεῖς ὀβολοὶ (ὁ ἡμερήσιος μισθὸς τῶν ἐν Ἀθ. δικαστῶν).

Τριωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.

Τριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία ὀνόματα.

Τριώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄνυχας· (Π.) ἀντὶ Τριγλώχιν.

‡Τριώπτης [τ. ὤψ], ου (ὁ), = Τριόφθαλμος.

‡Τριωπὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριώπης, (κυρ.) = Τριοπτὶς.

Τριώρορος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶπος) μὲ τρεῖς ὀρορὰς, τρίπατος.

Τρομερίστο, Π. Ἰων. ἀντὶ Τρομέεσθαι.

Τρομερὸς [τρομέω], ὰ, όν. Τρίμων (κυρ. ἀπὸ φόβον), τρομαγμένος· δειλὸς.

Τρομεύμενος, Π. Ἰων. ἀντὶ Τρομούμενος, μτχ. μτ. τοῦ

Τρομέω καὶ (μσ.)-έομαι, Π. ἀντὶ Τρέμω φόβοιμαι, τρομάζω. «Μηδὲ τρομείσατο θυμῷ «Ὅμ. (καὶ αἱ τ. ἄλλ. πραθ.). «Τὸν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι,» αὐτ. (ἢ ἁπαρ.) «Τεκεῖν τρομέω,» Ἡρ.

†Τρομηδὸς καὶ Τρομικὸς, ἡ, όν, = Τρομερὸς.

†Τρομοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπορεύω τρόμον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρέμος (ὁ), τὸ τρέμειν, τρεμοῦλα· (συνκδχ.) φίδυς μέγας, τριμάρα.

Τρομώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ τρέμων, τρεμουλιαστός· τρόμου ἔμπλεως, τρομαγμένος.

Τρόξυνον, ἴδε Τρώξανον.

Τροπαία (ἡ), (ἐνν. πνοή, ἢ αὖρα), ἡ πνέουσα ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηράν (ἀντιθ. τῷ Ἀπογαία). » Ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ (ἡ ἀνάκλασις ἢ παλίρροια) ἀπογαίας, « Ἀριστ. » Ὥσπερ τροπαίας τινὸς ἀμειβομένης, « Πλ. 2) Π. ἀντὶ Τροπῆ, μεταβολή. » Κακῶν—, « Αἰσχλ. 3) (κυρ.) θηλ. τοῦ Τροπαῖος.

‡Τροπαϊκὸν (ὁ), (ἐνν. νοῦμος), νόμισμα Ῥωμαϊκὸν τιμώμενον πέντε ἀσσαρίων ἔχον ἐγκεχαραγμένον τρόπαιον.

Τρόπαιον ᾗ (ἀρχ. Ἀττ. καὶ Ἰων.) Τροπαῖον (τὸ). μνημεῖον νίκης (τροπῆς τῶν ἐχθρῶν), (συνκδχ.) ἀντὶ Νίκη. « Ἱστάναι (ἢ) » Ἐγείρειν τρόπαιον ἀπὸ (ἢ) κατά τινος, « Ἀξ. « Καὶ τρόπαια βαρβάρων πολλὰ δὴ σὺν ὑμῖν στησάμενον, « Ξεν. (ᾗ κτητ.) « Διὸς τροπαῖον βρέτας στῆσαι, « Εὐρ., ἀφιερωμένον εἰς τὸν Τροπαῖον Δία. (συνκδχ.) « Τρόπαια καὶ μάχας λέγειν, « Δημ., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Τροπαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς τροπὴν (ἀποτροπὴν κτλ.), τροπῆς αἴτιος· ἀποτρόπαιος. » Ζεὺς (« Ἥρα, » Ποσειδῶν)—, « Ἀξ., οἱ ἀποτρέποντες τὰ δεινὰ ἢ, τρέποντες τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγήν, αἴτιοι νίκης. « Ἕκτορος ὄμμασι τρόπαιοι, « Εὐρ., φρικώδεις (ἀποτρόπαιοι) εἰς τὰ ὄμματα τοῦ. « Ἄνεμος—, « Πλ. — ‖. (οὐσ.) Τροπαῖα (ἐνν. αὖρα ἢ πνοή), ἴδε τὴν λέξ.

‡Τροπαιουχία (ἡ), (νλγ.) νίκη, τροπαιοφορία, [ἐκ τοῦ

Τροπαιοῦχος (ὁ, ἡ), = Τροπαιοφόρος. « Ζεὺς —, « Δ. Ἁλ., εἷς τὸν ὀπ. ἀφιεροῦντο τὰ τρόπαια, (Ἀτν.) feretrius.

Τροπαιοφορία (ἡ). τὸ φέρειν (κρατεῖν) εἷς σημεῖον νίκης τρόπαιον, [ἐκ τοῦ

Τροπαιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τρόπαιον, ἢ· ἐγείρων κατὰ τῶν ἐχθρῶν τρόπαια, νικητής, νικηφόρος.

‡Τροπαλίζω, Μ. ἰσω, Γλσ. ἀντὶ Τρέπω, (θθ.

‡Τροπαλισμός (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τροπή.

Τροπαλλίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ ‡ Τροπηλίς, δεμάτι (ἀκόρδων), πλεξίδα.

‡Τροπάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρωπάω.

Τροπή (ἡ), τὸ τρέπειν ἢ τρέπεσθαι, γύρισμα· ἐπιστροφή· (ἰδιαιτ.) φυγάδευσις ἢ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν, ἦττα, (Γαλλ.) déroute· (συνκδ. καὶ μτφρ.) μεταβολή, ἀλλοίωσις. » Ἡλίοιο τροπαί, « Ἡσ., Ὅμ., ἢ πρὸς δυσμὰς κλίσις, τὸ ἀπομεσημέριασμα, ἢ· (συνήθ.) ἢ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ τὸ ἀνάπαλιν ἐπανάκαμψις, (Γαλλ.) solstice, (ἀθ. μτγν.) « Θερινὴ ἢ Χειμερινὴ —, « Ἀξ. « Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς, « Πλ., ἄλλαξεν ὁ καιρὸς (ἢ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας). » Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος, « αὐτ. » Ἀνέμων τροπαί, « Ἀξ., (ἴδε Τροπαῖα). (καὶ συχν.) « Τροπὴν ποιεῖν (ἢ) ποιεῖσθαι τῶν πολεμίων, « Ξεν., Ἡρ., τρέπειν εἰς φυγήν. » Ἐπωλόλυξεν, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ, « Αἰσχλ. » Λέξεως—, « Ἑρμγ., ἢ διὰ τῶν λεγομένων τρόπων (μεταφορῶν) μεταβολή.

‡Τροπήϊον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ —Τραπήϊον, ληνός, πατητήριον.

‡Τροπηλίς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τροπαλλίς.

‡Τρόπηξ, ηκος (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τράπηξ.

Τροπίας [τρέπω], ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κομμένος, χαλασμένος, ξεθυμασμένος, (Γαλλ.) vin tourné, (παρβλ. Τραπητός).

Τροπίδιος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς τρόπιδος (τοῦ πλοίου). » Τροπίδιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ξύλον, « Φώτ., Πλδ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς κατασκευὴν τῆς τρόπιδος, (ἄλλ.) Ἐγκοίλιον.

(Τροπίζω), Μ. ἰσω. Βάλλω τρόπιν (καρίναν) εἰς τὸ πλοῖον, σκαρόνω· (εὔχρ. μόνον ὁ παθ. πρκ.) » Ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη, « Ἱππκρ. Ἔπςλ., καράβι μὲ καλὸν (γιερὸν) σκαρί.

Τροπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (χειμερ. ἢ θερ.) τροπὰς τοῦ ἡλίου. » Ἡμέραι τροπικαί, « Ἀρχιτ., αἱ περὶ τὰς τροπάς. » Σημεῖα τροπικά, « Ἀρχύμ., τὰ ζώδια μέχρι τῶν ὀπ. φθάνων ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ ὁ ἥλιος στρέφεται πάλιν ὀπίσω. 2) (ῥητ.) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λεγομένων τρόπων, μεταφορικός, ἀλληγορικός. » Λέξις—, « Δ. Ἁλ.

Τροπικῶς, ἐπίρ. Μὲ τροπικὰς (ἀλληγορικὰς) λέξεις, μεταφορικῶς.

Τρόπις [τρέπω], εως ἡ ἴσις (ἡ). τὸ κατώτατον μέρος (τὸ ὑποκάτωθεν μακρὸν ξύλον περὶ τὸ ὀπ. ἁρμόζονται αἱ πλευραί, ἡ [κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀτν.] καρίνα) τοῦ πλοίου· (μτφρ.) βάσις, θεμέλιον. » Τρόπεις τιθέναι, « Πλ., σκαρόνειν πλοῖα.

Τρόπιος, Ἰων. ἀντὶ τρόπιδος, γεν. τοῦ Τρόπις.

Τροπολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὁμιλῶ μὲ τρόπους (μὲ τροπικὰς λέξεις, ἀλληγορικῶς).

Τροπολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τροπικῶν λέξεων ἔκφρασις, ὕφος μεταφορικὸν· ἀλληγορία.

‡Τροπομάσθλης [τρόπος, μάσθλης], ητος (ὁ). ἄνθρωπος χαμερπὴς (αὐτελοὺς χαρακτῆρος), (ὁ Δκ. κατακρίνει τὴν λέξιν ὡς κακόζηλον).

Τρόπος (ὁ), [τρέπω]. (κυρ. κατὰ λέξ.) στροφή, διεύθυνσις (» Διώρυχες πολλαὶ καὶ παντοίους τρόπους ἔχουσαι, « Ἡρ.)· (συνήθ. μτγν.) εἶδος· ἰδίωμα· μέθοδος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἦθος, χαρακτήρ, διαγωγή, (κοιν.) φέρσιμον· (Γαλλ.) tournure; manière· (ἐνίοτε Π.) ἀποτροπή (ᾗ). (μυσ.) ἀκοπός, (παρβλ.) Νόμος· (ῥητ.) τροπολογία περὶ τὴν ἔκφρασιν, μεταφορὰ, ἀλληγορία. » Τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; « Σοφ., τὸ εἶδος, (κατὰ δὲ τὸν Σχλ.) τὸ πρὸς ἀποτροπὴν (ἀποφυγὴν) αὐτῆς μέσον; « Ἀνδριάντας εἰργασμένους τὸν ἀρχαῖον τρόπον, « Ἀρχιτ. » Χρηστὸς (« Πολέμιος) τοὺς τρόπους, « Ἀξ. (ᾗ ἐπὶ ἀμφ.) » Κεχώρισται δὲ οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι, « Ἡρ. » Ἐξ ἁπάντων (« Μετὰ ἀτόπου) τρόπου, « Μηδ' ἐξ ἑνὸς τρόπου, « (καὶ ἄλλ.) » Παντὶ τρόπῳ = Παντοιοτρόπως. « Τῶνδε τῶν τρόπων, = Τοιουτοτρόπως. « Τρόπον τινά, « Οὐδενὸς τρόπου, « = Κατ' οὐδένα τρόπον. « Πρὸς τρόπου (ἢ) » Κατὰ τρόπον, πρεσφόρως, ἁρμοδίως, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Ἀπὸ τρόπου (ἢ) τρόπων, « περὶ τὸ πρέπον, ἀτόπως, ἀναρμοστως. ‖· (μετγν.) » Ἐν τρόπῳ (ἢ) » Εἰς τρόπον (καὶ συχνότ. ἑλλ.) » Τρόπον, ἀντὶ Ὁμοιωματικοῦ, « ἐν εἴδει, (παρβλ. Δίκη).

Τροπὸς (ὁ), [τρέπω], Π. ἀντὶ Τροπωτήρ.

2) (μετγν.) ἀντὶ Τράπηξ.

‡Τροπωφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὑποφέρω (Οἰκονομῶ, Συμμορφοῦμαι μὲ) τοὺς τρόπους (τὰ ἰδιώματά) τινος, (ἴδε Τροφορέω).

Τροπόω-ῶ καὶ (μα.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ἰσω, -ουμαι. Τρέπω εἰς φυγήν, κατατροπόω.

2) δένω τὸ κωπὶ εἰς τὸν σκαλμὸν ἢ εἰς τοῦ τροποῦ (τοῦ τροπωτῆρος).

Τροπωτήρ (ὁ), [τροπός]. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶναι δεμένον τὸ κωπὶ εἰς τὸν σκαλμόν. 2) Π. (ὡς ἐπίθετ. μὲ γεν.) ἀντὶ Τροφωτήρ, αὐξητικός. » Φλεβῶν—, « Ἀθ., ἐντατικὸς τοῦ αἰδοίου, —Στυτικός.

‡Τρούλλιον (τὸ), [Ἀτ.]. μυστρίον, κοχλιάριον, (Γαλλ.) truelle.

Τροφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τροφαλίς [τρέφω], ίδος (ἡ). κεφάλι τυριοῦ, (κυρ.) μυζήθρα, χλωρτύρι· (ἰατρ.) πρωτόγαλα, κολόστρα.

Τροφεῖον (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα, = Θρέπτρον. 2) Π. μέσον πρὸς τροφήν (βιοτροφήν), = Θρεπτήριον. » Βίου τροφεῖα, Σοφ., τὰ πρὸς ζωάρκειαν (ζωοτροφίαν) ἐπιτήδεια.

Τροφεύς, έως (ὁ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τινά· (ἰδιαιτ.) ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς παιδός, (Γαλλ.) gouverneur, (ἀρχ. καλάς. ‖. (πλθ.) Τροφεῖς, « οἱ γονεῖς.

‡Τροφεύω, Μ. εὐσω. Τρέφω ἢ Ἀνατρέφω τινά (ὡς τροφεὺς ἢ τρόφος).

Τραφέω, Μ. ήσω, Π. Ἰων. (σπνιτ.) ἀντὶ Τρέφω.

Τροφή (ἡ). διατροφή· ἀνατροφή. 2) (συνκδχ.) θροφή· φαγητὸν καὶ ποτόν, ζωοτροφία. 3) Π. ἀντὶ Θρέμμα, ἀνάθρεμμα. » Ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Πομένων βοσκήματα, μηκάδων ἀρνῶν τροφεῖ, « Εὐρ.

Τρόφημα (τό), Ἰων. ἀντὶ Τροφῆ, ἐδέσματος (συγχ. τῷ Ῥόφημα).

Τροφίας, ου (ὁ). ὁ τρεφόμενος, σιτευτὸς (» Ἵππος (» Βοῦς)—, « Ἀρετ., Πλ., ὁ σιτευόμενος εἰς τὸν σταῦλον, (ἀντιθ. τῷ Φορβὰς ἢ Ἀγελαῖος).

Τροφιμαῖος, α, ον καὶ

Τρόφιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δίδων ἢ χορηγῶν ἀφθόνως τὰ πρὸς τροφὴν, τροφεῖα· θρεπτικός. « Γῆ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων, « Εὐρ., τροφ. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) ὁ οἰκοδεσπότης, (καὶ θηλ.) ἡ οἰκοδέσποινα (ὑπηρέτης). » Τρόφιμα, « τὰ πρὸς τροφὴν (ζωοτροφίαν) ἐπιτήδεια. 2) (πλ.) ὁ ὑπὸ τινος τρεφόμενος (ἀνατρεφόμενος), (Γαλλ.) nourrisson· (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός. ‖ (τὴν Σπάρτ.) » Τρόφιμοι, « οἱ Μόθακες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τροφιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τροφίμου (πράγμ.), τὸ θρεπτικόν.

Τρόφιος, α, ον, = Τρόφιμος.

Τρόφις, ιος (ὁ, ἡ), (τὸ οὐδ. Τρόφι), Ἰων. θρεμμένος, καλυθρεμμένος· (αὐ κθχ. ἐν γέν.) μέγας· (μὲ γεν. Π.) ἀντὶ Τροφίμος (τινος). « Δελφὶν Ποσειδῶνος τρόφις (ἀντὶ διορθ. τρόχις), « Ὀππ. « Ἐπεὰν γλαῶνες τρόφιες οἱ παῖδες, « Ἡρ., ἀφ' οὗ μεγαλώσουν. « Κῦμα τρόφι, « Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Τροφέν.

Τροφιώνιος, ος (ὁ, ἡ). τρόφις (παχὺς) τὸ εἶδος· (κυρ. ἐπὶ οὔρων) πηκτός, θολός, ἀφίνων καταπάτι.

Τροφοεις, εσσα, εν, Π. [τρέφω], χονδρός, εὐτραφής, (ἐν γέν.) μέγας. « Κύματα τροφοεντα, « Ὅμ.

Τροφοποιός (ὁ, ἡ), Π, ὁ τρέφων (κάμνων νὰ θραφῇ, νὰ παχύνῃ) τι. « Ὀρνίθων —, « Μαθ.

Τροφὸς (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τινὰ ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφήν τινος. «Τὸ τροφόν,« Πλατ., τὰ τρόφιμαν. || (οὐσ. ἀρσ.) = Τροφεύς· (Θηλ.) = Τιθήνη, βυζάστρα· (κατ' ἔκτ.) ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς, (Τακτ.,) τατά, (Γαλλ.) gouvernante.

2) (π.θ.) ἀντὶ Τρόφιμος.

†Τροφοφορέω-ῶ, Μ. ἤτω. Φέρω (Προμηθεὺς) τροφὴν εἴς τινα. « Ἑτροφοφόρησεν (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ἐτροποφόρησεν) αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, « Γρφ., [ἐκ τοῦ Τροφοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χορηγῶν, προμηθεύων) τροφὴν εἰς τινα, τροφεύς.

Τροφοῦσης, ος (ὁ, ἡ). θρεπτικός. 2) (ἀμφ.) ἀντὶ Τροφιώδης.

Τροχάδην, ἐπίρ. Τρέχοντας, τρεχάτα.

Τροχάζω [τρόχος], Μ. ἀσω. Τρέχω (κυρ. μὲ τὸ ἅλογον), περιπατῶ τρεχάτος. «Τὸ μὲν πρῶταν ταχέως ἠγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτροχάζον· τέλος δὲ οἱ μὲν ἱππεῖς ἠλαύνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον,« Ξεν.

Τροχαϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τροχαίων (ποδῶν) συγκείμενος.

Τροχαϊκῶς, ἐπίρ. Διὰ τροχαϊκοῦ μέτρου.

Τροχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόζων πρὸς τρόχον (τρίξιμον), ταχύς,=Τροχαλός. « Τροχαῖον (ἐνν. μέλος), « Σθ., τὸ τροχόν, τὸ (ἄλλ.) Ἐπίτροχον· (συνών.), « Τροχαῖος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ πούς). « Μέτρ., ὁ συγκείμενος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, (ἄλλ.) Χορεῖος.

Τροχαλεῖον (τὸ). Π. κύκλος· σφαῖρα.

Τροχαλία (ἡ). [τροχαλός]. μηχανὴ κυλίνδρου ἢ τῆς ὁπ. ἀνασύρονται βάρη, (κιν.) καροῦλι, μακαρᾶς.

†Τροχαλίζομαι, Μ. ἰσμαι, (νλγ.). Περιστρεφόμενος δίκην τροχοῦ ἀφυδονίζομαι.

Τροχαλιώδης, ος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τροχαλίας (μακαρᾶ).

Τροχαλὸς [τρόχος], ἡ, όν. Στρογγυλός, τροχοειδής· (συνών.) ταχύς, δρομαῖος· κυλίνδρος· (ἐπὶ γέροντος) κυρτός· (ἐπὶ ἵππου,) εὔστροφος. (Γαλλ.) coulant. «Λίθος —, « Αἰ., = Τρόχμαλος. || (οὐσ.) Τροχαλόν (τὸ), ὁ Γαλαξίας (κύκλος).

Τροχαλὸς (ὁ), = Τρόχμαλος.

Τροχαλὼν, ἐπίρ. = Τροχάδην.

Τροχαντὴρ (ὁ), [τρέχω]. τὸ περὶ τὴν πρύμνην μέρος τοῦ πλοίου ὅπου στρέφεται τὸ πηδάλιον. 2) ἡ περὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ κοκκάλου τοῦ μηροῦ στρογγύλη ἀπόφυσις. 3) εἶδος βασανιστικοῦ ὀργάνου (τροχοῦ).

Τροχάς, άδος (ἡ), εἶδος ἐμβάδος τῶν δρομέων, (ἄλλ.) Ἐνδρομίς.

Τρόχασμα (τὸ), (νλγ.). ἀμάξι ταχυκίνητον.

Τροχάω-ῶ [τρόχος], Μ. άσω, Π.=Τροχάζω, (ἰδιαιτ.) περιδινοῦμαι ὡς ἂν τροχός, περιστρέφομαι· (συνών.) εἶμαι στρογγυλὸς (τροχοειδής).

†Τροχεῖος, ἡ, όν, Ἰων. ἀμφ. ἀντὶ= Τροχερὸς, ὁ, όν. Στρογγυλὸς ἢ ταχυκίνητος ὡς ἂν τροχός, εὐδίνητος, εὔτροφος. « Ῥυθμὸς —, « Ἀρστ., (Γαλλ.) coulant.

†Τροχὴ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τρόχος, δρόμος, τρέξιμον.

Τροχηλασία (ἡ). ἡ τῶν τροχῶν ἢ ἐν εἴδει τροχοῦ κίνησις (κυκλοφορία). 2) = Ἁρματηλασία, [ἐκ τοῦ

Τροχηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης, = Ἁρματηλατῶ. 2) (μτθτ.) βασανίζω διὰ ἢ ὡς διὰ τοῦ τροχοῦ = Οἰστρηλατῶ, καταδιώκω. « Δεινὰί δέ Κῆρες, μητέρα κτείναντα σήν, τροχηλατήσουσ' ἐμμανὴ πλανώμενον,« Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Τροχηλάτης, ου (ὁ), Π. [τροχὸς, ἐλαύνω], = Ἁρματηλάτης.

Τροχήλατος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ τροχοῦ κινούμενος (« Ἅρμα —, «) ἢ συρόμενος (« Ἕκτορας νεκρὸς —, «) ἢ κατασκευαζόμενος. « Λύχνος (« Λοπὰς) —, « Ἀρχφ., (Ξέναρχ. παρ') Ἀθ., ὁ κεράμειος.

†Τροχηλία (ἡ), = Τροχαλία.

Τροχιὰ (ἡ). τὸ κατὰ γῆς μένον σημάδι τοῦ διαβαίνοντος τροχοῦ. « Ἁμάξης —, « Νίκ., = Ἁρματοτροχιά. 2) ὁ γῦρος (ἡ περιφέρεια) τοῦ τροχοῦ (ἐν γέν.) ὁ τροχός. « Ἄξονι καὶ τροχιῇ, « Ἐπιγρ. 3) (ἀστρον.) ἡ γραμμὴ τῆς κυκλοφορίας πλανήτου.

Τροχίας, ου (ὁ), (χαλκὸς) ὁ χυτὸς, ἀπ' ἐναντ. τοῦ Τυπίας.

†Τροχίασμα (τὸ). ἡ συναρμογὴ (τὸ σύνολον) τῶν τροχῶν μηχανῆς, (Γαλλ.) rouage, (ὁ Συνών. διορθ. Τρόχισμα, ὡς ἐκ τοῦ

Τροχίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω μὲ τροχούς. « Ἄξονες τετροχισμένοι. « Μαθημ. Παλ. 2) περιστρέφω ἐπὶ τοῦ τριχοῦ, =Τροχηλατῶ· βασανίζω. « Τροχιζόμενον ἢ δυστυχίαις μεγάλαις περιπίπτοντα, « Ἀρστ. 3) (ἀμτθτ.) κινοῦμαι (περιστρέφομαι) ὡς ἂν τροχός, = Τροχάζω, (Ἀριστ. Προβλ. ΚΙ", 39).

Τροχιλία (ἡ) καὶ Τροχίλια (τὰ), = Τροχαλία.

Τροχίλος ἢ Τροχῖλος (ὁ), εἶδος μικροῦ (τρωγλοδυτικοῦ) πτηνοῦ, τρυποφράκτης, (Γαλλ.) roitelet. « Ὁ δὲ τροχίλος καλεῖται πρόσθυς καὶ βασιλεύς, « Ἀριστ., (παρδλ.) Κυνηγός. 2) Ἄλλο εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου (τὸ ὁπ. καθαρίζει τοὺς ὀδόντας τῶν κροκοδείλων ἀπὸ τὰς βδέλλας), (ἄλλ.) Κλαβαρορυγχος. 3) (ἀρχιτεκτ.) μέρος τι τοῦ στιλοβάτου, (Γαλλ.) gaccile.

†Τρόχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τροχός.

Τροχιὸς, ὰ, όν, Π. = Τροχερὸς, τροχοειδὴς, στρογγυλὸς· (συνών.) = Τροχαλὸς, εὐκίνητος.

Τροχίς, ίος (ἡ), Π. = Δρομεὺς, ὑπηρέτης ταχυδρόμος, ἄγγελος· (ἐπιθ.) ὀγλίγωρος, δοκνὸς, ταχυκίνητος.

Τροχίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τροχίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τροχὸς, τροχοῦλι. = Τιμβλίον, ἀφαιρίδιον· (ἰατρ.) χάπι, καταπότιον.

Τρόχμαλος (ὁ), [τρόχαλος]. λίθος (τοῦ ποτ. ἢ τῆς θαλ.) στρογγυλὸς, χαλίκι. || (πλθ. καθ' ἑτερογέν.) «Τρόχμαλα (τὰ), Π., τεῖχος χωρὶς λάσπην, πετραλιὰ, ξερολιθιά.

Τροχοδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω (καὶ πθ. Περιστρέφομαι) δίκην τροχοῦ, Περιδινοῦμαι, (παρδλ.) Στρεφεδινέω.

Τροχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) τροχοῦ, στρογγυλὸς, κυκλοτερής.

†Τροχοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει τροχοῦ, κυκλοτερῶς.

Τροχόεις, εσσα, εν, Π. στρογγυλὸς ἢ περιστρεφόμενος ὡς ἂν τροχός.

Τροχοκουρὶς, άδος (ὁ, ἡ) ⚳

Τροχοκουρὶς, ίδος (ἡ). κουρευμένος τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς περιτροχαλα.

Τροχοπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Κάμνω ὡς θαυματοποιὸς διάφορα παιγνίδια) διά τινος τροχοῦ.

Τροχοπέδη (ἡ), [τ. πέδη]. τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁπ. σταματοῦν τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης εἰς τοὺς κατηφορικοὺς τόπους, (ἄλλ.) Ἐπιχλεύς.

Τροχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τροχοὺς ὡς=

Τροχοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τροχούς.

Τροχὸς (ὁ). ἡ (Ἰταλ.) ῥόδα τῆς ἁμάξης ⚳ πᾶν ὅτι ὁμοιάζει μὲ αὐτὴν, (π. χ.) στεφάνι, κρικέλι· τροχοῦλι· (ἐν γέν.) κύκλος· Ἑλιγμα· περίδολος· (ἰδιαιτ.) κρίκος ἀπὸ μέταλλον μὲ τὸ ὁπ. ἔπαιζον οἱ παῖδες τὴν κρικηλασίαν· βασανιστικόν τι ὄργανον πρὸς τιμωρίαν τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων. « Ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, « Ὅμ. « Τροχὸς κεραμεικὸς, « Ἀριστ. « Ἡλίου —, « αὐτ., ὁ δίσκος. « Κηρύου (« Στέατος) —, « Ὅμ., τροχοῦλι. « Στρεβλοῦσθαι (« Ἑλκεσθαι, « Κατατείνεσθαι) ἐπὶ τροχοῦ, « Ἀριστ. « Τροχοὶ γῆς. « Πλάτ., ξέρας χερβονησίζουσαι οἱ ὁπ. φαίνονται ὅταν ἀποσύρεται ἡ θάλασσα. « Τροχοὶ θαλάσσης, « Πλ., ῥύγματα περιφερῆ (εἰς εἶδος λίμνης) μὲ θάλασσαν νερόν. « Κυκλώπειος τροχὸς. « Σοφ., περίδολος τείχους, (ἄλλ.) Τρόχωμα, [συγγ. τῷ

Τρόχος (ὁ), = Τρόχις, δρομεύς. 2) εἶδος ζώου, (Γαλλ.) biaireau. 3) (συνθ.) δρόμος (τρέξιμον) ὄνου, ἵππου, κυκλοφορία, « Πλίου —, « Σαφ., κυκλικὴ περίοδος. « Ἀλλ' οἷόν παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι,« Εὐρ.

Τροχὸν, Ἰων. ἀντὶ Τροχῶν, μτχ. τοῦ Τροχάω.

Τροχοῦδης, ος (ὁ, ἡ). τροχῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, στρογγυλὸς, κυκλοτερής.

Τρόχωμα (τὸ), ἴδε Τροχὸς (εἰς τὸ τέλος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρυβλίον (τὸ). πιάτον, ταλλίρι· σαυκί, γαβάθα.

ϛΤρυγαβόλιον (τὸ), = Τρυγηβόλιον.

Τρυγάω-ῶ [τρύγη], Μ. ήσω. Συνάζω (καρπούς, ἄνθη κτλ. κυρ. δὲ σταφύλια)· (μτφορ.) ἀργυραλογῶ τινα, (κοιν.) τὸν τρυγῶ.

ϛΤρύγγας [ὄνμτπ.], ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ παρυδατίου, (ἴσ. ὁ εἰς τὴν Πελοπόνν.) τουρλουλὴς.

†Τρυγερὸς, ά, όν. Πλήρης τρυγὸς, ἁλαγάριστος, θυλός.

†Τρυγητὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρυγητός.

†Τρυγίαω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Τρύγω.

Τρύγη (ἡ), [†τρύγω]. (κυρ. καὶ Π.) ξηρότης, ξηρασία· (συνκθ.) ὡρίμασις· (συνήθ.) τρύγημα (ἐν γεν. καρπῶν καὶ ἰδιαιτ. σταφυλίων).

†Τρυγηβόλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ (τρυγηθέντα) ξηρὰ πωρικά.

Τρυγήσιμος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ τρύγημα, ὥριμος.

ϛΤρυγησις, εως (ἡ), τὸ τρυγᾶν, τρύγημα.

Τρυγητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τρυγητής.

Τρυγητήριαν (τὸ). ὁ ληνὸς, τὸ πατητήριον (τῶν τρυγηθέντων σταφυλιῶν).

Τρυγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρυγῶν (κυρ. σταφύλια).

Τρυγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρυγᾶν, τρυγητοῦ ἴδιος.

Τρυγητὶς (ὁ), = Τρύγησις, τρύγημα· (συνκθ.) τὰ τρυγώμενα σταφύλια. 2) ὁ καιρὸς τοῦ τρυγήματος, τὸ τρύγος, (εἰς αὐτὴν τὴν σημασ· γράφουν τινὲς πρωπαροξ. Τρύγητος).

Τρυγήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Τρυγητήρ.

Τρυγηφάγος (ὁ, ἡ), Π. [τρύξ, τρύγω]. ὁ τρώγων (βλάπτων) τὰ σταφύλια (καὶ ἐν γέν. τοὺς καρποὺς, τὰ πωρικὰ, τὰ γεννήματα), σιτοφάγος κτλ.

†Τρυγηφάνιον (τὸ) καὶ

Τρυγηφάνιος (ὁ). ὁ (ἄλλ.) Στεμφυλίτης (οἶνος), (κοιν.) λάγγερας.

†Τρυγηφόρος (ὁ, ἡ), Π. [τρύξ, φέρω]. ὁ φέρων (παράγων) ζαφυλάς, οἰνοφόρος, (ἐν γέν.) καρποφόρος.

ϛΤρυγία (ἡ). ἀμφ. ἀντὶ Τρύξ.

Τρυγίας, ου (ὁ). (οἶνος) πλήρης τρυγὸς, θολὸς, καταπάτι.

Τρυγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τρυγός. « Χορὸς —, « Ἀρατφ., (Κωμ.) ἀντὶ Τρυγηδικός.

Τρύγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τρύγα (καταπάτι) οἴνου.

ϛΤρύγις (ἡ), = Τράγος, χόνδρος (ἀπὸ ὀλύρας).

ϛΤρυγλητήριον (τὸ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. (τρυπάνου), (ἄλλ.) Ἀβάπτιζον, (ἴσ. Τρωγλητήριον).

Τρυγοζαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. ἄθλιος (κακοδαίμων) τρυγηδός.

Τρυγοδ(φι)σις [τρύξ, διφάω], εως (ἡ), εἶδ. παιδιᾶς ὅπου σκολίζει τις μὲ τὰ χεῖλη εἰς ἄγγειον γεμάτων μὲ καταπάτι τοῦ κρασιοῦ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ ἐβγάλῃ τὸ ἐπὶ τούτῳ ῥηγμένον πρᾶγμα (νομισμα, δακτυλίδι κτλ.).

Τρυγοιπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σουρόνω (Λαγαρίζω) τὸ κρασὶ περνῶντάς το ἀπὸ τὸν τρύγοιπον.

Τρύγοιπος (ὁ), [τρύξ, ἵπος] ἠθμὸς (ζμαγγατῆρι) διὰ τοῦ ὁπ. ἐλαγάριζαν τὸν οἶνον.

ϛΤρυγονάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τρηδονάω.

Τρυγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρυγὼν, τρυγονάκι.

Τρυγόνιος, α, ον. Ὁ τῆς τρυγόνος. || (οὐσ.) Τρυγόνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Περιστερεών.

†Τρύγος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τρυγητός.

Τρυγόωεν, Π. ἀντὶ Τρυγῶεν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Τρυγάω.

†(Τρύγω), Μ. τρύξω· (ἄχρ. θεμ. τοῦ Τρύγω καὶ συγγ. τῷ) Φρύγω, ξηραίνω, (ὄθ. ὁ ἀόρ. ϐ') Ἔτρυγεν, ἐξήρανθη.

Τρυγωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἡ Παραστήνω κωμῳδίας (ὡς τρυγῳδός).

Τρυγώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος τρύγα (καταπάτι).

Τρυγῳδία (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Κωμῳδία.

Τρυγῳδικὸς, ἡ, όν, Κωμ. ἀντὶ Κωμικός.

Τρυγῳδὸς (ὁ), [τρίξ, ᾠδή]. (κατ' ἀρχ.) ὁ κωμῳδὸς (ἢ διότι παρίστανεν ἐν καιρῷ τοῦ τρύγους, ἢ διότι ἀλείφετο μὲ τρύγα [καταπάτι οἴνου] ἢ διότι ἐλάμβανεν εἰς ἀνταμοιβὴν τρύγα [οἶνον]) (κατὰ Κωμ. παρῳδ. μόνον) ἀντὶ Τραγῳδός

Τρυγὼν, όνος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (περιζερᾶς), (κοιν.) τρυγόνι. 2) εἶδος ἰχθ. (βάτου) μὲ φαρμακερὸν (ϛ) ἀγκάθι εἰς τὴν οὐρὰν, [ἐκ τοῦ

Τρύζω [ὀνμτπ.], Μ. τρύξω Κάμνω ποιόν τινα ἦχον, φωνάζω 'σὰν τὸ τρυγόνι, γογγύζω, μουρμουρίζω· γουργουρίζω. « Τὸ Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ Τρυγὼν, τραχυφωνώτερόν ἐστι τοῦ Τρίζειν, « Εὐς.

†Τρυήλα, ης (ἡ) ϗ

†Τρυήλης, ου (ὁ) ϗ

†Τρυήλις, ιδος (ἡ), [Λτν.]. κουτάλα ἢ κόπανας (τοῦ μαγειριοῦ), (ἄλλ.) Τορύνη, (ὄθ. τὸ Γαλλ.) truelle.

†Τρυλλίζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Τρύζω], Μ. (σω. Φωνάζω 'σὰν τὸ ὀρτύκι· (μουσ.) = Θρυλλίζω.

Τρῦμα (τὸ), = Τρῦμη, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρῆμα).

Τρυμαλιὰ (ἡ), Π. ἀντὶ Τρύμη, τρύπα.

Τρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῦμα.

Τρύμη (ἡ), [τρύω]. τρύπα.

Τρὺξ [†τρύγω], τρυγὸς (ἡ). τὸ καταπάτι (κυρ.) τοῦ κρασιοῦ, ἡμιούργα (τοῦ 'λαδιοῦ), ἡ σκωρία (τῶν μετάλλων), κτλ. « Τρὺξ οἴνου ὀπτὴ ἢ πεφρυγμένη, « Ἰατρ., τὸ (Ἰταλ.) κρεμοτάρταρον. 2) ὁ ἄβρεστος (ἀγίνωτος) ἀκόμην οἶνος, ὁ ἀκατακάθιστος μοῦστος. 3) Π. Σταφυλή.

†Τρύος [†τρύω = τρύχω], εος-ους (τὸ), Π. πόνος, μόχθος· ἀπαναιμωμός, ταλαιπωρία.

†Τρύπα (ἡ), [τρύω], = Ὀπὴ, τρῦμη.

Τρυπαλώπηξ, ώπεκος (ὁ), Κωμ. ὁ τρυπόνων (χωνόμενος) 'σὰν τὴν ἀλωποῦ παντοῦ, πανοῦργος, πολύτροπος.

Τρυπάνη (ἡ), = Τρύπανον.

†Τρυπανία (ἡ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. γλέφουν τὸ τρυπάνι.

Τρυπανίζω, Μ. ίσω. Τρυπῶ μὲ τὸ τρυπάνι.

Τρυπάνιον (τὸ). τρυπανάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Τρύπανον (τὸ), τὸ γνωστὸν τεκτον. ἐργαλ., τρυπάνι, ἀρίδα. 2) τὸ περὶ τὸν ἀτροφέα τοῦ πυρείου στρεφόμενον ξύλον πρὸς ἄναμμα πυρός. 3) εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. πρὸς τρύπησιν τοῦ περινέου. 4) Κωμ. = Τρυπαλώπηξ.

Τρυπανοῦχος (ὁ), [τ. ἔχω]. ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου.

Τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (ἄνοιγμα) τρύπαν· (ἐπὶ ἀσελγ. ἐνν.) ἀντὶ Περαίνω.

†Τρύπη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τρύπα.

Τρύπημα (τὸ). τὸ τρυπημένον μέρος, τρύπα.

Τρύπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ τρυπᾶν, τρύπημα.

Τρυπητὴρ (ὁ). ἀγγεῖον τρυπητόν, τρυπητήρι.

Τρυπητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρυπῶν.

Τρυσάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [†τρύω, ἀνήρ]. ὁ κατατρύχων (καταπονῶν) ἄνθρωπον. « Λύδα —, « Σοφ., κανόνα εἴκτον, γοερά.

Τρυσίβιος (ὁ, ἡ), Π. [†τρύω, βίος]. ὁ ζῶν ἢ κάμνων νὰ ζῇ τις ταλαιπωρον βίον.

Τρυσίππιον (τὸ), [†τρύω, ἵππος]. εἶδ ἐγκαύσεως ἐπιβαλλόμενον σημείου (γραμμῆς) εἰς τὴν γνάθον τῶν ἀχρήστων ἀλόγων πρὸς δημοσ. ὑπηρεσίαν ἵππων.

Τρῦσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Τρύχω, ἀνακλησις, τυραννία, ταλαιπωρία.

Τρυσμὸς (ὁ), τὸ τρύζειν, γογγυσμὸς, μούρμουρισμα.

†Τρυσσὸς [†τρύω], ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Τρυφερὸς, εὔθρυπτος, ἀξύνατος.

Τρυτανεύω, Μ. εύσω. Ζυγίζω, [ἐκ τοῦ

Τρυτάνη (ἡ), [ῑ̆]. (κυρ.) τὸ γλωσσάκι τῆς ζυγαριᾶς, (ἐν γέν.) ἡ ζυγαριά.

†Τρυτανοδόκη καὶ (κατὰ συγγ.) τρυτοδόκη (ἡ). ἡ θήκη τῆς τρυτάνης τῆς ζυγαριᾶς.

Τρυφάλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Τριφάλεια, πυρικεφαλαία μὲ τρεῖς φάλους, (πρβλ. Τετραφάλαρος), (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ †Τρύω) ἡ ἔχουσα τρύπαν πρὸς ἐναρμογὴν τοῦ λόφου.

†Τρυφάλη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τρυφάλεια.

†Τρυφαλὶς, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τροφαλίς.

Τρύφας, ακος (ὁ). τρυφηλὸς, φιλήδονος.

Τρυχάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ μὲ τρυφὴν (μὲ πολυτέλειαν)· ἡδυπαθῶ· (μὲ δόσ.) μεταχειρίζομαι ἐπίδειξιν εἴς τι, ἢ· (μὲ γεν.) ἀπολαμβάνω τι κατὰ κόρον (ϛ)· (συγγ. τοῦ κθχ.) = Ἐντρυφῶ, ἐνυβρίζω.

Τρυχεραίνομαι, Μ. ανοῦμαι, ἢ ανθρίσκομαι. Κάμνω τὸν τρυφερὸν (τὸν δύσκολον), ὁμιλῶ (περιπατῶ κτλ.) μὲ τακτικὰ σίσματα.

Τρυφεραμπέχονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν τρυφερὰ (μαλακὰ, πολυτελῆ) φορέματα, ντυμένος μὲ τρυφηλότητα.

†Τρυφερεύομαι, Μ. εύσομαι, Γλσ. ἀντὶ Τρυφερεύνομαι.

Τρυφερεία (ἡ), απν. ἀντὶ Τρυφερότης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρυφερόθριος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν τρυφερὸν (τρυφηλὸν) βίον, ἀβρόβιαιτος.
τρυφεροπάρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὰς παρειάς. « Τὴν γηράσκουσαν τὴν ἐκτυπιδωθεῖσαν τρυφεροπάρειον εἰργάσατο κορίσκην. » Κ. Μανασσ.
τρυφερός [τρυφή], ά, όν. (κυρ.) Εὔθρυπτος· (ἐπιμ.) ἁπαλός, (Γαλλ.) tendre, délicat· (ἐπὶ ἀνθρ.) τρυφηλός, ἀβρόβιαιτος· (συνεκδ.) μαλθακός, ἀνίσχυρος, ἄτονος. « Πόλις ἐν τύχαις ἀδουλήτοις γινομένη, ψοφοδεὴς καὶ τρυφερὸν ἔστι δι' ἀσθένειαν ἀνέχεσθαι παρρησίας. » Πλ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τρυφερόν, ἐπίρρ. ἀντὶ Τρυφερῶς.
τρυφερόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὰν σάρκα (ἁπαλὸν κρέας).
τρυφεροστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (τρυφερὸν) στήμονα, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀβροστήμων).
τρυφερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρυφεροῦ, ἀβρότης, ἁπαλότης, (Ἰταλ.) delicatezza· (συνεκδ.) μαλθακότης.
τρυφερόχρως, ωτος ἡ ὠτος καὶ τρυφερόχροος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὸν (ἁπαλὸν) δέρμα.
τρυφερώδης, εος (ὁ, ἡ). τρυφερὸς (τρυφηλὸς) τὸ εἶδος, ἐπιρρεπὴς εἰς τρυφηλότητα.
τρυφερωδῶς, ἐπίρ. Τρυφερῶς πως.
τρυφερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρυφερότητα (δελικατέσσαν), ἡδονικῶς.
τρυφή (ἡ), [ῥύπτω]. ἀβρότης, δελικατέσσα· ἡδυπάθεια· σκιατραφία, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία. « Ὕβρει καὶ τρυφῇ τετυπωμένων τῷ πόδε. » Πλ.
τρυφηλός, ή, όν. = Τρυφερός.
τρυφηλότης (ἡ), = Τρυφερότης.
τρύφημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς τρυφῆς (τῆς ἡδονῆς, τῆς εὐχαριστήσεως) τινος, ἐντρύφημα.
τρυφητής, οῦ καὶ ; Τρυφητίας, ου (ὁ). ὁ τρυφῶν, τρυφηλός, τρυφητικός.
τρυφητεύω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἀγαπῶ τὰς τρυφητίας· εἶμαι τρυφηλός (τρυφητίας).
τρυφητικός, ή, όν. Ἔκδυτος ἡ Ἐπιῤῥέουσα εἰς τὴν τρυφήν.
τρυφοκαλάσιρις [τρυφὴ, καλάσιρις], εως (ἡ), εἶδος λεπτοῦ (πολυτελοῦς) γυναικ. ἐνδύματος.
τρῦφος, εος-ους (τό). = Θρύμμα, κομμάτι· (ἰδιωτ.) κλάσμα ἄρτου.
τρυφηλός, ή, όν καὶ τρυφηρός, ά, όν, Π. [τρῦχος]. ῥακώδης, κουρελλιασμένος· (μτνμ.) ἐῤῥυπιδωμένος. « Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἰμένα χρὼς πέπλων λακίσματα. » Εὐρ.
τρυχινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τρύχη (ῥάκια), κουρελλιασμένος.
τρύχιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τρῦχος, ῥάκιον.
τρύχνη (ἡ) καὶ τρύχνος (ὁ), Π. ἀντὶ Στρύχνος.
τρῦχος [τρύχω], εος-ους (τό). φόρεμα παλαιὸν (τετριμμένον), κουρέλλι, παλαιόπανον, παλῤῥόμυχον. 2) = Τρῦσις(ις).
τρυχόω-ῶ, Μ. ώσω (εὔχρ. κυρ. ὁ πθ. πρκ. τετρύχωμαι), = τῷ
τρύω [† τρύω], Μ. τρύξω καὶ (εὐχρηστ. λογογρ.) τρύσω (ἀόρ. Ἔτρυσα ἡ ἔτρυσ. πθ. πρκ. Τέτρυμαι). Φθείρω (τρίβων), κατατρίβω· (συνεκδ.) καταδαπανῶ, καταναλίσκω· (μτνμ.) ἐνοχλῶ· παλαιπωρῶ· ἐξασθενῶ, καταπονῶ, Κατατρύχω. « Τρύχειν στρατείαις τὴν τε πόλιν καὶ τοὺς ξυμμάχους. » Ξεν. (καὶ πθ.) « Διαμῷ τρυχόμεθα. » Οὐ. Κ. « Τρύχοντας, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ. » Θγν. « Τῶν σφόδρα τετρυμένων. » Πλάτ.
Τρύχωσις, εως (ἡ), = Τρῦσις.
(Τρώ), Μ. τρύσω, ἄχρ. θέμ. τοῦ Τρύχω, Τρίβω, Τρώγω, Τρῦω κτλ., [συγγ. τῷ Τείρω, Τιτράω].
Τραγάλιον (τό), = Τραικτόν· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Τραγάλια, τὰ ξηρὰ ὀπωρικὰ, τὰ (ἄλλ.) Τραγήματα, (οὐθ. τὸ κοιν.) Ὀραγάλια.
Τρώγλη (ἡ), [τρώγω]. τρύπα.
Τρωγλίτης, ου (ὁ) καὶ Τρωγλῖτις, ιδος (ἡ), = Τρωγλοδύτης, τρωγλοδίαιτος. ‖. (ἰδιαιτ. ἀρσ.) εἶδος πνηνοῦ (χελιδόνας), πετροχελίδονον· (θηλ.) εἶδος ἁρμάτος (σμύρνας).
Τρωγλοδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χώνομαι εἰς τὰς τρύπας, τρυπόνω, ζῶ ὡς =
Τρωγλοδύτης [τρώγλη, δύνω], ου (ὁ). ὁ ζῶν (κατοικῶν) μέσα εἰς τρύπας. 2) (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ, (Ἄλλ.) Τροχίλος, (κοιν.) τρυποφράκτης.
Τρωγλοδυτικός, ή, όν. Ὁ ζῶν εἰς τρύπας (ὡς τρωγλοδύτης), τρωγλοδύτου ἴδιος. « Τῶν ζώων τὰ μὲν τρωγλοδυτικά, οἷον ὄφις· τὰ δὲ ὑπέργεια, οἷον ἵππος. » Ἀρστ. « Βίος—, » Αξ., ὁ τῶν Τρωγλοδυτῶν. « Σμύρνα—, » Δσκρ., ἡ φερομένη ἀπὸ ἢ γινομένη εἰς τὸν τόπον τῶν Τρωγλοδυτῶν (τῆς Ἀραβίας).
Τρωγλοδυτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τρωγλοδυτῶν.
Τρωγλοδῦτις, ιδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Τρωγλοδύτης. ‖. (οὐσ. ἐνν. αμύρνα) ἡ Τρωγλαδυτικὴ, (ἄλλ.) Τρωγλῖτις.
Τρωγλοδυτος (ὁ, ἡ), = Τρωγλοδύτης.
Τρωγλοδύω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Τρωγλοδυτέω.
Τρώγω [† τρύω], Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Ἔτραγον), = Ἐσθίω (κυρ. ξηρὸν ἢ τραγανίζον τι)· τρώγω ἐν εἴδει τραγήματος. « Τοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν (ὠμοὺς δηλ.) οὔτε ἑψοντες πατέονται, » Ἡρ. « Οὐ σῦκα ἔχουσι τρώγειν, » αὐτ. « Τρώγεται δὲ καὶ ἁπαλὰ ταῦτα (τὰ ἐν τῷ λωτῷ τρωκτὰ) καὶ οὖα, » αὐτ. « Τὸ δὲ κρόμμυον καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον τρώξομεθα, » Ξεν.
† Τρωκταίζω, Μ. ίσω, Γλσ. Πανουργεύομαι, δολιεύομαι, ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ
Τρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων (καταστρώγων), φαγᾶς, λαίμαργος· (μτφρ.) ἅρπαξ, πλεονέπτης, αἰσχροκερδὴς, φιλοχρήματος, (κοιν.) τρώγων τὸ ξένον δίκαιον. « Τρώκταις χερσὶν, » Ἐπγρ., πλεονεκτικαῖς. ‖. (οὖσ.) εἶδος ἐγθ. θαλασσ., (ἄλλ.) Ἀμία· (μτγν.) ἡ πέστροφα, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) truite.
Τρωκτὸς, ή, όν. Ὁ τρωγόμενος (κυρ. ὠμὸς ἢ ἐν εἴδει τραγήματος). ‖. (πλθ.) Τρωκτά, » τὰ (ἄλλ.) Τραγάλια.
Τρῶμα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Τρῶμη.
Τρῶμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τραῦμα.
Τρωματίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Τραυματίζω.
Τρωματίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τραυματίας.
Τρωμάτιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τραυμάτιον.
Τρωμη (ἡ), Π. ἀντὶ Τραῦμα, πληγή.
Τρώς, τρωγὸς (ὁ), = Τρώκτης· (ἰδιαιτ.) ὁ πατεριῶντων τὰ ὄσπρια (κτλ.) ακόλαξις, σώρακας, (ὀθ.
Τρωξαλλὶς, ίδος (ἡ). ἡ κατατρώγουσα τὰ λάχανα (κτλ.) κάμπη, (κοιν.) ψαλίδα.
Τρώξανον (τὸ). τὸ ἀποπίπτον ἀπὸ τῆς φάτνης τῶν ζώων ξηροχόρτου, (ἐν γεν.) φρύγανον, (Ἰσ. Τραύξανον ὡς ἐκ τοῦ Θραύω). (εἰς Διξ. ἀνέκδ. εὕρηται) « Τρόξυνον (ὅπου ἴσ. γραπτ. Τρώξανον), τὰ ἀγριομάρουλον, » Boisson. Not. et Extr.
Τρώξιμος (ὁ, ἡ), = Τρωκτὸς, ἐδώδιμος· ‖. ῥιμος.
Τρῶξις, εως (ἡ), τὸ τρώγειν, βοκάνισμα (κυρ. τρωγαλίων).
Τρωοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς (ἀφανιστὴς) τῶν Τρώων. « Δόρυ—, » Ἐπγρ.
Τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Τρέπω (ᾠ μσ) Τρέπομαι, ατρέφομαι, γυρίζω κτλ. « Πρὸς πόλιν τρωπῶντο, » Ὀδ. Ω. (καὶ ἀπαρ.) « Τρωπᾶσκετο φεύγειν, » Ἰλ. Α.
Τρῶσις, εως (ἡ), τὸ τιτρώσκειν ἢ τιτρώσκεσθαι, πλήγωμα· πληγὴ, τραῦμα.
† Τρώσκομαι, Γλσ. ἀντὶ Ἐκτιτρώσκω.
Τρωσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τρῶσις, πλήγωμα· (Ἰατρ.) ἀντὶ Ἔκτρωσις, ἀποβολισις.
Τρώσω, μέλλ. τοῦ Τιτρώσκω.
Τρωτὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος τρωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς τρώσεως (πληγώματος).
† Τρῶυμα (καὶ ἀχρ. Τρώμα), ατος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τρῶμα = Τραῦμα.
Τρωχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Τρέχω.
Τρώω, Π. (σπν.) ἀντὶ Τιτρώσκω.
Τὺ, Δ. ἀντὶ Σύ. 2) (ἐγκλιτ.) αἰτ. ἀντὶ Σέ.
Τύβαρις [Σύβαρις], ιος (ὁ), Δ. εἶδος ταρσῆς, ἰχειδάτα σέλινα.
Τυγχάνω [τεύχω], Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ἔτυχον, παρκ. Τετύγηκα καὶ Ἰων. Τέτευχα, ὀθ. μτγν. Τέτυχα). Εὑρίσκω καὶ (ἀμτβτ.) Εὑρίσκομαι (Συμβαίνω, Γίνομαι) κατὰ τύχην, τυχαίνει νὰ εὕρω (νὰ πράξω) ἢ νὰ εὑρεθῶ (νὰ ἀκολουθήσω), τυχαίνω, λαχαίνω· (ἐνίοτε) συναντῶ (συναπαντῶ) κατὰ τύχην· (μτνμ.) καταρθόνω, ἀπολαμβάνω, (ἐν γέν.) ἐπιτυχαίνω· (τρπρ.) ἀπαίνω κατὰ τύχην, τελεσφορῶ, εὐδοξοῦμαι· (ὡς βοηθητ.) ἀντὶ Εἰμί. (μὲ γεν.) « Τοῦ χθόνιον τοῦ σκιποῦ, » Πλάτ. (καὶ μτνμ.) « Ἀδύνου (« Εὐνοίας, » Συγγνώμης, « Τιμωρίας κτλ.) τυγχάνειν. » Ἀμ. « Τῶν δικαίων (« Τῶν πρωτείων κτλ.) —, » Ἰσκρ., Ἰγηγ. « Τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυχεῖν, » Πλάτ. « Τόμβου θεῶν ἔτυχε, » Θκρ. « Ἥδιον τυχεῖν, οὗ τις ἕκαστος ἔρᾳ, » Θγν. (καὶ αἰτ. προθ.) « Ἐλθὲ, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, » Ἰλ. Ε. (καὶ ἄλλ.) « Πράξας', ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι, » Εὐρ. (καὶ γεν. τρπρ.) « Ὄφρα πομπῆς τύχω παρὰ πατρὸς ἐμοῖο, » Ὀδ. Ζ. (καὶ ἄλλ.) « Ταῦτά σου τυχόντες, » Ξεν. (ξ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μτχ. τρπλγ.) « Εὐξάμην ἐμέ τε τυγχάνειν διόσκοντα, καὶ ἐκείνην μανθάνουσαν τὰ βελτίστα,» αὐτ. (ᾧ ἀντὶ βοηθητ.) » Τυχήσειν ἐρχομένη νηῒ, » Ὀδ. Ξ. »Ἔτυχον δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἔξω τεταγμένοι, « Ἡρ. »Ἔτυχον ἀποστέλλοντες,» Θκ. » Εἰ μὴ αὐτὸς τύχοι χρήματα ἔχων, « Ξεν. » Εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι,» αὐτ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἐκλαμβ. ἀπὸ κοιν. τῆς μτχ.) « Ἔνδον ὁ ἀνὴρ τυγχάνει (ἐνν. ὤν), » Σοφ. »Τυγχάνει ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτάρκης, » Πλάτ. » Ἀνεπαύοντο ὅπου ἐτύγχανον (ὡς ἐτύγχανον) ἕκαστος,» Ξεν. » Ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχεν, » αὐτ. » Ταχ' ἄν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιντο, » Δημ. (καὶ ἁπλ.) » Ἡμάρτες, οὐδ' ἔτυχες, » Ἰλ. Ε. (ᾧ τρτπρσ.) » Καί μοι μάλα τύγχανε πάντα,» Ὀδ. Ζ. » Οὔνεκά μοι τύχε πολλά, » Ἰλ. Α. » Πέτρη τετύγχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, » Ὀδ. . . » Δῶρα, τά οἱ ξένος δῶκε τυχήσας, » Ὀδ. Φ., συναντήσας. (ᾧ ἐπιβ.) »Μὴ σῦ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιζοδόησιεν. » Ὀδ. Μ. » Ἄν οὖτω τύχῃ, » Ἢνίκα ἂν τύχῃ, »Ὅπη (»Ὅπως, » Ὡς, » Ἢ) ἔτυχε, » Δξ. » Πῶς ἄν, εἰ τύχοι, τοῦθ' Ὅμηρος εἶπε, » Λογγ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τχόν, » ἴσως, ἄν οὕτω τύχοι. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ τυχών, » ὅποιος τύχῃ, (ἐπιμ.) πρόστυχος, ἀσήμαντος. » Τὸ τυχόν, « ὅ,τι τύχοι (προχείρον), χωρὶς διαστολήν. « Παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, » Ξεν. » Ξύλα τὰ τυχόντα,» Χρσ. (καὶ ἀναλελ.) »Οὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν, » Δμ. » Ἄκλητος εἰς ἦν τύχοι παριὼν εἰκῆ, » Ἀκ. (καὶ ἀπαρ. ἐνάρθρ. ἀντὶ οὐσ.) » Τὸ τυχεῖν, « Πίνδ., ἡ εὐτυχία (ἐπιτυχία), ᾧ » Τὸ μὴ τυχεῖν, « Αξ., ἡ ἀτυχία (ἀποτυχία), (παρβλ. Τεύχω).

Τυῖ καὶ Τυΐδε, ἐπίρ. Δ. ἡ Αἰολ. Π. ἀντὶ Τῇδε, ἐνταῦθα. » Τυΐδ' ἐλθέ, « Σπφ.

†Τυκάνη (ἡ), [τύκος]. ἐργαλεῖον (εἶδος σφύρας) μὲ τὸ ὀπ. ἀλωνίζουν, (κοιν.) δουκάνι.

Τυκίζω, Μ. ἰσω. Πελεκῶ (Περικόπτω) τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν λίθους διὰ τοῦ τύκου.

Τύκισμα (τὸ). πέτρινον (διὰ τοῦ τύκου κατεσκευασμένον) κτίριον, τείχισμα.

Τῦκον (τὸ), Βριωτ. ἀντὶ Σῦκον.

Τύκος (ὁ), [τεύχω]. τὸ σφυρὶ μὲ τὸ ὀπ. πελεκοῦν (περικόπτουν) οἱ κτίσται τοὺς λίθους, (κοιν.) τσουκάνι. 2) εἶδ. ὅπλα (πελέκεως).

Τυκτός, ἡ, όν, Π. [τεύχω]. φθειαστός, τεχνητός, κατασκευαστός, χειροποίητος. » Ἄρης, τυκτὸν κακόν, » Ὅμ., τὸ ὀπ. αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν διεγείρουσιν οἱ ἄνθρωποι, μὴ ἐνυπάρχον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Τυλα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Τύλη.

†Τύλαρος (ὁ), [τύλος]. μανδαλος, (ὅθεν

†Τυλαρόω-ῶ, Μ. ὥσω. Μανδαλόνω· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.)=Περαίνω.

Τυλάς, άδος (ἡ), εἶδος κίχλας, (ἄλλ.) Ἰλαλάς.

†Τυλεία (ἡ), = τῷ, καὶ

†Τυλεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύλη, (ἐν γέν.) = Τύλος, καμπούρα· (μτνμ.) πρᾶγμα ἐσμισεμένον μὲ μαλλὶ ἢ ἄλλο τι, αἰλτές, προσκέφαλον· (ἰδιαιτ.) τὸ σαμάρι, (ὅθεν Κωμ.) ἡ ράχη τῶν βαστάζων. » Ἔκαμον τὰν τύλαν,» Ἀρχ., κουράσθηκ' ἡ ράχη μου.

Τυλία (ἡ), = Τυλεία.

Τυλίσσω, Μ. ἰξω, = Ἑλίσσω, (κοιν.) τυλίζω, κουλουριάζω, κουβαριάζω· (μτφορ.) κάμπτω. » Οὐκ ἐτυλίχθη (διορθ. ἐλυγίχθη) τὰν ψυχάν, » Θκρ.

Τυλοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει τύλου (καλου).

Τυλώδες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τυλώδης, πλήρης τύλων.

Τύλος (ὁ), [τέλλω, τύλος]. (ἐν γέν.) πᾶσα δήποτε σκληρὰ ἐξόγκωσις, (ἰδιαιτ.) ῥόζος (σκλήρωμα) τοῦ δέρματος, κότσι, κάλος (« Τὼ χεῖρε τύλων ἀναπλεώς, » Ακ.)· καμπούρα (ὅθεν Δίτυλος [ἡ ἄλλ. Δίκυρτος] κάμηλος)· κόμπος (ζόζος) ξύλου (« Ῥοπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους,» Διόδ.)· πάσσαλος (σκαρμὸς) πλοίου (» Τὸ νεώριον [πλῆρες ἦν θορύβου], τύλων ψοφούντων, κωπέων πλατεμένων,» Ἀριστ.)· ξυλοκάρφι (ᾧθ. Κωμ.)=Πέος.

Τυλοτάπης, ητος (ὁ), (νλγ.). τάπης χρησιμεύων ὡς τύλη (σιλτές), (ἄλλ.) Ἀμφιτάπης.

Τυλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ (νὰ κάμῃ τύλους, ῥόζους), σκληρύνω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ὁ ἄγαν πρὸς τοῖς γνάθοις (γαλινοὺς) τυλοῖ τὸ στόμα,» Ξεν. (καὶ πθ.) » Μακέλλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας, « Θκρ. » Κορύνας σιδήρῳ τετυλωμένας, » Ακ. (καὶ μτφορ.) » Τυλοῦν τὴν χεῖρα ᾗ τὴν ἀκοὴν πρός,» Αξ., γυμνάζειν διὰ τῆς τριβῆς.

†Τυλυφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων τύλας (στρωματόπανα ἢ προσκεφάλαια).

Τυλώδης, εος (ὁ, ἡ). τυλοειδὴς, γεμάτος τύλους (ῥιζους), σκληρὸς (κυρ. ᾗ μτνμ.).

Τύλωμα (τὸ). μέρος τετυλωμένον, (ἰδιαιτ.) τὸ πέλμα (ἢ πατοῦνα) τοῦ ποδὸς ἢ, ἡ παλάμη.

Τύλωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τύλον (ῥόζον) μεταβολὴ, σκλήρυνσις, (ἰατρ.) σκίῤῥωσις.

Τυλωτός, ἡ, όν. Πλήρης τύλων (ῥόζων), τετυλωμένος. »Ῥοπαλον—, » Ἡρ., ἀγκαθωτὸν, μὲ κόμπους.

Τυμβάς, άδος (ἡ). μάγισσα (περιφερομένη εἰς τοὺς τύμβους καὶ ἀκρωτηριάζουσα τοὺς νεκροὺς διὰ τὰς μαγείας της).

Τυμβαύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τοὺς τύμβους (εἰς τὰς κηδείας).

†Τυμβεία (ἡ), Γλσ. [τυμβεύω]. ἐνταφιασμὸς. κηδεία.

Τυμβεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς τύμβους (εἰς τοὺς τάφους ἢ τὰς κηδείας), ἐπιτύμβιος.

Τύμβευμα (τὸ), Π. σῶμα νεκροῦ (τυμβευόμενον). 2)=Τύμβος.

Τυμβεύω, Μ. εὐσω. Βάλλω τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ εἰς τύμβον, τὸν κηδεύω, ἐνταφιάζω· (Π.) προσφέρω (σπονδὰς, θυσίαν) εἰς τὸν τάφον τινός. » Πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ, » αὐτ.

Τυμβήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τύμβος, †ἄρω]. βαλμένος εἰς τὸν τάφον, θαμμένος· ἐπιτύμβιος. » Ἕβρα—,» Ἀρατ., ὁ σῆμα τυμβιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τυμβεῖα, ἐπιτύμβιος.

Τυμβίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τυμβεῖος, Τυμβίτης.

Τυμβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύμβος.

Τύμβιος, α, ον, = Τυμβεῖος.

Τυμβίτης, ου (ὁ) καὶ Τυμβῖτις, ίδος (ἡ). τύμβου ἴδιος, = Τυμβίδιος. » Λίθος—, » Ἐπιγρ.

Τυμβογέρων, οντος (ὁ). γέρων ἔχων τὸ ἕνα πόδι εἰς τὸν τάφον(τύμβον), σοροδαίμων, ἑαυτόγηρος.

Τυμβολέτης, ου (ὁ), καὶ Τυμβολέτις, ίδος (ἡ), Π. ὀλετὴρ τῶν τύμβων, Τυμβωρύχος.

Τυμβονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων ἢ διατρίβων) περὶ τοὺς τύμβους.

Τύμβος (ὁ), [τύφω]. (κυρ.) ὁ τόπος ὅπου ἐκαίετο τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ (ᾧ τὸ σῶμα τὸ ὀπ. ἐσωρεύετο ἔπειτα ἐπάνωθεν αὐτοῦ, (ὅθ. τὸ Ατν.) tumulus. (ἐν γέν.) τάφος, μνῆμα, πέτρα μνήματος (μτφορ.) γέρων, (ἄλλ.) Τυμβογέρων.

Τυμβοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [τύμβος, ἔχω], ὁ περὶ τοὺς τάφους ἢ ἐν τοῖς τάφοις διατρίβων, εὑρισκόμενος).

Τυμβοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἐπισωρεύω χῶμα πρὸς ἐνταφιασμὸν (ἐγείρω τάφον εἰς τιμὴν) νεκροῦ, (ἐν γέν.) θάπτω, ἐνταφιάζω, [ἐκ τοῦ

Τυμβοχύη (ἡ), Π. [τύμβος, χέω]. ἐπισώρευσις χώματος πρὸς ἐνταφιασμὸν (ἐγείρων τάφον εἰς τιμήν τινος) τύμβον· (προπαροξ.) ὁ χυνόμενος ἢ σωρευόμενος ἐπὶ τοῦ τύμβου. »Τυμβόχυσα χειρώματα,» Αἰσχύλ., χοαὶ ἐπιτυμβιους.

Τυμβόχωστος (ὁ, ἡ), Π. σωρευμένος ἐπὶ χῶμα· ἐν εἴδει τύμβου.

Τυμβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασκάπτω τάφον ἢ τοὺς τάφους ὡς τυμβωρύχος.

Τυμβωρυχία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ τυμβωρύχου.

Τυμβωρύχος (ὁ, ἡ), [τύμβος, ὀρύσσω]. ὁ ἀνασκάπτων τοὺς τάφους καὶ ἁρπάζων τὰ ἐνόντα τοὺς νεκροὺς· (ἐν γέν.) κακοῦργος κατεργάρης.

Τύμμα (τὸ), Π. [τύπτω], κτύπημα, κόπτημα.

†Τυμμή (ἡ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Τύμμα.

Τυμπανίας, ου (ὁ), τυμπάνῳ ὅμοιος, πρησμένος (τεντωμένος) ὡς ἂν τύμπανον, (κυρ.) »Ὑδρωψ—,» Ἰατρ., ὁ (ἄλλ.) Τυμπανίτης.

Τυμπανίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ τὸ τύμπανον ἢ (μτβτ.) ὡς ἂν τύμπανον, κτυπῶ δυνατὰ, σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (κοιν.) στουμπανίζω· (ἐν γέν.) τυραννῶ ἀνηλεῶς, βασανίζω. » Τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, « Στρ., συνοδεύεσθαι ὑπὸ τυμπάνων (κυρ. τῶν χροτιμένων ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης).

Τυμπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύμπανον.

Τυμπανισμὸς (ὁ), τὸ τυμπανίζειν ἢ τυμπανίζεσθαι, κτύπημα τοῦ τυμπάνου(κυρ.) εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης)· (μτφορ.) στρυμπάγισμα, ξυλοκόπημα· (ἐν γέν.)

βασάνισμα. » Τυμπανισμὸς ἐν ἀνδρογύναις,» Πλ., ἡ μετὰ τῶν εὐνούχων ἱερέων τῆς Κυβέλης συνδιαγωγή.

Τυμπανιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ Τυμπανίστρια (ἡ), ὁ παίζων (κρούων) τὸ τύμπανον.

Τύμπαν(ι)ης, ου (ὁ), = Τυμπανίας (ᾧ ὑδρωψ).

Τυμπανόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἢ περιηχούμενος ἀπὸ τὸν κρότον (δοῦπον) τῶν τυμπάνων.

Τυμπανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἢ τεντωμένος ὡς ἂν τύμπανον.

Τυμπανοείδης, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τυμπανοειδὴς. τυμπανοειδὴς.

Τύμπανον (τὸ), [τύπτω]. τὸ γνωρὸν ἠχητικὸν ὄργανον, (Τουρκ.) ντααβοῦλι, (κοιν.) τύμπανον· (κυρ. τὸ Τορκ.) τουμπελέκι· (ᾧ μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοιοῦτον τυμπάνου (δηλ. κυλινδροειδὲς μὲ κοῖλον ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἐπίπεδον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐπιφάνειαν)· (ἰδιαιτ.) τροχὸς ἀνάξης χωρὶς ἀκτῖνας (μονοκόμματος)· (ἀρχιτεκτ.) τὸ περὶ τὴν ὀροφὴν (τὸ προπύλαιον) τοῦ οἴκου σχηματιζόμενον ἐσώμα. 2) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὀπ. τυμπανίζουν (φονεύουν) τοὺς κακοῦργους.

Τυμπανοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος εἰς τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων.

†Τυμπανοτρίβης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Τυμπανιστὴς, (συνκδχ. ἀπὸ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης) θηλυδρίας, κίναιδος.

Τυμπανοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρατῶ τύμπανον.

Τυμπανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τυμπανοειδὴς.

Τύν, Δ. ἀντὶ Σύ.

Τυνός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Τυτθὸς, μικρὸς, ὀλίγος, ζόθ.

Τυννοῦτος καὶ (κατ' ἐπέκτ. Ἀττ.) Τυννουτοσί, (τὸ οὐδ.) Τυννουτονί, Κωμ. ἀντὶ Τοσουτονὶ τυννὸς, τόσον μικρὸς, (κατὰ μίμ. τοῦ Τηλικοῦτος, (κοιν.) τοσαλάκι. » Εὐθύς γέ τοι, παιδάριον ὂν τυννουτονί, » Ἀριστοφ.

Τυντλάζω, Μ. άσω. Πατῶ (χυδ. Τσαλαβοῦτω) εἰς τὴν λάσπην (γιώπον.) σκεπάζω μὲ χῶμα ἢ (ᾗ) ἀλείφω μὲ λάσπην τὰ ἐλλείμματα· (μτβτ.) ταράττω, τυρβάζω, ἢ (περιφρονῶ, πρωτηλακίζω, [ἐκ τοῦ

Τυντλος (ὁ). βεῦγκος, λάσπη· (μτφορ.) τυντλάδης, ους (ὁ, ἡ). τύντλου (τύρβης) ἔμπλεως, λασπώδης· ταραχώδης.

Τυντλόω, Μ, ώσω, Π. ἀντὶ Τυπόω. 2) Τύπτω. Ἡρ. ἀντὶ Τύπτω.

Τύπανον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Τύμπανον.

Τύπανος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ἴσ. ἐσφαλμ. καὶ Τύραννος).

Τυπάς, άδος (ἡ), Π. [τύπτω], σφυρὶ, κόπανος.

Τυπεῖον (τὸ), ᾧδε Τοπεῖον.

Τυπεὺς (ὁ), τὸ τύπτειν, κτύπημα (κυρ. τοῦ ὄγθους εἰς σημεῖον πένθους), κοπετός.

Τυπὴ, (ἡ), Π = Τύμμα, πληγὴ, κτύπημα.

Τυπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τυπεῖον.

Τυπίδης, ου (ὁ). (χαλκὸς) ὁ σφυρήλατος.

Τυπικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐξηργασμένος κατά τινα τύπον· ὁμαλοποιὸς, ἁλληγορικός.

Τυπικὸς, ἡ, όν. Τυπωμένος, μεμορφωμένος, σχηματισμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Τυπίσκος, ἡ, ὁ καὶ Τυπίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ Τύπος, ἡ 2)=Στύπος.

Τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τύπον (μορφὴν) εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω· ἀφίνω τὸν τύπον τινὸς πράγματος ἐπάνω εἴς τι, ἐντυπόνω. » Τὸν δακτύλιον περιελὼν, ἐτύπωσεν ἐπιζωλὴν τῇ σφραγῖδι,» Ἀππ. (καὶ πθ.) » Ἀὴρ, φθόγγους ἐνάῤῥρους τυπωθείς, « Πλ., ἀναλαβὼν ἐν ἑαυτῷ τοὺς τύπους τῶν. (Ἰατρ.)-»Ἡ νόσος τυποῦται, » Γαλ., λαμβάνει τύπον (χαρακτῆρα).

Τυπτητέος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Τυπτέος, θετ. τοῦ

Τύπτω [ὀνμτπ.], Μ. τύψω καὶ (Ἀττ.) τυπτήσω καὶ (μσ. μὲ πθ. σημασ.) τυπτήσομαι (πθ. πρκ. Τέτυμμαι ᾗ Ἀττ. Τετύπτημαι, ἀόρ. Ε'. Ἐτύπην κτλ.). Κτυπῶ (κυρ. ἀπὸ κοντά) (συνκδχ.) πληγόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) » Τύπτουσιν βαπάλοισιν, « Ἰλ. Λ. » Τὸν πατέρα μὴ τύπτε, « Ἀρχφ. »Πρυσάμενος ξίφος ὀξὺ, τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα, « Ἰλ. Φ. » Χθόνα τύπτε μειλίχῳ, « Ὀδ. Κ. » Τύπτον ἕλα ἐρετμοῖς, « Ὀδ. Δ., (περιφρ. ἀντὶ) ἐκωπηλάτουν. » Τοῖς μὲν πέτρας ἐπικυλίοντες, τοὺς δὲ ἐκ χειρὸς τοῖς λίθοις τύπτοντες, « Πλδ. »Ὀφὶς μ' ἔτυψεν, « Ἀνθρ., μὲ δάγκασε. » Νέφεα Χίφυρος στυφελίξῃ, βυθεῖφ λαίλαπι, τύπτων, « Ἰλ. Α. (ᾧ μτφορ.) » Τὸν δ' ἄρος ἀξὺ κατὰ φρένα τύψεν,» Ἰλ. Τ., τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα. »Ἀκούσαντα δὲ αὐτὸν τὸ ὄνομα, ἔτυψεν ἡ ἀληθηζὴ τῶν τε λόγων ᾗ τοῦ ἐνυπν ίου, « Ἡρ., τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. (καὶ πθ.) » Δουρὶ τυπεὶς, « Ἰλ. Δ. (καὶ συχν. κατὰ διαστολὴν) » Βλήμενος, ἠὲ τυπείς,» Ὀμ. » Σφῆκας θηρῶν ὑπὸ παλλῶν τυπτόμενος, « Ξεν., κεντούμενος. (ᾧ μτνμ.) » Ὀξείαις ἀνίαις τυπεὶς, » Ὀππ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Πλῆσα, ὅσσ' ἐτύπη,» Ἰλ. Ω. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Τύπτομαι πολλὰς (ἐνν. πληγάς), « Ἀρχ., (κοιν.) τρώγει πολλαὶς (ἐνν. ξυλιὰς). (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Τύπτονται τὸν κριόν, « Ἡρ., τὸν θρηνοῦν κτυποῦντες τὰ στήθη των (δερόμενοι), (παρβλ. Κόπτομαι).

Τυπώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-ωδῶς. Ὁ ὡς ἐν τύπῳ, ἀμυδρὸς, συνοπτικὸς, στοιχειώδης.

Τύπωμα (τὸ). τὸ διὰ τυπώσεως γινόμενον, μόρφωμα· κατασκεύασμα. » Χαλκόπλευρον—, » Σοφ., χαλκοῦν ἀκεῖος, χάλκωμα.

Τύπωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Τυπόω, σχηματισμὸς, μόρφωσις· ἐντύπωσις.

Τυπωτὴς, οῦ (ὁ) καὶ (Π.) Τυπώτης, (ὅσ (ἡ), ὁ τυπόνων (ἐντυπόνων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Σφραγὶς—, » Ὀρφ.

Τυπωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς τύπος ἢ πρὸς τύπωσιν (διατύπωσιν) τινος, χαρακτηριστικός.

Τυπωτὸς, ἡ, όν. Τυπωμένος, μεμορφωμένος, σχηματισμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Τυραννεῖον (τὸ). οἰκητήριον τυράννου.

Τυραννεύω, Μ. εύσω καὶ

Τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ (μὲ γεν. καὶ σπν. αἰτ.) Βασιλεύω (Διοικῶ, Ἐξασκίζω) ὡς τύραννος, δεσποζῶ, » Πεντήκοντα στράτου τοῦτον τὸν χρόνον τυραννεύοντος Ἀθηναίων, » Ἡρ. » Ἄρχουσι καὶ τυραννοῦσι τοὺς τότε σῴζοντας αὐτούς, « Δημ. (καὶ πθ.) » Πόλεις τυραννούμεναι,» Πλάτ., διοικούμεναι τυραννικῶς (μοναρχικῶς), βασιλεύμεναι ὑπὸ τυράννων. » Τοὺς τυράννοις οὐδέποτε εἰρήνη πρὸς τοὺς τυραννευμένους γίγνεται, ἀλλ' ἐχθροὶ αὐτῶν εἰσὶ πάντες οἱ τυραννούμενοι, » Ξεν.

Τυραννηκαίω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ καὶ Πρεπαθῶ νὰ γένω τύραννος (νὰ τυραννήσω).

Τυραννὶα (ἡ), = Τυραννὶς, ζόθ.

Τυραννιάω-ῶ. Μ. ήσω. Ἔχω φρόνημα (χαρακτῆρα) τυραννικόν, πνέω τυραννίαν, (κατὰ τὸ ἐκτερ. άω κτλ.). » Οἱ λάγνοι που τυραννιῶσι, » Αρτ., ὁμοιάζουν τυράννοις.

Τυραννίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι τυραννόφρων ᾗ τὸ μέρος τῶν τυράννων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Τυραννικός, ή, όν. Τυράννου ἢ Τυραννίδος ἴδιος, δεσποτικός· ἐπιῤῥεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τυραννεῖν, μοναρχικός, τυραννόφρων. « Τυραννικὰ φρονεῖν, » Πλ. « Μετὰ τὰ τυραννικά, » Ἄρστ., μετὰ τὴν τυραννοκρατίαν.

Τυραννικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τυραννικὸν τρόπον, ὡς τύραννος, δεσποτικῶς, αὐθαιρέτως κτλ.

Τυραννίς, ίδος (ἡ). ἡ διοίκησις (ἢ ἐξουσία) τοῦ τυράννου, μοναρχία ἀπόλυτος (αὐθαίρετος, δυναστική), δεσποτεία, τυραννία. « Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννίς, » Ἀρστ. (ἴδε καὶ Ξεν. Ἀπομν. Δ', ς', 12). (καὶ περιληπτ.) « Ἔσαν δὲ τὸ πάλαι ᾗ οἱ τυραννίδες τῶν ἀνθρώπων, ἀσθενές χρήμασι, οὔ μόνον ὁ δῆμος, » Ἡρ. 2) (Γρῤῥ.) ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου, ἡ βασιλίς.

Τυραννοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος τυράννων ἢ τυραννίας.

Τυραννοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τύραννον, γίνομαι τυραννοκτόνος.

Τυραννοκτονία (ἡ). φόνος τυράννου ἢ τυράννων.

Τυραννοκτονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν τυραννοκτονίαν, τυραννοκτόνου ἴδιος.

Τυραννοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (ἀποκτείνας) τύραννον ἢ τυράννους, φονεὺς τυράννου ἢ τυράννων.

Τυραννοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ τύραννον (ἐμπνέων τυραννικὰ φρονήματα).

Τύραννος (ὁ, ἡ). (απν. λογογρῤ.) τυράννου ἴδιος, τυραννικός, δεσποτικός· βίαιος. « Τύραννος πόλις, » Θκ. « Τύραννα δρᾶν, » Σοῤ. ‖. (συνήθ. οὐσ.) = Κοίρανος καὶ (Δ.) Κάραννος, μονάρχης, βασιλεύς, δεσπότης, κύριος· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς δημοκρατουμένας καὶ φιλελευθέρους Ἕλληνας πολιτείας) ὁ ἁρπάσας καὶ διατηρῶν δυναστικῶς τὴν ὑπεροπτάτην ἐξουσίαν, ἄρχων ἀπόλυτος (αὐθαίρετος, [ἐπιτ.] σκληρός, ἀπάνθρωπος). « Πῶς οὐκ ἦν τύραννος, ὃς δούλους οὐ μόνον ἐλευθέρους, ἀλλὰ καὶ πολίτας ἐποίει, ἀπεκτίννυε δέ, καὶ ἐφυγάδευε, καὶ χρήματα ἀφῃρεῖτο οὗ τοὺς ἀδικοῦντας, ἀλλ' οὓς αὐτῷ ἐδόκει; » Ξεν. (καὶ γεν.) « Θεῶν χῆτα τύραννον, » Ἀρῃφ. « Ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἕως, » Ἀθ. (καὶ θηλ.) « Ὁ τύραννος, » Εὐρ., ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου. 2) (μτνμ.) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (τροχίλου ἢ κορυδαλιοῦ;), (Γαλλ.) roitelet huppé, (παρβλ. Βασιλίσκος).

Τυραννοφόνος (ὁ, ἡ), = Τυραννοκτόνος.

Τυραννόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τυραννικὸν φρόνημα (φρονῶν τὰ τοῦ τυράννου ἢ τῶν τυράννων).

Τύρβα, ἐπίῤ. Π. μὲ τύρβην (θόρυβον), συγκεχυμένως, (ἴδε Σύρβα).

Τυρβάζω (τύρβη), Μ. άσω. Ταράττω, ἀνακατόνω. « Τὸν πηλὸν τυρβάσεις βαλίζων ἐν τῷ σκότει, » Ἀρῃφ (καὶ μτνμ.) « Σοὶς προσώποις πάντα τυρβάζει κακά, » Σοῤ. (καὶ μσ.) « Τυρβάζῃ περὶ πολλά. » Γρῤ., εὑρίσκεσαι εἰς περιπασμούς, ἀσχολεῖσαι.

Τυρβασία (ἡ), εἶδ. χοροῦ θορυβώδους εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Τύρβασμα (τὸ). ἀποτέλεσμα τύρβης.

Τύρβη (ἡ), [τύρω]. ταραχή, θόρυβος, ἀταξία, σύγχυσις. ‖. (συνκδ.) = Τυρβασία. « Ἀργεῖοι τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγουσι καλουμένην Τύρβην, » Παυσ.

Τυρεία (ἡ), = Τύρευσις, τυροποιία· (μτφορ.) ταραχή, ἀνησυχία.

Τύρευμα (τὸ), τὸ διὰ τῆς τυρεύσεως πηγνύμενον τυρί, τυρόκεφαλον. 2) (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη, σκευωρία, (Ι. Ζωναρ. ΙΒ').

Τύρευσις, εως (ἡ), τὸ τυρεύειν ἢ τυρεύεσθαι, πῆξις τυροῦ, τυροποιία· (μτφορ.) μηχανορῤῥαφία, ῥαδιουργία.

Τυρευτήρ, Π. ἀντι-

Τυρευτής, οῦ (ὁ). ὁ τυρεύων (τυροκομῶν), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἐφόρου τῶν αἰπολίων).

Τυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Τυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πήζω (Κατασκευάζω) τυρί, τυροκομῶ· (μτφορ.) ῥαδιουργῶ, μηχανορῤῥαφῶ, ἀνακατόνω. « Ἐπίβουλάς —, » Νικ. « Ὁ μὲν ἦκεν ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε, » Δμ.

Τυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τυρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τυρός, τυράκι.

Τυρίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Συρίζω.

Τυρίσκος (ὁ), = Τυρίον.

†Τυροβόλιον (τὸ). τὸ πλεκτὸν ὅπου βάλλουν τὸ νεόπηκτον τυρὶ ἵνα στραγγίσῃ.

Τυρόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἐκ τυροῦ ἢ μετὰ τυροῦ, τυρωτός· τυρῷ ὅμοιος. « Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος, » Θκρ., ἓν μεγάλον κεφάλι τυρί.

†Τυρόκλεψ, επος (ὁ). τυροκλέπτης.

Τυρόκνηστις [τυρὸς, κνάω], ιδος (ἡ). ξύστρα διὰ τὸ τυρί, τυροτριφτης.

Τυροκομεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ατεγνόνουν (κατασκευάζουν) τὸ τυρί, τυριβόλιον, [ἐκ τοῦ

Τυροκομέω-ῶ [τ. κομέω], Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι «ἰς κατασκευὴν τυροῦ.

;Τυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χωρίζω εἰς κομμάτια τὸ) τυρί, τυροκομῶ.

Τυροκόσκινον (τὸ). κόσκινον (τρυπητὸν) ὅπου περνοῦν τὸ τυρὶ πρὸς κατασκευὴν τυρόπηττας.

Τυρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ τυροῦ.

Τυρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὸ νῶτον (ἡ βάχη, τὸ ἐπάνω μέρος) εἶνε σκεπασμένον μὲ τυρί. « Πλακοῦς —, » Ἀρῃφ.

Τυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τυρί, τυροκομῶ.

Τυροποιία (ἡ). κατασκευὴ τυροῦ.

Τυροποιϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τυροποιίαν.

Τυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ τυρὶ ἢ ὡς ἂν τυρί.

Τυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τυρί.

Τυρός (ὁ), [τύρω ἢ τείρω]. τυρί· κεφαλοτύρι. ‖. (πλθ.) Τυροί, « τὸ τυροπάγαρον, (παρβλ. Ἰχθύς).

Τυροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) τυρὶ ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Τυρούς, οῦντος (ὁ), κατὰ συναίρ. ἀντὶ Τυράεις, (ἐνν. πλακοῦς ἢ ἄρτος) τυρόπηττα.

Τυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τυρί.

Τυροφορεῖον (τὸ). τὸ ξύλον (σανίδι) ἐπὶ ἀραδιάζοντες μεταφέρουν τὰ τυριά.

Τυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) τυρί. « Ἄρτος —, » Δξ., τυρόπηττα.

†Τυροφύκτης [τ. φύω], ου (ὁ). (τοπ.) ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρί, τυροδόλι.

Τυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τυρὶ ἢ ὡς ἂν τυρί, τυροκομῶ· (ἐν γέν.) ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτνμ.), (παρβλ.) Κυκάω. (παθ.) γίνομαι (πήζω ὡς ἂν) τυρί, τυρώνω (ἐνιοτε) βάλλω (ἀνακατόνω μέ) τυρί. « Οὐκ ἐπίστανται χρησταὶ σκευωρίαι ἰχθῦς, ἀλλὰ διαφθείρουσι, κακῶς τυροῦντες ἅπαντα, » Ἀρχέῤῥ. παρ' Ἀθ.

Τυρρηνολέτης, ου (ὁ), Π. ὁλετὴρ (φαναστὴς) τῶν Τυῤῥηνῶν.

Τυρρηνουργής, ές (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τυῤῥηνῶν.

Τυρρήσιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ

Τυρρὶς καὶ Τύρσις, ιος (ἡ), Π. πύργος προμαχῶν τείχους, (ὕθεν τὸ Αντ.) τυρσίς (ἰδιαιτ.) εἰκὸς τειχογυρισμένη (ὀχυρὰ). (Γαλλ.) château-fort.

;Τύρσας (ὁ), = Τύρσις.

Τυρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τυροῦ, τυρῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Τυρωτός, ή, όν. Καμωμένος μὲ τυρί, τυρωμένος.

Τυτθός [τιτθός], ή, όν, Π. μικρός (κατὰ λίξ.) βυζανάκικος. « Τυτθὸν θήριον καὶ μέλισσα, καὶ ἄλικα τρόμματα πυῤῥᾶς, » Θκρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τυτθὸν καὶ (πλθ.) Τυτθά, σχυ. ἀντὶ ἐπίῤ. Μικρόν, ὀλιγομόλις. « Ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω, » « Τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν, » Θκρ. « Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέροντας, » Ἰλ. Τ. « Τυτθὰ διατμήξας, » Ὀδ. Μ., καὶ ἔκοψα ψιλά, τὸν ἐλίμωσα.

†Τυτώ, όος-οῦς (ἡ), Γλω. (κατ' ὀρθ.) ἡ κουκουβάγια.

Τυφεδανός (ὁ), Κωμ. [τῦφος]. κοῦφος, ἀνόρολόγος, ξεμωραμένος, ἠλίθιος.

Τυφεδών, όνος (ἡ), Π. φλόγα, ἐξάψις (σπινθῆρος) λαμπάς.

Τύφη (ἡ), [τῖφος], εἶδος χόρτου (κυπάρισσου) μὲ τὸ ὁπ. ἐγέμιζαν στρώματα, ῥάβδη (ῥ).

Τυφήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τύφω]. ὁ ἔχων φλογα ἢ καπνόν, καίων, ἀναμμένος. «πλοχνος—, « Ἐπῤ.

Τυφθείμεν, ἀντὶ Τυφθείημεν, ἀ. πλθ. ὑποτ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Τύπτω.

Τυφλάγκιστρον (τὸ), εἶδ. χειρουργικοῦ στρωτεῦ ἐργαλ. (χωρὶς ἀκίδας ἢ διὰ τὸ μὴ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὄψιν μέρη τοῦ σώματος).

Τυφλίνη (ἡ) καὶ Τυφλίνος (ὁ), εἶδ. ψαριοῦ μὲ μικρότατα (μόλις διακρινόμενα) ὀμμάτια, (κοιν.) τυφλίτης.

Τυφλογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος (ὁ γενετὴς) τυφλός.

†Τυφλοπλαγιάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τυφλὰ (ᾧ μτφορ. ψευδῆ, ἀνύπαρκτα) πλάσματα ‖ (πθ.) γεννῶμαι τυφλὸς (ἀμόρφωτα).

;Τυφλοποιός (ὁ, ἡ). τυφλότητος πρόξενος.

Τυφλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν εἰς τὰ τυφλὰ (ὡς ἂν τυφλός).

Τυφλὸς [τύφω], ή, όν. Ὁ μὴ βλέπων, μὴ βλεπόμενος, (κατὰ λίξ.) κεκαπνωμένος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἀπρ.) σκοτεινός· (συνκδχ.) ἀόρατος, ἀπόκρυφος· (συνήθ.) στραβός, ἀόμματος· (μὲ γεν.) ἀνίδεος, ἐστερημένος (τῆς γνώσεως), ἄπειρος· (μτγμ.) ἀμβλύς, νωθρός, ἀσενὲς κτλ. « Τυφλὸν τοῦ μέλλοντος ἄνθρωπος. « Πλ. » Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος. « Ξεν., τὰ μὴ βλεπόμενα, τὰ ἀσαθῆ. « Τυφλαὶ σπιλάδες, « Λξ., αἱ ὕφαλοι. » Τυφλὸς τοῖχος. « Βυζ., ὁ χωρὶς παράθυρα. « Αἰμὴν τυφλή. « Πλ., ἡ μὴ ἔχουσα ἐκβολήν (διέξοδον), (ἐπμ.) βαλανώδης. « Χωρία δύσορμα ἢ τυφλά, « αὐτ., βηχά, τεναγώδη. » Τυφλοὶ ὄνειροι. « Λξ., οἱ μηδὲν ἢ σκοτεινόν τι δηλοῦντες, ἀνεξήγητοι. « Τὸ τυφλὸν (ἐνν. ἔντερον), « Ἀνατομ., (Λτ.) cæcum.

Τυφλοστομος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) τοῦ ὁπ. τὸ στόμα (τὸ στόμιον) εἶνε τυφλόν (βαλτώδες), χωρὶς ἔκρουν.

Τυφλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ τυφλοῦ, ἔλλειψις ὁράσεως· τύφλα· (μτγμ.) ἀμβλύτης κτλ.

Τυφλοφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (δδηγῶν) τυφλόν· (προπαροξ.) ὁ φερόμενος ὡς τυφλός.

Τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλὸν ποιῶ, τυφλώνω· σκοτίζω· (ἀμτβτ.) = Τυφλώττω (ἀ. κάσα.)· (πθ.) τυφλόνομαι· (μτφορ.) πωρόομαι. « Οὐρα τυφλοῦνται, « Νίκ., στόματα τῶν, δὲν τρέχουν.

Τυφλώδης, εος (ὁ, ἡ)· τυφλὸς (ἀμβλύς, νωθρὸς κτλ.) τὸ εἶδος, τυφλώττων, ἀτελέστερος.

Τυφλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυφλόω, στέρησις τῆς ὁράσεως, τύφλωμα· σκότωσις (μτφορ.) πώρωσις κλπ. 2) (Σχλ.) ἀντὶ Τυφλότης.

Τυφλώττω (χ- Μ.). Εἶμαι τυφλὸς (κυρ. ἢ μτφρ.), δὲν βλέπω, εἶν αἰσθάνομαι.

Τυφλωψ, ῶπος (ὁ), Π. τυφλὸς τὴν ὄψιν, τυφλός. ‖. (συχν.) = Τυφλίνος, εἶδος ὄφεως.

Τυφογέρων, οντος (ὁ), Π. γέρων, ξεμωραμένος, ἀσχατόγηρος, (παρβλ.) Τυμβογέρων.

Τυφομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (νλγ.). μανιωδῶς τετυφωμένος, ξεπαρμένος (σκοτισμένος) ἀπὸ αἴσησιν, τρελλοπερήφανος.

Τυφομανία (ἡ)· μανιώδης αἴσησις (ἔπαρσις, ἀλαζονεία). 2) εἶδος νόσου, μανία τυφλὴ φρένησμα μὲ ληθαργίαν.

Τυφοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τι μὲ τὴν φαντασίαν μου, ὀνειρεύομαι, (ἄλλ. ἄγν. Τυφλοπλαστέω).

Τυφος (ὁ), [τύφω]. (κυρ.) καπνός, ἀτμός. 2) (συνήθ. μτφρ.) αἴσησις, ἔπαρσις, κενοδοξία, φαντασία, τρελλοπερήφανεια. 3) (ἰατρ.) εἶδος ἢ σύμπτωμα λοιμικῆς νόσου, θέρμη μὲ ἀναισθησίαν, βύθος, ληθαργία, ἠλιθιότης, κάρωσις.

Τυφὸς (ὁ), απν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Τυφώς.

Τυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Πνίγω) ἀπὸ τὸν καπνόν. 2) (συνήθ. μτφρ.) ἐμπνέω τύφον (ἔπαρσιν, αἴσησιν), ξιπερίρνω καὶ (πθ.) ξεπαίρνομαι (τυφλόνομαι) ἀπὸ ἐπερηφάνειαν, (κοιν.) ἐμβαίνουν καπνοὶ εἰς τὸ κεφάλι μου, ξιπάζομαι. (ὄθεν) « Τετυφωμένος, « Πλάτ., ἐμβρόντητος, χαμένος, ξεπαρμένος. « Τετυφῶσθαι τὸν τοῦτα λέγοντα ἔφη, « Δημ., εἶνε ἀνόητος (παρμένος), δὲν ξεύρει τί λέγει « Οὐχ οὕτω τετύφωμαι, « αὐτ., δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος.

Τύφω [συγχ. τῷ θύω], Μ. θύψω (ἀόρ. Ἔθυψα, πθ. πρκ. Τέθυμμαι καὶ ἀόρ. ἐ. Ἐτύφην). Κάμνω (καὶ μτθτ. Σκοτίζω ἀπὸ τὸν) πολὺν καπνόν· (συνκδχ.) ἐξαμίζομαι· (μτφορ.) κρυφοκαίω. « Τύφειν καπνόν, « Ἡρ. (καὶ μτθτ.) « Τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν, « Ἀρρ. (καὶ πθ.) « Καπνῷ τυφόμενα μέλισσαι, « Λξ. « Τύφεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι, « Λξ. (καὶ μτφορ.) « Ὁ πόλεμος, πάλαι τυφόμενος, ἀνέλαμψε, « Πλ. » Τυφομένην ἀλρῶ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα, « αὐτ.

Τυφώδης, εος (ὁ, ἡ)· πλήρης τύφου (αἰθήσεως), ξεπαρμένος ἀπὸ μωρὰν ὑπερηφάνειαν, χαμένος, ξυπνησμένος. 2) (ἰατρ.) πάσχων ἢ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ συμπτώματα τύφου (λοιμώδους ληθαργίας).

Τυφωεὺς, έως καὶ

Τυφὼν [τύφω], ῶνος (ὁ). ἀνεμοστρόβιλος μὲ ἀστραπὰς, συστροφὴ ἀνέμου ἀναπῶσα ὕδωρ (δένδρα κτλ.), σίφωνας· (μτγν.) κεραυνός. 2) (κατὰ τὴν μυθολογ.) εἷς τῶν Γιγάντων.

Τυφωνεὺς, έως (ὁ), απν. ἀντὶ Τυφωεύς.

Τυφωνικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Τυφώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ τυφῶνος. « Ἄνεμος—, « Γρφ., συνωδευμένος μὲ σίφωνα, ἀνεμοστρόβιλος. « Τυφώνιοι, « Στρβ., οἱ μανιώδεις, οἱ δαιμονιζόμενοι.

Τυφωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.) = εἰδῶς. Ὁ ἐν εἴδει τυφῶνος.

Τυφὼς, ὼ (ὁ), Π. ἀντὶ Τυφών.

Τύχα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Τύχη.

†Τυχάζομαι, Μ. ἀτομαι, Γλσ. ἀντὶ Στοχάζομαι.

Τύχαιον (τὸ). ναὸς τῆς Τύχης.

Τύχαιος, α, ον. Ὁ τῆς τύχης ἢ ἐκ τύχης, τυχηρός.

Τυχαίως, ἐπῤ. Ἐκ τύχης, κατὰ τύχην.

Τυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τυγχάνω.

Τυχεῖον (τὸ), Βυζ. ναὸς τῆς Τύχης (τοῦ δαίμονας) τόπου (πόλεώς) τινος.

†Τυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Τυγχάνω, ἐπιτυχαίνω. « Τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, « Ἰλ. Ο.

Τύχη (ἡ), [τυγχάνω]. συγκυρία, σύμπτωσις· συμβεβηκὸς· περίστασις· (ὡς θεότης) μοῖρα (καλὴ ἢ κακὴ), (ἐν γέν.) τυχαῖα κατάστασις (ἀόριστος φορὰ) πραγμάτων, (ἐπμ. ὡς ἐκ τῆς ἐκβάσεως) εὐτυχία, ἐπιτυχία, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) συμφορὰ, δυστυχία, ἀπυτυχία. « Τύχην δὲ λέγω, εὐγένειαν καὶ πλοῦτον καὶ δυνάμεις, καὶ τἀναντία τούτων ἢ ὅλως εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν, « Ἀρρ. « Τύχη γὰρ ἀρθοῖ καὶ τύχη κατοῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντα, « Σοφ. « Εἴπερ γε μὴ τύχη τινί, ἀλλ' ὑπό γνώμης ταῦτα γεγένηται, « Ξεν. « Θεᾷ τινὶ τύχῃ, « Πλάτ., κατὰ θεῖαν βούλησιν. « Ἀγαθῇ τύχῃ! « (Φρα.), μὲ ὥρατε καλαῖς! καλορρίζικα! (εἰς δὲ τὰ δημόσια ἔγγραφα, ψηφίσματα κτλ. ἀνάλογ. μὲ τὸ παρ' ἡμῖν) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ! « Τὰ τῆς τύχης, « Τὰ ἀπὸ τύχης. « Ξεν. (καὶ πλθ.) « Αἱ τύχαι, « Λξ., (περιφρ. ἀντὶ ἡ τύχη, τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, οἱ μεταβολαὶ τῆς τύχης, (Γαλλ.) les chances de la fortune, ἢ· τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης. « Καὶ τύχῃσι χρηταῖσι, « Ἡρ. « Ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις, « Πλάτ., ὑπὸ εὐτυχεστέρους οἰωνοὺς (οἰωνιστὰς περιστάσεις). « Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προάγεσθαι, « Ἡρωδ., καταστάσεως. (ἰδιωτ.) « Δὸς ἡμῖν τύχην, εὐδαιμονίαν τε, « Ὁμ. Ἦμν., εὐτυχίαν. « Μήτ' ἀρετὴν εὔχω, μήτ' ἄφενος· μεῦνον ὀ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη, « Θγν. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Τύχῃ χρησάμενος, « Λξ., συμφορᾷ περιπεσών, (κατ' εὐφημ.) ἀποθανών. « Ἀπὸ τύχης, « Κατὰ τύχην, = Τυχαίως, κατὰ σύμπτωσιν. « Φεῦ τῆς τύχης, « Λξ., τί δυστυχία! (καὶ ἀπλ.) « Τῆς τύχης! τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα ξεῦρο ἐλθεῖν, « Ξεν., τί τύχη! χαρὰ 'ς τὴν τύχην μου!

Τυχηρὸς, ά, όν. Ὁ ἐκ τύχης ἢ κατὰ τύχην, τυχαῖος· (Π.) εὐτυχής. « Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκης, « Αἰσχλ.

Τυχηρῶς, ἐπίῤ. = Τυχαίως· κατὰ τύχην· (ἰδ. αἰτ.) εὐτυχῶς.

Τυχθείς, εἶσα, ἐν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Τυχθῆναι, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τεύχω.

Τυχικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ τῆς τύχης ἢ ἐκ τύχης, τυχαῖος.

Τυχὸν, οὐδ. τοῦ Τυχών. ‖. (συνήθ. ὡς ἐπίῤ. Δ. ἐπιτ., ἴσως, ἂν τύχῃ, πιθανὸν (ἐνδεχόμενον) νὰ τύχῃ.

Τυχόντως, ἐπίῤ. Ὅπως τύχῃ ἢ ἔτυχε, καλῶς τὸ φέρῃ ἢ τύχῃ· κατὰ τύχην.

Τυχὼν, οὖσα, ὄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τυγχάνω. « Ὁ τυχὼν, « ἅποιος τύχῃ, κοινὸς, πρόστυχος.

Τύχων, ονος (ὁ). θεὸς τις ὡς ἡ Τύχη.

Τύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τύπτω, κτύπημα, κέντημα (Ῥφειδιοῦ, σκορπιοῦ κλπ.).

Τῶ, δυϊκ. τοῦ Ὁ.

Τῶ, Δ. ἀντὶ Τοῦ.

Τῷ, δοτ. ἑν. τοῦ Ὁ καὶ Τὸ. 2) Π. ἀντὶ Ὧ, δοτ. τοῦ Ὅς ἢ Ὅ (ἀναφορ. καὶ δεικτ.). ‖. (ἄλλ. προθ.) ἀντὶ ἐπίῤ. Ὅθεν, διὰ τοῦτο.

Τῷ; ἢ (ἀγκλιτ.) Τῴ, Ἀττ. ἀντὶ Τίνι; ἢ Τινί, δοτ. τοῦ (ἐρωτημ.) Τίς; ἢ τοῦ (ἀορ.) Τίς.

Τῷγαλμα, Π. (κατὰ κρα. Ἀττ.) ἀντὶ Τὸ ἄγαλμα.

Τῷγκιστρα, Δ. Π. ἀντὶ Τὰ ἄγκιστρα.

Τῳγκίζω, Δ. Π. ἀντὶ Τοῦ ἀγκίστρου.

Τῳδὲ, ὁμ. ἢ αἰτ. δυϊκ. ἢ

Τῷδε, δοτ. ἑν. τοῦ Ὅδε.

Τωδὶ ἢ Τῳδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τόδε ἢ Τῷδε.

Τωθάζω [ταυτάζω], Μ. άσω. (κυρ.) ἔρωμαι τὰ αὐτὰ τὰ ὁπ. κάμνει ἄλλος τις, μιμοῦμαι περιγελαστικῶς, (ἰδ. συνήθ.) χλευάζω (μὲ παριφρόνησιν), σκώπτω, περιπαίζω.

Τωθάσευσα, Δ. ἀντὶ Τωθάζουσα, μτχ. θηλ. τοῦ Τωθάζω.

Τωθασμὸς (ὁ), τὸ τωθάζειν, χλευασμὸς, περιγέλασμα· (ἰδιωτ.) οἱ κατὰ ὑρησκεῖ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τικόν τι ἔθιμον εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰς τελετὰς τινῶν θεῶν λεγόμεναι αἰσχρολογίαι, (παρβλ. Ἄμαξα καὶ Πομπεία).
Τωθαστής, οῦ (ὁ). ὁ τωθάζων, χλευαστής, περιγελαστής, σκώπτης.
Τωθαστί, ἐπίρ. Ἐν εἴδει τωθασμοῦ, τωθαστικῶς.
Τωθαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ τωθάζειν, σκωπτικός, χλευαστικός.
Τωθαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τωθαστικὸν (περιγελαστικὸν) τρόπον, σκωπτικῶς.
†Τωθεία (ἡ), μτγν. ᾗ σπν. ἀντὶ Τωθασμός.
†Τῶκε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τῷ κε.
Τῳκίδιον, Π. Δ. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Τὸ οἰκίδιον.
Τῶλγεος, Π. Δ. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Τοῦ ἄλγεος.
Τωλῃθὲς, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀληθές.
Τῳμπέχονον Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀμπέχονον.

Τῶ 'μῶ, Δ. Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῶ ἐμῶ = Τοῦ ἐμοῦ.
Τῷ 'μῷ, Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῷ ἐμῷ.
Τῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς (ἀναφορ. ἢ δεικτ.).
Τῶνδε, γεν. πλθ. τοῦ Ὅδε.
Τωνδί, Ἀττ. ἀντὶ Τῶνδε.
Τῶνδιον, Ἀττ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἔνδιον.
Τῶνδρες, Δ. ἀντὶ Τοὶ ἄνδρες = Οἱ ἄνδρες.
Τὼνείρατα, Δ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὰ ὀνείρατα.
Τῳντρφ, Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῷ ἄντρῳ.
Τῳπὸ, Δ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀπό.
Τὼποβαῖνον, Δ. ἢ Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀποβαῖνον.
†Τὼρ, Λακων. ἀντὶ Τὼς = Τούς.
Τὼργείω, Π Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ Ἀργείου.
Τῶρνεον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ὄρνεον.
Τῶροτρον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄροτρον.

Τῶρρᾶξ, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τῷ ῥᾳ, ἢ Τῷ ἄρα, διὰ τοῦτο λοιπόν (ἄρα).
Τὼρχαῖον, Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀρχαῖον.
Τὼς, Δ. ἀντὶ Τοὺς ἢ Οὓς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.
Τῶς, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Οὕτως ἢ 2) (ἔνταση) Π. ἀντὶ Ὡς. 3) (σπν. ᾗ ἀμφ.) Π. ἀντὶ Οὗ, ὅθι, ὅπου, (Θκρ. Ἐπιγρ. α' 1).
Τῶστεα, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ὀστέα.
Τωὖτ', Δ. Π. (κατὰ κρσ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Τὸ αὐτό.
Τωὐτὸ ἢ (ὀρθότ.) Τωυτὸ, Τωὐτέου (ἢ ἀθότ.) Τωὐτέου, Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ αὐτὸ, Τοῦ αὐτοῦ.
Τωὐβούλιον, Δ. Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τοῦ Εὐβούλου.
Τῶ 'φθαλμὼ, Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῷ ὀφθαλμώ.
Τῷ 'χλῳ, Π. (κατ' ἀποχρφ.) ἀντὶ Τῷ χλῳ.

Υ, υ, ὑψιλὸν (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ὑ, τετρακόσια (400) ἢ, τετρακοσιοστὸς, ἡ, όν· καὶ υ, τετρακόσιαι χιλιάδες (400,000).
Ὑ ὑ, ἐκφράζει τὸν διὰ τῆς ῥινὸς ἦχον τοῦ ὑσφραινομένου.
Ὑάγχη (ἡ), [ῦς, ἄγχω]. εἶδ. νόσου (σκαραντσία) τῶν χοίρων, (παρβλ. Συνάγχη).
†Ὑαγὼν, όνος (ἡ), σπν. καὶ κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σιαγών.
Ὑάδες (αἱ), [ὗω], ἀστερισμός τις (ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων) περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταύρου (τῶν ὁπ. ἡ μετὰ τοῦ ἡλίου ἐπιτολὴ ἐμήνυεν ὑετόν).
Ὑαινα [ῦς], ης (ἡ), (κυρ.) σκρόφα, γροῦνα. 2) (συνήθ.) ἀγριώτατόν τι θηρίον (εἶδος μεγάλου λύκου) μὲ λοφιὰν ἀπὸ γαρουνότριχας δι' ὅλης τῆς ῥάχεως, (εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὀνομάζεται) γιρτλάν. 3) εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν πλευρονήκτων), (κοιν. κατὰ τὸν Κ. Βοῦρον) οὔγαινα. 4) γυνὴ ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μίθρα.
Ὑαινὶς, ἰδος (ἡ), = Ὑαινα (3).
Ὑακίνθια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτή τις τῶν Λακεδ. εἰς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου.
Ὑακινθίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὸν ὑάκινθον, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ (ἰ) τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑακίνθου.
Ὑακινθινοβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν βαφὴν) τοῦ ὑακίνθου, βαμμένος μὲ χρῶμα ὑακίνθινον.
Ὑακίνθινος, η, ον, Ὁ τοῦ ὑακίνθου· (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, βαθὺς γαλάζιος, (Τουρκ.) ζεμπουλής, (ἀρχαδὲ καὶ Π.) βαθὺς μόρικος, (κατ' ἔκτ.)

Ὑάκινθος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. ἄνθους. (ὄχι τὸ Τουρκ.) ζεμπούλι, (ἀλλὰ) ἡ πορφυρᾶ ἶρις, ὁ μόρικος κρίνος ἢ (πιθαν.) λαλὲς (εἰς τὰ φύλλα τοῦ ὁπ. οἱ παλαιοὶ ἀνεγίνωσκον τὰ στοιχ. ΑΙ ἢ ΓΑ), (ὀθ.) » Ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον, αἰ, αἰ! « Μόσχ. » Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ὁ γραπτὸς ὑάκινθος, « Θκρ. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑακίνθινον χρῶμα, εἶδ. πορφύρας. 3 (θηλ. κατὰ μτνμ.) εἶδ. πολυτελὲς λίθου (σαπφείρου), (Τουρκ.) ὑακοῦτι. 4) (κατὰ τὴν μυθολογ.) νέος τις ὡραιότατος τὸν ὁπ. ἐφόνευσεν ἐξ ἀπροσεξίας ὁ Ἀπόλλων.
Ὑακινθώδης, εος (ὁ, ἡ)· ὑακίνθῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Ὑάλεος καὶ (ὄχι) Ὑάλεος-οῦς, ἐη-ῆ, εον -οῦν. Ὁ ἐξ ὑάλου, ὑαλένιος· διαφανὴς ἢ ὑαλιστερὸς (ὡς Ὕαλος).
Ὑαλῆ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ὑαλέη.
Ὑαλίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὴν ὕαλον, ἔχω τὸ διαφανὲς τῆς ὑάλου.
Ὑάλινος, η, ον. Ὁ ἐξ ὑάλου, ὑαλένιος.
Ὑαλίτης, ου (ὁ), καὶ Ὑαλῖτις, ιδος (ἡ), ὁ τῆς ὑάλου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὑάλου. » Γῆ (» Ψάμμος)—, » Θρρ., Στρβ. ἡ παρεμφύουσα μόρια (χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν) ὑάλου.
Ὑαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὑάλῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος), διαφανὴς ὡς ὕαλος. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ἡ ὑάκινθος ἢ τὸ τοπάζιον.
Ὑαλοειὸς, εσσα, εν, Π. = Ὑάλινος. » Παρειὰ—, » Ἤπγρ., ἡ ὑαλίζουσα.
Ὕαλος (ἡ καὶ σπν. ὁ), ζῷο ἢ χέω ἢ εἴληῳ. ὑαλί· κρουστάλλι. 2) (μτνμ. ἰγεν.) κάθε διαφανὲς καὶ πεπηγὸς σωμα (π. χ.) τὰ ἀμμωνιακὸν καὶ τὸ ὀρυκτὸν ἅλας, τὸ ἠλεκτρον, (ἴσ. καὶ) τὸ βραστικὸν, κτλ. 3) ὁ καυστικὸς καθρέπτης (ἴδε Ἀρχ. Νερ. 766 καὶ παρβλ. Σκάφιον 2).
Ὑαλοτέχνης, ου (ὁ). ὁ τεχνουργῶν (κατασκευάζων) τὴν ὕαλον, ὑαλουργός.
Ὑαλουργεῖον (τὸ). τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ὑαλουργοῦ.
Ὑαλουργικὸς, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑαλουργὸν ἢ τὴν ὑαλουργίαν, ὑαλουργοῦ ἴδιος. » Ὑαλουργικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ ὑαλουργοῦ.
Ὑαλουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕαλον, ὑαλοποιὸς, ὑαλᾶς.
Ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ὑάλεος.
Ὑαλόχρους-ους (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν χρόαν) τῆς ὑάλου.
Ὑαλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω εἰς ὕαλον, ὑαλοποιῶ.
Ὑαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑαλοειδής.
Ὑάλωμα (τὸ), [ὑαλόω]. πᾶθος τι (κηλὶς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἵππων, (Γαλλ.) oeil-vairon.
Ὑαλῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ῦ, ὤψ]. ἡ ἔχουσα ὄψιν (στιλπνότητα κτλ.) ὑάλου. » Ἀσπὶς—, » Ὅρρ.
Ὑᾶς, ᾶδος (ἡ), Ἴδε Ὑάδες.
†Ὑᾶσζω, Μ. ἀσω, = Ὑδοῦμαι, καμαρώνω, ἁβρύζω (κυρ. ὑνα Ἐξεράσω), Ἐξερῶ.
†Ὑᾶσσαλις, ίος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀσελγὴς, ἀκόλαστος.
Ὑᾶσσάλλω, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπερβάλλω.

Ὑβρὶς [κυφὸς], ή, όν. Κυρτὸς, καμπούρης. Ὑβὸς (ὁ), [κύπτω]. καμπούρα, κύρτωμα, (ἰδ. τὸ Λατ.) gibbus.
Ὑβόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τινὰ ὑβὸν, κυρτόω, καμπουριάζω, (ἀντιθ. τοῦ Λορδόω).
Ὑβρίγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν ὑβριστικῶς ἢ πρὸς ὕβριν (περιφρόνησίν) τινος.
Ὑβρίζω, Μ. Ἰσω. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ μὲ ὕβριν, ἀσελγαίνω, αὐθαδιάζω κτλ. (ἐπὶ ζ. καὶ ἐδίων. ὄντων) κλωτσῶ, πηδῶ φωνάζων κτλ. (μεῖζ.) περιφρονῶ (λόγῳ ἢ ἔργῳ) τινὰ, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, περιυβρίζω· (ἐπὶ γυν.) βιάζω, ἐνυβρίζω, ἐνυβριστικῶς ὁμιλῶ. » Εἰ ἐν τοιούτῳ καιρῷ ὑβρίζοιμι, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστοτέρα εἶναι, ὡς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι, « Ξεν. » Μὰ! ὑβρίζεις, καὶ πουτὶς δοκεῖς μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός, « Ὀδ. Σ. » Πῶς γὰρ οὐ δεινὰ πάσχουσιν, ἐπειδὴν ὁρῶσι τὴν τούτου ἑταίραν, καὶ χρυσία πολλὰ ἔχουσαν, καὶ ἱμάτια καλὰ, καὶ ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν, καὶ ὑβριζομένην ἐπὶ τῶν ἡμετέρων; « Δημ. » Τίς οὐκ οἶδεν ὑμᾶς, ὅτι τοὺς ὑβρίζειν δίκαιον ἐξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν; « Λυσ. (καὶ ὑβρίζεσθαι, ὑβρίζομαι, ὑβρίσομαι, ἐβρίσθην, ὑβρίσθαι, ὑβρισμένος, ὑβριστέος, ὑβριστικὸς, ὑβριστὴς, ὑβριστὸς, ὑβριστῶ, ὑβριστὼν, ὑβρίσω, ὑβρίσων, ὑβρίσωμαι, ὑβρίσωμεν, ὑβρίσωσι, ὑβρίσωσιν, ὑβρίσωσιν, ὑβρίσωσιν

'Υγρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῷ ὑγρῷ, ἔνυδρος, ἢ· παριζόμενος τὰ πρὸς τὸν βίον ἐκ τοῦ ὑγροῦ (ἐκ τῆς θαλάσσης), ἁλιεύς.

'Υγροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκβάλων (προξενῶν) ὑγρότητα, ὑγραντικός. » Σταγὼν —, « Εὐρ., ἢ τῆς βροχῆς.

† 'Υγρόγελως, ωτος (ὁ, ἡ) ὁ γελῶν ὑγρὸν (ἀπαλὸν, ἀνεπιτήδευτον) γέλωτα.

'Υγρόγονος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς τὸ νερὸν (ἐν τῷ ὑγρῷ).

'Υγροθηρικὸς, ἡ, ὸν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἐν τῷ ὑγρῷ θήραν (εἰς τὸ ψάρευμα). » 'Υγροθηρικὴ (τέχνη), « Πλάτ., ἡ ἁλιευτική.

'Υγροκέλευθος (ὁ, ἡ), [ῦ. κέλευθος], = 'Υγροπόρευτος. » Κυκλίας —, « Ἀθ., τοῦ ὅπ. ὁ ὅρομος σημαδεύεται μὲ ὑγρασίαν.

'Υγροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰν ἢ πλήρη ὑγροῦ τὴν κεφαλὴν (πάσχων ὑδροκέφαλον).

'Υγροκήλη καὶ 'Υγροκιρσοκήλη (ἡ), = 'Υδροκήλη.

'Υγροκοίλιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὑγρὰν κοιλίαν, εὐκοίλιος.

'Υγροκολλούριον (τὸ). ὑγρὸν κολλύριον.

'Υγρόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑγρὰν κόμην, (ἐπίθ. ποταμοῦ).

'Υγρολάξευτος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. λαξεύω]. βαθυλωμένος ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

'Υγρομέδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. μέδων], βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) τῶν ὑδάτων.

'Υγρομέλεια (ἡ). ὑγρότης (εὐστροφία) τῶν μελῶν, [ἐκ τοῦ].

'Υγρομελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰ (εὔκαμπτα, ἢ τρυφερὰ ἀκόμη) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

'Υγρόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὑγρὸς τὴν μορφὴν, ὑγρᾶς (ῥευστῆς, ῥωϐοῦς) φύσεως.

'Υγρόμυρον (τὸ). ὑγρὸν (ῥευστὸν) μύρον.

'Υγρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βασκων, διαιτώμενος) ἐν τῷ ὑγρῷ, 'Υγρόϐιος.

'Υγρόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὑγρὸς τὸν νοῦν (τὸ φρόνημα), ἀς. τοῦ χαρακτῆρος· χαῦνος, μαλθακὸς· θηλυδρίας, κίναιδος

'Υγροπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὑγρὸς τὴν σύστασιν, ἀδύνατου κράσεως, ἀπαλόσαρκος. 2) Π. τοῦ ὅπ. εἶνε παγωμένον τὸ ὕδωρ (τὸ ὑγρὸν).

'Υγροπίσσαν (τὸ). ὑγρὰ (ῥευστὴ) πίσσα, κατράνι.

'Υγροποιὸς (ὁ, ἡ). ὑγρότητος ποιητικὸς, ὑγραντικός.

'Υγροπόρευτος (ὁ, ἡ), Π. 'Υγροπόρος.

'Υγροπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διαπορεύομαι τὴν ὑγρὰν, θαλασσοπορέω, [ἐκ τοῦ

'Υγροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ὑγρῷ (διὰ τοῦ ὕδατος) πορευόμενος, θαλασσοπόρος, θαλασσόϐιος.

'Υγροῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὑγρὸς (ῥωϐοῦμαι) ἐξ αἰτίας ὑγρασίας.

'Υγρὸς [ῦ.ω], ά, όν. 'Υδατώδης, ῥευστός· νοτερὸς· γλιστερός. » 'Υγρὰ τροφὴ, « Ἀθ. » 'Υγρὸν ἔλαιον, « Ὅμ., τὸ λάδι (πρὸς διαστολὴν τοῦ πεπηγότος, τοῦ ἀλείμματος). « 'Υγρὸν ὕδωρ, « αὐτ., τὸ ῥωϐδες (πρὸς διαστολὴν τοῦ παγωμένου). » 'Υγρά μοι δοκεῖ εἶναι ἡ ἐν τῷ Φαληρικῷ ἕλει γῆ, ᾗ ἡ ταύτῃ ὁμοία, « Ξεν. » Τὰ ὑγρὰ τῶν στομάχων, « αὐτ. » Ἄνδρες ὑγροὶ τὰς φύσιας, « Ἱππκρ., ὑγρᾶς κράσεως. » Τῶν ὑγρῶν τε ᾗ ξηρῶν καρπῶν, « αὐτ. » Ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες, « Ὅμ., συνωθευμένοι μὲ βροχὴν ἢ ὑγρασίαν. » 'Υγρὰ κέλευθα, Π. ἀντὶ » 'Η ὑγρὰ, Ὅμ., Ἡσ., ἡ θάλασσα, (ἀντιθ. πρὸς τὴν ξηράν). » Τὸ ὑγρὸν, « ἡ ὑγρασία.. » Τὰ ὑγρὰ, « οἱ ὑγροὶ χυμοὶ τοῦ σώματος. 2) (συνδχ.) ἁπαλὸς· τρυφερὸς· (Ἰταλ.) δελικάτος, εὔκαμπτος, εὔστροφος, εὐλύγιστος. » 'Υγρὸς χαλινὸς, « Ξεν. » 'Υγρὸς κισσὸς (ἄκανθος), « Ἐπγρ., Θκρ. » Νεοττοὶ ὑγροὶ, « Ἀΐλ., ἀπ ἦσιν. » 'Υγρὸς τράγηλος, « Λξ. » Σκέλη ὑγρὰ, « Ξεν. » 'Υγρὰ ὄργησις, « Λξ. (ᾗ ἀντιἐπιῤῥ.) » 'Υγρὸν ἀείδειν, « Ὀππ., μὲ λιγυρὰν φωνήν. 3) (μτνμ.) εὔκολος· εὐάγωγος· (ἐπὶ κακοῦ) ἄστατος, εὐμετάϐλητος, ἢ· χαῦνος, εὐδιάϐλητος, εὐκατάφορος. » Εὔπλοιαν καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης, « Πλ. » 'Υγρότεραι πεύσεις, « αὐτ., αἱ εὔκολοι. » Τὸ Κίμωνος ὑγρὸν, « αὐτ. τὸ εὔκαμπτον (κοινωνικὸν) τοῦ χαρακτῆρος. » 'Υγρότερος τῷ γελοίῳ, « αὐτ., ἐπιῤῥέπὴς πρὸς τὸ περιγελᾶν, φιλοσκώμμων. » 'Υγρὸς πόθος, « Ὅμ., ὁ τοῦ ἔρωτος. » 'Υγρὸς βίος, « Ἀθ., ὁ τρυφηλὸς, (παρϐλ. Διαῤῥέω). » 'Υγρὸν ὄμμα, « Λξ., τὸ ἐρωτιῶν· (καὶ ἐπιῤῥήματ.) » 'Υγρὸν ὁρᾷν (δέρκεσθαι), « Ἀΐλ., Ἐπγρ.

'Υγρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰν σάρκα.

'Υγρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑγροῦ, ῥευστότης· ὑγρασία· (συνδχ.) τρυφερότης· εὐστροφία· εὐκινησία· (μτνμ. καὶ τρπ.) εὐκολία χαρακτῆρος· εὐαισθησία· (ἐπὶ κακοῦ) ἀχρασία, παλιμϐουλία, ἢ· χαυνότης, τρυφηλότης. » 'Υγρότης ϐίου· τὴν ἀσωτίαν ὑγρότητα γὰρ νῦν πρσαγορεύουσί τινες, « Ἀθ. » Ἡ περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ δαψίλεια, καὶ τὸ ἀνειμένον ἐν τῇ διαίτῃ (τοῦ Λυκκούλλου καὶ Κίμωνος), « Πλ. » Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν (τῶν δικαστῶν) τοῦ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι, « Λυκοῦργ.

'Υγροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (παράγων) ὕδωρ ἢ ὑγρασίαν, ὑγροῦ (ὑγρότητος) γεννητικός.

'Υγροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὸν (εὔκαμπτον) τράχηλον.

'Υγροτροφικὸς, ἡ, όν. Τῶν ὑγροτρόφων ζώων ϐίος.

'Υγρότροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ὑγρῷ τρεφόμενος, ὑδρόϐιος, ἔνυδρος.

'Υγρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς (ἐρωτικὸν βλέμμα, [κοιν.] ποιγωνιδίρικα 'μμάτια).

'Υγρόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ἦχον (φθόγγον) διὰ τῆς ἐκκενώσεως τοῦ ἐν αὐτῷ ὑγροῦ. » Λάγηνος —, « Ἐπγρ., ἡ ζενόστομος, (ἐπμ.) = 'Υγρῷ φθεγγομένη σόματι, « κάμουσα κλοὺ κλοὺ (λιγυρὸν ἦχον διὰ τοὺς οἰνοπότας).

'Υγρόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὸν (τρυφερὸν ἢ ἁπαλὸν) φλοιόν.

'Υγροφοβία (ἡ), = 'Υδροφοβία.

'Υγροφοίτος (ὁ, ἡ), Π. = 'Υγροπόρευτος.

'Υγροφόρος (ὁ, ἡ), = 'Υδροφόρος.

'Υγροφυὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιῤῥ.) = Φύσει ὑγρὸς, ὑγρᾶς φύσεως, ὑγρὸς.

'Υγροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὑγρὸν χιτῶνα, σκεπασμένος ἀπὸ νερὸ » Βυθὸς —, « Νόνν.

'Υγρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. χρὼς], ὁ ἔχων ὑγρὸν δέρμα (καὶ μτνμ. ὑγρὸν πιφάνειαν).

'Υγρόωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαχέων (ἢ διαχεόμενος εἰς) ὑγρότητα. » 'Ομφαὶ —, « Νόνν.

'Υγρῶς, ἐπῤῥ. Μὲ ὑγρὸν τρόπον, μὲ ὑγρότητα (πάντοτε σχεδὸν μτνμ. καὶ τρπ.). » 'Υγρῶς (ᾗ συγκρ. ὁ 'Υγροτέρως) πτυσαι, « Ξεν., εὐκόλως, μὲ εὐχέρεια. » 'Υγρώσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Υγραίνω, ἢ (ἀμτϐτ.) εἶμαι ὑγρὸς (πλήρης ὑγρότητος). » Σπόγγος ὑγρώσσων, « Ἀθήν., βρεγμένος.

'Υδαλέος, α, ον, Π. = 'Υδατώδης· ὁ ἰατρὸς (ἰατρ.) ὑδερώδης. » Ἡ ὑγροὶ καὶ λευκότερον τε καὶ ὑδαλεώτερον μᾶλλον τρέφεται τοῦ κατὰ φύσιν, « Ἱππκρ.

'Υδαρὴς, ές (ὁ, ἡ), νερουλὸς· νερομένος (» Οἶνος —, « Ξεν.)· (συνδχ. καὶ τρπ.) χωρὶς ζέσιν, ξεθυμασμένος, ἄτονος. » Λόγος —, « Αἰσχλ.

'Υδαρὸς, ά, όν, 'Υδαρὴς.

'Υδαρότης (ἡ), ἡ ποιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑδαροῦ.

'Υδαρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὑδαρῆ ὄμοιος (εἰδος), ὁμοιάζων νερομένος.

"Υδασι, δυτ. πλὸ. τοῦ "Υδωρ.

'Υδασιστεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υδατοστεγὴς.

'Υδαταίνω καὶ (μσ.) -αίνομαι. » Πόσῳ ὕδατι ἢ (ἐπὶ γυναικ.) λευκόῤῥοα· 'Υδάτευσις, ἡ ἢ ἡ, ον ἢ ὀν, ὁμοῦ μὲ 'Υδάτινος.

'Υδατηγὸς (ὁ, ἡ), [ῦδωρ, ἄγω], ὁ φέρων (μεταφέρων, μεταγετέων) ὕδωρ.

'Υδατηρὸς, ά, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ὕδωρ » Κρωσσὸς —, « Πλὸ., ὁ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν ὕδατος, νεροδόχος.

'Υδάτινος, η, ον. 'Ο ἐξ ὕδατος, ὑγρὸς· ὑδαρὴς· ὑδατόχρους· (συνδχ.) διαφανὴς, ἢ· εὔκαμπτος· (ἐπμ.) δελικάτος, ἁφερός. » Βραχίων (» Νάρκισσος) —, « Ἐπγρ. » Ἄνεμος —, « Ἱππκρ., βροχερὸς ἢ νοτερός. » 'Υδάτινα βρύα· Θκρ., λεπτὰ, διαφανῆ, ἢ ὑδατόχροα· 'Υδάτιον (τὸ), ὑπόκορ. τοῦ "Υδωρ, νεράκι· βροχίτσα· ποταμάκι.

'Υδατίς, ίδος (ἡ), (ἰατρ.) φρυσκαλίδα μὲ νερὸν ἢ ὀπ. σχηματίζεται ὑπὸ τὸ δέρμα νω βλέφαρον. 2) (Γλσ.) = Βεζίκ σταλαγματιά.

'Υδατισμὸς (ὁ), ὁ ἐν τῷ σώματι τοῦ ὑδρωπικοῦ γινόμενος κρότος τοῦ ὕδατος (παρϐλ. Κλυδασμός).

'Υδατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Υδατώδης, ὑγρὸς, κάθυδρος. » Νέφος —, « Θκρ.

'Υδατοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = 'Υδατοτρεφὴς.

'Υδατόκλυστος (ὁ, ἡ), [ῦ. κλύζω], πλυμένος μὲ νερὸν ἢ εἰς τὸ νερόν.

'Υδατοπλήγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πληττόμενος (κτυπούμενος) ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

'Υδατοπυσία (ἡ), = 'Υδροποσία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υδατοπετέω-ῶ, Μ. ήσω. = 'Υδροποτέω.
'Υδατοπότης, ου (ὁ), = 'Υδροπότης.
'Υδατοπωτέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υδατοποτέω.
'Υδατοστᾳγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ στέγων (κρατῶν, ἐμποδίζων, ἀδιαπέραστος ἀπὸ) τὸ ὕδωρ, (Γαλλ.) imperméable.
'Υδατοστεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὕδ. στέφω] τριγυρισμένος ἀπὸ νερά.
'Υδατοτρεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ζῶν ἢ αὐξάνων) εἰς τὸ νερόν. «Λίγειρος (= ἰτιὰ)—, « 'Ομ., 'Εμπεδ.
'Υδατόχλωρος καὶ
'Υδατοχλωρίς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν χλωρόσημα (τὸ χλοῶδες χρῶμα) τοῦ ὕδατος, πρασινωπός.
'Υδατόχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ ὕδωρ καὶ χολήν.
'Υδατόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ (πρασινωπὸν, ἢ μελανοπόρφυρον) χρῶμα τοῦ ὕδατος.
'Υδατόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὑδατῶδες, μεταβάλλω εἰς ἢ ἀνακατόνω μὲ ὕδωρ, νερόνω. ||. (παθ.) μεταβάλλομαι εἰς ὕδωρ· (ἰατρ.) ὑδρωπικιάζω.
'Υδατώδης, ες (ὁ, ἡ). Ὑδατι ὅμοιος (τὸ εἶδος), ὑδαρὴς· ὑδατόχρους· πλήρης ὕδατος, κάθυδρος, ὑγρός· (ἰατρ.) ὑδρωπικός.
'Υδέω, Π. ἀντὶ 'Υδέω ἢ 'Υδῶ.
'Υδεροίνων καὶ 'Υδεροίνων-ῶ, = 'Υδεριάω.
'Υδερίασις, εως (ἡ). ὑδροπικίασμα. [ἐκ τοῦ 'Υδεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ('Υποκείμαι ἢ Περιπίπτω εἰς) ὕδερον, ὑδρωπικιάζω.
'Υδερικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὕδερον, ὑδρωπικός. « 'Υδερικῶν φάρμακον, « Πλ., = τῷ
'Υδερικός (ὁ), = 'Υδρωπικός.
'Υδερῶ-ῶ ἢ (κσ. ἡ πθ.)-δομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ούμαι, = 'Υδεραίνω, 'Υδεριάω.
'Υδερώδης, ες (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ τοῦ «Ὕδους τοῦ ὕδερου, ὅμοιος μὲ ὕδρωπα· ὑδρωπικός.
'Υδέω-ῶ, Π. = 'Ὑδῶ, ᾄδω. « Καὶ τὰ μὲν ὡς ἠδέοντο, « Ἀπλλν. , ᾄδονται, λέγονται.
'Υδνον (τὸ), [ὕω ἢ ὑσίδεω, διότι γράφεται καὶ μὲ αι], εἶδος ἀμανίτου τὸ ὁπ. αὐξάνει ἐντὸς τῆς γῆς (κυρ. μετὰ τὰς βροχάς). (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόννησ.) Ὑστερον, (Γαλλ.) truffe.
'Υδνόφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ τὸ ὁπ. φυτρώνει ἐπάνω εἰς τὰ ὕδνα ἢ σῦτω χρησιμεύει πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν.
'Υδρογενής, ές (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἐν τῷ ὕδατι ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος.
'Υδρος, εος-ους (τὸ), Π. (απν. εἰς τὴν ἀνεπ.) ἀντὶ "Ὑδωρ.
'Υδρα (ἡ), = 'Ὕδρος, νεροφείδα.
'Υδραγωγεῖον (τὸ). αὐλάκι (καναλέ) διὰ τοῦ ὁπ. μετοχετεύεται τὸ ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον τόπον, (Τουρκ.) σοῦ-γιολοῦ.
'Υδραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Οχετεύω (Μεταφέρω δι' ὑδραγωγείου) ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλα μέρη.
'Υδραγωγία (ἡ), τὸ ὑδραγωγεῖν, ἢ τοῦ ὕδατος ὀχετηγία. 2) = τῷ
'Υδραγωγεῖον (τὸ), = 'Υδραγώγιον.
'Υδραγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὀχετεύων, μεταφέρων δι' αὐλακος) τὸ ὕδωρ ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ||. (οὐσ.) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ τὴν ὑδραγωγίαν ἢ, συγγράφων περὶ αὐτῶν. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ρύσ.) = 'Υδραγωγεῖον.
'Υδραίνω, Μ. ανῶ, Π. χύνω ὕδωρ ἢ ὡς ὕδωρ, βρέχω, ὑγραίνω. ||. «Χοὰς τινι—, « Εὐρ., ἀπένδω. ||. (μσ.) πλύνομαι, λούομαι.
'Υδρεῖος, α, ον. 'Ο τοῦ ὕδατος, ὑγρόβιος, ἔνυδρος, (ἀντιθ. τῷ Κερσαῖος).
†'Υδραλέσσα (ἡ), = 'Υδραλεττία. 2) = ἡ ἐαφαλμ. ἀντί –
†'Υδραλέστα (τὰ) ἧ
†'Υδραλέσιον (τὸ), = τῷ
'Υδραλέτης [ὕδωρ, ἁλέω], ου (ὁ). νερόμυλος.
†'Υδραλεπία (ἡ). τὸ διὰ τοῦ ὑδραλέτου ἅλεσμα.
'Υδράλμη (ἡ). Ὕδωρ μὲ ἅλμην, σαλαμοῦρα.
'Υδράργυρος (ὁ), εἶδος βευσοῦ ἡμιμεταλλου, (κυιν.) διάργυρος (κυρ. ὁ τεχνητὸς, διότι ὁ φυσικὸς ἐλέγετο Ἄργυρος χυτός).
'Υδράρπαξ [Ὕδωρ, ἁρπάζω], αγος (ὁ), = Κλεψύδρα, ὡρολόγι τοῦ νεροῦ.
'Υδραύλαξ, ακος (ἡ). αὐλάκι τοῦ νεροῦ, νεραύλακον.
'Υδραύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὴν ὑδραυλίν.
'Υδραύλησις, εως (ἡ), = 'Υδραυλις.
'Υδραυλικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ὕδραυλιν, ὑδραύλου ἴδιος.
"Υδραυλις, εως (ἡ) ἧ
"Υδραυλας (ὁ), [Ὕδωρ, αὐλός]. εἶδος μεσ. ὀργάνου (orgue) τοῦ ὁπ. οἱ αὐλοὶ ἐμπνέονται διὰ μηχανῆς κινουμένης ὑπὸ τοῦ ὕδατος.
'Υδρεία (ἡ), = 'Υδρευσις, πάρσιμον νεροῦ. « Οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου νυκτὸς, οὐχ ἡμέρας πιοῦνται, « Πλ. 2) (συνεκχ.) Ὕδωρ τὸ ὁπ. ἡ μέρος (πηγὴ) ἀπὸ τ. ὁπ. ὑδρεύονται. «Ὑδρείας ἀπανιζούσης, « Διόδ. 3) = Ἀρδεία, πότισμα. « Φιλαὶ δὲ ἧ ὑδρειαν ἀφόβρα τὸ δένδρον.« Θερ.
'Υδρεῖον (τὸ). ἀγγεῖον (ἄνελημα) διὰ τοῦ ὁπ. ἡ μέρος (πηγὴ, φρέαρ) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὑδρεύονται.
'Υδρέλαιον (τὸ). νερὸν μὲ 'λάδι, κρᾶμα ἐλαίου ἧ ὕδατος.
"Υδρεμα (τὸ). Ὕδωρ τὸ ὁπ. ἡ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὑδρεύονται.
'Υδρεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ 'Υδρευτής.
"Υδρευσις, εως (ἡ), τὸ ὑδρεύειν ἢ ὑδρεύεσθαι, ἄντλησις ἢ προμηθευμὸς ὕδατος· πότισμα.
'Υδρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑδρεύων (ποτίζων) ἢ ὑδρευόμενος (παίρνων νερὸν διὰ πιόσιμον).
'Υδρεύω, Μ. εὐσω, = Ἀρδεύω, ποτίζω. 2) (συνήθ. μσ.) 'Παίρνω (ἐφοδιάζομαι μὲ) νερὸν διὰ πιόσιμον κτλ. « 'Εν δὲ δωρηναι, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται, « "Ομ. « Τὴν κρήνην, ἀφ' ἧς ὑδρεύετο πᾶν τὸ στράτευμα,« Ἡρ.
'Υδρίζιον (τὸ), ἰων. ἀντὶ 'Υδριον.
'Υδρηλὸς καὶ (Π.) 'Υδρηρὸς, ᾱ, όν. 'Ο πλουτίζων ἢ βρεχόμενος ἀπὸ πολὺ ὕδωρ· ὑδατώδης, κάθυδρος. (ἀπὸ ὁπωρ.) ζωμερός. « Λειμὼν —, « "Ομ. « Γῆ ὑδρηλὴ κρήνῃσι καὶ ὄμβρῳσι, « Ἡθ. ε' 'Υδρηλὴ καλάμινθος, « Νίκ., φίλυδρος. « Πίθος —,« Ἀξ., ὁ (ἄλλ.) 'Υδατηρός.
'Υδρηχόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υδροχόος.
'Υδρία (ἡ). (ἀν γέν.) ἀγγεῖον διὰ νερὸν, κουβᾶς, στάμνα, λαγύνα· (ἰδιαιτ.) κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς στάκτης (τῶν λειψάνων) νεκροῦ ἢ τῶν ὀβομένων ψήφων. « Διαψηφίσασθαι Ἀθηναίους πάντας κατὰ φυλὰς, θεῖναι δὲ ἑς τὴν φυλὴν ἑκάστην δύο ὑδρίας· τὸν δὲ κήρυκα κηρύττειν, ὅτῳ δοκοῦσιν ἀδίκειν οἱ στρατηγοί, ἐς τὴν πρώτην ψηφίσασθαι· ὅτῳ δὲ μή, ἐς τὴν ὑστέραν,« Ξεν.
'Υδριάς, άδος (ἡ). (νύμφη) ἢ τῶν ὑδάτων, (ἄλλ.) Νηρηὶς ἧ Ναὶς.
'Υδριαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὑδρίαν (κυρ. τὴν εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων).
'Υδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Ὕδωρ. νεράκι. 2) = 'Υδρεῖον. 3) = Κλεψύδρα.
†'Υδρὶς, ίδος (ἡ), Γλπ. = 'Υδατὶς.
'Υδρίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ 'Υδρία, σταμνίτσα, λαγυνάκι.
'Υδροβατικός, ἡ, όν, = 'Υγροβατικός.
'Υδροβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). βουτηγμένος εἰς τὸ νερόν, = Ὑγροβαφὴς.
'Υδρόγαρον (τὸ). γάρον λυωμένον μὲ τὸ νερόν.
'Υδρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὕδωρ (ὑδρωπα) εἰς τὴν γαστέρα, ὑδρωπικός.
'Υδραγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τοὺς τόπους ὅπου εἶνε νερὸν ἢ ἀναγθῷ πηγάδι.
†'Υδρογόνος (ὁ, ἡ), ὁ γεννῶν (ἀναβρύων) ὕδωρ, ῥέων.
'Υδρογονικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς γονὴν (ἀνάβλυσιν) ὕδατος. « Σημεῖα —, « Γεωπον., τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀνακάλυψιν τόπου ὑδρογόνου.
'Υδροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεμισμένων ὡς ὑδροδοχεῖον, δεκτικὸς ἢ περιεκτικὸς ὕδατος.
'Υδροδόμος (ὁ, ἡ), Π. (παρεξ.) ὁ κατασκευάζων (ἀναβλύων) πηγὰς (ὕδατα), ἢ (προπαροξ.) ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕδατα. « Νηρηὶς —, « 'Ορφ., (συγχ. τῷ 'Υδροδρόμος)
'Υδροδοχεῖον (τὸ). δοχεῖον ὕδατος, ὑδροθήκη.
'Υδροδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (κυλυμβῶν) εἰς τὰ ὕδατα. « Δελφὶν—,« 'Ορφ.
'Υδροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὕδατος, ὕδατι ὅμοιος, ὑδρηλός.
'Υδρόεις, εσσα, εν, Π. = 'Υδατόεις, ὑγρὸς, ἔνυδρος. « Δόναξ—, « Εὐρ.
'Υδροθήκη (ἡ). θήκη (δοχεῖον) ὕδατος, στέρνα.
'Υδροθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων ἐν τῷ ὕδατι, ἁλιεύς.
'Υδροθηρία (ἡ). ἡ ἐν τῷ ὕδατι θήρα, ἁλιεία.
'Υδροθηρικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἀγόμενος εἰς τὴν ὑδροθηρίαν, ὑδροθήραν ἴδιος, ἁλιευτικός. « "Ιστον ὑδροθηρικὸν,« Ἀλ., (περιληπτ.) ὅλοι οἱ ἁλιεῖς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;'Υδροκέλευθος (ὁ, ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υγροκέλευθος.
'Υδροκέφαλος (ὁ) καὶ
'Υδροκέφαλον (τὸ). πάθος τι (ὕδρωψ) περὶ τὴν κεφαλήν.
'Υδροκήλη (ἡ). εἶδος κήλης (ἀπασμάτος), ὕδρωψ περὶ τὸ ὄσχεον.
'Υδροκηλικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ὑδροκήλην.
†'Υδροκιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω μὲ νερόν.
'Υδρολάπαθον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (λαπάθη), νερολάπαθον.
'Υδρολιγιον (τὸ). ὡρολόγι τοῦ νεροῦ, Κλεψύδρα.
'Υδρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τοῦ ὕδατος, Λεκανόμαντις.
'Υδρομαστευτὴς [Ῡ. μαστεύω], οῦ (ὁ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναζητῶν τὰς ὑπογείους πηγὰς τῶν ὑδάτων πρὸς ἀνόρυξιν φρεάτος.
'Υδρομαστευτικ-ός, ἡ, όν. 'Υδραμαςευτοῦ ἴδιος. « Ὑδρομαστευτικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ.
'Υδρομέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν (ἔχων τὸ μέλαθρο- [τὸ εἰκημά] του) εἰς τὰ ὕδωρ, ὑδρόβιατος. « Ἰχθύες—, « Αξ.
'Υδρόμελι, ιτος (τὸ). εἶδος μεθυστικοῦ ποτοῦ, μέλι μὲ νερόν
'Υδρομέτριον (τὸ). ἀγγ. γεμάτον μὲ νερὸν χρήσιμον εἰς καταμέτρησιν τοῦ ὄγκου τῶν σωμάτων.
'Υδρόμηλον (τὸ), εἶδος ποτοῦ ἀπὸ νερὸν ἢ μηλόμελι.
'Υδρομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ νερόν, νερωμένος.
'Υδρομύλη (ἡ) ἢ
'Υδρόμυλος (ὁ). νερόμυλος.
†'Υδροναμέσμαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι, (Αξφν.). Πολύνω τὸ ἀνάλογόν μὲ μερίδιόν τοῦ ὕδατος.
†'Υδροπαραστάται (οἱ). αἱρετικοὶ εἵτινες ἱερούργουν μὲ μόνον ὕδωρ (ὡς ἀπεχόμενοι τὸ παράπαν οἴνου).
'Υδροπέπερι, εως (τὸ), εἶδος φυτοῦ (πολυγόνου), (Γαλλ.) persicaire, poivre d'eau.
'Υδροπόρος (ὁ, ἡ), =Ὑγροπόρος.
'Υδροποσία (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ
'Υδροποτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πίνω συνήθως μόνον νερόν (ὄχι κρασί), εἶμαι-
'Υδροπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων συνήθως μόνον ὕδωρ (ὄχι κρασί)· (συνκδχ.) ψυχρός, ἀνθυσιασμοῦ ἀνεπίδεκτος.
'Υδροποτέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υδροποτέω.
'Υδροῤῥόδινον (τὸ). νερὸν μὲ ῥόδινον (ῥοδόσταγμα ἢ ῥοδέλαιον).
'Υδρουρὸα (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υδροῤῥόα.
†'Υδρουρσατον (τὸ), =Ὑδροῤῥόδινον.
'Υδροῤῥόα (ἡ). διώρυξ (αὐλάκι) ἢ σωληνάρι πρὸς ἐκροὴν ὕδατος· ῥεύτης τῆς ατίγης· νεροχύτης. 2) (Σχλ.) ὕφαλος (πέτρα) ἢ (πιθανώτ.) ῥεῦμα θαλάσσης. 3) (Ἰατρ.) =Ὑδρωψ.
'Υδροῤῥοὴ (ἡ), Ἰων. ἢ
†'Υδροῤῥόια (ἡ), Γλσ. ἀντὶ 'Υδροῤῥόα.
'Υδροῤῥοος (ὁ) ἢ
†'Υδροῤῥύη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ 'Υδροῤῥόη.
"Υδρος (ὁ). φεῖδι τοῦ νεροῦ, νεροφείδα.
'Υδροσεληνίτης [Ῡ, σελήνη], ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου ὁ ὁπ. εἰς ἓν ὕδωρ γίνεται διαφανὴς ἢ σχηματίζει ὡς ἡμισέληνον.
'Υδροσκοπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Σκαλίζω ὕδωρ πρὸς ἀνόρυξιν φρέατος, ἐρευνῶ (παρατηρῶ) τὴν γῆν ὡς ὑδροσκόπος.
'Υδροσκοπικὸς, ἡ, όν. 'Υδροσκόπου ἴδιος. »'Υδροσκοπικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ ὑδροσκόπου.
'Υδροσκόπιον (τὸ). ὄργανόν τι πρὸς(;)ἀνεύρεσιν ἢ δοκιμασίαν ὕδατος, εἶδος κλεψύδρας ἢ νεροζυγίου.
'Υδροσκόπος (ὁ, ἡ), [Ῡ. σκοπέω], ='Υδρομαστευτής.
'Υδρόσπονδα (τά), (ἐνν. ἱερά), θυσία καθ' ἣν ἔσπενδον ὕδωρ, (ἄλλ.) Νηφάλια.
'Υδροστάσιμος (ὁ). ὁ ἔχων ὕδωρ στάσιμον (στεκάμενον). » Τόπος—,« Δσκρ., κοῖλος, ὅπου δύναται νὰ γένῃ-
'Υδροστάσιον (τὸ). νερὸν στεκάμενον, λίμνη χωρὶς ἔκρουν, (Γαλλ.) étang.
'Υδροστατέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. "Εχω στάσιμα (στεκάμενα) ὕδατα. » Τόποι ὑδροστατούμενοι,« Σδ., εἰς τοὺς ὁπ. εἶκων ἀκίνητα (λιμνάζουν) τὰ νερά.
'Υδρυστάτης [Ῡ. ἵστημι], ου (ὁ). ὄργανόν τι διὰ τοῦ ὁπ. ἰσοσταθμίζεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. (κοιν.) νεροζύγι.
'Υδροσφαράντης, ου (ὁ). ὁ ὀσφραινόμενος (διακρίνων διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἂν ἔνε πλησίον) τὸ ὕδωρ.
'Υδροτόκος (ὁ, ἡ). ὁ πίκτων (ἀναβρύων) ὕδωρ, ὕδατος γόνιμος. » Πηγὴ—,« Αξ.
'Υδροφάντης [Ῡ. φαίνω], (ὁ). ὁ ἀνακαλύπτων τὰς πηγὰς τοῦ ὕδατος πρὸς ἀνόρυξιν φρεάτων, ὑδραμαστευτής.
'Υδροφαντικὸς, ἡ, όν. 'Υδροφάντου ἴδιος, 'Υδραμαστευτικός. » 'Υδρυφαντικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ὑδροφάντου.
†'Υδροφέβας, ου (ὁ), =Ὑδροφίβες(2).
'Υδροφοβία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ὑδροφόβου, συμπτωμα τῆς λύσσας.
'Υδροφοβιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὑδροφοβίαν.
'Υδροφοβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ πάσχων ἀπὸ ὑδροφοβίαν. »Πάθος—,« ='Υδροφοβία.
'Υδροφόβιος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὸ ὕδωρ (καθὼς οἱ λυσσασμένοι), λυσσασμένος. 2)='Υδροφοβία. » Περιπεπτωκότων ὑδροφόβῳ,« Δακρ.
'Υδροφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρω (Κιβαλῶ) νερὸν ὡς ὑδροφόρος.
'Υδροφόρησις, εως ἢ
'Υδροφορία (ἡ), τὸ ὑδροφορεῖν, κουβάλημα νεροῦ.
'Υδροφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ τις πένθιμος τελουμένη εἰς τὴν Λίγιναν (εἰς μνήμην τῶν ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολεσθέντων).
'Υδροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) νερόν.
'Υδροχαμαίμηλον (τὸ). νερὸν βρασμένου (infuzione) χαμομήλου.
'Υδροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ) εἰς τὸ ὕδ
†'Υδροχεῖον, ἐσφαλ. ἀν
†'Υδροχοα (ἡ), Γλσ. =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υδροχόη.
;'Υδροχοεῖον (τὸ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υδροδυχεῖον.
'Υδροχοεὺς, έως (ὁ), ='Υδροχόος.
'Υδροχόη (ἡ). τόπος (σωληνάρι ἢ αὐλάκι) διὰ τοῦ ὁπ. χύνεται τὸ ὕδωρ, κρουνὸς ὕδατος, μουσαλούκι, ὑδρορρόη.
'Υδροχόος (ὁ, ἡ). ὁ χιων (χύνων) ὕδωρ ‖. (τῦσ.) ἀστερισμὸς τις τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.
'Υδρόχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χέων (ἢ πεχυμένος ἀπὸ) ὕδωρ. »Κρήνη (»Κόλπος—,« Εὐρ., Νίκ.
'Υδρώδης, εος (ὁ, ἡ), ='Υδαρὴς, ὑδατώδης.
'Υδρωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὕδρωπα.
'Υδρωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὕδρωπα.
;'Υδρωπιώδης, εος καὶ 'Υδρωπο-ειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδρωπος. 'Υδρωπικός.
"Υδρωψ [ὕδωρ], ωπος (ὁ). πάθος τι, συρροὴ ὑγρῶν (ὕδατος) ὑπὸ τὸ δέρμα, (κοιν.) ὑδρώπικας. »"Υδρωψ εἰς ἀμίδα,« Γαλ. ἄλλο πάθος, ὁ Διαβήτης(4). ἀντὶ 'Υδρωπικός.
"Υδω (χωρὶς Μ.), Π. (Ἀλεξανδρ.) ἀοιδῶ, ὑμνῶ, ἀνυμνῶ· (πθ.) ᾄδομαι, φέρομαι (ὑμνούμενος)· ὀνομάζομαι.
"Υδωρ [ὕω], ὕδατος (τὸ). νερόν· (ἀρχ.) βροχὴ (ἐν γέν.) κάθε ὑγρόν· (ἰατρ.) ὕδρωψ· (ῥητρ.) τὸ νερὸν τῆς κάνουλας πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ ὄπ. μὲ ὑφάρας πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ ὄπ. κανονίζετο ἢ διάρκεια τῆς ὁμιλίας ἑκάστου τῶν δικηγορούντων. (ζθ.) μέλιτος ὕδωρ σμικρὸν λέγειν, « Δίσχ. » ἔχειν ὀλίγον νερὸν (δηλ. ὀλίγον καιρὸν) πρὸς ὁμιλίαν. » Τὸ πρῶτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῷ κατηγόρῳ, « Δμ. » Δειξάτω μοι ἐμῷ ὕδατι, « αὐτ., τοῦ παρεχωρήθη καιρὸν μου (τὸ νερόν μου) ἵνα τὸ ἀποδείξῃ. » Τὸ ἐκ τοῦ Διὸς ὕδωρ, « Θρ., τὸ βρόχινον. »Ὁ θεὸς ὕδωρ ποιεῖ,« Ἀρ. ῥῳ., βρέχει. (καὶ ἑλλ.) « Ἐὰν πολὺ ποιῇ ὕδατα,« Θρ., (κοιν.) ἂν κάμῃ πολλὰ νερά. » Διὰ τὸ γενέσθαι ὕδωρ πολὺ ἐσπέρας, « Ξεν. » Χειμῶνά τε κατασχεῖν ῥαγῆναί τε ὕσαι ὕδατι λαβροτέρῳ, « Ἡρ. » Ὕδατα ἀστραπαῖα, « Δξ., συναζόμενα ἀπὸ βροχὴν συνωδευόμενα μὲ ἀστραπάς. » Τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ λθ., τὸ πρὸ τῆς τραπέζης νίψιμον. » Φέρετε χεραὶν ὕδωρ, « Ἰλ. ἐ., νίψιμον.

βρόχινος(;). « Ἄνεμος, « Θηρ. » Ζεὺς —,« Αξ., ὁ στέλλων τὴν βροχήν.
Ὑετεύς, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑετώδης.
Ὑετόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων (προλέγων ἢ προμηνύων) τὸν ὑετόν.
Ὑετὸς (ὁ), [Ὕω], βροχὴ (ῥαγδαία ἢ διαρκὴς), (ῦῦ.) »Ὄμβροι ἢ ὑετοί, « Ξεν. »Ὑετὸς πρωΐμος (ὁ τῆς ἀνοίξεως) καὶ ὄψιμος (ὁ τοῦ φθινοπώρου),« Γρφ.
Ὑετώδης (ὁ, ἡ). βροχερός.
Ὑετωτάτος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ 'Υετώδης, βροχερώτατος, (ἄλλ. διορθ. 'Υετιώτατος).
†Ὑη (ἡ), θήλ. τοῦ Ὑης, (ἐπιθετ. τῆς Σεμέλης).
Ὑηνεία (ἡ), ='Υηνία.
Ὑηνεύς [Ὑηνός], έως (ὁ). σκαιὸς, κτηνώδης, (κοιν.) γουρουνάνθρωπος.
Ὑηνέω-ῶ [Ὑηνός], Μ. ἡσω. Φέρομαι (Ζῶ) σὰν τὰ τρύων, = Συηνέω.
Ὑηνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκαιότης, βαρβαρότης, βυπαρία, (Γαλλ.) cochonerie. [Ἐκ τοῦ
Ὑηνός [Ὑς], ἡ, όν. Χοίρινος. » Θρέμματα ὑηνά,« Πλάτ., οἱ χοῖροι. 2). (συνκδχ.) ὑηνιώδης, βυπαρὸς, ἠλίθιος κτλ., (ἄλλ.) Συηνός.
Ὑης [Ὕω], εος (ὁ), = Ὑέτιος (ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Βάκχου, τὸν ὁπ. ἀνέθρεψαν οἱ Ὑάδες).
Ὑλάω-ῶ [Ὕθλος], Μ. ἡσω. Φλυαρῶ, μωλογῶ, ζθ.
Ὕλαγμα (τὸ), =τῷ
Ὕλαγμὸς (ὁ), [Ὕλάω], φλυαρία, μωρολογία. Ἰλ. Π. ἀντὶ Γλῦν.
Ὑλαγχα (ἡ), (θλγ.). ἀρχὴ (ἐξουσία, πανκρατορία) τοῦ Γλοῦ.
Ὑλάγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλός.
Ὑλάδες, ἐως (ὁ), =Γλίδοῦς.
Ὑλάη (ἡ). ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑλοῦ (σχετικῶς πρὸς τὸν πάππον καὶ τὴν μάμμην της), Ὑλογόνη.
Ὑλάϊον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑς, χοιρίδιον, γρουνάκι. 2) ὑποκορ. τοῦ Γίδος, υἱόκας.
Ὑλάϊος (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ (σχετικῶς πρὸς τὸν πάππον ἢ τὴν μάμμην του), ἔγγονος.
Ὑλάϊος (ἄλλ.), ἄχρ. ὀνμστ. (τῆς ὁπ. εὔχρ. ὕλαι Γλῶν, Μ. ἰσω. Φωνάζω ὡς ἂν ὗς (χοιρίδιον), Π. ἀντὶ Γλῦ.
Ὑλαϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς υἱόν, υἱοῦ ἴδιος.
Ὑλαϊκῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς ἂν υἱός.
Ὑλαικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὗς, χοίρους.
Ὑλαῖος η, ον, =Ὑειος, χοίρινος.
Ὑλαισία (ἡ), τὸ υἱοθετεῖν ἢ υἱοθετῆσθαι, υἱοθεσία.
Ὑλαισιάω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω (Δέχομαι υἱοθέτον υἱόν μου τινά.
Ὑλαιστὴς (ὁ). ὁ υἱοθετῶν, ψυχουιός.
Ὑλαιστορία (ἡ), (θλγ.). ἡ εἰς ἓν πρόσωπον ἕνωσις τῶν ἰδιοτήτων (τῶν πρασκτικῶν, τρος (ὁ), (θλγ.). υἱὸς καὶ πατὴρ ὁ αὐτός.
Ὑλαιστορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ γαυγίζῃ· φύσει ὑλάκτης
Ὑλοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Κάμνω τινὰ υἱον μου, υἱοθετῶ.
Ὑλοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., υἱοθεσία.
Ὑλοποίητος (ὁ, ἡ), =Εἰσποίητος, υἱόθετος.
Ὑλὸς [Ὕω, φύω], οῦ (ὁ), (ἐκτὸς τῶν ὁμαλῶν τύπων, οἱ Ἀττ. σχηματίζουν ἐκ τῆς ἀχρ. ὀνομστ. Γλεύς, τὰς πλαγ. Γλεῖ, υἱεῖ· δυΐκ. Γλέε, υἱέειν· πλθ. Γλεῖς, υἱέων, υἱέσι, υἱεῖς). Γλὸς ἢ (μᾶλλ. δίγαμμα) γυιὸς. » Ἰατρῶν (» Ῥητόρων) υἱεῖς, « Πλάτ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἰατροί, Ῥήτορες. » Γλεῖς Ἀχαιῶν,« "Ομ., ἀντὶ Οἱ Ἀχαιοί, (παρβλ. Παῖς).
Ὑλότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ υἱοῦ.
Ὑλόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (νὰ ὀνομασθῇ) υἱός· (μσ.) υἱοθετῶ, υἱοποιοῦμαι.
Ὑῖσμὸς (ὁ). τὸ ὑΐζειν, ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου.
Ὑϊωνεὺς, έως (ὁ), =Γιωνός.
Ὑϊωνὴ (ἡ), ='Υΐδη.
Ὑϊωνός (ὁ), 'Υΐδοῦς.
Ὑΐωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ὑΐω, υἱοποίησις.
"Υκης καὶ "Υκκης καὶ "Υκος (ὁ) καὶ "Υκη (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἐρυθρῖνος ἢ Ἰουλὶς, [ἴσ.] =Φύκης.
"Υλαγμα (τὸ), φωνὴ ὑλακτούντος, γαύγυσμα (κυρ. καὶ μετμ.).
Ὑλαγμὸς (ὁ), τὸ ὑλακτεῖν, γαύγυσμα.
Ὑλαγωγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κυνδαλῶ ὕλαι ἢ φρύγανα ὡς ὑλαγωγός.
Ὑλαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κουβάλημα ξύλων (φρυγάνων κτλ.), [Ἐκ τοῦ
Ὑλαγωγὸς (ὁ, ἡ), [Ὕλη, Ἄγω]. ὁ κουβαλῶν ξύλα ἢ φρύγανα.
Ὑλάζομαι, Μ. άσομαι. Συνάζω ὕλην (ξύλα, φρύγανα), ξυλεύομαι.
Ὑλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατιθέμενος εἰς τὴν ὕλην (εἰς τὰ ὕδατα), βουνήσιος, ἄγριος (κυρ. καὶ μετμ.). » Ἴθη ὑλαῖα,« Δίλ. 2) πλήρης ὕλης(ξυλείας), δασώδης. 3) (Φλσφ.) ='Υλικός· (ἀκλησ.) γήϊνος.
Ὑλακάω-ῶ (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ. Ὑλακόωντες) Π. ἀντὶ Ὑλακτέω.
Ὑλακὴ (ἡ), =Ὕλαγμὸς, γαύγυσμα.
Ὑλακώδης, εσσα, εν, Π. πλήρης ὑλακῆς, ὑλακτικός. » Χόλος—, » Ὄππ.
Ὑλακόμωρος (ὁ, ἡ), Π. [Ὑλακὴ, μόρος ἢ ὥρα]. ὁ πάντοτε (διακοπως) γαυγύζων, καμωμένος ἵνα γαυγύζῃ, ὑλακτικός, (παρβλ. Ἰόμωρος).
Ὑλακτέω-ῶ [Ὑλάω], Μ. ἡσω. Γαυγύζω (κυρ. καὶ μετμ.). » Κύνες ὑλακτοῦντες,« Αξ. (καὶ μεθ.). » Τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσιν, » Ἰσαρ. (καὶ προθετ.) » Ὑλακτοῦσι πρὸς τὰ ἴχνη, « Ξεν. (ξ Ἰπιθ.) » Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, « Σοφ. (καὶ καταχρ.) » Κραδίη δέ μ' ἔνδυν ὑλάκτει,« "Ομ., ἐκτυποῦσε, (κοιν.) ἐλακατάριζεν. » Ὑλακτούσης νηδύος,« Ἐπγρφ., ἐπιθυμούσης τροφήν, πεινώσης.
;'Υλάκτης, ου (ὁ) καὶ
'Υλακτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πάντοτε γαυγύζων.
Ὑλακτιάω-ῶ, Μ. άσω. "Ηχω διάθεσιν εἰς τὸ ὑλακτεῖν, συχνογαυγύζω.
Ὑλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ γαυγύζῃ· φύσει ὑλάκτης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†'Υλαξ, ακος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ 'Υλάκτης.
;'Υλάσκω καὶ 'Υλάσσω, Μ. άξω, Π. ἡ ἀμφ. ἀντὶ 'Υλάω—'Υλακτέω.
'Υλαστὴς, οῦ (ὁ) καὶ 'Υλάστρια (ἡ). ὁ ὑλαζόμενος (συγάζων φρύγανα, ξυλευόμενος).
'Υλάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι (χ. Μ), Π. πρωτ. τοῦ 'Υλακτέω, γαυγύζω.
"Υλη (ἡ), [Ὕω=φύω]. δάσος καὶ πᾶν ὅ,τι σχηματίζει δάσος, ξύλα, χόρτα, (Τυρκ.) τσαλιά, χαμόκλαθα, φρύγανα. » Ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὕδου εἰς ὕλην, » Ξεν. » Ἄψινθίου καὶ εἴτι ἄλλο ἐνῆν ὕλης ἢ καλάμου, ἔνδρον δ' ὑδρίν,« αὐτ. » Μεγάλα πυρὰ ἐγένετα, ἅτε πολλῆς ὕλης παρούσης,« αὐτ. » Καὶ ὕλη δὲ πολλαπλασίως ὑπὸ τῶν ἵππων δήπου συνεφορεῖτο σίτῳ, καὶ παρέχει ἀνιγμὸν αὐτῷ, « αὐτ. » Εἰ μέλλοι ἄγαθή ἡ νεὼς ἔσεσθαι, ὕλης δεῖ καθαρὰν αὐτὴν εἶναι, « αὐτ. » Ὕλη χλωρὰ, « Θκρ. 2) (ἰδιωτ.) ξυλικὴ (σὶ καύσιμον ἢ κτίσιμον). (Τυρκ.) κερεστές, (ἐν γέν.) Σύλον. » Οὐκ ἔσκε αἰσθῆρι ἐμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, οὐδὲ μὴν ὕλῃ. » Θκρ. » Ἁμαξαι ἄατυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην,« Ὀδ. Κ., (ζθ. 3) (ἐν γέν.) τὸ πρᾶγμα (Γαλλ. la matériel) ἀπὸ τοῦ ὁπ. γίνεται (κατασκευάζεται ἢ σύγκειται) τι· (χημ.) τὸ σωματωδέστερον μέρος (ἢ βάσις) ὁποιασδήποτε συνθέσεως. » "Υλη τοῦ μύρου τὸ ἔλαιον, « Πλ. » Ἐκάστῳ τῶν ἀζώρων ὕλη τις ἀναγέται, Ἥλιῳ μὲν ὁ χρυσὸς, Σελήνῃ δὲ ὁ ἄργυρος, κτλ., Σχλ. Πινδ., (καὶ μετμ.) » "Υλη ἰατρική,« Ἰατρ., τὸ σύνολον τῶν πραγμάτων ὅσα χρησιμεύουν εἰς τὴν ἰατρικήν, (Ἀτν.) materia medica. (ζθ. 4)(φλσφ. καὶ θλγ.) τὸ ὑλικὸν μέρος τοῦ παντὸς, (Γαλλ.) la matière. » Τὰ κατὰ τὴν ὕλην, « τὰ ὑλικὰ, τὰ ἐγκόσμια.
'Υληβάτης [Ὕλη, βαίνω], ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).
'Υληγενὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰ δάση ἢ (φιλοσοφ.) ἐκ τῆς ὕλης, ὑλικός.
'Υλήεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ὕλης (ξυλικῆς), δασώδης, σύνδενδρος.
'Υληκοίτης, ου (ὁ), Π. [Ὕλη, κεῖτη]. ὁ κατοικῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, υλόβιος, ὑλοβίωτος.
"Υλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι σχηματίζει ὕλην (δάσος), φυτὸν θαμνῶδες, καμόδενδρον, φρύγανον· τόπος δασώδης· (ἐν γέν.) ὕλη.
'Υλημανέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ 'Υλομανέω.
'Υληνόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υλονόμος.
'Υληουργία, 'Υληουργὸς, Π. ἀντὶ 'Υλουργία, 'Υλουργός.
'Υλησκόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υλοσκόπος.
'Υλητόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υλοτόμος.
'Υληφορέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ 'Υλιφορέω, [Ἐκ τοῦ
'Υληφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υλοφόρος.
'Υληώρης, εος καὶ
'Υληωρὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υλωρός.
†'Υλίαι (αἱ). οἱ ξύλινοι πακτοῦναι (τὰ ταικούνια) τῶν ὑποδημάτων.
'Υλίζω, Μ. ἰσω. Ἀφαιρῶ τὴν ὕλην ἢ τὴν

ίλὺν (τὸ καταπάτει), λαγαρίζω, Διυλίζω· (ἐν γέν), πασσεύω, σφυγγίζω. » Τὰς ῥῖνας—, « Κρατ.

'Υλικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ὕλην· ('Εκκλησ.) σαρκικός, γήϊνος.

'Υλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ὑλίζειν, λαγάρισμα, σούρωμα.

'Υλιστήρ, (ὁ) καὶ

'Υλιστήριον καὶ (συγκ.) 'Υλίστριον (τὸ). τὸ ἀτραγίστηρι διὰ τοῦ ὑπ. ὑλίζεται (διυλίζεται) τι.

"Υλλος (ὁ), Π. ὑποκορ. τοῦ "Υῤῥος. 2) ὁ ἰχνεύμων, (ὕθεν τὸ Λτ.) sillus.

'Υλοβάτης, ου (ὁ), Π. = 'Υληβάτης.

'Υλόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση ἢ τρεφόμενος μὲ καρποὺς καὶ φύλλα τοῦ δάσους (τῆς ὕλης).

'Υλογενής, ἐος (ὁ, ἡ), = 'Υληγενής.

'Υλογράφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζωγραφίζων ἐπάνω εἰς ξύλον (ὕλην).

'Υλοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διατρίβων, διαιτώμενος) εἰς τὰ δάση, 'Υλόβιος.

'Υλοβρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων εἰς τὰ δάση.

† 'Υλοκάτοικος (ὁ, ἡ), Γλσ. = 'Υλοβίαιτος.

'Υλοκόμος (ὁ, ἡ). [ὕλη, κομέω]. (παροξ.) ὁ ἀγαπῶν (περιποιούμενος) τὰ δάση. 2) (προπαροξ.) σκεπασμένος (πεπυκνωμένος) ἀπὸ δάση, δρυμώδης, σύνδενδρος.

'Υλοκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κόπτω ξύλα (πρὸς οἰκοδομὴν ἢ καύσιμον), 'Υλοτομέω.

'Υλοκουρὸς (ὁ), Π. [ὕλη, κείρω], ἀντὶ 'Υλοτόμος.

'Υλομανέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω ἢ "Εχω πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα. » Ἄμπελος ὑλομανοῦσα, « Γεωπον., ἢ (ἕλλ.) Τραγῶσα. » Τὰ πεδία ὑλομανεῖ, « Στρ., ἔχουν πλῆθος ὕλης (φρυγανωδῶν φυτῶν καὶ χαμοδένδρων), [ἐκ τοῦ

'Υλομανής [ὕλη, μαίνομαι], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἔχων μανίαν διὰ) τὰ δάση. 2) (ἐπὶ δένδρ.) ὁ κάμνων πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα.

'Υλομαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι εἰς τὰ δάση, ὑπερασπίζομαι ὠφελούμενος ἀπὸ τὰ δασώδες τῆς τοποθεσίας.

† 'Υλομήτρα (ἡ), εἶδος σκώληκος ἢ κάμπης.

'Υλονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων ἢ κατοικῶν) εἰς τὰ δάση.

'Υλοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (ἐπιτηρῶν) τὰ δάση, 'Υλωρός.

'Υλοτομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κόπτω ξύλα (ξυλικὴν) ὡς ὑλοτόμος.

'Υλοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον ξύλων (ξυλικῆς).

'Υλοτομικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὑλοτομίαν, ὑλοτόμου ζῴδος.

'Υλοτόμιαν (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γίνεται ὑλοτομία (κόπτεται καὶ πωλεῖται ξυλική).

'Υλοτόμος (ὁ, ἡ), [ὕλη, τέμνω]. (παροξ.) ὁ κόπτων ξύλα (ξυλικὴν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Πέλεκυς —, « "Ομ. 2) (προπαροξ.) κομμένος εἰς τὰ δάση. ||. (οὐσ.) 'Υλότομον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον), εἶδος ἰαυρικοῦ ἢ φίλτρου συνθεμένη ἀπὸ διαφόρους ῥίζας κομμένας [ἴδε Τέμνω] ἀπὸ τοῦ ὄρους.

'Υλοτραγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ῥίζας φύλλα καὶ καρποὺς τοῦ ὄρους, εἶμαι ὑλοφάγος.

'Υλοτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ὕλη, τρέφω]. ὁ ἔχων ἢ λαβὼν τὴν ὑπαρξίν του ἐκ τῆς ὕλης, ὑλικὸς, ὑληγενής.

'Υλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὑλουργοῦ, ξυλουργία.

'Υλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕλην (τὸ ξύλον). ||. (οὐσ.) ξυλουργός.

'Υλοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χόρτα φύλλα κλπ. τοῦ δάσους. » Βοῦς —, « Ἱπ., ὁ βόσκων (ζῶν) εἰς τὰ δάση, ἄγριος.

'Υλοφορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὕλη, φέρβω]. ὁ βόσκων (τρεφόμενος μὲ) χόρτον. » Βοῦς —, « Εὐρ.

'Υλοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σουάζω ἢ Κουβαλῶ ξύλα, 'Υλαγωγῶ, [ἐκ τοῦ

'Υλοφόρος (ὁ, ἡ), [ὕλη, φέρω]. ὁ συνάζων ἢ κουβαλῶν ξύλα.

'Υλώδης, εος (ὁ, ἡ). βασώδης, σύνδενδρος. 2) = Ἰλυώδης, θολερός.

'Υλωρὸς (ὁ, ἡ), [ὕλη, ὥρα]. ὁ ἐφορεύων (ἐπιτηρῶν) τὰ δάση, δασοφύλαξ. 2) (Π.) ὁ ζῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, ἄγριος.

'Υμά, Π. ἀντὶ 'Υμέτερα, οὐδ. τοῦ 'Υμὸς.

'Υμα (τὸ), = 'Υσμα.

'Υμεδαπὸς [ὑμὸς, δᾶπεδον], ἡ, όν. 'Υμέτερος, συντοπίτης (συμπολίτης) σας.

'Υμεῖς (γεν. 'Υμῶν, δοτ. 'Υμῖν, αἰτ. 'Υμᾶς), πλθ. τοῦ Σύ.

'Υμείων, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υμῶν, γεν. τοῦ 'Υμεῖς.

'Υμέν, Π. (σπντ.) κλητ. τοῦ 'Υμὴν, ἀντὶ 'Υμέναιε.

'Υμέναιος (ὁ). ὁ ψαλλόμενος εἰς τοὺς γάμους ὕμνος, ἡ γαμήλιος ᾠδὴ· (συνεκδ.) ὁ γάμος· (προσωποπ.) ὁ θεὸς τοῦ γάμου, (ἄλλ.) 'Υμὴν.

'Υμεναιόω-ῶ, Μ. ὡσω. "Αδω τὸν ὑμέναιον ἢ ἐν εἴδει ὑμεναίου. » Μέλος, ὅ,τ' ἀμφὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν, « Αἰσχλ. 2) (συνεκδ. καὶ μεβτ.) συνάπτω ἢ λαμβάνω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω ἢ, νυμφεύομαι· (μτνμ. ἐν γέν.) ἑνόνω, συνδέω, (Πλ.).

'Υμενήϊος (ὁ). ὁ θεὸς τῆς χαρᾶς (τοῦ ὑμεναίου), ὁ Διόνυσος.

'Υμένιος, η, ον. 'Ο συγκείμενος ἀπὸ ὑμένας.

'Υμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Υμήν.

'Υμενοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὑμένι ὅμοιος (τὸ εἶδος), μεμβρανοειδής.

'Υμενόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑμενώδη πτερὰ (πτέρυγας μεμβρανώδεις).

'Υμενόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ὑμενῶδες) ὄστρακον (διαφανὲς περικάλυμμα). » Ποτήριον—, « Ἀκ.

'Υμενόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω (ᾧ πθ. Μεταβέβλημαι) εἰς ὑμένα, γίνομαι-

'Υμενώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Υμενοειδὴς, μεμβρανώδης.

'Υμὲς, Δ. ἀντὶ 'Υμεῖς.

'Υμέτερόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὑμέτερον (ἐνν. δῶμα), εἰς τὸν οἶκόν σας.

'Υμέτερος [ὑμὸς], α, ον. 'Εδικός σας. » 'Υμέτερον ἑκάστου θυμὸν, « Ἰλ., τὴν καρδίαν καθενὸς σας. » 'Υμέτερος θυμὸς αὐτῶν, « Ὀδ. Β., ἀντὶ 'Υμῶν αὐτῶν (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ὑμέτερον, « Ἱερ., τὸ ἐκ μέρους σας.

'Υμὴν [ὑφαίνω], ένος (ὁ). δέρμα λεπτὸν καὶ διαφανὲς, μεμβράνα, τσόπα· (μτνμ.) ὕφασμα λεπτότατον, φλοῦδα, λεπτονήτους ὑμένας, « (Εὐθ. παρ.) Δι. » 'Υμὴν περικάρδιος (περιτόναιον), « Ἀνατομ., ἡ περικαλύπτουσα τὴν καρδίαν (τὴν ἔσωθεν ἐπιφάνειαν τῆς κάτω κοιλίας) μεμβράνα.

'Υμὴν [ὕδω, ὕμνος], ένος (ὁ), (ἡ κλητ. 'Υμέν), Π. ἀντὶ 'Υμέναιος.

"Υμμε, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Υμᾶς, αἰτ. τοῦ

"Υμμι ἢ "Υμμιν, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Υμῖν δοτ. τοῦ 'Υμεῖς.

"Υμμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ 'Υμὸς = 'Υμέτερος.

'Υμναγόρας, ου (ὁ), Π. [ὑ. ἀγορεύω], ὁ ψάλλων (ἐκφωνῶν) ὕμνους.

'Υμνεῖω, Π. ἀντὶ-

'Υμνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ψάλλω ὕμνους εἰς τιμήν τινος, ἀνυμνῶ, δοξολογῶ, ἐγκωμιάζω· (ἁπλ.) λέγω (ἀναφέρω) συχνάκις, ἔχω πάντοτε διὰ στόματος· φιλῶ (ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ). » 'Υμνοῦσι θεοὺς, « Ξεν. » Πάντες ἄνθρωποι ὑμνοῦσιν ἀνδρὸς τὴν σὴν ἀρετὴν, « οὐτ. » Κύκλωπας ὑμνήσας Ἰλιάδας τε μάχας, « Ἀνθ. » Καὶ τὸν γάμον ὑμνήσαι, « Θκρ. » Καὶ τὸν γάμον ὑμνήσαι, « Ξεν., τελέσαι. » Χείρωνι ὑμνῆσαι, « Ξεν., τελέσαι. » Νικηγορίσαι· (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) « Πίνειν ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν ἡ σωφροσύνη, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) « Τὰν ἐμὰν ὑμνεῖσαι ἀπιστοσύναν, « Εὐρ. « Τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων πάρα· ἀφίσιν αἴτιον, « Πλάτ., (κατ' ἀντίφρ.) ἀνεὶ Κατηγοροῦσι. (καὶ πθ.) « Ὑμνοῦμαι ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόποις, « Δι. σχλ. » Σὺ μὲν ὑμνοπαίμοι, ἄναξ, « Θκρ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὴν ὑμνουμένην χθόνα πλάτανον, « Ξεν., τὴν θρυλλουμένην.

'Υμνηπολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Καταγίνομαι συνθέτων ὕμνους· (μτβτ.) ἀνυμνῶ (δοξολογῶ) τινα ὡς-

'Υμνηπόλος (ὁ, ἡ), [ὕ. πολέω]. ὁ καὶ τοὺς ὕμνους ἀσχολούμενος, ποιητὴς ὑμνῶν, ὑμνῳδός.

"Υμνησαι, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Υμνέω.

'Υμνήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὕμνων (ὑμνώδης) ἄξιος, ἀξιύμνητος.

"Υμνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υμνέω, ἀνύμνησις, ἐγκωμίασμα, δοξολογία.

'Υμνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Υμνητὴς.

'Υμνητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὕμνησιν, ἐγκωμιαστήριος. ἐπαινετήριος.

'Υμνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑμνῶν (ἀνυμνῶν) τινα, ἐγκωμιαστὴς (ἐν γέν.) ποιητὴς ὑμνῶν, ὑμνῳδός.

'Υμνητικὸς, ἡ, όν, = 'Υμνητήριος.

'Υμνητὸς, ἡ, όν. 'Ο ὑμνηθεὶς ἢ ἄξιος νὰ ὑμνηθῇ, ἐπαινετός.

'Υμνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ 'Υμνητὴρ, ὕμνων ποιήτρια ἢ ψάλτρια.

'Υμνητρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υμνήτρια.

'Υμνιάω-ῶ, Δ. Δακων. ἀντὶ 'Υμνέω.

'Υμνίον (τὸ), = Ἀμνίον, (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ 'Υμένιον).

'Υμνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) ὕμνους, ποιητὴς ὕμνων.

'Υμνοδότειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υποδότειρα.

'Υμνοθέτηρ καὶ

'Υμνοθέτης, ου (ὁ), Π. συνθέτης ὕμνων, ὑμνογράφος.

'Υμνόθετος (ὁ, ἡ), Π. συνθεμένος ἀπὸ ὕμνους.

'Υμνολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. "Υμνους λέγω, ὑμνῶ, δοξολογῶ, ἐγκωμιάζω.

'Υμνολογία (ἡ), τὸ ὑμνολογεῖν, ὑμνῳδία, δοξολογία.

'Υμνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἐκφωνῶν) ὕμνους, ὑμνῳδὸς, ἐγκωμιαστής.

'Υμνοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς ὕμνων, ὑμνοποιὸς, ὑμνῳδός.

'Υμνοπολεύω, Μ. εὐσω καὶ

'Υμνοπολέω-ῶ, Μ. ἤσω, = 'Υμνηπολέω, [ἐκ τοῦ

'Υμνοπόλος, (ὁ, ἡ), = 'Υμνηπόλος.

'Υμνος (ὁ), [ὕδω]. ᾠδὴ, τραγούδι· (ἰδιαιτ.) ἐγκώμιον ἔμμετρον εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος· (ἐνίοτε) θρῆνος· (σπν.) χρησμὸς· (κατ' ἀντίφρ.) ψόγος, κατηγορία. » Ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γένῳ, « Εὐρ.

'Υμνῳδὸς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὕμνου.

'Υμνῳδέω-ῶ, Μ. ἤσω. "Υμνους ᾄδω· (ἐνίοτε) χρησμῳδῶ. « Δελφῶν γῆν, ἵνα.. Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς, « Εὐρ.

'Υμνῳδία (ἡ). ᾠδὴ (ψάλσιμον) ὕμνε, ψαλμῳδία.

'Υμνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ὕμνους ᾄδων, ψαλμῳδὸς, ὑμνολόγος. 2) = Χρησμῳδός.

'Υμός, ἡ, όν, Π. Δ. ἀντὶ 'Υμέτερος.

'Υς, αἰτ. τοῦ Ὗς.

'Υσμὴ ἢ "Υσμις [συγγ. τῷ Ὑσμὶς], εως (ἡ). τὸ ὑγιὲ τοῦ ἀλετριοῦ.

'Υσμινάρχης (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος μὲ ὕννος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γίννος.

'Υσσακὸς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ὗς (γουρούνια), χοιροβοσκός.

'Υσσόης, ου (ὁ), = 'Υσσακὸς, συβώτης.

'Υσσὶς, ίδος (ὁ, ἡ). ὗς (χοίρφ) ὅμοιος τὸ εἶδος, γρουνοειδής.

'Υσσὶς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὕος στοιχείου Γ. » 'Υσσιδὲς ὀστοῦν, « Ἀνατομ., τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης.

'Υσσωπὶς (ἡ), Κωμ. μουσικὴ χοίρεια (ὑδς).

'Υσσώλος (ὁ, ἡ), [ὗς, πολέω], = 'Υσσακὸς, χοιροβοσκός.

'Υστακτήρ (ὁ, ἡ). (ναῦς) τῆς ὁπ. ἡ πρώτη ἔχει σχῆμα ῥύγχους χοίρου (ὑδς), (« Νεῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώτας. « Πρ.).

'Υτὸς, γεν. τοῦ Ὗς.

'Υσκάζω-ῶ, Μ. ἤσω. Παραλαλῶ (Παραφρονῶ) ὡς ἐὰν ἔφαγα ὑοσκύαμον, (ἢ ἔχω χρείαν ἐμετικοῦ ὑοσκυάμου), (ἕλλ.) μελαγχολῶ, (κατὰ τὸ 'Ελλεβοσκάζω).

'Υοσκύαμον (τὸ) καὶ

'Υοσκύαμος (ὁ), εἶδος φυτ. φαρμακ. [κατὰ τὸ λαβὶ / τρουνοκαυδικὴ, ζῦς, κύαμος].

'Υοφορβεῖον (τὸ). ζαῦλος (μανδρὶ) χοίρων, γρουναρειὸν, καὶ

'Υοφόρβιον (τὸ). σχῆλη χοίρων, [ἐκ τοῦ

'Υοφορβὸς (ὁ), [ὗς, φέρβω]. = Συφορβὸς, χοιροβοσκός.

'Υπαγανακτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγανακτῶ ὀλίγον τι.

'Υπαγαπάω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ ὀλίγον τι, (εἰς τὸν Ἰών. ἴα. ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υπεραγαπῶ.

'Υπαγγέλλω, Μ. ἀγγελῶ. Μηνῶ (Δίδω εἴδησιν, Ἀναγγέλλω) κρυφίως, προδίδω. » Ἀῦ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν, « Ξεν. 2) (μτφορ.) ὁδηγῶ (συμβουλεύω) τινα πρὸ τοῦ τί νὰ κάμῃ, προδιαθέτω, (κοιν.) διασκαλεύω· (ἐνγέν.) προϋποβάλλω, (Γαλλ.) suggérer. 3) (ἐνίοτε) ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω ἢ· προλέγω. » Ἐλπίδα (» Πρόφασιν) ὑπαγορεύειν, « Στρ., δίδειν. » Πρὸς τοὺς ὑπειρημένους λόγους, « Ἰσκρ., = Προειρημένους. 4) (κατ' ἄλλ. ἐκδ. τῆς πρωθ.) λέγω ἐπίσης, ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, ἢ· προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα. » Τοσοῦτο μόνον ὑπειπὼν, « Πλ. δ) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀφιερόνω τι εἰς τὸ ὄνομά τινος, προσφωνῶ.

'Υπαγορία (ἡ), Δ. ἀντὶ 'Υπηγορία.

'Υπάγροικος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χωριάτης (ἄγροικος).

'Υπάγρυπνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἄγρυπνος, μισοκοιμισμένος.

'Υπάγω, Μ. ἄξω καὶ πθ. ἀγθήσομαι (ἀόρ. 'Υπήγαγον καὶ πθ. 'Υπήχθην κτλ.). Φέρω ἢ βάλλω ὑποκάτω (καὶ μτφορ.) μέτρόπον (κρυφίως, ἐπιτηδείως). » 'Υπάγειν ζυγῷ (ἢ ζυγὸν) ἵππους, « "Ομ. (καὶ πθ.) « Ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, « Λκ., (ὕθεν 2) ἐσυνεκδ.) φέρω τινὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς, ὑποτάσσω, καθυποτάσσω. » Οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε εἰς χεῖρας τὰς ἐμὰς, « Ἠρ. (καὶ μτνμ.) « Τὰ ὄπλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν, « Ἀρχδ. (ᾧ μσ.) « Θεὸς δ' καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένος πέρατα, « Φίλ. (καὶ πθ.) « Ὑπηγμένοι τὰ μέλη / τρουνοκαυδικὴ, ζῦς, κύαμος].

'Υπαγωγεὺς [ὑπάγω], έως (ὁ). τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁπ. κουβαλοῦν ἢ κρατοῦν τί κτίσται τὴν λάσπην, πηλοφόρι· 2) τὸ ξύλινον ὑποστήριγμα τῶν χυτῶν μουδῥγ., (ἄλλ.) Ὑποβολεύς. 3) εἶδος τιμωρητικοῦ ὀργάνου.

'Υπαγωγὴ (ἡ), τὸ ὑπάγειν ἢ ὑπάγεσθαι, φέρσιμον (πλησίασις ἢ ἀναχώρησις μέτρόπον ἡσυχον)· ὑπαναχώρησις· (μτφορ.) ἐξαπάτησις· (Ἰατρ.) κίνησις. » Κοιλίας —, « Ἱπποκρ., διάῤῥοια. » Συνηγεσίου —, « Ξεν. » Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς, « Θκ. » Ὀχεῖα ἐξ ὑπαγωγῆς, « Ἀρχτ., ὑποφεύγοντος τοῦ θήλεος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπαγωγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Υπαγώγιον.

†'Υπαγωγικός, ἡ, όν, (νομίζεται) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επαγωγικός.

'Υπαγώγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Υπαγωγεύς.

'Υπαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑπάγειν (ὑποβάλλειν κτλ.), ἀπατηλός, ἑλκυστικός, (παρβλ.) 'Επαγωγός· (ἰατρ.) κινητικός. « Κοιλίας—, « Αξ.

'Υπάδω, Μ. ᾄσομαι (ἀόρ. 'Υπεσα κτλ.). Ψάλλω (Συμψάλλω) χαμηλότερα (μὲ δοτ.) ψάλλω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι· (μτφορ.) συνᾴδω, συμφωνῶ.

'Υπαείδω, Μ. ᾀσομαι (ἀόρ. 'Υπεσα κτλ.). Ψάλλω (Συμψάλλω) χαμηλότερα (μὲ δοτ.) ψάλλω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι· (μτφορ.) συνᾴδω, συμφωνῶ.

'Υπαέριος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ τὴν ἄμεσον ὑπερβολὴν τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας), ὑπαίθριος, (παρβλ. 'Υπηέριος).

'Υπαι, Π. ἀντὶ 'Υπό.

'Υπαιάζω, Μ. άσω, Π. θρηνῶ (στενάζω) σιγανὰ ἢ κατ' ἐμαυτόν· ἀποκρίνομαι μὲ στεναγμούς.

'Υπαιδείδοικα, Π. ἀντὶ 'Υποδείδοικα.

'Υπαιδέομαι-εῦμαι, Μ. αιδήσομαι. Δίδυμαι (Σέβομαι, 'Εντρέπομαι) ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νὰ) ἐντρέπομαι, (χυδ.) καψοντρέπομαι.

‡'Υπαίετος (ὁ), εἶδ. μικροῦ ἀετοῦ, (ἄλλ. διορθ.) Υπαιητος.

'Υπαιθα [ῦπαι], ἐπίρ. Π. πλαγίως· ὑποκάτω. « "Υπαιθα λιάσθη, « Ἰλ. Ο., παρέκλινε. « Ἢ δέ θ' (ἡ πέλεια) ὕπαιθα φοβεῖται, « Ἰλ. Χ., φεύγει παρεκκλίνουσα τῇδε κἀκεῖσε. » "Υπαιθα ῥέων, « Ἰλ. Φ., ἐκ τοῦ πλησίον. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ 'Υπό). » "Υπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, « Ἰλ. Σ.

'Υπαιθριάζω, Μ. άσω. Ζῶ ὑπαίθριος (εἰς τὸ ὕπαιθρον).

'Υπαίθριος καὶ

"Υπαιθρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ πρακτέων τι ὑπὸ τὴν αἰθρίαν (ἔξω εἰς τὸ ἔξαστερον, εἰς ἀνοικτὸν [ξέσκεπον] τόπον)· (συνδ.) προφανής, μὴ δυνάμενος νὰ κρυφθῇ. » Μανία—, « Πλ. » Καὶ σπόρος καὶ φυτεία καὶ νομαί, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα ἔργα ἐστί, « Ξεν. (καὶ ἐν εἶδει ἐπιρ.) » Ἐν ταῖς στείγαις σκηνοῦσιν οἱ κάμνοντες, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπαίθριοι, « αὐτ., — « Ἐν ὑπαίθρῳ, « αὐτ. » Ἡ ζίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσίν ἐστιν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στεγῶν δεῖται, « αὐτ. ‖. (οὐσ.) "Υπαιθρα, « οἱ κόμποι, τὰ ἀνοικτὰ (ἀτειχιστα) μέρη, (ἀντιθ. τῷ 'Οχυρὰ ἢ Φρούρια). « Ἀντιποιεῖσθαι (« Ἐκχωρεῖν κτλ.) τῶν ὑπαίθρων, « Πλθ., « Εἰς ὕπαιθρα πρῶτον ἐξεληλυθώς, « αὐτ.

'Υπαίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Υποκαίω.

'Υπαικάλλω, Μ. αλῶ, Δ. Κολακεύω κρυφίως (μὲ τρόπον), ὑποσαίνω.

'Υπαινίσσομαι (ττομαι), Μ. ίξομαι. Αἰνίττομαι κρυφίως, λέγω (δίδω νὰ ἐννοηθῇ) τι μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

'Υπαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω, Ἰων. ἀντὶ 'Υφαιρέω.

'Υπαίρω, Μ. αιρῶ (ἀόρ. 'Υπῆρα κτλ.). Σηκόνω ὑποκάτωθεν ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον.

'Υπαισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. 'Εννοῶ (Αἰσθάνομαι) ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ 'νοιώθω κάτι τι.

'Υπαίσσω, Μ. αἴξω, Π. πηδῶ (ὁρμῶ) ὑποκάτωθέν τινος· (μὲ γεν.) « Δράκων, βωμοῦ ὑπαίξας, « Ἰλ. Β. (ἢ κίτ.) « Ἰχθὺς μέλαιναν ῥῖγ' ὑπαίξει, « Ἰλ. Φ.

"Υπαισχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι αἰσχρὸς (ἄσχημος), ἀσχημούτσικος.

'Υπαισχύνομαι, Μ. υνθήσομαι. 'Εντρέπομαι ὀλίγον τι (τρόπον τινά), καψοντρεπομαι.

'Υπαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ αἰτίαν (ὑπὸ ἔγκλημα), ἔνοχος αἰτίας (μομφῆς) ἄξιος, ἐπιλήψιμος. « 'Υποπίπτουσας μή τι πρὸς τῆς πόλεως οἱ ὑπαίτιον εἴη κύρῳ φίλον γενέσθαι, « Ξεν., μήπως λεγισθῇ (τοῦ γένῃ) ἔγκλημα. (καὶ δοτ.) « 'Υπαίτιον εἶναί τινι, « αὐτ., ὑπεύθυνος, ὑπόλογος.

'Υπαιφοινίσσω, Μ. ίξω., Π. ἀντὶ 'Υποφοινίσσω.

'Υπαιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ὑποκάτωθέν τινος μετέωρον.

'Υπακμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμήν μου. « Ἀᾷδες ὑπακμάζουσαι τῷ πυρί, « Σθ.

'Υπακοή (ἡ), τὸ ὑπακούειν, ὑποταγή, εὐπείθεια.

'Υπάκοισον, 'Υπακοίσω, Δ. ἀντὶ 'Υπάκουσον, 'Υπακούσω.

'Υπακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολευθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, 'Επακολουθῶ.

'Υπακουός (ὁ, ἡ) Π. ἀντὶ 'Υπήκοος.

'Υπάκουσις, εως (ἡ), = 'Υπακοή, τὸ ὑπακούειν.

'Υπακουστέον, θετ. τοῦ

'Υπακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπιμ. ἀμέσως, ἐξ ἑτοίμου)· (συνδ.) δείχνω ὅτι ἤκουσα, (δηλ.) ἀποκρίνομαι (κυρ. ὅταν κρούῃ τις τὴν θύραν)· ἔρχομαι ὅταν μὲ κράζουν· (ἐν γέν.) κάμνω προθύμως ὅ,τι μὲ λέγει τις, ἀκολουθῶ τὰς αἰτήσεις ἢ συμβουλὰς ἢ προσταγάς του, ἔχω ὑπακοήν (εὐπείθειαν), ὑποτάσσομαι· (μτμ. ἐπὶ πραγμ.) ἀποδαίνω κατὰ τὴν θελησίν τινος· (τρπρα. καὶ κατὰ μτχ. παρὰ Γρμτ.) ἐννοοῦμαι ἐξωθεν. « Πειμέτα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει, « 'Οδ. Κ., ἀποκρίνεται. « Τρὶς μὲν "Γλαν βῦσε, τρὶς δ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ὁραιὰ δ' ἔκετο φωνά, « Θκρ. « Ἐρεύσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι ὅστις εἴη, « Ξεν. « Ἦλθον ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Καταλαβὼν δὲ αὐτὸν ἐνδον ὄντα, ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν ἡμῖν, μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη, « Δμ., « Κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, « Γρφ. » Ἦδε πώποτε καλέσαντός σου οὐκ ἦλθον; ἀλλ' ὑπακούων, σχολῇ ὑπήκουσα« Ξεν. « Ἐς λόγους προσεκαλέσατο αὐτούς, οἱ δὲ ἀσπαστῶς ὑπήκουσαν, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Δαρείου τοῦ βασιλέως σωζομᾶ ὑπήκουσαν, « αὐτ., δὲν ἔγιναν ὑπήκοοί του. « Οἱ δὲ, καλούντων αὐτῶν, οὐχ ὑπήκουον, « Ξεν. » Οὐ πάντας ἐξ ἑτοίμου εὑρίσκω ὑπακούοντας τῇς διδασκαλίας ταύτης. « αὐτ. » Εἴτις τούτων (τῶν τρόπων) μηδενὸς ὑπακούοι, « αὐτ. (καὶ συχνότ. δοτ.) » Καὶ ὅμως ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν, « αὐτ. « Οὐκ ἐσχόλαζε τρὶς τοιούτοις ὑπακούειν, « αὐτ. (καὶ μτμμ. » 'Ρᾴστά τε αὐτῷ τὰ πράγματα ὑπακούσεσθαι προσδοκήσας, « "Ηρωδ. (« κατοχρ.) » Δενδρέων γυμνὸς κἠπείρῳ ξείαις ὑπακούομεν αὐγαῖς ἠλίου, « Ἰλιάδ. εἶνε πάντοτε ἐκτεθειμένος ς. ἢ αἰτ. ἑλλ.) « 'Εκάλεσα αὐτὸν πρὸς μέ, ὁ δὲ μάλα τοῦτό γε εὐτάκτως ὑπήκουσε, « Ξεν.

"Υπακρος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἄκρος (ἐντελῆς)

'Υπακτέον, θετ. τοῦ 'Υπάγω.

'Υπακτικός, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὴν ἰδίαν τοῦ ὑπάγειν, (κυρ. ἰατρ.) κινητικός « Κοιλίας—, « Ιατρ.

'Υπαλεάζω, Μ. άσω. Ζ ατινῶ ὀλίγον (μετρίως) ἢ κατ' ὀλίγον.

'Υπάλειμμα (τὸ), = 'Υπάληιπτον.

'Υπάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς « 'Υπάλειπτον (ἐνν. μῦρον ἢ φάρμακον), τὸ ὑπαλειφόμενον, ἀλειφή.

'Υπαλειπτρίς, ίδος (ἡ), (μήλη) καὶ

'Υπάλειπτρον (τὸ), ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ὑπάλειψιν, (πβλ.) Σπάνιν, Β.

'Υπαλείφω, Μ. αλείψω. Χρίω (Ἀλείφω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως· « Μ. λαγὰς ὑπογραφῇ, ὀφρύν τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα, « Ἐρρ. (συνήθ. μσ.) « 'Υπαλειφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς« Ξεν., βλέφων τὰ ματοταύρια του (καὶ ἀλλ.) « αὐτ. « 'Οφθαλμοὺς ὑπαλήλιμμένους, « αὐτ.

'Υπάλειψις, έως (ἡ), τὸ ὑπαλείφειν ἢ ὑπαλείφεσθαι.

'Υπαλεύσομαι, Μ. εύσομαι, Π. ὑποχωρῶ ἀποφεύγω, 'γλυτόνω, ὑπεκφεύγω, (πβλ. καὶ) 'Υπαλύσκω.

'Υπάλλαγή (ἡ, τὸ αὐσ. τοῦ 'Υπαλλάσσω, ἀλλαξιὰ ἑνὸς ἀντ' ἄλλου, ἀνταλλαγή (Γρμτ.) σχῆμα λόγου, ἐναλλαγὴ ὁμοίαις τῶν τύπων δύο λέξεων.

'Υπάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑπαλλαγῆς, τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον εἰς ἀνταλλαγήν (εἰς τοῦτο) κέρδος· συναλλαγμα· ἐνίσχυρον(ῆς)

'Υπαλλακτικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὑπαλλαγήν.

'Υπαλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι μετ' ἄλλου, ἀντικαθιστῶ, ἀνταλλάσσω.

'Υπάλληλος (ὁ, ἡ), [ῦπά, ἀλλήλων], εἷς πρὸς (μὲ) τὸν ἄλλον, ἀναλλαξ γιομένος ἢ εὑρισκόμενος, ἀμοιβαῖος, ἀλληλοδιάδοχος.

'Υπάλυς, εως (ἡ), Π. ἀποφυγή, ξέφυγο.

'Υπαλύσκω, Μ. ύξω, Π. ὑποχωρῶ, ἀποφεύγω, 'γλυτόνω, ὑπεκφεύγω. (μὲ αἰτ. « Κῦμα (« Χρεῖος, « Θάνατον κτλ. —, « Ὅμ. (καὶ χωρὶς πτ.) « Θηρσὶ λαγὼς ᾖρευν, καὶ καρχαρόδοντα κύνα πρὸ, ἰέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἰέμενοι ὄφρα ἀλύξαι, « Ἡσ.

'Υπαμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κόπτω (θερίζω) ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἢ ἐκ τοῦ πρυχέρνου.

'Υπαμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὀλίγον γίνομαι—

'Υπαμβλύς, εῖα, ύ. 'Ολίγον τι ἀμβλύς.

'Υπαμείδω, Μ. αμείψω, = 'Υπαλλάσσω(ξ). ‖. (κυρ. μσ.) « Πόντον—, « 'Οπισθε μεταβαίνω ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, ζῶ (ὡς ἀμφίβιος) πότε εἰς τὴν ξ. ἢ πότε εἰς τὴν θ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπαμμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Υφαμμος.
'Υπάμουσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἄμουσος (ἀηδόκαλος).
'Υπάμπελος (ὁ, ἡ). κατάφυτος (ὅλος σχεδόν) ὑπὸ ἀμπέλων, ἀμπελόφυτος.
'Υπαμπέχω, Μ. αμφέξω. Κρύπτω τι ὑποκάτωθεν φορέματος, σκεπάζω, περικαλύπτω.
'Υπαμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω. 'Ενδύω, σκεπάζω, συγκαλύπτω.
'Υπαναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀναβάλλω ὀλονὲν (ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν).
'Υπαναβλίπω, Μ. βλέψω. Ἀρχίζω ὑποσυρὸν ἢ κατ' ὀλίγον νὰ ἀναβλέπω, ἀναλαμβάνω βαθμηδὸν τὴν ὄρασίν μου.
'Υπανα.γινώσκω, Μ. ανα.γνώσομαι (ἀόρ. 'Υπανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω πρὸς ἀκρόασίν τινος.
'Υπαναγνώστης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ ὑπαναγινώσκειν, διαβαστής.
'Υπανάγω, Μ. ἀξω (ἀόρ. 'Υπανήγαγον κτλ.). Φεύγω ὀπίσω (ἀποσύρω) μὲ τρόπον. (ἕλλ. ἢ μα.) ἀναχωρῶ κρυφίως.
'Υπαναδίπλωσις, εως (ἡ), = 'Επαναδίπλωσις.
'Υπαναδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Υπανέδυν κτλ.). Ξετρυπάνω ἀποκάτω (συνηθ. μεταφ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ξεγλιστρῶ ἐπιτηδείως.
'Υπανα.βλίδω, Μ. βλίψω. Κάμνω νὰ τιναχθῇ τι ἐπάνω βλίδοντάς το.
'Υπανα.κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι (Κινῶ τοὺς πόδας μου) κατ' ὀλίγον πρὸς φυγήν, ὑπαναχωρῶ, (παρβλ. 'Υποκινέω).
'Υπανα.κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Εἶμαι σκυμμένος (Γέρνω) ὑποκάτω, ὑποκύπτω.
'Υπαν.αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. 'Υπανάλωσα ἢ 'Υπανάλωσα κτλ.). Φθείρω (Αναλίσκω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δαπανῶ ἀνεπαισθήτως.
'Υπαναμέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω ἀκολουθῶν τὴν φωνὴν τινος, συμψάλλω (εἰς χαμηλότερον τόνον).
'Υπανα.πίμπλημι, Μ. ανα.πλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω ἢ 'Αναγεμίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
'Υπανα.πλήθω, Μ. πλήσω, Π. ἀντὶ 'Υπανακίμπλημι.
'Υπαναπτω, Μ. ἅψω, = 'Υφάπτω.
'Υπαναρύω-ῶ, Μ. ὑσω. Ἀνασκάπτω ἐπιπολαίως διὰ τοῦ ἀρότρου.
'Υπανάστασις, εως (ἡ), τὸ ὑπανίστασθαι, προϊόν κωμα εἰς τιμὴν τινος.
'Υπαναστατέον, θετ. τοῦ 'Υπανίστημι.
'Υπαναστρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω.
'Υπανα.τέλλω, Μ. τελῶ (ἀόρ. 'Υπανέτειλα κτλ.). Ἀναδίδομαι (Ἀναδύω) ἀπὸ κάτω.
'Υπαναστρέφω, Μ. θρέψω. Ἀνατρέφω κατ' ὀλίγον· (μτγν.) ὑπατρέφω.
'Υπαναστροπιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀναστρέπω ἐκ θεμελίων, ἀναποδογυρίζω.
'Υπαναφλέγω, Μ. φλέξω. Ἐξάπτω βαθμηδόν.
'Υπαναφύομαι, Μ. φυήσομαι (ἀόρ. 'Υπανέφυην κτλ.). Φυτρόγω κατ' ὀλίγον.
'Υπιανα.χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀναχωρῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀποσύρομαι.
'Υπαναχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἀναχώρησις (ὀπισθοδρόμησις).
'Υπανδρος (ἡ). (γυνὴ) ἡ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός, ὑπανδρευμένη. «Ἀγωγὴ —,» Διόδ., ἡ τῆς ὑπάνδρου.
'Υπανειμένως [ὑπανίημι], ἐπίρ. (μτχ.). 'Ολίγον τι ἀτόνως (ἀνειμένως), ὄχι μὲ τοσὴν ἐπίτασιν.
'Υπανειμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνειμίζω ὀλίγον (σιγανά).
'Υπαν.ερπύζω, Μ. ὑσω. Ἀναβαίνω ἕρπων (Ἀναρριχῶμαι) κρυφίως.
'Υπαν.έχω, Μ. ἑξω (ἀόρ. 'Υπανέσχον κ.τ.λ.). Κρατῶ τι ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω. || (ἀμτβτ.) = 'Υπανατέλλω.
'Υπανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ὀλίγον, (μτγν.) ἀρχίζω νὰ λαμβάνω ἀνθηρόν τι χρῶμα (νὰ κοκκινίζω).
'Υπανθηρός, ά, όν. 'Ολίγον τι ἀνθηρὸς (κυρ. ἢ μτγν.).
'Υπ.κνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀυπῶ (ἢ πθ. Αυποῦμαι) ὀλίγον.
'Υπαν.λημι, Μ. συν.ήσω (ἀόρ. 'Υπανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω ὀλίγον.
'Υπαν.ίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. 'Υπανέστησα ἢ δ'. 'Υπανέστην κτλ.). Σηκόνω (καὶ συχνότ. μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω πρὸς τιμήν τινος, προσηκόνομαι (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) «Καὶ ἐμενον ὑπανασταῖναι τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ πανταχοῦ νομίζεται,» Ξεν. (ἢ γεν.) «Τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτεροις ὑπονίασταθαι πρισιὸυσιν,» «Ἄρσφ.» «Κάρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ,» Ξεν. 2) σηκώνομαι (καὶ ἀναχωρῶ) μὲ τρόπον. «Ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, ἢ παρεὼν μὴ πίνε,» «Θγν. 3) (μὲ δοτ.) τινόζομαι (πειθήνιμαι) ἔξαφνα ἐμπρισθεν τινος. «Πορευομένῳ δὲ αὐτῷ, ὑπανίστανται λαγῶς,» Ξεν.
'Υπ.αν.ίσχω, = 'Υπανέχω.
'Υπαν.οίγνυμι ἢ 'Υπ.ανοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. 'Υπ.ανέῳξα ἢ 'Υπήνοιξα κτλ.). Ἀνοίγω κρυφίως (μὲ τρόπον). «Γράμματα —,» Δημ.
'Υπαντάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ (ὀρθότ.) ήσομαι. 'Εβγαίνω ἔμπροσθεν ('Υπάγω πρὸς ἀπάντησίν) τινος, προϋπαντῶ· ἀντικρύζω· (συνκχ.) ἀντιτάσσομαι. (μὲ δοτ.) «Ὅτι μοι ὑπαντασεν ἵππος,» Ἡρόδ.
'Υπάντησις, εως (ἡ), τὸ ὑπαντᾶν, ἀντίκρυσμα, προϋπάντησις· (συνκχ.) ἀντίστασις, ἐναντίωσις.
'Υπαντιάζω, έω-ῶ), Μ. άσω, = 'Υπαντάω.
'Υπαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ κάτωθεν ἀνασύρω ἀπὸ τοῦ βάθους (συνκχ.) σηκόνω κύματα.
'Υπάντλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κάτωθεν ἢ ἀπὸ τοῦ βάθους ἀντλησις, (συγχ. τῷ 'Επάντλησις).
'Υπ.άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ 'Υπαντάω.
'Υπαντρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἢ κείμενος ὑπὸ τὸ ἄντρον (σπήλαιον), σκαμμένος ἢ κτισμένος εἰς εἶδος σπηλαίου. «Πέτρα [«Οἴκῳ]—,» Δίῳ.
'Υπανύω, Μ. ὑσω. 'Εκτελῶ προθύμως (ἐν τῷ ἅμα), ὑπηρετῶ.
'Υπαξόνιος (ὁ, ἡ), Η. ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ ἄξονος (τῆς ἁμάξης). «Σύριγξ —,» Καλλ.
'Υπαπαίδευτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀπαίδευτος (ἀμαθής, ἀπολίτευτος).
'Υπ.απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπειλῶ κρυφίως, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ φοβερίζω.
'Υπ.άπειρι, Μ. ειμι (παρτ. 'Υπαπῆν κτλ.) ἢ
'Υπαπ.έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Υπαπῆλθόν κτλ.). Ἀναχωρῶ μὲ κρότον (κρυφίως).
'Υπ.απο.κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Κινοῦμαι πρὸς φυγὴν) ἀγάλι-ἀγάλια, ἀποσύρομαι, παραμερίζω, (παρβλ. 'Υπανακινέω).
'Υπ.απο.κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποκρύπτω.
'Υπ.απο.ρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. 'Υπαπέδραμον κτλ.). Ἀναχωρῶ (Ἐπιστρέφω ὀπίσω τρέχων).
'Υπ.απο.ρήγω, Μ. ῥήξω. Τρίζων ἀφογγίζω (Ἀποσυγγίζω) ὀλίγον.
'Υπ.άπτω, Μ. ἅψω, Ἰων. ἀντὶ 'Υφάπτω.
"Υπαρ (τό), (Ὅκλ.). ὑπαρξία τὴν ὑπ. βλέπει τις (ὄχι νοημάτωσος ἀλλ') ἔξυπνος, πρᾶγμα ὑπαρκτὸν (ὄχι ὄνειρον), (πάντοτε ἀντιθ. πρὸς τὸ "Ονειρ). «Οὐκ ἐφάνην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη,» 'Οδ. Υ. «Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ,» Πίνδ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίρ.) «Ὕπαρ τε καὶ ὄναρ,» Αξ., (κοιν.) εἰς τὸν ὕπνον του καὶ εἰς τὸν ξύπνον του.
'Υπαράσσω(ττω), Μ. ἄξω. Σείω ἢ κτυπῶ μὲ κρότον ὑποκάτωθεν. «Τῆς γῆς τοῖς τῶν ἵππων ποσὶν ὑπαρτεμένης,» Σδ.
'Υπαργήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Υπόλευκος.
'Υπάργιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἀργιλώδης.
"Υπαργμα (τό), (Φλαρ.) ὑπόστασις. 2) (εἰς τὸ πλθ.) ὑπάρχοντα, περιουσία. 3) (ἑνίοτε) = Ὕπαρξις (;).
'Υπαργύρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υπ.αργυρεύω, Μ. εύσω. Ζητῶ κρυφίως (νὰ δανεισθῶ) ἀργύριον. 2) (μσ.) εἶμαι ὑπόχρεως (κατόχρεως).
'Υπάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (περιέχων) ἄργυρον. «Λόφος —,» Στν., ὁ ἔχων μεταλλεῖον ἀργύρου. 2) ὁ ζυγιζόμενος (ἀγοραζόμενος) μὲ ἄργυρον. «Φωνὴ —,» Πινδ., ἢ ἀργυρώνητος, (Γαλλ.) vénale. || (οὐσ.) 'Υπάργυρον (τό), τὸ κινάμωμον (διότι ἐπωλεῖτο ἴσον ἐζύγιζεν εἰς ἄργυρον).
'Υπ.αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Απ('Επ)αριθμέω, (ὅθεν
'Υπαρίθμησις, εως (ἡ), = Απ('Επ)αρίθμησις.
'Υπαρκτικός, ή, όν. Ὁ σημαίνων ὕπαρξιν.
'Υπάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἄρκτον κείμενος, πρωσάρκτιος, πρόσβορρος.
'Υπαρκτός, ή, όν. Ὁ ὑπάρχων (ὑφιστάμενος πραγματικῶς), ὄχι ἀνύπαρκτος.
'Υπαρνος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀμνάς) ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) ἀρνόν.
"Υπαρξις, εως (ἡ), τὸ ὑπάρχειν, τὸ εἶναι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) (μτμν.) τὰ ὑπάρχοντα, ἡ περιουσία.
'Υπαρόω-ῶ, Μ. αρόσω. 'Οργόνω ἔπειτα (ἀφ' οὗ σπείρω).
'Υπ-αρπάζω, Μ. άξω ἢ άσω, Ἰων. ἀντὶ 'Υφαρπάζω.
'Υπ-αρτάω-ῶ, Μ, ήσω. 'Εξαρτῶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, Συνδέω, Συναρτάω.
'Υπαρχὴ (ἡ). ἡ πρώτη ἀρχή. « 'Εξ ὑπαρχῆς, « Ἀρστ., Ηλ., ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐκ νέου, ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐκ τῶν προτέρων, (Ατν.) à priori.
'Υπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου ἢ ἡ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦσα ἐπαρχία, (καθὼς λέγουν τῶρα εἰς τὴν 'Ελλ.) 'Υποδιοίκησις.
'Υπαρχος (ὁ, ἡ). ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν (ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν) ἄλλου, ὑπήκοος· ὑπάλληλος. « 'Υπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός, « Σοφ. « Καρχηδονίους καὶ Καρχηδονίων ὑπάρχους, ὅσοι τοῖς αὐτοῖς νόμοις χρῶνται, καὶ ὅσαι πόλεις καὶ ἔθνη τούτων ὑπήκοα, καὶ τοὺς συμμάχους, « Πλθ. ‖ (οὐσ.) διοικητὴς δευτερεύων (ὑπαγόμενος εἰς ἄλλην ἀνώτεραν), τοποτηρητὴς ἐπάρχου (τοπάρχου κτλ.), ὑποδιοικητής· ἀντιστράτηγος, (Γαλλ.) lieutenant général, (Ατν.) legatus. « Καταστήσας δὲ (ὁ Δαρεῖος) Ἀρταφέρνεα ἀδελφὸν ἑωυτοῦ ὁμοπάτριον, ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων, « Ἡρ.
'Υπ-άρχω, Μ. ἄρξω. Ἀρχίζω πρῶτος, δίδω πρῶτος αἰτίαν ἢ τὸ παράδειγμα. (μὲ γεν.) « Πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, « Θκ. « Οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἀπάσῃ τῇ 'Ελλάδι, « Ἀνδκ. « 'Υπάρχειν ἔχθρας (βίας, ἀδικίας κτλ.), « Δμ., Πλ., Ἡρ. (καὶ αἰτ. πρωτεστ. ἐκ δ'.) « Τὸν δὲ εἰδὸτα πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς 'Ελληνας, « Ἡρ. (καὶ πρὸς μτχ. τελ.) « 'Εμὲ ὑπῆρξαν ἄδικα ποιοῦντες, « αὐτ. « 'Ημεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, « Ξεν. « 'Εάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ, « αὐτ. (καὶ ὡς βοηθ.) « 'Η μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ φιλοῦσα αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Ἀρτ., « αὐτ., τὸν ἠγάπα ἐξ ἀρχῆς, ἔφθασε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. (καὶ ἑλλ.) « Δώροισιν ἀμείψεσθαι ᾧ ξεινήϊ· ἢ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ (ἐνν. εὖ ποιῆσαι), « 'Οδ. Ω. « Ἀμυνομένους, οὐχ ὑπάρχοντας, « Πλ. (καὶ μσ. πρὸς ἀπαρ. μτγν.) « Γράφειν ὑπηρξάμην, « Γαλ. (καὶ ἑλλ.) « Πρῶτος ὑπάρξασθαι φαίνεται, « αὐτ. (ᾧ κατὰ μτχ.) « 'Ηρος ὑπαρχομένου, « Δίλ., ὅ,τι ἄρχιζε. (καὶ πθ.) « Εἰ χρὴ σταθμώσασθαι τοῖσι ὑπαργμένοισι ἐξ ἐκείνων, « Ἡρ. « Τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων, « Δμ., (ὐθ.
2) (τρπρ. ἢ κατὰ μτχ.) εἶμαι, (κυρ.) ἔφθασα (ἀπ' ἀρχῆς) νὰ ἦμαι, (διότι, κατὰ τὸν Σδ. « Τὸ ὑπάρχειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, προεῖναι, φθάνειν, ») (μὲ δοτ.) ἀνήκω εἴς τινα· (ἐπὶ πραγμ.) συμβαίνω· εἶνε δυνατὸν ἢ ἐνδεχόμενον ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· (μὲ αἰτ. προθετ.) συντελῶ· (ἐν γέν.) ὑφίσταμαι, (κοιν.) ὑπάρχω. « Ἐγὼ . . σχεδὸν ταῦτ' ὑπῆρχε, « Πίνδ. « Ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα, « Δμ., ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γένῃ ἐκ μέρους σας, ἔγινε. « Πολλὰ κοινὰ ὑπάρχει, « Ἀρστ. (καὶ δοτ.) « Τὰ μέγιστά σοι ὑπάρχει, « Δξ., ἔχεις. (ἢ γεν. ἑλλ.) « Καὶ παιδείας δεῖν φημὶ τῷ ταῦτα μέλλοντι συνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, « Ξεν. « Ἐπεὶ ὡπλίσθη, ἐφάνη κάλλιστος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης, « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) « 'Υπῆρχον κεκτημένοι, « Δμ. « Οὔκουν ὑπάρχειν τόν δε κατθανόντα χρὴ; « Εὐρ., δὲν ἔπρεπε νὰ ἦνε ἤδη φονευμένος. (καὶ ἀντιστρφ.) « 'Υπάρχων ἠδίκεις αὐτούς, « Ἰσκρ. « Ἐρησάμενος τί σφίσιν ὑπάρχον εἶναι, « Ἡρ., νὰ ἔχουν. (ἢ ἀπαρ.) « Ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν οὐχ ὑπῆρξε, « Θκ. (καὶ δοτ.) « Ἐμοὶ ὑπῆρξε φοιτᾷν, « Δμ. « Οὐδὲ γενέσθαι τὸ παράπαν ὑπῆρξεν αὐτοῖς, « Ἰσκρ. « Ὡς ὑπάρχον μοι ταῦτ' ἀκοῦσαι, « Πλάτ., ὡς ἂν νὰ ἠμποροῦσα. « Εἰ γὰρ νῆσαν οἰκοῦντες ἦσαν, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς κακῶς ποιεῖν, πάσχειν δὲ μηδέν, « Ξεν., ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των, ἠμποροῦσαν. « Ὥστε μέν τοι ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι, « Θκ. (καὶ χωρὶς ἀπαρ.) « Οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, πλὴν κτλ., « Βασ., δὲν ἐκέρδισε (κατώρθωσε) τίποτε ἄλλο παρά. (ᾧ αἰτ. προθ.) « Πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, « Ξεν., συντελεῖ. (καὶ ἀπόλ.) « Ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, τοῦτα φέρω, « Θκρ., ἅ,τι δύναμαι. « Διὰ τάχους ἔβαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε (ἐκ τῶν ὑπαρχόντων), « Θκ., Ξεν., καθὼς τὸ ἐσυτχώρισε ὁ καιρός, ἐκ τῶν ἐνόντων. (καὶ κατὰ μτχ.) « Ἡ ὑπάρχουσα πενία (δόξα), « Δμ., Θκ. « Τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τούτους ἀπώσασθαι, « Δμ. « Τούτου ὑπάρχοντος (ἢ) « Τούτων ὑπαρχόντων, « Πλάτ., τούτου δοθέντος. (καὶ ἐπιρ.) « Καλῶς ὑπάρχον, « Θκ., ὅταν ἦνε καλαὶ (δεξιαὶ) αἱ περιστάσεις. (ὐθ. ἀντὶ ἁπλ. οὐσ.) « 'Υπάρχοντα, « τὰ προσόντα τινὶ (φυσικὰ ἢ ἐπίκτητα) ἀγαθά, τὰ κτήματα, ἡ περιουσία. « Τῶν ὑπαρχόντων ἀμελεῖν, « Πλ. « Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, « Γρφ. « Τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα οἰκείως ἔχει, « Μ. Αὐτ. 3) εἶμαι (ἄρχω, διοικῶ ὡς) ὕπαρχος, ἐξασιάζω· (μετνμ.) ἐπικρατῶ, ὑπερέχω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) « Ἐν παντὶ γὰρ χωρίῳ, καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν, « Θκ. « Ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον, « Ἀρστ., ὑπερέχει.
'Υπ-αρωματίζω, Μ. ίσω. 'Ομοιάζω (Μυρίζω) ὀλίγον ὡς ἂν ἄρωμα, ἔχω ἐλαφρὰν τινα γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἀρώματος.
'Υπ-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλίγον ἀσθενὴς ἢ φιλάσθενος.
'Υπασπίδιος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ (ὑπὸ) τὴν ἀσπίδα. ‖ (συνήθ. τὸ πλθ. οὐδ.) 'Υπασπίδια, Π. ἐπίρ. ἀντὶ 'Υπὸ τὴν ἀσπίδα. « 'Υπασπίδια προποδίζων, « Ὅμ., προχωρῶν ὑπασπίδιος.
'Υπ-ασπίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Φέρω τὴν ἀσπίδα (Εἶμαι ἡ Πολεμῶ ὡς ὑπασπιστής) τινος.
'Υπασπιστὴς, Π. ἀντὶ-
'Σπασπιστὴς, οῦ (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ σκεπασμένος (ἁρματωμένος) μὲ ἀσπίδα, πολεμιστής, ὁπλοφόρος, ἀσπιδοφόρος. « Ὅπλων —, « Αἰσχλ., πλῆθος ὁπλιτῶν (πεζικῶν).
2) (συνήθ. οὐσ.) ὁ κρατῶν (εἰς τὸν πόλεμον) τὴν ἀσπίδα τινός, δορυφόρος (παραστάτης, σωματοφύλαξ) στρατηγοῦ κτλ., (Γαλλ.) valet d'armes. « Σκευφῶντα δὲ ὁ ὑπασπιστὴς, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέλιπεν. Ἀρκὰς δέ τις προσέδραμεν αὐτῷ ὁπλίτης, καὶ πρὸ ἀμφοτέρων προβεβλημένος ἀπεχώρει, « Ξεν.
'Υπαστρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα (ὑπὸ τὸν οὐρανὸν) κείμενος. « 'Υπαστρον μᾶχαρ ὁρίζομαι γάμου φυγᾷ, « Αἰσχλ., τὴν ἀπὸ τὸν γάμον φυγῆς μου ὅριον βαλὼν ὅσην ἔκτασιν τῆς γῆς βλέπουν τὰ ἄστρα (ὅλην τὴν ὑφήλιον). 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἄστρων.
'Υπασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σαθρός (ναυτικῶδης).
'Υπατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου, ἡ ὑπατοῦ.
'Υπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὕπατος.
'Υπάτη (ἡ), ῆδε 'Υπατος.
'Υπατηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υποστήμη. « Ἀδδὸς —, « Ἐπγρ.
'Υπατικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ὑπατείαν ἢ τὸν ὕπατον· ὁ χρημαίσας ὕπατος.
'Υπάτιος, α, ον, = 'Υπατικός.
'Υπατιζω, Μ. ίσω. Βάλλω ὑποκάτω εἰς τινος ἀτμὸν, ἀχνίζω.
'Υπατμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἀχνισμα.
† 'Υπατμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ 'Υπατμισμός.
'Υπάτοπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἄτοπος (παράλογος, ἀνάρμοστος).
"Υπατος [Ὑπέρ], η, ον, = Ὑπέρτατος, ἀνώτατος· (ἐν γέν.) ἀκρότατος. « Ζεὺς ὑπάτων Ὕπατος, « Ὅμ. « Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν, ὕπατος τε διὰ τοῦτο ὀνόμασται, κατὰ τὸν ποιητήν, ἀκρωτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγγενὴς ἱδρυμένος οὐρανοῦ, « Ἀρστ. « 'Υπάτη πυρὰ, « Ἰλ., τὸ ὑψηλότερον τῆς πυρᾶς μέρος, ἡ κορυφή. (ᾧ ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Κεύθμῶν ἐξ ὑπάτων, « Ἀπλλν. « Ἐξ ὑπάτοιο στήθεος, « αὐτ., ἀπὸ τοῦ βάθους. (ὐθ. κοιν. 'πάτος, ὁ πυθμήν). ‖ (οὐσ.) "Υπατος (ἐνν. ἄρχων), « ὁ τῶν Ῥωμ. Consul. « Ὅ, μεθερμηνευόμενον, συμβούλους ἢ προβούλους δύναται δηλοῦν. Ὕπατοι δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τε ἄρχουσι, καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι, « Δ. Ἁλ. « 'Υπάτη (ἐνν. χώρᾳ), « Μουσ., ἡ ἀνωτάτη καὶ (ὡς πρὸς τὸν φθόγγον) βαρυφωνοτέρα τοῦ ὑπερμέσου.
'Υπ-αττικίζω, Μ. ίσω. Τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νὰ) ἀττικίζω, φιλοτιμοῦμαι τάχα νὰ φανῶ ἀττικιστής.
'Υπαττικός, ἡ, όν. 'Ολίγον τι (Τρόπον τινὰ, 'Ἐξ ἡμιτείας) Ἀττικός.
'Υπάτυφος (ὁ, ἡ). ὀπωσοῦν ἄτυφος (χωρὶς ρῖσιν).
'Υπ-αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον τι· ἀρχίζω νὰ φέγγω· (κοινῶς) γλυκοχαράζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπαυχής, ές καὶ
'Υπαυχος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ τὰς αὐχένας (ἐκτεθειμένος εἰς τὰ φῶς).
'Υπαυθαδίζομαι, Μ ἰσομαι. Εἶμαι ἢ γίνομαι ὀλίγον τι αὐθάδης, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νὰ) αὐθαδιάζω.
'Υπαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συνοδεύω (Ἰταλ. Accompagnare) μὲ τὸν αὐλὸν τραγῳδιστήν.
'Υπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω) τῆς αὐλῆς, ὑπωρόφιος. « Σκηνῆς —, « Σοφ., ὑπὸ σκηνήν, ἀπρόσιτος.
'Υπαυστηρός, ά, όν. 'Ολίγον τι αὐχηρός.
'Υπαυχένιος, α, ον. 'Ο ὑπὸ τὸν αὐχένα. ‖ (οὐσ.) 'Υπαυχένιον (τὸ), προσκέφαλον, πρασκεφαλάκι.
'Υπαύχενον (τὸ), Π. τὸ ὑποκάτω τοῦ αὐχένος. « 'Ορνίθειον —, « Ἀρ.
'Υπαυχμήεις, εσσα, εν, Π. ὀλίγον τι ξηρὸς (αὐχμηρός), ὑπόξηρος.
'Υπαφίστημι, Μ. αποστήσω (ἀόρ. 'Υπαπέστησα καὶ β'. 'Υπαπέστην κτλ.). Μακρύνω (καὶ συνηθέστ. Μακρύνομαι, Ἀναχωρῶ) μὲ τρόπον, ἀποσύρομαι (ἀπομακρύνομαι) ἀγάλι-ἀγάλια.
'Υπαφρίζω, Μ. ἰσώ. Ἀφρίζω ὀλίγον, ἀρχινῶ νὰ ἀφρίζω.
'Υπαφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀφρώδης (ἀφριαμένος). (Π.) « "Ομμα ὕπαφρον, « Εὐρ., δακρυσμένον, (κατ.) βουρκωμένον.
'Υπόφρων, ονος (ὁ, ἡ), (εὐρ. μόνον τὸ συγκρ. 'Υπαφρονέστερος). ὀλίγον τι μωρὸς (ἀνόητος).
'Υπάφωνος (ὁ, ἡ), αχεδὸν ὄφιωνος.
'Υπαχλύνθη, Π. ἀντὶ 'Υπηχλύνθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ (ἀχρ.) 'Υπαχλύω, σκοτίζω (καὶ πθ. σκοτίζομαι) ὀλίγον, καταχνιάζω.
'Υπέας, ατος (τὸ), Ιων. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπεας.
'Υπέασι, Ιων. ἀντὶ "Υπεισι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ "Υπειμι, Μ. ἐσομαι.
'Υπεβραχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ (ἀχρ.) 'Υποβράχω, χάνω χρόνον (τρίζω κτλ.) ὑποκάτωθεν.
'Υπέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπ' ἐγγύην (ἐγγύησιν) δοθείς ἢ εὑρισκόμενος, ἀσφαλισμένος, ἐνυπόθηκος· (μὲ δοτ.) ὑπεύθυνος, (Γαλλ.) responsable. « Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν —, « Εὐρ. » 'Υπεγγύους πλὴν θανάτου, « Ἡρ., ὑποκειμένους εἰς κάθε ἄλλην ποινὴν ἐκτὸς θ.
'Υπεγγύως, ἐπίρ. 'Υπ' ἐγγύην, μὲ ἐγγύησιν, « Γ. δεδανεισμένα, « Λξ.
'Υπεγείρω, Μ. εγερῶ. 'Εξυπνῶ (Διεγείρω) κατ' ὀλίγον.
'Υπεγκλίνω, Μ. κλινῶ. 'Εγκλίνω (Γέρνω ἢ 'Ενείδω) ὀλίγον.
'Υπεγχέω. Μ. χεύσω. Κερνῶ ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον.
'Υπεδδείσαν. Π. ἀντὶ 'Υπέδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ 'Υποδείδω.
'Υπέδειξα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Υποδείκνυμι.
'Υπέδεκτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ 'Υπεδέκετο, ἢ 'Υπεδέκετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑποτρ. ἢ ἀορ. β'. τοῦ 'Υποδέχομαι.
'Υπεδύσετο, Π. ἀντὶ 'Υπέδυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ 'Υποδύομαι.
'Υπέδυκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Υποτίθημι.
'Υπειδόμενος, η, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υποδύμενος.
'Υπεκκάθω (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ 'Υπείκω.
'Υπεκτέον, θετ. τοῦ 'Υπείκω.
'Υπεικτικός, ή, όν. 'Ο εὐκόλως ὑπείκων (ἐνδίδων).
'Υπείκω, Μ. είξω. Τραβηγιοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι (συνδέχ.) παραχωρῶ τὸν τόπον ἢ τὰ πρωτεῖα εἴς τινα, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ὑπακούω, ὑποτάσσομαι· (μὲ δοτ. πρσ. καὶ γεν. ἢ αἰτ. πράγμ.) « Τῷ δ' ἔδρας, ἐπιόντι, πατὴρ ὑπείξεν, « 'Οδ. Π. « Ταῖς πρεσβυτέρους, οὗ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, ὁδῶν, καὶ θάκων, καὶ λόγων ὑπείκειν, « Ξεν. « Νηῶν δ' ὑπείκουν, « Ἰλ. Π. « Οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξαις « 'Οδ. Μ. « Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι, σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί, « Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἀλλ.) « 'Υπείξει χεῖρας ἐμάς, « Ἰλ. Ο., ἀπέφυγε. (καὶ ἀπαρ.) « Καὶ δ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξαιμι πολεμίζειν, « Ἀπλ., θ' ἀποφύγω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκβ.) « Χάλκειος περ ἐών, ὑπόειξε δαμῆναι, « αὐτ., (κατ' ἀντιμερ. ἀντὶ) Ἐδαμάσθη ὑπείξας.
'Υπ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Υπίλλω, τυλίζω (κουλουριάζω, [καὶ πθ. ἢ μσ.] κουλουριάζομαι) ὑποκάτω, ζαρώνω, τρυπώνω, ὑποδύομαι.
'Υπείλημμαι, πθ. καὶ
'Υπείλημφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ 'Υπολαμβάνω.
'Υπ-ειλίσσω (ττω), Μ. ίξω, Ιων. ἀντὶ 'Υφειλίσσω, τυλίζω ὑποκάτωθεν.
"Υπειμι, Μ. ἐσομαι (ἀόρ. 'Υπῆν κτλ.). Εἶμαι (εὑρίσκομαι) ὑποκάτω τίς· (συνδέχ.) εἶμαι κρυμμένος μέσα εἰς, ἐνυπάρχω· (ἐνίοτε) μένω ὡς περίσσευμα, ὑπολείπομαι, (παρβλ.) Περίειμι· (ἐν γέν.) εἶμαι, 'Υπάρχω. (μὲ δοτ.) « Φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, « Ἰλ. Ι. « Πολλῆσι (ἴπποις) πῶλοι ὑπῆσαν, « Ἰλ. Ν. « Μακροὶ δ' ὄνυχες χειρέασιν ὑπῆσαν, « Ἡσ. (καὶ παραλλ.) « Οὐχ ὕπεστιν οἰκήματα ὑπὸ γῆν, « Ἡρ. (καὶ μτγν.) « Τὰ διαπεπραγθέντα χρήματα ὑπῆν τοῖς στρατιώταις, « Θκ. « Τούτοισι βίος ἀρκίων ὑπῆν, καὶ πρὸς τούτῳ ῥώμη σώματος, « Ἡρ. « Δῆμος ὑποῖαν ἀστοῖς ἤδεται νεανίαις· βασιλεὺς δ' ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) « Πᾶσιν ἀνθρώποις ζωσιν ὕπεστι πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, « Δημ., ὑπόκεινται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὅλοι εἰς τὸν φθ. « Τὸ τιμωρησόμενον οὐχ ὑπέστατ, « Λξ., δὲν θέλει μείνῃ (εἶναι) ποῖος νὰ.
"Υπειμι, Μ. εἶμι (παρτ. 'Ιτέον κτλ.), = 'Υπέρχομαι, εἰσχωρῶ κρυφίως, ὑφέρπω, ὑπεισδύομαι. « Τοὺς δὲ ὑπῆει δέος, μὴ κτλ., « Παυσ. 2) (ἐνίοτε) 'Υποχωρῶ, ἀποσύρομαι (Ἡρ. Δ', 120).
'Υπεῖναι, Ιων. ἀντὶ 'Υφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υφίημι.
"Υπειξις, εως (ἡ), τὸ ὑπείκειν, ἔνδοσις, ὑποχώρησις· ὑποταγή, εὐπείθεια.
'Υπειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπαγορεύω.
'Υπείρ, Π. ἀντὶ 'Υπέρ.
'Υπειράλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υπεράλιος.
'Υπειρασίη, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπεροψίη.
'Υπειρ-έχω, Μ. έξω, Π. ἀντὶ 'Υπερέχω.
'Υπείροπλος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ 'Υπέροπλος.
'Υπειροχος (ὁ, ἡ), Π. Ιων. ἀντὶ 'Υπέροχος.
'Υπείρω, Μ. ὑπέρσω. Συνδέω ὑποκάτωθεν, ὑποσυνάπτω.
'Υπείσας, ασα, αν, Ιων. ἀντὶ 'Υπείσας, ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ 'Υφίημι ἢ τοῦ 'Υφέζω. « Κτείνε: μιν, ἄνδρας οἱ ὑπείσας, « Ἡρ., Γαλλ. ayant apposté.
'Υπ-εισ-δύω (δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Υπεισέδυν κτλ.). Χώνομαι κρυφίως ὑποκάτω, ἐμβαίνω μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), εἰσχωρῶ ἐπιτηδείως, παρεισδύομαι.
'Υπ-εισ-ειμι, Μ. εἶμι (παρτ. 'Υπεισιτέον κτλ.), = 'Υπεισέρχομαι (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).
†'Υπεισάλευσις, εως (ἡ). εἰσχώρησις, παρείσδυσις. (κυρ. Νμ.) « Κληρονομίας —, « Ῥωμ., ἢ ἐκ πλαγίων συμμέτοχος. (Γαλλ.) addition d'heredite, ξίκ τοῦ
'Υπεισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Υπεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως (μὲ τρόπον, ἀποκάτω, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), παρεισδύομαι. « 'Υπεισέρχεται με δέος —, « Γρ., ἀρχίζει νὰ (ὡς ἂν νὰ) μὲ κυριεύῃ φόβος.
'Υπ-εισ-ρέω, Μ. ρυήσομαι. Χύνομαι (καὶ μτγν. Χώνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ ἀνεπαισθήτως, ὑπεισδύομαι.
'Υπέκ ἢ (πρὸ φων.) 'Υπέξ, Π. ἀντὶ 'Υπὸ ἐκ, ὑποκάτωθεν, πρὸς τὰ ἔξω ἢ μακράν. « Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπέκ πυθμέν, « Θκρ., (ἄλλ. γρφ ὀρθότ. διῃρ. 'Υπ' ἐκ).
'Υπεκ-δαίνω, Μ. δήσομαι (ἀόρ. 'Υπεξέδην κτλ.). Ἐκβαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον), ὑπεξέρχομαι.
'Υπ-εκ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. 'Υπεξέβαλον κτλ.). Ἐβγάλλω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).
'Υπεκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι, = 'Υποδέχομαι ἢ 2) = Ἀπεκδέχομαι.
'Υπ-εκ-διδράσκω, Μ. δράσομαι (ἀόρ. 'Υπεξέδραν κτλ.). Ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως καὶ φεύγω, ὑπεκφεύγω, (μὲ αἰτ. ἀλλ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ξεγλυστρόνω.
'Υπέκδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Υπ-εκ-δύω (δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Υπεξέδυν κτλ.). Τρυπόνω ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ξεγλιστρῶ (μὲ αἰτ.) ὑπεκφεύγω.
'Υπ-εκ-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. 'Υπεξέδυσα κτλ.). 'Τβύνω (Ἐκδύνω, Ξεγυμνόνω) κρυφίως.
'Υπέκθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υπεκτίθημι. 2) (Τλσ.) ἀντὶ 'Υπόθεσις.
'Υπ-εκ-θέω, Μ. θεύσομαι, = 'Υπατπέπω.
'Υπ-εκ-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω (Ξεπαστρεύω) ἀπὸ κάτω.
'Υπ-εκ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. 'Υπεξέκηα κτλ.). Ἀνάπτω ἀπὸ κάτω ἢ κρυφίως (μεταφορ.) ἐξάπτω (ἐρεθίζω) ἐκ πλαγίου.
'Υπ-εκ-καλύπτω, Μ. ψω. Σκεπάζω ἀπὸ κάτω ἢ ὀλίγον ἢ κρυφίως, ἀνακαλύπτω μὲ τρόπον.
'Υπέκκαυμα (τὸ). (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) προσάναμμα, ἐμπύρευμα· (μτφορ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀφορμὴ πρὸς ἐρεθισμόν. «Ἔρωτος—, » Ξεν.

Ὑπεκκαύστης, ου (ὁ) καὶ **Ὑπεκκαύστρια** (ἡ). ὁ ἀνάπτων (ὑπεκκαίων) τὸ πῦρ (κυρ. τῆς θυσίας).

Ὑπ-εκ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι εἰς μέρος τι εἰς τὸ ὀπ. προϋπεξετέθην δι' ἀσφάλειαν. » Οὐκ εἰδότες, ἵνα προεξέκειτο ἡ Ἑλένη, » Ἡρ. » Ἡ Σαλαμίς, ἐς τὴν ἡμῖν ὑπέκκειται τέκνα τε καὶ γυναῖκες, « αὐτ., (παρβλ. Ὑπεκτίθημι).

Ὑπ-εκ-κενόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) σκάπτων ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως.

Ὑπ-εκ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Ἐβγάζω καὶ παίρνω τι ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), ὑποκλέπτω.

Ὑπ-εκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνων (Γέρνων, Παραμερίζων) ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω.

Ὑπ-εκ-κομίζω, Μ. ἰσω. Ἐβγάζω (Κουβαλῶ) κρυφίως ἔξω· (μσ.) μετακομίζω ἀπὸ φόβον ἄλλου τὰ πράγματά μου ἵνα τὰ ἀσφαλίσω.

Ὑπ-εκ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀδειάζω (ἐν εἴδει περιττώματος) ἀπὸ κάτω.

Ὑπ-εκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ὑπεξέβαλον κτλ.). Παίρνω τι κρυφίως ἢ τὸ ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην.

Ὑπ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Λύνω ὑποκάτωθεν· (συχνότ. μτνμ.) ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω ὀλίγον.

Ὑπ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (Ἀφίνω νὰ ἔβγῃ) τι κρυφίως ἔξω.

Ὑπ-εκ-περάω-ῶ, Μ. ἀσω, Π. ἀντὶ Διαπεράω.

Ὑπ-εκ-πηδάω-ῶ, Μ. ἥσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω· (μὲ δοτ.) διεγείρομαι εἰς τὴν ψυχήν τινος, (Ἀριςαίν. Β', ς').

Ὑπ-εκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω κρυφίως, ὑπεκδιδράσκω διὰ θαλάσσης.

Ὑπ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Ἐκπνέω (Ἐξατμίζομαι, Ξεθυμαίνω) κατ' ὀλίγον.

Ὑπ-εκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Ἐξεργάζομαι) ὑπὸ τὰς διαταγὰς τινος ἐπίπονόν τι ἔργον.

Ὑπ-εκ-προθέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω ἔμπρὸς, προχωρῶ (μὲ αἰτ. προλαμβάνω) τρέχων. » Πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, « Ἰλ. Ι.

Ὑπεκπροθορὼν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) **Ὑπ-εκ-προ-θρώσκω**, πηδῶ κάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω ἢ ἔμπρός.

Ὑπ-εκ-προ-λύω, Μ. λύσω, Π. λύνω (κυρ. τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ ἁμάξι (τὰ ξεζεύγω) καὶ τὰ ξαπολνῶ νὰ βοσκήσουν.

Ὑπ-εκ-προ-ρέω, Μ. ρυήσομαι, Π. ἀναβρύων (κάτωθεν) προχωρῶ ῥέων.

Ὑπ-εκ-προ-τάμνω, Μ. τεμῶ, Π. ἀντὶ Ὑπεκπροτέμνω, διασχίζων τὸ πέλαγος προχωρῶ ἢ ἐβγαίνω.

Ὑπ-εκ-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι, Π. φεύγων γλυτώνω, διαφεύγω μόλις ἢ μετὰ βίας. » Κῦμα (» Νοῦσον, » Χάρυβδιν) —, « Ὅμ., Ἡσ.

Ὑπ-εκ-προ-χέομαι, Π. χύνομαι (πετηοῦμαι) μὲ ὁρμὴν ὁποκάτωθέν τινος ἔξω.

Ὑπέκπυρος (ὁ, ἡ), Π. ἀρτίως (πρὸ ὀλίγου) πυρωμένος, ἔκπυρος, διάπυρος.

Ὑπ-εκ-ρέω, Μ. ρυήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξερύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον· (μτφρ.) φθείρομαι ἀνεπαισθήτως· (μτνμ. μὲ γεν.) ἀνεχωρῶ κρυφίως, ὑπεκφεύγω. » Ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς, « Πλ.

Ὑπ-εκ-ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σπάνω κρυφίως, κρημνίζω ὑποσκάπτων.

Ὑπ-εκ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω κατ' ὀλίγον ἔξω, ἐκβάλλω.

Ὑπ-εκ-ρύομαι, Μ. ρύσομαι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Γλυτόνω τινὰ μὲ τρόπον ἀπό.

Ὑπ-εκ-σώζω, Μ. σώσω, = τῷ προηγ.

Ὑπ-εκ-τανύω, Μ. ὑσω, Π. ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑπ-εκ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω, Π. ἀντὶ Ἐκτελῶ.

Ὑπ-εκ-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (ᾧ μτνμ. Φθείρω) βαθμηδὸν ᾧ ἀνεπαισθήτως.

Ὑπ-εκ-τίθημι, Μ. ἐκ-θήσω. Ἐβγάλλω κρυφίως ᾧ ἀποθέτω τι (συνήθ. δὲ μσ. τὰ πράγματά μου) εἰς ἀσφαλὲς μέρος. » Ἀθηναῖοι δὲ, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἱ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπῆλθον, διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας ᾧ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευήν, « Θκ. (ᾧ πθ.) » Ὑπεκτιθέμενοι γὰρ ἔξω χώρης οἱ παῖδες αὐτέων ἤλωσαν, « Ἡρ., (παρβλ. Ὑπέκκειμαι).

Ὑπ-εκ-τρέπω, Μ. τρέψω. (μὲ γεν. ἐν δ'.) Γυρίζω τι μὲ τρόπον πρὸς ἄλλο μέρος· (μσ. πρὸς αἰτ.) ἀτρεβόμαι ἀλλοῦ (παραμερίζω) ἐν' ἀποφύγω.

Ὑπ-εκ-τρέχω, Μ. εκ-δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως· (κυρ. μτφρ. μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ὑπεκφεύγω. » Ἂν τὸ παρὸν ὑπεκδράμωσιν, « Ἡρ.

Ὑπεκτροφὴ (ἡ). ἡ κατ' ὀλίγον ἐκτροφὴ, ἀνατροφή.

Ὑπ-εκ-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Ἐβγαίνω ὀλίγον εἰς τὸ φανερὸν, φαίνομαι ἀμυδρῶς πως, ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι.

Ὑπ-εκ-φέρω, Μ. ἐξ-οίσω (ἀόρ. Ὑπεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω (Παραμερίζω) ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον. » Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος, « Ἰλ. Θ. (καὶ γεν. ἐκ δ'.) » Ἐὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ. κατὰ τμσ.) » Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, « Ἰλ. Ο. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) προλαμβάνω ἀναχωρῶν, εἶμαι ἔμπρός. » Ἐβίωκεν ὑπεκφέροντας ἡμέρης ὁδῷ, « Ἡρ., προέχοντας.

Ὑπ-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγων γλυτόνω (μέλις καὶ μετὰ βίας), ἐκφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον. » Οἷος ὑπέκφυγε νηῖ, « Ὀδ. Ψ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, « Ὅμ.

Ὑπ-εκ-φυγγάνω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεκφεύγω.

Ὑπ-εκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπεξέχεα κτλ.). Χύνω (καὶ μσ. Χύνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ἔξω.

Ὑπ-εκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον. ἀποσύρομαι· (ἰατρ.) ἐβγάζω ἢ ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω ὡς περίττωμα, Διαχωρῶ, ὑπεκκρίνομαι.

Ὑπεκχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἐκχώρησις (ὑποχώρησις)· (κυρ. ἰατρ.) κένωσις τῆς κοιλίας κάτωθεν, Διαχώρησις.

Ὑπεκχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ὑπεκχώρησιν, κινητικὸς, διαχωρητικός.

Ὑπέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπέλαιον (τὸ). Ὑποστάθμη (καταπάτι) ἐλαίου, μούργα.

Ὑπ-ελαύνω, Μ. ελάσω ἢ ελῶ. Διώχνω (κυρ. ἐνν. ὕπνον ἢ ἄρμα) ἐμπρὸς, προχωρῶ ἢ πλησιάζω ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα, (κοιν.) κτυπῶ ἱππροσθά. « Ὑπελάσας ὡς συναντῆσαι, « Ἀξ., προελάσας πλαγίως.

Ὑπέλαφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἐλαφρὸς, ἐλαφρούτσικος.

Ὑπ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἐλαφρόνω (Ἀνακουφίζω) ὀλίγον.

Ὑπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπέρχομαι.

Ὑπελήφθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπελθών, οῦσα, όν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπέρχομαι.

Ὑπελύσαο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπελύσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ὑπολύω.

Ὑπ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάλλω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (κρυφίως), παρενείρω.

†Ὑπέμβρυον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπ' ἔμβρυον.

Ὑπ-εμβρυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ζύπὸ, ἔμβρυον], ἐγγαστρόνω.

Ὑπεμνήμυκε, Π. (κατὰ παρέυθ. τοῦ ἢ ἀντὶ Ὑπεμήμυκε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρακ. τοῦ Ὑπημύω.

Ὑπ-εμ-πίμπρημι, Μ. εμ-πρήσω, = Ὑπεκκαίω.

Ὑπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω) ἀμυδρῶς πως, δίδω μὲ τρόπον νὰ ἐννοήσουν, ὑπαινίττομαι.

Ὑπ-εναντίομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι ἢ ωθήσομαι. Ἐναντιόνομαι ὀλίγον ἢ κρυφίως, (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι, εἶμαι ἐναντίος, « Ξεν. ||. (τὸ οὐσ.) Ὑπεναντίον, ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπεναντίως. « Ὑπεναντίον ἀλλήλοισι χρήσεσθαι, « Ἡσ.

Ὑπεναντιότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ὑπεναντίον ἄλλου, ἀντίθεσις, ἐναντιότης.

Ὑπεναντίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδει ἀφορμὴν πρὸς ὑπεναντίωσιν, (ἐν γέν.) = Ὑπεναντίωσις.

Ὑπεναντίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ εἶς θέσιν ἀντίθετον (ὑπεναντίαν).

Ὑπεναντίωσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεναντιοῦσθαι, ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ὑπ-εν-δίδωμι, Μ. εν-δώσω. Ἐνδίδω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ ἐνδίδω (νὰ ὑποχωρῶ).

Ὑπένδοθεν, ἐπίρ. Π. = Ἔνδοθεν.

Ὑπένδυμα (τὸ) καὶ

Ὑπενδύτης, ου (ὁ). τὸ ὑποκάτωθεν (τοῦ ἐπενδύτου) φορούμενον ἔνδυμα, ὑποκάμισον.

Ὑπ-ερ-είδω, Μ. ἴσω. Ὑπερβαίνω (ὑπὲρ τὸ δέον), κάμνω καταχρηστικῶς εἰς τὸ δίπλανο.

Ὑπερβλίξις (ὁ, ἡ). ὁ δεξιόθεν ὑπερκείμενος (ἀπμ. κυρ. ἐπὶ πολεμ. τοποθεσίας) ἀριστερὸς πρὸς ἐπίθεσιν, εὐθετος· (μτφρ. μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀνώτερος, καθόλου ὑπερτερος. « Εἶχον δὲ ὑπερόδιξιν χωρίων ὑπερβλητότατον, καὶ ἐξ ἀριστερᾶς ποταμόν, « Ξεν. « Τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια κατασχόντες ἔχων σκηνοῦν, « αὐτ. (ᾧ μτβλ. πρὸς γεν.) » Ἐγκρατὴ καὶ ὑπερβλὲς τῆς καλῆς τὴν ἀρετὴν καταζῆσαι, « Πλ. (ἢ δοτ.) » Ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ (τοῖς δικαίοις), « Πλ.

Ὑπερβλίσκω-ῶ. (κυρ. τρπρσ.) « Ταῦτά μοι ὑπερβλίσκει, « Φλ. (ἐρωτ., μοὶ φαίνονται εὔκαιρα ἐγκρίνω) καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἢ εἶμαι συμφώνότατος.

Ὑπερβλίζω, Μ. άσω. Τιμῶ μὲ ὑπερβολὴν ὑπερβαλλόμενος ὀφέλη. (ἢ πθ. μτχ.) » Ὑπερβλιζόμενος, ἡ, ον, = Ὑπερένδοξος.

Ὑπερβλίων, ουσα, ον, (ἡ, ὁ). ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν ἰσχύν (δύναμιν).

Ὑπερβολαμόω-ῶ, Μ. ώσω. (Γρφ.) Ὑπερβολίζω (μὲ αἰτ.) καταδυναστεύω.

Ὑπερβλίσκος (ὁ, ἡ). (ῥ)θμὸς ὁ ὑπὲρ τὸν τῆς παλ. μουσ.

Ὑπερβλίσκομαι, Μ. ἀσοῦμαι, Π. (μὲ γεν.) ὑπερβαίνω (ἐπάνω) τινος, ὑπερκάθημαι.

Ὑπερβλητός, Π. ἀντὶ Ὑπερβλητέος, γ'. ἐν. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ὑπερτίθημι. « Ὑπερβλητὸν ὑποκεκριμένον.

Ὑπερβλίω, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπερράω.

Ὑπερβλίω, Μ. εἶσω. Στυλόνω ὑποκάτωθεν (τὸ), = Ὑπέρεισμα.

Ὑπερβλίω, Μ. εἰμι (παρτ. Ὑπερῆσαν), = Ὑπερβλίσκομαι (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνιοτε ὡς μέλλων).

Ὑπερβλίπτον (ὄν. τὸ ἀπαρ. Ὑπερεῖπεῖν), ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Ὑπέρειμαι.

Ὑπερ-ερείπω, Μ. ερείψω. Ὑποσκάπτων κρημνίζω, (μτφρ.) χαλνῶ (καταστρέφω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (Π. εἰς τὸν ἀορ. β'.) καταπίπτω ἀφαιρουμένα τοῦ ὑποστηρίγματός μου. « Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν εἰστήκει· αὐτοῦ γὰρ ὑπέριπτε φαίδιμα γυῖα, « Ἰλ. Ψ., κόπηκαν (ἀτόνισαν) τὰ πόδιά του.

Ὑπέρεισις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεῖδειν, ὑποστήριξις.

Ὑπέρεισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑπέρεισιν, ὑποστήριγμα.

Ὑπερειστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπερείδειν (ὑποστηρίζειν).

Ὑπερέκεινα [ὑπὲρ, ἐκεῖνα], ἐπίρ. = Ἐπέκεινα, παρέκει (παραπανω) ἀπὸ, μακρύτερα.

Ὑπερ-εκ-θεραπεύω, Μ. εύσω. Ἐλκύω ὅλως διόλου εἰς τὸ μέρος μου δι' ἐπιμόνου περιποιήσεως ᾧ κολακείας, ἐκθεραπεύω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Ὑπ-εκ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Ἔκκειμαι (Ἐξέχω, Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερ-εκ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερικκρισις, εως (ἡ). ὑπερβολικὴ κένωσις (ἔκκρισις).

Ὑπερ-εκ-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ἐπάνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω· (μτνμ.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερεκπερισσοῦ, ἐπίρ. (Γρφ.). Ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως.

Ὑπερεκπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπερ-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέπεσον κτλ.). Ἐκπίπτω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω· (μτνμ.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερ-εκ-πλέω, Μ. πλεύσω. Ἐκπλέω (κυρ. τὸ βέλος) ὑπὲρ τὸν σκοπὸν, ὑπερακοντίζω.

†Ὑπερεκπερισσοῦ, ἐπίρ. (Γρφ.). Ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως.

Ὑπερ-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέπεσον κτλ.). Ἐκπίπτω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω· (μτνμ.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερ-εκ-πλήσσω-ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (ᾧ πθ. Ἐκπλήτομαι) ὑπὲρ τὸ δέον, τρομάζω μὲ ὑπερβολὴν, κατατρομάζω.

Ὑπερέκπτωσις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεκπίπτειν, ἢ ἐπέκεινα τοῦ μέτρου ἔκπτωσις (ἀπομάκρυνσις), ὑπερβολή.

Ὑπερέκτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ἐπέκεινά τινος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερ-εκ-τίνω, Μ. τίσω. (μὲ γεν.) Πληρονω ὑπὲρ τινος.

Ὑπερέκτεινις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεκτείνειν, ἢ ὑπὲρ τινος γινομένη πληρωμή.

Ὑπερ-εκ-τρέπομαι, Μ. τρέψομαι. Ἐκτρέπομαι (Ἀποφεύγω) τι ἢ τινα μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-εκφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Διαφεύγω) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω, ὑπερβαίνων ἐκφεύγω.

Ὑπερ-εκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπερέξεα κτλ.). Χύνω (καὶ πθ. Χύνομαι) ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ ἔξω, ἐκχειλίζω.

†Ὑπερ-εκ-χύνω, Γρφ. ἀνσ! Ὑπερεκχέω.

Ὑπερεκχύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερεκχέω, χύσιμον ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ ἔξω, ἐκχείλισμα.

†Ὑπερέλασις, εως (ἡ), Γλσ. ὑπερβολή, ὑπέρβασις, ἔως οὐσ. τοῦ

Ὑπερ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐτυπῶ τὸ ἄλογον ἢ τὸ ἁμάξι μου ἐπέκεινά τινος· (μτνμ.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερέλαφρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἐλαφρός.

Ὑπερ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπερενέβαλον κτλ.). Ἐμβάλλω ὑπὲρ τὸ δέον (μσ.) = Ὑπερεμφορέομαι, « Ἐν ταῖς ἔγχνιαις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι, « Ξεν., μὴ ἐνδιατρίβειν κατακόρως(;).

Ὑπερ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἔρχω παρὰ πολύ, ἔχω ὑπερβολικὸν ἔρετον.

Ὑπερ-εμ-πίπλημι, Μ. εμ-πλήσω (ἀόρ. Ὑπερενέπλησα κτλ.). Γεμίζω ὑπὲρ τὸ δέον· (μσ. ἢ πθ.) τρώγω (χορτάνω [ᾧ μτνμ. μὲ γεν.] ἀπολαμβάνω τι) κατὰ κόρον. « Μηδέποτε ὑπερεμπίπλασθαι, « Πλ.

Ὑπερεμ-πλήθω, Μ. πλήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (χορτάτος (κυρ. ᾧ μτνμ.) ἀπό.

Ὑπερεμ-φορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω ἢ πίνω (κοιν. Ῥήχνω μέσα μὴ) ὑπὲρ τὸ δέον. (μτνμ. ἐν γένει) ἀπολαμβάνω κατὰ κόρον, = Ὑπερεμπίπλαμαι.

Ὑπερένδοξος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἔνδοξος.

Ὑπερ-ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Διατρκῶ ὑπὲρ ἐνιαυτὸν (πλειότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον).

Ὑπερεντελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας τὸν ὑπέρατον βαθμὸν τῆς ἐντελείας.

†Ὑπερέντευξις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεντυγχάνειν, ἢ ὑπὲρ τινος μεσίτευσις.

Ὑπερ-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐντρυφῶ ὑπὲρ τὸ δέον, καταχρῶμαι τὴν περὶ ἡμὲ ἀδυναμίαν τινός.

†Ὑπερεν-τυγχάνω, Μ. εντεύξομαι (ἀόρ. Ὑπερενέτυχον κτλ.). (μὲ γεν. ἢ μύνην ἢ προθετ.) Μεσιτεύω (Μεσολαβῶ) ὑπὲρ τινος.

Ὑπερ-εξ-αίρω, Μ. αρῶ. Ἐξαίρω (Ὑψόνω, Μεγαλοποιῶ) ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερεξ-ανθεύω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξανθῶ ἐξανωθέν τινος.

Ὑπερ-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ ὅλως διόλου.

†Ὑπερεξερύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεξερύω.

†Ὑπερεξέρχομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερέρχομαι ἢ Ὑπεξέρχομαι.

Ὑπερ-εξ-έχω (ἀόρ. Ὑπερεξέσχον κτλ.). Ἐξέχω ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερεξηκοντάετις, εος (ὁ, ἡ) ᾧ

Ὑπερεξηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ὑπερεξηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). ὁ ὑπὲρ τὰ 60 ἐτῆ.

Ὑπέρεξις, εως (ἡ), τὸ ὑπερέχειν, ὑπεροχὴ, ὑπερβολή.

Ὑπερεξίστασθαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεξίστασθαι.

Ὑπερ-επαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ μὲ ὑπερβολὴν (ὑπὲρ τὸ δέον).

Ὑπερ-επαίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω (Ὑψόνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπεράνωθέν τινος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον, (μτγν.) ὑπερεπαινῶ.
Ὑπερ-επείγομαι, Μ. -επείξομαι. Σπεύδω (Βιάζομαι) μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ-επιθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Ἐπιτείνω) ἔτι μᾶλλον.
Ὑπερέπτω, Μ. ερέψω, Π. τρώγω (καταδρώγω [καὶ μτγν.] ἀφαιρῶ) τι ὑποκάτωθεν, ὑφαρπάζω. « Ποταμὸς λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κοίλην ὑπέρεπτε πόδιλν, « Ἰλ. Φ., ὑπέσυρε. 2) (μτφρ.) καταδρώγω (καταναλίσκω) ἐσωτερικῶς. « Δυγρὰ ὑπέρεπτον ἄνίαι, « Κοΐντ.
Ὑπερ-εράω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Ὑπερηράσθην). Ὑπερεραπῶ ἐρωτικῶς, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐρωτευμένος.
Ὑπερ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπερῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω, ξεπερνῶ, ἢ διαβαίνω.
Ὑπερ-εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Ὑπερέφαγον κτλ.). Τρώγω ὑπὲρ τὸ δέον.
Ὑπερέσσυμαι, Π. πρκ. τοῦ Ὑπερσεύομαι.
Ὑπερέσχεθον, Π. ἀντὶ Ὑπερέσχον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ὑπερέχω.
Ὑπέρευ [ὑπὲρ, εὖ], ἐπίῤῥ. Μὲ ὑπερβολὴν (Ὅσον ἐνδέχεται) καλά.
Ὑπέρευγε, ἐπίῤῥ. = Ὑπέρευ, θαυμάσια, κάλλιστα.
Ὑπερ-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι, Π. = Ἀπερεύγομαι.
Ὑπερ-ευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν εὐδαίμων, ὑπερευτυχῶ.
Ὑπερ-ευδοκέω καὶ Ὑπερ-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ καθ' ὑπερβολήν.
Ὑπερευθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπέρυθρος.
Ὑπερ-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν εὔκαιρος (εὔθετος, [Ἰταλ.] κόμμοδος). « Οἰκία ὑπερευκαιροῦσα, « Ἱππκρ.
Ὑπερευπρεπῶς, ἐπίῤῥ. Ὅσον ἐνδέχεται εὐπρεπῶς (κοσμίως), εὐπρεπέστατα.
Ὑπερευτυχία (ἡ), ὑπερβολικὴ εὐτυχία.
Ὑπερ-ευφραίνω, Μ. ανῶ. Εὐφραίνω (καὶ παθ. ἡ μσ. Εὐφραίνομαι) μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι, = Ὑπερεπιθυμῶ. 2) (Ρρφ. μὲ γεν.) εὔχομαι (προσεύχομαι) ὑπὲρ τινος.
Ὑπερεύωνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν εὔωνος, εὐθηνότατος.
Ὑπερ-εχθαίρω, Μ. αρῶ, Π. μισῶ (ἐχθρεύομαι) μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερεχόντως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κατ' ἐξοχήν, καθ' ὑπερβολὴν· ὑπερβαλλόντως, [ἐκ τοῦ
Ὑπερ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Ὑπερέσχον [ᾰ]). Κρατῶ τι ἐπάνωθεν (ὑπεράνωθεν) τινος. (μὲ γεν. ἢ Π. ὁρτ. ἢ απν. προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) « Σπλάγχνα δ' ἐμπείραντες ὑπείρεγον ἡφαίστοιο, « Ἰλ. Β. « Ζεὺς τῆς δὲ πολιος ὑπειρέχυι αἰεὶ δίχτερὴν χεῖρ' ὑπ' ἀπημοσύνῃ, « Θγν. « Διός, ὃς ξείνοις ἱκτῆρσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει, « Ἀπολλν. « Τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τῷ ὑγρῷ ὑπερισχοντες, « Πλὲ., ἐβγάζοντες ἔξω ἀπὸ, ὑπερκύπτοντες, ἀναδυόμενοι. 2) (συχνότ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξέχω (ὑψοῦμαι) ὑπεράνωθέν τινος, εἶμαι ὑψηλότερος (ᾗ μτφρ. ἀνώτερος), ξεπερνῶ, ὑπέρτερῶ, ὑπερβαίνω· (ἐπὶ ἀστέρ.) ἀνατέλλω· (μὲ αἰτ.) « Ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ, « Ἀπολλν. (ἡ γεν.) « Ἥλιος ὑπερέσχεθε γαίης, « Ἰλ. Λ. « Τοῦ ὕδατος ὑπερέχον, « Ὑρ. « Οὐκέθ' οἷός εἰμι ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, « Ἀρχφ., δὲν προφθάνω πλέον νὰ ἀδειάζω τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν σεντίναν (ἴδε Ὑπέραντλος). (καὶ μτγν.) « Ὑπερέχειν τῶν ἀναλωμάτων, « Διόδ., ἀντέχειν εἰς τά, (Γαλλ.) faire face à. (καὶ κατὰ τμ.) « Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει, « Ὅσ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) « Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, « Ἰλ. Γ. (καὶ ὁρτ.) « Ὑπερεῖχε ναυτικῷ, « Ξεν. (καὶ συναμφ.) « Βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πόλιμῳ, « Αἰσχλ. (ᾗ χωρὶς πτ.) « Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, « Ὀδ. Ν. (καὶ κατὰ μτχ.) « Ὑπερέχων, οὖσα, ον, « ἀνώτερος. (καὶ πθ) « Ὑπερεχόμενος, ἡ, ον, « Ἰλιάτ., νικώμενος.
Ὑπερ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω ὑπὲρ τὸ δέον.
Ὑπερέω-ῶ, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Ὑπαγορεύω.
Ὑπέρζεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερζέω, βράσιμον ὑπέρμετρον, ξεχείλισμα βράζοντος ὑγροῦ.
Ὑπέρζεστος (ὁ, ἡ). βρασμένος ὑπὲρ τὸ δέον, πολλὰ βραστός, [ἐκ τοῦ
Ὑπερ-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω παραπολύ, ξεχειλίζω βράζων· (μτφρ.) εὑρίσκομαι εἰς ὑπερβολικὸν βρασμόν.
Ὑπέρζωος καὶ (Ἀττ. κατὰ κρα.) Ὑπέρζως (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζῶν, (Γαλλ.) survivant.
Ὑπερ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑπεραγορεύω, (ὖθ.
Ὑπερηγορία (ἡ). συνηγορία ὑπέρ τινος, ὑπεράσπισις, ἀπολογία.
Ὑπερηδίως (τὸ ὑπερθ. Ὑπερήδιστα), ἐπίῤῥ. Μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν.
Ὑπερ-ήδω, Μ. ήσω καὶ (παθ.) ησθήσομαι. Ἡδύνω (καὶ παθ. ἢ μσ. μὲ ὁρτ. Ἡδύναμαι) μὲ ὑπερβολήν, ὑπερευχαριστοῦμαι, κατευχαίρομαι. « Ὡς εἶδον αὐτὸν ἡκόντα οἱ στρατ. ὑπερήσθησαν, « Ξεν., ὑπερεχάρησαν.
Ὑπερήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, παρῆλιξ, ὑπέρακμος.
Ὑπέρ-ημαι (χωρὶς Μ.), (μὲ γεν.) = Ὑπερκάθημαι.
Ὑπερημερία (ἡ). ἡ παρέλευσις τῆς προθεσμίας (πρὸς πληρωμὴν χρέους)· κρισολογία ἐναντίον τοῦ καθυστεροῦντος χρεώστου ᾗ κατάσχεσις τῶν ὑπαρχόντων του, [ἐκ τοῦ
Ὑπερήμερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώσας τὸ χρέος ἢ τὸ πρόστιμόν του εἰς τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν, καθυστερῶν περὶ τὴν πληρωμὴν, ἐκπρόθεσμος. (μὲ γεν.) « Τοῦ ὀφλήματος (« Τῆς προθεσμίας) —, « Λκ. (καὶ μτγν.) « Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπέρημερον τῆς τούτων (τῶν παιγνιδιῶν) ἀκροάσεως, « Φλτρ., ὅτι ἐπέρασεν ἡ καιρὸς (ἡ ἡλικία) σου. (ὖθ.
Ὑπερήμερος γάμου, « Ἄρστ., παρθένος, (κοιν.) περασμένη.
Ὑπερήμισυς, εος (εια, υ). ὁ ὑπὲρ τὸ ἥμισυ.
Ὑπέρημος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἔρημος (ἀκατοίκητος).
Ὑπερήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῶν ἀνέμων κείμενος.
Ὑπερηνορέη (ἡ), Π. [ὑπερήνωρ]. ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία· αὐθάδεια· ὑπερψία.
Ὑπερηνορέω (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτ Ὑπερηνορέων), Π. ὑπερηφανεύομαι (δὲν τὴν ἀνδρίαν μου), ὑπερφρονῶ, δὲν φροντίζω κἀνένα, εἶμαι =
Ὑπερήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπὲρ, ἀνὴρ] ὁ ἔχων ἰσχὺν (ᾗ διὰ τοῦτο φρονῶν) ὑπὲρ ἄνθρωπον, αὐθάδης, ὑβριστής, ἄγριος, ὑπερήφανος.
Ὑπερήσει, Π. γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ὑπερίημι.
Ὑπερηφάνεια (ἡ), = Ὑπερψανία.
Ὑπερηφανέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ ὑπερήφανος.
Ὑπερηφανεύομαι, Μ. εύσομαι (ᾗ Ὑπερηφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑβρίζω ἀνθρώπον ἵνα φανῶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους· ὑπερέχω, ὑπερέχω· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὑπερφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ, (κοιν.) ὑπερηφανεύομαι· (μτθτ.) ὑπερικθείζω, νικῶς· (μὲ γεν.) περιφρονῶ, ἀδιαφορῶ.
Ὑπερηφανὴς, ους (ὁ, ἡ). = Ὑπερήφανος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερφανής.
Ὑπερηφανία (ἡ). ὑπερψία, ὑψηλοσύνη, ἀλαζονεία, (κοιν.) παραφροσύνη, [ἐκ τοῦ
Ὑπερήφανος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ἢ ἢ φανταζόμενος ὅτι ἐξέχει ὑπὲρ ἄλλους, λαμπρὸς, περιφανὴς (ὡς ὑπερῆφαναι τὸ μέγεθος, « Ἀξ.) ἐπὶ κακοῦ) ὑψηλόφρων, οἰηματίας, ρχος, (κοιν.) περήφανος, παραφρονεμένος.
Ὑπερηφάνως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ὑπερήφανον, μὲ περηφάνειαν ἢ μεγαλοπρέπειαν.
Ὑπερηφερὴς, ές (ὁ, ἡ), Γλν. = Ὑπερήρης.
Ὑπερ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Βγάνω) καθ' ὑπερβολὴν δυνατὸ ἢ δυνατὰ (μτθτ.) κατασιγάζω διὰ δύναμιν ἢ ἰσχύος.
Ὑπέρθα, Αἰολ. ἀντὶ Ὑπερθε
Ὑπερθαλασσίδιος, Ἰων. ἀντὶ
Ὑπερθαλάσσιος (ὁ, ἡ). ὁ περαν(νία) τῆς θαλάσσης κείμενος, (Γαλ.) d'outre-mer.
Ὑπερθαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Βγαίνω ἔξω ὑπερβολικὸν θάῤῥος, εἶμαι ἄκρον θαῤῥαλέος.
Ὑπερθαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω ὑπερβολήν.
Ὑπερθε(θεν), ἐπίῤῥ. Ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθεν· (μὲ γεν.) ἐπάνω ἀπὸ, νερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὑπερθε· (καὶ γεν.) « Ξίφος οἱ ὑπερθε κάρη περὶ πασάλῳ αἰὲν ἄωρτο, « Ὁμ. ἐνάρθρ.) « Τὰ ὑπερθεν (ἐνν. δένδρα) (καὶ μτμ.) « Μόχθων οὐκ ἄλλο ὑπερθεν, ἢ χῶς πατρίης στέρεσθαι

θὴν εἶνε χειρότερον (μεγαλήτερον) κακὸν παρά.
Ὑπέρθεμα (τὸ), [ὑπερτίθημι]. τὸ προστιθέμενον εἰς τὴν τιμὴν δημοπρατουμένου πράγματος, (ὕδεν
Ὑπερθεματίζω, Μ. ἰσω. Προσθέτω εἰς τὴν τιμὴν πράγματος δημοπρατουμένου, (Τουρκ.) ἀρτιρίζω, (ἐν γέν.) ἀκριτηριάζω. (κυρ. καὶ μτνμ.), (παρβλ.) Πλειστηριάζω.
Ὑπερθεμάτισις, εως (ἡ) καὶ
Ὑπερθεματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἡ) αὐξησις εἰς τὴν τιμὴν (πράγματος δημοπρατουμένου), (ἄλλ.) Πλειστηριασμός.
Ὑπερθεματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑπερθεματίζων (προσθέτων τιμὴν εἰς δημοπρασίαν), (Γαλλ.) enchérisseur.
Ὑπέρθεν, ὕδε Ὕπερθε.
Ὑπέρθεος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ θεόν (ἀνώτερόν παρὰ θεός).
Ὑπερθεραπεύω, Μ. εὐσω. Περιποιοῦμαι (παλ. Κολακεύω) μὲ ὑπερβολὴν, κάνω ὅσον ἐνδέχεται πλειοτέρας περιποιήσεις ἕνα ἐλκύσω τινά.
Ὑπερθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω παρὰ (μὲ ὑπερβολήν).
Ὑπερθερμασία (ἡ). Ὑπερβολικὴ θερμότης (ἀσθενείας).
Ὑπέρθερμος (ὁ, ἡ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον (καθ' ὑπερβολὴν) θερμός.
Ὑπερθέσιμος (ὁ, ἡ), (κυρ.) ἡμέρα, ἡ νηστησίμους (διότι κατ' αὐτὴν ὑπερτίθεται ἡ νηστεία), [ἐκ τοῦ
Ὑπέρθεσις, ἐως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερτίθημι, πέρασμα ὑπεράνω τόπου τινός, ὑπέρβασις ὅρους, (ἄλλ.) Ὑπερβολή· (ἐνίοτε) ἀνάβασις. 2) (αὐχένος.) ἀναβολὴ (ἀναβολή). 3) ἡ ὑπεράνω τοποθέτησις, (ὀθ. γραμτ.) ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπερκειμένου.
Ὑπερθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων ἢ ἐκφράσμενος καθ' ὑπέρθεσιν (ὑπεροχήν).
Ὑπερθετικῶς, ἐπίρ. Δι' ὑπερθετικοῦ ὀνόματος, καθ' ὑπέρθεσιν.
Ὑπερθέω, Μ. θεύσομαι, = Ὑπερτρέχω, Ὑπερθαλίνω τρέχων· (ἐν γέν.) ὑπερτρέχω.
Ὑπερθήσω, μελλ. τοῦ Ὑπερτίθημι.
Ὑπέρθιγγος [ὑπέρ, θιγγάνω], ἐος (ὁ, ἡ), Ὑπερφυὴς.
Ὑπερθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέθανον κτλ.). [μὲ γεν.) Θνήσκω ὑπέρ τινος, Ὑπεραποθνήσκω.
Ὑπερθρέξειν, Ἰων. ἀντὶ Ὑπερδραμεῖν. Π. ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπερτρέχω.
Ὑπερθρώσκω, Ὑπερβαίνω, Μ. ήσω. Πάμνω μίγαν (μεγάλον) θόρυβον.
Ὑπερθύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Θρασύνομαι (ὑπερθρασύνομαι) μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερθωρήσσω, Μ. θορυβοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέθωρηξα κτλ.), Π. παθῶ ἐπάνωθέν τινος, Ὑπερπίπτω πηδῶν. (μὲ αἰτ.) « Ἵπποι δὲ ἄφαρ ὑπερθορέουται, » Ἰλ. Θ. » Ὑπερθορεῖν ἕρκιον αὐλῆς, « Ἰλ. Ι.
Ὑπερθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δείχνω μεγάλην (ὑπερβολικὴν) ἀνδρίαν, ἀνδρεῖος (εὐτόλμος ἢ πρόθυμος)· (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, ἀγέρωχος· (ἐπὶ ὕπνου) πολλὰ θυμοειδὴς, ἄγριος· (Π.) ὑπερβολικὰ θυμωμένος, Περίθυμος.
Ὑπερθύμως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν τόλμην (ἀνδρίαν, προθυμίαν)· (ἐπὶ κακοῦ) θρασέως, μὲ τρόπον ἀγέρωχον· (Π.) μὲ μεγάλον θυμόν· (σπν.) μετὰ πάσης χαρᾶς, πραθυμότατα.
Ὑπερθύριον (τὸ) καὶ
Ὑπερθυρὶς, (ίδος (ἡ), = Ὑπέρθυρον.
Ὑπέρθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν κείμενος. ‖ (οὐσ.) Ὑπέρθυρον (τὸ), τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας.
Ὑπερηχάω (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) φωνάζω δυνατώτερα ἀπό, Ὑπερηχέω.
Ὑπεριδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπερορᾶω.
Ὑπερικάζω, Μ. ιξήσω, Κάθημαι ἐπάνω ἢ παραπάνω.
Ὑπερ-ίημι, Μ. Ὑπέρ-ήσω (ἀόρ. Ὑπερῆκα κτλ.), Π. βίπτω (τινάζω) τι ἐπάνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, Ὑπερβαίνω ῥίπτων.
Ὑπερίκανος (ὁ, ἡ). περισσότερον παρὰ ἱκανὸς, ἀρκετώτατος.
Ὑπίρικον (τὸ), [ὑπὲρ, ἐρείκη], εἶδ. φυτοῦ, (καιν. διὰ τὴν ἰαματικὴν ἰδιότητά του) σπαθόχορτον, (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) πηρεῖκι, (Γαλλ.) millepertuis.
Ὑπερ-ικταίνομαι (εὑρηται μόνον τὸ γ'. πλθ. Ὑπερικτάνοντο), Π. [ὑπὲρ, ἴκταρ]. κινοῦμαι μὲ πολλὴν ταχύτητα (ὑπὲρ τὸ σύνηθες), (ἄλλ. ἀνγν. Ὑπερηκταίνοντο, ἴδε Ἀκταίνω).
Ὑπερ-ινεύω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. κενόνω (καθαρίζω) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὀθ.
Ὑπερίνησις, εως (ἡ), = Ὑπερκάθαρσις, [ἐκ τοῦ
Ὑπέρινος (ὁ, ἡ). ὁ καθαρθεὶς ὑπὲρ τὰ δέον, ἀδυνατισμένος ἐξ αἰτίας ὑπερβολικῆς κενώσεως. « Ὄρνις —, » Ἀρχ., ἡ γεννήσασα πολλὰ αὐγὰ καὶ διὰ τοῦτο ἀδυνατήσασα.
Ὑπεριονίδης, ου (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίωνος, (ὅηλ.) ὁ Ἥλιος, καὶ
Ὑπεριονὶς, ίδος (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος (ὅηλ.) ἡ Σελήνη.
Ὑπερ-ίπταμαι, Μ. Ὑπερ-πτήσομαι (ἀόρ. Ὑπερέπτην κτλ.). (μὲ γεν.) Πετῶ ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω πετῶν.
Ὑπερ-ισθμίζω, Μ. ήσω. Διαβιβάζω ὑπεράνωθεν ἰσθμοῦ. « Τὰς ναῦς —, » Πλθ.
Ὑπερ-ίσταμαι, Μ. ὑπερ-στήσομαι (ἀόρ. β'. Ὑπερέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Στέκω ὑπεράνωθέν τινος· (συνδζ.) ὑπερανατίζομαι, προστατεύω.
Ὑπερίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς (καθ' ὑπερβολὴν) εἰδήμων [πληροφορημένος περί] τινος.
Ὑπέρισχνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχνός (λιγνὸς, ἄπαχος).
Ὑπερισχυρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρὸς (ὀχυρὸς).
Ὑπερ-ισχύω, Μ. ύσω. Εἶμαι πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) ἰσχυρὸς· ὑπερνερῶ κατὰ τὴν ἰσχύν, ὑπερνικῶ.
Ὑπερ-ισχω, Μ. ὑπερ-σχήσω, = Ὑπερέχω.
Ὑπερίων [ὑπέρ], ονος (ὁ), (κατὰ τὴν μυθολγ.) εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, πατὴρ τοῦ Ἡλίου κτλ. 2) Π. ὁ Ἥλιος.
Ὑπερ-καγχάζω, Μ. άσω. Καγχάζω (Χαχανίζω) μὲ ὑπερβολὴν, ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλια.
Ὑπερ-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω (ἰατρικῶς) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὀθ.
Ὑπερκάθαρσις, εως (ἡ). Ὑπέρμετρος (ὑπερβολικὴ) κάθαρσις.
Ὑπερ-καθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ὑπερκάθημαι.
Ὑπερ-καθεύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον); 2) (μὲ γεν.) φροντίζω εἰς τὸν ὕπνον μου περί τινος, (Φλγρ.).
Ὑπερ-κάθημαι (γ. Μ.). (μὲ γεν.) Κάθημαι (εἶμαι τοποθετημένος) ὑπεράνωθέν ἢ (πρωθ.) ἐπάνω τινός.
Ὑπέρκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν (ἁρμόδιον) καιρὸν, παρόκαιρος.
Ὑπερ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ὑπερέκηα κτλ.). Καίω μὲ ὑπερβολὴν· (μὲ γεν.) καίομαι (κυρ. καὶ μτνμ.) ὑπέρ τινος.
Ὑπερ-κακέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἴλ. εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής.
Ὑπερ-κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυραννῶ (Ταλαιπωρῶ) μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερκαλλὴς, ές καὶ
Ὑπέρκαλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν καλὸς (ὡραῖος).
Ὑπερ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέκαμον κτλ.). Κοπιάζω ἢ Κουράζομαι ἢ Τυραννοῦμαι ὑπερβολικὰ, ἀποκάμνω· (μὲ γεν.) πάσχω (ταλαιπωροῦμαι) ὑπέρ τινος.
Ὑπερ-καρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ὑπὲρ τὸ δέον, ἐξαντλοῦμαι ἀπὸ ὑπερβολὴν καρποφορίας.
Ὑπερ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερκατέβην κτλ.). (μὲ αἰτ.) Περνῶν ἐπάνωθέν τινος καταβαίνω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.
Ὑπερκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν καταγέλαστος (ἀξιογέλαστος).
Ὑπερ-κατά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν (ἴδε Κατάκειμαι) παραπάνω ἀπὸ ἄλλον.
Ὑπερκατάληπτος (ὁ, ἡ). (στίγος) ἔχων εἰς τὸ τέλος μίαν συλλαβὴν πλειότερον.
† Ὑπερκατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν (κατάληψιν), παντάπασιν ἀκατάληπτος.
Ὑπερκατηφὴς, ές (ὁ, ἡ). εἷς τὸ ἄκρον κατηφὴς (σκυθρωπὸς).
Ὑπερ-καχλάζω, Μ. άσω. Κοχλάζω (Χοχλακίζω) χύνομαι ἀπὸ πάνω (ἐκχειλίζω).
Ὑπέρ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὑπεράνωθέν (καὶ τρπ. Εἶμαι ἀνώτερός) τινος, ὑπερέχω, Ὑπερβαίνω. 2) εἶμαι ἀναβεβλημένος εἰς ἄλλον καιρόν.
Ὑπερκέρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὑπερ-κεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐκτείνω τὸ κέρας τῆς φάλαγγός μου ὑπὲρ τὸ τοῦ ἐχθροῦ (καὶ οὕτω τὸν περικυκλόνω).
Ὑπέρκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη κέρατα.
Ὑπερκέρωσις, εως (ἡ), = Ὑπερκέρασις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπερ-κηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θέλγω μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Κινδυνεύω ὑπέρ τινος, Προκινδυνεύω.
‡Ὑπέρκλησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπέρκλυσις.
Ὑπερ-κλινέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλημμυρῶ (ξεχειλίζω) ἐξ αἰτίας αεισμοῦ.
‡Ὑπερ-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ ξεχειλίζω, (θθ.
‡Ὑπέρκλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πραγ., πλημμύρισμα· (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς τὸ ὁπ. σκεπάζει ἡ παλίρροια.
Ὑπερ-κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω, μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὑπεράνωθέν τινος.
Ὑπέρκομπος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν κομπάζων (καυχώμενος), ἀλαζών, ὑπερήφανος· (ἐπὶ πραγμ.) πολύκροτος, πολυθρύλλητος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικός. ὑπέρμετρος, ἢ· ὑπερέχων, ἔξοχος· « (Νῆες) ὑπέρκομποι τάχει, « Αἰσχλ.
Ὑπερκόμπως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν κομπορρημοσύνην, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως.
Ὑπέρκοπος (ὁ, ἡ). Ὑπερβολικὰ κεκρασμένος, ἀποκαμωμένος, Κατάκοπος. 2) Π. ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος· ὑπερήφανος, (παρβλ. Ὑπέρκομπος). « Ὑπέρκοπον μηδέποτ' εἴπῃς.. ἔπος, « Σοφ.
Ὑπερ-κόπτω, Μ. κόψω, = Ὑπερπαίω, ὑπερβαίνω.
Ὑπερκόπως, ἐπίρ. Π. αὐθαδῶς, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, (παρβλ. Ὑπερκομπως).
Ὑπερ-κορέννυμι ᾗ (Ἰων.) -κορέω, Μ. κορέσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Χορταίνω τινὰ ἀπό.
Ὑπερκορής, ἐος καὶ
Ὑπέρκορος (ὁ, ἡ). Ὑπὲρ τὸ δέον (καθ' ὑπερβολὴν) χορτάτος.
Ὑπερκορύφωσις, εως (ἡ), ἄκρα (κορυφὴ) ἐξέχουσα.
Ὑπερκόρως, ἐπίρ. Ἐπέκεινα κόρου (πλησμονῆς), κατακόρως.
†Ὑπερκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τοῦ κόσμου, οὐράνιος.
Ὑπέρκοτος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερβολικὰ θυμωμένος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος, (παρβλ.) Ὑπέρθυμος.
Ὑπερκότως, ἐπίρ. Π. = Ὑπερθύμως, ὑπέρμετρα.
Ὑπερ-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερέχω, ὑπερισχύω· (μὲ αἰτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ.
†Ὑπερκρατής, ἐος (ὁ, ἡ). μᾶλλον ἢ καθ' ὑπερβολὴν κραταιὸς, ὑπερέχων κατὰ τὴν δύναμιν.
†Ὑπερ-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὑπεράνωθεν τινός.
Ὑπερ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. γεν. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι ὑπεράνωθέν τινος.
†Ὑπερ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ὑπερβαίνω, (ᾷ πθ.) Ὑπερβαίνομαι, κρίνεται ἀνώτερός μου ἄλλος. « Κατὰ κάλλος—, « Γλα.
Ὑπερ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ ὑπερεκπερισσοῦ (ὑπὲρ τὸ δέον). « Πολύ τι κακῶν ὑφερκεκτήσω, « Σοφ.
ἐπέσυρες εἰς σεαυτὴν πολλὰ δεινὰ ὡς ἐκ προσθήκης (ὑπὲρ τὸ μέτρον).
†Ὑπερκυάνεος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν (πολλὰ βαθὺς) κυανοῦς.
Ὑπερ-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὑπεράνωθέν τινος μὲ τὸ κεφάλι κάτω· (μτφορ.) ῥιψοκινδυνεύω πυρετώλυμος.
Ὑπερκύδαντα (τος) ἡ (ἴσ. ὀρθότ.) —ᾶντα (τας), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὑπερκηδέντα(τας), αἰτ. τοῦ
‡Ὑπερκυθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑπερένδοξος, περιφημότατος.
Ὑπερκύνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων κατὰ τὴν μελῳδίαν τὸ κελάδημα τοῦ κύκνου.
Ὑπερ-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ὑπεράνωθέν τινος, ἐδγάζω τὸ κεφάλι μου νὰ ἰδῶ· γέρνω ἢ κρέμομαι ὑπὲρ τὴν κελήν τινος· (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω (κυρ. ᾷ μτνμ.). (μὲ γεν.) « Ὄρεως—, « Ἠλ. (ἢ αἰτ.) « Τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν—,« Ἡράκλ.
†Ὑπερ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Λαλῶ (Ὁμιλῶ) ὑπὲρ ἢ περί τινος.
Ὑπέρλαμπρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λαμπρὸς (καὶ μτφορ. ἔνδοξος). || (τὸ οὐδ.) Ὑπέρλαμπρον, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολὴν λαμπρῶς (καὶ μτνμ. μεγαλοφώνως).
Ὑπερ-λαμπρύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Λαμπρύνομαι (Διαπρέπω ἢ Καμαρόνω) μὲ ὑπερβολὴν· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν λαμπρότητα (τὴν μεγαλοπρέπειαν).
Ὑπερ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω μὲ ὑπερβολὴν ἢ (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν λάμψιν.
Ὑπέρλεπτος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς ἢ λιγνὸς, ὑπέρισχνος.
Ὑπέρλευκος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λευκός.
Ὑπερλίαν, ἐπίρ. = Ὑπεράγαν.
Ὑπερλύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν Λύδιον τόναν (ῥυθμὸν) τῆς παλ. μουσ.
Ὑπερ-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (καὶ πθ. Λυποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ-μαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν (ἀφθονίαν) μάζης, τρέφομαι κατὰ κόρον, (ἐπμ.) Ὑπερφρονῶ, ἀτακτῶ, αὐθαδιάζω, (παρβλ. Ὑβρίζω). 2) ἔχω παρὰ πολὺ μεγάλους μαζοὺς (μαστούς).
Ὑπερ-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Μαίνομαι μὲ ὑπερβολὴν, ξετρελλαίνομαι ὅλως διόλου.
Ὑπερμάκης, ους (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ὑπερμήκης.
‡Ὑπερμαντεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Μαντεύομαι ὑπὲρ ἢ περί τινος.
Ὑπέρμαργος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν μωρὸς ἢ ὑβριστὴς (ἄτακτος).
Ὑπερ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ σπνετ. αἰτ.) Μάχομαι ὑπὲρ τινος, προπολεμῶ. ὑπερασπίζω· (μὲ δοτ. γεν. ᾗ αἰτ.) φιλονεικῶ πρός τινα ἵνα κατορθώσω τι ὑπέρ τινος.
Ὑπερμάχησις, εως (ἡ), τὸ ὑπερμαχεῖν, ὑπεράσπισις.
Ὑπερμαχητικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν, ὑπερασπιστικός.
Ὑπερ-μάχομαι, Μ. μαχήσομαι ἢ μαχέσομαι, = Ὑπερμαχῶ.
Ὑπέρμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (προπολεμῶν) ὑπέρ τινος, ὑπερασπιστής, πρόμαχος. « Ἀσπὶς—, « Ἐπτ. Ὑπερμεγέθης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπερμεγέθης.
Ὑπέρμεγας, μεγάλη, μεγα. Καθ' ὑπερβολὴν μέγας, ὑπερμεγέθης.
Ὑπερ-μεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι ὑπερμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ μέγας, ὑπέρμετρος κατὰ τὸ μέγεθος· « Ὑπερμέγεθες ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν, « Ξεν.
Ὑπερ-μεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθύσκομαι (Μεθῶ) ὑπὲρ τὸ μέτρον
Ὑπερμενέτης, ου (ὁ) καὶ
Ὑπερμενέων (μτχ. τοῦ ἀχρ. Ὑπερμένω) ουσα, ον καὶ
Ὑπερμανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ξύλ. μένος καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρεῖος (ἰσχυρὸς), ὑπερδύναμος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑβριστὴς, βάναυσος, ὑπερήφανος.
‡Ὑπερ-μεσάζω, Μ. άσω. Περνῶ ἀπέναντα τοῦ μέσου (τῆς ὁδοῦ), διανύω τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοιπορίας μου.
Ὑπέρμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον ἢ πᾶν μέτρον, ὑπερβολικὸς
Ὑπερμέτρως, ἐπίρ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ Ὑπὲρ πᾶν μέτρον.
†Ὑπερμετώπιον (τὸ). δέμα τὸ ὁπ. προεξοῦν ὑπὲρ τὸ μέτωπον, (Τουρν.) καὶ -μπαστί.
Ὑπερμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ μακρὺς, φθάνων (ἐκτεινόμενος) πολὺ μακράν. « Βοή—, « Πίνδ. « ἐξέρχεται γάβεϊ ὑπερμήκεα, « Ἡρ., ὑπερμεγέθη. ὑπερύψηλα.
Ὑπερμιξολύδιος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὲρ τὸν μιξολύδιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσικῆς.
Ὑπέρμορα καὶ Ὑπέρμορον, Π. ξύλ. Ὑπὲρ μόρον, πρὸ τοῦ προωρισμένου χρόνου ἢ πλειότερον τοῦ προσδιωρισμένου μέτρου τῶν δεινῶν ὑπὸ τῆς μοίρας παρὰ τὸ πεπρωμένον.
†Ὑπερμόρως, ἐπίρ. Σχλ., = Ὑπερμόρως.
Ὑπερνέφελος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῶν νεφελῶν.
Ὑπερ-νεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψοῦμαι ὑπεράνω τῶν νεφῶν, ξέκ τοῦ
Ὑπερνεφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ὑπερνέφελος.
Ὑπερ-νέω, Μ. νεύσομαι, = Ὑπερνήχομαι.
Ὑπερ-νεωλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Σύρω τὸ πλοῖον ὑπεράνωθεν ἰσθμοῦ, διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν εἰς τὴν ἄλλην.
†Ὑπερ-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμπάνω ἢ ἀπὸ πάνω, περνῶ κολυμπῶντας (μτφορ.) ὑπερβαίνω.
Ὑπερ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ περισσότερον, ὑπερτερῶ ἀσυγκρίτως.
Ὑπερ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐννοῶ, σκέπτομαι, συλλογίζομαι) τι μέγα ἢ ὑπέρτερον τοῦ προκειμένου ἔργου.
Ὑπερνοτίη, Π. Ἰων. θηλ. τοῦ
Ὑπερνότιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέκεινα τοῦ Νότου (εἰς τὸν ἀνταρκτικὸν πόλον ἢ εἰς μακρὰν πρὸς μεσημβρίαν) κείμενος τι. τῷ Ὑπερβορείος).
Ὑπερ-ξανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι πιὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξανθός (καθὼς κοιν. λέγομεν τε-
θος).
ηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω μὲ ὑ-
λήν, καταξηραίνω.
ηρασία (ἡ). ὑπέρμετρος (ὑπερβολι-
ρασία.
ηρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ξηρὸς,
ηρος.
γκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον
ς, μέγεθος), καθ' ὑπερβολὴν ὀγ-
ς. ὑπερμεγέθης, (κοιν.) ἀσήκωτος·
ἐν. ᾧ μετνμ.) ὑπερβαλικὸς, ὑπέρμε-
ὑπερήφανος.
γκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ
καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδες (ὑπέρογ-

ηροδυνέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερω-
ω.
οειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὑπέρφ (Ὑδοκο-
φ) ὅμοιος τὸ εἶδος.
αιδεύω, Μ. ανῶ. Πρήκω ᾗ
αιδάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι
ακόνω) καθ' ὑπερβολήν.
ικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὑψηλὸ-
α ἢ ἐπέκεινά τινος. (μὲ γεν.) «Περ-
ν δὲ ὑπεροικέουσι πρὸς βορέω ἀνέ-
ν Μῆδοι,» Ἡρ. (ἢ αἰτ.) «Ὑπεροικέ-
δε τὸ Πάγγαιον Παίονες,» αὐτ.
ροικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ
ένω ἢ ὑπεράνωθέν τινος.
ροικος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοικῶν
έκεινά τινος.
ρουσιος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν οἰ-
πότης (ψλαινος).
ροιδομαι, Μ. οιήσομαι. Ἔχω ὑπερ-
ηλὴν (περὶ ἐμαυτοῦ) οἴησιν, ὑπερ-
ονῶ.
ρπετεύω, Μ. εύσω, = Ὑπερτοξεύω.
ρπέτομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπερφέρω.
ρπλοῦς καὶ ᾗ Ὑπέρπλεος (ὁ, ἡ). καθ'
περβολὴν ὄλβιος (εὐτυχισμένος), ὑ-
περπλούτατος.
ρπομβρία (ἡ). ὑπερβολὴ ὄμβρων (βρο-
ῶν, πολυομβρία.
ρπορον (τὸ), = Ὑπερος. 2) εἶδ. ἐντόμου
ρπτης), (Γαλλ.) chenille arpenteu-

ρπρεξις, εος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὀ-
ρθὸς (δουβλερὸς ἢ ἐσινὸς).
ρπτερλιες, εσσα, εν, Π. = Ὑπέρπλεος.
ρπτιλο (ἡ), Π. [Ὑπέρπλος]. Ὑπε-
άνεια (πολεμιστοῦ), πόλμη, αὐθά-
ια, ἀλαζονεία, ὑπερφία.
ρπτιλλομαι, Μ. ίσομαι, Π. κυριεύω
τῆς βίας (τῶν ὅπλων), ὑπερνικῶ,
ρβαίνω· (ἀμτδτ.) θρασύνομαι, ἀλα-
ύομαι, εἶμαι.
ρπτιλος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερήφανος (κυρ.
τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του), θρα-
ς αὐθάδης, ὑβριστὴς, ὑπεροπτικὸς,
ρχος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρ-
ος. «Ἄτη—,» Πίνδ.
ρπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψηνω ὑπὲρ τὸ
(κοιν.) παραψήνω.
ρπτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ὑπερορῶν
ρφρονίων) τι· (χωρὶς πτ.) ἀγέρωχος,
ρφέκκος, ὑπερήφανος.
ρπτησις, εως (ἡ), τὸ σὺν. τοῦ Ὑπερ-
ω, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ὄπτησις.
ρπτιος, ἡ, όν, (μὲ γεν.) Ὁ συνειω-
θίζων νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, φύ-
σει ὑπερόπτης (ἀκατάδεκτος).
Ὑπεροπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπεροπτικὸν τρόπον, μὲ ὑπερηφίαν. «Μάλα ὑπεροπτικῶς τῶν ἐναντίων,» Ξεν., μὲ πολλὴν περὶς τοὺς ἐχθροὺς περιφρόνησιν.
Ὑπέροπτος (ὁ, ἡ). (ᾳ)ὑπερωρώμενος (περιφρονούμενος). ἀπορρῆγμένος. 2) (συνήθ.) ὑπερπτικὸς, ἀγέρωχος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ὑπέροπτον καὶ (πλθ.) Ὑπέροπτα, ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπεροπτικῶς, ὑπερηφάνως.
Ὑπερόρασις, εως (ἡ), ἀόκμ. ἀντὶ Ὑπερωψία, (ὄθ.
Ὑπεροπτικός, ἡ, όν, = Ὑπεροπτικός.
Ὑπερ-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι καὶ πθ. ωφθήσομαι (ἀόρ. Ὑπεῖδον ᾗ πθ. Ὑπερώφθην κτλ.). Βλέπω ἀπὸ πάνω (κάτω). «Ἵνα μὴ φοβηται τὸ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπορρέοντα,» Ἡρ. 2) (συνήθ.) βλέπω παρέκει, δὲν καταδέχομαι νὰ ἰδῶ, καμόνομαι ὅτι δὲν βλέπω· περιφρονῶ· παραβλέπω. (μὲ αἰτ.) «Τοῖς θεοῖς χρώμενος, οὐδὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὑπεροράᾳ,» Ξεν. (ἢ γεν.) «Ὑπεροράᾳν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας,» αὐτ.
Ὑπερ-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι (Θ.μόνω) μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ-ορέγομαι, Μ. ορεχθήσομαι. (μὲ γεν.) Ὀρέγομαι ὑπερβολικὰ, ὑπερεπιθυμῶ.
Ὑπερορία (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπερόριος.
Ὑπερ-ορίζω, Μ. ίσω. Στέλλω (διώχνω) πινὰ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων, κάμνω ὑπερόριαν, ἐξορίζω.
Ὑπερόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ὑπὲρ τὰ ὅρια (ἐπέκεινα τῶν συνόρων) κείμενος ἢ διατρίβων ἢ γινόμενος, ξένος, ξενικὸς, ἀλλότριος· (ἀνίατε) ἐξόριστος. «Πόλεμος —,» Ἀρστ. «Λαλιὰ—, » Αἰσχ., ἡ περὶ τῶν ξένων (τῶν ἐκτὸς τοῦ κράτους ἢ [;] τῆς ὑποθέσεως) πραγμάτων. ‖ «Ὑπερορία (ἴνν. γῆ), » ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, ἡ ἀλλοδαπὴ, καὶ «Ὑπέρορια (ἔνν. χωρία ἢ κτήματα), » τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. «Τῶν ὑπερορίων στέργομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρπούμαι,» Ξεν. «Πρυτάνεσι δόσυ εὖσης κατ' ἐνιαυτὸν (τῇ πόλει) ἀπό τε τῶν ἐνδήμων ᾗ ἐκ τῆς ὑπερορίας, οὐ μεῖον χιλίων ταλάντων,» αὐτ.
Ὑπερορισμὸς (ὁ), τὸ ὑπερορίζειν ἢ ὑπερορίζεσθαι, ἐξορισμός.
Ὑπερ-ορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος, ὑπερέρχομαι.
ᾗ Ὑπερορύριος (ὁ, ἡ), ἅχρ. ἀντὶ Ὑπερωρύφιος.
Ὑπερ-ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι (Ὀρρωδῶ) μὲ ὑπερβολήν.
Ὕπερος (ὁ), [Ὑπέρι]. τὸ Ὑδροκίπανον, Ὑδροέρι. «Γυμνότερος (« Φαλακρότερος) ὑπέρου, » παροιμ., πεντάπαυσι γυμνὸς ἢ ἄτριχος, θεόγυμνος, θεοξούριστος. 2) ὁ μάνδαλος ἢ τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας. «Ὑπέρου περιστροφὴ,» παροιμ., δι' ὅσους τρέφοντας πάντα εἰς τὸ ἴδιον, (κοιν.) τὸ Ὑουδὶ τὸ Ὑουδοχέρι.
Ὑπερουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ.
Ὑπερούριος, η ος, ον, Ιων. ἀντὶ Ὑπερόριος.
†Ὑπερούσιος (ὁ, ἡ), (θλγ.), ὁ ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν, ὑπερφυσικός.
†Ὑπερουσιότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑπερουσίου.
†Ὑπερουσίως, ἐπίρ. Ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν.
Ὑπερόφρυον (τὸ). τὸ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων (μέρος τοῦ μετώπου).
Ὑπερ-οφρύομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλὰ) τὰ φρύδια μου· (συνηθ.) ὑψηλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) Ὑψηλόνει ἡ μύτη μου. ‖ἐκ τοῦ
Ὑπέροφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σηκωμένα ἐπάνω (ὑψηλὰ) τὰ φρύδια του, (συνηθ.) ὑπερόπτης, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ἀκατάδεκτος.
Ὑπερ-ωγέω-ῶ [Ὑπέροχος], Μ. ήσω. Ὑψοῦμαι, φασκόνω· (ἐπὶ πρτ. κλπ.) πλημμυρῶ.
Ὑπεραχὴ (ἡ), τὸ ὑπερέχειν (κυρ. ᾗ μτνμ.), πρωτεῖον, μεγαλεῖον, ἀκροτης, κορυφαιότης, (Γαλλ.) supériorité. ‖ (πλθ.) οἱ ὑπερέχοντες, οἱ ἔγκριτοι, (Γαλλ.) les supériorités. 2) (συνηθ.) τὸ ὑπερέχον (ἐξέχον) μέρος, ὄγκος· πρήξιμον, ὑπερσάρκωμα, κτλ.
Ὑπεροχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐμφαίνων ὑπεροχήν. «Τὸ ὑπεροχικὸν,» Γρμτ., ἡ ὑπεροχή.
Ὑπέροχος (ὁ, ἡ) ὁ ὑπερέχων (ἀνώτερος) τῶν ἄλλων, κορυφαῖος, ἔξοχος. (μὲ γεν.) «Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, » Ὅμ., = Ὑπερέχειν. «Τοὺς ὑπειρόχους τῶν ἀστῶν,» Ἡρ., τοὺς ἐξέχοντας, τοὺς διακεκριμένους.
Ὑπερ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ὅσον ἐνδέχεται ἀσφαλέστερον (ὀχυρότερον).
Ὑπερωψία (ἡ), τὸ ὑπεροᾶν, τὸ ἐλάττωμα τοῦ ὑπερόπτου, ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία· (μὲ γεν.) περιφρονησις. «Τῶν νόμων—,» Θκ.
Ὑπερόψις, εως (ἡ), = Ὑπερόρασις, ὑπεροψία.
Ὑπερίψομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπεροράω.
Ὑπερ-οψιόνεω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψονίζω ἀκριβώτερα.
Ὑπερπαγὴς [Ὑ. πήγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν παγωμένος. «Τὰ ὑπερπαγέες,» Ξεν., ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ψύχους, ὁ ὑπερβολικὸς πάγος.
Ὑπερ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ευριεύομαι ἀπὸ ὑπερβολὴν πάθους (λύπης), γίνομαι-
Ὑπερπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Περιπαθής.
Ὑπερ-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ δυνατώτερα ἢ παραπάνω (μτφρ. ἀπὸ τῶν πυγμαχ.) ὑπερνικῶ, (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.).
Ὑπερ-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίω καλλήτερα, νικῶ παλαίων· (ἐν γέν.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω, (παρβλ.) Ὑπερπαίω.
Ὑπερ-παλύνω, Μ. υνῶ. Πασπαλίζω ἢ ἀλείφω ἀπὸ πάνω.
Ὑπερ-παφλάζω, Μ. άσω, (Αξφν.), = Ὑπερκαχλάζω.
Ὑπερ-παχύνω, Μ. υνῶ. Παχύνω μὲ ὑπερβολὴν, (πθ.) γίνομαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπέρπαχυς, ους (εῖα, υ). Μὲ ὑπερβολὴν παχύς.
†'Υπερπείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ὅλως διόλου.
'Υπερπέλυμαι (ὁ ἀόρ. 6'. 'Υπερεπλόμην), Π. (μὲ γεν.) εἶμαι ὑπεράνω (καὶ μτφ. ἀνώτερός) τινος, ὑπέρκειμαι, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω.
'Υπερπενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὑπέρμετρα (ἀπεκηγόρηται), κάμνω ὑπερβολικὸν πένθος· (μὲ αἰτ.) λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερπεπαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι παρὰ πολύ.
'Υπερπέπτω, Μ. πέψω. 'Ψήνω (Χωνεύω) παρὰ πολύ.
†'Υπερπερισσεύω, Μ. εύσω. Περισσεύω ὑπερβαλλόντως, ξεχειλίζω. || (μσ. μὲ δοτ.) ἔχω μεγάλην (ὑπερβολικὴν) ἀφθονίαν ἀπό.
'Υπερπερισσός, ἡ, όν. Μέ ὑπερβολὴν πολὺς (ἄφθονος), ὑπέρμετρος.
'Υπερπερισσῶς, ἐπίρ. = 'Υπερεκπερισσοῦ, ὑπερμέτρως.
'Υπερπερκάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ σταφυλ.) Ὡριμάζω ἐντελέστατα, εἶμαι εἰς ὅλην τὴν ὡριμότητός μου τὴν ἀκμήν.
'Υπερπέσσω, Μ. πέψω, ἄχρ. ἀντὶ 'Υπερπέπτω.
'Υπερπετής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πίπτων ἢ (καὶ) πετῶν ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος· (ἐπὶ ἀνέμου) ἀφοβότατος· (ἐπὶ ὄρους) ὑπερύψηλος· (ἐν γεν.) ὑπερμήκης, ὑπερμεγέθης.
'Υπερπέτομαι, = 'Υπερίπταμαι.
'Υπερπέττω, Ἀττ. ἀντὶ 'Υπερπέσσω.
'Υπερπήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω ἢ 'Εμπήγω ἀπὸ πάνω.
'Υπερπηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Πηδῶ ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πηδῶν· (ἐν γεν.) ξεπερνῶ (κυρ. ᾗ μτφ.)· (ἐπὶ τρπ.) περιφρονῶ, παραβαίνω. «Τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα δικαστήρια καὶ νόμιμα οὕτως ἀναιδῶς ὑπερπεπήδηκε, « Δημ.
'Υπερπιαίνω, Μ. ανῶ, = 'Υπερπαχύνω.
'Υπέρπικρος (ὁ, ἡ). Μὲ ὑπερβολὴν πικρός (μτφ. χαλεπὸς, ὀξυστραμμένος).
'Υπερπίμπλημι, Μ. ὑπερπλήσω (ἀόρ. πθ. 'Υπερεπλήσθην κτλ.). Γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον· (μὲ γεν.) χορταίνω ἀπό.
'Υπερπίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. 'Υπερέπιον κτλ.). Πίνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, (κοιν.) παραπίνω.
'Υπερπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. 'Υπερέπεσον κτλ.). Π(πτω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, (ἐν γεν.) ὑπερβαίνω (κυρ. ᾗ μτφ.)· (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. «Ἦν ὑπερπέτῃ ἡ ὧν ἡμέρη, « Ἡρ.
'Υπερπλεονάζω, Μ. άσω, = 'Υπερπερισσεύω.
'Υπερπλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πλέων.
Ὑπέρπλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον).
'Υπερπλήθης, ές (ὁ, ἡ), = 'Υπέρπλεως.
'Υπερπλήθω, Μ. πλήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι μὲ ὑπερβολὴν γεμάτος ἀπό.

;'Υπερ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ξεχειλίζω.
'Υπερ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον.
'Υπερπλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε παρὰ πολὺ γεμάτον.
'Υπερπλησθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ 'Υπερπίμπλημι.
'Υπερπλούσιος (ὁ, ἡ), = 'Υπέρπλουτος.
'Υπερ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι· 'Υπέρπλουτος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν πλούσιος.
'Υπερ-πνέω, Μ. πνεύσω ἢ πνεύσομαι. Φυσῶ ὑπεράνωθέν ἢ σφοδρότερόν τινος· (μτφ. μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ὑπεροψίαν.
'Υπερπνιγής, ές (ὁ, ἡ), = 'Υπέρασθμος.
'Υπερ-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Υπερεπιθυμῶ (κυρ. ἀπάντ.).
'Υπερ-πολάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, (παρβλ. 'Επιπολάζω).
'Υπέρπολλος, πόλλη, πολλον, Ἰων. ἀντὶ 'Υπέρπολυς, πόλλη, πολυ. Καθ' ὑπερβολὴν πολὺς, παραπολύς.
'Υπερ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ ἢ Κοπιάζω μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν.) πάσχω (παλαιπωροῦμαι, ἀγωνίζομαι) ὑπέρ τινος. «Σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον, « Σοφ., ὑποφέρετε. (καὶ μσ.) « Τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ, « αὐτ.
'Υπέρπονος (ὁ, ἡ). ἐξηντλημένος (ἀπολαμωμένος) ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς πόνους.
'Υπερπόντιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἐπέκεινα τοῦ πόντου (τοῦ πελάγους) κείμενος ἢ ἐκεῖθεν ἐρχόμενος, ὑπερθαλάσσιος· (ἐν γέν.) ξένος, ἀπὸ πολλὰ μακρυνὸν τόπον. « Γλῶσσα—, « Πίνδ.
'Υπερ-ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ 'Υπερίπταμαι.
'Υπερποτόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν προθεσμίαν, ἐκπρόθεσμος, ὑπερήμερος.
'Υπερπρόθεσμος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ἐκπρόθεσμος (λόγου ἄξιος ἢ πρόθυμος).
'Υπερ-προθυμέομαι-οῦμαι. Μ. ηθήσομαι. Προθυμοῦμαι καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι προθυμότατος, (ἐνίοτε) = 'Υπερεπιθυμῶ.
'Υπέρπτατο, Π. ἀντὶ 'Υπερέπτατο. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ 'Υπερίπταμαι.
'Υπέρπτυχος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν πτυχὸς· πάμπτυχος.
'Υπέρπυκνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν πυκνός.
'Υπερ-πυππάζω, Μ. άσω; (Κωμ.). 'Υπερεπαινῶ τινα (ἐπιφωνῶν Πυππάξ!) ὑπερθυμάζω.
'Υπέρπυρος (ὁ, ἡ). καίων (πυρωμένος) καθ' ὑπερβολὴν, διάπυρος.
'Υπερ-πυρρίάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Γίνομαι κατακόκκινος (Κωμ. Καταχέζομαι) ἐξ αἰτίας ἢ ἐπάνωθέν τινος.
;'Υπέρπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλῆθος πώλων (ἵππων).
'Υπερπώρωσις, εως (ἡ). πωρώδης ἔκφυσις συντριμμένου κοκκάλου, εἶδ. ἐξοστώσεως.
'Υπερ-πωτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ 'Υπερίπταμαι.
'Υπερράγην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ 'Υπορρήγνυμι.
†'Υπερρέοος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὑπεράνωθεν, ὑπερχειλισμένος.
'Υπερρώσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπερρώννυμι.
'Υπερσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (ἀποκτῶ) παρὰ πολλὰς σάρκας. γίνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον πολύσαρκος (σωματώδης).
'Υπερ-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ γένῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον πολύσαρκος (σωματώδης). 2) (πθ. ἐπὶ πληγῆς) κάμνω (καὶ ἀμτδ. ἐξέχω ὡς)·
'Υπερσάρκωμα (τὸ). τὸ ὑπὲρ τὴν πληγὴν ἐξέχον κρέας (σάρκωμα).
'Υπερσαρκώσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ 'Υπερσαρκόω, ἔκφυσις ὑπερσαρκώματος.
'Υπέρσεμνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν σεμνὸς (σεβαστὸς ἢ σοβαρὸς ἢ ἀγέρωχος).
'Υπερ-σεμνύομαι, Μ. υνοῦμαι. Σεμνύομαι (Καυχῶμαι) παραπολὺ, νομίζω μέγα καύχημά μου.
'Υπερ-σεύω (πθ. μέλλ. 'Υπερσυμπέσσω καὶ πρκ. 'Υπερέσσυμαι), Π. διώκω ἢ ῥίπτω (τινάζω) τι (καὶ πθ. τινὰ ζῶμα μὲ ὁρμὴν) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος.
'Υπερσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη καὶ δυσανάλογα σκέλη (πόδας). (παρβλ.) Περισκελής.
'Υπέρσκληρος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν σκληρός.
'Υπερ-σοφιστεύω, Μ. εύσω. 'Υπερβάλλω κατὰ τὴν σοφιστικὴν ἢ τὰ σοφίσματα. Ὑπερτερῶ ὡς σοφιστής.
'Υπερσοφιστής, οῦ (ὁ). Ἄκρος (ὑπερβαίνων τοὺς λοιποὺς) σοφιστής.
'Υπέρσοφος (ὁ, ἡ). εἷς τὸ ἄκρον (καὶ ὑπερβολὴν) σοφός.
'Υπερ-σπουδάζω, Μ. άσω. Καταγίνομαι (Προσπαθῶ) μὲ ὑπερβάλλουσαν σπουδὴν (προθυμίαν) εἴς τι.
'Υπερστάθμιος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν σταθμὸς (λόγου ἄξιος ἢ πρόθυμος).
'Υπερ-σταθμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ζυγίζω (Βαραίνω) περισσότερον.
'Υπερστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ 'Υπερίσταμαι.
'Υπερ-στατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Υπερίσταμαι, (μὲ γεν.) προστατεύω.
;'Υπερ-σταχύω, Μ. ύσω. 'Εκφύω πλῆθος ἀσταχύων.
'Υπέρστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην.
'Υπερ-στένω (παρτ. 'Υπερέστονον ἢ πόνου), Π. (μὲ γεν.) στενάζω ὑπέρ τινος ἢ δεινά) τινος.
'Υπερ-στέργω, Μ. στέρξω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβάλλουσαν στοργὴν, ὑπερφιλῶ.
'Υπερ-στίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω, 'Υπερλίζω) μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερ-στορέννυμι, Μ. στορέσω καὶ 'Υπερ-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω (Σκεπάζω) ἀπὸ πάνω.
'Υπερσυντελικός, ἡ, όν. (κυρ. χρόνος ῥήματος) 'Ο ὑπὲρ τὸν συντελικὸν (τὸν συντετελεσμένον), plus quam perfectum. «Στάσις ὑπερσυντελική, « 'Ερμ. ὑπάρχει τὸ πρᾶγμα νὰ ἐξετασθῇ ἂν τὸ πρᾶγμα εἶχε ἤδη συμβῇ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν.
'Υπερ-σχέθω (ἐνεργ. μερ. ὁ παρτ. ἡ ἀόρ. 6'. 'Υπερέσχεθον), Π. ἀντὶ 'Υπερέχω.

†'Υπαρχεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ ὑπάρξω. 'Υπέρτχοι. γ'. ἐν. πρτ. τοῦ αὐτ. 6'. τῆς ὑποτ. ᾖ εὐκτ. τοῦ 'Υπερέχω.
†'Υπερτάζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπεργάζομαι.
'Υπερταλαντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βαραίνω παραπολὺ εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω πλειότερον.
'Υπέρτατος (ἀνμλ. ὑπερθ. ἐκ τῆς 'Υπὲρ), ἡ, ὸν. 'Ο ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, ἀνώτατος, ὕψιστος· (ἐνίοτε) πρεσβύτατος. «Θεῶν—, « Πίνδ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) «Ἥκιστα γὰρ ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, « Ψ.
'Υπέρτερος (ὁ, ἡ), = 'Υπέρτατος.
'Υπερ-τέλλω, Μ. τελῶ. (μὲ γεν. ἢ απν. ὄμτγ. δοτ.) 'Υψοῦμαι (Προφαίνομαι) ὑπεράνωθέν τινος, (ἐπὶ ἀστέρ.) ἀνατέλλω· (ἐπὶ φυτ.) ξεφυτρώνω. «Τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ σπαρτοὺς, « Κύρ.
'Υπερτενής (ὑπερτείνω", ές (ὁ, ἡ). Ὁ κατεντεινόμενος ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος, (μὲ γεν. ἐν γέν.) ὑπερέχων.
'Υπερτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ὑπέρτερός (ἀνώτερος) τινος, ὑπερέχω.
'Υπερτερία (ἡ). τὸ ὑπεράνωθεν (τοῦ ἄξιος) τῆς ἀμάξης ξυνίδωμα ἢ πλέγμα ἐκ ξύλων βάλλονται τὰ φορτία, (παρβλ.) ὕπερον. 2) Π. ὑπεροχὴ, ἢ 3) ὑπερηφανία, ὑπερουσία, (Θγν. 419), (ἐκ τοῦ 'Υπέρτερος (συγκρ. ἀνμλ. ἐκ τῆς 'Υπὲρ), ον. 'Ο ὑπεράνωθέν τινος, ἀνώτερος (κυρ. καὶ μτφ.), προέχων, καλλίτερος, πρυκριτώτερος, ἰσχυρότερος, ἐγκρατέστερος κτλ., (εἰς τοὺς Τραγικ.) πρεσβύτερος, (παρβλ. 'Υπέρτατος). «Γενεᾷ —" Λ. Α., (τὸ ἐξηγοῦν) νεώτερος (ἀλλὰ διατί ὄχι) εὐγενέστερος. « 'Υπέρτερος ἐβόσκην γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, « Ἡρωδ., Ὑπερίσχυσαν.
'Υπέρτεχνος (ὁ, ἡ). Ὑπερέχων κατὰ τὴν τέχνην, καθ' ὑπερβολὴν ἔντεχνος.
'Υπερ-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (Ἀναλύω) ἐντελῶς.
'Υπερ-τίθημι, Μ. ὑπερθήσω (γόρ. 'Υπερέθηκα ᾗ μσ. ὑπερετέμην κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος· ἀναστηκόνω τι ὄνα τὸ περάσω ἀπὸ 'πάνω ἢ παρέκει· Ὑπερβιβάζω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) προκρίνω, προτιμῶ· (μὲ δοτ.) ἀναθέτω εἰς τὴν ἐπιστασίαν τινός· (ᾗ ἐλλ. ἢ ἀμτδ.) Ὑπερβαίνω «Τὸν Ταῦρον —, « Στρ.)· μτφ.) 'Ξεπερνῶ· (ἐπὶ χρν.) ἐπιζῶ. « Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, « Πίνδ., ἀποδίδειν ἑκάς« τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θ. 2) (μσ.) κοινοποιῶ (ξεμυστηρεύομαι) τι εἰς τινα (ἵνα τὸν συμβουλευθῶ). « Τούτῳ τὰ σπαθέστατα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθευτο, « Ἡρ. «Ὑμέας συνέλεξα, ἵνα, τὸ νοῦσο πρήσσειν, ὑπερθέμενος ὑμῖν, « αὐτ. « 'Υπερθέμενος τοῖσι ὀνειροπόλοισι (τὸ ἐνύπνιον), « αὐτ. 3) ἀναβάλλω (εἰς ἄλλον καιρόν)· (Νμ.) παραπέμπω τὴν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον. « 'Υπερθέμενοι τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν, « Πλάτ.
'Υπερ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκτιμῶ πολλὰ ἀκριβὰ (ὑπὲρ τὸ μέτρον). 2) τιμῶ μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερτίμιος ᾗ (νλγ.) 'Υπέρτιμος (ὁ, ἡ). ὁ πωλούμενος ἢ ἀγοραζόμενος εἰς ὑπερβολικὴν τιμὴν, πολλὰ ἀκριβὸς (βαρύτιμος). 2) ὁ τιμώμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, πλειοτέρας τιμῆς μέτοχος ἢ ἄξιος.
'Υπέρτολμος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον τολμηρὸς, παράτολμος.
'Υπέρτονος (ὁ, ἡ). [ὑπερτείνω]. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεντωμένος (ἔντονος), (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. « Βοὴ —, « Ἀρχ. || (ούσ.) « 'Υπέρτονον (τὸ), « Εὐς., τὸ κατὰ μεσῆς τῆς στέγης ξύλον, (παρβλ. Μεσόδμη).
'Υπερτοξεύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύνανται τις νὰ ὑπερβῇ τοξεύων (ᾗ Π. ἐν γέν.) νὰ περιέβῃ ἢ νὰ ὑπερνικήσῃ. «Μίασμ' οὐχ ὑπερτοξεύσιμον, « Αἰσχ., ἀνυπέρβλητον ἢ ἐπιστασίας ἄξιον, [ἐκ τοῦ 'Υπερτοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ἐπέκεινα (τοῦ σκοποῦ), (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω, (παρβλ.) 'Υπερακοντίζω.
'Υπερ-τραγίζω, Μ. ίσω. Ἀναβιβάζω ὑπερβολικὴν ὁμαλὴν τράγου, βρωμῶ μὲ ὑπερβολὴν 'σὰν τράγος.
'Υπερτραφὴς, ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν θρεμμένος.
'Υπερτρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. 'Υπερέδραμον κτλ.). Τρέχω ἐπέκεινα ἢ μακρύτερα, 'ξεπερνῶ τρέχων, (μτφ. ἐν γέν.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω· (ἐνίοτε) παραβαίνω. «Θεῶν νόμιμα—, « Σοφ. « Πενίην—, « Θγν., ἀπαλλάττομαι ἀπό.
'Υπερτρισύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ τὰς τρεῖς συλλαβάς.
'Υπερ-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω, Ζῶ μὲ ὑπερβολικὴν τρυφὴν (ἡδυπάθειαν), τρυφῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.
'Υπερ-υβρίζω, Μ. ίσω. 'Υβρίζω (Ἀτακτῶ, Ἀδιαθιάζω ἢ Πακομεταχειρίζομαί τινα) ὑπὲρ τὸ μέτρον, φέρομαι πολλὰ ὑβριστικῶς.
'Υπερ-υγραίνω, Μ. ανῶ. 'Υγραίνω παραπολὺ, κάμνω μούσκεμμα. || (ἀμτδ.) « Τὸ ὑπερυγραῖνον, « Ἀξ., τὸ παλλὰ ὑγρόν, ἢ ὑπερβολικὴ ὑγρασία.
'Υπέρυδρος (ὁ, ἡ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὕδατος (νερωμένος). (Ἰατρ.) Ὑδρωπικός.
'Υπερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω ὑπολίγον, εἶμαι ἢ γίνομαι =
'Υπέρυθρος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι ἐρυθρὸς, κλίνων πρὸς τὸ ἐρυθρόν, κοκκινωπός.
'Υπερύμνητος ᾗ; 'Υπέρυμνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὑμνητὸς (αἰνετός), πανύμνητος.
;'Υπερύπτιος (ὁ, ἡ). Ὑπὲρ τὸ δέον Ὕπτιος (ἀμελὴς, ἀξένογοιατος ἢ ὑπερόπτης).
'Υπερύψηλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ὑψηλός.
'Υπερ-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Υψόνω πῖς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, ὑπερυψόνω· (μτφ.) ὑπερεκπειράζω.
'Υπερφαὴς, ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν λαμπρὸς (φαεινὸς), ὑπέρλαμπρος.
'Υπερφαίνομαι, Μ. φανήσομαι (μὲ γεν.) Φαίνομαι ὑπεράνωθέν τινος.
'Υπερφαλαγγάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) 'Εκτείνω τὴν φάλαγγά μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ μῆκος (νὰ ἐξέχῃ ἑκατέρωθεν ὑπὲρ) τὴν φάλαγγα τοῦ ἐχθροῦ, (ἄλλ.) 'Υπερκεράω.
;'Υπερφαλαγγίασις (γγίωσις), εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ πράγ.
'Υπερφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, = 'Υπερφὴς.
†'Υπέρφασις [ὑπερφαίνομαι], εως (ἡ), = 'Υπερηφάνεια, ἀλαζονεία.
'Υπέρφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπὲρ, φημί]. Ὁ ὑπὲρ λόγον, ἀνέκφραστος, ὑπερβαύματος.
'Υπερφέγγεια (ἡ). Ὑπέρλαμπρον φεγγοβόλημα.
'Υπερφέρεια (ἡ), [Ὑπερφερὴς]. Ὑπεροχὴ· 2) (Γρφ.) Ὑπερηφάνεια.
;'Υπερφερέτης, ου (ὁ), = 'Υπερφερὴς, ὑπέρτατος, Ὕπατος. «Ζεὺς—, « Δ. Ἁλ., ὁ (Ἄλλ.) Φερέτριος.
'Υπερφερὴς, ές (ὁ, ἡ), Ὑπερέχων, ἔξοχος· (Γλσ.) ὑπερήφανος, ἐκ τοῦ
'Υπερφέρω, Μ. ὑπερῐσω (ἀόρ. 'Υπερήνεγκα κτλ.). Ψέρω τι ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος. (μὲ αἰτ. ἐν δ'.) «Ὑπερενεγκόντες τὸν ἰσθμὸν τὰς ναῦς, « Θκ., ὑπερενεωλκήσαντες (ᾗ πθ.) « Ἵν' ὑπερφέρηται τὰ ὄχυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς ἕλωσ, « Ξεν. 2) (ασχυνότ. ἀλλ. ἢ ἀμτδ.) φέρω τὰ πρωτεῖα, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) « Ῥάδιον ὀδμὴ ὑπερφέρουσα τῶν ἄλλων, « Ἡρ. « Ἀγρατῆς ὁ αὐτῶν Τιγράνης, πάντα λεῖ τε ᾗ μεγάθεϊ ὑπερφέρων Περσέων, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) « Ὑπερφέρεις τύλιμ' τόλμαν, « Εὐρ.
'Υπέρφευ, ἐπίῤῥ. Π. [ὑπὲρ, φεῦ], = 'Υπερφεῦ, ὑπεράγαν, μὲ ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον. «Τί τὴν τυραννίδ' ὑπέρφευ τιμᾷς καὶ μέγ' ἡγῇσαι; « Εὐρ. « Οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα, χρὴ φρονεῖν, « Αἰσχλ., = 'Υπερφρονεῖν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπερ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ὑπεράνωθεν, ἀπαλλάττομαι, ὑλυτόνω (ἀπὸ ἀσθένειαν κτλ.).

Ὑπερ-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ πολλὰ δυνατὰ ἢ (μὲ αἰτ.) δυνατώτερα ἀπὸ ἄλλον, ἀκούεται πλειότερον ἢ φωνήμου.

Ὑπερ-φθίνομαι (ῦθ. τὸ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερα. ἢ ἀόρ. Ε'. Ὑπερέφθιτο), Π. (μὲ γεν.) χάνομαι ὑπέρ τινος, ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερ-φίαλος (ὁ, ἡ), (κυρ. καὶ κατὰ λέξ.) ὁ ὑπερεκχειλίζων τῆς φιάλης, (ῦθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· (ἐπὶ πρα.) ὑπερφυὴς τὴν ἰσχὺν ἢ τὸ μέγεθος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) θρασύς, αὐθάδης, ὑβριστής, ὑπερήφανος, βίαιος. » Ἔπος—, » Ὁμ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὑπερφίαλον, = τῷ

Ὑπερφιάλως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον· ὑβριστικῶς, ὑπερηφάνως κτλ.

Ὑπερ-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπεραγαπῶ.

Ὑπέρφιλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φίλος.

Ὑπερ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἢ ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερφιλότιμος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν φιλότιμος.

Ὑπερ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Πάσχω ἀπὸ ὑπερβολικὴν φλεγμονήν.

Ὑπέρφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παραπολὺν (ἢ ἐξέχων ὑπὲρ τὸν) φλοιόν· (ἐπμ.) πολλὰ μεγόλος ἢ σαρκώδης. » Μῆλα—, » Πλ.

Ὑπερ-φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερ-φλύζω, Μ. φλύσω, = Ὑπερκαχλάζω.

Ὑπερ-φοβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπέρφοβος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φοβητικὸς ἢ (ἡ) ἐπ' φοβος.

Ὑπερ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ἐουβαλῶ) τι ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω.

Ὑπερ-φρίσσω(τιω), Μ. φρίξω. (μὲ αἰτ.) Φρίττω (Τρομάζω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω· Φρονῶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ, ὑψηλοφρονῶ· (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) περιφρονῶ· (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) ὑπερέχω κατὰ τὴν γνῶσίν τινος πράγματος ἢ (ἀπλ.) κατὰ τὴν φρόνησίν τινα.

Ὑπερφρύνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψηλοφροσύνη, οἴησις· (ἐπμ.) περιφρόνησις τῶν ἄλλων, ἀψήφησία.

Ὑπερ-φροντίζω, Μ. ἰσω. (μὲ γεν.) Φροντίζω (Ἐννοιάζομαι) μὲ ὑπερβολὴν ὑπέρ τινος, εἶμαι παρὰ πολὺ ἔμφρων τις.

Ὑπερ-φρόνως, ἐπίρ. Μὲ περιφρόνησιν, ὑπεροπτικῶς, ὑψηλοφρόνως.

Ὑπερφροσύνη (ἡ), = Ὑπερφρόνησις.

Ὑπερφρύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν Φρύγιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσικῆς.

Ὑπέρφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν μεγάλα ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ, μεγαλόφρων ἢ (συχνότ.) ὑψηλόφρων, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ὑπέρφυής, ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) ὁ ἐξέχων (ὑψηλότερος) τῶν ἄλλων. » Τοὺς ὑπερφυεῖς τῶν ἀσταχύων, « Ἀρτ., (ῦθ. 2) (συνήθ.) ὁ ὑπὲρ φύσιν, θαυμαστός, παράδοξος· (ἐπὶ κακοῦ) τερατώδης, ἄτοπος· (ἀν. γέν.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος. » Πώγωνα καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει, « Πλ., παρὰ φύσιν μεγάλον.

Ὑπερ-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ὑπερέφυν κτλ.). Φυτρόνω (Γινομαι) ὑπεράνωθέν τινος· (μτνμ.) ὑπερβαίνω φύσει, ὑπερτερῶ (μὲ δοτ.) κατά τι. » Πάντας ἀνθρώπους παλυανθρωπίᾳ ὑπερέφυμεν, « Δ. Κασσ.

Ὑπερ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ἢ Φυσκόνω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερφυῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερφυῆ (ὑπερφυσικόν), μὲ ὑπερβολήν, παραδόξως.

Ὑπερ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παραπολὺ ἢ πολλὰ δυνατά, φωνάζω ὑπὲρ τὸ δέον.

†Ὑπέρφωτος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φωτεινός, λάμπων ὑπὲρ τὸ φῶς, ὑπέρλαμπρος.

Ὑπερ-χαίρω, Μ. χαιρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω μὲ ὑπερβολήν (μὲ δοτ.) διά τι, καταχαίρομαι.

Ὑπερ-χαλάω-ῶ. Μ. άσω. Χαμηλόνω (Καταβάζω) τι ἀπὸ 'πάνω.

Ὑπερχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερχαίρων, μὲ ὑπερβολὴν χαρούμενος.

Ὑπερχειλής, ές (ὁ, ἡ). γεμάτος ὑπὲρ τὰ χείλη, ξεχειλισμένος.

Ὑπέρχειλος (ὁ, ἡ), = Ὑπερχειλής.

Ὑπερ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπερέχεα κτλ.). Χύνω ἀπὸ 'πάνω ἢ μὲ ὑπερβολήν πολύ, πλημμυρῶ, κατακλύζω (καὶ ὑπθ.) κατακλύζομαι.

Ὑπερχθόνιος (ὁ, ἡ). Ὑπέργειος· (συνκδχ.) οὐράνιος, ὑπερκόσμιος.

Ὑπερ-χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπερτρυφάω· (συνκδχ.) αὐθαδιάζω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερ-χολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν χολῆς· (συνκδχ.) θυμόνω (χολιάζω) μὲ ὑπερβολήν, εἶμαι-

Ὑπέρχολος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν χολιασμένος (θυμωμένος) ἢ ὀξύχολος· (ἰατρ.) ἔχων πλῆθος χολῆς.

Ὑπ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι (Ἐμβαίνω) ὑποκάτωθέν τινος, τρυπόνω, χώνομαι, ὑπεισέρχομαι. (μὲ αἰτ) » Θάμνους (» Δῶμα, » Μέλαθρον)—, » Ὁμ. (καὶ μτνμ.) » Ὁποῖᾳ ποτ' ἂν πέτρᾳ περιπλακῇ (ὁ πολύπους), τὴν ἐκείνης χρόαν ὑπέρχεται, » Βασ., ἀναλαμβάνει, ὑποδύεται. 2) (μτνμ.) εἰσχωρῶ ἢ προσπαθῶ νὰ εἰσχωρήσω ἐπιτηδείως (εἰς τὸ πνεῦμά [εἰς τὴν καρδίαν] τινος) νὰ κερδίσω τὴν εὔνοιάν του (νὰ τὸν ἐλκύσω), (ἐν γέν.) ἀπατῶ, ξελεύω· κολακεύω (ἐπὶ πραγμ.) κυριεύω ἀνεπαισθήτως. » Φύβος (» Οἶκτος, » Θαῦμα κτλ.) ὑπέρχεταί με, « Σοφ. » Τρόμος ὑπῆλθε γυῖα ἕκαστον, « Ἰλ. Γ. » Οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους, « Ξεν. » Ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὑπέργονται μάλιστα τὰς ἀρχάς, καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται, « αὐτ. » Ὑπερχόμενος δὴ πάντας ἀνθρώπους βιᾶσαι καὶ δουλεύειν, » Πλάτ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Τυραννὶδα ὑπέρχεται, « Πλ., προσπαθεῖ κρυφίως νὰ καταρθώσῃ. (ᾧ δοτ.) » Δόλῳ τὸν δεσπότην ὑπῆλθε, « Πλ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Εἴδες οἵ' ὑπέρχεται; « Ἀρχῳ.

Ὑπέρχρεως (ὁ, ἡ) ὁ χρεωστῶν ὑπὲρ τὴν περιουσίαν του, πνιγμένος εἰς τὸ χρέος, κατάχρεως.

Ὑπερχρήματος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν πλούσιος, ὑπέρπλουτος.

Ὑπερ-χρονίζω, Μ. ἰσω. Ὑπερβαίνω τὸν ὡρισμένον χρόνον, ἀργῶ, καθυστερῶ.

Ὑπερχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πάντα χρόνον, αἰώνιος, ἄναρχος.

Ὑπέρχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερχέω, ξεχείλισμα, πλημμύρησμα· (μτνμ.) ὑπερβολικὴ ἀφθονία.

Ὑπερ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἔσω ἢ παραπάνω, ἀποσύρομαι εἰς ἀνώφορικὸν μέρος.

Ὑπέρψυχρος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ψυχρός (κυρ. καὶ μτφρ.).

Ὑπερ-ψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω (Ψυχραίνω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπέρψα (ἡ), τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στόματος, ὁ οὐρανίσκος, (κυρ. θηλ. τοῦ Ὑπερῷος).

Ὑπερωδυνέω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπερεδυνέω.

Ὑπερωδυνία (ἡ). ὑπερβολὴ ὀδύνης (πόνου ἢ λύπης), Περιωδυνία.

Ὑπερωέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑπεχωρῶ, ἀποσύρομαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπεριῶθεν, Π. Ἐκ τοῦ ὑπερίου, ἀπὸ τὸ ἐπάνω (τὸ ὑψηλότερον) μέρος κτλ. κου, ἐκ τοῦ

Ὑπερῴϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερῷον (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπερῴϊος, α, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερῷος.

Ὑπερωκεάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέκεινα (ὑπερ- ἐκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος) τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὑπερωμία (ἡ). τὸ ὑπὲρ τοὺς ὤμους μέρος τοῦ σώματος.

Ὑπερ-ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διαρράζω τι πολλὰ ἀκριβά.

†Ὑπερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνέκφραστος.

Ὑπερῷον (τὸ), (ἐνν. οἴκημα) τὸ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ οἴκου (ὅπου συνήθως κατῴκουν αἱ γυναῖκες), (Τουρκ. σεράβανι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπερῷος [Ὑπὲρ], α, ον. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ οἴκου. » Θάλαμος—, « Πλ., = Ὑπερῷον.

Ὑπέρωρος (ὁ, ἡ). Ὅστις ὑπερβαίνει τὴν ὥραν (τὸν καιρόν, τὴν ἀκμήν) κτλ. παρήλιξ, περασμένος, Ἔξωρος.

Ὑπερωρύφιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῆς ὀροφῆς (τοῦ δώματος).

‡Ὑπερώσιος (ὁ, ἡ), = Περιώσιος.

Ὑπερώτατος, η, ον, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ὑπερτάτος.

Ὑπ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ κρυφίως (μὲ τρόπον), τρόπον τινὰ ὡς θὰ ἐρωτῶ.

Ὑπερώφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ὑπερράφω.

Ὑπ-εσθίω, Μ. Ὑπ-έδομαι (ἀόρ. Ὑπέφαγον κτλ.). Τρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ μετ' ὀλίγον, (μτνμ.) κατατρώγω ἐσωτερικῶς (ἀνεπαισθήτως).

Ὑπεσσεῖται, Δ. Π. ἀντὶ Ὑπέσεται—Ὑπέσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ὑπ-εἰμι, Μ. ἐσομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ος [ὑποστέλλομαι], ἐπίρ. στολήν.
ἐντεῦ 'Υπέστησαν, γ'. πλθ. δ'. τοῦ 'Υφίστημι.
ἀντὶ 'Υπέσχον.
ρκ. ᾖ
όρ. δ'. τοῦ 'Υπισχνέομαι.
δ'. τοῦ 'Υπέχω.
). ὀλίγου τι εὔθιος (γαληνέν.) = Εὔθιος. « Ἢ τὸ ὑπολάσσης, « Πλ., ὅπω ἡ θαυνήθως γαληνιῶσα.
ή). ὁ ὑπ' εὐθύνην ὤν, ὑπόδικος, λόγον (λογαριασμόν) εἰρισε δημοσ. χρημάτων ἢ (Γαλλ.) responsable· (ἐν ενος εἰς τὴν κρίσιν ἄλσμένος, ὄχι ἀπόλυτος· (ἐχος· (μὲ γεν.) ἔνοχος (ἐγατηγορίας), ὑπαίτιος. « Πλὴ-, .. Ὑπεύθυνον ἀρχὴν ἔχει, « .) « Ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί, «

-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ.). Κοιμῶμαι ὑποκάτωθέν τιὑποκάτωθέν μου κοιμώμεμὲ δοτ.) « Νεσσοὺς ὑπευνηκ.

Ὑφ-έξω (ἀόρ. 'Υπέσχον ᾖ μσ. νος εἰς τὸ 'Υπισχνέομαι) 'Υπελ.). Βάλλω ἢ κρατῶ τι ὑτινος. « Χεῖρα—, « Ὅμ., ἀμοῦ βάλλουν τι εἰς τὴν παΥπεχε τὴν φιάλην, « Ἄρσρ., ὑποκάτω (τοῦ ἀσκιοῦ κτλ.). « Ὑποσχὼν θηλέας ὑπ- Ε., τὰς ἔβαλε νὰ βοσευτ.) « Οὐας—, « Σιμ., βάλ-οσέχω) ν' ἀκούσω. « Ὑπέσχε ίοις, « Πλάτ., τὰ ἐβύζωσε ένουν τὰ ζῶα). 2) ἀφίνω λου εἰς τὴν ἐξουσίαν (εἰς ίν) τινος, παραδίδω. « Τὴν ῖς λίθοις, « Φλςρ. « Ὑπόστει ἐξελέγξαι, ὅπως ἂν βούλάτ., ἄφες νά. (συχν. ὅτ) Εὐθύνας, « Λογον) ὑπέχειν ·· Δμ., = Διδοναι. « Ὑφέξω ι δίκην, « Εὐρ., θέλω γένῃ, ἕλουν μὲ τιμωρήσῃ. (ᾖ γεν. της δίκην ὑπέχοιτε, « Ξεν., ἦν' Ὑπεύθυνοι (ἔνοχοι), (ὀθ. ι τι ἐπάνω μου, εἶμαι ἐπι- . « Μέριμναν —, « Πινδ. Αἰτίαν, « Τιμωρίαν)—, « Δμ. νω (ὡς προσχημα), προφα-Τὴν ἐκχειρίαν, « Ἄρσρ. ή), Π. ἀντὶ Ὑπόδουλος.
ἦ ος, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπ-

ἦ). ὁ ὑπακούων τινί, (συναγμένος, ὑπεξούσιος, ὑποῤῥ.) Ὑποτελής· (μὲ γεν.) « Οὗ κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπόχλ. (ἦ δοτ.) « Οὐ γὰρ Ἄρ-ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευ« Εὐρ. (καὶ μετῤῥ.) « Ἀπανεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα, « Ἀ-ὑπήκοον, « Ἰσκρ., ἀντὶ Οἱ αιλέως, Ἄρχοντος), ἡ Ἡ ὑ-

πακοή. « Κατὰ τὸ ὑπήκοον τῶν Ἀθηναίων, « Λξ., διότι ἦσαν ὑποτελεῖς των. ‖. (οὐσ.) Ὑπήκοον, εἶδος φυτοῦ (μὲ γυρτὰ φύλλα).
Ὑπήλατος (ὁ, ἡ), [ὑπελαύνω]. ὁ κινῶν (ἐνεργῶν) ἀπὸ κάτω. « Φάρμακον—, « Ἰατρ., = Ὑπαγωγόν, κινητικόν.
Ὑπηλίφης [ὑπαλείφω], ες (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (κυρ. μὲ κατράνι) ἀπὸ κάτω, (ναυτ.) παλαμισμένος.
Ὑπημάτιος, η ᾖ ος, ον, Π. Ἰων. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι πρὸς τὰ ἡμερώματα, πρωϊνός, ὄρθριος, (παρβλ.) Ὑπηῷος.
Ὑπημύω, Μ. ὑσω, Π. εἶμαι γυρμένος (ἔχω σκυμμένον τὸ κεφάλι μεἀπὸ φόβον ἢ λύπην) κάτω.
Ὑπήνεικαν, Ἰων. ἀντὶ Ὑπήνεγκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά, τοῦ Ὑποφέρω.
Ὑπηνέμιος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἄνεμον, κεύφιος, εὔκαιρος· ἄστατος. (Γαλλ.) frivole· (συνκθχ.) χωρὶς ἀποτέλεσμα, κοῦφος, μάταιος. « Δοχεῖα—, « Πλ., ἡ ἄγονος. « Ὄρον—, « Ἀρστ., τὸ (ἄλλ.) Οὔρινον. « Καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, « Ἀκ. « Λόγος —, « Λξ., ὁ (ἄλλ.) Ἀνεμώλιος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, εὐκίνητος. « Ποῦς—, « Ν(κ. « Ἄνθρωποι—, « Πλ., ἀνέστιοι, πλάνητες.
Ὑπήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ πεῖμενος ὑπὸ (ἔχων ὄπισθεν αὐτοῦ ἢ προφυλαγμένος ἀπὸ) τῶν ἀνέμων, (Ἰταλ.) sotto-vento. « Διαμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου (ἀντιθ. τῷ ἐκ τοῦ προσηνέμου) ἀρχόμενος, « Ξεν. « Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, « Σοφ., εἰς μέρος ἀπάνεμον. 2) ταχὺς ἢ ἐλαφρὸς ὡς ὁ ἄνεμος. « Ὑπηνέμιος.
Ὑπήνη (ἡ), [ὑπὸ, ἦνη, ὀθ. ἠνίον]. τὸ ὑπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν ῥῖνα μέρος ὅπου φυτρώνουν τὰ γένεια, (ἐν γέν.) τὸ γένειον ἢ (ἐνίοτε) ὁ μύσταξ. « Ὑπήνας ἔλκοντες, « Ἄρσρ., = Πωγωνοφοροῦντες.
Ὑπηνήτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὑπήνην (γένεια). « Πρῶτον ὑπηνήτης, « Ὅμ., = Ἄρτι γενειάσκων.
Ὑπηνοβιος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ τρέφων ὑπήνην (πωγωνοφορῶν) δι' ὅλου τοῦ βίου του.
Ὑπηοῖος, α, ον, Π. = Ὑπηῷος.
Ὑπηργμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπάρχω.
Ὑπήρεμα ἢ (ὑρθότ.) Ὑπηρέμα, ἐπίρ. Π. ὑποσοῦν ἠρέμα, ὀλίγον τι, μετρίως.
Ὑπηρεσία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὑπηρέτου, δούλευσις, ὑπουργία· ὑποχρέωσις· (ἰδιαιτ.) κωπηλασία· (ὀθ. ἐν γέν.) βαρειὰ (κοπιαστικὴ) δουλειά, ἐργασία· (εἰς τὰς Ἀθ.) ἐμμισθος λειτουργία. ‖. (συνκθχ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (ᾖ ἰδιαιτ.) οἱ κωπηλάται. « Ὑπηρεσίαι ταῖς ναυσί, « Θκ.
Ὑπηρέσιον (τὸ). ἢ προδηλ. τὴν ὀπ. οἱ κωπηλάται (ὑπηρέται) στρώνουν ὑποκάτω των. 2) εἶδος σέλλας, ἐφίππιον. 3) = Ὑπηρετικὸν (πλοῖον). 4) ὁμιλοῦ τοῦ ὑπηρέτου.
Ὑπ-ηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω (κυρ. δὲ Κωπηλατῶ) ὡς ὑπηρέτης, (ἐν γέν.) = Ὑπουργῶ, χρησιμεύω. « Ταῖς χρείαις μὴ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται, « Γρφ. (ᾖ μσ. ἢ πθ.) « Οὐκ ἂν καλῶς ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι, « Σοφ. « Τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ἐπιτηδέως ὑπηρετέεται, « Ἡρ. ‖. (κατὰ μτχ.) « Ὑπηρετούμενον (τὸ), = τῷ
Ὑπηρέτημα (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς ὑπηρεσίαν ἢ ὑποχρέωσίν τινος, δούλευσις, (Γαλλ.) service, bon office.
Ὑπηρέτης [ὑπό, ἐρέσσω], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ δουλεύων (ἰδιαιτ. κωπηλατῶν) εἰς πλοῖον· (ἐν γέν.) ὁ ἐκτελῶν (ἐργαζόμενος ὑπὸ) τὰς διαταγάς τινος, δοῦλος, θεράπων· (εἰς τὰ στρατ.) σκευοφόρος· (Γρφ.) ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας (τῆς ἀστυνομίας, τοῦ κριτηρίου κτλ.), (Τυρκ.) μουζεβούρης, (Γαλλ.) lictour. « Μήποτέ σε παραδῷ (ὁ κριτὴς) τῷ ὑπηρέτῃ, ᾖ εἰς φυλακὴν βλῆθείη, « Γρφ.
Ὑπηρέτησις, εως (ἡ), τὸ ὑπηρετεῖν, δούλευσις, ὑπηρεσία, (Γαλλ.) fonctions.
Ὑπηρετικὸς, ἡ, ὀν. Ὠνήκων εἰς ἠχρηστιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς ὑπηρεσίαν, ὑπηρέτου ἰδιος· ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑπηρετῇ, ὑποχρεωτικός. « Κέλης ὑπηρετικὸς, « Ξεν., Δμ. ᾖ « Ὑπηρετικὸν (ἐνν. πλοῖον), « τὸ μικρότερον καὶ συνακολουθοῦν πρὸς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλητέρου, (Γαλλ.) aviso. « Τὸ ὑπηρετικὸν, « Λξ., (περιλῃπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (σκευοφόροι τοῦ στρατοπέδου).
Ὑπηρέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπηρέτης.
Ὑπήριπε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β', τοῦ Ὑπερείπω.
Ὑπῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἔπειμι, Μ. ἔσομαι.
Ὑπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφήσω, μέλλ. τοῦ Ὑφίημι.
Ὑπήτριον (τὸ), [ὑπό, ἦτρον]. τὸ ὑπογάστριον.
Ὑπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ ἀκαλουθῶν τὴν φωνὴν τινος μὲ χαμηλότερον τόνον, ἀντηχῶ μαθεία. « Ἐὰν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαυρὸν ὑπηχεῖ καὶ ἀγενὲς, « Πλ. (καὶ κατὰ τμ.) « Ὑπὸ δ' ἦχον εὖρεα μακρὰ, « Ἴσ.
Ὑπηῷος, α, ον, Π. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὸ πρωὶ (ὑπὸ τὴν ἑω), πρωϊνός, ἑωθινός. « Στίβη—, « Ὀδ. Ρ., ἡ πάχνη τῆς αὐγῆς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν εἴθει ἐπίῤῥ.) « Ὡς κεν ὑπηῷος γενησαίατο νέστον ἐλαύνοι, « Ἀπλλν. (καὶ παραλλ. ἢ κατ' ἀκριβέστ. προσδιορ.) « Πρωὶ δ' ὑπηῷοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, « Ἰλ. Θ., Σ.
Ὑπιδεῖσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφοράω.
Ὑπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔπειμι, Μ. εἶμαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ὑφιέναι, ἀπαρ. τοῦ
Ὑπίημι, Ἰων. ἀντὶ Ὑφίημι.
Ὑπιλλω, Μ. εἰλήσω, = Ὑπειλέω, τυλίζω (μαζεύω) ὑποκάτωθεν, συμμαζώνω « Οὐρὰν—, « Εὐρ. (καὶ μετῤῥ.) « Στόμα—, « Σοφ., κλείω (σιωπῶ) ἀπὸ φόβον.
Ὑπ-ιλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ὀλίγον τι τὰ ᾽μμάτια μου.
Ὑπ-ινέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθαρίζω ὀλίγον (μὲ ἐλαφρὸν καθαρτικόν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

"Υπιαθα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ "Οπιαθεν.
'Υπίστασθαι, Ἰων. ἀντὶ 'Υφίστασθαι.
'Υπ-ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. Ὑποσχήσομαι (ἀόρ. 'Υπεσχόμην καὶ Ἰσπν.] 'Υπεσχέθην, παρκ. 'Υπέσχημαι), (κυρ.)=Ὑπέχω ἐμαυτόν, ἐνδίδω (συγκατανεύω) εἴς τι, ἀναδέχομαι, (ὅθεν συνήθ.) Ὑπίσχομαι, ἐπαγγέλλομαι (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. ἢ αἰτ.) « Τῷ δ' ὁ γέρων ὑπό τ' ἔσχετο ᾗ κατένευσε δωσέμεναι, « Ἰλ. Ν. » Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἱερευσέμεν, « Ἰλ. Ζ. » "Οσα τοι ὑπέσχετο δῶρα, « Ἰλ. Ι. » Ἐπορεύοντο, ὑποσχόμενοι... ἥξειν ὡς δυνατὸν τάχιστα, « Ξεν. » Τοῦ δὲ Νείλου τὰς πηγὰς οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι, « Ἡρ., δὲν ἔλεγε βεβαίως ὅτι. » Εὔνοιαν, ἣν πρὸς τὸν δῆμον ἔχειν ὑπισχνεῖται, « Δημ., βεβαιόνει (διαχωρίζεται) ὅτι ἔχει.
"Υπισχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἰσχνὸς (λιγνός), ξηρακιανός.
'Υπ-ισχομαι, Ἰων. ἀντὶ 'Υπισχνέομαι.
ᾠΥπίχνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ ἴχνος (τὸ πέλμα) τοῦ ποδός, 'Υποπόδιος.
ᾠΥπιωγὴ (ἡ), Π. ἀλλ. ἀνγνσ. ἀντὶ 'Επιωγή.
'Υπαλέος, α, ον, Π. κυριευμένος ἀπὸ ὕπνον, ὑπνώδης, νυσταλέος. 2) ἐνίοτε) 'Υπνωτικός.
'Υπαπάτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀπατῶν (ἀπομακρύνων μὲ τὰ θέλγητρά του) τὸν ὕπνον, ἢ θέλγων ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου.
ᾠΥπάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ἠάομαι, =Ὑπνόω, κοιμῶμαι.
'Υπηλός, ἠ, όν, =Ὑπαλέος, (κοιν.) ὑπνιάρης.
'Υπνητικός, ἠ, όν. 'Επιρρέπης πρὸς ὕπνον, ὑπνηλός.
'Υπνίζω, Μ. ἰσω. Φέρω εἰς ὕπνον, κοιμίζω, ἀποκοιμίζω.
'Υπνικός, ἠ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς ὕπναν, ὑπνωτικός.
"Υπνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Υπνος.
'Υπνοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
'Υπνοδοτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ-
'Υπνοδότης, ου (ὁ) καὶ 'Υπνοδότις, ιδος (ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) ὕπνον, δοτὴρ ὕπνου.
'Υπναδώτης, ου (ὁ) καὶ 'Υπνοδῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υπνοδότης.
'Υπνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς (Ἀντιστέκομαι εἰς) τὸν ὕπνον.
"Υπναν (τὸ), εἶδος παρασιτικοῦ φυτοῦ (βρύου), (ἄλλ.) Σφάγνον.
'Υπνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ ('Επιφέρω) ὕπνον, ζῆκ τοῦ
'Υπνοποιὸς (ὁ, ἡ). Ὕπνω ποιητικός, ὑπνωτικός.
"Υπνος (ὁ). Ὕπνος· (Π.) Ὕπνος τοῦ θανάτου.
'Υπνοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος καθ' ὕπνους.
'Υπνοφόβης, ου (ὁ). ὁ φοβίζων καθ' ὕπνους.
'Υπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) ὕπνον.
'Υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμίζω· (συχνότ. ἀμτθτ.) κοιμῶμαι. « 'Εκοιμήθη» καὶ ὕπνωσα, « Γρφ. « Ὑπνουμένῳ δὲ καρτερῶς αὐτοῦ, » Ἡρ.
Ὑπόβδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς ἡδυσμάζων μὲ ὕπνον, φύσει ὑπνηλὸς, φίλυπνος.
'Υπνωδία (ἡ). Ὑπνώδης διάθεσις, κλίσις πρὸς ὕπνον, ἀκηδία.
'Υπνῶν, Δ. Δακων. ἀντὶ 'Υπνοῦν, ἀπαρ. τοῦ 'Υπνόω.
'Υπνώσσω καὶ (Ἀττ.) 'Υπνώττω (χ. Μ.). "Εχω κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς ὕπνον, νυστάζω.
'Υπνωτικὸς [ὑπνόω], ἠ, όν,=Ὑπνοποιός. 2)=Ὑπνητικός, (ὅθεν
'Υπνωτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπνωτικὴν διάθεσιν. « 'Υ. ἔχω, « Γαλ., ἔχω διάθεσιν πρὸς ὕπνον, νυστάζω.
'Υπνώω, Π. ἀντὶ 'Υπνόω, κοιμῶμαι.
'Υπὸ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μὲν 1) (ἐν γέν. καὶ κυρ.) τὸ 'Υποκάτω, (ἢ κατὰ στάσ.) « Ἐς Τάρταρον, ᾗχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βερέθρων, « Ἰλ. Θ. »Οὗ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, « Ὀδ. Α. « Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα, « Ἰλ. Δ. « Ἰμὰς, ὕς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, « Ἰλ. Γ. « Δουρὶ ὑπ' ἀσπίδος νύξεν, « Ἰλ. Α. « Βάλεν ὑπὸ πτέρυγος, « Ἰλ. Ψ. (ἢ κατὰ κίν.) « Ὑπὸ χθονὸς ἦμε φώσδε, « Ἡσ. »Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, « Ἰλ. Φ. »Τέρεϊ ὕδωρ κρήνη ὑπὸ πρείουσ, « Ὀδ. Ι. (ᾗ ἀπλ. ἀντὶ τῆς Ἀπὸ) « Δύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, « "Ομ. »Ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, « Ὀδ. Ι. »Ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος, « Ἰλ. Ρ. »Ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, « Ἰλ. Φ., (ὅθ. 2) (συνήθ.) τὸ ποιητ. ἢ παθητ. αἴτιον. » Εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' "Εκτορος θνήσκοντες πίπτωσιν, « "Ομ. »Ὑπ' ἀνδροφόνοιο Δυκούργου θεινόμεναι βουπλῆγι, « Ἰλ. Ζ. »Ὑπ' ἀνέμων ἀπέρχουσιν ἄελλαι, « Ἰλ. Ν. »Ὑπὸ δελφῖνος ἰχθῦες φεύγοντες, « Ἰλ. Φ. « Τρῶες ὑπ' Ἀχαιῶν πρατροπάδην φοβέοντο, « Ἰλ. Π. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Κείσεθ', ὑπ' Ἰλιος κεκαλυμμένα, « Ἰλ. Φ. « Δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, « Ἀξ. « Ξηρὸς ὑπαὶ δείους, « Θκρ. « Τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης, « "Ομ. »Ὑπὸ μαστίγων διαβαίνειν (ὁρύσσειν κτλ.), « Ἡρ., Ξεν. « Ἀνάλωτος ὑπὸ φόβου, « Ἀξ. »Ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίνεται, « Πλ. « Ὑπὸ δὲ τῶν μελιασέων οὐκ εἶναι διελθεῖν τοπροσωτέρω, « Ἡρ. » Δικαίως ἂν ἀποθάνοι ὑπ' αὐτῶν (τῶν δικαστῶν), « Δημ., καταδικασθῆς εἰς θάνατον. »Ὑπὸ τῶν Δακεδ. ἐξέπεσον, « αὐτ. »Ὑπὸ τῶν χρήστων τε ἄγομαι, φέρομαι, « Ἀρχ. « Δίκη ἐδίδοσαν ὑπὸ τῆς χιόνος, « Ξεν. »Ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦτο παθεῖν, « Θκ. »Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν μεγάλῳ ὢν ἀξιώματι, « αὐτ. « Οὐδὲν ἐστιν ὑπὸ τοῦ πολέμου λοιπόν, « Δημ. « Κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς, « Σοφ. « Λέγεται ὑπ' αὐτῶν, « Ἡρ., (ἄθ. 3) (ἰδιαιτ.) τὸ μετὰ (κατόπιν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν κτλ.) τινος, (κοιν.) μέ. » Δοῦλον ὕπο λαμπομένων, » "Ομ. « Ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι, « Ξεν. « Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορόν, « Ἡσ. » Νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλητῦ, « αὐτ. »Ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν, « Θγν. « Λακεδαιμόνιοι δὲ βραδέως (ὑπερεῦντες), καὶ ὑπὸ αὐλητοῦ, « Θκ. « Στρατεύετο δὲ ὑπὸ φυρίγγων καὶ τυκτίδων, « Ἡρ. « Τὰ τείχη τοῦ Πειραιῶς κατέσκαπτον ὑπ' αὐληταῖν, « Ξεν. (παρβλ. Β', 3). »Ὑπ' αὐγῆς ἢ δύσει, « Σοφ. »Στέψαντες αὐτὸν πεμπτῆς ἑξῆγον, ὡς θύσοντες, « » Συνῆκαι ὑφ' ὁρκίων, « Δ. Ἀλ. « Ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας, « Ξεν. »Ὑπὸ φρίσματος ναῦς πληρώσαντες πολλοὶ αὐτ. 4) (σπν.) Ὑποταγὴν. « Πάλιν ὑπ' ἀσιλίως ἐγένετο, « Θκ. ||. (μετὰ δοτ.) 1) τὸ 'Υποκάτω. « Καλῷ ὑπὸ πλατάνῳ ἵστω, « Ἰλ. Β. « Ὑπὸ Ζηνὶ δοῦλοι πάντες νοντο, « Ἰλ. Σ. » Τρέμε δ' ὑρία πάντα ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδῶνος, « Ἰλ. Ν. » ονας ὑπὸ Τρώῳσι γεγαῶτας· « Ἰλ. Ν. »Ζεῦξαν ("Ελυσαν) ὑφ' ἅρμασι ἵππους Ὀδ. Γ., Ἰλ. Σ., (ὅθ. 2) (Π.) τὸ ποιπεῖς, « Ἰλ. Α. « Ἐβδόμῃ ὑπὸ χαρμα κίδαο, « Ἰλ. Β. « Τρῶες ὑπ' ἀγριφέβοντο, « Ἰλ. Α. » Ἐτραφέην ὑπ' ἀτρί, « Ἰλ. Ε. » Αἰνείας τὸν ὑπ' ἀγη τέκε δῖ' Ἀφροδίτη, « Ἰλ. Β. » ποι, ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγέων θλῶν, « Ἰλ. Ν. (ὅθ. 3) μετὰ (ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν, εἰς τὴν δῖαν κτλ.) τινος, (κοιν.) μέ. « Ἡσ. λητῆρι πρόσθ' ἕκιον, « Ἡσ. » πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ, ἣν πατρίδα ἔκηται, « Ὀδ. Π. » Τεθνήξεσθαι παῖς αὐταῖς φροντίσι, « Ακ. « ὑπὸ λαμπρῷ σφόδρα Σκιῖῶνι, « » Εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκεινῳ ἀναγιγνώσκοι, « Ακ. « χνῳ ἀναγιγνώσκοι, « Ακ. « κώδωνι ἐξανιστάμενος, « αὐτ. « λουν ὑπὸ κήρυκι, « Αξ. « ὑπὸ ὁμοῦ καὶ πελέκεσι κατιὼν ἐπ κίας, « Πλ. « Ὑπὸ φωτὶ σκληῇ, « αὐτ. « Ὑπὸ μάρτυσι « 2) (συνή πιον μαρτύρων, μὲ μάρτυρας χρόνον. « Ὑπὸ νυκτὶ, « Ἀπλλ., ὑπὸ κτὸς, (παρβλ. Γ'. 5). 5) (μεταφ.) ταγὴν ἢ ὑπεξουσιότητα. « Ἵνα τάξ τα ὑπὸ Ἕλλησι γένηται, « Ἡρ. « σαλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἱποίκαν, « » Δεδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, « » Γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχ Ὀδ. Η., εἶνε οἰκοκυραὶ (ὑπανδρ « Τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ, « Ξεν., τοὺς ὑπ ἐξουσίαν του, τοὺς ὑπηκόους του. τὰ αἴτ., δὲ 1) τὸ 'Υποκάτω, σπέος ἦλασε μῆλα, « Ἰλ. Δ. » γὸν ἤγαγεν ἵππους, « Ἰλ. Ε. » μα θελάσσης ἔδυσαν, « Ἰλ. Σ. « θες ὑπὸ ζόφον; « Ὀδ. Α. « γαῖαν, « Ἰλ. Σ., ἀποβυήσκω. « ἦλθεν, « "Ομ., ὑπὸ τὰ τείχη τῆς ἄδος. «Φράξαντες ἐπάλξεις, βάλλ αὐτάων δηίοις, ὑπὸ τεῖχος ἴόντας M. (καὶ ἐν στάσ.) « Ἀρκαδίην, ὑπὸ λήνης ὄρος, « Ἰλ. Β. » Πεπτηῶ ἕκειτο ὑπὸ θρόνον. « Ὀδ. Χ. » γὰς ἠελίοιο, « Γ' ἠῶ τ' ἠελίοιο "Ομ., εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν, εἰς τὴν ἠλιον. « Τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ χρυσὸν, « Ἰλ. « Ὑπὸ τὰν πυρήνα πὸ τὸ ἔρμα, « Θρρ., (ὅθ. 2) (μεταφ.)

ὑποταγήν. « Γ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι πόλεις καὶ ἔθνη) « Πλάτ. » Οἱ ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνες. « Ξεν., οἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του. « Τὰ ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν (καὶ παγαλ. ὑπάγειν) τινὰ, « Ἡρ., ἐνάγειν. « Μιλησίους ὑποταγῶν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλησίων ἐδίωκε, « αὐτ. 3) (συνεκδ.) ὑπὸ λόγον. « Καταφρονεῖν μὲν ὑπὸ τὴν ἀξίαν, « Ἡρ. « "Οπως ἔσωσιν ὑπὸ τὸν ἐκείνων στρατὸν τὸν αφέτερον, « αὐτ. » Τὰ ὑπὸ χωρεῖν, « αὐτ., ὑποχωρεῖν ὑπὸ ἡττημένοις, (ὅθ. 4) τὸ μετὰ (κατόπιν, ἀκρατοῦντός κτλ.) τινος. « Βούλεσθε, ὑπὲρ ὁ (εἶναι) ὑποκριτὴς τετράμετρα ἔρος τῶν αὐλῶν κατελέγεν, οὕτω κῶν ὑπὸ τῶν αὐλῶν ὑμῖν διαλέγωμαι; « Ξεν. »Τὸ τι, « Πλάτ., = Κατά τι. « Γ' τι μικρὸν, « Δεσπ., ὀλίγον τι. »Ποιῶν τῶν περιπάτους ὑπὸ τὸ ὕψος, « (κοιν.) μὲ τὴν δρασιάν. « Ὑπὸ ἀσπονδὶν ἐπτὰ καὶ πέντε στείχους ναῖρεν, « αὐτ., (παρβλ. Α', 3 καὶ Β'. 6) (ὅθ. 6) χρόνον, (ἀνάρθρ. μὲν κατὰ ταστασιν) « Ὑπὸ νύκτα, « Ἡρ., Γρρ., νυκτὸς. « Ὑπὸ κύνα, « Δεσπ., εἰς νυκτικὰ καύματα (ἐνάρθρ. δὲ κατὰ τὸν ἀστέρα τὸν προσδιορισμόν) « Ὑπὸ τὸν Λακωνικὸν πόλεμον, « αὐτ. « Ὑπὸ τὴν ὠρχήνην, « Ἰσοκρ., περὶ τοὺς χρόνους αὐτούς, (ὀλίγον πρὶν ἢ μετά. « Ὑπὸ τὸν νηῶν κατακαέντα, « Ἡρ. « Υτῶν. 1) τὸ Ὑποκάτω (κυρ. ἢ μτφ.). « Ὑπηρέτης, « Ὑποδοῦλος, « Ὑποτάσσω, « Ὑπογραμματεύς, Ὑπόδικος, "Υπανδρος, κτλ. 2) (συνεκδ.) τὸ κρυφίως (μὲ τρόπον) ἢ κατ' ὀλίγον, (ὅθ.) ἐλάττωσιν, « Ὑποχέομαι, « Ὑποκωφος, « Ὑποσιγάω, « Ὑποψιάω κτλ. 3) τὸ κατὰπιν ἢ ἐπίσω. « Ὑποστρέφω, Ὑπολείπω, Ὑπολείπομαι κτλ. 4) μίξιν ἀνεπαισθήτον. « Ὑπερυθρος, Ὑπόλευκος κτλ. 5) ἀνεπαισθήτως. « Τῷ Πρό. « Ὑπόκειμαι = Πρόκειμαι, Ὑπαρθάνω, Ὑφηγέομαι κτλ. Ὑπὸ (παρὰ ποιητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) « Ὑπὸ δ' ἦγαγε, « "Ομ., ἀντὶ Ὑπήγαγε, (καὶ κατ' ἀντιτρφ.) « Φυγὼν ὑπὸ ἔκ, « αὐτ., ἀντὶ Ὑπεφυγών. (Β'. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπιβ.) « Ὑπὸ δ' ἡμίονοι (ἐννέα αὐτοῖς), « "Ομ. « Ὑπεὶ δ' ἔδιεφερτέρους ἀκριμένους, « Ἡρ. (Γ'. τίθεται κατ' ἀναστρφ., δηλ. μετὰ τὸ αὐτ., ἐπὶ ᾧ συνήθως βαρυτονεῖται). « Λύρης ὕπο. « "Ομ. « Ὑπεῖν ὑπ' ἀθανάταιαιν, «

Ὑπ-, Π. καὶ ἀναστρφ. ἀντὶ Ὑπό.
Ὑπ-αἰθαλόομαι, ἴζω Ὑπερκαπνόομαι.
Ὑπ-αἰθριάσκω (ὁ, ἡ),=Ὑπόμουσος.
Ὑπ-αίθριος (ὁ) καὶ
Ὑπ-αίθρα (τὸ), πᾶν ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτω τινος ὡς ὑπογύγραμμα, κρηπίς, θεμέλιον· ὑποπόδιον· ὑποστρωμα κτλ.
Ὑπ-αἰθριάω, Μ. Εἶμαι (ἀόρ. Ὑπέθην κτλ.). Στέγω ἢ στέκω (Εἶμαι τοποθετημένος) ὑποκάτω ἢ (συχνότ.) παρακάτω, παταβαίνω (κυρ. καὶ μτγμ.), εἶμαι κατώτερος (ἐπὶ ποσότ. ὀλιγώτερος, [ἐν γέν.] ὑποδεέστερος, ἄλλου, ἐλαττοῦμαι, (ἐνίοτε) ὑποχωρῶ, ὑπαθυμῶ. « Τοῖς μὲν πρώτοισι, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσι, « Γαλ. » Μικρὸν ὑποβάς, « Αξ., ὀλίγον παρακάτω (εἰς τὸ κείμενον βιβλίου). » Ὑποβιβήκατε τὸ τίμημα, « Πλάτ. ||. (ἡ μτχ.) « Ὑποβεβηκὼς, υῖα, ὸς, (μὲ γεν.,=Ὑποδεέστερος.
Ὑποβάκχειος (ὁ), (ποῦς στίχου) συγκείμενος ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν.
Ὑποβακχος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Βάκχου, ἐνθουσιασμένος. 2) ὀλίγον τι βεβακχευμένος.
Ὑπο-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπέβαλον ἢ μσ. Ὑποβαλόμην κτλ.). Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι ὑποκάτω. « Ὑπέκυρβε δέ λίθ' ὑπέβαλεν, « Ὀδ. Κ. » Ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἑρίων, « Αθ., θὰ στρώνετε ὑποκάτω τάπητας τῆς Μιλήτου. « Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποβάλλειν, « Σχλ., = Ὑποβλήδην ὄφν. (καὶ ὅστ. ἢ πρόθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) « Ὑπὸ τῇ τεκούσῃ ἔφν, καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα, « Ξεν. « Αἶγας τοῖς τράγοις —, « Δεῖγ., τὰς βάλλειν νὰ βατεύθοῦν. « Τοῖς θηρίοις —, « Πλάτ., ῥίπτειν εἰς βορὰν, (παρβλ. Παραβάλλω). (καὶ μσ.) « Ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, « Ακ., στρώνω ὑποκάτω μου. πλαγιάζω ἵππον εἰς (ᾗ π.β.) « Ὑποβαλλεσθαι τῷ τοίχῳ, « Σχλ., βάλλεται ὑποκάτω ὡς θεμέλιον. 2) (μτγμ.) ἀφίνω (παραδίδω) εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν διάκρισίν τινος. « Ὑπεβάλετ ἐμαυτὸν φέρων θηβαίοις, « Αἰσχ. « Ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τας συμφορὰς, « Ἰσοκρ. 3) φέρω εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐνθυμίζω, ὑπενθυμίζω, ὑπαγορεύω. « Ὑποβάλλειν ἑαυτῇ δυνήσεσθε, ἢν τι ἐπιλανθάνωνται, « Ξεν. « Ὑποβάλλοντος τινος, « Ἡρωδ., ἐπιστὰ τῷ ἔκαμε κάποιος τὴν παρατήρησιν. « Ὑπεβάλομ αὐτῷ τὸν λόγον, « Ἰσκρ., τοῦ τὸν ἐαύτεσα ἢ τοῦ τὸν ὑπηγόρευσα, (ὅθ. 4) διακόπτω τὸν λέγοντα, προλαμβάνω νὰ τὸν ἀποκριθῶ πρὶν τελειώσῃ, τὸν ἀντικρούω. « Καλὸν ἀκουίμεν, οὐδ' ἔοικεν ὑβδάλειν, « Ἰλ. Τ., (παρβλ. Ὑπολαμβάνω). 5) (μσ.) λαμβάνω (ὑποκάτω) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. « Ὁ πρῶτος αὐτὴν ὑπεβεβλημένος, « Στρβ. 6) οἰκειοποιοῦμαι τὰ ἀλλότρια (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν αἱ ὁπ. 'παίρνουν ξένα βρέφη καὶ προποιοῦνται ὅτι τὰ ἐγέννησαν αὐταί). » Γυνῆ τις ὑποβαλέσθαι βούλεται ἀποῤῥοῦσα παίδων, « Ἀρχ. « Αἱ τὰ νόθα ὑποβάλλομεναι, « Βασ., (ἴδε καὶ Ἀρχν. Θεσμ. 509).
Ὑποβαρβαρίζω, Μ. ἰσω. Ὀλίγον τι βαρβαρίζω.
Ὑποβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βάρβαρος (κυρ. εἰς τὴν προφορὰν).
Ὑποβας, ασα, αν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποβαίνω.
Ὑποβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποβαίνω, χαμήλωμα (τοῦ ὕφους ἵνα δειχθῇ τὸν ἐπιβάτην)· (μτγμ.) ἐλάττωσις, παρακμὴ, ἐφεσμός, ἐξασθένησις. 2) (ἐνίοτε)=Ὑπόβαθρον. « Ἀγάλματος—, « Δξ. 3) (Γλσ.)=Ὑπενδυσις.
Ὑποβασσανος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βάσκανος.
Ὑποβασμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπόβαθμος.
Ὑπο-βαστάζω, Μ. ασω ἢ άξω. Κρατῶ ὑποκάτωθεν, σηκώνω τι ἐπάνω μου, ὑποστηρίζω.
Ὑποβάτης, ου (ὁ),= Ὑπόβαθρον, Ὑποπόδιον.
Ὑπο-βδύλλω, Μ. βδυλῶ, (Δξφν.). Πέρδομαι χωρὶς κρότου, κουφοκλάνω.
Ὑποβενδυις (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑποβύθιος.
Ὑποβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπορ. τοῦ Ὑποβαίνω.
Ὑπο-βιβάσαω(πτω), Μ. ἐβῶ. βήσω ὀλίγον, ξηροβήχω.
Ὑποβιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὑποβάλλω ἐμαυτόν διὰ τῆς βίας, χώνομαι ὑποκάτω. (συχν. τῷ
Ὑπο-βιβάζω, Μ. άσω. Καταιβάζω παρακάτω (ἰατρ.) καθαρίζω διὰ κινητικοῦ (μτφρ.) ἐλαστῆνω. ||. (μσ.) χαρηγόνω. « Ἐπίστασθαι δὲ χ ὑποβιβάζεσθαι τὸν ἵππον, ὥστε εὐπετεῖς εἶναι ἀναθῆναι, « Ξεν. « Ἔστι δὲ ὑποβιβάζουσα τὸ διαστῆν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, « Πλδ.
Ὑποβιβασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταιβασμα παρακάτω· (ἰατρ.) καθαρσις τῆς κοιλίας (διὰ κινητικοῦ).
Ὑποβιβαστικὸς, ἠ, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ὑποβιβάζειν, (ἰατρ.) καθαρτικὸς, κινητικὸς.
Ὑποβιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω (Κατατρώγω) ὑποκάτωθεν ἢ ἀνεπαισθήτως καὶ κατ' ὀλίγον.
Ὑποβιβρωσκω, Μ. ἀσω. Διεγείρω πρὸς ἀφροδισιασμόν. « Ὑποβινητίωντα βρώματα, « Μεν., τὰ πολλὰ καρυκευμένα.
Ὑποβλαισος (ὁ, ἡ). ὀλίγον βλαισὸς (στραβοπόδης, ψευδὸς στραβοβίβυλος).
Ὑποβλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. Ὑπέβλαστον κτλ.). Φυτρώνω ἀπὸ κάτω, ὅτι ἀρχίζω νὰ φυτρώνω.
Ὑπόβλεμμα (τὸ). βλέμμα ὑποκεκρυμμένον ἢ βάσκανον ἢ ἄγριον, κρυφοκύτταγμα ἢ στραβοκύτταγμα.
Ὑποβλεπτικὸς, ἠ, όν. 'Ο ὑποβλέπων (κρυφοκυττάζων ἢ ἀγριοκυττάζων), φιλόπτοπος, ὀργίλος, βάσκανος, (ὅθεν
Ὑποβλεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ στραβὸν (ἄγριον) βλέμμα, (ἄλλ.) Ὑπόδρα, Ταυρηδὸν κτλ.
Ὑπο-βλέπω, Μ. βλέψομαι (ἀόρ. Ὑπέβλεψα κτλ.). Βλέπω ὑποκάτωθεν (ἢ κρυφίως, [κοιν.] μὲ 'μισὸ 'μμάτι, (μὲ αἴτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) κρυφοκυττάζω ἢ στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω· ὑποστραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω· ὑποπτεύομαι. « Ὑποβλέπειν ἐν τοῖς ὑπτέροις, « Ἱππκρ., κοιμᾶμαι μὲ 'μισοκλεισμένα 'μμάτια (σώπτωμα θέρμης). « Ὑποβλεψοντοί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων, « Πλάτ.
Ὑποβλεψις, εως (ἡ), τὸ ὑποβλέπειν, κύτταγμα μὲ 'μισὸ 'μμάτι, κρυφοκύτταγμα, στραβοκοττάγμα κτλ.
Ὑποβλῆδην (ὑποβάλλω), ἐπίρ. Καθ' ὑποβολὴν, διακόπτοντος τὸν λόγον τινὸς (μὲ θυμὸν ||. προλαμβάνοντας τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὶν τελειώσῃ· (ἐνίοτε) μὲ τρόπον ὑπόβλητον (ὑπουλον), δολίως.

Γ'Υπόβλημα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν βαλλόμενον (ὑποβαλλόμενον), (ἰδιαιτ.) χόρτον (ἄχυρον) ὅπου στρώνουν εἰς τοὺς σκύλους ἵνα κοιμῶνται τὰ ζῶα.

'Υποβλητέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Υποβάλλω.

'Υποβλητικῶς, ἐπίρ. = 'Υποβλήδην.

'Υποβλητος (ὁ, ἡ). Ὑποβεβλημένος· (ἐπὶ βρφ.) ὑποβολιμαῖος· (μτγμ.) προσποιημένος, δόλιος, ὄχι γνήσιος, (Γαλλ.) substitué. « Οὐχ..ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός, « Σοφ.

'Υποβλήτως, ἐπίρ. Καθ' ὑποβολήν, ὑποβλητικῶς, δολίως.

'Υποβλίττω, Μ. βλίσω. Ἁρμίζω μὲ τρόπον (ἀνεπαισθήτως).

'Υποβλύζω, Μ. βλύσω. Βλύζω (Ἀναβρύζω) ὑποκάτωθεν.

'Υποβολεύς, έως (ὁ). ὁ ὑποβάλλων (καὶ μτγμ.) ἐνθυμίζων τι εἰς τινα· (κυρ.) ὁ ὑπαγορευτὴς (Γαλλ. souffleur) τοῦ θεάτρου. » Ὥσπερ ὑποβολέως ἐκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος, « Φίλ. 2) = 'Υπαγωγεύς.

'Υποβολή (ἡ), τὸ ὑποβάλλειν ἢ ὑποβάλλεσθαι, βάλσιμον (στρώσιμον κτλ.) ὑποκάτω. 2) (στρατ.) τοποθέτησις εἰς ἐνέδραν· ἐνέδρα (Πλθ.). 3) ἀντικατάστασις δολία (κυρ. ξένου ἢ νόθου βρέφους ὡς γνησίου)· (Γαλλ.) substitution frauduleuse. » 'Υποβολῆς γράφεσθαί τινα, « Αξ., κατηγορεῖν ὡς ὑποβολιμαίων. » Κλειτῶν—, « Πλ., χρῆσις ἀντικλειδίων. 4) τὸ ἔργον τοῦ ὑποβολέως, ὑπαγόρευσις, ὑπενθύμισις, ὑποθήκη. » Ἐξ ὑποβολῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, « Ξεν.

5) τὸ νὰ 'παίρνῃ τις τὸν λόγον τοῦ ἄλλου (νὰ τὸν διακόπτῃ ἢ νὰ τὸν διαδέχεται λαλοῦντα), ἀπόκρισις, (Γαλλ.) replique· (βτρ.) προέκθεσις πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου. » Τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι, ἤγουν ὅποι ὁ πρῶτος ἔλεγεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, « Αρτ.

6) (συνεκδ.) = 'Υπόβλημα· 'Υπόβαθρον, βάσις, θεμέλιον· (μτγμ.) ὕλη, ὑπόθεσις, ἀντικείμενον· (ἐνίοτε) ῥοπὴ φυσική, διάθεσις. » Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολή ἐστι πρὸς καλοκἀγαθίαν, « Στό.

'Υποβολιμαῖος, α, ον. Ὁ καθ' ὑποβολὴν (3) ἀντικατασταθείς, ὑπόβλητος, μὴ γνήσιος, (Γαλλ.) supposé. » Λόγος—, « ὁ συνθεμένος ἀπὸ ἄλλον (ὄχι ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ ὁπ. φέρει τὸ ὄνομα). » Τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσι, « Πλ., βεβιασμένην, ἐπιτεταγμένην.

'Υπόβολος (ὁ, ἡ). βαλμένος εἰς ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. » Οἰκία—, « Εὐς.

†'Υποβυρβύριον (τὸ). καταπάτι λασπώδες (βυρβορώδες).

'Υποβόρβορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ βόρβορον (βοῦρκον), λασπώδης.

'Υπο-βορβορύζω, Μ. ύξω. Γουργουρύζω ἀγανά.

†'Υπο-βουλεύω, Μ. εύσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Επιβουλεύω.

'Υπόβραγχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βραχνὸς ἢ βραχνιασμένος.

'Υπόβραχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κοντός. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Υπόβραχυ, ἐπίρ. Κατ' ὀλίγον.

('Υπο-βράχω), ἴδε 'Υπέβραχον.

'Υπο-βρέμω (χ. Μ.), Π. βρύζω ὑποκάτω, ἀντηχῶ βαθειά.

'Υπο-βρέχω, Μ βρέξω. Βρέχω ὀλίγον. ‖. (πθ.) εἶμαι ὀλίγον μεθυσμένος (Τουρκ. εἰς τὸ κεῖφι).

'Υπο-βρομέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υποβρέμω.

'Υπόβρυχα, ἐπίρ. Π. [ὑπὸ, βρύξ]. εἰς τὸν βυθὸν, ὑπὸ τὸ ὕδωρ. » Ὥστε Θεσσαλίην πᾶσαν ὑπέβρυχα γενέσθαι, « Ἡρ., νὰ γένῃ ὑποβρύχιος, νὰ κατακλυσθῇ. » Ὑπέβρυχα ναυτίλλονται, « Ἀρ., = 'Υποβρύχιοι.

'Υπο-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι ὄχι τόσον δυνατὰ, ἀρχινῶ νὰ μουγγρύζω.

'Υποβρύχιος [ὑπόβρυχα], ος ἡ α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ (εἰς τὸν βυθόν). » 'Υποβρ. ἐγένετο, « Πλθ., ἐβούλησε, κατεποντίσθη. » Τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν τῷ μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, « Λκ.

†'Υπόβρυχος (ὁ, ἡ), = 'Υποβρύχιος, (ἴδε 'Υπόβρυχα).

'Υπόβρωμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βρωμώδης (δυσώδης).

'Υποβύθιος (ὁ, ἡ), = 'Υπιβρύχιος.

'Υπόγαιος (ὁ, ἡ), = 'Υπογείος.

'Υπο-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι ἀμέσως ἔπειτα, 'ξαναπανδρεύομαι.

'Υπο-γαστρίζομαι, Μ. ίσομαι. Γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, (κοιν.) ῥήγνω μέσα μου· (μτβτ.) καταπίνω.

'Υπογάστριον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν γαστέρα (ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν) μέρος τοῦ σώματος, ὑποκοίλιον, (Γαλλ.) bas-ventre. 2) εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ὑπογάστρια ἰχθύων· (κυρ. οὐδ. τοῦ

'Υπογάστριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα. » Πάθη—, « Ἰατρ., τὰ περὶ τὸ ὑπογάστριον νοσήματα. » Οἶστρος—, « Φίλ., ὁ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν.

'Υπογείνασθαι, Π. ἀορ. ά. (μὲ σημ. ἐνεργ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπογίνομαι.

'Υπόγειος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ γῆν, (Γαλλ.) souterrain.

'Υπόγεισος (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος ὑπὸ τὰ ἡ σκεπασμένος μὲ γεῖσον (ἴδε τὴν λέξ.). ‖. (οὐσ.) 'Υπόγεισον (τὸ), τὸ φυτ. ἀμάραντον (διότι φυτρώνει εἰς τὰς στέγας τῶν οἴκων).

'Υπο-γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. Γελῶ κρυφὰ ἢ ὀλίγον, χαμογελῶ· γελῶ διά τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Υπο-γέμω (χ. Μ.). Εἶμαι σχεδὸν ἢ ἀρκετὰ γεμάτος.

'Υπο-γενειάζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Πιάνων τινὰ χαϊδευτικῶς ἀπὸ τὰ γένεια ἢ τὸ γένειον (τὸ πηγούνι) τὸν παρακαλῶ.

'Υπο-γενειέπκω, Μ. έσω; Ἀρχίζω νὰ κάμνω (νὰ ἔχω) γένεια.

'Υπόγειος (ὁ, ἡ), = 'Υπόγειος.

'Υπογηράς, άσα, άν, ἀορ. σ', (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ

'Υπο-γηράσκω (-γηράω-ῶ), Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ γερνῶ (νὰ γηράσκω).

'Υπο-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀορ. 'Υπεγενόμην κτλ.) (μὲ δοτ.) γίνομαι ἢ Γεννῶμαι (Φυτρόνω) ὑποκάτω ἀπὸ τινος ἢ ἔπειτα ἀπό. 2) γίνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι. 3) (συχνότ.) ἔρχομαι (ἐβγαίνω) ἔστρωθεν τινος, ἀπαντῶ, ἀντικρύζω· (μτγμ.) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος. 4) (ἐξ ἀορ. ά.) Π. γεννῶ. (μὲ δοτ.) « Ἐλέγχειν ὑπεγείνατο Θησεῖ, « Εὐφορ., ἐκτελούσεως, (παρβλ. 'Υπό Β', 2).

'Υπ-ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ ὀλίγον.

'Υπόγλαυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλαυκὸς (γαλανοπράσινος).

†'Υπογλαύσσεσκε, Π. ἀντὶ 'Υπέγλαυσε γ'. ἐν. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ

'Υπο-γλαύσσω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ 'Υπογλέπω ἢ· 'Υπολάμπω. » Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε (ἄλλ. γρφ. 'Υπόγλαυκε) δι' ἤμερον ἀστράπτοντε, « Μοχ.

'Υπόγλισχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλίσχρος (γλοιώδης).

'Υπογλουτίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τοὺς γλουτοὺς (τὰ κωλομήρια) μέρος τοῦ σώματος.

'Υπο-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω ὀλίγον τι· (μτφρ.) κολακεύω μὲ τρόπον, ἀπατῶ μὲ γλυκὰ λόγια, καλοπιάνω.

'Υπόγλυκυς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ σχεδὸν γλυκὺς, γλυκούτσικος.

'Υπογλώσσιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν κείμενος ἢ γινόμενος. ‖. (οὐσ.) 'Υπογλώσσιον (τὸ), εἶδ. ῥύματος (σπυρμάτου) τὸ ὁπ. ἐβγαίνει ὑποκάτωθεν τῆς γλώσσης, (κοιν.) βαθρακάκι.

'Υπογλωσσίς, ίδος (ἡ). τὸ κάτω μέρος (ἡ ῥίζα) τῆς γλώσσης. 2) = 'Υπογλώσσιον.

'Υπόγλωσσον (τὸ). εἶδ. θάμνου (ἀγριομυρσίνης) ὑπὸ τὰ φύλλα τοῦ ὁπ. ἐβγαίνει ἕν εἶδος γλωσσίδος ἀπὸ τῆς ὁπ. ἐκφύονται τὰ ἄνθη, (Γαλλ.) fragon.

†'Υπόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλωσσᾶς (πολυλογᾶς).

'Υπο-γνάμπτω, Μ. γνάμψω. (μὲ δοτ. ἢ δι') Κλίνω τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποτάσσω, καταδαμάζω.

'Υπο-γογγύζω, Μ. ίσω. Γογγύζω ἀγανὰ κρυφομουρμουρίζω.

'Υπογογγυστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπογογγύζων ὀλίγον τι παράξενος (ἀνεχάρισους), μεμψιμοιρονιάρης.

'Υπογονάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ γόνατος. ‖. (οὐσ.) 'Υπογονάτιον (τὸ), Χρσ., προσκεφάλαιον τὸ ὁπ. στρώνουν ὑπὸ τὰ γόνατα (τῶν γονυκλιτῶν προσευχομένων).

'Υπόγραμμα (τὸ). τὸ ὑπογραφὲν, ὑπογραφὴ (εἰς ἔγγραφον)· ἐπιγραφὴ (εἰς ὑποστύλιον ἀγάλματος κτλ.)· 2) βασικὸν πρὸς ὑπογραφὴν τῶν βλεφαρίδων, (ἄλλ.) Στίμι.

'Υπογραμματεῖα (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ὑπογραμματέως.

'Υπογραμματεύς, έως (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ γραμματέως, δεύτερος γραμματεύς.

'Υπο-γραμματεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἐκτελῶ ὡς) ὑπογραμματεύς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπογραμμός (ὁ), [ὑπογράφω]. παράδειγμα γραφήματος. (κοιν.) ἐπιτηδειγμή· (ἐν γλ. καὶ τρπ.) ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν, (Γαλλ.) modèle.

Ὑπογραφεύς, έως (ὁ). ὁ ὑπογράφων, (Γαλλ.) signataire. 2) ὁ γράφων καθ' ὑπαγόρευσιν, γραμματικὸς, συμβολαιογράφος (βλαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ γραμματεὺς (ὁ γράφων τὰ πρακτικὰ) τῆς συνελεύσεως τοῦ δήμου.

Ὑπογραφή (ἡ), τὸ ὑπογράφειν ἢ ὑπογράφεσθαι, γράψιμον τοῦ ὀνόματος ὑποκάτω τοῦ ἐγγράφου. 2) σχεδίασμα (σπειρογράφημα) εἰκόνας κτλ., (ἐν γέν.) σχέδιον, (χνογράφημα. » Τῶν θερελίων—, » Ἀρστ. 3) (μτφρ.) περιγραφὴ σύντομος, περίληψις· σκῶμμα ὑποκεχρυμμένον, λογοπαίγνιον, (Γαλλ.) calembourg. » Καὶ λέγειν εὐζύχως ὑπογραφὰς καὶ παιδιάς, » Ἡρωδ. 4) βάψιμον (ζωγράφισμα) τῶν βλεφαρίδων μὲ στίμμι. » Ὀφθαλμῶν—, » Ξεν.

Ὑπογράφω, Μ. γράψω. Γράφω ὑποκάτω, βάλλω τὴν ὑπογραφήν μου ἢ τὸν σφραγῖδά μου (τὴν ἐπιγραφήν) εἰς ἔγγραφον· ἐπιγράφω. » Ὅσα βουκολικὰ ὑπεγράφην μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, » Σχλ. 2) γράφω καθ' ὑπαγόρευσιν. » Παῖδες, ὧν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰμὶ ἠμελέων, » Πλ. 3) σημαδεύω πρῶτα (μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον ἢ ἄλλο τι) τὴν εἰκόνα, πρέπει θὰ χρωματίσω (θὰ ζωγραφίσω), ἐγχειγραφῶ, σχεδιάζω. » Οἱ γραφεῖς, ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, ὕστερον ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ χρῶμα, » Ἀρστ. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μικροῖς παισὶν ὑπογράφουσι γράμματα τῇ γραφίδι, οὗτω δὲ ἐκεῖνοι γράφειν τῶν παίδων ὑπογράφοντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, καὶ ἀναγκάζουσι τὰ γράμματα διδάσκειν, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, » Πλάτ. (καὶ μτφρ.) » Ὑπογράφειν τινὶ ἐλπίδας, » Λξ. , εἶδεισν. 4) βάφω (μὲ στίμμι), Τουρκ. μὲ σμρμὲν) τὰ ὀμματοστύνυρά μου, (ὕθ. μτφρ.) καλλωπίζω μὲ στολισμοὺς ἐπιτετηδευμένους. » Ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς, » Ἀθ.

5) (μσν.) γράφω ἐκ τοῦ προχείρου (σημειώνω) τι πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν. » Εἰς ἀνθήμην—, » Λξ., σημειώνω δι' ἐνθύμησίν μου. 6) (μὲ δοτ.) κατηγορῶ τινα ἐγγράφως, (κατὰ λέξ.) ὑπογράφομαι εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, (ἐν γέν.) ἐγκαλῶ, μέμφομαι. » Εἶτ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφῃ τῷπῷ βίῳ, » Εὐρ.

Ὑπόγρυπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γρυπὸς (καμπουρομύτης). Ὑπόγρυπος.

Ὑπόγυιος (ὁ, ἡ). [ὑ. γυῖον]. ὁ πλησίον (ὑποκάτω) τῆς χειρὸς, πρόχειρος, ἑτοιμόχειρος. » Οὕτω μοι ὑπογυίου οὔσης τῆς τεκμηρίας, » Ἰσκρ. » ἐγγύς. » Τὰ μὴ πρὸ ποδὸς ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα τὴν μνήμην, » Ἡρωδ. » ἐκπαλάι. » Ἐξ ὑπογυίου, » ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ προχείρου. ἄρτιος, πρὸ ὀλίγου.

Ὑπογύιος, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον· ἄρτιος, πρὸ ὀλίγου.

Ὑπογυμνασιάρχεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὑπογυμνασιάρχης καὶ Ὑπογυμνασιάρχης (ὁ), [ὑπό καὶ γυμνασιάρχης]. ὁ βοηθὸς τοῦ γυμνασιάρχου, ὑποεπιστάτης τοῦ γυμνασίου.

Ὑπο-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω (ξεσκεπάζω) ὀλίγον.

Ὑπόγυος (ὁ, ἡ), = Ὑπόγυιος.

Ὑπόγυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γυρτὸς (γυρδὸς, καμπύλος), ὑπόκυρτος.

Ὑπο-γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γύρνω (Δυγίζω) ὀλίγον.

Ὑπογύως, ἐπίρ., = Ὑπογυίως.

Ὑπο-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον, πειράζω (ἐγγίζω) μὲ τρόπον.

Ὑπόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀκόμη τὰ δάκρυα ἀτὰ μμάτια, κλαμμένος, δακρυσμένος.

Ὑπο-δακρύω, Μ. ύσω. Δακρύω ὀλίγον, μὲ παίρνουν τὰ δάκρυα, ἀρχίζω νὰ δακρύω.

Ὑπο-δαμάζω (δαμάω-ῶ), Μ. άσω. Βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.), ὑποτάσσω (» Ἔρως, ὃς ἀνδρῶν φρένας ὑποδάμνεται, » Θκρ.). (πθ.) ὑποκύπτω (μὲ δοτ. ἐπὶ γων.) = Ὑπευνάομαι. » Τοὺς τέκε Ληθη, λάθρη ὑποδμηθεῖσα Κρονίωνι, » Ὅμ. Ἴλ.

Ὑπο-δάμνημι, Π. ἀντὶ Ὑποδαμάζω.

Ὑπόδασυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δασύς (μαλλιαρός).

Ὑποδδείσας, ασα, αν, Π. ἀντὶ Ὑποδείσας, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποδείδω.

Ὑποδέγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὑποδεχόμενος.

Ὑποδέδρομα, Π. πρκ. τοῦ Ὑποτρέχω.

Ὑποδεής, έος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ συγκρ. Ὑποδεέστερος μ. Ἐλάττων, κατώτερος. » Οἰκίης, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν ὑποδεεστέρης, κατὰ πρισβυγενείην δέ κως, » Ἡρ. (καὶ γεν.) » Τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων, » Ξεν. » Τὰ κυνίδια, πολὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδεέστερα ὄντα, » αὐτ. †Ὑποδεὴς [ὑ. δέος], έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὀλίγον τι δειλὸς ἢ φοβισμένος.

Ὑπόδειγμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑπόδειξιν, δεῖγμα, σημεῖον, γνώρισμα· ὑπογραμμὸς, παράδειγμα.

Ὑποδειγματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἐν εἴδει ὑποδείγματος, παραδειγματικὸς, (ῦῦ).

Ὑποδειγματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Ἐπὶ σκοπῷ δείγματος, πρὸς ὑπόδειγμα.

Ὑποδείδια, Π. ἀντὶ Ὑποδέδια, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὑποδείδω.

Ὑποδειδισσόμαι, Μ. ίξομαι. Φοβίζω (Φοβερίζω) ὀλίγον. ‖. (ἀμτβτ.) = τῷ

Ὑποδείδω, Μ. δείσω (ἀόρ. Ὑπέδεισα, πρκ. [ἀντὶ καὶ εὐχρηςότ. τοῦ ἐνς.) Ὑποδέδια ἢ Ὑποδέδοικα). Φοβοῦμαι (Σωτέλλομαι) ὀλίγον. » Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, » Ὅμ.

Ὑποδείελος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι περὶ τὴν δείλην (πρὸς τὸ ἑσπέρας).

Ὑπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω κρυφίως (μὲ τρόπον) ἢ ἀμυδρῶς πως, δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, ἀφίνω νὰ φανῇ ὀλίγον τι. » Χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας, » Θκρ.

2) δείχνω διὰ παραδείγματος, βάλλω τι ὑπ' ὄψιν τινὸς ὡς ὑπόδειγμα, δείχνω τί πρέπει νὰ κάμῃ τις· διδάσκω. » Χαλεπὸν, τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος, καλῶς τοῦτο ποιεῖν μαθεῖν, » Ξεν. 3) (απν. ἀμτδ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερὸν, παρουσιάζομαι, φαίνομαι.

Ὑποδείκτης, ου (ὁ). ὁ ὑποδεικνύων, δάσκων, διδάσκαλος.

Ὑπο-δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Φοβοῦμαι ὀλίγον, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ δειλιῶ, (συγκ. τῷ Ἀποδειλιάω).

Ὑποδειμαίνω, Φ. ανῶ. Φοβοῦμαι ὀλίγον, ἔχω κάποιον φόβον.

Ὑπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποδείκνυμι, ἢ μὲ τρόπον (διὰ τινος ὑποκεκρυμμένου σημείου) γινομένη δεῖξις.

Ὑπο-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ὑπο-δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑποδέχομαι.

Ὑποδεκτήριον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν ἁρμάδιον, ἄσυλον, καταφύγιον.

Ὑποδέκτης, ου (ὁ). ὁ ὑποδεχόμενός τι ἢ τινα, ὑποδοχεύς· (ἐνίοτε) = Ἀποδέκτης, ταμίας τῶν δημοσ. χρημάτων.

Ὑποδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ προθυμίαν εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι, φιλόξενος, (κοιν.) καλοδεχόμενος.

Ὑπο-δελεάζω, Μ. άσω. Δελεάζω κρυφίως. 2) (εἰς τὴν σημ. τοῦ) βυθίζομαι, κολυμβῶ, βουτῶ, (ἴσ. πρπει νὰ γραφῇ Ὑποδυλεάζω ἢ Ὑποδολίζω).

Ὑπο-δέμω, Μ. δεμῶ. Οἰκοδομῶ τὰ κάτω μέρη (τὰς πρώτας βάσεις) κτιρίου.

Ὑπο-δενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Μεταβάλλομαι κατ' ὀλίγον εἰς δένδρον, ὑφοῦμαι βαθμηδὸν εἰς εἶδος δένδρου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀποδενδρόομαι).

Ὑπο-δενδρύζω, Μ. άσω. Χώνομαι ἢ Ἐνεδρεύω κρυμμένος (ἢ πετιοῦμαι ἐξαφνα) ὑποκάτωθεν δένδρου.

Ὑποδέξας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ Ὑποδείξας.

Ὑποδεξίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδοχή, δεξίωσις· ἑτοιμασία πρὸς ὑποδοχήν.

Ὑποδέξιος, η ἢ ος, ον, Ἰων. ὁ πρὸς ὑπόδεξιν (ὑποδοχὴν) ἁρμόδιος. » Δι μὴν—, » Ἡρ., εὐρύχωρος ἢ (ἡ) πρόχειρος, (ἄλλ. διορθ. Ὑποδέξιμος).

Ὑποδεξίς, ιος (ἡ), = Ὑποδοχή, δεξίωσις.

Ὑπο-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Παρακαλῶ ταπεινῶς, ἱκετεύω.

Ὑποδέραιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν δέρην (τὸν λαιμὸν) φορούμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑποδέραιον (τὸ), = Περιδέραιον, χαρκάλι.

Ὑποδερίς, ίδος (ἡ). τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ (τῆς δέρης). 2) = Περιδέραιον.

Ὑπο-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Ὑπεδερκόμην ἢ Π. Ὑπέδρακον κτλ.). Βλέπω ἀπὸ κάτω (μὲ μισὸν μμάτι), Ὑποβλέπω.

Ὑπο-δέρω, Μ. δερῶ. Δέρνω κατ' ὀλίγον, ξεγδέρνω.

Ὑπόδεσις, εως (ἡ), εὐχρηςότ. τοῦ Ὑπόδησις.

Ὑπόδεσμα (τὸ), [ὑποδέω]. ἐνίχυρον, ὑποθήκη.

Ὑπο-δεσμεύω, Μ. εύσω ἢ Ὑπο-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποδέω.

Ὑποδέσμιος (ὁ, ἡ). βαλμένος εἰς ἐνέχυρον (ὑπόδεσμα), ἐνυπόθηκος.

Ὑπόδρομις, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπόδεσμος (ὁ). φασκιὰ διὰ τῆς ὀπ. δέ-
νεται τὸ πονεμένον μέλος ὑποκάτωθεν,
(Γαλλ.) écharpe.

†Ὑποδεσμὸς (ὁ), Γλσ. = Ὑπόδεσις. 2)
= Ὑπόδεσμα, ἐνέχυρον.

Ὑποδετέον, θετ. τοῦ Ὑποδέω.

Ὑπο-δέχνυμαι, Π. ἀντὶ-

Ὑπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι προ-
θύμως (φιλοφρόνως, μὲ ἀνοικτὰς ἀγ-
κάλας), δέχομαι εἰς τὸν οἶκον μου, περι-
ποιοῦμαι, (Γαλλ.) accueillir. «Θέτις
δ' ὑπεδέξατο κώπῃ δειδίσσα, » Ἰλ. Σ.
» Φεύγων δὲ, Φθίην ἐξικόμην ἐς Πηλῆα· ὁ δέ με πρόφρων ὑπεδέξατο, » Ἰλ.
Ι. » Ξεῖνον ὑποδέξομαι οἶκῳ, » Ὀδ. Π.

2) δέχομαι τὴν προσκλησιαν ἢ τὴν
ἐφοδον τοῦ ἐχθροῦ, τὸν πραμένω εἰς
τὴν θέσιν μου, τὸν ἀντιστέκομαι ἀφο-
βως· (μτγμ.) ὑποφέρω. «Ὁ μὲν ἰαχῇ πε-
κληγὼς ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπ-
εδέκτο, » Ἰλ. Π. » Ἴσ. » Δῖοσθεν μὲν ἀνήνα-
σθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, » Ἰλ. Π.

3) (ἐν γέν.) ἀκούω τὴν ἔπαινο μου, ἀνα-
δέχομαι· (ὀθ. συχνότ.) ὑπόσχομαι, » Οὐ
βουλομένων δὲ τῶν ἄλλων (ἦσαν εἰς
τὸν χῶρον τοῦτον), Ἀθηναῖοι ὑπεδέξαν-
το, « Ἡρ. » Τὸν (δεῖνα) ἤτει νῆα· ὁ δέ οἱ
πρόφρων ὑπέδεκτο, » Ὀδ. Β. » Ἐπ-
αγγέλλεσθαι μεγάλα ὑποδεκόμενον, »
Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Ὑπεδέξατο ταῦτα αὐ-
τῷ κατεργάσεσθαι, » αὐτ. » Ὑπεδεκτο
τιμὰς ὁωσέμεν, » Ὁμ. Ἴλμ. » Σῖτόν τε
τῷ στρατιῇ κτλ. ὑποδέχομαι παρέξειν·
ἐπὶ δὲ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπισχνοῦμαι, »
αὐτ. » Οἱ μὲν λοιποὶ ἐπιόντες τὰ ὕπ-
ρια ἐξανίστασαν· οἱ δὲ ἄριστοι, διαχά-
τες, τὰ ἀνιστάμενα ὑπεδέχοντο ᾗ ἀνήρ-
ρουν, » Ξεν. » Μηχανῶ τοίνυν, ὅπως,
ἐν δυσχωρίαις τοὺς πολεμίους γιγνο-
μένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν, ὑποδέξω, »
αὐτ. (ᾗ μτγμ.) » Βίας ὑποδεγμένος ἀν-
δρῶν, » Ὀδ. Ν. Π. 4) στέργω, συγκα-
τανεύω, ἀπο(παρα)δέχομαι· (ἐπὶ εὐχ.)
ἐπακούω. » Πολλὴ οἱ ἔσπετο τιμὴ, ᾧ
πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχας, »
Ἴσ. » Εἰρώτα, τίς εἴη ὃ μοι δοὺς· ἐγὼ
δὲ ἐφάμην ἐκεῖνον· ὁ δὲ ὑπεδέκετο, »
Ἡρ. » Ὑποδεξάμενον δέ μιν ἄρμενον
τοὺς λόγους, » αὐτ. - Β) ἔρχομαι (καὶ
ἐπὶ ἀψύχ. κεῖμαι) κατόπιν ἄλλου, εἶ-
μαι ἀμέσως μετὰ τινα, διαδέχομαι.
» Κάθηνται δ' ἐν κύκλῳ, μέσος μὲν ὁ
κράτιστος· ὁ δ' ὑποδεγόμενος παρ' αὐ-
τὸν· ἐρεξῆς δ' ἑκατέρωθεν οἱ ἄλλοι κατ' ἀξίαν τῆς ὑπεροχῆς, « Ἀθ. » Τῶν
Θερμοπυλῶν τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τῆς ὁ-
δοῦ θάλασσα ὑποδέκεται καὶ πεντάγεα, »
Ἡρ. 6) (ἐπὶ χων.) συλλαμβάνω, ἐγγα-
στρόνομαι.

Ὑπο-δέω, Μ. δήσω. Δένω ὑποκάτωθεν
(κυρ. μσ.) δένω (βάλλω) τὸ ὑποδημά μι,
φορῶ ὑπόδημα ἢ ὡς ὑπόδημα, (κοιν.)
ὑποδένομαι. » Τοῦτο τὸ ὑποδημα ἐρράψας μὲν αὐ, ὑποδήσατο δὲ Ἀριστογόρας, » Ἡρ. » Κέλευέ σφεας... κοθορνοις ὑποδέεσθαι, » αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Ὁ-
πως ὑποδεδεμένοι ἐκπεμψοντο, » Ξεν., μὲ
τὰ ὑποδήματα. » Δρομεῖν θᾶττον ἀνυ-
ποδήτων, ἢ ὑποδεδεμένον, » αὐτ. » Ἐ-
τυχον ὑποδουμένη, « Ἀρχφ. 2) βάλλω
εἰς ἐνέχυρον (εἰς ὑποθήκην).

Ὑποδεῶς (κυρ. εὔχρ. τὸ συγκρ. Ὑποδεέ-
στερον), ἐπίρ. = Ἔλαττον, κατώτερον.

Ὑπόδηλος (ὁ, ἡ). ὑποσσοῦν ἢ ἀρκετὰ φα-
νερός, προδηλος.

Ὑπο-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω ἀπο-
κρύντως ἢ ὑποκεκρυμμένως (ἀμυδρῶς
πως), δίδω νὰ καταλάβουν, γνωστο-
ποιῶ.

Ὑποδήλωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προ-
ηγ., ἡ διὰ σημείων ἢ ὑποδειγμάτων
δήλωσις, γνωστοποίησις.

Ὑπόδημα (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν πόδα δενόμε-
νον μὲ τὰς λωρίδας δέρμα, πέδιλον,
(κοιν.) ταρσοῦχι. » Κοῖλον —, « Ἀξ.,
τὸ (κοιν.) πόδημα.

Ὑποδημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπόδη-
μα, ταρσουχάκι, ποδηματάκι.

Ὑποδηματορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ράπτων ὑ-
ποδήματα, ταρσουχᾶς, ποδηματᾶς.

Ὑπο-δήω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Δηόω, πυρ-
πολῶ, λεηλατῶ, ἐρημόνω.

Ὑπόδησις, εως (ἡ), τὸ ὑποδέειν ἢ ὑπο-
δέεσθαι, δέσιμον ὑποκάτω, (κυρ.) δέ-
σιμον (φόρεμα) τοῦ ὑποδήματος· (συν-
κδχ.) ἀντὶ Ὑπόδημα· (ἰατρ.) = Ὑπόδε-
σμος.

Ὑπο-δι-α-βάλλω, Μ. βαλῶ. Διαβάλλω
(Συκοφαντῶ) κρυφίως.

Ὑπο-διαβιβρώσκω, Μ. διαβρώσομαι. Κα-
τατρώγω κρυφίως (ἀνεπαισθήτως) ἢ
κατ' ὀλίγον.

Ὑπο-δια-βόσκω, Μ. βοσκήσω. Διατρέφω
μετρίως· (μσ.) = Ὑποδιαβιβρώσκω.

†Ὑποδιαζευκτικός, ἡ, όν. Σχετὸν (Τρό-
πον τινὰ) διαζευκτικός.

Ὑποδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ

Ὑπο-δι-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ὑποδιεῖ-
λον κτλ.). Διαιρῶ εἰς μικρότερα τμή-
ματα τὸ ἤδη διῃρημένον.

Ὑπο-δια-κονέω-ῶ καὶ (ια.) -έομαι-οῦμαι,
Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)
Ὑποδιάκονος (ὁ). δευτερεύων (κατώτερος)
ὑπηρέτης, διάκονος ὑποδεεστέρας τά-
ξεως· (ἐκκλησ.) ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἱε-
ρὰς τελετὰς ὑπὸ τὸν διάκονον.

Ὑπο-δια-νεύομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δια-
νοοῦμαι (Συλλογίζομαι) κατ' ἐμαυτόν.

Ὑπο-δι-α-πάω-ῶ, Μ. πάσω. Διασπῶ
(Διαχωρίζω) ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον.

Ὑποδιαστολή (ἡ). μετρία (ὀλίγη τις) δια-
στολὴ (κυρ. παρὰ γρμτ.) διαίρεσις τῆς
φράσεως εἰς μικρότερα κῶλα· διακριτι-
κόν τι σημεῖον (κόμμα) διὰ τοῦ ὁπ. χω-
ρίζονται αἱ συλλαβαὶ λέξεώς τινος πρὸς
διαστολὴν ἀπ' ἄλλης συνωνύμου, (π.
χ.) ὅ,τι καὶ ὅτι.

Ὑπο-δια-φέρω, Μ. διοίσω (ἀόρ. Ὑποδιή-
νεγκα κτλ.). Κάμνω ἢ Προσπαθῶ νὰ
κάμω τινὰ μὲ τρόπον ν' ἀλλάξῃ γνώ-
μην (αὐστημα κτλ.).

Ὑπο-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω
κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποδιδάσκαλος (ὁ). ὁ μετὰ τὸν διδάσ-
καλον, δευτερεύων κατὰ τὴν τάξιν διδά-
σκαλος· (κυρ.) ὁ χοροδιδάσκαλος (διότι
διδάσκαλος κυρίως ἦτον ὁ ποιητής).

Ὑπο-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ὑπὸ
τὴν ὁδηγίαν ᾗ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου.

Ὑπο-διδράσκω, Μ. ὑπο-δράσομαι (ἀόρ.
Ὑπέδραν κτλ.). Φεύγω κρυφίως, ἀμ-
πετεύω.

Ὑπο-δίδωμι, Μ. ὑπο-δώσω (ἀόρ. Ὑπέδω-
κα κτλ.). Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (ἐκ τοῦ
παρακμάζω· (ἐπὶ κειρ.) εἶμαι ἀπαίρ-
βοπος. » Τὰ ὑποδεδωκότα τῶν ὑπομνη-
ἔργων ἀνακτώμενος, « Φλγρ.

Ὑποδιήγησις, εως (ἡ). (εἰς τὴν ῥητ.)
τὸ δεύτερον μέρος τῆς διηγήσεως, ὅπ-
ἐξηγοῦνται (ἐκτίθενται) αἱ αἰτίαι τῶν
συμβάντων.

†Ὑπο-δικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἀντ.)
Κάμνω τινὰ ὑπόδικον (Καταδικάζω).

Ὑπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ δίκην ὤν, ὑπ-
χος. » Ἀσεβείας —, » Πλάτ. » Τῆς ἀ-
δης —, » Ἀξ., ὑπόχρεως νὰ πληρώ-
τὴν ζημίαν.

Ὑπο-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω
κάτωθεν ἢ ὀλίγον.

Ὑποδιοικητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν ὑπ
τὸν διοικητὴν, δευτερεύων κατὰ τὴ
τάξιν τοῦ διοικητοῦ, ὑποδιοικητής.

Ὑποδιπλάσιος, α, ον. Ὁ κατὰ τὸ ἥ
ἐλάττων τοῦ διπλασίου.

†Ὑπο-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ
νω ὑποκάτωθεν.

†Ὑποδίπλωσις, εως (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ
ηγ.

Ὑποδίρθερος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος ἀπὸ κά
μὲ διφθέραν, φουνομένος (ἢ
παλαιὰν (μόλις σκεπάζουσαν αὐτὸ
φθέραν, (Λουκ. Τιμ.).

Ὑποδίψιος (ὁ, ἡ), ὀλίγον τι διψα
(διψώδης).

Ὑπόδιψος (ὁ, ἡ). ὀλίγον διψασμένος.

Ὑποδμηθείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. πα
μτχ. τοῦ Ὑποδαμάω.

Ὑποδμὼς, ῶος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεράπων,
πηρέτης· σκλάβος, αἰχμάλωτος.

Ὑποδορὰ (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Ὑποδίω, μ
γαρμα (ξεπέτσωμα) ὀλίγον κα
γον.

Ὑπόδοσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Ὑπο
δωμι, ἐλάττωσις, ὕφεσις. (εἰς τὸν κ
σχλ. ἄλλ. διορθ. Ὑπόδυσις).

Ὑποδοῦλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ἐξου
(τὴν κυριότητα) ἄλλου, ὅλως δι
δοῦλος, ὑπεξούσιος.

†Ὑπο-δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τ
ὑπόδουλόν τινος, ὑποδουλόνω.

Ὑποδοχεῖον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδο
πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον.

Ὑποδοχεύς, έως (ὁ). ὁ ὑποδεχόμενός
να, ἐστιάτωρ, ξενοδόχος.

Ὑποδοχὴ (ἡ), τὸ ὑποδέχεσθαι τινα.
ξίωσις, φιλοξένησις, περιποίησις· (ἐ
σις. » Εἰς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ.

2) ἀποδοχὴ, παραδοχὴ· ἐγκρισις·
ὑποδοχὴν πάντα ποιεῖν τινι, « Ἀλ
πρὸς εὐαρέστησιν, κατ' ἀρέσκειαν.
σκοπὸς, ἐλπὶς, (κοιν.) ἀπαντοχή. »
ὑποδοχὴν τοῦ ᾗ αὐτοί ποτε τῶν ἀ
ἀξιωθῆναι, « Δ. Κάσσ. 4) (τὸ κ
μέρος πρὸς ὑποδοχὴν, δοχεῖον· ἀπο
καταφύγιον· (μτγμ.) ἀφορμὴ, ἐνδοσ
ἢ βοήθημα. » Κατασκευάζειν λίμ
γὰς ὁμβρίοις ὕδασιν, « Ἀρχ. » Ἀ
καλλίστας ᾗ ἀσφαλεστάτας ὑπο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἤμι (ἡ Ἀττική), ὅπου γ' ἐστὶν εἰσορμισθέντας ἤδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι, « Ξεν. « Πρὸς δὲ τοῦτο καλὴν μὲν ὑποδοχὴν εἶχε τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς συμβίωσιν, καλὰς δ' ἐκ φύσεως ἕξεις αὐτὸς ἐπὶ τὸ βέλτιον, « Πλδ.

'Υπόδρα, ἐπίρ. Π. ξ ὑπορῶ, ὑποδέρκομαι] μὲ κρυφὸν (ὑποπτον, ἄγριον)[βλέμμα, (κων.) μὲ 'μισὸ 'μμάτι.

'Υποδρακεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υποδέρκομαι.

'Υποδραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Υποκρίνομαι τὸ δεύτερον (τὸ ὑποδεέστερον) πρόσωπον τοῦ δράματος, (παρβλ. Δευτερωνιστεύω).

'Υποδρομεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υποτρέχω.

'Υποδρόμη, Π. (μεγ.) = 'Υπόδρα.

'Υποδράσσομαι (δράττομαι), Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Δράχνω (Βάλλω ἡ Προσπαθῶ νὰ βάλλω εἰς τὰ χέρι) μὲ τρόπον.

'Υποδράω-ῶ, Μ. δράσω, = 'Υπουργῶ 'Υποτείνω.

'Υποδρής, -ῆτος (ὁ), Π. Ἰων. ὁ ὑπόδρα βλέπων ἢ βλεπόμενος, ἰχθὺς, ὄφεις.

'Υποδρήσσω, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υποδράω.

'Υποδρήστειρα (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ 'Υποδρήστωρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Υπηρέτης.

'Υποδρομέω, ὁος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δρομὺς (καὶ μετγ.) δρηκτικὸς, ἐγγικτικὸς.

'Υποδρομή (ἡ), τὸ ὑποτρέχειν, καταφυγὴ· καταφύγιον, ἄσυλον· λιμήν. 2) πάλιωσις, τρόπος χαμερπὴς διὰ τοῦ ὁπ. προσπαθεῖ τις νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιάν τινος.

'Υποδρομος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ὁ τρέχων (καταφεύγων) ὑποκάτωθέν τινος. « Ἰχνευε— », « Εὐρ., ὁ πρὸ ποδῶν ἢ ἐμπρόσθεν. ‖ (οὐσ.) = 'Υποδρομὴ, καταφύγιον, ἄσυλον· πτόμιον, εἴσοδος· (μετγμ.) εἰσαγωγὴ. « Τῆς ἐπιστήμης—. « Νικ. 2) εἶδος ὀράχνης, (Αἰλ. Ζ. Ἰς. ς'.

'Υποδροσος (ὁ, ἡ). ὀλίγου τι δροσερὸς ἢ δροσισμένος.

'Υποδρώσω, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υποδρῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ 'Υποδράω.

'Υποδύνω ἢ (συχνότ.)

'Υποδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Υπέδυν κτλ.). Κύνομαι ('Εμβύνω, Τρυπῶ) ὑποκάτω· βυτῶ· (συνήθ. μὲ αἰτ.) « 'Υποδῦσα θαλάσσης κόλπον, « Ὑδ. Δ. (ἢ φορ.) « Βυθὸς ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάφυρα, « Δκ. « Τάφον ὑπέδυ, « Αξ., ἐτάφη, (καὶ γεν. προθ.) « 'Υποδυόμενος ὑπὸ τῶν κεραμίδων, « Ἀρχ. (καὶ δοτ. τῶν κεραμίδων). « Πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος, « Ὑδ. Κ., κύος ἐκυρίευσε, (κοιν.) τοὺς ἔπιασε τὸ κλάμμα. (καὶ χωρὶς πτ.) « Χρή, ὀρθῶς τοῦ ἔπους, προνεύειν· ἤτεον δ' ἐς καὶ ὑποδῦναι ὁ ἔπος, καὶ ἀναβλῦναι τὸν ἀναβάτην, « Ξεν. 2) (συνεκδ.) σηκώνω ('παίρνω) ἀπάνω μη, φορτώνομαι· (μτφρ.) ἀναλαμβάνω, ἀναπαίρνω· ἐπιχειρίζομαι. « Τὸν μὲν ἕτερον, ὑποδύντε δύω ἑταῖροι, .. ἐπὶ νῆας φορτίζω, « Ἰλ. Θ. (καὶ μτνμ.) « Ἐκόνησαν τὸν πόλεμον, « Ἡρ. « Ὑπεδύσαν τὴν ἀγεμονίαν τοῦ πολέμου, « αὐτ. « Πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύονται, « Ξεν. (καὶ ἀπαρ.) « Ἢ καὶ ταύτην.. τὴν δικαιοσύνην σὺ ὑποδύῃ (ὅπου ἄλλ. γρφ. ἀποδύῃ) διδάσκειν; « αὐτ. 3) ἐνδύομαι, φορῶ. (μὲ αἰτ.) « Ὑπόδυθι ταυδὶ τὰς Λακωνικάς, « Ἀρχφ. « Ὑποδῦναι τὰ τῆς ἀπάτης προσωπεῖον, « Χρσ. (καὶ δοτ. τῆς προθ.) « Κιθῶνας ὑποδύνειν ταῖσι εἵμασι, « Ἡρ. (ὅπ. αυνκδν.) « Τὸν Τήλεφον (« Τὸ δρᾶμα τοῦτο) ὑποδυόμενος, « Μξμ., παριστάνων, ὑποκρινόμενος. 4) (μτνμ.) καταφεύγω ὑπὸ τὴν ακέπην (τὴν ὑπεράσπισίν) τινος, ἢ· προσπαθῶ νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν εὔνοιάν του, « Ὑπὸ τὸν Καίσαρα ὑποδῦς, « Πλ., (παρβλ. Ὑπέρχομαι καὶ Ὑποτρέχω). 5) (ἐνίοτε) Π. ἐξαίνω ἐπάνω, ξετρυπόνω, ἀναδύομαι. (μὲ γεν.) « Θάμνων ὑπεδύσατο, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μτφρ.) « Κακῶν ὑποδῦσαι ἤδη, « Ὑδ. Γ., θὰ ἀπαλλαγῇς, θὰ γλυτώσῃς.

'Υπόδυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποδύνειν (ὑποδύεσθαι), χώσιμον (τρύπωμα) ὑποκάτω, βούτημα μέσα· (συνεκδ.) μέρος ὅπου δύναται τις νὰ τρυπώσῃ, (νὰ κρυφθῇ), καταφύγιον· (μὲ γεν. τρπ.) ἀπαλλαγή.

'Υποδύσκολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δύσκολος (δύστροπος, παράξενος).

'Υποδυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ολίγον τι δυσφορῶ (δυσαρεσκοῦμαι, στενοχωροῦμαι, μὲ κακοφαίνεται).

'Υποδύσφορος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δύσφορος (στενοχωρούμενος, ἀνυπόμονος).

'Υποδυσχεραίνω, Μ. ανῶ. 'Ολίγον τι δυσχεραίνω (δυσφορῶ, δυσαρεστοῦμαι).

'Υποδυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δυσώδης, 'Υπόβρωμος.

'Υποδυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ (Κάμνω νὰ ἐντραπῇ τις) ὀλίγον, ἐμπνέω (κινῶ εἰς) κάποιαν συστολήν.

'Υποδύτης, ου (ὁ). ἔνδυμα τὸ ὁπ. φορεῖ τις κάτωθεν τοῦ ἐπενδύτου, 'σωκρόι.

'Υποδύω, Μ. δύσω, σπν. ἀντὶ 'Υποδύνω.

'Υποδωρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (κυρ. κατὰ τὴν προφοράν) ὀλίγον τι τοὺς Δωριεῖς.

'Υποδώριος (ὁ, ἡ). ἦχος τῆς παλ. μουσικῆς ὁ ὑπὸ (πλησιάζων σχεδὸν εἰς) τὸν Δώριον.

'Υποδωριστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν ὑποδώριον τῆς παλ. μουσικῆς τρόπαν.

'Υποεικάθω καὶ 'Υποείκω, Π. ἀντὶ 'Υπείκω.

'Υποεργὸς (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υπουργός.

'Υποζακορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ('Υπηρετῶ εἰς τὸν ναὸν ὡς)·

'Υποζάκορος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὸν ναὸν ὑπὸ τὸν ζάκορον, βοηθὸς (δευτερεύων) τοῦ νεωκόρου.

'Υποζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. 6'. 'Υπεζύγην κτλ.). Βάλλω εἰς (ὑπὸ) τὸν ζυγὸν, ζεύγω· (συνεκδ.) συνδέω· (μτνμ.) ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω, (καὶ πθ.) ὑποτάσσομαι· (τρπ.) ὑποφέρω· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπάγομαι, ὑπάκειμαι. (μὲ δοτ. ἐπ' ὀ.) « Τῷ δ' ὑπεζύγην πόνῳ, « Σοφ., ἀνέλαβα (ἐπεφορτίθην) αὐτὸν τὸν κόπον. (καὶ πθ.) « Ὑπέζευκται ἀνὶ γένει, « Ἀρχτ., ὑπάγονται.

'Υπόζευξις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ 'Υποζεύγνυμι, βάλσιμον εἰς (ὑπὸ) τὸν ζυγὸν, ζύψιμον· (μτνμ.) σύνδεσις, συνένωσις· (τρπ.) καθυπόταξις.

'Υποζέω, Μ. ζέσω. Ἀρχίζω νὰ βράζω, 'πειρνω βράσιν.

'Υποζοφάω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι ὀλίγον τι ζοφώδης (σκοτεινὸς ἢ μελανός).

'Υποζοφώσω, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ 'Υποζοφῶσω, θηλ. μτχ. τοῦ 'Υποζοφάω.

'Υποζύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ζυγὸν (ζευγνύμενος). ‖ (οὐσ.) 'Υποζύγιον (ἐνν. κτῆνος), τὸ σύρον (ζευγνύμενον εἰς) ἅμαξαν. « Τὰς ἁμάξας ἄνευ τῶν ὑποζυγίων, « Θκ. « Ὑπεζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σῖτον... Ὑποζύγιο δὲ καλούμενα αἴσθε πάντα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους, « Ξεν.

'Υποζυγιώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὑποζυγίῳ ὅμοιος, κτηνώδης.

'Υπόζυγος (ὁ, ἡ), σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ 'Υποζύγιος.

'Υποζυγόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Υποζεύγνυμι.

'Υπόζυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὡς ἂν νὰ ἔχῃ ἐντὸς αὐτοῦ ζύμην, φουσκωτός.

'Υποζώω, Μ. οζήσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνες.] 'Υποβέβωκα). Μυρίζω ὀλίγον.

'Υποζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ ἀμυδρῶς πως, σκιαγραφῶ, σχεδιάζω.

'Υπόζωμα (τὸ), ξ ὑποζώννυμι], (ἐν γέν.) = Διάζωμα· (ἰδιαιτ.) τὸ διάφραγμα τοῦ σώματος καὶ 2) ἡ σανὶς ἢ συνδέουσα τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου καὶ χωριζομένουσα συγχρόνως καὶ ὡς κάθισμα τῶν κωπηλατῶν. 3) (Γλσ.) τὸ μέσον τοῦ πηδαλίου.

'Υποζώνιον (τὸ), τὸ ὑποκάτωθεν τῆς ζώνης ἄλλο ζωνάρι, (Τουρκ.) κεμέρι.

'Υποζώννυμι (ζωννύω), Μ. ζώσω (πθ. πρκ. 'Υπέζωσμαι κτλ.). ζώνω ἀπὸ κάτω· σφίγγω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ζωνάρι· συνδέω· (μσ.) σηκόνω μὲ τὴν ζώνην τὰ φορεμά μου ἐπάνω· (συνεκδ.) ἑτοιμάζω, -ομαι. « Ναῦς—, « Πλδ., τὰς στερνόνω μὲ ὑπηζώματα (ἴδε τὴν λέξ.). « Τοῖς πυγὴν ὑποζώσας, ἀνέκλινεν ὄπτιον, « Ἐπγρ. (καὶ μσ.) « Ξίφη ὑπεζωσμένοι, « Πλ., φορεῦντες εἰς τὴν ζώνην των. « Χρυσοῦς ἀΟΟ ὑπεζωσμένος « αὐτ., (κοιν.) ἔχων εἰς τὸ μεμέρι του « Νηδὺν ὑπέζωσται λευκὴν, « Αἰλ., ἔχει. (καὶ ἀπολ.) « Ὑπεζωσμένος (ἐνν. τὴν ἐσθῆτα), « Αξ., ἑτοιμος, (κοιν.) ἀνασκομπωμένος.

'Υποζωσμα (τὸ), = 'Υποζωμα.

'Υποθάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω μετρίως, διατηρῶ εἰς διαρκῆ καὶ μετρίαν θερμότητα (καθὼς ἡ κλώσσα τὰ αὐγά της). 2) Π. καίω ἐσωτερικῶς, κρυφοκαίω. « Ὑπό με θάλπουσι μανίαι, « Αἰσχλ.

'Υποθειάζω, Μ. άσω. Σχεδὸν ἐκθειάζω (ἀποθεόνω).

'Υπόθεμα (τὸ). τὸ ὑπακάτωθεν στιθέμενον, βάσις, θεμέλιον, κρηπίς.

'Υπόθεναρ (τὸ)· τὸ ὑπὸ τὸ θέναρ (τὸ κοῖλον μέρος) τῆς παλάμης.

'Υποθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ὀλίγον· (μτνμ.) ἐξάπτω .. « Ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, « Ὅμ., ἔγινε σχεδὸν θερμὸν, ζεστάθη. « Ὑποθερμανθεὶς τῷ θυμῷ, « Σὸ.

Δημόσιά Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπόθερμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι θερμὸς (καὶ μεταφορ. παράφορος).
'Υπόθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υποτίθημι, βάλσιμον ὑποκάτω κτλ. 2)(συνήθ. συνηκόως.) τὸ ὑποτιθέμενον, βάσις, θεμέλιον. « Αὕτη γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύσις τῶν δένδρων ἐστί. » Θρρ., (παρβλ. 'Υπόστασις). 3)(συχνότ. μτγν.) ἡ ὕλη (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ λόγου ἢ ὁποιασδήποτε πράξεως, μῦθος ποιήματος· ἐυδόκιμαν ῥητορικοῦ γυμνάσματος· πρότασις συζητήσεως (» Ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπαναγων τὸν λόγον, « Ξεν. » Πολλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθείς, « Διόδ. » Εὖ τῇ ὑποθέσει ὅλον τὸν λόγον βοηθοῦντα παρέσχησαι· 'Υπέθου γὰρ κτλ., « Ξεν.)· (ἰδιαιτ. Φιλοσόφ.) τὸ διὸ ὁμένον (ὑποτιθέμενον) ὡς βέλαιον πρὸς κατασκευὴν ἄλλου·(ἐνγέν.) σκοπός, ὅρος, πρόθεσις· προαίρεσις (« Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, « Δημ.)· ἀφορμή, πρόφασις (» Πολέμου—,« Πλ.)· (ἐνιοτε) συμβουλή, παραίνεσις, (ἄλλ.) 'Υποβολή, 'Υποθήκη.
'Υποθετέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Υποτίθημι·
'Υποθέτης, ου (ὁ), ὁ ὑποθέτων (ὑπαγορεύων ἢ δίδων τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ἀφορμὴν εἰς) τι, ὑποβολεύς.
'Υποθετικὸς, ἡ, ὀν. 'Ο καθ' ὑπόθεσιν, ἐνδεχόμενος. 2) ὁ πρὸς ὑποβολὴν (ὑπαγόρευσιν) ἐπιτήδειος, συμβουλευτικός.
'Υποθετικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποθετικὸν τρόπον, ἐνδεχομένως, καθ' ὑπόθεσιν.
'Υπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ τιθέμενος (βαλλόμενος) ὑποκάτωθεν· ὑποβλητος. ‖. (οὐσ.) 'Υπόθετον (ἐνν. φάρμακον), « Ἰατρ., τὸ (κοινὸν.) 'πυθετὸν, (Γαλλ.)suppositoire.
'Υπόθευ, Π. ἀντὶ 'Υπόθου, 6ον. ἐν. πρστ. τοῦ μσ. ἀόρ. β', τῆς πρς. τοῦ 'Υποτίθημι.
'Υπο-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ προτήτερα (ἵνα κόψω τὸν δρόμον τινός),—'Υποτρέχω (» Διώκουσι δὲ αἱ μὲν [κύνες] ἀρχόμεναι ἀφ' ὅρα,.. αἱ δὲ ὑποθέουσιν, εἶτα ἀμαρτάνουσι « Ξεν.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) προσβάλλω ἐνεδρευτικῶς (ἐξ ἀπροόπτου). » Ποτ' ἐγθρὸν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι, ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς, « Πίνδ.
'Υπο-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ ὑποκάτωθεν ἢ ἀπὸ κάτω· παρατηρῶ μὲ τρόπον.
'Υπο-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ ὀλίγον τι, (μτφορ.) διεγείρω κρυφίως (μὲ τρόπον), ἐγκαρδιόνω.
'Υποθήκη (ἡ),—'Υπόθεμα, βάσις, θεμέλιον· (μτφορ.) συμβουλὴ (τί πρεπει νὰ πράττητε), ἐντολὴ, διδασκαλία. 2) ἐνέχυρον. » Παρίχειν τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, « Δημ.
'Υποθηκιμαῖος, α, ον. 'Ο δοθεὶς εἰς ὑποθήκην (εἰς ἐνέχυρον). ἐνυποθηκιος.
'Υπόθηλυς, εως (ὁ, ἡ)· ὀλίγον τι ἐκτεθηλυμένος (ἄφονος).
'Υπόθημα (τὸ),—'Υπόθεμα.
'Υποθημοσύνη (ἡ),—'Υποθήκη, παραίνεσις, συμβουλὴ, διδασκαλία.
‡'Υποθήμων, ονος (ὁ, ἡ),= 'Υποθέτης.
'Υποθήριον (τὸ), εἰδ. ἀλοιφῆς ἢ ἐμπλάστρου.
'Υπο-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ ὀλίγον (ἐλαφρα).
'Υπο-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω ὀλίγον.
'Υπο-θόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. 'Υπέθορον κτλ.). Βατεύω, 'Επιθόρνυμαι.
'Υπο-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ὀλίγον (ἀρχίζω νὰ κάμνω) θόρυβον.
'Υπο-θράττω, Μ. θράξω, Αττ. ἀντὶ 'Υποταράσσω.
'Υπο-θραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Συντρίβω) ὀλίγον.
'Υπο-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὀλίγον ἢ σιγανὰ (μὲ αἰτ.) θρηνῳδῶ, θρηνολογῶ.
'Υπ.θρόνιον (τὸ),= Θρῆνυς, σκαμνάκι, ὑποπόδιον.
'Υπο-θρύπτομαι, Μ. θρύψομαι. Χαυνοῦμαι (Ἀτονῶ) ὀλίγον, φέρομαι μὲ κάποιαν προσποίησιν ἢ μετριότητα. 2)(μὲ δοτ.) τρυφῶ (ἡδυπαθῶ) κρυφιως εἴς τι. »'Υπεθρύφθην μετώπῳ, « Ἐπγρ., 'πῆρα κρυφὰ ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὸ μέτωπον τινος.
'Υπο-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. 'Υπέθορον κτλ.). Πηδῶ ἀπὸ κάτω· ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος· σκιρτῶ, χορεύω. 2)= 'Υποθόρνυμαι (;).
'Υποθυμίαμα (τὸ). τὸ ὑποθυμιώμενον ἄρωμα καὶ ἡ ἐκ τούτου εὐωδία.
'Υποθυμιάς, άδος (ἡ). ὁ περὶ τὸν τράχηλον (πρὸς πλειοτέραν τῆς εὐωδίας ἀπόλαυσιν) φορούμενος ἀνθοστέφανος.
'Υποθυμίασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
ἡ'Υπόθυρον (τό). τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.
'Υποθυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υποτύφω, Ὑπέκκαυμα· (μτφορ.) παροργισις, παρακίνησις.
'Υπο-θωπεύω, Μ. εὐσω. Κολακεύω πλαγίως (μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον).
'Υπο-θωρήσσω, Μ. ήξω, Π. ὁπλίζω (ἁρματόνω) κρυφίως. 2) (μσ. Γρφ.) μεθῶ ὀλίγον, (κοιν.) ἔρχομαι εἰς τὸ κέϊφι.
'Υπο-θωΰζω. Μ. ύξω. (μὲ δοτ.) φωνάζω ὀλίγον (μὲ τροπον, ὄχι πολλὰ δυνατὰ) πρός τινα· τὸν παρορμῶ μὲ χαμηλὴν φωνήν.
'Υπο-ϊάχω, Μ. ἰαχήσω, Π. ἀντηχῶ βαθειά, 'Ηχῶ.
'Υπ-οιγνυμι(νοίγω), Μ. οἴξω (ἀόρ. 'Υπέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω κρυφὰ ἢ ὀλίγον, μισανοίγω.
'Υπ-οιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκω ὀλίγον.
'Υποιδαλέος, α, ον. 'Ολίγον τι πρησμένος (οἰδαλέος), (χυδ.) μπαμπινιασμένος.
'Υποιδάω (ᾷ Ιων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι ἢ εἶμαι πρησμένος ὀλίγον.
'Υπ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (καὶ μτγν. Εἶμαι κρυμμένος) ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθέν τινος, (παρβλ. 'Υποικωρέω).
'Υπ-οικίζομαι, Μ. οικισθήσομαι. Ἔρχομαι καὶ κατοικῶ ἢ (μτγν.) κρύπτομαι ὑποκάτωθέν τινος.
'Υπ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐκ τοῦ προχείρου, ἐπισκευάζω.
'Υποικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι ἀπὸ κῶς (Εἶμαι κρυμμένος, τραυματισμένος θενά, ἐμφωλεύω. » Λεληθὸς ὑποικουροῦν, « Πλ. (καὶ αἰτ. τῆς » Νοσος ὑπαικούρησεν αὐτούς, « εἰσεχώρησε μεταξύ των καὶ ἐπιδημική. 2)(μτφορ.) βάλλω σκάνδαλα (ἀνακατώματα), προσπαθῶ δελεάσω τινά, ῥαδιουργῶ. » 'Υλίτινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, « Πλ. (καὶ αἰτ.) » 'Υποικουρῆσαι στρατιὰν καὶ παρώξυνε κατὰ συμμάχων αὐτ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Χρήμασι πολλοὺς ὑποικουροῦν καὶ διαφθείρων ἄρχοντας αὐτ. (ἢ ἀντιπερίπ.) » Ἃ οὖν ὑπῆρχεν τε τοῖς ἀνδράσιν ὑμῖν, « Δημ.
'Υπ-οιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω ἀσθενῶς κρυφίως (σιγανὰ), ἀναστενάζω κλαίγοντας χωρὶς νὰ ἀκούωμαι.
'Υποινος (ὁ, ἡ). Ὑπόκρυος οἶνος. » Βύβλινος —, « Φλεγρ. 2) ὀλίγον μεθυσμένος.
'Υπ-οίομαι, Μ. οἰήσομαι (ἀόρ. 'Υπῳήθην κτλ.). Τρόπον τινὰ (Σχεδὸν) νομίζω, ὑποπτεύω.
'Υποιστὸς [ὑποΐσω], ἡ, ὀν. Φορητὸς, ὑπενεκτὸς, ὑποφερτὸς.
'Υποϊσχάνω καὶ 'Υπο-ΐσχω, Π. ἴσχω. 'Υπέχω, καὶ ‖. (μσ.) 'Υπισχνέομαι.
'Υποΐσω, μέλλ. τοῦ 'Υποφέρω.
'Υπο-καθαίρω, Μ. ἀρῶ. Καθαρίζω κάτωθεν ἢ δι' ἐλαφροῦ κινητικοῦ.
'Υποκάθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
ἡγή.
'Υπο-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι,= 'Υποθήμαι, (κυρ.) ἐνεδρεύω, παραμονεύω.
'Υπο-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμᾶμαι ὀλίγον.
'Υπο-κάθ-ημαι (παρτ. 'Υπεκαθήμην) καθήμαι κάτω ἢ παρακάτω· (συνηθ.) κάθημαι ἀργός. 2) (συχνότ.) ἀρχίζω πουθενά· (ἰδιαιτ.) πρασμένα τὸν ἄντοποθετημένος εἰς ὀχυρὸν μέρος, ἐνεδρεύω. » 'Υποκαθῆσθαι χωρίοις, « Δ. Ἁλ. (καὶ αἰτ.) » Ἦν τις ὑποκατημένους τὸν βαρβαρικὸν στρατόν· (μτγν.) ἡ βαθμηδὸν ἐλάττωσις ἢ ὑποχώρησις, κάποια συγκατάβασις.
'Υπο-κατα-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω (καὶ μτγν. 'Εξασθενῶ) ὀλίγον.
'Υποκατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (νὰ πλαγιάσῃ) ὑποκάτω ἢ παρακάτω· καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) μτγν.) Μετρίζω, Καταπραΰνω) ἢ κατ' ὀλίγον. » Τὰς ὀργὰς—, « ἀφίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ποτητά μου, (Γαλλ.) se décider.
μα.) » Πώγωνα βαθὺν ὑποκαθιέντες Δξ. ἔχων ἀφειμένα μακρὰ γένεια πδ.) » 'Υποκαθειμένους τῆς Πλ., καταπραϋνομένους ὁπωσδ
'Υπο-καθ-ίστημι, Μ. καταστήσω, 'Υποκατέστησα κτλ.). Βάλλω τι εἰς τόπον ἄλλο, ἀντικαθίστημι, subslituer. 2)(μσ. αὐτπ.) πεω, καταπάθημαι, (ἐπὶ ὄχ. ἀσκομαι. (Ἀριστ.).
'Υπο-καίω, Μ. καύσω. Καίω (Βάλτιάν) ὑποκάτω, ὑφάπτω. » 'Υποκαομένῳ λουτρὸν ὑποκλίνεται, « Συνη
'Υποκακοήθης, εος (ὁ, ἡ)· ὀλίγον τι κοήθης (πανοῦργος, κακότροπος).
'Υποκακέω, Π. ἀντὶ 'Υποκακοῦμαι

'Υποκαλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.
'Υποκάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. 'Υπέκαμον κτλ.)· Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένος ἢ ἀνήμπορος.
'Υπο-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν· (μτγν.) αμικρύνω· ταστρέφω. 2) (ἀμτβτ.) γυρίζω 'μπρὸς ὀπίσω, ἐπιστρέφω πάλιν ὅθεν ἦλθον· ὑποκλίνω.
'Υποκάπηλος (ὁ). μεταπράτης, παλιγκάπηλος.
'Υπο-καπνίζω, Μ. ισω. Καπνίζω ὑποκάτωθεν (κυρ. πρὸς θεραπείαν).
'Υποκάπνισμα (τὸ). τὸ πρὸς καπνισμὸν (κυρ. ἀσθενοῦς) ὑποκαιόμενον.
'Υποκαπνισμὸς (ὁ), τὸ ὑποκαπνίζειν, κάπνισμα (κυρ. ἀσθενοῦς) ἀπὸ κάτω.
'Υποκαπνιστὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων ὡς ὑποκάπνισμα.
'Υποκάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω προαρπάζω, καταβάζω χάφτων.
'Υποκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω, εἰς τὴ βάθος) τῆς καρδίας. » Ἕλκος (»'Ορ—,« Θκρ.
'Υποκαρφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξαλίζω ὀλίγον.
'Υποκάρφισις (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός. » Ἀρτηρία—, « Ἀνατομ., ἢ τοῦ ἀφυγμοῦ.
'Υποκάρφω, Μ. κάρψω, Π. ξηραίνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.
'Υποκαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ζαλισμένος ἢ ὑποκείμενος εἰς κάρωσιν.
'Υποκατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. 'Υποβαθην κτλ.). Κατεβαίνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον) παρακάτω.
'Υποκατα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. 'Υπεβαλον κτλ.). 'Ρίπτω κάτω ἢ ὑποκάτω καταβάλλω (καὶ μτγν. ταπεινώνω) ὀλίγον (;).
'Υποκατάβασις, εως (ἡ), τὸ ὑποκαταβαίνειν, κατοίβασμα ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον παρακάτω· (μτγν.) ἡ βαθμηδὸν ἐλάττωσις ἢ ὑποχώρησις, κάποια συγκατάβασις.
'Υπο-κατα-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω (καὶ μτγν. 'Εξασθενῶ) ὀλίγον.
'Υποκατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (νὰ πλαγιάσῃ) ὑποκάτω ἢ παρακάτω· καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) μτγν.) Μετρίζω, Καταπραΰνω) ἢ κατ' ὀλίγον. » Τὰς ὀργὰς—, « ἀφίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ποτητά μου, (Γαλλ.) se décider.
μα.) » Πώγωνα βαθὺν ὑποκαθιέντες Δξ. ἔχων ἀφειμένα μακρὰ γένεια πδ.) » 'Υποκαθειμένους τῆς Πλ., καταπραϋνομένους ὁπωσδ
'Υπο-καθ-ίστημι, Μ. καταστήσω, 'Υποκατέστησα κτλ.). Βάλλω τι εἰς τόπον ἄλλο, ἀντικαθίστημι, subslituer. 2)(μσ. αὐτπ.) πεω, καταπάθημαι, (ἐπὶ ὄχ. ἀσκομαι. (Ἀριστ.).
'Υπο-καίω, Μ. καύσω. Καίω (Βάλτιάν) ὑποκάτω, ὑφάπτω. » 'Υποκαομένῳ λουτρὸν ὑποκλίνεται, « Συνη
'Υποκακοήθης, εος (ὁ, ἡ)· ὀλίγον τι κοήθης (πανοῦργος, κακότροπος).
'Υποκακέω, Π. ἀντὶ 'Υποκακοῦμαι
'Υποκαλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.
'Υποκάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. 'Υπέκαμον κτλ.)· Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένος ἢ ἀνήμπορος.
'Υπο-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν· (μτγν.) αμικρύνω· ταστρέφω. 2) (ἀμτβτ.) γυρίζω 'μπρὸς ὀπίσω, ἐπιστρέφω πάλιν ὅθεν ἦλθον· ὑποκλίνω.
'Υποκάπηλος (ὁ). μεταπράτης, παλιγκάπηλος.
'Υπο-καπνίζω, Μ. ισω. Καπνίζω ὑποκάτωθεν (κυρ. πρὸς θεραπείαν).
'Υποκάπνισμα (τὸ). τὸ πρὸς καπνισμὸν (κυρ. ἀσθενοῦς) ὑποκαιόμενον.
'Υποκαπνισμὸς (ὁ), τὸ ὑποκαπνίζειν, κάπνισμα (κυρ. ἀσθενοῦς) ἀπὸ κάτω.
'Υποκαπνιστὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων ὡς ὑποκάπνισμα.
'Υποκάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω προαρπάζω, καταβάζω χάφτων.
'Υποκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω, εἰς τὴ βάθος) τῆς καρδίας. » Ἕλκος (»'Ορ—,« Θκρ.
'Υποκαρφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξαλίζω ὀλίγον.
'Υποκάρφισις (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός. » Ἀρτηρία—, « Ἀνατομ., ἢ τοῦ ἀφυγμοῦ.
'Υποκάρφω, Μ. κάρψω, Π. ξηραίνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.
'Υποκαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ζαλισμένος ἢ ὑποκείμενος εἰς κάρωσιν.
'Υποκατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατορθόνω (Κατασκευάζω) τι κρυφίως, ὑπενεργῶ.
'Υποκατασκευὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν κρυπτῷ κατασκευή(προκατασκευή).
'Υποκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υποκαθίστημι, ἡ εἰς τόπον ἄλλου (ἀφαιρεθέντος) ἀντικατάστασις, (Γαλλ.) substitution.
'Υποκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκατασταθεὶς (ἀντικατασταθεὶς εἰς τόπον τοῦ ἀφαιρεθέντος), (Γαλλ.) substitué.
'Υπο-κατα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ ὀλίγον τι, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ καταφρονῶ, παραμελῶ.
'Υπο-κατ-έχω, Μ. χεύσω (ἀόρ. 'Υπεκατέχεα κτλ.). Περιχύνω ξεχειλίζων ἢ κατ' ὀλίγον.
'Υπο-κάτ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. 'Υποκατῆειν κτλ.). Καταβαίνω (Μεταβαίνω) ὑποκάτωθέν τινος ἢ (ᾗ) ὀλίγον παρακάτω.
'Υπο-κατ-εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. 'Υποκατέφαγον κτλ.). Κατατρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον.
'Υπο-κάτ-ημαι, Ἰων. ἀντὶ 'Υποκάθημαι.
'Υποκατηφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κατηφὴς (σκυθρωπός).
'Υπο-κατ-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω ἀπὸ κάτω, ὑποσκάπτω· σκάπτων παραχόνω.
'Υποκάτω, ἐπίρ. Ἀποκάτω, (μὲ γεν.) ἀποκάτω ἀπό.
'Υποκάτωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος.
'Υποκατώρυχος (ὁ, ἡ), [ὑποκατορύσσω]. παραχωμένος (ἐν εἴδει κατώρυχος, καταβοθάλασας).
'Υπόκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑπόκαυσιν, ὑππέκαυμα (κυρ. καὶ μτγν.).
'Υπόκαυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποκαίειν, ἄναμμα (πύρωμα λουτροῦ κτλ.) ἀπὸ κάτω. 2)(συνηκόως.) =Υποκαύστρα.
'Υπόκαυστον (τὸ). θωμάτιον (κυρ. λατρεῖο) θερμαινόμενον ὑποκάτωθεν (δι' ὑποκαύσεως). 2)=τῷ
'Υποκαύστρα (ἡ). ὁ Υποκάτωθεν φοῦρνος (τὸ Τουρκ. κιουλγάνι) τοῦ λουτροῦ.
'Υπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὑποκάτωθεν· εἶμαι βαλμένος ὡς θεμέλιον (ᾷ μτγν. ὡς ἀντικείμενον ἢ ὡς διόμενον), πρεσποτίθεμαι (»Ἐμοὶ δὲ πορὰ πάντα τὸν λόγον ὑπόκειται, ὅτι κτλ., « Πρ.)· εἶμαι πισμένος εἰς τοὺς πόδας τινός (ᾷ τὸν παρακαλῶ)· εἶμαι ὑπ' ὄψιν τινός, —Προκείμαι (» Ἀλλ' ἐμοὶ οὐτοσὶ ἄθλος γ' ὑποκεισεται, « Πίνδ. » Μία ἐλπὶς εἰς σωτηρίαν ὑπόκειται, « Διόδ., μένει ὑπαλειπος)· (μτγν.) εἶμαι παρὼν ἢ πρόχειρος ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός (»Τὸν ὑποκείμενον χρόνον, « Πλεῖ)· εἶμαι βαλμένος εἰς ὑποθήκην (εἰς ἐνέχυρον). » Τὰ ὑποκείμενα τῶν δανείσασι, « Δημ. ‖. (ὡς οὐσ.) » Ὑποκείμενον, « τὸ ἀντικείμενον τῆς πρατάσεως (τῆς ἐπιχειρήσεως), ὁ σκοπὸς, ἡ πρόθεσις, ἡ ὑπόθεσις· (φλσοφ.) ἡ ὕλη· (διαλεκτ.) τὸ διόμενον (Γρμτ.) τὸ ἐκ πρώτου (τὸ ὑποτακτικὸν) τοῦ ῥήματος, (παρβλ. 'Υφίστάμαι)·
'Υπο-κείρω, Μ. κερῶ. Κόπτω (Κουρεύω) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ὄλιγον. »Γυμνῶν δίκην ὑποκείρουσιν αὐτούς,« Πλ.
'Υπο-κελεύω, Μ. εύσω. 'Ωθῶ εἰς πλοῖον (Δίδω εἰς τοὺς ναύτας τὸ σύνθημα τῆς κωπηλασίας) ὡς δευτερεύων τοῦ κελευστοῦ. 2) προτάζω (παρακινῶ) κρυφίως(;).
'Υπο-κέλλω, Μ. κελῶ ἠκέλσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) 'Εκπίπτω ('Εξοκέλλω, Καταντῶ) ἀνεπαισθήτως εἰς.
'Υπόκενος (ὁ, ἡ). κενὸς (ἄδειος, κούφιος) ὑποκάτωθεν· (μτγν.) ὀλίγον τι κοῦφος (μάταιος), Διάκενος.
'Υπο-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω ἀπὸ κάτω (κυρ. τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ).
'Υποκεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Τρυπῶ) ὑποκάτωθεν· κεντῶ (ᾷ μτγν. διεγείρω) ὀλίγον, οἷον νύξιν.
'Υποκέραμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν πήλινος (κεράμεος), ἐνωμένος μὲ πηλόν.
'Υποκερας, ατος (ὁ, ἡ, τό). ὁ ὑποκάτωθεν κερατινος.
'Υποκερχαλέος(κερχναλέος), ευ (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βραχνὸς, βραγχώδης, ὑπόβραγχος. » Τὸ ὑποκερχναλέον, « Ἱππκρ., τὸ βραγχῶδες τῆς φωνῆς.
'Υποκεχυδής, ές (ὁ, ἡ). κρυμμένος ὑποκάτωθεν. 2)='Υπόκοιλος, [ἐκ τοῦ
'Υπο-κεύθω, Μ. κεύσω. Κρύπτω ἔνδοθεν ἢ ὑποκάτωθεν, ὑποκρύπτω.
'Υποκεφάλαιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τιθέμενον, προσκέφαλον.
'Υποκηρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων μέσα καὶ) κηρὸ· (ἐπιμ.) δολωμένος, ὄπαστρος.
'Υπο-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω (Παραγγέλλω ὡς κῆρυξ) νὰ γένῃ σιωπή. ‖. (μσ.) καινοπαιῶ ἢ συγκαλῶ ἢ δημοπρατῶ διὰ τοῦ κήρυκος· (ἰδιαιτ.) ἐξαιτοῦμαι διὰ κηρύγματος σιωπήν.
'Υπο-κιθαρίζω, Μ. ισω. (μὲ δοτ.) 'Υπὸ κιθάραν ᾄδω, τραγῳδῶ μὲ τὴν κιθάραν πρὸς τέρψιν τινός.
'Υπο-κινδυνεύω, Μ. εύσω. 'Υποβάλλομαι κίνδυνον, διακινδυνεύω κατά τι.
'Υποκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κινδυνώδης ἢ ὑποκείμενος εἰς κίνδυνον, κινδυνεύων ἢ ἐπικίνδυνος κατά τι.
'Υπο-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὑποκάτωθεν (ἀπὸ τὸν βάθους) ἢ ὀλίγον τι· (μτγν.) κινῶ εἰς συμπάθειαν, ἢ· διεγείρω κρυφίως, ὑπερεθίζω. ‖. (ἀμτβ. ἢ ἀλλ.) κινοῦμαι ὀλίγον τι (ἀπὸ τὸν τόπον μου), μετασαλεύω· (μτγν.) κάμνω κίνημα πρὸς ἐπανάστασιν· (ἐνίοτε) παρασαλεύει ὁ νοῦς μου, (κοιν.) τὰ χάνω, παραλογίζω.
'Υπο-κινέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υποκινέομαι.
'Υπο-κινέομαι (παρτ. 'Υπεκινεόμην ᾗ πλέον οὗ). Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ σιγανὰ (ἐνίοτε) κλωθμυρίζω.
'Υποκινέσσω, Π. ἀντὶ 'Υποκινέω.
'Υπόκιρρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κίρρος (μιγριωπός).
'Υποκιστὶς, ίδος (ἡ), εἶδος παρασιτ. φυτοῦ (τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ κίστου).
'Υποκλαδόν, ἐπίρ. Κλίνοντας ὀλίγον τὰ γόνατα, ζέκ τοῦ
'Υποκλάζω, Μ. άσω. Γονατίζω ὀλίγον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μτνμ. ἐπὶ λύχνου) κοντεύω νὰ σβύσω· (μτφρ.) ἀρχίζει νὰ σβύνῃ (νὰ ταπεινόνεται) τὸ φρόνημά μου, ἐκλείπει ἡ προθυμία μου.

‡Ὑπο-κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Παραπονοῦμαι) κρυφὰ ἢ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Ὑπο-κλάω, Μ. κλάσω. Τσακίζω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, (συγχ. τῷ Ὑποκλάζω).

†Ὑπο-κλείω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκλαίω.

Ὑπο-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον. 2) = Ὑποκρύπτω.

Ὑπο-κλῄζω καὶ (Ἰων.) Ὑποκληΐζω, Μ. ἴσω, Π. διαθρυλλῶ κρυφίως· (πθ. μὲ γεν.) θρυλλοῦμαι ὑπό τινος.

†Ὑποκλινής, ἐος (ὁ, ἡ). ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, [ἐκ τοῦ

Ὑπο-κλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Κλίνω (καὶ πθ. Σκύπτων χόνομαι ἢ πλαγιάζω) ὑποκάτωθέν τινος· (μτφρ.) ὑποτάσσω (καὶ πθ.) ὑποτάσσομαι, ὑποκύπτω.

Ὑπο-κλονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κλονῶ (Ταράττω) ἐκ θεμελίων, Συνταράττω· (πθ. μὲ δοτ.) ταράττομαι (καὶ Π. τρέπομαι εἰς φυγήν, κατακιόκομαι) ὑπό τινος.

Ὑπο-κλοπέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. ἀντὶ Ὑποκλέπτω.

Ὑπόκλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ὑποκλέπτω]. ὑποκεκρυμμένος.

Ὑπο-κλόζω, Μ. κλόσω. Ξεπλύνω ὑποκάτωθεν· καθαρίζω διὰ κλυσῆρος. » Τὸ σῶμα—,« Πλ.

Ὑπόκλυσις, εως (ἡ) ᾗ

Ὑποκλυσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξέπλυμα ἀπὸ κάτω· κάθαρσις διὰ κλυστῆρος.

Ὑπο-κλύω, Μ. κλύσομαι, Π. ἀκούω κρυφά· (μὲ γεν. ἐκ δ') ἀκούω τι ἀπὸ τοῦ ζόματος τινός.

Ὑπο-κναύω-ῶ (ἢ -κνήθω), Μ. κνήσω. Ξύνω ὀλίγον, (συγχ. τῷ

Ὑπο-κνίζω, Μ. ἴσω. Τσιμπῶ ἢ Γαργαλίζω (κυρ. καὶ μτφρ.) ὀλίγον· διεγείρω ἢ (πθ.) αἰσθάνομαι ἐσωτερικῶς κνισμόν τινα ἐπιθυμίας ἢ ζηλοτυπίας.

Ὑπο-κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κυιλαίνω (Βαθουλόνω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον· ὑποσκάπτω.

Ὑποκοίλιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν κοιλίαν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Ὑπογάστριον.

†Ὑποκοιλίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκυλίς.

†Ὑπόκοιλον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόκωλον.

Ὑπόκοιλος (ὁ, ἡ). κοῖλος ἔνδοθεν ἢ ὑποκάτωθεν· ὀλίγον τι κοίλος.

Ὑπο-κολακεύω, Μ. εὔσω. Κολακεύω κρυφίως (μὲ τρόπον), ὡς ἂν νὰ κολακεύω.

Ὑποκόλουθος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ κατά τι κολοβός.

Ὑποκολπίδιος, Π. καὶ Ὑποκόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν κόλπον (ὑπὸ τὸν κόλπον) φερόμενος, (συνηθ.) κρυπτός, ἢ· ἀγαπητός, χαϊδεμμένος.

Ὑπόκολπος (ὁ, ἡ), = Ὑποκόλπιος.

Ὑπο-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ ὑποκάτωθεν, βουτῶ.

Ὑπόκομμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου στενεύει τὸ σῶμα τῶν ἐντόμων.

Ὑπο-κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω (Ἀντηχῶ) βαθειά, ἐκπέμπω κρυούμενος ἀμυδρόν τινα ἦχον.

Ὑποκομψίας, ου (ὁ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν ὑπόκομψος, (κοιν.) κυριτσάκης.

Ὑπόκομψος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ κομψός (νόστιμος).

Ὑπο-κονιάω (ἰω)-ῶ = Ὑποκονίω.

Ὑποκόνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποκονίω, τὸ ἀναχωμάτισμα (δευτέρωμα) τοῦ ἀμπελιοῦ ἵνα κορνιακτισθῶσι τὰ σταφύλια.

Ὑπο-κονίω, Μ. ίσω. Σκονίζω (κυρ. τὰ σταφύλια ἵνα ὡριμάσουν ταχύτερον) σκάπτων ὑπὸ τὴν ρίζαν (συντρίβων τὰς βώλους) τῆς ἀμπέλου. 2) (μτ.) πασπαλίζομαι μὲ σκόνιν (ἑτοιμαζόμενος νὰ παλαίσω). » Ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν ἔντονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον, « Πλ.

Ὑπόκοπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κουρασμένος.

Ὑπόκοπρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ κόπρον.

Ὑπο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὑποκάτωθεν·

Ὑπο-κορίζομαι [ὑπ. κόρη], Μ. ίσομαι. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) σὰν μικρὸ παιδί· (αὐχν.) μεταχειρίζομαι (καὶ μτθτ. ὀνομάζω μὲ) χαϊδευτικὰ (ὑποκοριστικὰ) ὀνόματα· (ἐν γέν.) χαϊδεύω (» Εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοίτ' ἂν με, νηπτάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, « Ἀρχ.)· μετριάζω δι' εὐφώνου ὀνόματος τὸ δύσφημον τοῦ πράγματος (» Τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηταῖς ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις κτλ. καλοῦντας, « Πλ.), ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διαστρέφω (ἐκφαυλίζω) ἐπίτηδες τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὀνόματος (» Οἱ δὲ μισοῦντες, ὑποκοριζόμενοι, ὀνομάζουσί με κακίαν, » Ξεν.)· (ἐνίοτε) μιμοῦμαι σκωπτικῶς (ἐπὶ τὸ γελοιῶδες). (Τουρκ.) κάμνω τὸ τακλίτι τινός. » Ὑποκοριζόμενος τοὺς μὲν τὸ φθέγμα, τοὺς δὲ τὸ βάδισμα, « Φλγρ.

Ὑποκόρισμα (τὸ), τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποκορισμόν (ὄνομα εὔφημον διὰ τοῦ ὀπ. μετριάζεται τὸ ἄλλως δύσφημον) τοῦ πράγματος. » Εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ διδομένην, « Πλ.

Ὑποκορισμός (ὁ), τὸ ὑποκορίζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὸ μετριώτερον ἢ καλαισκυτικώτερον ἔκφρασις, ὁ δι' ὑποκοριστικοῦ ὀνόματος χαρακτηρισμὸς τοῦ πράγματος. » Ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὅς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, « Ἀρστ.

Ὑποκοριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ὑποκορισμόν, ὁ ἐπὶ τὸ ἔλαττον ἢ μετριώτερον ἐκφραστικός, χαϊδευτικός.

Ὑποκοριστικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποκοριστικὸν τρόπον ἢ ὄνομα, ἐπὶ τὸ εὐφημότερον ἢ χαϊδευτικώτερον.

Ὑπο-κουρίζομαι, Π. ἀντὶ Ὑποκορίζομαι.

Ὑπο-καυφίζω, Μ. ίσω, = Ὑπελαφρύνω.

Ὑπόκουφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κοῦφος (κυρ. καὶ μτφρ.).

‡Ὑπο-κράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. β'. Ὑπέκραγον). Ἀποκρίνομαι μὲ κραυγάς.

Ὑποκρατήριον (τὸ). τὸ τοῦ κρατῆρος ὑπόβαθρον, (Γαλλ.) soucoupe.

Ὑπο-κρίκω, Μ. κρίξω. Ἀντηχῶ (κυρ. ὡς αἱ χορδαὶ μουσ. ὀργ. κρουόμεναι ἐλαφρᾷ), Ὑπηχῶ (μὲ αἰτ.) = Πρκ. κρούομαι· (μὲ δοτ.) συμφωνῶ, ἁρμόζω. » Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαν ὑποκρίκει. « Πίνδ. » Δεῖ τὸ πρὸς χρόνον ὑποκρίκει, « Πλ.

‡Ὑπο-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμομαι ὑποκάτωθεν (εἰς τὸν Ὅμ. Ἄρης πόλλ. 284, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπακρέμαμαι).

Ὑπόκρημνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κρημνώδης (κατηφορικός, ἀπόκρημνος).

†Ὑποκρήνη (ἡ). βρύσις (κρήνη) πλησίον ἢ κατωτέρω ἄλλης (τὴν αὐτό).

Ὑπόκρηνος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. κάρηνον] ὑποκάτωθεν τῆς κεφαλῆς.

Ὑποκρητηρίδιον (τὸ), Ἰων. ὑποκρ. (τὸν τύπον μόνον) τοῦ

Ὑποκρητήριον, Ἰων. ἀντὶ Ὑποκρατήριον.

Ὑπο-κρίζω, Μ. κρίξω· Ἐκπέμπω λεπτὸν τινα ἦχον, τρίζω σιγανά.

Ὑπο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεκρινάμην καὶ Ὑπεκρίθην, καὶ Ὑποκριτέον). Ἀποκρίνομαι. » Ἀπ- ὡς τοι ὑποκρίνονται; « Ἰλ. Η. » Τ- μὲν ἡ Πυθὼ ὑπεκρίνατο αὐτῶν, « Π- 2) ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. » Ὄνειρον— Ὄμ., Ἀρχ. 3) (συνήθ.) π- ὡς ὑποκριτὴς (θεάτρου)· ἀπαγγέλλω τορικῶς μὲ τὸν ἀνήκοντα τῆς π- τόνον (» Τοὺς Δημοσθένους λόγ- ἵνα τῷ βουλομένῳ ἐν ἡδονῇ ὦσ- σμα διελθεῖν, ἀλλ' αὐτοὶ δι- πῶς αὐτοὺς ὑποκρίνεσθαι δεῖ, ε- ἐρωνευόμενον, νῦν δ' ἀγανακτοῦν- δὲ νεμεσῶντα, « Δ. Ἁλ.)· (μτφρ.) μοῦμαι πρὸς ἀπάτην, προσπο- » Προμηθέα (» Ὀδυσσέα, Λίνον ὑποκρίνεσθαι, « Ἀξ. » Ὑπεκρίθη καὶ τραγῳδεῖ καὶ κωμῳδεῖ, « Δι- νίαν ὑποκρίνεσθαι, « Λκ. (ᾗ πρὸς » Ὑποκρίνονται σχεδιάζειν, «

Ὑποκρισία (ἡ), ἅπ. καὶ Π. ἀντὶ

Ὑπόκρισις, εως (ἡ), τὸ ὑποκρίνεσθαι, πόκρισις. » Χρηματήριον—, « Ὑπ- γνότ.) παράσχεσις ὑποκριτοῦ (ὑπ- σχηματισμὸς τῆς φωνῆς τοῦ ὑ- ἢ τοῦ ἀναγινώσκοντος ἐπὶ τὸ μ- κώτερον, τόνος ἐκφράσεως, ἀπα- μὲ ἔμφασιν (» Τοὺς ἀναγινώσκον- Δημοσθένη, ... αὐτὴ ἡ λέξις ἀ- μεν' εἶχε τῆς ὑποκρίσεως ἀ- δεῖται .. πῆ μὲν εἰρωνευόμενος, ὑπαγανακτοῦντα καὶ παρεκτείνο- ἦχον· πῆ δὲ συναλγοῦντα ἢ ἀ- δοντα, ἢ ἐκδεικνύμενον, ἢ δ- τα κτλ., .. ὡς οἱ κατὰ ἀλήθειαν πονοῦντες ἐπιτελοῦσι· πάνυ γὰρ ἄλλο τι ζητεῖν ὑποκρίσεως λεῖον, ἀφέντας τὴν ἀλήθειαν, μ- (μτφρ.) μίμησις πρὸς ἐξαπάτησιν ποίησις, (Γαλλ.) ὑποκρισία, (κω- ποῦδια, ψευτοτυλόθεια κτλ.

Ὑποκριτήρ, Π. ἀντὶ-

Ὑποκριτής οῦ (ὁ), ὁ ὑποκρινόμενος δίδων ἀποκρίσεις ἢ χρησμούς τῆς (» Ὀρειρών—, « Ἀκ. » Ὀγ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της)· (συχνότ.) ὁ παραστήνων (πρόσωπόν τι) εἰς τὸ θέατρον. (Γαλλ.) acteur (καραμάτων—». «Πλ.)· (μτφορ.) ὁ προτρεπόμενος τὸν εὐλοβῆ (τὸν ἐνάρετον κτλ.) πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἁπλουστέρων. « Ὅταν νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις κτλ., » Γρῳ.

Ὑποκριτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἢ γιγνόμενος καθ') ὑπόκρισιν. Ὑποκριτοῦ Χίου, θεατρικος. « Δέξις—». Δ. Φαλ., ἡ ῥητορικῶς καλλωπισμένη (ἐπιτετηδευμένη). « Ὑποκριτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἀρτ., ἡ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Ὑποκριτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποκριτικὸν τρόπον, μὲ τάνον (μὲ σχηματισμὸν φωνῆς κτλ.) ὑποκριτοῦ, καθ' ὑπόκρισιν.

Ὑποκρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (σιγανά)· κρούω ἐλαφρὰ ἢ πρὸς δοκιμὴν τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου. Προανακρούομαι, (παρβλ.) Ὑποκρίνω. κτυπῶ μὲ τὸ πόδι μου τὸν (μουσικ.) χρόνον· (μτνμ.) διακόπτω τὸν λόγον τινὸς, τὸν ἀποκρίνομαι πρὶν τελειώσῃ· (ἐν γέν.) αὐθαδιάζω· ἀντιξέκομαι· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐννε.) = Βινέω. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) Θὰ νὰ ἐννοήσῃ τις, ὑπαινίττομαι.

Ὑποκρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὑποκάτωθεν· (μτφορ.) ἀκεπάζω, συγκαλύπτω. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) κρύπτομαι (φιλάττω τι κρυφὸν ἢ μυστικὸν) ἀπό τινα, προσποιοῦμαι. Ἀποκρύπτομαι. « Τὰ τῶν ὑποκρυπτομένων χρήματα, » Ξεν., ἐκείνων οἷς ὑπ. κρύπτουν (χώνουν) τὰ χρήματα των.

Ὑποκρυφα, ἐπίρ. Π. κρυφὰ, μυστικὰ, ἐν ἀποκρύφῳ.

Ὑποκρύπτω, ἐως (ἡ), τὸ ὑποκρύπτειν ἢ ὑποκρύπτεσθαι, προσποίησις.

Ὑποκρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω (Φωνάζω σὰν κόρακας) μὲ βαθειὰν (μύλις ἀκουσμένην) φωνήν.

Ὑποκτείνω, Μ. κτενῶ. Κτείνω (Φονεύω) κρυφὰ ἢ διὰ προδοσίας, δολοφονῶ.

Ὑποκύανος καὶ Ὑποκύανος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυανοῦς, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν.

Ὑποκυβερνάω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι (ἢ μὲ τὸν Διοικῶ τὸ πλοῖον ὡς) δευτερεύων τοῦ κυβερνήτου.

Ὑποκυκλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ κάτω στρογγυλὸς (κυκλοτερὴς). 2) Π.-Ὑπόκυκλον (τὸ), (οὐσ.) Ὑπόκυκλον (τὸ), τροχὸς ἢ. (οὐσ.) Ὑπόκυκλον (τὸ), τροχὸς προσηρμοσμένος ὑπὸ τὰς βάσεις τρίποδος κτλ. « Χρύσεα δέ σφ' ὑπόκυκλα (ἄλλ. γρφ. διμερῆ. Ὑπὸ κύκλα) ἑκάστῳ πυμέσι ἦεν, « Ἰλ. Σ.

Ὑποκυλίς, ίδος (ἡ) καὶ Ὑποκύλιον (τὸ)· τὸ κάτω βλέφαρον.

Ὑποκυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζω ἐλαφρῶς, ἢ τὰ μαλλιὰ ἐπὶ τῶν ὤμων)· (μτνμ.) παρέλκω, περιττεύω.

Ὑποκυματίζω, Μ. ίσω. Κινῶ ἢ Κινοῦμαι μὲ σιγανὸν κυματισμόν.

Ὑποκύομαι, Μ. κύσομαι (ἀόρ. Ὑποκυσάμην). Π. μένω ἔγκυος, συλλαμβάνω, ἐγκαρτερῶ.

Ὑποκύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω κάτω ἢ ὑποκάτω· (μτφορ. μὲ δοτ.) κλίνω τὸν αὐχένα, ὑποτάσσομαι· (ἐνίοτε μτβτ.) « Ὑποκυπτε τὸν τύλαν,» Ἀρχ., ακύψε τὴν βάχην (Κωμ. τὴν καμπούρα) σου νὰ σὶ φορτώσω. 2) Π. ἀντὶ Προκύπτω, σκύπτων ἐβγαίνω· ἀναδύομαι. «Χέρσῳ ὑπέκυψε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὑπέτυψε) κορώνη, « Ἀρ.

† Ὑποκυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπικυρόω.

Ὑπόκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτὸς (γυρτὸς, καμπύλος).

Ὑποκυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γέρνω τι ὀλίγον.

† Ὑπόκυσατις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκιστίς.

Ὑπόκυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυφὸς (σκυφτὸς, καμπούρης).

† Ὑποκυφώνιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὑπὸ τὸν κύφωνα (τοῦ ζυγοῦ) ξύλα.

(Ὑποκύω), ἄχρ. ἐνεργ. τοῦ Ὑποκύομαι.

Ὑποκώλιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν κωλῆν μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὀπίσθεν τοῦ μηροῦ.

Ὑποκωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ (Σατυρίζω, Περιγελῶ) μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

Ὑπόκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφός.

Ὑπολαΐς [ῦ, λαϊς], ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (σκωληκοφάγου), (κοιν.) ποταμίδα, (Γαλλ.) fauvette.

† Ὑπολαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαλῶ κρυφὰ, μουρμουρίζω.

Ὑπολαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ὑπέλαβον κτλ.). Παίρνω τι (ἐμβαίνων ὑποκάτωθεν) ἐπάνω μου, φορτόνομαι. « Τὸν δὲ (Ἀρίονα) δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον, « Ἡρ. 2) Παίρνω κρυφίως ὑποκάτωθεν. «Τὸ παραῤῥέον δημόσιον ὕδωρ ὑπολαμβάνοντες ὑπῆγαν εἰς οἰκίας ἰδίας,» Πλ. 3) κρατῶ ὀλίγον ὀπίσω, στοματῶ. « Τὸν ἵππον—, « Ξεν., (παρβλ. Ἀναλαμβάνω 12). 4) πιάνω τι ἐν ᾧ περᾷ, τοῦ κάπτω τὸν ὁρμὸν· (μτνμ.) ὁράττομαί τι ὡς ἔρμαιον. « Ὑπολαβόντες πεπλανημένας τὰς ναῦς, « Θκ. « Καὶ μὴν, ὡς πλέοντα γενέσθαι κατὰ Μαλέην, ὑπολαβεῖν ἄνεμον βορῆν, καὶ ἀφαρέειν πρὸς Διβύην, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Μεταθέουσι γὰρ (αἱ κύνες), . . πολὺ ὑπολαμβάνουσαι, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) «Μανίη ὑπέλαβε αὐτόν, « αὐτ. « Ἡ ναυμαχίη ὑπολαβοῦσα τὴν πολιν,» αὐτ. «Ὑπολαβόντες οἱ κύλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλ. ἐπιθυμίαν, « Πλ., (ψ. 5) Παίρνω ἢ ἀρχινῶ (καὶ ἐπὶ πραγμ. συμβαίνω) ἀμέσως ἔπειτα ἀπό, διαδέχομαι. « Πρώτος ἄοιδε Μενάλκας, εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδήν,» Θκρ. » Δυσποριὰ ὑπελάμβανεν αὐτοὺς,» Ξεν., ηὔραν ἔμπροσθεν των, ἀπήντησαν. (καὶ ἀπολ.) « Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἄνεμος, « Πλ., (κοιν.) ἐπῆμεν, ἐσηκώθημεν. (ᾧ πθ.) « Ἔργον ὑπειλημμένον, « Ἡρ., ἀρχινημένον ἀπὸ ἄλλον.

6) (ἰδιαιτ.) Παίρνω τὸν λόγον τινὸς (ἐν ᾧ ὁμιλεῖ), τὸν διακόπτω· (ἢ ἀφ' οὗ τελειώσῃ) τὸν ἀποκρίνομαι ἀμέσως. (μετὰ καὶ συχνότ. χωρὶς τοῦ) «Τὸν λόγον—, « Λξ. « Ὁ μὲν ταῦτα ἠρώτα· ὁ δὲ ὑπολαβὼν, ἔφη, « Ἡρ. «Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, ὑπολαβὼν εἶπε, « Ξεν. « Ὑπελαβὼν δ' ἐγὼ, τοῦ Βλεπεδήμου διαλείποντος, « Πλάτ. « Πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν ἐπιτηδείως λέγεσθαι εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες, « Θκ. 7) (ἐνίοτε) παραδέχομαι, ἀποδέχομαι. « Τὸν λόγον—, « Ἡρ. (Γ', 146). 8) (ἐνίοτε) ἐκλαμβάνω, ἐκδέχομαι. « Τὸν ὅμοιον λόγον οὐχ ὁμαίως ὑπολαμβάνειν δεῖ, « Ἰσοκρ. «Τὴν ἀγνοιαν ὑπ λαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον, « Γαλ. (ὅθεν 9) (συχνότ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν, φρονῶ, νομίζω, ὑπειθέτω· ἐλπίζω. «Τοιαῦτόν τι τῇ διανοίᾳ ὑπολάβητε, « Δίσχ., φαντασθῆτε. « Δοκεῖς μοι ὑπειληφέναι με οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν, ὡς τε κτλ., « Ξεν. « Τίνα δ' ἂν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι μᾶλλον ἢ, « αὐτ. « Τοῦτο γάρ τις τάχ' ἂν ὑπολάβοι, « Ἀρστ. (καὶ ἐπίρ.) « Οὕτω πως ὑπείληφα, « Δμ. (καὶ πθ.) « Ὅπως πεθ' ὑπείλημμαι περὶ τούτων, « αὐτ., ὅπως δήποτε κείμε θεωρῶν (μὲ φρονοῦν). (ᾧ κατὰ μτχ.) « Δέξα ὑπειλημμένη, « Δίχ., ἢ καθ' ὑπόληψιν. 10) Παίρνω κρυφίως (μὲ ἀπατηλὸν τρόπον), φέρω (ἐλκύω) εἰς τὸ μέρος μου, ἐξελογίζω. «Πισθῶ μείζονι ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους, « Θκ. « Κέρκυραν ὑπολαβόντες, « αὐτ., ἀποστάσαντες αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους των. 11) Παίρνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, βαπτῶ, ὑποστηρίζω. « Οἱ εὔποροι τοὺς ἀνόητοι ὑπολαμβάνουσι, « Στρ., (παρβλ. Ἀναλαμβάνω 2).

Ὑπολαμπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπολάμπων (λάμπων ὑποκάτωθεν ἢ ἀμυδρῶς πως), στιλπνὸς, ὑαλιστερὸς· διαφανὴς.

Ὑπολαμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ὑποκάτωθεν ἢ ἀμυδρῶς πως· ἀρχίζω νὰ λάμπω (νὰ φαίνωμαι). « Ὡς δὲ τὸ ἦαρ ὑπέλαμπε, « Ἡρ., καθὼς ἄρχισεν ἡ πρώτη ἀνοιξις.

Ὑπολαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λάμψις ἀμυδρὰ, στιλπνότης, ὑαλάδα.

Ὑπολανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. Ὑπέλαθον κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι κρυμμένος ὑποκάτω ἀπὸ, δὲν φαίνομαι.

Ὑπολαπάζω, Μ. άσω. Κενόνω ὑρομάτωθεν ἢ ὀλίγον ἐλαφρᾶς κενώσεως. « Τὴν γαστέρα—, « Αἰλ.

Ὑπολάπαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λαπαρὸς (μαλακὸς, σπογγώδης, ἁραιὸς, [Γαλλ.] flasque).

Ὑπολαπάσσω, Μ. άξω. = Ὑπολαπάζω.

Ὑπολεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὀλίγον λεῖον (ὁμαλὸν, ὑαλιστερὸν)· λειαίνω.

Ὑπολέγω, Μ. λέξω. Λέγω προσέτι ἢ ὑποκρυφίως· λέγω τι τὸ ὁπ. χρειάζει νὰ ἐπαναλάβῃ ἄλλος, ὑπαγορεύω, (καθὼς τώρα λέγομεν) κανοναρχῶ.

Ὑπολείβριος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὀλίβριος (θανάσιμος).

Ὑπολείβω, Μ. λείψω. Πίνω ἐν εἴδει σπονδῆς. ||. (μσ.) χύνομαι ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, στάζω, ὑποῤῥέω.

Ὑπόλειμμα (τὸ), τὰ ὑπολειπόμενον, ὑπολειπον, κατάπαυσις, ἐπομένη ἀνάπαυσις (Ἰταλ.) ῥέστον λεγορίασμοῦ.

Ὑπολείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (καὶ πθ. Μένω) ὀπίσω ἢ ὡς περίσσευμα, ἀπομένω· (μτνμ.) ἐπιζῶ· (μὲ γέν.) ἐλαττοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποφέρειν κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἀνοχή (καρτερία) εἰς τά δεινά, (Γαλλ.) patience. » Δισχρῶν ἔργων—, « Θρρ., ἀποδοχὴ, ἀτερξίμων ἡ τόλμη πρὸς ἐπιχείρησιν.

'Υπομονητέος, α, ον, = 'Υπομενετέος.

'Υπομονητικός, ἡ, όν, = 'Υπομενετικός.

'Υπομονητός, ἡ, όν, = 'Υπομενετός.

'Υπομορφάζω, Μ. άσω, = 'Επιμορφάζω.

'Υπομισία (ἡ), ἀδκμ. ἡ απντ. ἀντὶ 'Υπωμοσία.

'Υπομοσχεύω, Μ. εύσω. Μοσχεύω (Πολλαπλασιάζω διὰ μεταφυτεύσεως) κρυφίως· (μτγμ.) ὑποβάλτω. « Τὸν πόλεμον —, « Εὐνάπ.

'Υπομόχθηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μοχθηρὸς (τὸν τρόπον).

'Υπομόχλιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν μοχλὸν τιθέμενον ὡς κέντρον τῆς δυνάμεως (point d'appui).

'Υπομύζω, Μ. ύσω. Βογγῶ (Μουγρύζω) κρυφὰ (ἢ σιγανά).

'Υπεμυθεομαι-εῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. προλέγω.

'Υπομυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μυκῶμαι (Μουγρύζω) σιγανά, ἀποκρίνομαι διὰ μυκηθμῶν, ἀντηχῶ βαθειὰ ἐν εἴδει μυκηθμοῦ.

'Υπόμυξος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μυξώδης. Ἔχων (γεμάτος) μίσα μύξαν.

'Υπομύσαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον βρωμερὸς (δυσώδης ἢ λερὸς, σιχαμερός).

'Υπομῦω, Μ. μύσω. Κλείω (Κλείομαι) ὀλίγον ἢ ἐξ ἡμισείας. « Ὕμματα ὑπεμυκότα, « Ἀλκ., μισοκλεισμένα.

'Υπόμωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρὸς, λωλοϋτσικος.

'Υπονεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι νεώτερος ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ἀρχίζω νὰ) ξανανειόνω.

'Υπονεάω-ῶ, Μ. άσω. 'Οργόνω ὀλίγον (ὑπιπολαίως ἢ διὰ πρώτην φορὰν) τὴν νεὰν (τὴν ἀφεθεῖσαν πρὸς καιρὸν χέρσον) γῆν.

'Υπο-νείομαι, Π. ἀντὶ 'Υπονέομαι.

'Υπο-νεκρόομαι-οῦμαι, Μ. νεκρωθήσομαι. Σχεδὸν νεκροῦμαι, (Ι. Ανδύς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν 'Ρωμαϊκῶν).

'Υπο-νεμεσάω-ῶ, Μ. ήσω. Νεμεσῶ (Ἀγανακτῶ ἢ Φθονῶ) ὀλίγον.

'Υπο-νέμομαι, Μ. νεμοῦμαι. Κατατρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον 2) ἐνεργῶ κρυφίως (ὡς δι' ὑπονόμου), ὑποσκάπτω· (μτφρ.) ἐξαπατῶ.

'Υπο-νέομαι, Μ. νεύσομαι, Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ὑπάγω (εἰσχωρῶ) ὑποκάτωθεν, ὑπεισέρχομαι.

'Υπο-νευρίζω, Μ. ίσω. 'Υποτέμνω νεῦρα, (κοιν.) κόπτω τὰ ἡπατα, ἐκνευρίζω.

'Υπο-νεύω, Μ. νεύσω. Κάμνω κρυφίως νεῦμα· (κυρ.) κατανεύω.

'Υπονέφελος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ τὰς νεφέλας, νεφελώδης, συννεφιασμένος.

'Υπο-νέω, Μ. νεύσομαι ἢ νευσοῦμαι· Κολυμβῶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ (βουτηχτά).

'Υπονήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀρκετὰ πρὸς ναυπηγίαν ξύλα (νηΐα).

'Υπο-νήφω, Μ. νήψω. Ἀρχίζω νὰ ξεμεθῶ, εἶμαι σχεδὸν νήφων.

'Υπο-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = 'Υπονέω. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κολυμβῶ ὀλιγώτερον καλὰ (εἶμαι κατώτερος εἰς τὸ κολύμβημα) ἄλλου τινός.

'Υπο-νίζω (νίπτω), Μ. νίψω. Νίπτω ὑποκάτωθεν. » Τοὺς πόδας—, « Ἀθ.

'Υπονίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ 'Υπνος.

'Υπο-νιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι νιτρώδης.

'Υπο-νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω ὀλίγον. ||. (πθ.) » Νὺξ ἀνέμῳ ὑπονιφομένη, « Θκ., καθ' ἣν χιονίζει ἐκ διαλειμμάτων (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου).

'Υπο-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω μὲ τὸν νοῦν μου, εἰκάζω, συμπεραίνω. « Εἴ περ δεῖ τὰ τῶν θεῶν ὑπονοεῖν, « Ἀνδκδ. 2) (συχνότ.) ὑποπτεύω. » 'Υπονοήσαντες αὐτοὺς τὰ τῶν 'Ελλ. φρονεῖν, « Ἡρ. (ἐξαίτ. πρυθετ. ἐκ δ'.) » Μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο, « Ἄρρφ., μὴ ἔχῃς κἀμμίαν τοιαύτην ὑποψίαν εἰς ἐμέ. 3) (παρὰ γραμτ. τρεπτρα.) ἐννοεῖται ἐξωθεν, ὑπακούεται.

'Υπονέημα (τὸ), τὸ ὑπονοούμενον, συμπέρασμὸς, εἰκασία· ὑποψία.

'Υπονοητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπονοῶν (ὑποπτεύων), φιλύποπτος.

'Υπονόθευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπονοθεύειν, ἡ κρυφίως γινομένη νοθευσις.

'Υπονοθευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπονοθεύων (ἐξαπατῶν), ξεμαυλιστής.

'Υπο-νοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω (Δολόνω. Διαφθείρω) κρυφίως· ξεμαυλίζω.

'Υπόνοια (ἡ), τὸ ὑπονοεῖν, εἰκασία· ὑποψία (συχν.) νόημα ὑποκεκρυμμένον, (ἰδιαιτ.) ἔννοια ἢ ἔκφρασις ἀλληγορική, ἀλληγορία. » Οἱ ῥαψῳδοὶ .. τὰς ὑπονοίας (τῶν ἐπῶν) οὐκ ἐπίστανται, « Ξεν. « Ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, « Πλ. » Καθ' ὑπόνοιαν, » Ἐν ὑπονοίᾳ, » Δι' ὑπονοιῶν, « Αξ., ἀλληγορικῶς, δι' αἰνιγμάτων.

'Υπο-νεμεύω, Μ. εύσω. 'Υποσκάπτω· (μτφρ. μὲ δοτ. ἐκ δ',) ὑπενεργῶ πρὸς βλάβην (κοιν. σκάπτω τὸν λάκκον) τινος. » Πόλεμον τινί—, « Δ. Ἀλ., ἐκ τοῦ

'Υπονομή (ἡ), = 'Υπόνομος (οὐσ.). (μτφρ.) ἀντενέργεια κρυφὴ, ῥᾳδιουργία.

'Υπονομηδόν, ἐπίρ. Δι' ὑπονόμων, ἢ 'Εν εἴδει ὑπονόμων. « Τοὺς ὀχετούς, οἳ ἐς τὴν πόλιν ὑπονομηδὸν .. ἠγμένοι ἦσαν, « Θκ.

'Υπονόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς τοὺς (διατελῶν ὑπὸ) νόμους.

'Υπόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπονεμόμενος (κατατρώγων ἢ φαγωμένος [καὶ μτνμ.) τρυπημένος ὑποκάτωθεν), ὑποσκαμμένος. » Ἕλκος—, « Δσκρ., τὸ ὑπ. βουλεύει ἀπὸ κάτω. » Χώρα πυρὶ καὶ ὕδατι ὑπονομος, « Στρ. » Λίμνη βορβορώδη καὶ ὑπόνομον τὴν ἀποφοράν (ἴδ. ὑποφορὰν) ἔχουσα, « αὐτ., ὑπογείους τὰς ἐκβολὰς (ἡ). ||. (σὺν. ἀρσ.) διοδος (διώρυξ) ὑπόγειος, μίνα (Γαλλ.), λαγοῦμι (Τυρκ.). » Φρεατίαν τεμόμενος, ὑπόνομον ὧρυττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν, « Ξεν.

Γπονος (ὁ), [ὐ. ὄνος], εἶδ. μηχανῆς (ἀργάτου) πρὸς ἀνασήκωμα φορτίων.

'Υπο-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ (χυδ. Ἀνημπορεύω) ὀλίγον, εἶμαι-

'Υπόνοσος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος.

'Υπο-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω πίσω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι· (μτφρ. ἐπὶ ποτ.) τραβηχθοῦμαι, ὀλιγοστεύω, χάνω, κλπ.) βουλῶ, καταπέρτω, κάθουμαι, ('Πρ. Δ', 62)· (μὲ αἰτ. πρ. καταντῶ (χειροτερεύω) εἰς.

'Υπονόσησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ἐπιστροφὴ· (ἐπὶ ποτ.) τραβήγμα, ὀλιγόστευσις, ἡ· (ἐνίοτε) κατακάθισμα (ἐν γέν.) βούλημα, κατακάθισμα.

'Υπο-νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω ('Υγραίνω) ὀλίγον.

'Υπονυμφις, ίδος (ἡ). ἡ συνοδεύουσα (παραστέκουσα) τὴν νύμφην, παράνυμφη.

'Υπο-νύσσω, Μ. νύξω. Τσουπῶ (Σουβλίζω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά· (μτφρ.) δίδω κάποιαν νύξιν, ὑποκινῶ.

'Υπο-νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ὀλίγον· ἀρχίζω νὰ (ὡς ἂν νά) νυστάζω.

'Υπονωθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι νωθρός.

'Υπόξανθος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξανθὸς, ματιοσμένος ἐπὶ τὸ ξανθότερον.

'Υπο-ξενίζω, Μ. ίσω. 'Ομοιάζω ὀλίγον (κατά τι) ξένος.

'Υποξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Ξύνων ἐσθίω ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως, (ἴδε ἡ ξύνω).

'Υπο-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὀλίγον.

'Υποξηρασία (ἡ). ὀλίγη ξηρασία.

'Υποξηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξηρός.

'Υπο-ξίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον τι ξυνός (ὑποξυς).

'Υποξύλους (ὁ, ἡ). ὑποκάτωθεν ξύλινος· (μτφρ.) ἀποπάνω χρυσωμένος· (μτνμ.) ἀπλοῦστος, κλεθρηλος· ἡμιμαθὴς, χωρὶς αἴσθησιν, ἐπιπόλαιος. » Σοφιστὴς—, »

'Υπο-ξυρόω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω (Ξυρίζω) ὀλίγον.

'Υποξύριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ξυρὸν (τὸ ξυράφιον) τιθέμενος ἢ κείμενος.

'Υποξυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὀξὺς (ὄξινος) ὄλερος ἢ ξοινὸς), ξοινοῦτσικος.

'Υπο-ξύω, Μ. ξύσω, = 'Υποξέω.

'Υπο-παιζω, Μ. παιξοῦμαι. Παίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως· (μτφρ. πρὸς αἰτ.) παίζω μὲ τραπόν.

'Υπο-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίω· (μέσ. ἀποτ.) παλαίνομαι· ἐπιτηδὲς νὰ νικηθῶ (νὰ κάτω).

'Υποπαρόβορρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι παρόβορρος (πρὸς βορρᾶν), βορειότερον κατά τινος.

'Υπο-παρα-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραλαλῶ (Παραλαλῶ) ὀλίγον.

'Υπο-παρ-ενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. 'Ολίγον τι παρενθυμοῦμαι (λησμονῶ) δὲν καλοπροσέχω.

'Υπεπάρθενος (ἡ). σχεδὸν παρθένος.

'Υπο-παρ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ Ἀμπώθω πρὸς τὸ πλάγιον (Σπρώχνω Παραγκωνίζω) μὲ τρόπον.

'Υπο-πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Πασκουμπιστά, Στρώνω) ὑποκάτωθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκάφους πολλήν, ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὧν τὰ κρέα, « Ἡρ., ὅθεν
Ὑποπαστον(τό), = Ὑπόστρωμα, ὑποπέτασμα.
Ὑποπαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποψαφέω, κάτωθεν ἐλαφρόν τινα κρότον (πάταγον).
Ὑποπαχύς(ὁ, ἡ). ὀλίγον τι παχύς, παχυλός, παχυλούτσικος.
Ὑποπείθω, Μ. πείσω. Πείθω (Καταπείθω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον (μὲ τρόπον).
Ὑποπεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Πεινῶ ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ πεινῶ.
Ὑπόπειρα(ἡ), = Ἀπόπειρα.
Ὑποπειράω-ῶ, Μ. άσω. Δοκιμάζω μὲ τρόπον (κυρ.) ζητῶ κρυφὰ νὰ ἀπατήσω (νὰ ξιλογιάσω) γυναῖκα.
Ὑποπελιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὑποπέλιος, μελανιάζω ὀλίγον.
Ὑποπέλιδνος καὶ
Ὑποπέλιος(ὁ, ἡ). ὀλίγον μελανὸς (μολυβόχρους, πελιδνός).
Ὑπόπεμπτος(ὁ, ἡ). σχεδὸν κρυφὰ (πρὸς ἐκβολὴν ἢ κατασκόπευσιν).
Ὑποπέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατόπιν τινός, σέλνω πρὸς κατοπτείαν ἢ κατασκόπευσιν.
Ὑποπεμφιάζω(κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ) τι μὲ τρόπον.
Ὑποπεπτηῶτες, Π. πλθ. τοῦ Ὑποπίπτω· ἀντὶ Ὑποπεπτηκώς, μτχ. τοῦ Ὑποπτήσσω ἢ -πτώσσω.
Ὑποπεπτώκω, πρκ. τοῦ Ὑποπίπτω, (ὅθ, Ὑποπεπτωκέναι, ἐπ. ρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ταπεινὸν (χαμερπῆ, ἐπτοημένον), μὲ ἄκρον ὑπόκλισιν.
Ὑποπεπτωκώς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποπίπτω.
Ὑποπερᾰτωσις(ἡ), = Ἀποπερᾰτωσις.
Ὑποπαρθρομαι, Μ. παρθήσομαι (ἀόρ. Ὑπέρθρον κτλ.). Κλάνω χωρὶς κρότον, κουφοκλάνω.
Ὑποπερικλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Αυγίζω ἢ Τσακίζω ὀλίγον.
Ὑποπερικλύνομαι, Μ. πλυθήσομαι. Ἐχω (Πάσχω ἀπὸ) ὀλίγην διάρροιαν.
Ὑποπεριψύχω, Μ. ψύξω. (κυρ. εἰς τὸ πθ.) Κρυώνω ἢ Κρυολογῶ ὀλίγον.
Ὑποπερκάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ὠριμάζω (κυρ. ἐπὶ ταφυλ. νὰ παρδαλίζω).
Ὑποπετάννυμι, Μ. πετάσω. Στρώνω (Ἁπλώνω) ὑποκάτωθεν ὡς-
Ὑποπέτασμα(τό). πᾶν ὅ,τι στρώνεται κάτω κάτω, ταπὴς, κιλίμι κτλ.
Ὑποπέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ὑπεπτόμην). Πετῶ ὑποκάτωθεν.
Ὑποπέτρος(ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν πετρώδης.
Ὑποπήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω (Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ πήξῃ τι) ὀλίγον.
Ὑποπηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὀλίγον ἢ βλέπε, πετιοῦμαι ἔξαφνα ἐπάνω, ἀναβρύω.
Ὑποπηλός(ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν λασπώδης, ἔχων λασπώδη πυθμένα.
Ὑποπηδίζω, Μ. άσω, Δ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ὑποπιέζω, (συγχ. τῷ Ὑποπιάζω).
Ὑποπηλίζω, Μ. ίσω. Βουλῶ ὑποκάτωθεν ἢ ἁλαφρὰ βουλῶν ἐκθλίβω· (μτγν.) ζυγυρῶ.
Ὑποπηθηλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι ὀλίγον τι τὸν πίθηκον, κάμνω μερικὰ γελοῖα σχήματα.
Ὑποπικρος(ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.
Ὑποπίμπλημι, Μ. ὑποπλήσω. Σχεδὸν γεμίζω· ἀρχίζω νὰ γεμίζω. (μτγμ. μὲ γεν.) « Τέκνων ὑπεπλήσθησαν, « Ἡρ., ἀπέκτησαν ἀρκετὰ τέκνα, ἐγεννοβόλησαν,
Ὑποπίμπρημι, Μ. ὑποπρήσω. Καίω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, ὑποκαίω.
Ὑποπίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὀλίγον ἢ ὀλίγον περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει (ἐμπ. εἰς τὸν πρκ.) « Ὑποπεπωκώς, « Ξεν., ὀλίγον πιωμένος (Τουρκ. εἰς τὸ κέφι), (ἄλλ.) Ὑποβεβρεγμένος.
Ὑποπιπίσκω, Μ. ὑποπίσω. Ποτίζω (Δίδω τινὸς νὰ πίῃ) ὀλίγον.
Ὑποπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω ὑποκάτωθεν (κυρ.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, παρακαλῶ ἱκετικῶς (γονυκλιτῶς), ἢ πίπτω ὑπὸ τὸν ἀντίπαλόν μου, νικῶμαι παλαίων· (ἐνίοτε) ἀφίνομαι νὰ νικηθῶ ἐπιτηδὲς χαριζόμενος ἢ κολακεύων· (θ. ἐν γέν.) ταπεινοῦμαι, ὑποκλίνομαι· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἐλαττοῦμαι· (ἐπὶ πραγ.) πίπτω (κεῖμαι) ὑπ' ὄψιν τινός, φαίνομαι ἀμέσως, ἀπαντῶμαι ἐκ τοῦ προχείρου· ὑπόκειμαι· πρόκειμαι.
Ὑποπισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Πισσόνω ὑποκάτωθεν, καλοφατίζω· (Κωμ.) = Βινέω.
Ὑποπλάγιος(ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πλάγιος.
Ὑποπλάκιος καὶ Ὑπόπλακος(ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἐν Κιλικ. ὄρους Πλάκου, ἢ (κατ' ἄλλ.) εἰς ἐπίπεδον (πλακόεν) μέρος, πεδινός.
Ὑποπλάσσω, Μ. πλάσω. Πλάττω ἢ Προσκολλῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον.
Ὑποπλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κροτῶ (Πλαταγῶ) ὑποκάτωθεν· βρύζω βαθειά.
Ὑπόπλατυς, ος(ὁ, ἡ). ὀλίγον πλατὺς ἢ ἁπλωτὸς (ἐπίπεδος). 2) (ἐνίοτε, = Ὑφάλμυρος.
† Ὑπόπλατος(ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ὑπόπλατυς.
Ὑποπλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Συμπλέκω, Συναρμόζω) ὑποκάτωθεν. « Καλιὰν —, « Αἰλ.
Ὑπόπλεος(ὁ, ἡ). πλήρης (γεμάτος) ἔνδοθεν ἢ ἀρκετά.
Ὑποπλέω, Μ. πλευσοῦμαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Πλέω ὑποκάτωθεν ἢ κατὰ μῆκός τινος.
Ὑπόπλεως(ὁ, ἡ), Αττ. ἀντὶ Ὑπόπλεος.
Ὑποπλήθω, Μ. πλήσω. Εἶμαι γεμάτος ἔνδοθεν (ὑπόπλεως).
Ὑποπληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑποπίμπλημι.
Ὑποπλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον· (συνηθ.) πουνῶ ἐκ θεμελίων· (μεταφορ.) συγκινῶ ἐκ βάθους, συνταράττω.
Ὑπόπλους(ὁ). ὁ ὑποκάτωθεν (κατὰ μῆκος) παράλιου τινὸς γενόμενος πλοῦς.
Ὑπόπλουτος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν αὐτοῦ πλοῦτον (ὀλιγ. μεταλλεῖα).
Ὑποπλόω-ῶ, Μ. πλώσω, Π. Ιων. ἀντὶ Ὑποπλέω.
Ὑποπνέω, Μ. πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ) ὑποκάτωθεν ἢ σιγανά· πνέρνω ἀέρα, ξανασαίνω.
Ὑποποδίζω, Μ. ίσω. Ὑποχωρῶ ὀπισθοδρομῶν (ὀπισθοποδητῶ), ἀναποδίζω.
Ὑποπόδιον(τό). σκαμνὶ ἢ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον βάλλει τις ὑπὸ τοὺς πόδας του ἕνα μὴ πατῇ κατὰ γῆς, (κυρ. ὑβδ. τοῦ
Ὑποπόδιος(ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας κείμενος ἢ τιθέμενος.
Ὑπόποδος(ὁ, ἡ), = Ὑπόπους ἢ (;) Ὑποπόδιος.
Ὑποποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ βαλθῇ τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποτάσσω. 2) πρυξενῶ (ἐμπαίω, ἐμπνέω) κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως. « Ζήλον τινι—, « Πλ. 3) (συχνότ. μσ.) προσπαθῶ νὰ ἐλκύσω τινὰ μὲ τρόπον (ἀπατηλόν), κολακεύω. « Τὸν ὄχλον—, « Πλ., ὁμηγωγῶ. 4) μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι. « Τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν—, « Πλ.
Ὑποποίητος(ὁ, ἡ). ὁ δι' ἀπατηλῶν μέσων (κολακειῶν) προσκτηθείς, προσποίητος.
Ὑποποίκιλος(ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ποικίλος (παρδαλός).
Ὑπόποκος(ὁ, ἡ). πάκου ὑπόπλεως, μαλλιαρός.
Ὑποπόλιος(ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀρχινοῦν αἱ τρίχες νὰ ἀσπρίζουν, πολιῶν ὑπόπλεως.
Ὑποπολιτεύομαι, Μ. εὐσομαι, (μὲ δοτ.) Πολιτεύομαι (Πράττω τὰ τῆς πόλεως) ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἢ πρὸς τὸ συμφέρον τινος.
Ὑποπομπή(ἡ). διαταγὴ πεμπομένη πρός τινα, (ἐν γέν.) προσταγή, (εἰς τὸν Αἰσχλ. ἄλλ. γρφ. διηρημ. ὑπὸ πομπαῖς).
Ὑποπόνηρος(ὁ, ἡ). ὀλίγον πονηρός, ὑπαμόχθηρος.
Ὑποπορεύομαι, Μ. εὐσομαι, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Ὑπέρχομαι, εἰσχωρῶ κρυφίως, παρεισδύομαι, Ὑπεισέρχομαι.
Ὑποπορευσις, εως(ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔμβασμα κρυφίως ἢ ὑποκάτω, παρεισδυσις.
Ὑπόπορτις, ιος(ἡ), Π. ξ ὀ. πόρτις ξ. δάμαλις ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (δηλαζουσα) μοσχάρι· (μτγμ.) γυνὴ ἔχουσα βρέφος ὑπομάζιον.
Ὑποπορφυρίζω, Μ. ίσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ πορφυροῦν, εἶμαι-
Ὑποπόρφυρος(ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πορφυροῦς, κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, (Γαλλ.) pourpre.
Ὑπόπους, οδος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (στηριζόμενος εἰς) πόδας, (λιγότ.).
Ὑποπραΰνω, Μ. ὕνω. Καταπραΰνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.
Ὑπόπρεμνος(ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν στηριζόμενος τὸς) πρέμνον (στέλεχος).
Ὑποπρεσβύτερος(ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πρεσβύτερος (γεροντότερος).
Ὑποπρήθω, Μ. πρήσω, Π. ἀντὶ Ὑποπίμπρημι.
Ὑποπρηόνω, Μ. ὑνῶ, Ιων. ἀντὶ Ὑποπραΰνω.
Ὑποπρίασθαι, ἀόρ. β'. (ἀνωμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπωνέομαι, ἀγοράζω παρὰ τιμὴν ἢ πολλὰ εὐθηνά.
Ὑποπρίω, Μ. πρίσω. Τρίζω κρυφά. « Τοὺς ὀδόντας—, « Ἀκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπο-προ-θέω, Μ. θούσομαι. Τρέχω (Πετηοῦμαι) ἐμπρὸς διὰ μιᾶς ἢ μὲ τρόπον.
'Υποπροῤῥ-ρέω, Μ. ῥυήσομαι. 'Ρέω (ἐν εἴδει πηγῆς ἢ ῥύακος) ὑποκάτωθεν.
'Υπο-προγγέω, Μ. γεύσω. Προχέω ('Εκχέω) ὑποκάτωθεν· (πθ.) = 'Υποπροῤῥέω.
'Υπόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ ἢ ἔχων χαμηλὴν τὴν πρῴραν, (εἰς τὸν Πλ. διορθ. 'Υόπρωρος).
'Υπο-πτάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Πτήνω ὀλίγον.
'Υπο-πτερνίς, ίδος (ἡ). τὸ σανίδι ὅπου βάλλεται ὑποκάτωθεν τῆς πτέρνας τοῦ ἱστοῦ εἰς τὸν ληνὸν τοῦ πλοίου.
'Υπόπτερος (ὁ, ἡ). πτερωτός· (συνκθχ.) ταχύς· (ἐπὶ πλ.) ταχύπλους.
'Υποπτεύησι, Δ. ἀντὶ 'Υποπτεύει.
'Υποπτευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποπτεύων, ὑπόπτης.
'Υπ-οπτεύω, Μ. εὔσω. (ἐν γέν.) 'Υπονοῶ, τεκμαίρομαι, εἰκάζω· (ἴδιαιτ.) θεωρῶ ὑπόπτιως (νομίζω ὕποπτόν) τινα ἢ τι, (κοιν.) ὑποπτεύομαι· (ἑνίοτε) ἐπιτηρῶ μὲ τρόπον, παραμονεύω· (πθ.) νομίζομαι ὕποπτος, μὲ ὑποπτεύονται. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) » 'Υποπτεύων αὐτὸν δρ. ἁμὸν βουλεύειν, « Ἡρ. (καὶ πρὸς εὐκ. διὰ τοῦ Μὴ) » Εἴ τι ὑποπτεύυτι, μή δίλῳ αὐτοὺς προάγοιεν, « αὐτ.
'Υπόπτης, ου (ὁ). ὁ φύσει ὕποπτος, φιλύποπτος· (ἐπὶ ὕπου) ἠειλὸς, εὐπτόητος, (Γαλλ.) ombrageux.
'Υπο-πτήσσω, Μ. πτήξω (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Π. 'Υποπεπτηώς). Χαρόνω ἀπὸ φόβον, (μὲ δοτ.) εἶμαι κρυμμένος (τρυπωμένος) ὑποκάτωθέν τινος· (μὲ αἰτ. ἑλλ.) φοβοῦμαι ἀπό. « Αἰσχρόν μοι δοκεῖ εἶναι, τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, « Ξεν.
('Υπόπτομαι ἢ -όσσομαι), ἄχρ. ἐνς. τοῦ μέλλ. ϗ ἄλλ. τινῶν χρν. τοῦ 'Υφοράω.
'Υποπτος (ὁ, ἡ), [ὑπὸ, ὄψομαι]. (μὲ γεν. ἢ πρυθετ. αἰτ.) ὁ ὑποπτεύων τι ἢ τινά, (μὲ δοτ.) ὑποπτευόμενος ὑπό τινος· (ἐν γέν.) περὶ τοῦ ὁπ. εἶνε ὑποψία, ἐπίφοβος. » Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πάχνη, « Λξ. » Οὕτω γὰρ ἦν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὕποπτος καὶ προδεδλημένος διὰ φόβαν, ὥστε κτλ., « Πλ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Τὰ ὕποπτα, ἀντὶ Αἱ ὑποψίαι. » Εἰς ὕποπτα μὴ μόλῃς ἐμοί, « Εὐρ., μὴ βάλῃς ὑποψίαν περὶ ἐμοῦ.
'Υπο-πτύσσω, Μ. πτύξω Διπλόνω ὀλίγον ἢ ὑποκάτω.
'Υποπτυχίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν πτυχίδα μέρος. » Τοῦ θώρακος—, « Πλ., ἡ συναρμογὴ τοῦ κάτω μέρους.
'Υπόπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὕποπτον, μὲ ὑποψίαν. » 'Υ. ἔχειν τινί, « Ξεν.,—'Υποπτεύειν ἢ 'Υποπτεύεσθαι.
'Υπόπτωσις, εως (ἡ), τὸ ὑποπίπτειν, ὑπόκλισις· (τρπ.) κατάπτωσις τοῦ φρονήματος, ταπείνωσις, μικροψυχία.
'Υποπτώσσω, = 'Υποπτήσσω.
'Υπόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποπίπτων εἴς τι. » 'Υπὸ λόγον —, « Δρτ. 2) (ἑνίοτε) ἀτομόῤῥοπος.
'Υποπυθμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα (ἀγγείου) κείμενος.
'Υποπυθμήν, ένος (ὁ, ἡ) καὶ 'Υποπυθμίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ 'Υποπυθμένιος.
'Υπο-πυίσκω, Μ. πυήσω. Κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ (καὶ μσ. 'Εμπυάζω) ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ ἐμπυάζω.
'Υπο-πυκνάζω, Μ. άσω. Κάμνω ('Επαναλαμβάνω) τι ὀλίγον συχνότερα. » Οἶνφ—, « Λκ. (Ἀξφν.), συχνοπίνω.
'Υπόπυκνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πυκνὸς ἢ συχνός.
'Υπόπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν ἢ ἔσωθεν αὐτοῦ ἔμπυον, ὀλίγον τι ἐμπυασμένος ἢ ἀρχίζων νὰ ἐμπυάζῃ, πύου ὑπόπλεως.
'Υπο-πυρ-άω-ῶ, Μ. άσω. Κινῶ ὀλίγον εἰς ὕρῶτα διὰ τῆς πυρίας (τοῦ ἀχνίσματος).
'Υπο-πυῤῥίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι=
'Υποπυῤῥος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πυῤῥὸς (ξανθοκόκκινος).
'Υπόπωλος (ὁ, ἡ). (Ἵππος) ἢ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) πῶλον.
'Υπο-ραίζω, Μ. ίσω, = 'Υπορραίζω.
'Υπο-ράπτω, Μ. ράψω, = 'Υποῤῥάπτω.
'Υπορραφή (ἡ), = 'Υποῤῥαφή.
'Υπ-οργάζω, Μ. άσω. Γαργαλίζω ἐλαφρὰ, ὑπερεθίζω διὰ χειρομαλάξεως.
'Υπορ-γίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Οργίζομαι ὀλίγον.
'Υπο-ρέγχω (ἀντὶ 'Υποῤῥίγγω), Μ. ρέγξω. 'Ροχαλίζω σιγανά, ὡς ἂν νὰ ῥοχαλίζω.
'Υπόρειος (ὁ, ἡ), = 'Υπώρειος, κείμενος εἰς ὑπώρειαν. ‖. (οὐσ.) 'Υπόρειον (τὸ), μικρὸν ἀκρωτήριον σχηματιζόμενον ἀπὸ προεξέχουσαν ἀκρώρειαν, (παρβλ. 'Υπόρειον).
'Υπ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Υποστηρίζω τι εἰς θέσιν ὄρθιον, στυλόνω ἀνασηκόνων ὀλίγον.
'Υπορθριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὑπ' ὄρθρον (τὴν αὐγὴν μὲ τὰ χαράγματα, περὶ τὸν ὄρθρον).
'Υπόριον (τὸ). μικρὸν ῥίον (ἀκρωτήριον), (παρβλ.) 'Υπόρειον.
'Υπο-ριπίζω, Μ. ίσω, = 'Υποῤῥιπίζω.
'Υπ-όρνυμι, Μ. ορσω καὶ (μσ.) ὄρσομαι ἢ ὀροῦμαι (μσ. ἀόρ. 'Υπωρόμην καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] 'Υπόρωρα), Π. διεγείρω ἐωτερικῶς ἢ ὑποκεκρυμμένως, 'Υποκινῶ, 'Υπερεθίζω. ‖. (μσ. αὐτπθ.) κινοῦμαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διεγείρομαι βαθμηδόν.
'Υπόρροφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υπώροφος.
'Υποῤῥ-αίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι ὀλίγον καλλήτερα, ἀρχίζω νὰ καλλητερεύω (νὰ ἀναλαμβάνω) ἀπὸ ἀσθένειαν.
'Υποῤῥ-αμπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ ὀλίγον (ἐλαφρὰ) ἢ ὑποκάτωθεν μὲ τὴν ῥαπίδα· (συνκθχ. ϗ μτνμ.) ὑπερεθίζω, (ὑπ. διορθ. 'Υποῤῥ.π.ίζω).
'Υποῤῥ-άπτω, Μ. ῥάψω. 'Ράπτω τι ὑποκάτωθέν τινος, προσῤῥάπτω· ἐνδύω ἀπὸ μέσα μὲ ἄλλο ὕφασμα, ἀστερόνω· (συνκθχ.) συῤῥάπτω· (μτνμ.) προσθέτω (ὡς πλάσμα ἢ ἐπισόδιον) εἰς τὴν ὁμιλίαν μου. » Λόγον—, « Κύρ.
'Υποῤῥαφή (ἡ), τὸ ὑποῤῥάπτειν, ἐνδύσιμον ἀπὸ μέσα μὲ ἄλλο ὕφασμα, ἀστέρωμα.
'Υποῤῥαχίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν (μεταξὺ τοῦ ῥαχοκοκκάλου καὶ τῶν λαγόνων) κοίλωμα.
'Υποῤῥ-έω, Μ. ῥυήσομαι (ἀόρ. 'Υπερρύην κτλ.). 'Ρέω κάτωθεν ἢ ὑποκάτωθεν (ἐπὶ τριχ. φύλλ. κλπ.) πίπτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (ἐπὶ οἰκοδομ.) ἀρχίζω νὰ πίπτω (νὰ κρημνίζωμαι), εἶμαι ἑτοιμόῤῥοπος (μτφορ. μὲ αἰτ.) περιεισόδως, ὑπεισέρχομαι· (ἑνίοτε) χάνομαι (ἐκλείπω) ἀνεπαισθήτως καὶ κατ' ὀλίγον, = 'Υπερέω. » Τὰ τῆς εὐνοίας ὑπέῤῥει, « Ζων., ἀρχίζε νὰ ψυχραίνεται (νὰ λησμονήται).
'Υποῤῥ-ήγνυμι, Μ. ῥήξω (ἀόρ. 'Υπέρρηγην κτλ.). Σχίζω (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ. Σχίζομαι, 'Ραγίζω) ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον· 'μισοανοίγω· (πθ.) ἀρχίζω νὰ σχίζωμαι (καὶ πθ. νὰ φαίνωμαι).
'Υπερρήνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ "Παρανος (βλ. μανὰς) ἢ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) ἀρνίον.
'Υποῤῥίζος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ῥίζαν ὤν. 2) ὁ ἔχων ῥίζας, ῥιζῶν ὑπόπλεως.
'Υποῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Ριζόνω (κυρ. ϗ μτφορ.) τι ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον.
'Υποῤῥίνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνα μέρος τοῦ προσώπου.
'Υπόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα κείμενος, (ὄθεν ‖. οὐσ.) 'Υπόῤῥινα, τὰ μουστάκια. 2) ὁ ὁμιλῶν μὲ τὴν μύτη (Γαλλ.) nasillard.
'Υποῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Κινῶ ὑποκάτωθεν (κυρ. τὸν ἀέρα διὰ τῆς ῥιπίδος), σιγανὰ τὸ πῦρ· (μτφορ.) ὑποκινῶ, ἀνεγείρω. » Στάσεις—, « Ἀπ.
'Υποῤῥ-ιπτέω-ῶ, Ἀττ. καὶ
'Υποῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. 'Ρίπτω τι ὑποκάτωθέν (καὶ μτφορ. Καθυποτάσσω ἢ παραχωρῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν) τι ὀς.
'Υποῤῥ-οιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΰζω ὀλίγον ἢ βαθειά.
'Υποῤῥύηναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υποῤῥέω.
'Υπόῤῥυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποῤῥέειν, ἢ ὑποκάτωθεν ἐκρυή· (μτνμ.) ἢ βαθμηδὸν κατάπτωσις, βούλιασμα. 2) (συνκθ.) μέρος διὰ τοῦ ὁπ. ὑπεκρέει τι, ὑγρὸν ὑπόγειος.
'Υποῤῥώδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φαδοῦμαι (ἀναλιῶ) ὀλίγον.
'Υποῤῥώξ, ῶγος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ἀποῤῥώξ.
'Υπόρυγμα (τὸ). ὄρυγμα ὑπόγειον, ὑπόνομος, [ἐκ τοῦ
'Υπ-ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω, = 'Υποσκάπτω (κυρ. ϗ μτφορ.).
'Υπ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω μὲ μουσικὴν (ὑπὸ τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου). 2) τραγουδῶ χορεύων ἢ χορευτικὸν ἀσκόπον (ὅπ. 'Υπόρχημα). 3) ἱστάνω τι παντομιμικῶς, χορεύω σχήματα (καθὼς οἱ παντομίμοι).
'Υπόρχημα (τὸ). ᾆσμα πρὸς τὸ ὁπ. ἐμιζον τὰ κινήματά των οἱ χορευταὶ (παντομιμικῶς, ὑπορχούμενοι), τραγουδοῦντες καὶ χορευτικὸν (κυρ. διὰ τοὺς παντομίμους).
'Υπορχηματικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόρχησιν ἢ τὰ ὑπορχήματα, χορευτικὸς, παντομιμικός. » 'Υπορχηματικὸν εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ὃ τῷ ὀρχου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοῦντα τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως δήμηνευ-
να. « Εὐς.
ργχης, εως (ἡ), τὸ ὑποργεῖσθαι, χο-
ντομιμικὸς συνωδευμένος μὲ τρα-
ὴ μουσικήν.
ραγής ξυ. σάγη], ἑος (ὁ, ἡ). ὁ φέ-
ν (ὧν ὑπὸ) σάγμα, σαμαρωμένος. »Ὑπο-
—, « ἵππος.
ηθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ κατά τι σα-
ρός, ὄχι τόσον γέρος (ἀσφαλῆς κλπ.).
ωλίνω, Μ. σανῶ. Κανῶ ὀλίγον (σὰν
ν σκίλον) τὴν οὐρὰν, χαϊδεύω μὲ τρό-
ον, κολακεύω.
ραίρω (ὕψερ. κυρ. ὁ πρκ. [ἀντὶ ἕνς]
ναίσηρα ἢ ὁ ἀόρ. Ὑπέσηρα). Σύρω
λίγον τὰ χείλη καὶ προφαίνω τοὺς ἐ-
ντες· (μεσν.) ἐπὶ πωρικῶν τὰ ὀπ. ξι-
σκάζουν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μισοφαί-
ται τὸ μέσα των.
ωσακκίζω, Μ. ἰσω. Περνῶ ὑγρὸν τι
ιὰ τὸ σακκί, σουρώνω, σραγγίζω (συν-
θ.) παίρνω κρυφίως, ὑφαιροῦμαι· (μετ-
.) ὑπεναλίσκω. (μὲ γεν.) « Ὑποσακ-
ίζω τῆς ὁδοῦ, « Εὐστ., (κοιν.) παίρνω
ρτῶν) ὁρόμον.
ωσαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (καὶ ἀλλ.
ἀμετβτ. Κουνιοῦμαι) ὀλίγον· κουδουλῶ·
ωσαλῶ.
ωσαλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν σάλον (τῆς
αλάσσης) εὑρισκόμενος. (ἐπρ.) κυμαι-
όμενος, σαλευόμενος· (μετφορ.) ἀβέβαιος,
ηγηλ.) ἐπίσαλος. « Ὑδάντες —, « Δσκρ.,
ελκονόμενοι.
ωσαλπίζω, Μ. ἰσω. Σαλπίζω ὀλίγον,
ηχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος.
ωσανδαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτω-
ν σάνδαλον (πέλμα ἢ τακοῦν· ξύλι-
ν). « Ὑπόδημα —, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ
ερὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 17).
ωσαπρίζω (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σαπρὸς, ὑ-
σαθρος.
ωσαρκίδιος, α, ἡ ος, ον, Π. ᾗ
ωσάρκιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν σαρκα (με-
ὴ φαρκὸς καὶ δέρματος) εὑρισκόμενος.
ωσάρκισμα (τὸ), [ὑποσείω]. ἀποκοκκι-
ωσμὸς (ὁ). ἐλαφρὸν κόνυημα (ἰδι-
τοῦ κοκκίνου), (ὡς ὑπόσ. τοῦ
ωσείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) ὑπο-
ρῶν ἢ ἐλαφρά. « Ἐνερθεν ὑποσεί-
ιν ἰμάντι (τὸ τρύπανον). ἀψάμενοι
κατερθεν, « Ὁδ. Ι.
ωσελήνιος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην,
ελλ.) sublunaire.
ωσεμνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σεμνὸς (σο-
ρός).
ωσεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ὁρμῶ διὰ
ῆς, ἐφορμῶ. (εἰς τὸν Ἴσ. ὀρθότ. διημ-
ωσημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαδεύω ὑποσ-
ῶθεν, ὑπογράφω, ὑποσημειόνω. 2)
ω εἴς τι, = Ἐπικροτῶ, = Ἐπισημαίνο-
ι. 3) (συχνότ.) φανερόνω τι μὲ τρό-
ν σκεκερυμμένον (σκεπαστά), ἀφίνω
ὑπονοηθῇ. 4) δίδω πρῶτος τὸ σημ-
ιον (τὸ παράδειγμα) ἢ κάποιαν ἐλ-
α εἴς τινα περὶ· ἀρχίζω, παραγγέλ-
« Ἡ σάλπιγξ σιωπὴ ὑπεσημάν-
θη, « Θκ. « Ἐρεῶν ὑποκοπὰς —, « Πλάτ.
Ὑποσημασία (ἡ), = Ὑποσημείωσις.
Ὑποσημειόω-ῶ καὶ (μσ. ὅ ᾗ εὐχρηστότ.)
-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Σημειόνω τι ὑποκάτωθέν τινος (ὡς σχόλιον), κάμνω ὑποσημειώσεις· σημειόνω τι διὰ ἐνθυμήσιν. « Ξενοφῶν πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα (ὑπὸ Σωκράτους), εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν. Ἀπομνημονεύματα ἐπιγρέψας, « Ἀρτ.
Ὑποσημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πρὸς ἐξήγησιν χωρίου τινὸς γνωμοῦνη (συνήθως ὑποκάτωθεν τῆς σελίδος τοῦ κειμένου) σημείωσις, σχόλιον.
2) σημείωσις πρὸς ἐνθύμησιν. « Οὗτος, Σωκράτους διαλεγομένου, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο, « Ἀρτ., τὰ ἐσημειωνεν.
Ὑπο-σήπω, Μ. σήψω (μσ. μὲ σημ. πθ. πρκ. Ὑποσέσηπα). Σαπίζω ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν· ἀρχίζω νὰ σήπωμαι· (ἢ μτχ.) « Ὑποσεσηπὼς, οἷα, ὁς, = Ὑπόσαθρος.
Ὑπο-σιγάω-ῶ, Μ. σιγήσομαι. Σιγῶ (Σιωπῶ) εἴς τι, δὲν ἀποκρίνομαι.
Ὑποσίδηρος (ὁ, ἡ). Ὑποκάτωθεν σιδηροῦς (καὶ ἀποπάνω χρυσωμένος ἢ ἀσημωμένος).
Ὑπόσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.
Ὑπο-σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀλίγον σιμὸν (κυρτὸν πρὸς τὰ ἄνω), λιγίζω (ἐπὶ τὸ σιμότερον). « Τὴν ὀσφὺν —, « Ἄλκ.
Ὑπο-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Παρέρχομαι τι τρόπον τινὰ ὑπὸ σιωπὴν, ἀποσιωπῶ μὲν ἀλλ' ἡμυδρῶς πως ὑπαινίσσομαι (ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ), (ὅθ.
Ὑποσιώπησις, εως (ἡ), τὸ ὑποσιωπᾶν, ἢ κατὰ ἀχῆμα (ῥτρ.) παρασιωπήσεως ὑποδήλωσις.
Ὑπο-σκάζω, Μ. σκάσω. Κουτσαίνω ὀλίγον.
Ὑπο-σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ (ἢ [μέλλ.] Ἀναστηκόνω πηδῶν) ὀλίγον. « Τὼ πόδε —, « Νικήτ.
Ὑποσκαλεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω ἀπὸ κάτω, ἀνακατόνω. (κυρ.) »Τὸ πυρ —, « Ἀρρχ., συνθαλίζω.
Ὑπο-σκαλίζω, Μ. ίσω, = Ὑποσκαλεύω.
Ὑποσκαλμίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὸν σκαλμὸν προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ χείλους (τῆς κουπαστῆς) τοῦ πλοίου σανίδιον.
Ὑπόσκαμβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκαμβὸς (στραβὸς, σκολιὸς).
Ὑπο-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὑποκάτωθεν· ἀνοίγω ὑπόνομον (λαγοῦμι)· (γεωργ.) = Ὑποκονίω.
Ὑποσκαφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκάψιμον ὑποκάτω· (συνεκδ.) τὸ ὑπεσκαμμένον μέρος, ὑπόνομος (ἐν γεν.) βάθος, κοίλωμα. « Θαλάσσης —, « Δσκρ.
Ὑποσκαφιόκαρτος (ὁ, ἡ). κυρευμένος σχεδὸν κατὰ τὸ λεγόμενον σκαφίον εἶδος τῆς κουρᾶς (ἴδε τὴν λέξ.).
Ὑποσκαφισμὸς (ὁ). λίχνισμα (καθάρισμα) τοῦ σιταριοῦ κτλ. μὲ τὴν σκαφίδα (3).
Ὑπο-σκελίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινὰ ὑπὸ τὸ σκέλος καὶ τὸν ῥίπτω κάτω, συμπαδίζων ἀνατρέπω, πεδικλόνω· (μεφορ.) ἐξαπατῶ· (Γαλλ.) supplanter· (ἐπ. πραγμ.) βάλλω πρόσκομμα, παρεμποδίζω. « Τὴν ὁρμὴν —, « Λθ.
Ὑποσκέλισμα (τὸ). κτύπημα ὑπὸ τὸ σκέλος, πεδίκλωμα, (Γαλλ.) croc-en-jambe· (μεφορ.) δόλος, ἀπάτη.
Ὑποσκελισμὸς (ὁ, τὸ ὑποσκελίζειν, ἢ δι' ὑποσκελίσεως καταπάλαισις· (μεφορ.) ἐξαπάτησις.
Ὑποσκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Ὑπονοῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω.
Ὑποσκευὴ (ἡ), ἡ ὑποκάτωθεν οἰκοδομὴ (κατασκευὴ), τὸ κάτω μέρος οἰκοδομήματος, (Γαλλ.) substruction.
Ὑποσκήνιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μεταξὺ τοῦ προσκηνίου καὶ τῆς ὀρχήστρας τοῦ (ἀρχ.) θεάτρου ἡμικύκλιον, ἢ καθαυτὸ σκηνὴ τῶν ἀρχαίων.
Ὑπο-σκιάζω, Μ. άσω. Σκιάζω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ σκοτεινιάζω. (κυρ. τρτρσ. ἢ κατὰ μτχ.) « Τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, « Λθ., ἐπειδὴ ἢ ὅταν ἀρχίζε νὰ σκοτεινιάζῃ (χωρ. νὰ σουρπόνῃ).
Ὑποσκίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὀλίγον τι σκίασμα (σκοτεινίασμα), ἀρχὴ σκοτεινιάσματος.
Ὑπο-σκιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὑποσκιάζω.
Ὑποσκιδίες, εσσα, εν. Π. ἀντὶ Ὑπόσκιος. (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπὸ σκιδέντι).
Ὑποσκιώοντο, Π. ἀντὶ Ὑπεσκιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὑποσκιόομαι.
Ὑπόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν σκιᾶς, σκιασμένος ἀπὸ σκιάν, σύσκιος. « Στέμα —, « Αἰσχλ., τὸ τοῦ ἐστεφανωμένου μὲ κλάδους ἐλαίας κτλ. Ἱκέτου.
Ὑπο-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ διὰ μιᾶς ἀπὸ κάτω.
Ὑπόσκληρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκληρός.
Ὑποσκόλιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκολιὸς (λοξὸς, στραβοξύλος κτλ.).
Ὑποσκοτεινος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκοτεινός.
Ὑπο-σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βρύζω (ἀντηχῶ) βαθειά.
Ὑπο-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων παχρεύω (Σφυγγίζω) ἐλαφρά.
Ὕποσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κάποιαν ὀσμὴν (ᾗ μετφορ. εἴδησιν περί τινος), μωρίζων ὀλίγον.
Ὑπο-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω μὲ ὀλίγον ἢ κρυφὸν πῦρ, κρυφοκαίω· (μτνμ.) κατατήκω ἐσωτερικῶς (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).
Ὑπο-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Πτοπάζω) ὀλίγον.
Ὑποσόλοικος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σόλοικος (ᾗ μεντμ. ἄτοπος ἢ ἄπρακτος).
Ὑπόσμφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σμφὸς (σπογγώδης, ἀραιὸς κτλ.).
Ὑπόσοφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σοφός. « Τέχνη —, « Φλσρ., ἢ ἔχουσα κάποιαν σχέσιν (ἀναλογίαν) μὲ τὴν φιλοσοφίαν, ὄχι ὅλως διόλου βάναυσος.
Ὑποσπαδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τὴν τρύπαν τοῦ αἰδοίου ὑπεσπασμένην. (ἴδε τὸ ἑπμ.).
Ὑποσπαδιὰς [ὑποσπάω], άδος (ἡ). κάθορς τι (ψυσικὴ διαστροφὴ) τοῦ ἀνδρ. αἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοῦου (ὅταν ἡ τρύπα ᾖνε τραθηγμένη κάτω).
Ὑποσπαθισμός (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὑποσπαθιστῆρος χειρουργικὴ ἐργασία.
Ὑποσπαθιστὴρ (ὁ). χειρουργ. τι ἐργαλ. διὰ τοῦ ὀπ. χωρίζουν (ἀνασηκόνουν ὑποκάτωθεν) τὸ δέρμα τοῦ κρανίου.
Ὑποσπαίρω, Μ. σπαρῶ. Σπαράζω (Σπαρτῶ) ὀλίγον· (ἐπὶ σφυγμοῦ) κτυπῶ ἐλαφρά (ἀδύνατα).
Ὑποσπανίζω(-ομαι), Μ. ἰσω (εὔχρ. κυρ. ὁ πθ. πρκ. Ὑπεσπάνισμαι). Ἔχω ἢ ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι ὀλίγην σπάνιν (ἔλλειψιν) τινος. » Βορᾶς—, « Αἰσχλ. »Τί δ' ἔστι χρείας τῆς δ' ὑποσπανισμένους Σοφ., κατὰ τί εἶν' ἐλλιπὲς τὸ πρᾶγμας τί ἔλλειψις συ.εἴδη εἰς τὴν ὑποθεσιν αὐτήν.
Ὑποσπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι ὑποκάτωθεν ἢ (μσ.) ὑποκάτωθέν μου, ὑφέλκω, ὑραιρῶ. »Ἐπειδὰν δὲ καθέζηται (ὁ Ἱππεύς), ἡρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν καὶ ὑποσπάσηται, ἢν τι δέηται, « Ξεν.
Ὑποσπειρίδιον (τὸ). ἡ βάσις (τὸ ὑποκάτωθεν) τῆς σπείρας (τῆς βίδας).
Ὑπόσπειρος (ὁ, ἡ). περιτυλιγμένος εἰς εἶδος σπείρας (ἕλικος)
Ὑπο-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω κρυφίως.
Ὑπο-σπληνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν πληγῆς ἢ πόνου σπληνίον (ἔμπλαστρον).
Ὑπόσπληνος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς πάθη τῆς σπληνός, σπληνιάρης.
Ὑπο-σπογγίζω, Μ. ἰσω. Σφογγίζω ὀλίγον (ἐλαφρᾷ), παίρνω ἐπάνω-ἐπάνω μὲ τὸ σφυγγάρι.
Ὑποσποδίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω ἢ λαμβάνω ὀλίγον τὸ γρῶμα τῆς ποδοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι ποδοειδής.
Ὑπόσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὑπὸ σπονδάς (μὲ συνθήκην). »Ὑποσπόνδοι ἐξέρχονται, « Ἡρ. « Ὑποσπόνδους ἀφιέναι τοὺς αἰχμαλώτους. « Πλ. (συχνότ. ὀξ) » Ὑποσπόνδους αἰτεῖν (δ.δόναι, λαμβάνειν, κομίζεσθαι κτλ.) τοὺς νεκρούς, « Ξεν., Θκ. κλπ., συμφωνεῖν ἀνακωχὴν ὅπλων ἄχρις οὗ ταφῶσιν οἱ φονευθέντες εἰς τὴν μάχην (ὁ προτείνων τοῦτο ἐθεωρεῖτο νικημένος, διότι ὁ νικητὴς, κρατῶν τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἔθαπτεν ἑπομένως ἢ χωρὶς σπονδῶν τοὺς ἰδικούς του).
Ὑποσπουδάζω, Μ. ἀσω. (μὲ αἰτ.) Σπουδάζω (Προθυμοῦμαι, Φιλοτιμοῦμαι) ὀλίγον περί τινος, συνεργῶ κρυφίως πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του.
Ὑποστάζω, Μ. στάξω. Στάζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χύνομαι (πίπτω) στάλα-στάλα.
Ὑπόστάθμη (ἡ), [ὑπὸ, ἵζαμαι]. ἡ καταχθισμένη εἰς τὸν πυθμένα τοῦ περιέχοντος ὑγροῦ τι ἀγγείου ὕλη, τὸ καταπάτι· (ἐνίοτε) ὁ ὀρὸς τοῦ γάλακτος. 2) ἀνεὶ Ὑπόβαθρον.
ǂ Ὑποσταθμὶς, ἴδος (ἡ), = Ὑποστάθμη.
Ὑπόστασις, εως (ἡ). βάσις, θεμέλιον. 2) = Ὑποστάθμη, καταχάθισμα ὑγροῦ, καταπάτι· νερὸν στεκόμενον, βοῦρκος· χυλὸς, (Ἰταλ.) σάλτσα πηκτή. « Κοιλίας —, « Ἰατρ., περίττωμα, = Ὑποχώρημα. 3) (μτφορ. καὶ τρπ.) ἡ βάσις (τὸ ἀντικείμενον, ἡ ὕλη) τοῦ λόγου (τῆς προτάσεως κτλ.), (παρβλ.) Ὑπόθεσις. 4) (φιλοσοφ.) ἡ καθαυτὸ ὕπαρξις, ἡ ὀντότης τοῦ ὑφεστῶτος πραγματικῶς (καὶ ὄχι κατ' ἰδέαν ἢ κατὰ φαντασίαν), τὸ εἶναι τοῦ καθ' ἕκαστον ἀτόμου (εἰδικῶς)· (θλγ.) πρόσωπον. « Τῶν ἐν τῷ ἀέρι φαινομένων, τὰ μὲν κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, « Ἀρετ. 5) φρόνημα σταθερὸν, ἀπόφασις γενναία (σερεὰ), πεποίθησις, εὐτολμία, (παρβλ.) Παράστασις. « Ψυχῆς—, « Διόδ. 6) σκοπὸς, πρόθεσις, ἐπιχείρησις. » Κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν, « Διόδ. 7) (Γρμ.) ὑπάρχοντα, περιουσία, (ὅθ. καιν.) Ὑποστατικά. « Αὐτοὺς καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν, καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν, « Δευτερον. (ΙΑ', 6).
Ὑποστάτης, ου (ὁ). ξύλον διχαλωτὸν τὸ ὀπ. βάλλεται ὡς ὑποστήριγμα· (ἐν γέν.) Ὑπόβαθρον. 2) (ἐκκλησ.) ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός.
Ὑποστατικὸς, ἡ, ὀν. Καρτερικὸς, φερέπονος· εὔτολμος· (μὲ γεν.) ἀντέχων ἢ ἐκθέτων ἑαυτὸν γενναίως εἰς. » Δεινῶν —, « Πλὲ. 2) (θλγ.) ὁ καθ' ὑπόστασιν ἢ 3) δημιουργικός.
Ὑποστατικῶς, ἐπίρ. Καρτερικῶς, εὐτόλμως, μὲ στερεὰν ἀπόφασιν. 2) (θλγ.) καθ' ὑπόστασιν ἢ· 3) δημιουργικῶς.
ǂ Ὑποστάτις, ιδος (ἡ), ὕηλ. τοῦ Ὑποςάτης, δημιουργός.
Ὑπόστατος (ἡ), τὰν ὀπ. δύναταί ἢ πρέπει τις νὰ ὑποστῇ (νὰ ὑποφέρῃ). 2) (απν.) βαλμένος ὑποκάτωθεν, (ὅθεν ‖. ὑσ.) Ὑπόστατον (τὸ), = Ὑπόβαθρον, ὑποστήριγμα.
ǂ Ὑποστάτρια (ἡ), Ἐπγρφ., δευτερεύουσα (ὑποδεεστέρας τάξεως) ἱέρεια, ὑπηρέτις ναοῦ.
Ὑποσταχύω καὶ Ὑποσταχύομαι (χωρὶς Μ.), Π. αὐξάνω (πολλαπλασιάζομαι) ὡς ἂν τὸ γέννημα εἰς τὸ στάχυ, γεννοβολῶ, πληθαίνω.
Ὑποσταχύφτο, Π. ἀντὶ Ὑποσταχύοιτο, γ'. ἑν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὑποσταχύομαι.
Ὑποστέγασμα (τὸ). σκέπασμα τὸ ὀπ. ἁπλόνεται ὑποκάτωθεν, ὑπόστρωμα.
Ὑπόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ στέγην ἢ ὑπὸ τὴν στέγην (ἐντὸς τοῦ οἴκου) εὑρισκόμενος· (ἐν γέν.) κρυμμένος, σκεπασμένος.
Ὑποστέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω ὑποκάτω, Ὑποκρύπτω.
Ὑποστέλλω, Μ. στελῶ. Τραβῶ κάτω, χαμηλόνω, καταιβάζω. (κυρ.) »Τὰ ἱςία —, « (καὶ ἐνν. τοῦ ὑσ.) » Ἐπλέομεν μηδὲν ὑποστείλαντες (ἢ μσ. ὑποστειλάμενοι), « Πλὲ., (ὁθ. 2) (τυνχδχ.) σμικρύνω, ἐλαττόνω· (καὶ ἑλλ.) ἐλαττοῦμαι. »Ἓν μὲν, ἡγεμόνων (ἔμβολον), τὰ δ' ὑποστέλλοντα, « Ἀθ., μικρότερα. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) μαζεύομαι (ζαρώνω) ἀπὸ φόβον, καπηνεύομαι, συμμαζεύομαι, ὑποχωρῶ, περιορίζομαι (μὲ χνότ.) Συστέλλομαι· φυβοῦμαι· μὲ φυλάττομαι, προσέχω, ἀποφεύγω. » Ἑστειλεν (ἑνν. ἑαυτὸν ἢ τὴν δύναμιν) τοῖς ὀχυροτάτοις, « Πλ., ἐκλείσθη (καὶ μσ.) » Μηδὲν ὑποστειλάμενος, « Ἰσκρ. (καὶ γεν.) »Ὑπὸρης ὑποστείλασθαι, « Ἀρετ. (ǂ ἀπολ.) » Ὑποστέλλοντο ǂ ἐμετρίζοντο, « Δ. Κάπ.
Ὑπο-στενάζω, Μ. ὁσω. Στενάζω ὀλίγον ἢ κρυφίως, κρυφοαναστενάζω· (Π. αἰτ.) ὑποφέρω στενάζων, στενάζω ὑπὸ τὸ βάρος τινός.
Ὑποστεναχίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀνεὶ Ὑποστενάζω, κρυφοαναστενάζω.
Ὑπόστενος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στενὸς, στενούτσικος.
Ὑπο-στένω (χωρὶς Μ.), = Ὑποστενάζω (μὲ αἰτ.) στενάζω διά.
ǂ Ὑπο-στερέω-ῶ καὶ Ὑπο-στερίσκω = στερήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἐν ὑ.) Στέρησιν κρυφίως (Ἀφαίρω τι) ἀπὸ κτλ.
Ὑπο-στερνίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι ὑπὸ τὸ στῆθός τινος ἢ (μσ.) ὑπὸ τὸ στῆθός μου.
Ὑπόστερνος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ στέρνον (τὸ στῆθος) εὑρισκόμενος. ‖ (ὑσ.) Ὑποστέρνον (τὸ), « Ἡσύχ., τὸ ὑπὸ τὸ στῆθος μέρος τοῦ σώματος.
Ὑποστήλωμα (τὸ). στήλη χρησιμεύουσα ὡς ὑποστήριγμα.
Ὑπόστημα (τὸ), = Ὑποστήριγμα. 2) Ὑποστάθμη, καταπάτι. 3) = Ὑπόστασις, ὕπαρξις, ἡ 4) θάρσος, εὐτολμία (ἄλλ.) Παράστημα. 5) (Γρμ.) στρατ., σύγημα, ἡ θέσις στρατοῦ (ἀπόποste, ἡ· τὸ μέρος ὅπου ἵςται ἡ φρουρά, (Γαλλ.) corps de garde.
Ὑποστήριγμα (τὸ)· πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑποστήριξιν, Ὑποστύλωμα.
Ὑπο-στηρίζω, Μ. ἰξω. Στηρίζω (ξύλον, λίθον) τι ὑποκάτωθεν, ἀσφαλίζω διὰ στηρίγματος.
Ὑπόστιγμὴ (ἡ). (Γρμτ.) τὸ σημεῖον τοῦ ὀπ. χωρίζονται τὰ κῶλα μιᾶς ὁδοῦ, (ἄλλ.) μέση στιγμὴ ἢ ὑποστιγμὴ (παξβλ.) Ὑποδιαστολή, [ἐκ τοῦ
Ὑπο-στίζω, Μ. στίξω. Ποικίλλω τι γραμμὰς (τῇδε κακεῖσε) μὲ στίγματα. (Γρμτ.) χωρίζω δι' ὑποστιγμῆς κτλ.
φορα κῶλα μιᾶς περιόδου, ὑποδιὰ τῆς στίξεως τὴν φράσιν.
Ὑποστικτέον, θετ. τοῦ Ὑποστίζω.
Ὑπο-στιλβόω, Μ. στίλβω. Λάμπω (Γυαλίζω) ὀλίγον ἢ ἀπὸ κάτω.
Ὑποστολὴ (ἡ), τὸ ὑποστέλλειν ἢ στέλλεσθαι, τράβηγμα κάτω. χαμήλωμα· (μτνμ.) ζάρωμα ἀπὸ φόβον, ὑποχώρησις, = Συστολή· (ἰατρ.) ἡ βαθμιαία ἐλάττωσις τῆς τροφῆς.
Ὑπο-στολίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀνεὶ Ὑποστέλλω, μαζόνω, καταιβάζω. » Δαΐων Ἀρχίλ.
Ὑποστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ στόμα ὢν, τὸ ἀμέσως ὑπὸ (μετὰ) τὸ στόμα τοῦ ἀγγείου μέρος. (πλθ.) » Ὑποστόμια (τὰ), « τὰ ὑπὸ τὸ στόμιον τοῦ χαλινοῦ σιδήρια, (ἄλλ.) Ὑπηχαλινίδια.
Ὑπο-στοναχίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀνεὶ Ὑποστεναχίζω.
ǂ Ὑποστορέσω, ἐσ., πλθ. πρσ. τοῦ Ὑποστορίζω.
Ὑποστορίζω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποστορέσω, πλθ. τοῦ
Ὑποστορ-όννυμι, καὶ Ὑπο-στόρνυμι, Μ. ὑποστορέσω, Στρώνω (Ἁπλόνω, ὑποκάτωθεν (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) στρώνω (ἑτοιμάζω) στρῶμά τινος, τοῦ στρώνω νὰ κοιμηθῇς (φυσικῶς καὶ κατ' εὐφ.) » Ἵνα μὴ ὑποστρώσω σοι, « Εὐρ., ἵνα μὴ ὑποστρωθῶ μὲ κάνένα.
Ὑποστρατεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εὐσω, -ημαι. Ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὑπό τινα, ἐκστρατεύω ὑπὸ τὰς διαταγὰς του.
Ὑποστρατηγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι (Διορίζομαι δοτ.] ὑπ' ἄλλον ἀνώτερον στρατηγὸν (ἀρχηγὸν).
Ὑποστράτηγος (ὁ). ὁ διυτερεύων τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) lieutenant-général.
Ὑποστρατηγὺλαξ, ακος (ὁ), = Ὑποστράτηγος.
Ὑποστρέφω, Μ. στρίψω. Στρέφω (Γυρίζω) ὀπίσω, ὑποστρέφω (τρπ.) ἀλλάζω γνώμην. » Ὁ δ' ὑπέστρεφεν ἵππους, « Ἰλ. Β. (καὶ ἑλλ.) » Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι παλιλλαξὶς δὲ γένηται, « Ἰλ. Μ. (καὶ ὑποστρέψαντες, « Ξεν. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μὴ ἐπὶ σοὶ πόδεσσιν ὑποστρέψειας ὀλοὸν, « Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) » Οὐ μέν τοι τί σ' ὑποστρίψασθαι δίω ἐς μέγα στρέψας, « Ὀδ. Σ. (καὶ τρπ.) » Κἀθ', ὑποστρέψας, λίθηψαι μεταβολὴν ἄλλας ἐρωτος. « Εὐρ.
Ὑποστρογγύλος (ὁ, ἡ), ὀλίγον τι στρογγύλος.
Ὑποστροφὴ (ἡ), τὸ ὑποστρέφειν, γύρισμα πίσω, ἐπιστροφὴ· ὑπιοθοβρόμησις (ζρατ.), ἀναχώρησις· (ἰατρ.) = Ὑποτροπὴ, ξαναπήδημα.
Ὑποστροφὸς (ὁ, ἡ). ὁ ὑποστρέψας (ἐπαναστρέψας) ἢ ὑποστρέφων.
Ὑποστρόφωσις, εως (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ προσβολὴν ὑποστροφὴν (ξανακύλημα).
Ὑποστρόφως (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στρυφνὸς (καὶ μτνμ.).
Ὑπόστρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται (ἀπλώνεται· ὡς στρῶμα) ὑποκάτωθεν.
Ὑποστρώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν στρωμνὴν (εἰς τὸ κρεββάτι) κατακείμενος, ὑποστὰς εἰς τὸ στρῶμα.
Ὑποστρώννυμι, Μ. στρώσω, = Ὑποστορέσω.
Ὑπόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθέν του (στηριζόμενος εἰς) στύλους. ‖. (οὐσ.) Ὑπόστυλον (τὸ), αὐτοῦ, περίστυλον.
Ὑποστυλόω-ῶ, Μ. ὠσω. Στυλόνω ὑποστυλώνω, ὑποστηρίζω διὰ στύλων.
Ὑπόστυλωμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν βαλμένον στύλωμα.
Ὑπόστυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στυφὸς, στυφούτσικος.
Ὑποστύφω, Μ. στύψω. Στύφω (καὶ ἑλλ. ἐπιρρ.) ὀλίγον, εἶμαι ὑπόστυφος. 2) = Ὑποστύφω.
Ὑποσυγχέω (ευ-γ-ύνω), Μ. γεύσω. Συγχέω (καὶ μεταφρ. Συγχύζω) ὀλίγον.
Ὑποσυγχύσεως, ἐπίρ. Ὀλίγον τι συγκεχυμένως.
Ὑποσυλόω-ῶ, Μ. ἡσω. Παίρνω (Σφετερίζομαι) κρυφίως, Ὑφαιροῦμαι.
Ὑποσυμβολος (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ συμβολικὸς (εἰκονικὸς, ἀλληγορικὸς), (εἰς τὸν Πλ. ἀνγν. διερημ. Ὑπὸ σύμβολα).
Ὑποσύνθημα (τὸ). τὸ προϋπάρχον ἢ δεύτερον σύνθημα, (παρβλ. Παρασύνθημα).
Ὑπο-συρίζω (-συρίττω), Μ. συρίξω ἢ συρίσω. Σφυρίζω σιγανὰ ἢ μὲ τρόπον.
Ὑπο-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω κρυφίως ἢ πρὸς τὰ κάτω· καθαρίζω τὴν καυλίαν διὰ κινητικοῦ (μτφορ.) ἐλκύω μὲ τρόπον (ἀπαγκλόνῃ, ἐλελέζω· (ἐνίοτε) κάμνω νὰ ἐκπέσῃ τι, σμικρύνω, ἐλαττόνω· (ἐνίοτε) πραγματεύομαί τι ἐπιπολαίως, ἐκθέτω ἐν συνιψει.
Ὑπάσυχνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ συχνός.
Ὑποσφάγιον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ ὅπου σφάζεται τὸ ζῶον, (ἴδε Σφαγὴ 2).
Ὑπόσφαγμα (τὸ). τὸ αἷμα τοῦ σφαζομένου ζώου μὲ τὸ ὀπ. κατεσκεύαζαν εἴδός τι σάλτσας ἢ καρυκεύματος. 2) τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς. 3) (ἰατρ.) αἷμα χυθὲν ἐξ αἰτίας κτυπήματος ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, Αἱμάλωψ, [ἐκ τοῦ
Ὑπο-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω χόνων τὸ μαχαῖρι ὑπὸ τὸν λαιμόν.
Ὑποσφάξ, ἄγος (ἡ), Π. σχισμάδα βράχου, ἄντρον, κοίλωμα, (παρβλ.) Διασφάξ.
Ὑπο-σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀνεὶ Ὑποσφάζω.
Ὑπο-σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω ὀλίγον· δένω σφικτὰ ὑποκάτωθεν.
Ὑπο-σφραγίζω (-ομαι), Μ. ἰσω, -ομαι. Σφραγίζω (Βάλλω τὴν σφραγῖδά μου) ὑποκάτωθεν.
Ὑποσφραγὶς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος ὅπου κλείεται διὰ τοῦ περιατρόφου τὸ κιννηγ. δίκτυον, (μτνμ.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ ἀφεδρῶνος (ἡ).
Ὑπ-οσφραίνομαι, Μ. οσφρανθήσομαι. Ὀσφραίνομαι ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ μυρίζωμαι.
ǂ Ὑπο-σφυρίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ξαναδουλεύω μὲ τὴν γεωργ. σφῦραν τὸ χωράφι ἀφ' οὗ τὸ σπείρω (ἵνα σκεπασθῇ ὁ ὀπόρος), (Ἀτν.) imporcare.
Ὑποσχάζω, Μ. σχάσω, = Ὑποσκελίζω.
Ὑπ-οφέλω (παρτ. ἡ ἀόρ. ϐ'. Ὑπέσχεθον), Π. ἀντὶ Ὑπέχω.
Ὑπόσχεο, Π. ἀντὶ Ὑπόσχου, ϐ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ϐ'. τῆς πρστ. καὶ
Ὑπισχέσθαι, ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπισχνέομαι.
Ὑπόσχεσις (ἡ), Π. Ἰων. καὶ
Ὑποσχέσιον (τὸ), Π. ἀντὶ-
Ὑπόσχεσις, εως (ἡ). ἡ τοῦ ὑπισχνουμένου ὑποχρέωσις, ἐπαγγελία, τάξιμον. » Τελεσόνμοι ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέστης, « Ὀδ. Κ.
Ὑποσχετικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑπόσχεσιν· ὁ εὐκόλως ὑπισχνούμενος.
Ὑπο-σχηματίζομαι, Μ. ἰσομαι, (μὲ αἰτ.) Μιμοῦμαι, προστοιοῦμαι, κάμνω τὸ σχῆμά τινος.
Ὑπο-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως, χαράζω.
Ὑπόσχισμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν ἢ ἐντός τινος ἢ ἐπιπόλαιον σχίσιμον, 2) (Γλσ.) εἶδ. ὑποδήματος (ἀνδρ.).
Ὑποσχόμενος, η, ον, ἀόρ. ϐ'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπισχνέομαι.
Ὑποσχὼν, ἀόρ. ϐ'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπεχω.
Ὑπο-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω (Διασώζω) ὁπωσοῦν ἢ μὲ τρόπον.
Ὑπο-σωματόω-ῶ, Μ. ὠσω. Νεοποιῶ τρόπον τινὰ ἢ βαθμηδὸν τὸ σῶμα.
Ὑπο-σωρεύω, Μ. εὐσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Ὑποσωφρονιστὴς, οῦ (ὁ). ὑποεπιστάτης γυμνασίου, δευτερεύων (συνεργὸς) τοῦ σωφρονιστοῦ.
Ὑποταγὴ (ἡ), τὸ ὑποτάττεσθαι, ὑπανδή, (Γαλλ.) subordination· (Γρμτ.) ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις (ǂ).
ǂ Ὑποταγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, ὑποκείμενος.
Ὑποταινιος (ὁ, ἡ). (χώρα) σχηματίζουσα εἶδός τι ταινίας (γλώσσης ἢ προχώματος).
Ὑποτακτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποτάσσειν ἢ ὑποτάσσεσθαι. 2) (Γρμτ.) ὁ ὑπαγόμενος εἰς ἄλλην λέξιν. » Ὑποτακτικὴ (ἔγκλισις). « Τεταγμένη ὑπὸ τοὺς ὑποθετικοὺς ἢ ἀποτελεσματικοὺς συνδέσμους. « Ἄρθρον ὑποτακτικὸν, « τὸ ἀναφορικόν.
Ὑποταμνὸν (τὸ), Π. βώτανον τὸ ὀπ. ἐχρησίμευεν εἰς μαγικὰς κατασκευὰς, [ἐκ τοῦ
Ὑπο-τάμνω, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὑποτέμνω.
Ὑπο-τανύω, Μ. ὑσω, Π. ἀνεὶ Ὑποτείνω.
Ὑπόταξις, εως (ἡ), τὸ ὑποτείνειν ἢ ὑποτάσσεσθαι.
Ὑπο-ταράσσω(ττω), Μ. ἄξω. Ταράττω (Συγχύζω) ὀλίγον, ἐμποιῶ μικράν τινα ἀνησυχίαν.
Ὑπο-ταρβέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. φιϐοῦμαι (τρομάζω) ὀλίγον.
Ὑποταρτάριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν Τάρταρον, ὑποχθόνιος.
Ὑπότασις, εως (ἡ), τὸ ὑποτείνειν ἢ ὑποτείνεσθαι, πέντωμα (ἁπλωμα) ὑποκάτωθεν. (συνκδχ.) » Πεδίων ὑποτάσεις, « Θὐρ., πεδιάδες ἐκτεινόμεναι ὑπό.
Ὑπο-τάσσω(σσττω), Μ. τάξω, Τάττω (Βάλλω) τι ὑποκάτωθεν (ἢ μτνμ. εἰς τὸν ἀριθμὸν) τινος (Πλὲ. 12', ιϐ', ϐ)· (μτφορ.) κάμνω ὑπήκοόν (ὑπεξουσιαν) τινος, καθυποτάσσω (» Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, « Ἑρρ.). ‖. (πθ.) ὑπάγομαι, ὑπόκειμαι. » Οἱ ὑποτεταγμένοι, « Λξ., οἱ ὑπήκοοι. 2) (παρὰ γρμτ.) ἀπαιτῶ (συντάττομαι μὲ) ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν. « Τὸ Ἐὰν ὑποτάσσει, « Σχλ. Θκρ. Ε', 21.
Ὑποταύριαν (τὸ), [ὑπὸ, ταῦρος]. τὸ μεταξὺ τοῦ πρωτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, (ἄλλ.) Περίνεον.
Ὑπο-ταφρεύω, Μ. εὐσω. Ἀνοίγω ὑποκάτωθεν τάφρον (ὑπόνομον), ὑποσκάπτω.
Ὑπο-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι (ǂ ἑλλ. ἢ ἀμτβ. Ἐκτείνομαι ὑποκάτωθεν τινος. » Ἡ ὑποτείνουσα (πλευρὰ) = ἡ ὀρθὴν γωνίαν, « Μθμτκ., ἡ ἀντιμρίζουσα εἰς αὐτὴν. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) προτείνω· ὑπόσχομαι (μὲ αἰτ.) »Οὐ θωπεύων, οὐδ' ὑποτείνων μισθούς, « Ἀρχφ. (ἢ ἀπαρ.) » Ὑποτείνοντος αὐτοῦ, βασιλέα φίλον ποιήσειν, « Θκ. (καὶ δοτ.) »Ὅπερ οὖν καὶ ταῖς ἐλπίσιν ὑπέτεινον, « Χρα. (καὶ μσ.) » Ἐρώτησιν ὑποτείνασθαι, « Πλάτ., προβάλλειν. 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμποιῶ, διεγείρω. » Ὀξύνας (» Ἐλπίδας)—, « Σαφ., Δμ. 4) (μσ.) προσβάλλω ἢ εἰσχωρῶ ἀνεπαισθήτως. » Ὑποτείνονται δέ κοτε ᾗ τὴν διάνοιαν ἢ νοῦσος, » Ἀρετ., (παρβλ. Ὑπέρχομαι).

Ὑπο-τειχίζω, Μ. (ισω. Κτίζω (Ὀχυρόνω μὲ) τεῖχος ὑποκάτωθεν ἢ ἐντεῦθεν (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους, (Ἰδε Θκ. ς', 99).

Ὑποτείχισις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., κτίσιμον τείχους ὑποκάτωθεν (λόφου, ἀκροπόλεως κτλ.) ἢ ἐναντίον (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους. 2) = τῷ

Ὑποτείχισμα (τὸ). τεῖχος κτισμένον ὑποκάτωθεν (λόφου, ἀκροπόλεως κτλ.) ἢ ἐναντίον (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους.

Ὑποτειχισμός (ὁ), = Ὑποτείχισις.

Ὑπο-τεκμαίρομαι, Μ. ἀρῶμαι. Τρόπον τινὰ τεκμαίρομαι, ὑπονοῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ὑπο-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. (μὲ αἰτ.) Πληρόνω φόρον κτλ. ὡς-

Ὑποτελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς (ὑποχρεωμένος νὰ πληρόνῃ) τέλος (φόρον). « Μισθοῦ—, « Ακ., = Ὑπόμισθος. ‖. » Τὸ ὑποτελὲς, « Αξ., ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὑποτελοῦς· (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑποτελεῖς· (Φλαφ.)—τῷ

Ὑποτελίς, ίδος (ἡ). (κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ αὐστηρὸν τινων φιλοσόφων) ἡ δύναμις τὴν ὁπ. ἔλαβεν ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τέλους (τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ).

Ὑπο-τέλλομαι, Μ. τελοῦμαι, Π. γίνομαι (ἀποτελοῦμαι) ὑποκάτωθεν. « Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων. « Ἀπλλν., ἐγίνετο ὑπὸ τῶν.

Ὑποτέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω μὲ τρόπον (πλαγίως). » Ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοός τοῖς ἀγροίκοισι πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι πιχύ,« Ἄρχφ. (συνήθ. δέ) » Ὑποτέμνω (καὶ μσ. Ὑποτέμνομαι) τὰς ὁδούς τινος (ἢ) ταῖς ὁδοῖς τινά, « Ἀρχφ., Δίλ., κόπτω τὸν δρόμον τινὸς, τὸν προλομβάνω (ἐβγαίνω ἐμπρός του) παίρνων τὸν συντομώτερον δρόμον. « Ἐπιπεσέειν αὐτοῖσι ὑποταμομένους τὸ ἀπὸ τῶν νηῶν, « Ἡρ. « Ἀποπορευόμενον δὲ αὐτὸν ἀπετέμνοντο οἱ Μ. ἐπὶ στενόν τῆς ὁδοῦ, « Ξεν. « Κατιδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον, ἐδίωκεν, ὑποτεμνόμενος τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ, « αὐτ. (ᾗ ἀπολ.) » Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς οἱ λεηλατοῦντες, ἔφευγον. Οἱ δὲ ὑπετέμνοντο, καὶ οὓς μὲν κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον· ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, κατόπιν τούτους ἐδίωκον, « αὐτ. (ᾗ μτνμ.) » Τὰς ἐλπίδας (» Τὰς ὠφελείας, » Τὴν θρασύτητα, « Τοὺς χρόνους) τινος ὑποτέμνεσθαι, « Ξεν., Πλ., Χρσ., Αἰσχ., ματαιόνω· ἐμποδίζω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔννοιαν.) » Τὴν ἀκόντισιν δρόμῳ ὑπετέμνοντο, « Δ. Κάσσ., ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπρόλαβαν εἰς τρόπον ὥστε ἢ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ῥίψουν τὰ ἀκόντιά των ἢ τὰ ῥιπτόμενα ἐπερνοῦσαν ἐπάνωθέν των χωρὶς νὰ τοὺς βλάπτουν.

Ὑποτέταρτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ὅλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου ὀλιγώτερος, (ἀντιθ. τοῦ Ἐπιτέταρτος).

Ὑποτέτληκα, Ἰδε Ὑποτλάω.

Ὑποτετράγωνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν τετράγωνος.

Ὑπο-τετραίνω, = Ὑποτιτραίνω.

Ὑπότεφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τεφρὸς (σταχτερὸς) τὸ χρῶμα, κλίνων πρὸς τὸ ζαχτερόν.

Ὑπο-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ἠσομαι. Βοηθῶ (Προλαμβάνω) μὲ τὴν τέχνην μου.

Ὑπο-τηρέω-ῶ, Μ. ἠσω. Παρατηρῶ κρυφίως, παραμονεύω.

Ὑποτίθημι, Μ. υποθήσω (ἀόρ. Ὑπέθηκα καὶ μσ. Ὑπεθέμην καὶ πθ. Ὑπετέθην κτλ.). Θέτω (Βάλλω) τι ὑπεκάτω ἢ (μὲ δοτ. ἐκ. σ'.) ὑποκατωθέν τινος. » Ὑποθεὶς τῇ μασχάλῃ τὰ τόξα, « Πλ. (ᾗ μτνμ.) » Ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ,« Δμ., ἔχοντες προηγουμένως κατανοῦν, (ὅθεν 2) βάλλω ὡς βάσιν (ὡς θεμέλιον καὶ [μσ. μτφορ.] ὡς σκοπὸν, ὑπόθεσιν τοῦ λόγου μου). « Πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον περὶ τῆς τελευτῆς ὀντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον, « Δμ. » Νόμον φύσεως ὑποθεμένης, « Ἀλέξ. Ἀφρ. » Ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις παραδόξους, « Πλάτ. (καὶ ἀπαρ.) » Ὑποθέμενος ἐρεῖν, « Ἰσκρ. (ἢ μτχ.) » Ὑπεθέμην οὐχ ὡς διαλεξόμενος, « αὐτ., (ὅθεν 3) (ἐν γέν.) ὑπεθέτω τι (ὡς βεβαίου ἢ ἐνδεχόμενου), ἐκλαμβάνω ὡς διδόμενον. » Ἂν πλείους ὑποθῶσιν, « Ἀρστ. (καὶ ἀπαρ.) » Εἰ ὑποθοῖτό τις ἀληθὲς εἶναι τὸ λεγόμενον, « Πλ. » Ὅτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα..., « Ἀρστ. 4) βάλλω ὑπ' ὄψιν, προτείνω· ἐμπνέω, (Γαλλ.) suggérer. « Τὴν ἐλπίδα ἣν ὑπετίθει αὐτῷ, « Θκ. » Ἐλπίδας αὐτοῖς ὑποθείς, ὡς κτλ., « Ξεν. (καὶ μσ.) » Ὑποθέμενος (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ὑπερθέμενος) τοῖσι ἀνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον, « Ἡρ. δ) (μσ.) ὑποβάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος τὸ πρακτέον, συμβουλεύω. » Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει, « Ἰλ. Θ. » Ὅφρα οἱ ἢ τι ἔπος ὑποθήσεται ἠέ τι ἔργον, « Ὀδ. Δ. » Ἐγὼ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι,« Πλάτ. » Σωτηρίην ὑμῖν ὑποθήσομαι, ἣν περ βούλεσθε πειθεσθαι, « Ἡρ. » Οὐδ' ἂν, συμβουλευομένου αὐτοῦ, τὰ ἄριστα εἰ δοκέοντα εἶναι ὑποθέοιτο, « αὐτ. » Τὰ ἂν αὐτὴ ὑπιθῆται, ταῦτα ποιέειν, « αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευ,« Ὀδ. Ο. 6) βάλλω (καὶ μσ. λαμβάνω) εἰς ὑποθήκην, ἐνεχυριάζω. » Τὴν οὐσίαν ὑπέθηκεν, « Ἰσκρ. » Ὑπέθεσαν αὐτῷ τὰς δημοσίας προσόδους, « Αἰσχ. » Ἐκπώματα ἔχεις ἀργυρᾶ, ὑπόθευ ταῦτα τῇ χρείᾳ, « Πλ. » Ἐκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι, ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεὼς, « Δμ., λαμβάνων εἰς ὑποθήκην. » Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασι τῶν ὑποτεθεμένων ἐστίν, « αὐτ. (ἴδε καὶ τὸ ἁπλοῦν).

Ὑπο-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ) ἕνα-ἕνα.

Ὑπο-τιμάω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἐκτιμῶ ὀλιγώτερον, ἐκπίπτω (καταβάζω) ἀπὸ τὴν πρώτην τιμήν. ‖. (Ἰδιαιτ. μσ.) ἐκτιμῶ μόνος μου τὴν περιουσίαν μου (ὀλιγώτερον παρ' ὅ,τι ἐκτιμήθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου) καὶ ζητῶ ἐπμ. νὰ ἐλαττωθῇ τὸ δόσιμόν μου· (Νμ.) προσδιορίζω τριωτέραν κατ' ἐμαυτοῦ ποινὴν παρὰ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τῶν διαστολέων προτεινομένην ὑπὸ τοῦ κατηγόρου μου. » Ἀργυρίου—, « Αξ., καθυποβάλλω μαυτόν εἰς πρότιμον (ἀντὶ θανατικῆς ποινῆς). » Ἐπεὶ δὲ ἡ δίκη κατεψηφίσθη, κελευόμενος ὑποτιμήσασθαι, αὐτὸς ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν· ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ τιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἶη ἀδικεῖν, Ξεν., (παρβλ. Ἀντιτιμάομαι). (ᾗ μτνμ.) προφασίζομαι. » Πενίαν (» Τὴν ἀνάγκην)—, « Ἰάμβλ., Ἀπλλδ.

Ὑποτίμησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., ἐλάττωσις (καταβιβασμός) τῆς τιμῆς, μετριωτέρα ἐκτίμησις· (Νμ.) ἐλευθερία ἐλαφροτέρας ποινῆς προσδιορισμένης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὑποδίκου· (μτφ.) πρόφασις. » Πολλὴν ὑποτίμησιν πονηρῶς ἔδωκαν,« Ἰώσ.

Ὑποτιμητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποτιμῶν (ἐκτιμῶν ὀλιγώτερον, καταβιβάζων τὴν τιμὴν γενομένην ἐκτίμησιν). 2) (τὸ ἀξίωμα) Ῥώμ.) ὁ δευτερεύων τοῦ Τιμητοῦ, (ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν subcensor.

Ὑποτίτθιος καὶ Ὑπότιτθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκόμη ὑπὸ τὸν τιτθὸν, θηλάζων, βρέφος, ζανιάριχος.

Ὑπο-τιτραίνω (-τιτράω-ῶ), Μ. ὑποτρυπῶ (ἀόρ. Ὑπετέτρηνα). Τρυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον τι.

Ὑπο-τλάω-ῶ), Μ. τλήσομαι (ἀόρ. Ὑπέτλην, πρκ. [ὑχρ. ἀντὶ εἰς] Ὑπότετληκα). Ὑποφέρω, ὑπομένω.

Ὑπο-τμήγω (τμήσσω), Μ. τμήξω (ἀόρ. Ὑπέτμαγον), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποτέμνω.

Ὑπ-οτοβέω (-οττοβέω)-ῶ, Μ. ἠσω, Π. -έομαι. Ζαλίζω βαθειὰ· κάμνω ἐλαφρὸν τινα νὰ τονταν.

Ὑποτομεὺς [Ὑποτέμνω], έως (ὁ), ὁ κοπτερὸν, μαχαῖρι, κλαδευτῆρι.

Ὑποτομὴ (ἡ), τὸ ὑποτέμνειν, (μὲ τρόπον (πλαγίως) ἢ ἀπὸ κάτω· (Νμ.) ἀφαίρισις, στέρησις.

Ὑπο-τονθορύζω, Μ. ὑσω. Μουρμουρίζω σιγανὰ, κρυφομουρμουρύζω.

Ὑπο-τοξεύω, Μ. εὐσω. Τοξεύω κάπως πρὸς τὰ ἄνω.

† Ὑπο-τοπάζω, Μ. ἀσω, = Ὑποτοπέω.

Ὑποτοπασμός (ὁ). Ὑπόνοια, εἰκασία, ὀψία.

† Ὑποτοπεύω, Μ. εὔσω, Γρμτ. ἀντὶ

Ὑπο-τοπέω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ εὔομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι (ἀόρ. πήθην κτλ.), = Ὑπονοῶ, εἰκάζω, πτεύω. » Οὐδὲν ὑποτοπηθέντα, κεῖνος ἐφρόνει,« Ἡρ.

§ Ὑπότοπος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ὑποτοπασμός.

Ὑπο-τορύω, Μ. εὔσω. (μὲ δοτ.) Τορνεύω (Πλουμίζω) τι ὑποκάτωθεν μὲ τὴν βελόνα.

Ὑπο-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δράματος (εἰς τὴν τραγῳδίαν). 2) (κατ' Ακ. διορθ. Ὑποδραματουργέω).

Ὑπο-τραυλίζω, Μ. ἰσω. Τραυλίζω κάπως, εἶμαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρωλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραυλὸς (ὄδος).
ιραχήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν τράχηλον κείμενος. ‖ (οὐσ.) Ὑποτραχήλιον, τὸ τοῦ τράχηλον μέρος τοῦ σώματος. (μετνμ.) τὸ ὑπὸ τὸ κιονόκρανον μέρος τῆς κολώνας, (Γαλλ.) la frise ou gorgerin.
ιραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὀλίγον (μετ' ἐπὶ φωνῆς) προσβάλλω μὲ τραχὺ τινα τρόπον τὴν ἀκοήν, προξενῶ τοιαύτης αἴσθησιν.
ιραχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραχὺς (κλητικὸς, θυμώδης, ἄπρακτος κτλ.).
ιτρέβω, Π. ἀντὶ Ὑποτρίβω.
ιτρέβω (χωρὶς Μ.). Τρίβω ὀλίγον, ἀμύνω τὰ πόδια μου (ἀπὸ φόβον).
ιτρέπομαι, Μ. τραπήσομαι (ἀόρ. Ὑπεστράπην ἢ Ὑπετραπόμην). Γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω· ὑποχωρῶ, ἀπουσιάζω.
ιτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω κρυφίως· (μετνμ.) ὑποθάλπω.
ιτρέφω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέδραμον κτλ.). Τρέχω (Τρέχων τρέφω ἢ χώνομαι) ὑποκάτωθεν. »Ἤτοι μὲν δόρυ ἀκέαστο, οὐτάμεναι μεμαυῖα· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη.« Ἰλ. Φ. (ᾧ δοτ. τῆς πρωθ.) »Ὦσαν πλατάνῳ χειμαζομένῳ ὑποτρέφει,« Πλ. (ἢ αἰτ.) »Ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει (ἐν ταῖς ἐκλείψεσι), « Πηγαὶ σήραγγας ὑποτρέχουσαι.« γ. »Ὑποτρέχει τὸ αἷμα ῥᾳδίως εἰς ας,« Γαλ. 2) τρέχω κατὰ τινος εἰς ον ὥστε νὰ τοῦ κόψω τὸν δρόμον ι νὰ τὸν συλλάβω. »Ἢ κακούργους ννῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν, ἢ ξ ὅσα ἰσχύος τε καὶ τάχους ἐρ ἐστί,« Ξεν., (παρδν. Ὑποτρέμνω). 3) (μετνμ.) εἰσχωρῶ κρυφίως, ὑπεισ ομαι. »Ἕλκος αὐτὸν ὑποτρέχει,« κινεῖται κατ' ὀλίγον πρὸς συμπά ον. »Εἴ τι ὑπέδραμέ σου τὴν διά ους λογισμός (καὶ ἄλλ.) »Ἂν δ' ὑ τρέχῃ,« Ἐπικτ., ἂν σοῦ πίνῃ ἀπὸ νου. (καὶ ἀπλ.) « Οὐχ ὑπέδραμε,« δέν μοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν. 4) ω καὶ ἐλκύσω (νὰ εἰσχωρήσω εἰς) ινιών τινος, κολακεύω. »Θωπεί ὑποδραμὼν ὑμᾶς, ἐν νόσοις ἢ γή ολούντας,« Πλάτ. »Τὸν Ἀλέξαν ὑποτρέχει,« Αἰσχ. 5) διερχομαί ηγοῦμαι) τι ἐπιτροχάδην (ἐν παρό 6) Π. κεῖμαι (ἐκτείνομαι) ὑπὸ τοὺς ρους. »Αὐτὰρ ὑπερθε πάτρη κέεται, κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσ »Ὁμ. Ἴλιμ.
τρίω-ῶ, Μ. τρίσω. Φοβοῦμαι ὀλί προβάλλω μηνος ὑποχωρῶ (ὀπισθοδρομῶ). χρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν,« ρ.
τρησις (ὁ, ἡ), [ὑποτιτραίνω]. τρυ ἔσις ἀπὸ κάτω. « Δὸλός—,« Ἀθ. τρύγνυμι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποτραγνύω.
Ὑπότρηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποτράχυς.
Ὑποτριβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρίβω, τρίψιμον (φάγωμα) ἀπὸ κάτω. » Ἵπποι χωλεύοντες ἐξ ὑποτριβῆς,« Ἀπτ., (ἴδε τὸ ἐπμ.).
Ὑποτρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ὀλίγον ἢ ἀπὸ κάτω. » Τρίβεσθαι τῶν ἵππων τὰς ὁπλάς, « Διόδ., ἐτρίβοντο (ἐτρώγοντο) τὰ νῦτα των διότι δὲν εἶχον πέταλα (ἦσαν ἀκαλίγωτοι).
Ὑποτρίζω, Μ. τρίξω. Τρίζω ὀλίγον, (συγκ. τῷ Ὑποτρύζω).
Ὑπότριμμα (τὸ), [ὑποτρίβω], εἶδος καρυκεύματος ἢ σάλτσας πολλὰ δριμύ, (ὀθ.) »Ὑπότριμμα βλέπειν,« Ἀρχῳ., ἀντὶ δριμὺ ἐνορᾶν, ἀγριοκυττάζειν.
Ὑποτριμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπότριμμα.
Ὑποτριόρχης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ἱέρακος) μικρότερον τοῦ τριόρχου.
Ὑπότριτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ὅλον ἓν τρίτον τοῦ ὅλου ὀλιγώτερος, (ἀντιθ. τῷ Ἐπίτριτος).
Ὑποτρῳσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρίζω. »Τριπόδων ὑποτρῴσεις,« Παλ. Μαθμτ., τὰ πλαγινὰ ξύλα διὰ τῶν ὁπ. συνδέονται ὑποκάτωθεν οἱ πόδες τῆς τραπέζης.
Ὑποτρομέω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π.=Ὑποτρέμω.
Ὑπότρομος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἔντρομος.
Ὑποτροπάδην, ἐπίρ. Π. ὀπισθοδρομῶν, καθ' ὑποχώρησιν, [ἐκ τοῦ
Ὑποτροπή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρέπομαι, ἐπιστροφή· (μετνμ.) ἐπάνοδος τῆς ἀσθενείας, ξανακύλημα· ὀπισθοδρόμησις, ὑποχώρησις.
Ὑποτροπιάζω, Μ. άσω. Ἐπιστρέφω καθ' ὑποτροπήν, ἐπανέρχομαι, (κυρ. ἐπὶ νοσημάτων).
Ὑποτροπιασμὸς (ὁ), τὸ ὑποτροπιάζειν, ὑποτροπὴ (νοσήματος), ξανακύλημα.
Ὑποτροπίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑποτροπή.
Ὑποτροπικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐπανέρχεται (καθ' ὑποτροπήν). » Νόσος (Ἡιμερικὸς) —,« Ἰατρ.
Ὑποτρόπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου.
Ὑπάτροπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποτρεπόμενος (ἐπιστρέφων πάλιν ὀπίσω). » Νόσηα' Ὀδυσσεύς, καὶ ὑπάτροπος ἔκετο δῶμα, « Ὀδ. Γ. « Οὐκέθ' ὑπότροποι αὖτις ἔσεσθε,« Ὁμ. Ἴλμν. 2)=Ὑποτροπικός.
Ὑποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ὑποτρέφω.
Ὑποτροφή (ἡ), [ὑποτρέφω]. τὸ κατ' ὀλίγον αὔξησαν (ἀναβλάστησαν). » Γῆς —,« Μξμ., προϊόν, βλάστημα.
‡Ὑποτρόχαλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτρόχαλα.
Ὑποτροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑποτρέχω.
‡Ὑποτροχίζω, Μ. ίσω. Ὑπὸ τὸν τρόχον βάλλω.
Ὑπότροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (κινούμενος μὲ) τροχούς. » Βάρος—,« Διόδ.
Ὑπότρυγος (ὁ, ἡ). γεμάτος καταπάτι, τρυγὸς ὑπόπλεως.
Ὑποτρύζω, Μ. τρύξω. Μουρμουρίζω εἰγανὰ (ἐπὶ ὀρνίθ.) φωνάζω'σὰν τὴν κλῶσα.
Ὑποτρύω, Μ. τρύσω. Π. τρύχω (ταλαιπωρῶ, καὶ οὐδ. αὐτπθ. ταλαιπωροῦμαι) κατά τι ἢ (μὲ δοτ.) ὑπό τινος. » Κάμασι —,« Νίκ.
Ὑποτρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ὑπέτραγον κτλ.). Τρώγω κρυφίως ἢ ὀλίγον ἢ πρόσω. 2) (μετνμ. ἐπὶ πυταμ.) κατατρώγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑποκάτωθεν, ὑποσκάπτω παραῤῥέων. (Καλλ. Ἐπιγρ. 46).
Ὑποτυποβείω-ῶ, Μ. ήσω, Π. =Ὑποτυπόω.
Ὑποτυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ὑπέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Τυγχάνω (Ἐβγαίνω κατὰ τύχην) ἔμπρὸς, ἀπαντῶ· (μετνμ.) διακόπτω τὸν λόγον τινός, τὸν ἀποκρίνομαι ἐξ ἑτοίμου, (Γαλλ.) repartir, (Ἀλλ.) Ὑπολαμβάνω.
Ὑποτυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαγράφω (Παραστήνω) τὸν τύπον τινὸς πράγματος, σχεδιάζω, εἰκονίζω ‖. (μσ.) σχηματίζω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι.
Ὑποτύπτω, Μ. τύψω. Κτυπῶ κάτω ἢ ἀπὸ κάτω· (ἰδιαιτ.) βουτῶ τι μέσα εἰς τὸ κτυπῶ ἵνα γεμίσῃ. « Ὑποτύψας δὲ ἀσκῷ ἀπὸ τοῦ φρέατος, ἀντλέει,« Ἡρ. » Ὑποτύπτουσα φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ, ἐδωρέετο,« αὐτ., γεμίζουσα ἀπὸ τὰν ἀωρὰν. » Κοντῷ ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, ὅ,τι προσχοίτο πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες, πλίνθους ἔρυσαν,« αὐτ. » Τὸν πηλὸν ἐνέβαλον εἰς λεκάνας ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἅμμοις, τοῖν ποδοῖν, « Λρχῳ. (καὶ μσ.) » Ὅπως ὑπετύψατο ληνοῦ, « Νίκ., καθὼς τὸ ἀντλήσουν (ἀντληθῇ) ἀπὸ τὸν ληνόν. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) βουτῶν (ὑποκολυμβῶν) εἰσγαίνω. » Χέσῳ ὑπέτυψε κορώνη,« Ἀρι. (τὸ διορθ. ὑπέκυψε, ἀλλὰ παρδλ. Προτύπτω).
Ὑποτύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτυπόω, ἡ ὡς ἐν τύπῳ διαγραφὴ (παράστασις), σκιαγραφία, διατύπωσις· ὑπογραμμές, παράδειγμα· (Ῥῆτ.) περιγραφὴ ζωηρὰ τοῦ πράγματος.
Ὑποτυρίς, ίδος (ἡ), εἰδ. ζυμαρικοῦ μὲ τυρί, γάλα καὶ μέλι.
Ὑπότυφλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τυφλὸς, μὴ καλοβλέπων.
Ὑπότυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οἰηματίας (φαντασμένος, τετυφωμένος), τύφου ὑπόπλεως.
Ὑποτύφω, Μ. θύψω. Καίω ἀπὸ κάτω μὲ φωτιὰν κοπινίζουσαν χωρὶς φλόγα. (μετνμ.) ὑποκινῶ, ὑπερεθίζω. ‖. (παθ.) καίω ὑπὸ τὴν στάκτην, κρυφακαίω (κυρ. καὶ μετνμ.).
‡Ὑπότυψις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόθυψις.
Ὑπουάτιος, α ἢ ος, ον, Π. [ὑ. οὖας] ὁ ὑποκάτωθεν τῶν ὠτων.
Ὑπουδαῖος, α, ον. Μ. [ὑ. οὖδας]. ὁ ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ὑπάρχων.
Ὑπουθατίας, ου (ὁ), Π. [ὑ. οὖθαρ].=Ὑπομάζιος.
‡Ὑπουδάτιος, α ἢ ος, ον, = τοῦ προηγ.
Ὕπουλος (ὁ, ἡ). (κυρ.) πληγὴ ἢ ὀπ. ἔσωλεύει ὑποκάτω [ὑπὸ τὴν οὐλήν]· (ὀθ. μετνμ.) ὁ κρύπτων ἐν ἑαυτῷ κακόν τι (ἔχων ἀποτηλὸν ἐξωτερικόν), ὕποπτος· (ἐπίθ.

θρ.) ὑποκριτής, διπρόσωπος, δόλιος. » Τέλμα ὕπουλον, « Πλ., τοῦ ὀπ. ἡ ἐπιφάνεια (σκεπασμένη μὲ χόρτα ἢ μισοστεγνωμένη) δὲν διακρίνεται. » Οἰδεῖ ἡ πόλις, καὶ ὕπουλός ἐστι, « Πλάτ., ἐγκυμονεῖ ἐπανάστασιν. » Ὕπουλα σώματα, « Πλ., τὰ ὑπὸ ἐξωτερικὴν ὑγείαν κρύπτοντα χρονικὸν πάθος. » Ὕπουλον εἶναί τινι, « Δξ., φυλάττειν πάθος κατά τινος.

Ὑπουλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑπούλου, ἐξωτερικὸν ἀπατηλόν (ὕπουλον), δολιότης, διπροσωπία.

Ὑπούλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὕπουλον, μὲ πρόσχημα ἀπατηλόν, ὑποκριτικῶς, δολίως. » Ὑπ. διακεῖσθαι, « Πλδ., φυλάττειν πάθος, καιφυλακτεῖν πρὸς ῥῆξιν (πρὸς ἐκδίκησιν κτλ.).

Ὑπουράνιος, α, ον, Ὁ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς (ὑπὸ τὴν οὐρά).

Ὑπουράνιος, « ος ον. Ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν· ὁ ἐκτεινόμενος εἰς ὅλην τὴν ὑπ' οὐρανὸν (τὴν ὑφήλιον). « Κλέος—, » Ὅμ.

Ὑπουργέω-ῶ [ὑπουργός], Μ. ήσω. Κάμνω δούλευσιν (χάριν, ὑπηρεσίαν) εἴς τινα, συνεργῶ, ὑπηρετῶ· (ἐν γέν.) παρέχω, χαρίζομαι. » Τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρὸν τυγχάνει ἐὸν ὑπουργῆσαι, ἐμοὶ δὲ μέγα, « Ἡρ. » Τὸν χρυσὸν τοῖς ἐγχωρίοις ἡ φύσις ἄνευ κακοπαθείας ὑπουργεῖ, « Διόδ. (καὶ πθ.) » Τὰ ὑπουργημένα τινί, « Ἡρωδ., αἱ γενόμεναι πρός τινα ἐκδουλεύσεις (ὑποχεώσεις).

Ὑπούργημα (τό), τὸ γενόμενον πρὸς ὑπουργίαν τινός, δούλευσις, ὑποχρέωσις.

Ὑπούργησις, εως καὶ

Ὑπουργία (ἡ), χάρις (δούλευσις, ὑπηρεσία) ὑπουργοῦντος, ὑποχρέωσις.

Ὑπουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ὑπουργεῖν, ὑπηρετικός, ὑποχρεωτικός.

Ὑπουργικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ὑπουργικὸν (ὑποχρεωτικὸν) τρόπον.

Ὑπουργός (ὁ, ἡ), [ὑπὸ, ἔργον]. ὁ ὑπηρετῶν ὑπό τινα (κυρ. δὲ ὑπὸ τὸν κυρίως ἐργάτην), κάμνων δούλευσιν (ὑπηρεσίαν) εἴς τινα, συνεργός· (ἐπὶ πραγμ.) συντελεστικός· (μὲ δοτ.) » Τὸ καθῆσθαι ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, « Ξεν., συντελεῖ πρός. ‖. (οὐσ. μὲ γεν.) θεράπων, ὑπηρέτης. » Ἀθήνης ὑπουργός, « Διον.

Ὑπουρίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν οὐρὰν τῶν ἀμφιθορίων ζώων περασμένον λωρί τοῦ σαγματίου, (Τουρκ.) κουσκούνι.

Ὑπόφαιδρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ἀρκετὰ φαιδρός (χαρούμενος).

Ὑποφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (κάμνω, ἀφίνω νὰ φανῇ) τι ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον, μισοδείχνω. » Ὀδόντας—, « Θκρ. » Θρῆνον ἐλῶν, ὑπέφηνε τραπέζης, « Ὀδ. Ρ., τὸ ἐτράβηξε παρέξω ὥστε νὰ φαίνεται ὀλίγον καὶ νὰ ἦνε πρόχειρον. » Τὰ λευκὰ ὑποφαίνειν, « Ἀρστ., κοιμᾶσθαι μὲ μισοκλεισμένα μάτια (σύμπτωμα νόσων). (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τὰς πόλας ὕπνωσε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὡς ἐξήνυσαν ὑποφαίνονται, « Θκ. ‖. (μτβ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι, μισοφαίνομαι. » Ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινε, « Ξεν., ἄρχιζε νὰ φέγγῃ (νὰ ξημερώνῃ), ἐχάραζε. » Ἐπειδὴ δὲ ἔαρ ὑπέφαινεν (ὡ Ἅμα δὲ τῷ ἦρι ὑποφαινομένῳ), « αὐτ., περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως.

Ὑπόφαιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι φαιδς (σκοῦρος), κλίνων πρὸς τὸ σκοῦρον.

Ὑποφακώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τῆς φακῆς.

Ὑποφαρμάσσω (πτω), Μ. άξω. Ἀνακατόνω καὶ ὀλίγον φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ ἄρωμα), δίδω τινὸς ἰατρικὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ (ἀνακατόνοντάς το ἀπ' ὀλίγου εἰς τὸ φαγητόν ἢ ποτόν του).

Ὑπόφασις, εως (ἡ), τὸ ὑποφαίνειν ἢ ὑποφαίνεσθαι. » Ὀφθαλμῶν—, « Ἱπποκρ., ὅταν τὰ μάτια ἦνε μισοκλεισμένα ἀπὸ βάρος τῆς κεφαλῆς.

Ὑποφᾶτις, ιος (ά), Δ. ἀντὶ Ὑποφῆτις, θηλ. τοῦ Ὑποφήτης, (εἰς τὸν Πίνδ. διορθ. πιθαν. Ὑποφούτιες).

Ὑπόφαυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι φαῦλος (κακός, ἀχρεῖος ἢ πρόστυχος).

Ὑπόφασις, εως (ἡ), τρύπα διὰ τῆς ὁποίας περνᾷ ὀλίγον φῶς, πέρασμα στενόν, ‖ἐκ τοῦ

Ὑποφαύσκω, Μ. φαύσω, Φέγγω ὀλίγον (ἀμυδρῶς)· ἀρχίζω νὰ φέγγω.

Ὑπόφαυτις, ιος (ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Ὑπόφασις· (μτφρ.) παρείσδυσις δολία, (Γαλλ.) insinuation. » Διαβολιῶν—, « Πίνδ.

Ὑποφείδομαι, Μ. φείσομαι. Φειδωλεύομαι ὀλίγον· πράττω τι μὲ κάποιαν οἰκονομίαν, (ὄθ.

Ὑποφειδόμενος, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ κάποιαν φειδὼ (συστολήν, οἰκονομίαν), μετρίως.

Ὑποφέρω, Μ. ὑπ-οίσω (ἀόρ. Ὑπήνεγκα καὶ πθ. Ὑπηνέχθην κτλ.). Φέρω (Ἐκφέρω, Μεταφέρω) τι ὧν ἡ ἐμβαίνων ὑποκάτωθεν. » Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν πόδες, « Ἰλ. Ε. » Ὑποφέρει βραχέα ἡ κοιλίη, « Ἀρετ., = Ὑπογωρεῖ. » Ἡ κοιλία αὐτοῦ ὑποίσει δόλον, « Γῤῥ. (Ἰωβ ΙΕ', 35). 2) σηκόνω ἐπάνω μου· (ἀθ. συγνότ. μτφρ.) ἀνέχομαι, ὑπομένω, (κοιν.) ὑποφέρω. » Ὅπλα ὑποφέρειν, ἃ ἂν αὐτοῖς διδῶσι, « Ξεν. (καὶ μτφρ.) » Ἐπιφραί, ἃς οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις, « αὐτ. » Τὸν τῶν ὁμιλητῶν τρόπον ἡδέως ὑποφέρειν, « Ἰσοκρ. 3) φέρω (καὶ μτφρ. ἐμπνέω, ἐμποιῶ κρυφίως μὲ τρόπον) ἢ βαθμηδόν, οἰκονομιῶ. » Ῥᾴων τὰ πράγματα—, « Ξεν. » Ἐλπίδα—, « Σοφ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Ὑποφέρειν εἰς διόρθωσιν, Πλ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, « Πλ. 4) παρασύρω (καὶ πθ. παρασύρομαι, γλιστρῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (μτφρ.) ἐκπίπτω, παρακμάζω· χάνω τὴν προθυμίαν μου· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκκλίνω ἢ εἶμαι ἐπιῤῥεπὴς πρός. » Ὁ ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας, « Λξ. » Ὁ λογος ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ, « Ἀρρ. (ᾗ ἑλλ. ἢ ἀπολ.) » Χωρὶς ὑποφέροντα, « Πλδ., ὀλισθηρὰ, ἢ βροχώδη. (καὶ πθ.) » Ἂν ὑποφέρητε θάττον ἢ ὥστε ἔχειν ἀπερείσασθαι, « Ἀρστ. (ᾗ μτφρ.) » Πόλις ὑποφερομένη, « Πλ., παρακμάζουσα. » Βασιλεῖς ὑποφερόμενοι, « αὐτ.,

τῶν ὁπ. ἡ δύναμις κλονεῖται· (καὶ πθ.) » Ἐκ φιλοτιμίας εἰς πενίαν ὑποφερόμενος, « Ἀπ. » Εἰς τὸ μεμηνέναι καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, « Πλ. » Ὑποφέρω (βάλλω) τι ὑποκάτωθέν ἢ ὑπὸ τι, ἢ ἀντικρύ τινος, προτείνω· ἀντιτάσσω· προφασίζομαι· προσάπτω, ἐπιπλάττω. » Τὰ σεσιδηρωμένα μέρη ταῖς πλοίαις ὑποφέροντες, « Πλ. » Τοὺς μῆνας (τὰ σπονδὰς) ὑποφέρειν, « Ξεν., προφασίζομαι ὡς πρόφασιν (πρόσχημα) ἀνακωχῆς τὴν ἱερομηνίαν (ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ κερδίσω καιρόν). » Ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔργον μα δεῖ, « Ἡρωδ.

Ὑποφεύγω, φεύξομαι (ἀόρ. Ὑπέφυγον κτλ.), Φεύγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως· διαφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον, Ὑπεκφεύγω.

Ὑποφητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἢ μεταχειρίζομαι) ὡς ἐξηγῶ, Ἑρμηνεύω) ὡς-

Ὑποφήτης [ὑ. φημί], ου (ὁ). ὁ ἐκφράζων τὰς θείας βουλὰς (μαντικῶν ὡς ἐνθουσιασμοῦ καὶ κατ' ἔμπνευσιν τοῦ θείου) ἑρμηνεὺς τῶν θείων χρηστηρίων· (γεν.) μάντις, προφήτης χρησμολόγος. » Ὑποφῆται ὑποφῆται, « Θκρ., οἱ ποιηταὶ τῶν μνημ.) » Κιθάρης ὑποφήτωρ, « Π. θαρῳδός.

Ὑποφητικός, ή, όν. Ὑποφήτου (μαντικός, προφητικός.

Ὑποφητικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ὑποφήτης φητικῶς.

Ὑποφῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑποφήτης.

Ὑποφήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑποφήτης.

Ὑποφθαδόν, ἐπ. ῥ. Π. [ὑποφθάνω] φθάνοντας, προλαμβάνοντας.

Ὑποφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ (παρὰ ἀπὸ) τοὺς ὀφθαλμούς. » Ὑποφθάλμια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθ. μέρη τοῦ σώματος· κάτω βλέφαρα ἢ τὰ μάγουλα.

Ὑποφθάνω, Μ. φθάσω ἢ φθήσομαι. Ὑπέφθασα ἢ Ὑπέφθην κτλ. νω, προλαμβάνω. » Πρὶν γὰρ ἐμὲ ὑποφθῆναι, « Ἰλ. Η' 13. » Τὸν δ' ὑποφθαμένη φάτο μῦθον, « Ο., ἴδε Ὑπολαμβάνω.

Ὑποφθάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. 6', τῆς μτ. Ὑποφθάνω.

Ὑποφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι, σιγνώ· βιάζω (ἀνοίγω) βαθειά. ποκρίνομαι καθ' ὑποφοράν, προφέρω τὰ παράτινος λεγόμενα, (παράλ) λαμβάνω.

Ὑποφθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (καὶ Φθείρομαι) ὀλίγον, λυμαίνω ἀνεπαισθήτως, ὑποτήκω, -ομαι.

Ὑποφθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) νῶ ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νῶ νῶ.

Ὑπόφθονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον φθονερός.

Ὑποφθόνως, ἐπίῤ. Μὲ φθονερὸν τρόπον. » Ὑ. ἔχειν τινί, « Ξεν., φθονεῖν.

Ὑποφθορεύς, έως (ὁ). ὁ φθείρων (ὑποφθείρων), ὁ ἐν κρυπτῷ διαφθορεύς.

Ὑποφλεγέθω, Π. ἀντὶ Ὑποφλέγω.

Ὑποφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω (Ῥήγνυμαι, Ἐξάπτομαι. Καίγομαι ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν (χωρὶς νὰ καίγομαι), πάσχω ὕπουλον φλεγμονήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑποφλέγω, Μ. φλέξω. Καίω (Φλογίζω) ὑποκάτωθεν ἢ βαθμηδὸν καὶ ὑποκεκρυμμένως, πυροκαίω.
Ὑποφλοισβος (ὁ, ἡ), Ο. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ βάθους τινὸς φλοίσβον, βοῦζων βαθειά. «Θάλασσα—,» Ὅρφ.
Ὑποφοινικίζω, Μ. ἰσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα, ὑποπορφυρίζω ἢ ἐπὶ τὸ φοινικειδέστερον.
Ὑποφοινίσσω, Μ. ἰξω. Κάμνω τι νὰ γίνεται ὀλίγον κόκκινον.
Ὑποφόνια (τὰ). τὰ πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου διδόμενα (εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος) χρήματα, τιμὴ αἵματος.
Ὑποφορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποφέρω, ἢ πρὸς τὰ κάτωθεν φορὰ, κατάβασμός κατάπτωσις· (ἰατρ.) τάσις πρὸς ὕπνον (;) ἢ διάρροια· (μτφορ.) πτῶσις, πρακμή· (ἐνίοτε) ἀντιλογία, ἔνστασις, (ὕθ. Ἀνθυποφορά)· (ἐνίοτε) ἀντίληψις προσχήματος, πρόφασις. «Ἡ τῶν μηνῶν—,» Ξεν., ἴδε Ὑποφέρω(δ). 2) (συνεκδ.) κατήφορος· δίοδος ὑδάτων (ὀχετὸς) ὑπόγειος· ὑπόνομος (Στρ. Ε'.)· (ὅθεν ἰατρ.) κήλη, συρίγγωδης, φίστουλας. «Κυλλοῦ ὑποφορὰς,» Δοκρ.
Ὑποφορεύς, (ὁ, ἡ), κατηφορικὸς· (ἰατρ.) συριγγώδης, ὑπουλος. 2) φόρου ὑποτελὴς, (Λε.) tributarius. 3) (εἰς τὸν Εὐρ. Φοιν. 707, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὕπαφρος), ὑφασμένος. «Ὄμμα—,» Ὑποφραδμοσύνη (ἡ), Π. συμβουλὴ, ὑποβολὴ, ἐκ τοῦ
Ὑποφράζομαι, Μ. φράσομαι (ἀόρ. Ὑπεφρασάμην), Π. παρατηρῶ μὲ τρόπον· ὑποπτεύω· ὑποπτεύω.
Ὑποφράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (ἄλλως) ὑποκάτωθεν, συγκλείω.
Ὑποφρίσσω(ττω), Μ. φρίξω (πρκ. ἀντὶ χω) ὀλίγον· (μὲ αἰτ.) φοβοῦμαί (τρομάζω) τινα, τρέμω ἐμπροσθέν τινος (ἀπὸ τὸν φόβον μου).
Ὑποφρίγιος (ὁ, ἡ). (ἦχος) ὁ πλησιάζων εἰς τὸν φρύγιον (ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς κλίμακος).
Ὑποφυγή (ἡ), τὸ ὑποφεύγειν· ἀποφυγὴ κατηγορίου. «Θέρους—,» ἡ Ἰὼς., ἀπὸ τοῦ ὑγινοῦ χαύσωνος.
Ὑποφύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ὑπέφυν κτλ.). Φυτρώνω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.
Ὑποφυσιόω, Μ. ήσω. Φυσῶ ἢ Φυσκόνω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.
Ὑποφυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποφύεσθαι· (συνεκδ.) τὸ ὑποφυόμενον, παραφυὰς, κωλάριζις.
Ὑποφωνεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φωνάζω ὑποκάτωθέν τινος.
Ὑποφωνέω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἔχω ἢ ἔχω τὴν φωλεάν (τὴν κατοικίαν) μου ὑποκάτωθέν τινος, εἶμαι χωβόλιος (τρυπωμένος) ὑποκάτω.
Ὑποφωλεύω, Μ. ήσω, = Ὑποφωλεύω.
Ὑποφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ἀντιφωνῶ τινος, ἀποκρίνομαι κατ' ἀντιφώνησιν.
Ὑποφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ δι' ἐπιφωνήσεων ἐγκέλευσις (ἐγκάρδιος;) ἀντιφώνησις.
Ὑποφωνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑποφωνῶν τινι, (ἰδιαιτ.) κανονάρχος, (Γαλλ.) souffleur, (Ἐπιστ. Ἰγνατ. πρὸς Φιλαδελφ.), παρβλ. Ὑποβολεύς.
Ὑποφώσκω, = Ὑποφαύσκω.
Ὑποχάζομαι, Μ. χάσομαι, Π. ἀντὶ Ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ ὑπισθοδρομῶν, τραβιοῦμαι· ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀποσύρομαι.
Ὑποχαίνω, Μ. χανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέχανον, πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Ὑπακέχηνα). Χάσκω (κυρ. καὶ μτφ.) ὀλίγον, εἶμαι μισοανοιγμένος, ἔχω χαραγμάδα (κυρ. εἰς τὸν πρκ.) στέκω μὲ τὸ ςόμα μισανοικτὸν (ὡς ὁ ἀκούων μὲ προσοχὴν ἢ βλέπων μὲ ἔκστασιν)· (συνεκδ.) εἶμαι συλλογισμένος.
Ὑποχαίρω, Μ. χαρήσομαι (ἀόρ. Ὑπεχάρην κτλ.). Χαίρω (Ὡς ἂν νὰ χαίρωμαι) ὀλίγον, αἰσθάνομαι κάποιαν χαρὰν ἐν ἐμαυτῷ (χωρὶς νὰ τὸ ἀποδείχνω).
Ὑποχαλαω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον· (μὲ γεν.) ἐνδίδω (ὑποχωρῶ) κατά τι, μετριάζω ὡς πρὸς.
Ὑποχαλιπαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω (Ὡς ἂν νὰ κακιώνω) ὀλίγον.
Ὑποχαλινίδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ χαλινοῦ (συνημμένος ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μὲ τὸν χαλινόν). ‖. «Ὑποχαλινίδια (ἐνν. ἡνία),» Ξεν., τὸ ὑπὸ τὸν χαλινὸν αἰσθήριον, (Γαλλ.) gourmette, (παρβλ. Ψέλιον).
Ὑποχαλκίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατὰ τὸ χρῶμα) τὸν χαλκόν, κλίνω πρὸς τὸ χαλκόχρουν. 2) (Γλωσ.) ἀλλάζω μὲ χάλκινα νομίσματα.
Ὑπόχαλκος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ὑποκάτωθεν) χαλκὸν (καὶ ἀπὸ πάνω ἄλλα μέταλλον πολυτιμότερον), (ἐν γέν.) νοθευμένος, κίβδηλος· ἐπίπλαστος. 2) (ἐνίοτε) ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ.
Ὑποχαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὑπόχαλκον (κίβδηλον), νοθεύω διὰ συναναμίξεως χαλκοῦ.
Ὑποχαράσσω(=ττω), Μ. άξω. Χαρόζω (Σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα, Ἐγχαράττω) ὑποκάτωθεν.
Ὑποχαροπὸς (ὁ, ἡ). ὀλίγον χαροπὸς (κλίνων πρὸς τὸ γαλανόν).
Ὑποχάσκω (παρτ. Ὑπέχασκον), = Ὑποχαίνω· (ἐπὶ ὕπνου) ἀνοίγειν ὀλίγον τὸ στόμα (ζνα δεχθῇ τὸν χαλινόν).
Ὑποχαυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χαῦνος, (χυδ.) μπεύχαυνος· (μτφορ.) τύφου (οἰήσεως) ὑποπλεως, ὑποκουφος.
Ὑποχαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ὀλίγον, ἐμπνέω κάποιαν οἴησιν.
Ὑποχείριος, α ἢ ον, Ὁ ὑπὸ χεῖρα, πρόχειρος, ἢ (συχνότ.) ὑπόδουλος, ὑπήκοος· ὑποχείριον ποιεῖσθαί τινα, «Πρ., ὑποτάσσειν, ἐξουσιάζειν, (κοιν.) βάλλειν εἰς τὸ χέρι. «Πειρᾶσθαι, ὅπως, ἢ νικῶντες σωζώμεθα, ἢ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν· ὑποχείριοι δὲ μήποτε γενώμεθα ζῶντες τοῖς πολεμίοις,» Ξεν.
Ὑποχετεύω, Μ. εύσω. Μετοχετεύω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, παροχετεύω.
Ὑπόχευμα (τὸ), τὸ ὑποχεόμενον (ῥέον, χυνόμενον ὑποκάτωθεν), νᾶμα, ῥεῦθρον, (εἰς τὸν Πίνδ. Δλλ. γρφ. διῤῥηγμὰ ὑπὸ χιόνος).
Ὑποχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπέχεα ἢ Ὑπέχυσα κτλ.). Χύνω (ἢ μτνμ. Σπ ὡς σκορπιστά) ὑποκάτωθεν. «Ὑπὸ πᾶς ὑπέχευεν ὅσσειος· ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα αἰγός,» Ὀδ. Ξ. 2) ἀνακατόνω κρυφίως καὶ ἄλλου εἴδους μέταλλον παρὰ τὸ φαινόμενον. «Ὑποχύσαντες τῇ ῥητορικῇ βαφῇ τὴν φυσιολογίαν,» Ἑλλ., παρενείρων ὑπὸ τὸ πρόσχημα (τῶν βιτρινίων) τῆς ῥητορικῆς καὶ φυσιολογικὰς ἰδέας. 3) (μα. Π.) συλλαμβάνω. «Σπλάγχνοις ὑπεχεύατο παῖδας,» Ὑπερ. 4) (πθ.) κυριεύομαι ἐσωτερικῶς ὑπό, αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ. «Ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ ἀνέρας χαλκοῦς ἠδεῖν,» Ἡρ., δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύῃ. 5) (ἰατρ.) πάσχω ἀπὸ (ὑποπίπτω εἰς) ὑπόχυσιν (ἴδε τὴν λέξ.).
Ὑποχή (ἡ), [ὑπέχω], εἶδος στρογγυλοῦ δικτύου (γρίπου) τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ ταλιάνια, (κοιν.) πόχη. ἢ Ὑποχήλια (τὰ). τὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἐξέχοντα κλειδοκόκκαλα.
Ὑποχθόνιος καὶ Ὑπόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. χθών], ἀντὶ Ὑπόγειος, καταχθόνιος.
Ὑποχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν χιτῶνα. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) χιτὼν φοραύμενος ὑποκάτωθεν, σωκάρδι ἢ ὑποκάμισον.
Ὑποχλιαίνω, Μ. ανῶ. Χλιαίνω ὀλίγον, (κοιν.) συχλιαίνω.
Ὑποχλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀνασηκόνω ὑποκάτωθεν μὲ τὸν μοχλὸν, (ἐν γέν.) σηκόνω βαρὺ πρᾶγμα· (συνεκδ.) ἀνοίγω. «Κλῆῖδας θυράων—,» Παρθ.
Ὑπόχλοος (ὁ, ἡ), = Ὑπόχλωρος.
Ὑποχλωρόμελας, αινα, αν). Μαυρειδερὸς ἢ
Ὑπόχλωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χλωρὸς (χλωμὸς, πρασινοκίτρινος).
Ὑποχοιρὶς [ὑ. χοῖρος], (ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίας).
Ὑπόχολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον χολώδης (ἀνακατωμένος μὲ χολήν)· ὀλίγον τι χολερικὸς (μελαγχολικὸς ἢ ὀξύθυμος).
Ὑποχονδριακὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πάσχων κατὰ τὰ ὑποχόνδρια. «Πάθος ὑποχονδριακόν,» Π. Αἰγ., εἶδος μελαγχολίας, (κοιν.) ὑποχοντρίαν.
Ὑποχόνδριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοὺς χόνδρους (τὰ τραγανὰ μέρη κυρ. τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ θώρακος), (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ὑποχόνδριον (τὸ) καὶ Ὑποχόνδριο (τὰ), τὰ ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ ἑκατέρωθεν τοῦ διαφράγματος μέρη τοῦ ὑπογαστρίου.
Ὑποχορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορηγῶ (Προμηθεύω, φιλεδωρῶ) κρυφίως.
Ὑποχορηγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χορηγία (προμήθευσις τῶν ἀναγκαίων, βοήθεια) γινομένη κρυφίως (Γαλλ. subsidie) ἢ ἐκ τοῦ πρ. χείρους· φιλοδώρημα.
Ὕποχος (ὁ, ἡ), [ὑ. ὑπέχω]. ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς ὑποκείμενος· (μὲ γεν.) «Βασιλέως—,» Αἰσχλ. (ἡ δοτ.) «Πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πάντων ἔστιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ θεοὶ κρατοῦσι, « Ξεν. 2) (ἐνίοτε) ἔνοχος. » Ἐξωλείας—, « Δημ.

Ὑποχειμάζω, Μ. ἀνῶ, Π. μολύνω (λερόνω) ὀλίγον.

Ὑπο-χρεμετίζω, Μ. ἰσω. Χρεμετίζω σιγανά· (μὲ δοτ.) χρεμετίζω βλέπων τι, προσκαλῶ διά τῶν χρεμετισμῶν μου.

Ὑποχρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάλλω ὀλίγον φλέγμα.

Ὑπόχρεως, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπόχρεος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς χρέος (καὶ μτνμ. εἰς ὑποχρέωσιν), χρεωστῶν χάριν (ὑποχρεωμένος) εἴς τινα· (μὲ γεν. ἑλλ. ἢ δοτ.) » Φιλίας καὶ χάριτος πατρῴας ὑπόχρεων, « Ἰλ.

Ὑπο-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) ὑποκάτωθεν, ὑπαλείφω (καὶ μσ.) ὑπαλείφομαι. (κυρ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποχρίεσθαι, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἶσι, « Ξεν., (παρβλ. Ὑπογράφομαι).

Ὑπόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθέν του (περιέχων καὶ) χρυσόν· (συνκδχ.) πλούσιος· (κυρ.) χρυσᾶν ὑπεζωσμένος, (κοιν.) ἔχων φλωρὶ χεμάτον τὸ κεμέρι του. » Ἔμπορος—, « Ἰλ.

Ὑπο-χρωματίζω, Μ. ἰσω. Χρωματίζω ἔσωθεν ἢ ὑποκάτωθεν· σκιαγραφῶ.

Ὑπόχυμα (τὸ). πάθος τι (θόλωμα) τῶν ὀφθαλμῶν, (κατὰ τὸν Π. Αἰγ.) » Παρέγχυσις ὑγρῶν πηγνυμένων μεταξὺ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ κρυσταλλοειδοῦς χιτῶνος καὶ ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾶν, « (Τουρκ.) περδές, (παρβλ. Γλαύκωμα).

Ὑπόχυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποχέειν ἢ ὑποχέεσθαι, χύσιμον ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον· (συνκδχ.) θόλωμα· (Ἰατρ.)—Ὑπόχυμα.

Ὑποχυτήρ (ὁ). ἀγγεῖόν τι διά τοῦ ὁπ. χύνουν ἀλάδι εἰς τον λύχνον, ἀλαδικόν.

Ὑπόχυτος (ὁ, ἡ). [ὑποχέω] ἀνακατωμένος δι' ὑποχύσεως· θολωμένος· (ἐπὶ νομισμ.) κιβδηλος· (ἐπὶ οἴνου) νερωμένος, συγκερασμένος δι' ἀναμίξεως· (μτνμ.) ἐπείσακτος, παρέγγραπτος, μὴ γνήσιος. » Πολίτης—, « Ἰλ.

Ὑπο-χωλεύω, Μ. εὐσω. Ὀλίγον τι χωλεύω, = Ὑποσκάζω.

Ὑποχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηγοῦμαι (Ἀναχωρῶ) ὀπίσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι. » Μένεν, οὐδ' ὑπεχώρει, « Ὅμ. (χ γεν.) » Ἦν μὲν ἀνθίστηται, μάχεσθαι δεήσει· ἢν δ' αὖ ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου, μεταθεῖν δεήσει, « Ξεν. (καὶ ὅτ. περιπ.) » Ἐπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου, « Ἀρχ. (χ προθετ. γεν.) » Ὑποχωρεῖ τῇ πόλει ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, « Ἀρχ. (καὶ αἰτ.) » Μηδένα ὄχλον ὑποχωρεῖν, « Θκ. (καὶ προθετ.) « Οἱ ποτάμιοι ἰχθύες, . . τὴν ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν, « Ἀρστ. 2) (τρπσ. ἐπὶ κενώσεως τῆς γαστρὸς) ἐξαγίνει ἀπὸ κάτω, (ἄλλ.) κάτω διαχωρεῖ. » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστήρ, « Δξ., κενοῦται (ἀπὸ τὰ περιττώματα). » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ τῶν σκυβάλων πάμπολλα, « Αἰλ. » Ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, « Ἀρστ., (ὅθεν

Ὑποχώρημα (τὸ), τὸ διὰ τῆς γαστρὸς ὑποχωροῦν, περίττωμα, διαχώρημα.

Ὑποχώρησις, εως (ἡ), τὸ ὑποχωρεῖν, ἢ κατ' ὀλίγον ἀναχώρησις (ὀπισθεξόρμησις). 2) (ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων (τῆς κοιλίας), ἀφόδευσις.

†Ὑποχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ ὑποχωρήσεως. » Μέλη ὑποχωρητικά, « τὰ ψαλλόμενα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος, (ἄλλ.) Ἔξοδια.

Ὑπι-ψαθυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ψαθυρὸς (εὔθρυπτος).

Ὑπι-ψαλάσσω, Μ. άξω, = Ὑποψηλαφάω.

Ὑπο-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Κρούω (Ἐγγίζω) ἐλαφρὰ τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου (καθὼς ὅταν τὰς δοκιμάζῃ τις πρὶν ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ)· (μτβτ. πρὸς αἰτ.) διεγείρω ἠρέμα πρός ψαλμῳδίαν· (ἐν γεν.)— Ὑπηχῶ. » Ὑποψάλλει τὴν Ἀτθίδα ἡ γλῶσσα, « Φλςρ.

Ὑπόψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἀνακατωμένος μὲ) ἄμμον, ψάμμου ὑπόπλεως. » Γῆ—, « Δξ. 2) ὁ ἔχων ἀμμώδεις ἐδαφος. » Λίμνη—, « Ξεν.

Ὑπόψαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ψαρὸς (γριβὸς, μελανοστικτος), (Γαλλ.) mouchetέ. » Ἵππος—, « Στρ.

Ὑπο-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρὰ (μὲ τρόπον).

Ὑποψάφαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψαφαρὸς (εὔθρυπτος).

Ὑπο-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων ἀφιγγίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά.

Ὑπο-ψεκάζω, Μ. άσω. Ῥαντίζω ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ ψηγαλίζω, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιψεκάζω).

Ὑπο-ψελλίζω, Μ. ἰσω. Ψελλίζω (Ψευδίζω) ὀλίγον, εἶμαι (ὁμιλῶ ὡς)=

Ὑπόψελλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψελλὸς (τσηβὸς), ὑπότραυλος.

Ὑπο-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὀλίγον, ὑποκρύπτω τὴν ἀλήθειαν.

Ὑπο-ψηλαφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλάφω (Παραπατεύω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά.

Ὑπο-ψηνίζω, Μ. ἰσω. Τρυπῶ (καθὼς οἱ ψῆνες τὰ σῦκα κτλ.) ὑποκάτωθεν· (Κωμ.) ἐγγαστρόνω κρυφίως.

Ὑπο-ψηφ-ζομαι, Μ. ἰσομαι. Μετρῶ (μὲ τὰς ψήφους), κάμνω τὸν λογαριασμόν, λογαριάζω, (Γαλλ.) supputer.

Ὑποψήφιος (ὁ, ἡ). ὁ κρυφίως ψηφισθεὶς (ἐκλεχθείς), ἴδε καὶ Ὑπόψηφος.

Ὑποψήφισις, εως (ἡ), ἡ διὰ ψήφων ἐπαρίθμησις, λογαριασμός.

Ὑποψηφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποψηφιζόμενος (λογαριάζων μὲ τὰς ψήφους), λογαριαστής.

Ὑπόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ προκείμενος νὰ ἐκλεχθῇ (νὰ διορισθῇ, νὰ ψηφοφορηθῇ) εἰς ἀξίωμα, (κοιν.) ὑποψήφιος (μ' ὅλον ὅτι ὁ Θ. Μαγ. λέγει, « Ὑποψήφιος καὶ Ὑπόψηφον λέγε, μὴ ὑποψήφιος, »). (Γαλλ.) candidat. (μὲ δοτ.) » Τῇ βασιλείᾳ—, « Συν.

Ὑποψία (ἡ), τὸ ὑποβλέπειν, ὕποπτος παρατήρησις, ὑπόνοια· (ἐπὶ κακοῦ) κακὴ ἰδέα περί τινος. » Ὑποψίαν ἔχειν (ἢ) « Ἐν ὑποψίᾳ (» Δι' ὑποψίας) εἶναι τινι, « Δξ., εἶναι ὕποπτος.

Ὑποψιαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων ἢ συλλαμβάνων εὐκόλως ὑποψίαν, φιλύποπτος.

Ὑπο-ψιθυρίζω, Μ. ἰσω. Ψιθυρίζω (Μουρμουρίζω) κρυφίως.

Ὑπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποβλεπόμενος (πονηρὸς μὲ κακὸν σκοπόν), μισητὸς, ὕποπτος. 2) ὁ ὑπ' ὄψιν τινὸς ἐκτιθέμενος. » Ἄγρη—, « Ὀππ., ἢ κινηλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυνηγοῦ.

Ὑποψομαι, μέλλ. τοῦ Ὑφοράω.

Ὑπο-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον, βούζω σιγανὰ ἢ βαθιά.

Ὑπόψυχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψυχρὸς (κυρ. μτφορ.).

Ὑπο-ψύχω, Μ. ψύξω. Ψυχραίνω ἢ ἀφαιρῶ ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζων ὁμοῦ ἀγοροῦμαι (ἀπατῶ), κλέπτω ἀπὸ τὸ ψώνισμα.

Ὑποψωρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψωρασμένος.

Ὑπτιάζω, Μ. άσω. Κεῖμαι Ὕπτιος (ἀνάσκελα)· γέρνω τὸ κεφάλι μου ὀπίσω (συνκδχ.) καμαρόνω, ἢ (συχνότ. μεταφορ.) ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ (» Περὶ τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν—, « Ἱππ., (σπν. μτβτ.) ῥίπτω Ὕπτιον, κλίνω (γέρνω) πρὸς τὰ ὀπίσω. » Εἰς τὸ πρανὲς (κλιμένου τοῦ ὕπνου), ὑπτιαστέον ἐστὶν, « Ξεν.

Ὑπτίασις, εως (ἡ) = Ὑπτιασμός.

Ὑπτίασμα (τὸ). πᾶν ὅτι κεῖται ὕπτιον (ἀνάσκελα), πτῶμα νεκρῶν. » Κεραυνοῦ πτώσματα, « Αἰσχλ., τὰ ἄπλωμα τῶν χειρῶν τοῦ ἱκετεύοντος, παρακλήσεις ἀπλωμένα γέρια.

Ὑπτιασμός (ὁ), τὸ ὑπτιάζειν, ὀμαλότης κτλ. (μτφορ. καὶ συνκδχ.) ἀμέλεια, ῥᾳθυμία, ἀκηδία.

Ὑπτιαστέον, θετ. τοῦ Ὑπτιάζω.

Ὕπτιος [Ὑπς], α, ον. Πεσμένος (ξαπλωμένος, πλαγιασμένος) ἀνάσκελα· (ἐπὶ πραγμάτων) βαλμένος ἀνάποδα· (μτνμ. ἐπὶ γαμηλὸς· ὁμαλὸς, ἐπίπεδος· (ἐπὶ λάσα.) γαλήνιος· (ἐπὶ ὕφους) λογχωμένος, ἄτονος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀδρανὴς, ἀμελὴς, ἀφρόνιμος· (ἐνίοτε) ἀλαζών, ῥωμαλέος. » Πέσεν Ὕπτιος, « Ὅμ. » Ἀλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἀλλοτε Ὕπτιος, ἄλλοτε πρηνὴς, « Ἰλ. » Μηγιόν τι θείης ἄν, ὥστε κεῖσθαι ὄντα γάμμα Ὕπτιον, « Ξεν., ἀνάποδον (ἢ ὡσὰν τὸ Λτν. L). » Ὑπτία χεῖρ' ἐπὶ τὴν παλάμην ἐπάνω, (Λτν.) supina. » Ὑπτίαις χερσὶ, « Σά., μὲ σχῆμα ἱκευόντος. » Τὰ Ὕπτια τῶν φύλλων, Θφρ., τὸ μέσα (τὸ ἀπὸ κάτω) μέρος. » Τὰ Ὕπτια τοῦ σώματος, (ἢ ἁπλ.) Ὕπτια, « Ἀρστ., τὰ ἐμπρισθεν (ἀπὸ τῆς ὀρίζοντ. γρ.) τὰ κάτω (καθὼς ἡ ῥάχις) ἢ τὰ ὀπίσθεν καὶ τὰ ἐπάνω) » Ὑπτίου ὄρους, « Σχλ., τὸ ὄχι πολλὰ ἀνηφορικὸ ὑψούμενον ὁμαλῶς. » Χωρίοις Ὑπτίοις καὶ λείοις, « Δίλ., ἐπίπεδα. » Ὕπνος—, « Ἑκτ. ὁ τοῦ ὑπτιάζοντος ἀμέριμνος. » Ἐξ Ὑπτίας διανύειν λόγον, « Πλάτ., ἀπὸ τὸ τέλος, ἀνάποδα.

Ὑπτιότης (ἡ), τὸ Ὕπτιον τῆς θέσεως (μτνμ.) τοῦ χαρακτῆρος (ἀπὸ φαυλό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρηλδεής, ὑμαλότης· (μτφρ.) ἀδράνεια, ἀσθένεια, ἀμεριμνία κτλ.
Ὑπτείων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπτιῶν, μτχ. τοῦ Ὑπτιάω.
Ὑπτιάδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τὸ αὐγὸν (ὑπὸ τὸ ὠόν) ἀκόμην εὑρισκόμενος.
Ὑπτίβολος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑπόβολος.
Ὑπτιλέτιος, α, ή, ος, ον, Π. ὁ ὑπὸ τὴν ὠλένην (ὑπὸ τὸν ὦμον) ἢ εἰς τὰς ὠλένας (εἰς τὰς ἀγκάλας) κρατούμενος. « Φαρέτρη—, » Θκρ.
Ὑπτιμαῖος, α, ή, ος, ον. Ὁ ὑπὸ τοὺς ὤμους. « Πούς—, » Ἀρ., τὸ ἐμπροσθιοπόδιον τῶν ζώων.
Ὑπτιμία (ἡ). τὸ ὑπὸ τοὺς ὤμους μέρος τοῦ σώματος.
Ὑπτιμοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπόμνυμαι, εἴρησις περὶ ἀναβολῆς ἢ τροποποιήσεως τῆς δίκης ἐπὶ προτάσει ἐνόρκῳ ἀὐτοχρονούσῃ αἰτίας, – Ὑποσία.
Ὑπτιμάζω, Μ. ἀσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοῦ κάμνω ὑπώπια (μελανάδες), ῥαπίζω δυνατά, (Γαλλ.) *maltraiter au visage* (συνηθ. ἐν γέν.) στενοχωρῶ, ταλαιπωρῶ, κατατρύχω. « Ἵνα μὴ ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με, » Ἐρρ., μὲ πειράζῃ. » Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, » αὐτ., τὸ κακοπαθῶ, τὸ καταδαμάζω διὰ τῆς κακοπαθείας, (Γαλλ.) *mortifier.* (ἓξ ἑν.) « Νικόδρομον ἐξερεθισας τὸν κιθαρῳδὸν, ὑπωπιάσθη, » Ἀρτ. (καὶ μτνμ.) « Αἱ πόλεις δαιμονίως ὑπωπιασμέναι, καὶ κυσθοῖς προσκείμεναι, »
Ὑπωπιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. « Σώματος—, » Λξ., ὁ διὰ κακοπαθείας κατατρυχωμός, (Γαλλ.) *mortification.*
Ὑπώπιον (τὸ), [ὑπὸ, ὤψ]. τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος τοῦ προσώπου· (Π. εἰς τὸ θῆλ. ἐν γέν.) τὸ πρόσωπον. « Νυκτὶ βεβλαντος ὑπώπια, « Ἰλ. Φ., ὅμοιος τὴν προσοψιν μὲ νέφος σκοτεινὸν, φοβερὸς, ἄγγελος. 2) (συνήθ.) σημάδι (πρήξιμον, μελανάδα) εἰς τὸ πρόσωπον ἀπὸ κτύπημα· (ἐν γέν.) μώλωψ, οἴδημα, (κατ' ἐξ.) ῥόζος (τῶν χειρῶν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν). « Τηρεῦ, μὴ λάβῃς ὑπώπια, » Ἀριστοφ., μὴ φέρῃς γρονθιὰς εἰς τὸ πρόσωπόν σου. « Οὕτω μάχιμος ἦν ἐν τοῖς ζηλωτὰς, ὥστ' ὑπώπια φέρων ἀπῆει, » Ἀκ. « Τὰ ὑπώπια, κυάθοις περιθλώμενοι, ἀμαυρούται, » Ἀθ. 2) = τῷ Ὑπωπιασμός, ἴδος (ἡ), τὸ φυτὸν Θεῖον (διότι ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἰατρικὸν εἰς τὰ ὑπώπια).
Ὑπωρία (ἡ), ἰων. ἀντὶ Ὑπώρεια (οἱ ἄλλ. Ὑπώρειες) ὄρους. « Οἱ δὲ Ἕλληνες, φραγμοποιεύμενοι τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τῇ Ἀσωπῷ ὑπωρείῃ τοῦ Κιθαιρῶνος, « Ἡρ. « Ποταμὸς βέει παρὰ τὴν ὑπωρείην τοῦ Ὑμηττοῦ, » αὐτ., (κυρ. θηλ. τοῦ Ὑπώρειος καὶ ἰων.) Ὑπώρεος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ κάτω μέρος (εἰς τοὺς πρόποδας) ὄρους κείμενος.
Ὑπωρέω, Π. γ' ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀπορῶ.
Ὑπωρόριος, α, ή, ος, ον. Ὁ ὑποκάτω ὀρεινὸς (οἶκος) ἢ τοῦ ὄρους (τῆς στέγης) κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος, οἰκουρὸς (κατ' ἐξ. αἱ γυναῖκες). « Θέατρον ὑποῤῥόφιον, « Φίλιχ., σκεπασμένον μὲ ὄροφήν. « Τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν, « Θκρ. « Ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν, « Ἰλ. Ι., εἴμεθα ὑπὸ τὴν στέγην σου (εἰς τὸν οἶκόν σου). ‖. (οὐσ.) Ὑπωροφία (ἐνν. χώρα), Π., τὸ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν ἀμέσως κείμενον μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἀνώτατον πάτωμα, τὸ Ὑπερῷον. 3) (κατ' ἄλλ. ἐκδ. τῆς λέξ.) ὁ τοῦ καλάμου (τοῦ αὐλοῦ, τῆς σύριγγος). « Βοᾶ—, « Πίνδ.
Ὑπώρροος (ὁ, ἡ), = Ὑπωρόφιος.
Ὑπωρυχία (ἡ). σκάψιμον ἀπὸ κάτω, ὑπόρυξις· (συνηθ.) ὑπόργυμα, ὑπόνομος.
Ὑπωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς (χλωμός).
Ὑραξ, ακος (ὁ), Π. Αἰολ. [Ὗς]. ὁ ποντικὸς, (Ατν.) sorex.
†Ὑρᾶξ, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Φύρδην.
†Ὑριατόμος (ὁ), Γλσ., ὁ ἀφαιρῶν (τρυγῶν) τὰ κηρία τοῦ μέλιτος, [τέμνω καὶ
†Ὕριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
†Ὕρον (τὸ). τὸ κυψέλι τῶν μελισσῶν· (συνηθ.) ἡ μελίσπητα, [συγγ. τῷ
†Ὑρβίς, ἀχρ. πρωτότ. τοῦ
†Ὑρβίσκος καὶ Ὑρβίσχος (ὁ), Γλσ., καλάθι, κοφίνι. (ἄλλ.) Ἀβρίσκος, (παρβλ. καὶ Ῥίσκος καὶ Ὕρχη).
†Ὑρτάνη (ἡ), Γλσ. [ᾰ]. τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας.
Ὕρχη καὶ (Αἰολ.) Ὕρκη (ἡ), [ἔρκος]. ἀγγεῖον πήλινον πρὸς ἀναπόθεσιν παχέων (ἐλαίων (παρίχους).
Ὑς [ὄνμτ.], ὑός (ὁ καὶ ἡ), (ἡ δοτ. Ὑΐ, ἡ αἰτ. Ὑν· πλθ. Ὕες, ὑῶν, ὑσίν, ὕς). χοῖρος, γροῦνι, (τὸ θηλ.) σκρόφα, γροῦνα. « Ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν (ἐνν. ἤρισε), « Παροιμ., δι' ὅσους φιλονεικοῦν μὲ τοὺς καλητέρους των, (Γαλλ.) *gros Jeanen remontre à son curé.* » Ὗς ἐκόμασε « Παροιμ., διὰ τοὺς φύσει ἀτάκτους, τὸ γουροῦνι 'σάν γουροῦνι. « Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, « Παροιμ., διὰ τοὺς ἀνοήτους οἱ ὀπ. τρέχουν μάνι εἰς τὸν ὄλεθρόν των. 2) εἶδος ἰχθ., (Ἀλλ.) Ψαμαθὶς (εἶνε ἀρά γε ἡ Ὕσκα τοῦ Σουΐδα περὶ τῆς ὁποίας λέγουν ὁ Σομ. Σηθ καὶ ὁ Μ. Ψελλὸς ὅτι « φλεγματικὸν ἀπογεννᾷ χυμόν.. ἡδέως δὲ σχεδὸν ἅπαντας τοῦτο προσφέρεσθαι, ὡς εἰκὸς τετά τινα ἐχούσης τῆς σαρκὸς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡμετέραν, οἶμαι δὲ ὅτι διὰ τοῦτο καὶ μεταλῆψαι (σίδ) τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ὗς, ὁ σημαίνει τὸν χοῖρον, « Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πιθανώτερον ἢ Μουρούνα).
Ὑσγη (ἡ), Γαλατ. ὄνομα τοῦ θάμνου ἀπὸ τοῦ ὀπ. γίνεται τὰ πρινοκόκκια ἐβάφοντο τὰ ὕσγινα (ἴδε Πλιν. Ι, 36).
Ὑσγινοδαφής, ἐος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ὕσγινον (ἀλκεκον) χρῶμα.
Ὑσγινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑσγινοδαφής.
Ὕσγινον (τὸ). χρῶμα κόκκινον ἀνοικτὸν (μεταξὺ πορφυροῦ καὶ ἐρυθροῦ. Τουρκ. ἅλικον) τὸ ὀπ. κατεσκεύαζετο ἀπὸ τοὺς κόκκους τοῦ φυτοῦ ὕσγη.
Ὕσδος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ὄζος.
Ὑσθήνη, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὕω.
Ὑσθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὕω.
Ὑσθριξ, ὕστριχος (ὁ καὶ ἡ), Γρμτ. ἀντὶ Ὕστριξ.
Ὕσιρις, ιος (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Ὄσιρις.
Ὑσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὕω, βροχὴ, πέσιμον βροχῆς.
Ὑσκλος καὶ Ὕσχλος (ὁ). ἡ θηλειὰ τοῦ ὑποδήματος διὰ τῆς ὀπ. περνᾷ τὸ λωρὶ ὅπου τὸ σφίγγει.
†Ὑσκιθα (ἡ), Γλσ. [ὗς, σκώρ], = Ὑσπέλεθος.
Ὕσμα (τὸ), [Ὕω]. βροχὴ, ὑετός.
Ὑσμίνη (ἡ), (ἡ δοτ. ἑτερόπτ. Ὑσμῖνι), Π. [ἔσμὸς, σμῆνος]. συμπλοκὴ μάχης, μάχη. « Πρώτη ὑσμίνη, « Ὅμ., τὸ μέτωπον τῆς μάχης, τὸ μέρος ὅπου ἐμέχοντο οἱ πρόμαχοι.
Ὑσμινήνδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐς ὑσμίνην, εἰς τὴν μάχην.
Ὑσμῖνι, Π. δοτ. (ἑτερόπτ.) τοῦ Ὑσμίνη.
Ὑσπέλεθος (ὁ), [ὗς, πέλεθος]. κόπρος τοῦ χοίρου.
Ὑσπλαγίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὑσπληξ.
Ὑσπλαγξ, αγγος (ἡ) καὶ Ὑσπλοξ, αγος (ὁ), Δ. ἀντὶ
Ὑσπληγξ, ηγγος (ἡ καὶ σπν. ὁ) ἢ Ὑσπληξ [ὗς, πλήσσω], ηγος (ἡ). λωρὶ (καμτσίκι) διὰ τὸ γρούνια ἢ ἀπὸ γομνοτόμαρον· (ἐν γέν.) μάστιξ, (πτρβλ.) Ὑστριγίς. 2) τὸ ῥόπτρον (σκανδάλη) τῆς παγίδος, (ἐν γέν.) παγὶς ἢ θηλειὰ διὰ τὰ πτηνά. 3) (συνήθ.) τὸ κατὰ μῆκος τῆς ἀφετηρίας τοῦ στοιβίου τεντωμένον λωρὶ ἢ σχοινὶ, ὄπισθεν τοῦ ὀπ. ἵσταντο ἕτοιμοι οἱ δρομεῖς ὥστε ἅμα πέσῃ νὰ κινήσουν. « Ἐστᾶσιν ἐφ' ὑσπλήγγος, « Ἀκ. « Ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, κἀνὼ ἀνακτρύτταμαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σχοῖνον, » αὐτ.
Ὑσποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω (Φυλάττω) χοίρους ὡς –
Ὑσπόλος (ὁ), [ὗς, πολέω]. χοιρεβοσκὸς, γρουνάρης, (κατὰ μίμησ. τοῦ Αἰπόλος).
Ὑσσακος καὶ Ὑσσαξ, ακος (ὁ), Κωμ. = Λοῖρας, τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Ὑσσὸς (ὁ). ἀκόντιον, κοντάρι, (ἰδιωτ.) τὸ Ῥωμ. pilum.
Ὑσσωπίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ Ὕσσωπον.
Ὕσσωπος (ἡ), εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, (συγγ. τῷ Οἴσωπος).
Ὑσσωτὸς, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα Ὑσσοῦ (Ῥωμ. ἀκοντιστὸς).
Ὑστάτιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ =
Ὕστατος [ὑπὸ], η, ον, (ὑπερθ. ἀνμλ. ἐκ τῆς Ὑπὸ). Ὀλεύτατος, τελευταῖος, ἔσχατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὕστατον ἢ (πλθ.) Ὕστατα, ἐπίρ. Ὕστερα-ὕστερα, τέλος πάντων, ἐλεύτερα.
Ὑστέρα (ἡ). ἡ μήτρα τῆς γυναικὸς, (Λτ.) uterus, (κυρ. θηλ. τοῦ Ὕστερος).
Ὑστεραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πραττόμενος τι ὕστερον (ἀκολούθως, ἔπειτα) ἢ τὴν ἄλλην ἡμέραν (τῇ ἐπαύριον). « Τῷ ὑστεραίῳ ἔτει, « Ξεν. « Τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ, « αὐτ. « Τῇ ὑστεραίᾳ ἐκκλησίᾳ, « Θκ. (συνήθ.) « Ἡ ὑστεραία (μετὰ καὶ συχνότ. χωρὶς τοῦ ἡμέρα. « Ἦρ., Ξεν., ἡ ἐπομένη ἢ ἐπαύριον. « Ὑστεραῖος ἦκε, » Αἰ., τὴν ἄλλην ἡμέραν.
Ὑστεραλγὶς [ὕστερα, ἀλγέω], ος (ὁ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ή). ἡ πάσχουσα πόνους τῆς μήτρας.
'Υστερεύω, Μ. εὑσω ᾧ
'Υστερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι ἢ γίνομαι ὕστερον, μένω ὀπίσω (κατόπιν), δὲν ἔρχομαι (δὲν προφθάνω) ἐν καιρῷ· (μτγμ.) εἶμαι κατώτερός (ὑποδεέστερός ἢ ἐλλιπής) τινος, ἐλαττοῦμαι· — Στέρομαι, (κοιν.) ὑστεροῦμαι· ἀποτυγχάνω· (Γρφ.) ἐλλείπω. « Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔσει σοι σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, » Εὐρ. (καὶ μὲ γεν.) « 'Υστέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε, » Ξεν., ἦλθεν ἔπειτα (ὕστερον) ἀπό. « Ὅπι ὑστερήσειεν ἐς Ἁλίαρτον τοῦ Λυσάνδρου, ξυνθέμενος ἐς τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέσεσθαι, » αὐτ. « Ὑστερήσαντες οὖ πολλῷ, » Θκ. « 'Υστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν, Οἶνον οὐκ ἔχουσι, » Γρφ. (καὶ μτ.) « Παιδὸς ὑστερήσομαι, » Εὐρ., (παρβλ. 'Υστερίζω).
'Υστέρημα (τὸ), τὸ καθ' ὃ ὑστερεῖ (ἐλλείπει, ἐλαττοῦται) τις ἄλλου, βραδύτης, ἔλλειψις, (Γαλλ.) désavantage, (ἀντιθ. τῷ Προτέρημα).
'Υστέρησις, εως (ἡ), τὸ ὑστερεῖν (μένειν κατόπιν, ἐλαττοῦσθαι)· (ἐν γέν.) — 'Υστέρημα, ἔλλειψις.
'Υστερητικός, ἡ, όν. 'Ο γινόμενος καθ' ὑστέρησιν (συνειθίζων νὰ ἔρχεται, νὰ συμβαίνῃ ὑστερώτερα). « Τύπος —, » Ἰατρ., χαρακτὴρ παροξυσμοῦ τοῦ ὁπ. οἱ περίοδοι ἐπανέρχονται καθ' ὅσον προχωρεῖ ἀργότερα.
'Υστερίζω, Μ. ίσω, = 'Υστερέω, γίνομαι ἢ ἔρχομαι ὕστερον, μένω ὀπίσω (κυρ. καὶ μτφορ.), ἐλλείπω, ἐλαττοῦμαι. « Προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν, » Ξεν. « Ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς συγκειμένης ὑστερίζειν, » Ἡρ. « 'Υστερίζειν τῶν καιρῶν, » Δημ., χάνειν τὴν εὐκαιρίαν. « 'Υστερίζω τῆς ἐμαυτοῦ ἀκμῆς, » Ἰσκρ., ἐπέρασεν ὁ καιρός μου, δὲν ἔχω πλέον ἐκείνην τὴν πρώτην μου ἀκμήν.
'Υστερικός, ἡ, όν. 'Ο τῆς ὑστέρας ἢ περὶ τὴν ὑστέραν. « Νόσημα —, » Ἰατρ., τὸ περὶ τὴν μήτραν.
'Υστεροβουλέω-ω, Μ. ήσω. Σκέπτομαι ὕστερον (μετὰ τὴν πρᾶξιν), εἶμαι ὑστεροβούλος.
'Υστεροβουλία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις —
'Υστερόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος (βουλεύμενος) ὕστερον (ὅταν δὲν ἦνε πλέον καιρὸς, μετὰ τὴν πρᾶξιν).
'Υστερογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ὕστερον. « Θρὶξ —, » Ἀρστ., ἡ φυτρόνουσα μετὰ τὴν γέννησιν.
'Υστερογονία (ἡ). ἡ ὑστερωτέρα γέννησις ἢ γενεά, οἱ ὀψίγονοι, οἱ μεταγενέστεροι.
'Υστιρόλληπτος (ὁ, ἡ), [ὕστερ. λαμβάνω]. Παρμένας ὀπίσω, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλινάγρετος).
'Υστερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ ὕστερον ἄλλου ἢ τελευταῖος.
'Υστερολογία (ἡ), τὸ ὁμιλεῖν ἔπειτα (ὑστερώτερα) ἀπὸ ἄλλον· τὸ δεύτερον μέρος δημηγορίας ἢ θεατρ. παραςάσεως· ('Ρτρ.) — Πρωθύστερον (σχῆμα λόγου).
'Υστερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὕστερον ἄλλου ἢ τῶν ἄλλων· ὁ παριστάνων (ὑποκρινόμενος) τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δράματος, (παρβλ.) Δευτερολόγος.
'Υστερόμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υστερόβουλος.
"Υστερον, ἐπίρ. ᾧ
"Υστερον (τὸ) καὶ "Υστερα (τὰ), ἴδε "Υστερος.
'Υστεροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἀλγῶ καθυστερημένα τὸν πόνον) ὕστερον.
'Υστερόποινος (ὁ, ἡ). ὁ τιμωρῶν ὕστερον (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ).
'Υστερόποτμος (ὁ, ἡ), [ὕστ. πότμος]. ὁ νομισθεὶς ἀποθαμένος ᾧ ἔπειτα ἐπιζήσας ζῶν.
'Υστερόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος ἀργὰ (μὲ βραδὺ βῆμα) ἢ ἔπειτα (ὑστερώτερα).
'Υστερόπρωτον (τὸ), τὸ ἄλλ. Πρωθύστερον (σχῆμα λόγου).
"Υστερος [ὕπτ], α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι ἔπειτα (ὑστερώτερα ἢ ἀργότερα), ὑστερινός (μτφορ. μὲ γεν.) ἐλάττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος· ὑποκείμενος, (παρβλ.) Δεύτερος. « Ὑστέρῳ χρόνῳ, » (καὶ γεν.) « 'Υστέρῳ χρόνῳ τουτέων, » (ἢ προθ. αἰτ.) « Ὑστέρῳ χρόνῳ μετὰ ταῦτα, » 'Ηρ., μετὰ καιρὸν, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ. « Τῷ ὑστέρῳ Ὀλυμπιάδι, » αὐτ., τῇ ἑξῆς, τῇ ἐπομένῃ. « Ὑστέρα δεκάτῃ, » Ἀττ., ἡ ὑστερινὴ τῆς τελευταίας δεκάδος, (δηλ.) ἡ 21 τοῦ μηνός. « Μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, » Ἀρχφ., ἀργά. (ᾧ γεν.) « Σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν, » Ἰλ. Σ. (καὶ μτφορ.) « "Υστερον ποιεῖσθαι (ἢ τίθεσθαι) τί τινος ἢ τινι ἢ πρός τι, » Λξ. « "Υστερον αὐτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθησι, » Πλάτ. « "Υστερον τίθεσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις, » αὐτ., πρατιμᾶν τὴν παιδείαν παρὰ τὸν πλοῦτον. « Μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, » Αἰσχλ. « Γυναικὸς ὕστερος, » Σοφ., = "Ηττων. « Οὐδενὸς ὕστερος τῶν ἐν τῇ πόλει, » Θκ. (ᾧ βοτ. τρπλγ.) « "Υστερός τινος γνώμῃ (γένει, ἀρετῇ κτλ.), » Θκ., "Ομ. (καὶ περιφρ.) « Ἐξ ὑστέρου (ἔνν. χρόνου), » Διόδ. ἢ « Ἐν ὑστέρῳ, » Θκ. ἢ « Ἐξ ὑστέρης, » Ἡρ. ἢ « Ἐς (« Ἐς τὸ) ὕστερον, » Πλάτ., ἀντὶ ||. τὸ οὐδ.) "Υστερον καὶ (πλθ.) "Υστερα, ἐπίρ. ἀντὶ ὑστερως, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα· (καὶ μτφορ. μὲ γεν.) ἧττον, ἔλαττον. « Χρόνῳ (« Οὐ πολλῷ χρόνῳ) ὕστερον, » Πλ., Δημ. « Ὕστερον τούτων (ἢ) μετὰ ταῦτα, » Ἡρ. (καὶ πλθ.) « "Υστερα ταῦτα πενέσθαι, » Ὀδ. Π. (καὶ ἐνάρθρ.) « Τῷ ὕστερον ἔτει, » Ἀρστ., τῷ ἑπομένῳ. « Οἱ ὕστερον (καὶ προθετ. ἐς ὕστερον), » Ἡρωδ., Γργ., οἱ μεταγενέστεροι. ‖ (οὐσ.) 'Υστέρα, « ἡ μήτρα, καὶ "Υστερον καὶ (πλθ.) "Υστερα, « τὰ (ἄλλ.) Δεύτερον ᾧ (κοιν.) ἀκόλουθον τῆς γέννας.
'Υστεροφημία (ἡ). ἡ ὕστερον (μετὰ θάνατον ἢ μεταγενεστέρα) φήμη.
'Υστερόφθορος (ὁ, ἡ). ὁ ὕστερον (μετὰ καιρὸν) φθείρων (ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων), ὑστερόποινος. « Ἐρινύες —, » Σοφ.
'Υστερόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνῶν (ἀντηχῶν) ὕστερον. « Ἠχὼ —, » Ἐπιγρ.
'Υστεροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Βγαίνω ὕστερος κατὰ τὸν χρόνον (μεταγενέστερος).
'Υστεροχρονία (ἡ). τὸ ὑστεροχρονεῖν, ἢ κατὰ χρόνον ὑστέρησις.
'Υστέρω καὶ 'Υστέρως, ἐπίρ. = 'Υστερον, ἀργότερα, ὑστερώτερα.
'Υστήρια (τὰ), (ἔνν. ἱερὰ), ἑορτὴ ἄνδρες καθ' ἣν ἔθυσαζον χοίρους (ὖν).
'Υστιακὸν (τὸ), [ῦ] «ἶσος ποσπρίου.
"Υστριξ καὶ (συχνότ.) "Υσθριξ, ιγος (ἡ), [ῦς, θριξ, ἢ [πιθανώτ.] συγγ. τοῦ ὄστλις, βόστρυχος]. ὁ μέγας ἀκανθωτὸς χοιρος (τῆς Λιβύης). 2) = τῷ
'Υστριχὶς, ίδος (ἡ). μάστιξ (ἀκανθωτὴ) ἀπὸ τρίχας ἢ δέρμα τριχωτὸν χοίρου.
"Υστριχος (ὁ), = 'Υστριχὶς.
'Υφὴ, ᾆς (ἁ), Δ. ἀντὶ 'Υφή.
'Υφαγεῦ, Δ. ἀντὶ 'Υφηγοῦ, ὁδηγὸς τῆς πρς. τοῦ
'Υφ-ηγεῦμαι, Δ. ἀντὶ 'Υφηγέομαι.
'Υφάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Υφή.
"Υφαδρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀδρὸς (χανδρούτσικος, γεματούτσικος « Δεῖπνον —, » Πλδ.
"Υφαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκαθεστῶτα (κεχυμένην) αἷμα, αἵματος ὑπόπυρρος, κόκκινος 'σὰν τὸ αἷμα. « "Υφαιμος μὲν εἶναι, » Δίλ., ἀγριοκατέζει.
'Υφαίνεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ "Υφαινε, χ'. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ
'Υφαίνω [ῦφή], Μ. ανῶ (ἀόρ. 'Υφηνα, Ἀττ. "Υφανα, πρκ. "Υφαγκα, ἀόρ. "Υφασμαι, ασαι, ανται, ἀσμαι κτλ., ἀόρ. 'Υφάνθην καὶ τὸ θετ. 'Υφαν-). 'Εμπλέκω (Παρενείρω) διὰ τῆς κρόκης τὸν ὑφάσματος εἰς τὸν μονα, (κοιν.) 'φαίνω (μτγμ.) σχηματίζω πρᾶξιν τινα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ σκευωρῶ, μηχανεύομαι, (Γαλλ. ἐπὶ λόγου) συνθέτω. (ἐν γεν.) κατασκευάζω· προμηθεύω. « Ἢ ἐστὸν ἐπιοχομένη κακκὶδ' ὑφαινοισι, » Ε. « Φάρε' ὑφαίνουσι, θοῦμα τέρπον — », Ὀδ. Ν. (καὶ μτγμ.) « Κηρίτ — », « Θεμιλίτα φίλους ὑφαίνει, » « Ὅλεθρον (« Μέλαν,) ὑφαίνειν, » μτφορ.) « Δόλον (« Μῆτιν) ὑφαίνειν, » Ὅμ. « Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτα νεῖν ἤρχετο μῆτιν, » Ἰλ. Η., ἐκθέτ (νὰ ἀναπτύσσῃ) τὸ σχέδιόν του. « Μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὑφαίνων, » Ἰλ. Γ., συνήμοζον ὁμιλοῦντες (ἀγοριεύοντες). » Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὑφαίνωμεν, » Ὀδ. Ν., ἀτοχάσου καὶ εἰπὲ μου τρόπον. « Ἵνα τοι αὖν μῆτιν ὑφήνω αὐτ., νὰ συσκεφθῶμεν (νὰ σχεδιάσωμεν ὁμοῦ) τι. « Ταῦθ' ὑφηνάμην ἡμεῖς ἀραννίδι, « Ἀρχφ., ἐβρβδιεύτηκα.
'Υφαίρεσις, εως (ἡ), τὸ ὑφαιρεῖσθαι, ἢ ὑποκαθεστῶσα ἢ ἀφαιρουμένη τρόπον) ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις, (Γαλλ. soustraction.
'Υφαιρέτρια (ἡ), Γλσ. = Μοῖρα, μοιρίδιον ἐκ τοῦ
'Υφαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. 'Υφεῖλον καὶ πθ. 'Υφῃρέθην κτλ.). Πέρνω κάτωθεν ἢ κρυφίως (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφαιρῶ μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ φανῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνωσθῶ), 'παίρνω (καὶ μτνμ. ατρέφω) τι πρὸς ὄφελός μου· αφετερίζομαι· ἀναισθήτως, ἐκπίπτω (καταβάζω) ἀπὸ τὸν λογαριασμόν, ὀλιγοστεύω, (Γαλλ.) soustraire· (μτνμ.) κυριεύω· ἐσωτερικῶς· (ἐνιοτε) δολοφονῶ, ἐβγάζω (μὲ τρόπον) ἀπὸ τὴν μέσην. « Ὑπὸ δ' ὕρεον (κατὰ τμσ. ἀντί « Ὑφήρουν δέ) ἕρματα νηῶν, « Ἰλ. Β. , ἔβγαζαν (ἀφαιροῦσαν) ἀπὸ κάτω. (ᾧ μα.) « Ὁπότε τι σκευάσειεν τοῦ δεσπότου ὑφέλοιο, ἐγὼ σε λανθάνειν ἐπιοῦσαν, « Ἀρχ. « Ἡμερημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, « Πλ. « Ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ἢτι ἂν ἔχοι, « Ἀρστ. « Ὑφαιρεῖν τοὺς συμμάχους τινάς, « Θκ. « Ὑφαιρεῖσθαι τοὺς καιρούς, « Αἰσχ. (καὶ κατὰ τμσ.) « Πάντας ὑπὸ χλωρὸν δίος εἶλεν,α Ἰλ. Θ. (καὶ πθ.) « Ὑπαραιρημένος, « Ἡρ., συνειλεῖς, ἀλλείψας ἀπὸ τὴν μέσην.

Ὑφαλικός, ἡ, όν, = Ὑφαλυκός, ὑφάλμυρος. 2) παράλιος (ᾗ).

Ὑφάλλομαι, Μ. ἁλοῦμαι. Πηδῶ ἀπὸ κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω.

Ὑφαλμυρίζω, Μ. ἰσω. Ἁλμυρίζω ὀλίγον, κ.μαι.

Ὑφάλμυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἁλμυρός, ἁλμυρούτσικος.

Ὑφαλος (ὁ, ἡ), [ὐ. ὅλς]. ὁ ὑποκάτωθεν τῆς θαλάσσης. « Πέτρα —, « Λκ., ξέρα σκεπασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν. « Ῥῆγμα (« Τραῦμα)—, « Ἐπγρ., κύτημα (τρύπημα) τοῦ πλοίου εἰς τὰ βρεγμένα. 2)(μτφρ.) = Ὕπουλος.

Ὑφαλυκός, ἡ, όν. Ὀλίγον τι ἁλμυρὸς (ἁλυκός), ὑφάλμυρος.

Ὑφαλώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὑφάλφ (πέτρᾳ) ὅμοιος· πλήρης ὑφάλων.

Ὑφαμμος (ὁ, ἡ), = Ὑπόψαμμος.

Ὑφανάω, Μ. ἀντὶ Ὑφαίνω.

Ὑφανσις, εως (ἡ), τὸ ὑφαίνειν ἡ ὑφαίνεσθαι, ὑφάσμον, ὑφή.

Ὑφαντής, οῦ (ὁ). ὁ ὑφαίνων, (καιν.) ὑφαντήρ.

Ὑφαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑφαίνειν, ὑφάντου ἴδιος. « Ὑφαντικὴ (ἐννν. τέχνη), « ἡ τοῦ ὑφάντου.

Ὑφαντικῶς, ἐπῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὑφάντου· ἐν εἴδει ὑφάσματος.

Ὑφαντοδύνητος ᾗ Ὑφαντοδύνητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰωαντός, ὑφασμένος διὰ τῆς κερκίδος.

Ὑφαντός, ἡ, όν. Ὑφασμένος ἢ δυνάμενος νὰ ὑφανθῇ· ἐπιδεκτικὸς ὑφάνσεως.

Ὑφαντουργός (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων (κατασκευάζων) ὑφαντικὰ ἔργα, ὑφάντης.

Ὑφάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑφάντης, (κοιν.) ὑφάντρα.

Ὑφαπλώω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑφάπτω, Μ. ψω. Δένω ἢ (συχνότ.) Ἁπτω (Βάλλω φωτιάν) ὑποκάτωθεν. « Πῦρ εἰρύσντες ὑφῆπτον αὐτούς,« Ξεν. (καὶ μσ.) « Ὑπὸ δειρὴν ἀψαμένη (κατὰ τμσ. ἀντὶ Ὑφαψαμένη), « Π. ἔβαλε μάστιγα.

Ὑφαρπάζω, Μ. ἀσω ᾗ (μτγν.) ἄξω. Ἁρπάζω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως. « Τὸν λόγον—, « Ἡρ., Ξεν., δὲν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τις τὸν λόγον του, τὸν προαρπάζω, (παρβλ. Ὑπολαμβάνω).

Ὑφάρπασις, εως (ἡ), τὸ ὑφαρπάζειν, ἅρπαγμα ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ὑφαίρεσις.

Ὑφάρπω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὑφαρπάζω.

Ὑφασία καὶ

Ὕφασις, εως (ἡ), = Ὕφανσις.

Ὕφασμα (τὸ). τὸ ὑφαινόμενον (κυρ. καὶ μτφρ.), πανὶ· (μτφρ.) πχίδιον, σκευώρημα κτλ.

Ὑφαστρίς, ίδος (ἡ) , Γλσ. ἀντὶ Ὑφάντρια.

Ὑφάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑφαίνω.

Ὕφεαρ, ατος (τὸ), κατὰ τοὺς Ἀρκάδ., ὁ ἐξὸς τῆς πεύκης καὶ τῆς ἐλάτης, (ἴσ.) = Στελίς.

Ὑφεδρεύω, Μ. εύσω. Ἑδρεύω (Κάθημαι) κρυμμένος ὑποκάτωθεν, ἐνεδρεύω.

Ὑφεδρία (ἡ). κατωτέρα θέσις (ὡς πρὸς τὴν προεδρίαν).

Ὑφέζομαι, Μ. εσοῦμαι, Π. κάθημαι κάτω ἢ ὑποκάτωθεν, = Ὑφεδρεύω.

Ὑφειλόν, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑφαιρέω.

Ὑφεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὑφίημι, (ζῶ.

Ὑφιμένως [ὑφίημι], ἐπῤ. (μτχ.). Μὲ ὕφεσιν, μὲ τρόπον μέτριον (συνεσταλμένον)· μὲ χαμηλὴν φωνήν· ὄχι μὲ τόνον.

Ὑφείς, εἷσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τῆς Ὑφίημι.

Ὑφεισάς, ασα, αν, ῥδε Ὑπείσας.

Ὑφεατέον, θετ. τοῦ Ὑπέχω.

Ὑφεκτός [ὑπέχω] , ἡ, όν. Ἀνεκτός, ὑποφερτός.

Ὑφελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφαιρέω.

Ὑφελκυσμός (ὁ), τὸ οὐτ. τοῦ

Ὑφελκύω, Μ. ελκύσω ᾗ

Ὑφέλκω, Μ. ἑλξω (ἀόρ. Ὑφείλκυσα ᾗ). Τραβῶ (Τραβῶ καὶ πείρω) ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, Ὑπαιρῶ.

Ὑφέλκυσις, εως (ἡ), τὸ ὑφέλκειν ἢ ὑφέλκεσθαι, ὑφέλκυσμός.

Ὑφελκυστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑφέλκειν, ὑφέλκυσμοῦ ἴδιος.

Ὑφελκυστικῶς, ἐπῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὑφέλκειν ἢ εἴδει ὑφέλκυσμοῦ.

Ὑφελκυστινήτος ᾗ Ὑφαντοδύνητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰωαντός, ὑφασμένος διὰ τῆς κερκίδος.

Ὑφελκυστός, ἡ, όν. Ὑφασμένος ἢ δυνάμενος νὰ ὑφανθῇ· ἐπιδεκτικὸς ὑφάνσεως.

Ὑφελκυστουργός (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων (κατασκευάζων) ὑφαντικὰ ἔργα, ὑφάντης.

Ὑφέλκυστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑφάντης, (κοιν.) Ὑφάντρα.

Ὑφελκύω-ῶ, Μ. ὑσω. Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑφέλλω, Μ. ὑσω. Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑφέλομαι, Μ. ἑλοῦμαι. Ἀφαιρῶ κρυφίως, ὑφαρπάζω. « Τὴν λόγχην ὑφείλετο ἡ κρυφίως, « Ἰλ. Ν. , ἔβγαλε κρυφίως τὸ δόρυ του· ἀφανίζω, ἐξαφανίζω, « Ἀρστ. « Ὑφελόμενος τὸν ἀδελφόν, « Ἡρ., ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν· ἀποκρύπτ

'Υφήσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον τι ἥσσων (κατώτερος, μικρότερος, νεώτερος).

†'Υφήφασμαι, ἰσαφαλμ. ἀντὶ 'Υφύφασμαι.

'Υφ·ιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι κάτω· χαμηλόνω· κατακάθομαι, βουλιάζω· πίπτω ἀπὸ τὸ βάρος, καταπίπτω, (Γαλλ.) succomber· (μτγμ.) ἐκπίπτω, ἐλαττοῦμαι· (ἐνίοτε) ἀφίνω ἢ μένω ὡς καταπάτι, καταστελλάζω.

'Υφίζησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βούλιασμα, κατακάθισμα, καταζάλαγμα· καταπάτι.

'Υφ·ίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ιζήσω, Π. = 'Υφιζάνω.

'Υφ·ίημι, Μ. ὑφ·ήσω (ἀόρ. 'Υφῆκα ᾗ μσ. 'Υφηκάμην καὶ 6'. 'Υφείμην ᾗ πθ. 'Υφείθην, πρκ. 'Υφεῖκα καὶ πθ. 'Υφεῖμαι κτλ.). Ἀφίνω (Ἀπολύω) κάτω, καταβάζω, χαμηλόνω. » Ἱστὸν (» Ἱστία) ὑφεῖναι καὶ (μσ.) ὑφίεσθαι, « Ὅμ., Ξεν. 2) ἀφίνω ('Ξαπολνῶ· βάλλω) τι ὑποκάτωθέν τινος. » Ὁ γέρων ὑφῆτι (Δ. ἀντὶ ὑφῆσι) τὰ μοσχία, « Θκρ., τὰ 'Ξαπολνᾷ ὑποκάτω ἀπὸ τὰς μητέρας των (ἵνα βυζάσουν). (καὶ δοτ. πληρές.) » Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, « αὐτ. (καὶ κατὰ τμ.) » Ἤμελγεν ὃς καὶ αἶγας, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη, « Ὅμ. » Θρόνον τεύξει, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ὑφεῖ, « αὐτ. (καὶ μα.) » Ὃ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδῖνων πόνον μαστοῖς ὑφεῖτο, « Εὐρ., τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ βυζί της. 3) (ἐνίοτε) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν, (Γαλλ.) apposter. » Κτείνουσι δὲ αὐτοὶ μὲν κατὰ τὸ πρυτανήϊον, νυκτὸς ὑπείσαντες ἄνδρας, « Ἡρ., (τὸ ὁπ. ὅμως ἄλλ. ἀνάγουσιν εἰς τὸ †'Υφέζω). 4) ἀφίνω τι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον ἄνετον· (μτφρ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) μετριάζω· παραχωρῶ· ἐνδίδω· ταπεινοῦμαι· καταπραΰνομαι, ὑποχωρῶ, συγκατανεύω. » Οὐδὲν ὑπιέντες, ἔχειν τὸ πᾶν ἐθέλετε, « Ἡρ. (καὶ δοτ. περιπ.) » 'Υφεῖναι (ἔνν. τοὺς χαλινούς) τῇ γλώττῃ, » Φλγρ. (καὶ ἀπαρ.) » 'Υφιέντες τὴν χώραν ἤδη ἡμετέραν εἶναι, « Ξεν. (καὶ γεν. διαιρετ.) » Οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι, « Γργ. (ᾗ ἐλλ. τῆς αἰτ.) » 'Υφιέναι (καὶ μσ. » 'Υφίεσθαι) τοῦ φρονήματος, « Πλ. » 'Ελπίζων σφέας ὑπήσειν τῆς ἀγνωμοσύνης, « Ἡρ. » Ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρης, (τὸ ὕδωρ) ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ, ἐς ὃ γίνεται χλιαρὸν, « αὐτ., χάνει βαθμηδὸν τὴν ψυχρότητά του. » Οὕπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, « Θρῆκτ. (καὶ μσ.) » Μηδὲν τῆς ὀργῆς (» Τῆς ἄγαν ἐξουσίας) ὑφίεσθαι, « Πλ. » Οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων ἀφίστατο, » Ξεν. » 'Υφεμένας τῆς χώρας, τὰ τείχη φυλάττειν, » αὐτ. » Τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, « αὐτ. (ᾗ δοτ.) » Οὐδενὶ τῆς ἀνδίου ὑφιέμενος, « Ἀκ. (καὶ χωρὶς γεν. πρὸς ἀπαρ.) » Οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφεὶμην ἂν οὔτε βέλτιον βίον ἢ ἐμοῦ βιβιωκέναι, « Ξεν. » 'Υφήσεσθαι δὲ οὐδέποτε, ἣν παρὰ τῶν πατέρων παρέλαβον χώραν, ταύτης ἀπερηθῆναι, « αὐτ. » Ἀντὶ σου κατθανεῖν ὑφεμένη, « Εὐρ., συγκατανεύσασα. (ᾗ χωρὶς πτ.) » 'Υφέσθαι μοι δοκεῖς, « Ἀρχ. » Δεῖ ἄνδρας ἀγαθοὺς τε ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίεσθαι, ἀλλὰ πειρᾶσθαι, ἢ νικῶντας σώζεσθαι, ἢ καλῶς γε ἀποθνήσκειν, « Ξεν. (ᾗ πθ.) » 'Υφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, « Πλ., δὲν ἤτο συγχωρημένον εἰς κἀνένα. (ὅθεν κατὰ μτχ.) » 'Υφειμένος, ἡ, ον, συνεσταλμένος, μέτριος. » Φωνὴ —, « Ἀξ., χαμηλή. » Ἐν κακοῖς πλεῖν ὑφειμένῃ, « Σαφ., τεταπεινωμένη, μετριάζουσα, (κατὰ λεξ.) μὲ καταιδεσμένα τὰ πανιά.

'Υφ·ιστημι, Μ. ὑπο-στήσω (ἀόρ. 'Υπέστησα καὶ 6'. 'Υπέστην καὶ πθ. 'Υπεστάθην, πρκ. 'Υφέστηκα κτλ.). Στήνω (βάλλω) τι ὑποκάτωθέν τινος (ὡς ὑποστήριγμα)· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » 'Υποστάσαντες προθύρῳ κίονος. « Πίνδ. (καὶ μσ. αὐτοουδ.) » Τοὺς σταυροὺς τοὺς ὑπεστεῶτας τοῖσι ἐκρίοισι, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ ὑφεστῶς, » Ἀρχ., τὸ ὑποστήριγμα, ὁ θ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) βάλλω (καὶ μτγμ. λαμβάνω) τι ὡς βάσιν (ὡς θεμέλιον), ἐκθέτω, παραζήνω. » Ὃ τοίνυν ἐστὶ θεός, πρότερον ὑποστησώμεθα, « Γργ. » Οἱ περὶ τὸν Ἀρίστιππον τὴν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑρίζοντο, « Ἀρτ. 3) (συνεκδ.) συνιστῶ, δημιουργῶ, δίδω. Ὑπαρξιν (ὑπόστασιν) εἴς τι, παράγω (εἰς τὸ εἶναι)· (μσ. αὐτοουδ.) ὑπάρχω. » Ὁ θεὸς ἐξ οὗπερ ὄντων πάντα ὑπέστησε, » Δξ. (καὶ μσ. αὐτοουδ.) » 'Υποστάντες οἱ ἄνθρωποι, « Γργ. » Οὐδὲν τῶν ὄντων ἐστὶν ἀτιμιον ὑφεστηκὲ τῷ θεῷ, « Φιλ. 4) καθιστῶ, διορίζω, » Λυκοῦργος ὑποστήσας, « Ξεν. 5) (μσ. αὐτπθ.) στήνω (βάλλω) ἐμαυτὸν (ἐμβαίνω ἢ στέκομαι) ὑποκάτωθέν τινος. (καὶ μτγμ.) κυριεύω. » 'Υπὸ τειχίον ὑποστάς, « Πλάτ. (καὶ μτφρ.) » Τῷ δὲ πλήθει τοιοῦτον ὑπέστη δέος, « Πλδ., (ὕθ. 6) (μτγμ.) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι· (αυχνότ.) ὑπόσχομαι. » 'Υπέστη ταυτην τὴν λειτουργίαν, « Δσ. » Τοσοῦτον ἀγῶνα ὑπέστημεν, » Ἀρχδ. » Τελεσθὲν μοι ὑπόσχεσιν ἦν περ ὑπέστης, « Ὅμ. » 'Υποστάντες τὰ προειπαίνετο, ἦλθον δώσοντες οἱ ταῦτα, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Σῖτον ὑφίστανται πορίειν, « Ἀρχρ. » 'Υπέστη.. διαβήσεσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ πειράσεσθαι εἰρήνην ποιῆσαι, « Ξεν. (καὶ ἐνν.) » Τῶν Κλέωνος καὶ περ μανίωδης οὖσα, ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη· ἐντὸς γὰρ 20 ἡμερῶν ἦγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη, « Θκ. 7) ἀντιτάττω, (ᾗ αὐτπθ.) ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι· (τρπ.) ἀντέχω, ὑποφέρω. » Τὸν τρόπον ὑπεςίσατο τῇ ἐκείνου ἀλαζονείᾳ, « Ξεν. » Τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη, « αὐτ. (καὶ αἰτ. σπν.) » 'Υποστάντες τοὺς Μήδους, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐκ μετεβολῆς ὑποσεῖναι, « Πλδ., ἀναχωρῶν σταματῶ ἔξαφνα καὶ, μετεβάλλων θέσιν, στρέφομαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. » Ἀναιρούσι τοὺς ὑφισταμένους, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ταῖς συμφοραῖς ὅτι, οὐχ ὑφίσταται, « Σοφ. » Πράως ἀδυξίαν ὑφίστασθαι, « Πλ. 8) μένω κατόπιν (ὀπίσω)· τραεβοῦμαι· σταματῶ· στέκω κρυμμένος (μὲ δοτ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (ἐπὶ ἀψύχ.) μένω εἰς τὸν πάτον (ὡς ὑποθυμῆ), βουλιάζω, κατακάθομαι. » 'Υστάμενοι μένουσιν ἕως ἂν, « Ἀρχ. » Ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα ἐξῆει, καὶ φίλων μένων κοράκων, πάλιν ὑπέστη, « » Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς, « Ἀκ. » 'Υστάντες ἐν τῷ πορθμῷ, « Ἡρ. (καὶ περιπ.) » Καί μοι ὑπεστήτων, ὅσων νεῦ προγενέστερός εἰμι, « Ἰλ. ». » Δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, « αὐτ. ρχωρήσω τὸν τόπον. (καὶ ἐπὶ ἀ » Τὸ μὲν ἐπισταμένον τοῦ ἡγεῖσθαι εἶναι τιμιώτερον· τὸ δ' στάμενον ἦσαν τοῦ ἑτέρου, « Ἡρ. πᾶσιν ὑφιστάμενον, « Ἀρχ., μένον καταπάτι, βυθιζόμενον ὡς ἐκ τῆς τητός του. « Ἀεὶ μάλιστα ὑφίστα πχύτατον, « αὐτ. (καὶ πθ.) » ὑφισταμένης, « Πλ., παχούσης ξιν. 9) (σπν.) νομίζω, ὑπολαμβ (Διόδ. Α', 6 ᾗ 12).

†'Υφόλμιον (τὸ). τὸ ὑπόβαθρον τοῦ (τοῦ 'γουδιοῦ). 2) τὸ ὑπὸ τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ.

'Υφόρασις [ὑφοράω], εως (ἡ), = 'Υψω

'Υφορατικός, ἡ, όν. Ὁ ὑφορώμενος πτεύων) τὰ πάντα, φύσει φιλύποπτος

'Υφ·ορά-ω καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ ὑπ-όψομαι (ἀόρ. 'Υπεδόμην καὶ ἐπ 'Υποπτέον), = 'Υποβλέπω, ὑποπτεύ ἀποφεύγω τι ἢ τινὰ ὡς ὕποπτον· ἐπ τηρῶ μὲ ὑποψίαν, παραμονεύω (χω πτ.) διατάζω.

'Υφορβός (ὁ), [ὗς, φέρβω], = Συφορβ χοιροβοσκός.

'Υφ·ορμέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμέ (κρυμμένος μὲ τὸ πλοῖον μου) εἰς τινὰ προφυλαττόμενος ἀπὸ ἢ παρα λάττων τὸν ἐχθρόν· (μτφρ.) ἐμφω εἰς τὴν ψυχήν τινος. » 'Υφορμεῖ Συν., ἐνυπῆρχε φόβος (ὑποψία) εἰς

'Υφ·ορμίζω, Μ. ἰσω. 'Εμβάζω (καὶ μ πθ. 'Εμβαίνω μὲ) τὸ πλοῖον εἰς κρυφίως ἢ πρὸς ὥραν, ἐλλιμενίζω εἰς ὕφορμον, ἀράζω· (μτγμ.) ὁρμ κάτωθεν.

'Υφορμιον (τέ). μικρὸν χαρχάλι (ἀ δίτσα κτλ.) τοῦ λαιμοῦ.

'Υφόρμισις, εως (ἡ), τὸ ὑφορμίζειν ἢ ὁρ ορμίζεσθαι, ἄραγμα (εἰς τὸν λιμένα 2) (συνκδ.) μέρος διὰ ἄραγμα, ἀγκ βράκι, ἀραξοβόλι.

'Υφορμιατήρ (ὁ). Π [ὑφορμίζω], ὁ κ τῶν τι (καθὼς ἡ ἄγκυρα τὸ πλοῖ ποκάτωθεν. » Λᾶας —, « 'Οπ.

"Υφορμος (ὁ). τόπος ὅπου δύναται νὰ ὁρμισθῇ (νὰ ἀράξῃ κρυφίως ἢ πρὸς πλοίου, ἀραξοβόλι.

"Υφος, εος-ους (τὸ), = 'Υφή, ὕφασμα νμ.) συναρμογὴ (σύνθεσις) λογων κείμενον συγγράμματος.

'Υφώσι, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υφῶσι, γ' πρ.σ. τοῦ ἐνς. τῆς ὀρς. ἢ ὑποτ. τοῦ άω = 'Υφαίνω.

"Υφυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρός (ὕλης, ἰχῶρος) ὑποπλέως. » Φλύκ —, « Πλδ., (αυγχ. τῷ

"Υφυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, χιος. « Καλλιμέδητις —, « Θκ.,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωρίς να φαίνεται. 2) ὕδατος ὑπόπλεως. ὑδρηρής· ὑδρωπικός.
Ὑφαντεύω-ῶ, Μ. ὑσω. Κοιμίζω (καὶ μα. κοιμοῦμαι) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀποκοιμῶμαι.
Ὕφασμαι ἀττ. (σπν.) ἀντὶ Ὕφασμαι, αἰ. πρκ. τοῦ Ὑφαίνω.
Ὑφαῦ, ὄν, ῦ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὑφημι.
Ὑφαγόρας, ου (ὁ), Π. [ὕψ. ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια, κομπαστής, μεγαλορήμων.
Ὑφαγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψηγορέω.
Ὑφάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰς ἐντυγας (καμάρας), (ἀν γέν.) ὑψηλός.
Ὑφαυχενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπατῶ ὡς) ὑψαύχην, ἐπαίρομαι, κομπάζω· καμαρώνω. 2) (σπν. μτβτ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν (ὑπερηφάνειαν). « Ὑφαυχεῖ δὲ τοὔλυς πλοῦτος, « Φωκυλ.
Ὑφαυχενίζω, Μ. ίσω καὶ
Ὑφαυχένω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑφαυχενέω.
Ὑφαύχην [ὕψι, αὐχήν], ενος (ὁ, ἡ), ὁ κρατῶν ὑψωμένον τὸν αὐχένα· (συνκδχ.) ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.
Ὑφερφής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, ἐρέφω]. ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) ὑψηλὴν ὀροφήν, (ἐν γέν. ἐπὶ κτιρίων) ὑψηλός· λαμπρός, μεγαλοπρεπής.
Ὑφηγόρης, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑφηγόρας, (ὅ).
Ὑφηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια ἢ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ.
Ὑφηγορία (ἡ). τὸ ὑψηγορεῖν, μεγαλαυχία, ὕφος ὑψηλόν, μεγαληγορία.
Ὑφήγορος (ὁ, ἡ), [ὕψι, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια ἢ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαλαυχος, ἢ· μεγαλήγορος.
Ὑφηλὸς, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑψηλός.
Ὑφηλαυχενία (ἡ). σήκωμα τοῦ λαιμοῦ πάνω (ὑψηλά)· (συνκδχ.) ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια. [ἐκ τοῦ
Ὑφηλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα, = Ὑψαύχην, ἀγέρωχος.
Ὑφηλιβατέω-ῶ [ὑψηλὸς, βαίνω], Μ. ήσω. Περιπατῶ ὑψηλά· (συνκδχ. ἢ ἐρμ.) ὑπερηφανεύομαι, ὑπεροπτεύω.
Ὑφηλογχώμων, ονος (ὁ, ἡ). μεγαλόφρων ἢ ὑψηλόφρων, οἰηματίας.
Ὑφηλοκάρδιος (ὁ, ἡ), = Ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος.
Ὑφηλόκρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνοὺς ἢ ὄχθας, καθ' ὑπερβολὴν ἀποκρημνος.
Ὑφηλολογέω-ῶ καὶ (μα.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ· κομπάζω.
Ὑφηλολογία (ἡ), Γλσ. = Ὑψηγορία, μεγαλαυχία· μεγαλαυχία.
Ὑφηλολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ ὕψος ἢ μὲ ἔμφασιν (μεγάλα λόγια).
Ὑφηλόφρων (ὁ, ἡ), = Ὑψίφρων.
Ὑφηλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὑψίφρων, ὑπερήφανος. « Τὸ ὑψηλόφρον, « Πλ., ὑψηλόφρονα, μεγαλόνοια.
Ὑφηλόφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὑψηλὸν τὸν (ὑψηλὰς κορυφὰς)· κείμενος εἰς ὀρεινὴν θέσιν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Λίπύνωτος).
Ὑψηλοπέτης, ου (ὁ). ὁ πετῶν ὑψηλά, Ὑψιπέτης.
Ὑψηλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὕψος (λεκτικοῦ) ποιητικός.
Ὑψηλόπορος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπορος.
Ὑψηλόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπους.
Ὑψηλὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ κείμενος εἰς ὕψος, ἐξ. γων (κυρ. καὶ μτφορ.)· λαμπρὸς, μέγας, κτλ.
Ὑψηλοτάπεινος (ὁ, ἡ). ἐνταυτῷ ὑψηλὸς καὶ ταπεινὸς, (ὅηλ.) κατά τι μὲν ὑψ. (μεγαλοπρεπὴς κτλ.) κατά τι δὲ ταπεινὸς [εὐτελὴς, χαμερπὴς κτλ.]. « Τὸ δ' ὑψηλοτάπεινον ᾗ μεγαλόμικρον, « Φίλ.
Ὑψηλότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ Ὑψηλοῦ.
†Ὑψηλοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Ὑψαύχην.
Ὑψηλοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων χωρὶς νὰ ἦνε τῷ ὄντι) ὑψηλός. « Τὸ ὑψηλοφανὲς, « Ἀξ., τὸ κατ' ἐπιφάνειαν ὄχι ἀληθές) ὕψος.
†Ὑψήλοφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑψίλοφος.
Ὑψηλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω Φρονῶ ὑψηλὰ (μεγάλα ἢ ὑπὲρ τὸ εἶναι μου), εἶμαι ὑψηλόφρων.
†Ὑψηλοφροσύνη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑψηλοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις·
Ὑψηλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα (φρονῶν μεγάλα ἢ ὑπὲρ ἢ δεῖ), οἰηματίας. ὑπερήφανος.
Ὑψηλοφυὴς, ές ὁ, ἡ). ὁ ἀναφυόμενος εἰς ὕψος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἢ (;) φρονήματος.
†Ὑψηλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὴν φωνὴν, μεγαλόφωνος.
Ὑψηλῶς, ἐπίῤ. Ὑψηλὰ· μὲ ὑψηλὸν τόνον (ὕφος κτλ.).
Ὑψήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι. ἀνὴρ]. ὁ ἐπαίρων ἢ σεμνύνων τὸν ἄνθρωπον (ὑψῶν τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρ.). «Τιμὴ—, « Νόνν.
Ὑψηρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π = Ὑψερεφὴς.
Ὑψηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ (βοῦζω) δυνατά, [ἐκ τοῦ
Ὑψηχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος ἢ εἰς ὕψος (δυνατὰ) ἀντηχῶν· (ἐπὶ ὕψους λόγω, ὀγκώδης, (Γαλλ.) romantique· (ἐν γέν.) ὑψηλός. «Ὄχθος —, « Ὄρφ.
Ὕψι, ἐπίῤ. Π. = Ὑψοῦ, εἰς ὕψος, ὑψηλὰ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ὑψιαίετος (ὁ), εἶδος (ὑψιπέτου) ἀετοῦ, (ἄλλ.) Πύγαργος.
Ὑψιβάθεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὑψιβαθὺς, ὑψηλὸς καὶ πυκνὸς ἢ πολλὰ πυκνος. « Ὀφρὸς ὑψιβάθεια (ὅπου ἄλλ. διορθ. ὑψι βαθεῖα), « Ὀππ.
Ὑψιβάμων, ονος καὶ
Ὑψίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, βαίνω]. ὁ ὑψηλὰ πατῶν (περιπατῶν) ἢ ἱσάμενος (κείμενος), (ἐν γέν.) ὑψηλός. «Τρίπυς («Πόλις)—, « Σοφ., Πίνδ.
Ὑψιβίας, ου (ὁ), Π. [ὕψι. βία] ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχύν· (ἐπμ.) πολλὰ ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, (παρδλ.) Ὑπέρβιος.
Ὑψιβόας, ου (ὁ), Π. [ὕψι. βοάω]. ὁ φωνάζων δυνατά, φωναχλᾶς, μεγαλόφωνος.
Ὑψιβρεμέτης, του (ὁ) καὶ
Ὑψιβρόμος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι. βρέμω]. ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος ἢ πολλὰ δυνατὰ βροντῶν (βρύζων).
Ὑψιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. γε ἔθλη]. ὁ ἀπὸ λαμπρὸν (ὑψηλὸν) γένος καταγόμενος.
Ὑψιγέννητος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. γεννάω]. ὁ αὐξάνων εἰς ὕψος, εὐθυλής. « Κλάδος ἐλαίας—, « Αἰσχλ.
Ὑψίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. γυῖον]. ὁ ἔχων ὑψηλὰ μέλη, (ἐν γέν.) ὑψηλός. « Ἄλσος θαλάμων—, « Πίνδ.
Ὑψίδμητος καὶ Ὑψίδομος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. δόμω]. εἰκοδομημένος ὑψηλά, ὑψηλός.
Ὑψίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων εἰς τὰ ὕψη.
Ὑψίζυγος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. ζυγός]. ὁ καθήμενος εἰς τὴν ἀ ωτάτην ἕδραν τῶν κωπηλατῶν (καὶ μτνμ. εἰς τὸν ὑπέρτατον θρόνον), ὕψιστος διευθυντὴς (κ.θερνήτης) τοῦ παντός.
Ὑψίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὑψηλὰ ζωσμένος.
Ὑψιθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. θέμεθλος]. βαθέως (στερεὰ, διμελιωμένος.
Ὑψιθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὑψηλὸν θρόνον καθήμενος.
Ὑψίθωκος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψίθρονος.
Ὑψικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. κάρηνον]. ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφὴν. « Δῆρις —, « Ὅμ. Ἴλ.
Ὑψικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. κέλευθος], = Ὑψίδρομος.
Ὑψικέρας, ατος καὶ
Ὑψικέρατος (ὁ, ἡ), Π.— Ὑψικέρως.
Ὑψικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεραυνοβολῶν εἰς τὰ ὕψη ἢ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.
Ὑψικέρως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα. « Ἔλαφος—, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) « Πέτρα—, « Πίνδ., Ἀρχφ. ὑψηλή, ἀποκρήμνος.
Ὑψικολωνος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. κολωνός]. ὁ ἔχων ἢ κείμενος εἰς ὑψηλὸν λόφον.
Ὑψίκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ ὑψηλὴν κόμην, ὑψηλὸς καὶ πολύφυλλος. « Δρῦς—, « Ὅμ.
Ὑψικόμως, ἐπίῤ. Π. μὲ πολλὴν κομπῤῥησυνην (μεγαλαυχίαν).
†Ὑψικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω εἰς τὰ ὕψη, [ἐκ τοῦ
Ὑψικράτης, ου (ὁ). ὁ ἐξουσιάζων εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ἔχων τὸ ὕψιστον κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν), βασιλεὺς τοῦ παντός.
Ὑψικρεμὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. κρεμασμένος ὑψηλὰ (εἰς τὸν ἀέρα). μετέωρος.
Ὑψικρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνούς, ἀποκρημνος, ὑψηλόκρημνος.
Ὑψικτεὶς, ίος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα (τὸ εἶδος) τοῦ Υ, ὁμοιάζων ὑψίλον. (ἄλλ.) Ὑοειδής.
Ὑψίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον, (ἐν γέν.) Ὑψηλὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). « Δίτνα—, « Πίνδ. « Βοτάνη—, « Ἐπικρ., ἢ φυσμένη εἰς ὑψηλοὺς λόφους ἢ ἀκρωρίας. (μτνμ.) « Λόγος—, « Ἀρχφ., ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé.
Ὑψιλυχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπεμπόμενος ἀπὸ ὑψηλὸν (ὑψηλὰ τοποθετημένον) λύχνον. « Δύτη—, « Ἀθ., ἡ λάμψις τοῦ πολυελαίου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑψιμέδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βασιλεύων εἰς τὰ ὕψη, βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ· (μτγν.) ὁ βασιλεύων (ὑπερέχων τῶν λοιπῶν) κατὰ τὸ ὕψος. » Παρνασσὸς —, « Πίνδ.

Ὑψιμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. μέλαθρον]. ὑψηλὰ οἰκοδομημένος, ὑψηλὸς (τὴν οἰκοδομήν)· (συνεκδ.) κατοικῶν ἢ κατοικημένος ὑψηλά. » Αἰθέρος ὑψιμέλαθρον κράτος, « Ὀρφ.

Ὑψιμέλας, ανος (αινα, αν), Π. ὑψηλὸς καὶ μέλας (μαῦρος). » Ναῦς —, « Ὅμ.

Ὑψινεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη τῶν νεφῶν. » Ζεὺς —, « Πίνδ.

Ὑψίνομος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. νέμω]. ὁ βόσκων ἢ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη (τῶν ὀρέων).

Ὑψίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν (ἔξοχον) νοῦν.

Ὑψιπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. πήγνυμι]. ὑψηλὰ θεμελιωμένος, ὑψηλός.

Ὑψίπεδος (ὁ, ἡ), Π. κείμενος εἰς ὑψηλὸν ἔδαφος (ὕπεδον), τοποθετημένος ὑψηλὰ (εἰς ὀροπέδιον).

Ὑψιπέταλος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. πέταλον]. ὁ ἔχων ὑψηλὰ (μεγάλα) φύλλα. » Κράμβη —, « Ἀθ.

Ὑψιπετής, εσσα, εν, Π. = Ὑψιπέτης.

Ὑψιπέτηλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑψιπέταλος.

Ὑψιπετής, ές (ὁ, ἡ), Π. πεσμένος ἀπὸ ὑψηλὰ (ἀπὸ τὸ ὕψος), (παρβλ.) Διιπετής.

Ὑψιπέτης, ου (ὁ), Π. ὁ πετῶν ὑψηλά. » Αἰετὸς —, « Ὅμ.

Ὑψιπόδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑψίπους.

Ὑψίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψῶν (δοξάζων) τὴν πατρίδα του, κλέος (σέμνωμα) τῆς πόλεώς του.

Ὑψίπολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) εἰς τὰ ὕψη (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Ὑψίπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διοδεύων (διαπορευόμενος) τὰ ὕψη.

Ὑψιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑψιπέτης.

Ὑψίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαδίζων ὑψηλὰ (μὲ ὑψηλοὺς πόδας), ὑψηλός, ἀνώτερος πάντων. » Νόμος —, « Σοφ.

Ὑψίπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν πρέμνον (στέλεχος). » Δρῦς —, « Κομν.

Ὑψίπρυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρύμνην.

Ὑψίπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρῶραν.

Ὑψίπυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας

Ὑψίπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πύργους.

†Ὑψίστολος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ὕψι, στέλλω], ὁ ἔχων ὑψηλὰ σηκωμένα τὰ φορέματά του.

Ὕψιστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὑψι, ὑψηλότατος· (ἐνάρθρ.) ὁ θεός· » Οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, « Γρφ.

Ὑψιτενής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ῦψι, τείνω], ὁ εἰς ὕψος τεταμένος (ἐκτεταμένος), ὑψηλός,

Ὑψιτένων, οντος (ὁ, ἡ). Π. [ῦ. τένων]. = Ὑψαύχην, ἀγέρωχος, ὑψιτράχηλος. » Ταῦρος —, « Φωκυλ.

Ὑψίτερος, α, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὕψι, ὑψηλότερος.

†Ὑψίτμητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑψίδμητος.

Ὑψίτυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (λαμπρὰν, ὑψηλὴν) τύχην.

Ὑψιφέννος καὶ

Ὑψιφαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὕψος φέγγων, ὑπέρλαμπρος.

Ὑψιφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ἢ φέγγων εἰς ὕψος ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους, ὑψηλός. » Μνῆμα —, « Ἐπγρφ.

†Ὑψιφερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀμφ. = Ὑψιφόρητος

†Ὑψιφοίτης, ου (ὁ), Π. = Ὑψιπόρος.

Ὑψ.φόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἢ φερόμενος εἰς ὕψος. » Ἁρπὼ —, « Ἐπγρ., ἀνηφορικὸς δρόμος.

Ὑψιφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑψηλόφρων.

Ὑψιχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν χαίτην (μακρυὰ μαλλιὰ) ἢ, κρατῶν ὑψηλὰ τὴν χαίτην του, ταῦρος, ὑψαύχην.

Ὑψίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὑψι, = Ὑψίτερος, ὑψηλότερος.

Ὑψόθε καὶ Ὑψόθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ὕψους, ἀπὸ τοῦ ὕψους, ἀπὸ ψηλά· (μὲ γεν.) ἐπάνωθέν (ὑπεράνωθέν) τινος· (ἐνίοτε) ἀντὶ

Ὑψόθι, ἐπίρ. Π. = Ὑψοῦ, ἐπάνω, ὑψηλά· (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑψόλοφος (ὁ, ἡ), = Ὑψίλοφος.

Ὑψόπρυμνος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπρυμνος.

Ὑψόπρωρος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπρωρος.

Ὑψόροφος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψηρεφὴς, ὑψηλός. » Οἶκος (» Θάλαμος) —, « Ὅμ.

Ὕψος [ῦψι], εος-ους (τὸ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἔκτασις, τὸ κατὰ κάθετον μῆκος. » Τοῦ τείχους ἦν ὕψος 100 πόδες, « Ξεν. (ᾧ ἑλλ. ἡ ἀπολ.) » Δίμασιν, ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλὸν, « Ἡρ. 2)(συνεκδ.) τὸ ὑψηλότερον μέρος (ἄκρον) τινὸς τόπου ἢ πράγματος, ἢ κορυφὴ (Γρφ.) ὁ οὐρανός. » Ἐξ ὕψους, « Γρφ., « Οὐρανόθεν. 3) (μτγν.) μέγεθος ἐκτάσεως φέρον εἰς ἔκστασιν (ἀνυψόνον) τὸν νοῦν τοῦ ἀκροατοῦ. » Περὶ ὕψους λόγου, « Λογγ.

Ὑψόσε, ἐπίρ. Π. εἰς ὕψος, πρὸς τὸ ὕψος. » Ὑπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, « Ὅμ.

Ὑψοτάτω, ἐπίρ. Π. ὑψηλότατα, (ἀπὸ ὑπερθ. τοῦ

Ὑψοῦ, ἐπίρ. Π. ἐπάνω, ὑψηλά. » Ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, « Ὅμ. » Ὑψοῦ φρένες ἠερέθοντο, « Ἀπλλν.

Ὑψοφθαλμος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων ἐξέχοντας ὑψοῦ (τῆς κεφαλῆς) κειμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑψόφωνος (ὁ, ἡ), = Ὑψηλόφωνος.

Ὑψόω-ῶ, Μ. ὥσω. Εἰς ὕψος αἴρω· σηκόνω ὑψηλὰ, ὑψόνω (μτφρ.) δοξάζω, μεγαλύνω. » Ὑψώθητι, ὁ θεός μου, « Γρφ., δεῖξον τοῖς ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου, θαυμαστώθητι.

Ὕψωμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑψώσεως· ὕψος· (ὕθ. μτφρ.) ἔπαρσις· (ὀστνμ.) = Ἔξαρμα· (συνεκδ.) πρᾶγμα ὑψωμένον· (ἐπὶ τόπου) ὑψήλωμα » (Γαλλ.) hauteur.

Ὕψωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ὑψόω· σήκωμα ἐπάνω (ὑψηλά).

Ὑω [συγγ. τῷ γέω], Μ. Ὑσω (πθ. ὑδ Ἔθην κτλ. ὁμαλῶς). Ῥίπτω βρο ἢ ὡς ἂν βροχὴν, βρέχω· συνήθ. τ βρέχει (ἐνν. ὁ θεός). ‖. (πθ.) βρέχ (ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς)· π εἰδει βροχῆς. » Ὁ Ζεὺς (ἡ) « Ὁ θε ύει, « Ἡσ., Ὅμ., Ἡρ. » Τε Ζεύς νυχος, « Ὀδ. Ξ. (καὶ αἰτ. ἡ δοτ.) ὁ θεὸς ἐχθύσιν (ἢ) ἐχθύκε. ‖ Ἀθ. τοῦ ἐκ ἀ.) » Εἰ συννέφει, εἰκὸς ὑσ Ἄρστ. » Ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν ἀ ρην, « Ἡρ. » Ἕοντος πολλῷ (ὑσ βατι), « Ξεν. » Πολὺ ὗσαντος, « (καὶ πθ.) » Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὗ ἐλίγῳ, « Ἡρ. » Ἔσθη ἡ πόλις στ σιν αἵματος, « Πλ. » Ἐν τῷ ὑομένῳ Διδύης, « Θρρ. » Ἄρτος ὑόμενος ῥήμῳ, « Γρ., τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πτον πρὸς τροφὴν τῶν Ἑβρ. μάννα.

Ὑώδης, ες (ὁ, ἡ). ὑὶ (χοίρῳ) ὅμοιος, εἶδος, ῥυπαρὸς, ἠλιθιος κτλ. » πεπ δης.

Ὑωδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὑώδης (κτηνώ δης 'σὰν τὸν χοῖρον), ἀχρειοτης, βαρ βαρότης, ἠλιθιότης κτλ.

Ὑῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὗς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φ, φ, φῖ (τό), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) φ', πεντακόσια (500) ἡ, πεντακοσιοστός, ἡ, όν, καὶ φ, πεντακόσιαι χιλιάδες (500.000).

Φά, Π. Δ. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φημί.

Φάανεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Φαίνω.

Φαάντατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ **Φαάντερος**, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Φαεινός.

Φάβη (σί), πλθ. τοῦ Φάψ.

Φαδοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων καὶ **Φαδοκτύπος** (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (κτυπῶν) ᾗ γεωλόφους τὰς φάβας (τὰς φάσσας, τὰ ἀμφιπερίστερα), εἶδ. Ἱέρακος.

Φαβρίνα, ης (ἡ), = Φαγέδαινα.

Φαβρίνανθρωπος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.

Φαγὰς καὶ **Φαγᾶς**, ᾶ (ὁ), Κωμ. = Φάγος, πολυφάγος.

Φαγέδαινα [φαγεῖν], ης (ἡ). ἀχόρταστος (ὑπερβολικὴ) πεῖνα, λίμα. 2) (συνήθ.) πληγὴ γαγγραινώδης καταπρώτουσα τὰ πρόσω τα. (κοιν.) φάγουσα. 3) πάθος τι (σήψις, σκωλήκιασμα) τῶν κηρίων τοῦ μέλιτος.

Φαγεδαινικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φαγεδαίνης, καταβρωτικὸς ὡς ἡ φαγέδαινα. ■ Ἦλκος—, « Ἰατρ.

Φαγεδαινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς φαγέδαιναν, γαγγραινιάζω.

Φαγεῖν, Ἰων. ἀντὶ Φαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔσθίω.

Φάγιλεν, Π. ἀντὶ Φάγῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Φάγομαι.

Φαγίσωρος (ὁ, ἡ), Κωμ. [φαγεῖν, σωρός]. = Φαγᾶς, πολυφάγος.

Φαγύλλος (ὁ, ἡ), Γλσ. φαγώσιμος, φαγήσιμος, (ἴσ. καὶ Φάγιλος).

Φάγημα (τό). φαγεῖν, φαγητόν.

Φάγημι, Π. ἀντὶ Φάγῳ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔσθίω.

Φαγήσια καὶ **Φαγησιπόσια** (τά), (ἑνν. ἱερά), ἑορτὴ καθ' ἣν ἔθυον καὶ ἔπινον, (κοιν.) φαγοποσία.

Φάγησις, εως (ἡ), τὸ τρώγειν, τὸ ἐσθίειν, ἐδωδή.

Φάγιλλος (ὁ, ἡ), (κυρ.) = Φαγύλλος, φαγώσιμος. (ἴδ. ‖ οὐσ.) ὄρνιον ἢ ἐρίφιον καλὸν διὰ φαγεῖ' ἢ τὸ ὑπ. ἄρχισε νὰ τρώγῃ κ.τ.λ.

Φάγομαι, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Ἔσθίω.

Φάγος (ὁ), Γρφ. φαγᾶς, πολυφάγος, λαίμαργος.

Φάγος, ω (ἡ), Δ. ἀντὶ Φηγός.

Φάγρος (ὁ), [φαγεῖν], εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) φαγρί. 2) (κατὰ τοὺς Ἐρῆτ.) ἡ ἀκανόπεφαλος.

Φάγω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔσθίω.

Φάγωνες, ωνος (ὁ). Γλσ. ἡ σιαγών. 2) (ἑνικῶς) ἀντὶ Φάγος.

Φάγωντι, Δ. ἀντὶ Φάγωσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φάγω.

Φάγωρος ᾗ **Φαγώριος** (ὁ), = Φάγρος.

Φάε, Π. ἀντὶ ἐφάνη, ἔφανε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Φάω = Φαίνω.

Φαεθοντιάς, άδος ᾗ

Φαεθοντίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φαεθουσα, θηλ. τοῦ Φαέθων, λαμπρὰ ἢ· τοῦ Φαέθοντος (τοῦ ἡλίου), ἡλιακή. ■ Δίγλη —, « Ὀππ.

Φαέθω (χωρὶς Μ.), Π. φέγγω, λάμπω, (κυρ. εὔχρ. μόνον ἡ μτχ.) **Φαέθων, ουσα, λαμπρός, φαεινός, (ἐπίθ. ᾗ οὖσ.) ὁ ἥλιος, (ἴδ. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) ■ Πάννυχα καὶ φαέθοντα, « Σοφ., νύκτωρ ᾗ μεθ' ἡμέραν. (κοιν.) μέραν-νύκτα. 2) (εἰς τὸν Κικέρ. π. φ. Θ', 11, 20) ὁ πλανήτης τοῦ Διός. 3) (μτφρ.) ἀντὶ Ἐπιφανής.

Φαεινὸς [φάος], ἡ, όν. Λαμπρός, φωτεινός· (συνεκδ. ἐν γέν.) ὡραῖος· (μτφρ.) μεγαλοπρεπὴς, ἔνδοξος· (ἐπὶ φων.) μακρὰν ἠχῶν, ἐξάκουστος.

Φαείνω, Π. ἀντὶ Φαίνω (καὶ μσ. Φαίνομαι), λάμπω, φέγγω. ■ Λαμπτῆρας ἔστασαν ἐν μεγάροισιν, ὄφρα φαείνοιεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ μσ.) ■ Ὁπόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλός, « Καλλ.

Φαεννὸς, ά, όν, Π. Δ. ἀντὶ Φαεινός.

Φαεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, βροτός], ὁ φέγγων (φωτίζων) τοὺς ἀνθρώπους. ■ Ἥλιος—, « Ἡσ., Ὅμ.

Φάεσσι, Π. ἀντὶ Φάεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Φάος.

Φαεσφορία (ἡ), Π. ἀντὶ Φωτοφορία, φωτοβολημα, [ἐκ τοῦ

Φαεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, φέρω], ἀντὶ Φωσφόρος, φωτοφόρος.

Φάθι, ἐνς. τῆς πρχ. τοῦ Φημί.

Φαΐ, Π. ἀντὶ Φύει, δοτ. τοῦ Φάος.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν, Π. απν. ἀντὶ = Φαίδιμος, ος καὶ (απν.) ή, ον, Π. [φάος]. λαμπρός, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνεκδ.) ὡραῖος, (ᾗ μτφρ.) ἔνδοξος.

Φαίδρανδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαιδρύνων (λαμπρύνων, καθαρίζων) τοὺς ἀνθρώπους. ■ Ἀιδάδη φαίδρανδρον (ἄλλ. διορθ. φαιδὰν δροσώδη), « Ἀθ.

Φαιδροείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φαιδρὸς, εἷμα]. ὁ φορῶν λαμπρὰ φορέματα (ἱμάτια), καλωσυνδυμένος, παστρικωσυνδυμένος.

Φαιδρόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. φαιδρὸς τὸν νοῦν, εὔθυμος.

Φαιδρὸς [φάος], ὰ, όν. Λαμπρός· παζρικὸς, καθαρὸς· αἴθριος· (συνήθ. μτφρ.) ἱλαρὸς, χαρούμενος, εὔθυμος, ξυπνητὸς, ζωηρός. ■ Μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, « Ξεν.

Φαιδράτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φαιδροῦ, γλυκεῖα λάμψις· (συνήθ. μτφρ.) πρόσωπον εὔθυμον (χαρούμενον), ἱλαρότης· ζωηράτης κτλ.

Φαιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φαιδρύνω.

Φαιδρυμα (τό), = Φαίδρυσμα.

Φαιδρυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ φαιδρύνων (παστρεύων, λαμπρύνων, καλλωπίζων κτλ.). ■ Σπαργάνων φαιδρύντρια, « Αἰσχλ., ἡ συγυρίζουσα (πλύνουσα) τὰ σπάργανα τοῦ βρέφους, ἡ τροφός.

Φαιδρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φαιδρύνειν (παστρεύειν, καλλωπίζειν κτλ.).

Φαιδρύντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φαιδρυντής.

Φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι φαιδρὸν (λαμπρὸν, καθαρὸν κτλ.), παστρεύω, πλύνω· ὁαλίζω· καλλωπίζω· (συχνότ. μτφρ.) χαροποιῶ, εὐφραίνω. (καὶ πθ. ἢ μσ.) γίνομαι φαιδρὸς (εὔθυμος), γελᾷ τὸ πρόσωπόν μου. ■ Ὡς δὲ εἶδον τοῦτο, εὐθὺς ἡσθημάν τε καὶ ἐφαιδρύνθημάν, « Ξεν.

Φαίδρωμα (τὸ). πᾶν ᾗ τι φαιδρύνει (καλλωπίζει), στολίδι, κόσμημα.

Φαιδρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ζρ. ὤψ]. ὁ ἔχων φαιδρὸν (λαμπρὸν) πρόσωπον, χαρούμενος, (χυδ.) γελαζούμενος.

Φαιδρῶς, ἐπίρ. Μὲ φαιδρότητα, μὲ φαιδρὸν (λαμπρὸν) πρόσωπον, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμως.

Φαικάς, άδος (ἡ) ᾗ

Φαικάσιον (τὸ). [ἐκ Φαικὸς = Φαιδρὸς]. εἶδος λευκῶν ὑποδημάτων τῶν Αἰγυπτ. ἱερέων καὶ τῶν γυμνασιαρχῶν εἰς τὰς Ἀθήν.

Φαιλόνης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φαινόλης ᾗ Φαινόλης.

Φαῖμεν, Π. Ἀττ. ἀντὶ Φαίημεν, ά. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Φημί.

Φαινέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐφαίνετο.

Φαινίνδα [φαίνω], ἐπ ρ. (ὡς ὄνομα), «Ἶδος παιδιᾶς (σφαιρίσματος), (ἄλλ.) Ἐφετίνδα.

Φαινὶς, ίδος (ἡ), Δακ. ἡ ἀνεμώνη.

Φαινόλης, ου (ὁ), εἶδος χανδροῦ ἐπανωφορίου, (ἄλλ.) Ἐρετρὶς, (Δτν.) ρεπιδα. 2) περικάλυμμα ἀπὸ μεμβράνας θήκη βιβλίου.

Φαινολὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ φαίνουσα (φωτίζουσα, φέγγουσα). ■ Ἠὼς —, « Ὁμ. Ἴλμν.

Φαινολοθήκη (ἡ). Θήκη (ἐρμάρι) διὰ τὰ ἐπανωφόρια, ἱματιοφυλάκιον.

Φαινομένηφι, Π. ἀντὶ Φαινομένῳ.

Φαινόμηρις, ίδος ἡ ἴδος (ἡ), Π. ἡ φαίνουσα (δείκνουσα) γυμνὰ τὰ μηρία της ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐπίθ. τῶν παρθένων τῆς Σπάρτης διότι ἐφόρουν σχισταὶς χιτῶνας).

Φαινοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείκνω τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι παρήσυφ, δὲν αὐστηλλομαι.

Φαῖνυψ, οπος (ὁ), Π. = Φαίνωψ.

Φαίνω [φάος ᾗ], Μ. φανῶ (ἀόρ. Ἔφηνα, πρκ. Πέφηγα καὶ μσ. Πέφηνα καὶ πθ. Πέφασμαι, ασαι, ανται, ἀόρ. πθ. Ἐφάνθην ᾗ δ'. Ἐφάνην κτλ.). (ἐν γέν.) Κάμνω (λφίγω) νὰ φανῇ ἢ (καταχρ.) νὰ ἀκουσθῇ τι· δείχνω, φανερώνω· γνωστοποιῶ· ἀποδεικνύω· (Π.) ἐγάζω εἰς τὸ φῶς (εἰς τὸ εἶναι), παράγω· (ἐν γέν.) κάμνω. ‖ (μσ. αὐτπθ. ἢ ἀμτβ. ᾗ ἐνίοτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. οὐδ. αὐτπθ.) γίνομαι ὁρατὸς ἢ ἀκουστός (κυρ. καὶ μτν.), ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν, γνωστοποιοῦμαι· (ἐπὶ ἀστέρ.) φέγγω (λάμπω) εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἀνατέλλω· (ἰδιαιτ. εἰς τὸν μσ. πρκ.) εἶμαι, ὑπάρχω, ἀποδείχθη ὅτι εἶμαι. « Ζώστο ἄρκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηροὺς, » Ὀδ. Σ. (καὶ ὅστ. ἐκ. δ'.) « Ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας Ζεύς, » Ἰλ. Β. «Εἴ τις μοι ὁδὸν φήνειεν, » Ὀδ. Μ. « Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο, » Ὀδ. Δ. « Εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ παράκοιτιν, » Ὀδ. Ο. (ἢ αἰτ. προθετ.) « Τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους φαίνων, » Ξεν., ἔχων γυρισμένα πρὸς τὸ μέρος των. « Φαῖνε δ' ἀοιδὴν, » Ὀδ. Θ. « Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ, » Ἰλ. Σ. « Παρ' αὐτὰν δὲ (τὴν κρήνην) αἴγειροι πτελέαι τε εὐσκιον ὅλσος ἔφαινον, » Θκρ., ἀπετέλουν. « Ἴδριν φαίνων, » Ἡρ. « Ἔφαινε τὸν ἑόντα λόγον, » αὐτ. « Φρουρὸν φαίνειν τινὶ ἢ ἐπί τινα, » φρσ. (τῶν Δακεδ.), κηρύττειν πόλεμον, παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα ἢ, ἐκστρατεύειν, (μὲ τὸ ὁποῖον παρβλ. τό) « Φαίνων τὸν ἵππον, » Λσ., ἐκστρατεύων (ὡς ἵππαρχος) μὲ τὸ ἱππικόν. (ᾗ μτ.) « Τὰ τόξα μου λαβὼν, τοῖσιν Ἀργείοισι φήναθαι θέλει, » Σοφ., νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν αὐτῶν. (καὶ αὐτπθ.) « Φίνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, στήθεά τε, βραχίονές τε, » Ὀδ. Σ. « Γαῖα μέλαινα φάνεσκεν, » Ὀδ. Λ. « Ἦμος φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. » Ὁμ. « Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ, » Ἰλ. Θ. «Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, » Ἰλ. Α. « Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ, » Πλάτ. «Οὐδαμοῦ φαινομένων, » Συν., παντάπασιν ἀφανῶν (ἀσημάντων). » Τέλος δ' οὔπω τι πέρανται, » Ὁμ. (καὶ ὡς ἁπλ. ὑπαρκτ.) » Κρείττους πεφήνασι, » Γοργ. « Πολέμιος πεφηνὼς, » Πλάτ. « Οὐδ' ἂν πρίδουλος ἐγὼ φανῶ, » Σοφ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Βόες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο, » Θκρ. « Νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλέως εἰκόνα, » Ἡρ. « Οὐδέποτ' οὗροι πνείοντες φαίνοντο, » Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) « Ἀθανάτου πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου, » Πλάτ., ἀποδειχθέντος. (ᾗ ἁπολ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) « Στήθεσι φαινομένοις, » Θκρ., μὲ γυμνὰ (ἀνοικτά). « Τέρμα πεφασμένον, » Θγν., προφανές. « Ἐρωτᾷς πρᾶγμα φαινόμενον, » Αξ. (ὅθεν ὡς οὐσ.) « Φαινόμενα, » Ἀρ., οἱ εἰς τὸν ὁρίζοντα φαινόμενοι ἀστερισμοί, (ἐν γέν.) τὰ περὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν βλεπόμενα, τὰ (ἄλλ.) μετέωρα. « Τοῖς τὰ φαινόμενα πεπολυπραγμονηκόσι, » Πλθ. ‖. (καὶ οὐδ. αὐτπθ. σπν.) « Δόμων ὕπερ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες, » Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ.) γνωστοποιῶ (κυρ. λαθρεμπόρευμα) εἰς τὸ κριτήριον, καταδίδω, καταμηνύω. « Καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα κοιλίας, » Ἀρχ. « Ἐγὼ φανῶ ταῦτ πολέμια, καὶ σὲ, » αὐτ. « (Α) Φαντάζομαι ὑπό του. (Β) τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; » αὐτ. « Ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπέξιὼν, » Δημ. « Ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις μὴ φαίνειν, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων λαβεῖν, » αὐτ. (ἴδε καὶ Συκοφάντης). 3) φέγγω, (μτφ. ᾗ ἀμτφ.) φωτίζω. « Χρύσειοι κοῦροι ἑστασαν ἐπὶ βωμῶν, αἰθομένας δαῖδας μετὰ χεῖρὶν ἔχοντες, φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν, » Ὀδ. Η. « Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲν, » Ἀθ. « Δωῶς, αἳ κεν ἔφαινον, » Ὀδ. Τ. « Σελάνα, φαῖνε καλὸν, » Θκρ. « Ὁ ἥλιος οὐ φανεῖν ἔφασκεν ἡμῖν, » Ἀρχ. « Ἵνα εἰς ἅπαντα φαίνῃ τὸν οὐρανὸν, » Πλάτ. (καὶ ὡς οὐσ.) « Φαίνων (ἔνν. ἀστὴρ), ὁ Λξ., ὁ πλανήτης τοῦ Κρόνου.

4) (μσ. ἢ πθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) ὁμοιάζω, νομίζομαι, (παρβλ.) Δοκῶ. « Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ ..., τοῖος Διομήδεϊ Ἄρης φαίνετ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανόν, » Ἰλ. Ε. « Πῶς ὔμμιν ἀνὴρ δδε φαίνεται εἶναι, εἶδός τε μέγεθός τε ἠδὲ φρένας; » Ὀδ. Α. « Δμωῇσιν, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι, » Ὀδ. Ξ. « Οὔ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι πρότερον, » Ὀδ. Ξ. « Αὐτὰρ εὖ λέγειν φαίνῃ, » Ἀρχ. « Κἀγὼν τις φαίνομαι ἥμες, » Θκρ. (ᾗ ἔνν. τῆς ἀπαρ.) « Ἥρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, » αὐτ. « Ἥδε οἱ ἀρίζηλος φαίνετο βουλὴ, » Ἰλ. Β. (καὶ πρὸς μτχ.) « Φαινόμεθα παραδόντες, » Ἰσοκρ. « Ἀδύνατος ἂν φανείμην, » Ξεν. (ᾗ ἄλλ.) « Μάλα ὀλίγοι καὶ ὄντες καὶ φαινόμενοι, » αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Εἰ δεῖ τὸ φαινόμενον εἰπεῖν, » Πλ., ὅτι μοὶ φαίνεται εὔλογον.

Φαινῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Φαίνωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. [φαίνω, ὤψ], ὁ δείχνων τὸ πρόσωπόν του, φαινόμενος, ὁρατός.

Φαιὸς [φάος], ά, όν. Μαυρειθερδὸς, (κοιν.) μουντὸς. (ᾗ εἰς τὴν Ἑλλ.) σκοῦρος· (ἐπὶ φων.) = Σομφὸς, ἀμαυρὸς. « Ἄρτος —, » Ἀθ., 'μαῦρος.

Φαιούρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φαιὰν ('μαυρειθερὴν) οὐρὰν. 2) Π. = Λάμπουρος.

Φαιοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν φαιὸν χιτῶνα, 'μαυροφόρος.

Φακᾶς, ᾶ (ὁ), = Φάκιψις.

Φάκελλος καὶ Φάκελος (ὁ), [σπάω, παρβλ. Σφάκελος]. δεμάτι (κυρ. ξύλων κομμένων), (Γαλλ.) fagot· (ἐν γέν.) δέσμη, (ὅθεν) « Ἐπιστολῶν— , » Συν., ὁ (Ἰταλ.) πλίκος, (Γαλλ.) paquet.

Φακελόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω εἰς φάκελον, δεματιάζω· (μτμ.) συνθέτω, συντάττω. « Τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολύστιχον—, » Νίκ. Χρν.

†Φακεύς, έως (ὁ), Γλσ. ἀντὶ

Φακῆ (ἡ). τὸ γνωστὸν ὄσπριον καὶ τὸ δι' αὐτοῦ μαγείρευμα, (ἴδε Φακός).

Φακῆς, ῆ (ὁ), = Φακᾶς.

Φάκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φακῆν.

Φάκιον (τὸ). φακῆς ἀπίδραμα, φακάζουμον· φάβα (ἀπὸ φακῆν).

Φακοειδὴς, ίος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) φακοῦ, (Γαλλ.) lenticulaire. « Φακοειδὲς ὑγρὸν, » Ἀνατομ., τὸ κρυσταλλοειδὲς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Φακοπισάνη (ἡ). μαγείρευμα (φάβα) ἀπὸ ξερλουδισμένην φακῆν.

Φακὸς (ὁ), = Φακῆ (τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπός). 2) (μτμ.) κηλὶς φακοειδὴς ἀπὸ ἔρματος, (κοιν.) φακίδα. 3) ἀγγεῖον ὑάλινον εἰς σχῆμα φακοῦ. (Γαλλ.) flacon, ἡ (πιθανώτ.) καυκί, τάσι.

Φάκοψις [φακὸς, ὄψις], ιδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων φακίδας εἰς τὸ πρόσωπον.

Φακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φακῆς ἢ. Φακοειδής. 2) πλήρης φακῶν (φακίδων).

Φακωτὸς, ἡ, όν, = Φακοειδής. « Κόχλιας —, » Ἡλ. Φυσ.

Φάλαγγαι (αἱ). καθ' ἑτερογέν. ἀνεπίθ. λαγγες, (Ἀτν.) palangae.

Φαλαγγάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῆς φάλαγγος.

Φαλαγγαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ φαλαγγάρχου, ἀρχηγία μιᾶς φάλαγγος.

Φαλαγγάω-ῶ, — (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) φαλαγγιάω.

Φαλαγγηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φαλαγγῶν, κατὰ φάλαγγας. « Δύο λεγεῶνες, συμπεσοῦσαι φαλαγγηδὸν, ἐμάχοντο, » Πλτ. κατὰ μέτωπον (ᾗ).

Φαλαγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κατὰ (φαρμακερὸς) ὡς τὸ ἐρεθισμένον φαλάγγιον.

Φαλαγγιόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ-

Φαλάγγιον (τὸ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ φαλαγξ-(ἰδιαιτ.) εἶδ. φαρμακερᾶς ἀράχνης, (κοιν.) φωγαλίδα, (Γαλλ.) tarentule· (συνθχ.) εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἰατρ. εἰς τὸ δάγκασμα τοῦ φαλαγγίου.

Φαλαγγιόπληκτος (ὁ, ἡ), ξφ. πλήσσω· Φαλαγγιόδηκτος.

Φαλαγγίτης, ου (ὁ). στρατιώτης φάλαγγος, ('Ρωμ. ἐν γέν.) ὁπλίτης, (Γαλλ.) légionnaire. 2) = Φαλάγγιον (ζῶον).

Φαλαγγιτικὸς, ἡ, όν. Φαλαγγίου (ζώου). ὁπλιτικός.

Φαλαγγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς φάλαγγα ἢ κατὰ φάλαγγας (ἀντὶ λαγγηδόν), (ἐν γέν.) πεζομαχέω.

Φαλαγγομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸς φάλαγγα ἢ εἰς τὴν φάλαγγα.

Φαλαγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (στήνω) ὑποκάτω φάλαγγος (φαλάγγια) ἵνα σταθῇ τι ἐπ' αὐτῶν.

Φαλάγγωμα (τὸ), = Φάλαγξ (1), φαλάγγωσις.

Φαλάγγωσις, εως (ἡ). πάθος τι τῶν μαλλιῶν (ὅταν σκληρύνωνται καὶ γυρίζουν πρὸς τὸν ὀφθαλμόν).

Φάλαγξ [φάλος], αγγος (ἡ). ξύλον μακρὸν καὶ στρογγυλὸν (ἐπὶ τοῦ ὁπ. σύρουν τὰ πλοῖα ἢ τὰς μηχανὰς καὶ ἄλλα βάρη), (κοιν.) φαλάγγι, (Ἰταλ.) παλάνκα, τὸ μακρὺ σίδηρον τοῦ στατηρίου, (ἀντὶ Γαλλ.) balance 3) (μτμ.) τὰ σκέλα (οἱ ἁρμοὶ) τῶν δακτύλων, (ὁμ. συνθχ.) ἡ μακροπόδαρος ἀράχνη, (ῥῶγα, ἴδε. 5) (διὰ τὸ ὁμοιάζουν μὲ μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) γουρομάνα, (Ἀρχ. Σφ. 1509).

μα στρατ. πυκνῶς συμπαραταγμένων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ας μάχην, κολώνα· (ἰδιαιτ. περίφημος ὑπῆρξεν) ἡ Μακεδονικὴ φάλαγξ (συγκειμένη συνήθως ἀπὸ 16 στοίχους κατὰ βάθος), (τῆς ὀπ. μίμησις ἦτον ἡ τῶν Ρωμ.) cuneus, (ὅθ. ἡ Τακτ. φρσ.) «Φάλαγγι (ἢ) «Πρὸς φάλαγγα (ἢ) » Ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν (προσβάλλειν κτλ.), « Ξεν., Πλ., ἀ. Ἀλ. κτλ., « Φαλαγγηδόν. « Εἴ πως, ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι, ἀλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, ὅπως χρὴ ἀντιπαράγειν, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ πλοίων πολεμ.) « Ἐν τοῖς μεθ' ἡμέραν πλοῖς ἀπὸ σημείων ποτὲ μὲν ἐπὶ κέρως ἦγε, τοτὲ δ' ἐπὶ φάλαγγος, « αὐτ. Β) (ἐνίοτε) στρατόπεδον. « Εἴ τις πρόσω νύκτωρ ἔξω τῆς φάλαγγος, « Ξεν. « Τότε μέν οὖν (καὶ γὰρ ἦν ἤδη ὀψὲ) συνελκύσαντες τοὺς νεκροὺς εἴσω φάλαγγος, « αὐτ.

Φαλαινᾶ [φᾰ] (ᾱ). ης (ἡ). κῆτος ὑπερμέγεθες, (εἰς τὴν Κωνσταντινπλ.) φαλιάνος, (κοιν. γνωστὰ τὰ μουσταικιά της βόνου, ὑπὸ τὸ Ἰταλ. ὄνομα) μπαλαίνα· (συνεκδ.) θηρίον τερατῶδες καὶ παμφάγον, (κοιν.) λάμια, (Ἀρχ. Σφ. 35β). Ἢ περὶ τοὺς λύχνους ἱπταμένη πεταλίδα, (Ἀλλ.) Πυραύστης.

Φάλαγξ (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φαλακροῦ.

Φαλακρᾶω καὶ **Φαλακριάω-ῶ**, Μ. ἀσω. Εἶμαι φαλακρός.

Φαλακροειδής, ἐος (ὁ, ἡ). φαλακρὸς τὸ εἶδος, φαλακρῷ ὅμοιος.

Φαλακρὸς [φᾰλὸς, ἄκρα, παρθλ. Ἀκροφαλακρᾶω], ᾰ, όν. Ὁ μὴ ἔχων τρίχας (κυρ.) εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν. κατ' ἀναγραμμ.) λείος, ἄδενδρος κτλ. « Φαλακρὰ (τά), « Δεινοὶ γυμνοὶ βρέχει. 2) (συνεκδ.) εἶδ. ποίσματος.

Φαλακρότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φαλακροῦ, (κατὰ τὸν Ἀρχτ.) « Ἡ κατὰ κορυφὴν λείότης. «

Φαλακρόω-ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ παθ. Γίνομαι) φαλακρός.

Φαλακρωμα (τὸ). μέρος φαλακροῦ (φαλακρωθέν), φαλάκρα.

Φαλάκρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Φαλακρόω.

Φαλανθίας καὶ **Φαλαντίας**, ου (ὁ). ὀλιγοχρόνιος.

Φάλανθος καὶ **Φάλαντος** (ὁ), = Φαλακρὸς (κυρ. καὶ μετμ.).

Φαλαρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι σκληρῶς (ἀνθρωπίνως) ὡς ὁ τύραννος Φάλαρις, μιμοῦμαι κατὰ τὴν σκληρότητα τὸν Φάλαριν.

Φάλαρις [φαλαρῐς], ῐδος (ἡ), « ΐδ. πτην. (μυθικὸς) μὲ φαλακρὰν καὶ διὰ τοῦτο λευκανθίζουσαν κεφαλήν, (κοιν.) φαλαρίδα. 2) εἶδ. φυτ. (μὲ στάχυας εἰς εἶδ. πίλους [φάλλους] περικεφαλαίας), (Γαλλ.) millet à oiseaux.

Φαλαρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φαλαρίζω, μίμησις τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὑπερβολικὴ ἀπανθρωπία.

Φάλαρον (τὸ). μεταλλίνου ὀβελίσκου τι κατασκεύασμα εἰς σχῆμα φόλας ἢ ἀσπιδειδοῦς καρφιοῦ, τὸ ὀπ. ἐφημίζετο ὡς κόσμημα (κυρ.) τῆς περικεφαλαίας τῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, (ὅθ. πλθ.) τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ λαιμοῦ καὶ τὰ στῆθος τοῦ ἵππου προσκρτώμενα μεταλλοστόλιστα (Τουρκ. καμπαραλίδικα) λωρία, (Τουρκ.) ράχτια· (ἐν γέν.) στολίδι, κόσμημα. « Βασιλείου τιάρας—, « Λίσχλ., τὸ λιθοκόσμητον ἔλασμα καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ σεργωθέν, [ἐκ τοῦ

Φαλαρὸς, ά, όν, Π. [φαλὸς], λευκὸς, λευκανθίζων, (Γαλλ.) d'une blancheur éclatante. « Κύων—, « Θκρ., ὅσπερ ὰν τὸ χιόνι, κάτασπρος, ἢ (πιθανώτ.) μαῦρος μὲ ἄσπρον μέτωπον, (παρβλ. Φάλιος). (καὶ δοτ.) « Ὄρη χιόνεσσι φάληρα, « Νίκ., τῶν ὀπ. αἱ κορυφαὶ εἶνε χιονασκέπαστοι.

Φάλη (ἡ), Π. [φαλὸς], ἡ Φάλαινα.

Φαληριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι φαληρὸς (λευκανθίζων), ἀσπρίζω. « Κύματα φαληριόωντα, « Ὅμ., τὰ ἀφρίζοντα.

Φαληριώτις, εσσα, εν, Π. = Φαληρός.

Φαληρὶς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φαλαρίς.

Φαληρὸς, ά, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Φαλαρός.

Φάλης, ητος καὶ Ἀττ. **Φαλῆς**, ητος (ὁ), = Φαλλὸς, (παρβλ. Φανῆς).

†**Φαλιόπους**, οδος (ὁ, ἡ), Γλπ. ὁ ἔχων λευκοὺς ἢ λευκοστίκτους πόδας, [ποῦς καὶ

Φάλιος, α, ον, Π. = Φαλαρὸς. λευκὸς, ἢ λευκιζικτος, (παρβλ.) Βάλιος(2).

Φαλὶς [φαλὸς], ίδος (ἡ). ἡ λευκοφόρος ἱέρεια τῆς Ἥρας εἰς τὸ Ἄργος.

†**Φάλκης**, ου (ὁ) ᾖ

†**Φάλκις**, ιδος (ἡ), Γλπ. [ῐ], τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου ξύλον.

Φαλλαγώγια (τὰ), = Φαλληφόρια.

Φαλληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (κρατῶ) τὸν φαλλὸν εἰς τὰ =

Φαλληφόρια (τὰ), (ἴνν. ἱερά), ἑορτὴ τις καθ' ἣν περιέφερον ἐν πομπῇ τὸν φαλλὸν, [ἐκ τοῦ

Φαλληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὸν φαλλὸν εἰς τὰ φαλληφόρια.

Φαλλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν φαλλόν. « Ἄσματα φαλλικά, « Ἀξ., τὰ ψαλλόμενα εἰς τὰ φαλληφόρια.

Φαλλὸς (ὁ), [φᾰλὸς]. μίμημα ξύλινον (συνήθ. ἀπὸ ξύλον συκῆς) τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου τὸ ὀπ. περιέφερον εἰς τὰς πομπὰς τοῦ Διονύσου ὡς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως· (ἐν γέν.) τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον. « Φαλλητι παιδογόνῳ, « Ἐπιγρ.

Φαλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φαλληφορέω, [ἐκ τοῦ

Φαλλοφόρος (ὁ, ἡ), = Φαλληφόρος.

Φαλὸς [φᾰλὸς], ή, όν. Λαμπρός· στιλπνός, ὐαλιστερός· λευκός.

Φάλος (ὁ). τὸ εἷς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλαίας προσηρμοσμένον κυλινδρικὸν ἢ σφαιροειδὲς μετάλλινον κατασκεύασμα εἰς τὸ ὀπ. (χρησιμεῦον συγχρόνως καὶ ὡς κόσμημα καὶ ὡς προφύλαγμα) ἱστηρίζετο ὁ λόφος, (Ἀλλ.) Φάλαρον, (ὅθ. Τετράφαλος = Τετραφάλαρος).

Φάμα (ἡ), Δ. ἀντὶ Φήμη.

Φαμὲν ἡ (ἐγκλ.) Φαμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φαμεν, Π. ἀντὶ Ἔφαμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ 2) Π. ἀντὶ Φάναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φαμί, Δ. ἀντὶ Φημί.

Φαμίζω, Μ. ίξω. Δ. ἀντὶ Φημίζω.

Φάν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφασαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀορ. τοῦ Φημί.

Φάναι (αἱ), πλθ. τοῦ Φάνη.

Φάναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φάναι = Φῆναι, ἀορ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φαναῖος [φαίνω], α, ον, Ὁ φῶς παρέχων, φωτοδότης, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλ.).

Φανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φανός.

Φανείμεν, Ἀττ. ἀντὶ Φανείημεν, πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. ᾖ

Φανεῖς, εἶσα, έν. πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Φαίνω.

Φάεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφανησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Φαίνω.

Φανερολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις φανερὰ (ξέσκεπα).

Φανερόμισος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν φανερὰ (μὴ κρύπτων τὸ μῖσός του), ἐχθρὸς κηρυγμένος.

Φανεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι φανερὸν, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Φανεροποίησις, εως καὶ

Φανεροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., φανέρωσις, γνωστοποίησις.

Φανερὸς [φαίνω, φανός], ά, όν. Ὁ φαινόμενος· ὅλως, γνωστὸς· (συνεκδ.) ἐπίσημος. « Βύσσῳ φασὶ τοὺς φανεροτάτους αὐτῶν (τῶν Ἰνδῶν) ἐστάλθαι, « Φλεγ. « Οὐσία φανερά, « Ἀξ., ἢ (ἀλλ.) Ἐν ὑπαίθρῳ, τὰ ἀκίνητα κτήματα. « Φανερὸς εἶμι ποιῶν (ἠδόμενος κτλ.), « Ἀξ., = Φαίνομαι ποιῶν ἢ Φανερόν ἐστι ὅτι ποιῶ, ἢ Φανερῶς ποιῶ τι. « Ἐκ τοῦ φανεροῦ, « Ἐν τῷ φανερῷ, « Εἰς (« Κατὰ) τὸ φανερόν, « ἀντὶ Φανερῶς. « Ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀπέστησαν. « Ἡρ.

Φανερόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν φανερὰ (μὴ κρύπτων τὴν φιλίαν του), φίλος φανερὸς.

Φανερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι φανερὸν, γνωστοποιῶ, φανερόνω· ἐξηγῶ· διακαλύπτω. ‖ (πθ.) φαίνομαι· (συνεκδ.) γίνομαι γνωστὸς (καὶ τρπ. ἐπ σημίος).

Φανερῶς, ἐπίρ. Φανερὰ, ἀναφανδὸν· μὲ τρόπον ἐπίσημον.

Φανέρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φανερόω, φανέρωμα, δήλωσις, γνωστοποίησις κτλ.

Φάνεσκε, Π. ἀντὶ Ἔφαινεν ἢ Ἔφαινε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρε. ἢ ἀορ. β'. τοῦ Φαίνω (ἀντὶ Φαίνομαι).

Φάνη (ἡ), (τὸ α βραχ.). λαμπὰς (Ἰταλ. τόρτσα) τὴν ὀπ. ἐκράτουν κυρ. εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς, (ὅθ. ‖. πλθ.) Φάναι, « αἱ μετὰ λαμπάδουχίας τελεταί. « Βακχίου (« Μυστηρίων)—, « Κύρ.

Φανὴ (ἡ), (τὸ α μακρ.), θηλ. τοῦ Φανός.

Φανὴ (ἡ), = Φανὴ, λαμπὰς.

Φανῆ, Π. ἀντὶ Ἐφάνη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Φανῆι, Π. Ἰων. ἀντὶ Φανῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὑποτ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φανήμεναι, Π. ἀντὶ Φανῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φανῆς, ῆτος ἡ Φάνης, ητος (ὁ), μυστική τις θεότης εἰκονίζουσα τὴν ἀρχέγονον ὕλην ἢ τὸν δημιουργὸν τοῦ φωτὸς εἰς τὰς Ὀρφ. τελετάς· (ἐνίοτε) ὁ Ἔρως (ὡς πρῶτος γεννηθεὶς [προαχθεὶς εἰς τὸ φῶς] ἀπὸ τοῦ χάους). « Ἔρωτα, νυκτὸς οἶα, ὃν ῥα Φάνητα ὀπλότεροι κλῄζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη, « Ὀρφ.

Φανητιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ (πρὸς ἐπίδειξιν).

;Φανητίζω, Μ. ἰσω, ἀμφ. ἀντὶ Φανερόω.

Φανηφόρος (ὁ, ἡ), [φανὴ, φέρω]. ὁ κρατῶν λαμπάδα (λαμπαδηφορῶν) εἰς τὰς τελετάς. « Ἱερεὺς—, « Ἐπιγρ., μυσταγωγὸς, ἱεροφάντης.

Φανθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἁ. τῆς μτχ. τοῦ Φαίνω.

Φανίον, (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φανός.

Φανομηρίς, ίδος (ἡ), = Φαινομηρίς.

‡Φανόπτης [φαίνω, †ὄσσομαι], ου (ὁ), Σχλ. παράθυρον, φεγγίτης, (συνκδχ.) εἰκίακος.

Φανὸς [φαίνω], ἡ, ὀν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Λαμπρὸς, καθαρὸς· διαφανὴς· φωτερὸς (Ξεν. Οἰκονομ.)· φανερὸς· ||. (οὐσ. ἀρσ.) λαμπάς· λύχνος.

Φανότης (ἡ), διαύγεια, λαμπρότης, φωτεινότης.

Φανόω-ῶ [φανὸς], Μ. ὡσω. Δαμπρύνω ἢ Φανερόνω.

Φαντάζω, Μ. άσω. Δείχνω τι (κυρ. κατ' ἐπιφάνειαν, κατὰ φαντασίαν), παραχήνω, παρουσιάζω. ||. (συνήθ. πθ. ἢ μσ.) φαίνομαι (ὑπὸ τοιαύτην ἢ τοιαύτην μορφὴν), παρουσιάζομαι (εἰς τὴν φαντασίαν τινός). (μὲ δοτ. ἐν γέν.) φαίνομαι· (σπν.) λαμβάνω τὴν μορφὴν τινος, ὁμοιάζω μέ· (μὲ ἀπαρ.) νομίζω, μοὶ φαίνεται, (κοιν.) φαντάζομαι ὅτι· (ἐνίοτε) ἐπιδεικτιῶ, (κοιν.) φαντάζομαι· (εἰς τὸν Ἄρρ.) καταμηνύομαι (ὑπὸ συκοφάντου), ἴδε Φαίνω (2). « Φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, « Πλάτ. « Δεῖξιά φαντάζεται τὰ ἀριστερά, « αὐτ. « Τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φανεράζεσθαι, « Ἡρ. » Ὁ φαντασθεὶς θεὸς, « Γρ., ὁ ἐπιφανείς. » Τὸ φανταζόμενον, « αὐτ., τὸ εἰς τὴν φαντασίαν παριστάμενον. (καὶ δοτ.) » Ὄνειρον φανάζεταί μοι, « Ἡρ. » Ἀφανισθέντων τούτων τὸ παράπαν, ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντό σφι, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Φανταζόμενος γυναικί, « Αἰσχλ., φαινόμενος ὑπὸ τὴν μορφήν. (καὶ ἀπαρ.) » Φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν, « Γρ. (καὶ ἔνν. τῆς ἀπαρ.) » Ἐφαντάσθησαν τὸν θεὸν, « αὐτ., εἶδον ἐπιφανέντα, ἢ ἐνόμισαν ὅτι εἶδον (διότι « Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, «).

Φαντασία (ἡ). ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν παράστασις· σχῆμα, μορφὴ, ἐξωτερικὸν ὁμοιότης. « Ὑπηρέτε (« Θηρίου) φαντασίαν ἔχων, « Διόδ. » Φαντασίας ἕνεκα, « Λξ., πρὸς ἐπίδειξιν, (κοιν.) διὰ τὰ μάτια. 2) ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ ἀναπλάττειν τὰς ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοὸς προσγινομένας ἐντυπώσεις ἢ περιστῴγειν τὰ ἀπόντα ὡς παρόντα καὶ τὰ ἰδανικὰ ὡς ὑφεστῶτα, (Γαλλ.) imagination· (ἐν γέν.) ἰδέα. « Λαβεῖν φαντασίαν, « Μ. Ἀντ. 2) (συνκδχ.) πλάσμα τῆς φαντασίας, ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων· φάντασμα, (Γαλλ.) illusion, (Ακ Φιλοψ.). 4) μάταιος λογισμὸς, παράξενος ἐπιθυμία, (Γαλλ.) caprice, fantaisie.

Φαντασιαστικὸς, ἡ, ὀν = Φανταστικός.

†Φαντασιοδιδακτὴς [φαντασία, δοκέω], οῦ (ὁ). αἱρετικὸς δογματίζων φαντασιώδη τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ.

Φαντασιοκοπέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φαντάζομαι ἀνύπαρκτα πράγματα ὡς·

Φαντασιοκόπος (ὁ, ἡ), [φ. κόπτω]. ὁ πλάττων μὲ τὴν φαντασίαν του ἀνύπαρκτα πράγματα καὶ (κατὰ τὸν Εὐς.) « Ἐλπίσι κεναῖς βοσκόμενος. «

;Φαντασιόπληκτος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἐπλήγη (προσεβλήθη, προκατελήφθη) ἡ φαντασία ἀπό μίαν ὁποιανδήποτε ἰδέαν, προληπτικὸς, ὄθεν

Φαντασιοπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς φαντασιόπληκτος, κατὰ παράλογον πρόληψιν.

Φαντασιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐμποιῶ φαντασίαν τινά. ||. (συνήθ. πθ.) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου, φαντάζομαι. «Φαντασιωθεὶς δαιμόνιόν τι, « Πλ., φανταισθεὶς ὅτι ἦτον θεῖόν τι.

Φαντασιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ φαντασίαν, φανταστὸς, ἰδανικός. 2) φαντασιόπληκτος, (Γαλλ.) fantasque.

Φάντασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσβάλλει τὴν φαντασίαν· εἰκὼν· ἰδέα· πλάσμα τῆς φαντασίας, φαινόμενον φαντασιώδες (ἀνύπαρκτον), ὄνειρον, ὅραμα, (Θκρ. Κδ', 30).

Φαντασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάντασμα.

Φαντασμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Φάντασμα, ἰδέα.

Φανταστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαντάζῃ (νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν), (Γαλλ.) fastueux.

Φανταστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ φαντάζεσθαι (ἢ μὲ γεν. δυνάμενος νὰ φανταισθῇ τι). » Τοῦ μέλλοντος—, « Πλ. » Φανταστικὸν, « ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς περὶ τὴν φαντασίαν, (Γαλλ.) l'imaginative. 2) ὁ κατὰ φαντασίαν, φανταστὸς.

Φανταστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ φαντασίαν, ἰδανικῶς· (μὲ γεν.) εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναταί τις νὰ φανταισθῇ τι.

Φανταστὸς, ἡ, ὀν. Τὸν ὁπ. ἐφαντάσθη ἢ δύναται νὰ φανταισθῇ τις, κατὰ φαντασίαν ὑπαρκτός. » Φανταστὸν, « τὸ ἀντικείμενον τῆς φαντασίας.

Φαντί, Δ. ἀντὶ Φασί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φάο, Π. Ἰων. ἀντὶ Φάσο, μσ. πρστ. τοῦ Φημί.

†Φαόβιος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, βίος]. ὁ ἔχων λαμπρὸν τόξον.

Φάος [φάω], εος-ους (τὸ), = Φῶς· ἡμέρα· (μτνμ.) δόξα, λαμπρότης. ||. (πλθ.) τὰ ὄμματα.

Φαράγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάραγξ.

Φαραγγώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος φάραγγας ἢ φάραγγι ὁμοιος, κρημνώδης.

Φάραγξ [συγγ. τῷ Φάρυγξ], αγγος (ἡ). χάσμα μεταξὺ βουνῶν, στενὸν κρημνῶδες, χαράδρα βαραθρώδης· βράχοι, σπήλαιον.

Φάργυνμι, Μ. φάρξω, Π. (κατὰ μτθ.) ἀντὶ Φράγνυμι.

Φαρέτρα [φέρω], ας (ἡ)· βελοθήκη, φαρετροθήκη.

Φαρετρεὺς, ῶνος (ὁ), = Φαρέτρα.

Φαρέτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φαρέτρα.

Φαρετροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων συνηρτημένην εἰς τὸν ὦμόν του) φαρέτρα.

Φαρικὸν (τὸ). εἶδος δηλητηρίου (φαρμακιοῦ) τοῦ ὁπ. ἄγνωστος ἡ κατασκευή.

Φάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φᾶρος, κομμάτι πανιοῦ, φασκιὰ κτλ.

Φαρκιδόω-ῶ [φαρκὶς], Μ. ὡσω. Ῥυτιδόνω. ||. (πθ. ἡ μσ. αὐτπθ.) στυγνάζω, σκυθρωπάζω.

Φαρκιδώδης, ους (ὁ, ἡ). πλήρης ῥυτίδων, ζαρωμένος, [ἐκ τοῦ

Φαρκὶς [†φάρω], ίδος (ἡ), = Ῥυτὶς, ζαρωματιά· τραχύτης.

†Φαρκτὸς, ἡ, ὀν, κατὰ μτθ. ἀντὶ φρακτός.

;Φαρκτόω-ῶ, Μ. ὡσω, = Φρακτόω.

Φαρμακάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (κυρ. εἶμαι σαλευμένος ὁ νοῦς μου) ἀπὸ φαρμάκι ἢ ὀπ. μὲ ἐπότισαν· (ἐνίοτε) ἔχω ἀνάγκην φαρμάκου (ἰατρικοῦ), πάσχω. « Τὰ ὄμματά μου φαρμακᾷ, « Ακ. (Λέξ.).

Φαρμακεία (ἡ), τὸ φαρμακεύειν, γνῶσις ἢ ποτισμα φαρμάκου (ἰατρικοῦ ἢ φονικοῦ), ἡ διὰ φαρμάκων θεραπεία, ἡ μαγεία· μάγια.

Φαρμάκεια (ἡ), σπν. ἀντὶ Φαρμακίς, φαρμακεύτρια.

Φαρμακεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλοῦνται φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ ἀρωματικὰ αὐτά), φαρμακοπωλεῖον.

Φαρμάκευμα (τὸ), = Φάρμακον.

Φαρμακεὺς, έως (ὁ). ὁ φαρμακεύων (κατασκευάζων καὶ μεταχειριζόμενος φάρμακα ἰατρικὰ ἢ ὀνλητήρια), ἰατρὸς (ὁ αὐτὸς καὶ) φαρμακοποιός, ἢ· μάγος.

Φαρμάκευσις, εως (ἡ), = Φαρμακεία.

Φαρμακευτὴς, οῦ (ὁ), = Φαρμακεύς.

Φαρμακευτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιτήδειος πρὸς χρῆσιν ἢ κατασκευὴν φαρμάκων, φαρμακευτοῦ ἴδιος, ἰατρικός, ἢ φαρμακοποιικός. «Φαρμακευτικὴ (τέχνη), « Πλάτ., ἡ τοῦ φαρμακεύειν, ἢ φαρμακολογία.

Φαρμακεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φαρμακεύς, μάγισσα.

Φαρμακεύω, Μ. εύσω. Μεταχειρίζομαι, Κατασκευάζω φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ ὀνλητήρια), κάμνω μάγια· (μτθ. ἐνεργ. μσ. ποιοῦμαι) ἰατρικὸν (κυρ. καθαρτικὸν ἢ ἐμετικὸν) ἢ φαρμάκι, φαρμακόνω, μαγεύω· (μτνμ.) καρυκεύω, χρωματίζω· (συνκδχ.) νοθεύω, διαφθείρω.

Φαρμακία (ἡ), Π. ἀντὶ Φαρμακεία.

Φαρμακικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ φάρμακα.

Φαρμάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάρμακον, ἰατρικάκι ἢ φαρμακάκι.

Φαρμακὶς, ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) φαρμακερὸς, ἰοβόλος. 2) (συνήθ. οὐσ.) μάγισσα, φαρμακεύτρια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φαρμακίστατος (ὁ), Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Φαρμακός.

Φαρμακίστρια (ἡ), = Φαρμακεύτρια.

Φαρμακίτης, ου (ὁ) καὶ Φαρμακῖτις, ιδος (ἡ), ὁ κατεσκευασμένος μὲ φάρμακα (ἰατρικὰ), ἰαματικός. « Οἶνος —, « Λξ., ἐγκεκαυσμένος μὲ ἰαματικὰ (τονικὰ τοῦ στομάχου κτλ.) βοτανα. « Δακτύλιος —, Σχλ. Ἀρχ., ὁ φορούμενος ὡς ἀντίφαρμακον τοῦ γητεύματος (τῆς βασκανίας κτλ.).

Φαρμακοειδής, ἐσσα, εν, Π. ἀντὶ Φαρμακώδης, φαρμάκων ἐμπλεως, πολυφάρμακος.

Φαρμακόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις καὶ φαρμακός, (οὕτως ἐπεγράφετο μία κωμῳδία τοῦ Ἀλεξίδος).

Φάρμακον (τὸ), [φαρμάσσω]. (ἐν γέν.) φάρμακα, κατασκεύασμα (κυρ. ἀπὸ βοτάνων ἴδιαιτ.) ἰατρικόν, μέσον πρὸς θεραπείαν ἢ προφύλαξιν, ἀντίδοτον, φίλτρον (κυρ. καὶ μτγν.). « Κάμνοντά τε ἢ φάρμακον πεπωκότα, « Ἡρ. «Πλεῖστα μὲν ἔρευρε φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐφύλλα μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά, « Ὁμ. Δ. (καὶ μτγν. πρὸς γεν.) «Ψυχρὸν φάρμακον, « Πίνδ., ἡ χλαμύς, τὸ ἀκέπασμα· (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «(Οἴνου) ἀφροσύνης —, « Λξ., ἐλατήριον.

Φάρμακος (ἐπὶ κακοῦ) φαρμάκι, δηλητήριον (ἰδ. τὸ πλθ.) μάγια, μαγγανεῖαι, γοητεύματα. « Δρυξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα πέπυκται ὀφίεσσι, « Θκρ. «Τὰ ἑαυτοῦ ἐξεῖναι διαθέσθαι, ὅπως ἂν ἀθέμιτον, ἂν μὴ μανιῶν, ἢ γήρως, ἢ φαρμάκων, ἢ νόσου ἕνεκεν, « Νμ. Σολ.

Φάρφαρ, φυκιάσιδι· (ἐπὶ φαγητ.) καρύκευμα, ἄρωμα, (Γαλλ.) drogue. « Οἱ προμαχῶνες τοῦ τείχους ἦνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι, « Ἡρ.

Φαρμακοπεῖον-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ὡς φαρμακοποιὸς φάρμακα (ἰατρικὰ κτλ.).

Φαρμακοποιία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φαρμακοποιοῦ, κατασκευὴ φαρμάκων (ἰατρικῶν κτλ.).

Φαρμακοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ βαφὰς ἢ φαρμάκια).

Φαρμακοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Φαρμακοποτέω-ῶ, Μ. ήση. Πίνω φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ φαρμάκι), (ἰδιαιτ.) παίρνω καθάρσιον.

Φαρμακοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ φάρμακα (ἰατρικὰ κτλ.), εἶμαι =

Φαρμακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν φάρμακα (ἰατρικὰ, βαφὰς, ἀρώματα, βότανα), (κοιν.) ἀποτσιέρης, (Γαλλ.) droguiste.

Φαρμακὸς (ὁ, ἡ), = Φαρμακεὺς, γόης, μάγος· (συνηθ.) ἄνθρωπος ἀποτρόπαιος, ἀχρεῖον ὑποκείμενον, κάθαρμα.

Φαρμακοτρίβης(-τρίπτης), ου (ὁ). ὁ τρίβων (κοπανίζων, κατασκευάζων) φάρμακα, ὁδοῦλος φαρμακοποιοῦ.

Φαρμακοτρίψ, ίβος (ὁ), = Φαρμακοτρίβης.

Φαρμακουργὸς (ὁ), = Φαρμακοποιὸς.

Φαρμακοφόρος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ φέρουσα (παράγουσα) φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια βότανα).

Φαρμακόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φαρμάσσω, Φαρμακεύω. « Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσασ' ἀντίτομα δδυνάων, δῶκε χρίεσθαι, «Πίνδ., φαρμακευτικῶς ἐνώσασα.

Φαρμακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φαρμακτής.

Φαρμακτήριος, α ον, = Φαρμακευτικός.

Φαρμάκτης, οῦ ἡ υ (ὁ), = Φαρμακεύς.

Φαρμακτὸς [φαρμάσσω], ἡ, ὁν. Κατεσκευασμένος (Ἀνακατωμένος) μὲ φάρμακα.

Φαρμακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἢ δύναμιν φαρμάκου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φαρμάκων, ἰαματικὸς ἢ ἀρωματικὸς ἢ φαρμακερός.

†Φαρμακὼν, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἐργαστήριον βοφέως.

Φάρμαξις, εως (ἡ). χρῆσις φαρμάκων, φαρμακεία, [ὡς οὐσ. τοῦ

Φαρμάσσω [φύρω, μάσσω], Μ. άξω, = Φαρμακεύω, βάφω ἢ θεραπεύω ἢ μαγεύω διὰ φαρμάκων. « Χαλκεὺς πέλεκυν ἢ ακέπαρνον ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάφει φαρμάσσων, « Ὁδ. Ι., βουτῷ πρὸς ατόμωσιν. « Φαρμάττειν βούλει με ζωθυρυθῶ, α Πλάτ., νὰ μὲ μαγεύσῃς ζωντανὰ χάσω.

Φάρος (ὁ), Π. ἀντὶ Φάρυγξ.

Φάρος (ἢ καὶ ὁ). πύργος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὀπ. ἀνάπτονται πυρσοὶ τὴν νύκτα πρὸς ὁδήγησιν τῶν πλεόντων, φανάρι, (ἄλλ.) Φρυκτώριον, (ἀπὸ τοῦ περιφήμου τοιούτου πύργου ὄστις ἦτον εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρ. ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου).

Φᾶρος καὶ Φάρος [†φάρω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μεγάλον κομμάτι ὑφάσματος, ἀενδονι· ακέπασμα πλατύ, ἐπανωφόρι (ἀνδρ. & γυν.), (ἰδιαιτ.) καλύπτρα (voile) τῶν γυν., (παρβλ.) Πέπλος· πανὶ τοῦ καραβιοῦ.

Φαρόω-ῶ, [†φάρω], Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀραιόω, σχίζω τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, ὀργόνω.

Φάρσος [†φάρω], εος-ους (τὸ), Π. Ἰων. τμῆμα, κομμάτι πανιοῦ κτλ., (ἐν γέν.) μέρος, (ὅθ. τὸ Λτν.) pars. «Πόλεως —, « Ἡρ., (Γαλλ.) quartier.

Φαρύγαθρον(-γεθρον, -γγεθρον), ου (τὸ), = Φάρυγξ.

Φαρυγγίζω, Μ. (σω, = Λαρυγγίζω, φωναζω ὅσον ἠμπορῶ.

†Φαρυγγίνδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φάρυγγος (κατωβόθρας), λαιμάργως.

Φάρυγξ [†φάριο], υγγος καὶ (Π) υγος (ἡ). ἡ ἀρχὴ τοῦ οἰσοφάγου, ὁ καταπίνων· (κατ' ἐκχ.) ὁ λάρυγγας (ἐν γέν.) ἡ τρύπα τοῦ λαιμοῦ, ὁ βρόγχος· τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοὸς σέρμα· (μτγν.) = Φάραγξ, βάραθρον.

(Φάρω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Φαρόω, Φᾶρος, Φάραγξ κτλ., [συγγ. τῷ Πείρω, Πέπαρμαι].

Φᾶς, ᾶσα, ἄν. μτχ. τοῦ Φημί.

;Φασγάνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ τὸ (ἄλλ.) Ξίφιον.

Φασγανὶς, ίδος (ἡ), μικρὰ μάχαιρα, (ὡς ὑποκορ. τοῦ

Φάσγανον (τὸ), [σφάζω]. σπαθί, μαχαίρι, γιαταγάνι. 2) = Φασγάνιον.

Φασγανουργὸς (ὁ), Π. ὁ κατασκευάζων φάσγανα, ξιφοποιός, μαχαιροποιός.

Φάσηλος καὶ ;Φασήλος (ὁ), τὸ γνωστὸν ὄσπριον, φασοῦλι. 2) (μτγν.) εἶδ. πλοίου στενόμακρον.

Φάσθαι, Π. μσ. ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φασιανικὸς, ἡ, ὁν καὶ

Φασιανὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ Φάσιος (ποταμοῦ τῆς Κολχ.). ‖. (υἱ. ἐνν. ὄρνις) εἶδ. πτηνοῦ μὲ ὡραιότατα πτερὰ, (κοινὸν) φαζάνι. 2. Κωμ. (κατὰ παρήχ. τῆς λέξ.) ἀντὶ Συκοφάντης.

Φασὶν καὶ (ἐγκλ.) Φασὶν, (πρὸ φων.) ἀντὶ Φασὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φασίολος (ὁ), = Φάσηλος.

Φάσις [φαίνω], εως (ἡ). καταμήνυσις (κυρ. ἐπὶ λαθραιμπορίᾳ). 2) ἐμφάνισις φαντάσματος (ὀνείρου κτλ.).

Φάσις [φημί], εως (ἡ). λόγος, ἔκφρασις· γνώμη, ἀπόφθεγμα· πρότασις, (Γαλλ.) phrase. « Μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις, « Λρστ. 2) κατάφασις. « Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτό ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν, « Πλάτ. 3) (ἐνίστε) = Φάτις, φήμη, φόβημεναν.

Φᾶσις (καὶ ὄχι Φάσις), ίδος καὶ ιος (ὁ). ποταμὸς μέγας τῆς Κολχίδος καὶ ἄλλος μικρότερος τῆς Ἀρμενίας.

†Φασκαίνω, Μ ανῶ, Ἐπιλγ. ἀντὶ Βασκαίνω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) fasciner.

Φασκὰς, άδος (ἡ), εἶδ. μικρῆς ἀγριοπαπιᾶς, (ἄλλ.) Βοσκὰς, (Γαλλ.) macreuse ἢ morillon, [τὴν ἐτυμολογ. σαφηνίζει τὸ Λτν. pascor βόσκω].

Φάσκον (τὸ) καὶ ;Φάσκος (ὁ), εἶδ. παρασιτ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σφάγνος καὶ Σφάκος, [ἴδε Θφρ. περὶ Φυτ. Γ', 8, 6].

Φάσκω (παρε. Ἔφασκον), = Φημί.

Φασκώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Φάσκωλον (τὸ) καὶ Φάσκολος (ὁ), [σάσκος]. σακκὶ δερμάτινον (πρὸς εὐαπώλειαν φορεμάτων καὶ χρημάτων), (Τουρκ.) τζεμπεδάνι.

Φάσμα (τὸ), [φαίνω]. φαινόμενον (ὑπερφυσικὸν), φάντασμα· ὁμοίωμα, εἴδωλον· οἰωνός· τέρας.

Φασματώδης, ους (ὁ, ἡ). φασματοειδής.

Φάσσα, ης (ἡ). εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριοπερίστερον), [ἴδε Φάψ].

Φασσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (κυνηγῶν) τὰς φάσσας. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἱέρακος.

Φασσοφώντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Φασσοφόνος.

Φασῶ, Δ. ἀντὶ Φήσω, μέλλ. τοῦ Φημί.

Φατειὸς, ἡ, ὁν, Π. Ἰων. ἀντὶ

Φατὸς, α, ον, θετ. τοῦ Φημί, ὁ δυνάμενος ἢ ὀφείλομενος νὰ λεχθῇ, ῥητός. « Οὔτι φατειὸς, « Ἴπ., = Ἄφατος, ἀνέκφραστος.

†Φάτης [φημί], ου (ὁ), Γλσ. λάλος, φλύαρος· ψευδολόγος, [ζῷ. τὸ Λτν. vates].

Φατὶ, Δ. ἀντὶ Φησὶ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Φημί.

Φατίζω [φάτις], Μ. ίσω καὶ ίξω καὶ Δ. ιξῶ, Π. λέγω, διαδίδω λόγον (εἴδησιν), φημίζω, ὑποσχνμαι· ὀνομάζω. « Δημὴν Ἀργῶνες ἐπωνυμίην πεφάτισται, « Δ. πλλ., (ἴδε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Φάτιξις, εως (ἡ), Γλσ. φήμη· λόγος, ὑπόσχεσις· πρόρρησις.
Φάτις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. [φημί], φήμη, λόγος θρυλούμενος, εἴδησις διατρέχουσα, ᾄδόμενον· ῥητόν, ἀπόφθεγμα, λέγιον· γρησμός· (συνκδχ.) ὄνομα καλόν· δόξα, εὐκλεια. » Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναδαίνει ἐσθλή, « Ὀδ. Ζ. 2) (συνκδχ.) πρᾶγμα πολλοῦ λόγου ἄξιον (θαυμαστόν, ἀξιαφήγητον). » Δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, « Σοφ.
†Φάτισις, εως (ἡ), = Φάτιξις.
Φατνεύω, Μ. εὑσω, = Φατνίζω.
Φάτνη (ἡ), [πατέομαι]. παχνί (ὅπου τρώγουν τὰ ἄλογα). 2) (μτνμ.) = Φάτνωμα (τῆς ὀροφῆς καὶ τῶν ὀδόντων). 3) (πλθ.) ἀστερισμός τις περὶ τὸ Ζῴδιον τοῦ Καρκίνου, (ἴδε Ὄνος).
Φατνίζω, Μ. ἰσω. Τρέφω ζῷπον ἢ ἄλλο ζῶον εἰς τὴν φάτνην (ἵνα παχαίνῃ).
Φάτνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάτνη· (ἰδιωτ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ φατνώματα τῶν ὀδόντων.
Φατνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάπτω (κοιλαίνω) τι εἰς εἶδος φάτνης· κάμνω εἰς τὴν ὀροφὴν πλημμέια (μὲ τὴν γλυφίδα), (Γαλλ.) lambrisser.
Φάτνωμα (τὸ), [φατνόω]. (ἐν γίν.) κοίλωμα εἰς σχῆμα φάτνης· (ἰδιωτ.) τὸ κοῖλον τῶν ὀφρύων ὅπου κρατεῖται (εἴν' ἐρρίζωμένον) τὸ ὀδόντιον, (ἄλλ.) βοθρίον, καὶ 2) εἶδ. στολίσματος τῆς ὀροφῆς εἰς κανονικά τινα κοῖλα χωρίσματα, (Γαλλ.) caisson. 3) κατασκεύασμά τι εἰς σχῆμα φάτνης διὰ τοῦ ὑπ. ἰσφενδονίζοντο λίθοι ἀπὸ τῶν πολεμ. πλοίων, (Ἀθ. Ε', 208).
Φατνωματικὸς καὶ Φατνωτός, ἡ, όν. Διηρημένος εἰς (δουλευμένος μὲ) φατνώματα, σκαλιστός, (Γαλλ.) lambrissé.
Φάτο, Π. ἀντὶ Ἔφατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. Β'. τοῦ Φημί.
Φατός [φημί], ἡ, όν, = Ῥητός· (μτνμ.) ὀνομαστός, ἐξακουστός.
Φατὸς [πιφαύσκω], ἡ, όν, Π. φονευμένος.
†Φατρία, Φατριάζω κτλ., νλγ. ἀντὶ Φρατρία κτλ.
Φάττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀναὶ Φάσσα.
Φαττάγης [ᾰ], ου (ὁ), εἶδ. τετραπέδου μὲ λεπιδωτὸν δέρμα, (Ἀτν.) manis.
Φάττιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάσσα, (ὡς χαϊδευτ. προσφών.) πουλάκι μου, περιστεράκι μου.
Φαύζω ἢ Φαύζω, Ἀττ. ἀντὶ Φώγω, Φώζω, ξεροψήνω, φρυγανίζω.
Φαυλεπίφαυλος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. καθ' ὑπερβολὴν φαῦλος, ἀχρειότατος.
Φαυλίζω, Μ. ἰσω. Κρίνω (Νομίζω) τι φαῦλον, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.
Φαύλιος, α ἢ ος, ον. Χονδρός, πρόστυχος. » Φαυλία ἐλαία, « Θφρ., ἡ σαρκώδης (ᾰ) ἢ ἀχαμνή.
Φαύλισμα (τὸ), Γρρ. ἀντὶ
Φαυλισμός (ὁ). τὸ φαυλίζειν, ἐξευτελισμός, περιφρόνησις.
Φαυλίστρια (ἡ), (ὡς θηλ. τοῦ Φαυλιστής), ἡ καταλαλοῦσα (ἐκφαυλίζουσα) τοὺς πάντας,
Φαυλόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν φαῦλον βίον, κακῆς (ἀχρείας) διαγωγῆς ἄνθρωπος.
Φαυλοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ πολακεύων τοὺς φαύλους (ἀχρείους ἢ ποταπούς) ἀνθρ., χαμερπὴς κόλαξ.
†Φαυλονους, ου (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Δύσνους.
Φαυλορρήμονως, ἐπ'ρ. Μὲ αἰσχρὰς (περιφρονητικὰς) λέξεις, [ἐκ τοῦ
†Φαυλορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). αἰσχραλόγος, ἀχρειόγλωσσος, [ῥῆμα καὶ
Φαῦλος, η, ον. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Μικρὸς (ὅθ. τὸ Παῦρος ἢ τὸ Ἀτν. paulus), (συνκδχ.) εὐτελής, ποταπός, οὐτιδανός, ἀσήμαντος, πρόστυχος· κακός· ἀχρεῖος. » Οἱ φαυλότεροι γνώμην, « Θκ., οἱ ἐλαττούμενοι κατὰ τὸν νοῦν, ὀλιγώτερον νοήμονες, ἀνικανώτεροι, ἁπλούστεροι.
Φαυλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φαύλου, σμικρότης, εὐτέλεια, μηδαμινότης· κακία· ἀχρειότης κτλ.
Φαυλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων φαῦλα (πρόστυχα) τεχνουργήματα, εὐτελῆς τεχνίτης.
Φαύλως, ἐπίρ. Εὐτελῶς· εὐκόλως· μὲ ἀδιαφορίαν· ὅπως τύχει, ἁπλῶς, ἐκ τοῦ προχείρου. » Δόγμασι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός, « Ἀρχ. » Φαύλως πάνυ (παιδεύω)· ὥστε ἴσως ἂν καὶ καταγελάσαις ἀκούων, « Ξεν.
Φαῦρος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ρως, ἀντὶ Φαῦλος, (ὅθ. τὸ Ἀφαυρὸς καὶ Παῦρος).
Φαυσιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [φαῦσις, βάλλω] Φεγγοβολῶ.
Φαυσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Φαεσίμβροτος.
Φαύσιγξ [φαῦσαι], ιγγος (ἡ), Ἀττ. φουσκαλίδα τοῦ δέρματος (κυρ. ἀπὸ καύσιμον), Φλύκταινα.
Φαυσιμβρότος (ὁ, ἡ), Π. = Φαυσίβροτος.
Φαῦσις, εως (ἡ). φωτισμός, φέξιμον, λάμψις, [ἐκ τοῦ
Φαύσκω, Π. ἀντὶ Πιφαύσκω, δείχνω· φέγγω.
Φαυστήριος (ὁ), [φαῦσις], ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος (διὰ τὴν εἰς τὰς τελετὰς αὐτοῦ λαμπαδηφορίαν).
Φάψ [φέβομαι, παρβλ. Τρήρων], φαβὸς (ἡ), εἶδ. ἀγρίας περιστερᾶς, (ἄλλ. καὶ κοιν.) φάσσα.
Φάω [συγγ. τῷ Δῶω], Μ. πεφήσομαι, Π. (σχεδὸν ἄχρ.) πρωτότ. τοῦ Φαίνω, φέγγω καὶ (κατὰ μτνμ.) τοῦ Φημί (καθὼς τὸ Φίγγω τοῦ Φθέγγομαι). ‖ (πθ. ἢ μσ.) φαίνομαι. » Τρίτῃ πεφήσεται ὕλεθρος, « Ἰλ. Ρ.
(Φάω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Φημὶ καὶ Περφνεῖν, [συγγ. τῷ Ἀω ἢ Δῦω].
Φέβομαι (παρτ. Ἐφεβόμην καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ Φοβέομαι, (συγγ. τῷ Σεύομαι καὶ πρωτ. τοῦ Φόβος, Φεύγω κτλ).
†Φεγγοῖος [φέγγος], α, ον. Φαεινός, φεγγοβόλος.
Φεγγίτης, ου (ὁ). (ἐνν.) λίθος τις διαφανὴς τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ἀντὶ ὑέλου εἰς τὰ παραθύρια.
Φεγγοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδμπω, ἀκτινοβολῶ, εἰμαι·
†Φεγγοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων φέγγος (λαμψιν), φωτιβόλος, ἀκτινοβόλος.
Φέγγος, εας-ους (τὸ). (ἐν γέν.) φῶς, λάμψις· (ἰδιωτ.) τὸ φῶς τῶν ἄστρων καὶ τῆς ἡμέρας, (ὅθ. Π. κατὰ συνκδχ.) ἡμέρα. » Τριταῖον ἦδη φέγγος ὑπνώμενος, » Εὐρ. (καὶ εἰς τὸν Ἄρρ. καὶ Σελήνη (» Ἥλιος καὶ φίγγος, » Βεργ. 454), (ὅθ. τὸ κοιν.) φεγγάρι, [ἐκ τοῦ
Φέγγω (παρτ. Ἔφεγγον), [φαίνω]. = Φεγγοβολῶ, λάμπω.
Φεγγώδης, εος (ὁ, ἡ). φωτεινός, φεγγοβόλος.
Φειδαλφιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φειδωλίζω, φιλαργυρεύομαι, [ἐκ τοῦ
Φειδάλφιτος (ὁ, ἡ), [φείδομαι, ἄλφιτον], ὁ λυπούμενος (φειδωλευόμενος) τὸ ἄλφι τοῦ, φειδωλός, φιλάργυρος.
Φειδαλφίτως, ἐπίρ. Μὲ φειδωλίαν (οἰκονομίαν), πτωχικά.
Φειδασμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Φειδωλία.
Φείδεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Φείδου, πρσ. τοῦ Φείδομαι.
Φειδίτειον (τὸ), = Φειδίτιον.
Φειδίτης, ου (ὁ). σύσσιτος εἰς φειδίτιον.
Φειδιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ φειδίτια.
Φειδίτιον (τὸ), (συνῇθ. εἰς τὸ πλθ.) κοινὸν σίτιον τῶν Σπαρτ., [ἐκ τοῦ
Φείδομαι [συγγ. τῷ Φέβομαι], Μ. φείσομαι καὶ (μτγν.) φειδήσομαι (ἀόρ. ἐφείσάμην, πρκ. Πέφεισμαι). (ἐν γεν. ἀποστέλλομαι· προσέχω, ἀποφεύγω· (ἰδιωτ.) λυποῦμαι νὰ ἐξοδεύσω (νὰ χαλάσω, νὰ φονεύσω κτλ.), κάμνω οἰκονομίαν, δὲν ἀψηφῶ, ἀκριβεύομαι, φειδωλεύομαι, (Γαλλ.) ménager. (ἰδιωτ.) » Φείδεο σῶν κτεάνων, » Ἐπγρ. » Φείδεο σῶν νηῶν, μηδὲ ναυμαχίην συνάειρε, » Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Μὴ φείδεσθαι ἔχεις, διδάσκειν, « Ξεν. » Φείδου μικρῶν λιγάκις λέγειν κακά, « Εὐρ.
Φειδομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ φειδωλίαν (οἰκονομίαν), ὄχι ἀφθόνως.
Φειδός, ἡ, όν, = Φειδωλός.
†Φειδύλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φειδωλός.
Φειδὼ, οος-οῦς (ἡ), τὸ φείδεσθαι, φιλαλία, οἰκονομία. » Φειδοῖ τῷ σῷ, » Δυσ. φειδόμενός σου. » Φειδῶ ποιήσασθαι νος, « Ἰώσ., = Φείσασθαι.
Φειδωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Φειδὼ ἢ
Φειδωλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις φειδωλὸς (οἰκονομίαν) περὶ τι, (ἰδιωτ.) τὸ πούμενος νὰ ἐξοδεύσῃ, ἀκριβὸς, φιλάργυρος. (μὲ γεν.) » Χρημάτων φειδωλίᾳ, » Π., ἡ μετριάζουσα περὶ τὰ φράσεις, συνεσταλμένη, ὀλιγόλογος.
Φειδωλῶς, ἐπίρ. = Φειδομένως, μὲ φειδωλίαν.
Φειδών, ωνος ἢ ὦνος (ὁ), = Φειδωλός (ὡς οὐσ.) εἶδ. ἐλαιοδόχου ἀγγείου (μὲ νὸν λαιμόν), (ἑπμ.) οἰκονομικόν.
Φεισωνὴ (ἡ), = Φειδὼ.
Φεισάτεον, θετ. τοῦ Φείδομαι.
†Φέκλη (ἡ), νλγ. ἀπὸ τοῦ Ἀτν. faculta τρυγία εἴνου κεκαυμένη, (Ἰταλ.) cremor di tartaro.
†Φελα καὶ Φέλλα (ἡ), Μακεδον. ἡ πέτρα.
†Φελλὰς [πέλλα], άδος (ἡ), Γλσ. κάτασπασμα βιβλίου ἀπὸ μεμβράνας.
Φελλάτας [φέλλα], ου (ὁ), εἶδ. λίθου [illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀφροῦ ἢ παιριοῦ ;) ἀπὸ τοῦ ὀπ. κατεσκεύαζον ἀγάλματα.
Φελλίδιος [φέλλα], ἐως (ὁ). τόπος πετρώδης (ὀρεινός).
Φελλίζω, Μ. εὐσω. Πλέω ὡσὰν φελλός, ἐπ. κλύω.
Φελλεύς, ῶνος (ὁ), = Φελλεύς.
Φελλῖνος, ου (ὁ). ἐλαφρὸς ὡς ἂν φελλός. ‖ (ὑδρ.) εἶδος πτηνοῦ ἐνυδρευόμενον.
Φελλῖνος, η, ον. Κεκαμωμένος ἀπὸ φελλόν, φελλένιος.
Φέλλιον (τὸ), = Φελλεύς.
Φελλίς [φέλλα], (ὁσ ἢ Φελλῖτις, ιδος (ἡ), τὴ πετρώδης, ξηρότοπος.
Φελλόδρυς [φελλὸς ἡ φέλλα, δρῦς] ος (ἡ), εἶδος δρυὸς (πρίνου), (ἄλλ.) Ἀρία.
Φελλόπους, οδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πόδας ἀπὸ φελλόν.
Φέλλος (ὁ), [πέλλα]. εἶδος δένδρου (δρυός) τοῦ ὁπ ἡ φλοιὸς εἶνε πολλὰ ἐλαφρά. 2)= Φέλλα, πέτρα ἢ εἶδος πέτρας.
Φελλώδης, εος (ὁ, ἡ). φελλῷ ὅμοιος (τὸ σῶμα), ἐλαφρὸς ὡς ἂν φελλός.
Φελλώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φελλόνης.
Φέλλις (ὁ, ἡ), = Φέλλα.
Φεν-άγμα (τὸ), = Φενάκισμα.
Φενάκη (ἡ), [φέναξ]. ξένα (πρόσθετα) μαλλιά = (ἄλλ.) Περούκα, (Ἰταλ.) περρίκα.
Φενακία (ἡ), = Φενακισμός.
Φενακίζω [φέναξ], Μ. (σω. Ἀπατῶ, δολιεύομαι.
Φενακικός, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Φενακιστικός.
Φενάκισμα (τὸ). Ἔργον φένακος, ἀπάτη, συνωμοσία.
Φενακισμός (ὁ), τὸ φενακίζειν, γέλασμα, ἀπάτησις.
Φενακιστής, οῦ (ὁ). ὁ φενακίζων, ἀπατεών, δόλιος, = Φένακ.
Φενακιστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος εἰς τὸ φενακίζειν, ἀπατηλός, δόλιος.
Φενακιστικῶς, ἐπίρ. Ἀπατηλῶς, δολίως.
Φενακομάντις, εως (ὁ, ἡ). φένακ (ἀπατηλὸς) μάντις, ψευδόμαντις.
Φένακ-ξ [φαίνω], ακος (ὁ). ἀπατεών, πλάνος, ἀγύρτης.
Φενέλης, ου (ὁ), = Φαινέλης.
Φένθος (θέλω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Πεφνεῖν.
Φερανθής, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φέρων ἄνθη.
Φέρασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) ἀσπίδα, παλεμιστής, ἀσπιδοφόρος.
Φεραυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων φῶς, φωτοφόρος.
Φέρβω (παρτ. Ἔφερβον, πρκ. Πέφορβα). Κόπτω, τρέφω, (ὃ μσ.) τρέφομαι. «Φέρβει νόον, » Πίνδ., τρέφω τὸν νοῦν μου. (καὶ μεθτ.) » Φερβόμενοι σοφίαν, » Θέογν. (κυρ.) Β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω. Ἰ. ὡς ἐπίῤῥ. ἢ ἐπιφόρ. Παρακελευστ. συντ. μὲ ὑποτ. ἢ ἀναλογ. τῷ τῆς συνηθ. Β'. » Τοῖσι φέρε δῶ, » Ἄρχρ. (μὲ ἐπιφ. ἐλπίν,» (καὶ ἄλλ.) «Φέρε, φέρε χάρ. » Αἐ., θετέον, παραδείγματος χάριν, ὦ; ὑποθέσωμεν, » Φέρε γὰρ, εἴτις εἰς τὸ Μητρῷον παρελθών,» Δημ.
Φερεαυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Φεραυγής.
Φερέβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων βότρυς, σταφυλοφόρος.
Φερέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) ἐγγύησιν, ἀσφαλής· (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἱκανός, ἀξιόχρεως, (ἄλλ.) Ἐγέγγυος. «Τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος ;» Σοφ. » Δύτὸς μὲν ὑμῖν οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν, » Ἡρ. «Οὐκ ἔστι λιμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας, » αὐτ. (καὶ αἰτ. πράθετ.) «Φερεγγυώτατος πρὸς τὰ δεινά, » Θκ. » Τὸ φερέγγυον τῆς μορφῆς, » Ἰώσ., τὸ ὡς ἐκ τῆς ἐντελοῦς ὁμοιότητος ἀξιόπιστον.
Φερεγλαγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [φέριο, γλάγος]. ὁ φέρων (ἔχων ἢ παρέχων) γάλα.
Φερέδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) δεῖπνον.
Φερίζυγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φέρων (συνεζευγμένος εἰς τὸν) ζυγόν.
Φερίζωος (ὁ, ἡ), Π. ζωοδότης, φερέσβιος.
Φερέκακος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν ἢ ὑποφέρων) κακὰ, δεινῶν πρόξενος ἢ, ἀνεξίκακος ἢ, φερέπονος.
Φερέκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καρποφόρος.
Φερεμμελίας, ου (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, μελία]. ὁ κρατῶν δόρυ, πολεμιστής.
Φερένικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν ἢ κερδίζων, κατορθόνων) νίκην, νικηφόρος.
Φερέοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κουβαλῶν) μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν οἶκόν του, (καθ'ὡς) ἡ χελώνη ἢ ὁ σαλιαγκος. 2)(ἐπὶ γαμ. συμβιώσεως) ὁ φέρων προῖκα ἢ, κρατῶν ὀπίτι. » Ἀνὴρ (» Συζυγία)—, » Νόνν.
Φερέπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (συνέχων, διασώζων) τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν.
Φερεπονία (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-
Φερέπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων (ἢ Π. προξενῶν) πόνους (κόπους, δεινὰ, ταλαιπωρίας).
Φερέπτερες καὶ Φερεπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ἔχων) πτερὰ, πτερωτός. » Οἰστὸς—, » Ὀππ.
Φερεπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Φερεπτέρυγος.
Φερεπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (μεταφέρων) τὰ πρὸς πόλεμον ἐπιτήδεια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ναῦς—, » Χρσμ. Σιβ.
Φερέπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Φερέπολις.
Φερεσανθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Φερανθής, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐανθής.
Φερέσβιος (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, βίος]. ὁ παρέχων βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον, ζωοδότης ἢ τροφοδότης. » Στάχυς (» Γαῖα) —, » Αἰσχλ., Ἠσ.
Φέρισκε, Π. ἀντὶ Ἔφερε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φέρω
Φερισσακής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φερασπις, πολεμιστής, ἀσπιδοφόρος.
Φερισσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φερέπονος.
Φερεστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (καρποφορῶν) σταφυλὰς, σταφυλοφόρος.
Φερέστοχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Στοχυσφόρος.
Φερέτερος, α, ον, Π. ἀντὶ Φέρτερος.
Φερετριύω, Μ. εὐσω. Φέρω (Μεταφέρω ἢ πθ. Μεταφέρομαι) ἐπὶ φερέτριου. « Τρόπαιον φερετρευόμενον, » Πλ., τὸ ἐς τιμὴν τοῦ Φερετρίου Διὸς πομπευόμενον.
Φερέτριος (ὁ), ἐπίθ. ὁ Ζεὺς παρὰ Ῥωμ.
Φέρετρον (τὸ), [φέρω], = Φορεῖον· ξυλοκράββατον.
Φέριστος, η, ον, Π. = Φέρτατος, ἄριστος, βέλτιστος. » Ὦ φέριστε, » Πλάτ., = Ὦ λῷστε.
Φέρμα (τὸ), Π. τὸ φερόμενον (κυρ. ἐν γαστρὶ, κυοφορούμενον), ἔμβρυον.
Φέρμιον (τὸ), = Φέρνιον
Φερνὴ (ἡ), [φέρω]. προῖκα (τὴν ὁπ. φέρει ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἄνδρα της). » Πολέμου—, » Εὐρ., τὰ λάφυρα. » Φερανοντες—, » Αἰσχλ., ἡ ἐν εἴδει προικὸς διδομένη εἰς τὴν νύμφην θεράπαινα.
†Φερνίζω, Μ. ἰσω, Γμφ. Διῶ φερνὴν, προικίζω.
Φερνίον (τὸ), [περιλ. Φορμός]. καλαθάκι, (ἰδιαιτ.) ψαρακόφινον.
Φερνοφόρος (ὁ, ἡ). ἡ φέρουσα φερνὴν (προῖκα).
Φέροικος (ὁ, ἡ), = Φερέοικος.
Φερόλβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) ὄλβον, πλοῦτου (εὐτυχίας) πρόξενος.
Φέρουπλος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὅπλα, ὁπλοφόρος.
Φεραίφασσα(ττα) καὶ
Φερσεφόνη (ἡ), = Περσεφόνη.
Φερσεφάττιον (τὸ), = Περσεφόνειον, ναὸς τῆς Περσεφόνης.
Φερτάζω [φερτὸς], Μ. άσω. Φέρω συχνάκις.
Φέρτατος, η, ον, Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, (κυρ.) ἀνδρειότατος, ἰσχυρότατος, (ἐν γέν.) ἄριστος, βέλτιστος, [κατὰ λέξ. ὑπερθ. τοῦ Φερτὸς].
Φέρτε, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Φέρετε, πλθ. Β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω.
Φέρτερος, α, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, (κυρ.) ἀνδρειότερος, ἰσχυρότερος· (ἐν γέν.) κρείττων, καλλιώτερος, [κατὰ λέξ. συγκρ. τοῦ
Φερτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. φέρει ἢ δύναται νὰ φέρῃ τις, σηκωτὸς· (μτνμ.) ὑποφερτὸς.
Φέρτρον (τὸ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Φέρετρον.
Φέρω, Μ. οἴσω καὶ ὀἴσομαι (ἀόρ. Ἤνεγκα καὶ Β'. [ὑχρ. κυρ. εἰς τὴν ἀπορ. καὶ μτχ.] Ἤνεγκον καὶ Π. Οἶσε καὶ Οἶσον, πρκ. Ἐνήνοχα καὶ πθ. Ἐνήνεγμαι, ἀόρ. πθ. Ἠνέχθην καὶ μέλλ. Ἐνεχθήσομαι καὶ Οἰσθήσομαι, καὶ τὸ θετ. Οἰστέον). Βαστῶ· σηκόνω· (δθκν μεταφορ.) ἀνέχομαι, ἀντέχω, ὑποφέρω. » Ἐν χερσὶ φέρει στάχυν, » Ἀρ. « Οὐ δύναμαι τὴν αἰχμὴ φέρειν, ἐπὶ μοι θέτε τὸν βοῦν, » Παρομ. (καὶ ἐπὶ γυν. κυοφορούσης) « Οὐν τινα γαστέρι μήτηρ φέρει, » Ἰλ. Β. (ἢ μτνμ.) » Οὐ παντὸς σώματος ἐστι πολὺν ἄπρατον ἐνεγκεῖν, » Αἐ., (κοιν.) δὲν σηκόνει πολὺ κρασί. » Ἡ πορθουμένη χώρα οὐκ ἂν δύναιτο πολὺν χρόνον στράτευμα φέρειν, » Ξεν. » Οὐρανὸν ἄστρα φέροντα, » Θκρ. » Πυλῶν φέρων (ἐννοῶν διὰ γλώσσης) τὸν Φίλιππον, » Αἰσχ., ἐκθειάζειν ὡς μέγαν καὶ σοφὸν. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μτφορ.) » Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα, « Θκρ. (καὶ ἐπιρ.) » Βαρέως (» Χαλεπῶς ἢ[ἐκ τοῦ ἐναντ.] »Κούφως, »Ῥᾳδίως ᾔρ.) φέρειν τι ἢ (ἑλλ.) ἐπί τινι ἢ (ἁπλ.) τινι, « Ξεν., Ἡρ., = Δυσφορεῖν ἢ Ἀδιαφορεῖν. »Χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ,» Ξεν. » Βαρέως φέρων τὴν ἀτιμίᾳ,« αὐτ. » Τὴν χαλεπότητά σου καὶ φέρω καὶ εἴσω φιλικῶς,» αὐτ. 2) κυβαλῶ, μεταφέρω, μετακομίζω, (κοιν.) φέρνω (κυρ. ὄψυχον)· σύρω· παρασύρω, παραφέρω. (καὶ πθ. ἢ μσ.) φέρομαι τῇδε κακεῖσε ἢ ὅπως τύχοι ἢ χωρὶς νὰ θέλω, παραφέρομαι, παρασύρομαι· (τρπσ.) περιφέρομαι (ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ ἀτόμα εἰς ἀτόμα), θρολλεῦμαι, ᾄδομαι, ψηλαφῶμαι. »Ἤγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, « Ὀδ. Δ.(ὅθεν) » Ἄγω καὶ φέρω, « Ξεν. κλπ., λεηλατῶ, διαγυμίζω. (καὶ χωρὶς τοῦ Ἄγω) » Ἔφερον ἀλλήλους,« Θκ. (ἴδε καὶ Ἄγω). (ἐκ τοῦ ἐναντ. δέ) » Πάντες ὑπήντων αὐτῷ, φέροντες καὶ ἄγοντες. εἴτι ἕκαστος ὄξιον εἶχε, « Ξεν. » Φέρτε ὕδωρ, « Ἰλ. Σ. » Οἷσε θέειον, εἶσε δέ μοι πῦρ,« Ὀδ. Χ. » Ἐμοὶ ἔᾳδ' ἐνεγκάτω τις ἡμέτην, « Ἀρχ. » Ἔνθεν ὕδωρ ποτὶ ἅστυ φέρεσκον, « Ὀδ. Κ. » Ἵπποι ὠκύποδες φέρον ἅρμα, « Ὅμ. » Ἵπποι αἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε ᾖγρὴν, « Ὅμ. »Πάντη ὅσσε φέρων, « Θκρ. » Ἀγγελίην τινά τοι ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διός,» Ἰλ. Ο. » Ψῆφον φέρειν, » = Ψηφηφορεῖν. » Εἰ μὲν ψευδές, αὖραι φέροιεν, « Γργ. (καὶ μσ.) » Ἐπεὰν φακέλους ῥάβδων ἐνείκωσι, « Ἡρ. »Ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκα,» Ξεν. (ᾖ μετὰ τοῦ Δίδωμι συχν. ὡς περιστ.) » Δοῦναί τινί τι φέρειν (ἢ) φέρεσθαι, « Ὅμ. ‖. (καὶ πθ.) » Τὸν λεβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι, « Ἰλ. Φ. » Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, « Ἰλ. Α. » Εἰς τὴν ἐμαυτοῦ φύσιν φέρεται, « Αἰσχ., ῥέπει. « Ἰοὺς φέρεται, « Ὅμ. » Ὁμόσε τινὶ φέρεσθαι, « Ξεν., ὁρμᾷν. » Τούτων ὁλιγώρως ἔχειν, καὶ ἐᾶν φέρεσθαι, « Δημ., (Γαλλ.) laisser aller. » Φερόμενοι εἰσέπιπτον ἐς τοὺς Αἰγινήτας, « Ἡρ. » Διοσθένομαι ἐμαυτὸν ἔξω φερομένον τῶν καιρῶν, « Ἰσχρ., ἐκβαίνοντα τοῦ προκειμένου, παρασυρόμενον. (ᾖ τρπρ.) » Φέρεται αὐτοῦ βέλος, « Ἀρτ. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) » Τοιόνδε φέρεται πρῆγμα γίνεσθαι, « Ἡρ., λέγεται. (ὕθεν κατὰ μτχ.) » Τὰ φερόμενα, « Δξ., τὰ λεγόμενα. ‖. (ᾖ μτχ.) »Φέρων, ασα (σημαίνει κατά τινος, τὸ οἰκειοθελὲς ἢ ἀπροβούλευτον τῆς πράξεως, ἢ ἁπλ. ἐπιτείνει τὴν σημ. τοῦ ῥήματος:) » Οὐς μὴ κῆρες ἔδαν θανάτοιο φέρουσαι,» Ὅμ.,(κοιν.) τοὺς ἔπῆραν καὶ ἔπᾶν. » Θηβαίοις φέρων ἑαυτὸν ὑπέθηκε, « Δημ., ἔπῆγε καὶ παρεδόθη. » Εἰς τοῦτο φέρων περιέσχησε τὰ πράγματα, « Αἰσχ., τὰ κατέντησε. » Φέρουσα ἐνέβαλε ναῦ φιλίᾳ, « Ἡρ., ἔπῆγε καὶ ἔπεσεν ἐπάνω. ‖. (τὸ πρς.) Φέρε, ἀντὶ ἐπιρ. Παρακελ. (ἴδε αὐτὸ ἐν οἰκείῳ τόπῳ). 3) (ἰδιαιτ.) φέρω ὡς ὕδωρ, προσφέρω, (ἢ) ὡς φορν. εἰσφέρω· (ὕθεν ἐν γέγ.) πλγρόγω, (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) πληρόνομαι. » Δῶρά τοι ἦλθον ταῦτα φέρων, « Θκρ. » Δέξαι ἄποινα, τά τοι φέρομεν,« Ἰλ. Ω. »Ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς φέρειν, ἃ ἂν ἐργάσωνται, καὶ τελεῖν εἰς τὰς αὐτῶν ἐπιθυμίας, « Ξεν. » Μισθὸν φέρω (καὶ μσ. φέρομαι), « Ἀρχ., Ξεν., = Μισθοφορῶ.

4) φέρω εἰς τὸ μέσον, προτείνω, παρουσιάζω· (ὕθεν) παρέχω. » Μάρτυρας —,« Δημ. » Χορηγὸν φέρειν τινά,« αὐτ., προτείνειν εἰς τὴν θέσιν. » Παραδείγματα φέρειν, « Ἀρχ. Ὅ) καρποφορῶ, παράγω· (ἁπλ.) τελεσφορῶ (κυρ. ᾖ μτνμ.). » Φέρηισι δὲ γαῖα πυρούς ᾗ κριθάς, « Ὁδ. Τ. » Πλεῖστα φέρει γαῖα φάρμακα, ἐσθλὰ καὶ λυγρά, « Ὀδ. Δ. » Ἀμπελος, αἵ τε φέρουσιν οἶνον,« Ὀδ. Γ. » Ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι, « Θκρ. » Ἃ πίτυς ὄρνας ἐνείκει, « αὐτ. (καὶ ἁπλ. πρὸς δοτ. περιπ.) » Ἡ γῆ σφι ἔοιρε, « Ἡρ. » Οὐκ ἐπιμελεῖται ὅπως αἱ ἄμπελοι φέρωσιν αὐτῷ, « Ξεν. (ὕθεν μτνμ.) » Ἐνεγκοῦσα (ᾗ μσ.) » Ἐνεγκαμένη, « ἡ πατρίς. Β) (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ, περιποιῶ, ἐπιφέρω. »Τῶ θέρεος, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεύς,» Θκρ. » Χάριν (» Πόλεμον) φέρειν τινί,« Ὅμ. »Κίρκος, ὅτε φόνον φερει ὀρνίθεσσιν, « Ἰλ. Ρ. » Ἃ βλάβην φέρειν αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ, « Ξεν. » Ὅσα αἰσχύνην φέρει, « Ἡρ. » Φέροντός τι καὶ δοξης τούτου τοῦ ἔργου, « Θκ. » Πᾶ' ἡμέρ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει,« Σοφ. 7) (ἀλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) ὁδηγῶ· (ἐπὶ τοπου) κεῖμαι (βλέπω) πρὸς· (ὅθεν μτνμ.) τείνω (ἀποβλέπω ἢ συντείνω) πρὸς· ἀναφέρομαι ἢ καταντῶ εἰς· (κατ' ἔκτ.) σημαίνω, προμηνύω. » Ὁδὸν φέρουσαν εἰς. . ,« Ἡρ. » Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν,« Δημ. »Ἀπὸ τοῦ Ἴστρου τὰ κατύπερθε ἐς τὴν μεσόγαιαν φέροντα,« Ἡρ. » Ἐπεκράτεον δὲ, ὁ μὲν τῶν πρὸς βυρῆν ἄνεμον ἐχόντων πάντων, οἱ δὲ τῶν πρὸς νότον καὶ μεσημβρίην φερόντων, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Τὰ ἔγνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, « Ἀντφ. » Οὐκ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λεγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον, « Σοφ. » Μέγα φέρειν πρός τι, « Πλάτ., συντείνειν παρὰ πολύ, (Γαλλ.) être d' une grande importance. »Ἐπ' ἀμφότερά τοι φέρει ταῦτα ποιεῖν, « Ἡρ., συμφέρει. (καὶ μσ.) » Ταῦτα ἐπὶ σμικρὸν τὸ ἐφέροντο τοῦ πολέμου, « αὐτ., συνετέλουν. » Τὰ εἰς ἄκεσιν (εὐδαιμονίαν) φέροντα, « Ἡρ., Πλάτ., συντελοῦντα. » Εἰς αἰσχύνην φέρει, « αὐτ. » Τῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, « Ἡρ., Θκ., καταντοῦσαν, ἀσυμφωνοῦσαι. » Πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη, « αὐτ., ἔκλινε μᾶλλον. »Ἐγένετο οἷόν τι αὐτῷ ἡ γνώμη ἔφερε, « αὐτ., καθὼς τὸ εἶχεν εἰπεῖ. » Ὧν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν, « αὐτ., ἦτον ὑπὲρ τῆς μάχης. »Ὅπερ ᾗ τὸ οἰκειον ἔφερε, « αὐτ., ἦταν, ἀπαιτοῦσεν. » Ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν ; « αὐτ., τί δηλοῦν; » Ἐχρήσθη αὐτοῖσι χρηστήριον, τὸ μὲν ἐς αὐτοὺς φέρον, τὸ δὲ κτλ., « αὐτ., ἀποβλέπον. » Τίρυτα εἰς τοῦτο αὐτῷ φέροντα, « Δ. Κόσσ. εἰς ἱερῶν νίκην φερόντων, « Δξ., πρὸς λούντων. » Ἐφ' ᾧ φέρει τοὔνομα τῶν, » Ἀρστ., (Γαλλ.) fait allusion (ὅθεν ‖. κατὰ μτχ.) » Τὸ φέρον,« ἡ μοῖρα τῆς τύχης (τῶν πραγμάτων, τῶν περιστάσεων) ἢ, τὸ πεπρωμένον. » Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν,« Σοφ. (κοιν.) ὅ,τι ἔλθοι ἀπὸ τὸν θεόν. ‖. παίρνω· (ἰδιαιτ.) παίρνω ὡς βασταῶ ἢ ὡς λάφυρον, κερδίζω, ἀποκτῶ, ὁλομβάνω. » Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀλλοῦ, « Ἰλ. Α. » Μικρὸν μὲν ἐξαιτοῦσι τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα,« Σοφ. » Φέροι δ' ἑναρα βροτόεντα, κτείνων δῆϊον ἄνδρα, « Ἰλ. Σ. » Ὅ δὲ στρατὸς τῆς ἀργύριον οἴσει,« Θκ. (καὶ συχν. μσ.) » Πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ ἄρτον ; « Θκρ. » Ἄεθλον φέρεσθαι, « Ὅμ. » Ἢ φέρηισι κράτος, ἢ κε φερείμην, « Ἰλ. Ν., Σ. » Νῦν δὴ ἔολπα οἴσεσθαι μοῖραν κύδος, « Ἰλ. Σ. » Ὁπότερος ἂν ᾖ τῶν ἀστῶν, τοῦτον καὶ πλεῖον φέρεσθαι τοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, « Ξεν. » Οὕτος μοὶ δίκαιος τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεσθαι αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) » Φέρεσθαι παρά τινος, « Ἡρ. » Τοῦ καὶ δῶρα φέροιο, « Ἰλ. Δ. » Οὗτος ἄριστος, ὃς ἑξ ἐμεῦ οἴσεται εὐδόξιον. » Ἰδια κέρδεα προσδεκόμενοι παρὰ Πέρσεων οἴσεσθαι, « Ἡρ. (ᾗ μτνμ.) πρῶτα (» Οὐ τὰ δεύτερα) φέρεσθαί τινί, « Δκ., Ἡρ., = Πρωτεύειν. » Μεγα φέρεσθαι, « Πίνδ., ἰσχύειν. » Μείζονος τινος φέρεσθαι, « Ἀρχ., = Μειονεκτεῖν (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Τὸ πᾶν ὄμμα τοῦ πολέμου φέρουσιν αἱ νῆες, « Ἡρ. » Φ γῶν ὁ τὸ πᾶν φέρων, « αὐτ. αἰτ. μσ. μετὰ ἐπιρ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην καταστασιν, ἔχω οὕτως ἄλλως. » Εὖ (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ. » Πατήρως) φέρομαι, « Ξεν., εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ, εὐδοξοῦμαι, ὑπόληψιν, (κοιν.) πάγω καλά (ἐναντ.). » Εὖ φερομένης τῆς Ξεν. » Εὖ φερομένου παρ' αὐτὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν, « Φερωνυμόμαι-οῦμαι, Μ. ἡσυμ. ὄνομα σύμφωνον μὲ τὸ πρᾶγμα τοῦ ὀπ. παρωνυμοῦμαι), εἶμαι μος.

Φερωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.

Φερώνυμος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. τὸ ὄνομα πραγματικὴν σημασίαν ἢ συμφ τὸ πρᾶγμα (ἀπο τοῦ ὀπ. παρωνυμ εἶνε καὶ πρᾶγμα ᾗ ὄνομα. » Δύ λύχνοιο φερώνυμος, « Νόνν., (ἀπ Ἐπώνυμος).

Φερωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ φερωνυμίαν φώνιος (τὸ πρᾶγμα) μὲ τὸ ὄνομα.

Φεῦ [φῦ] ! ἐπίρ. ἢ ἐπιφων. Σχετ. Θαυμ. » Φεῦ τοῦ ἀνδρὸς !,« = Ξεν μα 'ς τὸν ἄνθρωπον ! » Φεῦ τῆς ὁδός, ὅπου μηδίζουσιν ἡμῖν οἱ Δ νες ! « Πλ., 'καλήμων ὦ ! » Φεῦ τοῦ λους ! « Δξ., = Βοᾶσαί ! τί κάλλυς ! τὸ καὶ λαβεῖν πρισφιγμα τοιοῦ ἁρὰς ἐν χρόνῳ μακρῷ ! « Σοφ., χαρά !

Φευγόμενος, Μ. ἀντὶ Φεύγειν, ὀπαρ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φίλησαν, Π. ἀντὶ Ἔφευγε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φεύγω.
Φευγύδριος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων (ἀποφεύγων, ἀποστρεφόμενος) τὸ ὕδωρ, ὑδροφόβος.
Φεύγω [γρίβομαι], Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Ἔφυγον, πρκ. Πέφευγα ἢ Π. Πέφυγμαι, καὶ τὸ θετ. Φευκτέον). Φυγὼν (διωκόμενος ἢ φοβούμενος) (συν-κρ.) ἐκφεύγω, διαφεύγω· ἀποφεύγω· ἀφορκοῦμαι. « Φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων, « Ὅμ. « Δοθῶν φύλακας, φεῦγον, » Ἰλ. Ι. « φεῦγεν πεφοβημένος, « Θκρ. «Φεύγεις, ὥσπερ ὄϊς, λύκον ἀθρήσασα, » αὐτ. « Τί τὸν φεύγοντα διώκεις; » αὐτ. « Ἔχετο φεύγων, » αὐτ. (ἢ αἰεὶ ἑλλ.) « Σπήλυγγα φυγὼν Κύκλωπος, » « Ὅσοι φύγον ἄλθορον, » ἀξ « Πόλεμον πεφευγότες, ἤδὲ θάλασσαν, » Ὀδ. Δ. « Οὐ φεύγεις τὸν ἔρωτα, » Θκρ. « Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, » « Ὅμ. « Οὐκ ἔφυγε τὴν ἐλπίδα σαίνουσαν, » Πλ. « Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἁλώῃ. » Ἰλ. Ξ. « Ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τοὔπισθεν, » Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἡνίοχον φύγον ἡνία, » Ἰλ. Ψ., τοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τῆς χερ. (ἢ μὲ δύο αἰτ.) « Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; » Ὅμ. (καὶ γεν. στν. πρόθ.) « Τῆς νόσου πεφευγέναι, « Σοφ. « Πεφυγμένος ἦεν ἄεθλον, » Ὀδ. Ω, ἀπηλλαγμένος. (καὶ προυθετ.) « Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μήμε μολύνῃς, » Θκρ. (καὶ φθ.) « Ἰχθῦες ὑπὸ δελφῖνος φεύγοντες, » Ἰλ. Φ. (καὶ μτνμ.) « Ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων, » Θκρ. (καὶ ἀπαρ.) « Ξενικοῖσι ὁμιλοῦσι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, » Ἡρ. 2) (μετὰ κα· χωρὶς τοῦ τὴν πατρίδα) εἶμαι ἢ γίνομαι φυγὰς (ἐξόριστος), καταδικάζομαι νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἐξορίζομαι. « Φεύγω, ἐπεὶ οὐκ κατέκτανον ὁμοεθνῆς, » Ἰλ. Ν. » Καὶ γάρτοι, φῶτα κατακτείνας, φεύγει, προλιπὼν πατρίδα ἑαυτοῦ, » Ὀδ. Ψ. « Φεύγειν οἰκοῦσιν, « Ξεν. « Φεύγειν ἐφ' αἵματι (ἐπὶ προδοσίᾳ), « Αἰ. (καὶ γεν. προθετ. ὡς πθ.) « Φεύγων ὑπὸ τοῦ δήμου, » Ἀρ., Ξεν. (καὶ αἰτ. πρλμ.) « Ἀειφυγίαν φεύγειν, » Πλάτ. ἐξορίζεσθαι διὰ πάντα (διὰ βίου). (καὶ ἀπολ.) « Οἱ φεύγοντες, » Ξεν., οἱ φυγάδες. 3) (μτνμ. μετὰ καὶ χωρὶς τὴν δίκην) ἐγκαλοῦμαι (εἶμαι ἐναγόμενος) εἰς τὸ κριτήριον, καταδικάζομαι δικαστικῶς. « Φεύγεις δὲ τὴν δίκην, ἢ δίκην φεύγειν; » Πλάτ. « Πέντε ταλάντων τὴν τιμὴν φεύγειν, » Ἰσαρ. « Φεύγοντα ταύτην τὴν αἰτίαν, » Ἡρ. « Πολλάκις μὲν ἔφυγον, μηδέποτε δὲ ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν, » Δημ. (καὶ γεν.) « Φεύγειν (ἔνν. φόνου) ξενίας κτλ.), « Ἡρ., καὶ παθητικῶς διά. (καὶ προθετ. ὡς παθ.) « Φεύγει ὑπ' ἐμοῦ ταύτην τὴν δίκην, » ἀπ.

Φεύδω, Μ. φεύξω, Π. θρηνολογῶ φωνάζω· φεῦ φεῦ! οἰμώζω.
Φευκταῖος, α, ον. Φυγῆς ἄξιος, ἀποκρουστέος.
Φευκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φεύγω.
Φευκτιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἔχω ἐπιθυμίαν (διάθεσιν) νὰ φύγω, πρὸς φυγὴν βλέπω.
Φευκτικῶς, ἡ, ὁν. Εὔκολος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ φεύγειν.
Φευκτός, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. ἔφυγεν ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ φύγῃ (ν' ἀποφύγῃ) τις.
Φευξίλιω (χωρὶς Μ. ξ
†Φευξιάω-ῶ, = Φευκτιάω.
Φεύξιμος, ἡ ἡ ος, ον, = Φύξιμος, [ἐκ τοῦ Φεύξις, εως (ἡ). = Φύξις.
Φίψαλος (ὁ), σπινθὴρ (πυρ. καὶ μτνμ.). « Οὐδὲ φεψάλυξ καταλείπεται, « Ἀρχ. (αὖτε ἴχνος (κατὰ λέξ.) εὖτε διὰ προσάναμμα.
Φεψαλόω-ῶ, Μ. ὠσω, Π. μεταβάλλω τι εἰς στάκτην, κατακαίω.
Φεψάλυξ, υγος (ἡ), Π. ξ
†Φέψελος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φέψαλος.
Φέως, ω (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀκανθ.), (παρβλ. Φλέως).
Φή, ἐγκλιτ. Π. ἀντὶ Φησί, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνδ. καὶ
Φῆ, Π. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρῶ. ξ
Φῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φημί.
Φῆ ἢ Φῇ [ἦ, πῆ], Π. (σπν.) ἀντὶ Ὡς, καθώς.
Φηγίνεος-οῦς, ἐη-ῆ, ἑον-οῦν, Π. ἀντὶ Φήγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον φηγοῦ, δρυΐνος.
Φηγός (ἡ), [φαγεῖν], εἶδ. δρυὸς καρποφορούσης στρογγυλὰ φαγώσιμα βαλανίδια.
Φηγάτευκτος (ὁ, ἡ). [φηγός, τεύχω]. κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλον φηγοῦ, δρύϊνος.
Φηγῶν, ῶνος (ὁ). δρυμὼν ἀπὸ φηγούς.
Φῆη, Π. Ἰων. ἀντὶ Φῇ, ὑποτ. τοῦ Φημί.
†Φηληκίζω, Μ. ἰσω, = Φηλόω.
†Φηληκόθρεπτος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ ἄγουρα σῦκα (μὲ φήληκας).
Φήληξ [φηλός], ηκος (ὁ). σῦκον ἄγουρον (ξίλυνθος) τὸ ὁπ. ὁμοιάζει ὥριμον (ἀπατᾷ τὴν ὄρασιν).
Φηλήτης, ου, ὁ οὗ (ὁ). ἀπατεών, παναῦργος· κλέπτης, [ἐκ τοῦ
†Φηλὸς [σφάλλω], ἡ, ὀν ἢ Φῆλος (ὁ, ἡ), ἀπατηλός, δόλιος, (ὅθ. ἴσ. τὸ Γαλλ.) filou.
Φηλόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἀπατῶ, (ὅθ.
Φήλωμα (τὸ). δόλος, ἀπάτη, γέλασμα καὶ
Φήλωσις, εως (ἡ). τὸ ἀπατᾶν.
†Φῆμα (τὸ), Γλσ. [φημί]. λόγος, ῥῆμα.
Φήμη (ἡ). (ἐν γέν.) λόγος θρυλλουμενος (φημιζόμενος), φάμενον· εἴδησ. ς· (ἰδιαιτ.) φωνὴ μαντική (προθηλωτικὴ τοῦ μέλλοντος), οἰωνός· μαντεῖα, πρόρρησις. (παρβλ.) Κλῃδὼν καὶ Ὀμφή (συνόνυ.) κοινὴ γνώμη, ὑπόληψις (τὴν ὁπ. ἔχουν οἱ ἄνθρωποι περί τινος), ὄνομα, [ἐκ τοῦ
Φημί [†φάω], Μ. φήσω (ἀόρ. Ἔφην ἢ Ἔφησα καὶ μσ. Ἐφάμην, ὅθ. ἡ μτχ. Φάμενος ἢ ἀπαρ. Φάσθαι). (ἐν γέν.) Λέγω· (ἰδιαιτ.) λέγω τὸ Ναί, συμφάσκω, καταφάσκω, ἢ· λέγω μὲ τὸν νοῦν μου, φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω· (ἐνίοτε) ὑπόσχομαι. « Ἔφασαν ταῦτα ποιήσειν, « Ξεν. « Χρυσὸν εἰφ', ὃς μιν κτάνῃ, » Κύρ., ἐπικήρυξεν. « Φήμ' ἐγώ, » Φρ., μέλλοντα, σύμφωνος; « Ἂν τε ἐγὼ φῶ, ἄν τε μή, » Ἀξ. « Φασὶ κατανεύσαι γάρ, » Ἀρχφ. « Τόν τίνα φῄς; » αὐτ. « Ἔφη λέγων, » αὐτ. « Ὡς φασι (ἢ ἁπλ.) « Φασι, » λέγουν, καθὼς λέγουν, λέγεται ἕνας λόγος. « Οὐκ ἔφασαν ἐπιτρίψαι, » Λσ., (ἀντὶ) Ἔφασαν οὐκ ἐπιτρ. « Βάν μήτις φῇ ποιεῖν, » Δμ., (ἀντὶ) Ἐάν τις φῇ μὴ π. « Οὐκ ἔφη αὐτός, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν, » Θκ. « Ἦ φής, ὡς κτλ., » Ὅμ., νομίζεις; « Φαίης κεν, » αὐτ., ἤθελες εἰπεῖν (νομίσῃ). « Ἀλίσκεσθαι ἔφασαν τῷ ὁρμῳ. « Ξεν., ἐνόμισαν. « Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, » Ἰλ. Δ., = Ἰσοφαρίζειν.
Φημίζω, Μ. ἰσω, Π. λέγω, ἐκφράζω· διαδίδω φήμην τινά, θρυλλῶ· ὀνομάζω. « Συντόμως ἐφημίσω, » Αἰσχλ., ἐξέφρασας.
Φήμις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φήμη, λόγος θρυλλούμενος, ὁμιλία γινομένη εἰς συνάθροισιν ἀνθρ. (εἰς συνέλευσιν λαοῦ), κοινὴ γνώμη. « Διέσωσεν δήμοισι φήμην, » Ὀδ. Π.
†Φημισμός (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φήμη.
Φήν, Π. ἀντὶ Ἔφην.
Φῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.
Φήνη (ἡ), [πφαίνω], εἶδ. αὐτοῦ, γυπαετὸς ἢ ἁλιαίετος, (Γαλλ.) orfraie.
Φήρ, φηρός (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ ἀνήρ (ὅθ. τὸ Ἀτν. ἑστρ), (ἰδιαιτ.) Κένταυρος ἢ Σάτυρος, (ὅθ.
Φήρεα (τὰ). τὰ πηξίματα τῶν παρωτίδων (ἀδένων), ὅμοια μὲ τὰ κέρατα τῶν σατύρων ἢ (πιθανώτ.) μὲ ταῖς παραμαγούλαις τῶν πιθήκων, (παρβλ. Σατυρίασις 3).
Φηρίον (τὸ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θηρίον.
Φηρομανής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θηρομανής, ἀγαπῶν μανιωδῶς τὰ θηρία, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).
Φής, Π. ἀντὶ Ἔφης, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. ξ
Φῆς (καὶ ὄχι Φλς), β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνδ. τῆς ὁρῶ. ξ
Φῇς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φημί.
Φῆσθα, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφης = Ἔφησθα.
Φήτερη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φράτερα.
Φθαίρω, Μ. φθαρῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φθείρω.
Φθάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. ξ
Φθάν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ
Φθάνω [σαγγ. τῷ †Πάω = Ἱκάνω], Μ. φθήσομαι καὶ (μτγν.) φθάσω (ἀόρ. Ἔφθασα καὶ β'. Ἔφθην [οὐ. εὐκτ. Φθαίην, ὑποτ. Φθῶ, ἀπαρ. Φθῆναι καὶ μτχ. Φθάς ἢ Π. Φθάμενος], πρκ. Ἔφθακα). Φθάνω (Ὑπάγω πιθανά) προτίθεμαι πρότερα ἀπὸ ἄλλον, προφθάνω, προλαμβάνω (συνήθ. μὲ μτχ. ἄλλου ῥήμ.) κάμνω τι ἢ γίνομαι πρὶν γένῃ (ἄλλο τι), (ἁπλ.) κάμνω τὸ ὀλιγωρότερον. (μὲ αἰτ.) « Τόσον μὲ ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ πρὶν τρέχων ἔφθασα τὸν . . , « Θκρ. « Φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων, » Ἡρ., προαρπάσας τὸν λόγον. (ἐμτνμ.) « Φθάσαντες τὴν δίκην, » Πλ., προλοβόντες τοὺς διώκοντας. « Φθάσας τὸν λο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γισμάν, « Αξ., πρίν (χωρίς νά) συλλογισθῇ. (καὶ προθετ.) « Φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἰῶνα, « Ἰλ. Ι. » Φθάνειν εἰς πόλιν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) «Φθάνων, ὅπου τάχος δέοι, « αὐτ. » Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, « Εὐρ. (συχνότ. δὲ πρὸς μτχ. ἢ σπανιότ. ἀπαρ.) « Ἵνα μή τις φθάσῃ βαλών, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ,« Ἰλ. Κ., προλαβεῖν καὶ τὸν κτυπήσαι. » Ἴωμεν μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι, « Ὀδ. Π., μὴ μᾶς προλάβουν καὶ περάσουν. (καὶ πληρές.) «Ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀναπάσαντες τὰς νέας, « Ἡρ. (ᾧ μετὰ τοῦ Πρίν) «Ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν αὐτάσαι,« Ἰλ. Π. (ἢ τοῦ Ἤ) «Ἔφθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηΐ, « Ὀδ. Λ. » Φθήσονται τούτοισι γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν,« Ἰλ. Ψ. θὰ κυραθοῦν τὰ πόδια των προτήτερα παρὰ τὰ ἰδικά σας. «Φθαίητε ἂν παλλάκις ἐξανδραποδισθέντες, ἢ τινα πυθέσθαι ἡμέων,« Ἡρ.,ἠμπορεῖτε νὰ σκλαβωθῆτε, ἴδετε μίαν ἄλλα πολλαὶς φοραῖς,πρὶν ἀκόμη κἀνεὶς ἐξ ἡμῶν τὸ μάθῃ.«Ἔφθη κατακωλυθείς,« Ξεν., ἐμποδίσθη πρίν. «Καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις πρειρηκότες,« Θμς. (καὶ ἀπαρ. απν.) » Σπεύδειν, ὅπως φθαίης εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν,« Ἀρχ. » Τυχὸν ἂν φθάσειε τελευτῆσαι, πρίν. . , « Ἰσκρ. » Φθάνουσι περθῆναι, πρὶν δράσωσι, « Ἀλ. Ἀρροδ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Λέγε (« Τρέχε) φθάσας, « αὐτ., λέγε (τρέχε) ὀγλιγώρα, (παρβλ. Ἀνύω 3). « Οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται, « Ἡρ., κἀνεὶς ἄλλος πρὸ ἐμοῦ, ἐγὼ πρῶτος. (καὶ ἀμφότερα πρὸς μτχ.) « Φθάσας αὐτὸς αὑτὴν ἁρπάσας καὶ σχὼν γυναῖκα, « αὐτ. ‖ (Ἰδιωτ. Σημειωτ. αἱ μετὰ τοῦ Οὐ ῥῆσ., Δ':) » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων,« Ξεν., = Λέγε φθάσας, λέγε τὸ ὀγλιγωρότερον, (κατὰ λέξ.) δὲν εἶσε δυνατὸν νὰ προφθάσῃς αὐ λέγων ἐμὲ ἀκούοντα, σύσην προθυμίαν ἔχω νὰ σ' ἀκούσω. «Οὐκ ἂν φθάνοι κατακεκριτόμενος,« Δημ., θὰ κομματιασθῇ ἐν χορῷ ὀφθαλμοῦ, δὲν θὰ φανῇ τὸ κομμάτι του (Β':) « Οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος βουλεῦον, « αὐτ.,εἶν' ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ (θάττον ἡ βράδιον) τὸ νὰ ὑποδουλωθῇ. (καὶ ἀπαρ.) «Οὐκ ἂν φθάνοιμι εἰπεῖν, « Πλάτ., δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ, ἢ· δὲν θέλω λείψει τοῦ νά. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Καὶ) « Οὐκ ἔφθημεν ἐλθόντες, ᾧ νόσοις ἐλήφθημεν,« Πλάτ., μόλις (ἀκόμη δέν) ἠλθομεν καὶ ἠσθενήσαμεν, (ὄχλ.) ἅμα ἤλθομεν. «Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, « Γρηγ., μόλις (ἀκόμη δέν) πρυφθαίνει ὁ νοῦς μου νὰ περιλάβῃ τὸ ἕν (τῆς θεότητος πρόσωπον) καὶ μὲ θαμβώνει ἐν τῷ βλέμμα ἡ λάμψις τῶν τριῶν.

Φθαρείς, εῖσα, έν, πθ. ἀορ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Φθείρω.

Φθάρμα (τό). πρᾶγμα διεφθαρμένον (γαλασμένον), σκυβάλον· ἔκτρωμα, ἀπόρριμα.

Φθαρτικός, ή, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ φθείρειν, φθοροποιός, καταστρεπτικός.

Φθαρτός, ή, όν. 'Ο παθὼν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) φθορὰν, φθορᾶς ἐπιδεκτικός.

Φθᾶς, ᾶσα, άν, άόρ. 6'. τῆς μτχ. ᾧ

Φθάσω, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φθάνω.

Φθέγγομαι [φέγγω, ῥέζω Φαίνω]. Μ. φθέγξομαι (πρκ. Ἔφθεγμαι , εγξαι , εγκται κτλ.). Κάμνω νὰ ἀκουσθῇ τι, (ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω· ἀντηχῶ· λαλῶ, προφέρω. ἐκφράζομαι (ἐπὶ στρατ.) ἀλαλάζω· (μὲ αἰτ. πρσ.) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. » Ἔφη φωνῆς ἀκούειν,.. εἰρέσθαι τε αὐτὸν, ὅ, τι τὸ φθεγγόμενον εἴη τοῦτο, « Ἡρ. » Φθεγξάμενος ὀλίγῃ ὅπῃ, « Ὀδ. Ξ. «Τῇ αὐτῇ φωνῇ ἐστιν ἀνθρώπῳ καὶ ἀδημόνως ᾧ θρασέως φθέγγεσθαι, « Ξεν. »Φθεγξεῖταί τι καλὸν (ἢ ἀοιδὸς ,« Θκρ., θὰ ψάλῃ. » Παλάμαις φθέγγομαι , « Ἐπιγρ., χειροκροτῶ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Αἷς ἐσακούσας ἀποπροθι νεβρῶ φθεγξαμένας, « αὐτ. »Ὅτευ ἂν ὁ ἵππος πρῶτος φθέγξηται,« Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Βρυντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο,« Ξεν.

Φθεγκτός, ή, όν. 'Ο ἐκφραζόμενος διὰ φθογγῆς, λαλητός· φωνητικός, ἠχητικός.

Φθέγμα (τό). φωνὴ φθεγγομένου, ἦχος φωνῆς, (κοιν.) λαλιά. « Ἦν λαλῆς δ', ὅπως τῷ φθέγματι γυναικιεῖς,« Ἀρχ.

Φθεγματικός, ή, όν. 'Ο φθεγγόμενος (λαλῶν), φωνητικός. « Μαντεῖον—, « Μξμ.

Φθείμην, εῖο, εῖτο, πθ. ἢ μσ. ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. τοῦ Φθίνω.

Φθείομεν, Π. ἀντὶ Φθῦμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φθάνω.

Φθειρ [φθείρω], φθειρός (ὁ), (ἡ ὀστ. πλθ. Φθερσί). ψεῖρα. 2) εἶδος θαλασ. πολύποδος (;) ὁ ὀπ. πρυσκολλᾶται εἰς τὰ ὀψάρια. 3) ὁ καρπὸς ἢ τὸ βλαστάρι τῆς φθειροφόρου πίτυος. 4) (Γλσ.) ἡ μέση τοῦ τιμονιοῦ.

‡**Φθειριάζω**, Μ. άσω, = Φθειριάω.

Φθειρίασις, εως (ἡ· τὸ πάθος τοῦ φθειριῶντος, (κατὰ τὸν Γαλ.) εἶδος πιτυριάσεως τῶν βλεφαρίδων.

Φθειριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Κάμνω φθεῖρας, ψειριάζω. 2) πάσχω φθειριάσιν.

Φθειρίζω, Μ. ίσω. Συλλέγω τοὺς φθεῖράς τινος (καὶ μσ. τοὺς φθεῖράς μου), ψειρίζω, -ομαι.

Φθειρικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τοὺς φθεῖρας, ψειρίτικος.

Φθειριστικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φθειρίζειν. « Φθειρ.-κὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., ἡ ψειροπιαστική.

‡**Φθειροκομίδης** [φθείρ, κομίζω]. (ὁ). γεμάτος ψεῖρας, ψειριάρης.

Φθειροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω ψεῖρας.

Φθειροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ψείραις. = Φθειροφόρος.

Φθειροτρατγέω (τρωκτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω φθεῖρας (ψεῖραις) ἡ καρποὺς τῆς φθειροφόρου πίτυος, εἶμαι.

Φθειροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων φθεῖρας ἢ τρεφόμενος μὲ τοὺς καρποὺς τῆς φθειροφόρου πίτυος ἢ (ἁπλ.) μὲ βλαστάρια δένδρων.

Φθειροφόρος (ὁ , ἡ). (πίτυς) ἡ καρποφοροῦσα φθεῖρας (μικροὺς στρόβιλους).

Φθείρω [συγγ. τῷ Φθίνω καὶ Τείρω]. Μ. φθερῶ (ἀόρ. Ἔφθειρα, πρκ. Ἔφθορα, μσ. Ἔφθορα καὶ πθ. Ἐφθάρμαι, ἀ. πθ. Ἐφθάρθην καὶ συχνότ. Ἐφθάρην, ὁ μέλλ. Φθαρήσομαι). Χαλνῶ· ἀλλοιῶ· διαφθείρω· ἀφανίζω· (ἐπὶ χρωμ.) ἀλλόνω διὰ τῆς μίξεως. » Μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες. « Ὀδ. Ρ. » Φθείρειν πηγώραν, « Ξεν., ἐρημόνειν. » Φθείρειν κόρην,« Ἀξ., διαπαρθενεύειν. « Φθείρειν τὰ πράγματα,« Θλ. « Βαφὴν φθείρουσι Δίσχλ.(καὶ πθ.) Τὰ μιγνύμενα τοῖς χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι ἀναζύουσιν, « Πλ. » Δυὰς προσθέσει μονάδος εἰς τριάδα φθείρεται, « Φίλ., μετάλλεται. » Φθείρεσθαι νόσῳ , « Θκ., κατατήκεσθαι. (καὶ πρυθετ) « Δεινοὶ γὰρ νέες εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλησίον Δμ., νὰ τοὺς τριγυρνοῦν (νὰ τοὺς κολλοῦν) πρὸς ὄρελός των. « Δι' γυναῖκας ἐφθείροντο πρὸς αὐτὸν, « Πλ., ἐγίνοντο αὐτόκλητοι ζητοῦσαι (πρὸς ἀφανισμὸν τῆς ὑπολήψεώς των) τὴν γνωριμίαν του (τὸ πρατ.) « Φθείρου ! (ἐν εἴδει κατάρας) χάσου ! ἄμε ἀνάθεμα ! (καὶ προκ.) «Οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἐμῆς φιλίας,« Ακ., δὲν ξεκουμπίζεσαι ἀπ' ἐμοῦ.

Φθειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ φθεῖρα· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φθειρός· γεμάτος φθεῖρας, φθειριῶν.

Φθεῖτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Φθείμην.

Φθείω, Π. ἀντὶ Φθέω ἢ Φθῶ.

Φθειραίβροτος (ὁ, ἡ). Π. = Φθειρόβροτος.

Φθειραγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων (φανίζων) παγγενεί τινα , ἐξολοθρευτὴς γενεᾶς (οἰκογενείας) ὁλοκλήρου.

Φθέρσω, Π. Αἰολ. ἀντὶ Φθερῶ, μέλλ. τοῦ Φθείρω.

Φθέω, Π. Ἰων. ἀντὶ Φθῶ, ἀόρ. 6'. ὑποτ. ᾧ

Φθῇ, Π. ἀντὶ Ἔφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. καὶ

Φθῇ καὶ Ἰων. Φθήῃ ᾧ Φθῆσι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. καὶ

Φθήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φθάνω.

Φθίδιος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Φθαρτός.

Φθίμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐφθιμένος, ἢ μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φθίνω. 2) εἶδος ἁλσίας. 3) = Φθινὰς (νόσος).

Φθινάζω, Μ. άσω, = Φθινάω.

Φθινάς, άδος (ἡ), = Φθίνουσα, ἡ τελευτῶσα (τελειόνουσα). « Ἡμέρα —, « Ἀξ. « Ἡμέρα —, « ἡ πρὸς θάνατον σμάς. 2) (ἐνεργ.) ἡ προξενοῦσα θάνατον (κατατήκουσα). » Νόσος —, « ἡ φθίσις.

Φθίνασμα (τό), = Φθίσις. 2) Π. ἐλάττωσις, ὀλιγοστεύσις. « Ἠλίου —, « Ἀρχ., ἡ δύσις. [ἐκ τοῦ

Φθινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω = ἢ Δίνομαι ἀπὸ φθίσιν.

Φθιτόκαρπος (ὁ, ἡ). Π. [φθίνω, καρπός]. ὁ παύσας τοῦ νὰ καρποφορῇ (μὴ ἔχων καρποφορῶν πλέαν).

Φθινόκωλος (ὁ, ἡ). Π. [φθ. κῶλον]. ὁ ἔχων μαραμένα (ἀσθενῆ) μέλη, κώλους.

Φθινοπωρινός, ή, όν. 'Ο τοῦ φθινοπώρου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φθινοπωρίς, (δος (ἡ), Π. ἀντὶ Φθινοπώρινή.
φθινοπωρισμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ
φθινόπωρον (τὸ), [φθίνω, ὀπώρα]. ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν τελειόνουν τὰ 'πωρικά, (κυρ. εἰς τὴν 'Ελλ. τὸ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἀρκτούρου μέχρι τῆς ἐπιτολῆς τῶν Πλειάδων διάστημα).
φθινύθακος, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εφθινυθε, γ'. ἐ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ
φθινύθω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Φθίνω.
φθινύλλα, ης (ἡ), Π. Κωμ. γραῖα φθισιβόλος, στρίγλα, παλιόγρηα, [ἐκ τοῦ
φθίνω, Μ. φθίσω, (σπν.) ἀντὶ Φθίω, ‖. (συνῃθ.) ἀντὶ Φθίομαι, χαλνῶ· μαραίνομαι· τήκομαι· (ἐν γέν.) φθείρομαι· (συνεχῶς) τελειόνω, ὁλιγοστεύω. « Φθίνουσι κάστε τε καὶ ἤματα, » 'Ομ., τελειόνουσιν. « Μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, » αὐτ., μὴ φθείρῃς τὴν ζωήν σου. (συνήθ.) « Μὴ νῦν φθίνοντος, » αὐτ., εἰς τὴν γάσιν (περὶ τὰ τέλη) τοῦ φεγγαριοῦ. (ᾗ ἑλλ.) « Δεκάτῃ (ἐννάτῃ κτλ.) φθίνοντος, » Ἀττ., ἢ 24 (22 κτλ.) τοῦ μηνός. (καὶ καταχ.) « Τρισκαιδεκάτῃ φθίνοντος, » Συν., ἡ ιγ'. πρὸ τοῦ τέλους (ὑηλ. ἡ 18) τοῦ μηνός (ἴδε Φθίω).
φθινώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁμοιος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς φθινάδα (νόσον), φθισικός, φθιτικός.
φθίομαι, ης (ἡ), Γλσ. = Φθίνυλλα.
φθίπτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, ἀνήρ]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τοὺς ἀνθρ., ἀνθρωποφθόρος. « Πόλεμος—, » 'Ομ.
φθίσθαι, Π. ἀντὶ 'Εφθίσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἐνερ. τοῦ φθίνω.
φθισιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Πάσχω ἢ 'Υπόκειμαι εἰς φθίσιν, εἶμαι φθισικός.
φθισίβροτος (ὁ, ἡ), ἴδε Φθισιμβρότος.
φθισικάομαι, Μ, εὐσομαι, = Φθισιάω, ἐκ.
φθισικός, ἡ, όν. 'Ο ἔχων διάθεσιν ἢ συνεταῖον πρὸς φθίσιν.
φθισίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, βροτός], φθισίμβροτος, φθισήνωρ.
φθίσις [φθίνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ κατ' ὀλίγον φθορὰ (ἐλάττωσις, μείωσις)· (ἰδιατ.) τῆξις (μαρασμὸς) τοῦ σώματος μὲ λαιμῶν πυρετόν, εἶδ. νόσου, (κοιν.) 'καταφθίσις.
φθισίπνοος, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, πνέω], ὁ ἀναφυσῶν τὰς φρένας (τὸν νοῦν, τὸ λογικόν).
φθίτο, Π. = Φθεῖτο.
φθιτός, ἡ, όν, Π. [φθίνω] ἀντὶ Φθαρτός, φθίτος· ἀπεθαμένος, (ὀϋ.
φθίτω, Μ. φθίσω, Π. (σπν.) ἀντὶ
φθίω, Μ. φθίσω καὶ μσ. αὐτπθ. φθίσομαι, (πρκ. 'Εφθίμαι, ὑπερσ. ᾖσθρ. 'Εφθίμην, φθῖο, φθῖτο. ἀόρ. Φθίσθαι καὶ μτχ. Φθίμενος), Π. μσ. ‖. (καὶ ἑλλ. ἢ συχνότ. μσ. αὐτπθ.) φθείρομαι, χαλνῶ, μαραίνομαι· παρακμάζω· ὁλιγοστεύω· τελειόνω· ἀποθνήσκω, χάνομαι. « Τῇσι τοκῆας φθῖσαν (καὶ οὐδ. ἢ μσ. αὐτπθ.) « Ὡς κε δόλῳ φθίῃς, » Ὀδ. Β. « Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς φθίσθαι ὑπὸ χερσὶν ἑῇσιν, » Ἀττ. « Πρίν κε καὶ νὺξ φθῖτο, » Ὀδ. Κ., ἠμπορεῖ νὰ τελειώσῃ. « Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν, » Ἰλ. Β., ἄφες τους νὰ χαθοῦν! (ἴδε καὶ Φθίνω).
Φθογγάζομαι, Μ. άσομαι, = Φθέγγομαι.
φθογγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φθόγγος. 2) εἶδ. αφυρίκτρας.
Φθογγὴ (ἡ), = Φθόγγος.
Φθογγήεις, εσσα, εν, Π. φωνητικὸς, ἠχητικός, φωνητικός, [ἐκ τοῦ
Φθόγγος (ὁ), [φθέγγομαι]. φωνὴ λαλοῦντος, ἦχος φωνῆς· (Γρμτ.) φωνῆεν.
Φθόη (ἡ), = Φθίσις, 'κτικιόν.
Φθοῖς, ὶος (ὁ) ἢ Φθοΐς, ΐδος (ἡ), εἶδ. στρογγυλοῦ ζυμαρικοῦ ἀπὸ τυρί, ἀλεῦρι καὶ μέλι. 2) εἶδ. φιάλης πλατείας ἢ περιφεροῦς. 3) (ἰατρ.) κατπότιον, χάπι.
Φθοΐς, κατὰ κρσ. ἀντὶ Φθόεις, όνμς. ἡ αἴτ. πλθ. τοῦ Φθοῖς.
Φθοϊσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Φθόϊς (3), χαπάκι, (ἄλλ.) Τροχίσκος.
Φθονερία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις
Φθονερὸς, ά, όν. 'Ο κυριευμένος ὑπὸ φθόνου, ζηλιάρης, βάσκανος· (εἰς τὸν 'Ηρ. ἴσ.) νεμεσητὸς, ἐπίφθονος. « Τὸ θεῖον πᾶν φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες, » 'Ηρ., τὰ τῆς τύχης ἐπίφθονα καὶ ἄστατα (ἀβέβαια). (ἀλλὰ παρβλ. Ζ'., 10, ί, καὶ τὴν Γρφ.). « Διὸ οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐτυχοῦντες, φθονεροί εἰσιν, » Ἀρστ.
Φθονερῶς, ἐπίρ. Μὲ φθόνον.
Φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δατ.) Αἰσθάνομαι φθόνον πρός τι ἢ τινα, βλέπω μὲ φθονερὸν (βάσκανον) ὄμμα, ζηλεύω· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λυποῦμαι (ἀπὸ φθόνον) νὰ μεταδώσω τι εἰς τινα· (μὲ ἀπαρ.) δὲν ὑποφέρω νὰ γένῃ τι. « Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ, » 'Ησ. « Πολιήτης πολιήτῃ εὖ πρήσσοντι φθονέει, » 'Ηρ. (καὶ προθατ.) « Ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ φθονήσουσι, » Ξεν. « Ἐφ' οἷς ἕτεροι ποιήσαντες ἐτιμήθησαν, μὴ φθονεῖν, » Δημ. (καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου, » Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Πυρὶ γενομένη τοσούτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, » Ἰσκρ., δὲν ἐλυπήθη (ἐφειδωλεύθη) νὰ τὰ μεταδώσῃ. « Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ. » Θρρ., ἐλυπήθης νὰ μὴ φάγω καὶ ἐγώ. (ἢ ὑποκρ.) « Οὐκ ἄν σοι τούτων φθονοίμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι, » Ὀδ. Α. « Φθονήσας ὠφεληθῆναι τοῖς πένησι, » Πλ. « Οἱ θεοὶ ἐφθόνησαν ἄνδρα ἑνα τῆς τε Ἀσίης καὶ τῆς Εὐρώπης βασιλεῦσαι, » 'Ηρ. (καὶ ἀναλ.) « Πολλοὶ τῶν φθονεῖν εἰθισμένων, ἐάντις ἐν τῇ πόλει πρόθυμῆται χρήτάς εἶναι, » Ἀσ. (ᾗ αἰτ. σπν.) « Παρεκαλοῦντο μὴ φθονῆσαι τοῖς ἁλωκόσι τὴν σωτηρίαν. » Πλθ. « Μὴ φθόνει, εἴ τιν' ἄλλην μαντικὴν ἔχεις ὀδόν, » Σοφ.
Φθόνησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Φθόνος.
Φθονητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)· ικῶς. Φάσει φθονερὰς (ἐπιβρέπῃς εἰς τὸ φθονεῖν).
Φθόνος (ὁ), [φθίνω]. τὸ πάθος τοῦ φθονεροῦ, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, μῖσος ἀπὸ φθόνον, ζήλεια· (ἐπὶ θεῶν) νέμεσις· (ἐπὶ πραγμ.) τὸ ἐπίφθονον (νεμεσητὸν)· ἢ ἐπονειδιστον τοῦ πράγματος. « Οὐδεὶς φθόνος, » φρσ., μετὰ πέσης γαρᾶς, δὲν ὑπάρχει τι τὸ κωλύον, ἔστω! (καὶ γεν.) « Φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, » Γργ., τίποτε δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀνάβασιν.
Φθορὰ (ἡ), τὸ φθείρειν ἢ φθείρεσθαι, χαλασμός· ἀφανισμός, ὄλεθρος· λοιμός, θάνατος· διακόρησις (παρθένου)· (ζωγραφ.) ἡ διὰ τῆς μίξεως ἀλλοίωσις τῆς βαφῆς. « Τὰς μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσι, » Πλ.
Φθορεύς, έως (ὁ). ὁ φθείρων (χαλνῶν, διαφθείρων κτλ.). « Κόρης—, » Δξ., ὁ φθείρας τὴν παρθενίαν της.
Φθορικὸς, ἡ, όν. Φθορᾶς ποιητικὸς, φθαρτικός.
Φθοριμαῖος, ᾳ, ον. Φθορίμῳ ὅμοιος.
Φθόριμος, η ή ος, ον. Φθορᾶς ἐπιδεκτικὸς ἢ παραίτιος, φθαρτὸς ἢ φθόριος.
Φθόριος (ὁ, ἡ). = Φθορικὸς, φθοροποιὸς. ‖. (οὐσ.) Φθόριον (ἐνν. φάρμακον), « Ἰατρ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς φθορὰν (ἀποβολὴν) ἐμβρύου, (ἄλλ.) 'Εκβόλιον.
Φθορεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φθοροποιός.
Φθορίδικος (ὁ, ἡ), = Οἰκοφθόρος.
Φθορυποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ φθορὰν, εἶμαι=
Φθοροποιὸς (ὁ, ἡ). φθόρου (φθορᾶς) ποιητικός, φθορικός.
Φθόρος (ὁ), = Φθορὰ, χαλασμὸς, ἀφανισμός· (ἰδιαιτ.) σκοτωμὸς ἀνθρώπων. « Οὐκ ἐς φθόρον; » Ἀρστ., (εἶδος κατάρας), δὲν 'σᾶς 'στ' ἀνάθεμα; » Ἐν' ὁ φθόρος, ἔνθα νάοιτο, » Καλλ., ἂς 'πάγῃ 'στὴν ἐρχὴν τοῦ θεοῦ (κατὰ Διαβόλου κτλ.)! 2) (ἰπιθετ.) φθορᾶς ἄξιος (κοιν. τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ) ἄνθρωπος, ἐξώλης, (παρβλ.) Ὄλεθρος.
Φθορώδης, εος (ὁ, ἡ). φθοροποιός. « Τὸ φθορῶδες τοῦ ἀέρος, » Ἱπρώδ., τὸ νοσῶδες.
†Φθύσδω, Δ. ἀντὶ Πτύω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ 'Επιφθύσδω).
Φι καὶ Φιν, συλλαβὴ προστιθεμένη κατὰ προσαγηματισμὸν Π. Ἰων. εἰς τὰς γεν. καὶ δοτ. τῶν ὀνομάτων, Ὀστεόφιν, Δεξιτερῇφι κτλ., (ἴδε Οὐρανίαφι).
Φί (τὸ), ὄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Φ.
'Φιαλεῖς, 'Φιαλῶμεν, Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ 'Εφιαλεῖς, -ῶμεν, ἐ'. ἐν. ᾗ α. πλθ. πρσ. τοῦ μελλ. τοῦ 'Εφιάλλω, Αττ. ἀντὶ Ἐπιαλῶ.
Φιάλη (ἡ), [πίνω]. ἀγγεῖον διὰ ποτόνο πατῆρι (πλατὺ), κοῦπα, τάσι· (ἐνίοτε) κάλπη. 2) (μτγν. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) = Ἀσπὶς. 3) = Φάτνωμα (τῆς ἐξέγης καὶ τοῦ ὑπερθύρου), (Διόδ. Γ', 47).
Φιαληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) φιάλην.
Φ άλιον (τὸ) καὶ
Φιαλίς, (ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Φιάλη.
Φιαλίτης, ω (ὁ). « Ἀριθμὸς—, » πρόβλημά τι τῆς ἀριθμ. ἔχον ἀντικείμενον φιάλας, (παρβλ. Μηλίτης).
†Φιάλλω, ἄχρ. ἴδε Φιαλεῖς.
Φιαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) φιάλης.
Φιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάπτω (Κοιλαίνω) τι «ἐς εἶδος φιάλης, (ἰδιαιτ. γεωργ.) ξελακκόνω.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιαλώδης, ες (ὁ, ἡ). = Φιαλοειδής.
Φιαλωτός, ή, όν. Κοῖλος καὶ στρογγυλὸς εἰς σχῆμα φιάλης. » Θριδαξ—, « Γεωπον., ἡ ὁμοιάζουσα τὸ κραμβολάχανον, (Γαλλ.) pommée.
Φιαρός, ά, όν, Π. (κυρ.) = Πιαρός, λιπαρός. (συνκδχ.) = Στιφρός, εὔσαρκος· (ἐνίοτε) λευκὸς ᾗ στιλπνός. » Γρηῦς—, « Νίκ., ἡ ταύπα τοῦ γάλακτος, τὸ (Τουρκ.) καϊμάκι. » Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς, « Θκρ.
Φιαρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Φιαρύνω, Μ. υνῶ, Π. λαμπρύνω, ὑαλίζω, στιλβόνω.
Φιβάλειος (ἡ), (κυρ. σκιὰ ἢ ἰσχὰς ἢ μυρβίνη) ἡ ἐκ τῆς Φιβάλειας (τόπου τινὸς τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρ.).
Φιβάκνη (ἡ), Ἀττ. Π. ἀντὶ Πιθάκνη.
Φιδέσθαι, απν. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φείδομαι.
Φιδίτιον (τὸ), = Φειδίτιον.
Φίδομαι, Π. σπνττ. ἀντὶ Φείδομαι, [ἐκ τοῦ
Φιδὸς, ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ Φειδὸς, φειδωλός.
Φιερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Φιαρός.
Φιλάβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλων νὰ ᾖνε ἄβουλος, θεληματικῶς ἀστόχαστος.
Φιλαβρος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς ἁβρότητος, δελικάτος.
Φιλαγαθία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλάγαθος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) =γάθως. Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοὺς ἀγαθοὺς, φύσει εὐεργετικός (ἐνάρετος), ἐθελόγαθος.
† Φιλαγέννητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ δογματίζῃ ἐπὶ θεοῦ τὸ ἀγέννητον.
Φιλάγλαος (ὁ, ἡ), Π. [φιλέω, ἀγλαός]. ὁ ἀγαπῶν τὸ λαμπρὸν (τὸ ἔνδυξον), φιλόκαλος.
Φιλάγραυλος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἄγραυλον]. ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον (τὴν ἐξοχήν). » Πὰν—, « Ἐπγρ.
Φιλαγρέτης, ου (ὁ) καὶ Φιλαγρίτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν (τὸ κυνήγιον).
Φιλαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς ἀγροὺς (τὴν ἐξοχήν), εἶμαι=
Φίλαγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγροὺς (τὰς ἐξοχὰς), φιλάγραυλος.
Φιλαγρυτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φιλαγρέτις.
Φιλάγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀγρυπνῇ (ἀγρυπνῶν εὐχαρίστως ἢ συνήθως).
Φιλάγων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνεθιζόμενος εἰς τοὺς ἀγῶνας. » Ἐισαὶς —, « Ἐπγρ.
Φιλαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλάδελφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) =δέλφως. Ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀδελφούς ἢ τὰς ἀδελφάς του. || (ὑσ.) εἶδος ἀνθοφόρου θάμνου, (ἴσ.) ἡ συριγγὰς, (Γαλλ.) seringat, ἢ (κατ' ἄλλ.) τὸ Ἰασεμί.
Φιλαδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ συνήθως ἀδυνατίζων (προξενῶν ἀδυναμίαν).
Φιλάεθλος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φίλαθλος.
Φίλαθλος, ἴδια, ἐν, Δ. ἀντὶ Φιλαθλίς.
Φιλαθήναιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀθ. φίλος τῶν Ἀθ.
Φιλαθηναιότης (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις φιλαθήναιος.
Φιλαθλητὴς, οῦ (ὁ) κ.ᾳ.
Φίλαθλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄθλους (τοὺς ἀγῶνας).
Φῖλαι, Π. ἀντὶ Φίληναι, μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Φιλέω.
Φιλαίακτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. αἰάζω]. ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους (τὰς οἰμωγὰς)· ἀξιοθρήνητος.
Φιλαιδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ αἰδῆμον (τὴν σεμνότητα), φύσει ἐντραπαλὸς (συνεσταλμένος, κόσμιος).
Φιλαίματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ αἷμα, αἱμοχαρής. » Ἀρὴς—, « Ἀνκρ.
Φίλαιμος καὶ
Φιλαμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλαίματος.
Φιλαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Φιλαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Φίλος.
Φιλαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ εὑρίσκῃ εἰς κάθε τι αἰτίαν δυσαρεσκείας (μέμψεως), φύσει μεμψίμοιρος (παραπονιάρης, ἀνευχάριστος). » Χρὴ τοὺς φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν, « Ξεν.
;Φλακίζομαι, ίσομαι, Γλσ. ἀντὶ Χαριεντίζομαι, (ἄλλ. διορθ. Φίλ' ἀκκίζομαι).
Φιλακόλαστος (ὁ, ἡ). ἐπιρρεπὴς πρὸς ἀκολασίαν, ἀκόλαστος.
Φιλακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνειθίζων νὰ ἀκολουθῇ κατόπιν, φύσει ἀκολουθητικός.
Φιλάκρατος καὶ (Ἰων.) Φιλάκρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄκρατον (οἶνον), οἰνοπότης, φιλοινος.
Φιλακριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φύσει ἀκριβὴς, ἀγαπῶ εἰς ὅλα τὴν ἀκρίβειαν.
Φιλακροάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀκροάματα (τὰ τερπνὰ ἀκούσματα), (ἐνγέν.) φιλήκοος.
Φιλαλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἀλείφωμαι (κοθὼς οἱ ἀθληταὶ) μὲ ἔλαιον, (συνκδχ.) Φιλογυμναστέω.
Φιλαλέξανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀλέξανδρον, φίλος τοῦ Ἀλεξ.
Φιλαλήθεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλαλήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἀκουσῃ) τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρινής.
Φιλαληθῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλαλήθειαν.
Φιλαλληλία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἀμοιβαίως. » Τὸ φιλάλληλον, « Χρσ., ἀντὶ Ἡ φιλαλληλία, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη.
Φιλαλλογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀλλογενεῖς (τοὺς ἀλλοφύλους).
Φιλάλυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄλυπον (τὸν ἀμέριμνον) βίον.
Φιλαλυτὴς [φ. ἀλύω], οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ στενοχωρῆται (νὰ ἀδημονῇ) εἰς κάθε τι.
† Φιλαμαρτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ ἁμαρτάνῃ, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν.
Φιλάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Φιλησάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλέω.
Φιλάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἀμπέλους. » Ἐρίνη—, « Ἄρχφ., ἐπὶ τῆς ὀπ. τελεσφορούν (πυλαπλασιάζονται) αἱ ἄμπελοι.
Φιλαναγνωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν, εἶμαι=

Φιλαναγνώστης ου, (ὁ). ὁ ἀγαπῶν ἀναγινώσκῃ, φίλος τῆς ἀναγνώσεως.
Φιλαναλώτης, ου (ὁ) καὶ
Φιλανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀδιάκοπος διεύῃ (νὰ ἀναλίσκῃ), πολυδάπανος.
Φιλανδρία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλάνδρος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἀγαπῶσα τὸν ἄνδρα της ἢ τοὺς ἄνδρας.
Φιλανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄνθη.
Φιλανθρακεὺς, έως (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρακεῖς, ἢ ἀπὸ τῶν καρβουναρέων.
Φιλανθρώπευμα (τὸ). Ἔργον φιλανθρωπίας, πρᾶξις φιλάνθρωπος ἢ ὑποχρεωτικὴ, ἐργέτημα.
Φιλανθρωπεύομαι., Μ. εὐσομαι καὶ
Φιλανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι φιλάνθρωπος, φέρομαι μὲ φιλανθρωπίαν.
Φιλανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις φιλάνθρωπος, ἀγάπη (εὐσπλαγχνία) πρὸς τὸν ἄνθρ.
Φιλανθρωπικὸς, ἡ, όν καὶ
Φιλανθρώπινος, η, ον, (καὶ ἐπίρ.) =πικῶς. Φιλανθρώπου ἢ Φιλανθρώπων ἕδιος.
Φιλάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὸν ἄνθρωπον, συμπαθητικὸς, εὐεργετικὸς, εὐσπλαγχνος· ὑποχρεωτικός. » Τὸ φιλάνθρωπον, « ἀντὶ Ἡ φιλανθρωπία.
Φιλανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ φιλανθρωπικὸν πρόσωπον, συμπαθητικῶς, εὐεργετικῶς. » Φ. χρῆσθαί τινι, « φέρεσθαι μὲ φιλανθρωπίαν πρός.
Φιλάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ φιλήρης.
Φιλαοιδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀοιδὴν, τοὺς ἀοιδοὺς, φίλος τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἀοιδῶν, « Ἐπγρ., ὡς Ἱερὸς τοῦ Διονύσου.
Φιλάπεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων συχνὰ ὑπὸ δυσπεψίας (ἀχωνευσίας), συνήθ. ὑπὸ κακοστόμαχος.
Φιλαπεχθημόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλαπεχθημοσύνην (ἐχθροπάθειαν), ἐθελοντὴν.
Φιλαπεχθημοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλαπεχθήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν κάμνῃ ἐχθροὺς (ἐρεθίζων μὲ τοῦτο καὶ τοὺς τοῦ τὸν καθένα καὶ ἀδιαφόρων), ἢ ἀπὸ τούτου γίνεται μισητὸς, αὐθάδης, στασιμμένος, φίλερις.
Φιλαπεχθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Φιλαπέχθημων, φύσει ἀπεχθής.
Φιλαπλοϊκὸς, ἡ, όν καὶ
Φιλάπλους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁπλότητα (τὴν εἰλικρίνειαν), φύσει. (ἀπλοϊκός).
Φιλαπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀποδημῇ (νὰ ταξειδεύῃ).
Φιλαργυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ βουλὴν τὰ ἀργύρια, εἶμαι φιλάργυρος.
Φιλαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὅλην τὸν ἄργυρον (τὰ χρήματα), ἀπληστος, κιρβὴς, πλεονέκτης.
Φιλάρετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν, φίλος τῆς ἀρετῆς.
Φιλαριστείδης, ου (ὁ). ἀγαπῶν τὸν Ἀριστείδην, φίλος ἢ μιμητὴς τοῦ Ἀριστείδου.
Φιλάρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἅρματα (τὴν ἁρματοδρομίαν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

φιλαρχαῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀρχαῖα (τοὺς ἀρχαίους, τὰς ἀρχαιότητας).
φιλαρχέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ νὰ ἄρχω, εἶμαι φίλαρχος.
φιλαρχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φίλαρχος.
φιλαρχικός, ἡ, όν. Φιλάρχου ἴδιος ἢ ἁρμόζει φιλάρχου.
φίλαρχος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ ἄρχῃ (νὰ ἐξουσιάζῃ).
φιλασπάγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τὸ κότσι ἢ τὰ ζάρια, φίλος τῆς διά τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς.
φιλάσω, Δ. ἀντὶ Φιλήσω, μέλλ. τοῦ Φιλέω.
φιλάσωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀσωτίαν, φίλος τῶν ἀσώτων.
φίλατο Π. ἀντὶ Ἐφιλήσατο ἢ (σπανιότ.) Ἐφιλήθη. « Ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων. » Ἄπλην.
φιλαυθρώμαιμος (ὁ, ἡ), [φ. αὐθόμαιμος], φιλάδελφος.
φίλαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ παίζῃ ἢ ἀκούῃ) τὸν αὐλόν.
φιλαυτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ αὐτὸς ἑαυτόν, εἶμαι φίλαυτος.
φιλαυτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φίλαυτος.
φίλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μόνον τὸν ἑαυτόν του. (Καλλ.) ἐγωϊστής.
φιλαύτως, ἐπίρ. Μὲ φιλαυτίαν ἢ, Ἀπὸ φιλαυτίαν.
φιλεβδομος (ὁ ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἕβδομον ἀριθόν, (τὰ 7).
φίλεγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εὔκολος εἰς τὸ νὰ γίνεται ἐγγυητής.
φιλεγκλημόνως, ἐπίρ. Ὡς φιλεγκλήμων, ἐπικαίρως.
φιλεγκλήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ εὑρίσκῃ ἐγκλήματα (προφάσεις παραπόνου). Φ. λαισίου, φιλοκατήγορος.
φιλέδεσμος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφίλει, γ'. ἐν. τοῦ παρτ. τοῦ Φιλέω.
φιλέθειρος (ὁ, ἡ), [φ. ἔθειρα]. ὁ ἀγαπῶν (συνηθίζων νὰ εὑρίσκηται πάντοτε περὶ) τὴν κόμην (τὰς τρίχας) τῆς κεφαλῆς. « Διὸς—, » Ἐπιγρ., ἡ καλύπτρα.
φιλεθέλημος [φ. εἰδέναι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἠξεύρῃ (νὰ μανθάνῃ) πολλὰ πράγματα.
φιλεθέλημος (ὁ, ἡ), = Φιλαπόδημος.
φιλέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐλαίας ἢ τὸ ἔλαιον.
φιλελεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, φύσει συμπαθητικὸς (οἰκτίρμων, ἐλεήμων).
φιλέλεος (ὁ, ἡ), = Φιλελεήμων.
φιλελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν, φύσει ἐλεύθερος (πλουσιοπάροχος, μεγαλόδωρος).
φιλελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν.
φιλέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἕλληνας ἢ τὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν των, φίλος τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Ἑλληνικῶν.
φιλελπίς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλπίζῃ (νὰ ἔχῃ πάντοτε ἐλπίδας).
φιλεμπορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐμπορεύωμαι καὶ πρὸς τοῦτο ταξειδεύω.
φιλεμπορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλέμπορος.
φιλέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ταξείδια.
φιλενδεικτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐπίδειξιν, εἶμαι φιλενδεικτικὸς ἢ ἐπιδεικτικός.
φιλενδεικτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν (τὰς ἐπιδείξεις), φίλος τῆς ἐπιδείξεως, κενόδοξος.
Φιλένδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκουσθῇ (νὰ γείνῃ ἔνδοξος), φιλόδοξος.
Φιλένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐνδίδῃ (νὰ ὑποχωρῇ) εὔκολος, εὔκαμπτος, εὐδυσώπητος.
Φιλένθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνήθως ἢ εὐκόλως γινόμενος ἔνθεος (ἐνθουσιαζόμενος).
Φιλέννυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα (τὸ σκότος), νυκτερινός.
†Φιλέντολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ φυλάττῃ) τὰς θείας ἐντολάς.
Φιλέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐξέρχεται συχνά.
Φιλέουσι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Φιλέουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φιλέω.
Φιλεορταστὴς, οῦ (ὁ) καὶ
Φιλέορτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἑορτάζῃ, φίλος τῶν ἑορτῶν, ἑόρτιος.
Φιλεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐπιστήμας ἢ (ἐν γέν.) τὰς γνώσεις (τὴν παιδείαν).
Φιλεπιτιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ (νὰ ἐπιπλήττῃ) καθ' ἑτοιμότητα.
Φιλεραστέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω τὸν ἔρωτα, εἶμαι φιλεραστής, οῦ (ὁ). εὔκολος (ἐπιρρεπὴς) εἰς τὸ ἐρᾶν.
Φιλερασία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλέραστος (ὁ, ἡ), = Φιλεραστής. 2) προσφιλὴς εἰς τοὺς ἐραστάς (εἰς τοὺς ἐρωτοκλήπτους). « Ῥόδον—, » Ἐπιγρ.
Φιλεράστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φιλεραστής.
Φιλεργέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, εἶμαι φιλεργός.
Φιλεργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλέργος.
Φιλέργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐργάζεται (νὰ δουλεύῃ), φίλος τῆς ἐργασίας, φιλόπονος.
Φιλεργῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλεργίαν, φιλοπόνως.
Φιλέρημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν (τὴν μοναξίαν).
Φιλέριθος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀγαπῶν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) τὴν ἐριουργίαν, προσφιλὴς εἰς τοὺς ἐριουργούς. « Ἠλακάτῃ—, » Θκρ.
Φιλέριος, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας (τὰς λογομαχίας, τὰ μαλώματα), φιλονεικος.
Φιλεριστέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ τὰς ἔριδας (τὰ μαλώματα), εἶμαι φιλεριστὴς, οῦ (ὁ), = Φιλέριος.
Φιλεριστικός, ἡ, όν. Φιλεριστεῦ ἴδιος.
Φιλέριστος (ὁ, ἡ), = Φιλέριος.
Φιλέρως, ωτος (ὁ, ἡ). ἐκδοτος ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, φίλος τοῦ ἔρωτος, ἐρωτικός.
Φιλέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑσπέραν (συνειθίζων νὰ φαίνεται κτλ. τὸ ἑσπέρας). « Ἴον—, » Ἐπιγρ.
Φιλεταιρεία καὶ Φιλεταιρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλέταιρος (νὰ ἀγαπᾷ τοὺς φίλους, τοὺς συντρόφους του).
†Φιλεταίριον (τὸ) καὶ
†Φιλεταιρὶς, ίδος (ἡ), (εἰς τὴν Λυδ.) ὁ ἀγριοβασιλικὸς (διότι προσκολλᾶται εἰς τὰ φορέμματα), (ἄλλ.) βλινοποδιον, [ξίκερδ].
Φιλέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑταίρους (τοὺς συντρόφους) του, καλὸς φίλος (σύντροφος).
Φιλεταίρως, ἐπίρ. Ὡς ἂν καλὸς φίλος (σύντροφος).
Φίλετνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔτνος (τὴν φάβαν).
Φιλεύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐδίαν (τὴν ἡσυχίαν).
Φιλεύζος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐπιφώνημα εὖγε εὖγε, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Φιλευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (μεταχειριζόμενος κατὰ προτίμησιν ἢ ἀπαιτῶν) τὴν εὐκτικὴν ἔγκλισιν.
Φιλευλαβὴς, ες (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἦνε εὐλαβὴς (προσεκτικὸς) εἰς κάθε τι.
†Φιλεύλεχος (ὁ, ἡ), κατὰ διόρθ. ἀντὶ Φιλεύχειλος.
Φίλευνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐνὴν (τὸ κρεββάτι ἢ τὴν συγκοίμησιν).
Φιλεύνται, Δ. Π. ἀντὶ Φιλοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φιλέω.
†Φιλευποιία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φιλοποιία.
Φιλευπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαίνεται εὐπρόσωπος (εὔμορφος) ἢ νὰ βλέπῃ εὔμορφα πράσωπα.
Φιλευτακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν, φύσει εὔτακτος.
Φιλευτράπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς διατείσμους (τὰς εὐτραπελίας).
†Φιλεύχειλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἡδύνοντα τὴν γεῦσιν (τὰ χείλη), ἡδυφάγος, κηλιδόδουλος, (ἄλλ. διορ. Φιλεύλεχος καὶ ἄλλ. Φιλευχίλος).
Φιλέφηβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐφήβους.
Φιλεχθὴς, ες (ὁ, ἡ), = Φίλεχθρος.
Φιλεχθρέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐχθροὺς (νὰ βάλω ἀφορμὴν εἰς ἔχθραν), εἶμαι-
Φίλεχθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ (ἀδιαφόρων ἢ κάμνῃ) ἐχθροὺς, φιλαπεχθήμων, φιλερις.
Φιλεχθρως, ἐπίρ. = Φιλαπεχθημόνως, ἐπιλεχθρίως.
Φιλέψιος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἐψία], = Φιλοπαίγμων.
Φιλέω-ῶ [φίλος], Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ (μὲ ὁποιανδήποτε ἀγάπην). « Σίμων, φιλεῖς με; Ναί, Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. » Γρφ. « Οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σ' φιλήμενε, » Ἰλ. Χ. « Σμύρνα ἐ' ἔγα θεοῖ οὐ φιλέουσι. » Ὁδ. Ξ. (καὶ πθ.) « Ὄφρα σὺ μοῦνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἔρδοι ὅτε ἀνθρώπων. » Ξεν. « Πῶς τῶν γυναικῶν ἐφιλεῖτο μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. » Ὑμ. 2) Π. (κατὰ συγκοπ.) περιποιοῦμαι φιλοφρόνως, (κανένα) φιλεύω. « Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν. » Ὑμ. « Τοὺς μὲν ἐγὼ ξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα. » Ἰλ. Γ. « Φίλος ἦν ἀνθρώποισιν· πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὅσοι ἐπὶ οἰκία ναίων. » Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) « Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἔμοι φίλησαι. » Ὁδ. Δ. « Ἄκρυ, ἀνὴρ κεῖθι φιλήσεται, εἴδε κ' ἔχωμεν. » Ὁδ. Ο. 3) (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τῷ σώματι) ἀσπάζομαι, φιλῶ. « Ἠκολος ὢν, ἐθέλεις με κύσαι; τάλαν, ἐγὼ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλεῖειν, τὰ δ' ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ατυκὰ χείλεα θλίβειν, « Θκρ. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρ. μὲ ἀπαρ.) πράττω τι ἀσμένως ἢ συνήθως, συνειθίζω νά. » Φιλεῖ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν, « Ἡρ. » Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν, « αὐτ. « Μεγάλων σέβλων μεῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ, « Πίνδ. « Οἷα φιλέει γίγνεσθαι ἐν πολέμῳ, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) « Ὡς (« Οἷα, « Ὁπῖα) φιλεῖ, « Ἀξ., καθὼς συμβαίνει συνήθως (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον).

Φίλη, θηλ. τοῦ Φίλος, φιλημένη· εὐφημ.) ἐρωμένη.

Φίληβος (ὁ, ἡ), = Φιλέφηβος.

Φιληδέω-ῶ, Μ. ἦσω. Σιτῶ ἢ εὑρίσκω ἡδονὴν (εὐχαριστησιν) εἴς τι, ἐνδιατρίβω εὐχαρίστως, ἐναρμενίζομαι (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) « Μάχαις (« Πρὸς χώρᾳ) —, « Ἀρχ., Ἀξ., ἐκ τοῦ

Φιληδής [φ. ἡδος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἡδύ (τὸ τερπνόν), φιλήδονος, (θῆ.

Φιληδία (ἡ), = Φιληδονία.

Φιληδονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλήδονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡδονήν, φίλος τῶν ἡδονῶν.

Φιληδονέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ τὴν ἡδονήν, εἶμαι φιλήδονος.

Φιληκοέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ νὰ ἀκούω (νὰ μανθάνω), εἶμαι φιλήκοος.

Φιληκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ (ἀκούων μὲ προσοχὴν) ἱστορίας κτλ., φιλομαθής, φιλακροάμων.

Φιληκόως, ἐπίρ. Μὲ φιληκοΐαν.

Φιληλάκατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν βόκαν (τὸ γνέσιμον), φίλος τῆς ἠλακάτης.

Φιληλιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συνεδριάζῃ ὡς δικαστὴς (καὶ, κατὰ παιγνηγορίαν, νὰ ἠλιάζεται) εἰς τὴν Ἡλιαίαν.

Φίλημα (τὸ). φιλῶ, φίλημα. » Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως ; « Γρφ.

Φιλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., φιλάκι.

Φιλήμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Φιλεῖν, ἀπαρ. τοῦ Φιλέω.

Φίλημι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Φιλέω.

Φιλημοσύνη (ἡ), Π. αἴσθημα φιλίας, φιλικὴ διάθεσις, φιλοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Φιλήμων, ονος (ὁ), ὁ ἔχων φιλικὰ αἰσθήματα, φίλος, φιλόφρων, (δὲν ἀπαντᾶται εἰμὴ ὡς κύρ. ὄνομα).

Φιλήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἐκτεθειμένος) εἰς τοὺς ἀνέμους.

Φιλήνιος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἠνία]. ὁ μὴ ἀπειθῶν εἰς τὸν χαλινόν, εὐήνιος. » Ἵππος —, « Αἰσχ.

Φιλήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλάνδρος.

Φιλήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἐρετμός]. φίλος τῆς κωπηλασίας (τῆς ναυτιλίας), ἐπιτήδειος εἰς τὸ θαλασσοπορεῖν.

Φιλησίμολπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόμολπος.

Φιλήσιος (ὁ, ἡ). φιλίας πρόξενος, φίλιος, φιλοτήσιος, [ἐκ τοῦ

Φίλησις, εως (ἡ). τὸ φιλεῖν, στοργὴ, ἀγάπη, ἀγάπησις.

Φιλησιστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοξέφανος.

Φιλήσυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥσυχον βίον (τὴν ἡσυχίαν)· εἰρηνικός, ἡσύχιος.

Φιλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Φιλέω.

Φιλητής, οῦ (ὁ). ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν), φίλος· ἐραστής.

†Φιλήτης κτλ., ἴδε Φηλήτης.

Φιλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν εἰς τὸ φιλεῖν (ἀγαπᾶν). « Τὰ δὲ φιλητικὰ, εἷον κύων, « Ἀρστ. » Τὸ φιλητικὸν, « Πλ., ἡ πρὸς τὸ φιλεῖν διάθεσις τοῦ ἀνθρ.

Φιλητός, ἡ, όν. Ὁ φιλούμενος (ἀγαπώμενος) ἢ ἀξιαγάπητος.

Φιλήτρον (τὸ), = Φίλτρον.

Φιλήτωρ, ορος (ὁ καὶ σπ. ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν, φιλητὴς, ἐραστής.

Φιλία (ἡ), ἐπίθ. θηλ. τοῦ Φίλιος, φιλική. || (οὐσ.) ἀγάπη (σχέσις, διάθεσις φιλική) φίλου πρὸς φίλον.

†Φιλιάζω, Μ. ἄσω. (Γρφ. μὲ δοτ.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι φίλος τινός, ἔχω ἢ πιάνω φιλίαν μετά.

†Φιλιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνάπτων φιλίαν ἢ εἰς φιλίαν, φιλιωτὴς, διαλλακτής.

Φιλιατρέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἔχω κλίσιν πρὸς τὴν ἰατρικὴν, εἶμαι-

Φιλίατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν πρὸς) τὴν ἰατρικήν.

Φιλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ φίλον, φίλου ἴδιος. » Πολλὰ φιλικὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου, « Ξεν.

Φιλικῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλικὸν τρόπον, μὲ φιλικὴν διάθεσιν, ὡς φίλος. » Ἔστιν ἀνθρώπῳ τοῖς αὐτοῖς ὄμμασι καὶ φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρός τινας βλέπειν, « Ξεν. « Τὴν χαλεπότητά σου ἐγὼ φιλικῶς φέρω, « αὐτ. » Φιλικῶς ἔχειν τινὶ (ἢ) πρός τινα, « αὐτ.

Φίλιος, α ἢ ος, ον. Φίλου ἴδιος, φιλικός. (ἔνιοτε Π. πθ.) ἀγαπητός. » Ἔλεγε πρὸς αὐτὸν φιλίους λογους, « Ἡρ. » Εἰ σφίσι φίλια ταῦτα (ἔνν. τὰ χωρία) εἴη, « Θκ. » Ὡς διὰ φιλίας (ἔνν. χώρας) πορεύεσθαι, « Ξεν. » Οὐδεμίην νομίζει πόλιν ταύτης φιλιωτέραν, « Ἡρ. » Φίλιος (μετὰ χ χωρὶς τοῦ) Ζεύς, « ὁ προστάτης τῆς φιλίας. » Ναὶ τὸν φίλιον, « Ἀρχ.

Φιλιόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω φίλον τινὰ μετ' ἄλλου, φιλιόνω.

Φιλίππειος (ὁ, ἡ), ὁ τοῦ Φιλίππου. || (οὐσ. ἔνν. στατὴρ), νόμισμα χρυσοῦν τῆς Μακεδόν.

Φιλιππία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φίλιππος (νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους).

Φιλιππιδοομαι-δοῦμαι. Γίνομαι λιγνὸς ὡς ἂν τὸν Φιλιππίδην.

Φίλιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους (τὴν ἱππικὴν), (συνκδχ.) φιλοπόλεμος.

Φιλιπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ἵππους (ἀγωνιστάς).

Φιλίστινον (τὸ), = Ἀπαρίνη.

Φιλιστορέω-ῶ, Π. ἦσω. Ἀγαπῶ νὰ μανθάνω (καὶ ἰδιαιτ. νὰ μανθάνω ἱστορίας), εἶμαι φιλήστωρ.

Φιλίστως, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Φίλος, φιλτατος.

Φιλίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) = Φιλειδήμων, φιλομαθής· (ἰδιαιτ.) φίλος τῆς ἱστορίας.

Φιλιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἰχθύρια (τὴν ἰχθυοφαγίαν) ἢ ἰχθυολογίαν

Φιλίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. τοῦ Φίλος φίλτερος.

Φιλίως, ἐπίρ. = Φιλικῶς.

Φιλίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιλιόω φιλίωμα.

Φιλιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φιλιόνων, διαλλακτής.

Φιλλυρέα (ἡ), = Φιλυρέα.

Φιλόβακχος (ὁ, ἡ), φίλος τοῦ Βάκχου τοῦ οἴνου.

Φιλοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς βαρβάρους ἢ τὸ βαρβαρίζειν.

Φιλοβάρβιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν βάρβιτον (τὴν βάρβιτον).

Φιλοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν βασιλείαν (τὸ μοναρχικὸν εἶδος τῆς βασκήσεως).

Φιλοβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν βασιλέα, φίλος τοῦ βασ.

Φιλοβάσκανος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ βασκαίνῃ, κάθε τι, φύσει βάσκανος.

Φιλόβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ βιβλία (νὰ ἔχῃ πολλὰ βιβλία).

Φιλόβορος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ τρώγῃ πολύ, φαγᾶς.

Φιλόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς βότρυς (τὰ σταφύλια).

Φιλοβούπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἡλικιωμένους (μεγάλους ἤθη) καὶ (τοὺς βουπαιδας).

Φιλοβρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Φιλόβορος.

Φιλογαθὴς, ές (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Φιλόγαθος.

Φιλόγαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν μέ) τὴν γῆν. » Γνωις —, « Ἀριστ.

Φιλογάμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν γάμον (τὴν ὑπανδρείαν), φιλογύνης.

Φιλογαστοριδὴς καὶ Φιλογαστρίδης (ὁ), Κωμ. Π. ὁ ἀγαπῶν (μὴ φειδόμενος παρὰ διά) τὴν γαστέρα του, κοιλιόδουλος.

†Φιλογελαιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γελοιασμούς (τοὺς ἐξ ἀπαγγέλματος λόγους).

Φιλογέλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γέλοια (τοὺς ἀστείσμούς, τοὺς χωρατεδίστικους λοσκώμμους.

Φιλόγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γέλοια (τὸν γέλωτα).

Φιλογενναῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γενναῖα (τὰ σπουδαῖα). γενναῖου (ἐμβριθοῦς) χαρακτῆρος ἄνθρωπος. » Τὸ φιλογενναῖον, Ἀρτ., ἡ πρὸς τὴν γενναιότητα κλίσις.

Φιλογεωμέτρης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωμετρίαν, φίλος τῆς γεωμ.

Φιλογεωργέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀγαπῶ τὴν γεωργίαν, εἶμαι φιλογεώργος.

Φιλογεωργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλογέωργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωργίαν (τὸν γεωργικὸν βίον), φίλος τῆς γεωργίας.

Φιλογηθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [φ. γῆθος]. ὁ ἀγαπῶν τὴν χαρὰν, φιλογέλως, εὐ

Φιλόγλυκος καὶ

Φιλόγλυκος, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ γλυκὺ καὶ (καὶ ἰδιαιτ. τὸ γλυκὺν κρασί).

Φιλογονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα· ἢ ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ τέκνα.

†Φιλόγοργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦναι γοργὸς (ὀρμητήριος, πρόθυμος

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

φιλογραμματίζω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰ γράμματα (τὰ βιβλία ἢ τὴν φιλολογίαν), εἶμαι φιλογράμματος.
φιλογραμματισμός (ὁ), = φιλογραμματία.
φιλογραμματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γράμματα (τὰ βιβλία ἢ τὴν φιλολογίαν), φιλόγραμμος.
φιλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ζωγραφικήν.
φιλογυμνάρχης (ὁ, ἡ), = φιλάγρυπνος.
φιλογυμναστία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ φιλογυμναστία.
φιλογυμναστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰ γυμνάσια (τὴν σωμασκίαν), εἶμαι φιλογυμναστής.
φιλογυμναστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ γυμνάζῃ τὸ σῶμά του (νὰ γυμνάζεται), φίλος τῆς σωμασκίας.
φιλογυμναστία (ἡ), τὸ φιλογυμναστεῖν, κλίσις (ἀγάπη) πρὸς τὰς σωματικὰς γυμνάσεις.
φιλογυμναστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ φιλογυμναστεῖν, φιλογυμναστοῦ ἦθος.
φιλογυμνάστης (ὁ, ἡ), = φιλογυμναστής.
φιλογύναιος καὶ
φιλογύνης, ου καὶ αικος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.
φιλογυνία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰς γυναῖκας. [ἐκ τοῦ
φιλόγυνος (ὁ), = φιλογύνης.
†φιλοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (λατρεύων) τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.
φιλοδάκρυς καὶ
φιλόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εὔκολος εἰς) τὰ δάκρυα, Ἀριδάκρυς.
φιλοδάκρυον (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην (ὡς ἱερὸν τοῦ Ἀπολλ. δένδρον), μαντικὸς ἢ ποιητικός.
φιλοδειπνατής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ δειπνῇ (νὰ διῇ τραπέζια, νὰ φιλεύῃ).
φιλόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ δεῖπνα (τὰς εὐωχίας). « Τὸ φιλόδειπνον, « ἡ πρὸς τὰ δεῖπνα κλίσις.
φιλοδέκνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλευνος.
φιλοδένδρεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα (τὰ δάση, [ξουνν.] τὸ κυνήγιον).
†φιλοδεσπατής, οῦ (ὁ), [ἐφ. δέπας]. φίλος τοῦ ποτηρίου, φιλοπότης.
φιλοδέσποινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν δέσποιναν του. « Δοῦλος—, « Χρυσ.
φιλοδεσποτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἀγαπῶ νὰ δεσποτεύωμαι (νὰ ὑπόκειμαι εἰς δεσποτείαν), εἶμαι-
φιλοδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσπότην του ἢ τὴν δεσποτικὴν ἐξουσίαν, φιλοδέσποτον φρόνημα.
φιλοδημία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπιωμένος ἀπὸ τὸν δῆμον, δημοτικός, (Γαλλ.) populaire. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν δημοκρατικὴν διοίκησιν.
φιλοδήμιος (ὁ, ἡ). φίλος τοῦ δήμου (τοῦ λαοῦ, τῶν δημοτῶν του).
φιλοδημοτικός, ἡ, όν καὶ
φιλοδημώδης, εος (ὁ, ἡ), = φιλόδημος.
φιλοδήμως, ἐπίρ. Ὡς φιλόδημος, μὲ ἀγάπην πρὸς τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν, δημοτικῶς.
φιλοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ δίκαιον, φίλος τῆς δικαιοσύνης.
φιλοδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦνε δικαστής, (ἴδε φιληλιαστής).
φιλοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς δίκας (τὰς κριαολογίας), εἶμαι φιλόδικος.
φιλοδικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς δίκας (τὰς κριαολογίας, τὰς ἔριδας), (Γαλλ.) chicaneur.
φιλοδίτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὁδίτας (τοὺς ὁδοιπόρους) ἢ τὰς ὁδοιπορίας, φίλος τῶν ὁδοιπόρων, (ἐπιθ. τοῦ Πανός).
φιλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν δόξαν, εἶμαι φιλόδοξος.
φιλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν (τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρ.). 2) ὁ ἀγαπῶν (προκατειλημμένος ἀπὸ) τὴν ἰδίαν του δοξασίαν (τὸ φρόνημά του).
φιλοδόξως, ἐπίρ. Μὲ ἢ Ἀπὸ φιλοδοξίαν, ὡς φιλόδοξος.
φιλοδοσία (ἡ). ἀγάπη εἰς τὸ νὰ δίδῃ (χαρίζῃ) τις, ἐλευθεριότης.
φιλοδούλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς δούλους (σκλάβους).
φιλόδυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (δοῦπον), θορυβώδης.
φιλόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέχῃ (μόνος ἢ μετ' ἄλλων), πλανητικός, ἀεικίνητος.
φιλόδροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν δρόσον.
φιλόδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τοὺς δρυμούς, θρηνώδης, φιλόδακρυς.
†φιλοδωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δωροῦμαι (Χαρίζω) φιλοτίμως (μὲ ἐλευθεριότητα), (ἐθ.
†φιλοδώρημα (τό). τὸ ὑπὸ φιλοδωρίας διδόμενον, δῶρημα ἐλευθεριότητος, (Τουρκ.) μπαχτσίσι.
φιλοδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίζῃ, χαρίζων (δωρούμενος) ἀσμένως, ἐλευθέριος. « Πρᾶγμα φιλόδωρον, « Δμ., φιλοδώρου ἀνθρώπου ἴδιον.
φιλοδώρως, ἐπίρ. Μὲ φιλοδωρίαν, ἐλευθερίως.
φιλοεργός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλεργός, φιλόπονος.
φιλοεστιάτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φιλεύῃ (νὰ γίνεται ἑστιάτωρ).
φιλοζέφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν ζέφυρον (ἄνεμον).
φιλοζητητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρευνᾷ (νὰ ἐξετάζῃ), φίλος τῶν ζητήσεων.
φιλοζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολλὰ τὴν ζωήν, εἶμαι φιλόζωος.
φιλοζωία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τὴν ζωὴν (φοβούμενος μὲ ὑπερβολὴν τὸν θάνατον), (ἐπμ.) δειλός, μικρόψυχος. 2) ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῶα (τὰ ἔμψυχα ὄντα). « Σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλόζωα τέχνημα, « Ξεν.
†φιλόθακος (ὁ, ἡ), Γλο. [ἐφ. θᾶκος]. ὁ ἀγαπῶν νὰ καθήται, φίλος τῆς καθιστικῆς ζωῆς.
φιλοθεαμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ βλέπῃ (κυρ. περίεργα, ἀξιοθέατα πράγματα), φίλος τῶν θεαμάτων.
†φιλοθεάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸν θεόν, εἶμαι φιλόθεος
φιλοθεΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ (εὐαρεστος εἰς) τὸν θεόν, θεοφιλής, θεοσεβής.
†φιλοθεότης (ἡ), = φιλοθεΐα.
φιλοθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ζέστην (τὴν θερμότητα).
†φιλοθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κατατίνωμαι εἰς θεωρίας (νὰ μελετῶ) ἢ νὰ βλέπω ἀξιοθέατα πράγματα, εἶμαι-
φιλοθεώρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κατατίνεται εἰς θεωρίας (νὰ μελετᾷ νὰ σκέπτεται) ἢ (ἁπλ.) νὰ θεωρῇ, = φιλοθεάμων.
φιλοθέως, ἐπίρ. Θεοφιλῶς, θεοσεβῶς, ὡς φιλόθεος.
φιλόθηλυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ θῆλυ γένος, φιλογύνης.
†φιλοθηρεία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) φιλοθηρία.
φιλοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν θήραν (τὸ κυνήγι), εἶμαι φιλόθηρος.
φιλοθηρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν (τὸ κυνήγι).
†φιλοθοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τραπέζια (τὰ φαγοπότια).
φιλοθορυβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, (Γαλλ.) bruyant.
φιλοθουκυδίδης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Θουκυδίδην (ἡδυνόμενος εἰς τὸ ὕφος τοῦ Θκδ.).
φιλοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ θρέμματά του· (ἐν γέν.) ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ τι (καὶ ἰδιαιτ. ζῶα). « Λυπᾶ φιλοθρέμμων ὄρνιθας εἶχε τῶν ἡδὺ φθεγγομένων, « Μξμ.
φιλοθρηνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους (τοὺς ὀδυρμούς), φιλόδακρυς.
φιλοθρησκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς, μὲ ὑπερβολὴν θρήσκος, (Γ'αλλ.) Dévot.
φιλόθυρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν θύρσον (τὰ ὄργια, τὰς τελετὰς) τοῦ Διονύσου.
φιλοθύτης, ου (ὁ) καὶ
φιλόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ νὰ θυσιάζῃ, φιλόρτος, φιλόθρησκος
φιλοϊατρος (ὁ, ἡ), = φιλίατρος.
φιλοϊκείως (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς οἰκείους (τοὺς εἰκιακούς, τοὺς ἰδικούς) του, φιλοσυγγενής.
φιλοικοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ (νὰ οἰκοδομῇ).
φίλοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ μένῃ πάντα εἰς) τὸν οἶκόν του.
φιλοιατρομόνως, ἐπίρ. Συμπαθῶς, φιλοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ), = συμπαθής, φιλελεήμων.
φιλοίκτιστος καὶ φίλοικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παραπονῆται (νὰ ἐλεεινολογῇ ἑαυτόν) ἵνα κινήσῃ εἰς οἴκτους.
φιλοινία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φίλοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, φίλος τοῦ κρασοῦ.
φιλοιατρομανής, έος καὶ
φιλοίατρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς μανιώδεις παραφορὰς (τὸν οἶστρον) τῶν βακχικῶν κλπ. τελετῶν.
†φιλοίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Γλο. = φιλίστωρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φ λείφης καὶ Φίλοιφος (ὁ). Π. [φ. οἰφέω]. ἀτελγής, ἀφροδισιαστικός.
Φιλοκαθάριος καὶ Φιλοκάθαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα (τὴν πάζραν).
Φιλόκαινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ καινούργια πράγματα (τὰς καινοτομίας), ἄζηλος.
Φιλόκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακοὺς ἄνθρ. φύσει κακός (κακότροπος), ἐθελόκακος.
Φιλοκακοῦργος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ούργως. Ὁ ἀγαπῶν νὰ κακουργῇ (νὰ κακοποιῇ), φύσει κακοῦργος (κακότροπος, δόλιος).
Φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ καλὸν (φυσ. καὶ ἠθ.), εἶμαι φιλόκαλος· (μὲ αἰτ. πρόθετ.). καταγίνομαι φιλοκάλως περί τι· (μὲ ἀπαρ.) φιλοτιμοῦμαι ἀπὸ φιλοκαλίαν νὰ κατορθώσω τι.
Φιλοκαλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόκαλος, τὸ προτέρημα τοῦ φιλοκάλου, ἡ πρὸς τὸ καλὸν (φυσ. καὶ ἠθ.) ἀγάπη.
Φιλοκαλλωπιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς καλλωπισμοὺς (τὰ στολίδια).
Φιλόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ καλὸν (τὸ κομψόν, τὸ εὐγενές, τὸ κόσμιον κλπ.), ἔχων τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ (ἐν γένει), (Γαλλ.) **homme de bon goût**· (ἐνίοτε) φιλότιμος (μετὰ φιλοκαλίας). « Φιλοκαλωτέρους αὐτοὺς ποιοῦμεν ἐν τοῖς κινδύνοις, » Ξεν.
Φιλοκάλως, ἐπίρ. Μὲ φιλοκαλίαν.
Φιλοκάματος (ὁ, ἡ), = Φιλόπονος.
Φιλοκαμπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνειθίζων νὰ κάμπτεται (νὰ λυγίζῃ) εὔκολα, εὐλύγιστος.
Φιλοκαρποφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ἀφθόνως (συνήθως), εὔκαρπος. « Θέρος —, » Ἐπιγρ.
Φιλόκενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κενὸν (τὸ μάταιον), κοῦφος, ἀστάτητος.
Φιλοκερδεία (ἡ), τὸ πάθος τοῦ φιλοκερδοῦς, ἡ περὶ τὸ κέρδος προσπάθεια, πλεονεξία.
Φιλοκερδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ κέρδος, εἶμαι=
Φιλοκερδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὸ κέρδος, πλεονέκτης.
Φιλοκερδία (ἡ), = Φιλοκέρδεια.
Φιλοκερδῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλοκέρδειαν.
Φιλοκέρτομος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κέρτομος]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐγγίζῃ μὲ πικροὺς λόγους, σαρκαστικός, φιλολοίδορος. 2) Π. (ὡς ἐπίθ. βράχου) ὁ συνειθίζων νὰ ξεσχίζῃ τὰ προσαρασσόμενα αὐτῷ σώματα, τραχύς.
Φιλοκηδεμονικός, ή, όν καὶ
Φιλοκηδεμών, όνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς (τοὺς οἰκείους) του.
†Φιλοκηδής, ές (ὁ, ἡ), Γλο. = Φιλοκηδεμών.
Φιλόκηπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κήπους.
Φιλοκιθαριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κιθαρίζειν ἢ τοὺς κιθαριστάς.
Φιλοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἀγαπῶν (περιφρονῶν) τοὺς κινδύνους, τολμηρός.
Φιλοκινδύνως, ἐπίρ. Μὲ τόλμην, ὡς φιλοκίνδυνος.
Φιλοκισσοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ φορῇ ἢ νὰ κρατῇ κισσόν.
Φιλόκλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κλαίῃ ἢ νὰ προσκαλῆται, κλαυσιάρης, παρακονιάρης.
Φιλοκονίαις, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς κνηπίδας, (συνκδχ.) = Φίλοπλος, Φιλοπόλεμος.
Φιλόκνισσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν κνίσσαν (τῶν ψηνομένων κρεάτων).
Φιλόκοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κοινὸν καλόν.
Φιλοκοιρανίη (ἡ), Π. ἀγάπη πρὸς τὸ ἐξασκάζειν, φιλαρχία.
Φιλοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόλακας (τὴν κολακείαν).
Φιλόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιμελῆται τὴν κόμην του.
Φιλοκομπέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κομπάζω (νὰ καυχῶμαι), εἶμαι φιλόκομπος.
Φιλοκομπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Φιλόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κομπάζῃ (νὰ μεγαλορρημονῇ), καυχησιάρης.
Φιλοκοπρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (θέλων πρὸς τὸ καρποφορῆσαι) κοπριάν.
Φιλοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς στολισμοὺς (τὴν ἐπίδειξιν), θέλω νὰ φαντάζω, εἶμαι φιλόκοσμος.
Φιλοκοσμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Φιλόκοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κόσμον (τὰ στολίδια, τὴν ἐπίδειξιν, ἡ [ἐκκλησ.] τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου), προσηλωμένος εἰς τὰ ἐγκόσμια, ὑλικός.
Φιλοκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρημνοὺς (τοὺς κρημνώδεις τόπους).
Φιλοκρινέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κρίνω (νὰ ἐξετάζω) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰ πράγματα.
Φιλοκρινητικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ φιλοκρινῇ (νὰ διακρίνῃ, νὰ βαθύνῃ εἰς) τὰ πράγμ.
Φιλοκρόταλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἦχον τῶν κροτάλων.
Φιλόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (τὰ χειροκροτήματα) ἢ τὸν θόρυβον.
Φιλοκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντι-
Φιλοκτήματος (ὁ, ἡ), = Φιλοκτήμων.
Φιλοκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). φιλοκερδής, πλεονέκτης.
Φιλοκτησία (ἡ), = Φιλοκτημοσύνη.
Φιλοκτίστης, ου (ὁ) ξ
;Φιλόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ, φιλοικοδόμος.
Φιλόκυβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τοὺς κύβους (τὰ ζάρια).
Φιλοκυδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [φ. κῦδος]. ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν (τὴν λαμπρότητα) ἢ τὴν εὐθυμίαν. « Κῶμος —, » Ὁμ.
Φιλοκυνηγέτης, ου (ὁ), = Φιλοκύνηγος.
Φιλοκυνηγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλοκύνηγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνηγεῖ, φιλόθηρος.
;Φιλόκυνος ξ
Φιλοκύων, κυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύνας (τὰ σκυλιά).
Φιλοκωθωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κωθωνίζῃ (νὰ ἀβκανάρῃ), οἰνοπότης.
Φιλόκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κώμους (τὰ ξεφαντώματα, τὰ φαγοπότια, τοῖς πατιγάδαις).
†Φιλόκωπος, (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Φ... λήρετμος.
Φιλολαγνος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς λαγνείας, ἀσελγής, ἀφροδισιαστικός.
Φιλολάκων, ωνος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν Λακώνων (τῶν Λακεδ.).
Φιλόλαλος (ὁ, ἡ). ἀγαπῶν ἢ συνειθίζων νὰ λαλῇ πολλά, πολύλογος, φλύαρος.
†Φιλολάμπαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς λαμπάδας, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. εἰς τὴν ὁποίαν ἐτελοῦντο τὰ λαμπαδηφορικὰ τῆς ὀρ. ἑτέλουν τὰ λαμπαδηφορικά).
Φιλολήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν λήϊον (τὰ λάφυρα).
†Φιλολήπτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ.
Φιλόλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πολυτίμους λίθους.
Φιλολιχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ λιχνίσματα φαγητὰ (τὰ γλιγούδια).
Φιλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν), σπουδάζω (καταγίνομαι ἀσμένως) περὶ τὴν φιλολογίαν, ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ φιλολογικῶν ἀντικειμένων, (ἐν γέν.) εἶμαι καταγίνομαι εἴς τι ὡς φιλόλογος.
Φιλολογία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ σπουδή) τοῦ φιλολόγου.
Φιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους (τὰς περὶ ἐπιστημονικῶν ἢ ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων ἐρεύνας καὶ συζητήσεις διαλέξεις), φιλομαθής, φιλεπιστήμων, πολυμαθής (ὁποῖος ἦτον ὁ Ἐρατοσθένης ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς διὰ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας του γνώσεις φιλολόγος) ζῶε καὶ ἀνδρ. φίλος. 2) (ἐνίοτε Κωμ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ (νὰ ὁμιλῇ) πολλά. « Ὁ οἶνος ποιεῖ καὶ φιλολόγους πάντας ποιεῖ, » Ἀθ.
Φιλολόγως, ἐπίρ. Μὲ ἀγάπην πρὸς τοὺς λόγους, μὲ φιλομάθειαν, ὡς φιλόλογος.
Φιλολοιδορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλολοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λοιδορῇ, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ κολογεῖν (χλευάζειν).
Φιλολοίδορως, ἐπίρ. Μὲ πικρὸν (σαρκαστικὸν) τρόπον, ὡς φιλολοίδορος.
Φιλολουτρέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ λουτρόν, εἶμαι=
Φιλόλουτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ λουτρὸν (τὸ συχνὸν λούσιμον).
Φιλολυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λυπῆται διὰ κάθε τι, φιλαλγής, κρόλυπος.
Φιλόλυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν λύπην.
Φιλομάθεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ φιλομαθοῦς, ἡ περὶ τὸ μανθάνειν προθυμία).
Φιλομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ μανθάνω (νὰ διδάσκωμαι), εἶμαι=
Φιλομαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ (νὰ διδάσκεται), μανθάνων εὐχαρίστως, ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν μάθησιν.
Φιλομαθία (ἡ),=Φιλομάθεια.
Φιλομαθῶς, ἐπίρ. Ὡς φιλομαθής, μὲ φιλομάθειαν.
Φιλομάλακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν μαλακότητα (τὴν ἡδυπάθειαν, τὴν ἀνάπαυσιν).
Φιλομαντευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ βουλεύηται τοὺς μάντεις ἢ τὰ μαντεῖα (νὰ μαντεύηται).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μάντεις ἢ τὴν μαντικήν, φίλος τῶν μάντεων.
Φιλόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἐπιθυμῶν) τὸν μητρικὸν μαστόν, βυζάνων ἀκόμη, ὑπομάζιος.
Φιλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ μάχωμαι, εἶμαι φιλόμαχος.
Φιλόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας ἢ τὰς ἔριδας, θρασὺς, φιλόνεικος· φιλόκυδος.
Φιλομβρίστης, Π. καὶ Φίλομβρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄμβρον (τὴν βροχὴν) καθὼς τὰ φυτά.
Φιλόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τοὺς βροτούς, φιλάνθρωπος.
Φιλομειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων πάντοτε) νὰ μειδιᾷ, ἱλαρὸς, φιλόγελως, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
Φιλομειράκιος ᾰ
Φιλομείραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μειράκια.
Φιλομεμφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ μέμφηται (νὰ κατηγορῇ ἢ παραπονῆται διὰ) κάθε τι, φιλαίτιος, μεμφίμοιρος, ἀνευχάριστος.
Φιλομαρτύρατος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Φιλομεμφὴς.
Φιλομήρμυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ μερμυκᾷ (νὰ φροντίζῃ).
Φιλομεταβόλως (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μεταβολὰς, ἀστατος, εὐμετάβολος.
Φιλομηδὴς, έος (ὁ, ἡ), ἴδε Φιλομμηδὴς.
Φιλομήλα, ας (ἡ). ἡ ἀηδὼν (ἀπὸ τὴν γνωστὴν μεταμόρφωσιν τῆς Φιλομήλας θυγατρὸς τοῦ Τηρέως εἰς ἀηδόνα), ἴδε.
Φιλομήλειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς φιλομήλας, ἀηδόνειος.
Φιλομήλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μαλῆ ἢ (ἐν γεν.) τὰ ὑποιρικὰ ἢ (ξ) τὰ πρόβατα.
Φιλομηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν πρὸς) τὸν Ὅμηρον, θαυμαστὴς τοῦ Ὁμήρου.
Φιλομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ἐξαίρετον φιλοστοργίαν) τὴν μητέρα του.
Φιλομισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἀσμένως, εἶμαι φιλόμισος.
Φιλόμισος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίθ.) μίσως. Ὁ μισῶν μὲ εὐχαρίστησιν (ἔχων κλίσιν εἰς τὸ μισεῖν), Φ. λεγόμενος.
Φιλομισὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλομειδὴς, ἴδε καὶ
Φιλομμηδὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. [φ. μῆδος 2]. ἐπίθ. τῆς Ἀφρ. (« Ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, » Ἡσ. Θγν. 100), (ἀηδὴς παρήχησις τοῦ Φ. λομμειδὴς).
Φιλομόλπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν μολπὴν (τὰ τραγούδια, τὴν μελῳδίαν), φιλόμουσος τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ᾀσμάτων ἢ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον αὐτῶν.
Φιλομουσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μούσας καὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν προστατευομένας ὡραίας καὶ ἐλευθερίους τέχνας, εἶμαι φιλόμουσος.
Φιλομουσία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Φιλόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μούσας (τὰς ὑπὸ τῶν μουσῶν προστατευομένας ὡραίας ᾖ ἐλευθερίους τέχνας), (ἐν γέν.) φίλος τῆς παιδείας.
†Φιλομόχθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μοχθηροὺς ἀνθρώπους, φιλοπόνηρος.
Φιλόμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόπους (μόχθους), ἀκούραστος, φιλόπονος.
Φ.λσμυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς μύθους ἢ (ἁπλ.) τὴν πρὸς διασκέδασιν συνομιλίαν, εἶμαι φιλομυθὴς.
Φιλομυθία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Φιλόμυθος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ.-ότερος,-ότατος). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μύθους ἢ (ἁπλ.) τὴν πρὸς διασκέδασιν συνομιλίαν.
Φιλόμυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μύρα (τὰ μυρωδικά).
Φιλομωμος (ὁ, ἡ), [φ. μῶμος], = Φιλόψογος, φιλοκατήγορος.
Φ.λόμωσος (ὁ, ἡ), Δ. ἀ/τι Φιλόμουσος.
Φιλονάματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ νάματα (τὰ ὕδατα), (ἐπίθ. τοῦ Πλίου, ὃς τις τραβᾷ τὴν ὑγρασίαν).
Φιλοναύτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ναύτας ἢ τὴν ναυτικήν.
Φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς φιλονεικίας (τὰς ἔριδας), διϊσχυρίζομαι ν' ἀποδείξω ὅτι ἔχω δίκαιον, εἶμαι φιλόνεικος· (μὲ ὑοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ἐρίζω (ἀμιλῶμαι) φιλονείκως πρός τινα, συνεριζομαι, ἀνταγωνίζομαι, (Γαλλ.) rivaliser· (μὲ ἄπαρ.) πρισπαθῶ (φιλοτιμοῦμαι) ἐπιμόνως νὰ κατορθώσω τι.
Φιλονεικία (ἡ). ἔρις (ἀμιλλα) φιλονεικούντων· ἐπιμονὴ (φιλοτιμία) εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ τις ἐξ ἅπαντος πῶς ἔχει δίκαιον, [ἐκ τοῦ
Φιλόνεικος (ὁ, ἡ). [φ. νεῖκος]. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας (τὰς λογομαχίας), προσπαθῶν μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐπικυρώσῃ τὸν λόγον του (νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει δίκαιον), μὲ ὑπερβολὴν φιλότιμος, ἰσχυρογνώμων, (παρβλ. Φιλόνικος). « Τὸ φιλόνεικον, » ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλονείκου, (Γαλλ.) esprit de contradiction.
Φιλονείκως, ἐπίρ. Μὲ παράλογον ἐπιμονὴν (φιλοτιμίαν), πεισματωδῶς, μετὰ φιλονεικίας. « Φ. ἔχειν πρός τινα, » Δξ., = Φιλονεικεῖν.
Φιλόνεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους.
Φιλονικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ νικῶ (νὰ ὑπερέχω) εἰς ὅλα, εἶμαι φιλόνικος.
Φιλονικία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Φιλόνικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ νικᾷ (νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, νὰ ὑπερέχῃ) εἰς κάθε τι, (ἐπμ.) Φιλόνεικος.
Φιλονοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Θέλω νὰ δείχνω ὅτι εἶμαι) φιλόσθενος.
Φιλονόμφιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (εὐνοϊκὸς πρὸς) τοὺς νυμφευομένους. » Ἀφροδίτη —, « Ἄπγρ.
Φιλόξεινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόξενος.
Φιλοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (δέχομαι καὶ Περιποιοῦμαι ἀσμένως) τοὺς ξένους ἢ ἔχω κλίσιν πρὸς τὰ ξένα ἤθη, εἶμαι φιλόξενος.
Φιλοξενία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις φιλόξενος, ἀγάπη πρὸς τοὺς ξένους ἢ (ξ) τὰ ξένα ἤθη.
†Φιλοξενίζω, Μ. ίσω, Σχλ. ἀντὶ Φιλοξενέω.
Φιλόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (δεχόμενος προθύμως εἰς τὸν οἶκόν του, περιποιούμενος) τοὺς ξένους, ἢ' ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ ξένα ἤθη.
Φιλοξέσνος, ἐπίρ. Μὲ φιλοξενίαν, μὲ προθυμίαν φιλοξενοῦντος.
Φιλοξύτονος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἢ ὀπ. συνήθως ὀξυτονίεται (ἀπαιτεῖ φύσει ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς λήγούσης).
Φιλόξυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλξεινος.
Φιλοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος εὐκόλως ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν, εὐπαθὴς, ἡδυπαθής.
Φιλοπαιγμόνως, ἐπίρ. Μὲ κλίσιν πρὸς τὰ παιγνίδια, μὲ φιλοπαίγμονα διάθεσιν, εὐθύμως.
Φιλοπαιγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Φιλοπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ (νὰ γελᾷ, νὰ χωρατεύῃ), παιγνιδιάρης, εὔθυμος.
Φιλοπαίκτης, ου (ὁ), = Φιλοπαίγμων.
Φιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας ἢ τοὺς παῖδάς του, φιλότεκνος. » Νόσος —, « Καλλ., ἡ παιδεραστία.
Φιλοπαίσμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλοπαίγμων.
Φιλοπαίστης, ου (ὁ), = Φιλοπαίκτης.
Φιλοπάλαιστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς παλαίστρας, φιλογυμναστής.
Φιλοπάννυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ διανυκτερεύῃ ἄγρυπνος (νὰ εὐθυμῇ ὅλ' ὅλης τῆς νυκτός).
Φιλοπαράβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ῥιψοκινδυνεύῃ, φιλοκίνδυνος.
Φιλοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς παρθένους ἢ τὴν παρθενίαν.
Φιλοπατορία (ἡ). τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πατέρα του.
Φιλοπατρία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Φιλόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του. » Τὸ φιλόπατρι, » Δρστ., ἡ φιλοπατρία.
Φιλοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων ξεχωριστὴν ἀγάπην πρὸς) τὸν πατέρα του.
Φιλοπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φίλος τοῦ πένθους (τῶν δακρύων), μελαγχολικὸς, φιλάλυπος.
†Φιλοπένταθλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ πένταθλον, φίλος τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ πενταθλου.
Φιλοπευθὴς [φ. πυνθάνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ (νὰ ἐξετάζῃ, νὰ μανθάνῃ), περίεργος.
Φιλοπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐρωτῶ (νὰ ἐξετάζω, νὰ μανθάνω), εἶμαι-
Φιλοπίστης. ου (ὁ), = Φιλοπευθὴς.
Φιλοπιστία (ἡ). ἡ συνήθεια (τὸ ἦθος) τοῦ φιλοπεύστου, πολυπραγμοσύνη, περιέργεια.
Φιλοπίστως (ὁ, ἡ), = Φιλοπεύστης.
Φιλοπλάκουντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλακοῦντας (τὰ ζυμαρικά).
Φιλοπλάτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Πλάτωνα (ἔχων ἰδιαιτέραν ὑποκλῖσιν εἰς τὰ συγγράμματα ἢ τὰς ἰδέας του).
Φ.λοπλέκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέκεται (πλεκόμενος συνήθως). » Ὑβρις —, « Ἴπγρ.
Φιλόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ πλεύσιμον (τὴν ναυτιλίαν, τὰ ταξείδια).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φίλοπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.
Φιλοπλούσιος (ὁ, ἡ), = Φιλόπλουτος.
Φιλοπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν πλοῦτον, εἶμαι φιλόπλουτος.
Φιλοπλουτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸν πλοῦτον, φιλοχρήματος.
Φιλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ φίλον τινὸς ἢ (μσ.) φίλον μου, συντελῶ πρὸς σύναψιν φιλίας, εἶμαι φιλοποιός.
Φιλοποίησις εως (ἡ), τὸ ὑσ. τοῦ προηγ.
Φιλοποιητής, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιητάς, φίλος τῶν ποιημάτων (τῆς ποιήσεως).
Φιλοποιία (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ ἢ νὰ ἀποκτᾷ τις φίλον.
Φιλοποίμην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιμένας ἢ τὸν ποιμενικὸν βίον, (εὔχρ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα).
Φιλοποίμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ποίμνια, φίλος τῶν ποιμνίων. « Κύων—, » Θκρ.
Φιλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων φίλους ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Φιλοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον. « Τὸ φιλοπόλεμον, » Αξ., ἡ πρὸς τὸν πόλεμον ἀγάπη.
Φιλόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν (τὴν πατρίδα του), φιλοπάτρις. « Τὸ φιλόπολι, » Θκ., ἡ φιλοπατρία.
Φιλοπολίτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμπολίτας του.
Φιλοπολύγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ γελᾷ πολύ, πολλὰ φιλογελως.
Φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (δὲν βαρύνομαι) νὰ κοπιάζω, εἶμαι φιλόπονος· (μέ αἰτ.) ἐργάζομαί τι φιλοπόνως.
Φιλοπόνημα (τὸ). τὸ φιλοπόνως ἀουλευμένον ἔργον, φιλοτέχνημα.
Φιλοπονηρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πονηρίαν ἢ τοὺς πονηροὺς, πονηροῦ χαρακτῆρος ἄνθρωπος.
Φιλοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὴ βαρυνόμενος) νὰ κοπιάζῃ, κοπιάζων προθύμως (ἀσμένως), φιλεργός, δραστήριος, ἄοκνος. « Τὸ φιλόπονον, » Ἡ φιλοπονία.
Φιλοπόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοπονίαν, ἐπιμελῶς, ἀόκνως, δραστηρίως.
Φιλόπορνος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὰς πόρνας ἢ τὴν πορνείαν.
Φιλοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πορφύραν (τὰ πορφυρᾶ φορέματα).
Φιλοποσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις φιλοπότης, κλίσις πρὸς οἰνοποσίαν.
Φιλοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ πίνω (οἶνον), εἶμαι-
Φιλοπότης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ πίνῃ πολύ, οἰνοπότης.
Φιλοποτία (ἡ), = Φιλοποσία.
Φιλοπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φιλοπότης.
Φιλοπουλύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοπολύγελως.
Φιλοπραγματίας, ου (ὁ), = Φιλοπράγμων.
Φιλοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἔχω πράγματα (περισπασμούς, ὑποθέσεις), εἶμαι φιλοπράγμων· (μτθτ.) ἐρευνῶ δραξηρίως (φιλοπραγμόνως), (παρβλ.) Πολυπραγμονῶ.
Φιλοπραγμόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοπραγμοσύνην, ὡς φιλοπράγμων.
Φιλοπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοπράγμονος, μανία (προθυμία) περὶ τὸ πράττειν, ἢ = Πολυπραγμοσύνη, περιέργεια.
Φιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ πράττῃ (νὰ ἔχῃ πράγματα, περισπασμούς), ἀνήσυχος· πολυάσχολος· (ἐπὶ κακοῦ) = Πολυπράγμων.
Φιλόπρακτος (ὁ, ἡ), = Φιλόπονος, φιλεργός, δραστήριος.
Φιλοπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν εἰς κάθε τι τὸ πρέπον (τὴν εὐπρέπειαν, τὴν τάξιν), φιλόκοσμος.
Φιλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φιλοπρεπῆ, φιλοκάλως.
Φιλοπροσηγορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλοπροσήγορος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ συναναστρέφεται φιλικῶς μὲ τὸν καθένα, κοινωνικός, καταδεκτικός, εὐπροσήγορος.
Φιλοπροσηγόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φιλοπροσήγορον, εὐπροσηγόρως.
Φιλοπροσηνὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρεται προσηνῶς (φιλοφρόνως) μὲ τὸν καθένα, χαρίεις, πρᾶος, εὐπροσήγορος.
Φιλοπρωτεία (ἡ). ἡ περὶ τὸ πρωτεύειν ἐπιθυμία, [ἐκ τοῦ
Φιλοπρωτέω, Μ. εὐσω. Ἀγαπῶ νὰ πρωτεύω (νὰ ἦμαι πρῶτος) εἰς ὅλα, φιλοτιμοῦμαι νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα (νὰ ὑπερέχω τῶν ἄλλων).
Φιλοπρωτία (ἡ). τὸ νὰ θέλῃ τις τὰ πρωτεῖα εἰς ὅλα, [ἐκ τοῦ
Φιλόπρωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ πρωτεῖα (τὴν ὑπεροχὴν, τὴν προτίμησιν).
Φιλοπτέλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοπόλεμος.
Φιλόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόπολις.
Φιλόπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ τρυφερὰ βλαστάρια (κλωνάρια). « Μέλισσα—, « Νόνν.
†Φιλοπτωχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
†Φιλόπτωχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (λυποῦμενος) τοὺς πτωχοὺς, συμπαθητικὸς φιλελεήμων.
Φιλόπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν πυρὸν (τὸν σῖτον), φυτρόνων συνήθως μεταξὺ τοῦ σίτου.
Φιλοπυστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοπευστέω, [ἐκ τοῦ
Φιλόπυστος (ὁ, ἡ), = Φιλόπευστος.
Φιλοπωριστὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ ὠπωρικὰ ἢ (διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) τὸ φθινόπωρον.
†Φιλοπωτέω-ῶ, Μ. ήσω, απν. ἀντὶ Φιλοποτέω, [ἐκ τοῦ
†Φιλοπώτης, ου (ὁ), απν. ἀντὶ Φιλοπότης.
Φιλοργὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ θυμώνῃ (νὰ ὀργίζεται) εὐκόλως, ὀργίλος, ἐξόθυμος.
Φιλόργιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνειθιζόμενος εἰς τὰ ὄργια (τὰς τελετὰς), πομπώδης, φιλέορτος.
Φίλοργος (ὁ, ἡ), = Φιλοργής.
Φιλορήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Φιλορρήτωρ.
Φιλόρθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ὀρθὴν διεύθυνσιν (τὴν εὐθυγραμμίαν).
Φιλοριατία (ἡ). κλίσις εἰς τὸ προσηλοῦσθαι (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς) τὰ πράγματα, ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν πραγμάτων.
Φιλορμίστειρα (ἡ), Π. ἡ προσορμίζουσα (ἀλλιμενίζουσα) ἀσμένως τοὺς πλέοντας, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
Φιλορνιθία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰ πτηνὰ [ἐκ τοῦ
Φιλορνις, ιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (καὶ τὰ ἀγαπώμενος ἀπ.) τὰ πτηνὰ (τοὺς ὄρνιθας). « Πέτρα κοίλη—, « Αἰσχλ., ἡ συχνάζουν (διατρίβουν) ἀσμένως τὰ πτηνά.
Φιλορρήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ῥήτορας ἢ τὴν ῥητορικήν.
Φιλορρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ῥυθμὸν (τὴν ἁρμονίαν).
Φιλορρώθων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (περιτειθέμενος συνήθως περὶ) τοὺς ῥώθωνας. « Κνημὰς—, « Ἐπιγρ.
Φιλορρῶξ, ῶγος (ὁ, ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν εἰς (φορτωμένος ἀπὸ) ῥῶγας. « Ἄμπελος—, « Ἐπιγρ.
Φιλορτυγοτραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ καὶ ἔχω (νὰ ἀνατρέφω) ὀρτύκια, (βλ. Ὀρτυγοκοπέω).
Φιλόρτυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὀρτυγας (τὰ ὀρτύκια).
Φιλορχήμων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ
Φιλορχηστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν χορὸν ἢ τοὺς ὀρχηστὰς (τοὺς χορευτάς).
Φιλορώμαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ῥωμαίους, φίλος τῶν Ῥωμ.
Φίλος, η, ον (τὸ παρθ. Π. Φιλαίτερος, -ώτατος ἢ [σπν.] Φιλώτερος, -τατος καὶ σπν. καὶ συγκ. Φίλτερος, -τατος καὶ σπν. Φίλιος, Φίλιστος). Προσφιλὴς, ἀγαπητός, ἀγαπημένος· (ἐνεργ.) εὔνους, πρόθυμος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀρεστός, εὐάρεστος· (ἐνίοτε) φιλικός· (παρὰ Π.) ἀντὶ ἐμὸς, ἐός, ἡ· Ἡμέτερος, Ἡμέτερος κτλ. (εἰς τόπον κτητ. ἀντων.). || (οὐσ.) Ὁ φίλος, φιλίαν πρός τινα, (κοιν.) φίλος, (τὸ θῆλυ) φιλενάδα· (ἐνίοτε) σύζυγος ἢ ἐρωμένη (συνήθ. ὡς προσφών.) « Φίλε κασσίτερε, » Ὅμ. (ἓξ καθ' ἑτερογέν.) « Φίλε τέκνον (ἀντὶ « Φίλον τέκνον), » αὐτ. (ἓξ συγγεν. συγκρ.) « Φίλε ἀνδρῶν, » συγγεν. ἀντὶ Φίλτατε. (ἢ σχετ.) « Φίλος τις Πίνδ. (ἢ συχνότ. ὅστ.) « Φίλος πᾶσι Δημ. « Τέτις τέττιγι φίλος, μύρμαξ μύρμακι, » Θκρ. « Ὅ,τι καλὸν φίλον τῷ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν. » « Σαὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ, » Ὅμ. « Τοῦτο Διὶ φίλον γένοιτο, » Ὁθ. Η, μὰ τὸν δώσῃ ὁ θεὸς! (καὶ ἀλλ.) « Εἰ καὶ φίλον, » Πλάτ., ἂν εὐχαριστῆθη. « Τινι φίλον καλεῖν, » Γργ., ὅπερ φίλει (εὐχαριστεῖται). (ἢ πλθ.) « Ἔγνω φίλα ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κυκᾶσθαι οἴνου πινέμεναι, » Ἰλ. Δ., πρῶτε καὶ νῦν ἔτε ἀσμένως. « Φίλα αὐτῶσι πέλεται, » Ἡρ., κάμνει (συνάπτει) φιλίαν μετ' αὐτῶν, (καὶ ἀντὶ κτητ. ἀντων.) « Φίλον ἦτορ » Ὅμ., τὴν καρδίαν μου (σου, του κτλ.). « Μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς, » αὐτ., τὴν ψυχήν σου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φίλα λέλυντο, « αὐτ., τὰ μέλη του (τῶν κτλ.). « Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, « αὐτ. (ἀντὶ Φίλα χεῖρε ἢ Φίλας χεῖρας) « λάβων σε, φίλα εἶμαι ἀποδύσω, « Ἰλ. Β. (καὶ σαφέστερον ἀκόμη) « Μητρὶ φίλῃ χωόμενος κτλ., « Ἰλ. Ι, κατὰ τῆς μητρὸς του. || (καὶ ὡς οὐσ.) « Πατρικὸς ἠμὲ σὸν φίλος, « Πλ. « Φίλοι βέβαιοι, « Ξεν. « Ἐξῆ τοιοῦτος ἐμὸς φίλος, ὃς τὸν ἀστὸν γιγνώσκων, ἐργὸν καὶ βαρὺν ὄντα, φέρει. « Θγν. « Πάντα τιμάντα τὰ παρ' φίλων, « Θκρ. « Τἄων, ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδναν ἀγέσθω πρὸς οἶκόν, « Ὅμ., ἃς τὴν Ἀπάρῃ σύζυγον. || (τὸ ὀδ. ἐνίοτε) ἀντὶ Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης (τῆς φιλίας). « Φίλον ἐμόν, « ἄγετε, « ἀγάπη μου! « Τὰ φίλτατα, « ἄδ., τὰ προσφιλέστατα τῆς ἀγάπης τινός ἀντικείμενα.

Φιλοσαρκέω-ῶ, Μ. ἠσω. (Ἐκκλ.) Ἀγαπῶ τὴν σάρκα, εἶμαι φιλόσαρκος (προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος).

Φιλοσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόσαρκος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). Ὁ ἀγαπῶν τὴν σάρκα (προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος).

Φιλοσεβάσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μεταχειριζόμενος συχνὰ) τὸ σέβας.

Φιλοσίτης (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν σῖτον ἢ τὸ σιτάρι.

Φιλοσκάρθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ σκιρτᾷ (τὰ χορεύοντα).

Φιλόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦνε (εὐκαίρως) ὑπὸ σκέπην.

Φιλοσκήπτρος (ὁ, ἡ), Η. ὁ κρατῶν συνήθως σκῆπτρον. « Βασιλεὺς—, « Ἔπγρ.

Φιλοσκήπων (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ κρατῇ σκῆπωνα (ῥάβδον).

Φιλοσκιὰς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν σκιὰν (τὴν ἴσκιον).

Φιλοσκόπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ διατρίβῃ εἰς) τοὺς σκοπέλους (τοὺς βράχους). « Κύνιος—, « Μ. Σιδ.

Φιλόσκοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εἶναι πρὸς ἢ μὴ μακρυόμενος ἀπό) τὸν σκοτόν.

Φιλοσκύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκύλακας (τὰ σκυλάκια), φιλοκύων.

Φιλοσκωμμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλοσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ σκώπτῃ (νὰ χλευάζῃ), περιγελαστής.

Φιλοσκωπτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀγαπῶ νὰ σκώπτω (νὰ χλευάζω), εἶμαι φιλοσκώπτης, ου (ὁ), = Φιλοσκώμμων.

Φιλοσμάραγος (ὁ, ἡ), Η. [ἐκ σμάραγος]. ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον, φιλοβρύεθος.

Φιλοσμήχυος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σμήνη (τὰ μελίσσια).

Φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ἠσω. (κυρ. ἢ ἐν γέν.) Ἀγαπῶ καὶ (ἐπρ.) Προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (ἢ ὡρισμένως) τὴν σοφίαν (τὴν τελειότητα ἢ τὴν γνῶσιν, ἢ ἀρετὴν· ἢ ἀορίστ.) τὴν ἀπαιτουμένην περὶ τι σοφίαν (ἐμπειρίαν, ἱκανότητα). (ἰδιαιτ.) ζῶ ἢ (μὲ ταχύνομαι εἰς) πράττω (καθὼς μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, σπουδαίως κατὰ βάθος, μελετῶ ἐπιστημονικῶς (ἢ ἀσκημένος ἢ κατά τινα ὡρισμένην μέθοδον καὶ τάξιν). « Φιλοσοφοῦντες (ὁ Σόλων), γῆν πολλὴν ὑφωρίγξ εἵνεκεν ἐπελήλυθε, « Ἡρ. « Σκεπτέον.. καὶ σθρητέον, πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας νόμους κρατίζους τῇ πόλει κατέθηκε, « Ξεν. (καὶ αἰτ.) « Χρὴ σκοπεῖν ἢ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον. « Ἰσοκρ. « Νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀθίκτου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος, « Ξεν., παρετήρησα περὶ ἐμαυτοῦ, ἐπληροφορήθην ἐκ τῆς παρατηρήσεως. (καὶ ὡς ἐπιθ.) « Ἐμὴν φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοκἀγαθίας ἡγεμονέψῃ, « αὐτ. (καὶ προθετ.) « Περὶ τοὺς ποιητὰς φιλοσοφεῖν, « Ἰσοκρ., ἀσχολεῖσθαι φιλοσοφικῶς. (καὶ πθ.) « Τὰ φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε, « Ἀρτ., τὴν φιλοσοφίαν (κατὰ τὴν τότε σημασίαν τῆς λέξ.).

Φιλοσόφημα (τὸ). ἀντικείμενον φιλοσοφικῆς ἐρεύνης (μελέτης ἢ συζητήσεως), ζήτημα (θεώρημα) φιλοσοφικόν.

Φιλοσοφία (ἡ), τὰ ἔργον (ἀ σκεπὰς, τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ φιλοσόφου. (ἢ ὡρισμένως) ἀγαπη πρὸς τὴν σοφίαν (ὡς γνῶσιν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων) ἢ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς· (ὄθ. ἐκκλησ.) ὁ ἀσκητικὸς (θεωρητικὸς) βίος· (ἢ ἐν γέν. καὶ ἀορ.) ἡ πρὸς ἀπόκτησιν ὁποιασδήποτε ἐμπειρίας (ἱκανότητος) ἀπουδὴ, ἢ κατὰ βάθος (μετὰ σκέψεως ἢ κατὰ κανόνας τινὸς) μελέτη, ἔρευνα ἐπιστημονική. « Τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν, « Ἰσοκρ., τὴν θεωρίαν (τὴν φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν) τῆς ῥητορικῆς. « Οἱ διατρίβοντες περὶ τὴν ἡμετέραν φιλοσοφίαν, « αὐτ. « Ἐκ φιλοσοφίας τὴν δύναμιν τῶν λόγων εἰλήφομεν, « αὐτ. « Φιλοσοφίαν, ἣ πάντα συνεξεῦρε καὶ συγκατεσκεύασεν.., ἡ πόλις ἡμῶν κατέβλεψεν, « αὐτ. « Τὸ διανίστασθαι νύκτωρ καὶ πρὸς ὑγίειαν καὶ οἰκονομίαν καὶ φιλοσοφίαν χρήσιμον, « Ἄρστ.

Φιλοσοφικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) = -ικῶς.

Φιλοσόφιον ἢ Τῆς φιλοσοφίας ἴδιος, (εὐχρηστότ. τὸ Φιλόσοφος).

Φιλοσοφοκλῆς, κλέους (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (κατ' ἐξοχὴν) τὸν Σοφοκλέα, φίλας (θαυμαστὴς τῆς μούσης, τῆς ποιήσεως) τοῦ Σοφ.

Φιλοσοφιμειραχίσκος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Φιλομειραξ, φιλεσοφῶν περὶ τὸν ἔρωτα τῶν μειρακίων.

Φιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν καὶ σπουδάζων ν' ἀποκτήσῃ (ἢ ὡρισμένως) τὴν σοφίαν (τὴν τελειότητα ἢ τὴν γνῶσιν καὶ τῆς ἀρετῆς) ἢ (ἀορίστως) τὴν περὶ τι ἐμπειρίαν· (ὄθ. ἐν γέν.) φιλομαθής· (ἰδιαιτ.) φιλεπιστήμων· (μτγν.) ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν ὄντων καὶ ἰδιαιτ. τοῦ ἀνθρώπου, (Φιλόσοφος ὠνομάσθη μετριοφρόνων. ἀντὶ Σοφὸς, πρῶτος ὁ Πυθαγόρας). « Φιλοσόφου τοῦτο μάλιστά ἐστιν ἀνδρὸς, « Ξεν. 2) = Φιλοσοφικός. « Βίος—, « Ἀξ., ὁ τῶν φιλοσόφων· θεωρητικὸς, (καὶ ἐκκλησ.) ἀσκητικὸς, (ὄθ.

Φιλοσόφως, ἐπίρ. = Φιλοσοφικῶς, ὡς φιλόσοφος.

Φιλοσπήλυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Ζ. [ἐκ σπήλυγξ]. ὁ ἀγαπῶν (νὰ διατρίβῃ εἰς) τὰ σπήλαια.

Φιλόσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς σπονδὰς ἢ (Ω.) χρησιμεύων ὡς σπονδή.

Φιλόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πρὸς πᾶν ἔργον σπουδὴν (πρυθμίαν ἢ ἀκρίβειαν), ἐμβριθὴς· ἐπιμελὴς, δραστήριος.

Φιλοστασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στάσεις (τὰς ἐπαναστάσεις), ὄημεγέρτης, φιλοτάραχος.

Φιλοστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σταφύλια ἢ (;) κάμνων πολλὰ σταφύλια.

Φιλος-φανέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀγαπῶ (Ὁρισπαθῶ, Φιλοτιμοῦμαι νὰ λάβω) τὸν στέφανον, ἀμιλλῶμαι (φιλονεικῶ) περὶ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης.

Φιλοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους ἢ φιλοτιμούμενος νὰ λάβῃ τὸν στέφανον (τῆς νίκης).

Φιλοστοναχος (ὁ, ἡ) (καὶ ἐπίρ.) = στόνως. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἀναστενάζῃ, φιλοθρήνης.

Φιλοστοργέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀγαπῶ φιλοστοργως (τὰ τέκνα, τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς μου), ἔχω υἱϊκὴν (ἀδελφικὴν κτλ.) ἀγάπην πρός.

Φιλοστοργία (ὁ). ἡ φυσικὴ πρὸς τὰ τέκνα (τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς) ἀγάπη, πατρικὴ (μητρικὴ κτλ.) στοργή.

Φιλόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ στοργὴν (μὲ πατρικὴν, υἱϊκὴν, [ἐν γέν.] συγγενικὴν ἀγάπην), πλήρης στοργῆς (ἀγάπης ἐγκαρδίου). « Τὸ φιλόστοργον, « Ξεν., = Ἡ φιλοστοργία.

Φιλοστοργως, ἐπίρ. Μὲ φιλοστοργίαν, ὡς πατὴρ (υἱὸς κτλ.) φιλόστοργος.

Φιλοστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς στρατιώτας ἢ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα.

Φιλόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στροφὰς (τὰς μεταβολὰς), εὐμετάβλητος.

Φιλοσυγγενὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του.

Φιλόσυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σῦκα.

Φιλοσυμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμμάχους του.

Φιλοσυνήθης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν συναναστροφὴν (τὴν οἰκειότητα), κοινωνικός.

Φιλοσυνθεσία (ἡ), κλίσις πρὸς τὸ συγκρίνειν (παραλληλίζειν).

Φιλοσυνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι φιλοσυνουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλικὴν συναναστροφὴν ἢ (Σχλ.) τὴν σαρκ. συνουσίαν.

Φιλοσύντομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν συντομίαν.

Φιλοσωματέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀγαπῶ (Περιποιοῦμαι) μὲ ὑπερβολὴν τὸ σῶμά μου, εἶμαι φιλόσωματος.

Φιλοσωματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόσωματος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -σωμάτως. Ὁ ἀγαπῶν (περιποιούμενος) μὲ ὑπερβολὴν τὸ σῶμά του. « Τὸ φιλοσώματον, « Ἀξ., = Ἡ φιλοσωματία.

Φιλοσώφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην (τὴν σεμνότητα), ἐγκρατὴς, κόσμιος.

Φιλοτήριον (τὸ), Κωμ. ὑπηρορ. τοῦ Φιλό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της. (κυρ. ὡς χαΐδευτ. προσφών.) ψυχίσα μου!
Φιλοτάριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ταρίχη (τὰ παστά, τὰ ἁλμυρά), φίλος τοῦ ταρίχους.
Φιλοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα του, πατὴρ ἢ μήτηρ φιλόστοργος. » Τὸ φιλότεκνον, » Αξ. — Ἡ φιλοτεκνία.
Φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Καταγίνομαι μετὰ ἀπουδῆς εἰς) τέχνην τινὰ ἢ τὰς τέχνας, ὁμιλῶ περὶ αὐτῶν ὡς εἰδήμων (ὡς ἄνθρωπος τῆς τέχνης)· (σπνττ.) ἀγαπῶ νὰ τεχνάζωμαι (νὰ δολιεύωμαι)· (μὲ αἰτ.) πράττω (ἐργάζομαι) τι τεχνηέντως (φιλοκάλως), δείχνω ὅλην τὴν τέχνην μου (φιλοτιμοῦμαι ὡς τεχνίτης) περί τι· (μὲ ἀπαρ.) ἔχω ἢ εὑρίσκω τὴν τέχνην νὰ κάμω (νὰ κατορθώσω) ὥστε. » Ἐφιλοτέχνησαν πλῆθος ἰχθύων ἐν αὐτῇ ποιῆσαι, » Διόδ., κατωρθωσαν μὲ τέχνην, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ κατορθώσουν.
Φιλοτέχνημα (τὸ). τὸ φιλοτέχνως κατεσκευασμένον τεχνούργημα, ἀριστούργημα.
Φιλοτεχνήμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Φιλοτέχνης, ου (ὁ), = Φιλότεχνος.
Φιλοτέχνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιλοτεχνέω, ἡ μετὰ φιλοτεχνίας ἐξεργασία.
Φιλοτεχνία (ἡ). ἡ πρὸς τὰς τέχνας ἢ τέχνην τινὰ ἀγάπη (κλίσις) καὶ ἡ μετὰ φιλοκαλίας ἐπιτήδευσις αὐτῶν· (ἐν γέν.) ἱκανότης, δεξιότης, ἐπιτηδειότης· (μτνμ.) δολιότης, πανουργία. 2) (συνκδχ.) = Φιλοτέχνημα.
Φιλότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν ἢ ἀσχολούμενος προθύμως εἴς) τινα τέχνην ἢ τὰς τέχνας, τεχνίτης φιλόκαλος (ἐπιτήδειος)· (μτφορ.) ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ τεχνάζειν· δόλιος.
Φιλοτέχνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοτεχνίαν, ἐντέχνως, φιλοκάλως, ἐπιτηδείως
Φιλότης (ἡ). φιλία, ἀγάπη· συνεννόησις φιλική· ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη· (συχν. παρὰ Π.) μίξις ἐρωτική, συνουσία, (ὡς προσφών. φίλ.) » Ὦ φιλότης, » ὦ φίλε, φίλε μου.
Φιλοτήσιος, α ἢ ος, ον, Π. φιλότητος ἴδιος· φιλικός· ἐρωτικός. » Φιλοτήσια ἔργα, » Ὅμ., τὰ ἀφροδίσια. ‖. (συγνότ.) Φιλοτησία (ἐνν. κύλυξ), » τὸ ποτῆρι ὅπου πίνεται (σηκόνεται) εἰς ὑγείαν τινός. » Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται, » Θγν. » Φιλοτησίας (ἐνν. ἕνεκα) προπίνειν τινί, » Λξ. » Φιλοτησίας μελετᾷν, » Πλάτ., — Οἰνοποτάζειν.
Φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (δόρ. Ἐφιλοτιμησάμην ἢ Ἐφιλοτιμήθην κτλ.). Ἀγαπῶ τὴν τιμήν, εἶμαι φιλότιμος· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ [συχνότ.] αἰτ. πρωτοτ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.) προσπαθῶ φιλοτίμως (φρονῶ τιμήν μου, ἔχω περὶ πολλοῦ ἢ συνερίζομαι) νὰ κατορθώσω τι· δείχνω (φέρομαι μὲ) φιλοτιμίαν εἰς ἢ πρός· κάμνω ἐπίδειξιν· (συνκδχ.) χαρίζω ἐλευθερίως· (ὕθ. νλγ. μὲ αἰτ.) φιλοδωρῶ. » Περὶ ἃ ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι, » Μεν. » Περὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων φιλοτιμηθεὶς, » Διοδ. » Φιλοτ. πρὸς τὴν πόλιν, » Δυκοῦργ. » Τῆς φύσεως εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης, » Δίλ. (καὶ ἀπαρ.) » Φιλοτιμούμενος αὐτὸν ὑπερβάλλειν, » Πλ. (καὶ ἀναλ.) » Φιλοτιμηθέντες, ὅτι τοὺς στρατιώτας αὐτῶν. εἶα Κῦρος ἄλλον ἔχειν, » Ξεν., ἐγγίχθη (ἐπειρήχθη) ἢ φιλοτιμία των. (καὶ ἀπολ.) » Ἠλαζονεύθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ, εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος, » Ἀρχφ., ζηλοτυπῶν, ἀπὸ φιλοτιμίαν.
Φιλοτίμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πράττει τις φιλοτιμούμενος ἢ πρὸς ἐπίδειξιν, δεῖγμα μεγαλοδωρίας (ἐλευθεριότητος), ἔργον φιλοτιμίας. » Φιλοτιμήματα πρὺς τὴν πολιν, » Πλ.
Φιλοτιμία (ἡ). τὸ αἴσθημα (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ φιλοτίμου, ἐπιθυμία τιμῆς ἢ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς· (ἐπμ.) ἐλευθεριότης, γενναιότης, μεγαλοδωρία κτλ. (ἐπὶ κακοῦ) φιλοδοξία, ἢ· φιλονεικία. » Φιλοτιμίᾳ, κτῆμα σκ.ὀν, » Ἡρ. » Δοῦλοι γάρ εἰσι. φιλοτιμιῶν τινων μωρῶν καὶ δαπανηρῶν, » Ξεν. » Ἡ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως, οὗτοί εἰσιν ἤδη οἱ.. ἄνδρες καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι, » αὐτ. » Γάμος ὁ ἐκ μειζόνων, παρέχειν τινὰ δοκεῖ τῷ γήμαντι φιλοτιμίαν, » αὐτ.
Φιλότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -οτερος, -οτατος). Ὁ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν καὶ ἀγωνιζόμενος (πράττων ὅσα συντείνουν, ἀμιλλώμενος) πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς, (ἰδιαιτ.) γενναῖος, μεγαλόδωρος· (ἐπὶ κακοῦ) φιλόδοξος. » Τὸ φιλότιμον, » αὐτ., — Ἡ φιλοτιμία, ἡ (Π.) τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοτιμίας. » Ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον, » Εὐρ.
Φιλοτίμως (τὸ παρθτ. -ότερον, -ότατα), ἐπίρ. Μὲ φιλοτιμίαν. » Φ. ἔχειν πρὸς τί ἢ τινα, » Λξ., = Φιλοτιμεῖσθαι.
Φιλότεμητος (ὁ, ἡ), Π. [φρ. τέμνω]. ὁ συνειθίζων νὰ κόπτεται. » Ἡμέρα—, » Νόνν., ἡ ὀδύνη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου καθ' ἣν γίνεται συνήθως ἡ περιτομή
Φιλοτοιοῦτος (ὁ). φίλος τοιούτου τινὸς (ὁποιουδήποτε ἀπαιτεῖ ἡ σειρὰ τοῦ λόγου) πράγματος.
Φιλοτραγήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τραγήματα.
Φιλοτράπεζος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς τραπέζης (τοῦ φαγητοῦ), παράσιτος.
Φιλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀγαπῶ νὰ τρέφω (ἀνατρέφω ἀσμένως) τι, εἶμαι-
Φιλότροφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ (τρέφων εὐχαρίστως) τι· φύσει θρεπτικός. 2) (προπαροξ.) φίλος τῆς τροφῆς, (ἐπμ.) εὐκολοϋρεπτος.
Φιλότρωξ, ωγος (ὁ, ἡ), = Φιλοτραγήμων.
Φιλοττάριον (τὸ), Π. ἀντὶ Φιλοτάριον.
Φιλοτύραννος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν τυράννων ἢ τῆς τυραννίας, τυραννόφρων.
Φιλότυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν τύφον (τὴν οἴησιν), κοῦφος, ἀλαζών, κενόδοξος.
Φιλοτώθαστος (ὁ, ἡ), [φρ. τωθάζω]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ χλευάζῃ, περιγελαστής, φιλοσκώπτης.

†Φιλοΰλης (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὴν ὕλην (τὰ ὑλικά, τὰ γήϊνα κτήματα), φιλόκοσμος.
†Φιλοΰπνος (ὁ, ἡ), = φίλυπνος.
Φιλοφθογγος (ὁ, ἡ, Π. [φρ. φθέγγομαι] ὁ ἀγαπῶν νὰ φωνάζῃ. » Κύων—, » πτρ., ὑλάκτης.
Φιλόφθονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φθονῇ (εὑρίσκων ἡδονὴν εἰς τοῦτο), φύσει φθονερός.
Φιλοφιλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς φίλους του.
Φιλοφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν φόρμιγγα, συμφωνῶν μὲ τὰς χορδὰς τῆς φ.
Φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (δόρ. Ἐφιλοφρονησάμην ἢ Ἐφιλοφρονήθην κτλ.). Φέρομαι φιλοφρόνως πρός τινα· ὑποδέχομαι (χαιρετῶ κτλ.) φιλικῶς· περιποιοῦμαι· καλοπιάνω· (μτνμ.) χομαι ἀσμένως· (μὲ δοτ.) ὑπείκω, δω· χαρίζομαι. » Ἄλλο οὐδὲν ἐφρονήσατο αὐτῷ, εἶπε δὲ κτλ., » Ξεν., μτνμ.) » Θυμῷ—, » Πλάτ. (ἢ αἰδοῖ—, πει δὲ ἀλλήλους ἐφιλοφρονήσαντο αὖτ. (καὶ προθετ.) » Φιλοφρονησάμενος δέ ποτε τοῦ βασιλέως πρὸς αὐτὸν εἰπόντος· Τίνος σοι τῶν ἐμῶν μέλει Πλ.
Φιλοφρονέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ λόφρων.
Φιλοφρονεστέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ λοφρόνως.
†Φιλαφρονέω, ἐσφαλμ ἀντὶ Φιλοφρονέω.
Φιλοφρόνημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς φιλοφρόνησίν τινος, compliment.
Φιλοφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ λοφρονέομαι, φιλόφρων (φιλικὴ) συχὴ ἢ μεταχείρησις, ἐνδειξις περιποίησις, ὑποχρέωσις.
Φιλοφρονητικός, ἡ, όν. Φ. λόγος, ἐνδεικτικὸς, ὑποχρεωτικὸς, περιποιητικός.
Φιλοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ περιποιητικὸν (ὑποχρεωτικὸν) τρόπον, μὲ φιλοφρόνησιν.
Φιλοφροσύνη (ἡ). αἴσθημα φιλικὸν (καλὸν), ἀγάπη (κλίσις, οἰκειότης) τινα· (συνκδχ.) = Φιλοφρόνημα, νησις. [κυρ. θηλ. τοῦ
Φ.λοφρόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ-
Φιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φίλα φρονῶν (ἔχων φιλικὴν διάθεσιν πρὸς εὔνους, καλοθελητής.
Φιλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ πολλὰ (νὰ φωνάζῃ), φλύαρος.
Φιλόχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν ριστούμενος) νὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον χόμενος ἀσμένως) χλαῖναν (ἱμάλεξ.).
Φίλοχλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄχλον εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ ὄχλῳ. » χλον, » Ἀρτ., ἢ πρὸς τὸν ὄχλον σεις.
Φιλοχορευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ατρικὰς χορείας, (ἐπίθ. τοῦ Διο-
Φιλόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν φίλος τοῦ χοροῦ ἢ τῶν (θεατρ.)

Φιλοχρηματέω-ῶ, ήσω. Ἀγαπῶ τὰ χρήματα, » μαι φιλοχρήματος.
Φιλοχρήματία (ἡ), ἡ πρὸς τὰ χρήματα ὑπερβάλλουσα ἀγάπη, φιλαργυρία, φιλοκέρδεια.
Φιλοχρηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸ χρηματίζεσθαι (κερδίζειν, ἐπιχειρεῖν χρήματα).
Φιλοχρηματιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) = Φιλοχρηματιστής. Ἐπιῤῥεπὴς (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ χρηματίζεσθαι, φύσει φιλοχρηματιστής.
Φιλοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὰ χρήματα, φιλοπλουτος, φιλάργυρος.
Φιλοχρημάτως, ἐπίῤ. Φιλοκερδῶς, πλεονεκτικῶς, ὡς φιλοχρήματος. » Φ. ἔχω, » = Φιλοχρηματέω.
Φιλοχρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοχρηματέω, εἶμαι (ἢ θησαυρίζω ὡς) φιλοχρήματος.
Φιλοχρημοσύνη (ἡ), = Φιλοχρηματία, [ἐκ τοῦ
Φιλοχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλοχρήματος.
Φιλόχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ χρηστὰ (ἢ ἢ ἐπιτηδεύματα, χρηστὴς διαθέσεως, ἀνῆρετος, τίμιος.
Φιλόχριστος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὸν Χριστὸν, φίλος τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανός.
Φιλόχρονος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὸν χρόνον τοῦ κόσμου τούτου (τὰ πρόσκαιρα ἀντὶ τῶν αἰωνίων).
Φιλοψυχία (ἡ), τὰ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὸν χρυσὸν, φιλάργυρος, φιλοχρήματος.
Φιλοψωμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην (πρᾶξιν).) Ἀγαπῶ (εὐχαριστοῦμαι νὰ κατοικῶ εἴς) τόπον τινά, τὸν προτιμῶ κατὰ κάθε ἄλλον. (μτνμ.) ἐνδιατρίβω ἀσμένως εἴς τι.
Φιλοψωμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀγάπη (προσηλώσεις) εἴς τινα τόπον, [ἐκ τοῦ
Φιλόψωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων συνήθως ἢ κατὰ προτίμησιν εἴς) τινα τόπον.
Φιλοψευδέα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλοψευδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ψεύδεται (ἔχων κλίσιν εἰς τὰ ψεύσματα).
Φιλοψευδία (ἡ), = Φιλοψευδέα.
Φιλοψευστὴς, ου (ὁ), = Φιλοψευδὴς.
Φιλόψυχα (ἡ), [φίλος, ψυχή]. ἀγάπη πρὸς τὰ ψυχρὰ φαγητὰ (καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), (ἀλλ.) friandise.
Φιλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κατηχῶ νὰ ψύχω), εἶμαι-
Φιλόψυχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) - ψύχως. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ψέγῃ, φιλοκακόψυχος.
Φιλόψωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητὰ, καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), friand.
Φιλοψώρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (ψόρον), φιλοθόρυβος (κυρ. καὶ μτνμ.).
Φιλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φιλόψυχος ἢ ὑπερβολικῶς). » Οὐ φιλοψυχητέον, » Πλάτ.
Φιλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὴν ζωὴν (τὴν ψυχήν του), φιλόζωος, (ἐπμ.) δειλὸς, μικρόψυχος.
Φιλοψύχρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ψύχραν (τὰ ψυχρὰ μέρη) ἢ τὴν ὀρεινὰ.
Φιλοψυχώς, ἐπίῤ. Μὲ πολλὴν πρὸς τὴν ζωὴν προσπάθειαν (φιλοψυχίαν), μικροψύχως.
Φίλοω-ῶ, Μ. ώσω, = Φιλόω.
Φιλτάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Φίλτατον, (κυρ. ὡς χαΐδευτ. προσφών.) ψυχίσα μου.
Φίλτατος, η, ον, ὑπερθ. ᾶ
Φίλτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Φίλος.
Φίλτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς φιλίαν, (ἰδιωτ.) ποτὸν ἢ ἄλλο τι τέχνασμα μαγικὸν ἐμπνέον ἔρωτα· (μτφορ.) θέλγητρον· ἑρωμανία, ἑλατήριον· (ἐν γεν.) ἔρως, ἀγάπη, ἡ ἀντικείμενον ἔρωτος. » Δεύτερα φίλτρα γάμου, » Ἴπτρ., (περιφρ.) ἀντὶ δεύτερος γάμος. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἀφροδισιαστικοῦ), ἄγριον δαυκί, σταφυλῖνος. 3) τὸ ὑπὲρ τὸ ἄνω χεῖλος σχηματιζόμενον κοίλωμα.
Φιλτροποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ κατασκευάζων φίλτρα ἢ, ἐμπνέων φίλτρον (ἔρωτα).
†Φιλτρόποτον (τὸ). ποτὸν φίλτρου (ἔρωτος) ἐμποιητικὸν, φίλτρον.
Φίλυδρις, ιος (ὁ, ἡ) καὶ
Φιλυδριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑδρίζῃ (νὰ ἀτακτῇ, νὰ αὐθαδιάζῃ), ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ ὑδρίζειν, φύσει ὑδριστής.
Φιλυγίης, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (πραοέχων πολλὰ) τὴν ὑγείαν του, φίλος (ἐν γεν.) τῆς ὑγείας.
Φιλύδρηλος (ὁ, ἡ), = Φίλυδρος. » Κῆπος—, » Ἐπγρ.
†Φιλυδρίας, ου (ὁ), Γλο. ἀντὶ Φίλυδρος, (ὕθ.
Φιλυδριάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ ὕδωρ ἢ τὴν ὑγρασίαν, εἶμαι-
Φιλύδρας (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ ἢ τοὺς ὑδατώδεις τόπους ἢ τὴν ὑγρασίαν· ἐνδιατρίβων συνήθως ἢ ἀσμένως εἰς τὸ ὕδωρ, ἔνυδρος.
Φιλύκη (ἡ), = Φυλίκη.
Φίλυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους (τὰς ᾠδάς).
Φιλυπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακούων εὐκόλως (προθύμως), εὐπειθὴς. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὑπηκόους του.
Φίλυπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὕπνον, ὑπνώδης, ἢ (ξ) ὑπνωτικός.
Φιλυποδέχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑποδέχεται (ὑποδεχόμενος ἀσμένως), φιλόξενος.
†Φ.λύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποπτεύων κάθε τι, φύσει ὕποπτος.
Φιλυπόστροφος ᾶ
Φ.λυποστροφώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ ὑποστρέφῃ (νὰ ἐπανέρχεται), (κυρ. ἐπὶ νόσ.) ὑποκείμενος εἰς ξαναπτώματα.
Φιλυποψία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλυπόπτου, ροπὴ (διάθεσις) πρὸς τὸ ὑποπτεύειν.
Φιλύρα, ας (ἡ). εἶδ. δένδρου, (κοιν.) φλαμουρηὰ, (καὶ ἀλλ.) φιλουρηὰ. 2) (συνδκχ.) ἡ ὑπὸ τὸν φλοιὸν λεπτὴ ἐπιδερμὶς τῆς φιλυρηᾶς (ἀπὸ τὴν ὁπ. κατ-

εσκεύαζον στεφανοδέσματα κτλ.), (κοιν.) φλαμουρι.
Φιλυρέα (ἡ), εἶδ. δένδρου ἢ θάμνου κορυμβοφόρου (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς κύπρου), (Λτν.) Gilaria.
Φιλύρινος, η, ον. Κωμωμέν. ἁπλ φιλύραν, φλαμουρένιος· (συνκδχ.) λεπτὸς ὡς ὂν τὴν φλοῦδαν ἢ τὴν σανίδα τῆς φιλύρας, (ἴδε Δθ. III, ὕλη).
Φιλύριον (τὸ). σανιδάκι ἀπὸ ξύλον φιλύρας, πινακίδιον.
†Φιλύριος (ὁ, ἡ), = Φιλύρινος.
Φιλῳδὰς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδὰς (τὴν μουσικήν).
†Φιλώραιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ὡραῖον (τὸ καλόν).
Φιλωρείτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων συνήθως εἰς) τὰ ὄρη.
Φίλως, ἐπίῤ. Ὡς φίλος, φιλικά· ἁρμένως, εὐχαρίστως. » Φίλως χ' ὁρῶντε, » Ἰλ. Δ.
Φίλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. [φρ. †ὤψ], τοῦ ὁπ. τὸ βλέμμα εἶνε φιλικὸν, φίλιος.
Φιμὸς (ὁ), [συγγ. τῷ αφίγγω], (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Τὰ φιμά), εἶδος κρίκου ἁπλοῦ ἢ διπλοῦ ὃς τις βάλλεται περὶ τὸ στόμα τῶν ζώων ἵνα μὴ βόσκουν ἢ νὰ μὴ δαγκάνουν, (συγγ. μὲ τὸ Κημὸς, ἂν καὶ ὁ Στρ. τὰ διακρίνῃ). » Ἀντὶ χαλινῶν φιμοῖς χρῶνται (οἱ Ἰνδοί) κημῶν, μικρὸν διαφέρουσι, » Στρβ. 2) μέρος τι τοῦ χαλινοῦ τὸ περὶ τοὺς μυκτῆρας, (ἄλλ.) Πνιγεύς. 3) εἶδ. κυνιτσιοῦ, ὅπου ἀνακάτωναν τοὺς κύβους πρὶν τοὺς ῥίψουν. 4) (ἰατρ. = Φίμωσις.
Φιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ζώου (Σφίγγω μὲ τὸν ἢ ὡς ἂν μὲ) φιμόν, (ἐν γέν.) δένω σφιγκτά· (συνκδχ.) κάμνω ἀναπαλόγηνον, βουβαίνω, ἀποστομόνω.
Φιμώδης, κος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φιμοῦ ἢ χρησιμεύων ἀντὶ φιμοῦ, (συνκδχ.) στυπτικός.
Φίμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιμόω, σφίξιμον μὲ τὸν ἢ ὡς ἂν μὲ φιμόν, καπίστρωμα· (μτνμ.) στένεμα τῶν πόρων μέρους τινὸς τοῦ σώματος καὶ ἰδιαιτ. τῆς ἀκροβυστίας, πάθος τι περὶ τὴν πόσθην.
Φίμωτραν [τὸ], πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς φίμωσιν, φιμὸς, καπίστρι.
Φίν, ἴδε Φι.
Φίν, Δ. Π. (μτγν.) ἀντὶ Σφὶν ἢ Σφίσι.
Φίνις, εως (ὁ,), = Φοῖνιξ.
Φίντατος, α, ον, Δ. ἀντὶ Φίλτατος ᾶ
Φ.ντερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Φίλτερος.
†Φ.ξ, ικὸς (ὁ), Ποιητ. ἀντὶ Σφίγξ.
†Φίρον (τὸ), Γλο. ἀντὶ-
Φίτρὸς (ὁ), [φίτυ], κορμὸς δένδρου, στέλεχος, κουστοῦρον· ἀκόλ. σχίζα
†Φίττα, Αἰολ. ἀντὶ Σίττα ἢ Ψίττα.
†Φιττάκια (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ψιττάκια.
Φίτυ καὶ
Φίτυμα (τὸ), Π. ἀντὶ Φυτὸν, Φύτευμα, βλάστημα· (μτνμ.) υἱὸς, ἀπόγονος.
Φιτυποιμὴν, ένος (ὁ), Π. κηπουρὸς, φυτοκόμος, (κατὰ λέξ.) ποιμὴν φυτῶν.
Φίτυς, υος (ὁ), Π. πατὴρ, γεννήτωρ, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιτύω, Μ. ύσω, Π. ἀντί Φυτεύω, (μτνμ.) τεκνόω.

†Φλαδιάω-ῶ [φλάω], Μ. άσω. Θλίβων ἀπαλύνω· ζυμόνω.

Φλάζω (ἀόρ. β'. Ἔφλαβον), Π. [φλάω]. σχίζω, τσακκίζω, κομματιάζω.

(Φλάζω), πρωτότ. (σχεδὸν ἄχρ.) τοῦ Παφλάζω.

†Φλανύσσω, Μ. ύξω, Γλσ. = Φληνύσσω, φλυαρῶ.

Φλάσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντί Θλάσις καὶ

Φλάσμα (τὸ), Ἰων. ἀντί Θλάσμα.

†Φλασμός (ὁ), Γλπ. [φλάζω]. = Παφλασμός, κουφολογία, ἔπαρσις, ἀλαζονεία.

Φλαστός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντί Θλαστός.

†Φλαττιθράτ᾽ ἢ Φλαττοθρατταραττοθράτ, Κωμ. μίμησις τοῦ κομπερρήμονος ὕφους τῶν διθυραμβοποιῶν, λέξεις δηλ. μεγάλαι χωρὶς νόημα.

Φλαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ἀντί Φαυλίζω, ἐξουδενῶ, ἐξευτελίζω, [ἐκ τοῦ

Φλαῦρος, η, ον, Ἀττ. ἀντί Φαῦλος, τιποτένιος, μάταιος· ἀσήμαντος, πρόστυχος.

Φλαυρότης (ἡ), Ἀττ. ἀντί Φαυλότης, ματαιότης· εὐτέλεια, μηδαμινότης.

Φλαυροῦργος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντί Φαυλουργός, πρόστυχος τεχνίτης.

Φλαύρως, ἐπίρ. = Φαύλως, κακῶς, εὐτελῶς κτλ. «Φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην,» Ἠρ., κατέχειν μετρίως. ● Φλαύρως ἀκούειν, « αὐτ.

Φλάω, Μ. φλάσω (πθ. πρκ. Πέφλασμαι), Ἰων. καὶ Δ. ἀντί Θλάω, απάνω, τσακκίζω· κτυπῶν ζυμόνω, μαλάζω· κισπανίζω. « Τῶν τραγημάτων ἔφλα, « Μένανδρ., ἔσπανε καὶ ἔτρωγε (φουντούκια, καρύδια κτλ.). « Ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς, ἔσπειτ᾽ ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ. « Ἄρχφ. « Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, « αὐτ., ἔρρηγνα μέσα μα, (κοιν.) κτυποῦσα ζόντι.

Φλεβάζω, Μ. άσω. Ἀναβρύω (ὡς ἀπὸ φλεβός).

Φλεβικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν φλεβῶν ἢ τῆς φλεβός.

Φλέβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλίψ, φλεβίτσα.

Φλεβονευρώδης, ες (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἐκ φλεβῶν καὶ νεύρων.

†Φλεβοπαλία (ἡ), [φλίψ, πάλλω]. κτύπημα τῆς φλεβός (τοῦ σφυγμοῦ).

Φλεβορρᾳγία (ἡ). ῥῆξις (σπάσιμον) φλεβός.

Φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀνοίγω) τὴν φλέβα διὰ τοῦ φλεβοτόμου, Ἀπὸ-παίρνω αἷμα, (παρβλ.) Ἐμφλεβοτομέω.

Φλεβοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον (ἄνοιγμα) τῆς φλεβός, Ἀπόσιμον αἵματος, [ἐκ τοῦ

Φλεβοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, ἀνοίγων) τὴν φλέβα πρὸς ἐξαγωγὴν αἵματος ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Φλεβοτόμον (ἐννν. σμιλίον), τὸ νυστέρι, ἡ (Ἰταλ.) λαντσέττα.

Φλεβοτονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τεντόνονται αἱ φλέβες μου (ἀπὸ τὸν πολὺν ἀγῶνα), (συνκόχ.) προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, συντείνω ἐμαυτόν, ἀγωνίζομαι.

Φλεβώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης φλεβῶν.

Φλεγεθοίατο, Ἰων. ἀντί Φλεγέθοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς εὐκτ. τεῦ

Φλεγέθω καὶ (μσ.)-έθομαι (χ. Μ.), Π. ἀντί Φλέγω, -ομαι (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.). « Κεραυνὸς φλεγέθων, « Ἴλ. Σ. (καὶ πθ.) « Ὄφρα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροί, « Ἴλ. Ψ.

;Φλεγεός, ή, όν, = Φλόγεος.

Φλέγμα (τὸ), [φλέγω]. καῦμα φλογῶδες, ἔξαψις, φλόγωσις· (ἰατρ.) ἡ λευκὴ γλοιώδης ὕλη ἡ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸ σῶμα (ὡς αἰτία ἢ ἀποτέλεσμα φλογώσεως, κατὰ τοὺς παλαιούς).

Φλεγμαγωγός (ὁ, ἡ), [φλέγμα, ἄγω]. ὁ καταιδάζων τὸ φλέγμα, χρησιμεύων πρὸς ἀποφλεγμάτωσιν.

Φλεγμαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐφλέγμανα ἢ Ἐφλέγμηνα κτλ.). Εἶμαι ἢ Καταντῶ εἰς φλόγωσιν (εἰς ἔξαψιν [καὶ συνκόχ.] εἰς ἐξόγκωσιν), φουσκώνω (κοιν. ἐπὶ πληγ. κλπ.) θυμόνω, κακοφορμίζω (μτνμ.) εὑρίσκομαι εἰς ἀναβρασμόν (εἰς ἀκμὴν πάθους κτλ.). « Καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, « Ακ., ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν, δὲν εἶχε σβύσῃ (λησμονηθῇ) ἀκόμη. « Τὸ φλεγμαῖνον τῆς λέξεως, « Αξ, τὸ ὀγκώδες.

;Φλεγμαῖος, α, ον, ἀντί Φλεγματιαῖος.

Φλέγμανσις, εως καὶ

Φλεγμασία (ἡ), = Φλεγμονή.

Φλεγματιστός, α, ον καὶ

Φλεγματίας, ου (ὁ). πλήρης φλέγματος, φλεγματικὸς, φλεγματώδης.

Φλεγματικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ φλέγματος ἢ ἐκ τοῦ φλέγματος, φλεγματώδης.

Φλεγματοειδής, ές (ὁ, ἡ). φλέγματι ὅμοιος ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φλέγματος.

Φλεγματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντί Φλογώδης· (ἐνίοτε) = Φλεγματικός, φλεγματώδης.

Φλεγματώδης, ες (ὁ, ἡ), = Φλεγματοειδής, φλέγματος γόνιμος.

Φλεγμονή (ἡ). τὸ φλεγμαίνειν, ἔξαψις, φλόγωσις. (συνκόχ.) ἐξόγκωσις, πρήξιμον· θύμωμα· κακοφόρμισμα· (μτνμ.) ἀκμὴ (ἀναβρασμὸς) πάθους κτλ.

Φλεγμονώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ φλεγμονήν.

†Φλεγμός (ὁ), = Φλογμός. 2) (Γλσ.) τὸ αἷμα.

Φλέγος, εος-ους (τὸ), Γλσ. ἀντί Φλόξ.

Φλεγύας, ου (ὁ), Π. ὁ δετὸς (διὰ τὸ ξανθὸν [πυρώδες] χρῶμα τῶν πτερῶν του).

Φλεγυρός, ά, όν, Π. ἀντί Φλογερός. (συνκόχ.) λαμπρός· (μτφρ.) περίφημος, (ἐπὶ κακοῦ) διαβόητος, [ἐκ τοῦ

Φλέγω [συγγ. τῷ Φλέω], Μ. φλέξω. Καίω, φλογίζω· (μτφρ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· (Π. κατὰ συνκόχ.) κάμνω τι νὰ λάμψῃ (νὰ ἐκλάμψῃ, νὰ ἀναφανῇ ἢ νὰ ἐκραγῇ)· (μτνμ.) κάμνω ἐξάκουστον, διαφημίζω. ‖. (πθ. ἢ οὐδ. αὐτπθ.) ἀνάπτω, καίομαι, φλογίζομαι (κυρ. καὶ μτφρ.)· (Π.) λάμπω, ψεγγοβολῶ· (μτνμ.) διαπρύπω· ἐκλάμπω· (ἐνίοτε) ξεσπάνω· διαδίδομαι· (ἐνίοτε) σπεύδω, ἐπείγομαι. « Τό δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτνμ.) « Πάνθ᾽ ὁ χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει, « Σοφ., ἄλλα μέν κάμνει νὰ ἐκλείψουν, ἄλλα δὲ νὰ φανεῦν (νὰ ἀκμάσουν). « Διὰ χειρὸς βέλος φλέγων, « Εὐρ., κάμνων νὰ λάμψῃ ὁ κεραυνὸς τὰς χεῖρας του. « Ἄρης αἷμα φλέγει τῇδε πόλει, « αὐτ., διεγείρει καὶ ἐξάπτει τὴν πόλιν. « Σὲ δὲ φλέγοντι χάριτες, « Πίνδ., σὲ λαμπρύνουν. (καὶ ἀμτθτ. ἢ ἄλλα) « Ἄνθεμα γρυσοῦ φλέγει, « αὐτ., λάμπουν (φεγγοβολοῦν) ἀπό. « Φλέγων ὀφθαλμός, « Αἰσχύλ., σπινθῆρες ἐξ ἀναγέρσεως (καὶ πθ.) « Πυρὶ φλέγετο, « Ἴλ. Φ. (καὶ μτφορ.) « Ἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι, « Ἀρχφ., σὲ καίει, πειράζεται δοτ. προθετ.) « Φλέγεσθαι (ἐνν. ὕβρει) ἐπί τινι, « Αἰλ. « Φλέγεται ἀρεταῖς μυριάσιν, « Πίνδ., λάμπει ἀπό, « Ὕμνοι φλέγονται, « Βακχυλ., ᾄδονται τερπνοῖς φωνῇ, ἀκούονται παντοῦ.

Φλεδονεία (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, [ἐκ τοῦ

Φλεδονεύω καὶ (μσ.) -εύομαι [φλεδών], Μ. εύσω, -ομαι. Φλυαρῶ, μωρολογῶ.

;Φλεδονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φλεδονεύω.

Φλεδονώδης, ες (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος, [ἐκ τοῦ

Φλεδών [φλέω], ῶνος (ἡ). φλυαρία, μωρολογία.

Φλέδων, ονος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος· μάταιος.

Φλεΐνος, η, ον. Κεκμωμένος ἀπὸ τὸ πολὺν φλέον.

Φλέξις, εως (ἡ), τὸ φλέγειν ἢ φλέγεσθαι, καῦσιμον.

Φλέξις, ιδος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος πτηνοῦ (θαν. φοινικοπτέρου).

(Φλεύω), Ἰων. ἀντί Φλέγω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ Περιφλεύω).

Φλέψ, φλεβὸς (ἡ). φλέβα (κυρ. καὶ μτνμ.), [ἐκ τοῦ

Φλέω (χ. Μ.), Π. [ζυνμτπ. συγγ. τῷ Φλάω] εἶμαι πλήρης (κυρ. ὑγρῶν), πλημμυρῶ, ξεχειλίζω· (ἐν γέν.) εἶμαι εἰς πλήρη (ἄφθονος). « Μῆλων φλεόντων, « Αἰσχύλ. « Ἀνθεμα γρυσοῦ φλέγει, « αὐτ., λάμπουν (φεγγοβολοῦν) ἀπό. « Φλέγων ὀφθαλμός, « Αἰσχύλ., σπινθῆρες ἐξ ἀναγέρσεως (καὶ πθ.) « Πυρὶ φλέγετο, « Ἴλ. Φ. (καὶ μτφορ.) « Ἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι, « Ἀρχφ., σὲ καίει, πειράζεται δοτ. προθετ.) « Φλέγεσθαι (ἐνν. ὕβρει) ἐπί τινι, « Αἰλ. « Φλέγεται ἀρεταῖς μυριάσιν, « Πίνδ., λάμπει ἀπό, « Ὕμνοι φλέγονται, « Βακχυλ., ᾄδονται τερπνοῖς φωνῇ, ἀκούονται παντοῦ.

Φλέως, ω (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (καλάμου), ὀρόφου, (κοιν.) ῥαγάζι.

Φληναφάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ φλυαρίας, φλυαρῶ, μωρολογῶ.

†Φληναφεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Φληναφάω.

†Φληνάφημα (τὸ) καὶ

Φληναφία (ἡ), φλυαρία, μωρολογία, [ἐκ τοῦ

Φληναφος (ὁ, ἡ). [φλῆνος]. = Φλύαρος, μωρολόγος. 2) (οὐσ.) = Φληναφία, μωρολογία.

Φληναφώδης, ες (ὁ, ἡ). φληναφηρός, φλύαρος.

Φληνάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Φληνεύω, Μ. εύσω, = Φληνύσσω.

Φλῆνος [φλέω], εος-ους (τό), = Δᾳδίον φλυαρία, (θθ.

;Φληνύσσω ἢ φληνόω καὶ φλῆνω, Μ. φληνύσω, = Φληναφάω, φλυαρῶ.

Φλιά (ἡ). ὁ παραστάτης ἢ τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας, [ἐκ τοῦ

Φλίβω, Μ. φλίψω, Π. Αἰολ. ἀντί φλίβω.

Φλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἔχω περίσσειαν ὑγροῦ· (συνκόχ.) χαλνῶ (σπαταλῶ, λυμαίνω) ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, (κοιν.) σαλιάζω, (Ἄλλ.) Μιδάω καὶ Ὑλιδάω.

Φλιδέων, ωσα, ων, Π. Ἰων. ἀντί Φλιδών, μτχ. τοῦ Φλιδάω.

Φλιδών, όνος (ἡ). σχάσιμον (σχισμάδα) ἢ ῥωγὶς ὑφάσματος.

Φλιμίλια (τὰ), (Ατν.) flemina, σκαλίσματα (συγκαύματα) τὰ ὁπ. γίνονται εἰς τὰ πόδια τῶν ἀλόγων ἀπὸ τὸν πολὺν χόνον.

Φλίξις, ιος (ἡ), Π. Αἰολ. ἀντί Θλίψις.

Φλίος, ἡ, Π. ἀντί Φλοῦν, αἱτ. (κατὰ μτπλασμ.) τοῦ Φλόος-οῦς.

Φλίσγεα, ᾱ, ον, Π. ἀντί-

Φλισγερός, ά, όν. Καίων ἢ Φεγγοβολῶν ὡς κάκκινος· σάν τὴν φλόγα, ὅλος πῦρ.

Φλισγετός (ὁ), = Φλογμός, καῦσις ὑπερβολική.

Φλισγιά (ἡ), Π. ἀντί Φλίξ.

Φλισγιάω-ῶ, Μ. άσω. Γίνομαι κόκκινος σάν τὴν φλόγα.

Φλισγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλογίς.

Φλισγίζω, Μ. ίσω, = Φλέγω, καίω· ἢ Ψήνω εἰς τὴν φλόγα. ‖. (πθ.) ἐξάγω φλογίστρας, φέγγω (λάμπω) ὡς ἂν τὴν φλόγα. « Ἥλιος φλογιζόμενος, « Σοφ.

Φλίσγινος, η, ον. Κόκκινος σάν τὴν φλόγα. Φλισγερός. ‖. (οὐσ.) Φλόγινον (τὸ), εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) = Φλόγιον (2).

Φλίσγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλόξ. 2) εἶδ. κόκκινος (ἴου), (Τουρκ.) ἐρζατ-με-εξέζ.

Φλισγίς, ίδος (ἡ), κομμάτι κρέατος ψημένο εἰς τὴν φλόγα, (Ἰταλ.) μπριζόλα, (Τουρκ.) κιουλ-μπαστί.

Φλισγισμός, εως (ἡ) καὶ

Φλισγισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογίζω, Ψήσιμον εἰς τὴν φλόγα, φρυγάνισμα· καῦσις ὑπερβολική, (ἄλλ.) Φλογμός.

Φλισγιστός, ή, όν. Ψημένος εἰς τὴν φλόγα, φρυγανισμένος· (ἐν γέν.) καῦμένος, φλογισμένος.

Φλίψις (ὁ), [φλίγω, φλόξ]. καύσων φλογώσεως· (ἰατρ.) φλεγμονή· (ἐν γέν.) φλόγα (καῦσ. καὶ μτνμ.).

Φλογαμότρανος (ὁ), Π. κύριος [ἐξουσιαστὴς] τῆς φλογός.

Φλογαντικός, ἡ, όν, Π. γεννημένος ἀπὸ τὰς φλόγας ἢ ἐκ τῆς φλογός.

Φλογάρτερνος (ὁ, ἡ), Γλσ. [φλόξ, δέρτερνος]. ὁ τρώγων (ἢ τρωγόμενος ἀπὸ) τὴν φλόγα. « Ἀνθρακες—, « Ἠσύχ., (ἄλλ. Φλογόδειπνος).

Φλογειδής, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φλογός.

Φλογέρεις, εσσα, εν, Π. ἀντί Φλογερός.

Φλογέρυθρος (ὁ, ἡ). ἄσπρος ἀπὸ τὸ πολὺ κάψιμον.

Φλογερός, ά, όν. Καίων ἢ Φεγγοβολῶν ὡς κάκκινος· σάν τὴν φλόγα, ὅλος πῦρ. Φλογεός, Φλογώδης. ‖. (οὐσ.) Φλογερόν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλόγιον (2).

Φλογεύς, έως (ὁ), = Φλέγω, καίω· ἢ Ψήνω εἰς τὴν φλόγα. ‖. (πθ.) ἐξάγω φλογίστρας, φέγγω (λάμπω) ὡς ἂν τὴν φλόγα. « Ἥλιος φλογιζόμενος, « Σοφ.

Φλογίνεος, η, ον. Κόκκινος σάν τὴν φλόγα. Φλογερός. ‖. (οὐσ.) Φλόγινον (τὸ), εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) = Φλόγιον (2).

Φλόγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλόξ. 2) εἶδ. κόκκινος (ἴου), (Τουρκ.) ἐρζατ-με-εξέζ.

Φλογίς, ίδος (ἡ), κομμάτι κρέατος ψημένο εἰς τὴν φλόγα, (Ἰταλ.) μπριζόλα, (Τουρκ.) κιουλ-μπαστί.

Φλογισμός, εως (ἡ) καὶ

Φλογισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογίζω, Ψήσιμον εἰς τὴν φλόγα, φρυγάνισμα· καῦσις ὑπερβολική, (ἄλλ.) Φλογμός.

Φλογιστός, ή, όν. Ψημένος εἰς τὴν φλόγα, φρυγανισμένος· (ἐν γέν.) καῦμένος, φλογισμένος.

Φλογμός (ὁ), [φλέγω, φλόξ]. καύσων φλογώσεως· (ἰατρ.) φλεγμονή· (ἐν γέν.) φλόγα (καῦσ. καὶ μτνμ.).

Φλογοτόρανος (ὁ), Π. κύριος [ἐξουσιαστὴς] τῆς φλογός.

Φλογουργός, ἡ, όν, Π. γεννημένος ἀπὸ τὰς φλόγας ἢ ἐκ τῆς φλογός.

Φλογόδαρτερνος (ὁ, ἡ), Γλσ. [φλόξ, δέρτερνος]. ὁ τρώγων (ἢ τρωγόμενος ἀπὸ) τὴν φλόγα. « Ἄνθρακες—, « Ἠσύχ., (ἄλλ. Φλογόδειπνος).

Φλογοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φλογός.

Φλογόεις, εσσα, εν, Π. ἀντί Φλογερός.

Φλογόερυθρος (ὁ, ἡ). ἄσπρος ἀπὸ τὸ πολὺ κάψιμον.

Φλογοπάγιος (ὁ, ἡ). φαιὸς μετά τινος ξανθοῦ, [μαυρικόκκινος (ὡς ἂν τὸ ἀγάλλιγχωλωμα).

Φλογόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φλέγω, φλογίζω.

Φλογώδης, ες (ὁ, ἡ), = Φλογοειδής.

Φλόγωμα (τὸ), [φλογόω]. πρᾶγμα καῦμένον ἀπὸ φλόγα (φλογισμένον). « Ἠρακλῆς, « Ἠσύχ., ἢ πέτσα (κόρα) τοῦ ψωμιοῦ.

Φλοιοπώδης (ὁ, ἡ), Π. [φλοιός, ὄψ]. ὁ ἔχων τὸν φλοιὸν ὁμοιάζων ὡς ἂν φλέγα), φλογοειδής. « Πῦρ—, « Αἰσχύλ.

Φλογώμη, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογόω, καῦμα· φλόγισμα· ἄναμμα (λυμαίνω) φλόξ λαμπάδος καιομένης· (ἰατρ.) φλεγμονή.

Φλογῶψ, ῶπος (ὁ), Π. = Φλογωπός.

†Φλοιά (ἡ), Δακων. ἐπιθετ. ἡ Περσεφόνη, [ἐκ τοῦ Φλόος, ὡς θάλλουσα].

Φλοίαξ, ακος (ὁ), = Φλοῦαξ.

Φλοιάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλοιός.

Φλοιδάω-ῶ, Μ. άσω καὶ

Φλοιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πρήσκω, φουσκόνω· προξενῶ φλόγωσιν. ‖. (ἀμτθτ. ἢ μσ.) = τῷ

Φλοιδόομαι-οῦμαι (πρκ. Πέφλοιδα), Π. φουσκόνω, πρήσκομαι· (ἰατρ.) φλεγμαίνω, κακοφορμίζω, (παρβλ.) Φλυδάω.

Φλοίζω, Μ. ίσω. Περιαιρῶ τὸν φλοιὸν (τὴν φλοῦδαν), ξεφλουδίζω.

Φλοΐνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν φλοῦν ἢ ἀπὸ τὴν νηματώδη φλοῦδαν δένδρου.

†Φλοιοβαρής, ές (ὁ, ἡ), Σχλ. βαρὺς ἀπὸ τὸν πολὺν φλοιόν, χονδροφλουδος.

Φλοιορραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάνει (Ῥαγίζει, ἡ φλοῦδά μου, εἶμαι ἡ γίνομαι-

Φλοιορρᾳγής [φλ. ῥήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ακασμένην (ῥαγισμένην) φλοῦδαν.

Φλοιορρᾳγία (ἡ). σκάσιμον (ῥάγισμα) τῆς φλοῦδας.

Φλοιορρίζιος (ὁ, ἡ). (Ατν.) τοῦ ὁπ. ἡ ῥίζα συγκειται ἀπὸ πολλοὺς ἀλλεπαλλήλους φλοιούς (σὰν τὸ κρομμύδι).

Φλοιός (ὁ), [φλέω]. φλοῦδα δένδρου· (ἐν γέν.) περικάλυμμα. 2) ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος, (ἴδε Φλοιά).

Φλοίσβος (ὁ), [ζυνμτπ.]. ὁ κρότος τοῦ κυμαινομένου (ἀναβράζοντος) ὕδατος· (μτνμ. ἐν γέν.) ἦχος συγκινουμένων ἀνθρώπων (στρατεύματος), θορύβος.

Φλοισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλοίζω, ξεφλούδισμα.

Φλοϊστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φλοΐζειν (ξεφλουδίζειν). « Φλοϊστικὴ (ἐν τέχνῃ), « Πλάτ., ἡ τοῦ κατασκευάζειν πλίγματα ἢ ὑφάσματα ἀπὸ φλοιοὺς δένδρων.

Φλοΐω, Π. ἀρχ. (κατὰ τὸν Πλ.), εἶμαι εἰς πλήρη φυτικῆς γονιμότητος ἀκμήν· θάλλω, (παρβλ. Φλόω).

Φλοιώδης, ες (ὁ, ἡ). φλοιῷ ὅμοιος· φελλώδης· (συνκόχ. καὶ τρπ.) χωρὶς βάσιν (βαρύτητα), μάταιος, ὀπιπόλαιος.

Φλοιώτιες, ιδος (ἡ), Π. συγκειμένη ἀπὸ φλοιόν. « Σκέπη—, « Λυκ., ὁ φλοιός.

Φλομίς, ίδος (ἡ), = Φλόμος.

Φλιρίτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἄλλ.) Βούγλωσσον ἢ (ἡ) Ὄνοσμα, [ἐκ τοῦ

Φλόμος (ὁ), [φλόξ, διότι τὰ φύλλα του ἐρεθισμένον ὡς φτίλια], εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) σφλόμος.

†Φλονίτις, ιδος (ἡ), = Φλομίτις.

Φλόξ [φλέγω], φλογὸς (ἡ). φλόγα (κυρ. καὶ μτφορ.).

Φλόος-οῦς, όου-οῦ (ὁ), (ἡ αἱτ. κατὰ μτπλασμ. Φλόα), = Φλοιός, φλοῦδα δένδρου· (μτνμ.) δέρμα, (ἐν γέν.) περικάλυμμα. « Νίκ., τὸ πουκάμισον τοῦ ᾽φειδίου. 2) (κατὰ τὸν Πλ.) ἡ ἀκμὴ τῆς φυτικῆς γονιμότητος, τὸ ὄθος, (ὅθ. τὸ Ατν.) Ἰλυσ. « Τῶν δὲ φλόον οὐλεσε πάντα, « Ἀρ. 3) = Φλοιός, εἶδ. φυτοῦ, (Ἠρ. Γ', 98).

;Φλυάκιον (τό), = Φλυζάκιον.

Φλυακιγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) φλύακας (παιγνιώδη, βωμολοχικὰ ποιήματα).

Φλυακογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Φλυακογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) φλύακας, ποιητὴς βωμολοχικῶν ποιημάτων.

Φλύαξ [φλύω], ακος (ὁ). φλύαρος, γελωτοποιός, μωρολόγος. 3) εἶδ. κωμικοτραγικοῦ ποιήματος (ἱλαροτραγῳδίας), παρῳδία γελοιώδης, (Γαλλ.) farce.

Φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς φλύαρος, λέγω ὅ,τι φύσῃ, δὲν ἠξεύρω τί λέγω, μωρολογῶ· (συνκόχ.) χάνω τὸν καιρὸν μου εἰς μάταια (παιδαριώδη) πράγματα· (Γρφ. μὲ αἰτ.) κακολογῶ. ‖. (πθ.) χρησιμεύω ὡς ἀντικείμενον φλυαρίας.

Φλυάρημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι λέγει ἢ πράττει τις φλυαρῶν, φλυαρία, μωρολόγημα.

Φλυαρία (ἡ), τὸ φλυαρεῖν, ἀσήμαντος πυλολογία, μωρολογία· (συνκόχ.) ματαιοπονία.

Φλυαρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φλυακογραφέω.

Φλυαροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ ἀδιακόπως.

Φλυαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω φλυαρίας (μωρολογίας), φλυαρῶ.

Φλυαρολογία (ἡ), = Φλυαρία.

Φλυαρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων φλυαρίας (ὁμιλῶν) ὡς-

Φλύαρος (ὁ, ἡ), [φλύω]. ὁ ὁμιλῶν ὅ,τι φύσει τύχει, μωρολόγος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) = Φλυαρία.

Φλυαρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ φλυαρίαν, τρόπον τινὰ φλυαρος (ἄχρηστος, μάταιος).

†Φλυάσσω, Μ. άξω, Γλσ. = Φλυαρέω.

Φλυβαρός, ά, όν, = Πλαδαρός, σαχλιαμένος, [ἐκ τοῦ

Φλυδάω-ῶ [φλύδω], = Πλαδάω, σαχλιάζω, πῆπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, (Ἄλλ.) Ὑλιδάω.

Φλύδδω, Δ. ἀντί Φλύζω.

Φλυζάκιον (τὸ), [φλύζω], = Φλύκταινα.

†Φλυζογράφος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντί Φλυακογράφος.

Φλύζω, Μ. φλύσω ἢ φλύξω, Ἰων. τύφακμαι εἰς ἀναβρασμόν, καχλάζω· (Π. κατὰ μτνμ.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ, (παρβλ.) Φλύω.

Φλυηρέω, Φλύηρος, Ἰων. Π. ἀντί Φλυαρέω, Φλύαρος.

Φλύκταινα [φλύζω], ης (ἡ). φουσκαλίδα τοῦ δέρματος ἀπὸ καύσιμον ἢ ἄλλην αἰτίαν.

Φλυκταινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλύκταινα.

Φλυκταινοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Φλύκταιναν.

Φλυκταινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω φλυκταίνας (φυσαλίδας)· σχηματίζω (μεταβάλλομαι εἰς) φλύκταιναν, φουσκαλίζω.

Φλυκταινώδης, ες (ὁ, ἡ), = Φλυκταινοειδής· ἔχων (ὡς σύμπτωμα) φλυκταίνας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φλυκταίνωσις, εως (ἡ). Ἔκφυσις (ἐξάνθησις) φλυκταινῶν, σχηματισμὸς φλυκταίνης, φυσαλίασμα.
Φλυκτίς, ίδος (ἡ), = Φλύκταινα.
Φλυνδάω, = Φλύζω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἐκφλυνδάνω).
†Φλύος, ξιος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Φλύαρος, φλυαρία.
Φλύσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἐξάνθησις φλυκταινῶν (απυριῶν) ἀπὸ περίσσειαν ὑγροῦ, [ἐκ τοῦ
φλύω, Μ. φλύσω. Π. [φλέω], = Βλύω, ἀναβρύω· ἀναβράζω· ξεχειλίζω· (μτγμ.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ· (μὲ αἰτ.) ἐξερεύγομαι, ξιστομίζω, « Δίσχρά —, « Ἐπγρ. || (μσ.) Γλσ. = Φλυδάω.
Φνεί, φθόγγος ἄσημος πρὸς μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν πτηνῶν ἢ τοῦ διὰ τῶν μυκτήρων γινομένου ἤχου (συνκόχ.) τὸ μηδέν, τιποτε, (παρβλ.) Γρῦ.
Φοβέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφοβεῖ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φοβέω.
†Φοβερίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Προξενῶ φόβον, φοβίζω.
†Φοβεριαμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φοβέριαμα, φόβισμα.
Φοβερός, ά, ον. Ὁ προξενῶν φόβαν, φρικτός, ἄγριος· ἐπίφοβος. « Ὁ πολεμος φοβερὸν, « Ξεν. (καὶ ὑστ.) « Δένδρεσι χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ. « Θκρ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) « Ἱππος... εἰ φοβερὸς εἶη μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, « Ξεν. 2) ὁ μετὰ φόβου γινόμενος ἢ ὑπὸ φόβου προξενούμενος. « Οἷα εἰκὸς ἐν νυκτὶ καὶ φοβερᾷ ἀναχωρήσει, « Θκ. 3) (ἐνίοτε) δειλός, (κοιν.) φιβητσιάρης. « Πρὸς τὸ φυλάττειν οὐ κάκιόν ἐστι φοβεράν εἶναι τὴν ψυχήν, « Ξεν.
Φοβερότης (ἡ), τὸ φοβερὸν τινὸς (προσ. ἢ προγμ.), ὁ φοβεῖ τὸν ὁπ. ἐμπνέει τις ἢ τι.
Φοβερωπός (ὁ, ἡ), Π. = Φοβερώψ.
Φοβερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόμον φοβερὸν, φοβερά.
Φοβερώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. φοβερὸς τὴν ὄψιν.
Φοβεσιπρατος, η ή ος, ον καὶ
Φοβέστρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοβίζων (ἐμπνέων φρίκην εἰς) τὰ στρατεύματα.
Φοβέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ πθ. ηὐήσομαι καὶ μσ. (μὲ σημ. πθ.) ήσομαι (ἀόρ. πθ. Ἐφοβήθην, πρκ. Πεφοβήμαι). Ἐμπνέω φόβον εἴς τινα, φοβίζω· (συνκόχ. παρὰ Π.) τρέπω εἰς φυγήν, (παρβλ.) Σιδέω. || (συχνότ. πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) κυριεύομαι ὑπὸ φόβου, τρομάζω, δειλιῶ· (συνκόχ. παρὰ Π.) φεύγω φοβούμενος ἀπὸ (βιωνόμενος ὑπό) τινος. « Φεύγει πεφοβημένος, « Θκρ. (καὶ ἐπίρ.) « Κύνες δ' ἑτέρωσε φόβηθεν, « Ὁδ. Π (καὶ γεν. προθετ.) « Τυθείσης, ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος, ἔκετο νῆας, « Ἰλ. Θ. (ἢ ὑστ.) « Ἐφοβήθεν ὑφ' Ἕκτορι, « Ἰλ. Ο. (καὶ αἰσ. ἐλλ. προθ.) « Μή με φοβηθῇς, « Θκρ. (ἢ ἀπαρ.) « Μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου, « Γρφ. (καὶ γεν. πρόθετ. ἢ αἰτιολογ.) « Φοβοῦνται ὑπὲρ ὑμῶν, « Ξεν. (καὶ ὑπερφ. τοῦ Μὴ) « Φοβούμενος, μὴ οὐ γνῶ, « αὐτ. « Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μὴ εἰκῇ ἀκοπίακα εἰς ὑμᾶς, « Γρφ.

Φόβη (ἡ), [φέβομαι], (ἐν γέν.) μαλλιὰ κυματίζοντα· (ἰδιαιτ.) ἡ χαίτη τοῦ λέοντος ἢ τοῦ ὕππου· (μτγμ.) φυλὰς δένδρου· τὸ στέγος τοῦ κεχριοῦ (τοῦ καλαμιοῦ κτλ.), (ἀλλ.) Ἀνθήλη, (παρβλ. Σοβη).
Φοβήθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφοβήθησαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Φοβέω.
Φοβῆμα (τὸ). ἀφορμὴ (ἀντικείμενον) φόβου, φόβητρον.
Φοβητικός, ή, όν. Φόβου ἐμποιητικὸς ἢ (πθ.) ἐπιδεκτικός, φοβερὸς ἢ δειλός.
Φόβητρον (τὸ). φόβου ἐμποιητικὸν πρᾶγμα· σκιάχτρον, μορμολύκειον.
Φοβόβιψος (ὁ, ἡ), ὁ διῴκων ἢ φοβούμενος νὰ πίῃ, Ὑδροφόβος.
Φόβονδε, Π. ἀντὶ Ἐς φόβον, = Φύγαδε.
Φοβος (ὁ) [φέβομαι], τὸ πάθος τοῦ φοβουμένου, δειλία, τρόμος· (συνκόχ. παρὰ Π.) φυγὴ ἐξ αἰτίας φόβου, τροπὴ (ζρατ.). « Φόβον παρέχειν (ἐμβάλλειν κτλ.) τινὶ, « Ξ, φοβεῖσθαι. « Ἐς φόβον καταστῆναι, « Θκ., τρέπεσθαι εἰς φυγήν. « Μή τι φόβον δ' ἀγόρευε, « Ἰλ. Ε., μὴ μὰ, παρακινῆς πρὸς φυγήν. (καὶ γεν.) « Δίγιδα δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ο. (ξ προθετ. ὡς πθ.) « Ὁ ἀπὸ τῶν δορυφόρων φόβος, « Ξεν.
Φοβοβάζω, Μ. άσω, Μ. = Φοβιβάω. 2) (συνηθ.) ἐμπνέω (προφητικὸν πνεῦμα) εἴς τινα, ἐνθουσιάζω. 3) λαλῶ ἐμπνευσμένος (ὡς ἐκ τρίποδος)· προλέγω, προφητεύω, χρησμῳδῶ. « Πάθος φοιβάζον τοὺς λόγους, « Δαγγ.
Φοιβαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Φοιβάζω ἢ Φοιβάω.
Φοιβάς, άδος (ἡ). ἡ τοῦ Φοίβου (Ἀπόλλ.) ἱέρεια, ἡ Πυθία· (ἐπίθετ. ἐν γέν.) φοβόληπτος, ἐνθουσιῶσα· μαντικὴ, προφητικὴ. « Φωνὴ —, « Νονν.
Φοιβαστὴρ καὶ
Φοιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ φοιβάζων (ἐμπνευσμένος), μάντις, προφήτης, χρησμῳδός.
Φοιβαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φοιβάζειν, ἐνθουσιώδης, μαντευτικός. (μὲ γεν.) « Ἐμμέτρων ζ=χων—, « Πλ., ὁ χρησμῳδῶν, (προφητεύων) διὰ στίχων.
Φοιβάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φοιβαστὴρ, προφῆτις.
Φοιβάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [φοῖβος), καθαίρω, καθαρίζω. « Χεῖρας φοιβάσασα μύροις, « Θκρ.
Φοιβειος, α, ον, καὶ Ἰων. Φοιβήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ Φοίβου (τοῦ Ἀπολλ.), μαντικός, προφητικός. « Δάφνη —, « Ἐπγρ.
Φοιβηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φοιβεία, μαντική.
†Φοιβητεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Φοιβάζω, προφητεύω, χρησμῳδῶ, [ἐκ τοῦ
Φοιβητής, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Φοιβαστής.
Φοιβητος, ή, όν, Π. ὁ φοιβασθείς (χρησμοδοτηθείς)· προφητικός.
Φοιβήτρια (ἡ), Π = Φοιβάστρια. 2) [φοιβάω] ἡ καθαρίζουσα (τοὺς τελουμένους), περιμάκτρια.
Φοιβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Φοιβαστής.
Φοιβολήπτας, Ἰων. ἀντὶ=
Φοιβόληπτος (ὁ, ἡ), [Φοῖβος, λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, πλήρης προφητικῶν πνεύματος, ἔνθους.

Φοιβονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι· ἀκούομαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου (τοῦ Ἀπόλλ.) (εἰς τὴν Θεσσαλ.) εἶμαι ἀφιερωμένος ἱερεὺς εἰς τὸν Ἀπόλλ.
Φοῖβος [φάος, φῶς], η, ον, Π. λαμπρὸς, καθαρὸς, διαυγής. || (ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων· (μτγν.) ὁ ἥλιος.
Φοίνα, ας (ἀ), Αἰολ. ἀντὶ Θοίνη.
Φοινήεις, εσσα, εν, Π. = Φοινιος.
Φοίνιγμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος κοκκινισμένον, κοκκινάδα. 2) (ἰατρ. μτβ.) βιζικατόριον τὸ ὁπ. δὲν αἱμάσσει αἷμα, ἀλλὰ κοκκινίζει μόνον τὸν τόπον.
Φοινιγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ «Φοινίσσω, κοκκίνισμα· (ἰατρ.) κοκκίνισμα τοῦ δέρματος (δι' ἐπιθέσεως ὁριμλίων), ἴδε Φοίνιγμα.
Φοινικάνθεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (στεφανωμένος μὲ) φοινικᾶ ἄνθη. "Κορ —, « Διόνδ.
Φοινίκειος, α, ον. Ὁ τοῦ φοίνικος (τῶν φύλλων ἢ τῶν καρπῶν) τοῦ φοίνικος. « Οἶνος (« Ἐσθ.) —, « Ἰλ. ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης, φοινικικός. « Νοῦσος —, « Ἥρ., ἢ ἐλληνιάσις (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Γαλ.) (ἀκρα. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φοινίκιος, κόκκινος.
†Φοινικελίκτης [φοῖνιξ, ἑλίσσω], μτγ. Γλσ. πανοῦργος (ἀπατεὼν) καθὼς οἱ Φοίνικες, (ἴδε Ὁδ. Ξ, 288).
Φοινίκεος-οῦς [φοῖνιξ], ἁ-ῆ, κοκκινος (σαν τὸ αἷμα ἢ τῆς φοινικᾶς τὸ ἄνθος), ἅλικος, (ἴδε Φοινικόλιθος). 2) = Φοινίκειος (ς).
Φοινικηΐος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φοινικικός.
Φοινικῆς, οῦ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φοινίκης, (ἐπμ. ὡς πρὸς τὴν βλ. μεσημβρινοανατολικὸς, (Ἰταλ.) σιροκὸς).
Φοινικήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φοινικικός.
Φοινικικὸς, η, όν, καὶ (ἐπίρ.) =κῶς. Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης (ἢ τῶν Φοινίκων). « Νοῦσος —, « Ἱππ., ἡ ἐλληνιάσις. « Τῶν αἰσχρουργῶν μαθημάτων Φοινικες. « Τῶν αἰσχρουργῶν μαθημάτων ἑβδελωττόμεθα τοὺς Φοινικίζοντας καὶ Λεσβιαζόντων, « Γαλ. 2) κλίνω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα.
Φοινικικὸς, ή, όν, καὶ (ἐπίρ.) =κῶς. Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης (ἢ τῶν Φοινίκων). Καρχηδόνος.
Φοινικίνος, η, ον, = Φοινίκειος. « οἶνος —, « ὁ ἐκ τοῦ μυελοῦ τοῦ φοίνικος. 2) ἐκ φοινίκων. 2) = Φοινίκειος.
Φοινίκιον (τὸ), εἶδος μασσ. ὀρτ. (ἐμπ. μα τῶν Φοινίκων).
Φοινίκιος, α, ον, = Φοινίκειος.
Φοινικιοῦς, οῦν, Ἀττ. ἀντὶ Φοινικοῦς.
Φοινικίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. ἐσθῆς), ὀρτ. ἢ φόρεμα φοινικοῦν (κοκκινον ἁλικον)· (ἰδιαιτ.) σημαία κοκκινη ὑψιστο ὡς σύνθημα (ναυμαχίας κτλ.). 2 σαλὶς μὲ κόκκινα γράμματα ἐξέλλετο ὑπὸ τὰς εἰκόνας, ἢ τοῦ βρόντας φανερόνουσα τὸ ὄνομα τοῦ κονιζομένου. (Χ, σ).
Φοινικισής, οῦ (ὁ). ὁ φοινικίζων (μενος τὰς αἰσχρουργίας τῶν Φοινικῶν). 2) ζωφειὸς φοινικόχρους.

φορεύς, (καιν) φάθα· (Ἀραβ.) καζελί, ἡ Δυνωνέια).
φορεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ φορτία (ξυλαπίλια κτλ. [κυρ. δί] ἀγκαλιὰ ξύλων), εἶμαι=
φορέω (ὁ), ὁ φέρων (κουβαλῶν) φορτία, βαστάζος, (κυρ. δέ) ξυλοφόρος.
φορέων (ὁ). ὁ καταγράφων τοὺς φόρους, (ἀλλ.) Ἐξισωτής.
φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Διορίζω) φόρους, (κοιν.) φήγνω δόσιμον· (μτφορ. καὶ μέ) ἐμπορεύομαι. « Τοὺς λόγους —, « (παρβλ. Τελωνίω).
φορήγιω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (Εἰσπράττω) φόρον ἢ ἐν εἴδει φόρου. « Τινὰ —, « (Γαλλ.) rançonner.
φορηγητέος (ὁ, ἡ). ὁ φορολογηθεὶς ἢ φορολογητέος· φόρου ὑποτελής.
φορηγία (ἡ), τὸ φορολογεῖν, εἰσπραξις φόρου, [ἐκ τοῦ
φορήγος (ὁ). ὁ συλλέγων (εἰσπράττων) φόρους, εἰσπράκτωρ, δασμολόγος.
φορής (ὁ, ἡ), ὁ φέρων τι ἢ (μσ. αὐτπθ.) φέρομαι μὲ ὁρμὴν (καὶ ἔχων τάσιν, ἀντὶ πρὸς· (κυρ. ἐπὶ ἀνέμου) ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος (πθ. μτφρ.) συντελεστικὸς πρὸς τι· εὐχέρεια, αἴσιος· (μὲ γεν.) εὔφορος· (ἀντ. ἄγονος.
φορίς (ὁ), [φέρω]. δασυδὲ, δύσιμον. 2) (ἀπὸ τοῦ Ἀττ.) ἀγωγὰ, (κοιν.) φόρος.
φορολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ φορτία (φορτία) ὡς=
φορολογητὸς (ὁ, ἡ), [φόρτος, ἄγω]. ὁ κουβαλῶν (μεταφορικῶς κυρ. διὰ θαλάσσης) φορτία ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο (φορτηγός. « Νοῦς —, « Λξ. || (οὐσ.) ὁ φορτηγὸς πλοῖον.
φορολογίς, ακος (ὁ), = Φορεύς. (συνκόχ.)
φορολόγος, ἡ, φορτικός.
φορολογῶ-ῶ [φορτηγός], Μ. ήσω, = Φορολογέω.
φορολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταφορὰ (φόρτου) φορείων (καὶ ζώων.) θαλάσσης.
φορολογικὸς, ή, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρήσιμος πρὸς φορτηγίαν, φορτηγὸς ἴδιος. « Θκ., = Φορτηγικός. « Ναῦς —, « Θκ., = Φορτηγός.
φορολογὶς, ίδος (ἡ), = Φορτηγικὴ. « Ναῦς —, « ἡ φορταγωγὸς.
φορολογητὸς (ὁ, ἡ), = Φορταγωγὸς.
φορολογῶ, Μ. ἰσω. Φορτόνω (κυρ. πραγματείας εἰς καράβι).
φορολογοῦμαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι
φορὸς, ἡ, ὁν. Φόρτου πρόθενος, βαρύς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) βαρεῖς (ἀηδὴς) διὰ τὸν βάρβαρον τρόπον ἀπολαύοντας, βάναυσος· ἀποτομος· (κυρ. εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ γέλ. τὰς ἐκφράσεις του), (Γαλλ.) ennuyeux, désagrément plaisant. « Ἐδημαγώγουν τοὺς πολλοὺς καὶ φορτικοὺς, « Πλ., « Τέχναι φορτικαί, « Ἀρστ., « Πλάτ., τὰ τῶν ναυτῶν. « Ἀέτωμα φορτικοῦ ἔνεκα, « Λίσχλ., « Ἀγὼν χλευασμὸν (ἵνα πειράσω), (ἴδε ἢ φορτικὸς).
φορτικότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φορτικοῦ, βαρύτης (βαρβαρότης) τρόπου ἢ ἐκφράσεως, φέρσιμον βαναύσου ἀνθρώπου, χωριατιά, ἀβιαντροπιὰ κτλ.
Φορτικῶς, ἐπίρ. Μὲ φορτικὸν (βάρβαρον, βάναυσον) τρόπον, μὲ ἀναιδεῖς ἐκφράσεις, ἀποτόμως, ἀσατόλως. « Φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν, ἀληθῶς δὲ τοῖς πράγμασιν (ἐλάλει ὁ Διογένης), « Λξ.
Φορτίον (τὸ), Ὑποκορ. (κατὰ τύπον μόνον) τοῦ Φόρτος, φορτιὸ, φόρτωμα (κυρ. πλοίου, πραγματειῶν), (Ἰταλ.) καρικο. « Γέμει (ἡ ναῦς) φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται, « Ξεν.
Φορτὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φορτηγὶς, φορταγωγὸς (ναῦς).
Φορτοβαστάκτης, ου (ὁ). βαστάζος, ἀχθοφόρος, (Τουρκ.) χαμάλης.
Φόρτος (ὁ), [φέρω]. φορτίον, φόρτωμα· (μτφορ.) βάρος, ἐνόχλησις· λόγος ἢ πρᾶξις ἐπαχθὴς, σκῶμμα φορτικὸν (ἀκομψον), (Γαλλ.) farce. « Ἀφιλῶν τὸν φόρτον ἢ βωμολοχεύματ' ἀναιθῇ, ἐπύργωσεν ὑμῖν τὴν τέχνην, « σκωμμασιν οὐκ ἀγοραίοις, « Δρστφ.
Φορτοστολὸς (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων διὰ θαλάσσης φόρτον (πραγματείας), φορτωτὴς ἢ (οὐσ.) κυβερνήτης ἐμπορικοῦ πλοίου, (Ἰταλ.) armatore.
Φορτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) φορτίον· (Π.) εἶμαι ἄγκυρα, [ἐκ τοῦ
Φορτοφόρος (ὁ, ἡ), = Φορτηγωγός.
Φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φορτίζω, φορτόνω.
Φορυκτὸς ἡ, όν. Ἀνακοτωμένος (συνκόχ.) λερωμένος, λεκιασμένος, [ἐκ τοῦ
Φορύνω, Μ. υνῶ, Π. καὶ
Φορύσσω [φόρυω], Μ. ύξω. Σημόνω· ἀνακατόνω· (συνκόχ.) μολύνω, λερώνω. « Αἵματι —, « Ὁδ. Σ. (καὶ πθ.) « Τράπεζαν ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὰ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε· αὐτὸς τε κρέα τε φορύνετο, « Ὁδ. Χ.
Φορυτὸς (ὁ), [φορύσσω]. μίγμα παντὸς εἴδους (εὐτελῶν πραγμάτων), σκουπίδια, σκύβαλα, (παρβλ.) Σμαρετὸς· (εἰς τὸν Ἀρχιλ. Ἀχ. 926) χόρτος (ρυακυλίδια κτλ.) τὰ ὁπ. βάλλουν μεταξὺ τῶν μετακομιζομένων πηλίνων ἀγγείων ἵνα μὴ συντρίβωνται. « Πρωμάτων —, « Ἀλκ., διάφορα φαγητὰ ἀνακατωμένα μαζὶ.
Φυὼ (τλι, ἄκλ. ξεν.), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Λώρον ἢ Νάρδος ἄγρια, (Ἰταλ.) βαλλεριάνα.
Φύως (τὸ), ἀντὶ Φῶς.
Φυώσδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐς φῶς, εἰς τὸ φῶς.
Φωγάδην, ἐπίρ. Π. [ῥήσσω]. Ἀνάπλους, καλὰ ἁρματωμένος (-νον, -νοι κτλ.).
†Φωγγέλη (ἡ) καὶ
†Φωγγέλιον ἢ Φωγγέλλιον (τὸ), Γρφ. ἀπὸ τοῦ Ἀτν. Nagellum, μάστιξ, καμτσίκι.
†Φωγγελόω-ῶ, Μ. ώσω, Κτυπῶ μὲ τὴν φωγγέλην, μαστιγόνω.
Φωγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φάσσω.
Φώγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς φραγμὸν ἢ ὡς φραγμὸς, φράκτης, ὄχυρωμα. « Μετώπου —, « Ἐπγρ., τὰ κέρατα.
Φραγμίτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων πρὸς φραγμὸν, ἢ φυτρόνων εἰς τοὺς φραγμούς.
Φραγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φράσσω, κλεισιμον μὲ φράκτην. φραξιμον· (συχνότ.) φράκτης (κυρ. ἀπὸ ἀγκάθια), φραγὴ· ἀγχυρωμα.
†Φραγμών, ῶνος (ὁ). τύπος κατάφυτος μὲ φράγματα (θάμνους διὰ φράκταις), ἀγκαθότοπος.
Φράγνυμι, Μ. φράξω, = Φράσσω.
Φράδασαι, Π. ἀντὶ Ἐφράδασο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ
Φραδάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [φραδὴς], ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου, γνωστοποιῶ τι.
Φράδεν, Π. ἀντὶ Ἔφραδεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φράζω.
†Φραδεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Φραδάω.
Φραδέως, ἐπίρ. Π. [φραδὴς], φρονίμως.
Φραδὴ (ἡ), Π. [φράζομαι]. ἰδέα· συμβουλὴ· (μὲ γεν.) ἐπίγνωσις, γνῶσις. « Τῶν μελλόντων, — « Πίνδ.
Φραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φράδμων, νοήμων, στοχαστικὸς, φρόνιμος. « Νοῦς —, « Ὀμ.
Φραδμοσύνη (ἡ), Π. βουλὴ, συμβουλὴ· διξιότης (εὐστοχία) νοὸς· σύνεσις, [ἐκ τοῦ
Φράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φράζομαι], νοήμων, συνετὰς, στοχαστικὸς, φρόνιμος· ἐπιτήδειος.
Φράζω [φρήν], Μ. φράσω (Ἀόρ. Ἔφρασα καὶ ἔ. [Π.] Ἔφραδον ἢ Πέφραδον· μσ. πρκ. [Π.] Πέφρασμαι καὶ Π. Πεφράδμαι, ἀόρ. Ἐφράσθην καὶ μσ. Ἐφρασάμην καὶ τὸ θετ. Φραστέον.) Ἐκφράζω (δίδω νὰ ἐννοήσουν) τὴν ἰδέαν μου· δείχνω, ἐξηγῶ· γνωστοποιῶ· (ἰδιαιτ.) ἐξηγοῦμαι διὰ λόγων, λέγω, προτάζω, παραγγέλλω· (μσ. Π.) συμβουλεύω. « Φράζε τί φῄς; « Σοφ. « Μύθον πέρασε πᾶσιν, « Ὁδ. Α. « Ὡς κωτίλα ῥήματα φράσθαι, « Θκρ. « Κἰς χῶρον ὑγρικόμεθ', ὃν φράσει Κίρκη, « Ὁδ. Λ (καὶ παραλλ.) « Αὐτὸν ἐπεὶ δὴ δεῖξε ἧ φράσεν, « Ὀπ. Ἔμν. (καὶ ἐπιφερ. ἀπαρ.) « Δρώων τινὰ κώνδε μοι φράσον ἠγεμονεύσαι, « Θκρ. « Ἵνα σφιν ἐπέρρεθον ἠγερίσθαι, « Ἰλ. Κ. « Φωνήσαι μὲν οὐκ εἶχε, συγχυσεῖσαν ἀλλήλων, τῷ δὲ χειρὶ ἔφρασε ἑλεῖν, « Ἡρ. (ᾧ μσ.) « Τῶς γὰρ οἱ ἐφρασάτην, « Ἡσ. 2) (ἰδιαιτ. μσ.) Π. βαυλεύομαι, σκέπτομαι· (μτθτ.) σχεδιάζω ἢ εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ· ἐπινοῶ· παραγνωρῶ κατανοῶ· (ἐνίοτε) προβλέπω· (ἐνίοτε) φυλάττομαι, προσέχω. « Ὅσσε φρεζὶ μέλεα βουλάς, « Ὀμ. « Τὴν (δόλον) κεν φράζεσθαι ἀνώγει, ἑστεώτ' ἄγχι, « Ὁδ. Σ., φυλάττειν. « Οἰωνῶν ἔφρασσάμην, « Ὁδ. Γ. « Φράσσασθαι ἔολινον λόχον, « Ἡρ., νὰ φυλαχθῇ ἀπό. (καὶ γέν. ἀπτ.) « Χειμῶνας ἐφράσατο, « Δρ. « Ἀλλ' ἤπειλ ἐφράσθης... σίγα, μὴ τις ἄλλος πύθηται, « Ὁδ. Τ. « Λύτὸς ἐγὼ φράσσαμαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην, « αὐτ. (ᾧ θετ. παρλογ.) « Λίκε μ' ἐπιτνοίῃ ἧ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν, ἢ κεν ἀγνοίησιν, « Ὁδ. Ω. « Οἳ δ' ὡς μὴν ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ, « αὐτ. (καὶ περιπ.) « Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἔργον, « Ἰλ. Ψ. (ἢ ἐντίμερπ.) « Οἳ δέ τοι κακὰ φράσ-

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σονται ὀπίσω, « Ὀδ. Β. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γὰρ ἄλλον φράζετο τοῦδέ μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον, « Ὀδ. Λ. (καὶ ὁρ.) » Φραζώμεθα, εἴτις ἔσται μῆτις,» Ὀδ. Κ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Φρασθεὶς αὐτὸν δακρύσαντα, εἴρετο, « Ἡρ. (καὶ ἐπιβ.) » Ἀμφὶς φράζονται, « Ἰλ. Β., διχογνωμοῦσιν. (ᾗ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) »Φράσεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισι ὀρούσῃ (ἡ κύων), « Θκρ. (καὶ κατὰ μτγ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Πεφραδμένος ἀνήρ, « Ὄμ., = Φράδμων.

Φρακτήρ καὶ

Φράκτης, ου (ὁ), = Φραγμός, φραγή· κλειστὸν (κατερρᾰκτης) ποταμοῦ, (ἄλλ.) Ἄρις, (Γαλλ.) ecluse.

Φρακτικός, ή, όν, = Κατάφρακτος.

Φρακτός, ή, όν. Φραγμένος, περιφραγμένος· θωρακισμένος· ὠχυρωμένος.

Φρανίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φρενόω.

Φράσδω, Μ. φρασῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φράζω.

ξΦρασεολογία (ἡ). συλλογὴ φράσεων(ἰδιωτισμῶν διαλέκτου).

Φρασί, Δ. ἀντὶ Φρεσί.

Φράσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φράζω, ἡ διὰ λόγου φανέρωσις, ἔκφρασις· τρόπος ἐκφράσεως, ὕφος λόγου.

Φράσσω [φράσω, ἴδε Ῥάχος 2], Μ. φράξω. Κλείω (μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ φράκτην)· ἀκεπάζω· (κοιν.) φράζω· (κυρ.) ἐχυρόνω· ὁπλίζω· (συνκδχ.) σφαλνῶ (τὸν ἑρμὸν), ἐμποδίζω· (Π. κατ' ἔκτ.) γεμίζω. »Χεῖρα ἔρνεσι—, « Πίνδ. » Φράξας τὰ περὶ Θερμοπύλας στενὰ τῷ στρατοπέδῳ,« Πλ. » Φράξαντες δοῦρυ δουρί, σάκος σάκεϊ πρυλελύμενφ, « Ἰλ. Ν., = Συνασπίσαντες. (καὶ μσ.) » Ἐφράξαντο ἄριστα τὸ τεῖχος, « Ἡρ. » Στερατόπεδον φράγνυται, « Πλ. (καὶ πδ.) » Φραχθέντες σάκεσιν, « Ἰλ. Ρ. » Ἀμείνων πεφραγμένοι, « Θκ.

Φραστέον, θετ. τοῦ Φράζω.

Φραστήρ (ὁ). ὁ φράζων (ἐκφράζων, ἐξηγῶν, γνωστοποιῶν), ὁδηγός· μηνυτὴς· ἀποκριαράριος. » Ὑεμψάντων δὲ . . καὶ φραστῆρας, ὧν ἂν ἐρωτῶμεν, « Ξεν. » Φραστῆρες ὀδόντες, « οἱ ὀηλωτικοὶ τῆς ἡλικίας τῶν ζώων, (ἄλλ.) Γνώμονες.

Φράστης, ου (ὁ), = Φραστήρ.

Φραστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκφράζειν. » Τὸ φραστικόν,« Ἀρτ., ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὸ λεκτικόν.

Φραστὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. σκέψις, σύσκεψις, βουλή.

Φράτωρ, ορος (ὁ), Π. = Φραστήρ.

Φρατὴρ (ὁ), Γλσ. = Φράτωρ.

Φρατορία (ἡ), [φράτωρ], = Φρατρία, ἀδελφότης.

Φρατορικὸς, ἡ, όν, = Φρατρικὸς καὶ

Φρατόριος (ὁ, ἡ), = Φράτριος.

Φράτρα, ας καὶ Ἰων. Φράτρη, ης καὶ

Φρατρία (ἡ). [φράτωρ]. μέρος πατριᾶς (φυλῆς, ἢ οἰκογενείας)· (ἴδ.αιτ. εἰς τὰς Δθ.) τὸ ἔννατον μέρος τῆς φυλῆς. (παρ. Λ.) Τριττὺς καὶ Γένος· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) curia· (ἐν γεν.) ἀδελφότης· αὐστημα.

Φρατριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι τῆς αὐτῆς φρατρίας, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν (μετά τινος).

Φρατριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φρατρίαν, ὁ τῆς φρατρίας.

Φρατριάρχης καὶ Φατρίαρχος, ου (ὁ), ἄρχων (ἀρχηγὸς) φρατρίας· (εἰς τὴν Ῥωμ.) curion.

Φρατριαστὴς [φρατριάζω], οῦ (ὁ), = Φράτωρ.

Φρατριαστικὸς καὶ Φρατριατικὸς, ἡ, όν, = Φρατριακός.

Φρατρικεὺς, έως (ὁ), = Φράτωρ.

Φρατρίζω, Μ. (σω. = Φρατριάζω.

Φρατρικὸς [φράτρα], ἡ, όν, = Φρατριακός. » Ζεὺς —», ὁ προστάτης τῶν φρατρῶν. »Ὀϊς —, « πρόβατον τὸ ὁπ. ἐθυσιάζετο ὡς » Φράτριον (ἔνν. ἱερόν), « θυσία τελουμένη ὑπ' ἐκάστης φράτρας.

Φράττω, Ἀττ. ἀντὶ Φράσσω.

Φρατωρ [πάτρα], ορος (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν ἢ πατριὰν μὲ ἄλλον, μέλος μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φρατρίας ἢ ἀδελφότητος· (μτγ.) ὁμοειδής.

Φραυθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φράσσω.

Φρεάντλης, ου (ὁ). ὁ ἀντλῶν (ἀνασύρων) νερὸν ἀπὸ τοῦ φρέατος, (παρφδ. τοῦ Κλεάνθης).

Φρέαρ, φρέατος ᾗ (κρα.) φρητὸς (τὸ). πηγάδι· (ἐνίοτε) στέρνα.

Φρεάτειος, α, ον. Ὁ τοῦ φρέατος, πηγαδήσιος.

Φρεατία (ἡ). ὑγετὸς φρέατος, ὑδραγωγεῖον ὑπόγειον (ἔχον ἐκ διαλειμμάτων φρέατα), (ἴδε καὶ Φρεατίας).

Φρεατιαῖος, α, ον, = Φρεάτειος.

Φρεατίας, ου (ὁ). ὁ ἐνεῖδεν φρέατος. »Γπόνομος—,« Ξεν., = Φρεατία.

Φρεάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φρέαρ, πηγαδάκι.

Φρεάτιος, α, ον, = Φρεάτειος.

†Φρεατορύκτης, ου (ὁ), = Φρεωρύχος.

ξΦρεατοτύπανον (τὸ), τροχὸς διὰ τοῦ ὁπ. ἀνασύρεται νερὸν ἀπὸ τοῦ φρέατος, μαγγανοπήγαδον.

Φρεατῶδης, εος (ὁ, ἡ). φρέατι ὅμοιος· σκαμμένος ἢ βαθὺς ὰάν πηγάδι.

Φρεατωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φρεωρυχέω, [ἐκ τοῦ

Φρεατωρύχος (ὁ, ἡ), = Φρεωρύχος.

Φρεῖαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Φρέαρ.

Φρεναπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ξεπλανῶ, ξελογιάζω, [ἐκ τοῦ

Φρεναπάτης, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιῶν τὸν νοῦν (τὰς φρένας). ἀπατεών.

Φρένες, ῶν (αἱ), πλ. τοῦ Φρήν.

ξΦρενατιάζω, Μ. άσω, = Φρενιτιάω.

Φρενετίασις, εως (ἡ) καὶ

Φρενετισμὸς (ὁ), = Φρενῖτις.

Φρενήρης [φρήν, ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὰς φρένας του· ἐχέφρων, φρόνιμος.

ξΦρεννιτιάω-ῶ, Μ. άσω, ἀμφ. ἀντὶ Φρενιτιάω.

ξΦρεννιτικὸς, ἡ, όν, ἀμφ. ἀντὶ Φρενιτικός.

Φρενιτιαῖος, α, ον, = Φρενιτικός.

Φρενιτίασις, εως (ἡ), = Φρενῖτις.

Φρενιτιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἢ Περιπίπτω εἰς φρενῖτιδα (Ἰταλ. διλίρ), μανιάζω, φρενιτεύω.

Φρενιτίζω, Μ. (σω. = Φρενιτιάω.

Φρενιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων φρενῖτιν (δελίριο), φρενιασμένος· (ἐν γέν.) τυφλοβλαβὴς, παράφρων.

Φρενῖτις, ιδος (ἡ), (ἔνν. νόσος) ἡ τῶν φρένας, φρένιασμα, (Ἰταλ.) δελίριο, (ἐν γέν.) φρενοβλάβεια, παραφροσύνη.

Φρενοβλάβεια (ἡ), τὸ πάθος τοῦ φρενοβλαβοῦς, παραφροσύνη.

Φρενοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). βεβλαμμένος φρένας, παράφρων, τρελλὸς, μανιακός.

Φρενεβλαβία (ἡ), Π. ἀντὶ Φρενοβλάβεια.

Φρενοβλαβὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φρενοβλαβής.

Φρενοβλαβῶς, ἐπίρ. Ὡς φρενοβλαβής.

Φρενογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χρήν, γηθῶ] χαρούμενος, καλόκαρδος, εὐθύμος.

ξΦρενοδαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χρήν, λέομαι]. ὁ βλάπτων τὰς φρένας ἢ τὸν νοῦν τινος.

Φρενοδαλὴς, ίδος (ἡ), Π. = Φρενεβλάβεια.

Φρενοδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χρήν, δίνη] ὁ ζαλίζων τὸν νοῦν (τὰς φρένας).

Φρενοθελγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων τὸν νοῦν (τὴν ψυχὴν, τὰς φρένας), θελκτικός, γοητευτικός.

Φρενόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ καρδίας, ὁλόψυχα, οἰκειοθελῶς, αὐθορμήτως.

Φρενοκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χρήν, κήδω] ὁ ὀλίβων (λυπῶν) τὴν καρδίαν.

†Φρενοκλοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω τὸν νοῦν. (Κλέπτω τὰς φρένας)τινος, ξελίζω, [ἐκ τοῦ

Φρενοκλόπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων τὰς φρένας ('παίρνων τὸν νοῦν) τινος, γοητης. » Ἔρως—,« Ἐπγρ.

†Φρενολυπτος (ὁ, ἡ), [χρήν, λαμβάνω = Φρενοβλαβὴς, (κοιν.) παραμυαλισμένος.

Φρενολῃστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Φρενοκλόπος.

Φρενοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ φρενολήπτου, φρενεβλάβεια.

ξΦρενολόπη (ἡ), Π. λύπη τῆς καρδιᾶς, θλῖψις ἐσωτερική.

ξΦρενομανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φρενοβλαβής, μανιακός.

Φρενόμωρος (ὁ, ἡ), Π. = Φρενομανὴς, φρενομώρως, ἐπίρ. Π. = Φρενοβλαβῶς. » Νοσοῦντα—,« Σοφ., παραφρονοῦντα.

Φρενοπλήγης, έος (ὁ, ἡ), Π. φρενοβλαβὴς πρόξενος. » Μανία—, « Δίκη.

2) (συνήθ.) = τῷ

Φρενόπληκτος καὶ

Φρενοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [χρήν, πλήσσω] = Φρενοβλαβὴς· φρενιτικός.

Φρενοτέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νοῦν (φθειάνων, ἐφευρίσκων) μὲ τὸν νοῦν του.

Φρενοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τὴν καρδίαν, = Φρενοθελγής.

Φρενόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω γνῶσιν (φρόνημα εἰς τὰς φρένας του) τινος, διδάσκω, νουθετῶ, καθοδηγῶ, σωφρονίζω.

Φρενώλης, εος (ὁ, ἡ), Π. [χρήν, ὄλλυμι]. ὁ ἔχων χαμένον τὸν νοῦν(τὰ φρενικά) του, παράφρων.

Φρένωσις, εως (ὁ, ἡ), τὸ οὐσ τοῦ Φρενόω, σωφρονισμὸς, νουθεσία, καθοδήγησις.

Φρενωτήριον (τὸ). μέσον πρὸς φρενοβλάβειαν (σωφρονισμόν).

Φρηνυκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φρεωρυχέω, [ἐκ τοῦ

Φρηνύκτης, ου (ὁ), = Φρεωρύχος.

Φρηνωρυγέω-ῶ. Μ. ήσω. Σκάπτω φρέαρ (πηγάδι) ὡς φρεωρύχος.

Φρηνωρυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄσκημα πηγαδιοῦ, [ἐκ τοῦ

Φρηνωρύχος (ὁ, ἡ). [φρέαρ, ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων (ἀνοίγων) πηγάδια, πηγαδᾶς.

Φρήν, φρενὸς (ἡ) (ἡ δοτ. τοῦ πλθ. Φρεσὶ (κυρ. καὶ ἀρχ.) τὸ διάφραγμα (τὸ ὁπ. παρὰ Π. μὲ) τὸ περικάρδιον (καρδία πρὸς φρένα λακτίζει,«Αἰσχλ.)· (πλ. τὰ πλ.) τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος, (συνκδχ.) ἡ καρδία, (συνκδχ.) ἡ ψυχὴ ἢ αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς, (κατ' ἐξ.) ὁ νοῦς, τὸ λογικὸν, ἡ ὀρθὴ κρίσις, ἡ διάνοησις· (ὅθ. ἐν γέν. καὶ συνήθ.) » Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν, « Ὀδ. Δ. » Τί σοὶ ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἤτορ; « Ἰλ. Ν. » Ἐλήλαμενο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρσεν, « Ἰλ. Χ. » Ὀδ. Ε, (κοιν.) ἤλυθεν ἡ φρένας του 'ς τὸν τόπον. »Διὸς ἔτραπε φρένας ἐσθλὰς, « Ἰλ. Κ., (κοιν.) ἐγύρισεν ἡ καρδιὰ του (ἡ γνώμη του), ἄλλαξε γνώμην. » Ἄξω τὸν ἐκ φρενὸς λόγον, « Σοφ., ἤ τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν καρδίαν) μου. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Τοῦ (τοῦ λόγου) δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ πασσεύεται,« Ἰλ. Ρ. (καὶ πλθ.) »Αὐκοι τοῖσι φρένες ἄσπετος ἀλκή, « Ἰλ. Π. » Ἐπὶ, « Μετὰ) φρεσὶ (ἡ ἐλλ. φρεσὶ) δέδαται ἡ βάλλεσθαί τι, « Ὅμ., (λαμβάνειν) κατὰ νοῦν. « Φρενας οὐ ἔκων. « Ἀξ., =Εὖ φρονῶν, φρόνιμος. » Ἔξω φρενῶν κεθεστὼς (ἡ) γιγνόμενος « Ἀξ., παραφρονῶν, =ήσας.(καὶ ἐπ παραλλ.) « Νοῦν ἔχειν καὶ φρένας, « Ἀρχῳ. » Αὐτοῖς μὲν νοῦν ᾗ φρένας ἐκλέψαντες, « Δμ.

Φρήνη (ἡ), κατὰ κρα. ἀντὶ Φρέατι.

Φρηνία (ἡ), κατὰ κρα. ἀντὶ Φρεατία.

Φρηνίαρχος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φρατριάρχος,

Φρήτη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Φράτρα.

Φρήτηρ, ορος, ὁ, ον, Ἰων. ἀντὶ Φράτριος.

Φρήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φράτωρ.

Φρητρία, ας, ἡ, ἀπ. Ἰων. ἀντὶ Φρατρία.

Φρητρίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φρατρία.

Φρητρικὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Φρατρικός.

Φρητριστὴς [φρητρίζω], οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φρατριαστής.

Φρητρίω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Φρατρίζω.

Φρητρικὸς [φρήτρη], ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Φρατρικός.

Φρήτωρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φράτωρ.

Φρῖκες, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Φρίκη, (ὅθ. τὸ Λτν. frigus).

Φρικάω-ῶ, Μ. ώσω. Προξενῶ φρῖκες (φρίκην). ‖. (πθ.) = Φρικιάω.

Φρικτὸς, ἡ, όν. Φρίκης πρόξενος, φοβερὸς, τρομακτικός.

Φρικτῶς, ἐπίρ. Μὲ φρίκην, φρικτά.

Φρικώδης, εος (ὁ, ἡ). τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· (συνήθ.) συνωδευμένος μὲ ἢ ἐπιφέρων φρίκην (ῥῖγος) (» Ὑρετὸς —, « Γαλ.)· (συνκδχ.) φρικτὸς, τρομακτικός. » Τὰ φρικώδες, « ἀντὶ Ἠ-

ἡΦρικωδία (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Φρικώδης, ἡ πρὸς φρίκην διάθεσις.

Φριμαγμὸς (ὁ), = Φρυαγμὸς, (ὡς οὐσ. τοῦ

Φριμάσσω καὶ (μτ. ἄ καὶ εἰχρηστότ.)-άσσομαι, Μ. άξω, -ομαι. Φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων ὡς ἂν τὸ θυμοειδὲς καὶ εὔρωστον ἄλογον (» Τὸν δὲ ἵππον, αἰσθόμενον, φριμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι,« Ἡρ.)· (μτφορ.) γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι, (ἄλλ.) Φρυάττω,-ομαι, [ἐκ τοῦ

Φριμάω-ῶ [βριμάω], Μ. άσω, Π. = Φριμάσσω.

Φρὶξ [φρίσσω], φρικὸς (ἡ). ἡ τραχύτης (ἀνωμαλία) τῆς ἐπιφανείας ὁποιουδήποτε σώματος (κυρ. δέ) τοῦ ὕδατος ὅταν κινῆται (κοιν. σγουραίνῃ) ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἀνατριχιάζῃ (συκνόωνται αἱ τρίχες του), (ὄθεν.)= Φρίκη (κυρ. καὶ συνκδχ.).

Φριξοῦχην, ενος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. εἶνε σκωμένος (φριξεῖ) αἱ τρίχες τοῦ αὐχένος. » Κάπρος—, « Πλ.

Φριξοθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνασηκωμένας ἢ κατσαράδες τρίχας, Οὐλόθριξ. » Οἱ Ἰνδοὶ φριξοτριχες, « Παλλ.

Φριξοκόμης, ου (ὁ), Π. φριξόθριξ τὴν κόμην, Οὐλοκόμης.

Φριξὸς, ἡ, όν, Π. (κυρ. ἐπὶ τριχ.) ὀρθὸς, (Γαλλ.) hérissé.

Φριξὸς (ὁ), = Φρὶξ· φρίκη.

Φρίσσω [ὄνομτπ. συγγ.τῷ Ῥιγόω], Μ. φρίξω (μσ. πρκ. ἀντὶ Ἔνς. Πέφρικα). (ἀπὸ πραγμ.) Τραχύνεται ἡ κινεῖται κυματοειδῶς ἡ ἐπιφανειά μου ὡς τῆς κυματιζούσης θαλάσσης ἢ τῶν ἀνορθουμένων τριχῶν, (Γαλλ.) se hérisser· (ἐπὶ ἀνθρ.) σηκώνονται αἱ τρίχες μου (ἀπὸ ῥῖγος ἢ φόβον), ἀνατριχιάζω· (συνκδχ. μὲ αἴτ. ἢ σπνττ. γεν. ἢ ἀπρ.) φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κυριεύομαι ἀπὸ φρίκην, τρομάζω. » Ὅτε φρίσσουσιν ἄρυσραι, « Ἰλ. Ν. » Ἔφριξε μάχη ἐγγειμασιν, « Ἰλ. Ν. » Τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναὶ, ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι ᾗ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, « Ἰλ. Β. »Ἵνα μήτοι τρίχες ῥῶθαι φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα, « Ἡσ. (καὶ αἴτ. ἐλλ.) » Κάπρος . . ὀρθὰς ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφὶ τε δειρὴν, « αὖτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) » Σῦς, φρίσσει νῶτον ὑπερθεν, « Ἰλ. Ν. (καὶ συνκδχ.) » Οἵτε πεφρίκασι λέοντ' ὡς μηκάδες αἶγες, « Ἰλ. Δ. » Φρίσσω δέ σε δερκομένη, μύχιοι διακναιόμενον, « Αἰσχλ. (καὶ δότ. τριλγ.) »Ἔφριξ' ἔρωτι, « Σοφ. (ᾗ ἀπαρ.) » Ἔφριξι ποιῆσαι, « Ἀξ.

Φροιμιάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀττ.(κατὰ συν. αἵρ.) ἀντὶ Προοιμιάζομαι, [ἐκ τοῦ

Φροίμιον(τὸ), Ἀττ. (κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Προοίμιον.

Φρονέω-ῶ [φρήν], Μ. ήσω. (χ. πτ.) Ἔχω νοῦν (φρένας)·σκέπτομαι· (συνκδχ. παρὰ Π) αἰσθάνομαι, ζῶ. » Ἀριστοί ἐστε μάχεσθαί τε, φρονέειν τε, « Ἰλ. Ζ. » Θυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγηγέρει, « Ξεν. »Ἔτι φρονέοντα,« Ἰλ. Χ., ζῶντα. » Θανόντι, οὐ φρονοῦντι, « Αἰσχλ.,(ὅθ. κατὰ μτχ.) » Τὸ φρονοῦν ἢ (ἀπρ.) » Τὰ φρονεῖν, « Ἰσκρ., τὸ λογικὸν, ἡ φρόνησις. » Ἐξεστηκέναι τοῦ φρονεῖν, « αὐτ., γίνεσθαι ἔξω φρενῶν. 2) (μὲ αἴτ. ἢ ἐπίβ.) ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον φρόνημα (τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην)· σκέπτομαι οὕτως ἢ ἄλλως· (μὲ ἀπαρ.) Ἔχω κατὰ νοῦν, μελετῶ. » Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι. » Ὅμ. » Πειρεώμενος τῶν μαντηίων ὅ,τι φρονέουσιν ὡς, εἰ φρονέοντα τὴν ἀληθείην εὑρεθείη, « Ἡρ. » Μέγα [μᾶλλον, Πλέον, » Μικρὰ, « Τυραννικά, » Παρ' ὃ δεῖ « Ὑπὲρ ὃ δεῖ κτλ.) φρονεῖν, « Λξ. » Τὰ φρονέειν, ἄ,τ' ἐγὼ περ, « Ἰλ. Δ. » Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα. « Ἰλ, Ο., ὁμοφρονοῦσα. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Τῷ δ' ἅμαρ φρονέοντι, « Ἰλ. Ν., διχονοοῦντες. »Ἄλλῃ φρονέοντες, « Ὅμ. Ὕμν. » Ἐπιστάμενοι τὰ φρονήματα τῶν Δακεδ., ὡς ἄλλα φρονεόντων, καὶ ἄλλα λεγόντων, « Ἡρ. » Τῷ δ' ἰδίῳ φρονίῳ ἔχειν ὕπνους, « Ἰλ. Μ., πρὸς αὐτὴν ἴσα ἔχων τὸν νοῦν του (διευθυνόμενος). (καὶ ἐπὶ ζ.) » Κάπρῳ μέγα φρονέοντε, « Ἰλ. Λ. (καὶ ὅστ.) » Θεοῖσιν ἴσα φρονέειν, « Ἰλ. Β. (καὶ περιπ. ἢ ἀντιπερίπ.) » Ἀγαθὰ ἢ Κακὰ (καὶ ἐπίβ.) » Εὖ ἢ Κακῶς φρονεῖν τινι,« θέλειν τὸ καλὸν ἢ κακὸν τινός. » Αὖκοι καὶ ἄρνες κακὰ φρονέουσι διαπρὸς ἀλλήλοισιν,« Ἰλ. Χ. (καὶ μὲ προσδιορ.) » Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ β' εὖ τελέεσθαι ἔμελλον, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀπαρ.) » Φρένεον ἐρύειν πρὸτί ἄστυ, « Ἰλ. Ρ. » Τοξεύειν οὔτε ἐφρονεῦν, οὔτε ἐδύναντο, διὰ τὸν φόβον, « Ξεν., οὔτε διάθεσιν οὔτε δύναμιν εἶχον νὰ· (καὶ ἀπολ.) »Φρονῶν ἢ »Εὖ φρονῶν, « φρόνιμος.

Φρόνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φρονεῖ (ἔχει ἢ λαμβάνει κατὰ νοῦν) τις, αἴσθημα ἐσωτερικὸν, στοχασμὸς, σκέψις· (ἴδιαιτ.) αἴσθημα μέγα (εὐγενές) ἢ ὑπεροπτικὸν (ἀγέρωχον), οἴησις, ἀλαζονεία. » Ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα, « Θκ.

Φρονηματίας, ου (ὁ), πλήρης φρονήματος, τολμηρὸς, μεγαλόφρων, ἐπιχειρηματίας, ἢ ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, οἰηματίας.

Φρονηματίζω, Μ. ίσω. (σπνττ. εἰς τὸ ἐνεργ.) Ἐμπνέω (συνήθ. αὐ.) Ἀπεκτῶ φρόνημα (ἐπαρσιν), γίνομαι οἰηματίας.

Φρονηματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψηλοφροσύνη, οἴησις.

Φρονηματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φρονηματίας.

Φρόνησις, εως (ἡ). γνῶσις, σύνεσις, φρονιμάδα· (ἐνίοτε Π.) φρόνημα. » Ὅλοιμην, φρόνησιν εἰ τοιανδ' ἔχω, « Σοφ., ἂν τὸ φρονῶ.

Φρονίμημα (τὸ), νλγ. πρᾶξις φρονίμου ἀνθρώπου, ἔργον φρόνιμον, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φρονιμεύομαι, Μ. εὐσομαι, νλγ. Φρονίμως φέρομαι, (κοιν.) κάμνω φρόνιμα.

†Φρονίμευσις, εως (ἡ), τὸ εὖσι. τοῦ προηγ., διαγωγὴ φρόνιμος, φρονιμάδα.

Φρόνιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὰς φρένας του ἢ, εὖ φρονῶν, γνωστικός. « Τὰ φρόνιμον, « ἀντὶ Ἡ φρόνησις.

Φρονίμως, ἐπρ. Μὲ φρόνησιν, μὲ τρόπον φρονίμου, φρονιμα.

Φρόνις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φρόνησις· (συνκδχ.) ὑπόληψις φρονήσεως· (ἐνίοτε) φρόνημα, (Ὀππ. Ἀλ. Δ', 633).

Φρονοῦντως, ἐπῤ. (μτχ.). Φρονίμως· λελογισμένως.

†Φροντιδοκοπέυμαι-οῦμαι, Μ. ηὐθήσμαι. Ἔγω πλῆθος φροντίδων.

Φροντίζω, Μ. ἰσω. Σκέπτομαι, συλλογίζομαι, μελετῶ· ἐπινοῶ· (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) μεριμνῶ (ἀνησυχῶ) περί τινος· ἐννοιάζομαι. « Μικρὰ (« Οὐδὲν) φροντίζειν, « Αξ. » Τά τις ἡμέρης φροντίζει, « Ἡρ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπῤ.) » Τοῦτο ἐφρόντιζεν, ὅκως μὴ κτλ. « Ἡρ. (καὶ ὁρ.) » Φροντίζω, ἦν τινα προτέρην ἴω τῶν ὁδῶν, « Θγν. (καὶ δατ. περιπ.) » Φρόντισον ἐμοὶ ἱμάτιον, « Ἐπγρ. (καὶ πθ.) « Φροντιζόμενον, μή τι πάθῃ, « Ξεν., φροντίζουν περὶ αὐτοῦ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ, « Αξ, ἐσκεμμένοις. (καὶ οὐδ. ἀντὶ οὐσ.) » Τὸ περφροντικὸς τοῦτο καὶ σύννουν, « Πλ., σκεπτικὸν ὕφος, [ἐκ τοῦ

Φροντὶς [φρήν, φρόνις], ἴδος (ἡ). σκέψις, μελέτη, στοχασμός· ἔννοια· μέριμνα, συλλογή, ἀνησυχία, νοιάσιμον, ἐπιμέλεια. » Ἐν φροντίδι εἰμί (ἢ « Φροντίδα τίθεμαι [ἢ] ποιοῦμαι) περί τινος (ἢ) « Ἔγω τι διὰ φροντίδος (ἢ) » Φροντίδα ποιοῦμαί τι, « Ἡρ., Αἰσχ., Αξ., = Φροντίζω.

Φρόντισμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῶν φροντίδων τινός, σκέμμα, μελέτημα· καθήκουσα ἀσχολία.

Φροντιστήριον (τὸ). μέρος πρὸς σκέψιν (φροντίδας, μελέτην) ἁρμόδιον, ἀπουδαστήριον, σχολεῖον· (Ἐκκλησ.) μοναστήριον, ἡσυχαστήριον.

Φροντιστής, οῦ (ὁ). ὁ φροντίζων (μεριμνῶν, μελετῶν) περί τινος· (ἰδιαιτ.) σκεπτικὸς (θεωρητικὸς) φιλόσοφος· (ἐκκλησ.) ἡσυχαστής, ἀναχωρητής. (μὲ γεν.) » Τῶν μετεώρων (ἢ ἑλλ. αἰτ. » Τὰ μετέωρα) —, « Ξεν., Πλάτ., ὁ ἀσχολούμενος εἰς μεταφυσικὰς θεωρίας, ἰδιολόγος, (ἄλλ.) Μετεωροσοφιστής. 2) (Νμ.) κηδεμὼν ἢ ἐκτελεστὴς διαθήκης, (Ατν.) curator.

Φροντιστικὸς, ἡ, ὁν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιτρεπτὸς εἰς τὸ φροντίζειν, σκεπτικός· ἐπιμελής, προνοητικός.

Φροντιστικῶς, ἐπῤ. Ἐπιμελῶς, προνοητικῶς, πεφροντισμένως. « Ἀρρωστήσαντος φίλου, φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι, « Ξεν.

Φρυδὸς [Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἐκ τοῦ Πρόδοδου], ἡ, ὁν. (κατὰ λέξ.) Ὁ προλαβὼν τὴν ὁδὸν (προαπελθών), (ὅθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ.) γινόμενος ἄφαντος, παρελθών, ἐκλιπών, ἀφανισθείς· (κατ' ἔκτ.) μάταιος, ἄχρηστος. « Φρυδὴν μὲν αὐδὴ, φρυδὸς δ' ἄρθρα μου κάτω, « Ῥῆτ., κόπηκε καὶ ἡ φωνή μου καὶ τὰ πόδια μου, ἐξέλιπον.

†Φρυδῶς, ἐπῤ. Ἀνωφελῶς, εἰς μάτην.

†Φρυδῶνος (ὁ). νλγ. ἀντὶ Φρυδὸς.

Φρουρὰ (ἡ), [φρουρός]. (ἐν γέν.) φύλαξις, ἐπαγρύπνησις· (ἰδιαιτ.) φύλαξις τοποθεσίας ἢ ὀχυρώματος· (συνκδχ.) σῶμα στρατ. διωρισμένον εἰς φρουράν, (Γαλλ.) garnison, ἡ θέσις ὅπου ἵστανται φρουρά, (Γαλλ.) corps de-garde (« Φρουρᾶς [ἕνν. ἕνεκα] ἄξων, « Ἀριστ., τραγῳδῶν [καθὼς κάμνουν οἱ φρουροί] πρὸς διασκέδασιν τοῦ ὑπ. ου)· (εἰς τοὺς Λακεδ.) ὁπλισμὸς πρὸς ἐκστρατείαν, ἐκστρατεία, στράτευμα, (ὅθ.) « Φρουρὰν φαίνειν ἢ ἐξάγειν, « Ξεν., κηρύττειν πόλεμον ἢ ἐκστρατεύειν κατά τινος, (ἰδέ καὶ Φαίνω). « Ἔγνω ὅτι ἡγητέον εἴη αὐτῷ τῆς φρουρᾶς, « αὐτ., θὰ διορισθῇ ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας.

Φρουραρχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι (Διοικῶ) ὡς-

Φρουράρχης καὶ Φρούραρχος (ὁ). ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἢ φρουρίου.

Φρουραρχία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ φρουράρχου.

Φρουρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φυλάττω (Εἶμαι τοποθετημένος πουθενὰ) ὡς φρουρός· (μτβτ. ἐν γέν.) παρατηρῶ, ἐπαγρυπνῶ πρός διατήρησίν τινος, φυλάττω, παραμονεύω, (καὶ μσ.) φυλάττομαι, προσέχω.

Φρούρημα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος φρουρούμενον· (Π.) ἀντὶ Φρουρὸς ἢ Φρουρά.

Φρούρησις, εως (ἡ), το φρουρεῖν ἢ φρουρεῖσθαι, φρουρά, φύλαξις, ἐπαγρύπνησις.

Φρουρητὴρ (ὁ, Π. ἀντὶ Φρουρὸς, φύλαξ.

Φρουρητικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς φρούρησιν (φύλαξιν) τινος.

Φρουρητὸς, ἡ, ὁν. Ὁ φρουρούμενος [ἔχων φρουράν), φυλαγμένος.

Φρουρήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Φρουρὸς, φύλαξ.

†Φρουρία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Φρουρά.

Φρουρικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς φρουράν, ὁ τῆς φρουρᾶς. ‖. (οὐδ.) « Τὸ φρουρικὸν (ἕνν. στράτευμα), « Δ. Χρσ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ φρουροί.

Φρούριον (τὸ). μέρος φυλαττόμενον ὑπὸ φρουρᾶς (ὀχυρωμένον), κάστρον, ἀκρόπολις· (μτφρ.) ἄσυλον, καταφύγιον. (Π.) ἀντὶ Φρουρὰ ἢ Φρουρός. (ἐνίοτε) πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁπ. πρέπει νὰ φυλάττεται τις, (Αἰσχ. Πρ. 807).

Φρουρὶς, ίδος (ἡ). (ναῦς) διωρισμένη πρὸς φρουράν.

Φρουροδόμος (ὁ, ἡ), Π. [φρουρὸς, δόμος]. φύλαξ τοῦ οἴκου. » Κύων —. « Ἐπγρ.

Φρουρὸς (ὁ), [πρὸ, ὁράω ἢ οὖρος]. φύλαξ φρουρίου, στρατιώτης τοποθετημένος εἰς φρουράν, (συνήθ. πλθ.) « Οἱ φρουροί, « Ξεν., οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς.

Φρύαγμα (τὸ). τὸ κίνημα καὶ τὸ διὰ τῶν μυκτήρων ἦχημα τοῦ φρυαττομένου ὑπου ἢ καὶ ἄλλου ζώου· (μτφρ.) ὕφος ἀγέρωχον, αὐθάδεια, ὑπερηφία.

Φρυαγματίας, ου (ὁ). πλήρης φρυάγματος (κυρ. καὶ μτφρ.), ὑπερόπτικός, γέρωχος.

Φρυαγμὸς (ὁ). τὸ φρυάττεσθαι, ὁ διὰ τῶν μυκτήρων ἦχος ἵππου ἢ ἄλλου ζώου φρυαττομένου.

Φρυαγματόεμμακος (ὁ, ἡ), Κωμ. πλήρης φρυάγματος ἐνωμένου μὲ κάποιαν μανότητα (σιβαρότητα).

Φρυακτὴς, οῦ (ὁ). = Φρυαγματίας.

Φρυάσσω καὶ (εὐχρηστότ. μσ.) Φρυάσσομαι (ττσμαι), Μ. άξω -ομαι, [βρύχω] Κάμνω τὸν ἄλογον ὅταν χλιμιντρίζῃ μὲ τὴν μύτην (τινάζῃ τὴν χαίτην του, πᾷ τὰ πόδια κατὰ γῆς κτλ.) ἀπὸ θυμὸν ἢ ἀνυπομονησίαν· (ἐν γέν.) τρέμω ἀπὸ χαρὰν ἢ (ἀπν.) φόβον· (μτφρ.) φρυάσσομαι μὲ ὑπερβολικὴν ὑπερηφάνειαν, κομπάζω, αὐθαδιάζω.

Φρυγανίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μαζεύω φρύγανα.

Φρυγανικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁμοιάζων εἰς τὰ φρύγανα· Φρυγανώδης.

Φρυγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φρύγανον.

Φρυγανισμὸς (ὁ), τοῦ οὗσ. τοῦ Φρυγανίζομαι, μάζωμα φρυγάνων, φρυγανολογία.

Φρυγανιστὴρ [

Φρυγανιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ Φρυγανίστρια (ἡ), ὁ φρυγανιζόμενος (συναζῶν φρύγανα), φρυγανολόγος.

Φρυγανίτης, οῦ (ὁ) καὶ Φρυγανῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἢ συγκείμενος ἀπὸ φρύγανα, Φρυγανώδης. » Γλῆ—, « Θεόφρ., τῶν φρυγάνων, ὅμοιος μέ-

Φρύγανον (τὸ), [φρύγω]. (ὡς ἐπὶ τὸ πλθ.) ξηρὸν χαμόκλαδον (ἢ προσάναμμα), (Τουρκ.) τσαλί.

Φρυγανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) φρύγανα, ὑλαγωγὸς.

Φρυγανώδης, εος (ὁ, ἡ). = Φρυγανικός.

Φρύγετρον (τὸ). σκεῦος ὅπου ξηραίνει [φρύγω] τὸ κριθάρι, καὶ τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον τὸ ἀναπάνεναν ψηνόμενον, τὸ τῶρα τὸ καβουρδιστῆρι (τοῦ καφέ).

†Φρυγεύς, έως (ὁ). ὁ φρύγων (ξηραίνων, καβουρδίζων) τι, (ὅθ. ‖. οὐσ.) = Φρύγετρον.

Φρύγιλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (Ἴσ. σπίνος) (Ατν.) fringilla.

Φρυγίνδα, ἐπίῤ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιγνιδιοῦ μὲ καβουρδισμένα [φρύγω] κουκκιά καὶ ξεδίντια.

†Φρύγιον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Φρύγανον.

Φρύγιος (τὸ υ μακρ.), α, ον. Ξηρὸς ὡς γυνδς, πεφρυγμένος.

Φρύγιος (τὸ υ βραχ.), α, ον. Τῶν Φρυγῶν ἢ τῆς Φρυγίας ἴδιος. « Φρυγὰ Μοῦσα.

Φρυγιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὴν καὶ τὴν γλῶσσαν ἢ τὴν μουσικὴν) τῶν Φρυγῶν.

Φρυγμὸς (ὁ). φρυγάνισμα, (Τυρκ.) κουβάρισμα, [ὡς οὗσ. τοῦ

Φρύγω [συγγ. τῷ Φρίσσω], Μ. Φ. Ξηραίνω εἰς τὸ πῦρ, ξεροψήνω, (Τ.) καβουρδίζω· (μεταφρ.) καίω. « Τοῦ θέρους φρύγοντος, « Θκρ., (ἴδ. Ἐκτηγανίζω).

†Φρυκτεύω, Μ. εὐσω, νλγ. Ἀνάβω ἀνακαίω, (κοιν.) κορώνω [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ς [φρύγω] ή, όν. Ξηροψημένος, ρισμένος. || (ιδ. ένν. κύαμος.) ψημμένων τό δπ. μετεχειρίζοντάς ψηφηφορίας καὶ τὰς μαν(60) κλῆρος, ψῆφος, ἡ γρηγαμός, ία. 2) (συνών. εἰς τὸ πλθ. ένν.) δαδιὰ ἀναμμένα διὰ τῶν ὀπ. μακρόθεν εἴδησιν ἐν καιρῷ νυ(ἄλλ.) Πυρσοί. » Ἐκ δὲ τῆς Σαος φρυκτοὶ ἤροντο εἰς τὰς Ἀθήνας μοι. » Θκ., δηλωτικοὶ ἐχθρικῆς ομῆς. 3) (ἐνίοτε ἰχνηλάτης τὸ ὀπ. γοντο ψηπτὸ, (ἄλλ.) Ἐπανθρακίδες. ιτῇ τῷ ὄφδι φρυκτοὺς ὑμᾶς σκευάΔρεφ.

ρρέω-ῶ, Μ. ἤτω. Εἶμαι ἡ (μτδε.) γέλλω τι μακρόθεν ὡς φρυκτωρός, ιδήσαι (γνωστοποιῶ τι) ἐν καιρῷ ς διὰ φρυκτῶν, (παρβλ.) Πυρσεύω. τὰ νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν ῆς Ἀθηναίων προσπλέουσαι, » Θκ.) (ἐνίοτε μέ δοτ.) λάμπω ἐπάνω εἰς, εδόλῶ.

ωρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔρτοῦ φρυκτωροῦ, ἡ διὰ φρυκτῶν (πυρ) ἠλιοπρήσεις, (ἐν γέν.) φεγγοβόλ. (συνκδ.) ἀντὶ Φρυκτωρὸς ἢ κτώριον. » Πανταχῆ φρυκτωριαι καθήκασιν ἐν τοῖσι πύργοις, » Ἀρχφ.

τωρίον (τό), τὸ μέρος ὅπου ἵστανται ρυκτωροὶ, πύργος ὅπου ἀνάπτουσι ατοὶ (πυρσοὶ) πρὸς εἰδοποίησιν βί(μετγν.) φανάρι εἰς τὸ ἀτσμιον λιος, Φώρας, (Ἡρωδ. Δ', 2).

τωρὸς (ὁ), [φρυκτὸς, ὡρα ἡ οὖρος]. ιξ (βιγλάτωρ) τοποθετημένος εἰς μέφρύλου ἵνα παρατηρῇ καὶ δίδῃ εἴδησιν ἀνάπτων πυρσοὺς (φρυκτούς). 2) ἀντὶ Φρυκτός.

ς, ωνὸς (ὁ), = Φρῦνος.

ὸς (ἡ). ὁ θηλυκὸς φρῦνος.

ιον (τό), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ποτήν, (παρβλ.) Βατράχιον.

ιδης, ους (ὁ, ἡ). φρύνῃ ὅμοιος (τὸ ος).

λόγος (ὁ, ἡ). ὁ λοιγῶν (παραμυνόμενων) θρασέων τοὺς φρύνους, (ἐπιθ. πτηνος [εἶδος ἱέρακος] βατραχοφάγου). ὸς (ὁ καὶ ἡ), » εἶδος βατράχου, (κοιν.) νὸς καὶ ζούμπα, (Γαλλ.) crapaud.

νδεύς (ὁ). τοῦ Φρυνώνδα (περιφήνδειος ἀγῶνες) ἴδιος ἢ ἄξιος, ἀπανδ ὡς ὁ Φρυνώνδας.

ύγιος (ὁ). κάτοικος τῆς Φρυγίας.

ω, Μ. φρύξω, Ἀττ. ἀντὶ Φρύγω. Η. ἀντὶ Ἔφυ, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ε', τοῦ Φύω.

ρίφων. Ἐωμ. ἐκφράζω τὸν ἦχον φυσῶντος ἢ ἀποπερίφρομένου τι,) φφφ! ἢ πῦφ! (παρβλ. Φεῦ).

ὰς (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Φυή.

γγος (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (πιάνων ἢ φέρτοὺς φυγάδας, (παρβλ.) Φυγαδοθήεἰς τὸν Πολύσιν. Ἄλλ. διορθ. Δαγωγός).

δε, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Εἰς φυγὴν, πρὸς ήν.

ία (ἡ), = Φυγάδευσις, » ἐξόρισμα-

Φυγαδεῖον (τό). καταφύγιον τῶν φυγάδων, ἄσυλον.

† Φυγάδευσις, εως (ἡ), τὸ φυγαδεύειν ἢ φυγαδεύεσθαι, Φυγαδεία.

Φυγαδευτήριον (τὸ). τόπος καταφυγῆς (τῶν φυγαδευομένων), φυγαδεῖον, ἄσυλον.

Φυγαδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ φυγαδεύων (ἐξορίζων) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Φυγαδεύω, Μ. εὐσιω. Κάμνω φυγάδα τινά, καταδικάζω εἰς φυγὴν, ἐξορίζω· (ἀμτβ.) εἶμαι φυγὰς (ἐξόριστος).

Φυγαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φυγάδα (ἐξόριστον). » Τὸ φυγαδικὸν, » Ξε., ἀντὶ Οἱ φυγάδες.

Φυγαδικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς φυγάς.

Φυγαδοθήρας, συ (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν καὶ συλλαμβάνων) τοὺς φυγάδας.

Φυγαίχμης, ου (ὁ), Π. [φεύγω, αἰχμή], ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός.

Φυγανθρωπεύω, Μ. εὐσιω. Φεύγω (Ἀποφεύγω) τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι μισάνθρωπος.

Φυγανθρωπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., μισανθρωπία.

Φυγορσενία (ἡ), Π. [φεύγω, ἄρσην]. τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὸ ἄῤῥεν φῦλον, ἀποστροφὴ πρὸς τοὺς ἄνδρας.

Φυγὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων (νὰ γλυτώσῃ) ἀπὸ τὸν νικητὴν ἐχθρὸν· φευγάτος· (ἐνίοτε) αὐτόμολος· (συχνότ.) βιασμένος ἢ καταδικασμένος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος. » Φυγὰς ἐλήλαμαι, » Πλ. (καὶ γεν.) » Φυγάδα πάσης τῆς χώρας αὐτὸν πεποίηκε, » Ξεν., τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ (τὸν ἐφυγάδευσεν) ἀπό.

Φυγγάνω (παρτ. Ἐφύγγανον], Ἀττ. ἀντὶ Φεύγω.

Φύγδα καὶ Φύγδην, ἐπίῤῥ. Π. διὰ φυγῆς, φεύγων.

Φύγελλον (τό), [φεύω, ἡ ῥ φρύγω], εἶδ. λαρυσπέλατος τὸ ὁπ. εἰσγαίνει συνήθως εἰς τοὺς βουβῶνας, τὸ στῆθος καὶ τὰς μασχάλας.

Φύγεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), ἀκαμάτης, ὀκνηρός.

Φυγὴ (ἡ), τὸ φεύγειν, φευγειό, φυγάλα (κυρ. στρατεύματος νικηθέντος), τροπή. » Ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει, » Ξεν. » Φυγὴ καθεστήκει τῶν πάντων ὁμοίως, » Θκ. » Φεύγειν φυγῇ ἁπλήτῳ, » Πλάτ. 2) ἐξορία. » Ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων, » Ξεν. » Οὔ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς, » αὐτ. 3) (συνκδ.) ἀντὶ Οἱ φυγάδες, οἱ ἐξόριστοι. » Κατάγειν τὴν φυγὴν ἢ (πλθ.) τὰς φυγάς, » Θκ., Πλ. 4) (μτφ.) ἀπαφυγὴ ἢ τρόπος ἀποφυγῆς. » Τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου, » Βασ.

Φύγησι (σιν), Π. ἀντὶ Φύγῃ, γ'. ἐν. πρστῆς ὑποτ. τοῦ Φεύγω.

Φυγίνδα, εἶδος παιδιᾶς, (ἄλλ.) Δραπεντίνδα.

Φυγοδέμνιος καὶ Φυγόδεμνος (ὁ, ἡ), Π. [φεύγω, δέμνιον]. ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον (τὴν γαμικὴν κλίνην), μισόγαμος.

Φυγοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω (Προσπαθῶ ν' ἀποφύγω) τὴν δίκην, δὲν παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον.

Φυγοδικία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μὴ παρουσίασις εἰς τὸ δικαστήριον.

Φυγολέκτρος (ὁ, ἡ), Π. = Φυγολέμιος.

Φυγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποφεύγω τὴν μάχην, [ἐκ τοῦ

Φυγομαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὴν μάχην, μὴ θέλων νὰ συγκρατήσῃ μάχην.

Φυγοξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος.

Φυγόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων ἢ ἀποφεύγων τὴν πόλιν.

Φυγοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἤνε τις=

Φυγόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), ἀκαμάτης, ἀφιλόπονος.

Φυγοπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός.

Φυγόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυγόπολις.

Φύζα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Φυγή, (ἐθ.

Φυζακινός, ἡ, όν καὶ

Φυζαλέος, α, ον, Π. εὐτρεπὴς εἰς φυγήν, δειλός. » Ἅλφος—, « Ὅμ.

Φυζηθείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ

(Φυζέω ἢ Φυζέω), ἄχρ. Τρέπω εἰς φυγήν, φυγαδεύω.

† Φυζίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυγόπολις.

Φυή (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φύσις, φυσικὴ μορφὴ, ἐξωτερικὸν ἀνάστημα· χαρακτὴρ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πνεύματος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ καλοῦ) ὡραιότης, ἢ εὐφυΐα (» Ὁ πολλὰ εἰδὼς φυῇ, « Ἰλ.)· (ἐνίοτε) γενεά (» Μερόπων—, « Ἐπγρ.)· (σπν.) ἡλικία (Πινδ. Ὀλ. Δ', 109).

Φύη, Π. ἀντὶ Ἐφύη ἢ Ἔφυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ ἀορ. β'. τῆς ὁρις. τοῦ Φύω. || (εἰς τὸν Θκρ. Ιε', 94, ἄλλ. γρφ. Φυῇ ὡς εὐκτ., ἢ ἄλλ. Φυῇ ὡς ὑποτ.).

Φύημα (τό), σπν. ἀντὶ Φῦμα.

Φύκη (ἡ) καὶ

Φυκὴν, ῆνος ἢ

Φύκης, ου (ὁ), = Φυκίς.

Φυκία (ἡ). σωρὸς φύκους.

Φυκίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φυκίς.

Φυκίδες, εσσα, ένν, Π. πλήθ. φυκίων.

Φυκίον (τό), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Φύκος (θαλάσσ.), (κοιν.) φύκι, (ἐθ.

Φυκιοφάγος (ὁ, ἡ), = Φυκοφάγος.

Φυκιόφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων φύκια. » Ἀκτή—, « Ξενοκρ.

Φυκισχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χαίτην ἀπὸ φύκια ἢ γεμάτην φύκια.

† Φυκιόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Φυκόω.

Φυκίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐχθ. (κωδων) ὁ ὁποῖος ζῇ μέσα εἰς τὰ φύκια καὶ ἀπ' αὐτῶν φυσιώνει καὶ τὴν φωλεάν του, (κοιν.) φυκίδα.

Φυκιώδης, εος (ὁ, ἡ). = Φυκώδης.

Φυκογειτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. γείτων (ἐδραιωμένος πλησίον) εἰς θαλάσσ. φύκους (τῆς θαλάσσης).

Φυκόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) φύκος ἀντὶ τριχῶν, » Πέτρα—, « Ἐπίγρ.

Φῦκος [φῦω], ους-ους (τό), εἶδ. θαλασσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φυτοῦ, (καιν.) φύκι', (ἰδιαιτ. ἓν εἶδος τὸ ὀπ. μετεχειρίζοντό ὡς) κοκκινάδι· (θθ. ἐν γέν.) φυκιασίδι, (καὶ μτφορ.) καλλωπισμὸς ἐπίπλαστος.

Φυκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φῦκος.

Φυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ φῦκος (κοκκινάδι), φυκιασιδόνω. 2) (ἑνίοτε) γεμίζω μὲ φύκια. » Διφθέραι πεφυκωμέναι, « Διόδ., γεμισμέναι μὲ φύκια.

†Φύκτη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Δράξ, (κοιν.) φύκτα.

Φυκτός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Φευκτός.

Φυκώδης, εας (ὁ, ἡ). ὁμοιος (τὸ εἶδος) μὲ φῦκος ἢ· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φύκους· (ἑνίοτε) γεμάτος φύκια. » Δίγιαλὸς—, « Λξ.

†Φύλαγμα (τὸ), Γρφ. πᾶν ὅ,τι φυλάττει ἡ πρέπει νὰ φυλάττῃ τις· ἐντολή.

Φυλαδόν, ἐπίρ. Κατὰ φυλάς.

Φυλάκειον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαμένει (εἶνε τοποθετημένη) ἡ φυλακή, πύργος (ὀχύρωμα κτλ.) ὅπου φυλάττει φρουρὰ, (Γαλλ.) corps de garde. 2) (Ἀλέξανδρ.) τὸ πανδοπου φοροῦν αἱ γυναῖκες ὅταν ἔχουν τὰ καταμήνιά των, (Ἀλλ.) Σφενδόνη.

Φυλακή (ἡ), τὸ φυλάττειν ἢ φυλάττεσθαι, φύλαγμα, φύλαξις· πρασοχή, προφύλαξις· ἐπαγρύπνησις. » Φυλακὴν ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινος (ἢ « Ἐν φυλακῇ, (« Διὰ φυλακῆς) ἔχειν τι, « Λξ., = Φυλάσσειν. » Ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, « Θκ. (καὶ πλθ.) » Δεινῶς ἦσαν ἐν φυλακῇσι, « Ἡρ., ἐφυλάττοντο. 2) φρουρὰ (στρατ.), (κοιν.) βάρδια· σωματοφύλακες ἡγεμόνος. » Παρακατέστησε φυλακὴν, οὐδὲν ἧσσαν.. λαμβάνειν ἐκεῖθεν, « Πλ. » Νυκτερινὴ —, « Ἀρ. (ᾗ πλθ.) » Οἱ μὲν ἀμειδόμενοι φυλακὰς ἔχον, « Ἰλ. Ι. » Ὁ στρατιώτης, εἰ μέλλοι φυλακὰς φυλάξειν, « Ξεν. » Φυλάσσοντες φυλακὰς ἐπὶ τὴν πρώμνην αὐτῶν, « Γρφ. 3) (συνεκδ.) ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἀλλάζουν αἱ φρουραί. » Περὶ πρώτην (τρίτην κτλ.) φυλακὴν, « Λξ. 4) δεσμωτήριον, εἱρκτὴ, (κοιν.) φυλακή. » Εἰς φυλακὴν βάλλειν (θέσθαι, ποιεῖν κτλ.), Λξ., = Φυλακίζειν.

Φυλακῆες (οἱ), Π. (ἑτερόκλ.) ἀντὶ Φύλακες.

†Φυλακίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Βάλλω εἰς τὴν φυλακὴν (εἰς τὸ δεσμωτήριον), φυλακόνω.

Φυλακικὸς, ἡ, όν, = Φυλακτικὸς, προσεκτικὸς.

ξΦυλάκιον (τὸ), = Φυλακεῖον (Ἁ).

Φυλακὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φύλαξ, ἡ φυλάττουσα. » Νεῶς—, » Διόδ., Δ. Κάσσ., ἡ (Ἀλλ.) Φρουρίς.

†Φυλάκισσα, ης (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Φυλακὶς.

Φυλακίτης, ου (ὁ). δεσμώτης, φυλακωμένος.

Φύλακός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φύλαξ.

Φυλακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φυλάσσω.

Φυλακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φύλαξ, (ῦῦ).

Φυλακτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς φύλαξιν. ‖ (οὐσ.) Φυλακτήριον, ὁ Ἡρ., Θκ., ὀχύρωμα, φρούριον, (Γαλλ.) place de défense, poste. 2) προφυλακτικὸν μέσον, (ἰδιαιτ.) ἐγκόλπιον, (κοιν.) φυλακτόν.

Φυλάκτης, ου (ὁ), = Φύλαξ.

Φυλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιοτητα τοῦ φυλάττειν, χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· (ἀπὸ τοῦ μσ.) ὁ ἠξεύρων νὰ φυλάττεται, προφυλακτικὸς ἑαυτοῦ, προσεκτικὸς, προβλεπτικός. « Σοφία ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς φυλακτικὴ, « Πλάτ., ἡ ἠξεύρουσα νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τούς. » Ἔστι δὲ φυλακτικὰ τῶν ζώων ὅσα πρὸς τὸ μὴ παθεῖν τι ἔχει ἐν αὐτοῖς ἀλεωρὴν, « Ἀριστ.

Φυλακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φυλακτικόν (προφυλακτικόν).

Φυλάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ-Φύλαξ, ακος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ φυλάττων τι ἢ τινὰ, φρουρὸς, φυλακάτορας· προστάτης· ἀκριβὴς παρατηρητής.

Φυλάξιμος, η, ον. Τὸ ὀπ. ἠμπορεῖ τις νὰ φυλάξῃ ἢ Ἀπὸ τὸν ὀπ. ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ, ἐπιδεκτικὸς φυλάξεως.

Φύλαξις, εως (ἡ), τὸ φυλάττειν ἢ φυλάττεσθαι, φύλαγμα· προφύλαξις· παρατήρησις. 2) Π. ἀφορμὴ πρὸς φύλαξιν, (Εὐρ. Ἑλ.).

Φυλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Φυλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (κυρ. τοῦ στρατ. σώματος) μιᾶς φυλῆς.

Φυλαρχία (ἡ), τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου, ἡ διοίκησις τῶν στρατιωτῶν μιᾶς φυλῆς.

Φύλαρχος (ὁ), = Φυλάρχης.

Φυλάσσω, Μ. ξῶ, Δ. διαιρῶ κατὰ φυλάς. » Φυλὰς φυλάξαντα, « Πλ.

Φυλασσέμεναι, Π. ἀντὶ Φυλάσσειν, ἀπαρτοῦ

Φυλάσσω(ττω), Μ. άξω, [φυλή]. (κυρ. ᾗ ἐτυμολογ. χωρὶς πτ.) Εἶμαι τοποθετημένος εἰς φρουρὰν, ἀγρυπνῶ φυλάττων (« Πρὸς τῇ ἑπάλξει φυλάττειν, « Ξεν. » Ἐφύλασσον τοῖς Ἀθηναίοις, « αὐτ., ἦσαν διωρισμένοι εἰς φρουρὰν ἐκ μέρους των. » Διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα, « Ἡρωδ. [καὶ ἑλλ.] » Νύκτα —, « Ὅμ., διανυκτερεύω ἄγρυπνος· (ῦῦ. συνήθ. μὲ αἰτ.) παρατηρῶ, προσέχω, (κοιν.) φυλάγω (» Τὰν ἁλιὰν κῶρός τις ἐφ' αἱμασιαῖσιν ἥμενος φυλάσσει, « Θκρ. » Θεοὶ φυλάσσουσι δίκαια καὶ σχίτλια ἔργα, « Ἡσ. » Δῶμα φυλάσσειν, « Ὀδ. Ε., = Οἰκουρεῖν. » Οὐκ ἐφύλαξε ὑμετέρας ἀπειλὰς, « Καλλ., ἀψήφισα. [καὶ κατ' ἀνάλ. τελ. ἀπρ.] » Φυλάττειν προσήκει, ὅπως μὴ ἀπολοῦνται, « Δμ. [καὶ πθ.] » Ἐπιμελεῖσθαι ὅπως.. ἡ γῆ εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων, « Ξεν.)· καιροφυλακτῶ, παραφυλάττω (« Ὄφρ' αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι, ἠδὲ φυλάξω, « Ὀδ. Δ. » Φυλάξας ἀσέληνον νύκτα [τὴν τελευταίαν ἡμέραν], « Ἀθ., Δμ.)· διατηρῶ κρυμμένον τι (« Μῆλα ἐν κόλποισι [« Φάρμακα ἐν κίστῃ]—, « Θκρ. » Τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον, « Δμ. [καὶ τρπ.] » Χόλον —, « Ἰλ. Β., μνησικακῶ. [καὶ μσ.] » Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο, « Ἡσ. [ᾗ πθ.] » Ὅσας παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται, « Σοφ.)· φυλάττω ἀπαράβατόν τι, (Γαλλ.) observer (» Τοὺς νόμους —, « Δμ. » Ἔπος Ηηληϊάδεω φυλάξεν, « Ὁμ.). ‖ (μσ.) φυλάττω (προφυλάττω) ἐμαυτὸν ἀπό τινος, προφυλάττομαι, προσέχω. » Πεφυλαγμένοι εἶναι, « Ὁμ. » Οἱ εὐλαβεῖς ᾖ πεφυλαγμένοι, « Πλ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Τοὺς μολώτους εἰ ἁρίεμεν, οὐκ ἂν φυλάσθαι οὐδὲ φυλάττειν τούτους ἂν δέοι, « Ξεν. » Μέθην καὶ ὕπνον μοι ἐνίῳ φυλάττομαι, « αὐτ. » Γόητα φυλάττεσθαι, μή τι κορύψῃ, « Ἀριστ. » Φυλάσσεο τὼμπέχονόν μευ, « αὐτ., πρόσεχε μή μου τὸ σχίσῃς. (καὶ ἀπρόσ.) » Φυλάσσεο σημαίνειν, « Ἐσχ. (ὄνομαστ.) » Φυλαττόμενος τὸ δὲ τίνα, « Δμ. (ᾗ ἀναλ. διὰ τοῦ Μή)· φυλακτέον ὅπως μηδὲν συμβήσεται, « σκρ. (καὶ γεν. προθ.) » Ὥσπερ ἀπὸ λίου καρποῦ τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ φυλατομένους, μὴ καταπατήσειαν, « Ξεν. (καὶ χωρὶς τῆς προθ. απν.) » Ἐμαυτὸν πεφυλαγμένος, « Ἀρ. (καὶ ἐνεργ. μσ.) » Ἀνὴρ ὀξύθυμος ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλός, « Εὐρ., εὐκολώτερον μπορεῖ νὰ φυλαχθῇ τις ἀπὸ τὸν ὀξύθυμον ρ' ἀπὸ τὸν σιωπηλόν.

Φυλετεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω φυλέτης (μέλος τῆς φυλῆς) τινα, συγκαταριθμῶ εἰς τὴν φυλήν.

Φυλέτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ὁμόφυλος.

Φυλετικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν φυλετῶν. » Συνέλευσις —, « Δ. Ἁλ., ἡ συνερχομένη ψηφοφορήσασα κατὰ φυλάς, (Λτν.) comitia tributa.

Φυλέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φυλέτης. 2) (ἑνίοτε) ἀντὶ Φυλετικὴ· » Ἐκκλησία —, « Δ. Ἁλ.

Φυλή (ἡ), [φῦλον]. (ἐν γέν.) γενεὰ, φατρία· (ἰδιαιτ.) σύστημα (κοινότης) ἀνθρώπων συναποτελούντων κατὰ πολλὴν τινα διαίρεσιν μέρος τοῦ ὅλου (τοῦ δήμου) (» Διῃρῆνται γὰρ ἅπασαι πόλεις, αἱ μὲν κατὰ φυλάς, αἱ δὲ κατὰ λόχους, « Ξεν.)· (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιωτ.) σῶμα στρατ. (κυρ. ἱππέων) συγκροτούμενον ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς αὐτῆς φυλῆς (» Δύο φυλὰς τῶν ἱππέων, « Ξεν.)· βάθρον ἐν γέν.) κλάσις. » Κατὰ φυλὰς διανομεν τὰ ἔπιπλα, « Ξεν.

Φυλία (ἡ), δένδρ. ἀγριλαῖς, (Ἀλλ.) κέδρος, ἡ (κατ' ἄλλ.) ἀγένους μαστιχόδενδρον. 4) εἶδ. φυτοῦ, (Δτν.) ulmaria tormentosa.

Φυλίκη (ἡ). [φυλία], εἶδ. δένδρου (ἄλλ.) Σκυλοπένδρον.

Φυλλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ῥαίνω μὲ φύλλα τινά. 2) (χωρὶς πτ.) βγάζω (πίπτουν) τὰ φύλλα μου.

Φυλλοβολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ῥάνισμα μὲ φύλλα (πρὸς τιμὴν τινος)· πίπτωμα (μάδημα) τῶν φύλλων δένδρα, (ἐκ τοῦ

Φυλλοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (βαίνων) μὲ φύλλα τινά. 2) τοῦ ὀπ. πίπτουν (μαδοῦν) τὰ φύλλα.

Φυλλοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ (ὡς κόμην) φύλλα, φουντωτος. » Σμίλαξ —, » Ἀρχ.

Φυλλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ φύλλα δένδρου.

Φυλλοκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκφυλλοφορέω, (συγχ. τῷ Φιλοκρινέω καὶ Φυλοκρινέω).

Φυλλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Συλλέγομαι) φύλλα.

Φυλλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παραπολλὰ φύλλα (καὶ ἐπμ. διὰ ὅλου ἢ πολλὰ κλάδων κορπόν), (παρ. ἑλλ.) Τραγάω καὶ Χλομανέω.

Φύλλον (τὸ), [φύω]. τὸ φύλλον δένδρου (Π. κατὰ συνεκδ.) ἄνθος (» Ταλαίνας φύλλα, « Θκρ.) ἢ· φυτὸν (κυρ. λαχανικόν). 2) ὁ φυλλοειδὴς σπόρος ἡρίκων φυτῶν (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ σιλφίου). 3) εἶδος ἀμώμητος (ἴσα) τὸ Μαλάβαθρον. 4) εἶδ. φυτοῦ, (Δτν.) cucurbitalis tormentosa.

Φυλλορρᾳγέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φλοιορῥαγέω.

†Φυλλορῥαγία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φλοιορῥαγία.

Φυλλορροέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνονται (Πίπτουν) τὰ φύλλα μου, εἶμαι φυλλόρροος.

Φυλλορροία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φυλλορῥαγοῦντος δένδρου, πέσιμον (μάδημα) τῶν φύλλων.

Φυλλορρόος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. πίπτουν (ῥέουν, χύνονται) τὰ φύλλα.

Φυλλοσυνὴς [φ. σίνομαι], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὰ φύλλα.

Φυλλοστρώτης, ου, Π. ἀντὶ-Φυλλοστρωτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. τίλτω]. ὁ τεχνῶν (κάμνων νὰ ἀνοίξουν τὰ) φύλλα. » Ἔαρ—, » Ὀππ.

†Φυλλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (τέμνων) τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Φυλλοτρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φύλλα.

Φυλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω φύλλα, εἶμαι=

Φυλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων φύλλα. » Ἀγῶν—, « Πίνδ., ὁ (ἄλλ.) Φυλλίτης.

Φυλλοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Βγάλλω) φύλλα.

Φυλλοχρόω-ῶ, Μ. ήσω, = Φυλλορῥοέω.

Φυλλοχρόος (ὁ, ἡ), [φ. χέω], = Φυλλορῥόος. » Μὴν —, « Πλ., καθ' ὃν πίπτουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Φυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς φύλλον, ἢ· σκεπάζω μὲ φύλλα.

Φυλλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φύλλου. ὅμοιος μὲ φύλλον ἢ· γεμάτος φύλλα.

Φύλλωμα (τὸ), [φυλλόω]. τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, (Γαλλ.) feuillage.

Φυλλωσιλεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἐκλεγόμενος ἐπιστάτης (βασιλεὺς) τῶν θυσιῶν.

Φυλοκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαιρῶ (διακρίνω) κατὰ φυλὰς (εἰς κλάσεις), (συγχ. τῷ Φιλοκρινέω).

Φυλοκρίνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατὰ φυλὰς (κατ' εἴδη) διαίρεσις, (Γαλλ.) classification.

Φυλοκρινητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυλοκρινεῖν.

Φῦλον (τὸ), [φύω], Π. φύσις· (συνήθ.) γενιά· φυλή· (θνος· (μτνμ.) εἶδος· (ἐπὶ ζ.) πλῆθος, σμῆνος. «Οὔποτε φῦλον ὁμοῖον θεῶν τε ἀνθρώπων τε, « Ἰλ. Ε. » Ὡς ὥρελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι πρόχνυ, « Ὀδ. Ξ. (καὶ πλθ.) » Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας, « Ἰλ. Β. » Φῦλα Πελασγῶν, « αὐτ. » Ἄγρια φῦλα Γιγάντων, « Ὀδ. Π. (καὶ μτνμ.) » Μισέων—, « Ἰλ. Τ. (καὶ περιφρ.) » Γυναικῶν—, « Ἡσ. αἱ γυναῖκες. » Δξ., (Γαλλ.) sexe.

Φύλοπις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. -πιν καὶ -ὁπιδα), Π. [φῦλον, † ὄψ]. ἡ βοὴ (ὁ θόρυβος) τῶν μαχομένων· (συνήθ. κατὰ συνεκδ.) μάχη· (ἐνίοτε) στράτευμα (ἕτοιμον εἰς μάχην).

Φῦμα καὶ Φύμα (τὸ). φυτὸν, βλάστημα (κυρ. ᾗ μτνμ.)· (συνήθ.) βγαλτὸν (πρῆξιμον) ὅ,πω βγαίνει εἰς τὸ σῶμα, σπυρί, πόνεμα.

Φυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων φῦμα (σπυρί, πόνεμα).

Φυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῦμα, σπυράκι.

Φυματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχηματίζομαι εἰς φῦμα (πρῆξιμον) ἢ· ἐβγάζω σπυριὰ (φύματα).

Φυματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φύματος (πρηξίματος) ἢ· γεμάτος φύματα (σπυριά).

Φῦν, (σπνττ.) ἀντὶ-

Φῦναι, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φύομαι.

Φυξάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τοὺς ἄνδρας. » Γάμος—, » Αἰσχλ., ἀποτρόπαιος.

Φυξείω (γ. Μ.), = Φευξεῖω.

Φυξήλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέριον [ἀποφεύγων] τὸν ἥλιον, (ἁπμ.) Φιλόσκιος.

Φυξήλις, ιος ἡ ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυτταζων νὰ φύγῃ, δειλός.

Φυξίμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὄλυδρον ἢ φυτὸν τὸ ὀπ. ἀποφεύγει ἢ ἀπέφυγε τοὺς ὀδόντους τῶν προβάτων, ὑψηλόν.

Φύξιμος (ὁ, ἡ), = Φευκτὸς, φευκτὸς, ἀποτρόπαιος (Νίκ. Θηρ. 54). 2) χρησιμεύων ὡς καταφύγιον, (Πλθ. Θ'. 20). 3) Π. (μὲ αἰτ.) ὅστις δύναται ν' ἀποφύγῃ τι. » Ἔρωτα οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς ἐστιν ἀνθρώπων, « Σοφ.

Φύξιος (ὁ, ἡ). ὁ προστατεύων τοὺς ζητοῦντας ἄσυλον (καταφύγιον), (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλ.). 2) ὁ χρησιμεύων ὡς (ἢ Π. ἀναγκάζων τινὰ νὰ ζητῇ) καταφύγιον. ‖ (οὐσ.) Φύξιον (τὸ), « Πλ., ἄσυλον.

Φυξίπολις, ιος (ἡ), Π. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ πάτρης), ὁ φεύγων τὴν πόλιν (τὴν πατρίδα) του, φυγὰς, ἐξόριστος.

Φύξις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φεύξις, φυγὴ· (ἑνίοτε) καταφυγὴ, ἄσυλον.

Φύοντι, Δ. ἀντὶ Φύουσι, γ'. πλθ. πρσ τοῦ Φύω.

Φυράδην, ἐπίρ. = Φύρδην.

Φύρμα (τὸ), [φυράω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζυμωμένον (ἀνακατωμένον, ὡς ἄν) ζυμάρι ἢ λάσπη.

Φύρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυράω, ζύμωμα, ἀνακάτωμα.

Φυράτης, ῶ ἢ ου (ὁ). ὁ ζυμόνων (ἀνακατόνων), [ἐκ τοῦ

Φυράω-ῶ [φύρω], Μ. άσω. Ζυμόνω (» Φυρῶσι τὸ μὲν ἀταῖς τοῖσι ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί, « Ἡρ.)· ἀνακατόνω ‖ (μσ.) σχηματίζω τι (ὡς ἂν ζυμάρι) πρὸς ὄφελος ἢ χρῆσιν ἐμαυτοῦ· (μτνμ.) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. » Μελακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς—, « Ἀρχ., (παρβλ.) Πλάττομαι.

Φύρδην [φύρω], ἐπίρ. Ἀνάκατα. » Φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, « Ξεν.

Φύρσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φύρασις.

†Φύρκας [ἔρκος], ος υος (τὸ), Ἰλ. τεῖχος, Πύργος.

Φύρμα (τὸ), [φύρω], μίγμα ἄχρηστον, σκουπίδι, ἀνύδαλον.

Φυρμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φύρω, μίξις (συνεκδ.) σύγχυσις.

Φύρσαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ φῦραι, ἀόρ. ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φύρω.

Φύρσιμος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀνακατωθῇ, ἐπιδεκτικὸς φύρσεως (μίξεως).

Φύρσις, εως (ἡ), = Φυρμὸς.

Φυρτὸς, ἡ, όν. Ἀνακατωμένος· (συνεκδ.) συγκεχυμένος, ἢ· λερωμένος, [ἐκ τοῦ

Φύρω, Μ. φυρῶ καὶ Δίωδ. φύρασ ὄθεν ὁ Π. γ'. μέλλ.) περίφρασαι (πθ. πρκ. Πέφυρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφύρθην κτλ.)· ἀνακατόνω (μτφ. ἀλεύρι ἢ χῶμα μὲ νερὸν)· ζυμόνω· λερόνω· (συνεκδ.) λερόνω· πασαλείφω· (ἀτφρ.) συγχέω. (μὲ δοτ.) » Γαῖαν ὄβριν φύρειν, « Ἡσ. (ἴδε ᾗ Φυράω). » Δάκρυσιν εἷμα τ' ἔφυρον, « Ἰλ. Ω. (ἢ γεν. σπν.) » Μὴ σε στήθος καὶ χεῖλεα φύραι αἵματος, « Ὀδ. Χ. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑλλ.) » Τοὺς μὲν ὀψοποιουμένους, τοὺς δὲ φύροντας (ἐν. ἄλφιτα), « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Πάντα φύρειν καὶ ταράττειν, « Πλ. » Ἄλλον τινὰ τρόπον τῆς μεθόδου αὐτὸς φύρω, « Ἀρ., πλάττω (σχηματίζω) μὲ τὸν νοῦν μου. (καὶ χ. πτ.) » Ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύρειν, Μ. Ἀντ., ὁμιλεῖν συγχεχυμένα (διακόπτοντας ἕνας τὸν ἄλλον). (καὶ παθ.) » Τὴν γῆν αἵματι πεφυρμένην, « Ξεν. » Ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυρμένα, « Ἀξ. » Πάντ' ἀνόσιον βορβόρῳ πεφυρμένα, « Σοφ. » Δάκρυσι πεφυρμένη, « Οὐ. Ρ. « Πέφυρται αὐτῷ ἡ κόμη, Φλγρ., τίνε ἀκτένιστα (ῥηγμένα ὅπως ἔτυχε) τὰ μαλλιά του. (καὶ μσ. αὐτπθ. μέ αἰτ. προθετ.) » Φύρομαι πρός τινα, « Πλάτ., τὸν συναναστρέφομαι συχνά. « Πεφυρμένος περὶ γαστέρος ὁρμήν, « Ὀππ. κατα γινόμενος ἀδιακόπως εἰς, κοιλιόδουλος, (παρβλ.) Πυρϑάζω).

Φύς, φῦντος (φῦσα, φύν), ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

Φῦσα [ὄνμπ., ἴδε Φῦ], ης (ἡ), (κυρ. καὶ ἀρχ.) πνοή, φύσημα, ἀναθυμίασις· (μτφορ.) εἴησις. « Φιλὲς φῦσαν ἔχουσα πυρός, « Ὅμ. Γμν., (παρβλ. Δύτεμή). 2) (ἰατρ.) ἄνεμος εἰς τὰ ἔντερα, (Ἰταλ.) φλάτον. » Φῦσαν ἀφιέναι, « Ἀξ., ξεφυσᾷν, (Γαλλ.) lâcher un vent. 3) (συνών.) φυσεῦνα, φυσερόν. » Φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκασι πᾶσαι ἐφύσων, « Ἰλ. Σ. 4) κρατὴρ ἡφαιστείου ὄρους, (Στρβ.) 5) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. (νομιζομένου φαρμακερροῦ), (κοιν.) φουσκόψαρον.

Φυσαλέος, α, ον, Π. γεμάτος φῦσαν (ἄνεμον), φουσκωμένος.

Φυσαλίς (ἀλλίς), ίδος (ἡ). φουσκαλίδα (τοῦ νεροῦ). 2) εἶδος ἐμπνευστοῦ ὀργάνου (αὐλεῖου), (ὑσ.) γκαΐδα. 3) εἶδ. φυτοῦ (ἀτρύχωνου) μὲ φουσκοειδεῖς σποροθήκας, (Γαλλ.) coquerel.

Φύσαλος (ὁ), εἶδ. φρύνου (φαρμακερροῦ). 2) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Φῦσα. 3) εἶδος κήτους, (ἄλλ.) Φυσητήρ.

Φυσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῦσα, φυσουνάκι.

Φύσας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

†Φυσασμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φυσιασμός.

Φυσατήριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Φυσητήριον.

Φυσάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ. Μ. ἤσω. Κάμνω ἄέρα, πνέω, φυσῶ (μτβ. καὶ ἀμτβ.)· (συνκδχ.) λαλῶ ἐμπνευστόν τι ὄργανον. » Ὅταν συστρέψαντες τὰ χείλη, φυσήσωμεν, « Πλ. » Ἄνεμοι φυσῶντες λιγέως, « Ἰλ. Ψ. » Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐφύσων, « Ἰλ. Σ. (καὶ μτβ.) » Φυσᾷν τὸ πῦρ (τὴν λαμπάδα), « Ἐπγρ., Ἀρχῳ. » Τῷ χεῖρ ἐφύσησ, « Θκρ. » Αὐλοὺς (» Κόχλον) φυσᾷν, « Πλ., Εὐρ. (καὶ ἑλλ.) » Παῦε σὺ φυσῶν (ἐννοῶ τοὺς αὐλοὺς), » Ἀρχῳ. » Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, « Σοφ., ἀναφυσῶντα. (καὶ συνκδχ. πρὸς ἐπίρ.) « Τί δεῖ νὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων; « Εὐρ., ἀσκομαχεῖς ἀπὸ τὸν θυμόν σου. 2) φυσῶν φουσκόνω, γεμίζω μὲ ἀέρα· (συνκδχ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν (εἴησιν), (καὶ ἑλλ.) ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) φουσκόνω. « Τὰς γνάθους φυσῶν, « Ἀμ. » Δύτερ ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, « Ἀρχῳ. » Τὸ ἔγχος διὰ τὴν μὲν γαστέρα φυσᾷ, τὸ δὲ πῦρ οὔ; « Ἀϑ. » Δίκτυον φυσᾷν, « Παροιμ. (καὶ μτνμ.) » Ἐγκωμίοις ἐπαίρειν τινὰ καὶ φυσᾷν, « Πλ. (καὶ πϑ.) » Ἡ γαστὴρ ἐπεφύσητό μοι, « Ἀρχῳ. » Ὑπὸ τῆς τύχης φυσωμένος, « Πλ.

Φυσεώμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φυσᾶμένος.

Φύσηγ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φῦσα.

Φύσημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φυσήσεως, πνεῦμα ἢ ὑγρὸν ἐκφυσωμένον. » Αἵματος —, « Εὐρ. 2) φουσκωμάρα (μτφορ.) ἔπαρσις, ἀλαζονεία, (ἄλλ.) Φρύαγμα. » Γηγενεῖ φυσήματι, « Ἀρχῳ., γ. γαντιαίῳ. 3) φουσκαλίδα τοῦ νεροῦ (ϑ. μτνμ.) μαργαριτάρι ἀγενώτων καὶ κοιφίων μέσα. 4) (εἰς τὸν Γαλ.) ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος, τὸ (Τουρκ.) τσάμ-σακιζλί, (ἴσ. διὰ τὰς φουσκαλίδας τὰς ὁπ. σχηματίζει ἐκρέουσα).

Φυσημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φύσημα.

Φύσησις, εως (ἡ), τὸ εὐτ. τοῦ Φυσάω, φύσημα· φούσκωμα κτλ.

Φυσητὴρ (ὁ). ὁ φυσῶν ἢ φουσκόνων τι ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο· φυσερὸν (πρὸς φύσημα τοῦ πυρός)· ἢ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἀναπνέουν (ἀναφυσοῦν τὸ νερόν) τὰ κήτη. (ϑ. ἐν γεν.) κήτος, (καὶ ἴδιαιτ.) εἶδος τι κήτους, (Γαλ.) soufleur ἢ cachalot.

Φυσητήριον (τὸ). φυσητικὸν ἢ ἐμπνευστὸν ὄργανον, φυσερόν· αὐλός, ἀσκομαντοῦρα· τρύπα τῆς ἀναπνοῆς (κυρ. τῶν κητῶν), ἴδε Φυσητήρ.

Φυσητὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυσῶν (μὲ γεν.) τι ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Τέλος —, « Μέν., ὑελουργός.

Φυσητικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυσᾷν, χρήσιμεύων πρὸς φύσησιν.

Φυσητὸς, ἡ, ὸν. Φυσημένος ἢ Φουσκωμένος, φουσκωτός. ||. (οὐσ.) »Φυσητόν, « Ἐπγρφ., ἀνεμιζῆρι (ζ) ἢ φυσερόν (ζ).

†Φυσῆφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φυσίφρων.

Φυσίαμα (τὸ). φύσημα πνευστιῶντος, μουσουνητόν, ἀσκομαχητόν.

Φυσιασμὸς (ὁ). τὸ φυσιᾶν (πνευστιᾷν), μασούνισμα.

Φυσιάω-ῶ, Μ. ἄσω. Φυσῶ (Ἀνασαίνω) συχνὰ καὶ δυνατὰ ἀσθμαίνω, πνευστιῶ· ἀσκομαχῶ· μουσουνίζω· (ἐπὶ ὀφ.) σφυρίζω· (Γρφ.) φουσκόνω· (τρπ.) ὑπερηφανεύομαι, (παρβλ.) Φυσῶ.

Φυσίγγη (ἡ), = Φυσιγξ.

Φυσιγγοῦμαι-οῦμαι [φύσιγξ], Μ. ὡσόμαι. Ἐρεθίζομαι (Φουσκόνω) σαν τὸν ταγισμένον ἐπὶ τούτῳ μὲ σκόρδον (ἴδε Σκορδίζω) πετεινόν.

Φυσιγναῦος (ὁ, ἡ), [φυσάω, γνάθος], φουσκομάγουλος, (ἐπίθ. τοῦ βατράχου καὶ τοῦ χαμαιλέοντος).

Φυσιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυσιογνώμων.

Φύσιγξ [φυσάω], ιγγος (ἡ). (κυρ.) φοῦσκα· (μτνμ.) κεφάλι ἢ σκελίδα σκόρδου (κρομμυδιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) βολβός.

Φυσίζοος καὶ Φυσίζωος (ὁ, ἡ), Π. [φύω, ζωή]. ὁ γεννῶν (παρέχων) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς ζωήν.

Φυσικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὁμιλῶ ὡς φυσικὸς (περὶ φυσικῆς).

†Φυσικίλλος (ὁ), Λακων. [φύσιγξ], ἀλλᾶντου (ἀφράτου, φουσκωτοῦ), φρανζέλα.

Φυσικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ τῆς φύσεως ἢ ἐνφύσεως (ἀντιθ. τῷ τεχνητὸς, ἠθικὸς, ὑπὲρ φύσιν). » Φυσικὴ (μετὰ καὶ γνωτοῦ) θεωρία, « ἡ περὶ τὴν οὐσίαν ἢ τὰς ἰδιοτητας τῶν ὄντων (τῶν σωμάτων) » Φυσικοί, « οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν (μτγν. ϑέ) οἱ γνωρίζοντες στοιχεῖα τινα τῆς φύσεως καὶ νομίζοντα διὰ τοῦτο ράτοι, καὶ » Φυσικὰ τῶν καὶ, « Πλ., ἰατρικὰ ἐνεργοῦντα διὰ στων αἰτιῶν, (καθὼς λέγουν ἐκεῖνοι πάθητικά.

Φυσικῶς, ἐπίρ. Κατὰ φυσικὸν λόγον τρόπον, κατὰ φύσιν.

Φύσιμος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ φύσειν (φυτρονειν), γόνιμος. » Σπέρμα —, « Θκρ.

†Φυσιογνωμία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φυσιογνωμονία.

Φυσιογνωμανέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γνωρίζω (Διακρίνω) τινὰ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμία του, κρίνω περὶ τινος ὡς φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμονία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ κρίνειν· τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστήμη) τοῦ φυσιογνώμονος, φυσιογνωμονικὴ κρίσις περί τινος.

Φυσιογνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν φυσιογνωμονίαν· φυσιογνώμονος ἤθους· ἐπιτήδειος φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμονικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φυσιογνωμονίας, ὡς γνώμων.

Φυσιογνωμοσύνη (ἡ), = Φυσιογνωμονία.

Φυσιογνώμων [φυσις, γνώμων], ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (μαντεύων) τὸν ἦθος χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του (ἀπὸ τὴν φυσιογνωμονίαν).

Φυσιολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διαλέγομαι ἢ Πραγματεύομαι περὶ φύσεως, ἐξετάζω τὰς ἀρχὰς καὶ ἰδιότητας τῶν σωμάτων· καταγινομαι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως· (μτβ.) ἐξηγῶ (ἀποδεικνύω) κατὰ τοὺς φυσικοὺς ὅρους (ὡς φυσιολόγος).

Φυσιολογημα (τὸ). τὰ φυσιολογικῶς ὁριζόμενον (ἀποδεικνυόμενον).

Φυσιολογία (ἡ), τὸ φυσιολογεῖν, ἡ σπουδὴ καὶ ἔρευνα τῆς φύσεως· ἢ κατὰ τοὺς φυσικοὺς ὅρους ἐξήγησις.

Φυσιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυσιολογίαν, φυσιολόγου ἴδιος.

Φυσιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ διαλεγόμενος ἢ πραγματευόμενος περὶ φύσεως, φιλόσοφος ἀσχολούμενος εἰς φυσικὰς ἐρεύνας· ἐρευνητὴς ἢ παρατηρητὴς τῆς φύσεως.

Φυσιοπαιδεύω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ἀγένῃ φυσικόν.

Φυσιοποιέω-ῶ, Μ. ώσω, = Φυσιοπαιδεύω (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ ϑ΄.) διαϑέτω τι καὶ φύσιν πρός. ||. (πϑ.) γίνομαι δευτέρα φύσις. 2) (Γρφ.) = Φυσιάω, φουσκονομαι φορ.).

Φυσιοῦν, οντος (ωσα, ων), Π. Ἰων. ἀντὶ Φυσιῶν, μτχ. τοῦ Φυσιάω.

Φυσις [φύω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ γέννησις (ἀρχὴ) ἢ τὸ εἶναι (ἢ οὐσία) ὄντων πραγμάτων. « Ἡ πρώτη φύσις, « Γαλ., « Ἡ τῆς ψυχῆς φυσις, « Ἰλιάς. ||

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ων φύσις, « Λξ., ὁ σχηματισμός. τοῦ γάλακτος φύσις, « Ἀρστ. «Καὶ παρὰ φύσιν φύσις λέγεται,« Ἀρ. Φύσει ἡ « Κατὰ φύσιν, « Λξ., ἐκ ως ἡ κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύ- φυσικά· (καὶ ἐναντ.) « Ὑπερ φύ- « Ὁ κατὰ φύσιν θάνατος, « Λξ., ὁ νός. « Ὁ κατὰ φύσιν πατὴρ (υἱός), « Λξ., ὁ ἀνήσιος, ὁ καθ' αὐ- « Ἐκὼς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας ἴδιαι τὸν Ἡρακλέα· « Ἡρ., πῶς (κατὰ φυσικὸν λόγον) δυνατόν; »Οὐκ ν φύσιν ἐστὶ τοῦτο γε, « Δημ., εἶνε ν ἀδύνατον. « Ὁ φύσιν ἔχει γίγνε- σθαι, « Πλδ., εἶνα φυσικῶς ἐπόμε- ν. « Ὡς φύσιν εἶχε γενέσθαι καὶ βῆ- αι, « Δ. Ἁλ. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ φυσικὴ ης (ἰδιότης), τὸ εἶδος. « Καί μοι ν αὐτοῦ (τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν, « κ. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ χαρακτὴρ (ἡ σώματος), ἡ μορφή, ὁ σχηματι- ς, τὸ ἐξωτερικὸν (ἐνίοτε) ἡ κρᾶσις· ότε) τὸ φῦλον, (Γαλλ.) sexe, (ὅλον γ. κατ' ἐκτ.) τὰ γεννητικὰ μόρια· τῆς ψυχῆς) τὸ φυσικὸν (ἰδίωμα), ἡ τους ἰδιότης, τὸ ἦθος, ἡ διάθεσις· ικτ.) ἡ φυσικὴ ἰκανότης, ὁ νοῦς, τὸ νώμα, (Γαλλ.) le génie, (ἄλλ.) Φυή. τις τὴν ἐμὴν ζώων φύσιν, « Ἀρχῦ. Φύσιν μὲν δὴ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ωρίας τοιαύτην ἔχων διαμνημονεύε- ν (Κύρος), « Ξεν. » Ἡ φύσις ἐπὶ τὰ ὀλίστα ἔβραπεν, « Ἱππκρ. » Σφοδρο- φύσιν μὲν, « Ξεν. » Ἕνα ἕκαστον ἐν ς ἐπιτηδεύειν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐ- ηδειοτάτη εἴη πεφυκυῖα, « Πλάτ. ου σοφίαν παιοῦσιν (οἱ ποιηταί), ἀλλὰ ντοί καὶ ἐνθουσιῶντες, ὥσπερ οἱ ημφθοί, « αὐτ. » Δυνατὴ ἡ θήλεια τοῦ ἄῤῥενος κοινωνῆσαι εἰς τὰ ἔργα, « αὐτ. » Τῆς ὑπαρ- φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι ὑ- ταῖς γυναιξί), μεγάλη ἡ δόξα, « « Ἐν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιό- ν τὴν φύσεως ἰσχὺν δηλώσας,« αὐτ. ἀνείνων τὰ τῆς φύσεως, « Πλάτ. »Αἱ ς ἄνθρωποι. » (Ὁ Σοφοκλῆς ἔγρα- ν τὰ δράματα τοῦ) πρὸς τὰς τῶν ὑπο- ῶν φύσεις, « Λξ. » Φύσεις χρηζαί, ς παιδείας ἀντιλαμβανόμεναι, ελτίους τῶν προτέρων φύονται, « ἄγεται τις), ἢ γενεά. » Τὴν φύσιν ῶν, ἐξ ἧς ἐβλαστες, « Σοφ. » Οὐ ρα, ὃς εἰ φύσιν ἄλλον τιν' ἄξεις ρὰ δοῦρ' ἐλεύθερον, « αὐτ. ρῶν, ονος (ὁ, ἡ), Ἑλσ. κοῦφος (πε- ημένος) τὰς φρένας, ματαιόφρων, ρότης. ημα (τὸ), [φυσιόω]. ἕξις ἡ ὁπ. κατ- ρος φυσικὸν, ἰδίωμα. ωσις, εως (ἡ), τὸ ὑδρ. τοῦ Φυσιόω, της ἕξεως εἰς δευτέραν φύσιν μετα- ρεις. 2) (Γρφ.) ὑψηλοφροσύνη, ἔ- ση (ἡ), [φυσάω]. (ἐν γέν.) φοῦσκα· (ἰ- ον, σφυγδρόν. ἡ παραγεμιστὸν ἐν- ιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φύσκος (ὁ), = Φύσκη, λευκάνιον. Φύσκων, ωνος (ὁ). πρησκοκοίλης, κοιλα- ράς, (παρωνύμιον ἑνὸς τῶν Πτολεμ.). †Φυσοβάθρον (τό). τὸ βάθρον (ποδαρικὸν, ὑποθαθρον) τῆς φύσης (τοῦ φυσεροῦ). †Φύσσα, Φυσσαλὶς κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Φύσα κτλ. Φυστὴ ἢ Φύστη (ἡ), [φύρω], (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ μέζω) εἶδος ψωμιοῦ ἀπὸ πρι- βάλευρον καὶ νᾶσι ζύμι πολὺ ζυμωμέ- νον. Φυσὶς, ίδος (ἡ), = Φύστη. φύσεις, ιος, Π. ἀντὶ Φύσις (ἡ), γένος, ἀπόγονος. Φυσιώνης, ους (ὁ, ἡ). ὁ πρεξενῶν ἢ γε- μάτος φῦσαν (φύσκωμα, ἄνεμον), (Ἰταλ.) φλοτούσζος. Φυτογωγίω-ῶ [φυτὸν, ἄγω], Μ. ἤσω. Περιποιοῦμαι φυτὸν, τὸ ἐπιμελοῦμαι νὰ γένῃ ζαιον. Φυταλιὰ (ἡ). μέρος δενδρόφυτον (ἀμπελό- φυτον) ἢ ἐπιτήδειον πρὸς δενδροφυτείαν (ἀμπελοφυτείαν) (ἐνίοτε) δένδρον φυ- τευμένον (καλλιεργημένον). « Παλλά- δος—, « Καλλ., ἡ ἐλαία. 2) ὁ καιρὸς τῆς δενδροφυτείας, τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος. †Φυταλίζω, Μ. ἰσω. = Γλσ. = Φυτεύω. †Φυτάλιμος καὶ Φυτάλιος (ὁ, ἡ), Π. = Φυτάλριος, (ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς, ὁ ἥλιος κτλ., ὡς αὐξητικὸς τῶν φυτῶν). Φυτάλμιος, α ἢ ος, ον, κατὰ μετάθ. ἀντὶ Φυτάλιμος, αὐξητικὸς, γόνιμος. « Χθὼν —, « Δυσ. « οἱ γέροντες φυτάλμιοι, « Αἰσχλ., οἱ γεννήτορες. « Λέκτρα φυ- τάλμια—, « Εὐρ., τὰ γαμήλια. (καὶ μὲ γεν.) « Ἀλαῶν ἐμμάτων φυτάλμιος, « Σοφ., τυφλὸς, ἀόμματος. †Φυτάνη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Φυταλιά. Φυτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυτὸν. Φυτὰς, άδος (ἡ). κλαδὶ διὰ φύτευμα, φυ- τὸν, φυντάνι. Φυτεία (ἡ), = Φύτευσις (κυρ. καὶ μτνμ.). 2) αὔξησις φυτοῦ, (Γαλλ.) végétation. 3) φυτὸν καλλιεργούμενον (νεύ- φυτον), (κοιν.) φυτειά. Φυτεύθεν, Π. Δίολ. ἀντὶ Ἐφυτεύθησαν. Φύτευμα (τὸ). φυτὸν (δένδρον) φυτευμένον. 2) εἶδ. φυτοῦ (βεπανίδα ἢ ψωροβό- τανον). Φυτευάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς φύτευσιν (φυ- τείαν) ἐπιτήδειος. Φύτευσις, εως (ἡ), τὸ φυτεύειν, φύτευμα· (μετνμ.) παιδοποιία, τέκνωσις. Φυτευτήριον (τὸ) φυτὸν (κωλοβρίζι κτλ.) διὰ μεταφύτευμα, φυντάνι. « Τὰ φυτευ- τήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε φυ- τῶν καὶ ἀκμαζόντων, « Θεμ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φυτωρίον. Φυτευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυτεύων. Φυτευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτή- δειος εἰς τὸ φυτεύειν. Φυτευτὸς, ἡ, όν. Φυτευμένος (κυρ. καὶ μτνμ.)· ἔμφυτος. Φυτεύω, Μ. εὐσια. Βάλλω τὰ φυτὸν εἰς τὴν γῆν, φυτεύω, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ. « Πολλὴν γῆν σπόριμον, πολλὴν δὲ πε- φυτευμένην,« Ξεν. 2) (Μ. κατὰ μτνμ.) τεκνοποιοῦμαι· (ἐν γέν.) κάμνω, προξε- νῶ· (ἐπὶ κακοῦ) ἐνεργῶ, μηχανῶμαι. « Κακὸν φυτεύειν τινί, « Ἰλ. Ο. Φυτηκομέω. Φυτηκομία, Φυτηκόμος, Π. ἀντὶ φυτοκομέω κτλ. Φυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν φυτῶν, (Γαλλ.) végétal. Φύτιος, α, ον, = Φυτάλιος, (ἐπίθ. διαφό- ρων θεοτ.). Φύτλη (ἡ), Π. ἀντὶ Φύσις, γένος, γένε- σις, εἶδος. Φυτοειδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει φυτοῦ, καθὼς τὰ φυτά. Φυτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φυτουργὸς. Φυτοκομεω-ῶ, ήσω. Καλλιεργῶ (περι- ποιοῦμαι) φυτὰ ὡς φυτοκόμος. Φυτοκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ φυτοκόμου, καλλιέργεια φυτῶν. Φυτοκόμος (ὁ, ἡ), [φ. κομέω]. ὁ καλλιερ- γῶν (περιποιούμενος) φυτα. ‖ (οὐσ.) κηπουρὸς, περιβόλαρης. Φυτοκομος (ὁ, ἡ), Π. (τοπος) ὅπου καλ- λιεργοῦνται φυτὰ, καλλιεργημένος, κατά- φυτος. Φυτὸν (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅτι φυτρόνει ἀπὸ τὴν γῆν, χόρτον, δένδρον, (ἰδιαιτ.) τὸ καλλιεργούμενον εἰς κῆπον· (μτνμ. παρὰ Π.) τέκνον, ἀπόγονος, βλάστημα· (ἐν γέν.) θρέμμα, δημιούργημα. « Χα- ρίτων—, « Θκρ., (παρβλ. Μέλημα). 2) (ἐνίοτε) = Θῦμα, Ὄγκαλον, πόνημα. 3) (ἰδιωνυμ.) τὸ κυνόγλωσσον (φυτ.), [κυρ. οὐθ. τοῦ Φυτὸς [φύω], ἡ, όν. Φυτρωμένος ἢ δυνά- μενος νὰ φυτρώσῃ· (ἐνίοτε) παραγωγι- κὸς, γόνιμος. Φυτοσκαφία (ἡ)· τὸ ἔργον τοῦ φυτοσκά- φου, σκάψιμον (σκάλισμα) τῶν φυτῶν, (ἰδιαιτ.) ξελάκκωμα τῶν δένδρων. Φυτοσκάφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σκάπτων (σκαλίζων) τὰ φυτὰ (ξελακκόνων τὰ δένδρα), κηπουρὸς φυτοκόμος. 2) (προπαροξ.) σκαμμένος πρὸς φυτείαν, καλ- λιεργημένος. « Γῆ—, « Νόνν. Φυτοσπορία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φυτοσπόρου, σπέρασμον ἢ φύτευμα φυτῶν, φυ- τεία (πεδίων, ἀμπέλων κτλ.) Φυτοσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων (φυτεύων) φυτὰ· (Π. κατὰ μτνμ.) γεννήτωρ. Φυτοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέφω (καλ- λιεργῶ) φυτὰ. Φυτοτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ (καλλιέργεια) φυτῶν. Φυτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (καλλιεργῶν) φυτὰ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, κηπουρὸς, φυτοκόμος. Φυτουργεω-ῶ, Μ. ἤσω. Καλλιεργῶ φυτὰ ὡς φυτουργὸς, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ (ἐ- πιμελοῦμαι) τι. Φυτούργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀν- τικείμενον τῆς φυτουργίας, φυτὸν ἢ μέρος καλλιεργημένον. 2) = τῇ Φυτουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ φυτουργοῦ, ἢ τῶν φυτῶν καλλιέργεια, φυτοκομία. Φυτουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς φυτουργίαν, φυτουρ- γοῦ ἴδιος. « Φυτουργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ φυτουργοῦ, ἡ φυτουργία. Φυτούργιον (τὸ)· μέρος πρὸς φυτουργίαν ἐπιτήδειον, = Φυτωρίον. Φυτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καλλιεργῶν φυτὰ. ‖

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(οὐσ.) κηπουρός, ἀμπελουργός, δενδροκόμος. 2) (μτγμ.) πατηρ. (ἐν γέν.) πρωτουργός, δημιουργός.
Φυτοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων) φυτά.
Φυτόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἄγρ. ἡ ἀμφ. εἰς τὸ ἐνεργ.). Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς φυτόν, γίνομαι (αὐξάνω ὡς) φυτόν.
†Φύτρα (ἡ), Γλσ. = Φύτλη, φύσις, γένος.
Φυτώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ῶς. Φυτῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, ἡ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν.
Φυτὼν, ῶνος (δ). τόπος περιεκτικὸς φυτῶν (δενδρόφυτος ἢ ἀμπελόφυτος), φυτώριον.
Φυτώνυμος (δ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα φυτοῦ τινος (ἀπὸ φυτοῦ παρωνυμούμενος).
†Φυτώρειον ἡ Φυτώριον (τὸ), νλγ. [φ. ὥρα]. μέρος ὅπου διατηροῦνται (καλλιεργοῦνται) φυτὰ ἢ δένδρα πρὸς μεταφύτευσιν, (Γαλλ.) pépinière.
Φύω [συγγ. τῷ Γω], Μ. φύσω (ἀόρ. Ἔφυσα καὶ β'. Ἔφυν καὶ μτγν. Ἐφύην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Πέφυκα). Κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ ἢ νὰ γεννηθῇ, ἐβγάζω (φύλλα, φρίχας ὀδοντια κτλ.)· (μτγμ.). γεννῶ· δημιουργῶ, παράγω· (ἀμτδτ. σπνττ. ᾗ Π· ἀντὶ τοῦ συνήθ. μσ. ἢ πθ.) φυτρόνω (κυρ. ᾗ μτγμ.)· γεννῶμαι· αὐξάνω· παράγομαι, γίνομαι (ἰδιαιτ. εἰς τὸν μσ. πρκ., ὑπερσ. καὶ ἀόρ. β'.) εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ἰδίωμα· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) εἶμαι φύσει διατεθειμένος (ἐπιτήδειος) πρὸς ἢ καμωμένος διά· (ἐνίοτε) συνειθίζω νά· (ἁπλ.) εἶμαι, ὑπάρχω. « Τάδε σκῆπτρον οὔποτε φύλλα καὶ ζωὴν φύσει, » Ἰλ. Α. « Οὐ τῆς αὐτῆς γῆς ἐσμι, καρπὸν τε θαυμαστὸν φύειν, καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς τὰ πολέμια, » Ἡρ. (καὶ μτγμ.) « Γλῶσσάν τε οὐκ ἔφυσε, » αὐτ., δὲν ἔχει. « Ὀδόντας (« Πτερὰ , »Πώγωνα) φύειν, « Ἡρξρ., Ἡρ., ἐβγάλειν. « Ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυδνὸν φύειν, « Θκρ. (ξ τρπ.) » Φρένας (»Νοῦν) φύειν, « Σοφ., ἀποκτᾶν, φρονιμεύειν. « Δόξαν φύειν, « Ἡρ., ἔχειν μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ ἰδίαν (οἴησιν). « Εἴ τις, παρ' Ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, δίκην δίδωσι, » Ξεν. (καὶ ἐπιφερ. ἀπαρ.) » Ἃ οἱ θεοὶ ἐφυσάνσε δύνασθαι, » αὐτ. (καὶ ἁπολ. κατὰ μτχ.) « Ὁ φύσας, » Ασ., ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. « Ὁ φύσας με, » Σοφ., ὁ πατήρ μου. (καὶ ἀμτδτ.) « Ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, » Ὅμ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οὔτε φυτεύουσιν, οὔτ' ἀρόσουσιν· ἀλλ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, πυροί καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι, » Ὀδ. Ι. » Ὑψηλαὶ πεφύκασιν ἀγχοῦ πεῦκαι, » Θκρ. « Πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, λωτός τ' ἠδὲ θρύον, τά περὶ ῥέεθρα ποταμοῖο πεφύκει, » Ἰλ. Φ. » Θάμνος ἐλαίης ἔφυ, » Ὀδ. Ψ. (καὶ μτγμ.) « Πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, » Δμ. (καὶ γεν. προθετ.) » Τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς , « Ξεν. » Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει, » Ἰλ. Δ. » Κεῖρες ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, » Ἡσ. » Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ ἔφυτε καὶ ἐτράφητε, » Ξεν. » Ἐξ ἧς ἔφυσαν, » Ἰσχρ. » Ἐκ κρατέρον-

τος ἔφυσαν, » Θκρ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Διὸς πεφυκὼς, » Εὐρ. » Ἱστοὺς μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι ἀνθρώπους, » Ξεν. (καὶ προθετ.) » Ἄλλοτ πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν, » Ἀρστ., εἴμεθα φύσει καμωμένοι. (καὶ ἐπιρ.) « Οἱ τὰ σώματα πρὸς ὥραν εὖ πεφυκότες, » Ξεν. » Ὁ καρκῖνος τοὺς ὀφθαλμοὺς κατ πρὸς ἰσχὺν ἄριστα πεφυκότας ἔχει, » αὐτ. « Πῶς πέφυκεν; » Αἰσχ., ποῖον εἶνε τὸ φυσικόν τους » Οὕτω ταῦτα πέφυκε, » Δμ., τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις των. » Ζῶ , ὡς πέφυκα, » Δμ., καθὼς ἔφθασα νὰ ἤμαι καμωμένος ἐκ φύσεως. (καὶ ἁπαρ.) « Ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖν, » Ξεν. » Πεφύκασι φιλοσκώμμονες εἶναι, » Ἡρωδ., εἶναι φύσει. » Εὑρίσκεται καὶ χολὴν οὐκ ἔχοντα, πεφυκότα ἔχειν, » Ἀρστ., ἐν ᾧ ἡ φύσις των εἶνε νὰ ἔχουν. « Οἱ Δίολεῖς πεφύκασι πλεονάζειν τὸ β, » Σχλ. (καὶ ἁπολ.) » Ὅπως μείζων δοκεῖη εἶνε ἡ ἐπερφύκει, » Ξεν., ἀπ' ὅ,τι ἦτον ἐκ φύσεως. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) » Ἀληθὲς τοῦτο πέφυκεν, » Ἀλέξ. Ἀφροδ. « Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ..., » Θκρ. 2) Π. (κατὰ τμῆσ.ν) ἀντὶ Ἐμφύομαι, προσκολλῶμαι ἢ (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι προσκολλημένος, συνέχομαι. » Ἓν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, » Ὅμ., τὸν ἔπιασε σφικτὰ ἀπὸ τὸ χέρι. » Ὀδαξὲν χείλεσσι φῦντες, » αὐτ., ἐδάγκασαν τὰ χείλη των (ἀπὸ τὸ κακόν των). » Πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατειδεῖ, » Γαλ., προσπεφυκὼς, προσκολλημένος.
Φῶ, φῦς, φῦ, φῶμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Φημί.
†Φώγανον (τὸ). σκεῦος ὅπου ψήνουν ἢ φρυγανίζουν, (ὅθεν ἡ κοιν.) φωγοῦ, [ἐκ τοῦ
Φώγνυμι καὶ
Φωγω [φῶς], Μ. φώξω ἢ ᾠφωσα (ἀόρ. Ἔφωσα, πθ. πρκ. Πέφωγμαι καὶ Πέφωσμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφώχθην ἢ Ἐφώσθην), = Φρύγω, ξεραίνω, καβουρδίζω.
ᾠΦώξ, ικος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πώξ.
Φωΐς, ΐδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φῶς, φωτὸς.
†Φωκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωκάς.
Φώκαινα, ης (ἡ), εἶδος κήτους, [ἴσ. ὁ εἰς τὸ Βυζάντιον) φάλαινος.
Φωκαῖς, ΐδος (ἡ) καὶ
Φωκαΐτης, ου (ὁ), (ἐνν. στατὴρ), νόμισμά τι (ἀχρείας ποιότητος) τῶν Φωκαέων.
ᾠΦωκὰς [φώγω], άδος (ἡ). σκεῦός τι, (τοῦ ὑπ. τὸ ὑποκορ. Φωκάδιον, ἑρμηνεύεται) μυροθήκη, (ὅθεν ἐπιθ. ὁ Ταρκ) χοκκᾶς.
Φώκη (ἡ), [φώγω ἴσ. διὰ τὸ μελανόν της δέρμα]. εἶδος ἀμφιβίου, (κοιν.) φώκηα.
†Φωκίων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ.
Φῶκος (ὁ), = Φώκη, (ἴσως τὸ ἀρσενικόν).
Φωκτὸς [φώγω], ἡ, ὁν. Ξηροψημένος, καβουρδισμένος, (ὅθεν ||. -ὐσ.) Φωκταί, » Δκ. (Λξφν.), εἶδ. φαγητοῦ, (Τουρκ.) καβουρμᾶς.
†Φωλάζω, Μ. άσω, = Φωλεύω.
Φωλὰς, άδος (ἡ). ἡ φωλεύουσα (κρυμμένη, τρυπωμένη εἰς τὴν φωλεάν της). » Ἄρκτος—, « Θκρ., ἡ φωλεύουσα (κρυμμένη) τὸν χειμῶνα. ||. (οὐσ.) εἶδος ὀρτυκίου, (ἄλλ.) Φωλίς. 2) γεμάτος φωλεάς (φωλεούς). ||. -ὐσ.) = τῷ
Φωλεὰ ἢ Φωλέα (ἡ), = Φωλεός.
Φωλεὰ (τὰ), πλθ. ἀμαλ. τοῦ Φωλεός.
Φωλεία (ἡ), τὸ φωλεύειν, ἢ ἐν κατοίκησις· (ἰδιαιτ.) ἡ νάρκωσις τῆς ἀρκούδας καὶ μερικῶν ἄλλων ζώων διαρκούντος τοῦ χειμῶνος.
Φωλειὸς (ὁ), Π. ἀντὶ
Φωλεὸς (ὁ), [κυΐλος, κουλεός]. (ἴσ. φωλεὸς) σπηλειὰ, (ἰδιαιτ.) τρύπα (φωλεὸς ἀρίου, (ἄλλ.) Γωλεός· (κατὰ τεύς ἴσως μέρος ὅπου συνέρχονται πολλοὶ, λόγοι σχολεῖον.
Φώλευσις, εως (ἡ), = Φωλεία, (ὡς φωλεία).
Φωλεύω, Μ. εύσω ᾗ Φωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι κρυμμένος (τρυπωμένος) εἰς τὴν φωλεάν μου, φωλιάζω· (ἰδιαιτ.) μιμοῦμαι νορκωμένος (καθὼς τὴ ἀρκούδα καὶ μερικὰ ἄλλα ζῶα) διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος (» Ἡ τρυγὼν.. τοῦ χειμῶνος φανίζεται· φωλεῖ γάρ, » Ἀρστ.)· (μτφ.) ζῶ τραβηγμένος (εἰς μέρος παράμερα, (τρπ.) λαμβάνω χρόνιον (ἔμμονον) θέσιν, ῥιζόνω. « Ἦν δὲ φωλεύσῃ κόν ἐς ῥίζαν, » Ἀρετ.
Φωλεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἓν εἴδει φωλεοῖς· σπηλαιώδης.
†Φωληνὴρ (ὁ), Γλσ. ὁ κατοικῶν εἰς λεάν ἢ ὡς ἂν εἰς φωλεάν (δηλ. αὐτὸ πάντοτε μέρος, εἰκουρός.
†Φωληνήριον (τὸ), Γλσ. = Φωλεός ὅπου συνήζουσι καὶ ὀτοστέλλη
Φωλία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φωλεὰ
Φωλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωλεὸς λίτσα.
Φωλὶς, ΐδος (ἡ), = Φωλὰς, εἶδος βελ σινοῦ τὸ ὀπ. κατοικεῖ ἐντὸς βάλ σχηματιζομένης ἀπὸ τὴν μᾶζαν σωμάτος του.
Φωνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Φωνήε
Φωνάντα, Δ. ἀντὶ Φωνέντα.
Φωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωνίον.
Φωνασκέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι ήσω, -ομαι. Ἐξασκῶ τὴν φωνὴν γυμνάζομαι νὰ ψάλλω ἢ νὰ ἀπαγγέλω· ἀκολουθῶ πρὸς τοῦτο εἴδός τῆς.
Φωνασκητὴς, οῦ (ὁ), = Φωνασκός.
Φωνασκία (ἡ), τὸ φωνασγεῖν, ἡ τῆς νῆς ἐξάσκησις (πρὸς τὸ ψάλλειν ἢ ἀπαγγέλλειν)· (συνκβχ.) ὁμιλία πρὸς μνασιν, (ἐπμ.) λέξεις καὶ φωναὶ μ λαι χωρὶς νόημα.
Φωνασκικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς μόδιος πρὸς φωνασκίαν, φωνασκ
Φωνασκικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπ φωνασκῶν, ὡς-
Φωνασκὸς (ὁ). ὁ ἐξασκῶν (γυμνάζ φωνὴν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων, γυμν (διδάσκαλος) τῆς ψαλμῳδίας ἢ πόκρισιν ἀπαγγελίας, (Γαλλ.) matéur.
Φωνεῦντα, Δ. ἀντὶ Φωνοῦντα, εἰδ. καὶ
Φωνεῦντες, Δ. ἀντὶ Φωνοῦντες, πλθ. καὶ
Φωνεῦσα, Αἰολ. ἀντὶ Φωνέουσα, θηλ. μτχ. τοῦ
Φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξάγω φωνὴν

Φ

Φ

Φ

(κυρ. μτφορ.), φώτισμα· (ἐκκλησ.) ὁ διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἁγιασμός.
†Φωτιστήριον (τό), ἐκκλησ. ἀντὶ Βαπτιστήριον ἤ· βάπτισμα.
Φωτιστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φωτίζειν.
Φωτοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεγγοβολέω, ἀκτινοβολῶ.
Φωτοβόλημα (τό). λάμψις, φεγγοβόλημα, [ἐκ τοῦ
Φωτοβόλος (ὁ, ἡ), [φ. βάλλω]. φεγγοβόλος ἀκτινοβόλος.

†Φωτογονία (ἡ). ἡ γέννησις τοῦ φωτός.
Φωτοδοσία (ἡ). δόσις φωτός, [ἐκ τοῦ
Φωτοδότης, ου (ὁ) καὶ Φωτοδότις, ιδος (ἡ). ὁ δίδων φῶς ἢ τὸ φῶς, δοτὴρ (χορηγὸς) φωτὸς ἢ τοῦ φωτός.
Φωτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος φωτὶ τὸ εἶδος, λαμπρὸς ὡς τὸ φῶς, φωτεινός.
Φωτολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς φῶς. Φωταυγής.
Φωτοποιὸς (ὁ, ἡ). φωτὸς ποιητικὸς (γόνιμος), φωτεινός, φωτιστικός.

Φωτοφάνεια (ἡ). ἐμφάνισις φωτὸς ἢ φωτός, φωτισμός, ἔλλαμψις.
Φωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Φωσφορέω, [ἐκ τοῦ
Φωτοφόρος (ὁ, ἡ), =Φωσφόρος.
Φωτοχυσία (ἡ). χύσις φωτός· φωτισμὸς ὅλου τοῦ περιέχοντος.
Φωτωνυμία (ἡ). ἡ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ὀνωνυμία, ὄνομα σχηματισμένον ἀπὸ τὸ λέξιν Φῶς.
Φωχθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτζ. ἀ Φώγω.

Χ

ΧΑΙ

Χ, χ, χῖ (τό), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀρ.θμ.) χ', ἑξακόσια (600) ἢ ἑξακοσιοστός, ἡ, όν· καὶ χ, ἑξακόσιαι χιλιάδες (600,000).
Χ', Π. κατ' ἀπερφ. (πρὸ φων. βασ.) ἀντὶ Κε, ἢ (σπνττ.) ἀντὶ Καί.
Χά ἢ (ὀρθότ.) Χά, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ἀ = Καὶ ἡ.
Χαδίειν, Π. ἀντὶ Χαδίζειν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Χανδάνω.
Χάζομαι [Ἄζω, ἴδε κατωτέρω], Μ. χάσομαι (ἀόρ. Ἐχασάμην καὶ Ἰων. Κεκασόμην ἢ Ἐκεκασόμην), Π. τραθεῖσθαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι· (μὲ ἀπερφ.) φεβοῦμαι, διστάζω, ἀποφεύγω. »Ἀψ δ' ἑτάρωνεἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων, « Ὅμ. (καὶ γεν. προθ.) » Χάζετο δ' ἐκ βελέων, « Ἰλ. Π. (καὶ συχνότ. ἑλλ.) » Πυλάων (» Μάχης κτλ.) χάζεσθαι, « Ὅμ. (καὶ ἀπαρ.) » Δίς θανεῖν οὐ χάζομαι (τὸ ὅπ. ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ Οὐχ ἁζομαι), « Εὐρ. (λογρφ. εὔχρ. τὸ Ἀναχάζομαι). ‖. (Σημ. ὕστ. ὁ μὲν ἀόρ. Κεκαδεῖν καὶ ὁ μέλλ. Κεκαδήσω ὑπάγονται εἰς τὸ Κήδω, ὁ δὲ ἀόρ. Χαδεῖν καὶ ὁ πρκ. Κέχανδα εἰς τὸ Χανδάνω).
Χαΐνω [ὄνμτπ. συγγ. τῷ Ἀω, Ἀάζω], Μ. χανοῦμαι (ἀόρ. Ἔχανον, πρκ [ἀντὶ καὶ εὐχρηζότ. τοῦ ἑνς] Κέχηνα). Ἀντίγω τὸ στόμα, χάσκω· (μτνμ. ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι ἠχισμένος (»μισανοιγμένος), (ἐν γέν.) σχίζομαι· (μὲ αἰτ. προθτ.) ἀνοίγω τὸ στόμα ἵνα καταπίω τι, (θθ. συγκρ.) προσμένω ἢ κυττάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα· (ᾗ μτφορ.) προσηλόνω ὅλην μου τὴν προσοχὴν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν εἴς τι· (χωρὶς πτ.) στέκω »σὰν τὸν χάχαν (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), ἴδε Κεχηναῖος· (Π. μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε γεν. προθτ. ἐκ δ'.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα (κατά τινος), κακολογῶ (μὲ γεμάτον στόμα). » Χανὼν, ὑπέδειξεν ὀδόντας, « Θκρ. » Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα κρατάφριο χανόντησε αὐτ. (μὲ δοτ. ἀντιπαρίπ.) » Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, « Ὅμ., νὰ σχισθῇ ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας μου (ἵνα μὲ καταπίῃ)! (καὶ αἰτ. προθτ.) » Πρὸς κῦμα

ΧΑΙ

χανὼν, « Ὀδ. Μ., νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου ἵνα ἐμβῇ θάλασσα. (καὶ συνκδχ.) » Πρὸς τὰς διανομὰς κεχηνότες, « Αἰς., ἀποβλέποντες. (καὶ αἰτ. μτδτ.) » Ὀϊζυρόν τι χανεῖν, « Καλλ., εἰπεῖν, ξεστομίσαι. (καὶ γεν. προθτ. ἐκ δ'.) » Δεινὰ ῥήματα χανεῖν κατά τινος, « Σοφ., ἐξεμέσαι. ‖. (ὁ πρκ. Κέχανδα ὑπάγεται εἰς τὸ Χανδάνω).
Χαῖος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Χαῦνος], ἡ κυρτὴ ῥάβδος (μαγκούρα) τῶν βοσκῶν, (κοιν.) στραβολέκκι.
Χάϊος, α, ον, Δ. Ἀκκων. ἀντὶ Ἀρχαῖος, (ἐπμ.) καλὸς, εὐγενὴς, εἰλικρινὴς, σεβάσμιος, τίμιος.
Χαιρεκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω διὰ τὸ κακὸν (διὰ τὴν δυστυχίαν) τοῦ ἄλλου, εἶμαι χαιρέκακος.
Χαιρεκακία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ χαιρεκάκου.
Χαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου.
Χαίρεσκε, Π. ἀντὶ Ἔχαιρε.
Χαιρετίζω, Μ. ἴσω. Προσαγορεύω τινὰ διὰ τῆς προσφωνήσεως τοῦ Χαῖρε, χαιρετῶ, καλημερίζω· (ἐν γέν.) δίξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι.
Χαιρετισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ Χαίρε προσαγόρευσις, χαιρέτισμα, καλημέρισμα· ἐπίσκεψις φιλική, φιλοφροσύνη.
†Χαιρέφυλλον (τό), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀνθρήσκον, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) cerfeuil, (κοιν.) φράγκικος μαγηδανός.
Χαιρηδὼν, ονος (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Χαρὰ, (κατὰ τὸ Ἀληγηδών).
†Χαιρηαιρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.), Χαίρω (Εὐρίσκω εὐχαριστησιν) εἰς τὸ φονεύειν, ἡδύνομαι νὰ σκοτόνω, εἶμαι αἱμοχαρής.
†Χαιρομυαής, ἰσφαλμ. ἀντὶ Χειρομυαής.
†Χαιροσύνη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χαρὰ, χαρμοσύνη, εὐφροσύνη.
Χαίρω, Μ. χαιρήσω καὶ χαρήσομαι (ἀόρ. Ἐχάρην καὶ σπνττ. Ἐχαίρησα, πρκ. [εὐχρ. κυρ. εἰς τὴν μτχ. ἀντὶ ἑνς] Κεχάρηκα ἢ Κεχάρημαι). Αἰσθάνομαι χαρὰν (εὐχαριστησιν), χαίρομαι ἢ (μὲ δοτ.) εὐχαριστοῦμαι εἴς τι· Π. (μὲ μτχ.) ἀγαπῶ ἢ συνειθίζω νά. » Ὁ παῖς ἐχάρη

ΧΑΙ

καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε νικήσας Θκρ. (καὶ δοτ. ἡ αἰτ. προαδιορ.) » Χάρηντο δέ θυμῷ, « Ὅμ., Ἰλ. » Χαρείη δέ τε φρένα μήτηρ, « Ἰλ. » Ὡς ἐπιδ.) » Ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην Ἑρρ. (καὶ δοτ. προθετ. αἰτιολογ.) » Ἐμῷ ἐπὶ τῷδε χαρείης, « Θκρ. (καὶ μτφ. χνότ. ἑλλ.) » Κεχαρηότα νίκῃ, » Χαίρουσιν ἀνέρες ἄγχῃ » » Χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τερπέται » » Οὐδενὶ οὕτω χαίρεις, ὡς φίλοι θοῖς « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » ὑφάμμασι χώριοις, « Θκρ. » κιμεῖ, τελεσφορεῖ εἰς) τοὺς ἀμ τόπους. (ἡ σπν. αἰτ.) » Τὸ σῶμ πεῖσθαι καὶ ταῦτά χαίρειν τοῖς πο Δμ. » Τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ ἀνήσκοντ χαίρουσιν, « Εὐρ. » Χαίρειν τὸλ σ'ἐφίεμαι, « Σοφ. ἐπιθυμῶ νὰ μένῃ χαριστημένος (εἶμαι ἕτοιμος νὰ σ ἀκούσω) καθ' ὅλα τὰ ἄλλα (ἀλλ.) νον αὐτὸ δὲν γίνεται! (καὶ γεν. συντ » Κεχαρημένη εἰνάς, « Θκρ. (καὶ μ » Χαίρω ἀκούων, « Ἰλ. Τ. ἀκούω χαράν μου. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ποισι τοιούτοισι χρεώμενοι οἱ νες χαίρουσι, « Ἡρ., συνειθίζουν. κάκαδόν τινες χαίρουσιν ὀνομάζοντ εἴτε σίττυδυν, « (Ἀντρ. παρ') Ἀθ. ὅ,τι θήποτε καὶ χαίρεις ὀνομαζόμε Δ. Κοσσ., εὐχαριστεῖσαι νὰ σὲ ζουν, (παρδλ. Φιλέω). ‖. (ἰδιωτ. » Οὔ τιν' ἐΐω Τρώων χαιρήσειν, σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ, « Ἰλ. Φ. χαρῇ, ἤν θὰ εὐχαριστηθῇ, (δηλ. λυπηθῇ, θὰ τὸ μετανοήσῃ. » Αἱ χαίρω ἀπολλάξει, « Δμ., ἂν ἀποφύγῃ τὴν μωρίαν, ἂν μείνῃ ἀτιμώρητος. » μὲ ταῦτα... ἀλλ' οὔτι χαίρων ρεῖς, « Αἰσχρ., (κοιν.) δὲν θὰ σ' νά γηροτάσῃς! ‖. (τὸ πρς.) Χαῖρε πλθ.) Χαίρετε (καὶ τὸ ἀπαρ.) (ἐνν. λέγω σοι)! » (εἶδος χαιρετ ἀποχαιρετισμοῦ), καλημέρα! ὥρα ἔχε ὑγείαν! καλορρίζικος! κτλ. ἴ μὲν Σύρος ἐσσί, Σαλάμ. ληνε, χαῖρε· τὸ δ' αὐτὸ φράσον, μέρα τὸν . . . (καὶ εἰς τὰς ἐπιστ

»Ἐμπορῶν Γρύλλῳ χαίρειν! « » Χαίρειν προσειπών τινα, « Ξεν. » Οὐλέ τε, καὶ μάλα χαῖρε, « Ὀδ. Δ. » Χαῖρε, γύναι, φιλάνδρη, « Ὀδ. Δ., σὲ κάλον νὰ σ' ἀγαπᾷ! » Κῆτος δὲ ἄνθρωπος, εἴτε δαίμων τις ἔστιν οὗτος ὁ Χάμυλις, χαιρέτω, « Ὑρ., ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας. » Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος (καὶ κατ' εὐφημισμὸν) » Χαιρέτω ἡ βρέτωι ὦ, 'πάγῃ 'ατὸ καλὸν ὥρᾳ, 'τινοῦμα, εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ καλῇ ὦ 'πάγῃ νὰ χαθῇ! » Χαιρέτω τοὺς πώους! » Θκρ. (ὕβ.). ‖. « Χαίρειν ἐᾶν (ἠ)λέγειν(ἡ) κελεύειν(ἡ) »Μακρὰ(»Πολλὰ) χαίρειν εἰπεῖν (ἡ) φράσαι τινὶ ἢ τινα, « Αἰς., παραιτεῖν ὅλως διόλου, ἀρήνιν κατὰ μέρος, περιφρονεῖν, ἀδιαφορεῖν. » Χαίρειν, εἴτε... εἴτε..., « Πλάτ., μέτε μέλλ! ‖. » Τὸ χαίρειν (ἡ) » Τὸ χαίρον, « Αἰς., ἀντὶ Ἡ χαρά.
Χαιρέσεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Χειτήες.
Χαίτη (ἡ), αἱ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου (μτγ.) τριχίδες (ἐπὶ ἀνθρ.) μακρὰ μαλλιὰ, κόμη (μτγ. ἐπὶ δένδρ.) τὸ φύλλωμα, (ἰδιωτ.) le feuillage.
Χαιτήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων χαίτην (μακρὰν χυτὰ μαλλιὰ ἢ μακρὸν τρίχωμα (καὶ ἐπὶ δένδρ.) μακρὰ, κρεμαστὰ φύλλα).
Χαιτήνες, εσσα, εν, Π. ἀμφ. ἀντὶ Χαιτήεις.
Χαίτωμα (τό), = Χαίτη.
Χάλα (ἡ), Δ. ἀντὶ Χηλή.
Χάλαζα [Χαλάω], ης (ἡ). χαλάζι. » Ἐπὶ τῶν χάλαζα. « Ἄρχφ., σωρεία· (μτνμ.) ἀνανεὰς τι μικρὸν ἐξάνθημα τοῦ δέρματος καὶ ἰδιαιτ. τῶν βλεφάρων, (ἄλλ.) Χαλάζιον. 3) νόσος τις (θρόμβοι σχηματιζόμενοι ἐντὸς τοῦ κρέατος) τῶν χοίρων. 4) εἶδος ῥόζυ εἰς τὸ ἐλεφαντοκόκκαλον. 5) ὁ σπόρος τοῦ αὐγοῦ.
Χαλαζαῖος, α, ον, Π. χαλάζῃ ὅμοιος. »Φι,ἀν χαλάζαι· τὰ) βαλανίδια.
Χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (ἡ Πίπτω ὡς χαλάζι· (μτφ. ἐπὶ χοίρων) ἔχω τὸ λεγόμενον πάθος χάλαζαν.
Χαλαζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ῥίπτων λόγους (ἔπη) ὡς χάλαζαν, κακολόγος, λοιδορος.
Χαλαζήεις, εσσα, εν, Π. χαλάζῃ ὅμοιος, ἀλλαπάλληλος ἢ ψυχρὸς ὡσὰν τὸ χαλάζι. « Φωνὸς —, « Πίνδ., ὅπου οἱ ἄνθρωποι πίπτουν »σὰν τὸ χ. « Σκορπίος —, « Νίκ., τοῦ ὁπ. τὸ κέντημα προξενεῖ βῆχος.
Χαλαζίζω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω εἰς τὰ βλέφαρά μου ἐξανθήματα, τὰ λεγόμενα χαλάζια.
Χαλάζιον (τό), εἶδος χοιραδώδους ἐξανθήματος σχηματιζομένου κυρίως περὶ τὰ βλέφαρα.
Χαλαζίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλαζῖτις, ιδος (ἡ). Χαλαζοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω χαλάζι, ἐκ τοῦ
Χαλαζοβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ῥίπτων (ᾗ Χαλαζοκατάκοπος, ἡ, ον. Κτυπῶ (Χαλάζι, Ἀρανίζω) μὲ χαλάζι.
Χαλαζοκοπία (ἡ). κτύπημα μὲ τὸ χαλάζι, χαλάζωμα.
Χαλαζοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ διωρισμένος νὰ παρατηρῇ πότε ἔρχεται χαλάζι, ἵνα λάβουν οἱ γεωργοὶ προφυλακτικὰ μέτρα.
Χαλαζόομαι = οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (ἐπὶ χοίρ.) Ὑποπίπτω εἰς τὸ πάθος τῆς χαλάζης.
Χαλαζώδης, ως (ὁ, ἡ). χαλαζῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος). (ἐπὶ χοίρ.) Ἔχων τὰ λεγόμενα πάθος χάλαζαν.
Χαλάζωσις, εως (ἡ). ἡ τῶν λεγομένων χαλαζίων ἔκρυσις περὶ τὰ βλέφαρα.
Χαλαίνω, Π. ἀντὶ Χαλάω.
Χαλαίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [χαλάω, ποῦς]. χωλὸς (τοὺς πόδας).
Χαλαῖς, Δ. ἀντὶ Χηλαῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Χηλή.
Χαλαίρυπος (ὁ), [χαλάω, ῥύπος], νιτρόνερον διὰ πλύσιμον ῥούχων, (καθὼς τώρα τὸ) σαπουνόνερον ἢ στακτόνερον.
Χαλάνδρα, ας (ἡ), =Κάλανδρα.
Χαλάξεις, Π. Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Χαλάσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Χαλάω.
Χαλαργὸς (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Χηλαργὸς.
Χαλαρὸς [χαλάω], ά, όν. Ὄχι τεντωμένος, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) ντουτζ· (μτνμ.) χαῦνος, ἄτονος, ἐκλελυμένος. » Ἁρμονία —, « ἡ μὴ σύντονος.
Χαλαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ χαλαροῦ, χαυνότης, ἔκλυσις.
Χαλαρῶς, ἐπίρ. Χαλαρὸν, χιορὶς τόνον.
Χάλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαλάω, χαμήλωμα· ξετέντωμα, (Τουρκισμ.) μπαλίκιωμα· ἄνοιγμα τῶν πόρων· ἐξάρθρωμα· (μτνμ.) ἔκλυσις, ἀτόνισμα, χαύνωσις.
Χάλασμα (τό), πρᾶγμα ξετεντωμένον, ὕφασμα ξεφτισμένον, ξαντὸν· μέλος ἀτονισμένον ἢ ἐξαρθρωμένον, κτλ.
Χαλασμὸς (ὁ), = Χάλασις, ξετέντωμα· ξεκλείδωμα (ἀχημοῦ), ἐξάρθρωσις, κτλ.
Χαλαστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς χάλασιν (χαμήλωσιν κτλ.). » Χαλαστήρια (ἐνν. σχοινία), « διὰ τῶν ὁπ. καταβιβάζεται ἡ καταβρέχτη θύρα ἡ γέφυρα.
Χαλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ χαλᾶν (ξεττεντόνειν, μπολικαίνειν κτλ.)· (ἰατρ.) μαλακτικός.
Χαλαστὸς [χαλάω], ἡ, όν. Ξετεντωμένος ἢ δυνάμενος νὰ ξετεντωθῇ (νὰ ξεσφιχθῇ κτλ.) ‖. (οὐσ.) »Χαλαστὸν, « Γρφ., ἡ ἀλυσίδα.
Χαλαστρεῖον (τό), (ἐνν. νίτρον), εἶδ. νίτρου (λατρόνι) τὸ ὁπ. ἐσυναζετο εἰς τὴν Χαλάστραν λίμνην καὶ πόλιν τῆς Μακεδ. καὶ ἐχρησίμευεν εἰς πλύσ.μον τῶν ῥούχων καθὼς τώρα τὸ σαποῦνι καὶ ἡ λισσίβα.
Χαλατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαλῶ (Παραλύω) τὸν τόνον, ἐκλύω, ξετεντόνω.
Χαλάω-ῶ, Μ. άσω (πθ. πρκ. Κεχάλασμαι). Ξετεντόνω, χαλαρόνω· χαμηλόνω, καταιβάζω· (μτφορ.) χαυνόνω, παραλύω, μετριάζω, καταπραΰνω. ‖. (ἀμτδτ.) ξετεντόνομαι, (Τουρκισμ.) μπολικαίνω· καταπέφτω· (μτφορ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ· καταπραΰνομαι, μετριάζω, συγχαταβαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κός. » Δεσμὸς (» Κερσυνὸς, » Μῦθος, » Νόσος, » Γῆρας, Πρόσωπον κτλ.)—, » Ὅμ., Ἡσ., Θκρ. » Χαλεπὸς ὁ πατὴρ μου, » Θκρ. » Χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης. « αὐτ. » Τοὺς κύνας τοὺς χαλεποὺς τὰς μὲν ἡμέρας διδέσει, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσι, » Ξεν. » Χαλεπὸς λαβεῖν (εὑρεῖν, δραυθῆναι), » Δημ., Ξεν. Ἀλ. Ἀφρ. » Χαλεπὸς εἰς πίστιν, » Συν., δύσκολος νὰ πιστευθῇ, ἀπίθανος. » Χαλεπὸν εἰπεῖν, » Δημ., δυσάρεστον ἡ δύσκολον. » Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, » Πιντ. » Χαλεπὸν ἀτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός, » Θκρ. » Χαλεπὸν ἐρυκακέειν ἕνα πολλοὺς, » Ὀδ. Κ. » Χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν, » Ἀρχ. » Τὰ χαλεπά, » Ἱππ., τὰ δεινὰ, αἱ συμφοραὶ, οἱ κίνδυνοι, αἱ κακοπάθειαι.

Χαλεπότης (ἡ)· ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ χαλεποῦ, σκληρότης, αὐστηρότης, ἀγριότης, ὀργιλότης, δυσχρηστία· δυσκολία. » Ἡ χαλεπότης τῶν τοῦ δράκοντος νόμων, » Ἀρχ.

Χαλέπτω [χόλος;], Μ. ἑψω (ἀόρ. πθ. Ἐχαλέφθην), Π. πλήττω (κυρ. καὶ μεταφ.), προσβάλλω, βλάπτω, ἐνοχλῶ· κακοποιῶ· κατατρέχω· ὀργίζω, ἐρεθίζω· (σπν.) δυσκολεύω (» Χρυσὲ πάντα χαλέπτων, » Φωκυλ.)· (πθ. καὶ σπν. ἀμτβτ. μὲ δοτ. ἢ μσ.) ὀργίζομαι κατά τινος, θυμόνω, χαλεπαίνω. » Τίπτε τόσον θνητοῖσι ᾗ ἀθανάτοισι χαλέπτεις; » Βίων.

Χαλεπῶς (τὸ παραθ. -ώτερον, -ώτατα), ἐπίρ. Μὲ χαλεπόν (ἄγριον, δύσκολον κτλ.) τρόπον, σκληρῶς· ἀποτόμως· βαρέως, ἐπικινδύνως κτλ. » Νύξῃ χαλεπῶς (λέγει ὁ ἀλιεὺς πρὸς ἀγκιστρευόμενον ἰχθύν), » Θκρ. » Χαλεπῶς ἔχω, » Ἀξ., εἶμαι δύσκολος ἢ εἰς κακὴν κατάστασιν (κοιν. βαρειά). (μὲ δατ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Χαλεπῶς (καὶ συγκρ. » Χαλεπώτερον) ἔχω τινὶ ἢ πρός τινα, » Ἀξ., = Χαλεπαίνω.

Χαλίκραιος, α, ον καὶ

Χαλίκρατος (ὁ, ἡ), Π. [χάλις, κεράννυμι], ἀντὶ Ἄκρατος, ἀνέρωτος, ἄδολος.

Χαλίκρητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χαλίκρατος.

Χαλικρότερος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Χαλίκρατότερος, συγκρ. τοῦ Χαλίκρατος.

Χαλικώδης, εος (ὁ, ἡ)· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ χάλικος ἢ συγκείμενος ἀπὸ χάλικας (λιθαράκια).

Χαλίκωμα (τὸ)· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου παρεμβαλλόμενα χαλίκια.

†Χαλιμάζω, Μ. ἀσω. Πλάττω (Φέρομαι) ὡς

†Χαλιμάς, άδος καὶ

†Χαλίμη (ἡ), = Βάκχη, Μαινάς· (ἐν γέν.) πόρνη, [ὡς θηλ. τοῦ

†Χάλιμος (ὁ), Γλσ. [χάλις]. μέθυστος· (ἐν γέν.) ἀχρεῖος, κατεργάρης, (ὐθ. κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Φαρμακός.

Χαλινᾶ (τά), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Χαλινός.

Χαλιναγωγέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἄγω ('Οδηγῶ) διὰ τοῦ χαλινοῦ (μτγν. ἐν γέν.) ὁπλοικῶ· μεταφ. χαλιναγωγῶ, καταδαμάζω.

Χαλινίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλινῖτις, ιδος (ἡ), ὁ κρατῶν χαλινὸν ἢ διευθύνων διὰ τοῦ χαλινοῦ.

Χαλινοποιητικὴ (ἡ)· ἡ τέχνη τοῦ χαλινοποιοῦ.

Χαλινοποιὸς (ὁ)· ὁ κατασκευάζων χαλινούς.

Χαλινὸς (ὁ), (τὸ πλθ. Χαλινοὶ καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Χαλινά), [χαλάω]. τὸ χαλινάρι (Τουρκ. γκέμι) τοῦ ἁλόγου· (μτγν.) πᾶν ὅτι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ (καὶ μτφρ. νὰ μετριάζῃ) τὴν ὁρμὴν τινος, » Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς, » Γνμ. ‖. (πλθ.) αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι τοῦ στόματος τῶν ἵππων (ὅπου ἐφαρμόζεται ὁ χαλινὸς) καὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ 2) τὰ φάρμακα ἐφ' ὁπόντια τοῦ ὄφεως (κείμενα εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ στόματος).

Χαλινουργὸς (ὁ), = Χαλινοποιός.

Χαλινοφάγος (ὁ, ἡ)· ὁ τρώγων (μασῶν) τὸν χαλινόν.

Χαλινόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάλλω χαλινὸν, χαλιναρόνω· (μτφρ.) χαλιναγωγῶ, περιορίζω.

Χαλίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χαλίνωμα (κυρ. καὶ μτφρ.).

Χαλινωτήριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), τὰ χαλινάρια. (μτγν.) » Νεῶν—, » Εὐρ. Ὀπτ., τὰ παλαμάρια τοῦ πλοίου, τὰ παράγγεια.

Χάλιξ [χάχλιξ], ικος (ὁ καὶ ἡ)· χαλίκι, λιθαράκι (ὅπου βάλλεται ἀνάμεσα τῶν λίθων τοίχου), πετροκόμματον· ἀσβεστόπετρα.

Χάλις, ιος (ὁ), Π. [χαλάω]. (ἐπιθετ.) ὁ βάκχος· (συνκδχ.) ὁ ἄκρατος (οἶνος)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Χαλίφρων.

Χαλιφρονέω-ῶ, Μ. ἠσω, Π. εἶμαι χαλίφρων (ἀνόητος).

Χαλιφροσύνη (ἡ), Π. μωρία, ἀφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Χαλίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [χαλάω, φρήν], μωρὸς, ἀνόητος, ἐλαφρόγνωμος· (ἐνίοτε) ἀψήφιστος, ἀτερίσκεπτος.

Χαλκανθὶς, ος (τὸ) καὶ

Χαλκάνθη (ἡ) καὶ

Χάλκανθον (τὸ)· τὸ διύλιμα τοῦ θειϊκοῦ ὀξέως (τῆς χαλκίτιδος στυπτηρίας) μὲ τὸ ὑπ. ἔβαφαν τὰ ὑποδήματα καὶ κατεσκεύαζον μελάνην, (κοιν.) καλαχάνι, (καὶ Τουρκ.) καρὰ-μπογιὰ, [ἄλλο εἶναι τὸ χαλκοῦ ἄνθος].

Χαλκανθώδης, εος (ὁ, ἡ)· χαλκάνθῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Χαλκάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἱποχούμενος εἰς) χάλκινον ἅρμα.

Χάλκασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) χαλκῆν ἀσπίδα.

Χαλκέγχης, εος (ὁ, ἡ)· ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος) μὲ χαλκοῦν ἔγχος (κοντάρι).

Χαλκεία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ χαλκεύειν, τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ χαλκέως.

Χαλκεῖον (τὸ)· ἐργαστήριον χαλκέως, χαλκουργεῖον. 2) χαλκοῦν ἀγγεῖον, χάλκωμα, (ἰδιαιτ.) λεβὲτι ὅπου ἐζεστάιναν νερόν, ἢ (πλάκα χαλκοῦ στιλιβωμένη ὡς) καθρέπτης. 3) (εἰς τὰς Ἀθ.) Χαλκεῖα (ἐνν. ἱερὰ), τὰ τελούμενα εἰς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Χάλκειος, α, ον, Π. ἀντὶ Χάλκεος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ. (γαϊδουράγθον).

Χαλκέλατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκήλατος.

Χαλκεμβολὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Χαλκέμβολος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ (ἁρματωμένη μὲ) χαλκοῦν ἔμβολον (τὴν λέξ.).

†Χαλκένδυτος (ὁ, ἡ), Σχλ. Ἐνδυμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χαλκοῦν πάδας.

Χαλκέντερος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χάλκινα τερα, (συνκδχ.) ἀκούραστος.

Χαλκευτὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ [χαλκεύω] φορῶν (ἁρματωμένος μὲ) χάλκινα ἅμφη ὄπλα.

Χαλκεύγομφος (ὁ, ἡ), Π. συνηρμοσμένος μὲ χαλκοῦς γόμφους (σιδηρᾶ καρφιά).

Χαλκοθέμελλος (ὁ ἡ), Π. ὁ ἔχων βεβαιλιωμένος εἰς) χάλκινα θεμέλια, χαλκάκλονητος.

Χαλκοθέμιδος (ὁ ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἁρμαναίαν, ἀτρόμητον) ψυχήν, μεγαλόψυχος, Κρατερόθυμος.

Χαλκοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χαλκοθώρηξ.

Χαλκοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαλκῆν (σιδηρᾶν) καρδίαν, ὑπομονητικὸς ἀπτόητος, γενναιόκαρδος.

†Χαλκεόμιτος (ὁ, ἡ), [χ. μίτος]. κατεσκευασμένος ἀπὸ σιδηρᾶν ἢ χαλκοματέιναν κλωστὴν (σύρμα).

Χαλκεομίτρας, α καὶ (Ἰων.) Χαλκεομίτρης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Χαλκόμιτρος.

Χαλκεομίτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀμφ. ἀντὶ Χαλκεομίτρης.

Χαλκεόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόνωτος.

Χαλκεόπεζος (ὁ, ἡ), Π. [χ. πέζα]. ὁ ἔχων χαλκοῦς πάδας.

Χαλκέοπλος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκᾶ ἢ σιδηρᾶ ὅπλα.

Χάλκεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν, Ὁ ἐκ χαλκοῦ, χάλκινος, χαλκωματέινος. (ἀνόμ.) σιδηρίνιος ἢ (ἁπλ.) μετάλλινος. (συνκδχ. καὶ τρπ.) βαρὺς, σκληρός, σφοδρός, ἀκούραστος κτλ. » Χαλκοῦν ἐστάναι νᾶ, » Δημ., τοῦ στήνειν ἀνδριάντα ἐκ χαλκοῦ. » Χάλκεος Ἄρης, » Ὅμ., σκληρὸς ἢ χαλκόπλας. » Χάλκεον ἦτορ αὐτ., ἡ Στεντόρειος. » Ἵππος—, » ὁ ἀξόπνηστος.

Χαλκολογίω, Μ. ἠσω. Συλλέγω χαλκοῦν (νομίσματα, χρήματα), ἀργυρολογῶ (ὡς ἐν τῷ Περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, 37).

Χαλκοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ δουλεύων μὲ τέχνως τὸν χαλκόν, χαλκουργὸς μὲ τέχνην.

Χαλκόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χάλκινον (λαμπρὸν ἢ [ἄλλ.] ἀβρήκτου) ἀστον φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Χάλκευμα (τὸ)· τὸ ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἔργον, σύργημα (σκεῦος, ὅπλον κτλ.), χάλκωμα.

Χαλκεὺς, έως (ὁ)· ὁ δουλεύων τὸν χαλκὸν (καὶ ἐν γέν. κάθε μέταλλον), χαλκουργὸς· χαλκωματᾶς, σ. ὁ ἠφαιστουργὸς· (ἐν γέν.) τεχνίτης, τεχνουργὸς· (Π. μὲ γεν.) δημιουργὸς, τεχνίτης· » Ἐπείων—, » Ἐπιγρ. 2) εἶδ. ἰχθύος θαλασσ., (Γαλλ.) dorée.

Χαλκευτήριον (τὸ)· ἐργαστήριον χαλκοῦ, χαλκουργεῖον, σιδηρουργεῖον καὶ

Χαλκευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χαλκεύειν, χαλκευτοῦ ἴδιος. » Χαλκευτικὴ (ἐνν. τέχνη), » ἡ χαλκουργική.

Χαλκεύω, Μ. εὐσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) τὸν χαλκὸν καὶ ἄλλα μέταλλα· (μτθτ.) κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου· (ἐν γέν. καὶ μτφρ.) φθειρίνω, κατορθώνω, (Γαλλ.) forger.

Χαλκεών, ῶνος (ὁ), = Χαλκουργεῖον.

Χαλκὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Χαλκοῦς.

Χαλκὴ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κάλχη.

Χαλκηδὼν, όνος (ἡ), Γρφ. εἶδ. πολυτ. λίθου, (Γαλλ.) chalcédoine.

Χαλκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χάλκεος. ‖. (ὡς) Χαλκήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Χαλκεῖον.

Χαλκήλατος (ὁ, ἡ), [χ. ἐλαύνω]. ὁ ἐκ χαλκοῦ σφυρήλατος (ἐν γέν.) χάλκινος.

Χαλκήρης [χ. †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. χαλκόδουτος, χάλκινος.

Χαλκηρίζομαι, Μ. εὐσομαι καὶ

Χαλκηρίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι τοὺς Χαλκηρίτας (διοδεύομενος ἐπ' ἀσελγείᾳ καὶ πλεονεξίᾳ).

Χαλκήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χαλκίον.

Χαλκηρίτης [χαλκίδιον], ιδος (ἡ)· πόρνη (κοιν. δυὸ λεπτῶν), (Ατ.) quadrantaria.

Χαλκίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὸν χαλκὸν, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὸν ἦχον τοῦ χ. 2) Γλσ. παίζω τὴν λεγομένην χαλκίνδα παιδιάν.

Χάλκιμον (τὸ), εἶδος ἄνθους καὶ φυτοῦ· (ἄλλ.) Κάλχη.

Χαλκίνδα, ἐπ. ρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς συνισταμένης εἰς τὸ νὰ σταματήσῃ τις ῥίψας μὲ τὰ δάκτυλά του περιστρεφόμενον χαλκοῦν νόμισμα πρὶν πέσῃ. (ἄλλ.) Χαλκισμός.

Χαλκίνδινος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (ἱδρυμένος) εἰς χαλκοῦν ναὸν (σηκὸν, [Γαλλ.] niche). (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ).

Χαλκίον (τὸ), χάλκινον σκεῦος ἢ νόμισμα, λεπτόν. » Χρώμεθα πονηροῖς χαλκίοις, κωφῇσι τῷ κακίζειν κόμματι, » Ἀρχ.

Χαλκίς, ίδος (ἡ)· εἶδος πτηνοῦ σαρκοφάγου (μὲ χαλκόχρωα πτερά), (κοιν.) χαλκοκορυδόνα. »Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ὄρνιν δὲ κόμνδιν, » Ἰλ. Ξ., (κατὰ τὸν Σχλ.) » Ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσόφονος· ἐμπίπτορον δὲ εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον· καὶ ἅτε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς πτέρυγας κρύπτει, » (Κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστ.) ἡ Γλαῦξ. 2) εἶδος ἰχθ. (ἐκ τοῦ χρώματος τῆς μαινίδος), (Γαλλ.) pointe, (καὶ εἰς τὴν Λομπαρδ.) agoue. 3) εἶδος σκώρας (μὲ χαλκοειδεῖς γραμμὰς ἐπὶ τῆς ῥάχης), (ἄλλ.) Ζιγγὶς, (ὐθ. εἰς καλάδα.) oicigna. 4) (εἰς τὴν Σπάρτ.) ἀλέκτωρ.

Χαλκισμὸς (ὁ), Γλσ. [χαλκίζω]. = Χαλκίνδα.

Χαλκίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλκῖτις, ιδος (ὁ)· ὁ σκεύων (ἢ ὅμοιος μὲ) χαλκόν. » Λίθος—, » Ἀρχ., εἶδος θειούχου ὀρυκτοῦ [μεταλλικοῦ], (ἄλλ.) Καδμεία, (Γαλλ.) colcothar. »Στυπτηρία—, » Ἀξ., ἡ ἀλογόπετρα, τὸ (Τουρκ.) γκιὸζ-τασί.

Χαλκοαρᾶν, Δ. ἀντὶ Χαλκοαρῶν, γεν. πλθ. τοῦ

Χαλκοάρης, -ω (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Χαλκήρης, ὡπλισμένος μὲ χαλκόν, πολεμικός.

Χαλκοβάρεια (ἡ), Π. ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ

Χαλκοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἀπὸ τὸν πολὺν χαλκόν, (ἐν γέν.) χάλκειος.

Χαλκοβατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος (θεμελιωμένος) εἰς χαλκᾶς βάσεις, στερεός.

Χαλκοβόας, α (ὁ), Π. = Χαλκιόφωνος.

Χαλκογένειος καὶ

Χαλκόγενυς, υος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκᾶς γένυς (ὀδόντας, σιαγόνας), Χαλκώδων. » Ἀγκυρα—, » Πίνδ.

Χαλκογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [χ. γλωχίν]. ὁ ἔχων χαλκῆν (σιδηρᾶν) ἀγκίδα.

Χαλκοδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δουλεύων ἐντέχνως τὸν χαλκόν. » Τέχνη—, » Ἐπιγρ.

Χαλκοδάμας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων (κατατρώγων) τὸν χαλκόν. » Ἀκόνα—, » Πίνδ.

†Χαλκόδεσμος καὶ

Χαλκόδετος (ὁ, ἡ)· δεμένος μὲ χαλκόν· (Π. ἐν γέν.) χάλκινος. » Κατύλη—, » (Αἰσχλ. παρ') Ἀθ.

†Χαλκόδους καὶ

†Χαλκόδων, οντος (ὁ, ἡ), = Χαλκώδων.

Χαλκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ)· χαλκῷ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Χαλκοθήκη (ἡ)· θήκη (ἁρμάριον) διὰ τὰ χαλκώματα.

Χαλκόθρους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόφωνος.

Χαλκοθώραξ, ακος καὶ Ἰων.

Χαλκοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ)· ὁ φορῶν (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦν θώρακα.

Χαλκοκέραυνος (ὁ, ἡ), Π. παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον ὄπλον τινὸς (κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Herm. Χαλκομάραυγος).

Χαλκοκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χαλκᾶς κνημίδας.

Χαλκοκόλλητος (ὁ, ἡ)· κολλημένος ἢ καπλαδισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκοκορυστὴς, οῦ (ὁ), Π. [χ. κορύσσω]. ὡπλισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χαλκοῦν κράνος (περικεφαλαίαν).

Χαλκάκρας, ατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Χαλκόκρατος (ὁ, ἡ), [χ κεράννυμι]· ἀνακατωμένος μὲ χαλκόν· (ἐπὶ νομισμ.) κιβδηλος.

Χαλκόκροτος (ὁ, ἡ)· ὁ κροτῶν ὡς χαλκὸς ἢ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ χαλκοῦ. » Δημήτηρ—, » Πίνδ., εἰς τὸν τελατὲς τῆς ὀπ. ἐκρότουν χαλκᾶ κύμβαλα κτλ. » Ἵππος—, » Ἀρχφ., τοῦ ὀπ. κροτοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αἱ ὁπλαὶ ἢ τὰ πέταλα.

Χαλκόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ. » Κύμβαλον—, » Ἀθ.

†Χαλκολίβανον (τὸ), Γρφ. τὸ λαμπρότατον καὶ καθαρώτατον χάλκωμα, ὁ ἀρείχαλκος.

Χαλκολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Μαζόνω χαλκὸν (νομίσματα) ὡς·

Χαλκολόγος (ὁ)· ὁ συλλέγων χαλκὸν (νομίσματα), κερματιστὴς, σαρράφης, ἠγόρτης.

Χαλκόλεφος (ὁ, ἡ), περικεφαλοία (ἡ ὁ φορῶν περικεφαλαίαν) μὲ χαλκοῦν λόφον.

Χαλκόμιτρας (ὁ, ἡ)· ὁ φορῶν χαλκοστόλιστον μίτραν ἢ ζώνην.

Χαλκόμυια, ας (ἡ), εἶδ. μυίγας χαλκοχρόου, κρεατόμυιγα.

Χαλκόνωτος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκοῦν (χαλκίνδυτον) νῶτον. » Ἀσπὶς—, » Ἰλ.

Χαλκοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. πήγνυμι]. κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, χάλκινος. » Σάλπιγξ—, » Ἐπιγρ.

Χαλκοπάραος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Χαλκοπάρηος.

Χαλκοπάρειος καὶ Ἰων. Χαλκοπάρηος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκᾶς παρειάς. » Εἰνέη—, » Ὅμ.

Χαλκόπεδος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκοῦν πέδον (βάπεδον, ἔδαφος), στερεός, ἀκράδαντος.

†Χαλκοπέταλος (ὁ, ἡ)· σκεπασμένος μὲ φύλλα (πέταλα, πλάκας) χαλκοῦ, χαλκένδυτος.

†Χαλκοπλάστης, ου (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Χαλκοτύπος.

Χαλκόπλευρος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκᾶ πλευρὰ (πλαγινά).

Χαλκοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήθων χαλκοῦ, βαρέως ὡπλισμένος (μὲ χαλκόν).

Χαλκόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἀπὸ σφυρήλατον χάλκωμα, χαλκήλατος.

Χαλκόπους, οδος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκᾶς πόδας, ἀκούραστος εἰς τὸ τρέχειν (» Ἐρινύς—, » Σόφ.) ἢ καλπάζων (ᾗ). » Ἵππος—, » Ὅμ.

Χαλκοπρόσωπος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκοῦν (ἁλκ. ἀδάμαντος) πρόσωπον, ἀναίσχυντος.

Χαλκοπρῳρος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκῆν πρῷραν, Χαλκέμβολος.

†Χαλκοπτὴς, οῦ (ὁ), Ἑλλ. ὁ δουλεύων (λυώνων, ἁπτῶν) τὸν χαλκόν, χαλκουργός.

Χαλκόπτυγος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκῆν πυγήν, ἀκούραστος εἰς καθαστικὴν ἐργασίαν, (Γαλλ.) cul de plomb, (παρδλ. Χαλκέντερος).

Χαλκόπυλος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων ἢ ἱδρυμένος εἰς ναὸν ἔχοντα χαλκᾶς πύλας. » Θεὰ—, » Εὐρ., ἡ Χαλκίοικος Ἀθηνᾶ.

Χαλκοπώγων, ωνος (ὁ)· ὁ ἔχων πυβῖνον (χαλκόγρυπον) πώγωνα, κοκκινογένης, (Ατν.) molaribus.

†Χαλκοπώλης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ πωλῶν χαλκὸν ἢ χαλκώματα.

Χαλκὸς (ὁ), [χάλιξ]. τὸ γνωστὸν μέταλλον, χάλκωμα, (Τουρκ.) μπακίρι· (κατ' ἐξκ.) εἰδηρον· (ἐν γέν.) μέταλλον. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, ἀκεῖος ἢ ὅπλον, (ἰδιαιτ. δὲ 3) νόμισμα χάλκινον, κέρμα· (ἐν γέν.) νομίσματα, χρήματα. 4) (ἰδιωνυμ.) εἶδ. νομ. σώματος. (ἄλλ.) Χαλκοῦς.

Χαλκοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόπους.

Χαλκοστερνος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαλκοῦν στέρνον (ὡπλισμένος μὲ χαλκοῦν θώρακα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χαλκοστέφανος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος (στολισμένος ἀλατρύγυστα) με χαλκάν.
Χαλκόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν στόμα· (συνεκδ.) χαλκόφωνος. « Κώδων —, « Σοφ., ἡ σάλπιγξ.
Χαλκοτελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τελῶν (συντελῶν, συνεισφέρων ἢ κατεργαζόμενος τὸν) χαλκάν, χαλκεύς.
Χαλκότευχος (ὁ, ἡ). [χ. τεύχω], καμωμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ χάλκωμα, χάλκινος.
Χαλκοτεχ-ής, ἐος (ὁ, ἡ). Π. [χ. τεῦχος] ὡπλισμένος μὲ χαλκόν.
Χαλκότονον (τὸ), εἶδ. μηχανῆς, τῆς ὁπ. τὰ ἐλατήρια ἦσαν ἀπὸ χαλκόν.
Χαλκότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦν τόξον.
Χαλκοτόρευτος (ὁ, ἡ), [χ. τορεύω]. κατεσκευασμένος (ἐντέχνως) ἐκ χαλκοῦ, χαλκοῦς, σιδηροῦς.
Χαλκοτορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, [ἐκ τοῦ
Χαλκότορος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τείρω]. καμωμένος ἐκ χαλκοῦ, χαλκοτόρευτος. « Ξίφος —, « Πίνδ. 2) ὁ γενόμενος ὑπὸ χαλκοῦ ὅπλου. « Ὠτειλή —, « Ὅπλ.
Χαλκοτυπεῖον (τὸ), ἐργαστήριον χαλκοτύπου, χαλκουργεῖον.
Χαλκοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τι ὡς χαλκοτύπος, χαλκεύω (κυρ. καὶ μτφ.).
†Χαλκοτυπία (ἡ), [χαλκότυπος]. πλήγωμα μὲ χάλκινον (σιδηροῦν) ὅπλον.
Χαλκοτυπική (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.
Χαλκοτύπιον (τὸ), = Χαλκοτυπεῖον.
Χαλκοτύπος (ὁ), [χ. τύπτω]. ὁ σουλεύων (χύνων ἢ σφυρηλατῶν) τὸν χαλκάν, χαλκεύς, χαλκουργός, σιδηρουργός.
Χαλκότυπος (ὁ, ἡ), Π. = Χαλκότορος. « Ὠτειλή —, « Ὅμ. 2) ἐμπνευσμένος ἢ διεγειρόμενος ἀπὸ τὸν κτύπον τοῦ χαλκοῦ (τῶν κυμβάλων). « Μανία —, « Ἐπιγρ., ἡ τῶν κορυβαντιώντων.
Χαλκοῦν, οὐδ. τοῦ Χαλκοῦς.
Χαλκουργεῖον (τὸ). μέρος ὅπου δουλεύεται (χύνεται κτλ.) χαλκός, χαλκεῖον, χαλκωρυχεῖον.
Χαλκουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι χαλκὸν ὡς χαλκουργός.
Χαλκούργημα (τὸ), τὸ ἐκ χαλκοῦ τεχνούργημα, ἔργον χαλκουργοῦ.
Χαλκουργία (ἡ), τὸ χαλκουργεῖν, ἡ τοῦ χαλκοῦ ἐργασία.
Χαλκουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χαλκουργίαν, χαλκουργοῦ ἴδιος. « Χαλκουργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ χαλκουργοῦ.
Χαλκουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (βουλεύων) τὸν χαλκόν, χαλκεύς· σιδηρουργός.
Χαλκοῦς, ἡ, οῦν, κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Χάλκεος. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. μικροῦ χαλκίνου νομίσματος (τὸ ὄγδοον τοῦ ὀβολοῦ)· χαλκοῦν λεπτὸν ἢ ὅλως τι. ‖ (οὐδ.) σκεῦος ἢ πινάκιον χαλκοῦν.
Χαλκοφάλαρος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ χαλκᾶ στολίσματα (φάλαρα), λαμπρῶς κεκοσμημένος, χαλκοστόλιστος.
Χαλκοφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θεωρίαν (στιλπνότητα) χαλκοῦ.
Χαλκόφι, Π. ἀντὶ Χαλκοῦ ἢ Χαλκῷ.
Χαλκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ παράγων χαλκόν, χαλκοῦ περιεκτικὸς ἢ γόνιμος.
Χαλκόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Χαλκόφωνος.
Χαλκοχάρμης, ου (ὁ), Π. [χ. χάρμη]. ὁ μαχόμενος μὲ χαλκᾶ ὅπλα ἢ χαίρων (ἀγαπῶν) νὰ βλέπῃ ὅπλα, φιλοπόλεμος.
Χαλκοχίτων, γίτονος (ὁ). ὁ φορῶν χαλκοῦν χιτῶνα (θώρακα).
Χαλκόχυτος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ χάλκωμα χυτόν, χυτὸς ἐκ χαλκοῦ.
Χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (ἐνδύω) ἢ Προστατεύω τι μὲ χαλκόν, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ.
Χαλκώδης, εος (ὁ, ἡ). χαλκοῦς τὸ εἶδος· χάλκινος.
Χαλκώδων, οντος (ὁ), Π. ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦς ὀδόντας· (ἐπὶ πλοίου) χαλκέμβολος.
Χάλκωμα (τὸ), [χαλκόω]. ὁποιονδήποτε χαλκοῦν κατασκεύασμα, χάλκινον σκεῦος, χαλκούργημα.
Χαλκωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάλκωμα.
Χαλκώνητος (ὁ, ἡ), [χ. ὠνέομαι]. ἀγορασμένος μὲ χαλκόν (μὲ χρήματα), ἀργυρώνητος.
Χαλκώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χαλκοῦς ὄνυχας ἢ χηλάς. « Ταῦρος —, « Σχλ. Ἀπλλν.
Χαλκωρυχεῖον (τὸ), μέρος ὅπου ἀνορύττεται χαλκός, μεταλλεῖον χαλκοῦ.
Χαλκωρυχέω-ῶ· Μ. ήσω. Δουλεύω εἰς χαλκωρυχεῖον, εἶμαι χαλκωρύχος.
Χαλκωρυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνόρυξις χαλκοῦ. 2) = τῷ
Χαλκωρύχιον (τὸ), = Χαλκωρυχεῖον, [ἐκ τοῦ
Χαλκωρύχος (ὁ, ἡ), [χ. ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων (δουλεύων) εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον, μεταλλευτὴς χαλκοῦ.
Χαλυβδικός, ἡ, όν. = Χαλυβικός.
Χαλυβηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χαλυβική. « Ἀκμὴ —, « Μάξ., τὸ σῶμα τοῦ σιδήρου.
Χαλυβικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ χάλυβος ἢ ἐκ χάλυβος, ἀτσαλένιος.
Χάλυβος (ὁ), Π. ἀντὶ-
Χάλυψ, υβος (ὁ), τὸ (Τουρκοβαρβ.) τσελίκι ἢ ἀτσάλι, (ἀπὸ τοὺς Χάλυβες, ἔθνος τοῦ Πόντου).
Χαμᾶδις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Χαμᾶζε, κατὰ γῆς.
†Χαμαιβύτης [χαμαί, βύνω], ου (ὁ). ὁ κόχλιας ἢ εἶδος κυχλίου.
Χαμᾶζε, ἐπίρ. Π. [χαμαί]· κάτω, κατὰ γῆς.
Χαμαθεν ἢ Χαμᾶθεν, ἐπίρ. = Χαμόθεν, ἀπὸ κάτω, ἀπὸ καταγῆς.
Χαμαί, ἐπίρ. Τοπ. κάτω, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) χάμω, κατὰ γῆς. « Ἔπεσον χαμαί, « Ἐρφ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἐκβάλλειν εἰς τὸ χαμαί, « Πλάτ., ῥίπτειν κατὰ γῆς.
Χαμαιάκτη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἀκτὴ (κουφοξυλιὰ) χαμαιζήλας (Γαλλ.) hièble.
Χαμαιδάλανος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (τιθυμάλλου), (ἄλλ.) Ἄπιος.
Χαμαιδάμων [χαμαί, βαίνω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν χαμηλά, χαμηλός, χαμαιζήλος.
Χαμαίδατος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, βάτος χαμαιζήλος (μὲ γαλάζια ἄνθη).
Χαμαιγενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἐπὶ γῆς ἢ ἐκ τῆς γῆς.
Χαμαιδάφνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, δαφνιὰ (τὸ ἄβρεν), (Γαλλ.) laurèole.
Χαμαιδιδάσκαλος (ὁ). ὁ δάσκαλος τῶν πρώτων (τῶν κοινῶν) γραμμάτων.
†Χαμαιδικαστής, οῦ (ὁ), δικαστὴς μικρῶν ὑποθέσεων (ὑποδεεστέρας τάξεως), (Γαλλ.) juge pedaneus.
Χαμαιδρυΐτης, α (ὁ), (κυρ.) εἶνος ἐσκαμμένος μὲ φύλλα χαμαίδρυος.
Χαμαίδρυς, υος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (μὲ φύλλα ὡς τῆς δρυός), (κοιν.) χορτάρι τῆς Παναγίας, (Γαλλ.) germandrée.
Χαμαίδρυψ, ωπος (ὁ), = Χαμαίδρυς.
Χαμαιευνάς, άδος (ἡ) καὶ
Χαλαιεύνης, ου (ὁ), Π. ὁ εὐνοῶν (πλαγιάζων) χάμω (κατὰ γῆς)· (ἀπὸ τοῦ) χαμηλὸς, χαμαίζηλος. πρβλ.
†Χαμαιεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρεθεὶς κοντὰ (κατὰ γῆς)· μαζωμένος ἀπὸ χάμω.
†Χαμαιζηλία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Χαμαίζηλος (ὁ, ἡ), [χαμαί, ζῆλος]. ὁ ζηλῶν (τείνων πρὸς, προσκολλημένος εἰς) τὴν γῆν, χαμηλὸς (« Τῷ ἡλίκῳ Λκ.), πρόσγειος (μτφρ.) ταπεινὸς· ὁ γηλωμένος εἰς τὰ γήϊνα, χαμηλός (οὐσ.) Χαμαζήλου (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ἄλλ.) Βρωμνὶα μέλαινα.
‡Χαμαίθεν, ἐπίρ. = Χαμάθεν.
Χαμαίκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) τοῦ ἀσκαυλος· ἔρπει χαμαὶ (ἔχει πρόσγειον εὐθυσιν).
Χαμαικέρασος (ὁ), εἶδος κερασιᾶς, χαμηκερασιά. 2) εἶδος φυτοῦ μὲ κερασοειδῆς καρπούς.
Χαμαίκισσος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Κυκλάμινον.
Χαμαικλινής, ἐος (ὁ, ἡ). πλαγιαστὸς χάμω (κατὰ γῆς)· χαμηλὸς, χαμόκλινος.
Χαμαικοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (κοιμῶμαι) κατὰ γῆς, εἶμαι-
Χαμαικοίτης, ου (ὁ). ὁ κείμενος (κοιμώμενος, πλαγιάζων) χάμω (κατὰ γῆς).
Χαμαικοιτία (ἡ), = Χαμευνία, [ἐκ τοῦ
Χαμαίκοιτος (ὁ, ἡ), = Χαμαιεύνης.
Χαμαικυπάρισσος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ παρισσοειδῆ φύλλα), (κοιν.) λεβεντόκυπρος, (Γαλλ.) santoline.
Χαμαίλεος (ὁ), Π. ἀντὶ Χαμαιλέων, εἴδους φυτοῦ).
Χαμαιλεύκη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) βλίτο.
Χαμαιλεχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [χ. λέχος] = Χαμαικοίτης.
Χαμαιλέων, οντος (ὁ), εἶδος σαύρας (ἡ ἀλλάζει διάφορα χρώματα)· 2) εἶδος φυτοῦ (γαϊδουράγκαθου), (κοιν.) χαμολιὰς, (Γαλλ.) carline, (ἢ Τουρκ.) τλουτζές.
Χαμαιμήλαιον (τὸ). Ἔλαιον χαμομήλων, χαμομηλόλαδον.
Χαμαιμήλινος, η, ον. Ὁ τοῦ χαμαιμήλου ἢ ἐκ χαμαιμήλων.
Χαμαίμηλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους (μὲ δισμὴν μήλου), (κοιν.) χαμομήλι.
Χαμαιμυρσίνη (ἡ), εἶδ. θάμνου, μυρσίνη χαμηλή.
‡Χαμαιμύρτη (ἡ) = Χαμαιμυρσίνη.
‡Χαμαπαγὴς [χαμαί, πήγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ). προσκολλημένος εἰς τὴν γῆν, χαμαίζηλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαιπέτεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαμαιπε-
ής, πέσιμον κάτω· (μτφορ.) σμικρό-
ης, ταπεινοτης.
αιπετέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι-
αιπετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πεσμένος χάμω
ατὰ γῆς), (συνκδχ.) χαμηλός· (μτφορ.)
ικρός, εὐτελής, χαμαίζηλος, μάταιος.
ος—« Πίνδ.
αιπετῶς, ἐπίρ. Χαμηλά· (μτφορ.) εὐ-
ελῶς· ἀβράνως, χωρὶς ἀποτέλεσμα.
αιπετώτερος, η, ον. Ὁ τῆς χαμαιπε-
ους ἢ ἐκ χαμαιπέτους. » Οἶνος—, « ὁ
ατασκευασμένος μὲ φύλλα χαμ.
αιπίτης, ου (ὁ), εἶδ. ἢ γένος φυτοῦ
ὲ φύλλα ὡς ἂν τῆς πίτυος), (Γαλλ.)
n, (muguet) ivette.
αιπλάτανος (ἡ), εἶδος χαμηλοῦ (θα-
ώδους) πλατάνου.
αιπόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν πε-
ός.
αιραφάνος (ἡ), = Χαμαιβάλανος.
αιρεπὴς [χ. ῥέπω], έος (ὁ, ἡ). ὁ κλί-
ων πρὸς τὴν γῆν, χαμαίζηλος.
αιρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαμαιρεπῆ,
αμαὶ ζῶσι.
αιρρίης, έος (ὁ, ἡ). ῥιχμένος χάμω
ατὰ γῆς), χαμαιπετής.
αμαιρφωσία (ἡ). ζρώσιμον κατὰ γῆς.
αμαίφλοιος—, « Σχλ. Σοφ., [ἐκ τοῦ
αμαίπτωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος χάμω
ατὰ γῆς).
αμαικάκη (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου).
αμαικιθής, έος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ σχιζό-
ενος (διαιρούμενος εἰς κλάδους) ἅμα
ατὰ τὴν γῆς.
αμαικισσεῖον (τὸ). πορνοζάσιον, [ἐκ τοῦ
αμαικισσή). πόρνη, [ἐκ τοῦ
αμαικυπεὶς [χ. τύπτω], έος (ὁ, ἡ). ῥιχ-
ένος κατὰ γῆς· (μτφορ.) εὐτελής, χα-
αιρεπής.
αμαικυπία (ἡ). διαγωγὴ χαμαικύπης.
αμαικυπικός, ἡ, όν. Χαμαικύπης ἰδι-
ὸν πορνικός.
αμαίκυπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (κτυπῶν)
αμηλὰ (πρὸς τὴν γῆν). ‖. (οὐσ.) εἶδ.
ίγκος (ἀπὸ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁπ. κυ-
ίζει). 2)= Ἀνδρόπορνος.
αμαιρρὴς [χ. ῥέω], έος (ὁ, ἡ). = Χα-
αιρεπής, κατωφερής.
αμαίσυκος, έος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) χα-
ηλός, χαμαίζηλος.
αμαιτὸς, ἡ, όν, = Χαμηλός.
αμαιτύη (ἡ), εἶδ. θάμνου (δάφνη μὲ φύλ-
α ἐλαίας).
αμαιτύπη, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευ-
σμένος μὲ φύλλα χαμελαίας.
αμαιτυπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔρπων (συρόμε-
ος) χαμαί· (μτφορ.) εὐτελής, ποταπός,
αμαιπετής.
αμαιτυπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαμερπῆ,
αμαιπετῶς.
αμαιτωσις, ίδος (ἡ), Γλσ.= Χαμαιτύπη.
αμαιφυὲς, άδος (ἡ), Π. = Χαμαιευνάς.
αμαὶ καὶ χωρὶς τοῦ Εὐνή.) = Χαμεύνη
αμαιφυὴς. 2)= Χαμαιτύπη.
αμαιφυῶ-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι χάμω
ατὰ γῆς) ἢ ἐπὶ χαμεύνης.
αμαιφυὴς (ἡ), [χ. εὐνή]. στρῶμα στρια-
ον κατὰ γῆς (ἀπὸ φύλλα κλπ.), ἀχυ-
ρωμα.

Χαμεύνης, ου (ὁ). ὁ κοιμώμενος χάμω (κα-
τὰ γῆς).
Χαμεύνιον (τὸ) καὶ
Χαμευνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Χαμεύνη.
Χαμηλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Χθαμαλὸς· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ταπεινός· εὐτελής.
Χαμίτης, ου (ὁ) καὶ Χαμῖτις, ίδος (ἡ). χα-
μηλὸς, χαμαίζηλος.
Χαμόθεν [χαμαί], ἐπίρ. Ἀπὸ κάτω, ἀπὸ
χαμηλὰ, ἀπὸ τὴν γῆν.
†Χαμοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χα-
μαικοιτέω-ῶ, [ἐκ τοῦ
†Χαμόκοιτας (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ Χαμαί-
κοιτος.
†Χαμὸς (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Καμπύλος, (ἀθ. τὸ
Ἀτν. hamus). 2)= Κημός.
Χαμουλκὸς (ὁ), [χαμαί, Ἕλκω]. μηχανή
τις διὰ τῆς ὁπ. ἐσύροντο τὰ πλοῖα ἀπὸ
τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν, (Τουρκ.)
κιζάκι. 2) εἶδ. σωροῦ ὑχήματος, ἕλ-
κηθρον, (κοιν.) σάνια.
Χάμψαι (οἱ), Δίγαπτ. οἱ κροκόδειλοι.
Χάν, χανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Χήν.
Χανδάνω [συγγ. τῷ Χαίνω], Μ. χείσομαι
[ἀόρ. Ἔχασον, πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] κέχανδα), Π. χωρῶ, περιέχω, ἡ, ἠμπορῶ νὰ
χωρέσω (νὰ περιλάβω)· (μτνμ.) ἐπαρκῶ,
εἶμαι ἱκανός· (μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ ἢ τολ-
μῶ νὰ. » Ἴξ μέτρα χάνδανε κρητήρ, « Ἰλ. Ψ'. » Οἶκος κεχανδὼς πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, « Ὀδ. Δ. « Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, « Ἰλ. Δ., « Ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, « Ὀδ. Ρ. « Ῥυπαλον, τὸ οἱ
αἰεὶ χάνδανε χεὶρ, « Θκρ., ἐκράτει.
» Πυσέμεν ὕσσον κεφαλὴ χάδε φωτός, « Ἰλ. Α. « Οὐκέτι μοι ἀτόμα χείσεται ἐξο-
νομῆναι τοῦτο, « Ὅμ. Ἴλμ.
‡Χανδόδνεν, ἀμφ. ἀντὶ-
Χανδὸν [χαίνω], ἐπίρ. Χάσκοντας, μὲ τὸ
στόμα ἀνοικτὸν· (συνκδχ.) μὲ μεγάλην
ὄρεξιν (ἐπιθυμίαν), ἀπλήστως, (κοιν.)
ὡσὰν τὸν γλάρον.
Χανδοπόρης, ου (ὁ), Π. πίνων χανδόν (ἀ-
πλήστως).
Χανδὺς, ἡ, ύν, Π. [χαίνω], πολλὰ χω-
ρητικὸς, εὐρύχωρος. »Κύλιξ—, « Ἐπγρφ.
Χάνη ἡ Χάννη (ἡ) καὶ
Χάννος (ὁ), [χαίνω], εἶδ. ἰχθ. (πέρκης) μὲ
πολλὰ μεγάλον στόμα, (κοιν.) χάννος.
†Χανύσσω ἢ Χανύω, Μ. ύσω, Γλσ. ἀνοίγω τὸ στόμα μου νὰ ὁμιλήσω· ὁμιλῶ
μὲ πλατὺ στόμα, κράζω μεγαλοφώνως.
Χάος [χαίνω], εος-ους (τὸ). (ἀρχ. καὶ Π.)
χάσμα (συνκδχ.) ἔκτασις ἀπέραντος (τό-
που ἢ χρόνου), κενὸν ἀχανὲς· σκότος·
(ἀθ.) ἡ ἄμορφος ὕλη (τῶν στοιχείων)
πρὶν τῆς δημιουργίας· (ἐνίοτε Π.) ἡ ἀτ-
μοσφαῖρα· ὁ ἀήρ.
Χαός (ὁ), Δ = Χάϊος, ἀρχαῖος, εὐγενὴς, σε-
βάσμιος. » Χαοῖ, « Θκρ., οἱ πρόγονοι.
Χαόω-ῶ [χάος], Μ. ώσω, (νλγ.). Μηδε-
νίζω, ἐξοντόνω, (ἀθ. τὸ κοιν.) χάνω.
Χαρὰ (ἡ). (Π. καὶ ἐτυμολ.) χρυσομάδα,
ἀνοιγμα. » Στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ, « (Αἰσχλ. παρ') Ἀθ., (ἀθ. 2) συνήθ. καὶ
μτνμ.) τὸ χαίρειν, διάχυσις τῆς ψυχῆς,
θυμηδία.
†Χαραὴ (ἡ). γλυφὴ, χαραγματιά.
Χάραγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χαρά-
ξεως, ἴχνος (σημάδι) χαράγματος, γλυ-
φὴ, χαραγματιά· κόψιμον· τύπος νομί-
σματος, νόμισμα. « Χειρὸς—, « Λιγ.,
γράμμα, χαρακτὴρ γραψίματος. « Ἐ-
χίδνης—, « Σοφ., δάγκαμα.
†Χαραγμὴ (ἡ), Γλσ.= Χαραγὴ.
Χαραγμὸς (ὁ),= Χάραξις. 2)= Χάραγμα.
†Χαραδεὺς, έως (ὁ), Δ. Ἐπγρφ. ἀντὶ-
Χαράδρα (ἡ), [χαράσσω]. σχισμάδα γῆς
(κυρ. ἀπὸ τρέξιμον νεροῦ), στρῶμα χει-
μάρρου, νεροφάγωμα (τὸν Δημοσθ. πρὸς
Καλλικλ.)· κοιλὰς ὅπου συρρέουν ὕδα-
τα, ῥεμματιά· μυνοπάτι, στενοποριὰ·
ξεροπόταμον· (ἐν γέν. [ἄντρον·] (ἐνίοτε
Π.) πέτρα ἀπυρῴδης, βράχος, (Ὑπερ.).
Χαραδραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προ-
ερχόμενος ἀπὸ χαράδραν, ὁ ἐν εἴδει χα-
ράδρας. « Γραῦς ὡς τις ὕππος τὸν χα-
ραδραῖον τάφον ἕξεις, « Σοφ.
Χαράδρειον (τὸ), Π. ἀντὶ Χαράδρα, νεροφάγωμα.
Χαραδρὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος χα-
ράδρας.
Χαραδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χαραδροῖος.
Χαράδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χαράδρα.
Χαραδριὸς (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ κίτρινα
πτερὰ (τὸ ὁποῖον διατρίβει συνήθως εἰς
τὰς χαράδρας, τρώγει παραπολὺ ζῶθ. ἢ
παροιμ. « Χαραδριοῦ βίος, « Πλάτ.] καὶ
ἐνομίζετο ἰατρεῖον διὰ τῆς ὁράσεως μό-
νης τοὺς ἰατρεύοντας, ὅθεν καὶ ἐπω-
λεῖτο σκεπασμένον).
Χαράδρος (ὁ),= Χαράδρα.
Χαραδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλ-
λω τόπον τινὰ εἰς) χαράδραν, (πθ.) γί-
νομαι χαραδρώδης· (συνκδχ.) ἀνοίγω,
πλατύνομαι. » Τὸ ὕδωρ ἐπῆκαν ἐπὶ τὴν
ἔσοδον, ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος,
ὅπως μὴ σφι ἐσβάλλοιεν οἱ Θ. ἐπὶ τὴν
χώρην, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Οἱ πόροι
χαραδρῶνται, « Ἱππηρ. ἀνευρύνονται.
Χαραδρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος χαράδρᾳ
ἢ γεμάτος χαράδρας, κρημνώδης, δύ-
βατος.
Χαρακίας, ου (ὁ). ἁρμίδιος διὰ χάρακα ἢ
φυτρώνων εἰς εἶδος χάρακος, (παρβλ.
Φραγμίτης).
Χαρακίζω, Μ. ίσω. Φράζω (Περικλείω) μὲ
χάρακας, (Γαλλ.) palissader βάλλω σι-
ταυρωτὰ (καθὼς εἰς τὰ περιφράγματα
τοὺς χάρακας). » (αἱ μυῖαι) Χαρακίζον-
ται τοῖς προσθίοις σκέλεσιν, » Ἀρστ.
Χαράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάραξ.
Χαρακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαρακίζω, ἢ
διὰ χαράκων περίφραξις ἢ στύλωσις.
Χαρακίτης, ου (ὁ), Π. Κωμ. ἀντὶ Χαράκτης. « Βιβλιολὸς—, « Τιμ., = Βιβλιογράφος.
†Χαρακοβολία (ἡ), Γρφ. τὸ βάλλειν (πε-
ριλείειν μὲ) χάρακας, ἢ διὰ χαρακώ-
ματος ὀχυρώσεις.
Χαρακοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βάλ-
λω περὶ τὸ στρατόπεδόν μου χάρακα, ὀ-
χυρόνομαι διὰ χαρακώματος.
Χαρακοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κα-
τασκευὴ χάρακος (χαρακώματος).
Χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ἢ Περι-
κλείω μὲ χάρακας· ὀχυρόνω διὰ ἢ ὡς
διὰ χάρακος (χαρακώματος). » Τὸ σῶμα
τοῖς ὀδοῦσι—, « Στθ.
Χαρακτὴρ (ὁ), [Δ. ἀντὶ Χαρακτὴς]. σμι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίον, χαρακτήριον, (Στέφ. Βυζ.). 2) (συνήθ.) = Χάραγμα, σημεῖον ἐγκεχαραγμένον, τύπος (σφράγισμα) νομισματος· (ἐν γέν.) ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν σημεῖον, γνώρισμα· (μτδτ.) φυσιογνωμία, Ρτρ.) τὸ ἰδιαίτερον ὕφος ἑκάστου συγγραφέως· (τρπ.) εἶδος· ἰδίωμα· «Γλώσσης (« Προσώπου)—, « Ἡρ. « Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγων γνωρίζεται, « Γνμ. Χαρακτηρίζω, Μ. Ἰσω. Ἐπιβάλλω χαρακτῆρα, (διακριτικὸν σημεῖον, γνώρισμα) εἴς τι· παριστάνω (περιγράφω) δι' ἰδιαιτέρων χαρακτήρων.

Χαρακτηρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Χαρακτηριστικός, ἡ Χαρακτικός.

Χαρακτήριον (τό). χαρακτικὸν ὄργανον, γλυφεῖον, (Γαλλ.) burin.

Χαρακτήρισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς χαρακτηρισμόν, χαρακτηριστικῶν σημείων, γνώρισμα.

Χαρακτηρισμός (ὁ), τὸ χαρακτηρίζειν ἢ χαρακτηρίζεσθαι, ὁ διὰ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων προσδιορισμός, περιγραφὴ ἀκριβὴς (χαρακτηριστική) τοῦ πράγματος.

Χαρακτηριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χαρακτηρισμόν (ἀκρῶς προσδιορισμόν) τινος (πρσ. ἢ πράγμ.).

Χαρακτηριστικῶς, ἐπρ. Μὲ χαρακτηριστικὸν τρόπον, ἀκριβῶς.

Χαράκτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ χαράσσειν, σκαλιστής (σφραγίδων κτλ.)· τυπωτὴς νομισμάτων, κτλ.

‡Χαρακτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χάραξιν (ἐγχάραξιν).

Χαραγμένος, ἡ, όν. Χαραγμένος, ἐγκεχαραγμένος· σκαλιστός· ὕλος χαραγματιαῖς, χαρακωτός. « Ῥίνη—, « Ἐπγρ.

‡Χάρακτρον (τό). ἐργαλεῖον χαρακτικόν, γλυφεῖον, χαρακτήριον.

Χαράκωμα (τὸ). μέρος (ὀχύρωμα) περιφραγμένον μὲ χάρακας, στρατόπεδον περιχαρακωμένον, (Γαλλ.) retranchement.

Χαράκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαρακόω, περίκλεισμα ἢ στύλωμα μὲ χάρακας, ὀχύρωσις στρατοπέδου.

Χαραμός, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Χηραμός.

Χάραξ [χαράσσω], ακος (ἡ) παλοῦκι μακρὸ καὶ ὀξυκαλωτὸν διὰ στύλωμα ἢ περίφραγμα, (κοιν.) φοῦρκα, στεντιωσιά, (ὃσ εἰς μερικὰ μέρη) χαράκι, (ὃσε Λρχρ. Εἰρ. 1228 κ. ε). 2) κλαδὶ ἐληᾶς πελεκημένον διὰ φύτευμα, (κοιν.) γροθάρι. 3) (ὁ) φράκτης ἀπὸ σταυρωτὰ παλούκια (ἰδιαιτ.) στρατόπεδον περιφραγμένον μὲ χάρακας, χαράκωμα. 4) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ.

‡Χαραπιέω-ῶ, Μ. ἥσω, νλγ. ἀντὶ Χαροποιέω.

Χαράσσω [συγγ. τῷ Γράω], Μ. ἄξω. Κάμνω χαραγματιαὶς ἢ αὐλακιαὶς, σχίζω ἐπιπολαίως· χαράζω· σκαλίζω ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ. μὲ τὸ σμιλίον· (ἐν γέν.) σημειώω· (κατ' ἔκτ.) διαγράφω· ἀκονίζω (κυρ. πριονωτόν τι ἐργαλεῖον)· (ζῶ. μεταφορ.) τραχύνω, ἐρεθίζω, (καὶ πθ.) ὁρίζομαι (μὲ δοτ.) κατά τινος. « Μεγάλως κεχαραγμένον αὐτῶσι διὰ τὴν ἐσβολήν, « Ἡρ., παρωργισμένον.

Χαρεῖν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ᾗ

Χαρεὶς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.

Χάρη, Π. ἀντὶ Ἐχάρη καὶ

Χαρήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρστ. τοῦ Χαίρω.

Χάροντο, Π. ἀντὶ Ἐχάρησαν.

Χαριδότης (δώτης), ου (ὁ) καὶ Χαριδῶτις, ιδος (ἡ), Π. δοτὴρ χαρᾶς ἢ χάριτος.

Χαρίει, κλητ. ἀρσ. τοῦ

Χαρίεις, εσσα, εν. Ὀξὺς ἢ κεκωμῳδημένος μὲ κάποιαν ξεχωριστὴν χάριν, κομψός, χαριτωμένος, εὐάρεστος, νόστιμος, (Γαλλ.) gracieux. « Χάριεν μέτωπον, « Ὅμ. « Εἴματα χαρίεντα, « αὐτ. « Ὦ χαρίεσσα κόρη, « Θκρ. « Χαρίεις λόγοι, « Ἀρστ., μὲ πνεῦμα. « Οἱ χαρίεντες, « Λξ., οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐκλεκτῆς συναναστροφῆς (τοῦ μεγάλου κόσμου). οἱ καλοναθραμμένοι·, (Γαλλ.) les gens du bel air, « Τῶν ἰατρῶν οἱ χαρίεντες, « Πλάτ., οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ἄξιοι. « Χαρίεν τὸ τοῦ Ἱπποκόμου, « Πλ. « Τὰ χαρίεντα, « Λξ., οἱ χαριεντισμοί, τὰ σκώμματα, αἱ ἀστειότητες. (ᾗ ἐν εἴδει εἴρων.) « Χαρίεν γε, ἔφη!, « Ξεν., Ακ., τῷ ὄντι νόστιμον! ‖. (προπαροξ. δὲ) « Χάριεν, « Ἀττ. ἀντὶ Χαριέντως.

Χαριεντίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ὁμιλῶ χαριέντως, ἀστειζομαι μὲ χάριν (μὲ πνεῦμα).

Χαριέντισμα (τὸ). τὸ πρὸς χαριεντισμὸν λεγόμενον, σκῶμμα χαριεν. μὲ πνεῦμα), (Γαλλ.) bon mot.

Χαριεντισμὸς (ὁ), τὸ χαριεντίζεσθαι, ὁ μετὰ χάριτος ἀστεϊσμός, ἡ περὶ τὸ σκώπτειν κομψότης, εὐτραπελία.

Χαριεντότης (ἡ). τὸ ἦθος (τὸ προτέρημα) τοῦ χαριέντος, χαριεντισμός, κομψότης, (Γαλλ.) urbanité.

Χαριέντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαρίεντα (κομψὸν, ἀγχίνουν, νόστιμον), μὲ πνεῦμα· (ἐνίοτε) εἰλικρινῶς, τιμίως, εὐγνωμόνως, (Ἰσκρ. Πανηγ. 13).

Χαρίεργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων χάριν εἰς τὰ ἔργα ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων, (ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Χαριέστατα, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Χαριέντως.

Χαριέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Χαριέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Χαρίεις. ‖. (τὸ οὐδ.) Χαριέστερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Χαριέντως.

Χαρίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Δίδω ὡς χάριν ἢ κατὰ χάριν τι, χαρίζω· (μὲ δοτ. μόνην) κάμνω χάριν τινός τι, (Τουρκοβερδ.) κάμνω τὸ χατῆρι τινος, εὐαρεστῶ πρσπαθῶ νὰ εὐαρεστήσω (νὰ ὑποχρεώσω), πράττω τὸ ἀρεστὸν τινι, φιλοφρονῶ, περιποιοῦμαι (ἀτνμ.) ἀναπαύω (εὐχαριστῶ) τὰ πάθη μου ἢ τὸ περὶ ἐμὲ πάθος τινός· (πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι πρὸς χάριν (κατὰ τὴν ἀρέσκειάν) τινος· « Δημοσθένης ἐπέρχειλεν Ἀθηναίοις, καὶ εἶδεῖτο χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου παισὶ τὰ πατρῷον ἄγαλμα, καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο., « Αἰσχ. « Ἐμοὶ τοῦτο χάρισαι, « Λξ (καὶχ. τῆς δοτ.) « Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται, οὗτος ἥδιστος, « Γνμ. (καὶ γεν. Π.) « Οὔτις ἐπίσχεσις ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, « Ὅμ. (καὶ ὅτι μόνῳ) « Τὴν αὐτὸς ἐποίησε χαριζόμενος πατρί. « « Πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο; « « Καὶ τοῖσι Εὐδοξέτοι ἐκεχάριστο. « τοὺς ὑπεχρέωσε. « Σκεδίτω δ' ἑκάστ γὰρ πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' « Ὀδ. Θ., δὲν εἶνε πρὸς εὐχαρίστ ἕλων ὅσα τραγῳδοῦ, δὲν τὰ ἄκουσ λοι μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαριστησιν δοτ. τρπλγ.) « Μή μοι ψεύδεσσι χ ζεο, « Ὀδ. Ξ., μὴ ζητῶ νὰ μὲ χρεώσῃς λίγων ψεύματα· (καὶ « Γαστρί (« Θυμῷ, « Ἡδονῇ) χ σθαι, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Πεισθέντες κεχαρισμένοι φιλοῦσι, « αὐτ., ὡ τοὺς ἔκαμαν χάριν. « Δῶρα θεοῖς κ ρισμένα, « Ὅμ., εὐάρεστα. « Ἅμ χαρισμένα θυμῷ, « αὐτ., καρδιακ φίλε, προσριλέστατε. « Ἑταῖρος κτ ρισμένα εἰδῶς, « Ὀδ. Θ., φρονῶν πρὸς χάριν τινός, εὐνοϊκῶς.

Χάρις [χαίρω], ιτος (ἡ), (ἡ αἰτ. Χάριν [σπντρ.] Χάριτα.)· κομψότης, ὑφος θέλγητρον, (Τουρκ.) νοῦρι· (ἡ λόγ πειθὼ, γλυκύτης, αἰμυλία, (Γαλλ.) ce, agrément. «Θεισπεσίην τ κατέχευεν Ἀθήνῃ, « Ὀδ. Β. « ὃς ῥά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι ριν καὶ κῦδος ὀπάζει, « Ὀδ. Ο. « χάρις ἀμφιπεριξίφεται ἀπέσσιν, « Θ. (καὶ πλθ.) « Κάλλιεῖ καὶ χάριτ ὥων, « Ὀδ. Ζ. 2) εὐεργεσία (ὡς διδόντος), εὐγνωμοσύνη (ὡς ἐκ τοῦ δάνοντος), ὑποχρέωσις· ἀνταμοιβ χαριστία, εὐχαρίστησις· (κατ' ἀπόλαυσις ἐρωτική, ἀφροδισιασμὸς ουσία· (ζῶ. ἐνίοτε) φιλτρον· (συμ χατῆρι· (Ἐκκλησ.) ἐπισκίασις γίου Πνεύματος. « Ἡ χάρις ἡ βρ πους, ἄχαρίς ἐστι χάρις. « Ἐπ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐρήσ Ὀδ. Δ. « Βεβαιότερος ὁ ὄρκος ρίων· ὁ δ' ἀντοράλλων, ἀμβλύτερος « Χάριν ποιεῖν (φέρειν, καταθέσθαι τινί, « Λξ., κάμνειν χ., ὑποχρεώ « Χάριν ἔχειν (εἰδέναι, ὁρίζειν τινί, « αὐτ., γνωρίζειν χ., εὐγ εἶναι ὑπόχρεως, κτλ. « Χάριν ἐπ (κομίζεσθαι), « αὐτ. (εἰς τὸν Θεόδ. « Χάριν ἄρ' ἔσχεν, « ἀντὶ ταῦ (Γρ ρίν εὗρεν, « ἤθελαν 'τὸν γνωρί ρίν. « Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάρι σιάων, « Πσ. » Σοὶ δὲ θεοὶ τῶν χάριν δοῖεν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ κατ' ἄλλ) « Οὐδεμίαν χάριν ἔχω τῷ βίῳ (σιτίοις κτλ.), « Λξ., δὲν εὑρίσκ αἰσθάνομαι) καμμίαν εὐχαρίστησιν λά ποτὰν ζωὴν εἶπε χρήσιμα· μ χάρις αὐτῷ! , « Θκρ. « Ἐκ τῶν Ἰσ πουργημάτων μειζόνων χαρίσω (οἱ τύραννοι) τυγχάνετε, « Ξεν. (κα ἐρωτ.) « Ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις ρένει χάρις κέκληται πρὸς τῶν παλ Πλ (ζῶ.) « Ἀλλόχου κουριδίης οὖσι χ ζδεν, « Ἰλ. Α., (κοιν.) ἅδν τὴν ἐχάρ « Χάριτας πράττειν, « Λξ. (ἡ) « Δι ρίτων ὥστε τινὸς χρῆσθαι, « Ξεν. χάριτι ἢ « Εἰς καὶ (συχνότ.) « Πρὸς ρίν, « φρσ., «Κατὰ χάριν, (Τουρκοβ διὰ χατῆρι. « Μὴτ' ἐμὲ ἐν χάριτι ς νης ; « Θκρ. « Μήτ' ἐκείνῳ πρὸς

μῆς' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἐκεῖσαν « Δμ. « Πρὸς χάριν τινός πολιτεύ (λέγειν τι), « Πλ., Συμ. « Ἐς τὴν « Χάριτι τῶν Μεσσηνίων πεισθείς, « Λξ. (καὶ πλθ.) « Διὰ χαρίτων εἶναι ἢ γί γεσθαι, « Ξεν., μὲ εὐχαρίστησιν. (καὶ « Οἰωνοὶ ὀρμώντες πρὸς χάριν βο « Σορ. (ζῶ ‖. συνήθ. ἑλλ.) « Χάριν, « Ἕνεκα, (καθὼς καὶ τὸ Λτν.) gracia. « Τούτου χάριν, « Δμ. « Τοῦ χάριν; « « Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χά « Πσ., μόνον ἵνα εἰπῇς ἅνα τι. (ᾗ πλεονασμ.) « Τίνος χάριν ἕνεκας; « (καὶ ἐναρθρ.) « Οὐ τὴν Ἀθηναίων χάριν ἐστρατεύοντο, ἀλλὰ τὴν αὐτέων « Ἡρ. (καὶ μὲ τὸς κτητ. ἀντνμ. χω γεν.) « Ἐμὴν (Σὴν) χάριν, « Λξ., διὰ χατῆρί μου (σου). 3) Π. ἀντὶ χαρᾶ, ἡδονὴ, ἡ· ἀντικείμενον χαρᾶς. « ‖ (ὡς κύρ. ὄν. κατὰ τὴν μυθολογ.) « Αἱ τρεῖς (ἀλλοῦ δύο μόνον) Χάριτες, « ἐγκύκλιοι ἐνίοτε μὲ τὰς Μούσας). « (ὃσ ἰδιαιτ. ἡ νεωτέρα τῶν τρι καλαμβάνεται ἐνίοτε ἀντὶ τῆς Πει

Χαρίτειος, α, ον. Χάριτος μέτοχος ἢ αἴ ‖ (ὑσ. ἀρα.) εἶδος ἄρτου· (θηλ. ᾗ εἶδος βοτάνης ἢ ὀπ. ἐχρησίμευεν « ἐλλέβορον. ‖. (πλθ. ὑσ) Χαρίσια (ἐνν. τὰ) (ἑλλ.) Χαριτήσια.

Χαριστήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χάριν (εὐγνωμοσύνην), εὐ « πλουμένα πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ θεοῦ (ἑλλ. en actions de grâce).

Χαριστικός, ἡ, όν. Πρόθυμος (εὐδιάθετος) χαρίζεσθαι, εὐεργετικός, ὑποχρε ἐλευθέριος.

Χαριτεῖον, ωνος (ὁ), εἶδος ζυγαριᾶς τὴν « ἐπενόησεν ὁ Ἀρχιμήδης.

Χαριτήσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τῶν Χαρίτων.

Χαριτισμός (ὁ)· ἀστειϊσμός, χαριεντισμός, εὐ πολία.

Χαριτοβλέφαρος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χαριτω « βλέφαρα (μάτια) ἢ βλέμμα, ‖. ὄχ) « Οὐδεμίαν χάριν ἔχω τῷ βίῳ (σιτίοις κτλ.), « Λξ., δὲν εὑρίσκ

Χαριτοβλέφαρον, εἶδ. φυτοῦ τὸ « ἐργαλημένευεν ὡς φίλτρον.

Χαριτόδρυτες (ὁ, ἡ). ὁ βρύων (πλήρης) « χαρίτων, χαριτωμένος.

Χαριτογλωσσέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Γλωσσο « ποιῶ, μιλῶ πρὸς χάριν τινός, κο « (πρὸ γλυκὰ λόγια).

Χαριτοδότης, ου (ὁ), = Χαριδότης.

Χαριτοφώνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν (χα « ποιημένην) φωνήν.

Χαριτόω-ῶ, Μ. ὥσω. Χάριτος πληρῶ, « δίνω τινὶ νὰ γενῇ χαριτωμένος.

Χαριτωμένη, ης (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα χαρι « ποιημένην ὄψιν (χαριτωμένον βλέμμα ἢ « πρόσωπον).

Χαρίτων (τὸ), Π. ἀντικείμενον χαρᾶς ἢ χαι « ρεκακίας· (ἐν γέν.) χαρὰ, ἡδονὴ, (ζῶ. τὸ Γαλλ. charme).

Χάρμη (ἡ), Π. χαρὰ (κυρ. διὰ νίκην), (ζῶ.) ζῆσις (προθυμία) τοῦ πολεμοῦ· (κατ' ἔκτ. συνήθ.) μάχη.

Χαρμονὴ (ἡ). χαρὰ μεγάλη, χαρμοσύνη.

Χαρμονικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος μὲ χαρμονὴν, χαρμόσυνος.

Χαρμοσύνη (ἡ). χαρμονὴ, εὐφροσύνη (κυρ. θηλ. τοῦ

Χαρμόσυνος (ὁ, ἡ). χαρμονῆς πρόξενος, εὐφρόσυνος. « Χαρμόσυνα (ἐνν. ἱερὰ), « ἑορτὴ τελουμένη διὰ χαροποιὸν συμβάν.

Χαρμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [χάρμα, φρήν]. χαροποιός· χαρούμενος, εὔθυμος.

†Χαροδότης (δώτης), ου (ὁ) καὶ Χαροδῶτις, ιδος (ἡ), = Χαριδότης.

Χαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ χαρὰν, [ἐκ τοῦ

Χαροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χαρὰν, χαρᾶς ποιητικός.

Χαροπὸς [χαρὰ, τῷ], ὴ ὸς, όν. Ὁ ἔχων λαμπρὸν (ζωηρὸν) βλέμμα ἢ κιτρινωπὰ 'μμάτια· (ἐν γέν.) κιτρινωπὸς· (συνεκδ.) λαμπρὸς μὲ κάποιαν γλυκύτητα, Φαιδρωπός. « Λέων—, « Ὅμ., Θκρ., τοῦ ὑπ. λάμπουν ἢ (κατ' ἀντίφρ.) ἀμυδρὸν φῶς ἢ ὄμμα. «Χαροπὸ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, « Γῳ. « Ὄμματα χαροπότερα πολλὸν Ἀθήνας, « Θκρ., (παρβλ. Γλαυκῶπις). « Θάλαττα (« Γαλήνη)—, « Π., (ὅσε καὶ τὰ ἑπόμ.).

Χαροπότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χαροπ., γλαυκότης ἐνωμένη μὲ κάποιαν φαιδρότητα ἢ ζωηρότητα. « Εἰκάζοντα τῇ χαροπότητι τῶν ὀμμάτων Γερμανικὰ γένη εἶναι, « Πλ.

Χάρυψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαροπός.

Χαρτάριον (τὸ), = Χαρτίον, ὑποκορ. τοῦ

Χάρτης [χαράσσω], ου (ὁ). χαρτὶ (ἀπὸ πάπυρον), φύλλον χαρτιοῦ (καὶ μτνμ. μετάλλου)· (συνεκδ.) τετράδιον· βιβλίον· ἔγγραφον· σύγγραμμα. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) φιλολογία.

Χαρτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χαρτίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χάρτης, χαρτάκι,

Χαρτογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐπὶ χάρτου, ἀντιγραφεύς, ταχυγράφος, βιβλιογράφος.

Χαρτοπράτης [χ. πιπράσκω], ου (ὁ), = ῷ

Χαρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χαρτί.

Χαρτὸς, ὴ, όν. Χαρᾶς ἄξιος. « Τὸ χαρτὸν, « ἀντὶ Ἡ χαρὰ ἢ τὸ παρέχον τὴν χαράν.

Χαρτοφυλάκιον (τὸ). μέρος ἢ θήκη ὅπου φυλάττονται χαρτία, ἀρχεῖον ἢ (Ἰταλ.) πορτεφόλιον, [ἐκ τοῦ

Χαρτοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀρχειοφύλαξ.

Χαρυβδίζω, Μ. ἰσω. Καταπίνω ὡς ἡ

Χάρυβδις [χάος, βυθίζω], εως (ἡ), δίνη (συσπορὴ) θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλ. ᾗ Σικελ. καταπίνουσα τὰ ἀπροσέκτως πλησιάζοντα πλοῖα· (ἐν γέν.) καταβόθρα, βάραθρον.

Χάρων, ωνος καὶ οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Χαροπὸς (κατ' ἀντίφρ.). « Λέων (« Λιεπὸς κτλ.)—, « Δυκ. ‖. (ὡς κύρ. ὄν. κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ πορθμεὺς τοῦ ᾍδου, (ζῶ. κοιν.) ὁ χάρος.

Χαρώνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Χάρωνος (τοῦ ᾍδου), καταχθόνιος. « Θύρα—« Γαλ., διὰ τῆς ὀπ. ἐξήγουτο εἰς θάνατον οἱ κατάδικοι. « Κλίμαξ—, « Πλδ., διὰ τῆς ὀπ. ἀνήρχοντο (ἐκπουσιάζοντο) εἰς τὴν θυμίλην αἱ ὑποχθόνιοι θεότητες. ‖. (ὑδρ.) Χαρώνειον ᾗ Χαρώνιον (ἐνν. βάραθρον), « σπήλαιον τοῦ ᾍδου (θηλ. ἀναθύων ἀτμοὺς θανατηφόρους, ἀποῖον τὸ παρὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Σικελ. κυνοσπήλαιον, grotte aux chiens).

Χαρωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χαρώνειος. « Αὔρα—, « Νόνν., θηλητηριώδης, θανατηφόρος.

Χαρωνίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ Χάρωνος, ὁ ἐλθὼν ἀπὸ τὸν ᾍδην (ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον), νεκραναστήσιος.

Χαρωπὸς καὶ

Χάρωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. (μτνμ.) ἀντὶ Χαροπὸς, Χάρυψ.

†Χάσις [χαίνω], εως (ἡ). σχισμάδα, σχίσιμον· (συνεκδ.) χωρισμός, διαίρεσις.

Χασκάζω, Μ. άσω, Κωμ. (μὲ αἰτ.) Κιττάζω τινὰ χάσκων (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), ἔχω προσηλωμένην ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἰς.

Χάσκαυον (τὸ)· πρσωπεῖον μὲ ἀνοικτὸν (χάσκον) στόμα. 2) εἰδ. φυτ., (ἑλλ.) Ξάνθιον.

Χάσκας, ακος (ὁ), Κωμ. χάσκε. (Γαλλ.) badaud, [ἐκ τοῦ

Χάσκω (πρτ. Ἔχασκον καὶ πλέον τῦ) = Χαίνω. « Θεόμε—, « Λξ (καὶ αἰτ. προθετ.) « Χ. πρός τι ἢ τινα, « = Χασκάζω.

†Χασκωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κιττάζω ὁλοτρόγυρα χάσκων.

Χάσμα (τὸ). [χαίνω]. κενὸν διάστημα· (ἰδιαιτ.) τὸ ἀνοικτὸν στόμα τοῦ λέοντος κτλ., (Γαλλ.) gueule· (μτνμ.) σχίσμα γῆς, βάραθρον. « Σεισμοῦ δὲ γενομένου, ῥαγῆναί τε τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα, « Πλάτ.

Χασμάομαι-ῶμαι [χάσμη], Μ. ήσομαι. Ἀνοίγω (νυστάζων) τὸ στόμα, χασμουρηοῦμαι· (μτνμ.) = Χαίνω, εἶμαι ἀνοιγμένος· (συνεκδ. μὲ αἰτ. προθετ.) κιττάζω μὲ προσοχὴν (εἶμαι ὅλος προσηλωμένος εἰς) τι. « Τῆς θύρας χασμωμένης ἂν ἐπιλάθηται, ποῶτος εἰσελήλυθεν, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ.

Χασματίας, ου (ὁ) καὶ

Χασματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀνήγων) χάσματα. « Σεισμὸς—, « Ἀρστ., ὁ σχίζων τὴν γῆν.

Χασμάομαι, Ἰων. ἀντὶ Χασμάομαι.

Χάσμη (ἡ) καὶ

Χάσμημα (τὸ)· ἄνοιγμα τοῦ στόματος ἀπὸ νύστα, χασμούρημα· (συνεκδ.) νύστα· ἀηδία· (ἐνίοτε) πρᾶγμα τὸ ὁπ. βλέπει τις χάσκων (ξυπνᾶμένος).

Χάσμησις, εως (ἡ), τὸ χασμᾶσθαι, χασμούρημα.

‡Χασμὸς (ὁ), = Χάσμη, χάσμησις.

Χασμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χασμῴδης, χασμουρηοῦμαι συχνάκις· (συνεκδ.) νυστάζω. 2) (Γραμτ.) κάμνω χασμῳδίας (χασμῳδῶν πλήθη) στίχους.

Χασμῳδὴς, ους (ὁ, ἡ), ὁ ὑποκείμενος εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

χάσμην εἰς χασμουρητά), ὑπνώδης, νυσταλέος· (συνκδχ.) ὀκνηρός, ῥᾴθυμος.
2) (ῑ) πλήρης χασμάτων (κενῶν).

Χασμῳδία (ἡ), τό νά ζνέ τις χασμῳδῆς, ἡ πρός ὑπ.ον (καί ἐπμ. χάσμην) τάσις, νυχαλγία· (συνκδχ.) ἀκηδία. 2) (Γρμτ.) = Πλατειασμός (ἐξ αἰτίας ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων), (Ατν.) hiatus, (π. χ. "Ὅρρα οἱ εἴη ἰὼν χρίεσθαι, « Ὀδ. Δ. 261, 262. « Π᾽ οἷει οἷός τ᾽ ἂν εἶναι αὐτὸς εἰπεῖν; « Πλάτ.

Χασσάμενος, Π. ἀντί Χασάμενος, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Χάζομαι.

Χατερόπορπος, κατά κρα. καί συναλοιφ. ἀντί Καί ἑτερόπορπος.

Χατεύω καί

Χατέω (χωρίς Μ.) καί

Χατίζω, Μ. ἴσως Π. [χᾶτος]. (μέ γεν. ἤ ἀπαρ.) ἔχω ἔλλειψίν (ἀνάγκην, ἔνδειάν) τινος, εἶμαι στερημένος· (συνκδχ.) ζητῶ, ἐπιθυμῶ. « Πάντες θεῶν χατέωσιν ἄνθρωποι. » Ὑμν. « Μάλα περ νόστου χατίζων, « Ὀδ. Α. « Πρόμολ᾽ ὦδε· Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει, « Ἰλ. Σ. (καί χωρίς πτ.) « Μήπως, χατίζων, πτώσῃς ἀλλοπρόσους οἴκους, « Ἡσ., στερούμενος.

†Χατίς, ἴδος (ἡ) καί

†Χάτος, εος-ους (τό), Δ. ἀντί Χᾶτος, ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια.

Χαυλιόδους καί Χαυλιόδων, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρούς (ἐξέχοντας τοῦ στόματος) ὀδόντας. ‖· (οὐσ. μετά καί χωρίς τοῦ ὀδούς), ὀδόντι ἐξέχον τοῦ στόματος (ὡς τοῦ ἀγριαχοίρου, τοῦ ἐλέφαντος κτλ.), (Γαλλ.) défense, ζέκ τοῦ

†Χαύλιος (ὁ, ἡ) καί

†Χαῦλος, η, ον, Γλσ. ἀντί Χαῦνος (συνκδχ.) μακρύς, ἐξέχων.

Χαυναξ [χαῦνος], ακος (ὁ). ἀλαζών, ψωροπερήφανος· κομπαστής, ἀπατεών, χαυνολόγος.

†Χαυνιάζω (ἡ κατά τήν διόρθ. τοῦ Κορ., Χαυνάζω), ἄσω, Γλσ. εἶμαι ἤ γίνομαι χαῦνος, = Πλαδάω.

†Χαυνολόγος (ὁ, ἡ). κομπαστής, ἀλαζών, κομφολόγος.

†Χαυνοπαιδός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων ἔπαρσιν (κομψότητα), χαυνότητος ποιητικός. 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς ματαιότητας.

Χαυνοπολίτης, ου (ὁ), Κωμ. πολίτης χαῦνος (κοῦφος, εὐκαπίτητος). χάσκας.

Χαυνόπρωκτος (ὁ, ἡ), = Εὐρύπρωκτος.

Χαῦνος [χαίνω], η, ὁ ος, ον. Σπογγώδης, ἀραιός, (χνδ.) μπούχαβος, (συνκδχ.) κοῦφος· ἄτονος· (ὀθ. τό κοιν.) ἀχαμνάς· (ἐνίοτε) μακρύς, (ἴδε Χαῦλιος)· (τρπ.) μάταιος, χωρίς ἀποτέλεσμα· (ἐπί πρσ.) νωθρός· ἀλαζών, κενόδοξος· ἀσύστατος· εὐκαπάτητος. « Νυὸς —, « Σολ. « Κενεῶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος, « Πίνδ. « Χαῦνα ἐρρᾴσατο, « Σολ. « Χαῦναν ὄνομα, « Ἀρχρ., ὀγκώδες.

Χαυνότης (ἡ), τό χαρακτηριστικόν τοῦ χαύνου, ἔλλειψις παχυότητος, ἀραιότης· (μτφρ.) κουφότης· ἀδράνεια, νωθρότης· μαλθακότης, εὐήθεια· ἀλαζονεία.

Χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νά γένῃ χαῦνον (ἀραιόν)· χαλαρόνω· (συνκδχ.) ἀνοίγω (Ἀθ. Π᾽, 363). ‖· (μσ. αὐτπθ.) ᾽περηφανεύομαι, φουσκόνω.

Χαύνωμα (τό). σωρός ἀπό χαῦνον (ἀπάτητον) χῶμα.

†Χαυνῶνες, ἐσφαλμ. ἀντί Χαυῶνες.

Χαύνως, ἐπίρ. Χωρίς αὐστασιν (παχυότητα)· (μτφρ.) χωρίς τόνον, νωθρῶς, ἀδρανῶς· πεφυσημένως.

Χαύνωσις, εως (ἡ), τό οὐσ. τοῦ Χαυνόω, ἀτόνισις, ἐξασθένησις, (κοιν.) ἀχάμνισμα. « Ἀναπειστηρία —, « Ἀρχρ., ἡ ἐξαπάτησις τῶν ἀκροατῶν.

Χαυνωτικός, ή, όν. (μέ γεν.) Ὁ κάμνων χαῦνόν (χαλαρόν) τι ἤ συντελῶν πρός τοῦτο, χαυνότητος ποιητικός.

Χαῦτή, Ἀττ. κατά κρα. καί ἐπέκτ. ἀντί Καί αὐτή.

†Χαυῶνες (οἱ), [᾽Εβρ.], εἶδος ἄρτων ἤ ζωμαρικῶν.

Χέβροπα (τά) καί

Χέβροποι (οἱ), (πλθ. ἑτερογεν. καί ἑτερόκλ. τοῦ Χέβραψ), τά ὄσπρια.

Χεβροπώφης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χεβρόπων, ὀσπριώδης.

Χέβρυψ καί Χέβριψ [:χειρ, βρέπω], οπος (ὁ). ὄσπριον, (εὕρηται μόνον ἡ πλθ. βοτ. Χέβρυψι).

Χέε, Π. Ἰων. ἀντί ᾽Εχεε-έχει, γ᾽. ἐν πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Χέω.

Χέεια (ἡ), Π. Ἰων. ἀντί Χειά.

Χεζανάγκη (ἡ), εἶδος ἀλιερῆς συντελούσης πρός εὐκοιλιότητα.

Χεζητιάω-ῶ, Μ. άσω, = Χεσείω.

Χεζοκινικός, ή, όν, Κωμ. παρφδ. τοῦ Κυζικινικός. « Βάμμα —, « Ἀρχρ. τό νά χεσθῇ τις (νά ἀλοιφθῇ μέ σκ.) ἀπό τόν φόβον του.

Χέζω [χέω], Μ. χεσοῦμαι (ἀόρ. ᾽Εχεσα, πρκ. Κέχοδα), = Ἀποπατῶ. ‖· (μτ.) χέζομαι ἐπάνω μου. « Χέσατο γάρ, εἰ μαχέσαιτο, « Ἀρχρ. ‖· (καί πθ.) « Σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον, « Ἀρχρ.

Χειά (ἡ), [ἔχις], ᾽φειδότρυπα.

Χειλάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χίλας, χειλάκι.

†Χειλεύω, ἐσφαλμ. ἀντί Χιλεύω.

Χειλοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω μέ τήν ἄκραν τῶν χειλέων (συσρίγγων τά χείλη, ῥουφηκτά).

Χείλος [:χέω], εος-ους (τό). χεῖλι· (ἐπί πτην.) ῥέμβος· (μτνμ.) τό τριγωνικόν τοῦ πτερυγίου κτλ., ὄχθη (λίμνης, ποταμοῦ)· ἀκρογιαλιά.

Χειλοστρόφιον (τό), βασανιστικόν τι ὄργανον μέ τό ὁποῖον στρέφουν τά χείλη.

Χειλόω-ῶ. Μ. ώσω. Περιβάλλω τι μέ χείλη (τριγωνικά). 2) ἐσφαλμ. ἀντί Χιλόω, (ὀθ).

†Χείλωμα (τό). χεῖλος (τριγωνικόν) ἀγγείου κτλ., περόζις. 2) ἐσφαλμ. ἀντί Χίλωμα

Χείλων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων χονδρά χείλη, χειλᾶς. 2) εἶδος ἰχθ. ἐκ τοῦ γένους τῶν κεράλων, (ἄλλ.) Χιλών.

†Χειλωτήρ, ἐσφαλμ. ἀντί Χιλωτήρ.

Χεῖμα (τό), [χέω], = Χειμών, κακοκαιριά κτλ.

Χειμαδεύω, Μ. εὔσω καί

Χειμαδίζω, Μ. ἴσω., = Χειμάζω.

Χειμάδιος (ὁ, ἡ), = Χειμερινός, χειμωνιάτικος. ‖· (οὐκ.) Χειμάδιον, « μέρος ἁρμόδιον διά ξεχείμασμα, (κοιν.) χειμαδιό,

Χειμάζω [χεῖμα], Μ. άσω. Περνῶ τόν χειμῶνα πουθενά, ξεχειμάζω, ξενιάζω. « Μαρδόνιος δέ περί τήν Θεσσαλίην ἐχείμαζε, « Ἡρ. « Χειμάσαι δέ πρός νῶ κτλ. τοῦ πλείων εὐμάρεια ἦ ριος· « Ξεν. κάμνω χειμῶνα ἤ καιριάν, (φουρτοῦναν), χειμωνιάζω· φορ.) ταράττω ψυχικῶς, καταδεινά περιστατικά, φέρω εἰς ἀδημ ‖· (πθ.) ὑποφέρω χειμῶνα ἤ φουναν, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τό (εἰς τήν ὁρμότητα τοῦ χειμῶνος· δυνεύω εἰς τό πέλαγος, θαλασσομ (μτφρ.) ταράττομαι ὑπό πλήκτρ φορῶν. « Ὅταν χειμάζῃ ὁ Ζεύς σειδῶν) ἐν τῇ θαλάσσῃ, « Ξεν. (καί ἡ ἀπρσ.) « Ἡμέρας τρεῖς ἐχείμα τάρτῃ δέ ἡμέρῃ ἐκόπασεν ὁ Δ Ἡρ. (καί τρπ.) « Ταῦτα καί πλ χειμάζει καί πένητας, « Πλ. (καί « Χειμασθέντα δένδρα, « Θρ. ἡ γῆ ἡλιασθῇ καί χειμασθῇ τέραν ὥραν, « αὐτ. « Χειμασθέν (αἱ νῆες) πρός τῇ Κρήτῃ, ἀπ σποράδες πρός τήν Πελοπόν νέχθησαν, « Θκ. « Πλάτανος ὃ χόμενοι μέν ὑποτρέχουσι, « Πλ μτφρ.) « Τῆς πόλεως χειμαζομ Ἀρχρ., ταραττομένης, στασιά (ὀθ. κατά μτχ.) « Χειμαζόμενοι, κλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.

Χειμαίνω, Μ. ανῶ, (σπ. λογογρ.) Χειμάζω, κάμνω χειμῶνα, χ (μτφρ.) ταράττω (καί πθ. ταρ ὡς ὑπό χειμῶνος· (ἀπρσ. ἡ ἐλλ. μαίνοντος, « Θρρ., ὅταν βρ ριᾷ, τόν χειμῶνα. (καί πθ.) « Μᾶλλ μαίνεσθαι γεμούσης τῆς νηός, (καί τρπ.) « Φόβῳ κεχείμαντα φ Πίνδ.

Χειμάμυνα, ης (ἡ). ἀμυνητήριον (φ λοκτικόν) ἐναντίον τοῦ χειμῶνος· δρόν χειμωνιάτικον ἐπανωφόρι.

Χείμαρος (ὁ). [χέω]. τό στοῦπωμα (λος) τῆς εἰς τόν πάτον τοῦ πλοίου πας τό ἀπ. ἐβγάζουν ὅταν ὃν μένον τό πλοῖον εἰς τήν ξηρ τρέχουν τά νερά.

Χειμάῤῥοος-ους καί

Χείμαῤῥος (ὁ, ἡ), [χεῖμα, ῥέω]. (μός) ὁ ῥέων μόναν τόν χειμῶ καιρῷ βροχῆς ‖· (οὐσ.) ξερποτάμ (Τουρκ.) ντερές. « Τούς ἐκ τῶν χειμάῤῥους, « Δμ., τά νερά τοῦ χουν ἀπό τά κεραμίδια τῶν σπιτ

Χειμαῤῥώδης, ους (ὁ, ἡ). χειμαῤῥ ος. « Ποταμός —, « Στρ.

Χειμάς [χεῖμα], άδος (ἡ), ἐπίθετ. μερία. ‖· (οὐσ. ἐνν. ὥρα), ὁ χειμ ζόμενοι μέν ὑποτρέχουσι, « μτφρ.) « Τῆς πόλεως χειμαζομ Ἀρχρ., ταραττομένης, στασιά (ὀθ. κατά μτχ.) « Χειμαζόμενοι, κλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.

Χειμασία (ἡ). ξεχείμασμα, χειμαδι 2) (Γλσ.) κακοκαιριά χειμώνου, ρα σύνα.

Χειμασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζομ καιρῷ τοῦ χειμῶνος.

Χείμαστρον (τό). φόρεμα χειμωνιά ζΧειμαστίζω, Μ. ίσω καί

†Χειμάω-ῶ; Μ. άσω, Γλσ. ἀντί μάζω.

Χειμβλιάω-ῶ, Μ. άσω, ἀμφ. ἀντί Χειμελιάω, [ἐκ τοῦ

Χείμελον (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Χείμελον.

Χειμετία (ἡ), [ὑλγ.]. ἡ χημική ἐπιζήμ

Χειμερία (ἡ). ὁ καιρός τοῦ χειμῶνος (τῆς ναχειμασίας).

Χειμερίζω, Μ. ίσω. Περνῶ τόν χειμῶνα ναχειμάζω.

Χειμερινός, ή, όν. Ὁ τοῦ χειμῶνος ἤ διά τόν χειμῶνα, χειμωνιάτικος.

Χειμέρνιος, α ἤ ος, ον, = Χειμερινός, (ἐπμ.) χρός, βροχερός, φουρτουνιασμένος. ρη—, « Ὅμ., Ἡσ., ὁ καιρός τοῦ χειμῶνος. « Τούς τέσσαρας χειμερι ους μῆνας, « Ἡρ.

Χειμέριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντί Χειμέριος.

Χειμερίη (ἡ), = Χειμετίων.

Χειμερικλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (κυρ. εἰς τούς πόδας) χειμερίκλα.

Χειμερίκλων (τό, [χεῖμα]. ξεπάγιασμα(κυρ. τά πόδια) ἀπό τό ψύχος, χιονίζρα.

Χειμευτής, οῦ (ὁ), (νλγ.) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τήν χειμείαν ἤ τήν ἀλχειμίαν, χμικός.

Χειμέω-ῶ, Γλσ. ἀντί Χειμάζω.

Χειμηθία-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ὑποφέρω ὑῦρον, κρυόνω, [ἐκ τοῦ

Χειμήθη (ἡ), Π. Ἰων. ψύχρα χειμῶνος, ταχνιά, κακοκαιριά.

Χειμηθυής, ῆτος (ὁ, ἡ), (Δξρν.). ὁ ἀπειῶν ὑπό ψύχους, ξεπαγιάσας.

Χειμηπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἐν καιῷ τοῦ χειμῶνος, [ἐκ τοῦ

Χειμήπορος (ὁ, ἡ). (παρουσ.) ὁ σπείρων (προπαρουσ.) σπαρμένος τόν χειμῶνα.

Χειμηπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω τόν χειμῶνα.

Χείμιον [χεῖμα], ωνος (ὁ). χειμῶνας, ψύ κακοκαιριά· φουρτοῦνα, ἀνεμοζά (τρπ.) περίστασις δεινή, συμφορά καλλίκουσα τόν ἄνθρ., κίνδυνος μέ « Χειμῶνος ἐπιγενομένου (καταβ γέντος). « Ἡρ. « Τά μέν θέρεος γί νεται, τά δ᾽ ἐν χειμῶνι, « Θκρ.

Χειμίζω, ἐπβ. Π. ἀντί Ἐκ τοῦ χει ναίνω, ἀπό τόν χειμῶνα.

Χειμιηνεύτριος (ὁ, ἡ), Π. [χειμών, τύ ός. ὁ κτυπῶν (μαστίζων) δι᾽ ἀνεμοη λης, διεγείρων ἀνεμοζάλην, θυελλώ ης. « Λαίλαψ—, « Αἰσχλ.

Χειμοβόρος (ὁ, ἡ), [χεῖμα, βόσκω]. (ρός) ὁ τρώγων (μασπίζων) τά χόρτα καιρῷ χειμῶνος· (ἐπί ζ.) τό ἐμ νόν ποδί· (ἐπί ἐλέφ.) ἡ προβοσκίς.

Χειμοβρεχής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμερινός.

Χειμοβρεχία (ἡ), Ἰων. ἀντί Χειμοβρεχίη.

Χειμοβρεχίη (ἡ), Ἰων. ἀντί Χειμοβρεχία.

Χειμοβρεχίης, ου (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχίνη (ἡ), = Χειμετίων.

Χειμοβρεχίνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντί Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίς, ίδος (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίων, ωνος (ὁ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδής, ές (ὁ, ἡ), = Χειμοβρεχής.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδοειδίνη (ἡ), = Χειμοβρεχίνη.

Χειμοβρεχοειδοειδοειδοειδοειδοειδ

σκασμένα τὰ χέρια μου (ἀπὸ τὸ ψῦχος).
†Χειρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χειρίς, χειροκτάκι.
Χειριδωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων χειρίδας (μανίκια). » Χιτών—, « Ἡρ.
Χειρίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω ἀνὰ χεῖράς ἢ Πράττω ἰδιοχείρως τι (κυρ. ἐπὶ χειρουργ. ἐργασίας)· (μτμ.) διαχειρίζω, (Γαλλ.) manier.
Χείριξις, ιος (ή), Ἰων. ἀντὶ †Χείρισις = Χειρισμός.
Χείριος, α, ον, Π. ὁ εἰς τὰς χεῖρας τινος, ὑποχείριος. 2) Γλα. εὔχρηστος, εὐμεταχείριστος, (Γαλλ.) maniable.
Χειρίς, ίδος (ή). σκέπασμα τῆς χειρὸς ἢ τοῦ βραχίονος, χειρόκτι ἢ μανίκι.
Χείρισις, εως (ή). (εὔχρ. κυρ. τὸ Ἰων. Χείριξις) = Χειρισμός.
Χείρισμα (τὸ). τὸ χειρουργικῶς χειριζόμενον (θεραπ. υἱόμενον) μέλος.
Χειρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειρίζω, διαχείρισις, (Γαλλ.) maniement· (ἰδιαιτ.) ἐργασία χειρουργική, (Γαλλ.) opération.
†Χειρίσοφος (ὁ), Π. ἀντὶ Χειροσοφος, (εὔχρ. μόνον ὡς κύρ. ὄν).
Χειριστής, οῦ (ὁ χειρίζων (ἔχων ἀνὰ χεῖρας, διαχειρ(ζων) τι, ἐπιστάτης, (Γαλλ.) administrateur.
Χείριστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Κακός, ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους.
Χειριστότερος, η, ον, Ἰων. (σπνττ.) συγκρ. τοῦ Χείριστος, ὁ πλέον χειρότερος.
†Χειροβαλίστρα (ἡ), εἶδ. μηχανῆς (σφενδόνης) πυροβόλου, (Ἀτν.) falarica.
†Χειροβάναυσος (ὁ ἡ), Γλσ. = Χειρώναξ, βάναυσος.
Χειροβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων πόσον ὅσον δύναται νὰ σηκώσῃ ἡ χείρ, (παρβλ. Χειροπληθής).
Χειρόβιος καὶ
†Χειροβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἀπὸ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, Ἀποχειροβίωτος.
†Χειρόβλημα καὶ
†Χειρόβλητον (τό), = Χειρόβολον.
Χειροβολέω-ῶ, Μ. ἤσω, (Ἀξρν.). Ἐκ χειρὸς βάλλω, σφενδονίζω.
Χειρόβολον (τὸ). ὅσον δύναται νὰ χωρέσῃ ἡ χεὶρ, ὄβραγμα, δεμάτι.
†Χειροβοσκὸς (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ βόσκων (τρέφων) ἑαυτὸν διὰ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, χειρόβιος.
Χειροβρὼς [χ. βιβρώσκω], ῶτος (ὁ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰς χεῖρας. »Δεσμὸς—, « Ἡσύχ.
Χειρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων τὴν γαστέρα του (τρεφόμενος) ἀπὸ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, ζῶν μὲ τὸ ἐργόχειρόν του, χειροβίωτος.
Χειρογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω (Ὑπογράφω) ἰδιοχείρως, δίδω ὁμολογίαν (ἐνυπόγραφον), βεβαιόνω ἐγγράφως.
Χειρόγραφον (τὸ), χρεωστικὸν ἔγγραφον (ὑπογεγραμμένον) ἰδιοχείρως, ὁμόλογον.
Χειρυδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [χ. δαΐζω]. κατεσπαραγμένος ὑπὸ χειρῶν, φονευμένος.
§Χειροδεικτέω-ῶ. Μ. ἤσω. Δείχνω μὲ τὸ χέρι, δακτυλοδεικτέω, [ἐκ τοῦ
Χειρόδεικτος (ὁ, ἡ), ὁ δεικνύμενος διὰ τῆς χειρὸς· (ἐπμ.) προφανὴς, πρόδηλος.
†Χειροδέσμιος (ὁ). δεσμὸς τῶν χειρῶν, χειροπέδη.
Χειρόδετος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. εἶνε δεμένα τὰ χέρια ἢ 2) ὁ ὀπ. δένεται περὶ τὰ χέρια. » Χιτὼν—, « Ἰώσ. , = Χειριδωτός.
†Χειροδίκαιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ-
Χειροδίκης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων τὸ δίκαιόν του μὲ τὰς χεῖράς του (δι' αὐτοδικίας), μὴ γνωρίζων ἄλλο δίκαιον παρὰ τὸ διὰ τῆς βίας (τὸ τοῦ ἰσχυροτέρου).
†Χειροδόσιον (τὸ), Γλο. ἡμερίδουλι, ἡμεροκάματον, ἡμερομίσθιον.
Χειρόδοτος (ὁ, ἡ). δομένος ἀπὸ χέρι εἰς χέρι δηλ. χωρὶς ὁμολογίαν ἢ ἐγγύησιν.
Χειροδράκων, οντος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων δράκοντας ἀντὶ χειρῶν, (ἐπίθ. τῶν Ἐρινν.).
Χειροδρόπος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν δρεπόμενος (κυρ. ἐπὶ λαχανικῶν), (ἐτυμολογ. παράφρ. τοῦ Χέδροψ).
Χειροέρκτης, ου (ὁ), Π. [χ. ἔρδω]. ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργῶν ἢ ἐργαζομένος, χειρώναξ.
Χειροήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦ ἔτις-
Χειροήθης, εος (ὁ, ἡ), συνειθισμένος νὰ τὸν ἐγγίζουν μὲ τὸ χέρι, ἡμερωμένος, ἥμερος.
Χειροθαλπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλπων (θερμαίνων) τὰς χεῖρας. » Ὕδωρ—, « (Φιλές· παρ') Ἀθ.
Χειροθεσία (ἡ)· ἡ τῆς χειρὸς ἐπίθεσις· (ἐν γέν.) μεταχείρισις, [ἐκ τοῦ
Χειροθετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐπιθέτω τὴν χεῖρά ἢ τὰς χεῖράς τινι, ἐγγίζω ἢ ἐκτελῶ τι (διὰ χειραψίας)· (ἐκκλησ.) χειροτονῶ.
Χειροθήκη (ἡ), = Χειρὶς, χειρόκτι.
Χειροκαλαθίσκος (ὁ), εἶδ. χοροῦ ἢ σχήματος χορευτικοῦ.
Χειρόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [χ. κάμνω], ἀντὶ Χειροποίητος.
Χειροκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κόπτω τὴν χεῖρά ἢ τὰς χεῖράς τινος. 2) κτυπῶ (κοπανίζω) μὲ τὸ χέρι.
Χειροκρασία (ἡ), [χ. κεράννυμι]. συμβολὴ χειρῶν, συμπλοκή.
Χειροκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ ὁ ἰσχυρότερος, τὸ δικαίωμα τῆς βίας, τυραννία.
Χειροκρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς χειροκρατίας, τυραννικὸς, βίαιος. » Τρόπος—, « Πλδ.
Χειροκτύπος (ὁ)· (παροξ.) ὁ κάμνων κτύπον (κρότον) μὲ τὸ χέρι του, λυροκτύπος. 2)(προπαροξ.) Π. ὁ κτυπῶν (ἀντηχῶν) ὑπὸ τὴν χεῖρα τινος. » Κιθάρα—, « Ἀθ.
Χειρολάβη καὶ
Χειρολαβὶς, ίδος (ἡ). λαβὴ (χερολῦλι) ὁποιουδήποτε σκεύους καὶ ἰδιαιτ. τοῦ ἀλετριοῦ.
Χειρολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Συλλέγω μὲ τὰς χεῖρας.
Χειρόμακτρον (τὸ), [χ. μάσσω]. σφουγγιστῆρι τῶν χειρῶν, χειρομάντιλον, (Γαλλ.) essuie-main. 2)(καταχρ.) εἶδ. γυναικ. κιφαλοδέματος, μαντίλι τοῦ κεφαλιοῦ, τσεμέλι.
Χειρομαντεία (ἡ)· τὸ ἔργον (ἡ ἀγυρτεία) τοῦ χειρομάντεως.
Χειρομάντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς γραμμῶν.
Χειρομαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι (πάλαίω) διὰ τῶν χειρῶν, αὐτουργῶ.
Χειρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τῶν χειρῶν ἐργασία, αὐτουργία.
Χειρομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (πάλαίων κοπιάζων) διὰ τῶν χειρῶν, χειρώναξ, αὐτουργός.
Χειρομύλη (ἡ) καὶ
Χειρόμυλον (τὸ) καὶ
†Χειρόμυλος καὶ
Χειρομύλων, ωνος (ὁ). μύλος τὸν ὁποῖον γυρίζουν μὲ τὸ χέρι, (κοιν.) χειρόμυλος.
Χειρομυσὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [χ. μύσσω]. ὁ μολύνων τὰς χεῖρας. »Φόνος—, « Αἰσχύλ.
Χειρὸν, οὐδ. τοῦ Χείρων.
Χειράνιβον καὶ Χειρόνιπτρον (τὸ), = Νιπτὴρ, νιψὶν, χέρνιβον, λεκάνη (καὶ πάνθρον συμεύει) διὰ νίψιμον. » Κονιορτὸς χρηστῶν εἰς χειρόνιπτρον, « Δαπρ.
Χειρονόμεω-ῶ, Μ. ἤσω. Κινῶ (χορεύω παλαίων) τὰς χεῖράς μου μὲ κάποιον ρυθμὸν· κάμνω (ἐκφράζω, παρασταίνω μὲ) χειρονομίας· χορεύω πανηγυρικῶς (ἐνίοτε) = Σκιαμαχῶ. » Σκιαμαχοῦσι δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται αχήμα, ὡς Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν καθ' αὐτὸν χειρονομῆσαι, « Παυσ.
†Χειρονομησεῖον (χωρὶς Μ.), Γλα. διάθεσιν (ἐπιθυμίαν) νὰ χειρονομῇ.
Χειρονομία (ἡ), ἡ κατά τινα κανονισμὸν ρυθμὸν κίνησις τῶν χειρῶν ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ παλαίειν· ἡ διὰ σχημάτων φρασις (παράστασις) ἐννοίας· ὁ χορὸς παντομίμου· (ἀνίοτε) = Σκιαμαχία.
Χειρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χειρονομεῖν, χειρονόμου ἴδιος.
Χειρονόμος (ὁ, ἡ), [χειρ, νόμος]. ὁ χειρονομῶν, χορεύων ἢ παλαίων κατὰ τινας κανόνας (μὲ ῥυθμικὰς κινήσεις τῶν χειρῶν) χειρονομίας) πανηγυρικῶς. 2) (ἐνν. = Δαιτρὸς, (Γαλλ.) écuyer tranchant.
Χειρόνυξ, ὑχος (ὁ, ἡ), Π. [χειρ, ὄνυξ]. ὁ ἔχων χεῖρα ὄνυχα, χειρόνυχος.
Χειροπέδη (ἡ). πέδη (πέδικλον, δεσμὸς τῶν χειρῶν, (Γαλλ.) menottes.
Χειροπέδαι (τὸ), = Χειροπέδη.
Χειροπλαστος (ὁ, ἡ). πλασμένος (ῥυθμισμένος) μὲ τὰ χέρια, χειροποίητος.
Χειροπληθὴς [χ. πλήθω]. ἐος (ὁ, ἡ), γεμίζων τὴν χεῖρα, τόσον μέγας ὄγκος ὅσον νὰ γεμίζῃ τὸ χέρι (πυγμαῖος τον). » Λίθος (» Κορύνη)—, « Ξεν. Ἀν.
Χειροπληθιαῖος, α, ον, = Χειροπληθὴς.
§Χειρόπληκτος (ὁ, ἡ), [χ. πλήττω]. κτυπημένος μὲ τὸ χέρι.
Χειροποίητος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χειρόκμητος.
Χειροποιέω-ῶ καὶ (μα.) -ὁμαι-οῦμαι, ήσω,-ομαι. Κάμνω τι μὲ τὰ χέρια μου.
Χειροποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ως. Καμωμένος μὲ τὰ χέρια, κατεσκευασμένος ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου (ὄχι ἀπὸ μηχανὴ), τεχνητός· (μετφρ.) πλαστός.
Χειροπόνητος (ὁ, ἡ), [χ. πονέω]. ὁμοίως μὲ τὸ χέρι, τεχνητὸς, χειροποίητος.
Χειροπονία (ἡ). ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία.
Χειροπόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἐορτὴ τῶν ἐργατῶν (τῶν χειροπόνων).
§Χειροπόνος (ὁ, ἡ), [χ. πονέω]. ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὰς χεῖράς του, χειροπονίστης.
Χειροπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χειράδας (καιμάτια) εἰς τοὺς πόδας.
Χειροράκτης, ου (ὁ), Γλσ. [χ. ῥίζω], = Χειρόρακτης.
Χειροράκτιον καὶ Χειροσίδηρον (τὸ). χέρι σιδηρένιον, (Τουρκ.) τσαγκέλι εἰς σχῆμα χειρὸς.
Χειροσιφώνιον (τὸ), (υλγ.) εἶδ. σίφωνος (σιφώματος) τὸ ὁπ. ἐκρατεῖτο εἰς τὰ χέρια.
Χειροσκοπικὸς, ἡ, όν. Χειροσκόπου ἴδιος.
Χειροσκοπικὴ (ἐνν. τέχνη), = ἡ χειρομαντεία.
Χειροσκόπος (ὁ), [χ. σκοπέω], = Χειρόμαντις. 2)(εἰς τὰς διὰ χειροτονίας ψηφοφορίας) ὁ μετρῶν (παρατηρῶν) τὰς ὑπὲρ χεῖρας.
Χειροσόφος (ὁ, ἡ). σοφὸς (ἐπιτήδειος) τὰς χεῖρας, (τεχνίτης) ἐπιδέξιος ' (ἰδιαιτ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ χειρονομεῖν, παντοδάμος.
Χειροστρόφιον (τὸ). βασανιστικὸν τι ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον στρεβλόνουν (στραγγυλίζουν) τὰ χέρια.
Χειροτένων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένας χεῖρας, μακραγέρης.
Χειρότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Χείρων.
Χειροτεύκτικτος (ὁ, ἡ), [χ. τεύχω], ἀντὶ Χειροποίητος.
Χειροτεχνέω-ῶ, ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) χειροτέχνης.
Χειροτέχνημα (τὸ). ἔργον χειροτέχνου, ἐργόχειρον.
Χειροτέχνης, ου (ὁ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος τεχνίτης, χειρώναξ, βιομήχανος, (μὲ γεν.) » Ἱστορίας—, « Σοφ., ὁ τὴν (ἀτρικὴν μετερχόμενος, χειρουργός. 2)(ἐνίοτε) ἀντὶ Χειροτεχνικός. » Βίος—, « Δ. Ἁλ.
Χειροτεχνία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ χειροτέχνου, τέχνη τὴν ὁποίαν (ἐπαγγέλλεται τις διὰ τῶν χειρῶν.
Χειροτεχνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιθήκιος εἰς χειροτεχνίαν, καλὸς χειροτέχνης ἢ χειροτέχνου ἴδιος.
Χειροτεχνικῶς, ἐπίρ. Ὡς χειροτέχνης, μὲ χειροτεχνικὴν ἐπιτηδειότητα.
Χειροτέχνης, ου (ὁ), = Χειροτέχνης.
Χειροτεχνῶς, ἐπίρ. = Χειροτεχνικῶς.
Χειροτμήτος (ὁ, ἡ), [χ. τέμνω]. κομμένος μὲ τὸ χέρι.
Χειροτονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐκτείνω τὴν χεῖρα (κυρ. εἰς τὰς συνελεύσεις) ψηφοφορῶ (ψηφίζω) τὴν χεῖρα· (μετὸτ.) ἐκλέγω ἢ ἐπικυρόνω τι διὰ χειροτονίας (ἐκκλησ.) κάμνω (κοιν. χειροτονῶ) ἱεροσύνην κτλ., (σπν.) τεντόνω διὰ τῆς χειρός.
Χειροτονητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ψηφοφορῶν διὰ χειροτονίας, (Γαλλ.) votant.
Χειροτονητὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκλεγθεὶς ἢ ἐπικυρωθεὶς (καὶ ἐκκλησ. ἱερωθεὶς) διὰ χειροτονίας.
Χειροτονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειροτονέω, ἡ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν ψηφηφορία· (ἐκκλησ.) ἡ διὰ χειροθεσίας καὶ λόγου τοῦ χειροτονουμένου ἱερέως κτλ.
Χειροτόνος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας. 2) Π. (προπαροξ.) ὁ γινόμενος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν. » Λιταὶ—, « Αἰσχύλ.
Χειροτριβέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρίβω μὲ τὸ χέρι.
Χειροτριβὴ(ἡ), Ἰων. τριβὴ (γύμνασις, ἐπιτηδειότης) τῆς χειρός, (ἐν γέν.)= Χειριξις, μεταχείρισις. » Χειροτριβὴς ἀτρεμέστης, « Ἱππκρ., χέρι γυμνασμένον, (Γαλλ.) main sûre.
Χειροτυπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τύπτω], ὁ κτυπῶν ἢ κτυπούμενος μὲ τὴν χεῖρα.
Χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι διὰ τῶν χειρῶν· (ἐν γέν.), πράττω ἐνεργῶ· δημιουργῶ, κατασκευάζω· (ἰδιαιτ.) μεταχειρίζομαι πληγὴν κτλ. ὡς χειρουργὸς, (Γαλλ.) opérer· (ἐνίοτε)= Χειρονομῶ· (ἐνίοτε)= Δέρομαι, (Λρτ. Β, 46).
Χειρούργημα (τὸ). ἔργον χειρουργοῦ (δημιουργοῦ), τεχνούργημα, χειροτέχνημα.
Χειρουργία (ἡ), τὸ χειρουργεῖν, ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία, χειριοτεχνία· (ἰδιαιτ.) ἐργασία χειρουργοῦ, (Γαλλ.) opération.
Χειρουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χειρουργίαν, χειρουργοῦ ἴδιος, χειροτεχνικός· (ἰδιαιτ.) » Χειρουργικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς (Ἰατρ.) χειρουγίας.
Χειρουργικῶς, ἐπίρ. Ὡς χειρουργὸς, καθὼς οἱ χειρουργοί, χειροτεχνικῶς.
Χειρουργὸς (ὁ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, χειρώναξ, χειροτέχνης· (ἰδιαιτ.) ὁ μετερχόμενος τὴν (ἰατρ.) χειρουργίαν· (μὲ γεν.) ὁ ἀσχολούμενος πρακτικῶς εἰς τι. » Μουσικῆς (» Γραφικῆς)—, « Πλ.
Χείρους, κατὰ κρσ. ἀντὶ Χείρονες ἢ Χείρονας, ὀνμ. ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ Χείρων.
Χειρόχωλος (ὁ, ἡ), Π. χωλὸς τὰς χεῖρας, κουλοχέρης.
Χειρόω-ῶ ᾧ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ὠσω, -ώμαι. Βάλλω εἰς τὸ χέρι, κάμνω ὑποχειρίον τινα ἢ τι, καθυποτάσσω. (ἐνίοτε Π.)=Χειρίζω, πράττω.
Χείρω, αἰτ. ἀντὶ Χείρονα, αἰτ. ἀν. ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ Χείρων.
Χείρωμα (τὸ), Π. [χειράω]. χειρὸς (κυρ. βίας) ἔργον, (Γαλλ.) coup de main. » Τυμβοχόα χειρώματα, « Αἰσχλ., σπουδαὶ ἐπιτυμβίοι. » Εὐμαρὲς χείρωμα, « αὐτ., πᾶν ὅ,τι γίνεται ὑποχείριον (καταδαμάζεται) εὐκόλως. » Θαυμάσιον χείρωμα, « Σοφ., τὰ σῶμα τοῦ αὐτόχειρος.
Χείρων, ωνος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Κακὸς, χειρότερος, κατώτερος κτλ. ‖ (τὸ οὐδ.) Χεῖρον, ἐπίρ. ἀντὶ Χειρόνως.
Χείρων [χεὶρ], ωνος (ὁ). εἷς τῶν Κενταύρων (περίφημος χειρουργὸς καὶ μάντις).
Χειρωνάκτης, ου (ὁ), = Χειρώναξ.
Χειρωνακτικὸς, ἡ, όν. Χειρώνακτος ἴδιος, ἐργατικὸς, χειροτεχνικὸς
Χειρώναξ ἢ Χειρῶναξ [χειρ, ἄναξ], ακτος (ὁ), = Χειροτέχνης, βιομήχανος· (μὲ γεν.) δημιουργός. » Δόγων—, « Εὐρ., μάντις, χρησμῳδός.
Χειρωναξία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χειρώνακτος, χειροτεχνία· (Π. ἐν γέν.) ἔργον, ὑπηρεσία. » Διπλᾶς χειρωναξίας ἔχουσα, « Αἰσχλ.
Χειρωνάξιον (τὸ). τὸ ἄξιμον ὅπερ πληρώνουν οἱ χειρώνακτες (οἱ τεχνίται), φόρος ἐπιτηδεύματος (χειρωνακτικοῦ).
Χειρωνεῖος (ὁ, ἡ), ὁ τοῦ Χείρωνος (τοῦ περιφ. Κενταύρου). » Ἤλκος—, « λξ., τὸ δυσίατον (τὸ ὁπ. μόνας ὁ Χείρων ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ). ‖. (οὐσ.) Χειρώνειον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Κενταύρειον.
Χειρωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Χείρωνος. » Βίβλος—, »Ἐπγρ., ἡ περὶ ἰατρικῆς,(καιν.) ἰατροσόφιον.
Χείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειρόω, κυρίευσις (διὰ τῆς βίας), κατάκτησις, καθυπόταξις.
Χειρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χείρωσιν (καθυπόταξιν).
Χειρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος χειρωθῆναι (ὑποταχθῆναι), ἁλωτός, (μτμ.) κατορθωτός.
Χῖδαι, πθ. ἀπαρ. τοῦ Χίω.
Χείσομαι, μέλλ. τοῦ Χανόνιμι.
Χίω (παρτ. Ἐχιων καὶ ἀναξ. Χίων), Π. Ἰων. ἀντὶ Χίω.
Χέλειον (τὸ), = Χέλιον.
†Χελεὺς, έως (ὁ), Γλσ. = Χέλυς.
Χελιδαῖ, Π. ἀντὶ Χελιδόν, κλητ. τοῦ Χελιδών.
Χελιδόνειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) χελιδόνας.
Χελιδονίας, ου (ὁ), = Χελιδόνειος, (ἐνν. ἰχθὺς) εἶδος θύννου. 2) (Γλσ.) ὁ βόρειος ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδ. τῶν Ἰχθ. 3)(ἐνν. ἄνεμος) ὁ πνέων τὴν ἄνοιξιν (ὅταν ἔρχωνται αἱ χελιδόνες) ζέφυρος, (παρβλ. Ὀρνιθίας).
Χελιδονεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς χελιδόνος, χελιδονόπουλον.
Χελιδονίζω, Μ. (ἀν. Μιμοῦμαι (Ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα ὡς αὐ) τὴν χελιδόνα, φλυαρῶ. 2) τραγῳδῶ (περιερχόμενος τὰς οἰκίας) τὸ τραγούδι τῆς χελιδόνας καὶ μαζόνω νομίσματα καὶ ὅ,τι ἄλλο μὲ δώσουν (καθὼς τώρα τὰ παιδία τὴν ἐρωτὴν τοῦ Μαρτίου).
Χελιδόνιος, α ἢ ος, ον, = Χελιδόνειος, ὕμμιος (τὸ χρῶμα) μὲ τὴν χελιδόνα. »Λίθος—, « εἶδος πολυτ. λίθου. » Νύκτα—, « Ἀθ., τὰ κοκκινόμαυρα ἢ (ἰ) ἀναιξιτικά. ‖. (οὐσ.) Χελιδόνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) éclaire.
Χελιδονὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χελιδών.
Χελιδόνισμα (τὸ). τὸ τραγούδι τῆς χελιδόνος (ἢ τὸ Χελιδονίζω) καὶ τὸ μαζωνόμενον ὑπὸ τῶν χελιδονιζόντων.
Χελιδονισμὸς (ὁ). τὸ χελιδονίζειν (2).
Χελιδονιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιερχόμενος (καθὼς τώρα τὴν ἀ Μαρτ.) καὶ τραγῳδῶν τὴν χελιδόνα, (ἢ Χελιδονίζω).
Χελιδὼν [κελαδέω], όνος (ἡ). τὸ γνωστὸν πτηνὸν, χελιδόνι καὶ χελιδόνα. 2) (μτμ.) εἶδος πτερωτοῦ ἰχθ., (κοιν.) χελιδονόψαρον. 3) τὸ ὑπὸ τὴν ἁπλὴν τοῦ ἵππου καὶ ἄλλων κοίλωμα, (παρβλ. Βατραχος). 4) τὸ παρὶ τὴν καμπὴν τοῦ βραχίονος κοίλωμα (ὅπου γίνεται ἡ φλεβοτομία).
Χελλάρης ἢ Χελλαρίας [χ/λυς], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Μύλλος, (παιδλ.) Κοκλαρίας.
Χελλύσω, Π. ἀντὶ Χελύσω.
Χέλλῳ παρὶ Χελμὼν, ῶνος (ἡ), εἶδ. ἰχθ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων), (ἄλλ.) Χειλών.

Κελυύω, Δακων. ἀντὶ Χελύω ἡ Χελύσσω.

Χέλυδρος (ὁ), [χέλυς, ὕδωρ]. χελώνα τοῦ νεροῦ, νεροχελώνα. 2) εἶδος ὕδρου, νεροφείδα.

Χελύκλονος (ὁ, ἡ), Π. [χέλυς, κλόνος]. ὁ ἀντηχῶν καὶ καμωμένος ἀπὸ κοῦκαλον χελώνης. « Φόρμιγξ —, » Ὀρφ.

Χέλυμνα, ης (ἡ), Π. ἡ Χελώνη.

Χελυνάζω [χελύνη], Μ. άσω, Γλσ. περιπαίζω σουρράων ἢ διαχρέων τὰ χείλη, χλευάζω.

Χελύνειον (τὸ), = Χελύνιον.

Χελύνη (ἡ), = Χέλος. « Ἡ ὑπερῴα —, » Ἀξ., τὸ ἐπάνω χείλος. 2) Λίολ. Π. ἀντὶ Χελώνη.

Χελύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χελύνη. 2) (ἰδιαιτ.) μέρος τι τοῦ θώρακος, (ἄλλ.) Χέλυς.

Χελυνοίδης [χελύνη, οἰδάω], ου (ὁ). ὁ ἔχων χονδρὰ χείλη, πρησκοχείλης.

Χέλυον (τὸ). τὸ καύκαλον τῆς χελώνης κτλ., (ἄλλ.) Χελώνειον, [ἐκ τοῦ

Χέλυς, υος (ἡ), = Χελώνη. 2) (συνεκδ.) Χελώνειον. 3) λύρα ἀπὸ καύκαλον χελώνης, (ὅθ. ἀζρνμ.) ἡ Λύρα, ἀστερισμός τις. 4) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ στήθους (κοιν.) καρδιοχούλι.αρον.

Χελύσκιον (τὸ), [χελύσσω]. λεπτὸς ξηρόζηχας.

Χέλυσμα τὸ), [χέλυς]. τὸ περὶ τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου σανίδωμα.

Χελύσσω καὶ (μσ.) ὑσσομαι [χέλυς 4], Μ. ὑσομαι. Βήχω βαθειὰ (ἀπὸ τὸ στῆνος).

Χελύω, Ἰων. ἀντὶ Χελύσσω.

Χελὼν, ῶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Χειλών.

Χελωνάριον (τὸ). τὸ καύκαλον τῆς χελώνης καὶ (καταχρ.) τοῦ καβούρου κτλπ. 2) (μτνμ.) τὸ κύρτωμα τῆς ῥάχης ζῴου (ἐν γεν.) κάθε καμαρωτοῦ πράγματος. 3) (Τακτ.) = Χελώνη.

Χελώνη (ἡ), [χέλυς], τὸ γνωρὸν ἀμφίβιον, ἡ χελώνα. 2) (συνεκδ.) = Χελώνειον. 3) λύρα (ἀπὸ καύκαλον χελώνης). 4) = Θῆνυς, σκαμνί. 5) εἶδ. μηχανῆς πρὸς μετακόμισιν φορτίων, (κοιν.) ξυλογαειδοῦρα. 6) (Τακτ.) εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς μὲ τροχοὺς (εἰς σχῆμα χελώνης) διὰ τῆς ὁπ. ἐπλησίαζον εἰς τὰ τείχη ἢ ἔχοναν τάφρους κτλ. οἱ πολιορκοῦντες, ἢ ὁ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν εἰς σχῆμα στέγης συνασπισμὸς τῆς Ῥωμ. φάλαγγος. 7) (ἀρχιτεκτ.) καμάρα, θόλος, (Ἀτν.) testudo. « Ὁ δὲ ναὸς κατεσκέβλητο, καὶ οὐδὲν ἐλείπετο, ὅτι μὴ χελώνη λίθου, » Παυσ. Η', λ', 3 (κατὰ τὴν ἑρμην. τῶ Quatremère de Quincy). εἶδ. νομίσματος (τῶν Πελοποννησ. καὶ Τενεδ.) μὲ τύπον χελώνης.

Χελωνία (ἡ), (ἐνν. λίθος), εἶδ. λίθου (ἴσ. τὸ ἰμμάτι τῆς χελώνης) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μαγείας.

Χελωνιάς, άδος (ἡ), εἶδ. (παρθαλῆς) καν-θαρίδος.

Χελώνιον (τὸ), = Χελώνειον. 2) εἶδ. νομίσματος τῆς Τενέδου, (ἄλλ.) Χελώνη (7).

Χελωνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μουσ. ὄργ. (λύρας). 2) σκαμνί, (Σξτ.). 3) (Γρφ.) τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, (Ἰουδ. 13', 13).

Χελωνίτης, ου (ὁ) καὶ Χελωνῖτις, ίδος (ἡ). ὁ τῆς χελώνης, χελωνήσιος. « Λίθος —, » = Χελωνία.

Χελωνειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χελώνης ἢ χελωνειου.

Χελωνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μέ) χελώνας.

Χένας, Π. σπνττ. ἀντὶ Χῆνας, αἰτ. πλθ. τοῦ Χήν.

Χέννιον (τὸ), εἶδ. ὀρτυκίων τὰ ὁπ. ἐπατσόνοντο εἰς τὴν Αἴγυπτ.

Χέραδος (ἄλλ. γρφ. Χεράδος, ὡς γεν.), εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ-

Χέρας, άδος (ἡ), = Χερμάς, σωρὸς λίθων (ἄμμου κτλ.) τὰ ὁπ. καταιβάζει ποταμός.

†Χέρεια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χέρηα.

Χερειότερος, α, ον καὶ

Χερείων, ονος, Π. ἀντὶ Χείρων, ονος.

Χέρεσσι, Π. ἀντὶ Χερσί, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

Χέρηα, αἰτ. ἑν. καὶ Χέρηας, ὀνμ. πλθ. καὶ Χέρηϊ, δοτ. ἑν. τοῦ (ἀχρ.) Χέρης.

‡Χερήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Χειράρης.

(Χέρης), ητος (ὁ), Π. [χείρ, ὡς ὑποχείριος], ὀνμς. ἄχρ. τοῦ Χέρηα, -ῆϊ, ῆες καὶ τοῦ παρθ. Χερείων, χείριστος, ἐλάττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος· ἀδυνατώτερος· (ἐν γέν.) χειρότερος.

Χερήων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Χερείων.

Χεριαρᾶν, Δ. ἀντὶ Χειαρῶν, γεν. πλθ. τοῦ

Χεριάρης, ου (ὁ), Π. [χείρ, †ἄρω]. ὁ συναρμόζων διὰ τῆς χειρὸς, τεχνίτης, ἐπιτήδειος.

Χεριφορῆς, ές (ὁ, ἡ), Π. [χ. φύρω], ζυμωμένος (ἀνακατωμένος) διὰ τῆς χειρός.

†Χέρμα (τὸ), Γλσ. [ἔρμα, συγγ. τῷ Χέρρος], = Χερμάς.

Χερμάδιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπ. μόνον) τοῦ Χερμάς, λιθάρι.

†Χερμάδιος (ὁ, ἡ), (νλγ.). χερμάδι ὅμοιος, χειροπληθής. « Μολίβδαινα —, » Λξ.

†Χερμάζω, Μ. άσω, (Γλσ.). Καθαρίζω τὸν ἀγρὸν ἀπὸ τὰς πίτρας (τὰς χερμάδας).

Χερμάς [†χέρμα], άδος (ἡ). πέτρα (κυρ. διὰ πετροβολημα), λίθος λογὰς, χαλίκι, λιθάρι. « Χαλκῷ τετρωμένος, ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ, » Πίνδ., (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ. Ἑρμάς).

Χερματὴρ (ὁ), Π. [χερμάς]. πετροβόλος. « Ἡνίος —, » « Ἐπγρ., ἡ σφενδόνη.

Χερνὰς, ᾶτος (ὁ), Δ. ἀντὶ-

Χερνὴς [χείρ, †χίρης], ῆτος (ὁ) καὶ Χερνῆσσα, ης (ἡ) καὶ Χερνήτης, ου (ὁ). ὁ δουλεύων μὲ τὰς χεῖρας, χειρώναξ, χειροτέχνης, χειροβίωτος, ἡμερομίσθιος· (συνεκδ.) πτωχός· (ἐπίθετ.) = Χερνητικός. « Δόμος (« Βίος) —, « Εὐρ.

Χερνητικός, ἡ, όν. Χερνήτου (Χειρώνακτος) ἦθος, Θητικός, ἐργατικός. « Τὸ χερνητικὸν, « Περιληπτ. ἀντὶ Οἱ Χερνῆτες, ἡ ἐργατικὴ τάξις τῶν πολιτῶν.

Χερνῆτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Χερνήτης.

Χερνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Χερνὴς, χερνήτης.

Χέρνιβα, αἰτ. πλθ. τοῦ Χέρνιβον, ἢ ἐν. τοῦ Χέρνιψ.

Χερνίβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χέρνιβον (τὸ), λεκάνη διὰ νίψιμον (τῶν χειρῶν)· (ἰδιαιτ.) = Περιῤῥάντηριον (ῥ) τῆς εἰσόδου τῶν ναῶν).

‡Χέρνιβος (ὁ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Χέρνιβον.

Χέρνιμμα (τὸ). νερὸν ἢ ἄγγειον διὰ νίψιμον τῶν χειρῶν (κυρ. πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ναῶν), [ἐκ τοῦ

Χερνίπτω καὶ (συχνότ. μσ.) Χερνίπτομαι, Μ. ἴψω, - ομαι. Νίπτω τὰς χεῖρας (Νίπτομαι) κυρ. πρὸ τῆς θυσίας (τοῦ ἐν γέν.) περιῤῥαίνω μὲ καθάρσιον ὕδωρ (ἀγιάζω) τὸ θῦμα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν σκεύη· καθαρίζω· (συνεκδ.) θυσιάζω.

†Χέρνιπτρον (τὸ), = Χειρόνιπτρον ἢ Χερνίβιον.

Χερνίτης [ῐ], ου (ὁ). » — Λίθος, « Θφρ., εἶδος λίθου ὁμοίου μὲ τὸ ἐλεφαντόκαλον.

Χέρνιψ, ίβος (ἡ). τὸ πρὸ τοῦ δείπνου καὶ τῆς θυσίας θρησκευτικὸν νίψιμον ἢ τὸ πρὸς τοῦτο ὕδωρ (συνεκδ.) δεῖπνον, πεζα ἢ θρησκευτικὴ τελετὴ, σεμνὴ θυσία. « Πηγαῖος χέρνιψ, » Εὐρ., τὸ νερὸν ὅπου ἐσυνειθίζον νὰ βάλλουν στὴν θύρας τοῦ νεκροῦ. « Χερνίβων καὶ νωνός, » Αἰσχλ., ὁ ὁμοτράπεζος, ὁμοδίαιτος. « Χέρνιβες νέμειν τινί, » Σοφ. ἐπιτρέπειν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν θυσίαν, καὶ » Χερνίβων εἴργεσθαι τῶν ἀνδροφόνων, « Δμ., ἀποκλείεσθαι τῶν θυσιῶν, (καθὼς τῶρα λέγομεν) ἀφορίζεσθαι.

Χερσῖν, γεν. ᾗ δοτ. δυϊκ. τοῦ Χείρ.

†Χεροκένωσ, ἐπίῤῥ. Γρῤῥ. ἀντὶ Κενοχερσί, μὲ ἄδεια χέρια.

Χερόνησος (ἡ), Π. ἀντὶ Χερρόνησος.

Χερόνιπτρον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χειρόνιπτρον.

Χεροπληθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπληθής.

Χεροπλήκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπλήκτος.

Χερὸς, Π. Ἰων. ἀντὶ Χειρὸς, γεν. τοῦ Χείρ.

Χερρονησίζω, Μ. άσω καὶ

Χερρονησίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Χερονησιάζω, -νησίζω, ἔχω σχῆμα χερσονήσου, σχηματίζω χερσόνησον.

Χερρονήσιος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Χερσονήσιος, ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς χερσονήσου, ὅμοιος μὲ χ. « Γῆ —, « Λξ., ἡ χερσόνησος.

Χερρονησίτης καὶ Χερρονησιώτης, ου (ὁ) ὁ ἐκ τῆς Χερσονήσου (κυρ. τῆς Θρᾳκικῆς).

Χερρονησοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χερσονήσου, ὅμοιος μὲ χ.

Χερρόνησος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Χερσόνησος ἑνωμένη διὰ ἰσθμοῦ μὲ τὴν ξηρὰν (καθὼς ἡ Πελοπόννησος), (ἰδιαιτ.) ἡ Χερσόνησος τῆς Θρᾴκης ἢ, ἡ Ταυρικὴ (τὸ Κριμ.).

Χέρρος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Χέρσος.

Χερσαῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ τῆς χέρσου (τῆς ξηρᾶς γῆς). « Ἡ χερσαία (ἐνν. γῆ ἢ χώρα), « Δυκ., ἡ χέρσος.

Χερσεία (ἡ), τὸ χερσεύειν, ἢ κατάστασις τῆς χέρσου γῆς.

Χερσεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι (καὶ μσ. ἢ μέσ. Γίνομαι, Μένω) χέρσος (ἀκαλλιέργητος). « Γῆ ἀμεληθεῖσα χερσεύεται, » Πλτ. 2) διατρίβω ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐξ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν ξηρὰν, (Πλ. 14). 3) Π. (μτφ) ἀφίνω χέρ-ημον), ὀρφανεύω. « Τὸν παῖδα ἰσει μέρας, « Εὐρ.
δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.
ιχία (ἡ). ἡ διὰ χειρῶν μάχη (συμ-ή)ρ(εἰς τὸν Πλάτ. διορθ. Χερσι μά-

ης, ες, = Χερσαῖος.
ις (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς χέρσου, ῖος.
ιδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων χέρ-σκληράν ἢ ἀκαλλιέργητον γῆν), ροειδής.
ιεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπὸ τῆς χέρσου, τὴν ξηρὰν, ἀπὸ τὸ περιγιάλι.
ι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς.
μανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ γίνο-πλήρης ἀγρίων φυτῶν ὡς χέρσος « Ἐλομανέω (κυρ. καὶ μτφρ.).
νός, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρὸς τὴν χέρ-κατὰ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς.
νησος, Χερσονησίτης κτλ., ἴδε (τὸ ρητόν. Ἀττ.) Χερρόνησος κτλ.
νησώδης, ους (ὁ, ἡ), = Χερρονησοει-

ος (ὁ, ἡ), [στερεός]. ξηρὸς, λιθώδης, ερσος, ἀκαλλιέργητος, ἔρημος· (μτφ) ἄπαις, ἄγαμος· (μὲ γεν.) στερημέ-νος. « Πυρὰ χέρσος ἀγλαϊσμάτων, « ς. « Χέρσος Εὐρώπα, « Πίνδ., ἡ Εὐ-ταία ἤπειρος, (ΣΘ. || οὐσ.) ἡ ξηρὰ ἢ στερεὰ, ἡ ἤπειρος. « Τὴν θάλασσαν ἐκ ποτὲ χέρσον ὀρυχθῆν, « Θκρ.
ώω-ῶ, Μ ώσω. Κάρνω ἢ Ἀφίνω (τὸν ν, || πθ.) χέρσον, μεταβάλλω εἰς ξη-σιμος (ὁ), εἶδος ὄφεως ἀμφιβίου (ζῶν-ν καὶ εἰς τὴν χέρσον καὶ εἰς τὸ ὕδωρ).
ώνω, Μ. υνῶ, = Χερσόω.
ώδης, ους (ὁ, ἡ), = Χερσοειδής.
ρον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χεὶρ, χεράκι.
ς, ᾶ (ὁ), Κωμ. χέστης
ία (χωρὶς Μ.), Ἔχω ἀνάγκην (Μὲ ἔρ-ω) νὰ χέσω.
ιμορνέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Δίσχρο-γω.
ν, Μ. δόρ. ά. τῆς ἀπαρ. ᾗ
ν, Π. ἀντὶ Ἔχευε· Ἔχε, γ'. ἐν. πρα. δόρ. ά. τῆς ὁριστ. τοῦ Χέω.
ρ (τὸ). πᾶν ὅ,τι χέεται (χύνεται, ῥέ-ρεῖθρον (ποτομοῦ κτλ.)· (ἰδιαιτ.) μέταλλον λωμένον· (συνεκδ.) ακεύασμα χωνευτὸν (μεταλλινον) ἢ, ῖον διὰ χύσιμον νερροῦ, ἀπονδεῖον, Λ', 51).
εν, Π. ἀντὶ Χεύωμεν, = Χέωμεν, πλθ.
ρς, τοῦ δόρ. ά. τῆς ὑποτ. καὶ ς, Π. δόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ
ς, Π. Αἰολ. (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀντὶ Μ. χεύω (δόρ. Ἔχεα καὶ Π. Ἔχευα Κλγ. Ἔχυσα, πρκ. Κέχυκα καὶ πθ. ιμαι, δόρ. πθ. Ἐχύθην καὶ τὸ θετ. ον). Χύνω (κυρ. καὶ μτφ.)· ῥίπτω ράγω τι ἀρθόνως (σωρηδόν)· ῥίπτω ω τῆς ἢ ςρώνω, σκορπίζω· (ἐπὶ φων.) ω νὰ ἀκουσθῇ, ἐκπέμπω· (ἐπὶ με-.) χύδην, χωνεύω· (ἐπὶ χωμ.) σω-. || πθ. ἢ μσ.) χύνομαι, ῥέω· (μτ-νμ.) ὁρμῶ (κινοῦμαι) σωρηδὸν· ατρώνο-μαι κατὰ γῆς· πίπτω· (συνεκδ.) λυάνω, δι-αχέομαι (κυρ. ᾗ μτφρ.)· (μὲ αἰτ. πρόθετ.) ἀγκαλιάζω· (τρπ.) εἶμαι ἔκδοτος (παραδομένος) εἴς τι. « Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λυβόστατον χέει ὕδωρ Ζεύς, « Ἰλ. Π. « Δάκρυα χεύω, « Εὐρ. (Ἰλ. 181). « Φύλλα τά τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, « Ἰλ. Ζ. « Ἄνεμοι.. πολλὸν παρὶξ ἄλα φῶκας ἔχευαν, « Ἰλ. Ι. « Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, « Ἰλ. Ε. « Ἀπὸ δ' εἵδατα χεύειν ἤραζε, « Ὀδ. Χ. « Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε θέσματα, Ἰλ. Χ. « Δένδρια κατάκρηθεν χέε καρπὸν, « Ὀδ. Λ., ἴ-δρι θέων. « Σῆμα (« Τύμβον) χέειν τινί, « Ὅμ., ὑψόνειν. « Θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, « αὐτ. « Τῷ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν, « Ἰλ. Γ. « Ὕπνον χεύειν ἐπὶ βλεφάροισί τινι, « Ὅμ. « Κὰκ κεφαλῆς χεῦον κάλλος, « Ὀδ. Ψ. (καὶ μτνμ.) « Τέττιξ (« Ἀηδὼν) χέει ἀοιδὴν, « Ἡσ., Ὅμ. « Χολὴ πᾶσι ἡωσι ἰχαντο, « Ἡρ. « Ἐπὶ δὲ Τρῶες βέλεα χέοντο, « Ἰλ. Θ. « Ἀμφιφίλον υἱὸν ἔχευαν πήχει, « Ἰλ. Ε., ἐνηγκαλίσθη, (καὶ αὐτπθ) « Κόνιν χεύατο κὰκ κεφαλῆς, « Ὅμ. « Ἐκ νηῶν ἐχέοντο, « Ὅμ., ἐξήρχοντο σωρη-δόν. « Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, « Ὅμ. (καὶ πθ.) « Πλάζεσθαι χεῖσθαι τηνικαῦτα τὴν γῆν κινουμένην, « Ξεν. « Κύπρος προ-πάροιθε θυράων ἅλις κέχυτο, « Ὀδ. Ρ. « Κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, « Ἰλ. Ε. « Οὔ κέν μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη, « Ὀδ. Τ. « Ἀμφὶ δέ οἱ ὄσσε χύτο, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) « Ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς, « Ἀπλά. (καὶ αἰτ. πρθ.) « Πρὸς ἡδονὰς (« Ἐς ταῤῥοβίοια) κεχυ-μένος, « Ακ.. Ἄλκ.

Χαλαργὸς (ὁ, ἡ), Π. [χηλὴ, ἀργὸς]. ταχύπους. « Ἀμιλλα—, « Σοφ., ἡ τῆς Ἱπποδρομίας.

†**Χηλᾶς**, ᾶ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χηλευτής.

Χήλευμα (τὸ). πλίγμα χηλευτὸν (δικτυ-ωτὸν). 2) (ἐνίοτε) = Χηλὴ, βλάνη διὰ τῆς ὀπ. πλέκουν τὰ δίκτυα.

Χήλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χηλεύω, πλέξιμον δικτύου.

Χηλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πλέκων (χηλεύων) δίκτυα, δικτυοπλόκος.

Χηλευτὸς, ἡ, ὀν. Πλεκτὸς ὡς ἂν δίκτυ-ον, [ἐκ τοῦ

Χηλεύω, Μ. εύσω. Πλέκω δίκτυον ἢ ὡς ἂν δίκτυον, [ἐκ τοῦ

Χηλὴ (ἡ), [χαίνω]. τὸ σχιστὸν (δίγλωσ-σὸν.) ὄνυξ τῶν μηρυκωμένων ζώων (ᾗ καταχρ.) ἢ ὁπλὴ τοῦ ἵππου κτλ., τὰ ὄνυχια τῶν πτηνῶν· τὸ ψαλιδωτὸν πο-δὶ τοῦ σταικοῦ (τοῦ καβούρου κτλ.). 2) (μτνμ.) ἐργαλεῖον (εἰς σχῆμα τενυάλ-λιας ἢ ψαλίδας) τῶν χειρούργων κτλ. 3) ἡ σχιστὴ ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας βε-λόνη (σαγίττα) τῶν δικτυοπλόκων (ψι-αθοπλόκων κτλ.). 4) ἡ γλωφὶς τοῦ βέ-λους. 5) τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξέ-χον μέρος τῆς κρηπῖδος τείχους (ἵνα ῥαύωνται τὰ κύματα)· (ἐν γέν.) ἄκρα ἐξέχουσα (ὄρους, βλεφάρων κτλ.). « Χη-λὴ γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἠετιώνεια, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί, « Θκ.

Χηλινὸς, ἡ, ὀν, = Χηλευτός.

Χήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χηλὴ, ἡ τοῦ

Χηλὸς (ἡ), [χαίνω]. σανδοῦκι ἢ ἁρμάρι (διὰ τὰ φερίμματα κτλ.).

Χηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάμνω τι νὰ ἔχῃ χηλὴν (γλυφὴν, σχισμάδα), πλέκω ἐν εἴδει δικτύου.

Χήλωμα (τὸ). σχισμάδα (πράγματος δι-καλωτοῦ), γλυφὴ (βέλους κτλ.), (χοῦ) κόκα.

Χηλώτιον (τὸ), = Χηλὴ (3), σαγίττα τῶν δικτυοπλοκων.

Χηλωτὸς [χηλόω], ἡ, ὀν, = Χηλευτός.

†**Χημεία** (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χυμεία, (κυρ.) ἀλχυμία.

Χήμερα, Δ. Π. ἀντὶ Καὶ ἡμέρα.

†**Χημευτικὴ** (ἡ), Νλγ. (ἐνν. τέχνη) ἡ τῆς χημείας.

Χήμη (ἡ), [χαίνω], (κυρ.) = Χάσμη· (μτ-νμ.) χαραμάδα. 2) (συνήθ.) εἶδ. ὀρχίου διθύρου, (κοιν) χηβάδα. 3) εἶδ. μέτρου (χωρητ.) διὰ τὰ ῥευστά.

Χημίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χήμη.

Χήμωσις [χήμη], εως (ἡ), πάθος τι (πρή-θιμον τοῦ λευκοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν.

Χὴν [ὄνομτπ. ἡ χαίνω], χηνός (ὁ ᾗ ἡ). τὸ γνωστ. πτηνὸν, ἡ χῆνα.

Χηναλωπέκειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ χηναλώ-πεκος.

Χηναλώπηξ, εκος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (χῆνα) τῆς Αἰγύπτ. τὸ ὀπ. φωλεύει εἰς τρύ-πας ὡς ἡ ἀλώπηξ.

Χηνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χηνίον.

Χήνειος, α, ον. Ὁ τῆς χηνος, χηνήσιος.

†**Χηνέλωψ**, ωπος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χηνα-λώπηξ.

Χήνειος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χήνειος.

†**Χήνημα** (τὸ), Γλσ. [χαίνω]. περίπαιγ-μα μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Χηνιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς χήνας, χηνάρι, χηνόπουλον.

Χηνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω μὲ τὸν αὐλὸν ἤχον τινὸς ὄμοιον μὲ τὴν φωνὴν τῆς χή-νας, (περβλ. Ρίγγρας).

Χηνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χὴν, χηνάκι.

Χήνιος, α, ον, = Χήνειος.

Χηνίσκος (ὁ), ἡ ἄκρα τῆς πρύμνης ἢ τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου σχηματισμένη εἰς πρωτομὴν χηνός (διὰ τὸ εὐοιώνιστον).

Χηνοβοσία (ἡ), = Χηνοβοσκία.

Χηνοβοσκεῖον (τὸ), μέρος ὅπου βόσκουν (τρέφουν) χῆνες· κοπάδι χηνῶν.

Χηνοβοσκία (ἡ). τὸ νὰ βόσκῃ (νὰ τρέφῃ) τις χῆνας. 2) = τῷ

Χηνοβοσκίον (τὸ), = Χηνοβοσκεῖον.

Χηνοβοσκὸς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ἢ τρέφων χῆνας (ἴχνη χηνοβοσκείου).

Χηνοβοτία καὶ **Χηνοβωτία** (ἡ), = Χηνο-βοσία, χηνοβοσκίον.

Χηνομεγέθης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἴσων μέγεθος χηνὸς, ἰσομεγέθης μὲ χῆνα.

†**Χηνοπλούματον** (τὸ), (νλγ.), στρῶμα ἢ προσκέφαλον μὲ πτερὰ (plumia) χήνας, πουπουλένιον.

Χηνόπους, οδος (ὁ). εἶδ. φυτοῦ (ἄγριον σπανάκι), χηνοπόδι, (συγχ. τῷ Ἐχι-νόπους).

Χηνοτρόφειον (τὸ), = Χηνοβοσκεῖον, [ἐκ τοῦ

Χηνοτρόφος (ὁ, ἡ), = Χηνοβοσκός.

†**Χηνύσσω**, Μ. ύξω, Φωνάζω. ἀὰν τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χῆνα ἡ 'σὰν τὸν χάχαν (μὲ ἀνοικτὸ στόμα), (ἐν γέν.) χάσκω, (ὄθ.
†Χηνώστρα (ἡ), χάσμη (ἀπὸ ὀκνηρίαν), (ὄθ.
Χηνωστράω-ῶ, Μ. ήσω. Χασμῶμαι (ἀπὸ ὀκνηρίαν)· φωνάζω χάσκων· χάσκω.
Χηνώω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Χηνώσσω.
Χηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς χηνὸς, ὅμοιος μὲ χῆνα· (συνκδχ.) ἀδέλτερος τὸ ἦθος, εὐήθης.
Χῆρα (ἡ), θηλ. τοῦ Χῆρος.
‡Χηράζω, Μ. άσω, = Χηρόω.
Χηραμά (τὰ), Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Χηραμός.
Χηράμβη (ἡ), [Χηραμὸς], εἶδ. κογχύλης.
Χηράμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.
Χηραμὶς, ίδος (ἡ), = Χηραμὸς, χαραμάδα.
2) (συχνότ.) εἶδ. μεγάλης κογχύλης (χηθάδας) τῆς ὀπ. τὸ ὄστρεον ἐχρησίμευε καὶ ὡς μέτρον, (παρβλ. Χήμη).
Χηραμοβύτης [χηραμὸς, δύω], ου (ὁ), Π. ὁ χυνόμενος (κρυπτόμενος) εἰς τρύπας. « Ἰχθὺς—, « Ἔπγρ.
Χηραμόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ χηραμοῦ, ἀπὸ τὴν τρύπαν.
Χηραμὸς (ὁ καὶ Π. σπν. ἡ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Χηραμά), Π. [χαράσσω ἢ χωρέω, ἴδε Διαγωγή] σχισμάδα, τρύπα, (ὄθ. τὸ κοιν.) χαραμάδα· (ἰδιωτ.) τρύπα (φωλεά) θηρίου.
Χηραμὺς, ύδος (ἡ), = Χηραμὶς.
Χηραμὼν, ῶνος (ὁ), Π. βράχος πλήρης χηραμῶν (σπηλαιώδης).
Χήρατο, Π. ἀντὶ Ἐχάρη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Χαίρω.
Χηραφὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Χήραψ, αβος (ὁ), Π. ἀντὶ Καραβὶς καὶ Κάραβος.
Χηρεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις χηρειὸς ἢ χήρα.
Χήρειος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς χῆρον ἢ χήραν, (κοιν.) χηρειὸς. « Δέκτρα—, « Ἔπγρ.
Χήρευσις, εως (ἡ), τὸ χηρεύειν, χήρεμμα.
Χηρεύω, Μ. εύσω (σπν. μτβτ.) ἀντὶ Χηρόω, στερῶ τινα (κυρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου του). ‖. (συνήθ. ἀμτβτ.) στεροῦμαι (κυρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου μου), χηρεύω· (ἐνίοτε Π.) ζῶ ἢ περιπλανῶμαι μεμονωμένος, = Ἐρημιάζω (« Μίλητος μελίφ πασὶ χηρεύων, « Σοφ.)· (μτμ. μὲ γεν. ἐν γέν.) εἶμαι στερημένος τινός. « Νῆσος ἀνδρῶν χηρεύουσα, « Ὀδ. Ι., ἔρημος, ἀκατοίκητος.
Χήρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χήρα.
Χηρήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χήρειος.
Χηρία (ἡ), = Χηρεία.
Χῆρος [χῆτος], α, ον. Ὁ στερηθεὶς τῆς συζύγου του ἢ Ἡ στερηθεῖσα τοῦ συζύγου της, χηρειὸς, χηρευάμενος, -νη· (μὲ γεν. μτμ. ἐν γέν.) στερημένος. « Χῆρος στελεοῦ, « Ἔπγρ., χωρὶς στειλιάρι.
Χηροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Χηρεία, στέρησις.
Χηρόω-ῶ καὶ (μσ. Π.) -ὁομαι-οῦμαι. Μ. ώσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ χῆρον ἢ χήραν, στερῶ τῆς συζύγου του ἢ τοῦ συζύγου της· (μτμ. ἐν γέν.) μονόω, ἐρημόω· (μὲ γεν.) στερῶ. « Ἠελίοιο—, « Ἔπγρ., τυρλόνω ἢ θανατόνω. ■ Πρβλ.

ἀνδρῶν χηρεύουσα, « Πλ. ‖. (ἐνίοτε ἀμτβτ.) = Χηρεύω, (μὲ γεν.) εἶμαι στερημένος. « Γονέων—, « Πλ., ὀρφανός.
Χήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χηρόω, χήρευσις, (ἐν γέν.) στέρησις.
Χηρωστὴς, οῦ (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ κληρονομῶν ἐν ἐλλείψει πλησιεστέρων συγγενῶν· (ἐνίοτε) ἐπίτροπος ὀρφανοῦ ἢ χηρευούσης περιουσίας.
Χητεία (ἡ), = Χῆτος, ἔλλειψις· (Γλσ.) = Χηρεία.
†Χήτη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἔενεών.
†Χητίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Χατίζω.
Χῆτις, ιος ἢ εως (ἡ), Π. καὶ
Χῆτος [χαίνω, χάζω], εος-ους (τὸ). Ἔλλειψις, στέρησις, (εὐχρ. κυρ. ‖. ἡ ὁστ.) « Χήτει ἡ « Χήτεϊ, ἀντὶ ἐπιρ. (μὲ γεν.) « Συμμάχων—, « Ἥρ.
Χητοσύνη (ἡ), Π. ἔλλειψις, ἔνδεια, πενιαστέρησις. ἀφαίρεσις· μοναξιά, ἐρημία.
Χθαμαλοπτήτης, ου (ὁ)· ὁ πετῶν χαμηλὰ, [ἵπταμαι ♂
Χθαμαλὸς, ἡ, όν, (κατ' ἐπένθ. τοῦ θ.) ἀντὶ Χαμηλὸς, πρόσγειος· (μτφορ.) ταπεινὸς, χαμαίζηλος.
Χθαμαλότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Χθαμαλὸς, χαμηλότης.
Χθαμαλοφροσύνη (ἡ), τὸ φρονεῖν χθαμαλὰ (πρόσγεια), χαμέρπεια φρονήματος.
Χθαμαλὸω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χθαμαλὸν, χαμηλόνω.
Χθὲς, ἐπίρ. Χρν. Ἐχθές. « Χθὲς καὶ πρώην, « Χθὲς καὶ τριτὴν ἡμέραν, « φρσ., ἀκόμη ἐχθὲς-προχθὲς, (ὀηλ.) πρὸ ὀλίγου. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἠχθὲς (ἐνν. ἡμέρα), « Ἀξ., ἡ χθεσινή.
Χθεσινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς χθὲς (ἡμέρας), ἐχθεσινός.
Χθιζινὸς, ἡ, όν, σπν. ἀντὶ Χθεσινὸς, [ἐκ τοῦ
Χθιζὸς, ἡ, ὸν, = Χθεσινός. ‖. (τὸ οὐδ.) Χθιζὸν καὶ (πλθ.) Χθιζὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Χθές. « Χθ.ζά τε καὶ πρώιζα, « Ὅμ., χθὲς-προχθὲς ἀκόμη, (ὀηλ.) πρὸ ὀλίγου.
†Χθονήρης [χθὼν, †ἄρω], εος-ους (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ
Χθόνιος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐπὶ τῆς χθονὸς, γήϊνος, ἐπίγειος· (συχνότ.) ὑπόγειος, ὑποχθόνιος· (ἐνίοτε) ἐντόπιος. « Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρευς εὔβουλον πάγον ξυνήδειν χθόνιον ὄντα, « Σοφ.
Χθονοβριθὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. [χθὼν, βρίθω]. ὁ βαρύνων (συρίμενος ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος εἰς) τὴν γῆν, (ἐν γέν.) βαρύς.
Χθονογνωθὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. [χθὼν, γέγνθα]. ὁ χαίρων (ἔχων προσπάθειαν) εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ γήϊνα.
Χθονάπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ τῆς γῆς.
Χθονόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλασθεὶς (δημιουργηθεὶς) ἐκ γῆς.
Χθονοστεβὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. [χθὼν, στείβω]. ὁ πατῶν (περιπατῶν ἐπάνω εἰς) τὴν γῆν, χερσαῖος, γήϊος.
Χθονοτρεφὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς ὑπὸ ἢ τρεφόμενος (ζῶν) ἐπὶ τῆς γῆς, (ἐν γέν.) γήϊνος.
Χθὼν, χθονὸς (ἡ), Π. ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος (ἢ ἐπιφάνεια) τῆς γῆς, (ὄθ.) χώρα, τόπος (« Ἀμετέρας οὔσαν ἀπὸ χθονὸς, « Θκρ.), ἢ τὸ βάθος τῆς γῆς, νὰ καταχθόνια, ὁ

ᾅδης. « Χθόνα δῦναι, « Ὅμ., ἀνιλ
Χῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Χ
Χιὰ (ἡ), = Χειά.
Χιάζω, Μ. άσω. Σημειόνω τι (ὡς ὑποπτον ἢ κίνδηλον) διὰ τοῦ στοιχείου Χ. ♂ σταυρόνω τι εἰς σχῆμα Χ (Γαλλ. se sautoir), (χειρουργ.) σχίζω σταυρωδῶς ἄν Χ).
†Χιὰς, άδος (ἡ). ἡ μονὰς εἰς τοὺς κύβους (ἴδε Χῖος).
Χίασμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι εἶνε βεβλημένον (συνηνωμένον) εἰς σχῆμα Χ (ἐπ sautoir « Χ άσματα, « Μηχαν., τὰ στανρόξυλα.
Χιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χιάζω, ἢ τὸ σχῆμα Χ διασταύρωσις· (ῥῆτ.) σχῆμα λόγου ὅταν ἐκ τῶν τεσσάρων κώλων περιόδου τὸ τρίτον ἀντιστοιχῇ (ἀποδίδεται) εἰς τὸ δεύτερον καὶ τὸ εἰσαγόμενον εἰς τὸ πρῶτον.
Χιαστὸς, ἡ, όν. Σταυρωτὸς εἰς σχῆμα Χ. « Χιαστὸν (τὸ), « Ῥτρ., σχῆμα λόγου (ἴδε Χιασμός).
Χιδρίας, ου (ὁ). (πυρὸς) σῖτος χονδρομένος διά-
Χίδρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδ. σταγητοῦ ἀπὸ καψαλισμένον καὶ χονδρομένον χλωρὸν σῖτον, (παρβλ.) κόμβρος, (ἢ ἀπὸ τὴν Δίγυπτ. φέρεται ὡς μοιον ὑπὸ τὸ ὄνομα) φιρίκι.
Χιλιὰς [χιλὰς], Μ. σύσω. Τρέφω ἢ πληθεύω μὲ χόρτον, (ἐν γέν.) ταΐζω χορταίνω. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) τρώγω (βοσκῶν), παχαίνω.
‡Χιλιάγονος (ὁ, ἡ), οὕτω διορθ. ἀντὶ Ἐπτάγονος.
Χιλιάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χιλίας γωνίας.
Χιλιάκις, ἐπίρ. Χίλιαις φοραῖς.
Χιλιάνδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκρατούμενος ἀπὸ χιλίους ἄνδρας, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος.
Χιλιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ μίαν χιλιαρχίαν, εἶμαι-
Χιλιάρχης, ου (ὁ), = Χιλίαρχος.
Χιλιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ χιλιάρχου καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ διοικούμενον στρατιωτικὸν σῶμα.
Χιλίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς χιλίων στρατιωτῶν, (εἰς τοὺς Πέρσ. καὶ ἑπμ. ἑσμ. κεδ.) ὁ πρῶτος μετὰ τὸν βασιλέα ἀξιωματικὸς τοῦ στρατεύματος, (καθὼς εἰς τὴν Ῥωμ.) ὁ ἔπαρχος τοῦ πραιτωρίου, (καὶ εἰς τὴν Γαλλ. τὸ πάλαι ὁ connetable).
Χιλιὰς, άδος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) χιλίων μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), (χωρὶς χιλιάδα.
Χιλιασμὸς (ὁ). (Ἐκκλησ.) ἡ αἵρεσις τῶν χιλιαστῶν.
Χιλιαστὴς, οῦ [ὁ). (ἐκκλησ.) αἱρετικὸς φρονῶν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶνε ἐπίγειος καὶ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ χίλια ἔτη καὶ ἔπειτα νὰ γίνῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, (Γαλλ.) millénaire.
‡Χιλιετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρόνων περιέχον χίλια ἔτη.
Χιλιέτὴς, ους ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἄγων 1000 ἔτη, χιλίων χρόνων, (συνκδχ.) παμπάλαιος, χιλιοχρονήτικος, (ταῖς Ἑλ, Δικαιητής).

Χιλιετία (ἡ). διάρκεια 1000 ἐτῶν, χιλιετηρίς.
Χιλιοδύναμος (ἡ). τὸ φυτὸν δίκταμον εἰς ἣ ἐπ. ἀπέιδιον χιλίας (ὀηλ. ἀπείρους) ἰαματικὰς δυνάμεις (ἰδιότητας).
Χιλιετηρὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Χιλιετηρίς.
Χίλιοι, αι, α. (ἀριθμ.) 1000· (συνκδχ.) πλῆθος, ἄπειροι, αι, α. « Βοτὰ χίλια βόσκων, Θκρ. (καὶ ἑλλ.) « Χιλίας (ἐνν. δραχμὰς) ἀπέστειλε, « Δρτ. ‖. (τὸ ἑν.) Χιλία ἵππος, « Ἡρ., Ξεν., ἀντὶ Χίλιοι ἱππεῖς.
Χιλιόκωμος (ὁ, ἡ). (τόπος) περιέχων (ἐπαρχία συγκειμένη ἀπὸ) χιλίας κώμας.
Χιλιόμβη (ἡ). θυσία χιλίων βοῶν ἢ (ἁπλ.) χιλίων, (κατὰ τὸ Ἑκατόμβη).
Χιλιόναυς, ναος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκείμενος ἐκ χιλίας ναῦς, (κοιν.) χιλιόμενος.
Χιλιοναύτης, ου (ὁ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ χιλίους (πολλὰς χιλιάδας) ναύτας, πελωρίθμος. « Στόλος—, « Λίαχ.
†Χιλιονταετηρὶς, ίδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χιλιετηρίς.
†Χιλιοντὰς, άδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χιλιάς.
Χιλιοπλάσιος, α, ον ♂
Χιλιοπλάσιος, ανος (ὁ, ἡ). χίλιαις φοραῖς τοσοῦτος, χιλιάκις πολλαπλάσιος.
Χιλιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χιλίους (πλήθος) πόδας.
Χιλιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 999. ‖. « Ἡ χιλιοστὴ (ἐνν. μοῖρα), « τὰ χιλιοστημόριον, εἶδος δασμοῦ (εἰς τὰ 1000 ἓν).
Χιλιοστύς, ύος (ἡ), = Χιλιὰς, ἢ· χιλιοστημόριον.
Χιλιοτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίων χίλια (χιλιάδας) τάλαντα, πολυδάπανος.
Χιλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν χιλίους ἀμφορεῖς (καθὼς τώρα λέγομεν) πλοῖον χωρητικὸν χιλίων τόνων.
Χιλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω τινὰ εἰς πρόστιμον χιλίων (ἐνν. δραχμῶν).
Χιλίωρος (ὁ, ἡ), Π. [χ. ὥρα], ἀντὶ Χιλιέτης.
Χιλὰς (ὁ), [χυλὸς]. χόρτον (κυρ. διὰ τροφὴν ἵππων κτλ.), (κοιν.) ταγὴ, (Τουρκ.) γρᾶμι, (ἐν γέν.) τροφή.
Χιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρέφω τὸν ἵππον κτλ. μὲ χόρτον, τοῦ δίδω ταγὴν· (ἐν γέν.) τρέφω.
Χιλωτὴρ (ὁ), [χιλὸς]. τὸ σακκὶ μὲ τὴν ταγὴν τοῦ ἵππου (ὅπου τοῦ κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμόν).
Χίμαιρα (ἡ), [χίμαρος]. ἡ νέα ἔγδα. 2) τὸ μυθολογούμενον πυρίπνοον τέρας μὲ σῶμα αἰγὸς, κεφαλὴν λέοντος καὶ οὐρὰν δράκοντος. 3) ὄρος τῆς Λυκίας.
Χιμαιρὶς, ίδος (ἡ), = Χίμαιρα.
Χιμαιροβάτης, ου (ὁ), Π. = Αἰγιβάτης.
Χιμαιροθύτης, ου (ὁ), Π. ὁ θυσιάζων αἶγας (χιμαίρας).
Χιμαιροφόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων αἶγας (χιμαίρας) ἢ, φονεύσας τὴν χίμαιραν, (ἐπίθ. τοῦ Βελλεροφόντου).
Χιμάρραρχος (ὁ), Π. ὁ ἀρχηγὸς τῶν χιμάρων (τῶν αἰγῶν, τοῦ αἰπολίου) τράγος.
Χιμαροκτόνος (ὁ, ἡ), = Χιμαιροφόνος, [ἐκ τοῦ
Χίμαρος (ὁ)· ὁ μικρὸς τράγος, (θηλ.) ἡ 'γίδα, (ἄλλ.) χίμαιρα.
Χίμαρος (ὁ), = Χείμαῤῥος.
Χιμετλάω-ῶ, Μ. άσω. = Χειμετλιάω, [ἐκ τοῦ
Χίμετλον (τὸ), = Χείμετλον.
Χιογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἢ γεννώμενος εἰς τὴν Χίον, Χιώτικος. « Οἶνος—, « Ἀξ.
Χῖον (τὸ), ἴδε Χῖος.
Χιόνειος, α, ον. Ὁ τῆς χιόνος ἢ ἐκ χιόνος, ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι.
Χιονίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω χιόνι.
Χιονικὸς, ἡ, όν ♂
Χιόνινος, η, ον, = Χιόνειος.
Χιονόβατος (ὁ, ἡ)· (τόπος) ὅπου πατεῖ τις πάντοτε χιόνια, χιονοκέπαστος.
Χιονοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκὰ ὡς ἂν τὸ χιόνι βλέφαρα, (ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς).
Χιονόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσβαλλόμενος ἀπὸ τὰ χιόνια, χιονοσκέπαστος.
Χιονοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ τὸ χιόνι, χιονίζω, [ἐκ τοῦ
Χιονοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) ἢ κάμνων νὰ πίπτουν χιόνια, χιονιστής.
Χιονόβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρεφόμενος, αὐξύνων ἀπὸ) τὴν χιόνα.
Χιονογειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ χιόνα.
Χιονόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χ όνεος.
Χιονοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Χιονότροφος.
Χιονότυπος (ὁ, ἡ), Π. = Χιονόβλητος.
Χιονόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ χιόνι ἢ ἄσπρον 'σὰν τὸ χιόνι.
Χιονόπεζα, ης (ἡ), Π. [χ. πέζα]. ἡ ἔχουσα ἄσπρα 'σὰν τὸ χιόνι πόδια.
Χιονοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. στείβω], = Χιονόβατος.
Χιονοτέρόφας (ὁ, ἡ), Π. (παραξ.) ὁ τρέφων ἢ (προπαραξ.) τρεφόμενος ἀπὸ (ἔχων πάντοτε) χιόνια, χιονοσκέπαστος.
Χιονόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χιόνος, ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι, κάτασπρος.
Χιονόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δέρμα (χρῶτα) ἢ χρῶμα χιονώδες, χιονόχρους.
Χιονόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ χιόνι, χιονίζω. 2) κάμνω τι χιονῶδες, λευκαίνω 'σὰν τὸ χιόνι.
Χιονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Χιονοειδὴς, ἢ· γεμάτος χιόνα, χιονοσκέπαστος.
Χιονωτὸς, ἡ, όν, Π. [χιονόω]. χιονοσκέπαστος.
Χίος, (ἡ), ἡ νῆσος, καὶ
Χῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Χίου. ‖. (ἔνν. βάλος) τὸ κυρτὸν μέρος τοῦ ἀστραγάλου (ἢ μονὰς, ἐκ τοῦ ἴος) εἰς τοὺς κύβους, (ἄλλ.) Κῦων, (ἀντίθ. τῷ Κῶος). « Πάντα δὲ τὰ ἔχοντα ἀστραγάλων... ἔχει αὐτὸν ὀρθὸν ἐν τῇ κάμπῃ, τὸ μὲν πρανὲς ἔξω, τὸ δ' ὕπτιον εἴσω, καὶ τὰ μὲν κῶα ἐντὸς ἐγραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ χία καλούμενα ἔξω, καὶ τὰς κεραίας ὧδε, « Ἀρστ. ‖. (οὐδ. ἑνν. κεράμιον),

κραναολάγυνον (τῆς Χίου) τὸ ὁπ. ἐχωροῦσαν ὑπὲρ τὸν ἕνα χόα.
Χιουργὴς, ους (ὁ, ἡ)· εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Χῖον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τῶν Χίων.
(Χιόω), ἄχρ. ἴδε Χιῶ.
†Χιραλέος, α, ον. Ὁ ἔχων χιράδας, ἀκαμάτους (καθὼς τὰ χέρια τῶν χειμαζομένων ἀπὸ τὸ ψῦχος.
†Χιράς, άδος (ἡ), = Χειρὰς, σκάσιμο (κυρ. τῶν χεριῶν) ἀπὸ τὸ ψῦχος.
Χιραπόδης, ου (ὁ) καὶ
Χιρόπους, οδος (ὁ, ἡ)· χιραλέος τοὺς πόδας.
Χιτὼν [κύτος, ὄθ. τὸ κοιν. σκουτὶ], ῶνος (ὁ). φόρεμα (κυρ. μάλλινον) τὸ ὁποῖον φόρουν κατάσαρκα, (καθὼς τώρα τὸ) ὑποκάμισον· (ἐν γέν.) ἔνδυμα, σκέπασμα, περικάλυμμα· (ὄθ. μτμ.) = Μίτρη, φλοῦδα, (ἀνατμ.) μεμβράνα. « Λίνεος χειριδωτὸς—, « Ἡρ. « Χάλκεος—, « Ὅμ., ὁ θώραξ. « Λίνεος—, « αὐτ., τὸ λιθοβόλημα. « Τειχέων κιόνες, « Ἡρ., οἱ περίβολοι τοῦ τείχους. « Χιτῶνες τριγλοφόροι, « Ἔπγρ., τὰ δίκτυα. « Χιτὼν ἐράγνης, « Ἀχιλλ. Τάτ., τὸ ὕφασμα τῆς. « Κόκκινος—, « Πλ., ἡ σημαία τῆς μάχης. « Γποδήματος—, « Ἀρστ., τὸ ἀπὸ μέσα ὑφάσμινον, (ὅπου ἀνάγουν καὶ τὸ) « Χιτῶνας συντέμνων, « Ξεν. (Κῦ. Π', 2, 6). « Βαλοῦ—, « Βεν., ἡ κραμμυδοφλοῦδα. « Ὁ κερατοειδὴς χιτὼν, « Ἀνατ., (Γαλλ.) la cornée.
Χιτωνάρ... (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χιτώνιον.
Χιτώνη (ἡ), Π. ἡ ἐξουσα (κοντὸν) χιτῶνα, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.).
†Χιτωνίσ(η), (νλγ.). φορεσιά, ἐνδυμασία.
†Χιτωνίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω μὲ χιτῶνα, †πουκαμισόνω.
Χιτώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χιτὼν, †πουκαμισάκι.
Χιτωνίσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χιτωνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χιτὼν, χιτώνιον.
†Χιτωνοπῶλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν χιτῶνας (†πουκάμισα).
Χιὼ, κατὰ κρα. ἀντὶ †Χιόω=Χιάζω, σημειόνω τι (ὡς ὑποπτον ἢ κίνδηλον) διὰ τοῦ Χ, ὀβελίζω.
Χιὼν [χείω], όνος (ἡ). χιόνι (κυρ. τὸ πεσμένον εἰς τὴν γῆν)· (συνκδχ.) χιονόνερον. « Παταμία—, « Ῥύρ.
(Χλάζω), Π. ἀντὶ Κλάζω καὶ Κοχλάζω (εὐχρ. κυρ. ὁ πρσ. Κέχλαδα καὶ Ἰων Κέχληδα), βούζω, ἀντηχῶ, ἢ· βράζω μὲ κρότον, γοχλακίζω. « Ὕδωρ κεχλάδοντες, « Πινδ., νέοι τῶν ὁπ. βράζει τὸ αἷμα, σφριγῶντες. « Κεχλαδὼς καλλίνικος, « αὐτ., ὕμνος ἀντηχῶν τὰ νικητήρια.
Χλαῖνα [λῆνος, λάχνη], ης (ἡ). ἐπανωφόρι μαλλίνιον (χειμωνιάτικον), φλοκάτα, σιάρκα· (χρησίμευε καὶ ὡς) στέλπασμα τοῦ κρεββατιοῦ, †πάπλωμα. « Ζακύνθου τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὴν μίαν ῥῆχτο χλαῖναν. « Θκρ., (ἀδρ. ἀντὶ) συνεκοιμήθη.
Χλαίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλαῖνα.
Χλαινοθήρας [χλαῖνα, θηράω], ου (ὁ). ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλέπτων χλαίνας, ξεγυμνόνων τοὺς διαβαίνοντας, λωποδύτης.
Χλαινουργικός, ἡ, όν. Χλαινουργοῦ ἴδιος. « Χλαινουργική, « ἡ τέχνη τοῦ χλ.
Χλαινουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (ῥάπτων ἢ ὑφαίνων) χλαίνας.
Χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ χλαῖναν, (ὅθ.
Χλαίνωμα (τὸ). ἔνδυμα, σκέπασμα. « Δέοντας —, « Ἐπγρ., ἡ λεοντῆ.
Χλαμυδηφόρος (ὁ, ἡ), = Χλαμυδοφόρος.
Χλαμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλαμύς.
Χλαμυδοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα χλαμύδος.
Χλαμυδοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χλαμυδοποιοῦ, κατασκευὴ χλαμύδων.
Χλαμυδοποικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χλαμυδοποιὸν ἢ τὴν χλαμυδοποιΐαν, χλαμυδοποιοῦ ἴδιος. « Χλαμυδοποικὴ (ἐννν. τέχνη), « ἡ χλαμυδοποιΐα.
Χλαμυδοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων χλαμύδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Χλαμυδουργία (ἡ), = Χλαμυδοποιΐα.
Χλαμυδουργικὸς, ἡ, όν, = Χλαμυδοποικός.
Χλαμυδουργὸς (ὁ, ἡ), = Χλαμυδοποιός.
Χλαμυδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ χλαμύδα, εἰμαι=
Χλαμυδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) χλαμύδα.
Χλαμυδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ χλαμύδα.
Χλαμυδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ φορῶν χλ., « ὁ ἢ (ἡ) ἐν εἴδει χλαμύδος.
Χλαμὺς [χλαῖνα], ύδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν καὶ εἰς τὰς Ἀθ. τῶν ἐφήβων οἱ ὁπ. ὑπηρέτουν ὡς περίπολοι).
Χλανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλανίς.
Χλανιδίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλανίδιον ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Χλανισκίδιον.
Χλανιδοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χλανιδοποιοῦ, κατασκευὴ χλανίδων.
Χλανιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων χλανίδας.
Χλανιδουργία (ἡ), = Χλανιδοποιΐα.
Χλανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ χλανίδα.
Χλανιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ φορῶν χλανίδα ἢ (ἡ) ἐν εἴδει χλανίδος.
Χλανὶς [χλαῖνα], ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι μᾶλλιναν λεπτὸν καὶ πολυτελὲς τὸ ὁπ. ἐφόρουν (καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες) πρὸς στολισμόν, (ἴσ. ὅμοιον μὲ τῶν Βαρβαρίζων τὸ) μπουρνοῦζι ἢ (τῶν Αἰγυπτ. τὸ) ἰχράμι, (διότι ἐχρησίμευε καὶ ὡς) σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ, (παρβλ. Χλαμύς).
Χλανισκάριον ⸸
Χλανισκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χλανίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χλανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χλανίς.
Χλαρὸς, ά, όν, Δ. Π. ἀντὶ Ἁπαρός.
Χλευάζω, Μ. άσω. Χλεύην ποιοῦμαί τινα ἢ τι, περιγελῶ, περιπαίζω· (ἀμτδ.) διατείζομαι, χωρατεύω.
†Χλεύαξ, ακος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χλευαστὴς, Μόδαξ, σκώπτης.
Χλευασία (ἡ), = Χλευασμὸς, χλεύη.
Χλεύασμα (τὸ), τὸ λεγόμενον πρὸς χλεύην τινός, σκῶμμα.
Χλευασμὸς (ὁ). τὸ χλευάζειν, περίπαιγμα, περιγέλασμα,
Χλευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ χλευάζων, σκώπτης, περιγελαστής.
Χλευαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χλευάζειν, σκωπτικὸς, περιγελαστικός.
Χλευαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ χλευαστικὸν τρόπον, εἰρωνικῶς.
Χλεύη (ἡ), [χέλυς=χιτὼς]. ἐμπαιγμὸς, σαρκασμὸς· ἀσεϊσμὸς, εἰρωνεία. « Χλεύην ποιεῖσθαί τινα, « Αἰσχ., = Χλευάζειν.
†Χληδάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Χλιδάω.
Χληδὼς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χλιδὼς.
Χλιαίνω [χλιὸς]. Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιὸν (χλιαρὸν), ζεσταίνω μετρίως, (κοιν. ἐπὶ ῥευμ.) συχλιαίνω (συνκδχ.) ἀπαλύνω (κυρ. καὶ μτφρ.).
Χλίανσις, εως (ἡ), τὸ χλιαίνειν ἢ χλιαίνεσθαι, ζέσταμα μέτριον.
Χλιαρυθαλπὴς, ές (ὁ, ἡ). ζεσταμένος μετρίως.
Χλιαρὸς [χλιὸς], ά, όν. Μετρίως ζεστὸς, (κοιν.) χλιὸς καὶ σύχλιος.
Χλιαρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ χλιαροῦ, μετρία θερμότης.
Χλιαρῶς, ἐπίρ. Χλιαρὰ, οὔτε ζεστὰ οὔτε κρύα· (μτφρ.) χωρὶς ζέσιν.
Χλίασμα (τὸ) = ἐπιτιθέμενον (ἰατρικῶς) πρὸς χλίανσιν, (Ἰταλ.) φομέντα.
Χλιάω-ῶ, Π. εἶμαι χλιαρὸς (χλιὸς).
Χλιδᾷ, Π. Δ. ἀντὶ Χλιδῇ, δοτ. τοῦ Χλιδὴ, ἡ· (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ) Χλιδάει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Χλιδάω.
Χλιδαίνω [χλιδὴ], Π. ανῶ. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω.
Χλιδανὸς, ἡ, όν, Π. μαλθακὸς, τρυφηλὸς, ἀβροδίαιτος.
†Χλιδανόπους. οδος, Γλσ. ἀντὶ=
Χλιδανόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [χλιδανὸς, σφυρόν]. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς (δελικάτους) πόδας.
Χλιδανῶς, ἐπίρ. Τρυφηλῶς, θηλυπρεπῶς.
Χλιδάω-ῶ [χλιδὴ], Μ. ήσω, Π. (χ. πτ.) ἀντὶ Τρυφῶ, εἶμαι τρυφηλὸς (« Χλιδῶσα μολπὴ, « Δξ.)· (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἐναβρύνομαι ὑηλυπρεπῶς, κομπάζω, καμαρώνω (« Δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, « Σοφ.[καὶ ἑλλ.] « Χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασιν, « Αἰσχλ.)· (μὲ αἰτ.) λέγω κομπάζων ἢ ἀπειλῶν. « Βλοσυρόφρονα χλιδᾷ, δύσφορα, « Αἰσχλ.
†Χλίδειας, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Χλιδανός.
Χλιδὴ (ἡ), [χλίω]. ἀβρότης, πολυτέλεια, τρυφὴ· ἀλαζονεία· (συνκδχ.) δεῖγμα τρυφῆς· στολίδια πολυτελῆ, καλλωπισμὸς τῆς κεφαλῆς, μαλλιὰ μακρυὰ ἢ καταρὰ κτλ.
Χλίδημα ⸸
Χλίδος, εος-ους (τὸ), Π. δεῖγμα ἢ ἀντικείμενον χλιδῆς (τρυφῆς, πολυτελείας), στολίδι.
Χλίδος ἢ Χλῖδος (ὁ), [χλόη ἢ χαλάω]. χόρτα περιττὰ (σκουπίδια) τὰ ὁπ. τραβοῦν οἱ γεωργοὶ μὲ τὴν ταυγγράναν καὶ ῥίπτουν ἔξω τῶν ἀγρῶν.
Χλιδὼν [χλιδὴ], ῶνος (ὁ). βραχιόλι ἢ περιδέραιον, (ἐν γέν.) στολίδι. « Ὡμῶν —, « Πλ.
;Χλιδωνόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χλιδῶνας (στολίδια) εἰς τοὺς πόδας, (βλ. διορθ. Χλιδανόπους).
Χλιερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Χλιαρός.
;Χλίζω (ὕθ. ὁ πρκ. Κέχλιδα). = Χλίω.
;Χλιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χλιαρὸς (τὸν Νίκ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ=
Χλιόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Χλιῶν, μτχ. τοῦ Χλιάω.
Χλίω (χωρὶς Μ.), Π. (ἐπὶ πραγμ.) ἁβλαβῶ (ἐπὶ πρσ.) τρυφῶ· θρύπτομαι (μὲ δοτ.) κομπάζω, καμαρόνω (« Πέπλοισι καὶ βάροισι —, « Αἰσχλ.), ἢ· ἐντρυφῶ, ὑβρίζω. « Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίων.
Χλόα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Χλόη.
Χλοάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω νέα βλαστάρια, πρασινίζω « ἀὰν τὴν χλόην, « χλοερός.
Χλοανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Χλοανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πράσινος ὡς τρυφερὸς ὡς τὴν χλόην, χλοερὸς, ἁβλαλής.
†Χλοανὸς, ἡ, όν. (νλγ.). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χλόης, πρασινωπός.
Χλοάσμα (τὸ). τὸ χλοάζον (φυτὸν ἢ χρῶμα).
Χλοαυγὴς, έος (ὁ, ἡ). πράσινος ὡς ἡ χλόη καὶ διαυγής.
Χλοάω-ῶ, Π. ἀντὶ Χλοάζω.
Χλοερὸς, ά, όν, Π. καὶ ἀσυναίρ. ἀντὶ Χλοαρός.
Χλοεροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου τρέφονται (αὐξάνουν) τὰ χλοερὰ χόρτα.
Χλοερῶπις, ιδος (ἡ), Π. χλοερὸς εἰς ὄψιν, πρασινωπός.
Χλοηδὼν (ὁ) [χλόη]. Μ. ῶνος. (νλγ.) Κάμπος χλόην, πρασινίζω.
Χλόος-οῦς (ὁ), Π. [σαυγγ. τῷ Φλοιός]. Χλόη· (συνήθ.) χρῶμα πράσινον, πρασινάδα, « Χύτλ χρόος ἀμφὶ παρειᾶς, « Ἀκλλ., (παρβλ. Ὠχρός).
†Χλοσυνάζομαι [χλοῦνης], Μ. ἀσομαι. Γλσ. γρουνάζω, μουρμουρύζω.
Χλούνειος, α, ον. Ὁ τοῦ ἀγριοχοίρου, (ἐκ τοῦ
Χλούνης, ου (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Χλούνων), Π. [χλόη, εὐνή]· ἡ· φλόω ἢ· φλύω]. (κυρ. ὡς ἐπίθ. κάπρου) ἄγριος, μονοδίαιτος, (ἀλλ.) Μονιός· (μτνμ. ὡς οὐσ. ἐν γέν.) ἀγριόχοιρος· (καὶ ἐπειδὴ οὗτοι, καταβρίσκομενοι εἰς τὰ δένδρα, πολλάκις ἐκτείνονται μόναι των), εὐνοῦχος, ἠλιθερίας. « Ἢ φῶρας ἢ τινα χλοῦνην ἕλωνται, « Ἀπ.
†Χλοῦνιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χλούνειος.
Χλοῦνις, ιος (ἡ), Π. ἐκτομὴ, εὐνουχισμὸς (ὁ τέν.) = ἀπέρτησις, ἀφαίρεσις. « Παιδων —, « Αἰσχλ.
Χλοῦνος (ὁ), Γλσ. [χλόος], χλωμός, (πλθ. τοῦ χρυσοῦ).
Χλοῦνος, ους (ὁ, ἡ). χλόη ὅμοιος (τὸ εἶδος) πρασινωπὸς· χλοάζων.
Χλοῦνος, ους (ὁ, ἡ). = Χλουνάζομαι.
Χλωραλίνη, Μ. ανῶ. = Χλωροφαγέω.
Χλωρεύω, Μ. άσω, = Χλωρόω.
Χλωρίδιον (τὸ). χλωρὸν χρῶμα, χλωρότης.
Χλωροβόχης, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χλωρὸν (κιτρινωπὸν) αὐχένα ἢ (συνκδχ.) εὔστροφον φωνὴν (λαιμόν). « Ἀηδὼν —, « Ἐμπ. (ὡδὲ Χλωρῆς).
Χλωρόω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, ἀμφ. ἀντὶ Χλωρίζω.
Χλωρὸς, ἐως (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴσ.) = Χλωρίων.
Χλωρῶδης, έος (ἡ), Π. ἀντὶ Χλωρὰ, πρασινωπὴ, κιτρινωπή. « Κάμπη —, « Νίκ. « Χλόην —, « Ὀμ., ἡ ἔχουσα μαυροκίτρινα ἢ μαυροκίτρινα πτερὰ ἢ, κεκαλυμμένα εἰς τὴν πρασινάδα, (παρβλ.) Χλωραύχην.
Χλωρίζω, Μ. άσω, = Χλωριάω.
Χλωρίασις, εως (ἡ), τὸ σύν. τοῦ
Χλωριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι Χλωρὸς (πρασινοκίτρινος), χλωμιάζω.
Χλωρίζω, Μ. ίσω. Κλίνω εἰς τὸ χλωρόν, εἶμαι πρασινοκίτρινος.
Χλωρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (μὲ μόνον ἀπὸ τὸ στέρνος πρασινοκίτρινα πτερὰ), (Γαλλ.) verdier? ἴσ. τὸ θηλ. τοῦ Χλωρίων.
Χλωριστὴς, ου (ὁ), εἶδος λίθου μὲ χρῶμα χλόης (χλωρόν).
Χλωρίων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ πρασινοκίτρινα (χλωρὰ) πτερὰ, (καινν.) φλωρέντζα, (Γαλλ.) loriot.
Χλωροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). χλωρὸς (χλωμὸς) εἰς εἶδος, πρασινοκιτρινιάρικος.
Χλωρόκομος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χλωρὰν κόμην (ἢ μτνμ.) χλωρὰ φύλλα.
Χλωρομέλας, αινα, αν). χλωρὸς καὶ μέλας, μαυραπρασινοκίτρινος.
Χλωροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χλωρότητα (χλωμάδα ἢ πρασινάδα), χλωροποιητικός.
Χλωροπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χλωρὰ πτερὰ (πρασινοκίτρινα πτερά).
Χλωρὸς, ά, όν, κατὰ κρα. ἀντὶ Χλωερὸς, Χλόην· (συνήθ.) χρῶμα πράσινον, πρασινάδα ἀὰν τὴν χλόην· (συνκδχ.) νωπὸς, τρυφερὸς· πράσατος· (μτνμ.) ἀκμάζων, νεαρὸς, ζωηρὸς, ῥωμαλέος. « Αἰζγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες, « Θκρ. « Χλωρὸν ῥόπαλον, « Ὀμ., « Ὄρος χλωρὸν, « αὐτ. « Δοὺν ἀπὸ χλωροῦ τόμνειν, « Ἡσ. (ἢ μτνμ.) « Χλωρὸς τυρὸς, « Ἀθ., (κοιν. μονολεκτ.) χλωροτύρι, (Τουρκ.) ταλὶρ-πεϊνιρί. « Χλωραὶ κωδιαί, « αὐτ., οἱ νεαλεῖς. (καὶ μτνμ.) « Χλωρὸν ὕδωρ, « Ἐπγρ., τὸ (καθαυτὸ) νεαρον. « Χλωρὸν αἷμα, « Σοφ., τὸ πρσφάτως χυθέν. « Χλωρὸν δάκρυ, « Κύρ., τὸ (ἄλλ.) Θαλερὸν. « Οἶνου χλωραὶ σταγόνες, « αὐτ., ὄρσεραί. « Χλωρὰ μέλεα, « Θκρ., τὰ τρυφερά. « Γόνυ χλωρὸν, « αὐτ., τὸ εὔκαμπτον(εὔρωστον). « Χλωρὰ ῥᾴμαθος, « Σοφ., ἡ ὑγρά. (καὶ τρτ.) « Χλωρὰ καὶ ἐναίμα πράγματα, « Γργ. 2) κιτρινωπὸς, πρασινωπὸς, πρασινοκίτρινος ἢ μαυροκιτρινοπράσινος, χλωμὸς· (ἐπμ.) ἄγρυος, (ὅθ. κατ' ἔκτ.) σκοτεινός. « Μέλι χλωρὸν, « Ὀμ. « Οἶνος χλωρὸς, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) Κιβρὸς, (ὅπου ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ τὸ) « Οἶνου χλωραὶ σταγόνες, « αὐτ. (ἴδε ἀνωτέρω). « Χλωρὸς ἀδάμας, « Ἡσ., (παρβλ. Παλιός). « Χλωρὸς ὑπὸ δείους, « Ὀμ. (ἢ συνκδχ.) « Χλωρὸν δέος, « Θκρ., τὸ χλωροποιόν. « Χλωρὰν ῥεῦμα Ἀχέροντος, « Ἐπγρ., τὸ σκοτεινόν.
†Χλωροσαῦρα, ας (ἡ), (νλγ.). ἡ πράσινη γουστέρα.
Χλωρότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χλωροῦ, τὸ εὐθαλὲς (πρασινωπὸν) τῶν φυτῶν· (συνκδχ.) νωπότης, τρυφερότης· (μτνμ.) ἀκμὴ, ῥωμαλεότης. 2) χλωμάδα.
Χλωροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ ὕπνου) Τρώγω χλωρὸν χορτάρι (Γρασίδι), (Τουρκιστ.) εἶμαι εἰς τὸ ταλίρι.
Χναυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χναῦμα.
Χναυρὸς, ά, όν. Ὀρεκτικὸς, νόστιμος.
Χναυστικὸς, ἡ, όν. Αἰχνος, λαίμαργος, [ἐκ τοῦ
Χναύω [κνάω], Μ. χναύσω. Τρώγω (κυρ. ὀρεκτικόν τι φαγητὸν), ῥοκανίζω, κοκκαλίζω.
Χνοάζω ἢ Χναάω-ῶ [χνοῦς], Μ. άσω. Ἐβγάζω (Σκεπάζομαι μὲ) χνοῦδι, ἔχω ἢ ἀποκτῶ μαλλιὰ ἢ τρίχας. « Νέον χναάζοντα ἰούλους, « Ἀπλλν., ὅτι ἔβγαιναν τὰ μουστάκι του. « Χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, « Σοφ., σκεπασμένον τὸ κεφάλι του μὲ μαλλιὰ τὰ ὁπ. ἄρχιζαν ἤδη νὰ ἀσπρίζουν.
Χνόη (ἡ), Π. [κνάω]. ἡ τρύπα ὅπου ἐμβαίνει ὁ ἄξων (ἡ ἄλλ. Χοινικὶς) τῆς ἀμάξης· (συνκδχ.) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος· ὁ ἄξων· (κατ' ἔκτ.) ἡ ἄμαξα. « Ἔβραυσεν ἄξονος μέσας χνόας, « Σοφ. (καὶ μτνμ.) « Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν, « Αἰσχλ., τρέχων πεζὸς, πεζοδρόμος. 2) (ἡ) ὁ κροτος (τὸ τρίξιμον) τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης. « Ὡς ὑπερβάλοι χνόας καὶ φρυάγμαθ' ἵππικά, « Σοφ.
Χνοΐ, δοτ. (ἀνμλ.) τοῦ Χνοῦς.
Χνοΐη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χνόη.
Χνόϊος, α, ον, Π. σκεπασμένος μὲ χνοῦν (χνοῦδι), χνοάζων. « Παρειὰ —, « Ἀνθ.
Χνόος-οῦς (ὁ), [κνάω ἢ ; συγγ. τῷ ὠλέος, Χλόος]. χνοῦδι (τῶν πωρικῶν, τῶν γενείων κτλ.)· πούπουλον. « Ἁλὸς —, « Ὀμ., ὁ ἀφρὸς, ἡ (ἄλλ.) Ἁλοσάχνη. 2) (ἐνίοτε) = Χνόη (2), κρότος, (παρβλ. Κνόος).
Χνοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ χνοῦν (χνοῦδι) ἢ· σκεπασμένος μὲ χνοῦδι, χναάζων.
Χνοωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει χνόος, ὡς ἂν χνοῦδι.
Χόα, Ἰων. καὶ Χοᾶ, Ἀττ. ἀντὶ Χοῦν, αἰτ. τοῦ Χοῦς.
Χοαῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν ἕνα χόα.
Χοανεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Χωνεύω, λυώνω (χύνω) εἰς τὴν χοάνην.
Χοάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Χώνη, χουνί· (ἰδιαιτ.) τὸ χωνευτικὸν χωνευτήριον ἢ καλούπι τῶν μεταλλουργῶν, (Γαλλ.) creuset. 2) (ἀνατομ.) τὸ μεμβρανῶδες κοίλωμα τοῦ ἐγκεφάλου, (ἄλλ.) Πύελος.
Χοάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χόανον (τὸ) ⸸
Χόανος (ὁ), Π. = Χοάνη.
Χοᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Χοᾶ.
Χόας καὶ Ἀττ. Χοᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Χοῦς.
†Χόδανος (ὁ), Γλσ. [χέζω, κέχυδα]. ὁ ἀφεδρών.
Χόες, ὀνμς. πλθ. τοῦ Χοῦς.
;Χοεὺς, έως (ὁ), = Χοῦς (2).
Χοή (ἡ), (ἐν γέν.) = Χύσις, χύσιμον· (ἰδιαιτ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) σπονδὴ (κυρ. ὑπὲρ τῶν νεκρῶν ἢ εἰς τιμὴν τῶν χθονίων θεῶν). « Πατρὶ χοὰς φέρουσ', ἅπερ νεκρῶσι μειλικτήρια, « Αἰσχλ. « Χοὰς τοῖσι ἥρωσι ἐχέαντο, « Ἡρ.
Χοᾶρης, ες (ὁ, ἡ), Π. [χοῦς, †ἄρω]. ὁ περιέχων ἕνα χόα. « Λιγγος χοᾶρες, « Βύζ., = Κεκύς.
Χοηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων χοὰς (νεκρικὰς σπονδάς).
Χοΐδιον καὶ (κρτ. Ἀττ.) Χοίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοῦς, γωματάκι.
Χοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ χοὸς (χώματος), γήϊνος.
Χοινικὴ (ἡ), = Χοινικὶς (τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης). 2) εἶδ. παδοκάκης, (ἄλλ.) Χοῖνιξ (2). 3) χειρουργικὸν εἰργαλεῖον (τριπάνι).
Χοινικιαῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν μίαν χοίνικα (ἕνα σοινίκι).
Χοινικίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοινικὴ (3).
Χοινικὶς, ίδος (ἡ), (ἐν. γέν.) ὑποκορ. τοῦ Χοινὶξ (ἰδιαιτ.) ἡ τρύπα τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης καὶ τὸ περικαλύπτον αὐτὴν ἔσωθεν σίδηρον· (ὅθ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ὁ γύρος τοῦ στεφάνου (« Ἵπὸ τῶν στεφάνων τῆς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, « Δμ.)· (ἐν γέν.) καλίωμα, (ὅθ.) λοκκὶτ εἰς βράχον, γοῦρνα (Ἀτρδ. IB', 821).
Χοινικομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν μὲ τὴν χοίνικα (μὲ τὸ σοινίκι).
Χοῖνιξ [χνόη], ικος (ἡ), εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (ἐχωροῦσε 4 κοτύλας ἢ δύο περίπου λίτρας, καὶ ἐφθάνε συνήθως διὰ τὴν ἡμερήσιον τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου), (καινν.) σοινίκι. (ὅθ. συνκδχ.) « Ὃς κεν ἐμῆς χοίνικος ἅπηται, « Ὀμ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅποιος τρώγει τὸ ψωμί μου, καὶ « Ἐπὶ χοίνικος μὴ καθεῖσθαι, « Πυθ. , νὰ μὴ κάθησαι εἰς ἀγῶς (καὶ τρώγῃ ἕτοιμα).

2) εἶδ. σιδήρου ἢ ξυλίνης ποδοκάκης (διὰ τοὺς ἀχρείους σκλάβους). « Λί κνήμαί σου . τὰς χοίνικας ποθοῦσιν . « Ἀρῖστ . 3) = Χοινικίς (τοῦ προηγ. τῆς ἀμάξης).

Χοιράγχη (ἡ), = Ἀγχη.

Χοιραδώδης, εος (ὁ, ἡ)· πλήρης (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν) χοιράδων, (Γαλλ.) scrofuleux.

Χοιρὰς [χειρὰς], άδος (ἡ)· πίτρα ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ξέρα, σκόπελος. 2) (μετμ.) πρῆξιμον σκιῤῥώδες τῶν ἀδένων (κυρ. τοῦ λαιμοῦ), (κοιν.) γελῶνι.

Χοίρειος, σ, ον. Ὁ τοῦ χοίρου, χοίρινός, γρουνήσιος.

Χοιρέλαφος (ὁ), εἶδ. ζώου (μεταξὺ χοίρου καὶ ἐλάφου τῆς Ἰνδίας).

Χοίρεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χοίρειος.

Χοιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοιρίον.

Χοιρίνη (ἡ), [χοῖρος 2], εἶδος κογχύλης θαλασσ. ἡ ποταμ., (κοιν.) μαρίτσα, (εἰς τὰς Ἀθ. τὰς μετεχειρίζοντο ὡς ψήφους, τῶρα δὲ ἀντὶ λιθαρίων εἰς τὸ παιγνίδι Μάγκαλα), (Γαλλ.) porcelaine ou coquille de Venus, (κυρ. θηλ. τοῦ

Χοίρινος, η, ον, = Χοίρειος.

Χοιρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοῖρος, γρουνάκι, γρουνόπουλον.

Χοίριος, α ἢ ος, ον, = Χοίρειος.

Χοιρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χοῖρος.

Χοιροβοσκὸς (ὁ). ὁ βύσκων χοίρους, γρουνάρης.

†Χοιρογρύλλιος ᾗ

Χοιρόγρυλλος (ὁ), εἶδος ἀκανθοχοίρου.

Χοιρόθλιψ, ιβος (ὁ). ὁ θλίβων τὸν χοῖρον (2), ἀσελγὴς, θηλυμανής.

Χοιροκομεῖον (τὸ), [χ. κομέω], σταῦλος χοίρων, γρουναρεῖον. 2) ἡ καλπη ὅπου ἐφύλαττον τὰς χοιρίνας (τὰς ψήφους), (Ἀρχφ. Συχ. 814). 3) τὸ (ἄλλ.) Φυλάκιον τῶν γυναικῶν.

Χοιροκτόνος (ὁ, ἡ) = (παροξ.) ὁ κτείνων (σκοτόνων) χοίρους. 2) (προπαροξ.) ὁ τοῦ θυσιασθέντος χοίρου. « Αἷμα—, « Αἰσχλ.

Χοιρομάνδριον (τὸ), =Χοιροκομεῖον.

Χοιροπίθηκος (ὁ), εἶδος πιθήκου μὲ ῥύγχας χοίρου, (Γαλλ.) babouin.

Χοιροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω, Πωλῶ χοίρους ἢ (ἐπὶ γυν.), τὸν χοῖρον, εἶμαι πόρνη δημοσία.

Χοιροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χοίρους.

Χοῖρος (ὁ καὶ σπνεῦρ. ἡ). γραῦνι (κυρ. τὸ νέον), (θηλ.) γρουνοπούλα. 2) (ὥμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Χοιροσπείλιθος (ὁ). κόπρος χοίρου, γρουνόσκατον. 2) (ᾗ) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Σχεδιάς.

Χοιροσφαγεῖον (τὸ). μέρος ὅπου σφάζουν χοίρους.

Χοιροσφάγος (ὁ, ἡ), ὁ σφάζων χοίρους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χοιροτροφεῖον (τὸ), = Χοιροκομεῖον.

Χοιρυφάκας, α (ὁ), [χοῖρος 2. ψαλλω]. ὁ ψηλαφῶν τὸν χοῖρον, χοιρολιψ.

Χοιρωδία (ἡ), = Ἠωδία, [ἐκ τοῦ

Χοιρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἠώδης.

Χολᾶ, Δ. ἀντὶ Χολῇ, δοτ. τοῦ Χολή, ἡ· 2) γ'. ἐν. πρτ. τοῦ Χολάω.

Χολαγωγὸς (ὁ, ἡ), [χολὴ, ἄγω]. ὁ καταιδάζων (διὰ τῶν περιττωμάτων) τὴν χολὴν, ἐνεργῶν πρὸς ἔκκρισιν χολῆς· « Φάρμακον—, « Ἀλέξ. Ἀφρ.

†Χολαίνω, νλγ. ἀντὶ Χολάω.

Χολαῖος, α, ον. Ὁ τῆς χολῆς.

Χολὰς, άδος (ἡ). τὸ περὶ τὰς πλευρὰς κοῖλον τοῦ σώματος· (συνήθ. πλθ.) τὰ ἔντερα.

Χολάω-ῶ(χωρὶς Μ.). Ἔχω πληθώραν (κυρ. μελαίνης) χολῆς, (θθ) = Μελαγχολάω· (μτγν.) Χολόομαι, (κοιν.) χολιάζω. « Χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς, « Ἀρτ.

;Χολέδρα (ἡ), ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Χολέρα (1).

†Χολεμεσία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χοληπεσία.

†Χολεμετέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χοληπετέω.

Χολέρα [χέω], α, (ἡ),='Υδροῤῥόα,(ἰδιαιτ.) ῥεύτης τῆς ςίγης, κάναλος. 2) (ἰατρ.) νόσος τις τῆς ὀπ. τὰ κυριώτερα συμπτώματα εἶνε σφοδρὰ διῤῥοια καὶ ἐμετὸς (χοληπεσία) ἡ ὀπ. καὶ « Γύρα χολέρα, « λέγεται πρὸς διαφοράν τῆς « Ξηρᾶς, « Γαλλ., εἰς τὴν ὀπ. παύουν ὅλαι αἱ ἐκκρίσεις τοῦ σώματος.

Χολεριάω-ῶ, Μ. άσω· Πάσχω πληθώραν χολῆς ἢ χολέραν.

Χολερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑπακείμενος εἰς τὸ πάθος τῆς χολέρας.

Χολερικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς οἱ χολερικοί. « Χ. διακεῖσθαι (ἢ) ληφθῆναι, « Ἀρτ., = Χολερικῶν.

Χολερώδης, εος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς χολέρας, χολερικός.

Χολὴ (ἡ). [χέω]. τὸ γνωστὸν πικρὸν ὑγρὸν εἰς τὰ ἐντόσθια τῶν ζώων καὶ ἡ περιέχουσα τοῦτο κύστις· (συνκδχ.) ὀργὴ, πικρία, (κοιν.) χόλιασμα, ἡ· ναυτία, ἀηδία. « Πάνυ γάρ ἔς' ἤδη χολή, « Ἀρχφ. εἶνε ἀνυποφερτον ! « Τῷ χολῷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, « Θκρ., ἀπὸ τὸ κακόν του.

;Χολήβαφος (ὁ, ἡ), = Χολοβαφὴς.

;Χοληγαγικὸς (κατὰ διορθ ἀντὶ) Χοληγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐνεργῶν πρὸς ἔκκρισιν χολῆς, [ἐκ τοῦ

Χοληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων τὴν χολήν. « Κύστις—, « Γαλ., ἡ φοῦσκα τῆς χολῆς.

Χολημεσία (ἡ). Ἐξέρασμα χολῆς, [ἐκ τοῦ

Χοληπετέω-ῶ [χ. ἐμέω], Μ. ήσω. Ἐξερνῶ χολήν.

Χολίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόλιξ.

Χολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ πάσχων συχνὰ ἀπὸ χολήν, χολερικός.

Χολὶξ, ικος (ἡ καὶ μτγν. ὁ), = Χυλὰς, ἄντερον· (συνήθ. εἰς τὰ πλθ) τὰ γλυκάδια τοῦ ἀραγμένου ζώου, (Γαλλ.) tripes.

Χόλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χολή.

Χολιὸς, α, όν, Π. ἀντὶ Ὀξύχολος, θυμώδης.

Χολλάδες (αἱ), = Χαλάδες.

Χολοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ χολὴν, (ὅηλ.) κιτρινωπὸς, κιτριναπράσινος.

Χολοβαφινὸς, ἡ, ον καὶ

Χολοβαφὸς (ὁ, ἡ), = Χολοβαφὴς.

Χολοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὡς ἂν χολή.

Χολόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ χολὴν· χολώδης· (συνκδχ.) πρασινωπός.

Χολοιδάφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χολοβαφὴς.

Χολοιδόρος (ὁ, ἡ), Π. καταθρωπικὸς (ὁ ἂν χολὴ ἢ διὰ τῆς χολῆς), (Γαλλ.) corrosif. » Ἰὸς—, « Νίκ.

Χολοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν χολήν, χολοπρήξενος.

Χόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Χολὴ, (ὡς ἐπὶ τῆς μετμ.) θυμὸς, ὀργὴ, χόλιασμα, (ὅρ.

Χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ μώσῃ (νὰ χολιάσῃ), (κατὰ λεξ) νὰ ἐγείρω τὴν χολήν. ‖. (συχνότ. μετμ.) γίζομαι, χολιάζω (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἀπὸ τὸ πλ. ἑλλ. προθ.) διάτι ἢ κατά τι. « Τῶν ὁ γέρων κεχολωμένος, « Ἰλ. (καὶ πληρέστ.) « Νόσφιν ἀφεστήκει, « χολωμένη εἵνεκα νίκης, « Ὀδ. Δ.

Χολώδης, εος (ὁ, ἡ). χολοειδὴς, ἔλλειψ. ἡ), (συνκδχ.) θυμώδης.

Χολωτὸς, ἡ, όν, Π. [χολόω], ὅλος ὀργὴ, πικρός. « Ἦπος—, « Ὅμ.

Χονδράκανθος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἡ ἔκφυσις (τὸ ῥχοκόκκαλον) σύγκειται ἀπὸ τοιοῦτον ὀστοῦν, (χαρακτήριστικὸν τῶν σελαχῶν ἰχθ.).

†Χονδρεῖον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Χονδροπεῖον.

†Χονδρεύω, Μ. εύσω. Ἀλλάσσω χόνδρον εἰς σχῆμα χόνδρου, χονδροκοπῶ.

Χονδριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι χονδρὸς (πλήρης ἢ εἰς σχῆμα θρόμβων).

Χονδρίλη καὶ Χονδρίλλη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ὀπ. κάμνει εἶδ. μαστίχης), (κοιν.) λάγκαθον.

Χόνδρινος, η, ον. Ὁ ἐκ χόνδρου. ‖. (ἐπὶ « Ἄρτος—, « Δξ., ὁ (ἄλλ.) χονδρὸς.

Χονδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόνδρος.

Χονδρίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ χόνδρον, (ἴσ.) = Σεμιδᾶς.

Χονδροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρρίζωμαι (Σιρώνω ἔδαφος μὲ χαλίκια) ὡς ἐν ὑδροβολίᾳ.

Χονδραβολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χονδροβόλου, λιθόστρωσις ἐδάφους μὲ χαλίκια (στρογγύλα λιθάρακια) τὸ ἔδαφος.

Χονδροκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος (ὁ μυλὼν) ὅπου ἔκοπτον χόνδρον (πλιγοῦρι).

Χονδροκόπιον (τὸ), =Χονδροκοπεῖον.

Χονδροπυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ χόνδρους καὶ πυῦρα.

Χονδροπτισάνη (ἡ). πτισάνη ἀπὸ χόνδρους.

Χόνδρος (ὁ). (ἐν γέν.) κόκκος, σπάθος. « Ἄλδος—, « Ἀρχφ. (ἰδιαιτ.) σιτάρι ἢ κριθάρι χονδροπλιγμένον, πλιγοῦρι, σεμιγδάλι· (συνκδχ.) ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενος ζωμός. (ὥ.) « Χόνδρον λείχειν, « Ἀρχφ. γέννημα ἀπὸ τὸ ὀπ. κατεσκευάζετο ἤθως χόνδρος, (ἄλλ.) ζειά. 4) τὸ γονὰν τῶν κοκκάλων (κυρ. τοῦ στέρνου καὶ τῶν πλευρῶν), (Γαλλ.) cartilage (ἀθ. Ὑποχόνδρια).

Χονδρὸς, ά, όν. Σκληρὸς ὡς χόνδρος, χονδρώδης· (μτφρ.) μωρὸς, ἠλίθιος.

Χονδροπώλης (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀχῆμα (τύπον) χόνδρου.

Χονδρορῥιζὴς, έος (ὁ, ἡ). χονδρώδης τὴν ῥίζαν.

Χονδρώδης, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χόνδρου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χόνδρων, ἀπειρωμὸς ἢ τραχυνωτός.

Χορδεύτης, ου (ὁ). ὁ πίνων ἕνα χόα οἴνου, πολυπότης!

Χορδιὰς (ὁ), ίδα Χοῦς.

Χορήγιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Χορήγιον.

Χορηγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Χορηγὸς.

Χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Συνοδεύω τὸν χορὸν μὲ) τὸν αὐλὸν ὡς-

Χορηγὸς, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τοὺς χορεύοντας (διευθύνων τὰ κινήματα τῶν χορευτῶν μὲ τὸν αὐλόν), αὐλητὴς θεάτρου.

Χορήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χορδή.

Χορήκιος (ὁ), [χορδὴ, ἵππος]. εἶδ. νόσου τῶν παχέων ἐντέρων, κωλικόπονος σφοδρὸς μὲ τεινεσμὸν, (κατά τινας μέν, αὐτὸ κατά τινας δέ, ἄλλο παρὰ τὸν Κόλικα).

Χορήκιον (τὸ), παραγεμισμένον ἔντερον, λουκάνικον κτλ., [ἐκ τοῦ

Χορήκιος, Μ. εύσω. Παραγεμίζω χορδὰς (ἔντερα), φθειρόω λουκάνικα κτλ. (μτφ.) « Τὰ πράγματα—, « Ἀρχφ., ‘μπερδεύω, ἀνακατεύω.

Χορήκιος (ἡ), [χόριον]· ἔντερον (κυρ. τὸ παχύ. 2) νεῦρα ἀπὸ χορδὰς, (κοιν.) κάρδιες (ὥρας, διαχειρισμὸ κτλ).

Χορηκοτέχνης [χορδὴ, λίγω], Μ. ήσω. Δοκιμάζω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, κουρδίζω.

Χορηκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω χορδὰς (χορδάκια).

Χορηκοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χορδοποιοῦ, κατασκευὴ χορδῶν.

Χορηκοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χορδοποιὸν ἢ τὴν χορδοποιαν, χορδοποιϊκὸς ἢ τὴν χορδοποιαν, χορδοποιοῦ ἴδιος. « Χορδοποικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ χ.

Χορηκοπώλης (ὁ, ἡ), ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) χορδὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χορηκοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χορδὰς (κόρδας).

Χορηκοστροφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χορδοστρόφου, στρίψιμον χορδῶν, χορδοποια.

Χορηκόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (κατασκευάζων) χορδὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χορηκοτομία (ἡ)· τέντωμα τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὀργάνου, κούρδισμα, [ἐκ τοῦ

Χορηκοτόνος (ὁ, ἡ) (παροξ.) ὁ τείνων (τεντώνων) τὰς χορδὰς ἐντατοῦ ὀργάνου ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.) Χορδοτόνον (τὸ), τὸ κλειδὶ τοῦ κουρδίσματος, τὸ κουρδιστήρι. 2) (προπαροξ.) τοῦ ὀπ. εἶνε τεντωμέναι αἱ χορδαὶ, κεκαμένος.

Χορηκόω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λορδόω.

Χορηκὴ (ἡ), τὸ χορεύειν, σειρὰ χορευόντων χορὸς (συρτὸς). « Ἀπεσθαι δὲ τοὺς ἀρίστους ἀλλήλων ἀτρέμα περιόντας ὥσπερ ἐν χορείᾳ, « Πλ.

Χορεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ ἀρμόζων διὰ χορόν. ‖. (εἰς τὴν Μετρ. ἐνν. ποῦς) ὁ Τροχαῖος ἢ Τρίβραχυς. ‖. (οὐδ.) Χορεῖον (τὸ), μέρος διὰ χορόν.

Χορεῦμα (τὸ). κίνημα χορεύοντος, χορός.

Χορευτὴς, εως (ἡ), τὸ χορεύειν ἢ ἑορτάζειν διὰ χορῶν.

Χορευτὴς, οῦ (ὁ)· ὁ χορεύων (τεταγμένος εἰς χορὸν, ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ).

Χορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χορεύειν, χορευτοῦ ἴδιος.

Χορεύω, Μ. εύσω καὶ (μτ.) εύσομαι. Συγκροτῶ ἢ Λαμβάνω μέρος εἰς χορὸν, χορεύω, (ἐν γέν.) σκιρτῶ· (μὲ αἰτ.) ἐκτελῶ (πανηγυρίζω) ἢ παριστάνω τι διὰ χοροῦ· (μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ χορεύῃ (ἢ ἁπλῶς νὰ κινῆται μὲ ὁρμὴν), ἐμβάζω εἰς τὸν χορόν. « Τάχα σ' ἐγὼ χορεύσω, « Εὐρ. « Μούσας, αἳμ' ἐχόρευσαν, « αὐτ. « Ὠδὰ χορεύω, « Ἐπιγρ., κινῶ χορεύων.

Χορηγεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου προητοιμάζετο (ἐγυμνάζετο) ὁ χορὸς ἢ ἐφυλάττοντο καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν χορὸν, (ὅθ. ἐν γέν.) ταμεῖον ἢ σχολεῖον.

Χορηγέτης, ου (ὁ), = Χορηγὸς. [ἐκ τοῦ

Χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διευθύνω ἢ [συχνότ.] Ἑτοιμάζω μὲ ἔξοδά μου τὸν χορὸν ὡς) χορηγὸς· (συνκδχ.) ἐπαρκῶ ἐξ (ἰδίων μου, ἰδίᾳ πλουσιοπαρόχως· φιλοδωρῶ· (ἐν γέν.) παρέχω, προμηθεύω· συγκροτῶ (μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται), ἑτοιμάζω· (μὲ γεν.) προεξάρχω. « Τοῦ λόγου—, « Πλάτ. (καὶ πθ.) « Ὅπως ἄριστα χορηγοῦντο οἱ παῖδες, « Ἀντῴ., ὥστε οἱ παῖδες ὑπὸ τῶν ὀπ. ἔμελλε νὰ συγκροτηθῇ ὁ χορὸς νὰ προετοιμασθοῦν ὅσον ἐνδέχεται καλλιώτερα. « Παμπήῖος ἔκ τε γῆς καὶ θαλάττης χορηγούμενος, « Πλ., ἔχων ἑκατέρωθεν ἄφθονον τοῦ στρατεύματος τὴν προμήθειαν, « Εὐδαίμονες οἱ μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένοι, « Ἀρχ., ἔχοντες αὐτάρκη τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθά. « Δι' ἄρετ κεχορήμεναι δωρεαί, « Θάρτ., (παρβλ. Πρυτανεῖον 3).

Χορήγημα (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς χορηγίαν ἢ ἐν εἴδει χορηγίας, ἔξοδον πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ διευθέτησιν τοῦ χοροῦ, (ἐν γέν.) δαπάνημα· φιλοδώρημα.

Χορηγία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χορηγοῦ, ἡ διεύθυνσις καὶ ἑτοιμασία τοῦ (θεατρ.) χοροῦ· (συνκδχ.) τὰ πρὸς τοῦτο γινόμενα ἢ ἀπαιτούμενα ἔξοδα· (ἐν γέν.) δαπάνη, προμήθειαι (μάλιστα ζωοτροφιῶν κλπ. στρατεύματος)· ἑτοιμασία· (κατ' ἔκπ.) δωρεὰ, φιλοδώρημα.

Χορηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χορηγὸν. « Τρίπους—, « Πλ., τὸν ὁποῖον ἀριέρωναν συνήθως οἱ νικῶντες (εὐδοκιμοῦντες) χορηγοί.

Χορήγιον (τὸ), = Χορηγεῖον, ἢ 2) = Χορηγία (κυρ. στρατεύματος), (Γαλλ.) approvisionnement.

Χορηγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (διευθύνων) τὸν χορὸν, ὁ ἡγεμὼν (πρωτοστάτης) τοῦ χοροῦ, (παρβλ.) Κορυφαῖος· (ἐν γέν.) προεξάρχων, προϊσταμένος. 2) (συχνότ.) ὁ ἑτοιμάζων καὶ διατηρῶν ἐξ ἰδίων του τὸν χορὸν (τὸ ὁπ. εἰς τὰς Ἀθ. ἦτον ἡ ἐντιμοτέρα τῶν λειτουργιῶν), (ὅθ. 3) (ἐπιθετ. ἐν γέν) δοτὴρ, προμηθευτὴς, (παρβλ.) Πρύτανις.

Χορητὴς, ου (ὁ) καὶ Χορῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χορευτὴς, χορεύτρια, ἡ χορευτικὸς, χορευτοῦ ἴδιος.

Χορικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ χοροῦ, « Χορικὰ (ἐνν. ᾄσματα), « τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ (θεατρ.) χοροῦ.

Χορικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς οἱ χορεύοντες, χορός.

Χορίον (τὸ), [καταχρ. ἀντὶ Χώριον]. ὁ περιέχων τὸ ἔμβρυον ὑμήν, τὸ (κοιν.) ἀκλουθον· (ἐν γέν.) δέρμα (ὅθ. τὸ ἀντ. corium) ἢ ἔντερον (κυρ. διὰ μαγειρεύματα), (παρβλ.) Χόλιξ. « Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, « Θκρ. παροιμ., (κοιν.) νὰ μὴ συνειθίσῃ ὁ σκύλος μιᾷ φορᾷ ἀπὸ μακελλειὸ, (παρβλ. Ὁρατ. Σάτ. ΙΑ', 5, 83). 2) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ γάλα καὶ μέλι, ἢ ἄντερον παρασκευασθὲν, (Τουρκ.) μπουμπάρι.

Χόριος (ἡ), = Χορεῖος (ποῦς).

Χορίτης, ου (ὁ) καὶ Χορίτις, ιδος (ἡ), = Χορῆτις.

Χοροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βήματα χοροῦ, (Ἰταλ.) φιγουράρω εἰς χορὸν, χορεύω.

†Χοροδίκτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χορολέκτης ἢ (ᾗ) Χοροδίκτης.

Χοροδιδασκαλικὸς, ἡ, όν. Χοροδιδασκάλου ἴδιος « Χοροδιδασκαλικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ χοροδιδασκαλία.

Χοροδιδάσκαλος (ὁ). ὁ διδάσκων (προγυμνάζων) τὸν χορὸν (κυρ.) ποιητὴς δραματικὸς (διότι κατ' ἀρχὰς ὁ ἴδιος ἐδίδασκε ὅηλ. παρέσταινε τὰ δράματά του ὡς) κορυφαῖος τοῦ χοροῦ.

Χοροειδὴς [χόριον, εἶδος], ἐος (ὁ, ἡ),= Ἠμενοειδὴς. « Χιτὼν—, « ὁ δεύτερος ὑμὴν τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ (ἄλλ.) Ῥαγοειδὴς, (Γαλλ.) uvée.

Χοροθήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνειθίζων νὰ χορεύῃ (ἀγαπῶν τὸν χορόν).

Χοροθαλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (διαπρέπων) εἰς τοὺς χορούς.

Χορομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἄχρι μανίας, ἐνθουσιασμένος διὰ) τὸν χορὸν ἢ τοὺς (θεατρ.) χορούς.

Χορομανία (ἡ), Π., Ὑπερβολικὴ ἀγάπη (μανία, ἢ ἐνθουσιασμὸς) διὰ τὸν χορὸν ἢ διὰ τοὺς χορούς· [ἐνίοτε] χορὸς μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν (ζωηρὸς).

Χοροτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου χορεύων, χοροβατέω.

Χοροτυπία (ἡ), Π. κτύπημα τῶν ποδῶν ἐν τῷ χορεύειν, κρότος χοροῦ, χορός, [ἐκ τοῦ

Χοροτύπος (ὁ, ἡ), Π. (παρξ.) ὁ κτυπῶν τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν (χορεύων μὲ ῥυθμὸν), χορευτὴς. 2) (προπαροξ) ὁ κτυπίμενος (χορεύμενος) πρὸς ῥύθμισιν τοῦ χοροῦ. « Λύρα—, « Ὅμ.

Χοροκιθαριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορὸν, κιθαριστὴς χοροῦ.

†Χοροκυπία (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Χοροτυπία.

Χορολέκτης [χ. λέγω], ου (ὁ). ὁ συγκροτῶν (διευθετῶν, βάλλων εἰς τάξιν) τὸν χορόν.

Χορομανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Χορομανὴς.

Χοροὶδε, Π. ἀντὶ Εἰς χορόν.

Χορονικὸς (ὁ, ἡ). ὁ νικῶν (ἀριστεύων) εἰς νοὺς χορούς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χοραπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Χοροπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων (διασκεδάζων) μὲ τὸν χορόν, ἀσμενιζομένος εἰς παιγνιώδεις χορούς.
Χοροπλεκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων (κάμνων διαφόρους πλοκὰς εἰς) τὸν χορόν.
Χοροποιΐα (ἡ). συγκρότησις χοροῦ, [ἐκ τοῦ
Χοροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτῶν (συναριμάζων) τὸν χορόν, διατάκτης ἢ καρυφαῖος τοῦ χοροῦ, (παρβλ.) Χορηγός.
Χορὸς (ὁ), [γῦρος, ἴδε Κορωνὸς]· κύκλος χορευόντων (κυρ. περὶ τὸν βωμὸν, ἴδε Καλλ. "Ημν. Ἀρτ. 266—67 καὶ παρβλ. Κύκλιος)· (ἐν γέν.) χορὸς (μάλισται συρτός)· (ἰδιαιτ.) χορὸς θεάτρου ἢ παννηγύρεως· (συνεκδ.) ᾆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ (τὸ ὁπ. κατ' ἀρχὰς ἦτον τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ δράματος)· (ἐνίοτε) τόπος διὰ χορὸν· (μτγν.) σειρὰ, χορεία, ἄθροισμα, (Γαλλ.) groupe, cercle. » Χορὸν ἱστάναι, « Θκρ., συγκροτεῖν· (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) » Χορὸν αἰτεῖσθαι ἢ λαμβάνειν, « (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ ὅς τις ἤθελε νὰ παραστήσῃ) καὶ » Χορὸν διδόναι, « ὡς ἐκ μέρους τοῦ χορηγοῦ). » Πέπληγον χορὸν ποσίν, « Ὑδ. Θ., τὸ ἔδαφος· (καὶ μτγν.) » Ποῦ χορὸν τάξωμεν; « Πλάτ., εἰς ποίαν τάξιν νὰ τὸν τοποθετήσωμεν.
Χοροστάς, άδος (ἡ), Π. [χ. ἵστημι]. (» Ἑορτὴ) καθ' ἣν συγκροτοῦνται χοροί.
Χοροστασία (ἡ), Π. συγκρότησις χοροῦ, χορὸς, [ἐκ τοῦ
Χοροστατέω-ῶ, Μ. ἡσω. = Χορὸν ἵστημι, συγκροτῶ ἢ διευθύνω χορὸν ὡς-
Χοροστάτης, ου (ὁ). ὁ συγκροτῶν [ἱστὰς] ἢ διευθύνων τὸν χορὸν, πρωτοστάτης χοροῦ.
Χορτερπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος (εὑρίσκων εὐχαριστησιν) εἰς τὸν χορόν.
Χορτάζω, Μ. άσω. Τρέφω (κυρ. μὲ χόρτον), τρέφω ἀφθόνως (» Κτίματος ὥρᾳ.. χορτάζειν βύας ἔνδον ἐόντας, « Ἡσ.), (ϑθ. Κωμ. καὶ μτγν.) = Εὐωχῶ ἢ Κορέννυμι, (κοιν.) χορταίνω. » Ἐς τὴν ἐσπέραν χορτάσομεν ἅπαντν ἀγαθοῦ;« (Ἀμφ. παρ') Ἀθ. (καὶ πϑ.) » Ἀπενεγκάτωμοι τὴν τράπεζαν ἐκποόων· ἱκανῶς κεχόρτασμαι γάρ, « (Νικόςρ. παρ') αὐτ.
Χορτᾶιος, α, ον. Ὁ ἐκ χόρτων. » Χιτὼν —, « Δίοκλ., Πλδ., ἢ φλοκάτα τὴν ὁπ. ἐφόρουν οἱ Σειληνοὶ εἰς τὸ θεατρον ἀντὶ τοῦ παλαιοτέρα συνήθους ἐνδύματος των ἀπὸ φύλλα.
Χορτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόρτος, χορταράκι.
†Χορτασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Χορτασμός.
Χόρτασμα (τὸ). χορτάρι διὰ τροφὴν ζώων, (ἄλλ.) Φορδὴ, (Γαλλ.) fourrage· (ἐν γέν.) τροφή.
Χορτασμὸς (ὁ), τὸ χορτάζειν ἢ χορτάζεσθαι, θρέψιμον (κυρ. μὲ χορτάρι)· (ἐν γέν.) διατροφὴ· (συνεκδ.) κόρεσις, (καιν.) χόρτασμα.
Χορταστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ χορτάζειν, θρεπτικός.
Χορτινος, η, ον. Ὁ ἐκ χόρτου, χορταρένιος.
Χορτιόβολον (τὸ) καὶ
Χορτοβολὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου βάλλουν τὸ χορτάρι (διὰ τὰ ζῶα), ἀποθήκη χορταριοῦ.
†Χορτάβωλος (ἡ). αβῶλος γῆς μὲ χόρτο φυτρωμένα ἐπάνω, (ἄλλ.) Χορτόπλινθος.
†Χορτοκοπεῖον ἢ Χορτοκόπιον (τὸ), (νλγ.) μέρος ὅπου κόπτουν χόρτον, [ἐκ τοῦ
†Χορτοκόπος (ὁ), Γλσ. ὁ κόπτων (κοσσίζων) χόρτον διὰ τροφὴν ζώων.
Χορτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω χόρταν (πρὸς τροφὴν ζώων), (Γαλλ.) fourrager.
Χορτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάζωμα χόρτου (διὰ τὰ ζῶα), [ἐκ τοῦ
Χορτολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων χορτον (διὰ τὰ ζῶα), (κυρ.) ὁ ἐκβαίνων εἰς προνομὴν, (Γαλλ.) fourrageur.
Χορτομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Γρφ. ἀντὶ Γλομανέω, σκεπάζομαι ἀπὸ (ἄγρια) χόρτα, γεραίνομαι.
†Χορτόπλινθον (τὸ) ⁂
†Χορτόπλινθος (ἡ). κομμάτι γῆς ἐβγαλμένον καθὼς εἶνε μὲ τὰ χόρτα του εἰς σχῆμα πλίνθου (κυρ. πρὸς παράστασιν εἰς τὸ δικαστήριον ἀγροῦ διαφιλονεικουμένου· τώρα ἐβγάζουν τοιαύτας πλίνθους οἱ κηπουροὶ διὰ στρώσιμον τῶν περιβολίων).
Χόρτος (ὁ), [χορὸς]. (ἀρχ. καὶ Π.) τόπος περιφραγμένος, περίβολος, αὐλόγυρος, αὐλὴ, (ϑθ. τὸ [ἰταλ. corte)· μάνδρα· περιβόλι, βοσκή· (ϑθ. συνήθ.) χορτάρι· (ἐν γέν.) τροφή. » Καὶ κριθινον κάλλικα, δούλιον χόρτον, « (Ἱππών. παρ') Ἀθ.
†Χορτόστρωμα (τὸ). στρῶμα ἀπὸ χόρτα τὸ ὁπ. στρώνουν εἰς τοὺς σταύλους διὰ τὰ ζῶα.
†Χορτόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ χόρτα. » Συ.ϑὲς —, « Ἀξ.. = Χορτόστρωμα.
†Χορτοτομία (ἡ), Γλσ. [χ. τέμνω]. κόψιμο· (κόσσισμα) χορταριοῦ.
Χορτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ κουβαλῶν) χόρτον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ἅμαξα —, « Πολύαιν.
Χορτώδης, ους (ὁ, ἡ). χόρτῳ ὅμοιος, ἢ πλήρης χόρτων.
Χορωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω εἰς χορόν.
Χορῳδία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν χορῷ ᾠδὴ, (ἀνειϑ. τῷ Μονῳδία).
Χορῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ᾄδων ἐν χορῷ.
Χορωνὸς (ὁ), ἀρχ. καὶ Π. ὁ στεφανος, (ϑθ. τὸ κοιν.) κορώνα, [ἐκ τοῦ Κορωνὸς ὁ κυρτὸς, ἴδε Χορὸς.]
Χοροφελέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ὠφελῶν (ἁρμόζων εἰς) τὸν χορόν. «Κρότος—, « Ἄρρ.
Χοῦν, ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Χοὼ ἀντὶ Χώννυμι.
Χοῦν, αἰτ. ἑν. τοῦ
Χοῦς [χέω], χοὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), (χωρὶς πλθ.). σωρὸς χώματος, χῶμα. 2) Π. (ϑηλ.) Σταγών.
Χοῦς [χέω], χοὸς καὶ Ἀττ. χοῦς (ὁ). (ἡ αἰτ. Χοῦν ἢ Π. Χόα καὶ Ἀττ. Χοᾶ, πλθ Χόες, χοῶν, χουσὶ, χόας καὶ Ἀττ. χοᾶς). κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Χόος, εἶδος μέτρου διὰ ῥευστὰ χωρούν 12 κοτύλας. » Χόες θαλάσσης, « Πλάτ., παροιμ. διὰ πρᾶγμα ἀδύνατον (ἀμέσρητον). » Οἱ χόες, ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ., ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων.
(Χόω), Μ. χώσω, Ἀχρ. (κατ' ἀνρ.) Χώννυμι, ἴδε Χοῦν.
Χοῶν, γεν. πλθ. τοῦ Χοῦς, καὶ
Χόων, γεν. πλθ. τοῦ Χοῦς.
Χοῶς (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Χοίος), Κ. ἀντὶ Χοὸς, γεν. τοῦ Χοῦς.
Χρᾷ, κατὰ κρσ. ἀντὶ Χράει, γ'. ἐν. τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. τοῦ Χράω, ἢ (σπν.) β'. ἐν. πρσ. τῆς ὁρ. τοῦ Χρᾶμαι.
Χραίνω [χράω], Μ. χρανῶ (ἀόρ. Ἔχρανα, πϑ. πρκ. Κέχρασμαι, ασαι, ανται, πϑ. Ἐχράνθην καὶ τὸ ϑετ. Χρανθῆναι). Ἐγγίζω (ἐπιπολαίως), πλησιάζω μὲ ὑγρὸν ἢ ὀλιγάκις ἄσπρο κόραξ χραίνει τὸ κῦμα, « Εὐρ.)· (συνεκδ.) ἀλείφω, χρίω (ϑθ. συνήθ.) μιαίνω, μολύνω. « Φόνῳ Σξτ.
Χραισμεῖν [χρήσιμος], ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. Ἔχραισμον, ϑθ. ὁ μέλλ. Χραισμήσω, ὁ ἀόρ. ἀ. Ἐχραίσμησα, (ἐκ τοῦ Χραισμέω), Π. (μὲ δοτ.) βοηθῶ, ὠφελῶ· (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἐκ ὀ.) ἀποτρέπω κακόν τι ἀπό τινος, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω. « Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκέπας Ἰλ. Δ. » Οὐ δέ τί οἱ χραίσμησε θεὸς ὄλεθρον, « Ἰλ. Φ. » Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμεν, οὐδὲ τάφρος, « Ἰλ. Ξ.
Χραίσμη (ἡ), Π. = Χραίσμησις.
Χραίσμῃ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. ὑποτ. τοῦ Χραισμεῖν.
Χραισμήσις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χρήσιμος, ὠφέλιμος.
†Χραισμησέμεν, Π. ἀντὶ Χραισμήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Χραίσμησι, Π. ἀντὶ Χραίσμῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Χραισμεῖν.
Χραίσμησις, εως (ἡ), Π. ὠφέλεια, βοήθεια.
Χραισμήτωρ, ορος (ὁ), Π. βοηθός, προστάτης.
Χρᾶν, ἀντὶ Χρᾶσεν, ἀπαρ. τοῦ Χράω, ἀόριστοτῶν, ἢ 2) (σπν.) ἀντὶ Κίχρημι, ἀπαρ. τοῦ Κίχρημι, δανείζω.
Χραντέον, ϑετ. τοῦ Χραίνω.
Χραντὸς [χραίνω], ἡ, όν. 'Μιγνύμενος, ἐπιπολαίως.· (συνεκδ.) ἀλειμμένος, ῥυπωμένος, μεμιασμένος.
Χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι, μσ. Χράω.
Χρεομαι-ῶμαι (ῶ, ῆται), Μ. χρήσομαι, (ἀπαρ. Χρῆσθαι, ἀόρ. ἐχρησάμην, πϑ. Κέχρημαι καὶ τὸ ϑετ. Χρηστέον). Μεταχειρίζομαι τινος, μεταχειρίζομαι τινα· πουμαι· (ἐπὶ κακ.) ὑποφέρω, ὑπομένω· πω εἰς· (ἐπὶ πρσ.) ἔχω σχέσιν, κάμνω ὀτητα, εἶμαι φίλος, ἔχω νὰ κάμω μὲ τινος ἢ (ἀπλ.) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς τινα· (περιφρ. Δν γέν.) κέκτημαι, ἢ (ἀπλ.) εἶμαι, ἢ κάμνω δυτ.). » Τοῖς μὲν οἰκείοις οὐδενὶ τρόπῳ ἀπουσύνων χρημάτων ἔξεστι χρῆσθαι· δεσποτοῦ δὲ ἁπανταχοῦ ἐστιν, ὃ ἂν τις ἐκάστῳ χρῆσθαι « Ξεν. « Ὅτῳ ἐπίστησαι ὅτου χρῆσθαι, τοῦ χρήσεται αὐτῷ ἐστιν ὁ ὅπως, « αὐτ. « Ὅ χρῶτο τῷ ἀργυρίῳ ὥστε πρίασθαι ἑταίραν, « αὐτ. » Νυκτὶ μὲν ὅπως ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅπως παρ' αὐτ. « Χρῆσθαι εὐγνωμόνως ἑαυτῷ αὐτ., διεύκρασε φρονίμως τὰ καθ' ἑαυτὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ήθη, καθὼς πρέπει. » Τὸν βουλόμε-
νον πᾶσιν χρῆσθαι καὶ ὁμιλεῖν, »
τὸν ἥδιστα μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας· χρῶ
τοῖς βελτίστοις, » Ἰσοκρ. » Ἐπιτή-
δειοι μὲν εἰσι, καὶ χρώμεθα ἀλλήλοις
ὡς μάλιστα, » Δημ. » Χρῆσθαι
τοῖς θεοῖς, » Εὐρ., ἀπολαμβάνειν τὴν
παρ' αὐτῶν. » Πόλει χρῆσθαι, » Ἀξ.,
χρῆσις (διατρίβειν) εἰς ἣν, πράττειν
τὰ τῆς πόλεως. (καὶ ἐπὶ ἀφροδισ.) » Γυ-
ναικὶ χρῆσθαι, » Ἡρ., Ξεν., συνευρί-
σκεσθαι, (καὶ περίφρ.) » Θυμῷ χρῆσθαι, »
ὡς ἀντὶ θυμοῦσθαι. » Ἀληθεῖ λόγῳ
χρῆσθαι, » αὐτ., ἀντὶ λέγειν. » Ἀβασιλεῦ, κότερα ἀληθείᾳ χρῇ
σημαίνει. πρὸς σε, ἢ ἡδονῇ; » αὐτ.
ἡδονῇ χρῆσθαι, » αὐτ., ἀντὶ βούλ. » Ὀνῇ
καὶ πρᾶγμ' χρῆσθαι, αὐτ., ἀγοράζειν ἢ
πωλεῖν, πριαίρειν καὶ δίδειν. » Ὁμολο-
γουμένῳ χρῆσθαι, » αὐτ., κάμνειν συνθήκην
ὁμολογίαν). » Φρεσὶ κίχητ' ἀγαθῇ-
σι. » Ὅμ. — Ὧδ φρονεῖ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ)
» Ἀμούσῳ χρῆσθαι, » Πρ., ἀποθνήσκειν.
» Ἀκουσῇ (» Χειμῶνι, » Ναυαγίῳ) χρῆ-
σθαι, » Ἀξ., περιπίπτειν εἰς (καὶ ἁπλ.
ἐπὶ τοῦ ἔχω.) » Προγόνοις μὲν βασι-
λείαν ἐχρήσατο, » Ἀξ. » Πόλεως, οὔτε
ἀρχῆς, οὔτε κατασκευῆς πολυτελέσι
κεκοσμημένης, » Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἣ
μὴ οὕτω τιφεσῷ πάντα χράται, » Ἡρ.
(ἀκούοντες.) » Δι' ἀγγέλων πάντα χρᾶ-
ται. » Ἡρ., πράττειν. (καὶ αἰτ. ἑλλ.
λόγου.) » Οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι τῷ ἀρ-
γυρίῳ. » Ἀξ., εἰς τί νὰ τὸ μετα-
χειρι-
σθῶ; » Οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυ-
τῷ γέλωτι. (καὶ πθ.) » Δι' νέκυς, ἐς τὸ μὲν
παρὸν οὐκ ἐχρήσθησαν, » Ἡρ.,
ἐπιχρησάμενοι, δὲν τὰς μετεχειρί-
σαντο. ‖ (πρκ.) Κέχρημαι (ὑπαγόμε-
νος εἰς ταύτην τὴν σημασ. μᾶλλον εἰς
τὸ κεχρῆσθαι), Π. ἀντὶ χράζω. ἔχω ἀνάγ-
κην, χρείαν ἔχω. (μὲ γεν.) » Τίνος κέ-
χρησαι; » Θκρ., τί ζητεῖτε; τί θέλε-
τε; » Οὐδεὶς εἰστήκει κεχρημένος ἔρ-
γου, » αὐτ., χωρὶς ἔργον, ἄργός. (καὶ
ἀπολ.) » Καὶ μάλα περ κεχρημένος,
ἦλθε κεχρημένος, » Ὁδ. Σ. (καὶ ἀπολ.)
» Ὁ κεχρημένος, » Ὅμ., Ἡσ., ἐν-
δεὴς. ‖ (συγχ. τῷ Χράω καὶ
Χρῶμαι), ἡμῶ (ἡ), Γλσ. ἄγκυρα μονόδο-
ντος.
Χρᾱ, Μ. Χράσω (ἀόρ. Ἔχρησα καὶ δ'. Ἔχρασα), Π. ἀντὶ Ψαύω, ἐγγίζω ἐπι-
πλήττω ἐλαφρὰ (ξύσεσα), (καὶ ἔκτ.) προστρίβω,
προσβάλλω, ἐπι-
(μεσν.) κολνηοῦμαι. » Κακὸν οἱ
κακὸν κοῦτον, » Νίκ., τὸν προσέβαλε
(καὶ ἑλλ.) » Τίς τοι κακὸς ἔχρασε
» Ὁδ. Κ., σὲ κολλήθηκες; (ἢ
» Ἐμὸν βόον ἔχρασε κήδεϊ, » Ἰλ
ἐβλάβησεν ἐπιμόνως, ἐκολλήθηκε.
» Ὁδ. Φ., ἐπέσατε ἐπάνω.
Χρᾱ (ὡς, ᾧ καὶ Π. ᾧ, ἀκαρ. Χρᾶν),
Χρῶ (ἀόρ. Ἔχρησα, κτλ. ὁμαλῶς).
(καὶ ἐτυμολογ.) — Γράω, (ᾧθ. τὸ)
Χρᾱ, κτλ., (παρβλ.) Χριμπτῶ καὶ Ἐγ-
πιχράω, (ᾧθ. 2) (συνκδχ.) δίδω παρ-
έχω, χορηγῶ (ᾧθ. τὸ) Κίχρημι. « Ἐλθὼν
παρὰ Ξέρξεα ἔφη, Ὦ δέσποτα, χρήσαις
ἄν τι, τοῦ βουλοίμην τυχεῖν; Ὅ δὲ, πάν-
μᾶλλον δοκέων μιν χρήσειν, ἢ τὸ ἐναν-
θη, ἔφη ὑπισχνήσεσθαι, » Ἡρ., (ᾧθ. 3)
(ἰδιωτ., καὶ συνηθ.) δίδω χρησμόν, χρη-
σιμῳδῶ, χρησμοδοτῶ· (καὶ μσ.) ἀρωτῶ
(συμβουλεύομαι) τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρη-
σμόν, Χρηστηριάζομαι. » Ὡς γὰρ οἱ
χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Πυ-
θοῖ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐ-
δὸν χρησόμενος, » Ὁδ. Θ. » Χρήσω δ'
ἀνθρώποισι Διὸς βουλήν, » Ὅμ. Ἴλιν.
» Ἣ δὲ Πυθὴν σφι χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ (τρι-
μέτρῳ) τόνῳ τάδε, » Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἰ-
κέσθαι ἐς Ἄϊδαο. . ψυχῇ χρησομένους
Τειρεσίαο, » Ὁδ. Κ. » Χρήσθαι τοῖσι
χρηστηρίοισι, » Ἡρ. » Ἦν γὰρ αὐτοῦ
μαντήϊον, τῷ ἐώθεσαν χρᾶεσθαι, αὐτ.
(καὶ πθ.) » Χρηστηριαζομένοισι δέ σφι
ἐχρήσθη. . , » αὐτ. » Ἐν Πυθῶι χρη-
σθὲν παλαίφατον τέλεσσε, » Πίνδ. (καὶ
ἀπαρ.) » Ἐκέχρητο γὰρ ὑπὸ τῆς Πυθίης
τοῖσι Σπαρτιήτῃσι, χρεωμένοισι περὶ
τοῦ πολέμου τούτου, ἢ Λακεδαίμονα
ἀνάστατον γενέσθαι ὑπὸ τῶν βαρβάρων,
ἢ τὸν βασιλέα σφέων ἀπολέσθαι, » Ἡρ.
Χρέα (τὸ α Ἀττ. μακρ. καὶ Π. βρχ.), κα-
τὰ κρσ. ἀντὶ Χρέος, πθ. τοῦ Χρέος.
†Χρεαγωγός (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἄγων (ἀπάγων
εἰς τὴν φυλακὴν ἢ εἰς τὸ δικαστήριον,
ἐνάγων) δι' χρέος.
Χρεάρπαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπάζων (θη-
σαυρίζων) χρήματα.
Χρήσασθαι, Ἰων. ἀντὶ Χρῆσθαι, ἀπαρ. τοῦ
Χρήσομαι.
Χρεία (ἡ), [Χρέος]. χρῆσις, μεταχείρισις·
χρησίμευσις· ἀπόλαυσις, ὄφελος· βοή-
θεια, ἀντίληψις· ὑπηρεσία, ὑποχρέω-
σις· (ἐν γέν.) = Χρήμη, ὑποθέσεις. « Οὐ
κατὰ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν, »
Θκ. « Τὴν τούτων χρείαν, » αὐτ. « Τὴν
τούτων χρείαν βαδίως εἰδήσεις, » Ἱππκρ.
» Πρὸς ἅπασαν χρείαν, » Δ. Ἁλ. « Χρεί-
ης εἵνεκεν μηδεμιῆς, » Θγν. « Χρεῖαι
παντοῖαι φίλων, » Πίνδ. « Χρείαν πρι-
κὸς παρέχειν, » Ἀξ., χρησιμεύειν ἀντί.
» Συνεβίω αὐτῷ ἰατρὸς ᾧ φίλου χρείᾳ, »
Ἀρτ. » Δούλος πολλάς ἡμῖν πεπραχη-
μένας χρείας, αὐτ. » Τὸν Ποσειδῶνα, πα-
ραστάντα κατὰ τὸν ὕπνον αὐτῷ, φάναι
συνεργήσειν ἐκφανῶς οὕτως, ὡς ἐπὶ παντὶ
τῷ στρατοπέδῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ χρείαν ἐμ-
φανῆ γενέσθαι, » Πλδ. « Οὐς καταζή-
σομεν ἐπὶ τῇς χρείας ταύτης, » Γρ., εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστασίαν (τὴν δουλεί-
αν). Ἀνάγκη, (κοιν.) χρεία (συνκδχ.)
τὸ χρεωδὲς· (Π.) αἰτ., ητος. « Ἐν χρείᾳ
εἰμί, » Ἀξ., = Χρῄζω. « Ἐν χρείᾳ δορὸς
(τύχης), » Σοφ., Αἰσχλ., ἐν καιρῷ ἀνάγ-
κης. « Εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφι-
κνεῖσθαι, » Πλάτ. « Ἐ'ς τὰς καθ' ἡμέ-
ραν χρείας ἀναλίσκειν, » Ἀρστ. « Ἐν
πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρείαις πολὺ
διαφέρει ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν. »
Ξεν. « Ταῖς χρείαις μου ὑπερέσχον αἱ
χεῖρες αὗται, » Γρφ. « Τίς χρεία σ'
ἐμοῦ; » Εὐρ., τί ζητεῖς ἀπ' ἐμοῦ; » Λα-
βὲ ὅτου σε χρεία ἔχει, » Σοφ., ὅ,τι
χρειάζεσαι. » Τῷ περιόντι τῆς χρείας, »
Πλάτ. » Τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, » Αἰ-
σχλ., τοῦτο ἐξαιτοῦμαι παρὰ σοῦ. 3)
(εἰς τὸ πλθ.) γνώμη (ῥῆσις) ἀξιοσημεί-
ωτος, ἀπόφθεγμα, ἀπομνημόνευμα·
(ῥτρ.) κοινὸς τόπος. » Α' Ἀρθουίου (» Α'
Ἑρμογένους) χρεῖαι, » Ῥωμ. (ᾧ ὁ Κωμ.
Μάγνων ἔγραψε διάφορα ἀνέκδοτα, ἐπι-
γράψας αὐτὰ Χρείας).
Χρειακός, ή, όν. Ὁ ἐν χρείᾳ (ὑπηρεσίᾳ)
διατελῶν, χρήσιμος. « Χρειακοί, » Δῆρ.,
οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν.
Χρείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χρεία.
Χρείη, εἰκτ. τοῦ Χρή.
Χρείος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρειώδης, χρήσι-
μος, ὠφέλιμος. » Τὰ χρεῖ' ἔπη, » Ἀξ.
» Τὸν τόπον ἵνα τὰ χρεῖ' ἑρεῖν βούλο-
μαι μαθεῖν, » Σοφ. 2) (μὲ γεν.) ὁ ἐν
χρείᾳ (ἔχων ἀνάγκην) τινός, (χωρὶς πτ.)
ἐνδεής. « Νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φυγᾶς, »
Εὐρ. « Χρεῖος εἰ, ξένη, φυγᾶς, » Αἰσχλ.
Χρεῖος (τὸ), Π. ἀντὶ Χρέος.
Χρειοφελέτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χρεω-
φελέτης.
Χρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χρειῶδες
(χρήσιμον)· (ἑλλ.) ὠφελῶ (ᾗ).
Χρειώ, όος-οῦς (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεώ,
χρεία.
Χρείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέω = Χράω, χρη-
σμοδοτῶ.
Χρειώδης, εος (ὁ, ἡ), χρήσιμος, ὠφελι-
μος, (κοιν.) χρειαζούμενος.
Χρειωδῶς, ἐπίρ. Χρησίμως, ὠφελίμως.
Χρείως (τὸ), Π. ἀντὶ Χρέως = Χρέος.
†Χρεμέθω καὶ Χρεμετάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ-
Χρεμετίζω [ὄγμπ. συγγ. τῷ Βρέμω καὶ
Χρέμπτομαι], Μ. ίσω. Χλιμιντρῶ (ἐπὶ
τοῦ ἄλογου)· (ἐν γέν.) βαύζω.
Χρεμέτισμα (τὸ) καὶ
Χρεμετισμός (ὁ), τὸ χρεμπτίζειν, χλιμίν-
τρισμα.
Χρεμετιστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν
ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ χρεμετίζειν.
Χρέμης [χρέμπτομαι], ητος. (ὁ). πρόχω-
πον γέροντος εἰς τὰς κωμῳδίας, (ἴδε
Χρεμύλος). 2) εἶδ. ἰχθ., (ἀλλ.) Χρέμυς
καὶ Χρῦτις.
Χρεμίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Χρεμετίζω.
Χρέμμα (τὸ), πτύσμα χρεμπτομένου, φόγ-
χαλον.
Χρέμπτομαι [ὄγματπ.], Μ. χρεμψοῦμαι. Βήχω
ἐβγάζω φλέγμα, παχύνω τὸν λαι-
μόν μου, διεβοκαλίζομαι. « Σιώπα, πρᾶ-
ε'χε· χρέμπτεται γάρ ἤδη, ὅπερ ποι-
οῦσ' οἱ ῥήτορες, μακρὰν ἔοικε λέξειν, »
Δρχφ.
†Χρεμπτὸν (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Χρέμμα.
Χρεμύλος (ὁ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Χρέμυς,
γεροντάκι (ὅπου βήχει), πρόσωπον κω-
μῳδίας.
Χρέμυς, υος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Χρόμις.
Χρεμψίς, εως (ἡ), τὸ χρεμπτεσθαι, βήξι-
μον καὶ πτυσμον, ἐκβολάλισμα.
†Χρεοκοπάω, Χρεοκοπέω, Χρεολυτέω κτλ.,
ἐφαλμ. ἡ ἐδκ. ἀντὶ Χρεωκοπέω κτλ.
Χρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Χράομαι.
Χρέον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Χρέως.
Χρέος [χρή], έους-ους (τὸ), (πλθ. Χρέα,
χωρὶς δοτ.). πάνθ,τι χρεωστεῖ τις νὰ πρά-
ξῃ (νὰ ἀποδώσῃ καὶ μτνμ. νὰ πάθῃ), τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπαραιτήτως ὀφειλόμενον, δάνειον· (μτγν.) ποινή· καθῆκον, ὑποχρέωσις· (ἐνίοτε) τὸ πεπρωμένον, (καὶ ἰδιαιτ.) ὁ θάνατος. « Χρέος, τὸ οἱ δῆμος ὤφελλεν, « Ὀδ. Φ. » Δῖσχιστον Πέρσαι νενόμισται, τὸ ὀφείλειν χρέος, « Ἡρ. » Χρεῶν ἀποκοπή, « Πλ., = Χρεωκοπία. (καὶ μτγν.) » Δημοκράτους ἀρᾶς τίνει χρέος, « Αἰσχύλ. » Κατὰ χρέος, « Ἀρ. (καὶ πλήρες.) » Κατὰ χρέος ἦπαρ ἑψκει, « Ἀπλλν., καθὼς πρέπει, ἀνηκόντως. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) χρεία, ἀνάγκη ἢ ὑπόθεσις κατεπείγουσα· περίστασις· σκοπός, αἰτία. « Ἐμὸν αὐτοῦ χρέος, « Ὅμ. « Χρέος εἰλέ μιν ὀδεύειν, « Νόνν. » Τί δέσε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν; « Ἱππκρ. » Κατά τι χρέος ἥκων πρὸς τὸν Ν., « Δκ. (καὶ γεν.) » Τίς χρεία σ' ἐμοῦ; « Εὐρ. (παρβλ. Χρεώ). » Μόχθων τοσσατίων εὖ τι χρέος, « Ἐπγρ. » Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος, « Ἡρ., (κοιν.) δὲν ἔχω χρείαν. » Ἴλιον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, « Ὅμ. » Λεχέων κατὰ χρέος, « Ὀππ., πρὸς συνουσίαν. (καὶ ἑλλ.) » Σὸν οὐκ ἔλασσον ἡ κείνης χρέος, « Εὐρ., χάριν, ἐξ αἰτίας. (ᾧ ἀπολ.) » Τί χρέος; « Ὀππ., διὰ τί; πρὸς τί τέλος; 3) Π. ἀντὶ Χρῆμα, πρᾶγμα. » Μέγα τι χρέος, « Καλλ., θηρίον.

†Χρεοφειλέτης καὶ Χρεοφείλης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἡ δίκμ. ἀντὶ Χρεωφειλέτης, -ωφείλης.

Χρεώ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Χρεία, ἀνάγκη, (ἐνίοτε) μοῖρα, εἱμαρμένη. « Μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς, « Ἰλ. Θ., ἐξ ἀνάγκης κατεπειγούσης. « Χρεὼ ἦγε δαμῆναι, « Ἀπλλν., τὸ πεπρωμένον, ἡ κακή του μοῖρα. (καὶ γεν.) » Ἐν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, « Ὀδ. Ι., δὲν εἶνε χρεία παλαμαριοῦ. » Εἴποτε δ' αὖτε χρεὼ ἐμεῖο γένηται, « Ἰλ. Δ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται νηὸς, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὑήμ.) » Οὔ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, « Ἰλ. Ι. » Τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; « Ἰλ. Δ. » Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ χ σὲ, « Ἰλ. Κ., εἶνε χρεία νὰ συμβουλευθῶμεν. » Τίπτε δέ σε χρεώ, « Ὅμ. (χ ἄπαρ.) » Τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς, « Ἰλ. Δ. » Οὔ τί μιν χρεὼ νεῶν ἐπ βαινέμεν, « Ὀδ. Δ.

Χρέω, Ἰων. ἀντὶ Χράω, χρησμοδοτῶ.

Χρεωκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παύω (διακόπτω) τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν μου, γίνομαι χρεωκόπος. (Ἰταλ.) φαλλίρω, (Τουρκ.) μουφλουζεύω· (μτγν.) ἀφαιρῶ δολίως, ἀποστερῶ. ‖. (πθ.) χάνω. (μτγν.) ἀπατῶμαι. » Δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, » Φάλ.

Χρεωκοπία (ἡ), ἀποκοπὴ (παῦσις τῆς πληρωμῆς τῶν) χρεῶν, (Ἰταλ.) φαλλιμέντο, (Τουρκ.) μουφλουζλοῦκι.

Χρεωκοπίδης, ου (ὁ), Ἐκωμ. ἀντὶ Χρεωκόπος (οὕτως ὠνομάσθησαν εἰς τὰς Λθ. οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος, αἰσχοκερδήσαντες εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κηρυχθεῖσαν γενικὴν χρεωκοπίαν, ἴδε Σεισάχθεια).

Χρεωκόπος (ὁ), [ἐκ κόπτω], ὁ διακόπτων ἢ ὀλιγοστεύων τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του, (Τουρκ.) μουφλούζης.

Χρεωλυτέω-ῶ [ἐκ λύω], Μ. ἤσω. Πληρόνω (Διαλύω, Ἐξοφλῶ) χρέος ἢ τὰ χρέη μου, (ἐν γεν.) ἐξοφλῶ. » Τὸν μισθόν —, « Ἰώσ.

Χρεώμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χρώμενος, μτχ. τοῦ Χράομαι.

Χρεών, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Χρή. ‖. (ὡς οὐσ. ἐνάρθρ.) χρέος ἄφευκτον, ἀνάγκη· εἱμαρμένη· θάνατος, (ἴδε Χρή).

Χρέωνται, Ἰων. ἀντὶ Χρῶνται, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. ἢ ὑποτ. τοῦ Χράομαι.

Χρεως, χρέως (τό), Ἀττ. ἀντὶ Χρέος.

†Χρεωστέω, Μ. εὐσω, ἀμφ. ἡ ἀόκμ. ἀντὶ Ὀφείλω, (πθ.) ὀφείλομαι, χρεωστοῦμαι, ἢ μὲ χρεωστοῦν. » Χρεωστοῦμαι τὸν μισθόν, « Ἡλ. καὶ » Χρεωστεῖται μοι ὁ μισθός, « Γργ.

Χρεωστης, ου (ὁ), ὁ χρεωστῶν, χρεωφειλέτης.

Χρεωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς χρεώστην ἢ γινόμενος κατὰ χρέος.

Χρεωστικῶς, ἐπίρ. Ὡς χρεώστης, κατὰ χρέος.

Χρεωφειλέτης, ου (ὁ), χρεώστης, ὀφειλέτης.

Χρεωφείλημα (τό). χρέος, ὄφλημα.

Χρεωφείλης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Χρεωφειλέτης.

Χρεωφυλάκιον (τό). ἀρχειοφυλάκιον ὅπου φυλάττονται τὰ ἔγγραφα τοῦ δημοσίου χρέους.

†Χρεώψια (τά), Ἐπγρρ. ἀνέχυρα (χρέους).

Χρή [χράω, ἴδε Χρεών], (παρτ. Ἐχρῆν καὶ Χρῆν, εὐκτ. Χρείη, ὑποτ. Χρῇ, ἀπαρ. Χρῆναι καὶ Π. Χρῆν καὶ ἡ μτχ. Χρεών), β. ἀπρσ. Εἶνε χρέος ἢ χρεία (ἀνάγκη), εἶνε δυνατὸν ἢ συμφέρον ἢ εὔλογον, ἁρμόζει, πρέπει· χρειάζεται· ἐμπορεῖ. » Οὐ χρὴ πανύχιον εὕδειν· βουληφόρον ἄνδρα, « Ὅμ. » Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν, « Εὐρ. » Ὅτι χρὴ ποιεῖν, « Πλάτ. » Πῶς χρὴ περάσαι τοῦτο τὸ κακόν; « Θκρ. (καὶ ἑλλ.) » Τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χρὴ (ἐνν. ἀποπαύεσθαι), « Ἰλ. Π. (καὶ γεν. Π.) » Αὐτὰρ ἔπειτα μυθήσεαι, ὅτεο σε χρή, « Ὀδ. Δ. » Οὔ τι σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, « Ἰλ. Π., δὲν σὲ ταιριάζει. » Οὔ σε χρὴ αἰδοῦς, « Ὀδ. Γ., δὲν χρειάζεται ντροπή. » Τί με χρὴ μητέρος αἶνους; « Ὀδ. Φ., τί ἀνάγκη ἔχω; (παρβλ. Χρεώ). (καὶ ὁοτ. περιπ. σπν.) « Ἄλλῃ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆς δ' ἄρχειν χθονός; « Σοφ., ἀνήκει δικαιωματικῶς; ‖. (ἡ μτχ.) Χρεὼν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Ἐστὶ), πρέπον, ἢ ἄφευκτον, (κατὰ λξ.) προειρημένον ὑπὸ χρησμοῦ, (ἐπμ.) ἀνάγκη πᾶσα, (ὅθ. ἑνικ. ἄρθρ. ἀντὶ ἀπλ. οὐσ.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον, ἢ (συχνότ.) τὸ πεπρωμένον (προωρισμένου ὑπὸ τῶν Μοιρῶν), ὁ θάνατος. » Ἔλεγεν (ὁ χρησμολόγος) ὡς χρεὼν εἴη τὸν Ἑλλήσποντον ζευχθῆναι ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, « Ἡρ. » Χρεὼν ἐστὶ καὶ σὲ ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνεαι τοῖσι ἔργοισι, « αὐτ. » Εἰ χρεὼν ἐστι τεκμαιρόμενον λέγειν, « αὐτ. » Σπατηγὸν χρεὼν εἶναί φημι στρατηγῷ προσφέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὑπαρκτ.) » Ἐννοεῖν ὑμᾶς χρεών, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Χρεὼν μὲν μὴ λέγειν τὸ ὀφειλόμενον ἀπ' αὐτῶν... Ὡς περαῦ οὐδὲ τὸ ἀργύριόν ἐστι χρήματα, « Θκ., χωρὶς νὰ ἔχωσι ἄλλα. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ χρεὼν τοῦ σωμοῦ περαίνει, « Πλ. » Τὸ χρεὼν κρατεῖ, « Εὐρ. » Ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι, « Ἡρ. » Ἀπῆλθεν εἰς (τὰ) λαβὲν αὐτὸν) τὸ χρεών, « Δημ. » Ἀπέθανε. (καὶ κατὰ γεν.) « Ὀλίγα ἀπαλλαγὴ τοῦ χρεών, « Εὐρ. ‖ (ἀπ. Π. μετοχειρίζονται κατ' αὐτὴν καὶ τὸ ἀπαρ. Χρῆν): « Τὸ χρῆν σ γαγεν, « Εὐρ. « Τὸ χρῆν ἐξέπλωσε ἡ Μοῖρα.

Χρῆ, Π. ἀντὶ Χρᾷ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Χρήζω, Δ. ἀντὶ Χρήζω.

Χρήσασι, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέσασι, δοτ. τοῦ Χρέος = Χρῆμα.

Χρήζω (παρτ. Ἔχρηζον καὶ ἀλλαχ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Χρήζω, (μὲ γεν.) χρείαν (ἀνάγκην), χατίζομαι· (χρήζομαι κατὰ μτχ.) εἶμαι ἐνδεὴς, πένομαι· αἰτ. ἢ ἀπαρ.) θέλω, ζητῶ ἐπιθυμῶ ξιῶ. » Ἐὰν δίκαιοι ὦμεν, οὐδὲν χρήζομεν, « Πλ. « Χρήζων βοηθεῖν αὐτ. « Ἕλκος ἔχοντα, χρηίζουσα ρος. « Ἰλ. Δ. « Εἶρετο, ὅτευ χρήζ μην, « Ὀδ. Ρ. « Χρήζων εὐσωμ (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Οἱ τοιοῦτοι εἶν ὀνων ἐτῶν χρήζουσι, « Δσαρ. (πρέπει νὰ μείνουν) πολλὰ χρ γίνουν). (καὶ αἰτ.) » Προτείνουσ ιόντι λαβεῖν ὅ,τι χρήζει, « Σπ. χρήζω, « Εὐρ. » Δρώιτων ὅ,τι χ σιν, « Ἀρρ. » Τί δῆτα χρήζ δόμους στειχίων ἐμοὺς; « Σοφ (« Χρήσεις καταθεῖναι ἄλλο θέλεις νὰ βάλωμεν στοίχημα ; σοι πᾶν ὅπερ χρήζεις μαθεῖν, « ρηθρον ἄνδρα, « Ὅμ. « Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν, « Εὐρ. » Ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, « Πλάτ. » Πῶς χρὴ περάσαι τοῦτο τὸ κακόν; « Θκρ. (καὶ ἑλλ.) » Τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χρὴ (ἐνν. ἀποπαύεσθαι), « Ἰλ. Π. (καὶ γεν. Π.) » Αὐτὰρ ἔπειτα μυθήσεαι, ὅτεο σε χρή, « Ὀδ. Δ. » Οὔ τι σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, « Ἰλ. Π., δὲν σὲ ταιριάζει. » Οὔ σε χρὴ αἰδοῦς, « Ὀδ. Γ., δὲν χρειάζεται ντροπή. » Τί με χρὴ μητέρος αἶνους; « Ὀδ. Φ., τί ἀνάγκη ἔχω; (παρβλ. Χρεώ). (καὶ ὁοτ. περιπ. σπν.) « Ἄλλῃ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆς δ' ἄρχειν χθονός; « Σοφ., ἀνήκει δικαιωματικῶς; ‖. (ἡ μτχ.) Χρεὼν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Ἐστὶ), πρέπον, ἢ ἄφευκτον, (κατὰ λξ.) προειρημένον ὑπὸ χρησμοῦ, (ἐπμ.) ἀνάγκη πᾶσα, (ὅθ. ἑνικ. ἄρθρ. ἀντὶ ἀπλ. οὐσ.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον, ἢ (συχνότ.) τὸ πεπρωμένον (προωρισμένου ὑπὸ τῶν Μοιρῶν), ὁ θάνατος. » Ἔλεγεν (ὁ χρησμολόγος) ὡς χρεὼν εἴη τὸν Ἑλλήσποντον ζευχθῆναι ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, « Ἡρ. » Χρεὼν ἐστὶ καὶ σὲ ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνεαι τοῖσι ἔργοισι, « αὐτ. » Εἰ χρεὼν ἐστι τεκμαιρόμενον λέγειν, « αὐτ. » Σπατηγὸν χρεὼν εἶναί φημι στρατηγῷ προσφέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὑπαρκτ.) » Ἐννοεῖν ὑμᾶς χρεών, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Χρεὼν μὲν μὴ λέγειν τὸ

ὀφειλόμενον ἀπ' αὐτῶν... Ὡς περαῦ οὐδὲ τὸ ἀργύριόν ἐστι χρήματα, « Θκ., χωρὶς νὰ ἔχωσι ἄλλα. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ χρεὼν τοῦ σωμοῦ περαίνει, « Πλ. » Τὸ χρεὼν κρατεῖ, « Εὐρ. » Ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι, « Ἡρ. » Ἀπῆλθεν εἰς (τὰ) λαβὲν αὐτὸν) τὸ χρεών, « Δημ. » Ἀπέθανε. (καὶ κατὰ γεν.) « Ὀλίγα ἀπαλλαγὴ τοῦ χρεών, « Εὐρ. ‖ (ἀπ. Π. μετοχειρίζονται κατ' αὐτὴν καὶ τὸ ἀπαρ. Χρῆν): « Τὸ χρῆν σ γαγεν, « Εὐρ. « Τὸ χρῆν ἐξέπλωσε ἡ Μοῖρα.

Χρῆ, Π. ἀντὶ Χρᾷ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Χρήζω, Δ. ἀντὶ Χρήζω.

Χρήσασι, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέσασι, δοτ. τοῦ Χρέος = Χρῆμα.

Χρήζω (παρτ. Ἔχρηζον καὶ ἀλλαχ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Χρήζω, (μὲ γεν.) χρείαν (ἀνάγκην), χατίζομαι· (χρήζομαι κατὰ μτχ.) εἶμαι ἐνδεὴς, πένομαι· αἰτ. ἢ ἀπαρ.) θέλω, ζητῶ ἐπιθυμῶ ξιῶ. » Ἐὰν δίκαιοι ὦμεν, οὐδὲν χρήζομεν, « Πλ. « Χρήζων βοηθεῖν αὐτ. « Ἕλκος ἔχοντα, χρηίζουσα ρος. « Ἰλ. Δ. « Εἶρετο, ὅτευ χρήζ μην, « Ὀδ. Ρ. « Χρήζων εὐσωμ (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Οἱ τοιοῦτοι εἶν ὀνων ἐτῶν χρήζουσι, « Δσαρ. (πρέπει νὰ μείνουν) πολλὰ χρ γίνουν). (καὶ αἰτ.) » Προτείνουσ ιόντι λαβεῖν ὅ,τι χρήζει, « Σπ. χρήζω, « Εὐρ. » Δρώιτων ὅ,τι χ σιν, « Ἀρρ. » Τί δῆτα χρήζ δόμους στειχίων ἐμοὺς; « Σοφ (« Χρήσεις καταθεῖναι ἄλλο θέλεις νὰ βάλωμεν στοίχημα ; σοι πᾶν ὅπερ χρήζεις μαθεῖν, « ρηθρον ἄνδρα, « Ὅμ. « Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν, « Εὐρ. » Ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, « Πλάτ. » Πῶς χρὴ περάσαι τοῦτο τὸ κακόν; « Θκρ. (καὶ ἑλλ.) » Τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χρὴ (ἐνν. ἀποπαύεσθαι), « Ἰλ. Π. (καὶ γεν. Π.) » Αὐτὰρ ἔπειτα μυθήσεαι, ὅτεο σε χρή, « Ὀδ. Δ. » Οὔ τι σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, « Ἰλ. Π., δὲν σὲ ταιριάζει. » Οὔ σε χρὴ αἰδοῦς, « Ὀδ. Γ., δὲν χρειάζεται ντροπή. » Τί με χρὴ μητέρος αἶνους; « Ὀδ. Φ., τί ἀνάγκη ἔχω; (παρβλ. Χρεώ). (καὶ ὁοτ. περιπ. σπν.) « Ἄλλῃ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆς δ' ἄρχειν χθονός; « Σοφ., ἀνήκει δικαιωματικῶς; ‖. (ἡ μτχ.) Χρεὼν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Ἐστὶ), πρέπον, ἢ ἄφευκτον, (κατὰ λξ.) προειρημένον ὑπὸ χρησμοῦ, (ἐπμ.) ἀνάγκη πᾶσα, (ὅθ. ἑνικ. ἄρθρ. ἀντὶ ἀπλ. οὐσ.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον, ἢ (συχνότ.) τὸ πεπρωμένον (προωρισμένου ὑπὸ τῶν Μοιρῶν), ὁ θάνατος. » Ἔλεγεν (ὁ χρησμολόγος) ὡς χρεὼν εἴη τὸν Ἑλλήσποντον ζευχθῆναι ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, « Ἡρ. » Χρεὼν ἐστὶ καὶ σὲ ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνεαι τοῖσι ἔργοισι, « αὐτ. » Εἰ χρεὼν ἐστι τεκμαιρόμενον λέγειν, « αὐτ. » Σπατηγὸν χρεὼν εἶναί φημι στρατηγῷ προσφέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὑπαρκτ.) » Ἐννοεῖν ὑμᾶς χρεών, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Χρεὼν μὲν μὴ λέγειν τὸ ὀφειλόμενον ἀπ' αὐτῶν... Ὡς περαῦ οὐδὲ τὸ ἀργύριόν ἐστι χρήματα, « Θκ., χωρὶς νὰ ἔχωσι ἄλλα. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ χρεὼν τοῦ σωμοῦ περαίνει, « Πλ. » Τὸ χρεὼν κρατεῖ, « Εὐρ. » Ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι, « Ἡρ. » Ἀπῆλθεν εἰς (τὰ) λαβὲν αὐτὸν) τὸ χρεών, « Δημ. » Ἀπέθανε. (καὶ κατὰ γεν.) « Ὀλίγα ἀπαλλαγὴ τοῦ χρεών, « Εὐρ. ‖ (ἀπ. Π. μετοχειρίζονται κατ' αὐτὴν καὶ τὸ ἀπαρ. Χρῆν): « Τὸ χρῆν σ γαγεν, « Εὐρ. « Τὸ χρῆν ἐξέπλωσε ἡ Μοῖρα.

Στφ. Β.ζ. (καὶ ὁοτ. καὶ προθετ., αἰτ.) » Χρηματίζειν τινὶ πρὸς γένος, « Κτσ., εἶναι συγγενής. 2) (μτ.) λαμβάνω ὁμιλίαν (ἀνταμόνομαι νὰ συνδιαλεχθῶ περὶ ὑποθέσεως) μετά τινος. » Ἤθελε, ἐς τὰ βασιλῆΐα ἐσελθών, χρηματίσασθαι τῷ βασιλέϊ, « Ἡρ. 3) κερδίζω (συνάζω) χρήματα, (μὲ αἰτ. πρα.) παίρνω διὰ τῆς βίας τὰ χρήματά τινος, τὸν φορολογῶ. » Ἐπεμέλετο ὡς τὰ πρὸς βασιλέα ἰόντα χρήματα διὰ τῶν φίλων ἁλίσκοιτο, ὅπως ἄμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο, « Ξεν. (χ μὲ αἰτ. ὡς ἐπίθ.) » Ἀπῆλει κεχρηματισμένος οὐχ ἃ ἔλαβε μόνον χρήματα, ἀλλὰ κτλ., « αὐτ. (καὶ αἰτ. πρα.) » Ἐχρηματίζετο τοὺς μὲν ἄνδρας δι' ἑαυτοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας διὰ τῆς μητρός, « Πλθ.

4) (πθ. νλγ. καὶ Γρρ.) λαμβάνω χρησμόν, μοὶ ἀποκαλύπτεταί τι θεόθεν. » Χρηματισθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου, « Γρρ. » Χρηματισθέντες κατ' ὄναρ, « αὐτ. » Ἦν οὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν κτλ., « αὐτ.

Χρηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνιστάμενος εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὰ χρήματα. » Σωμβολαιον —, « Πλ. » Ζημία —, « Αξ. » Δωρεὰ —, « αὐτ. » Ἀγὼν —, « αὐτ., ὁ (ἄλλ.) Ἀργυρίτης.

Χρηματικῶς, ἐπίρ. Διὰ χρημάτων ἢ εἰς χρήματα.

Χρηματισμὸς (ὁ). τὸ χρηματίζειν, διαχείρισις (πραγμάτων) ὑποθέσεων (κυρ. δημοσίων), ἀκρόασις (πρέσβεων κτλ.), ἀπόκρισις ἐπίσημος· (ὁθ. Γρρ.) ἀποκάλυψις θεία· (εἰς συγγρφ. μὴ Ἀττ.) ὄνομα τὸ ὁπ. φέρει ἡ λαμβάνει τις, τίτλος (« Ἀπὸ τῶν δήμων τοὺς χρηματισμοὺς ἐγκεχαραγμένους τοῖς τάφοις, « Αρτ.) (ἐνίοτε πλθ.) ἔγγραφα ἐπίσημα, πρακτικὰ συνελεύσεων (διαπραγματεύσεων κτλ.)· διχόγραφα κτλ. 2) (ἀπὸ τοῦ μσ.) ποσισμὸς χρημάτων, αὔξησις τῆς περιουσίας, κέρδος.

Χρηματιστὴρ (ὁ), = Χρηματιστής.

Χρηματιστήριον (τό). μέρος ὅπου θεωροῦνται ὑποθέσεις (ἐμπορικαὶ ἢ δημόσιοι), ἀκροατήριον βουλευτηρίου ἢ δικαστηρίου, (Τουρκ.) διβὰν χανές, ἀβζ-ὁδασὶ· συνελλακτήριον ἐμπορίων, (Γαλλ.) bourse· (Γρρ.) ἀντὶ Χρηστήριον.

Χρηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ χρηματιζόμενος (ἀσχολούμενος εἰς πορισμὸν χρημάτων) ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κερδίζῃ χρήματα· (συνκδχ.) = Χρηματίας, εὐκατάζατος.

Χρηματιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χρηματίζειν ἢ χρηματίζεσθαι, πορισμὸς χρημάτων, χρηματιστοῦ ἔδιος. » Χρηματιστικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ κερδίζειν (κυρ. δι' ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων) χρήματα.

†Χρηματίτης, ου (ὁ). ὁ περὶ χρημάτων, » Ἀγὼν —, « Γλα., ὁ (ἄλλ.) Ἀργυρίτης.

Χρηματοδαίτης, ου (ὁ), Π. [ἐκ δαίομαι], ὁ διανέμων τὰ χρήματά (τὰ κτήματα) τινος.

Χρηματολαίλαψ, απος (ὁ, ἡ), ὁ ἁρπάζων βιαίως (ὡς λαίλαψ) χρήματα.

Χρηματοπρίστης (ὁ, ἡ), ὁ χρημάτων πωριστικὸς. » Τύχη —, « Ξεν.

Χρηματοφθορικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φθείρῃ χρήματα, [ἐκ τοῦ

Χρηματοφθόρος (ὁ, ἡ), ὁ φθείρων τὰ χρήματα (ὀλιγοστεύων τὴν περιουσίαν), ὅ. σωτος, πολυέξοδος.

Χρηματοφυλάκιον (τό), μέρος ὅπου φυλάττονται χρήματα, θησαυροφυλάκιον.

Χρήμη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεία, ἔνδεια· (συνκδχ.) ἐπιθυμία, αἴτησις.

Χρημοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. = Χρησμοσύνη, ἔνδεια.

Χρῆν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐχρῆν, παρτ. τοῦ Χρή. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χρήναι, ἀπαρ. τοῦ Χρή, (μόνον ἐνάρθρ. ὡς οὐσ. ἀντὶ Τὰ χρεών).

†Χρήνυμι, Ἀττ. Εἰχρημι.

Χρῆς, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Χρέος.

Χρῆς, Β'. ἑν. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Χρῆμι, ἀντὶ Χρήζω, (εὐχρ. μόνον εἰς τὸ Χρῆσθαι).

Χρῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Χράω ἢ 2) τοῦ Εἰχρημι.

Χρήσθω, Δ. ἀντὶ Χρήζω.

Χρῆσθαι, Αἰολ. Δ. ἀντὶ Χρῆς = Χρήζεις, β'. ἑν. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Χρῆμι. «Οὐχρῆσθα σιγᾶν, « Ἀρχρ., δὲν πρέπει νὰ.

Χρήσθων, Ἀττ. ἀντὶ Χρήσθωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρχ. τοῦ Χράομαι.

Χρησιμεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι χρήσιμος ἢ (Γρμτ.) ἐν χρήσει. » Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς —, «.

Χρήσιμος, η, ὁ ἢ ον. Ὁ πρὸς χρῆσιν εὔθετος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος· εὔχρηστος. » Τέμενος χρησιμώτατον, « Ἡρ., ὅπου συχνάζουν πολλοί, (Γαλλ.) très fréquenté. 2) (ἐνίοτε) ἐὰν ἐπιθυμῶ [ἐκ τοῦ Εἰχρημι] δύνεισμα. 3) [ἐκ τοῦ Χράω] χρησμοδότησις.

Χρησμηγορέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Χρησμῳδῶ, χρησμολογῶ, [ἐκ τοῦ

Χρησμηγόρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρησμηγόρος (ὁ, ἡ), [ἐκ ἀγορεύω], = Χρησμολόγος.

Χρησμοδοσία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

Χρησμοδοτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δίδω χρησμούς.

Χρησμοδότημα (τό), τὸ χρησμοδοτηθέν, ἀπόκρισις χρησμοῦ.

Χρησμοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων χρησμούς, μάντις, χρησμολόγος.

Χρησμολέσχης, ου (ὁ), = Χρησμολόγος.

Χρησμολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δέγω χρησμούς, προλέγω, προφητεύω.

Χρησμολογία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Χρησμολογικὸς, ἡ, όν. Χρησμολόγου ἔδιος. » Χρησμολογικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ χρησμολογεῖν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρησμολόγιον (τὸ). πρόρρησις χρησμολόγου, προφητεία.
Χρησμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ ἐξηγῶν χρησμούς, μάντις, προφήτης, χρησμῳδός.
Χρησμολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐξηγῶν) χρησμούς, ἑρμηνευτὴς χρησμῶν.
Χρησμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ στιχουργῶν χρησμούς, ποιητὴς χρησμῶν.
Χρησμός (ὁ), [χράω]. ἀπόκρισις θεοῦ (μαντεῖου)· προφητεία, πρόρρησις.
Χρησμοσύνη (ἡ), Π. [χρήζω]. χρεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων, ἔνδεια· (συνεχ.) αἴτησις, ἐπιθυμία.
Χρησμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κομίζων) χρησμούς.
Χρησμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (ἔχων φυλαγμένους) τοὺς χρησμούς.
Χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χρησμολογῶ ὡς χρησμῳδός, προφητεύω (κυρ. διὰ στίχων).
Χρησμῴδημα (τὸ). μάντευμα χρησμῳδοῦ, χρησμός (κυρ. διὰ στίχων.)
Χρησμῳδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Χρησμῳδοῦ ὕσιος, μαντικός, προφητικός.
Χρησμῳδός (ὁ, ἡ). ὁ χρησμοὺς ᾄδων, προφητεύων (κυρ. διὰ στίχων), (ἐν γέν.) μάντις, χρησμολόγος.
Χρηστέος, α, ον, θετ. τοῦ Χράομαι.
†Χρηστεύομαι, Μ. εὐσομαι, (Ερρ.). Φέρομαι μὲ χρηστότητα (τιμιότητα), πράττω τὸ ἀγαθόν, πολιτεύομαι ἐναρέτως.
Χρηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Χρήστης.
Χρηστηριάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ. ||. (συνήθ. μσ.) συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον (τὸ χρηστήριον), μαντεύομαι. «Ἐς τὴν Ὀλυμπίαν χρηστηριαζόμενος, ἐπηρώτα τὸν θεόν, » Ξεν.
Χρηστήριος [χράω], α, ὴ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ χρησμοδοτεῖν, μαντικός. « Ὄρνις—, » Αἰσχλ. ||. (οὐσ.) Χρηστήριον (τὸ), μέρος ὅπου δίδονται χρησμοί, μαντεῖον. 2) χρησμός. 3) ἱερεῖον (κυρ. τὸ προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ μαντευομένου)· (Π. ἐν γέν.) θῦμα, σφάγιον (παρβλ. Χρηζός). 4) [χράομαι] ὁ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, (ὄθ.) « Χρηστήρια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) σκεύη, » Λξ., τὰ πρὸς οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν χρήσιμα.
Χρήσης, ου(ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Χρήσων πρὸς διαστολ. τῶν Χρηστῶν)· ὁ χρησμοδοτῶν, χρησμολόγος. 2) [κίχρημι] δανειστής, ἢ 3) (ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ μσ.) χρεώστης.
Χρηστικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ὁ ἡξεύρων πῶς νὰ μεταχειρισθῇ τι, ἢ (ἐπὶ πραγμ.) εὔχρηστος εἴς τι.
Χρηστικῶς, ἐπ.ρ. Μὲ τρόπον χρηστικόν (εὔχρηστον). « Στίχους κατέχειν χρηστικῶς, » Ἐπικτ.
Χρηστογραφία (ἡ). τὸ καλὸν εἶδος τῆς ζωγραφικῆς τεχνης.
Χρηστοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Χρηστολογέω.
Χρηστοήθεια (ἡ). χρηστότης ἠθῶν ἢ ἤθους (χαρακτῆρος), σεμνότης, τιμιότης, [ἐκ τοῦ
Χρηστοήθης, εος (ὁ, ἡ). χρηστὸς τὸ ἦθος ἢ τὰ ἤθη, τιμίου χαρακτῆρος (καλῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος.
Χρηστοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ καλῶν κρασὶ (χρηστὸν οἶνον).
Χρηστοκαρπία (ἡ). χρηστότης (καλὴ ποιότης) καρπῶν, [ἐκ τοῦ
Χρηστόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν χρηστοὺς (καλοὺς, καλῆς ποιότητος) καρπούς.
Χρηταλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) καλὰ λόγια.
Χρηταλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χρηστοήθης (εὐγενικὴ) ὁμιλία, γλυκὰ λόγια, [ἐκ τοῦ
Χρηταλόγος, (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χρηστὰ (καλὰ, γλυκὰ) λόγια.
Χρηστομάθεια (ἡ). μάθησις χρηστῶν (χρησίμων) μαθημάτων· φιλομάθεια ||. (πλθ.) συλλογὴ τῶν χρησιμωτέρων (ἐκλεκτοτέρων) χωρίων συγγράμματος, ἐπιτομὴ κατ' ἐκλογήν,
Χρηστομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔρεσιν νὰ μάθω χρηστὰ (χρήσιμα) πράγματα, εἶμαι-
Χρηστομαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν ἢ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ὅσα πρέπει (τὰ χρησιμώτερα), ὁ μετὰ κρίσεως φιλομαθὴς, ὁ κατὰ θεωρίαν καὶ πρᾶξιν ἐπιστήμων.
Χρηστομουσέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, εἶμαι καλὸς μουσικός.
Χρηστὸς [χράομαι], ἡ, όν. Εὔθετος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος (« Τῷ μὲν δὴ τὰ τοξικὰ, προκειμένων τῶν πολεμίων, ἦν χρηστὰ οὐδέν, » Ἡρ., δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ μετοχειρισθῇ, τῷ ἦσαν ἄχρηστα. « Χρησταὶ μέλισσαι, » Ἀρετ., αἱ ἄλλ. Ἐργατίδες)· καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, καλῆς ποιότητος (« Μέλι [« Μύρον κτλ.] —, » Ἀθ.)· (ἐπὶ ἰατρ.) ὠφέλιμος (« Νεύρων—, » Αἰλ.)· (ἐπὶ θυσ.) αἴσιος· (Γραμτ.) ἐν χρήσει, εὔχρηστος· (ἐπὶ πρσ. φυσικῶς μὲν) ἱκανὸς εἰς τὸ ἀφροδισιάζειν ἢ ἀφροδισιάζεσθαι· (ἠθικῶς δὲ) καλὸς, καλῆς διαθέσεως, ἐνάρετος, τίμιος, (κοιν.) χρήσιμος· ἁπλοῦς, ἀθῷος, ἄκακος· (ὄθ. ἐνίοτε) ἀβέλτερος (Πλάτ. Πολιτ. Ζ', 551)· (ἐνίοτε ἐκ τοῦ Διαχράομαι) κατασκασμένος εἰς θάνατον, (ὄθ.) « Χρηστοὺς ποιεῖν, » Ἀκκων., καταδικάζειν εἰς θάνατον, ἐπικηδεύτειν.
Χρηστότης (ἡ), τὸ ἄρρ. οὐσ. τοῦ προηγ., χρησιμότης· καλὴ ποιότης ἢ διάθεσις, ἐπιείκεια, τιμιότης· ἁπλότης· (ὄθ. ἐνίοτε) εὐήθεια, ἀβελτηρία.
Χρηστουργία (ἡ). χρηστὸν ἔργον, ἀγαθοεργία.
Χρηστοφιλία (ἡ). ἡ πρὸς τοὺς χρηστοὺς ἀνθρ. ἢ τὰς χρηστὰς πράξ. ἀγάπη, [ἐκ τοῦ
Χρηστόφιλος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν χρηστῶν (ἀνθρ. ἢ πράξ.).
Χρησφωνία (ἡ). χρῆσις λέξεων (φωνῶν) εὐχρήστων, ὕφος ἐκλεκτόν.
Χρήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Χρήστης.
Χρητῶς, ἐπίρ. Μὲ χρηστὸν τρόπον, καλῶς, εὐχρήστως· καθὼς πρέπει.
Χρῖμα (τὸ), Π. ἀντὶ Χρίσμα. « Τῶν μύρων δὲ μέν ἐστι χρίματα, ἃ δ' ἀλείμματα » Ἀθ.
Χρίμπτω [χρίω], Μ. χρίμψω (ἀόρ. πθ. Ἐχρίμφθην), Π. πλησιάζω τι (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ (σῶμα μὲ σῶμα) μετ' ἄλλου ἢ νὰ κτυπήσῃ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω, (πρβλ.) Χραύω. « Πόδας ἐχρίμφθησαν—, » Αἰσχλ. (καὶ πθ. ἢ μ. πθ.) « Χριμφθεὶς πέλας, » Ὀππ. Ἁλ. « Μωχθεὶς πλησίον. » Ἡ δ' ἀμάθου χρίψασα πανταπόρος νηῦς, » Ὀππ. Ἁλ. ἐκάθισεν εἰς τὸν ἄμμον. (καὶ γεν. θετ.) « Ἦκ γενύων χριμφθέντα (ὡς ἀπὸ στεφάνους). Πίνδ., ἐξελθόντα (ὡς ἀπὸ στεφάνους).
†Χρισιάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Ἀλείφω χρίσμα, φυκιασιάζω (κυρ. καὶ μετ. [ἐκ τοῦ
Χρίσις (καὶ ἀκριβέστ. Χρῖσις), εως (ἡ). χρίειν ἢ χρίεσθαι, ἄλειψις, ἔπαλειμμα χρίσιμον.
Χρίσμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς χρίσιν (ἀλείφεται ἐπάνω «ἰς, μύρους νεφρούλων), 'λάδι διὰ χρίσιμον σκοπὸν ματος· χορῆγει δι' ἀσθένεσμα κτλ. σμα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου σησάμινον καὶ ἀμυγδάλινον (ἔκ κρων) καὶ περεβινθινον, ἐκ δὲ τῶν τούτων καὶ μύρον εὑρίσκετο (ἴδε καὶ Χρῖμα).
†Χριστέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπορεύτὸν Χριστὸν (τὴν διδασκαλίαν τοῦ στοῦ). Θεοκάπηλος.
†Χριστεπώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὴν νυμίαν τοῦ Χριστοῦ. Χριστιανός.
Χριστήριον (τὸ), = Χρίσμα, ἢ ἀγγεῖον σματος, μυροθήκη.
Χριστὴς, ου (ὁ). χρίων (τοῦχον), κο
†Χριστιανίζω, Μ. ίσω. Πρακτ χριστιανικὴν θρησκείαν, εἶμαι χ ανός.
Χριστιανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς στιανὸν ἢ εἰς τοὺς χριστιανούς, γκριστιανῶν ἢ χριστιανοῦ ζίου.
†Χριστιανικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χ ανικὸν, ὡς χριστιανός.
†Χριστιανισμὸς (ὁ). ὁ χαρακτὴρ τ στιανίζοντος, τὸ ἐπάγγελμα τ στιανοῦ, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία.
†Χριστιανὸς (ὁ). ὁ πιστεύων εἰς Χ
†Χριστόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημέν τοῦ Χριστοῦ.
†Χριστοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μ Χριστον.
†Χριστοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Κ ὡσιν) τοῦ Χριστοῦ.
†Χριστοκάπηλος (ὁ, ἡ), = Χριστέ
†Χριστοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τ στοῦ κινούμενος (ἐμπνευσμένος χάριτος τοῦ Χριστοῦ).
†Χριστοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας σας) τὸν Χριστόν.
†Χριστόλημπτος (ὁ, ἡ), = Χριστοκ
†Χριστομάθεια (ἡ). μάθησις τῆς σκαλίας τοῦ Χριστοῦ.
†Χριστομάχος (ὁ, ἡ), [Χ. μάχομαι]. τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμ
†Χριστομύστης, ου (ὁ). ὁ μεμυ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χ. τὰ μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ μύστης τοῦ Χ.
Χριστὸς, ἡ, όν. Χρισμένος (Ἀλείμ ἢ Δυνάμενος νὰ χρισθῇ (νὰ ἀλε άνω εἰς). « Φάρμακον χριστὸν, » τὸ ἀλειφόμενον ὡς χρῖσμα. ||. Χριστὸς, « ὁ θεάνθρωπος Ἰησ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ίας, Χριστὸς κυρίου, βασιλεὺς, ἱερεὺς καὶ προφήτης).
-τοτελεστὴς, οῦ (ὁ). Ἱεροτελεστὴς μυστηρίων (μυσταγωγὸς τῶν τελουμένων εἰς τὴν πίστιν) τοῦ Χριστοῦ.
-στόκος (ἡ). ἡ τεκοῦσα τὸν Χριστόν. ἡ τὸν δυσεβῆ Νεστόριον ἀντὶ Θεοτόκου.
-τοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (νοερῶς, τὴν ψυχήν του) τὸν Χριστόν.
-τώνυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὀνομαζόμενος, χριστιανός.
-χρίω=χράω]. Μ. χρίσω (πθ. πρκ. κέχρισμαι). Ἀλείφω. « Ὡς γὰρ τὸν πέλαγον ἔχριον οἱὸς πόκῳ» Σοφ. (καὶ μσ.) Ἀφιέρωκον δ᾽ ξήμενος ἀνδρυφόνον, ὅρκια ξηλοῦς χρίεσθαι, » Ὁδ. Δ. (καὶ πθ., κέχρισμαι καὶ χρισάμενος λίπ᾽ ἑστίαν» Ὁδ. Σ. 2) Π. κεντῶ. πληγόνω (ἀπολαύοντας). « Μύωπι χριεῖσα,» Δίων. Π. (παρβλ. Χρίμπω).
-χράω]. ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Χριστοῦ, τὸ θέρμα· τὸ σῶμα. « Παραχρωῒ ἢ χροιῇ, » Ἰλ., Ξ., νὰ κοιμηθῇς εἰς ἀγκάλας της. » Ὄζειν τῆς χροὸς ἡδύ, » Ἀρχιλ. — Τοῦ χρωτός. 2) (ἀρχ.) θιαρικὴ, χρῶμα· (ἰδιαιτ.) ἡ ὄψις τοῦ προσώπου· « Χρόα ὑποχλωρὸς, » Ἀνακρ. « Ῥυπαρομέλας τὴν χροιάν, » Ἀθ. Ἀνθικοῦ χρώματος.
Π. ἀντὶ Χρωτὶ, δοτ. τοῦ Χρώς.
-ιὰ (Ιων.) Χροιὴ (ἡ). = Χρόα.
-ιῶ, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Χρίζω, χρωματίζω (σύνηθ.) δίδω μορφὴν (ὄψιν), χρωματίζω « Τὶς πρῶτος χρόϊσε θεοῦ πλάσμα μὲ σῶμα. » Ἥβας χρίζει λέχος,» Γρηγ. 2) ἐγγίζω (πλησιάζω) καὶ μεταπρόσ. δοτ.) « Μάντις τοι τὰν χρείζεται ἡ καλλιμαία, » Θκρ.
-ός (ὁ), Π. [χρεμέθω]. κρότος. « Γεφύρας —, » Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Ἄραβος.
-ός [χρεμέθω], ιος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλ. (μὲ σκληροτάτην κεφαλὴν), (ὅμ. Ἰλ.) Ἀθηρόκεφαλος (ὁ ὁπ. ἀλιευόμενος, κρύπτων τινὰ ἐν εἴδει βρυγμοῦ), (Γαλλ.) maigre ἢ ombrine, (ἐξ εἰς τὴν Ἀδρ.) giron ἢ chrau.
-ώνη (ἡ), = Χρονιότης, πολυκαιρία.
-ώνιος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Χρόνιος, πολυχρόνιος.
-ίζω, καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ἰσω,-ομαι. Διαρκῶ πολὺν καιρὸν, (Γαλλ.) μένω εἰς μάκρος, ἀργῶ, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. « Χρονίζειν ἐπί τινος, » Ἰλ., ἐνδιατρίβειν. (καὶ πθ.) « Χρονίζει πόλεμος, « Ἀπλλδ. (καὶ δοτ. χρονίσσῃ) « Καὶ τῶν δε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται, » Αἰσχλ., δὲν ἀργεῖ. (ὅμ. ἡ Χρονίσω.) « Κεχρονισμένος, η, ον, « Ἀρετ., Χρόνιος.
-ικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χρόνον. « Χρονικὰ (ἐνν. βιβλία) καὶ « Χρονικὴ (ἐνν. βιβλία) ἢ Ἱστορία), » Δ. Ἀλ., τῶν ἀπανταχοῦ συμβάντων εἰς τὸν χρόνον.
Χρονικῶς, ἐπίρ. Κατὰ χρόνον· κατὰ τὴν σειρὰν τῶν χρόνων.
Χρόνιος, α ἢ ος, ον Ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι ἐν πολλῷ χρόνῳ ἢ μετὰ πολὺν χρόνον (διὰ χρόνου), διαρκῶν πολὺν χρόνον, πολυκαιρινός· (ἐπὶ νόσ.) χρονικός· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) « Ἐφίλει, ὡσεί τε πατὴρ ἐὸν υἱὸν, ἐλθόντα χρόνιον, » Ὁδ. Ρ., μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου. « Ἦλυνέ μ᾽ ἐκ γῆς χρόνιον, » Σοφ. 2) (ἐνίοτε) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι). « Χρόνιοι ἦλυσιν, » Εὐρ (Ἰφ. Τ. 248).
Χρονιότης (ἡ). παρέλευσις ἢ διάρκεια πολλοῦ χρόνου, ἀργοπορία· πολυκαιρία.
Χρονισμὸς (ὁ), τὸ χρονίζειν, χρόνιος διαμονὴ, χρονοτριβὴ, ἀργοπορία.
Χρονιστὸς, ἡ, όν. Ὁ χρονιζόμενος (ἀναβαλλόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀναβληθῇ πολὺν καιρόν).
Χρονίως, ἐπίρ Μετὰ χρόνου· διὰ χρόνου· τέλος πάντων, (Γαλλ.) à la longue.
Χρονογραφία (ἡ). ἐξιστόρησις (περιγραφὴ) τῶν συμβάντων ἑκάστου χρόνου, συγγραφὴ χρονικῶν, (παρβλ.) Χρονολογία.
Χρονογράφος (ὁ) ὁ γράφων (συγγράφων) τὰ καθ᾽ ἕκαστον χρόνον συμβαίνοντα, ἱστοριογράφος ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν τῆς χρονολογίας.
Χρονακράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν (κύριος) τῶν χρόνων, (λεξ. αστρολ.).
†Χρονόληρος (ὁ, ἡ), ἰσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Κρονόληρος.
Χρονολογία (ἡ). λογαριασμὸς (ἱστορικὴ καταμέτρησις) τῶν χρόνων.
Χρονολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χρονολογίαν.
Χρονολογικῶς, ἐπίρ. Κατὰ χρονολογίαν.
Χρονολόγος (ὁ) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν χρονολογίαν, εἰδήμων τῆς χρονολογ.
Χρόνος (ὁ). καιρὸς, (κυρ.) διάρκεια ἢ παρέλευσις καιροῦ, διάστημα χρονικόν. « Διαφέρει δὲ χρόνος καιροῦ· τὸ μὲν γὰρ μῆκος ὑπάρχει σημαντικὸν, τὸ δὲ εὐκαιρίας· οὐ γὰρ φαμὲν, Χρόνος ἀπέσχε ἀμητοῦ, ἀλλὰ καιρὸς, ... ὥστε ὁ μὲν χρόνος καὶ καιρὸς εἶναι δύναται, ὁ δὲ καιρὸς οὐ χρόνος, » Ὀλυμπιόδ. » Τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρὸν ζητεῖτε, » Δημ. » Οὐδένα χρόνον διαλείπω, « αὐτ. » Χρόνος δοῦναι τῇ πόλει, » αὐτ. » Χρόνος ραλάξει σε, » Εὐρ. » Πόσος (» Ἰσάλδς, » Ὀλίγος) χρόνος, « Ὅμ., Ἡρ. κτλ. » Ὁ ἀεὶ χρόνος, « Αξ., ἡ αἰωνιότης. (ἢ ἄλλ.) » Τὸν ἀεὶ (ἐνν. χρόνον), « Σοφ., αἰωνίως. » Τοσοῦτον χρόνον μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἐγνωκάς με; « Γρφ. (καὶ πλθ.) » Οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, « Δημ. [σημειωτ. αἱ φράσ.) « Πολλοῦ χρόνου, = Πρὸ πολλοῦ. » Ὀλίγου χρόνου, « = Πρὸ ὀλίγου ἢ Μετ᾽ ὀλίγον. » Χρόνου τοῦ λοιποῦ, « εἰς τὸ ἑξῆς. » Διὰ χρόνου, « μετὰ παρέλευσιν (πολλοῦ) καιροῦ. » Μετὰ τοῦ χρόνου, « Δντφ., μὲ τὸν καιρὸν, βαθμηδόν. » Χρόνῳ ἢ Τῷ χρόνῳ, « Χρόνῳ ποτὲ, » Χρόνῳ ὕστερον, « μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, τέλος πάντων, μόλις. » Ἐπὶ χρόνον, (καὶ ἄλλ.) « Χρόνον τινὰ, « διὰ κάμποσον καιρὸν, πρὸς καιρόν. » Ἵνα χρόνῳ, « Ἰλ. Ο., μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα. « Οὐδένα χρόνον, « ἰσόποτε. « Πολὺν ἤδη χρόνον, « πρὸ πολλοῦ ἤδη. » Κατὰ χρόνους, « ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. » Παὶ ἀπὸ τοὺς χρόνους. « κατὰ τὸν καιρόν. 2) διάρκεια ζωῆς, ἡλικία. « Ἀνὴρ τυφὸς δὲ τῷ χρόνῳ, « Αἰσχλ. Σκρ. « Χρόνῳ παλαιὸς, « Σοφ., παλαιὸς χρόνων. 3) χρονατριβὴ, ἀργοπορία. « Χρόνον ποιεῖν (ἐμποιεῖν), » Δημ. = Χρονατριβεῖν. 4) (μουσ.) διάρκεια φωνῆς, (μτρ.) ποσότης (μακρὰ ἢ βρχ.) συλλαβῆς. « Χρόνου ἐναλλαγὴ, » Εὐρ. 5) (μετμ. ἢ ὁμῴ) ἀντὶ Ἔτος, (κοιν.) χρόνος καὶ (πλθ.) χρονιὰ. « Πατέρας γὰρ ἅπαντας τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖς χρονικοῖς νομιοῦσιν, « Ἀρχ. (Ἐκκλ. 637). » Ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανούς, « Βύαγγ.
Χρονοτριβέω-ῶ [χ. τρίβω]. Μ. ἥσω. Περνῶ ἢ Ἐξοδεύω τὸν καιρὸν, ἀργῶ, χασομερῶ. χρονίζω.
Χρονουλκέω-ῶ [χ. Ἕλκω]. Μ. ἥσω. Τραβῶ εἰς μάκρος (Ἀναβάλλω) τὸν καιρόν, χρονοτριβῶ.
Χρὸς, Ἰων. ἀντὶ Χρωτὸς, γεν. τοῦ Χρώς.
†(Χρὸς-οῦς), ὄχρ. ὀνομ. τῆς δοτ. τοῦ Χρὼς.
Χροτιὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Χροιὴ ἢ Χρώς.
(Χρυῦς). Εἶδ. Χρύος.
Χρυσαγωγὸς (ὁ, ἡ), [χρ. ἄγω]. ὁ φέρων χρυσὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Χρυσαιγὶς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν χρυσῆν αἰγίδα.
Χρυσαίτεος (ὁ). χρυσαετός.
†Χρυσαΐζω, Μ. ἴσω, Γλσ. στολίζω μὲ χρυσὸν, χρυσόνω.
Χρυσάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς ἀκτῖνας.
Χρυσαλὶς, ίδος (ἡ). ἡ εἰς τὴν πεταλοῦδαν μεταμορφουμένη κάμπη.
Χρυσάμμος (ὁ, ἡ). ὁ κατάβαφος (ἢ χρωμένος μὲ) χρυσῆν ἄμμον. ||. (οὐδ. θηλ.) χρυσῆ ἄμμος.
Χρυσαμοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀλλάζων τι μὲ χρυσὸν. « Ἄρης σωμάτων—, « Αἰσχλ., ὁ μεταβάλλων εἰς χρυσὸν τὰ σώματα (ἀναπαύοντων εἰς χρυσᾶς κάλπεις τὴν κόνιν) τῶν φονευθέντων.
Χρυσάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στολισμένος) μὲ χρυσῆν ἄμπυκα· (ἐπὶ ἵππ.) χρυσοχάλινος.
Χρυσανθέμινον καὶ
Χρυσάνθεμον (τὸ), εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) Κάλχη, (κατὰ λεξ.) χρυσολούλουδον, (Γσ. τὸ) νεκρολούλουδον.
Χρυσανθὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ (κυρ. καὶ μτγν.) ἄνθη. ||. (οὐδ.) Χρυσάνθεμον, « Γλσ., = Χρυσάνθεμον.
Χρυσάνιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Χρυσήνιος.
Χρυσαντευγὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων (αὐγάζων) ὡς χρυσὸς χρυσαυγὴς.
Χρυσάορος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. ἄορ] ὁ φέρων (ἔχων κρεμασμένον εἰς τοὺς ὤμους του) χρυσοῦν ξίφος ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὅπλον ἢ ὄργανον.
†Χρυσαργύριον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ.
Χρυσάργυρον (τὸ), Βυζ. ὁ φόρος τῶν ἐπιτηδευμάτων.
Χρυσάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐχούμενος εἰς χρυσοῦν ἅρμα, (συγχ τῷ Ἐρυσάρματος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρύσασπις, ιδος (ὁ, ἡ), ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσῆν ἀσπίδα.

Χρυσαστράγαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χρυσοῦς ἀστραγάλους ἢ (συνκδχ.) πόδας. » Φιάλη—,« Σπφ.

Χρυσάττικος (ὁ), (οἶνος) εἶδ. οἴνου κατασκευαστοῦ.

†Χρυσαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Λάμπω ὡς χρυσός, εἶμαι-

Χρυσαυγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς χρυσὸς (ἔχων λάμψιν [αὐγὴν] χρυσοῦ).

Χρυσαυγίζω, Μ. ίσω, = Χρυσαυγέω.

†Χρυσάφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρυσός.

Χρυσάωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Χρυσάορος.

Χρυσέγχης, εος (ὁ, ἡ), Π. [[χρ. ἔγχος]]. ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσοῦν δόρυ ἢ ὕπλον.

Χρυσεῖον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ· (ἐνίοτε) = Χρυσοχοεῖον. ||. (εἰς τὸ πλθ.) = Χρυσία, μαλαγματικά (ς).

Χρύσειος, α, ον, Π. ἀντὶ Χρύσεος.

† Χρυσεκλέκτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ ἐκλέγων (συλλέγων) ἀπὸ τὴν ἄμμον τῶν ποταμ. κλπ. χρυσόν, (Ατν.) aurilegulus.

Χρυσελεφαντήλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. κεκοσμημένος μὲ χρυσὸν, ἐλέφαντα, καὶ ἤλεκτρον.

Χρυσελεφάντινος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.

Χρυσέμβαφος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) εἰς χρυσὸν, (ἐπμ.) χρυσωμένος, μαλλαματοκαπνισμένος.

Χρυσέμβολος (ὁ, ἡ), (ναῦς) μὲ χρυσοῦν ἔμβολον (ἴδε τὴν λξ.).

Χρυσένδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ χρυσὸν (μὲ μάλαμμα).

Χρυσεοθώστρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς βοστρύχους (χρυσαῖς πλεξίδαις).

Χρυσεόδμητος (ὁ, ἡ), Π. [[χρ. δείμω]]. κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, (ἄλλ. ἀνγν. Χρυσεόκμητος).

Χρυσεόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόκαρπος.

§Χρυσεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [[χρ. κάμνω]]. δουλευμένος μὲ χρυσάφι (μάλαμμα).

Χρυσεοκόλλητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκόλλητος.

Χρυσεοκόμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσοκόμ.

Χρυσεοκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκρόταλος.

Χρυσεόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦν κύκλον (δίσκον).

Χρυσελύγχης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσόλογχος.

Χρυσεόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόμαλλος.

Χρυσεομίτρης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσομίτρης.

Χρυσεόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόνωτος.

Χρυσεοπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοπήληξ.

Χρυσεοπήνητος καὶ Χρυσεόπηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόπηνος, χρυσοΰφαντος.

Χρύσεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ χρυσοῦ, μαλαμματένιος· χρυσὸς ἢ χρυσοχόλιγος, ἐπίχρυσος· (συνκδχ.) λαμπρὸς, ὡραῖος, πολύτιμος· (ἐπὶ χρώμ.) Χρυσοκίτρινος. ||. (οὐσ. ἀρσ. ἐνν. στατὴρ), νόμισμα χρυσοῦν, φλωρί. ||. » Τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ, « Δξ., τὸ κιτρινάδι.

Χρυσεοσάνδαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσᾶ σανδάλια.

Χρυσεοστεφάνης (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοστέφανος.

Χρυσεόστιλβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στίλβων ὡς χρυσὸς ἢ χρυσοστόλιστος.

Χρυσεόστολμος §

Χρυσεόστολος (ὁ, ἡ), Π. χρυσοστόλιστος.

Χρυσεόταρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς ταρσοὺς (πτέρυγας ἢ πέλματα).

Χρυσεότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσότευκτος.

Χρυσεότυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσότυπος.

Χρυσεφάλαρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοφάλαρος.

Χρυσεφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοφεγγὴς.

Χρυσεπώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ παρωνυμούμενος (καθὼς π. χ. ὁ Χρυσάστομος).

Χρυσεραστὴς, οῦ (ὁ). ἐραστὴς τοῦ χρυσοῦ, φιλόχρυσος.

Χρυσεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν.

†Χρυσεψητὴς, οῦ (ὁ), Γλσ. [[χρ. ἕψω]]. ὁ λυόνιων (χωνεύων) τὸν χρυσὸν, χρυσοχόος.

Χρυσῆ, θηλ. τοῦ Χρυσοῦς.

Χρυσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χρύσεος.

Χρυσηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα χρυσῆν ἠλακάτην (ῥόκαν) ἢ χρυσᾶ βέλη.

Χρυσήλατος (ὁ, ἡ), [[χρ. ἐλαύνω]]. ὁ ἐκ χρυσοῦ σφυρήλατος, ὁλόχρυσος.

Χρυσήλεκρον (τὸ). χρυσοῦν (χρυσόχρουν) ἤλεκτρον, τὸ (Τουρκ.) κεχριμπάρι.

Χρυσήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (διευθύνων ἅρμα μὲ) χρυσᾶς ἡνίας.

Χρυσήρης, εος (ὁ, ἡ), συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ, χρυσοῦς, χρυσοδεμένος.

Χρυσιαῖος, α, ον. Ὁ συνιστάμενος εἰς χρυσίον. » Δεῖξις—, « Αρτ., ἡ ἐπὶ πληρωμῇ χρυσίου.

Χρυσιδάριον (τὸ), ὑποκορ. ταῦ

Χρυσίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Χρυσίον.

Χρυσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν χρυσὸν, ἔχω τὴν λάμψιν ἢ τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ.

†Χρύσινος, η, ον, νλγ. ἀντὶ Χρυσοῦς. ||. (οὐσ. ἀρσ.) φλωρί.

Χρυσίον (τὸ), = Χρυσός (κυρ. κομμένος εἰς νομίσματα)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Χρυσόλινον, σύρμα χρυσοῦν (ὡς ὑποκορ. τοῦ Χρυσὸς) χαϊδευτικὴ προσφώνησις, Χρυσῆ μου. ||. (εἰς τὸ πλθ.) Χρυσία, « χρυσᾶ στολίδια ἢ σκεύη, μαλαμματικά.

Χρυσιοπλύσιον (τὸ). μέρος ὅπου πλύνουν (χωρίζουν διὰ τῆς πλύσεως ἀπὸ τῆς ἄμμου) τὸ χρυσίον.

Χρυσὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἀντὶ Χρυσῆ. ||. (ἐνν. ἐσθὴς) φόρεμα χρυσοΰφαντον. (ἐνν. κρηπὶς ἢ ἐμβὰς), χρυσᾶ κουντοῦρα (ἐνν. φιάλη) καῦπα χρυσῆ.

Χρυσίτης, ου (ὁ), καὶ Χρυσῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὁμοιάζων μὲ χρυσόν. » Ψάμμος—,« Ἠρ. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ἡ Αὐξία, τὸ (Τουρκ.) μεχὲγ-κτασί.

Χρυσοβάλανος (ἡ), εἶδ. (τὸ ἐκλεκτότερον) φοινικοβαλάνου ἢ Μυροβαλάνου, μοσχοκάρυδον (ς).

Χρυσοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Χρυσόβαπτος (ἐν γέν.) χρυσοῦς, χρυσοστόλιστος, σκεύη ντος. » Ἐμβὰς—, « Πλ., ἄλλ. γρφ. Χρυσογραφὶς).

Χρυσοβέλεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βέπτων χρυσᾶ βέλη (βέλεμνα).

Χρυσοβόστρυχος (ὁ, ἡ), = Χρυσεοβόστρυχος.

†Χρυσοβρυτος (ὁ, ἡ), νλγ. ὁ ἀνα χρυσόν.

Χρυσοβῶλαξ, ακος καὶ

Χρυσόβωλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὑπ. αἱ (βῶλακες) περιέχουν χρυσόν.

Χρυσόγαιος (γειος) §

Χρυσόγειος (ὁ, ἡ). τοῦ ὑπ. ἡ γῆ ἔχει σόν.

†Χρυσόγλυφος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Χρυσοτος.

Χρυσογνώμων [[χρ. γιγνώσκω]], ονος ἡ). ὁ δοκιμάζων τὸν χρυσόν.

Χρυσάγονος (ὁ, ἡ). χρυσοῦς τὸ γένος καταγωγήν). ||. (οὐσ.) Χρυσόγονον εἶδ. φυτοῦ μὲ κίτρινα ἄνθη τὸ ὁ τρώνει μεταξὺ τοῦ αἵτου.

Χρυσογράμματος (ὁ, ἡ). γραμμένος χρυσᾶ γράμματα.

Χρυσόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πλ σμένος μὲ) χρυσᾶς γραμμάς.

Χρυσογραφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Χρυσματος, χρυσογραμμένος.

Χρυσογραφία (ἡ). τὸ γράφειν μὲ γράμματα.

Χρυσοδαίδαλος (= δ>ίδαλτος) (ὁ, ἡ) ποικιλμένος ἐντέχνως μὲ χρυσόν, σπολάκιτος.

Χρυσοδακτύλιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρ δακτύλιον.

Χρυσόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ μάλλ χρυσοδεμένος.

Χρυσοδίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (σχ ζων) χρυσᾶς δίνας, χρυσοβρόας.

Χρυσοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρ έθειρας (χρυσᾶ μαλλιά).

Χρυσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). χρυσῷ ὅμοι εἶδος).

Χρυσοέλικτος (ὁ, ἡ), Π. τυλιγμέ πλεγμένος μὲ χρυσόν.

Χρυσοεψητεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἀν τὸν χρυσὸν, χρυσοχοεῖον, χωνευτ

Χρυσόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν » Ἅρμα—, « Ξεν.

Χρυσόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ζωσμέν χρυσῆν ζώνην.

Χρυσόηλος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ χ καρφία.

Χρυσοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων χρυσ

Χρυσόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σᾶς τρίχας, χρυσοέθειρος.

Χρυσόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος χρυσοῦν θρόνον.

Χρυσοθώραξ, ακος (ὁ). ὁ φορῶν χρ θώρακα.

Χρυσοκάνθαρος (ὁ). κάνθαρος χρυσ χρώματος, (καιν.) ζῆνα.

Χρυσοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρ φαλος.

Χρυσόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν σοῦς καρποὺς. ||. (οὐσ.) Χρυσόκαρπ εἶδ. κισσοῦ μὲ χρυσοειδεῖς κόκκ

Χρυσόκερας, ατος §

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεφαλ, ω καὶ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων
ἃ κέρατα.
κέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυ-
λούμενον) κεφαλήν.
κοκόθηρις, ιδος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων
τὴν κιθάραν (κιθαρῳδός).
κολαύστης (κλαύτης), ου (ὁ), Π. ὁ
ων χρυσᾶ δάκρυα.
κολλιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν
κόσμον (θηλυκωτῆρι ἢ σκέπασμα),
λλ. γρφ.
κόκκυξ (ὁ, ἡ), [γρ. κλύζω]. χρυσω-
ος (μαλαμματοκαπνισμένος) ἔσωθεν.
κόκολλα, ης (ἡ). κόλλα τῶν χρυσο-
ων. 2) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ λιναρόσπο-
ν καὶ μέλι.
κολλήκτης (ὁ, ἡ). κολλημένος μὲ
κόλλαν ἢ ἔχων ἐπάνω του χρυσᾶ κοσμή-
ατα.
κόλλος (ὁ, ἡ), = Χρυσοκόλλητος.
κολλάω ἢ (-έω) ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω χρυ-
οκόλλαν ἢ κόραν (χρυσᾶ μαλλιά).
κόμη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἑρπύλλου ἀόσ-
μου μὲ κιτρίνους κόκκους).
κομοκόμης, ου (ὁ) ἢ
κόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν κό-
μην (χρυσᾶ μαλλιά), χρυσόξανθος. « Τὰ
βλαύτοῦ (τοῦ φοίνικος) χρυσόκομα τῶν
πέρων, τὰ δὲ ἐρυθρὰ, α Ἤρ.
κονέκονις, εως (ἡ), νλγ. χρυσῆ σκόνη,
χρυσὸς ἄμμος.
κοπρόσταλος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ
χρυσᾶ κρόταλα (κροταλίζοντα κοσμή-
ματα).
κυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦν
κύκλον (δίσκον).
κυκλοδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν
κυκλάδα. « Ξίφος—, « Μέν.
κυκλαμάκης, ες (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς
χρυσὸς. ‖- (οῦς.) Χρυσολαμπὲς (τὸ), εἶδ.
πολυτ. λίθου ὁ ὁπ. τὴν νύκτα λαμβά-
νει χρῶμα πυρός.
κυκλήμπις, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπίς.
κυκλόχαναν (τὸ), τὸ φυτ. Ἀτράφαξις.
κυκλίθος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου, (μτγν.)
ὁ ὀπάζιος.
κυκλίνον (τὸ). χρυσοῦν λῖνον, (ἄλλ.)
κυμήνιμα, (κοιν.) αὔριμα ἢ χρυσάφι.
κυπρόλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσὸν εἰς
τὰ λοβοὺς τῶν ὠτίων του (φορῶν χρυ-
σοῦν σκουλαρήκια).
κυρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω χρυ-
σὸν ἢ (μέ αἰτ.) ὡς χρυσὸν ἢ διὰ τοῦ
χρυσοῦ τι 2) ὁμιλῶ (διαλέγομαι ἐπι-
στημονικῶς) περὶ χρυσοῦ.
κυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων χρυσὸν ἢ
ὁ ἀσχολούμενος (ἐπιστημονικῶς) περὶ χρυ-
σοῦ. 2) (Ἐκκλησ.) = Χρυσορρήμων.
κυρολοτχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ὡπλισμέ-
νος μὲ) χρυσῆν λόγχην.
κυρόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ λέ-
μματα. « Δράκων—, « Ἡσύχ.
μάλαφος (ὁ, ἡ), (τὸ θηλ. Π. Χρυσο-
λάφη). ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) χρυ-
σοῦν λόφον (περικεφαλαίαν).
μολόγας, α, Δ. ἀντὶ-
μυλύρης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (μεταχειριζό-
μενος) χρυσῆν λύραν.
νέμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος
ὁ) χρυσοῦν μαλλί.

†Χρυσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι «
Χρυσομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερ
βολὴν (ἔχων μανίαν διὰ) τὸν πλοῦτον.
Χρυσομηλόνθη (ἡ). χρυσῆ μηλολόνθη,
χρυσοκάνθαρος.
Χρυσομηλολόνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προη-
γ., (Κωμ.) γαϊδευτ. προσφώνησις.
Χρυσόμηλον (τὸ). χρυσοῦν μῆλον, (πίθαν.)
ἐκλεκτόν τι εἶδος κυδωνίων.
Χρυσομίτρη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Χρυσομίτρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ φορῶν
χρυσῆν μίτραν ἢ ζώνην. 2) (οὐσ.) εἶδ.
πτηνοῦ ἀκανθοφάγου.
Χρυσομορφος (ὁ, ἡ), = Χρυσόμορφος.
Χρυσομόρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ παριστα-
νόμενος ὑπὸ) μορφὴν χρυσοῦ.
Χρυσόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ὀμ-
φαλὸν (κόσμημά τι ἐξέχον ἐν τῷ μέσῳ).
Χρυσόνημα (τὸ). νῆμα χρυσοῦν, χρυσᾶ-
λινον.
†Χρυσόνημος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ χρυ-
σοῦν νῆμα, χρυσοΰφαντος.
Χρυσόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν (χρυ-
σοστάλιστον) νῶτον. « Ἠνία—, « Σοφ.
†Χρυσοξίφος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Χρυ-
σάορος.
Χρυσόξυλον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ Θέψου (διὰ
τὸ χρυσακίτρινον χρῶμά του).
Χρυσοπάρυψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμέ-
νος μὲ) χρυσῆν παρυφὴν (οὖσαν).
Χρυσόπαστος (ὁ, ἡ), [γρ. πάσσω]. κουκ-
κισμένος μὲ χρυσάφι, χρυσοκέντητος.
Χρυσόπατρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πτέρα τὸν χρυ-
σόν, (ἐπίθ. τῷ Περσέως υἱῷ τῆς Δανάης).
Χρυσοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσᾶ (χρυ-
σοκέντητα) πέδιλα.
Χρυσοπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυ-
σῆν πήληκα (περικεφαλαίαν).
Χρυσόπηνος (ὁ, ἡ), [γρ. πήνη]. ὁ ὑφα-
σμένος μὲ χρυσοῦν ὑφάδι, χρυσοΰφαντος.
Χρυσοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς
πλοκάμους (χρυσαῖς πλεξίδας).
Χρυσοπλούσιον (τὸ), = Χρυσεοπλούσιον.
Χρυσοποίκιλος (ποίκιλτος), ου (ὁ, ἡ). πλου-
μισμένος (πεποικιλμένος) μὲ χρυσόν,
χρυσοστόλιστος, χρυσοκέντητος.
Χρυσοποιὸς (ὁ), = Χρυσουργὸς, χρυσικός.
2) (νλγ.) χημικός.
Χρυσόποκος (ὁ, ἡ), = Χρυσόμαλλος.
Χρυσόπολις, εως (ἡ), εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ.
τὰ φύλλα ἔχουν τὴν ἰδιότητα τῆς Δυ-
δίας λίθου.
Χρυσόπορος (ὁ, ἡ), Π. [γρ. πείρω]. «Μίτος
—, « Ἐπγρ., = Χρυσόνημα.
Χρυσόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦς
πόδας (χρυσᾶ ποδαρικά).
Χρυσόπρασος (ὁ), εἶδ. πολυτ. (χρυσοπρα-
σινου) λίθου.
Χρυσόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυ-
σωμένην) πρύμνην.
Χρυσόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυ-
σωμένην) πρῷραν.
Χρυσόπτερος ἢ
Χρυσοπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ πτε-
ρὰ (χρυσᾶς πτέρυγας).
†Χρυσοραντὶς, ίδος (ἡ). χρυσοῦν ῥαντιζή-
ριον (μικρὸν ἢ γκιουλουπόβεν).
Χρυσόρραπις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόρ-
ραπις.
Χρυσορίτιβρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ῥίτθρα,
χρυσορρύτος.

Χρυσορρόης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσορρόας.
Χρυσόρροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν δρο-
φον.
†Χρυσορραγὴς, ές (ὁ, ἡ), Γλσ. [χρ. ῥήγ-
νυμι]. « Ἔρνος—, « Π., χρυσοῦν κλω-
νάρι κομμένον.
Χρυσορράπις, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν χρυ-
σῆν ῥαπίδα (βέργαν).
Χρυσορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν χρυσᾶ
ῥήματα, χρυσόστομος.
Χρυσορρόας, ου (ὁ) ἢ
Χρυσορρύτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων χρυσὸν ἢ ὡς
χρυσός. « Ζεὺς—, « Ἀθ. « Ποταμὸς—, « ὁ
καταιβάξων χρυσῆν ψάμμον ἢ (μτνμ.)
ζῶν συνελοῦσαν πρὸς εὐπορίαν.
Χρυσορύκτης, ου, ὁ). ὁ ἀνορύττων (ἀπὸ τοῦ
μεταλλείου) τὸν χρυσόν, μεταλλουργός.
Χρυσὸς (ὁ). τὸ γνωστὸν πολύτ. μέταλλον,
(κοιν.) μέλημα, (καὶ ἄλλ.) χρυσάφι,
(συνηθ.) χρυσοῦν σκεῦος ἢ νόμισμα.
(μτνμ.) εὐτυχία, εὐεργεσία κτλ. « Ἀ-
πυρὸς—, « Εὐρ., ὁ αὐτόφωτος. « Ἀπε-
φθὸς—, « ὁ λαγαρισμένος. « Λευκὸς—, «
ὁ ἀνακατωμένος μὲ ἄσημι. (ἄλλ.) Ἠλέ-
κτρου, (καὶ κοιν.) Φρύγιον μάλαμμα.
« Κοῖλος—, « Ἠλ., ὁ κατεργασμέ-
νος εἰς σκεῦη, μαλαμματικά (καὶ μτφορ.)
« Χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, « Ἀρχιλ.,
χαροποιὰς (εὐτυχίας ἀγγελτικὰς) εἰδήσεις. « Χρυσὸν ἀποδείξει τὰ τοῦ πολέ-
μου κακά, « Πλ., νὰ κάμῃ ὥστε νὰ νο-
μίζωνται τύφλιπ.
Χρυσοσάπφειρος (ὁ), εἶδος σαπφείρου.
Χρυσόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν σῆμα
(παράσημον), (βλαστ. ἐπὶ τῆς Ῥωμ.
περιπορφύρου) στολισμένος μὲ χρυσᾶ
κουβέλ ἢ σειρήτια, χρυσοπόρφυρος, (σα-
ρβλ. Πλουτύσημος).
Χρυσόσπερμον (τὸ), τὸ φυτ. Λείζουσα.
Χρυσοσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων χρυσόν.
Χρυσόσταλμος (ὁ, ἡ). ὁ χρυσῷ ἀντιστα-
θμώμενος (ἰσοστάσιος). « Χρυσοστάλμως
(ἀκόπως διορθωθὲν εἰς χρυσοσάβουρος)
ἰχθύων ποικιλίας, « Ἰ. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ
Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ'. 62).
Χρυσοστεγὴς (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χρυσῆν στέ-
γην, Χρυσώροφος.
Χρυσοστέπιορ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ-
Χρυσόστεπτος (ὁ, ἡ), = τῷ
Χρυσοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐστεμμέ-
νος μὲ) χρυσοῦν στέφανον.
Χρυσοστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυ-
σοῦν στήμονα, χρυσοΰφαντος. « Ἱστῶν
—, « Ἰ. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥω-
μαϊκῶν Γ'. 62).
Χρυσόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν στό-
μα (ὁμιλῶν χρυσᾶ λόγια), εὐφραδέστατος.
Χρυσοστροφὰς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσῆν
(μὲ χρυσὸν στρεμμένην) κόρδαν.
Χρυσοτέκτων, ονος (ὁ), Π. τεχνίτης δου-
λεύων [τεκταίνω] χρυσόν, χρυσουργὸς,
χρυσοχόος.
Χρυσοτελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), = Χρυσότευκτος,
χρυσοῦς (Ἰ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥω-
μαϊκῶν Β'. 13).
Χρυσότερος, η, ον, Π. συγκρ. (ἀνωμλ.) τοῦ
Χρυσός, καὶ τοῦ χρυσοῦ πολυτιμότερος.
Χρυσοτεύκτος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. τεύχω], κα-
μωμένος ἀπὸ μάλαμμα, χρυσοκατα-
σκεύαστος, χρυσοῦς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρυσοτευχής, έος ἧ
ΞΧρυσότευχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσᾶ τεύχη (ὅπλα).
Χρυσοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) χρυσᾶ αὐγά. » Ὄρνις—, « Μ.Θ.
Χρυσότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χρυσοῦν τόξον.
Χρυσοτόρευτος (ὁ, ἡ), [χρ. τορεύω]. σκαλισμένος (δουλευμένος) μὲ χρυσόν.
Χρυσοτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ κρατῶν χρυσῆν τριαιναν.
Χρυσότυπος (ὁ, ἡ), [χρ. τύπτω]. = Χρυσηλάτας.
Χρυσούατος (ὁ, ἡ). Π. [χρ. οὖς]. ὁ ἔχων χρυσᾶ αὐτία (χερούλια). « Τρίπους—, « Δ. Ἀλ.
Χρυσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (δουλεύω) τὸν χρυσὸν ὡς
Χρυσουργός (ὁ), [χρ. ἔρδω]. = Χρυσοχόος.
Χρυσοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χρύσεος.
Χρυσοῦφαντος ἧ
Χρυσεϋφής, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ χρυσᾶν (μὲ χρυσοῦν νῆμα) καθὼς ἡ ςυφαις.
Χρυσοφάεννος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. φάος]. ὁ λάμπων ὡς χρυσᾶς ἢ ἀπὸ χρυσόν.
Χρυσοφάλαρος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ χρυσᾶ φάλαρα.
Χρυσωφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάμψιν (ἐπιφάνειαν) χρυσοῦ, ὁμοιάζων ὡς χρυσός.
Χρυσοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς χρυσὸς, χρυσαυγής.
Χρυσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ χρυσᾶ, ἢ 2) φέρω (παράγω ἧ [μὲ ὀυτ.] θυσιμοφορῶ) χρυσόν.
Χρυσοφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνιστάμενος εἰς χρυσὸν σωρευμένον ἢ δυνάμενον νὰ φορεθῇ. « Χρήματα—, « Μανέθ., θησαυρὸς, κειμήλια.
Χρυσοφορία (ἡ), τὸ χρυσοφορεῖν, [ἐκ τοῦ
Χρυσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσᾶ (φορέματα ἢ σταλίδια). 2) ὁ φέρων (παράγων) χρυσόν. « Ποταμὸς—, « Αξ., ὁ καταιδάζων χρυσοῦν ἄμμον.
Χρύσοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ἢ χρυσόχροα ὀφρύδια, (ὀθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) Χρυσόφρυς καὶ (κατὰ διαστρφ. χυθ-) χαόφρυς, (παρδλ. Ἱππουρος).
Χρυσοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω χρυσόν ὡς-
Χρυσοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ χρυσοῦ, θησαυροφύλαξ.
Χρυσοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρυσῆν χαίτην (κόμην).
Χρυσοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν χαλινόν. » Ἵππος—, « Ξεν.
Χρυσόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς (στολισμένας μὲ χρυσᾶ δακτυλίδια) τὰς χεῖρας. (εἰς τὸν Ὀρφ. Διθ. 715 ὁιορθ. Ῥυσσοχίτων).
Χρυσοχίτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσοῦν χιτῶνα,
Χρυσοχόος, ου (ὁ). = Χρυσοχόος.
Χρυσοχοεῖον (τὸ). τὸ ἐργαςήριον τοῦ χρυσοχόου, (Τουρκβαρβ.) κουγιουμτζήδικον.
Χρυσοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Αυόνω) χρυσᾶν, εἶμαι χρυσοχόος. » Σὺ δ' ὥρου χρυσοχοήσειν, « Παροιμ., θαῤῥοῦσες πῶς θὰ κατορθώσῃς μεγάλα πράγματα (θὰ εὕρῃς μεταλλεῖον).
†Χρυσοχυΐα (ἡ). ἡ ἐργασία τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἔργον τοῦ χρυσοχόου.
Χρυσοχυϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χρυσοχόον. « Χρυσοχυϊκὴ (ἔνν. τέχνη), « ἡ τοῦ χρυσοχόου.
Χρυσοχόος (ὁ). [χρ. χέω]. ὁ χύνων (λυόνων καὶ κατεργαζόμενος) τὸν χρυσόν, (κοιν.) χρυσικὸς, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Χρυσόχρους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὴν χρόαν (τὸ χρῶμα) τοῦ χρυσοῦ.
Χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χρυσὸν (ἐπίχρυσον), χρυσόνω.
† Χρυσοδέκτης, ου (ὁ), Γλσ. [χρ. ὑποδέχομαι]. ὁ συνάζων τὸν πλημμυρίζοντα χρυσὸν, ταμίας, ἀποδέκτης.
Χρύσωμα (τὸ), [χρυσόω]. χρυσοῦν κατασκεύασμα, μαλλαμματικόν.
Χρυσωματοθήκη (ἡ). ἁρμάρι ἢ κιβώτιον ὅπου ἐναποθέτονται (φυλάττονται) τὰ χρυσᾶ σκεύη, ἀποθήκη χρυσωμάτων.
†Χρυσὼν, ῶνος (ὁ), υλγ. θησαυρὸς χρυσοῦ, ταμεῖον χρημάτων.
Χρυσωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠνοῦμαι (Ἀγοράζω) χρυσὸν ἢ μὲ χρυσόν. « Στατῆρας—, « Ἡσκρ., (ὀθ.
Χρυσώνητος (ὁ, ἡ). ἀγορασμένος μὲ χρυσόν.
Χρυσῶπης, ου (ὁ). = Χρυσωπός.
Χρυσῶπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ
Χρυσωπὸς, ου (ὁ). χρυσοῦς τὴν ὄψιν ἢ τοὺς ὤπας. ||. (οὐσ.) = Χρύσορρυς.
Χρυσωρυχεῖον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ, χρυσεῖον, [ἐκ τοῦ
Χρυσωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταλλουργῶ χρυσόν, ἐργάζομαι ὡς χρυσωρύχος.
Χρυσωρυχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χρυσωρύχου, μεταλλουργία χρυσοῦ.
Χρυσωρύχιον (τὸ). = Χρυσωρυχεῖον.
Χρυσωρύχος (ὁ). [χρ. ὀρύσσω]. ὁ μεταλλεύων (σκάπτων καὶ ἐβγάζων) χρυσὸν, μεταλλουργὸς χρυσοῦ.
Χρύσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χρυσόω, χρύσωμα. » Ἐκ πυρὸς—, « Ἀθ., μαλλαμματοκάπνισμα.
Χρυσωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ χρυσόνων (ἔχων ἔργον τὴν χρύσωσιν σκευῶν κτλ.)
Χρυσωτὸς, ἡ, όν. Χρυσωμένος· μαλλαμματοκαπνισμένος.
Χρῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χράω, πρς. τοῦ Χράομαι.
Χρῷ, ὀοτ. (ἑτερόκλ.) τοῦ Χρὼς, (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρα Ἐν χρῷ).
Χρώζω [χρὼς], Μ. χρώσω. Π. ἐγγίζω· (συνκδχ.) μολύνω· βάφω, χρωματίζω (κυρ. καὶ μτνμ.). « Γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, « Εὐρ. (καὶ πθ.) « Τὰ πρὸς χάριν κεχρωσμένα, « αὐτ., ἐπίπλαστα (ἀπατηλὰ) λόγια.
Χρῶμα (τὸ), [χρώννυμι], (κυρ.) = Χρὼς, ἡ χρωματισμένη ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα. 2) (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) θωριὰ· βαφὴ· (μτνμ.) ἀνθηρὸν ἢ ἀπατηλὸν ὕφος λόγου. 3) εἶδ. μουσικ. συνθέσεως ἐξ ἡμιτονίων ἐναλλὰξ ἀνιόντων καὶ κατιόντων. 4) εἶδ. βαφικῆς ῥίζης ἡ ὁπ. ἐφέρετο συνήθως ἀπὸ τὴν Συρίαν.
†Χρωματεύω, Μ. εὐσω, υλγ. ἀντὶ=
Χρωματίζω, Μ. (σω. Δίδω χρῶμα (βαφὴ) εἴς τι, = Χρώννυμι.
Χρωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γόμενον χρῶμα τῆς μουσικῆς, συγκείμενος κυρ. ἀπὸ ἡμιτόνια. 2) = τῷ.
Χρωματινος, η, ον, Π. χρωματισμένος.
Χρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρῶμα, μικρὸν φυκιασίδιον.
Χρωματισμὸς (ὁ), τὸ χρωματίζειν ἢ χρωματίζεσθαι, χρωμάτισμα, βάψιμον.
ΞΧρωματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (ζωγραφίζω) διὰ χρωμάτων.
ΞΧρωματογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ χρωμάτων ζωγραφία.
Χρωματοποιία (ἡ). κατασκευὴ χρωμάτων 2) χρωματισμὸς (;).
Χρωματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χρώματα (βαφάς).
Χρώννυμι, Μ. χρώσω (πθ. πρκ. κέχρωσμαι), = Χρώζω, χρωματίζω κτλ., (ἀπὸ τὸν Θρρ. Χαρακτ. ὁ.ορθ. Χρήνυμι).
Χρὼς [χράω = χρεύω], χρωτὸς καὶ χροὸς (ὁ), (ἡ ὁστ. Χρεῖ, ἡ αἰτ. Χρῶτα, ἡ Χρόα). (κυρ.) Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα· (συνκδχ.) ὁ χρωματισμὸς τοῦ σώματος (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ προσώπου) (κατ' ἔκτ.) ἡ σὰρξ, τὸ σῶμα. » Χρὼς πονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρδάλεον Ὀδ. Σ. » Ὥρῃ ἐν ἀμητοῦ, ὅτε τ' ἤπιος χρόα κόρφει. « Ἡσ. » Φθινύθει δ' ἀμφὶ στεάρι χρὼς, « Ὀδ. Π. » Χρὼς τρυφᾶται, « Ὁμ., ἀλλάζει ἡ ὄψις του. « Ἐμὸν μὲν χρὼς ὁμοῖος θάψῳ, « Ὀκρ. ||. (ἰδ. Χρῷ (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρ. » Ἐν χρῷ, « ἀντὶ ἐπιρ. Ἰσα μὲ τὸ δέρμα, » Ἡ ἐν χρῷ κουρὰ, « Ἀκ., τὸ ξύρισμα (καὶ μτνμ.) » Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ κοὐκ ἐπὶ Σοφ., ἐγγίζει κατάκαρδα. 2) (συνκδχ.) πλησίον (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ) » Ἐν χρῷ μάχεσθαι, « Πρ., = Ἐκ τοῦ συστάδην. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐν χρῷ τῶν γῆς, « Ακ. » Ἡ ἐν χρῷ συνουσία, « σχέσις στενὴ, ἐπιμιξία.
Χρῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χρώζω ἢ Χρώννυμι, χρωματισμός.
Χρωστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ὁ χρώζων (βάφων, χρωματίζων). » Μολυβδος—, « ἴσως τὸ μολυβδοκόνδυλον.
Χρωτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρώμα, μικρὸν χρωμάτιον.
Χρωτίζω, Μ. ίσω, = Χρώζω, χρωματίζω. » Τὸν οἶνον ἁλὸς—, « Πλ. (καὶ μτφ.) » Νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πρόσεστι χρωτίζεται, « Ἀρςτ., λαμβάνει ἐξ αὐτὰ, γυμνάζεται.
Χυδαΐζω, Μ. ίσω. Εἶμαι χυδαῖος. « Τῆς χυδαΐζων τῆς πάλεως, « Νικ., ὁ ὄχλος οἱ χυδαῖοι.
Χυδαϊκῶς, ἐπίῤ. = Χυδαϊστί.
Χυδαιολογία (ἡ). ὁ τρόπος τοῦ λέγειν χυδαίων, ἡ γλῶσσα τοῦ ὄχλου.
Χυδαῖος [χύδην], α ἢ ος, ον. Χυμένος ἀκαρπισμένος· (συνκδχ.) καινός, πρόσφατος, τοῦ καινοῦ λαοῦ, τοῦ ὄχλου.
Χυδαιότης (ἡ), ὁ τρόπος (τὸ ἦθος) τοῦ χυδαίου.
Χυδαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ εἶναι χυδαῖον, ἐξυτελίζω.
Χυδαϊστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (καὶ τοῦ λέγειν) τῶν χυδαίων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

…], ἐπῖρ. Χυτά, σωρηδόν· (συν-…όνως ἢ ἄνω-κάτω, συγκεχυ-…ύσθαι) εἰς τὸ ποζὸν ὕφος.
…(τό), ὑποκορ. τοῦ Χυλός.
…ί. ἰσω. Κάμνω (Μεταβάλλω εἰς Χυλόω. 2) ἐβγάζω (παίρνω) …, (ὅσ.
…(τό). ὁ ἐξαγθεὶς διὰ τοῦ χυλι-…λός, (ἄλλ.) Ἀποβράγμα.
…(ὁ) ἡ πρᾶξις τοῦ χυλίζειν, ἡ …ῦν ἐξαγωγή.
…ί, ἔος (ὁ, ἡ). χυλῷ ὅμοιος (τὸ …
…[χέω]. τὸ τρόφιμον ὑγρὸν (κυρ. …των καὶ τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ …ῆς μεταποιούμενον). 2) (ἐνί-…τι Χυμός, οὐσία, γεῦσις. « Τῆς …εώς, ἐστὶν ἡ κρᾶσις τῶν χυλῶν, «
…ώ-ῶ, Μ. ἥσω, νλγ. ἀντὶ …ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι (Μεταβάλ-…χυλόν, 'παίρνω τὸν χυλὸν ἢ …ως οὗ νὰ γένῃ χυλός, χυλόνω. …ούσατε) ποτίζω μὲ χυλόν.
…ί, εος (ὁ, ἡ). πλήρης χυλοῦ, succulent, ἢ ὅμοιος χυλῷ, …ῶδής.
…ί, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Χυλόω, ἐξ-…χυλόω, ἡ εἰς χυλὸν μεταποίη-…σις.
…ός, = Χῦμα, ὑγρὸν χυνόμενον. ῥεῖ-…ρεῦμα· (συνεκδ.) πλῆθος. « Νιφά-…δων Ἄλκ.
…ίζω, Μ. ἰσω, Σχλ. Μεταβάλλω …ρευστόν, ὑγραίνω, λυθνώ.
…ία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χύμευσις, (ἴδε …ῶς).
…ός, Π. ἀντὶ Κεχυμένος, πθ. πρκ. τοῦ …
…υσις, εως (ἡ). σύγκρασις (χυμῶν), …ύμευσις, συμμιξις, [ἐκ τοῦ …χυμός]. Μ. εὐσω. Σμίγω εἰς ἕν, …υνόω, (Γαλλ.) amalgamer.
…ώ, Μ. ἰσω. Δίδω χυμὸν (οὐσίαν) εἰς …ρυκεύω, νοστιμίζω.
…ός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντ-…ενον) τοὺς χυμούς. « Χυμικὴ (ἐνν. …), « ἡ Χυμεία (« Ὅτι τὰ μεταλ-…λεύει καὶ ὡς ὕδωρ κεχυμένον ποιεῖ …ουρὰς καὶ χωνεύσεως, « Ἰωάνν. …παρὰ Δουκαγγ.), (ἀλλὰ φαίνε-…ται πιθανώτερον ὅτι καὶ ἡ λέ-…ξις τὸ πρᾶγμα εἶνε Αἰγυπτιακά, …).
…ός, (τό), ὑποκορ. τοῦ …ός), [χέω]. ποιότης γευστικὴ, οὐ-…σία, (ἀλλ.) humeur.
…ώ, Μ. ὠσω. Δίδω χυμὸν (οὐσίαν) …
…ός, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χυμὸν (οὐ-…σίαν ἐπ.) ὑπαγόμενος εἰς τοὺς χυ-…μοὺς σώμ.)
…Π. ἀντὶ Ἔχυντο, ἢ Ἐκέχυντο, γ'. …ρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ …
…παρτ. Ἔχυνον), νλγ. ἀντὶ Χέω. …ός (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χέω, χύσι-…ς· (μετμ. ἐπὶ ξηρῶν) σκόρπισμα …λων—, « Νικ., περιφρ. ἀντὶ …(μετμ. ἐπὶ μετάλλ.) χώνευσις· (ἐπὶ φυτ.) ἔκφυσις (« Νέη χύ-σις ὁρμίνου, « Νικ., τὰ τρυφερὰ βλα-στάρια του)· (συνεκδ. ἐν γέν.) πλῆθος, σωρὸς, ἀφθονία, (Γαλλ.) profusion. « Ἄγρης (« Οὐσίας, « Φαυλότητος) —, « Νίκ., Ἀλκ., Ἱερρ. « Φωτὸς—, « Ἐργ., —Φωτοχυσία.
†Χυστὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χυτὸς ἢ Χωστός.
†Χυτὴρ ὁ
†Χύτης, του (ὁ). Γλσ. ὁ χύνων· σκεῦος μὲ τὸ ὀπ. χύνουν.
Χυτικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ χύνειν.
Χυτλάζω, Μ. ἄσω, = Χυτλόω. λογων (συνεκδ.) χύνω (μετμ.) ἁπλόνω. « Γυμνα-σικῶς χύτλασον σαυτὸν ἐν τοῖς στρώ-μασιν, « Ἀγερ., στρώσου, ξαπλώσου.
Χύτλον (τό), [χέω]. (κυρ.) κρᾶμα ὕδατος καὶ ἐλαίου ὑδρέλαιον) μὲ τὸ ὀπ. ἀλείφο-ντο μετὰ τὸ λουτρὸν· (ἐν γέν.) νερὸν διὰ λούσιμον ἢ νίψιμον· (ἁπλ.) νερὸν τρεχάμενον, βεῖθρον· (πλῆ.)—Χοαί. « Εὖτ' ἂν σφιν ἑτήσια χύτλα χέωνται, « Ἀπλλν.
Χυτλόω-ῶ, Μ. ὥσω. (κυρ.) Ἀλείφω μὲ χύτλον (ὑδρέλαιον)· (συνεκδ. ἐν γέν.) λούω, πλύνω· παστρεύω, καὶ μα. αὐτ. πθ.) παστρεύομαι, πλύνομαι, ἀλείφομαι (κυρ. μὲ 'λάδι, ἀντιθ. τῷ Ξηραλοιφέω). « Δῶκεν ἔλαιον, εἴως χυτλώσαιτο, « Ὀδ. Ζ. « Ἡρῶσαι, αἳ πορ' Ἀθήνην... Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο, « Ἀπλν. « Δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧκε τόκοιο λύματα χυτλώσαιτο, τεόν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι. « Καλλ.
Χύτο, Π. ἀντὶ Ἔχυτο ἢ Ἐκέχυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ Χέω.
Χυτὸς, ἡ, όν. Χυμένος ἢ Δυνάμενος νὰ χυθῇ, ῥευστός· (ἐπὶ μετάλλ.) χωνευτός· (συνεκδ. καὶ μετμ.) σκορπιστός· ἐκτε-ταμένος· ἄφθονος. « Χυτὸν νέκταρ, « Πίνδ. « Χυτὴ πίσσα, « Νίκ., ἡ (ἄλλ.) Γυρόπισσα. « Χυτὴ λίθος, « Ὀλάτ., ἡ ὕελος ἢ ἡ τίτανος. « Χυτὸς ἄργυρος, « Ἀλιξ. Ἀφροδ., ὁ ὑδράργυρος. (καὶ μετμ.) « Χυτὴ χαίτη, « Νίκ., ξέπλεκα (κυματί-ζοντα) μαλλιά. « Χυτὸν ἔρνος μαράθοιο, « αὐτ., (παρβλ. Χύσις). « Χυτοὶ ἰχθύες, « Ἀρστ., οἱ (ἄλλ.) Ῥιάδες. « Καλοῦνται δὲ χυτοὶ, οἱ τῷ δικτύῳ περιεχόμενοι, θύννος, πηλαμὺς, κολίαι καὶ τὰ τοιαῦτα, « αὐτ. « Σπέρμα χυτὸν ἄγνου, « Νίκ. « Χυτὴ Λιβύη, « Ὀππ., ἡ ἐκτεταμένη ἢ (;) ἀμμώδης. 2) σχημα-τισμένος δι' ἐπισωρεύσεως, σωρευτός, (ἄλλ.) Χωστός. « Τύμβος—, « Ὅμ. « Γῆ χυτὴ, « αὐτ., = Σῶμα. « Λιμήν—, « Ἀπλλν., ὁ διὰ προχώματος (μόλου) τε-χνητὸς, (ὀθ. ‖. εὐσ.) « Χυτοὶ, « Ἡρ. ᾗ « Χυτὰ, « Γλσ., = Χώματα, προχώματα.
Χύτρα (ἡ), [χέω], ταυτοκκάλι πήλινον (διὰ μαγειρίαμμα). « Ὠμὴ—, « Δακρ., ἡ καινούργια. « Χύτρας ἰδρύειν (θεόν τινα). « Ἀρχῤῥ., ἐγκαινιάζειν τὸν βωμὸν ὑποδεεστέρου τινὸς θεοῦ ἐκ τοῦ προχείρου (δι' ἐψήσεως ὀσπρίων), ἴδε Χύτρος καὶ παρβλ. Ποσνέψατε. « Χύτραις λημᾶν, « αὐτ., ἔχειν ὑπερμεγέθεις τσιμπλαις εἰς τὰ μάτια. « Χύτραν φιλεῖν, « πιάνον-τας (ὡς χύτραν) ἀπὸ τὰ ὦτα αὐτιὰ (ἴδε Θκρ. Κ', 133). « Χύτραν πείζειν, « Αἰξ., = Χυτρίνδα. ‖. (συνεκδ.) Χύτρας, « Ἀετ., ἀντὶ Χυτροπωλεῖον, (παρβλ. Ὠμόν).
†Χυτραῖος καὶ
Χύτρειος, α, ον ἢ
Χύτρεος-ους, έα-ῆ, εον-οῦν καὶ Ἀττ.
Χυτρεὺς, ἀ, ηὗν, = Κεραμεὺς, ὀστρακί-νας, πήλινος. « Θεὸς—, « Ἀρχῤῥ. « Χύ-τρειος πάτταγος, « αὐτ. κρότος χυτρῶν.
Χυτρεὺς, έως (ὁ). ὁ κατασκευάζων χύτρας, χυτροπλάθης, κεραμεὺς, (κοιν.) ταουκ-καλᾶς.
Χυτρεφὸς (ὁ). ὁ ζῶων ἐν τῇ χύτρᾳ, μάγειε-ρος (κυρ. ὁ σκευάζων τὰ βραστά).
Χυτρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χυτρίς.
Χυτρίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω εἰς τὴν χύτραν (ἰδιωτ.) ἐκθέτω βρέφος ἐντὸς χύτρας, (ἄλλ.) Ἐγχυτρίζω.
Χυτρίνδα, ἐπῖρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς (καθήμενός τις [ὁ λεγόμενος διὰ τοῦτο χύτρα] εἰς τὸ μέσον προσπαθεῖ νὰ συλ-λάβῃ κάνένα τῶν ἄλλων οἱ ὁπ. περι-στρεφόμενοι τὸν πειράζουν), (κοιν.) τὰ ταουκκαλάκια.
Χύτρινος, η, ον, = Χυτρεοῦς, πήλινος. ‖. (οὐσ.) τρύπα ἀπὸ τῆς ὁπ. ἀναβλύζει νε-ρὸν (ἐν γέν.) τρύπα ἢ βάλτος. 2) ὁ τῆς ἑορτῆς τῶν Χύτρων. « Ἀγῶνες—, « Σχλ., οἱ ἐν τοῖς Χύτροις τελούμενοι.
Χυτρίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χύτρα ἢ Χύτρος.
Χυτρὶς, ίδος (ἡ), = Χύτρα.
Χυτρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χυτρίζω, ἔκ-θεσις βρέφους (ἐντὸς χύτρας).
Χυτρίτης, ου (ὁ) ἢ Χυτρῖτις, ίδος (ἡ). βρα-σμένος ἢ ψημένος εἰς χύτραν.
Χυτρόγαυλος (ὁ), εἶδ. χύτρας εἰς σχῆμα γαυλοῦ (καρδαριοῦ).
Χυτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). χύτρᾳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Χυτροπλάθος (ὁ). ὁ πλάττων (πλάθων) χύ-τρας, τζουκκαλᾶς.
Χυτροπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χυτρόπους, οδος (ὁ). χύτρα μὲ ποδάρια (ποδαρικά)· τρίπους σιδηροῦς ἐπὶ τοῦ ὁπ. τίθεται ἡ χύτρα, (κοιν.) πυροστιά.
Χυτροπωλεῖον (τὸ). μέρος (τῆς ἀγορᾶς) ὅπου πωλοῦνται χύτραι, ταουκκαλοπά-ζαρον, [ἐκ τοῦ
Χυτροπώλης, ου (ὁ) καὶ Χυτροπώλης, ίδος (ἡ). ὁ πωλῶν χύτρας, ταουκκαλᾶς.
Χύτρος (ὁ), = Χύτρα. ‖. (πλθ.) ἡ τρίτη ἡ-μέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀνθεστηρίων (καθ' ἣν ἐπρόφερεν χύτρας μὲ ζαπρὰ βρασ-μένα εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ Ἑρ-μοῦ). 2) (μετμ.) μέρος ὅπου ἀναβρύουν θερμὰ ὕδατα.
Χυτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κυ-βαλῶν) χύτραν.
Χὼ ἢ (ὀρθότ.) Χώ, Π. (κατὰ συνῴφ.) ἀντὶ Καὶ ὁ.
Χωλαίνω, Μ. ανῶ (πθ. ἀορ. Ἐχωλάνθην), = Χωλεύω, (ὀθ.
Χωλαναις, εως (ἡ), τὸ χωλαίνειν.
Χώλασμα (τό). πᾶθος (κύτταγμα) τὸ ὁπ. κάμνει τινὰ νὰ χωλαίνῃ, περιπάτημα χωλοῦ.
Χωλεία (ἡ), τὸ χωλεύειν, τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, (χοδ.) κουτσαμάρα.
Χώλευμα (τό), = Χώλασμα, [ἐκ τοῦ
Χωλεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Ἀκροπατῶ) χωλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λὸς, (ποιν.)κουτσαίνω· (μτφορ.) εἶμαι ἐλλιπὴς κατά τι, ἔχω ἐλάττωμα. ‖ (πθ.) γίνομαι χωλὸς, κουτσαίνομαι.

Χωλίαμβος (ὁ). χωλὸς (χωλαίνων, ἔχων δηλ. τὸν τελευταῖον πόδα σπονδεῖον) ἴαμβος.

Χωλοκρέββατον (τὸ). χωλὸν (μὲ ἀνίσους πόδας, κακοφθειασμένον, στρεβλοδίβολον) κριββάτι, παληοκρέββατον· (ἠμπαρεῖ νὰ ἦνε καὶ) κρεββάτι διὰ τοὺς χωλοὺς, (ᾠδ. ὁ Σδ. ἑρμηνεύει δι' αὐτοῦ τὸ) Σκιμπόδιον.

Χωλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ χωλὸν, χωλείας αἴτιος.

Χωλόπους, οδος (ὁ, ἡ). χωλὸς τοὺς πόδας ἢ τὸν πόδα.

Χωλὸς, ἡ, ὀν. (ἐν γέν.)= Κυλλὸς, (ἰδιαιτ.) βεβλαμμένος τὸν πόδα ἢ τοὺς πόδας, (κοιν.) κουτσός· (μτφ.) ἐλλιπὴς (χωλαίνων) κατά τι, ἀτελής. » Χωλὸς ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρα, « Εὔπ., (ποιν.) κουλοχέρης. « Χωλὸς ἕτερον πόδα, « Ὅμ., (χυθ.) κουτσοπόδαρος.

Χωλότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, (χυθ.) κούτσα, κουτσαμάρα, (μτφορ.) ἔλλειψις.

Χολόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τινὰ χωλὸν, κουτσαίνω, (ᾠθ.

Χώλωμα (τὸ). = Χώλασμα.

Χώλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χολόω, χώλανσις, (Τυρκοβρβ.) σακάτεμμα (χειρὸς, ποδός).

Κῶμα (τὸ), [χώννυμι]. γῆ ἀνεσκαμμένη καὶ ἐπισεσωρευμένη, σωρὸς χώματος (πρὸς ὁποιανδήποτε χρῆσιν), (π. χ.) ὀχύρωμα· πρόχωμα· (ἰδ.αιτ. εἰς τὸν Πειραιᾶ) τὸ μέρος ὅπου ἄραζαν τὰ πλοῖα, ὁ μόλος (» Ἐπὶ χῶμα τὴν ναῦν περιορμίσαι, « Δμ. 1229)· (συχνότ. δὲ) τάφος εἰς σχῆμα γεωλόφου (» Ἴσις δ' ἂν τῆς Πελοποννήσου πινταχοῦ, μάλιστα δ' ἐν Ἀκκεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν, « Ἀθ), (καταχρ.) λάκκος διά μνῆμα. « Χῶμά μοι κοίλανον, ὅ με κρύψει, « Θκρ.

Χωματίας, ου (ὁ). ὁ σχηματίζων χώματα (προχώματα). « Ποταμὸς—, « Πλδ., ὁ καταιβάζων πολὺ χῶμα.

Χωματοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χῶμα. » Πίνα—, « Κ. Μανασ.

‡Χωματίζομαι, Μ. ἰσομαι. Κεῖμαι ἐπὶ χώματος (γηλόφου)· εἶμαι ὠχυρωμένος μὲ προχώματα (ἐνθεσ).

Χωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χῶμα.

Χώμος ἢ (δρθότ.) Κῶμος, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Καὶ ὁ ἐμός.

Χῶν, ἀρχ. ἀντὶ Χωννὺς, μτχ. τοῦ Χώννυμι.

Χῶν, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Καὶ ὧν

Χωνεία (ἡ), τὸ χωνεύειν (μέταλλα), χυσιμον (λυώσιμον) εἰς τὸ

‖Χωνεῖον (τὸ), = Χώνον, χωνευτήριον.

Χώνευμα (τὸ). κατασκεύασμα ἀπὸ χυμένον (χωνευμένον) μέταλλον, ἔργον χωνευτοῦ.

Χώνευσις, εως (ἡ), = Χωνεία.

‖Χωνευτήρ (ὁ), = Χωνευτὴς, (ᾠθ.

Χωνευτήριον (τὸ). μέρος (ἀκεῦος ἢ ἐργοστάσιον) ὅπου χωνεύονται μέταλλα,

Χωνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ χωνεύων (χύνων) μέταλλα, (Γαλλ.) fondeur.

Χωνευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς χώνευσιν (μετάλλων), χωνευτοῦ ἴδιος.

Χωνευτὸς, ἡ, όν. Ὁ χωνευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ χωνευθῇ (ὡς μέταλλον), κατεσκευασμένος ἀπὸ χωνευμένον μέταλλον, χυτός.

Χωνεύω, Μ. εὐσω. Χύνω (λυόνω) μέταλλον· κατασκευάζω τι ἀπὸ λιωμένον μέταλλον, ξέκ ταῦ

Χώνη (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Χοάνη, χωνευτήριον (μεταλλουργοῦ)· (συχνότ.) χουνὶ (πρὸς μετάγγισιν ὑγρῶν).

Χώνῃρ, Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὁ ἀνήρ.

Χωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χῶνος, χουνάκι κτλ.

Χώννυμι [χοῦς, χέω], Μ. χώτω (παρτ. Ἐχώννυον καὶ Ἔχων, τὸ ἀπαρ. Χωννύναι καὶ Χοῦν, ὁ πθ. πρκ. Κέχωσμαι καὶ ὁ ἀόρ. Ἐχώσθην). Χύνω (Ἐπισωρεύω) που χῶμα, γεμίζω τόπον τινὰ μὲ χῶμα, κατασκευάζω προχωμα (ὀχύρωμα, τάφον κτλ.), μολόνω· παραχώνω. « Χώσομέν σε τοῖς λίθοις, « Ἀρχρ. « Τοὺς λιμένας ἔχωσαν, « Αἰσχ., ἀσφάλισαν μὲ προχώματα. « Βάθος χῶσαι, « Ἡρωδ. » Τάφος, τὸν ἐγὼ ἀκούω χῶσαι Κλεάδην, « Ἡρ. (καὶ ὡς ἐπιθ.) » Χοῦσι χῶμα μέγα, « αὐτ. (καὶ αὐτ. προθ. ἐκ δ') » Χώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα ἐπόρθεε, « αὐτ. « Χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν, « Θκ. (καὶ πθ.) « Μνῆμα πρὸ τοῦ ναοῦ κέχωσται Ἱππαλύτου, « Παυσ. (ᾗ ἐπὶ πρσ.) « Ἐχωννύμεθα, « Ἐπγρ., ἐχώναν τὸν τάφον μας.

Χῶνον (τὸ) ᾗ

Χώνος (ὁ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Χόανος, -ανον, χωνὶ, χωνευτήριον.

Χώομαι, Μ. χώσομαι (ἀόρ. Ἐχωσάμην), Π. ἀντὶ Χολόομαι, χολιάζω, θυμόνω, συγχύζομαι, (κατὰ λεξ.) χύνεται (κοιν. σκάνει) ἡ χολή μου. (μὲ δοτ. ἢ γεν. μετὰ καὶ χωρὶς προθ.) » Χωσάμενος περὶ βουσὶν, « Ὅμ. » Ἐτάρου χωόμενος, « αὐτ. « Ἐρείσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ γέρητι, « Ἰλ. Δ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Μή μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσα, « Ὀδ. Ψ.

Χώρα, ας (ἡ), = Χῶρος, τόπος (τὸν ὁποῖον κατέχει τις ἤ τι)· θέσις· (μτνμ.) βαθμὸς, τάξις. » Ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ, « Ὅμ. » Ἀψ ἐνὶ χώρῃ ἔζετο, « Ἰλ. Ψ. « Τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται, « Ξεν. « Στέγαις διεπέπρακτο καὶ χώραις πολλαῖς, « Πλ., ἠτον διηρημένη εἰς πολλὰ χωρίσματα (ἀππαρτισμένα). » Χώραν μὴ λείπειν ἣν ἄν τις προσταχθῇ, « Θκ. » Ἀπίεναι κατὰ χώραν, ἥπερ πρόσθεν εἶχε, τὸ στράτευμα, « Ξεν. » Ἐμάχοντό τε, καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον, « αὐτ. » Ἔχειν (» Μένειν, » Ἔᾶν) κατὰ χώραν, « Ἰσκρ. Ξεν. κτλ., μένειν ἢ ἀφίνειν ἐκεῖ ὅπου εἶνε (καθὼς εἶνε), ἡσυχάζειν. « Οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, « Ἀρχρ., εἶνε τεταραγμένον (ἀνήσυχον). (καὶ μτνμ.) « Τῶν λοχαγῶν τοὺς κρατίστους εἰς τὰς τῶν ταξιαρχῶν χώρας ἐπαναβήσεσθαι, « Ξεν. » Τὰς μεγίστας χώρας ἔχοντες, « Πλ., κατέχοντες. « Χώρῃ ἄλλῃ θεῖ τινδε, « Θγν., πιάνει ἀλλίγον τόπον (δηλ.) εἶνε ἀπήμαντος, δὲν τὸν ἐγγίζει τὸν ψηφᾷ) κάνεις, δὲν τὸν ἔχουν ἀνθρώπου ἀράδα. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ ἐν) « Ἐν ἀνθρωπόδων χώρᾳ ἐσόμεθα, « Ἀθ. θὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν ὡς ἀνθρώπους. » Ἐν χώρᾳ δέρματος, « Γρτ. » Ἐν τόπου. » Ἐν πατρὸς χώρᾳ αὐτῷ νός, « Ἡλ. 2) μέρος ἢ ἔδαφος γῆ (κυρ. καλλιεργήσιμος)· τόπος τόπου, ἐπαρχία, (κοιν.) χώρα· (γεγρός· ἐξοχή. » Ἐς τίν' ᾤχετο χώρ Θκρ. » Καλοῦσι δὲ Ἀττικὴν τὴν Παυσ. » Ὅσοι δὲ αὐτῶν ἐδούλευο παρ' αὐτῷ, τούτοις δὲ χώραν ἔδωκε, « Ξεν. « Λεπτόγεως καὶ ρὰ χώρα, « Θρρ. « Ἄλλα ἐν ἄλλοι θηνεῖ χώραις, « Ἀρστ. « Φυλάσσ κατὰ τὴν χώραν, « Ξεν. « Τὴν ἔκαε καὶ ἐπόρθει, « αὐτ. « Ἐν καιτοῖσι γίνεσθαι, « Δμ., κοιμᾶσθ (τῆς πόλεως). « Ἀνθρώπου τινὸς χώρᾳ σίου εὐφόρησεν ἡ χώρα, « Γρφ.

Χωράρχης, ους (ὁ). ὁ ἄρχων τῆς χώρ (τοῦ τόπου).

‡Χωράσιμος (ὁ). γείτων, πλησιέχωρος.

Χώραυλος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (συλλ νας) εἰς τὴν ἐξοχὴν (εἰς τὴν χώρα

Χωράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χωρίον ραφάκι, γήδιον.

†Χωραφιαῖος, α, ον. Μικρὸς, ἀλλίγ τάσεως. » Ἄγρὸς—, « Γλσ.

Χωρεπίσκοπος (ὁ). ὁ ἐπισκοπῶν τὴν ραν, ἔφορος (ἐπιτηρητὴς) τῆς χώρ (ἐκκλησ.) ταποτηρητὴς τοῦ ἐπισ (εἰς τὰ χωριά).

Χωρέω-ῶ [χῶρος], Μ. ἤσω καὶ ἠσομαι. (Π.) Κάμνω τόπον, ὑπο τραβηοῦμαι, παραμερίζω. » Ἐχώ πάλιν αὖτις, « Ὅμ., ἀπισύρθησαν σω, ὑπεχώρησαν. » Γαῖα ἔνερθε ρησεν, « Ὅμ. Ἡμέν., ἐβυθίσθη· τὰ γεν.) » Νεῶν ἢ (προθετ.) » Ὅμ. (καὶ δοτ. ὧν ἐχώρησαν, « Ὅμ. (καὶ δοτ. » Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ χωρήσειεν, « 2) (συχνότ.) κερδίζω τοπον, ὑπερ πρὸς, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.) κειμῶ· κατορθοῦμαι, καταντῶ· (ἐπ μισμ.) ἔχω πέρασιν· (ἐπὶ φήμ δομαι· (ἐπὶ χρημ.) ἐκβαίνω, ρεῦμαι. » Χώρει σὺ δεῦρο, « Εὐρ. τὰ γῆν χωρήσαντες, « Θκ. « χομόσε τοῖς πολεμίοις (καὶ μτνμ. πκροῦσι), « Ἀξ. » Διὰ μάχης (πλων) χωρεῖν, « αὐτ., καταν » Εἴ τινές που διαταῖεν, πρὸς ἤδη ἐχώρουν, « Θκ. » Πρὸς ἓξ ἐχώρησαν, « αὐτ. (καὶ ἄλλ. πῆς » Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν) αὐτ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἄνω χωρεῦσι παγαί, « Εὐρ. « Ἡ νὺξ ἐχώ Αἰσχλ. « Οὐ χωρεῖ τοῦργον, « Δη δὲν πάγει ἐμπρός. » Καὶ δὴ χωρεῖ τὰ κακόν, « αὐτ. » Χωρεῖ τὸ νόμισμα Ἀξ, περνᾷ. » Ὁμολογουμένως ὁ λό ἡμῖν χωρεῖ, « Ξεν. » Οἱ τόκοι χωρ σιν, « Ἀρχρ., τρέχει τὸ διάφορον

ἠ δαπάνη χωρεῖ, « Ξεν. » Φάτις χωρήσειε Ἠρ., « ἴσχε διαδοῦ, » Κλαυ χωρεῖ διὰ πάντων, « Πλ., τοὺς χαν ὅλους (ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον) τὰ ακρα. » Τῶν λογίων ἕνια κεχώρη ν, « Ἠρ., (ποιν.) ἐβγαίνουν τὰ λόγια (τὰ διείρατα). » Πάντα οἱ ἐχώρεε εὐ ηγίως. « αὐτ. « Καὶ σφιν χωρήσειν τὰ βούλονται, « αὐτ., θὰ ἐπιτύχουν οἱ κασποί των. » Χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ τραθοῦμαι, παραμερίζω. » Ἐχώ πάλιν αὖτις, « Ὅμ., ἀπισύρθησαν σω, ὑπεχώρησαν. » Γαῖα ἔνερθε ρησεν, « Ὅμ. Ἡμέν., ἐβυθίσθη· τὰ γεν.) » Νεῶν ἢ (προθετ.) » Ὅμ. (καὶ δοτ. ὧν ἐχώρησαν, « Ὅμ. (καὶ δοτ. » Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ χωρήσειεν, « 2) (συχνότ.) κερδίζω τοπον, ὑπερ πρὸς, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ. κειμῶ· κατορθοῦμαι, καταντῶ· (ἐπ μισμ.) ἔχω πέρασιν· (ἐπὶ φήμ δομαι· (ἐπὶ χρημ.) ἐκβαίνω, ρεῦμαι. » Χώρει σὺ δεῦρο, « Εὐρ. τὰ γῆν χωρήσαντες, « Θκ. « χομόσε τοῖς πολεμίοις (καὶ μτνμ. πκροῦσι), « Ἀξ. » Διὰ μάχης (πλων) χωρεῖν, « αὐτ., καταν » Εἴ τινές που διαταῖεν, πρὸς ἤδη ἐχώρουν, « Θκ. » Πρὸς ἓξ ἐχώρησαν, « αὐτ. (καὶ ἄλλ. πῆς » Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν) αὐτ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἄνω χωρεῦσι παγαί, « Εὐρ. « Ἡ νὺξ ἐχώ Αἰσχλ. « Οὐ χωρεῖ τοῦργον, « Δη δὲν πάγει ἐμπρός. » Καὶ δὴ χωρεῖ τὰ κακόν, « αὐτ. » Χωρεῖ τὸ νόμισμα Ἀξ, περνᾷ. » Ὁμολογουμένως ὁ λό ἡμῖν χωρεῖ, « Ξεν. » Οἱ τόκοι χωρ σιν, « Ἀρχρ., τρέχει τὸ διάφορον

ἀγρὸς, γαῖα, ὑποστατικά· (μτνμ.) τὸ ἐμβαδὸν γεωμετρ. σχήματος· (Γρμτ.) μέρος (περικοπὴ) συγγράμματος, (Γαλλ.) passage. » Κατὰ τόδε τὸ χωρίον μάλιστα ὄθλον, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι, « Ἠρ. « Ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, « Λκ.

†Χωριονόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγορόζιων τὰ δημοπρατούμενα χωρία, (Λατ.) praitator.

Χωρὶς [χῶρος], ἐπίρ. Ξέχωρα, χωριστὰ, ξεχωριστὰ· (μὲ γεν. ὡς προθ.) ἄνευ, (κοιν.) χωρὶς· (ἐνίοτε) μακράν· (μετὰ τοῦ Π καὶ ἄλλ. μορ.) ἐκτός. » Διακαθίσας τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους, « Ξεν. « Χωρὶς γενόμενοι, « αὐτ. (καὶ γεν.) « Ὅτε χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, « αὐτ. » Χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν, « Εὐρ., μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου. « Χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, « Γρφ. « Χωρὶς δὲ τούτων, « Ἰσκρ., ἐκτός. « Χωρὶς τῶν εἰρημένων, « Ἀρχρ. (καὶ μετὰ τοῦ Π κτλ.) » Λέβητας κρηπῖδας προσεικέλους, χωρὶς ἢ ὅτι πολλῷ μείζονας, « Ἠρ. « Τὰ ἐκ τῶν ἱρῶν ἀναθήματα, χωρὶς ὅ,τι χαλκὸς ἢ λίθος ἢ γραφὴ ἦν, τὰ ἄλλα πάντα ἐσθέτες, « αὐτ. « Χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ἢ πόλεμος, « Πλ. (καὶ προθετ. ἢ παραλλ.) » Χωρὶς ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ κεφαλαί, « Παυσ. (καὶ ἁπλ.) » Χωρὶς τοίνυν, ὦ Φίλε, ἐπὶ πᾶσιν.

‡Χωριῳδὴς, ους (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Χοριῳδὴς.

Χώρισις, εως (ἡ), τὸ χωρίζειν, χώρισμα, ξεχώρισμα, διαστολὴ, διαίρεσις.

Χωρισμὸς (ὁ), = Χώρισις· ἀπομάκρυνσις, ἀναχώρησις.

Χωριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ χωρίζων (διαιρῶν, ξεχωρίζων κτλ.).

Χωριστὸς, ἡ, όν. Χωρισμένος, ξεχωριστὸς, ἐξηρημένος, ἰδιαίτερος· δυνάμενος νὰ χωριαθῇ, διαιρετός.

Χωρίτης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς χώρας (τῶν χωρίων), χωριάτης, χωρικός.

Χωριτικὸς, ἡ, όν. Χωρίτου ἴδιος, χωρικὸς, χωριάτικος.

Χωριτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν χωρίτης, χωριάτικα.

Χωρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Χωρίτης, χωριάτισσα.

†Χωροβατέω-ῶ, Μ. ἤσω, Γρφ. (μὲ αὐτ.) Περιπατῶ, περιέρχομαι, διοδεύω, ἢ κατσμαπρῶ τὸν τόπον.

Χωροβάτης [χῶρος, βαίνω], ου (ὁ), τὸ ὁδραυλικὸν ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁποίου ἰσάζουν τὰ ἐπίπεδα, (κοιν) γιροζύγι.

Χωρογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Περιγράφω τι ὡς χωρογράφος, κάμνω τὴν περιγραφὴν (τὴν τοπογραφίαν) χώρας.

Χωρογραφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χωρογράφου, περιγραφὴ λεπτομερὴς χώρας (τόπου) τινὸς ἢ διαφόρων τόπων.

Χωρογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χωρογραφεῖν, χωρογράφου ἴδιος.

Χωρογράφος (ὁ). ὁ γράφων (περιγράφων) χώρας ἢ χώραν, τοπογράφος.

Χωρογραφία (ἡ). θέσις (τοπογραφικὴ) χώρας, τοποθεσία.

Χωρομετρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μετρῶ (γεωγραφικῶς) χώραν τινὰ, κάμνω τὴν χωρογραφικὴν καταμέτρησιν τόπου τινός.

Χωρομετρία (ἡ). καταμέτρησις χώρας (τόπου).

Χωρονομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μοιράζω χώραν τινα (εἰς κληρονόμους), κάμνω τὴν διανομὴν τῆς χώρας » Νόμος—, « Α. Ἀλ., ὁ περὶ διανομῆς τῆς γῆς, (Γαλλ.) loi agraire.

Χῶρος (ὁ). [συγγ. τῷ Χορός]. τόπος, θέσις· διάστημα· τοποθεσία· (εἰς τὸν Ξεν.) γῆ καλλιεργήσιμος, ἀγρὸς, ἐξοχή. « Πολὺν ἐπελάμβανε χῶρον, « Θκρ. « Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ, « αὐτ. « Εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγων, « αὐτ. « Τίνων δὲ χώρας; « αὐτ. » Πόδες δέ οἱ οὐχ ἑνὶ χώρῳ, ἀλλ' .. ὅπῃ φρονέῃσι θάλασσα, « Καλλ. » Οὐδέπω με εἶδ' ὁ πατὴρ χῶρον ἐξειργασμένον ὠνοῦσθαι, ἀλλ' ὅστις ἀργὸς καὶ ἀφύτευτος εἴη, « Ξεν. « Φέρων ἀπὸ τοῦ χώρου, ἦν τι δεώμεθα, εἰς ἄστυ, « αὐτ.

Χωροφιλέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Φιλοχωρέω, διατρίβω συνήθως ἢ ἀσμένως εἰς τόπον τινά. « Εἰ ἐν Ἄλυϊ γε ὠκείλει, « Ἀντιφ.

Χωροφιλία (ἡ), = Φιλοχωρία.

Χωροφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ χώρου (τόπου) τινος ἢ τοῦ τόπου (τῆς χώρας).

Χῶς ἢ Χὼς, Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὡς

Χῶς, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ δε

Χῶς, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοῦς [εἰς τοὺς Ἀργ Ἐρανος (ἄλλ. Συμβολὴ) εἰς συμπόσιον.

Χώσαιο, Π. ἀντὶ Ἐχώσατο, γ' ἐν. πρκ. τοῦ ἀόρ. ἀ. τοῦ Χώομαι.

Χωσθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Χώννυμι.

Χῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χώννυμι, ἐπισώρευσις γῆς (χώματος), γέμισμα τόπου τινὸς μὲ χῶμα, κατασκευὴ προχώματος (κτλ.)· (συνκδχ.) = Κῶμα, μόλος, πρόχωμα κτλ.

†Χῶσμα (τὸ), Γλσ. ἡ σπν. ἀντὶ Χῶμα.

Χώσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Χώομαι.

Χώσους, Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅσους

Χωστὸς, ἡ, όν. βήματ. τοῦ Χώννυμι, σχηματισμένος ἀπὸ ἢ γεμισμένος μὲ χῶμα (σωρὸν χώματος). » Τάφος—, « Εὐρ. « Ἀτραπὸς—, « Λυκ.

Χωστρὶς, ίδος (ἡ). » Κτιλώνη—, «, εἶδ. μηχανῆς πολεμ. ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐργάζονται οἱ γεμίζοντες (χώνοντες) τὰς τάφρους κτλ.

Χώσω, μέλλ. τοῦ Χώννυμι.

Χώτων, Δ. Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅταν.

Χώτι, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅτι. (Χώω), ὄχρ. ἴδε Χώομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ψ

Ψ, ψ, ψῖ (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ψ', ἑπτακόσια (700) ἢ ἑπτακοσιοστός, ή, όν· καὶ ,ψ, ἑπτακόσιαι χιλιάδες (700, 000).

Ψάγδας, ανος (ἡ) καὶ

Ψάγδας ἡ Ψάγδης, ου (ὁ), [Αἰγυπτ.] εἶδ. μύρου, (ἄλλ.) Σάγδας.

Ψαθαρός, ά, όν, = Ψαθυρός.

Ψαθάλλω [ψάω], Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐψάθηλα). Ψαύω ἐπιπολαίως, χαϊδεύω, ψηλαφῶ.

Ψαθαρός, ά, όν, = Ψαφαρός.

†Ψαθύριον (τὸ), εἶδ. λαλαγγήτας λεπτῆς, ξηροτηγανισμένης καὶ ἐπιμ. εὐθραύστου (ψαθυρᾶς). (κοιν.) ψαθοῦρι ἢ λαγάνι, (παρβλ. Καπύριον).

†Ψαθυρίμα (τό), θρύμμα (ψαθυρίου), ψίχαλον, [ἐκ τοῦ

Ψαθυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ξηραίνομαι (Φρυγανίζομαι) ἢ Γίνομαι θρύμματα (καθὼς τὸ ψαθοῦρι), κατακομματιάζομαι· (ἐν γέν.) χαλνῶ, φθείρομαι. » Καὶ τὰ ὀζᾶμου ἐψαθυρώθη, « Γρρ., (παρβλ. Καπυρόομαι).

†Ψαθυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ψαθύρια.

Ψαθυρὸς [ψάω], α, όν. Εὔθραυστος (καθὼς τὸ ψαθύριον), (ἐπιμ.) λεπτός· ξηρός· τρυφερός, ἀδύνατος· (ἐν γέν.) χαλασμένος.

Ψαθυρότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ εὔθραυστον κτλ.) τοῦ ψαθυροῦ, ἔλλειψις στερεότητος (ἐλαστικότητος).

†Ψαιδρός, ά, όν, Γλσ. ἀντὶ Ψεδνός.

†Ψαικάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Ψακάζω.

†Ψαίκαλον (τό), Γλσ. ἀντὶ Ψάκαλον.

†Ψαικάς, άδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ψακάς.

†Ψαινύζω, Μ. ύσω, = Ψαινύσσω, ἴδε

Ψαίνυθος (ὁ, ἡ), Π. = Ψυθός, ἀπατηλός, παλίμβολος, δύλιος.

†Ψαίνυσμα (τό), Γλσ. ἀντὶ Ψαῖσμα, [ἐκ τοῦ

†Ψαινύσσω (ττω), Μ. ύσω, = Ῥιπίζω, ἀνεμίζω.

Ψαίρω [ψάω], Μ. ψαρῶ (ἀόρ. Ἔψηρα). Ξύνω ἢ Τρίβω ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως). » Οἶμαν αἴθερος ψαίρει πτερύξ οἰωνός, « Αἰσχλ. 2) (ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) κουνηοῦμαι σιγανὰ (ἀπὸ τὸν ἄνεμον), (ἐπιμ.) ψιθυρίζω. » Λιγὺ ψαίρει πίτυς, « Ακ.

Ψαῖσμα (τό), [ψάω], = Ψῆγμα.

Ψαιστεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψαιστόν.

Ψαιστὸς [ψάω], ή, όν. Τριμμένος, ψιλοκομμένος. » Ψαιστὴ μάζα καὶ (ὡς οὐσ.) » Ψαιστὸς (ἔνν. πλακοῦς) καὶ Ψαιστὸν (ἔνν. πέμμα), εἶδ. ζυμαρικοῦ, (κοιν.) τριφτάδαις ἢ, ψαθοῦρι, (παρβλ. Θρυμματίς).

Ψαίστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ τρίβων ἐλαφρὰ (σφογγίζων). » Σπόγγος —, Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Ψαίω [ψάω], Μ. ψαίσω (πθ. πρκ. Ἔψαισμαι, ἀόρ. πθ. Ἐψαίσθην). Τρίβω ἐλαφρὰ, σπογγίζω. 2) κόπτω ψιλὰ, κάμνω θρύμματα (ψίχαλα).

Ψακάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψακάς, βλ. ψηχάλα.

Ψακάζω, Μ. άσω, Ῥίπτω ψιλὴν βροχὴν (ψακάδας), ψηγαλίζω· (ἀμτδ. ἢ μσ. αὐτπθ.) ῥάζω. » Δύχνος ψακαζόμενος, « Ἄρατ.

Ψάκαλον (τό) καὶ Ψάκαλος (ὁ), [ψακάς]. νεογνὸν ζώου, (παρβλ. Δρόσος).

Ψακαλοῦχος (ὁ, ἡ), ἡ ἔχουσα νεογνὰ (κυτάδια).

Ψακὰς [ψάω], άδος (ἡ). (ἐν γέν.) τμῆμα ψιλὸν, ψήχαλον (» Ἄμμου—, « Ἐπγρ., = Ψῆγμα)· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) βανὶς ῥᾱσσου ἢ ψιλῆς βροχῆς, (κοιν.) ψηχάλα (» Ἔπιπτον αἱ Θῆβαι ψακάδι, « Ἡρ.) (συνκδχ.) ζαλιά, τίποτε » Ἀργυρίου οὐδὲ ψακὰς, « Ἀρχφ.

Ψακαστὸς [ψακάζω], ή, όν, = Στακτός. » Μύρον—, « Ἀθ.

Ψάκελον (τὸ) καὶ Ψάκελος (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ψάκαλον, -λος.

Ψακτὴρ (ὁ), ἀντὶ Ψηκτήρ.

Ψαλαγμα (τὸ), [ψαλάσσω], = Ψηλάφημα.

Ψαλάκανθα, ης, (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) ἄκανθα ψαλακτὴ (ψηλαφητή).

Ψαλακτὸς, ἡ, όν, = Ψηλαφητὸς, [ἐκ τοῦ

Ψαλάσσω, Μ. άξω, θαμιζ. τοῦ Ψάλλω, ἐγγίζω (ψηλαφῶ) ἐπανειλημμένως, ψηλαφῶν βάλλω εἰς κίνησιν. » Νευράν—, « Δυκ.

Ψαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψαλὶς, ψαλιδάκι.

Ψαλιδοειδὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ψαλίδος, διχαλωτὸς ἢ καμαρωτός.

Ψαλιδοζομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψαλίδας περὶ τὸ στόμα (καθὼς ὁ κάδουρας).

Ψαλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα ψαλίδος (ψαλιδωτόν).

Ψαλίδωμα (τὸ), ψαλιδωτὸν κατασκεύασμα (τεῖχους).

Ψαλιδωτὸς [ψαλιδόω], ή, όν. Ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος εἰς) σχῆμα ψαλίδος, δολωτός, καμαρωτός.

Ψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδίζω. 2) σταυρόνω εἰς σχῆμα ψαλίδος. » Ἔνια ψαλίζεται πρὸς ἄλληλα, « Ἄρατ.

Ψάλιον (τὸ). ἡ ὑπὸ τὴν σιαγόνα ἅλυσος τοῦ χαλινοῦ, (Γαλλ.) gourmette· (ἐν γέν.) χαλινὸς (κυρ. καὶ μτνμ.)· (πλθ. κατ' ἔκτ.) δεσμὰ (Αἰσχλ. Πορμ. 64), (συγχ. τοῦ Ψέλλιον), (κατὰ τὸν Courier) εἶδος φιμοῦ, καπίστρι, (Γαλλ.) cavesson, muserolo, (ἐν γέν. ἄλλο παρὰ ὑποστόμιον, gourmette). » Τὸν ῥυταγωγέα, ἐκ τῆς ὑποχαλινίτιδος ἢ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον, « Ξεν. (Ἱππικ. ζ', 1), [ἐκ τοῦ

Ψαλὶς [ψάω, ψάλλω], ίδος (ἡ). ψαλίδι (τὸ ὀπ. ὡμοίαζε μᾶλλον τσιμπίδι)· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοιαύτης ψαλίδος, (ἰδιαιτ. 2) τὸ κλειδὶ ἢ τὸ τόξον τοῦ θόλου, (ἐν γέν.) θόλος, (ἄλλ.) Ἀψίς. 3) ὑδραγωγεῖον θολωτὸν, ψαλιδωτὸν, ὑπόγειον. 4) τόξον τὸ ὀπ. σχηματίζει ἡ καμπύλη γραμμή. (συνκδχ.) κίνησις ταχεῖα.

Ψαλιστὸς, ἡ, όν. Κομμένος (Κομμένος) μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδισμένος. = Ψαλιδωτὸς, καμαρωτός.

†Ψάλλιον, ἑσφαλμ. ἀντὶ Ψάλιον ἢ ψαλιον.

Ψαλλιγενὴς, έος (ὁ, ἡ). καμωμένος ψάλλη, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μουσγενὴς).

Ψάλλω [ψάω], Μ. ψαλῶ (ἀόρ. πρκ. Ἔψαλκα καὶ πθ. Ἐψάλμαι (ἐν γέν.) Ἐγγίζω, ψηλαφῶ (κυρ. νῶν μὲ τὰ δάκτυλα τραβῶ ἢ σπ (» Ψαλλ' ἔθειραν, « Αἰσχλ., τρόπ μαλλιὰ σου· [καὶ πθ.] « Σχοῖνος ψαλ μένη, « Ἐπγρ., ἢ στάρνη τῶν λεπ γῶν). (ἰδιαιτ.) τραβῶ καὶ πάλιν τὰς τεντωμένας χορδὰς μουσ. ὀργ (εἰς τρόπον ὥζε νὰ κάμουν ἠχον παίζω (μὲ τὰ δάκτυλα [ἀντθ. τοῦ κω] ἐντατὸν ὄργανον, (Γαλλ.) (pincer) de la guitarreio. (Γρφ μῳδῶ, μὲ δοτ.) εἰς τιμὴν τινος.

Ψάλμα (τὸ). ᾆσμα ψαλλόμενον (π μενον εἰς τὴν κιθάραν), ἀνεκφ ψαλμοῦ· (ἐκκλησ.) ψαλμός.

†Ψαλμικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ψαλμ τῶν ψαλμῶν.

†Ψαλμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψαλμ τὰ τὸν ψαλμόν.

†Ψαλμυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφ θέτω) ψαλμοὺς ὡς-

†Ψαλμογράφος (ὁ). ὁ συνθέτων ψαλμ συγγραφεὺς ψαλμῶν.

†Ψαλμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (λ γέλλω) ψαλμούς.

†Ψαλμολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ψαλμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἀπαγ λων, ἀναγινώσκων ἐκφώνως) ψαλμ

Ψαλμὸς (ὁ), = Ψάλσις, ἐγγίγμα ἢ π δίγμα (χορδῆς), παίξιμον μουσ. ὀργ μὲ χορδάς. (» Τὴν μάγαδιν χωρὶς κ κτρου διὰ ψαλμοῦ πεῖρᾶσθαι τὴν ἀρ αν, « Ἀρχέν.) (συνκδ.) = Ψάλμα, ψ ψαλτὸν, ὕμνος, (κατ' ἐξοχήν) « Ψαλ (οἱ τοῦ Δαβίδ).

Ψαλμοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων τοὺς ψαλμοὺς (ἀγαπῶν τὸν ἦχον κιθάρας κτλ.)

†Ψαλμῳδέω-ῶ. Μ. ήσω. Ψάλλω ψ (ψαλμοὺς) ὡς ψαλμῳδός, (κυρ.) κιθ δῶ.

†Ψαλμῳδία (ἡ). ᾠδὴ ψαλμῶν, ψαλμ μων, [ἐκ τοῦ

†Ψαλμῳδὸς (ὁ), ὁ ᾄδων ψαλμούς· ψ της, μελῳδὸς ψαλμῶν, (κυρ.) κιθαρῳδ

Ψάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψάλλω ψαῦσις (κυρ. χορδῶν), παίξιμον κιθ κτλ.

Ψαλτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ψάλτης. 2) = Ψ

Ψαλτήριον (τὸ). ὄργανόν τι μουσ. κάχορδον, (Γαλλ.) ἅρπα, (εἶδος εἶνε καὶ τὸ κατὰ παραφθορὰν Ψαν σαντοῦρι, (παρβλ.) Μάγαδις καὶ Ν 2) (Ἐκκλησ.) τὸ βιβλίον τῶν ψαλ (τοῦ Δαβίδ.

Ψάλτης, ου (ὁ). ὁ ψάλλων (παίζων μ δάκτυλα ἐνταντὸν ὄργανον), κιθαρῳδ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λλ.) arpiste. 2|(ἐκκλησ.) ψαλμῳδός, μουσικός.
ιγξ, ιγγος (ἡ), = Ψαλτήριον, ἅρπα, ψαλτήριον.
ιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψάλλειν, ψάλτου ἴδιος.
λτης, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ψαλλόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ψαλθῇ (νὰ παιχθῇ εἰς τὴν κιθάραν ἢ ἐν εἴδει κιθάρας), καμωμένος διὰ ψάλλεται.
λτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ψάλτης, κιθαρίστρια.
λτρίδεω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψαλμῳδέω.
λτρίδημα (τὸ). ἔσμα ψαλτῳδούμενον, ψάλμος.
λτρίδία (ἡ) = Ψαλμῳδία, [ἐκ τοῦ
λτρῳδός (ὁ), = Ψαλμῳδός.
μαθώδης, ἐπρ. Π. εἰς τρόπον ψαμάθου, ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης.
μάκης, ίδος (ἡ), Π. ἡ ζῶσα ἢ εὑρισκομένη εἰς τὴν ἄμμον (ψάμαθον).
μαμίς (ἡ), Γλσ, ὄχθη ἢ ἀκρογιαλιά
μαρώδης, ἀμμώδης.
μάθιον (τὸ), Γλσ. ψῆγμα (κόκκος) ἄμμου.
μαθις, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. βόσκοντος ἢ κρυπτομένου εἰς τὴν ἄμμον (ψάμαθον), (ἅλλ.) Γ'ις, (καὶ κοιν.) χωματίδα.
μαθος (ἡ), = Ψάμμος, ἄμμος· ἀμμουδιά.
μαθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ψαμμώδης, ἀμμώδης.
μβαι, ῶνες (ὁ), τόπος ὅπου εἶν' ἐπιψαμμένος ἄμμος, ἀμμότοπος· ἀμμουδιά.
μμα (ξ), Δ. ἀντὶ Ψάμμη.
μμήτεως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψαμμόθεως.
μμακοσιογάγαρα, Κωμ. πλῆθος ἀριθμητῶν, [ζάργαρον καὶ
μμακόσιοι, αι, α, Κωμ. ἀναρίθμητοι ὡς ἡ ἄμμος (ψάμμος) τῆς θαλάσσης, κατὰ μίμησ. τοῦ ἐννακόσιοι κτλ.).
μμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Ψάμμος.
μμίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ (Χώνω εἰς τὴν) ἄμμον (ψάμμον), (κυρ.) θεραπεύω διὰ ψαμμοχοισίας.
μμίνος, ἡ, ον, Π.= Ψαμμίτης· (εἶς τὸν ἅλλ.) ἰσάριθμος μὲ ψάμμον, ἀναρίθμητος.
μμισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψαμμίζω, ψαμμοχοισία.
μμίτης, ου (ὁ) καὶ Ψαμμῖτις, ίδος (ἡ). ὁ τῆς ἄμμου (ψάμμου)· ὁ εὑρισκόμενος συνήθως εἰς τὴν ἄμμον.
μμοβολέω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψαμμώδη (ἀμμώδη) γῆν.
μμοδύτης, ου (ὁ),= Ἀμμοδύτης.|(οὖσ.) ὄφεως καὶ 2) (χθ., (ἅλλ.) Ψαμμοκοίτης, ἐος (ὁ, ἡ). ψάμμῳ ὅμοιος (ἰδίως).
μμοκόσιοι, αι, α, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντ.) ψαμμακόσιοι.
μμος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ψάω], = Ἄμμος· ὁ ἄμμωθις, (ὅτι ἐγράφετο καὶ Ψάμος, Ψάμαθος, ἀποδείξις ἡ Σάμος).
Ψαμμοχωσία (ἡ). χώσιμον (παράγωγα) μὲ ἄμμον ἢ εἰς τὴν ἄμμον. (κυρ. ὡς θεραπευτ. μέσον) λουτρὸν μὲ ἄμμον.
Ψαμμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ψάμμον, ἀμμώδης.
Ψαμμωτός, ἡ, όν. Ἀνακατωμένος μὲ ἢ κατασκευασμένος ἀπὸ ψάμμον, = Ψηφωτός· « Κόσμος —,» Γρφ. (Σειρὰχ. ΚΒ', 17),= Ψηφοθέτημα. (Γαλλ.) mosaïque.
Ψανός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ψηνός.
Ψάρ, ψαρὸς (ὁ), εἶδ. πτην., ψαρῶνι, ἀμαυροπούλι, (ἴδε καὶ Ψάρος).
Ψαρὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ψαρὸς (τοῦ ψαρωνιοῦ), παρδαλὸς (ἄσπρος καὶ μαῦρος), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) γρίζος. « Ἵππος —, « Ἄρρφ.
Ψάρος (ὁ), = Ψάρ. « Ὁ δὲ ψάρος ἐστὶ ποικίλος, μέγεθος δὲ ἡλίκον κότυφος,» Ἀρχ.
Ψαυκροπόδης, ου (ὁ) καὶ
Ψαυκρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύπους, [ποὺς καὶ
†Ψαυκρός, ὰ, όν. Γλσ.= Σαυκρὸς, λεπτός· (συνηθ.) ἐλαφρός.
Ψαῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψαύω, ἐγγιγμα (μὲ τὸ ἄκρα τῶν δακτύλων), ψηλάφημα.
Ψαῦσμα (τὸ), τὸ ψαυσθὲν ἢ ψαυόμενον, ψηλάφημα. 2|= Ψαῦσις.
Ψαυστὸς, ὴ, όν. Ὁ ψαυσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ψαυσθῇ, ἐπιδεκτικὸς ψαύσεως, ψηλαφητός.
Ψαύω [ψάω], Μ. ψαύσω (πθ. πρκ. Ἔψαυσμαι). Ἐγγίζω (μὲ τὸ χέρι), ψηλαφῶ· (συνηθ.) φθάνω· πλησιάζω· (συνῆθ μὲ γεν.) « Ποσὶ ψαύειν γαίης,» Ὁμ. Γμν. « Τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσειε, « Πρ. (καὶ ὅστ. μόνη, Π., ἐνν. τῆς γεν.) « Ψαῦον κόρυθες (ἀνν. ἀλλήλων) φάλοισιν, « Ὁμ. (καὶ αἰτ. σπν.) « Ὅς δή με, φέρων ἐν ὤοισι, ψαύει χερσὶ,» Σοφ. (καὶ μεταφρ.) « Ψαύων τὸν θεὸν ἐν καρτομίοις γλώσσαις, ἀαύτ., ἐγγίζων (ἐρεθίζων) μὲ πικρὰ λόγια. « Ψαύειν τῆς ἀληθείας, « Πλάτ., πλησιάζειν ὡς ἐγγίστα. (καὶ μτβ.) « Κεφαλῆς ψαύεται (ὁ οἶνος),« Δσκρ., πιάνει (κτυπᾷ) εἰς τὸ κεφάλι. (καὶ πθ.) « Ψαυσθεῖσα, κνησμοὺς ἐργάζεται, « Αξ., πρυξενεῖ φαγοῦρον ὅταν τὴν πιάσουν.
Ψάφαξ, ακος (ὁ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Ψῆφος, πετρίτσα, λιθαράκι.
Ψαφαρία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ψαφαροῦ, ξηρότης, (ἅλλ.) Ψαθυρότης, (συνηθ.) κορνιακτός, ψυπαρία.
Ψαφαρίτης, ου (ὁ) καὶ Ψαφαρῖτις, ίτιδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ψαφαρὸς. « Ῥύπος —,« Ἐπγρ.
Ψαφαρόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), = Ψαφαρότριχος.
Ψαφαρὸς [ψάω], ά, όν.= Ψαθυρὸς, λεπτὸς, σαθρὸς, εὔθρυπτος· τραχὺς εἰς τὴν ἀφὴν ἢ εἰς τὴν γεῦσιν, πικρὸς· ξηρὸς, αὐχμηρὸς· μαραμένος· χαλασμένος.
Ψαφαρότριχος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ψαφαρὰς (τραχείας, αὐχμηρὰς ἢ λεπτὰς) τρίχας (ψιλὸν μαλλ.).
Ψαφαρόχροος-ους ᾱ
Ψαφαρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ψαφαρὸς, χρὼς], ὁ ἔχων τραχὺν (αὐχμηρὸν) δέρμα.
Ψαφερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ψαφαρὸς.
†Ψάφ-γξ, ιγγος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ψῆφις καὶ Ψᾶφος (ἡ), Δ ἀντὶ Ψῆφος.
Ψάω [συγγ. τῷ Ξέω]—ῶ, ᾷς, ᾷ καὶ (Ἀττ.) ᾖς, ᾖ, Μ. ψήσω (εὔχρ, κυρ. εἰς τὰ αὐνθ.). Ξύνω, τρίβω· τρίβων ἰσάζω ἢ λιανίζω, κάμνω σκόνην (θρύμματα). ||. (ἀμτβ.) τρίβομαι, φθείρομαι, λυάνω, καταβρέω. « Ἐξεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει ᾗ ψῇ (τὸ ἔριον), « Σοφ.
Ψέ, Δ. ἀντὶ Σρὲ, ἢ Σρᾶς, αἰτ. Δώκ. ἢ τλθ. τῆς τρπρσπ. ἀντων. Ὅς.
Ψέγγος, α, ον, Π.= Ψογερός.
Ψέγμα (τὸ), μέσον ἢ ἀντικείμενον ψόγου· ψόγος, ψεγάδι, [ἐκ τοῦ
Ψέγω [ψάω], Μ. ψέξω (πρκ. Ἔψογα καὶ πθ. Ἔψεγμαι κτλ.). Μέμφομαι, κατηγορῶ. « Ὅταν τις ψέγῃ, ἢ ἐπαινῇ τὸ ἐναντίως ἔχοντα,» Πλάτ.
Ψεδνοκόμηνος (ὁ, ἡ), Π. φαλακρὸς τὴν κεφαλήν, [κόμηνος καὶ
Ψεδνὸς, ἡ, όν, Π. [ψάω], λεπτὸς, ἀραιὸς, (ἰδιαιτ.) ἀραιότριχος, σπανὸς, (παρδλ.) Ψιλὸς.
Ψεδνότης (ἡ), τὸ ἐλάττωμα τοῦ ψεδνοῦ, ἀραιότης (κυρ.) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, (παρδλ.) Ψιλότης.
Ψεδνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ψεδνὸν (ἀραιότριχον), Ψιλόω (τὸν τρίχας).
;Ψεθυρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ψιθυρὸς, ψευδὴς, ἀπατηλὸς, δόλιος.
†Ψειὰ (ἡ), Γλσ. = Ψιὰ.
Ψεκάδιον (τὸ), = Ψακάδιον.
Ψεκάζω, Μ. άσω. = Ψακάζω.
Ψεκὰς, άδος (ἡ), = Ψακάς.
Ψικτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ψέγω.
Ψέκτης, ου (ὁ). ὁ ψέγων (κατηγορῶν) τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα, φιλοκατήγορος.
Ψεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ψέγειν, μεμπτικὸς, φιλοκατήγορος.
Ψεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ψεκτικὸν τρόπον ἢ ὕφος, μεμπτικῶς.
Ψεκτὸς, ἡ, όν. Κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ψόγου ἄξιος, μεμπτός.
†Ψικτῶς, ἐπίρ. Μὲ ψεκτὸν τρόπον, ἀξιομέμπτως.
Ψέλιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ψέλλιον ἢ (Ὀππ. Κυν. Δ', 49) Ψάλιον.
Ψελιοφόρος (ὁ, ἡ),= Ψελλιοφόρος.
Ψελιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. περιβάλλω (περιτυλίζω μὲ ἢ ὡς ὂν μὲ) ψέλιον.
Ψελλίζω καὶ (μτβ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Βγαίνω (Ὁμιλῶ ὡς) ψελλός, (κυρ.) προφέρω τὰ σ ὡς θ (ἐνν τὰ μικρὰ παιδιά), τραυλίζω, (παρδλ.) Τραυλίζω (μτνμ.) εἶμαι ἀρρβρπής. « Τὴν βάσιν ψελλίζεται,» Ἡλ., περιπατεῖ ἐπάνω ξεγωριασμένος. « Ἕνια γὰρ ψελλίζεται τῶν ὄντων καὶ ἐπαμφοτερίζει,» Ἀρχ.
Ψέλλιον (τὸ). κρίκος μεταλλίνος· (κυρ. εἰς τὸ πλῆ) βραχιόλιον, (συγγ. τῷ Ψάλιον).
†Ψελλιοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ψέλλια (βραχιόλια).
Ψελλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ψέλλια (βραχιόλια).
Ψέλλισμα (τὸ). τὸ ῥηθὲν ὑπὸ ψελλίζοντος, λόγος ψελλοῦ (παιδαριώδης).
Ψελλισμὸς (τὸ). τὸ ψελλίζειν, τσήδεσμα.
Ψελλὸς [ψάω], ἡ, ον. Ὁ ὁμιλῶν ὡσὰν τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μικρά παιδιά (ἀφίνων μερικὰ στοιχεῖα ἢ προφέρων τὸ σ ὡς θ), ταηθῶδες. (παρβλ.) Τραυλός· (μτγμ. ἐπὶ λόγ.) ἀσαφής, δυσνόητος.

Ψελλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ.

Ψευδαγγελής, ές (ὁ, ἡ), = Ψευδάγγελος.

Ψευδαγγελία (ἡ). ψευδὴς ἀγγελία (εἴδησις), [ἐκ τοῦ

Ψευδάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἀναγγέλλων) ψευδεῖς εἰδήσεις, ψευδῶν εἰδήσεων ἄγγελος.

Ψευδαγνοέω-ῶ, Μ. ἥσω. Προσποιοῦμαι ὅτι ἀγνοῶ.

Ψευδάγχουσα, ης (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) ἄγχουσα.

Ψευδάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκρινόμενος ἀδελφικὴν ἀγάπην, ψευδὴς (ὑβρίδιος, ψευδώνυμος) ἀδελφός.

Ψευδαλαζών, όνος (ὁ, ἡ). ψευδὴς καὶ ἀλαζών.

Ψευδαλεξάνδρος (ὁ). ὁ οἰκειοποιούμενος ψευδῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ψευδώνυμος Ἀλέξανδρος.

Ψευδαλέος, α, ον καὶ

Ψευδάλιμος, η, ον, Π. ψευδής, πλαστός, ἀπατηλός.

;Ψευδαμάμαξυς, υος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ψεύστης, ἀλαζών, ἀπατεών, (κατὰ λέξ.) ψεύτικη κληματαριά, (παρβλ. Ψευδατράφαξις).

Ψευδάνωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδόμενος (ὑποκρινόμενος) τὸν ἄνδρα, ψευδώνυμος ἀνήρ. « Δ.όνυσος—, » Πολύαιν.

Ψευδαπάτης, ου (ὁ). ψεύστης, ἀπατεών.

Ψευδαπόστολος (ὁ). ψευδὴς, ψευδώνυμος, (ὄχι καθαυτὸ) ἀπόστολος.

Ψευδαποφάσκων, οντος (ὁ). ὁ ἀποφάσκων (ἀρνούμενος) ψευδῶς, εἶδος σοφίσματος, (ἄλλ.) Ψευδόμενος (λόγος).

Ψευδαργυρος (ὁ). ψευδὴς (νοθευμένος) ἄργυρος· (κἰς τὸν Στρβ.) εἶδος ἡμιμεταλλου, (ἴσ.) ὁ ζίγκος.

Ψευδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψεῦδας· (ἰδιαιτ.) ψευδὴς συλλογισμός, παραλογισμός.

Ψευδατράφαξυς, υος (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ψεῦδος, ψευδολογία, (κατὰ λέξ.) ψευδὴς ἀτράφαξις (λοβοειδὲς φυτ.)

Ψευδατικός, ἡ, όν. Ψευδῶς (Ὄχι καθαυτὸ) Ἀττικός.

Ψευδαυτομολία (ἡ). ψευδὴς (καθ' ὑπόκρισιν) αὐτομολία, [ἐκ τοῦ

Ψευδαυτόμολος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτομολῶν ψευδῶς (προσποιούμενος ὅτι αὐτομολεῖ) ἵνα κατασκοπεύσῃ, ψευδὴς αὐτόμολος.

Ψευδεγγραφὴ (ἡ). ψευδὴς ἐγγραφὴ (κυρ. εἰς τὰ βιβλία τοῦ δημοσ. χρέους). » Ψευδεγγραφῆς δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ τοῦ ἐγγράψαντός τινα ψευδῶς ὡς ὀφειλέτην τοῦ δημοσίου.

Ψευδέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδῶς ἐγγεγραμμένος (κυρ. ὡς χρεωζῶν εἰς τὸ δημόσιον).

Ψευδενέδρα, ας (ἡ). Ψευδὴς (προσποιημένη λόγῳ στρατηγήματος) ἐνέδρα.

†Ψευδεπέω-ῶ, Μ. ἥσω, Γλσ.=Ψευδοεπέω.

Ψευδεπιγραφέω ῶ, Μ. ἥσω. Ἐπιγράφω τι ψευδῶς, βάλλω ψευδῆ ἐπιγραφήν.

Ψευδεπίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ψευδῆ ἐπιγραφήν (ἐπιγεγραμμένος ψευδῶς μὲ ἄλλο ὄνομα)· (μτγμ.) τοῦ ὑπ. ἡ διαγωγὴ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ ὄνομα, ψευδώνυμος. » Ψ. ἀδελφὸς, « Λξ.=Ψευδάδελφος. » Ψ. φιλόσοφος, « αὐτ., ὁ καθ' ὑπόκρισιν.

Ψευδεπίτροπος (ὁ). ψευδὴς (αὐτοχειροτόνητος) ἐπίτροπος.

Ψευδεργία (ἡ). ψευδὴς (προσποιημένη) πρᾶξις, ὑπόκρισις πρὸς ἐξαπάτησιν.

Ψευδέφοδος (ἡ). ψευδὴς (πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ γινομένη) ἔφοδος.

Ψευδῆ, αἰτ. ἐν. ἀρσ. καὶ πλθ. οὐδ. τοῦ Ψευδής.

Ψεύδη, πλθ. τοῦ Ψεῦδος.

Ψευδηγορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ψευδῆ ἀγορεύω, ψευδολογέω.

Ψευδηγορία (ἡ). τὸ ψευδηγορεῖν, ψευδολογία, [ἐκ τοῦ

Ψευδηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγορεύων τὰ ψευδῆ, ψευδολόγος.

Ψευδηλογέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδηλόγος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.

Ψευδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδὴς, ἀπατηλός. » Περιθὼ—, « Νόνν.

Ψευδηρακλῆς, έους (ὁ). ὁ προσποιούμενος ψευδῶς τὸν Ἡρακλέα, ψευδώνυμος Ἡρακλῆς.

Ψευδήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Κενήριον, κενοτάφιον.

;Ψευδηρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ=

Ψευδὴς, ές (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Ψευδέστερος ἢ Ψευδίστερος, -τατος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀληθὴς), ψευδόμενος, ψεύτικος. » Λόγος—, « Ἴλ., = Ψεῦδος, ψευδολογία. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ψεύστης, ψευδολόγος. » Ἀναγκασθήσεται .. τἀναντία εἰπὼν, ψευδὴς φανήσεσθαι, « Θκδ.

Ψευδησιόδειος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ἡσίοδον (ψευδῶς ἐπιγραφόμενος Ἡσιόδειος).

Ψευδιερεὺς, έως (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος, αὐτοχειροτόνητος) ἱερεύς.

Ψεύδις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδὴς.

Ψευδισόδομος (ὁ, ἡ). ψευδῶς (ὄχι καθαυτὸ) ἰσόδομος, κτισμένος μὲ ἀνίσους λίθους βαλμένους ὅμως εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνωνται ἴσοι (ἰσομεγέθεις).

Ψευδίστερος, -ίστατος, παρθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ψευδής.

Ψευδοβοήθεια (ἡ). ψευδὴς (γινομένη πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) βοήθεια, στρατήγημα ἐπὶ προσχήματι βοηθείας.

Ψευδοβούνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) βούνιον.

Ψευδογλωσσέω (ττέω)-ῶ, Μ. ἥσω, =Ψευδολογέω.

Ψευδογραφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Διαγράφω ἢ Περιγράφω τι ψευδῶς, (ἰδιαιτ.) σχεδιάζω μὲ ψευδεῖς (ἐσφαλμένας) γραμμὰς μαθηματικὸν σχῆμα, (ὅθ.

Ψευδογράφημα (τὸ). σχῆμα μαθηματικὸν διαγεγραμμένον ψευδῶς (μὲ ἐσφαλμένας γραμμάς).

Ψευδογραφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ψευδογραφέω, ψευδὴς διαγραφὴ ἢ περιγραφή.

Ψευδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ψευδῆ (περιγράφων τι ψευδῶς).

Ψευδοδάκτυλος (ὁ), ψευδὴς (χωλαίνων τὸ μέτρον, ἐσφαλμένος) δάκτυλος (σείχου).

Ψευδόδειπνον (τὸ), Π. ψευδὲς (ἀπατηλὸν) δεῖπνον.

Ψευδοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) διδάσκαλος, διδάσκων ψευδῆ διδασκαλίας.

Ψευδοδίκταμνον (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) δίκταμνον.

Ψευδοδίπτερος (ὁ, ἡ). (ἀρχιτεκτ.) κτίνος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὡς ἂν ἔχῃ δύο σειρὰς κολώνων (δύο πτέρυγας).

;Ψευδοδοξάζω, Μ. άσω ᾗ

Ψευδοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ψευδῆ ξαν (ἰδέαν) περί τινος, εἶμαι πρακλημμένος ὑπὸ σφαλερᾶς κρίσεως.

Ψευδοδοξία (ἡ). ψευδὴς (ἐσφαλμένη) (ἰδέα), πρόληψις. 2) (εἰς τὸν Πλ. 253) ἀντὶ Ὑπόκρισις ἢ (ἡ) Κενοδοξία.

Ψευδόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψευδῆ (ἰδέαν) περί τινος, πρακατειλημμένος ὑπὸ ἐσφαλμένης κρίσεως.

Ψευδοενέδρα, ας (ἡ), = Ψευδενέδρα.

Ψευδοεπεία (ἡ), = Ψευδολογία.

Ψευδοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.

†Ψευδοεργία (ὁ, ἡ), = Ψευδεργία.

Ψευδόθυρον (τὸ). ψευδὴς θύρα, μυστικὴ θύρα.

Ψευδοϊερεὺς, έως (ὁ), = Ψευδιερεύς.

Ψευδοϊστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι (ἱστορῶ) ψεύδη.

Ψευδοκασία (σσία), ας (ἡ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) κασσία.

Ψευδοκατηγορία (ἡ). ψευδὴς κατηγορία, συκοφαντία, [ἐκ τοῦ

Ψευδοκατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν ψευδῶς τινα, ψεύστης κατήγορος, = συκοφάντης.

Ψευδοκήρυξ, υκος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) κήρυξ ἢ (μὲ γεν.) ἀρχηγός.

Ψευδοκιννάμωμον (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) κιννάμωμον, κανέλλα φυτική.

Ψευδοκλείδιον (τὸ). ψευδὲς κλειδίον, τικλειδιον.

Ψευδοκλησία ᾗ

Ψευδοκλητεία (ἡ). ψευδὴς κλῆσις (ἡ τὸ δικαστήριον). » Ψευδοκλησίας κη, « Νμ., ἡ κατὰ ψευδοκλητείας.

Ψευδοκλητήρ (ὁ). ὁ ψευδῶς ὑποκρινόμενος ὡς κλητὴρ ἢ μάρτυς εἰς διανομὴν κλῆσιν (λέγων ψευδῶς ὅτι ἄλλος ἐψευδέτινα ἢ προσκληθεὶς παρεμβαίνει μάρτυς τῆς κλήσεως).

Ψευδοκλητία (ἡ), = Ψευδοκλητεία.

Ψευδοκλήτωρ, ορος (ὁ), = Ψευδοκλητήρ.

†Ψευδοκόρη (ἡ). ψευδὴς (ὑποτιθεμένη) κόρη.

Ψευδοκύπειρος (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) κύπειρος.

Ψευδοκύων, όκυνος (ὁ). ψευδὴς (φιλόσοφος) κύων (κυνικὸς φιλόσοφος).

Ψευδολατρεία (ἡ). ψευδὴς (εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς ἀποδιδομένη) λατρεία, ψευδωθρησκεία.

Ψευδόλιτρος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ψευδόλιτρος.

Ψευδολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ψεύδη (ψεύματα).

Ψευδολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τος ψευδὴς, ψεῦδος, [ἐκ τοῦ

Ψευδολογιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κιμνων γε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μος (συλλογιζόμενος κακῶς, ζόμενος).
ς (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ψεύ-ατα), ψεύστης.
, ἴδε Ψεύδω.
ντεία (ἡ). ψευδὴς μαντεία, ξέκ
τις, εως (ὁ, ἡ). ψευδὴς (μὴ ἀπο-νὸς) μάρτις.
τυρ, υρος (ὁ, ἡ). ὁ μαρτυρῶν ψευδομάρτυρας.
ρτυρέω-ῶ, Μ. ἠσω. Μαρτυρῶ, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν.
ρτύρημα (τὸ). τὸ μαρτυρούμενον ψευδομαρτυρία.
ρτυρία (ἡ). τὸ ψευδομαρτυρεῖν, αρτύρημα.
ρτυρίαω-ῶ (χωρὶς Μ.). Ἔχω δι-νὰ ψευδομαρτυρῶ.
ρτύριον (τὸ), (μόνον εἰς τὰς φρσ.) ομαρτυρίου δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ ρτυρος, καὶ « Ψευδομαρτυρίοις « Πλάτ.
άρτυς, υρος (ὁ, ἡ),=Ψευδομάρτυρ.
ωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω.
υδία (ἡ), = Ψευδολογία, ξέκ τοῦ υδος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.
ιερος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ψευδῆ (μὴ ηθεύοντα) ὄνειρα. ‖. (ὑπ. ἀρτ.) ις (ἀπατηλὸς) ὄνειρος.
νιτρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ ς ἰδαλωμένον) νίτρον. « Κονία—, «
νύμφευτος (ὁ, ἡ), Π. (γάμος) ψευ-ὐχ. πραγματικός.
πεύδεια (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) εία.
πανικά (τὰ). ψευδὴς (γινόμενος πρὸς ἀπάτην τοῦ ἐχθροῦ) πανικὸς φόβος.
πάρχησις, εως (ἡ). ψευδὴς (κα-ηγορικῶς λεγομένη, νομιζομένη) χησις.
πάρθενος (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) ένος.
πατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων τὸ υτὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του (λέγων ρεα ὅτι εἶνε ἀπ' ἄλλην πατρίδα).
πάτωρ, ορος (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθ-πατήρ.
πλάνησις, ητος ἧ
πλανήτης, ου (ὁ). Σχλ. ὁ διηγούμε-ψευδεῖς τινας πλάνας (περιπλανή-ς) του.
πλάστης, ου (ὁ), Σχλ. ὁ πλάττων (ψεύματα).
πλοῦτος (ὁ, ἡ). ὁ καυχώμενος ἢ μενος ψευδῶς ὅτι εἶνε πλούσιος.
ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω ψεύδη, άμνω τι (κάμνω νὰ φαίνεται) ψευ-ευτεῖν, 3) ἀπατῶ (ἐξαπατῶ) διὰ λογίαν.
πεία (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., ἐρ-ς ψευμάτων, (παρβλ.) Ψευδεργία.
ποίημαι, ενος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώ-ς ποιημένη.
πολίγνιον (τὸ). ψευδὲς (ἔχον τὸ ὄνο-ος) πολίχνιον.
πρεσβευτής, οῦ (ὁ). ψευδὴς (ἀπα-ὐτοχειροτόνητος) πρεσβευτής. ἐξήγ. τοῦ Ψευδοκήρυξ).
Ψευδοπροδοσία (ἡ). ψευδὴς (γινομένη πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) προδοσία, στρατήγημα διὰ προδοσίας.
† Ψευδοπροσποίησις, εως (ἡ), Σχλ. ψευδὴς προσποίησις.
† Ψευδοπροφητεία (ἡ). ψευδὴς προφητεία.
† Ψευδοπροφητεύω, Μ. εὐσω. Προφητεύω ψευδῶς (ὡς-
† Ψευδοπροφήτης, ου (ὁ). ψευδὴς (μὴ ἀπαληθεύων, ψευδώνυμος) προφήτης.
Ψευδόπτωμα (τὸ). ψευδὲς (προσποιημένον) πτῶμα (πέσιμον), στρατήγημα παλαιστοῦ (ὅστις προσποιεῖται ὅτι πίπτει).
Ψευδόπυρα (τὰ). ψευδῆ (ἀναπτόμενα πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἐχθρῶν) πυρά, εἶδος στρατηγήματος.
Ψευδορᾳψῳδὸς (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) ῥαψῳδός.
Ψευδορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψευδῆ ὅρκον, ἢ· Παραβαίνω τὸν ὅρκον μου, ἐπιορκῶ.
Ψευδορκία (ἡ). ὅρκος ψευδὴς· ἐπιορκία.
Ψευδόρκιον (τὸ), = Ψευδορκία, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ψευδόρκιος ἧ
Ψεύδορκος (ὁ, ἡ). ὁ ὁρκιζόμενος ψευδῶς (κάμνων ψευδῆ ὅρκον) ἢ παραβαίνων τὸν ὅρκον του, ἐπίορκος.
Ψεῦδος [ψῦθος, ψἰθυρος], εος-ους (τὸ). πλάσμα (ἀνύπαρκτον), ψευτιά, ψεῦμα. « Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, « Ὅμ. (καὶ ἄλλ. ἐνείδει ἐπ.) « Οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέδεξας, « Ἰλ. 1., ἀντὶ Ψευδῶς. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Ψευδὴς. « Καὶ τοῦτ' ὄνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος, « Πλάτ. 3) ἐξάνθημά τι τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ὅτι ἔβγαινεν εἰς τὴν μύτην ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν ψευδολογούντων, (Θκρ. Ιβ', 24).
† Ψευδοτέλινον (τὸ). ὅταν φίγγ. ἀμυδρῶς (δὲν καλοφίγγ.) ἡ σελήνη.
Ψευδοσέληναν (τὸ). εἶδος φυτοῦ, ψευδὲς σέλινον.
Ψευδοσοφία (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφία.
Ψευδοσοφιστὴς, οῦ (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφιστὴς (λόγιος).
Ψευδόσοφος (ὁ, ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφός.
Ψευδοστιγματίας, ου (ὁ). ψευδὴς στιγματίας, ὑποκρινόμενος τὸν στιγματίαν, (ἴδε τὴν λέξ.).
Ψευδόστομα (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ, [ἄλλως] τυφλὸν) στόμα ποταμοῦ.
Ψευδοστομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, ξέκ τοῦ
Ψευδόστομος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος. ‖. (οὐσ.) «Ψευδόστομον (τὸ), « Διοδ., Ιταλ., = Ψευδόστομα.
Ψευδοσφηξ, ηκος (ἡ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) σφὴξ, εἶδος σφηκὸς (μονοειδίτης).
† Ψευδοταφίον (τὸ), = Κενοτάφιον.
† Ψευδοτεχνία (τὸ). ψευδὴς (ἀπατηλὴ) τέχνη, κακοτεχνία (ἡ).
Ψευδαυργὸς (ὁ). [ψ. ἐρδω], ἀπατεὼν, ἀγύρτης, (Τουρκ.) χαρλατάνος.
Ψευδοφαὴς καὶ Ψευδοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ ψευδὲς (ἀμυδρὸν, ὄχι ζωηρὸν) φῶς.
Ψευδόφημος (ὁ, ἡ), Π. (λόγος) τοῦ ὁποίου ἡ φήμη (ἡ κληδὼν) δὲν ἐπαληθεύει, ψευδὴς.
Ψευδοφίλιππος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) Φίλιππος.
† Ψευδόφορον (τὸ). νλγ. ἀντὶ Ψευδόθυρον.
† Ψευδόχριστος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) Χριστός.
Ψευδοχρυσόλιθος (ὁ) ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) χρυσόλιθος.
Ψευδόχρυσος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ψεύτικον μάλαμα.
Ψευδοποδολιμαῖος, α, ον. Ὁ νομιζόμενος ψευδῶς (χωρὶς νὰ ἦνε) ὑποδολιμαῖος.
Ψεύδω [ψεῦδος], Μ. ψεύσω (πθ. πρκ. Ἔψευσμαι κτλ.). Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω) ψευδῆ τι ἢ ἀπατημένον εἶνα· (συνηθ.) γελῶ (κυρ. λέγων ψεύματα), (ἐν γέν.) ἀπατῶ, (ἡ πθ.) ἀπατῶμαι· (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. « Ψεύδει γὰρ ἡ Πίνοια τὴν γνώμην. « Σοφ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) « Ὦ Ζεῦ, μὴ ψεύσόν με τῆς ἐποὺσης ἐλπίδος, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) « Μηδαμῶς ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, « Ἡρ. « Ἐψευσμένοι γνώμης, « αὐτ. « Ψευσθῆναι δείπνου, « Ἀρχ. « Ψευσθέντες τῶν σκοπῶν, « Θκ., ὅτι παρετήρησαν ἢ δὲν ἐνόησαν τὰ ὁπ. τοὺς ἔκαμαν σημεῖα οἱ σκοποί των. « Ψευσθῆναι τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως, « αὐτ., ἠπατήθησαν εἰς τὰς περὶ αὐτῆς κρίσεις των. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) « Ψεύδοιο θυμόν, « Ἀπλλν. « Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐψεύσθησαν, « Ξεν. (ἡ θοτ.) « Εἰ δὲ ἄρα ἐγὼ ψευσθείην γνώμῃ, « Ἡρ. 2) (μσ.) λέγω ψεύματα· (ἐπιμ. μὲ αἰτ.) παραβαίνω, ἀθετῶ. « Ἀληθηείην καταλέξω· νημερτὴς τε γάρ εἰμι· ἧ οὐκ οἷόν ψεύδισθαι, « Ὅμ. "Ιμν. « Ψεύσωμαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; « Ὀδ. Δ. « Ὅς δέ κεν, ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσας, ψεύσεται, « Ἰλ. « Ἀνὴρ εὐδαιμόνως οἷός τε ψεύδεσθαι, « Δμ. (καὶ αἰτ.) « Ἐψεῦσθη τοῦτο, « Ξεν. « Ψεύδεσθαι τὸ φυσικὸν κάλλος, « Γρ., μιμεῖσθαι ψευδῶς, νοθεύειν. « Συνθήκας μὴ ψευδόμενον, « Ξεν. « Ἃ Ὅμηρος, εὐδὺς ἐψεύσατο, « αὐτ. « Οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλὰς, « Ἡρ., τὰς ἐπραγματοποίησαν. (καὶ αἰτ. πρσ.) « Ὧν γὰρ ὤμοσε, οὐκ ἐψευσμένην εὑρέσε, « Σοφ. (καὶ γεν.) « Ὅταν ψευσάμενος, « Ακ., εἰπὼν ψεύσματα ὅτι νοσεῖ, (καὶ πθ.) « Τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κενεινεν ψευσθεῖσαν ὑπόσχεσιν, « Θκ.
† Ψευδωμοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψευδῶς ὀμνύω, ψευδορκέω, ξέκ τοῦ
Ψευδωμότης, ου (ὁ). ὁ ὀμνύων ψευδῶς (κάμνων ψεύτικον ὅρκον), ἐπίορκος.
Ψευδώμοτος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ὑπ. ὠμοσέ τις ψευδῶς.
Ψευδώνυμος (ὁ, ἡ). ὀνομασμένος μὲ ψευδὲς (πλαστὸν, ἄλλο παρὰ τὸ καθαυτό του) ὄνομα.
Ψευδωνύμως, ἐπῤ. Γι' ἄλλα (ψευδὲς, πλαστὸν) ὄνομα.
Ψευδῶς, ἐπῤ. Μὲ ψευδῆ τρόπον, ψεύματα.
† Ψεύμα (τὸ), Ψεῦσμα. 2) = Ψυδράκιον.
Ψεῦσις, εως (ἡ), τὸ ψεύδειν, ἀπάτη, γέλασμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ψευσίστυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ στυγῶν (μισῶν, ἀποστρεφόμενος) τὸ ψεῦδος.
Ψεῦσμα (τό), = Ψεῦδος, (κοιν.) ψέμμα.
Ψεύστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ψεύςης, ψεύστρα.
Ψευστέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ Ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, ἐξαγαίνω-
Ψεύστης, ου (ὁ). ψεύστης, ἀπατεών, ψευδολόγος. 2) (ἐπιθ.) ἀντὶ Ψευδής, ψεύτικος. « Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης, « Γρῳ.
†Ψεύστις, ιος (ἡ), Ἐπγρφ. = τῷ
Ψεύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ψεύςης, ψεύτρα.
Ψεφαῖος, α, ον, Π. ᾧ
†Ψεφαρός, ά, όν, Γλσ. θολερός, σκοτεινός, [ἐκ τοῦ
†Ψέφας, αος (τό), = Ψέφος.
†Ψεφαυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐχων ἀμυδρὰν αὐγὴν (λάμψιν).
Ψεφηνός, ἡ, όν, Π. ἀμυδρός, σκοτεινός· (κτνμ.) ἀσήμαντος, [ἐκ τοῦ
Ψέφος, εος-ους (τό), Π. = Κνέφας, σκότος.
ξΨεφός, ἡ, όν, Π. = Ψεφηνός.
†Ψέω, Ἰων. ἀντὶ Ψάω.
Ψῆ, Π. ἀντὶ Ψᾷ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ., ἦ
Ψῆ, Ἀττ. ἀντὶ Ψᾷ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τοῦ Ψάω.
Ψῆγμα (τό), [ψήχω]. τρίμμα, ρίνισμα, ἀποξεσμα (κυρ. μετάλλου καὶ ἰδιαιτ. χρυσοῦ), χρυσῖτις ἄμμος· (Π. ἐν γέν.) κόνις, (Αἰσχλ. Ἀγ. 451).
Ψηκτός, ἡ, όν, ρήματ. τοῦ Ψήχω, ξυσμένος, ἰσασμένος (μὲ τὴν ψῆκτραν), ἢ· ἐπιδεκτικὸς ψήξεως. || (οὐσ. ἀρσ.) = Μέδιμνος (ὡς ἰσαζόμενος μὲ τὴν ἀπομάκτραν).
Ψηκτήρ (ὁ) ᾧ
Ψήκτρα [ψήχω], ας (ἡ). ἐργαλεῖον μὲ ὀπ. τρίβουν ἢ ξύνουν, βούρτσα, (ἰδιαιτ.) τὸ ξυστρὶ (Τουρκ. κασαί) τοῦ ἀλόγου.
Ψήκτρια (ἡ), = Ψήκτρα.
Ψῆλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἄπαρ. τοῦ Ψάλλω.
Ψηλαφάω (καὶ Ἰων. -έω) -ῶ, Μ. ἥσω, [ψῆλαι, ἀφή]. Ἐρευνῶ διὰ τῆς ἁφῆς, (κοιν.) ψάχνω, πασπατεύω. « Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα. « Ἀρχφ.
Ψηλάφημα (τό). ἔγγιγμα (πιάσιμον) ψηλαφώντος, πασπάτευμα.
Ψηλάφησις, εως (ἡ). τὸ ψηλαφᾶν, ψάξιμον (μὲ τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων), πασπάτευμα.
Ψηλαφητός, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. δύνανται τις νὰ ψηλαφήσῃ, ἐπιδεκτικὸς ψηλαφήσεως, χειροπιαστός.
Ψηλαφία καὶ Ἰων. Ψηλαφίη (ἡ), = Ψηλάφησις, ἔγγιγμα ἢ τρίψιμον ελαφρὸν μὲ τὸ χέρι.
Ψηλαφίζω, Μ. ἰσω, σπν. ἀντὶ Ψηλαφάω.
Ψηλαφίνδα, ἐπῖρ (ὡς ὄνομα), εἰδ. παιδιᾶς (ἕνας τῆς συντροφιᾶς, ψηλαφῶν μὲ δεμένα μάτια, πρέπει νὰ γνωρίσῃ ἄλλον, ὁ ὀπ. τὸν διαλέχεται), (παρβλ. Μυῖνδα).
Ψηλαφόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ψηλαφῶν.
Ψηλαφώδης, εος (ὁ, ἡ). (ἀσθενὴς) ὁ ὀπ. δυσὶσθητῶν ἀπὸ θέρμην, κινεῖ ἔνθεν κἀκεῖθεν τὰς χεῖρας του ὡς νὰ ψηλαφᾷ, (πρβλ. Καρφολογίω).
†Ψήληξ [ψιλός], ηκος (ὁ). πετεινὸς χωρὶς λειρὶ (λόφον).
Ψῆν [ψάω], ψηνός (δ), εἶδ. ἐντόμου (σκνίπας) τὸ ὁπ. ὠοτοκοῦν ἐντὸς τῶν ἐρινῶν εὐκολύνει διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων, (ἴδε καὶ
Ψηνίζω [ψῆν], Μ. ἰσω, = Ἐρινάζω, ἐπιταχύνω ἢ εὐκολύνω διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων καὶ (καταχρ.) τῶν φοινίκων τινάζων τὴν σπερματώδη κόνιν τοῦ ἄρσ. εἰς τὰ ἄνθη τοῦ θηλ. (ἴδε Ἡρ. Δ', 193). 2) (μτνμ. ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Βινέω. « Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, « Κωμ. 3) (εἰς τὸν Ἄρςφ. Ἱππ. 633) μιμοῦμαι τὴν κωμῳδίαν τοῦ ποιητοῦ Μάγνητος ἐπιγραφομένην Ψῆνες.
Ψηνός, ἡ, όν, Π. = Ψεδνός.
Ψῆξις, εως (ἡ), τὸ ψήγειν, ξύσιμον ἢ τρίψιμον μὲ τὴν ψήκτραν, ξύστρισμα (ἵππου), τιμάρευμα.
Ψῆρ, ψηρός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ψάρ.
†Ψηροσυρίτης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξηροπυρίτης, [ἐκ τοῦ
†Ψηρός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ψαρός = Ξηρός.
Ψῆσσα (ττα), ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) ψησσί, (ἴδε Σέλαχος). 2) (μτφ.) εὐήθης ἢ ἀηδὴς γελωτοποιὸς ἢ παράσιτος.
Ψηστός, ἡ, όν, ρήματ. τοῦ Ψάω, τριμμένος, ξυσμένος, σφουγγισμένος. || (οὐσ. ἀρσ.) = Λᾶξ (δ).
Ψῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ψῆσσα.
Ψηττάδιον ἢ (πιθανώτ.) Ψηττάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψῆττα, ψησσάκι.
Ψηττοειδής, ές (ὁ) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψήττας (τοῦ ψησσιοῦ) ἢ ὅμοιος μὲ ψῆτταν.
†Ψῆφαξ, ακος (ἡ). εὔχρ. τὸ Δ. Ψάφαξ.
Ψηφάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ψηφίζω.
Ψηφηφορέω-ῶ, Ψηφηφορία, Ψηφηφόρος, μτγν. ἀντὶ Ψηφοφορέω κτλ.
Ψηφιδοφόρος (ὁ, ἡ), = Ψηφοφόρος.
Ψηφιδιώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης ψηφίδων (λιθαρίων).
Ψηφίζω, Μ. ήσω. Λογαριάζω μὲ ψηφῖδας (κοιν. μὲ τὰ κουκκιά), (ἐνγέν.) = Λογίζομαι. « Ψηφίζει τὴν δαπάνην, « Γρῳ. « Ψηφίζων πόσον δώσει, « Ἐπγρ. 2) (σπν.) ἀντὶ τοῦ || (συνήθ. μσ.) δίδω ψῆφον, ψηφοφορῶ· ἐγκρίνω (ἀποφαίζω) τι διὰ ψηφοφορίας· (ἁπλ.) γνωμοδοτῶ. « Δίκην ἐψήφισαν, « Σορ., ἐδίκασαν. « Ἔδοξαν τὴν ἐξουσίαν ψηφίζεσθαί σοι διδόντες, « Ἡρωδ. (συνήθ. δέ μτ.) « Εἰς ὕβριν ψηφίζεσθαι, « Ξεν., (ἴδε Ὕβρις). « Ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος, « Ἀρχφ. (καὶ αὐτ.) « Ψηφισαμένων ταῦτα τῶν δικαστῶν, « Δμ. (καὶ δατ. περιπ.) « Εἰ γὰρ εἶχεν ὧδε τινὲς ἐναντίοι νόμοι, καὶ τινες ἀντίδικοι ἀγωνιζοίντο, ἀξιοῦν ἂν ἑκάτερος νικᾶν, μὴ τὸν αὐτὸν δεικνύων νόμον, οὔτ' ἀμφοτέροις ἑνὶ ὄντι ὅπου ψηφίσαιτο, οὔτε θατέρῳ ψηφιζομένους εὑρεῖν, « αὐτ. (καὶ συναμφ.) « Ψηφίζεσθαί τινι πολιτείαν, « Πλ. (ἢ ἀπαρ.) « Λεωνίδης δὲ αὐτοῦ μένειν ἐψηφίζετο, « Ἡρ. « Ἐψηφίσαντο αὐτοὺς εἶναι πολεμίους « Ἀπρ. « Κἀγὼ τούτου γνώματος κοινωνὸς ὢν, ψηφίζομαί τι ὄξ-
Αἰσχλ. (καὶ ἀναλ.) « Ψηφίζεσθαι κτλ., « Ξεν.
Ψήφινος, η, ον. Ὁ ἐκ ψήφων (ψηφίδων) κατεσκευασμένος, (παρβλ.) Ψηφωτός.
Ψηφίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψῆφος, πέτρα, λιθαράκι. 2) (Βυζ.-μέσος συνέρχονται πρὸς ψηφηφορίαν, βουλευτήριον.
Ψηφίς, ίδος (ἡ), = Ψῆφος, χαλίκι, βράκι· πέτρα δακτυλιδιοῦ, πετράδι· στοιχεῖον —, « Αξ., ἡ χρησιμεύουσα εἰς ψηφοθέτημα (mosaïque).
Ψήφισμα (τό). τὸ ψηφισθὲν (ἀποφασισθὲν κυρ. διὰ ψηφοφορίας), δόγμα (βουλῆς ἢ δήμου), (Γαλλ.) décret· (ἐνίοτε) ψήφισματος, (Γαλλ.) motion (δι.)· « Ψηφίσματα γράφειν, « Ρτρ, προτείνειν, ὑποβάλλειν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιον ψηφίσματος.
Ψηφισματοπώλης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ πωλῶν ψηφίσματα.
Ψηφισματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν « Ὕφος) ψηφισματος.
Ψηφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ψηφίζων, λογιστής, λογαριαστής.
Ψηφιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδειος εἰς τὸ ψηφίζειν (λογαριάζειν), λογιστικός.
Ψηφόβολον (τό), [ψῆφος, βάλλω]. = Ἀφεθείς, (Γαλλ.) cornet.
Ψηφοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ σχῆμα) μὲ ψῆφον (μὲ πετραδάκι τοῦ γιαλοῦ).
Ψηφοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ψηφωτὸν (mosaïque) ὡς ψηφοθέτημα.
Ψηφοθέτημα (τό). ψηφωτὸν κατασκεύασμα, (Γαλλ.) mosaïque.
Ψηφοθέτης [ψῆφος, τίθημι], ου (ὁ), συνθέτων (συναρμόζων) ψήφους πρὸς κατασκευὴν ψηφοθετήματος, τεχνίτης ψηφωτῶν (μωσαϊκῶν).
Ψηφοκλέπτης, ου (ὁ), = Ψηφοπαίκτης.
Ψηφολογεῖον (τό). σανίδι ὅπου κάνουν (λογαριάζουν μὲ τὰς ψήφους) ἢ πίνακα διὰ ζάρια (στράντζι κτλ.), (Γαλλ.) damier.
Ψευδολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψηφολογῶ. 2) = Ψηφοπαικτεύω.
Ψηφολόγημα (τό). ἔργον ψηφολόγου, Ψηφοθέτημα.
Ψηφολογητός, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος ὑπὸ ψηφολόγου, ψηφωτός.
Ψηφολογία (ἡ). κατασκευὴ ψηφωτῶν (ψηφολογήματος), ἐργασία ψηφολόγου.
Ψηφολογικός, ἡ, όν. Ψηφολόγου ἢ ἁγυρτικός.
Ψηφολόγος (ὁ), [ψῆφος, λέγω], = Ψηφοπαίκτης, ἢ 2) = Ψηφοθέτης.
Ψηφοπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (ἢ διαφορα παιγνίδια πρὸς διασκέδασιν) θέτων μὲ τὰς ψήφους· (μτφ. μὲ ἄλλ.) βουλεύομαι περί τι. « Ἐβουλεύσαντο —, « Αισ., [ἐκ τοῦ
Ψηφοπαικτής, ου (ὁ). ὁ παίζων μὲ ψήφους (ἀρκάζων ἐπιτηδείως τὰς ὀπ. ρίπτει ὅτι τοποθετεῖ πολλοὺς) ψήφους, (παρβλ. κοσμοπαίκτης· (ἐν γέν.) ἀγύρτης.
Ψηφοπαιξία (ἡ), τὸ ἔργον τῶν ψηφοπαικτῶν, ἢ διὰ τῶν ψήφων θαυμαστικόν (Τουρκ.) χαμπαμπαζλήκι.
Ψηφοπαίς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ καταπονούμενος
(διοκλητιανὸς) πρῶτος στέφανον ἐκ λίθου τιμίας συγκείμενον τῇ κεφαλῇ περιθεὶς, ἐσθῆτά τε καὶ τοὺς πόδας ψηφώσας, « Ι. Λυδὸς περὶ Πολιτικῶν Ἀρχῶν 4.
Ψήφωσις [ψηφόω], εως (ἡ), = Ψηφολογία.
Ψηφωτός, ἡ, όν. Συνθεμένος ἀπὸ ψήφους (πετραδάκια λεπτότατα), λιθοκόλλητος. || (ὑπ.) Ψηφωτὸν (ἐνν. ἔργον), τὸ (Γαλλ.) μωσαϊκόν· « Ψηφωτὴ (ἐνν. γῆ), « Γλσ., ἡ ἀκακατωμένη μὲ χαλίκια (ψηφῖδας).
Ψήχω [ψάω], Μ. ψήξω. Τρίβω· (ἐπὶ ἵππου) ξυρίζω, τιμαρεύω· (συνκδχ.) χαλνῶ (ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμον)· (μτφορ.) χαϊδεύω, κολακεύω.
Ψῖ (τό), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ ςοιχείου Ψ. Ψι, Π. ἀντὶ Σφῖ ἢ Σφίν.
†Ψιά (ἡ), Γλσ. [ψάω]. πετρίτσα (τοῦ γιαλοῦ)· ψηρίς· (ἐν γέν.) ψῆγμα· ψίχαλον· βανίς. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐψιά, παιγνίδι, παιδιά· ἀστεϊσμός· διασκέδασις.
Ψιάδδω, Δ. ἀντὶ-
Ψιάζω [ψιάς], Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σταλάζω, στάζω. 2) = Ἐψιάομαι, παίζω, εὐθυμῶ, διασκεδάζω.
Ψιαθηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψιάθου, φορμηδόν.
Ψιαθίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψίαθος, ψαθίτσα.
Ψιάθιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψίαθος, ψαθίτσα.
Ψιαθοπλόκος ᾧ
Ψιαθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (φθειάνων) ψάθους, [ἐκ τοῦ
Ψιαθος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ψιάζω]. πλέγμα ἀπὸ φύλλα σχοίνου, ψάθα· (ἐτυμολογ.) τυροβόλι (ὅπου στραγγίζουν τὸ τυρί)· (ἐνίοτε) εἶδος φυτοῦ (σχοίνου), (κοιν.) ψαθί.
Ψιαθώδης, εος (ὁ, ἡ). ψιάθῳ ὅμοιος, πλεκτός.
Ψίαξ, ακος (ἁ), Δ. ἀντὶ-
Ψιάς [ψιά], άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ψεκάς, βανίς.
Ψίδιον (τό), σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ Σίδιον.
Ψίεθος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ψίαθος.
Ψίθιος, α, ον. (κυρ. οἶνος) Ὁ ἐκ τῆς ψιθίας λεγομένης ἀμπέλου, (παρβλ.) Πράμνειος.
†Ψίθυς, εος-ους (τό), Σχλ. λοιδορία, κακολογία, (παρβλ.) Ψῶθος.
†Ψίθυρ, υρος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ψίθυρος.
Ψιθύρα (ἡ), [ψίθυρος]. εἶδος μουσ. ὀργάνου (σείστρου ἢ κρεμάλου), (ἄλλ.) Ἀσκαύλιον.
Ψιθυρίζω [ψίθυρος], Μ. ἰσω. Συνομιλῶ (μὲ ὀλιγ.) λαλῶ εἰς τὸ αὐτί τινος, κρυφομιλῶ· μυρμουρίζω.
Ψιθύρισμα (τό). ἦχος (φωνὴ) ψιθυρίζοντος, συνομίλημα· κρυφομίλημα.
Ψιθυρισμός (ὁ), τὸ ψιθυρίζειν.
Ψιθυριστής, οῦ (ὁ). ὁ ψιθυρίζων (κρυφομιλῶν [καὶ συνηθ.] καταλαλῶν, διαβάλλων), ψίθυρος.
Ψίθυρος (ὁ), [ὄνμτρ.]. ψιθυρισμός, συνομίλημα. || (ἐπίθετ.) ψιθυριστής, ἀνακατωτούρης, διάβολος. « Ψίθυρον ἄνδρα ἐκβαλε σῆς οἰκίας, « Γνμ.
Ψιλαγία (ἡ). ἀρχηγία ψιλῶν (ἐλαφρῶς ὡπλισμένων) στρατιωτῶν, [ἐκ τοῦ
Ψιλαγὸς (ὁ). ἀρχηγὸς ψιλῶν (ἐλαφρῶς ὡπλισμένων, αὐξώνων) στρατιωτῶν.
Ψίλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψίλος, ἄτριχος.
†Ψίλᾶς, α ἢ ᾶ (ὁ), Δ. Λακων. ἀντὶ Ψίλος.
†Ψιλεύς, έως (ὁ), Γλσ. ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ (ἀπὸ μτνμ. τῶν ψιλῶν στρατιωτῶν).
Ψιλή, θηλ. τοῦ Ψιλός.
Ψιλήται (οἱ), οἱ (ἄλλ.) Ψιλοὶ καὶ Γυμνῆται στρατεύονται.
Ψιλίζω, Μ. ἰσω, = Ψιλόω, (ἰδιαιτ. παρεγμτ.) γράφω ἢ προφέρω μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν).
Ψιλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ψιλοὺς (στρατιώτας). « Τὸ ψιλικόν, « περιλ. πρτ. ἀντὶ Οἱ ψιλοί.
†Ψίλινος, ἡ, ον, Δακων. ἀντὶ Πτέρινος, [ἐκ τοῦ
(Ψίλις), Δακων. ἀντὶ Πτέρις.
Ψιλισμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ Ψιλίζω, ψίλωσις (κυρ. συλλαβῆς).
Ψιλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν) ἢ μὲ βραχὺ ἢ ἁπλοῦν φωνῆεν ἢ (ἐνίοτε) μὲ ψιλὸν σύμφωνον.
Ψιλόβαπις, ιδος (ἡ), = Ψιλοτρίπης.
Ψιλόβορος (ὁ, ἡ), [Ψιλός, βορά]. ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) βέρμα.
Ψιλοκιθαριστής, οῦ (ὁ). κιθαριστὴς ὁ ὀπ. ᾄδει συνοδεύει συγχρόνως καὶ μὲ τὴν φωνήν του τὴν κιθάραν καθὼς ὁ κιθαρῳδός.
Ψιλοκιθαριστικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ψιλοκιθαριστοῦ, ἡ ἁπλὴ (χωρὶς συμφωνίας) κιθαριστική.
Ψιλοκορδέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ψιλοκορρέω, εἶμαι-
Ψιλοκόρδης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ψιλοκόρσης.
Ψιλοκορεέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ψιλοκόρσης [ψιλός, κόρση], ου (ὁ). ὁ ἔχων ἄτριχον κεφαλήν, φαλακρός.
Ψιλόκουρος (ὁ, ἡ), Π. [ψιλός, κουρά]. ξουρισμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται φαλακρός.
Ψιλόκρανος (ὁ, ἡ). ψιλὸς (ἄτριχος) τὸ κρανίον, φαλακρός.
Ψιλομετρία (ἡ). ἡ ψιλὴ (χωρὶς ᾠδῆς, μὴ λυρικὴ) ποίησις.
Ψίλον (τό), Δ. Δακων. ἀντὶ Πτίλον.
Ψιλὸς [ψίω], ἡ, όν. Λεῖος, ἄτριχος· (μτνμ.) γυμνὸς· ἄδενδρος· ὅπλος· (ἐπὶ ἵππου) ἀσέλωτος· (ἐν γέν.) στερημένος, χωρὶς· (Γραμτ.) τὸ ἑνανε. τοῦ Δασύς. « Δέρμα ἐλάφειον ψιλόν, « Ὀδ. Ν. « Ψιλὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) βοῆς, « Αξ., χωρὶς φλόκκια, ράζον. « Ἡ δὲ ἴδιος ψιλὴ ἐστι τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δειρὴν πᾶσαν, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) « Ψιλὴ ἄρωσις (γεωργία), « Ὅμ., Θκρ., ἡ μὴ δένδρωτος, (ἄλλ.) « Τὰ ψιλὰ (ἐνν. χωρία), « Ξεν. « Πεδίον ψιλόν, « Ἡρ. (ἢ πλησίον. μὲ γεν.) « Ψιλὴ δένδρων, « αὐτ. « Ψιλὸς ἱππέων, « Ξεν., χωρὶς ἱππικόν. « Τὴν δὲ (ναῦν) ψιλὴν φέρε κώπας, « Ὀδ. Μ., χωρὶς ἐάρτια (πανιά, κωπὰ κτλ.), (κοινῶς) ξυλάβρινον. « Κἀν τε ἐπὶ ψιλοῦ (ἐνν. τοῦ ἵππου), ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφιππείου καθίζηται, « Ξεν., « Ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἰς τὴν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

μάχην καθίστατο, « αὐτ., ἀσκεπῆ, χωρὶς περικεφαλαίαν. » Ψιλὸν νέκυν, « Σοφ., ἄταφον. » Ψιλὴ μάχαιρα, « Ξεν., γυμνή, χωρὶς θηκάρι. (συνήθ. δὲ) » Ψιλὸς (ἐνν. ὅπλων), « Αξ., ἄοπλος ἢ ἐλαφρὰ ὡπλισμένος. » Ὡπλίζει τὸν ὄχλον πρότερον ψιλὸν ὄντα, « Θκ. » Ψιλοὶ ἀκοντισταί, « Ξεν., οἱ ἐλαφρῶς ἁρματωμένοι. (καὶ ἁπλ.) » Ψιλοί, « Τακτ., οἱ (ἄλλ.) Γυμνῆτες. (καὶ καταχρ.) » Ψιλὴ σκευή, « Θκ., ἡ τῶν ψιλῶν (ζρατ.). » Αἱ ψιλαὶ ἐργασίαι, « Ἀρστ., αἱ τῶν ψιλῶν (ζρατ.). » Ψιλὴ ποίησις, « αὐτ., ἡ χωρὶς ᾠδῆς. » Ψιλὸς λόγος, « Πλάτ., ὁ πεζός, μὴ ἔμμετρος ἢ· μὴ ἐφαρμοζόμενος εἰς πραγματικὴν ὑπόθεσιν. » Ψιλὸν ὄμμα, « Σοφ., τὸ μόνον ἐναπολειφθέν. » Ψιλὸν ὄνομα, « Αξ., τὸ χωρὶς πράγματος. « Ψιλὰ σύμφωνα, « Γρμτ., τὰ χωρὶς δασύτητος. (ὁθ.) » Ψιλὴ (ἐνν. προσῳδία), « αὐτ., ἡ χαρακτηρίζουσα τὰ ψιλὰ φωνήεντα.

Ψιλοτάπης, ητος (ὁ). ταπὶ (χαλί, κελίμι) χωρὶς χνοῦδι (χωρὶς φλόκκια).

;Ψιλόταπις, ιδος (ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ψιλὸδαπις.

Ψιλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ψιλοῦ, ἔλλειψις τριχῶν (δένδρων κτλ.), λειότης, γυμνότης, φαλακρότης. (Γρμτ.) τὸ ἐναντ. τῆς δασύτητος, λεπτότης φθόγγου.

Ψιλοτοπαρχία (ἡ), τοπαρχία ψιλῆς (ἀδένδρου, ἀγεωργήτου) χώρας εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἢ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, (κοιν.) πάσης ξηροκαμπίας.

Ψιλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω (ἀφίνω) τινὰ χωρὶς τρίχας (φαλακρόν), μαδῶ, (μτγμ.) γυμνόω ἀπὸ, ἀφαιρῶ πᾶν τὸ περί τι ἢ τινα. « Ψιλώσαντες αὐτοῦ τὴν κεφαλήν, « Ἡρ. « Ψιλώσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας, « Ἀθ. (καὶ μτγμ.) » Ψιλώσαντες τὰ πλείστα τῆς συνάμιος, « Ἡρ. « Ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς ψιλώσων αὐτὰν, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Κρέα ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων, « Ἡρ. « Χελιδόνες ἐψιλωμέναι, « Ἀρστ., μαδημέναι. « Ἀρχόμενος ψιλοῦσθαι, « Αξ., νὰ πίπτουν τὰ μαλλιά του. 2) (Γρμτ.) = Ψιλογραφέω.

Ψίλωθρον (τὸ), χρίσμα ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε κατασκεύασμα συντελοῦν πρὸς ψίλωσιν (μάθημα τῶν τριχῶν), (καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τὸ) βοτάνι τοῦ λουτροῦ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδ. φυτοῦ (βρυωνίας) τοῦ ὁπ. οἱ σπόροι ἔχουν ταύτην τὴν ἰδιότητα, χοῦμελι (ζ).

Ψίλωμα (τὸ), μέρος τοῦ σώματος ἐψιλωμένον τῶν τριχῶν (μαδημένον) ἢ κόκκαλον τοῦ ὁπ. ἀφῃρέθη τὸ κρέας.

Ψιλῶς, ἐπίρ. Ἁπλῶς· χωρὶς ἐπικοσμημάτων· (γρμτ.) χωρὶς δασύτητος, μὲ ψιλὸν φθόγγον (φωνὴν ἢ σύμφωνον), μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν).

Ψίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ψιλόω, μάθημα τῶν τριχῶν, (μτγμ.) γύμνωσις ἀπό· (Γρμτ.) γραφὴ ἢ προφορὰ λέξεως μὲ ψιλὸν φθόγγον ἢ πνεῦμα.

Ψιλωτὴς, οῦ (ὁ), ὁ ψιλῶν (γυμνάνων, ἀρυπλίζων κτλ.)· (γρμτ.) ὁ γράφων ἢ προφέρων ψιλῶς τὰ στοιχεῖα ἢ τὰς λέξεις.

Ψιλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ψίλωσιν (μάθημα τῶν τριχῶν), (Γαλλ.) dépilatoire. 2) (Γρμτ.) ὁ συνειθίζων νὰ προφέρῃ ψιλῶς (χωρὶς δασύτητος) τὰς λέξεις. « Οἱ Δίαλεῖς καὶ Ἴωνες ψιλωτικοί, « Αξ.

Ψιμίθιαν καὶ Ψιμμίθιον (τὸ), = Ψιμύθιον.

Ψιμμιθυόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ψιμυθιόω.

Ψιμμύθιον (τὸ) καὶ

Ψίμμυθος (ὁ), = Ψιμύθιον.

Ψιμυθίζω, Μ. ἰσω, = Ψιμυθόω.

Ψιμύθιον (τὸ), εἶδος χημ. κατασκευῆς, (κοιν.) στουμπέτσι ἢ σουλιμᾶς, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) ψιμύθρι. (ὅθ. 2) ἄσπρον φυκιασίδι. ἀσπράδι· [ἡ λέξις φαίνεται παρεφθαρμένη ἀπὸ τῶ Ἑβρ. σ ε μ μ α μ ο ύ θ, τὰ κοιν. σαμμιαμοῦθι, τοῦ ἀπ. ἡ κύπρις ἐχρησιμευε καὶ χρησιμεύει ἀκόμην εἰς μερικὰ μέρη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν].

Ψιμυθιοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (φαινόμενος ὡς ἂν) ψιμύθιον.

Ψιμυθόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἀλείφω μὲ ψιμύθιον (ἀσπράδι), φυκιασιδόνω.

Ψιμυθισμὸς (ὁ), τὸ ψιθυμίζεσθαι, φυκιασίδωμα.

Ψίμυθος (ὁ), = Ψιμύθιον.

Ψιμυθόω-ῶ, Μ. ὡσω, = Ψιμυθιόω.

Ψινὰς, άδος (ἡ), (κυρ. ἄμπελος) ἡ ὁπ. δὲν κρατεῖ (χύνει) τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθος της, (παρβλ.) Ῥυάς, [ἐκ τοῦ

Ψίνομαι [ψίω], Μ. ψινοῦμαι. (κυρ. ἐπὶ φύλλων καὶ καρπῶν) Πίπτω πρὶν τοῦ καιροῦ, χύνομαι.

Ψὶξ [ψίω], ψιχὸς (ἡ). Θρύμμα (κυρ. ἄρτου), ψίχαλον.

†Ψῖσις, εως (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Ψίω, τρίψιμον· (συνεχ.) φθορὰ, γάλασμα.

Ψίττα, ἐπιφών. ποιμεν. = Σίττα, (κοιν.) πστ. ||. (ὡς ἐπίρ.) » Ψίτταν κατατείνας, « Λκ. (Ἀξφν.), ἀντὶ Κατὰ τάχος, ὡς νὰ μὲ κυνηγοῦν.

Ψιττάζω, Μ. ἀσω. Φωνάζω πστ (ψίττα), ὃ ὠνῶ ὡς οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα.

Ψιττάκη (ἡ), = Ψιττακὸς.

Ψιττάκιον (τὸ), = Ψιττάκιον.

Ψιττακὸς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, παπαγάλλος

Ψιχάρπαξ, αγος (ὁ), ὁ ἁρπάζων τὰς ψίχας (τὰ ψίχαλα), (ὄνομα παντικοῦ εἰς τὴν Βυρμ.).

†Ψίχη (ἡ), Γλσ. = Ψὶξ, (ζθ. τὸ κοιν.) ψίχα.

†Ψιχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ψιχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψὶξ, ψιχουλάκι.

Ψιχιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἰσομεγέθης) μὲ ψιχίον.

Ψιχολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συλλέγω ψίχας, μαζόνω ψίχαλα.

;Ψιχωδὴς, εος (ὁ, ἡ), = Ψιχιώδης.

Ψίω [συγγ. τῷ Ξύω], Μ. ψίσω, Π. σπν. ἀντὶ Ψάω, τρίβω, λιανίζω, κομματιάζω. « Γνάθῳ—, « Λυκ., ματῶ· τρωγω.

Ψὼ, ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀποστροφὴν), (ὡς τὸ Γαλλ.) fi!

Ψόα (ἡ), [ψύα]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς κρέατα, (κοιν.) ἀπάκια· (ἐνγέν.) οἱ νεφροί.

Ψογερὸς, ὰ, όν. Ψόγου ἄξιος. 2) Ψέπτης, λοίδορος, φιλοκατήγορος, χίλιοχος—, « Πίνδ.

;Ψόγιος, α, ον, κατὰ διόρθ. ἀντὶ [ἐκ τοῦ

Ψόγος (ὁ), [ψέγω]. μομφὴ, κατηγορία, δυσφημία, κακολογία.

†Ψοθιος, α ἢ ος, ον, Γλσ. ἀντὶ εἰς, [ἐκ τοῦ

Ψόθος (ὁ), Π. ἀντὶ Ψόλος, καπνὸς, δὸς, ἀσβόλη. 2) (κατὰ διάλεκτ.

Ψοφος, βοὴ, θόρυβος.

Ψοία (ἡ), = Ψόα, ψόα.

Ψολίτης, ου (ὁ). ὁ περὶ τὰς ψόας (φρυάς). « Μυελὸς—, « Ἀναστ., παρὰ τὰς ψόας σπονδύλων.

Ψολόεις, εσσα, εν, Π. [ψόλος]. καπνοῦ (ἀσβόλης), αἰθαλόεις. « νὸς—, « Ὅμ., ὁ ὀπ. μαυρίζει ρος ὅπου κτυπήσῃ.

Ψολοκομπία (ἡ), Κωμ. κομποβρημοσύνη, μεγαλαυχία, (Γαλλ.) gasconnade. [κόμπος καὶ

Ψόλος (ὁ), Π. [συγγ. τοῦ Σπεδόλη, αἰθάλη.

Ψόρος (ὁ), εἶδος ἐχθ. ὁ ὀπ. δημιο μελανοῦρι.

Ψοφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω ψόφον, κτυπῶ. « Τὴν θύραν—, « πν (χωρὶς πτ.) ἐκβάλλω ἀναρθρον χον. « Τῶν σελαχωδῶν ὅσα κεῖ, ταῦτα φωνεῖν μὲν οὐκ φάναι, ψοφεῖν δέ, « Ἀρστ.

Ψόφημα (τὸ), = Ψόφος, κτύπος.

Ψοφησις, εως (ἡ), τὸ ψοφεῖν, βρόντημα.

Ψοφητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων μωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμν τον, ψόφον, ἠχητικός.

Ψοφοδεια (ἡ), το νὰ ἦνέ τις.

Ψοφοδὴς [ψόφος, δέος], έος (ὁ, ἡ) βούμενος (ξυπταζομένος εἰς) μικρὸν κρότον, εἰς τὸ ἄκρον

Ψοφοδεῶς, ἐπίρ. Ὡς ψοφοδεῖς, φεῦαν.

Ψοφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ψόφου (ἦχου). (Γρμτ.) ἠμίφωνος.

Ψοφοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψόφου, ποιον κρότον.

Ψοφομήδης, (εος ὁ, ἡ), Π. [ψ ὁ μηχανωμένος (ἀγαπῶν τὸν) (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ψοφοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων κρότ δον), [ποιῶ

Ψόφος (ὁ), [ὄνμ.τπ.]. κρότος (κυρ τος σπάνιοντος ἢ πίπτοντος) κτύπος, θόρυβος· (Γρμτ.) ἦχος (μτφορ.) λέξεις μόνον μεγάλα πράγματα. « Σμιλείων Ἡφαίστου σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις

Ψοφώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ψ του). ἠχητικός, θορυβώδης. « ραμβοποιοὶ ψοφώδεις, « Ἀρστ.

Ψύα (ἡ), [ψάω], = Ψόα. « Ὑφαίν πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι Ἀθ.

Ψυγεῖον (τὸ), = Ψυγεῖον, μέρος ὅπου βάλλεται τι ἵνα κρυώσῃ δροσερόν).

Ψυγεὺς, έως (ὁ), = Ψυκτὴρ.

Ψυγῆναι, πθ. ἀορ. τῆς ἀπαρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

λα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται πρὸς ψῦξιν (κρύωμα). Ἰατρικὸν ὄρος. ἀνάσασμα· ἀνεμιάζηρι· (μετφρ.) ψυχρὸν φρόνημον πρός τινα, (κοιν.) κρύα τῆς καρδίας.

μός (ὁ), = Ψῦξις, κρύωμα, ζέγνωμα τῶν ἄκρ· βίγος (παροξυσμοῦ).

ρός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ψυθρός.

ρόκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ρός, ακος (ὁ). σπυράκι ἄσπρον (τὸ ὁπ. ζον ὅτι ἐβγαίνει εἰς τὴν μύτην ἢ σαν τῶν μεθυσμένων), ξέκ τοῦ ρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Ψευδής.

ρός (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ψύλλα.

ρός, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδής.

ρός, ά, όν, = Ψῖθιος.

ρόω [ψῦχος], ώσ-εως (τό), Π. ἀντὶ Ψεῦδος. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Ψευδές. ρότατα θετόν ἐστι μὴ ψῦλος, Αἰσχλ.

ρός (ἡ), = Ψῦξις.

τήρ (ὁ), [ψύχω]. ἀγγεῖον ὅπου βάλνε κρύωμα, ἢ διατηρεῖται κρύον καρσεῖ ἢ τὸ νερὸν (καὶ ἀνίοτε) τὸ γάλα. (κοιν.) κρουνῆρι, κρυολόγος. 2) (εἰς τὸ πλθ.) τόποι αὐάκισοι, (Ἑλλ.) Ψυκτήρια.

τηρία (ἡ), = Ψυκτήρ.

τήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψυκτήρ.

τήριος, α, ον, = Ψυκτικός, δροσερός, ριστικός. || (οὐσ.) Ψυκτήριον (τὸ), = τήρ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) Ψυκτήρια, = ρόκρανα καὶ αὐνδένδροι τόποι, θερινὰ ρόκρανα (ξηνθητήρια).

τικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ψύχειν, δροσιστικός.

τός, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ψύξεως.

χος [ψῦχος], ης (ἡ), τὰ γνωστ. αἱμοστόμον, ὁ ψύλλος. 2) εἶδ. ἐνδημοῦ λαχανοφθόρου. 3) εἶδ. μικρᾶς ψύλλας.

λλᾶς, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ψύλλα.

λλιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ψύλλιον.

λλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. Πιάνω ψύλλες.

λλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (πεντανεύρου), λλοβότανον.

λλοβρωτος (ὁ, ἡ), [ψύλλα, βιβρώσκω]. νέος ἀπὸ τὰς (λαχανοφάγους) ψύλλας.

λλος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Ψύλλα. 2) εἶδ. σκαρ. ζωϋρίου (καρίδας).

λοπρόξενος, ου (ὁ), Κωμ. τοξότης ἔφιππος ἀπὸ ψύλλου.

λλος, ους (ὁ, ἡ), πλήρης ψύλλων.

λλων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τίλλων.

μα, ατος (τὸ), τὸ ψύχειν ἢ ψύχεσθαι, ρόσισμα· ἐξανάσασμα· ζέγνωμα (εἰς τὸν ἀέρα).

μός (ὁ), = Ψῦξις.

πτω, = Ψίπτω.

ραγωγέω, Μ. ήσω. Φέρω (Ὀβηγῶ) ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν Ἅδην. 2) ἀνακαλῶ διὰ γοητειῶν ψυχὴν τινος ἀπὸ τὸν Ἅδην (πρὸς ἐξέτασιν). 3) (συχν.) ἑλκύω τὴν ψυχὴν τινος πρὸς ἐμαυτόν, θέλγω, εὐφραίνω, διασκεδάζω· (ἐπὶ τοῦ ἀέρ.) ξεπλαγιάζω. 4) (ἐνίοτε) ψυχομαχῶ. 5) (νλγ.) κλέπτω καὶ πωλῶ ἀνθρώπους (σκλάβους). εἶμαι ψυχέμπορος ἢ ψυχοκάπηλος).

γώγημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ χρησιμεῦον πρὸς ψυχαγώγιαν (διασκέδασίν) τινος, (Ἰταλ.) divertimento· (ἐνίοτε) θέλγητρον.

Ψυχαγωγία (ἡ), οὐσ. τοῦ Ψυχαγωγέω, ἡ εἰς τὸν Ἅδην ὁδηγία ἢ ἡ ἐκεῖθεν ἀνάκλησις ψυχῆς νεκροῦ, τὸ ἔργον τοῦ ψυχαγωγοῦ (Ἑρμοῦ ἢ γόητος). 2) (συχνότ.) πεῖρα ἢ ἀπάτη τῆς ψυχῆς, παρηγορία, διασκέδασις.

Ψυχαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ψυχαγωγίαν, ψυχαγωγὸν ζῶον, θελκτικός, ἑλκυστικός, διασκεδαστικός.

Ψυχαγώγιον (τὸ). μέρος ὅπου οἱ ψυχαγωγοὶ (οἱ μάντεις) ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχάς, ψυχομαντεῖον. 2) τόπος πρὸς διασκέδασιν (ψυχαγωγίαν). 3) (εἰς τὸν Θρρ.) τρύπα διὰ τῆς ὁπ. εἰσέρχεται ἀήρ (εἰς μεταλλεῖον κτλ.), (Γαλλ.) soupirail.

Ψυχαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ θέλγων (ἑλκύων ἢ ἀπατῶν) τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἑλκυστικός, καταπειστικός. « Πειθὼ —, » Αξ. 3) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ) = Ψυχοπομπός. 3) (ὡς οὐσ.) γοὴς ἀνακαλῶν (τερατευόμενος ὅτι ἀναπαλεῖ) τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ Ἅδου, (Εὐρ. Ἄλκ. 1140). 4) (εἰς τοὺς Ἀλεξανδρ.) = Ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστής, ἀνθρωποκάπηλος.

Ψυχάζω, Μ. άσω. Ἀναπαύομαι εἰς τὴν σκιὰν (εἰς τὸ ψῦχος), (κοιν.) παίρνω τὸν ἀέρα μου, δροσίζομαι.

Ψυχαῖος, α, ον. Ὁ τῆς ψυχῆς ἢ τῶν ψυχῶν (τῶν τεθνεώτων).

Ψυχαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν (θέλγων, εὐφραίνων) τὴν ψυχήν, ἀπατηλὸς ἢ διασκεδαστικός. « Ὄνειρος —, » Ἐπγρ.

Ψυχάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Ψυχή.

† Ψυχάρπαξ, αγος (ὁ), (νλγ.). ὁ ἁρπάζων τὰς ψυχάς.

Ψυχαστὴς, οῦ (ὁ), ὁ ψυχάζων (πείρνων τὸν ἀέρα του, ξανασαίνων εἰς δροσερὸν μέρος).

Ψυχάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψύχω.

Ψυχεινὸς [ψύχος], ὴ, όν. Δροσερός. « Τὰ ὑλώδη, τοῦ μὲν χειμῶνος ἀλεεινά, τοῦ δὲ θέρους ψυχεινά, » Ξεν.

Ψυχεῖον (τὸ), = Ψυγεῖον, (ἴδε Ἀθ. Γ'. 90, 123).

Ψυχεμπορικὸς, ἡ, όν. Ψυχεμπόρου ἴδιος. « Ψυχεμπορικὴ (ἐνν. τέχνη), » Πλάτ., τὸ ἐμπόριον τῶν σκλάβων (καὶ ἐκκλησ. τῶν ψυχῶν).

Ψυχέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ψυχὰς (ἀνθρώπους, σκλάβους), ἀνδραποδοκάπηλος.

Ψυχὴ (ἡ), [ψύχω]. πνοὴ, ἀναπνοή. « Οὐκ ἐᾷ ἡμᾶς οὐδὲ ψυχῆς λαχεῖν, » Αξ., μήτε ἀναπνεῦσαι νὰ πάρωμεν, (ὄθ. 2) (συνκδχ.) ζωή. « Οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ὀνομάσθαι παρὰ τὴν ῥύσιν, » Πλ. « Ὅτι ἔσωσε βασιλέως τὴν ψυχήν, » Ἡρ. « Αἱ μέγισται δαπάναι τοῖς τυράννοις καὶ ἀναγκαιότατα εἰς τὰς τῆς ψυχῆς φυλακάς εἰσι, » Ξεν. « Τὸν δ' ἄλλιπε ψυχὴ, » Ὅμ., ἐλειποψύχησεν ἢ ἐξεψύχησε. (καὶ παραλλ.) « Τὸν δὲ λίπε ψυχή τε καὶ αἰών, » αὐτ., « Λαοκανίην, ἵνα ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος, » αὐτ. « Ὡς βούλεται ποινὴν τῆς Διὸπου ψυχῆς ἀνελέσθαι, » Ἡρ. « Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, » Γρρ. « Ψυχὰς παρθέσθαι, » Ὅμ., ῥιψοκινδυνεύσαντες τὴν ζωὴν των, (παρλλ. Καρολ.). « Τὸν περὶ ψυχῆς (ἐνν. δρόμον) τρέχειν, » Παρομ., κινδυνεύειν περὶ τῶν ὅλων (περὶ ζωῆς καὶ θανάτου). (καὶ ἐπὶ ζ.) « Κέτροι, ἀπουραίνουσι ψυχὰς, » Ἡσ. « Ὁποία τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ἀστρίων, » Λκ. « Πάντα τὰ ψυχῆς ἁμαιροῦντα, » Πλ., τὰ ἄψυχα. 3) (ὡς ἀφ.ρημ. ὀν) ψυχή. « Πρῶτοι Αἰγύπτιοι εἰσι οἱ εἰπόντες, ὡς ἄνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατος ἐστι τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, εἰς ἄλλον ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται, » Ἡρ. « Οὔτοι ἔγωγε πῶ τοῦτο πώποτε ἐπίσταμαι, ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκε, » Ξεν. « Ψυχὴ δ' Ἀΐδος δε βεβήκει, » Ὅμ. « Πολλὰς ψυχὰς ἡρώων Ἀΐδι προΐαψεν, » αὐτ. « Ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, » αὐτ. « Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; » Γρρ. 4) (ὡς πηγὴ καὶ καθέδρα τῶν ψυχικῶν παθῶν) καρδία· φρόνημα· διάθεσις· θέλησις· ἐπιθυμία· (ἐνίοτε) πνεῦμα, (Γαλλ.) génie. « Εὔρωστος τὴν ψυχήν, » Ξεν. « Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, » Ἡρ. « Ἦν γὰρ δὴ, ὡς διέθεε, ψυχὴν οὐκ ἄκρος, » αὐτ., ὄχι πολλὰ εὔψυχος (εὔτολμος). « Τίνα οἴεσθε ψυχὴν αὐτὴν ἕξειν, ὅταν ἴδῃ με κτλ.; » Δημ., τί καρδίαν θὰ κάμῃ πῶς θὰ γένῃ ἡ καρδιά της; » Ἐξεκλέγη τὴν ψυχὴν, » Ἡρώδ. « Διηρημένοι τὰς ψυχὰς, » αὐτ. « Μιᾷ ψυχῇ, » αὐτ., ὁμοθυμαδὸν. « Ἐκ ψυχῆς. » « Ἐξδλης ψυχῆς, » Γρρ., ὁλοψύχως. « Ἰδίαις καὶ ὑλίαις ᾗ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, » Ξεν., ἀπολαμβάνειν ἐξ ὅλης ψυχῆς (μὲ πολλὴν προσπάθειαν). « Ἡ ψυχή μου ἐπιθυμεῖ, » αὐτ. « Τῷ δὲ ἡ ψυχὴ σίτον μὲν οὐ προσέτετο, δύψεῖν δ' ἐδόκει, » αὐτ. « Δοῦναί τι τῷ ψυχῇ, » Θκρ., ἀπολαῦσαι ἢ δαπανῆσαι πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς (τῶν ὀρεξίων αὐτῆς). « Ἡ τοῦ Λυσίου ψυχή, » Δ. Ἁλ., τὸ πνεῦμα τὸ χαρακτηριζόμενον (ἐμφανόμενον) εἰς τοὺς λόγους του. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦν, » Ἰσκρ. 5) (συνκδχ.) ἄτομον, ἄνθρωπος, ὑποκείμενον (ὅθεν Π.) ἀντὶ Ἐγώ. « Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γέγωε, » Σοφ. « Φίλη ψυχή! » εἰς τὰς προσφων., ἀντὶ Φίλε! « Ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή! » Ξεν. « Ψυχαὶ ὡσαὶ τρισχίλιαι, Γρρ. « Πᾶσα ψυχή, » αὐτ. 6) πεταλοῦδα (σύμβολον τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς). « Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν, » Ἀριστ. 7) (κτνμ.) = Ἐνπεριώνη, (κοιν.) ψύχα, (παρλλ.) Καρδία. « Ἡ ψυχὴ τῆς κολοκυνθίδος, » Ἱπποκρ.

Ψυχήϊος, α ἢ ος, ον, ἀντὶ Ψύχιος.

Ψυχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψυχή.

† Ψυχίζομαι, Μ. ισομαι, Γλσ. κρυώνω, δροσίζομαι.

Ψυχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ψυχῆς, νοερός. 2) (σπν.) καρδιακός, εὔτολμος. 3) (μτγν.) ζωώδης, ὑλικός. « Σπείρεται σῶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν, » Γρφ. 4) ὁ γινόμενος ὑπὲρ (πρὸς αὐτηρίαν) τῆς ψυχῆς. » Κτήσιος ἐξ ὠσίης ψυχικὰ δῶρα διδοὺς, « Ἐπγρ., (ὖθ. κοιν.) ψυχικὰ (αἱ ἐλεημοσύναι).

Ψυχινός, ἡ, όν, = Ψυγεινός.

‡Ψυχιουλκός (ὁ, ἡ), = Ψυχουλκός.

Ψυχμός (ὁ), Π. ἀντὶ Ψυγμός.

Ψυχοβλαβής, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ βλάπτων τὴν ψυχήν.

Ψυχοβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Θυμοβόρος.

Ψυχογονία (ἡ)· ἡ γένεσις (καταγωγὴ) τῶν ψυχῶν ἢ τῆς ψυχῆς.

Ψυχογονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχογονίαν.

Ψυχοδαΐκτης, [ψ. δαΐζω] ου (ὁ). ὁ σπαράττων ἢ ταράττων τὴν ψυχήν, (ἐπιθ. τοῦ Βάκχου).

‡Ψυχοδιάβατος (ὁ, ἡ), ὁ διαπερνῶν (εἰσχωρῶν εἰς) τὴν ψυχήν.

Ψυχοδοτήρ (ὁ), Π. ὁ δίδων ψυχὴν (ζωήν).

‡Ψυχοδόχος (κος), ου (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος τὰς ψυχὰς (χρησιμεύων πρὸς κατοικίαν τῶν ψυχῶν).

Ψυχοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψυχῆς. » Τὸ ψυχοειδὲς, » τὸ νοερὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ψυχόθεν, ἐπίρ. Π ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.

Ψυχοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) ἠθικῶς τὴν ψυχήν.

Ψυχολέθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τὴν ψυχήν (προξενῶν τὸν ὄλεθρον τῆς ψυχῆς).

Ψυχολέτηρ (ὁ) καὶ Ψυχολέτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Ψυχόλεθρος.

Ψυχολιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ψ. λείπω]. ξεψυχησμένος, νεκρὸς, ἡ· λειποθυμισμένος.

Ψυχομαντεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἀνακαλοῦνται διὰ γοητειῶν αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὸν ᾅδην καὶ ἐξετάζονται περὶ τῶν μελλόντων, [ἐκ τοῦ

Ψυχόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις ἀνακαλῶν ἀπὸ τὸν ᾅδην καὶ ἐξετάζων τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν.

Ψυχομαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μάχομαι περὶ τῆς ψυχῆς (περὶ τῶν ὅλων), πολεμῶ ὡς ἀπηλπισμένος. 2) παλαίω μὲ τὸν θάνατον, ἀπυθυήσκω μὲ ἀγωνίαν, Δυσθανατέω.

Ψυχομαχία (ἡ), τὸ ψυχομαχεῖν, ἡ περὶ τῆς ψυχῆς (ἐπιμ. πεισματώδης, ἀπηλπισμένη) μάχη.

‡Ψυχομιγὴς, ος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ψυχρομιγής.

Ψυχοπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τὴν ψυχήν.

Ψυχοπομπεῖον (τὸ). μέρος (χάσμα, ὑπόγειον) διὰ τοῦ ὁπ. καταβαίνουν εἰς ἢ ἀνακαλοῦνται ἀπὸ τὸν ᾅδην αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων, [ἐκ τοῦ

Ψυχοπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (ὁδηγῶν ἢ μεταφέρων) τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν ᾅδην, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Χάρωνος).

Ψυχοραγέω-ῶ, Π. ἀντὶ

Ψυχορράγ|ω-ῶ, Μ. ἡσω. Ῥήγνυται (Χωρίζεται μὲ βίαν, Ἀποσπᾶται) ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματός μου, εἶμαι εἰς ἀγωνίαν θανάτου, (κοιν.) ψυχομαχῶ, [ἐκ τοῦ

Ψυχορράγης [ψ. ῥήγνυμι], ους (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀγωνίαν (παλαίων μὲ τὸν θάνατον, ψυχομαχῶν).

Ψυχορραγία (ἡ), τὸ ψυχορραγεῖν, ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου, (κοιν.) ψυχομαχητόν.

Ψυχοροσέω καὶ Ψυχορρόφεω-ῶ, Μ. ἡσω. Ῥαφῶ τὸ αἷμα (πληγῆς) ἢ Ἀφαιρῶ τὴν ζωὴν (κοιν. Πίνω τὸ αἷμά) τινος. 2) Κωμ. ἀντὶ Ψυχροποτέω,

Ψυχορρόφος ἢ Ψυχοροφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥαφῶν τὴν ψυχὴν (τὸ αἷμά ἢ τὴν ζωὴν) τινος. 2) Κωμ. ἀντὶ Ψυχροποτής.

Ψῦχος [ψύχω], εος-ους (τὸ). ψύχρα, κρύον· ὁ ιασιά. » Καὶ τὸ ψῦχος ἐπέτεινε, πνεύματος γενομένου, « Πλ. » Ψύχεος ἱμείρων, « Ὅμ., ἐπιθυμῶν νὰ ὁ ιασθῇ (νὰ πάρῃ ἀέρα). » Ὡς δὲ θέρος ἦν, τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο τῆς νυκτὸς, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, « Ξεν. « Ἐν τῷ ψύχει καθεύδειν, « Πλάτ. (καὶ πλθ.) « Ψύχη τε χειμῶνος ᾖ θάλπη θέρους ἐθίζει κարτερεῖν, « Ξεν.

Ψυχοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν.

Ψυχοστασία (ἡ), [ψ. ἵστημι]. ζύγισμα ψυχῶν ἢ ζωῶν (εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς θείας ἀποφάσεως), (οὕτως ἐπεγράφετο τραγῳδία τις τοῦ Αἰσχλ., λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τοὺς στιχ. 209—212 τοῦ Χ. τῆς Ἰλ.).

Ψυχοστόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στέλλων (διαβιβάζων) τὰς ψυχὰς εἰς διάφορα μέρη.

‡Ψυχοσώστης, ου (ὁ), Ἐκκλσ. ὁ σώζων τὰς ψυχάς, σωτὴρ τῶν ψ.

‡Ψυχοσωτήριος (ὁ, ἡ), Ἐκκλσ. ὁ προξενῶν τὴν ἢ συντελῶν πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς.

Ψυχοτακὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων (κατατήκων) τὴν ψυχὴν ἢ· διὰ τοῦὀπ. συγχωνεύονται δύο ψυχαὶ εἰς μίαν. » Χείλη—, « Ἐπγρ.

Ψυχοταμίας, ου (ὁ). ταμίας (φύλαξ, οἰκονόμος) τῆς ψυχῆς.

Ψυχοτροφέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. τρέφω (ζωογονῶ) τὴν ψυχὴν, ζωοποιῶ, ἐμψυχόνω, [ἐκ τοῦ

Ψυχοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὴν ψυχὴν ἢ τὸ ψῦχος, ζωογόνος. » Ἄῦρα—, « Ὀρφ.

Ψυχότροφος (ὁ. ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τὸ ψῦχος (εἰς τοὺς ὁρισεροὺς τόπους). ||. (οὐσ.) Ψυχότροφον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἄλλ.) Κέστρον.

Ψυχουλκέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Μοῦ τραβοῦν τὴν ψυχὴν, Ψυχορραγῶ, (κοιν.) ἀναιβάζω, [ἐκ τοῦ

Ψυχοῦλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων πρὸς ἑαυτὸν ἢ σύρων κατόπιν αὐτοῦ τὰς ψυχὰς, ψυχαγωγός. ||. (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ.

Ψυχοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὴν ψυχὴν, θανάσιμος.

Ψυχόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐμψυχόνω· (συνκδχ.) ἐγκαρδιόνω· (ἐνίοτε) ζωογονῶ, ὁρωσίζω (ι).

Ψυχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ψυχρὸν, καταψύχω.

Ψυχρασία (ἡ). ψύχρανσις, κρύωμα

Ψύχρευμα (τὸ), = Ψυχρότης, ψυχρολογία [ἐκ τοῦ

Ψυχρεύομαι, Μ. εὑσομαι. Φέρομαι ὡς μιλῶ ψυχρῶς, ψυχρολογέω.

Ψυχρήλατος (ὁ, ἡ), [ψυχρός, ἐλαύνω]. σφυρηλατηθεὶς ψυχρὸς (χωρὶς νὰ θῇ πρότοῦ) ἢ βυτινηθεὶς θερμὸς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, (ἄλλ.) Ψυχροβαφὴς, « φος—, « Λξ.

Ψυχρία (ἡ). ψυχρότης, ψύχρα.

Ψυχρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (λαλῶ) κρυώνῃ, (ὖθ.

Ψυχριστὴς, ἡ, όν. (κυρ. οἶνος) τὸν ὁποῖον κρύωσαν (ἀφῆκαν νὰ κρυώσῃ), (Λατιν. centaurum.

Ψυχροβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ βαπτὸς (βαφθεὶς) θερμὸς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, χωρὶς νὰ λατος. » Σίδηρος—, « Λξ.

Ψυχροβόχος (ὁ, ἡ). » Οἶκος—, « ὁ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ ὅπου βάζουν ὕδωρ καὶ πάρουν τὸν ἀέρα ἐκεῖ (ψύχονται) οἱ λουόμενοι, (Τουρκ.)

Ψυχροκιλίωσ (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψυχρὰν κοιλίαν (ψυχρὸν στόμαχον).

Ψυχρολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λέγω ἢ πράττω ψυχρῶς (ὡς ψυχρολόγος)· ἀστοχῶ χωρὶς χάριν.

Ψυχρολογία (ἡ), τὸ ψυχρολογεῖν, λόγου ψυχροῦ (χωρὶς χάριν), ἀηδὴς (κοιν. ἄγαστος καὶ ἀνάλατος).

Ψυχρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ πράττων ψυχρῶς (χωρὶς χάριν), ἀκόσμητος (κοιν.) λέγων λόγια ἀνάλατα.

Ψυχρολουσία (ἡ), τὸ ψυχρολουτεῖν, ἡ ψυχροῦ λουτροῦ, λούσιμον μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, [ἐκ τοῦ

Ψυχρολουτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μεταχειρίζομαι ψυχρὰ λουτρὰ, λούομαι μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, [ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτης, ου (ὁ). ὁ λουόμενος (συνήθιζων νὰ λούεται) μὲ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρολουτρέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Ψυχρολουτέω.

Ψυχραμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (κατωμένος) μὲ ψυχρὸν (ὕδωρ).

Ψυχροποιητικὸς, ἡ, όν ᾗ

Ψυχροπαιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (παράγων) ψύχραν ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ψυχροποιητικός.

Ψυχροποσία (ἡ). τὸ ψυχροποτεῖν, χρῆσις ψυχρῶν ποτῶν.

Ψυχροποτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πίνω (ξυνῶ) ζω νὰ πίνω, Ἀγαπῶ) ψυχρὰ ποτὰ μαι-

Ψυχροπότης, ου (ὁ). ἀπίνων (συνκδχ. ἀγαπῶν νὰ πίνῃ) ψυχρὰ ποτά.

Ψυχρορρημονέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Ψυχρολογέω.

Ψυχρὸς [ψύχω], ά, όν. Κρύος, ὀρεκτικὸς. » Ψυχρὸν ὕδωρ, » Θκρ. » Ψυχρὸς ἀήρ, Πλ. » Χιόνος ψυχρότερον, « Ἀρ. » Ψυχρὸς χαλκός, « Ὅμ. » Ψυχραὶ σπονδαὶ, Πλ., μὲ κρύα (τὰ ὀπ. τρώγονται καὶ κρύα) φαγητά. (καὶ ἀλλ.) « Ἐπγρ. ριον ψυχροῦ (ἔνν. ὕδατος). « Ἐπγρ. (συνκδχ.) ὁ προξενῶν φρίκην (ῥῖγος) φρικτὸς, ἀποτρόπαιος. » Ὀφις (ρων)—, « Θκρ. 3) (μτνμ.) χωρὶς ἢ χάριν, ἀβρανὴς, ἀπρόθυμος· (ἐπὶ κριτοῦ) ἀνεπιτήδευτος, ἀνέπλασος· ἢ Ἐπγρ. (ἰδιώτης) ἀντὶ « Ω, θαυμας. ἢ Σχετλ. ὡς ἐπ. ἀντὶ Ὦς.

(ἐπὶ πρσ.) Ψυχρολόγος. (ἐν γέν.) λογος· ἄτοπος. » Ψυχρὰ ἐπικουρία, « Ψυχρὸς νίκη, « αὐτ., τιποτένια. Ψυχρὸς λόγος, « Δημ. Φαλ., = Ψυχρολογία. » Ψυχρὰ λέγω, « Ξεν., = Ψυχρολογῶ. » Πλήρης ψυχροῦ, « Λογγ., ψυχρότητος, ψυχρολογίας. » Τούτου σε ἕλλησι ζηλῶ ἐν τῇ βασιλείᾳ, ὅτι ὀύσεως καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν, « Ψυχρὸς βίος, « Δ ξρ., ἄθλιος, ἄτυχος, μουδτονος. » Θερμὴν ἐπὶ ψυχρᾷσι καρδίαν ἔχων, « Σοφ., ἐνθουσιαστὴς διὰ πράγματα ἀσήμαντα, (παρ.) Παρένθυρσος.

Ψυχροστασίης, έος (ὁ, ἡ). ὅπου ἀπάζει ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχροστὴς (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ψυχροῦ, ἐλαφρᾶς βαρμότητος (καὶ μτνμ. χάριτος, ἀστειότητος κτλ.), ἀηδία, ἀτοπία κτλ.

Ψυχροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος τὸ ψυχρὸν (ὕδωρ).

Ψυχρωφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) ψυχρὸν ὕδωρ. || (οὐσ.) Ψυχροφόρον (τὸ), ἀντλητήριον ψυχροῦ ὕδατος (εἰς τὸ λουτρόν).

Ψυχρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ψυχρίζω.

Ψυχρὼς, ἐπίρ. Κρύα, (μτνμ.) χωρὶς χάριν, μὴ ψυχρότητα. » Σκώψαντι ψυχρῶς, « ψαν.

Ψύχω, Μ. ψύξω (πθ. πρκ. Ἔψυγμαι, ἀόρ. β'. ἐψύγην). (κυρ.) Φυσῶ (» Ἔκαιε καὶ ψύξασα, « Ἰλ. Γ)· ἀερίζω· (συνκδχ.) κατανόνω (συχνότ.) ψυχραίνω, κρυόνω (κοιν.) λέγω λόγια ἀνάλατα.

Ψύχρολουσία (ἡ), τὸ ψυχρολουτεῖν, ἡ ψυχροῦ λουτροῦ, λούσιμον μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, [ἐκ τοῦ

Ψυχρολουτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μεταχειρίζομαι ψυχρὰ λουτρὰ, λούομαι μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, [ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτης, ου (ὁ). ὁ λουόμενος (συνήθιζων νὰ λούεται) μὲ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρολουτρέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Ψυχρολουτέω.

Ψυχραμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (κατωμένος) μὲ ψυχρὸν (ὕδωρ).

Ψυχροποιητικὸς, ἡ, όν ᾗ

Ψυχροπαιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (παράγων) ψύχραν ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ψυχροποιητικός.

Ψυχροποσία (ἡ). τὸ ψυχροποτεῖν, χρῆσις ψυχρῶν ποτῶν.

Ψυχροποτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πίνω (ξυνῶ) ζω νὰ πίνω, Ἀγαπῶ) ψυχρὰ ποτὰ μαι-

Ψυχροπότης, ου (ὁ). ἀπίνων (συνκδχ. ἀγαπῶν νὰ πίνῃ) ψυχρὰ ποτά.

Ψυχρορρημονέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Ψυχρολογέω.

Ψυχρὸς [ψύχω], ά, όν. Κρύος, ὀρεκτικὸς. » Ψυχρὸν ὕδωρ, « Θκρ. » Ψυχρὸς ἀήρ, Πλ. » Χιόνος ψυχρότερον, « Ἀρ. » Ψυχρὸς χαλκός, « Ὅμ. » Ψυχραὶ σπονδαὶ, Πλ., μὲ κρύα (τὰ ὀπ. τρώγονται καὶ κρύα) φαγητά. (καὶ ἀλλ.) « Ἐπγρ. ριον ψυχροῦ (ἔνν. ὕδατος). « Ἐπγρ. (συνκδχ.) ὁ προξενῶν φρίκην (ῥῖγος) φρικτὸς, ἀποτρόπαιος. » Ὀφις (ρων)—, « Θκρ. 3) (μτνμ.) χωρὶς ἢ χάριν, ἀβρανὴς, ἀπρόθυμος· (ἐπὶ κριτοῦ) ἀνεπιτήδευτος, ἀνέπλασος· ἢ Ἐπγρ. (ἰδιώτης) ἀντὶ « Ω, θαυμας. ἢ Σχετλ. ὡς ἐπ. ἀντὶ Ὦς.

Ψῶξα, ης (ἡ), Π. [ψώω]. κένωσις τῆς κοιλίας. 2) = Διμόψωρος.

Ψωθία (ἡ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, = Τριώβολον.

Ψώθιον (τὸ). θρόμμα ἄρτου, ψίχαλον· (παρβλ.) Ψαθύριον.

‡Ψώκτης [ψώχω], ου (ὁ). ἐργάτης εὐτελὴς, πετρᾶς, λιθυξόος.

Ψωκτός, ἡ, όν, ῥηματ. τοῦ Ψώχω, ξεστὸς, = Ψιστός.

Ψωλὴ (ἡ). τὸ ἀνδρικὸν μόριον ἐντεταμένον, [ἐκ τοῦ

Ψωλὸς [ψάω, ψώω], ἡ, όν. Ὁ γεγομνωμένην ἔχων τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου, περιτετμημένος ἢ· ὀργῶν πρὸς συνουσίαν, καυλωμένος.

Ψώλων, ωνος (ὁ), = Πόαθων.

‡Ψώμηξ [ψωμὸς], ηκος (ὁ), Γλσ. εἶδ. σιτοφάγου ακώληκος.

‡Ψώμιξ, ιγγος (ἡ). κουνουπιέρα. 2) = Σφήκωμα.

Ψωμίζω, Μ. ἰσω. Ταγίζω τινὰ (βάλλων τὰς βούκας [τοὺς ψωμοὺς] εἰς τὸ στόμα του) καθὼς ταγίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἡ πουλιὰ, (ἐν γέν.) τρέφω, σιτίζω. » Ἐψώμισεν ἡμᾶς ἄρτον, « Γρφ.

Ψωμίον, (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψωμὰς, βουκίσσα.

Ψώμισμα (τὸ), [ψωμίζω], = Ψωμὸς.

Ψωμοκολακεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς)-

Ψωμοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων χάριν ψωμοῦ, παρασιτος.

Ψωμυκόλαφρς (ὁ), Π, ὁ ἀνεχόμενος καὶ κολάφους (μπάτσους) χάριν τοῦ ψωμοῦ, αἰσχρὸς παράσιτος, ψωμοκόλαξ.

Ψωμόλεθρος (ὁ), Κωμ. ὄλεθρος (ἀφανιστὴς) τῶν ψωμῶν, παράσιτος, Λαίμαργος.

‡Ψωμοποιὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζωμοποιὸς.

Ψωμοπωλεῖον (τὸ), = Ἀρτοπωλεῖον, ψωμάδικον.

Ψωμὸς (ὁ), [‡ψώω]. κομμάτι ψωμιοῦ ἢ φαγιοῦ ὅσον χωρεῖ εἰς τὸ στόμα, ψψιὰ, βούκα.

Ψώρα (ἡ, [ψάω, ‡ψώω]. τὸ κνησμῶδες πάθος (ἐξάνθημα) τοῦ δέρματος, εἶδος λειχῆνος. » Ἀγρία—, » ἡ (μονολεκ.) Ἀγριοψωρία. 2) νόσος τις τῶν δένδρων καὶ ἰδιαιτ. τῶν συκῶν. 3) εἶδ. ἐντόμου (πεταλούδας), (Ἄλλ.) Φάλαινα.

Ψωραγριάω-ῶ, Μ. άσω, (Γρφ.). Ἔχω (Πάσχω) ἀγριοψωρίαν.

Ψωραλέος, α, ον. Ψωριάρης, ψωριασμένος.

‡Ψωραλόεις, εσσα, εν, Γλσ. = Ψωραλέος.

Ψωράω-ῶ, Ἀττ. ἡ Ἰσφαλμ. ἀντὶ Ψωριάω.

Ψωρίασις, εως (ἡ). ψώριασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Ψωριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ψώραν, ψωριάζω, εἶμαι ψωριασμένος.

Ψωρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον, τὴν ψώραν. » Ψωρικὴ (ἐνν. δύναμις) καὶ » Ψωρικὸν (ἐνν. φάρμακον), « Δσκρ., Ἰατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, ψωραλοιφή.

Ψωροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψώρας, ψώρᾳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Ψωρὸς, ἁ ἡ ὁς, ὁν. Ψωριὼν, ψωραλέος, (συνκδχ.) τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, (παρβλ. Λεπρός).

Ψωροφθαλμία (ἡ)· εἶδος πάθους τῶν ὀφθαλμῶν, ψώρα (τραχύτης τῆς ἐπιφανείας μὲ φαγοῦραν) τῶν βλεφάρων.

Ψωρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ψωροειδὴς· ψωριάρης, ψωραλέος.

‡Ψῶσαι, Γλσ. ἀντὶ Ψῶξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψώχω.

‡Ψῶχος (ὁ), Γλσ. γῆ ἠμμώδης· χῶμα τριμμένον, ἄμμος, σκόνη, [ἐκ τοῦ

Ψώχω, Μ. ψῶξω. Τρίβω ψιλὰ, κάμνω θρύμματα (ψίχαλα), λιανίζω· (ἰδιαιτ.) πελεκῶ λίθον· λεπτύνω, [ἐκ τοῦ (Ψῶω), Μ. ψώσω, = Ψάω, ψώχω.

Ω

Ω, ω, ὦ μέγα (τὸ), τὸ εἰκοστὸν τέταρτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ||. (συνκδχ. καὶ τρπ.) τὸ ὦ (ὄμ.). « Ἐγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, « Γρφ. ὦ, ὀκτακόσιαι (800) ἢ ὀκτακόσιοι, ἡ, όν. καὶ ῶ, ὀκτακόσιαι χιλιάδες (800,000).

Ὦ, ἐπιφών. Θαυμαστ. ἢ σχετλιαστ. (μὲ ὀνομ.) « Ὦ ξένος! ὦ γυρτός! « Θκρ. « Ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός! « Θκρ. (ἢ δοτ.) « Ὤμοι! = Οἴμοι, (ἢ γεν.) « Ὤμοι θωμάτος! « Δξ. » καὶ ἀπολ.) « Ὤ ὑπερτυτης τοῦ! ἀνέπλασεν; « Ἐπγρ. (ἰδιώτης) ἀντὶ « Ὦ, θαυμας. ἢ Σχετλ. ὡς ἐπ. ἀντὶ Ὦς.

ΩΑ

Ὦ, ἐπιφών. Κλητ. ἢ Προσρηματ. (μὲ κλητ. ἢ Ἀττ. ὀνμς.) « Ἄκουσον, ὦ παῖ, « Γνμ. » Ὦ οὗτος, » Ὦ λῶστε, « » Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅ,τι ἂν βουληθῇς, « Δμ. » Χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Ληπαῖ, « Ὁμ. Ἴλμν. Ὦ, ἧς, ᾗ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί. (Ὦ, ἧς, ᾗ), ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἰημι, (εὐχρ. κυρ. μόνων εἰς τὰ σύνθ.)

Ὦ, δοτ. ἐν. ἀρσ. ἢ δοτ. τοῦ Ὅς.

Ὦ, Π. ἀντὶ Ἐῷ, δατ. τοῦ Ἠώς.

Ὠά, πλθ. τοῦ Ὠόν.

Ὠα, Ἀττ. ἀντὶ-

Ὦα [ὦϊς], ας (ἡ). (ἐν γέν.) σέρμα προβάτου μὲ τὸ μαλλί του, μηλωτή· (ἰδιαιτ.) τὸ περιῤῥαπτόμενον τριγύρω καὶ περὶ τὸν τράχηλον ἐπανωφορίου, (Ταυρκ.) γιακᾶς· (κοιν.) οὔγια, προφύλι· (ἐν γέν.) φαγιοῦ ὅσον χωρεῖ εἰς τὸ στόμα, χαψιὰ, βούκα.

Ὦάρα (ἡ, [ὠάω, ‡ψώω]. τὸ κνησμῶδες πάθος (ἐξάνθημα) τοῦ δέρματος, εἶδος λειχῆνος. » Ἀγρία—, » ἡ (μονολεκ.) Ἀγριοψωρία. 2) νόσος τις τῶν δένδρων καὶ ἰδιαιτ. τῶν συκῶν. 3) εἶδ. ἐντόμου (πεταλούδας), (Ἄλλ.) Φάλαινα.

Ὠαραγριάω-ῶ, Μ. άσω, (Γρφ.). Ἔχω (Πάσχω) ἀγριοψωρίαν.

Ὠαραλέος, α, ον. Ψωριάρης, ψωριασμένος.

‡Ὠαραλόεις, εσσα, εν, Γλσ. = Ψωραλέος.

Ὠαράω-ῶ, Ἀττ. ἡ Ἰσφαλμ. ἀντὶ Ψωριάω.

Ὠαρίασις, εως (ἡ). ψώριασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Ὠαριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ψώραν, ψωριάζω, εἶμαι ψωριασμένος.

Ὠαρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον, τὴν ψώραν. » Ὠαρικὴ (ἐνν. δύναμις) καὶ » Ὠαρικὸν (ἐνν. φάρμακον), « Δσκρ., Ἰατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, ψωραλοιφή.

Ὠαροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψώρας, ψώρᾳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Ὠαρὸς, ἁ ἡ ὁς, ὁν. Ὠαριὼν, ψωραλέος, (συνκδχ.) τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, (παρβλ. Λεπρός).

Ὠαροφθαλμία (ἡ)· εἶδος πάθους τῶν ὀφθαλμῶν, ψώρα (τραχύτης τῆς ἐπιφανείας μὲ φαγοῦραν) τῶν βλεφάρων.

Ὠαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὠαροειδὴς· ψωριάρης, ψωραλέος.

‡Ὠᾶσαι, Γλσ. ἀντὶ Ὠῶξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὠάω.

‡Ὠᾶχος (ὁ), Γλσ. γῆ ἠμμώδης· χῶμα τριμμένον, ἄμμος, σκόνη, [ἐκ τοῦ

Ὠάω, Μ. ὠᾶξα. Τρίβω ψιλὰ, κάμνω θρύμματα (ψίχαλα), λιανίζω· (ἰδιαιτ.) πελεκῶ λίθον· λεπτύνω, [ἐκ τοῦ

ΩΒ

Ὠγέλλος, γῦρος· περβάζι.

‡Ὦα (τὰ), Λακων. πλ. τοῦ Ὦον, ζωμάτια, ὑπερῶα.

‡Ὠάζω [ὦτις], Μ. άσω, Γλσ. ἐνωτίζομαι, ἀκούω.

Ὠάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὠόν, αὐγάκι ἢ 2) τοῦ Ὦά, οὔϊα.

Ὠαρίων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠρίων, (ὖθ.).

Ὠαριώνειος, α, ον, Π. ὁ τοῦ Ὠρίωνος.

Ὦας, ὦατος (τὸ), Δ. ἀντὶ Οὖας, αὐτί.

‡Ὦβα, ας (ἀ), Λακων. μέρος (διαίρεσις) φυλῆς, φρατρία, (παρβλ. Ὦα) [κυρ. καὶ ἐτυμολογ. ὡς ἐκ τοῦ Ὄϊς] ἀγέλη, κοπάδι, (ὖθ.

‡Ὠβάδω, Μ. αξῶ, Λακων. διαιρῶ τὴν φυλὴν εἰς φρατρίας (ὠβάς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Ὠβάτας, ὁ (ὀ), Λάκων. ἀντὶ Φυλέτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας (ὠδάς).
†Ὤβεον (τό), Δ. (Ἀργ.) ἀντὶ Ὠον.
Ὦ ἀγαθέ, κατ' ἀπ.φρ. ἀντὶ Ὦ ἀγαθέ.
Ὠγενίδαι (οἱ), Π. ἀντὶ Ὠκεανίδαι, παῖδες τοῦ Ὠγῆνος (τοῦ Ὠκεανοῦ).
Ὠγένιος, α, ον, Π. [Ὠγήν] ἀντὶ Ὠκεάνιος, (συνκδχ.) ἀρχαῖος, (παρβλ.) Ὠγύγιος.
Ὠγένος, γεν. τοῦ Ὠγήν.
Ὠγή (ἡ), Γλσ. [οἴγω]. φράκτης, φραγή, χώρισμα· (μτνμ.) ἡ πρώτη καὶ τελευταία τάξις (σειρὰ) τῆς φάλαγγος.
Ὠγήν, ένος ὁ
Ὠγῆνδς, ου ἡ οὖ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὠκεανός, ὁ ἀρχαιότατος θεός, [ἐκ τοῦ Φοινικ. Ὠγ, κύκλος].
Ὤγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Οἴγω, οἴγνυμι.
Ὤγμὸς (ὁ), Π. [ὤζω]. ἐπιφώνησις τοῦ (θαυμ.) Ὦ ὦ!
Ὠγνύμην, ὑπερσ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠγύγιος, α, ον. Ὁ ταῦ Ὠγύγου ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· (συνκδχ.) παμπάλαιος, ἀρχαιότατος, (παρβλ. Ὠγένιος).
Ὠγυρις [ἀγείρω], εως (ἡ), Γλσ. συνάθροισις ὑδάτων, νερὰ λιμνάζοντα (στεκάμενα), βάλτος.
Ὦ ἐγώ, Π. (κατ' ἀποστροφ.) ἀντὶ Ὦ ἐγώ.
Ὦ ἐγώ, Π. Δ. ἀντὶ Ὁ ἐγώ.
Ὠδάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ ὨΙδή, τραγουδάκι.
Ὧδε [ὅς, ἥζδε], ἐπίρ. Τροπ. ἡ Ὁμοιωμ.= Οὕτω, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρομοίως, ἔτσι. (συνήθ. ἐπιφερομένου ἢ [ἐνίοτε] προηγουμένου τῇ Ὡς ἢ Ὅπως) » Ὧδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, « Ἰλ. Γ. » Οὔ τις κιθάραν ἐπίσταται ὧδε κρυτῆσαι, ὡς Ἕλένα, « Θκρ. » Γίρων, ὡς σύπερ ὧδε, « Ἰλ. Ω. » Ὧδε κακεῖσε, « Ἀξ., (παρβλ. Τῇδε). (καὶ συχνότ. μὲ ἀφηγημ. ῥῆμα) » Ὧδ' ἔρχ προσέειπεν ἀηδόνα, « Ἡσ. Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, « Ὁμ. » Ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω, « αὐτ. (καὶ ὡς περιτπ.) » Τίπτε τόσον ὧδ' ἐβόησας, « Ὀδ. Ι. » Ὧδ' ὅπως σοὶ φίλον, ᾧ τοὐμὸν ἔσται τῇδε, « Σοφ. 2) Τοπ. ἀντὶ Ἐνταῦθα, (ἀθ. κατ' ἀναγραμμτ. τὸ κοιν.) ἐδῶ, » Ὕφαιστε, πρόμολ' ὧδε, « Ἰλ. Σ. » Νῦν ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον, « Ὀδ. Δ. » Χάλκεόν νιν ὧδ' ἀνέθηκαν, « Θκρ. » Ὑγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε, « Γρφ. (ᾧ γεν. Π.) » Γένους ὧδ' ἦκεις τοῖς δε, « Εὐρ., τοιαύτην (τοιούτου βαθμοῦ) συγγένειαν ἔχεις μετ' αὐτῶν.
Ὤδει, Ἰων. Π. ἀντὶ=
Ὤδει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Οἶδέω.
ὨΙδεῖον (τό). δημόσιόν τι κτίριον ἐν Ἀθήναις προαποδιορισμένον κυρ. πρὸς ἐπίδειξιν τῶν μουσικῶν [ᾠδῶν] χρησιμεῦον δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κοινὰς δημηγύρεις.
Ὤδειον, Ἰων. μτχ. τοῦ Οἶδέω.
ὨΙδή (ἡ), κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἐκ τοῦ Ἀοιδή, τραγούδημα· τραγούδι, ὕμνος, ᾄσμα· (ἐπὶ πτην.) κελάδημα· λάλημα. « Ἀλεκτρυόνων—, « Δξ.
Ὠδήκα, πρκ. τοῦ Οἰδέω.
Ὠδί, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Ὧδε.
ὨΙδικός, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ᾠδὴν, μουσικὸς, μελῳδικός.
Ὠδῖν, ῖδε Ὠδίς.
†Ὠδινάω-ῶ, Μ. ήσω. Γρφ. ἀντὶ Ὠδίνω, (ᾠδ.
†Ὠδίνημα (τό), = Ὠδίς, κοιλοπόνημα.
Ὠδινηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς. Κυρ. ριευμένος ἀπὸ ἢ συνωδευμένος μὲ ὠδῖνας (πόνους γέννας).
†Ὠδίνησις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὠδίς.
Ὠδινολύων, οντος (ἡ). τὸ ᾠδεῖον ἐχενηΐς διότι ἐπίστευον ὅτι παύει τοὺς πόνους [λύει τὰς ὠδῖνας] τῆς γέννας.
Ὠδίνω, Μ. ινῶ (ἀόρ. Ὠδινα). Ἔχω πόνους (γέννας), κοιλοπονῶ· (ἐν γέν.) πονῶ φρικτὰ, παραδέρνω ἀπὸ τὸν πόνον, Ὠδυνῶμαι. (συνκδχ. μὲ αὐτ.) εἰκτιω, γεννῶ ἢ· εἶμαι ἑτοιμόγενος· (καὶ τρπ.) ἔχω εἰς τὸν νοῦν μα (μελετῶ ἢ ἐπιθυμῶ, εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ πράξω) τι, κρύπτω μέσα μου. « Γυναῖκα ὠδίνουσαν. « Ἰλ. Α. « Κύκλωψ δὲ στενάχων τε ᾗ ὠδίνων δδύνησιν, « Ὀδ. Ι. » Ὠδίνειν τρομέω, « Θκρ. « Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, « Γρφ. » Ἐπὶ τῆς εὐνῆς, ᾗ ἡμᾶς ὠδινε, « Χρσ. (καὶ τρπ.) » Ὠδίνεις, φίλε, διὰ τὸ ἐγκύμων εἶναι, « Πλάτ. » Ὠδίνειν φθόνον (λοιδορίαν), « Συν (καὶ προθετ.) » Ὠδίνειν πρὸς τὴν βοήθειαν, « Πλ., (παρβλ. Ἀσπαίρω). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὠδίνω καταχέαι λόγους τινὰς, « Συν. (καὶ ἑλλ.) » Ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῄς, « Σοφ., τρέμω νὰ μάθω. (καὶ πθ.) » Πολλὰ καὶ δεινὰ ὠδίνετο, « Γρ., [ἐκ τοῦ
Ὠδίς [συγγ. τῷ Δύη, Ὀδύσσομαι], ῖνος (ἡ). πόνος (κυρ. τῆς γέννας), κοιλοπόνημα· (ἐν γέν.) πόνος δριμὺς, Ὀδύνη· (συνκδχ.) γέννα, τοκετός· (Π.) τὸ τεχθὲν (καὶ μτνμ.) φιλοπονηθὲν (μετὰ κόπου), κύημα (» Ὄρνιθος—, « Νικ., τὸ αὐγόν. » Μελίσσης—, « αὐτ., τὸ μέλι. » Σκαλὴν ὠδῖνα ῥεέθρων, « αὐτ., τὴν ἔγγελυν)· (ἐνίοτε) μητρικὸν αἴσθημα. » Ὠδίνων καὶ λίθος αἰσθάνεται, « Ἐπιγρ.
†Ὤδοδε, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὁδωδε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ὄζω.
Ὁδοποίησα, ἀόρ. τοῦ Ὁδοποιέω.
Ὁδοποιός (ὁ)· ποιητὴς ᾠδῶν (λυρικός).
Ὠδός (ὁ), κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἀντὶ Ἀοιδός, τραγουδιστής. » Περὶ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα, « Πλδ., ὅταν λαλῇ ὁ πετεινός, = Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς ||. τὸ ποτῆρι τὸ ὁπ. ἔπινον ᾄδοντες τὸ Σκόλιον.
Ὠδὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Οὐδός, κατώφλι.
Ὠδυσάμην (ἡ), Π. Ἰων. [Ὀδύσσομαι], ἀγανάκτησις· δυσαρέσκεια· μῖσος.
†Ὤδυσις, εως (ἡ). Γλσ.= τῷ πρσηγ.
Ὠδώδειν, Π. ἀντὶ Ὀδώδειν, ὑπερσ. τοῦ Ὄζω.
Ὠδ, ἐπιφών. Σχετλ. ὤχ! ὤχ!
Ὠεον (τό), Π. Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ ὨΙόν.
Ὤετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι,
†Ὠζυρὸς, (Γλσ.) Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Οἰζυρὸς.
Ὤζω, Μ. ὤξω. Φωνάζω (θαυμάζων ἢ δεινοπαθῶν) ὦ ὦ!
Ὠή ἢ Ὠῆ, ἐπιφών. κλητ. ἔΙ ἔ ἐσύ!
Ὤη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἠώ.
Ὠήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι.
Ὤθεσκον, Π. ἀντὶ Ὤθουν, ά. ἀ. τ' πλθ. πρτ. τοῦ παρτ. καὶ
Ὠθεῦνθ', Π. Ἰων. (κατ' ἀποστρ. πρ[illegible] θασ.) ἀντὶ Ὠθοῦνται, γ'. πλθ. ἀρ[illegible] πθ. ἑν. τοῦ
Ὠθέω-ῶ [†ὄθω], Μ. ώσω (παρ. Ὤ[illegible] καὶ Ὠθοῦμαι, ἀόρ. Ὤσα καὶ Ὦσα, Ὤθηκα καὶ πθ. Ὦσμαι καὶ Ὤσθην)· Κουνῶ, ξεσπρώχνω, ἀμπώχνω. » Ἀψ σ' ἐγὼ λεὼν ὦσε ξίφος, « Ἰλ. Α. » Ἀπὸ ὤθισκε ποτὶ λόρον, « Ὀδ. Λ. » Ὤθει λαβὼν, ὥσα παρὲξ (τὴν ναυῆγ. « Ὀδ. » Ἔνθα νότος κῦμα ποτὶ βόρον ὤθει, « Ὀδ. Γ. » Τοῖσι δ' ἀπ' ὀρθαλμῶν ὤσεν Ἀθήνη, « Ἰλ. Ο. » Ὤθει εἰς τὸ πῦρ, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) « Ὤθει ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ὅκου τῶν μάρῳ ποταμῷ ἴκαλος, « αὐτ. (καὶ » Δεξάμενοι (τὴν ζῆπον προσβλ. ὥσαντο, « αὐτ. » Ὠθεῖσθαι κἀς τινι, « Πλ., συμπλεκτῶσθ. (καὶ » Ὠθεόμενοι πρὸς αὐτέων ἐπὶ κερ[illegible] Ἡρ. » Καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐωθοῦντο, ἐωθοῦντο, « Ξεν. » Ὠσθεὶς [illegible] πην τοῦ πεσεῖν, « Γρφ.
Ὤθησις, εως (ἡ), = Ὤθισις.
Ὠθίζω, Μ. ίσω, = Ὤθω, κουνῶ, ξεσπρώχνω. ||. (μσ. ἀλληλοπληκτῶ, σπρώχνομαι, (καὶ μτνμ.) μαλώνω, φέρνω· (μὲ αὐτ. προθ.) ἐφορμῶ, ἐπιπ[illegible]
Ὤθισις, εως (ἡ) καὶ
Ὠθισμὸς (ὁ), τὸ ὠθίζειν ἢ ὠθίζεσθαι· σπρώξιμον, ξεσκούντημα· (καὶ μ[illegible] συμπλοκὴ, (μτνμ.) σύγκρουσις, μαχία.
(Ὤθω), ἄχρ. ἐνστ. τοῦ μέλλ. καὶ ἀόρ. χρόνων τοῦ Ὠθέω.
Ὠία (ἡ), Π. (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ Ὠ[illegible]
Ὠίγνυντο, Π. ἀντὶ Ὤγνυντο, γ'. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠίετο, Π. ἀντὶ Ὤετο, γ'. ἑν. πρσ. παγτ. τοῦ Οἴομαι.
Ὠίζυρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Οἰζυρός.
†Ὠίζυς, ύος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Οἰζύς.
Ὠίκτειραν, Π. ἀντὶ Ὤκτειρον, πρσ. Οἰκτείρω.
Ὠίξα, Π. ἀντὶ Ὦξα ἢ Ἔφξα, ἀόρ. Οἴγνυμι.
Ὠίον (τό), Αἰολ. ἀντὶ ὨΙόν.
Ὠϊσάμην, Π. ἀντὶ Ὠιήθην, ἀόρ. Οἶμαι. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω, Μ. οἴσω.
Ὠίσθην, Π. ἀντὶ Ὠιήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἶμαι.
Ὠίχθην, Π. ἀντὶ Ὤχθην ἢ Ὠχθήν, ἀόρ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὤκ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐκ.
Ὤκ', Π. κατ' ἀποστρφ. ἀντὶ
Ὤκα, ἐπίρ. Π. [ὠκύς]· ταχέως, ὀξέως.
Ὠκαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὠκύς, γοργός.
Ὠκέα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὠκύς, (ᾠδ. ἐπίρ. ἀντὶ Ὠκέως. 2) ἀντὶ Ὠκεῖα, ἀρτ. καὶ 3) ἀντὶ Ὠκεῖα, θηλ. κύς.
Ὠκεάνειος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἀνου.
Ὠκεανίδες, ἄδων καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ωκεανής, ίδος (ἡ). Π. ἀντὶ 'Ωκεανία ἡ 'Ωκεανίνη (ἡ), Π. θυγάτηρ ἡ νύμφη τοῦ 'Ωκεανοῦ.
'Ωκεανίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ωκεανῖτις, ιδος, (ἡ). = 'Ωκεάνειος.
'Ωκεανίνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὠκεανόν, πρὸς τὸν 'Ωκ.
'Ωκεανός (ὁ), [ὠκύς, ἅλλ' ὕδε [πιθανώτ.] 'Αρχὴ, ἡ ἐξω (ἡ μεγάλη) θάλασσα ἡ περικυκλοῦσα τὴν γῆν, (κατὰ τὴν "Ομ.) ποταμὸς ὑπερμεγέθης ῥεων περὶ τὴν γῆν.
'Ωκεάνου, Π. γεν. πλθ. τοῦ 'Ωκεῖα, θηλ. τοῦ 'Ωκύς.
'Ωκέως, ἐπίρ. τοῦ 'Ωκὺς, ταχέως.
'Ωκήκειν, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Ωκύς.
'Ωκήσαν, Π. Αἰολ. ἀντὶ 'Ωκήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά, τοῦ Οἰκέω.
'Ωκιμοειδής, ες (ὁ, ἡ). δ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὠκίμου, ὅμοιος (τὸ εἶδος ἢ τὴν ὀσμὴν) μὲ ὤκιμον. » 'Ωκιμοειδὲς ὠδοδε, « Νικ., μυρίζει ὡσὰν βασιλικός. || (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ, ἴδε Κλινοπόδιον.
'Ωκιμον (τὸ), [ὠκὺς, διότι βλαστάνει ταχέως], εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) βασιλικός.
'Ωκιμώδης, ες (ὁ, ἡ), = 'Ωκιμοειδής.
'Ωκιμώδης, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ 'Ο ὠκινάμωνος.
'Ωκινον (τὸ), εἶδ. χόρτου (τριφυλλιοῦς), (παρβλ.) 'Ακανθον.
'Ωκιστος, πλθ. οὐδ. τοῦ "Ωκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ 'Ωκύς. || (ὡς ἐπίρ.) ὑπερθ. τοῦ 'Ωκέως.
'Ωκίτολος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἕλις], ὁ τρέχων ταχέως ἐπὶ τῆς θαλάσσης· (κατ' ἐπεκτ. ἐν γέν.) = 'Ωκὺς, ὀξύς. « 'Ριπὴ —, « 'Οπ.
'Ωκυάχλης, εος (ὁ ἡ), Π. Δ. ἀντὶ 'Ωκυηχὴς, ὁ ἀντηχῶν ὠκέως (ὀξέως).
'Ωκυβόας, α (ὁ), Π. ὁ ὠκέως (ὀξέως) βαῶν ἐμπορίαν, ἀνδρεῖος (μεγαλόφωνος) ποιητὴς, (ἅλλ.) Β. ὁ ἐν ἀγαθοῖς.
'Ωκυβόλος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, βάλλω], ὁ βλέπων ὀξέα βέλη.
'Ωκυβόητος, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, βόησις], ὁ τρώγων (κατατρώγων) τι ὀξέως. » 'Ρίνη —, « 'Επγρ.
'Ωκυδίδακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (ὀξέως) διδασκόμενος, ὠκὺς εἰς τὸ μανθάνειν, ταχυδίδακτος.
'Ωκυδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, δινέομαι], ὁ ταχέως (ὀξέως) περιστρεφόμενος.
'Ωκυδρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέχω ὀγλίγωρα, εἶμαι-
'Ωκύδρομος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, δρόμος], ὀγλίγωρος εἰς τὸ τρέξιμον, ταχύδρομος.
'Ωκυεπής, ους (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἔπος], ὁ ταχέως ταχέως.
'Ωκύθοος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, θέω], ὁ τρέχων ταχέως, ὠκύδρομος. || (οὐσ.) 'Ωκύθοον (τὸ), Γλσ. εἶδ. φυτοῦ (τριφύλλου) τὸ ὁπ. αὐξάνει ὀγλίγωρα.
'Ωκυθόλεια (ἡ), Π. [ὠκὺς, λοχεία], ἡ ταχύνουσα (εὐκολύνουσα) τὸν τοκετόν.
'Ωκυθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ὀξὺς, ὁρμητικὸς) εἰς τὴν μάχην.
'Ωκυκαλος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, μολεῖν], ὁ βαίνων (ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος) ταχέως.
'Ωκύμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, μόρος], ὁ ἀποθνήσκων ἢ κάμνων νὰ ἀποθνήσκῃ τις ὀγλίγωρα, ὑποκείμενος εἰς πρόωρον ἢ ἐπιφερων ταχὺν θάνατον.
'Ωκύνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξύνους
'Ωκυπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὠκύδρομα (ὀγλίγωρα) πέδιλα, ὀγλίγωρος εἰς τὰ πόδια, ταχύδρομος.
'Ωκυπέτεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
'Ωκυπέτης, ου (ὁ) ᾧ
'Ωκυπέτης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ῥέπαμαι], ὁ πετῶν ταχέως. » Ἰρηξ (ν Ἴππος) —, « 'Ησ., "Ομ.
'Ωκύπλανος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, πλάνη], ὁ ταχέως περιφερόμενος.
'Ωκύπλους (ὁ, ἡ), Π. = Ταχύπλους.
'Ωκυπυδίω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέχω ὀγλίγωρα, εἶμαι-
'Ωκυπόδης, ου (ὁ), = 'Ωκύπους.
'Ωκύποινος (ὁ, ἡ, Π. [ὠκὺς, ποινή], τοῦ ὁπ. ἡ ἐκδίκησις (ἡ τιμωρία) δὲν βραδύνει, ταχὺς (ὀξὺς) εἰς τὸ τιμωρεῖν.
'Ωκύπομπος (ὁ, ἡ). [ὠκὺς, πέμπω], ὁ πέμπων (μεταφέρων) ταχέως. » Νηῦς —, « Εὐρ., = Ταχύπλους.
'Ωκυπορέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. περιπατῶ ταχέως, εἶμαι-
'Ωκυπόρος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς πείρω], ὁ περνῶν ἢ περιπατῶν ταχέως· (ἐν γεν.) ταχὺς.
'Ωκύπους, Αἰολ. ἀντὶ-
'Ωκύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ταχὺς) εἰς τὰ πόδια, ὀγλίγωρος.
'Ωκύπτερος (ὁ, ἡ), = Ταχύπτερος. || (οὐσ.) 'Ωκύπτερα (τὰ), τὰ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πτέρυγος (εἰς ὀξὺ λήγοντα) πτερὰ, τὰ κανδύλια.
'Ωκυρόης, ου (ὁ) καὶ
'Ωκύροος καὶ 'Ωκύῤῥοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὠκὺν (ὀξὺν) ῥοῦν, ῥέων ταχέως.
'Ωκὺς [συγγ. τῷ Ἀκή], ος (εἶα, ὺ), = Ὀξὺς, (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) Ταχὺς, ὀγλίγωρος. » 'Ωκέες ἵπποι, « Θηρ. (καὶ καταχρ.) » 'Ωκὺς τῇ ἀκυῇ —, « Δίλ., = 'Οξυήκοος.
'Ωκυσκόπος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, σκοπέω], ὀξὺς εἰς τὸ σκοπεύειν (μματοβλέπειν, σημαδεύειν).
'Ωκύτης (ἡ), τὸ χαρακτηρικὸν τοῦ ὠκέος, ὀξύτης, ταχύτης.
'Ωκυτόκειος καὶ 'Ωκυτόκιος (ὁ, ἡ), ὁ εὐκολύνων (ἐπιταχύνων) τὸν τοκετὸν (τὴν γέννα). || (οὐσ.) 'Ωκυτόκιον (ἐννν. φάρμακον), ἰατρικὸν πρὸς εὐκόλυνσιν τῆς γέννας, ἐκ τοῦ
'Ωκύτοκος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, τίκτω]. (παροξ.) ὁ γεννῶν εὐκόλως καὶ ταχέως ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » 'Ωκυτόκα πεδία, « Σοφ., τὰ ταχέως καρποφοροῦντα, εὐθαλῆ. || (οὐσ.) « 'Ωκύτοκαν (ἐννν. φάρμακον), = 'Ωκυτόκιον. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ὠκυτόκον. « Αξ, ἀντὶ 'Η εὐτοκία, ὁ εὔκολος τοκετὸς. 2) (προπαροξ.) ὁ ταχέως γεννώμενος (αὐξάνων). » Σελήνη —, « Πλ.
'Ωλαξ, ακος (ἁ), Δ. ἀντὶ Αὔλαξ.
"Ωλαφος, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἔλαφος.
'Ωλεκρανίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ (Κουντῶ μὲ τὸ ὠλίκρανον, (Γαλλ.) coudoyer.
'Ωλέκρανον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ ἀγκῶνος [κάρηνον ᾧ
'Ωλένη (ἡ). [ἑλίσσω—ὗλος, γυριστός], τὸ ἄνω μέρος τοῦ βραχίονος· (κατ' ἔκτ.) ὁ βραχίων· (πλθ.) αἱ ἀγκάλαι, (θθ. τὸ Ἀντ.) ulna. 2) (συνεκδ.)—'Ωλενίς.
'Ωλένιος, α, ον. Ὁ τῆς ὠλένης (τῆς ἀγκάλης ἢ τοῦ βραχίονος).
'Ωλενίς, ίδος (ἡ), = Ἀγκαλίς, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ περιλάβῃ τις εἰς τὰς ἀγκάλας του.
'Ωλενίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ωλενῖτις, ιδος (ἡ), = 'Ωλένιος.
"Ωλεσα, ἀόρ. τοῦ "Ωλλυμι.
'Ωλεσίβωλος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, βῶλος], ὁ συντρίβων (ἀφανίζων) τοὺς σβώλους τῆς γῆς. » Σφυρα —, « Ἐπγρ.
'Ωλεσίθυμος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, θυμὸς], ὁ φθείρων (κατατήκων) τὴ καρδίαν.
'Ωλεσίκαρπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. καρπός], ὁ ἀφανίζων τοὺς καρποὺς ἢ τοῦ ὁπ. χάνεται (ἀφανίζεται) ὁ καρπός, ἄγονος (κυρ. καὶ μτφ.). » Ἔτος —, « "Ομ. » Τύμπανον —, « 'Οππ., τὸ τῆς Κυβέλης τὸ ὁπ. ἐκρότουν ἢ ἐνθουσιάζοντα ἀκούοντες κρουόμενον οἱ ἐνθουσιάζοντα ἱερεῖς τῆς.
'Ωλεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. οἶκος], ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) οἴκους ἢ τὸν οἶκον, (ἐπιθ. 'Ερινύος ἢ ἀπάτου).
'Ωλεσίτεκνος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. τέκνον], = Τεκνακτόνος
"Ωλεσσο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ "Ωλλυμι.
'Ω 'λεύθερε, Π. ἀντὶ 'Ω ἐλεύθερε.
'Ωλεύθεροι, Π. Δ. ἀντὶ Οἱ ἐλεύθεροι.
†'Ωλήν, ένος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ 'Ωλένη.
†'Ωλιγγιάω-ῶ [ὀλίγξ], Μ ἀσω, Γλσ. Ζαλίζομαι, νυστάζω, (παρβλ. Ἰλιγγιάω).
'Ωλιεύς, Π. καὶ κρσ. ἀντὶ 'Ο ἁλιεύς.
†'Ωλίγξ [εἴλω ἢ ὠλέξ], ιγγος (ἡ), Γλσ. ζαρωμάτιὰ τοῦ δέρματος (καὶ ἰδίως τῶν βλεφάρων), (παρβλ. "Ηλιγξ).
'Ωλιτήμερος, Δ. ἀντὶ 'Ο ἁλιτήμερος.
'Ωλιτόρριον, Δ. ἀντὶ 'Ο ἡλιτόρριον.
'Ωλκα, Π. ἀντὶ "Ωλακα = Αὔλακα, εἶδ. τοῦ "Ωλαξ.
'Ωλλοι, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἄλλοι ᾧ
'Ωλλος, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἄλλος.
'Ωμάδιος, α, ον, Π. ἰων. = 'Ρωμαΐδιος. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) = 'Ωμηστής.
'Ωμαδός ᾧ
'Ωμαδόν, ἐπίρ. Ἐπ' ὤμων, ἐπὶ τῶν ὤμων.
'Ωμαθῆς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, ἄθω], ἰατρευμένος ἄγουρα (παράκαιρα). » "Βλκος —, « Πτ.χ.
'Ωμαμπέλινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὰ χρῶμα τῶν ὠμῶν (γλυκερῶν ἀκόμη) φύλλων τῆς ἀμπέλου, (ἀντιθ. τῷ Ξηραμπέλινος).
'Ωμάρτευν, Δ. ἀντὶ 'Ωμάρτεον, παρτ. τοῦ 'Ομαρτέω.
'Ωμαχθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὦμος, ἄχθος], ὁ βαρύνων (κρεμάμενος βαρὺς εἰς) τοὺς ὤμους. » Πῆρα —, « 'Επγρ.
'Ωμεν, δ. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.
'Ωμες, Δ. ἀντὶ 'Ημεν.
'Ωμήλυσις [ὦμος, ἀλέω], εως (ἡ), ἀλεῖψις ἀπὸ ἀφρογάνιστον κριθάρι (κυρ. χρήσιμον εἰς καταπλάσματα). » Πυρίνη —, « πιτάρι χονδραλεσμένον, πλιγοῦρι.
'Ωμην, παρτ. τοῦ Οἶμαι
'Ωμηστῆρ ᾧ
'Ωμηστής, οῦ (ὁ), Π. [ὠμὸς, ἔδω], ὠμοφάγος, σαρκοφάγος· (συνεκδ.) αἱμοβό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος, ἄγριος. « Λέων (« Ἀνήρ)—, « Πρ., Ὀμ. « Ὠμηστὴς (ἐλέγετο καὶ ὁ) Διόνυσος, « Ηλ., διότι αἱ Βάκχαι εἰς τὴν μανίαν των ἐξήσχιζαν καὶ ἀνθρώπους (καθὼς τὸν Πενθέα).

†Ὠμία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὦμος, (ἴσ. διορθωτ. Ὠμιαία).

Ὠμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὦμον, ὁ τοῦ ὤμου. « Φλέψ—, « Ἀνατομ.

Ὠμίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων πλατεῖς (μεγάλους) ὤμους.

†Ὠμίζομαι, Μ. ἰσομαι. Παίρνω (Φορτόνομαι) εἰς τοὺς ὤμους μου.

†Ὠμίλλα [συγγ. τῷ Ἀμιλλα], ης, (ἡ), εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν βάλλοντες καρύδια καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰς ἕνα κύκλον ἀπροσπάθουν ἔπειτα ποῖος νὰ ἐβγάλῃ πρῶτος καὶ νὰ πάρῃ τὰ τοῦ ἄλλου.

Ὠμιαν (τὸ), ὑπικορ. τοῦ Ὦμος.

†Ὠμιστὴς, οῦ (ὁ), Γλσ. [ὠμίζομαι]; βαστάζος, νωτοφόρος.

Ὠμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, [ἐκ τοῦ Ὀσσομαι].

Ὠμοβόειος, α, ον καὶ ἑων.

Ὠμοβόεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὠμοβόϊνος. ||. (οὐσ.) « Ὠμοβοέη (ἐννν. δορὰ), « Ἱερ. δέρμα βοὸς ἀδέψητον (ὠμὸν, [ἐπιμ.] σκληρόν). « Ὠμοβόειαν (ἐννν. κρέας), « Ἐπγρ., ὠμὸν βιβρινὸν κρέας.

Ὠμοβοεύς, έως (ὁ), Π. ἀντι-

Ὠμοβόρος ᾗ

Ὠμοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων ὠμὰ (κυρ. κρέατα), ὠμοφάγος, θηριώδης. Θηρ.ὁδιας.

Ὠμόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς ὠμός. 2) (ἐνίοτε Π.) ἀντὶ Ὠμοβρὼς, ὠμοβόρος. « Λύσσα—, « Εὐρ.

Ὠμοβύρσινος, η, ον καὶ

Ὠμόβυρσος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ὠμὴν βύρσαν (ἀδέψητον βωδοτόμητον), ὠμοβόϊνος.

Ὠμογέρων, οντος (ὁ), γέρων ὠμὸς (γιερὸς, ζωηρὸς) ἀκόμη, (Γαλλ.) vert, (παρβλ. Ἐφθὸς καὶ Ὠμοπέλινος).

Ὠμοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δαΐζω], = Ὠμοσπάρακτος.

Ὠμοδακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δάκνω]. ἀντὶ Ὠμοφάγος, ἄγριος.

Ὠμόδαμος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δαμάω], πλαστόν τι δαίμονος ὄνομα ὁ ὁπ. χαλνᾷ ὠμὰ ἀκόμη (πρὶν ψηθοῦν) τὰ πήλινα σκεύη.

Ὠμοδίψητος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, δεψέω], ἐργασμένος χωρὶς νὰ προπαρασκευασθῇ (βυρσοδεψικῶς).

Ὠμόδρυπος (ὁ, ἡ), Π. (ἄνθος ἢ καρπὸς) τὸν ὁποῖον ἐδρίψατό τις ὠμὸν (ἀγέννωτον ἀκόμη, ἄωρον). « Ὠμοδρύπων νομίμων ὁδοί, « Αἰσχλ., τὸ ἐν πολέμῳ δίκαιον τῶν στρατιωτῶν τοῦ διαπερνεύειν ἀνήλικα κοράσια.

Ὠμοθετέω-ῶ (καὶ μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, - ομαι. Ἐπιθέτω ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἱερείου κεκαλυμμένων μὲ πάχος ὠμὰ τμήματα ἀπ' ὅλα του τὰ μέλη καὶ οὕτω τὰ κατακαίω· (μὲ γεν. ἐν γέν.) θυσιάζω. « Ἀρνειὰν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι, « Ἀπλλν.

Ὠμόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὠμὰς (σκληρὰς) τρίχας.

Ὠμόθυμος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, θυμὸς]. ἀνήλεὴς, σκληροκάρδιος.

Ὦμοι (ἀντὶ Ὤμοι)! καὶ Ὦμοι μοι!, ἐπιφών. Σχετλ.,=Οἴμοι!

†Ὠμοιδὴς, ου (ὁ), Γλσ. [ὦμος, εἶδέω]. ὁ ἔχων πρησμένους (σηκωτοὺς) ὤμους.

Ὠμοκοτύλη (ἡ). ἡ κοτύλη (τὸ κοῖλον μέρος τῆς κλειδώσεως) τοῦ ὤμου, (ἄλλ.) Ἐντύπωσις.

Ὠμοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρατερὺς (στιβαροὺς) ὤμους ἢ (ς) ὠμὸν (σκληρὸν) κράτος, βίαιος, ἄγριος.

Ὠμοκυδιάω ῶ, Μ. άσω, Π. καυχῶμαι διὰ τοὺς στιβαροὺς μου ὤμους (διὰ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν μου).

Ὠμόλινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ||. (οὐσ.) Ὠμόλινον (τὸ), ὠμὸν (ἀδούλευτον [ἐπιμ.] γιερότερον παρὰ τὸ ἄλλο) λινάρι· ὕφασμα (καὶ ἰδιαιτ. προσόψι) ἀπὸ τοιοῦτον λινάρι.

Ὠμολογημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμφώνως, ὁμοφώνως, ἀναντιρρήτως.

Ὠμομηλὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. ἀγριομηλέας (μὲ τῆς ὁπ. τοὺς κλάδους κεντρόνουν τὰς ἡμέρους), (ἴσ. συγχ. τῷ Ἀμαμηλὶς).

†Ὠμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Γλσ. γίνομαι ὠμὸς (ἀπάνθρωπος), σκληρύνομαι, (Λτν.) crudescere.

Ὠμοπλάτη (ἡ). τὸ πλατὺ κόκκαλον τοῦ ὤμου, ἡ πλάτη, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.).

†Ὠμοργὴς, έος καὶ

Ὠμοργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, ἔρδω], ὁ πράττων σκληρὰ (ἀπάνθρωπα) ἔργα, ἄγριος, βίαιος.

Ὠμορξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὠμόργνυμι.

Ὠμὸς, ἡ, όν. Ἄβρακτος, ἄψητος, ἀμαγείρευτος· (ἐπὶ καρπ.) ἀγέννωτος, ἄωρος· (συνκδχ.) χλωρὸς ἢ σκληρὸς· (μτνμ.) ἀπάνθρωπος, ἄγριος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀδούλευτος, ἄμορφος, ἢ παράκαιρος, πρόωρος. « Κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὀπιαλέα τε καὶ ὠμά, « Ὀδ. Μ. « Τὴν γῆν στρέφειν (σκάπτοντας), ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῶτο, « Ξεν. « Τοὺς μὲν πέπονας δεικνύουσα βότρυς, τοὺς δὲ ἔτι ὠμοτέρους, « αὐτ. « Τούτους, ἤν πως δυνώμεθα, καὶ ὠμοὺς δεῖ κατεσθίειν, « (φρσ. ὑπερβολ.) νὰ τοὺς φᾶμεν ζωντανούς. (καὶ μτνμ.) « Ὠμὸν γῆρας, « Ὀδ. Ὀ., τὸ παράκαιρον. « Ὠμὸς τόκος, « Φλςρ., = Ὠμοτοκία, (ἴδε καὶ τὰ σύνθ. Ὠμογέρων, Ὠμόλινος, Ὠμοδέψητος κτλ.).

Ὦμος (ὁ), [† οἴω = φέρω]. ὁ ὦμος (ἀνθρ. καὶ ζ.), (χυδ.) νῶμος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) « Πλευράς τε καὶ ὤμους, « Θκρ. « Ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο, « αὐτ.

Ὤμοσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀμνυμι.

Ὠμοσιτία (ἡ), = Ὠμοφαγία, [ἐκ τοῦ

Ὠμόσιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὠμοφάγος, θηριώδης, αἱμοβόρος, ἄγριος. 2) (πθ.) ὁ φαγωθεὶς ὠμός.

Ὠμοσπάρακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαραχθεὶς ὠμὸς (ζωντανός).

Ὠμοτέριχος (ὁ, ἡ). ὁ ταριχευόμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τρώγηται ὠμὸς ἢ μὴ κειρόπαστος. « Κλειθίου ὠμοτέριχα « Δοκρ., τραχοῦλι παλαμύδας (παλαμιδοκόμματον) ἀγκαιρόπαστον.

Ὠμότης (ἡ), τὸ νὰ ἶναι τί ὠμὸν (ἄβρακτον ἢ ἄγευστον) (συνκδχ. καὶ μτφρ.) σκληρότης, θηριωδία· (ἰατρ.) ἀχώνευσις.

Ὠμοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω ὠμὰ (πρόκαιρον) τὸ ἔμβρυόν μου, ἀποβάλλω.

Ὠμοτοκία (ἡ), τὸ ὠμοτοκεῖν, ἀποβολὴ (ἐμβρύου), ἔκτρωσις, [ἐκ τοῦ

Ὠμότοκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα ὠμὸν (πρόκαιρον) τὸ κύημά της, ἀποβάλλουσα. 2) (ἐνίοτε) ἡ τίκτουσα ὠμὰ (ὠμογέρια) κυήματα. « Ὠδῖνες ὠμοτόκοι, « Καλλ., ὁ τοκετὸς τῆς· ὠμοφάγα λεοντόκοι (ἢ τίκτουσι λέοντας ὠμοφάγους), « Ἀριστ. Σχίζω) τι ὠμὸν (ἀγέννωτον, ἄωρον) [ἐκ τοῦ

Ὠμότομος (ὁ, ἡ). ὁ τεμνόμενος (σχιζόμενος) ὠμὸς (πρὶν ὡριμάσῃ, ἄωρος).

Ὠμοτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τριφθεὶς ὠμὸς (ἄωρος). « Ἔλαιον—, « Ἀλ., τὸ ἀπὸ ὠμὰ (ὄχι ἐντελῶς ὡρίμους) ἐλαῖα (κοιν.) ἀγουρόλαδον.

Ὠμοτύραννος (ὁ, ἡ), Γρφ. ὠμὸς (σκληρὸς) θηριώδης) τύραννος.

Ὠμοῦπνος (ὁ, ἡ). ὁ μόλις ἀποκοιμηθεὶς (ὑπνώσας), (κοιν.) ἀγουρόξυπνος.

Ὠμοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ὠμὰ (κρέατα), εἶμαι ὠμοφάγος.

Ὠμοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἶναί τις ὠμοφάγος.

Ὠμοφάγος (ὁ, ἡ), (παροξ) ὁ τρώγων ὠμὰ (κυρ. κρέατα), σαρκοφάγος. « Θῆρες ὠμοφάγοι, « Ὀμ. Γ. 2) (σπν. προπερισπ.) ὁ φαγωθεὶς ἢ τρωγόμενος ὠμὸς, ἐπὶ τῶν ὠμῶν μου.

Ὠμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (σηκώνω) ὠμὸν μου.

†Ὠμοφόριον (τὸ), Ἐκκλησ. τὸ ἱερὸν ὑφάσμα ὁποῖον τὸ ὁπ. φορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς τύπον τοῦ ἀπολωλότος προβάτου τὸ ὁπ. εὑρὼν ὁ ποιμὴν ἀνεβάστασε κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παραβολὴν ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ὠμόφορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων τι (ἐπὶ προπορ. φερόμενος) ἐπὶ τῶν ὤμων. 2) (οὐσ.) Ὠμόφορον, « Ἐκκλησ., τὸ Ὠμοφόριον.

Ὠμοφρόνως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀγρίως, ἀπανθρώπως.

Ὠμόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὠμὸν (ἀνήλεον, ἀπάνθρωπον) φρόνημα, σκληρὸς, ἄγριος. « Σιδήρους—, « Αἰσχλ.

Ὠμοχάραξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), [ὠμὸς, χαράσσω]. πελαῦκι (καντάρι) ὄχι στιλπνωμένο, καθὼς εἶνε μὲ τὴν φλαούδα του (ἀπάκητον).

Ὠμοχάρων, ωνος (ὁ), Π. ὁ σκληρὸς (ὠμὸς ἀνηλεὴς) Χάρων.

Ὠμωμόκειν, ὑπερσ. τοῦ Ὀμνυμι.

Ὠμωξα, ἀόρ. ά. τοῦ Οἰμώζω.

Ὠμῶς, ἐπίρ. Μὲ ὠμὸν (σκληρὸν, ἀπάνθρωπον) τρόπον, θηριωδῶς, ἀγρίως.

Ὤν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὢν, ὄνος καὶ Δ. ἀντὶ Οὖν, λοιπὸν ||. μτφ. τὸν Ἱρόδ. συχν. καὶ εἰς τὸν Δρτ. ἐπὶ ἅπαξ παρεντίθεται τὸ Ὢν μεταξὺ ἄρθρ. καὶ προθέσ. καὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς συνθέτου ῥήμ. πρὸς δήλωσιν τοῦ τετελεσμένου πράξεως. « Φίροντες εἰς τὴν ἀγυιὴν ἀπ' ὧν ἔδοντο, « Ἡρ., ἀντὶ Ἀπὸ ὧν ἔδοντο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Κατ'ὧν ἐκάλυψαν, « αὐτ., ἀντὶ Κατακαλύπτουσι. « Πρὸς ὧν ἔθηκαν, « αὐτ., ἀντὶ Προστιθῆσι κτλ.

Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς. 2) Π. ἀντὶ Ἐῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἑός.

Ὦν, Π. ἀντὶ Ὦ ἄναξ.

Ὦνμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὀνίνημι καὶ τοῦ Ὄνομαι.

Ὦνξ, Δ. Π. ἀντὶ Ῥ ἄναξ.

Ὦνορες, Π. ἀντὶ Ὦ ἄ ,ὄρες.

Ὦνεκα, Δ. Π. ἀντὶ Οὗ ἕνεκα.

Ὠνέομαι-οῦμαι [ὠνή], Μ. ἠσομαι, (παρτ. ὠνήμην καὶ Ὠνούμην, ὀρ. Ὠνησάμην καὶ Ἐωνησάμην ἢ [συχνότ.] Ἐπριάμην [ἴδε Πρίαμαι], πρκ. ἐνεργ. καὶ (ὑπθ. Ὠνημαι, ἀόρ. πθ. Ὠνήθην ἢ Ἐωνήθην). Ἀγοράζω· μισθόνω, πακτόνω· (ἐνίοτε) παζαρεύω (νὰ ἀγοράσω). « Τὰ ἐπιτήδεια ὠνεῖσθαι ἐκ τῆς ἀγορᾶς. « Ζεν. « Τὰ τέλη ὠνεῖσθαι, « Δμ.,=Τελωνεῖν. « Ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος, ἣ αὐτὴν προσελθὼν ὠνεῖτο, « Ἡρ. « Οὐκ ἐβούλοντο ὠνεμένοισι πωλεῖν, « αὐτ. (καὶ ἐσπ. τοῦ πρκ.) « Τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ λῴστα ταῦτ' ὠνήσομαι, « Ἀρςφ. (καὶ μτφ. ἐπὶ δωροδοκίας). « Ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται, « Δμ.

Ὦνερ, Π. ἀντὶ Ὦ ἄνερ.

Ὠνή (ἡ), [ὤνος]. ἀγόρασμα, ψούνισμα· πάκτωμα, νοίκιασμα· (συνεκδ.) ἡ τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος. « Ἀγοραὶ κπίσμενοι, ὠνῇ τε καὶ πρήσει χρέωνται, « Ἡρ., ἀγοράζουν καὶ πωλοῦν, μαίρνουν καὶ διδοῦν. « Πάσας τῶν δημοσίων τὰς ἐκδόσεις καὶ μισθώσεις καὶ ὠνὰς ἠκύρωσε, « Πλ. « Ὠνὴν πρίασθαι ἐκ τοῦ δημοσίου, « Ἀνδκ., ἐνοικιάζειν (ὠνῇ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁρς. καὶ ἀόρ. τοῦ Ὀνέομαι.

Ὄνυμα (τὸ), τὸ ἀγορασθὲν (ὠνηθὲν) πρᾶγμα, ψούνιον.

Ὠνημάτιας, ου (ὁ), Γρφ. ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἀγοράζῃ.

Ὠνήμην, μσ. ὑπερσ. τοῦ Ὠνίνημι.

Ὠνήρ, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἀνήρ.

Ὠνησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὠνίνημι.

Ὠνησάμην, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὠνέομαι.

Ὠνησείω (χωρὶς Μ.). Ἔχω διάθεσιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ ἀγοράσω.

Ὠνησις, εως (ἡ). τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγόρασμα, ψούνισμα.

Ὠνητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὠνέομαι.

Ὠνητής, οῦ (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ψουνίζων), ἀγοραστής, (Τουρκοβαρδ.) μουστερής· (ἐνίοτε) νοικιαστής, (ἴδε Ὠνή).

Ὠνητιάω-ῶ, Μ. ἀσω = Ὠνησείω.

Ὠνητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγοράζειν.

Ὠνητός, ἡ, όν. Ἀγορασμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. « Χρημάτων ἢ(σπν.) ὠνητὸς—, « Ἀξ. « Πάνυ βραχείας ὠνητὸς—, « Δ. Ἀλ.

Ὠνθρωπε, κατὰ πρσ. ἀντὶ Ὦ ἄνθρωπε.

Ὠνθρωποι, κατὰ συναίρ. καὶ πρσ. ἀντὶ Οἱ ἄνθρωποι.

Ὠνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρσκείμενος εἰς ὠνὴν (εἰς ἀγορὰν), πωλούμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. « Οὐκ ἔστι χρημάτων Ὠνιον ἀλυπία, « Πλ., δὲν ἀγοράζεται μὲ χρ. ||. (οὐτ. ἐν.) ἡ ἀγορὰ (« Ἐς ὠνιον ἐλθεῖν, « Θγν.) καὶ (πλθ.) τὰ εἰς τὴν ἀγορὰν πωλούμενα (τὰ τρόφιμα κλπ.).

Ὄνομα, Δ. ἀντὶ Οὔνομα=Ὄνομα.

Ὠνομάδατοι, Ἰων. ἀντὶ Ὠνομασμένοι (αι, α) εἶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὀνομάζω.

Ὠνομασμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ὀνομαστί, κατ' ὄνομα.

Ὠνόμηνα, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὀνομαίνω.

Ὦνος (ὁ), Π. [Ὄνος, τὸ φορτίον]. ἡ τιμὴ (ἡ ἀγορὰ) τοῦ πωλουμένου, τὸ ἀντίτιμον· (ἐνίοτε)=Ὠνή, ἀγόρασμα. « Ἐπεί, γατε δ' ὦνον ὀβολόν, « Ὀδ. Ξ., ἀγοράσατε ἀγλίγωρα ὅ,τι ἔχετε νὰ ἀγοράσετε διὰ τὸν δρόμον, (χυδ.) κάμετε μίαν ὥραν ἀρχήτερα τὴν κουμπάνια σας.

Ὠνοσάμην, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὄνομαι.

Ὠξ, Δ. Π. ἀντὶ Ὀ ἐξ.

Ὦξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Οἴγνυμι.

Ὠοβραχὴς, ές (ὁ, ἡ). βριγμένος (βουτημένος) εἰς ἀσπράδι αὐγοῦ.

Ὠογαλα, ακτος (τὸ). γάλα κτυπημένον (ἀνακατωμένον) μὲ αὐγά, εἶδ. ῥοφήματος, (Γαλλ.) lait de poule.

Ὠογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ αὐγὸν (ὠόν).

Ὠ ειδὴς, ές (δ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὠοῦ, στρογγυλὸς ἐπιμήκης.

†Ὠοθεσία (ἡ). ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης παράθεσις (τραπέζωσις) ὠῶν.

Ὠοθυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν θυσίαν τοῦ συμβολικοῦ ὠοῦ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Βάκχου. ||. « Ὠοθυτικά, « (ἐπιγράφεται ποίημά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀρφέα).

Ὠόμην, παρτ. τοῦ Οἴομαι.

‡Ὠοκατάκτης [ὠόν, κατάγνυμι], ου (ὁ). ὁ απάνων (τσακκίζων) αὐγά.

†Ὠοκάταξις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὠτοκάταξις.

‡Ὠοκοπία (ἡ). «ἶδος φαγητοῦ ἢ σάλτσας, (ἄλλ.) Ἔκχυτον, αὐγὰ κομμένα (κτυπημένα), (Σδ.).

Ὠόν (τὸ). τὸ αὐγόν· (συνεκδ.) γυμνὸς (φαλακρὸς) σὰν τὸ αὐγόν· (μτγμ.) ὡοειδές τι ποτήριον, (ἄλλ.) Ὠσκύφιον, (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πιθανῶς καὶ ὡς) βεντοῦζα. ||. (εἰς τὴν μυθολογ. συγχ. τῷ

†Ὠον (τὸ), Δακων. δωμάτιον εἰς τὸ ὑπερῶον τοῦ οἴκου, (κοιν.) ὑπερῶον.

Ὠὸπ ἢ Ὦ ὤπ, ὤπ, ἐπιφών. Παρακελευς. τοῦ κελευστοῦ πρὸς τοὺς κωπηλάτας νὰ σταματήσουν, (κοιν.) σία!

‡Ὠοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Γεννῶ) ὠά. « Ὄρπα τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος· ἔνθεν γὰρ ὠοπαίουσι (οὕτω διορθωτέον νομίζω τὸ Ὀποιοῦσι, τὸ ὁπ. ὁ Μουσοῦρος ἔτρεψεν εἰς Ὀπύουσιν), « Ἡσύχ.

†Ὠοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ὠόπωλις, ιδος (ἡ), ὁ πωλῶν ὠά (αὐγά).

Ὠοσκοπία (ἡ). ἡ διὰ τῶν ὠῶν μαντεία.

Ὠοσκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὠοσκοπίαν. ||. « Ὠοσκοπικά, « (ποίημά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀρφέα).

‡Ὠοσκόπος (ὁ, ἡ), [ὠόν, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ αὐγὰ καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων.

Ὠοσκύφιον (τὸ). σκύφος (ποτήριον) εἰς σχῆμα ὠοῦ ἢ δύο ἡμιτόμων ὠοῦ συνηνωμένων κατὰ τὰς βάσεις.

Ὠοτοκεύς, ἴως (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠοτόκος.

Ὠοτοκέω-ῶ, Μ, ήσω. Γεννῶ αὐγὰ (ᾧ ὄχι ἔμβρυα), εἶμαι ὠοτόκος.

Ὠοτοκία (ἡ), τὸ ὠοτοκεῖν, γέννησις ὠῶν, [ἐκ τοῦ

Ὠοτόκος (ὁ, ἡ), [ὠόν, τίκτω]. ὁ γεννῶν αὐγὰ (καὶ ὄχι ἔμβρυα), (Ἀτν.) ωνίφαρος.

Ὠοῦ, γεν. τοῦ Ὠόν.

Ὦρμαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρ. τοῦ Ὄλομαι ἢ Οἶμαι·

Ὠοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (ἢ Τρέφομαι μὲ) αὐγά, εἶμαι ὠοφάγος.

Ὠοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κυοφορῶν) αὐγά, ὠοτόκος.

Ὠοφυλακέω (κτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω αὐγὰ (εἰς τὴν φωλεάν).

Ὦπα, Π. αἰτ. ἐν. τοῦ Ὦψ.

†Ὠπάζομαι καὶ

Ὠπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. [ἰ,ὤψ], βλέπω, κυττάζω.

Ὑπερ. Δ. ἀντὶ Οὔπερ, γεν. τοῦ Ὅσπερ. || (ὡς ἐπίῤῥ. Τοπ.)=Ὅπου.

Ὑπερ, δοτ. τοῦ Ὅσπερ.

Ὦπες, πλθ. τοῦ †Ὦψ.

Ὠπὴ (ἡ), Π. [†ὤψ] ἀντὶ Ὄψις, βλέμμα, κύτταγμα.

Ὠπήσαιο, Π. β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὠπάομαι.

†Ὠπήσεσθαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὠπήσεσθαι, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὠπάομαι.

Ὠπιμελητὰ, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὦ ἐπιμελητά.

Ὤπις, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Οὖπις, (ἐπίθετ. § Ἄρτεμις).

Ὤπλισθε, Π. ἀντὶ Ὡπλίσθητον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. καὶ

Ὤπλισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὁπλίζω, (ἓθ.

Ὠπλισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ἐνόπλως.

Ὦ Ὄπολλον, Π. ἀντὶ Ὦ Ἄπολλον.

Ὠπόλλων, Δ. ἀντὶ Ὁ Ἄπολλων.

Ὦ Ὄπολε, Δ. ἀντὶ Ὦ αἰπόλε.

Ὠπόλος, Δ. ἀντὶ Ὁ αἰπόλος.

Ὦπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).

Ὤπωπα, Π.=Ὄπωπα, β'. πρκ. τοῦ Ὁράω.

Ὥρα [Οὖρος], ας (ἡ). φροντὶς· ἐπιμέλεια (ἓθ. τὸ Ατν.) συπ. « Ὥραν ἔχειν (ποιεῖσθαι καὶ Π. νέμειν) τινός, « Δξ.,= Φροντίζειν. « Ἓν μηδεμιᾷ ὥρᾳ εἶθεσθαί τινα, « Δίλ., ἀδιαφορεῖν, ἀψηφᾶν, (συγχ. τῷ

Ὥρα [συγχ. τῷ Ἀὔρα], ας (ἡ). (ἐν γέν.) ὁ προσδιωρισμένος ἢ ἁρμόδιος καιρός. « Ὥρα δόρπου (ὕπνου, ἀρότου γάμου, μύθων κτλ.), « Ὅμ. « Ἔσῃ ἀνδρὸς (γάμου) ὥραν ἔχουσα (ἢ) « Εἰς ἀνδρὸς (γάμου) ὥραν ἥκουσα (ἢ) « Οὐκ οὖσα καθ' ὥραν, « Δξ.,=Ἐπίγαμος (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ὥρα ἂν εἴη λέγειν (ἀπιέναι, ἀποβλέπειν κτλ.), « Ξεν., Ακ. « Οὐκ ἦν ὥρα, οἷα τὸ πεῖσαι ἄρδειν, « Ξεν. ||. « Ἓν ὥρᾳ, « φρσ., ἐν καιρῷ, ἡ· ἐνωρίς. « Δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ καμηλάτας, « Πλ. « Πρὸ (« Πρότερον τῆς) ὥρας, « φρσ. « Καθ' (ἢ « Παρ') ὥραν, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρσ., (ὄθ. 2) (παρα Π. καὶ σπν. ἡ εἰς μερικὰς μόνον φρσ. παρὰ λογρφ.) ἔτος, χρόνος. « Ἐν τῇ πέρυσιν ὥρᾳ, « Δμ. (ᾠδ. πθ.) » Εἰς ὥρας, « Αξ., τοῦ χρόνου. » Εἰς ὥρας ἄλλας (ἢ) ἑτέρας, « Ἀρχῳ. » Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους, « Εὐρ. (καὶ ἐν εἴδει εὐχῆς) » Εἰς ὥρας αὖθις ἱκέσθαι, « Ὅμ., καὶ τοῦ χρόνου! » Κεῖς ὥρας κἠπείτα ἐν καλῷ εἶῃς, « Θκρ. (ἢ κατάρ.) « Μὴ ὥραις ἴκοισθε, « Ἀρχῳ. (καὶ ἑλλ.) » Ὁ μὴ ὥραισι Δημήτρατος, « αὐτ., νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου! νὰ μὴ τὸν εὕρ᾽ ὁ χρόνος! 3) (συνηθέστ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ 4 καιροὶ τοῦ χρόνου, (Γαλλ. les saisons, (καὶ ἰδιωτ.) ἡ ἄνετξις ἢ τὸ καλοκαίρι· ὁ καιρὸς τοῦ θέρους ἢ τοῦ τρύγους· (συνκδχ.) τὰ γεννήματα καὶ τὰ ᾽πωρικά. » Ὧραι ἐτῶν, « Πλάτ. » Ἢ τῶν ὡρῶν περίοδος, » Θρρ. » Ὅσα φέρουσιν ὧραι, « Αξ. » Εἴαρος (ἢ » Εἰαρινὴ) ὥρη, » Ὅμ. » Ὥρα χειμερινή, « Θρρ. » Ὥρα νέα, « Ἀρχῳ. » Ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων, « Θκ. » Οἱ περὶ τὴν ὥραν χρόνοι; « Ἀρστ. » Ἦν ὥρᾳ, « Αξ. » Ὥρα δένδρων, « Ξεν., ἡ ὡρίμασις τῶν ᾽πωρικῶν. » Ὡς μὲν θέρος ἦν, ἀπὸ τῆς ὥρας ἐτρέφοντο, « αὐτ., (ὄθ. 4) (μτνμ.) ἡ ἡλικία (ᾠδ κατ᾽ ἐξοχ. ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος) τοῦ ἀνθρ., (κατ᾽ ἐκτ. ἐν γέν.) ὡραιότης, θέλγητρα, χάρις. » Ὥραν ἔχειν, « Ἰλ. « Οἱ ἐν ὥρᾳ (καθ᾽ ὥραν), « αὐτ. » Μειρακίῳ καθ᾽ ὥραν ἀκμάζοντι, « αὐτ. » Ὥρᾳ τῆς ἡλικίας λαμπρός, « Θκ. » Ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ὥρᾳ σεμνύνεσθαι, « Αξ. » Γλίχεσθαι τῆς ὥρας, « Παρθ. 5) (μτγν.) ἡ ὥρα, τὸ κθ'. μέρος τοῦ ἡμερονυκτίου. » Ὧραι ἡμέρας, « Αξ. (κυρ.) τὰ τέσσαρα διαστήματα τοῦ ἡμερονυκτίου. » Ὥραν μίαν ἐποίησαν, « Γρφ. » Περὶ δὲ ὥραν τρίτην σκότος ἐγένετο.. ἄχρις ὥρας ἐννάτης, « αὐτ. » Ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, « Ἐπγρ. » Καθ᾽ ἑκάστας ὥρας, « Αξ. » Ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι, ὅσαι τε νυκτός, « Εὐγ. 6) (πλθ.) τὰ τέσσαρα κλίματα ἢ αἱ τέσσαρες ζῶναι, (Ἡρ Β', 26). 7) (κατὰ τὴν μυθολογ.) αἱ Ὧραι, θεαὶ (τρεῖς τὸν ἀριθμὸν θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος κτλ.), (παρ᾽ Ὁμ. Καιρός).

Ὥρα, εὐχρηστότ. τὸ Ἑώρα, γ', ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Ὁράω.

Ὡραΐζω [ὡραῖος], Μ. ἴσω. Στολίζω, καλλωπίζω. ‖. (μπ. αὐτπθ) καλλωπίζομαι· καμαρόνω.

✝**Ὡραιοδώτης**, ου (ὁ). δοτὴρ τῆς ὡραιότητος.

Ὡραιόμορφος (ὁ, ἡ). ὡραῖος τὴν μορφήν, εὔμορφος.

Ὡραιοπολέω-ῶ, Μ. ἥσω. Συναναστρέφομαι μὲ (διατρίβω πάντοτε περὶ) τοὺς ὡραίους.

Ὡραιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὡραῖα (ταρίχη ἢ ὀπωρικά).

Ὡραῖος [ὥρα], α, ον, = Ὥριμος, (ὕλη. ἐν γέν.) ὃ ὢν ἢ γινόμενος ἢ φθάνων εἰς τὸν πρέποντα καιρόν. « Ἠλοῦς ὡραῖος, « Αξ. » Ὕδωρ ὡραῖον, « Γαλ. » Θάνατος ὡραῖος, θρήνου ἄπεστι, « Ξεν. » Ὡραῖος ὢν ἀποθνήσκει, « Ἰλ. » Ἡλικία ἐν ᾗ βίου πεπαῦσθαι ὡραῖόν ἐστιν, « αὐτ. (ᾠδ γεν.) « Γάμου ὡραῖος, « ἴδε Ὥρα (1). » Ἐν ὡραίῳ ἵσταμαι τοῦ βιου, « Εὐρ., ὡρίμασα (ὕλη. ἐγήρασα) πλέον, (ᾠδ αὐτ. πρυθετ.) « Ἡσυχίαν ἦγεν, ὡς οὐκέτι πρὸς πολιτείαν ὡραῖος, « Πλ. » Τῶν ὡραίων τυχεῖν, « αὐτ., τῶν μετὰ τὴν θανὴν νενομισμένων. 2) (ἰδιωτ. δὲ ἐπὶ μὲν ἀνθρ.) ὁ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ἀκμαῖος, (ἐπμ.) νέος· (συνκδχ.) εὐμορφος ἢ (ἀκριβέστερον) νόστιμος (μᾶλλον διὰ τὴν ἐκ τῆς ἡλικίας χάριν παρὰ διὰ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν). » Ἄνευ κάλους ὡραῖος, « Ἀρστ. » Τὴν ὄψιν ὡραιότατος, « Ἡρωδ. (καὶ μτνμ.) » Λόγος ὡραῖος, « Ἑρμγ., ὁ καμψὸς καὶ ἀνθηρός. 3) (ἐπὶ δὲ πραγμ. κυρ. φαγωσίμων καὶ μάλιστα ὀπωρικῶν) ὁ ὡριμάζων τὸ καλοκαίρι (« ἔτους ὥρᾳ »), (ὄθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) καλοκαιρινός· (ἐν γέν.) ὥριμος, εἰς τὸν καιρόν του, ἔγκαιρος. » Τὰ ἐκ τῆς γῆς (» Ἄνθη, » Σπέρματα, » Τρωκτὰ) ὡραῖα, « Ξεν., Αξ. » Ὡραῖοι καρποί, « Γαλ. (ᾠδ ἑλλ.) « Ὡραῖα θύειν, « Αξ. (ἰδιωτ.) » Τάριχος (» Τέμαχος) ὡραῖον, » (ᾠδ ἑλλ.) » Τὰ ὡραῖα (ἐνν. τεμάχη), « τὰ ἐγκαιρόπαστα, (ὄθ. Ὡραιοπώλης). (καὶ καταχρ.) « Σαργάνη ὡραία, « Αξ., τὸ σκεῦος ὅπου ἐναποτίθενται τὰ τοιοῦτα παστά. 4) (ἐπὶ δὲ χρόνου ὡς οὐσ.) « Ὡραία (ἐνν. ὥρα), « ἡ ἄνοιξις ἢ τὸ καλοκαίρι. » Περιμένειν τὴν ὡραίαν, « Δμ.

Ὡραιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὡραίου. (ἐπὶ καρπ.) ὡριμότης· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀκμὴ ἢ χάρις (καλονὴ) νεότητος· (ἐν γέν.) κάλλος, εὐμορφία.

✝**Ὡραιόω-ῶ**, Μ. ώσω, Γρφ. ἀντὶ Ὡραΐζω, (καὶ πθ.) ὡραΐζομαι, εὐμορφαίνω.

Ὡραΐσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ χρησιμεύει πρὸς ὡραϊσμόν, στολίδι. 2) = τῷ

Ὡραϊσμὸς (ὁ), τὸ ὡραΐζεσθαι, στολισμός, καλλωπισμός.

Ὡραϊστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὡραΐζόμενος (ὑπὲρ τὸ δέον), καλλωπιστής.

✝**Ὡραΐτε**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὡρεύω.

Ὡραῖως, ἐπίρ. = Ἐν ὥρᾳ ἢ Καθ᾽ ὥραν, ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· μὲ χάριν (νοστιμάδα), κομψῶς.

Ὡραιάω-ῶ [ὥρα], Μ. άσω, = Ὠχριάω, χλωμιάζω (κυρ. καθὼς τὰ κοράσια περὶ τοὺς 12 - 13 χρόνους τῆς ἡλικίας των)· (συνκδχ.) λειποθυμῶ. « Ὡραιῶ· ἀλλ᾽ οἷσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν, « Ἀρχῳ.

✝**Ὡρακίζω**, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ὡρακιάω.

Ὡρανίαφι, ἴδε Οὐρανίαφι.

Ὡράνιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Οὐράνιος, [ἐκ τοῦ

Ὡρανός (ὁ), Δ. ἀντὶ Οὐρανός.

Ὡραπολέω-ῶ [ὥρα, πολέω], Μ. ήσω, Γλσ. Καλλιεργῶ τὴν γῆν καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὥρα (ὁ καιρὸς) τοῦ ἔτους.

✝**Ὡρατάριχος** (ὁ ἢ τὸ), = Ὡραῖον τάριχος, ἐγκαιρόπαστον.

Ὥρατος, Π. ἀντὶ Ὁ Ἄρατος.

Ὠργεῖοι, Π. Δ. ἀντὶ Οἱ Ἀργεῖοι.

Ὠργεῖος, Π. Δ. ἀντὶ Ὁ Ἀργεῖος.

Ὠργημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὀργάω.

Ὥρεα, Δ. ἀντὶ Οὔρεα = Ὄρεα-ὄρη.

✝**Ὡρεάριος** (ὁ), Γλσ. ὁ φύλαξ τοῦ ὠρείου, ἀποθηκάριος, (Λτν.) horrearius, ἐκ τοῦ

✝**Ὡρεῖον** (τὸ), Ἐπγρφ. ἀποθήκη γεννημάτων, σιτοφυλάκιον, (Λτν.) horreum.

Ὥρειξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀρέγνυμι.

Ὥρεον, Ἰων. ἀντὶ Ἑώρων, παρτ. τοῦ Ὁράω.

Ὧρες, Π. ἀντὶ Ὄρες, πλθ. τοῦ Ὄρος.

Ὥρεσι, Δ. Π. ἀντὶ Οὔρεσι = Ὄρεσιν, δτ. τοῦ Ὄρος.

Ὠρεσίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόμπων ἀδόκ. (θόρυβον) ἐν τοῖς ὄρεσιν (κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ ὄρη), (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ὠρεσιώτης, ου (ὁ), Π. ὁ δοτὴρ τῶν ὡρῶν (τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους), (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ).

✝**Ὠρεσίλοιπος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὠρεσίτροπος.

Ὤρεσσι, Π. ἀντὶ Οὔρεσι, δοτ. τοῦ Ὄρος.

Ὤρετο, Π. γ', ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀόρ. ά. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὡριάω [ὥρα], Μ. εὐσω. Φρονίζω, ἀμεριμνῶ, ἐπιστατῶ, ἐπιμελοῦμαι.

✝**Ὡρέω-ῶ**, Μ. ήσω, Γλσ. = Ὡρεύω. ‖ διαρκῶ ἢ παρατείνομαι πολὺν καιρόν, γρονίζω.

Ὡρέων, Ἰων. ἀντὶ Ὡρῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὥρα.

Ὥρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὥρα.

✝**Ὡρήμα** (τὸ), Γλσ. = Μέλημα.

Ὡρήσσω (παρατ. Ὡρησσον), Π. = Ὀρέγω.

Ὡρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ φέρων τὰς ὥρας (τοῦ ἔτους) καὶ κάμνων νὰ ἀκμάζουν οἱ καρποί, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).

✝**Ὡριαίνομαι**, Μ. . . . , = Ὡραΐζομαι.

Ὡριαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν μίαν ὥραν, μιᾶς ὥρας.

Ὡριάς, άδος (ἡ), Π. ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ ὡραῖος, ἡ παράγουσα, τὰς ὥρας. « Φορὰς—, « Ὀρφ.

Ὡ᾽ ριγνωτε, Π. ἀντὶ Ὡ ἀρίγνωτε (ἀνεπίγνωστε). (Λτν.) o nimium nobis, (Μετ. Δ', 198).

Ὡριζήσκον, Π. ἀντὶ Ὡάριζον, πλθ. τ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὡρίζω.

Ὡρίζον, παρτ. τοῦ Ὁρίζω.

Ὡρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὁρίζω.

Ὡρικός, ή, όν. Ὁ ἐν ὥρᾳ (ἐν καιρῷ), ἁμάζων, ὥριμος· ὡραῖος, εὔμορφος.

Ὡρικῶς, ἐπίρ. Μὲ (νεανικὴν) χάριν, εὐμορφα, νόστιμα.

✝**Ὡριμάζω**, Μ. άσω. Γίνομαι ὥριμος.

Ὡριμαία (ἡ), (ἀζρλγ.). ἡ ἐπιβροὴ τῆς γενιλιακῆς ὥρας.

Ὥριμος (ὁ, ἡ), = Ὡριος καὶ Ὡραῖος, γεμάτος, γεννωμένος, ἔγκαιρος κτλ.

Ὡρομότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ὥριμάδα.

Ὡριόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἢ ὧν εἰς κατάστασιν νὰ φέρῃ καρποὺς ὡρίους (ὡριμους).

Ὥριον, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Λύριον.

Ὡριος, α ἢ ος, ον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀντὶ Ὡραῖος, γινόμενος εἰς τὸν πρέποντα ἢ τὸν διωρισμένον (τοῦ ἔτους) καιρόν, ἔγκαιρος· ὥριμος (κυρ. καὶ μτγν.). » Ὁμβρος—, « Ἡσ. » Θέρος ὥριον, « Θκρ. » Φέρει δέ κεν (ἡ νῆσος) ὥρια πάντα, « Ὀδ. Ι., παντὸς εἴδους γενήματα καὶ ᾽πωρικά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ωρισα, ἀόρ. ἀ. τοῦ 'Ορίζω.
'Ωρισμα (τό), Π. ἀντὶ 'Ορισμα, ὅρος, διατύπωσις, διδασκαλία.
'Ωρισμένως [ὁρίζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὡρισμένον (ἀκριβῆ), ὁριστικῶς.
'Ωριστε, Π. ἀντὶ 'Ω ἄριστε.
'Ωριστος, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ο ἄριστος.
'Ωριφοι, Δ. ἀντὶ Οἱ ἔριφοι.
'Ωριφος, Δ. ἀντὶ 'Ο ἔριφος
'Ωριων, ωνος (ὁ). ἀστερισμός τις (ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ἥρωος τοῦ ὡραιοτάτου ἐρωμένου τῆς Ἠοῦς κτλ.). 2) εἰδ. πτηνοῦ τῆς Ἰνδ., (Ἀλλ. Ζ. Ἰς. 12', 22).
'Ωριωνιος, ἀ, ον. 'Ο τοῦ 'Ωρίωνος.
'Ωριως, ἐπίρ. [ὥριος]. Ἐν καιρῷ.
'Ωρμαγκα, πρκ. τοῦ 'Ορμαίνω.
'Ωρμαετο, Ἰων. ἀντὶ Ὠρμηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Ωρμάω.
'Ωρμηνα, ἀόρ. ἀ. τοῦ 'Ορμαίνω.
'Ωρμησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ 'Ορμάω.
'Ωρνες, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἄρνες.
'Ωρνυτι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἢ πθ. παρτ. τοῦ 'Ορνυμι.
'Ωρογραφια (ἡ). ἡ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν διαγραφὴ ἱζορικῶν συμβάντων, χρονογραφία, [ἐκ τοῦ
'Ωρογραφος (ὁ). ὁ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν ἱστοριογράφος, χρονογράφος.
'Ωροθέτεμος (ὁ), Γλσ. [ὥρα, θεσμός]. τὸ ἄγαλμα (ἀνδριαντικόν) τῶν χεροβόλων, (Ἀλλ.) Ἡλιοδώρου.
'Ωροθετέω-ῶ, Μ. ἡσω, = 'Ωροσκοπέω, προσδιορίζω (ἀστρολογικῶς) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν (ἢ, ὡς ἐκ τῶν ἀστέρ.) ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν γένεσίν τινος.
'Ωρολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λέγω (Δείκνυω) τὴν ὥραν. » Τὴν ἑσπέραν—, » Πισιδ.
'Ωρολογητης, οῦ (ὁ). ὁ λέγων (δείκνων) τὰς ὥρας.
'Ωρολογιον (τό). τὸ λέγον (δεικνύον) τὰς ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου ὀργανον. » Σκιοθηρικὸν—, » τὸ ἡλιακόν. » Ὑδραυλικὸν —, » Ἀθ., ἡ κλεψύδρα.
'Ωρολογος (ὁ), = 'Ωροσκόπος,
'Ωρομανεις, εος (ὁ), Π. ὁ μαντεύων (προλέγων) τὰς ὥρας, (ἐπίθ. τοῦ πετεινοῦ).
'Ωρονομειον (τό), = 'Ωρονόμιον.
'Ωρονομεω-ῶ, Μ. ἡσω, 'Ωρολογέω. 2) (ἀστρολογ. μὲ δοτ.) εἶμαι ὁ ἐπικρατῶν πλανήτης εἰς τὴν γένεσίν τινος, (παρβλ.)
'Ωροσκοπεω-ῶ, Μ. ἡσω. Παρατηρῶ (ἀστρολογικῶς) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν τινὸς ἢ (ὡς ἐκ τῶν ἀστέρ.) ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν γένεσίν του. » Ὁ ὡροσκοπῶν ἀστὴρ, » Βασίλ., ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν (ἐπικρατοῦντος) τοῦ ὑπ. ἐγεννήθη τις.
'Ωροσκόπησις, εως ἡ
'Ωροσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παρατήρησις τῶν ὡρῶν ἢ τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους (καὶ ἰδιαιτ. κατὰ τοὺς ἀστρολόγους) τῆς γενεθλιακῆς ὥρας τινός, ἢ τέχνη τῶν ὡροσκόπων.
'Ωροσκοπος (ὁ, ἡ), [ὥρα, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰς ὥρας ἢ τοὺς καιροὺς τοῦ ἔτους (καὶ ἰδιαιτ.) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν τινός ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὀθ. || οὐσ.) ἀστρολόγος, γενεθλιολόγος· (καὶ ἐπὶ ἀστέρ.) γενεθλιακὸς, ἔχων ἐπιρροὴν εἰς τὰς γεννήσεις.
'Ωροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (παράγων) τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.
'Ωρσα, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ "Ορνυμι.
"Ωρσασκε, Π. ἀντὶ "Ωρνυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ "Ορνυμι.
'Ωρσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἀ. ᾠ
'Ωρτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἢ τοῦ ὑπερσ. τοῦ "Ορνυμι.
"Ωρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), εἶδος παρδαλοῦ ὕπου ἡ ὀνάγρου, (Γαλλ.) zèbre, (παρβλ. "Ορυξ 2).
'Ωρυγή (ἡ) ἡ φωνὴ τοῦ ὠρυομένου (σκύλου, λέοντος κτλ.), οὐρλιασμα· (μτνμ.) βοή, ἀντήχησις. » Ἠϊόνων—, » Ἐπγρ.
"Ωρυγμα (τό) καὶ
'Ωρυγμός (ὁ), = 'Ωρυγή.
'Ωρυδδν, ἐπίρ. Π. μετ' ὠρυγῆς, οὐρλιάζοντας.
'Ωρυθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ωρυγμός.
"Ωρυξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ 'Ορύσσω.
'Ωρύχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τῷ πθ. πρκ. καὶ
'Ωρύχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ 'Ορύσσω.
'Ωρὺω (Γλσ. καὶ σπν. ἀντὶ) 'Ωρύομαι, Μ. ὑσω, -ομαι. Φωνάζω 'σὰν τὸν σκύλον ὅταν κλαίῃ (τὸ λεοντάρι ὅταν πεινᾷ κτλ.), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Δτν.) οὐρλιάζω.
'Ωρύωμα (τό), Γρφ. ἀντὶ "Ωρυγμα.
"Ωρφωσε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ τοῦ 'Ορφόω.
'Ωρχαίοι, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἀρχαῖοι.
'Ωρχαῖος, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἀρχαῖος.
'Ωρωρει, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ "Ορνυμι.
'Ωρωρέχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἢ μσ. ὑπερσ. καὶ
'Ωρωρύχειν, Ἀττ. ὑπέρσ. τοῦ 'Ορύσσω.
'Ωρώρυκτο, Ἰων. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
'Ωρωρύχατο, Ἰων γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
'Ωρωρύχειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ 'Ορύσσω.
'Ως καὶ (πρὸ ἐγκλιτ. ἢ ἐν τῷ τέλει τῆς φρσ. ἢ Π. κατ' ἀνατρρ.) "Ως [ὅς], μόρ. (ἐπιρρηματ. ἢ συνδεσμικ., ἐκλαμβ.
1) Παραβλ. ἢ 'Ομοιωματ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὕστερον ἢ πρὶν, πυλλάκις δὲ καὶ χωρὶς σχεδὸν ὅμως πάντοτε συνυπακουομένου τοῦ Οὕτως καὶ [Π.] "Ως κτλ., ἐξηγ. δὲ κοιν. διὰ τοῦ) ὡσάν, καθώς. 'Ως δ' ἄνεμος ὄχνας φορέῃσι, ὣς τόν' Ἀχαιοὶ ἕζ, » Ἰλ. Β. (καὶ χωρὶς τοῦ ἀντιαποδ.) » "Ηριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, » Ἰλ. Ν. » "Ηριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, » Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς ὑποτ. ἐπὶ ἐνδεχομ.) » 'Ως δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν, ἐξ αὐχένα ἄξῃ, » Ἰλ. Ε. » Ἀλλ' ἄγεὐ, ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, » Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ἐύκτ. μὲ ἄλλα ὅμως μόρ.) » Οἱ δ' ἄρ' ἦσαν, ὡ εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, » Ἰλ. Β. » Αἰθ' οὕτω φίλος ἀὶ γένοιο ὡς ἐμοὶ, » 'Οδ. Σ. (καὶ κατ' ἀντιστρφ.) » Θεὸς ὡς, τέτο θήμιρ, » 'Ομ. (καὶ λογογρφ.) » 'Ως δὲ Σκύθαι λέγουσι, » Ἡρ. » Ἰαύτη ἐτέον, ὡς τὰ ἴχνη φέρει, » Πλάτ. » 'Ως εἶχον, οὕτῃ ἀκεύῃ, » Ἀκ. » Ἀὸ' ὡς ἐγω ἀειξομαι ἄν, » Σοφ. » 'Ομοίως, ὡς εἴ τι μέγα λάβοιμι, » Ἡρ. » "Ως τις ἂν εἴποι, » Γρ. » 'Ως ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, » Ἀξ. » 'Ως ᾤετο, » 'Ως ἐμοὶ δοκεῖ, 'Ως σφίσι δοκεῖν, » Ἀξ. (καὶ ἄλλ.) » "Ως γ' ἐμοὶ κριτῇ, » Πλάτ. (καὶ ἁπλ.) » "Ως γ' ἐμοὶ, » Ἀξ. » "Ως γ' ἐμῷ δόξῃ » αὐτ. » 'Ως οὐκ ἄλλος, » Ἀκ. » 'Ως οὐκ ἀἰδ' εἴ τις ἕτερος, » Ἀθ. » 'Ως ἕκαστοι (ἑκάτεροι), » Θκ. » 'Ως ἂν πάντες, » Ξεν. 2) Ποσότ. σημαντ. (ἀντὶ "Οσον), » "Ως οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, » 'Οδ. Ρ » 'Ως εἶχε ποδῶν (τάχους), » Ἀξ. (καὶ χωρὶς τοῦ ῥήμ.) » 'Ως ποδῶν (τάχους, τάχος κτλ.), » 'Ως ἔνι μάλιστα (τάχιστα κτλ.), » 'Ως τάχιστα ἠδύναντο, » Ξεν. » 'Ως δυνατὸν κάκιστα, » Ἰσκρ. (ᾧ ἄλλ.) » 'Ως ῥᾴστατα (ἄριστα κτλ.) » "Ως ἐπιπαν, » "Ως ἐπὶ τὸ πολύ, » 'Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον, » 'Ως ὑόν τε, » 'Ως δυνατὸν (ἐκ τῶν δυνατῶν), » Θκρ. » 'Ως παρεικάζοντι, » 'Ως τὰ πολλὰ, » 'Ως ἐν βραχυτάτοις, » κτλ. 3) Ἐλατ. (ἐπὶ ποσότ. ἀντὶ τοῦ "Ωσε ἢ "Οσον) » Ἀπέθανον ὡς 500, » Ἀξ. » 'Ως τὸ τρίτον μέρος, » Θκ. » 'Ως δὲ τριῶν ἔτι πλέθρων ἐν μέσῳ ὄντων, » Ἀξ. (καὶ μετὰ τοῦ "Αν) » 'Ως ἂν εἴκοσί που στάδιοι, » Πλ. » 'Ως ἂν ᾖς. » Σοφ., ἐν ὅσῳ (ὡς οὗ) ζῷς. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » "Ως γέ μοι δοκεῖν, » Ἀρχ. » Μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδώπιν, » Ἡρ. (καὶ ἄλλ.) » 'Ως ἀπ' ὀμμάτων (ἐννν. εἰκάσαι), » Ξεν. » Μακρὰ ὁδός, ὡς γέροντι, » Σοφ. » Ἐπιλαβ εἰ γενναῖος, ὡς ἰσόντι, » αὐτ. » Τυφλὸς ὁ Δυγκαῖος ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. » Ἀκ. » Οὐκ ἀδύνατος εἶπεῖν, ὡς Δακεδαιμόνιος, » Θκ., ὅτον διὰ Δακεδαιμονίων. » "Εν τοῖσι ὧν νέος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει, » αὐτ. εἰς κάθ ἄλλην (πλὴν τῶν Ἀθ.) πόλιν. » Πεῖδα ὠρεῖον, ὡς ἂν Αἰγύπτιον, » Ἀθ., ὅσον δύό. 4) Ἐπιτατ. ἢ θαυμαστ. (ἀντὶ τοῦ "Οσον) πόσον! πῶς! » 'Ως ἀργαλέον πρᾶγμ' ἀοιδὴν, » Ἀρχ. » "Ως μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἶεί, » "Ομ. » Φεῦ, ὡς εὖ λέγεις, » Πλάτ. » 'Ως ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, » Γρ. » 'Ως δοτεῖος ὁ ἄνθρωπος, » Πλάτ. »Ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος ὀἰδείς, » Ἀρχ. » Καὶ ἐθαύμαζον, ὡς οὐδεὶς παρεῖη, » Ἀκ. » "Κλαφοι, ὡς μὲν εὐμαγέθεις, ὡς δὲ πίονες. » Λίλ. 'Ως ἀληθῶς, » 'Ως βέλτιστος, » 'Ως ἂν μά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιστα, « Αξ. (καὶ πρὸς συγκρ.) « Ὡς ἀληθεστέρως, « Πλάτ. (καὶ πρωϊτέρως) « Ἐπερφυῶς (« Θαυμαστῶς, « Θαυμαστόν, « Ἀποτρόπαιον) ὡς, « Αξ. « Ὡς ἐς ἐλάχιστον, « Ὡς ἐν ἐχυροτάτῳ, « Ὡς ἐν βραχυτάτοις, « Αξ., ἀντὶ Ἐς ὡς ἐλάχιστον κτλ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων λέξ.) « Θαυμαζῶ μοι εἶπες ὡς, « Πλάτ.

5) Αἰτιολογ. (ἀντὶ τοῦ Ἐπειδή), διότι. « Ὡς οὔ τοι αἴσιμόν ἐστιν, « Ὅμ. « Ὡς νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ, « Δκ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Τῶς μὲν οὐδὲν ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, « Ἰσκρ. « Ἐρώτα δ', τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος, « Δκ. « Λέγειν ὡς ἀκουσομένῳ, « Πλάτ. « Ὡς ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν, « Ἀρχῦ. « Ὡς αὐτίκα δεῆσον, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Ὡς ἀγαθὸν μέγιστον τίθενται τὸν νόμον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) « Καὶ οἱ μὲν, ὡς ἂν καὶ ἐωρακότες τὸ πρᾶγμα, δείσαντες ἀποχωροῦσιν, « αὐτ. 6) Παρεμφαντ. (ἀντὶ τοῦ Ὅτι, μετὰ τὰ ἀφηγηματ., γνωρ., δήλωτ. κλπ. ῥήματα) « Ἦλθεν ἀγγελίη ὡς ἡλώκοι τὸ τεῖχος, « Ἡρ. « Εἶπεν ὡς οὐδὲν θαυμαστὸν ἐστιν (ἢ) εἴη, « Δξ. (καὶ παραλλ.) « Εἰπὼν ὡς ὅτι δικαίη, « Ξεν. « Γνόντες ὡς, εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, « Ὁμολογεῖται (« Δῆλον) ὡς, « Δξ. « Μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε, « Ξεν. « Μὴ ἐκφοβοῦ, ὡς σε ἀτιμάσει, « Σοφ. (ᾗ πρὸς μτχ.) « Δηλοῖς δ' ὡς τι σημανῶν νέον, « αὐτ. « Οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον, « Θρρ. « Οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, « Δκ. (καὶ ἀπαρ. σπν.) « Περὶ δὲ τῶν μισθοφόρων ἔχεις τι εἰπεῖν, ὡς μὴ μισεῖσθαι δι' αὐτούς; « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Ὡς δὲ, δῆλον, « Πλάτ. 7) Ἀποτελεσματ. (ἀντὶ τοῦ Ἵνα καὶ σπν. Ὥστε). « Τοσαύτη δυστυχία ὡς . . . , « Ἰσκρ. « Ὡς ἀποτελεσθείη, « Δκ. « Ὡς ἅμα πάντες ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασαίατο βουλήν, « Ἰλ. Β. « Σκώτερος ὥς κε νίκησαι, Ἰλ. Α. « Ὡς ἂν μὴ ἀγνοῇς, « Γργ. « Ὡς ἴδω, « Σοφ. « Ὡς μὴ (« Ὡς ἂν μὴ) δυνασθῇ, « Αξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ὡς εἰπεῖν, Ξεν. « Ὡς ἔπος (ἁπλῶς) εἰπεῖν, « Ἀρστ. « Μεγαλοπρεπέστερον ἢ ὡς προσδεῖσθαι, « Αξ. « Εὖρος ὡς δύο τριήρεις πλέειν ὁμοῦ, « Ἡρ. « Ἐπειδὴν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι, ὡς ἀναπαύεσθαι, συσκευάζεσθε, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Ὡς φύλακα (ἵνα εἶναι) συμπέμψας αὐτόν, « αὐτ. « Ὡς τί (« Ὡς δὴ τί) τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; « Δκ. « Παρεσκευάζοντο ὡς ἀγωνιούμενοι, « Ξεν. 8) Ἐμφαντ. (ἀντὶ τοῦ Δῆθεν, ἐπὶ ψευδοῦς ἢ προσποιητῆς ἢ ἀμφιβόλου ὑποθέσ.) « Ὁ δὲ αὐτὸν μεταπέμπεται, ὡς ἀρρωστῶν, « Ξεν. « Ἡ δὲ οὐκ ἤθελεν, ὡς ἀ- ἀσμένῳ με ἑωρακυῖα, ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου, « Ασ. « Ἀγχναικτοῦσιν, ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεχρημένοι, « Δκ., Πλ. « Ἐπέκαμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν, « Ξεν. « Ἀπέπλεον ὡς ἐς Ἀθήνας, « Θκ. « Σειπτή γε φυλλάς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ, « Σοφ., ὡς ἂν νά.

9) Προθετ. (ἀντὶ τοῦ Εἰς ἢ Πρός ἢ Ἐπί) « Ὡς τὸ κάταγχες τοῦτο γεώλοφον, « Θκρ. « Πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ, « Ξεν. « Αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, « Ὅμ. « Ὡς ἐμέ, « Αξ. (καὶ παραλλ.) « Ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς πεμφθεὶς, « Ξεν. 10) Χρον. (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ Εὐθύς), καθώς, εὐθὺς καθὼς (ἀφοῦ). « Ὡς δὲ ταῦτα τέλος εἶχε, « Ξεν. « Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, « Θκρ. « Ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, « Ἡρ. « Τῶν δὲ ὡς ἕκαστος οἱ μιχθῇ, δίδοι δῶρον, « αὐτ. « Ὡς τάχιστα ἥκουσαν, « Εὐρ (καὶ πρὸς ἀπαρ., διηγηματικῆς οὔσης τῆς φρ.) « Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, Ὦ, φάναι, εἰς καλὸν ἥκεις, « Πλάτ. « Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας, « Δμ., (ἴδε καὶ Ὅς). 11) Εὐκτ. ἀντὶ τοῦ Ἕως « Ἤθελε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν, « Ὅμ. (Ὀδ. Β. 338) « Ὡς ἔτι βρασίας ἡὐτύχει, « Θκ. « Ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ, « Σοφ. « Ὡς Ἔρις ἀπόλοιτο, « Ἰλ. Σ. « Ὡς ὄφελλες ἄγαμος ἔμμεναι, « Ἰλ. Γ. « Ὡς εἴθ γε τοῦτον μεθ' ἡμῶν εἶναι, « Σιν.

12) (σπν.) Τροπολγ. (ἀντὶ τοῦ Πῶς ἢ Ὅπως) « Ὡς ἂν ποιήσῃς, « Σοφ. « Μέμνημαι γὰρ καὶ τὸ ῥῆμα ὡς εἶπεν, « Αἰσχλ. « Ὡς εἶχε, « Δξ. « Ὡς δὴ, δῆλον, « Πλ. ‖. (μετὰ τῶν μορ. Εἴ, Περ, Τε κτλ. ἴδε Ὡσεί, Ὥσπερ, Ὥστε κτλ.).

Ὡς, ἐπίρ. Π. (καὶ σπν. λογῳ) Ὁμοιωματ. ἀντὶ τοῦ Οὕτως (ἐπιφερόμ. συνήθ. εἰς τὸ Ὡς) « Ὡς ἥψατο γούνων, ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, « Ἰλ. Δ. « Οὐδ' εἰ τρὶς ὅσα νῦν κέκτησαι προγένοιτό σοι, οὐδ' ὣς ἂν ἱκανάμοι δοκεῖ εἶναι σοι, « Ξεν. « Ὡς δ' οὐκ εἴη θεὸς ἢ ἄλως, καὶ ὡς οὐκ ἔστι θεὸς ἢ Ἶρις, « Ἑλμ. « Εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς, « Ἰλ. Β. « Ὣς φάτο, « Ὣς εἰπὼν, « Ὅμ. 2) Χρον. (ἀντὶ τοῦ Εὐθύς), ἐν τῷ ἅμα. « Ὡς εἶδ', ὣς μιν ἔδυ χόλος, « Ὅμ. « Ὡς ἴδεν, ὣς μιν ἔρως ἀμφεκάλυψεν, « Ἰλ. Ξ. « Ὡς ἴδον, ὣς ἐμάνην, « Θκρ. 3) Τροπολγ. « Ἔστιν ὡς τοῦ οἰκονόμου, καὶ περὶ ὑγείας ζ- δεῖν, « Ἀρστ., τρόπον τινά, κατά τι. 4) Ἐναντιωματ. « Ἐδόκει γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ὡς ἔσεσθαι, « Θκ., οὐχ ἧττον, ἐπίσης. « Οὐ ὣς ἐδυνήθησαν ξυμβῆναι, « αὐτ., καὶ πάλιν μ' ὅλα ταῦτα, (ἴδε καὶ παρβλ. Ὡς).

Ὡς, ωτὸς (τὸ). Δ. ἀντὶ Οὖς.

Ὧσα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὠθέω.

Ὡσανεί (ἀντὶ Ὡς ἂν εἰ), μόρ. Ἐλαττωτ. (κοιν.) ὡς ἂν νά.

Ὧσαγκε, Π. ἀντὶ Ἐώθει (κυρ. Ὦσεν ἄν), γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὠθέω.

Ὡσαύτως [ὡς, αὐτως], ἐπ. ῥ. Ὁμοιόσ., ὁμοίως, παρομοίως, παραπλησίως. « Ποῖα ὡσαύτως καὶ ποῖα ὡς ἑτέρως λέγεται, « Ἀρστ. (καὶ θστ.) « Ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς, « Ἀρχ. (καὶ κατὰ παρένθ. τοῦ Δὲ) « Ὡς δ' αὕτως τῇσι κυσὶ οἰίζνυσαι θάπτονται, « Ἡρ., ἀντὶ Ὡσαύτως δέ.

Ὥσδε, Δ. ἀντὶ Ὧδε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὄζω.

Ὡσεί (ἀντὶ Ὡς εἰ), μόρ. Ὁμοιωματ. ᾗ Ἐλατ., ὡς ἄν, ὡς ἂν νά· (καὶ πρὸ τῶν ἀριθμητ.) περί που, σχεδόν. « Καὶ μιν πάγχ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἱόν, « Θκρ. « Τῷ εἰκέλη, ὡσεί τε μέγαν βλ. λουσα κορύσσεται, « Ὅπ. « Φαίνω ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα, « Θκρ. (καὶ μετ. τοῦ Περ.) « Ὡσεὶ περ ἐνὶ φρεσὶ βάλλο- μαι ἄρτι, « αὐτ., ὡς ἂν νὰ τὰ βάλ- τῶρχ εἰς τὸν νοῦν μου· (καὶ μὲ τὸ ἀφ- μητ.) « Ὡσεὶ ἄνδρε ἐκκεῖν, « Ὅπ. Ὡσεπιπλεῖστον, Ὡσεπιτοπολύ, ἀντὶ Ὡς ἐπὶ πλεῖστον, Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

Ὥσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὠθέω.

Ὦσι, θστ. πλθ. τοῦ Οὖς.

Ὦσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί (Ὦτι), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ποτ. τοῦ Ἴημι, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰς Ὦσις, εως (ἡ), τὸ οὖτ. τοῦ Ὠθέω, « θησις, ἀπρώξιμον, κούντημα.

Ὡσιωμένως [ὁσιόω], ἐπίῤ. (μτχ.) ὡς, ἁγίως, καθαρῶς.

Ὥσκε (κεν), Π. ἀντὶ Ὦσε κε (κεν), « Ὠθέω.

Ὦσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὠθέω.

Ὠσμός (ὁ), = Ὦσις, ὤθησις.

Ὥσπερ (ἀντὶ Ὡς περ), ἐπίῤ. Ὁμοίως, ὡς, ὡτάν. « Ἀλώμενος ὥσπερ ἠλη- σεύς, « Ὀδ. Β. (ἡ κατὰ παρέμπ.) « Τὸ πάρος περ, « Ὅμ. Ἴμμ. (καὶ ἀόρ. β. ποδοτ.) « Τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, « Ἰλ. Ω. « Ὡς δ' αὔτως . . . ὥσπερ ὑπισχ. ἐ- κελεύετεν, « Ἡσ. « Ὥσπερ, χρημάτων κοινωνήσαντας, ἠδὺ τὸ ἀναμφίλογον δ ελῆν, οὕτω καὶ λόγων κοινωνοῦντας συνομολογοῦντας διεξιέναι, « Δεν. « Ἐ- αὐτὸν τρόπον ὥσπερ, « Δμ. 2) Ἐλατ. ἢ Ἐμφαντ. (μὲ εἰρων.) τρόπον τινά, ἄν νά. « Ὥσπερ ἀτιμασθήναι νομίσαι Ξεν. « Ὥσπερ πολέμου ὄ τοι, ἅ ἀντ κόζονται (οἱ τύραννοι) στρατεύμα τ φειν, « αὐτ. « Ὁρῶ παῖδ κῶς σε πρ μασι προσέχοντα τὸν νοῦν, ὥσπερ ἐβ σοι, « αὐτ. « Σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥσπ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς ὑπὸ ἀρχό τινος, « αὐτ. « Καὶ φίλους μ κτῶνται, τῶν δὲ ἀδελφῶν ἀμελοῦσι ὥσπερ ἐκ πολιτῶν μὲν γιγνομένου λους, ἐξ ἀδελφῶν δὲ οὐ γιγνομένου αὐτ. 3) (ἐνίοτε) Χρον., ἅμα ὅπῃ, θώς. « Ἴσ γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, μ λιος ἐρεῖδει, « Ἀρχῤ.

Ὥσπερανεί, Ὡσπερεί, Ὡσπεροῦν, « Ὥσπερ ἂν εἰ, Ὥσπερ εἰ, Ὡσπερ οὖν, ὡ

Ὡσταπολλά, ἀντὶ Ὡς τὰ πολλά, ὡ τὸ πλεῖστον.

Ὥστε (ἀντὶ Ὡς τε), Π. Ὁμοιωματ. Παραβολ. ἐπίῤ. — Ὡς, ὡσάν. « ἄμαρ ὥστε στεροπὴ Διός, « Ἰλ. Α. « Τὸν ἐ ἡπαξε ῥεῖα μάλ' ὥ τε θεὸς, « Ἰλ. Ν. « Ὥστε γαρ ἡ παῖδες νεαροί, χθιζοὶ γυναῖκες, ἀλλήλοισιν δύρονται, « Β. 2) (πρὸς μτχ.) Αἰτιολογ. (ἀντὶ Ἄτε) « Δηλέοντο αὐτοὺς, ὥστε δὴ σοκράτορες ὄντες, « Ἡρ. « Οὐδὲν εἶχε ἀφαλέως σημῆναι αὐτῷ, « αὐτ. φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, « αὐτ. γὰρ ταμίῃ χρωμένων τοῖς πολλὰ καὶ χρήματα καὶ σῖτος Θκ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήματος) « Ὑβρισε δόλου καὶ μῆτιν ὑφαινον, ὥστε ψυχῆς (ἐνν. θέων), « Ὀδ. Δ. 3) (συ χνόν.) Σύνδ. Ἀποτελεσματ. (πρὸς ἀπαρ τελ. ἐπὶ ἐνδεχομ.) « Εἴσοι θυμός ἐπίσ συναι, ὥστε νέεσθαι, ἔρχεσ, « Ἰλ. Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ηλίκος εἰμί, ὥστε σημάντορι πάντα πιθέσθαι, « Ὀδ. Ρ. « Οὐχ οὕτως ἀνδρός, ὥστε ἐμβαλεῖν, « Δημ. Ἡμεῖς ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι, « Πλάτ. (Γαλλ. trop jeunes pour décider une si grande affaire. (καὶ συγκρ.) « Νεώτεροι ἢ ὥστε εἶναι, « Ἡρ. « Μείζω κακὰ ἢ ὥςε ἀναλαίειν, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκβ.) « Προσκαλεσάμενον αὐτὸν ἐς λόγους, ὥστε, ἢν μηδὲν ἁμάρτανον λέγῃ, πάλιν αὐτὸν καταστῆσαι εἰς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ, « Θκ., καὶ συμφωνίφ. « Ξυνίσησαν, ὡςτε τοὺς μὲν ἐπικούρους παραδοῦναι, περὶ δὲ σφῶν τὴν δίκην διαγνῶναι, « αὐτ. (καὶ ἄνευ τοῦ "Ωστε) « Τὸ νόσημα μείζον ἢ φάρμακα, « Σοφ. (καὶ θετ. ἀντὶ συγκρ.) « Ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι, « Ξεν. (πρὸς τῷ δὲ πρηγ. τοῦ Οὕτως ἐπὶ βεβ.) « Οὕτως ἀκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥςε κτλ., « αὐτ. ἢ 4. Συμπερασματ. ὅθεν, ἐξ οὗ (πρὸς ὑστ. μὲν ἢ πρστ. ἐπὶ ἔσχατον, « Ἰσοκρ. « "Ωστε οὐδὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν ἔχουσιν, ὥστε οὐ τοῦτο δέδοικα, μὴ οὐκ ἔχω ὅ,τι θῶ, ἀλλὰ μὴ οὐκ ἔχω εἰς ὃ θῶ, « Ξεν. (καὶ μὲ παρωχ. χρν. μετὰ τοῦ "Αν) « "Ωστε τὴν πόλιν ἡγήσασθαι ἂν πολέμιον ἐργαστήριον εἶναι, « αὐτ. (καὶ πρστ.) « "Ωςε θάρσει, « αὐτ. « Θνητοῦ πίρυκος . . . ὥστε μὴ λίαν στένε, « Σοφ. (πρὸς εὐκτ. δὲ ἐπὶ ἐνδεχομ.) « Ἰσχυρὸν ἐστίν, ὥστ' οὐκ ἂν καταγῆναι ποτέ, « Δημ. « Εἴ τις χρῶτο τῷ ἀργυρίῳ, ὥςε, σφόδρα ἐμφανὲς οἷον ἐταίραν, διὰ ταύτην κάκιον ἄχει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, « Ξεν. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀπὸ κοινοῦ) « Ὁ λόγος ἐπὶ τῷ δηλοῦν ἐστι τὸ συμφέρον καὶ τὸ βλαβερόν, ὥστε καὶ τὸ δίκαιον, « Ἀρχ.

Ὠστεΐζ [ῶθέω], ου (ὁ). (σεισμὸς) ὁ ἀναπρόσεις διὰ μιᾶς ὠστεως (ὠθήσεως).

Ὠστεύω, Μ. (ἴσω, θαμιζ. τοῦ Ὠθέω, σπρώχνω, (καὶ συχνότ. μσν. ἀλληλοῦ.) κοντραπουάμαι, κτυπτῶ νὰ περάσω, στηκιάνομαι. « Τριωβόλου εὐνοκ ὠστεῖζόμενος ἐκάστοτε ἐν τῷ "κκλησι᾽ φ. « Ἄρχ. (καὶ δστ.) « Ὠστιοῦντ' ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου, « αὐτ. « Τῶν δὲ πλακούντων ὠστιζομένων περὶ τὴν γνάθον ἦν ἁλαλητός, « (Τηλεκλ. -ώστευε).

Ὠστικός, ἡ, όν. Ἐπιρρέπεις εἰς τὸ ὠθεῖν ἢ ὠθεῖσθαι, ὁρμητικός, βίαιος, (ὀθ. κουνιῶνται). « Ὠστικῶς ἔχειν πρός τι, « Μ. Ἀντ., βιάζεσθαι.

Ὠστισμός (ὁ). τὸ ὠσαίζεσθαι, ὠθισμός.

Ὠστιοῦν, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Ὠστίζω.

Ὠστοργος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἄστοργος.

Ὠστός, ἡ, όν, ῥῆματ. τοῦ Ὠθέω, σπρωγμένος ἢ δυνάμενος νὰ σπρωχθῇ (νὰ κανηθῇ).

Ὠσφρυντο, Ἰων. γ' πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὠσχή, Ὄσχος, Ὠσχυφόρια, Ὠσχοφόρος, ἀντὶ Ὀρχή κτλ.

Ὠσω, μέλλ. τοῦ Ὠθέω.

Ὠτάγρα [ῶτος, ἄγρα], ας (ἡ). βασανιστήριον διὰ τὰ ὦτα.

Ὠτακίς, ίδος (ἡ), εἶδ. θαλασσ. φυτοῦ, (κοιν.) αὐτιά.

Ὠτακουστέω-ῶ, Μ. ἠσω. Βάλλω αὐτί ν' ἀκούσω τί λέγουν, ἀρηγχρηοῦμαι (ἵνα κατοδώσω), κατασκοπεύω ὡς-

Ὠτακουστής, οῦ (ὁ). ὁ βάλων αὐτί ν' ἀκούσῃ τί λέγουν (ἵνα τὸ προδώσῃ), κατάσκοπος, (Γαλλ.) mouchard.

Ὠταλγέω-ῶ [ῶτος-ἀλγέω], Μ. ἠσω. Πονοῦν τὰ αὐτιά μου, ἔχω αὐτόπονον.

Ὠταλγία (ἡ). ἄλγος (πόνος) τῶν ὤτων, αὐτόπονος.

Ὠταλγιάω-ῶ, = Ὠταλγέω.

Ὠταλγικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιφέρων (ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ [;] ὠφέλιμος διὰ τὴν) ὠταλγίαν.

Ὦτ' ἀν ἢ Ὦ τᾶν, ἀντὶ Ὦ ἅτα, εἶδ. προσφων. ἴδε Τάν.

Ὠτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὠτίον, αὐτάκι. 2) εἶδ. ὀστρίου, (ἄλλ.) Οὖς Ἀφροδίτης.

†**Ὠταρός**, ά, όν, Γλσ. ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα, (κοιν.) αὐταρᾶς.

Ὥτε ἢ "Ωτε, Δ. Π. ἀντὶ "Ωστε, ἢ "Ωσπερ. « Ὥτε χερνᾶτις γυνά, « Δξ.

Ὠτεγχύτης, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ κλυστηρίου διὰ τοῦ ὀπ. ἐγχέουσιν ἰατρικόν εἰς τὰ ὦτα.

Ὠτειλή (ἡ), Π. [οὐτάω]. πληγή, λαβωματιά· (λογογρφ.) σημάδι πληγῆς, Οὐλή. « "Αρκτῖρ ποτὲ συμπεσών, τὰ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ τὰς ὠτειλὰς φανερὰς εἶχε, « Ξεν.

Ὠτειλήθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐξ ὠτειλῆς, ἀπὸ τῆς πληγῆς.

"Ωτερος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἕτερος.

†**Ὠτιαφόρος** (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὠτίδας (σκεπάσματα τῶν ὠτων καθὼς οἱ πύκαι), (παρβλ. Ὠτιοφόρος).

Ὠτικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν ὤτων, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὦτα. « Κλυστὴρ—, « Ἰατρ., = Ὠτεγχύτης.

Ὠτινί, δστ. τοῦ "Οστις. « ὯΙ μὴ τινί, « ἀντὶ Ὠτινι μή.

Ὠτίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Οὖς. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὠτις (2); †**Ὠτιοφόρος** (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (προσθετὰ) ὠτία, (ὅπλ.) = Ὠτοθυλάδιαι, (παρβλ. Ὠτιαφόρος).

Ὠτις [οὖς], ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριόγηνας) μὲ ἐξέχοντα πτερὰ περὶ τὰ ὦτα, (Τουρκ.) τόϊ. 2) σκέπασμά τι προφυλακτικὸν τῶν ὤτων τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ πύκαι. 3) (ἀρχιτεκτ.) εἶδος προβόλια (γείσου), (παραβλ. Ἄτλας καὶ Ἐπωτίς).

Ὠτίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ ὤτος (τοῦ ὠτίου). « Δάκτυλος—, « ὁ μικρός.

Ὠτογλυφὶς [οὖς, γλύφω], ίδος (ἡ), σκαλιστῆρι τῶν αὐτιῶν, (Τουρκ.) χιλάλι.

Ὠτόγλυφον (τὸ), = Ὠτογλυφίς.

Ὠτοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ὠτὸς (ὠτίου).

†**Ὠτόεις**, εσσα, εν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠτώεις.

Ὠτοθυλάδιας [οὖς, θλάω], ου ♂

Ὠτοκαταξίας, ου ♂

Ὠτοκάταξις [οὖς, κατάγνυμι], ιος (ὁ). τοῦ ὀπ. εἶνε σπασμένα (τσακκισμένα) εἰς τὴν πυγμαχίαν τὰ αὐτιά.

Ὠτοκοπέω-ῶ [οὖς, κόπτω]. Μ. ἠσω. Ἐνοχλῶ μὲ τὴν πολυλογίαν μου (κοιν. Τρώγω) τὰ αὐτιά τινος, κεφαλοπονῶ, ξεκωφαίνω.

Ὠτοκωφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι κωφὸς (τὰ ὦτα), (κοιν.) κάμνω κουφὸ αὐτί.

Ὠτολίκνας (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων ὦτα (μεγάλα) ἴσα μὲ λίκνα (διερμήνια).

†**Ὠτοπάροχος** (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ παρέχων εὐκόλως τὰ ὦτα (ἀκούων ὅ,τι ἢ ὅποιον τύχει).

Ὠτορρᾶτας (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὰ ὦτα τοῦ ὁπ. ῥέει ὕλη (ἴμπυον).

Ὠτὸς, γεν. τοῦ Οὖς.

Ὠτός καὶ Ὄτος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτινόμου (μπούφου) μὲ ἐξέχοντα ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς πτερὰ εἰς εἶδος ὤτων, (Γαλλ.) duc· (μτνμ.) εὐήθης, εὐάπατητος.

Ὠτότμητος (ὁ, ἡ), [οὖς, τέμνω]. τοῦ ὁπ. εἶνε κομμένα τὰ ὦτα, κουτσαύτης.

†**Ὠτοχλέω**-ῶ, Μ. ἤσω. Ὀχλῶ (Ζαλίζω, Ἐνοχλῶ) τινος τὰ ὦτα, Ὠτοκοπέω.

Ὠττικοί, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ Ἀττικοί, οἱ Ἀθηναῖοι.

Ὠτώεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων ὦτα ἢ, ἐπὶ σκευῶν) χερούλια.

Οὗτός, ἡ Οὐτός ἡ Ὡτός, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὁ αὐτός.

"Οφειλα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ὀφίλλω.

"Οφειλον, παρτ. τοῦ Ὀφείλω.

Ὠφέλεια (ἡ). κέρδος, ὄφελος· χρησιμεύσεις· βοήθεια, ἐπικουρία, (συνκδχ.) λύφορον. (ἐθ.) « Δι' ὠφελείας τίθεσθαι (ἢ), « Ὠφέλειαν ποιεῖσθαί τι, « Δ. Ἀλ., (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνειν μπόνα -πρίζα, [ἐκ τοῦ

Ὠφελέω-ῶ [ὄφέλλω], Μ. ἤσω. Φέρω (Προξενῶ) ὄφελος· βοηθῶ· χρησιμεύω. ||-(πθ.) κερδίζω, ὠφελοῦμαι. (μὲ αἰτ.) « Ἀλλήλους ὠφελεῖν, « Πλάτ. « Ἴν' τινες ἔωσιν ἐς τὴν γὴν πολέμιοι τὴν Λακεδαιμονίων, καὶ κακῶς ποιῶσι Λακεδαιμονίους (ὅπου ἄλλ. γρφ. Δακεδαιμονίους) τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται, « Θκ. (ἢ σπντρ. δστ.) « Κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν, ἢ φίλοισιν ὠφελεῖν, « Ἀρχρ. « Ὠφελεῖ ἐπιληπτικοῖς (τὸ φάρμακον), « Δσκρ. (ἢ αἰτ. ἄλλ. προθ.) « Τὰ μέγιστα ὠφελεῖν τινα, « Ξεν. « Οὐδὲν ὠφελεῖ, « Γρφ. (ἢ σπντ. γεν.) « Οὐδεὶς ἔρωτος τοὐδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, « Σοφ., (κατὰ τὸν σχλ.) ἀπολαῦσαι ποιῶν. (καὶ ἐπίρ.) « Χρὴ δ' ἄνδρα τάσσειν, οὗ μάλιστ' ἂν ὠφελῇ, « Εὐρ. (καὶ μσ. ἀντὶ ἐνεργ.) « Πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; « Σοφ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) « Ὠφελεῖσθαι παρά (ἢ ἀπό) τινος, « Ξεν. « Καὶ οἱ ἐχθροὶ χρήματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι, « αὐτ. (καὶ δστ.) « Μηδὲ ὀλοφυρμῷ ἧ οἴκτῳ ὠφελεῖσθωσαν, « Θκ. (καὶ αἰτ. ἄλλ. προθ.) « Εἰ μέλλοις, μικρὰ ὠφελῶν, πολὺ πλείω ὠφεληθήσεσθαι, « Ξεν. (καὶ γεν. προθετ.) « Τοῖς στρατιώταις αἰτουμένοις δ' ἀρπαγῆς ὠφεληθῆναι, « Πλ.

Ὠφέλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (ἢ γίνεται) πρὸς ὠφέλειαν, κέρδος, ὄφελος· βοήθημα. « "Ενερθεν χθονὸς κεκρυμμένῳ ἀνθρώποισιν ὠφελήματα, χαλκόν, αἰδηρον, ἀργυρον, χρυσόν, « Αἰσχλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ωφελήσιμος (ὁ, ἡ), = 'Ωφέλιμος.
'Ωφέλησις, εως (ἡ), τὸ ὠφελεῖν, ὠφέλεια. ἐπικουρία.
'Ωφελητέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Ωφελέω.
'Ωφελία (ἡ), Ἀττ. καὶ
'Ωφελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ωφέλεια.
'Ωφέλιμος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὄφελος, ὠφελείας πρόξενος, ἐπωφελὴς, χρήσιμος.
'Ωφελίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὠφέλιμον (χρήσιμον), ἐπωφελῶς, πρὸς ὠφέλειαν.
"Ωφελλον, Π. παρτ. τοῦ 'Οφέλλω. 2) ἀντὶ-
"Ωφελον, ες, ε, ἀόρ. β'. τοῦ 'Οφείλω, (εὔχρ. κυρ. ὡς ἐπιφών. εὐκτ., ἴδε τὸ ῥῆμα περὶ τὸ τέλος).
"Ωφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ᾠ
"Ωφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρστ. τοῦ 'Οράω.
†"Ωφλημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ "Οφλημα.
'Ωφλον, παρτ. καὶ ἀόρ. β'. τοῦ "Οφλω.
'Ωφρόντιστος, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἀφρόντιζος.
'Ωφρυωμένος, η, ον, πρκ. τοῦ 'Οφρυόομαι.
'Ωχ'. Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ "Ωκα.
"Ωχατο, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Οἴχω.
'Ωχεῖτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Οχέομαι.
'Ωχετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴχομαι.
["Ωχθην), Π. πθ. ἀόρ. ά τοῦ Οἴγω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).
"Ωχθησαν, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ 'Οχθέω.
'Ωχόμην, παρτ. ἡ ἀόρ. β'. τοῦ Οἴχομαι.
"Ωχρα, Π. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Ωχράω
"Ωχρα (ἡ), [ὠχρὸς]. εἶδ. ὠχρᾶς (κιτρίνης) σιδηρούχου γῆς ἡ ὁπ. χρησιμεύει ὡς βαφὴ, κιτρινόχωμα.
'Ωχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὠχρὸν, (καὶ πθ.) γίνομαι ὠχρὸς, χλωμιάζω, κιτρινίζω.
'Ωχραλέος. α, ον, Π. ἀντὶ 'Ωχρὸς, κιτρινιάρης.
'Ωχραντικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὠχραίνειν (κιτρινίζειν), ὠχρότητος ποιητικός.
'Ωχράω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Ωχριάω.
'Ωχρία (ἡ). ἡ ὄψις τοῦ ὠχροῦ, ὠχρότης, χλωμάδα.
'Ωχρίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὠχρὰν (χλωμὴν) ὄψιν, κιτρινιάρης.
'Ωχρίασις, εως (ἡ), τὸ ὠχριᾷν, κιτρίνισμα, χλώμιασμα.
'Ωχριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὠχρὸς, χλωμιάζω, κιτρινίζω.
'Ωχροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὠχρὸς τὸ εἶδος, κιτρινιάρης.
'Ωχρόλευκος (ὁ, ἡ). λευκὸς μὲ κάποιαν ὠχρότητα, ἀσπροκίτρινος.
'Ωχρομέλας, ανος (αινα, αν), 'μαυροκίτρινος.
'Ωχρόμματος (ὁ, ἡ). ὠχρὸς τὰ ὄμματα, κιτρινομμάτης.
'Ωχρόξανθος (ὁ, ἡ). ξανθοκίτρινος (ἀπὸ χολὴ, « 'Αρετ.)
'Ωχροποιὸς (ὁ, ἡ). ὠχρότητος ποιητικός.
'Ωχραντικός.
'Ωχρὸς, ά, όν. Κιτρινωπὸς, ἀσπροκιτρινοκίτρινος, χλωμός. » 'Ωχρὰ χολὴ, « Ἄρστ., ἡ ξανθή. » Αἰσχυνθεὶς ὠχρὸς, « ἐρυθρὸς ἐγένετο, καὶ φοβηθεὶς ὠχρὸς, « Γλσ. » Τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ, « Δξ., τὸ κιτρινάδι. 2) εἶδος
'Ωχρος (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ωχρότης. ὀσπρίου (λαθουριοῦ), (κοιν.) ἀρακᾶς (ἢ κίτρινος), (καὶ εἰς τὴν Κωνς.) Μισιρόλικη φακῆ.
'Ωχρότης (ἡ). τὸ χρῶμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὠχροῦ, χλωμάδα, κιτρινάδα.
'Ωχρόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ωχραίνω.
"Ωχρωμα (τὸ). χλώμιασμα, κιτρίνισμα.
"Ωχωκα, Π. Ἰων. πρκ. τοῦ Οἴχνέω καὶ Οἴχομαι.
('Ὤψ), ὠπὸς (ἡ), Π. (ἄχρ. κατ' ὄμμ.) ἡ "Οψις, πρόσωπον, βλέμμα· (πλθ. χάρ. ἢ θηλ.) οἱ ὀφθαλμοί. » Εἰς ὦπα ἐοικέναι τινι, « "Ομ., ὁμοιάζειν κατὰ τὴν μορφὴν (τοὺς χαρακτῆρας) τοῦ προσώπου. » Εἰς ὠπά τινος (ἢ) τινι ἐδέσθαι, « αὐτ. βλέπειν κατὰ πρόσωπον.
"Ωψαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Οράω, (ἐκ τοῦ "Οσσομαι).
'Ωώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Ωοειδής.
'Ωών, γεν. πλθ. τοῦ 'Ών.

ΤΕΛΟΣ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι μετεχειρίζοντο ὡς ἀριθμητικὰ σημεῖα τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, φυλάττοντες μὲν τὴν αὐτὴν σειράν, παρεμβάλλοντες δὲ τρία μόνον ἰδιαίτερα σημεῖα· τὸ ϛ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸ 6 καὶ ὠνομάζετο ἐπίσημον Ϝαῦ ἢ ἁπλῶς ἐπίσημον, ϡ εἶνε κυρίως τὸ Ἑβραϊκὸν ἢ Φοινικικὸν Βαῦ, τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα καὶ τὸ Λατινικὸν *f* τὸ ϟ ἢ Ϛ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὰ 90 καὶ ὠνομάζετο κόππα, κυρίως τὸ Ἑβρ. ἢ Φοινικ. קוף καὶ τὸ Λατινικὸν *q*· καὶ, τέλος τὸ Ⅾ, σημαῖνον 900 καὶ καλούμενον διὰ τὸ σχῆμά του Σαμπὶ (δηλ. σὰν ἢ σῖγμα, ϡ πῖ), κυρίως τὸ Ἑβρ. ἢ Φοινικ. שין. Ἰδοὺ δὲ ἡ τῶν γραμμάτων τούτων κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν χρῆσιν δύναμις.

ΜΟΝΑΔΕΣ		ΔΕΚΑΔΕΣ		ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ	
1	ἀ	10	ι	100	ρ'
2	β'	20	κ'	200	σ'
3	γ'	30	λ'	300	τ'
4	δ'	40	μ'	400	υ'
5	ε'	50	ν'	500	φ'
6	ϛ'	60	ξ'	600	χ'
7	ζ'	70	ο'	700	ψ'
8	η'	80	π'	800	ω'
9	θ'	90	ϟ ἢ Ϛ	900	Ⅾ

Μὲ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς εἰκοσιεπτὰ χαρακτῆρας, ὀξυτονουμένους, καθὼς βλέπομεν, δεξιόθεν, ἐξέφραζον πάντας τοὺς ἀριθμοὺς ἄχρι τοῦ 999. Παραδείγματος χάριν 11, ια· 12, ιβ'· 13, ιγ'. . . . 21, κά· 22, κβ'· 23, κγ'. . . . 101, ρά· 102, ρβ'· 103, ργ'. . . . 110, ρι· 111, ρια· 112, ριβ'. . . . 990, Ⅾϟ· 991, Ⅾϟα· 999, Ⅾϟθ'. Ἀφοῦ ἔφθαναν ἐδῶ, μετεχειρίζοντο, ἵνα ἐκφράσωσι τὰ χίλια, δεκακισχίλια καὶ ἑκατονταεισχίλια, τὰ αὐτὰ γράμματα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν συνδυασμόν, καθ' ἃ ἐξέφραζον καὶ τὰς ἁπλᾶς μονάδας καὶ ἑκατοντάδας, πλὴν ὅτι, πρὸς διαχωλὴν τῆς νέας αὐτῶν χρήσεως, ὑπέγραφον αὐτὰ ἀριστερόθεν μὲ τὸ ἰῶτα. Π. χ. α ἐσήμαινε 1000· ͵β, 2000· ͵γ, 3000· ͵δ, 4000, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τὰ ͵Ⅾ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν 900000· ὥστε ἠδύναντο 'να γράψωσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄχρι τοῦ 999999 ἢ ͵Ⅾϟθ Ⅾϟθ', καὶ συνεθίζον 'να μένωσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ 100000 ἢ ͵ρ. Ἐκεῖθεν δὲ μετεχειρίζοντο τὸ ἐπίθετον μύριοι, ἑνωμένον μὲ τὰ ἐπιῤῥήματα, δεκάκις, εἰκοσάκις κτλ. Π. χ. δεκάκις μύριοι, ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδες· εἰκοσάκις μύριοι, ἀντὶ διακόσιαι χιλιάδες· ἑκατοντάκις μύριοι, ἀντὶ ἓν μιλιούνιον· χιλιάκις μύριοι, δέκα μιλλιούνια· μυριάκις μύριοι, ἑκατὸν μιλλιούνια. Εὑρίσκεται δὲ ἐνίοτε τὸ ϡ μὲ δύο ἐπιστιγμὰς, σημαῖνον ἓν μιλλιούνιον.

Ἄλλος τις τρόπος ἀριθμογραφίας, εὔχρηστος κυρίως εἰς τὰς ἀρχαίας ἐπιγραφὰς, καὶ συνιστάμενος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν σημείων Ⅰ (ἴδε Ἶος), ἓν· Π, πέντε· Δ, δέκα· ⓭, πεντάκις δέκα ἢ πεντήκοντα· Η ἢ Γ ἑκατὸν (Πεκατὸν ἢ Γεκατὸν)· ⓗ, πεντάκις ἑκατὸν, δηλ. πεντακόσιαι· Χ, χίλιοι, ⓧ, πεντάκις χίλιοι· Μ, μύριοι· ⓜ, πεντάκις μύριοι, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν Ῥωμαϊκὸν, ὅτις ὅμως ἔχει ἐπίσης ἐκείνῳ τὸ ἐλάττωμα τῆς ἄχρι τεσσάρων ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ σημείου. Παραδείγματα: Ⅰ, 1· ⅡⅠ, 2· ⅢⅠ, 3· ⅢⅠⅠ, 4· ⅡⅠ, 5· ⅡⅢⅠ, 6· ⅡⅢⅠⅠ, 7· ⅡⅢⅠⅠⅠ, 8· ⅡⅢⅠⅠⅠⅠ, 9· Δ, 10· ΔⅠ, 11· ΔⅡ, 12· ΔⅡⅠ, 13· ΔⅡⅠⅠ, 14· ΔⅡⅠⅠⅠ, 15· ΔⅡⅠⅠⅠⅠ, 16· ΔⅡⅠⅠⅠⅠⅠ, 17· ΔⅡⅠⅠⅠⅠⅠⅠ, 18· ΔⅡⅠⅠⅠⅠⅠⅠⅠ, 19· Δϡ, 20· ΔΔ, 30· ΔΔΔ, 40· ⓭Δ 50· ⓭Δϡ, 60· ⓭ΔΔ, 70· ⓭ΔΔϡ, 80· ⓭ΔΔΔ, 90· ⓜⓜⓜⓜⓧⓧⓧⓧⓗⓗⓗⓗⓗⓗⓗⓗ⓭Δ⓭ ΔΔΔⅡⅡⅡⅡ, 99999. Εὑρίσκονται δὲ ἐνίοτε καὶ τὰ σημεῖα ⓭, δεκάκις μύριοι ἢ 100,000 καὶ ⓗ, ἑκατοντάκις μύριοι, ἢ ἓν μιλλιούνιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΕΤΡΑ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Α'. ΜΕΤΡΑ ΣΥΝΗΘ.	ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΜΕΤΡΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΜΕΤΡΑ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.									
	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.				Γαλλικά.	
	Πήχεις.	Παλάμαι.	Δάκτυλοι.	Γραμμαί.	Ἄρειν.	Χιλιοστὰ αὐτῆς.	Ἐνταξέδες.	Χιλιοστὰ αὐτῶν	Μέτρα.	Χιλιοστόμετρα.
Δάκτυλος, τὸ δέκατον ἕκτον τοῦ ποδός.			1	9		28		29		19
Κόνδυλος, δύο δάκτυλοι ἢ ἓν ὄγδοον τοῦ ποδός.			3	8		57		59		77
Παλαιστὴ ἢ Δῶρον, τέσσαρες δάκτυλ. ἢ ἓν τέταρτον τοῦ ποδός.			7	7		115		119		154
Λιχὰς ἢ Ἡμιπόδιον, ὀκτὼ δάκτυλοι.		1	5	4		231		238		231
Σπιθαμὴ ἢ Ὀρθόδωρον, δώδεκα δάκτυλ. ἢ τρία τέταρτα τοῦ ποδός.		2	3	1		347		357		308
Πούς.		3	0	8		463		476		617
Πυγμὴ, εἷς πούς καὶ δύο δάκτυλοι ἢ ἐννέα ὄγδοα τοῦ ποδός.		3	4	7		521		536		385
Πυγὼν, εἷς πούς καὶ τέσσαρες δάκτυλοι ἢ $^5/_6$ τοῦ ποδός.		3	8	5		578		595		462
Πῆχυς, τρία ἡμιπόδια.		4	6	3		695		714	1	851
Ὀργυιὰ, ἓξ πόδες.	1	8	5	1	2	779	2	857		
Β'. ΜΕΤΡΑ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑ.										
Βῆμα, δύο καὶ ἥμισυ πόδες.		7	7	2	1	158	1	191	30	772
Πλέθρον, ἑκατὸν πόδες.	30	8	6	4	46	326	47	623	185	864
Στάδιον, ἓξ πλέθρα ἢ ἑξακόσιοι πόδες.	185	1	8	4	277	961	285	738	370	728
Δίαυλος, διπλοῦν στάδιον.	370	3	6	8	555	922	571	477		
Γ'. ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΟΜΕΤΡΙΚΑ.										
Πούς.		3	0	8		463		476	1	235
Ὀργυιὰ, ἓξ πόδες.	1	8	5	1	2	779	2	857	3	541
Ἄκαινα ἢ Κάλαμος, δέκα πόδες.	3	0	8	6	4	632	4	762	18	080
Ἅμμα, ἑξήκοντα πόδες.	18	5	1	8	27	796	28	573	30	848
Πλέθρον, ἑκατὸν πόδες.	30	8	6	4	46	326	47	623		

ΜΕΤΡΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΩΡΟΜΕΤΡΙΑΝ.	Στρέμματα.	Πήχ. τετραγων.	Παλάμ. τετραγ.	Δάκτυλ. τετραγ.	Ἄρειν τετραγ.	Ῥοῦπια ἢ ὄγδ. τοῦ Ἄρ. τετραγ.	Δεκατ. τοῦ ῥουπίου τετραγων.	Ἐνδεξέδες τετραγωνικοὶ.	Ῥοῦπια τετραγ.	Δεκατημόρ. τοῦ ῥουπ. τετράγων	Ἀρ.	Μέτρα τετραγ.	Ὑποδεκάμετρα τετραγωνικὰ.	Ἑκατοστόμετρα τετραγωνικὰ.
Πούς τετραγωνικός.			9	52		13	71		14	50			9	61
Ὀργυιὰ τετραγωνική.		3	42	93	7	46	26	8	10	40		3	42	56
Ἄκαινα τετραγωνική.		9	52	58	21	29	14	22	43	30		9	14	68
Ἄρουρα, τὸ τέταρτον τοῦ πλέθρου.		238	14	66	536	33	55	567	15	20	2	38	58	14
Πλέθρον.		952	58	64	2146	06	22	2268	60	80	9	52		

Ὥστε τὸ παλαιὸν πλέθρον ἰσοῦται μὲ $^{93}/_{100}$ τοῦ βασιλικοῦ στρέμματος.

Ἡ μετρικὴ μονὰς εἶνε ὁ κοινὸς ἢ Ὀλυμπιακὸς πούς, ἰσομετρούμενος μὲ τρεῖς παλάμας, ὀκτὼ γραμμὰς καὶ ἑξήκοντα τέσσαρα ἑκατοστημόρια τῆς γραμμῆς· καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πόδα ἐλογίσθησαν ὅλαι αἱ ἄλλαι μετρητικαὶ συνάμεις. Περὶ τὸν τρίτον ὅμως πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, εἰσήχθη, κυρίως εἰς τὴν Ἀσίαν, νέος τις πούς, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλεταίρειος, ἀπὸ Φιλεταίρου τοῦ κτίτορος τῆς Περγάμου. Ὁ πούς οὗτος, ἰσοδυναμῶν μὲ τρεῖς παλάμας, πέντε δακτύλους καὶ πέντε γραμμὰς, ὑπερέβαινε κατὰ δύο σχεδὸν δακτύλους τὸν κοινὸν ἢ Ὀλυμπιακὸν πόδα, καὶ κατ' ἀναλογίαν αὐτοῦ ηὔξησαν καὶ τὰ ἄλλα μέτρα, ὥστε τὸ στάδιον τότε περιεῖχεν ἑκατὸν ἐννέα ὀργυιὰς, ἕνα πόδα καὶ ἐννέα δακτύλους, ἢ διακοσίους δώδεκα τρεῖς πήχεις, ὅηλ. ἓν ἑκατοστημόριον περίπου μιᾶς γεωγραφικῆς λεύγας, ἐκ τῶν ὑπολογιζομένων ἀνὰ 25 εἰς πάσαν μοῖραν, ἐνῷ ἄλλως πρὸς διόδευσιν μιᾶς λεύγας ἐχρειάζοντο εἰκοσιτέσσαρα ὡς ἔγγιστα Ὀλυμπιακὰ στάδια.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν Τουρκικὸν Ἄρειν ἐλογίσθη ἴσον μὲ 0,6661, ὁ δὲ Ἐνταζὲς ἴσος μὲ 0,6479 τοῦ βασιλικοῦ πήχεως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ

ΙΔΙΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

	ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧ. ΕΛΛΗΝ. ΜΕΤΡΩΝ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.									
	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.				Γαλλικά.	
	Λίτραι.	Κοτύλαι.	Μύστρα.	Κύδοι.	Κοιλά.	Ἡμίκοιλα.	Ὀκάδες.	Δράμια.	Λίτραι.	Κιλιογράμμ.
Α'. ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΡΕΥΣΤΑ.										
Κοτύλη, τὸ ωοειδέκατον του Χοὸς.		2	7	..	..	.		81		270
Χοῦς, τὸ δωδέκατον τοῦ μετρητοῦ ἢ δώδεκα Κοτύλαι.	3	2	4	..	..	.	2	172	3	240
Ἀμφορεὺς ἢ Διώτη, τὸ ἥμισυ τοῦ μετρητοῦ ἢ ἓξ Χόες	19	4	4	..	..	.	14	232	19	440
Μετρητής, δώδεκα Χόες ἢ 144 Κοτύλαι.	38	8	8	..	..	.	29	64	38	880
Β'. ΜΕΤΡ. ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΪΑΝ.										
Κοχλιάριον, τὸ ἑξηκοστὸν τῆς Κοτύλης.	..	..	..	4,5	..	.	..	1,35	..	004,5
Κύαμη μικρά, δύο κοχλιάρια	..	..	..	9	..	.	..	2.70	..	009 2
Μύστρον, δύο-ἥμιση κοχλιάρια.	..	..	1	1,2	..	.	..	3,37	..	011,
Κύαμη μεγάλη, τρία ἢ ἴσως τέσσαρα κοχλιάρια. . .	..	..	..	..	..	.	..	..	..	
Κόγχη, πέντε κοχλιάρια.	..	..	2	2,5	..	.	..	6,75	..	022,5
Κύαθος, δέκα κοχλιάρια.	..	..	4	5	..	.	..	13,50	..	045
Ὀξύβαφον, δεκαπέντε κοχλιάρια ἢ 1/4 τῆς κοτύλης.	..	..	6	7,5	..	.	..	20,25	..	067,5
Κοτύλη ἢ Τρυβλίον.	..	2	7	..	..	.	..	81	..	270
Ξέστης, δύο Κοτύλαι.	..	5	4	..	..	.	..	162	..	540
Γ'. ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΞΗΡΑ.										
Κοτύλη, τὸ τεταρτημόριον τοῦ Χοίνικος.	..	2	7	..	..	.		81	..	270
Χοῖνιξ, τὸ τεσσαρακοστὸν ὄγδοον τοῦ μεδίμνου. . .	1	0	8	..	..	.		324	1	080
Ἡμέκτον, τὸ δωδέκατον τοῦ μεδίμνου.	4	3	2	..	..	.	3	96	4	320
Ἕκτεύς, τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου.	8	6	4	..	..	.	6	192	8	640
Τριτεύς, τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου.	17	2	8	..	..	1	0	209	17	280
Μέδιμνος.	51	8	4	..	1	0	1	227	51	840

Ἐὰν ἀπαιτῆται νὰ εὑρεθῇ ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι κοινὴ μονὰς τῶν ὑγρῶν καὶ ξηρῶν ῥευστῶν, ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ληφθῇ ἡ Κοτύλη, τῆς ὁποίας ἡ ἀκριβὴς χωρητικότης εἶνε, ὡς ἀνωτέρω εἴδομεν, δύω κοτύλαι καὶ ἐπτὰ μύστρα τῶν σημερινῶν μέτρων, ἢ 27 μύστρα, ἢ τέλος 270 κύδοι.

ΣΗΜ. Τὸ Τουρκικὸν κοιλὸν ἐλογίσθη ἴσον μὲ Ἑλληνικὰς λίτρας 33,166, ἢ δὲ ὀκᾶ ἴση μὲ λίτρας 1, 1/8.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΤΑΘΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Α'. ΣΤΑΘΜΙΑ ΚΟΙΝΑ.

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΣΤΑΘΜΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.		Γαλλικά.		
	Μνᾶ.	Δραχμαί.	Ὀβολοί.	Κόκκοι.	Ὀκκάδες.	Δράμια.	Χιλιόγραμμα.	Γράμμα.	Χιλιοστόγραμμα.
Ὀβολός, τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.			7	2,7		0 227		4	227
Δραχμή.		4	3	6,3		1,363		436	363
Μνᾶ, βάρος ἑκατὸν Δραχμῶν.		436	3			136 344		178	000
Τάλαντον, βάρος ἑξήκοντα Μνῶν ἢ 6000 Δραχμῶν. .	17	678			20	180 101	26		

Τὴν Δραχμὴν, θεωρουμένην ὡς μονάδα τοῦ βάρους, ἐκτιμῶσι τινὲς μὲ τὸ ὄγδοον τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐγγίας, πλὴν αὕτη εἶναι μᾶλλον τὸ ἕκτον ἢ τὸ ἕβδομον, ἐκτιμηθείσης τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐγγίας ἴσης μὲ 27 Δραχμὰς σημερινὰς, ἕνα ὁβολὸν καὶ ἓξ ἥμισυ κόκκους, ἤτοι Δραχμὰς 27 καὶ 165 χιλιοστημόρια τῆς Δραχμῆς.

Αἱ ἐπωνυμίαι τῶν Σταθμίων ἐχρησίμευον ἐπίσης καὶ εἰς τὰ νομίσματα, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ἦτο προσδιωρισμένη ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ ἀργύρου, (ἴδε τὸν νομισματικὸν πίνακα).

Β'. ΜΙΚΡΑ ΣΤΑΘΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΙΔΙΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΑΝ.

	Ἑλληνικά.					Τουρκικά.				Γαλλικά.		
	Λίτραι (*).	Οὐγγία.	Δραχμή.	Σιτάριον.	Κόκκος.	Δράμια.	Δέγγια.	Τσεκιρδ. ἢ Κεράτια.	Σιταρόσπυρα.	Χιλιόγραμμα.	Γράμμα.	Χιλιοστόγραμμα.
Δραχμὴ ἢ Ὁλκή.	..	..	1	1	16,78	1	1	1	3 23	..	1	23
Γράμμα, τὸ τρίτον τῆς Δραχμῆς.	..	..	..	1	12,26	..	1	3	1,08	..	..	08
Ὀβολός, τὸ $^4/_3$ τοῦ Γράμματος ἢ τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.	..	..	..	..	16,13	..	..	3	2,54	..	..	54
Θέρμος, τὰ δύο τρίτα τοῦ Ὀβολοῦ. . . .	..	..	..	..	10,75	..	..	2	1,68	..	..	68
Κεράτιον, τὸ $^4/_2$ τοῦ Θέρμου ἢ τὸ τρίτον τοῦ Ὀβολοῦ.	..	..	..	..	5,38	..	..	1	0,84	..	..	84
Χαλκοῦς, τὸ ὄγδοον τοῦ Ὀβολοῦ.	..	..	..	..	2,01	..	..	..	1,82	..	..	82
Σιτάριον, τὸ τέταρτον τοῦ Κερατίου ἢ τὸ δωδέκατον τοῦ Ὀβολοῦ.	..	..	..	..	1,34	..	..	..	1,21	..	..	21

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἀναλογίαν τῶν τελευταίων τούτων ὑποδιαιρέσεων τοῦ Ὀβολοῦ. Ἡμεῖς ἠκολουθήσαμεν, κατὰ προτίμησιν, τὸ περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν ἐγχειρίδιον, τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Γαληνὸν καὶ φέρον τὸ ὄνομα τῆς Κλεοπάτρας, προσταθήσαντες νὰ τὰ συμβιβάσωμεν.

ΣΗΜ. Ἡ Τουρκικὴ ὀκᾶ ἐλογίσθη ἴση μὲ 0,8333 τῆς Μνᾶς, ἡ ἴση μὲ 1,27993 χιλιόγραμμα Γαλλικά.

(*) Περὶ τῆς μονάδος καὶ τῶν ὑποδιαιρέσεων τοῦ σταθμοῦ τῶν φαρμακοπωλείων ὅρα τὸν 1. §. τοῦ 15 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου (10 Βρίου) 1836 περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν Βασιλ. Διατάγματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ

ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

	Δραχμαί.	Λεπτά.
Α'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΧΑΛΚΑ.		
Χαλκοῦς, τὸ ὄγδοον τοῦ Ὀβολοῦ.	. . .	2,156
Δίχαλκον.	. . .	4,312
Β'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΡΓΥΡΑ.		
Ἡμιωβόλιον.	. . .	8,62
Ὀβολός, τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.	. . .	17,25
Διώβολον ἢ διπλοῦς ὀβολός.	. . .	34,50
Τετρώβολον ἢ τετραπλοῦς ὀβολός.	. . .	69
Δραχμή.	1	03,50
Δίδραχμον ἢ διπλῆ Δραχμή.	2	07,
Τετράδραχμον ἢ στατὴρ ἀργυροῦς.	4	14
Γ'. ΝΟΜΙΣΜΑ ΧΡΥΣΟΥΝ.		
Στατὴρ Χρυσοῦς ἢ ἁπλῶς χρυσοῦς· εἰκοσάδραχμον.	20	70
ΟΝΟΜΑΤΑ ΔΗΛΩΤΙΚΑ ΠΟΣΟΤΗΤΩΝ ΑΡΓΥΡΙΟΥ.		
Μνᾶ, ποσότης ἑκατὸν δραχμῶν.	103	50,5
Τάλαντον, ποσότης ἑξήκοντα Μνῶν ἢ ἓξ χιλιάδων Δραχμῶν.	6210	30

ΣΗΜ. Ἡ Δραχμή, ἡ νομισματικὴ μονὰς τῶν παλαιῶν, ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν σημερινὴν Δραχμήν, ἡ δὲ ἀκριβὴς αὐτῆς ἀξία, κατὰ τὸ μέσον βάρος τῶν ἀρχαίων ἀττικῶν νομισμάτων, ἦτον, ἐπὶ Περικλέους Δρ. 4,035. Δύο σχεδὸν αἰῶνας πρὶν Χριστοῦ, ἡ ὁλκή της ἠλαττώθη κατὰ 26 $^{1}/_{2}$ κόκκους (0,265 σταθμικῆς Δραχμῆς), καὶ ἡ ἀξία της ἐξέπεσε κατὰ ἓξ περίπου λεπτά, ὥστε ἡ μὲν Δραχμὴ ἄξιζε τότε λεπ. 97,19, ἡ δὲ Μνᾶ Δραχ. 97,1984, καὶ τὸ Τάλαντον 5831,90 Δραχ.

Ὁ Ἀττικὸς χρυσοῦς Στατὴρ ἐταυτίζετο μὲ τὸν Δαρεικόν, νόμισμα Περσικὸν ἰσοβαρὲς καὶ ἰσοδύναμον τοῦ Ἀττικοῦ. Ἐκυκλοφόρουν δὲ παρεκτὸς αὐτῶν καὶ ἄλλα εἴδη χρυσῶν Στατήρων διαφόρων τόπων καὶ, διαφόρου ἀξίας, καθὼς ὁ Κυζικηνός, ὁ ἰσούμενος 28 Δραχμάς, ὁ Αἰγινητικός, ὁ Ἀλεξανδρινός, ὁ Φωκαϊκὸς (Φωκαΐτης) ὁ εὐτελέστερος πάντων· ἔπειτα οἱ Φιλίππειοι, στατῆρες Μακεδονικοὶ κτλ.

Παρεκτὸς τοῦ Ἀττικοῦ Ταλάντου τῶν 60 Μνῶν, τὸ ὁποῖον ἐκφέρεται συνήθως χωρὶς ἄλλης προσωνυμίας, ἦσαν τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, ἰσοδύναμον σχεδὸν, τὸ Αἰγινητικόν, τιμώμενον 100 Μνᾶς, τὸ Συρακούσιον, τὸ Ἀλεξανδρινὸν κτλ.

Τὸ χρυσοῦν Τάλαντον εἶνε μᾶλλον ποσότης χρυσοῦ, προσδιορισμένη διὰ τοῦ βάρους (ἴδε τὸν Πίνακα τῶν σταθμῶν), παρὰ χρηματικὴ· τιμᾶται δὲ συνήθως δέκα ταλάντων Ἀττικῶν ἢ ἑξακοσίων Μνῶν, 62103 Δραχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἢ μᾶλλον Ἀττικὸν ἔτος συνίστατο κατ' ἀρχὰς ἐκ δώδεκα σεληνιακῶν τριακονθημέρων μηνῶν, τοὺς ὁποίους ἵνα συμβιβάσωσιν ἀκριβέστερον μὲ τὸν δρόμον τῆς σελήνης, κατέστησαν ἀργότερα ἐκ τριάκοντα καὶ εἰκοσιεννέα ἡμερῶν ἐναλλὰξ ἐξ ὧν οἱ τῶν 29 ἡμερῶν ὠνομάζοντο Κοῖλοι. Ἐκ τούτου ἀπετελέσθη ἔτος περιέχον 354 ἡμέρας, βραχύτερον δηλονότι τοῦ ἡλιακοῦ ἀστρονομικοῦ ἔτους κατὰ 11 ἡμέρας, καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου ἡ κατὰ μῆνας διαίρεσις δὲν συνεφώνει μὲ τὴν πορείαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἵνα παρεμποδίσωσι τὴν ἐπὶ πολὺ ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ καὶ ἀπαναγάγωσιν αὐτὸ μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἐτῶν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐπενόησαν νὰ ἐπεμβάλλωσι κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν, εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου καὶ μετὰ τὸν Ποσειδεῶνα, ἕνα τρισκαιδέκατον μῆνα.

Οὕτω τοίνυν συνέστη, περὶ τὰ Μηδικά, ἡ Ὀκταετηρὶς ἢ ὁ κύκλος τῶν 8 ἐτῶν, ἀποδιδόμενος εἰς Κλεόστρατον τὸν Τενέδιον. Καὶ ἐπειδὴ ὀκτὼ μὲν ἔτη ἐκ 354 ἡμερῶν ἀπετέλουν 2832 ἡμέρας, προστιθεμένου δὲ τρὶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ κύκλου, δηλ. μετὰ τὸ γ', ε, καὶ ἡ ἕκτος, ἑνὸς τριακονθημέρου μηνός, ἀπετελεῖτο ἡ ποσότης 2922 ἡμερῶν, ἀκριβῶς ἴση ὀκτὼ ἡμετέροις ἐνιαυτοῖς, προσλογιζομένων καὶ τῶν δύο βισέκτων, ἡ σχέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἰουλιανὸν ἐνιαυτόν, ἦτον, πρὸς τὸ τέλος ἑκάστης ὀκταετίας, ἡ αὐτὴ σχεδὸν οἵα καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κύκλου.

Λέγομεν δὲ σχεδόν, διότι ὑπῆρχον πάντοτε ἀνωμαλίαι τινὲς, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἠναγκάσθησαν νὰ δοκιμάσωσιν ἕνα μετ' ἄλλον διαφόρους κύκλους, ὧν ἐπισημότεροι εἶνε ἡ Ἐννεακαιδεκετηρὶς, ἐπινοηθεῖσα ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ Μέτωνος τοῦ Ἀθηναίου, καὶ ἡ Ἑκκαιεβδομηκοντετηρὶς, εἰσαχθεῖσα, μετὰ ἕνα αἰῶνα, ὑπὸ Καλίππου τοῦ Κυζικηνοῦ.

Ἐξ αἰτίας τῶν μεταβολῶν τούτων τῶν Κύκλων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐξ αἰτίας τῆς περὶ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ἐμβολίμου μηνὸς ἀνωμαλίας, εἶνε πάντη ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῶσιν ἐντελῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνικοὶ πρὸς τοὺς ἡμετέρους μῆνας καὶ ἡ διαφορὰ, εἴτε κατὰ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπέρβασιν, εἴτε κατὰ τὴν κατόπιν ὑστέρησιν, καταντᾷ ἐνίοτε μέχρι καὶ 30 ἡμερῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν περὶ τὸ Ἑλληνικὸν μηνολόγιον τροποποιήσεων ἦτον πάντοτε τὸ νὰ συμβιβασθῇ ὅσον οἷόν τε, ἡ κατὰ σεληνιακοὺς μῆνας διαίρεσις μὲ τὴν πορείαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, καταντῶμεν ἐπὶ τέλους νὰ πρατήσωμεν τὴν κατὰ τὰς ὥρας ταύτας διαίρεσιν. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ καταλληλότερος ὅσον ἔγγιστα συμβιβασμὸς εἶνε πάλιν ὁ ἑξῆς

ΜΗΝΕΣ ΘΕΡΙΝΟΙ	Ἑκατομβαιὼν (30 ἡμερῶν) ἀντιστοιχῶν σχεδὸν μὲ τὸν Ἰούλιον.	
	Μεταγειτνιὼν (29)	Αὔγουστον.
	Βοηδρομιὼν (30)	Σεπτέμβριον
ΜΗΝΕΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ	Μαιμακτηριὼν (29)	Ὀκτώβριον.
	Πυανεψιὼν (30)	Νοέμβριον.
	Ποσειδεὼν (29)	Δεκέμβριον.
ΜΗΝ ΕΜΒΟΛΙΜΟΣ	Ποσειδεὼν Β' (30)	Δεκέμβριον Ἰανουάριον
ΜΗΝΕΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ	Γαμηλιὼν (30)	Ἰανουάριον.
	Ἀνθεστηριὼν (29)	Φεβρουάριον.
	Ἐλαφηβολιὼν (30)	Μάρτιον.
ΜΗΝΕΣ ΕΑΡΙΝΟΙ	Μουνυχιὼν (29)	Ἀπρίλιον.
	Θαργηλιὼν (30)	Μάϊον.
	Σκιροφοριὼν (29)	Ἰούνιον.

Ἕκαστος μὴν ἤρχετο ἢ ὑπετίθετο ἀρχόμενος μὲ τὴν σελήνην, ὅθεν ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ὠνομάζετο Νουμηνία (νέα μὴν=σελήνη), καὶ ἡ τελευταία Ἕνη (παλαιὰ) καὶ νέα, δηλ. ἡ μεταξὺ τῶν δύο σεληνῶν. Αἱ δὲ 30 ἢ 29 αὗται τοῦ μηνὸς ἡμέραι διηροῦντο εἰς 3 δεκάδας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὠνομάζετο Μηνὸς ἱσταμένου ἡ ἀρχομένου· ἡ δευτέρα, Μηνὸς μεσοῦντος· καὶ ἡ τρίτη, Μηνὸς φθίνοντος ἢ λήγοντος ἢ ἀπιόντος ἢ παυομένου· τῆς τελευταίας δὲ ταύτης δεκάδος αἱ ἡμέραι ἐμετροῦντο ἀνάπαλιν.

ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΠΡΩΤΗ ΔΕΚΑΣ (ἱσταμένου, ἀρχομένου)	ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΕΚΑΣ (μεσοῦντος)	ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΤΡΙΤΗ ΔΕΚΑΣ (φθίνοντος, λήγοντος, ἀπιόντος, παυομένου)	
					εἰς τοὺς τριακονθημέρους μῆνας	εἰς τοὺς εἰκοσιεννεημ. μῆνας
1	νουμηνία	11	πρώτη	21	δεκάτη	ἐννάτη
2	δευτέρα	12	δευτέρα	22	ἐννάτη	ὀγδόη
3	τρίτη	13	τρίτη	23	ὀγδόη	ἑβδόμη
4	τετάρτη	14	τετάρτη	24	ἑβδόμη	ἕκτη
5	πέμπτη	15	πέμπτη	25	ἕκτη	πέμπτη
6	ἕκτη	16	ἕκτη	26	πέμπτη	τετάρτη
7	ἑβδόμη	17	ἑβδόμη	27	τετάρτη	τρίτη
8	ὀγδόη	18	ὀγδόη	28	τρίτη	δευτέρα
9	ἐννάτη	19	ἐννάτη	29	δευτέρα	Ἕνη καὶ νέα
10	δεκάτη	20	δεκάτη	30	Ἕνη καὶ νέα	

Αἱ ἡμέραι τῆς τελευταίας δεκάδος ἐμετροῦντο ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν τάξιν, προστιθεμένου τοῦ ἀ εἰκάδι, ἢ μετ' εἰκάδα, οἷον· πρώτη ἐπ' εἰκάδι, ἡ 21· δευτέρα ἐπ' εἰκάδι, ἡ 22, καὶ οὕτω καθεξῆς ἄχρι τῆς τελευταίας, δηλ. τῆς Ἕνης καὶ νέας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΣΗΜ. Ἡ χρονολόγησις τῶν πρὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος γεγονότων οὐδεμίαν ἔχει ἀσφαλῆ βάσιν· ὅθεν δὲν παρατίθεται ἐνταῦθα εἰμὴ ὡς ἁπλῆ τῶν ἐπισημοτέρων χρονολόγων γνώμη.

	Π. Χ.	ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ.
Ἅλωσις Ἰλίου, κατὰ μὲν τοὺς Γάλλους Χρονολόγους, τῷ 1270 Π. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἄγγλους.	1184	
Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν.	1104	
Θάνατος Κόδρου τοῦ τελευταίου βασιλέως Ἀθηνῶν. Μάδων, πρῶτος ἰσόβιος Ἄρχων.	1068	
Ἴδρυσις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ὑπὸ Λυκούργου καὶ Ἰφίτου.	884	
Πρώτη Ὀλυμπιάς, καθ' ἣν ἤρχισαν ν' ἀναγράφωνται οἱ νικηφόροι ἀθληταί, ἐνίκησε δὲ ὁ Ἠλεῖος Κόροιβος.	776	Α, ά.
Πρῶτος δεκαετὴς ἐν Ἀθήναις ἄρχων.	753	ς, δ'.
Πρῶτος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 743, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσ. τῆς Ἰθώμης τῷ	724	ΙΔ, ά.
Πρῶτοι ἐνιαύσιοι ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες.	683	ΚΔ, β'.
Δεύτερος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 685, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας τῷ	668	ΚΗ, ά.
Δράκοντος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις.	624	ΛΘ, ά.
Σόλωνος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις.	594	Μς, γ'.
Ἀνόρθωσις τῶν Πυθίων, 586, τῶν Ἰσθμίων, 582, τῶν Νεμέων.	568	ΝΓ, ά.
Ὁ Κῦρος, καταβαλὼν τὸν Κροῖσον τῷ 548, καθυποτάσσει τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλλην. ἀποικίας.	543	ΝΘ, β'.
Πεισιστράτου τρίτη καὶ μόνιμος ἐν Ἀθήναις τυραννίς.	540	Ξ, ά.
Θάνατος τοῦ Πεισιστράτου· οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ἱππαρχος καὶ Ἱππίας διαδέχονται τὸ ἐν Ἀθήναις ἀξίωμα αὐτοῦ.	528	ΞΓ, ά.
Ἱππάρχου φόνος ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος.	513	Ξς, δ'.
Ἱππίου ἔξωσις ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν.	510	ΞΖ, γ'.
Στρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ Δαρείου. Μάχη ἡ ἐν Μαραθῶνι.	490	ΟΒ, γ'.
Εἰσβολὴ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν Ἑλλάδα.	480	ΟΕ, ά.
Τρίτος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 464, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Ἰθώμης.	455	ΠΔ, β'.
Ἡ πολυθρύλλητος, ἀλλὰ πιθανώτατα μηδέποτε ὑπάρξασα, Κιμώνειος συνθήκη. Θάνατος Κίμωνος. Περικλέους ἀκμή.	449	Πθ, δ'.
Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.	431	ΠΖ, β'.
Ἀσυλὸς ἐν Ἀθήναις.	430	ΠΣ, γ'.
Περικλέους θάνατος.	429	ΠΣ, δ'.
Πεντηκονταετὴς σπονδαί, μὴ διαρκέσασαι οὐδὲ τρία ἔτη.	421	ΠΘ, δ'.
Στρατεία Ἀθηναίων ἐπὶ Σικελίαν, 415, καὶ πανωλεθρία αὐτῶν.	413	ΡΙΑ, δ'.
Ναυμαχία ἡ ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς.	405	ΡΙΓ, δ'.
Ἅλωσις Ἀθηνῶν· τριάκοντα τύραννοι, βραδύτερον δέκα.	404	ΡΙΔ, ά.
Ἀνόρθωσις τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις, διὰ Θρασυβούλου.	403	ΡΙΔ, β'.
Σωκράτους θάνατος.	400	ΡΙΕ, ά.
Ἀγησιλάου στρατεία εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ Περσῶν.	396	ΡΙς, ά.
Κορινθιακὸς πόλεμος· Λακεδαιμόνιοι κατὰ πάσης Ἑλλάδος.	394	ΡΙς, γ'.
Εἰρήνη ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου.	387	ΡΙΠ, δ'.
Θηβῶν ἐλευθέρωσις ὑπὸ Πελοπίδου.	379	Ρ, β'.
Ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη.	371	ΡΒ, β'.
Ἡ περὶ Μαντίνειαν μάχη· Θάνατος τοῦ Ἐπαμινώνδου.	362	ΡΔ, γ'.
Ἀρχὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Φιλίππου ἐν Μακεδονίᾳ.	360	ΡΕ, ά.
Συμμαχικὸς κατὰ τῶν Ἀθηνῶν πόλεμος.	357	ΡΕ, δ'.
Πρῶτος ἱερὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 355, ἐτελείωσε διὰ τῆς τῶν Φωκέων καταλύσεως.	346	ΡΗ, γ'.
Δεύτερος ἱερὸς πόλεμος· συμμαχία κατὰ Φιλίππου· ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη.	338	ΡΙ, γ'.
Φιλίππου θάνατος· διαδέχεται δὲ τὴν ἀρχὴν ὁ Ἀλέξανδρος.	336	ΡΙΑ, ά.
Καταστροφὴ Θηβῶν, 335, Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεία.	334	ΡΙΑ, γ'.
Ἡ περὶ Ἀρβήλα μάχη, κατάλυσις τῆς τῶν Περσῶν βασιλείας.	331	ΡΙΒ, β'.
Θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐπιμελητὴς τῆς βασιλείας Περδίκκας. Δαμιακὸς πόλεμος. Ἥττα καὶ θάνατος τοῦ Περδίκκου. Ἐπιμελητὴς ὁ Ἀντίπατρος.	323	ΡΙΑ, β'.
Θάνατος Ἀντιπάτρου· μεγάλη ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἔρις τῶν διαδόχων περὶ τῆς ἀρχῆς. Ἀποβαινόντων ἐν τῷ μεταξὺ τῶν συγγενῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀναγορεύονται βασιλεῖς ὁ μὲν Σέλευκος ἐν Συρίᾳ, ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐν Θράκῃ, ὁ δὲ Ἀντίγονος ἐν Ἀσίᾳ, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἐν Αἰγύπτῳ.	321	ΡΙΑ, δ'.
Ἀναγορεύεται καὶ ὁ Κάσσανδρος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.	319	ΡΙΕ, β'.
	307	ΡΙΗ, β'.
	302	ΡΙΘ, γ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

	Π. Χ.	ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ
Μάχη ἡ ἐν Ἰψῷ· ἡττα καὶ θάνατος Ἀντιγόνου· διανομ., τοῦ κράτους μεταξὺ τῶν τεσσάρων νικητῶν.	301	ριθ, δ'.
Θάνατος τοῦ Κασσάνδρου.	298	ρκ, γ'.
Ἧττα καὶ θάνατος Λυσιμάχου.	282	ρκβ, δ'.
Ἀρχὴ τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας.	281	ρκα,
Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, ἔγγονος τοῦ ἐν Ἰψῷ πεσόντος, καταλαμβάνει τὴν Μακεδονίαν καὶ ἱδρύει αὐτόθι νέαν δυναστείαν.	276	ρκζ, δ.
Πύρρος ἐν Ἰταλίᾳ (280), ἐν Σικελίᾳ (278), ἐν Ἑλλάδι (274), φονεύεται ἐν Ἄργει.	272	ρκβ, δ'.
Ἄρατος τὸ πρῶτον στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	245	ραγ, γ'.
Δημήτριος Β' ὁ Ἀντιγόνου, βασιλεὺς Μακεδονίας.	242	ραα', δ.
Ἀντίγονος Δώσων, βασιλεὺς Μακεδονίας.	232	ραζ, γ'.
Ἀνόρθωσις τῶν Λυκουργείων νόμων ὑπὸ Κλεομένους, ἐν Σπάρτῃ.	226	ραη, γ'.
Κλεομένους φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον.	222	ραθ, δ'.
Φίλιππος Δ'. βασιλεὺς Μακεδονίας.	221	ρμα, β'.
Φιλίππου ἡ μετὰ Ἀννίβου συμμαχία.	215	ρμα, γ'.
Πρῶτος Μακεδονικὸς πόλεμος· οἱ Ῥωμαῖοι ἐν Ἑλλάδι.	214	ρμα, δ.
Ἅλωσις Συρακουσῶν· ἡ Σικελία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία.	212	ρμβ, δ.
Φιλοποίμην, τὸ πρῶτον στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	208	ρμγ, δ'.
Δεύτερος Μακεδονικὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 200, τελειώσας ἐν ἔτει	197	ρμε, δ.
Νοθίδος τοῦ τυράννου φόνος· ἡ Σπάρτη προσέρχεται εἰς τὴν τῶν Ἀχαιῶν Συμμαχίαν.	192	ρμη, β'.
Φιλοποίμενος θάνατος. Λυκόρτας στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	183	ρμθ, β'.
Περσεύς, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.	179	ρν,
Τρίτος Μακεδονικὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 171, ἐτελείωσε διὰ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Περσέως.	168	ρνγ, δ'.
Πόλεμος Ἀχαιῶν κατὰ Ῥωμαίων.	146	ρνη, δ.
Ἅλωσις τῆς Κορίνθου· ἡ Ἑλλὰς ὑποκύπτει εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν κυριαρχίαν.	145	ρνθ,

ΚΥΡΙΩΤΑΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ ΜΕΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.	ΑΣΙΑ.	ΣΥΡΙΑ.	ΑΙΓΥΠΤΟΣ.
Κάσσανδρος βασιλεύς. 302	Ἀντίγονος βασιλεύς. . . 307	Σέλευκος Νικάτωρ βασ. 307	Πτολεμαῖος Σωτὴρ ὁ Ἀ-
Φίλιππος Γ'. 298	—	Ἀντίοχος Α', Σωτήρ. 279	γου, βασιλεύς. 30
Ἀντίπατρος καὶ Ἀλέξανδ. 297	ΘΡΑΚΗ.	Ἀντίοχος Β', Θεός. . . 262	Πτολεμαῖος Φιλάδελφος. 28
—	καὶ μέρος τῆς Ἀσίας.	Σέλευκος Β', Καλλίνικος. 247	Πτολεμαῖος Εὐεργέτης. 24
Δημήτρ. Πολιορκητής. 294	Λυσίμαχος βασιλεύς. . . 307	Σέλευκος Γ', Κεραυνός. . 227	Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ. 22
—	—	Ἀντίοχος Γ', Μέγας. . . 224	Πτολεμαῖος Ἐπιφανής. . 18
Λυσίμαχος. 286	ΠΕΡΓΑΜΟΣ.	Σέλευκος Δ', Φιλοπάτωρ. 187	Πτολεμαῖος Φιλομήτωρ.
—	Φιλέταιρος βασιλεύς. . . 283	Ἀντίοχος Δ', Ἐπιφανής. 176	Πτολεμαῖος Εὐεργέτης
Πτολεμαῖος Κεραυνός. . 281	Εὐμένης Α'. 264	Ἀντίοχος Ε', Εὐπάτωρ. 164	Β'. Φύσκων. . .
—	Ἄτταλος Α'. 241	Δημήτριος Α', Σωτήρ. . 162	
Ἀντίγονος Γονατᾶς . . 276		(Ἀλέξανδρος Α'.) 150	
Δημήτριος Β'. 242	Εὐμένης Β'. 197	Δημήτριος Β', Νικάτωρ. 145	
Ἀντίγονος Δώσων. . . . 232		(Ἀντίοχος Ζ', ὁ Σιδήτης). 139	Πτολεμαῖος Σωτὴρ Β'. 14
Φίλιππος Δ'. 221	Ἄτταλος Β'. 159	Σέλευκος Ε', ... 126	Ἀθουρος. . . .
Περσεύς. 197		Ἀντίοχος Η', ὁ Γρυπός. . 125	(Πτ. Ἀλέξανδρος Α'.)
—	Ἄτταλος Γ'. 134	Ἀντίοχος Θ'. 97	Πτ. Ἀθηνᾶς τὸ δεύτερον.
Ῥωμαῖοι. 168	(Ἀριστόνικος) 134	Ἀντίοχος Γ', ὁ Εὐσεβής. . 93	Πτ. Ἀθηνᾶς Β'. . .
	—	(Τιγράνης). 84	Πτ. Ἀλέξανδρος Αὐλητής.
	Ῥωμαῖοι 126	Ἀντίοχος ΙΑ', ὁ Ἀσιατικός. 67	Πτολεμαῖος Αὐλητής.
		Ῥωμαῖοι. 64	Πτολεμαῖος Διόνυσος.
			Πτολεμ. ὁ Νεώτερος καὶ
			Κλεοπάτρα. . .
			Κλεοπάτρα μόνη.
			—
			Ῥωμαῖοι . . . . .

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

	Π. Χ.
Παραδόσεις προγενέστεραι τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Χρόνοι μυθικοὶ καὶ ἡρωϊκοί. . . . . Κατακλυσμὸς Ὠγύγου ἐν Ἀττικῇ. Κατακλυσμὸς Δευκαλίωνος ἐν Θεσσαλίᾳ. Θηβῶν κτίσις ὑπὸ Κάδμου. Μίνως, νόμοι αὐτοῦ καὶ κατορθώματα. Ἡρακλέους καὶ Θησέως ἔργα. Ἀργοναυτικὸς πλοῦς. Πόλεμος κατὰ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Ἐπιγόνων πόλεμος. Τρωϊκὸς πόλεμος.	;
Παραδόσεις προγενέστεραι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Χρόνοι τῶν ὁποίων τὰ γεγονότα ἀρχὰς μὲν ἔχουσιν ἔτι μυθικὰς, συνέχειαν δὲ ἱστορικήν. . . . . Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν. Μεταναστάσεις ἐθνῶν. Ἵδρυσις τῶν Δωρικῶν καὶ Αἰολικῶν ἀποικιῶν ἐν Ἀσίᾳ. Κατάλυσις τῶν μοναρχικῶν πολιτευμάτων, ἰδίως ἐν Ἀθήναις. Ἵδρυσις τῶν Ἰωνικῶν ἀποικιῶν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀκμὴ τοῦ ἔπους παρὰ τοῖς Ἴωσιν αὐτοῖς· ῥαψῳδοί, Ὅμηρος, Ὁμηρίδαι. Ἀνόρθωσις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ὑπὸ Ἰφίτου. Νόμοι τοῦ Λυκούργου. Εἰσαγωγὴ τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑλλάδα. Κυκλικοὶ ἀοιδοί. Ἡσίοδος. Ἵδρυσις τῶν πρώτων πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος ἀποικιῶν.	
Πρώτη ἀναγραφεῖσα Ὀλυμπιὰς, καθ' ἣν Κόροιβος ἐνίκησεν. . . . . Ὀλυμπ. Α, ἀ.	776
Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι, τελειώσαντες διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας, τῷ 668. Τυρταῖος, Τέρπανδρος, Ἀρχίλοχος. Ἀλκμὰν καὶ ἄλλοι Ἐλεγειακοὶ καὶ λυρικοὶ ποιηταί. Θαλῆς, φιλόσοφος. Σόλων φιλόσ. καὶ ποιητής. Ἵδρυσις τῶν λοιπῶν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐν Ἀφρικῇ ἀποικιῶν.	
Σόλωνος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις. . . . . Ὀλυμπ. ΜΣΤ γ'.	594
Οἱ ἑπτὰ σοφοί. Αἴσωπος, Στησίχορος, Ἀλκαῖος, Σαπφὼ, Φερεκύδης, Θέογνις, καὶ ἄλλοι ἐλεγειακοὶ καὶ λυρικοὶ ποιηταί. Πεισίστρατος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἄρχουσιν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τοῦ 560 μέχρι τοῦ 509, ἐξ οὗ ὁ αἰὼν οὗτος καλεῖται αἰὼν Πεισιστράτου (ς' π. Χ.). Ἀναξίμανδρος, φιλόσοφος, ἐν Ἰταλίᾳ δὲ Πυθαγόρας. Οἱ ποιηταὶ Ἀνακρέων, Ἱππώναξ, Σιμωνίδης. Τραγῳδίας ἀρχαί.	
Στρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Δαρείου. . . . . Ὀλυμπ. ΟΒ, γ'.	490
Μηδικοὶ πόλεμοι ἐπὶ Δαρείου, Ξέρξου καὶ Ἀρταξέρξου, καταπαύσαντες περὶ τὰ μέσα τῆς Ε' π. Χ ἑκατονταετηρίδος. Ἀντιζηλία Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαίμονος. Μεγάλη τοῦ Περικλέους ἰσχὺς ἐν Ἀθήναις. Πελοποννησιακὸς πόλεμος τῷ 431, καταπαύει διὰ τῆς ἁλώσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν τριάκοντα τυράννων τῷ 404. Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ὅστις καλεῖται αἰὼν Περικλέους (Ε' π. Χ.), ἤκμασεν ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Πίνδαρος, ὁ Ἀνακρέων. Τότε, καὶ μάλιστα εἰς τὸ δεύτερον τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ μέρος, ἤνθησεν ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία· ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοφάνης (ἐξ ὧν οἱ δύο τελευταῖοι ἀνήκουσιν ἐν μέρει καὶ εἰς τὸν ἀκόλουθον αἰῶνα)· ὁ Θουκυδίδης, ὁ Λυσίας, ὁ Ἰσοκράτης νέος ἔτι, ὁ Σωκράτης.	
Ἀνόρθωσις τῆς δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις διὰ Θρασυβούλου. . . . . Ὀλυμπ. ηΔ, β'.	403
Πόλεμος μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Περσῶν· ἡ Λακεδαίμων, καταχρασθεῖσα τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἀποβάλλει αὐτὴν μετ' ὀλίγον. Αἱ λοιπαὶ πολιτεῖαι συμμαχοῦσι κατ' αὐτῆς. Πρόσκαιρος ἀκμὴ τῶν Θηβαίων. Ἡ ἐν Μαντινείᾳ μάχη καὶ θάνατος τοῦ Ἐπαμινώνδου 362. Οἱ Μακεδόνες ἀποβαίνωσιν ἰσχυροὶ, διὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου· οἱ μεταξὺ τῶν διαδόχων πόλεμοι. Ὁ αἰὼν οὗτος, αἰὼν τοῦ Ἀλεξάνδρου (Δ' π. Χ.) καλούμενος, ἀνέδειξεν ἰδίως πολλοὺς ἀττικοὺς λογογράφους· τὸν Ἰσοκράτην, τὸν Ξενοφῶντα, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλην, τὸν Θεόφραστον· τοὺς ῥήτορας Λυκοῦργον, Αἰσχίνην, Δημοσθένην, καὶ περὶ τὸ τέλος Δημήτριον τὸν Φαληρέα. Νεωτέρα κωμῳδία. Μένανδρος.	
Μάχη ἡ ἐν Ἰψῷ· ὁριστικὴ διανομὴ τοῦ κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. . . . . Ὀλυμ. ΡΙΘ, δ'.	301
Ἐπίκουρος, Ζήνων, Χρύσιππος, οἱ φιλόσοφοι· ὁ γεωμέτρης Εὐκλείδης. Αἰὼν τῶν Πτολεμαίων (Γ' π. Χ.). Ἀκμὴ τῆς Ἀλεξανδρινῆς ποιήσεως· Θεόκριτος, Λυκόφρων, Καλλίμαχος, Ἄρατος, Βίων, Μόσχος, Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. Μετάφρασις τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα. Οἱ μαθηματικοὶ Ἐρατοσθένης, Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Πέργης, Ἀρχιμήδης.	

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. Χ.

Ἅλωσις Συρακουσῶν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. . . . . Ὀλυμπ. ΡΜΒ, ά. 212

Ἐπὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα (τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς Β' π. Χ.), ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑλλὰς ἀγωνίζεται μετὰ κόπου νὰ διασώσῃ ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων λείψανόν τι ἀνεξαρτησίας. Καρνεάδης ὁ φιλόσοφος. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ γράμματα δὲν σώζουσι τὴν προτέραν ἀκμήν. Νίκανδρος ὁ ποιητής. Ἀρίσταρχος ὁ κριτικός. Ἵππαρχος ὁ Ἀστρονόμος.

Ἅλωσις Κορίνθου. Ἡ Ἑλλὰς ἀναγνωρίζει τὴν Ῥωμαϊκὴν Κυριαρχίαν. . . . . Ὀλυμπ. ΡΝΗ, δ'. 146

Τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ Κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὑποκύπτουσιν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων· οὗτός ἐστιν ὁ τῶν τελευταίων Πτολεμαίων αἰὼν (Β' καὶ Α' π. Χ.). Ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία ὀλίγους παρήγαγε τότε τοὺς ἐπισήμους συγγραφεῖς. Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἀνήκουσιν ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος· φιλόσοφοί τινες, ὧν οἱ ὀνομαστότεροι εἶναι ὁ Παναίτιος καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ποσειδώνιος· ἐπιγραμματικοί τινες ποιηταί· πλῆθος δ' ἐπὶ πᾶσι ῥητόρων, σοφιστῶν, γραμματικῶν.

Θάνατος τῆς Κλεοπάτρας, κατάλυσις τοῦ βασιλείου τῆς Αἰγύπτου. . . . . Ὀλυμπ. ΡΠΖ, δ'. 29

Πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ καὶ ἑλληνίζουσαι χῶραι συνεχωνεύθησαν ἤδη ἐντὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους. Αὔγουστος, αὐτοκράτωρ. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς, ἱστορικοί. Στράβων, γεωγράφος. Διονύσιος ὁ Περιηγητής, ποιητὴς γεωγράφος.

π. Χ.

Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 1

Πρῶτος αἰών, ἤτοι αἰὼν τῶν δώδεκα Καισάρων. Κήρυγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καινὴ Διαθήκη, Ἀπόστολοι, Εὐαγγελισταί. Φίλων, Ἑβραῖος φιλόσοφος. Ἰώσηπος, Ἑβραῖος ἱστορικός. Διοσκουρίδης, ἰατρός· Δίων ὁ Χρυσόστομος, σοφιστής.

Δεύτερος αἰών, ἤτοι αἰὼν τῶν Ἀντωνίνων, εἷς τῶν γονιμωτέρων τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ἀρεταῖος, ἰατρός· Ἐπίκτητος, φιλόσοφος. Πλούταρχος καὶ Ἀρριανός, ἱστορικοὶ καὶ φιλόσοφοι· Πτολεμαῖος, ἀστρονόμος· Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ καὶ φιλόσοφος· Ἀριστείδης, σοφιστής· Ἀππιανός, Αἰλιανός, Πολύαινος, Ἀθήναιος, Παυσανίας, Λουκιανός, Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος, Πολυδεύκης, Ἀφθόνιος, Ἑρμογένης, Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς, φιλόσοφοι· Γαληνός, ἰατρός· Ὀππιανός, ποιητής· Ἰουστῖνος καὶ οἱ πρῶτοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες.

Τρίτος αἰών, ἤτοι αἰὼν τοῦ Διοκλητιανοῦ. Δίων Κάσσιος, Ἡρωδιανός, Διογένης Λαέρτιος, Φιλόστρατος, ἱστορικοί· Λογγῖνος· Ἀμμώνιος, Πλωτῖνος, Πορφύριος, Ἰάμβλιχος, φιλόσοφοι. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός, Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, Ὠριγένης καὶ ἄλλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. 300

Κωνσταντῖνος αὐτοκράτωρ. 306

Τέταρτος αἰών, ὁ αἰὼν τοῦ Κωνσταντίνου. Ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος δέχεται τὸν Χριστιανισμόν, καὶ μεταφέρει τὴν καθέδραν τοῦ Κράτους εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τότε μάλιστα ἤκμασαν οἱ ἐπιφανέστατοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες· ὁ Εὐσέβιος, ὁ Ἅγ. Βασίλειος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ὁ Ἅγ. Ἀθανάσιος, ὁ Ἅγ. Κύριλλος, ὁ Ἅγ. Ἐπιφάνιος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἐθνικοὶ συγγραφεῖς, Λιβάνιος, Θεμίστιος, Ἰμέριος, Ἰουλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ· Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος, Λατῖνος μὲν ἱστορικός, ῥήτωρ δὲ Ἕλλην. Μυθιστοριογράφοι, Ἡλιόδωρος, Λόγγος, Ἀχιλλεὺς Τάτιος. 390

Θάνατος τοῦ Θεοδοσίου καὶ ὁριστικὴ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους διαίρεσις. 395

Πέμπτος αἰών. Ἀρχαὶ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Σωζονται ἔτι ζώπυρά τινα τοῦ προηγουμένου αἰῶνος. Ποιηταί, Νόννος, Μουσαῖος, Κόλουθος, Κόϊντος ὁ Σμυρναῖος, Τρυφιόδωρος· Θεολόγοι φιλόσοφοι, Νεμέσιος, Συνέσιος, Θεοδώρητος· πονήματα τοῦ Ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου. Ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοί, Σωκράτης ὁ Σχολαστικός, Σωζόμενος. Ἐθνικὸς φιλόσοφος, Πρόκλος· γεωγράφος, Στέφανος ὁ Βυζάντιος· ἱστορικὸς ἐθνικὸς περὶ τὰ τέλη τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὁ Ζώσιμος.

Ἰουστινιανὸς αὐτοκράτωρ. 527

Κλείει τὴν ἐν Ἀθήναις φιλοσοφικὴν Σχολὴν ἐν ἔτει 529. Ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος. Ἔκτοτε συμπληροῦται ἡ παρακμή.

Ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων 1204

Ἀνάκτησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν. 1261

Ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων. 1453

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ

ΕΛΛΗΣΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣΙΝ

ΑΠΑΝΤΩΜΕΝΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΜΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἐκδοθὲν δὲ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣ

ΥΠΟ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘΜ. 215.

1852.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

ΤΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣΙΝ ΑΠΑΝΤΩΜΕΝΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Ἀαρασσίος (ἡ), π. (*) τῆς Πισιδ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

*Ἄβα (ἡ), μία τῶν νυμφῶν. 2) θυγ. τοῦ Ληνοφάνους, ἄρχοντος τῆς Ὀλόης ἐπὶ Ἀντωνίνου.

Ἄβαι (αἱ) καὶ Ἄβη (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, (τὸ ἐθν. Ἀβαῖος).

*Ἀβάκαινα (ἡ), ἴδε Ἀβάκενα.

Ἀβάκαϊνον (τὸ), καὶ Ἀβακαῖνα (τὰ), Π. τῆς Σικελ., Bigensis, (τὸ ἐθν. Ἀβακαινῖνος).

*Ἀβάκενα (ἡ), π. τῆς Μηδ.

Ἀβαντες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κατοικοι τῆς Εὐβοίας, μετοικίσαντες τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Φωκίδα.

Ἀβαντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἄβαντος.

Ἀβαντιάς, άδος (ἡ), ἴδε Ἀβαντίς.

*Ἀβαντίδας, α (ὁ), τύραννος τῆς Σικυῶνος.

Ἀβαντίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἄβαντος. «Χώρα—, α Εὐρ., Ἀπλν., ἡ Εὔβοια. Ἰλ. (οὐσ.) μέρος τῆς Θεσπρωτ.

*Ἀβαρῆς, οὔς (τὸ). β. τῆς Παλαιστίνης.

Ἀβαρβορέα (ἡ), μία τῶν Νηΐδων (Ναϊάδων) Νυμφῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Βουκολίωνος τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον.

Ἀβαρις [ᾰ, βᾰρις], ίδος καὶ ιος (ὁ), Σκύθης Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ., θαυματοποιὸς καὶ τερατολόγος, φερόμενος διὰ τοῦ ἀέρος κτλ.

Ἀβαρνίς, άδος καὶ

Ἀβαρνὶς, ίδος καὶ

Ἀβάρνος (ἡ), π. καὶ ἀκρ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τῆς Λαμψάκου (τὸ ἐθν. Ἀβαρνεύς).

*Ἀβαρτος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κόδρου.

Ἄβας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ Περσέως. 2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων. 4) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος. 5) μάντις τις παρὰ Παυσαν. 6) σοφιστὴς, συγγράψας ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ τέχνην ῥητορικήν. 7) (γεωγρφ.) μυθῶδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ. 8) ποταμός τις παρὰ Πλουτάρχῳ (Πομπ. 35).

*Ἄβασα (ἡ), νῆσος τῆς Αἰθιοπίας

*Ἀβασγία (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Ἀβασγοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. (Ἀχμπαζή).

Ἀβασηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

Ἀβασῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Φρυγ.

Ἄβασκοι (οἱ), = Ἀβασγοί.

Ἀβασκος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ. εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξ.

Ἀβάστανοι, (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Ἄβατον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Ῥόδῳ κτισθὲν ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδ.

Ἄββα (ἡ), π. τῆς Ἀρρ. παρὰ τὴν Καρχηδ.

*Ἀβδαλώνυμος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τύρου παρὰ Διοδ. τῷ Σικελ. (IZ, 46), κατὰ διορθ. ἀντὶ Βαλλώνυμος.

Ἄβδηρα (τὰ), π. τῆς Θρᾴκ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Νέστου, πατρὶς τοῦ Δημοκρίτου, περίφημος διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν τῶν κατοίκων της, (τὸ ἐθν. Ἀβδηρίτης, -ῖτις). 2) π. τῆς Ἱσπαν. ἐν τῇ Βαιτικῇ.

Ἄβδηρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ γεννηθεὶς ἐν Ὀπποῦντι τῆς Λοκρ., συνοδεύσας εἰς Θρᾴκην τὸν φίλον του Ἡρακλέα, ἀπελθόντα πρὸς ἁρπαγὴν τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν.

Ἄβελλα (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἀβεντῖνον (τὸ), ὄρος τῆς Ἰταλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε κτισμένον μέρος τῆς Ῥώμης.

Ἀβία (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἐν Πελοπονν., ἀπὸ Ἄβίας τῆς τροφοῦ τοῦ Ἄλλυ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ.

Ἀβίλα (τὰ) καὶ Ἀβίλη (ἡ), π. τῆς κοίλης Συρ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Φάρφακος, ἡ ὕστερον Κλαυδιούπολις, (τὸ ἐθν. Ἀβιληνός).

Ἀβιληνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ. (ἧς πρωτεύουσα τὰ Ἄβιλα).

*Ἀβίλλιος (ὁ), υἱός τις τοῦ Ῥωμύλου.

*Ἀβίλυξ, υκος (ὁ), Ἴβηρ τις παρὰ Πλβ. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀφρ. ἀντικρὺ τῆς Κάλπης.

Ἄβιοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Σκυθ.

Ἀβισάρης ἢ Ἀβίσαρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδ. πολεμήσας πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν.

*Ἀβλάβιος (ὁ), ἰατρός τις. 2) — ὁ Ἰλλυρικὸς, ποιητὴς τοῦ Ε'. αἰῶνος.

Ἄβληρος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

*Ἀβολλα (ἡ), π. τῆς Κιλικ.

*Ἀβόλλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ.

*Ἀβορακη (ἡ), π. τῆς Σινδικῆς ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ.

Ἀβοριγῖνες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι (αὐτόχθονες) κάτοικοι τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀβόρρας (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποταμ. χυν. εἰς τὸν Εὐφρ., (Χαβοῦρ).

Ἄβος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀρμεν.

*Ἄβοτις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου (ὁ πολ. Ἀβοτιεὺς καὶ Ἀβοτίτης).

Ἀβραδάτας, α καὶ ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Κροίσου μάχῃ τοῦ μεγάλου Κύρου, μεθ' οὗ συνεστράτευσε.

Ἀβρέας (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ.

Ἀβρετία (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ

Ἀβρεττηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (τὸ ἐθν. Ἀβρεττηνός).

Ἀβρινᾶται (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου.

Ἀβριγκάται ἢ Ἀβριγκάτιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνατολικῆς Νορμανδίας ἐν Γαλλίαις.

Ἀβροζέλμης (ὁ), Θρᾷξ τις ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σιτάλκου.

Ἄβροια (ἡ), Θεσσαλή τις παρὰ Λυκιανῷ.

Ἀβροκόμας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Φοιν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

*Ἀβροστόλα (τὰ), π. τῆς Φρυγ.

(*) Ἐξήγησις τῶν συντετμημένων λέξεων

ἀκρ=ωτήριον	θυγ=άτηρ	πολ=ίτης
β=ουνὸν	λίμ=νη	ποτ=αμός
δημ=ότης	π=όλις	χωρ=ίον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀβροτέλεια (ἡ), μία τῶν Πυθαγορείων, θυγ. τοῦ Ἀβροτέλους.
*Ἀβροτέλης, ους (ὁ), Ταραντῖνός τις, Πυθαγόρειος.
Ἄβρότονον (τὸ), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν. 2) (θηλ.) ἡ μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους.
*Ἀβρούπολις, ιδος (ὁ), ἡ μητρόπολις τῶν Σαπέων.
Ἄβρων (ὁ), ὁ πάππος τοῦ Ἀκταίωνος. 2) ὁ υἱὸς τοῦ ῥήτορος Δυκούργου. 3) Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ εὑρετῶν καὶ θυσιῶν τῶν ἀρχαίων.
*Ἀβρωνυχος ἡ Ἀβρώνιχος καὶ Ἀβρώνιχος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δυσικλέους, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλ.
Ἄβυδος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀντικρὺ τῆς Σηστοῦ, (τὸ ἐθν. Ἀβυδηνός). 2) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος.
*Ἀβυδών, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμυδών.
Ἀβύλη καὶ Ἀβύλιξ (ἡ), ὄρος τῆς Ἀφρ. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ, ὅπου ἦν ἡ ἑτέρα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.
Ἀβώνου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. πόντου, (ἐνέμπολυ), (τὸ ἐθν. Ἀβωνατειχίτης).
Ἀγαθαρχίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. 2) γεωγράφος Κνίδιος, συγγράψας (περὶ τὸ 100 π. Χ.) περίπλουν τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσης.
Ἀγάθαρχος (ὁ), ναύαρχος τῶν Συρακουσ. 2) ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους.
Ἀγάθεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.
Ἀγάθη (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἀποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Agde), (ὁ παλ. Ἀγαθαῖος καὶ Ἀγαθῖνος.
Ἀγαθήμερος (ὁ), γεωγράφος ἀκμάσας ἴσως περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χ.
*Ἀγαθήνωρ, ορος (ὁ), Χαλκηδόνιος, πατὴρ τοῦ Ξενοκράτους.
Ἀγαθίας, ου (ὁ), Χριστιανὸς ἱστορικὸς καὶ Ποιητὴς ἀκμάσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα ἀπὸ Χ.
Ἀγαθῖνος (ὁ), ἐλλιμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θρασυβούλου. 2) ἰατρὸς Σπαρτιάτης, ἀκμάσας περὶ τὸν πρῶτον ἀπὸ Χ. αἰῶνα.
Ἀγαθόδουλος (ὁ), Φιλόσοφος Κυνικὸς Ἀλεξανδρεύς. 2) ἀδελφὸς τοῦ Ἐπικούρ.
Ἀγαθοδαίμων (ὁ), μηχανικὸς Ἀλεξανδρεὺς σύγχρονος τοῦ Γεωγράφου Πτολεμαίου. 2) χημικὸς ἀκμ. περὶ τὸν Ε'. ἀπὸ Χ. αἰῶνα.
Ἀγαθόκλεια (ἡ), ἡ μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.
Ἀγαθοκλῆς, έους (ἡ), τύραννος τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς κεραμέως. 2) ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τοῦ Θρᾳκῶν. 3) Σωφιστὴς Ἀδδηρίτης, διδάξας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ μουσικοῦ τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ἀθήναις. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 103 Ὀλυμπιάδα. 5) συγγραφεύς, συγγράψας περὶ Κυζίκου.
*Ἀγαθοσθένης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.)
*Ἀγαθόστρατος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ῥοδίων.
*Ἀγάθυλλος (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐξ Ἀρκαδίας.
*Ἀγαθυνος (ὁ), Κορινθιός τις παρὰ Πολυβ.
Ἀγάθυρνα (ἡ) καὶ Ἀγάθυρνον (τὸ), π. παραθαλάσσ. τῆς Σικελ. (Capo d'Orlando), (τὸ ἐθν. Ἀγαθυρναῖος).
Ἀγαθυρσοί (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας.
Ἀγάθυρσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἐχίδνης.
Ἄγαθων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) τραγικὸς ποιητὴς Ἀθην., φίλος τοῦ Σωκρ. καὶ τοῦ Εὐρ., ὡραῖος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος.
*Ἀγαθώνυμος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτάρχῳ.
Ἀγακλῆς, ῆος (ὁ), εἷς τῶν Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως.
*Ἀγαλλίας (ὁ), Κερκυραῖος, γραμματικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοφάνους.
*Ἀγαλλὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.
Ἀγαμεμονίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν.
Ἀγαμέμνων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Πλεισθένους, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀρχηγὸς τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ ὑπὸ βολὴν τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστρας.
*Ἀγαμένης, ου (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Παυσαν.
Ἀγαμήδη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλίου, μάγισσα. 2) (γεωγραφ.) π. τῆς Λεσβου.
Ἀγαμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περιφήμος τεχνίτης, οἰκοδομήσας τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν κτλ. 2) υἱὸς τοῦ Στυμφάλου.
*Ἀγαμηδίδας (ὁ), πατὴρ τοῦ Θερσάνδρου.
*Ἀγαμήτωρ, ορος (ὁ), Μαντινεὺς τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Ἀγανίππη (ἡ), πηγή τις ἱερὰ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.
Ἀγαπαῖος (ὁ), τύραννος τοῦ Ὀρεοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.
Ἀγαπήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου ἢ ἔγγονος τοῦ Δυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμν. κατὰ τῆς Τροίας.
Ἀγαπητὸς (ὁ), διάκονος χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς ὃν καὶ ἔγραψεν 70 παραινετικὰ κεφάλαια.
Ἀγαπτόλεμος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.
Ἄγαρ (ἡ), π. τῆς Ἀφρ.
Ἀγαρηνοί (οἱ), ἔθνος τῆς εὐδαίμ. Ἀραβ., κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί.
Ἀγαρίστη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένης ἐκ Σικυῶνος, σύζυγος τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλέους. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἱππκρ. καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους.
Ἄγαρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.
Ἀγασθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐγείου βαλίου τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης.
Ἀγασίας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου.
Ἀγασικλῆς-ῆς, έους (ὁ), Ἀλικαρνασσεὺς ἀθλητής. 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 650 π. Χ.
*Ἀγασιθένης, ους (ὁ), Δακεδαιμόνιος παρὰ Παυσανίᾳ.
Ἀγάστροφος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.
Ἀγαυὴ (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης κτλ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἐκμανεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου, κατέσπαραξε πενθέα τὸν υἱὸν της ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος.
Ἀγαυὸς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) Ἀβυδηνός τις παρὰ Δημοσθ.
Ἀγβάτανα (τὰ), ἴδε Ἐκβάτανα.
Ἀγγαρία (ἡ), ἡ ἐπὶ τῆς Περσ. ἐπὶ τοῦ Ἀντιλιβάνου, χώρου Βατάνεια.
Ἀγγελὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἥρως Ἀγγελεὺς καὶ Ἀγγελῆθεν).
*Ἄγγελίων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσανίᾳ.
*Ἀγγενίδας, α (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ.
Ἄγγίτης (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χύνουσα τὴν Ἀμφίπολιν εἰς τὸν Στρυμόνα.
Ἄγγουρον (τὸ), β. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου.
Ἄγγρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ. χώρας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Βρόγγον, (Δρίνος).
Ἀγδαβάτας, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν.
Ἄγδιστις, εως (ἡ ἢ ὁ), μυστηριώδης θεότης τῶν Φρυγῶν, ἐπώνυμον τῆς Κυβέλης. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Φρυγίας, ποὺ ἑτάφη ὁ Ἄττις.
*Ἀγέας (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐν Βρεττίοις.
Ἀγελάδας, α (ὁ), δύο περίφημοι γλυπτοποιοὶ Ἀργεῖοι, ὧν ὁ μὲν ἦν τὴν 63 Ὀλυμπ., ὁ δὲ περὶ τὴν 90 Ὀλυμπ. 2) μουσικός τις ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀνθολογίαν.
Ἀγέλαος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν φονευθέντων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φρυγός. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Δαμάστορος. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλης, κατήγετο ὁ Κροῖσος. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον του πατέρα.
*Ἀγέλας, α (ὁ), κατὰ κρ. ἀνομ. Πυθαγορείας τις ἐν Κρότωνι.
Ἀγέλαστες πέτρα (ἡ), ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὴν κρήνην Καλλιρρόην, ἣν κάθησε περίλυπος διὰ τὴν ἀρπαγὴν θυγατρὸς αὐτῆς ἡ Δήμητρα.
*Ἀγέλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου.
Ἀγηνορίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος.
Ἀγήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Περιφάσσης, βασιλεὺς τοῦ πανόπτου Ἄργους, βασιλεὺς καὶ Ἄργους. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ξανθίππης, καὶ πατὴρ τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Δημονίκης ἐκ τῆς Ἐπικάστης. 4) υἱὸς τοῦ Φηγέως, βασιλεὺς καὶ Ψωφίδος, φονεύσας τὸν ἐπ' ἀδελφῇ Ἀραινόη γαμβρὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίωνα, ἐγκαταλείψαντα ταύτην ἢ ὑμεναιοῦντα τὴν Καλλιρρόην. 5) εἷς τῶν υἱῶν Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, σὺν ὅλοις

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἀπόλλ. 6) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. 7) εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀγησανδρίδας, α (ὁ), ἴδε Ἡγησανδρίδης.

Ἀγήσανδρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Ῥόδιος, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἴδε καὶ Ἡγήσανδρος.

*Ἀγησάνακτ, ακτος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ἡγησάνακτος.

Ἀγησιστράτη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Ἡγησιστράτη.

Ἀγησώ, οῦς (ἡ), Ὀλυμπιονίκης Συρακούσιος κατὰ τὴν 84 Ὀλυμπιάδα, ἴδε καὶ Ἡγησώ.

Ἀγησίδαμος (ὁ), Λοκρὸς Ὀλυμπιονίκης εἰς τὴν 74 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Ἀρχεσράτου.

Ἀγησίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δωριέως, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκρατίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης, πάππος τοῦ Λεωτυχίδου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἄγιδος τοῦ Β', νικήσας τοὺς Ἀθην. καὶ Θηβ. ἐν Κορωνείᾳ τῷ 394 π. Χ., ἀπέθανεν ὀγδηκοντούτους πρεσβύτερος ἐξ Αἰγύπτου, ὅπου ἐξεστράτευσε πρὸς βοήθειαν τοῦ βασιλέως αὐτῆς Νεκτεναβώ.

Ἀγησίλοχος (ὁ), Σικελιώτης, πατὴρ τριῶν υἱῶν νικησάντων εἰς τὰ Νέμεα.

Ἀγήσιππος (ὁ), ναυτικὸς Ῥόδιος, συνεργήσας πρὸς καταστροφὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας τῷ 200 π. Χ.

Ἀγησιπολίτης, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παυσανίου, βασιλεύσας τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου περὶ τὸ 394 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) υἱὸς τοῦ Κλεομένους, (λϚ', Ἀγησιπολίτης), τῷ 219 π. Χ.

Ἀγησιστράτη, α (ἡ), Σπαρτιᾶτις φρούραρχος τῆς Ἡρακλείας.

Ἀγησιστράτος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἄγθευς (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀγθεύσιος καὶ Ἀγησίτης).

Ἄγητος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκιβίου, τὸν ὁποῖον τὴν γυναῖκα ἔλαβε κατ' ἀπάτην ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀγησίστρατος.

Ἄγθωρ, ορος (ὁ), Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κύπρῳ. 2) Ἄρκας τις παρὰ Παυσαν. 3) Ἄγιος ὁ Ἀρκὰς ζωγράφος τῶν μετὰ Τροιζῆνος.

Ἀγθώνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένους, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ περὶ τὸ 888 π. Χ., ἐξ οὗ κατήγετο ἡ ἑτέρα τῶν δύο βασιλικωτάτων οἰκογενειῶν ἐν Σπάρτῃ, οἱ Ἄγιδαι. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, κυριεύσας μετὰ Λυσάνδρου τὰς Ἀθήνας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., τοῦ ὁποίου ἦν ἀσπονδος ἐχθρός. 4) Διάφορος αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, βασιλεύσας ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας κατὰ τῶν Συμμάχων καὶ Ἀχαιῶν. 5) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὰ 250 π. Χ., ὃς τὰς ἐξορτασίας καὶ ἐπανελθὼν εἰς Λακεδαίμονα, εὐαναιρέθη τῷ 244. 6) Ἀγκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἢ τῆς Εὐρυνόμης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., συνεξελθὼν τῷ Μελεάγρῳ πρὸς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 2) ἥρως τις ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλ. Πλευρῶνος, καταπαλαισθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμαρυγκέως ἀγῶνας. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, βασιλεύσας τῶν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ Σάμῃ Λελέγων, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐποικίσας τὴν εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας νῆσον Σάμον.

*Ἀγκάρα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ.

Ἄγκος Μάρκιος, ἔγγονος τοῦ Νομᾶ Πομπιλίου καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν ἐνδόξως 24 ἔτη, ἀποθανὼν τῷ 136 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς.

*Ἀγκυλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγκυλεὺς καὶ Ἀγκυλῆθεν).

Ἄγκυρα (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδ. 2) μητρόπολις τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας, (Ἀγκυρηνός, (τὸ ἐθν. Ἀγκυρανός). 3) π. τοῦ Ἰλλυρικοῦ.

Ἀγκύραι (αἱ), π. μεσογείου τῆς Σικελ. (ὁ πολ. Ἀγκυραῖος).

*Ἀγκύριον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀγκυρικὸς, Ἀγκυριανὸς καὶ Ἀγκύριος).

Ἀγκυρῶν πόλις ἡ Ἀγκυρῶν, ῶνος (ἡ), π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, (τὸ ἐθν. Ἀγκυροπολίτης).

Ἄγκύων, ορος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Ἀγκών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, (Ἀνκόνα). 2) π. καὶ λιμὴν τοῦ Εὐξ. Πόντου εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰριδος, (τὸ ἐθν. Ἀγκώνιος καὶ Ἀγκωνίτης).

Ἀγλαΐα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων. 2) γυνὴ τοῦ Χάροπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης. 3) μία τῶν Θεσπιαδῶν, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐτέκνωσε τὸν Ἀντιόχην.

Ἀγλαΐς, ΐδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄθην. Μεγακλέους, διαβοητὸς ἐπ' ἀδηφαγίᾳ.

Ἀγλαονίκη ἡ Ἀγλανίκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλ. Ἡγήτορος, ἀστρονόμος δεινὴ ὥστε προλέγειν ἢ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης.

Ἀγλαοπη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφήμη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφῶν, ῶντος (ὁ), πάππος καὶ ἔγγονος, δύο περιφήμοι ζωγράφοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν, πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφῶντος, ἔνδοξος ζωγράφων καὶ οὗτος, ἔζη περὶ τὴν Ρ', π. Χ. ἑκατονταετηρίδα· ὁ δὲ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, περὶ τὴν Δ'.

Ἄγλαυρος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθην. Κέκροπος ἢ τῆς νύμφης Ἀγραύλου (τῆς ὁποίας ἦτον ἢ ὁμώνυμος, κατὰ τὸν Δημοσθ.), γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἀλκιππην, τὴν ὁποίαν, κατὰ διαταγὴν χρησμοῦ τινος, ἐπροσφέρεν ἐκεῖθεν εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηναίων, διὸ ἢ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἀνήγειρον καὶ ναὸν εἰς τιμὴν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

*Ἀγναγόρα (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀριζομένους.

*Ἄγναπτος (ὁ), Ἀρχιτέκτων τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἀγνιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Τίφυς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἄγνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Τίφυος.

Ἀγνοδίκη (ἡ), ἡ πρώτη χρηματίσασα μαῖα ἐν Ἀθήναις.

Ἀγνοῦ κέρας (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μεταξὺ δύο στομάτων τοῦ Νείλου, τοῦ Σεβεννυτικοῦ ἢ Βολβιτίνου.

Ἀγνοῦς ἢ Ἄγνους, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγνούσιος).

*Ἀγνώ, οῦς (ἡ), νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἄγνων καὶ Ἄγνων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, πατὴρ τοῦ Θηραμένους καὶ συνοικιστὴς τῆς Ἀμφιπόλεως. 2) Τηΐος, ἀξιωματικὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Ἀγνώνεια (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀγνωνείτης).

Ἀγνωνίδης, ου (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα καὶ θανατωθεὶς διὰ τοῦτο ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἀθην.

Ἀγορά (ἡ), π. τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. ἐπὶ τῆς Προποντ., (Μαλγαρά), (ὁ πολ. Ἀγοραῖος).

Ἀγοράκριτος (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., στάδοχος τοῦ Κλέωνος, πρότερον ἀλλαντοπώλης. 2) ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς τοῦ Φειδίου.

Ἀγοράνας, ακτος (ὁ), ποιητὴς δραματικὸς Ῥόδιος.

Ἀγόρανις, ιδος (ἡ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χων. εἰς τὸν Γάγγην.

*Ἀγορησὰς (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀγορασεύς).

Ἄγρα (ἡ) καὶ Ἄγραι (αἱ), πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, (ὅθεν ἡ Ἀγραία Ἄρτεμις καὶ Δήμητρα).

Ἀγραεῖς (οἱ), = Ἀγραῖοι.

Ἀγραία (ἡ), = Ἀγραΐς.

Ἀγραῖοι (οἱ), λαὸς τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Ἀχελῷον. 2) = Ἀγρηνεῖς.

Ἀγραΐς, ΐδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλ.

Ἀγραυλὴ (ἡ), = Ἀγρυλή.

Ἀγραυλίς, ίδος (ἡ), ἡ ἐκ τῆς Ἀγραύλου (καταγομένη).

Ἀγραυλος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, γυνὴ τοῦ Κέκροπος καὶ μήτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος ἢ τριῶν θυγατέρων. 2) = Ἄγλαυρος.

Ἀγρεύς, έως (ὁ), ἐπίκλ. ὁ Ἀπόλλων, ὁ Βάκχος, καὶ ὁ Ἀρισταῖος.

*Ἀγρη (ἡ), π. τῆς Δυδ., (ὁ πολ. Ἀγραῖος).

Ἀγριᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸν Ἄλμον.

Ἀγριάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χων. εἰς τὸν Ἕβρον, (Ἐργίνη).

Ἀγριασπαὶ (αἱ), = Ἀριασπαί.

Ἀγρικόλας (ὁ), Ἰούλιος —, ὕπατος ἦν Ῥώμῃ ἐπὶ Ὀυεσπασιανοῦ, πενθερὸς τοῦ ἰσυρικοῦ Τακίτου.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγρίνιον (τό), π. τῆς Ἀκαρν. μεταξὺ τῶν ποτ. Ἀγελίου καὶ Εὐήνου, (Βραχώρι).
Ἀγριόπη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, ἐξ ἧς ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν. 2) γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ἡ συνήθως Εὐρυδίκη. 3) γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ παρ' ἄλλοις Ἀντιόπη.
Ἄγριος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπιδραμόντων Κενταύρων. 2) εἷς τῶν Γιγάντων, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 3) υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Μελανίππου κλπ., εἵ τινες, δωξάντες τὸν θεῖον αὐτῶν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔλιωκαν αὐτὸ εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 4) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης. 5) ἐπίθετ. ὁ Πάν.
Ἀγρίππας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας τῷ 37 μ. Χ. 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ πρώτου, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, ἀπέθανεν ἐν Ῥώμῃ ἑβδομηκοντούτης.
Ἀγριππίνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Γπάτα Οὐίψανίου καὶ τῆς Καικιλίας, νυμφευθεῖσα τὸν Τιβέριον, πρὶν βασιλεύσῃ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγρίππα καὶ σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ. 3) θυγάτηρ αὐτῆς καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, δολοφονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ.
*Ἀγρίσα (ἡ), π. τῆς Καραμανίας, (ὁ πολ. Ἀγρισαῖος).
Ἀγριώνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Βάκχος παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις.
Ἀγροιῶ, οῦς (ἡ), μάγισσά τις παρὰ τῷ Θκρτ.
Ἀγροτέρα (ἡ), ἐπιθ. ἡ Ἄρτεμις, ἄλλως Ἀγραία.
*Ἀγρύλη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγρυλεύς ἢ Ἀγρυλῆθεν).
Ἄγρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πηνόν. 2) υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Ἀσσ. 3) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονιακοῦ πολέμου.
Ἀγυλλα (ἡ), π. τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλ., κτίσμα τῶν Πελασγῶν, ἡ ὕστερον Καιρία, (τὸ ἐθν. Ἀγυλλαῖος).
Ἀγύρηνα (ἡ) καὶ
Ἀγύριον (τὸ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Σιμαίθου ποταμοῦ, πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, (τὸ ἐθν. Ἀγυρηναῖος).
Ἀγύρριος (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., καταδημαγωγήσας διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν μισθῶν τοὺς Ἀθην., ἐκλέγθη στρατηγὸς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου.
Ἀγχεσμός (ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν.
Ἀγχιάλεια (ἡ), = Ἀγχιάλη (2).
Ἀγχιαλεύς, έως (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀγχιάλην.
Ἀγχιάλη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλου, τοῦ ὁποίου ἐβλάστησε τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ καὶ ὁ τάφος. 3) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.
Ἀγχίαλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσ. 3) ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων.
Ἀγχίαλος (ἡ), = Ἀγχιάλη.
*Ἀγχιμάχη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, (Τζέτζ.).
Ἀγχιμόλιος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀστέρος.
*Ἀγχίμολος (ὁ), Ἠλεῖος, σοφιστής.
Ἀγχινόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου.
*Ἀγχιόνες (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Ἄγχιος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐφορμησάντων Κενταύρων.
Ἀγχιρόη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέτριψε καιρόν τινα ἡ Ἐριτόμαρτις. 2) = Ἀγχινόη.
*Ἀγχίση (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀγχισεύς).
Ἄγχισης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάπυος ἢ τῆς Νυμφης Θέμιδος, ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης, ἐρασθείσης αὐτοῦ διὰ τὴν ὡραιότητά του. Ὕστερον δὲ τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, διότι δὲν ἐφύλαξε τὰ μυστικὰ, ἀπέθανεν ἀναχωρῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Ἰταλ., κυρ. εὐθείσης τῆς Τρωάδος. 2) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐγεπώλου.
Ἀγχισία (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.
Ἀγχιτέλη (ἡ), ἡ κατ' ἄλλους Ἀλκιθέα, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίᾳ, τὸν ὁποῖον, προδόντα ὕστερον τὴν πατρίδα του, πρώτη αὐτὴ κατεδίκασεν εἰς θάνατον.
Ἀγχόη (ἡ), χωρίον τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος.
Ἄγχουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγ., ὃ φθεὶς ἑκουσίως εἰς χάσμα τι ἀνοιχθὲν πυρὰ τὰς Κελαινὰς, ἵνα σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἐπαπειλουμένου καταποντισμοῦ.
Ἄδα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου ἢ γυνὴ τοῦ Ἰδριέως βασιλέως τῆς Καρίας, τὸν ὁποῖον ἀπολανόντα διεδέχθη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.
Ἄδαι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος.
Ἀδαδάτη (ἡ), π. τῆς Πισιδ.
Ἀδάμας, αντος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀσίου. 2) ποτ. τῆς Ἰνδ.
Ἀδάμαστος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀγαιμενίδου.
Ἄδανα (τά), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ ποτομοῦ Σάρου, ἡ ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρον, (ὁ πολ. Ἀδανεύς).
*Ἄδαρα (τά), π. τῆς Παλαιστίνης, (ὁ πολ. Ἀδαρηνός).
*Ἀδάρου πόλις (ἡ), π. τῆς Περσ. (ὁ πολ. Ἀδαροπολίτης).
Ἀδδούας, α (ὁ), ἴδε Ἀδούας.
*Ἀδέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κυνάγου, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀρχέβιου, ἢ ἄλλως Εὐρυδίκη.
Ἀδείμαντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 75 Ὀλυμπιάδα. 2) υἱὸς τοῦ Λευκολοφίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἔγγονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν. 3) ναύαρχος τῶν Κορινθίων. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος.
*Ἀδέρκων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἰστρ. πόλ. Ἀδερκωνίτης).
Ἄδης καὶ (Π.) Ἀΐδης, ου καὶ Ἅιδης, ου (ὁ), ὁ ἄλλως Πλούτων, θεὸς τῶν νεκρῶν κτλ.
Ἀδιαβηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Κάπρου (κάτ. θν. Ἀδιαβηνός).
Ἀδιάντη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.
*Ἀδιατόριξ, ιγος (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Γαλατῶν.
Ἀδικρὰν, ᾶνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λιβύης.
Ἀδμήτη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀνάξιβίας. 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε νικητὴν ἐκ τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης.
Ἄδμητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν τῆς Θεσσαλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Παντρεύθη τὴν Ἀλκηστιν, ἣν ἐμαθήτευσεν, ἐξοριασθεὶς τοῦ πατρὸς του διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων. Ὁ Ἀπόλλων, Κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ βαρείας ἀσθενείας, ἐσώθη, πραιτήσας ἐκ τῆς Μοίρας ἑκουσίως ἑαυτὴν τὴν σύζυγόν του Ἀλκηστιδος ἀντὶ τοῦ ἀνδρός της. Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, ὅπου κατέφυγε τὸν Θεμιστοκλέα, φυγόντα καὶ τὰς Ἀθήνας. 3) ποιητὴς τις περὶ τὴν 80ὴν ὀλυμπιάδα, ἐκατονταετηρίδα ἀπὸ Χριστοῦ.
*Ἄδμων, ωνος (ὁ), Μιτυληναῖος ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ Αὐγούστου.
Ἄδοας (ὁ), = Ἀδούας.
*Ἀδόπισσος (ἡ), π. τῆς Λυκαον.
Ἀδούας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. γν. 2) ποτ. τῆς Γερμαν. χερσ. εἰς τὸν Πάδον.
Ἀδούλας, α (ὁ), ἡ ὑψηλοτέρα καὶ τερμωτέρα κορυφὴ τῶν Ἄλπεων ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ, (Ἅγιος Γοτθάρδος ἢ φρέαρ).
Ἀδουλις (ἡ), π. ἢ λιμὴν τῆς Αἰθιοπίας.
Ἀδραίσται (οἱ), μικρὸς τις λαὸς τῆς Ἀσίας.
Ἀδραμύττειον καὶ Ἀδραμύττιον (τὸ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (τὸ ἐθν. Ἀδραμυττηνός).
*Ἀδραμύττις (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδικῆς, (τὸ ἐθν. Ἀδραμυττίτης).
Ἀδρανὸν (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας περὶ τὴν Αἴτνην, (Ἀδρανίτης, ὁ Ἀδρανίτης).
Ἀδρανὸς (ὁ), θεὸς τις (πιθανῶς ὁ Ἥφαιστος) λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ. 2) π. τῆς Σικελ. παραῤῥέων τὴν ὁμώνυμον πόλιν.
Ἀδράστεια (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Νέμεσις (ἀναπόφευκτος). 2) θυγάτηρ ἐφήτου τινὸς βασιλέως τῆς Κρήτης, ἣτις ἀνεῦρε τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἀνατολῆς τῆς Δαμμάκων.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀδράστη (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἑλένης.
Ἀδράστεια (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, (πατρωνυμικῶς ἡ Αἰγιάλεια).
Ἄδραστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπ' ὅπου διωχθείς, κατέφυγεν εἰς Σικυῶνα, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς, θυσιαζθείς τὸν πάππον του Πόλυβον· ὑπανδρεύσας τὰς θυγατέρας του Ἀργείαν καὶ Ἱπποδάμειαν ἡ δηϊπύλην μετὰ τοῦ Τυδέως ἢ Πολυνείκους, καταφυγόντων εἰς τὴν αὐλήν του, καὶ στρατεύσας κατὰ τῶν Θηβῶν, ἵν' ἀποκαταςήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, μόλις διεσώθη μόνος, φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ ἢ τοῦ γαμβροῦ του καὶ τοῦ υἱοῦ του Αἰγιαλέως. Συνέστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) υἱὸς τοῦ Πολυνείκους ἢ ἔγγονος τοῦ πρώτου Ἀδράστου. 3) παπὴρ τῆς Εὐρυδίκης, μητρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Μυσίᾳ πόλιν Ἀδράστειαν. 4) υἱὸς τοῦ μάντεως Μερόπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 5) υἱὸς τοῦ Γορδίου ἐκ Φρυγίας, ὃς εἰς, καταπυγὼν εἰς τὸν Κροῖσον βασιλέα τῆς Λυδίας, καὶ θανατώσας κατ' ἀποτυχίαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν κυνηγεσίῳ, ἐφονεύθη ἰδίᾳ ἐξ Ἀφροδισιάδος τῆς ἐν Καρίᾳ πόλεως, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε « Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων » καὶ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας. « Ἀδρήστεια, » Ἀδράστεια.
Ἀδρία (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου ποταμοῦ. 2) π. τῶν Πικεντίνων καὶ τοῦ Οὐομάνου ποταμοῦ.
Ἀδριανούπολις ἡ Ἀδριανοῦ πόλις (ἡ), ἡ πρότερον Ὀρεστιάς, π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕβρου, (ὁ πολ. Ἀδριανοπολίτης).
Ἀδριανὸς (ὁ), Αἴλιος —, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἰσπανίᾳ, αὐτοκρατορίσας τῷ 870 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, καὶ ἀποθανὼν μετὰ 21 ἔτῶν ἐνδόξου βασιλείαν εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν. Ἀφιέρωσεν εἰς διάφορα μέρη, ἐξαιρέτως δὲ ἐν Ἀθήναις, ὅπου διέτριψε πολὺν χρόνον, ἱεροφόρους ἐπωφελεῖς ἢ λαμπρὰς οἰκοδομάς. 2) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ζήσας τῷ 380 μ.Χ. ἐν Ἀθήναις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου.
Ἀδριάς, ἀδος καὶ ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀδριατικὸς κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας ἢ Δαλματίας.
Ἄδρομήτειον (τὸ) καὶ Ἀδρομήτιος (ἡ) καὶ Β. Ἀδρομήτιος, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀφρ., (τὸ ἐθν. Ἀδρομητίτης).
Ἀδρυνικος (ὁ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀδρυνίτης).
Ἀδρύτη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.
Ἄδωνις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος, βασιλέως τῆς Κύπρου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Θεόαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Σμύρνας ἡ Μύῤῥα. Ἀγαπηθεὶς διὰ τὴν ἄκραν του ὡραιότητα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐφονεύθη πληγωθεὶς ὑπὸ ἀγριογοίρου, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ἐναντίον του συνεργείᾳ τῆς Ἀρτέμιδος ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας. 2) ποτ. τῆς Φοινίκης, παρρέον τὴν πόλιν Βύβλον.
Ἀέθλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας, βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.
Ἀειμνήστου (ὁ), Σπαρτιάτης, φονεύσας ἐν Πλαταιαῖς τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον.
Ἀελλόπους, οδος (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας.
Ἀελλώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν ἢ αὐτη, ἀδελφὴ τῆς ἀνωτέρω.
*Ἀερία (ἡ), π. τῆς Γαλλ.
Ἀεροπη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Ἀτρέως καὶ ἐγγόνη τοῦ Μίνωος δευτέρου, σύζυγος τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Πλεισθένους καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου. 2) θυγ. τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ἀέροπον.
Ἀέροπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου. 2) υἱὸς τοῦ Φηγέως, βασιλέως τῆς Τεγέας. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, φυγόντος μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Μακεδονίαν. 4) υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἢ πατὴρ τοῦ Ἀλκήτα.
Ἀέτιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος. 2) ῥήτωρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογ. 3) ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ πόλεως Ἀμίσας, ζήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων ἰατρικῶν χωρίων εἰς ις', βιβλία.
Ἀετίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ.
Ἀζάης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς, μυθώδης ἡγεμὼν τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.
Ἀζάμορα (τὸ), ἡ ἀκρώρεια ἢ τὸ ἐπ' αὐτῆς φρούριον ὄρους τινὸς τῆς ἐν Κιλικίᾳ Κατανίας.
Ἄζαν, ᾶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἐκ τῆς Ἐρασιῦς, πατὴρ τοῦ Κλειτορος ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανία.
Ἀζάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξέρξου στρατευσάντων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Σογδιανῶν.
Ἀζανία (ἡ), μέρος τῆς Ἀρκαδίας τὸ ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἠλιδος, (τὸ ἐθν. Ἀζάν ἢ Ἀζάνιος).
Ἀζάνιον (τὸ) ἢ
Ἀζανοί (οἱ), π. τῆς Ἐπικτ. Φρυγ.
Ἀζανὶς, ίδος (ἡ), = Ἀζανία.
Ἀζέμιλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου.
Ἄζειὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτ.
Ἀζηνία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοντίδα φυλήν, (ὁ δημότης Ἀζηνιεύς).
Ἄζιλις ἢ Ἄζιρις, ιδος (ἡ), β. ἢ ποτ. ἢ Ὄασις τῆς Λιβύης, ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατείας.
Ἄζιος (ἡ), π. τῆς Πελαγον. ἐν τῷ Μπικίῳ.
Ἄζωτος (ἡ), π. τῆς Παλαιᾶς ἐπὶ τῆς μεσογ. θαλάσσης, (Ἀζώτιος, (τὸ ἐθν. Ἀζώτιοι).
Ἀηδών, όνος (ἡ), θυγ. τοῦ Πανδάρεως ἢ σύζυγος τοῦ Ζήθου, βασιλίσσης τῶν Θηβῶν· φθονήσασα τὴν Νιόβην διὰ τὴν καλλιτεκνίαν της, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκον της υἱόν· ἀλλὰ φονεύσασα ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἴδικόν της, Ἴτυλλον καλούμενον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς πτηνόν.
Ἀηδωνίς, ίδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Διβυσς, ἴσως ἡ Πλατέα τοῦ Ἡροδότου.
Ἀθαμᾶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἀπ' αὐτῶν καλουμένης χώρας τῆς Ἠπείρου, κατοικοῦντες πρότερον πλησίον Θεσσαλίας, ὁπόθεν ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Λαπιθων.
Ἀθαμανία (ἡ), μέρος τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸν Πίνδον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας.
Ἀθαμαντία (ἡ), μέρος τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὅπου ἦρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμας. 2) μέρος τῆς Φθιωτίδος κατὰ τὴν Ἅλον πόλιν, ὅπου μετῴκησαν ἐκ Βοιωτίας οἱ Ἀθῆμας.
Ἀθαμαντὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Ἴλλη.
Ἀθάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος, βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀργομενοῦ, μετῳκήσεν ὕστερον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθαμαντίαν τῆς Θεσσαλίας Ἠγέννησεν ἐκ μὲν τῆς Νεφέλης τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην· ἐκ δὲ τῆς Ἰνοῦς, τὸν Λίαρχον καὶ Μελικέρτην· καὶ ἐκ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ὑψέως βασιλέως τῶν Ἀσωπίων, τὸν Λεύκωνα, Ἐρύθριον, Σχοινέα ἢ Πτῶα.
Ἀθανάσιος (ὁ), ὁ ἐν ἁγίοις πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐν ᾗ ἢ ἐγεννήθη τῷ 296 μ. Χ., ὑπερατρίσας τὰ τριάκοντα καὶ συνέχειαν ἐτη τῆς ὀρθοδοξίας ἐναντίων τοῦ Ἀρειανισμοῦ, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων δογματικῶν ἢ Γραφικῶν ἀντιθέσεων, ἀπέθανεν εἰς ἑβδομήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίαν.
Ἄθεσις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ἀναβύνεσ μὲ τὸν Ἴσαρον χών. εἰς τὸν Ἀδρίαν, (Adige ἢ Etsch).
Ἀθηνᾶ (ἡ), γεννηθεῖσα περὶ τὴν ἐν Λιβύῃ λίμνην Τριτωνίδα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, κατοπινὸς πρόεδρον τὴν Μῆτιν ἐξ αὐτοῦ τυφροῦσαν, ἀνεπέρη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος· ἐλαμβάνετο ὡς θεὰ τῆς σοφίας, τῆς φρονήσεως, τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας ἢ ὡς ἐφευρέτις πολλῶν βιωφελῶν ἐργασιῶν, διὸ ἐπωνομάζετο ἢ Ἐργάνη. Φιλονεικήσασα περὶ τῆς προστασίας τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ἐνίκησεν· ἀναβλύσας ἐκ τῆς γῆς τὸ δενδρον τῆς ἐλαίας, διὸ ἢ ἐπικτ ἐξοχως ἐν Δυλιανς, ὅπου καὶ ναὸν εἶχε περίφημον, τὸν καλούμενον Ἐκατόμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεδον καὶ Παρθενῶνα, καὶ ἑορτὴ ἐτελεῖτο κατὰ πενταετίαν εἰς τιμὴν τῆς τὰ Παναθήναια.

Ἀθηναγόρας, ου (ὁ), Μιλήσιος, στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. 2) Ἀθηναῖος Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· γενόμενος δὲ Χριστιανός, ἔγραψεν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Μάρκον Αὐρήλιον καὶ Κόμμοδον τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ἀθηνάδας, ου (ὁ), Τραχίνιος, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ., διότι ἐφύλαττε τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην.

Ἀθῆναι (αἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περιλαμβάνουσα τὰ πάλαι 43 ξυλίνων περιφέρειαν, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, καὶ ἔχουσα δώδεκα πύλας. Ὁ μεγαλήτερος τῶν τριῶν αὐτῆς λιμένων ἦν τὸ Φαληρὸν, ἀλλ' ὁ εὐχρηστότερος ὁ Πειραιεὺς, μεθ' οὗ συνείχετο ἡ Μουνυχία. Ἦσαν καὶ 2) Ἀθῆναι αἱ Διΐδες, ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ 3) Ἀθῆναι αἱ Βοιωτικαί.

Ἀθήναιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Ἀθαμανίας. 3) λιμὴν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. 4) ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Καμπανίας.

Ἀθήναιος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου. 2) φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Ναυκρατέως, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, συνέγραψεν εἰς 15 βιβλία, Συμπόται σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφισταί, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Δειπνοσοφιστής.

Ἀθηνίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἀθηνόδωρος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, φίλος Κάτωνος τοῦ Ὑτικοῦ, ἐπιλεγόμενος Κορδυλίων. 2) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὅς τις ἐνεπιστεύθη αὐτῷ τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου. Τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων οὐδὲν διεσώθη.

Ἀθηνούπολις (ἡ), π. τῆς Ναρβωνιτίδος Γαλλ., ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν.

Ἀθλιβις, = Ἀθριβις.

Ἄθμονη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Ἀθμονεύς).

Ἀθριβις, ιος (ἡ), μητρόπολις τοῦ Ἀθριβίτου καλουμένου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

*Ἀθρύλλατος (ὁ), ἰατρὸς Θάσιος.

Ἄθρυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἄθυμβρα (ἡ), π. τῆς Δυδ., ἡ ὕστερον Νύσσα, (ὁ πολ. Ἀθυμβρεύς).

Ἄθυρας (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα.

Ἄθως, ω (ὁ), ὄρος τῆς Μακεδ. σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, (Ἅγιον Ὄρος), (τὸ ἐθν. Ἀθωίτης).

Αἶα (ἡ), π. τῆς Κολχίδος περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, ἔνθα ἐβασίλευε, κατὰ τὴν μυθολογ., ὁ Αἰήτης. 2) ἡ νῆσος τῆς Κίρκης περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν.

Αἰάκης, εος (ὁ), Τύραννος τῆς Σάμου περὶ τὸ 430 π. Χ., πατὴρ τοῦ Πολυκράτους. 2 ἄλλος τύραννος τῶν Σαμίων, υἱὸς τοῦ Συλοσῶντος.

Αἰακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ. 2) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Αἰακὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ νῆσος Αἴγινα, τῆς ὁπ. βασιλεύσας ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, ἠξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν, πιστευόμενος ὅτι ἦταν εἷς τῶν τριῶν δικαστῶν τοῦ Ἅδου καὶ ἐφύλαττε τὰς κλεῖς αὐτοῦ. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα.

Αἰανεῖον (τὸ), ἄλσος ἐν ᾧ ἡ πηγὴ πλησίον τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀπούντος, κληθὲν ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως.

*Αἰανὴ (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας (ὁ πολ. Αἰαναῖος).

Αἰάντειον (τὸ), ἡρῷον τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτίου ἀκρωτηρίου τῆς Τρωάδος. 2) ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Αἰαντίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Αἴαντος. 2) (κυριωνυμ.) τύραννός τις τῆς Λαμψάκου. 3) ποιητὴς τραγικὸς παρ' Ἡφαιστίωνι.

Αἰαντίς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος.

Αἰαντόδωρος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου.

Αἴας, αντος (ὁ), ὁ μικρὸς, διὰ τὸ βραχὺ αὐτοῦ ἀνάστημα· υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἀρχηγῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἀλωθείσης τῆς Τρωάδος, βιάσας τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμου, καταφυγοῦσαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, παρώργισε διὰ τούτου τὴν θεὰν, ἣ διὰ τοῦτο ἐπνίγη ναυαγήσας περὶ τὴν Εὔβοιαν. 2) ὁ μέγας ὁ Σαλαμίνιος, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ὁ ἀνδρειότερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων. Προτιμηθέντος τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως κρίσιν, παραφρονήσας ὑπὸ ἀγανακτήσεως, ἐσφάγη ἰδιοχειρως. 3) ποταμὸς τῆς Ἰλλυρ., ὁ ἄλλως Ἄωος.

*Αἴδουρα (ἡ), Ἴδε "Εδουρα.

Αἴγαι (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κράθιος (τὸ ἐθν. Αἰγαιεύς). 2) π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὰ μεθόρια Μυσίας καὶ Λυδίας, μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων, (τὸ ἐθν. Αἰγαιάτης). 3) π. καὶ λιμ. τῆς Κιλικ., (Ἁγιὰ-Σκάλα), (τὸ ἔθν. Αἰγαῖος). 4) π. τῆς ἐν Μακεδον. Ἠμαθίας, ἡ πρότερον Ἔδεσσα, ἔνθα ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων Μακεδόν. 5) π. παραθαλάσσ.

Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος, μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, (Ἀπλῆ θάλασσα καὶ Ἀρχιπέλαγος), κλῆσιν τοὺς εἴτε ἀπὸ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Αἰγῶν, ἀπὸ τοῦ Αἰγέως, ὅς τις ἐβύθισε τὴν, εἴτε καὶ ἀπὸ τῶν καταιγίδων αὐτὴν ἀνέμων.

Αἰγαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Κερκύρας.

Αἰγαίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ πεντήκοντα κιφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, ὅθεν ὁ Ἑκατόγχειρ καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν, Βριάρεως, ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., τοὺς ὁποίους κατεπολέμησε ὁ Ζεύς.

Αἰγάλεον (τὸ), ὄ. τῆς Μεσσην. παρὰ τὴν Πύλον.

Αἰγάλεως (ὁ) καὶ Αἰγάλεων (τὸ), ὄ. τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, θεωνὸς ἄκρα τις τοῦ Κορυδαλλοῦ.

Αἰγὰν (Δωρ. ἀντὶ Αἰγῶν, ἴνος), ὁ κρωτὴρ, τῆς Αἰολίδος, (ἄλλως ἡ Αἰγεία, οὕτως ἐκαλεῖτο φυλὴ τις ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλη ἐν Θήβαις).

Αἰγεία (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κράθιος, κόλπου, (τὸ ἐθν. Αἰγειάτης).

Αἰγειρος (ἡ), κώμη τῆς Δωρίδος ἐν τῇ Μεθυμναίᾳ χώρᾳ.

Αἰγειροῦσσα (ἡ), π. τῆς Μεγαρικῆς Αἰγιρόεσσα.

Αἴγεστα, ης (ἡ), π. τῆς Σικελ., κτισθὲν μετὰ βορειοδυτικὸν τοῦ ὄρους Ἔρυξ, ἀφ' αἵματος τοῦ Αἰνείου, (τὸ ἐθν. Αἰγεστεύς, Αἰγεστέτης).

Αἰγέστης ἢ Αἴγεστος, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κριμισοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἢ Τρωάδος, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ, ὑποδεξάμενος Αἰνείαν κτίσαντα πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ πόλιν Αἴγεσταν.

Αἰγεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Παλλαντίδου, δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀδελφὸς τοῦ Πάλλαντος, πατὴρ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως Αἴθρας. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ ἔγγονος τοῦ Θήρωνος (Ἡρόδ. Δ', 149).

Αἰγιωνεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Αἰγὶη (ἡ), θυγατὴρ τοῦ Ἰωλκίου Ἀλκάθου, τροφήσασα μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Εὐρυδίκης τὸν Δία, καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ καταστερισθεῖσα.

Αἰγὶη (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδον. Πιερίας.

Αἰγηΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις φυλῶν, ἀπὸ τοῦ Αἰγέως.

Αἰγιάλεια (ἡ), θυγατὴρ ἢ κατ' ἄλλους γόνη τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῶν Ἀργείων, γυνὴ τοῦ Διομήδους. 2) ὄνομα τῆς Ἀχαΐας καὶ Σικυῶνος. 4) νησίδιον παρὰ τὴν Εὔβοιαν.

Αἰγιαλεῖς, έων (οἱ), φυλὴ τις τῶν Δωριέων.

Αἰγιαλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεύς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνυμάσθη ἡ Αἰγιάλεια. 2) υἱὸς τοῦ Λάβράκου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, ᾗ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀπομέδοντος, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

Αἰγιαλὸς (ὁ), τὸ ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ μέχρι Πελοποννήσου, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου (τὸ ἀθν. Αἰγιαλός).

Αἰγιαλὸς (ὁ), π. τῆς Παφλαγον., ἡ Ὑζελων Ἰωνόπολις (Ἰνεπόλου).

Αἰγικορεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Αἰγικορέως τοῦ Ἴωνος· ἡ πιθανώτερον ἀπὸ τῶν αἰγικόρων τὰ ὁποῖα ἔτρεφον.

Αἰγικορεύς, ἕως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος.

Αἴγιλα (ἡ), κώμη τῆς Λακων.

*Αἰγίλεια (ἡ), νησίδιον παρὰ τὴν Εὔβοιαν.

Αἰγίλεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημοτικὸς Αἰγιλεύς).

2) νησίδιον μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρων, (Τσιριγότο).

Αἴγιλια (τὰ), χωρίον τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἐρετρίας.

*Αἴγιλος (ἡ), = Αἴγιλα.

Αἰγιμούριος ἢ Αἰγίμουρος (ἡ), νῆσος τῆς Δυτ. πλευρᾶς τῆς Βαρχηδ.

Αἴγινα, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἣν ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Αἰακὸν ὑπανδρευθεῖσα ἔπειτα τὸν Ἀκτορα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μενοίτιον, πατέρα τοῦ Πατρόκλου. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) νῆσος τοῦ Σαρων. κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, καλουμένη πρότερον Οἰνώνη. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι αὐτῆς ὠνομάζοντο Μυρμιδόνες, ὡς κατηγόρουν ὑπὸ γῆν, διὰ τὴν φυσιν τῆς νήσου των, (τὸ ἀθν. Αἰγινήτης, ᾗ ἐπὶ πραγμ. Αἰγιναῖος καὶ Αἰγινητικός).

Αἰγινήτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων. 2) ποτ. τῆς Παφλαγον.

Αἴγινον (τὸ), π. τῆς ἐν τῇ Θεσσαλ. Ἐστιαιωτίδος, (ὁ πολίτης Αἰγινιεύς).

Αἴγιον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, (Βοστίτσα), (ὁ πολίτης Αἰγιεύς).

Αἴγιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Αἰγιπᾶν (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Σιλβανός, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἴγης γυναικὸς τοῦ Πανός.

Αἰγίπλακτον (τὸ), β. τῆς Μεγαρ.

Αἰγιρέεσσα-οῦσσα (ἡ), μία τῶν 12 Αἰολικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἡ ὑστέρα Ἔλαια.

Αἰγισθένα (τὰ), ὅδε Αἰγόσθενα.

Αἴγισθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θυέστου ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Πελοπείας, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Πέλοπος. Συνωμόσας μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐπιστρέψαντα ἐκ τῆς Τρωάδος, ᾗ βασιλεύσας ὅλα ἑπτὰ ἔτη ἐπὶ τῶν Μυκηνῶν, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς τελευταῖος ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Αἴγιον (τὸ), κώμη παραθαλάσσ. τῆς Δικαίας.

Αἰγίνη (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεαίρας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἴλλου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς αἰγειρον.

Αἰγίλιπς, ίδος (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἴακχίδου, τὰς ὁποίας ἐθυσίασαν οἱ Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραιστίου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος, συμβάντος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως.

Αἴγλοι (οἱ), λαός τις ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Αἰγοσθενα (τὰ), κώμη ὀρεινὴ τῆς Μεγαρ., πρὸς ἄρκτον τῶν Πηγῶν, (τὸ ἐθν. Αἰγοσθενεὺς καὶ Αἰγοσθενίτης).

*Αἰγοσθένεια (ἡ), χωρ. τῆς Φωκίδος.

Αἰγὸς ποταμὸς (ὁ), π. καὶ ποτάμιον τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα κατεναυμαχήθησαν οἱ Ἀθην. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμον. (τὸ ἐθν. Αἰγοσποταμίτης καὶ Αἰγοποταμίτης).

*Αἴγουα (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν.

Αἰγούσαι (αἱ), τρεῖς μικραὶ νῆσοι πρὸς δυσμὰς τῆς Σ. κελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Δριπάνου ᾗ Λιλυβαίου, Φορβαντία (Λεβέντζο), Ἰερὰ (Μαριτιμο) καὶ ἡ κυρίως Αἰγοῦσα (Καπραρία).

Αἴγυλα (ἡ), ἴδε Αἰγίλια.

Αἰγύπιος (ὁ), νέος τις Θεσσαλὸς, υἱὸς τοῦ Ἄλσου καὶ τῆς Βουλίτθης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γῦπα.

Αἰγύπιος (ὁ), γέρων τις Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου.

Αἴγυπτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου. Εἶχε πεντήκοντα υἱούς, εἵτινες μνηστευθέντες τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ θείου των Δαναοῦ, ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτῶν καθ' ὑποβολὴν αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήστρα. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου.

Αἴγυπτος (ἡ), ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη χώρα τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ Νεῖλος, Αἴγυπτος καλουμένη ᾗ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διαιρεῖτο εἰς Ἄνω Αἴγυπτον, τὴν ᾗ Θηβαΐδα, εἰς Μεσσίαν τὴν καὶ Ἑπτανομίδα, ᾗ εἰς Κάτω Αἴγυπτον, ἥτις περιεῖχε τὸ καλούμενον Δέλτα, (τὸ ἐθν. Αἰγύπτιος).

*Αἴγυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θελξίωνος.

Αἴγυς, υος (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. (τὸ ἐθν. Αἰγύτης, ου [ὁ] καὶ Αἰγῦτις, ιδος [ἡ]).

Αἴγων, ωνος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θκρτ. 2) βασιλεύς τις τοῦ Ἄργους. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κροτώνος.

Αἰγωνεια (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ.

*Αἴγωστις (ἡ), χωρ. τῆς Λακρ.

*Αἰδέσιος (ὁ), φιλόσοφός τις νεοπλατωνικὸς παρ' Εὐναπίῳ.

Αἰδηψὸς (ἡ), π. παραθαλάσσ. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος διὰ τὰ θερμὰ λιπαρά της, (Δηψό), (ὁ πολ. Αἰδήψιος).

Αἰδοῦῖοι καὶ Αἰδοῦαι καὶ Αἰδούσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλίας, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Δρυβίου καὶ Ἀράρου.

Ἀϊδωνεύς, ἑως, (ὁ), ποιητ. ὁ Ἅιδης. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσῶν, οὗ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην ἁρπάσαντες ν' ἀρπάσωσιν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους ἐβλήθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς πυλῶνα σιδηροῦν εἱρκτήν.

*Αἰζὴν, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου.

Αἰήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσείδος μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος, ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης, καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀψύρτου. Ὑπὸ αὐτὸν ἔλυσεν ὁ Ἰάσων μὲ τοὺς Ἀργοναύτας Γ. Δρεπάσας τὸ χρυσόμαλλον δέρας, φυλασσόμενον εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεως.

2) ἄνομα διαφόρων ἄλλων μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Κολχίδος.

Αἰητίνη (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Μήδεια.

*Αἰήτιος (ὁ), φιλόσοφός τις Πυθαγορικὸς ἐκ Πάρου.

Αἰθαία (ἡ), χωρίον τῆς Λακεδ. (οἱ κάτοικοι Αἰθαιεῖς).

Αἰθάλη καὶ Αἰθάλεια καὶ Αἰθαλία (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρην. πελάγους, (Ἔλβα), (ὁ κάτοικος Αἰθαλίτης -ειτης καὶ Αἰθαλεύς).

Αἰθαλίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημότης Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλεύς).

Αἰθαλίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ᾗ τῆς Εὐπολεμείας, θυγατρὸς τοῦ Μυρμιδόνος, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν χάριν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τίποτε ᾗ νὰ διατρίβῃ ὡρισμένον τινὰ χρόνον παρὰ τοῖς νεκροῖς.

Αἰθαλίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Τυρρηνῶν λῃστῶν, εἵτινες ἤθελον νὰ πωλήσωσι τὸν Διονύσιον εἰς τὴν Ἀσίαν, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τούτου εἰς Δελφῖνα.

Αἰθαλίδες, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ.

Αἰθὴ (ἡ), ἡ ἵππος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἣν εἶχε λάβει ὧρον παρὰ τοῦ Ἐχεπώλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος

Αἰθὴρ, έρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους ᾗ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, ὡς τις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς ὁ ἄφορος τερατώδη ὄντα.

Αἴθικες (οἱ), ἔθνος τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὸν Πίνδον ἢ ἐντὸς μεθορίοις τῆς Ἠπείρ.

Αἰθικία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Αἰθίκλα, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀπομέδοντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, ἁρπαγεῖσα εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου.

Αἰθιοπία (ἡ), χώρα τῆς Ἀφρ., πρὸς μεσημβρ. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ τὰ παράλια τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης. Δύτην κατῴκουν οἱ

Αἰθίοπες, οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας, μέλανες τὸ χρῶμα (αἴθος, ωπ) διαιρούμενοι εἰς ἀνατολικοὺς καὶ δυτικούς, ὧν οἱ μὲν κατῴκουν τὴν Ἀσίαν, οἱ δὲ τὴν Ἀφρικὴν, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νομαδικόν.

Αἰθιοπὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.

Αἰθίοψ, οπος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβύας, καθ' ἃνας ὁ Νίγειρ ἢ Νίγρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰθίων, ονος (ὁ), δπαδὸς τοῦ Φινέως, εἷς τοῦ ὅπλου τὸν γάμον ἔφονεύθη.

Αἴθουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἐξ τῆς Ἀλκυόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Ἰριδα. 2) νῆσος τῆς Ἀφρ. ἐν τῇ μεσογείῳ, (ἄλλως Αἰγεῦσα).

Αἴθρα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως, ἡγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα· αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ὅτε ἦλθον εἰς Ἀθήνας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ἠκολούθησεν αὐτὴν μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρωάδα.

Αἴθων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος.

Αἶκα: (αἱ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀπουλήας.

Αἰκούλανον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (Eclana).

Αἶκουοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰταλ. κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Λατίνων.

Αἰλία (ἡ), οὕτως ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ.

Αἰλιανὸς (ὁ), Κλαύδιος —, σοφιστὴς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλ. Πραινέστου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χριστ. ἑκατονταετηρίδα. Ἔγραψεν Ἑλληνιστὶ Ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς 16 βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας 14 βιβλία. 2) ἄλλος ὁμώνυμος πλὴν προγενέστερος αὐτοῦ, Ἕλλην τὸ γένος, γράψας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Β' αἰῶνος πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανὸς, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, ἴδε Ἀριστείδης.

Αἴλιος Διονύσιος, ἴδε Διονύσιος.

Αἰμιλιανὸς Σκηπίων, ἴδε Σκηπίων.

Αἰμίλιος Λέπιδος (ὁ), ὕπατος τῆς Ῥώμης, ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηίου καὶ Κατούλλα, ἔφυγεν εἰς Σαρδινίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

2) Αἰμίλιος Παῦλος Λεύκιος, χρηματίσας δὶς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἔπειτα διορισθεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα, ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην τῷ 168 πρὸ Χ. 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, καταπολεμήσας τὸν Περσέα, τελευταῖον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ἐθριάμβευσε λαμπρῶς ἐν Ῥώμῃ.

Αἰμίνιον (τὸ), π. τῆς ἄρκτ. Λουσιτανίας.

Αἰμόνη (ἡ), π. καὶ φρούρ. τῆς Παννονίας, (Leybach).

Αἵμονες, οἱ κάτοικοι τῆς Αἱμονίας.

Αἱμόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκαλ. ἐξ τῆς Πύρρας, ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ

Αἱμονία καὶ Αἱμονία (ἡ), μέρος τῆς Θεσσαλίας.

Αἱμονίαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Αἱμονίδης, πατρωνυμ. ὁ Μείων.

Αἱμονίδης, πατρωνυμ. ὁ Λαέρκης.

Αἱμόνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας.

Αἶμον (τὸ) καὶ

Αἷμος ἡ (ὀρθότ.) Αἷμος (ὁ) καὶ Αἷμον (τὸ), β. τῆς Θρᾴκης, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολ. τῆς Μοισίας, (Μπαλκάν).

Αἷμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥοδόπης εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη, διότι ἔλεγον ἑαυτοὺς τέκνα τοῦ Θεοῦ τούτου.

Αἴμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἐραστὴς Ἀντιγόνης τῆς Οἰδίποδος, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῆς Σφιγγός. 3) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., κτίσας τὴν πόλιν Αἱμονίαν. 4) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἢ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὅπλου ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία. 5) Πυθαγορειός τις ἐκ Κρότωνος. 6) (γεωγρφ.) πατ. τῆς Βοιωτ. χωρ. εἰς τὸν Κηφισσόν, ὁ πρότερον Θερμώδων.

*Αἶνα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης.

*Αἰναρέτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀθάμαντος.

Αἰναρία (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρην. πελάγους, ἄλλως Πιθηκοῦσα, (Ischia).

Αἰνάριον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, ὅπου ἐγίνοντο συνήθως αἱ συνελεύσεις τῆς Ἀχαϊκῆς ὁμοσπονδίας.

Αἰνέας, Δωρ. ἀντὶ Αἰνείας, Θηβαῖος χορηβιδάσκαλος. 2) στρατηγὸς τις τῶν Κορινθ. 3) ἕτερός ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδ. Στυμφαλίδος. 4) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Αἰνεία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (τὸ ἐθν. Αἰνεάτης). 2)=Αἰνία.

Αἰνείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδ., ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας, ὁ μετὰ τὸν Ἕκτορα ἀνδρειότερος τῶν Τρώων. Διασωθείς, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, μὲ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὴν Ἰταλ., συνέστησε μικρὸν βασιλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων. 2) συγγραφεὺς ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔγραψε Στρατηγικὰ καὶ Πολιορκητικά.

3) Γαζαῖος, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἔπειτα Χριστιανὸς ἢ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

*Αἰνεσίδημος (ὁ),=Αἰνησίδαμος (2).

Αἰνετὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηΐωνος βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου.

Αἰνεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Σαΐβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνήϊος, πατρωνυμ. ὁ Κύζικος, ὡς υἱὸς τοῦ Αἰνέως.

Αἰνησίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Θκδ. καὶ Ξενοφ. 2) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Θεοφράστου ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Αἰνησίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παταϊκοῦ καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι. 2) φιλόσοφος Σκεπτικὸς ἐκ Κρήτης, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος.

Αἰνησίπασα καὶ

Αἰνησίππη (ἡ), νῆσος τῆς Μεσογείου ἀπέναντι τοῦ Δυκιακοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πολιν καὶ λιμένα.

Αἰνησίφυρα (ἡ), π. παραθαλ. ἢ ἀκρωτ. τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ.

Αἰνήτη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Εὐαώρου ἢ μήτηρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐν τῇ Περραιβίᾳ παρὰ τὸν Ἀγελῶον, (τὸ ἐθν. Αἰνιεύς καὶ Αἰνιείς).

Αἰνιᾶνες (καὶ ἀγν. Αἰνιανεῖς), λαὸς τῆς Θεσσαλ., κατοικῶν τὰς τὴν Ὄσσαν, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Ἴταμου μέχρι τῆς Ὑπείρου, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Ὑπειρεῖς.

Αἶνιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐκτισθέντων ἐπισήμων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐπὶ Θρᾴκης. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τροιζηνίας.

Αἰνιπόντη (ἡ), π. τῆς Ὀλυμπιακῆς τοῦ Αἴνου ποτ., (Ἰσμαρικός).

Αἴνουρα (τὰ), μέρος τῆς Θρᾴκης, ὅπου μέταλλα χρυσοῦ.

Αἶνος (ἡ), π. παραθαλάσσ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, (τὸ ἐθν. Αἰνεύς).

Αἶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ῥαιτικῆς ἐκ τῶν Ἀλπείων καὶ χων. εἰς τὸν Δούναβιν.

2) β τῆς Κεφαλληνίας, (Μοντε Νιρο).

Αἰνύρων χώρα, ἴδε Αἴνουρα.

Αἰξωνὶς (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐκ τῆς Ἀλιμουσίας καὶ Ἄλωπος, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα ἢ Πανδιονίδα φυλήν, ἀπὸ μητρὸς Αἰξωνίδος καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ Αἰξωνέως.

Αἰολαΐδης, ου (ὁ), Θηβαῖος πυθαγορικός.

Αἰολεῖς (οἱ), ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὀνομασθὲν ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, μετοικήσαν ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας καὶ κατοικήσαν τὸ πρώτον κατ' ἀρχὰς, εἰς τὴν Βοιωτ., Φωκ., Πελοπόν., καὶ περὶ τὸ 1100 πρὸ Χριστοῦ, εἰς τὰ παράλια τῆς Τρωάδος παραθαλάσσιον μέρος τῆς Μυσίας καὶ Ἀσίας, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ἐλαβε κοινὴν πλέον ὀνομασίαν Αἰολίς, ὅπου συνῴκισαν ἐξ ἑνδεκα πολιων τὸν Αἰολικὸν λεγόμενον δεσμόν, τοῦ ὁποίου ἡ μεσόγειος ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν Κύμην. Αἱ πόλεις αὗται, πολυανθρωπήσασαι καὶ γενόμεναι αὐτόνομοι, καθυπετάγησαν ἔπειτα εἰς τὸν Κροῖσον, καὶ ἀφεξῆς ὑπὸ τοὺς Πέρσας ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου.

Αἰολία (ἡ), θυγάτηρ τῶν Δημοσθενιδῶν τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐχέγκυον ἔσπειρε πιλάστην ἢ Πρωτογένειαν.

Αἰολίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Σίσυφος καὶ ὁ Κρηθεὺς καὶ ὁ ὑπόγονος αὐτῶν Γλαῦκος.

Αἰολίη (ἡ), ἢ ἄλλως Στρογγύλη νῆσος παρὰ νῆσος, μία τῶν λεγομένων Αἰόλου.

Αἰολὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα τῶν Αἰολέων, ἐκτεινομένη ἀπὸ σημερινώτερον τῆς Τρωάδος μέχρι τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκον πρωαέτι καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος καὶ Τένεδος. 2) π. τῆς Θεσσαλίας ἐκ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δευλίδος, (Αἰολιεύς).

Αἰόλιων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου.

Αἴολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππότα ἢ καὶ τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δηϊμάχης, ταμίας τῶν ἀνέμων, κατοικῶν εἰς τὴν Αἰολίαν τῶν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένων Αἰολίδων ἢ ἄλλως Λιπάρων.

2) υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὑπερίππης ἢ Ἀκάστης, βασιλεὺς τοῦ Δευκαλιώνος βασιλεύσας ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἐνάρετης τοὺς υἱοὺς, Κρηθέα, Σίσυφον, Ἀθαμάντα, Σαλμωνέα, Δηϊόνα, Μάγνητα καὶ Περιήρη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ πέντε θυγατέρας, Κανάκην, Ἀλκυόνην, Περιβοίαν, Καλύκην, καὶ Πεισιδίκην. 3) εἷς τῶν ὑπηκόων τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκ τῆς ἐν τῇ Φρυγίᾳ Λυρνησσοῦ.

Αἴπεια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., ἡ ὑστέρων Θωρία ἢ Κορώνη, (ὁ πολ. Αἰπύτη). 2) π. τῆς Κύπρου, ἡ ὕστερον Σόλοι.

Αἶπυ (τό), π. τῆς Ἤλιδος, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεσσην.

Αἰπύτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἤλάτου, βασιλέως τῆς ἐν Ἀρκαδ. Φαισάνης. 2) υἱὸς τοῦ Ἰκκοβίου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. 3) υἱὸς τοῦ Κρησφόντου καὶ τῆς Μερόπης τῆς θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. Φονευθέντος τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ Πολυφόντου, διασωθεὶς ἢ ἀναχωρήσας παρὰ τῷ πάππῳ του Κυψέλῳ, ἐξώντωσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἀνεκτήσατο τὴν βασιλείαν τοῦ πατρός του. 4) υἱὸς τοῦ Νηλέως ἢ ἔγγονος τοῦ Κόπρεως, κτίσας τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Ὑριήν.

*Αἶρα! (αἱ), π. τῆς Μακεδ. (ὁ πολ. Αἰρεῖς). 2) π. τῆς Ἰων. (ὁ πολ. Αἰρεύς). 3) π. τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Αἰρᾶτης).

*Αἶσα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Αἰσαῖος).

Αἰσακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, προειπὼν τὴν κατασταφὴν τῆς Τροίας.

Αἰσάνιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας.

Αἰσαρ, τὸ= Αὔσαρ. 2) = τῷ-

Αἴσαρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Κρότωνα.

Αἰσαρνία (ἡ), π. τῶν Σαμίων ἐν τῇ Ἰταλ. Αἴσ. (Isernia).

Αἰσηπος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ., χυν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου. 2) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας ἢ τῆς Νύμφης Ἀβαρβαρέης.

Αἰσιμίδης, ου (ὁ), Καρκυραῖός τις παρὰ Ὁμ.

*Αἴσυμος(ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνῃ.

Αἴσιον (τό), π. τῆς Ἰταλ. πλησίον τοῦ Σκυλλαίου.

Αἴσιος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόβου. 2) (γεωγρ.) = τῷ-

Αἰσις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς Ὑμβρικῆς. (Esino).

Αἰσονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰάσων.

Αἰσύητης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τρωάδος.

Αἴσυμα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Αἰσυμαῖος).

Αἰσχίνης, ου (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου, αὐγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Κατ' ἀρχὰς ὑπαρτιτὴς θεάτρου, καὶ μαθητεύσας ἔπειτα παρὰ τῷ Ἰσοκράτει, διέπρεψεν εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του. Ἀντιπολιτευόμενος τὸν Δημοσθένην, κατηγωνίσθη τέλος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἠδικάσθη νὰ φύγῃ τὰς Ἀθήνας. Διδάξας τὴν ῥητορικὴν ἐν Ῥόδῳ, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς Σάμον, ὅπου ἢ ἀπέθανεν ἐβδομηκοντούτης. 2) φιλόσοφος Σωκρατικὸς, διδάξας ἐπὶ μισθῷ ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου. Συνέγραψε διαλόγους, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνοι τρεῖς. 3) Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διδάξας ἐν Ἀθήναις. 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. 5) Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Σέλλου, ἐπικαλούμενος Καπνός, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης. 6) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδότῳ.

Αἰσχρέης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδότῳ.

Αἰσχρὴ (ἡ), γυνή τις Φρυγία παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχρηίς, ίδος (ἡ), μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα.

*Αἰσχρίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς Σάμιος. 2) Ἕτερος Μιτυληναῖος. 3) ἰατρὸς, διδάσκαλος τοῦ Γαληνοῦ.

Αἰσχριώνη (ἡ), φυλή τις τῶν Σαμίων κατοικοῦσα τὴν ἐν τῇ Λιβύῃ Ὄασιν.

Αἰσχυλίς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Θαλοῦ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς τῷ 524 πρὸ Χριστοῦ, πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας. Περὶ τὰ ἔαρτα τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπεθανεν ἐκεῖ ἑξδομηκοντούτης. Ἐκ τῶν 70—80 τραγῳδιῶν αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον ἑπτά.

Αἴσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως ἢ τῆς Τηροῦς, καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πολυμήδης ἢ Ἀλκιμήδης τὸν Ἰάσονα καὶ τὸν Πρόμαχον. Ἐπιτρέψαντος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς Κολχίδος, μεταμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς τεσσαρακοντούτη νέον Ἄνδρα. 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Ὁμ.

*Αἰσών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Μαγνησ. (ὁ πολ. Αἰσώνιος, Αἰσωνεὺς καὶ Αἰσωνιάτης).

Αἴσωπος (ὁ), Φρὺξ ἢ κατ' ἄλλους, Σάμιος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος· ὑπηρξε κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ξούθου ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἀπελευθερωθεὶς ἦλθεν εἰς Λυδίαν καὶ ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς Δελφοὺς, καὶ διαβληθεὶς, διὰ τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν Δελφῶν ὡς Ἱεροσυλος, κατεκρημνίσθη ἀπό τινος βράχου. Ἡ γνησιότης τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένων μύθων ἀμφισβητεῖται.

Αἴτνη (ἡ), βουνὸν πυρίπνουν τῆς Σικελ., ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔκειτο, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ὁ Τυφῶν, (Monte Gibello). 2) π. τῆς Σικελ. περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, κτίσμα τοῦ βασιλέως Ἱέρωνος, ἢ ὕστερον Ἔννησας (ὁ Αἰνησίας). 3) μία τῶν Νυμφῶν τῆς Σικελ., θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

δ) Ὄνομα βακχαλίδος τινὸς παρὰ Θκρτ.

Αἰτωλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρν., Θεσσαλ., Ἠπείρου ἢ τῆς Θαλάσσης, πατιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελῴου ἢ ἔχουσα τὰ πάλαι εἰκοσιὲς περίπου πόλεις. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Αἰτωλοί, λαὸς μάχιμος καὶ ἀκαπήνωτος, μετῴκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἤλιδος, καλουμένης πρότερον Δέλγες, Κουρῆτες ἢ Ἔφυτις. Αἰτωλὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας. 2) (κυριωνυμ.) ὁ υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ναΐδος ἢ Ἰφιανάσσης. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἔπειὸν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐδιάσθη μετ' ὀλίγον νὰ φυγῇ, φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων καὶ πολεμήσας αὐτὴν, μετωνόμασεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Αἰτωλίαν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Προνόης τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα.

*Αἴχμις, ίδος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἀρκάδων.

Ἀκάθη (ἡ), β. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἀκαθήνη (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμ.

Ἀκαδημία (ἡ), ὄασις τερπνὴ καὶ δενδρόφυτος ἐξ ἀπάδια μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, κληθεῖσα ἀπό τινος παλαιοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου. Εἰς τὰ ἐνταῦθα γυμνάσιον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, ὅθεν ἡ φιλοσοφικὴ αὐτοῦ σχολὴ ἐκλήθη Ἀκαδημαϊκὴ καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ οἱ ὀπαδοί του.

Ἀκάδημος (ὁ), παλαιός τις ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὃς τις ἐμήνυσεν εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην τὸν τόπον ὅπου ἐφυλάττετο ἡ ὑπὸ τοῦ Θησέως ἁρπαγεῖσα ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμ.

Ἀκάδραι (αἱ), ἔθνος τῶν Σινῶν, κατοικιῶν μεσογείως πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Κίνας.

Ἀκακαλλὶς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον καὶ Ἀμφιθεμιν. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀκάλλων ἐγέννησε τὸν Φύλακον ἢ Φιλάνδρον.

Ἀκακήσιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ νέους ὁμωνύμου λόφου παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Ἀκακήσιος).

Ἄκακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίστωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Ἀκακησίου.

Ἀκαλανθὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Ἀκάλανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἀκάλλη (ἡ), ἴδε Ἀκακαλλίς.

Ἀκαμάντιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ.

Ἀκαμαντὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως, (ὁ φυλέτης Ἀκαμαντίδης).

Ἀκάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἵνα ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἠρασθὴ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἧτις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱόν. Ἀλωθείσης δὲ τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν κλιμένην, καὶ ἔφερεν ὀπίσω εἰς Ἀθήνας ἢ τὴν Αἴθραν τὴν μητέρα τοῦ Θησέως.

2) υἱὸς τοῦ Ἀνενήορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀριστέων τῆς Τρωάδος.

3) (Γεωγρ.) ἄκρον τῆς Κύπρου πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, (Cap di Pighano).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκαμψις, εως (ὁ), ποτ. μίγιστος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν ὁρίων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (ἄλλως Βόας καὶ Ἄψαρος).

*Ἀκανθίνη (ἡ), νῆσος τῆς Ἀραβικῆς θαλάσσης.

Ἀκανθίς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκάνθου, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς πτηνόν.

Ἄκανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ζίφων τοῦ πατρός του.

Ἄκανθος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Χαλκηδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (Ἱερισσός), (ὁ πολ. Ἀκάνθιος). 2) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀκανθοπολίτης).

Ἀκανθωδῖτις (ἡ), χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

*Ἀκανίας (ὁ), λιμὴν τῆς Ῥόδου.

*Ἄκανναι (αἱ), ἐμπορεῖαν ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλ.

*Ἀκάρασσος (ἡ), π. τῆς Λυκίας. (ὁ πολ. Ἀκαρασσεύς καὶ Ἀκαράσσιος).

Ἀκαρνάν, ᾶνος (ὁ), ὡς ἐθνικόν, ὁ κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, ἔγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω, ἐπῴκησεν ἐκ τῆς πάλεως Ψωφῖδος εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρονομασθὲν μέρος τῆς Ἠπείρου.

Ἀκαρνανία (ἡ), ἐπαρχία τῆς αὐτικῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Αἰτωλίας (τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελῴου), Ἠπείρου, Λιβρακικοῦ κόλπου καὶ Ἰονίου πελάγους. Ἐκαλεῖτο πρότερον Κουρῆτις, καὶ ἐκατοικεῖτο ὑπὸ τῶν Ταφίων, Τηλεβόων κλπ., ἐποικισθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος μετωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Ἀκαρνᾶνες, κληθέντες οὕτω πιθανῶς, ὅ ὅτι ἐκόμων (ἀ, κείρω), ἀπ' ἐναντίας τῶν Κουρήτων, ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ φρόνησίν των, πολεμοῦντες πάντοτε ἀγεδὸν πρὸς τοὺς γείτονας αὐτῶν Αἰτωλούς, ἄχρις ὅτου ὑπετάχθησαν ἀμφότεροι εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

*Ἀκαῤῥᾶ (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀκαῤῥᾶτης ἢ Ἀκαῤῥάτης).

Ἀκάστη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.

Ἄκαστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξίβιας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαί του, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἐθανάτωσαν τὸν γέροντα πατέρα των, ἐδίωξε τὴν Μήδειαν καὶ τὸν Ἰάσονα καὶ ἐδιώκησεν εἰς τιμὴν τοῦ πατρός τα τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιταφίους ἀγῶνας. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἀστυδαμείας τὸν Ἄκτορα καὶ δύο θυγατέρας τὴν Λασθένειαν καὶ Στερόπην. 2) βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου.

*Ἀκέλη (ἡ), π. τῆς Διθύας, (ὁ πολ. Ἀκελήτιος).

*Ἀκέλης (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀκέλην τῆς Δ.Θ.

*Ἀκέσαι (αἱ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Ἀκεσίνης καὶ Ἀκεσαῖος).

Ἀκέσαμεναί (αἱ), π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἀκεσαμένιος).

Ἀκεσαμενός (ὁ), πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, κτίτωρ τῶν Ἀκεσαμενῶν.

*Ἀκεσίας (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ἀκεσίμβροτος (ὁ), ὄνομα ἰατροῦ παρὰ Πλάτωνι. 2) ναύαρχός τις τῶν Ῥοδίων.

Ἀκεσίνης καὶ Ἀκεσῖνος, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Ἰνδὸν. 2) ποτ. τῆς Σικελ.

*Ἀκεσσα, ης (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀκεσσαῖος).

Ἀκέστη (ἡ), ἴδε Αἴγεστα.

Ἀκέστης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικελ., ἴδε Αἰγέστης.

Ἀκεστορίδαι (οἱ), ἱερά τις γενεὰ ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς.

*Ἀκεστορίδης, ου (ὁ), δύο ἀγωνάρχαι ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 69 ἢ 75 Ὀλυμπιάδα.

Ἀκέστωρ καὶ Ἀκέστωρ, ορος (ὁ), ἔθνικός τις τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐκλεξάμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος Ἐλέγειο καὶ Σάκας ὡς μὴ Ἕλλην.

*Ἀκεσὼ, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς χειρουργ.

Ἀκή (ἡ), π. τῆς Γαλλί. ἢ ὕστερον Πτολεμαΐς, (Ἄκρη), (τὸ ἐθν. Ἀκαῖος).

*Ἀκήρατος (ὁ), ἱερεύς τις τῶν Δελφῶν.

Ἄκης, εω (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων ἢ Ἑρκανίων.

Ἀκίδοι (οἱ), μικρός τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκίδας, αντος ἢ Ἀκίδων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, (ἴσως ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἰάρδανος).

Ἀκιλησηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μεγ. Ἀρμεν. μεταξὺ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου.

Ἀκινάκαι (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς.

*Ἀκίνητος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ., τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε παραφρυνήσας, (μοὶ φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνίκητος).

Ἀκιρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λευκανίᾳ, (Agri).

Ἄκις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης. 2) υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Σιμαίθης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος.

Ἄκις, ίδος (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

Ἀκμῆνες (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἐν Ἤλιδι.

Ἀκμονία (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἀκμονιεύς).

Ἀκμόνιον (τὸ), ἄλσος τι παρὰ τὸν Θερμώδοντα ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Ἄκμων, ονος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σακῶν. 2) εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Διομήδους, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδ. εἰς πτηνόν. 2) εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἀκόναι (αἱ), π. τῆς Βιθυν. οὐ μακρὰν τῆς Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Ἀκονίτης).

Ἀκόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., ὃν ἐποίευς ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Ἀκοντία (ἡ), = Ἀκρότια.

Ἀκόντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς ταξ. Βοιωτ. χ Φωκίδος.

*Ἀκοράκα (ἡ), π. τῆς Συρ.

Ἄκορις (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτ.

Ἀκρίγνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (Aquino).

Ἀκουϊτανία (ἡ), μέρος τῆς Γαλλ. μεταξὺ Πυρηναίων, Ναρβωνικῆς, Λουγδουνικῆς καὶ Ὠκεανοῦ, (οἱ κάτοικοι Ἀκουϊτανοί).

Ἀκουμενός (ὁ), ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Σωκρ.

Ἀκουσίλαος (ὁ), Ἀργεῖος ἱστοριογράφος, μεταποιήσας τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου εἰς τὸ πεζόν. Ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν χαίων Ἀθηνῶν. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐπὶ Γαλβ.

Ἀκούτια, π. τῆς Λουσιτανίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ποταμοῦ.

Ἄκρα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας. 2) = Ἄκραι. 3) π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (τὸ ἐθν. Ἀκρῖτες).

Ἀκρόβα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Μακεδ. ποτ.

Ἀκρόβατα (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.

Ἀκραβαττηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰνδ.

Ἀκραγαλλίδαι (οἱ), λαὸς τῆς Φρυγίας κατοικῶν πλησίον τῆς Κράμβης.

Ἀκράγας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δία καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης. 2) ποτ. τῆς Σικελ., (Fiume di Naro). 3) β. τῆς Σικελ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. ποτ.

Ἀκράγας, αντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Σικελ., κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν τῆς παραλίων παρὰ τὸν ὁμώνυμον αὐτῆς ποταμόν καὶ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, (τὸ ἐθν. Ἀκραγαντῖνος).

Ἀκράθως (τὸ), ἀκρ. τῆς Μακεδ.

Ἄκραι (αἱ), π. τῆς Αἰτωλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Ἠριας λίμνης. 2) π. τῆς Σικελ. μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Μεγάρων, (Palazzuolo), (τὸ ἐθν. Ἀκραῖος).

Ἀκραία (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) π. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος ἢ Δύκορα τῆς Εὐβοίας, τροφὸς τῆς Ἥρας.

Ἀκραιφεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀκραιφία (ἡ) καὶ Ἀκραίφια (αἱ), ἀκρωτήριον ἢ Ἀκραίφιον (τὸ), π. φρ. ποτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα.

Ἄκρασος (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Λυδ.

Ἄκρατος (ὁ), εἷς τῶν ὑπασθῶν τοῦ Διονύσου, λατρευομένος ἐν Μαντινείᾳ.

Ἀκρίαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀργολ. (τὸ ἐθν. Ἀκριάτης).

Ἀκρίας, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀκρίλλα (ἡ) καὶ Ἀκρίλλαι (αἱ), π. τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν Ἄκρων καὶ Ἀκραγάντος, (ὁ πολ. Ἀκριλλαῖος).

*Ἄκρις (ἡ), π. τῆς Λιβ., (διὸ Ἀκρίτης).

Ἀκρίσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δύαντος καὶ τῆς Ὠκελείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, πατὴρ δὲ τοῦ Πρωίτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του Περσέως κυρίως τις παρὰ Ξενοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκτιώνη (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Δανάη. Ἀκτίτης, ὁ (ἄ), ἀκρ. τῆς Μεσσην. 2) ἀκρ. τῆς Βοιω. εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀλιάρτιον κόλπου.

Ἀκρόθωον (τό) καὶ Ἀκρόθωοι (οἱ), π. ἐπὶ τῆς ἀκρωτείας τοῦ Ἄθωνος, ἡ ὕστερον Ὀλυνθόπολις, (ὁ πολ. Ἀκροθωΐτης).

Ἀκροκεραυνία (τὰ), ὄρη τὴν Ἤπειρον, ἐκτεινόμενα παραθαλασσίως ἄχρι τῆς Ἰλλυρίας.

Ἀκρομόζηθος (ὁ καὶ ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἐρινέου κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως Ἰπτίνου· ἀποτόμου ὄρους.

Ἀκρίλισσος (ὁ), φρούρ. τῆς Δαλματ. πλησίον τῆς πόλεως Διασσοῦ ἐπί τινος ὀρέγους.

Ἀκρόπους, ω (ὁ), εἷς τῶν ἐπαήμων Φαιάκων.

Ἀκρωπόλις (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ.

Ἄκρωτος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους τοῦ δευτέρου, φυγὼν ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Σικελ. πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκραγαντίνων. 2) ἔγγονος τοῦ πρώτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τῷ 260 π. Χ.

Ἄκτωρ, ορος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ τῆς ἐν Σκελ. Καμαρίνης. 2) ἰατρὸς Ἀραγανείνος, καθαρίσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Περικλέους συμβάντος λοιμοῦ.

Ἀκτώρεια (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠλιδι Τριφυλίας παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, (οἱ πολῖται Ἀκτωρεῖται).

Ἄκτωρ (ὁ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Πελάσγιον.

Ἀκτωρίδης (ὁ), ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Ἀγραύλου. 2) πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Γλαύκης.

Ἀκτωρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστέου ἐξ Αὐτονόης τῆς Κάδμου, κυνηγὸς περίφημος. Ἰδὼν τὴν Ἄρτεμιν λουομένην ἐν τῇ κρήνῃ, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἔλαφον, καὶ κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του κυνῶν.

Ἀκτωνία (ἡ), μία τῶν νήσων τῆς Τερμαϊκῆς θαλάσσης.

Ἀκτὴ (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. 2) ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. χερσονήσου ἐν Μακεδόνι. 3) π. τῆς Ἰων. 4) λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας. 5) μέρος τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πελοπ. περιλαμβάνον τὴν Τροιζηνίαν καὶ Ἐπιδαυρίαν.

Ἀκτὴ (τὸ), ἀκρ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ πόλις τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, περίφημον διὰ τὴν περὶ αὐτὸ νίκην τοῦ Αὐγούστου κατὰ τοῦ Ἀντωνίου τῷ 31 ἔτει π. Χ.

Ἀκτωρίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ πατὴρ τοῦ Πατρόκλου Μενοιτίου. 2) ὁ πατὴρ Ἀκτορίδης, ἐξ 3) ὁ Ἐχεκλῆς.

Ἀκτορίς, ίδος (ἡ), θαλαμηπόλος πιστὴ τῆς Πηνελόπης.

Ἀκτορίων, ονος (ὁ), = Ἀκτορίδης, (κυρίως Πατὴρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Αἰόλου, πατὴρ ἢ πάππος τοῦ Ρύρτιλωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόνου καὶ Διομήδης τῆς Ξούθου ἐκ Φωκίδος, πατὴρ δὲ τοῦ Μενοιτίου ἐκ τῆς Αἰγίνης. 3) υἱὸς τοῦ Φορβάντος καὶ Ἐρμίνης τῆς Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αἰγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολιόνης, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο διδύμους υἱοὺς, τὸν Εὔρυτον καὶ Κλέατον, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ Ἀκτορίονες καὶ Μολίονες ὠνομάζοντο. 4) υἱὸς τοῦ Ἀζέου καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον. 5) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. 6) υἱὸς τοῦ Οἰνοπέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὑπερβίου, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας.

Ἀκυληΐα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐνετῶν, (τὸ ἐθν. Ἀκυληΐος).

*Ἀκυλῖνα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀκυλινᾶτις).

Ἀκύλλιος (ὁ), Μάρκος ὁ Μάνιος—, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Μιθριδάτου. 2) Λούκιος καὶ Μάρκος οἱ Ἀκύλλιοι, ἀνεψιοὶ τοῦ Κολατίνου, συνομόσαντες κατὰ τοῦ Ταρκυνίου ᾗ θανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τῷ 507 π. Χ.

Ἀκυτανία (ἡ), = Ἀκουϊτανία.

*Ἄκυτος (ἡ), νῆσος τῆς Κρήτης, (ὁ νησ. Ἀκύτιος).

Ἀκύφας, αντος (ἡ), π. τῆς Δωρίδος ἐπὶ τῆς Οἴτης, ἡ ἄλλ. Πίνδος.

Ἄλαβα (ἡ), π. Ταρράκωνίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ (Κελτιβηρίᾳ). 2) νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης.

Ἀλαβάγειον (τὸ), ἀκρ. τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

*Ἀλάβαστα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ.

Ἀλάβανδα (τὰ καὶ ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, (τὸ ἐθν. Ἀλαβανδεύς).

Ἀλάβανδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλιῤῥόης, κτίτωρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν τῇ Καρίᾳ.

Ἀλαβαστρίτης, ου (ὁ), β. τῆς μισ. Αἰγύπτου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἔκειτο ἡ τῶν Ἀλαβάστρων πόλις

Ἀλαβούριον (τὸ), π. τῆς Συρ. (ὁ πολ. Ἀλαβούριος).

Ἀλαβών, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων παρὰ τὰς Μύλας, (τὸ ἐθν. Ἀλαβώνιοι).

Ἀλαγονία (ἡ), π. τῆς ἐλευθερολακωνίας ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεσσην.

Ἀλαζίρ, ῖρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀλαζόνες, ῥᾶι Ἀλίζωνες.

Ἀλαί (αἱ), αἱ Ἀραφηνίδες, δῆμος τῆς Ἀττ. μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ Βραυρῶνος ἀντικρὺ τῆς Καρύστου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, καὶ 2) αἱ Αἰξωνίδες, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λιμνης., οὗ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἐρβούσης, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίαν φυλὴν, (ὁ δημότης Ἀλαιεύς). 3) κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος.

Ἀλαισα (τὰ), π. τῆς Σικελ., παρὰ τὴν ὁμώνυμον ἔῤῥεεν ὁ

Ἀλαισος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. (Pittinco).

Ἀλαλίη (ἡ), π. τῆς νήσου Κύπρου, ἡ παρὰ Πτολεμ. Ἀλκερία.

Ἀλαλκομεναί (αἱ), π. τῆς ἐν Θεσσαλ. Ἐχιναιώτιδος. 2) π. τῆς Βοιωτ., (τὸ ἐθν. Ἀλαλκομενιεύς καὶ Ἀλαλκομένιος).

Ἀλαλκομενὶς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς ἀναταφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους.

Ἀλαλκομένης, ους (ὁ), ἀρχαῖος τις ἥρως τῆς Βοιωτ. πρῶτος ἀναθρέψας τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἀνεγείρας εἰς τιμὴν αὐτῆς ναὸν ἐν ταῖς Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας.

Ἀλαλκομενία (ἡ), = Ἀλαλκομενὶς. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις.

Ἀλαλκομένιον (τὸ), = Ἀλαλκομεναί, (κυρίως ὁ ναὸς τῆς Ἀλαλκομενίας Ἀθηνᾶς).

Ἀλαμανοί (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτώας Εὐρώπης, κατοικοῦν μεταξὺ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβιως.

Ἄλαμος (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλβανὸ καὶ Κασίου.

Ἄλανα (τὰ), ὄρη τῆς Ἀρκτώας Ἀσίας, κείμενα ὑπὲρ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Ἀλανία (ἡ), χώρα τῆς Σκυθ. ἔνθα κατῴκουν οἱ

Ἀλανοί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν μεταξὺ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης.

Ἀλαροδιοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας πρὸς ἄρκτον τῶν Κολχων.

Ἀλασσορίδης (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τριὼς.

Ἀλάστωρ, ορος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Λυκίων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἢ τοῦ ἰδίου τα πενθεροῦ Κλυμένου. 3) εἷς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος.

Ἄλβα (ἡ), π. παραθαλασσ. καὶ 2) ποτ. τῆς Ταῤῥακωνησ. Ἱσπαν.

Ἄλβα Λόγγα (ἡ), π. ἀρχ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (ὁ πολ. Ἄλβανός).

Ἄλβα Πομπηΐα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λιγουρίᾳ.

Ἀλβανία (ἡ), ὑπερχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Καυκασίων ὀρέων καὶ Ἰβηρίας, (τὸ ἐθν. Ἀλβανός).

Ἀλβάνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Ἀλβανοί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, ζῶντες νομαδικῶς.

Ἀλβανὸν (τὸ), β. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Ἄλβαν Λόγγαν.

Ἀλβῖνος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικὸς, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους. 2) ῥητοριστικός τις, ἀναστρεφθεὶς καίσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων ἐπὶ Κομμόδου.

Ἄλβιον (τὸ), ὄρος ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Ἄλπεων πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματ. καὶ Κροατ., (Alben).

Ἄλβιος καὶ

Ἄλβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλιαν. χωρ. εἰς τὴν Ἀρκτ. θάλασσαν, (Ἄλβις).

Ἄλβιων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας. 2) ῥᾶι Ἀλβίων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλβούλος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ.

Ἀλγίδον (τό), β. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων. 2 = τῷ

Ἀλγίδος καὶ **Ἀλγιδών**, ῶνος (ἡ), π. τῶν Αἰκούων ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἄλγος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., ἴσως ὁ Ἄψος ἢ Ἄψος.

Ἀλδήσκος (ὁ), ἴδε Ἀρδήσκος.

Ἀλέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, ἔνθα ἦν ναὸς περίφημος τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλέας, (ὁ πολίτης Ἀλεάτ:ης).

Ἀλεβίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἢ Λιγυάρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων ἐκεῖθεν, (κατὰ τὸν Πεγηε, ὀρθότερ. Ἀλβίων).

Ἀλεγήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Πρωμάχου.

Ἄλεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Βελίαν. 2) ποτ. τῆς νήσου Κῶ. 3) ποτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Ἄλεια ον (τό), π. τῆς Ἠλείας, ἐπὶ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον.

Ἀλεκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Λείτος καὶ ἄλλοι.

Ἀλεκτρύων, ονος (ὁ), θεράπων τοῦ Ἄρεως, μεταμορφωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς πετεινόν, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ἐν ᾧ ὁ Ἄρης εἶχε συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. 2) = Ἀλέκτωρ (1).

Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πέλοπος, πενθερὸς δὲ τοῦ Μεγαπένθους. 3) υἱὸς τοῦ Ἀναξιγόρου ἢ πατὴρ τοῦ Ἴριος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Ἀλεξάνδρα (ἡ), ἡ κοινότερον Κασσάνδρα, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου.

Ἀλεξάνδρεια (ἡ), ὁ Στέφανος ἀναφέρει 28 πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν 1) ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, κτισθεῖσα τῷ 333 ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα δύο λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου καὶ χρηματήσασα πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῶν Πτολεμαίων. 2) ἡ Τρωὰς ἢ Ἀντιγόνεια, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, τριάμιλια μακρὰν τῆς παλαιᾶς Τροίας. 3) ἡ τῆς Συρίας ἢ κατὰ Ἰσσόν, παραθαλάσσιος, (Ἀλεσανδρέττα). 4) ἡ Ἰνδική, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ἀκεσίνου καὶ Ἰνδοῦ. 5) ἡ ἐν Παροπαμισάδαις, κτίσμα τοῦ αὐτοῦ μονάρχου, (Κανταχάρ). 6) ἡ πρὸς τῷ Καυκάσῳ. 7) ἡ Σογδιανὴ ἢ πρὸς τῷ Τανάϊδι ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν τῇ Περσίᾳ. 8) ἡ Ἀριανὴ, ἐπὶ τοῦ Ἀρείου ποταμοῦ. (-ὁ ἴθ. Ἀλιξανδρεύς καὶ τὸ θηλ. Ἀλεξανδρίς).

Ἀλεξανδρίδης ου (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Δελφῶν.

Ἀλέξανδρος (ὁ), ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, σφαγεὺς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ. 3) υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλ. Φερῶν. 4) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ Δ', διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μακεδον. τῷ 506 πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἐπονομασθεὶς Φιλέλλην, δι' ὅσα ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. 5) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ Β', βασιλεύσας τῆς Μακεδ. τῷ 369 πρὸ Χ., φονευθεὶς δὲ μετὰ δύω χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου. 6) υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου ἢ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος, μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, βασιλεύσας τῆς Ἠπείρου τῷ 320 πρὸ Χ. 7) υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας ἢ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, γεννηθεὶς τῷ 356 καὶ ἀποθανὼν ἐν Βαβυλῶνι τῷ 323, πρὸ Χ., ἀφ' οὗ κατεπολέμησε τὸν Δαρεῖον ἢ τοὺς Πέρσας καὶ κατέκτησε τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ τότε ἐγνωσμένου Κόσμου. ἀφῆκε δὲ ἐκ τῆς Ῥωξάνης τῆς θυγατρὸς τοῦ Δαρείου υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον, βασιλεύσαντα ἀνήλικον ἐπὶ τινα χρόνον. 8) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδον., φονευθεὶς ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τῷ 295 πρὸ Χ. 9) υἱὸς τοῦ Περσέως, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδον., ἀπαχθεὶς αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην καὶ γενόμενος γραφεὺς τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου. 10) υἱὸς τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας πρὸς τὸν Ἀντίγονον θανατώσαντα τὸν πατέρα του· ἐκ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύρρον, τὸν Πτολεμαῖον καὶ τὴν Φθίαν. 11) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φυσκωνος, προσονομασθεὶς Πτολεμαῖος καὶ αὐτός, καὶ βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου τῷ 100 π. Χ., τῷ δὲ 89 φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 12) υἱὸς τοῦ πρωτέρου, ἐξορισθεὶς τῆς Αἰγύπτου καταργᾶς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς ὑπὸ τῶν Σύλλα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 13) ἀδελφὸς ἴσως τοῦ πρωτέρου θεσπεσθεὶς αὐτὸν καὶ ὁ ὠ, θεὶς τῷ 60 πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 14) ὁ Λυγκηστής, Μακεδών, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς τῶν μετὰ Παυσανίου συνωμοσάντων κατὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ πατρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 15) ὁ Αἰγεὺς, φιλόσοφος περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. 16) ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὁ διδάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας καὶ ὑπομνηματιστὴς τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους. 17) ὁ Τραλλιανὸς, ἰατρὸς, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ· ἔγραψε Θεραπευτικὰ εἰς ΙΒ' βιβλία. 18) ὁ Λεοντοπολίτης, γόης προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Λουκιανός. 19) ὁ Μύνδιος, ἄλλως καλούμενος Ἀλέξων.

Ἀλεξάνδρη πόλις (ἡ), π. τῆς Ἀρτυωσίας.

Ἀλεξάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀλέξαρχος (ὁ), συγγραφεὺς τις πεπλανημένος τὸν τάφον. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἀλεξιανός (ὁ), οὕτως ἀκριβέστερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος.

Ἀλεξήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἠδης.

Ἀλεξίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Ἀλεξίθημος (ὁ), Θετταλὸς τις πατὴρ τοῦ Μένωνος.

Ἀλεξικλῆς, έους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἀλέξινος (ὁ), Ἠλεῖος, φιλόσοφος Μεγαρικός, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, ἢ ἄσπονδος τῶν Στωϊκῶν.

Ἀλεξιππίθη, ης (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἄλεξις, εως (ὁ), ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλίας ζήσας περὶ τὸ 338 πρὸ Χ. ἔγραψε 40 κωμῳδίων, τὰς ὁποίας λέγεται φθάσας ὡς, δὲν σώζεται οὔτε μία.

Ἀλέξων, ωνος (ὁ), Ἀχαιὸς τις πυγμάχος. 2) = Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος.

Ἀλεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφειδάντος καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἀρκάδος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. Τεγέας· ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νεαίρας τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμανταν, Κηφέα καὶ τὴν Αὐγήν.

Ἀλερία (ἡ), = Ἀλαλία.

Ἀλεσία (ἡ), π. τῆς ἐν Γαλλ. Ἀλησίας, (Alise).

Ἀλεσαὶ (αἱ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου.

Ἀλέτριον (τό), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (Alatri).

Ἀλεύας, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Ἀλευάδαι, οἱ βασιλεύσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον μέρους τῆς Θεσσαλ.

Ἀλήϊον (τό), πεδίον τῆς Κιλικίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σάρου καὶ Πυράμου, ὅπερ ἐπλανᾶτο χρόνον τινὰ κατὰ τὴν μυθολογίαν τοῦ Πηγάσου ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀληκτώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ἐρινύων, θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἀλῆς ἢ **Ἄλης**, ηκος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Ἀλάϊκος).

Ἄλης, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Ἀλήσιον (τό), δ. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Μεγάλης καὶ Μαντινείας.

Ἀλήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκλλείου, ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Ἱππολύτης.

Ἀλήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας καὶ ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱππότου, ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν, λοβὸν εἰς τὸ μαντεῖον ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπιστρατείας τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἐβασίλευσε, διώξας τοὺς Σπαρτιάτας, καθὼς ἦ εἶ ἀπόγονοί του ἐπὶ πολλὰς γενεὰς ἄχρι τοῦ Βάκχιδος. 3) Αἰγίσθου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Ἀλήτιον (τό), π. τῆς ἐν Ἰταλ. Καλαβρίας, (Lecce).

Ἄλθα (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσσυρίᾳ Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Τίγρητος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλίσια (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Λήδας. Ἐγέννησεν ἐκ μὲν τοῦ Οἰνέως τέσσαρας υἱούς, καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Δηϊάνειραν· ἐκ δὲ τοῦ Ἄρεως τὸν Μελέαγρον, τὸν πανάστου τοῦ ὁποίου γενομένη αἰτία, ἐφονεύθη (ὡς εἴρηται). 2) (γεωγρ.) π. τῆς Δ. Ἀσίας. Ταβράκωνίας, Orgax).

Ἀλισμήνης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κισσοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Τημένου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν. 2) = τῷ

Ἀλκμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος. Φεύγων εἰς Ῥόδον, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὃς τὸν προεῖπεν ὅτι ὁ Εὐρυσθεὺς θὰ φονευθῇ ὑπό τινος τῶν υἱῶν του, ἐκδιώκεται ὑπ' ἐκείνου μετὰ χαρᾶς ἵνα τὸν ὑποδεχθῇ εἰς τοὺς Ἡρακλειδῶν, ὁπόγονος τοῦ Τρωτοῦ.

Ἀλκμήνη, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀνάξους, ἀδελφὴ τοῦ Ἄμφιτρύωνος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Τροιζήνια Ἀλκμήνη.

Ἀλκμήνη (ἡ), ἴδε Ἀλίη. 2) = τῷ

Ἀλκμήνη (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀργολ. πλησίον τῆς Ἐρμιόνης, (Κάλι), (οἱ κάτοικοι Ἀλιεῖς).

Ἀλκμήνων, ονος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χώρ. διὰ τῆς Περραίας εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἀλκμήνωρ (ὁ), υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἀλκμήνωρ (ὁ καὶ ἡ), Π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα, (Μάζι), (ὁ πολ. Ἀλιάρτιος).

Ἀλναί, ων (οἱ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν.

Ἀλόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀλοῆται ἢ Ἀλοῖται (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παγάρας.

Ἀλόπεκος, ου (ὁ), Ἰθακήσιος γέρων, υἱὸς τοῦ Μάσορος.

Ἀλοπεκοῦσσα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρ. ἐπὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἢ εὐρύχωρον λιμένα, πατρὶς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Κριτικοῦ Διονυσίου, (Μπεντρούμ), (ὁ πολ. Ἁλικαρνασσεύς).

Ἀλόπη (ἡ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων πρὸς Ἀκράγαντα.

Ἀλόπη (αἱ), π. τῆς Σικελ. πλησίον τοῦ Ἀκράγαντος Αἰλιβαίου, (ὁ πολ. Ἁλικυαῖος).

Ἀλόπη (ἡ), κώμη τῆς Αἰολ. ἢ τῆς Ἀσσου.

Ἀλόπη (ἡ), Ἀραβικὴ ἢ Οὐρανία Ἀφροδίτη.

Ἀλόπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀρκ.

Ἀλόπιον (τὸ), π. τῆς Λυκίας.

Ἀλόπη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀλοπεύς καὶ Ἀλοπεύς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημότης Ἀλιμούσιος).

Ἀλόπνα (τὰ), π. τῆς Καρ. (ὁ πολ. Ἀλινδεύς).

Ἀλινδοία (ἡ), π. τῆς Μακεδον. (ὁ πολ. Ἀλινδοιεύς).

Ἀλίνδα (ἡ), ἡ Ἄλλιας Ὄροσα, πόλις τῆς Μηδίας.

Ἄλιον (τὸ), πολίγν. τῆς Ἠλίδος.

Ἄλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) εὐγενής τις τῶν Αὐσόνων.

Ἄλιος, οῦντος (ὁ), μὲ ἄλλο ὄνομα ἡ Ἄλος, (ὅθεν ὁ πολ. Ἁλιούσιος).

Ἁλίπεδον (τὸ), πεδιάς τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πειραιᾶ.

Ἁλίσιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Ἁλιῤῥόθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἀλκίππην ἠθέλησε νὰ βιάσῃ. Διὰ τὸν φόνον τοῦτον ἐδικάσθη ὁ Ἄρης, ἐγκαλεσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ., ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον.

Ἁλίσαρνα (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, (ὁ πολ. Ἁλισαρναῖος). 2. κώμη τῆς νήσου Κῶς.

Ἁλισθένης (ὁ), ποιητὴς Τροιζήνιος παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

Ἁλισταί (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Ἁλιστα (ἡ), ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, (παρβλ. Ἁλιλάτ).

Ἁλίφαι (αἱ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν.

Ἁλίφειρα καὶ Ἁλιφήρα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Ἁλιφειρηΐτης).

Ἁλίφηρος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αὐκάονος, κερνυνωθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διός.

Ἀλκαθόη (ἡ), ἴδε Ἀλκιθόη.

Ἀλκάθους ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου. Φονεύσας τὸν ἀδελφόν του Χρύσιππον, ἐφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ καθ' ὁδὸν φονεύσας ἕνα λέοντα ὃς τις εἶχε κατασπαράξῃ τὸν Εὔϊππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἔλαβε πρὸς ἀνταμοιβὴν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου Πυργὼ εἰς γυναῖκα καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων, τὰ ὁποῖα ἐπέτυχε συνεργείᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Πυργοῦς τὴν Περίβοιαν καὶ Αὐτομέδουσαν.

2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 3) υἱὸς τοῦ Δίσυήτου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Ἀλκαίνετος (ὁ), Δεπρεάτης, Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θιαντος.

Ἀλκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γεννήσας ἐξ Ἱππονόμης τῆς Μενοικέως τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, ὃς τις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη καὶ Ἀλκείδης. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς θούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατὴρ τοῦ Βήλου ἢ πρόγονος τοῦ Κανδαύλου βασιλέως τῆς Αὐδίας.

3) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔγγονὸς τοῦ Μίνωος, λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπολλωνίδους ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον. 4) ποιητὴς λυρικὸς Μυτιληναῖος, ἐξωρισθεὶς καὶ ἀρχὰς ὑπὸ τῶν Πιττακιδῶν, ἢ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας. Τῶν ποιημάτων του σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα.

3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. 6) φιλόσοφος τις Ἐπικούρειος, ἐξοριασθεὶς ἐκ Ῥώμης περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα.

Ἀλκμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηλέκλου, ἔννατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους. Ἐπ' αὐτοῦ ἤρξατο ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Θελναλέους.

3) ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, ποιήσας τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς ἐν Κήποις Ἀφροδίτης.

Ἀλκάνδρη (ἡ), γυνὴ τοῦ Πολύβου πλουσίου τινὸς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, φιλοξενήσασα λαμπρῶς τὴν Ἑλένην ἐπιστρέφουσαν ἐκ τῆς Τρωάδος.

Ἀλκάνδρος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) υἱὸς τοῦ Μεσσάβου, μάντις, μεταμορφωθεὶς διὰ τὴν εὐσέβειάν του ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πτηνὸν ὀρχίλον ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κατακαῇ ὑπὸ λιμνῶν. 3) νέος Σπαρτιάτης, πληγώσας εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν νομοθέτην τῆς πατρίδος του Λυκοῦργον.

Ἀλκάνωρ, ορος (ὁ), Τρωοβίτης, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ Βιτίου, τοὺς ὁποίους ἀνέθρεψεν ἡ Ἱέρα ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης.

Ἀλκείδης, ου (ὁ), παππωνυμ. ὁ Ἡρακλῆς, ὡς ἔγγονος τοῦ Ἀλκαίου. 2) Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀλκέτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀεράπου ἢ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ Δ'. ἐκ Μακεδονίας.

2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, φονευθεὶς μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχελάου. 3) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου, ἀδελφοῦ τοῦ Περδίκκα. 4) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, υἱὸς τοῦ Ἀρύββα, καὶ πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος. 5) ναύαρχος τῶν Λακεδαιμον. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἀλκεύνας, α (ὁ), Καβουσιώτις τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀλκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου ἢ τῆς Κυβέλης. 2) μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος.

Ἀλκήνωρ, ορος (ὁ), Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Θυρεάτου εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην τῶν Αργ. πρὸς τοὺς Λακεδαιμ.

Ἀλκηστις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξίβιας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, ἀποθανοῦσα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς νοσοῦντος, καὶ ἀναζήσασα συνεργείᾳ τοῦ Ἡρακλέους ἢ συμπαθείᾳ τῆς Περσεφόνης.

Ἀλκία (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀλκίας, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ.

Ἀλκιδάμας, αντος (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλεινίου ἢ συγγενὴς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς τῷ 450 πρὸ Χριστοῦ ἐκ πλουσιωτάτης ἢ ἐνδόξου οἰκίας, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Γοργίου, διδασκάλου ἢ γυμνασιάρχου διάσημος, καταδικασθεὶς ἔπειτα ὑπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πό τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον, καὶ φυγὼν τὸ πρῶτον εἰς Σπάρτην, εἶτα δὲ ἐπανελθὼν καὶ πάλιν φυγαδευθεὶς εἰς τὴν Φρυγίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου καθ' ὑποβολὴν τῶν Λακεδαιμ. 3) ἐξάδελφος τοῦ μεγάλου Ἀλκιβιάδου, στρατηγήσας ἢ αὐτὸς τῶν Ἀθην.

Ἀλκιδάμας, αντος (ὁ), Ἐλεάτης, διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου. 2) κωνικὸς τις φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ.

*Ἀλκιδάμεια (ἡ), ἐρωμένη τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἀλκίδας, α (ὁ), =Ἀλκέτας (4).

Ἀλκιδίκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄλκου ἢ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μήτηρ δὲ τῆς Τυροῦς.

*Ἀλκιθέα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Παυσανίου.

Ἀλκιθόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀρσίππης ἢ Ἀγρίππης, τὰς ὁποίας ἐξέμηνε παροργίσεις ὁ Βάκχος, διότι κατέφρονεν τὴν λατρείαν του, ὁ δὲ Ἑρμῆς μετεμόρφωσεν εἰς νυκτερίδας.

Ἀλκιμέδη (ἡ), ἢ κατ' ἄλλους Πολυμήδη καὶ Ἀρνη, θυγάτηρ τοῦ Φύλακος ἢ γυνὴ τοῦ Αἴσονος, μήτηρ δὲ τοῦ Ἰάσονος.

Ἀλκιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαέρκη, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Μυρμιδόνων. 2) ἥρως τις ἐν Ἀρκαδ., ὃς τις μαθὼν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Φιλλὼ ἔτεκεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ἐξέθηκεν αὐτὴν εἰς βορὰν τῶν θηρίων. 3) Ὀλυμπιονίκης τις Αἰγινήτης παρὰ Πινδάρῳ.

Ἀλκιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τῶν φονευθέντων ὑπ' αὐτῆς διὰ τὴν πρὸς τὴν Γλαύκην ζηλοτυπίαν. 3) ποιητὴς κωμικὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ 4) ἕτερος τραγικὸς ἐκ Μεγάρων.

Ἀλκιμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μέντωρ. 2) Αἰγινήτης τις νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Νεμέων.

Ἀλκιμος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Μέντορος. 2) Μυρμιδὼν τις φίλος τοῦ Ἀχιλλ. 3)(Γεωγρφ.) ἀκρωτ. τῆς Πειραϊκῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ἀλκινάδας ἢ Ἀλκινίδας (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀλκινόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως. 2) θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχ συυίοῦ τοῦ Δρύαντος.

Ἀλκίνοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Ὑποδεχθείς, ναυαγήσαντα εἰς τὴν νῆσόν του, τὸν Ὀδυσσέα, ἤκουσεν αὐτοῦ διηγουμένου τὰ παράδοξα αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: Ἀλκίνου ἀπόλογος, λεγομένη ἐπὶ τῶν παραδόξων διηγήσεων. 2) εἷς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἱπποκόντος, οἵτινες μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἀποβιώσαντες τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἐφονεύθησαν ἔπειτα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἀλκίππη (ἡ), θυγατὴρ τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Ἀγραύλου, βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἁλιρρόθιου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. 2) θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Ἀλκυονέως, πυγμεῖσα ἐν τῇ θαλάσσῃ. 3) γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίονος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου. 4) μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 5) θεράπαινα πιστὴ τῆς Ἑλένης.

Ἀλκις, ίδος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γλαύκης.

Ἀλκισθένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 102 Ὀλυμ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Δημοσθένους.

Ἀλκίφρων, ονος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ. 2) σοφιστὴς σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου σωζονται 44 ἐπιστολαὶ εἰς Ἀττικὴν φράσιν.

Ἀλκμαίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφίλης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας Ἐπιγόνων, ὅπου ἐφόνευσε τὸν Λαοδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Φονεύσας, κατ' ἐντολὴν τοῦ πατρός του, τὴν μητέρα του Ἐριφίλην, καὶ καταδιωκόμενος διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, εὗρεν ἄσυλον εἰς τὰς νεωστὶ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀχελῴου σχηματισθείσας νήσους, ὅπου νυμφευθείς τὴν Καλλιρρόην, ἐγέννησεν ἐξαὐτῆς μὲν τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ Ἀμφότερον, πρότερον δὲ ἐκ τῆς Μαντοῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην. 2) πατὴρ τοῦ Μεγακλέους, δέκατος τρίτος καὶ τελευταῖος τῶν διὰ βίου ἐκλεγομένων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 3) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, φιλαδωρηθεὶς πλουσίως ὑπὸ τοῦ Κροίσου. 4) Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας βιβλίον περὶ φύσεως μὴ σωζόμενον πλέον.

Ἀλκμαιωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν λαμπροτέρων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἀντιπροσωποῦσα τὸ ἀριστοκρατικὸν σύστημα, ἢ ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ὁποίου θανατώσαντες τοὺς ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Κύλωνος, καταφυγόντας ὡς εἰς ἄσυλον εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν, ἀνεθεματίσθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν ὡς ἐναγεῖς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

Ἀλκμάν, ᾶνος (ὁ), =Ἀλκμαίων. 2) λυρικὸς ποιητὴς, ἐκ Σαρδέων τῆς Λυδίας, ζήσας περὶ τὴν Ζ'. πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα. Δουλαγωγηθεὶς νέος ἔτι καὶ πωληθεὶς ἐν Σπάρτῃ εἴς τινα Ἀγησίδαν, ἀπελευθερώθη ὑπ' αὐτοῦ, συγγράψας διάφορα ποιήματα, τῶν ὁποίων διεσώθησαν ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα.

Ἀλκμανίδαι (οἱ), Δ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι.

Ἀλκμάων, ονος (ὁ), =Ἀλκμαίων. 2) υἱὸς τοῦ Θέστορος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος.

Ἀλκμήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἢ Δυσιδίκης, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Ἀμφιτρύωνα βασιλέα τῶν Θηβῶν, ὃν ἐφόνευσεν, ἐξ αὐτοῦ μὲν τὸν Ἰφικλέα, ἐξ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα. Μετὰ θάνατον μετακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων συνεζεύχθη ἐκεῖ τὸν Ῥαδάμανθυν.

Ἀλκμήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππομεδούσης.

Ἀλκμυνιον (τὸ), =Ἀκμόνιον (Ζῆλος).

Ἀλκομεναὶ (αἱ), π. τῆς νήσου Ἰθάκης ἢ τῆς Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ ὑποδὺς τῆς Ἀθηνᾶς. 2) ἕτερος Γίγας, φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, πατῶν, διερχόμενον μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, διότι ἤθελε νὰ λιθοβολήσῃ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντιγόνου Γονατᾶ.

Ἀλκυόνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, ἡ κοῦσα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Λίκαονα, τὸν Γριέα καὶ τὸν Ὑπερήνορα. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἀγανίππης ἢ Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Κήϋκος βασιλέως τῆς Τραχῖνος, τοῦ ὁποίου μεταμορφωθεὶς εἰς ἀλκυόνα, μετεμορφώθη καὶ αὐτὴ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην εἰς ἀλκυόνα. 3) ἐπιθετικῶς ἡ γυνὴ τοῦ Μολιονίδου Κλεοπάτρα, ἀποθανοῦσα διὰ τὸν ἀπ' αὐτὸν ἀγάπην. 4) μία τῶν Πλειάδων.

Ἀλκυονίς, ίδος (ἡ), —θάλασσα, ἡ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κρισσ. κόλπου.

Ἀλκύων, ονος (ἡ), =Ἀλκυόνη.

Ἄλκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, συνεξελθὼν τῷ Μελεάγρῳ κατὰ τοῦ Θήρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐφονεύθη μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Διομέδοντος καὶ ναύτης Φαλήρου. 3) Μολοσσὸς τὸ γένος, Προξένου. 4) ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Ἀθηναίῳ.

Ἀλλάβα (ἡ), ποτ. τῆς Σικελ., ἴδιον τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους.

*Ἀλληκτώ, οῦς (ἡ), =Ἀληκτώ.

Ἀλλοβρίγες καὶ Ἀλλόβριγες (οἱ), =Allobroges, ἔθνος τῆς Ναρβωνησίας Γαλατίας κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα, μητρόπολις τῶν ὁποίων ἦν ἡ ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ Οὐίέννα.

Ἀλμάνα (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Μακεδον. Βοττιαίδι παρὰ τὸν Ἄξιον.

Ἀλμυδησσός (ἡ), ἴδε Σαλμυδησσός.

Ἀλμύραι (αἱ), π. τῆς Δεβύης.

*Ἄλμων, ωνος (ὁ), π. τῆς Βοιωτ. (ἡ Ἀλμώνιος).

Ἀλμωπία (ἡ), χώρα τῆς Μακεδον. πρὸς ἓξ Πελαγονίας καὶ Ἐορδίας, ἅπου κατῴκουν οἱ

Ἀλμῶπες (οἱ), ἔθνος Πελαγονικὸν τῆς Μακεδ.

Ἄλμωψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἕλλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος. 2) εἷς τῶν Γιγάντων. Ἴδε καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κώμη παρωνυμάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία.

Ἄλμων, ωνος (ὁ), κατὰ τὸν Παυσαν., ὁ ποιητὴς τοῦ Ἐπιμενίδου.

Ἀλνεύτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούσης.

Ἀλόννησος καὶ Ἀλόννησος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Σκόπελου, (Χιλιόβρομο) καὶ Ἀλονήσιος). 2 ἑτέρα νῆσος πλησίον τῶν Κιμμερικῶν ὄρους τῆς Ἰωνίας.

*Ἄλφειον (τὸ), = Ἀλφειόν.

Ἀλφειόν (τὸ), θυγ. τοῦ Κερκύονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ἱππόθοωντα, καὶ καταποντισθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς της. 2) θυγ. τοῦ Δικτορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ Ἀλφειὰ (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., πλησίον τῆς Ἀφέτης. 2) π. τῆς Λοκρ. ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Ἀλοπεύς ἢ Ἀλοπινή).

Ἄλφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόπης.

Ἄλος καὶ (ὄρθ.) Ἅλος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Φθιωτ. πλησίον τῶν Φαρσάλων. 2) π. τῆς Λοκρ., ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφισσοῦ, (ὁ πολ. Ἁλεύς).

*Ἄλσιον (τὸ), π. τῆς Σικελ.

Ἄλσιτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας, πηγ. ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, ("Ολτος).

Ἄλπεις, εων (αἱ), ἔνος ἢ μᾶλλον σειρὰ ὀρεσιμήκης καὶ ὑπερύψηλος ὀρέων τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἑσπέραν μεταξὺ Ἰταλ., Γαλλ., Ἑλβετ. καὶ Γερμανίας.

Ἄλπηνος (ὁ) ἢ Ἄλπηνοι (οἱ), π. τῆς Λοκρ. ἐπὶ τοῦ Φοινικικοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

*Ἄλπιον (τὸ), μέρος τῆς Λακων.

Ἄλπις, εως (ἡ), ἴδε Ἄλπεις.

Ἄλπις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἄλπιστος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀλσόδουμος (ὁ), δ. τῆς Συρ. ἐπὶ τῆς Τραχωνίτιδος.

Ἄλσιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῷ Ἔτρουσκῳ. (Pulo).

*Ἀλτεργία (ἡ), χώρα τῆς Τραβρακωννησ. Ἄλτης, ao καὶ εω (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λεγόντων ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Τρωαδος, πατὴρ τῆς Ἀσσθόης.

Ἄλτινον (τὸ), π. τῶν Ἐνετῶν ἐν Ἰταλίᾳ (Altino).

Ἅλυς, εως (ἡ), ἅλσος ἱερὸν ἀγριελαίων παρὰ τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν τῆς Ἤλιδος.

Ἀλύαττα (τὰ), π. τῆς Βιθυνίας.

Ἀλυάττης, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἢ πατὴρ τοῦ Κροίσου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 617 μέχρι τοῦ 560 πρὸ Χριστοῦ.

Ἄλυβας, αντος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., ἡ μετέπειτα Μεταπόντιον.

Ἀλυβη (ἡ), π. τῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου Ἀλιζώνων, ἡ καὶ Χαλυβη. 2) = Ἀβυδηνή.

Ἄλυβδα (τὸ), π. τῆς Φρυγ.

Ἀλύζεια ἡ Ἀλυζία (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀκαρν., (ὁ π. Ἀλυζεύς καὶ Ἀλυζαῖος).

*Ἀλύκαια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἄλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκειρωνος. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν.

Ἀλυπητος (ὁ), πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις.

Ἅλυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ διὰ τῆς Καππαδοκ., Γαλατ. ἢ Παφλαγ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον. (Κιζιλ-Ἰρμάκ).

Ἄλυσσος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἰαματικὴν τῶν ὑδάτων της ποιότητα.

Ἀλφειὸς καὶ Δωρ. Ἀλφεὸς (ὁ), ποτ. τῆς Πελοπονν., πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυνόμενος πρὸς δυσμὰς εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ("Ρουφιας). 2) (κατὰ τὴν Μυθολογ. προσωποπ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, ἐρασθεὶς τῆς νύμφης Ἀρεθούσης, πρὸς ἀπολαυσιν τῆς ὁποίας, μεταμορφωθείσης εἰς πηγὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ἢ τῆς Σικελίας, μεταμορφωθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς ποταμόν, ἢ ῥέων ὑπογείως, ἑνοῦται τὰ ὕδατά του μὲ τὰ τῆς πηγῆς ταύτης.

*Ἀλφεσίβοια (ἡ), θυγ. τοῦ Φοίνικος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδωνιδος. 2) θυγ. τοῦ Φλεγύου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 3) θυγ. τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Φηρούς.

Ἀλωεῖδαι (οἱ), ὁ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας γυναικὸς τοῦ Ἀλωιως, ἀφ' οὗ ἢ πατρωνυμικῶς ἐπωνομάσθησαν. Ἀναδύοντες παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τὴν δύναμιν ν' αὐξάνωσι κατ' ἔτος ἕνα πῆχυν, ἐτολμησαν, εἰς ἡλικίαν μόλις ἐννέα ἐτῶν, νὰ ἀναθῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τοῦ Δ.ός, ἐπαωρεύσαντες ἐπὶ τούτῳ ἀλλεπαλλήλα τὰ ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καὶ Πήλιον. Ἀλλὰ, θηρεύοντες τὴν Ἄρτεμιν, μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον, κατετοξεύθησαν ὑπ' ἀλλήλων ἢ ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἄλωιος, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Κανάκης, νυμφευθεὶς τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τριοπᾶ, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην.

*Ἀλώϊον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλ. (ὁ πολ. Ἀλωεύς).

Ἀλώνη (ἡ), νῆσος τῆς Προποντ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Προκοννήσου, (ὁ νησ. Ἀλωνησίος).

Ἀλωνίς, ίδος (ἡ), νῆσος καὶ π. τῆς Μεσογ. θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Μασσαλ., (ὁ πολ. Ἀλωνίτης).

Ἀλωπεκὴ (ἡ) καὶ Ἀλωπεκαί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημότης Ἀλωπεκεύς καὶ Ἀλωπεκῆθεν).

Ἀλωπεκία (ἡ), νησίδιον τῆς Μαιώτιδος.

Ἀλωπεκοννησος (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Θρᾳκ. Χερσονν.

*Ἀλώπεκος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μιλήτου.

*Ἀλώριφ (τὸ), π. τῆς Τριφυλ.

Ἄλωρος (ἡ), ἡ Βοττιαϊκὴ, π. τῆς ἐν Μακεδ. Πιερίας, (ὁ πολ. Ἀλωρίτης).

*Ἅμα (ἡ), πηγὴ εἰς παρὰ Παυσαν.

Ἀμαδοκα (ἡ), π. τῆς Κάτω Σαρματίας.

*Ἀμάδοκος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὑδρισσῶν, (ἄλλως) Μήδοκος.

Ἀμαζόνες (οἱ), ἔθνος γυναικῶν, κατοικοῦν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν τῆς Καππαδοκίας καὶ τοῦ Πόντου, ἢ κατὰ τὸν Ἡρόδ., περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὧν πρωτεύουσα ἡ Θεμίσκυρα. Ἔργων ἔχουσι τὸν πόλεμον, εἰσέβαλον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ φθάσασαι μέχρι τῆς Ἀττικῆς, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως.

*Ἀμαθᾶ (τὰ), χώρα τῆς Ἀραβ., (τὸ ἐθν. Ἀμαθηνός).

*Ἀμαθαί (αἱ), π. τῆς Σικελ. (ὁ πολ. Ἀμαθαῖος).

Ἀμάθεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀμαθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, κτίσας τὴν ἐν Κύπρῳ Ἀμαθοῦντα.

Ἀμαθοῦς, οῦντος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ἀμαθουσιεύς). 2) ἴδε Ψαμμαθοῦς.

*Ἀμαία (ἡ), π. τῆς Λυκιαν.

*Ἀμαλείς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τῆς Νιόβης.

Ἀμάλθεια (ἡ), ἡ θηλάσασα τὸν Δία αἶξ, καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ καταστερισθεῖσα, ἢ 2) νυμφη τις θυγάτηρ τοῦ Μελίσσεω ἢ τοῦ Αἰμονίου, ἀναθρέψασα τὸν Δία μὲ γάλα αἰγός, τῆς ὁποίας τὸ κέρατον εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἔχοντα ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ, ὅθεν ἡ παροιμιακὴ Κέρας τῆς Ἀμαλθείας (cornu copiae), ἐπὶ ἀφθόνου χορηγίας καὶ ἀποκαθύσεως.

*Ἀμαμασσος (ἡ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ἀμαμασσεύς καὶ Ἀμαμάσσιος).

Ἀμανίδες ἢ Ἀμανικαὶ πύλαι (αἱ), φυσικὸν περάσμα διὰ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ ὄρους Ἀμανοῦ πρὸς τὴν Συρίαν.

Ἀμανὸν (τὸ) καὶ Ἀμανὸς (ὁ), β. τῆς Κελικ., χωρίζον αὐτὴν τῆς Συρ., ἀπὸ τελοῦν συνέχειαν τοῦ Ταύρου, ("Ελμάδαγι).

Ἀμαντες ἢ Ἀμαντηνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Παννονίας.

Ἀμαντία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰλλυρικιοθεῖσα ὑπὸ τῶν Δεξάτων.

*Ἀμαξα (ἡ), π. τῆς Βιθυν. (ὁ πολ. Ἀμαξαῖος καὶ Ἀμαξιεύς).

Ἀμαξάντεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀμαξαντιεύς).

*Ἀμαξία (ἡ) χωρίον τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Ἀμαξεύς).

Ἀμαξιτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Τρωαδος πρὸς μεσημβρ. τῆς Λαρίσσης, (ὁ πολ. Ἀμαξιτεύς καὶ Ἀμαξιτηνός).

Ἀμαζόβιοι καὶ Ἀμάξιοικοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, κατοικοῦν ἁμάξας.

Ἄμαρα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περσ. κόλπου.

Ἀμάραντα (τὰ), βουνὰ τῆς Κολχ., ἀπὸ τῶν ὁποίων πηγάζει ὁ Φάσις, ὅστις διὰ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου Ἀμαράντιος.

Ἀμάραντοι (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Φάσιδος.

Ἀμαρδοί (οἱ), οἱ ἄλλως Μάρδοι, ἔθνος τῆς Μηδίας ἐπὶ τῶν δυτικῶν παρελίων τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἀμαρυγκεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Ἐπειῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἐξουσίαν παρεχώρησεν αὐτῷ ὁ Αὐγείας, ὡς ἐλθόντος εἰς συμμαχίαν αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θετταλ.

Ἀμαρυλλίς, ίδος (ἡ), ὄνομα ποιμενίδος παρὰ τῷ Θεοκρ.

Ἀμάρυνθος (ἡ), κώμη τῆς Κυβοίης, (ὁ πολ. Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος).

Ἀμάρυνθος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος. 2) (Γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἠλιδος χαμ. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἀμάσεια (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰριδος, διατηρήσασα μέχρι τῆς σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ἀμασεύς, καὶ Ἀμασεώτης). 2) π. τῆς Γερμαν., (Ἔμς).

Ἄμασις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος τοῦ Κύρου καὶ Καμβύσ., καὶ φίλος τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, βασιλεύσας τῷ 570 καὶ ἀποθανὼν τῷ 526 πρὸ Χριστοῦ.

*Ἀμάσικλος ἡ Ἀμάσιχος (ὁ), ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

Ἀμαστρις, εως καὶ ιδος (ἡ), ἡ πρότερον Σήσαμος, π. παραθαλ. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς κτίτορος αὐτῆς, γυναικὸς Δευτυσίου τοῦ τυράννου ἢ θυγατρὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, (ὁ πολ. Ἀμαστριανός).

*Ἄμβασον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἀμβαστίτης).

Ἀμβιανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βιλγικῆς Γαλλ., (Amiens).

Ἀμβιδραῦοι (οἱ), λαὸς Γερμανικός, κατοικῶν τὴν Νωρικὴν χώραν παρὰ τὸν ποτ. Δραῦον.

Ἄμβλαδα (τὰ), π. τῆς Πισιδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀμβλαδεύς).

Ἀμβρακία (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀράχθου, ἄποικος τῶν Κορινθίων, (Ἄρτα), (ὁ πολ. Ἀμβρακιεύς, καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐπαρχίας, Ἀμβρακιώτης). Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη Ἀμβρακικὸς ὁ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας κόλπος (τῆς Ἄρτας).

Ἄμβρακος (ὁ), φρούριον τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν.

Ἄμβραξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ ἢ ἔγγονος τοῦ Λυκαόντος.

Ἀμβρωσία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος ἢ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων.

Ἄμβρυσος καὶ Ἀμβρυσσός (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (Διζομοι), (ὁ πολ. Ἀμβρυσεύς).

Ἄμβρωνες (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν τὴν Ἑλβετίαν, οἵτινες, εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλ., κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θεόδ.

Ἀμεινίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀνδραγαθήσας εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θεόδ. 3) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπιάδος, (ὁ Ἄρχων. τὸν ὀνομάζει χλευαστικῶς Ἀμυνίαν).

Ἀμεινοκλῆς, έως (ὁ), Μάγνης τις παρ' Ἡροδότῳ. 2) Κορίνθιος ναυπηγός, κατασκευάσας τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων.

Ἀμειψίας, ου (ὁ), Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος, νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας ἢ τὰς Ὄρνιθας.

Ἀμέλης, ητος (ὁ), εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅδου.

*Ἀμεληταγόρας (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Χαλκηδόνος.

Ἀμενανός καὶ (Δωρ.) Ἀμένας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., πηγ. ἐκ τῆς Αἴτνης ἢ γὺν. εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῆς πόλεως Κατάνης, (Indicello).

Ἀμένθης, ου (ὁ), ὁ Ἅδης ἢ τὸ Καθαρτήριον τῶν ψυχῶν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.

Ἀμερία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῶν Καβείρων. 2) π. τῆς Οὐμβρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, (Amelia), (τὸ ἐθν. Ἀμερῖνος).

*Ἀμερίας (ὁ), Μακεδὼν, γραμματικός.

Ἀμέριον (τὸ), = Ἀμερία (2).

*Ἀμέριστος (ὁ), μαθηματικὸς, ἀδελφὸς τοῦ Σπησιγορίου.

Ἀμέστριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἰωνης.

Ἀμήστρατος (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀμηστρατῖνος).

Ἀμηστρις, ιος καὶ ιδος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) (Θηλ.) ἡ γυνὴ τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν.

Ἀμίαντος (ὁ), Ἀρκὰς, ἐκ Τραπεζοῦντος, υἱὸς τοῦ Λυκούργου.

Ἀμίδα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κωνσταντ., (Καρὰ-Χαμὶδ ἢ Διαρ-μπεκρ.).

Ἀμιζώκης, ου (ὁ), Σκύθης τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀμίλκας (Amilcar), α καὶ ου (ὁ), Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἄννωνος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Γελώνος ἐν Σικελίᾳ. 2) Ἕτερος, συμπολίτης τοῦ προτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς Βάρκας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβα.

Ἀμιλος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

Ἀμινίας, ου (ὁ), ἐραστὴς τοῦ Νάρκισσου, ἀφαγεὶς ἰδιοχειρως διότι περιεφρονήθη ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου του.

*Ἀμινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἀμισία (ἡ), π. τῆς Γερμαν. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τευβαντῶν, (Emden).

Ἀμισός (ἡ), π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ ὕστερον Βῶσπορία, (Σαμσοῦν), (ὁ πολ. Ἀμισηνός).

Ἀμιστρις, ου (ὁ), = Ἀμηστρις.

Ἀμισώδαρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ἀναθρέψας τὴν Χιμαῖραν, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Ἀτύμνιος καὶ Μάριος, ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων.

Ἀμίτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων, (Vittorino), (ὁ καὶ Ἀμιτερνῖνος).

*Ἀμιτροχάστης, ου (ὁ), βασιλεύς τῶν Ἰνδῶν παρ' Ἀθην.

*Ἀμμαΐα (ἡ), π. τῆς Μεσοπ.

*Ἀμμαΐδαρα (ἡ), π. τῆς Λιβ.

Ἄμμας (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀμμέας (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ.

Ἀμμιανός (ὁ), Ἀντιοχεὺς, συγγραφεὺς τινὸς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας.

*Ἀμμινάπης (ὁ), σατράπης τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Ἀμμίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδ.

Ἄμμων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδ.

Ἄμμων, ωνος (ὁ), ὁ παρ' Αἰγυπτίοις Ἀμμοῦν, παριζανάμενος μὲ κριὸν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔχων μανδύαν ριφημον εἰς τὴν Λιβύαν, ἢ λους τὶς τῆς Λιβύης, λοιπὸν εἰς καὶ τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀμαλθείας νυσον, διὰ τὸ ὁποῖον παρρησιάζετο Ῥέα, διήγειρε κατ' αὐτοῦ τοὺς της, οἵτινες νικήσαντες ἐξέβαλον εἰς τὴν Κρήτην.

Ἄμμων, ωνος (ἡ), π. πρωτεύουσα Λιβύης Ἀμμωνίας.

Ἀμμωνία (ἡ), χώρα τῆς ἐν Ἀφρικῇ μαρικῆς, ἐν μέσῳ εὐφόρου σεως, ὅπου τὸ μαντεῖον τοῦ (τὸ ἐθν. Ἀμμώνιος). 2) Παρ

Ἀμμώνιος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, περιπατητικὸς, διδάξας ἐν Ἀθ ρὶ τὴν πρώτην μετὰ Χριστὸν τοετηρίδα. Μαθητὴς αὐτοῦ ἐγρ σεν ὁ Πλούταρχος. 2) Ἕτερος λίτης τοῦ πρωτέρου, Χρ σιανὸς γράψας περὶ χριστιανικὸν ἀνγ

Ἀμνίας (ὁ), ποτ. τῆς Παφλαγ. κ τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Ἀμνιάς (ὁ), κώμη ἢ ἐπίνειον τῆ πόλεως Κνωσσοῦ. 2) ποτ. τ βέων τὴν ὁμώνυμον ἐν Κρήτῃ π

Ἀμνῖται (οἱ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Ναμ

Ἀμοιβέας, ου καὶ (ὀρθότ.) Ἀμοι (ὁ), περίφημός τις κιθαριστὴς κ ατικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος λοσόφου Ζήνωνος.

Ἀμοιβή (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μν σα τὸν Πολυδέκτορα υἱὸν τοῦ Αἰγ

*Ἀμοιρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐν

Ἀμομφάρετος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου.

Ἀμοπάων, ονος (ὁ), Τρωσὶ τὴς, υἱὸς Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τ

Ἀμόργης, ου (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τοῦ Ἱσσούνου ἢ ἔγγονος τοῦ σατράπου τῆς Καρίας.

Ἀμοργὸς (ἡ), νῆσος (μία τῶν Σπ τοῦ Λιγαίου πελάγους, πρὸς Ἀ Ἀστυπαλαίας, πατρὶς τοῦ ποιητ μωνίδου, ὁ νησ. Ἀμοργῖνος).

Ἀμόριον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Γαλ τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

*Ἄμος (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀ

Ἀμούλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Προκα Σιλβίου ἀδελφὸς τοῦ Νομμήτορος, βασιλέως

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ἐκθέμενος τοὺς ἀφιξιοὺς τοῦ Ῥωμύλου καὶ Ῥωμύλαν εἰς τὸν Τίβεριν, ἐρονεύθη ὕστερον ὑπ' αὐτῶν διασωθέντων.

Ἄμμων (ὁ), ὁ Ζεὺς (ὁ ὑπέρτατος Θεὸς) παρ' Αἰγυπτίοις, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες παρεχάραξαν τὸν Ἄμμωνα.

Ἀμπελίδας, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀμπελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμπελίς.

Ἀμπελίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δουναφῷ.

Ἄμπελος (ἡ), ἄκρωτ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ἄλλως Τορωναία ἄκρα. 2) ἄκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Κρήτης, (Κάπο-Σαλομόν). 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. 4) ἄκρωτ. (τὸ δυτικώτατον) τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαυριτανίας, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, (Capo Espartel[o]).

Ἄμπτη (ἡ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος, ὅπου μετῴκισεν ὁ Δαρεῖος τοὺς αἰχμαλωτισθέντας Μιλησίους.

Ἀμπρακία (ἡ), Ἴδε Ἀμβρακία.

Ἀμπυκίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μόψος.

Ἄμπυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Ἄμπυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτάρωνος, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν μάντιν Μόψον. 2) εἷς τῶν Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Οἰκλονεῖς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 3) υἱὸς τοῦ Πελίου, καὶ πατὴρ ἑνὸς τινος Ἀγήνορος. Ἀμυδών, ὠνος (ἡ), π. τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ, (ὁ πολ. Ἀμυδῶνες).

Ἀμυκτών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Καρ. μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας.

Ἀμυθάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, πατοικῶν τὴν Πύλον τῆς Μεσσηνίας. Νυμφευθεὶς τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν.

Ἀμυκλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, διασωθεῖσα μονη αὐτὴ ἐκ τῶν κοπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τῶν κατασφαγέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀμύκλαι (αἱ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, καθέδρα τοῦ Τυνδάρεω κτλ., (Σκλαβοχώρι), (ὁ πολ. Ἀμυκλαῖος). 2) π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Λατίου, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἔφυγον τὴν πατρίδα των, μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου.

Ἀμύκλας, ου καὶ α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης. ἄστις, νυμφευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Λαπίθου, ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Γάκινθον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λεάνειραν γυναῖκα τοῦ Ἀγκαίου. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, (ἄλλως) Ἄμυκλος.

Ἄμυκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐκ τῆς Νύμφης Μελίας, βασιλεὺς τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Βεβρύκων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κάστορος, τὸν ὁποῖον, στρατεύοντα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, προεκάλεσεν εἰς πυγμαχίαν.

2) εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Ὀφίονος, φονεύσας τὸν Λαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Ἀμυμώνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον. 2) πηγὴ τις τρίκρουνος ἐν Ἀργολίδι, σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος· χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην.

Ἀμύνανδρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Ἀμυνᾶς, ᾶ (ὁ), = Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Αθαμάνων.

Ἀμυνίας, ου (ὁ), Κωμ. ἀντ' Ἀμεινίας, ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. 2) τοπιστὴς τις ἐν Ἀθήναις.

Ἀμύντιχος (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας.

Ἀμύντας, ου (ὁ), ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ τοῦ Ἀερόπου, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ καὶ φόρον. Τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Φιλίππου τοῦ πρώτου καὶ ἀνεψιὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας διὰ συνεργείας τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Σιτάλκου· διωχθεὶς δὲ ὕστερον, ἀπέθανε τῷ 413 πρὸ Χριστοῦ. 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρριδαίου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 393 ἕως τοῦ 360 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἀφήσας τρεῖς υἱούς, Ἀλέξανδρον τὸν Β', Περδίκκαν καὶ Φίλιππον τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. 4) στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Περδίκκα ἀνεψιοῦ τοῦ Φιλίππου. 5) στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου. 6) βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γαλατ. ᾗ Λυκαονίας, συμμαχῶν μετὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην.

Ἀμύντωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ἐκ Βοιωτίας, πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Κράντορος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον.

Ἀμύνων, οντος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτομενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἀμύργιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων.

Ἄμυρις, ιος (ὁ), ὁ ἐπικαλούμενος σοφὸς, ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Σύρις, πατὴρ τοῦ Δαμάσου.

Ἄμυρος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Μελίβοιαν.

Ἀμυρταῖος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διαδεχθεὶς τὸν Ἴναρον ἀφ' οὗ πρωτέρων ἐστρατήγησε τῶν ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων.

Ἀμφαναί (αἱ) ᾗ Ἀμφαναία (ἡ), π. τῆς Δωρ. ἢ τῆς Θεσσαλ.

Ἀμφαξῖτις, ιδος (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀξιὸν χώρα τῆς Μακεδονίας, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Παραξία καλεῖται ὑπὸ τοῦ Στρ.

Ἀμφεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ἐξ οὗτινος τῆς ὁποίας ἐξεβράγη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

Ἀμφήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀλληγιπόρης.

Ἀμφιάλη (ἡ), ἄκρωτ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος, ὅπου καὶ ἡ ἐκατερωθεν διάβασις.

Ἀμφιαλος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων, υἱὸς τοῦ Πολυνήμ.

Ἀμφιάναξ, ακτος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὑποδεχθεὶς τὸν Περσέα καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντειαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου.

Ἀμφιάραος καὶ Ἄττ. Ἀμφιάρεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰκλέως ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος ᾗ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, μάντις περίφημος. Ἡγεμονεύσας τοῦ Ἄργους, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφύλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ Ἀμφίλοχον. Συνεξῆλθε μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ὕβραν, συνεξέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐπὶ Θήβας· ἀλλὰ, προγινώσκων ὅτι ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην νὰ θανατωθῇ, καὶ κρυβεὶς τὸ πρῶτον διὰ τοῦτο, ἐπροδόθη ὑπὸ τῆς γυναικός του Ἐριφύλης, ὠφροδοκηθείσης ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους· ὅθεν ὑπεχρέωσε τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀλκμαίωνα νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἀποθανόντα. Καταποθεὶς μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς γῆς περὶ τὸν Ὠρωπὸν τῆς Βοιωτίας, εἶχεν ἔπειτα ναὸν ᾗ μαντεῖον δι' ὀνείρων εἰς τὸ μέρος τοῦτο.

*Ἀμφίας, ε (ὁ), Ἐπιδαύριός τις παρὰ Θκδ. 2) φιλόσοφός τις ἐκ Τάρσου.

Ἀμφιγένεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην. (ἴσως ἡ μετὰ ταῦτα Δίαστια).

Ἀμφιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Δίμητρι, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Ἀρκαδίας καὶ ἔγγονος ᾗ κατ' ἄλλας, υἱὸς τοῦ Ἀλέου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) ἥρως τις τῶν Κυθήρων, φιλοξενήσας τοὺς Αὐτόλυκον. 4) Ὀπλίτης, πατὴρ τοῦ Κλυτωνύμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πάρις, παῖδα ἔτι ὄντα, παίζοντα τοὺς κύβους. 5) βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Χαλκίδος, φονευθεὶς ἐν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Ἐρυθραίων, εἰς τοὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ τελουμένους ἀγῶνας ἠριστεύσεν ὡς ἀναιρέτης ὁ Πείσων.

Ἀμφίβιος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Δασκαροῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσεπολιτῶν ᾗ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσεπολιτῶν.

Ἀμφίβολαι (αἱ), π. τῆς Πελοπον. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἠλιάδος.

Ἀμφίβωρος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

Ἀμφιθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρόνακτος ᾗ γυνὴ τοῦ Ἀδράστου. 2) γυνὴ τοῦ Ἀδράστου τοῦ παππου τοῦ Διομήδους. 3) γυνὴ τοῦ Δυκούργου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀρθάρτη ἐκ Νεμέας.

Ἀμφίθεμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ᾗ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνωος Ἀκακαλλίδος, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασσαμῶνα καὶ τὸν Κεφαλίωνα.

Ἀμφίθεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις. (ὁ Ἀριστοφάνης ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἔκοψεν ἀφορμὴν, τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

περιστάνει [Ἀχαρν. 48] ὡς υἱὸν τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος).

Ἀμφίθη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀμφίκαια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἡ μετὰ ταῦτα Ὀφιτεία ἢ Ἀμφιάλεια, (ὁ πολ. Ἀμφικαιεύς).

Ἀμφίκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρίζωνος, μαθήτρια τοῦ Πλωτίνου.

Ἀμφικλῆς, έους (ὁ), Σικελιώτης τις παρὰ Θκρτ.

Ἀμφίκλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων Τρώων.

Ἀμφικράτης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σαμίων. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀμφικτύων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ὅς τις νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς διώξας τὸν πενθερόν του· ἀλλ' ἐδιώχθη καὶ οὗτος ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ σύζευξις τοῦ περιφήμου Συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων ἢ Ἀμφικτυονικοῦ, συγκροτουμένου δὶς τοῦ ἔτους ἐν Θερμοπύλαις καὶ Δελφοῖς, ὅπου συνερχόμενοι οἱ ἀπεσταλμένοι δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, ὅσαι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς Ἀμφικτυονίας (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἀνῆκεν εἰς τοὺς περιοίκους [Ἀμφικτύονας] τῶν Δελφῶν μόνους), συνεζήτουν καὶ διέτασσον τὰ συμφέροντα καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς συμπολιτείας.

Ἀμφιλοχία (ἡ), χώρα τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, ἧς πρωτεύουσα τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ἔνθεν ἐκαλεῖτο καὶ Ἀργεία, (οἱ κάτοικοι Ἀμφίλοχοι).

Ἀμφίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος ἐξ Ἄργους, μάντις καὶ αὐτὸς ὡς ὁ πατήρ του, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς Τροίαν, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων, ἔκτισεν ἐν Κιλικίᾳ μεν μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλόν, ὅπου εἶχε καὶ μαντεῖον· ἐν Ἀκαρνανίᾳ δὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω, συγκατοικήσας μετὰ τοῦ θείου του τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. 3) υἱὸς τοῦ Δρύαντος, τοῦ ὁπλίου ἡ γυνὴ Ἀλκινόη παρεφρόνησε, παροργίσασα τὴν Ἀθηνᾶν. 4) Μακεδὼν τις παρὰ Δημοσθ. 5) συγγραφεύς τις παρὰ Κλήμεντι.

Ἀμφίλυτος (ὁ), μάντις ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς. (Εἰς τὸν Ἡρόδ. Α', 61 γράφεται ἡμαρτημένως Ἀκαρνάν).

Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλη (ἡ) ἢ Ἀμφιμάλλιον (τὸ), π. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τῆς Κρήτης.

Ἀμφίμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Οὐρανίας τὸν ποιητὴν Λῖνον.

Ἀμφίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης. 2) υἱὸς τοῦ Κτεάτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀκτορος, στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἐπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 3) υἱὸς τοῦ Νομίονος, στρατηγῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τῶν συμμαχούντων τῷ Πριάμῳ Καρῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀμφιμέδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, πληγώσας τὸν Τηλέμαχον ἢ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀμφίμνηστος (ὁ), Ἐπιδάμνιός τις παρ' Ἡρόδ.

Ἀμφινεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Ἕκτορος.

Ἀμφινόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) γυνὴ τοῦ Αἴσονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, γενομένη αὐτόχειρ διὰ τὸν φόνον τῶν τέκνων της ὑπὸ τοῦ Πελίου. 3) θυγ. τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ.

Ἀμφίνομος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Νισαῖου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου. 2) εἷς τῶν δύω Κικελιωτῶν, οἵτινες ἔσωσαν τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἐκ τοῦ πυρίνου ποταμοῦ τῆς Αἴτνης, ὀνομασθέντες διὰ τοῦτο Εὐσεβεῖς.

Ἀμφίος (ὁ), σύμμαχός τις τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς ἐν Μυσίᾳ πόλεως Παισοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, στρατηγὸς τῶν Τρώων.

Ἀμφίπαγος (ἡ), ἄκρα πρὸς θυσμὰς τῆς Κερκύρας.

Ἀμφίπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, ἄποικος τῶν Ἀθην., καλουμένη πρότερον Ἐννέα Ὁδοί. Κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, κατεχώθη ἐπὶ Ῥωμαίων Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, (ὁ πολ. Ἀμφιπολίτης).

*Ἀμφιπτόλεμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Λαΐου.

Ἀμφιῤῥόη, ης καὶ Ἀμφιρὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ἀμφισσα, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, ἧς ἐγγόνη τοῦ Αἰόλου, ἧς ἠράσθη ὁ Ἀπόλλων, (ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ 2 (Γεωγρφ.) π. τῆς Δοκρίδος, ἀπέχουσα 120 στάδ. τῶν Δελφῶν, (Σάλωνα), (ὁ πολ. Ἀμφισσεύς).

Ἀμφισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Δρυόπης, ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν Οἴτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

Ἀμφίστρατος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τῶν Διοσκούρων, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.

Ἀμφιστρεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Ἀμφιτος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσσηνίας.

Ἀμφιτρίτη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως ἢ τῆς Δωρίδος, ἡ τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ βασίλισσα τῆς θαλάσσης, μήτηρ τῆς Τρίτωνος καὶ πολλῶν ἄλλων τέκνων.

Ἀμφιτροπαί (αἱ) ἢ Ἀμφιτρόπη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀμφιτροπαιεύς).

Ἀμφιτρύων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τίρυνθος Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης. Νυμφευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην, θυγατέρα τε Ἠλεκτρύονος, ἠναγκάσθη, φονεύσας τὸν πενθερόν του, νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς Θήβας, ὅπου εὗρε φιλόφρονα ὑποδοχὴν παρὰ τῷ Κρέοντι. Ἐκεῖ ἐγίγνωσκεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ δίδυμα τέκνα, τὸν μὲν Ἰφικλέα ἐξ αὐτοῦ, τὸν δὲ Ἡρακλέα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν ὁποῖον ὅμως ἐκαλεῖτο ἀπ' αὐτοῦ Ἀλκείδης.

Ἀμφίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου ἢ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τῶν Βοιωτ. Ὀρχομενοῦ, πατὴρ δὲ τῆς Νιόβης, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Πέλοψ βασιλεὺς τῆς Πύλου. 2) εἷς τῶν ἀρχόντων ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἐπειῶν. 3) Θηβαῖος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου καὶ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ἧς ἐβασίλευσε, διώξας ἀπ' αὐτὴν τὸν Λάϊον· ὑπῆρξεν εἷς τῶν τριῶν μεγίστων μουσικῶν τῆς ἀρχαιότητος διὰ τῆς λύρας του, τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ χρόνον οὗτος, ἔλαβε ὅπλον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκεῖνος καὶ τὰ ἄψυχα ἐφευσεν τὴν Νιόβην, θυγατέρα αὐτοῦ τοῦ Ταντάλου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἑπτὰ υἱοὺς καὶ ἑπτὰ θυγατέρας. 3) (ὅς τοῦ πρεσβ., διασωθεὶς μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν κατεσσάρων αὐτοῦ παίδων, τοὺς ὁποίους κατετόξευσαν ὁ Ἀπόλλων· τις τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ἰασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀστερίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης. 5) βασιλεὺς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Λάβδας μητρὸς τοῦ Κυψέλου.

Ἀμφοτερος (ὁ), εἷς τῶν ἐκ Λυκίας συμμάχων τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνάνος.

Ἀμφρυσὸς ἢ Ἄμφρυσσος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον. 2) = Ἀμβρυσος.

Ἀμώλιος (ὁ), ἴδε Ἀμούλιος.

Ἀναβησίνεως, ω (ὁ), εἷς τῶν ἀποικησάντων Φαιάκων.

*Ἀνάβουρα (τὰ), π. τῆς Πισατίδος.

Ἀνάγνειαι (αἱ) καὶ Ἀναγνία (ἡ), μεγάλη πολις τῶν Ἐρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοτάτου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀναγυρεῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀναγυράσιος).

*Ἀνάζαρβα καὶ Ἀνάζαρβος (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἡ ὕστερον Καισάρεια.

Ἀναία (ἡ) καὶ Ἄναια (τὰ), π. τῆς Θρᾴκης ἀπέναντι τῆς Σάμου, (ὁ πολ. Ἀναεύς [ὁ] καὶ Ἀναΐτις, ιδος [ἡ]).

Ἀναιτις (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἑκατὸν τυράννων.

Ἀναΐτις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἢ Ἄρτεμις ἢ Σελήνη ἢ ὁ Ἑωσφόρος (Ἀνωΐτις) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αὐδοῖς, Ἀρμενίοις καὶ ἄλλοις ἔθνεσι τῆς Ἀσίας, ὅπου μετέδη ἡ λατρεία αὐτῆς ἐκ τῆς Σπάρτης.

Ἀνακαία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀνακαιεύς).

*Ἀνάκη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀνακαῖος).

Ἀνακρέων, οντος (ὁ), ποιητὴς Δημοκρατίας ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Τέω, ζήσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

υνὰ ἐν Σάμῳ παρὰ τῷ τυράννῳ Πολυκράτει, κἀκεῖθεν μεταβὰς εἰς Πισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐπὶς τέλους εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων. Ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ ᾠδῶν πολλαὶ ἀμφιβάλλονται.

Ἀνακτορία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων.

Ἀνακτόριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. 2) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τινος χερσονήσου, ἄποικος τῶν Κορινθ., (Βόνιτσα), (ὁ πολ. Ἀναστόριος).

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Ἀνακυνδράξης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σαρδανάπαλου.

Ἄναμις (ὁ), ποτ. τῆς Καρμανίας.

Ἄναμις (ἡ), π. τῆς Μακεδ. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἀξιοῦ.

Ἀνανες (οἱ), ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν ἀνατολικῶς τοῦ Πάδου.

Ἀναξαγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαπένθους, βασιλεύσ τοῦ Ἄργους. 2) Φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους· διεδλήθεις ἐν Ἀθήναις ὡς ἄθεος, ἢ μόλις σωθεὶς συνεχίᾳ τοῦ Περικλέους, ἀπέθανεν ἐν Λαμψάκῳ. 3) ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. 4) ἀγαλματοποιὸς ἀξιόλογος.

Ἀναξάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Θερσάνδρου.

Ἀναξανδρίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν τῷ 570 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Θεοπόμπου, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου. 3) ποιητὴς τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀναξάνορ (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν.

Ἀναξάρχος (ὁ), Θηβαῖός τις στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν. 2) φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἀκολουθήσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ φονευθεὶς μετὰ πολλὰς βασάνους ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος Νικοκλέους.

Ἀναξιδία (ἡ), θυγ. τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, τὴν Πελοπείαν, τὴν Ἱππόθοην καὶ τὴν Ἀλκηστιν. 2) θυγ. τοῦ Κατρέως ἢ Ἀτρέως ἢ Κρανάου, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μεθ' ἣν τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην, τὸν Ἀντίοχον καὶ ἄλλα τέκνα. 3) θυγ. τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, Ὑπερμνήστρα τὸν Στρόφιον, ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. 4) νύμφη τις, ἥτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ., κατέφυγεν εἰς Ἀφροντος.

Ἀναξίβιος (ὁ), ναύαρχός τις Σπαρτιάτης κατὰ Ξενοφῶντ.

Ἀναξίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (δωδέκατος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν).

Ἀναξικράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 5ον ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπ. 2) Βυζαντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξίλαος καὶ (Δωρ.) Ἀναξίλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. 2) Μεσσήνιος, τύραννος τοῦ Ῥηγίου, ὃς τις κυριεύσας μετὰ τῶν φυγάδων συμπατριωτῶν τε Μεσσηνίων τὴν ἐπὶ τῆς Σικελ. πόλιν Ζάγκλην, μετωνόμασεν αὐτὴν Μεσσήνην τῷ 494 π. Χ. 3) Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ Λαρίσσης, ἐξορισθεὶς τῆς Ἰταλίας ἐπὶ Δύγούστου διὰ τὰς ἀγυρτείας του. 4) Κωμικός τις ποιητὴς παρ' Αἰλιανῷ.

Ἀναξίμανδρος (ὁ), φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Θαλῆ, ὁ πρῶτος κατασκευάσας γεωγραφικοὺς πίνακας καὶ σφαῖραν.

Ἀναξιμένης, ους (ὁ), φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου. 2) Ἱστορικὸς Λαμψακηνός, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Ἀλιξάνδρου. 3) ῥήτωρ Λαμψακηνός.

Ἀναξῖνος (ὁ), κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδ. ἐξ Ὀρεοῦ.

Ἀνάξιον (τὸ), π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ.

Ἀνάξιππος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀναξιῤῥόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κορωνοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἔπειὸς ἐγέννησε τὴν Ἐρμιόνην.

Ἀναξις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Κάστορος ἢ τῆς Ἱλαείρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου.

Ἀναξὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαίου ἢ τῆς Ἱππονόμης, ὑπανδρευθεῖσα τὸν θεῖον αὐτῆς Ἠλεκτρύονα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὴν Ἀλκμήνην. 2) μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ Κερκύονος ἐκ Τροιζῆνος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Ἀναπίας, ου (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ δύο ἀδελφῶν τῶν ἐπικληθέντων Εὐσεβῶν, ἴδε Ἀμφίνομος.

Ἄναπος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παραῤῥέων τὰς Συρακούσας. 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν., παραῤῥέων τὴν Στράτον καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀχελῶον.

Ἀναριάκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν μεταξὺ Ἀτροπατηνῆς καὶ Ἀρκανίας.

Ἀνάριον (τὸ), π. τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας.

Ἄνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἱσπαν., διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας, (Γκουαδιάνας).

Ἄνανα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. παρά τινι λίμνῃ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μαρσύα καὶ Μαιάνδρου.

Ἄναυρος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον. 2) ποτ. τῆς Φοινίκης.

Ἀνάφη (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πλησίον τῆς Θήρας, (τὸ ἔθν. Ἀναφαῖος).

Ἀνάφης, εω (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου, στρατηγοῦ τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ.

Ἀνάφλυστος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. (ὁ δῆμ. Ἀναφλύστιος).

Ἀνάχαρσις, ιδος (ὁ), Σκύθης, ἐλθὼν ἐπὶ Σόλωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα φιλοσοφήσας.

Ἄνδακα (τὰ), π. μεσογειος τοῦ Πόντου. 2) π. τῆς Ἰνδ. ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Ἀνδανία (ἡ), π. τῆς ἐν Πελοπον. Μεσσηνίας. 2) π. ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Ἠλιάδος ὅπου ἐτυφλώθη ὁ Θάμυρις, (ὁ πολ. Ἀνδανιεὺς καὶ Ἀνδάνιος).

Ἀνδάνις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Καρμανίας.

Ἄνδειρα (ἡ, ἢ τὰ), π. τῆς Μυσίας ὅπου ἐτιμᾶτο Ἀνδειρίν ἡ Κυβέλη.

Ἀνδέρικκα (ἡ), ἴδε Ἀρδέρικα.

Ἀνδοκίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, εἷς τῶν δέκα περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. Ἐξορισθεὶς ὡς ἔχθρὸς τῆς πατρίδος, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἀνδραίμων, ονος (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Γόργης τὸν Θόαντα, ὅς τις ἐβασίλευσε τῆς Καλυδῶνος μετὰ τὸν Οἰνέα. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου. 3) Πύλιός τις, κῆτωρ τῆς Καλυφῶνος.

Ἀνδράπα (ἡ), π. τῆς Παφλαγον., ἡ Ὕστερον Νεοκλαυδιούπολις.

*Ἀνδρέας, έω καὶ έου (ὁ), πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. 2) ἀγαλματοποιὸς Ἀργεῖος.

Ἀνδρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, μετοικήσας εἰς Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας. 2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος.

Ἀνδριακὴ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης πρὸς τῷ Πόντῳ.

Ἄνδριος (ὁ), ποτ. τῆς Τρωάδος, χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον.

Ἀνδρόγεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐλθὼν ἠρίστευσεν εἰς τὰ Παναθήναια. Τὸν φόνον αὐτοῦ ἐκδικούμενος ὁ πατὴρ του ἐβιάσατο διὰ πολέμου τοὺς Ἀθηναίους νὰ πέμπωσιν εἰς ὡρισμένον πνὰ καιρὸν ἑπτὰ ὑγόρια καὶ ἑπτὰ κοράσια πρὸς βορὰν τοῦ Μινωταύρου.

Ἀνδρομάδας, αντος (ὁ), Σάμιος τις παρ' Ἡρόδ. 2) υἱὸς τοῦ Φλιάντος καὶ τῆς Χθονοφύλης.

*Ἀνδροδίκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Θεσπ. Ἀ.

*Ἀνδρυθόη, (ἡ), θυγ. τοῦ Περιπάστορος ἢ μήτηρ τοῦ Δίκτυος.

Ἄνδρώτας (ὁ), Γεωγράφος ἐκ Τενέδου.

Ἀνδρώνικλείδας, α (ὁ), Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας ταῦ Ἰσμηνίου.

Ἀνδρώνικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰόλου, ἐξουσιάσας μέρους τῆς Σικελ. 2) υἱὸς τοῦ Φίντα, βασιλεύς τῆς Μεσσήνης. 3) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς χλευάσαντα τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος. (περὶ αὐτοῦ εἶπεν ὁ Κράτινος, «Ἐν δὲ δίχ' ἀστείῳ ᾖ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ»). 3) Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ. 4) ἴδε Μανδρακλῆς.

Ἀνδρικλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάδρου, ἀποικίσας τὴν Ἔφεσον.

Ἀνδρόκοττος (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Ἰνδ., ὁ ἄλλως Σανδροκόττος.

Ἀνδροκράτης, ους (ὁ), ἥρως τις εἰμώμενος ἐν Πλαταιαῖς.

Ἀνδραχόδης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου.

Ἀνδρόλεως (ὁ), πυγμάχος τις παρὰ Λουκιλλίῳ.

Ἀνδρομάχη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν Ἠετίωνος, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

Ἀνδρόμαχος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἥρους.

Ἀνδρομέδα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας. Ἐκτεθεῖσα κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου τοῦ Ἄμμωνος, εἰς βορὰν τοῦ θαλασσίου τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν εἶχε στείλῃ κατὰ τῆς χώρας της, ἀπηλλάγη διὰ τοῦ Περσέως, φονεύσαντος τὸ θηρίον, ᾧ λαβόντος αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἐξ ἧς ἐγέννησε διάφορα τέκνα.

Ἀνδρομέδης (ὁ), ἀλιεύς τις, θελήσας νὰ βιάσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν καταφυγοῦσαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος Δρυτόμαρτιν.

Ἀνδρομένης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ. 2) Μακεδών τις παρὰ τῷ Ἀρριανῷ, πατὴρ τοῦ Ἀμύντα ᾧ τοῦ Ἀτταλου.

Ἄνδρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, (τὸ ἐθν. Ἄνδριος).

Ἄνδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνίου, μάντις περίφημος, κατοικήσας τὸ πρῶτον καὶ ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν νῆσον Ἄνδρον, ὕστερον δὲ μετοικήσας εἰς τὸ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὄρος Ἴδην, ἔνθα ἔκτισε τὴν Ἀνταν̃δραν.

Ἀνδροσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀρκαδίας. 2) Θάσιος ναύαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, περιπλεύσας μετὰ τοῦ Νεάρχου τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας.

Ἀνδροτίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀνδρωνος. 2) Σημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, κατὰ τοῦ ὁποίου αὐξεται λόγος τις τοῦ Δημοσθένους. 3) Ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἀθηνῶν, γράψας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα βιβλία.

Ἀνδρων, ωνος (ὁ), ἐπίσημος πολίτης Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, συγχρονος τοῦ Σωκράτους. 2) Ἁλικαρνασσεύς τις ἰατοριογράφος παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἄνδρων πόλις (ἡ), π. τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀνδρουπολίτης).

Ἀνεμοίτας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Δημαθ.

Ἀνεμούριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κιλικ. τὸ ἄλλως Ζεφύριον.

Ἀνεμώλεια καὶ Ἀνεμώρεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Δελφῶν.

Ἀνήριστος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. 2) Ἔκγονος τοῦ πρωτέρου, συλληφθεὶς ᾧ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν ᾧ ἐστέλλετο ὡς πρέσβυς εἰς Περσίαν.

Ἀνήτουσα (ἡ), π. τῆς Διβύας, (ὁ πολ. Ἀνητουσαῖος).

Ἀνθάνα (ἡ), = Ἀνθήνη.

Ἄνθας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Ἀνθηδών.

Ἄνθεας, ου (ὁ), Δινδιος, ποιητής.

Ἀνθεια (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσπιεῦ. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Θουρία. 3) μία τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τριῶν πόλεων, ἐξ ὧν συνῳκίσθησαν ὕστερον αἱ Πάτραι. 4) π. τῆς Θεσσαλ.

Ἀνθεμίων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Τρωὸς Σημοεισίου. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀνύτου.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Μακεδον. πλησίον τῆς Ὀλύνθου, (ὁ πολ. Ἀνθεμούσιος). 2) π. τῆς Μεσοποταμ., ἡ ἄλλως Ἀνθεμουσία. 3) μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ἐρυθρᾷ.

Ἀνθεμουσία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμ., ἡ ὕστερον Ὀσροηνή. 2) π. τῆς Μεσοποταμ. πλησίον τῆς Ἐδέσσης.

Ἀνθεμοῦσα, ης (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, ὅπου κατῴκουν αἱ Σειρῆνες.

Ἀνθερμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἀρχαῖος, σύγχρονος τοῦ Βουπάλου.

Ἀνθηδών, όνος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. 2) π. τῆς Παλαιστίνης, ἡ ἄλλως Ἀγριππιάς, (ὁ πολ. Ἀνθηδόνιος).

Ἀνθηΐς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ.

Ἀνθήλεια (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Κυασέα.

Ἀνθήλη (ἡ), κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ὅπου συνεκροτεῖτο πρότερον τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἀνθήνη (ἡ), κώμη τῆς ἐν Πελοπον. Κυνουρίας, ἡ ἄλλως Ἀνθάνα, (ὅθεν ὁ πολ. Ἀνθανεύς).

Ἄνθιον (τὸ), = Ἄντιον.

Ἀνθίππη (ἡ), μία τῶν θυγατερων τοῦ Θεσπιοῦ.

Ἀνθιππος (ὁ), ἴδε Ἀντιππος.

Ἄνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δύτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, σπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρός του.

Ἀνθυλλα (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρ. (ὁ πολ. Ἀνθυλλαῖος καὶ Ἀνθυλλίτης).

Ἀνιγρίδες (αἱ), αἱ νύμφαι τοῦ ἐν Ἠλιδι ποταμοῦ Ἀνίγρου, εἰς τὰς ὁποίας ἦτον ἀφιερωμένον σπήλαιόν τι ἐν τῷ Σαμικῷ, ὅπου πρυσέτρεχον πρὸς θεραπείαν αἱ λειχηνιῶντες.

Ἄνιγρος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἠλείᾳ Τριφυλίας, πηγ. ἐκ τοῦ Ταϋγέτου καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀνίης, ηνος (ὁ), = Ἀνίων (2).

Ἀνίκητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἥβης. 2) Ὄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ.

Ἄνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ᾧ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Δήλου, διδαχθεὶς τὴν μαντικὴν ὑπὸ τοῦ πατρός του.

Ἀνιππος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Διονυσίῳ.

Ἀνίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ἀθηναίων δήμου, λαῶν παρ' αὐτοῦ ὁρισθεὶς εἰς Δῆλον. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἑσπερ. πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Τίβεριν παρὰ τὴν Ῥώμην, (Ἀνιήνε).

Ἀνιβᾶς, α καὶ ου (ὁ), Καρχηδόνιος υἱὸς τοῦ Γίσκου, στρατηγήσας τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὸν κατὰ Σικελίαν πόλεμον τῶν Ἑλλήνων, ᾧ ἀπολωλεκὼς τὸν λοιμοῦ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ἀκράγαντος. 2) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμίλκαρ Βάρκα, ἐξεστράτευσε ἐνδόξως κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Λιβυκοῦ πολέμου, καὶ συνεκρούσθη ἐν Βιθυνίᾳ τῷ 571 ἀπὸ Ῥ. Ῥώμης, ὅπου κατέφυγεν ἡττηθεὶς τὸ τέλους ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἀννίκερις, ιδος (ὁ), ἁρματηλάτης Ἀλεξανδρεύς, ὃς τις ἐξηγόρασε τὸν Ὀλυμπιονίκην ὅτε Διονύσιος ὁ τύραννος ἤθελε νὰ τὸν πωλήσῃ. 2) φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησιστράτου συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τὴν τῶν Ἀννικερίων.

Ἄννιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ῥώμῃ δημάρχων.

Ἄννων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀννίβα, διαβὰς τὸν ἀνωτέρω, ᾧ φυγὼν εἰς Ἴμερα ἀφ' οὗ ἡττήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τῶν ὑποστρατήγων Ἀννίβα τοῦ Γαλλου. 4) στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, περίφημος διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ πολιτικὸ τῆς Ἀφρικῆς παράλια περίπλουν, τὸν ὁποῖον περιέγραψεν εἰς Φοινικικὴν γλῶσσαν περὶ τὰ μέσα τῆς πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος.

Ἀνόπαια (ἡ), μέρος τοῦ βουνοῦ Τμώλου καὶ τις ἐπ' αὐτοῦ ζενὴ διδόμενος συνόρων τῆς Λυδ.

Ἄνουβις, ιδος (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ. γνησθεὶς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος καὶ παρ. μενος μὲ σκύλου κεφαλήν.

Ἀνταγόρας, ου (ὁ), Ῥόδιος ποιητὴς ἀκμ. ψας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χριστοῦ τοντεκαιτρίδα ποίημα Θηβαΐδα.

Ἀνταιόπολις καὶ Ἀνταίου πόλις (ἡ), τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὅπου ἐνικήθη ὁ Ἀνταῖος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, (ὁ πολ. Ἀνταιοπολίτης).

Ἀνταῖος (ὁ), γίγας υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ποσειδ., κατοικῶν τὴν Λιβύην, ἐφονευε τοὺς παραλαίων τοὺς ξένους, ἐφονεύθη δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀνυψώσαντος αὐτὸν ἐκ τῆς ἀνωθεν τῆς γῆς, διότι ἀπὸ ἐκεῖθεν ἐπαιρε τὰς δυνάμεις του, ἐλάμβανε δὲ νέας εἰς αὐτήν, ἐλάμβανε νέας δυνάμεις.

2) ἡγεμὼν τις τῆς Κυρηναϊκῆς Λιβύης, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη ὡς βραβεῖον εἰς ὅποιον τῶν νικητῶν τρέχων.

Ἀνταλκίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, σταλεὶς ἀπὸ τοὺς εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ᾧ συνθέμενος τῷ 387 πρὸ Χ. ὑπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γνωστὴν διαβάσεως ἐκείνην εἰρήνην, ἣν χωρὶς οὐντο αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνικαὶ πόλεις εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν Περσῶν.

Ἀνταυδρος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Καρχηδονίους πολιορκοῦντας τὰς Συρακούσας. 2) (γεωγρφ.) Ἡ Ἀνδρος (ὁ).

Ἀντάραδος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης ἀντικρὺ τῆς νήσου Ἀράδου.

Ἀντές (ἡ), ἴδε Ἄντεια.

Ἀντέας, ου (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀτέας.

Ἄντεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προίτου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου. 2) (γεωγρφ.) = Ἄντιον.

Ἀντείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ὑψέως. καὶ τῆς Κίρκης, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Ἄντιον.

Ἄντεμνα (ἡ) καὶ Ἀντέμναι (οἱ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ἀνίωνος καὶ Τιβέρεως, (ὁ πολ. Ἀντεμνάτης).

Ἀντέρως, ωτος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου.

Ἀντήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Κλεομήδρας ἐκ Τροίας, φίλος τῶν Ἑλλήνων, διὸ καὶ μείνας ἀνενόχλητος ὅτε αὐτῶν ἀλωθείσης τῆς Τρωάδος μετῴκισεν εἰς Λιβύην ἢ εἰς Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν Πάδουαν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θεανοῦς ὀκτὼ υἱούς. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Κρήτης.

Ἀντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀγλαΐας.

Ἀντιανειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ. 2) μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰδμονος, υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀντιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπιάδος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Σωκράτης. 3) Στρατηγός τις τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀντιγόνεια (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων. (Ἀργυρόκαστρον). 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Νεσσωνίδου ἐν Μακεδονίᾳ. 3) π. τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὑρώντου. 4) ὀνομάσθησαν οὕτω καὶ αἱ πόλεις Μαντίνεια, Νίκαια καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρῳάς, (ὁ πολ. Ἀντιγονεῖς).

Ἀντιγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, συνοδεύουσα εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν πατέρα της εὐρωλωύντα. Ἡ θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ θείου της Κρέοντος ἐν Θήβαις, διότι παρὰ τὴν ἄδειαν αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ γονεωθέντος ἀδελφοῦ της Πολυνείκους.

2) θυγ. τοῦ Εὐρυτίωνος βασιλέως τῆς Φθίας καὶ ἐγγόνη τοῦ Ἄκτορος, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Πηλέα καὶ γεννήσασα τὴν Πολυδώραν, γενομένη δὲ αὐτόχειρ, ὅταν ὁ Πηλεὺς, φονεύσας ἀκουσίως τὸν πενθερὸν του καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Ἀκαστον, ἐκρεμάσθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀστυδάμειαν. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως Ἀαομέδοντος, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς πελαργόν. 4) θυγ. τῆς Βερενίκης (γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου).

Ἀντιγονὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν, κληθεῖσα οὕτως εἰς τιμὴν Ἀντιγόνου τοῦ πατρὸς τοῦ Δημητρίου.

Ἀντίγονος (ὁ), Μακεδών, υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ ὕστερον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· θελήσας δὲ νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν ἢ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου τῆς Μακεδονίας, κατεπολεμήθη τῷ 301 πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν συστρατήγων ἢ ἀνταιτάλων του Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου, καὶ ἀπέθανεν ἤδη ὀγδοηκοντούτης. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὁ ἐπικληθεὶς Σωτὴρ ἢ Εὐεργέτης, νυμφευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ Β', ἐβασίλευσε δεκαετεῖς χρόνους τῆς Μακεδονίας. 3) υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ ἐπιλεγόμενος Γονατᾶς, κυριεύσας μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἀποθανὼν τῷ 242 πρὸ Χριστοῦ, ἀφ' οὗ ἐβδιώχθη εἰς ἀπὸ τοῦ θρόνου, πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πύρρου, καὶ δεύτερον ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. 4) Καρύστιος, συγγράψας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συναγωγὴν παραδόξων ἱστοριῶν ἢ βιογραφίας φιλοσόφων.

Ἀντίδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 82 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἀντίδωρος (ὁ), Δήμιός τις παρ' Ἡρόδ.

*Ἀντίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 160 Ὀλυμπ.

Ἀντικάσιον (τὸ), ὄρος τῆς Συρ.

Ἀντικίνωλις, ιδος (ἡ), λιμὴν μικρὸς τῆς Παφλαγον. παρὰ τὴν πολιν Κίνωλιν.

Ἀντικῦρα (ἡ), π. παχυθαλ. τῆς Θωκαΐδος, ἡ πρότερον Ευπέρισσος. 2) π. τῆς Φθιωτίδος παρὰ τὴν Οἴτην ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, περίφημος διὰ τὸν ἑλλέβορόν της. (ὁ πολ. Ἀντικῦρᾶς).

Ἀντίκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Αὐτολύκου, γυνὴ τοῦ Λαέρτου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) μήτηρ τοῦ Περιφήτου, υἱοῦ τοῦ Ἠφαίστου.

Ἀντικλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Ἀντικλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἐπιφήμων Ἑλλήνων.

Ἀντίκραγος (ὁ), β. τῆς Λυκίας.

Ἀντίκυρα (ἡ), ὀρθῶς Ἀντικῦρα.

Ἀντιλίβανος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου.

Ἀντιλέων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Πρόκριδος. 2) Θούριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἀντιλίβανος (ὁ), β. τῆς Συρίας.

Ἀντίλοχος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, ὅπου ἢ ἐθαυματώθη ὑπὸ τοῦ Μέμνονος. 2) Ἰστοριογράφος τις παρὰ Κλήμεντι.

Ἀντιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἢ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, γυνὴ δὲ τοῦ Εὐρυσθέως.

Ἀντίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Νικίππης, ῥηθεὶς εἰς τὸ πῶρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μανέντος. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, συμβουλεύων τοὺς συμπολίτας του ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην ἢ ζωηροκοπήσεις δι' αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Πάριδος. 3) εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰφαίας. 4) Κολοφώνιος, ποιητὴς, γράψας Θηβαΐδα, ποίημα ἐπικὸν, τῷ 40ῳ πρὸ Χριστοῦ.

*Ἀντιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊφῶντος.

Ἀντιμενίδας, α (ὁ), Ἀκαρνὰν μονίας τις παρὰ Θκδ.

Ἀντίμηνατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀντίμοιρος (ὁ), σοφιστὴς ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Μένδης, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου.

Ἀντινόεια (ἡ), ἴδε Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πελίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστεροπείας, μετὰ τῆς ὁποίας διεμελισε τὸν γέροντα πατέρα της, ἀναπτηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποχρεωμένης νὰ τὸν ἀνανεώσῃ καὶ διὰ τοῦτο διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου ἢ ἀποθανοῦσα δυστυχῶς ἐν Ἀρκαδίᾳ. 2) θυγ. τοῦ Κήρεως, καὶ ἔγκυος τοῦ Ἄλεοῦ, τιμωμένη ἐν Μαντινείᾳ, ὅπου εἶχε καὶ βωμὸν πλησίον τοῦ θεάτρου. 3) θυγάτηρ τοῦ Πηρέως ἐξ Ἀρκαδίας, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα.

Ἀντίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐπείθους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) νέος τις Προυσαεύς, περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου, πνιγέντος εἰς τὸν Νεῖλον, ὁ Καῖσαρ Ἀδριανὸς, ὃς τις τὴν διεπερήγαπα, ἔκτισε τὴν Ἀντινοου πόλιν, καὶ διέταξε ν' ἀποθέωνται εἰς αὐτὸν θεῖαι τιμαί.

Ἀντινόου πόλις (ἡ), ἡ πρότερον Βέρια μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἐπονομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀντίνοου.

Ἄντιον (τὸ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ἄνσιο), (ὁ πολ. Ἀντιάτης).

Ἀντιόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Κυκτέως ἢ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Πελοπείας, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον. Κατ' ἄλλους, ἀτιμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπωπέως, διήγειρε τὸν πατέρα της κατ' αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι μαχόμενοι. 2) θυγ. τοῦ Λίακου, ἐξ ἧς ὁ Πηλεὺς ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλένην. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως ἢ ἀδελφὴ τῆς Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόλυτον.

*Ἀντιόρημος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μουσαίου.

Ἀντιόχεια (ἡ), π. τῆς Συρίας, ἡ λεγομένη ἐπὶ Δάφνῃ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ μετωνομασθεῖσα ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰουστινιανοῦ Θεούπολις, (Ἀντακιέ). 2) π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, ἡ ἄλλως Πυθόπολις. 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, ἡ πρότερον Καισάρεια, (Ἀλασσχίρ). 4) π. τῆς ἐν Περσίᾳ Μαργιανῆς, (Μὰρ-ρούσαχχιγιάν). 5) π. τῆς Μεσοποταμ. ἡ αὐτὴ ᾗ Ἔδεσσα, (Ὀρφά). 6) ἡ ἄλλως Νίσιβις, ὅπου ἴδε, (ὁ πολ. Ἀντιοχεύς).

Ἀντιόχης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ ἐκ πατρὸς θείου τοῦ Οἰνέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ταδέως.

Ἀντιοχιανὸς (ὁ), ἀσήμαντός τις ἱστοριογράφος παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀντιοχίς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν.

Ἀντίοχος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππίας. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὅς τις, διώξας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὸν Ἠλεκτρύωνα ἀπὸ τῶν Μυκηνῶν, ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱούς του. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, πατὴρ τοῦ Ἱππότα. 4) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, ᾧ πατὴρ Σελεύκου τοῦ πρώτου. 5) υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὁ ἐπονομασθεὶς Σωτὴρ, διότι ἀπὸ τοῦ 281 πρὸ Χριστοῦ ἐβασίλευσεν 20 ἔτη φρονίμως ᾗ δικαίως.

6) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς Θεὸς, βασιλεύσας 15 ἔτη καὶ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός του Λαοδίκης. 7) υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, βασιλεύσας 36 ἔτη τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. Νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ μετ' αὐτῶν εἰρήνην ἐπονειδιστον. 8) υἱὸς τοῦ Μεγάλου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανὴς, διεξέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα. Τοῦτον ἀναφέρει ἡ Ἱερὰ Γραφὴ ὡς τυραννήσαντα τοὺς Ἰουδαίους. Καταπολεμήσας Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ἀνιστάλη ἀπειληθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐν Βαβυλῶνι ὑπ' ἀδημονίας. 9) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπιφανοῦς, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐπάτωρ, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ θανατωθεὶς μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου του Λυσίου.

10) υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι. 11) υἱὸς τοῦ Εὐσεβοῦς, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀσιατικός, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 ἔτη ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν πατρικὸν του θρόνον βοηθείᾳ τῶν Ῥωμαίων, πλὴν μετὰ δύο ἔτη διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, ὅτε ἡ Συρία ἔγινεν ἐπαρχία Ῥωμαϊκή. 12) Ἀσκαλωνίτης, φιλόσοφος Περιπατητικὸς, συστήσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, τὴν πέμπτην καλουμένην Ἀκαδημαϊκὴν αἵρεσιν.

Ἀντιπαγίς (ἡ), π. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρίας.

Ἀντιπατρὶς, ίδος (ἡ), π. μεσογ. τῆς Ἰουδαίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, (Ἀρσούφ).

Ἀντίπατρος (ὁ), Θάσιός τις, υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἵνα κάμῃ τὴν ὀφειλομένην πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ στρατεύματος τοῦ Ξέρξου.

2) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, μέλλων ἐπίτροπος τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐκστρατεύσαντος κατὰ τῆς Ἀσίας, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνετέλεσεν, ὡς λέγεται, διὰ τῶν υἱῶν του Κασσάνδρου ᾗ Ἰόλα, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας καὶ καταπολεμήσας ἐν Λαμίᾳ τοὺς συμμαχήσαντας ἐναντίον του Ἕλληνας. 3) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας τῷ 207 πρὸ Χριστοῦ μετὰ θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου. Φονεύσας τὴν μητέρα του, θέλευσαν νὰ συμβασιλεύσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Λυσιμάχου. 4) Ταρσεὺς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κικέρωνος, καὶ συγγράψας πολλὰ περὶ φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων οὐδὲν διεσώθη.

Ἀντίπαφος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κρητομηδείας.

Ἀντίπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Antibes).

Ἀντιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ., γραφόμενος καὶ Ἄνθιππος.

Ἀντίῤῥιον (τὸ), τὸ ἄλλως Ῥίον τὸ Μαλυκρικὸν, ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλ., ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου, (Καστράκι τῆς Ναυπάκτου).

*Ἀντίῤῥοδος (ἡ), νῆσός τις πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀντισθένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ τοῦ Σωκράτους, συζήσας τὴν αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν καλυμένων φιλοσόφων, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκεν εἰς τὸ Κυνόσαργες καλούμενον Γυμνάσιον. Σώζονται δύω λόγοι του, ἐπιγραφόμενοι Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Ἀντισσα (ἡ), π. τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἀντισσαῖος).

Ἀντίταυρος (ὁ), συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐκτεινομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας.

Ἀντιφάνης, ους (ὁ), Ῥόδιος, ποιητὴς τῆς μεσαίας Κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 πρὸ Χριστοῦ. 2) ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους.

Ἀντίφας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσκανίωνος ἐκ Τροίας, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς ᾗ τοῦ ἀδελφοῦ του Θυμβραίου ὑπὸ ζώων ὡραδούτων, κατὰ θεομηνίαν.

Ἀντιφάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τοῦ Οἰκλέως, πάππος δὲ τοῦ μάντεως Ἀμφιαράου. 2) βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, καταφαγὼν ἕνα τῶν συναρόρων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε ἐπιστρέφων εἰς [illegible] ἄῤῥαξεν εἰς τὴν χώραν του. 3) [illegible] τις ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ.

Ἀντίφελλος (ἡ), λιμὴν καὶ [illegible] ἐν τῇ Λυκίᾳ πόλεως Φελλοῦς.

Ἀντίφημος (ὁ), Ῥόδιος, ὁ κτίσας [illegible] Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν.

Ἀντίφιλος (ὁ), ζωγράφος Ἀλεξ[illegible] μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμου, διαβ[illegible] Ἀπελλῆ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ [illegible] τηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος [illegible] κίωνος. 3) Βυζάντιος, ποιητ[illegible] ὁποίου σώζονται 48 ἐπιγράμμα[illegible]

Ἀντίφονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ [illegible] Ἀντίφος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ [illegible] φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος [illegible] υἱὸς τοῦ Πυλαίμενος καὶ τῆς [illegible] Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος [illegible] Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ βασιλέως [illegible] λοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, [illegible] τηγὸς τῶν ἐκ τῶν νήσων Βῶ[illegible] καὶ Νισύρου στρατευσάντων [illegible] Ἑλλήνων. 4) υἱὸς τοῦ Μυρμιδόν[illegible] τῆς Πεισιδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀντ[illegible]

5) υἱὸς τοῦ γέροντος Δίγνω[illegible] Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ [illegible] σέως, καταφαγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύκλω[illegible] Πολυφήμου.

Ἀντίφρα (ἡ), κώμη τῆς Διῶσ[illegible] Διῶσκου νομοῦ.

Ἀντιφῶν, ῶντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀ[illegible] τὸ γ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. [illegible] μενούσιος, υἱὸς τοῦ Σωφίλου, εἷς τῶν [illegible] Ἀθήναις ἐπισήμων δέκα ῥητόρων [illegible] παρακινήσεως τοῦ ὁποίου συνε[illegible] βουλὴ τῶν 400. Κατασκασθεὶς ἀπ[illegible] δότης εἰς θάνατον, ἐβρίφθη ἄσπορ[illegible] ζονται αὐτοῦ δεκαξ λόγοι, [illegible] στής τις καὶ τετρακοσάρχης ἐν [illegible] σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. [illegible] Πυριλάμπου, Ἀθηναῖος. [illegible] ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν τρι[illegible] τυράννων.

Ἀντιχάρης, ους (ὁ), Βοιωτός τις [illegible] πόλεως Ἐλεῶνος.

Ἄντρων, ῶνος (ὁ, ἡ), π. τῆς Θεσσαλ[illegible] τῆς Οἴτης, (ὁ πολ. Ἀντρωνίτης).

Ἀντρῶνος όνος (ὁ), βράχος εἰς [illegible] νος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλ. πόλ[illegible] τρῶνα.

Ἀντωνῖνος (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβ[illegible] τοῦ Αὐτοκράτορος Ἁδριανοῦ, [illegible] ἄριστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥω[illegible]

2 Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκρ[illegible] Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως τοῦ [illegible] τὰ Χρι, εἷς τῶν σοφωτέρων [illegible] ρετατέρων ἡγεμόνων τῆς οἰκου[illegible] Ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱο[illegible] τοῦ Κομμόδου. Ἔγραψεν Ἑλλην[illegible] δεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα Τῶν [illegible] αὐτὸν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθ[illegible] Στωϊκῆς φιλοσοφίας. 3) — Διδύ[illegible] συγγράψας Ἑλληνιστὶ ἐπὶ Κ[illegible] Μεταμορφώσιων συναγωγήν.

Ἀντώνιος (ὁ), Μάρκος—, υἱὸς Ἀντω[illegible] τοῦ Κρητικοῦ καὶ τῆς Ἰουλίας, [illegible] τεύσας μὲ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα [illegible] ρατίσας μέλος τῆς λεγομένης [illegible] θρίας. Καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ [illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διανοῦ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν τῷ 31 ἔτει π. Χ., ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Πρύτου, ὑπατεύσας τῷ 42 ἔτει π.Χ. 3) Ἰούλιος —, υἱὸς τοῦ Μάρκου, ὑπατεύσας ἢ ἔπειτα φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. 4) Ἀργεῖος, ἐπιγραμματοποιός. 5) Ἐπινοσοῦρειος φιλόσοφος καὶ ἰατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἀπίων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1012 πρὸ Χ., διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαβακῶ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων, ἐπανῆλθε μετὰ 50 ἔτη, καὶ ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 921 πρὸ Χ.

Ἀπίων, ωνος ἢ ωος (ἡ), π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, Ἀνὴρ παρὰ τῇ Γραφῇ.

Ἀπλουτὼ (ἡ), ποιήτρια ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

Ἄπνους (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Μελίτου τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀπόλλων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάστορος ἢ τῆς Ἱλαείρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου.

*Ἀπολλώνιος (ἡ), π. τῆς Δυδ.

Ἄπυνος (ἡ), πηγὴ τις ἐν Δακωνίᾳ.

Ἄξενος καὶ Ἄξεινος (Ποντος), ὁ ἄλλως Εὔξεινος.

*Ἀξία (ἡ), π. τῆς Λοκρ. ἀπὸ Ἀξίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλυμένου. (ὁ πολ. Ἀξιάτης).

Ἀξιοῦκοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

*Ἀξιόνικος (ὁ), ποιητὴς τις τῆς μεσ. κωμῳδίας.

Ἄξιος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Σκάρδου καὶ χυν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Βαρδάρι).

Ἄξιος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου.

*Ἄξιος, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου. 2) Ἄξις (ἡ), π. τῆς Κρήτης, πρωτεύσα μικροῦ τινος βασιλείου τῆς νήσου ἐκείνης.

*Ἄξυλος (ὁ), ἡγεμὼν εἰς τῶν Θρᾳκῶν παρ' Ὁμήρῳ.

Ἄξυλις (ἡ), κωμ. τῆς ἐν Διδύμῃ Μαρμαρικῆς.

Ἄονες (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας.

Ἀονία (ἡ), κυρ. τὸ πρὸς τὴν Φωκίδα ὁρεινὸν τῆς Βοιωτίας μέρος, παρὰ Πειναῖος δὲ καὶ ἁπασα ἡ Βοιωτία, (τὸ ἔθν. Ἄονες).

Ἄορνος (ὁ), λίμνη τις ἐν Καμπανίᾳ, ἀναδίδουσα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, ἀφ' οὗτινος ἐφαντάσθησαν τὰ ὑπερπέτωμενα πτηνὰ ὄρνεα (ὄθεν ἡ ἐτυμολογ. [ἀ, ὄρνις] ὀνόματος τῆς λίμνης). (Lago d'Averno).

Ἄορνος (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου, (ὁ πολ. Ἀορνίτης). 2)—Πέτρα, ὄρος ἀπότομον ἢ ἀφ' οὗ ἐπροφέρθησαν ἀπορθήτων τῆς Ἰνδ.

Ἄορσοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Ἀπαισός (ἡ), π. τῆς Μυσ. πλησίον τῆς Ἀδραμύττου, (ἄλλως Παισός), (ὄθεν ὁ πολ. Παισηνός).

*Ἀπάμη ἢ Ἀπάμη (ἡ), ἡ σύζυγος Σελεύκου τοῦ Νικάνορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ Ἀπαμεία (ἡ), ἡ Κιβωτός, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ ποταμοῦ Μαρσύα καὶ Μαιάνδρου, κτίσμα Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος. 2) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Φαμιάχ). 3) ἡ πρὸς Ῥαγαῖς, π. τῆς Μηδίας. 4) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ἡ πρότερον Μύρλεια, (ὁ πολ. Ἀπαμιεύς).

Ἀπαρνοι (οἱ), καὶ Παρνοι, ἔθνος παρὰ τὴν Κασπίαν.

Ἀπαρύται (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ.

Ἀπατούριος (ὁ), Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

Ἀπατούριον (τὸ), χωρ. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης Ἀπατουρίας, (ὁ πολ. Ἀπατουρίτης).

Ἀπελλῆς, οῦ (ὁ), ὁ περίφημος ζωγράφος, Κῶος ἢ Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) ἕτερος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος. 3) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. 4) φιλόσοφός τις Χῖος, ζήσας ἐν ἄκρᾳ πενίᾳ περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

*Ἀπελλίκων, οντος (ὁ), Τήϊος, ἐκδοὺς τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀπεννῖνον (τὸ) καὶ Ἀπεννῖνος (ὁ), σειρὰ βουνῶν διατεμνουσα κατὰ μῆκος ὅλην σχεδὸν τὴν Ἰταλίαν καὶ συνεχομένη μὲ τὰς Ἄλπεις.

Ἀπερώντεια (ἡ), π. καὶ μέρος τῆς Θεσσαλ., ἧς οἱ κάτοικοι Ἀπεραντοί.

Ἄπεσας, αντος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Κλεωνῶν ἢ Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Ἀπεσαντείου.

Ἀπήμαντος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Εὐδίκου. 2) ἕτερος, Κοθωκίδης, πατὴρ τοῦ Πολυκρίτου.

Ἀπημοσύνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κατρέως, βασιλέως τῆς Κρήτης.

Ἀπία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. 2) μικρὰ τις χώρα τῆ Φρυγ.

Ἀπιδανεύς, έως (ὁ), ἀκάτιος κῆς Ἀπίας, (ἰδίως Ἀπιδανίς, παρὰ ποιηταῖς οἱ Ἀρκάδες).

Ἀπιδανός (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. γων. εἰς τὸν Πηνειὸν παρὰ τὴν Λάρισσαν.

*Ἀπίολα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ἀπιολανός).

Ἆπις, ίδος ἢ ιος (ὁ), θεὸς τις τῶν Αἰγυπτ., λατρευόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ζῶντος βοός. 2) υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Λαοδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 3) υἱὸς τοῦ Τελχῖνος, βασιλέως τῆς Σικυῶνος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνος, Ναυπάκτιος, ἰατρὸς ἢ μάντις. 5) (γεωγρ.) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μαρεώτιν λίμνην.

Ἀπισάων, ονος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Φυσσίου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. 2) Ἄλλος, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

*Ἀπίων, ονος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός.

Ἀπόδωμαι (οἱ), μέρος τῆς Ἀργολ., παρὰ τὴν Λέρνην.

Ἀποδοτοὶ καὶ Ἀπόδωτοι (οἱ), λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ, κατοικῶν μεταξὺ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλοχίων.

Ἀπολλόδωρος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 2) ζωγράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) μαθητὴς τις τοῦ Σωκρ. 4) Κυζικηνός τις, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 5) γραμματικός, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. *Ἔγραψε περὶ τὸ 115 πρὸ Χ. Ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία, τῶν ὁποίων φαίνεται νὰ ἦνε ἐπιτομὴ ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζομένη Βιβλιοθήκη εἰς τρία βιβλία. 6) Δήμιός τις, συγγράψας περὶ γεωργίας. 7) ῥήτωρ Περγαμηνός, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

*Ἀπολλόφαμις, ίδος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτ.

Ἀπολλοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελ.

Ἀπολλοφάνης, ους (ὁ), ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀπόλλων, ωνος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ἀπόλλω, ἡ κλητ. Ἄπολλον), θεὸς τῆς μυθολογ., υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀλληγορεῖται ὡς ὁ ἥλιος, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ νεανικὴν καὶ εὐειδῆ μορφήν, κρατῶν ποτὲ μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτὲ δὲ λύραν (φόρμιγγα), καθὸ καὶ ἔφορος τῆς μουσικῆς καὶ Μουσηγέτης. Φονεύσας, παῖς ἔτι, τὸν περὶ τοὺς Δελφοὺς φοβερὸν ὄφιν Πύθωνα, ἐγκατέστησεν ἐκεῖ τὸ περίφημον μαντεῖον, ὅπου ἐτελοῦντο κατὰ τετραετίαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες.

Ἀπολλωνία (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου, παρὰ τὸν Ἀῶον ποταμόν, ἄποικος τῶν Κορινθ. καὶ Κερκυρ. (Πολίχνα). 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ. 3) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Σωζοῦπολις). 4) π. τῆς Φρυγ. 5) π. τῆς Πισιδ., ἡ πρότερον Μορδιαιον. 6) π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἀπολλωνιάτης,—ᾶτις).

Ἀπολλωνιάς, άδος (ἡ), = Ἀπολλωνία (ἡ ἐν Πισιδίᾳ). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Καρηναϊκῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀπολλωνιᾶτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἢ Βαβυλωνίας παρὰ τὸν Τίγριν. 2) λίμνη τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν πόλιν, (Μιγαλίτσι).

Ἀπολλωνιδης, ου (ὁ), Ἀθην., ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ Ἱππικοῦ. 2) Χῖος, ἱστοριαθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου διοικητοῦ τῆς πατρίδος του, πολεμουμένης ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) Σμυρναῖος ποιητής, ἐπὶ Δίγυλλου. 4) Νικαεύς, παροιμιογράφος.

Ἀπολλώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Διδ. (πλ. τῆς Καρχηδονίας.

Ἀπολλώνιος (ὁ), ποιητὴς Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς τοῦ Σιλλέως, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ὁ κληθεὶς Ῥόδιος, ὡς διδάξας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ τὴν ῥητορικήν. Ἔγραψεν Ἀργοναυτικά, ἐπικὸν ποίημα εἰς τέσσαρα βιβλία· ἤκμασε δὲ περὶ τὸ 190 πρὸ Χ. 2) ὁ Τυανεύς, τὸν ἐπαγγελλόμενον τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πυθαγόρου· περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς γῆς, θαυμαζόμενος διὰ τὰς θεατουργίας του· ἔζησε δὲ 100 περίπου ἔτη, κατ' αὐτὸν τὸν πρῶτον ἀπὸ Χ. αἰῶνα. Ὁ Δάμις, εἷς τῶν πολλῶν αὐτοῦ μαθητῶν, ἔγραψε τὸν βίον του. 3) μαθηματικός, ἐκ τῆς ἐν Περγάμῳ Πέργης, διδαχθεὶς καὶ διδάξας

ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὸ 200 ἔτος π. Χ. 4) Ὁ Κυρηναῖος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ὁ ἐπικληθεὶς Κρόνος. 5) Ὁ Ἀλαβανδεύς, υἱὸς τοῦ Μόλωνος καὶ φίλος τοῦ Κικέρωνος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ῥόδῳ. 6) ὁ Δύσκολος, γραμματικὸς περίφημος. 7) ὁ Ἀχαρνεύς, συγγράψας περὶ ἑορτῶν.

Ἀπολλωνίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Δυδ. πρὸς δυσμὰς τῶν Θυατείρων.

*Ἀπόλλωνος-πόλεις, δύο (ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ) ἐν Αἰγύπτῳ, (ὁ πολ. Ἀπολλωνοπολίτης).

*Ἀπόστανα (τά), χωρίον τῆς Περσ.

Ἀπουλία (ἡ), ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλ., (Puglia), (οἱ κάτοικοι Ἀπουλοι).

Ἀππιανός (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, γράψας Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἄππιος (ὁ), Ῥωμαῖος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀππία ὁδός, φέρουσα ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύην, ἴδε καὶ Κλαύδιος.

Ἀπρίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψάμμιος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 593—570 πρὸ Χ.

*Ἄπρος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀπραῖος).

Ἀπτέρα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἀπτεραῖος).

Ἀραβία (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀραβία (ἡ), μέρος χερσονησίζον πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον ἀνατολικῶς μὲν διὰ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μεσημβρινῶς δὲ διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ διαιρούμενον εἰς τὴν Ἔρημον, τὴν Εὐδαίμονα καὶ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, (τὸ ἐθν. Ἀράβιος).

Ἀράβιον ὄρος, β. ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου κατὰ μῆκος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Ἀράβιος καὶ Ἄραβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Γεδρωσίας.

Ἀράβιος κόλπος, τὸ μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ἄραβῖται (οἱ), οἱ περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμὸν κάτοικοι τῆς Γεδρωσίας.

*Ἄραγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰβηρίας, πηγ. ἐκ τοῦ Καυκάσου.

*Ἀραδὴν (ἡ), π. τῆς Κρήτης.

Ἄραδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῆς Φοινίκης μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (τὸ ἐθν. Ἀράδιος).

*Ἄραζος (ἡ), π. παρὰ τὸν Πόντον, (ὁ πολ. Ἀραζιος).

*Ἀραιθος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου.

Ἀραιθυρία (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Πελοποννήσου, ἡ ἄλλως Φλιασία, (τὸ ἐθν. Ἀραιθυρεύς).

Ἄρακος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἀράκυνθος (ὁ), β. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Πλευρῶνα.

*Ἄραξα (τὰ), π. τῆς Λυκίας.

*Ἀραξηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμεν. τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ

Ἄραξης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρμεν., χυν. εἰς τὴν Κασπίαν. 2) ποτ. τῆς Περσ. χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. 3) ποτ. τῆς Μεσοποταμ. 4) ποτ. τῆς Σκυθ.

Ἄραξος (ὁ), ἀκρωτ. μεταξὺ Ἀχαΐας καὶ Ἠλίδος, (Κάβο-πάπα).

Ἄραρ, αρος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (Saône).

Ἄραρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

*Ἀραρὼς (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσ. Κωμῳδίας.

Ἄρας, αντος (ὁ), ἥρως τις αὐτόχθων ἐν Φλιοῦντι.

Ἄρατος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, γράψας περὶ τὸ 270 πρὸ Χ. τὸ ωὐζόμενον ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο βιβλία, ὧν τὸ μὲν ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ δὲ Διοσημεῖαι. 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλεινίου, γεννηθεὶς τῷ 272 πρὸ Χ., ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του, καὶ ἀπαρτήσας ἐνδόξως τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Ἀραυσίων, ωνος (ἡ), π. τῆς Γαλλ., (Orange).

*Ἀράφεια (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Καρίαν, (ὁ νησ. Ἀραφεύς).

Ἀραφὴν, ῆνος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, μεταξὺ Ὠροποῦ καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀραφήνιος).

Ἄραχθος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου, χυν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.

Ἀραχναῖον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἐπιδαύρου.

Ἀράχνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰδμονος, διδαχθεῖσα τὴν ὑφαντικὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, πρὸς τὴν ὁποίαν τολμήσασα νὰ συνερισθῇ περὶ καλλιτεχνίας, μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον ζῷδιον.

Ἀραχωσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδ.

Ἀράχωτος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ, πρωτεύουσαν τῆς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἀραχωσίας.

*Ἄρβα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας.

*Ἀρβάκη (ἡ), π. τῆς Κελτιβηρίας.

Ἀρβάκης, ου (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων. 2) σατράπης Μήδος, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου.

*Ἀρβάνιαν (τὸ), π. τοῦ Πόντου.

*Ἀρβέλη (ἡ) καὶ Ἀρβέλαι (αἱ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἀρβηλαῖος).

Ἀρβηλος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀρβηλα (τά), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριος. 2) κώμη τῆς Γαλιλαίας ἐν τῇ Παλαιστίνῃ.

Ἄρβις, ιος (ὁ), = Ἄραβις.

*Ἀρβουπάλης (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου.

*Ἄρβων, ωνος καὶ Ἀρβῶν, ῶνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀρβώνιος καὶ Ἀρβωνίτης).

Ἀργαδεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

*Ἀργαῖον (ὄρος), β. τῆς Καππαδοκ.

Ἀργαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπάλλ. καὶ τῆς Κυρήνης. 2) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Α'. βασιλεὺς τῆς Μακεδ. 3) ἀδελφὸς Φιλίππου τοῦ Β', καταπολεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Μεθώνης. 4) (γεωγρ.) = Ἀργαῖον (ὄρος).

*Ἀργαῖς (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (ὁ νησ. Ἀργαΐτης).

Ἀργαλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμόκλε καὶ Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης.

Ἀργανθώνιον (ὄρος), β. τῆς Βιθυνίας.

Ἀργανθώνιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Δυτ. Ἰβηρίας Ταρτησσοῦ, ζήσας 120 ἔτη καὶ βασίλευσα τὰ 80.

*Ἀργάντη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., (ὁ πολ. Γαντηνὸς).

*Ἀργεάθαι (οἱ), λαὸς τις ἐν τῇ Δακ.

Ἀργεία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους. 2) θυγ. τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἐγγ. Τισαμενοῦ, γυνὴ δὲ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὰς Εὐρυσθέα καὶ Προκλῆ. 3) γυνὴ τοῦ Ἀδράστου καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς.

Ἀργεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκιμνίου, τροφὸς τοῦ Ἡρακλ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊφόντου. 3) ῥήτωρ τις ἐν Ἀργει.

Ἀργειφόντης, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ ὡς φονεύσας τὸν Πανόπτην Ἄργον.

Ἀργέλη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀτλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλαον.

Ἄργεννον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. πελ. ου τῆς Ἀλονήσου. 2) ἀκρωτ. τῆς Κελ.

Ἀργεννος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ γονος τοῦ Ἀδάμαντος, εὐνοούμενος Ἀγαμέμνονος, πνιγεὶς εἰς τὸν Ἑλλήσπον ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας.

Ἀργεννοῦσα (ἡ), = Ἀργινοῦσαι.

Ἀργέου νῆσος (ἡ), νησὶς τις παρὰ τὴν Αἴγυπτον, (ὁ νησ. Ἀργεάτης).

Ἀργεντόρατον (τὸ), ποτ. τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, (Strassbourg).

Ἀργέστης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀνηρημένων τοῦ Λατρέως καὶ τῆς Ἥβης.

Ἀργεῦς, έως (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τὴν Τροίαν ἐπιθεμένων Κενταύρων εἰς τὸν γάμον τῆς Φολόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀργη (ἡ), κόρη τις ἐκ τῶν Ὑπερβορέων ἐλθοῦσα εἰς τὴν Δῆλον.

Ἄργης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων, νήσας ἐκ τῆς νύμφης Φεγγοῦς τοὺς υἱούς.

*Ἀργιλα (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀργιλίτης).

*Ἀργιλεωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀσίδου.

Ἀργίλιος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀργίλιος).

*Ἄργινον (τὸ), = Ἄργεννον.

Ἀργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσσαι (αἱ), μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Δεσβοῦ καὶ τῆς Λέσβου.

Ἀργιόπη (ἡ), νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν. 2) θυγ. τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, ἐξ ἧς οὗτος ἐγέννησε τὰς Δαναΐδας.

Ἀργιόπιος χῶρος, μέρος τῆς Πομπηΐας τὸν Μαλόεντα ποταμὸν, ὅπου ἦν ἱερὸν τῆς Δήμητρος.

Ἄργιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀργαπαῖοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικῶν τὴν Ἀσιατ. Σαρματίαν.
Ἄργασα (ἡ), χωρίον τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Πελασγιωτίδι, ἡ ὕστερον Ἀργουρα.
Ἀργαλίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πελοποννήσου.
Ἀργοναῦται (οἱ), οἱ μετὰ τοῦ Ἰάσονος πλεύσαντες ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ εἰς τὴν Κολχίδα ἥρωες πρὸς ὑφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος, (ἴδε Ἀργώ).
Ἄργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Ἀπίδας, τρίτος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, διαδεχθεὶς τὸν Φορωνέα, ὃς γεννήσας ἐκ τῆς Εὐάδνης τὸν Ἴασον, Πείραντα, Ἐκβάσιρον καὶ Κρίασον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ὁ ἐπικληθεὶς Πανόπτης, διότι ὅλον του τὸ σῶμα εἶχεν ὀφθαλμούς. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς, διότι ἐφύλαττε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου Ἰὼ, μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς Ταῶνα. 3) υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ναυπηγήσας τὸ πλοῖον Ἀργὼ, ἐν ᾧ ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, ὧν εἷς ἦτον καὶ αὐτός. 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.
Ἄργος (τὸ), π. τῆς Πελοποννήσου, τὸ καλούμενον Ἀχαϊκὸν κτλ. 2) (τὸ Ἀμφιλοχικὸν), π. τῆς Ἀκαρνανίας. 3) (τὸ Ὀρεστικὸν), π. τῆς Ἠπείρου. 4) (τὸ Πελασγικὸν) π. τῆς Θεσσαλ. ἢ ὕστερον Ἀφησσα. 5) (τὸ Ἱππιον), π. τῆς Ἰταλ. ἢ ἄλλως Ἀργυρίππη. 6) π. τῆς Κιλικ., ἢ ὕστερον Ἀργειόπολις, (ὁ πολ. Ἀργεῖος).
Ἀργουρα (ἡ), χωρίον τι παρὰ τὸν Πηνειὸν τῆς Θεσσαλ., Ἄργισσα πρότερον καλούμενον.
*Ἀργυννος (ὁ), = Ἀργεννος.
Ἀργυρᾶ, ᾶς (ἡ), π. καὶ πηγὴ τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῶν Πατρέων.
*Ἀργυρία (ἡ), π. τῆς Τρωάδος.
Ἀργυρίππα καὶ Ἀργυρίππη (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, κτίσμα τοῦ Διομήδους, (ὁ πολ. Ἀργυριππανός, -πηνούς).
Ἀργυρῶν ὄρος, β. τῆς Ἰσπαν., (Serra Segura).
Ἀργυρώπη (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.
Ἀργῶ, οῦς (ἡ), τὸ πλοῖον ὃ ἐν οὗ ἔπλευσαν οἱ (ἀπ' αὐτοῦ κληθέντες) Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. 2) μία τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.
Ἀργώλη (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν., (Serra Segura).
Ἀργώλη (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.
Ἀργῶν, ῶνος (ὁ

πατρικὸν τοῦ θρόνον. 3) ὁ πάππος τοῦ τελευταίου Ἀττάλου.

Ἀριαράθεια (ἡ), π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ.

Ἀριαράμνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ.

Ἀριάσπαι (οἱ), λαός τις ἐν Περσίᾳ.

*Ἀριάσπη (ἡ), π. τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσ.

Ἀριάσπης (ὁ), υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὤχου, φαρμακωθεὶς ἑκουσίως διὰ φόβον τοῦ πατρός του.

Ἀρίβαζος (ὁ), Ἑρκάνιός τις ἐπιβουλευθεὶς Δαρεῖον τὸν Ὤχον.

Ἀριβαῖος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Καππαδοκῶν, νικηθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου, κατὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχει μετὰ τῶν Ἀσσυρίων.

Ἀργαῖον (τὸ), π. τῆς Ἰνδ. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρατεροῦ.

Ἀργίνωτος (ὁ), κιθαρῳδός τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους. 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λυκιανῷ.

Ἀριδαῖος (ὁ), υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ἐκ τῆς ὀρχηστρίδος Φιλίννης, βασιλεύσας ἐξ γρόνους μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ θανατωθεὶς ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Ἀρίδωλις, ιος (ὁ), τύραννός τις τῶν ἐν Κυρίῳ Ἀλαβάνδων.

Ἀριζάντοι (οἱ), λαός τις κατοικῶν τὴν βόρειον Μηδίαν περὶ τὸν Χοάσπην.

Ἀρικία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀρικηνός).

*Ἄριμα (τά), χώρα τις πυρφόρος ἐν τῇ Κιλικίᾳ.

Ἀριμασποί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὰ ἀρκτῷα τῆς Εὐρώπης

*Ἀριμένης, = Ἀριαμένης.

Ἀρίμινον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλ., (Rimini).

Ἀρίμινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως.

Ἀρίμμας (ὁ), σατράπης τις τῆς Συρ. παρὰ τῷ Ἀρρ.

*Ἀρίμνηστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. Ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ.

Ἀριμοί (οἱ), λαός τις μυθώδης τῆς Ἀσίας, τοποθετούμενος ὑπ' ἄλλων μὲν ἐν τῇ Λυδίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Κιλικίᾳ, ὑπὸ δὲ τοῦ Στράβωνος, νομίζοντος αὐτοὺς Ἀραμαίους, ἐν τῇ Συρίᾳ.

Ἀριοβαρζάνης, ους (ὁ), σατράπης τῆς Ἰων. καὶ Φρυγ. ἀποστατήσας ἀνεπιτυχῶς μετ' ἄλλων ἡγεμόνων κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου τῷ 363 πρὸ Χ. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Δαρείου, πολεμήσας γενναίως κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀριόμαρδος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. 2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων.

Ἄριος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρίας χώρας ἐν Περσίᾳ.

Ἀριουσία (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Χίου, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

*Ἄρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσσην.

Ἀρίσβη (ἡ), θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Τρωάδος πλησίον τῆς Λβύδ. 3) π. τῆς Λίσβου ἡ καὶ Ἄρισβα, (ὁ πολ. Ἀρισβαῖος).

*Ἄρισβος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἕβρον.

*Ἀριστόγγελος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυρήνης.

Ἀριστάγορας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μολπαγόρου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ἰστιαίου, τύραννος τῆς Μιλήτου, διεγείρας συνεργεῖα τῶν Ἀθηναίων τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τοῦ Δαρείου. Νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ φυγὼν εἰς Θρᾴκην, ἠφανίσθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, τύραννος τῆς Κύμης. 3) τύραννος τῆς Κυζίκου. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, πρύτανις ἐν Τενέδῳ. 5) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀριστείνετος (ὁ), ἐπιστολογράφος τις ἐκ Νικαίας, σύγχρονος τοῦ Λιβανίου.

Ἀρισταῖον (τὸ), π. τῆς Λιβύης παρὰ Πτολεμ. (δ', 5).

Ἀριστᾶιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ τῶν Χαρίτων μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Κυνηγὸς καὶ ποιμήν, ἐπενόησε τὴν μελισσουργίαν καὶ τὴν ἐλαιοφυτείαν, διὸ ἠτιμάσθη ὡς ἥρως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὸν Ἀκταίωνα. 2) ἡγεμὼν τῆς Κύπρου διωρισμένος ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Ἀρίσταιχμος (ὁ), Ἠλεῖός τις, φίλος Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων.

Ἀρίσταινδρος (ὁ), Τελμισσεύς, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. 2) Πάριός τις ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσαν. (Γ', ιή, 8).

*Ἀριστάρχη (ἡ), Ἱέρεια τις ἐν Μασσαλίᾳ (Στρβ. Δ', 179).

Ἀρίσταρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, συντελέσας πρὸς κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας. 2) Σάμιος, ἀστρονόμος περίφημος, ἀκμάσας περὶ τὸ 265 πρὸ Χ. 3) Γραμματικός τις ἐκ Σαμοθρᾴκης, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἐκ τῶν πολλῶν φιλολογικῶν τε συγγραμμάτων, οὐδὲ ἓν ἐσώθη.

*Ἀρίστας (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος.

Ἀριστέας, ου (ὁ), ποιητής τις Προκοννήσιος, ζήσας περὶ τὸ 580 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Λδειμάντου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ., (ὁ παρὰ Θουκ. Ἀριστεύς).

Ἀριστείδης, ου (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Δίκαιος, υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος καὶ ἀντίζηλος τοῦ Θεμιστοκλέους. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἔγγονος τοῦ περιφήμου Ἀριστείδου. 4) — Αἴλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τῷ 129 ἀπὸ Χ., ζήσας δὲ τὸ πλεῖστον ἐν Σμύρνῃ, τοῦ ὁποίου σώζονται 53 λόγοι καὶ τινες ἐπιστολαί.

Ἀριστεραί (αἱ), μικρὰ νῆσος πρὸ τῆς Γαλλίας.

Ἀριστεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελλ., ναύαρχος τῶν Κορινθ. 2) Δημητρ.

Ἀριστίππος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Δ. σης, ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν, αὐτ. τηγήσας τῶν μετὰ Ξενοφῶντ. λήνων κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. 2) ρηναῖος, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ κρ., συστήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθ. Κυρηναϊκὴν αἵρεσιν.

*Ἀριστίων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Δελφ. τὸ δ', ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ., (ὁ παρὰ Διοδ. Ἀριστων). 2) πρεσβυ τοῦ Μιθρ. δάτου.

Ἀριστόβουλος (ὁ), ἐκ τῆς ἐν Μακεδ. Κασσάνδρας, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συντηρητὴς πράξεις. 2) βασιλεὺς ἢ ἀρχιερεὺς Ἰουδαίων, καταπολεμηθεὶς καὶ θανατ. θεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου. σταλὲ Ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος εἰς Ἰουδ. ἵνα καταλύσῃ τὴν ἐκεῖσε ἐπιβολ. τοῦ Πομπηΐου, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν πρὸ Χριστοῦ.

Ἀριστογείτων, ονος (ὁ), νέος τις Ἀθη. ὃς τις συνωμόσας μετὰ τοῦ Ἁρμ. ἐφόνευσε τὸν τύραννον Ἵππαρχον τοῦ Πεισιστράτου, καὶ συλληφθ. τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἱππίου, βασανισθεὶς, καὶ ἐτιμήθη ὡς ἥρως τος ὡς τυραννοκτόνος ὑπὸ τῶν Ἀθη. ναίων. 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Μακεδόν. Λίππου, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζονται λόγοι τοῦ Δημοσθ.

Ἀριστογένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῆς Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντ.

Ἀριστοδήμη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων Πριάμου.

Ἀριστόδημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστομ. καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐβασ. μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πε λοπόννησον, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς γ γείας τὸν Προκλῆ ἢ Ἐύρυσθένη, δύο πρώτους βασιλεῖς τῆς Σπάρτ. 2) Σπαρτιάτης τις, διασωθεὶς μ τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης. 3) ρος τις, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Μ σιπόλιδος. 4) βασιλεὺς τῶν Δ νίων, ὅστις, πολεμῶν κατὰ τῶν Δ δαιμ., ἐπροσφέρε θυσίαν τὴν ἱδί θυγατέρα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τῶν Δ ρον παραφρονήσας, ἐαυτὸν ἔθυσ ἐπὶ τοῦ τάφου της. 5) ἄρχων Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλ. 6) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκρ. λεγόμενος ὁ μικρός. 7) τραγικ ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τ μοσθ., πράξας ὑπὲρ τοῦ φιλ. π ἐπιγραμματοποιός τις Θηβαῖος.

Ἀριστόδικος (ὁ), ἐπισημὸς τις τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης. 2) Κ ματοποιὸς Ῥόδιος.

Ἀριστοκλείδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κ νους, Αἰγινήτης, νικήσας εἰς τὰ Κ

*Ἀριστόκλειτος (ὁ), = Ἀριστόκλ

Ἀριστοκλῆς, ους (ὁ), περίφημος γαλματοποιὸς Κρής, ἀκμάσας Ὀλ. Ὀλυμπ. 2) ἀδελφὸς τοῦ βα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Σπάρτης Πλειστοάνακτος. 3) γραμματικὸς τις σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 4) Σοφιστὴς Περγαμηνός, ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. 5) φιλόσοφος Περιπατητικός, ἐκ Μεσσήνης, γράψας ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας.

Ἀριστοκράτης, ους (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, διότι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον. 2) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἦθ ἐφρύντισε μετὰ τῶν συστρατήγων του νὰ σαφῶσι τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν Ἀργινουσῶν τελευτησάντων. 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι. 4) κιθαρῳδὸς τις Θηβαῖος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀριστόκριτος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Λυσάνδρου.

Ἀριστόκυπρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ἀριστόλαος (ὁ), ζωγράφος Ἀθηναῖος.

Ἀριστολέως (ὁ), Θάσιός τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀριστομάχη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἱππίου. 2) ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Ἀριστόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς Ἀδραστείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος. 2) υἱὸς τοῦ Κλεοδαίου, ἔκγονος τοῦ Ὕλλου ἐκ περιστερᾶς τοῦ Τημένου. Κρεσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου.

Ἀριστομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικομήδους, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ 6. Μεσσηνιακοῦ πολέμου τῷ 685 πρὸ Χ. 2) ναύαρχος Δαρείου τοῦ Κοδομάννου, νικηθεὶς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τὰ Πύθια. 4) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας.

Ἀριστομήδης, ους (ὁ), Θεσσαλὸς, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσσοῦ.

*Ἀριστομηλίδας (ὁ), τύραννός τις τοῦ ἐν Ἀρκαδ. Ὀρχομενοῦ.

Ἀριστόμνηστος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀρίμνηστος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις.

Ἀριστοναῦται (οἱ), π. τῆς Ἀχ. καὶ 2) λαμήν τις ἐν Πελλήνῃ.

Ἀριστονίκη (ἡ), ἱέρεια τιὼ ἐν Δελφοῖς οὖ τοῦ Ἀπόλλ.

Ἀριστόνικος (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Μαραθώνιος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) τύραννός τις τῆς ἐν Δέλφοις πόλεως Μεθύμνης ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Τάραντος ἐν Ἰταλίᾳ. 4) Ἀλεξανδρεύς τις γραμματικὸς, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

Ἀριστόνους, ους (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Πολυκτόνους. 2) Δικελὸς τις ἐκ Γέλας, ἄρχων μιᾶς ἀποικίας ἐν Ἀκράγαντι.

Ἀριστοπάσιος τις παρὰ Θκδ.

Ἀριστόξενος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τάραντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ ἀρχαιότατος τῶν περὶ μουσικῆς συγγραφέων. Τούτου σώζονται Στοιχεῖα Ἁρμονικὰ εἰς τρία βιβλία.

Ἀριστος (ὁ), εἷς τῶν Ἱστοριαγράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ἀριστοτέλης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ.-ην καὶ-ην), οὕτως ὠνομάζετο πρωτοῦ ὁ κτίτωρ τῆς Κυρήνης Βάττος. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους, (Θκδ.). 3) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. 4) ὁ περίφημος φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἐκ Σταγείρων τῆς Μακεδονίας, γεννηθεὶς τῷ 384 πρὸ Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐν Εὐβοίᾳ εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων. 5) φιλόσοφός τις Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου.

*Ἀριστότιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημαρίτου, τύραννος τῆς Ἤλιδος.

Ἀριστοφάνης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστοκλείδους. 2) ὁ περίφημος κωμικὸς ποιητὴς τῶν Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται μόνον ἕνδεκα. 3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ. 4) Βυζάντιος γραμματικὸς ὁ β. βιβλιοθηκάριος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχ.

Ἀριστόφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων, συνεισβαλὼν εἰς τὴν Αἰτωλίαν μετὰ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

Ἀριστοφιλίδης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Γοστάσπου.

Ἀριστόφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. (420 πρὸ Χ.).

Ἀριστορῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις. 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἐχθρὸς τῶν στρατηγῶν Ἰφικράτους καὶ Τιμοθέου. 3) ἕτερός τις ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Ἀρίστυλλος (ὁ), φαυλίβιός τις ποιητὴς κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἀρίστων, ωνος (ὁ), δέκατος πέμπτος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Δαρείου τοῦ Γοστάσπου, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. 2) τύραννός τις τοῦ Βυζαντίου. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. 4) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος. 5) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Χίου, συστήσας περὶ τὸ 270 πρὸ Χ. ἰδίαν σχολὴν ἐν Ἀθήναις, πλησιάζουσαν μᾶλλον πρὸς τὰ δόγματα τῶν Κυνικῶν. 6) ἀρχηγὸς τοῦ ἐπικοῦ τῶν Παιόνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀριστώνυμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) Κορινθιός τις παρὰ Θκδ. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχ. κωμῳδίας. 4) βιβλιοθηκάριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀριφράδης, ους (ὁ), Κιθαιρῳδὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης.

Ἄρριφρων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους. 2) ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἱπποκράτους.

Ἀρίων, ονος (ὁ), λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μεθύμνης, περίφημος διὰ τὸ θρυλλούμενον περὶ αὐτοῦ θαῦμα διασωθέντος ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος, (ἴδε Ἡροδ. Α', 23).

*Ἄρκαι (αἱ), = Ἄρκη.

Ἀρκαδία (ἡ), ἐπαρχ. ἡ μεσογειοτέρα τῆς Πελοποννήσου, ἧς οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο αὐτόχθονες.

Ἄρκας, άδος (ὁ), ὡς ἐθνικόν, ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας. 2) (ἰδιωνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἀναγραφεὶς ὑπὸ τῆς Μαίας. Βασιλεύσας τῆς Ἀρκαδίας, ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους αὐτῆς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Ἐρατοῦς ἢ Λεανείρας τὸν Ἄζανα, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον. 3) εἷς τῶν σκύλων τῶ Ἀκταίονος.

Ἀρκασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰάσος.

*Ἀρκίας, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Ἀρκεισιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Λαέρτης.

Ἀρκείσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυοδίας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἀρκεσίλαος καὶ Δωρ. Ἀρκεσίλας ἢ Ἰων. Ἀρκεσίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ὧν ὁ τέταρτος. 3) φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Αἰολίδι Πιτάνης, γεννηθεὶς τῷ 316 πρὸ Χ., μαθητὴς τοῦ Πολέμωνος ἢ Θεοφιλιωτὴς τῆς Μέσης Ἀκαδημίας. 4) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

*Ἀρκεσίνη (ἡ), π. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, (ὁ πολ. Ἀρκεσινεύς).

*Ἀρκεσθὼ (ὁ), ποτ. τῆς Σαρ.

Ἀρκεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἄρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Θαύμαντος ἢ ἀδελφὴ τῆς Ἰριδος, καταταρταρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διός, διότι συνεμάχει μετὰ τῶν Τιτάνων.

2) (γεωγρ.) π. τῆς Φοινίκης, ἢ 4 στερον Κυσαρεία πρὸς Λίβανον.

*Ἀρκιρόεσσα (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (ὁ πολ. Δεκιρόεσσος).

Ἀρκόννησος (ἡ), ἐρημονήσιον τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Λέσβον, (ἄλλως Ἀπαίς. 2) ἕτερα νῆσος παρὰ τὴν Νάξον, ἀντικρυ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ.

Ἀρκτεύς, έως (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λίγυπτ. παρ' Αἰσχύλ.

*Ἀρκτίνος (ὁ), ἐπικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, (Ἀθήν. καὶ Σουΐδ.).

Ἄρκτοι (αἱ), εἷς τῶν Κενταύρων, (Ἡσ. Ἀσπ. 186).

Ἄρκτων ὄρος, β. τῆς Μυσ. πλησίον τὴν Κύζικον.

*Ἄρμα, ατος (τὸ), κώμη καὶ λίμνη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν, ὅπου σχιζόμενος ἡ γῆ κατέπιε τὸν Ἀμφιάραον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) κώμη τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Φυλὴν, (ὁ πολ. Ἁρματεύς).

Ἁρμαμίθρης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἁρματίδης, ου (ὁ), Θεσπιεύς, πατὴρ τοῦ Διθυράμβου.

Ἅρματοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου.

Ἁρμένη (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Παφλαγον. παρὰ τὴν Σινώπην, (τὸ ἐθν. Ἁρμεναῖος).

Ἁρμενία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, σχηματίζουσα τὸ πάλαι μέγα βασίλειον, καὶ διαιρουμένη εἰς μεγάλην καὶ μικράν, (τὸ ἐθν. Ἁρμένιος).

*Ἁρμένιον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλ.

Ἁρμένιος (ὁ), = Ἁρμίνιος.

Ἁρμήνη (ἡ), = Ἁρμένη.

Ἅρμης, ου (ὁ), ἔκγονος τοῦ Κύρου καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἁρμόδιος (ὁ), Ἀθηναῖος, συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος, τιμηθεὶς ὡσαύτως ὡς τυραννοκτόνος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Ἀριστογείτων.

*Ἁρμοζική (ἡ), π. τῆς Ἰβηρίας.

Ἁρμοκύδης, ου (ὁ), ἐπίσημος τις Φωκεύς, ἐλθὼν μὲ χιλίους ὁπλίτας πρὸς βοήθειαν τοῦ Μαρδονίου.

Ἁρμονία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδ., γυνὴ τοῦ Κάδμου ᾗ μήτηρ τῆς Ἰνοῦς καὶ τῆς Σεμέλης.

Ἁρμονίδης, ου (ὁ), Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Φερέκλου. 2) μουσικός τις, μαθητὴς τοῦ Τιμοθέου.

Ἁρμόσατα (τὰ), π. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου.

Ἅρναι (αἱ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἄποικος τῆς ἐν Βοιωτ. Ἅρνης.

Ἀρναῖος (ὁ), ὁ ἄλλος Ἶρος, ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ. 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπιεῦ.

Ἀρνη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν Αἴολον τὸν δεύτερον ᾗ τὸν Βοιωτόν. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ., εἴτε ἡ Χαιρώνεια, εἴτε τὸ Ἀκραίφιον. 3) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀρναῖος).

Ἀρνισσα (ἡ), π. τῆς Παιον.

Ἄρνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἑτρουρίας, (Arno).

*Ἀρξατα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. παρὰ τὸν Ἀράξην.

Ἀροάνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἀρότερνοι (οἱ), = Ἀρούερνοι.

Ἀρόη (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας.

Ἀρούερνοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Auvergne).

Ἀρούπεινον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Ἁρπάγιον (τὸ), χωρίον τῆς Μυσ. παρὰ τὴν πόλιν Σιδιήνην, ὅπου ἔγεινεν ἡ ἁρπαγὴ τοῦ Γανυμήδους, (τὸ ἐθν. Ἁρπαγιανός).

Ἅρπαγος (ὁ), ἀξιωματικὸς τοῦ Μήδου Ἀστυάγους, ὃς τις διέσωσε τὸν Κῦρον. 2) Πέρσης, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἁρπαλιεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς φονευθέντων πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας.

Ἁρπαλίων, ωνος (ὁ), Παφλαγών, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Ἅρπαλος (ὁ), στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορισθεὶς διοικητὴς τῆς Βαβυλῶνος, ἔφυγε μὲ πλῆθος θησαυρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

*Ἁρπαλύκεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἁρπαλυκεύς).

Ἁρπαλύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυμένου ᾗ τῆς Ἐπικάστης, ἥτις, ἵνα ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα της, βιάσαντα αὐτὴν, τὸν ἐδείπνησε μὲ τὰ κρέατα τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν.

Ἁρπάλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. 2) Φωκεὺς τις ἐκ Φανοπέως, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλ. εἰς τὴν πυγμαχίαν.

Ἅρπασος (ὁ), ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, χυν. εἰς τὸν Ἀράξην, (Ἁρπασού). 2) ποτ. τῆς Καρ. χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον.

Ἅρπινα ᾗ **Ἄρπιννα** (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἠλίδος παρὰ τὸν Ἀλφειόν.

Ἄρπινα (τὰ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Κικέρωνος, (Arpinum).

Ἁρποκράτης, ους (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ., γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστανόμενος ἀείποτε ὡς παιδίον, ἔχον τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, σημεῖον τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰ περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων σιωπῆς.

Ἁρποκρατίων, ονος (ὁ), γραμματικὸς περίφημος ἐκ Μένδης.

Ἁρποξαΐς, ΐος (ὁ), Σκύθης υἱὸς τοῦ Ταργιτάου παρ' Ἡρόδ.

*Ἅρπυια (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. (ὁ πλ. Ἁρπυιήτης). 2) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

Ἅρπυιαι (αἱ), θεαὶ τῆς ἀνεμοζάλης, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Ἄελλω, Ὠκυπέτη καὶ Ποδάργη, θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος ᾗ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας. Παριστάνοντο ὡς παρθένοι πτεροφόροι μὲ ὄνυχας γυπῶν καὶ μορφὴν φρικώδη.

Ἅρπυς, υος (ὁ), ποταμός τις μυθώδης ἐν Πελοπον., Τίγρης πρότερον καλούμενος, μετονομασθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν πεσούσης μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν.

*Ἀρρᾶ (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀρραῖος).

Ἀρράβια (ἡ), = Ἀραβία.

Ἀρρήτιον (τὸ), π. τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Arezza), (ὁ πολ. Ἀρρητῖνος).

Ἄρρητος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμ.

Ἀρριανὰ (τὰ) ἢ **Ἀρριανοί** (οἱ), θέσις καὶ λαός τις ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου.

Ἀρριανός (ὁ), Φλαούϊος —, φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐγχειρίδιόν τι καὶ Ἀλεξάνδρα καὶ ἄλλα συγγράμματα.

Ἀρρίας, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ἐορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἄρριβαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀγχιναίων.

Ἀρρίβας, α (ὁ), Μακεδὼν τις καὶ Δ[illegible]ριανεύς.

*Ἄρσα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας, (ὁ πολ. Ἀρσαῖος).

Ἀρσάκης (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) ὁ πρῶτος [illegible] τῶν Πάρθων, φονεύσας τὸν Ἀγαθοκλέα τοποτηρητὴν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ 238 πρὸ Χ. καὶ συστήσας τὴν ἀπὸ τοῦ κληθεῖσαν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν.

Ἀρσάκη καὶ **Ἀρσακία** (ἡ), ἡ πρώτη [illegible] γα, πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, [illegible] σθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.

Ἀρσαμένης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ [illegible] στάσπου, εἷς τῶν στρατηγῶν [illegible] τὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀρσάμης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λ[illegible] παρ' Αἰσχύλῳ. 2) πατὴρ τοῦ [illegible] καὶ πάππος Δαρείου τοῦ πρώτου, υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρ[illegible] τῶν Αἰθιόπων. 4) υἱὸς τοῦ Δαρ[illegible] τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν. [illegible] Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, [illegible] ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. 6) υἱὸς [illegible] ταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ρηθεὶς [illegible] διὰ τὴν πολιτικήν του σύνεσιν. [illegible] σιλεὺς τῆς Ἀρμεν. τῷ 246 πρὸ Χ. [illegible] γρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἡ[illegible]

*Ἄρσηψ, ενος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβ[illegible]

*Ἀρσηνή (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμενίας, [illegible] ποίαν διέρχεται ὁ Τίγρις.

Ἄρσης, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ [illegible] ταξέρξου Ὤχου, φονευθεὶς ὑπὸ [illegible] γώα τῷ 336 πρὸ Χ.

Ἀρσινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Φηγέως ([illegible] καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. [illegible] Λευκίππου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων [illegible] τὸν Ἀσκληπιόν. 3) ἡ τροφὸς [illegible] ρέατος, ἡ ὑπεκθεμένη αὐτὸν εἰς [illegible] φίον, (Πίνδ. Πύθ.). 4) θυγ. [illegible] τοῦ Δάγου ᾗ τῆς Βερενίκης, [illegible] θεῖσα πρώτον τὸν Ἀνείμονα, [illegible] τῆς Θρᾴκης, ᾗ ἔπειτα Πτολεμ[illegible] Φιλάδελφον. 5) θυγ. τοῦ Λ[illegible] καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τ[illegible] δέλφου. 6) θυγ. Πτολεμαίου τ[illegible] λητοῦ, αἰχμαλωτισθεῖσα κα[illegible] θεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλ[illegible] ρον δὲ ἀπολυθεῖσα παρ' αὐτοῦ [illegible] νατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου [illegible] βουλὴν τῆς ἀδελφῆς της Κλε[illegible] 7) (γεωγρφ.) π. τῆς Αἰγύπτου [illegible] Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἡ καὶ Κλεοπ[illegible] κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφ[illegible] 8) ἄλλη π. τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς [illegible] Κροκοδείλων πόλις, ἀφ' ἧς ὁ [illegible] της νομός. 9) μία τῶν πέντε [illegible] τῆς Κυρήνης, ἡ ἄλλως Ταύχ[illegible] π. τῆς Αἰθ. ἐν τῇ Τρωγλοδυτικ[illegible] π. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ[illegible] 12) λεις παράλιαι τῆς Κύπρου, ἡ [illegible] ἄρκτον ἡ δὲ πρὸς ἀνατολὰς, [illegible] λευταία καλεῖται νῦν Φαμαγ[illegible] 13) π. τῆς Αἰ[illegible] νώπη, (ὁ πολ. Ἀρσινοεύς). 14) [illegible] Ἀρσίνους (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Τα[illegible] τὴρ τῆς Ἐκεμήδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀρτίτης, ου (ὁ), σατράπης τις τῶν Περσῶν παρὰ τῷ Ἀρρ. καὶ Παυσ.

Ἀρτιτιζάννης, ους (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀρταβάζης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιγράνου, βασιλέως τῶν Ἀρμενίων, καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 60 πρὸ Χ.

Ἀρτάβαζος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, ἐπίσημος ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, διασωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην μὲ 40,000 στρατιώτας εἰς τὴν Ἀσίαν. 2) σατράπης Μήδης, ἀποστατήσας κατὰ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, καὶ φυγὼν εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἶτα δὲ ἐπιστρέψας ᾗ πρωτεύουσα παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομάνῃ.

Ἀρτάδανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου. 2) Ὑρκάνιός τις δορυφόρος τοῦ Ξέρξου, τὸν ὁποῖον φονεύσας, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Ὑστάσπου, τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τινα κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τῷ 128 πρὸ Χ.

*Ἀρταβάσθης, ου (ὁ), = Ἀρταβάζης.

Ἀρταβάστης, ου (ὁ), Πέρσης πατὴρ τοῦ Φαρναζάθρου (Περ. Χ', 63).

Ἀρτάβροι (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν τὴν Τραβρακωνησίαν Ἱσπανίαν.

Ἀρταγύρτης, ους (ὁ), στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

Ἀρτιγύρτα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου.

Ἀρταζόης, ὀρθόπ. Ἀρτάζοης.

Ἀρταϊστύνη (ἡ), θυγ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου.

Ἀρταῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡραθ. 2) γενικὸν ὄνομα τῶν Περσῶν παρὰ τοῖς πλησιοχώροις αὐτῶν ἔθνεσι.

*Ἀρτακάμα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου.

Ἀρτάκη (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χερσονήσου τῆς Κυζίκου ἐν τῇ Προποντίδι, (Ἀρτάκι), (τὸ ἐθν. Ἀρτακηνός).

Ἀρταγηνή (ἡ), χώρα τις παρὰ τὰ Ἄρβηλα.

Ἀρτακία (ἡ), πηγὴ τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λαισταγόνων. 2) πηγή τις παρὰ τὴν Κύζικον.

Ἀρτάμης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ.ῳ.

Ἀρτεμισία, ἀωρ. ἡ Ἀρτεμις.

Ἀρτεμίτα, = Ἀρτεμίσα.

Ἄρταφρης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου ᾗ ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου. 2) βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, φονευθεὶς τῷ 77 πρὸ Χ. ἔν τινι μάχῃ κατὰ τοῦ Τιγράνου. 3) (γεωγρ.) ὄρος τῆς Θρᾴκης, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον. 4) ποτ. τῆς Β. Θρᾴκης.

Ἀρτέσκα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς μεταξὺ, (ὁ πολ. Ἀρταξατηνός).

Ἀρταξέρξης, ου (ὁ), ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου, ὁ ἐπικληθεὶς Μακρόχειρ, βασιλεύσας τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ 465 ἕως τοῦ 424 πρὸ Χ. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 403 ἕως τοῦ 362. Κατ' αὐτοῦ ἐπολέμησεν ἀτυχῶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος. 3) ὁ τρίτος, ὁ ἐπικληθεὶς Ὦχος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ δευτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως τοῦ 338, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βαγώα.

Ἀρταξίας, ου (ὁ), καταρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, συνέστησεν ἔπειτα, κηρυχθεὶς ἀνεξάρτητος, τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας· καταπολεμηθεὶς δὲ ἀφονεύθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

*Ἀρτάζος (ὁ), φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀρταπάτας, α (ὁ), εἷς τῶν εὐνούχων Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἄρτας, α (ὁ), Ἰαπύγιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀρταύκτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Σηστοῦ, συνεκστρατεύσας τῷ Ξέρξῃ μετὰ τῶν Μοσυνοίκων.

Ἀρταφέρνης, ους (ὁ), ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Λυδίας, ὑποδεχθεὶς τὸν τύραννον τῶν Ἀθηνῶν Ἱππίαν, καὶ καταπολεμήσας τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, ἰδίως δὲ τὴν Μίλητον.

2) υἱὸς τοῦ πρότερου, στρατηγήσας μετὰ τοῦ Δάτιδος κατὰ τῆς Ἑλλάδος ᾗ μολὶς διασωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. 3) Ἕτερός τις Πέρσης παρὰ Θκδ.

Ἀρταχαίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγῶν τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου.

Ἀρτεμβάρης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Μήδων ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου. 2) στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀρτεμιδώρος (ὁ), Ἰώνιος, γεωγράφος, συγγράψας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χ. Γεωγραφούμενα εἰς ἕνδεκα β.βλια, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματά τινα μόνον διεσώθησαν. 2) Δαλδιανὸς ἐκ Λυκίας, συγγραφεὺς Ὀνειροκριτικά.

Ἀρτεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δηοῦς ᾗ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὰ τοῦ Σεληνιακοῦ φωτός, ὅθεν καὶ ἐκλαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τῆς Σελήνης, καὶ συγχέεται μὲ τὴν Ἑκάτην. Ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, παριστάνετο ἐνδυμένη κυνηγετικῶς μὲ τόξα καὶ βέλη, καὶ εἶχεν ἱερὰν αὐτῆς τὴν ἔλαφον. Εἰς δὲ τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον ἐτιμᾶτο μὲ ἀνθρωποθυσίας. Περίφημος ἦτον ὁ ἐν Ἐφέσῳ αὐτῆς ναός.

Ἀρτεμισία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Λυγδάμιδος ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, βασίλισσα τῆς Καρίας, ἀκολουθήσασα τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ κινδυνεύσασα ἐν Σαλαμῖνι. Κρημνισθεῖσα δὲ ὑπὸ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας ἐκ τοῦ ἐν Ἀτυκάδι βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. 2) ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀνεγείρασα εἰς μνήμην τοῦ ἀνδρός της (τοῦ ὁποίου καὶ τὴν κόνιν λέγουσιν ὅτι κατέπιε) τὸ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνημεῖον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Μαυσωλεῖον.

Ἀρτεμίσιον (τὸ), (ἐν γέν.) ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. (Ἰδίως δὲ 1) β. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Οἰνόην, ἐφ' οὗ καὶ ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης. 2) ἀκρωτ. καὶ ναὸς ὡσαύτως τῆς Ἀρτέμ. πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας καὶ 3) ἀκρωτ. τῆς Καρ. 4) «ὄρος ᾗ ἅλσος τῆς Ἀρτέμ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀρικίαν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀρτεμίτα (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, (ὁ πολ. Ἀρτεμιτηνός). 2) μία τῶν Ἰκαρικῶν νήσων.

Ἀρτεμίχη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλίνιος καὶ τῆς Ἄρκης, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς πτηνόν.

Ἀρτέμων, ωνος (ὁ), ἄθλιός τις ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων, τῶν ὁποίων γλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης. 2) ἔμπορος τις ἐκ Μυτιλήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λακρίτου, παρὰ Δωσθ.

Ἀρτίμπασα (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ Σκύθαις.

Ἀρτίμιος, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Λυδίας.

*Ἄρτις (ἡ), ἡ ὕστερον Λίβεδος.

Ἀρτισκὰς (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, γων. εἰς τὸν Ἄκραν, (Τεύντσα), (παρβλ. Ἀράγησκος).

*Ἀρτόντης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαρδονίου.

Ἀρταύχας, ου (ὁ), Ἕλληνίς τις παρὰ Ξενοφ.ντι καὶ 2) σατράπης Πέρσης παρὰ τῷ αὐτῷ.

*Ἀρτόχμης (ὁ), γαμβρὸς τοῦ Δαρείου.

Ἀρτύβιος (ὁ), στρατηγός τις Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, (παρβλ. Ἀρτύφιος).

*Ἀρτύμνησος (ἡ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἀρτυμνησεύς).

Ἀρτύντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰθαμίτρου, εἷς τῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην στρατηγησάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

*Ἀρτυστώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κύρου ᾗ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀρτύφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου στρατηγῶν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, (παρβλ. Ἀρτάβιος).

*Ἀρτώριος (ὁ), ἰατρὸς τοῦ Αὐγούστου, (Δ. Κάσσ. ΜΖ', 41).

Ἀρυσάνδης, ου (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Καμβύσου.

Ἀρύβας, αντος (ὁ), Σιδώνιός τις ἐκ Φοινίκης παρ' Ὁμήρῳ.

Ἀρύβας, ου (ὁ), = Ἀρυμβας.

Ἀρύηνις, ιος (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου.

*Ἀρύκανδα (τὰ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἀρυκανδεύς).

Ἀρύμβας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Ἀρύπη (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, (τὰ ἰθν. Ἀρυπεῖς).

Ἄρυνος (ὁ), Πυθαγορίτιός τις ἐκ Μεταπαντίου.

Ἀρχάγαθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, συστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, ᾗ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν.

Ἀρχαγόρας, ου (ὁ), λοχαγός τις Ἀργείος παρὰ Ξενοφ.

Ἀρχανδρος (ὁ), υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, (ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἀρχανδρου πόλις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὕστερον Ἀνδρόπολις, (ὁ πολ. Ἀρχανδροπολίτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀρχιάνασσα, ης (ἡ), περίφημός τις ἑταίρα ἐκ Κολοφῶνος.

Ἀρχέβατης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἀρχέβιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἰσχυόντων, παραδοὺς εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν.

*Ἀρχέβουλος (ὁ), ποιητής τις Θηβαῖος παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Ἡφαιστίωνι.

Ἀρχέδημος (ὁ), εἷς τῶν ἰσχυσάντων δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὡς νόθος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Ἀθηναῖός τις, ἐπιλεγόμενος Πήληξ, παρ' Αἰσχίνῃ. 3) φιλόσοφός τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου.

Ἀρχεδίκη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Δυνάστην. 2) θυγ. τοῦ Ἱππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίδου ἐκ Λαμψάκου.

Ἀρχέδικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης. 2) ποιητής τις τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀρχέλαϊς, ίδος (ἡ), π. τῆς Παλαισπίνης. 2) π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος.

Ἀρχέλαοι (οἱ), φυλή τις τῶν Σικυωνίων.

Ἀρχέλαος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξιβίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς. 3) ἔγγονος τοῦ Ὀρέστου, (Στρβ. ΙΓ, ά, 582). 4) υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, σύγχρονος τοῦ Λυκούργου περὶ τὸ 900 πρὸ Χ. 5) νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, ἀφ' οὗ ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς νομίμους αὐτοῦ διαδόχους, ἐβασίλευσε 14 ἔτη, τιμῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς σοφούς, καὶ ἰδίως τὸν Εὐριπίδην, ἄχρις οὗ ἐφονεύθη ᾧ αὐτὸς τῷ 398 πρὸ Χ. 6) Καππαδόκης ἀρχιστράτηγος τοῦ Μιθριδάτου, κυριεύσας διὰ προδοσίας τὰς Ἀθήνας καὶ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλα ἐν Χαιρωνείᾳ. 7) Μιλήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σωκρ. 8) ἐπιγραμματοποιός τις, καλούμενος Χερσονησίτης, καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. 9) Τραγικός τις ποιητὴς παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀρχέλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας.

Ἀρχέμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Δήλιος. 2) εἷς τῶν γόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) συγγραφεύς τις ἐξ Εὐβοίας, γράψας περὶ διαφόρων περιέργων τῆς πατρίδος του ἀντικειμένων. 4) Πυθαγορειός τις ἐκ Τάραντος.

Ἀρχέμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου, κατασπαραχθέντος βρέφους ἔτι ὑπὸ δράκοντος, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἠθέλησε νὰ δείξῃ μίαν κρήνην εἰς τοὺς ἐπὶ Θήβας στρατεύοντας ἑπτὰ Ἕλληνας, συνέστησαν οὗτοι τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας.

Ἀρχεπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου ᾗ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις, σταλεὶς πρέσβυς περὶ εἰρήνης εἰς Ἀθήνας.

Ἀρχέπραπος (ὁ), Λοκρός τις πατὴρ τοῦ Ἀρχησιδάμου. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ. 3) ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, γράψας ἐπὶ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου ἓν διδακτικὸν ποίημα. 4) εἷς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Φωκίωνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχέτιμος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ. 2) συγγραφεύς τις γράψας Ἀρκαδικά.

Ἀρχίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ. ἐν Κορίνθῳ, κτίσας τὰς Συρακούσας. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμ., καὶ 3) ἕτερος ἄρξας τὸ γ'. τῆς 108. 4) πολέμαρχός τις τῶν Θηβῶν παραδοὺς τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν τῷ 378 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τῶν περὶ Πελοπίδαν. 5) τραγικός τις ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ὁ κληθεὶς Φυγαδοθήρας, διότι, μετὰ τὴν τοῦ Ἀντιπάτρου νίκην, ἐθήρευε τοὺς φυγάδας Ἕλληνας ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν.

Ἀρχίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδα, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ζεύξιδάμου ᾗ ἔγγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἕβδομος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 469—427 πρὸ Χ., στρατηγήσας πολλάκις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ δευτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 361-338 πρὸ Χ. 4) υἱὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου, καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 290 πρὸ Χ.

*Ἀρχιδημίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ.

Ἀρχιδίκη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτεως.

Ἀρχίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. 2) περίφημος λυρικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς ἐκ Πάρου, φονευθεὶς ὑπό τινος Καλώνδα Ναξίου ἐχθροῦ του.

Ἀρχιμήδης, ους (ὁ), περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τῷ 287 πρὸ Χ., ᾧ φονευθεὶς ἀγνώριστος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου ἅλωσιν τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν ὑπερησπίσθη μέχρι τέλους διὰ τῶν θαυμασίων μηχανημάτων του. 2) φιλόσοφός τις Τραλλιανὸς παρὰ Σουΐδᾳ.

Ἀρχῖνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., πατὴρ τοῦ Μυρωνίδου.

Ἀρχιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. καὶ 2) ἕτερος τὸ γ' τῆς 115. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχ. κωμῳδίας. 4) Πυθαγορειός τις ἐκ Τάραντος ᾗ 5) ἕτερος ἐκ Σάμου.

Ἀρχιτέλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ. 2) πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Ἀρχύτας, α (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, φίλος τοῦ Πλάτωνος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν.

Ἀρχωνίδης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ.

Ἄσαι (αἱ), χωρίον τι τῆς Κορινθίας.

*Ἀσαιάτης, του (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν [illegible] κάονος.

Ἀσανδρος (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, [illegible] τειχίσας τὴν Χερσόνησον καὶ [illegible] εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων. 2) υἱὸς [illegible] Φιλώτα, πατὴρ τῆς Ἀμύτιδος.

Ἀσβόλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. [illegible] νεωθέντων Κενταύρων εἰς τὸν [illegible] τοῦ Περιθόου. 2) εἷς τῶν [illegible] σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

*Ἀσθωτος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. [illegible] Ἀσβώτιος).

Ἀσδρούβας, α ᾧ ου (ὁ), Καρχηδόνιος [illegible] τηγός, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, κα[illegible] μηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, καὶ [illegible] θεὶς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ῥωμ[illegible] 2) υἱὸς τοῦ Γύσκωνος, στρατηγὸς [illegible] Καρχηδόν. ἐν Ἰσπανίᾳ, νικηθεὶς [illegible] Ῥωμ. Μαρκίου. 3) υἱὸς τοῦ [illegible] νος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδόνι[illegible] πρώτου Διυλικοῦ πολέμου.

Ἀσέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. πρὸς [illegible] τολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, (τῶν [illegible] σεάτης).

Ἀσία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ [illegible] θύος, ἐξ ἧς ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν [illegible] μηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἄτλαντα καὶ [illegible] τιον, (ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη. 2) [illegible] γρφ.) ἓν τῶν μεγάλων μερῶν [illegible] νης σφαίρας, ὑποδιαιρούμενον εἰς [illegible] γάλην καὶ μικρὰν Ἀσίαν, (ὁ κα[illegible] Ἀσιανός).

Ἀσ.άδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἀ[illegible]

Ἀσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κότυος καὶ [illegible] νος τοῦ Μάνη, βασιλεὺς τῆς Λυ[illegible]

*Ἀσιδάτης, ου (ὁ), Πέρσης τις ὑπὸ [illegible] νοφῶντ.

Ἀσιναῖος κόλπος, ὁ μεταξὺ τοῦ [illegible] ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ [illegible] νάρου ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ ἄλλως [illegible] σηνιακὸς ἢ κοινῶς Κόρφος τῆς Κ[illegible]

Ἀσίναρος (ὁ), ποτ. ῥόων πρὸς [illegible] τῆς Σικελ., (Freddo).

Ἀσίνη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀργολ. [illegible] π. τῆς Λακων. πλησίον τοῦ Γυθείου. 3) π. τῆς Μεσσην., (ὁ τοπ. Ἀσινάτης).

Ἄσιος (ὁ), Φρὺξ, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, [illegible] δελφὸς τῆς Ἑκάβης. 2) υἱὸς τοῦ Ἰ[illegible] τάκου, ἡγεμόνας τῆς Ἀρίσβης, καὶ [illegible] χος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ [illegible] μενέως. 3) ἀρχαῖός τις ποιητὴς [illegible] μιος.

*Ἄσκα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ.

Ἀσκάλαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς [illegible] Ἀστυόχης, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν, εἷς τῶν [illegible] Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν στρα[illegible] τευσάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ [illegible] Δηϊφόβου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ [illegible] τῆς Γοργύρας, μαρτυρήσας κατὰ τὴν [illegible] Δήμητρος εἰς τὴν περὶ Περσεφόνης [illegible] κήν.

Ἀσκαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑμεναίου, σπο[illegible] τηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἰ[illegible] τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ [illegible]

Ἀσκάλων, ωνος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς [illegible] μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου, (ὁ τοπ. Ἀ[illegible] ασκαλωνεῖτης).

Ἀσκανία (ἡ), λίμνη τῆς Φρυγ. καὶ [illegible] λίμνη τῆς Βιθυν., χυν. εἰς τὴν Π[illegible] ποντίδα, (παρ' αὐτὴν κεῖται ἡ Νίκαια).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) ἡ περὶ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην χώρα τῆς Τρῳάδος.

Ἀσκάνιος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

2) σύμμαχός τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς Φρυγίας Ἀσκανίας. 3) υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του ἐν Ἰταλίᾳ ἢ, κατ' ἄλλους, φονεύσας μετ' αὐτὸν ἐνταῦθα.

Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Μαχάων. 2) εἰσαγενεία μεγάλη διαφόρων ἰατρῶν, γενεαλογουμένων ἀπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Ἱππποκράτης. 3) ἰατρός τις Προυσαεύς, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χ. ἐν Ῥώμῃ. 4) ἀκροατής τις Θρᾷξ, καὶ 5) ἕτερος Σάμιος. 6) γραμματικός ἐξ Ἀπαμείας τῆς Βιθυνίας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Ἀσκληπιόδωρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιός, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς.

2) φυσικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας. 3) Μακεδών, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀσκληπιός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κορωνίδος, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλ. Τρίκκης, θεοποιηθεὶς διὰ τὴν ἰατρικήν του ἐπιδεξιότητα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ τιμώμενος ἰδίως εἰς τὴν Ἐπίδαυρον τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡμιθρωμένου τινὸς δράκοντος. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ποδαλείριος καὶ Μαχάων, ἰατροὶ ὡσαύτως ἐξιώτατοι, διεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρῳάδος.

Ἀσκληπιοῦ πέτρα, βράχος τις ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου.

Ἀσκλήπων (τὸ Πικηνόν), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, (Ascoli). 2) π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπιλίας, (Ascoli di Satriano).

Ἄσκρα καὶ Ἄσκρη (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ Ἡσιόδου, (ὁ πολ. Ἀσκραῖος).

Ἄσκυλον (τὸ), ἴδε Ἄσκλον.

Ἀσκώνδας, ου (ὁ), παγκρατιαστής τις παρ' Ὁμήρῳ.

Ἄσκος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης.

Ἀσπάλαθα (τὰ), π. τῆς Περσ., (ἴσως τὸ Ἰσπαλήνης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀσπαλάθεια (ἡ), π. τῶν Ταφίων, (ὁ πολ. Ἀσπαλαθεύς).

Ἀσπάλαθος, ἴδος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (ὁ νησ. Ἀσπαλαθήτης).

Ἀσπαλίς (ἡ), ἡ περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸ πνεῦμά της δευτέρα γυνὴ τοῦ Περικλέους, Μιλησία τὴν πατρίδα.

2) θυγ. τοῦ Ἑρμοτίμου, καλουμένη ἑτέρως Μιλτώ, ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀσπάσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν.

Ἀσπενδίος (ἡ), π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, (Μινουγάτ.), (ὁ πολ. Ἀσπένδιος).

Ἄσπενδος, ἴδος (ἡ), ἢ ἄλλως Ἀρκόννησος, νησίδιον παρὰ τὴν Ἰωνίαν. 2) π. τῆς Καππαδοκίας, (ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Clupea) 3) π. ἢ λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν. 4) χωρίον τι τοῦ Ἄργους.

Ἀσπληδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, (ὁ πολ. Ἀσπληδόνιος).

Ἀσπορδηνὸν καὶ Ἀσπορηνὸν ὄρος, β. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Πέργαμον, ὅπου ἡ ναὸς τῆς Ἀσπορδηνῆς (Ἀσπορηνῆς) Ῥέας.

Ἀσπουργιανοί (οἱ), λαός τις παρὰ τὴν Μαιώτιν λίμνην.

Ἄσσα (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου.

*Ἀσσαγέτης, ου (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Ἰνδῶν παρ' Ἀρριανῷ (Δ', κή, 6).

Ἀσσακανοὶ καὶ Ἀσσακηνοί (οἱ), ἔθνος τῶν βορείων τῆς Ἰνδ.

Ἀσσάρακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου.

*Ἄσσηρα (τὰ), π. τῆς Χαλκιδικῆς, (ὁ πολ. Ἀσσηράτης).

Ἀσσησὸς (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Μίλητον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀσσησίας Ἀθηνᾶς.

Ἀσσίναρος (ὁ), ἴδε Ἀσίναρος.

Ἄσσος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἄσσιος καὶ Ἀσσεύς).

Ἀσσυρία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μηδίας, Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, (Κιουρδιστάν). 2) (ἐνίοτε) = Συρία, (τὸ ἀθν. Ἀσσύριοι).

*Ἀσσωρὼν (τὸ), β. τῆς Σάμου.

*Ἀσσώριον (τὸ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀσσωρῖνος).

Ἄστα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Αἰγύων, (Asti). 2) π. τῆς Ἱσπανίας Ἀσταβόρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Αἰθιοπ. εἰσβάλλων εἰς τὸν Νεῖλον.

Ἀσταί (οἱ), λαός τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν παρὰ τὴν Σαλμυδησσόν.

Ἀστακηνοί (οἱ), λαὸς τῆς Παιονιανῆς.

Ἀστακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς νύμφης Ὀλβίας. 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Ἰσμάρου, Λεάδου καὶ Μελανίππου, διακριθέντων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀργείων πόλεμον. 3) Πέρσης τις παρὰ Θκδ.

Ἄστακος (ἡ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου, (Δραγαμέστι). 2) π. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Νικομήδειαν, ἡ ἄλλως Ὀλβία, (ὁ πολ. Ἀστακηνός, καὶ Ἀστακηνὸς κόλπος τῆς Προποντίδος).

Ἀστάπους, ου (ὁ), ποτ. τῆς Αἰθιοπ.

Ἀστάρτη (ἡ), θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη καὶ ἐνίοτε ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Παλλάς. Ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς ἦτον ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας.

Ἀσφάπης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ, (ἴσως = Γωβάσπης).

*Ἀστέας, α (ὁ), Πυθαγορείος τις ἐκ Τάραντος.

*Ἀστέϊος (ὁ), ἔρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

*Ἀστελεύθη (ἡ), π. τῆς Δυδ., (ὁ πολ. Ἀστελεβαῖος).

Ἀστερία (ἡ), θυγ. τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Πέρσου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Φεύγουσα τὸν Δία, ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετεμορφώθη εἰς ὄρτυγα ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστερίας. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν Χάϊτον υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 4) (γεωγρ.) ἡ νῆσος Δῆλος. 5) μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης, (ἴσως ἡ νῦν Ἔρησσος).

Ἀστέριον (τὸ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, (ὁ πολ. Ἀστεριεὺς ἢ Ἀστερίων τις).

Ἀστέριος (ὁ), ἰδιαίτερον ὄνομα τοῦ Μινωταύρου. 2) υἱὸς τοῦ Γπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Παλλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος. 4) = Ἀστερίων.

Ἀστερίς, ίδος (ἡ), = Ἀστερία (4).

Ἀστερίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, καὶ ἔγγονος ἐκ θυγατρὸς τοῦ Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, νυμφευθεὶς τὴν Εὐρώπην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Κρήτην, ὑπανδρευθεῖσαν τὸν Μίνω. 2) υἱὸς τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Ἀντιγόνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀστερόδεια (ἡ), νύμφη τις τοῦ Καυκάσου, μήτηρ τοῦ Δρύρτου.

Ἀστεροπαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελάγοντος ἢ τῆς Περιβοίας, ἀρχηγὸς τῶν Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀστεροπεία (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊόνος, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ἢ ἀδελφὴ τοῦ Κεφάλου κτλ. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου.

Ἀστεροπὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Κεδρῆνος ἢ γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ.

*Ἀστερος (ὁ), = Ἀστερίων (1).

*Ἀστερουσία (ἡ), β. τῆς Κρήτης καὶ 2) ἀποικία τις Κρητῶν ἐν τῷ Καυκάσῳ, (τὸ ἐθν. Ἀστερουσιανός).

Ἀστήρ, έρος (ὁ), τοξότης ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἐκβαλὼν διὰ τοῦ βέλους τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Φ. Λίπποου, πολιορκοῦντος τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ κρεμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως.

Ἀστούριοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαίων τῆς Ταρρακωνησίας Ἱσπανίας.

Ἀστράβακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρβου, Λγίδης, τιμώμενος ἐν Σπάρτῃ ὡς ἥρως.

Ἀστραία (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιτος, θεὰ τῆς δικαιοσύνης. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης. 3) (γεωγρ.) π. τῆς Ἰλλυρ.

Ἀστραῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς Ἠοῦς τὸν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον. 2) ποτ. τῆς Θρᾴκης, (Μπέρκιτσα).

Ἀστροάρχη (ἡ), = Ἀστερία.

Ἀστυάγης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυαξάρου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης, μητρὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀστύαλος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.

Ἀστυάνασσα, της (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἑλένης.

Ἀστυάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιαδος Ἐπιλαΐδος. 2) υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομαχης. 3) ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Λύκωνος.
Ἀστυβίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ Μιδίας τῶν Θεσπιάδων.
Ἀστύγονος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.
Ἀστυδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μορσίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, ποιητὴς τραγικός, γράψας 240 τραγῳδίας.
Ἀστυδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμυντορος βασιλέως τῶν Δολόπων καὶ τῆς Κλευβούλης, μήτηρ τοῦ Τληπολέμου ἢ τοῦ Κτησίππου, (παρθλ. Ἀχυόχη). 2) γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ διαβαλοῦσα αὐτόν, ἀδιαφοροῦντα, εἰς τὴν γυναῖκά του ὡς ἄπιστον, τῆς ὁποίας ὑπὸ λύπης κρεμασθείσης, ἐφονεύθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 3) θυγ. τοῦ Φορβάντος καὶ γυνὴ τοῦ Τλαύκωνος.
Ἀστυκράτεια (ἡ), μία τῶν θυγ. τῆς Νιόβης. 2) θυγ. τοῦ Παλυΐδου, (Παυσ. Α', μγ', 5).
Ἀστυλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κρότωνος. 2) ἀρχηγός τις τῶν Ἀρκάδων. 3) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.
Ἀζύμαχος (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ., υἱὸς τοῦ Ἀσωπολάου.
Ἀσυνόμη (ἡ), ἡ ἄλλως Χρυσηΐς, θυγ. τοῦ Χρύσου. 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 3) θυγ. τοῦ Ταλαοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Καπανέως.
Ἀστύνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, ἐξ πάππος τοῦ Κινύρα. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) ἕτερός τις υἱὸς τοῦ Προτεσιάνου.
Ἀστυόχεια καὶ
Ἀστυόχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου ἐκ τοῦ Ἄρεος. 2) θυγ. τοῦ Φύλαντος καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, (παρθλ. Ἀστυδάμεια). 3) θυγ. τοῦ Σιμόεντος ἐξ μήτηρ τοῦ Τρωός. 4) θυγ. τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, σύζυγος δὲ τοῦ Τηλέφου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου. 5) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.
Ἀστύοχος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῶν Λιπαροννήσων.
Ἀστυπάλαια (ἡ)', θυγ. τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἄγκαιον ἐξ τὸν Εὐρύπυλον, βασιλέα τῆς νήσου Κῶ. 2) (γεωγρφ.) μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Λίγαίου, παρὰ τὴν Ἀμοργόν, (ὁ νησ. Ἀστυπαλαιεύς). 3) ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Σούνιον. 4) ἀκρωτ. τῆς Καρ. παρὰ τὴν Μύνδον.
Ἀζύπαλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων Τρώων.
Ἀστυρα (τὰ), π. τῆς Μυσ., πλησίον τοῦ Ἀδραμυττίου, (ὁ πολ. Ἀστυρηνός). 2) π. τῆς Τρωάδος παρὰ τὴν Λέσβον. 3) νῆσος καὶ π. τοῦ Ἀστίου ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ.
Ἀσυχις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 1050 π. Χ.
*Ἀσφαλίων, ωνος (ὁ), θεράπων τις τοῦ Μενελάου.
Ἀσφαλτῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἄλλως Νεκρὰ θάλασσα, λίμνη τῆς Παλαιστίνης.
*Ἄσχειον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀσχειεύς).
Ἀσωνίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις Αἰγινήτης.
Ἀσωπία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Σικυωνίας.
Ἀσωπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐρατοῦς.
Ἀσώπιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Βοιωτικὸν Ἀσωπὸν χώρας.
Ἀσώπιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Φορμίωνος ὁμώνυμος τοῦ πάππου του.
Ἀσωπίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ ἐξ τῆς Μετόπης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα.
Ἀσώπιχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ.
Ἀσωπόδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. 2) Θηβαῖος, υἱὸς Ἡροδότου, νικητὴς εἰς τὰ Ἴσθμια.
Ἀσωπόλαος (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ., πατὴρ τοῦ Ἀστυμάχου.
Ἀσωπὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, βασιλεὺς τῆς Φλειοῦντος ἢ τῶν Πλαταιῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μετόπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀάδωνος, τὴν Αἴγιναν τὴν Σαλαμῖνα καὶ ἄλλα τέκνα, (ὑπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἐξ εἰς αὐτὸν προσωποποιεῖται ὁ 2) ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, μεταξὺ τῆς Βοιωτ. καὶ Εὐβοίας. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, παραρρέων τὴν Σικυῶνα. 4) ποτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, πηγ. ἐκ τῆς Οἴτης. 5) ποτ. τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ 6) τῆς Πάρου.
Ἀσωπὸς (ἡ), π. τῆς Δακων., (Ῥάμπανον).
Ἀταβύριον (τὸ), τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Ῥόδου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός. 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας.
Ἀτάβυρις, ιος (ὁ), = Ἀταβύριον (ὄρος).
*Ἀταιὰ (ἡ), π. τῆς Δακων., (ὁ πολ. Ἀταιάτης).
Ἀταλάντη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀνατραφεῖσα κυνηγετικῶς, συνεξῆλθε πρὸς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον ἐξ πρώτη ἐτόξευσεν· ὑπανδρευθεῖσα τὸν Μειλανίωνα, υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον. 2) θυγ. τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὠραιότητά της καὶ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν της. Ἀποφασίσασα νὰ μὴν ὑπανδρευθῇ παρ' ἐκείνου ὃς τις ἤθελε τὴν νικήσῃ εἰς τὸ τρέξιμον, ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, ἄχρις ὅτου ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, ὑπερβὰς αὐτὴν διὰ τῆς βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ἐνυμφεύθη. 3) (γεωγρφ.) μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου τῆς Εὐβοίας, ἀπέναντι τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, (Ταλαντονῆσι). 4) νησίδιον τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιῶς. 5) π. τῆς ἐν Μακεδον. Ἠμαθείας ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ.
Ἄταξ, αγος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, (Aude).
Ἀτάραντος (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν πρὸς ἀνατολὰς ὀλιγωνύχους Σύρτεως.
*Ἀτάρβας, αντος (ὁ), στρατηγὸς Καρχηδονίων κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους.
Ἀταρβῆς, ου (ὁ), Ἀθηναῖος τις ἀποθανὼν εἰς θάνατον διότι ἐφόνευσε τὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ πτηνόν.
Ἀτάρβηχις, ιος (ἡ), π. τῆς Προποντίδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Δήλου, ἔνα ναόν της Ἀφροδίτης.
Ἀτάργατις, ιδος (ἡ), πρὸ τῶν ἄλλως Δερκετὼ, λατρευομένη ἐν τῆς θαλάσσης ἐξαιρέτως ἐν Ἡμ. διὸ καὶ συγχεομένη πολλάκις μ' Ἀστάρτης.
Ἀταρνεύς, έως (ὁ), π. παραλ. τῆς λίδος ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. τανεήτης, -ειτις).
*Ἀτάρνη, ου (ὁ), ποτ. τῆς Φρυγ.
*Ἀταυρυοι (οἱ), λαὸς τῆς Δρβ.
Ἀτέας, α ἐξ υ (ὁ), βασιλεὺς τῶν ρίδι Σκυθῶν.
Ἀτέλλα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας, Νεαπόλεως καὶ Καπύης, (ὁ πολ. λανός).
*Ἀτέριον (τὸ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. τερῖνος).
Ἄτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῶν ρας τῶν Σαμνίων, περὶ τὰς πηγὰς Ἀτέρνα ποταμοῦ, (Pescara).
Ἀτέρνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν τικὸν κόλπον.
Ἄτη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς κατεκρήμνισε τοῦ Οὐρανοῦ.
*Ἀτήνη καὶ Ἀτηνία (ἡ), δῆμος τικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα λην, (ὁ δημ. Ἀτηνεύς).
*Ἀτηρῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Ῥαιτικῆς τίας, (Etsch).
Ἄτθις, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Κραναοῦ βασιλεύσαντος τῆς Ἀττικῆς μετὰ Κέκροπα.
*Ἀτιζύης, ου (ὁ), Σατράπης παρ' Ἀρβιανῷ.
Ἀτιντᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς ὀρεινῶν συνόρων τῆς Μακεδον.
Ἀτιντανία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων.
Ἀτλαντείη (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρυάδων νὴ τοῦ Δαναοῦ.
Ἄτλαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς Ἄτλαντος, ἀπεχόμενον ἁμμώδ
Ἀτλαντις, ίδος (ἡ), νῆσος τις μυθ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τοῦ ὄρους Ἄ νομιζομένη ὅτι κατεποντίσθη.
Ἀτλαντίδες, πατρωνυμικῶς αἱ Ἀτλαντίδος.
Ἄτλας, αντος (ὁ), β. ὑπερμήκης φρικῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, θολαγίαν, ἐστηρίζετο ὁ οὐρ (μυθολογ.) εἷς τῶν Τιτάνων, Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, σθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν γίαν νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμω Οὐρανόν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἑπτὰ τὰς ἀπ' αὐτοῦ μὲν Ἀτλαντίδ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πλε νας. 3) ποτ. τῆς Θρᾴκης, ἀ ὄρους καὶ χυν. εἰς τὸν Ἑβρ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἀρτέλης, ου (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης.
Ἄρτεσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ἢ μετὰ ταῦτα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπ.
Ἀρτεσικοί (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλίας.
Ἀσσυρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρίας.
Ἀστυρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλ., (Adour).
Ἄτρα (τὰ) καὶ Ἄτραι (αἱ), π. τῆς Μεσοπ. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Νισιβεως, (ὁ πολ. Ἀτρηνός).
Ἀτρεμίται (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.
Ἀτρεμυττεῖον (τὸ), = Ἀδραμύττειον.
Ἀτρεύς, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., γαμβρὸς τοῦ Πελασγιώτιδος εἰς τὸν Πηνειόν. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἢ ὁ κάτοικος Ἀτρεύτης.
Ἀτρεβάτιοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Artois).
Ἀτρείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος.
Ἀτρειών, ωνος (ὁ), = Ἀτρείδης.
Ἀτρεστίδας, α (ὁ), Ἀρκὰς τις παρὰ Δημοσθ.
Ἀτρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἢ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Νυμφεύσας τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ Κεφαλῆος, διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Μυκηνῶν. Ἔσχε δὲ υἱοὺς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἢ, κατ' Ἄλλους, τὸν πατέρα αὐτῶν Πλεισθένην. Ἡ τρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Θυέστην ἀπόθρητος ἐκδίκησίς του, θεσπίσαντος αὐτὸν τὰ τῶν τέκνα, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν τραγικῶν συμβάντων.
Ἀτρόμητος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, πρότερον Τρόμης καλούμενος, κατὰ τὸν Δημοσθ.
Ἄτρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπάδος Στρατονίκης.
Ἀτροπατηνή (ἡ), τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Μηδίας, (Ἀδερμπιγιάν), (τὸ ἐθν. Ἀτροπατηνός).
Ἀτροπάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ἀτροπατία (ἡ), = Ἀτροπατηνή.
Ἄτροπος (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ ἀφτιώσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.
Ἄτυμνος, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κύκλωπος Ἄργου ἢ τῆς νύμφης Φρυγίας.
Ἄτυς, υος (ὁ), Φρύγιος, υἱὸς τοῦ Φρύγιος, πρώτων ὑπὲρ τῶν Περσῶν.
Ἀτυχία (ἡ), π. τῆς Αὐδ., ἐπὶ τοῦ "Ερμου. 2) π. παρουσιαλ. τῆς Παμφυλ., ἀφιερωμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, (ὁ πολ. Ἀτυχαλεύς).
Ἀτυχίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων Καβάττου, (Νικολ. Δαμασκ. 83).
Ἀτυχίς, ίδος (ἡ), φυλὴ τις ἐν Ἀθήναις, προσκτισθεῖσα ἀκατώτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἀτυχίδου.
Ἀτυχλίων, ωνος (ὁ), Ἰατρός τις παρ' Ὁμ. Ἀτυχίδης (ὁ), Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, νυμφευθεὶς, μετὰ θάνατον τῆς πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ Ὀλυμπιάδος, τὴν ἀνεψιὰν τοῦ ἡγεμόνος τούτου Κλεοπάτραν, φονευθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐνωθεὶς μετὰ θάνατον αὐτοῦ μὲ τὸν Εὐμένη. 3) αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὁ πρῶτος συστήσας τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου, ἀφ' οὗ ἀπεδίωξε τοὺς Γαλάτας· ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. 4) υἱὸς τοῦ πρώτερου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους, ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Προυσίᾳ, ἀνεκτήσατο αὐτὸν διὰ τῶν Ῥωμαίων. 5) υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ὅστις μετὰ πολυετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν καταλιπὼν κληρονόμους τοῦ θρόνου τοὺς Ῥωμαίους.
*Ἀττάλυδα (τὰ), π. τῆς Αὐδ., (ὁ πολ. Ἀτταλυδεύς).
*Ἀττάλοι (οἱ), φυλή τις τῶν Μασσαγετῶν, (Στρ. ΙΑ', ή, 513).
Ἄττεα (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, (Στρβ. ΙΓ', ά, 607).
Ἄττης, εω (ὁ), = Ἄττις.
Ἀττική (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, ἧς οἱ κάτοικοι ἀλογιζόντο αὐτόχθονες, διαιρούμενοι εἰς δέκα φυλὰς καὶ διαφόρους δήμους.
Ἀττικίων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ =
Ἀττικός (ὁ), ὡς ἐθνικόν, ὁ ἐκ τῆς Ἀττικῆς. 2) (κυριωνυμ.) — Πομπώνιος, ἐπίσημός τις καὶ ἐνάρετος Ῥωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν σοφίαν του.
Ἀττικωνικός, ή, όν· Κωμ. ἀντὶ Ἀττικός.
Ἄττις, εως καὶ ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καλαοῦ ἐκ Φρυγίας, νέος ὡραιότατος, οὗ ὑπορίσ ἐραστεύσασα ἡ Κυβέλη, κατέστησεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της. Ἀλλ' αὐτὸς, μὴ φυλάξας τὴν εἰς αὐτὴν πίστιν, καὶ παραφρονήσας, εὐνουχίσθη ἰδιοχείρως.
Ἀτύμνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασσιωπείας, ἐρώμενος τοῦ Σαρπηδόνος. 2) υἱὸς τοῦ Ἡμαθίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Τιθωνοῦ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου ἐκ Λυκίας, σύμμαχος τῶν Τρώων.
Ἄτυς, υος (ὁ), = Ἄττις. 2) υἱὸς τοῦ Μάνου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἄτυάδαι. 3) υἱὸς τοῦ Κροίσου, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου.
*Αὐαθα (τὰ), χωρίον τῆς Ἀραβ., (τὸ ἐθν. Αὐαθηνοί).
Αὐαινος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα πλασθὲν ἐκ τοῦ Αὐαίνω (ξηραίνω). ‖ Αὐαίνω λίθος, ὁ Ἀργυρ., = Ὀλιθρος.
Αὔειρα (τὰ), = Αὔαθα.
Αὐέρικον (τὸ), π. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Bourges).
Αὔζας, = Αἶας.
*Αὔζοις, = Ὄασις.
Αὔγαρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν.
Αὐγέας, ου (ὁ), = Αὐγείας.
Αὐγεία (ἡ), = Αὔγη καὶ
Αὐγειαί (αἱ), π. τῆς Λακων. καὶ 2) π. τῆς Λοκρ. (ὁ πολ. Αὐγεάτης).
Αὐγείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορβάντος ἢ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Ὑρμίνης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι δὲν ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν στάβλων του, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐτρέφοντα τρισχίλιαι βόες, (ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: Αὐγείου κόπρος).
Αὔγη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, μεταφερθὴ ὑπὸ τοῦ Ναυπλίεως Μυσίας, ὅπου ὑπανδρεύθη τὸν βασιλέα τῆς χώρας Τεύθραντα.
Αὐγίλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αὐγείου.
Αὐγίλα (τὰ), Ὄασις τις ἐν Λιβύῃ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα τῆς Ἀμμωνίας, (ὁ πολ. Αὐγιλίτης).
Αὐγούστα (ἡ), ὄνομα διαφόρων πόλεων, ὧν ἐπισημότεραι 1) ἡ Ἡμερίτα (Emerita), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ, (Merida). 2) ἡ Πραιτωρία, π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Aosta). 3) ἡ τῶν Ταυρίνων, π. τῆς ἄνω Ἰταλ., ἡ πρώτιμη Ταυρασία, (Ταυρῖνον), (τὸ ἐθν. Αὐγουστανός).
Αὔγουστος (ὁ), Αὐριήλιος — Σεβαστός, ἐπωνομάσθη ὁ Ὀκτάβιος, υἱὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου ἢ τῆς Ἀτίας, θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τῷ 63 πρὸ Χ., καὶ κηρυχθεὶς πρῶτος αὐτοκράτωρ ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καταλυσιν τῆς δημοκρατίας, μοναρχήσας 44 ἔτη καὶ ἐμψυχώσας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας.
*Αὐδάτα (ἡ), Ἰλλυρὶς, μία τῶν πολλῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, (Ἀθήν. ΙΓ', 557).
*Αὐενιῶν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Γαλλ. (Avignon), (ὁ πολ. Αὐενίτης ἢ Αὐενιωνήσιος).
Αὐθήτανοι (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν Ταβρακωνησίαν Ἱσπανίαν.
*Αὐλαί (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Αὐλεώτης).
Αὐλαίας τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.
Αὐλίρικοι (οἱ), λαὸς τῆς Κελτογαλατίας.
Αὐλίς, ίδος (ἡ), (ἡ εἰς. Αὐλιν), π. ξ. τῆμην τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ κορίτου τῆς Εὐβοίας, (Καθ.).
Αὔλος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.
Αὐλών, ῶνος (ὁ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Παλαιστίνης καὶ Μεσοποταμίας. 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 3) π. τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, (Αὐλῶνα ἢ Αὐλῶνας). 4) κοιλὰς τις ξενομανὸς καλουμένη Αὐλὼν Βαυλικὰς, πρὸς τὴν Δαμασκὸν ἐν τῇ Συρίᾳ. 5) περιοχὴ στενὴ μεταξὺ τῶν Χελιδονίων νήσων παρὰ τὴν Παμφυλίαν, (τὰ ἐθν. Αὐλωνίτης).
Αὐλωνίτης ἴδε Βαυλωνία.
Αὐλώνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀσκληπιὸς, διὰ τὸν ἐν τῇ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας ναόν του.
Αὐξησία (ἡ), θεὰ τῆς εὐφορίας, λατρευο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένη, κατὰ χρησμόν τινα, ἐν Βπιδαύρῳ, (Ἡρόδ. Ε'. 82).
Αὔξιμον (τὸ), ἴδε Αὔξεσμόν.
Αὔξουμις (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τῆς Αἰθιοπ.
Αὔξουμον (τὰ), π. τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Osimo).
Αὐξὼ, οῦς (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων.
Αὐράνα (ἡ), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.
Αὔρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μοισίας, πηγ. ἐκ τοῦ Ἄζμου καὶ χωρ. εἰς τὸν Δούναβιν, (Τορτσκαΐ).
Αὔρη (ἡ), θυγ. τοῦ Λέλαντος καὶ τῆς Περιβοίας, σύντριφος τῆς Ἀρτέμιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Βάκχου δύο διδύμους παῖδας.
Αὐρουγκοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰταλ. κατοικῶν περὶ τὸν Δεῖριν ποταμὸν τῆς Καμπανίας.
Αὐσέες ἢ Αὐσεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς Δ.Β., κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα.
Αὔσκιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκυϊτανίας, (Στρβ. Δ', 190).
Αὔσονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Αὐσονίας, = Ἀβοριγῖνες.
Αὐσονία (ἡ), καταρχὰς ἡ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Λείριος καὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ χώρα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἔπειτα δὲ καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἰταλία.
Αὐσονιεύς, έως (ὁ), = Αὔσων.
Αὐσόνιοι (οἱ), = Αὔσονες.
Αὐστάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρριανῷ (Δ', 23).
Αὐσχίσαι ἢ Αὐσχίται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρικῆς πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυρηναϊκῆς.
Αὔσων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης ἢ τῆς Καλυψοῦς. 2) ὁ κατοικος τῆς Αὐσονίας.
Αὐταριᾶται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.
Αὐτεσίων, ωνος (ὁ), Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Θήρα.
*Αὐτόδωρος (ὁ), γραμματικός τις ἐκ Κύμης.
†Αὐτοκάνης (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ἀκροκάνης) ὄρος, ἢ ἀκρωτ. τῆς Αἰολ. πλησίον τῆς Φωκαίας.
Αὐτοκλῆς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 2) υἱὸς τοῦ Σρομβιχίδου.
*Αὐτοκράτης, ους (ὁ), ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.
Αὐτόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὅστις εὑρὼν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀσκληπιὸν, τὸν ἀνέλαβε καὶ τὸν ἀνέθρεψε.
Αὐτολέων, οντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς ἀράτως ἐν τῇ πρὸς Δοκρεῖς μάχῃ.
Αὐτόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλόννης, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὸ κλέπτειν καὶ ἁπατᾶν δεξιότητά του. Ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς. 2) υἱὸς τοῦ Δημίμαχου ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, κτίστωρ τῆς Σινώπης. 3) υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, (ἴσως αὐτοῦ υἱὸς ἦτον ὁ λῃστὴς Σίνης). 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγαθοκλέους.
Αὐτόμαλα καὶ Αὐτομάλακα (τὰ), πόλις τῆς Κηρυναϊκῆς ἐν τῇ Διβύῃ, (ὁ πολ. Αὐτομαλακεὺς καὶ Αὐτομαλακίτης).
Αὐτομάτη (ἡ), μία τῶν 50 θυγατερων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούσιριν.
Αὐτομέδουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκωθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου πατρὸς τοῦ Ἰολάου.
Αὐτομέδων, οντος (ὁ), οἷος τοῦ Διωρεὺς ἐκ Σκύρου, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως. 2) τύραννος τῆς Ἐρετρίας, κατοχυθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.
Αὐτομένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀριγνώτου.
Αὐτονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. 2) θυγ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀρισταίου, καὶ μήτηρ ἡ, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἀδελφὴ τοῦ Πυλυδώρου. 3) θυγ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς. 4) θυγ. τοῦ Πειρέως, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα. 5) θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης.
Αὐτόνοος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) ἤτοι τις ἐν Δελφοῖς.
*Αὐτοσθένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 28 Ὀλυμπ.
Αὐτοφονος (ὁ), ἀγγελός τις τῶν Θηβαίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.
Αὐτοφραδάτης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Ταπύρων.
Αὐτοχαρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.
Αὐφίδηνα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Alfidena).
Αὐφίδιος καὶ Αὔφιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ofanto).
Αὐφις, ιδος (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ufente).
Αὐχάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Βόλγα.
*Ἀφαία (ἡ), θεότης λατρευομένη ἐν Αἰγίνῃ, (Παυσ. Β', λ', 3).
Ἀφάκη (ἡ), π. τῆς Λιβύας, (ὁ πολ. Ἀφακίτης).
*Ἀφάνναι (αἱ), χωρ. τῆς Σικελ., (τὸ τοπικὸν Ἀφανναῖος).
Ἀφαρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, πατὴρ τοῦ Λυγκέως ἢ τοῦ Ἴδα, βασιλεὺς μέρους τινὸς τῆς Μεσσηνίας. 2) υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.
Ἀφαρητιάδαι καὶ Ἀφαρητίδαι (οἱ), πατρωνυμικῶς οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, ὁ Λυγκεὺς καὶ ὁ Ἴδας.
Ἀφειδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Τεγέας, υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας ἢ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος ἐκ Σικελίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου προσεπονήθη ὁ Ὀδυσσεύς, ἐπισρέψας εἰς Ἰθάκην.
Ἄφεται καὶ Ἄφεταί (αἱ), ἀκρωτ. ἢ ὁρμητήριον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαγνησίας, ἀπ' ὅπου ἐκίνησαν οἱ Ἀργοναῦται.
Ἀφεψίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Βαθίππου παρὰ Δημοσθ.
Ἀφθίτης νομὸς, τῆς κάτω Λιβύπτου, μεταξὺ Βυβάστιος καὶ Τάνεως, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Φθενότην τοῦ Πτολεμ.
*Ἀφθόνιος (ὁ), ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς πε-

ρίφημος, τοῦ ὁποίου ἐδόξουσι γυμνάσματα προγυμνάσματα.
Ἀφιδνα (ἡ) καὶ Ἀφιδναί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δῆμ. Ἀφιδναῖος καὶ τὴν Λεοντιδα φυλὴν, (ὁ δῆμ. Ἀφιδναῖος).
*Ἄφιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. (ὁ κατ. Ἀφιήτης).
*Ἀφνίτις, ιδος (ἡ), ἡ ἄλλως Δασκύλιτις λίμνη.
*Ἀφόρμιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν, (τὸ τοπικὸν Ἀφορμιεύς).
Ἀφράνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν.
*Ἀφρική (ἡ), παρὰ Ῥωμαίοις ἡ Διβύη.
Ἀφρικισία (ἡ), κώμη τῆς Δακων.
Ἀφροδιτιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ. κοντὰ εἰς τὴν Λαοδίκειαν. 2) π. πρωτεύουσα τῆς Καρίας. 3) π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς, κοντὰ τὸν λιμένα τῆς Ἀπολλωνιάτιδος.
Ἀφροδισεύς).
Ἀφροδίσιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, ὅθεν 1) π. παραθαλ. πρὸς νότον τὴν Κύπρου. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἱσπανίας, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας, (σήμ. Cap de Creus). 3) (ἴδε Ἀφροδίσιος) Πυρήνης Ἄκρον, (Cap de Creus).
Ἀφροδίτη (ἡ, ἡ θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἐρώτων, θυγ. τοῦ Διὸς ἢ τῆς Διώνης, λατρευομένη ἰδίως εἰς τὰ Κύθηρα καὶ τὴν Κύπρον καὶ τὴν Κνίδον, ὅπου ἦτο περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα.
Ἀφροδίτης ὄρμος, ἴδε Μυεζόρμιος.
Ἀφροδίτης πόλις ἡ καὶ Ἀφροδισιάς, δύο πόλεις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου καὶ 2) ἄλλη ἐπὶ τῆς Δεσβίας, ἡ τετάρτη ἐπὶ τῆς ἄνω Λιβύπτου, (ὁ πολ. Ἀφροδιτοπολίτης).
Ἀφῦσις, εως (ἡ), π. τῆς Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀφυσταίος).
Ἀχαιὰ ἢ Ἰων. Ἀχαιΐη (ἡ), ἐπωδὸς Δήμητρα διὰ τὴν περὶ τῆς Περσεφόνης θλῖψιν της (ἄχος).
Ἀχαΐα (ἡ), ἐπαρχ. πρὸς ἄρκτον τῆς Λακωνικῆς, 2) παρὰ Ῥωμαίοις ἡ Ἑλλὰς ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας ἢ Θετταλίας, ἢ Φθιῶτις, ἢ ἄλλως Ἀχαϊκὴ φθιῶτις, μέρος τῆς Θεσσαλ. 4) π. τῆς Αἰολίδος παρὰ Θκδ. (ὅπου τινὲς ὁρίζουσι καὶ 5) π. τοῦ Κιμμερικοῦ πορθμοῦ, π. (ἴσως ἡ ἀκρόπολις τῆς Τανάϊδος Τάφρ, (τὸ ἐθν. Ἀχαιὸς, καὶ ἐν θηλ. Ἀχαιΐς).
*Ἀχαιαὶ (αἱ), βράχοι τινὲς περὶ τὴν Ἀμισὸν.
*Ἀχαΐκαρος (ὁ), μάντις περίφημος παρὰ τοῖς Βοσπορανοῖς.
Ἀχαιμένης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῆς Περσίας, ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Ἀχαιμενίδαι, ἢ βασιλεύσασα τῶν Περσῶν γραμμὴ μέχρι Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπου τῆς Αἰγύπτου.
Ἀχαιὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξούθου ἢ τῆς Κρεούσης, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀχαΐας. 2) τραγικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος.
Ἀχαιῶν λιμὴν, ὁρμητήριόν τι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς παραλίας, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Θυμβραῖον λιμένα μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Σιγείου καὶ Ῥοιτείου, (Παρανλίκ-λιμάνι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἠλιόφρακα(τά), π. τῆς Φρυγ. (Στρβ. ΙΒ', ἡ).
Ἀχαρδίσε (ὁ), ποτ. τοῦ Καυκάσου χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.
Ἀχερ-αί (αἱ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Αττ. ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀχαρνεύς).
Ἀχέτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Μηδίας ἢ 2) τῆς Σικελ. 3) εἷς τῶν φίλων τοῦ Διονύσου.
Ἀχελῷος καὶ Π. Ἀχελῴος (ὁ), ποτ. τῆς Ἑλλάδος, χυν. διὰ τῆς Ἀκαρν. καὶ Αἰτωλ. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, (Δοπροπόταμος). 2) ποτ. τῆς ἐν Πελοπον. Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Δύμην. 3) ποτ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Λαμίαν. 4) ποτ. τῆς Φρυγ. πηγ. ἐκ τοῦ Σιπύλου ἢ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαρδιανῶν. 5) (κατὰ τὴν μυθολογ. προσωποπ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ περιμήδης τῆς Αἰόλου τὸν Ὀρέστην ἢ Ἱπποδάμαντα, τὰς Σειρῆνας ἢ Δηϊδάμειαν, ἴσε ὀγθότ. Ἀχελῴδαι.
Ἀχερδοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Αττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀχερδούσιος).
Ἀχερουσία, Ἀχερουσιάς ἢ Ἀχερουσὶς (ἡ), λίμνη τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, εἰς ἣν εἰσέβλεουσιν ὁ Κωκυτὸς ἢ ὁ Ἀχέρων. 2) λίμνη τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (mare mortuo), πλησίον τῆς Κύμης. 3) (κατὰ τὴν μυθολογ.) λίμνη τοῦ Ἅδου, δι' ἧς ὁ Χάρων διεπόρθμευε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν κτλ. 4) χερρόνησος καὶ ἄκρα τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, ὅπου ἐδείκνυτο τὸ σπήλαιον, δι' οὗ κατέβη ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Ἅδην.
Ἀχέρραι (αἱ), π. τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλ., (Acere). 2) π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Acerra), (ὁ πολ. Ἀχερρανός).
Ἀχέρων, οντος (ὁ), ποτ. τῆν Θεσπρωτ. τῆς Ἠπείρου, ἐκβάλλων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν, (Μαυροπόταμον καὶ Δουλίχην ἢ Γλυκύ). 2) ποτ. τῆς Ἠπείρου, χυν. εἰς τὸν Ἀχελῷον. 3) ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. 4) ποτ. τῆς Βιθυν., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν, ὁ ἄλλως Λύκος.
Ἀχιλλεία νῆσος, ἡ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ὅπου ἔλεγετο εἶναι ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, (ἄλλως) Λευκή.
Ἀχίλλειον (τό), κυρ. τὸ Ἡρῷον τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὸ Σίγειον. 2) χωρίον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
Ἀχίλλειος δρόμος, ζενόμακρος τις ἀμμώδης ξέρα (ταινία) παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ ἐν τῷ Κριμαίᾳ, ὅπου ἔλεγον ὅτι ἐγύμναζεν ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέξιμον.
Ἀχίλλειος λιμήν, λιμὴν τῆς Ἀσκων. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταινάρου.
Ἀχιλλεύς, έως (ὁ), ὁ περίφημος ἥρως, υἱὸς τοῦ Πηλέως, βασιλέως τῆς Φθίας, καὶ τῆς Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος.
Ἀχιλλήϊον (τό), ἰων. ἀντὶ Ἀχιλλειον.
Ἀχναι (αἱ), χωρ. τῆς Βοιωτ. ἢ 2) τῆς Θεσσαλ.
Ἀχόλλα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Θάψον.
Ἀχραδίνη (ἡ), μέρος τῶν Συρακουσῶν.
Ἀχραδοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἀχερδοῦς, (ὁ δημ. Ἀχραδούσιος).
Ἀψευδής, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, (Ἰλ. Σ. 46).
*Ἀψίρτιον, ονος (τὸ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.
*Ἄψιλαι (οἱ), Σκυθικόν τι ἔθνος.
Ἄψινθιοι (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν μεσημβρινὴν Θρᾴκην παρὰ τὸν Ἄψινθον ποταμόν.
Ἄψινθος (ὁ), ποτ. καὶ Ἄψινθος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης.
Ἄψορος (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν Ἀψυρτίδων νήσων ἔχουσα καὶ πόλιν ἐπ' αὐτῆς, (Ὄσερο).
Ἄψος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ῥέων παρὰ τὴν Ἐπίδαμνον, (Βρεβάτσα).
Ἀψῦθ-οι, Ἄψυνθος, ζδε Ἀψίνθιοι, Ἄψινθος.
Ἀψυρτίς, ίδος (ἡ), οὕτως ὠνομάζοντο δύο νῆσοι (Ὄσερον ἢ Χέρσον) ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., ὅπου ἡ Μήδεια ἔσφαξε τὸν ἀδελφὸν της Ἄψυρτον.
Ἀψυρτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λίητου βασιλέως τῶν Κολχων, καὶ ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν Ἰσσίον αὐτὴ, παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς, κατέκοψε, διακομένη ὑπὸ τοῦ πατρος της, καὶ διεσκόρπισε τὰ μέλη του εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ λάβῃ καιρὸν, συλλέγοντας ἐκείνου ταῦτα, νὰ διασωθῇ.
Ἀῶος (ὁ), ὁ ἄλλως Λίας, ποτ. τῆς Ἰλλυρ., παραβρέων μεσημβρινῶς τὴν Ἀπολλωνίαν, (βγιοῦσα).

Β.

*Βάάλ (ὁ), θεὸς τῶν Φοινίκων κλπ.
*Βααρσούρης (ὁ), ποτ. τῆς Βαβυλωνίας.
*Βαβαὶ καὶ Βάββαι (αἱ), π. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Βαβαῖος καὶ Βαββαῖος).
*Βαβάνομον (τὸ), π. τοῦ Πόντου.
*Βαβρας, αντος (ὁ), πολίχνιον τῆς Δαλαλίσσης, (τὸ ἐθν. Βαβράντιος).
*Βαβρίας ἢ Βάβριος, ου (ὁ), ἀρχαῖος μυθογράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀπισπάσματα καὶ τινες κακοζήλως παραπεποιημένοι μῦθοι.
*Βαβυλᾶς, α ἢ ᾶ (ὁ), ὁ ἐν ἁγίοις ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας.
*Βαβύλη (ἡ), π. ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Ὀδρυσσῶν, (ὁ πολ. Βαβυλίτης).
Βαβυλών, ῶνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας, κτίσμα τοῦ Βήλου ἢ τῆς Σεμιράμιδος. Τὰ τείχη της καὶ οἱ κρεμαστοὶ κῆποί της ἐθεωροῦντο ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων. Τὰ ἐρείπιά της σώζονται πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάχ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρδ-Μαμπέλ. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸν Νεῖλον, (Μπαμπυλή), (τὸ ἐθν. Βαβυλώνιος).
Βαβυλωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μεσοποταμ., Συσιανῆς, Τίγριδος, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου.
*Βαβύρτας, α (ὁ), Μεσσήνιος τις παρὰ Πολυβ.
Βάβυς, υος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους. 2) αὐλητής τις παρ' Ἀθηναίῳ.
*Βαβυτάκη (ἡ), π. τῆς Περσ., (ὁ πολ. Βαβυτακηνός).
Βάγα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, (ὁ πολ. Βαγαΐος).
Βαγαδωνία ἢ Βαγαδωνὶα (ἡ), χώρα τις ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ, (οἱ κάτοικοι Βαγαδάονες).
*Βαγαί (αἱ), φρούριον ἐν τῇ Σογδιανῇ.
*Βάγαι (αἱ), πολίχνιον τῆς Λυδίας.
Βαγαῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου παρὰ Ξενοφ.
*Βάγας, α (ὁ), Περσικὸν ἐπιγενικὸν τι ὄνομα παρὰ Στράβωνι (ΙΓ', 3).
*Βαγασάκης, = Βασσάκης.
*Βάγεια ἢ Βαγία (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Κυρηναϊκῆς, (Λῆξ. Ἰνδ. 28, Πτολ., ΣΤ', ἡ).
*Βάγιννα (ἡ), χωρίον τῆς Ἀρμεν.
*Βαγισαρα (τὰ), χώρα τις περὶ τοὺς Ἰχθυοφάγους.
*Βαγιστανα (τὰ) καὶ Βαγιστάνη (ἡ), π. τῆς Μηδ., (ὁ πολ. Βαγιστανος).
*Βαγιστάνης (ὁ), Βαβυλώνιός τις παρ' Ἀρρ.
*Βαγιστανον (τὸ), β. τῆς Μηδ.
Βαγράδας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Ὕτικην, (Μεγιρδά).
*Βαγραυανδηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Τίγριδος.
Βαγώας, α καὶ ου (ὁ), ὄνομα συχνάκις ἀπαντώμενον παρὰ τοῖς τῶν Περσῶν εὐνούχοις. 2) (ἰδιωτ.) Λίγυπτίος τις εὐνοῦχος καὶ στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, ὅς τις, φαρμακεύσας αὐτὸν, ἀντικατέστησε Δαρεῖον τὸν Κοδομανον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη καὶ αὐτός.
*Βαδαΐς, ίδος (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. (Πτολ. ΣΤ', 7).
Βαδάκη (ἡ), π. τῆς Σουσιανῆς, (ἴσως = Βαβυτάκη).
Βαδάρα (ἡ), π. τῆς Καρμανίας.
*Βαδάς, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.
*Βαδάτιον (τὸ), π. τῆς Τα ρ. Κερασοῦντος.
*Βάδουσα (τὰ), π. τῆς Μεσοποτ.
*Βάδεως πυλις (ἡ), π. τῆς Ὑδατμ. Ἀραβ., (ὁ πολ. Βαδεωπολίτης).
*Βαδώησις (ἡ) π. τῆς Καρ.
*Βάδιξα (ἡ) π. τῆς Βρεττανι., (ὁ πολ. Βαδιξαῖος).
*Βάδις (ὁ), χωρ. τῆς Καρμανίας.
Βάδορις (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. (Δ', 167, Ζ', 74).
Βαζίρα (τὰ), π. τῆς Ἰδ.
Βαθεῖα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., ἴσως = Pax Augusta.
Βάθιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀφεψίωνος, πρὸς Δημοσθ.
*Βάθος (τὸ), τυπος τις ὑδρ. Ἀρκαδίας, (Παυσ. Η', 20).
Βαθυκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Χαλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.
*Βαθύλαος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.
Βάθυλλος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βαθυκλῆς ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πιθανώτ. τοῦ Βαθύλαος, υἱος τις τῶν ὁποίων ὕμνησεν ὁ Ἀνακρέων διὰ τὸ κάλλος του.

*Βαθύς, έος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ποταμῶν, ὧν εἷς ἐν Κιλικίᾳ.

*Βαθὺς λιμήν, χωρίον τῆς Βοιωτ. (Διόδ. Ιθ', 77).

*Βάθων, ωνος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Στέβ.

Βαία (ἡ), β. τῆς Καμπαν.

Βαῖαι ἢ Βάϊαι (αἱ), π. τῆς Καμπαν. ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ λουτρά της, (ὁ πολ. Βαιάτης).

*Βαιάκη (ἡ), π. τῆς Χαον. (ὁ πολ. Βαιακαῖος).

*Βαΐδαι (αἱ), πολίχνιον τῆς Καρ. (ὁ πολ. Βαιδαῖος).

*Βαικοῦλα καὶ Βαίκυλα (τὰ), π. τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Βαικυλεύς).

Βαιλὼν, ὶδε Βελὼν.

Βαῖος ἢ Βάϊος (ὁ), ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσ., ἀφ' οὗ παρωνομάσθησαν αἱ Βαῖαι καὶ ἡ Βαΐα.

*Βαϊταρρὰ (ἡ), π. τῆς Κελτογαλατίας ἢ τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., (Beziers), (ὁ πολ. Βαιταρρίτης).

*Βαιταρρῶν, ῶνος (ὁ), χωρίον τῆς Παλαιᾶς, (τὸ ἐθν. Βαιταρρηνὸς ἢ Βαιταρρούσιος).

*Βαιτέρα (ἡ), = Βαϊταρρὰ.

Βαιτικὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν., περιέχουσα τὴν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τῆς Γρανάδας.

*Βαίτιον (τὸ), π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Βαιτιεύς).

Βαῖτις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἱσπαν. ποτίζων τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Βαιτικὴν καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Γουαδαλκιβίρ).

Βαιτουρία (ἡ), χώρα τῆς Βαιτικῆς μεταξὺ τῶν ποταμῶν Βαίτιος καὶ Ἄνα.

*Βακάρας, α (ὁ), ποτ. ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Καρχηδονίας.

Βάκις, ιδος (ὁ), ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφορα ἀρχαῖα μαντεῖα ἐν Ἑλλάδι, ὧν τρία τὰ ἐπισημότερα, τὸ τῆς Βοιωτίας, τὸ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ τῆς Ἀρκαδίας, (ὅθεν Βακίζω = Προφητεύω).

*Βακκαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἱσπαν.

Βάκτρα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς Βακτριανῆς.

Βακτρία καὶ Βακτριανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Βακτριανὸς καὶ Βάκτριος).

Βάκτρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Βακτριανὴ, (Μπάλκ).

Βακχεῖον ἢ Βακχεῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Βάκχου. 2) (ἰδιαιτ.) χωρίον τι ἐπὶ τῆς Λέσβου ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως.

Βακχιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος, βασιλεύσαντες πολὺν χρόνον ἐν Κορίνθῳ, μέχρις ὅτου καθηρέθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου.

*Βακχὶς, ίδος (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας. 2) πολίχνιόν τι παρὰ τὴν Μοίριδος λίμνην ἐν Αἰγύπτῳ.

Βάκχις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Προύμνιδος καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, πέμπτος βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι.

Βάκχος (ὁ), ἴδε Διόνυσος.

Βακχυλίδης, ου (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος τῆς ἐν Κέῳ πόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 πρὸ Χ. 2) Ὀπούντιος τις σοφιστὴς παρὰ Σουΐδᾳ.

*Βάλα (ἡ), π. τῆς Γαλιλ., (ὁ πολ. Βαλαῖος).

Βάλαγρος καὶ Βάλακρος (ὁ), στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., (κυρ. = Φάλακρος).

*Βαλανάγραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς.

Βαλανεῖα καὶ Βαλανέα (ἡ) καὶ Βαλανεῖαι (αἱ), π. τῶν παραλίων τῆς Συρ. ἢ Φοιν., (ὁ πολ. Βαλανεύς).

*Βάλαρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. παρὰ Φιλοστρ.

*Βαλαροὶ (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ ὀρεινὰ τῆς νήσου Κύρνου.

*Βάλας, α (ὁ), ἐπώνυμον Ἀλεξάνδρου τινὸς βασιλέως τῆς Συρίας.

Βαλβῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης περὶ τὸ 237, βασιλεύσας ἐνιαυτὸν ἕνα.

*Βάλβος (ὁ), στρατηγὸς Ῥωμαῖος ὁ καλούμενος Γαδειτανός.

Βαλβοῦρα (τὰ), π. τῆς Λυκίας περὶ τὰ Κίβυρα, (ὁ πολ. Βαλβουρεύς).

Βαλεαρίδες καὶ Βαλιαρίδες, δύο νῆσοι τῆς Μεσογείου μεταξὺ Ἱσπαν. καὶ Ἀφρικῆς (Μαγιόρκα καὶ Μινόρκα) οἱ ἄλλως Γυμνησίαι, (τὸ ἐθν. Βαλεαρεύς).

*Βάλις (ἡ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς, (ὁ πολ. Βαλίτης).

*Βάλισσος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ. (Πλ. Κράσσ.)

*Βάλκεια (ἡ), π. ἐπὶ τῆς Προποντ., (ὁ πολ. Βαλκειάτης).

*Βάλλα (ἡ), = Βάλα.

Βάλλαθα (τὰ), π. τῆς Μεσοποτ. (Πτολ.)

†Βαλλώνυμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δεβαλλώνυμος.

*Βάλλιον (τὸ), π. τῆς Μακεδον. (ὁ πολ. Βαλλιεύς).

*Βάλλη (ἡ ἄλλως Βλάστη), μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.

*Βαλύρα (ἡ), ποτ. τῆς Μεσσην.

*Βάμβας (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδ. (Bekker Ἀνέκδ. Ἑλλην. 1352).

Βαμβύκη (ἡ), π. τῆς Συρ. ἡ ὕστερον Ἔδεσσα ἢ Ἱεράπολις.

Βάντεια καὶ Βαντία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, (Sancta Maria).

*Βάρατα ἢ Βάραττα (ἡ), π. τῆς Δυκαον., (ὁ πολ. Βαρατεύς).

Βαρβάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀουσιταν., (Cap d'Espihel).

Βάργασα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Βαργασηνός).

Βαργούσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἱσπαν. (Πολύβ. Γ', 33).

Βαργύλια (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Βαργυλιάτης).

Βάργυλος (ὁ), σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηγάσου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν τὰ Βαργύλια.

Βαρδύλης, ου ἢ Βάρδυλις (λλεως), ιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα.

*Βαρήτιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὸν Ἄδριαν, (τὸ ἐθν. Βαρητῖνος).

Βάριον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας παρὰ τὸν Ἄδριαν, (Bari).

Βάρις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἡ ὕστερον Οὐέρητον. 2) π. τῆς Πισιδ. Βῆρις ἢ Λέμεν.

Βάρκας, α (ὁ), Καρχηδόνιός τις, ἐξ οὗ ἦγετο ὁ Ἀννίβας.

Βάρκετις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκίππου βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Βάρκη (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ. 3) κώμη τῆς Βακτριανῆς, (ὁ θν. Βαρκαῖος καὶ Βαρκίτης).

*Βαρνοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Μαυρ.

Βάρρων, ωνος (ὁ), ἴδε Οὐάρρων.

Βαρσάμιος ἢ Βαρσήνιος (ὁ), βασιλεὺς Ἀτρηνῶν.

*Βαρσίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαρείου ἢ τοῦ Ξέρξου.

*Βαρύγαζα (τὰ), π. τῆς Γεδρωσίας, πολ. Βαρυγαζηνός).

Βασίας, ου (ὁ, Ἀρκὰς τις καὶ Ἠλεῖος παρὰ Ξενοφῶντι.

*Βασιλιγίδης, ου (ὁ), Ἴων, πατὴρ τοῦ ῥοδότου.

*Βασιλὶς, ίδος (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδίας, ἐθν. Βασιλίτης).

Βασιλῶ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης.

*Βάσσαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. (Ηρακλ. Β', 30).

Βατσιανὸς (ὁ), οὕτως ὠνομάζετο κρυπτῶς ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡλιογάβαλος.

Βασσίδαι (οἱ), οἰκογένειά τις ἐν Δίῃ.

Βάσσος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Βαστάρναι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον.

Βαστητανοὶ καὶ Βαστουλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνησίας Ἱσπανίας παρὰ τὴν συγείων.

Βατὰ (τὰ), π. ἐν λιμὴν τῆς Δακίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου.

*Βατοβάκης, ου (ὁ), ἱερεύς τις τῆς Δήλης ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Βαταβοὶ (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν, κατοικοῦν τὴν νῦν Ὁλλανδίαν καὶ Βελγικήν.

*Βατάκης (ὁ), = Βαταβάκης.

Βάταλος (ὁ), αὐλητής τις κακοφώνου ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησεν συνώνυμον τοῦ κίναιδος.

*Βατανέαι (αἱ), χωρ. τῆς Συρ., (τὸ ἐθν. Βατανεώτης).

Βάτειρ (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, ἡ Ὠδάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τμώλου, τοῦ ποκέοντος καὶ Ἰκαρίωνος. 2) ἄλλη Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου.

*Βατὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγ. (ἴδε φυλὴν, (τὸ τοπ. Βατεύς).

Βατίαι (αἱ), π. τῆς Ἠπείρου τῆς Ἰταλ.

Βατίεια (ἡ), λόφος τις παρὰ τὴν Τροίαν.

*Βατὶς, ίδος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ἐπιμενίδου νυμφευθεῖσα τὸν Ἰδομενέα.

*Βάτναι (αἱ), π. περὶ τὸν Κύρρον.

*Βατραχάρτα (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ. (Πτολ. Ε', 20).

*Βατρόχη (ἡ), π. τῆς Σαρματ. (Πτολ. Ε', 9).

*Βαττάκης (ὁ), = Βαταβάκης.

Βαττιάδης, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Βάττου.

Βάττος (ὁ), ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ὧν ἐπισημότερος ὁ ἐξ τῆς νύμφ... υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νύμφ...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, ὁ βλλιος Ἀριστοτέλης, ἀπόγονος τοῦ Ἀργοναύτου Εὐφήμου, ἀποικήσας τὴν Κυρήνην τῷ 640 πρὸ Χ., καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως. καὶ 2) ὁ υἱὸς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἔκγονος τοῦ πρώτου, ὁ ἐνεν. ἡ παροιμία, «Βάττου σίλειον», ἐπὶ ἀφθονίας ἀγαθῶν, διὰ τὴν εὐμήρειαν ἣν ἀπήλαυσεν ὁ τόπος ὥστε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ.

Βάττων, ωνος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἀβράξα. 2) ἱστορ. γράφος τις ἐκ Σινώπης καὶ 3) ῥήτωρ καὶ 4) ποιητὴς κωμικός.

*Βαυβώ, οῦς (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος.

Βαῦλοι (οἱ), χωρίον τῆς Καμπανίας παρὰ τὰς Βαΐας, (Baulì).

*Βαφύρα, ας (ἡ), ποτ. τῆς Μακεδ.

Βαφυλωνίλιων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα (Βαβυλώνιος, Κλέων) παρ' Ἀριστοφάνει.

Βεβρυκες (οἱ), λαὸς τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου. 2) λαὸς τῆς Γαλλ. περὶ τὸ Πυρηναῖα.

Βεβρύκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φανεῖσα τὸν μνηστῆρα τῆς Ἰπόλυτον.

Βεβρυκία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Βεβρύκων.

Βεβρύκια (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς, (Ἅγιος Γεώργιος), (τὸ τοπ. Βιλελυκτής). 2) = Βελμινα.

Βέλγαι καὶ Βέλγες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ πέρατα τὸν Ὠκεανὸν μέρη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἄχρι τοῦ Ῥήνου.

Βελγανία (ἡ), Ἴδε Βέλμινα.

Βελγίαν (τὸ), ἄκρατ. τὸ δυτικώτατον τῆς Βρεττανίας, (Lands End).

Βελεσυς, υος (ὁ), Βαβυλώνιος, μάντις, ὃς ἔγραψε κατ' ἐκείνης τῆς Δυκίας.

Βέλλη, ης (ἡ), ἡ θέσις τοῦ Ἰλίου παρὰ τοῖς Γαλάταις καὶ Ἰλλυριοῖς. ἔστω ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Βήλον τῶν Χαλδαίων.

*Βελλοτεῖχη (ἡ), γυνὴ τις ἐκ Μακεδ. νικήσασα ἅρμασι εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ κτίσασα τὴν ῥκ' Ὀλυμπιάδα.

Βελλόνα (ἡ), Ἴδε Οὐελλόνα.

Βελλόνιος, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰσπαν. (Στρβ. Γ', 3).

Βελλέροης (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Κορινθ. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ (διὰ τοῦτο ἐπονομασθέντος) Βελλεροφόντου

Βελλεροφόντης, ου ὁ Βελλεροφῶν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, ἐκ Κορινθου, κολουμενος, κτείνας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἀδελφόν του Βελλέροντα, Ἱππόνοος. Καταφυγὼν μετὰ τὸ συμβὰν τοῦτο εἰς Τίρυνθα, καὶ ἀποκρούσας τὰς προτάσεις τῆς Ἀντειάνειρας τῆς προτιμήσεις τῆς Λυκίας, ἀπεβλήθεις ὑπ' αὐτῆς, εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερόν του Πρόιτον ἔνθα γαμβρὸς ἢ διάδοχος τοῦ Ἰοβάτου ἐγένετο, ὅπου φονεύσας τὴν Χιμαιραν, θελήσας ἵνα γαμβρὸς ἢ διάδοχος τοῦ Ἰοβάτου ἵνα πίγησον, τὸν ὁποῖον ἐχάρισαν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ εἰς τὸν Ὄλυμπον, κατερχομένην.

Βελλόβακοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς. (Beauvais).

Βέλμινα (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., (ὕθεν

Βελμινᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Βέλμιναν χώρα τῆς Λακων.

Βελονοπώλης, ου (ὁ), διαβόητός τις τοκογλύφος ἐν Ἀθήναις.

Βέμβινα ἢ Βεμβινός (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Νεμέαν, (ὁ πολ. Βεμβιναῖος).

Βένδις, ιδος (ἡ), ἡ Ἄρτεμις τῶν Θρᾳκῶν, λατρευομένη ἢ ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ Βενδίδεια, τελούμενα περὶ τὸν Ἰούνιον.

Βενελενσός (ἡ) καὶ

Βενεύεντον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. κτίσμα τοῦ Διομήδους, (Benevento), (ὁ πολ. Βενεβεντῖνος καὶ Οὐενοντανός).

Βενθεσικυμή (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

*Βενυα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βενυάσιος).

*Βενεύεντον (τὸ), = Βενεύεντον.

*Βεργέπολις, εως (ἡ), χωρ. τῶν Ἀβδηριτῶν.

Βέργη (ἡ) καὶ Βέργιον (τὸ), π. τῆς Θρᾳκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, (ὁ πολ. Βεργαῖος). 2) π. τῆς Γερμαν., Bamberg).

Βέργομον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. κτίσμα τῶν Γαλλων, (Bergamo).

Βεργούλη (ἡ), π. μεσογ. τῆς Θρᾴκης.

Βερέκυντος (ὁ), (ἡ αἰτ. ανωμαλ Βερέκυντα), β. τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν Σάγγαριν ποταμόν, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, (ὅθεν: Βερεκυντία, ἡ περὶ αὐτὸ χώρα ἢ Βερέκυντες ἢ Βερεκύνται, οἱ κατοικοι αὐτῆς.

Βερενίκη (ἡ), Μακεδονικῶς ἀντὶ Φερενίκη, ἡ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 2) θυγ. αὐτῆς καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τῆς ὁποίας τὴν κόμην κατηστέρισαν οἱ κόλακες λογιώτατοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου. 3) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. 4) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λυσιμάχου, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου της πατρός. 5) Γεωγρ.) π. τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὴν λίμνην Τριτωνίδα, ἡ πρότερον Ἑσπερίς. 6) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 7. π. ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ἡ λεγομένη κατὰ Σάραις ἡ Ἐπιθηρίς. 8) ἑτέρα π. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, ἡ λεγομένη Πάγρυσος, (ὁ πολ. Βερενικίτης).

*Βερενικίς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἐν τῷ Ὑπείρῳ Χερσονήσῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βερβρου εἰς μνήμην τῆς πενθερᾶς του Βερενίκης.

*Βέργης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος, (ἀφ' οὗ ἡ -

*Βέργις, ητος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βεργαῖος).

Βέρμιον (τὸ), β. τῆς Μακεδον.

Βερόη (ἡ), θυγ. τῆς Ἀφροδ. καὶ τοῦ Ἀδωνιδος, γυνὴ τοῦ Βακχ. 2) (γεωγρ.) = τῷ -

Βέροια καὶ Βέρροια (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Βερμίου ὄρους, καὶ μετὰ ταῦτα Εἰρηνούπολις, (διετήρησε τὸ ὄνομά της). 2) π. τῆς Συρ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, (Χαλέπι), (ὁ πολ. Βεροιεύς ἢ Βεροιαῖος).

Βέρτισκον (τὸ), β. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος.

Βέσβικος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου, (Καλόλιμνος), (ὁ κάτοικος Βεσβικηνός).

Βεσούδιον (τὸ), Ἴδε Οὐεσούδιον.

Βέσσοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἵμου.

Βεύη (ἡ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Βευαῖος).

Βεῦος, π. τῆς Μακεδ. ἐφ' οὗ ἡ Βεύη.

Βέχειρες (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

*Βῆγις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βηγίτης).

Βῆλος (ὁ), θεὸς τῶν Βαβυλωνίων ὁ παρὰ τῇ Γραφῇ Βάαλ. (κατὰ τοὺς Ἕλληνας) βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύης, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου, τοῦ Δαναοῦ, τοῦ Κηφέως ἢ τοῦ Φινέως. 2) πατὴρ τοῦ Νινου, βασιλεὺς τῆς Ἀσσύριας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν.

Βήνακος λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς Ὑπὲρ τὸν Πάδον Γαλλ., (Lago di Garda).

*Βήνη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βηναῖος).

*Βῆρις, ιος (ὁ), ποτ. τοῦ Πόντου.

*Βηρισάθης, ου (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Πόντου, (δημοσθ., Ἀθην.).

Βηρίσιμος (ὁ), Verissimus, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ἀπαθανόν νεωτατος.

Βῆσος (ὁ), Berus, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Βηρυτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Μπεϊρούτ). (ὁ πολ. Βηρύτιος).

Βήρωσσος ἢ Βηρωσσὸς (ὁ), (ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βήλου, συγγραψας ἐπὶ Ἀλεξ. ὅσα τῶν Μ. Ἀστρίων τῶν Χαλδ. καὶ Βαβυλων., τῆς ὁποίας ἀπεσπασμένα μονον ὀλιγίστα).

Βῆσσα καὶ Βῆσσα (ἡ), π. τῆς Λοκρ. 2) δῆμος τῆς Ἀττ. Δημήνος εἰς τὴν Ἀντιγχίδα φυλήν, (τὸ ἐθν. Βησσεὺς καὶ Βησσιεὺς, καὶ τὸ θηλ. Βησσηίς).

*Βησσοί (οἱ), = Βέσσοι.

Βῆσσος (ὁ), σατράπης τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, τὸν ὁποῖον συλλαβών, φρυγώσας τὸν Ἀλέξανδρον, ἐφόνευσεν ἀπανθρώπως. Καταπλεγησθεὶς δὲ καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, παρεδόθη εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δαρείου, ὃς τὸν ἐθανάτωσε μετὰ πολλὰς βασάνους.

*Βητίων, ωνος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ Περσθενίου Βίωνος.

*Βήχις, εως (ἡ), ἡ πρώην Μήτηλις.

Βιαντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ταλως.

Βιάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων. 2 εἷς τῶν Κενταύρων, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐν τοῖς γάμοις τοῦ Πειριθόου. 3) κηδεστὴς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Ἀμαδόκου. 4) ἐπιγεμματοποιὸς τις.

Βίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, συνεργεῖ τοῦ ὁποίου νυμφευθεὶς τὴν Πηρώ, θυγατέρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ταλαόν. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, ἐκ Πριήνης τῆς ἐν Ἰωνίᾳ. 2) γεωγρ.) ποτ. τῆς Μεσσην. χυν. εἰς τὴν Θάλασσαν πλησίον τῆς Κυρώνης.

Β ἑλίνη (ἡ), χώρα τῆς μεσημβ. Θρᾴκης ὅπου ἐγίνετο ὁ περίφημος Βιθλινος (καὶ ὄχι Βιθλινος) οἶνος.

*Β ἔλις, ἴδος (ἡ), πηγὴ τις περὶ τὴν Μίλητον.

Β ἴδος (ἡ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας. (St. Giovanni di Bidini).

*Β ἔννα (ἡ), ἴδε Οὐϊέννα.

*Β ἔννος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βιέννιος).

*Βιζύη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βιζυηνός).

Βιζώνη (ἡ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (ὁ πολ. Βιζώνιος).

Βιθυνία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Πόντου καὶ Προποντίδος, (ἄλλως) Θρᾴκη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἢ Βιθυνὶς ἢ ἀρχαιοτέρα Βεθρυκία, (τὸ ἔθν. Β Θυνός).

Βιθύνιον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἢ ὕστερον Κλαυδιούπολις. (Μπολου), (ὁ πολ. Βιθυνιεὺς καὶ Βιθυνιάτης).

*Βίθυς, υος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου.

*Βιλιζίχη (ἡ), ἐρωμένη τις τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Βιλλαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον.

*Βιργίλλιος (ὁ), ἴδε Οὐϊργίλλιος.

*Βίσα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βισαῖος).

*Β ῖσα (ἡ), = Πῖσα.

Βισάλται (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν τὴν περὶ τὸν Στρυμόνα Μακεδονίαν.

Βισάλτης, ου (ὁ), Ἀθυδηνός τις παρ' Ἡροδ.

Βισαλτία (ἡ), τὸ μέρος τῆς Μακεδον. τὸ ὁποῖον κατῴκουν οἱ Βισάλται.

Βισάλται (οἱ), = Βισάλται.

Β ισάνθη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προπον., ἡ μετὰ ταῦτα Ῥαιδεστός.

Βισουργίς, ίδος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Γερμαν., (Βεζερ).

Βίστονες (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ῥοδόπης.

Βιστονία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Βιστόνων.

Βιστονίς, ίδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.

Βιστονὶς λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης πλησίον τῶν Λεχήρων, (Λάκκος Βουρα).

*Βιστων, ονος (ὁ), ὁ γενάρχης τῶν Βιζόνων.

Β στωνὶς, ίδος (ἡ), = Βιστονίς.

*Β τάλη (ἡ), Πυθαγορεία τις θυγ. τῆς Δαμοῦς.

Β τος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Λουκιανῷ.

Βιτυΐρυγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανικ. Γαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Λίγηρα ποταμὸν, ᾧ ὄνομα ῥέοντος εἰς τοὺς Οὐϊσκους, ὧν πρωτεύουσα ἡ Βουρδιγάλη (Bordeau), καὶ εἰς τοὺς Κυδούνους, ὧν πρωτεύουσα ἡ νῦν Bourges.

Βίτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυβίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεοβίως, μετὰ τοῦ ὁποίου ζευχθεὶς οἰκειοθελῶς εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔσυραν τὴν μητέρα αὐτῶν ἕως τοῦ ναοῦ, καὶ ἐκεῖ ἀποκοιμηθέντες ἀπέθανον ἀμφότεροι κατ' αἴτησιν τῆς μητρὸς αὐτῶν, εὐξαμένης αὐτοῖς τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν.

Βίων, ωνος (ὁ), Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ ἐκκρίτου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 3) Βορυσθενίτης, φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς. 4) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Σόλων.

Βλάσκων, ωνος ὁ ωνος (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Γαλλ., (Bresoou)

*Βλάστα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.

Βλαῦδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Βλαυδηνός).

Βλεμυνα, Βλεμυνᾶτις, = Βελμινα, Βελμινᾶτις.

Βλέμμυες καὶ Βλέμυες (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθιοπ.

Βλεπαῖος (ὁ), τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθ.

*Βλήρα (ἡ), π. τῆς Ἑτρουρίας.

*Βλησίνων (ὁς) π. τῆς Κορσινῆς.

*Βλόσων, ωνος(ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἡρακλείτα.

Βοάγριος (ὁ), ποτ. τῆς Λυκρ. παρὰ τὸ Θρόνιον.

Βοάκτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Λιγουρίας.

Βο μίλκας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδ. κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διότι ἐδουλίμασε νὰ τυραννήσῃ.

*Βοβώνεια (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., ὁ πολ. Βοβωνιάτης).

*Βόγος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μαυρουσίων.

*Βοηθείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἑτωνεύς.

Βόηθος (ὁ), ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας. 2) ἀγαλματοποιὸς τις Καρχηδόνιος

Βοία (ἡ) καὶ Βοιαὶ (αἱ), π. παραθαλάσσ. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Βοιάτης).

Βοϊανὸν (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (Bojano).

Βοϊβὴ (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Φερὰς, (ὁ πολ. Βοιβεύς).

Βοιβηὶς λίμνη (ἡ), λίμνη παρὰ τὴν πόλιν Βοίβην τῆς Θεσσαλ.

*Βοινώα (καὶ ὄχι Βοινωὰ), κατὰ διάλεκτον ἡ Οἰνόη.

Βοῖοι καὶ Βοῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλ. μετοικῆσαν εἰς τὴν Ἰταλ.

Βοῶν καὶ Βοῶν (τὸ), μία τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων, (ὁ πολ. Βοιάτης).

Βοιὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῶν Βοιῶν τῆς Λακων.

Βοϊακὸς (ὁ), ποιητὴς Θεσσαλὸς, συστρατεύσας μετὰ Ξενοφῶντος.

*Βοϊώ, οῦς (ἡ), ποιήτρια ἐκ Δελφῶν.

Βοιωτία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, (τὸ ἔθν. Βοιωτὸς).

Βοιωτὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἄρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου. 2) υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφικτύωνος. 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

*Βόκχορις, ιος (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Αἰγύπτου.

*Βόκχος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας.

*Βόλβαι (αἱ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Βολβαῖος).

Βόλβη (ἡ), λίμνη καὶ π. τῆς Μακεδ. παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Βολβιτίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμίου τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Βολβιτινιάτης).

Βολίνα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Βολιναῖος).

Βολιναῖος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχ. χώρας τὴν Βολίνην πόλιν.

Βολίνη (ἡ), = Βολίνα.

Βολισσός (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Δύδης μικρᾶς Ἀσίας, (ὁ πολ. Βολίσσιος).

Βομβύκη (ἡ), αὐλητρίς τις παρὰ Ἀθην.

Βορέας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς. Ἁρπάσας τὴν Ὠρείθυιαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κάλαϊν, τοὺς καλουμένους Βορεάδας, καὶ τὴν Κλεοπάτραν, γυναῖκα τοῦ Φινέως. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχε ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Βορῆς (ὁ), εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

*Βορμίσκος (ὁ), = Βωμίσκος.

Βορυσιππα (τὰ), π. τῆς Βαβυλων. κειμένη Εὐφράτου, (Σεμαμάτ), (ὁ πολ. Βορυσιππηνός).

Βορυσθένης, ους (ὁ), ποτ. τῆς Σαρματίας, χυν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντ. (Δνιέπερ).

Βορυσθενὶς, (ος (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας ἐπὶ τῆς συρρόης τῶν ποταμῶν Ὑπάνιος καὶ Βορυσθένους, ἡ ἄλλως Βορυσθένεια, (ὁ πολ. Βορυσθενίτης καὶ Βορυσθενείτης).

Βοσπορανοὶ καὶ Βοσποριανοὶ (οἱ), οἱ κατοικοι τοῦ (Κιμμερίου) Βοσπόρου.

Βοσπόριχος (ὁ), Βυζάντιός τις, (ἀπὸ λικῶς ἀντὶ Βοσπόριος).

Βόσπιρος (ὁ), ὁ Θρᾳκικὸς πορθμὸς μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Βιθυνίας, συνάγων τὸν Εὔξεινον εἰς τὴν Προποντίδα, ἐν Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμερικὸς Βόσπορος, μέρος μεταξὺ τῆς Ἀσιατικῆς Ταυρικῆς καὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, χυν. τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰς τὸν Εὔξεινον, (Στενὰν τοῦ Καφφᾶ ἢ τοῦ Γενίτζ), ἑκατέρωθεν αὐτοῦ παράλια ἔχοντος τὸ Βασίλειον τοῦ Βοσπόρου.

Βόστρα (τὰ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Βοστρηνός, ἡ Βοστρηνὴ).

Βοστρηνὸς (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης.

*Βοττιεῖον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Βοττιεύς).

Βοτρυς, υος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης, μεταξὺ Τριπόλ. καὶ Βηρυτοῦ, (ὁ πολ. Βοτρυεύς).

Βοττία καὶ Βοττιαία καὶ Βοττιὰς, ἄδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον. ἐν τῇ ὁποίᾳ κατῴκουν οἱ Βοττιαῖοι, ἄποικοι Κρητῶν ἐκ Θήρας.

Βουβάστις, ιος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἡ αὐτὴ τῇ Ἰσιδος καὶ τῇ Ὀσίριδος. Ἡ τοῦτο τὴν Ἄρτεμιν, λατρευομένη ὡς ἐπὶ τῆς Σελήνης, καὶ ἔχουσα ἱερὸν ἐν τῇ γαλήνῃ.

Βουβαστὶς (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, πόλις οὖσα τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμίου τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Βουβαστίτης).

*Βουβών, ῶνος (ὁ), π. τῆς Δυδίας (Βουβωνεύς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βοάδεια (ἡ) καὶ Βούδειον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ. καὶ 2) π. τῆς Φθιώτιδος, ἡ τῆς Θετταλομαγνησίας.

Βοάδιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου, κτίτωρ τῆς ἐν Φωκ. Βοαδείας.

Βοάδινοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν, κατοικοῦν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τανάϊδος καὶ συνορεῦον πρὸς ἄρκτον μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολωνῶν.

Βοάδριον καὶ Βούδορον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱερὸν τῆς Σαλαμῖνος, ἀνηκὸν τῶν Μεγάρων.

Βοάδωρος (ὁ), π. τῆς Εὐβοίας.

Βούδωρον (τό), = Βούδορον.

*Βοάθηρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυζίκου.

Βοάθιος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Βοάθοη (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βουάτιος).

Βουβιωτὸν (τὸ) καὶ Βουβιωτὸς (ἡ), π. παραλ. τῆς Ἠπείρου, (Βυθέρωτό).

Βούκαια (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Βουκαιεύς).

Βουκεφάλα (τὰ), ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. 2) = Βουκεφάλεια.

Βουκεφάλας, α (ὁ), ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, εἴτε διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον, εἴτε διότι ἦτον ἐστιγμένος μὲ σχῆμα βιβλοκεφάλου.

Βουκεφάλεια καὶ Βουκεφάλια (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς μνήμην τοῦ περιφήμου βουκεφάλου του, τελευτήσαντος ἐνταῦθα ὑπὸ γήρως, (ὁ πολ. Βουκεφαλίτης).

*Βουκολία (τὰ), χωρ. τῆς Αἰγύπτου.

Βουκολίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ὀρέλτης.

Βουκολικῶν στόμα, ἓν τῶν τοῦ Νείλου, τὸ μεταξὺ Σεβεννυτικοῦ καὶ Μενδησίου.

Βουκολίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Αὐκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀκομάδοντος καὶ τῆς νύμφης Καλλίδης, πατὴρ τοῦ Δίσηπου καὶ Ἰηδάσου.

Βουκολίων, ωνος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Μαντινείας.

Βούκολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Βουλαγόρας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκῆθεν παρὰ Δημοσθ. 2) Πυθαγόρειός τις, συνόμιλος τοῦ Μυησάρχου.

Βουλαῖος ὁ ὑός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Βουλινεῖς καὶ Βουλινοὶ (οἱ), λαὸς τις ἐν Ἰλλυρίῳ καὶ πόλις ἡ Βουλίνη, (ἄλλως Βυλλίονες).

Βούλις, ιος (ὁ), Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Νικολάου, ἀπηλθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπαρβίου πρὸς τὸν Ξέρξην, ἵνα προσφέρωσιν ἑαυτὸν ἀντίποινον τῶν ἐν Σπάρτῃ φονευθέντων πρέσβεων τοῦ Δαρείου.

Βούλις, ἴδος καὶ ιος (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Βούλιος).

Βούλλις, ἴδος Βύλλις.

*Βούλλων, ωνος (ὁ), ὁ κτίσας τὴν πόλιν Αὐτώνην. 2) μαθητὴς τις τοῦ φιλοσόφου Βούσιριδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἄφρ. παρὰ τὰ Ταριχεῖα.

*Βοῶννος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βουόννιος).

*Βουνόμεια καὶ Βούνομος (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλης.

Βούνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, κτίσας ἐν Κορίνθῳ τῆς ὁμωνύμου ἐβασίλευσεν, ἀπόντος τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν Τροίαν) ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας.

*Βουολιῦσκοι (οἱ), ἴδε Οὐόλσκοι.

Βούπαλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ἐσατύρισεν ὁ Ἱππώναξ.

Βούπορθμος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.

Βουπράσιον (τὸ), π. καὶ ποτ. ἐν τοῖς μεθορίοις Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Βυπρασιεύς).

Βοῦρα (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀχ. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Βυραῖος).

Βουσδιγάλα (ἡ), π. τῆς Ἀκυϊτ. Γαλλ., (Bourdeaux).

Βούρινναι (ἡ), πηγὴ τις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ.

*Βοῦρις (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

*Βούρρινα (ἡ), = Βούρινναι.

Βουσαὶ (οἱ), λαὸς τῆς Μηδ. περὶ τὴν Κασπίαν.

Βούσιρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λυσιανάσσης, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θυσιάζων τοὺς ξένους εἰς τὸν Δία. Ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτομάτης.

Βούσιρις, ιδος καὶ ιος (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Βουσιρίτου Νομοῦ.

Βοῦσος (ἡ), = Ἔδουσος.

Βουτῖδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου ἐν Ἀθήναις, ἐξ ὧν ἐκλέγοντο συνήθως οἱ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν.

*Βούτας, α (ὁ), Μιλήσιος ἀθλητὴς, υἱὸς τοῦ Πολυτελικτους.

Βούτη (ἡ), = Βουτώ.

Βούτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος ἢ τοῦ Πανδιόνος καὶ τῆς Ζευξίππης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γενόμενος, μετὰ θάνατον τοῦ Πανδίονος, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ κληρονομήσας τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του.

Βουτώ, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Λητὼ τῶν Ἑλλήνων. 2) (γεωγρ.) π. καὶ λίμνη ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ναὸς καὶ μαντεῖον τῆς Βουτοῦς. 3) π. τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὴν Ἀραβ., ἴσως ἡ παρὰ τῇ Γρωσῇ Βουτώ, (ὁ πολ. Βουτοίτης).

*Βουφάγιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Βουφάγος (ὁ), ποτ. καὶ ἥρως τις τῆς Ἀρκαδ.

Βουφρᾶς, άδος (ἡ), νῆσος ἢ ἄκρα ἢ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσην.

Βρυαλέιον (τὸ) καὶ Βούγεα (ἡ), πελίκνη τῆς Ἠπείρου ἐν τῷ Κατσιωπίῳ.

*Βράγγας (ὁ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, κτίτωρ τῆς Ὀλύνθου.

Βραγχίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἱερατεύοντες κληρονομικῶς εἰς τὸ ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., καλούμενον ὡσαύτως Βραγχίδαι. Μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ξέρξου εἰς Περσ., συνῳκίσθησαν εἰς τὸ ἀπ' αὐτῶν κληθὲν ἐκεῖ Βραγχίδων ὄστυ.

Βράγχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., Μιλήσιος, μάντις, συστήσας μαντεῖον περίφημον ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας.

*Βραγχυλλίδης, ου (ὁ), βοιωτάρχης τις παρὰ Παυσ.

Βρασία (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα.

Βρασιαί (αἱ), = Βραυρωνία.

Βρασίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Τελλίδου, στρατηγήσας καὶ ἀποθανὼν ἐνδόξως ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Βραυρὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Πιττακοῦ βασιλέως τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Αἰολέων.

Βραυρὼν, ωνος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ

Βραυρὼν, ωνος (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ὅπου ἱλατρεύετο ἰδίως ἡ Βραυρωνία Ἄρτεμις, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐωρτάζοντο τὰ Βραυρώνια.

Βραχμᾶνες (οἱ), φυλή τις ἱερέων καὶ σοφῶν ἐν τῇ Ἰνδ., οἱ ἄλλως Γυμνοσοφισταί.

*Βραχύλη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βραχυλαῖος).

*Βρενθεάτης, ου (ὁ), ποτ. καὶ

Βρέ θη (ἡ) π. τῆς Ἀρκαδ.

Βρέννος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Γαλατῶν, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλ. τῷ 360 πρὸ Χ.

Βρεντέσιον καὶ Βρεντήσιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰταλ., (Brindisi), (ὁ πολ. Βρεντεσινός).

*Βρέντιοι (οἱ), = Βρέττιοι.

Βρεττανία καὶ (σ.χνότ.) Βριττανία (ἡ), ἡ μεγίστη νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, παρατεινομένη πρὸς δυσμὰς τὴν Γαλλίαν, καὶ περιέχουσα τὰ βασίλεια τῆς Ἀγγλ. καὶ Σκωτ., (τὸ ὄν. Βρεττανός).

Βρεττία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. ἡνῶν Καλαβρ., ὅπου κατῴκουν οἱ

Βρέττιοι (οἱ), ἔθνος συγγενὲς τῶν Λευκανῶν, τῶν ὁποίων πρόγονος ἐνομίζετο ὁ

Βρέττιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ.

Βρεῦκοι (οἱ), λαὸς τῆς Παιονίας, κατοικῶν μεταξὺ Βυανδῶν καὶ Σαρδῶν.

Βρεικόβαγον (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ., ὀλίγα μίλια μακρὰν τοῦ Λαγεντιρέτου, (Brumpt).

*Βρέννος (ὁ), = Βρέννος.

*Βριλησσὸν (τὸ), π. τῆς Ἠπ. δ.

Βρισηνικὴ (ἡ), ἡ περὶ τὸν Λάσιον πιν. χώρα τῆς Θεσσ., καλουμένη ἀρχήτερα Γαλατική.

Βριάρεως (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, ὁ ἄλλως Αἰγαίων καὶ Ἔκατόγχειρ.

Βριγαντες (οἱ), ἔθνος τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ.

Βριγάντιον (τὸ), π. τῆς Τραυνίας. Ἱδρυσε ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ, (Portmouth).

Βρίγις (οἱ), = Φρύγες

Βρικανεῖοι (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν, κατ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἰκοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσταντείαν λίμνην.
Βριανγίαι (αἱ), φρούριον τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων.
Βριλησσός (ὁ), β. πρὸς β. ῥέον τῆς Αττ.
Βριμώ, οῦς (ἡ), ἡ Βριμωμένη ἡ Βρέμουσα, ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης ἢ τῆς Περσεφόνης.
Βριξία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Brescia).
*Βρίσα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λέσβου, ἀφ' οὗ Βρισαῖος ὁ Διόνυσος.
*Βρισεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Βρισηΐδος, βασιλεὺς ἐών Δελέγων.
Βρισηΐς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Βρισέως ἐκ Τρωίας, ἡ ἄλλως Ἱπποδάμεια, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως.
Βριτόμαρτις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης, θυγατρὸς τοῦ Βύβλου ἐκ Κρήτης, συνώμιλος τῆς Ἀρτεμιδος, τιμωμένη ὡς εὑρέτις τῶν θηρευτικῶν Δικτύων, ὅθεν καὶ Δίκτυννα. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις, ὡς σώσασα τὴν νύμφην Βριτόμαρτιν, διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνωος.
*Βριτόμαρτος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Γαλλων.
Βρόγγας (ὁ), ποτ. τῆς Μοισ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Σαῦος ἢ Μοράβα).
Βρόμιος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐρωτοῦς. 2) ἐπίθετ. ὁ Βάκχος, ἴδε τὸ Λεξικόν.
Βροντεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τοῦ συζευχθέντος πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὴν Κλυταιμνήστραν, (παρβλ. Βροτέας).
Βρόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.
*Βροντῖνος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.
*Βροτέας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, (παρβλ. Βροντεύς).
Βροτῖνος (ὁ), = Βροντῖνος (ζ).
Βρουκτέροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν (Ems) ποταμὸν καὶ ἐξολοθρευθὲν ὑπὸ τῶν Ῥωμ.
Βρούτος (ὁ), Λ. Ἰούνιος —, υἱὸς τοῦ Μ. Ἰουνίου καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκυνίᾳ τοῦ Α'., συνωμώσας κατὰ τοῦ Ταρκυνίᾳ Σεπέρβου, καὶ καταλύσας τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐν Ῥώμῃ, συστήσας δὲ τὴν Ὑπατικήν, καὶ ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίου τῷ 510 πρὸ Χ. 2) Μ. Ἰούνιος —, ὁ νεώτερος, φίλος καὶ νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, κατὰ τοῦ ὁποίου ὡς τυραννιῶντος συνωμόσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἄλλων, ἐμαχαίρωσεν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς βουλῆς τῷ 44 πρὸ Χ.
Βρυεττία, Βρούττιοι, = Βρεττία, Βρέττιοι.
Βρυάνιον (τὸ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρ. ἢ Θεσπρωτ. παρὰ τὸν Ἐριγόνα ποταμὸν, (ὁ πολ. Βρυάνιος).
Βρύαξις, ιδος (ὁ), γλύπτης κολοσσαίων ἀγαλμάτων Ἀθηναῖος.
Βρύας, αντος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Κρότωνος καὶ 2) ἕτερος ἐκ Τάραντος.
*Βρυγίας (ὁ) ἢ Βρύγιον (τὸ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Βρύγιος).
Βρύγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Μακεδονίας, ὧν ὁποίων ἄρειξαν τι ἐν Ἀσίᾳ Φρύγες.
Βρυγοί (οἱ), λαὸς τῆς Ἴλλυρ.
Βρύκη (ἡ), = Βερόνη.
Βρύλλη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, ἐξ ἧς ὁ Ὑριεὺς ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, τὸν Ὠρίωνα.
Βρυσεῖαι (αἱ), π. τῆς Λακων. πρὸς μεσημβρ. τῶν Ἀμυκλῶν.
*Βρυσιακίς (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Οἰνωτρίᾳ), (ὁ πολ. Βρυσακιάτης).
*Βρύσων, ωνος (ὁ), Πυθαγορειός τις παρ' Ἰαμβλ.
Βρύττιοι (οἱ), = Βρέττιοι.
*Ἥρως, ους (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐξ Ἄργους.
Βρωμίσκος (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῆς Βολβης λίμνης.
Βύβασσος (ἡ), π. τῆς Καρ., ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη Βύβασσα Χερσόνησος, ἡ συνεχομένη μὲ τὴν Χερσόνησον τῆς Κνίδου.
*Βύβη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Βυβαῖος).
Βυβλίς, ίδος (ἡ), πηγὴ τις ἐν Μιλήτῳ, εἰς τὴν ὑποῖαν ἐλέγετο ὅτι μετεμορφώθη ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς θυγάτηρ τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Εἰδοθέας, ἐρασθεῖσα τοῦ ἀδελφοῦ της Καύνου.
Βύβλος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Γεμπαΐλ), (ὁ πολ. Βύβλιος). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Μπαμπέλ), (ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθησαν τὰ Βύβλινα ὄρη).
Βυζακίο καὶ Βυζακίς (ἡ), ἴδε Βυσσᾶτις.
Βυζάντιον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς μεσημβρ. ἄκρας τῆς εἰσόδου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ἀποικος τῶν Μεγαρέων, παρωνύμου τοῦ πρώτου κτίτορος αὐτῆς Βύζαντος, ἢ μετὰ ταῦτα Κωνσταντινούπολις, (ὁ πολ. Βυζάντιος).
Βύζας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειᾶ ἢ τῆς νύμφης Κρεούσης ἢ Κερσέσσης, κτίτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἢ 2) Μεγαρεύς, ἀποικίσας τὴν πόλιν ταύτης.
Βυζη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρασίνου, φιλοξενήσασα τὴν Βριτόμαρτιν.
Βύζηρες (οἱ, ἔθνος τοῦ Πόντου, συνορεῦον μὲ τοὺς Κόλχους.
*Βύκελος (ὁ), ἀθλητὴς Σικυώνιος, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.
*Βύκκων, ωνος (ὁ), θεράπων τοῦ Ὁμήρου κατὰ Τζέτζην.
*Βυλάζωρα (τὰ), π. τῆς Παιονίας.
Βύλλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρ., πρωτεύουσα τοῦ ἔθν. τῶν Βυλλιόνων.
Βύρσα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος.
Βυσσᾶτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. Ῥωμαϊκὴ εὐφορωτάτη ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν.
Βῶλα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκυῶν, (ὁ πολ. Βωλανος.
Βῶλαξ, ακος (ἡ), πολίχνιον τῆς Ἠλιδος, (Ἰλ.Β. Δ', 77).
Βωμιεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ. κατοικῶν τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλ., ἴδε ἢ τὸ ἑπόμ.
Βωμοί (οἱ), β. τῆς Αἰτωλ. τὸ πρὸς δυσμὰς τῆς Οἴτης, (Ἄνινον).
Βωνονία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Bologne).
Βῶρος καὶ Βώρμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐλίου, Μαριανδυνός, ἀφοσιωθεὶς ὑπὸ τῶν Νομφῶν διὰ τὴν ἄκραν εὐφυΐαν τῆς ὄψεως του, ἀθρηνούμενος κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.
Βῶρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδώρης, ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, πατὴρ τοῦ Φαίδιμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Γ.

Γάβα καὶ Γαβαὰ (ἡ), π. τῆς Γαλιλ.
Γαβαὶ (αἱ), δύω πόλεις τῆς Ἱερ.
Γάβιος (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Φρ.
Γάβαλα (τὰ), π. ἢ λιμὴν τῆς Συρ. κατὰ μεσημβρ. τῆς Λαοδικείας, (Γέζαλα), (ὁ πολ. Γαβαλεύς).
Γαβαλεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκαΐας Ῥωλίας.
Γαβαλόπολις (ἡ), = Γαβαά.
Γάβαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ. ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.
Γαβιοι (οἱ), π. τῆς Ἰταλ. μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, (τὸ ἐθν. Γαβίνιοι).
*Γαβρῆτα (ἡ), ὄασις μέγα τῆς Λιβύης.
*Γάγαι (αἱ), π. τῆς Δυκίας, (ὁ πολ. Γαγαῖος).
Γάγγη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.
Γάγγης, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ., πηγ. ἐκ τῶν μεθορίων τῆς Σκυθ. καὶ Ἰνδ. καὶ ῥέον διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ὁμώνυμον Γαγγητικὸν καλούμενον κόλπον, ὑπὲρ ὧν δὲ τὴν ὅλην Ἰνδίαν εἰς τὴν Βεγγάλην καὶ Ἐκτὸς Γάγγου.
Γάγγρα (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς πάλαι Παφλαγον., (Τζάγγρα), (ὁ πολ. Γαγγρηνός).
Γάδαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ., (ὁ πολ. Γαδαρηνός). 2) π. τῆς Κοίλης Συρ. πατρὶς τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Μελεάγρου, (ὁ πολ. Γαδαρεύς).
Γαδάτας, α καὶ ου (ὁ), Ἀσσύριός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Γάδειρα (τὰ), π. καὶ νῆσος τοῦ Διὸς Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαιτιος ἐν τῇ Ἱσπαν., συνεχομένη μὲ τὴν στερεὰν διὰ γεφύρας, (Cadix), (ὁ πολ. Γαδειρεὺς καὶ Γαδιτανός).
Γάζα (ἡ), π. τῆς Παλαιστ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου. 2) π. τῆς Ἀτροπηνῆς ἐν τῇ Περσ., (ὁ πολ. Γαζαῖος).
Γάζαρα (τὰ), = Γάδαρα.
Γαζίουρα (τὸ), π. τοῦ Πόντου, (Στρβ. ιβ', 547).
Γάζωρος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νέστου.
*Γαλέαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ.
*Γαλεάτας (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. πηγ. παρὰ τὰς Γαλέας ἢ χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Γαῖα-Γῆ (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογ. θεὰ ἐκ Χάους καὶ μήτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῶν γιγάντων, τοὺς Τιτᾶνας κτλ., ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πάλιν τοὺς Κύκλωπας καὶ ἀργαλέων ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλη Μήτηρ, Γῆ Μήτηρ = Δημήτηρ.
Γαΐος (ὁ), ὄνομα οἰκογενειακὸν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, γνωστοτέρος τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ Γάϊος Ἰούλιος Καίσαρ, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀγρίππα Ὀκταβίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Λουκούστου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, ἐν ᾧ ἐπεστρεφε νικητὴς ἐκ τῶν Πάρθων.
Γαισάται καὶ Γαισσάται (οἱ), ἔθνος τῆς Νερβων. Γαλ., μεσοικήσαν βραδύτερον τὴν μεταξὺ Ἀπεννίνων ἢ Πάδου χώραν.
Γαισων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰων., ῥέον τῆς Ψριήνης ἢ χυν. εἰς τὸν Μαιανδρον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γαυλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μαυριταν. τὴν ὀπίσω κατῴκουν οἱ Γαυλοῖ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀρκτ. Ἀφρικῆς, μέρος τῶν νῦν Βαρβαρίσων. Γαῦλος (τὸ), π. τῆς Μεσσοπ. Γαυλοτρόφη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Γαύλωνα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, ἐρωμένη τοῦ Ἄκιδος, υἱοῦ τοῦ Φαυνου, καὶ περιφρονοῦσα τὸν Κύκλωπα Πολύφημον περιπαθῶς αὐτῆς ἐρῶντα.

Γαλάτη (ἡ), Π. ἀντὶ Γαλατία.

Γαλάτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Γαλατίας.

Γαλατία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἅλυος καὶ Σαγγάριος ἡ ἄλλ. Γαλλογραικία. 2) μέρος τῆς Εὐρώπης, διαιρουμένη εἰς τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἢ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπεων, Cisalpina et Transalpina. Ἡ τελευταία εἶνε ἡ σήμερον Γαλλία ἢ Φραγγία.

Γαλατικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρ. Γαλλ., Κόλπος τοῦ Λυὼν).

Γαλέων, ωνος (ὁ), ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου περιέργου τινὰ εἰκόνα τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρει ὁ Αἰλιανὸς (Ποικ. Ἱστορ. IV, 22).

Γαλήνωρ (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων, Γαλάτης, ὃς ἐνίκησε τὸν Σερούλιον Σουλπίκιον—, γενομένης τὸ ἢ ἔτος πρὸ Χ., αὐτοκράτορος τῶν Ῥωμαίων μετὰ θάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος, καὶ κατακοπεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ τὸ 69 μετὰ Χ.

Γαλλίτης, ου (ὁ), εὐσούμεν. ὁς τις Πτολεμαίου τοῦ Ἀσκω.

Γαλλῖται (οἱ), μάντεις τινὲς ἐν Σικελίᾳ ἀπὸ Γαλεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Θεμιστοῦς ἢ τοῦ ζῴου γαλεοῦ.

Γαλληνὶς ἡ κατ' ἄλλα: Γαλλῆνος (ὁ), Κλαυδίος περίφημος ἐκ Περγάμου, ἰατρὸς ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται διάφορα συγγράμματα, τὸ πλεῖστον ἰατρικά.

Γαλληνὸς (ὁ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, (Κυρίλλι).

Γαλλίαια (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παλαιᾶς, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρ. μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ μόνων Ἰβήρων, (τὸ ἐθν. Γαλιλαῖος).

Γαλιλαῖος καὶ Γαλιλυθὶς (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Πρόιτου, παρευρεθεῖσα καὶ συνταλαιπωρήσασα εἰς τὸν τοκετὸν τοῦ Ἡρακλ., ἔθυσε καὶ ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις.

Γαλλαϊκὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης, ἡ ὑπερῴα Βριανική.

*Γαλλίσιον (τὸ), π. ᾗβ. περὶ τὴν Ἔφεσον, (ὁ πολ. Γαλλήσιος).

Γαλλία (ἡ), ἡ Γαλατία.

Γαλλογραικία (ἡ), ἡ Γαλατία.

Γάλλος (ὁ), ὡς ἔθν., ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας.—Γαλάτης. 2) (ὡς κύριον) ὄνομα διαφόρων ἀνωμαλων. 3) (ἰδιωνυμ.) εἷς ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, ἐκτεμνόμενος τὰ ἤθη καὶ ἐορτάζοντες τὰ μυστήρια κώμοις καὶ ἀσελγείαις, ἐκτελοῦντες τὰς λιτανείας πάνων καὶ ἐνθουσιαστικῶν χορῶν, ζῶντες δὲ ἀπὸ ζητείας. 4) (τοπογρ.) ποτ. τῆς Φρυγ. χων. εἰς τὸν Σαγγάριον.

Γάμαλα (τὰ), π. τῆς Παλαιᾶς, (ὁ πολ. Γαμαλεύς).

Γαμβρεῖον ἢ Γάμβριον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (ὁ πολ. Γαμβρεώτης).

Γαμαγείρων, ωνος (ὁ), πλαγὸν ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

*Γανδαρίδαι(ται) καὶ Γανδάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Περσ. καὶ Ἰνδ.

Γανδαρῖτις, ιδος καὶ Γανδαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Γανδάριοι.

Γανδόωρον (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ. ἐν ἐν τῇ Ἑλουησίᾳ.

Γάνος (ἡ), π. καὶ φρούριον τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντ., (διέσωσε τὸ ὄνομά του).

*Γανύκτωρ, ορος (ὁ), Ναυπάκτιος (ξ), πατὴρ τῶν φονέων τοῦ Ἡσιόδου, Κτιμένου καὶ Ἀντίφου.

*Γανυμήδα (ἡ), παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἡ νεωτέρα Ἥβη.

Γανυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς ἢ Ἐριχθονίου ἢ Ἀσσαράκου, τὸν ὁποῖον, διὰ τὴν ἄκραν του ὡραιότητα, ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετὸν, καὶ κατέστησεν αὐτὸν οἰνοχόον τῶν θεῶν.

Γαραμαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσσυρ., κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβρ. ὀρεινὰ μέρη τῶν Ἀρβήλων.

Γαρόμαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ. κατοικοῦν ἐν τῇ Μαρμαρικῇ πρὸς μεσημβρ. τῶν Νασαμώνων.

Γασαμαντὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἴαρβαν.

Γαρῦμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος.

*Γαράτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Τεγεάτιδος καὶ Θυρεάτιδος.

*Γαρεᾶται (οἱ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. ἐν τῇ Τεγεάτιδι.

Γάργαζα (ἡ), π. τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου.

Γάργανον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀπουλήας.

Γαργαρα (τὰ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Γαργαρεύς).

*Γαργαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Γαργάρων.

Γάργαρον (τὸ), ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ βουνοῦ τῆς Ἴδης ἐν Τρῳάδι ἐφ' ἧς καὶ ναὸς τοῦ Διός.

*Γάργαρος (ἡ).—Γάργαρα.

Γαργαφία (ἡ), πηγὴ τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Πλαταιάς.

*Γάργη (ἡ), π. τῆς Λιδ., (ὁ πολ. Γαργαῖος).

Γαργηττὸς (ἡ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἴωνος, κατὰ Ἡσυχ. 2) (γεωγραφ.) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα ἢ Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Γαργηττιος).

*Γαρέθυρα (τὰ), πυλίχν. τῆς Κυπαρίσσ.

*Γαρινδαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

Γαρούνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. πηγ. ἐκ τῶν Πυρηναίων καὶ χωνεύ. εἰς τὸν Δικιανόν, (Garonne).

*Γαρσάουρα (τὰ), π. τῆς Καππαδ.

Γαυάνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους.

Γαυγάμηλα (τὰ), κώμη τῆς Ἀσσυρ. πλησίον τῶν Ἀρβήλων.

Γαῦδος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην, (Γαύδισα).

Γαυλίτης καὶ Γαυλίτης, ου (ὁ), Κάρ τις παρὰ Θκδ. καὶ Σ. Σάμιός τις συγγραφεὺς μετὰ Ξενοφῶντος.

Γαῦλος (ἡ), νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Μελίτης, (Γκόζζα), (ὁ νησ. Γαυλίτης).

Γαυλὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Παλαιᾶς, πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

Γαύριον (τὸ), λιμὴν ἢ φρούριον τῆς Ἀνδρ.

Γαυρωσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. μεταξὺ Καρμαν. καὶ Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Γαυρωσοί).

Γαυλησσα (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου.

*Γαῦρ (ὁ), ποτ. τῆς Λιβ.

Γαῦλα (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς νότον τῆς Σικελ. (Terra nuova), (ὁ πολ. Γαῦλος).

Γαλάνωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἐκβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Δαναοῦ.

Γέλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν Γέλαν.

†Γελέων οὗτος ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τελέων.

Γελων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γέλας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, σύγχρονος τοῦ Ξέρξου, τυραννήσας ἐνδόξως τῶν Συρακουσίων καὶ ἀφεὶς διάδοχον μετὰ ἔπτασετῆ βασιλείαν τὸν ἀδελφόν του.

Γελωνοὶ (οἱ), ἔθνος καταγωγῆς ἑλληνικῆς, κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν.

Γελωνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρσου.

Γελωνὸς (ἡ), π. τῆς Σκυθ. πρωτεύουσα τῶν Γελωνῶν.

Γεμῖνος (ὁ), Ῥόδιος μαθηματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, γράψας περὶ Ἀστρονομίας.

Γενέθλιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Τροιζῆνα.

*Γενίση (ἡ), π. τῆς Δακων., (ὁ πολ. Γενισαῖος).

Γενίσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Λέρνην.

Γενετυλλὶς, ίδος (ἡ), θεά τις Ἐφεσος τῶν τοκετῶν. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη. 3) (πλθ.) θεαί τινες ἢ νύμφαι συνομίλουν τῇ Ἀφροδ.

Γεσάτωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Γενήτης, ου (ὁ), λιμὴν ἢ ποτ. τοῦ Πόντου, (Μπονα).

Γενναίδες (αἱ).—Γενετυλλίδες.

*Γεννησαρῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Παλαιᾶς.

Γεννα καὶ Γενούα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λιγουρίᾳ, (Genua), (ὁ πολ. Γενυάτης).

*Γέντα (ἡ), π. τῆς Ἰλλ., (ὁ πολ. Γεντεῖος).

Γέντιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, σύγχρονος τοῦ Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδ.

Γέρμιστος (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων. 2) υἱὸς τοῦ Δ., ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Γερμιστὸς (ἡ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν μεγάλου τοῦ Ποσειδ. ἐπὶ τῶν μεσημβρινοανατολικῶν παραλίων τῆς Εὐβοίας, (τὸ τοπ. Γερμιστεῖος).

Γερανεια (ἡ), β. μεταξὺ Μεγαρίδος ἢ Κορινθίας, (Ἁγιοβουνι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

‡Γεράνθραι (αἱ), = Γερόνθραι.
*Γερανωρ, ορος (ὁ), Δάκων τις παρὰ Ξενοφῶντι.
‡Γερας (τὸ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Δέρας.
Γερασα (τὰ), π. τῆς Παλαιᾶς ἢ τῆς Κοίλης Συρίας, (Ἰξεράσα), (ὁ πολ. Γερασηνός).
*Γεργίθιον (τὸ), μέρος περὶ τὴν Ἀμψακον καὶ τὴν Κύμην.
Γέργιθος καὶ
Γέργις, ιθος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς Ἰδης, (ὁ πολ. Γεργίθιος καὶ Γεργιθεὺς ἢ Γέργις).
Γέργις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίζου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ξέρξου.
Γεργουΐα (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτανικ. Γαλλ., (Clermont).
Γέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη 2) χωρίον τι ἐν Λεσβῳ.
Γέρηνα (τὰ), = τῷ
Γέρηνία (ἡ) καὶ Γέρηνον (τὸ) ἢ Γέρηνες (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ὅπου ἀνατραφεὶς ὁ Νέστωρ, ἐπωνομάσθη Γερήνιος.
Γέρης, ητος (ὁ), φαλακρός τις ἐπαίτης γλευαζομενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Γερητοθεοδωρος (ὁ), Κωμ. ἐπίθετον αχρείου τινὸς Ἀθηναίου.
Γέρισα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις.
Γερμανία (ἡ), μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, τὸ μεταξὺ τῶν Καρπαθίων ὀρέων, τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τῶν ποταμῶν Ῥήνου ἢ Οὐϊστούλα, ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, κληθεῖσα δὲ μετέπειτα Ἀλλαμανία (Allemagne), κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων λαῶν, (τὰ ἐθν. Γερμανὸς = Germanus, Ατν. ἀδελφός, διότι οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐθεώρουν συγγενεῖς τῶν Γαλλων).
*Γερμανίκεια (ἡ), π. παρὰ τὸν Εὐφράτην, (ὁ πολ. Γερμανικεύς).
Γερμάνιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ., οἱ ὕστερον Καρμανοί.
*Γέρμη (ἡ), π. τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Γερμηνός).
Γεράνθραι (αἱ), π. τῆς Λακων. πρὸς τὸν Ἀργολικὸν Κόλπον, (Ἱεράκι), (ὁ πολ. Γερανθράτης).
*Γερόντειον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.
Γερούνιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ciregnola), (ὁ πολ. Γερουντῖνος).
Γέρρα (τὰ), π. τῆς Συρίας ἢ Χαλδαίας παρὰ τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον, (Ἐλ κατίφ). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου οὐ μακρὰν τοῦ Πηλουσίου, (ὁ πολ. Γερραῖος). 3) π. τῆς Ἀραβ. παρὰ τοὺς καλουμένους Βρύχους.
Γέρρας ἢ Γέρρις (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ὕπακιρι, (Τρυάκοϊ ἢ Μαλόζνια-βοδε).
Γέρρος ἢ Γερροι, ἐπαρχ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Βορυσθένους, (τὰ ἐθν. Γέρριος).
*Γερτοῦς, οὔντος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. ἐν τῇ Δασσαρητίᾳ.
*Γέρων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος.
Γέσιος, ὁ (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, (κυρ. = τῷ
Γέσης, ου (ὁ), κάπηλος τῆς Γετικῆς.
Γετικὴ (ἡ), ἡ πέραν τοῦ Αἵμου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Γέται, ἡ νῦν Βουλγαρία ἢ Δακία.
*Γεφρούς (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας.
Γέφυρα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἡ ὕστερον Ταναγρα. 2) π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Γεφυραῖος).
Γεφυραῖοι καὶ Γεφυρεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ.
Γήδειρα (τὰ), = Γάδειρα.
Γῆλαι καὶ Γηλοί (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Μηδίας παρὰ τὴν Κασπίαν, (Γηλάν).
Γήλεθον (τὸ), π. τῆς Δουγδουν. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Λιγυρος, (Orleans).
Γηρυονεύς, ῆος (ὁ), π. ἀντι =
Γηρυόνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιρρόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐρυθείας, πλαττόμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν τρισώματος, πολύχειρ καὶ πτερωτὸς, τὸν ὁποῖον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς, ἔφερε τὰς βοῦς αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας.
Γηρυών, ονος (ὁ), = Γηρυόνης.
Γίγας, αντος (ὁ), κυρ. = Γιγενὴς, (ὅθεν κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ Γίγαντες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τέρατα ἐξαισίου ἀνδρίας, μὲ ὁρακοντώδεις πόδας κτλ., οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Θεῶν, καὶ καταβληθέντες ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Τάρταρον. 2) (Ἱστ.), ἔθνος ἄγριον, κατοικοῦν τὴν Ὑπειρον.
Γιγαρτον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης παρὰ τὴν Τρίπολιν.
Γιγων, ωνος (ὁ), ἐπ.θετ. ὁ Βάκχος. 2) βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπων.
Γιγωνὶς ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. καὶ
Γιγωνος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Γιγωνιος).
Γιλιγάμβαι καὶ Γιλιγυμμαι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ.
Γίλλος (ὁ), Τορεαντῖνός τις φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον.
Γινδάνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ. (Ἡρ. Δ', 176).
Γίνδαρα καὶ Γίνδαρος (ἡ), μέρος τῆς Συρ. περὶ τὴν Ἀντιόχειαν.
Γλαβρίων, ωνος (ὁ), Ἀκίλιος —, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, στρατηγήσας κατὰ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου.
Γλάνις, ιδος (ὁ), κατὰ κωμικὸν πλάσμα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἑτρουρ., (Chiana). καὶ 3) ἄλλος ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (Ἴango).
Γλουγανῖκαι καὶ Γλαῦσαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἀκεσίνου.
Γλαυνέτης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος δημαγωγὸς, χλευαζομενος ὡς κακοήθης.
Γλαυκη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ἀλκην. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κορινθου Βρέοντος, ἡ ἄλλως Κρέουσα, τὴν ὁποίαν, νυμφευομένην τὸν Ἰάσωνα, κατέφλεξε διὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρὸς ἡ Μήδεια. 4) θυγ. τοῦ Κυχρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀκταίου καὶ μήτηρ τοῦ Τελαμῶνος. 5) μουσικὴ τις, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 6) (γεωγρφ.) πολίχν. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μυκάλην, (ὁ πολ. Γλαυκιεύς).
Γλαυκία (ἡ), = Γλαύκη (6).
Γλαυκίας, ου (ὁ), = γλύπτης ἐξ Δήλου ἀκμάσας περὶ τὰ τελη τῆς ἑκατ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. 2) βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων καὶ 3) τῶν Πλ
*Γλαυκίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθ τὸ Β'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ.
Γλαυκιππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, νευάσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Δ μονα.
Γλαύκιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ.
Γλαυκις, ιδος (ἡ), εἴτουν ἑκαλεῖτο τερον ἡ μήτηρ τοῦ Δίσχυλου Θέα.
*Γλαυκίων, ωνος (ὁ), = Γλαυκίας (Β
Γλαυκοθέα (ἡ), ἴδε Γλαυκίς.
Γλαυκοθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων
Γλαυκονόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων
Γλαῦκος (ὁ), ὁ Ἀνθηδόνιος ἢ Πόντιος τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἁλκυόνης Βοιωτίας, ἁλιεὺς καὶ κολυμβητὴς μάντις ἐπιτήδειος, μεταποιηθεὶς εἰς θάλασσιον θεόν. 2) (ὁ Ποντικὸς) υἱὸς Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου ἢ Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, τεσσαραπαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ Βοιωτίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἱππολύτου ἢ γονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρ άδος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Μίνω 5) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος φονευθεὶς τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου ἐν τῷ κ.φ τῆς Τρῳάδος. 6) υἱὸς τοῦ Μ καὶ τῆς Πασιφάης, πυγμὴς, σπ ἐντὸς πίθου μελιτος. 7) Γλύπτης σύγχρονος τοῦ Κρίσου. 8) Καρυστιος, νικήσας δὶς εἰς τὰ Π ὀκτακι, εἰς τὰ Ἴσθμια. 9) (γεωγρ ποτ. τῆς Κολχ. 10) ποτ. τῆς Μ θάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπ 11) κόλπος τῆς Καρίας, (σήμερ Μάκρης).
Γλαύκων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Π Πλάτωνος, συγγράψας διάλογον νουάρχας τις Ἀθηναίος. 3) Ἀθ θεὸς τοῦ Γλαύκωνος ἢ πατὴρ τοῦ μίδου. 4) ποιητής τις βαύφρες, φερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.
Γλαφυραὶ (αἱ), π. τῆς Θεσσαλ. (ὁ Γλαφυρεύς).
*Γληνεὺς, έως καὶ Γληνὸς (ὁ), 'Ηρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας, ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος.
Γλίσας καὶ Γλίσσαι, αντος (ἡ), Βοιωτ., (ὁ πολ. Γλισάντιος).
Γλοῦς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταμὼς, εἷς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτ τευσάντων.
Γλυκέρα καὶ (ὑποκορ.) Γλυκέριον ριφμὸς τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
*Γλυκίνος (ὁ), Πυθαγορειος τις ἐκ Ποντίου.
Γλυκὺς λιμὴν, λιμὴν καὶ π. τῆς Μ ρευ, περὶ τὰς ἐκβολὰς τῆς Δ λίμνης.
Γλύκων, ωνος (ὁ), ἐπιγραμματοπ ἐν τῇ Ἀνθολογιᾳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γλησᾶς (ὁ), κώμη τῆς Δακων. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀργολ.
Γλοῦ, ὦ (ὁ), = Γλοῦς.
Γναθαινα καὶ (ὑποκορ.) Γναθαίνιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.
Γνάθων, ωνος καὶ (ὑποκορ.) Γναθωνίδης, ου (ὁ), ὄνομα παράσιτου.
Γναῖος (ὁ), Gnejus, ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.
Γνήσιππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) κωμικὸς ἢ παιγνιογράφος ποιητής.
Γνήσιος, ωνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα φιλαργύρων.
Γνῖφος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναχάρσιδος.
Γνωσίκυς, υ (ὁ), Συρακούσιός τις.
Γνωσίππιος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρέτρ.
Γόβιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Δεκανοῦ, (Cap St. Malo).
Γόργυλλος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἑστιαίᾳ ἐπισήμων, φυγὼν πρὸς τὸν Ξέρξην. 2) Γ).
Γόγγοι (οἱ), π. τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Σαλαμινίων, (Κούκλια), (ὁ πολ. Γολγιος).
Γόλγος (ὁ), υἱὸς τῆς Ἀφροδ. καὶ τοῦ Ἀδωνίδος, κτίτωρ τῶν ἐν Κύπρῳ Γόλγων.
*Γολόσσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μασινίσσα ἐκ Νομηδίας.
Γόμφοι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (Στάγοι), (ὁ πολ. Γομφεύς).
Γόννα, ᾶ (ἡ), ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, (ἐκ τοῦ -
Γόννοι (οἱ) καὶ Γόννον (τὸ) ἢ Γοννος (ἡ), π. τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸν Πηνειόν, (ὁ πολ. Γόννιος).
Γονοῦσα καὶ Γονοῦσσα ἡ Γονοῦσσα (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ἀχ. παρὰ τὴν Πελλήνην. 2) π. τῆς Θεσσαλ., (τὸ ἐθν. Γονουσαῖος).
Γόργασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας, τιμώμενος ὡς ἥρως ἐν Φαρμακίαις καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ τὸν Ἀλκμαίονα, υἱὸν Γοργάσου καὶ Γοργοπόφαν, διὰ τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλαίας τοῦ Γοργόνα.
Γοργώ (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ἱππόθοον. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, γυνὴ τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ μήτηρ τοῦ Θόαντος ἡγεμόνος τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν.
Γοργίας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ τοῦ ἐν Σικελίᾳ Λεοντίνι, μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, διδάξας ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου ἐν Ἀθήναις καὶ θαυμασθεὶς διὰ τὴν εὐῤῥάδειαν καὶ δεινότητά του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῷ ἔτει τῆς 123 Ὀλυμπ. 3) σφαιρηγὸς τοῦ Εὐμένους.
*Γόργιον (τὸ), χωρ. τῆς Σικελ.
Γοργυθεία ἢ Γοργυπία (τ), π. τῆς Σινωπίδος ἐπὶ τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου, (ὁ πολ. Γοργυπιεύς).
Γοργύων, ωνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Γοργύλλου ἐξ Ἑρετρίας, φυγὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς τὸν Ξέρξην.
Γόργυς (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέρσιος, βασιλεύς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) υἱὸς τοῦ Κυψέλου, κτίτωρ τῆς Ἀμβρακίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀριστομένους, βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀσσυρ. χωρ. εἰς τὸν Τίγριν.
Γοργοφόνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γυνὴ δὲ τοῦ Περιήρους ἢ μήτηρ τοῦ Ἄφαρέως, Τυνδάρου κλπ. 3) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Πρωτέα.
Γοργοφόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος ἢ τῆς Ἀναξοῦς.
Γοργυθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ἢ τῆς Κασσιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Τεύκρου.
Γοργυια (ἡ), χωρ. τῆς Σάμου, (τὸ τοπ. Γοργυιεῖς, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Γοργύλος (ὁ), ποτ. τῆς Δακων. χωρ. εἰς τὸν Εὐρώταν.
Γοργύρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος ἢ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου.
Γοργώ, οῦς καὶ όνος (ἡ), (ἡ αἰτ. Γοργὼ ἢ Γοργόνα, πλθ. ἡ ὀνμς. Γοργόνες, ἢ ἡαίτ. Γοργοῦς καὶ Γοργόνας), καθ' Ὅμηρον μία μόνον, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τριῆς, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Εὐρυάλη, Σθενὼ καὶ (ἡ ἐπισημοτέρα τῶν λοιπῶν) Μέδουσα, ἡ καὶ ἁπλῶς Γοργώ, τερατώδεις καὶ ὀφιοπλόκαμοι, ἀπολιθοῦσαι τοὺς βλέπαντας Ἀκρ., ἔδε Περσεύς. 2) Σπαρτιᾶτις, θυγ. τοῦ Κλεομένους καὶ γυνὴ τοῦ Λεωνίδα.
*Γοργώπας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Γοργῶπις, ιδος (ἡ), λίμνη πλησίον τῆς Κορίνθου.
Γορδιεῖον καὶ Γόρδιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Γαλατ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου, (ὁ πολ. Γορδιεύς).
Γορδίος, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Φρυγ., κτίτωρ τῆς πόλεως Γορδίου, ἀριερώσας τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης του εἰς τὸν Δία, δεμένον μὲ τόσην τεχνην, ὥστε, κατὰ τὸ μαντεῖον, ὃς τις ἤθελε λυσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἔμελλε νὰ μονεργήσῃ τῆς Ἀσίας. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἀντὶ νὰ τὸν λυσῃ, τὸν ἔκοψε διὰ τῆς σπάθης τ. 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Φρυγίας περὶ τὰ 700 πρὸ Χ. καὶ 3) τρίτος ἄλλος υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἄδρηστου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.
Γορδίου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Γορδιοτειχίτης).
Γορδυς (ἡ), χωρ. τῆς Τρωάδος.
Γορδυαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, (μέρος τοῦ Διαβδατάν), (τὸ ἐθν. Γορδυαῖος ἢ Γορδυηνος).
Γορδυαῖα ὄρη, τὰ χωρίζοντα τὴν Ἀρμεν. τῆς Μεσοπ.
Γόρδυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Γορδυαία.
Γορπιαῖος (ὁ), ὁ Θωθεὼν μὴν (Σεπτέμβριος τῶν Ῥωμ.) παρὰ Μακεδόσιν.
Γορτυν, υνος (τ) καὶ
Γόρτυνα, ης (ἡ), π. τῆς Κρήτης ἢ 2) τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Γορτύνιος καὶ Γορτυναῖος).
Γορτυνία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Γόρτυνα χώρα. 2) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, (Γορδίται).
Γορτύνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χωρ. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Γόρτυς, υνος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Γόρτυν.
Γοτθία καὶ Γοτθικὴ (ἡ), χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ =
Γότθοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτ. Γερμαν., οἱ ἄλλως Γέται. Σαρμάται κτλ.
Γουνεύς, έως (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀχαρνάνων.
Γουραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. κατοικῶν περὶ τὸν ποταμὸν Γουραῖον ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ.
*Γουράνιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀρμεν.
*Γουρθοι (οἱ), ἴδε Γότθοι.
Γραικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ τῆς Παιονίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα.
Γραῖα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κατὰ τινας ἡ ὑστέρου Τανάγρα, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ὠρωπός.
Γραῖαι (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος ἢ τῆς Κητοῦς, καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, δύο ἢ τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Περμηδὼ, Ἐνυὼ καὶ Δεινὼ, γραῖαι καὶ λευκότριχες ἐκ γενετῆς, ἔχουσαι ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ἕνα ὀδόντα, καὶ φυλάττουσαι τὴν πρὸς τὰς Καπερίδας ὁδὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Προφύλακες.
Γραῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, βασιλέως τῆς Φθίας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν Γραικοὶ οἱ Ἕλληνες.
Γραμμη (ἡ), ἀνομά τινος ἑταίρας.
*Γράμμιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Γραμμίτης).
Γραϊκος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (Σου-σιχγιρλύ).
Γράνις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.
Γραὸς σπήλαιον (ὅπου ἄλλοι ἄγνα Γραίας Ἕδος), λόφος εἰς μεταξὺ Θηβῶν ἢ Ταναγρας.
Γραουίσιον (τὸ) καὶ Γραουίσκοι (οἱ), π. τῆς Ἠπειρ.
*Γρᾶς, ᾶ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου ἢ Ἐγελάου καὶ ἔγγονος ἢ διεγγονος τοῦ Ὀρέστου.
Γρετίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Λίγυων ἢ Ὠφίων ἢ Κλατίων).
Γραυνέιοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον.
Γρήνικος (ὁ), ὁ ἀνεὶ Γρανικος.
*Γρησίνη (ἡ), π. τῆς Χερσῶνος, (ὁ πολ. Γρησινιος).
Γρηστωνία (ἡ), = Κρηστωνία.
Γρήνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰσανίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Θήρας.
*Γριον (τὸ), β. τῆς Καρ., (Στρβ. 13', ά, 636).
*Γρουμέντον (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰεσήλῃ.
Γρύλλος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος. 2) υἱὸς τοῦ Σεκόφ., ἀποθανόντος εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην.
*Γρωμεία (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.
Γρῦνεια (ἡ) καὶ Γρυνεια (τὸ) καὶ
Γρύνειον καὶ Γρύνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ ναὸν ἢ μαντεῖον τοῦ Γρυνείου Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Γρυνεύς καὶ τὸ θηλ. Γρυνίς).
Γρῦνις (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἔκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γονος τοῦ Τηλέφου, κτίτωρ τοῦ Γρυνίου.
Γρύττος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀτιμωθεὶς διὰ τὰς αἰσχρὰς του πράξεις ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος.
*Γρώνεια (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Γρωνεύς).
Γυαρος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, (Γιούρα), (ὁ νησ. Γυαρεύς).
Γυγάδας (γρυσὶς), ὁ ἀνατεθεὶς ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τοῦ Γύγου.
Γυγαία (λίμνη), ἡ ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸν Ταμῶλον, χειροποίητος, ἡ μετὰ ταῦτα Κυλόη. 2) νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ταλαιμένης ἐγέννησε τὸν Μόψιλιν ἢ Ἄντιφον, ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 3) θυγ. τοῦ Ἀλύττα, βασιλέως τῆς Μακεδον. καὶ γυνὴ τοῦ Περσέου Βοιβάρου.
*Γύγας (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Τρῳάδος.
Γύγης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου, φίλος τοῦ Κανδαύλου, βασιλέως τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον φονεύσας διεδέχθη περὶ τὸ 760 πρὸ Χ., βασιλεύσας 38 ἔτη. Διὰ τὰ ἄπειρα πλοῦτη των ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία: « Τὰ Γύγου ἔχειν ».
Γύζαντες (οἱ), ἔθνος πιθηκοράγον τῆς Δυτικῆς Λιβύης.
Γύης, ου (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.
Γυθειον καὶ Γύθιον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τοῦ Ἀκρωνικοῦ κόλπου, (Μαραθωνῆσι), (ὁ πολ. Γυθεάτης).
*Γυλάκεια (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ἄλλως) Ἀπολλωνία, (ὁ πολ. Γυλακεύς).
*Γύλαξ, ακος (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Γυλακείας.
Γύλιππος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου, στρατηγήσας ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, φωραθεὶς ἀφετεριστὴς τῶν δημοσίων, ἢ ἐξορισθείς.
Γύλις ἢ Γύλλις, ιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ πολεμάρχων.
Γυμνησίαι (νῆσοι), αἱ ἄλλως Βαλεάρεις.
Γυμνίας (ἡ), π. τῶν Σκυθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.
*Γυναικόπολις ἡ Γυναικῶν πόλις (ἡ), π. πρωτεύουσα νομοῦ τῆς Κάτω Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Γυναικοπολίτης).
Γύνδης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσσυρ.
Γυραι (αἱ), πέτραι (βράχοι) τινές τοῦ Ἰκαρ. πελάγους (πρὸ τοῦ Καφηρέως ἢ τῆς Μυκόνου) ὅπου ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρὸς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Τρῳάδος.
*Γυριδᾶς, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλβ.
*Γύρινναἡ Γυριννώ, οῦς (ἡ), φίλη τῆς Σαπφοῦς.
Γυρτὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (ὁ πολ. Γυρτώνιος).
Γύρτων, ωνας (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύου, κτίτωρ τῆς Γυρτῶνος.
Γυρτώνη (ἡ), = Γυρτών.
Γωβρύας καὶ (Ιων.) Γωβρύης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ Περσῶν τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος μετὰ θάνατον τοῦ Καμβύσου. 2) στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.
Γωγαρηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν.
*Γωρδάλη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. παρὰ τὸν Χοάσπην.

Δ.

Δάαι (οἱ), ἔθνος ἀνεξάρτητον τῆς Σκυθ. κατοικοῦν τὴν παρὰ τὴ Κασπίᾳ Ἀρκανίαν, (ἴσως οἱ Οὐσαπέκαι).
Δαβία (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.
Δαβάκης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
*Δάβας, α (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Θεμισσοῦς.
Δαΐκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. κατοικοῦν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Σογδιανῆς.
Δαείρα ἡ), Ἴδε Δαΐρα.
Δαίδαλα (τά), π. τῆς Καρ. 2) β. τῆς Λυκίας.
Δαιδαλίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δαιδαλίδης ἢ Ἐκ Δαιδαλιδῶν).
*Δαιδαλίων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Δύτολύκου.
Δαίδαλος (ὁ), ὁ περίφημος ἀνδριαντοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐρεχθέως. Φυγὼν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν εἰς Κρήτην, διότι ἐφθόνησε τὸν ἀνεψιόν καὶ μαθητήν του Τάλον, ἢ συνεργήσας εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρίξεις τῆς Πασιφάης, γυναικὸς τοῦ Μίνωος, κατεκλείσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Λαβύρινθον· διασωθεὶς δὲ ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν διὰ πτερῶν κηρινοκολλήτων, ἐκατεβίωσεν ἐκεῖ. 2) νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου.
Δάϊλος (ὁ), Ἀκεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
*Δαίμενης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.
Δαΐρα (ἡ), θεά τις ἢ νύμφη λατρευομένη εἰς τὸ Ἐλευσίνιον, κατά τινας μὲν θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα· κατ' ἄλλους δέ, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην.
*Δαΐσιος (ὁ), ὁ Μαῖος — Ἰούνιος τῶν Μακεδόνων.
Δαΐφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Θηβ., σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα.
Δαΐφρύνη, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Δαίφρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λιγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαιός.
Δάκες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Δακίας.
Δακία (ἡ), ἐπαρχ. μεγάλη τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Δουνάβεως ἢ Καρπαθίων ὀρέων, περιλαμβάνουσα τὴν Βλαχομολδαυίαν, Τρανσιλβανίαν καὶ μέρος τῆς Γαλικίας καὶ Οὐγγαρίας, (οἱ κάτοικοι Δάκες καὶ Δάκοι).
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι (οἱ), δαίμονες ἀρχ. τῆς Φρυγ. ἢ Κρήτης, υἱοὶ τῆς νύμφης Ἀγχιάλης καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, πέντε ἢ δεκαπέντε ἢ πεντήκοντα ὄντ τὸν ἀριθμόν, ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν μεταλλουργίαν.
*Δᾶλος, εως (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Δαλοδιανός).
*Δαλισανδα καὶ Δαλισανδὺς (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρ.
Δαλίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Δαλματία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὰ Ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἢ παρ' ἣν βάνουσα καὶ τὰς παρακειμένας νήσους (τὸ ἔθν. Δαλμάτης).
Δάλμιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας, (Δέλμινον ἢ Δέλβινον).
Δαμάγητος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν τῇ Ἰαλυσοῦ, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 3) Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσαν.
Δαμάγων, ωνος (ὁ), Ἀκχιδαμίδου τις παρὰ Θκδ.
Δαμάρατος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Δημαράτου.
*Δαμάρμενος (ὁ), ἁλιεὺς ἐξ Ἰωμολπάτης τοῦ Πέλοπος, ἀνελκύσας ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ ὁποῖον ἔθεσθεὶς φιάλοις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἰχθύων. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεσσαπίων.
*Δάμαργος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης νίκ. Διώνυτα ἐκ Ποδρόσιος, Παυσαν.
*Δάμας, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλκμάνος.
Δαμασία (ἡ), π. τῆς Οὐδελικίας, βοβρᾶν τοῦ Augnsburg, (Dionys.).
Δαμασίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐγγωνίδου, ἐγγονὸς τοῦ Ὀρέστου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀμφιπόλεως.
Δαμασίθυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καυδάλου, τοῦ μετὰ Ξέρξιν στόλου.
Δαμάσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσαρίου, Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἑλένης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Δημοκρίτου.
Δαμασίστρατος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ταίων, θάψας τὸ σῶμα τοῦ Λυκίου συλήσαντος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος.
Δαμασιχώρα, ονος (ἡ), εἷς τῶν Ἀμφίνας καὶ τῆς Νιόβης.
Δαμασκηνός, οῦ (ὁ), βασιλεὺς τῶν Κάδμου, τελευτήσαντος βασιλεύσαντος ἐν Θήβαις, ἀπωκίσας τὴν ἐν τῇ Κολοφῶνα. 3) υἱὸς τοῦ Ὀρέστου, βασιλέως τῶν Θηβῶν.
Δάμασκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕρμου καὶ Νύμφης Ἀλιμήδης ἐξ Ἀρκαδίας, ἐκτίσας τὴν Δαμασκόν.
Δαμασκὸς (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου Συρίας παρὰ τὸν ποτ. Χρυσορρόαν, (ὁ πολ. Δαμασκηνός).
Δάμασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύριδος, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς ἐν Ἰσσῷ πόλεως. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἀποικήσας τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Τέων.
Δαμάστης, ου (ὁ), = Ἡροκρούστης, γιγαντιαίου, ἱστορικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἡροδότου.
Δαμάστιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἠπείρου, καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου.
Δαμασυρίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμασύρου.
Δαμάσωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυκλείδου, πατὴρ τοῦ Ἀγελάου, ἑνὸς τῶν μετὰ Τληπολέμου ἐκ Τροίας. 2) πατὴρ Δημοκρίτου.
*Δᾶλος, εως (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Δαλοδιανός).
*Δαλισανδα καὶ Δαλισανδὺς (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρ.
Δαλίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Δαλματία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὰ Ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἢ παρ' ἣν βάνουσα καὶ τὰς παρακειμένας νήσους (τὸ ἔθν. Δαλμάτης).
Δάλμιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας, (Δέλμινον ἢ Δέλβινον).
Δαμάγητος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν τῇ Ἰαλυσοῦ, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 3) Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσαν.
Δαμάγων, ωνος (ὁ), Ἀκχιδαμίδου τις παρὰ Θκδ.
Δαμάρατος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Δημαράτου.
*Δαμάρμενος (ὁ), ἁλιεὺς ἐξ Ἰωμολπάτης τοῦ Πέλοπος, ἀνελκύσας ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ ὁποῖον ἔθεσθεὶς φιάλοις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἰχθύων. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεσσαπίων.
*Δάμαργος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης νίκ. Διώνυτα ἐκ Ποδρόσιος, Παυσαν.
*Δάμας, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλκμάνος.
Δαμασία (ἡ), π. τῆς Οὐδελικίας, βοβρᾶν τοῦ Augnsburg, (Dionys.).
Δαμασίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐγγωνίδου, ἐγγονὸς τοῦ Ὀρέστου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀμφιπόλεως.
Δαμασίθυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καυδάλου, τοῦ μετὰ Ξέρξιν στόλου.
Δαμάσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσαρίου, Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἑλένης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Δημοκρίτου.
Δαμασίστρατος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ταίων, θάψας τὸ σῶμα τοῦ Λυκίου συλήσαντος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος.

Δαμώ (ἡ), ἡ ἄλλως Λύζησία, συμβολικὴ θεότης τῆς εὐφορίας, λατρευομένη ἐν τῇ Ἐπιδαύρῳ καὶ Αἰγίνῃ.
*Δαμώθης, ους (ὁ), Φενεάτης, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κτίσας ναὸν εἰς τιμὴν της.
Δαναΐδαι, ῶν (ἁ), Λακεδαιμόνιές τις, διαφέρουσαι ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.
Δαναός (ὁ), Βαβυλώνιος μαθητὴς Ἀτολλωνίου τοῦ Τυανέως, συγγράψας τὸν βίον τοῦ γήντος τούτου.
*Δαναοσκενές, ἄους (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.
Δαναοὶ (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ ὀυτικὰ παράλια τῆς Σκωτίας.
Δαναός, οῦς (ὁ), θυγάτηρ τοῦ Βήλου, γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ Κιλίκος.
Δαναός (ἁς, ά (ὁ), Λεπρεάτης, γαμβρὸς τοῦ Μασσηνίου Ἀριστομένους.
Δαναΐτης, α (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ Θκρτ.
Δαναοκλείδης, α (ὁ), εἷς τῶν Βοιωταρχῶν τοῦ ἐν Λεύκτροις μάχου.
Δαναός, ους (ὁ), αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Κρότωνος.
*Δαναοκρατίδας, α (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.
*Δαμοκρίτος (ὁ), = Δημόκριτος.
*Δαμόνικος (ὁ), = Δημόνικος.
Δαμοξένος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.
*Δαμόξενος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἰσορικοῦ ἱστορικοῦ.
Δαμοτέλης, ους (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.
Δαμοφάνης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Θκδ.
Δαμόφιλος (ὁ), ποιητὴς Κυρηναῖος, φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) εἷς τῶν Βοιωταρχῶν ἐπὶ τῆς ἐν Δεύκτροις μάχης.
Δαμοφῶν, ῶντος (ὁ), γλύπτης ἐκ Μεσσηνίας. 2) υἱὸς τοῦ Θόαντος, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου. 3) υἱὸς τοῦ Πανταλέοντος, βασιλέως τῆς Πίσης.
*Δαμυσίας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. (Πλούτ. Τιμολ. 31).
Δᾶμυσος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων καθ' ὑπερβολὴν ταχύπους, μὲ τοῦ ὁποίου τὰ ὀξὺ ἀντέφερεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα.
Δᾶμυς, υος (ὁ), θυγ. τοῦ Πυθαγόρου.
Δᾶμων, ωνος (ὁ), περίφημος σοφιστὴς ἢ φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους. 2) Συρακούσιος, Πυθαγόρειος, ἀπαθανατισθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον του πίστιν, ἴδε καὶ Δήμων.
Δάμων (ἡ), π. τῆς Καππαδοκ., ἡ ἄλλως Ζάρατα καὶ μετγ. Κυκουσός.
Δανάη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρισίου, βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐρυδίκης. Κλεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της, φοβουμένου μὴ ἐκπλήρωσιν χρησμοῦ τινος, εἰς χαλκοῦν πύργον, ἐγεννήσεν ἐκ τοῦ Διός, ὁμωνύμως χρυσῆν βροχὴν, τὸν Περσέα, μετὰ τοῦ ὁποίου ριφθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐνὸς λάρνακος, διεσώθη ἐπὶ τῆς νήσου Σέριφου.
Δαναΐδης, ου (ὁ), ὁ υἱὸς τῆς Δανάης ἢ τοῦ Δαναοῦ.
Δαναΐδες (αἱ), αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα ἐξαδέλφους των, υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, καὶ φονεύσασαι αὐτοὺς τὴν αὐτὴν νύκτα, κατὰ παραγγελίαν τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, διασωσάσης τὸν Λυγκέα, πρὸς ποινὴν δὲ τῆς πράξεώς ταύτης καταδικασθεῖσαι νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως εἰς τὸν Ἅδην εἰς τετρυπημένον πίθον, τὸν παροιμιαζόμενον ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.
Δαναός (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, θυγατρὸς τοῦ Νείλου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου διενεχθεὶς περὶ τῆς βασιλείας, ἔφυγε μετὰ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων του (ἴδε Δαναΐδες) εἰς Πελοπόννησον, ὅπου κατασταθεὶς τὸν Γελάνορα, βασιλέα τοῦ Ἄργους, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του περὶ τὸ 1450 πρὸ Χ., καὶ μετέδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Ἀργείους καὶ εἰς ὅλους ἑπειτα τοὺς Ἕλληνας.
*Δάναλα (τά), π. τῆς Γαλατ. (Στρβ. 16', ε', 567).
Δανδάκη (ἡ), παλίχν. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐπατορίας.
Δάνδαμις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν Βραχμάνων ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. 2) Σκύθης τις, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν Δημζόνην ἀμετάπειστον αὐτοῦ φιλίαν.
Δανδάριοι (οἱ), ἔθνος τοῦ Καυκάσου, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, μέρη τῆς Ἀσιατ. Σκυθίας.
Δανδάλλιαι (αἱ), ἔθνος τῆς Θεσπρωτίας, κατοικοῦν τὰ πρόσβορρα τοῦ Δίμου.
Δανούβιος καὶ Δανούβις, ιος (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἴστρος (Δούναβις) ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀξιουπόλεως ἄχρι τῶν ἐκβολῶν του.
Δάοι (οἱ), οἱ ἄλλως Δάαι καὶ 2)=Δάκες.
Δαούχος (ὁ), = Τάοχος.
Δάοχος (ὁ), Θεσσαλός τις, φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου.
Δάρα (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ., ἡ ἐπὶ τῶν Βυζαντ. Ἀναστασιούπολις.
Δαρεῖδᾶς, αιος (ὁ), ποτ. τῆς Συρ. χων. εἰς τὸν Εὐρράτην.
Δάρεψα (τά), π. τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, (Μπαμιγιάν).
Δαρδανία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Τρῳάδος (ἄλλη παρὰ τὴν Δάρδανον) ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα ἢ καθέδρα τοῦ Δαρδάνου, (τὸ ὄνομά της διεσῴθη εἰς τὰ Δαρδανέλλια). 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν ὁ Αἰνείας. 3) μέρος τῆς Μοισίας (τῆς νῦν Σερβίας), μεταξὺ Ὀρβήλου ἢ Σκόδρου, (τὸ ἐθνικ. Δαρδάνιος).
Δαρδανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Πρίαμος καὶ ὁ Ἀγχίσης, πλουσιωτικῶς δὲ ὅλοι οἱ Τρῶες.
Δαρδανίς, ίδος (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Δαρδάνου. 2) (ἄκρα), ἀκρωτήρ. τῆς Δαρδανίας, (Κάπο Μπαρμπιέρη). 3) (χωριωνυμ.) αὐλιτρὶς τις ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου.
Δαρδανίων, ωνος (ὁ), = Δαρδανίδης.
Δάρδανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου, τοῦ ὁποίου κεραυνωθέντος, φοβηθεὶς, ἔφυγεν ἐκ Σαμοθράκης εἰς Τροίαν, καὶ γενόμενος γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῷ Βατείᾳ τοῦ βασιλέως Τεύκρου, τὸν διεδέχθη ἀποθανόντα, κτίσας καὶ τὰς πόλεις Δάρδανον ἢ Δαρδανίαν καὶ γαννήσας τὸν Ἴδαν ἢ Ἐριχθόνιον, ἀφ' ὧν κατήγοντο οἱ βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνες τῆς Τρῳάδος.
Δάρδανος (ἡ) καὶ Δάρδανον (τὸ), π. τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα τοῦ Δαρδάνου, ἀπέχουσα 110 στάδια πρὸς μεσημβρ. τῆς ἀρχαιτέρου κτισθείσης Δαρδανίας, (ὁ πολ. Δαρδανεὺς καὶ τὸ θηλ. Δαρδανίς).
Δαρεισαγενής, έος (ὁ, ἡ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρείου.
Δαρεῖος (ὁ), ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, υἱὸς Ὑστάσπου τινός, σατράπου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύσην, τὸν υἱὸν Κύρου τοῦ μεγάλου, ἀπὸ τοῦ 521 ἕως τοῦ 485 πρὸ Χ. Στρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀποσυρθῇ· ἀποστείλας μετὰ ταῦτα τὸν Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην μὲ 500,000 στρατοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπέτυχεν ἐπίσης, ἀποκρουσθέντων αὐτῶν ἐν Μαραθῶνι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου. Ἀπέθανε δὲ, καταλιπὼν τὰ κατὰ τῆς Ἑλλάδος σχέδιά του εἰς τὸν υἱόν του Ξέρξην. 2) ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Ὦχος ἢ Νόθος, υἱὸς Ἀρτοξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου. Βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 μέχρι τοῦ 405 πρὸ Χ. 3) ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος, ὁ ἐπιλεγόμενος Κοδομανός, υἱὸς τοῦ Ἀρσάμου καὶ ἀπογονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον διὰ συνεργείας τοῦ εὐνούχου Βαγώα, φονεύσαντος Ἀρταξέρξην τὸν Ὄχον. Καὶ αὐτοῦ στρατεύσας Ἀλέξανδρος ὁ Μ., ἐνίκησεν αὐτὸν καὶ κράτος, κυριεύσας τὸ βασιλεῖόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του. Αὐτὸς δὲ φεύγων ἐφονεύθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τοῦ Βήσσου σατράπου τῆς Βακτρίας.
Δαρεῖται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν καὶ τελοῦν ὑπὸ τοὺς Πέρσας.
Δαρεῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μηδίας, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δαρεῖται.
Δάρης, ητος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου. 2) ἔμπορός τις ἐκ Φρυγίας, ζῶν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν.
Δαρητίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Δάρητος.
*Δαρίδνα (ἡ), π. τῆς Παφλαγον., (ὁ πολ. Δαριδναῖος).
Δάρνα (ἡ), π. τῆς Μηδ., (ὁ πολ. Δαρνεύς).
Δάρνις, εως (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Κυρηναϊκῆς.
Δασέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Δασεάτης).
Δασκύλης, ου (ὁ), = Δάσκυλος.
Δασκύλειον καὶ (συγνότ.) Δασκύλιον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Δασκυλίτιν κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λευμένην λίμνην ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (ὁ πολ. Δασκυλίτης).

Δασκυλίτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ Δασκύλιον χώρα τῆς Βιθυν. 2) λίμνη—, ἡ παρὰ τὸ Δασκύλιον.

Δάσκυλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Γύγου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Λύκου, βασιλεὺς τῆς Μυσ. 3) υἱὸς τοῦ Λύκου.

*Δασκύλου κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Καρίας.

Δάσκων, ωνος (ὁ), Συρακούσιος, κτίτωρ τῆς Καμαρίνης. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Δασκώνιος καὶ Δασκωνίτης).

*Δασμένδα (ἡ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Καππαδοκ.

*Δάσμων, ωνος (ὁ), Κορίνθιος, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν 14 Ὀλυμπ.

*Δάσταρκον (τὸ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Καταονίας.

*Δάστειρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν.

Δατάμας καὶ Δατάμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου, συνομόσας, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ του Μιθριδάτου.

Δαταφέρνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., συνομόσας κατὰ τοῦ φονεύσαντος τὸν Δαρεῖον Βήσσα.

Δᾶτις καὶ Δάτις, ιδος (ὁ), Μῆδος, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σταλεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἀρταφέρνους κατὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ 500 000 στρατοῦ, ᾧ κατεσχάφεις ἐν Μαραθῶνι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀφ' οὗ ἠρήμωσε τὴν Εὐβοιαν.

Δάτον (τὸ) καὶ Δάτος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (Καβάλα), (ὁ πολ. Δατηνός).

Δαυλία (ἡ), = Δαυλὶς (3).

Δαύλιον (τὸ), = Δαυλὶς (2).

Δαυλὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, ἐν ᾗ συνέθησαν τὰ περὶ τὸν Τηρέα καὶ τὴν Φιλομήλαν, (Δαυλί). 3) ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ, (ὁ πολ. Δαυλιεὺς ᾗ Δαύλιος).

Δαυνία (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ Ἀπαλία ἡ μέρος αὐτῆς τὸ περιέχον τὴν Terra di Barri, (τὸ ἐθν. Δαύνιοι).

*Δαύνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ.

*Δαύνιον τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Δαυνιοτειχίτης).

Δαῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος, ᾧ ἀδελφὸς τοῦ Ἴππυγος καὶ Πευκητίου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Δαυνία.

Δαυρίσης, ου (ὁ), γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

*Δαύσαρα (τὰ), π. παρὰ τὴν Ἴδεσσαν, (ὁ πολ. Δαυσορηνός).

Δαφναγόρας, ου (ὁ), μουσικός τις παρὰ Ξενοφῶντι, (Ἀναβ. Ζ', Π', 9).

Δάφναι (αἱ), = Δάφνη (3).

Δάφνη (ἡ), νύμφη, θυγ. τοῦ Πηνειοῦ ἢ τοῦ Λάδωνος ᾗ τῆς Γῆς, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις, θιασομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον τῆς δένδρον. 2) θυγ. τοῦ Τειρεσίου, ἣ ἄλλως Μαντώ, συστρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας, καὶ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. 3) (γεωγρ.) κώμη τῆς Συρ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλσος δαφνῶν καὶ ναὸς τοῦ Δαφναίου Ἀπόλλωνος. 4) π. τῆς Λυκίας. 5) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀπέχουσα 16 μίλια τοῦ Πηλουσίου, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Τάφνη καὶ συχνοτ. πλθ. Δάφναι (αἱ Πηλούσιαι).

Δάφνις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ᾗ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, ὡραιότατος καὶ μουσικώτατος, τὸν ὁποῖον ζηλοτυπήσασα ἡ Νύμφη Ἐχενηὶς, μετεμόρφωσεν εἰς λίθον. 2) Τύραννος τῆς Ἄβύδου, σύγχρονος τοῦ Μιλτιάδου.

*Δάφνος (ὁ), ἰατρὸς, Ἐφέσιος. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Δοκρ.

Δαφνοῦς, οῦντος (ὁ), π. ᾗ λιμὴν τῆς Δοκρ. πρὸς τὴν Εὔβοιαν, ἀνήκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, (ὁ πολ. Δαφνούσιος καὶ Δαφνούντιος).

*Δαφνοῦσα (ἡ), = Δαφνοῦς, (ὁ πολ. Δαφνουσαῖος).

*Δαφνουσὶς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Βιθυν.

*Δαῖβαι (αἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

*Δεβελτὸς (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης.

*Δέγμενος (ὁ), εἷς τῶν κατεχόντων τὴν Ἴλιν Ἐπειῶν ἐπὶ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου, φονευθεὶς εἰς μονομαχίαν ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ Θυραίχμου.

Δεῖγμα (τὸ), μέρος (ἴσως ἀγορὰ) τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἐξετίθεντο τὰ εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα.

Δείναρχος (ὁ), Κορίνθιος, ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, πολιτευόμενος ἐν Ἀθήναις, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους.

Δεινιάδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ναύαρχος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δεινίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Κλεϊππίδου. 2) υἱὸς τοῦ Φορμίδου παρὰ Δημοθ. 3) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς περίφημος, Ἐρχιεύς. 4) γελωτοποιός τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Δεῖνις, ιος (ὁ), Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Μέγα, νέος ὡραιότατος, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.

*Δεινίχα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου τοῦ Ἀγησιλάου.

Δεινοκράτης, ους (ὁ), ἀρχιτέκτων, διαγράψας τὸ σχέδιον τῆς Ἀλεξανδρείας. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*Δεινόλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου Ὀλυμπιονίκης. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν.

Δεινομάχη (ἡ), Ἀθηναία, θυγ. τοῦ Μεγακλέους, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Δεινόμαχος (ὁ), φιλόσοφός τις Στωϊκὸς παρὰ Λουκιανῷ.

Δεινομένης, ους (ὁ), Αἰτναῖος, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν. 2) γλύπτης ἀκμάσας περὶ τὴν 95 Ὀλυμπ.

*Δεινόστρατος (ὁ), Γεωμέτρης, ἀδελφὸς τοῦ Μεναίχμου.

Δεινώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γραιῶν.

Δείνων, ωνος (ὁ), πολέμαρχός τις τῶν Δακεδ. 2) ἱστοριογράφος, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, γράψας ἱστορίαν τῶν Περσῶν. 3) υἱὸς τοῦ Φρυγὸς Δεινίου.

Δεμάδες (αἱ), δῆμος τῆς Ἀτ. ἀφ' οὗ εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δεμαδιώτης).

*Δειρὰς, άδος (ἡ), χωρ. τῆς Περσίας, ἐν ᾗ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Δειρηνίου.

*Δείρη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Αἰθιοπ. (ὁ πολ. Δειραῖος).

*Δεισήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

*Δεκαίνεως (ὁ), προφήτης τῶν Γετῶν ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου.

*Δεκέβαλος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δακῶν.

Δεκέλεια (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δεκελεὺς καὶ ς Δεκελειεύς). Ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ὁ Δεκελεικὸς ἢ Δεκελικὸς πόλεμος, συνέχεια τοῦ Πελοποννησ.

Δέκελος (ὁ), ἥρως τις, μηνύσας τὴν ἄφιξιν τῆς Ἡλένης εἰς τοὺς Διοσκούρους.

Δεκίητον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. περὶ τὴν ὁποίαν κατῴκησαν οἱ Δεκιῆται, λαὸς τῶν Ναρδῶν, Γαλλ.

Δέκιμος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.

Δέκιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότερος ὁ ὕπατος Π. στρατηγήσας κατὰ τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου.

Δελτὼν (ἡ), ἴδε Δέλτα (3).

Δελματία (ἡ), = Δαλματία.

Δέλτα (τὸ), τὸ τριγωνοειδῶς σχηματισμένον κάτω μέρος (τὸ εὐφορώτερον καὶ πολυανθρωπότερον) τῆς Αἰγύπτου, περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, νῆσος τῆς Ἰνδ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γάγγου, ἡ ἄλλως Πατταλήνη, ἡ μέρος τῆς Θρᾴκης, τὸ περιεχόμενον μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου, τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντίδος ἢ τριγωνοειδὴς χερσόνησος ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κωνσταντινούπολις, (ἄλλ.) Δελκὼν, (ὄθεν ὁ ἐκκλησ. ἐπαρχία Δέρκων).

Δελφὶς (ἡ), = Δελφύνη.

Δελφίνης (ὁ), ὁ ἄλλως Πύθων, ὄφις μέγας ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος φονευθεὶς ὑπὸ τὸν Παρνασσόν.

Δελφίνιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς τιμωμένου Ἀπόλλωνος. 2) (ἐπ. κατ.) καστήριόν τι τῶν φοινίκων ἐν Θήβαις. 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυν. ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ, (ἄλλως Ἱερὸς λιμήν). π. παραθαλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Δήλου.

*Δελφοὶ (οἱ), ἡ πρότερον Πυθὼ καὶ μέρος Καστρί, π. τῆς Φωκίδος ἐν μεσημβρ. ἄκρας τοῦ Παρνασσοῦ, φημισθὲν διὰ τὸ ἐν αὐτῷ μαντεῖον τοῦ Πύθωνος, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Πύθια καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ κατὰ τριετίαν καὶ ἐξ ἔτη, (ὁ πολ. Δελφεύς).

Δελφὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος Λαινοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἐπώνυμος τῶν Δελφῶν.

*Δελφοῦσα (ἡ), πηγή τις περὶ τὰς Θερμοπύλας, ἴδε καὶ Τελφούσα.

Δελφουσία (ἡ), = Θέλφουσα.

Δελφύνη (ἡ), θρᾴκαινα ἀνθρωποθυσία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος φύλαξ
ὁ Διὸς πληγωθέντος ὑπ' αὐτοῦ.
Δρύνη, ου (ἡ), = Δρυόπη.
Δρυόπη (ἡ), θυγ. Διθυράμβου.
Δρυόπη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Δρυοπίς, ίδος (ἡ), εἷς τῶν Κενταύρων. 2) ἡ
μία τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλενοῦ, πατρὶ
τῆς Δηϊανείρας.
Δρύοψ, οπος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ
Ἕρμου.
Δρυόπη (ἡ), νύμφη τις τεκνοποιήσασα ἐκ
τοῦ Μίνωος.
Δρύοπες (ὁ), ἄργων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔ-
τους τῆς 98 Ὀλυμπ. 2) ποιητής τις ἐν
Ἀθήναις. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρ.
Δρύοψ (ὁ), Κολοφώνιος, πατὴρ τοῦ Ξε-
νοφάνους.
Δρύοψ (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξε-
νοφῶντι. 2) Ἱστοριογράφος τις παρὰ
Φανίᾳ.
Δρυόσσης, ους (ὁ), Κυίδιος, πατὴρ τοῦ
ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, τοῦ κτίσαν-
τος τὸν Φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας.
Δρυσᾶς (τὸ), φρούρ. τῆς Μεσσήνης.
Δρυτ. Γέρας).
Δρύη (ἡ), πολίχν. τῆς Αὐκασνίας πρὸς
τοῖς ὁρίοις τοῦ Ἰκονίου, (ὁ πολ. Δερβαῖος
ἢ Δερβήτης).
Δρβικες ἡ, Δερβίκκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀ-
σίας, κατοικοῦν τὴν περὶ τὸν Ἄξιον Ἐρ-
καίνιον.
Δρβικες (οἱ), = Δέρβικες.
Δρβικες, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρβιδαίου, ἐξά-
δελφος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρ-
χης μέρους τῆς Μακεδόν.
Δρβικης, εως (ὁ), πατὴρ τοῦ Τερπάνδρ.
Δρβικη (τὰ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Δε-
ρεάτης).
Δρβικος, ωνος (ὁ), π. τῆς Δικουρ. ἐν τῇ
Ἰταλίᾳ. (Tortona).
Δρβικες (οἱ), = Δέρβικες.
Δρβητῶν, ούς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀπάργατις,
χώρα τῶν Σύρων, (ὅθεν Αὐκιταγὼν περὶ αὐ-
τῆς).
Δρκυλίδας (λίδους), ου (ὁ Ἐπικληθεὶς Σι-
κυών, Λακεδαιμόνιος, στρατηγήσας ἐ-
πιτυχῶς κατὰ τοῦ Τισαφέρνους.
Δρκύλλος ἡ Δερκύλος (ὁ), Ἀθηναῖος, στα-
λεὶς πρόξενος δέκατος αὐτὸς πρὸς τὸν
Μακεδόνα φίλιππον, τοῦ ὁποίου ἦτον
φίλος.
Δρμανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., καὶ ἀδελ-
φὸς τοῦ Ἀλεβίονος, πολεμηθέντες ὑπὸ
τοῦ Ἡρακλ., τοῦ ὁποίου ἥρπασαν βοῦς
τινας ἐκ τῶν τοῦ Γηρυόνου.
Δρμάς (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄερος.
Δρμάτιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀακων. ἐπὶ τοῦ
Ταϋγέτου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Δερμάτιτις.
Δρμις, εως (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Μακεδ., χω-
ρίσον τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Κάβα-ὄρε-
μανον).
Δρμιστοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοι-
κοῦν τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ τὰς πηγὰς
τοῦ Κέστου.
Δρμων, ωνος (ὁ), = Δίρθων.
Δρσάουσσα (ἡ), κώμη τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ
Βήτιος, (Tortosa).

*Δέσποινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἐξ Ἐρι-
νύος, (Παυσ. Η', 37).
Δευκαλίδης ἀνθ' Δευκαλιωνίδης (ὁ), πατ-
ρωνυμ. ὁ Ἰδομενεὺς καὶ πλ. ὅλοι οἱ
Ἕλληνες.
Δευκαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Προμηθέως
καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Πανδώρας, βα-
σιλεὺς τῆς Θεσσαλ., γαμήσας ἐκ τῆς
Πύρρας τὸν Ἕλληνα, τὸν Ἀμφικτύονα
καὶ τὴν Μελανθὼ ἢ Κλυμένην, ἐξ ἧς ὁ
Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφόν. Διασω-
θεὶς ἐντὸς λάρνακος ἀπὸ τὸν ἐπ' αὐτοῦ
σωρεύσαντα κατακλυσμὸν τῆς Θεσσαλίας,
παρήγαγεν ἔπειτα τὸ ἀνθρώπινον γένος,
μεταμορφωθέντων εἰς ἀνθρώπους τῶν
ὑπ' αὐτοῦ βιφθέντων λίθων, ἀπάλιπε ὄη-
λαδὴ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς θρησκείας.
2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασι-
φάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, εἷς τῶν Ἀρ-
γοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυ-
δωνίου Ταύρου ἐξελθόντων ἀριστέων.
Δευκαλίων, ωνος (ἡ), νησίδιον τοῦ Παγ-
γαίου κόλπου περὶ τὴν καλουμένην
ἄκραν Πύρρην.
*Δευκαλιώνεια (ἡ), σύγγραμμά τι τῶν Ἑλ-
λανίκου.
*Δεύνυσος (ὁ), = Διόνυσος.
Δευριόπος (ἡ), μέρος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ
Παιονίας, μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Κριγόνος,
(ὁ πολ. Δευριόπιος).
*Διύς, Βιωτ. ὁ Ζεύς.
Δηΐάνειρα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2)
θυγ. τοῦ Οἰνέως ἐκ τῆς Ἀλυδαίας, ἀδελφὴ
τοῦ Μελεάγρου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλ.
τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσεν ἀπατηθεῖσα ὑ-
πὸ τοῦ Κενταύρου Νέσσου, κρεμασθεῖσα
ἡ ἀφαγεῖσα καὶ αὐτὴ ἰδιοχείρως μετὰ
ταῦτα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας της.
Δηΐδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκομήδους βα-
σιλέως τῆς Σκύρου, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ
Ἀχιλλεὺς τὸν Νεοπτόλεμον. 2) θυγ.
τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάν-
δρου. 3) γυνὴ τοῦ Πειριθόου, βασιλέως
τῶν Δαπιθῶν, ἡ ἄλλως Ἱπποδάμεια. 4)
ἀδελφὴ τοῦ Πύρρου καὶ 5) θυγ. τοῦ
αὐτοῦ.
Δηΐκοων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ
τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος,
φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς, πα-
ραφρονήσαντος. 2) Τρωαδίτης, υἱὸς
τοῦ Περγάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγα-
μέμνονος.
Δηΐλέων, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου ἐξ
ἀδελφῆς τοῦ Αὐτολύκου, συστρατεύσας
μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τῶν Ἀμαζόνων,
μείνας δὲ εἰς τὴν Σινώπην, ἀπ' ὅπου δια-
βαίνοντες συμπερέλαβον αὐτόν τε ἐξ τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ οἱ Ἀργοναῦται.
*Δηΐλοχος (ὁ), Κυζικηνὸς ἢ Προκοννή-
σιος Ἱστοριογράφος.
Δηΐμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς
Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
2) πατὴρ τῆς Ἐναρέτης, γυναικὸς τοῦ
Αἰόλου. 3) πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ
Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας.
Δηΐοκης, ου (ὁ), Μῆδος, υἱὸς τοῦ Φραόρ-
του, ὁ πρῶτος βασιλεύσας δὲ τὴν με-
γάλην του σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην τῶν
Μήδων, ἐλευθερωθέντων ἀπὸ τῶν Ἀσ-
συρίων τῷ 699 πρὸ Χ.

Δηϊονεύς, ἑως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρύτου ἐξ Οἰ-
χαλίας, νυμφευθεὶς τὴν Περιγούνην, θυ-
γατέρα τοῦ Σίνιδος. 2) πατὴρ τῆς
Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος. 3) = Δηΐων
(1).
Δηϊόνιδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κέφαλος.
Δηϊόπεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Δηϊόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Τριπτολέμου ἐξ Μή-
τηρ τοῦ Εὐμόλπου.
Δηϊοπίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν
τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσ-
σέως.
Δηΐτερσης (ὁ), βασιλεὺς τῶν Γαλαπῶν.
*Δηΐλοχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλή-
νων. 2) = Δηΐλοχος.
Δηϊπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς
Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ
τοῦ Διομήδους.
Δηϊπυλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλή-
νων, σύντροφος τοῦ Διομήδους.
Δηϊπυρος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλή-
νων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕλενου
Δηϊφοβη (ἡ), ἡ ἄλλως Δημοφίλη, θυγ.
τοῦ Γλαύκου, ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλ. ἐξ τῆς
Ἀρτέμ., ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁδηγηθεὶς ὁ Αἰ-
νείας, κατέβη εἰς τὸν Ἅιδην.
Δηΐφοβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀ-
μικλῶν. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς
Ἑκάβης, νυμφευθεὶς, μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ Πάριδος τὴν Ἑλένην.
Δηΐφονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐήνου, μάντις ἐξ
Ἀπολλωνίας.
Δηϊφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς
τῶν Ἡρακλειδῶν, νυμφευθεὶς τὴν Τρ-
νηθὼ, θυγατέρα τοῦ Τηλέπου, βασιλέως
τοῦ Ἄργους, διεδέχθη ἀποθανόντα τὸν
πενθερόν του.
Δήϊων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς
Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος ἐν
Θεσσαλίᾳ, ὃς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διο-
μήδης θυγατρὸς τοῦ Σθένου τὸν Ἀκτο-
ρα, Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστε-
ροπαίαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς
Μεγάρας.
Δηλία (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Δη-
λιεύς).
Δηλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου, φο-
νευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου τε
ἀδελφοῦ Βελλεροφόντου.
Δήλιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ Δηλίου Ἀ-
πόλλ., (ὅθεν 2) πολίχν. παραθαλ. τῆς
Βοιωτ. 3) χωρ. τῆς Δακων. ἐπὶ τοῦ Ἄρ-
γολ. κόλπου.
Δῆλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, κειμένη
ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων, καὶ καλουμέ-
νη πρωτοῦ Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία, περι-
φήμως διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Δηλίου
Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δηλίας Ἀρτέμιδος,
ὅπου συνεκροτοῦντο κατὰ πεντατηρίαν
τὰ Δήλια καὶ ἐστέλλοντο θεωροὶ παντο-
χόθεν τῆς Ἑλλάδος, διότι εἷς αὐτὴν,
ἀναβαίνουσαν τότε ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐ-
παιδοκόμησεν ἡ Λητὼ, (ὁ νησ. Δήλιος).
Δημάγετος καὶ Δημάγγητος (ὁ), βασιλεὺς
τῆς Ὠδοῦ, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, νυμ-
φευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου
στρατηγοῦ τῶν Μεσσην. Ἀριστομένους,
κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, χρησμοδο-
τήσαντος αὐτῷ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγα-
τέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημέα, δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ περιφημος, συγχρονος τοῦ Δημοθ., πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Δημαινέτη (ἡ), Ἀθηναΐς, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφανη κατὰ πρῶτον ὁ ἥρως Τόξαρις.

Δημαίνετος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην.

Δημάρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, καταστρεχθεὶς ὡς νόθος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Δαρεῖον τοῦ Ὑστάσπου τῷ 491 πρὸ Χ., παρακολουθήσας δὲ καὶ τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν· οἱ ἀπόγονοί τη διετέλεσαν ἀκμάζοντες πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Περσίαν. 2) Κορίνθιός τις, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. 3) συγγραφεὺς τις ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου.

*Δημαρέτη (ἡ), ποιήτρια τις παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 683).

*Δημάριον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δημώ.

Δήμαρχος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Συρακουσ.

Δημέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους.

Δημήτηρ (ἡ γεν. Δήμητρος ἢ Π. Δημήτερος, ἡ αἰτ. Δήμητρα καὶ Π. Δημήτερα), κυρ. ἢ ἐτυμολ. = Γῆ Μήτηρ, θυγ. τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Ῥέας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Περσεφόνην, μετὰ τῆς ὁποίας ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Ἐλευσίνια καὶ Θεσμοφόρια. Ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ἰδίως δὲ τοῦ σίτου ἢ τῶν γεννημάτων, καὶ παριστάνετο ζαχυφοροῦσα κτλ.

Δημητριάς, άδος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, (Βόλος). 2) π. τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων, (ὁ πολ. Δημητριεύς).

Δημήτριαν (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Δήμητρος, (ὅθεν 2) π. τῆς Φθιωτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, (Δημητριάδα).

Δημήτριος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου, βασιλεύσας ἐπτὰ ἔτη καὶ ἐλευθερώσας ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου βασιλεύοντος τῆς Μακεδονίας τὰς Ἀθήνας τῷ 294 πρὸ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἢ ἐθεοποιήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ἀλχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας, ἀπέθανε μετὰ τριετῆ περιορισμὸν εἰς τὴν Χερσόνησον. 2) υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἔγγονος τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδον., καὶ μετὰ δεκαετῆ βασιλείαν, ἀφεὶς διάδοχον τὸν υἱὸν του Φίλιππον. 3) υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου βασιλέως τῆς Μακεδον., ὁμηρεύσας μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς Ῥώμην καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ προτερήματά του. 4) ὁ Φαληρεύς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ῥήτωρ περίφημος, ἄρξας τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὸν Κάσσανδρον τῷ 309 πρὸ Χ., καὶ μετὰ δέκα ἔτη κατασπασθεὶς καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅπου διεβίω τιμώμενος καὶ συγγράφων. 5) ὁ Φάριος (ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἀδρ. νήσου Φάρου), παραδοὺς τὴν Κέρκυραν εἰς τοὺς Ῥωμαίους τῆς ὁποίας ἦτον διοικητὴς ὑπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰλλυρίας Τεύταν. 6) ὁ Σκήψιος, γραμματικὸς ἀναφερόμενος συχνὰ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος. 7) περίφημός τις γλύπτης ἐν Ἀθήναις.

*Δημογένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 113 Ὀλυμπ.

Δημοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγήνορος.

Δημοδόκος (ὁ), ποιητὴς καὶ μουσικὸς, τυφλὸς, ἄδων παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ. 2) Ἀθηναῖος, συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου. 3) φίλος τοῦ Σωκρ., πατὴρ τοῦ Θεάγους ἐξ Ἀναγυρούντος.

Δημοκήδης, ους (ὁ), ἰατρὸς, Κροτωνιάτης, θεραπεύσας τὴν Ἀτοσσαν, γυναῖκα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καὶ φυγὼν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν πατρίδα του.

*Δημοκλείδης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ.

Δημοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 3ον ἔτος τῆς 125 Ὀλυμπ. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, συγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Δημοκόων, ωντος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριαμου.

Δημοκράτης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Δυσίου, συμπρεσβεύσας μετὰ τοῦ Δημοσθ. εἰς τὰς Θήβας. 2) περίφημός τις αὐλητὴς παρ' Αἰλιανῷ.

Δημόκριτος (ὁ), ἐπίσημός τις Νόξιος παρ' Ἡροδότῳ. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος, Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ζήσας περὶ τὴν 72 Ὀλυμπ. καὶ πρεσβεύσας πρῶτος τὴν περὶ τῶν ἀτόμων φιλοσοφικὴν ἰδέαν. Γελῶν μὲ τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, ἐπωνομάσθη Γελασῖνος, καὶ ἐνομίσθη παράφρων ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

Δημολέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους φονευθέντων Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου.

Δημομέλης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Δημομέλη ἢ Δημομέλην), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δήμωνος συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ἐπρότεινε πρῶτος νὰ στεφανωθῇ ὁ ῥήτωρ οὗτος.

Δημόνησοι (αἱ), δύο νησίδια τῆς Προποντ. παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, Χαλκῖτις ἢ Πιτυοῦσσα (αἱ σήμερον Πριγκηπόννησοι), (ὁ νήσ. Δημονήσιος).

Δημονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγήνορος ἢ τῆς Ἐπιδάσσης, μήτηρ τοῦ Κύκνου κτλ.

Δημόνικος (ὁ), Φλυήσιος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις. 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος.

*Δημόπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ.

Δημοπτόλεμος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

*Δῆμος (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Πυριλάμπους, πρυτανεύσας ἐπὶ Λυσ.

Δημοσθένης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Δημοσθένη καὶ Δημοσθένην), υἱὸς τοῦ Ἀλκισθένους, στρατηγήσας ἐνδόξως ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ, καὶ θανατωθεὶς μετὰ τοῦ Νικίου μετὰ τὴν ἐν Συρακούσαις [illegible]

2) περίφημος ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Δημ[illegible]νης, Παιανιεὺς, γεννηθεὶς τῷ 385 [illegible] ἢ φαρμακωθεὶς ἑκουσίως ἐν Κ[illegible] τῷ 322, ὑφ' οὗ, ἀντικρούσας [illegible] πολιτικοῦ βίου του τὴν πολιτε[illegible] Μακεδόνων, καὶ ἐξορισθεὶς ὑπ' αὐτ[illegible] Ἀθηναίων, εἶδε τελευταῖον τὴν [illegible] τῆς πατρίδος τα ὑπὸ τὴν Μακεδόν[illegible] δυναστείαν. Θέ σωζομενοι 61 λόγοι τ[illegible] τινες ἐπιστολαί, εἶνε πρωτότυπ[illegible] λιτικῆς διενοότητος καὶ εὐγλωττίας.

Δημόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστ[illegible] ἄρχων καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις [illegible] ρακινήσας τοὺς συμπολίτας του [illegible] κατὰ Σικελίας πόλεμον.

Δημοτέλης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, [illegible]

2) ἐπίσημός τις ἐκ τῶν ἐν [illegible] Λοκρῶν.

Δημοτίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήν[illegible] γ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.

Δημύχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων [illegible] υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, φονευθεὶς ὑπ[illegible] Ἀχιλλέως.

Δημόφαντος (ὁ), δημαγωγὸς ἐν Ἀθήν[illegible] μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν 30 τυ[illegible]

2) ἀρχηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ τῶν [illegible] καὶ Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ἐν τῇ μ[illegible] ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

Δημοφίλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, [illegible] σασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Πλ[illegible]

2) ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα, ἡ καὶ [illegible] Ἱερόφιλη καὶ Δημώ.

Δημοφίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διαβρήτου, [illegible] χηγὸς τῶν μετὰ τοῦ Λεωνίδα τυραν[illegible] σάντων καὶ πιασάντων ἐν Θήβαις [illegible] Θεσπιέων. 2) ἄρχων ἐν Λαρίσ[illegible] δ'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ. 3) [illegible] γράφος, υἱὸς τοῦ Ἔφορου.

Δημοφάων-φῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς [illegible] λεῦ καὶ τῆς Μετανείρας, [illegible] ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι [illegible] τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, [illegible] τεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων [illegible] καὶ ἐλευθερώσας ἐκεῖθεν τὴν [illegible] αὐτοῦ Αἴθραν. Βασιλεύσας δὲ [illegible] ἐπιτροφὴν αὐτοῦ, τῶν Ἀθηνῶν [illegible] καὶ ὑποδεξάμενος, καταφυγὼν [illegible] αὐτὸν, τοὺς Ἡρακλείδας, ἀπο[illegible] κατά τινας δὲ καὶ ἐφονεύσατο ὑ[illegible] τὸν Εὐρυσθέα ἐπελθόντα κατ' [illegible]

3) υἱὸς τοῦ Δήμωνος, καὶ συγγε[illegible] Δημοσθένους.

Δημοχάρης, ους (ὁ), ῥήτωρ καὶ [illegible] γος ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξαδέλφ[illegible] Δημοσθ. 2) ἱστοριογράφος τ[illegible] Λευκιανῷ.

Δημοχάρις, ιδος (ἡ), ποιήτρια τ[illegible] σεμνὴ ἐν τῷ Ἀνθολογίῳ.

*Δημύλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ πυ[illegible] ἀθλητοῦ Γναύκου ἐκ Καρύστου.

Δημώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ δήμου [illegible] Μεσογείας, ἥτις πρώτη μετὰ [illegible] ἀδελφῆς της ἀφιγμένη παρὰ τὸ ἐν Ἐλευσῖνι [illegible] καθιμένην παρὰ τὸ ἐν Ἐλευσῖνι [illegible]

2) κατὰ Παυσαν., ἡ ἐν Κώμαις [illegible]

Δήμων, ωνος (ὁ), παρωνυμογράφος [illegible] γώσου ἐπωχῆς. 2) εἷς τῶν [illegible] τοῦ Δημοσθ. 3) Πυθαγορικὸς [illegible] κυώνων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημώναξ καὶ ὄχι Δημώναξ, ακτος (ὁ), εἷς τῶν ἐπιφήμων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, τακτοποιήσας, κατὰ διαταγὴν τῆς Ὀλυμπίας, τὸ πολίτευμα τῶν Κυρηναίων. 2) φιλόσοφός τις κυνικός, ζήσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Λουκιανός.

Δημώνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἠριφύλης, γυνὴ τοῦ Περτάνδρου καὶ μήτηρ τοῦ Τισαμενοῦ. 2) ἑταίρα τις ἐν Κορίνθῳ.

Δημήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλείδου, υἱὸς τοῦ Ἀριστόλου καὶ πρόγονος τοῦ συνωμήσαντος τὰς Πάτρας Πατρέως.

Δημητριεῖς (οἱ), ἔθνος ἢ φυλὴ τις ἐν Θράκῃ, ζῶντες ἀπὸ γεωργίας.

Δημώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Δημώ, οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα, (ὅθεν Δημώ (ἡ), μητρώνυμ. ἡ Περσεφόνη.

Δημώ (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊόνεως, γυνὴ τοῦ Ἰάσου καὶ μήτηρ τοῦ Πειριθόου.

Δημώ (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Νάξος. 2) νησίδιόν τι παρὰ τὴν Κρήτην. 3) νῆσος τῆς Βρεττ. θαλάσσης. 4) ἐπίθ. διαφόρων πόλεων.

Δηλεῖαι (αἱ), νῆσοι παρὰ τὴν Κύμην. 2) νῆσος παρὰ τὴν Σαρδώ, (ὁ νησ. Δηλεβαταῖος).

Δηλιάδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημητρέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζοντο οἱ μετέπειτα βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγοσίδαι. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Πτολεμαίου, ἀπέβαλεν ὑπὸ χαρᾶς, διότι εἶδε τὰ στρατεύματα νικῶμενους ἢ τοὺς τρεῖς υἱούς του, Ἀκεσίλαον, Δημάγητον καὶ Δωριέα, ὡς ἤρχισε Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀπύλγη ναυαγήσας.

Δηλιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Δυκ., (ὁ πολ. Διαδεύς).

*Δῖας, αντος (ὁ), ἥρως τις ἀρχαῖος.

Δίδυμα (τὰ), χωρ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μίλητον, ὅπου ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διδυμαίου ἢ Διδυμέως Ἀπόλλωνος, τὸ πρότερον Ἐν Βραγχίδαις καλούμενον, ὅπου ἐτελοῦντο καὶ τὰ Διδύμεια.

Δίδυμη (ἡ), νῆσος, μία τῶν Διαπόρων, (Panaria ἢ Salina). 2) π. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Δυμαῖος). 3) γυνὴ τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 4) μία τῶν ἐρωμένων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Αἰγύπτια.

Δίδυμοι (οἱ), = Δίδυμα. 2) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Ἀπόλλ.

*Δίδυμον τεῖχος (τὸ), π. τῆς Καρ. (ὁ πολ. Διδυμοτειχίτης).

*Δίδυμος (ὁ), ὁ περίφημος γραμματικὸς τῆς Ἀλεξανδρ.

Διδυμοτείχον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, (διέσωσε τὸ ὄνομά της).

Διδώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Τύρου, τοῦ ὁποίου φονεύσαντος τὸν σύζυγόν της Σιχαῖον, ἀπῴκισεν αὐτὴ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅπου ἔκτισε τὴν Καρχηδόνα. Ἐκεῖ πλάττει ὁ Οὐϊργίλιος ὅτι ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, πλέοντα εἰς Ἰταλίαν.

Διέμπορος (ὁ), βοιώταρχός τις παρὰ Θκδ.

*Διεχίδας, α (ὁ), ἱστορικός τις παρ' Ἀθην.

*Διήγυλις, ιος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Θρᾳκῶν.

Διηνέκης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις.

Διθύραμβος (ὁ), Θεσπιεύς, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις.

Διϊτρέφης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δίκαια (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἡ ἄλλως Δικαιόπολις, (ὁ πολ. Δικαιεύς). 2) = Τριδικαιάρχεια (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Σαμίων, ἐπίνειον τῆς Κύμης, ἡ ὕστερον Ποτεόλη, (ὁ πολ. Δικαιαρχεύς καὶ Δικαιαρχείτης).

Δικαίαρχος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, (ὁ Κικέρων τὸν θαυμάζει). 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*Δικαιογένης, ους (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς παρ' Ἀριστοτέλει.

*Δικαιοκλῆς, ους (ὁ), γραμματικὸς Κνίδιος.

Δικαιόπολις, εως (ἡ), = Δίκαια (1). 2) μεταγενὲς. ἡ Σίγεστα.

Δικαιόπολις, ιδος (ὁ), πλαζὸν ὄνομα παρ' Ἄρσφν.

Δίκαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., ἐπώνυμος τῆς πόλεως Δικαίας.

Δικαῖος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Θεοκύδου.

Δίκη (ἡ), προσωποπ. ἡ Δικαιοσύνη, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος. 2) μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.

Δίκταμνον (τὸ), π. καὶ ἄκρωτ. τῆς Κρήτης, τὸ ἄλλως Δικτύννειον.

Δίκτη (ἡ), β. τῆς Κρήτης, ἱερὰ τοῦ Διὸς, (Λασθί). 2) χωρ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Σκῆψιν.

Δικτίδιον (τὸ), π. τῆς Χερσονήσου Κνιδίας ἐπὶ τοῦ Ἀθωνος, (οἱ κάτοικοι Δικτιδιεῖς).

Δίκτυννα (ἡ), ἐπίθ. ἡ νύμφη Βριτόμαρτις ἢ ἡ Ἄρτεμις, ὡς δὲ τοῦ κυνηγίου, (ὄθ.

Δικτύννειον (τὸ), ἄκρωτ. ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης ὅπου ἦτον ἱερὸν τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος, (Κάβο Σπάρτα).

Δίκτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἢ μιᾶς τῶν Ναϊάδων, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτη, βασιλέως τῆς Σερίφου, ἀναθρέψας τὸν Περσέα, ἰδὲ Δανάη. 2) ποιητὴς τῆς συστρατεύσας εἰς Κρήτην μετὰ τοῦ Ἰδομενέως. Τὸ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον ποίημα φαίνεται πολὺ νεώτερον.

Δίμαλος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Διναύμη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μαλόους βασιλέως τῆς Φρυγ. καὶ μήτηρ τῆς Κυβέλης.

Δίνδυμον (τὸ) καὶ Δίνδυμα (τὰ), κωρ. = Δίδυμον, ὡς δικόρυφον, β. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν Κύζικον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Κυβέλης, κτίσμα τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) β. τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν Πεσσινοῦντα, ἱερὸν ὡσαύτως τῆς Κυβέλης, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμεῖτο Δινδυμήνη.

Διογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ ἢ γυνὴ τοῦ Φρασίνου, μήτηρ δὲ τῆς Πραξιθέας, γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως.

Διογενειανὸς (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Γαληνῷ. 2) Γραμματικὸς Ἡρακλεώτης.

Διογένης, ους (ὁ), ὁ περίφημος Κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Φυγὼν τὴν πατρίδα του, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μιμηθεὶς τὸν Ἀντισθένην, ἔζησε πενήντα ἔτη, καταγελῶν τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων. 2) ὁ Βαβυλώνιος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Σελευκείας, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, ἢ συγγράψας τινὰ, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Κικέρων. 3) ὁ Λαέρτιος, ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως Λαέρτης, φιλόσοφος ἐκλεκτικὸς, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας τοὺς σωζομένους βίους τῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. 4) περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἐπιλεγόμενος Οἰνόμαος.

Διόγνητος (ὁ), ὁ ἕβδομος τῶν διὰ βίου ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 2) ἀρχιτέκτων τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Οὐϊτρουβίῳ.

Διόδοτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐκράτους, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀντίπαλος τοῦ Κλέωνος. 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, τυφλὸς ὡς λέγεται, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος. 3) Σιδώνιος, φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 4) ὁ ἐπιλεγόμενος Τρύφων, ἐξ Ἀπαμείας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου καὶ κηρυχθεὶς βασιλεὺς τῶν μερῶν ἐκείνων.

Διόδωρος (ὁ), Ἀθην. φίλυς τοῦ Σωκρ. 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτους τῆς 100 Ὀλυμ. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ξενοφῶντος. 4) ὁ Περιηγητὴς, περίφημος γεωγράφος ἐκ Κώρακος, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. 5) ὁ Σικελιώτης, ἐξ Ἀγυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ἔγραψεν Ἱστορίαν εἰς 40 βιβλία, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθησαν ἄπαντα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

6) γραμματικός τις ἐκ Ταρσοῦ, σύγγρονος τοῦ Στράβωνος.
Δῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράϊκης, κατοικοῦν τὸ ὄρος τῆς Ῥοδόπης.
Διοκλείδης, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Θεόφρ.
Διοκλῆς, έους (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, διδαχθεὶς παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν τῶν θεῶν λατρείαν. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μεσσήν. Φερῶν, φιλοξενήσας τὸν Τηλεμαχον. 3) Συρακούσιος, συντάξας νομοθεσίαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν ἔπειτα καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτόνομοι πόλεις τῆς Σικελ. 4) ἡγεὼς τις ἐν Μεγάροις καὶ Ἀθήναις, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐωρτάζοντο τὰ Δ όκλεια. 5) Ἀθηναῖος τις ἐχθρὸς τοῦ Ἰφικράτους.
Διοκορύστης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδαμείας.
Διομέδων, οντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Διόμεια (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Διομειεὺς καὶ Διομεύς).
Διομειολάξων, ονος (ὁ), κωμικὸν πλασὸν ὄνομα φλυάρου τινὸς ἢ κούφου Διομέως.
Δομήδεια (ἡ), = Διομήδη. 2) ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους, (Tremiti).
Διομήδειαι (νῆσοι), πέντε τὸν ἀριθμὸν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Διομήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ξούθου καὶ γυνὴ τοῦ Δηΐῶνος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν κέφαλον κτλ. 2) θυγ. τοῦ Λαπίθου ἢ γυνὴ τοῦ Δρύκλα, μήτηρ δὲ τοῦ Κυνόρτα ἢ Ὑακίνθου. 3) θυγ. τοῦ Φορβάντος βασιλέως τῆς Λεσβου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.
Διομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράϊκῃ Βιστόνων, τοῦ ὁπ. τὰς ἵππους τρεφομένας μὲ ἀνθρώπινον κρέας (τὰς θυγατέρας τε, κατεσθιούσας ἑταιρικῶς τοὺς ξένους) ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήναις.
2) υἱὸς τοῦ Τυδέως βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηΐπύλης θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὅστις, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας, ἐνυμοσύθη τὴν Αἰγιάλειαν, ἐγγόνην τοῦ Ἀδράστου. Συστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, κατά τινας μὲν, ὑπέρτερον εἰς τὴν πατρίδα των· κατ' ἄλλους δὲ μεταγενεστέρους ἔπλευσεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀπουλίας Δαύνου, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν Ἀργυρίππαν ἢ τὸ Ἵππιον Ἄργος κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Τυδείδου Διομήδους καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Δαύνου.
*Διόμιλος (ὁ), Ἀνδριώτις παρὰ Ὀκθ.
Δίομος (ὁ), ἡγεὼς τις Ἀθην., υἱὸς τοῦ Κολυττεῖ, συνόμηλος τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Διόμεια.
Δῖον (τὸ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 2) ἄλλη π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλ., ἀπό τινος ναοῦ τοῦ Διός. 3) π. τῆς Εὐβ. ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Κηναίου, (ὁ πολ. Διεύς).
*Διονυσία (ἡ), ἴδε Διονυσιάς.
Διονύσια (τα), ἑορτὴ τελουμένη ἐν κώμαις καὶ μεθαις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, Α'. τὰ Μάϊτον, τὰ καλούμενα ἐν ἄστει ἢ Μεγάλα· Β'. Τὸν Δεκέμβριον, τὰ Κατ' ἀγρούς ἢ Μικρὰ, καὶ Γ'. τὸν Φεβρουάριον, τὰ Ἀνθεστήρια ἢ Λήναια (τὰ ἀρχαιότερα).
Διονυσιάς, άδος (ς), (κυρ. ὡς ἐπίθ.) Ἡ τοῦ Διονύσου, (ὕθεν 2) π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης. 3) π. τῆς Ἰταλ. ἢ ἄλλως Δουνσία. 4) πηγή τις παρὰ τὴν Πύλον. 5) ἀρχαιότερα ἢ Πάρος. 6) δύο νησίδια παρὰ τὴν Κρήτην, (κοιν. Γενίτσαροι), (τὸ ἐθν. Διονυσιεύς).
*Διονυσῖδης, ου (ὁ), ποιητὴς Τραγικὸς ἐκ Ταρσοῦ.
*Δ ονυσικλῆς, έους (ὁ), Μιλήσιος ἀνδριαντοποιὸς.
*Διονυσικλῆς, έους (ὁ), Ἰατρός τις σύγγρονος τοῦ Ἀθηναίου.
Διονύσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διονυσιακός.
Δ ονύσιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκαέων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ Ξενοφ. ἢ Δρυσ. 3) ὁ πρεσβύτερος, τύραννος (405—368) τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, συζευχθεὶς δύο γυναῖκας, τὴν Δωρίδα (ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν διάδοχον αὐτοῦ Διονύσιον τὸν νεώτερον) καὶ τὴν Ἀριστομάχην. 4) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξωσθεὶς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθ ων Τιμολέοντος, καὶ ἀταλεὶς εἰς Κόρινθον, ὅπου ἔζησε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου τα περιφρονούμενος καὶ μισούμενος. 5) ὁ Κυκλογράφος, Μιλήσιος, γράψας περὶ τὴν 68 Ὀλυμπ. Ἱστορίαν τῶν μύθων. 6) ὁ Περιηγητὴς, ἐκ Χάρακος τῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου πολεως, συγγράψας ἐπὶ Διονύσιου, οἰκουμένης περιήγησιν εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους. 7) ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, συγγράψας ἐπὶ Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ πονήματα. 8) Ἡρακλεώτης, ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, φιλόσοφος Στωϊκὸς, προστεθεὶς ὕστερον εἰς τοὺς Ἐπικουρείους, ἢ ἐπονομασθεὶς διὰ τοῦτο Μεταθέμενος. 9) ὁ Θρᾷξ, γραμματικὸς, Ἀλεξανδρεὺς (1), ζήσας ἐν Ῥόδῳ, ὅθεν ἢ Ῥόδιος. 10) ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος, σύγγρονος τοῦ Πολυγνώτου. 11) ὁ Ἀρεοπαγίτης, αὐγγρονος τῶν Ἀποστόλων.
*Διονυσόδοτος (ὁ), Ἀάκων, ποιητὴς παιάνων.
Διονυσόδωρος (ὁ), Χῖος, σοφιστὴς, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου, μεταβὰς ἐκ τῶν Θουρίων εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδαξε. 2) συγγραφεύς τις, ἐκδοὺς συλλογὴν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) μαθηματικὸς ἐξ Ἀμισοῦ.
*Διονυσοκλῆς, έους (ὁ), ῥήτωρ ἐκ Τράλλεων.
*Διονυσόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θράκης ἢ Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἡ πρὸτερον Κρουνοὶ ἢ νῦν Βάρνα (ὁ πολ. Διονυσοπολίτης).
Δ ονυσος (ὁ), ὁ ἐξ Βάκχος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἢ τῆς Περσεφόνης, ἢ τῆς Δήμητρος, ἢ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ τῆς Ἀμαλθείας, ἢ τῆς Ἀδράστης, ἢ τῆς Νύσσης, ἢ τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ τῆς Ἥρας

μάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.
Δουροκόρτορα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Reims).
Δουρόστολον (τὸ), π. τῆς Μοισ. ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, (Δρίστρα ἢ Σιλίστρα).
Δράβισκος καὶ ὄχι Δραβῆσκος (ἡ Ἰδιωνική), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, (Δράμα).
Δράβος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον. γων. εἰς τὸν Δούναβιν, (Drau).
Δράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ., κατοικοῦν μεταξὺ Γεδρωσ. καὶ Ἀραχωσίας.
Δραγγιανὴ (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δράγγαι ἐν Περσίᾳ, (Σιστὰν ἢ Σιγιστάν).
Δράκανον (τὸ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς νήσου Ἰκαρίας, (ὁ πολ. Δρακανές).
Δράκιος (ὁ), εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν.
Δρακοντίδης, ου (ὁ), κωμ. ὁ Κέκροψ. 2) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.
Δρακόντιος (ὁ), Σπαρτιάτης, ζῶν φυγὰς ἐν Τραπεζοῦντι ἐπὶ Ξενοφῶντος.
*Δράκοντος νῆσος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λιβύαν, (ὁ νησ. Δρακοντονήσιος ἢ Δρακοντονησίτης).
Δράκυλλος (ὁ), Ἀχαρνεύς τις παρ' Ἀρχφν.
Δράκων, οντος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, ζήσας περὶ τὸ 612 πρὸ Χ. 2) στρατηγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Πελλήνης. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Κερκύρας.
Δρασιππίδης, ου (ὁ), κωμικὸν ὄνομα δραπέτου.
Δράψακα (τὰ), π. τῆς Βακτριανῆς, ἴσως=Δάφυφα.
Δρέπανον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Κῶ.
Δρέπανα (τὰ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (Trapani), (ὁ πολ. Δραπανούς).
Δρεπάνη (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχήτερα ἡ Κέρκυρα διὰ τὸ σχῆμά της. 2) κώμη τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Ἀσκηνοῦ κόλπου.
Δρέπανον (τὸ), =Δρεπάνη (2). 2) ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, (συχνότ.) Ῥίον. 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης ἢ 4) ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., (Capo di St. Alessio).
Δρῆσος (ὁ), εἷς τῶν ἐπιφανῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου.
Δρίλλαι ἢ Δρίλλαι (οἱ), οἱ μετὰ ταῦτα Σάννοι, ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ μεθόρια τῆς Κολχίδος, (Κελδὶρ ἢ Τζανίκ).
Δρίλων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ., (Δρῖνος).
Δριμὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
*Δρίον (τὸ), β. τῆς Δαυνίας ἐν τῇ Ἰταλ.
*Δρῖος (τὸ), β. τῆς Ἀχαΐας.
Δρογγίλον (τὸ), χωρ. τῆς Θρᾴκης, (τὸ τοπ. Δρογγίλιος).
*Δρομέας, ᾱ (ὁ), παράσιτός τις παρ' Ἀθην.
*Δρομιχαίτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.
*Δρομοκλείδης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Ε'. ἔτος τῆς 76 Ὀλυμπ.
Δρόμος Ἀχιλλείως (ὁ), ἴδε Ἀχιλλειος.
Δρόμων, ωνος (ὁ), ὄνομα δένδρων παρὰ Λυκ.
Δροπικοί (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσ. (μόνον παρ' Ἡρόδ.).

Δρύαλος, ἀδος (ἡ), πλθ. αἱ Δρυάδες, νύμφαι τῶν δασῶν, συναποθνήσκουσαι μὲ τὰ δένδρα.
Δρυΐδαι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν ἢ Γαλατῶν, ἀποτελοῦντες ἰδιαίτεραν παρ' αὐτοῖς φυλήν, ὡς οἱ Βραχμᾶνες τῶν Ἰνδῶν. Αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐτιμῶντο ἰδίως ὡς χρησμολόγοι.
Δρυμαία καὶ Δρυμία (ἡ), =Δρύμος (1).
Δρύμος (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, (Μπαμπό). 2) πολίχν. μεταξὺ Βοιωτ. καὶ Ἀττ. 3) χωρ. τῆς Εὐβ. ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους, (τὰ τοπ. Δρυμαῖοι).
Δρυμοῦσσα (ἡ), νησίδ. τῆς Ἰων. ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ, (τὸ τοπ. Δρυμισσαῖος).
*Δρύμων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειος τις ἐκ Καυλωνίας.
*Δρυνέμετος (ὁ), χωρ. τῆς Γαλατ. (Στρδ. ΙΒ', 5).
Δρυόπη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Δρύοπος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων (μεταμορφωθεὶς εἰς χελώνην) ἐγέννησε τὸν Ἀμφισσον. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Δωρίδος, (ὁ πολ. Δρυοπαΐς).
Δρυοπία καὶ Δρυοπὶς (ἡ), ἡ περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης χώρα τῆς Θεσσαλ. ὅπου κατῴκουν οἱ Δρύοπες.
Δρυὸς κεφαλαί (αἱ), στενὸν πέρασμα ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος μεταξὺ Ἀθηνῶν ἢ Πλαταιῶν.
Δρύοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Δίας ἢ τοῦ Σπεργειοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης ἢ γεννάρχης τῶν Δρυόπων. 2) εἷς τῶν νέων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 3) (πλθ.) οἱ κάτοικοι τῆς Δρυοπίας.
Δρῦς, υὸς (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Μεσημβρίαν, (ὁ πολ. Δρυεύς).
Δρῶσι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, (Θκδ. Β', 101).
*Δρωπίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Παιόνων.

*Δυβαλαὶς (ἡ), =Δουβαλαία.
Δυμανᾶται (οἱ), φυλή τις ἐν Σπάρτῃ.
Δυμᾶνες (οἱ), μία τῶν τριῶν φυλῶν τῆς Σπάρτης.
Δύμας, αντος (ὁ), πατὴρ τοῦ Δύσκου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡγεμὼν τῆς Φρυγ. ἢ εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Λίγκμ ου βασιλ. τῶν Δωριέων, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ φυλὴ τῶν Δυμάνων ἐν Σπάρτῃ. 4) θαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.
Δύμη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀχαΐας, πρότερον Στράτος καὶ νῦν Καμπὸς (ὁ πολ. Δυμαῖος).
Δυναμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Δυνάστη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.
Δύνης (ὁ), ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἔρανον.
Δύρας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Φθιώτ. χωρ. ἐπὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον.
Δυρράχιον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τοῦ Ἀδριατ. θαλάσσης, ἡ πρότερον Ἔπιδαμνος καὶ νῦν Δουράτσο, (ὁ πολ. Δυρραχηνός).
Δύρτα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.
Δυσκέλαδος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Ἄπλλν. Ῥοδ. Δ', 360).
†Δυσκίνητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ=
*Δυσνίκητος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ.
Δυσπόντιον (τὸ), π. τῆς Δυσποντίου ἢ Δυοπόντου τοῦ Πόντου.
Δύστρος (ὁ), ὁ Μάρτιος μὴν τῶν Μακεδ.
Δύσωρον (τὸ), β. χρυσοφόρον τῆς Μακεδ.
Δωδὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη (Δωδὼν), ῶνος καὶ Δωδώνη (ἡ), π. ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Διὸς, τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι (ὁ πολ. Δωδωναῖος καὶ Δωδωνικός).
Δωδώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη, κατὰ τινας ἡ ὁμώνυμος πόλις.
Δῶρα (τὰ), =Δῶρον (ἡ).
Δωρίδες, ο (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Δώρου, βασιλεύοντος τοῦ ἔπειτα ἔθνους οὗτος ἐξεδίωξαν οἱ Δωριεῖς κατὰ τὴν Κάθοδον.
Δωριεῖς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως Σπάρτης Ἀναξανδρίδου, ἀποκτήσας ἀφανισθεὶς μὲ ὅλους τοὺς ὁπλίτας του Σικελίαν. 2) υἱὸς τοῦ Διαγόρα, ναύαρχος τῶν Ῥοδίων. 3) ποιητὴς τις παρ' Ἀθην.
†Δωρίκα (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δωρίς.
Δώριον (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, γενομένη τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Κάμητα.
Δώριον (τὸ), π. καὶ β. τῆς Μεσσην. ἢ Μιλήσιος.
Δωρὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, ἤτις, ὑπανδρευθεῖσα τὸν ποταμὸν Νηρέα, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ καλουμένας Νηρηίδας, ἀπ' αὐτῆς δὲ καὶ Δωρίδας καλουμένας. 2) μία τῶν δύο γυναικῶν τοῦ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, μήτηρ τοῦ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 4) (γεωγρφ. ἐνν. τοῦ ἔθνους) παρχ. τῆς Ἑλλάδος ἡ μεταξὺ Φωκίδος

Δωριέων, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, ὅπου κατῴκουν ἐκπαλαι οἱ Δωριεῖς. 5) ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας.
*Δωρίχα (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς.
*Δωρίχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Δ οδ. Δωσιθέος (ὁ), Ἀθην. σ. γχρονος τοῦ Ξενοφ.
Δῶρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἢ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, ἀφ' οὗ κατέγοντο οἱ Δωριεῖς. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Φθίας, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. 3) Θεσσαλὸς τις παρὰ Θκδ. (Δ', 78).
*Δόρυς (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Δωρίτης). Δωρὶς, οὖς (ἡ), κωμ. ὄνομα τῆς ὡραιοτάτης, ὡς θεότητος.
Δωσιάδης, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς τις. 2) ἱστορικός τις παρ' Ἀθην (Δ', 143).
*Δωσιάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαλυσίου, βασιλέως τῶν Μεσσην.
Δωτία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀρκεσίου καὶ τῆς Λαμφικτυόνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη τὸ Δώτιον (πεδίον), πεδιὰς καὶ π. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὸ βουνὸν τῆς Ὄσσης ἢ τὴν Βαλίαιαν λίμνην, (τὸ ἐθν. Δωτιεύς).
Δωτὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀρκεσίου καὶ μήτηρ τοῦ Φλεγύα.
Δώτων (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλιασγοῦ. 2) ἡγεμὼν τῶν Παφλαγ. παρ' Ἡρόδ.
Δωτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ε.

Ἔβορα καὶ Ἔβουρα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος παρὰ τὸ Γάδειρα.
Ἐβόρακον (τὸ), π. τῆς Βρετταν., (York).
Ἔβουρονες (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ.
Ἔβουσος (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν δύο Πιτυοῦσσῶν νήσων τῆς Μισογ., μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Ἰβίκα).
Ἐβρᾶος (ὁ), =Ἰουδαῖος.
Ἔβρος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκ. γων. παρὰ τὴν Αἶνον εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Μαρίτσα).
*Ἔγγυίον καὶ Ἔγγιον (τὸ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἔγγυῆς).
*Ἐγέρτιος (ὁ), ὁ συνοικιστὴς τῆς Χίου.
Ἐγεστα (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, ἡ Γαλλ. Αἴγεστα καὶ Σέγεστα, (ὁ πολ. Ἐγεσταῖος).
Ἐγκέλαδος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Τορεάονος καὶ τῆς Γῆς, καταπλακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τῆς Αἴτνης. 2) ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.
Ἐγναντία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Torre d'Agnazzo).
Ἐγναντία ὁδὸς, ἡ περὶ τὴν ἐν Μακεδ. Ἀπολλωνίαν.
Ἐγχελεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.
Ἐγχέλη (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. Ἰλλυρίας, ἧτις κατῴκουν οἱ Ἐγχελιοί (οἱ), =Ἐγχελεῖς.
Ἐδέσσα (ἡ), π. τῆς Συρ. ἡ μᾶλλον τῆς Μακεδ. ἄλλως Καλλιρρόη ἢ Ἀντιγόνεια, (Ὀρφά). 2) π. ἀρχαία (ὅπου ἦ οἱ πάροικοι τῶν Βασιλέων) τῆς Μακεδν. (ὁ πολ. Ἐδεσαῆνος).
*Ἑβδομαία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.
Ἑβδομενὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρωτείως, (Ὀδ. Δ, 360). 2) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου.
Ἑβδομενὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἄδαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Μελάμπουν ἢ τὸν Βίαντα. 2) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ.
Ἑβδώ, οῦς (ἡ), ὑπόκωφ. τοῦ Ἑβδόμεα.
Ἑβλαιάδας, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Δίπυτος.
Ἑβλειθεια (ἡ), ἡ θεὰ τῶν τοκετῶν, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ ἡ Ἄρτεμις.
Ἑβλίσιον (τὸ), π. τῆς Βιωτ.
Ἑβλος, ωτος καὶ Ἑβλώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ ἐν Μισσην. Ἕβλους. ‖ (πλθ.) Ἑβλῶται, οἱ δοῦλοι ἐν Σπάρτῃ, συμπεσόντες εἰς 320,000 ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.
Ἑβρα (ἡ), β. τῆς Μισσην.
Ἑβρισία (αἱ), π. τῆς Ἐρεσαίτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
*Ἑβρισίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.
Ἑβρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία, ὡς θεᾶς τῆς εἰρήνης, εἰσήχθη ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 440 πρὸ Χ.
Ἑβρητὴ (ἡ) καὶ Ἑβρηταὶ (αἱ), φρούρ. τῆς Σικελ.
Ἑβδὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Δύμαντος ἢ τοῦ Κισσέως, βασιλέως τῆς Φρυγ., ἢ δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος, ἐξ οὗ ἐγέννησε δεκαεννέα υἱοὺς, ὧν πρωτότοκος ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ., ἀπεθανεν ἐν Θράκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδε τὴν νεωτέραν θυγατέρα της Πολυξένην σταγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλ. 2) μία τῶν Δαναΐδων.
*Ἑκάβημος, -μία, ἴδε Ἀνάβημος -μία.
Ἑκαέργη (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. ἢ τῆς ἐν Κὶφ Ἀφροδ. 2) θυγ. τοῦ Β ρέου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οἴπδος. 3) μία τῶν δύο νεανίδων, τὰς ὁποίας οἱ Ὑπερβόρειοι ἔπεμψαν εἰς Δῆλον.
Ἑκάλη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος. 2) γραῖα τις φιλοξενήσασα, νέαν ἔτι, τὸν Θησέα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη. 3) (γεωγρφ.) χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἑκάλιος).
Ἑκαλίνη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἑκάλη.
Ἑκαμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρνείου ἐκ Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Ἰλ. Λ'.
Ἑκαταῖος (ὁ), Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ἱστοριογράφος, ἀρχαιότερος πολλοῦ τοῦ Ἡροδότου. 2) Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος, γράψας περὶ τῶν Ὑπερβορείων. 3) τύραννός τις τῆς πόλεως Καρδίας.
Ἑκάτη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέρσου ἢ τῆς Ἀστερίας ἢ τῆς Νυκτός, μία τῶν Τιτανίδων, τιμωμένη ὡς θεὰ ὑποχθόνιος, ἀλληγορουμένη εἰς τὴν Σελήνην, καὶ συγχεομένη μὲ τὴν Ἄρτεμιν.
Ἑκατόγχειρες (οἱ), οἱ Γίγαντες Βριάρεως, Γύγης καὶ Κόττος.
Ἑκάτομνος καὶ (ὀρθότ.) Ἑκατόμνως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας.
Ἑκατόμπεδος (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου.
Ἑκατόμπυλος (ἡ), π. ἀπροσδιόριστος τῆς Παρθίας καὶ 2) τῆς Λιβύης.
Ἑκατόννησοι (αἱ), 20 ἢ 40 νησίδια μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος, (Μισχονήσια).
Ἑκατοντάπυλος (ἡ), =Ἑκατόμπυλος.
*Ἑκάτων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκός.
Ἑκατώνυμος (ὁ), Σινωπεύς τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Ἐκβάτανα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, καθίδρυμα μετὰ ταῦτα τῶν βασ. τῆς Περσ., (Ἁμαδάν).
*Ἐκδικος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ.
*Ἐκδίππη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Τζίμπ).
*Ἐκκριτος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Εἱλώτων παρὰ Θκδ.
*Ἔκνομον (τὸ) καὶ *Ἔκνομος (λόφος), βορρᾶς μεσημβρ. τῆς Σικελ.
Ἐκπέρης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.
*Ἑκτῆνες (οἱ), οἱ ἐπὶ Ἰωγύγου κάτοικοι τῆς μεσημβρ. Βοιωτ., ἀφανισθέντες ὑπὸ λοιμοῦ.
*Ἕκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ἢ τῆς Ἑκάβης, ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, ὁ ἀνδρειότερος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.
*Ἑκφαντος (ὁ), Θάσιός τις, παραδοὺς εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν νῆσον. 2) Πυθαγόρειος τις ἐκ Κροτῶνος.
Ἑλαία (ἡ), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καΐκου, ἐπίνειον τῆς Περγάμου. 2) π. ἢ λιμὴν τῆς Βιθυν. 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Θεσπρωτίας (Φανάρι), (ὁ πολ. Ἐλαιάτης).
Ἐλαιαγάβαλος (ὁ), ὁ θεὸς Ἥλιος τῶν Φοινίκων, καὶ 2) ὁ διαδεξάμενος τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανός.
Ἐλαιάτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν ἐν Θεσπρωτίᾳ πόλιν Ἐλαίαν χώρα.
*Ἐλαίαν (τὸ), β. τῆς Ἀχαΐ. (Παυσ. Η', 41).
*Ἔλαιος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. 2) χωρ. τῆς Μεσσην. 3) χωρ. περὶ τὴν Καλυδῶνα.
Ἐλαιοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου. 2) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας, (ὁ πολ. Ἐλαιούσιος). 3) δῆμος τῆς Ἱπποθωντίδος φυλῆς, (ὁ δημ. Ἐλαιεύς).
*Ἐλαιοῦσσα (ἡ), π. καὶ νῆσος περὶ τὴν Κιλικ. καὶ 2) ἄλλη περὶ τὴν Ἀτταλείαν καὶ 3) ἄλλη περὶ τὴν Ῥόδον, (ὁ πολ. Ἐλαιούσσιος).
Ἔλαρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύου καὶ μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ.
*Ἔλασσα (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.
Ἐλάτεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ. 3) π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Ἀμφικαοῦ, (ὁ πολ. Ἐλατεύς).
*Ἔλατος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

θείς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ τῆς Λεανείρας, ἐποικίσας τὴν ἐν Φωκίδι Ἠλάτειαν, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀυδοΐκης τὸν Στύμφαλον κτλ. 3) ἡγεμὼν τις τῶν ἐν Λαρίσσῃ Λαπίθων, πατὴρ τῶν Ἀργοναυτῶν Καινέως ἢ Πολυφήμου. 4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Πηδάσου. 5) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου.

Ἐλάτρεια (ἡ), = Ἐλάτεια (3).

Ἐλατρεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου Φαιάκων.

Ἔλαφος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χων. εἰς τὸν Ἀλφεόν.

Ἐλεόν, οῦς (ἡ), νῆσος βαλτώδης τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὅπου κατέφυγεν ἐπὶ τῆς καταλύσεως τῶν Διὸς πων ὁ βασιλεὺς Ἄνυσις καὶ διέμεινα 30 ἔτη.

Ἔλεα (ἡ), ἡ πρότερον Ἔλλη ἢ Ἔλη ἢ ὕστερον Οὐελία, π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Φωκαέων, πατρὶς τῶν Φιλοσόφων Ζήνωνος καὶ Παρμενίδου, οἵτινες ἐπήρκησαν ἐντοῦθα εἰς Ἐλεατικὴν καλθεῖσαν σχολήν, (ὁ πολ. Ἐλεάτης).

Ἐλειμιῶται (οἱ), ἴδε Ἐλύμεια.

Ἔλειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας.

Ἑλένη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, γυναικὸς τοῦ Τυνδάρου, ἀδελφὴ τῶν Διοσκούρων καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἢ γυνὴ τοῦ Μενελάου. 2) (γεωγρ.) νῆσος μακρὰ περὶ τὸ Σούνιον, ἡ πρότερον Κραναὴ ἢ νῦν Μακρόνησος. 3) νῆσος μικρὰ τοῦ Λακων. Κόλπου.

Ἕλενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, μάντις περίφημος, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλ., ἦλθεν εἰς Ἤπειρον, ὅπου συμφυθεὶς τὴν Ἀνδρομάχην, χήραν τοῦ Ἕκτορος, ἡγεμόνευσε μέρους τινὸς τῶν Μολοσσῶν.

Ἕλκος (ὁ), θεότης προστάτις τῶν ἀξίων ἕλκους, λατρευομένη ἐν Ἀθήναις.

Ἑλλὰς (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Μίλητον.

Ἐλεῦς, οῦντος (ὁ), = Ἐλαιοῦς.

Ἐλεοῦσσα (ἡ), = Ἐλαιοῦσσα.

Ἐλευθεραὶ (αἱ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἀττ. καὶ Βοιωτ. 2) π. τῆς Κρήτης, ὁ πολ. Ἐλευθερεύς).

Ἐλευθέριον (τὸ), πολίχν. τῆς Μυσ.

Ἐλεύθερος (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης.

Ἐλευθερούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., κτισθεῖσα περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλωνος, (ὁ πολ. Ἐλευθεροπολίτης).

Ἐλευθήρ, ῆρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Αὐθούσης, θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὁ κτίσας τὰς ἐν Βοιωτ. Ἐλευθράς.

Ἐλευθώ, οῦς (ἡ), = Εἰλείθυια.

Ἐλευσινίθης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Κελεός.

Ἔλευσις, ῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Δικείρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου, ὑπ' αὐτοῦ συνῳκίσθη καὶ παρωνομάσθη ἡ

Ἐλευσὶς καὶ Ἐλευσίν, ῖνος (ἡ), π. ἧς δῆμος τῆς Ἀττ. διῴκει εἰς τὴν ἐπιφθονωτίδα φυλήν, ὅπου ὑπῆρχε τὸ περίφημον Ἐλευσίνιον (ἱερὸν τῆς Δήμητρος) καὶ ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσίνια (μυστήρια), διαιρούμενα εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα, ταῦτα μὲν τὸν Σεπτ., διαρκοῦντα ἐννέα ἡμέρας, ὧν ἑκάστη εἶχεν ἰδίαν ὀνομασίαν, τὰ δὲ τὸν Ψ-βρ., (ὁ δημ. Ἐλευσίνιος).

Ἐλεφαντίνη (ἡ), νῆσος σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν ὁρίων τῆς Αἰγύπτου, ἀπέχουσα ὀλίγον τοῦ μικροῦ καταῤῥάκτου, (Τζελλὰτ-Ἀσουάν).

Ἐλεφαντίς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Δαναοῦ.

Ἐλεφήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος καὶ τῆς Μελανιππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Δολόντων.

Ἐλεών καὶ Ἐλεών, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν.

Ἐλικάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἢ ἀήρ τῆς Ἀυδοΐκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμ.

Ἑλίκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Σελινοῦντος ἐξ Ἀχαΐας καὶ ἐγγονὴ τοῦ Ποσειδ., γυνὴ δὲ τοῦ Ἰωνος ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ

Ἑλίκη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τὸ δ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ., (ὁ πολ. Ἑλικεὺς ἢ Ἑλικώνιος). 2) π. τῆς Θεσσαλ.

Ἑλικών, ῶνος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλ., (Ζαγόρα).

Ἑλικωνὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Φαλίνιον.

Ἑλίμεια (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, ἀνήκουσα προτοῦ εἰς τὴν Ἰλλυρ., (τὸ ἔθν. Ἐλε[ι]μιῶται καὶ Ἐλιμειῶται).

Ἕλιξ, ικος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἕλιξος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Μεγαρ. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς νήσου Κῶ.

Ἑλισάρνη (ἡ), ἴδε Ἀλισάρνα.

Ἑλισσοῦς, οῦντος (ὁ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ἐλισσοντα ποταμὸν.

Ἐλίσσων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χων. εἰς τὸν Ἀλφειὸν, (Λεοντάρι). 2) ποτ. τῆς Ἠλιάδος, ῥέων παρὰ τὴν Κυλλήνην. 3) = Ἐλισσοῦς.

Ἐλίσυκοι (οἱ), λαὸς τῆς Διγωρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἕλλα (ἡ), π. ἐμπορ. τῆς Ἀσίας, (ὁ πολ. Ἑλλαῖος).

Ἑλλάνικος (ὁ), ἱστοριογράφος Λέσβιος, ὠδήκει ἔτη προγενέστερος τοῦ Ἡροδότου. 2) νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, συγχρόνως τῷ ἀνωτέρω.

Ἑλλάνωρ, ορος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Ἑλλὰς, άδος (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλ., κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ, κτίσμα τοῦ Ἕλληνος ἐπειτα δὲ ᾗ 2) ἅπασα ἡ Θετταλία. 3) (μεταγενεστέρως δὲ) ὅλη ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα. 4) (ὑπὸ Φιλίππου δὲ κυρίως τοῦ Μακεδόνος) ὅλον τὸ μέρος τῆς Εὐρώπης τὸ μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίδος, Ἰονίου πελάγους, καὶ Λιγαίου πελάγους, μὲ τὰς νήσους Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπὶ τῶν δύο τοιούτων θαλασσῶν, (ὡς δὲ 5) Μεγάλη Ἑλλὰς, τὸ μεταξὺ Ἰονίου καὶ Τυρρηνικοῦ πελάγους, ἐν ᾧ ὑπῆρχον αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας).

Ἑλλὰς, άδος (ἡ), ἐπίθετ. = Ἑλληνὶς, Ἑλληνική.

Ἑλλὰς, άδος (ἡ), γυνή τις, μήτηρ τοῦ Γαργίτιος ἐξ Ἐρετρίας.

Ἕλλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὴ τοῦ Φρίξου, μετὰ τοῦ ὁποίου, καταπεφευγέμενη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰνοῦς, ἔφυγεν ἐπὶ πτηνοῦ χρυσόμαλλου κριοῦ ἵνα ὑπάγῃ εἰς Κολχίδα· πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ἀφ' οὗ δὲ μέρος ἐκείνου ὠνομάσθη Ἑλλήσποντος.

Ἕλλην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἢ τῆς Πύῤῥας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου ἢ Αἰόλου. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Φθίας, μεταφέρει ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου τῆς Θεσσαλίας "Ἑλληνας, τὸ ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐπέκτειναν ἐφ' ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, διαιρουμένων εἰς τέσσαρα μεγάλα γένη ἢ φυλὰς, Δίολεῖς, Δωριεῖς, Ἰωνας καὶ Ἀχαιούς, τοὺς τελευταίους δὲ ἀπὸ τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ξούθου καὶ ἐγγόνων τοῦ Ἕλληνος.

Ἑλλήσποντος (ὁ), ὁ μεταξὺ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης πορθμὸς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεραιώθη ἡ Ἀραποντὶς μὲ τὸ Δίγαιόν, ἀπὸ Ἕλλης, θυγατρὸς τοῦ Ἀθαμαντος, ἡ ἐπυίγη ἐντοῦθα, (στενὸν τῶν Δαρδανελλίων, ἢ Τουρκ. Τσανάκ-καλε-μπογάζ).

Ἕλλοι (οἱ), = Σελλοί.

Ἑλλόφιενον (τὸ), χωρ. ἢ λιμὴν τῆς Δακεδαίμονος, (εἰς τὸν Θκδ. ὁ Ἰωσ. διορθωμένον).

Ἑλλοπία καὶ ὄχι Ἐλλοπία (ἡ), μικρὰ πολίχν. πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας, κτίσμα τοῦ Κεναίου ἀκρωτ. 2) συνεκδ. ἡ ὅλη ἡ Εὔβοια. 3) μέρος τῆς Θετταλίας περὶ τὴν Δωδώνην, (τὸ ἔθν. Ἑλλοπεύς).

Ἕλλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰωνος ἢ τῆς Διὸς ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἐπωνομάσθη ἡ ἀκτὴ Ἑλλοπία.

Ἑλλωτία καὶ Ἕλλωτις (ἡ), παρά Κυρήνῃ θίνις ἢ Ἀττική. 2) παρὰ Κερκύρᾳ ἀκρωτήριον, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτιμᾶτο γυρίζοντο τὰ Ἑλλώτια.

Ἑλμαντικὴ (ἡ), = Σαλμαντικὴ, π. τῆς Λυσιτανίας.

Ἕλος, ους (τὸ), π. ἐπὶ τοῦ Ἀκκων. Κόπρου, πατρὶς τῶν Ε(λώτων, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. 2) χωρ. τῆς Ἤλιδος περὶ τὸν Ἀλφειόν. 3) π. τῆς Ἀργολ.

Ἑλωσιήται (οἱ), ἔθνος τῆς Βαλγ. Γαλλίας διῳκημένοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὰς πόλεις, καὶ ἀριθμοῦμενοι εἰς σύμπασαν εἰς 263,000, (Ἑλβετοί).

Ἕλυσοι (οἱ), λαὸς τῆς Νικρίων, Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὸν Ἀδανόν.

Ἐλπήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσ., μεταμορφωθεὶς δὲ εἰς γοίρους ὑπὸ τῆς Κίρκης.

Ἐλπίας, ου (ὁ), γραφεὺς τις ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ὑποίῳ ὑπηρέτει ὁ βήτωρ Δημ. σχίνης.

Ἐμπήνη, ου (ὁ), ἄργων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ.

Ἐμπεδώκη (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κίμωνος, (Ἐλυμα (τά), π. τῆς Ἴλλυρ., (Δρισούτ-Βιλγράδι).

Ἔλυμοι, ίδος (ἡ), χώρα τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ τῆς Μεγάλης Βηθίας, ἢ Ἐλυμαὶς τῆς Γραφῆς, (Λαριστάν), (οἱ κάτοικοι Ἐλυμαῖοι).

Ἔλυμος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.

Ἐλυμνία (ἡ), νῆσος καὶ

Ἐλύμνιον (τὸ), χωρ. τῆς Εὐβ., (τὸ τοπ. Ἐλύμνιος καὶ Ἐλυμνιεῖς).

Ἔλυμος (εἱ), ἥρως τῆς Σικελ., κατὰ Θκδ. Δαρδανος τῶν Τρώων.

Ἔλυμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φυγήσας εἰς Σικελ. μετὰ τοῦ Αἰνείου ἢ τοῦ Ἀκέστου.

Ἐλύρος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἐλυρεύς).

Ἐλυσίς, ίδος (ὁ), Πυθαγορείου τις ἐκ Σάμου.

Ἔλωρος καὶ Ἕλωρος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., χων. ἐρχ. μεσημβρίαν τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν Θάλασσαν.

Ἔλωρος (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ Ἕλωρις, ὁ (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ἀρμενίων παρὰ Σεννακηρείμ.

Ἑλύσια (τὰ) ἢ Ἠλύσιον (τὸ), ὁ μεταξὺ Κιμμερίων καὶ Λίου πορθμός.

Ἑλύσμα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. (Ἐρρ. Δ', 18).

Ἑλυσσα (εσσα) καὶ Ἔλυσσος (ἡ), π. τῆς Σ.-Δ. μέρους τοῦ Ὀρυκτοῦ, (Χχέμς), (ὁ πολ. Ἐλυσσήνιος).

Ἐλυσσήτης, ἐφαλμ. ἀντὶ Ἐκπρέπης.

Ἐλυσσίδαι (αἱ), οἰκογένειά τις ἄρχουσα ἐν Ἀκράγαντι τῆς Σικελ., ἀπὸ τινος τῶν ἐκείνων τοῦ Τηλεμάχου, φονευσάντος τὸν τυραννοῦντα τοῦ τόπου Φάλαριν.

Ἐλυσσίδης, ου (ὁ), Δαιδαλιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἐμπεδοκλῆς, έους (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐξ Ἀκραγαντίνου τῆς Σικελίας, φυγόντος τὸν Ἀναξάγορα καὶ διδάσκαλος τοῦ Γοργίου, ἐκ τῶν διαφόρων ὀστρακίνων πινακίδων τοῦ λείψανα μονον ἐκεῖσε διεσώθησαν.

Ἐμπεδοτίμη (ἡ) ἡ πατὴρ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ἀναγραφήσαντος Ἀθηναίου Καλλιστράτου. 2) Πυθαγορεία τις ἐκ Συβάρεως.

Ἐμπεδοτίμος (ὁ) πολέμαρχος τις ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου, (Παυσ. δ', 20).

Ἐμπεδώς (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

Ἐμπορεῖα (τὰ), χωρ. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. στέων.

Ἐμπορίαι καὶ Ἐμπόριον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Ταρβάκων. Ἱσπαν., (Ἀμπουριάς), (ὁ πολ. Ἐμπορίτανοί).

Ἐμπουσα (ἡ), τέρας ἢ φάντασμα ὑποπτέρυγον, μονοπόδιον, αἱματόχρουν ᾗ μεσσελλήνιον διαφόρως μορφᾶς, στελλόμενον δὲ ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πρὸς ἐκφόβισιν τῶν φονέων. 2) ὑβριστικὸν ἐπίθετον ἀσελγῶν ἑταίρας παρὰ Δημοσθ.

Ἔμπυλος (ὁ), βήτωρ, συνόμιλος τοῦ Μ. Βρούτου.

Ἐναλιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Πελεγόνος ἐξελθόντων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Ἐναρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Δημίμαχου ἢ γυνὴ τοῦ Αἰόλιου, μήτηρ δὲ τοῦ Σαλμωνέως.

Ἐναρφόρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἐνδαΐς καὶ Ἐνδηΐς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμῶνος, οἵτινες διὰ παρακινήσεως αὐτῆς ἐφόνευσαν τὸν Φῶκον, ἄλλον υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης.

Ἔνδιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἔνδοιος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Ἐνδυμίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Καλύκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα κοιμωμένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου ἡ Σελήνη, τὸν κατέστησεν ἀθάνατον, ἀλλὰ τὸν ἀφῆκεν εἰς παντοτεινὸν ὕπνον.

Ἔνετοι (οἱ), ἔθνος τῆς Παφλαγον. παρὰ τὸν Παρθένιον ποταμὸν, μετοικήσαντες μετὰ τοῦ Ἀντήνορος εἰς τὴν νῦν Οὐενετίαν. 2) ἄλλο ἔθνος ἦσαν, κατοικοῦν Ἰλλιρίδ. καὶ Στρβ., οἱ Veneti τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Ἐνιῆνες (οἱ), = Αἰνιᾶνες.

Ἐνικεῖς, έως (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ὑμωνύμως ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἐνιπεύς, έως (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χων. εἰς τὸν Ἀπιδανὸν, (Καρίτσα). 2) ποτ. τῆς Ἠλιάδος, χων. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐνιπὼ, οῦς (ἡ), δαυλὴ τις, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόχου.

Ἐνιοπὴ (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Ἔννα (ἡ), π. μεσογειος τῆς Σικελ., ὅπου ἐλέγετο ὅτι συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης, (Castro Giovanni), (ὁ πολ. Ἐννάϊος).

Ἐννεάκρουνος (ἡ), ἡ πρότερον Καλλιρρόη, πηγὴ τις παρὰ τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν.

Ἔννεα ὁδοὶ (αἱ), μέρος τῆς Θρᾴκης ὅπου ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα ἡ Ἀμφίπολις.

Ἔνναιμος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων Τρώων.

Ἐννοδία (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἑκάτη καὶ ἡ Περσεφόνη.

Ἔνοδίας, ου (ὁ), = Εὐόδιος.

Ἔνοδις (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς.

Ἐνόπη (ἡ), π. τῆς Μισσην. ἢ ἄλλως Γερηνία.

Ἔνοδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγκαίου.

Ἐντεξίνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μενιππίδην.

Ἐντελλα (ἡ), π. μεσογ. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποτομοῦ, (ὁ κάτοικος Ἐντελλῖνος).

Ἔντμος (ὁ), Ἑρῆς τις, ἀποικήσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν.

Ἐνυάλιος (ὁ), ἐπίθ. ὁ Ἄρης.

Ἐνυδρα (τὰ), π. τῆς Συρ.

Ἐνυεύς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Ἐνυώ, οῦς (ἡ), ἡ παρὰ Ὁμ. Βελλόνα, θεὰ τοῦ πολέμου, σύντροφος τοῦ Ἄρεως. 2) μία τῶν Γραιῶν.

Ἐξόδιος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων.

Ἐξαίνετος (ὁ), = Ξεναίνετος. 2) Ὀλυμπιονίκης τις νικήσας στάδιον ἐν τῇ 91 Ὀλυμπ.

Ἐξαμπαῖος (ὁ), πηγή τις χων. εἰς τὸν Ἴμπανιν καὶ ὁ περὶ αὐτὴν τόπος ἐν Σκυθ.

Ἐξαμύας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θόαντος.

Ἐξάπολις, εως (ἡ), ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπαρχία τῶν Δωριέων, ἡ ὕστερον (ἀφαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ) Πεντάπολις.

Ἔξαρχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἐξηκίας ου, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σόλωνος.

Ἐξήκεστος (ὁ), ἰατρὸς τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) Συρακούσιος τις παρὰ Θκδ.

Ἐξόλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν.

Ἐορδαία ἢ Ἐορδία (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἐορδοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας.

Ἐπακρία (ἡ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πολίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Κέκροπος, (τὸ τοπ. Ἐπακριεύς).

Ἐπακταῖος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Σάμῳ.

Ἐπάλτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Λυκίων ἐν Τροίᾳ.

Ἐπαμει μενών ονος, α καὶ ου (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Πολύμνιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφισία, ἀπαλλαγεὶς τὸ ὅμά του εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισε κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ 371 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην τῷ 362. 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Ἐπαμείνων καὶ Ἀμεινίας.

Ἔπαρβος (ὁ), ποτ. τῆς Μηδ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαρδῶν.

Ἔπαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μέμφιδος, θυγατρὸς τοῦ Νείλου, τὴν Λιβύην, καὶ ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον τῆς γυναικὸς του πόλιν. κατὰ τὸν Ἡρόδ., οὗτος ἦν ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἄπις.

Ἐπειγεύς, εως (ὁ), εἷς τῶν Μυρμιδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, φυγὼν τὴν πατρίδα του διὰ φόνου, καὶ στρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλ. ἐπὶ Τροίαν.

Ἐπειοί, οἱ, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἠλιάδος.

Ἔπειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, βασιλεύσας τῆς Ἤλιδος. 2) υἱὸς τοῦ Πανοπέως, κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον.

Ἐπίβολος (ὁ), μάντις τῶν Αἰσχηνων.

Ἐπήρατος (ὁ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐπιάλτης, ου (ὁ), ἄωρ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἐπιγή ης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀντιφῶντος. 2) υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, μαθητὴς τοῦ Σωκρ.

Ἐπίγονος (ὁ), μαλθακὸς τις Ἀθηναῖος, γλυκαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. ‖ (πλθ.) Ἐπίγονοι, ὠνομάσθησαν οἱ υἱοὶ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

τῶν ἑπτὰ περιφήμων ἡρώων, τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, οἵτινες, στρατεύσαντες μετ' αὐτούς, ἐκυρίευσαν τὰς Θήβας.

'Επίδαμνος (ἡ), ἴδε Δυρράχιον.

'Επιδαυρία (ἡ), ἡ περὶ τὴν 'Επίδαυρον χώρα.

'Επίδαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

'Επίδαυρος (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ὅπου ἦτον ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. 2) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ἀργολ. κόλπου, ἡ ἐπιλεγομένη Λιμηρά, ἄποικος τῶν ἐν Ἀργολίδι 'Επιδαυρίων, ἔχουσα παρομοίως ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (Μονεμβασία). 3) π. τῆς Δαλματίας, (Ragusa Vecchia), (ὁ πολ. 'Επιδαύριος).

'Επειείκια (ἡ), β. τῆς Πελοπονν. παρὰ τὴν Σικυῶνα.

*'Επιζεφύριοι (οἱ), Λοκροί, οἱ περὶ τὸ Ζεφύριον ἀκρωτ. τῆς Ἰταλίας κατοικήσαντες.

'Επιζηλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τυφλωθεὶς, ἀοράτως ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαραθῶνος.

* Επιθέρσης, ε (ὁ), 'Ολυμπιονίκης ἐξ 'Ερυθρῶν υἱὸς τοῦ Μητροδώρου, ἀνακείμενος ἐν 'Ολυμπίᾳ. 2) γραμματικός τις ἐκ Νικαίας.

'Επικάστη (ἡ), κατὰ τὸν "Ομ., ἡ Ἰοκάστη, γυνὴ τοῦ Λαΐου κτλ. 2) θυγ. τοῦ Καλυδῶνος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Αὐγείου. 3) θυγ. τοῦ Αὐγείου, γενομένη ἐκ τοῦ 'Ηρακλέους τὸν Θεσσαλόν.

'Επικέρδης, ους (ὁ), Κερκυραῖός τις, βοηθήσας τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους.

*'Επικηφησία (ἡ), δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ, (ὁ δημ. 'Επικηφήσιος καὶ 'Επικηφησιάθεν).

*'Επικλείδης, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους Γ'. βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν.

'Επικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος ἐκ Λυκίας. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πρωτέως, στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων.

'Επικνημίδιοι (οἱ), Λοκροί, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κνημῖδα παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

'Επικούριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου οἱ Ἀρκάδες, ἐπικουρήσαντος αὐτοῖς ποτὲ ἐναντίον λοιμικῆς νόσου, ἀνήγειρον τὸν ἐν Βάσσαις τῆς Ἀρκαδίας μεγαλοπρεπέστατον ναόν.

'Επίκουρος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος ἢ θεμελιωτὴς τῆς Σχολῆς τῶν 'Επικουρείων, γεννηθεὶς ἐν Γαργήττῳ τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 πρὸ Χ., καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 χρονῶν. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Πάχητος.

*'Επιράδιος (ὁ), πέντε τις ἐκ Μαντινείας, ἀνακείμενος ἐν 'Ολυμπίᾳ.

'Επικράτης, ους (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου. 2) ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος κυρηβίων. 3) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης.

'Επικτητος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἱεραπόλεως, δοῦλος τοκαταρχὰς, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δομετιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζόμενον ἐγχειρίδιον ἐγράφη πιθανῶς ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀρριανοῦ.

'Επικυδείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Σπαρτιάτης Γλαῦκος.

'Επικυδὴς, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου. 2) Συρακούσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀννίβα.

'Επικυδίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*'Επικυρίδης, α (ὁ), Σπαρτιάτης ἀνακείμενος ἐν Δελφοῖς, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἀνωτέρῳ.

'Επίκωμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Καρνεάδου.

'Επιλαΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ 'Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀγχιναξανακτα.

'Επίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλ.

*'Επιλυτίδης, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξεν. ορ. ('Ελλην. Ε', δ', 39).

'Επιμένης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

'Επιμενίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαίστου καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης ἢ Βλάζης, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσοῦ, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του, ζήσας 150 χρόνους, ἐξ ὧν ἐκοιμήθη τοὺς 52 ἐν τινι σπηλαίῳ. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδοντο διάφορα ποιήματα.

*'Επιμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

'Επιμηθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ ἢ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, νυμφευθείς, ἀπ' ἐναντίας τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, τὴν Πανδώραν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Πύρραν, σύζυγον τοῦ Δευκαλίωνος· κατά τινας δὲ, καὶ ἄλλας δύο θυγατέρας, τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν.

'Επιμελιάδες (αἱ), νύμφαι τινὲς τῶν δασῶν, τιμώμεναι ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς καὶ αἱ Δρυάδες.

'Επιμηλίδης, ου (ὁ), κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κορωνείας.

'Επιπολαί (αἱ), βράχος ἀπότομος παρὰ τὰς Συρακούσας, συμπεριτειχισθεὶς μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Διονυσίου. Ἐν αὐτῷ ἦσαν αἱ περίφημοι λατομίαι, χρησιμεύουσαι ἀντὶ εἱρκτῆς.

'Επιπυργιδία καὶ 'Επιπυργῖτις, ίδος (ἡ), ἡ 'Εκάτη ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Λεβηριτικοῖς.

'Επισθένης, ους (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως πελταστῶν τῶν συστρατευσάντων μετὰ Κύρου.

'Επίστροφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐξ Ἀλύβης Ἀλιζώνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Αὐννησοῦ, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων συμμάχων τῶν Τρώων.

'Επίστωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

'Επιτάδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ ἀποκλεισθέντων Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

'Επιτάλιον (τὸ), π. τῆς Τριφυλλιακῆς Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, (ὁ πολ. 'Επιταλιεύς).

'Επιτελίδας, α (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Σπαρτιατῶν.

'Επιφάνεια (ἡ), π. τῆς Συρ. καὶ Π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. 'Επιφανεύς).

'Επίφρων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταπόντου.

'Επιχάρης, ους (ὁ), Σικυώνιος, γαμβρὸς τοῦ Φιλίππου.

'Επίχαρμος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ ποιητὴς δραματικὸς ἐκ τῆς νήσου Κω, ζήσας περὶ τὸ 480 πρὸ Χ. ἐν Συρακούσαις ἢ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν.

'Επόκιλλος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

"Εποχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας.

'Επταπόρος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, παρὰ τὴν ὁμώνυμον τῆς Ἴδης καὶ ποτίζων τὴν Τρωάδα.

'Επύαξα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμαλίκων Συεννέσεως, ἐλθοῦσα πρὸς ἔντευξιν τοῦ νεωτέρου Κύρου.

'Επωπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανδίονος ἐκ Καλλιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Λίβυος, ἐλθὼν ἐκ Θεσσαλίας εἰς Πελοπόννησον καὶ γενόμενος ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος. Ἀποθανὼν δὲ πληγωθεὶς ἐν τῇ μετὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος βασιλέως τῶν Θηβῶν, μάχῃ τοῦ Τελεβοϊκοῦ ἤρπασε τὴν θυγατέρα. 2) (γεν. πατὴρ τῆς νήσου Πιθηκούσσης.

'Εραί (αἱ), π. τῆς Ἰων. ἀπέναντι τῆς Κλαζομενῶν.

"Ερανα (ἡ), Κώμη τῆς Μεσσην. μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, ἴσως Λόγγα (Παλαιὸς Νεβαρῖνος).

'Ερασίκλεια (ἡ), Ἀθηναία τις παρὰ Δημ.

'Ερασινίδης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχησάντων Ἀθηναίων στρατηγῶν. 2) στρατηγός τις τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ.

'Ερασῖνος (ὁ), Ἀργεῖός τις, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ Περσεὺς ἐδιδάχθη τὴν τέχνην τοῦ κατέλυσεν ἡ Β ἐκστρατεία. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ 'Ηρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Λυσίππης. 3) (γεωγρ. ὄν.) π. τῆς Ἀργολ., πηγ. φανὴς ἐκ τῆς ἐν τῇ καθ. λίμνης Στυμφαλίδος ἢ ἀναβλύσασα ἔπειτα παρὰ τὸ Ἄργος, ὅπου ἐκαλεῖτο μὲ τὸν Φρύσον, γων. εἰς τὸν Δαναὸν κόλπον. (Κεφαλάρι). 4) ποτ. τῆς καθ. γων. εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν πολίν Βουρά. 5) ποτάμιον τῆς Δακωνικῆς παρὰ τὴν Βραυρῶνα.

'Ερασξένος (ὁ), περιβόητός τις σοφιστὴς.

'Εραστιππος (ὁ), 'Ερασῖνος (3).

'Εραστόστρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. 2) ὁ στρατηγὸς Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος. 3) ῥιψήμους τις ἰατρὸς ἐκ Κέω, ἀκμάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος.

*'Ερατίδαι (οἱ), εὐγενής τις οἰκογένεια τῆς Ῥόδου.

'Ερατοκλείδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Φιλίσκου ἐκ Βερενίκης, καταγόμενος ἐκ τῆς Ἡρακλείας.

"Ερατος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ 'Ηρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Δυνάστης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἄργους. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ἐρατοσθένης, ους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) γραμματικὸς καὶ ἱστορικὸς περίφημος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὃς καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων.

Ἐρατώ (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου.

Ἐρατώ, οὔς (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως. 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) μία τῶν Δαναΐδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀρκάδος τρεῖς υἱούς.

Ἐρβησός (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., πρὸς δυσμὰς τῶν Συρακουσῶν, La Grotte), (ὁ πολ. Ἐρβησαῖος καὶ Ἐρβησσῖνος).

Ἔρβητα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., (La Sprina), (ὁ πολ. Ἐρβητῖνος).

Ἐργασγορία (ἡ), κώμη τῆς Μυσ., μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου.

Ἔργετον (τὸ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ.-(ὁ πολ. Ἐργέτινος).

Ἔργῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Βουζύγης καὶ πατὴρ τοῦ Τροφωνίου, βασιλεύσας τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὑποχρεώσας τοὺς Θηβαίους εἰς ἑκατὸν βοῶν φόρον κατ' ἔτος, τοῦ ὁποίου ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐκ Μιδείας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἐργάσκη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκης.

Ἐργοτέλης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, ὁμογνίμιος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἐργοτίμη (ἡ), θυγατέρα τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δαμάλ.

Ἐρεβόνθη (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ordanna).

Ἔρεβος, ους (τὸ), γέννημα τοῦ Χάους, τὸ σκότος ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς ἐγέννησε τὸ Γῆς, τὸν Τῆνον, τὸν Θάνατον, κ.τ.λ. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδ.) τὸ σκοτεινότερον μέρος τοῦ Ἅδου, σκότος τὸ ἀθλιώτατον.

Ἐρεβίκυσσα (ἡ), = Ἐρικοῦσσα.

Ἐρεβίνθοι (οἱ), ἔθνος Τρωγλοδυτικὸν τῆς Ἀραβίας, (κυρ. καὶ ἐτυμλγ.—Ἔρεμπί Τυχν. οἱ Ἄραβες).

Ἐρεβίσσα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Λέσβου, πατρὶς τοῦ Θεοφράστου, (ὁ πολ. Ἐρέσιος).

Ἐρεβίνθιος, ἐως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων ἐπὶ Ἀλκινόου.

Ἐρεβώ (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Εὐβοΐας, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Μενεδήμου τοῦ Ἐρετριακοῦ καὶ τῆς Ἐρετρικῆς σχολῆς. 2) π. τῆς Φθιώτιδος, (Ἁρμυρός), (ὁ πολ. Ἐρεσσεύς).

Ἐρεβόλιων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, στρατηγοῦντος τῶν Πυλίων.

Ἔρεβος, ους (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐρεχθέως.

Ἐρεχθεύς, ἐως (ὁ), ὁ πρῶτος, ὃν Ἐρεχθόνιος. 2) ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ πρώτου, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Ἀλκιππης, ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐκ κριθῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Διελλοῦς τὸν Πραξιθέαν, Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ τέσσαρας θυγατέρας, θυσιασθείσας κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου Ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, διότι ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδ. Εὔμολπον. 3) ἐπιθ. ὁ Ποσειδῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὡκοδόμητο ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν Ἀκροπόλει τὸ Ἐρέχθειον.

Ἐρεχθεῖς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως. 2) (κτητ.) πηγὴ ἢ φρέαρ ἁλμυρὸν ἐντὸς τοῦ ἐν Ἀκροπόλει Ἐρεχθείου, τὸ ὁποῖον, δικαζόμενος ὁ Ποσειδῶν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὲρ τῆς χώρας, ἀνέβλυσε κτυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τριαίναν του. 3) μία τῶν δέκα φυλῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου.

Ἐρίβοια (ἡ), ἡ ἄλλως Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἐριβώτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Ἐρίγυιος (ὁ), Μιτυληναῖος, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἐριγών, όνος ἡ ὠνος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. εἰς τὸν Ἀξιόν, (Φιρίνα).

Ἐριθακίς, ίδος (ἡ), ποιμενίς τις παρὰ Θκρ.

Ἐρίκεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐρικειεὺς καὶ Ἐρικαιεύς).

Ἐρικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, (Alicudi). 2) νησίδιον πρὸς ἄρκτον τῆς Κερκύρας, (Παρκοῦσα).

Ἐρινεός (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Δωρίδος (μία τῆς Τετραπόλεως) περὶ τὸν Πίνδον. 2) π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Ἀφρισσαν, (Ἐρνό). 3) λιμὴν τις παρὰ τὰς Ῥοπὰς τῆς Ἀχαΐας. 4) χωρ. τῆς Ἀττ. περὶ τὸν Κηφισσὸν τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου ἐμυθεύετο γενομένη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης. 5) ποτ. τῆς Σικελ., ἴσως ὁ Ὄρινος τοῦ Πτολεμαίου, (Miranda), (τὸ ἐθν. Ἐρινεεὺς καὶ Ἐρινεάτης).

Ἐρινύες, ύων (ἡ), πλθ. Ἐρινύες. Ἐρινύς, θεαὶ τιμωροὶ τῶν ἀνοσιουργημάτων, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Τισιφόνη, Μέγαιρα καὶ Ἀληκτώ, θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους. Ἐπλάττοντο φρικώδεις τὴν μορφὴν καὶ ὀφιοπλόκαμοι, κρατοῦσαι δᾴδας ἀναμμένας καὶ ὄφεις ἀντὶ μάστιγος, καὶ ὠνομάζοντο κατ' εὐφημισμὸν Εὐμενίδες.

*Ἔρις, ίδος (ἡ), θεὰ τῶν φιλονεικιῶν καὶ τῆς διχοστασίας, θυγ. τῆς Νυκτός, ἀδελφὴ δὲ καὶ συνόμιλος τοῦ Ἄρεος.

*Ἐρισθένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀριστοκράτους.

Ἐρίτιμος (ὁ), Κορινθιός τις ἰαθμιονίκης.

*Ἔριφος (ὁ), κωμικὸς τις ποιητὴς παρ' Ἀθην.

Ἐριφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης τῆς Ἀδραστου, ἧτις, δωροδοκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους, ἐπρόδωκε τὸν συζυγόντης Ἀμφιάραον, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλκμαίωνος.

Ἐρεχθόνιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἐρεχθεύς, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀναρρηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσε, διώξας τὸν Ἀμφικτύονα, καὶ συστήσας τὰ Παναθήναια. Ἀφῆκε δὲ ἀποθανὼν διάδοχον αὐτοῦ τὸν Πανδίονα, ὃν ἔσχεν ἐκ τῆς Πασιθέας μιᾶς τῶν Ναϊάδων, καὶ ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως ἐν Ἀθήναις. 2) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου ἢ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του· υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀξιόχης τῆς θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος ἦτον ὁ Τρώς.

Ἐριῶπις, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 2) γυνὴ τοῦ Ὠλίνου βασιλέως τῶν Ἀοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ μικροῦ.

*Ἔρκτη (ἡ), β. ἢ φρούρ. τῆς Σικελ. πλησίον τῆς Πανορμ. (Monte Peregrino).

Ἑρκύνα (ἡ), ποτάμιον τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Τροφωνείου ἄντρου παρὰ τὴν Λεβαδείαν.

Ἑρκυναῖος καὶ (συχνότ.) Ἑρκύνιος δρυμὸς (ὁ), δάσος ἀπέραντον τῆς Γερμαν., (Hartzwald).

Ἑρμαγόρας, ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἑρμῆς ἀγοραῖος, ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. 2) (ὡς κύρ. ὄνομα) ῥήτωρ ἐκ Τήμνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.

Ἑρμαία ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Διβ. πρὸς βορρᾶν τῆς Καχηδ., (Capo Bono). 2) ἕτερον ἀκρωτ. τῆς Λιβ. ἐν τῇ Μαρμαρικῇ, (Ripa Alba).

Ἑρμαῖον (τὸ), ἐν γένει ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ, (ὧδε 2) χωρ. τοῦ Ἀρκαδ. 3) ἀκρωτ. τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου. (Χισσάρ). 4) ἀκρωτ. τῆς Σαρδινίας, (Malagrin). 5) ἀκρωτ. τῆς Λήμνου, (Δίσχλ. Ἀγαμ.) 294).

Ἑρμαῖος (ὁ), λόφος τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης.

Ἑρμαφρόδιτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἀφροδίτης, μεταμορφωθεὶς εἰς ἓν σῶμα μετὰ τῆς νύμφης Σαλμακίδος, ἥτις, ἰδοῦσα αὐτὸν λουόμενον εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἁλικαρνασσὸν πηγήν, τὸν ἐνηγκαλίσθη, ὥστε ἐκαλεῖτο ἢ Ἀνδρόγυνος.

Ἑρμείας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑρμῆς. 2) κύριον τοῦ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσ. φρουρίου Ἀταρνέως, φίλος καὶ μαθητὴς τῶν φιλοσόφων Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.

Ἑρμῆς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Μαίας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἄγγελος τῶν θεῶν, ἢ ψυχοπομπὸς, ἔφορος τῶν δικανικῶν λόγων, τοῦ ἐμπορίου, τῶν δημοσίων δρόμων κτλ. κτλ., ὅθεν ἢ ἐτιμᾶτο ὑπὸ διάφορα ἐπίθετα.

Ἑρμησιάναξ, ακτος (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ.

*Ἑρμησίλεως, ω (ὁ), λέσβιος, πρόξενος τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Σοφοκλέους.

Ἑρμῖνος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ βασιλέως καὶ διδασκάλου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισιέως.

Ἑρμιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, συζευχθεῖσα τὸν Ὀρέστην. 2) (γεωγρ.) π. παραθαλ. τῆς Ἀργολ., ἀφ' ἧς ὁ Ἑρμιονικὸς κόλπος (Κασσιρί), (ὁ πολ. Ἑρμιονεύς).

Ἑρμιππη (ἡ), θυγ. τοῦ Βιωτοῦ, γυνὴ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Μινύου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρμιππος (ὁ), κῆρυξ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου ἐξ Ἀταρνέως. 2) ποιητής τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) συγγραφεὺς Σμυρναῖος, γράψας ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. 4) φιλόσοφος Περιπατητικός, γράψας βίους φιλοσόφων καὶ περὶ Μετεώρων.

Ἑρμιών, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βύρρου, κτίστωρ τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης.

Ἑρμογένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίᾳ, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. 2) ῥήτωρ ἐκ Ταρσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 πρὸ Χ. καὶ συγγράψας περὶ Ῥητορικῆς εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε χρόνων. Ἀλλ', εἰκοσιπενταετὴς μόλις, ἀπολέσας ὅ,τ' ὅλου τὸ μνημονικόν του καὶ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας.

*Ἑρμοθίκη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μίδα.

Ἑρμόδωρος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἐμπορευόμενος ὡς ἰδίως τοὺς διαλόγους τοῦ διδασκάλου του ἐν Σικελίᾳ. 3) Ἔφεσιος, ἄριστος ἀνδρῶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ συμπολίτου του Ἡρακλείτου.

*Ἑρμοκλῆς, έους (ὁ), ποιητὴς Ἀθηναῖος, (Ἀθ. ΙΕ', 697).

Ἑρμοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕρμωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων διακριθεὶς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., (Ξενοφ. Ἀπομν. Α', 6', 48).

*Ἑρμοκρέων, οντος (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Στρ. (Π', ά, 388). 2) ποιητὴς ἐκ τῶν τῆς Ἀνθολογίας.

Ἑρμόλαος (ὁ), Μακεδών, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Καλλισθένους, εἷς τῶν ὀξυμματικῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, συνομόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φονευθείς.

Ἑρμόλυκος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐθύνου, ἀριζεύσας εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην.

Ἑρμονδόροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἔλβαν.

Ἑρμονθὶς (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, (Ἑρμέντ).

Ἑρμόπολις, εως (ἡ) καὶ Ἑρμοῦ πόλις, π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἡ λεγομένη μεγάλη, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, (Ἀχμουνιέ). 2) ἡ μικρὰ, π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Δαμανχοὺρ), (ὁ πολ. Ἑρμοπολίτης).

Ἕρμος (ὁ), ποτάμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, χυν. διὰ τῆς Αἰολίδος εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, (Σαρὰπάτ). 4) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (τὸ ἐθν. Ἑρμεὺς ἢ Ἐν Ἑρμεῖ).

Ἑρμότιμος (ὁ), εἷς τῶν εὐνούχων τοῦ Ξέρξου παρ' Ἡροδ. (Η', 105). 2) φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, (ἴδε Ἀριστ. Μεταφυσ. Α', γ'. καὶ Λυκ. Λυσίας Ἔγκ.)

Ἑρμοτυβιες (οἱ), μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἑρμούπολις, εως (ἡ), ἴδε Ἑρμόπολις.

Ἑρμοφάντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ἐπὶ Ξέρξου (Ἡροδ. Ε', 99).

Ἕρμων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου. 2) Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους. 3) Μεγαρεύς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδ.

Ἑρμώνακτος κώμη (ἡ) = Ἑρμώνασσα.

Ἑρμώναξ, ακτος (ὁ), γραμματικὸς τις παρ' Ἀθην. (Β', 33).

Ἑρμώνασσα (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Τύρα ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Κυρκοκνδάμης, (Ματρίγα).

Ἑρμωνθ., ιος (ἡ), = Ἑρμονθις.

Ἑρμωτον (τὸ), π. τῆς Τρωάδος παραλίας κολωνός.

Ἕρνικες ἢ Ἔρνικοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ.

*Ἑρξίας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

*Ἑρξικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 38 Ὀλυμπ.

Ἑρμιάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀντ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἑρκιάδης).

Ἔρος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Ἔρως.

*Ἑρπυλλὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀριστοτέλης ἐτεκνοποιήσε τὸν Νικόμαχον.

Ἕρση (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. 2) θυγ. τοῦ Κέκροπος ἢ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Κέφαλον.

Ἑρύλλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων, (ἄλλ. ἀνάγν. Ἐρύλαος).

Ἑρύθεια (ἡ), μία τῶν Ἐσπερίδων. 2) θυγ. τοῦ Γηρυόνου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2η (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Ἀτλ. Ὠκεανοῦ, χωριζομένη διὰ τινος γενοῦ πυρὸς τῆς Ἱσπαν., ὅπου κατῴκει ὁ Γηρυόνης, (Leon ἢ La Carrara).

Ἐρυθῖοι καὶ μεταγεν. Ἐρυθρῖνοι (οἱ), π. τῆς Παφλαγον. ἢ οἱ πρὸ αὐτῆς ἐξέχοντες δύο ἐρυθρὶ σκόπελοι.

*Ἐρυθρὰ (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Πορφυρίωνος. 2) (γεωγρφ.) = Ἐρυθραί.

Ἐρυθρὰ (ἡ παρὰ Διοδ. Ἱερὰ) βῶλος, π. ἀπροσδιόριστος τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἐρυθριβωλίτης).

Ἐρυθρὰ θάλασσα (ἡ), ὁ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἀραβίας εἰσέχων ἐκ μεσημβρίας κόλπος, ὁ ἄλλως Ἀραβικός. (παρὰ Ξενοφ.) ὁ Περσικὸς κόλπος, (τὸ ἐθν. Ἐρυθραῖος).

Ἐρυθραὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος. 2) μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων κειμένη ἐπὶ τινος χερρονησιζούσης ἄκρας τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπέναντι τῆς Χίου, ὅποικος τῆς Βοιωτικῆς, ἢ πατρὶς τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης.

Ἐρυθραῖον ἄκρον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, (Κάβο Ῥόσσο ἢ Ξηρὸν).

Ἐρύθρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰπακλ. ἢ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, ἢ 2) τοῦ Περσέως, ἢ 3) βασιλεὺς τις, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἴδε καὶ Ἐρυθρός.

*Ἐρύθριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἐκ Θεμιστοῦς.

*Ἐρυθὴ δν (τὸ), χωρ. τῆς Βοιωτίας, τοπ. Ἐρυθρίνης).

Ἐρυθρὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, οἰκήσας τὰς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθρὰς τοῦ Λευκώνου καὶ ἔγγονος τοῦ Δία τος, ἀφ' οὗ αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Ἐρυθραὶ υἱὸς τοῦ Περσέως, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, (ἴδε καὶ Ἐρύθρας).

Ἐρύκη (ἡ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Σικ.

Ἐρυκίνη (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης τοῦ ἐν Σικελ. Ἔρυκος.

Ἐρυμάνθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἠλιμοσσοῦ ἢ Σάβης, μᾶς τῶν Σιβύλλων.

Ἐρυμανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρκαδὸς ἐξ Ὑπερήνης τοῦ Ξάνθου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος τυφλωθεὶς διότι εἶδε λουμένην τὴν Ἀφροδίτην. 3) τὸ Ἀδώνιδος τὴν Ἀφροδίτην. 3) τὸ β. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἠλείας, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν ρυμαίνιον κάπρον, (Ζίρια).

Ἑρύμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ μενέως καὶ 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ τρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ἐρυμναὶ (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Α 2) τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἐρυμνεύς).

Ἕρυμνος (ὁ), = Εὔρυτος.

Ἔρχεια (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Αἰ ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἐρχιεὺς ἢ Ἐρχεύς).

Ἐρχομενός (ὁ), ἀρχαιότερα ὁ Ὑρχομ

Ἔρως, ωτος (ὁ, ὁ ἀρχαῖος υἱὸς τοῦ Χάους νυξ καὶ τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Χάους τὰ τυὼ μεταγεν.) υἱὸς τῆς Ἀφρ τῆς ἀγάπης, τιμώμενος Θεσπιαῖς, ὅπου ἐφωτοζοντο κατὰ τὸ τίζων εἰς τιμὴν αὐτοῦ κατ' ἔτος

Τιμηθία. Παρεζώνετο συνήθως ὡς παῖς ἀρχαῖος, πτερωτὸς, μὲ τόξον καὶ θάλαμον ἀσημένην.

Ξενοφάνης (ὁ), Ἕλλην συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ Νέρωνος, καὶ γράψας συλλογὴν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ξουθος (ἡ), π. τῆς Ἠωκίδος.

Ξυστρία (ἡ), μία τῶν Ἐσπερίδων.

Ξυστρὶς (ἡ), ἀρχ. ἡ Ἰταλία.

Ξυθεὺς, (ὁ), θυγ. τοῦ Ἑλληνος, ἐξ ἧς ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Ἐσπερίδας.

Ὁ (τοῦ πλθ.) οἱ Ἐσπερίδες (νύμφαι τρεῖς ἢ τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν, Αἴγλη, Ἀρεθοῦσα, Ἐρύθεια καὶ Ἑσπέρη, θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Ἀτλαντος, φύλαττασι τὰ χρυσᾶ μῆλα ἐξ ἐναντίας τῆς Αἰθιοπίας, κείμενον εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Διύσεως ἢ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς ἑσπέραν (δυτικὴν), τὰ ὁποῖα ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ ἐφόνευσε τοὺς φυλάσσοντα αὐτὰ Ἐσπερίδων δράκοντα, υἱὸν τοῦ Φόρκυος ἢ τῆς Κήτους, ἢ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνης, μετέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. 3) (γεωγρφ.) νῆσος τινὲς τοῦ Ὠκεανοῦ, κατ' ἄλλους δέ, αἱ Κασσιτερίδες. 4) (ἐνικ.) ἡ Ἑσπερὶς (ὁ), υἱὸς τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἀτλαντος, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὸν ὁποῖον, ἀσχολούμενον περὶ τὴν Ἀγοραναρίαν ἢ ἀναβαίνοντα ὑπὸ ὑψηλῆς τινος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀτλαντος, οἱ συμπολῖται του ἀπεθέωσαν.

Ἑσπερίτης (ὁ), ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Δυσικῆς (ἡ), θυγ. τοῦ Κρονου ἢ τῆς Ἑστίας, τοῦ πυρὸς, καὶ ἐπομένως τῆς οἰκουμένης ἑστίας, τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τῆς ἱερᾶς τῶν πόλεων κτλ. (Εἰς τὴν Ῥώμην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τοῦ ἀειφλέκτου πυρὸς, τὸ ὁποῖον διετήρουν ἀοιδιάστου αἱ Ἑστιάδες [Vestales] παρθένοι κτλ.)

Ἑστιαία (αἱ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος (Καρμαλάρ).

Ἑστιαία (ἡ), π. τῆς Εὐβ., ἡ ὕστερον Ὠρεὸς. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Ὀσσαλίου. 3) π. τῆς Ἀκαρν., (ὁ πολ. Ἑστιαιεύς).

Ἑστιαιώτις, ίδος, (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ἑστιαίαν (τῆς Θεσσαλ.) χώρα.

Ἑστιαῖος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἑστιαῖς, ίδος (ἡ), λόφος τις περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

*Ἑστιαῖτα (ἡ), ἡ γυνὴ Νικομήδους τοῦ Α', βασιλέως τῆς Βιθυν.

Ἑστιαῖτης (ὁ), ἡγεμὼν βασιλέως τῆς Κρήτης, πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν Λιβύῃ.

Ἑστιαῖτις (ἡ), π. τῆς Παμφυλ., (αἱ παλ. Ἑστιαῖτιδες, [ιδ]), = Ῥαιῆσιοι Βουτάδαι, οἱ ἀσχολούμενοι περὶ τὸν ἐξαγγέλλοντα ἐν Δήλῳ, ἐξ ἐτησίου χρησμοῦ, τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τοῦ πλοῦ.

Ἑστιαῖτις (ἡ), ὑπέρτερος τοῦ Λευκώνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ὅτε πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων, αἵτινες ἐκλήθησαν διὰ τοῦτο Ἐτεόκλειοι. 2) υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις συμφωνήσας μὲ τὸν ἀδελφόν του Πολυνείκην νὰ βασιλεύωσιν ἀλληλοδιαδόχως τῶν Θηβῶν, τὸν ἠπάτησεν ὕστερον, ἢ μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ, στρατεύσαντος μετὰ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου καὶ τῶν λοιπῶν ἐναντίον των, τὸν ἐφόνευσε καὶ ἐφονεύθη συγχρόνως ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐτέοκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰριος ἐξ Ἄργους, στρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λεοδόκου.

*Ἑτεοκλυμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύου.

Ἑτεοκρῆτες (οἱ), = Γνήσιοι (αὐτόχθονες) Κρῆτες, μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου ταύτης.

Ἑτεόνικος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ὑποστράτηγος τοῦ Λυσάνδρου, ἢ ἀμέσως ἑπειτα τῆς Θούσου. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλισθένους.

Ἑτεωνεύς, έως (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦς, σύμβουλος τοῦ Μενελάου, (Ὀδ. Ε, 23).

Ἑτεωνὸς (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἐλεῶνος, ὑπ' αὐτοῦ ἐκτεθεὶς ἢ 2) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ ὕστερον Σκάφη, (ὁ πολ. Ἑτεωνεὺς ἢ Ἑτεώνιος).

*Ἑτοιμοκλῆς, έους (ὁ), Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἀγησιστράτου, καὶ αὐτὸς Ὀλυμπιονίκου.

Ἔτρουρία (ἡ), ἡ ἄλλως Τυρρηνία, μέρος τῆς Ἰταλ., ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἔτρουσκοι (οἱ), = Τυρρηνοί.

Ἐτύμανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀραχωσίας ἐν τῇ Περσίᾳ, (Χοασπένης).

Ἐτυμοκλῆς, έους (ὁ), Ἀκαδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Ε', 4) καὶ Πλουτ. (Ἀγησιλ. 23).

Εὔα (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, (ὁ πολ. Εὐαῖος).

Εὐάγγελος (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς παρ' Ἀθην. 2) κιθαριστής τις ἐκ Ταράντος παρὰ Λουκ. 3) δοῦλος τοῦ Περικλ. 4) συγγραφεύς τις, γράψας Τακτικά.

*Εὐάγης, ους (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς, Γ-βρεάτης.

Εὐάγόρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. 4) ἕτερος, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους καὶ ἀπόγονος τοῦ Τεύκρου, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, εἷς τῶν ὁποίων κατέφυγεν ὁ Κόνων μετὰ τὴν ἐν Δίγδι ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθην. Ἐπαναστὰς κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε πολὺν καιρὸν ἀνδρείως, ἀλλὰ τελευταῖον πολιορκηθείς, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ καὶ ἐφονεύθη. Τιμῶσι τὸν Εὐαγόραν ἀγροῦκοι ὁ Ξενοφῶν. 5) Ἀκεσιδαμιονίδης νικήσας τρὶς Ὀλύμπια διὰ πυγμῆς. 6) Ἕτερος τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλείας, νικήσας συνωρὶς κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Εὐαγρία (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὔαγρος (ὁ), εἷς τῶν Λαπιθῶν, φονεύσας τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου.

*Εὔαγρος, οντος (ὁ), Λαμψακηνὸς τις πλέων, ἐπιχειρήσας νὰ τυραννήσῃ τῆς πατρίδος του καὶ ἀποτυχών.

Εὐάδνη (ἡ), θυγ. τοῦ Πειρίθ. ἢ τῆς Πιτάνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰανόν. 2) θυγ. τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου ἢ μήτηρ τοῦ Ἰασου κτλ. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἰφιος καὶ γυνὴ τοῦ Καπανέως. 4) θυγάτηρ τοῦ Πελίου, ὑπανδρευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰασονος μὲ τὸν Κάναντα βασιλέα τῆς Φωκίδος.

Εὐαῦλος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, (Περσφ. Ἀχαρν. 710). 2) σταδιοδρόμος Ἀθηναῖος παρὰ Ἰλιάτ.

Εὐαμωνίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ἀ Εὐρύπυλος.

Εὐαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Αυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) πατὴρ τοῦ Κύρυπύλου, ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης.

Εὐαίνετος (ὁ), υἱὸς ταῖ Καρήνου, Λακεδαιμόνιος, ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.

*Εὐαίχμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄγλαου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ., συζευχθεῖσα τὸν Πελωκάονα, υἱὸν τοῦ Βούτου, ἐκ Μεσσήνης. 2) θυγ. τοῦ Μεγαρέως, καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλκάθου.

Εὐαίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος δημαγωγὸς κωμῳδούμενος (ἴσως ὑπὸ πλαστῷ ὀνόματ.) ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εὐάλας, α (ὁ), Σπαρτιάτης στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐν Λέσβῳ.

Εὐάλκης, ους (ὁ), Ἀθην., φίλος τοῦ Ἀγησιλάου. 2) συγγραφεὺς τις γράψας Ἐφεσιακά.

Εὐαλκίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἐρετριέων, φονευθεὶς περὶ τὴν Ἔρεσον ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων.

Εὐαμερίων, ωνος (ὁ), ἥρως τις ἐν Σκυῶνι, ὃν περιγράφω Τελεσφόρῳ καὶ Ἐπιζαύρῳ Ἀκέσιος.

Εὐάνδρη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Εὐάνδρης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τινος νύμφης ἐξ Ἀρκαδίας Θέμιδος καλουμένης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἥφαιστου βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ, ἀποικήσας ἐκ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἢ εἰσαγαγὼν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ ἄγρια εἴσετι ἐκεῖνα μέρη, θεὸς καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ῥωμ. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. 3) υἱὸς τοῦ παλαιτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, νυμφευθεὶς τὴν Δηϊδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Πελλαρσιώτου καὶ γεννήσας τὸν νεώτερον, Σαρπηδόνα. 4) ἄρξας ἐν Ἀθήναις τὸ ϛ', ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ.

Εὐάνθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. 2) ὁ πρῶτος οἰκιστὴς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν. 3) ἕτερός τις καὶ Ἀθην.

*Εὐάνωρ, ορος (ὁ), Πυθαγορικὸς τις ἐκ Σιβύρεως παρ' Ἰάμβλ.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

*Εὐάρδη ἡ Εὐαρδις (ἡ), ἑταίρα τις Ἀθηναία.
Εὐαρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μήτηρ δὲ τῆς Ἱπποδαμείας.
Εὐάρνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Εὐάρχιππος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφορων.
Εὔαρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Ἀκαρν. Ἀτρακοῦ. 2) Χαλκιδεὺς, ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. 3) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι.
Εὔας, α (ὁ), λόφος τις παρὰ τὴν ἐν Λακωνίᾳ Σελλασίαν.
*Εὔβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέγητος καὶ τῆς Περιβοίας. 2) ἀγαλματοποιὸς Θηβαῖος παρὰ Παυσ.
Εὔβοια (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσωπίωνος, ἀναθρέψασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὴν Ἥραν. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὄλυμπον. 3) θυγ. τοῦ Ἀσωπίωνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πόλιβον, πατέρα τῆς Γλαύκης. 4) θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 5) (γεωγρφ.) νῆσος μεγάλη τοῦ Αἰγαίου, χωριζομένη διὰ στενοτάτου πορθμοῦ (τοῦ καλουμένου Εὐρίπου) τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας εἰς μῆκος 1290 σταδίων, καὶ ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὰ πάλαι, τὴν Χαλκίδα, Ἐρέτριαν, Κάρυστον, Ὠρεὸν κτλ. (Ἔγριπος καὶ Νεγρεπόντε), (τὸ ἐθν. Εὐβεύς). 6) β. τῆς Ἀργολ. 7) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Μύλας, ἐπὶ Στράβ. ὃς ἤδη κατεδαρισμέ η. 8) π. τῆς Μακεδ. πλησίον τῆς Ἐδέσσης.
Εὐβότας, α (ὁ), ἴδε Εὐβώτας.
Εὐβουλεύς, ἑως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευσῖνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Δασκύλου.
Εὐβούλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Δημοπτόλεμον. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς πόλεως.
Εὐβουλίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 2) ἀγαλματοποιὸς τις ἐν Ἀθήναις. 3) φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.
Εὔβουλος (ὁ), ἄρχων Ἀθήνησι τὸ δ'. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ., ὁ παρὰ Λυσ. φ Εὐβουλίδης. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμ. 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4 ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Κυθήριος (καὶ ὄχι Κύπριος) τὸν δῆμον. 5) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεὺς ὁπαδὸς τοῦ Τίμωνος. 6) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.
Εὐβωτας, α (ὁ), Κυρηναῖος, νικήσας ζάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.
Εὐβώτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου.
Εὔδαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράσης (ς).
Εὐδαμίδας, α, (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, στρατηγήσας ἐν Θράκῃ τῶν Λακεδ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἄγιδος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) Κορίνθιός τις παρὰ Δουκ.
Εὐδάμιππος (ὁ), φίλος τις τοῦ Θεοκρίτου.
Εὔδαμος (ὁ), = Εὔδημος.
Εὐδαίνεμος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Ἀθήναις.
Εὔδημος καὶ Δωρ. Εὔδαμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. 3) ψευδοϊατρός τις ἐν Ἀθήναις, πωλῶν βακάνια καὶ ἄλλα τοιαῦτα προφυλακτικὰ δῆθεν περίαπτα.
Εὔδικος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφ. (ὀρθότ. Ἔνδικος). 2) Ἀμφισσαῖος, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.
Εὐδοκία (ἡ), ἡ πρότερον Ἀθηναΐς, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, θυγ. τοῦ φιλοσόφου Λεοντίου ἐξ Ἀθηνῶν, ποιήσασα, ὡς λέγεται, τὰ Ὁμηρόκεντρα, τὰ ὁποῖα ὅμως πιθανώτερον ἀποδίδονται εἰς τὴν ἐπμ. 2) ἡ Μακρεμβολίτισσα, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα καὶ μετ' αὐτὸν Ῥωμανοῦ τοῦ Διογένους, συγγράψασα Λεξικὸν Ἱστορικομυθολογικὸν, ἐπιγραφόμενον Ἰωνιά, ᾗ ζῶσα ἔτι τῷ 1096.
Εὐδοξος (ὁ), Κνίδιος, υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα κτλ., ἀκμάσας περὶ τὸ 366 πρὸ Χ., περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων του ἠντλησεν ὁ Ἄρατος τὴν ὕλην τοῦ ποιήματός του. 2) Κυζικηνὸς, γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χ., περιηγηθεὶς, κατὰ διαταγὴν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τὰς Ἰνδίας, ὅθεν ἔφερεν, ὡς λέγεται, ᾗ τοὺς πρώτους ἀδάμαντας.
Εὐδωρα καὶ Εὐδώρη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Νηρηίδων.
Εὐδωρες (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, εἷς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νόβης.
Εὐέλθων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος περὶ τὸ 527 πρὸ Χ.
*Εὐεργετίδας, α (ὁ), Μεσσήνιος εὐπατρίδης, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τῷ Ἀγναγόρᾳ τοῦ Ἀριστομένους.
Εὐεσπερῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.
*Εὐέτης, ους (ὁ), ποιητὴς κωμικός. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν.
Εὐετίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Εὐήγορας (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει νόμον τινὰ ὁ Δημοσθ.
Εὐήμερος (ὁ), ποιητὴς, ἱστοριογράφος ᾗ φιλόσοφος Σικελιώτης ἐκ Μεσσήνης ἢ Ἀκράγαντος, σύγχρονος Πτολεμαίῳ τοῦ Λάγου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος, διότι ἔγραψε κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν. 2) Κῷος, συγγραφεὺς παρ' Ἀθην. (Ια', 638).
Εὐηνίνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Μάρπησσα.
Εὐήνιος (ὁ), μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας, πατὴρ τοῦ Δημόφοντος, μάντεως καὶ αὐτοῦ.
Εὐηνορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικὸν ἀπὸ Εὐήνορος.
Εὔηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημοδίκης ἢ Τηθύος, ποταμίου θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως ᾗ τῆς Δημοδίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς Ἀλκυόνης, φήμῃ Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας ἐμνηστεύθη ὁ Ἀπόλλων, μνησθεὶς δὲ φρονεύσας, ἐπνίγη ταύτην ὑπὸ ἀπελπισίας, ἁρπαγείσης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἴδα, εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθέντα ποταμὸν Λυκόρμαν. 3) μία τῶν Σιλαπίου, βασιλέως τῆς ἐν Λυρνησσῷ, τοῦ ἀπαίου τοὺς ὀνομασθέντα Μύνητα καὶ Ἀπίστροφον, ἐθανατώσαντος Ἀχιλλεὺς ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν. 4) Ὃς ποιηταὶ ἐλεγείων ἐν ὑπάρχουσι δύο, ὁ μὲν σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους καὶ τοῦ Σωκράτους. 5) (γεωγρφ.) ποταμὸς Αἰτωλ., ὁ πρότερον Δυκόρμας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Βωμίου καὶ χυν. εἰς τὸν Εὐρυτᾶνα, (Φειδάρι). 6) ποτ. εἰς τὰ ῥέον πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως Ἴλιον καὶ χυν. εἰς τὴν Θάλασσαν.
Εὐήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Δευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς, (Πλάτ. Κριτ. 113 Β). 2) Ἰθακήσιος πατὴρ τοῦ Δειοπείτου (Ὁμ. Ο, 242). 3) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρχεπτολέμου. 4) Ἰατρός τις παρὰ Παῤῥασίου. 4) Ἰατρός τις παρὰ (Β', 46).
Εὐηρείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ἀπὸ Εὐήρους.
Εὔηρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Στυμφαλίδος Παρθενόπης. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, διασωθεὶς μόνος μετὰ τῶν λαφύρων ἐκ τῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχης τῶν Ταφίων. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Τειρεσίου καὶ τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου.
Εὔθηρος (ὁ), Ἀθην. φίλος τοῦ Σωκρ.
*Εὐθίας, ου (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας εἰς μάτην τὴν περιφρονηταίραν Φρύνην.
†Εὔθ.πτος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθύπτου.
Εὐθύδαμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ. καὶ ἄλλος τὸ δ'. τῆς 82, καὶ ἄλλος τὸ δ'. τῆς 91 στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) σοφιστὴς, ἐλθὼν ἐκ Θουρίων τῆς Ἰταλ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις. 4) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λυσίου. 5) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς.
Εὐθύδικος (ὁ), Χαλκιδεύς τις παρὰ Δημοσθ. 2) Ἰατρός τις παρὰ Δουκ.
Εὐθυκλῆς, έους (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ἀφιχθεὶς εἰς Περσίαν. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 3) Κορίνθιος πατὴρ τοῦ Ξενοκλείδου.
Εὐθυκράτης, ους (ὁ), Ὀλυθιεύς, πατὴρ τοῦ Ἱππικοῦ, προδοὺς τὴν πατρίδα εἰς τὸν Φίλιππον. 2) ἀγαλματοποιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Λυσίππου.
*Εὐθύκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἔτος τῆς 131 Ὀλυμπ.
Εὐθυμένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) Μακεδὼν, λιώτης, σταλεὶς πρὸς ἐξακρισμὸν τῶν ἐν Ἀφρικῇ πορείας τοῦ στρατεύματος τοῦ Καρχηδ. Ἀννίβου, τὸ 340 πρὸ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὔκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστυκλίους ἢ τοῦ Κακίου ἐκ Λευκῶν τῆς Ἰταλίας, ἐτηρήσας ἀθλητὴς ἐπὶ Ξέρξου, ἐλευθερώσας τοὺς κατοίκους τῆς Τεμέσσης ἀπὸ τῆς πανηγεῖ δαίμονος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠγωνίζοντο νὰ θυσιάζωσι κατ' ἔτος μίαν νεάνιδα, καὶ γενόμενος ἐπὶ πλέον ἄρχων, ἀφ' οὗ ἔζησε πολλοὺς χρόνους.

Εὔκτων (ὁ), ἰσφαλμ. ἀντὶ Εὐδύξηπος (1).

2) ἀθλητὴς τις Σάμιος, παρὰ Δημοσθ. (κατὰ Μειδ.).

Εὐκυ, υος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Λαμπίδου.

Εὐκύρων, ονος (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ ἐπιγράφεται ὁ Περὶ εὐσεβείας διάλογος τοῦ Πλάτωνος.

Εὐλέα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Λεύκωνος, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀνδρέως, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρχομενοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἐτεοκλέους. 3) θυγ. τοῦ Κύκνου, ἡ ἄλλως Μελκινίππη, μετασχηματίσα εἰς ἵππον. 4)(γεωγρφ.) π. τῆς Καρ.

Εὔλιπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Ἐριθυμίδος ἐξ Αἰτωλίας. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυθαιρωνίου λέοντος. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ.

Εὐλόβιος (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος (;), διδάσκαλος τοῦ Δ. Ἀφροδισιέως.

Εὔλυκος (ὁ), εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐλυμπίδας ᾱ (ὁ), Ἀρκὰς, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Εὐλυρτία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (ὁ πολ. Εὐκαρπεύς).

Εὔλυτα (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀρτεμις ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ, εἰς τιμήν τῆς ὁποίας ἐορτάζοντο καὶ τὰ Εὔκλεια.

Εὐλυτίδης, ου (ὁ), Ζακυνθίως, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Ἱμέραν περὶ τὸ 649 πρὸ Χ.

2) υἱὸς τοῦ Ἱππομάχους, τυράννου τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γέλωνος. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθ., ἐκλεγθεὶς, μετὰ τὴν κατάλυσιν αὐτῶν, πρῶτος ἄρχων τῆς πατρίδος του, κατὰ τὸ β'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ., περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ περὶ γενικῆς ἀμνηστίας ψήφισμα, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία. «Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζε νῦν.

4) μάντις ἐν Φιλοῦντος παρὰ Ξενοφ. συστήσας τὴν Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολήν. 6) ὁ περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίων, τοῦ ὁποίου αὐξονται καὶ μαθηματικὰ συγγράμματα.

Εὐλυτῆς, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος καὶ συστράτηγος τοῦ Θεκιδ., ἀρηγατήσας ἔπειτα καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 88 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Συρακουσ., υἱὸς τοῦ Ἱππωνος, ἀντιταχθεὶς εἰς τὸν Νικίαν.

Εὔκλος (ὁ), χρησμολόγος, Κύπριος, πρεσβύτερος τοῦ Βάκιδος, προειπὼν τὴν ἐπιστρατείαν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Εὔκοσμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκούργου ἐκ Σπάρτης.

Εὐκράντη, ἡ κοινῶς Εὐκράτη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐκράτης, ους (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, πρωκάτοχος τοῦ Κλέωνος. 2) ὁ ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ Νικίου.

Εὐκρατίδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκρατιδεία (ἡ), π. τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκτήμων, ονος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, χρηματίσας καὶ ἄρχων τὸ γ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. ᾗ τὸ ἀ. τῆς 93. 2) ἕτερος ἄρχων τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. 2) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ.

Εὐλαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς, ὁ παρὰ τῷ Ἡρωδ. Χοάσπης.

Εὐλιμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

*Εὐμάθης, ους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθ.

*Εὐμάθιος (ὁ), συγγραφεὺς ἐρωτικός.

Εὔμαιος (ὁ), ὁ πιστὸς χοιροβοσκὸς τοῦ Ὀδυσσ., υἱὸς τοῦ Κτησίου ᾗ. (ἴδε Ὀδυσσ. Ο. 402—482). 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Περιζώνιος γράφει Εὐμένη.

Εὔμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χυσιος, ζρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ.

Εὐμείδη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Εὐμείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Εὐμένεια καὶ Εὐμενία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. κτίσμα τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. 2) π. τῆς Καρ.

Εὐμένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς ἐν Καρδίᾳ τῆς Θρᾴκης καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Φιλίππου, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Βαρσίνην ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς τῶν Μακεδόνων. Μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἰκειωθεὶς τὸν Περδίκκαν, κατέστη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκ. καὶ Παφλαγον. Πολεμούμενος δὲ ἀναπαύσως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συμμάχων, ἡχμαλωτισθη καὶ κατεσφάγη μετὰ μίαν μάχην συγκροτηθεῖσαν παρὰ τὰ Σοῦσα. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, κατακτήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας ᾗ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 22 μόλις ἐτῶν, ἀφεὶς διάδοχον τοῦ Ἀττάλου τὸν πρῶτον. 4) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, πολεμήσας πρὸς Ἀντίοχον τὸν Μέγαν ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μετὰ ταῦτα καταστὰς ὕποπτος εἰς αὐτούς. Ἀπέθανε δὲ βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφεὶς τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες (αἱ), κατ' εὐφημ. αἱ Ἐρινύες.

Εὐμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλανεως ἐξ Αἰτωλίας. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Δόλωνος, κήρυξ τοῦ Πριάμου. 3) ἱερεὺς τῆς ἐν Ἄργει Ἀθηνᾶς, διασώσας τὸ Παλλάδιον ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν. 4) κτίτωρ τῆς ἐν Ἀραβίᾳ Πτολεμαΐδος.

Εὐμηλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν, νυμφευθεὶς τὴν ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης Ἰφθιμην. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος, πατὴρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕρμοῦ εἰς νυκτικόρακα. 3) πατὴρ τοῦ Βούτου, τὸν ὁποῖον ἐρόνευσε μὲ ἕνα ὄγκολον. 4) ἀρχαῖος ποιητὴς Κορίνθιος, ποιήσας Τιτανομαχίαν περὶ τὸ 768 π. Χ. 5) ὁ πρῶτος κτίτωρ καὶ βασιλεὺς τῶν Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας, αὐτόχθων.

Εὐμήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κερανωθέντων υἱῶν τοῦ Δυκάονος.

Εὐμόλπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐμολπίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Εὐμόλπου. Οὕτως ἐκαλεῖτο οἰκογενειά τις ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος. 2) (ὡς κυρ. ὄνομα) ζρατηγός τις τῶν Πλαταιέων παρὰ Θκδ. (ὅπου τινὲς διορθ. Εὐπομπίδας).

Εὔμολπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βιρέου, ῥιφθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ διασωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ. εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖθεν φυγὼν εἰς Θρᾴκην, ᾗ διαδεχθεὶς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον. Στρατεύσας δὲ ὡς σύμμαχος τῶν Ἐλευσινίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων ᾗ τοῦ Ἐριχθίως, ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἴσμαρον, κατὰ τινας δὲ ἐφονεύθη καὶ αὐτός. Εἰσήγαγε δὲ πρῶτος τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι, ᾗ ἐμύησεν εἰς αὐτὰ καὶ τὸν Ἡρακλέα.

2) ἄλλος Εὔμολπος ἀναφέρεται, βασιλεὺς τῶν Ἐλευσινίων, σύγχρονος τοῦ Τριπτολέμου. ᾗ 3) τρίτος ἄλλος, υἱὸς τοῦ Μουσαίου. 4) παρὰ Θεοκρίτῳ δέ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμονος, διδάξας τὸν Ἡρακλέα τὴν μουσικήν.

Εὔμιων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

†Εὐνείκη, ὀρθότ. Εὐνίκη.

Εὔνηος καὶ Εὐνεύς, έως καὶ Εὔνεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς Λήμνου, ἐξαγορασθεὶς παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Εὐνίκη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὔνικος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Εὐνόα (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐνομία (ἡ), μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.

Εὔνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχιτέλεως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φιλοξενουμένου παρὰ τῷ Οἰνεῖ, διότι ὑπηρέτει ἀναπτηδείως. 2) υἱὸς τοῦ Πρυτάνιος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου ἢ τοῦ Χαρίλαου. 3) ναυάρχός τις τῶν Ἀθην. 4) ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλ.

Εὐοσσατος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ταναγρᾳ, ἔκτιστος τοῦ Κηφισσοῦ. 2) (γεωγρφ.) λιμὴν τις παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρ.

Εὐρ.ιβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος ᾗ τῆς Δηϊδάμης.

Εὔξεινος πόντος, ἡ Μαύρη θάλασσα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐξενίδης, ου (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2 (πλθ.) περίφημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

*Εὐξέ·ιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ.

Εὔξενος (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ παρὰ Ξενοφ.

Εὐξίθεος (ὁ), Ἠλεῖός τις ποάττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Πυθαγόρειός τις παρ' Ἀθην. (Δ', 157).

Εὐοδεύς, έως (ὁ), ὅδε Ἐναδίας.

*Εὔοδος, α (ὁ), μέρος τι τοῦ Ταϋγέτου.

Εὐπάγιον (τὸ), πολίχν. τῆς Ἴλιάδος.

Εὐπαίδας ἢ Εὐπαΐδας, α (ὁ), Ἐπιδαύριός τις παρὰ Θκδ.

Εὐπάλαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μητίωνος ἐξ τῆς Ἀλκίππης, πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, εὑρετὴς τῆς ἀγκύρας.

Εὐπαλία (ἡ), = Εὐπάλιον.

Εὐπαλῖνος (ὁ), Μεγαρεύς, υἱὸς τοῦ Ναυστρόφου, ἀρχιτέκτων, κατασκευάσας τὸν περίφημον ὑδραγωγὸν τῆς Σάμου.

Εὐπάλιον (τὸ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς βιβρᾶκι τῆς Ναυπάκτου, (ὁ πολ. Εὐπαλιεύς).

Εὐπατορία (ἡ) ἢ Εὐπατόριον (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κτίσμα Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, (Γκιοσλιβέ). 2) π. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Μαγνόπολις.

Εὐπάτωρ, ορος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου.

Εὐπείθης, ους (ὁ), Ἰθακήσιός τις, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου.

Εὐπελέμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μυρμιδόνος, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Ἀβθαλίδην.

Εὐπόλεμος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Εὔπολις, ιδος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

*Εὔπολος (ὁ), Θεσσαλὸς Ὀλυμπιονίκης.

Εὐπόμπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐπορία (ἡ), π. τῆς Μακεδον. κτίσμα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, (ὁ πολ. Εὐποριεύς).

Εὐπυρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Δεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Εὐπυρίδης).

*Εὔπωλος (ὁ), = Εὔπολος.

Εὐριπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κλειτοῦλης. 2) ὁ περίφημος δραματικὸς ποιητὴς, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐν Σαλαμῖνι τῷ 479 πρὸ Χ. ἐξ ἀποθανὼν ἐν Μακεδονίᾳ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. Ἐκ τῶν 75 ἢ 92 τραγῳδιῶν του ἐσώθησαν μόναι δεκαεννέα. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀριστοφ.

Εὔριπος (ὁ), ὅδε Εὔβοια.

Εὐρυάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

Εὐρυάλη (ἡ), μία τῶν Γοργόνων. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ὠρίωνα.

Εὐρύαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν Ἐπιγόνων καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐξ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Διομήδην. 2) υἱὸς τοῦ Μέλανθος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 3) εἷς τῶν ἀνταγωνιστῶν τοῦ Ὀδυσσ. Φαιάκων. 4) στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Μεσσην. πολέμου.

Εὐρυανάξ, ακτος (ὁ). υἱὸς τοῦ Δωριέως, ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Σπαρτιατῶν, συστράτηγος τοῦ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς.

Εὐρυάνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ Πακτωλοῦ, ἐξ ἧς ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Εὐρυβάτης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ Ὀδυσσ. ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 2) κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος. 3) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄλλως Ἐριβώτης. 4) στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Σωφάνους τοῦ Δεκελέως.

Εὐρύβατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρήμου ἢ τοῦ Λξιοῦ. 2) κυβερνήτης Κερκυραίος παρὰ Θκδ. 3) Δακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος νικήσας πάλην ἐν Ὀλυμπίᾳ. 4) περίσημός τις προδότης ἐπὶ Κροίσου, Ἐφέσιος τὸ γένος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατήντησε παροιμιώδες καθὼς καὶ τοῦ Φρυνώνδα.

Εὐρυβία (ἡ), θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀστραίου κτλ. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύστενον. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Εὐρυβιάδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ἐν Ἀρτεμισίῳ.

Εὐρύβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς ἐν Ἀθήναις, ὅπου εἶχε στρατεύσῃ μετὰ τοῦ πατρός του κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν.

*Εὐρύβοτος (ὁ), Ἀθηναῖος, νικήσας σταδίον ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Πεισιστράτου.

Εὐρυβώτας, α, (ὁ), Κρὴς ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Εὐρυγάνεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑπέρφαντος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Οἰδίποδος, ἧς μήτηρ τῆς Ἰσμήνης κλπ.

Εὐρυδάμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. 2) υἱὸς τοῦ Κτιμένε, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Ἄβαντος ἧς Πολυείδου. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 5) ἀθλητής τις ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἀπάθειάν του.

Εὐρυδάμη (ἡ), θυγ. τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου.

*Εὐρυδαμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγίδος Δ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Εὐρύδαμος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν.

*Εὐρυδήμος (ὁ), πατὴρ τοῦ περιφήμου προδότου Ἐφιάλτου.

Εὐρυδίκη (ἡ), μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ὅστις, ἀποθανούσης αὐτῆς, κατέβη εἰς τὸν Ἅδην ζνα τὴν ἐπαναφέρῃ πάλιν. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάνθον. 3) θυγ. τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Ἴλου ἧς μήτηρ τοῦ Λαοδάμαντος. 4) θυγ. τοῦ Ἀκαστδαίμονος, γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ μήτηρ τῆς Δανάης. 5) τοῦ Κλεομένους, καὶ γυνὴ [illegible] 6) γυνὴ τοῦ Λυκούργου [illegible] μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου. Ἄκουρος ἧς μήτηρ τῆς Περιάλλης γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως [illegible] βίων. 9, θυγ. τοῦ Ἀμύντα καὶ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου, ἀδελφὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, [illegible] λεμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς της [illegible] νευθεῖσα ἀπανθρώπως ὑπὸ τοῦ [illegible] γόντος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Εὐρύηλος (ὁ), φρούριον παρὰ τὰς Δυσσας, ἀποτελοῦν μέρος τῶν Δελφῶν (Belvedere).

Εὐρυθεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τῆς Κλυμένης γυνὴ τοῦ Λίτωλοῦ Θεστίου.

Εὐρυθόη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, [illegible] ραμένη ὑπό τινων ὡς γυνὴ τοῦ [illegible] μάου καὶ μήτηρ τῆς Ἱππολύτης.

Εὐρύκαπυς, υος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν [illegible] ρακλέους.

Εὐρύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ καὶ [illegible] τοῦ Τελευταγόρου.

Εὐρύκλεια (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὀδυσσ. Ὀδ. Α, 429 κ. ε. καὶ Ψ', 1, [illegible]

*Εὐρυκλείδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ [illegible] τηγοῦ Εὐρυβιάδου. 2) ῥήτωρ Ἀθ. [illegible] φαρμακωθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ [illegible] σελέως τῶν Μακεδ.

Εὐρυκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος μάντις, [illegible] ἐγγαστρίμυθος περίφημος, ὥστε [illegible] οἱ τοιοῦτοι ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθησαν. 2) ἥγεμὼν τῶν Λακεδ. ἐπὶ Σπαρτ[illegible]

Εὐρυκρατίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λα[illegible] δόρου καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος, βασ[illegible] τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πο[illegible] καὶ πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου, βασ[illegible] τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκύδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑυθυμέδ[illegible] ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ὠτον.

Εὐρυλέων, οντας (ὁ), ὁ κοινὸς Δανα[illegible] υἱὸς τοῦ Αἰνείου. 2) Σπαρτιάτης, [illegible] αικήσας μετὰ τοῦ Δωριέως, εἰς ἐκ[illegible] ('Ηρόδ. Ε', 46). 3) στρατηγὸς κα[illegible] χαιῶν, (Πολύβ. Γ', κδ', 4).

*Εὐρυλεωνίς, (δος (ἡ), Σπαρτιάτ[illegible] σασα συνωρίδι ἵππων εἰς τὰ Ὀλ[illegible]

Εὐρύλοχος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ [illegible] πτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος [illegible] τονόης. 2) συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσ. [illegible] παρακολευθήσας αὐτὸν εἰς τὴν [illegible] καὶ ἀφανισθεὶς ἐν τῷ νήσῳ τῶν [illegible]

3) στρατηγὸς τῶν Λ[illegible] τὴν Ναύπακτον μάχῃ κατὰ [illegible] ναίων. 4) εἷς τῶν συστρατηγῶν [illegible] τοῦ Ἀμύντου, καὶ ἄλλοι.

Εὐρύμαχος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ [illegible] μάου φονευθέντων μνηστήρων [illegible] πυδαμείας. 2) εἷς τῶν μνηστήρων [illegible] Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Πολύβου, [illegible] ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 3) υἱὸς τοῦ Λαερ[illegible] ρύου. 4) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Λαοκ[illegible] κυρεύσας ἐξ ἐρίδου τὴν πατρίδα του [illegible] φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Γυ[illegible] πάππος καὶ ἐμώνυμος ἀστρατ[illegible] τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις.

Εὐρυμιδὴ (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἑλλάνου, [illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νης τοῦ Βελλεροφόντου. 2) θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Ἀλθαίας.

Εὐρυμέδουσα (ἡ), δούλη τῆς Ναυσικάας.

Εὐρυμέδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Καβείρων.

2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Γιγάντων, ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁποίου Περιφάντης ὁ Ποσειδῶνος ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον. 3) βασιλεὺς τῆς Πάρου, υἱὸς τοῦ Μίνωος, φονευθεὶς μετὰ τῶν δύο τοῦ ἀδελφῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., πλέοντος κατὰ τῶν Ἀμαζόνων. 4) υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς σὺν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου. 5) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, φονευθεὶς ἐν Συρακούσαις. 6) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Παμφυλ. χων. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀτταλείας, περίφημος διὰ τὴν ποιὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ λαμπρὰν ἁλιείαν καὶ θαλάσσης νίκην τοῦ Κίμωνος κατὰ τῶν Περσῶν.

Εὐρυναί (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Θεσσαλ. ἐν τῷ Πελασγ. ὠτιδι, (Καρίτσα).

Εὐρυνόμη, ης (ἡ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 2) ἀδελφὸς Δίωνος τοῦ Συρακουσίου.

Εὐρυόδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τήλεμος.

Εὐρυπος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ μάντεως Τηλέμου, (Ὑπ. Ι. 500).

Εὐρυνομη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μήτηρ τῶν Χαρίτων, βασιλεύουσα τοῦ Ὀλύμπου πρὸ τοῦ Κρονου. 2) γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Θράκης. 3) ἡ ναϊὰς ἡ Θαλαμηπολος τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ. 4) γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδράστου. 5) μήτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ.

Εὐρύπυλος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελοπης, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου. 2) κατοχθόνιος τις Θαλμων, βασανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ. 3) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Εὐρυτέλεμος (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Πειρίνοντος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρόξενος τὰ τῆς πόλεως.

Εὐρυπύλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γενομένη ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀγχέδικον. 2) θυγ. τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἠλέα (ι).

Εὐρυπύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύκνου ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ὄπας, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὁρμενίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ Μερόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἐπιστρέφοντος ἐκ τῆς Τροίαδος καὶ αἰχμαλωτίσαντος τὴν θυγατέρα του Ἀστυάλλειπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλὸν. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρίστης. 4) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγέλαου, μεθ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. 5) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου φονευθέντων παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος. 6) υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου Ἀστυοχῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. 7) υἱὸς τοῦ Δεξαμενοῦ, βασιλέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὠλενοῦ, συστατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπὶ Τροίαν.

Εὐρυπῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σόου ἢ Ἐγγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πρακλέους, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Εὐρυπωντίδαι, μία τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Σπάρτης.

Εὐρυσάκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος καὶ τῆς Τεκμήσης, βασιλεύσας ἢ τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Σαλαμινίων.

Εὐρυσθένης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτιου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς τῶν Δαναΐδων. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προκλέους τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Εὐρυσθενεῖδαι ἢ Ἀγίδαι.

Εὐρυσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, ἔκγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἐπιτύχας εἰς τὸν Ἡρακλέα (τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν, ὑπερεῖχεν ὡς προγεννηθείς) τὰ γνωστὰ 12 ἄθλα. Κατατρίψας, μετὰ θάνατον τοῦ Ἡρακλ., τοὺς υἱοὺς αὐτ., ἐφονεύθη πολεμῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον οὗτοι καταφύγῃ.

Εὐρυτᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ. κατοικῶν πρὸς ἄρκτον τῆς Ναυπάκτου.

*Εὐρυτεία (ἡ) καὶ Εὐρυταί ἢ Εὐρυτειαί (αἱ), π. τῆς Οἰχαλίας ἢ (;) Ἀχαΐας.

Εὐρύτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἱπποδάμαντος ἢ γυνὴ τοῦ Πορθάονος, μήτηρ δὲ τοῦ Οἰνέως κτλ.

Εὐρυτίθης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἶφιτος.

*Εὐρύτιμος (ὁ), Κορινθιός τις, πατὴρ τοῦ Ἀρχετίμου παρὰ Θκδ.

*Εὐρύτιον (τό), = Εὐρυτεία.

Εὐρύτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος ἢ πατὴρ τῆς Γαλατείας.

Εὐρυτίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν Ἀχαΐᾳ, διότι κατεδίωκε τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δεξαμενοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς βοῦς τοῦ πενθεροῦ του Γηρυόνου. 3) υἱὸς τοῦ Ἴρου καὶ τῆς Δημανάσσης καὶ ἔγγονος ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, πρὸς τὸν ὁποῖον καταφυγὼν ὁ Πηλεύς, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφὸν του, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα του Ἀντιγόνην, τὸν ἐφόνευσεν ὕστερα ἐξ ἀπατυχίας εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 4) παρὰ Πλουτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐρυπῶν.

Εὐρυτος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διονύσου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ.

2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μυλιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος, ἐξ Ἤλιδος, πολεμῶν πρὸς τὸν Λόγειαν ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., εἴ καὶ κατ' ἄλλους, ἐστρατήγησε τῶν Ἠπείρων κατὰ τῆς Τροίας. 4) υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ Θεσσαλίᾳ Οἰχαλίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. (τὸν ὁποῖον εἶχε διδάξει τὴν τοξευτικὴν), διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., πρὸς τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ ἐμιλήθῃ εἰς τὴν τοξείαν. 5) υἱὸς τοῦ Ἱπποκούντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 6) Σπαρτιάτης, διασωθεὶς αὐτὸς μὲ ἄλλον ἕνα μόνον (ὡς πάσχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς) ἐκ τῶν ἐν Θερμοπύλαις παραταξαμένων 300 ἀθανάτων, εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως μὴ θέλων ἔπειτα νὰ ἐπιζήσῃ, ἐμβρίψθη μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη. 7) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυφάεσσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Γηρυόνος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Ὄθλον κτλ.

*Εὐρύφαμος (ὁ), Πυθαγορείός τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυφῶν, ῶντος (ὁ), = Εὐρυπῶν.

Εὐρύφων, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Τερψικράτης.

Εὔρωμος (ἡ), πολίχν. τῆς Καρ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Γρίου, (ὁ πολ. Εὐρωμεύς).

Εὐρώπεια (ἡ), Πινητ. ἀντὶ

Εὐρώπη (ἡ), θυγ. τοῦ Τιτυοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Εὔρημον. 2) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) θυγ. τοῦ Φοίνικος ἢ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ζεύς, μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, μετέφερεν εἰς Κρήτην, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν βασιλεύοντα τῆς νήσου Ἀστερίωνα, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα ἢ Ῥαδάμανθυν. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη 4) (γεωγρφ.) ἓν τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον ὅταν μόνον ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, ὡς μὴπω προσδιορισμένον κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὁ κάτοικος Εὐρωπαῖος).

Εὐρωπὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδ. Ἠμαθίας. 2) π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. 3) π. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. 4) π. τῆς Βιθ., ἢ πρότερον Ῥα, εἶτα μετὰ ταῦτα Ἀρκία. 5) π. τῆς Καρ., ἡ Ἄλλιος Εὔρωμος, (ὁ πολ. Εὐρωπαῖος καὶ Εὐρώπιος).

Εὔρωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὠρειθυίας, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδ. πόλις Εὔρωπος, ἡ (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύλητος, βασιλέως τῆς Λακων. καὶ ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης τὴν Σπάρτην, γυναῖκα τοῦ Δακεδαίμονος, (ἀπ' οὗτοῦ ἐπωνομάσθη ὁ 2) γεωγρφ.) ποτ. τῆς Πελοπον., σημ. εἰς τὴν Λακων. καὶ χωρ. διὰ τῆς Λακων. εἰς τὸν Δακωνικὸν κόλπον πλησίον τοῦ Τυάσσου, (Ἱστλοπόταμον). 3) ποτ. τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, σημ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ χων. εἰς τὸν Πηνειόν, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Τιταρήσιος.

Εὐρωτᾶ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

*Εὔρωψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως. 2) υἱὸς τοῦ Φορωνέως.

Εὐσέβεια (ἡ), ἓν τέλεσις τῆς Παπιᾶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ πρὸς τῷ Ταΰρῳ, (ἄλλως) Τύανα καὶ 2) = Μόζακα.

Εὐσέβιος (ὁ), ὁ Παμφίλου (διὰ τὴν πρὸς τὸν Μάρτυρα τοῦτον εὐλάβειαν τοῦ), Καισαρεὺς, ἐπίσκοπος Καισαρείας (τῆς ἐν Παλαιστίνῃ), συγγραφεὺς ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

Εὐσήνη (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (Ἀρρ.).

Εὐσθένης, ους (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐστάθιος (ὁ), ὁ περίφημος τοῦ Ὁμήρου Σχολιαστὴς, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γενόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὴν ΙΒ'. ἑκατονταετηρίδα. 2) Ἀντιοχεὺς, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας (ϛ'), τοῦ ὁποίου σώζονται Ὁμιλίαι.

Εὐστόχιος (ὁ), ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς.

Εὔτροφος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θουκ., πρεσβεύσας εἰς Λακεδαίμονα.

Εὔσωρος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμόνων τῶν Θρᾳκῶν, (Ἰλ. Χ, 8). 2) πατὴρ τῆς Αἰνήτης, γυναικὸς τοῦ Δίνεως καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου.

Εὐταία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μαντίνειαν, (ὁ πολ. Εὐταιεύς).

*Εὐτελίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, νικήσας πένταθλον κατὰ τὴν λϛ' Ὄλυμπ. 2) γλύπτης Ἀργεῖος, (Παυσ. ΣΤ', ι, 5).

Εὐτέρπη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ τὸν Ἴακχον.

Εὐτρήσιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Εὐτρησίου.

Εὐτρήσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

Εὔτρησις, ιος (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιὰς, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Εὐτρησίεις).

Εὐτύγης, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος.

Εὐτυχίδας, α (ὁ), σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ.

Εὐτυχίδης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου.

*Εὐφάης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων.

Εὐφαμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστωνύμου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Εὐφάνης, ους (ὁ), Αἰγινήτης, προπάτωρ τοῦ Τιμασάρχου.

*Εὐφήμη (ἡ), ἡ τροφὸς τῶν Μουσῶν.

Εὐφημίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Εὐφήμου.

Εὐφήμιος (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀτισοφάνους.

Εὔφημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐκ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ τῆς Διωρίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πρόγονος τοῦ αἰκιστοῦ τῆς Κυρήνης Βάττου. 2) υἱὸς τοῦ Τριζῆνος, ἡγεμόνων τῶν Κικόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. 4) Ἀθηναῖος τις πρεσβεύσας εἰς Συρακούσας.

Εὐφήτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἴλιδι Ἐφύρης (Ἰλ. Ο, 532).

Εὐφίλητος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Χαριδήμου.

Εὔφορβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου, πληγώσας τὸν Πάτροκλον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, (Ἰλ. Π. 806). Ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι προϋπῆρξεν ἐν τῷ Εὐφόρβῳ τούτῳ, διὸ καὶ ὠνομάζετο Εὔφορβος. 2) Ἐρετριεὺς, υἱὸς τοῦ Ἀλκιμάχου, πρόξενος τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου.

Εὐφορίδης, ου (ὁ), Ἀγαρνεύς τις ἀνθρακοπώλης παρὰ τῷ Ἀριστοφ.

Εὐφορίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐν ταῖς νήσοις τῶν Μακάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, διότι δὲν συγκατετίθετο εἰς τὰς ὀρέξεις του. 2) ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλ. 3) ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ.

*Εὐφραῖος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, φονευθεὶς ἰδιοχείρως, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Φιλίππου (τοῦ ὁποίου ἦταν ἐχθρὸς), κυριεύσαντος τὴν πατρίδα του.

Εὐφρανωρ, ορος (ὁ), περίφημος ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. 2) συλλόσοφος ἐκ Σελευκείας, μαθητὴς τοῦ Τίμωνος.

Εὐφράτας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Εὐφράτης, ευ (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας καὶ χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀφ' οὗ ἐ.ωθῇ μὲ τὸν Τίγριν, μετὰ τοῦ ὁποίου συγκατιζει τὴν Μεσοποταμίαν, (Φ.ράτ).

Εὐφρονιος (ὁ), πλούσιός τις Συρακ. παρὰ Πλάτωνι.

Εὐφροσύνη (ἡ), μία τῶν τριῶν Χαρίτων.

Εὔφρων, ονος (ὁ), Σικυώνιός τις, ἀναλαβὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως τούτης ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας παρ' Ἀθην. (Α', 7). 3) ὁ πάππος τοῦ Πυθαγόρου κατὰ Παυσ.

Εὐχαρίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ.

*Εὐχάρις (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Ϛ'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.

Εὔχειρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος.

Εὐχήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγυπτίου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπερμεδούσης. 2) υἱὸς τοῦ Κοιράνου ἢ ἔγγονος τοῦ Πολυΐδου ἐκ Μεγάρων. 3) υἱὸς τοῦ μάντεως Πολυΐδου ἐκ Κορίνθου, (Ἰλ. Ν. 663-672).

Εὐωνυμία (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνῆκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Εὐωνυμεύς).

Εὐώνυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνυμάσθη ἡ ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος.

Εὐώνυμος (ἡ), ἠμικροτέρα τῶν Ἀιπάρεων, (Lisca Bianca). 2) = Εὐωνυμία.

Εὐῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Τροιζῆνος, κρεμασθεῖσα αὐτοχειρί, διότι περιεπέσευ εἰς ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐφάμιλλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ὀπουντος κατὰ τὴν 81 Ὀλυμπ.

Ἔφεσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καΰστρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Ἔφεσος (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, κατεβαφισθέντα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τῷ 262 ἀπὸ Χ., (Ἀγασυλοὺν), (ὁ πολ. Ἐφέσιος).

Ἐφιάλτειον (τὸ), ἀκρωτ. βορειοδυτικὸν τῆς Καρπάθου.

Ἐφιάλτης, ου (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, γενόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., καὶ Ἄρεως. 2) εἷς τῶν Ἀλωαδῶν (ἴδε σελ. 63). 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρύμαχου, ὁ δείξας εἰς τοὺς Πέρσας τὸ ἔπ. πέρασμα τῆς μονοπάτιου, διὰ τοῦ ὁποίου πολλοὶ βάντες οὗτοι, περιεκύκλωσαν τοὺς Θερμοπύλαις Ἕλληνας. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφονίδου, πράξας τὰ τῆς πόλεως, εἰς ἄκρον πίνης.

*Ἔφιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) συγγραφεὺς εἰς τὸν παρ' Ἀθην. (Γ', 120).

Ἔφορος (ὁ), ἐπίσημος ἱστοριογράφος Κύμης, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Ἐφυδίων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Μαινάλου τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ.

†Ἔφραῖος (ὁ), ἴδε ὀρθόγ. Εὐφραῖος.

Ἐφύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἡ ἐπωνομάσθη 2) (γεωγρ.) τὸ παλαιὸν Κόρινθος. 3) π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σελλήεντος. 4) π. τῆς Θεσπρωτίδος, ἢ ὕστερον Κρανιών. 5) π. ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ Σελλήεντος, ἢ ὕστερον Βουθρωτός. 6) π. τῆς Αἰτωλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀγραίων, (ἄγνωστον ἀκριβῶς ποῦ ἦτο). 7) ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἐφύρη τῶν Θεσπρωτῶν. 8) ἡ Μακεδ. χώρα τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἔχεδωρος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χώρας.

Ἔχειαι (αἱ, πολίχν. τῆς Λακων.

Ἐχεκλῆς, ῆος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτορίδου, ἡνίοχος τῆς Πολυμήλης, ἡγεμόνος τῶν Μυρμιδόνων.

Ἔχεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 2) ἕτερος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

*Ἐχεκράτεια (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Φλιοῦντος.

Ἐχεκράτης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου, ἐφεθ. 2) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Φλιοῦντος. 3) Πυθαγόρειος τις ἐκ Τάραντος.

Ἐχεκρατίδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὑπερβατίλεως, ἐν Θεσσαλίᾳ.

*Ἐχέλας (ἀντὶ Ἔχελας), α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πευθίλου, (Παυσ. Γ', ϛ', 1).

*Ἐχελίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀτ., ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ἥρωος Ἐχέλου, (ὁ δημ. Ἐχελίδης).

*Ἐχέμβροτος (ὁ), αὐλητὴς ἐξ Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τὰ Πύθια τὸ γ'. ἔτος τῆς 48 Ὀλυμπ.

* Ἐχεμένης, ους (ὁ), συγγραφεὺς τοπικῶν ἐν Ἀθην., συγγράψας Κρητικά.

*Ἔχεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, βασιλεὺς τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, φονεύσας ἐν μονομαχίᾳ τὸν Τλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλ.

Ἐχέμων καὶ (Π.) Ἐχέμμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἐχένηος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

Ἐχέπωλος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος καὶ τῆς Ἀγχιάλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγχίσου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ἡγεμόνος τῶν Δολοπικουνίων, (Ἰλ. Ψ. 296).

Ἐχέστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Λεοβώτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἀντιπείδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θκδ.
Ἐχέτλα (ἡ), π. τῆς Σικελ., (Ochula), (ὁ πολ. Ἐχετλιάτης).
Ἐχέτλος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Ἀτταικῷ, διότι εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, φονεύσας μὲ τὸ ἄροτρον του πολλοὺς τῶν βαρβάρων, ἔγινε μετὰ ταῦτα ἥρωας.
Ἐχετός (ὁ), βασιλεύς τις ἐν Ἠπείρῳ, ἀσεωτηρίαζων τοὺς ξένους κτλ.
Ἐχῆφρων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος ἢ τῆς Ἀναξιβίας. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) ὁ ἕτερος τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ψωφίδος, ἀφ' ἧς ἐπωνύμησαν οὗτοι ἔπειτα τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν.
Ἐχίδνα, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης ἢ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος ἢ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ἐξ ἧς ὁ Τυφὼν ἐγέννησε τὸν Κέρβερον, τὴν Σφίγγα, τὴν Χίμαιραν κτλ.
Ἐχῖνα (ἡ), ὄρη Ἐχῖναι.
Ἐχινάδες (αἱ), πέντε ἢ ἐννέα νησίδια τοῦ Ἰονίου πελάγους περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου, κληθεῖσαι οὕτω διὰ τὸ πλῆθος τῶν περὶ αὐτὰς ἐχίνων, (Κουρτσόλαρι).
Ἔχῖναι (αἱ), = Ἐχινάδες.
Ἐχῖνος (ὁ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Ναύπακτον. 2) ἀκρ. ἢ π. τῆς Φθιώτιδος ἐν τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, (Ἀχίνα), (ὁ πολ. Ἐχινιώτης καὶ Ἐχιναῖος).
Ἐχινοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἐχῖνος (2).
Ἔχιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μηκιστέως, (Ἰλ. Η, 333). 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, (Ἰλ. Ο, 339). 3) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Λυκίων ἐν τῇ Τροίᾳ, (Ἰλ. Π. 416).
Ἔχιος, ανος (ὁ), εἷς (ὁ ἀνδρειότατος) τῶν ἀγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, γενομένης ἐκ τῆς Ἀγαύης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὸν Πενθέα. 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, συνεξελθὼν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐπὶ θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχ.
Ἑωσφόρος (ὁ), ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ, (κατὰ τὴν μυθολογ.) υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς.

Ζ.

Ζάβα (ἡ) καὶ Ζάβαι (αἱ), π. καὶ νῆσος (μία τῶν Μαλδίβων) τῆς Ἰνδ.
Ζάβατος (ὁ), ὁ ἄλλος Λύκος, ποτ. τῆς Ἀσσυρίας, χυν. εἰς τὸν Τίγριν.
Ζάγκλη (ἡ), ἀρχαίτερα ὠνομάζετο ἡ ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνη, (ὁ πολ. Ζαγκλαῖος).
Ζαγρεύς, έως (ὁ), ὁ καταχθόνιος Διόνυσος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, ὁ παρ' Ὀλύμπ. Ὄσιρις.
Ζάγχιον ὄρος. = τῷ -
Ζάγχος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου χωρίζον τὴν Μηδ. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.
Ζαδράκαρτα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Ὑρκαν.
*Ζαδράμη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀραβ.
Ζαδριάθης, ου (ὁ), κατασάπης Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, ἀναγορευθείς, μετὰ τὴν ἥτταν αὐτοῦ, ἀνεξάρτητος τῇ βοηθείᾳ τῶν Ῥωμ.
Ζακανθα (ἡ), ἡ ὕστερον Σαγούντιον, π. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ζακανθαῖος).
Ζάκυνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ
Ζάκυνθος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, μεταξὺ Κεφαλλην. καὶ Στροφάδων καὶ ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοπονν. Ἤλιδος, (ὁ νησ. Ζακύνθιος). 2) = Ζάκανθα.
Ζάλευκος (ὁ), ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας, πρὶ τὸ 650 πρὸ Χ., περὶ τῆς ὑπαρξέως τοῦ ὁποίου ἀμφισβήτουσί τινες τῶν κριτικῶν.
Ζάλμοξις, ἴδε Ζάμολξις.
Ζάμα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας, ἀπέχουσα πέντε ἡμέρας τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. 2) π. τῆς Καππαδοκ. καὶ 3) π. τῆς Μεσοποτ.
Ζάμολξις, ιδος καὶ εως (ὁ), μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, νομοθέτης τῶν Θρᾳκῶν καὶ Γετῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐλατρεύετο ὡς ἀνθρωποθυσιῶν ὡς δαίμων. Ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο γήγενές τινες, Θρᾷκες, ἐπαγγελλόμενοι ἄτι ἰάτρευον δι' ἐπῳδῶν διάφορα πάθη οἱ Ζαμόλξιος ἰατροί.
Ζάν, ζανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζήν, = Ζεύς.
Ζάρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἐπὶ τοῦ Ἀράξ.
Ζαραγγαῖοι ἢ Ζαραγγοί (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ ὄρη τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ.
Ζάραξ, ακος (ὁ), β. τῆς Εὐδ. 2) = τῷ -
Ζάρηξ, ηκος (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Δακων.
Ζαριάσπα (τὰ) καὶ Ζαριάσπη (ἡ), π. τῆς Βακτρίας, ἡ Ἄλλως Βάκτρα.
Ζαριάσπης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Βακτριανῆς.
Ζεύγνις (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης.
Ζέα (ἡ), μικρὸς τις κόλπος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς.
Ζέλεια καὶ Ζήλη (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Ζιλείτης καὶ Ζελειάτης).
Ζεῦγμα (τὸ), π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὅπου καὶ ἡ κυρίως διάβασις τοῦ ποταμοῦ τούτου.
Ζευξιδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) υἱὸς ἄλλου Ἀρχιδάμου ἢ ἔγγονος τοῦ Θεοπόμπου.
Ζευξίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Ζευξίππη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Πανδίονος. 2) γυνὴ τοῦ Σικυῶνος. 3) θυγ. τοῦ Ἠριδανοῦ, γυνὴ τοῦ Τελέοντος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου.
Ζεύξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἡρώων τὸ ἄ. ἄτος τῆς 80 Ὀλυμπ.
Ζεῦξις, ιπος (ὁ), ὁ περιφημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, αὐγγρονος τοῦ Σωκρ., γεννηθεὶς ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου. 2) ἰατρὸς ἐκ Τάραντος.
Ζευξώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος.
Ζεύς, Διός (ὁ), ὑπέρτατος θεὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, λατρευόμενος ὑπὸ διάφορα ἐπίθετα, καὶ παριστάνων τὴν ὅλην τῆς ἀρχικῆς καὶ συντηρητικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ὄντων. ||. «Ζεὺς χθόνιος, α ὁ Ἅδης.
Ζεφύριον (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τοῦ Βρεττίου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πλησίον τῶν Λοκρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο Ἐπιζεφύριοι, (Cap Bergamo). 2) ἀκρωτ. καὶ πολίχν. τῆς Κιλικ., (Ζάφρα). 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κύπρου. 4) ἀκρωτ. καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ. 5) π. τοῦ Πόντου, μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου.
Ζεφυρῖτις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς.
Ζέφυρος (ὁ), ὁ δυτικὸς ἐν Μεσογείῳ ἄνεμος· κατὰ τὴν μυθολογ., υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θρᾴκῃ κτλ.
Ζῆθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, κυριεύσας αὐτοῦ, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, τὰς Θήβας, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκδικούμενοι τὴν μητέρα των, τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίρκην. Καθ' ὁμήρον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Δηδάνα, θυγατέρα τοῦ Πανδάρου.
*Ζηλίας, α (ὁ), ἴδε Ζήλας.
Ζῆλα (τὰ), π. μεσόγ. τοῦ Πόντου, (Ζήλιξ).
Ζηλαρχος (ὁ), ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενοφ.
*Ζήλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικομήδους Α'. καὶ πατὴρ τοῦ Προύσου.
*Ζήλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Μαυρουσίας, (ὁ πολ. Ζηλίτης).
Ζῆλος (ὁ), υἱὸς τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος.
Ζηνιός, ἑως ἡ Ζῆνις, ιδος (ὁ), συγγραφεὺς τις Χῖος παρ' Ἀθην. (Γ', 601). 2) Δαρδάνιός τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Γ', ά, 10).
Ζηνοβία (ἡ), ἡ περίφημος βασίλισσα τῆς Παλμύρας, ἀπάγουσα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων, καὶ γυνὴ τοῦ Ὀδαινάτου, τὸν ὁποῖον διαδεχθεῖσα, ἐξέτεινε τὰ κράτος αὐτῆς, καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὰ σπάνια προτερήματά της, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 267 μέχρι τοῦ 273 μετὰ Χ., ὅτε καταπολεμηθεῖσα καὶ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, ἐθριαμβεύθη ἐν Ῥώμῃ, ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι τέλους. 2) (Γεωγρφ.) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, κτίσμα τῆς Ζηνοβίας.
Ζηνοδότειον (τὸ), φρούριον πρὸς ἄρκτον τῆς Μεσοποτ.
Ζηνόδοτος (ὁ), γραμματικὸς Ἐφέσιος, μαθητὴς τοῦ Φιλήτα καὶ βιβλιοθηκάριος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου, ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας διορθώσειν τῶν Ὁμήρου ποιημάτων.
Ζηνόδωρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Νίρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κόλοσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαζον ἀνδριάντα. 2) γραμματικὸς, ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ τῶν Σχολ.

Ζηνόθεμις, ιδος (ὁ), πλοιαρχος ἐκ Μασσαλίας, περὶ τοῦ ὑποίου ωὗτος λόγος τις τοῦ Δημοσθ. 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. 3) Μασσαλιώτης τις παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ζηνοφάνης, ους (ὁ), τύραννός τις τῶν ἐν Κιλικίᾳ ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ζήνων, ωνος (ὁ), ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς Σκεπτικῆς φιλοσοφίας, ἐξ Ἐλέας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ., θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς Ἀκράγαντος, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συνομόσῃ. 2) ὁ Κιτιεὺς, υἱὸς τοῦ Μνασέου, ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ πόλεως Κιτίου, ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ ἡ αἵρεσις του. Ἔζησε δὲ 98 ἔτη, καὶ οἱ Ἀθ. αἵτει τὸν ἐτιμησαν δι' ἀνδριάντων. Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του οὐδὲν διεσώθη.

Ζήρυνθος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θράκης παρὰ τὴν Αἶνον, ὅπου ἦν τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης.

Ζήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλαΐδου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσε τοῖς Ἀργοναύταις ἐκ πελευταίου ἐφονεύθη ἐν Τήνῳ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ζοιτεία (ἡ) καὶ Ζοίτειον (τὸ), χ. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ζοιτέως τοῦ Τρικολώνου, (ὁ πολ. Ζοιτεὺς καὶ Ζοιτειεύς).

Ζυμβῖς, ίδος (ἡ). π. τῆς Μηδίας.

*Ζοῦμοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Ζυῦχις, ίδος (ἡ), π. καὶ λίμνη τῆς Λιβύης παρὰ τὰς Σύρτεις.

Ζύγαινα (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ζύγιοι καὶ Ζυγοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σκυθ. κατοικοῦν τὰ μεταξὺ Καυκάσου καὶ Εὐξείνου Βοσπόρου.

Ζωΐλος (ὁ), ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, ὁ ἐπικληθεὶς Ὁμηρομάξ, διότι ἔγραψε πικρὰν ἐπίκρισιν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου. Ἀπέθανε δὲ λιθοβοληθεὶς ἐν Χίῳ, ὡς πατροκτόνος.

Ζωναρᾶς (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, συγγράψας Χρονικὸν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου μέχρι τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, (ὁ πολ. Ζωναῖος).

Ζωπυρίων, ωνος (ὁ), δοῦλός τις παρὰ Θκρ. 2) γραμματικός τις παρὰ Σουΐδᾳ.

Ζώπυρος (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) ἔγγονος τοῦ προτέρου, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἀθην. περὶ τὸ 450 πρὸ Χ. 3) Θρᾷξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ἢ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου.

Ζωροάστρης [[Ζερδουσχτ]], ου (ὁ), ὁ περίφημος ασφὸς νομοθέτης καὶ θεμελιωτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἢ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τοῦ ὁποίου ἐν τῶν συγγραμμάτων, ἡ Ζενδ-Δβέστα, ἔγινε γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τὰ τέλη τῆς 12ης ἑκατονταετηρίδος.

Ζώσιμος (ὁ), κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς Ε'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Καίσαρος Λογούστου μέχρι τοῦ 410 μετὰ Χ.

Ζωσ-λῆρ, ῆρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττ. μεταξὺ Φαλήρου καὶ Σουνίου.

Η.

Ἥβη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὰ τῆς νεότητος, οἰνοχόος τῶν Θεῶν, τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ Ἡρακλ., ὃς τις ἔλαβεν αὐτὴν, μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του, εἰς γυναῖκα.

*Ἡγέλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τυρρηνοῦ.

Ἡγέλοχος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς, καταγελώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. 2) Ἵππαρχος Ἀλεξ. τοῦ Μ.

*Ἡγέμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Ἡγεμόνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀρτεμις. 2) ἡ ἄλλως Δύξω, μία τῶν δύω ἀρχαίων Χαρίτων.

Ἡγεμών, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Ϛ'. ἔτος τῆς 113 Ὀλυμπ., ἴδε καὶ Ἡγήμων.

*Ἡγέπολις, ιδος (ὁ), Κῶος πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Φιλίνου.

Ἡγερία (ἡ), Νυμφη τις ἐν Ἰταλίᾳ ἥτις ὑπαγόρευσεν εἰς τὸν Νουμᾶν Πομπίλιον τοὺς νόμους.

Ἡγέστρατος (ὁ), πλοίαρχός τις ἐκ Μασσαλίας.

Ἡγήμων, ονος (ὁ), ποιητὴς θῖνος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ.

*Ἡγησάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύκλα.

Ἡγησανδρίδας, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) Θεσπιεὺς, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν.

*Ἡγήσανδρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἑκαταίου. 2) στρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων. 3) Δελφὸς, συγγραφεὺς Ὑπομνημάτων, (Ἀθην. 1Α', 507).

*Ἡγησανάξ, ἀνακτος (ὁ), ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ἡγησίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, ἀρχηγὸς τῶν καλουμένων Ἡγησιακῶν. 3) κωμῳδὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Ἡγησίβουλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.

Ἡγησικλέης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγασικλῆς.

Ἡγησίλεως (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίλαος.

Ἡγησιππίδης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησιππίδας.

Ἡγήσιππας (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ἐκ Τάραντος. 2) περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ὁμόφρων τοῦ Δημοσθ.

Ἡγησιπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ὀλόρου, ἡ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου.

Ἡγησίστρατος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Περσικοῦ στρατηγοῦ, καταστασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ κ... νης τοῦ Σιγείου. 2) μάντις Ἠλ... τοῦ γένους τῶν Τελλιαδῶν, ἡ... Σπαρτιατῶν ἀπανδῶς, καὶ... γοντος αὐτὸν δεδεμένον κ... ἔφυγε, κόψας τὸν πόδα του, κ... λτῆθεὶς ἐπὶ κέλητος ὑπ' αὐτῶν ἐν τ... φονεύθη. 3) υἱὸς τοῦ Δαμέα... γόρου.

Ἡγήτης, ου (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ μάντ... σκμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, πολιτογρ... ἐν Σπάρτῃ.

Ἡδύλειον (τὸ), σειρὰ ὄρεων ἐν Θ... ἐκτεινόμενων ἄχρι τοῦ ἐν Θ... γομένου.

Ἡδύλη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Π... καὶ τῆς ποιητρίας Μοσχίνης, ... καὶ αὐλῆ, (ἴδε Ἀθ. 2ᾳ. 207).

Ἡδύλος (ὁ), Ἐπιγραμματοποιὸς ... κελίς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φ...

Ἤθυρῶν, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Δε...

Ἤθωνες (ὀρθότ. τοῦ συνηθ. Ἠδ... οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης κατοικ... μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου ... μόνος γιόρα, τὴν ἀπ' αὐτῶν κ... νην Ἠδωνίδα.

Ἤϊονεύς (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Μόγδω... εὖ κατήγοντο οἱ Ἠδωναί.

Ἠϊρίθοια (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐρίβοια.

Ἠέροπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀέροπος.

Ἠετίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἔρεχθ... Λαπίθης τὸ γένος, ἀπόγονος τοῦ ... νέως, καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου, ... νευ τῆς Κορίνθου. 2) ἡγεμὼν ... Κιλικίᾳ Θηβῶν, πατὴρ τῆς Ἀνδρο... φονευθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ... Ἀχιλλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἰασονέως, ... τῆς Ἴμβρου, ἐξαγοράσας ἀπὸ τ... λέως τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου Λ... 4) συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλ...

Ἠετιώνεια (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀπτ... ρικλείων ἀρκτικῶς τὸν λιμένα, ... ραιῶς.

Ἠετιώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἢ Ἀνδρ...

Ἤϊόνες (αἱ), κώμη τῆς Ἀργολ. ... ἀκρωτ. Σκύλαιον.

Ἠϊονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τρ... λήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγκ... βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ ... σου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδ...

Ἠϊόνη (ἡ), μία τῶν Νηρηϊδῶν.

Ἤϊων, όνος (ἡ), π. τῆς Μακεδον... ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος, ... Ἀμφιπόλεως, (Κοντέσσα ἡ Γ... πολ. Ἠιονεύς).

*Ἠλακάταιον (τὸ), β. τῆς Θεσσ... εὖ καὶ ναὸς τοῦ Ἠλακαταίου ἢ ... κατέων Διός.

Ἠλεία (ἡ), = Ἦλις.

Ἠλεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ ... ρυκύδης, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, ... ὁποίου μετωνομάσθησαν Ἦλις ... πειοί. 2) υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ... ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Ἠλεία.

Ἠλέκτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ... Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Θαύ... τὴν Ἶριν κτλ. 2) μία τῶν Δαν... φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθένην. 3) μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον ἢ Ἰασίωνα. 4) θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. ἢ τῆς Κλυταιμνήστρας, καλουμένη πρότερον Λαοδίκη, συζευχθεῖσα τὸν Πυλάδην, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέδοντα ἢ Στρόφιον. 5) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις πύλαι. 6) μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Πλειστηρίς, ίδος (ἡ), συνήθως πλθ., νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πάδου, ὅπου μετεμορφώθησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρους, (κατὰ τινας, αὗται αἱ νῆσοι ἐφ' ὧν κεῖνται ἡ Οὐενετία).

Πλειστρώνιος, ωνος καὶ ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἄλκαίου, ἢ πατὴρ τῆς Ἀλκμήνης καὶ ἄλλων παίδων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιτρύωνος.

Πλειστρώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλκμήνη. 2) (κυριωνυμ.) θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ὑδάτης, ἀπυθανάτισα παρθένος ἢ τιμωμένη ὡς ἥμιθεος ἐν Ῥόδῳ.

Πλειστῆς, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Πλίου.

Πλιάδαι, ἀνακτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Στηγίου.

Πλιάς, άδος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ τρεῖς (ἢ ἑπτὰ) θυγατέρες τοῦ Πλίου καὶ τῆς Πλειόνης, Φαείθουσα, Λαμπετία ἢ Φοίβη, αἵτινες θρηνήσασαι τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν Φαέθοντα περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους.

Πλιάδωρος (ὁ), γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν τῇ Φοινίκῃ πόλεως Ἐμέσης, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ πλησιάσας ἢ ἐπισκοπὸς τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· συνέγραψεν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀθηναϊκά, μυθιστορίαν εἰς βιβλία δέκα. 2) συγγραφεὺς Ἀθηναϊκῶν, ὁ λεγόμενος Περιηγητής, γράψας περὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν βιβλία δεκαπέντε.

Πλίος (ὁ), ὡς θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἐμυθολογεῖτο υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος ἢ τῆς Θείας, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης ἢ τῆς Ἠοῦς, καὶ πατὴρ τοῦ Φαέθοντος κτλ., συγχέόμενος παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις μετὰ τοῦ Ἀπόλλ., καὶ λατρευόμενος ἰδίως ἐν Ῥόδῳ.

Πλιούπολις καὶ Πλίου πόλις, εως (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου (ἡ Ὼν τῆς Γραφῆς) μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Πλίου (Ματαρέ). 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας πρὸς τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Πλίου, (Μπαλμπέκ), (ὁ πολ. Ἡλιουπολίτης ἢ Ἡλιοπολίτης).

Πλίος, ίδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Πλίδα) ἐπαρχ. πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοποννήσου, διαιρουμένη εἰς τὴν Κοίλην (τὴν καθαυτὸ σήμερον) Πλίδα, τὴν Πισάτιν καὶ τὴν Τριφυλίαν. 2) (ἡ αἰτ. Πλίν) π. πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Ἠλείου ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρώτων μετὰ τὰ Περσικά, (ὁ κάτοικος Πλεῖος).

Πλύσιον πεδίον (τὸ), τόπος τις χαριέστατος εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὠκεανὸν (εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων), ὅπου ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν Ἡρώων καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀναχρέτων ἀνθρώπων.

Πλώνη (ἡ), π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἡ ὕστερον Λειμώνη, (ὁ πολ. Πλωναῖος).

Ἡμαθία (ἡ, ἐπαρχ. τῆς ἀρχαίας Μακεδόν., μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ ἢ Ἐριγόνος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Μυγδονία.

Ἡμαθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἡμαθίδες (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, αἵτινες, φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας περὶ Μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά.

Ἡμιθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κύκνου. 2) θυγ. τοῦ Σταφύλου ἢ τῆς Χρυσοθέμιδος, φιλουσα ὑπὸ λύπης εἰς τὴν θάλασσαν, διότι, ἀποκοιμηθεῖσα αὐτῆς, γοῖρος κατέφαγε τὴν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν ἐφύτευσε πρώτην τότε ὑπὸ τοῦ πατρός των.

Ἡμιθέων, ωνος (ὁ), Συβαρίτης τις ῥητορογράφος παρὰ Λουκ.

Ἡμίκυνες (οἱ), ἔθνος μυθῶδες τῶν Ὑπερβορέων.

Ἡμωδὸν ὄρος καὶ Ἡμωδὰ ὄρη, σειρὰ βουνῶν μεταξὺ Σκυθίας ἢ Ἰνδίας, (Χιμαλάϊα).

Ἡνιοπεύς, έως (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

*Ἡνιοχεία καὶ Ἡνιοχία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Καύκασον χώρα τῆς Μυλχ., ὅπου κατῴκουν οἱ Ἡνίοχοι.

Ἡνιόχη (ἡ), ἡ ἄλλως Εὐρυδίκη, γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν.

Ἡνίοχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. κατοικοῦν περὶ τὸν Καύκασον, καὶ καταγόμενον ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων.

Ἡνίψ, οπος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σατνίου (Ἰλ. Ξ. 445). 2) ὁ ποτὴρ τοῦ Κλυτομήδους (Ἰλ. Ψ. 634).

Ἥπειον (τὸ), πολίχν. τῆς Τριφυλ.

Ἤπειρος (ἡ), ἐν γέν., ἡ Στερεὰ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς νήσους)· (ἰδίως δὲ πολ μέν) ἡ Ἀττική, (καὶ συχνότ.) ἡ μικρὰ Ἀσία. 2) (ἰδωνυμ.) ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς Μακεδ. καὶ Θετταλ. ὅτι τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ἔχουσα πρὸς δυσμὰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος καὶ πρὸς μεσημβρίαν τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, (τὸ ἔθν. Ἠπειρώτης).

Ἠπιδανός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπιδανός.

Ἠπιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τιμωμένη ὡς θεὰ τῆς ἰατρικῆς.

Ἤπυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἤπύτου, ὁ Περίφας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

Ἤρ, Ἤρδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας, ἀναστὰς μετὰ δέκα ἡμέρας τοῦ θανάτου τε, καὶ διηγηθεὶς ὅσα παράδοξα εἶχεν ἰδεῖ.

Ἥρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός, ἐξ οὗ ἐγέννησεν τὸν Ἥφαιστον, τὸν Ἄρην, τὴν Ἥβην ἢ τὴν Εἰλείθυιαν. Ἐτιμᾶτο ὡς βασίλισσα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν. Ὁ Τεῶν, ἤτον εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένος. Εἰς δὲ τὸ Ἄργος ἦτον ὁ περιφημότερος αὐτῆς ναὸς ὑπὸ τὸν Ἠραῖον.

Ἠραία (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ἀλφειὸν εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος, (Ἠρι ἡ Ἁγιαννίς), (ὁ πολ. Ἠραεύς).

Ἠραεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἠραῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τῆς Ἥρας, ἢ ἰδιαιτ. τὸ μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν, ὅπου καὶ τὸ περίφημον κολοσσαῖον αὐτῆς ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου.

2) ἄκρωτ. τῆς Κυρινθίας, ἀντικρὺ εἰς Σικυῶνος. 3) ἄκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου (Φενερ-μπαγτσί). 4) π. τῆς Θ. ἥκης παρὰ τὴν Περινθον, (συνήθως) Ἠραῖον τεῖχος, (ὅθεν ὁ πολ. Ἡραιοτειχίτης). 5) Ἠραία ὄρη, β. τῆς Σικελ. (Monti Sori).

Ἡράκλεια (ἡ), πολλαὶ πόλεις εἶχον τοῦτο τὸ ὄνομα, ὧν γνωστότεραι 1) κώμη τῆς ἐν Ἠλίδι Πισάτιδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθηρίου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα 140 σταδία τῆς Ὀλυμπίας. 2) π. τῆς Φθ. ὡτ., ἡ ἢ Τραχινία ἢ ἐν Τραχῖνι, ἴδε Τραχίς. 3) π. τῆς κάτω Ἰταλίας ἡ καὶ Ἡρακλεόπολις, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος (Pulicoro). 4) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἅλυκος, ἡ πρότερον Μινῶα, ἀποικία τῶν Κρητῶν. 5) ἡ Πυντικὴ, π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῶν ἐνδόλων τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Ἡρακλὴ ἡ Ἐρακλῆ). 6) π. παραθαλ. τῆς Θ. ἥκης ἐπὶ τῆς Προποντ., ἡ πρότερον Περίνθος, (διατηρεῖ καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της). 7) π. τῆς Ἰων. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀθμόν. 8) π. τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωάδος. 9) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνα. 10) ἄλλη πόλις τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος, ἡ λεγομένη Σιντικὴ, (Ἰσκὰρ ἡ Χηνέα). 11) π. τῆς Συρ., ὀλίγον ἀπέχουσα πρὸς ἄρκτον τῆς Λαοδικείας. 12) ἄλλη πόλις τῆς Συρ., βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως.

13) π. τῆς Καρ. (Στρβ. 14, 658).

14) π. τῆς Μηδ., μέσον τῶν Μακεδόνων (Στρβ. 14, 624), (ὁ πολ. Ἡρακλειώτης, -ῶτις).

Ἡρακλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. (ἐν γέν.) υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ. (ἰδιαιτ. ὁ Τληπόλεμος, (καὶ πλθ.) οἱ τρεῖς ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος τούτου Τήμενος, Κρεσφόντης καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης, οἱ κυριεύσαντες μετὰ τῶν Δωριέων τὴν Πελοπόννησον (πλὴν τῆς Ἀρκαδίας), ἑβδομήκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. 2) (κυριωνυμ.) στρατηγὸς εἷς τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Μυλασσεύς, υἱὸς τοῦ Ἰσανθίδου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀριστογένους, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τοῦ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πελοποννησ. πολέμου. 4) Ἄλλος στρατηγὸς τῶν Συρακουσ., υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου. 5) Κλαζομένιος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 6) ὁ Ποντικός, υἱὸς τοῦ Εὐδώρου. ἐκ τῆς ἐν Ποντῳ Ἡρακλείας, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ᾖ Ἀριστοτέλους, κεραυνωθεὶς ἐν τῇ ἰδίᾳ τοῦ πατρίδι. Τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ λειψανά τινα μόνον διεσώθησαν. 7) ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἱπποκράτην. 8) ἕτερος ἰατρὸς ἐκ Ταραντος, ἐκ τῶν λεγομένων Ἐμπειρικῶν, ζήσας περὶ τὸ 242 πρὸ Χ. καὶ πραγματευθείς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ, μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰ περὶ Ἰατρικῆς ὕλης. 9) Συρακούσιός τις συγγραφεὺς, γράψας Ὑφαρτυτικά.

Ἡράκλειον (τὸ), (ἐν γέν.) ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, (ὅθεν 2) (γεωγρ.) = Ἡράκλεια (4). 3) π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ, (**Herculanum**), καταπλακωθεῖσα ὑπὸ ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου τῷ 79 μετὰ Χ., καὶ ἀνακαλυφθεῖσα κατὰ πρῶτον τῷ 1698. 4) ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (**Capo di Spartivento**). 5) π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, ἐπίνειον τῆς Κνωσσοῦ. 6) π. τῆς Κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὸ Κανωβικὸν τοῦ Νείλου στόμα. 7) ἀκρωτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 8) ἀκρωτ. τοῦ Πόντου, παρὰ τὴν Ἀμισόν.

Ἡράκλειτος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος, Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Ζήνωνος, γεννηθεὶς περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. καὶ περιηγηθεὶς πολλὰ μέρη τοῦ τότε ἐγνωσμένου Κόσμου. Φύσει μελαγχολικὸς καὶ σκυθρωπός, ὑπισθέτο κλαίων ἀείποτε τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Κλαυσῖνος. Συνέγραψε δυσνοήτόντι ᾖ αἰνιγματώδες σύγγραμμα περὶ φύσεως τῶν ὄντων, περὶ λατρείας τῶν θεῶν καὶ περὶ Πολιτειῶν, τὸ ὁποῖον ἠφανίσθη· φαίνεται δὲ ὅτι παρεδέχετο δύο πρώτας ἀρχάς, τὴν Ἔριδα ᾖ Ἁρμονίαν. Ὁ Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώμας.

Ἡρακλεόπολις, εως (ἡ), = Ἡράκλεια (3). 2) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ ἰχνεύμων. 3) ἄλλη πόλις μικρὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς δυσμὰς τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νείλου, πρωτεύουσα τοῦ Σεθροϊτιδος νομοῦ.

Ἡρακλέους ἱερὸν, = Ἡράκλειον (6).

Ἡρακλέους λιμὴν, λιμὴν τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν πόλιν Ἀλύζειαν. 2) λιμὴν τῆς Ἐτερείας παρὰ τὴν πόλιν Κοσσην.

Ἡρακλέους νῆσος, νησίδιον τῆς Μεσογ. παρὰ τὴν Σαρδινίαν, (κατὰ Πλίν. ἦσαν δύω, αἱ νῦν **Asinara** καὶ **Pianne**).

Ἡρακλῆς, έους (ὁ), (ἡ αἰτ. Ἡρακλέα· κλῆ καὶ -κλῆν, ἡ κλητ. Ἡράκλεις καὶ Ἥρακλες), ὁ ἐπισημότερος τῶν ἡμιθέων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς ᾖ τῆς Ἀλκμήνης, ἀπόγονος τοῦ Περσέως, ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ᾖ ἀπεθεώθη, ἀφεὶς πλῆθος υἱῶν καὶ ἀπογόνων ἐκ διαφόρων γυναικῶν, τοὺς καλουμένους Ἡρακλείδας. Ἡρακλέων, ωνος (ὁ), Ἐφέσιος γραμματικὸς παρ' Ἀθην. (Γ, 76).

Ἡράκων, ωνος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἥρητον (τὸ) ᾖ Ἥρητος (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (**Monte Rotondo**), (ὁ πολ. Ἡρητῖνος).

Ἡριγόνη (ἡ, θυγ. τοῦ Ἰκαρίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διονύσου, φιλοξενηθέντος παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς, τὸν Στάφυλον, καὶ ὕστερον κρεμασθεῖσα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἰδιοχείρως. 2) θυγ. τοῦ Δίγιαθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ἡ, κατ' ἄλλους, ἐνυμφεύθη ὁ Ὀρέστης.

Ἡριδανὸς (ὁ), μυθώδης ποταμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσεν ὁ Φαέθων. Ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ ἐνομίζετο γινόμενος εἰς τὸν βόρειον Ὠκεανόν. (μεταγενὲς) ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος καὶ, κατ' ἄλλους, ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥοδανὸς ἢ ὁ Ῥῆνος. 2) ποταμίφ τι τῆς Ἀττικῆς, πηγ. ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ἥρινναι καὶ Ἥρινναι (ἡ), ποιήτρια Ἑλληνὶς ἐκ Τέω ἢ Αἴσου, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς.

Ἱππίβιος, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις ναύαρχος παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἱπποδίκος (ὁ), Σηλυμβριανὸς, γεννηθεὶς ἐν Μεγάρᾳ, ἀθλητὴς καταρχὰς, ᾖ μετὰ ταῦτα ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, πρεσβευων ὡς τὸ κυριώτερον θεραπευτικὸν μέσον τὴν γυμναστικήν. Ἤκμασε περὶ τὸ 440 πρὸ Χ. 2) Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου.

Ἡρόδοτος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς ἐν Ἁλικαρνασσῷ τῆς Καρίας τῷ 384 πρὸ Χ., καὶ συγγράψας τὰ μέγα αὐτοῦ ἰστορικὸν σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὠνόμασαν οἱ ἀρχαῖοι Μούσας. 2) Ἰσθμιονίκης τις Θηβαῖος, ὁμωνύμος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) Ἰατρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ ἐν Ῥώμῃ. 4) φιλόσοφος ἐκ Ταρσοῦ, θιασώτης τοῦ Τίμωνος. 5) Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Βασιλείδου, πρεσβεύσας ὑπὲρ τῆς Ἰωνίας εἰς Σπάρτην ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Ἡρόδωρος (ὁ), ὁ Ποντικὸς, γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Ποντῳ Ἡρακλείας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας Ἀργοναυτικὰ καὶ τὰ καθ' Ἡρακλέα, ἐξ ὧν ἠρύσατο πολλὰ ὁ Ἀπολλώνιος.

Ἡρομένης, ας (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἡρόπυθος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Ζ, 297).

Ἡρόστρατος (ὁ), Ἐφέσιος, πυρπολήσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἵν' ἀποθανατίσῃ τὸ ὄνομά του.

Ἡροφάνης, ους (ὁ), Τροιζήνιός τις παρὰ Παυσαν. (Β', 34).

Ἡρόφαντος (ὁ), τύραννος τοῦ ἐν Ἑλλησπόντῳ Παρίου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπ.

Ἡροφίλη (ἡ), μία τῶν Σιβύλλων, ζήσασα πρὸ τῶν Τρωϊκῶν.

Ἡρόφιλος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. καὶ πραγαγὼν ἐπὶ μέγα τὴν ἀνατομίαν. 2) κυνικός τις φιλόσοφος Λουκ.

Ἥρπα (ἡ), πολίχν. τῆς Καππ. (Στρ. 19', β', 537).

Ἥρω, οῦς (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἀφροδ. Σηστῷ, τῆς ὁποίας ἐρασθεὶς ὁ Λέανδρος ὁ Ἀβυδηνός τις ἐκ τῆς ἀπέναντι Ἀβύδου, καλύβευσε παλλάκις τὸν Ἑλλήσποντον νυκτὸς πρὸς ἐντεύξεις της, καταληφθεὶς ὑπὸ τρικυμίας, ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πυθμά του, ἔπεσε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν πύργου εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡρώδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις ποιητὴς νοφώντι.

Ἡρώδης, ου (ὁ), ὁ Ἀττικὸς ῥήτωρ, σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος, ζήσας ἐπὶ μὴ ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, καὶ λεχθεὶς καλλίπατρος τῷ 143 μετὰ τὰ τοῦ Βελλικίου. Ἀπέθανε ἐν ὑγιοκοντούτης εἰς τὴν πατρίδα του, ὁποίαν ἐλάμπρυνε μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν παιδείαν του.

Ἡρωδιανὸς (ὁ), ὁ Ἀθλιος, υἱὸς τοῦ ματικοῦ Ἀπολλωνίου ἐξ Ἀλεξ ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Μάρκου Αὐ

2) Ἱστοριογράφος, ζήσας ἐν τὴν τρίτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετ συγγράψας τὴν σωζομένην ἱστ πὸ Καμόδου μέχρι Γορδιανοῦ τρεῖς εἰς δκτὼ βιβλία.

Ἥρων, ωνος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, μα τοῦ Κτησιβίου, συγγράψας περ νικῆς καὶ ἄλλων μαθηματικῶν κειμένων. 2) ἕτερος, μαθηματικὸς αὐτὸς, ὁ καλούμενος Νεώτερος περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης μ. Χ. κατονταετηρίδος, καὶ χρήματίσ ακόλουθος τοῦ Πρόκλου. 3) τρίτ Ἀλεξανδρεὺς καὶ μαθηματικὸς γράψας περὶ πολιορκητικῆς τρουμένων.

Ἡρώνδας, α (ὁ), Ἰαμβογράφος Ἀθην. (Γ, 36).

Ἥρως, ω ἡ ως (ὁ), ὁ ἄλλως Καλαμίτης, ἥρως τις τιμώμενος Ἀθηναίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Σάνδ

Ἡρώων πόλις (ἡ), π. τῆς κάτω πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, Ἡρωοπολίτης).

Ἡσίοδος (ὁ), ὁ περιφημότερος χαίων ποιητὴς μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς ἐν Κύμῃ τῆς Αἰολίδος ἐν κρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ἀσκρ κώμῃ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ Ἀσκ Κατὰ τὰ Ἀρανδέλια μαρμαρ. γρονος σχεδὸν τοῦ Ὁμήρου. Ἔζησε δὲ, πολὺ μεταγενέστερος. Ἐγρ Λοκροῖς ὑπὸ τῶν υἱῶν Μιλησίου τοὺς ὁποίους ἐτιμώρησαν μετὰ οἱ Λοκροί. Ἐκ δὲ τῶν δεκαοκτ μάτων του σώζονται μόνον τρία γονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἡρακλέους.

Ἡσιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τοῦ Προμηθέως. 2) θυγ. τοῦ Λα δοντος, βασιλέως τῆς Τροίας, κα Λευκίππης. Ἐκτεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πα αὐτῆς, κατὰ προσταγὴν τοῦ πατ εἰς βορὰν θαλασσίου τινὸς κήτους

Διπροϊστ-Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέντος κατὰ τὴν Τρῳάδα ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ, ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἀποστερήσαντος ἀπὸ τῶν Ἀμαζόνων· καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἐφύλαξε τὴν περὶ ἀνταμοιβῆς ὑπόσχεσίν του, πλεύσας ἔπειτα ὁ Ἡρακλῆς μὲ στόλον κατὰ τῆς Τροίας, καὶ ἐκπορθήσας τὴν Τροίαν, ἔδωκε τὴν Ἡσιόνην εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα. 3) γυνὴ τοῦ Νηλέως, ἡ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους. Νηλέως λόφος, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ἀποτελῶν τὸ πέμπτον αὐτῆς μέρος.

Θησεύς (ὁ), π. τῆς Λακρ., (ὁ πολ. Ἴωσσος). Θησεῖα ἡ Ἡσυχία (ἡ), μία τῶν Θεσπιῶν, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀλιγάρχην.

Θήσιος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς. Ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἢ τῆς πέμπτης ἀ. ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Λεξικὸν εἶναι νεωθέντων μὲ πολλὰς ἑτεροφυεῖς προσθήκας. 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ἀνδρεύς, Μιλήσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Συνέγραψε Χρονικά, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα μόνον.

Θῆτες καὶ Θῆτες, ἰδιος (ἡ), π. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Θητεῖος καὶ Θητιος).

Θρᾳσεία καὶ Θρᾳσιτάς, άδος (ἡ), π. τῆς Ἀττικῆς, (Σωστρ.). 2) δῆμος τῆς Ἀντ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Θρᾳσιτεύς ἢ Θρᾳσιτάδης).

Θρᾳσυλλίνη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Θρᾳσύλλειος, ωνος (ὁ), ὁ εὐσεβούμενος Ἀλεξανδρεὺς τοῦ Μ., ἀποθανὼν καὶ ταφεὶς μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἐκβατάνοις. 2) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, ὁ καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ. 3) ἄλλος, γραμματικός, ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος· διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Βήρου, συγγράψας τὸ σωζόμενον Ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων.

Θρᾳσυλοχίδης, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος.

Θρᾳσύμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πυθιάδος, ὁ παρ' Αἰγυπτίοις Φθᾶ, θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δι' αὐτοῦ τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς μεταλλουργίας· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγλαΐαν, μίαν τῶν Χαρίτων καὶ τὴν Ἀφροδίτην.

Θρᾳσύτου ἄγορά (ἡ), χωρ. τῆς Ἰταλίας παρὰ τὴν Νεάπολιν, (Solfatara).

Θρᾳσώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, ἁλὸς καὶ Γαίας, ἐξ ἧς ὁ Ἀσωπὸς ἐγεννήθη τὸν Ἀσωπόν.

Θρᾳσωνίς, ἐρωμένη τοῦ Πανός.

Θρᾳσωνὶς (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήσριον.

Θρᾳσώς, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ πρωϊνοῦ φωτός, θυγ. τοῦ Ὑπερίονος ἢ τῆς Θείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀζραίου τὸν Ζέφυρον κτλ. ἢ ἐκ τοῦ Τιθωνοῦ τὸν Μέμνονα καὶ Ἠμαθίωνα.

Θ.

Θάλ, ίδος (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκολουθήσασα τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου, διὰ παρακινήσεως αὐτῆς, ἔκαυσαν οἱ Μακεδόνες τὰ παλάτια τοῦ Δαρείου.

Θαλάμαι (αἱ), φρούρ. τῆς Ἤλιδος. 2) π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Θαλαμάτης).

Θάλασσα (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογ. ἡ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, = Τηθύς.

Θάλεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Μουσῶν ἔφορος τῆς κωμῳδίας, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τοὺς Κορυβάντας. 3) μία τῶν Χαρίτων.

Θαλῆς, Θαλοῦ καὶ Θάλητος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἐξαμύου ἢ τῆς Κλεοβουλίνης, γεννηθεὶς τὸ ά. ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπ., σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρου καὶ Κύρου τοῦ πρώτου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων καὶ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ δι' ἀνδριάντος. 2) = τῷ

Θαλήτας, α (ὁ), ποιητὴς καὶ μάντις, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Γορτυνίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 πρὸ Χ.

Θαλία (ἡ), = Θάλεια.

*Θαλιάδες (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Λάδωνα, (Παυσ. Η', κε).

*Θαλλάς (ὁ), πλούσιος τις κάπηλος ἐν Ἀθήναις.

*Θαλλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὡρῶν παρ' Ἀθηναίοις.

Θάλπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου καὶ Ἔγγονος τοῦ Ἀκτορος, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν.

Θάλπουσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Θέλπουσα.

Θαλυσιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπυλος.

Θαμαναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. παρὰ τὰ Καρδούχια ὄρη.

Θαμβράλας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σκυθῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

*Θαμβίκη καὶ Θαμία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Θαμιεύς).

Θαμνήρια (τὰ), π. τῆς Μηδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Καδουσίων.

Θαμύρας καὶ

Θάμυρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀργιόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς Θρᾴξ, τυφλωθεὶς καὶ λησμονήσας τὴν μουσικήν του, διότι ἐφιλονείκησε μὲ τὰς Μούσας.

Θαννύρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας ἐν Διόσπ τῷ 438 πρὸ Χ.

Θαργηλία (ἡ), Μιλησία, ὑπανδρευθεῖσα καὶ διαδεξαμένη τὸν βασιλέα τῆς Θεσσαλ. Ἀντίοχον, ἧτις ὑπεδέχθη καὶ τὸν Ξέρξην στρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Θαργηλιών, ῶνος (ὁ), ὁ ἐνδέκατος μὴν (Μάϊος-Ἰούνιος) τῶν Ἀθην., καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰ Θαργήλια.

Θάρβηξ, ηκος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Θάρυβις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Θαρύπας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκήτα.

*Θάρων, ωνος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θήρων.

Θάσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Θάσος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θράκης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰ μεταλλεῖά της, σώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Θάσιος).

Θαυμακία (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλ. Μαγνησίας.

Θαυμακοὶ (οἱ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Θαυμάκος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ποίαντος, κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Θαυμακίας.

Θαύμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας τὴν Ἶριν κτλ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, διασωθεὶς ἐκ τῆς παρὰ τῷ Περιθοῳ μάχης.

Θαψακος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Τιφσὰχ καὶ ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος Ἀμφίπολις, (Δαίρ), (ὁ πολ. Θαψακηνός).

Θάψος (ἡ, πολίχν. ἐπὶ τῶν ἀνατολ. παραλίων τῆς Σικελ., (Isola degli Magnisi). 2) πολίχν. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Θάψιος).

Θεάγγελα (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Θεαγγελεύς).

Θεαγενείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Θεαγένης, ει (ὁ), ἐπίσημος τις Μεγαρεύς, πενθερὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις δημαγωγοῦ Κλέωνος, σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πατρίδος του. 2) Θάσιος, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους, ἀθλητὴς περίφημος, νικήσας 1400 εἰς, ὡς λέγεται, εἰς τοὺς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνας, διὸ ἢ τιμηθεὶς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὡς θεός. 3) εἷς τῶν σχελιαστῶν τοῦ Ὁμήρου, ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐπὶ Καμβύσου. 4) πτωχαλαζὼν τις ἢ δεισιδαίμων Ἀθηναῖος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θεάγης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, προτιμήσας, ὅτ' ἐπῆλθεν ἡ ἀσθένειά του καὶ ἀφαίνισεν, τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του. Ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομά του διάλογος τοῦ Πλάτωνος δὲν νομίζεται γνήσιος.

Θεαῖος (ὁ), ἴδε Θειτῖος.

*Θεαίνετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τολμίδου, μάντις ἐκ Πλαταιῶν.

Θεαίτητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφρονίου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, οὗ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Θεανδρίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, ἐπισήμου τις οἰκογενείας ἐν Αἰγίνῃ.

Θεανώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Φάντην. 2) θυγ. τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ. 3) γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου, τῆς ὁποίας διαφέρονται τινα ἀποφθέγματα ἢ ποιηματια.

*Θεαρίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρὰ Παυσαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεάριον (τό), τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ. ἐν Αἰγίνῃ.

Θεάριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροιζῆνι.

Θεαρίων, ωνος (ὁ), Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Σωγένους. 2) Ἀθηναῖός τις, ἀναφερόμενος ὡς ἀρτοποιὸς ἀξιόλογος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.

Θεατίδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, (Ἡρόδ. ΣΤ', 85).

Θεία (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς.

Θειαῖος (ὁ), Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Ἰύλλα, νικήσας εἰς τὰ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Ἑκατόμβοια.

*Θειαντίας, άδος καὶ Θειαντίνη, ης καὶ Θειαντίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Θειαντος.

Θείας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρ., υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης, (παρὰ Κινύρᾳ).

Θεῖαι (αἱ), Βοιωτ. ἀντὶ Θῆβαι.

Θεισδάμας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Γλα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀρπάσαντος καὶ τὸν υἱὸν τυ.

Θεισόα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Θεισοάτης).

*Θεμῶσας, α (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Λαοδικείας, (Λρτ. Θ', 116).

Θέλδα καὶ Θέλδη (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος καὶ ἄλλη τῆς Μεσοπ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Πτολεμ. Ε', 18 καὶ ΣΤ', 1).

Θελμινισσεύς (ὁ), π. μεσόγειος τῆς Συρ.

Θελξινόη (ἡ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Μουσῶν.

Θελξίων, ονος (ὁ), υἱὸς ἢ κατ' ἄλλους φονεὺς τοῦ Ἄπιδος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Θέλπουσα (ἡ), νύμφη τις, ἀφ' ἧς ἡ 2) π. τῆς Ἀρκαδ. ἢ ἄλλως Τελφουσσα.

Θέμις, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας, θεὰ τῆς εὐνομίας καὶ εὐταξίας. 2) θυγ. τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Κάπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου.

Θεμίσκυρα (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος, καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων.

Θεμισκύρειος ἄκρη (ἡ), ἀκρωτ. τοῦ Πόντου, τὸ ἄλλως Ἡράκλειον.

*Θεμισταγόρας, ου (ὁ), Ἐφέσιος, συγγραφεὺς παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 691).

Θεμίστιος (ὁ), Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Δάμπωνος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. 2) υἱὸς Εὐγενίου πινὸς ἐκ Παφλαγονίας, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ διατρίψας 40 ἔτη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἐδίδαξε τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίου. Σώζονται τριάκοντα τρεῖς αὐτοῦ λόγοι.

Θεμιστογένης, ους (ὁ), Συρακούσιος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ὡς συγγραφεὺς μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Θεμιστοκλῆς, έους (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ ἀπολυ χρεωστεῖ ἡ Ἑλλὰς τὴν σωτηρίαν της καὶ ἡ πατρὶς αὐτοῦ αἱ Ἀθῆναι τὴν δόξαν της, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, ἀποθανὼν ἐν Μαγνησίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ β'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ., εἰς ἡλικίαν 66 χρόνων. Σώζονται 21 ἐπιστολαί του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμ.

Θεμιστονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλύκου καὶ γυνὴ τοῦ Κυκνέου.

Θεμιστώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ὑψέως, ἑνὸς τῶν Δαπίθων, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος.

Θεμισών, ωνος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας ἐπὶ Δημοσθένους. 2) ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου, βασιλέως τῆς Κύπρου. 3) ἰατρὸς Λαοδικεύς, καθηγητὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς, ἀκμάσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ 90 πρὸ Χ.

Θεμισώνιον (τό), πολίχν. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν, (ὁ πολ. Θεμισωνιος).

Θέμνα (ἡ), π. τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, (Πτολεμ. Ε', 17).

Θεναί (αἱ), π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Κνωσσόν, (ὁ πολ. Θεναῖος καὶ Θενεύς).

Θεογείτων, ονος (ὁ), Θηβαῖος φρονῶν καὶ πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Θεογένης, ους (ὁ), εἷς τῶν Τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, ἴδε καὶ Θεαγένης.

Θεόγνητος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θετταλίας. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης.

Θέογνις, ιδος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Μεγάρων τῆς Σικελ., ζήσας περὶ τὰ 600 πρὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζονται Γνῶμαι εἰς 1238 στίχους ἡρωελεγειους. 2) εἷς τῶν ἐν Ἀθ. 30 Τυράννων. 3) ποιητὴς Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) συγγραφεὺς τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ (Π', 360).

Θεοδάμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων.

Θεοδέκτης, ου (ὁ), φιλόσοφος, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Παμφυλίᾳ Φασηλίδος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Θεόδημος (ὁ), Βλ. Θυόδημος.

Θεοδοσία (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Καφαῖς), (ὁ πολ. Θεοδοσιεύς).

Θεοδόσιος (ὁ), μαθηματικὸς ἐκ Βιθυνίας, γράψας Σφαιρικά. 2) γραμματικὸς τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Θεόδοσ οὐπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου καὶ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Θεοδότας, ου (ὁ), Ῥόδιος, στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας.

Θεοδότη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κηδεύσασα τὸ σῶμα τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἦτον ἐρωμένη.

Θεόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 3) διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, θανατωθεὶς ἐλεεινῶς ὑπὸ τοῦ Βρούτου. 4) Ἀθηναῖός τις ἰσοτελὴς παρὰ Δημοσθ.

*Θεοδωρίδας, α (ὁ), Συρακούσιος ποιητὴς παρ' Ἀθην. (ΣΤ', 229).

Θεοδωρῖς, ίδος (ἡ), φαρμακίς τις ἐκ Δήμου παρὰ Δημοσθ.

Θεόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἡρακλείδου. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Ῥήτορος Ἰσοκράτους. 4) υἱὸς τοῦ Τηλεκλέους ἐκ Σάμου, περίφημος γλύπτης ἐπὶ Κροίσου. 5) ὁ ἀρχιτέκτων ῥήτωρ περίφημος ἐκ Βυζαντίου. 6) ἕτερος σοφιστὴς ἐκ Κυρήνης, ἀκμάσας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἤκουσε καὶ ὁ Σωκράτης. 7) φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος Ἀντίπατρου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος, ὁ ὁποῖος ἐπρέσβευεν ἐκ συστήματος τὸν ἀθεϊσμόν, διὰ καὶ ἐξορισθὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. 8) ὁ Συρακούσιος, συγγράψας Τυραννικὴν Ἱστορίαν. 9) ὁ ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ γρανος τοῦ Δημοσθ.

*Θεοκλεια (ἡ), ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.

Θεοκλῆς, έους (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Δαιπάτου Ἐλείου. 2) πλούσιός τις Κορινθίος, μαζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς συμπάθειαν του. 3) ποιητὴς ἐπ θην. (ΙΑ', 497).

*Θεοκλος (ὁ), Μεσσήνιος, μάντις, Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Θεοκλύμενας (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Φ φείδους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου γῶν ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Ἰθάκην, Ὀδυσσέα. 2) υἱὸς τοῦ Πρωτέως.

*Θεόκοσμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Μεγ σύγχρονος τοῦ Φειδίου.

Θεοκρίνης, ους (ὁ), ὑποκριτὴς τρ δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονο Δημοσθ.

Θεοκριτος (ὁ), ὁ περίφημος βουκ ποιητής, Συρακόσιος, υἱὸς τοῦ γώνου καὶ τῆς Φιλίνης. ἤκμασ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. ἀφ σοφιστής, σύγχρονος τοῦ Ἀριστο συγγράψας ἱστορίαν τῆς Λιβύ

Θεόκτιστος (ὁ), Ἀκαενάνις παρὰ Θ

*Θεόκυδρος (ὁ), σοφιστὴς Κυρηναῖ ἀγγελλόμενος ὅτι ἦταν διδάσκαλ τυχίας

Θεομήστωρ, ορος (ὁ), τύραννος τῆς Ἐ μου. Βιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου τοῦ ὁποίου συνεμάχησε κατὰ τῶν λήνων.

*Θεόμνηστος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ δεως.

Θεονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως καὶ Ψαμάθης, ἡ πρεσβυτέρα Ελένη.

Θεόξενος (ὁ), συγγραφεὺς περὶ γρά στορίαν τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος

Θεόπομπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικολάου, τῆς εἰκίας τῶν Εὐρυτιωνιδῶν, βασ σος ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Πολυδώρ 742 πρὸ Χ., ἢ ἀνδραγαθήσας κα πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. χων ἐν Ἀθήναις τὸ Ε'. ἔτος τῆς λυμπ. 3) Μιλήσιός τις, στρατη Σπάρτην κήρυξ ὑπὸ τοῦ Ἀνταξέρ ὁ περίφημος Ἱστοριογράφος Χίο τοῦ Δαμασιστράτου, μαθητὴς κράτους, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου λεξάνδρου, καὶ συγγράψας Ἱστορί 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἀπεσπάσ μόνον διεσώθησαν. 5) ποιητὴς τ ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, ἐπὶ Τραγικοῦ Θεοδώρου.

Θεόπη (ἡ), μία τῶν τριῶν Θυγατέρων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀθηναίου Ἀεῶ, αἱ ὁπῖδαι ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς πολεώς των. Θεοπόλις, εως (ἡ), ἡ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχεια.

Θεοφάνης, ους (ὁ), ποιητὴς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης, φίλος τοῦ Μ. Πομπηίου, τοῦ ὁποίου ἐξιστόρησεν ἐμμέτρως τὰς πράξεις.

Θεοφίλους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. 2) ἰατρὸς καὶ ποιητὴς κωμῳδιῶν, ἐξ Ἐπιδαύρου, σύγχρονος τοῦ Κυρηπίδου.

Θεόφραστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 2) ὁ περιφημος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γεννηθεὶς ἐν Ἐρεσῳ τῆς Λέσβου, τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ., καὶ ὀνομασθεὶς πρότερον Τύρταμος. Διαδεξάμενος τὴν σχολὴν τοῦ διδασκάλου του ἐν Ἀθήναις τὸ 321 πρὸ Χ., ὁ ἐπρεψεν πλέον εἰς τὴν φιλοσοφίαν τὰ εἴδη, ἢ ἀφῆς διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν διεσώθησαν τινά.

Θεόχρηστος (ὁ), Κυρηναῖος, Ὀλυμπιονίκης, ἔγγονος ἄλλου ὁμωνύμου τοῦ Ἰσθμιονίκου.

Θερμαὶ (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ χερσονήσου Παλλήνης.

Θερμὰ καὶ Θερμὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Λέλεγος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ Θερμὴ. 2) (γεωγρ.) = Θέρμη.

Θέρμαι (αἱ), Πολίχν. τῆς Λακων. πρὸς τὴν Σπάρτην ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, (τὰ τοπ. Θερμανοῦς, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Θερμαῖος κόλπος (ὁ), ὁ καλούμενος κοινῶς τῆς Θεσσαλονίκης (Θέρμης).

Θέρμα (τὰ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Στράτον, ἔχουσα θερμὰ λουτρὰ, (ὁ πολ. Θέρμιος).

Θέρμαι (αἱ), αἱ τῶν Ἰμεραίων, π. τῆς Σικελ. μὲ θερμὰ λουτρὰ πλησίον, (Τέρμινοι), (ὁ πολ. Θερμίτης).

Θέρμη (ἡ), ἡ ὕστερον Θεσσαλονίκη, π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Θερμαῖος).

Θέρμισσα (ἡ), μία τῶν Λιπάρεων νήσων, ἡ Ἄλλως Ἱερά, (Volcania).

Θερμοπύλαι (αἱ), στενὸν τέρσομα μεταξὺ τοῦ βουνοῦ τῆς Οἴτης καὶ τῆς θαλάσσης, ἔξον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα, 48 σταδίων μήκους καὶ πλάτους ἀνωμάλου, παρεμφαινὸν ἀπὸ τῶν πολλῶν θερμῶν πηγῶν, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλ., καὶ γεωμετρικὸν περίφημον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν διὰ τὸν ἐνταῦθα ἡρωϊκὸν θάνατον τῶν 300 Σπαρτιατῶν καὶ τοῦ βασιλέως Λεωνίδα, ἀντιστάντων εἰς τὰ μυριάριθμα στρατεύματα τοῦ Ξέρξου.

Θέρμον (τὸ) καὶ Θέρμος (ἡ), = Θέρμα.

Θερμουθίς (ἡ), παρ' Αἰγυπτ. ἡ Ἶσις, ἢ ὅπως τις ἱερὸς περιτυλισσόμενος ἐνίοτε κατὰ τὸν ὦμον, ἢ ὑγιάζηρ τοῦ Φαραώ.

Θέρμυδρα (τὰ) καὶ Θερμύδραι (αἱ), λιμὴν καὶ ἐπίνειον τῆς Μίνδου ἐν Ῥόδῳ, (ὁ πολ. Θερμυδρεύς).

Θερμώδων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδ. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Τερμέδ). 2) ποταμὸν τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν.

Θέρμων, ωνος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ.

Θερσαγόρας, α (ὁ), ποιητὴς Λαμψακηνός.

Θέρσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας, θυγατρὸς τοῦ Ἄδράστου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων, καὶ ἀνακτησάμενος τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, φονευθεὶς δὲ ὕστερον ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Τηλέφου. 2) υἱὸς τοῦ Σισύφ. 3) ἐπίσημός τις Ὀρχομένιος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Θερσίλοχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Θέρσιος (ὁ), Θεσσαλὸς, νικήσας ἅπαξ κατὰ τὴν 70 Ὀλυμπ.

Θερσίππος (ὁ), Μακεδὼν, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.

Θερσῖται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὴν ὀπτ. Ἰσπανίαν.

Θερσίτης, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστερος καὶ ἀχρειότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Θεσπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν οἱ

Θεσπιαὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Ἑλικῶνα, (Νευχῶρι), (ὁ πολ. Θεσπιεὺς ἢ Θεσπιάδης).

Θέσπιος καὶ ὄχι Θέσπις (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμόνων τῶν Θεσπιῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς καλουμένας Θεσπιάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε πεντήκοντα δύο υἱοὺς τοὺς κληθέντας Θεσπιάδας.

Θέσπις, ιδος (ὁ). ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήσας τὸ 540 περὶ Χ. 2) περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

Θεσπρωτία καὶ Θεσπρωτὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Θεσπρωτοί.

Θεσπρωτὸς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 2) (κατὰ τὸν Ἡγήσιον) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Καμπανίας.

Θεσσαλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς μὲν Μακεδονίας διὰ τοῦ Ὀλύμπου τῆς δὲ Ἠπείρου διὰ τοῦ Πίνδου, (τὸ ἐθν. Θεσσαλὸς).

Θεσσαλίσκος (ὁ), ῥήτωρ τις παρ' Ἀρρ.

Θεσσαλονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Φιλίππου καὶ μιᾶς Θεσσαλίδος, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κάσσανδρον, ἀφ' ἧς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνομασμένου κόλπου, ἡ πρὸ ἐτῶν Θέρμη, (ὁ πολ. Θεσσαλονικεύς).

Θεσσαλὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Χαλκιοπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Φειδίππος ἢ Ἀντιφος ἐστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) υἱὸς τοῦ Αἴμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Θεσσαλία. 3) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, διασωθεὶς ἐκ τῶν χειρῶν της, ἢ κυριεύσας ἔπειτα τῆς Ἰωλκοῦ. 4) υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. 5) ἰατρὸς, υἱὸς τ. ἐ περιφήμου Ἱπποκράτους, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως των Μακεδόνων Ἀρχελάου. 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 107 Ὀλυμπ.

Θεστία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου, (ὁ πολ. Θεστιεύς).

Θεστιὰς (ὁ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλθαία κλπ.

Θέσσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημανάσσης, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεύσας τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρῶνος, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Λαοφόντης ἢ τῆς Δηϊδάμειας τὴν Ἀλθαίαν, τὴν Ὑπερμνήστραν, τὴν Ἀλθαίαν, τὸν Ἰφικλον κτλ. Εἷς τούτων κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ ὁ Ἰκάριος, (συγγ. τῷ Θεσπίῳ).

Θεσσυρόης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πάλγας.

Θεσσαλὶς, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θουκ.

Θέσσωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάμονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Κάλχαντος κτλ. 2) εἷς τῶν Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Ἔναπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) Πυθαγορειός τις ἐκ Πεσσινοῦντος.

Θετείδιον ἢ Θετίδιον (τὸ), ἱερὸν τῆς Θέτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

Θέτις, ιδος (ἡ), ἡ ἐπισημοτέρα τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως.

Θετταλία (ἡ), = Θεσσαλία.

Θευδόσια (ἡ), = Θευδοσία.

Θεὺθ (ὁ), ὁ Ἑρμῆς τῶν Αἰγυπτίων, θεὸς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Θέων, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐκ Σάμου. 2) ῥήτωρ ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας περὶ Πραγματειῶν. 3) φ λόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, συγγράψας περὶ τὸ 116 ἀπὸ Χ. περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς Πλάτωνα. 4) φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεύς, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. 5) Ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὡσαύτως, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.

Θῆβαι (αἱ), Ἀθηναίας, ἀναφερόμενος συχνάκις διὰ τὴν κακοήθειαν του ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θῆβαι (αἱ), π. τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει, διὰ τὸ μέγεθος της (80 σταδίων περίμετρος) ἑκατόπυλον, πρωτεύουσα τῆς Θηβαΐδος ἢ ὅλης καὶ ἀρχὴ τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὰ ἐρείπια της εἶναι συνωρισμένα δύο χωρία Ἀράβων, Λουξὸρ ἢ Καρνακ καλούμενα.

2) π. πρωτ. τῆς Βοιωτ., ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Φοινίκων, 1500 ἔτη π. Χ., ἔχουσα πυτε 43 στάδιων περίμετρον. 3) π. παραθαλ. τῆς Φθιωτίδος, ἡ ὕστερον Φιλιππούπολις, (ὁ πολ. Θηβαῖος).

Θηβαΐς, ίδος (ἡ). Ἐν τῶν τριῶν μεγάλων τμημάτων τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, διηρημένον εἰς δεκαπέντε νομούς, ὧν μητρόπολις οἱ Θῆβαι. (Σαΐδ). 2) ἐπικόν τι ποίημα, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους τῶν Θηβῶν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θήβη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Θῆβαι. 2) θυγ. τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 3) (γεωγρ.) π. τῆς Μυσ., εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πλακίου ὄρους, ὅθεν καὶ Ὑποπλακία, τῆς ὁποίας ἡγεμόνευεν ὁ Ἠετίων, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης. Παρὰ τοῖς Ὑστέροις εὑρηται μόνον Θήβης πεδίον, εὔφορος τις τόπος πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἴδης παρὰ τὴν Πέργαμον. 4) Π. ἀντὶ Θῆβαι.

*Θηγανοῦσα (ἡ), ἐρημονήσιόν τι πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας Ἀκρίτα.

*Θημακὶς (ὁ) ἡ Θημακή (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Θημακεύς).

Θήρα (ἡ), μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἡ πρότερον Καλλίστη, ἀπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου Θήρα, ὃς τὴν ἐποίκισεν αὐτήν, (Σαντορίνη), (ὁ νησ. Θηραῖος). 2) π. τῆς Καρ. παρὰ τὰ μεθόρια τῆς Λυκίας.

Θηραμένης, ους (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ ὁμαγωγὸς τῶν Ἀθην., γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγνωνος, μαθητεύσας δὲ παρὰ τῷ Σωκράτει καὶ Πρωδίκῳ. Μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἦτταν τῶν Ἀθηναίων, πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην, συνετέλεσε, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν 30 τυράννων, ὧν ἐγένετο καὶ αὐτὸς εἷς· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συναρχόντος αὐτοῦ Κριτίου, κατεψηφίσθη εἰς τὸ κώνειον. Διὰ τὸν ἀλλοπρόσαλλον χαρακτῆρά του ἐπωνομάσθη Κόθορνος. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θεῷ.

Θήρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτεσίωνος ἐκ γόνου τοῦ Τισαμενοῦ ἐκ Σπάρτης, ἀπ' ὅπου ἀπῴκισεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθεῖσαν.

Θηρασία (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην.

Θησεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. 2) εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐπιθεμένων ἐν τῷ ἄντρῳ τῆς Φολόης Κενταύρων.

Θηρικλῆς, έους (ὁ), περίφημός τις σκευοποιὸς ἢ κεραμεὺς ἐκ Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν τὰ Θηρικλεια (ποτήρια). 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτους τῆς 61 Ὀλυμπ.

Θηρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Μεγάρας, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος. 2) Ἀκεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Δ', ἡ, 29).

Θήρων, ωνος (ὁ), τροφὸς τοῦ Ἄρεως. 2) θυγ. τοῦ Φυλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγεννησε τὸν Χείρωνα.

Θήρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰνεσιδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπὶ Ξέρξου. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Βοιωτίας παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', ιδ', 11.).

Θησεύς, έως (ὁ), ὁ περίφημος ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Αἰγέως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Αἴθρας, θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, γεννηθεὶς ἐν Τροιζῆνι, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος συνοικιστής, ἑνώσας εἰς μίαν ταύτην πόλιν τοὺς διεσπαρμένους τέως κατοίκους τῆς Ἀττικῆς· ἐπὶ τέλους δὲ βιασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς Σκύρον, ὅπου κατεκρημνίσθη ὑπὸ τοῦ Δυκομήδους. Ὁ Κίμων μετεκόμισε τὰ ὀστᾶ του εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐκοσμήθη τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρωνομασμένον ἡρῷον Θησεῖον, ἄσυλον τῶν δούλων, καὶ ἑωρτάζοντο εἰς τιμήν του τὰ Θησεῖα τὴν ἐγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός.

Θήσσης (ὁ), β. τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εἶδον κατὰ πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ μετὰ Ξενοφῶντος ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τῆς Περσίας Ἕλληνες, (ἄλλως) Ἱερὸν Ὄρος.

Θιαγόλη (ἡ), νῆσος περὶ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ Ἴστρου, πλησίον τῆς νῦν Κιλίας.

Θιόδαμος (ὁ), πολέμαρχος τις Ἀθηναῖος παρὰ Ξενοφῶντι (Β', δ', 33).

Θίομον [Θιέρος, Δωρ. ἀντὶ θερμός], ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ.

Θίσβαι (αἱ), = Θίσβη (2).

Θίσβη (ἡ), Νύμφη, θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Κρεουσσης καὶ Θεσπιῶν, ἴσως αἱ = Σίφαι.

Θμοῦις (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, πρωτ. τοῦ Θμουίτου Νομοῦ, (Τεμιό).

Θοαὶ (αἱ), αἱ ἄλλως Ὀξεῖαι, νησίδες τινες βραχώδεις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου παρὰ τὴν Ἀκαρν.

Θοανα (τὰ), ἴδε Τυανα. 2) π. τῆς Πετρ. Ἀραβίας.

Θοαντιάς, άδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ὑψιπύλη.

Θόας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος ἐκ τῆς Γοργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἐκ πατρὸς τῆς Ὑψιπύλης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου, διασωθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρός του εἰς Οἰνόην, ὅταν αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἔσφαξαν τοὺς ἄνδρας των. 3) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου ἐκ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 4) υἱὸς τοῦ Βορυσθένους, βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος, θυσιάζων εἰς τὴν Ἄρτεμιν τοὺς ξένους.

Β) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθέντων Τρώων. 6) τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, φίλος τοῦ Φιλίππου. 7) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου. 8) ἀρχαιότερον ὁ Ἀχελῷος.

Θόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) καθ' Ὅμηρον, μία τῶν Νηρηίδων.

Θοραὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀτ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Θορεύς).

Θορικὸς (ὁ), μία τῶν ἑῴδεκα ἄρχα ων πολεων, συγκαταλεχθεῖσα μετὰ ταύτας τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν καὶ πειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, (ὁ δημ. Θορίκιος καὶ Θορικιεύς).

Θόρναξ, ακος (ὁ), β. καὶ κώμη τῆς Λα-

κων. ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Θόρνακος Δι-
λωνος.

Θόρνακ, ακος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἰασσεως
μήτηρ τοῦ Βουφάγου.

*Θούδημος (ὁ), ὀρθοτ. ἀντὶ Εὐθήμος
χων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτος τῆς
Ὀλυμπ.

Θούδιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατεδικασθ
εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Φωκίωνος.

Θουκλῆς, έους (ὁ), = Θεοκλῆς, ὁ πατὴρ
στρατηγοῦ Εὐρυμέδοντος. 2) Μίλ
τις ἐκ Χαλκίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Σικε
λᾳ Νάξου.

Θούκριτος (ὁ), = Θεόκριτος.

Θουκυδίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἱστο
κός, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, μ
θητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα κ
ρήτορος Ἀντιφῶντος, γεννηθεὶς κ
ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Στρατηγήσας
τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξ
φιπολιν, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀμυν
τὴν ἄλωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Βρα
ἐξωρίσθη, ἐζησε τοῦ λοιποῦ ἐλ
κην, συνεγραψε τὰ συμβάντα τοῦ π
λέμου τούτου εἰς ὀκτὼ βιβλ. ἧ
τοῦ Μιλησίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Θ
στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τ
γὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἐξ
κισθεὶς τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἀνε
τευετο τὸν Περικλέα. 3) υἱὸς τοῦ
ληγίου καὶ ἔγγονος τοῦ προεκτ
θητὴς τοῦ Σωκρ. καὶ φίλος τοῦ Θ
4) Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου, φί
καὶ πρόξενος τῶν Ἀθην.

Θούλη (ἡ), νῆσις τοῦ Ὠκεανοῦ
να τῆς Βρεττανίας, ἴσως ἡ Ἰσλανδ
μία τῶν Σχετλαντιδων.

Θούμαντις, εως (ὁ), Ἀθηναῖος μάντ
νόμενος.

Θούμνα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς εὐδαίμ
δίας.

Θουρία (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ἡ τοῦ
μήτρ Ἄνθεια ἢ Ἀλπεια, ὅθεν Θουρ
κόλπος, ὁ ἄλλως Ἀσιναῖος.

Θουρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγίμιο
σιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Θούριοι (οἱ), π. παραθαλ. τῆς Λευκα
ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Ἀθ
ἢ πρότερον Σύβαρις, (Terra nuova
πολ. Θούριος καὶ Θουριεύς).

*Θούριος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων
Παυσ.

Θουφάνης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος τις ἐ
φατρίας τοῦ Κλεωνος.

Θουφράστος (ὁ), αὐφιζῆς παράστα
Ἄρεφ.

Θέων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων
νευθεὶς ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐν τῇ Γι
τομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Φοίνικος
Τρωϊας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδ
3) ἕτερος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀ
καὶ 4) ἄλλος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀ
λόχου. 5) εἷς τῶν πρώτ τῶν Γιγ
ἀνταγωνισθέντων Φαιακωνιν τ
τοῦ Ἀλκινόου.

Θοωσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, θυγ
Φόρκυος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ
Κύκλωπα Πολύφημον.

Θεώτης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ Μενοικέως
Τρωϊκῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρᾶκας ἡ Θρᾷκαις, λέξις ἀμφιβαλλομένη περὶ ὅλου, ὅπου ἄλλη ἀνάγνωσις φέρει Χάρακας.
Θρᾴκη (ἡ), χώρα τῆς Εὐρώπης, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πρὸς μεσημβρ. τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον, ἃ προξενοῦσι τὴν Μακεδονικὴν ἀκτὴν δὲ ἐκτεινομένη ἀπροσδιορίστως πρὸ τοῦ Στρ., ὅς τις ὁρίζει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ἄχρι τοῦ Ἴστρου. ‖ Θρᾴκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ Βιθυνίς, « Σκυθ., ἡ ἀπὸ τῶν Κυανέων ἀχρὶ Ἡρακλείας ἀσιατικὴ παραλία τοῦ Εὐξείνου, (τὸ ὄθν. Θ, ᾱξ).
Θρᾴκιον (τὸ), πεδίον πρὸ τῶν Θρᾳκίων πυλῶν τοῦ Βυζαντίου.
Θρᾴμβος (ἡ), = Θερμόβωμος.
Θρᾷξ, ᾳκός (ὁ), κάτοικος τῆς Θρᾴκης. ‖ Θρᾷκες οἱ ἐν Ἄσῃ, « οἱ ἄλλως Θυνοὶ ἢ Βιθυνοί.
Θρασιμένη λίμνη, ἴδε Τρασιμένη.
Θρασίνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων ἐπισήμων Παιόνων, συμμάχων τῶν Τρώων. 2) μάντις ἐκ Κύθηρων, ἰδε Φραντις.
Θρασύ, ἰδος (ὁ), ὑπασπ. τοῦ Ἠλεία Ὀλυμπιονίκου Δριστοβούλου.
Θρᾷττα, ης (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης. 2)(κυριώνυμ.) θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Τηρηνης, γυνὴ τοῦ Ἱππόλεω καὶ μήτηρ τοῦ Πολυφοντου.
Θρασυδήκτης, ους (ὁ), Ἕλλην ἱστοριογράφος παρὰ Στρ.
Θρασυδοῦλος (ὁ), τύραννος τῆς Μιλήτου, διάδοχος τοῦ Περιάνδρου. 2) τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 466 πρὸ Χ. καὶ μετὰ ὀκτὼ μῆνας ἐξωσθεὶς διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του, ᾗ ζῆσας πρὸς ἐν Ἰταλίᾳ Δοκρίδι ὡς ἰδιώτης. 3) υἱὸς τοῦ Ἀκραγαντίνου Ὀλυμπιονίκου Ξενοκράτους, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς. 4) ὁ περίφημος καταστροφεὺς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Λύκου, Στειριεὺς, φονευθεὶς ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. 5) ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 6) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Κηλυτεύς.
Θρασυδαΐδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλεύα ἐκ Λαρίσης. 2) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Θήρωνος, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) ἑταῖρος τῆς ἐπιμαγωγὸς ἐξ Ἰλιάδος. 4) ἀσφαλιμ. ἀντὶ Θρασύλαος.
Θρασυκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θλδ.
Θρασύλαος (ὁ), Θεσσαλὸς, φίλος τοῦ Φιλίππου.
Θρασύλλος ἢ (ὀρθότ.) Θρασύλος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ. 2) εἷς τῶν ὀλίγα στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον ὅτι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ. 3) φιλόσοφος Πλατωνικὸς, περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀστρολόγος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου.
Θρασύλοχος (ὁ), Μεσσήνιός τις, πράκτωρ τοῦ Φιλίππου. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Μιλτίου.
Θρασύμαχος (ὁ), σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ δεινὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους.
Θρασυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος. 2) γλύπτης ἐκ Πάρου. 3) ἀσφαλιμ. ἀντὶ Θρασύμηλος.
Θρασυμηλίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρατησικλέους, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Θρασύμηλος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.
Θράσων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου.
Θρασώνδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Διοδ.
Θρασωνίδας, α καὶ Θρασωνίδης, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις, ἀποκαταστήσας τὴν δημοκρατίαν ἐν τῇ πατρίδι του. 2) πλούσιός τις Κορίνθιος παρὰ τῷ Λίλ.
Θραῦστον (ἡ) ἢ Θραυστὸν (τὸ), πολίχν. ὀρεινὸν τῆς Ἠλίδος.
Θρεψίππας ἢ Θρίψιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Θρῖα (ἡ) καὶ Θρίαι (αἱ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Αττ. ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Θριάσιος). ‖ « Θριάσιον πεδίον, « ἡ εὐφορωτάτη πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος. ‖ « Θριάσιαι πύλαι, « μία τῶν πυλῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἢ ἄλλως Δίπυλον.
Θρίαι (αἱ), Νύμφαι τοῦ Παρνασσοῦ, ἀναθρέψασαι τὸν Ἀπόλλ. καὶ ἐπινοήσασαι τὴν διὰ λιθαρίων (θριῶν) μαντείαν.
Θρινακὶς ἀντὶ Τρινακρία (ἡ), ἡ Σικελία, διὰ τὰ τρία ἐπισημότερα ἀκρωτήριά της, Πάχυνον, Πελωρον καὶ Λιλύβαιον.
Θριοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Θριούσιος καὶ Θριουντιος).
Θρόνιον (τὸ), π. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ. 2) π. τῆς Θεσπρωτ., ἄποικος τῶν Λοκρῶν, (ὁ πολ. Θρόνιος καὶ Θρονιεύς).
Θρόνοι (οἱ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Κύπρου.
Θρούσσα πόλις, Π. τῦ -
Θρύον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπειδὴ ἦτον παρ' αὐτὴν καὶ ἡ διάβασις, ὠνομάσθη καὶ Πόρος Ἀλφειοῦ, (ὁ πολ. Θρυεῖτης ἢ Θρυούντιος).
Θυαμὶς (ἡ), π. ἢ φρούρ. τῆς Σικυωνίας.
Θύαμις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας, (Καλαμᾶς).
Θύαμος (ὁ), β. τῆς Ἠπείρου, ἐκπεσόμενον ἀπὸ τοῦ Πίνδου διὰ τῆς Ἀκαρνανίας.
Θυάτειρα (τὰ), π. τῆς Λυδ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, Ἀκχισάρ, (ὁ παλ. Θυατειρηνός).
*Θυβαρνα, ἴδε Θυμβραρα.
†Θυβλλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γάλη ἢ Οὐελία.
Θυϊάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἢ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρεως, πατὴρ τοῦ Ἀγλαΐου.
Θυΐη (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ ἢ τοῦ Καστάλιου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ τόπος τις πλησίον τῶν Δελφῶν εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένος.
*Θύλακος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παυσανίᾳ, ἀγωνίσαντο πατρίδος ἢ ἐπιγῆς.
*Θυμαιτάδαι (οἱ), ἴδε Θυμοιτάδαι.
*Θύμβρα (ἡ), ἴδε Θύμβρη.
*Θυμαρίδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ταραντος.
Θυμβράδης (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.
Θύμβραρα (τὰ), π. τῆς Λυδ. παρὰ τὰς Σάρδεις ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, (ὁ πολ. Θυμβρανεὺς, -ρᾶιος).
Θυμβρη (ἡ), πολίχν. τῆς Τρωάδος ἐπὶ τοῦ Θυμβρίου ποταμοῦ.
Θυμβρία (ἡ), κώμη τῆς Καρ. παρὰ τὴν Μυκάλην ἔχουσα πλησίον αὐτῆς ἐν Χαρώνειον ἄντρον.
Θύμβριον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., ὅπου ἦν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, (Ἀκ-σεχχίρ).
Θύμβριος (ὁ), ποτ. τῆς Τρωάδος, χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον.
Θυμβρις, εως (ἡ), Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Πανός. 2) πηγὴ τις ἐν Σικελ. παρὰ τὰς Συρακουσας.
Θύμβρις, ιδος (ὁ), = Τίβερις.
*Θυμίλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.
Θυμοιτάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Αττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, ἴδε τὸ ἑπόμ.
Θυμοίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων βουλευτῶν τῆς Τροίας. 2) ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Ὀξύντα, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἥρωϊ, ἀφ' οὗ οἱ Θυμοιτάδαι.
Θυμοκλῆς, έους (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις.
Θυμοχάρης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἄλλως Θυμέχαρις.
Θυμώνδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος παρ' Ἀρρ.
Θυνίς νῆσος, ἡ ἄλλως Θυνιάς.
Θυνία (ἡ), ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς Βιθυνίας.
Θυνία νῆσος (ἡ), νῆσος, καταταθεῖσα ὄχυρον χερρόνησος, τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔχουσα ἐπὶ σταδίων περίμετρον, (ἄλλως) Ἀπολλωνιάς, Δαφνοῦσσα ἢ Δαφνουσία καὶ κοινῶς σήμερον Σωζοῦπολις.
Θυνιάς, άδος (ἡ), ἐνν. ἀκτὴ, τὸ ἀπὸ Σωζουπόλεως μέχρι Σαλμυδησσοῦ παραθαλάσσιον καὶ ἰδίως τὸ ἐπ' αὐτῆς ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης, ὅπου κατῴκουν οἱ Θυνοί, (κοιν.) Νισὰ.
Θυνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τοῦ Πόντου, καὶ μετωκίσθησαν ἔπειτα εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν (Βιθυνίαν).
Θῦς (ὁ), Παφλαγὼν τις διαβόητος ἐπὶ πολυφαγίᾳ.
Θυραῖος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.
Θυρία (ἡ), π. καὶ χώρα περὶ αὐτὴν τῆς Ἀρκαδ., διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολλάκις οἱ Ἀργεῖοι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, (ὁ πολ. Θυρεάτης καὶ θηλ. Θυρεᾶτις).
Θυρεᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Θυρίαν χώρα.
†Θυρεύς, έως (ὁ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Θηρεύς.
Θυρίδες (αἱ), ἄκρα ὀπίσθομα τοῦ Ταϋγέτου παρὰ τὸ Ταίναρον, (Κακαβούλια).
Θυρίον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Δευκάδα, (ὁ πολ. Θυριεύς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θύρσις, ιδος (ὁ), βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ.
*Θύρσος (ὁ), Πυθαγορειός τις, πατὴρ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Μητροδώρου.
*Θῦς, ὑος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Παφλαγον.
Θυσσαγέται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος, (περὶ τὸ νῦν Ἀζόφ).
Θυσσὸς (καὶ ὄχι Θύτσος οὔτε Θίσσα), οὖ (ἡ), π. τῆς Μακεδων. ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς.
Θύστρας (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. (Ἡρ. Ζ', 6).
Θυτεῖον (τὸ), μέρος τι τοῦ Κιρφείου πεδίου ἐν Φωκίδι.
Θυώνη (ἡ), ἡ Σεμέλη.
Θυώνιχος (ὁ), Σικελός τις παρὰ Θεοκρ.
Θώθ, ἴδε Θεύθ.
*Θώκνεια καὶ Θωκνία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ παλ. Θωκνεύς).
*Θῶκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος.
Θών, Θῶνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτ.
Θῶνις, ιος (ὁ), = Θών, ἀφ' οὗ ἡ =
Θῶνις, ιος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.
*Θωνῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν.
Θῶνος (ὁ), ὁ Σαρδανάπαλος.
Θώραξ, ακος (ὁ), Θεσσαλός τις ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν. 2) Λαρισσαῖός τις παρ' Ἡρόδ. 3) στρατηγὸς τῶν Σπαρτ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Αἰτωλ. καὶ 5) ἄλλη τῆς Μαγνησίας, (ὁ πολ. Θωρακίτης).
Θωρυκίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις τελώνης ἐν Αἰγίνῃ.
Θωσπία (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἀφ' ἧς ἡ
Θωσπῖτις (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν.

Ι.

Ἰάδμων, ονος (ὁ), Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλιος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισε δοῦλος ὁ Αἴσωπος, (ὁ Κορ. διορθ. Ἴδμων).
Ἰάζυγες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. ἢ Ἀσιατ. Σαρματίας.
*Ἰαθριππα (τὰ) καὶ Ἰαθρίππη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Ἰαθριππηνός).
*Ἰαινὼ, οὔς (ὁ), θυγ. τοῦ Φορκυος.
Ἴαιρα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Ἴακχος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος ἢ ἄλλος τις ὑποχθόνιος θεὸς, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐψάλλετο ὁμώνυμόν τι αὐτοῦ ᾆσμα εἰς τὰ Ἐλευσίνια.
Ἰάλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Νύμφης Καλλιόπης, ἐφευρετὴς τῶν ἐλεγείων ᾀσμάτων.
Ἰάλμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Τροΐαν Ἑλλήνων, ἐξ Ὀρχομενοῦ.
Ἰάλυσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ
Ἰαλυσὸς (ἡ), π. τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Ἰαλύσιος).
Ἰάμβη (ἡ), θυγ. τοῦ Πανὸς ἢ τῆς Πηνοῦς, θεράπαινα τῆς Μετανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἱππωθόοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθοῦσαν τὴν Δήμητρα, διεσκέδασε μὲ τοὺς ἀστεϊσμούς της.
Ἰάμβλιχος (ὁ), φιλόσοφος νεοπλατωνικὸς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Συρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Πορφυρίου, ζήσας περὶ τὴν Δ'. μετὰ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου διεσώθησάν τινα.
Ἰαμενὸς (ὁ), εἷς τῶν ἡρώων τῆς Τροΐας.
Ἰαμίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου, οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι.
Ἰαμνεία καὶ Ἰαμνία (ἡ), π. τῆς Φοινίκης ἢ τῆς Παλαιστίνης, (ὁ παλ. Ἰαμνίτης).
Ἴαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Εὐάδνης, μάντις περίφημος.
Ἰάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Ἰάνειρα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Νηρηΐδων.
Ἰάνθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.
*Ἰανίσκος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, διαδεχθεὶς τὸν Ἄδραστον, ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου.
Ἰανος (ὁ), θεὸς τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰκονίζων τὰς μεταβολὰς τῆς φύσεως, καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἄθεν παριζανόμενος μὲ δύο πρόσωπα κτλ.
Ἰαξάρτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, συγχεόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μὲ τὸν Τάναϊν καὶ τὸν Ἴστρον.
Ἴάονες (οἱ), παρ' Ὁμήρῳ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττ. καὶ τῶν Μεγάρων παρὰ τοῖς Πέρσαις ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καθὼς καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ σήμερον μᾶς ὀνομάζουν Ἰωνάν.
Ἰαπετιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς ἢ Ἰαπετιονίς, ίδος (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰαπετιοῦ.
Ἰαπετὸς (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ, κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς Ἀσίας τὸν Προμηθέα, τὸν Ἐπιμηθέα καὶ τὸν Ἄτλαντα. 2 ἕτερός τις ἥρως πατὴρ τοῦ Βουφάγου.
Ἰάποδες (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν τῆς Ἰλλυρ.
Ἰάπυγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἰαπυγίας.
Ἰαπυγία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ., ἀποτελοῦσα μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας, (Terra d'Otranto).
Ἰαπυγία ἄκρα, ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, (Capo Rizzuto).
Ἴάπυξ, υγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ἰαπυγία.
Ἰάρβας, α (ὁ), βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς ἐν Ἀφρικῇ Γετουλίας, φημιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, ὃς τις βιάσας πρὸς γάμον τὴν Διδὼ, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας της, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ παροιμίαι: « Ἰαρβεῖοι υἱέναιοι ».
Ἰαρβάννης, ου, (ὁ), = Ἰάρβανος (2).
Ἰάρβανος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυδ., πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, καὶ 3) τῆς Κρήτης.
Ἴας, άδος (ἡ), ἐπιθετ. ἀντὶ Ἰωνική.
*Ἰασαία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.
Ἰασίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴασ. ὁ Ἀμφίων
Ἰασικὸς κόλπος, ὁ παρὰ τὴν πόλιν τῆς Καρίας Ἰασόν.
Ἴάσιος (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ὀργομενοῦ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης τὸν Ἀρκάδα ἢ τὴν Ἀταλάντην.
Ἰασίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Δήμητρα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον, δηλ. ἡ γῆ τὸν ἐπιστήσασαν τῆς γεωργίας.
Ἰασονία ἄκρα, ἀκρωτ. τοῦ Εὐξ. Πόντου πρὸς τὴν Σινωπήν.
Ἰασόνιον ὄρος, β. τῆς Μηδ. πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς τῶν Κασπίων πυλῶν.
Ἴασος (ὁ), = Ἰάσιος (2). 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Εὐρύνης, πατὴρ τοῦ Πανάκους. 3) υἱὸς Ἄργου τοῦ Πανοπέως καὶ τῆς Ἰσμήνης, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. 4) υἱὸς τοῦ Σφήλου, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροΐαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.
Ἴασος καὶ Ἰασσὸς (ἡ), π. παρὰ τὴν Καρίαν (Ἀτζὲμ-Καλεσί), ὁ πολ. Ἰασσεύς.
Ἰασώ, οὔς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὑγείας, θεὰ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενούντων.
Ἰάσων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Πολυμήδης, ἀρχηγὸς τῆς περιφήμου ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, γενομένης ἐκ τῆς Μηδείας τὸν Θεσσαλόν, τὸν συνδρον καὶ τὸν Ἀλκιμένην, γεννηθέντας ἀπανθρώπως ὑπὸ τῆς ἰδίας μητρὸς, ἥτις ἐρωτευθεῖσα συμφώνως τὸν Κρέουσαν, δευτέραν αὐτοῦ γυναῖκα γυτέρα τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου ὄντος, ἀναγκάσασα διὰ τοῦτον ἡ νὰ φαγῇ αὐτοχειρίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, σύγχρονος τοῦ παμιωνίδα, φρόνιμος καὶ μεγαλόμονάρχης, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Πολυθώρου καὶ Πολυδώρου. 3) Ἀργεῖος, γραμματικὸς, συγγραφεὺς τοῦ Πλουτάρχου, γράψας περὶ Ἀλεξάνδρου.
Ἰατροκλῆς, εους (ὁ), Ἀθηναῖος, φιλόσοφος Φιλίππου. 2) συγγραφεύς τις ἰατρικῶν παρ' Ἀθην.
Ἰάχη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Περσεφόνης.
Ἰαωλκὸ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰωλκός.
Ἰάων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰων. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, χων. εἷς τῶν Δαναΐδων.
Ἰβανωλις, ιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἰβανώλου ἐκ Μυλάσων τῆς Καρίας.
Ἴβηρ, ηρος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας. 2) ποτ. τῆς Ἰβηρ., πολ. ἐν τῇ Παταβριγίᾳ καὶ χωρ. εἰς τὴν Μεσσηνίαν (Ebro), ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη
Ἰβηρία (ἡ), ἡ Ἱσπανία. 2) ἡ Κολχ. καὶ Ἀρμεν. χώρα, ἡ μεταξὺ Γεωργίας, περιεχομένη ὑπὸ τῶν Καυκάσου καὶ Ταύρου.
Ἴβυκος (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, μετοικήσας εἰς Σάμον ἐπὶ Πολυκράτους, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ ληστῶν, τοὺς ὁποίους ἐπροφήτευσαν μεταξὺ οἱ γέρανοι (ἴδε τὸν Σοφίαν).
Ἴγγυοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ ὄρη τῆς Λιγουρίας περὶ τὴν νῦν Γένουαν.
Ἰδαία (ἡ), θυγ. τοῦ Δαρδάνου ἢ Βατείας γυνὴ τοῦ Φινέως, κατὰ παραλλαγὴν τοῦ ὁποίας ἐτύφλωσαν οἱ Θρᾷκες τὸν υἱὸν τοῦ πρώτης γυναικὸς δύο υἱοὺς τοῦ Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Σκάμανδρος καὶ τὸν Τεῦκρον.
Ἴδαῖος (ὁ), κήρυξ τῶν Τρώων, ὃς ἐπὶ τῇ Τροιζηνίᾳ Δέρητος, φρονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) υἱὸς τοῦ Παριόνος ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλλήνης, καταπλακωθεὶς ὑπὸ τὴν εἰς τὴν τινος οἰκίας.

Ἴακχος (ὁ), π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἴαλλιον (τό), ἄκρωτ. καὶ π. τῆς Κύπρου, ἐπὶ ἕνα κόλπον κεῖ ἄλλας περίφημον τῆς Ἴαλλίας Ἀφροδίτης, (ὁ πολ. Ἰαλιεύς).

Ἴαμβυμπας (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, (Ἡρ. Δ', 70, 120).

Ἰάμος, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσήνης, γεννήσας ἐκ τῆς Μαρπήσσης, θυγατρὸς τοῦ Εὐήνου, τὴν Κλεοπάτραν, γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνελήφθη ἐπὶ Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συμπρωτεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς Κολχίδα, καὶ κεραυνωθεὶς τελευτήσαντων ὑπὸ τοῦ Διός, ὅ ὁποῖος συνεχώσθη πρὸς τοὺς Διοσκούρους. 2) υἱὸς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδίκης. 3) εἷς τῶν Κουρήτων, κατὰ Παυσαν.

Ἰάμη (ἡ), θυγ. τοῦ Μελισσέως, ἀναθρέψασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὸν Δία.

Ἰάμος, ου (ὁ), θυγ. τοῦ Κυρβάντος, γυνὴ τοῦ Δυκάστου, καὶ μήτηρ Μίνωος τοῦ δευτέρου. 3) (γεωγρ.,) β. ὀκτώρυφον, καὶ τὸ πλέιστον χιονοκεπάστων, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κρήτης, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, (Ψηλορείτης). 4) β. τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο Ἰδαία Μήτηρ ἡ Κυβέλη.

Ἴδαῖος, ἴου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσπίου, βασιλεύσαντος τῶν Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελέαγρου (μετὰ τοῦ ὁποίου συνελήφθη εἰς Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου), διότι ἐβουλεύσατο τὰ ἀριστεῖα τῆς Θήρας (τὴν μασχάλην κάπρου) πρὸς τὴν Ἀταλάντην.

Ἴδμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Κυρήνης ἢ Ἀλφείου, μάντις περίφημος, συστρατεύσας μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ ἀγρ. σκύλου ἐν Μυσίᾳ.

Ἴδμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λίγύπτου ἢ τῆς Γοργόνης.

Ἴδμωνικαὶ (αἱ), δύο ὑψηλοὶ λόφοι παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἴδε ἢ Εἰδομένη.

Ἰδομενεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος ἐκ Κρήτης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τῆς Τροίας. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, θυσιάσας τὸν υἱόν του εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ πλέον διὰ τοῦτο ἐν τῇ Κρήτῃ, μετῴκισε εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλέντιον, ὅπου ἔκτισε (διὰν πόλιν ἐπιμίθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἰδομένη (ἡ), = Εἰδομένη, π. τῆς Μακεδον.

Ἰδουβέδα (ἡ), β. τῆς Ἱσπανίας, (Sierra d' Occa).

Ἰδουμαία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἰουδαίας χώρα, συνορεύουσα μὲ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, (τὸ ἐθν. Ἰδουμαῖος).

Ἴδρις, ἄδος (ἡ), γλῶσα τῆς Φρυγ. συναναμιγεῖσα μὲ τὴν Καρίαν καὶ διαφθαρεῖσα ὑπὸ τοῦ παιρῶνος. 2) π. τῆς Φρυγ., πρότερον Χρυσαορίς, (ὁ πολ. Ἰδριεύς).

Ἰδριεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνω, βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἰδυῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ γυνὴ τοῦ Δήτου βασιλέως τῶν Κόλχων.

Ἱερά (ἡ), νῆσος, μία τῶν Λιπάρεων, ἡ ἄλλως Θερμισσα. 2) μία τῶν Αἰγινητῶν, (Maritimo). 3) μία τῶν Σποράδων παρὰ τὴν Κρήτην.

*Ἱεράκων νῆσος (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἀραβ.

Ἱεράκων πόλις (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἱεραμένης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Θκδ. καὶ Ξενοφ., ἴσως γαμβρὸς τοῦ Ξέρξου.

Ἱεράξ ακος (ὁ), ναύαρχος τις τῶν Λακεδ. ἐπὶ Ξενοφῶντος. 2) πρέσβυς ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἱεράπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου μὲν ἐν Πλουτώνειον (σπήλαιον) καὶ πολλὰς πηγὰς θερμῶν ὑδάτων, (Ἱερὰ τῆς Κυβέλης. 2) π. τῆς Συρ., ἡ πρότερον Βαμβύκη, Ἱερὰ τῆς Ἀστάρτης, (ὁ πολ. Ἱεραπολίτης).

Ἱεράπυδνα (τὰ) καὶ Ἱεράπυτνα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, κατακεκαρμένα ὑπὸ τοῦ Μετέλλου, ὡς ὁρμητηρίων τῶν ἐκ Κιλικίας λῃστῶν, (Ἱερὰ Πέτρα), (ὁ πολ. Ἱεραπύτνιος).

Ἱέραστος (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Προῦτος).

Ἱερεῖς (οἱ), ἔθν. τῆς Θεσσαλ. (μόνον παρὰ Θκδ.)

Ἱεριχεῦς, οῦντος (ὁ) καὶ Ἱεριχὼ (ἡ), π. τῆς Ἰουδ.

Ἱέρνη (ἡ), ἡ νῆσος Ἰρλανδία.

Ἱεροκαισάρεια (ἡ), π. τῆς Λυδ.

Ἱερυκλῆς, έους (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις. 2) φιλόσοφος ἐκλεκτικὸς διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὴν ἑκατὸν ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται τινα συγγράμματα. 3) γραμματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἰουστινιανοῦ, συγγράψας περιγραφὴν τῶν ΙΗ' ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνεκδήμιος.

*Ἱεροκλεια (ἡ), ἑταῖρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἱερομνήμη (ἡ), θυγ. τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου.

Ἱερομνήμων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 117 Ὀλυμπ.

Ἱερὸν (τό), λόφος τῆς Β θυν. παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Οὐρίου Διός, κτίσμα τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) ἄκρωτ. τῆς Ἱσπαν., (Cap Vincent).

Ἱερὸν ὄρος (τό), β. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἄλλο παρὰ τὸ τοῦ Ξενοφῶντος Ἱερὸν ὄρος. 2) β. καὶ φρούριον τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, παρὰ τὴν Γάνον.

Ἱεροσόλυμα (τὰ), π. πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἰουδαίας, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 70 ἔτει ἀπὸ Χ. καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, μετονομασθεῖσα αὐτὴν Αἰλίαν Καπιτωλίναν, (ὁ κάτοικος Ἱεροσολυμίτης).

Ἱεροφῶν, ῶντος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ.

Ἱέρων, ωνος (ὁ), ὁ Α', υἱὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀπὸ τοῦ 477-467 πρὸ Χ. 2) ὁ Β', υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους, καὶ ἀπόγονος τοῦ Γέλωνος, σύγχρονος τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ Ἀρχιμήδους, βασιλεύσας ὀλίγχρονους τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποθανὼν ἑνενηκοντούτης. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Ἱερώνυμος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀνδρου. 2) ἀδόκιμος τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) Ἀρκὰς τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 4) ὁ Ῥόδιος, φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἓν μέγα σύγγραμμα περὶ πολιτῶν. 5) στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Καρδίας.

Ἴεται (αἱ), φρουρ. τῆς Σικελ. (Jato).

Ἰηλυσὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰκλυσός.

Ἰήνυσος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Παλαιᾶς Ἡ Συρίας.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία, Ἰων. ἀντὶ Ἰάπυγες, Ἰαπυγία.

Ἰήσων (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Ἰων. ἀντὶ Ἰάσων κτλ.

Ἰητροκράτης, ους (ὁ), Μιλήσιος, συμπρόξενος μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἀποστασίαν τῶν Ἰώνων.

*Ἰθαγένης, ους (ὁ), Σάμιός τις παρὰ Ἡλιοδ. καὶ Ἡρόδ.

Ἰθαιμένης, ους (ὁ), εἷς τῶν συμμαχούντων τοῖς Τρωσὶ Λυκίων.

Ἰθάκη (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου Πελάγους, πατρὶς τοῦ Ὀδυσσ., διατηρήσασα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Ἰθακήσιος).

Ἴθακος (ὁ), ἥρως τις, ἀδελφὸς τοῦ Νηρίτου καὶ Πολύκτορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Ἰθάκη.

Ἰθαμήτρης(-μίτρης), ου (ὁ), εἷς τῶν ναυάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου καὶ Δαρείου.

*Ἰθικλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 95 Ὀλυμπ.

Ἰθωμη (ἡ), φρούρ. τῆς Θεσσαλ. Πελασγιωτίδος παρὰ τὴν Μητρόπολιν. 2) β. καὶ φρούρ. τῆς Μεσσην., καὶ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἰθωμάτα Διός, ἀνατρεφέντος ἐπ' αὐτοῦ, (Βουλκάνα), (τὸ ἐθν. Ἰθωμήτης καὶ Ἰθωμαῖος).

Ἰθωρία (ἡ), φρούρ. τῆς Ἀκαρν.

Ἰκαρία (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἢ (μερικώτερον) τοῦ Ἰκαρίου πελάγους παρὰ τὴν Σάμον, ἡ πρότερον Δολίχη μετονομασθεῖσα ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ ἀσιδάλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλατρεύετο ἡ Ταυροσθόλος Ἄρτεμις ἡ ἀπ' αὐτῆς καλουμένη Ἰκαρία. 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἑνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἰκαριεύς).

Ἰκάριος καὶ Ἰκαρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Τυνδάρου καὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, γεννήσας ἐκ τῆς Περιβοίας τὴν Θόαντα, τὴν Πηνελεόπην κτλ., καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος. 2) ἥρως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Πρασσιεύης, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν ἀμπελουργικὴν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρόφων του, διότι, μεθυσθείς ποτε, ἐνομίσθη παράφρων.
Ἰκαριώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Πηνελόπη.
Ἰκαρομένιππος (ὁ), οὕτως ἐπιγράφεται τις τῶν διαλόγων τοῦ Λευκιανοῦ, ὅπου ὑποτίθεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος πετῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς ὁ Ἴκαρος.
Ἴκαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαιδάλα, φυλακισθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, καὶ διασωθεὶς μὲν ἐκεῖθεν μετ' αὐτοῦ διὰ τεχνητῶν πτερῶν, πυτιγεὶς δὲ (ἀναλυθέντος τοῦ κηροῦ δι' ὧν ἦσαν τοῦτα κολλημένα) εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Ἰκάριον πέλαγος. 2) Ὄλυμπ. ονικήσας τὸν ἐξ Ὑπερησίας, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν ΚΓ' Ὄλυμπ.
Ἴκαρος (ἡ), ἡ Ἰκαρία (νῆσος), καὶ 2) ἄλλη νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου.
*Ἰκέσιος (ὁ), ἰατρὸς τις προγενέστερος τοῦ Στράβωνος, σχολαρχήσας τῶν ἐν Σμύρνῃ Ἀρασιστρατείων καλουμένων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Διογένους.
Ἰκετασονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μελάνιππος.
Ἰκέτας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀρ στοκράτης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ.
Ἰκετάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου.
*Ἰκέτης, ου (ὁ), τύραννος τῶν ἐν Σικελίᾳ Λεοντίνων, καταγραφεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.
*Ἴκην, ενος (ὁ), γεωμέτρης, (Στρ. Γ', γ', 848).
Ἴκιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Καλαί, (Cris Nez).
Ἴκκος (ὁ), Ταραντῖνος, σοφιστής, διδάσκων τὴν ἀθλητικὴν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Θεμιστοκλέους. 2 Ἐπιδαύριος, πύκτης, φονευθεὶς ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνι κατὰ τὴν 71 Ὀλυμπ. ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του Κλεομήδους τοῦ Ἀγκαλαιέως.
Ἰκμάλιος (ὁ), τέκτων τις Ἰθακήσιος (Ὀδ. Τ, 57).
Ἰκόνιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Λυκαον., (Κόνια), (ὁ πολ. Ἰκονιεύς).
Ἰκός (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σκύρον, (Σκυροπούλα), (ὁ νησ. Ἰκιος).
Ἰκτῖνος (ὁ), περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ Καλλικράτους τὸν ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνα ἢ τὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλ.
Ἴλα (ἡ), κόλπος τῆς Περσ.
Ἰλάειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκίππου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φιλοδίκης, γυνὴ τοῦ Κάζορος, τιμωμένη ἐν Σπάρτῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Φοίβης.
*Ἰλαρις, ιδος (ἡ), π. τῆς Αυκ. (ὁ πολ. Ἰλαρεύς).
Ἴλαρχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Πελοποννήσ. πολέμου.
Ἴλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἰόλαος, διδάσκαλος τοῦ Ἀγησιλάου εἰς τὴν γυμναστικὴν (Πινδ. Ὀλ. ΙΑ', 18).
*Ἰλάσαρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀραβ.
*Ἰλαττία (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἰλάττιος).
Ἱλερδα (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., (Lerida), (ὁ πολ. Ἱλερδίτης).
Ἱλεργέται καὶ Ἱλέργητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν.
Ἱλεύς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀϊλεύς, ὁθενεὶ
Ἱλιάδας (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀϊλιάδης.
Ἱλιάς, άδος (ἡ), ἐν γέν. ἐπιθετ. ἡ τοῦ Ἰλίου, (ὀθ. ἐνν. τοῦ χώρα), ἡ Τρῳάς· (ἐνν. τοῦ Ποίησις), ἡ τοῦ Ὁμήρου.
Ἱλιεύς, έως (ὁ, ὁ κάτοικος τοῦ Ἰλίου.
*Ἱλιοκολώνη (ἡ), χωρ. τῆς Τρῳάδος ἐν τῷ Περιανθῷ.
Ἴλιον (τὸ), δύο πόλεις τῆς Τρῳάδος, ἡ παλαιὰ, ἡ ἄλλως Τροία, περιφημος διὰ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν της ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἴλλου τοῦ Τρῳὸς, 30 στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδ ου, ὅπου νῦν τὸ χωρίον Πουνάρ-μπασσι· καὶ ἡ νέα, πλησιεστέρου τῆς θαλάσσης, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, (Ἐσκι-σταμπόλ).
Ἰλιονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιοβῆς.
Ἴλιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἴλιον, ἡ Τρῳάς.
Ἰλιπα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Βαίτιος, (Villa nuova del Rio).
Ἰλισσός (ὁ), ποτ. τῆς Ἀττ., πηγ. ἐκ τοῦ Ὑμηττιοῦ καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Κηφισσόν, (ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο αἱ Μοῦσαι Ἰλισιάδες, ἔχουσαι ναὸν παρὰ τὰς ὄχθας του).
Ἰλλυρία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας, καὶ περιεχομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σάου ἢ Δρίνου, διαιρουμένη δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰλλυρίαν, ἥτις περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλβανίας, καὶ εἰς τὴν βαρβαρον, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχοντο ἡ Δαλματία, Λιβουρνία ἢ Ἰαπυγία, (τὸ ἔθν. Ἰλλυριοί).
Ἰλλυριὸς (ὁ), ὡς ἔθν, ὁ κάτοικος τῆς Ἰλλυρίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Ἰλλυρία.
Ἴλυς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, τὸν ὁποῖον, ἀποθανόντα ἄτεκνον, διεδέχθη ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. 2) υἱὸς τοῦ Τρῳὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γανυμήδους, κτίστωρ τοῦ Ἰλίου. 3) υἱὸς τοῦ Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπῆγεν ὁ Ὀδυσσεύς, ζητῶν φάρμακον διὰ τὰ βέλη του.
Ἱλουργεῖα καὶ Ἱλουργὶς καὶ Ἱλουργία (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ἱλουργιεύς).
Ἴμαϊον (τὰ), —Ἴμαον (ὄρος).
Ἰμαῖος (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Ἴμαον (τὸ) καὶ Ἴμαος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, φερόμενον ἀρκτικοδυτικῶς διὰ τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, (Μουσα-δάγ).
Ἰμβρασος (ὁ), ποτ. τῆς Σάμου, πρότερον Παρθένιος.
Ἰμβριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου τῆς Καρίας, ἀνὴρ τῆς Μεδησικάστης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Τεύκρου.
Ἴμβρας (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Δήλου καὶ τῆς Νύμφης Καλιάνδης.
Ἴμβρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πρὸ τῶν Θρᾴκην, διασώζουσα τὸ ὄνομα τῆς νήσ. Ἰμβριος).
Ἰμέρα (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, καταγραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, (ὁ πολ. Ἰμεραῖος) ἐν τῷ –
Ἰμέρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ἐκπορευόμενος εἰς δύο ὁμωνύμους ποταμούς, ὁ μὲν, ῥέων βορειανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἰμέρας, χωρ. εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος· ὁ δὲ, μεσημβρινώτερος, εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν.
Ἰμεραῖον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος.
Ἰμεραῖος (ὁ), ἀδελφὸς Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.
Ἰμέριος (ὁ), Σοφιστὴς καὶ γραμματεὺς ἐκ Προύσης, διδάξας ἐν Ἀθήναις τὸ 350 ἀπὸ Χ.
Ἰμεύσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας.
*Ἰμίλκας, α (ὁ), –Ἀμίλκας.
Ἴμμα (ἡ), π. τῆς Συρ., περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Δυρραχιακοῦ τὰ τῆς Ζηνοβίας.
Ἰμμάραδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, ἐξ οὗ ὁμωνύμως Ἴσμαρος καὶ πιθανῶς Ἰσμαρίς.
Ἰνάρως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψαμμηνίτου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀποστατήσας τῶν Περσῶν καὶ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου τῷ 462 πρὸ Χ.
Ἰναχίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἰνάχου, (ὀθ. ||, πλθ.) οἱ Ἄργεῖοι.
Ἰναχὶς, ίδος καὶ Π. Ἰναχιώνη (ἡ), ἡ τοῦ Ἰνάχου.
Ἴναχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς, ἀποικήσας ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Πελοπόννησον περὶ τὸ 2100 πρὸ Χ. κτίσας τὸ Ἄργος, τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσε σὲ 50 ἔτη, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἀργ., πηγ. ἐκ τοῦ Δ. τερμισίου ὄρους, (σήμ. τοῦ Ἄργους). 3) ποτ. τῆς Ἀκαρν., ἐκβάλλ. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.
Ἰνδία καὶ Ἰνδικὴ (ἡ), μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας διὰ τῶν Ἠμωδῶν κλπ. ὄρεων, ἔχον πρὸς μεσημβρίαν τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν, διαρρεόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν, (Χιντοστάν), (τὸ ἐθν. Ἰνδός).
Ἰνδὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χωρ. εἰς τὸν Ἐρυθρὸν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν, (Σίνδ).
2, πατ. τῆς Καρ. χωρ. εἰς τὸν Λάτμον.
*Ἰνδοσκυθία (ἡ), ἡ ὑπὲρ τὸν Ἰνδὸν χώρα.
Ἴννησα καὶ Ἰννησα (ἡ), π. τῆς Σικελ. τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, Αἴτνης (ὁ πολ. Ἰνησσαῖος).
*Ἴννα (ἡ), πηγὴ τις ἐν Θρᾴκῃ.
Ἰνομέδρες καὶ Ἰνομβροι καὶ Ἰνομβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλ. κατοικοῦν ἄνω Ἰταλίαν περὶ τὸν Πάδον.
Ἰνταφέρνης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ μάμων Περσῶν, ζήτινες ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδιν.
Ἰοκαστέλλοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Λιβίου Ἰντεμελίου.
Ἰόκαινα (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Ἰακίτου, (Terni).
Ἰντεμμιον (τὸ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (Terano).
Ἰντερπατία (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν.
Ἰπεκρέα (ἡ), κώμη τῶν Σ.βίνων ἐν Ἐτρουρίᾳ.
Ἴπκων (τὸ) καὶ Ἴνκος (ἡ), πολίχν. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ., (Calta Bellata), (ὁ πολ. Ἰνκῖνος).
Ἰώ, οὐς (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἐξοῦ ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην. Περακινήσασα τὸν Ἄδραστον νὰ φονεύσῃ τὰ ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ συζύγου δύο τέκνα, τὸν Φριξὸν καὶ τὴν Ἕλλην, καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ, παφρονήσαντος, ἔπεσε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κατὰ μετοίκεσιν τῆς Ἀφροδίτης, μετεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος εἰς θεοὺς θαλασσίους, ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα καὶ Παλαίμων, εἰς τιμὴν δὲ αὐτῆς συνεστήθησαν ὑπὸ τοῦ Σισύφου καὶ τὰ Ἰσθμ., ἀγῶνες τελούμενοι ἐτησίως ἐν Κορίνθῳ.
Ἰωκος (ὁ), πηγὴ καὶ ἅλσος ἐν Δήλῳ, πιστευομένη ὅτι συνείχετο ὑπογείως μὲ τὸν Νείλον.
Ἴωκαι (αἱ), χωρ. τῆς Ῥόδου παρὰ τὸν Ἰξὸν κόλπον, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ἰξιος Ἀπόλλων.
Ἰωλκὸς (ἡ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.
Ἰώλκιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντίονος ἢ τῆς Περιμήλης, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., γυμνεύων τὴν Δίαν, θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς μὲν τὸν Περίθοον, ἐκ δὲ τῆς Νεφέλης (λαβούσης τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάβει οὗτος ἔρωτα) τοὺς Κενταύρους. Καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἄτην, ἐρρίφθη αἰωνίως προσδεδεμένος εἰς ἕνα τροχὸν (ν Κύκλωμα' Ἰξ(ονος«).
Ἰώλκος, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰμυθάονος, βασιλέως τῆς Νομιδίας, ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλιέως Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς, εἰκειοθελῶς ὑπὸ τινος τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀφῆκε δὲ υἱον ὁμώνυμον τον.
Ἰόλκτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αυκ., παρὰ τὴν τῆς Ἀντείας ἢ Σθενοβοίας καὶ πενθοῦσης τοῦ Προίτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμφθη ὁ Βελλεροφόντης ἵνα φονευθῇ· ὅς ὅμως, καταγωνισάμενος τὴν Χιμαίραν, ἔγινε γαμβρὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἰοβάτου.
Ἰωνεύς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Ἰωνιανὸς (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.
Ἰώνιμα (Βαιωτ. ἀντὶ) Ἰωνάμεια (ἡ), Ἱέρεια τῆς ἐν Βαρωνείᾳ Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, ἀποθανοῦσα, διότι εἶδε πάντα τὸ Γοργιμμένιον ἐπὶ τοῦ θώρακος τῆς θεᾶς, καὶ ἐνειρ. ὅτι ἐδιαιτέρου ῥωμιοῦ ἐν Κωνστ.
Ἰώνιστα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λευκ.
Ἰωκάστη (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἐπικάστη, θυγ. τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου, ὑπανδρευθεῖσα ἀγνοοῦσα μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον αὐτὴ τε καὶ αὐτοῦ υἱὸν Οἰδίπουν ἐγέννησε καὶ τὸν Ἀγρίππα, ἀποθανοῦσα παρομοίως ἐν ἐξορίᾳ. 2)—λεία, θυγ. τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου.
Ἰουλιακὸν (τὸ), π. τῆς Γερμαν. (μόνον παρὰ τῷ Ἀμμ. Μαρκελλ.) ἴσως ἡ Jülich.
Ἰουλιανὸς (ὁ), Φλαούιος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν συγγραφέων Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, διότι, ἀπεσκιρτήσας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐνεκολπώθη τὴν εἰδωλολατρείαν, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, γεννηθεὶς τῷ 331 ἀπὸ Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ φονευθεὶς τῷ 365 ἐν Περσίᾳ. Σώζονται διάφορει λόγοι ἢ ἐπιστολαί του, θαυμαζόμεναι διὰ τὴν καθαρότητα τῆς φράσεως. 2) Αἰγύπτιος, χρηματίσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ἀναιρεθέντος ὡς συγγραφεύς ἐρωτικοῦ τινος ποιήματίου. 3) ὁ Ἀντικήνσωρ, ἐπιγραμματοποιὸς, ζήσας περὶ τὸ 565 ἀπὸ Χ. 4) ὁ Χαλκίδιος, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, καὶ φημιζόμενος ὁμοίως ὡς τερατουργὸς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας καὶ τινα Θεουργικὰ, Τελεστικὰ κλπ. συγγράμματα. Ὁ Πορφύριος ἔγραψε τὸν βίον του. 5) Γήνωρ, Καισαρεὺς, διδάξας ἐν Ἀθήναις. Συγγρονος τοῦ Ῥουφίνου.
Ἰουλὰς, άδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Γαλιλαίας.
*Ἰουλιόπολις, εως (ἡ), ἡ πρότερον Γόρδιον, π. τῆς Φρυγίας.
Ἰούλιος (ὁ), — Καῖσαρ, ὁ περίφημος στρατηγὸς ἢ Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τῷ 100 πρὸ Χ., μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ τοῦ Κικέρωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Βροῦτον ἢ Κάσσιον συνωμοτῶν εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν, ἀφ' οὗ ἀνύψωσε τὴν δόξαν τῆς Ῥώμης διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ τῆς κατακτήσεως χιλίων πόλεων, καὶ πρωτοίμασε τὴν μοναρχίαν εἰς τὸν Αὔγουστον καὶ τοὺς ἐφεξῆς αὐτοκράτορας, διαπρέπων καὶ ὡς συγγραφεὺς διὰ καθαρᾶς καὶ ἀφελοῦς ἐκφράσεως.
2)— Σέξτος, θεῖος τοῦ Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δικτατωρίας τοῦ ἀνεψιοῦ του. 3) — Πολυδεύκης, ὁ Πολυδεύκης.
Ἰουλὶς, ίδος (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς νήσου Κῶ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, (ὁ πολ. Ἰουλήτης).
Ἰουράσιος καὶ Ἰουρασσὸς (ὁ), —Ἴδρας.
Ἰουστῖνος (ὁ), Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, συγγράψας ἐπιτομὴν τῆς γενικῆς Ἱστορίας τοῦ Τρώγου Πομπηΐου.
Ἰωφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς, κατηγορήσας τὸν πατέρα του ὡς ἐκμωρμένου, καὶ ἀκουσιχυθεὶς συκοφάντης διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ Οἰδίποδος ἐν Κολωνῷ.
*Ἰοψ, οπος (ὁ), ἥρως τις ἐν Λακεδαίμονι.
Ἴπνοι ἢ Ἵπνοι (οἱ), σπήλαιά τινα φουρνοειδῆ τοῦ Ὑμηττίου ὄρους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἵπνος (ὁ ἢ ἡ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, (ὁ πολ. Ἱπνεύς).

Ἱπνεῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. τῆς Σάμου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἱπνευσίας Ἥρας.

*Ἱππαγόρας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ'. 630). 2) Δεοντίνος τις παρὰ Παυσαν. (Β', 22).

Ἱππάκρα (Ἵππου ἄκρα), ας (ἡ), π. τῆς Καρχηδόνος παρὰ τὴν Ἰτύκην, (ὁ πολ. Ἱπακρίτης).

Ἱππάλκιμος καὶ Ἵππαλκμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Βοιωτοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἡιθέλεω. 2) υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἢ τῆς Ἱπποδαμείας, εἷς τῶν Ἀρτεμαυτῶν.

Ἵππανα (τὰ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Πάνορμον, (ὁ πολ. Ἱππανεύς).

Ἱππαρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἱππαρῖνος (ὁ), Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριστομάχης, δευτέρας γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 2) υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, ἀφ' οὗ ἐτυράννησε δύο χρόνους.

Ἱππαρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., παραρρέων μεσημβρινῶς τὴν Κεμαρίναν.

Ἱππαρχία (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους ἐκ Θηβῶν καὶ γυνὴ τοῦ Κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος.

*Ἱππαρχίδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Ἵππαρχος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Πεισιστράτου ἢ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Ἱππίου ἐν Ἀθήναις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 3) τύραννός τις τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας. 4) περίφημος ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 150 π. Χ.

Ἱππασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

Ἵππασος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἄκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Κύκνου, βασιλέως τῆς Τραχινίας, συνακολουθήσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Οἰχαλίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη. 3) Τρωαδίτης πατὴρ τοῦ Σώκου κτλ. 4) πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος. 5) πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. 6) υἱὸς τῆς Λευκιππης, κατασπαραχθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἢ τῶν ἀδελφῶν της. 7) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 8) πρόπαππος τοῦ Πυθαγόρου.

Ἱππεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πρόκριδος.

Ἱππημολγοί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, τρεφόμενον διὰ τοῦ γάλακτος [ἀμέλγω] τῶν ἵππων, καθὼς καὶ τῷρᾳ ἀκόμην οἱ Τατάροι καὶ Καλμυκοί.

Ἱππίας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ καὶ 2) ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφὸν του, ἢ φερόμενος, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ἀποτομώτερον, ἐδιώχθη καὶ κατέφυγεν εἰς τοὺς Πέρσας, τοὺς ὁποίους παρακινήσας κατὰ τῆς Ἑλλάδος, συνεστράτευσε ἢ αὐτὸς μετ' αὐτῶν, γέρων ἤδη, κατὰ τῆς πατρίδος του, καὶ ἀπέθανε μαχόμενος ἐν Μαραθῶνι. 3) σοφιστὴς ἐξ Ἤλιδος, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 400 πρὸ Χ. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του αἰῶζονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ὧν ὁ Ἐλάττων ἀμφισβάλλεται. 4) ἕτερος Ἤλειος παρὰ Ξενοφ. (Ἑλ. 2', ά', 15). 5) συγγραφεὺς ἐξ Ἐρυθρῶν, γράψας ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. (Ἀθήν. ΣΓ', 258—259). 6) ἀρχιτέκτων τις παρὰ Λευκ.

Ἱπποδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχελῴου καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης, γυναικὸς τοῦ Παρθάονος. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Ἱπποδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, μήτηρ δὲ τοῦ Πολυποίτου, εἰς τοὺς γάμους τῆς ὁποίας συνέβη ἡ περίφημος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπιθῶν πρὸς τοὺς Κενταύρους. 2) θυγ. τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ἢ τῆς Ἀστεροπῆς, καὶ γυνὴ τοῦ Πέλοπος. 3) θυγ. τοῦ Ἀγγίσιου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου. 4) ἡ ἄλλως Βρισηΐς, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλ. 5) γυνὴ τῶν Ἀμύντορος, βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου καὶ μήτηρ τοῦ Φοίνικος. 6) θεράπαινα τῆς Ὑψιπυλέης. 7) δύο τῶν θυγατέρων τοῦ Δανκοῦ φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν ἴσχυν καὶ Διοκορύσην.

Ἱπποδάμης (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀθύσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. 3) περίφημος ἀρχιτέκτων ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Εὐρυφῶντος, κατασκευάσας ἐπὶ Περικλέους τὸν λιμένα ἢ τὴν (Ἱπποδάμειον ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν) ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς. 4) = Ἱπποδάμας (3).

Ἱπποδόκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱπποθρόμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀνθίππης.

Ἱππόζυγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἱπποκράτης.

Ἱπποθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πέλιου, αἵτινες, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἐφόνευσαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. 3) θυγ. τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυσιδίκης ἢ ἔγγονος τοῦ Περσέως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ταφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων.

Ἱππόθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λήθου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεως, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. 5) = τῷ

Ἱπποθόων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἅλοπης, θυγ. τοῦ Κερκύονος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του, ἢ ἀνατραφεὶς χρυσίῳ ὑπὸ τῶν ποιμένων, ἡγεμονεύσας δὲ μετὰ ταῦτα, συνεργείᾳ τοῦ Θησέως, μέρους τινὸς τῆς Ἀρκαδίας, ἢ τιμώμενος ὡς ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ πορωνομάσθη καὶ ἡ Ἱπποθωντὶς φυλή.

Ἱπποθέντωροι (οἱ), υἱοὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἄνθρωποι, καὶ τὸ ἥμισυ ἵπποι.

Ἱπποκλείδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἐλθὼν ὡς μνηστὴρ πρὸς τὸν πατρὸς τοῦ Κλεισθένους εἰς Σικυῶνα, ἀποτυχὼν, διότι ἐχόρευσεν ἀπρεπῶς καιρῷ τοῦ δείπνου, εἶπὼν δὲ τὸ παροιμιαζόμενον, «Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ».

Ἱπποκλέης-ῆς, έους (ὁ), Πυθιονίκης Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Φρίκιου, ὁμηρεύσας ὑπὸ τοῦ Πυθάρου. 2) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 3) παρὰ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ Δήλιον.

Ἱπποκλῆς, έους (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Δωριέων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἱπποκορύστης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἠερίπτης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Ἱπποκόρωνα (τὰ), χωρ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸ Ἀδραμύττιον.

Ἱπποκορώνιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀχαΐας (Στρ6. Ι', γ', 472).

Ἱπποκόων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑρτακίδου ἢ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω ἢ Ἰκαρίωνος, βασιλεύσας τῆς Σπάρτης ἀφ' οὗ ἐδίωξε τὸν θρόνον τὸν ἀδελφόν του Τύνδαρον, φονευθεὶς ὅτε μετὰ τῶν δώδεκα υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀποκαταστήσαντος τὸν Τύνδαρον σύντροφος τοῦ βασιλέως τοῦ Θεσπρωτοῦ Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρ9ας. 3) (γεωγρ.) ποτάμιόν τι τῆς Σικελ. καὶ Θρᾴκ.

Ἱπποκράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων νήσων ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἱππόζυγον.

Ἱπποκράτης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους, ἀπέγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ πολέως. 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, καὶ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ μεγάλου. 3) τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Ῥέλας, προγενέστερος τοῦ Γέλωνος. 4) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ Δήλιον. 5) ἀρχὴ χιλίας τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκίδι. 6) ὁ περίφημος ἰατρὸς, γεννηθεὶς τῷ νήσῳ Κῷ περὶ τὸ 420 πρὸ Χ. 7) ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, αὐγγρονος τοῦ διατρίψας τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Θρᾴκῃ, καὶ ἀποθανὼν ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας ἐγγονὸς τούτου. 7) ἕτερος ἰατρὸς, συμπατριώτης τοῦ μεγάλου, ζήσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ., τοῦ ὁποίου σώζεται ἐπιστολὴ τριχὼν ἀπόσπασμα.

Ἱπποκρατίδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σκυθίας, υἱὸς τοῦ Δεωτυχίδου, ἐκ τῆς τῶν Προκλειδῶν οἰκίας.

Ἱπποκρήνη (ἡ), ἴδε Ἵππου Κρήνη.

Ἱππόλα (ἡ), πολίχν. περαίας τῆς Λακωνικῆς, ἕρμον ἤδη ἐπὶ Παυσ.

Ἱππόλεω ἄκρη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ Σαριπατ., μεταξὺ τοῦ ποτ. Ἱππάνεως καὶ Βορυσθένους.

Ἱππολυχίδας, α (ὁ), Θεσσαλὸς τις παρὰ Θκδ.

Ἱππόλοχος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. μν. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου. 2) υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονόης, θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 30 τυράννων.

Ἱππολύτη (ἡ), ἡ παρ' ἄλλοις Ἀγχιόμεια, θυγ. τοῦ Κρηθέως ἢ τοῦ Ἱππολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ ἢ Ἴσης, ἐρασθεῖσα εἰς μάτην τοῦ Πηλέως, διέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν ἄνδρα της. 2) θυγ. τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἧς κατὰ τὸν Εὐριπίδην, μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα ἔφερε ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας.

Ἱππόλυτος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλλείας. 3) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἱππολύτης ἢ Ἀντιόπης, διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας καὶ καταρασθέντος αὐτὸν τοῦ Θησέως, κατασυντριφθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων του, τιμηθεὶς δὲ μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων. 4) Ἀμυκλαῖος, παλλὰξ ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἰφίτου.

Ἱππομαχος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. 2) μάντις ἐκ Λευκάδος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 30 τυράννων. 4) ἀθλητής τις παρ' Αἰλ.

Ἱππομέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱππομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριζομάχου τοῦ Τελαοῦ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους ἐπὶ Οἰδίπ., ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Ἰσμήνης.

Ἱππομήδων, ους (ὁ), κτιστὴρ τοῦ Μεγαρέως, βασιλέως τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ, σύμμαχος τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγαρέων. 2) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερόπης, ὃς εἰς, νικήσας εἰς τὸ τρέξιμον καὶ νυμφευθεὶς τὴν Ἀταλάντην, ἐγκατέλειψε τοῦ Σχοινέως, μετεμορφώθη μετ' αὐτὴν εἰς Λέοντα κατὰ μῆνιν τῆς Κυβέλης.

*Ἱπποναγυος (ἡ), π. τῆς Καρ. καὶ ἄλλη τῆς Λιβ., (ὁ π.λ. Ἱπονάγισις).

Ἱπονικίδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Καλλίου, ὑπερπλουτήσας ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς Ἀθήνας. 2) υἱὸς ἄλλου Καλλία, καὶ ἔγγονος τοῦ πρυτάνεως, πατὴρ δὲ ἄλλου τρίτου Καλλία, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Ἱπονόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἱπονοΐδαι, α (ὁ), ζητητής τις τῶν Λακεδαιμον.

Ἱππονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενοικέως ἢ ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Αἰόλου καὶ πρόμαμμα τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ταφίας.

Ἱπόνους (ὁ), ὠνομάζετο πρότερον ὁ Βελλεροφόντης. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου ἢ τῆς Ἑκάβης, (ἄλλως) Ἱππόθοος. 3) κατὰ τὸν Κυπρίνεως καὶ τῆς Πεδίας, γυναικὸς τοῦ Οἰνέως. 4) υἱὸς τοῦ Τριζάλλου, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυφόντου ἐκ τῆς Θρᾴσσης.

Ἱππόποδες (οἱ), λαοὶ τις ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ.

Ἵππος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐπὶ Παυσ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Κυλλ.χυν. εἰς τὸν Φασιν. 3) π. παραθαλ. τῆς Γαλιλαίας. 4) π. τῆς Σικελ. 5) νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, (τὸ ὀθν. Ἱππίνους ἢ Ἱππηνός).

*Ἱπποσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἐπωμακλέους. Ὀλυμπιονίκου καὶ αὐτοῦ. 2) πρέσβυς τοῦ Ἰεροωνύμου ἐκ Συρακουσῶν. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος καὶ 4) Γαλάτης ἐκ Κυζίκου.

Ἱπποστράτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμαργυκίωνος, βασιλεύσας τὴν Περίθοιαν. 2) ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας, μιᾶς τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.

Ἱπποτάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Αἴολος.

Ἱππότης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλάντος, εἷς τῶν ἐσβαλόντων εἰς τὴν Πελοπόννησον Ἡρακλειδῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Διός, Τρὼς τὸ γένος, πατὴρ ἢ πάππος (ἐκ τῆς θυγατρὸς του Ἀρνης) τοῦ Αἰόλου. 3) υἱὸς τοῦ Μίμαντος ἢ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ π.ώνυμ. γεννήσας ἐκ τῆς Μελανίππης Αἴολον τὸν δεύτερον. 4) υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἢ τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Μηδείας.

Ἱππότιων, ωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Ἵππου ἄκρα (ἡ), ἄκρωτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις. 2) ἴδε Ἱππάκρα.

Ἵππου κρήνη (ἡ), πηγὴ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, Ἱερὰ τῶν Μουσῶν, ἀναβλύσασα διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου.

*Ἵππου κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Λυκ. (ὁ πολ. Ἱπτακωμ(της).

Ἵππου μνῆμα (τὸ), χωρ. παρὰ τὴν Σπάρτην.

Ἱππουρὶς, ίδος (ἡ), νησίδιον τοῦ Δ'γαίου παρὰ τὴν Θήραν, (Ψιλιδοῦσα).

Ἱππολος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀρρ.

Ἵππυς, υος (ὁ), ποιητὴς παρῳδιῶν ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.

Ἱππώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. 3) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πύλον. 4) θυγ. τοῦ Χειρώνος. 5) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου ἐκ Λακεδαίμονος.

Ἵππων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Μήλου, λεγόμενος Ἄθεος.

Ἱππών, ῶνος (ὁ), π. τῆς Καρχηδ. πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰτύκης, ὁ λεγόμενος διῤῥοῦτος. 2) π. τῆς Νουμιδ., ὁ λεγόμενος Βασιλικός, (Μπόνα). 3) = Ἱπώνιον.

Ἱππώναξ, ακτος (ὁ), ποιητὴς ἀκτυρικὸς (ἰαμβογράφος), Ἐφέσιος, αὐγγρονος τοῦ Κύρου, ζήσας ἐν Κλαζομεναῖς, ὅθεν ἢ Κλαζομένιος. 2) ἰατρός τις παρὰ Πλιν. 3) γραμματικός τις παρ' Ἀθην.

Ἱππωνιάτης κόλπος (ὁ), κόλπος τῆς κάτω Ἰταλ. περὶ τοὺς Βρεττίους, (Gulfo di Eufemia).

Ἱππώνιον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Vibona Valentia, (ὁ κολ. Ἱπωνιάτης).

Ἱππωτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱππότης).

Ἱρὰ ἢ Ἱρὰ (ἡ), = Εἶρα, β. τῆς Μεσσην.

Ἱρασα καὶ Ἱρασα (τὰ), ἄκαιρ τις ἐν Διδύμῃ περὶ μεσημβρ. τῆς Κυρήνης.

Ἱρὴ καὶ Ὑρκτ. Ἱρή (ἡ), π. τῆς Μεσσην. κατὰ Παυσαν. ἢ Ἄβια, κατὰ Στρβ. ἢ Εἶρα.

Ἱρὴ ἄκρη (ἡ), = Ἱερὸν (ἀκρωτήριον).

Ἶρις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγ. τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἄγγελος τῶν θεῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἥρας.

Ἶρις, ιδος καὶ ιος (ὁ) κατ. τῆς Παφλαγονούμενος μὲ τὸν Λύκον ἢ χων. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Ἶρος (ὁ), ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, κατάσκοπος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, κατατροπωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, καταγόμενος ἀπὸ τὸν Ἀμφίονα καὶ τὴν Νιόβην ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἰρπηνοὶ καὶ Ἰρπινοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. συνορεῦον μὲ τοὺς Σαμνίτας.

Ἴρτιος (ὁ), Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέδιδαται τὸ Η'. βιβλίον τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου.

*Ἰρρὰ (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρβαβαίου, ἡγεμόνος τῶν ἐν Ἠπείρῳ Αὐγκιγῶν, μητρυιὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Ἴς (ἡ), πυλίχν. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τῆς ὄνομ. ἄνω ἄλλοτε

*Ἰσαρχος (ὁ), Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἰσαρχίδου. 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 81ῃ Ὀλυμπ.

*Ἰσαυρα (τὰ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Ἰσαυρεύς).

Ἰσαυρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, περιλαμβάνουσα καὶ μέρος τῆς Πισιδίας. Ἀργότερα ὠνομάσθη Ἰσαυρία καὶ ὅλη ἡ Τραχεῖα Κιλικία, (τὸ ἐθν. Ἰσαυρος).

*Ἰσαῦος (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Ἰσαῦτης).

Ἰσεῖον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Ἴσιδος, (ὅθεν 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατά τινας μὲν ἡ Βούσιρις, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἄνυσις, (Μπάχ-μπείτ).

*Ἰσθμιάνικος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ. (Β', 19),

Ἰσθμιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Τημένου. 3) υἱὸς τοῦ Γλαύκου.

Ἰσθμὸς (ὁ), κατ' ἐξοχὴν ὁ Κορινθιακός, τὸ μεταξὺ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου στενόν, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου καὶ τῆς Ἰνοῦς ἐπανηγυρίζοντο ἐνταῦθα κατὰ τριετίαν καὶ ὕστερον κατὰ πενταετίαν (πιθανῶς περὶ τὸ φθινόπωρον) τὰ Ἴσθμια, βραβεῖον τῶν ὁποίων ἦτον στέφανος ἐκ πίτυος. || οἱ λοιποὶ Ἰσθμοὶ ἦσαν, ἁ ὁ Κιμμερικός, διὰ τοῦ ὁποίου ἑνόνεται ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος μετὰ τῆς Σκυθίας· β', ὁ τῆς Παλλήνης, ἑνάνων τὴν Χερσόνησον ταύτην μετὰ τῆς Μακεδονίας· γ'. ὁ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, ᾗ δ'. ὁ τῶν Λευκαδίων.

Ἰσιακὸν λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, εἰς τὸν ὁπ. χύνονται τρία ποτάμια (Καγιαλύκ).

Ἰσίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἰσίδωρος (ὁ), ὁ Χαρακηνός, Ἰστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου (38ῃ ἀπὸ Χ.). 2) ῥήτωρ ἐκ Περγάμου.

Ἶσις, ἰδος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτ., ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ὥρου, ἀνάλογος μὲ τὴν παρ' Ἕλλησι Δήμητρα, ἔχουσα ἱερὸν αὐτῆς ζῶον τὴν βοῦν, ὅθεν ἐκλαμβανομένη ᾗ ἀντὶ τῆς Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου.

Ἰσμαρὶς, ἰδος (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρύμης.

Ἴσμαρος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Μαρώνειαν, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

Ἴσμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, Θηβαῖος, φονεύσας τὸν Ἱππομέδοντα ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, (ἄλλως) Ἰμμάραδος.

Ἰσμήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ Ἄργου τοῦ Πανόπτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴασον καὶ τὴν Ἰώ. 2) θυγ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκης.

Ἰσμηνία (ἡ), Θηβαία τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ἰσμηνίας, ου (ὁ), περίφημος αὐλητὴς ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Θηβης. 2) Θηβαῖος, ἄρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, κατασχόντων τὴν Καδμείαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐξωριζόμενος κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρτοξέρξου. 3) ἕτερος, πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Πελοπίδα εἰς Περσίαν. 4 συγγραφεὺς τις παρὰ Πλινίῳ, γράψας περὶ λίθων.

Ἰσμήνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν ναοῦ του.

2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ᾗ τῆς Ὠκεανίδος Μελίας. 3) (γεωγρφ.) λόφος τις παρὰ τὰς Θήβας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλ.

*Ἰσμήνιχος (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ἰσμήνιος.

Ἰσμηνοδώρα (ἡ), αὐλήτριά τις ἐκ Βοιωτίας.

Ἰσμηνόδωρος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ.

2) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ. ὁ πρότερον Λάδων ἢ Κάδμος, ῥέων πρὸς βορρᾶν τῶν Θηβῶν καὶ χυνείς τὴν λίμνην Ἀλύκην.

Ἰσοκράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) ὁ περίφημος ῥήτωρ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, μαθητὴς τοῦ Πρόδικου καὶ Γοργίου, γεννηθεὶς τῷ 436 πρὸ Χ., καὶ ἀπολυθεὶς ἐλευθέρως τὸ 338, εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην. 3) ἕτερος ῥήτωρ, Ἀπολλωνιάτης.

Ἰσόλογος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθεόδωρου.

Ἰσομβρες (οἱ), = Ἰναομβρες.

Ἴσος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν.

Ἴσος (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Ἰσπαλις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαλτίδος (Sevilla).

Ἰσπανία (ἡ), ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡ Ἰβηρία.

Ἴσσα (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ Λέσβος.

2) νῆσος ᾗ π. ὁμώνυμος τῆς Δαλματ. θαλάσσης, (Lissa), (τὸ ἐθν. Ἰσσαῖος).

Ἴσση (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, μετὰ τῆς ὁποίας συνῆλθεν, ὑπὸ τὴν μορφὴν πυρμένος, ἐν Λέσβῳ ὁ Ἀπόλλων.

Ἰσσηδὼν, όνος (ἡ), ἡ Σκυθικὴ, π. τῆς Ἀσιατ. Σκυθ. καὶ 2) ἡ Σηρικὴ, π. τῆς νῦν Μογγολίας, τὰς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἰσσηδόνες, καὶ μεταγενεστ. Ἰσσηδοί, ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τὴν Κασπίαν.

Ἰσσὸς (ἡ) καὶ Ἰσσοὶ (οἱ), π. παραθαλ. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ., ἐπίσημος διὰ τὴν πλησίον αὐτῆς μάχην τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ᾗ τοῦ Δαρείου, (Λάϊας ἡ Ἀσσελέρ), (ὁ πολ. Ἰσσαῖος καὶ Ἰσσιος).

Ἰσσώριον καὶ Ἰσσῶριον (τὸ), βρ. τῆς Λακων., ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία ἡ ἡ Βριτομάρτις.

Ἰστιαία (Ἰων. ἀντὶ Ἑστιαία), ας (ἡ), π. τῆς Εὐβ., ἡ μετὰ ταῦτα Ὠρεός. 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (τὸ τοπ. Ἰστιαιεύς).

Ἰστιαῖος (ὁ), Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Λυσαγόρου, ἡγεμὼν τῆς πατρίδος του ὑπὸ Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, τὸν ἀπ[illegible] σεν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Σκυθίαν [illegible] τείας. Ἀλλὰ, βοηθήσας [illegible] Ἀριαταγέραν νὰ ἀποστατήσῃ [illegible] Περσῶν, καὶ συλληφθεὶς ὑπ' [illegible] ἀπεκεφαλίσθη μετὰ πολλ[illegible]

2) υἱὸς τοῦ Τύμνα, ἡγεμ[illegible] μερῶν ἐν Καρίᾳ.

Ἰστιαιῶτις, ιδος (ἡ), = Ἱστιαιῶτις [illegible] τῆς Θεσσαλ. ᾗ ἡ περὶ τὴν Ἰστιαί[illegible] ρα τῆς Εὐβοίας.

*Ἰστοί (οἱ), λιμὴν τῆς νήσου Ἰκαρ[illegible]

Ἱστορίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Πειρ[illegible] καλύναμα διὰ τῶν ἱπῤῥῶν τῆς [illegible] νησιν τοῦ Ἡρακλ., (παρὰ Τ[illegible]

Ἰστρία (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἰλλυρίας [illegible] λυρίας χώρα ἐπὶ τοῦ Ἰονίου πε[illegible] ἡ νῦν χερσόνησος Ἰστρια, [illegible] κάτω Μυσίας περὶ τὰς ἐκβολὰς [illegible] στρου, ἄλλως Ἰστρόπολις, ἀπ[illegible] Μιλησίων, (Κωνσταντιν.). [illegible] τὴν πολιν ταύτην χώραν, (τὸ [illegible] νός).

Ἰστρόπολις, εως (ἡ), = Ἰστρία (2).

Ἴστρος (ὁ), ὁ μέγας ποταμὸς τῆς [illegible] πης, ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων [illegible] Δανούβιος, πηγ. ἐκ τοῦ Ὄρους [illegible] ϖαd ἐν τῷ Δουκάτῳ τοῦ Βάδη [illegible] γων, διέπει ῥοὰς εἰς τὸν Δ[illegible] τον, (Τούνα). 2) εἷς τῶν [illegible] Αἰγύπτιος. 3) Ἰστοριογράφος [illegible] νης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου [illegible] σας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργ[illegible]

Ἴστρος (ἡ), = Ἰστρία (2).

Ἰστώνη (ἡ), β. τῆς Κερκύρας, (Ποῦ [illegible] 83).

Ἰσχαγόρας, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν [illegible] ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἰσχάνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Λ[illegible] Πύθου, τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν τ[illegible] Ἀρτεμισίῳ μάχῃ.

Ἰσχένεως (ὁ), υἱὸς ἑνὸς τῶν Γιγάντων [illegible] ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, θυσιασθεὶς [illegible] ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, δεκατεσσάρων [illegible] λιμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τιμώμενος [illegible] λυμπίᾳ ὡς ἥρως.

*Ἰσχέπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλά[illegible] ἴδε Ἐχέπολις.

Ἰσχόλαος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις [illegible] Ξενοφ.

*Ἰσχυμαχος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Κύπ[illegible]

Ἰσχοπόλις, εως (ἡ), π. τῆς Ἐπιρ[illegible] Πόντου.

Ἴσχυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου [illegible] καδίας, ἐκ τοῦ ὁποίου, φυγόντος [illegible] σαλίαν, ἐγέννησεν ἡ Καρυάτις, [illegible] τοῦ Φλεγύα, τὸν Ἀσκληπιόν, [illegible] τα ὕστερον υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰτεβέλιος (ὁ), στρατηγὸς τῆς τῶν [illegible] σῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἰτεβύριον (τὸ), = Ἀτεβύριον.

Ἰταλία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς [illegible] ρώπης μεγάλη χερσόνησος, [illegible] πλήθους τῶν βοῶν (vitulus) [illegible] ους ἔτρεφεν ἀπὸ παλαιοῦ, ὁρίζεται [illegible] τερειδικῶς μὲν ὑπὸ τῆς Σικελ[illegible] Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, [illegible] ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Ἀδριατ[illegible] γους, καὶ διαιρουμένη εἰς δύο [illegible] ρειον Ἰταλίαν. τὴν μὲν ἀπὸ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεσαίαν ἡ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς ἄνω Ἰταλίαν, τὴν ἄλλως μεγάλην Ἑλλάδα καλουμένην. (τὸ ἔθν. Ἰταλὸς καὶ Ἰταλιώτης).

Ἰταλία (ἡ), π. τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Βαλτίου, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, (Sevilla la vieja).

Ἰταλική (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμ. Κορφίνιον, π. Ἰταλ.

Ἰτάλος (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἢ Σικελῶν ἢ Ἰταλῶν, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Ἰταλία.

Ἰταμηνί-μενης), ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ἡρόδ. (Γ', 34).

Ἴταμος (ὁ), π. καὶ ἄκρωτ. τῆς Κρήτης, κατὰ τινας = Ἱεράπυτνα).

Ἴτανος (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) (γεωγρ.) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἰτεαῖος).

Ἴτανος (ὁ), ἄκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Βελγ. Γαλλ., (Wasant).

Ἰτέα (ἡ), π. τῆς Καρχηδονικῆς ἐν Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐντεῦθεν θάνατον τοῦ Κάτωνος, (ὁ πολ. Ἰτυκαῖος).

Ἴτεαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζήθου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, καὶ τῆς Ἀηδόνος. Θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, θυγατωθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ φόνῳ τῆς.

Ἰτεαμενίς, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου ἐξ Ἰλίου, (Ἰλ. Δ, 672).

Ἰτεαμενός (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηρέως ἐξ Ἰτέας, ἀμελιαθεὶς καὶ παρατιθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐξ τῆς ἀδελφῆς της ὡς φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα του, μεταμορφωθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Φασιανόν.

Ἰτέαν, ωνος (ὁ), = Ἰτωνος.

Ἰτέη, ωνος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Ἀδρίασαν, μέ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας.

Ἰτέιλος (ὁ), θυγ. τοῦ Λυκτίου, ἐξ ἧς ὁ Μίνως ἐγέννησε τὴν Λυκάστην. 2) (γεωγρ.) π. τῆς κάτω Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἰτωνικός).

Ἰτείλος καὶ Ἰτωνίλος (ἡ), ἡ Ἄλλως Ἰτωνία Ἀθηνᾶ.

Ἰτείλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύονος ἐξ Ἀκαλανδρης τῆς Βοιωτοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελανίππης.

Ἴτεμος (ἡ), θυγ. τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς, θεραπαινὶς τῆς Ἴριδος, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ὁμώνυμον φυτόν, διότι ἐμάχετο τὸν Δία ὑπὲρ τῆς παρθενίας της.

Ἰτέρκαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ταῦριδα, Σαρματ., (ἴσως οἱ Τσερκίζοι ἢ Τσέρκασσοι).

Ἰτέρης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων, (Ἰλ. Π, 417).

Ἰτέρη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τοὺς Σατύρους. 2) Υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης. 3) Θυγ. τοῦ Εὐμήλου, βασιλέως Φερῶν.

Ἰτέρη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πανὸς. 2) Θυγ. τοῦ Αἰνησίου, ἐξ ἧς ὁ Μεγαπένθους. 3) = Κινδυμένης.

Ἰτέρεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μεγαπένθους.

Ἰτέρεια, προσενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς θυσία εἰς τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις ὅμως, ἁρπάσασα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ μετέφερεν εἰς Ταυρίδα καὶ τὴν κατέστησεν ἐκεῖ ἱέρειάν της. 2) Θυγ. τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἑλένης κατὰ τὸν Στησίχορον.

Ἰφιγόνη (ἡ), = Ἰφιγένεια.

Ἰφιθάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν Τροίᾳ, ὅπου εἶχεν ἔλθῃ σύμμαχος ἐκ Θράκης.

Ἰφικλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰόλαος.

Ἰφικλῆς-κλῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς διδυμος τοῦ Ἡρακλ., γεννήσας ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης, θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου, τὸν Ἰόλαον, καὶ φονευθεὶς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Λυγείου ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἱπποκόοντος πόλεμον τοῦ ἀδελφοῦ του, τιμηθεὶς δὲ μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

Ἰφικλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἢ Κεφάλου καὶ τῆς Κλεομένης ἢ Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περίφημος διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του. 2) υἱὸς τοῦ Θεστίου, συνεξελθὼν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συμπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πρωτεσιλάου.

Ἰφικράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. διαπρέψας ἐπὶ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Κότυος. Κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, ἠναγκάσθη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν διὰ τῶν ὅπλων.

Ἰφιμέδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Τρίοπος ἐξ γυνῆ τοῦ Ἁλωέως, γεννήσασα τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἰφιμέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἰφιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ῥύρου ἢ Ἴρου, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχῃ.

Ἰφινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πραίτου ἐξ τῆς Σθενοβοίας. 2) θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν τάφον, ὡς ἀποθανούσης παρθένου, ἐπρόσφερον αἱ μελλόνυμφοι τὴν κόμην των. 3) θυγ. τοῦ Νίσου ἐξ γυνῆ τοῦ Μεγάρου.

Ἰφινόμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἰφίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.

Ἰφις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, σύμβουλος τοῦ Πολυνείκους. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Σθενέλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, θανατωθεὶς ἐν τῇ Κολχίδι.

Ἶφις, ίδος ἢ ιος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Κελευστάνορα. 2) θυγ. τοῦ Ἐνυέως, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. καὶ δοθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πάτροκλον.

Ἰφιτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἀρχεπτόλεμος.

Ἰφιτίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως ἐκ Λυδίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Ἴφιτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου ἐξ τῆς Περιμήδης ἐκ Φωκίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Δίμανος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας τῆς Ἤλιδος καὶ ἀνανεώσας ἢ, κατὰ τὸν Στράβωνα, συστήσας πρῶτας τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἰχάρα (ἡ), νῆσος τοῦ Περσ. κόλπου, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας της.

Ἰχθυοφάγοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ τρεφόμενοι μὲ ἰχθῦας.

Ἰχθύς, ύος (ὁ), ἄκρωτ. τῆς Ἤλιδος, (Κάβο Τορνίζι).

Ἴχναι (αἱ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ. 2) π. τῆς Φθιώτ., (ὁ πολ. Ἰχναῖος).

*Ἴψος (ἡ), π. τῆς Φρυγ.

Ἰὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἴασου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἐξ τῆς Ἀργείας, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἵνα λυπουμένης, εἰς βοῦν, καὶ φυλαττομένη ὑπὸ τοῦ Πανόπτου Ἄργου, τὸν ὁποῖον ἀπεκοίμησας ὁ Ἑρμῆς, ἔφερεν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἔπαφον, τιμηθεῖσα ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις, ἀφ' οὗ, διωκομένη ὑπὸ τῆς ἀντιζήλου της, περιετρεξε τὸ πλεῖστον τῆς οἰκουμένης.

Ἰωάννης, ου (ὁ), ὁ Τζέτζης, ποιητὴς ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΒ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἐξ συγγράψας, πρὸς πολλοῖς καὶ ἄλλοις, τὰ Πρὸ Ὁμήρου καὶ Μεθ' Ὁμήρον, ποίημα ἡρωϊκόν.

*Ἰωδάρης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. παρ' Ἀρρ.

Ἰώλκιος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θεόδ.

Ἰωλκὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Ἰάσονος καὶ ὁρμητήριον τῶν Ἀργοναυτῶν, (ὁ πολ. Ἰωλκιακός).

Ἴων, ωνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ξούθου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, νυμφευθεὶς τὴν Ἑλίκην, θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος, ἐξ βασιλεύσας τῆς Αἰγιαλείας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ Ἴωνες. 3) ποιητὴς ταραγικὸς ἐκ Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 83 Ὀλυμπ., καὶ συγγράψας 30—40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων μόναι τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

4) βαφεύς τις Ἐρέτριος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 5) (Γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Θεσσαλ.

Ἰωνία (ἡ), ἐν γεν. ἡ χώρα τῶν Ἰώνων, ἥτις 1) κατ' ἀρχὰς ἡ Ἀττική. 2) ἔπειτα ἡ Ἀχαΐα. 3) (καὶ μετὰ πολὺ κατ' ἐξοχήν) ἡ μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας παραλία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετῴκησαν, ὑπὸ τῆς ἐσθλῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἱ ἐν Αἰγιαλείᾳ Ἴωνες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλείως, υἱοῦ τοῦ Κόδρου, συγκροτοῦντες δημοκρατικήν τινα συμπολιτείαν ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων

Ἰωνίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἰωνίδης).
Ἰωνόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παφλαγ. ἡ πρότερον Ἀδώνου τεῖχος.
Ἰωξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελανίππου καὶ ἔγγονος τοῦ Θησέως, μετοικήσας μετὰ τοῦ Ὑρνέτου εἰς Καρίαν.
Ἰώσηπος (ὁ), =Ἰωσήφ, (Ἑβρ.). 2) = Φλάβιος, Ἰουδαῖος καὶ Φαρισαῖος, ἐξ Ἱεροσολύμων, συγγράψας Ἑλληνιστὶ ἀρχαιολογίαν τοῦ ἔθνους του καὶ περὶ τοῦ τελευταίου Ἰουδαϊκοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθη μετὰ τοῦ Τίτου.
Ἰωτάπατα (τὰ), π. ὀχυρὰ τῆς Γαλιλ.
Ἰωτάπη (ἡ), π. τῆς τραχείας Κιλικίας.

Κ.

Κάανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., διότι, ἀναζητῶν τὴν ἀδελφήν του Μελίαν, ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐτόλμησε νὰ βάλῃ πῦρ εἰς τὸ παρὰ τὰς Θήβας τούτου τέμενος.
Καβαλίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. καὶ π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκ. καὶ Παμφυλ., (τὸ ἐθν. Καβαλεὺς καὶ Καβάλιος).
*Καβαλλίων, ωνος (ὁ ἡ ἡ), π. τῶν Κελτῶν παρὰ τὸν Δρυεντίαν.
*Κάβας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργείου Ἀκουσιλάου, κατὰ τὸν Σουΐδαν.
Κάβασος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, μεταξὺ Σαΐος καὶ Βουτοῦς, μητρόπολις τοῦ Καβασίτου νομοῦ.
Κάβειρα (τὰ), κωμόπ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Διόσπολις καὶ Σεβαστή, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, (Νικσάρ).
Καβείρα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως, μήτηρ τῶν Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.
Καβειρίδες (αἱ), αἱ ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων.
Κάβειροι (οἱ), δαίμονές τινες μυστηριώδεις, τρεῖς ἢ δύο μόνον, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ἢ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως, παρεζευγμένοι μὲ μικρὸν ἀνάστημα καὶ πριαπώδη γεννητικὰ μόρια.
Κάβειρος (ὁ), β. τῆς Φρυγ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν, κατὰ τὸν Στράβωνα, οἱ Κάβειροι.
*Καβελλιών, ῶνος (ἡ), = Καβαλλιών.
Καβηλέες-εῖς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Καβηλίδος χώρας.
Καβησός (σσός), οῦ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἢ τῆς Καππαδοκίας, ἢ τῆς Λυκίας (ὅθεν τὸ παρ' Ὁμήρῳ [Ἰλ. Ν. 363] Καβησόθεν).
Καβύλη (ἡ), π. μεσογ. τῆς Θρᾴκης, ἴσως ἡ παρὰ Στρβ. Καλύδη.
Καβυλλῖνον (τὸ), π. τῆς Λουγδουν. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ, (Châlons sur Saone).
Καδμεία (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ.
Καδμειώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου, πατρωνυμ. ἡ Σεμέλη.
Κάδμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁποίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ 1550 πρὸ Χ., ἔκτισε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν, ἢ καθυπετάξε τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Βοιωτίας, συνέστησεν ἴδιον βασίλειον, εἰσαγαγὼν τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας τὴν Σεμέλην, τὴν Ἰὼ καὶ ἄλλα τρία τέκνα, καὶ περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ βασιλεύσας ἐκεῖ χρόνον τινά, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. 2) υἱὸς τοῦ Σκύθου, τυράννος τῆς νήσου Κῶ, τὴν ὁποίαν ἀφεὶς ἐλεύθερον, ἦλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλωνα. 3) Μιλήσιος, ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ζήσας περὶ τὸ 600 πρὸ Χ. καὶ 4) ἄλλος, συμπολίτης αὐτοῦ, νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου 5) (γεωγρφ.) β. τῆς Καρίας, χωρίζον αὐτὴν πρὸς ἄρκτον τῆς Φρυγίας.
Καδοι (οἱ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Λυδίας, (ὁ πολ. Καδηνός).
Καδούσιοι (οἱ), ἔθνος (τὸ ἀνδρειότερον) τῆς ἀρκτώας Μηδίας παρὰ τὴν Κασπίαν.
Κάδυτις, ιος (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., κατά τινας μὲν ἡ Ἱερουσαλήμ (Ἀραβιστὶ ἐλ Κυδύς), κατ' ἄλλας δὲ ἡ Γάδ ἢ Γάζα.
Κάειρα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Καρίας.
Κάϊκος (ὁ), π. τῆς Ἰνδ., ἧς οἱ κάτοικοι Καθαῖοι.
Καϊέττας κόλπος, ὁ τῆς Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ.
Καιήτη (ἡ), π. ᾗ ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, (Gaeta).
Καικίλιος (Caecilius), ὄνομα πολλῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων.
Καϊκινὸς καὶ Καικῖνος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Δοκρῶν.
Καΐκος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, γυν. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Λέσβου.
*Καϊκοῦβον (τὸ), χωρίον ἐλῶδες τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, φέρον τὸν ἀπ' αὐτοῦ παρωνομαζόμενον ἐκλεκτὸν οἶνον.
*Καϊναὶ (αἱ), π. περὶ τὸν Τίγριν, (Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', δ', 28).
Καινείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Καινέως.
Καινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, καὶ πατὴρ τοῦ Κοριανοῦ κτλ. βασιλεύς τῶν Λαπίθων, λαβὼν μέρος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν. 2) υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Καινὴ Πόλις καὶ Καινὴ πόλις (ἡ), ἡ νέα Καρχηδών. 2) π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὴν Χέμιδος λίμνην. 3) ἡ πόλις τοῦ Ταινάρου ἐν Λακεδαίμονι.
*Καινὴνη (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Καινινήτης).
Καῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Ναξίων. Γαλλ., γυν. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον, (L'Arc).
Καῖνύς, υος ἡ ύος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ., ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης, (Coda di volpe).
Καιπίων (Caepio), ωνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαίων τριῶν ὑπάτων Σερουιλίων.
Καίρατος (ὁ), ποτ. τῆς Κρήτης, γυν. παρὰ τὴν Κνωσσόν, ἧτις ἔδιδε καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα.
Καιρέα καὶ Καίρη (ἡ), π. τῆς Σαβίνης τῆς Ἰταλίᾳ, ὁ πρότερον Ἀγκύλλιον, Cervetri, (ὁ πολ. Καιρεάτης).
Καῖσαρ, αρος (ἡ), ὄνομα Ῥωμαίου γενείας, τὸ ὁποῖον ἐλάμπρυνε καὶ ἐξεχώρησε Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ Αὔγουστος, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἔλαβε τίτλος τῶν μετέπειτα αὐτοκρατόρων.
Καισαραυγούστα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., (Saragossa).
Καισάρεια (ἡ), π. πρωτ. τῆς Καππ. ἡ πρότερον Μάζακα, (Καισαρ). 2) λιμὴν τῆς Μαυριτ. ἐν Δρυμῷ τὸ Ἀλτιζίρι. 3) π. τῆς Παλαιστ. 4) π. τῆς Κιλικίας, ἡ σημερινὴ νάζαρβος.
Καισάριος (ὁ), ἰατρὸς ἐπὶ Ἰουλιαν.
Καισαρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλ. Ἰουλίου ᾗ τῆς Κλεοπάτρας, ὃν ἀναγορευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κυπρ. νευσεν ὕστερον ὁ Αὔγουστος.
Καισήνα (ἡ), π. τῆς ἀρκτώας Ἰταλ. suoa).
Κακύπαρις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Σικ. τὰς Συρακουσάς.
Κάκος (ὁ), Γίγας ᾗ ληστής, υἱὸς τοῦ φαίστου, διεστρίβων εἰς ἓν ἀπὸ Ἀβεντίνου ὄρους, τὸν ὁποῖον δαΐνων ἐκεῖθεν, ὁ Ἡρακλῆς βους τοῦ Γηρυόνου.
Καλαβρία καὶ Καλαβρί (ἡ), Τάραντος ἄχρις Ἰαπυγίου τῆς κάτω Ἰταλίας, (Terra d'Otr (τὸ ἐθν. Καλαβρός).
*Καλάθη (ἡ), π. περὶ τὰς στάλας.
*Καλάθιον (τὸ), β. τῆς Κυρηναϊκ
Καλαΐδης, ίδος (ὁ), ὑΐδη τοῦ Βορέ
Καλαΐς, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέ Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου τοῦ ὁποίου συνέπλευσεν εἰς τὴν χίδα μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. reios τις ἐκ Σελινοῦντος.
Καλάμαι (αἱ), κώμη τῆς Μεσσ λεμάτα).
*Καλάμηνις, ίδος (ἡ), μία τῶν Θ δῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλ Ἀστυδίαν.
Κάλαμις, ίδος (ὁ), περίφημος ἀγαλ ποιός, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλ
Καλαμίτης, ου (ὁ), ὁ Ἄλλως Ἀθήναις, ἴσως διότι μετεχ καλάμια πρὸς περίθεσιν τῶν μένων δοτέων, ὅσε καὶ Τοξαρ
Καλαμόδρυς, υος (ὁ), ἀδόμ Κυζίκου.
Κάλαμος (ὁ), πολίχν. τῆς Φρυγ τοῦ ἀκρωτηρίου Θυ προαύπου.
Κάλανδος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Δ Μεγάλου Γυμνοσοφιστῶν (Βραχ τῆς Ἰνδ.
*Καλαὸς (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἄτυος
*Κάλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέ
*Καλασάρνα (ἡ), χωρ. τῆς
Καλασίριες (αἱ), μυῖραι τις π:ρ πολεμιστῶν.

Καλατία (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (Cajazzo).
Καλάτις, ιδος (ἡ). = Κάλλατις.
Καλαύρεια καὶ Καλαυρία (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ Κόλπου, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου καταφυγὼν ὁ Δημοσθένης, ἐφαρμακώθη ἐκουσίως, (Ὅρος), (ὁ νησ. Καλαυρείτης).
*Καλάων, ωνος (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν Κοπαΐδα. (Παυσ. Ζ, γ', 5).
*Καλβίς (ἡ), πηγὴ καὶ ποτ. τῆς Λυκίας.
Καλβισοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἐλλ. Γαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Σηκουάναν ἐν τῇ Νορμανδίᾳ.
Καλὴ ἀκτὴ (ἡ), παράλιον τῆς Σικελ. ἀπέναντι ἀπ' αὐτοῦ περὶ τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, (Caronia). 2) π. τῆς Κρήτης.
Καληδόνια (ὄρη), βουνὰ τῆς Σκωτίας, ἢ Καληδόνιοι, οἱ κάτοικοι αὐτῶν.
Καλήης (καὶ ὄχι Καλὴξ), ητος (ὁ), ποτ. τῆς Θυΐας, καὶ πολις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ.
Καληθία (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (Calvi), (ὁ πολ. Καληνός).
Καλήνιος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Δίοξίππου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.
Καλήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλαμωνίου Αἴαντος.
Καλλιάνειρα (ἡ), νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγύπτου ἑπτὰ υἱοὺς
Καλλαϊκοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρτάρκων Ἰνδίας, κατοικοῦν τὴν νῦν Γαλικίαν.
Καλλαισχρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κρίτια. 2) υἱὸς τοῦ Διοτίμα, Ἀθηναῖος.
Κάλλας, αντος (ὁ), ποτάμ. τῆς Εὐβ. παρὰ τὴν Ἱστιαίαν.
Καλλάτηβος (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Φρυγ.
Κάλλατις, ιδος (ἡ), π. τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (ὁ πολ. Καλλατιανοί).
Καλλία καὶ Καλλίας (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Νώνακριν.
Καλλιάδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. 2) πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Καλλιάδου.
Καλλιάνασ, ακτος (ὁ), Ῥόδιος, πατὴρ δύο περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν, τοῦ Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου.
Καλλιάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Καλλιάνειρα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Καλλίαρος (ἡ), π. τῆς Δακρ., ἐπὶ Στρβ.
μηχανομένη πλέον, (ὁ πολ. Καλλιαρεύς).
*Καλλίαρχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμ.
Καλλίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. 2) υἱὸς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, ἐχθρὸς τοῦ Περικτιόνου. 3) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου, ἢ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. 4) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὁ πλούσιος καλούμενος Ηλούσιος, μητρυιὸς τοῦ Περικλέους καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱππαρέτης, στρατηγήσας πολλάκις καὶ καταναλώσας ἀσώτως ὅλην τὴν περιουσίαν. 5) ἁρδοῦχος τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ δικαίου Ἀριστείδου. 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. ἢ 7) τὸ ἀ τῆς 92. καὶ 8) τὸ γ'. τῆς 93 καὶ 9) τὸ δ'. τῆς 100.
10) υἱὸς τοῦ Καλλιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 11) Μιτυληναῖος, γραμματικὸς παρ' Ἀθην.
Καλλίβιος (ὁ), Δακεδαιμόνιος, ἁρμοστὴς καὶ φρούραρχος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.
*Καλλίβροτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθλητεῦ Δίκωνος, Συρακούσιος.
*Καλλίγειτος (ὁ), Μεγαρεὺς, υἱὸς τοῦ Λαοφῶντος, πράττων ὑπὲρ τοῦ Φαρναβάζου περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
*Καλλιγείτων, ονος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Πολυβ.
Καλλιγένεια (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα, ἡ, θεράπαινα τῆς θεᾶς ταύτης.
Καλλιδίκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Πανδίονα. 2) θυγ. τοῦ Κτλεύου ἐξ Ἐλευσῖνος.
Καλλίδρομον (τὸ) καὶ Καλλίδρομος (ὁ), β. (συνέχεια πρὸς δυσμὰς τῆς Οἴτης) παρὰ τὰς Θερμοπύλας, χωρίζον τοὺς Ἐπικνημ. δίους Λοκροὺς τῆς Θεσσαλίας.
Καλλιδύη (ἡ), θυγ. τοῦ Κηλεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.
Καλλικλῆς, έους (ὁ), Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Πλάτ. (Γοργ.).
Καλλικολώνη (ἡ), λόφος τῆς Τρῳάδος παρὰ τὸ Ἴλιον.
Καλλικράτης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς. 2) υἱὸς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) γλύπτης ἐκ Δακεδαίμονος, συγχρονος πιθανῶς τοῦ Περικλέους.
Καλλικρατίδας, ο (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδαιμ., διαδεχθεὶς τὸν Λύσανδρον, ἢ φονευθεὶς ἐν τὴν ἐν Ἀργινουσαῖς ναυμαχίαν.
Καλλικρίτη καὶ (ὄχι) Καλλικρήτη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, θυγ. τῆς Κυάνης.
Καλλίμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., εἷς τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐν Μαραθῶνι, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ 3) τὸ δ'. τῆς 107. 4) περίφημος ποιητὴς, Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἢ συγγράψας ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐξ ὧν διασώθησαν μόνον ὕμνοι τινὲς καὶ ἐπιγράμματα· (ὁ ζῆλος φαίνεται νὰ ἦνε ὁ γράψας καὶ περὶ πτηνῶν).
Καλλιμέβροτος (ὁ), = Καλλίβροτος.
Καλλιμέδων, οντος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Φιλίππου.
Καλλίνικον (τὸ), π. τῆς Μεσοποτ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, ἴδε καὶ Νικηφόριον.
*Καλλῖνος, (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐξ Ἐφέσου.
*Καλλιξένα (ἡ), ἑταίρα Θεσσαλή, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Καλλίξενος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Θηραμένους τοὺς ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσαντας δέκα στρατηγούς. 2) Ῥόδιος, συγγράψας περὶ Ἀλεξανδρείας.
Κάλλιον (τὸ), π. τῆς Λίτωλ. παρὰ τὴν Ναύπακτον, (ὁ πολ. Καλλιεύς).
Καλλιόπεια (ἡ), Π. ἀντι-
Καλλιόπη (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἐποποιΐας, μήτηρ τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Ἰμεναίου ἢ τῶν Σειρήνων. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Παρθ., (ὁ πολ. Καλλιοπεύς).
*Καλλιπάτειρα (ἡ), ἡ Γαλλὼς Φερενίκη, μήτηρ καὶ θυγάτηρ καὶ ἀδελφὴ Ὀλυμπιονικῶν, μόνη συγχωρηθεῖσα διότι παρεισρύθη μετημφιεσμένη εἰς τοὺς ἀγῶνας.
Καλλιπόλεις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. 3) π. παραθαλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Αἴτνην. 4) π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Λαμψάκου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της. 5) = Κάλλιον, (ὁ πολ. Καλλιπολίτης).
Καλλιππίδαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, καταγόμενον ἀπὸ Ἑλλήνων, κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματ. περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμόν.
Κάλλιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου ἀπολογεῖται λόγος τις τοῦ Δημοσθένους.
Καλλιρρόη Π. ἀντὶ Καλλιρρόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Χρυσάορος τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἐχιδναν. 2) θυγ. τῶν Σκαμάνδρου, γυνὴ τοῦ Τρωὸς, καὶ μήτηρ τοῦ Ἴλου, τοῦ Γανυμήδους κτλ. 3) θυγ. τοῦ Λυκέλωου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 4) παρθένος τις ἐν Καλυδῶνι, μεταμορφωθεῖσα εἰς πηγὴν, ἀφ' οὗ ὁ Κόραισος, ἱερεὺς τοῦ Βακχου, ἐσφαγη διὰ τὸν ἔρωτά της ἰδιοχείρως. 5) (γεωγρφ.) περίφημος πηγή τις παρὰ τὰς Ἀθήνας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ ὕστερον Ἐννεάκρουνος.
Καλλισθένης, ους (ὁ), Ὀλύνθιος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συνακολουθήσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀναιρὸν του παρρησίαν. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐπιγένους, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, φίλος τοῦ Δημοσθ.
Καλλίστη (ἡ), ἡ ὕστερον Θήρα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Καλλίστιον (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
*Καλλιστόνικος (ὁ), γλύπτης Θηβαῖος παρὰ Παυσαν. (Θ', ιζ', 2).
*Καλλιστράτη (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Λέσβου.
*Καλλιστρατίδας, ο (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρ.
Καλλιστράτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, δημαγωγὸς καὶ συστρατήγης τοῦ Ἰφικράτους, τοῦ ὁποίου τὴν ῥητορικὴν δεινότητα ἐμιμεῖτο πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλιστὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι, παρεδόθη τὴν περὶ παρθενίας ὑπόσχεσίν της, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκάδα. 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

*Καλλιτέλης, ους (ὁ), υἱὸς ἢ μαθητὴς τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Θυατῆ ἐξ Αἰγίνης.

Καλλιφάνεια (ἡ), μία τῶν ἐν Ἤλιδι τιμωμένων Ἰωνίδων Νυμφῶν.

Καλλιφῶν, ῶντος (ὁ), ζωγράφος τις Συρακούσιος.

*Καλλίχορον (τὸ), φρέαρ ἐν Ἐλευσῖνι.

*Καλλύδιον (τὸ), φρούριον τῆς Φρυγ.

Κάλλων, ωνος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰγίνης.

Καλὸν (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν Καρχηδόνα, (Cap Bon).

Καλὸν ζόμα, τὸ πρὸς μεσημβρ. τοῦ Δανάβεως.

Καλοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. ἔρημον τῆς Ἀρκαδ.

Κάλπαι (αἱ), = Κάλπη.

Κάλπας, α (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν.

Κάλπη (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυν. 2) ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Ἰσπαν. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀντικρὺ τῆς ἐν Ἀφρικῇ Καβύλης, (Γιμπραλτάρ).

Κάλπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νουμᾶ, ἀφ' οὗ οἱ

Καλπούρνιοι (οἱ), ἐπίσημος τις οἰκογένεια ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν γνωζότεροι 1) ὁ Καλπούρνιος Βίβουλος, συνυπατεύσας μετὰ τὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ πολεμήσας αὐτὸν ὕστερον μετὰ τοῦ Πομπηΐου, καὶ 2) ὁ — Βίβουλος, συνύπατος τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Καλπουρνίαν ἐνυμφεύθη εἰς τέταρτον γάμον ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ.

Καλύβη (ἡ), νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Δαεμέδων ἐγέννησε τὸν Βουκαλίωνα. 2) ἀσαλμ. ἀντὶ Βαβύλη, π. τῆς Θρᾴκης.

Καλύδναι (αἱ), νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Τρωάδος καὶ Τενέδου, ἤτις ὡσαύτως καλεῖται Κάλυδνα. 2) καθ' Ὅμηρον, νησίδιά τινα περὶ τὴν Κάλυμνον (αὐτὴν κυρίως καλουμένην Κάλυδναν) καὶ τὴν Κῶ, (ὁ νησ. Καλύδνιος).

*Κάλυδνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ ἡ Καλύδνου Τύρσις ἐν Θήβαις.

Καλυδών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ ἐξ ἧς Προνόης, ἀνὴρ τῆς Αἰολίας, θυγατρὸς τοῦ Ἀμυθάονος, καὶ Πατὴρ τῆς Ἐπικάστης καὶ Πρωτογενείας, ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ

Καλυδών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. καὶ ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, περίφημος ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ἀκόμη χρόνων διὰ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον, σταλέντα πρὸς τιμωρίαν τοῦ Οἰνέως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐφόνευσαν, ἐξελθόν ἐπὶ θήραν αὐτοῦ μὲ ὅλους τοὺς ἀριστέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀλθαίας Μελέαγρος.

Καλύκαδνος (ὁ), ποτ. τῆς Τραχείας Κιλικίας, (Σαλέφ).

Καλύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Καλυκῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγ.

Κάλυμνα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὴν Ῥόδον, μία τῶν Σποράδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Καλύμνιος).

Κάλυνδα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Καλυνδεύς).

Καλυψὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος ἢ τοῦ Ἄτλαντος, διατρίβουσα ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας, ὅπου ὑπεδέχθη ἢ τὸν Ὀδυσσέα, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλυξ, υκτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θέστορος, μάντις τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, συνακολουθήσας τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκ τῶν Μεγάρων.

Καλχηδὼν, όνος (ἡ), ἀρχαιότερον ἢ ὀρθότερον ἡ Χαλκηδών.

*Καλχινία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου ἐκ Σπάρτης.

*Κάλως, ω (ὁ), ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Καμάρα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Καμαραῖος).

Καμάρινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην (Lago di Camarana), τῆς ὁποίας αἱ νοσώδεις ἀναθυμιάσεις ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν παροιμίαν: « Μὴ κίνει Καμαρίναν, » (ὁ πολ. Καμαρινᾶτες).

Καμαρῖνον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Camerino).

Καμαρῖται (οἱ), ἔθνος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἰβηρίας.

Κάμβαλα (τὰ), π. τῆς Ἀρμεν.

*Καμβαύλης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ πρῶτον στρατευσάντων Κελτογαλατῶν.

Κάμβλης (καὶ ὀχι Κάμβης), ητος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, περιβόητος διὰ τὴν ἀβδηριαν τοῦ.

Καμβυσηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀράξου καὶ Κύρου.

Καμβύσης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Περσίας, ὑποτελὴς τοῦ βασιλέως τῆς Μηδείας Ἀστυάγους, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν μέγαν Κῦρον. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος Κύρου τοῦ Μεγάλου, κυριεύσας τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀποθανὼν καθ' ὁδὸν ὑπὸ πληγῆς τυχαίας.

Κάμειρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου ἢ ἔγκτιστος τοῦ Ἰλίου, βασιλεύσας μετὰ τὸν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν τῆς Ῥόδου. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη ἡ

Κάμειρος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Καμειρεύς).

*Καμειρὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πανδάρεω.

Καμερία (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Καμικὸς καὶ ὄχι Κάμικος (ἡ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν Ἀκράγαντα, (Siciliana). 2) ποτ. τῆς Σικελ., (Canna).

Κόμιλλος (ὁ), εἷς τῶν Καβείρων ἢ πατὴρ αὐτῶν. 2) (εἷς τὴν Ῥώμην) ὑπηρέτης τῶν Ἱερέων. 3) (κυριωνυμ.) Μ. Φούριος, δικτάτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., σώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν Γαλλων, ἥδη ὑπερογδοηκοντούτης, ἀποθανὼν ὑπὸ λοιμοῦ.

Κάμιρος (ἡ), = Κάμειρος.

*Κάμμης, εω (ὁ), τύραννος ἐν

*Καμοῦν (τὸ), π. τῆς Συρ

Καμπανία (ἡ), ἐπαρχ. εὐφορωτάτη Ἰταλ. εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται Νεάπολις, (τὸ ἐθν. Καμπανός).

Κάμπη (ἡ), τέρας κατοικοῦν τῶν τοὺς Κύκλωπας εἰς τὸν Τάρτ

Καμπόδουνον (τὸ), π. τῶν Ἀκαρνάνων ἐν τῇ Οὐϊνδελικίᾳ, (Kempten).

Κάμψα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ μαϊκοῦ κόλπου.

*Κάνεθος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀργολ. τὴν Ναυπλίαν.

Κάναι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Κανάκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης.

Κανάστραῖον καὶ Κάναστρον (τὸ), ἀκρ. τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Τορωναίου κόλπου, (Κόβο Κάνιστρο).

*Κανάχη (ἡ), ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Μακαρέως.

Κάναχος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυ μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου.

Κανδαύλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύρσ λευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, τῆς Λυδίας, φονευθείς, συνεργ γυναικός του, ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστ Γύγου.

Κανδεσυλα (ἡ), μέρος ὀρεινὸν τῆς

Κάνδυβα (ἡ), πολίχν. τῆς Δυκ.

Κάνδυβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίων τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἀνωτέρ

Κάνη (ἡ) ἢ Κάνης ὄρος (τὸ), ἀκρ. Αἰολίδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου, Κολόνα).

Κάνηθος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ διώ νωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Δρυ δίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἄβαντος ἐξ πατρὸς τοῦ Ἀργοναύτε Κάνθ. γραφ.) β. τῆς Κύβ. παρὰ τὴν Σά

*Κανθάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς τικρὺ τῆς Ἰκαρίας.

Κάνθαρος (ὁ), ἀρχαῖος ἥρως εἰς ἀφ' οὗ παρωνομάσθη Κανθάρ εἷς τῶν τριῶν μυχῶν τοῦ Πειρ γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, (Παυσ. Σ

Κανθαρώλεθρον (τὸ), μέρος ὀρεινὸ Θρᾴκης παρὰ τὴν Ὄλυνθον.

Κάνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κανήθου ἐξ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κάννα (ἡ) καὶ συνηθέστ. Κάννοι (οἱ μη τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, φημος διὰ τὴν ἐνταῦθα ἡττα μαίων ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα.

Κανταβρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν., περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν tana καὶ Burgos, (τὸ ἐθν. Κα

Κάντιον (τὸ), τὸ ἀνατολικώτερ Βρεττιαν. ἀκρωτήριον, Cap Ro

Καυσιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας Ἰταλίᾳ, (Canosa), (ὁ πολ. Κα

Κάνωβος καὶ Κάνωπος (ὁ), π. τινος νήσου τῆς κάτω Αἰγύπτου δυτικὸν (τὸ ἀπ' αὐτῆς καλούμ νωβικὸν) στόμα τοῦ Νείλου, ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπο τοῦ κυβερνήτου τῆς νεὼς τοῦ Μενελάου, (ὁ πολ. Κανωβεύς ἢ Κανωβίτης). Κάλλαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλλ., περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδανοῦ. Καπανεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππονόου ἢ τῆς Λαοδίκης, πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, κεραυνωθεὶς ἐν ᾧ ἀνέβαινε τὰ τείχη ταύτης τῆς πόλεως.

Καπανηγιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Σθένελος.

Καπάνων, ωνος (ὁ), Λοκρός τις ἐξ Ἰταλίας, παρὰ Θκδ. (Γ, 103).

Καπεδόνιον (τό), π. τῶν Σκορδίσκων ἐν Μακεδονίᾳ.

Καπήρεφ (Στρβ. Ζ', ἑ, 318).

Καπετρος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.

Καπετώλιον (τό), ἴδε Καπιτώλιον.

Καπήνα (ἡ), π. τῆς Ἑτρουρ., (ὁ πολ. Καπηνάτης).

Καπιτώλιον (τό), ἡ κορυφὴ τοῦ ἐν Ῥώμῃ Καπιτωλίνου λόφου, ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ μεγάλου Διός, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ σήματα τῆς πολιτείας ἔγγραφα.

Καπναθοικία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ ὄρους Ταύρου ἢ τοῦ Εὐξ. Πόντου, διαιρεμένη εἰς μεγάλην ἢ μικρὰν λεγομένην ἢ ἐν Πόντῳ (τὸ ἐθν. Καππαδόκης ἢ Καππάδοξ ἢ τὸ θηλ. Καππαδόκισσα).

Καππάδοξ, οκος (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδοκ., χωρίζων ταύτην τῆς Γαλατίας, ἢ ποτ. τὸν Ἅλυν.

Καπρέαι (αἱ), νῆσος τῆς Μεσογ., ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας παρὰ τὴν Νεάπολιν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐπαοιδὴ διαμονὴν τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, (Capri), (ὁ νησ. Καπρέας).

Καπρία (ἡ), λίμνη τῆς Παμφυλ.

Καπρίαι (αἱ), = Καπρέαι.

Κάπρος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Ἠλεῖος, υἱὸς Ἠυθαγόρου, νικήσας αὐ ἡμέρᾳ δύο διαφόρων ἀγωνισμάτων νίκας. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Φρυγ., παραρρέουσα τὰς Κολοσσὰς καὶ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον. 3) ποτ. τῆς Ἀσσυρ., χυν. εἰς τὸν Τίγριν, (ὁμικρὸς Ζάπ). 4) νησίδιον ἢ νησὶς τῆς Κελτικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων.

Καπύαι (αἱ), = Καφύαι.

Κάπυη (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ (S. Maria), (ὁ πολ. Καπυάνος καὶ Καπυήσιος).

Κάπυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου ἢ τῆς Ἱερωνύμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου ἐκ τῆς θυγ. Θέμιδος, θυγατρὸς τοῦ Ἴλλου.

Καπύς, ύος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Καπύης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνῆλθαν προσήκοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνδράποδα (οἱ ζωγώνητοι δοῦλοι), διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, καθὼς καὶ τῆς Κιλικίας, λῃστεύοντες ἄθεν ἐλήφθησαν, εἶχαν ἔργον τὴν σωματεμπορίαν· ὅθεν ἡ παροιμ. ὁ Ἦν Καρὸς ἢ Καπύης (μοῦσα), ὁ Ὅμ., ἴσον τῷ μηδενί.

2) (ἐπωνυμ.) υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀρχηγὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Καπύη.

Κάραλις, εως (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σαρδινίας, (Cagliari)

*Κάραλλις καὶ Καράλλεια (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Καραλλεώτης).

Καραμβίς, εως καὶ ίδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Παφλαγ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντ., (Κερεμπέ).

Κάρανα (τὰ), π. τῆς Γαλατ. ἡ Ἀρμεν., (ὁ πολ. Καρανίτης).

Καρανῖται, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεγάλης Ἀρμεν., ἀπὸ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης.

Κάρανος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ., ἀπικήσας μὲ μέρος Ἀργείων εἰς Μακεδονίαν ἢ συστήσας πρῶτος τὸ βασίλειον αὐτῆς. 2) υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἢ τῆς Κλεοπάτρας, φονευθεὶς, παῖς ἔτι, ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρ. 3) εἷς τῶν ἀτρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Κάρβινα (ἡ), π. τῆς Ἰκπυγίας, ἀναστωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ταραντίνων, (ὁ πολ. Καρβινάτης).

Κάργων, ωνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, (Carbo).

Καρδαμύλη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἢ Λακων. παρὰ τὰ Λεῦκτρα. 2) π. ἢ νησίδιον τῆς Χίου, διασώζουσαι ἀμφότεραι τὸ ὄνομά των, (τὸ ἐθν. Καρδαμυλίτης).

Καρδία (ἡ), π. τῆς Θρακ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, (Καρδιά), (ὁ πολ. Καρδιανός).

Καρδοῦχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μεγ. Ἀρμεν., κατοικοῦντες τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τίγριδος περὶ τὰ μέθορια τῆς Ἀσσυρίας εἰς τὰ Καρδούχια ὄρη, ἄλλως Γορδυαῖοι καὶ Κορδυαῖοι, καὶ ἴσως οἱ σημερινοὶ Κιοῦρδαι.

*Κάρδυς, υος (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλυμένου.

Καρίνα (ἡ), = Καρίνη.

Καρηνῖται, ίδος (ἡ), = Καρανῖται.

Κάρηνος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ. χυν. εἰς τὸν Αἶσηπον, ὁ ὕστερον Πίτυς.

Κάρησος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, ἀφ' ἧς ἡ Καρησηνὴ (χώρα).

Καρθαία (ἡ), π. πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Κέω, (ὁ πολ. Καρθαιεύς).

Καρία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας καὶ Λυδίας, (τὸ ἐθν. Κάρ, καὶ τὸ θηλ. Κάιρα). 2) ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων.

Καρίνη (ἡ), π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθήνης.

Καρὶς, ίδος (ἡ), ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Κῶς.

Καρίων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀρχφν. 2) = ἡ ἰσφολμ. ἀνὶ Καρνείων.

Καρκαθιόκερτα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Σοφηνῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἀρμεν.

Κάρκινα ἢ

Καρκίνη (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Ἀκ-μετζίτ, ἢ Μαριουπολις), ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ

Καρκινίτης, ου (ὁ), κόλπος τῆς Εὐρωπ. Σαρματ.

Καρκινῖτις, ίδος (ἡ), = Κάρκινα.

Καρκίνας καὶ ὁ, ι Καρκῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σανσίμου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) ποιητὴς τραγικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ἔχων τρεῖς υἱοὺς, Ξενοκλέα (ποιητὴν ὡσαύτως), Ξενίτιμον ἢ Σίναρχον.

*Καρμάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Καταονίας.

Καρμάνη (ἡ), π. πρωτ. τῆς Καρμανίας, (Κιρμάν).

Καρμανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Περσικοῦ κόλπου, Ἰνδικῆς θαλάσσης ἢ Παρθίας, (τὸ ἐθν. Καρμανοί, Καρμανῖται καὶ Καρμάνιοι).

Καρμανὶς, ίδος (ἡ), = Καρμανία. 2) — ἄκρα, ἀκρωτ. τῆς Καρμανίας.

*Καρμαντίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Γοργίου.

Καρμάνωρ, ορος (ὁ), Κρὴς, πατὴρ τοῦ Εὐδούλου ὁ καθαρίσας τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ Πύθωνος.

Καρμέντις, ίδος (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, μάγισσα περίφημος, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας, ὡς ἐγχωρίου θεᾶς, ἐπανηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ἰταλίας τῇ δεκάτῃ Ἰανουαρίου τὰ Καρμεντάλια.

Κάρμη (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐδούλου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν.

Κάρμηλος (ὁ), β. τῆς Ἰουδαίας, ὀνομαζὼν εἰς τὴν Γραφήν.

Κάρμινα(-νια), ης (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ. θαλάσσης.

Κάρμων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἰσπαν., (Carmone).

Κάρνεα (τὰ), = Κάρνεια.

Καρνεάδης, ου (ὁ), Κυρηναῖος φιλόσοφος, θεμελιωτὴς τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 πρὸ Χ.

Καρνεάτης, ου (ὁ), β. τῆς Σικυωνίας.

Καρνεῖος ἢ Καρνήϊος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Μάντεως, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου, φονευθέντος ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐσύζησαν οὗτοι τὰ λεγόμενα Κάρνεια καὶ Κάρνεα, πανηγυριζόμενα εἰς τιμὴν καὶ πρὸς ἐξιλίωσιν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν 13 τοῦ Μεταγειτνιῶνος (Αὐγούστου) μηνὸς, ὅτε τὰς Κάρνειος διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Δωριων, καὶ διαρκοῦντα ἐννέα ἡμέρας. 2) (κυριωνυμ.) κυνικὸς τις φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων.

Καρνίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Κάρνοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦν τὴν νῦν Καρνιθίαν καὶ Στιρίαν.

Κάρνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κύρβης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν, ἢ, κατ' ἄλλους, μάντις Ἀκαρνὰν, πρὸς ἐξιλασμὸν τοῦ φόνου τοῦ ὁποίου συνέστησαν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν τὰ Κάρνεια.

*Κάρουρα (τὰ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Φρυγ. καὶ Καρ.

*Καρουσσα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ.

*Καρφαντίδας, α (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Τάραντος.

Κάρπαθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἢ Καρπάθιον πέλαγος μεταξὺ Κρήτης ἢ Ῥόδου, (Σκάρπαθο), (ὁ νησ. Καρπάθιος)

Καρπασία (ἡ), π. καὶ λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Καρπασιεὺς καὶ Καρπασεώτης).

Καρπάτης, ου (ὁ), τὰ νῦν Καρπάθια (Car-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pac) ὄρη, παρατείνοντα τὴν Οὐγγαρίαν, Πολωνίαν καὶ Δακίαν.

Καρπήσιοι (οἱ), = Καρπητανοί.

Καρπητανία (ἡ), μέρος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπανίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

Καρπητανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἱσπαν., ὧν μητρόπολις ἡ Τολέδη.

Κάρπις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (ἴσως ὁ Δράῤῥος).

Καρπὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὡρῶν παρὰ Παυσ.

Κάῤῥαι (αἱ), π. τῆς Μεσοποτ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἐδέσσης, ἡ Χαῤῥὰν τῆς Γραφῆς, (ὁ πολ. Καῤῥαῖος ἢ Καῤῥηνός).

Κάῤῥας (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ. παρὰ τὰς Κάῤῥας.

Καῤῥωτος (ὁ), Κυρηναῖος Πυθιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου, καὶ γυναικαδελφὸς Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης.

Καραέολοι (οἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ.

Κάρσουλοι (οἱ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Casigliano).

Καρταία (ἡ), = Καρθαία.

Καρτέρεια (ἡ), = Κρατέρεια.

Καρτέρων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων παίδων τοῦ Λυκάονος.

Καρτηία (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, (Rocadillo).

Καρύαι (αἱ), κώμη τῆς Λακων. μὲ ναὸν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος. 2) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Φενεὸν, (ὁ πολ. Καρυάτης, καὶ τὸ θηλ. Καρυᾶτις).

Καρυανδὰ (ἡ), π. ἐπί τινος νήσου μὲ λιμένα τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Καρυανδεύς).

Κάρυστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Κάρυστος (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐβοίας, περίφημος διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς μάρμαρα, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Καρύστιος). 2) χωρ. τῆς Ἀχαιων., ἀφ' οὗ ὁ Καρύστιος οἶνος.

Καρχηδὼν, όνος (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῆς Διδοῦς καὶ τῶν Τυρίων 323 ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἀντιταχθεῖσα πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τελευταῖον καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 146 πρὸ Χ., (ὁ πολ. Καρχηδόνιος). 2) ἡ Νέα—, π. καὶ λιμὴν τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, (Καρθαγένη).

Κάσαμβος (ὁ), ἐπίσημός τις Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους.

Κασταναία (ἡ), ἴδε Καστανάια.

Κασιλῖνον (τὸ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Βουλτούρνου ποταμοῦ, (Nova Capua).

Κασινον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Casino).

Κάσινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τοῦ Λατίου, (Sicco).

Κάσιον (τὸ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (Κατιεχ).

Κάσιον ὄρος (τὸ), β. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὑψούμενον παραθαλασσίως παρὸ τὴν Σερβωνίδα λίμνην καὶ τὸ Πηλούσιον, (Ἐλ-κάς). 2) β. τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκείας παρὰ τὸν Ὀρόντην, (Ἀκράμπ).

Κάσιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς, λατρευόμενος ἐπὶ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμωνύμου ὄρους.

2) (κυριωνυμ.) Ἥλειος τις παρ' Ἀθην. (Π', 393).

Κασιώτις, ιδος (ἡ), ἡ τοῦ Κασίου (ὄρους). ⁂ Πέτρα—, ⁂ Π. τὸ Κάσιον ὄρος. 2) (οὐσ.) ἀκρωτ. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Πηλούσιον.

Κασμέναι (αἱ) καὶ Κασμένη (ἡ), π. μεσογ. τῆς Σικελ. (Sicoli), (ὁ πολ. Κασμεναῖος).

Κάσος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Κῶ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Κάσιος).

Κασπάτυρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ, (Καβουλ).

Κάσπειρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἡ Παρθίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, περὶ τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κάσπειροι.

Κάσπιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὰ πρὸς βορρᾶν τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς ἀνατολικῆς Μηδίας, (ὄθεν

Κάσπιος, α, ον. Ὁ τῶν Κασπίων. ‖. (ἰδίως) Κασπία θάλασσα καὶ Κάσπιον πέλαγος, τὸ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀσίας, μὴ συνεχόμενον μὲ κανὲν ἄλλο. ‖. «Κάσπιαι πύλαι, « πέρασμα ζενότατον μεταξὺ Μηδίας καὶ Ἀρμενίας, ἐκτεινόμενον εἰς ὀκτὼ σταδίων μῆκος εἰς τὸ ‖. Κάσπιον ὄρος, β. τῆς βορείου Μηδίας.

Κασπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κασπία.

Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια, = Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια.

Κασσανδάνη (ἡ), γυνὴ Κύρου τοῦ πρώτου καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου.

Κασσάνδρα (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀλεξάνδρα, θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἑλένου, μαντὶς κακῶν, ἣ διὰ τοῦτο μὴ πιστευομένη. Αἰχμαλωτισθεῖσα, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πατρίδος της, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συναλουθήσασα αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Κασσάνδρεια (ἡ), ἡ πρότερον Ποτίδαια, π. τῆς Μακεδον., ἀπὸ Κασσάνδρου τοῦ βασιλέως, ὃς τις τὴν ἀνενέωσε, καταχραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, (Κασσάνδρα), (ὁ πολ. Κασσανδρεύς).

Κάσσανδρος (ὁ), υἱὸς ⁂ διάδοχος τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδον., γεννήσας ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης τρεῖς υἱοὺς, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος τὸν διεδέχθη.

Κασσιέπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀράβ., γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Κηφέως τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Ἄτυμνιον, καταστερισθεῖσα δὲ μετὰ τὸν θάνατόν της.

Κασσιόδωρος (ὁ), ὁ μεταφράσας εἰς τὰ Λατινικὰ τὸν Ἰωσηπον περὶ τὴν ἑκτὴν ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Κασσιόπη (ἡ), = Κασσιέπεια.

Κάσσιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότερος ὁ ἐκ Παρμης τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως, πρῶτος τῶν συνομοτάντων κατὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες (αἱ), αἱ ἄλλως Ἑσπερίδες, νῆσοι τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ, ἀπροσδιόριστοι, εἰκαζόμεναι Β. ἀ. νῦν Scilly ἢ al Sorlingues.

Κασταώτη (ἡ), π. τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, (Ἰωάννινα).

Χασνία ἐν Ἠπείρῳ, πρὸς βορ. Βιθροτοῦ, (Ἅγιοι).

τῆς Κερκύρας, (Κάσωπον).

Κασσωπία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κασσώπην χώρα τῆς Ἠπείρου.

Κασσωπὶς, (ὁδος (ἡ), Νύμφη τις τοῦ Νασσαοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ ἡ παρὰ κρήνη ἐν Δελφοῖς.

Καστάβαλα (τὰ), π. τῆς Καππαδ. μεταξὺ Κασταβαλέων).

Καστάλια (ἡ), πηγὴ τοῦ Παρνασσοῦ παρὰ τοῦ Ἀπολλ. καὶ τῶν Μουσῶν, ἧς ἀπ' αὐτῆς ἐπεκαλοῦντο Καστάλιαι Νύμφαι. 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Καστάλιος).

Καστάλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἐκ Δελφοῦ, πατὴρ τῆς Θυίας.

Καστάλων, ωνος ἢ ὤνος (ὁ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ, (Cazlona). (ὁ πολ. Κασταλωνίτης).

*Κάστανα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. ἢ ἄλλη τοῦ Πόντου.

Καστανάια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μαγνησίας, (Καστανὰ), (ὁ πολ. Καστανάιος).

*Καστανία (ἡ), χωρ. περὶ τὴν (τὸ τοπ. Καστανιάτης).

*Καστανὶς αἶα (ἡ), Π. ἡ περὶ τὴν στάναιαν χώραν.

Καστιάνειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Βριάρεω, τήρ τοῦ Γεργυθίωνος.

*Κάστνιον ὄρος (τὸ), β. τῆς Παφλ. (ὄθεν Καστνιῆτις Ἀφροδίτη).

*Καζορίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς ἐπῶν.

Κάστρον (τὸ), Castrum novum, π. τῆς Πικεντίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Giulia Nova).

Κάστυλον (τὸ), = Καστωλών.

Καστωλὸς (ὁ), π. τῆς Λυδίας.

Κάστωρ, ορος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, γενόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰδα, ὡς θνητὸς τὴν φύσιν, ἀθανατισθεὶς δὲ, διὰ μεσιτείας τοῦ Διὸς, παραχωρήσαντος εἰς αὐτὸν τὸ ἥμισυ τῆς φιλαδελφίας τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του, ὅθεν καὶ εὑρίσκονται ἐναλλὰξ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὁ μὲν εἷς ὑπὸ τὴν γῆν, ὁ δὲ εἷς τὸν Ὄλυμπον, παραμένοι ἀείποτε ἑνωμένοι καὶ ὡς ἐκ τοῦ πολὺ ἐφίπτοι. 2) συγγραφεὺς τις Ἑλλην., ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος, ἱστορικὸς, ἀποθανὼν δὲ εἰς 84 χρόνων ἐκ γήρους τοῦ προτέρου, ἐπίσημος διὰ τὴν σοφὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐμβριθειάν του, φρονεμάτις ἰδιοχείρως ἐν Ἰτύκῃ τῆς Ἀργικῆς, ὅπου εἶχε καταφύγῃ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὡς ἐνωθεὶς κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Πομπήϊον.

Κάστωρ (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Πολυδ. (Π', 24).

Κασύη (ἡ), κώμη τῆς Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

*Κασυλίδανα (τὰ), χωρ. τῆς Ἰσαυρ., (τὸ ποτ. Καῤῥωδανέωτης).

Κασσυσα (τὰ), λιμὴν ἢ νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Χίον.

Κασκάσια ὄρη (τὰ) ἢ Καυκάσιον ὄρος (τὸ), = Καύκασος.

Καύκασος (ὁ) καὶ Καύκασον (τὸ), εὐρὺ βραχῶν τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένων μεταξὺ τοῦ τε Εὐξ. Πόντου καὶ τῆς Κασπίας, (τὸ ὄρ. Καυκάσιον).

Καύκη (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., πατρὶς Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, (Medina del Rio Secco).

Καύκων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 2) υἱὸς τοῦ Κελαινοῦ. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἠλιάδος, χυν. εἰς τὸν Τευθέα.

Καυκῶνες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν μεταξὺ Ἠθῶν καὶ Παφλαγον., ὁπόθεν μετῴκησαν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκωνίαν μεταξὺ Ἠλιάδος καὶ Μεσσηνίας.

Καυκωνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βαιτίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀχαιῶν, (ὁ πολ. Καυλωνιάτης).

Καῦνος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Ἀριστογείτονος, (Κωπί), (ὁ πολ. Καύνιος).

Καυστρεύς (ὁ), ἥρως τις υἱὸς τοῦ Ἀγιλλ. καὶ τῆς Πενθεσ-λείας, ἔχων ἴδιον βωμὸν παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐν Ἰωνίᾳ. 2) = τῷ

Καύστρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰωνίας, χυν. μεταξὺ Κολοφῶνος ⁂ Ἐφέσου εἰς τὴν θάλασσαν, (Καρὰ-σού). ‖. «Καύστρου πεδίον, « πεδιὰς μεταξὺ Δυδίας ⁂ Ἰωνίας ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ τούτου.

2) π. τῆς Φρυγ. ἡ ὑστερον Κέστρα, ὅθεν ἄλλοι ἀγγν. Κεστρου πεδίον.

Καφαρεύς, έως (ὁ), Δ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Κάφαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, ἧς τις ἀφενευσε τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον, θελήσαντα νὰ τοῦ ἁφαιρέσῃ τὸ πρωτεῖον του.

Καφηρεύς, έως (ὁ), ἀκρωτήριον πρὸς μεσημβρ. τῆς Εὐβοίας, ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς περὶ αὐτὸ σκοπελους, (Κάβο δ' Ὄρο).

*Καφησίας, ου (ὁ), αὐλητής τις παρ' Ἀθην. (Ιά', 629).

*Καφισὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηφισός.

Κεφυὰ (ἡ) καὶ Κεφυαὶ (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ, (ὁ πολ. Κεφυεύς).

Κέβης, ητος (ὁ), Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., εἷς τῶν ὁποῖων ἀποδίδεται ἠθικὴ τις ἀλληγορία, σωζομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Πίναξ.

Κεβρὴν, ηνος (ὁ), Φρὺξ, πατὴρ τῆς Ἀστεροπῆς καὶ Οἰνόης, αἵτινες ὑπανδρεύθησαν τοὺς Πριαμίδας Αἴσακον ⁂ Ἀφρινεα.

2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος.

Κεβρὴν καὶ Κεβρήνη (ἡ), π. Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρῳάδι, (ὁ πολ. Κεβρήνιος).

Κεβρηνία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κεβρήνην χώρα τῆς Τρῳάδος.

Κεβριόνης, ου (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κεγχρεαὶ (αἱ) καὶ Κεγχρειὰ (ἡ), λιμὴν καὶ πολίχν. τῆς Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, (Κεχριαίς). 2) πολ.χν. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Κεγχρεάτης).

Κέγχρεια (ἡ), πηγὴ εἰς παρὰ τὴν ἐν Ἀργολίδι Λέρνην.

Κεγχρειὰς καὶ Κεγχρίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πειρήνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, τυχούσης ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τῆς Ἀρτεμιδος εἰς τὸ κυνήγιον.

*Κεγχρίας (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Κεγχρὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πείρου, αἵτινες, φίλουσ κλέσαι μὲ τὰς Μούσας, μεταμορφωθεῖσαι εἰς πτηνὰ.

Κεδρέαι καὶ Κεδρεῖαι (αἱ), πολίχν. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Καραμανικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Κεδρεάτης).

Κέθηγος (ὁ), Δούκιος—, Ῥωμαῖος, συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Σεμπρωνίου Τουδιανοῦ.

Κειριάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα ἢ τὴν Οἰνηίδα φυλήν.

Κέκαλος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

Κεκροπία (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ⁂ ὁλόκληρος ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ τοῦ Κέκροπος, 2) παρὰ Θκδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρωπία.

Κεκροπίδης, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Κέκροπος, ἤθεν ‖. πλθ. οἱ Ἀθηναῖοι.

Κεκροπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ Ἀττικὴ. 2) (συνηθ.) μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Κέκροψ, οπος (ὁ), ὁ πρῶτος, ἀποικήσας ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Σάϊδος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου ἄρχοντος Ἀκταίου Ἀτραυλον, εἰσήγαγε τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ διαδεχθεὶς τὸν πενθερόν του, ὠχύρωσε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ⁂ διένειμε τὸν λαὸν εἰς τέσσαρας φυλὰς, ὧν ἡ πρώτη ἔφερε τὸ ὄνομά του. Βασιλεύσας δὲ πεντήκοντα ἔτη, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, πλατυτόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοπλοιῶν ὡς δίφυὴς (βράκων καὶ ἄνθρωπος), διότι πρῶτος ἐνομοθέτησε τὰ συνοικέσια. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔγγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, δ. ἐλθὼν τὴν Ἀττικὴν εἰς δώδεκα πόλεις.

Κεκροφάλεια καὶ Κεκροφαλία (ἡ), νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀπιδαύρου.

Κελάδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δρύκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἠλιάδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν, ἅλλως Ἀκίδων καὶ Κλαδάος.

*Κελαδώνη, ἡ, π. τῆς Δυκριδος, (ὁ πολ. Κελαζωναῖος).

Κελαινὰι (αἱ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐφλονείκησεν ὁ Μαρσύας μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, (Ἰσσακλι).

Κελαινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

*Κελαινὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς. 2) υἱὸς τοῦ Φλυοῦ ⁂ πατὴρ τοῦ Καύκωνος ἐξ Ἑλευσῖνος.

Κελαινὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Ἠγύπτιου. 2) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειάδης, γενομένη ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Λύκον, μετατεθεῖσα εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. 2) θυγ. τοῦ Ἴσμου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δεύκριον.

Κιλεαὶ (αἱ), κώμη τῆς Φλιασίας.

Κιλίκες, ων (ὁ), εἷς τῶν Σταρτιατῶν ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς Σικελίαν, θανατωθεὶς ἐκεῖσε εἰς τὴν κατὰ τῶν Φρυλίκων ⁂ Ἐγεσταίων μάχην.

Κελιδόνες, ων (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τρῳζῆνος παρὰ τὸν λιμένα Πώγωνα.

Κέλευς (ὁ), υἱὸς τοῦ Φύρβαντος καὶ ἔγγονος τοῦ Κραναοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα ἥτις, πρὸς ἀνταμοιβήν, ἠθέλησε νὰ καμῇ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δημόφωντα, ἀθάνατον. Ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ παιδὸς, ἐξ αἰτίας τῆς περιεργείας τῆς μητρὸς του Μετανείρας, ἢ θεὰ ἐχάρισεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον υἱὸν τὸν Τριπτόλεμον· ὁ δὲ Κελεὸς μετὰ τῶν τριῶν αὐτοῦ θυγατέρων, ἔζησεν ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Κελεστάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἰφικρ.

Κελεύτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κέλλιον ὄρος (τὸ), εἷς τῶν ἐπειὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ᾠκοδόμηται ἡ Ἴλιος.

*Κελμὶς, ιδος (ἡ), εἷς τῶν ἰδίων Δακτύλων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κέλσα (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ πυταμοῦ Ἴβηρος, (Xelso.

Κέλσος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, πρὸς τὰς κατηγορίας τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Ὠριγένης μ᾽ αν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. 2) Ῥωμαῖος ἰατρός, ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, γράψας Λατινιστὶ ἰατρικὴν πραγματείαν εἰς ὀκτὼ βιβλία, τῆς ὁποίας αὐξεται μέρος.

Κέλται (οἱ), ὅδε Κελτοί.

Κελτιβήρες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Κελτιβηρίας, συνιστάμενοι ἐκ τῶν ἐντοπίων Ἰβήρων καὶ τῶν κατὰ καιροὺς εἰσβαλόντων εἰς τὴν Ἱσπανίαν Κελτῶν.

Κελτιβηρία (ἡ), μέρος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., περιέχουσα τὸ πλεῖστον τῆς νῦν Νέας καὶ μέρος τῆς Παλαιᾶς Καςιλίας καὶ Ἀῤῥαγονίας.

Κελτική (ἡ), ἀρχήτερα ὅλη ἡ Γαλλία, ἐπὶ Αὐγούστου δὲ μόνον ἡ Δαγδονική Γαλλία.

Κελτοί (οἱ), ἓν τῶν τεσσάρων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι.

*Κελτολίγυες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ.

Κελτοσκύθαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας.

Κεμμένη (ἡ) καὶ

Κέμμενον ὄρος (τὸ), β. τῆς Γαλλ., (Cevennes).

Κενομανοί (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν, κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον.

Κένταυροι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον ᾗ μάχιμον τῆς Θεσσαλ., κατοικοῦν τὸ Πήλιον ὄρος ᾗ τὴν Ὄσσαν, πλαττόμενοι δὲ ὅτι ἦσαν ἐξ ἡμισείας ἄνθρωποι ᾗ ἵπποι (ἐπολέμουν δηλ. πάντοτε ἐφ᾽ ἵπποι), ὅθεν ἐλέγοντο καὶ Ἱπποκένταυροι, ᾗ ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Νεφέλης. Περίφημος ὑπῆρξεν εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους ἡ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Λαπίθων μάχη, ἐκγεγεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Κένταυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Στίλβης, θυγατρὸς τοῦ Πηνίως καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο κατά τινας οἱ Κένταυροι.

Κεντήνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Centenius.

Κεντόριπα (τὰ) καὶ Κεντούριπαι (αἱ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Αἴτνην, (Centorbe), (ὁ πολ. Κευτοριπῖνος).

‡Κεντόριπες (οἱ), ἀμφ. ἀντὶ Κεντοριπῖνοι.

Κεντρίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρμεν., χωρίζων αὐτὴν τῶν Καρδούχων, καὶ χυν. εἰς τὸν Τίγριν, (Ἐχαβὺρ ᾗ Μπελδὶς).

Κέντρωνες (οἱ), λαὸς τῆς Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὸ νῦν Henegau ᾗ Namour.

Κέος, ου (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κέως.

Κεραμεικὸς (ὁ), μέρος (πλατεῖα) πρὸς τὸ δυτικοβόρειον τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν, διαιρούμενον διὰ τῶν τειχῶν αὐτῆς εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Κεραμεικόν, συνεχόμενον δὲ διὰ τοῦ Διπύλου. 2) κόλπος τις περὶ τὴν πολιν τῆς Καρίας Κέραμον, (Κάρφος τῆς Κῶ ᾗ τοῦ Μαρμαρᾶ).

Κεραμεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν καὶ κείμενος εἰς τὸν Ἔξω Κεραμεικὸν, (ὁ δημ. Ἐκ Κεραμέων).

Κεραμικὸς (ὁ), ὅδε Κεραμεικός.

Κέραμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἥρως ἐπώνυμος τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεραμεικοῦ.

Κέραμος (ἡ), π. τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ Κεραμεικὸς κόλπος.

Κεράμων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀπομν. Β᾽, ζ᾽, 3).

Κεραμῶν ἀγορὰ (ἡ), π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Μυσ. ᾗ Φρυγ., (Σαντικλύ).

Κέρας, ατος (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐντὸς τοῦ Κερατίου κόλπου.

Κερασοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἡ ὑστερον Φαρνακία, ἄποικος τῆς Σινώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας μετέφερε κατὰ πρῶτον ὁ Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, (διατηρεῖ τὸ ὄνομά της).

Κέρατα (τὰ), β. διώρυφον ἐξέχον ὡς διπλοῦν ἀκρωτήριον μεταξὺ Μεγάρων ᾗ Ἀττικῆς.

Κεραύνια (τὰ), ὄρη ὑψηλὰ ἐκτεινόμενα ἀπὸ τῶν μεθορίων τῆς Ἠπείρου ᾗ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἄχρι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ προεξέχοντα αὐτῶν ἄκρα καλοῦνται Ἀκροκεραύνια.

2) ἡ πρὸς τὴν Κασπίαν θάλασσαν βορειανατολικὴ ἄκρα τοῦ Καυκάσου, σύνορον τῆς ἐν Ἀσᾳ Ἀλβανίας.

Κεραύσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., μέρος τοῦ Λυκαίου, ὅπου ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Νέδας.

Κέρβερος (ὁ), κύων πεντηκοντακέφαλος καὶ ὑστερώτερα τρικέφαλος, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου.

†Κερδονία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρδονία.

Κερδύλιον (τὸ), χωρ. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν.

Κερδὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Φορωνέως.

Κερδὼν, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ Δμοθ.

*Κερεάται (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κερησσὸς (ὁ), φρούρ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς.

Κέρθη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰόβην.

Κερκάσωρος (ἡ), π. ἐν ταῖς μεθορίοις τῆς μεσαίας καὶ κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου οὗτος χωρίζεται εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας τὸν Κανωβικὸν καὶ Πηλουσιακὸν, (Δκσάς).

Κερκαφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., ὁ υἱὸς τοῦ Κερκάφου, (ὄθεν ‖. πλθ.) οἱ Ῥόδιοι.

Κέρκαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴλιου, βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, γεννήσας ἐκ τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ Κυδίππης τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον ᾗ Κάμειρον. 2) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ. 3) (γεωγρ.) β. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Κερκέσουρα (ἡ), = Κερκάσωρος.

Κερκέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δωρίου.

Κερκέται (οἱ), ἔθνος πειρατικὸν τῆς Ἀσίας. Σαρμάτ., κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Πόντου, (Περκόζοι).

Κερκετεὺς, έως (ὁ), β. τῆς Σάμου ᾗ μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου ἐν Θετταλ.

Κερκέτιοι (οἱ), = Κερκέται.

Κερκητὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Κερκίδᾶς, ᾶ (ὁ), Ἀρκὰς τις, φίλος Φιλίππου. 2) ἕτερος ποιητὴς καὶ μουθέτης ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Κερκίνη (ἡ), β. τῆς Παιονίας, (Βερμίου). 2) = Κέρκινα.

Κερκινῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Θρᾴκης.

Κέρκινα (ἡ), νῆσος μὲ πόλιν ἐπ᾽ αὐτῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν, ἱδρ. ὑπὸ Δαναϊνήτης).

Κερκινῖτις, ιδος (ἡ), νησίδιον παρὰ τὴν Κέρκινναν.

Κέρκυρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μιθώνης, ἐξ ἧς ὁ Φαίαξ ἐβίασεν ἐγκύμονα τὸν Φαίακα. 2) (γεωγρ.) ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερία, μετὰ ταῦτα ὀνομασθεῖσα Δρεπάνη, (Κερκυραῖος).

Κέρκυων καὶ ὄχι Κερκιῶν (κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἡφαίστου, λῃστὴς περὶ τὴν Ἐλευσῖνα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμήδους.

Κέρκωψ, ωπος (ὁ), Πυθαγόρειός τις σοφὸς καὶ ποιητής. 2) (πλθ.) Κέρκωπες, λαὸς τις κατοικῶν περὶ τὴν Λυδίαν, καὶ ἀπατῶν παντοιοτρόπως τοὺς ξένους, ἐξολοθρευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (εἰς τὴν κωμῳδίαν παρεστάνοντο ὡς φθονεροὶ καὶ πανοῦργοι δαίμονες).

Κέρνη (ἡ), νησίδιον ἀπέναντι τῶν Δυνακῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, ἴδιον τῶν Καρχηδονίων).

Κερβήταναι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., κατοικοῦν περὶ τοὺς πρώτους τοῦ Πυρηναίου.

Κερσυβλέπτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Βρεττανικῆς, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Κέρσος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., (Μερκλίκ).

Κερτόνιον ᾗ Κερτώνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων Δδραμυττίου καὶ Ἀταρνέως, παρὰ τὸ ὄρος Ἴδη.

Κερύνεια καὶ Κερυνία (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν ὡδώκα, παρὰ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, (ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθήρευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν χρυσόκερων καὶ χαλκόπουν Κερυνείαν ἔλαφον), (ὁ πολ. Κερυνείτης).

2) π. τῆς Κύπρου παρὰ Σαλαμῖνα.

Κερυνίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχ.

Κερυνῖτις, ιδος (ἡ), = Κερυνεία (Ἀλσος).

Κέρχνεια (ἡ), Π. ἀντὶ Κεγχρεαί.

Κερωσσὸς (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου παλαιὸν παρὰ τὴν Μελίτειαν.

Κεστρίνη (ἡ), ἐπαρχία τῆς Θεσπρωτικῆς Ἠπείρου.

Κεστρῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκέου καὶ ἀνδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ Κεστρῖνος πόντος, ἤτοι ὁ πλησιέστατος διὰ τῆς πολεως Μαγνησίας τῷ Κέστρῳ (ὁ Κέστρος).

Κέστρος (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἰσαυρ.

Κελβίνυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μενοιτίου

*Κεγχαλαὶ (αἱ), ἀκρωτ. περὶ τὴν εἴσοδον τῆς Μεγάλης Σύρτεως.

Κεφαλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.

*Κεφαλίων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Γεργίθου. 2) ῥήτωρ τις μεταγενέστερος ὁ Ἅλλως Κεφάλων.

Κεφαλληνία (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σάμη καὶ Σάμος, (ὁ νησ. Κεφαλλήν).

Κεφαλὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Κεγχαλοίδιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (Cephali).

Κέφαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ᾗ τῆς Ἔρσης ἢ Ἐρεούσης, ἀναρπασθεὶς, διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Φαέθοντα ἢ τὸν Τιθωνόν. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόνεως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ᾗ τῆς Διομήδης, ἐγγυνος τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τῆς Πρόκριδος, ὕστερον τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Κεφαλλῆνες.

3) ῥήτωρ ἐκ Συρακουσῶν ἢ ἐκ Θουρίων, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Λυσίου, μεταναστεύσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Περικλέους. 4) δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.

Κεφαλῶν, ωνος (ὁ), ὅδε Κεφαλίων.

Κέως, ω (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, ἀντικρὺ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς Σουνίου, (Τζιά), (ὁ νησ. Κεῖος καὶ Ἰων. Κήϊος).

*Κηΐς-ασα (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, (Παυσ. Β᾽, ἐ᾽, 4).

*Κηϊδαὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἐκ Κηδῶν).

Κηφάλιων, ωνος (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπεγράφετο σατυρικόν τι δρᾶμα τοῦ Σοφοκλ.

Κηβίδης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις διθυραμβοποιὸς ἐξ Ἐρμιόνης παρὰ Φωτίῳ.

Κήβλων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Διοδ.

Κηδείδης, ου (ὁ), = Κηδίδης.

Κηδαινεὺς, έως (ὁ), = Κελαινεύς.

Κηδρῦσα (ἡ), = Κοίλωσσα.

Κηναῖον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Εὐβοίας, ἀντικρὺ τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Κηναίου, (Κάβο Λιθάδι).

Κῆπις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριμάντου.

Κῆποι (οἱ), χωρ. παρὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὰ περίφημον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης.

2) π. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἐπὶ τινος νησίδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Κεμπίλ).

Κηρεύς, έως (ὁ), β. τῆς Εὐβοίας.

*Κηρίλλοι (οἱ), π. τῶν Βρουττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κήρινθος (ἡ), π. τῆς Εὐβοίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Δολιχίδος.

*Κηρύκειον καὶ Κηρύκιον (τὸ), β. περὶ τὴν Ἔφεσον καὶ 2) ἕτερον περὶ τὴν Τανάγραν.

Κήρυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Κήρυκες ἢ Κηρυκίδαι, ἐπίσημός τις ἱερατικὴ οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις.

Κήτειοι (οἱ), λαὸς τῆς Μυσίας περὶ τὴν Πέργαμον, (ὁ Ἀρίσταρχος ἐκλαμβάνων τὴν λέξιν ἐπιθετικῶς, τὴν ἐξηγεῖ διὰ τοῦ Μεγάλους).

Κήτειος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, χυν. εἰς τὸν Κάϊκον.

Κητεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.

*Κηττοὶ (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Δεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κήττιος).

Κητὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, καὶ μήτηρ τῶν Γραιῶν καὶ τῶν Γοργόνων. 2) μία τῶν Νηρηίδων.

Κήϋξ, ύκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑωσφόρου καὶ τῆς Νύμφης Φιλωνίδος, ἀρχαίως βασιλεὺς τῆς ἐν Φωκίδι Τραχῖνος, ἄλλος, κατά τινας, παρὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἱππάσου καὶ φίλον τοῦ Ἡρακλ., τοῦ ὁποίου τοὺς ἀπογόνους, κατατρεχομένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀλκυόνη, μεταμορφωθέντες ἀμφότεροι εἰς τὰ ὁμώνυμα πτηνά.

Κηφεύς, έως (ὁ), υἱὸς ἢ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξήλθεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συνεκπλεύσας ἔπειτα καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. 2) βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, υἱὸς τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας.

Κηφῆνες (οἱ), ὠνομάζοντο ἀρχαιότερον οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Κηφισιὰ καὶ ὄχι Κηφησία ἢ Κηφησσία (ἡ), μία τῶν ὡδώκα ἀρχαίων πολεων τῆς Ἀττικῆς, ἀπωκεῖουσα ὀλίγον ἕνα τῶν δήμων αὐτῆς, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Κηφισιεὺς ᾗ [εἰς ἐπιγρ.] Κηφισιεύς).

Κηφισὶς, ίδος (ἡ), ἡ Κωπαὶς λίμνη, ἀπὸ τοῦ εἰς αὐτὴν εἰσβάλοντος Κηφισοῦ τοῦ Βοιωτικοῦ.

Κηφισόδημος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κηφισόδοτος (ὁ), ὁ Ἅλλως Κηφισόδωρος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ᾽, ἔτος τῆς 105 Ὀλυμπ. 2) ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) γλύπτης τις παρὰ Παυσ. (Α᾽, λς᾽, 5, ᾗ Θ᾽, λ᾽, 4). 4) Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσαν. (Γ᾽, κ᾽, 3).

Κηφισόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β᾽. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, λοχαγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος μυρίων. 3) ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, κατὰ Πλίνιον. 4) ἕτερος, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. 5) ὁ ἐπικληθεὶς πλάνης (farceur) ἐν Ἀθήναις.

Κηφισὸς καὶ (ἀμφ.) Κηφισσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἀττικῆς, ῥέων πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὰ μακρὰ τείχη, καὶ χυν. εἰς τὸ Φάληρον. 2) ποτ. τῆς Φωκίδος, χυν. εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι). 3) ποτ. τῆς Ἀργολ., χυν. εἰς τὸν Ἰναχον, (ἀναφέρονται καὶ ἄλλα ποτάμια μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὴν Σικυῶνα, Σαλαμῖνα καὶ Σκύρον).

Κηφισοφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθην. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ᾽. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ. 4) υἱὸς τοῦ Κλίωνος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις.

5) ὑποκριτὴς (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην) συνεργάτης τοῦ Εὐριπίδου.

Κία (ἡ), = Κίως, παρὰ Παυσαν.

Κιάβρος ἢ Κιαμβρος (ὁ), πατ. τῆς Μυσίας.

Κιανὸς (ὁ), ὁ τῆς Κίου. ‖. κόλπος —, ὁ καταλήγων εἰς τὴν Κιον τῆς Προποντίδος.

Κιανὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Κίου.

Κίβυρα (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. 2) ἡ μικρὰ, π. τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Κιβυράτης).

Κιβωτὸς (ἡ), οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ Ἀπάμεια. 2) τεχνητὸς τις λιμὴν παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Κιγδαγάτας, ου (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ᾽ Δἰσχύλῳ.

Κίγκιος (ὁ), (Cincius), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν

Κίερος (ἡ), ὅδε Προυσιάς.

*Κίζαρι (ἡ), φρούρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν λίμνην Σιφάνην, (Στράβ. ΙΒ᾽, γ᾽, 560).

Κιθαιρὼν, ῶνος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ἑλικῶνος.

Κιθαρίστη (ἡ), π. ᾗ λιμὴν τῆς Ναρβων. Γαλλ. (Cioiat).

Κικέρων, ωνος (ὁ), Μάρκος Τούλλιος, ὁ περίφημος ῥήτωρ τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς τὸ 104 πρὸ Χ. καὶ μαθητεύσας καὶ ἐν Ἀθήναις. Γνωτεύσας, καὶ σώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα, ἀπεσύρθη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Πομπηίου· ἀλλὰ, καταδικασθεὶς ἀπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ἐδολοφονήθη κατ᾽ ἐπιταγὴν αὐτοῦ, φεύγων εἰς Μακεδονίαν τῷ 44 ἔτει πρὸ Χ. εἰς ἡλικίαν 64 χρόνων. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, σπουδάσας καὶ αὐτὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ συνιπατεύσας τῷ Καίσαρι Αὐγούστῳ.

Κίκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὴν ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης χώραν, τὴν ἀπ᾽ αὐτῶν κληθεῖσαν Κικονίαν, ἔνθα ἔκειτο ἡ Μαρώνεια.

Κικύνηθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Παγασαίου κόλπου.

Κίκυννα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κικυννεύς).

Κιλικία (ἡ), ἐπαρχία παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Συρ., Καππαδ., Λυκαον., Παμφυλ. καὶ Ἰσαυρ., διαιρουμένην εἰς τραχεῖαν ἢ δυσιὴν ᾗ πεδινὴν, (τὰ 10ν. Κιλιξ ᾗ τὸ θηλ. Κιλισσα).

Κίλιξ, ικος (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας. 2) (κυριώνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, κατοικίσας τὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Κιλικίαν.

Κίλισσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας.

Κίλλα (ἡ), ὡς τοῦ Δωριέως ᾗ ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξελφὴ τοῦ Πριάμου. 2) ἀδελφὴ τῆς Ἐκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησεν ἀθεμίτως τὸν Μύνιππον. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κίλλας, α (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος, ἀποικίσας, κατά τινας, τὴν Κιλικίαν.

*Κίλλης, ου (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου.

Κιλλικῶν, ῶντος (ὁ), Μιλήσιος, καλούμενος ἰδίως Ἀχαιός, ὅς τις ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας.

Κιλλουτὰ (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ. θαλάσσης.

Κίμαρος (ἡ), ἀκρωτ. βορειοδυτικὸν τῆς Κρήτης, (Κάβο Κραμποῦσα).

Κίμβροι (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν τῆς αὐτῆς καταγωγῆς μὲ τοὺς ἐν τῇ Κριμαίᾳ Κιμμερίους, κατοικοῦντες τὴν χερσόνησον Ἰουτλάνδην ἐν Δανίᾳ.

Κιμινία (ἡ), λίμνη τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lago di Vico).

Κιμμέριοι (οἱ), ἐτυμολογ. =Κιμμέριοι. (μυθολογ.) ἔθνος κατοικοῦν τὰ ἑσπέρια τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανόν, καὶ ἔχοντες τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους νύκτα ἢ ὁμίχλην· (γεωγρφ.) ἔθνος Σκυθικὸν (ἴδε Κιμβροι) κατοικοῦντες τὴν Ταυρικὴν Χερσόννησον καὶ τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Κιμμέριος, α, ον, ἐπιθετ. Ὁ τῶν Κιμμερίων, (ὄθεν. ‖. Βόσπορος Κιμμέριος,» ὁ μεταξὺ Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ Ἀσιατικῆς Σκυθίας παρθμὰς, (κοινῶς Στενὸν τοῦ Καφᾶ ἢ Γκιοζλεβέ). ‖. » Κιμμερία (χώρα), ἡ νῦν χερσόνησος Κριμαία, ἢ ἄλλως Ταυρική. ‖. Κιμμέριον (τεῖχος), ἡ πόλις τῆς Ἀσιατ. Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Κιμμερὶς, ίδος (ἡ), = Κιμμερία.

†Κίμωλις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίνωλις.

Κίμωλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, (διέσωσε τὸ ὄνομά της).

Κίμων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Μιλτιάδου. 2) υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Πέρσας ἐν Κιλικίᾳ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμονίου. 4) περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν.

*Κίναδος (ὁ), κυβερνήτης τοῦ Μενελάου.

Κινάδων, ωνος (ὁ), Σπαρτιάτης, συνομόσας κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κιναίθων, ωνος (ὁ), ποιητής τις Λακεδαιμόνιος, (παρβλ. Κύναιθος).

Κινδύη (ἡ), π. τῆς Καρίας, ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ Κινδύη Ἄρτεμις, (ὁ πολ. Κινδυεύς).

Κινέας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θεσσαλῶν, ἐλθὼν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. 2) Θεσσαλός τις παρὰ Δημοσθ. 3) ὁ περίφημος εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως Πύρρου, Θεσσαλὸς καὶ οὗτος.

Κινησίας, ου (ὁ), διθυραμβοποιός τις ἐν Ἀθήναις, αὐγγρονος τοῦ Σωκρ. καὶ Ἀριστοφάνους, χλευαζόμενος ὑπ' αὐτοῦ πολλάκις.

Κινυράδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου, ἱερεῖς τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀφροδίτης.

Κινύρας, α (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, μετοικήσας εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Συρίας ἢ Ἀσσυρίας, ἀπόγονος τοῦ Φαέθοντος, γεννήσας ἐκ τῆς Μεθύρνης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος τὸν Ἄδωνιν ἢ τὴν Μύρραν, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του. 2) τύραννος τῆς Βύβλου ἐπὶ Πομπηίου.

Κίνυφος (ὁ), = Κίνυψ.

Κίνυψ, υπος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβύης, ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων. 2) (ἡ) ἡ ἐκπερώλεων τοῦ ποταμοῦ τούτου χώρα, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μάκαι.

*Κίνωλις, εως (ἡ), πολίχν. παραθαλ. τῆς Παφλαγ., (Κυναλή).

Κίος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. ἄποικος τῶν Μιλησίων, ἢ ὕστερον Προυσιὰς, παρὰ τὸν ἀπ' αὐτῆς κληθέντα, Κιανὸν κόλπον, (Κιό, καὶ Τουρκ. Γκεμλεΐκ), (ὁ πολ. Κῖος ἡ Κεῖος καὶ Κιανός). 2) ποτ. τῆς Βιθυν. ῥέων παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Κῖος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Κίου. 2) (κυρίωνυμ.) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, συνομήλικος τοῦ Ἡρακλ., κτίστωρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς κάτω Μοισίας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Ῥυδόπης ἢ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Κίρκαῖον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monte Circello). 2) π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (St. Felice), (ὁ πολ. Κιρκαίτης).

Κιρκαῖος, α, ον, ἐπιθετ. ὁ τῆς Κίρκης, (ὄθ. ‖. » Κιρκαῖον πεδίον,» χώρα τις περὶ τὸν Φάσιν τῆς Κολχίδος.

Κίρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Πέρσης ἢ Περσηΐδος, ἢ τοῦ Ὑπερίονος ἢ τῆς Ἀστεροπῆς, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, κατοικοῦσα νῆσόν τινα περὶ τὴν Ἰταλίαν, μάγισσα περίφημος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ὀδυσσ. τὸν Τηλεγονον κτλ.

Κίρρα (ἡ), Νύμφη τις ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος ἀπεχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν (τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἐπίνειον) ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου, (ὁ πολ. Κιρραῖος).

Κίρτα (ἡ), π. π.ωπ. τῆς Νουμιδ. ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, καθέδρα τοῦ Μασσινίσσα ἢ τῶν διαδόχων του, (Κωνσταντία).

Κίρφις, εως (ὁ), β. τῆς Φωκίδος, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῶν Δελφῶν, (Στίβα).

Κίρφις, εως (ἡ), πολίχν. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

*Κισαμος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Κισθήνη (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Αἰολίδος. 2) νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. ‖. » Τὰ Κισθήνης πεδία,» ἃ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, ὅπου ἐπλάττοντο κατοικοῦσαι αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος τοῦ Ἄτλαντος ἐν τῇ Λ Σύρ, ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ Κυνήτης.

Κισσαῖα (ἡ), βουκολὶς τις παρὰ Θκρτ.

Κισσεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλης. 2) βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τῆς Θεανοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος. 3) πατὴρ τῆς Ἐκάβης.

Κισσηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἑκάβη.

Κισσῆς, κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Κισσεύς.

Κισσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Σουσιανῆς, (περιεχομένη ἐκατέρωθεν τοῦ Χοασπάτου ἔχουσα μητρόπολιν τὰ Σοῦσα, (βλ. ἐκεῖ ἀτέν), (τὸ ἐθν. Κίσσιοι).

Κισσίδας, α (ὁ), Συρακοσσιὸς τις παρὰ Θεοκρ.

*Κίσσος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους. 2) = Κισσεύς.

Κισσὸς (ἡ), π. ἢ ἄκρωτ. τῆς Μακεδ. χερσονήσου μεσημβρίαν τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφ' ὅπ μετώκησαν ἔπειτα οἱ κατοικοι

*Κισσοῦσσα (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὰ Βοιωτικὰ Θήβας.

Κίτιον καὶ σχοιν. Κίτιεον (τὸ), π. μεσημβρ. τῆς Κύπρου, μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος, (ὁ πολ. Κιτιεύς).

Κίτρον (τὸ), ὠνομάσθη μεταγενεστέρως ἐν Μακεδονίᾳ Πύδνα.

Κίττας (ὁ), τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους. 2) δοῦλός τις παρὰ Ἱπποκράτει.

Κίχυρος (ἡ), π. τῆς Θεσπριωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ἡ πρότερον Ἔφυρα.

†Κλαμητις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλήτης.

Κλάδαος (ὁ), ὁ Ἄλλως Κελάδων, ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Κλαζομεναί (αἱ), π. παραθαλ. (περιόνησος) τῆς Ἰων. ἐπὶ τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου, (Βουρλά), (ὁ πολ. Κλαζομένιος).

Κλάνις, εως (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ὁ νυθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 2) γεωγρ.) ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ πρόσφορος, (Garigliano) 3) ποτ. τῆς Ἰων. χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Chiarone).

Κλάρος (ἡ), π. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα μὲ ἐν μαντεῖον τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος.

Κλαστιδιον (τὸ), π. τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, (Ghiastezzo).

Κλαυδία (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Κλαυδιανὸς (ὁ), ποιητὴς Ῥωμαῖος.

Κλαυδιόπολις, εως (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Βιθυν., ἢ ἄλλως Βιθυνίου. 2) π. τῆς Ἰσαυρ. ἢ Καππαδοκ., ἢ ἄλλως Ἀλλιανούπολις.

Κλαύδιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἀνδρῶν Ῥωμαίων, ὧν ὑπερέχουσι οἱ Κλαύδιοι

Κλεογόρας, ου (ὁ), ζωγράφος ἐκ Φλιοῦντος παρὰ Ξενοφῶντι.

*Κλεάδας, α (ὁ), Πλαταιεὺς τις παρὰ Πλουτ. (ἀπου ἄλλη γρφ. Λεάδης).

Κλεαίνετος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλεωνος.

*Κλεαίγμα, ας (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Λακεδαίμονος.

*Κλεαναξίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κλεάνακτος, εἰκογενειά τις ἐν Δελφοῖς.

*Κλεάναξ, ακτος (ὁ), Ἀνδρίτιος τις παρὰ Δημοσθ.

Κλεανδρίδας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίππου.

Κλεανδρος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ πανκράτους, τοῦ ὁποίου καὶ ὁ υἱὸς ἐμάζετο ὡσαύτως. 2) υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄρχων ἐξ Αἰγίνης, ἀθλητὴς δμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) Λακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. 4) πρωτοκιγράφας τις παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.

Κλεάνθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φανίου ἐκ τῆς ἐν Λυκίᾳ πόλεως Ἄσσου, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Κράτητος ἢ Ζήνωνος, θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐπιμονὴν καὶ φιλοπονίαν του, διὰ τῆς ὁποίας κατώρθωσε, καίτοι πένης, νὰ νικήσῃ καὶ τῆς τύχης καὶ τῆς φύσεώς του τὰς ἐλλείψεις, ἀντλῶν ὕδωρ τὴν νύκτα εἰς τοὺς κήπους, πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἵνα σπουδάζῃ τὴν ἡμέραν, ὅθεν ἐπεκλήθη καὶ Φρεάντλης. Ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων σώζεται μόνον εἷς Ὕμνος εἰς τὸν Δία. 2) ζωγράφος τις Κορίνθιος, τοῦ ὁποίου ἐσώζετο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Στρεβώνος θαυμαζομένη τις εἰκών. Ἡ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς

Κλεάνωρ, ορος (ὁ), Ὀρχομένιος, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων.

*Κλεάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλίχῳ.

Κλεάρετος (ὁ), λοχαγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων, φονευθεὶς περὶ τὴν Κερασοῦντα.

Κλεαρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ νικήσαντος μετὰ τοῦ Βρασίδου τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν Κλέωνα.

Κλεαρίστη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Κλεάριστος (ὁ), φίλος τις τοῦ ποιητοῦ Θεογν.φος.

Κλέαρχος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. 2) τύραννος τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετὰ δωδεκαετῆ ἐξουσίαν. 3) Σολεύς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας περὶ Παροιμιῶν.

Κλεγένης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, προχωρήσας εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς δημοκρατίας.

Κλεῖδες [εἰ], δύο ἢ τέσσαρα νησίδια, ἀνήκοντα εἰς τὴν βορειοανατολικὴν τῆς Κύπρου παραλίαν. 2) (παρ' Ἡροδ.) ἀκρωτ. τῆς Κύπρου, τὸ ἄλλως Βοόσκρα, (Κάβος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου).

Κλεδημίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κλεδημίδου, ὁ ὁποῖος ἐπεκλήθη καὶ Σαφακλῆ, ἢ ὑποκριτὴς τῶν δραμάτων τοῦ Κλείδημος (ὁ), ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, γράψας Ἀτθίδα.

Κλειδικος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἄρχων υἱὸς τοῦ Ἀλκιμίδου.

Κλειμήδης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλειδημίδης.

Κλεινιγένης, ους (ὁ), ἱερεύς τις τῶν Ἀμφικτυόνων παρὰ Δημοσθ.

Κλεινίας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Κυρωνείᾳ μάχην. 2) υἱὸς τοῦ Ἀξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Θεοπόμπου.

Κλεινόμαχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ ιϐ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Κλειοπάτρη (ἡ), Π. ἀντὶ Κλεοπάτρα.

Κλειππίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθην.

Κλεὶς ἡ Κλεῖς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, ἀναθρέψασα τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ. 2) θυγάτηρ ἡ, κατά τινας, μήτηρ τῆς Σαπφοῦς.

Κλεισθένης, ους (ὁ), τύραννος τῆς Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἐνυμφεύθη ὁ Μεγακλῆς, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Περικλῆς. 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀρχηγὸς τῆς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκογενείας ἐν Ἀθήναις, συντελέσας εἰς τὴν ἐκπτωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν, καὶ ἰσχυροποιήσας τὸ δημοκρατικὸν φρόνημα ἐν Ἀθήναις. 3) Ἀθηναῖός τις, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν φυλόπρωτα τῶν ἠθῶν του.

Κλεισιδίκη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.

*Κλείσοφος (ὁ), Σηλυμβριανὸς, παράσιτος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Κλείτα (ἡ), Δ. ἀντὶ Κλείτη.

Κλειταγόρα (ἡ), ποιήτρια τις ἐκ Θεσσαλίας ἢ Λακεδαίμονος, ἀκμάσασα ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν.

Κλείταρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Ἡρτρίας, φίλος τοῦ Φιλίππ. 2) υἱὸς τοῦ ἱς ριγράφου Δείνωνος, συνοδεύσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ συγγράψας ὄχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰς πράξεις του.

Κλειτέλης, ους (ὁ), Κυρηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Κλείτη ἢ Κλειτὴ (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλείτων. 2) θυγ. τοῦ Μίροπος, βασιλέως τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ῥυνδακοῦ, γυνὴ τοῦ Κύζικου, κρεμασθεῖσα ἐκουσίως, διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός της. 3) δούλη τις παρὰ Θκρτ.

Κλειτόμαχος (ὁ), Θηβαῖος Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου. 3) πρέσβυς τῶν Ἀθην. ἐπὶ Δημοσθ.

Κλείτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λιγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλείτης.

2) υἱὸς τοῦ Πεισάνορος ἐν Τροίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 3) υἱὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμπ. ἀνῃρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, διὰ τὸ κάλλος του. 4) ὁ ἐπιλεγόμενος Μέλας, υἱὸς τοῦ Δρίοπος. 4) ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐν Γρανικῷ, καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ἔπειτα μεθύοντος.

*Κλειτοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστωνύμου, μαθητὴς τοῦ Θρασυμάχου, εἷς δίσημα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν νόθων διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

*Κλειτὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐήνορος καὶ τῆς Λευκίππης.

Κλείτων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Κλείτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐκάδονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἄζᾶνος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. γυν. εἷς τὸν Ἐρυμανθιον. 4) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Κλειτόριος)

Κλειὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἔφορος τῆς ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Πιέρου, υἱοῦ τοῦ Μάγνητος, τὸν Ὑάκινθον. 2) διασῴστρις τις οἰνοποτείς.

Κλαιδίς, ίδος (ὁ), ἀ ἕτερος τῶν δύο υἱῶν τῆς ἐν Ἄργει Ἱερείας Κυδίππης, ἴδε Βίτων.

Κλειόδικα (ἡ), θυγ. τοῦ Θεστίου.

Κλειοδούλη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. 3) γυνὴ τοῦ Ἀλκοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. 3) ἡ μήτηρ τοῦ Δημοσθένους.

*Κλειοδωλίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλεοδούλου ἐκ Μιλήτου, ποιήτρια.

Κλειόδουλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) εἷς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, υἱὸς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Λίνδου. 3) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

*Κλειογένης, ους (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ, Ὀλυμπιονίκης.

Κλειόδαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., πατὴρ δὲ τοῦ Ἀριστομάχου.

Κλειοδαμος (Δωρ. ἀντὶ) Κλειόδημος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς παρὰ Λουκ.

Κλειοδίκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Κλειοδόξη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Κλειοδώρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λίξον. 2) Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Θρᾳκὸς τὸν Ἰφρικασσόν.

*Κλειοίτας, α (ὁ), ἀγαλματοποιὸς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλέους.

Κλειόκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 2) κήρυξ τῶν ἐν Ἀθήναις μυζῶν ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.

Κλεόλαος καὶ Δωρ. Κλεόλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης.

*Κλεόμαχος (ὁ), τραγικὸς ποιητὴς, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Κρατίνου.

Κλεόμβροτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Δεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου. 2) υἱὸς τοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης, καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Λευκτροις μάχην, ἥτις ἔσῳσε τὸν Ἐπαμεινώνδαν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ 371 π.Χ. 3) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀμβρακίας, πιστεύεις ἐκονεῖ ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος.

*Κλεομήδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου Κλέωνος.

Κλεομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξάνδρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκστρατεύσας εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκδίωξιν τῶν Πεισιστρατιδῶν, Ῥωμαϊκῆς κατὰ τοῦ ἔχων βασιλέως Δημητρίου, καὶ γενόμενος αἴτιος τοῦ ἐκπολεμισμοῦ τοῦ, παρεξήγησεν ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπιβουλὴ αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοχειρί ἐν φυλακῇ. 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, διαδεχθεὶς τὸν Ἀγησίπολιν, ἀπολυόντα ἄτεκνον. 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λεωνίδα περὶ τὸ 221 πρὸ Χ., διαπρέψας εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς Σπάρτης, καὶ καταργήσας τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, τῶν ὁποίων ἐθανάτωσε τοὺς πλείστους, ἀποκαταστήσας τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου. Ἀλλὰ, καταπολεμηθείς, κατ' ὑπόδολὴν τοῦ Ἀράτου, ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐδιάσπη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου εὗρε φιλόφρονα ὑποδοχὴν παρὰ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἀλλ' ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, ἐβύθισεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, ὅπου ἀπεῦθανεν ὁδυνηρῶς καὶ μετ' αὐτοῦ ἐσδέσθη ὁλοτελῶς ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅσοι ἐβασίλευσαν ἀνέκαθεν ἐν Σπάρτῃ. 4) Ῥήγινος, διθυραμβοποιὸς, παρ' Ἀθην. (Θ', 402).

Κλεομήδης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δυκομήδους, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 3) Σάμιος, συμμαχῶν τῷ Ἀυσάνδρῳ κατὰ τῶν Ἀθην. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς. 4) Ἀσπαλαιεὺς ἀθλητὴς, φονεύσας τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ξρηθεὶς ὁ τοῦ στεφάνου καὶ παραφρονήσας· τιμηθεὶς δὲ ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

δ) μαθηματικός τις ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου σώζεται μία εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Σφαιρικά.

Κλεονίκη (ἡ), παρθένος Βυζαντία, φονευθεῖσα ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. 2) γυνὴ τοῦ Κνωπου, τυράννου τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθρῶν.

Κλεόνικος (ὁ), Θετταλός τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Κλεοπάτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. 3) θυγ. τοῦ Τρῶός ἢ τῆς Καλλιῤῥόης. 4) θ. γ. τοῦ Ἰδα καὶ γυνὴ τοῦ Μελεάγρ. 5) γυνὴ τοῦ Περδίκκα, βασιλέως τῆς Μακεδονίας. 6) ἀνεψιὰ τοῦ Ἀτάλου, στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν ὑστερ ἐνυμφεύθη, ζώσης ἔτι τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κάρανον ἢ τὴν Εὐρώπην, φονευθέντας ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα των ἐπειτα ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος. 7) θυγ. τοῦ Φιλίππου ἢ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. 8) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἢ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα, μετὰ θάνατον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 9) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα πρῶτον μὲν τὸν βασιλέα τῆς Συρ. Ἀλέξανδρον, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Δημήτριον, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Σέλευκον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα, ἐφαρμακώθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ δευτέρου της υἱοῦ Ἀντιόχου τοῦ Γρυπου. 10) ἡ περιφημοτέρα παῤῥησίων, θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Δύκνου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἀποβιανοντος, διωρίσθη αὐτὴ μόνη βασίλισσα πάσης Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὸν ὁποῖον κατώρθωσε νὰ ἐλλύσῃ εἰς τὰ νεύματά της, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ καὶ υἱὸν τὸν Καισαρίωνα. Φονευθέντος δὲ τοῦ Καίσαρος, ὑπανδρεύθη τὸν Ἀντώνιον, ᾧ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν παρευρέθη ᾗ αὐτὴ μὲ ἑξήκοντα πλοῖα. Νικηθέντος δὲ τοῦ Ἀντωνίου καὶ φονευθέντος ἰδιοχείρως, ἐφαρμακώθη ᾗ αὐτὴ, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ θριάμβου, διὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐφύλαττεν ὁ Ὀκτάβιος, ζήσασα 32 ἔτη, καὶ μὲ αὐτὴν ἐξέλιπεν ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων.

Κλεοπατρίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτ., ἴδε Ἀρσινόη (7).

Κλεόπομπος (ὁ), πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ ᾗ τῆς Κλεοδώρας. 2) υἱὸς τοῦ Κλεινίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Κλεόρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κλεοσθένης, ους (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ τὸ ιζ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) = Κλεισθένης.

Κλεόστρατος (ὁ), Τενέδιος, ἀστρονόμος, (Ἀθήν 2', 278).

Κλεοτιμος (ὁ), Ἠλεῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Κλεόφαντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ. καὶ τῆς Ἀρχίππης, θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρ.

Κλειφίλη (ἡ), γυνὴ τοῦ Λυκούργ ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγκαίου κτλ.

Κλεοφῶν, ῶντος (ὁ), στρατηγὸς καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κλευχάρεια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων, ἐξ ἧς ὁ Δέλεξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν.

Κλέοχος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀρέας, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον.

*Κλεύας (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεύης.

*Κλεύβοτος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόβοτος.

Κλεύδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεοδήμος, ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Ἀσωπίχου.

*Κλεύης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δώρου, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαμέμνονος, (Στρ. Γ', ά, δ82).

Κλεύνικος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόνικος.

Κλεψύδρα (ἡ), πηγή τις ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἤ ἄλλως Ἐμπεδών. 2) πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ.

Κλέων, ωνος (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Κλεαινέτου, μοχθηροῦ καὶ ἀναιδοῦς χαρακτῆρος ἀνὴρ, θανατωθεὶς ἐν τῇ παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν μάχῃ, ὅπου ἐξρατήγει. Ἡ κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ ἐπιγραφομένη Ἱππῆς, τὸν δημαγωγὸν τοῦτον ἔχει ἰδίως ὡς τὸ κείμενον. 2) τύραννος τῆς Σικυῶνος, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀράτου τῷ 220 πρὸ Χ. 3) ῥήτωρ τις ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, (Πλούτ. Λυσ. 25. Ἀγησιλ. 10).

Κλεωναὶ (αἱ), π. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Νεμέαν. 2) π. τοῦ Ἄθωος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον. 3) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ὑάμπολιν, (ὁ πλ. Κλεωναῖος).

Κλεώνη (ἡ), μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολ.

Κλεώνης ἢ Κλεωνὸς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θόλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν κατ' ἄλλους, αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολ.

Κλεώνυμος (ὁ), Θηβαῖος, Ἰσθμιονίκης μνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σφοδρίου, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λευκτραις μάχην. 3) Ἀθηναῖος γλυκαζόμενος συχνάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κλῃδες (αἱ), ἴδε Κλεῖδες.

Κλήμης, εντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Clemens. 2, Φλάβιος—, φιλόσοφος ἢ συγγραφεὺς Χριστιανὸς, διδάσκαλος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, τοῦ ὁποίου σωζονται συγγράμματά τινα πλήρη σοφίας.

Κλησὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κλήσωνος.

Κλήσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δέλεγος.

Κλίμαξ, ακος (ἡ), β. τῆς Αυκ. παρὰ τὴν Φάσηλιν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ὁ ὄρος. 2, β. τῆς Κοίλης Συρίας, πρὸ β ῥᾶν τῆς Τύρου. 3) β. μεταξὺ Δημ. καὶ Ἄργολ.

Κλίτερνα (ἡ), π. τῆς βορείου Ἰταλίας κριβῶς ἀπροσδιόριστος.

Κλοιὴ (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἕρμης ἐγέννησε τὸν Ὧριωνα κτλπ.

Κλονίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Δλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. 2) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν.

Κλουνία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥάκων. Ἰσπανίας (Valladolid).

Κλούνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κορσικῆς, (Sta Catharina).

Κλούσιον (τὸ), π. τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Chiusi), (ὁ πολ. Κλουσῖνος).

Κλούσιος (ὁ), ποτ. τῆς βορείου Ἰταλίας, (Chiese).

Κλυμένη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, θυγ. τοῦ Ἰαπετοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀτλαντος κτλ. 2) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα κτλπ. 3) μία τῶν Νηρηίδων. 4) θεράπαινα τῆς Ἑλένης. 5) θυγ. τοῦ Κατρέως καὶ ἐγγονὴ τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους. 6) θυγ. τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Ἰάσου, καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης. 7) θυγ. τοῦ Ἰφίου ἢ τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφικλου. 8) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 9) (κατὰ τὸν Παυσαν.) ἡ μήτηρ τοῦ Ὁμήρου.

Κλύμενος (ὁ), ἔγγονος τοῦ Φορβαντος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ὀρχομενῷ Μινυῶν, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου καὶ, κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἢ τοῦ Εὐρυδίκης, γυναικὸς τοῦ Νέστορος. υἱὸς τοῦ Ὀλένεως καὶ τῆς Ἀλθαίας, κατωθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Καδμείων μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀποτρεύμενος ὡς ἥρως ἐν Ἑρμιονίᾳ.

Κλύσμα, ατος (τὸ), ἀμμὸς καὶ ῥάκος

τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρὰ τὴν πόλιν Ἀρσινόην, (Κολζούμ).

Κλυσώνυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθάμαντος ἐξ Ὀκαλέας, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κλυτεμνήστρα (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης καὶ τῶν Διοσκούρων, γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀρέστου, τῆς Ἠλέκτρας καὶ τῆς Ἰφιγενείας. Συνωμόσασα μετὰ τοῦ Αἰγίσθου κατὰ τοῦ ἀνδρός της, ἐλαντώσατον αὐτὸν, ἐπιςρέψαντα ἐκ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον ἱκανὸν τῶν Μυκηνῶν μετὰ τοῦ Αἰγίσθου, ἄχρις ὅτου ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Κλυτία (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τὸν υἱὸν του Φοίνικα. 3) μήτηρ τοῦ Κάλυκος, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ.

Κλυτιάδης καὶ Κλυτίδης, ου (ὁ), υἱὸς ᾗ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, ἀπογόνου τοῦ Ἀμφιάρεω. (Οὕτως ἐκαλεῖτο οἰκογενειὰ τις μάντεων ἐν Ἄλιδι, περίφημος Κλυτίος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰφιάμου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος ᾗ τῆς Ἀρσινόης, θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, ἐξ Ἤλιδος, γενεάρχης τῶν Κλυτιαδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴθητου ἐν Κολχίδι, ᾗ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Οἰχαλίᾳ.

Κλυσίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύκαπιν.

*Κλυτοδώρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρμέδοντος.

Κλυτομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄνοπος ἐξ Αἰτωλίας, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως συγκροτηθέντας ἀγῶνας.

Κλυτόνηος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου.

Κλῦτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δἰτωδίκης. 2) υἱὸς τοῦ Τηλέπου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅσοι ἐβασίλευσαν ἐν Ἄργει. 3) Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Κλωθὼ, οῦς (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Κλωνάριον (ἡ), ἑταῖρα τις παρὰ Λουκ.

Κλωπεῖδαι (οἱ), κωμικὴ παρῳδία (Ἰλιὰς, Κλῆπτων) τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κνακάδιον (τὸ), β. τῆς Δακων. (Παυσ. Γ', κδ', θ').

Κυάκαλος (ὁ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπεκαλεῖτο ἡ Ἀρτεμις Κναακάλησία.

*Κναιάων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Λακωνίας.

Κνημίς, ίδος (ἡ), β. (χωρίζον τὴν Βοιωτ.) τῆς Δωρίδος καὶ πόλις ὁμώνυμος αὐτῇ ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἀφ' οὗ οἱ Κνημιδίδιοι Δοκροί.

Κνήμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Κνήμων, ωνος (ὁ), ἀνὴρ τις παρὰ τῷ Λουκ.

Κνίδος (ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένης Κνιδίας Χερσονήσου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὸ περίφημον ἄγαλμα αὐτῆς, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, (ὁ πολ. Κνίδιος).

*Κνοῦθος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Νικοδρόμου, (Ἡρόδ. Σ', 88).

*Κνοῦφις, ιδος (ὁ), θεὸς τις τῶν Αἰγυπτ.

Κνωπὸς ἢ Κνῶπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, βασιλέως τῶν Ἰώνων. 2) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Κνωσὸς καὶ Κνωσσὸς (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Κνώσιος).

Κοάρα (ἡ), π. τῆς Συρ.

Κόδων, ωνος (ὁ), Δελφὸς τις παραπεῖσας τὴν Πυθίαν νὰ χρηματοδοτήσῃ κατὰ τοῦ Δημαράτου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὑπὲρ τοῦ Κλεομένους.

*Κογκόλαρος (ὁ), Ἑλληνιστὶ ὁ Σαρδανάπαλος.

Κόδρατος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Quadratus.

Κοδρίδης, ου (ὁ), υἱὸς ᾗ ἀπόγονος τοῦ Κόδρου, (ὅθεν ‖. πλθ.) οἱ Ἀθηναῖοι.

Κόδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάνθου, δέκατος ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Δωριέων, εἰσβαλόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050 πρὸ Χ., ἵνα ἐκπληρώσῃ τὸν χρησμὸν, ὅς τις προτίμε νίκην εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐὰν φονευθῇ ὁ βασιλεὺς των. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς γενναίας ταύτης πράξεως οἱ Ἀθηναῖοι κατήργησαν τὴν βασιλείαν, ὡς οὐδενὸς ὄντος ἀξίου νὰ διαδεχθῇ τὸν Κόδρον.

Κοθωκίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κοθωκίδης ἢ ἐκ Κοθωκιδῶν).

*Κοικώα (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ Σώφρονι.

Κοίλα (τὰ), τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Καφηρέως καὶ Χαραυνήσου ἐπικίνδυνα (σπηλαιώδη) παραλία τῆς Εὐβοίας καὶ 2) τῆς Χίου καὶ 3) τῆς Ναυπακτίας.

Κοίλη (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν.

Κοίλη Συρία καὶ μεγγς. Κοιλοσυρία (ἡ), ἡ μεταξὺ τῶν ὀρέων Αἰβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου ἐκτεταμένη πεδιὰς τῆς ἀρχαίας Συρίας, διαιρουμένη εἰς δέκα ἐπαρχίας, ὧν πρωτεύουσα ἡ Δαμασκὸς, (τὸ ἐθν. Κοιλοσύριος).

Κοίλωσα (ἡ), β. τῆς Σικυων. παρὰ τὴν Φλιασοῦντα.

Κοῖνας (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Κοΐντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Quintus.

2) Σμυρναῖος, ποιήσας τὰ Ὁμήρου παραλειπόμενα, ποίημα ἐπικὸν.

Κοίνυρα (τὰ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Θάσου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης.

Κοιραγέεια (ἡ), ἡ Δητὼ, ὡς γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κοίου.

Κοῖος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Κοιρανίδης, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πελλίδης

Κοίρανος (ὁ), Λυκιός τις, ὁμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Μάρτιος Πομπηίου, ἐκ Κυρήνης, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου. 3) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Κρητων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 4) στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Κοιρατάδας, α (ὁ), Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τῶν ἐν Βυζαντίῳ φρουρούντων Βοιωτῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων.

Κοκκύρα (ἡ), πλουσία τις ἐξ Εὐβοίας, γυνὴ τοῦ Δαμηλαινος ἢ τοῦ Πεισιστράτου, ὅθεν ὁ Περικλῆς ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὁ (ἀπόγονος ὢν τῆς) Κοκκύρας.

Κόκινθος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Capo di Stilo).

*Κοκκαλίνη (ἡ), γυνή τις παρὰ Δμαθ.

*Κοκκύγιον ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. ἢ Κυρινθ., ἄλλως Θόρνας.

Κοκκωνᾶς, ᾶ (ὁ), Β. Ζάνυδις τις, ὁπαδὸς τοῦ διαβοήτου γύητος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβωνοτειχίτου.

Κοκύλτον (τὸ), π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, (ὁ πολ. Κοκυλίτης).

*Κόκκυθος (ὁ), = κόκκυθος.

Κόλαινος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέκροπ., βασιλεύσας τῆς Ἀττ. πρὸ τοῦ Κέκροπος, ἀφ' οὗτος κληθείσης, Κολαινίδος Ἀρτέμιδος.

Κολακώνυμος (ὁ), κωμικῶς ἀντὶ Κλεώνυμος.

Κολάξαϊς, ίος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταξακίου.

Κόλαπις, ιδος (ἡ), ποτ. τῆς Παννον. χωρ. εἰς τὸν Σάβαν, (Κούλπα).

Κολασσαὶ (αἱ), = Κολοσσαί.

Κολλατία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων.

Κολλατῖνος (ὁ), ἐπίσημός τις Ῥωμαῖος, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σουπερβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρητίας, συνωμόσας κατὰ τῶν βασιλέων, καὶ ἐκβαλὼν αὐτοὺς τῆς Ῥώμης, ἀνελαχυεὶς δὲ πρῶτος ὕπατος μετὰ τοῦ Βρούτου, καὶ τελευταῖον ἐξωσθεὶς καὶ ἐγκαταβιώσας εἰς Λαβίνιον.

Κολλύνα (ἡ), μία τῶν πυλῶν τῆς Ῥώμης, (Porta Salaria).

*Κολπὴ (ἡ), λιμὴν τῆς Λυβ. παρὰ τὰς Σύρτεις.

Κολοσσαὶ (αἱ), αἱ βόρειαι Κῶναι, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ περὶ τὸ 65 ἔτος Χ., (Κόλοσσαι, (ὁ πολ. Κολοσσηνὸς καὶ Κολοσσαεύς).

*Κόλουθος (ὁ), ποιητὴς περίφημος.

Κολυφῶν, ῶνος (ἡ), μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, (ὁ πολ. Κολοφώνιος).

Κολοφωνίων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου παρὰ τὴν Τορώνην.

Κολυτεὺς καὶ (ἐν Ἐπιγρ.) Κολλυτεὺς ᾗ Κολλυτὸς (ὁ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κολυτεύς).

Κολχίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ἰβηρίας, Ἀρμενίας ᾗ Εὐξείνου Πόντου, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας (Κόλχοι) ἦσαν ἄποικοι τῶν Αἰγυπτ., (Μιγγρελία καὶ Δαζιανή).

Κολχωναὶ (αἱ), αἱ Τρωϊκαὶ, π. τῆς Τρῳάδος,

Βιβλιοθήκη Κεντρική Εκπαιδευτική Βέροιας

παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (Ἑλμαλὶς) καὶ 2) ἄλλη παρὰ τὴν Λάμψακον, (Κολώναι).

Κολώνη (ἡ), πολίχν. τῆς Μεσσην. παρὰ τὴν Μεθώνην. 2) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου παρὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν. 3) = Κολωνός (ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος).

Κολωνίδες (αἱ), = Κολώνη (1).

Κολωνὸς (ὁ), λόφος ἢ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἱππίου Ποσειδ. καὶ περὶ αὐτὸν (μεταγενεστέρως) χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, πατρὶς τοῦ Σοφοκλέους, (ὁ δημ. Κολωνεύς).

Κολωνίς, ίδος (ἡ), νησίδιον τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἐρμιόνης, (Σπετσοπούλα).

*Κολώτης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Πάρου. 2) Ἐπικούρειός τις, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Πλούταρχος.

Κομαιθώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πτερελάου, βασιλέως τῶν Τηλεβόων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, τοῦ ὁποίου ἐραστεύθεῖσα, ἐπροδωκε τὸν πατέρα της, κόψασα τὴν χρυσῆν τῆς κεφαλῆς τρίχα.

Κόμανα (τὰ), π. τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Κατα-ονίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σάρου ἢ 2) ἄλλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰριδος, ἔχουσα ἀμφότερα ναοὺς τῆς Συρίας θεᾶς, ἥτις ἐνταῦθα ἐκαλεῖτο Κόμανα.

Κομανία (ἡ), φρούρ. τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Πέργαμον.

Κόμαρος (ὁ), λιμὴν τῆς Ἠπείρ., παρὰ τὸ Ἄκτιον.

Κομάτας (Δωρ. ἀντὶ Κομήτης), α (ὁ), βωκόλος τις παρὰ Θκρτ.

Κομβάδος (ὁ), θεράπων Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, εὐνουχισθεὶς ὡς λέγεται, ἰδιαχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συναδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του.

*Κομήτας, α (ὁ), ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Κομήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν φονευθέντων Λαπίθων ἐν τῇ Κεντυρομαχίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτα Ἀστερίωνος. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Τισαμενοῦ.

*Κομηνὸς, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιτευσαμένων.

Κομμαγηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ χωριζομένη τῆς Καππαδοκίας διὰ τοῦ Εὐφράτου, (τὸ ἐθν. Κομμαγηνός).

Κόμμοδος (ὁ), Βῆρος, θετὸς υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀνὴρ μὲ πολλὰ προτερήματα, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, ὥστε ἀπέθανεν ἐξευθενήσας. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Λύρηλίου, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς προκατόχους του τυράννους κατὰ τὴν ὠμότητα καὶ ἀκολασίαν, καὶ φονευθεὶς μετὰ δωδεκαετῆ ἐπονείδιστον αὐτοκρατορίαν διὰ συνωμοσίας μιᾶς τῶν παλλακίδων του.

Κομπασεὺς, ἐως (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένη λέξις πρὸς χλεύην κομπαστοῦ (Fanfaron).

*Κομπάσιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ

Κόμψα (ἡ), π. τῆς Ἰσπλ. (Cuza).

Κόμψατος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.

Κονδυγάτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην, (Γιουδούν).

Κονδυλέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. μὲ ναὸν τῆς Ἀρτεμίδος Κονδυλεάτιδος.

Κανθύλη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κονθυλεύς).

Κόνιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Κονιατὸς).

Κονισαλος (ὁ), θεός τις Πριαπώδης, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία εἰσήχθη μεταγενεσ-έρως ἐν Ἀθήναις.

Κονιστωργις καὶ ὄχι Κονίστωρσις (ἡ), π. τῆς Ἀνσιταν.

Κοννᾶς ἢ; Κόννας (ὁ), = Κόννος.

Κοννίδης, ου (ὁ), παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἥρως.

Κόννος (ὁ), αὐλητὴς ἢ κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μητροβίου, διδάσκαλος τοῦ Σωκρ. εἰς τὴν μουσικὴν, πενόμενος φείπατε, καίτοι ἀριστεύσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅθεν καὶ ἡ παροιμ. « Κόννου ψῆφος, » τὸ μηδέν.

*Κονούενοι (οἱ), (αὐγκλυδες, κατὰ τὴν μετάφρ. τοῦ Στρβ.), ἔθνος τῆς Γαλλ. παρὰ τὰ Πυρηναῖα.

Κοντάδεασος (ὁ), ποτ. τῆς Θράκης, χυν. εἰς τὸν Ἀγριάνην.

Κόνων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Τιμοθέου, διασωθεὶς μὲ ἐννέα ναῦς ἐκ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας, καταπολεμήσας τὸ ναυτικὸν τῶν Λακεδαιμ. ἐν Κνίδῳ τῆς Καρίας, ἢ ἀνεγείρας δαπάνῃ τῶν Περσῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Δυσάνδρου κρημνισθέντα τείχη τῶν Ἀθηνῶν. 3) ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν.

Κοπαδίων, ωνος (ὁ), ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρ. (ὅπου ὅμως ἀναγνωσέον νομίζω μᾶλλον Λεπαδίων).

Κοπράτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς, χυν. εἰς τὸν Πασιτιγρίν.

Κοπρεῖτος (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Κόπρος.

Κυπρεὺς, ἑως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, φυγὼν ἐξ Ἤλιδος, ὅπου ἐφόνευσε τὸν Ἰφιτον, καὶ προσηλυθεὶς εἰς τὸν Εὐρυσθέα ἐν Μυκήναις, ὅς τις δι' αὐτοῦ ἐκοινοποίει τὰς διαταγάς του εἰς τὸν Ἡρακλέα.

Κοπρία (ἡ), ἡ περὶ τὸ Ταυρομένιον τῆς Σικελ. παραλία, ὅπου ἐξεβράσθησαν τὰ ναυάγια τῶν περὶ τὴν Χαρυβδιν συντριβομένων πλοίων.

*Κόπρος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ ὑμν. Κοπρεῖος).

Κοπτὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος πρὸς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, (Κέφτ).

Κορα (ἡ), π. τῶν Οὐζλακων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Coti).

*Κοραγος (ὁ), Μακεδών τις παρὰ Διοδ.

Κορακήσιον (τὸ), φρούρ. τῆς Κιλικ.

*Κοράκιον (τὸ), β. μεταξὺ Καλοφῶνος καὶ Λεβέδου, (Στρβ. ΙΔ', 643).

*Κορακόννησος (ἡ), νῆσος καὶ πόλις τῆς Λιβύης, (τὸ τοπ. Κορακοννησίτης).

Κόραξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ἀφεὶς διάδοχόν του τὸν Πλειψιν τέκνων, τὸν Ἔπωπέα, ἐξ ἧς τῆς Νύμφης Ἀρεθούσης ἐξ ἧς ἐτάκρημνισθεὶς ἐν ᾧ ἐθήρευεν ἀπὸ τινος βράχου, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη βράκορος πέτρα. 3) Συρακούσιος, διάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τοὺς καθυποβαλὼν τὸν δικανικὸν λόγον εἰς κανόνας. 4) (γεωγρ.) β. ἐπὶ τῶν ὀλ., χωρίζον αὐτὴν τῶν Δύκρων ὄρων, (Κοράκι). 5) ποτ. τῆς Κολχ. χυν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον.

Κοραξοί (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. παρὰ τὸν ποταμὸν Κόρακα.

Κορασσίαι (αἱ), ἐρημονήσιον τοῦ Δήλου πέρι τὴν Ἰκαρίαν.

Κορβίλων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας.

Κόρδυβα, ης (ἡ), π. πρωτ. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπαν., διασώζουσα τὸ ὄνομα της.

*Κορδυτὸς καὶ ὄχι Κόρδυλος (ἡ), π. τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Κορδυτιεύς).

Κορεθων, οντος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ κάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Κορησσία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Κέω, μεταξὺ Ἰουλίδος καὶ τὴν Ἰουλίδα.

Κορησσὸς (ὁ), β. καὶ ἐπ' αὐτῷ κώμη τῆς Ἰων. περὶ τὴν Ἔφεσον, (τὸ τοπ. Κορησσεὺς καὶ Κορησσίτης).

Κόρινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη δήθεν ἡ 2) ἀκροπόλις τῆς Κορίνθου.

Κορινθιας (ἡ), π. τῆς, ἀπ' αὐτῆς ὄνομασθείσης, Κορινθίας, ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, (ὁ πολ. Κορίνθιος).

Κόρινν α (ἡ), ποιήτρια ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Τανάγρας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, μὲ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐνίκησε πεντάκις εἰς ποιητικοὺς ἀγῶνας.

*Κόρινν ος (ὁ), Ἰλιεὺς, ἐποποιός.

Κοριολανὸς (ὁ), Μάρκιος, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Ῥώμης, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν πατρικίων καὶ καταφυγὼν εἰς τοὺς ὁμόρους Οὐόλσκους, μετὰ τῶν ὁποίων στρατεύσας κατὰ τῆς Ῥώμης, ἠνάγκασε τὴν πόλιν του νὰ στείλωσι πρὸς αὐτὸν τοὺς λειτουργοὺς τὴν μητέρα καὶ συζυγόν του ἢ οὕτω νὰ τὸν μεταπείσωσι ν' ἀπομακρύνῃ τὰ στρατεύματα τῶν Οὐόλσκων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως ἐφονεύθη ὡς προδότης ἐθρηνήθη δέκα μῆνας ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ῥώμης.

*Κορίσκος (ὁ), φιλόσοφος Σωκρατικὸς ἐκ Σκύψεως, πατὴρ τοῦ Νηλέως, ὃς καὶ κληρονομήσε τὰ βιβλία τῶν Θεοφράστου καὶ Ἀριστοτέλους.

Κόρκυρα (ἡ), μεγ. ἀντὶ Κέρκυρα.

Κορκυρα Μέλαινα, νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., (Κορτζόλα).

Κορνηλία (ἡ), κύριον ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων γενῶν γυναικῶν τῆς Ῥώμης.

Κορνήλιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κόρνικλος (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Σαβίνῃ, (Monticelli).

Κόροιβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύγδονος ἐκ Φρυγίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ήθους. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Π- ... ἀπὸ τοῦ ὁπλίου πρῶτον ἤρξαντο ...σθαι αἱ Ὀλυμπιάδες (τῷ 776 π.Χ.). 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' τῆς 118 Ὀλυμπ.

ονδάμη (ἡ), κώμη τῆς Ταυρικῆς ...ονήσου ἐπὶ τῆς πρὸς μεσημβρίαν ...ου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἢ πα- ...ὴν ἀπ' αὐτῆς καλουμένην Κορακον- ...τινῆ(-μῆτινῆ) λίμνην, (Ταμάν).

...τὰ (τὰ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὰς ἐκ- ...ὰς τοῦ Ἀχελῴου, (Λάπρον).

...ς(ὁ), ποτ. τῆς Περσ., ὁ ἄλλως Κῦρος.

...γον (τὸ), φρούρ. τῆς Μακεδ.

...αι (αἱ), = Κορασσίαι.

...ία (ἡ) καὶ Κυρσιαὶ (αἱ), πολίχν. τῆς ...ωτ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄτωυ.

...κα καὶ Κορατὶς (ἡ), ἡ νῆσος Κύρνος ...ρὰ Ῥωμαίοις.

...ωτὴ (ἡ), π. ἔρημος τῆς Μεσοποτ. ...ινος νήσου τοῦ Μασκὰ ποταμοῦ, ...ρξὶ ἡ Ἰρσάχ).

...τοῦσα (ἡ), π. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰτα- ...ᾳ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

...ύβας, αντος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυβέλης ἢ ...ῦ Ἰασίωνος, ἐκ Ῥόδου, κτίστωρ τῆς ἐν ...ῇ Ἱεραπύτνας, γεννήσας ἐκ τῆς ...ηδης τὸν Κίλικα, καὶ πρῶτος εἰσάξας ...ὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀ- ...ίαν, (ὕθεν 2) (πλθ') οἱ Ἱερεῖς τῆς Κυ- ...έλης ἢ τῆς Ῥέας ἐν Κρήτῃ ἢ Φρυ- ...ίᾳ, υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου, ἢ τοῦ Ἀπόλ- ...ωνος καὶ τῆς Θαλείας, ἢ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Καλλιόπης, συγχορεύοντες μὲ τοὺς Κουρῆτας καὶ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους, τελοῦντες τὰ ὄργια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν μὲ θορυβώδεις καὶ ἐνθουσιαστικοὺς ὕμνους καὶ ἄλλα περάφορα κινήματα, καὶ τέλος καταντήσαντες νὰ λατρεύωνται ὡς δαίμονες πολλῷ χοι. (Ἡ φυσικωτέρα ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος τῶν Κορυβάντων εἶναι ἐκ τοῦ Κόρυς, ἡ περικεφαλαία).

...ρυβάλλαι (αἱ), μία τῶν Χελιδονίων ...ήσων.

...ρυβαλλὸς (ὀρθότ. τοῦ) Κορυδαλλὸς (ὁ), ...ωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, κειμένου ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κορυδαλτύς).

...ρυδαλλὸς (ὁ), "Ελλην ἐκ τῆς ἐν Φωκίδι Ἀντικύρας, εἰς τὸν ὁποῖον προσῆλθεν ἵνα τὴν προφυλάξῃ τοῦ Κριάλτα.

...ρύδων, ωνος (ὁ), ὄνομα αἰτιολ. παρὰ ...ερτ.

...ρυθος (ὁ), Τεγεάτης ἐξ Ἀρκαδίας, τοῦ ...ποίου οἱ τοιμένες εὐρόνιες ἀνέθρεψαν ...ὸν Τήλεφον.

...ρύλας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς ...ωφλιᾳ.

...ρυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀραβ., χυν. εἰς ...ὴν Ἐρυθρὰν θαλασσαν.

...ρυφαῖον (τὸ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἐπί- ...αυρον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ...ορυφαίας.

...ρυφαντις, ίδος (ἡ), κώμη τῶν Μιτυ- ...ηναίων ἐπὶ τῆς Αἰολίδος.

...ρυφάσιον (τὸ), ὄρος, ἄκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ ...ρούρ. τῆς Μεσσ., ἐν Πελοποννήσῳ, ...αρὰ τὴν Πύλον, μὲ τὴν ὁπλίαν ταυτ- ...ευσαν ὑπό τινων, (ὁ πολ. Κορυφασιεύς).

Κορυφὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν.

Κορφίνιον (τὸ), π. τῶν Σαμνίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, San Perino).

Κορωβίος (ὁ), Κρής τις, ὁδηγήσας τοὺς κατοικόπους τῶν Θηραίων εἰς Λιβύην.

Κορώνεια (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης, (Διμηνιό). 2) π. μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, (ὁ πολ. Κορωναῖος ἢ Κορώνειος).

Κορωνὴ (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Κορωνεὺς καὶ Κορωναιεύς).

Κορωνὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν. 2) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν Ὑάδων. 3) Νύμφη τις, ἀνυμφεύσασα μὲ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ.

Κόρωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κοινέως ἢ τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τῶν ἐν Γυρτῶνι τῆς Θεσσαλίας Λαπιθῶν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Χρυσόρθης, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σικυωνίας Κόρακος. 3) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Ἀθάμας, παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὸ περὶ τὴν Κορώνειαν μέρος τῆς Βοιωτίας.

Κόσσας, α (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας.

Κόσσα (ἡ) καὶ Κόσσαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κοσσαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ., ὅπου κατῴκουν οἱ Κοσσαῖοι, ἔθνος λῃστρικόν, τοὺς ὁποίους μόλις ὑπέταξεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Κόσσουρα καὶ Κόσσυρος (ἡ), νησίδιον μεταξὺ Σικελ. καὶ Ἀφρικῆς, (Pantalaria).

Κότανα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν.

Κοτινοῦσα (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ νῆσος τῶν Γαδείρων.

Κόττος (ὁ), Ῥίγας, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων.

Κόττυφος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμ.

Κοτυάειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ, (Κιουτάχγια).

Κοτύλιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Φιγάλειαν, ὅπου ὁ ἐν Βάσσαις περίφημος ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος, (Δογγαρόλα).

Κοτύρτα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀσκων. παρὰ τὸ Ταϊναρον.

Κότυς, υος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἄσιο. 2) βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Κεφαλλήνου, καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ἰφικράτους, πολιτογραφηθεὶς καὶ στεφανωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς σύμμαχος αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐκπολεμωθεὶς πρὸς αὐτούς. ἢ τέλος φονευθεὶς συνομωσίᾳ τῶν ἀδελφῶν του. 3) βασιλεὺς τῆς Παφλαγον., σύγχρονος καὶ σύμμαχος τοῦ Ἀγησιλάου.

Κότυς, υος (ἡ), = Κοτυτειώ.

Κοτυτταρὶς, ίδος (ἡ), μάγιστρά τις παρὰ Θρᾳτ.

Κοτυττειὼ, οῦς (ἡ), θεὰ τῶν ἡδονῶν ἢ τῆς ἀκολασίας, τῆς ὁποίας ἡλαττρεία εἰσήχθη ἀπὸ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Χίον, Κόρινθον καὶ Ἀθήνας, ὅπου ἐωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τὰ Κοτύττια, (οἱ Ἱερεῖς αὐτῆς ἐκαλοῦντο Βάπται).

Κοτύωρα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἄποικος τῶν Σινωπέων, (Μπουγιούκ-καλέ), (ὁ πολ. Κοτυωρίτης).

Κούαδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατ' ἀρχὰς σύμμαχοι καὶ ἔπειτα ἐχθροὶ τῶν Ῥωμαίων.

Κουρῖνος (ὁ) Quirinus, οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του.

Κουρῖνος λόφος (ὁ), Collis Quirinalis, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Κούναξα (ἡ), χωρ. τῆς Μεσοποτ. ἢ Βαβυλων. παρὰ τὸν Εὐφράτην, ὅπου ἐφονεύθη ὁ νεώτερος Κῦρος, πολεμῶν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Κουκουσὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καταονίας.

Κουράλιος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Πηνειόν. 2) ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, ὁ ἄλλως Φίλαρος, μετονομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκ Θεσσαλίας ἐπιστρεψάντων Βοιωτῶν.

Κουρὴς, ῆτος (ὁ), ὁ πρῶτος εἰσηγητὴς τῶν ἐν Κρήτῃ Κουρήτων.

Κουρῆτες (οἱ), Α', οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλ. (Κωρήτιδος) ἴσως Λέλεγες, ἐκβληθέντες ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ, (πιθανῶς διότι ἐκωμῳδοῦντο, ἀπ' ἐναντίας τῶν Ἀκαρνάνων), καὶ 2) Β' Ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Κρήτης (νεανικοὶ τὴν ἡλικίαν, κοῦροι), ἐκτελοῦντες δι' ἐνόπλου καὶ θορυβώδους ὀρχήσεως τὰ ἄγαλ. των, εἰς τοὺς ὁποίους (νομιζομένους δαίμονας ὑποδοῦς τῆς Κυβέλης) ἀποθιδονται πολλαὶ τῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον χρησίμων ἐφευρέσεων, δθεν συγχέονται μετὰ τῶν Κορυβάντων.

Κουρῆτις, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Πλευρῶνα χώρα τῆς Αἰτωλ., ὅπου κατῴκουν οἱ Κουρῆτες.

Κούριον (τὸ)', π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸν Πλευρῶνα. 2) π. παραθαλ. πρὸς νότον τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Κουρεύς).

Κούρτιος (ὁ), Ῥοῦφος, Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, ὑπατεύσας ἐπὶ Τιβερίου ἢ Κλαυδίου, ἢ συγγράψας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία δέκα.

Κουφαγόρας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Μαραθῶνι τυφλωθέντος φοράτως Ἐπιζήλου.

Κόων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Κόως (ἡ), Π. ἀντὶ Κῶς.

Κραγαλείδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύοπος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. εἰς βράχον διὰ τὴν περὶ τῆς Ἀμβρακίας ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους ψῆφόν του, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν ὡς ἥρως.

Κράγος (ὁ), β. καὶ π. τῆς Λυκίας. 2) β. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν.

Κραῦις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας, παρὰ τὰς Αἰγάς, πηγ. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους. 2) ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν Σύβαριν, (Crati).

Κράμβις, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ τῆς Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του, πεισθέντος εἰς τὰς διαβολὰς τῆς δευτέρας τῶν γυναικῶν Ἰδαίας.
Κράμβουσα (ἡ), π. τῆς Λυκ. 2) νῆσος ἀπέναντι τῆς Κιλικίας παρὰ τὸ Κώρυκον.
Κρανάα (Δωρ.) ἀντὶ
Κρανάη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνωος. 2) (γεωγρφ.) νῆσος παρὰ τὴν Ἀττικήν, ἡ ἄλλως Ἑλένης νῆσος καὶ κοινῶς Μακρονῆσι, ἡ 3) νῆσος τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὸ Γύθειον, (Μαραθωνῆσι).
Κραναίχμη (ἡ), θυγ. τοῦ Κραναοῦ.
Κραναός (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, διαδεχθεὶς τὸν Κέκροπα.
Κρανάπης(σπης), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιτροδάτου, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Δοίῃ Δασκυλίου.
Κράνειον (τὸ), ἄλσος κυπαρίσσων μὲ γυμνάσιαν παρὰ τὴν Κόρινθον.
Κράνιοι (οἱ), π. τῆς Κεφαλλην.
Κράνιον (τὸ), = Κράνειον.
Κρανναῶν, ῶνος (ἡ), = Κρανῶν.
Κραντώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κράντωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ.
Κρανῶν, ῶνος, (ἡ), π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἡ πρότερον Ἔφυρα, (ὁ πολ. Κρανώνιος).
Κράπαθος (ὁ), Π. ἀντὶ Κάρπαθος.
Κραταιΐς, ΐδος (ἡ), ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης.
Κρατεσιμένης, ους (ὁ), Χαλκιδεύς τις ἐξ Εὐβοίας, ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην.
Κρατέας, α (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.
Κρατέρεια (τὰ), νησίδιον μὲ λιμένα παρὰ τὴν Σμύρνην.
Κράτερδι (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., συνεπίτροπος τῆς Μακεδον. μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου, φονευθεὶς εἰς μίαν κατὰ τοῦ Εὐμένους μάχην.
Κρατεύας, α (ὁ), = Κρατέας. 2) Μακεδών τις, φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον, βασιλέα τῆς Μακεδ.
Κρατήρ, ῆρος (ὁ), κόλπος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου.
Κράτης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) Θηβαῖος, φιλόσοφος Κυνικὸς, μαθητὴς τοῦ Διογένους. 3) γραμματικός τις ἐν τῆς ἐν Κιλικίᾳ Μαλλοῦ, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου.
Κρατησικλῆς, έους (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ ναυάρχου τῶν Δακεδ. Θρασυμηλίδα.
Κρατησιππίδας, α (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Κρατίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κράτητος παρὰ Θκρτ.
Κρατιεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέστορος Ἀναξίβιας.
Κρατῖνος (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ἕτερος, νεώτερος αὐτοῦ. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) γλύπτης ἐκ Δακεδ. 5) ψιλοκιθαριστὴς, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξ.
Κράτιππος (ὁ), Ἕλλην Ἱστοριογράφος, ἐξακολουθήσας τὴν συνέχειαν τῆς Ἱστορίας τοῦ Θουκυδ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ἐν Ἀθήναις ὁ Κικέρων.
Κρατύλος (ὁ), φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐπιγράψαντος ἕνα τῶν διαλόγων του εἰς ὄνομά του.
*Κραῦγις, ιδος (ὁ), Μεγαλοπολίτης, πατὴρ τοῦ Φ.λοποίμενος.
Κρέοισα, Δωρ. ἀντὶ Κρέουσα.
Κρεῖον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ.
Κρειαντιάδης, Κρειοντιάς καὶ Κρειοντίς, Π. ἀντὶ Κρεοντιάδης κτλ.
Κρεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυβίας τὸν Ἀστραῖον κτλ.Π. ἴδε καὶ Κρῖος.
Κρείων, οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Κρέων.
Κρεμαστὴ (ἡ), ἐπίθετον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσσης. 2) χωρίον τι παρὰ τὴν Ἄβδηρα.
Κρεμμύων (ὁ), = Κρομμύων.
Κρεῤῥῶν, ῶνος καὶ Κρεμώνη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὸν Πάδον.
Κρεοντιάδης, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Δ.ὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰσσίας, ἢ εἷς ἐκ τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Κρήτη.
Κρήσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Κρησιεύς).
Κρῆσσα, ης (ἡ), ὡς ἐθν. ἡ κάτοικος τῆς Κρήτης. 2) (γεωγρφ.) λιμὴν τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου παρὰ τὰς Αἴγας, μενεώς, (ὁ πολ. Κρισσαῖος).
Κρηστῶν, ῶνος καὶ Κρηστωνία (ἡ), ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη 4) (γεωγρφ.) μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς μεσογείου θαλάσσης, παρατείνουσα ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρ. τὸ Αἰγαῖον, καλουμένη δὲ πρότερον Ἰσθία καὶ Ἑκατόμπολις, ὡς πολιτευθεῖσα πρωϊμώτερον ἐν τοῖς πολλῶν νήσων, καὶ ἀκμάσασα ἐπὶ τῆς εὐνομίαν της, ἴδιως ἐπὶ τοῦ Α', καὶ Β', Μίνωος, ἀπὸ τῆς σοφῆς νομοθεσίας τοῦ ὁποίου ὠφελήθη καὶ ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος, (τὸ ἐθν. Κρῆς ἡ τὸ θηλ. Κρῆσσα).
Κρητηνία (ἡ), χωρ. τῆς Ῥόδου, ἅπερ κατ. ὡκησεν ὁ Ἀλθαιμένης, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου τρέως.
Κρητίνης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ συρφετ. Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.
Κρῖσσος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Δρυμένεως παρὰ τὰς Αἴγας.
Κριθωτὴ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκ. χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου, ἡ ὕστερον καλλιπόλις. 2) ἀκρωτ. τῆς Δακεδ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀλόζειαν.
Κρίμισα καὶ Κρίμισσα (ἡ), ἀκρωτ. φάλαις τῆς Βραττίας ἐν τῷ κόλπῳ Ἰακίνθῳ (Cap Picuoli).
Κριμισός καὶ Κριμισσός (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων διὰ τῶν Ῥεγεττίων, 2) ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων, Belice Destro).
Κριναγόρας, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Μιτυλήνης.
Κρῖνις, ιππος (ὁ), πατὴρ τοῦ Τηρίλλου, τυράννου τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.
Κρινώ, οῦς (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.
Κρῖος (ὁ), = Κρεῖος. 2) εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ (ἐγυάρχων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Α', υἱὸς τοῦ Πολυκρίτου καὶ 3 ἕτερος, ἔγγονος πάππου αὐτοῦ, υἱὸς ἄλλου Πολυκρίτου, ναυάρχων τῶν Αἰγινητῶν ἐν Σαλαμῖνι. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀχαΐας. 5) ποτ. τῆς Δυδ. παρὰ τὴν Σιπυλον. Κριοῦ μέτωπον (τὸ), ἄκρωτ. πρὸς τὸ δυτικότατον τῆς Κρήτης, (Κάβο Κριό). 2) ἄκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Κὰπ "Αγια).
Κρῖσα καὶ (δρθότ.) Κρίσσα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατεστραμμένη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ χρησιμεύουσα ὡς λιμὴν μόνου τῶν Δελφῶν, (Χρυσὸ), (ὁ πολ. Κρισαῖος).
Κρισαῖος καὶ (ὀρθότ.) Κρισσαῖος κόλπος (ὁ), ὁ περὶ τὴν πόλιν Κρίσσαν, μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ, (Κόρφος τῶν Σαλώνων).
Κρισσή (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, (ἅπα ὁ Διόδωρ. διορθ. Χρυσηΐς).
Κρίσσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ πάππος τοῦ Πυλάδου.
Κρίσσων καὶ Κρίσσαν, ωνος (ὁ), περίφημος ἀκροδρόμος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας.
Κριτάλλα (τὰ) ἢ Κριτάλλοι (οἱ), π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος.
Κρίτας, ου (ὁ), ὁ παλαιὸς, υἱὸς τοῦ Δρομίου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Σόλωνος. 2) υἱὸς τοῦ Βαλλαίσχρου, ἔγγονος τοῦ πρεσβυτέρου, συγγενὴς τοῦ Πλάτωνος, καὶ μαντικὴ καὶ ἀρχὰς τοῦ Σωκρ., ἔπειτα δὲ ἀρχηγὸς αὐτοῦ ἐβδόμ., εἷς τῶν 30 τυράννων, φονευθεὶς ἐν τῇ ἐν Πειραιεῖ μάχῃ. 3) συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν.
Κρίτιος καὶ ὄχι Κριτίας (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσαν. (Α', ἢ β κγ').
Κριτόβουλος, (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκρ. 2) ἰατρὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.
Κριτοβούλης καὶ Δωρ. Κριτόβαμος (ὁ), ἰατρὸς Κῶος παρ' Ἀθ. (Δνοδ. ΣΤ', ιά, 1)
2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Βλαίτορος.
Κριτολαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος.
Κριτόλαος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Φασηλίδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 πρὸ Χ., καὶ πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ Διογένους τοῦ Στωϊκοῦ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων εἰς Ῥώμην. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ἐκπολεμώσας πρώτας τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους, ἀπουσιῶν εἰς μίαν μετὰ τοῦ Μετέλλου μάχην.
Κρίτων, ωνος (ὁ), πλούσιος μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκρ.

Κριῶα (ἡ), θῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ ἐθν. Κριωεύς).
Κροβύζοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ τῆς Μοισίας, κατοικῶν πρὸς μεσημβρ. τοῦ Ἴστρου ἢ περὶ τὴν Ὀδησσόν.
Κροϊσσα (ἡ), θυγ. τῆς Ἴνους, ἐξ ἧς ὁ Παυσιδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερδοσσα).
Κρῦσμος (ὁ), Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος.
Κρῦσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἅλυάττου, τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καταπολεμηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου.
Κροκάλη (ἡ), Νύμφη τις συνδμιλος τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δουκ.
Κροκέαι (αἱ), πυλίχν. τῆς Ἀχαιων., ἡ πολ. Κροκεάτης).
Κρόκιον πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὸν Λιμφρυσσον ποταμὸν τῆς Φθιώτιδος πεδιάς, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἐποίμαινε τὰς βοῦς τοῦ Ἀδμήτου.
Κροκοδείλων πόλις (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος, ἢ ὕστερον Ἀρσινόη. 2) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Κροκοδειλοπολίτης).
Κρουκύλεια (τὰ), χωρ. ἢ νησίδιον τῆς Ἰθάκης.
Κρουκύλειον καὶ Κρουκύλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. ἢ τῆς Ἀκαρναν. παρὰ τὴν Λευκάδα.
Κρουκύλος (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ Θκρτ.
Κρόκων, ωνος (ὁ), πατὴρ τῆς Μεγανείρας, γαναικὸς τοῦ Ἀρκάδος.
Κρομμύων ἢ Κρομεών, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), π. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορινθίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀργότερα συμπεριελήφθη, (περὶ αὐτὴν διετρίβεν ἡ Κρομμυωνία ὗς, ἡ ἄλλως Φαια, τὴν ὁποίαν ἐφονεύσεν ὁ Θησεύς).
Κρονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.
Κρόνιον (τὸ), κωμ. Ἰωλκοῦ τοῦ Κρόνου, (ὄθεν 2) β. τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.
*Κρόνιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.
Κρόνπτος (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα, μέγας κρονοφόρος.
Κρονίων, ωνος καὶ Π. ονος (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.
Κρόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥέας τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητρα, τὴν Ἑστίαν ἢ τὸν Δία, ὅστις, ἐκβαλὼν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον μὲ τοὺς λοιποὺς Τιτᾶνας· κατὰ δὲ τὴν μυθολογίαν τῶν Ῥωμαίων, ὁ Κρόνος, ἐκπεσὼν τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου, ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν κατοίκων καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ τὰς εἰρηνικὰς τέχνας, ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ἡ ἐποχὴ αὕτη ὠνομάσθη Χρυσοῦς αἰών, εἰς μνήμην τῆς ὁποίας ἐωρτάζοντο κατ' ἔτος τὰ Κρόνια ἢ Σατουρνάλια, εἴδος καρναβαλίων· ὁ δὲ ναὸς αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐχρησίμευε ἢ ὡς θησαυροφυλάκιον. Οἱ Ἕλληνες Ἱστορικοὶ ἀπὸ τοῦ Δημα τῆς ἀρχαίας ταύτης θεότητος τὸν Χρόνον, ὅθεν καὶ τὸν παρίστανον ὡς γέροντα φαλακρόν, δρεπανηφόρον, κατεσθίοντα τὰ τέκνα του κτλ., τὸ ὄνομά του εἰς τὴν καινὴν ὁμιλίαν ἐσήμαινε γέροντα ξεμωραμένον, ἐξοῦ καὶ ἡ παροιμία « Κρονίων ζῆσεν ».
Κρονοσέλων, ωνος (ὁ), Κωμ., νομοθέτης τῶν Κρονίων.
Κροσαία (ἡ), ἡ πρὸς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου χώρα τῆς Χαλκιδικῆς Κροσωνήσου.
Κρόσαλας (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.
Κρῶτων, ωνος (ὁ), ἥρως τις φονευθεὶς ἐξ ἀπορυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἐποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ., περίφημος διὰ τὸ ὑγιεινὸν κλίμα της καὶ τοὺς ἀθλητάς της, (ὁ πολ. Κροτωνιάτης).
Κροτωπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Κροτώπου.
Κρότωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, μετοικήσας ὕστερον εἰς Μέγαρα, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λίνον.
*Κρουναί (αἱ), πηγὴ τῆς Ἠλιάδος ἢ 2) ἄλλη τῆς Ἀρκαδ. 3) π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἡ ὕστερον Διονυσόπολις.
*Κρουσις, (ἴος (ἡ), = Κροσσαία.
*Κρουστομερία (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλ., (ὁ πολ. Κρουστομερῖνος).
Κρύα (ἡ), π. τῆς Δυκ., (ὁ πολ. Κρυεύς).
*Κρυασσὼς (ἡ), π. τῆς Βαρ., (ὁ πολ. Κρυασσεὺς καὶ τὸ θηλ. Κρυασσίς).
Κρωβίαλος (ἡ), π. τῆς Παφλαγ., (ὁ πολ. Κρωβιαλεύς).
Κρωβύλη (ὁ), χωρ. τῆς Θρᾴκης.
Κρωβύλος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἴσως ὁ παρ' Ἀλλιανῷ ὀψοποιός.
Κρῶμνα (ἡ), ὀρεὼρ. τῆς Παφλαγ. ἐνωθὲν ὀρεῶν μὲ τὴν Ἀμαζόνα.
Κρῶμνοι καὶ Κρῶμοι (οἱ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς Ἀρκαδ.
Κτίσπας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνακάνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ Κρώμνοι.
Κρῶναι (οἱ), = τῷ
Κρωπεὰ ἢ Κρωπιὰ ἢ Κρωπιὰς (ἡ) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ ἐθν. Κρωπίδης ἢ Ἐ. Κρωπιεύς).
Κρῶψις (ιος) β. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ηπτελείδος, μεταξὺ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης.
Κτέατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτορίδου ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου καὶ παπὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. διότι ἀνεμάχησε τῷ Αὐγείᾳ.
Κτενοῦς, οῦντος, (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.
Κτημένη (ἡ), = Κειμένη.
Κτησίας, ου (ὁ), περίφημος Ἕλλην Ἱστοριογράφος ἐκ Κνίδου, ἰατρὸς τῶν βασιλέων Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος ἢ συγχρόνως τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν ἢ Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας λείψανα μόνον διεσώθησαν.
Κτησιβιος (ὁ), περίφημος μαθηματικὸς ἐξ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Κτησικλῆς, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ὅ ὅτι ἐφόνευσε συμπολίτην του τινὰ ἐν καιρῷ δημοσίου τελετῆς. 3) Ἱστοριογράφος, γράψας Χρονικά. 4 ἀγαλματοποιός τις παρ' Ἀθην. (IV', 606).

Κτησίλαος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου.

Κτήσιον (τὸ), λιμὴν τῆς Κύπρου.

Κτήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ᾧ πατὴρ τοῦ χοριβοσκοῦ Εὐμαίου.

Κτησιππίδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἀστυδαμείας. 3) ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊάνειρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. 4) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., Παιανιεὺς, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 5) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, ἄλλος μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 6) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου.

Κτησιφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, περίφημος διὰ τὸ περὶ στεφανώσεως τοῦ Δημοσθένους νομοσχεδιόν των. 2) ἕτερός τις, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον.

Κτησιφῶν, ῶντος (ἡ), π. τῆς Βεβυλωνίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ᾗ ἐπὶ Πάρθων πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης.

Κτήσυλλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Κέω, ἁρπαγεῖσα ὑπό τινος Ἀθηναίου Ἑρμοχάρους καὶ μετὰ θάνατον γενομένη ἀφανής, διὸ ᾗ τιμηθεῖσα, κατὰ τὸν χρησμόν, μὲ ναόν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κτησύλλης Ἀφροδίτης.

Κτιμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαέρτου ᾗ ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσ. 2) (γεωγρ.) π. τῶν Δολόπων ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Κυαμόσωρος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ.

Κυάνεαι (αἱ), αἱ παρὰ τὸ πρὸς βυρρᾶν ζάμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου δύο νησίδες ἢ σκόπελοι, αἱ πρότερον Πλαγκταὶ ᾗ Συμπληγάδες, διότι, κινούμεναι, συνέτριβον τὰ διεκπλέοντα πλοῖα, ἄχρις ὅτου, διαβάσης τῆς Ἀργοῦς μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ἐσταμάτησαν.

Κυανὴ (ἡ), Νύμφη τις ἐν Σικελίᾳ, συνοδεύουσα τὴν Περσεφόνην, ὅτε ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ᾗ μεταμορφωθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς λύπης της εἰς κρήνην ἐν Συρακούσαις ὁμώνυμον αὐτῆς πηγήν. 2) θυγ. τοῦ Λιπάρα ᾗ γυνὴ τοῦ Αἰόλα.

Κυάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄδρήστου, ἐπιτροπεύθεὶς, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κυαξάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φραόρτη, ᾗ ἔγγονος τοῦ Δηϊόκου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας περὶ τὸ 620 πρὸ Χ., ἀντιστὰς 28 ἔτη εἰς τὴν καταδυνάστειαν τῶν Κιμμερίων Σκυθῶν καὶ κατοχεύσας τὸ βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἀπολωνῶν δὲ μετὰ τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἐπὶ διαδόχῳ τῷ Ἀστυάγει. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους, περὶ τῆς ὑπάρξεως ὅμως τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Κυβέλα καὶ Κύβελλα (τὰ), β. καὶ χωρ. τῆς Φρυγ. παρὰ τὰς Κελαινάς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Κυβέλη.

Κυβέλεια (ἡ), κώμη τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος.

Κυβέλη (ἡ), εἷς τὴν Φρυγίαν ἡ Ῥέα, συγχεομένη μὲ τὴν Γαῖαν καὶ τὴν Ἐσίαν, καὶ λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς γονιμότητος καὶ εὐφορίας, τῆς ὁποίας ὅμως οἱ ἱερεῖς, καλούμενοι Γάλλοι καὶ ἔχοντες καὶ παραφαῖον αὐτῶν τὸν Ἀρχέγαλλον, ἦσαν ἅπαντες εὐνοῦχοι.

Κυβερνίσκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σίκα ἐκ Λυκίας, εἷς τῶν ὑπουνυάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου.

Κυβήβη (ἡ), Φρυγιστὶ ἡ Κυβέλη.

Κύβιστρα (τὰ), π. τῆς Κατων. περὶ τὰ Τύανα.

Κυβαθήναιον (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυβαθηναιεύς).

Κυβαντίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυβαντίδης).

Κυβέας, ου (ὁ), περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Κύθνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. 2) Ἀθηναῖος, ἀναγραφεὶς εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις κατὰ τῶν μετὰ Β. Ἕννα Γαλατῶν μάχην.

Κυβίππη (ἡ), μήτηρ τοῦ Κλεόβιος ᾗ Βίτωνος, ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει Ἥραιος, ἴδε Βίτων. 2) ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου, 3) τοῦ Ἀναξιλάου καὶ 4) τοῦ Κερκάφου.

Κύβνος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., πλησ. ἐκ τοῦ Ταύρου, καὶ ἐκβάλλων διὰ τῆς πόλεως Ταρσοῦ εἰς τὴν Θάλασσαν, (Καρὰ-σοῦ).

Κύβραι (αἱ), π. τῶν ἐν Χαονίᾳ Βρυγῶν ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κύβυρα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας παρὰ τὸν Μαίανδρον, ἢ ὕστερον Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ.

Κύβων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλλίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας. 2) Βιζάντιος, παραδοὺς τὴν πόλιν ταύτην εἰς τοὺς Ἀθην. καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Κύδωνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης, ὕστερον δὲ μόνοι οἱ κάτοικοι τῆς Κυδωνίας.

Κυδωνία (ἡ), π. παραλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σαμίων, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Κυδωνιὰς Ἄρτεμις, ἢ ἄλλως Δίκτυννα, (ὁ πολ. Κυδωνιάτης).

Κύζικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴνου καὶ τῆς Αἰνήτης, θυγατρὸς τοῦ Εὐσώρου, βασιλεὺς τῶν Δολιόνων, ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀργοναύτας, διαβαίνοντας ἐντεῦθεν, ἀλλὰ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος, ζιότι, μὴ γνωρίσας αὐτούς, βιασθέντας νὰ ἐπιστρέψωσι νυκτὸς ὑπὸ κακοκαιρίας, ἐπέπεσε κατ' αὐτῶν ὡς ἐναντίων· ἀπὸ τοῦ ὁποίου, τιμηθέντος ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς ἥρωος, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ

Κύζικος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντίδος, πλησίον τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, ἑνωθεῖσα μὲ τὴν στερεὰν διὰ δύο γεφυρῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) π. ᾗ λιμὴν ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, οὐζηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, ἐκ τῆς Κυζικηνός).

Κυθείρη καὶ Κυθέρεια καὶ Κυθήρεια (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη, τῆς ὁποίας ἱερὰ ἦσαν τὰ

Κύθηρα (τὰ), νῆσος τῆς Λακωνικῆς Μεσσήνης, πρὸς τὸ δυτικοβόρειον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα, περίφημος διὰ τὸν ναὸν αὐτῆς ναὸν τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγον αὐτὴν πρῶτοι οἱ Φοίνικες, (Τσιρίγο, νησ. Κυθήρια).

Κυθήρη (ἡ), = Κυθέρεια.

Κυθήριος (ὁ), ποτ. τῆς Πισάτιδος ἐν Ἤλιδι.

Κύθηρος (ἡ) καὶ Κύθηρον (τὸ), μία τῶν 12 ἀρχαίων πόλεων καὶ ἕδρα τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυθήριος).

Κύθνος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, (Θερμιά, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ θερμὰς πηγάς), (ὁ πολ. Κύθνιος).

Κυκήσιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἤλιδι Πισάτιδος.

Κυκλάδες (αἱ), αἱ περὶ τὴν Δῆλον (Σ) νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Κυκλεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μεθύμνης.

Κυκλοβόρος (ὁ), ὁρμητικὸς ποταμὸς ἐν Ἀττικῇ.

Κύκλων, ωνος (ὁ), Ἀργεῖος τις, σύζυγος τοῦ Ἀγησιλάου, σωζομένης ἐπὶ τῶν Περσῶν ἵνα διαγείρῃ πόλεμον ἐν Ἑλλάδι.

Κύκλωψ, ωπος (ὁ), κατ' ἐξοχὴν ὁ Πολύφημος. 2) (πλθ.) Γίγαντες ἀμόρφωτοι, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς ὁποίους ἐκτυφλωμένοι εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Ἥφαιστου ἢ ζῶντες ἀπὸ τῶν προϊόντων ἔβοσκον, διατρίβοντες ποτὲ μὲν ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην, ποτὲ δὲ ἐν Λιπάρᾳ, καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς νήσου Θρινακίας. Ὡς κτίσται καὶ οἰκοδόμοι ἐθεωρήθησαν εἶναι Θρᾷκες, μεταβάντες ἀπὸ τὴν ᾗ Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὴν Ἀκρόκορινθον, τὴν Τίρυνθα, τὰς Μυκήνας καὶ ἄλλα κτίρια, τὰ ἀπ' αὐτῶν καλούμενα Κυκλώπεια, ᾗ ἐπωνομάσθησαν στερόχειρες καὶ Ἐγχειρογάστορες ἀπὸ τοῦ κόπου τῶν χειρῶν αὐτῶν φέρομένοι.

Κύκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πελοπίας, νυμφευθεὶς τὴν Θιμισταγόραν, θυγατέρα τοῦ Βίγκους, ᾗ λησμονήσας τὴν διερχομένους διὰ τῆς Θετταλίας, ὅτε ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης, διαβαίνοντας περὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, φονεύσας αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλύκης, βασιλεὺς τῆς Κολώνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰακίδου Τελέου. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Θρᾳκὸς Θυρίας, μεταμορφωθεὶς εἰς τὸ ὡραιότατον, μεταμορφωθὲν ἐκ τοῦ νυμφίου πτηνὸν διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτοῦ.

Κυλάβαρις, (ὁ καὶ ἡ), γυναῖκα τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ἥρωος Κυλάβαρος, τὸν ὁποῖον ἦτον πληγιὸν ὁ τύραν-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυλλόδωρος καὶ Κυλαράβης (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκηνέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.
Κυλλάνα (ἡ), ὄρη ἀντὶ Κυλλήνη.
Κυλλήν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ
Κυλλήνη (ἡ), β. (τὸ ὑψηλότερον) τῆς Ἀρκαδ., περίφημον διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐγεννήθη ὁ Ἑρμῆς, Κυλλήνιος ἀπ' αὐτοῦ καλούμενος. (Ζήρια). 2) π. παραθαλ. τῆς Ἠλίδος, (Κλαρέντζα). 3) π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. παρὰ τὴν Κύμην. 4) Κώμη τις ἐξ Ἀρκαδίας, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ἧ μήτηρ τοῦ Λυκάονος.
Κιλλύριοι ἡ (κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Valkenaër) Κιλλικύριοι (οἱ), οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.
Κύλων, ωνος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Ἀθήναις, ἐπιχειρήσας περὶ τὸ 612 πρὸ Χ. νὰ τυραννήσῃ, καὶ κυριεύσας ἐπὶ τοὺτῳ μετὰ τῶν συνομοτῶν αὐτοῦ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλ' ἐκπολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος Μεγακλέους, ὃς τις ἐφόνευσε δι' ἐπάτης ὅλους αὐτοῦ τοὺς συνομότας καταφυγόντας εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐκ τούτου ἔλαβεν ἀφορμὴν τὸ Κυλώνειον ἄγος. (συγχ. μὲ τὸ Κύδων καὶ Κυκλων).
Κυμαιολήγη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Κύμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ μεγαλητέρα τῶν Αἰολικῶν, ἐπιλεγομένη Φρικωνίς, ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους, ὡς κτισθεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Δωριέων. (Ταναταρλί). 2) π. παραθαλ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ ἧ Χαλκίδων, ὅθεν ἧ Χαλκιδικὴ, (ὁ πολ. Κυμαῖος).
Κυμοδόκη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Κυμοθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Κυμοπόλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ., γυνὴ τοῦ Βριάρεω.
Κυμώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Κύνα (ἡ), θυγ. Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντου, ἴδε καὶ Κύννα.
Κυναίγειρος (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.
Κυναίθα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐρυμάνθου, (ὁ πολ. Κυναιθεὺς καὶ Κυναιθαιεύς, -αεύς).
Κυναίθος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. 2) ῥαψῳδός τις Χίος, σύγχρονος τοῦ Πεισιστράτου.
*Κυνάγητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόθρου, πτίστωρ τῆς Μυσίας.
Κυνίσκα, ης (ἡ), Θεσσαλὸς, φίλος ἧ σύμβουλος τοῦ βασιλέως Πύρρου.
Κυνέγειρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κυναίγειρος.
Κύννης, ητος (ὁ), Ἀκαρνάν τις, υἱὸς τοῦ Θεαλύτου παρὰ Θκδ.
Κυνήσιοι καὶ Κύννητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἱσπανίας, ἧ Πορτογαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄναν (Γουαδιάνα) ποταμόν.
Κύνθος (ὁ), β. τῆς Δήλου, ὅπου ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.
Κυνία (ἡ), λίμνη τῆς Αἰτωλ. σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχελῴου περὶ τοὺς Οἰνιάδας.
Κυνίσκα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πρώτη νικήσασα γυνὴ εἰς τὰ Ὀλύμπια. 2) ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγησιλάου. 3) Σικελή τις παρὰ Θκρτ.
Κυνίσκος (ὁ), ἐπωνομάζετο ὁ Ζευξίδαμος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτ. Λεωτυχίδου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Μαντινεύς τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', δ', 11).
Κύννα (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.
Κυνοκέφαλοι (οἱ), ἔθνος μυθῶδες παρ' Αἰσχύλῳ κλπ.
Κυνόπολις, εως (ἡ), ἴδε Κυνῶν πόλις.
Κυνόρτας (Δωρ. ἀντὶ Κυνάρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀκίνθου, βασιλεὺς τῆς Λακεδ. καὶ πάππος τοῦ Τυνδάρου κτλ.
Κυνάρτιον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.
*Κύνος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀρζύμνης.
Κύνος (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. μὲ λιμένα τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἐπίνειον τῆς Ὀπουντος, ἀντικρὺ τῆς Δηλιψοῦ.
Κυνοσαργες, εος ους (τὸ), χωρ. ἐπὶ τινος λόφου πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν, σύμμικρὰν τοῦ Λυκειου, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλ., γυμνάσιον τῶν νόθων παίδων, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀντισθένης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν Κυνικοὶ οἱ ὑπαδεῖτου, (ἡ λέξις παράγεται ἀπὸ τοῦ Κύων ἀργὸς, δῆθεν, θυσιάζοντος τοῦ Ἡρακλ. εἰς κὸν Ἡρακλέα, λευκός τις κυων, ἁρπάσας μερίδα τῶν θυμάτων, μετέφερεν αὐτὴν ἐνταῦθα).
Κυνὸς κεφαλαί (αἱ), λόφος τις δικόρυφος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Σκοτουσσαν, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ. Κοΐντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν β', βασιλέα τῆς Μακεδ. τῷ 197 πρὸ Χ. 2) χωρ. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Θηβῶν καὶ Θεσπιῶν, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Πίνδαρος.
Κυνόσουρα (ἡ), ἀκρωτ. ἧ νησίδιον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Μαραθῶνος.
Κυνὸς πόλις (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.
Κυνὸς σῆμα καὶ Κυνόσσημα (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου παρὰ τὴν Ἄβυδον, ὅπου ἦτον ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, μεταμορφωθείσης εἰς κύνα, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Ἑκάβης μνημεῖον. 2) ἀκρωτ. τῆς Καρίας.
*Κύνουλκος (ὁ), εἷς τῶν παρ' Ἀθην. δειπνοσοφιστῶν.
Κυνουρα (τὰ), π. τῆς Ἀργολ.
Κυνουρία (ἡ), χώρα τῆς Ἀργολ. πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνίας, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Θυρέαν, κατανεμηθεῖσα, μετὰ πολλοὺς πολέμους, εἰς τὴν ἐξαίσιαν τῶν Λακεδαιμονίων, (τὸ τοπ. Κυνουρεύς ἧ Κυνούριος).
*Κύνουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως.
Κυνώ, οῦς (ἡ), ἡ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μήδων Σπακώ, τροφὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου.
Κυνῶν πόλις (ἡ), ἡ μεγάλη, μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου ἐλατρεύετο ἰδίως ὁ Κυνοκέφαλος Ἄνουβις. 2) ἡ μικρὰ π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Κυνοπολίτης).
Κυπαρισσαίεις, εντος (ὁ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλίδι, ἡδέως κυπαρισσῶν, ἔρημος ὢν ἐπὶ Στεφάνου, (Ἀρκαδία). 3) ποτ. τῆς Μεσσηνίας.
Κυπαρισσία (ἡ), = Κυπαρισσὼς (ἡ). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Δακων. παρὰ τὸν αὐτόθι Ἀφιπὸν ποταμὸν, (ὁ πολ. Κυπαρισσεύς).
Κυπάρισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μινύα ἧ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ
Κυπάρισσος (ἡ), πολίχν. τῆς Φωκίδος πλησίον τοῦ Δελφοὺς ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (κατὰ τὸν Παυσαν., ἡ ὕστερον Ἀντικυρα).
Κύπασις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου παρὰ τὴν Καλλίπολιν.
*Κύπη (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Κυπαῖος).
Κύπρις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἧ Ἀφροδίτη.
Κυπροθεμις, ιδος (ὁ), τοπάρχης τῆς Ῥόδου, καταχωθεὶς ὑπὸ τοῦ σατράπου Τιγράνου.
Κύπρος (ἡ), μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλασσῆς, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρ. καὶ Κιλικ., ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἐν αὐτῇ πρώτον εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κυπρογενὴς καὶ Κυπρογένεια, (ὁ νῆσ. Κύπριος).
Κύρα καὶ (ὀρθότ.) Κῦρα (τὰ), π. τῆς Σογδιανῆς ἐντῇ Ἀσφ., ἐπὶ τοῦ Ἰακσάρτη ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κύρου πόλις καὶ (παρὰ Πτολεμ.) Κυρέσχατα.
Κυράνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Κυρήνη.
Κύραυνις, ιος (ἡ), νησίδιον ἐλαιοφόρον ἧ εἰνοφόρον παρὰ τὴν Λιβύην.
Κυρβάντες (οἱ), Π. ἀντὶ Κορύβαντες.
Κυρβία (ἡ), ἡ πρότερον Κυβίππη, γυνὴ τοῦ Καρκάφου ἧ μήτηρ τοῦ Ἰαλυσοῦ κτλ.
*Κύρεις (αἱ), ἴδε Κύρις.
Κύρη (ἡ), πηγὴ τις, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλ. ἐν τῇ Λιβύῃ, ὅπου ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα ἡ Κυρήνη. 2) νῆσός τις τοῦ Περσικοῦ Κόλπου.
Κυρηθίων, ωνος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἐπικράτους, ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Ἀγήλαου.
Κυρηναία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Λιβύης παρὰ τὴν Μεσογειον θάλασσαν, ἡ ἄλλως Πενταπολις, διὰ τὰς πέντε μεγάλας πόλεις της, ὧν πρωτεύουσα ἡ ἐπώνυμος αὐτῆς ἧ πρωτεύουσα Κυρήνη.
Κυρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑψέως, υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ Πηλίου ὄρους (ὅπου ποιμαίνουσα, ἐφόνευσε μόνη ἕνα λέοντα) καὶ μετακομίσας εἰς Λιβύην, ἐγέννησεν ἐξαὐτῆς τὸν Ἀριστέον. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ πρωτεύουσα τῆς Λιβύης.
2) Νύμφη τις, ἐξῆς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἰάμονα. 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπωνύμων ἑταιρῶν. 4) (γεωγρ.) π. πρωτεύουσα τῆς Κυρηναικῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Βάττου, ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς νήσου Θήρας, (ὁ πολ. Κυρηναῖος).
Κυρῖνος (ὁ), = Κυρίτιος.
Κυρις, εως (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Νουμᾶ, (ὁ πολ. Κυρι-της).

Κύρνος (ὁ), φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος, ἀναφερόμενος συχνάκις εἰς τὰ γνωμικά του. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Κύρνος (ἡ), ἡ παρὰ Γαλλοῖς Κόρσικα, νῆσος μεγάλη τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἀτῳ Φωκαέων, (ὁ νησ. Κύρνιος). 2) χωρ. τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν Κάρυστον.

Κυρόπολις, εως (ἡ), = Κῦρα (τά).

Κῦρος (ὁ), ὁ πρότερος ἢ παλαιὸς, υἱὸς τοῦ Καμβύσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, μονοῤῥήσας πρῶτος ὅλης σχεδὸν τῆς Ἀσίας, ᾧ φρονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Μασσαγετῶν μάχῃ τῷ 530 πρὸ Χ. μετὰ 29 ἔτῶν ἔνδοξον βασιλείαν. 2) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, πολεμήσας πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ περὶ τὰ Κούναξα τῆς Βαβυλωνίας μάχῃ, ὅπου συνεμάχουν αὐτῷ καὶ 13,000 Ἕλληνες, τῶν ὁποίων τὰ συμβάντα περιέγραψεν ὁ Ξενοφῶν. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς βορείου Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρμεν. ᾧ χυν. διὰ τῆς Ἰβηρ. καὶ Ἀλβαν. εἰς τὴν Κασπίαν, (Κούρ). 4) ποτ. τῆς Περσ., χυν. διὰ τῶν Πασαργάδων εἰς τὸν Περσικὸν Κόλπον, (Κορές).

Κύρου πόλις (ἡ), = Κῦρα (τά).

Κυρρέστης καὶ **Κυρρήστης**, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Κυρρηστικῆς ἢ τῆς Κύρρου.

Κυρρηστικὴ (ἡ), ἡ περὶ τὴν πόλιν Κύρρον χώρα τῆς Μακεδον. 3) ἔπαρχ. τῆς Συρ. παρὰ τὴν Κομμαγηνήν, τὸ Ἀμανὸν ὄρος, τὸν Εὐφράτην καὶ Ὀρόντην.

Κύρρος (ὁ), π. τῆς Μακεδ. 2) π. τῆς Κυρρηστικῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, (Κορούς).

Κυρσίλος (ὁ), Ἀθηναῖος, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι, ἀντισταθεὶς εἰς τὴν περὶ ἐγκαταλείψεως τῶν Ἀθηνῶν πρότασιν τοῦ Θεμιστοκλ., ἐπροτεινε νὰ ὑπακούσωσι τοὺς Πέρσας. 2) Φαρσάλιος, ἱστοριογράφος καὶ συνέκδημος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Κυρτωνες (οἱ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος, (ὁ πολ. Κυρτώνιος).

Κυρτώνιον (τὸ), π. τῆς Ἐτρουρίας.

Κύτα (ἡ), π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Φάσιδος, ὅπου ἐγεννήθη ἡ Μήδεια.

Κυταία καὶ **Κυταΐς** (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κύταν χώρα τῆς Κολχίδος, (Κυταΐς), (τὸ ἐθν. Κυταῖος).

Κύταιον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, πρὸς μεσημβ. τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου.

***Κυτηΐς**, ἴδος (ἡ), = Κυταία.

Κυτίνιον (τὸ), μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (ὁ πολ. Κυτινιάτης).

Κυτίσωρος καὶ **Κυτίσωρος** (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ᾧ τῆς Χαλκιόπης, ὁ ἄλλως Κύτωρος.

***Κυτώνιον** (τὸ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων Μυσ. καὶ Δυδ., (ὁ πολ. Κυτωνιος).

Κύτωρον (τὸ), = Κύτωρος (ἡ).

Κύτωρος (ἡ), = Κυτίσωρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Κύτωρος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Παφλαγ. παρὰ τὴν Ἀμαστρίν, (Κύτωρος), (ὁ πολ. Κυτωρεύς).

Κυφαντα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Λακωνικῆς, ἐρείπια ἤδη ἐπὶ τοῦ Παυσανίου.

Κύρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περβαιβοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ 2) β. τῆς Θεσσαλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ

Κῦρος (ἡ), π. τῆς Πεῤῥαιβίας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, (ὁ πολ. Κυρραῖος).

Κυχρεία (ἡ), ἡ Σαλαμὶς, ἀπὸ τοῦ Κυχρέως.

Κυχρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Σαλαμῖνος, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωπιοῦ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, τὴν ὁποίαν ἀφήλλαξεν ἐνὸς φοβεροῦ δράκοντος, ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν Τελαμῶνα.

Κύψελα (τὰ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων. 2) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἔβρου, (Ψαλα), (ὁ πολ. Κυψελῖνος ἢ Κυψελήνης).

Κυψελίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Κυψέλου, (ὕδε || πλθ.) ἀνεγείρει τις ὀυνηξεύσασα πολὺν χρόνον ἐν Κορίνθῳ.

Κύψελος καὶ ἄχι **Κύψελλος** (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., συμπράκτωρ τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ πενθερὸς τοῦ Ἡρακλείδου Κλεσφόντου. 2) υἱὸς τοῦ Πετίωνος, ἀπόγονος τῶν ἐν Κορίνθῳ δυναστευόντων Βακχιδῶν, τῶν ὁποίων καταλύσας τὴν ἀριστοκρατικὴν ἐξουσίαν, ἐτυράννησε τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 663 πρὸ Χ., καὶ ἀφῆκε διάδοχόν του, μετὰ τριακονταετῆ βασιλείαν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Περίανδρον, (τὸ ὄνομά του ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῆς Κυψέλης, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λάβδα ἔκρυψεν αὐτόν, ἵνα τὸν διασώσῃ ἀπὸ τῶν Βακχιαδῶν, καὶ τῆς ὁποίας λαμπρὸν ἐκ κέδρου ἄγαλμα μὲ πολυτελῆ ἀνάγλυφα ἀφιέρωσεν ὕστερον αὐτὸς εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραῖον, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ θρόνου). 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου.

Κωγαιωνον (τὸ), β. τῆς Δακίας, νομιζόμενον ἱερὸν ὑπὸ τῶν περιοικούντων Γετῶν, πηγὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔῤῥεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός.

Κωης, υ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρξάνδρα, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Κώθων, ωνος (ὁ), ἐρημονήσιον τοῦ Ἀκωνιτικοῦ κόλπου παρὰ τὰ Κύθηρα. 2) νησίδιον παρὰ τὴν Λιβύαν, σχηματίζον ἕνα τῶν λιμένων τῆς Καρχηδόνος.

Κώκαλος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμίκου, ὑποδεχθεὶς τὸν Δαίδαλον, καὶ φονεύσας τὸν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ πλεύσαντα εἰς Σικελίαν Μίνωα.

Κώκυτος (ὁ), ποταμὸς τοῦ Ἅδου. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, χυν. εἰς τὸν Ἀχέροντα, (Γλυκύ).

Κωλιάς (ἄκρα), ἄδος (ἡ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν δυτ. παραλίων τῆς Ἀττικῆς μὲ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης Κωλιάδος, περίφημον διὰ τὰ περὶ αὐτὸ κεραμευόμενα πήλινα σκεύη.

Κωμαρχίδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ κωμάρχου.

Κωμβρέα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., ἀνήκουσα προτέρου εἰς τὴν Θρᾴκην.

Κωμίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ ἔτους τῆς 33 Ὀλυμπ.

Κωμιστηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Παφλαγ. τῶν συνόρων τῆς Ἀρκανίας, ἢ μητ. Βλ. Καμισηνή.

Κῶμον (τὸ), π. τῆς βορείου Ἰταλ., πλη τὴν λίμνην Δάριον, (Como).

Κωνάβας, α (ὁ), Ἀτταλὸς τις παρὰ Θη

Κωνκορδία (ἡ), Concordia Julia, πό ἄνω Ἰταλίας.

Κωνσεντία (ἡ), Consentia, π. πρωτεύ ἀπὸ ποτε τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κωνσταντῖνος (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς μέγας πρῶτος Χριστιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Πλάνου καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τῷ 274 ἢ 280 Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 337 κ', ἐν ἡμ. νων ἡλικίαν. Οὗτος μεταφέρει τὴν κα βέρναν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον τῷ 330 π Χ., μετονομάσας αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόμα τό, τοῦ.

Κωνσταντίνου πάλις (ἡ), ἴδε Πολίχνιον.

Κωνστάντιος (ὁ), Φλάυιος Χλώρος, υἱὸς τοῦ Κύτροπ.ου ἐκ τῆς ἐν Μοισίᾳ Δαρδανίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, ὑπατεύσας τῶν Ῥωμαίων τῷ 270 ἀπὸ Χριστοῦ καὶ τῶν Γερμανῶν, καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ, Βασιλεύσας τῆς Γαλλίας σπαν. Μαυριτανίας, ᾧ Βρεττανίας, ἀφήκε διάδοχόν του τὸν υἱὸν του Κωνσταντῖνον τοῦ Μέγαν.

Κώνστας, αντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν Constans.

Κωνώπα καὶ **Κωνώπη** (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἢ ὕστερον Ἀρσινόη, ἀπὸ τῆς γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Β'.

Κῶπαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, (Τοπολιά), (ὁ πολ. Κωπαΐδος λίμνης, (Τοπολιά), (ὁ πολ. Κωπαΐδος καὶ Κωπαϊεὺς καὶ Κωπαιεύς).

Κωπαΐς, ίδος (ἡ), ἡ πρότερον ὀνομ Λευκωνὶς λίμνη τῆς Βοιωτ. ἔχουσα περ ταξιδίων περιφέρειαν, (λίμνη τῆς Κω Θηβαΐδ.; ἡ Τοπολιά).

***Κωράλιος** (ὁ), = Κυράλιος.

***Κώραλις**, ιος (ἡ), λίμνη τῆς Λυκαον

Κώρυκος (ὁ καὶ ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. ἢ λί μὴν τῆς Κιλικ. ἢ ἄλλη τῆς Παμφυλ. ἢ Λυκ., παρὰ τὴν ὁποίαν ἦτον τὸ Κω ρύκιον ἄντρον (ὁμώνυμον τοῦ ὁποίου ὑπ ἦρχε καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παρ νασσοῦ) ᾧ εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Ἀμφ ἐκαλλιεργεῖτο ὁ ἄριστος Κωρύκιος κρό κος, οἱ κάτοικοί της, συνενωμένοι μὲ τοὺς διαβήτους πειρατὰς τῶν Μυκη νῶν, ἐπροξένουν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐκεῖ ἀντας ἔμπορους, ὅθεν ἡ παροιμία «Ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάσατο», ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν γνωστοποιουμένων).

Κῶς, Κῶ (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Καρίας, πατρὶς τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Ἀπελλοῦ κλπ., ὁ νησ. Κῷος.

Κώσας (ὁ), = Κίσσας.

Κωφαῖος (ὁ), ἐνδὸς τῶν παρ' Ἅρπ.

Κωφήν, ῆνος καὶ **Κώφης**, ου (ὁ), τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν. 2) τις παρ' Ἅρπ.

Κωφὰς (ὁ), λιμὴν τοῦ Τορωναίου πελάγους περὶ τὴν Παλλήνην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λ.

Λᾶα (ἡ) καὶ Λᾶας (ὁ), ἴδε Λᾶς.

Λαβδᾶ (ἡ), π. τῆς εὐδοίμ. Ἀρκ. ἐπὶ τοῦ Περαικοῦ κόλπου.

Λάβα (ἡ), καὶ Λάβαι (οἱ), π. μεσόγ. τῆς Εὐβοίας. Ἀρκ.

*Λάβδ,ξ ακος (ὁ), Λεπρεάτης, υἱὸς τοῦ Εὐρύνου, Ὀλυμπιονίκης.

*Λάβαρα (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Λαβρεύς).

Λάβας (Δωρ. ἀντὶ Λάβης), α (ὁ), Σικελιώτης τις παρὰ Θηκτ.

Λάβδα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος, γυνὴ τοῦ Φωκίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Κυψέλου.

Λαβδακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Λαβδάκου.

Λάβδακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδώρου ἢ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεύς τῶν Θηβῶν, πατὴρ τοῦ Λαΐου.

Λαβδίλον (τὸ), φρούρ. τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν.

Λάβης (ὁ), κωμικὴ παρῳδία τοῦ ὀνόματος τοῦ Λάχητος, ὡς ὡροδοκηθέντος ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν.

Λαβιῆνος (ὁ), **Labienus**, ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων *Ρωμαίων.

Λαβικὰν (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Λαβικανός).

Λαβίνιον (τὸ), ἴδε Λαουίνιον.

*Λαβόταις, α (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Λαβρανδα (τὰ), κώμη τῆς Καρ. μεταξὺ Μυλάσων καὶ Ἀλαβάνδων (ὁ πολ. Λαβρανδεύς καὶ Λαβρανδηνός).

Λαβύρινθος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατά τινας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νεμπουχαδνεζάρ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Λαβύρινθος (ὁ), ἐνγένει μέγα κτίριον μὲ πολλὰ χωρίσματα, ὅπου εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ χαθῇ. 2) (ἰδίως) ὁ — τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μοίριδος λίμνην, κτίσμα τοῦ βασιλέως Ὑσμιμητίχου ἢ τοῦ Μένητος, περιέχον 3000 δωμάτια, ὧν τὰ ἡμίση ὑπόγεια. 3) ὁ — τῆς Κρήτης, παρὰ τὴν πόλιν Κνωσσὸν, κτίσμα τοῦ Δαιδάλου, (φαίνεται δὲ ὅτι κυρίως ἦσαν παλαιὰ λατομεῖα, μεταλλευόμενα τὸν αἰῶνων κατὰ τινας ὀρυκτεκτονικοὺς κανόνας).

Λαβύτας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαωβότης, ἔτ. 2) υἱὸς τοῦ Σπαρτιάτου παρὰ Ξενοφῶντι, Ἐξαγγέλου.

*Λαγέτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταικτικοῦ Δρυλλοῦ, καὶ τῆς Σπερχοῦς, ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, περιπάτου μητρῴων τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος.

Λαγήσας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαγιάδης — Λαγίδης, πατρωνυμ. ὁ Πτολεμαῖος.

*Λάγινα (τὰ), π. τῆς Καρ. μὲ ναὸν τῆς Ἀναγείς Λαγινίας.

Λάγισκα καὶ Λαγίσκιον (ἡ), ὄνομά τινος ἐπαύλεως.

Λάγκη (ἡ), **Lancia**, π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., (Solantia).

*Λάγκεια (ἡ), πηγὴ τις ἐν Δωκωνίᾳ.

Λάγος (ὁ), Μακεδὼν, πατὴρ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, β σιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Λάγουσα (ἡ), νησὶς τοῦ Αἰγαίου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας, μία τῶν Σποράδων, (Κανδιάνα).

Λαγυλίων, ωνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα παρασίτου.

Λάδας, α (ὁ), περίφημος τις ἀθλητὴς ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ.

Λάδη (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου ἀπέναντι τῆς Μιλήτου, (Γαττονῆσι), (ὁ νησ. Λαδαΐος).

Λαδίκη (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λαοδίκη, θυγ. τοῦ Βάττου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμασίδος.

Λαδόκεια (τὰ), = Λαοδόκεια.

Λάδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχέμου ἐξ Ἀρκαδίας, (Παυσ. Η', μδ', 1).

Λάδων, ωνος (ὁ), ὁ δράκων, ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ., γυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν. 3) (κατὰ τὴν μυθολογ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μεθώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀταμπός. 4) ῥυάκιόν τι ἐν Βοιωτίᾳ, (Παυσ. Θ', ι, 6).

Λαέρκης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, ἡγεμόνων τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων. 2) ἐπιτήδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ, (Ὀδ. Γ, 425).

Λαέρτη (ἡ), φρούρ. τῆς Κιλικ., (τὸ τοπ. Λαέρτιος).

Λαέρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου ἢ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσ., ἐξελθὼν εἰς Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα.

Λαερτιάδης, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ὀδυσσεύς.

Λαέρτιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λαέρτης. 2) (κυριωνυμ.) = Λαέρτης.

Λαζοί (οἱ), ἔθνος τῆς Καλχ., κατοικοῦν τὰ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

*Λαθρία (ἡ), θυγ. τοῦ Θεραπνάρου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀδελφὴ διδύμου τῆς Ἀναξάνδρας, καὶ γυνὴ τοῦ ἑτέρου τῶν υἱῶν τοῦ Ἀριστοδήμου.

Λαιαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ. κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα.

*Λαϊανάβρις, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀνηξανδρου.

*Λαΐας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ὑγρίου, καὶ σπουγγος τοῦ Γοσμανιᾶ.

*Λαΐας, α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Ἠλιδος Ὀξύλου ἢ φυλῆς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Λαΐος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἀνὴρ τῆς Ἰοκάστης ἢ πατὴρ τοῦ Οἰδίποδος, τὸν ὁποῖον ἐκθέμενος, βρέφος ἔτι, κατὰ τινα χρησμόν, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ἀγνώστως.

Λαΐς, ίδος (ἡ), ὄνομα δύο περιφήμων ἑταιρῶν, ὧν ἡ μὲν ἐξ Ἑκάρων, πόλεως τῆς Σικελ., αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Νικίου, καὶ ἀποκατασταθεῖσα ἐν Κορίνθῳ, ἡ δὲ, νεωτέρα αὐτῆς, Κορινθία.

Λαισποδίας, ου (ὁ), στρατηγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λαιστρυγόνες (οἱ), ἔθνος ἀνθρωποφάγων, κατοικοῦν τὴν Σικελίαν καὶ μεταβάντες πιθανῶς εἰς Ἰταλίαν.

Λάκαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Λάκων.

Λακεδαιμόνιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κιμώνος, ναύαρχος τῶν Ἀθην.

Λακεδαίμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ταϋγέτης, γεννήσας ἐκ τῆς Σπάρτης, θυγατρὸς τοῦ Εὐρώτα, τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν καὶ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη ἡ

Λακεδαίμων, ονος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Σπάρτην χώρα, ἀκολούθως δὲ καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Λακων. 2) ἡ πρωτεύουσα τῆς Λακων., ἡ ἄλλως Σπάρτη, (τὸ ἐθν. Λακεδαιμόνιος).

Λακέρεια (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, ἐπὶ τῆς Βωβηΐδος λίμνης, (ὁ πολ. Λακερεύς).

Λακιάδαι καὶ Λακιάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λακιάδης).

Λακιβούργιον (τὸ), π. τῆς βορείου Γερμαν. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης, (Wismar).

Λακίνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Λακινίας ἢ Λακινιάδος Ἥρας, (ὁ κάτοικος Λακινιάτης).

Λακίνιος (ὁ), λιμὴν ἐν Ἰταλίᾳ, φωνευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Λάκιος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ οἱ Λακιάδαι.

Λάκμος καὶ Λάκμων, ωνος (ὁ), τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου μεταξὺ Θετταλ. καὶ Μακεδ.

Λακράτης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, Ὀλυμπιονίκης. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Γαλατῶν.

Λακρατίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Λακρατίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος Μαραθωνομάχος.

Λακρίνης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, σταλεὶς πρέσβυς εἰς Κῦρον τὸν Μέγαν ὑπὲρ τῶν Ἰώνων.

Λάκριτος (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Φασηλίδος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔζεσε λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

Λακτάντιος (ὁ), Πλάκιδος, συγγραφεὺς Ῥωμαϊκὸς, ἀπροσδιορίστου ἐπιχῆτ. γράψας ὑπομνήματα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ τομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.

Λακύδης ου ὁ, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς ἐν Κυρήνῃ ἢ διδαχθεὶς ἐν Ἀθήναις, ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ εἴκ. πυρετοῦ τῷ 241 π. Χ.

Λακων, ωνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας. 2) (κυριωνυμ.) Πλαταιεύς τις παρὰ Θηκτ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου. 4) διῦλές τις παρὰ Θηκτ.

Λακωνία καὶ Λακωνικὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἡ Σπάρτη, (τὸ ἐθν. Λακων καὶ τὸ θηλ. Λάκαινα).

Λακωνικὸς κόλπος (ὁ), ὁ πρὸς μεσημβρίαν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Πελοπονν. μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλέου καὶ Ταινάρου, (Κύφος τῆς Λακωνικῆς).

Λάμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λαομέδων, οντος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαομέδιων, υἱὸς τοῦ Κορωνέως, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Λαμία (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ., ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν Ἱεροφίλην. 2) θυγ. τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύης, τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν εἰς ἄγριόν τι τέρας, τὸ ὁποῖον κατέτρωγε τὰ παιδία. 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις αὐλητρίδων, θυγ. τοῦ Κλεάνορος, ἐρωμένη τοῦ βασιλέως Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη Λαμιακὸς ὁ μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιπάτρου καὶ τῶν Ἀθηναίων πόλεμος, (Ζητοῦνται), (ὁ πολ. Λαμιεύς).

Λαμίας, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Λαμία.

Λάμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῆς Λαμίας.

Λάμις, ιδος (ὁ), Μεγαρεύς τις, ἀποικήσας εἰς Σικελίαν.

Λαμίσκος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμ.

Λᾶμνος, Λαμνιὰς κτλ., Δωρ. ἀντὶ Λῆμνος κτλ.

Λάμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, (Ὀδ. Κ, 81). 2) (γεωγρφ.) πετ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ᾧ γυν. εἰς τὸν Φάλαρον. 3) ποτ. καὶ π. τῆς Κιλικ.

Λάμπεια (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου.

Λαμπέτεια (ἡ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Λαμπετίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δολίων.

Λαμπετίη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Νεαίρας, ἀδελφὴ τῆς Φαεθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱερὰς βοῦς τοῦ πατρός των ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας.

*Λάμπη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Ἀγαμέμν., (ὁ πολ. Λαμπαῖος ᾧ Λαμπεύς).

Λαμπιδώ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγησιλάου.

*Λάμπις, ιδος (ὁ), πλουσιώτατός τις ναύκληρος ἐξ Αἰγίνης. 2) εἷς τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Ἠλείων Ἀριστοτίμου. 3 Λακεδαιμόνιος, νικήσας πένταθλον κατὰ τὴν 18 Ὀλυμπ.

Λαμπιτώ, οῦς (ἡ), γυνὴ Σπαρτιάτις. 2) ἑταίρα τις ἐκ Σάμου.

Λάμπιχος (ὁ), τύραννός τις τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας.

Λάμπος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος. 2) υἱὸς ταῦ Αἰγύπτου ᾧ τῆς Γοργόνης.

Λαμπρά (ἡ), ἴδε Λαμπραί.

Λαμπράδας, α (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Θουκτ. (Δ', 21).

Λαμπρίας, ου (ὁ), ὁ ἀδελφὸς ᾧ 2) ὁ υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ τῷ ἄρονι.

Λαμπροκλῆς, έους (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκρ. 2) μουσικός τις καὶ διθυραμβοποιὸς παρ' Ἀθην. (ΙΑ', 491).

*Λαμπρόμαχος (ὁ), Ὀπούντιός τις, Ἰσθμιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Λάμπρος (ὁ), διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Λαμπτραί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λαμπτρεύς).

Λάμπων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ ἄλλως Λάμος. 2) Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ ἀθλητοῦ Πυθέα. 3) Σάμιός τις παρ' Ἡρόδ. 4) ἱερεύς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις.

Λαμπώνεια καὶ Λαμπωνία (ἡ) καὶ

Λαμπώνιον (τὸ), π. τῆς Τρῳάδος παρὰ τὴν Ἀντανδρον, (ὁ πολ. Λαμπωνιεύς, -νιεύς).

Λαμύλιος (ὁ), λυρικός τις καὶ ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου.

Λάμφιλος ἢ Ἄφιλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ., (διατί νὰ μὴ ἦνε Λάμφιλος ᾧ)

Λάμψακος (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἡ πρότερον Πιτυοῦσα, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της καὶ τὴν εἰς τὸν Πρίαπον λατρείαν της, (ὁ πολ. Λαμψακηνός).

*Λάμψις (ἡ), γωρ. περὶ τὰς Κλαζομενάς, (τὸ τοπ. Λάμψιος).

*Λάναασα (ἡ), θυγ. τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους.

*Λανίκη (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λαονίκη, μήτηρ τοῦ Πρωτέα, τροφὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Λανυβιον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lanivium).

Λαογένης (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ 2) ἄλλος, υἱὸς τοῦ Βιάντος.

Λαογόρας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ὡς βοηθῶν τοὺς Λαπίθας κατὰ τοῦ Αἰγιμίου.

Λαοδάμεια (ἡ), ἡ ἄλλως Λαοδίκη, θυγ. τοῦ Κινύρα.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀντινόου. 3) υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν, ἀφ' οὗ ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. 4) ἡγεμών τις τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαέων.

Λαοδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Βελλεροφόντου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. 2) θυγ. τοῦ Ἀκέστου ᾧ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, φονευθεῖσα αὐτοχειρὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της. 3) θυγ. τοῦ Ἀμύκλα ᾧ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος.

Λαοδίκεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, (Ἐσκὶ-Χισάρ). 2) π. τῆς Συρ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ παρωνυμ. τῆς μητρός του, (Λαοδικεύς). 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας περὶ τὸν Λίβανον. 4) π. τῆς Μηδ., κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. 5) ἡ Κατασκευασθεῖσα, π. τῆς Δυκαονίας, (ὁ πολ. Λαοδικεύς).

Λαοδίκεια (τὰ), = Λαοδίκιον.

Λαοδίκη (ἡ), Νύμφη πεγ., ἐξ ἧς ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὸν Νιόβην. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάωνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀκάμαντος τὸν Μύνητον, ᾧ κατακρημνισθεῖσα ὑπὸ λύσσης διὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδός της. 3) θυγ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ ὑπὸ τῶν Τρωικῶν Πλέκτρα. 4) θυγ. τοῦ Κινύρα, ἐξ ἧς ὁ Ἔλατος ἐγέννησε τὸν Σταφύλον καὶ Ἠρέα. 5) Κυπρία, σύζυγος τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρκαδίας. 6) θυγ. τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, καὶ μήτηρ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. 7) θυγ. Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος ᾧ γυνὴ Ἀντιόχου τοῦ Θεοῦ, βασιλέως τῆς Συρ., μήτηρ δὲ Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, φαρμακώσασα τὸν ἄνδρα της, διότι ἐνυμφεύθη καὶ δευτέραν γυναῖκα τὴν θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Βερενίκην, (ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Λαοδίκεια). 8) θυγ. Μιθριδάτου τοῦ Α', καὶ γυνὴ Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου. 9) ἀδελφὴ τῆς προηγ., καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀραράθα τοῦ Ζ', καὶ ἄλλαι Λαοδίκαι κομήδους τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδίκιον (τὸ), πεδίον ᾧ κώμη τῆς Λυκ. μεταξὺ Μεγαλοπόλεως ᾧ Τεγέας ἀπὸ Λαοδόκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἔχεμου.

Λαοδόκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φίλος τοῦ Ἀντιλόχου. 3) εἷς τῶν Πριαμιδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λαοθόου, υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Δώρα. 5) υἱὸς ᾧ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Βιάντος. 7) υἱὸς τοῦ Ἔχεμου ἐξ Ἀρκαδίας, (ὀρθότ.) Λάδοκος. 8) κωμαρχίδης τις παρ' Αἰλιανῷ.

Λαοθόη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων. 2) θυγ. τοῦ Ἄλτου, βασιλέως τῶν Λελέγων, ἧς ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Δύκαονα. 3) ἡ μήτηρ τοῦ Ἐχίονος ᾧ Ἀγέλεω.

Λαοθόης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾧ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιδος.

Λαοκόων, οντος καὶ ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος, βασιλέως τῶν Αἰνιάνων ᾧ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) ἱερεὺς τοῦ Ποσειδ. ἐν Τροίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου, συμβουλεύοντος τοῦ Τρῶας νὰ μὴ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν πόλιν τὸν Δούρειον Ἵππον καὶ πλήξαντος μάλιστα αὐτὸν μὲ τὴν λόγχην του, ἔστειλεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς Τενέδου δύο μεγάλους ὄφεις, οἵτινες, ὁρμήσαντες κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του, θυσιάζοντος εἰς τὸ παράλιον, τὸν ἐθανάτωσαν ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο τοὺς υἱούς.

Λαοκώαξ (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως ᾧ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως, ἢ ἄλλως Ἀρήνη ἢ Πολυδώρα.

Λαομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Λαομεδοντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος.

Λαομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Ἠυβοίας, βασιλεὺς τῆς Τροίας, πατὴρ τοῦ Πριάμου κτλ., πρὸς ὃν ἐμισθώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς ἀνθρώπου, διὰ νὰ κτίσωσι τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἀπέστειλε θαλάσσιόν τι τέρας, πρὸς βορρᾶν τῆς ὁποίου ἐξεπέθη, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μοιρῶν, ἡ θυγ. τοῦ Λαομέδοντος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθη, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς, διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρηχῖνος. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μελιτηνίδος τῶν Θεσπιαδῶν. 3) υἱὸς τοῦ Λαρίχου, τοποτηρητὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ.

Λαομέδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Λαομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ Ὀμφάλης.

Λαονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. 2) (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀπολλν.) θυγ. τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ὁπλυσίμου.

Λᾶος (ὁ), Π. ἀντὶ Λάου.

Λάος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ., γωνίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, (Laino).

Λαῖνα (ἡ), π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Σ.βαρίτων, (Laino). 2) π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Lodi), (ὁ πολ. Λαῖνος).

Λαουίνία (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Λαίνου, τὴν ὁποίαν νυμφεύεται ὁ Αἰνείας, μετὰ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἄφιξίν του, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἰνείαν Σίλβιον.

Λαουϊνιαγενὴ (ἡ), χώρα τῆς Καππαδοκ.

Λαουΐνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (ὁ πολ. Λαβινιάτης).

Λαοσθένη (ἡ), θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Στενθιππης, γυνὴ τοῦ Θεστίου, καὶ μήτηρ τῆς Λήδας κτλ.

Λάπαθος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Λακώνων.

Λαπέρσαι (οἱ, αἱ Διόσκουροι, περθήσαντες (περάσαντες) τὴν πόλιν Λᾶν ἐν Λακεδαίμονι.

*Λάπιθος (ἡ), = Λάπαθος.

Λαπίθειον (τὸ), χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου.

Λαπίθη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., παρβλ. Λάπηθος.

Λαπίθης, ου (ὁ), Πέρσης τις ἐν Σπάρτῃ, πατὴρ τῆς Διομήδης, γυναικὸς τοῦ Λυκάονος. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Στίλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου, ἡγεμόνος τῶν περὶ τὸν Πηνειὸν Θεσσαλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι, ἔθνος μάχιμον τῆς Θεσσαλ., περὶ τὸν Πηνειόν, ἑταῖροι = Περῤῥαιβοί, πολεμήσαντες ἢ συμμαχοῦντος αὐτοῖς τοῦ Ἡρακλ.) νικήσαντες τοὺς γείτονας αὐτῶν Κενταύρους.

Λάπηθον (τό), β. τῆς Ἀρκαδ.

Λάπηρα (τὰ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Lapra.

Λαπραβὲ (τὰ), π. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Λαπρανδεύς).

Λαπρεντία (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Laurentia.

*Λαυρέντιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμ., Laurentius.

Λαυρεντεῖς, ιδος (ἡ), χωρα τῆς Ἰταλ. ἡ περὶ τὸ=

Λαύριον (τὸ), π. τῆς κάτω Ἰταλ., (Lurium), (ὁ πολ. Λαυρεντῖνος).

Λάρειος λίμνη (ἡ), λιμνη τῆς ἄνω Ἰταλ., (Lago di Como).

Λάρισος (ὁ), ὄρυσσ. τοῦ Λάρισσος.

Λάρισσα (ἡ), θυγ. τοῦ Πελασγοῦ, ἀφ' ἧς ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἄργει καὶ Θεσσαλ.— 2, (γεωγρ.) ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους. 3) π. πρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, διασῳζουσα τὸ ὄνομά της. 4) ἡ Κρεμαστὴ ἢ Πελασγία, π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. 5) π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος. 6) ἡ Φρικωνὶς ἢ Αἰγυπτία (διότι παρεχωρήθη ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου εἰς τοὺς συμμαχήσαντας αὐτῷ Αἰγυπτίους), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κύμην. 7) π. τῆς Λυδ., ὅπου ἢ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. 8) π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, ἐρειπιωθὲν ἤδη ἐπὶ Ξενοφῶντος. 9) π. τῆς Συρ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ ἄλλη ἐν Κρήτῃ, ἢ ἄλλη ἐν Ἤλιδι, καὶ ἄλλη ἐν Ἀττικῇ, διότι ἦτον κοινὸν ὄνομα τῶν Πελασγικῶν, φαίνεται, πόλεων, (ὁ πολ. Λαρισαῖος).

Λάρισσος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου.

*Λαρίχης (ὁ), Μιτυληναῖος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) ἄλλος, ἀρχαιότερος, ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς.

*Λάρολον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Λαρτιάδης, Π. ἀντὶ Λαερτιάδης.

Λάρτιος, Π. ἀντὶ Λαέρτιος.

Λάρυμνα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κηφισσοῦ. 2) — ἡ ἄνω, π. τῆς Δοκρ.

*Λᾶς, Λᾶ (ὁ), οἰκιςὴς τοῦ περὶ τὴν Σπάρτην χωρίου Ἀρείνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Λᾶς, Λᾶος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀκκων. καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων.

Λασθένης, ους (ὁ), Θηβαῖος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω. 2) Ὀλυμπιάς τις, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον.

Λασθενία (ἡ), ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ Σπευσίππου.

Λάσιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Λάσιων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. καὶ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου εἰς τὸν Ἀλφειόν, (ὁ παλ. Λασιωνιὺς καὶ Λασιώνιος).

Λασόνιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Καβήλιες Μρόνιοι, ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν ποταμὸν Ἅλυν, μεταξὺ Μαριανδυνῶν καὶ Ἀμαζόνων.

Λασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαρίνου, ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης, ζήσας περὶ τὴν 63 Ὀλυμπ.

*Λασταρτίδης, α (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Παραβάλλοντος, Ὀλυμπιονίκης.

*Λασύρτας, α (ὁ), Λασιώνιός τις, ζῶν χωρὶς νὰ πίνῃ.

Λατίνη (ἡ), = Λάτιον.

Λατῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης. 2) βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ., υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Μαρκίας, ἢ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου, ὑπανδρευθεὶς τὴν Λαουϊνίαν εἰς γυναῖκα. 3) (ὡς ἔθν.) ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λάτιον (τὸ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ.

Λάτμος (ὁ), β. τῆς Καρ. 2) παλαιότερα ἢ ἐν Καρίᾳ πόλις Ἡράκλεια. 3) (εἰς τὸν Θκδ. Γ, 33) ἑταῖρα, ἀντὶ Πάτμος.

Λατοΐδης, Δωρ. ἀντὶ Λητοΐδης.

*Λατὸς (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Λάτιος).

Λάτρμος, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης.

Λάτυινος (ὁ), β. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν Κρατωνα.

Λατὼ, οὓς (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λητώ.

*Λαύρειαν (τὸ), = Λαύριον.

Λαύρεντον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, καθίδρα ποτὲ τοῦ βασιλέως Λατίνου, ὅπου νῦν ἡ Torre di Paterno, (ὁ πολ. Λαυρεντῖνος).

*Λαύρη (ἡ), ὄνομα Ῥωμ., Laura, θυγ. τοῦ Λατίνου, γυνὴ τοῦ Κρότωνος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. περὶ τὴν Κρότωνα, ἢ ἡ Κρότων αὐτή.

Λαύριον (τὸ), β. τῆς Ἀττικῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Σουνίου, ὅπου καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐπωνομάζοντο Λαυριωτικαὶ γάνωσις, αἱ παλαιαὶ ὀρυχεῖαι τῶν Ἀθην.

*Λαφάης, ους (ὁ), τύραννός τις τοῦ Ἄργους, ἐκβληθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργείων. 2 γλύπτης τις ἐκ Φλιοῦντος.

Λαφάνης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυφισίωνος ἐξ Ἀρκαδίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. 2) υἱὸς τοῦ Λασθένους.

*Λαφάων, οντος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Λάφιλος (ὁ), ἴδε Λάμφιλας.

Λαφρία (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

*Λάφριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καστελίου. 2) (παρὰ Λυκόφρ.) ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς.

Λαφυστιον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Λαφυστίου Διός.

Λαχάρης, ους (ὁ), τύραννός τις τῶν Ἀθηναίων περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ., συλήσας τὸν χρυσὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς.

Λάχεσις, εως (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Λαχης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μελάμπου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ὁ περὶ ἀνδρίας διάλογος τοῦ Πλατωνος.

*Λάων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Λέαγγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Λεάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Θηβῶν κατὰ τῶν Ἑπτὰ ἡρώων.

Λέαινα (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ἐν ταῖς βασάνοις ὅτι δὲν κατεμαρτύρησε τοῦ ἐραστοῦ της.

Λέανδρος (ὁ), ἐραστὴς τῆς Ἡροῦς, ἴδε Ἡρώ. 2) συγγραφεύς τις ἐκ Μιλήτου.

Λεάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Λιμύκλα, ἐξ ἧς ὁ Ἀρκὰς ἐγεννήσε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀφείδαντα.

Λέαρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, κατατεθυθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ πατρὸς, παραφρονήσαντος. 2) ἀδελ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου Β', βασιλέως τῆς Κυρήνης. 3) υἱὸς τοῦ Κ. λιμάχου, πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων εἰς ἐρχομὸν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 4) ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Ῥηγίου, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος.

Λεβάδεια καὶ Λεβάδια (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ πλησίον αὐτῆς σπήλαιον τοῦ Τροφωνίου, (Λεβαδιά).

Λεβαία (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας.

Λέβεδος (ἡ), μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου, μετοικίσαντος τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς Ἔφεσον, (ὁ πολ. Λεβέδιος).

Λεβήν, ῆνος καὶ Λεβήνα (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης, ἐπίνειον τῆς Γόρτυνος.

Λέβινθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων.

*Λέβιον, οντος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Λειαγορη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Λειβήθρα (τὸ) καὶ Λειβήθρα (τὰ), χωρ. ὀρεινὸν τῆς Πιερίας ἐπὶ τῶν συνόρων Θετταλ. καὶ Μακεδον., ὅπου ἔζη ὁ Ὀρφεύς, ἡ 2) (κατὰ τὸν Παυσαν.) β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, συνέχεια τοῦ Ἑλικῶνος, ὅπου τὰ ἄντρον καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Λειβηθρίδες Νύμφαι, (Ζαγορὶ βούνι).

*Λείγηρ, ηρος (ὁ), ποτ. τῆς Κελτικῆς, (Loire).

Λειμώνη (ἡ), ἴδε Ἰλώνη.

Λειπεφίλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰολάου, γυνὴ τοῦ Φυλαντος.

Λειποξαΐς, ϊδος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λιβάται.

Λεῖρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., πην, ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ ῥέων μεταξὺ τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, (Garigliano).

Λείχας (ὁ), = Λίχας.

Λειψύδριον (τὸ), χωρ. ἄνυδρον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πάρνηθα.

Λειώδης, ους (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ.

Λειωκρίτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίσβου, σωζατεύσας μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Ὑνήτορος.

Λεκτον (τὸ), ὀκρωτ. τῆς Τρωάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ χώρα τῶν Αἰολέων, (Μπαμπᾶς).

Λέλεγες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, μεταναστεύσαν ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρωάδος.

Λέλιξ, εγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύης, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων. 2) αὐτόχθων τις βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν οἱ ἐν Λακεδαίμονι Λέλεγες.

Λεμάνη (ἡ), λίμνη τῆς Βελγ. Γαλλ., (ἡ νῦν λίμνη τῆς Γενεύης ἐν τῇ Ἑλβετ.).

*Λέμβιον (ἡ), ἐπαίξ τις παρὰ Νικάρχῳ.

Λεμοβίκες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Limoges).

Λεοννάτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνταίου ἢ τοῦ Ἄνθου, στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., διορισθεὶς μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας μετὰ τοῦ Περδίκκου, ᾧ ἐγγεμὼν τῆς Φρυγίας ἄχρι τοῦ Ἑλλησπόντου.

Λεοντεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων μὲ 40 πλοῖα ἐκ Θεσσαλίας ἐπὶ Τροίαν. 2) μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου ἐκ Λαμψάκου.

Λεοντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύρσιλάου, στρατηγῶν τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. 2) πολέμαρχός τις τῶν Θηβαίων, πρῶτος τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν εἰς τὸν Λακεδαιμονίων ἁρμοστὴν Φοιβίδαν.

Λεοντεῖνοι (οἱ), π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, (ὁ πολ. Λεοντῖνος).

Λεόντιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις καὶ συνέγραψε, ὡς λέγεται, κατὰ Θεοφράστου. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸ Αἴγιον. 3) = Λεοντῖνοι.

Λεοντῖς, ϊδος (ἡ), μία τῶν δέκα φυλῶν ἐν Ἀττικῇ ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἥρωος Λέω.

*Λεοντίσκος (ὁ), Μεσσήνιος τις Ὀλυμπονίκης. 2) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐκ τῆς ἑταίρας Θαΐδος.

*Λεόντιχος (ὁ), Ἀθηναῖος, τριήραρχος ἐπὶ Ἀνταλκίδου.

*Λεοντομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.

Λεοντόπολις, εως (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ Λεοντοπολίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ὁ λέων, (ὁ πολ. Λεοντοπολίτης). 2) = Λεόντων πόλις.

*Λεοντος κώμη (ἡ), κώμη τις ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Λεόντων πόλις (ἡ), π. τῆς Φοινίκης μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, ἡ μετὰ ταῦτα Πορφύριον.

*Λεπάδιον (τὸ), ἴδε Λοπάδιον.

Λέπιδος (ὁ), Αἰμίλιος, υἱὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, συνυπατεύσας τῷ Ἰουλίῳ Καίσαρι, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐκλεχθείς, συνεργείᾳ τοῦ Ἀντωνίου, Ποντίφηξ, ὕστερον δὲ ἀποτελέσας μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ὀκταβίου τὴν δευτέραν τριανδρίαν, καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας λαῶν εἰς τὰ μέρη του τὴν Ἀφρικήν.

Λεπρέα, ου (ὁ), = Λέπρεος.

Λεπρεον, Π. ἀντὶ Λέπρεον (τὸ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλίδος, (ὁ πολ. Λεπρεάτης).

Λέπρεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καικωνος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἠλίδι Λεπρέου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Λεπρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Καύκωνος ᾗ ὡς Ἀπολλοδώρου.

†Λεπρίνα (ἡ), π. τῆς Ἠλίδος, (κατὰ τὸν Schnyder, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπρεονεύς).

Λεπτίνης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων πολιτῶν, κατὰ τοὺς σπουδὴν ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τὸν ὠνομένον αὐτοῦ λόγον. 2) ἀδελφὸς Διονύσ. ἀπὸ τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Λέπτις, εως (ἡ), ἡ μεγάλη, π. παρὰ θαλ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις, ἡ Νεάπολις. 2) ἡ μικρά, π. τῆς Δ. παρὰ τὴν Ἀδρούμητον, (Λουχαμιά).

Λερία (ἡ), = Λέρος.

Λέρνα καὶ Λέρνη (ἡ), λίμνη καὶ ποτ. πόλις τῆς Ἀργολ., ὅπου ὁ Ἡρακλῆς φόνευσε τὴν πολυκέφαλον Λερναίαν Ὕδραν.

Λέρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μεσημβρινώτερον τῆς Πάτμου, μία τῶν Σποράδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ γεν. Λέριος).

*Λεσβοθεμις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Μυτιληναῖος.

*Λεσβοκλῆς, έως (ὁ), συγγραφεύς τις Μυτιληναῖος, σύγχρονος τοῦ Στρβ.

Λέσβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαπίθου, ἀποικήσας εἰς τὴν, ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθεῖσαν, Πελασγίαν ἢ Αἰολίδα νῆσον, καὶ νυμφεύθεις τὴν Μηθυμναν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Μακαρέως.

Λέσβος (ἡ), μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, ἡ πρότερον Πελασγία, Αἰολίς, Ἀσσία καὶ Ἰσσα, πατρὶς τῆς Σαπφοῦς, τοῦ Ἀλκαίου, τῶν ὁποίων φράστου καὶ πολλῶν ἄλλων ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, (κοινῶς σήμερον Μιτυλήνη, ἀπὸ τὴν ἐπισημοτέραν τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων), (ὁ γεν. Λεσβίου).

Λεσβώναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεθύμνου ἐκ τῆς ἐν Λεσβίᾳ Μιτυλήνης, συστὰς καὶ ῥήτωρ, ἀκμάσας περὶ τὴν 90ὴν ολυμπιάδα, (ἐτελεύτα περὶ τὸ Χ. ἔκατοντασταρίδιον).

Λέσχης, εω (ὁ), ἀρχαῖος ποιητής, ἐκ τῶν λεγομένων Κυκλικῶν, Μιτυληναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπ. (ποιήσας τὴν λεγομένην Μικρὰν Ἰλιάδα.

Λετρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Πέλοπος, ἀφ' οὗ ἐκτίσθη ἡ πόλις Λετρινεῦς.

Λέτρινα (ἡ) καὶ Λετρῖνοι (οἱ), π. τῆς Ἠλείδος, ἀπέχουσα 140 στάδια πρὸς ἄρκτον τῆς Ὀλυμπίας, (Πύργος ἢ Ἅγιοι Θεόγονες), (ὁ πολ. Λετρινεῖος).

Λευκὰ (τὰ), π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ νοτίῳ Ἰταλίᾳ, (S. Maria di Leuca). 2) β. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, (Σφακιά).

Λευκαδία (ἡ), ἡ ἄλλως Λευκάς, νῆσος (ἀρχύτερα χερσόνησος) τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν., (Ἁγία Μαύρα), (ὁ γεν. Λευκαδίου).

Λευκάδιος (ὁ), ὡς ἔθν. ὁ κάτοικος τῆς Λευκάδος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Καρίου, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

Λευκαί (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Ἰωνίας πρὸς τὴν Σμύρνην.

Λευκοὶ ζῆλαι (οἱ), γῶρα τῆς Φρυγίας πρὸς τὸν ποτομὸν Μαρσύαν.

Λευκανία (ἡ), ἡ πρότερον Οἰνωτρία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλ., περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, (τὸ ἔθν. Λευκανός).

Λευκάς, άδος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς γωνύμου νήσου, ἴδε Λευκαδία. 2) ἀπόκρημνος λευκὸς πέτρη, βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἠλείας ἢ τῆς Λευκάδος, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος, περίφημον διὰ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ πηδῶντες εἰς τὴν θάλασσαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐξεστιλληπτοι, ἢ ἐφονεύοντο, ἢ ἐλησμόνουν ὑπὸ τοῦ φόβου τὸ πάθος των, (κατ' ἔτος ἐκηρυνίζετο αὐτοῦεν ἐν παραταξει εἰς κατάδικος), ἴδε καὶ Λευκάτας.

*Λευκασία (ἡ), ποτάμιόν τι τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Μεγαλόπολιν.

*Λευκάσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

*Λεύκασπις, ίδος (ἡ), λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς.

Λευκάτας, α (ὁ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Λευκαδίας, (Κάβο Δουκάτον), ἴδε Λευκὰς (πέτρη).

Λευκὴ (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀχίλλειος ἢ Ἀχιλλεία καὶ Φαινὴ, νῆσος τοῦ Εὐξ. πόντου, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους. 2) π. τῆς Ἀχαΐ. ἐπὶ τοῦ Ἀκαιωνικοῦ κόλπου.

Λευκὴ ἀκτὴ (ἡ), κώμη ἢ ὅρμος τῆς Θ. Ἄφρης ἐπὶ τῆς Πραιτωνίδος. 2) ἄκρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Λευκίανη (ἡ), ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς ἐσημβρίαν τῆς Καρκύρας. (Capo Bianco).

Λεύκιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Lucius.

Λευκίππη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) γυνὴ τοῦ Ἴλλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ἢ (κατ' ἄλλους) γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Ἱπποκόου. 3) τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν, καθὼς καὶ αἱ ἀδελφαί της. 4) γυνὴ τοῦ Εὐήνορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Λευκιππίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λευκίππου.

Λεύκιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω, μετοικήσας εἰς Μεσσηνίαν, τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας, Ἱλάειραν καὶ Φοίβην, ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπύλης. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, ἔρασθὴς τῆς Δάφνης. 4) υἱὸς τοῦ Ναξίου, βασιλεὺς τῆς Νάξου. 5) υἱὸς τοῦ Θουρίμαχου, ἀπόγονος τοῦ Αἰγιαλέως βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. 6) Φιλόσοφος, Ἐλεάτης ἢ Ἀβδηρίτης ἢ Μήλιος, ζήσας περὶ τὸ 500 πρὸ Χ.

Λευκοθέα (ἡ), (ὕστερον μετωνομάσθη ἀποθεωθεῖσα ἡ Ἰνὼ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. 2) (γεωγρφ.) νησίδιον περὶ τὴν Ἰταλ., ἄλλως Λευκωσία.

Λεῦκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Πελγ. Γαλλ.

Λευκόλλα (ἡ), λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρ.

Λευκόλλιος (ὁ), ὁ ἄλλως Δούκολλος, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Λευκολόφα, α (ὁ', Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος ὡς ἀνανδρος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λευκοπυρίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ζακτηγοῦ τῶν Ἀθην. Λάμαντος.

Λευκὸς (ὄρος), ἴδε Λευκὰ (2). 2) — πεδίον, ἴδε Λευκὴ ἀκτή.

Λευκὸς τεῖχος (τὸ), φρούρ. τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου καὶ ἡ καθέδρα τῶν ἱερέων αὐτῆς βασιλέων.

Λευκοῦδα (ἡ) καὶ Λευκόθιον (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. (ὁ δημ. Λευκονοεύς).

Λευκόπετρα (ἡ), ἡ παρὰ Ὁμήρ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων. (Cap de l'Armi).

Λεύκος (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. 2) (γεωγρφ.) πυτ. τῆς Μακεδον.

Λευκόσυροι (οἱ), ἔθνος τῆς Καππαδοκ.

Λεύκοφρυς, υος (ἡ), π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου παρὰ τὴν Μαγνησίαν, ὅπου ὁ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρύνης. 2) ἀρχαίτερα ἡ νῆσος Τένεδος.

Λεῦκτρα (τὰ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἢ τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ 371 πρὸ Χ.

2) πολίχν. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν Παμίσου ποταμοῦ παρὰ τὰς ἐν Μεσσηνίᾳ Θαλάμας. 3) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Δικαίου ὄρους. 4) κώμη τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Κώρας.

Λεύκτρων (τὸ), = Λεῦκτρα (3 καὶ 4).

*Λευκωνίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλιάδος ἢ Ἀρκαδ., πηγάζων ἐκ τῆς Φολόης καὶ χωρ. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Λεύκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἢ τῆς Θεμιστοῦς. 2) ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸ Παντικάπαιον χώρας τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄρξας φρονίμως περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. 3) (γεωγρφ.) χ. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Βερνίκης.

Λευκώνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Δισγρίδος.

Λευκωνία (ἡ), = Λευκώνιον.

Λευκωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἐν Παντικαπαίῳ τυράννου Λεύκωνος.

Λευκώνιον (τὸ), π. τῆς Χίου.

Λευκωπεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Περθάωνος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως.

Λευκωσία (ἡ), μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ 2) νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης παρὰ τὴν Ἰταλίαν, (Licosa).

Λευτυχίδης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λεωτυχίδης.

Λιγαιον (τὸ), λιμὴν τῆς Κορινθίας ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, συνεχόμενος διὰ τείχους μὲ τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, (τὸ τοπ. Λεχαῖος).

Λέχης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πειρήνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Λέχαιον.

Λεωβώτης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λεωβώτας, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ὁ ἄλλως Χαρίλας.

Λεωγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Ἀνδοκίδου. 2) ἕτερός τις Ἀθηναῖος, διαβόητος ἐπὶ λαιμαργίᾳ.

*Λεωγόρης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους, βασιλεὺς τῶν Σαμίων.

Λεωδάμας, αντος (ὁ), περίφημός τις ῥήτωρ καὶ ζηλωτὴς τῶν Ἀθήναις. 2) ἕτερός τις, ναυαρχήσας τῶν Ἀθην. 3) μαθηματικός τις Ἕλλην.

Λεωδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Λεωθήνης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φειδωνος, τυράννου τοῦ Ἄργους.

Λεωκόριον (τὸ), ἡρῶον εἰς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἐνατος Ἐρεμειακῷ.

Λεωκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Στροίβου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Λεώκριτος (ὁ), ἴδε Λεώκριτος.

*Λεωκώδης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταπαντίου.

Λέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυκρατίδα, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) Σπαρτιάτης, εἷς τῶν οἰκιστῶν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἡρακλείας. 4) ἕτερός τις, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι. 6) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., Σαλαμίνιος, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 7) (γεωγρφ.) κώμη παραθαλ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας. 8) ποτ. τῆς Φωκίδος, ῥέων πρὸς ἄρκτον τῆς Σιδώνος.

Λεωνίκη (ἡ), π. τῆς Ταρβακων. Ἱσπαν., (Vilar Lucuga).

Λεωνίδας, ου (ὁ), ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Κλεομένους, ἀπαθανατίσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν Θερμοπύλαις, ὅπου μὲ 300 Σπαρτιάτας καὶ ὀλίγους Θηβαίους ἐφονεύθη μαχόμενος πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸν Ξέρξην Πέρσας. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου, ἀναταρχεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σελεύκου, βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱὸν του Κλεομένην, τελευταῖον βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν. 3) φιλόσοφος τις Στωϊκὸς ἐκ Ῥοδου. 4) στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων.

Λεωνίδης, εω-ου (ὁ), ἐν γέν. Ἰων. ἀντὶ Λεωνίδας. 2 ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς, μεταγενέστερος τοῦ Γάλη οὗ συγγράψας περὶ ἰατρ. κῆς. 3. Βυζάντιος (ὁ), γραμματικὸς, γράψας Ἀλιευτικά.

*Λεωνύμος (ὁ), Κρητωνιάτης τις παρὰ Παυσανίᾳ (Γ', 10)'.

Λεωπρέπης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου τοῦ Κείου.

Λέως, ω (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ ἐσιμώντο διὰ τοῦτο εἰς ἰδιαίτερον ἡρῷον, τὸ καλούμενον Λεωκόριον. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή.

Λεωσθένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου.

Λεωτροφῶνης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις ποιητὴς λυρικὸς, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀχυδιτητά του.

Λεωτυχίδας (Δώρ. ἀντὶ) Λεωτυχίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (ἀπὸ τοῦ 466 ἕως τοῦ 451 πρὸ Χ.), ἀπαθὼν ἐξόριστος ἐν Τεγέᾳ, διότι, ὡρισθέντος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐφοβήθη νὰ ἐπισυρίψῃ πλέον εἰς τὴν Σπάρτην. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησίου τοῦ Δ', ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου διὰ ῥαδιουργίας τοῦ Λυσάνδρου, ὡς νόθος.

Λεωφάνης, ους (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμπ.

*Λῆμναι (οἱ), Σκυθικόν τι ἔθνος, κατοικοῦν μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Ἀμαζόνων.

Λήδα καὶ Π. Λήθη (ἡ), θυγ. τοῦ Θεστίου, γυνὴ τοῦ Τυνδάρου ἢ μήτηρ τῆς Ἑλέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νης, τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τῶν Διοσκούρων.
Δηθανὸν πεδίον (τὸ), πεδιὰς τις παρὰ τὴν πόλιν Δεβρᾶΐαν ἐν Βοιωτίᾳ.
Ληθαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Κρήτης, γυν. εἰς τὴν Θάλασσαν παρὰ τὴν Γόρτυναν. 2) ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, γυν. παρὰ τὴν Μαγνησίαν εἰς τὸν Μαίανδρον.
Λήθη (ἡ), ποτ. τοῦ Ἅιδου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίνοντες οἱ νεκροί, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ. 2) ποτ. τῆς Δυσιτεών., ὁ ἄλλως Βελιών.
Λήθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν ἐν Λαρίσσῃ Πελασγῶν.
*Λήθων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβ. παρὰ τὴν πόλιν Βερενίκην. (Ἀθ. Β', 71).
Λήϊτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν. 2) εἷ. τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Πηνελεω.
*Ληκυθίων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ Λουκ.
*Ληκυθος (ἡ), φρούρ. τῆς Μακεδ. περὶ τὴν Τορώνην.
Λήλαντον πεδίον (τὸ), πεδιὰς πρὸς δυσμὰς τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, ὅπου καὶ θερμαὶ πηγαὶ καὶ μεταλλεῖον σιδήρου.
Λήλαντος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐβοίας, ῥέων διὰ τοῦ Ληλάντου πεδίου.
Λῆμνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, ἱερὰ τοῦ Ἡφαίστου, ὃς τις ἐμυθεύετο ἔχων ἐν αὐτῇ τὰ χαλκουργεῖά του, (ὁ νῆσ. Λήμνιος), (περίφημοι ὑπῆρξαν ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων αἱ Λημνιάδες διὰ τὰς ἀθεμιτουργίας των, ἀφ' ὧν καὶ παροιμίαι: «Λήμνια κακά», «τὰ μεγάλα καὶ φρικώδη καὶ «Λήμνια ἔργα», «τὰ παράτελμα).
Δήναιον (τὸ), χωρ. ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Ληναίου Διονύσου, ὅπου ἐπαναπηγυρίζοντο τὰ Λήναια.
Ληξοβιος καὶ Ληξουΐος (οἱ), ἔθνος τῆς Αυγδουν. Γαλλ. παρὰ τὸν Ὠκεανόν.
Ληπόντιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας περὶ τὰς Ἄλπεις.
Λήρισσα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λάρισσα.
Λήρων, ωνος (ἡ), νῆσος ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, (S. Marguerite).
*Λῆσσα (ἡ), κώμη τις περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.
Λητείδης, ου (ὁ), μητρωνυμ. ὁ Ἀπόλλων.
*Λητοπόλις, εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μέμφιν, (ὁ πολ. Λητοπολίτης).
Λητὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀπόλλ. καὶ τὴν Ἄρτεμιν.
Λήτωΐς, άδος καὶ Λητωϊάς, ίδος (ἡ), μητρωνυμ. ἡ Ἄρτεμις.
Λιβάνιος (ὁ), ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας, φίλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, διέδοξε καὶ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς τὸ 314 μετὰ Χ. καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων.
Λίβανος (ὁ), β. τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, συνεχόμενον μὲ τὸν Ἀντιλίβανον, τὸ πλεῖστον χιονοσκεπαστον, ὅθεν καὶ ἐπωνομάσθη (Λεύκη, λευκὸν Ὄρος). Περιφημος εἶναι εἰς τὴν Γραφὴν αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐναυπήγουν οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι.
Λιβηθρα (τὰ), = Λειβηθρα.
Λίβιος (ὁ), Τίτος, ὁ περίφημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς ἐν Πατεβίᾳ τῆς Ἰταλ. τῷ 58 ἀπὸ Χ., συνέγραψε Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς 140 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐχάθησάν τινα.
*Λιβοφοίνικες (οἱ), εἴ ἐκ τῆς Φοινίκης ἀποικήσαντες εἰς τὴν Λιβύαν, (ἰδίως δὲ) οἱ Καρχηδόνιοι.
Λιβύη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βήλον καὶ Ἀγήνορα. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) καθ' Ὅμηρον, ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ χώρα πρὸς δυσμάς· παρὰ τοῖς ὕστερον, ὅλη ἡ μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Συρτεων Ἀφρικὴ, (τὸ ἐθν. Λίβυς, ὁ τὸ θηλ. Λιβυσσα).
Λιβυκός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Λιβύης. || «Λιβυκὸν πέλαγος», «τὸ μεταξὺ Λιβύης καὶ Κρήτης. || «Λιβυκὸν ὄρος», «τὸ χωρίζον βορειοδυτικῶς τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Λιβύης.
Λιβυρνιδὸς παράπλους (ὁ), ἡ παραλία τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἀποτελοῦσα μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, τὴν μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας.
Λιβυρνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Λιβυρνῶν. || (συνήθ. πλθ.) Λιβυρνίδες, αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν 40 νῆσοι.
Λίβυς, υος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κατοικος τῆς Λιβύης. 2) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφος τοῦ Αυσάνδρου.
Λίβυσσα (ἡ), (ὡς ἐθν.), ἡ κάτοικος τῆς Λιβύης. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὅπου ἔτάφη ὁ Ἀννίβας.
Λιβυστικὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λιβυκὸς.
*Λιβυστῖνοι (οἱ), ἔθνος ἐν τοῖς μεσημβρίοις τῆς Κολχίδος.
Λιβυστὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιβυκή.
Λιβυφοίνικες (οἱ), = Λιβοφοίνικες.
*Λιθων, ωνος (ὁ), Ἄλκις, ἀρχιτεκτων τοῦ Ὀλυμπίᾳ ναοῦ.
Λίγγωνες ἢ Λίγγωνοι (οἱ), ἔθνος τῆς Αυγδουν. Γαλλ.
Λίγεια (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.
Λιγυή (ἡ), = Λιγυστική.
Λίγυρ, υρος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ., πηγ. ἐκ τοῦ Λεμέντου ὄρους ἢ γυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Loire). (Ὁ ὑστέρα φαίνεται ἡ γραφὴ Λείγηρ).
Λίγυς, υος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Λιγυς κῆς.
Λιγυστικὸς, ἀδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιγυστική.
Λιγυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Λιγυρας. || «Λιγυστικὴ (ἐνν. χώρα), ἡ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Πάδου καὶ τῆς Μεσογείου ἐπαρχία τῆς βορείου Ἰταλ., περιέχουσα τὸ Πεδεμόντιον, τὴν Γένουαν καὶ τὸ Δουκάτον τῆς Λοῦκας.
Λιγυστινὸς (ὁ), = Λίγυς.
Λιγυστὶς, ίδος (ἡ), = Λιγυστικὴ.
*Λίδη (ἡ), β. τῆς παρ. ὑπὲρ τὴν Ἁλικαρνασσόν.
*Λίθαγος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλίχῳ.
*Λίθρος (ὁ), β. πρὸς δυσμὰς τῆς ἐπαρχίας τῶν Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.
Λικάονες (οἱ), ἔθνος τῆς Ὀβδενδ.-ιπίας πε- (ἐπὶ τὴν νῦν Ἀνατολίαν.

Λικύμνα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Τίρυνθος.
Λικύμνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρύονος ἢ τῆς Μιδείας, διασωθεὶς αὐτὸς μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, φονευθέντων εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχην καὶ φονευθεὶς ὕστερον ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ. 2) ῥήτωρ τις ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ Παύλου. 3) λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Δυσ.
Λίλαια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισσοῦ.
Λίλαντον (τὸ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Λίλαντον.
Λιλυβαῖον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., (Capo di Boco).
Λιλυβη (ἡ), Π. ἀντὶ Λιλυβαῖον.
Λιλυβήϊς, ίδος (ἡ), Π. ἡ τοῦ Λιλυβαίου.
*Λιμαιας (ὁ), ὁ ἄλλως Λήθης ποταμὸς.
Λιμενίδιον (Ἰων. ἀντὶ) Λιμενείδιον (τοῦ χωρ. παρὰ τὴν Μίλητον.
*Λιμενία (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρ.
Λιμναι (αἱ) τόποι τις πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διὸς καὶ ἄλλος τῆς Ἀρτέμιδος. 2) πρυάτειον τῆς Σπάρτης. 3) χωρ. μεταξὺ Μεσσην. καὶ Λακων. ὅπου ἡ ναὸς τῆς Λιμνάτιδος Ἀρτέμιδος. 4) χωρ. τῆς Θρᾳκ. χερσονήσου, συνοικισθὲν ὑπὸ τῶν Μιλησίων, (τὸ τοπ. Λιμναῖος).
Λιμναία (ἡ), κώμη τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (Δυστράκι).
*Λιμναῖος (ὁ), Μακεδὼν τις, ἁλοὺς ἐπὶ σφοὺς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' πρὸς τὸν Ἰσσὸν τὸν Κουίντιον.
*Λίμνος (ὁ), Μακεδὼν τις ἐκ Χαλκίδος, φονευθεὶς ἐν ᾧ συνελαμβάνετο ὡς ἐπιβουλεύσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον.
Λιμνώρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Λίμυρα (τὰ), π. τῆς Δυκ., (ὁ πολ. Λιμυρεύς).
Λίμυρος (ὁ), ποτ. τῆς Δυκ., (Λύρος).
Λίνδιοι (οἱ), χωρ. τῆς Σικελ., σπουδαιότερον ἡ Γέλα.
*Λινδιον (τὸ), π. τῆς Βριττανίας, (ἴσως Δίνον).
Λίνδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάφου ἢ τῆς Κλεοπάτρης, ὑφ' οὗ ἐκτίσθη ἡ
Λίνδος (ἡ), π. τῆς Ῥοδου μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς, (ὁ κάτ. Λινδιος).
*Λινον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Τριφυλίας, ἔνθεν οἱ Λινυάσιοι Κιλικιαι.
Λινος καὶ ὄχι Λίνος (ὁ), εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μυθικῶν καὶ ῥαψῳδῶν, ἐξαίρετος υἱὸς τοῦ Ἀπολλ. καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας, ἢ τοῦ Ὀάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἢ τοῦ Ἀπολλ. τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.
*Λίπα (ἡ), π. τῆς Διῶ. παρὰ τὸν Λίβυν ποταμὸν, (ὁ πολ. Λίπιος καὶ Λιπαῖος).
Λίπαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλλιάδης. 2 ποτ. τῆς Διῶ. βεουδὸς τῆς Μαυριτανίας.
Λίπαξος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ὀλύνθου.
Λίπαρα (ἡ), ἡ μεγαλυτέρα τῶν νήσων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Αἰόλου, μὲ πόλιν δμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Lipari), (ὁ πολ. Λιπαραῖος ἢ Λιπαρεύς).

Λίπαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λύτωνος, βιασθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ νὰ ἀποικήσῃ εἰς τὰς Λιπάρας νήσους, ὅπου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἐνυμπεύθη ὁ Αἴολος.

*Λιπόξαις, ἴδος (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡροδ.

Λιστι (αἱ), π. τῆς Μακεδον., πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θεσσαλονίκης.

*Λισγή (ἡ), = Ἀκλησγή.

Λίσσος (ὁ), ποτ. μ. τῆς Θρᾴκης, χυν. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἕβρου εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Λισσός (ἡ), π. τῆς Δαλματ., (Alessio), (ὁ πολ. Λισσεύς καὶ Λίσσιος).

Λιτοὶ (οἱ), κατὰ πρόσωπον., θυγατέρες τοῦ Διός, χωλαὶ κτλ., (Ὀδ. Ι, 502).

*Λιτυέρσης, ου (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μάγνητος, υἱὸς τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρφεια, Κάρησα καὶ Φωκαΐς.

Λίχας, α (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ἀφινδονισθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τούτου εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Θεσσαλίας θάλασσαν, ὅτε τῷ ἔφερε τὸν φαρμακωμένον χιτῶνα ἐκ μέρους τῆς Δηϊανείρας, πανωνομάσθησαν αἱ Λιχάδες νῆσοι. 2) Σπαρτιάτης τις, ἀνευρὼν τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρέστου. 3) ἕτερός τις, θυμαζόμενος διὰ τὴν φιλοξενίαν του. 4) ἕτερός τις, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, ζήσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Λίχινος (ὁ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Διχινδῖνος).

*Λίβων, ωνος (ὁ), συγγραφεύς τις Ἀργεῖος παρὰ Ἀθην.

Λογγῖνος (ὁ), Διονύσιος, ὁ περίφημος ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός, διδάσκαλος καὶ σύμβουλος τῆς περιφήμου Ζηνοβίας, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀποκεφαλισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ περὶ τὸ 273 ἀπὸ Χ.

Λόγγος (ὁ), Ἕλλην μυθιστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν Δ' ἢ Ε' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Λόκρα (ἡ), ποτ. τῆς Κορσικῆς, χυν. πρὸς δυσμὰς αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, (Tarano).

Λοκρίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος ἢ 2) τῆς κάτω Ἰταλ., (ὁ πολ. Λοκρίς).

Λοκροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Λοκρίδος, διαιρούμενοι εἰς τέσσαρα γένη, ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος μὲν τοὺς Ἐπικνημιδίους, τοὺς Ὀπουντίους καὶ τοὺς Ὀζόλας ἢ Ἑσπερίους, ἀποικίσαντας περὶ τὸ δ' ἔτος τῆς 28ης Ὀλυμπ. 2) π. περιοτ. τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Λοκρός (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύωνος ἢ τοῦ Φωκίου ἢ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, πατὴρ δὲ τοῦ Ὀπούντος. 2) γλυπτὴς τις Λοκρὸς ἐκ Πάρου.

Λοξίας, ου (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου.

*Λοξίδιον (τὸ), ἑταῖρα τις παρ' Ἀθην., ἢ Ἕλλην (καὶ ἴσως ὀρθότ.) Λεπίδιον.

*Λοπαδοῦσα καὶ (ὀρθότ.) Λοπαδοῦττα (ἡ), νῆσος τις τῶν παραλίων τῆς Καρχηδονίας, (ὁ νησ. Λοπαδουσαῖος).

*Λόρδων, ωνος (ὁ), κωμικός τις θεὸς ἐκ τῶν Πριαπῴδων.

Λόρυμα, ῆδα ὀρθότ. Λώρυμα.

Λουγδοῦνον (τὸ), π. πωτ. τῆς Λουγδουν. Γαλλ., ἐπὶ τῆς συρρύσης τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἄραρος, (Lyon).

Λουγδούνος (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., (Bertrand).

Λουγοδὸν (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ. ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου, (Leyden).

Λουγόδουναν (τὸ), = Λουγδοῦνον.

Λουδίας, ου (ὁ), = Δυδίας.

*Λουέριος καὶ Λουέρνιος (ὁ), Γαλάτης τις ὑπέρπλουτος, πατὴρ τοῦ Βιτυίτος.

*Λουΐοι (οἱ), Γερμανικόν τι μέγα ἔθνος.

Λοῦκα (ἡ), π. τῆς Τυρρην., σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Λευκερία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἡ ἄλλως Νουκερία (ὁ πολ. Λευκερῖνος).

Λευκιανὸς (ὁ), ὁ περίφημος Ἕλλην συγγραφεύς, ἐκ Σαμοσάτων τῆς Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διορισθεὶς ὑπὸ τῶν Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου ἢ τοπαρχὴς τῆς Αἰγύπτου, ἀποθανὼν δὲ εἰς βαθὺ γῆρας.

Λευκίλλιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως παρὰ Ῥωμαίοις, θεῖος τοῦ Μεγάλου Πομπηΐου.

Λεύκιος (ὁ), = Λεύκιος.

Λευκοτοκία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Παριαίων τῆς Γαλλίας.

Λεύκουλλος (ὁ), ὁ περίφημος διὰ τὰ κατορθώματα καὶ τὴν τρυφὴν τοῦ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ.

Λευκρητία (ἡ), ἡ περίφημος διὰ τὴν σωφροσύνην της Ῥωμαία.

Λεύκα (ἡ), ὁ παρ' Ἕλλησι Σελήνης λιμήν, π. παραθαλ. τῆς Τυρρην., (Linea ginna).

Λευπαι (αἱ), π. τῆς Καλαβρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lecce).

Λουπίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Γερμ. χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Lippe).

Λουσηΐς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Λουσῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Λουσιὰ (καὶ ὄχι) Λουσία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λουσιεύς).

Λουσιτανία (ἡ), = Λυσιτανία.

Λουσοὶ καὶ Λουσαοὶ (οἱ), π. τῆς βορείου Ἀρκαδ. μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, (ὁ πολ. Λουσιεὺς καὶ Λουσιάτης).

*Λυδσωνες (οἱ), ἔθνος Κελτιδηρικὸν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τάγου.

*Λόφις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἁλίαρτον.

*Λοχαῖος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Ἀνδροσθένους ἐκ Μαινάλου.

*Λύβας, αντος (ὁ), ὁ ἐν Τιμέσῃ δεῖμων, τὸν ὁποῖον ἐθώωξεν ὁ Ὀλυμπιονίκης Εὔθυμος.

*Λυγαῖος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Πολυκράτης, γυναικὸς τοῦ Ἰφικρίου καὶ μητρὸς τῆς Πηνελόπης.

Λύγδαμις, ος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Κιμμερίων, εἰσβαλὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἢ ἀποκεφαλισθεὶς ἐν Κιλικίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, βασιλίσσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. 3) τύραννος τῆς Νάξου. 4) Συρακούσιός τις, νικήσας παγκράτιο κατὰ τὴν 33 Ὀλυμπ.

Λυγκεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περίφημος διὰ τὴν ὀξυδερκειάν του, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἴδας ἐφόνευσεν ἐν μονομαχίᾳ τὸν Κάστορα. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἀργυφίας, διασωθεὶς μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τῆς Ὑπερμνήστρας, τὴν ὁποίαν νυμφευθείς, διαδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, καὶ ἀφῆκε διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱόν του Ἄβαντα. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 3) συγγραφεύς τις Σάμιος, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διϋρίδος. 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

Λυγκησταὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ.

Λυγκηστεῖς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐριτύνου.

Λύγκος (ἡ), π. πρωτ. τῆς Δυγκηστίδος.

Λύδδα (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., ἡ ὕστερον Διόσπολις.

Λυδὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Λυδός.

Λύδη (ἡ), ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου.

Λυδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας ἢ Αἰγαίου πελάγους, (τὸ ἐθν. Λυδός).

Λυδιάδας, ου (ὁ), Μεγαλοπολίτης, στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους.

Λυδίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ., σχηματίζων τὸν πρὸς δυσμὰς βραχίονα τοῦ Ἀξιοῦ, (Καϊσταμάν).

Λυδὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λυδίας. 2 (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἄτυος, βασιλέως τῆς Λυδίας, ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Λυδία.

Λυκαβηττὸς ἢ (συνόπτ.) Λυκαβηττὸς (ὁ), β. τῆς Ἀττ., πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῶν Ἀθηνῶν.

Λύκαιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἱερὸν τοῦ Διὸς Λυκαίου καὶ τοῦ Πανός, ὅς τις ἐλέγετο γεννηθεὶς ἐπ' αὐτοῦ.

Λυκαῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς καὶ 2) ὁ Ἀπόλλων ἐν Σικυῶνι, ὡς ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους αὐτῆς ἀπὸ τῶν λύκων.

Λυκαινίων καὶ Λυκαινὶς (ἡ), ὀνόματα γυναικῶν παρὰ ταῖς ἐπιγραμματοποιοῖς.

Λυκάμβης, ου (ὁ), Θρᾷττιος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα μνηστευσας ὁ Ἀρχίλοχος, ἐξαπάτησεν αὐτὸν τρόπον δηκτικῶς, μὴ θελήσαντα ὕστερον νὰ τῷ τὴν δώσῃ, ὡς ἀπειλήσαντος αὐτοὺς ἔγγυου αὐτοχειρ.

Λυκαμβιάδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λυκάμβου.

Λυκαύχης (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλην. ΣΓ', γ', 2).

Λυκαονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καππαδοκ. ἢ Πισιδίας, (τὸ ἐθν. Λυκάων).

Λυκαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Λυκάρητος (ὁ), Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαισιστράτου.

Λυκάργος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ 18 ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυκάσεης, ου (ὁ), υἱὸς Μίνωος τοῦ Α', γεννήσας ἐκ τῆς Ἴδης, θυγατρὸς τοῦ Κορύβαντος, Μίνωα τὸν Β'.

Δυκαστία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Θεμισκυραν, (τὸ ἐθν. Δυκάστιος).

Λύκαστος (ὁ), = Δυκάσης. 2) (γεωγρ.) π. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κρήτης.

Δυκάων, ονος (ὁ), υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Πελάσγου ἢ τοῦ Ἄξανος καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελιβοίας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἡμέρωσε καὶ ἐπόλισεν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσέβειάν του, αὐτὸς μὲν μετεμορφώθη εἰς λύκον, οἱ δὲ πεντήκοντα υἱοὶ του ἐκεραυνώθησαν ὑπὸ τοῦ Διός, πλὴν τοῦ Νυκτίμου. Αἱ δύω θυγατέρες του ἦσαν ἡ περίφημος Καλλιστὼ καὶ ἡ Θεία. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Πανδάρου, ἑνὸς τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀσυθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 4) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Δυκαονίας.

*Δυκάων, α (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτεως, γράψας Αἰγυπτιακά.

Δύκειον (τὸ), ἓν τῶν τριῶν περιφήμων γυμνασίων ἐν Ἀθήναις, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Λυκείου Ἀπόλλ., ἀφ' οὗ καὶ παρωνομάσθη. Ἐν αὐτῷ ἐδίδαξε πολὺν χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης, ὕστερον δὲ κατηφανίσθη ὑπὸ τοῦ Σύλλα, πολιορκοῦντος τὰς Ἀθήνας.

Δύκειος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἄργει καὶ Λυκίᾳ, ὡς λυκοκτόνος ἢ ὡς προστάτης τῆς Λυκίας.

Δυκία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καρίας καὶ Παμφυλ., ἡ πρότερον Μυλιάς, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Λύκα τοῦ Πανδίονος, (τὸ ἐθν. Δύκιος).

Δυκίδας, α (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) βουκολικός τις ποιητής. 3) δοῦλός τις τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου.

Δυκίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐν Σαλαμῖνι, διότι ἐγνωμοδότησε νὰ δεχθῶσι τὰ Μαρδονίου τὰς προτάσεις.

Δύκιον (τὸ), τὸ ἐν Ἀθήναις ἡρῷον τοῦ Λύκου, ἄλλο παρὰ τὸ Δύκειον.

Δύκιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Δυκίας. 2) (ὡς ἐπίθ.) = Δύκειος. 3) (κυνηγ.) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ἢ μᾶς τῶν Θεσπιάδων. 5) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. 6) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἑπτακοσίου τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Νεωτέρου Ἑλλήνων. 7) υἱὸς τοῦ Μύρωνος, γλύπτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν, κατά τινας, οἱ Δυκιουργεῖς φιάλαι.

Δύκις, ιδος (ὁ), κωμικός τις ποιητὴς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀναστροφάνους.

Δυκίσκος (ὁ), Ἄργιος ἐν Ἀθήναις τὸ ά, ἔτους τῆς 103 Ὀλυμπ. 2) Μεσσήνιός τις, φεύγων εἰς Σπάρτην μετὰ τῆς θυγατρός του, κληρωθείσης νὰ θυσιασθῇ.

Δυκομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Παρθενοπης, θυγατρὸς τοῦ Λύκαιου. 2) υἱὸς τοῦ Κτησίου, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 3) βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γυναικωνίτην ἐκρυψεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα. Οὗτος ἐκρήμνισεν ἀπό τινος βράχου τὸν Θησέα. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αἰσχρέου, λαβὼν τὸ ἀρίστειον ἐν τῇ ἐν Ἀρτεμισίῳ μάχῃ, ὡς κυριεύσας πρῶτος μίαν Περσικὴν τριήρη.

Δυκομηδίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Δυκομήδους, ἡ Δηϊδαμεια.

Δυκοῦργος (ὁ), Π. ἀντὶ Δυκούργος.

Δυκοπολίτης (ὁ), ἴδε Δύκων πόλις.

Δυκορμας (ὁ), ποτ. τῆς Αἰτωλ. ὁ ὕστερον Εὔηνος.

Δυκορτας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως, στρατηγήσας ἐνδόξως τῶν Ἀχαιῶν μετὰ θάνατον τοῦ Φιλοποίμενος.

Δύκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτ.

3) υἱὸς τοῦ Δασκύλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅστις, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας, ἢ συνεργήσας τοῦ Ἡρακλ., νικήσας τοὺς ἐγχωρίους αὐτοῦ Βέβρυκας, ἔκτισε, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Ποντῳ Ἡράκλειαν. 4) υἱὸς τοῦ Ἠρίτιος, ἀδελφὸς τοῦ Ὠρίωνος καὶ Νυκτέως, ἢ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἀρπάσας, μετὰ θάνατον, τοῦ Πενθεως, τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν καὶ μετὰ ταῦτα, κατὰ τοῦ Ἐποπέως, τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος, κατεπολεμήθη ἢ ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν δύο ἀνεψιῶν αὐτοῦ, Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, υἱῶν τῆς θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως Ἀντιόπης.

5) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διωχθείς, μετῴκησεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Λυκίαν ἐν Ἀσίᾳ, τιμωμενος καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ὡς ἥρως.

6) εἷς τῶν Τελχίνων, φυγὼν ἐκ τῆς Ῥόδου εἰς Λυκίαν, ἢ κτίσας ἐκεῖσε τὸν ναὸν τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος. 7) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Θρασυβούλου. 8) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἀσσυρ., ὁ ἄλλως Ζάβατος, χυν. εἰς τὸν Τίγριν. 9) ποτ. τῆς Παφλαγ., χυν. διὰ τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, (Τουρκία). 10) ποτ. τῆς Φρυγ., χυν. ὁπ. τῆς Λυδοκίλικίας εἰς τὸν Μαίανδρον. 11) ποτ. τῆς Κύπρ. Σαρματ., χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Σαγκαρ).

12) ποτ. τῆς Καππαδοκ. χυν. εἰς τὸν Ἅλυν. 13) ποτ. τῆς Φοινίκης, πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνου, καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ (Κάγκ-κέλμα).

Δυκουργα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Δυκαίου ὄρους, μετοικισθεῖσα ἐσχάτως εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

*Δυκούργιον (τὸ), = Λύκειον.

Δυκοῦργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύαντος, βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδωνῶν, καταδιώξας τὸν Διόνυσον καὶ διὰ τοῦτο τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, ἢ παραφρονήσας.

2) υἱὸς τοῦ Λυκόου καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφέως, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυνόμης ἢ Κλεοδίκης τὸν Ἀγκαῖον κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιθέας τὸν Ἀρχέμορον. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου. 5) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 6) ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου καὶ ἀδελφὸς νεωτέρος τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Χαρίλαον ἐπετρόπευσεν ἄχρις οὗ ἡλικιωθῇ. Περιελθὼν μετὰ ταῦτα τὴν Ἀσίαν, τὴν Ἰωνίαν καὶ πιθανῶς καὶ τὴν Αἴγυπτον, συνέταξε τὴν θαυμασθεῖσαν ὑπ' ἀνθρώπων τῶν Σπαρτιατῶν πεσμοθεσίαν, τὴν ὁποίαν, ἐγκριθεῖσαν ἢ ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ὁρκίσας τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ φυλάξωσιν ἀπαραβάτου ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Κρήτης, καὶ ἀπεθανεν ἐν ξενίᾳ. Οἱ δὲ παρ' αὐτοῦ ἀποκατεστημένοι, ὡς λέγεται, Σπαρτιᾶται, μετακομισάντες τὰ πτερά του, τὸν ἐτίμων ὡς ἥρωα, τελοῦντες εἰς τιμὴν αὐτοῦ καθ' ἕτος καὶ γυμνικὴν ἀγωνίαν. Οὗτος πρῶτος μετέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου. 7) Ὁ Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, ῥήτωρ περίφημος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. 8) Ὁ Βυζάντιός τις, κατορθώσας μετὰ τῶν συμπολιτῶν τὴν παράδοσιν τῆς πατρίδος των εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην.

*Δυκουρία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Λυκοφοντης, ου (ὁ), ἴδε Πολυδεύτης.

Δυκόφρων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίσγου ἐκ Λευκάδος, στρατηγήσας τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, συμπατριώτης μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἰς Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Ἠριάνθου, τυράννου τῆς Κορίνθου, ἢ τῆς Μελίσσης, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς Κέρκυραν, ἔνθα μαθὼν ὅτι φονεύς τῆς μητρός του ἦτο ὁ ἴδιος πατήρ του, τὸν ἀπατήσας καὶ φονεύσας ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ἀφ' οὗ ἐπάνθη ὅτι ὁ πατήρ του ἔσχατα ἐπεζήτησεν αὐτόν. 3) τύραννος τῶν Θεσσαλῶν Φερῶν, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του. Ἐπὶ τοῦ ἴσου καὶ λέμφ ἐωθεῖς μὲ τοὺς Ψωκεῖς κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἐνικήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, καὶ καταλιπὼν τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἐσώθη εἰς τὴν Φωκίδα. 4) Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, γραμματικὸς ἢ ποιητής, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (284 π.Χ.), τοῦ ὁποίου σώζεται τραγικὸν τι δρᾶμα, ἐπιγραφόμενον Κασσάνδρα ἢ Ἁλώσεις Ἴλιον, γραμμένον εἰς γλῶσσαν ἀσυνήθη μὲ ὕφος αἰνιγματιώδες, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτολόγησεν ὁ Τζέτζης.

Λύκτιος (ὁ), Κρὴς, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν λογχατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ Δ' τὸν Λύκαστον.

Λύκτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Λύκτος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ἀποικος τῶν Δωριέων, κειμ. ἡ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κνωσσοῦ, (ὁ πολ. Λύκτιος).

Δύκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκοωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω. 3) Ἀθηναῖός τις, κατήγορος τοῦ Σωκρ., κωμῳδού-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος ὡς κόλαξ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) ποιμὴν τις παρὰ Θκρτ. 5) Ἰαπύξ, γλύψας περὶ Πυθαγόρου.

*Λυκώνη (ἡ), ὄρος τῆς Ἀργολ. πρὸς τὴν Ἀρκαδ. 2) π. τῆς Θρᾴκ. (ὁ πολ. Δυκώνιος).

Λύκων πόλις (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τοῦ Λυκοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἐσώζετο ὁ λύκος, (Σιούτ). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μένδην. (ὁ πολ. Λυκοπολίτης).

Λυκοπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄγρίου, διώξας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Τυδέως. 2) Λύκος τις παρὰ Θκρτ.

Λυκόπη (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. (ὁ πολ. Λυκοπίτης).

*Λυκώπης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις, ἀνδραγαθήσας κατὰ φόνευσιν ἐν Σάμῳ ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τῶν Λακεδ. κατὰ τοῦ Πολυκράτους.

Λυκώρεια (ἡ), ἡ ἀκρώρεια τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐπ' αὐτῆς κειμένη πόλις τῆς Φωκίδος, ὑπὸ Δευκαλίωνα ᾠκισμένη ὑπὸ Δευκαλίωνος, (ὁ πολ. Λυκωρεύς καὶ Δυκωρίτης καὶ Δυκώριος).

Λυκωρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας. 2) (γεωγρφ.)= Δύρα (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου, ὅπου ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. 2) Ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Λύδη (ἡ), π. τῆς Πισιδ. παρὰ τὴν Τερμησσόν.

Λυρκεία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὸν ποταμὸν Χάραδρον.

Λύρκειον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. καὶ κώμη ὁμώνυμος ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Ἀρκαδ. πρὸς τὴν Κυνουρίαν, ὅπου ἦσαν καὶ αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰναχου.

*Λύρκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορωνέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἄβαντος.

Λύρνα (ἡ), = Λυρνησσός.

*Λυρνατία (ἡ), χωρ. ἐπὶ μιᾶς χερρονήσου τῆς Λυκίας.

Λυρνησσός καὶ Λυρνησσὸς (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἡ Τρῳάδος, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Ἀδραμυττίου. 2) π. τῆς Παμφυλ.

Λύρνος (κατὰ διόρθ. τοῦ Πεγιος ἀντὶ Λύρας), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδ., ἀπιθανώτατον πλὴς ἑτ.

Λυσαγόρας, ου καὶ Ιων. Λυσαγόρης, εω (ὁ), Πάριος, υἱὸς τοῦ Τισίου, πρὸς τιμωρίαν τοῦ ὁποίου ἐστράτευσεν ὁ Μιλτιάδης κατὰ τῶν Παρίων.

Λυσάνδρα (ἡ), θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

*Λυσανδρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, φυγαδευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ Ἀγησιλάου.

Λυσάνδρης (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Λακεδ., Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους, νικήσας ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς τοὺς Ἀθηναίους, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας καὶ συστήσας τοὺς 30 τυράννους. Θανατωθεὶς εἰς μίαν κατὰ τῶν Βοιωτῶν μάχην, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ὡς ἥρως· οἱ δὲ Σάμιοι ἐωρτάζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Λυσάνδρια. 3) Ἕτερος, ἀπόγονος τοῦ πρωτέρου, καταστασιάσας τὸν βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν Ἀγιν. τὸν Κλεωνύμου. 4) Βοιώταρχης τις παρὰ Παυσαν.

Λυσανίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. 2) πατὴρ τοῦ Λ'αχίνε, φίλος τοῦ Σωκρ. 3) γραμματικὸς τις ἐκ Κυρήνης. 4) Ἐρετριεύς, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους.

Λύση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Λυσιάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) ἡ ἄλλως Λυσιμάχη, θυγ. τοῦ Πολυβου, γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ. 3) θυγ. τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ Βυσιρίδος.

Λυσίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Κεφάλε, ἀποικήσας δεκαπεντοετὴς εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας, καὶ μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ἐξοριωθεὶς καὶ ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας, ὅπου, συνετέλεσεν εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν 30 τυράννων, ἀπιθανῶν εἰς 76 χρόνων ἡλικίαν. Ἐκ τῶν 230 ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων, διεσώθησαν μόνον 34, θαυμαζόμενοι διὰ τὴν ἀμίωμητον αὐτῶν ὠφέλειαν καὶ ἐν ταύτῳ δεινότητα.

Λυσιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ. 2) π. τῆς Συρ. παρὰ τὴν λίμνην Ἀπάμειαν.

*Λυσίβιος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Λυσιδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Μήστορος, καὶ μήτηρ τῆς Ἱπποθόης· κατὰ δὲ τὸν Διόδ., γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύωνος ἢ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τλλον.

Λυσιθείδης, ου (ὁ), πλούσιος τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Λυσίλεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Λυσίθοος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου.

Λυσικλῆς, έους (ὁ), δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, πρεσβευτὴς πορος, νυμφευθεὶς εἰς δεύτερον γάμον τὴν Ἀσπασίαν.

Λυσικράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. 2) ἕτερός τις, στρατηγός, παρ' Ἀρρ.

Λυσιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀβαντος ἢ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ δὲ τοῦ Ἄδραστος κρ. 2) θυγ. τοῦ Πριάμου.

Λυσιμάχεια καὶ Λυσιμαχία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Καλυδῶνα. 2) λίμνη τις παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Αἰτωλ., ἡ πρότερον Ὕδρα. 3) π. τῆς Θρᾴκης, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρδίας, (ὁ πολ. Λυσιμαχεύς).

Λυσίμαχος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. 3) ὕπαρχός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν τριάκοντα. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλας, βασιλεύσας τῆς Θρᾴκης καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Σελεύκου μάχῃ τὸ β'. ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπ. 5) γραμματικὸς τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας Νόστους 6) Ἀκαρνάν τις, διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 7) μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου ἢ τοῦ Θεοφράστου, διδάσκαλος τοῦ Ἀττάλου

Λυσιμέλεια (ἡ), λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας.

Λυσιμένης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Λυσιναμεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Λυσίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρμιππον. 2) θυγ. τοῦ Προίτου.

Λύσιππος (ὁ), Σπαρτιάτης, καταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγίδος ἁρμοστὴς ἐν Ἤλιδι. 2) ὁ περιφημος ἀγαλματοποιὸς, ἐκ Σικυῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Λῦσις καὶ Λυσις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 2) φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, διδάσκαλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, καταβιώσας παρ' αὐτῷ ἐν Θήβαις. 3) μελοποιὸς τις κιναιδολόγος.

Λυσιστράτη (ἡ), ὄνομα γυναικὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Λυσίστρατος (ὁ), Ἀθηναῖος χρησμολόγος, προφητεύσας πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ν. ναυμαχίαν. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. ἢ τὸ β'. τῆς 102. 3) ἀγαλματοποιός τις, ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. 4) γραμματεύς τις τῶν Σπαρτιατῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.

Λυσιτανία (ἡ, ἐπαρχ. τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, ἀποτελοῦσα μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτογαλλίας, (τὸ ἐθν. Λυσιτανός).

*Λύσσος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μακεδονίας.

Λύσων, ωνος (ὁ), Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσ.

Λυτοία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰακίνθου, θυσιασθεῖσα μὲ τὰς ἀδελφάς της ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυκλωπος Γεραίστου.

Λυτάτιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Lutatius.

Λυτέρσας (Δωρ. ανσ) Λυτέρσης, = (ὁ), υἱὸς τοῦ Μήδου, βασιλέως τῆς Φρυγ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ὡς ἐμπειρος τῆς γεωργίας, ὥθεν καὶ ἄμά τι ἀγροτικὸν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του.

Λύττος (ἡ), = Λύκτος.

Λυχνιδίς (ἡ), λίμνη καὶ πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, (Ἀχρίδα).

Λώρυμα (τὰ), π. παραθαλ. τῶν ἐν Καρίᾳ Δωρίων, ἀπέναντι τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Δωρυμάτιος).

Λωτοφάγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, τριφοιτοῦντες ἀπὸ τοῦ δένδρου λωτοῦ

Μ.

Μᾶ, μᾶς (ἡ), θρ. παινα τῆς Ῥέας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐπιστεύθη σὺν ἀναιρεῖ τὸν Πάκχυν. 2) ἐπιθετικῶς ἡ Γῆ ἐν Λυδίᾳ.

Μαάρβας, α (ὁ), Καρχηδόνιός τις παρὰ Πλβ.

Μααφάρης, ου (ὁ, ποτ. τῆς Βαβυλωνίας, χιν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μάγαρσα (τὰ) καὶ Μαγαρσός (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ. ὅπου καὶ ναὸς τῆς Μαγαρσίδος Ἀθηνᾶς.

Μάγας, α (ὁ), ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης.

Μαγδόλος καὶ Μαγδωλος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πηλουσίου.

Μαγία (ἡ), π. τῆς Ῥαιτίας ἐν Ἑλβετίᾳ, (Meyenfeld). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλέα.

Μάγνα (ἡ), νῆσος τῆς Αἰθ.

Μάγνης, ητος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία. 4) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου.

Μαγνησία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. 2) π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. 3) π. τῆς Καρ. ἡ ἐπὶ Μα ἀνδρῳ, ἀποικία Αἰολική, (Γκιουζελ-χγισσάρ). 4) π. τῆς Λυδ., ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ, (τὸ ἐθν. Μάγνης, καὶ τὸ θηλ. Μαγνήσσα).

Μαγνῆτις, ιδος (ἡ), ἡ τῆς Μαγνησίας.

*Μαγνόπολις, εως (ἡ), ἡ πρότερον Εὐπατορία, πόλις τοῦ Πόντου, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Πομπηίου τοῦ Μάγνου.

Μάγοι (οἱ), ἱερατικόν τι γένος παρὰ Μήδοις, ὡς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Μάγων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδ., νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου περὶ τὴν 99 Ὀλυμπ. 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδ. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Λιβυκοῦ πολέμου, υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Ἀννίβα.

Μαδάτας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μαδύης, ου καὶ Μάδυς, υος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Μάδυτος (ἡ), π. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, ὅπου ἐδεικνύετο καὶ ὁ τάφος τῆς Ἐκάβης, (Μάδυτα). (ὁ πολ. Μαδυτιος).

Μαζαία (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκανόρος, βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

*Μαζαῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.

Μάζακα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Καππαδοκ. πρὸς τῷ Ἀγχιάλῳ, ἡ πρότερον Εὐσέβεια, (ὁ πολ. Μαζακηνός καὶ Μαζακεύς).

Μαζάκης, ου (ὁ), Πέρσης τις, σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Μαζάρης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρωδότῳ.

*Μαζαρος (ὁ), Μακεδὼν τις παρὰ τῷ Ἀρρ.

Μάζυες, (οἱ) ἴσως = Μάξυες.

Μᾶθυμνα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Μήθυμνα.

Μάθων, ωνος (ὁ), λίθος τις παρὰ Πλιν.

Μαῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, ὕστερον δὲ συγκαταχθεῖσα εἰς τὰς Πλειάδας. 2) γυνή τις ἐξ Ἀρκαδίας, ἀναθρέψασα τὸν Ἀρκάδα.

*Μαιάδης, ου (ὁ), μητρωνυμ. ὁ Ἑρμῆς.

Μαιάνδριος (ὁ), Σάμιός τις, ὑπουργὸς καὶ διάδοχος τοῦ τυράννου Πολυκράτους.

Μαίανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παροιμιαζομένος διὰ τὰς περιελίξεις τῆς πηγ. ἐκ τῆς Φρυγ. καὶ διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδ. καὶ Καρ. γου. μεταξὺ Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον πέλαγος, (Μεϊντερ).

Μαιανδρου (τὸ ἄλλως Μαιάνδριον) πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὸν Μαίανδρον τερπνὴ πεδιὰς μεταξὺ Λυδ. καὶ Καρ.

Μαιανδρούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μαγνησίαν, (ὁ πολ. Μαιανδροπολίτης).

Μαϊκς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μαΐα.

Μαιδυδθυνοί (οἱ), οἱ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκ τῆς Εὐρώπης μετοικήσαντες Μαῖδοι ἢ Βρύγες.

Μαῖδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ.

Μαιήτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Μαιώτης.

Μαῆτις, ιδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μαιώτις.

Μα κήνας, α (ὁ), Maecenas, ἐπίσημος καὶ εὐγενὴς Ῥωμαῖος, εὐνοούμενος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, προστάτης τῶν πεπαιδευμένων, ὥστε καὶ τὸ ὄνομά του ἔμεινε παροιμιῶδες ὡς πρὸς τοῦτο.

Μαιμακτηριών, ῶνος (ὁ), ὁ δέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ὀκτ.-Νοέμβρ.), καθ' ὃν ἐπαννυχιζόντες τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διός τὰ Μαιμακτήρια.

Μαιμαλίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πείσανδρος.

Μαινακα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, παρὰ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, ἐρείπ. ἤδη ἐπὶ Στρ.

Μαίναλον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἱερὸν καὶ τοῦτο τοῦ Πανός, ἐκτεινόμενον ἀπὸ Μεγαλοπόλεως ἄχρι Τεγέας.

Μαίναλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη 2) τὸ ὄρος Μαίναλον καὶ ἡ

Μαίναλος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Μαινάλιος).

Μαινοβα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπαν., (Velez).

Μαινυα (ἡ), ἡ Αὐδία ἢ μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, (τὸ ἐθν. Μαῖνυ). 2) ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας.

Μαιονιδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ὅμηρος, εἴτε ὡς υἱὸς Μαίονος, εἴτε ὡς εἷς τὴν Μαιονίαν γεννηθείς.

Μαιονιος (ὁ), ὁ τῆς Μαιονίας, Λυδικός.

Μαῖρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Δοκρὸν, καὶ διὰ τοῦτο φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας, ὡς παρθένος, ἦτον συνοπλος. 3) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγέατα, τῆς ὁποίας ὁ τάφος εὑρέθη ἐν τῇ τῆς Τεγέας ἀγορᾷ. 4) ἡ κύων τοῦ Ἰκαρίου, μηνύσασα τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ καταστερισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μικρὸς κύων.

Μαισα, ας (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου, θυγ. τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης.

Μαισάδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλ. τῆς Θρᾴκης.

*Μαισων, ωνος (ὁ), κωμικὸς ὑποκριτὴς ἐκ (τῶν ἐν Σικελίᾳ) Μεγάρων, ἀφ' οὗ καὶ τὰ Μαισωνικὰ σκώμματα.

Μαίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λίγυος ἐκ Θεσσαλίδος, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου, μὴ ἐπὶ ἀνθρώπους ἵνα ἐνεργήσῃ τὸν Τυφῶ ἢ σωθεὶς αὐτὸς μόνος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ὁμήρου.

Μαιῶτις, ιδος (ἡ), λίμνη, κυρ. μέρος τοῦ ἀρκτικώτατον τοῦ Εὐξ. Πόντου, συγκειμένου μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου καὶ περικλειόμενον ὑπὸ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, (θάλασσα τοῦ Ἀζοφ), (οἱ πολῖται καὶ αὐτῆς Μαιῶται).

Μάκαι καὶ Μακαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ. περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν παρὰ τοὺς Σύρτεις, ὄθεν καὶ Συρταῖοι. 2) ἔθνος πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.

Μάκαρ, αρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἑνδοῦς, φονεύσας τὸν ἀδελφὸν του καὶ φυγὼν εἰς Λέσβον, ὀνομασθεὶς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Μακαρέως. 2) ὁ ἄλλως Μακαρεύς, υἱὸς τοῦ Λιόλου, βασιλεὺς τῆς Λιβύης, θανατωθεὶς ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κανάκης.

*Μακαρέαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος, μετοικισθείσης εἰς τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Μακαρεάτης καὶ Μακαρεάτις).

Μακαρεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδ. Μακαρέας. 2) υἱὸς τοῦ Λόλυ, ἐξ οὗ Μάκαρ (2). 3) υἱὸς τοῦ Κρινάκου, ἀποικήσας εἰς Λέσβον, κτίσας εἰς ὄνομα τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τὰς πόλεις Μήθυμναν καὶ Μηθυμναῖον. 4) υἱὸς τοῦ Ἱάσονος ἢ τῆς Μήδειας ὁ κατ' ἄλλους Μέρμηρος. 5) συγγραφεύς τις, γράψας Κυπριακά.

Μακαρία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊάνειρας, προσενεγκοῦσα ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν της, πολεμουμένων ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη. 2) (γεωγρφ.) πηγή τις ἐν Μαντινείᾳ. 3) ἡ περὶ τὸν Παμισὸν ποτ. μοῖρα τῆς Μεσσηνίας. 4) π. τῆς Δρεπάνης, ἄλλως Μακρέαι.

Μακάριος (ὁ), Σπαρτιάτης τις πρὸς θεῶν.

Μακάρων νῆσοι (αἱ), νῆσοι τινες μυθολογούμεναι ὑπὸ τῆς Μυθολογίας εἰς τὰ δυτικὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου ἐκατοίκουν αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων ἀφ' ὅλου ἀπολαύουν ἀϊδίως εὐδαιμονίας. 2) ὄνομασία τις περὶ τὰς Σύρτεις τῆς Λιβύης.

Μακεδοι (οἱ) καὶ Μακεδὼν (ὁ), ἀρχαῖος τις λαὸς, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιωτ., ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων καὶ ἀποικήσας εἰς τὰ περὶ τὸν Πίνδον.

Μακεδίων (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Δευκαλίωνος.

Μακεδονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρωπ. Τουρκίας μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Θεσσαλίας, (τὸ ἐθν. Μακεδών).

Μακεδών, όνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, στρατεύσας πολλὰ μετ' αὐτοῦ, καὶ μείνας τέλος ἐν τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Μακεδονίᾳ.

Μακεδωνία (ἡ), Π. ἀντὶ Μακεδονία.

Ψηφιοποίηση: Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μάκελλα (ἡ), π. καὶ φρούρ. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Ἐρύκιδος.
Μακέστιος (ὁ), Μακεστίτιος.
*Μάκεστος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας.
Μακεστώ, οὖς (ὁ), Π. ἀντὶ Μακετῶν.
Μακετίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μακέτης.
Μακηδονία, Μακηδών, Π. ἀντὶ Μακεδονία, Μακεδών.
*Μακεών (ἡ), χώρα τῆς Ἀραβ. πρὸς τὰ μέθορια τῆς Βαβυλῶνος.
Μακιστεύς, έως (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηκιστεύς.
Μακιστία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Μάκιζον χώρα.
*Μακίστιος (ὁ), τὸς Μασσάτιος.
Μάκσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλίδος, ἡ πρότερον Πλατανιστοῦς, κτίσμα τῶν Κυκόνων, (ὁ πολ. Μακίστιος). (Αἱ Μακίζου σκοπαὶ, ἡ ἀπὸ τοῦ Ὄρους Ἀθωνος, ὅπερ ἐφορᾷ ὁ Μάκιστος, τεταγμένος, ἢ ἀπὸ τινος ὄρους τῆς Λέσβου).
*Μακκώ, οὖς (ἡ), γυνή τις ἐνεὸς (μυγῆ ἡ κωφή) παρ' Ἄρχῳ.
Μακοδσμα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. ἐν τῇ Βυσακίδι.
*Μάκρα (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (τὸ τοπ. Μακραῖος καὶ Μακρονησίτης).
Μακραὶ πέτραι (αἱ), βράχος τις ὑπὸ τοὺς πρυτάνεις τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός.
*Μάκρας, α (ὁ) καὶ Μακρα πεδίον (τὸ), ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς θαλάσσης πεδιὰς τῆς Κοίλης Συρίας.
*Μάκρης (ὁ), χωρ. μεταξὺ Ἐτρουρίας καὶ Λιγουρίας.
*Μακρία (ἡ), ἄκρωτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Τέω.
Μακριάς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Μάκριδος.
Μακρίδιος, ἡ, ον. Ὁ τῆς Μάκριδος.
Μακρίειε (οἱ), ἔθνος τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἴσως = Μάκρωνες.
Μακρῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., φονεύσας τὸν Καρακάλλαν καὶ ἄρξας τέσσαρας μόλις μῆνας.
Μάκρις, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀριστάιου, ἥτις πρώτη ἔθρεψε μὲ μέλι τὸν Διόνυσον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἧς ἐκεῖθεν διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, Μάκρην ὀνομασθεῖσαν. 2) (γεωγρ.) ἡ νῆσος Εὔβοια διὰ τὸ μάκρος της, (τὸ ἐθν. Μακρεύς).
Μακρόβιοι (οἱ), ἔθνος τι τῶν Ὑπερβορείων, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Ἄθιοπ. 2) ἔθνος νομαδικὸν τῆς Λιβύης, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχείρησεν ἀνεπιτυχῶς νὰ ἐκστρατεύσῃ ὁ Καμβύσης.
Μακρόβιος (ὁ), συγγραφεύς, ἄγνωστον πόθεν πατρίδα, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἧς τοῦ ὁποίου σώζονται Χρονικὰ καὶ ἓν ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.
Μακροὶ Κάμποι (οἱ), πεδιὰς ἐκτεταμένη τῆς βορείου Ἰταλίας περὶ τὴν πολιν Πάρμαν, (Val di Montirome).
*Μακροκεφάλωνες (οἱ), ἔθνος τι τῶν περὶ τὸν Πόντον.
Μάκρωνες (οἱ), οἱ ὕστερον Σάννοι, ἔθνος τῆς Ἀσίας περὶ τὸν Πόντον.
Μακτώριον (τὸ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ. περὶ τὴν Γέλαν.
Μακύνεια ἢ Μακυνία καὶ Μάκυνος (ἡ) π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου, (ὁ πολ. Μακυνεύς).
*Μαλαιώτης, ου (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν ἐν Τυρρηνίᾳ Πελασγῶν.
Μάλακα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, (Malaga, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της).
*Μαλακὸς (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΣΤ', 267).
*Μάλγις, ιδος (ὁ), Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Μαλία καὶ Μάλεια (ἄκρα) καὶ Μαλίαι (αἱ), ἄκρωτ. τῆς Πελοπονν. πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρ. τῆς Λακων., (κάβο Μαλιάς). 2) ἄκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Λέσβ. 3) κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὅθεν) Μαλεάτης, ἡ περὶ αὐτὴν χώρα.
Μαλήνη (ἡ), πολίχν. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Ἀταρνέα.
Μάλης, ου (ὁ), Αἰτωλός τις παρ' Ἡροδ.
Μαλθάκη (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.
Μαλία (ἡ), = Μάλεια (2). 2) π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. 3) πολίχν. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν.
Μαλιακὸς (ὁ), κόλπος, ὁ παρὰ τὰς Θερμοπύλας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας, (Κόρφος τοῦ Ζητουνίου).
Μαλιεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Μαλίδος χώρας. 2) = Μαλιακός.
Μαλίς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, προστάτις τῶν παιμνίων (μήλων). 2) ἡ περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον χώρα τῆς Θεσσαλ.
Μάλιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Manlius.
Μαλλόεις, εντος (ὁ), = Μαλόεις.
Μαλλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.
Μαλλὸς (ὁ), π. τῆς Κιλικ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, (ὁ πολ. Μαλλώτης).
Μαλοείς, εντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν περὶ τὸ ἀκρωτ. τῆς ἐν Λέσβῳ Μαλέας, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Μαλοέντος Ἀπόλλωνος.
Μαλοὶ (οἱ), = Μαλλοί.
*Μαλοίτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸ Μεθύδριον.
*Μαλσοῦς, οῦνος (ὁ), χωρ. τῆς Τριφάρδ. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χνν. εἰς τὸν Ἀλφειόν, ἀφ' οὗ ἐνώθη μὲ τὸν Σῦρον.
Μαλχίων, ωνος (ὁ), Σύρος τις παρὰ Λουκ.
*Μάλχος (ὁ), σοφιστής, γράψας Βυζαντιακά.
*Μάμαος (ὁ), ποτ. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλίδος, ὁ πρότερον Ἄμαθος.
Μάμερκος (ὁ), τύραννος τῆς Κατάνης, καταστραφεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.
Μαμέρτιον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ, (Oppido), (ὁ πολ. Μαμερτῖνος).
Μαμμαία (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου.
Μαμμακύθυς (ὁ), πλαστὸν ὄνομα εὐήθους {μάμμη, κεύθω}.
*Μαμούριος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν παρὰ Ἰλουστ.
Μαναπία (ἡ), π. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας), (Dublin).
Μανδάνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀστυάγους, βασιλέως τῆς Μηδίας, γυνὴ τοῦ Καμβύσου καὶ μήτηρ Κύρου τοῦ Μεγάλου.
*Μανδάνις, ιος (ὁ), εἷς τῶν Βραχμάνων παρὰ Στράβ. (ΙΕ', 713).
Μανδούβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδ. Γαλλ.
Μανδραβούλιος (ὁ), Σάμιός τις, ὃς τις, εὑρὼν θησαυρόν, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἥραν τὸν μὲν πρῶτον χρυσοῦν, τὸν δὲ δεύτερον ἐν ἀργυροῦν, ἧ τὸ τρίτον ἐν χαλκοῦν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «Ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα».
Μανδροκλέης-κλῆς, έους (ὁ), Σάμιος ἀρχιτέκτων, ζεύξας τὴν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου γέφυραν, ὅτε ἡ ἐδὴ ὁ Δαρεῖος μὲ τὰ στρατεύματά του κατὰ τῶν Σκυθῶν.
Μανέθων, ωνος καὶ Μανεθώς, ῶ (ὁ), Αἰγύπτιος, ἱερεὺς καὶ συγγραφεύς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ὧν διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἀποσπάσματα μόνον τινὰ ἱστορικὰ διέσωσεν ὁ Συγκέλλος.
Μανέρως (ὁ), ἄσμα τι θρηνητικὸν παρ' Αἰγυπτίοις, ὁμόλογον μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Αἶλινον, ᾀδόμενον εἰς μνήμην τοῦ πρώρα ἀποθανόντος μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.
Μάνης, ους (ὁ), Φρυγιακὸν ἢ Παφλαγονικὸν ὄνομα δούλων. 2, πντ. τῆς ἄνκρ., ὁ ἄλλως Βυθγιος.
Μανθυρέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μανθυρεύς).
Μανία (ἡ), ὄνομα δούλων γυναικῶν ἐκ Φρυγίας. 2 ἑταίρα τις παρὰ Μάγνησι (Ἀθην. ΙΓ', 578). 3) ἡ γυνὴ τοῦ Ἄδωνις, σατράπου τῆς Δαρδανίας.
Μανόδωρος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφάνει.
Μαντιανὴ (ἡ), λιμὴν ἀλμυρὰ τῆς Ἀρμεν., (Βάν).
Μαντίθιος (ὁ), Ἀθηναῖος πρίαβυς παρὰ Ξενοφ.
Μαντινέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ -νεία.
Μαντίνεια (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἄρκτον τῆς Τεγέας, περίφημος διὰ τὴν τελευταίαν μάχην τῶν Θηβαίων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἐπαμινώνδου, (ὁ πολ. Μαντινεύς).
Μαντινεὺς, έως (ὁ), ὡς ἔθν., ὁ κάτοικος τῆς Μαντινείας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς Μαντινείας. 3) ὁ πατὴρ τῆς Ἀναλείας, γυναικὸς τοῦ Ἄδωνις.
Μάντιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμπου ἧ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου.
Μαντοῦα (ἡ), π. τῆς Ἄνω Ἰταλ. διασῶζον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Μαντουανός).
Μαντὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τειρεσίου καὶ μήτηρ τοῦ Μόψου, μάντισσα περίφημος. 2) θυγ. τοῦ Πολυείδου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος.
Μαξιμῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του.
Μάξιμος (ὁ), Τύριος, φιλόσοφος Νεοπλατωνικός, ζήσας περὶ τὸ 180 πρὸ Χ. Σώζονται αὐτοῦ 41 λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. 2) Οὐαλέριος, συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου. 3)

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀστρολόγος, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ.

Μάρνες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., κατοικοῦν πρὸς δυσμὰς τῆς Τριτωνίδος λίμνης.

***Μάπην** (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιρώμου, Τύριος, εἷς τῶν τριηράρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου.

Μάραγδος (ὁ), Ἄραψ τις παρὰ Ξενοφῶντι.

***Μάραθα** (τά), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

***Μαραθήσιον** (τὸ), π. Ἰων. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Μαραθήσιος).

Μάραθος (ὁ), πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ἀντίκυραν. 2) (ἡ) π. τῆς Συρ., ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου.

Μαραθοῦσα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὰς Κλαζομενάς.

Μαραθών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐποπέως ἐκ Σικυῶνος, μετοικήσας εἰς τὴν Ἀττικήν, ᾧ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη δῆθεν ᾧ ἡ 2) κώμη τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων, στρατηγουμένων ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου τῷ 490 πρὸ Χ., (εἰς ἐπιγρ. ἀναφέρεται ᾧ δῆμος αὐτόθι, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν), (ὁ δημ. Μαραθώνιος).

Μαράκανδα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, (Σαμαρκάδ).

Μαρακοί (οἱ), ἔθνος τῆς Λιτωλ., συναρεῦον μὲ τοὺς Δόλοπας.

Μαράφιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ.

Μαράφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ

Μάραφις, ιος (ὁ), ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσ. παρ' Αἰσχύλῳ.

Μάργαλα (τὰ) καὶ **Μαργάλαι** (αἱ) καὶ

Μάργανα (τὰ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλίδος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μαργανεύς).

Μαργιανή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μεγάλης Ἀσίας μεταξὺ Βακτριανῆς καὶ Ὑρκανίας, (Χοράσάν).

***Μαργιανοί** (οἱ), ἔθνος τῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Ταύρου.

Μαργίδουνον (τὸ), π. τῆς νήσου Βρεττανίας, (Bewer Castle).

Μαργίτης, ου (ὁ), ἀχμητὰς τις ψωμοκαταλύτης, εἰς ὄνομα τοῦ ὑπ' ου ἐπεγράφετο κωμικόν τι ποίημα, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον.

Μάργος (ὁ), ποτ. τῆς Μαργιανῆς, χυν. εἰς τὸν Ὄξον, (Μαργκάμπ). 2) ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ Μοισίας, χυν. εἰς τὸν Δούναυϊν (;), (Μοράβας).

Μάρδοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ἀμαρδοί, ἔθνος νομαδικόν, κατοικοῦν τὰ πρὸς βορρᾶν τῆς Μηδίας δυτικὰ παράλια τῆς Κασπίας, ἤ, κατ' ἄλλους, τὰ νοτιοανατολικὰ βουνὰ τῆς Ἀρμεν.

Μαρδόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γωβρύου ᾧ γαμβρὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ᾧ φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς.

Μαρδόντης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μάρδος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀμαρδος, ποτ. τῆς Μηδίας.

Μαρδουηνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Σογδιανῆς.

Μάρδων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μαρέη καὶ **Μάρεια** (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ἧς ὁ περίφημος Μαρεώτης οἶνος.

Μάρεια καὶ **Μαρεῶτις** (ἡ), λίμνη μεγάλη περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνεχομένη διὰ μιᾶς διώρυγος μὲ τὸν Νεῖλον ᾧ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, (Μαριούτ).

Μάρες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου.

Μάρης, ου (ὁ), ἀρχαῖος τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, γεννάρχης τῶν Λυτόνων, διφυὴς (ἄνθρωπος καὶ ἵππος), ζήσας 123 ἔτη καὶ ἀναζήσας τρίς.

Μαρία (ἡ), = **Μάρεια**.

***Μαριαβα** (ἡ), π. πρωτ. τῶν Σαβαίων.

Μαριάμμη ᾧ **Μαριαμμία** (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας, πρὸς δυσμὰς τῆς Ἐμέσης, (ὁ πολ. Μαριαμμίτης).

Μαριανδυνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βιθυν., κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου ᾧ ὑποδαλωθὲν ὕστερον εἰς τοὺς Ἡρακλεώτας.

Μαριανδυνός (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ὁμωνύμου χώρας. ‖. «— θρηνητήρ, « ἆσμά τι θρηνητικὸν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βύβλου. 2) υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Μαριανδυνοί.

Μαρίδη (ἡ), φρούρ. τῆς Μεσοποτ., (Μαρδίν;).

Μαρικᾶς, ᾶ (ὁ), ὕβρις ἐπεγράφετο κωμῳδία τις τοῦ Εὐπολιδος κατὰ τοῦ Ὑπερβόλου.

Μαριλάζης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλησμένον ὄνομα ἀνθρακέως [μαρίλη].

Μαρῖνος (ὁ), γεωγράφος, Τύριος, τῆς Β', ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, περιγράψας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Κύρωπης. 2) ἰατρός, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἀπὸ Χ. ᾧ ἀσχοληθεὶς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἀνατομίαν.

Μάριον (τὸ), ἡ μετὰ ταῦτα Ἀρσινόη πόλις τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Μαριεύς).

Μάριος, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀργείας Δρυόπους, ἐλθὼν ὡς συμμαχος μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν Τροίαν. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Δούναυϊν, ἴσως = τῷ -

Μάριους (ὁ), ποτ. τῆς Δρκίας, ἐνούμενος μὲ τὸν Τιβισκον καὶ χυν. εἰς τὸν Δούναυϊν, (Μαρόχ).

***Μαρίων**, ωνος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, Ὀλυμπιονίκης.

Μαρκανίς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἀρκτ. Γερμαν., (Hamburg). 2) ἡ Ἑσπερία, ἄλλη πόλις τῆς Γερμ., (Lübeck).

Μάρκελλος (ὁ), Κλαύδιος, στρατηγὸς τῶν Ῥωμ. ἐπὶ τοῦ Β' Λιβυκοῦ πολέμου, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν ᾧ ἅλωσιν τῶν Συρακουσῶν, ἀναρρηγείσης πεντάκις ὑπατος, ᾧ τέλος φονευθεὶς εἰς μίαν κατὰ τοῦ Ἀννίβα μάχην.

Μαρκιανός (ὁ), γεωγράφος ἐκ τῆς Ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Ε' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα. Τοῦ γενικοῦ τῆς οἰκουμένης περίπλου του ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν.

***Μάρκινα** (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Μαρκόμανοι καὶ **Μαρκόμανοι** (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν μεταξὺ Φρύνης, Μόνης καὶ Δουνάβεως, πολεμοῦντες ἀλλοτε πρὸς τοὺς Ῥωμ.

Μάρκος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) παρὰ Πολυβ. (Β', 10) ὁ Μινικ ἄνγνα, Μάρκος.

Μάρμαξ, ακος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Μαρμαρίδαι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

Μαρμαρικὴ (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Λιβ. μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς (Μπάρκα).

Μαρμάριον (τὸ), π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον μὲ λατομεῖον μαρμάρων καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Μαρμαρίου Ἀπόλλωνος.

***Μαρμωλῖτις**, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Παφλαγονίας.

Μαρόβουδον (τὸ), π. τῆς Γερμαν. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, (Budweis, ἐπὶ τοῦ Μολδάβου ποταμοῦ).

***Μαροβοῦδος** (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Μαρκομάνων.

***Μαρούϊον** (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Μαρουκῖνοι καὶ **Μαρρουκῖνοι** (οἱ), Ῥωμ. τῆς μεσαίας Ἰταλ., σύμμαχοι τῶν Ῥωμ. συνανακροθέν μὲ τοὺς Σαβίνους.

Μάρπησσα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Ἴδα (τὸν ὁποῖον ἐπροτίμησε τοῦ Ἀπόλλωνος) ᾧ μήτηρ τῆς Κλεοπάτρας. 2) (γεωγρφ.) **Μαρπήσσος** (ἡ).

Μάρπησσος (ὁ), β. τῆς Πάρου μὲ λατομεῖον μαρμάρων.

Μόρπησσος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος, (ὁ πολ. Μαρπήσιος).

Μάρσυη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βυσκόλον.

Μάρσοι (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., δοκοῦν ὅτι ἦσαν τῶν Σαβίνων, φημιζόμενοι διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς δεξιότητά τε, καὶ καταγόμενον ἀπὸ Μάρσυου τοῦ υἱοῦ τῆς Κίρκης ᾧ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) ἔθνος τῆς Γερμαν. περὶ τὴν νῦν πόλιν Lippe.

Μαρσύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀλόμπου ᾧ τῆς Ὀλύμπης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σατύρων τις, εὑρὼν τοὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ῥιφθέντας αὐλοὺς, ᾧ γυμνασθεὶς εἰς τὴν μουσικήν, ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ νικηθεὶς ἐδάρη, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δαρματισθέντος ὁ 2)(γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φρυγίας, πηγ. ἀπὸ τινος σπηλαίου, εὑρισκομένη ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Κελαινῶν, καλουμένου Μαρσύου πεδίου) καὶ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον. 3) ποτ. τῆς Συρ., μεταξὺ Ἀπαμείας καὶ Λαρισσης (εἰς τὸ καλούμενον Μαρσύου πεδίον) καὶ χυν. εἰς τὸν Ὀρόντην.

†**Μάρτος**, ἐφαλμ. ἀντὶ Μάργος (Β).

***Μαρφαδάτης**, ου (ὁ), Καππαδόκης τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

Μαρψίας, ου (ὁ), συμμαχητὴς τις ἐν Δαφναίοις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μάρων, ωνος (ὁ), Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάν-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Βάκχ., εἰσαγοράσας ἑκατὸν ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσ., ὑπ' αὐτοῦ θηρᾶσθαι τὴν Ἰσμαρον. Ἀπ' αὐτοῦ ὑπωνομάσθη ἡ Μαρώνεια. 2) εἷς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν τιμηθεὶς ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ. 3 δῆμα Ῥωμαϊκόν, ἐπίθετον τοῦ Οὐεργιλίου.

Μαρωνεία (ἡ), π. τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, (ὁ πολ. Μαρωνείτης).

Μασσαισύλιοι καὶ (ἡ) Μασσαισύλιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας.

Μάσσης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀργολ., ὕστερον ἐπώνυμον τῆς Ἑρμιόνης.

Μασσισσᾶς, ᾶ (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μασαισυλίων ἐν Α.-Β.-Ν. φίλος τῶν Ῥωμ. κατὰ τῶν Καρχηδόν., ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη καὶ διαφερόντως διὰ τε τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα.

Μάσιον (τό), β. (συνέχεια τοῦ Τμώρου) χωρίζον πρὸς βορρᾶν τὴν Μεσοποτ. τῆς Ἀρμενίας, (τὸ τοπ. Μασιανός, -ηνός).

Μασιστης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρατηγήσας καὶ μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μασίστιος (ὁ), Στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασίσφρης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μασκάμης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θρᾴκῃ.

Μασκᾶ, ᾶ (ἡ), ποτ. τῆς Μεσοποτ., χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάσπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. παρ' Ἡροδ. (Α', 125).

Μασσαβατικὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἑλυμαΐδος ἐν τῇ Μηδίᾳ.

Μάσσαγα (τά), π. τῆς Ἰνδ., εἰς τὴν προσωρείαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Μασσαγέται (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν τὰ πέραν τοῦ Ἰαξάρτη ἀνατολικὰ παράλια τῆς Κασπίας, κατὰ τῶν ὁποίων ἐκστρατεύσας ὁ Μέγας Κῦρος, ἐφονεύθη, (Μογγόλοι).

Μασσαγέτης, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μασσαγέτης.

Μασσαγέτης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Δηδύων ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασσαισύλιοι (οἱ), = Μασσαισύλιοι.

Μασσαλία (ἡ), π. ἐπὶ λιμένι τῆς Ναρβών. Γαλλ. ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκαέων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΣΤ' Ὀλυμπ. καὶ ἀκμάσασα ἰδίως ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Καρχηδόνος ἔχει τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὃς τὴν ἐξεῖρησε τῶν δικαιωμάτων της, (Marseille), (ὁ πολ. Μασσαλιώτης).

Μασσανάσσης ἢ Μασσανίσσης (ὁ), = Μασσυλιεύς.

Μάσσης, ητος (ὁ), = Μάσσης.

*Μασσία (ἡ), ἴδε Μασσία.

Μάσσικος (ὁ), β. τῆς Καμπανίας, ὅπου ἐγίνετο ἄριστος οἶνος.

Μασσίκυτος (ὁ), β. τῆς Λυκ.

Μασσυλεῖς καὶ Μάσσυλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νομιδ. συνορεύον μὲ τὰς Μασσαισυλίας.

Μάσσουρα (ἡ), π. τῆς Καρ. ἢ Λυδ., (ὁ πολ. Μασσουρεύς).

Μάστειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου Λευκάνορος. 2) χωρ. τῆς Θρᾴκης παρὰ Δημόσθ.

Μασσία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἱσπαν. παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, (ὁ πολ. Μαστιανός).

Μαστουσία (ἡ), ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, (Γενί-ασχίρ).

Μάστωρ, ορος (ὁ), Κυθήριος, πατὴρ τοῦ Λυκόφρονος (1). 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου.

Μασυλεῖς καὶ Μάσυλοι (οἱ), = Μασσυλεῖς.

Μασυντίας, ου (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Μασχάνη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Μασχανεύς).

Μάτταλλος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Ματταυρος (ὁ), = Μάταυρος.

Μάτερνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Ματιανὴ (ἡ), ὑπαρχ. τῆς Μηδίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Γύνδου ποταμοῦ μέχρι τοῦ Ἀράξου ὅπου κατῴκουν οἱ

Ματιανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Μηδ. 2) λαὸς τῆς Καππαδοκ., κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν.

Ματιηνὴ, Ματιηνὶς, = Ματιανὴ, -ανός.

*Ματρίας, ου (ὁ), Ἀλεξανδρεύς τις, πλάνος (farceur).

*Ματρῖνος (ὁ), ποτ. τῶν Πικεντίνων μὲ λιμένα ὁμώνυμον ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.

*Μάτρις ἢ Μᾶτρις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεύς, ζήσας μὲ μόνον μυρσίνης κλῶνος καὶ ὕδωρ. 2) Θηβαῖος, ὁμοιογράφος, καὶ 3) ἄλλος Ἡρακλειώτης.

*Μάτρων, ωνος (ὁ), παιρῳδός τις ἐκ Πιτάνης.

*Μαυάκης, ου (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀρρ.

Μαυρηταvία καὶ Μαυριτανία (ἡ), = Μαυρουσία.

Μαῦρος (ὁ), = Μαυρούσιος.

Μαυρουσία ἢ Μαυρουσίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀφρ., ἐκτεινομένη πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντ. Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Νομιδίας, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, διηρημένη δὲ εἰς τὴν Καισαρικὴν καὶ Τιγγιτανήν, (ὅπου τώρα τὰ βασίλεια τοῦ Φὲζ καὶ Μαρὶκ).

*Μαυσάκας, α (ὁ), Μαυρούσιός τις παρὰ Δουκιανῷ.

Μαυσώλειον (τό), ὁ τάφος τοῦ Μαυσώλου ἐν Ἁλικαρνασσῷ, κτίριον περίφημον, κτίσμα τῆς Ἀρτεμισίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάσθησαν οἱ περιφημότεροι τοῦ καιροῦ ἐκείνου τεχνῖται. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπονομάζονται ὅλοι οἱ μεγαλοπρεπεῖς τάφοι Μαυσώλεια, (εἶναι δὲ ἐν Ῥώμῃ τὸ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως μνημεῖον, ὅπου ἐφυλάττοντο οἱ κόνεις τοῦ Αὐγούστου, τοῦ Ἀγρίππα κτλ.

Μαύσωλος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καρίας, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν ἐπὶ Ξέρξου. 2) ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεύσας ἔτη τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ τὸ θαυμαζόμενον ἐκεῖνο Μαυσωλεῖον.

Μαχαιρεὺς, έως (ὁ), κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, φονεύσας τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλ. Νεοπτόλεμον.

Μαχαιρούς, οὔντος (ὁ), π. ὀχυρὸν τῆς Παλαιστ., ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης. Ἐν αὐτῷ ἐφυλακίσθη καὶ ἐφονεύθη ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης.

*Μαχανίδας, α (ὁ), τύραννός τις ἐν Λακεδαίμονι.

Μάχαρης, ους (ὁ), υἱὸς Μιλτιάδου τοῦ Μεγάλου, συμμαχήσας κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Αὐόκυλλον ᾧ φονευθεὶς ἐδιωγείρως, ὅτε ἐμελλε νὰ συλληφθῇ παρ' αὐτοῦ.

Μαχάτας, α (ὁ), Ἀχαιός τις ἐν τῇ Ἀνθολ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστέου, στρατηγοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) ἀδελφὸς τῆς Φίλας, γυναικὸς τοῦ λίπτου τοῦ Ἀμύντου.

Μαχάων, ονος (ὁ) υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ᾗ τῆς Κορωνίδος ἢ τῆς Ἠπιόνης, ἡγεμὼν μέρους τῆς Θεσσαλ., εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμν. εἰς Τροίαν, ἄριστος Ἀχαιῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύρνιππου. 3) στρατηγὸς τῶν Κορινθ., (Ἄλλος) Μάχων.

Μαχλῆοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Μάχλυες (οἱ), ἔθνος τῆς Δίς., κατοικοῦν μεταξὺ τῆς μικρᾶς Σύρτεως καὶ τῆς λίμνης Τριτωνίδος. 2) ἔθνος Σκυθικὸν τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Μαχλυϊνὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μάχων, ωνος (ὁ), ποιητὴς κωμῳδιῶν ἐκ Κορίνθου ἢ Σικυῶνος, διδασκάλος τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Μεγαβάζης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ, (πυρρὸν Μεγάβαζος-βυζος, -βάτης, τὰ ὁποῖα φαίνονται εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα).

Μεγάβαζος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζωπύρου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ᾧ γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχείρου, στρατεύσας κατὰ τοῦ Ἰνάρου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ καθυποτάξας αὐτὴν πάλιν ὑπὸ τοὺς Πέρσας.

2) υἱὸς τοῦ Μεγαβάζου, ἀρχηγὸς τοῦ Περσικοῦ στόλου ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος. 3) υἱὸς τοῦ Σπινθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀρταξέρξου. 4) Πέρσης τις, ζήλωτὴς εἰς Λακεδαιμονίαν διαφθείρας μὲ χρήματα τοὺς Ἕλληνας.

Μεγαβάτης, ου (ὁ), ἔγγαμβρὸς τοῦ Περσικοῦ στόλου, σύγγαμβρὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου.

Μεγάβυζος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἑπτα-δοσμερίδιος συνωμοσάντων εὐγενῶν Περσῶν, συνεκστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μετὰ τοῦ Δαρείου, ᾧ κυριεύσας τὰ πλεῖστον μέρος τῆς Θρᾴκης. 2) εὐνοῦχος τις, ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ἴδε καὶ Μεγαβύζης.

*Μεγαβύζης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Μυσσόμου.

Μεγαίνετος (ὁ), Δυνατὸς τις, κωμῳδούμε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος διὰ τὴν σκαιότητά του ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Μέγαιρα (ἡ), μία τῶν τριῶν Ἐριννύων.
Μεγακλείδης, ας (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (10', 513).
Μεγακλῆς, ους, (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπιφανῶν Ἀθηναίων ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιονιδῶν, ὧν ἐπισημότεροι 1, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ γεννάρχης τῆς εἰλῆς ταύτης, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6', ἔτος τῆς 45ῆ Ὀλυμπ. 2) ἔγγονος αὐτοῦ, Πυθιονίκης. 3) ὁ μητροπάτωρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.
Μεγακρέων, οντος (ὁ), Ἀβδηρίτης τις, σύγχρονος τοῦ Ξέρξου.
*Μεγαλάγυρος (ὁ), Λεσβίδις τις τυραννοφόρων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου.
Μεγάλα πεδία (τὰ), Magni Campi, πεδιάς τις παρὰ τὴν ἐν Ἀφρικῇ Ὕτικην.
Μεγάλαρτος (ὁ), ἥρως τις λατρευόμενος ἐν Σκώλῳ τῆς Βοιωτ. 2) (ἡ) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος.
*Μεγαλέας, ου (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Πολυβ.
Μεγάλη πόλις (ἡ), ζδε Μεγαλόπολις.
*Μεγάλλος (ὁ), Σικελός τις ἢ Ἀθηναῖος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Μεγάλλιον (μύρον).
*Μεγαλόβυζοι (οἱ), εὐνοῦχοι ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, (ἄλλως) Μεγάβυζοι.
*Μεγαλομαζος (ὁ), =Μεγάλαρτος.
Μεγαλόπολις, εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἧς καταγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κλεομένους, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε ἐπὶ Στράβωνος ἦτον σχεδὸν ἐρειπιον. Ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ Φιλοποίμην, ὁ Πολύβιος κλπ., (ὁ πολ. Μεγαλοπολίτης).
*Μεγαλοστράτη (ἡ), ποιήτρια τις, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκμᾶνος.
*Μεγαλοφάνης, ους (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Φιλοποίμενος.
Μεγαμηδίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαμήδους καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος.
Μεγαμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρναίου ἧς γυνὴ τοῦ Θεστίου.
Μεγάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κρότωνος ἧς γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. 2) γυνὴ τοῦ Νηλέως.
*Μεγανίτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας.
Μεγάπανος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἑρκανῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος.
Μεγαπένθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Προίτου, ἀνταλλάξας πρὸς τὸν Περσέα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους ἀντὶ τῆς Τίρυνθος. 2) υἱὸς τοῦ Μενελάου ἐκ μιᾶς δούλης, καλουμένης Περιδίος, τοῦ ὁποίου, ὡς μὴ γνησίου, προετίμησαν οἱ Σπαρτιᾶται τὸν Ὀρέστην. 3) υἱὸς τοῦ Ἀσκλήπιου, τύραννός τις παρὰ Ἀσκ., ἄλλως ἄγνωστος.
Μεγάρα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Ἡρακλ., παραχωρηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον εἰς τὸν Ἰόλαον.
Μέγαρα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Μεγαρίδος, κτίσμα τῶν Δωριέων, σώζουσα τὸ ὄνομά της. 2) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἄποικος τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων, ἡ πρότερον Ὕβλα, (ὁ πολ. Μεγαρεύς).
Μεγαρεύς, έως, (ὁ), ὡς εὐθ., ὁ κατοικος τῶν Μεγάρων. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἱππομένους ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Οἰνόπης ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὑγχηστοῦ, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων, κατὰ τοῦ Μίνωος, ᾧ θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ, ἢ, κατ' ἄλλους, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Νίσου, καὶ διαδεχθεὶς αὐτόν, οὗ' οὗ παρωνομάσθη ᾧ ἡ πόλις. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κρέοντος. 4) Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.
Μεγαρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Μεγάρων. || « Μεγαρικοί, « οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.
Μεγαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἐκ τῶν Μεγάρων. 2) (οὐσ. ἐνν. χώρα), ἡ περὶ τὰ Μέγαρα, ἀποτελοῦσα ἰδίαν ἐπαρχίαν, ἀνήκουσαν ἀνέκαθεν εἰς τὴν Ἀττικήν, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπὶ Κόδρου εἰσβολῆς τῶν Δωριέων καταταθεῖσαν αὐτόνομον ᾧ κατοικηθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν.
Μέγαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιθνίδων Νυμφῶν.
Μέγας, α (ὁ), Αἰγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δάμιδος.
Μεγασθένης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος, σταλεὶς ὑπὸ Σελεύκου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας πρέσβυς εἰς Ἰνδίαν, καὶ γράψας Ἰνδικά, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν. 2) Χαλκιδεύς τις, κτίτωρ τῆς Κύμης.
Μεγαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Μεγεσσάρας, α (ὁ), πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κινύρα.
Μέγης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλέως ἢ τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Μεγιάλιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις, πρασβεύσας ἐκ μέρους τοῦ Ἀγησιλάου πρὸς τὸν Τισσαφέρνην, (παρὰ Πλουτάρχῳ γράφεται Μέγιλλος).
Μεγίλλα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.
Μέγιλλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ζδε Μεγάλιος. 2) συγγραφεύς τις, γράψας περὶ ἀριθμῶν.
Μεγιστεὺς, έως (ὁ), νεανίας εὐειδὴς, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀνακρέοντος.
Μεγίστη (ἡ), νῆσος μεταξὺ Ῥόδου ᾧ Χελιδονίων.
Μεγιστίας, α (ὁ), μάντις περίφημος, συνεκστρατεύσας εἰς Θερμοπύλας μετὰ τοῦ Λεωνίδα.
Μεγιζόνης, ιο (ὁ), θεῖος τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Κλεομένους.
Μεγιστὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πελάγοντος ἐκ Φωκίδος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τῶν Κιρραίων.
Μεδεὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος. 3) π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου. 4) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλ., ἢ ἄλλως Μεδιών.
Μεδιολανα (τὰ) καὶ Μεδιολάνιον καὶ Μεδιόλανον (τὸ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, (Saintes). 2) π. τῆ βορειοι Ἰταλ. (Milano, πρωτ. τοῦ Δεμβ. βασιλείου).
Μεδιοματρικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. περὶ τὸν Μοσελλαν ποταμὸν ἕως τοῦ Ῥήνου.
Μεδιών, ωνος ἢ ὢνος (ὁ), = Μεδεών (4).
Μεδοακοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βορείου Ἰταλ.
Μεδόακος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., ῥηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον (Brenta).
Μέδοισα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μέδουσα.
Μεδοντιάς, άδος καὶ Μεδοντὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις ἐξ Ἀθηνῶν, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου.
Μεδυλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες περὶ τας ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ.
Μέδουσα (ἡ), ἡ φρικωδεστέρα τῶν Γοργόνων, τῆς ὁποίας τὴν ἀφιπλέκωμον κεφαλὴν (το Γοργόνειον), ἀποτμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Περσέως, ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σπενέλου. 4) θυγ. τοῦ Ὠρίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ.
Μεδὼν, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως καὶ ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐκ Φθίας Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 2) κήρυξ τοῦ Ὑπσέως ἐν Ἰθάκῃ. 3) υἱὸς τοῦ Κώδρου, ᾧ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως, ἐκβληθεὶς μετὰ πάντων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πρώτος ἐσχε ἄρχων ἐν Ἀθήναις. 4) ἀγάλματοποιὸς τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Μέθυνα (ἡ), φρούρ. (διασῴζον καὶ φέρον τὸ ὄνομά του) ἐπὶ τενος χείρωνος ὄχθου ἀκρωτηρίου, μεταξὺ Ἐπιδαύρου ᾧ Τροιζήνος ἐν Πελοποννήσῳ.
*Μεθαπος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἴσως πλοιοκτὴς καὶ ὀργιών.
Μεθάρμη (ἡ), θυγ. τοῦ Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος.
Μεθουριάδες καὶ Μεθουρίδες (αἱ), νέσσαι νησίδια τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πλησίον τῶν Μεγάρων.
Μεθυδριον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Μεθυδριεύς).
Μεθύμνα (ἡ), ζδε Μήθυμνα.
Μεθώνη (ἡ), ἡ Ἀργολικὴ, ζδε Μέθανα. 2) ἡ Λακωνικὴ, π. παραθαλ. με λιμένα τῆς Μεσσην., (Μεθώνη). 3) κώμη τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαικοῦ κόλπου. 4) π. τῆς Θετταλιωτιδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον. 5) π. τῆς Θρᾴκης (ὁ πολ. Μεθωναῖος).
Μειδίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ὁ ἐπικληθεὶς Ὀρτυγοτρόφος. 2) ἕτερος, πλούσιος ᾧ ὑβριστὴς, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.
*Μειδυλίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ., (κυρ. ὑποκορ. ἐκ τοῦ
*Μειδύλος (ὁ), ἀνδρὸς ὄνομα παρὰ Σαπφ.
Μεικιαδης, ε (ὁ), ναύαρχος τις τῶν Δωρικῶν παρὰ Θκδ.
Μειλανίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημοδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης ᾧ κατὰ τοῦ Παρθενοπαίου, μεταμφιεσθεὶς εἰς Ἀέοντα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μελάγγεια καὶ Μελάγγεια (τὰ) χωρ. τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τεγέας.
Μελαγκρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ὑφεθεὶς ναύαρχος τὸ ιϛ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Μελάγχλαινοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ. ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀσδερχανίου.
Μελαγχρίδας, α (ὁ), = Μελαγκρίδας.
Μέλαγχρος (ὁ), ὁ παρὰ Στρβ. Μεγαλάνυρος, τύραννος τῆς Μυτιλήνης, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.
Μέλαινα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ, μήτηρ τοῦ Διλφοῦ.
Μέλαινα ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Βιθυν.
2) ἀκρωτ. τῆς Αὐδ. (Καρὰ-μπερούν).
3) τὸ ἀνατολικώτατον παράλιον τῆς Χίου.
Μέλαιναι (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Βοιωτ., ἀντικρὺ εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. (οἱ δημ. Μελαινεῖς).
*Μέλαιναι (αἱ), = Μελάνιαι.
Μελαινεῖ (αἱ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μελαινεύς).
Μελαινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μελαινεῶν.
Μελαινίς, ίδος (ἡ) ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ.
Μελαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλ. περὶ τὴν Ἰωνίαν, (Ὀκθ. Ε', δ').
*Μελάμβιον (τὸ), χωρ. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὴν Σκότουσσαν.
*Μελαμνίδας, α (ὁ), Μακεδὼν τις παρ' Ἀρρ.
*Μελάμπεια (ἡ), π. τῆς Αὐδ. κτίσμα τοῦ Μελάμποδος, (ὁ πολ. Μελαμπεύς).
Μελάμποδες (οἱ), ἀρχαιόταται οἱ Αἰγύπτιοι.
Μελαμποδίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος.
Μέλαμπος, ου καὶ Μελάμπους, ποδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος ἰατρὸς καὶ μάντις τῆς ἀρχαιότητος, συζευχθεὶς καὶ μίαν τῶν θεραπευθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ Προιτίδων, τὴν Ἰφιάνασσαν, καὶ βασιλεύσας μέρους τοῦ Ἄργους.
Μελάμπυγος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἡρακλῆς. 2) —λίθος, βράχος ἐπὶ τοῦ ὄρους Λνόπαια, ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Λοκρίδος.
Μελάμφυλλος (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Σάμος.
Μελανδίπται (οἱ), = Μελανδίται.
Μελανδία (ἡ), μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Σιωνίας χώρας, ὅπου κατῴκουν οἱ
Μελανδῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης.
Μελανεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, λαῶν παρὰ τοῦ Περιήρους μέρος τῆς Μεσσηνίας, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἀπὸ τῆς γυναικὸς του Οἰχαλίαν. 2) πατὴρ τοῦ Ἰθακησίου Ἀμφιδόντος, (Ὀθ. Α. 103). 3) εἷς τῶν Κενταύρων.
Μελανθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκίου, ἐπιστάτης τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ, συμφωνήσας κατ' αὐτοῦ μὲ τοὺς μνηστῆρας.
Μελάνθιος (ὁ), = Μελανθεύς. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην., σταλεὶς πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Δαρείου. 3) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Μελανθὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀμφίπολος τῆς Πηνελόπης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως σύμφωνος μὲ τοὺς μνηστῆρας.
*Μελάνια (τὰ) ἡ Μελανία (ἡ), χωρ. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Κελένδεριν.
Μελανίππεια (ἡ), μία τῶν Χελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας.
Μελανίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Κείρωνος, μάντισσα, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ἵππον, κατὰ παράκλησιν τοῦ πατρός της, μαθόντος ὅτι ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Αἰόλου τέκνον. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δευκίωνος, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της, ὡς γεννήσασαν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἰόλον, τυφλώσας ἔκλεισεν εἰς σκοτεινὸν πύργον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἠλευθέρωσαν μετὰ καιρὸν τὰ τέκνα της. 3) βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα μετέφερεν ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, εἰς Μυκήνας. 4) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἰτωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτόν.
Μελανιππίδης, α (ὁ), περίφημος διθυραμβοποιὸς ἐκ Μήλου, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν 6ὴ' Ὀλυμπ.
Μελάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ ἢ τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγούνης, θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήσας ςάδιον εἰς τὰ Νέμεα. 3) εἷς τῶν Πριαμιδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Ἱκετάονος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 5) υἱὸς τοῦ Δρεώς ἢ τῆς Τριταίας, τῆς ὁποίας τὴν ὁμώνυμον πόλιν ἔκτισεν ἐν Ἀχαΐᾳ. 6) υἱὸς τοῦ Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης.
Μελανίων, ωνος (ὁ), = Μειλανίων.
*Μέλανος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Κυζ'κῆς παρὰ τὴν χερσόνησον Ἀρτάκην.
*Μελανόσυροι (οἱ), οἱ ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου Σύροι.
*Μελάνοψ, οπος (ὁ), = Μελάνωπος.
*Μελάντας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἡσσφράξου.
Μελάντης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.
Μελάντιος (ὁ, ἡ), ὁ τοῦ Μέλανος. ‖ «Μελάντιαι πέτραι ἢ δειραί,» Σκόπελοί τινες περὶ τὴν νῆσον Θήραν.
Μελάντος (ὁ), κόλαξ τις παρὰ Λουκιανῷ.
Μελάνωπος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δάχητος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου. 2) υἱὸς τοῦ Δαχήτος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.
Μέλας, ανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ἢ τῆς Χαλκιόπης, πνιγεὶς εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα κόλπον τῆς Θρᾴκης, ἐν ᾧ ἐπέστρεφε μὲ τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τὴν Κολχίδα. 2) υἱὸς τοῦ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς, ὡς ἐπιβουλεύοντας τὸν θεῖόν του Οἰνέα.
3) υἱὸς τοῦ Λικυμνίου, συζευχθεὶς τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τὴν Οἰχαλίας, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φθιώτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον παρὰ τὴν Πράκλειαν. 5) ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον. 6) ποτ. τῆς Βοιωτ., χυν. πρὸς δυσμὰς τῆς Ὀρχομενοῦ εἰς τὴν Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι).
7) ποτ. τῆς Ἀχαΐας ῥέων παρὰ τὸν Ὠλενόν. 8) ποτ. τῆς Παμφυλ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Σίδην. 9) ποτ. τῆς Καππαδοκ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Μάζακα καὶ χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.
Μέλας κόλπος ἢ πόντος (ὁ), κόλπος πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Θρᾴκ. χερσονήσου.
Μέλδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλ., κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μάρνης καὶ Σηκουάνα.
Μελεαγρίς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἢ τοῦ Μελεάγρου. ‖ «Μελεαγρίδες νῆσοι,» νησίδια μυθολογούμενα ἐντὸς τοῦ Πάδου.
Μελέαγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἢ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀλθαίας, συνελθὼν μετ' ἄλλους περιφημοτέρους συγχρόνους του ἥρωας τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ὅς τις ἀφάνιζε τὴν χώραν τοῦ πατρός του, καὶ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἀλλὰ φονεύσας, διὰ τὸ δέρμα τοῦ κάπρου τούτου, τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μητρός του, διήγειρεν ἐναντίον του τὴν ἐκδίκησίν της, καὶ οὕτω κατακαύσασα τὸν δαυλὸν, ἀπὸ τὴν διατήρησιν τοῦ ὁποίου ἐξήρτητο ἡ ὕπαρξίς του, τὸν ἐφόνευσε προφρ. Ἐγεννήσε δὲ ἐκ μὲν τῆς Κλεοπάτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἴδα, τὴν Πολυδώραν, ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης τὸν Παρθενοπαῖον. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
3) ἐπιγραμματοποιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 πρὸ Χ. ἢ, κατ' ἄλλους ἐπὶ Αὐγούστου.
Μελίας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Μελίδημος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. (ὅπου, κατὰ τὸν Becker, ἀναγνωστέον Τελίδημος).
Μελίεη (ἡ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μεσῶν.
Μέλης, ητος (ὁ), καθαιρῳδὸς, πατὴρ τοῦ διθυραμβοποιοῦ Κινησίου ἐν Ἀθήναις.
2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰων., ῥέων παρὰ τὴν Σμύρνην, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἢ 3) θεός τις ποτάμιος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ.
*Μελησαγόρας, ου (ὁ), Χῖος, ἱστοριογράφος. (παρβλ. Ἀρκεσαγόρας).
Μελήσανδρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Μελησίας, ου (ὁ), Αἰγινήτης, Ὀλυμπιονίκης. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους Θουκυδίδου.
Μελησιγενὴς, οῦς (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ὅμηρος, ὡς γεννηθεὶς παρὰ τὸν Μέλητα ἢ ἐκ τοῦ Μέλητος.
Μελήσιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Διανλίτα, πρεσβεύσας δὶς εἰς Ἀθήνας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Μέλητος (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Μέλιτος.

Μελία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰνάχου, μήτηρ δὲ τοῦ Φορωνέως ἢ Αἰγιαλέως. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰσμήνιον καὶ Ταϋναρον, ἐκ δὲ τοῦ Σ. ληνοῦ τὸν Κένταυρον Φόλον.

*Μελίαι (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἀρχαῖαι, θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Μελίβοια (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, ἐξ ἧς ὁ Πελασγὸς ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. 2) μία τῶν Νιοβίδων, ἥτις μόνη δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 3) π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τῆς Ὄσσης, (ὁ πολ. Μελιβοεύς).

Μελιγουνὶς, ίδος (ἡ), ἀρχήτερα ἡ νῆσος Λιπάρα, (ἔθεν ὁ νησ. Μελιγουνεύς).

Μελίη (ἡ), = Μελία.

Μελικέρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, ὁ μετονομασθείς, μετὰ τὴν ἀποθέωσιν αὐτοῦ, Παλαίμων. Ἴδε Ἰ.ώ.

Μελίνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀσωμέδοντα.

Μελιννὼ, οῦς (ἡ), ἀρχαία τις ποιήτρια παρὰ Φωτίῳ.

*Μέλινος (ὁ), λιμὴν τῆς Τρωγλοδυτικῆς ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Μελιξὼ, οῦς (ἡ), αὐλητρίς τις παρὰ Θκρτ.

Μελίσανδρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἕλληνα ἐκ Μιλήτου, συντάξας Κενταυρομαχίαν.

*Μελισσαῖος, ὁ (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Μέλισσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου. 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ. 3) (γεωγρφ.) κώμη τῆς Φρυγ., ὅπου ἐτάφη ὁ Ἀλκιβιάδης.

Μέλισσαι (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἐν Κρήτῃ, ἢ Ἐδράστεια ἢ Ἰδη, θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Μελισσέως, ἀναιρέψασαι τὸν Δία, αἱ ἄλλως Δικταῖαι Μέλαι. 2) ἱέρειαι τῆς Δήμητρος ἢ Ἀρτέμιδος.

Μελισσεὺς, έως (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κρήτης.

Μέλισσος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Τελεσιάδου, νικήσας Νεμεα καὶ Ὑμνηθείς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Σάμιος, φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ἢ διδάσκαλος Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 84ὴ Ὀλυμπ., ἢ ὠφελήσας μεγάλως τὴν πατρίδα του διὰ τῆς στρατηγικῆς του ἐμπειρίας. Τῶν συγγραμμάτων του ἀποσπάσματα μόνον τινὰ διέσωσεν ὁ Σιμπλίκιος.

Μελισσίχη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφ.

Μελίταια (ἡ), ἡ πρότερον Ὑδρα, π. τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως, (ὁ πολ. Μελιταιεύς).

Μελίτεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δυκομήδους. 2) θυγ. τοῦ Φιλομήλους ἐκ Κρήτης. 3) (γεωγρφ.) = Μελίταια.

Μελιτεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθηΐδος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Φρίξου, κυριεύσας δὲ μετὰ ταῦτα μέγα μέρος τῆς Φθιώτιδος καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν Μελίταιαν.

Μελίτη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ παταμίου θεοῦ Αἰγαίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Γλλον. 3) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Ἀδριατ. πελάγους, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., (Meljude). 4) νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Σικελ. καὶ Ἀφρ. (Μάλτα). (ὁ νῆσ. Μελιταῖος). 5) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλ., ὅς τις ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ τελεμένων μικρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ὠνομάζετο Μελίτης μαστιγίας. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζοντο καὶ πύλαι τινὲς τῶν Ἀθηνῶν, Μελιτίδες, (ὁ ὄημ. Μελιτεύς).

Μελιτήϊος, ίη, ῖον, Π. ἀντὶ Μελιταῖος, ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Μελίτης.

Μελιτηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Καππαδοκ. μεταξὺ Κατανίας καὶ Εὐφράτου. 2) π. πρωτ. τῆς ὁμωνύμου χώρας, κτίσμα τῆς Σεμιράμιδος, (Μαλάτια).

Μελιτία (ἡ), = Μελίταια.

Μελιτίδης, α (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα βλακὸς ἀηδοῦς, (καθὼς κοινῶς λέγομεν, Γλύκα).

Μέλιτος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Ἄνύτου τὸν Σωκράτην.

*Μελίτουσσα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Μελιτουσσαῖος).

Μέλιττα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέλισσα.

Μελλαρία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, (Torro della Penna).

Μέλλων, ωνος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μέλπεια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Μέλπις, ίδος (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μελπομένη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρήνας.

*Μέλσος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀστουρίας.

*Μέλτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Λακί ν, τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καταλυθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου.

*Μέλων, ωνος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Σιγάμβρων. 2) Βοιωτός τις παρὰ Πλουτ.

Μεμβλίαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποικίλου, εἷς τῶν μετὰ Κάδμου Φοινίκων, ἀποικήσας τὴν νῆσον Καλλίσιην. 2) (γεωγρφ.) νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Θήραν, ἡ ἄλλως Ἀνάφη.

Μεμνόνειον (τὸ), ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν καὶ 2) ἡ τῶν Σούσων, ἴδε καὶ

Μεμνόνια (τὰ), ἐνν. Βασίλεια, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Σούσων.

Μέμνων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων ἢ τῶν Ἀσσυρίων, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ., τιμώμενος δὲ ἐν Ἀσσυρίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ὡς ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἐκαλοῦντο καὶ δύο κολοσσοὶ ἄγαλματα, σωζόμενα παρὰ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ Θήβας ἢ ἀποτελοῦντα κιθαρῳδὸν τινα ἦχον ὅμα προσεβάλλοντο κατὰ πρωΐαν ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων

2) Ῥόδιός τις, σατράπης τῆς Λυδίας καὶ στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομανν. δῶς τις, διασωθεὶς εἰς Ἁλικαρνασσὸν μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ μαχήν, κἀκεῖθεν μεταπήδησας νὰ εἰσβάλῃ μὲ τὸ λείψανο τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπέθανε, κατ' εὐτυχίαν τούτου, πολιορκῶν τὴν Μυτιλήνην.

Μέμφις, ιδος καὶ ιος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. 2) θυγ. τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐπάφου, μήτηρ τῆς Λιβύης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. πρωτεύουσα κατὰ τὴν μεσαιῶνα Αἰγύπτου, κειμένη ὑπὲρ τὴν ἀρχὴν τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου καὶ ἔχουσα 50 ἢ 100 σταδίων περιφέρειαν, παρακμάσασα δὲ βαθμηδὸν μετὰ τὴν κτίσιν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τέλος ἐκλιποῦσα τελείως ἢ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπικλύσεων τοῦ Νείλου, ὥστε σήμερον εἰκάζεται μόνον ἡ θέσις της, δύο ὥρας πρὸς μεσημβρίαν τῶν μεγάλων Πυραμίδων.

Μέμφις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) πανεμμελὴς τις περίφημος, συγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Μέναιχμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Ναυπάκτου. 2) Σικυώνιός τις, γράψας περὶ τεχνιτῶν. 3) γελωτοποιὸς τις παρ' Ἀθην. (14', 614).

Μενάλιππος (ὁ), = Μελάνιππος, Μιτυληναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μενάλκας, α (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ Θκρτ.

Μενάλκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης. 2) (κατὰ τὸν Heyne, Μενάλκης).

Μεναλκίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Παυσ.

Μένανδρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου. 2) περίφημος διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Διοπείθους. 3) Ἀθηναῖος περίφημος ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γεννηθεὶς τὸ γ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 52 ἐτῶν, συγγράψας δὲ 105 ἢ 109 κωμῳδίας καὶ δράματα, τῶν ὁποίων λείψανα μόνον διεσώθησαν. 4) ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Λαοδικείας, συγγράψας, ὡς τὰ μέσα πιθανῶς τῆς Γ'. ἀπ' Χ. ἐνιαυτοῦ τονταετηρίδος, Γενεθλίων διηγήσεις.

5) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἡγεμονεύσας, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τῆς Λυδίας. 6) ποιητὴς τις ἐκ Μυτιλήνης ζαντίου, μαθητὴς πιθανῶς τοῦ Ἐπικούρου Ἀθήνῃ.

Μενάπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλίας κατοικοῦν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥήνου.

Μενέδρης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Δεωτυχίδου.

Μένασκος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μέναχος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς.

Μένδη (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκιδονησ Παλλήνης, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἀποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, (ὁ πολ. Μενδαῖος).

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Μένης, ητος (ὁ), θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, ὁ παρ' Ἕλλησιν. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτ. τοῦ Μενδησίου νομοῦ, καιομένη ἐπὶ τοῦ πέμπτου στόματος (τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Μενδησίου) τοῦ Νείλου, ὅπου ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ὁ θεὸς Μένης, (Ἄμμων). (ὁ πλ. Μενδήσιοι).

Μενελάειος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Μενέδημος (ὁ), φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὃ θεμελιώτης τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Ἀσμβακηνός, μαθητὴς τοῦ Κολώτου.

Μενεκλείδης, ους (ὁ), Θηβαῖος, ὁμήγυρις ἐχθρὸς τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Μενεκλῆς, έους (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὃς τις, κερδίσας δίκην τινὰ ὑπὲρ τῆς ἱερείας Νίνου, ἐπωνομάσθη Ὁ τὴν Νίνου ἕλων. 2) συγγραφεύς τις Βαρβαϊκῶν, γράψας περὶ Ἀθηνῶν.

Μενεκράτης, ους (ὁ), ἰατρὸς Συρακούσιος, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα, ὅστις περιφερόμενος τὴν Ἑλλάδα μὲ πλῆθος ἀκολούθων, ἐπωνόμαζεν ἑαυτὸν Δία.

2) ἕτερος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου, ἀρνητὴς διαφόρων ἰατρικῶν κατασκευῶν. 3) γεωγράφος ἐξ Ἐλαίας, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους. 4) κωμικὸς ποιητὴς Συρακούσιος.

Μενέκλυς (ἴσως Μένεκλος), ου (ὁ), Συρακούσιός τις, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Κομαρίναν.

*Μενίλοϊς, ίδος (ἡ), πηγή τις καὶ παρ' αὐτὴν πλάτανος μεγάλη, φυτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μενελάου, παρὰ τὰς Καφυὰς τῆς Ἀρκαδ.

Μενέλαος καὶ Ἀττ. Μενέλεως καὶ Δωρ. Μενέλτε (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Πλεισθένους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, νυμφευθεὶς τὴν περίφημον Ἑλένην, θυγατέρα τοῦ Τυνδάρου, ᾧ διαδεχθεὶς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης. Ἁρπαγείσης δέ, ἀφαντος αὐτοῦ εἰς Κρήτην, τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος υἱοῦ τοῦ Πριάμου, στρατεύσας πρὸς ἐκδίκησιν τῆς ὕβρεως ταύτης μετὰ τῶν δυνάμεων ὅλης τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα συνῆθροισε συνεργείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του, κηρυχθέντος ἀρχηγοῦ τῆς ἐκστρατείας ταύτης, κατὰ τῆς Τροίας, ὅπου, ἐλθὼν, ἀφανισθέντος μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς Τροίας, τὴν γυναῖκά του, καὶ, περιπλανηθεὶς μετ' αὐτῆς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, ἔφθασε τέλος εἰς Σπάρτην, ὅπου ἐτιμᾶτο μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτάζοντο τὰ Μενελάϊα. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Ἑλένης μίαν μόνην θυγατέρα, τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. Νεοπτόλεμος. 2) πατὴρ τοῦ Ἀμύντα, ᾧ πάππος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῆς Μακεδ. 3) ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, στρατάρχης τῆς Κύπρου. 4) μαθηματικὸς ᾧ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται πραγματεία τις περὶ Σφαιρικῶν τριγώνων. 5) (γεωγρ.) π. τῆς κατω Δίγυπτου, πρωτ. τοῦ Μενελαΐτου νομοῦ, κλη-θεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πτολεμαίου τοῦ Α'. 6) π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῷ Λιβ., ὅπου ἐλέγετο προσορμισθεὶς ὁ Μενέλαος μετὰ τῆς Ἑλένης.

Μενέξενος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ., εἷς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Μενεπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀπολλωνίας.

*Μενεσαίχμος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατήγορος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου.

*Μενεσθένης, ους (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΑ', 493).

Μενεσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πετεοῦ, βασιλεύσας τῶν Ἀθην., μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως, καὶ στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἔπειτα, κατά τινας, καὶ ἀθανατώθη. 2) υἱὸς τοῦ Ἰσικράτους, στρατηγήσας, καὶ αὐτὸς τῶν Ἀθην.

Μενεσθέως λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Βαιτ. Ἰσπαν. παρὰ τὰ Γάδειρα.

Μενέσθης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

2. Ἀθηναῖός τις, συνακολουθήσας εἰς Κρήτην τὸν Θησέα.

Μενέσθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρητίδου, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν Τροίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Βωροῦ ἢ τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Πολυδώρης, θυγατρὸς τοῦ Πηλέως, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων.

Μενεσθὼ, οὖς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Μενέστωρ, ορος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

Μενεστηΐς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μενέτα, παρωνυμ. ἡ Ἀντιάνειρα.

*Μενέτωρ, ορος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 594).

Μένης, ητος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Μένιος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τῆς Εὐρυδάμης, δευτέρας γυναικὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου.

Μενίππη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Ἀτρίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀταυτύχης, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων, θυσιασθεισῶν ἑκουσίως πρὸς ἀπατροπὴν τινος λοιμοῦ, ἀνήγειραν οἱ Λονες παρὰ τὸν Ὀρχομενὸν μεγαλοπρεπὲς ἡρῷον.

Μενιππίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Μένιππος (ὁ). ἔμπορός τις Ὑππων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χελιδών. 2) τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, φίλος Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) κυνικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Διογένους, ἐκ Φοινίκης, γράψας ποιήματα σατυρικά, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐκ Ταλάρων, τὸν ἐπικληθέντα Σπουδογέλοιον.

Μενοικεύς, έως (ὁ), Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, θυσιασθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Ἄρην ὑπὲρ σωτηρίας τῶν Θηβῶν, πολιορκουμένων ὑπὸ τῶν Ἑπτὰ ἡρώων.

Μενοιτιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πάτροκλος.

Μενοίτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν ἀλαζονίαν του. 2) υἱὸς τοῦ Κεισθωνυμίου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλουτίωνος ἐν Ἅιδου, μὲ τὸν ὁποῖον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε κατέβη νὰ φέρῃ τὸν Κέρβερον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν φονεύσῃ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἀδελφὸς Ἐυμηθρίου τοῦ Αἰακοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Μένουθις (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.

*Μενούνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν Τεύθαντος.

Μέντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχιάλου, βασιλεὺς τῶν Ταφίων, ἔθνος τοῦ Ὑδρου. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐν Θρᾴκῃ Κικόνων, εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου.

Μέντωρ, ορος (ὁ). Τρῳαδίτης τις, υἱὸς τοῦ Ἄλθρου. 2) υἱὸς τοῦ Κυρωπίδου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πατρὸς τοῦ Ὀδυσσ., ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ὁποίου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Τηλέμαχον εἰς Πύλον.

4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾧ τῆς Θεσπιάδος Ἀσωπίδης.

Μένων, ωνος (ὁ), Θεσσαλὸς ἐκ Φαρσάλων, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς ᾧ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Ταφέρνους. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 76 Ὀλυμπ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Μέξις, ιος (ὁ), = Σμερδὶς, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περαῶν παρ' Ἀσχύλῳ.

Μέρμερος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Μυσῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) ἕτερος τῶν υἱῶν τῆς Μηδείας ᾧ τοῦ Ἰάσονος, λιθοβοληθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ὑπὸ τῶν Κορινθίων, ὅτε ἔφερον τὰ ὁλέθρια κτενίσματα δῶρα τῆς μητρὸς των πρὸς τὴν νέαν σύζυγον τοῦ Ἰάσονος. 3) εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν.

Μερμησσὸς (ἡ), κώμη τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῆς Ἰόης, ὅπου ἐλέγετο διαμένουσα ἡ Κρισθαία Σιβύλλα.

Μερμόβας, α (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Μερμνάδαι (οἱ), ἡ ἀπὸ Γύγου μέχρι Κροίσου βασιλεύσασα γενεὰ ἐν τῇ Λυδίᾳ.

Μέρμνων, ωνος (ὁ), αἰπύλος τις παρὰ Θυρ.

Μερόη (ἡ), νῆσος σχηματιζομένη ἐκ τῶν ποταμῶν Νείλου καὶ Ἀστοβόρα ἐν Αἰθιοπίᾳ, (Λιβάρ, ἐπὶ τοῦ βασιλείου Σενναάρ). 2) π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου νήσου, ἔπου κατῴκουν οἱ ἐγχώριοι Αἰγυπτιοι.

Μέροπες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ. 2) μυθώδες τι ἔθνος, κατοικοῦν τὴν ἐκτὸς τῆς οἰκουμένης ἤπειρον.

Μερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γυνὴ τοῦ Σισύφου καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου. 2) θυγάτηρ τοῦ Οἰνοπίωνος, βασιλέως τῆς Χίου, ᾧ γυνὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ὡρίωνος. 3) Θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. Κυψέλου ᾗ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, ἐνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον, ὑπανδρευθεῖσα, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου, τὸν Πελυφόντην. 4) γυνὴ τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου.

Μεροπηΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Μέροπος. ‖. «Νῆσος—, « ἡ Κῶς.

Μεροπίς, ίδος (ἡ), = Μεροπηΐς. ‖. «—γῆ, ἡ μυθώδης χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Μέροπες.

Μέροψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ μὲν ἐπωνομάσθη Μεροπίς, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς δὲ αὐτοῦ τε καὶ τῆς Νύμφης Εὐθυμίας, Κῶς. 2) ἡγεμὼν τῆς ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου πόλεως Περκώτης, μάντις καὶ εἰδωσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοί, Ἄδραστος καὶ Ἄμφιος, ἐφονεύθησαν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) πατὴρ τῆς Ἀρίσβης, ἐξ ἧς ὁ Ὠρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἶσακον.

Μεσοβατικὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐλυμαϊτίδος, ὅπου κατῴκουν οἱ Μεσοβάται.

Μεσαμβρία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Μεσημβρία). 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης, (ὁ πολ. Μεσημβριανός).

Μέσατη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰωνίας, ἐν μέσῳ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου.

Μεσάτις, ιδος (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀχαΐας πρὸς ἄρκτον τῶν Πατρῶν.

Μεσαύλιος (ὁ), δοῦλός τις τοῦ Ὀδυσσ.

Μεσημβρία (ἡ), = Μεσαμβρία.

Μεσήνη (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας, σχηματίζουσα τριγωνοειδῆ τινα νῆσον μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος ᾗ τῆς θαλάσσης.

Μέσθλης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους ᾗ τῆς Νύμφης Γυγαίας, ἡγεμόνων τῶν Μαιόνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου.

*Μεσόα (ἡ), χωρ. τῆς Λακων.

*Μεσόβοα (τά), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Λάδωνος.

Μεσοποταμία (ἡ), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου κατὰ μῆκος ἐκτεινομένη χώρα, (Ἀλ-Τζεζιρέ), (τὸ ἐθν. Μεσοποταμίτης).

Μέσπιλα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, πλησίον τῆς παλαιᾶς Νίνου, ἐρείπ.ον ἤδη ἐπὶ Ξενοφῶντος.

Μέσσα (ἡ), = Μέσση.

Μεσσαβάται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαβατικῆς ἐν τῇ Σουσιανῇ.

Μεσσάνα, Μεσσάνιος, Δωρ. ἀντὶ Μεσσήνη, -ιος.

*Μεσσαπέαι (αἱ), χωρ. τῆς Λακων., ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Μεσσαπεύς.

Μεσσαπία (ἡ), ἡ ἀπὸ Βρεντησίου μέχρις Ἰαπυγίας χερρόνησοῦσα χώρα τῆς Ἰταλ., ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρία.

Μεσσάπιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίας, Ἰλλυριοὶ τὴν καταγωγήν.

Μεσσάπιον (τό), β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Μέσσαπος (ὁ), Βοιωτός τις, ἀποικίσας τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίαν.

Μέσση (ἡ), πολίχν. τῆς Λακων. μὴ διακρινόμενον πλέον ἐπὶ Στρβ., κατά τινας κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος (ἡ), πηγὴ τις ἐν Ψεραῖς τῆς Θεσσαλ.

Μεσσήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Τρίοπος, ᾗ γυνὴ τοῦ Πελασγίδου, τιμωμένη ὡς ἡρωὶς ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθείσῃ πόλει. 2) (γεωγρφ.) = Μεσσηνία. 3) π. πρωτ. τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρεσφόντου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδ. καὶ συνοικισθεῖσα πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου τῷ 371 πρὸ Χ., (Μαυρομμάτι). 4) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Ἰταλίας πορθμοῦ, ἡ πρότερον Ζάγκλη, ἄποικος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίων, διασῴζεται καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Μεσσήνιος).

Μεσσηνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσ., χωριζομένη διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ τῆς Λακωνίας.

Μεσσηνιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Μεσσηνίας. ‖. «— πόλεμος, « ὁ μεταξὺ Μεσσηνίων καὶ Λακεδαιμονίων, διαρκέσας πεντήκοντα ἔτη, καὶ τελειώσας μὲ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων. ‖. « — κόλπος—, « ὁ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου ἐν Πελοποννήσῳ, (Κόρφος τῆς Κορώνης).

Μεσσηνὶς, ίδος (ἡ), γῆ —, ἡ Μεσσηνία.

Μέσσα (ἡ), = Μεσόα.

Μεσσόλα (ἡ), πολίχν. τῆς Λακων., ἴσως ἡ Ὁμηρικὴ Ἶρα.

Μεσσωγὶς, ίδος (ἡ), β. τῆς Δυθ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Κελαινῶν ἄχρι Μυκάλης, (Κεστανὸζ-δάγ), (τὸ τοπ. Μεσωγίτης).

*Μέταβον (τὸ), ἀρχήτερα τὸ Μεταπόντιον.

Μεταβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου, κτίσας τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ.

Μεταγένης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μεταγώνια (τὰ), ἡ ἀπὸ Νουμιδίας ἄχρι Μαυριτανίας παραλία τῆς Διθύας, (τὸ τοπ. Μεταγωνίτης).

Μεταγώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Μαυριτανίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Καρθαγένης.

Μεταγωνῖτις, ιδος (ἡ), = Μεταγώνια.

Μετάλκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἴδε Μενάλκης.

Μέταλλον (τό), πολίχν. τῆς Κρήτης, λιμὴν τῆς Γορτυνης.

†Μέταλος λλες), ἑσχημ. ἀντὶ Μέγαλλος.

Μετάνειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Κελεοῦ ᾗ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, (ἄλλως) Μεγάνειρα. 2) Ἀθηναία τις, ἐρωμένη τοῦ ῥήτορος Λυσίου.

Μέταπα (τὰ), π. ὀχυρὰ τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Μεταπᾶς).

Μεταπόντιον (τό), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας ἐπὶ τοῦ Ταραντινοῦ κόλπου, ἀποικία Ἑλληνική, ἡ πρότερον Μέταβον, (Torri di Mare), (ὁ πολ. Μεταπόντιος).

Μέταυρος (ὁ), ποτ. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Metauro). 2) ἄλλος ποτ. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Mauro).

*Μεταύριον (τό), φρούρ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν λίμνην Κωπαΐδα, ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας, (ὁ καὶ Μεταυριάτης).

*Μέτηλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Λιβύης παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ἧς ὁ Μετηλίτης νομός.

*Μέτοπος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου.

Μέτουλον (τὸ), π. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Ἰαπύδων, ἐπὶ τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ.

Μέτων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος (Λευκονοεύς, ᾗ ὄχι Λάκων), υἱὸς τοῦ Πασυνίου, μέγας ἀστρονόμος, διατάξας περὶ τὸ 432 πρὸ Χ. τὸν μὲν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν εἰς $365\ ^{5}/_{19}$ ἡμέρας, τὸν δὲ σεληνιακὸν εἰς 354 καὶ 9 ὥρας. ‖. « Ἀναλλάττειν εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτόν, « Παροιμ. = Ἐπ' ἄπειρον.

Μετώπη (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσώπου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τῆς Αἰγίνης κτλ. 2) γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ τῆς Ἑκάβης. 3) (γεωγρ.) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στυμφαλίαν.

*Μέτωπος (ὁ), = Μέτοπος.

*Μεχερῖνος (ὁ), = Μοκερῖνος.

*Μήδα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Κοθήλα, μία τῶν γυναικῶν Φινέως τοῦ Ἀμύντου.

Μήδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχ., καὶ τῆς Ἰδυίας ἢ Εἰδυίας, τῶν Ὠκεανίδων, τῆς Ἑκάτης, περιβόητος μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ὁ Ἰάσων ἥρπασε τὸ χρυσοῦν δέρας, συμπορευθεὶς μετ' αὐτῶν καὶ τὴν Μήδειαν μεθ' ἑαυτοῦ, μολονότι τὰ τῆς ὁπλίας ἐγέννησε καὶ δύο παῖδας. Ἀλλ' ὕστερον, νυμφευθεῖς, ἀπέστη τῆς ἀντιας τὴν πρὸς αὐτὴν πίστεως, ἠγάπησε τὴν Γλαύκην, θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἠρέθισε τὴν Μήδειαν κατὰ τοσοῦτον, ὥστε φονεύσασα τὰ τέκνα της, καὶ τὴν ἀνηψιὰν αὐτῆς μὲ τὸν πατέρα της, ἔφυγε εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Μῆδον, ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ᾗ ἐκεῖθεν, ὡς ἐπιβουλεύσασα τὸν Θησέα, καὶ κατά τινας μὲν, ἀπέθανεν εἰς Βουθρωτὸν τὸ ἐν Ἠπείρῳ, κατὰ δὲ ἄλλους δὲ, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Κολχίδα.

Μήδειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος ᾗ τῆς Μηδείας, ἀφ' οὗ εἰ Μήδειοι = Μῆδοι, παρ' ἐλ. Μῆδος.

Μηδεσικάστη (ἡ), νόθος θυγ. τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου.

Μηδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Ἀρμεν. καὶ Ἀσσυρ., διῃρημένη εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν ἢ μικρὰν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, (Ἰρὰκ-Ἀζεμί), (ἐπ. 10ν. Μῆδος). ‖. « Μηδίας τεῖχος, « ἄλλως » Σεμιράμιδος ἐπιτείχισμα, τεῖχος ἐκτεινόμενον ἐπὶ 40ῃ σταδίους μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, καὶ χωρίζον τὴν Βαβυλωνίαν τῆς Μεσοποταμίας.

Μηδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Μηδίας. ‖. «Μηδικὴ (ἐνν. γῆ), « ἡ Μηδία. ‖. « Τὰ Μηδικὰ (ἐνν. ἔργα), « ὁ μεταξὺ Περσῶν καὶ Ἑλλήνων πόλεμος ἐπὶ Δαρείου ᾗ Ξέρξου.

Μήδιος (ὁ), Λαρισσαῖός τις, φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μηδίς, ίδος (ἡ), = Μηδική. ||. (σύν. ἐνν. γῆ) ἡ Μηδία.
Μήδοκος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, (ἄλλως) Ἀμάδοκος.
Μήδος (ὁ), υἱὸς τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Αἰγέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθησαν οἱ Μῆδοι. 2) (κατ' Αἰσχύλ.) ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 3) (ὡς ὄν.) ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας. 4) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Περσ. ῥέων ἀπ' ἄρκτου καὶ μεσημβρ. ||. χυν. εἰς τὸν Ἀράξην.
Μηδώδης, ου (ὁ), πρέσβυς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Σεύθου παρὰ Ξενοφ.
*Μήδων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν βασιλέων τοῦ Ἄργους.
Μήθυμνα (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) μία τῶν κώλων τῆς Λέσβ., (ὁ πολ. Μηθυμναῖος).
Μεθώνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μεθώνη.
Μήονες, Ἰων. ἀντὶ Μῆονες.
Μηκιστεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, καὶ πατὴρ τοῦ Βύρσίλου, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐπὶ Θήβας, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. 2) υἱὸς τοῦ Ἴφιτου, σύντροφος τοῦ Τεύκρου. 3) υἱὸς τοῦ Αὐκόνου.
Μηκιστιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύαλος.
Μηκύβερνα (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδ. Παλλήνης, ἐπίνειον τῆς Ὀλύνθου, (ὁ πολ. Μηκυβερναῖος).
Μηκώνη (ἡ), παλαιότερα ἡ Σικυών.
Μήλης, ου (ὁ), ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Αὐδ., τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν.
Μηλιακός (ὁ), = Μαλιακός.
Μηλιάς, άδος (ἡ), = Μαλιάς.
Μηλιεύς, έως (ὁ), = Μαλιεὺς ἢ Μαλιακός.
Μηλίδαι (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.
Μηλίδεσσις, ιος (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, συνηδέουσα τὴν Περσεφόνην.
Μῆλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της. (ὁ νησ. Μήλιος).
Μήλ. Μῆνις (ὁ), ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Μήν, Μηνὸς (ὁ), ἡ Σελήνη, ὡς θεότης παρὰ τοῖς Φρυξί.
Μηνᾶς, ᾶ (ὁ), Ἀσκεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ἀπελεύθερός τις τοῦ Σέξτου Πομπηΐου.
Μήνιγξ, ιγγος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρ. μεταξὺ δυσὶν ὁμωνύμοιν ἀπέναντι τῶν Σύρτεων, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν Στρβ., κατέφυγον οἱ Λωτοφάγοι.
Μήνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος.
*Μηνογένης, ους (ὁ), γραμματικός τις παρ' Ἡσυχίῳ.
*Μηνόδοτος (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Νικομηδείας. 2) Περγαμηνός τις, πατὴρ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Βοσπόρου Μιθριδάτου.
*Μηνόδωρος (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀθην. (Β', 58). 2) γλύπτης Ἀθηναῖος παρὰ Παυσαν. (Θ', κζ', 4).
Μηνοφάνης, ους (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου.
Μηνοφιλᾶς (ὁ), ποιητὴς ἐκ Δαμασκοῦ.
Μίωνις, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μαιονίς.
Μηονανία (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Bevagna).
Μηριόννης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μόλου ἢ τῆς Μέλφιδος ἐκ Κρήτης, συνεκστρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ τοῦ Ἰδομενέως.
Μηρόν (τὸ), β. τῆς Ἰνδ., εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα.
Μήστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεκτρύονος, γεννήσας ἐκ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος τὴν Ἱπποθόην. 2) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς.
Μίζρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρυσιχθονος ἢ γυνὴ τοῦ Αὐτυλύκου.
Μήτα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὁπλητος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.
Μητιάδουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Κύπαλάμα, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ Β'. καὶ μήτηρ τοῦ Πανδίονος.
Μητιονίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Μητίονος.
Μητίοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, ἴδε ἢ Μήτιχος.
Μῆτις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πρώτη γυνὴ τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν οὗτος καταπιὼν, ἔγκυον ἤδη, ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν.
*Μητίχη (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.
*Μήτιχος (ὁ), = Μητίοχος, ἀρχιτέκτων τις ἐν Ἀθήναις.
Μητίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πρωξιθέας, πατὴρ τοῦ Κυπαλάμου καὶ πάππος ἢ, κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐκπορνίσαντες τὸν Πανδίονα Μητιονίδαι.
Μήτρα (ἡ), = Μήστρα.
Μητραγάθης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.
*Μήτρας (ὁ), Χῖός τις παρ' Ἀθην. (Γ', 100), (ὅπου ἄλλοι γρφ. Μητρᾶς = Μητροδώρους).
Μητροβάτης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Μητρόβιος (ὁ), ποιητὴς τις παρ' Ἀθην. (Δ', 643).
Μητρόδωρος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Προποντίδι Περκοννήσου, σύγχρονος ἢ ὑπήκοος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) περίφημος ῥαψῳδὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἀσπένδου. 3) φιλόσοφος Ἐπικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. 4) ἕτερος φιλόσοφος ἐκ Στρατονικείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου ἢ Καρνεάδου. 5) Χῖος, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, γράψας περὶ Φύσεως.
Μητροκλῆς, έως (ὁ), φιλόσοφος Κυνικὸς, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος.
Μητρόπολις, εως (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀχελῴου. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Ἐξαιωτιδι, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κουραλίου. 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. 4) π. Ἰωνικὴ ἐν τῇ Αὐδίᾳ, μεταξὺ Σμύρνης καὶ Ἐφέσου, (ὁ πολ. Μητροπολίτης).
Μίγδων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Ξενοφῶντι, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου.
Μίγκιος (ὁ), κοτ. τῆς Ἄνω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Ἅδην, (Minoia).
*Μηγώνιον (τὸ), χωρ. ἐπὶ τῆς ἐν Λακωνίᾳ νήσου Κρανάης, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Μιγωνῖτις Ἀφροδίτη.
Μιδάειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ.
Μίδαμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.
Μίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Γορδίου, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Βρύγων, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν μουσικὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως. Μετοικήσας δὲ ἐκεῖθεν εἰς Ἀσίαν, 100 περίπου ἔτη πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, καὶ κυριεύσας μέγα μέρος τῆς Φρυγίας, ἐφύτευσεν ἐνταῦθα ἴδιον βασίλειον, ὅπου, ὑποδεχθεὶς ποτὲ τὸν Σειληνόν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν χάριν, ὅ,τι ἐγγίσῃ νὰ μεταβάλλεται εἰς χρυσόν· κινδυνεύσας δέ, ὡς ἐκ τούτου, ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, διότι ἢ τροφὴ του αὐτὴ ἀπεχρυσοῦτο, ἐλούσθη εἰς τὸν Πακτωλόν, καὶ ἀπηλλάγη τῆς νόσου ταύτης. Δικάσας δὲ ὕστερον τὴν μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανὸς περὶ μουσικῆς φιλονεικίαν, καὶ προτιμήσας τοῦ πρώτου τὸν δεύτερον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴτε ὄλος εἴτε κατὰ τὸ ὦτα μόνον, εἰς ὄνον. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς καὶ οὗτος Γορδίου, βασιλεύσας τὸ 737 πρὸ Χ. καὶ ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν αὐτοῦ θρόνον.
3) τρίτος Ἕλλος, ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, πατὴρ τοῦ Ἄδρηστου, φαρμακωθεὶς ἐκεῖσε, διὰ τὰ συμβαίνοντα δεινὰ εἰς τὸ βασίλειόν του. 4) Ἀκραγαντῖνος, Πυθιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.
Μίδεα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., καταπαντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος.
Μιδέα (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν, (ὁ πολ. Μιδεάτης καὶ τὸ θηλ. Μιδᾶτις).
Μίδεια (ἡ), κόρη τις ἐκ Φρυγίας, ἐξ ἧς ὁ Ἡλεκτρύων ἐγέννησε τὸν Ἀλκμήνιον.
2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσπληδόνα, ἐπώνυμον τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Μιδέας.
Μίδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Φύλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον. 2) (γεωγρφ.) = Μιδέα.
Μίδου κρήνη (ἡ), πηγή τις ἐν Φρυγίᾳ παρὰ τὴν πόλιν Θυμβρίον, ὅπου ὁ Μίδας ἐθήρευσε τὸν Σιληνόν.
Μιδυλίδαι (οἱ), ἐπισημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.
Μιθαικος (ὁ), συγγραφεὺς "Ἑλλην", γράψας περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς.
*Μιθραδάτης, ου (ὁ), εὐτυχὴς ἐν νομίσμασιν ἀντὶ Μιθριδάτης.
Μίθρας, ου (ὁ), ὁ Ἥλιος, ὡς ὑπέρτατος θεὸς παρὰ Πέρσαις.
*Μιθραυσγης, ου (ὁ), Πέρσης ἡγεμὼν τῆς Ἀρμενίας.
Μιθριδάτης ου, (ὁ), σατράπης τῆς Αἰολικῆς καὶ Καππαδοκ., φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι. 3) ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλίστης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου. 4) ὁ Εὐεργέτης, σύμμαχος τῶν Ῥωμ. ἐπὶ τοῦ τρίτου Δι. πολέμου. 5) ὁ Εὐπάτωρ καὶ Μέγας, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ., νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λευκούλλου, Σύλλα καὶ Πομπηΐου, καὶ σφαγεὶς ἰδιοχείρως μετὰ πεντηκονταετῆ βασιλείαν τῷ 7ῷ πρὸ Χ. 6) Περγαμηνός τις, βασιλεύσας, διὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ Βοσπόρου.

*Μιθριδάτιον (τό), κώμη ὀρεινὴ τῆς Γαλατίας.

Μιθρίνης (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Καππαδοκ.

Μιθροβαρζάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Λουκ.

Μίκα (ἡ), ἡ = Μίκκα.

Μικκαλίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξιος.

*Μίκκος (ὁ), σοφιστής τις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Μίκυθος (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἀνυτίλλου, τυράννου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Ῥηγίου. 2) φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδου.

Μίκυλος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Μίκων, ωνος (ὁ), περίφημος ζωγράφος καὶ γλύπτης ἐν Ἀθήναις. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ., (ἄλλως) Μικκίων. 3) γλύπτης Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Νικηράτου. 4) αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Μίλατος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μίλητος.

*Μιλητόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἢ τῆς Ἐπικτήτου Φρυγ. παρὰ τὴν, ἀπ' αὐτῆς καλουμένην, Μιλητοπολίτιν λίμνην.

Μίλητος (ἡ), π. τῆς Ἰων. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριόν της καὶ τὰς ἀποικίας της, ἀριθμουμένας περὶ τὰς 80. 2) π. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, (Μελιδόνη), (ὁ πολ. Μιλήσιος).

Μίλητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρείας, θυγατρὸς τοῦ Κλεύχου ἐκ Κρήτης ἢ τῆς Ἀκακαλλίδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, ἀποικήσας μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Μίλητον.

*Μίλτας, α (ὁ), Θεσσαλός τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος.

Μιλτιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κυψέλου, ἀποικήσας, κατά τινα χρησμόν, εἰς τὴν Θρᾳκικὴν χερσόνησον καὶ γενόμενος ἐκεῖ ἡγεμὼν τῶν Δολόγγων, ἄφεις δὲ διάδοχον αὐτοῦ τὸν ἀνεψιόν του Στησαγόραν. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι, υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ πρεσβυτέρου, διαδεχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν πάππον του Στησαγόραν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου, καὶ ὑποτάξας εἰς τοὺς Ἀθην. τὴν Λῆμνον καὶ ἄλλας τῶν Κυκλάδων. Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην, πλεύσας κατὰ τῆς Πάρου, ἢ βιασθεὶς ἐξ αἰτίας πληγῆς, τὴν ὑπεῖκεν ἔλαβον εἰς τὸν πόδα, ν' ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἀτελῆ, κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου, ἢ κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ τραύματός του.

Μιλτοκύθης, ου (ὁ), Θρᾴξ τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μιλτώ, οῦς (ἡ), ἡ νεωτέρα Ἀσπασία.

Μιλῦαι (αἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Λυκίας, πρότερον Σόλυμοι.

Μιλύας, ου (ὁ), ἀπελεύθερός τις τοῦ Δημοσθ.

Μιλυάς, άδος (ἡ), παλαιότερα ἡ Λυκία, ἢ κατὰ τὸν Στρβ., ἡ μεταξὺ Λυκίας καὶ Πισιδίας ὀρεινὴ χώρα.

Μίλων, ωνος (ὁ), περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος, υἱὸς τοῦ Διοτίμου καὶ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἀφεὶς καί τινα συγγράμματα.

Μίμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου. 2) εἷς τῶν Κενταύρων. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. 4) (γεωγρ.) β. τῆς Ἰων. καταλήγων εἰς τὸ ἄκρωτ. Κωρυκιν.

Μίμνερμος (ὁ), αὐλητὴς καὶ ποιητὴς ἐρωτικὸς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος.

*Μιμνόμαχος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*Μινυία (ἡ), χώρα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

*Μινυᾶται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν.

Μίνδαρος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μίνθης ὄρος (τό), β. τῆς Ἤλιδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πύλου, (Μίττενα).

Μίνιος (ὁ), ποτ. τῆς Λυσιταν. χων. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Mincho).

Μινναῖοι (οἱ), = Μιναῖοι.

Μιντοῦρναι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μινύαι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰολίδος, μετοικῆσαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μινύα ἀπὸ τῆς Θεσσαλ. εἰς τὴν Βοιωτ. καὶ συναθροίσαν τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν, οὗ μητρόπολις ὁ Ὀρχομενός. 2) οἱ Ἀργοναῦται καὶ οἱ ἐν Λήμνῳ ἀπόγονοι αὐτῶν διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Μινυῶν συγκροτεῖσαν ἐν Ἰωλκῷ ἀποικίαν.

Μινύας (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ἢ ἔγγονος τοῦ Ἡσειδ., πατὴρ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας τῶν Μινυῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ πρότερα, πατὴρ τριῶν θυγατέρων, τῶν καλουμένων Μινυάδων.

Μινυάς, άδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύα. ‖. (εὐθ) ἑνν. γῆ ἢ χώρα τῶν Μινυῶν. ‖. (πλ.) Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀρσίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιθόη, μεταμορφωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα, διότι περιεφρόνουν τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου.

Μινύειος καὶ Ἀττ. Μινυεῖος καὶ Π. Μινυήϊος, α, ον. Ὁ τοῦ Μινύου. ‖. ὁ ἐν Βοιωτίᾳ. ‖. (οὐσ. 1) ποτ. τῆς Ἤλιδος, ὁ ὕστερον Ἀνυγρος ἢ 2) ποτ. τῆς Θεσσαλ., ὁ ὕστερον Ὀρχομενός.

Μινυήϊς, ίδος (ἡ), πατρων. ἡ Βλομία, θυγ. τοῦ Μινύου.

Μίνυσος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης.

Μινῴα καὶ Ἰων. Μινῳὴ (ἡ), ἀκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούρ. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. 2) νησίδιον πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Νισαίας. 3) ἡμίσιον τοῦ λιμένος τῆς Ἄργολ. 4) π. τῆς Κρήτης, ὑπὸ δυσμὰς τοῦ ἀκρωτηρ. Δρεπάνου. 5) ἡ ἄλλως Ἡ ἀκλεια, π. τῆς Σικελ.

Μινωΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Μίνωος, (θήλ. μ. οὐσ.) Μινωΐδες νῆσοι, αἱ τινες ἐκ τῶν Κυκλάδων.

Μινῴϊος καὶ (κρα.) Μινῷος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος.

Μίνως, Μίνωος ἢ Μίνω (ὁ), ἡ αἰγ. Μίνω καὶ Μίνων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γαμήσας ἐκ τῆς Ἰτώνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀμύκου, τὸν Λυκάστην, κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην. 2) (πρὸς αὐτὸν συγχέεται πολλάκις ὁ ἔγγονος αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Λυκάστου, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γεννήσας ἐκ τῆς Πασιφάης, τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν. οὗτος ἐκπέμψας εἰς Ἀθήνας τὸν Λαβύρινθον, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ καθυπέβαλε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ἀτιμωτικὸν ἐκεῖνον φόρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπήλλαξεν αὐτοὺς ὁ Θησεύς, φονεύσας τὸν Μινώταυρον. Πρὸς αὐτὸν ἀποδίδεται τὸ πλεῖστον τῆς νομοθεσίας ἐκείνης θεσμοθεσίας τῶν Κρητῶν, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. Τ, 178).

Μινώταυρος (ὁ), ὁ τερατώδης υἱὸς τῆς γυναικὸς τοῦ Μίνωος Πασιφάης, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε, κατὰ μῆνιν τῆς Ἀφροδίτης, ἐκ τινος Ταύρου, καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης ποίου, κλεισθέντος ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν Λαβύρινθον, ἐξέλυστο κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς φόρου, ἑπτὰ κοῦρους καὶ ἑπτὰ κόρας.

Μισγυλλίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μισγύλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Ναυσικράτους, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

*Μισγαμεναὶ (αἱ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Μισγαμένιος).

Μισηνὸν (τό), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

†Μισπίλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μίσπιλα.

Μίτρα (ἡ), ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ Περσαις, ἴδε Μιθρας.

Μιτραβάτης, ου (ὁ), ἐν γέν. = Μιθραβάτου. 2) (ἴδιως) ὁ ποιμὴν τοῦ Λατυγώνος εἰς τὸν ὁποῖον παρεδόθη ἵνα φονευθῇ βρέφος ἔτι, Κῦρος ὁ Μέγας.

*Μιτραῖος (ὁ), Πέρσης, τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Β', α, 8).

Μιτριδάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλίτιδος.

Μιτυλάφα, Δωρ. ἀντὶ = Μιτυλήνη (ἡ), ἴδε ὀρθότ. Μυτιλήνη.

*Μίτυς, υος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μνασάλκας, α (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος.
Μνασέας, α (ὁ), Ἀργεῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) στρατηγός τις τῶν Φωκέων. 3) ἱστορικός τις ἢ γεωγράφος ἐκ Πατρῶν. 4) σταδιοδρόμος ἐκ Κυζίκου.
*Μνασγείτων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, συγγραφεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις γελοίων, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου.
*Μνασίνας καὶ Μνασίνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δροσούρου Πολυξεύκους.
Μνάσιππος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. ΣΤ', β', 4).
*Μνασίων, ωνος (ὁ), ῥαψῳδός τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 620).
Μνασικλῆς, α (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Πάρθων παρὰ Λουκ.
*Μνασύριον (τὸ), π. τῆς Ῥόδου (ἐν Ἐπιγρ.)
Μνάσων, ωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Φωκίδι Ἐλατείας, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.
*Μνεῖς ἢ Μνεύς, ιος (ὁ), ταυροειδὴς τις θεὸς τῆς Αἰγύπτου, τιμώμενος ἰδίως ἐν Ἡλιουπόλει.
Μνημοσύνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὰς Μούσας.
*Μνήμιων, ονος (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Σίδης, παρὰ Γαληνῷ.
Μνησαγόρας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀπολλοδώρῳ, ὅπου ἄλλοι γρφ. δηθότ. Μελησαγόρας.
*Μνησαρέτη (ἡ), ἰδιαίτερον ὄνομα τῆς ἑταίρας Φρύνης.
Μνησαρχίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πυθαγόρας.
Μνησαγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου, υἱὸς τοῦ Ἐὐφρονος, ἐκ Σάμου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Εὐριπίδου, Ἀθηναῖος. 3) τύραννός τις ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας.
Μνησιθήμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.
Μνησιθείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Μνησιθέου. 2) (κυριωνυμ.) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.
Μνησίθεος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἰατρὸς ἢ κωμικὸς ποιητὴς παρ' Ἀθην. ἢ 2) ἄλλος, Κυζικηνός, παρ' Ἀριστείδῃ.
*Μνησικλῆς, έους (ὁ), περιβοήτος τις συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) εἷς τῶν ἀρχιτεκτονησάντων τὰ Προπύλαια, κατὰ τὸν Δρακοκράτειον.
Μνησίλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης.
Μνησίλοχος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) κωμῳδός τις τοῦ ὁποίου ἀφαιρέται ἓν ποίημα, ἐπιγραφόμενον Φαρμακοπώλη.
Μνησιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ ἐν Ὠλενῷ Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος.
Μνησίμαχος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) Φασηλίτης, ἱστοριογράφος.
Μνησιπτόλεμος (ὁ), ἱστοριογράφος τις διαμένων ἐν τῇ αὐλῇ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου.
Μνησίφιλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἱππ. δ. 2) Ἄρχων τις ἐν τινι ψηφίσματι τῶν παρὰ Δημοσθένει. 3) ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτάρχῳ.
Μνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φανεῖσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγιον.
*Μοαγέτης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Κιβύρᾳ, (Στρβ. Γ', δ', 631).
*Μόδρα (τὰ), π. τῆς Φρυγ., (Στρβ. ΙΒ', γ'. 543).
*Μόθων, ωνος (ὁ), ὁ ἐπώνυμος τῆς Μοθώνης.
*Μοθώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰνέως. 2) (γεωγρφ.) = Μεθώνη.
Μοῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν. χων. εἰς τὸν Ῥῆνον, (Main).
Μοῖραι (αἱ), θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐπλάττετο κρατοῦσα τὴν ἠλακάτην ἡ Κλώθουσα, ἡ δευτέρα τυλίσσουσα εἰς τὸν ἄτρακτον, καὶ ἡ τρίτη κόπτουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρ.
Μοιριάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθένει.
Μοῖρις, ιδος καὶ Ἰων. ιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου (1415—1416) ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀνωρύχθη ἡ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμασθεῖσα λίμνη, μεταξὺ Μέμφιδος ἢ Ἀρσινόης. Ἔχουσα περίμετρον 3600 σταδίων ἢ βάθος 50 ὀργυιῶν, ὥστε ὁ Στρβ. παραβάλλει αὐτὴν μὲ θάλασσαν, (κοινωνεῖ σήμερον Βιρκὲτ-Καρούν, λίμνη Χάρωνος). 2) γραμματικὸς Ἕλλην, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἢ γράψας Λεξικὸν Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, ὅθεν ἐπωνομάσθη Ἀττικιστής.
Μοίριχος (ὁ), Κορίνθιός τις (ἴσως πλαστὸν ὄνομα) παρὰ Λουκιανῷ.
Μοιροκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἀξιοπλοεῖς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.
*Μοιρώ, οὔς (ἡ), ἴδε Μυρώ.
Μοισαῖος (ὁ), Διορ. ἀγιὸ Μουσαῖος.
Μοῦσα (ἡ), ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν συγγραφέων καὶ Μοῦσα ἡ ἐν Εὐρώπῃ, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη μεταξὺ Δρυνάδιος καὶ Λίμου, καὶ διαιρουμένη ὑπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Μοισίαν, περιλαμβάνουσα δὲ τὴν νῦν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν, (τὸ ἐθν. Μυσὸς καὶ ἀργότερα Μοισός).
*Μολίνη (ἡ), = Μολιονη.
Μολίονε (τὼ), δυϊκῶς, καὶ Μολίονες (οἱ), πληθυντικῶς, οἱ δύο υἱοὶ τῆς Μολιονῆς καὶ τοῦ Ἄκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὐρυτος, (ἄλλως) Ἀκτορίονες, -νες, συμφυεῖς κτλ., φονευθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῇ κατὰ τοῦ Αὐγείου μάχῃ.
Μολιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἄκτορος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον ἢ Εὐρυτον.
Μολιονίδαι (οἱ), = Μολίονες.
Μολίων, ονος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Θ. μβραίου, ἀρχηγοῦ τινος τῶν Τρώων. 2) εἷς ἐκ τῶν πεδίων τοῦ Εὐρύτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
*Μολοβρος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ στατηγοῦ τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ 400 Σπαρτιατῶν Ἐπιτάδα.
Μολπεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Βιωτ. παρὰ τὴν Πλαταιαν.
Μολοργας ἢ Μόλυρκος (ὁ), πένης τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν, ὑποδεχθεὶς φιλαφρόνως τὸν Ἡρακλῆ μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἐν Νεμέᾳ λέοντος.
Μόλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, πατὴρ δὲ τοῦ Μηριόνου.
Μολοσσία καὶ Ἀττ. Μολοττία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου, ἀποτελοῦσα ἰδαίτερον βασίλειον, συγηθὲν ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Νεοπτ. λ μου, ἀποικήσαντος ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἐκ Θεσσαλίας Μυρμιδόνων, καὶ διαρκέσαν διαδοχικῶς 1000 ἔτη, (τὸ ἐθν. Μολοσσός, -ττός).
Μολοσσὸς καὶ Ἀττ. Μολοττὸς (ὁ), ὠκ. ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔγγονος τοῦ Ἀχιλλ. διαδεχθεὶς τὸν Ἕλενον εἰς ἀνθρῶνον τῆς, ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης, Μολοσσίας, ἐπ ρίας τῆς Ἠπείρου. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀθην.
Μολουρίς, ίδος (ἡ), πέτρα—, βράχος τις ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλέγετο κατακρημνισθεῖσα ἡ Ἰνὼ μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν.
Μολπαδία (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων. 2) μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σισύφου ἢ τῆς Χρυσωθέμιδος, καταχρημ ισθεῖσα μὲ τὰς ἀδελφάς της εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ φόβον τοῦ πατρὸς των, τοῦ ὁποίου τὸν οἶνον, κοιμωμένων αὐτῶν, ἔχυσαν εἰς χεῖρας ἀναστρέψαντες τοὺς πίθους.
*Μολτίς (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδασου.
*Μολπις, ιδος (ὁ), συγγραφεὺς τις γράψας Λακεδαιμονίων Πολιτειαν.
Μολύκρεια (ἡ) καὶ Μολυκρειον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸ Ἀντίρριον, τὸ ἀπ' αὐτῆς καὶ Μολυκρικὸν Ῥίον καλούμενον, (ὁ πολ. Μολυκρεύς).
Μολυκρία, Μολύκριον,—Μολύκρεια, -ειον.
Μόλιος, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ. 2) ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν παρ' Ἀριστοφάνει.
Μονήσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ.
Μονήτιον καὶ Μονήτιον (τὸ), π. τῶν Ἰαπόδων ἐν τῇ Δαλουρίᾳ.
*Μονιμη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Μιθριδάτου, Μιλησία.
*Μόνιμος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἀθ. 2) φιλόσοφος τις Σαμοσατεύς, μαθητὴς τοῦ Δογγίνου.
Μονσικος (ἡ) καὶ
Μονσίκιον λιμὴν (ὁ), π. τῆς Λιγυστικῆς ἐν Ἰταλίᾳ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλ. ὡς σωτῆρος τῶν πλωτήρων. (Μονάκου).
*Μουσος (ὁ), εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίῳ Δειπνοσοφισταῖς ποιητὴς ἰάμβων, πολυμαθέστατος.
Μο γασίνη (ἡ), = Μεσσαντίαν (1).
Μοψάντιον (τὸ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν ποταμὸν Χρύσαν. 2) π. τῆς κατω Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Β. Geotgio), ἴσ. καὶ =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μοργέντιον (τό), = Μοργάντιον (2), (ὁ πολ. Μοργεντῖνος).

Μόργητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. ἀποικίσαν τὴν ἐν Σικελίᾳ Μοργαντίνην.

*Μορζεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν βασιλέων τῆς Παφλαγ.

Μοριμηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας.

Μορινοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν παραθαλασσίως ἀντικρὺ τῆς Βρεττανίας.

Μόριχος (ὁ), ποιμήν τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Μόρσιμος (ὁ), ποιητὴς τραγῳδιῶν, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητοῦ καὶ τούτου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου.

Μόρσων, ωνος (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

*Μόρυς, υος (ὁ), εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.

Μόρυχος (ὁ), γελοῖός τις ποιητὴς τραγῳδιῶν ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μορφεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὕπνου, θεὸς τῶν ὀνείρων.

Μορφώ, οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη.

Μορων, ωνος (ἡ), π. τῆς Λυσιαν. ἐπὶ τοῦ Τάγου.

Μόσυνοι καὶ Μοσύνοικοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, κατοικοῦντες εἰς ξυλόσπιτα (μόσυνας) μεταξὺ Κερασοῦντος καὶ Φαρνακίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, καὶ ζωγραφίζοντες τὰ σώματά των.

Μοσχικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν Μόσχων. || Μοσχικὰ ὄρη, = ὁ διὰ τῶν Μόσχων παρατείνων κλάδος τοῦ Καυκάσου. || (οὐσ.) Μοσχικὴ (ἐνν. γῆ), ἡ χώρα τῶν Μόσχων.

*Μοσχίνα (ἡ), ποιήτρια ἐξ Ἀθηνῶν, μήτηρ ἄλλης ποιητρίας, τῆς Ἠδύλης, ἢ μόμεμη τοῦ ποιητοῦ Ἠδύλου.

Μοσχίων, ωνος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς παρὰ Στβ. 2) ἰατρός τις ἢ μᾶλλος φαρμακοτρίβης, δοῦλος τοῦ Κάνωνος.

Μόσχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος μεταξὺ Εὐξ. Πόντου καὶ Κασπίας.

Μόσχος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν σωζομένων εἰδυλλίων ποιητής, Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 2) συγγραφεύς τις, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, γράψας περὶ ἀστρολογίας.

Μοτίνη (ἡ), = Μουτίνη.

Μοτύη (ἡ), γυνή τις ἐν Ἰταλίᾳ, μηνύσασα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Λιλυβαίου καὶ Δρεπάνου, (ὁ πολ. Μοτυαῖος).

Μούζουρις, ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰνδ.

Μούλιος (ὁ), ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης, θυγατρὸς τοῦ Λύγειδα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος ἐν τῇ κατὰ τῶν Πειρεῶν μάχῃ.

Μούμμιος (ὁ), Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντύλου, στρατηγήσας ἐνδόξως τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου, καὶ ὑποδουλώσας τέλειον τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Κορίνθου τῷ 146 πρὸ Χ.

Μοῦνδα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν. (Monda).

*Μοῦνδος (ὁ), π.τ. τῆς Λυσιταν., (Mundejo).

Μουνυχία (ἡ), εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαληρεῦ, σχηματιζόμενος ὑπὸ χερονησιζούσης τινὸς ἄκρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠγέρθη ἀργότερα ἐν φρούριον.

Μουργίσκη (ἡ), φρούρ. τῆς Θράκης.

Μουρχιόδης, ου (ὁ), Ἑλληνοπόντιός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους, ἵνα παρακινήσῃ αὐτοὺς εἰς ὑποταγήν.

Μοῦσαι (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης (Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη), ἔφοροι τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς ἐνασχολήσεως ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀπόλλ., διατρίβουσαι συνήθως εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Μουσαῖος (ὁ), εἷς τῶν γιγάντων, αὐτομολήσας πρὸς τὸν Δία ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεὶς μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. 2) ποιητὴς τῶν μυθικῶν αἰώνων, υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Κατ' ἄλλους, Θρᾷξ, μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, εἰσαγαγὼν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν τελετὴν τῶν Ἐλευσινίων. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζόμενον ἐρωτικὸν ποίημα, Τὰ κατ' Ἠρὼ καὶ Λέανδρον, κρίνεται ἄλλως μεταγενεστέρα ποιητοῦ, ἴσως συνωνύμου του.

Μουσάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Ἀθηναίῳ.

Μουσεῖον (τό), κυρ. ἱερὸν τῶν Μουσῶν. 2) (εἰς τὰς Ἀθήνας) οἰκοδόμημά τι ἐπί τινος λόφου παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ἐλέγετο ταφεὶς ὁ Μουσαῖος. 3) (γεωγρ.) πολίχν. τῆς Μακεδον.

*Μουσικανός (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἰνδ.

*Μοῦσος (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (Ε', κδ').

Μουσώνιος (ὁ), Ῥοῦφος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυρρηνίας, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ. Ὁ Στιβαῖος διέσωσέ τινα ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων του.

Μουτίνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Modena), (ὁ πολ. Μοτινής).

Μουτίνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμ. ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Β' Λιβυκοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ καταφυγὼν εἰς Ῥωμην ἵν' ἀποφύγῃ τὴν καταδρομὴν τοῦ συμπολίτου του στρατηγοῦ Ἀννωνος, καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμ.

Μόψιον (τό), λόφος καὶ ἐπ' αὐτοῦ πολίχνιον τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Λάρισσαν.

Μοψοπία (ἡ), παλαιότερα ἡ Ἀττική, ἀπὸ Μόψοπου τοῦ βασιλέως τῆς χώρας.

Μόψοπος (ὁ), ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη αὕτη Μοψοπία.

Μόψος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμπυκου καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, Λαπίθης τὸ γένος, προφήτης μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, ἐξελθὼν μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἢ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἀποθανὼν κτλ. ἐν Λιβύῃ. 2) ἕτερος, μάντις καὶ αὐτὸς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Μαντοῦς, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, κτίσας μετὰ τοῦ ἀλλου λόχου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου ὑπῆρχεν ἔπειτα ἓν περίφημον μαντεῖον.

Μόψου ἑστία ἡ πόλις (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, (Μαψούεστα), (ὁ πολ. Μοψεάτης), ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ Μόψου κρήνη, ἐπὶ τοῦ Κόδνου, ὅπου ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνστάντιος.

Μυγδονία (ἡ), ὕπαρχ. τῆς Μακεδον. παρὰ τὸν Ἀξιόν, (Ἄλλως) Ἠμαθία. 2) χώρα τῆς Φρυγ. περὶ τὴν Κόζικον. 3) τὸ βόρειον μέρος τῆς Μεσοποταμίας, μὲ τὰς μητροπόλεις ἢ Νισίβιν, ἢ τὸ ὄν. Μυγδόνιος καὶ Μυγδόνιοι.

Μυγδών, ωνος καὶ ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, σκοτωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) βασιλεὺς τῆς Φρυγ., υἱὸς τοῦ Δαμονεύς ἢ ἑκατέρου τοῦ Κυρίβου ἐν τῇ Ἀναβαίνοντι ἢ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονία.

Μυδών, ωνος (ὁ), Τρῳαδίτης, υἱὸς τοῦ Δυτυμνιου, ἡνιοχος τοῦ Πολυμήδους σκοτωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) ἕτερος τις τῶν Τρώων. 3) ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρχελάου.

Μυέκφορις, ιος (ἡ), π. τοῦ Μενελαϊτικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐνήκουσα πόλις εἰς τὸν νομὸν τῆς Βουβαστίδος, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἔκειτο ἐπὶ τινος νήσου.

*Μύης, ου (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Πόντου καὶ Δωνίας.

†Μυθόπαλις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυθόπολις.

*Μύθος (ὁ), πολεμιστής τις κήπος ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας, ὅστις ἐχρημάτιζεν ὁ βασιλεὺς Ἱέρων.

Μυῖα (ἡ), νεανίς τις ἀντιζήλως τῆς Θαλήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον ἔντομον. 2) θυγ. καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς ταυτωνύμου Θεανοῦς, ἡ ὁποία σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ ἐκλογῆς τροφοῦ.

Μυκάλη (ἡ), β. τῆς Ἰων. ἀπέναντι τῆς Σάμου, περίφημον διὰ τὴν περὶ αὐτὸ νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν (Ὁ Στέφανος ἀναφέρει καὶ πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου).

Μυκαλησός καὶ (ὀρθότ.) Μυκαλησσός καὶ (Βιωτ.) Μυκαλήττος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος μὲ ἐν ναὸν τῆς Μυκαληνίας Δήμητρος. 2) (ὁ) β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν πόλιν ταύτην.

Μυκερῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 4070-4030 π. Χ.

Μυκῆναι (αἱ), π. τῆς Ἀργολ., 80 στ. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἄργους, κτισθὲν ὑπὸ Εὐρυσθέως καὶ Ἀγαμέμνονος, περιφρουρούμενον διὰ τῶν Κυκλωπείων τειχῶν τῆς κατασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Ἀργείων περὶ τὴν Ὕλυμπ., (ὁ πολ. Μυκηναῖος).

Μυκηνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ Ζυγονος τοῦ ἐ Δανάου.

Μυκήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκέστορος ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Ἀργολ., =Μυκῆναι.
Μυκηνίς, ίδος (ἡ), = Μυκηναία.
Μύκοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσ. παρ' Ἥρῳδ.
Μύκονος ἢ Μύκωνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, (ὁ νησ. Μυκονιός).
Μυλαί (αἱ), π. μέλλιμένα πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Mellili ἢ Milazzo), (ὁ πολ. Μυλαῖος καὶ Μυλαΐτης).
Μύλασσα καὶ Μύλασσα (τά), π. τῆς Καρ., ἐχυμα ἐπίνειον τὴν Φύσκον, (Μελάσσον), (ὁ πολ. Μυλασεύς).
*Μυλάων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
Μύλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος, ἐφευρετὴς τῶν μυλώνων.
Μυληπίδαι (οἱ), φατρία τις ἐν Συρακούσαις, μετοικίσασα εἰς τὴν Ἡμέραν.
Μύλιττα (ἡ), παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις, ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη.
Μιλλίας (ὁ), Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου.
Μύλοι (ἡ), π. τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ, (Μευτεσέ), (ὁ πολ. Μύνδιος).
Μύννης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ Λυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.
Μυόννησος καὶ (ὀρθότ.) Μυόννησσος (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Ἰων. 2) νησίδιον παρὰ τὰς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀφέτας, (τὸ τοπ. Μυονήσιος).
Μυονία (ἡ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς νότον ἀπὸ Δυμαίας τῆς Αἰμφίσσης, (ὁ πολ. Μύων καὶ Μυονεύς).
Μυὸς ὄρμος (ὁ), ὁ ὕστερον Ἀφροδίτης ὅρμος, λιμὴν καὶ πόλις τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, (Κοσσεΐρ).
Μυοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ, ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, (Παλάτσα), (ὁ πολ. Μυούσιος).
Μύρα (τά), π. τῆς Δυκ.
Μυρλεανδρος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ.
*Μυρίκη (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
*Μυρικοῦσ, ουντος (ὁ), π. τῆς Τρωάδος, ἀντικρὺ τῆς Τενέδου, (ὁ πολ. Μυρικούσιος).
Μυρίνα καὶ Μυρίνη καὶ Μύρινναι (ἡ), θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἡ ἄλλως Βάτεια, ἡ 2) μία τῶν Λαμιῶν. 3) θυγ. τοῦ Κρηθέως, καὶ γυνὴ τοῦ Θάμυτος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 4) (γεωγρ.) π. (τὸ νῦν Κάστρον) ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτίσμα τῶν Ἀμαζόνων, ἡ ὕστερον Σεβαστόπολις, (ὁ πολ. Μυριναῖος).
Μύρινος καὶ Μύρκινος (ἡ), χώρα ἀπόκειτο ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνῶν παρὰ τὸν Στρυμόνα, (τὸ τοπ. Μυρκίνιος).
Μύρκινα (ἡ), π. τῆς Β. Θυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ὕστερον Ἀπάμεια, (ὁ πολ. Μυρκινηνός).
*Μυρμηκία (ἡ), = Μυρμήκιον.
Μυρμηκίδης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 πρὸ Χ., πεμφθεὶς ὅτι τὰ λεπτουργήματά του.
Μυρμήκιον (τὸ), π. τῆς Σκυθ. ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, (ὁ πολ. Μυρμήκιος).
Μύρμηξ, ηκος (ὁ), σκόπελός τις τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Σκιάθου καὶ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.
Μυρμιδόνες (οἱ), οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Αἰγίνης, μεταμορφωθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰακοῦ, ἀπὸ μυρμήκων, ὧν ὁποίων μέρος μετῴκησεν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιῶτιν μετὰ τοῦ Πηλέως, κἀκεῖθεν συνεξράτευσαν, ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, ἐπὶ Τροίαν.
Μυρμιδόνη, (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φανεῖσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενέλα.
Μυρμιδών, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, γεννήσας ἐκ τῆς Πεισιδίκης τὸν Ἄκτορα καὶ Ἀντιφον. 2) ἴδε Μυρμιδόνες.
*Μύρρας (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 70 Ὀλυμπ.
Μύρρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θείαντος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος, ἴδε καὶ Σμύρνα. || «Μύρρας ἄστυ, « ἡ πόλις Βύβλος ἐν Φοινίκῃ.
Μυρρίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Καλλίου, γυνὴ τοῦ Πεισιστρατίδου Ἱππία, τυράννου τῶν Ἀθηνῶν. 2) δῆμος διαφόρων ἑταιρῶν, (ὅθεν
Μυρρινίδιον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μυρρίνη.
Μυρρινούς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδ. ονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Μυρρινούσιος).
Μυρσίλος (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν Κανδαύλης, ἴδε Μύρσος. 2) τύραννός τις ἐν Μιτυλήνῃ. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Μυτιλήνης, ἴδε καὶ Μυρτίλος.
Μύρσινος (ἡ), κώμη τῆς Ἠλείας, ἡ ὕστερον Μυρτούντιον.
Μύρσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Κανδαύλου. 2) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Γύγου.
Μύρσων, ωνος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Βίωνι.
Μυρτάλη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀριστοφ. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἰατροῦ Ἡμερθημέρου.
Μυρτία (ἡ), Ἀθηναία τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Μυρτίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Κλεοβούλης ἢ Θεοβούλης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς ἢ τῆς Κλυμένης, ἡνίοχος τοῦ Οἰναμάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, συνεργήσας δι' ἀπάτης εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὃς τις ὅμως ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Μυρτῷον πέλαγος, ἀνεγείρας εἰς αὐτὸν, πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Ἑρμοῦ, κενοτάφιον ὕζερον ἐν Ἤλιδι. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Θκδ. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Αὐσίου ἢ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου.
Μύρτιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Ἀσκιανῷ.
Μύρτιον (τὸ), χωρ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, τὸ ἄλλως Μυρτῶον.
*Μύρτις, ιος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δημοσθ.
Μύρτις, ιος (ἡ), ποιητρίς τις ἐξ Ἀνθηδόνος, διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίννης.
Μυρτόεσσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδ., ἃς τινες ἀνύμφευτον τὸν Δία.
Μύρτος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Εὔβοιαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ Μυρτῷον πέλαγος.
*Μυρτούντιον (τὸ), π. τῆς Ἠλείας. 2) ἕλος τι μεταξὺ Λευκάδος καὶ ἀμβρακικοῦ κόλπου.
Μύρτουσα καὶ Μύρτωσσα (ἡ), β. τῆς Διὸς παρὰ τὴν Κυρήνην, (τὸ τοπ. Μυρτουσαῖος καὶ Μυρτούσιος).
Μυρτὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη τὸ Μυρτῷον πέλαγος. 2) ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Σωκρ. 3) ποιμένις τις παρὰ Θκρτ.
*Μυρτώιον (τὸ), = Μύρτιον.
Μυρτῷος, α, ον. Ὁ τῆς Μυρτοῦς ἢ τῆς Μύρτου, (ὅθ. ||. «Μυρτῷον πέλαγος, « τὸ μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, ἴδε Μυρτῴον.
Μυρτώσιον αἶπος (τὸ), = Μύρτουσα.
Μυρὼ, οῦς (ἡ), ποιήτρια τις ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ, κατά τινας, θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, συγγράψασα ποίημα, ἐπιγραφόμενον Μνημοσύνη.
Μύρων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιός, σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου (430 π. Χ.), ἐξ Ἐλευθερῶν τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζετο περὶ πάντων μία χαλκίνη δάμαλις. 2) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Πριήνης, γράψας Μασσηνιακά.
*Μυρωνιανὸς (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Δαιρτίῳ.
Μυρωνίδης, ου (ὁ), ὁ πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους. 2) περίφημός τις στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἀκμάσας ὀλίγον πρὸ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Μῦς, Μυὸς (ὁ), Κάρτις, ἐκ τῆς πόλεως Βυρρώπου, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου, ἵνα συμβουλευθῇ τὰ Ἑλληνικὰ μαντεῖα περὶ τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος πολέμου. 2) περίφημος τις τεχνίτης, (Παυσ. Α', 28).
Μυσία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Βιθυνίας, Λυδίας, Ἰωνίας, Ἑλλησπόντου καὶ Αἰγαίου, διαιρουμένη εἰς Μεγάλην καὶ Μικράν, καὶ περιέχουσα τὴν Τρωάδα καὶ τὴν Πέργαμον, (τὸ ὅθν. Μυσός). 2) = Μυσία.
Μύσιος, α, ον. Ὁ τῶν Μυσῶν ἢ τῆς Μυσίας. 2) (ὑπόσ.) Ἀργεῖός τις, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κτίσας τὸν ἐν Κορινθίᾳ ναὸν αὐτῆς. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Μυσίας, χωρ. εἰς τὸν Κάϊκον.
Μυσὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Μυσίας. || = αἶα, « Π., ἡ Μυσία.
Μύσκελλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκμένους ἐξ Ἄργους, κτίστωρ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Κροτῶνος.
Μύσκων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων κατὰ τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Μενεκράτους.
Μυσὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας. 2) ἐπίθετ. ἀντὶ Μύσιος. 3) (κωμικωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κάρου ἢ Λυδοῦ, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ Μυσία. 4) γεωγρ.) ποτ. τῆς Μυσ., ἄλλως Μύσιος.
*Μυστιχίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.
Μύσων, ωνος (ὁ), ὁ Χηνιεύς (ἐκ Χηνῶν τῆς Λακωνίας), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου.
Μυτιλήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως ἢ τοῦ Πέλοπος, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ 2) π. πρωτεύουσα πόλις τῆς Λέσβου μεγάλα λιμένας, (ὁ πολ. Μυτιληναῖος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μύτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πασειδ. ἀ τῆς Μυτιλήνης, ἐπώνυμος τῆς ἐν Δεσβῳ πολεως.

Μυχὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, περὶ τοὺς προποδ. τοῦ Ἠλικῶνος, (Ἰανίτσα).

Μῶλος (ὁ), = Μόλος.

Μωμεμφις, ιος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς διωρυχος, δι' ἧς συνέχεται ἡ Λίμνη τῆς Μοίριδος μὲ τὸ Κανωβικὸν στόμα (Μανοῦφ), (ὁ πολ. Μωμεμφίτης).

Μῶφι (τὸ), β. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ τὴν Ἡλιφαντίνην πόλιν, ἴδε Ερῶφι.

Ν

Νάρδα (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ., ἐπὶ τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου.

Ναβαρζάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Βήσσου κατὰ τοῦ κυρίου του μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην.

Ναβαταῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Ναβιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Νάβις, ιδος (ὁ), βασιλεὺς ἢ μᾶλλον τύραννος τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 196 πρὸ Χ., καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

*Ναβουκοδρόσορος (ὁ), Νάμπουκαδνεζάρ, βασ. λαῶν τῶν Ἀσσυρίων, ὁ Ναβουχοδονόσωρ τῆς Γραφῆς.

*Ναβριανὸς (ὁ), εἷς τῶν ἑλληνομιῶν Χαλδαίων, ἐπίσημος μαθηματικός.

Νάγαρα (ἡ), ἡ ἄλλως Διονυσόπολις καὶ Νύσσα, π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγη Ἰνδίας, (Ναγὰρ ἢ Ναγγάρ).

*Νάγιδος (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Κιλικ. καὶ Παμφυλ., (ὁ πολ. Ναγιδεύς).

*Νάδρισσα (ἡ), ἴδε Νέδρισσα.

Ναζιανζὸς (ἡ), ἡ πρότερον Διοκαισάρεια, π. τῆς Καππαδ., πατρὶς τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου, (ὁ πολ. Ναζιανζηνός).

Ναθὼ (ἡ), νομὸς τῆς Αἰγύπτου, ἴσως ὁ παρὰ Πτολεμαίῳ Νειῶτ, μεταξὺ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Ναΐς, ίδος (ἡ), ἐν γέν. Νύμφη τῶν ὑδάτων, Ναϊάς. 2) (ἰδιωνυμ.) θυγ. τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. 3) μία τῶν Νηρηίδων. 4) ὄνομα ἑταίρας.

Νάϊσσος (ἡ), π. τῆς ἄνω Μυσίας ἢ τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, (Νίζα).

Νακόλεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Νακολεύς).

*Νάλιφος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ναμνῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Λιγγουν. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Nantes.

*Νάννακος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Φρυγ. πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, (ὅθεν ἡ παροιμ. «Τὰ Ναννάκου», «τὰ παμπάλαια).

*Ναννάριον καὶ Νάννιον (ἡ), ὑπήκοα ἡ Ναννώ, οὔς (ἡ), αὐλήτρις τις, ἧς μνημονεύει ὁ Μένανδρος, ὡς τις ἔγραψεν ὑπὲρ αὐλῆς πολλὰ ποιήματα.

*Νάνος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν περὶ τὴν Μασσαλίαν Γαλατῶν.

*Νάξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνυμάσθη, κατά τινας, ἡ

Νάξος (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἱερὰ τοῦ Βάκχου, διὰ τὸν ἐξαίρετον οἶνόν της, (Ἀξιά), (ὁ νήσ. Νάξιος). 2) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἡ καλουμένη Χαλκιδικὴ, ὡς ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας, καταγραφείσης ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, συνῳκίσθη τὸ Ταυρομένιον, (Castel Schiso).

*Νάσηλος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κόδρου.

Νάπαιοι, ων (οἱ), ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Ἀρτζεσι ἢ Ἱράκλεα).

Νάρ, Ναρὸς (ὁ), ὁ ἄλλως Νάρνος, ποτ. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Nera).

Ναράγαρα (τὰ), π. τῆς Ἀρρ. παρὰ τὴν Ζεμαν.

Νάρβων, ῶνος ἢ ωνος (ἡ), π. πρωτ. ποτὲ τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἄνακος (τοῦ ἄλλως Νάρβωνος), διασῴζουσα τὸ ὀνομάτης, (ὁ πολ. Ναρβωνίτης).

Ναρβωνῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἀπὸ τῆς Ναρβῶνος παρωνυμευμένη ἐπαρχία τῆς Γαλλίας.

Ναρθάκιον ὄρος (τὸ), β. καὶ πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

*Ναρθηκὶς, ίδος (ἡ), νησίδιόν τι παρὰ τὴν Σάμον, (τὸ τοπ. Ναρθηκούσιος).

Νάρκισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου, κτίστωρ τοῦ ἐν Ἠλιδι ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Νάρκισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ ἀ τῆς Νύμφης Λειριόπης, νέος ὡραιότατος, γενηθεὶς ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ἀπολυανὼν ὑπὸ μαρασμοῦ, κατά τινας μὲν διὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου ἀδελφῆς του, τῆς ὁποίας ἦτον ἀχώριστος, κατ' ἄλλους δὲ διότι ἠράσθη τῆς ἰδίας του μορφῆς, τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐντὸς πηγῆς τινος.

Νάρνια (ἡ), ἡ περὶ τὸν Νάρνον ποταμὸν χώρα τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Νάρνος (ὁ), = Νάρ.

Νάρυξ καὶ Νάρυκος καὶ Νάρυξ, υκος (ἡ) καὶ Ναρύκιον (τὸ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν παρὰ τὴν Ὀπουντα, (ὁ πολ. Ναρυκαῖος καὶ Ναρύκιος).

*Ναρυκίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμαρέτου ἐκ Φηλείας, παλαιστὴς ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

*Νάρων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Δαλματ.

*Νασελὼ (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Νασάμων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ

Νασαμῶνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., ὑποτελὲς τῶν Καρχηδ., κατοικοῦν περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν.

Νασιδιανὰ (ὁ, ἡ ὁρα οἰκογενειακὸν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Νάσος (ἡ), Δ. ἀντὶ Νῆσος. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν Συρακουσαις νῆσος Ὀρτυγία.

*Νάστας, α (ὁ), Πυθαγόρειος τις ἐκ Καυλωνίας.

Νάσσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυλοντος ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, ὅσοι ἦλθον ἐπικουροι τῆς Τροίας.

*Νατίσων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκαρνανίας.

*Ναυάτης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις πρεσβεύσας πρὸς Ξενοφῶντα ὑπὲρ Ἑλλην. Γ, β. θ).

Ναύβαρον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. Παφλαγονίας.

*Ναυβολεῖς (οἱ), ἀρχαῖόν τι πολίχν. τῆς Φωκίδος.

Ναυβολίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυβόλου, πατρωνυμ. ὁ Ἴφιτος. 2) ὁ Κλυτόνηος. 3) ἕτερός τις τῶν Φαιάκων.

Ναύβολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑρνέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργονάυτου Ἴφιτου. 2) υἱὸς τοῦ Λέρνου ἀ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου.

Ναυκλείδας, α, Δωρ. ἀντὶ Ναυκλείδης, ου (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, πιθανῶς ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Δἰλιανῷ υἱὸν τοῦ Πανλεύδου, αὐγγρονον τοῦ Λυσάνδρου.

Ναυκλῆς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Δακεδ., σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδου.

*Ναύκλος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυθέρου κτίστης τῆς Τέω.

Ναυκράτης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις, υἱὸς τοῦ Δαμοτίμου παρὰ Θκδ.

Ναυκρατις, εως ἢ ις (ἡ), π. πρωτ. τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ἄποικος τῶν Μιλησίων, κτισθεῖσα ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Ναυκρατίτης).

Ναυκύδης, ης (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους, ἀδελφὸς τοῦ Πολυκλείτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 96 Ὀλυμπ.

Ναύλοχος (ὁ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 2) λιμὴν τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὰς Μύτ. 3) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Μύλ.

Ναυπακτος (ἡ), π. μὲ λιμένα ἐπὶ τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μολοσσῶν Αἰτωλῶν, (ὁ πολ. Ναυπάκτιος).

Ναυπλία (ἡ), π. μὲ λιμένα εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἐν Πελοποννήσῳ, ἔρημος ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Ναυπλιεύς).

Ναυπλιάδης ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου πατρωνυμ. ὁ Ὑρίτιος.

Ναυπλίων (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, κτίστωρ καὶ ἐπώνυμος ἄρθιν τῆς Ναυπλίας, πατὴρ τοῦ θαλασσοπόρου καὶ ναυτικὸς τῆς ἀρετῆς. 2) υἱὸς τοῦ Κλυτονήου, ἐγγονος τοῦ πρώτερου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) ἕτερος, ναυτικὸς ἐπίσης, ἐκ Εὐβοίας, συγχορεύσας μετὰ τοῦ πρώτου γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, τὸν περίφημον Παλαμήδην, τὸν ὁποῖον τὸν ἄδικον θάνατον τῶν Ἑλλήνων νὰ ἐκδικηθῇ, ἀνῆψε διὰ πυρὸς καὶ ἐπὶ τῶν βράχους τοῦ Καφηρέως ἀπατήσας οὕτω τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων Τρωάδας ἐπιστρεφόντων Ἑλλήνων, φονεύσας τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν καὶ γηράσαντας.

Ναύπορτον (τὸ), π. τῆς Παννονίας.

*Ναυσιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.

Ναυσίθοη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ναυσίθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, βασιλεύσας πρώτος τῆς Σχερίας (Κερκύρας) νήσου. 2) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσινόου.

Ναυσικάα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, καὶ τῆς Ἀρήτης, τὴν ὁποίαν πρώτην ἀπαντήσας μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τοῦ πατρός της.

*Ναυσικλείδης, ου (ὁ), ποιητὴς (ἡ) τις παρ' Ἀθην. (Β', 62).

Ναυσικλῆς, έους (ὁ), ἄρχων καὶ γραπτὸς ἐν Ἀθήναις.

Ναυσιμάρτης, ους (ὁ), Καρύστιός τις ἐξ Εὐβοίας παρὰ Δημοσθ. 2) ὑποκριτὴς τῆς κωμικῆς συγχρονος τοῦ Αἰσχίνου.

Ναυτικύδης, ους (ὁ), πλούσιός τις ἀλφιτοπώλης ἐν Ἀθήναις.

Ναυσιμάχη (ἡ), πλασιὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

*Ναυσίμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ., ὁ παρ' Ἄλλοις Δυσίμαχος.

Ναυσιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους.

Ναυσίνικος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ.

Ναυσίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. ἐξ τῆς Καλυψοῦς ἢ τῆς Κίρκης, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσιθόου.

Ναυσισταθμος (ὁ) καὶ Ναύσταθμον (τὸ), ὁρμητήριον τι τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Δι-Καίτακα (τὰ), π. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, παρὰ τὸν Ὄξον.

Ναυτεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

*Νάξ (ἡ) καὶ Νάξος (αἱ), νῆσος τις παρὰ τὴν Ἄλιμνον. 2) φρούρ. τῆς Μυσίας, (τὸ κοπ. Νάξιος).

*Νάξιθος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων παρὰ τὴν Κρότωνα, (Neto).

Νάϊρα (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ τὴν Φαέθουσαν. 2) θυγ. τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄλκου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Αὐγὴν κτλ. 3) θυγ. ἢ γυνὴ τοῦ Σερμώνος ποταμοῦ ἢ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. 4) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 5) περιβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις κατὰ τῆς ὁποίας σώζεται λόγος τις ἀμφιλλόμενος τοῦ Δημοσθ.

*Νίκιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπ.

Νεάνδρεια καὶ Νεανδρία (ἡ) ἢ Νεάνδριον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Νεανδρεύς).

*Νεάνθης, ους (ὁ), ῥήτωρ ἢ συγγραφεὺς ἐκ Κυζίκου.

Νέανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πιττακοῦ, τυράννου τῆς Λέσβου, κατασπαρχθεὶς ὑπὸ τῶν συνών, διότι ἄκουσας ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἤκινει καὶ τοὺς λίθους, ἔλυεν αὐτὴν, κρεμασθεὶς εἰς τὸν ἐν Λέσβῳ ναὸν τοῦ Ἀπολλ., διορθώσας τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμίν της. 2) = Νεάνθης.

Νεάπολις, εως (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κραταῆρος, ἡ πρότερον Παρθενόπη, ἄποικος τῶν Κυμαίων, (Napoli). 2) π. ἢ λιμὴν τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 3) π. τῆς ἐν Θράκῃ χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. 4) π. τῆς Κολχ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου. 5) π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. 6) π. τῆς Παλαιᾶς, ἡ πρότερον Σιχέμ. 7) π. τῆς Καρχηδονίας ἐν Ἀφρικῇ, ἡ ἄλλως Ἄσπις, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦτον ἡ συντομωτέρα διάβασις εἰς Σικελίαν. 8) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, ἡ ἄλλως Καινὴ πόλις, (ὅθεν καινοῦς Κεννεῖ), πλησίον τῆς Χέμμιδος. 9) π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σαρδινίας, (Oristano), ἢ ἄλλαι ἀλλαχοῦ, (ὁ πολ. Νεαπολίτης).

Νέαρχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, πρεσβεύσας πρὸς τὸν Φίλιππον. 2) Ἀμφιπολίτης, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ Εὐφράτου, ἢ συγγραφεὺς διὰ τοῦτο μεγάλων ἐπαίνων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) τύραννός τις ἐν Ἤλιδι παρὰ Ἀριστ.

Νέβρις, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Ἀνακρέοντι.

Νέβρισσα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν. ἐν τῇ Ταρρηνταν. (L brija).

*Νεβροφόνη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος.

Νεβρόφονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης.

Νεβρώδη (τὰ), ἴδε Νευρώδη.

Νεβώ ἢ (Ἰων.) Νέβη (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Μεσσην., γωρίζων αὐτὴν τῆς Ἠλείας, (Βουτσί).

Νέδων, οντος (ὁ), ποτ. καὶ παλίχν. τῆς Μεσσην. χων. παρὰ τὰς Φερὰς εἰς τὸν Μεσσην. Κόλπον, (ὁ πολ. Νεδούσιος).

Νειλεύς, έως (ὁ), ἴδε Νηλεύς.

Νειλόπολις, εως (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Νειλοπολίτης).

Νεῖλος (ὁ), ὁ περίφημος ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Αἴγυπτος, πηγ. ἐκ τῶν ἐν τῇ Λιβυσανίᾳ ὀρέων τῆς Σελήνης, ἢ σχηματίζων περὶ τὴν νῆσον Μερόην ἓξ δύω ῥεύματα ἓν καὶ μόνον, τὸν ὁποῖον περὶ τὴν πόλιν Κερκάσωρον χωρίζομενον πάλιν εἰς δύο βραχίονας, καὶ σχηματίζον τὸ καλούμενον Δέλτα καὶ κατωτέρω αὐτοῦ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους κλάδους, χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον. Ὡς εἷς τῶν μεγάλων θεῶν ἐτιμᾶτο ἢ Αἴγυπτος, ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτον ἡ Μέμφις, εἶχε δὲ καὶ ναὸν ἴδιον εἰς τὴν Νειλόπολιν, καὶ ἐορτάζοντο πρὸς τιμήν αὐτοῦ περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς καὶ τὰ Νειλῷα.

Νειστῆται, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμάσιδος εἰς γάμον τῷ Καμβύσῃ, καὶ ἐρεθίσασα αὐτὸν, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ πατρός της, κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Νικόπολις, εως (ἡ), προάστειόν τι τῆς Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἦτον πρότερον νεκροταφεῖον.

Νεκτάναβις, ιδος καὶ Νεκτεναβὶς (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὄχου, διαλεχθεὶς πρὸς καιρὸν τὸν Ταχὼ περὶ τὸ 366 πρὸ Χ. διὰ συνεργείας τοῦ Ἀγησιλάου, καὶ βραδεῖς τέλος ὑπὸ τῶν Περσῶν νὰ φύγῃ εἰς Αἰθιοπίαν.

Νεκὼς, ὡ (ὁ), ἡ αἰτ. Νεκῶν, πατὴρ τοῦ Ψαμμιτίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617-601 πρὸ Χ. καὶ ἀφεὶς ὁ ἀδόχον τὸν υἱὸν του Ψάμμιν, παρίημι: ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἱστορίας διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας.

*Νεκλαΐδας, α (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Νέμαυσος (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., (Nismes).

Νεμέα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον λέοντα καὶ ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Νεμαίου Διὸς, πλὴν τιμὴν τοῦ ὁποίου, ἢ εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου, ἑορταζοντο κατὰ τριετίαν ἐν τῷ βοηδρομιῶνι μηνὶ τὰ Νέμεα, εἷς τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος.

Νεμέα, άδος (ἡ), ἡ τῆς Νεμέας ἢ τῶν Νεμέων. - Ἱερομηνία —, ὁ Πινδ. 2) (κυριωνυμ.) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Νέμειον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Νεμαίου Διὸς ἐν Δοκρίδι.

Νεμεσιανὸς (ὁ), ποιητὴς Καρχηδόνιος ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ γράψας Κυνηγετικὰ Ἁλιευτικὰ καὶ Ναυτικά, ἐξ ὧν μόνον τὰ πρῶτα διασώθησαν.

Νεμέσιος (ὁ), ἐπίσκοπος Ἐμέσης, συγγράψας περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀδράστεια, θυγ. τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους, θεὰ τῆς εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης καὶ ἐπόπτις τῆς τῶν νεκρῶν κηδείας, παριστανομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν κομψίας γυναικὸς μὲ στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μέτρον ἢ πῆχυν εἰς τὴν χεῖρα.

Νεοβούλη (ἡ), θυγ. τοῦ Δυσιμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος, ἴδε Λυκάμβης.

Νεοκαισάρεια (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, (Νικσαρ), (ὁ πολ. Νεοκαισαρεύς).

Νεοκλείδης, ου (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. 2) μαθηματικός τις παρὰ Πρόκλῳ εἰς Εὐκλείδην.

Νεοκλῆς, έους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θεμιστοκλέους. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπικούρου.

2. Βρυάρχας τις παρὰ Παυσαν.

*Νεοκρίτος (ὁ) Πυθαγόρειός τις ἐξ Ἀθηνῶν.

*Νεολάϊς καὶ Νεολαΐδας, α (ὁ), Ἀρκάς τις, υἱὸς τοῦ Ἡραξίνου.

Νεομηνίς, εως (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Νέον τεῖχος (τὸ), π. τῶν Αἰολέων ἐν Μυσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕρμου. 2) φρούρ. παραλία τῆς Θράκης, (Δίνατζικ), (ὁ πολ. Νεοτειχεύς ἢ Νεοτειχίτης).

Νεοπτόλεμος (ὁ), ὁ ἄλλως Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἐπιστρέψας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰς τὴν Φθίαν, ἢ, κατὰ τινας μὲν, βασιλεύσας αὐτοῦ μέχρι τέλους, καὶ ἄλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λους δὲ, μεταβὰς εἰς Ἤπειρον, ᾗ τυχήσας ἐκεῖ τὸ βασίλειον τῶν Μολοσσῶν, ὕστερον δὲ φονευθεὶς ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσῶν, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου ᾗ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος, γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. 3) υἱὸς αὐτοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, καταπολεμηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὴν Ἀρμενίαν, καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐμένους, κατὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχησε μὲ τὸν Ἀντίπατρον. 5) τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδ. 6) Πάριός τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν περὶ Ἀθην. 7) στρατηγός τις τοῦ Μιθριδάτου παρὰ Στρβ. (Σ', 306).

***Νειχαθις**, ιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτ. Βοκχόριδος.

Νέπετα ᾗ **Νέπιτα** (ἡ), π. τῆς Τρῳηνίας.

Νέριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν. τὸ ἄλλως Κελτικὸν, (Cap Finisterre).

Νερούϊοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦντες ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸ νῦν Henegau ᾗ Namour.

Νέρων, ωνος (ὁ), Κλαύδιος, υἱὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης, θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, διαδεχθεὶς τὸν αὐτοκράτορα Κλαύδιον, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δείξας σπάνια προτερήματα, ὕστερον δὲ ἐξοκείλας εἰς τόσην ἀπανθρωπίαν καὶ ἀσέλγειαν, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησε συνώνυμον τῆς ὠμοτέρας τυραννίας. ἄχρις οὗ ἀπεχθήσας ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης, τὸν ἠνάγκασε νὰ φονευθῇ ἰδιοχείρως εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν.

Νέσος (ὁ), = Νέστος.

Νέσσος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ὃς τις, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Δηϊάνειραν, ἣν ᾧ διεβίβαζεν αὐτὴν τὸν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας Εὔηνον, ἐξεδικήθη, συμβουλεύσας αὐτὴν νὰ βάψῃ εἰς τὸ αἷμά του τὸν ἀληθινὸν ἐκεῖνον χιτῶνα, ὃς τις ἐπέφερεν ὕστερον τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος. 2) = Νέστος.

Νέσσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Νεσσωνίς, ἴδος (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Θεσσαλία. 2) = λίμνη, ἡ πλησίον τῆς Ἀφρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νεστιεῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρ., κατοικοῦν μεταξὺ Ὡρικοῦ ᾗ Ἀκροκεραυνίων.

***Νεστάνη** (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μαντίνειαν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου.

***Νέστιοι** (οἱ), οἱ περὶ τὸν Νέστον κατοικοῦντες.

Νεστίς, ίδος (ἡ), ἡ Δία—, ἡ Ἀπλλν., ἡ τῶν Νεσταίων.

Νεστορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νέστορος.

Νέστος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης καὶ χυν. εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Καρά-σού).

Νέστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ᾗ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου, διασωθεὶς μόνος αὐτὸς ἐξ ὅλων τῶν τῶν ἀδελφῶν, φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἀνετρέφετο ἐν Γερήνῃ τῆς Μεσσηνίας, ὅθεν ᾗ Γερήνιος. Συστρατεύσας, ὑπέργηρως ἤδη, ἐπὶ Τροίαν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ συντελέσας διὰ τῆς εὐγλωττίας καὶ ἐμπειρίας του εἰς κατάπαυσιν πολλῶν διχονοιῶν, ἐπέζησεν εὐτυχῶς εἰς τὸ βασίλειόν του, μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου. 2) Ποιητὴς ἐκ Δαράνδης τῆς ἐν Δυκίᾳ, γράψας ἐποποιΐαν περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Στωϊκός τις ἐκ Ταρσοῦ.

Νευρίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ.

Νευροί (οἱ), ἔθνος τῆς Σκυθ., κατοικοῦντες περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα (Νίζας), καὶ φημιζόμενοι διὰ τὰς γοητείας των.

Νευρώδη ὄρη (τὰ), βουνὰ τῆς Σικελ. διατείνοντα αὐτὴν νευροειδῶς ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς.

Νεφαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρίας, κυριεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὴν νῆσον Πάρον, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Νεφέλη (ἡ), ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος, μήτηρ τοῦ Φρίξου ᾗ τῆς Ἕλλης. 2) ἡ μήτηρ τῶν Κενταύρων. 3) γωρ. ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Νέφθυς, υος (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἡ τῆς Ῥέας, θεὰ (Περσεφόνη ἡ ἀκόλουθος Ἀφροδίτη) τῶν Αἰγυπτ., γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Τυφῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ὀσίριδος τὸν Ἄνουβιν.

Νέφως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πραξιθέας.

Νεχραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας, μόνον παρὰ Λουκιανῷ.

Νέων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ὑποστράτηγος τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων. 2) Μεσσήνιός τις, υἱὸς τοῦ Φιλιάδου, πράξαντος τὰ τοῦ Φιλίππου.

Νέων, ωνος (ἡ), καὶ **Νέωνες** (οἱ), π. τῆς Φωκίδος περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ μετὰ τὴν ἀναλαίνισίν της μετονομασθεῖσα Τιθωρέα, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις διετήρησε τὸ παλαιὸν ὄνομα, (τὸ τοπ. Νεωνᾶτις).

Νήαιθος (ὁ), Π. ἀντὶ Νέαιθος.

Νηΐλ (ἡ), παρ' Αἰγυπτίοις ἡ Ἀθηνᾶ.

Νήϊον (τὸ), β. τῆς Ἰθάκης.

Νηΐς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναΐς.

Νήϊτος, η, ον. Ὁ τῆς Νηΐδος, (ἐθ. ‖. «Νήϊται πύλαι, α Αἰσχλ., μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν ἐν Θήβαις, ἀπὸ τῆς Νιοβίδος Νηΐδος.

Νηλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Νηλέως.

Νηλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾗ τῆς Τηροῦς, θυγ. τοῦ Σαλμωνέως, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Κρηθέως, βασιλέως τῆς Θεσσαλ. ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, πρὸς τὸν ὁποῖον διενεχθεὶς, ἔφυγεν εἰς Μεσσηνίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν Πύλαν, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα, θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος, ἐγέννησε δώδεκα υἱούς, τῶν ὁποίων μόνος ἐσώθη ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἡρακλ. ὁ Νέστωρ. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος, ᾗ ἀποικήσας τὴν Μίλητον. 3) φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἐκ Σκήψεως, υἱὸς Κορίσκου ᾗ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, τῶν ὁποίων ἐκλήρονόμησε καὶ τὴν βιβλιοθήκην. 4) (γωγρ.) ποτ. τῆς Κῶ.

Νηλιάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Νηλείδης.

Νηλήϊος, η, ον, Π. ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Νηλέως.

Νηλητὴς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Νηλέως.

Νηλία (ἡ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας πὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου.

Νηλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Νημερτὴς, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νηρεῖς, ίδος (ἡ), ἴδε Νηρηΐς.

Νηρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, θεὸς τοῦ ὕδατος (νηρεὺς γενόμενος ἐκ τῆς Δωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς ἀπ' αὐτοῦ καλουμένας Νηρηΐδας.

Νηρηΐνη (ἡ), Π. ἀντὶ Νηρηΐς.

Νηρηΐς, Ἰων. ἀντὶ Νηρεῖς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, (ὅθεν πλθ.) Νηρηΐδες, αἱ ἄλλως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Δωρίδες, πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται ἄλλως παρ' ἄλλοις. Νύμφαι τῆς Μεσογ. θαλάσσης, ἢ (ἐν γέν.) τῶν ὑδάτων (τῶν νηρῶν), αἱ παρ' ἡμῖν κοινῶς Νεράϊδες, σύντροφοι τῆς Ἀμφιτρίτης.

Νήριτος (ἡ), π. τῆς Λευκάδος πεμπτη πὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μὲ τὴν στερεάν, μετὰ κισθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Κορινθίων τὴν Λευκάδα. (τὸ ἐθν. Νηρίκιος).

Νηρὶς, ίδος (ἡ), κώμη μεσόγειος τῆς Δρυγολ. ἢ Μεσσην.

Νήριτον (τὸ), β. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἰθάκης, (Ἀνωΐ), (τὸ ναυτ. Λήριτος).

Νήριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολίτης τῆς Ἰθάκης.

Νησαία (ἡ), = Νισαία.

Νησαίη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νησαιώτης, ου (ὁ), ὁ ἀγαλματοποιὸς Ἐρίτιος.

†**Νῆσα**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἴνησα.

Νησὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νηφαλίων, ωνος (ὁ), = Νεφαλίων.

Νῆφος (ὁ), = Νέφος

Ν ἔαρος (ὁ), β. τῆς Ἀρμεν.

Νίγειρ, ειρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤρ. ἀ παρ' Ἡροδότῳ Μέγας ποταμὸς, ῥέων διὰ τῆς Νιγρητίδος.

Νιγρῆται καὶ **Νιγρῖται** (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμόν.

Νιγρῖνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Δουκιανὸς ζωγραφίζει φιλόσοφόν τινα.

Νίγρος (ὁ), ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμ. ἐπὶ Δομμιδίου, φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα αὐτοκρατορήσαντος Σεπτίμιου, κατὰ τὸ ὁποῖον κηρυχθεὶς ἔπειτα, κατεπολεμήθη καὶ κατεκόπη φεύγων.

***Νικαγόρα** (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἐχετίμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγασικλέους, ἐκ Σικυῶνος ἱέρεια ἴσως τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

***Νικαγόρας**, ου (ὁ), Μεσσήνιός τις καὶ Ἰλδ. καὶ Πλουτ. 2) γραμματεὺς τοῦ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Σοφιστὴς παρ' Ἀθην., Σουΐδα καὶ Φλωρτ. Νίκαια (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τοῦ Σαγγαρίου.

2) Θυγ. τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ γυνὴ τοῦ Δυσιμάχου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ

3) (χωρογρ.) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, ἡ πρότερον Ἀντιγόνεια ἀπὸ τοῦ πρώτου κτίτορος αὐτῆς Ἀντιγόνου, (Ἰσνίκ). 4) φρούρ. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 5) π. τῆς Ἀγχουρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Nizza). 6) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Γλάσσου, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Πώρου νίκης του, (ὁπόλ. Νικαῖος καὶ Νικαεύς).

*Νικαίνετος (ὁ), Ἐπιγραμματοποιὸς τις ἐξ Ἀζηνίρων (Ἀθήν. ΙΕ', 673 καὶ ΙΙ', 590).

Νικάνδρα (ἡ), Ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου παρ' Ἡροδότῳ.

Νικάνδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαριλάου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) Ἄνακτος τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀναβ. Ε'. ά, 13). 3) Γραμματικός τις ἐκ Θειατείρων, ἢ 4) Ἄλλος ἢ (;) ὁ αὐτὸς ἐκ Χαλκηδόνος.

5) Ἠλεῖός τις Ὀλυμπιονίκης. 6) ὁ περίφημος ἰατρὸς, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, ἀκμάσας περὶ τὸ 130 πρὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπικὰ ποιήματα, ἐπιγραφόμενα Θηριακὰ καὶ Ἀλεξιφάρμακα.

Νικάνωρ, ορος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Χαόνων, (Θκδ. Β', 80). 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀποθανὼν ἐν τῇ Βακτριανῇ. 3) Στεφανηφόρος, στρατηγὸς, ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ ἀδελφὸς, τοῦ Κασσάνδρου, διορισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἔπαρχος Πειραιῶς καὶ Μουνυχίας, ἐφάτερον δὲ καταστὰς ὑποπτος ᾗ φανεὶς, διορισθέντος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. 4) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς τοῦ Ἑρμαίου, γεγὼς περὶ ς. χιλιῆς.

Νικαρέτη (ἡ), ὄνομα διαφόρων γυναικῶν.

Νικάρχος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. 2) Ἄρκάς τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Νικαιπολις, ιδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, μήτηρ τῆς Θεσσαλονίκης, γυναικὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Νίκαρχος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

*Νικάσυλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Παυσ. (ΣΤ', ιδ').

*Νικατήριον (τὸ), βλ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὰ Ἀρβηλα.

Νικάτωρ (Δ. ἀντὶ Νικήτωρ), ορος (ὁ), ὁ βασιλεὺς Σέλευκος.

Νίκη (ἡ), θεότης συμβολικὴ, θυγ. τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, συμπάρεδρος τοῦ Διὸς, εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νεάνιδος πτερωτῆς, κρατούσης φάσγανον ἢ κλάδον φοίνικος. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον.

Νικήρατος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Νικίου. 2) υἱὸς τοῦ Νικίου, ὁ ἐκλεθεὶς Ἀγαπητός. πλούσιος, καθὼς ᾗ τὰ τῆς οἰκογένειας, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν 30 τυράννων. 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ., ὁ παρ' Ἕλλοις Νίκητος.

Νικήτης (Δωρ. ἀντὶ) Νικήτας (ὁ), ἰατρὸς τις παρ' Ἀμμ.

Νικηφόριον (τὸ), π. καὶ φρούρ. τῆς Μεσοπ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτη, ἤτοι νεώτερον Λεοντόπολις, ὅπου καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον περίφημον τοῦ Διὸς Νικηφορείου.

Νικιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Νικίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικηράτου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων, τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν θεοσέβειαν ᾗ ἐλευθεριότητά τε. καὶ κατορθώσας, μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, τὴν, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Νικίειον εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ἐμαίωσε μετ' οὐ πολὺ ἡ φιλοδοξία τοῦ Ἀλκιβιάδου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ Λαμάχου ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς εἰς Σικελίαν, ἠναγκάσθη, ἀποτυχούσης, μετὰ πολλοὺς κινδύνους ᾗ ἀγῶνας, τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης, νὰ παραδοθῇ, νοσῶν ἤδη, μὲ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ στρατοῦ εἰς τοὺς Συρακουσίους, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐφονεύθη ἀπανθρώπως. 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὰ. ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ.

3) περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Νικομήδους, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 4) ἰατρός τις ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου.

Νικίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίμαχον.

2) θυγ. τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλα, μήτηρ τοῦ Εὐρυσθέως, ἡ παρ' ἄλλοις Ἀρχίππη καὶ Λευκίππη. 3) Ἱέρεια τις ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νικιππος (ὁ), τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ.

2) μαθητής τις τοῦ Θεοφράστου.

*Νικοβούλη (ἡ), γυνή τις, ὑπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα συνεγράφη τις ψευδωνύμως.

Νικόδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Νικόδημος, γλύπτης τις ἐκ Μαινάλου.

Νικόδημος (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 74 Ὀλυμπ.

Νικοδίκη (ἡ), γυνή τις Ἀθην. παρ' Ἀρχῳ.

Νικόδρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Νικης. 2) Αἰγινήτης τις, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ προδοσίας τῆς πατρίδος του, καὶ καταφυγὼν εἰς Σούνιον, ἀποτυχούσης τῆς πράξεως. 3) κιθαρῳδός τις παρὰ Ἀρτ.

Νικόδωρος (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ. 2) Μαντινεὺς τις, εὐδοκιμήσας χρόνον πολὺν ὡς πύκτης, καὶ περὶ τὸ 400 πρὸ Χ., προδεδηκὼς ἤδη, κατασταθεὶς νομοθέτης τῆς πατρίδος τε, λαβὼν τὴν νομοθεσίαν αὐτοῦ παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου.

Νικοθέη (ἡ), μία τῶν Ἀρπιῶν.

Νικοκλῆς, έους (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. Ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 2) τύραννός τις ἐν Κύπρῳ ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης τὸν σωζόμενον αὐτοῦ λόγον περὶ Βασιλείας. 3) Δακεδαιμόνιός τις γράψας περὶ τῶν ἐθίμων τῆς πατρίδος του. 4) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀκριῶν. 5) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι.

Νικοκράτης, ους (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ., ὁ παρ' Ἕλλοις Νικόστρατος.

Νικοκρέων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὁ κοπανίσας τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον.

Νικολάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικολάου, Πυθιονίκης τις ἐκ Κορίνθου.

Νικολαΐδας, α (ὁ), Ταραντῖνός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Νικόλαος καὶ Ἰων. Νικολέως καὶ Δωρ. Νικόλας (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βούλιδος, ὅδε τοῦτο τὸ ὄνομα. 2) υἱὸς τοῦ Βούλιδος, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐν ᾧ ἐστέλλετο πρέσβυς ἐκ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν Περσίαν μετὰ τοῦ Ἀνηλίτου, καὶ φονευθείς.

Νικόλοχος (ὁ), Ναύαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Νικομαχίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Νικόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος ἐξ ἧς Ἀντικλείας, θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους. Ἄριστος ἰατρὸς, βασιλεύσας τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τε. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Πινδάρῳ. 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

4) Φωκαεύς τις παρὰ Θκδ. 5) γραφεὺς τις τοῦ δημοσίου ἐν Ἀθήναις. 6) ἀρχαῖός τις περίφημος ζωγράφος, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικοστράτων. 7) μαθηματικός τις καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων τῆς Παλαιστίνης τοῦ ὁποίου σώζονται Ἀριθμητικὴ καὶ Ἁρμονικὴ ἐγχειρίδια.

Νικομήδεια (ἡ), π. πρωτεύουσα ποτε τῆς Βιθυν., εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κτίσμα Νικομήδους τοῦ Α', (Ἰσμίτ), (ὁ πολ. Νικομηδεύς).

Νικομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεομένους, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους. 3) ὁ Α', βασιλεὺς τῆς Βιθυν., ὁ κτίσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. τὴν πόλιν Νικομήδειαν. 4) ὁ Β', ὁ ἐπονομασθεὶς Ἐπιφανὴς, υἱὸς τοῦ Πρυσίου, βασιλεύς τῆς Βιθυν., ἀναστραφεὶς ἐν Ῥώμῃ, ὅς τις, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀτταλου, βασιλέως τῆς Περγάμου, ἐξεθρόνισε ᾗ, καθὼς λέγουσιν, ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, καταφυγόντα εἰς τὸν ἐν Νικομηδείᾳ ναὸν τοῦ Διός. 5) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς νόθος τοῦ πατρὸς, βασιλεύσας τῇ συναρχίᾳ τῶν Ῥωμ. τῆς Βιθυνίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν μετὰ θάνατόν του τε.

Νικανδίας, α (ὁ), ἴδε ἀριθ. Νικανδίας.

Νικόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου ἡ Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου, (Πρέβεζα).

2) π. τῆς Ἀρμεν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Πομπηΐου, εἰς μνήμην τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του. 3) π. μεσόγειος τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Ἰσσόν. 4) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀλεξανδρείας, οἰκισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. 5) π. τῆς Μοισίας, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἴστρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ εἰς μνήμην τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης τα, (Νικόπολις). 6) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου, ἡ ὕστερον Κρηστόπολις, (ὁ πολ. Νικοπολίτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νικοστράτη (ἡ), μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου.
2) Πυθαγορεία τις παρ' Ἰαμβλ. 3) ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Νικοστρατίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Νικόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης ἢ δούλης τινὸς Πιερίδος. 2) υἱὸς τοῦ Διτρέφους, σφαγεὺς τῶν Ἀθην. 3) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐπικαλούμενος Καλὸς, παρὰ Ξενοφῶντι. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. καὶ τὸ β'. τῆς 121. 5) υἱὸς τοῦ Θεοσθενίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 6) εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ζωγράφων, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, παρβλ. Νικόμαχος. 7) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 8) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κιλικίας.

Νικοτέλεια (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Λυσιμαχίνης.

Νικοτέλης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 97 Ὀλυμπ. 2) Κορίνθιός τις διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

Νικοφάνης, ους (ὁ), Ἀρκάς τις ἐκ Μεγαλοπόλεως παρὰ Πολ.

Νικόφημος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ.

*Νικόφρων, ονος (ὁ), ἴσως ἀντὶ-

*Νικοφῶν, ῶντος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) ἐποποιός τις γράψας Δηλιάδα.

Νίκυλλα (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Νικὼ, οὔς (ἡ), διαβοήτός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, Σαμία, ἡ ἐπικληθεῖσα Αἴξ.

Νίκων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

Νικωνία (ἡ), καὶ Νικώνιον (τὸ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ πλησίον τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Νικωνίδας, α (ὁ), Θετταλός τις ἐκ Δαρίσσης παρὰ Θκδ.

Νινευή (ἡ), ἴδε Νῖνος (ἡ).

*Νινιὰ (ἡ), π. τῆς Δαλματ.

Νῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων (2200—2100 π Χ.), ἀνὴρ τῆς Σεμιράμιδος καὶ πατὴρ τοῦ Νινύου, κτίτωρ τῆς Νίνου.

Νῖνος (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου εἰς τὸν Τίγριν, καθέδρα πάλαι βασιλέων τῆς Ἀσσυρ. καὶ Βαβυλῶν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους, βασιλέως τῶν Μήδων. 2) ἄλλη πόλις τῆς Βαβυλων., μεταγενεστέρα, ἡ συνήθως Νινίβη, (ὁ πολ. Νίνιτες).

Νινύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν διεδέχθη εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων.

Νιόβη (ἡ), θυγ. τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δίας, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὑπαίου ἐγέννησεν ἐξ υἱοὺς καὶ ἐξ θυγατέρας· κομψηθεῖσα δὲ ὅτι ἦτον αὐτεκνοτέρα τῆς Λητοῦς, παρώργισεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε δι' ἀπειλῆς της ἐτοξεύθησαν ὅλα της τὰ τέκνα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτὴ δὲ ὑπὸ τῆς θλίψεώς της μετεμορφώθη εἰς βράχον. 2) θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, ἐξ ἧς (πρώτης γυναικὸς θνητῆς) ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἄργον καὶ τὸν Πελασγόν.

Νισεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάροπος ἢ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύρης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ὁ ὡραιότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Νῖσα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., ἀνύπαρκτος, κατὰ τὸν Στρβ., ὄθεν, κατά τινας, = Νῦσα.

Νισαία (ἡ), π. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, λιμὴν τῶν Μεγάρων, συνεχόμενος μετ' αὐτῶν πρότερον διὰ τείχους, (τὸ ἔθν. Νισαῖος).

Νισαία (ἡ), χώρα τῆς Μαργιανῆς μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὄξου.

Νισαῖον πεδίον (τὸ), πεδιὰς εὔφορος τῆς Ῥαγιανῆς ἐν τῇ Μηδίᾳ παρὰ τὰς Κασπίας πύλας, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἵππους, τὰς καλουμένας Νισαίας.

Νισαῖος (ὁ), τυραννός τις ὑπαδοῦτος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

Νισίβις, εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Μυγδονίας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἡ ἄλλως Ἀντιόχεια ἐν Μυγδονίᾳ, (Νισιβῆνοι), (ὁ πολ. Νισιβηνός).

Νῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανδίονος Β', βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Σκύλλα, ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος, ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἔκοψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας, τὰς ὁποίας ἐν ὕσῳ ὁ πατήρ της εἰς τὴν κόμην του, ἔμελλεν εἶναι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μοιρῶν, ἀνίκητος, ἢ οὕτω περιέσωσεν αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα της εἰς τοὺς ἐχθρούς, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπορραφεὶς αὐτὴν ὁ Μίνως, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, (ὄθεν ‖. « Νῖσα πόλις, « Εὐρ., τὰ Μέγαρα, καὶ ‖. « Νίσου λόφος, « Πίνδ., ὁ λόφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ᾠκοδόμηται ἡ πόλις αὕτη. 2) Δουλίχιός τις παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Σ, 127).

Νῖσσα (ἡ), = Νῦσα.

Νίσυρος (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, πλησίον τῆς Κῶ. 2) π. ἐπὶ τῆς νήσου Καρπάθου, (τὸ τοπ. Νισύριος).

Νιτητις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Νιτιόβριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκκίτ. Γαλλ.

Νιτρία (ἡ) καὶ Νιτρίαι (αἱ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς μεσημβρ. τῆς Μαρεώτιδος λίμνης, πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου νομοῦ.

Νίτωκρις, ιος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἢ τοῦ Ἐβιλμεροδάχου, βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων. 2) βασίλισσά τις τῆς Αἰγύπτου, φονεύσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων, εἰς ἐκδίκησιν τοῦ θανατωθέντος ὑπ' αὐτῶν ἀδελφοῦ ἢ προκατόχου της.

Νιφάτης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀρρ. 2) (γεωγρ.) β. τῆς Ἀρμεν., μέρος τοῦ Ταύρου, ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τίγριδος ἄχρι τῆς Μηδίας.

Νίψα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὄθεν Νιψαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἄνωθεν τῆς Μεσημβρίας.

Νόαρος (ὁ), ποτ. τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ἐνούμενος μὲ τὸν Σεβον.

Νοήμων, ονος (ὁ), Δύκιός τις ἐκ τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου. 2) υἱὸς τοῦ Φρονίμου ἐξ Ἰθάκης. 3) Θεσσαλονικεὺς παρ' Ἀθην.

Νόης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χαμ. εἰς τὸν Ἴστρον.

Νόθων, ωνος (ὁ), Ἐρετριεύς τις, πατὴρ τοῦ Λίσχίνου.

*Νοίγα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρίας ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ.

Νομάδες (οἱ), ἐν γέν., ὅλοι οἱ λαοὶ, οἵτινες διάγοντες βίον ποιμενικὸν, περιπλανῶνται μὲ τὰ ποίμνιά των ἀπὸ τόπου εἰς τόπον χωρὶς νὰ ἔχωσι μόνιμον πολίτευμα, (ἴδε καὶ δέ 2) (παρὰ ποιοῖς μεταγενεστ.) οἱ ἀποικοι τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, ἴδε Νομαδική (ἡ), ἐνν. χώρα, ἡ Νουμιδία.

Νομαία (ἡ), ποιμενίς τις παρὰ Θκρ.

Νομαντία (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπανίας, (ὁ πολ. Νομαντῖνος).

Νομὰς, άδος (ὁ), ἴδε Νομάδες.

Νομᾶς, ᾶ (ὁ), = Νομάς.

*Νομήτωρ, ορος (ὁ), = Νομήτωρ.

Νομιὸς, α, ον. Ὁ τῆς νομῆς, ποιμενικὸς (ζεύς. 2) ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς προστάτης μάνδρας ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ καὶ 3) ὁ Ἑρμῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ‖. « Νομιὸς ποταμὸς, ρωνυμ.) Νομία, Νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθησαν τὰ Νόμια ὄρη, βουνὰ τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δακωνίας.

Νομίων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Λιμναχος, ἡγεμόνας τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Καρῶν.

Νόννος (ὁ), Αἰγύπτιος ἐκ Πανοπόλεως, ποιητὴς, γράψας Διονυσιακά.

Νοσσὶς, ίδος (ἡ), ποιήτρια τις ἐκ Δοκρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 πρὸ Χ.

Νότιον (τὸ), π. παραθαλ. καὶ ἄκρον, εἰς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὑστερον ἐπίνειον τῆς Κολοφῶνος.

Νοῦβαι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρ., διαιρούμενος εἰς τοὺς πρὸς δυσμὰς τῆς Μερόης καὶ τοὺς πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Νείλου κλήσιον τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Νούβιον (τὸ), π. τῆς Ἠλίδος.

Ναυκερία (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῷ Λατίῳ τῆς Ἰταλίᾳ. 2) π. τῆς Οὐμβρικῆς (Mucera).

Νουμᾶς, α (ὁ), Πομπίλιος, ὁ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης. Διάδοχος τὴν τοῦ Ῥωμύλου τριΐα, βασιλεύσας εἰρηνικῶς 43 ἔτη ἢ πλουσίας τὴν ἀρετὴν τοσοῦτον πολιτείας τῶν Ῥωμαίων μὲ σοφὴν νομοθεσίαν.

*Νουμήνιος (ὁ), συγγραφεύς τις μέ ὄνομα κλείας.

Νουμήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρόκα, βασιλέως τῆς Ἀλβης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμυλίου, ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁποίου Σιλβίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον.

Νουμιδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀφρ. μεταξὺ τῆς Καρχηδονικῆς καὶ Μαυριτανίας καὶ τὴν Μεσογειον θάλασσαν.

Νοῦς, Νοῦ (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χωρ. πλ. τὸν Ἀλφειόν.

*Νουτρία (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Νυκτεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ γεν Χθονίου, ἀδελφὸς τοῦ Δύκου καὶ σατρὸς τῆς Ἀντιόπης, βασιλεύσας Θηβῶν ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Λαβδάκου.
2) ὁ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.

Νυκτίς, ίδος (ἡ), πατρων. ἡ θυγατ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη. 2) (κυριωνυμ.) γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου.

Νύκτιμος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λυκάονος, ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῶν πεντήκοντα ἀδελφῶν του, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Νυμέαιον (τὸ), λίμνη τις ἐν Λακωνίᾳ.

Νυμφαία (ἡ), ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς.

Νυμφαῖον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῶν Νυμφῶν, ὅθεν 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. 3) χωρ. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ. παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν, περίφημον διὰ τὰς ἀφθαλτώδεις πηγάς του. 4) ἀκρωτ. τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ. 5) σπήλαιόν τι τῆς Συρ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόντου ἐπὶ τοῦ Κασσίου ὄρους.

Νυμφαῖος (ὁ), μυσικός τις ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας.

*Νυμφάς, άδος (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Νυμφασία (ἡ), πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

*Νύμφις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας.

Νυμφόδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύθου, ἐξ Ἀδήρων, ἰσχύων παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Θρᾳκῶν Σιτάλκῃ. 2) θαυματοποιός τις παρ' Ἀθην. (Α', 19).

Νύξ, Νυκτὸς (ἡ), ὡς θεότης, θυγ. τοῦ Χάους, ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Ἡμέρας, μήτηρ τοῦ Ὕπνου, τοῦ Θανάτου κ.λπ.

Νῦσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρισταίου, τροφὸς τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, τοῦ ἁλλιος Μηροῦ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου. 3) π. τῆς Αἰθιοπ., ὅπου ἀνετράφη ὁ Διόνυσος. 4) π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸν Ἑλικῶνα. 5) π. τῆς Εὐβ. 6) π. τῆς Καρ. 7) β. τῆς Θρᾴκης, τὸ ἅλλιος Νυσήϊον. 8) β. τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὴν Σεραβίδα λίμνην. 9) β. τῆς Αἰθιοπ. ἢ ἄλλα ἄλλου, καθὼς καὶ πόλεις ὁμώνυμοι; (τὸ τοπ. Νυσαιεὺς καὶ Νυσαεὺς καὶ Νυσαῖος).

Νυσαῖος καὶ Νυσηΐϊος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Νύσης.

Νυσηΐς, ίδος (ἡ) ἰδιαίτ. θηλυκὸν τοῦ Νυσαίος. || Νυσηΐδες, Νύμφαι, αἱ ἀνατρέψασαι τὸν Διόνυσον.

Νυσσός (ὁ), ὁ τροφεὺς τοῦ Διονύσου, ἐκ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐνεπιστεύθη τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν, ἐκστρατεύσας εἰς Ἰταλίαν.

*Νύσσα (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Μιθριδάτου.

Νυχεία (ἡ), Νύμφη τις παρὰ Θκρτ. 2) πηγή τις ἐν τῇ Τεφρῳ.

Νώλα καὶ Νῶλη (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Χαλκιδέων, (Nola), (ὁ ποδ. Νωλανός).

Νῶλα (Lamentana), (ὁ πολ. Νωλεντανός).

Νωνακρίς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Φενεὸν καὶ τὴν Στυγα, (ὁ πολ. Νωνακριεὺς ἢ Νωνακριάτης).

Νῶρα (τὰ), π. μεσόγειος τῆς Σαρδινίας, (Nurri). 2) κώμη ὀχυρὰ τῆς Καππαδοκίας.

Νῶρα, ἡ ὕστερον Νηρασσός, (ὁ πολ. Νωρασεύς).

ΔΕΣ ΚΥΡ. ΟΝΟΜ.)

Νῶραξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρμοῦ, κτίστωρ τῶν ἐν Σαρδινίᾳ Νώρων.

Νώρεια καὶ Νωρήεια (ἡ), ἡ μητρόπολις τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ.

Νωρικοί (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων, διαιρούμενον εἰς τοὺς Βοίους ἢ Βοίους καὶ τοὺς Ταυρίσκους, καὶ κατοικοῦντες κατ' ἀρχὰς τὸ -

Νωρικόν (τὸ), χώρα μεγάλη τῆς μεσημβρ. Γερμαν., περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας, τὸ Τυρόλιον καὶ τὸ Σαλτσοῦργον.

Ξ.

Ξάνθη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ξάνθης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μάρδων παρ' Αἰσχύλῳ.

Ξανθίας, ου (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις.

Ξανθικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας.

Ξάνθιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ὑρκαν.

Ξανθιον πεδίον (τὸ), τὸ περὶ τὸν ποταμὸν τῆς Λυκίας Ξάνθον.

Ξανθίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Δώρου, γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ Λεοφῶντος. 2) ἡ γυνὴ τοῦ Σωκρ. 3) θυγ. τοῦ Περικλέους.

Ξάνθιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίλαντος, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος ἢ πατὴρ τοῦ Περικλέους, κατηγορήσας τὸν Μιλτιάδην διὰ τὴν ἐν Πάρῳ ἀποτυχίαν του. 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις λοιμοῦ. 4) Λακεδαιμόνιος, ὃς ἀνεκηγήσατο ἐνδόξως τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου, καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥήγουλον.

Ξανθίς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ὁμάλιππον.

Ξάνθος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων (Ἰλ. Ε. 152). 2) υἱὸς τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀπεικίσας μέρος Πελασγῶν εἰς Λέσβον. 3) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου ἢ Ἀνδροπόμπου, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. 5) Σάμιός τις, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἡ περίφημος Ῥοδῶπη εἰς τὴν Αἴγυπτ. 6) Ἕλλην ποιητής, προγενέστερος τοῦ Στησιχόρου. 7) ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, συγγράψας Λυδιακά. 8) Ἰατρός τις, υἱὸς τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. 9) εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλ. ἢ 10) τοῦ Ἕκτορος. 11) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Τρωάδος, ὁ κοινῶς Σκάμανδρος. 12) ποτ. τῆς Λυκ., ὁ πρότερον Σίβρης. 13) π. τῆς Λυκ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος, (ὁ πολ. Ξάνθιος).

Ξανθώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ξεναγόρης, ωα (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ξεναγόρας.

Ξενοφῶν, ωντος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξεναγόρας, ου (ὁ), Ῥόδιός τις, διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

*Ξεναίνετος (ὁ), ὁ παρὰ Διοδ. Ἑξαίνετος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ.

Ξενάρης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Κνήβιος ἢ Κνίβιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ξενάρκης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐξ Αἰγίνης.

Ξέναρχος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. 2) μιμογράφος τις, υἱὸς τοῦ Σώφρονος. 3) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Σελευκείας, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Ξενία (ἡ), ὄνομα ποιμενίδος παρὰ Θκρτ.

Ξενιάδης, ου (ὁ), Κορίνθιος, ὁ ἀγοράσας καὶ ἀπελευθερώσας ἔπειτα τὸν Διογένην. 2) ἕτερος, φιλόσοφος, ἐκ Κορίνθου, ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.

Ξενίας, ου (ὁ), Ἀρκάς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων. 2) πλούσιός τις ἐξ Ἤλιδος.

*Ξενίς, (δος (ἡ), δούλη τις παρὰ Δωθῳ.

Ξενόδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου ἢ τῆς Νύμφης Κωμαίτας. 2. Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀντικύρας, (Παυσ. Γ', 3ιι). 3) λυρικός τις ποιητὴς ἐκ Κυθήρων.

Ξενοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Σιλέως, φονευθεῖσα μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἐδίκαζον τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους των. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης.

*Ξενόδοκος (ὁ), Μεσσήνιός τις, νικήσας στάδιον περὶ τὴν θ' Ὀλυμπ.

Ξενοκλεία (ἡ), Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἧς ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἠγκαλιάσθη ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ἂν ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον.

Ξενοκλείδης, ου (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. 2) ποιητής τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθ.

Ξενοκλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Γ', δ', 20). 2) ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὴν 91 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, γλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) υἱὸς τοῦ Σοφοκλ. 5) ῥήτωρ ἐξ Ἀδραμυττίου. 6) στράτηγὸς τῶν Μ. Ἀλεξ.

Ξενοκράτης, ους (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἢ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθ., διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξεν 25 ἔτη, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων. 2) σύζυγος τοῦ Θήρωνος, τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας Πύθια. 3) ἱστορ. Ἀφροδισιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 πρὸ Χ. καὶ γράψας Θηγιακά. 4) Βοιωτάρχος τις παρὰ Παυσ.

Ξενοκρίτη (ἡ), γυνή τις παρὰ Πλουτ.

Ξενόκριτος (ὁ), λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Δοκρῶν σύγχρονος τοῦ Στησιχόρου. 2) γλύπτης ἐκ Θηβῶν.

Ξενοφάνης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐραστ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γοῦ τῶν Ἀθην. Ἀναμάγοις. 2) φιλόσοφος ἐκ Κολοφῶνος, διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου, ὁ συστήσας τὴν Ἐλεατικὴν σχολήν, καὶ ἀκμάσας ἑκατοστῇ ὀλυμπ.

*Ξενοφάντης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μετοποντίου.

Ξενοφαντίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Ξενόφαντος (ὁ), θεθυραμβοποιός τις ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνύμου.

Ξενοφίλης (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἢ μουσικὸς ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ Χαλκίδος, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, ζήσας 103 ἔτη.

Ξενόφριων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φαιδίμου.

Ξενοφῶν, ῶντος (ὁ), Κορίνθιος, Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) ὁ περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος ἢ ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Γρύλλου, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τῷ γ'. ἔτει τῆς 83ῆ Ὀλυμπ., μαθητὴς τοῦ Σωκρ. Συνακολουθήσας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων Κύρον τὸν νεώτερον εἰς τὴν Περσίαν, εὐτύχησε διὰ τῆς φρονήσεώς του νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας των, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ., οἵτινες παρεχώρησαν αὐτῷ μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας λαφύρων, διὰ τῶν ὁποίων ἀγοράσας κτῆμά τι παρὰ τὴν ἐν Ἤλιδι Σκιλλοῦντα, ἔστε οἱ συμπολῖται του τὸν ἐξώρισαν, ὡς Λακωνίζοντα, διήγαγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του, ἀπομνημονεύσας μὲ χάριν καὶ ἀκρίβειαν ἀμίμητον καὶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα ὅσα ἔπραξεν ἢ ἤκουσεν ἢ εἶδε, καὶ ἀπεθανὼν ἐν Κορίνθῳ εἰς ἡλικίαν 93 ἐτῶν. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱούς, τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. 4) ὁ Ἐφέσιος, γράψας, ἄγνωστον πότε, τὰ κατ' Ἀνδίαν ἢ Ἀβροκόμην, μυθιστόρημα εἰς πέντε β βιβλία.

Ξένυλλα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ξένων, ωνος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Θηβαίων. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, γράψας Ἰταλικὰ καὶ Κρητικά. 3) τύραννός τις ἐν Ἑρμιόνῃ.

*Ξερξηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ξέρξης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεω, βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ 486 -465 πρὸ Χ., ὁ στρατεύσας μὲ 1,800, 000 στρατοῦ ἢ 1200 πλοῖα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, φυγὼν δὲ, μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἧτταν τοῦ στόλου του, ἢ δουλεὶς ἔκτοτε εἰς παντὸς εἴδους ἡδυπαθείας, ἄχρις ὅτου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ὑπερφόρων του Ἀρταβάνου. 2) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Α', βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τῷ 423ῷ πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ.

*Ξιμηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου περὶ τὸν Ἅλυν.

Ξιφωνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ξιφωνίατης). Ἀπ' αὐτῆς παρονομάζεται τὸ παρὰ τὸν λιμένα τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων ἀκρωτήριον, (κοιν.) Capodi S. Croce.

Ξύθ, εως καὶ ῖος (ἡ), π. τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννητικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, (Μεχαλὲτ-ἐλ-κεμπρ), (ὁ πολ. Ξύτης).

Ξοῦθος ἰδ., υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἢ τῆς Νύμφης Ὀρσηίδος, φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλ. εἰς τὴν Ἀττικήν, καὶ συζευχθεὶς τὴν Κρέουσαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. 2) τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις.

Ξυλόπολις, εως (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδονίας.

Ξυνία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. πλησίον τῶν Ὑπάτων, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρονομάζεται ἡ Ξυνιὰς, λίμνη τῆς Θεσσαλ.

Ξυπέτη (ἡ), χωρ. ἢ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ξυπέτιος, Ξυπετιών ἢ Ξυπετεύς).

Ο.

Ὄα (ἡ), νησος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὀεὺς καὶ Ὄαλεύς).

Ὄαξος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀάξιος).

Ὄαρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.

Ὄασις, εως καὶ ιος (ἡ), = Αὔασις (λέξις Αἰγυπτ.), μέρος κατάφυτον καὶ εὔφορον ἐν μέσῳ τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων τῆς Λιβύης, ὡς νῆσος ἐν μέσῳ πελάγους. Τρεῖς τοιαῦται Ὄάσεις ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγαλητέρα ἀπέχει 7 ἡμέρας τῶν Θηβῶν, ἡ δευτέρα ἔκειτο περὶ τὴν Μοίριδος λίμνην, ἢ ἡ τρίτη, ἡ μικροτέρα, εὑρίσκετο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος.

Ὀβολκῶν ἢ Ὀβούλκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., (Porcuna), (ὁ πολ. Ὀβολκωνίτης).

Ὀβριάρεως (ὁ), = Βριάρεως.

Ὄβριμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Φωτίῳ.

†Ὄβρις, ἴδε (ὀρθότ.) Ὄφις.

Ὄγκα ἢ Ὄγγα (ἡ), ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Βοιωτοῖς, εἴτε ἀπὸ λέξεως Φοινικικῆς, εἴτε ἀπό τινος κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, ὅθεν καὶ Ὀγκαίδες ἢ Ὀγκαῖαι Πύλαι τῶν Θηβῶν, φέρουσαι νοτειοανατολικῶς πρὸς τὰς Ἀθήνας, αἱ ἄλλως Ὑγυγίαι πύλη.

Ὀγκεῖαν ἢ Ὄγκιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ὄγκου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὄγκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀγκίου, μεταξὺ τῶν ἱπποφορβίων τοῦ ὁποίου κατέφυγε, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον ἡ Δήμητρα, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ αὐτοῦ συνέλαβεν ἀπ' αὐτοῦ, μεταμορφωθέντος ὡσαύτως εἰς ἵππον, τὸν Ἀρίονα.

Ὄγμιος (ὁ), ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Γαλάταις.

*Ὀγρύλη (ἡ), πολίχν. τῆς Σαρδινίας, (ἴσως Ἀγρύλη).

Ὀγχησμός (ὁ), λιμὴν τῆς Θεσπρωτ. ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Ὀγχηστός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Βοιωτοῦ, κτίτωρ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὅστις, φονεύσας τὸν Οἰνέα, ἔφυγεν εἰς Πελοπόννησον.

Ὀγχηστός (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος μὲ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδ. (Μαζαράκι), (ὁ πολ. Ὀγχήστιος). 2) ποτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιωτίδος πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ χυν. εἰς τὴν Βοιβηΐδα λίμνην.

*Ὀδαίναθος (ὁ), ὄνομα Συριακόν.

Ὀδήσσος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Ὀδησσεὺς καὶ Ὀδησσίτης).

Ὀδίτης (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐν Παιονίᾳ ἀλιεύοντων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Καρχηδόνος.

*Ὀδιούπολις, εως (ἡ), κώμη τῆς ἐν Πόντῳ Βιθυνίας, (ὁ πολ. Ὀδιουπολίτης).

Ὀδοιδόκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑποῦντος, γενάρχης ἐκ τῆς Δαυνομίης τῶν Ὀδρυσῶν καὶ Καλλίαρον.

Ὀδομαντική (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀδομάντων.

Ὀδόμαντοι καὶ Ὀδόμανται (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ Μακεδονίας, κατοικοῦν περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, μεταξὺ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ.

Ὀδρύσαι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν περὶ τὸν Ἔβρον.

Ὀδρυσαί, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀδρυσῶν, ἡ Θρᾴκη. 2) ἡ κατοικος τῆς Ὀδρυσίδος.

Ὀδύσσεια, ας (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν. κτίσμα τοῦ Ὀδυσσέως, (Lisbonna). 2) ἴδε καὶ

Ὀδυσεύς (Π. ἀντί) Ὀδυσσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντειαλείας, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης ἢ πατὴρ τοῦ ἥρωος, στρατηλεμάχου, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων κατὰ Τροίαν, καὶ συντελέσας διὰ τῆς μετὰ τοῦ φρονήσεως πρὸς ἅλωσιν τῆς ἐπιστρέψας δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὸ βασίλειόν του, καὶ ἐκδικηθεὶς τοὺς ἐνεβουλεύσαντας αὐτὸν μνηστῆρας τῆς συζύγου του, φονευθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Τηλεγόνου, τὸν ὁποῖον ἔσχε γεννήσῃ ἐκ τῆς Κίρκης. Τὴν δὲ κατὰ ταύτην περιπλάνησιν αὐτοῦ ἐμφανίζει ἀντικείμενον τὸ δεύτερον τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἐπιγράφεται Ὀδύσσεια.

Ὀζόλαι (οἱ), ἡ τρίτη μοῖρα τῶν Λοκρῶν (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα), εἴτε διὰ τὴν εὐωδίαν τῶν θερμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα συνήθως ἐνεδύοντο, εἴτε διὰ τὴν ἀπορροὴν λίμνης τινὸς κειμένης εἰς τὴν χώραν των, εἴτε διὰ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων τὰ ὁποῖα τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους στολίζουσι τὴν χώραν των.

*Ὀζολίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀζολῶν.

Ὀῆ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὠήθεν).

Ὀθρηΐς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Φάγρον, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Μελιτέα.

Ὀθρυάδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἐκ τῶν 300 συμπολιτῶν του, οἵτινες ἐξελέχθησαν ἵνα μονομαχήσωσι πρὸς ἰσαρίθμους Ἀργείους ὑπὲρ τῆς θε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐπιζησάντων δύω ἐξέκειντο, οἵτινες φρονοῦντες ἑαυτοὺς νικητὰς, ἔσπευσαν εἰς τὸ Ἄργος, ἵνα ἀναγγείλωσι τὴν νίκην των, ὁ Ὀλ. ρ., ὑπερέως πληγωμένος, ὕψωσε τρόπαιον καὶ ἐπέτρεψε διὰ τοῦ οἴακός τα νικητὰς τοὺς συντρόφους του, ᾗ οὕτως ἡ Θυρέα ἐκρίθη ἀνήκουσα εἰς τοὺς Λακεδ. Ὑθρυνεύς, έως (ὁ), σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ Καθησοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδαμενέως. Ὑθρυς, υος (ἡ), β. τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Πηλίου διὰ τῆς Φθιώτιδος ἄχρι τοῦ Ποσειδείου ἀκρωτηρίου, (Κηούρα).

*Οἴα (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ. 2) (γεωγρ.) κώμη τῆς νήσου Θήρας.

Οἴαγρος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν Ὀρφέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καλοῦνται αἱ Μοῦσαι Οἰαγρίδες. 2) περίφημος ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Οἰάνθεια ἡ Οἰάνθη (ἡ), π. παραθαλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Οἰανθεύς).

Οἰαξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου ἡ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου.

Οἰαξίς, ίδος (ἡ), ἴδε Ὄαξος.

Οἰβαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ μᾶλλον τοῦ Κυνόρτα, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Τυνδάρου κτλ.

Οἰβάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιπτοκόμος τοῦ Δαρείου. 2) σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλίτιδος.

Οἰβώτας, ὁ (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἐκ τῆς ἐν Αἰγείᾳ Κόμης, πρῶτος Ἀχαιὸς Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 6 Ὀλυμπ., ὃς τις, ἀποστερηθεὶς τῶν βραβείου, κατηράσθη τοὺς συμπολίτας του ὑὸδέποτε πλέον νὰ νικήσωσιν Ὀλύμπια, μέχρις ὅτου κατὰ τὴν 80 Ὀλυμπ. ἀνέζησαν οὗτοι εἰς μνήμην αὐτοῦ ἀνδριάντα, ᾗ τότε ἐνίκησαν.

*Οἰδάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην.

Οἰδίας, που (ὁ), Π. ἀντὶ

Οἰδίπους, ποδος (ὁ), ἢ α/τ. Οἰδίπων ᾗ Οἰδίπους, υἱὸς τοῦ Λαΐου, βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης. Καταμηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ εἰς τὸν πατέρα του, ὡς μέλλων νὰ πράξῃ τὰ φρικτότερα ἀνοσιουργήματα, περεδόθη ὑπ' αὐτοῦ ἐπ' ἀλέθρῳ εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του, ὃς τις, ἐρυτήσας αὐτὸν ἐκ τῶν ποδῶν, τὸν ἐκρέμασεν ἀπὸ τινος δένδρου ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, ὅπου εὑρὼν αὐτὸν ἄλλος ποιμὴν τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἔφερεν αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα τούτου Περίβοιαν, ἥτις τὸν ἀνέθρεψεν, ἐπονομάσασα αὐτὸν, διὰ τὸ οἴδημα τῶν ποδῶν του, Οἰδίποδα, ὃς τις ἡλικιωθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τῆς καταγωγῆς του, καὶ καθ' ὁδὸν ἐφόνευσε, μὴ γνωρίσας, τὸν πατέρα του, καὶ ἐκεῖθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας, καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, ἀνυμφεύθη τὴν μητέρα του, ᾗ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύω υἱοὺς ᾗ δύω θυγατέρας. Μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ Τειρεσίου τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του, ἐτυφλώθη ἀκουσίως, καὶ, καταραασθεὶς τοὺς υἱοὺς του, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε. Τὰ συμβάντα του εἶνε, μετὰ τὰ τοῦ Ἀτρέως καὶ τῶν ἀπογόνων του, ἡ ἀφθονωτέρα τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας Ὕλη.

Οἴη (ἡ), — Ὀλ, (ὅθεν Οἰάτις). 2) κώμη τῆς Αἰγίνης.

Οἰνιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Δεξαμενός.

Οἰνικλείδας (Δ. ἀντὶ) Οἰκλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Οἰκλέους.

Οἰκλῆς, έους καὶ Π. έος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἢ τοῦ Μαντίου, πατὴρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίονος, ὅς τις, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τῆς Τρωάδος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος.

Οἰλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωδόκη, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ Αἴαντος τοῦ μικροῦ. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων.

Οἰλιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Οἰλέως, Αἴας ὁ Λοκρός.

Οἴμη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Οἰνιάδαι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὴν Οἴτην.

*Οἰνειάς, άδος (ἡ), ἡ περὶ τοὺς Οἰνιάδας χώρα.

Οἰνείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεὺς καὶ ὁ Μελέαγρος.

Οἰνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάονος ᾗ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, γεννήσας ἐκ μὲν τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, τὸν Μελέαγρον κτλ., ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας, τὸν Τυδέα. 2) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν ῥητόρων τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Οἰνηὶς φυλή. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λιγύπτου.

Οἰνεών, ῶνος (ὁ), πολίχν. παραθαλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Οἰνεωνεύς).

Οἰνιάδαι (αἱ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου, ἡ πρότερον Ἐρυσίχη καὶ νῦν Ἀνατολικόν, (τὸ τοπ. Οἰνιάδαι).

*Οἰνόανδα (τὰ), π. τῶν Κιβύρων ἐν Λυκίᾳ, (ὁ πολ. Οἰνοανδεύς).

*Οἰνέδιος (ὁ), Ἀθηναῖος, νικήσας ψήφισμα περὶ καθόδου τοῦ Θουκυδίδου.

Οἰνόη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδίας, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία. 2) (γεωγρ.) φρούρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὰς Ἐλευθερὰς τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. 3) ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττ., ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. 4) φρούρ. τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Κορινθ. κόλπον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. 5) παλίχν. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., ὅπου εἶχε ναὸν, κτισθὲντα ὑπὸ τοῦ Πρόιτου, ἡ Ἄρτεμις Οἰνωάτις. 6) π. τῆς Ἤλιδος, ἡ καὶ Βοινόη (μὲ τὸ Β). 7) π. τῆς νήσου Ἰκαρίας, (τὸ τοπ. Οἰναῖος).

Οἰνοίη (ἡ), Π. ἀντὶ Οἰνόη. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ νῆσος Σίκινος τὸ πρότερον. 3) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος.

Οἰνόμαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ᾗ τῆς Στερόπης, γεννήσας ἐξ Ἐναρέτης τῆς Ἀκρισίου τὴν Ἱπποδάμειαν, τὴν ὑπρίαν, ἐπειδὴ χρησμός τις εἶχεν εἰπεῖ ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ ὁ γαμβρός του, ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ εἰς ὅποιον ἤθελε τὸν νικήσῃ εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν, ᾗ νὰ φονεύσῃ τοὺς ἀποτυχόντας, καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, ἄχρις ὅτου ὁ Πέλοψ, δελεάσας τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ Μυρτίλον, τὸν ἐνίκησε, πεσόντα ἐκ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ καὶ φονευθέντα, καὶ ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων Ἑλλήνων ἐν Τρωάδι.

3) φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

*Οἰνοπάρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Οἰνοπία (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Αἴγινα.

Οἰνοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Οἰνοπος, ὁ Ἄλενος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) (κυριωνυμ.) μαθηματικός τις ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα.

Οἰνοπίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θόαντος καὶ τῆς Ἀριάδνης, πατὴρ τῆς Μερόπης, βασιλεύσας τῆς Χίου, εἰς τὴν ὁποίαν, ζητήσαν αὐτῷ ὕδωρ παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, εἰσήγαγε πρῶτος τὴν ἀμπελουργείαν ᾗ οἰνοποιΐαν, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πατρός του.

Οἰνοῦς, οὔντος (ὁ), ποτ. τῆς Δακων. χυν. εἰς τὸν Γοργύλαν. 2) πολίχν. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (ὁ παλ. Οἰνούντιος).

Οἰνοῦσσαι (αἱ), πέντε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Χίου καὶ Ἰωνίας. 3) τρεῖς νησίδες τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, (τὸ ποτ. Οἰνουσσαῖος ἢ Οἰνούσιος).

Οἰνόφυτα (τὰ), χωρ. τῆς Βοιωτ. περίφημον διὰ τὴν παρ' αὐτῷ νίκην τῶν Ἀθην. κατὰ τῶν Βοιωτῶν.

Οἰνοψ, οπος (ὁ), πατὴρ τοῦ Δειώδας, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Ἡλεκτρύωνος.

2) πατὴρ τοῦ ἥρωος τῶν Θηβῶν Ἀμφίονος.

Οἰνωάτις, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἢ ἐν Οἰνόῃ τῆς Ἀργολίδος τιμωμένη Ἄρτεμις.

*Οἰνωνᾶς, ᾶ (ὁ), μιμός τις ἢ γελωτοποιὸς ἐξ Ἰταλίας.

Οἰνώνη (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Αἴγινα. 2) Νύμφη τις τῆς Τρῳάδος, θυγ. τοῦ ποταμίου θεοῦ Κεβρήνος καὶ γυνὴ τοῦ Πάριδος, ἐκ τοῦ ὁποίου, πρὶν ἔλθῃ ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἐγέννησε τὸν Κόρυθον· μὴ θελήσασα δὲ ὕστερον νὰ τὸν θεραπεύσῃ, πληγωθέντα ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου, ἐκρεμάσθη ἰδιοχειρως, μεταμεληθεῖσα ἀφ' οὗ εἶδεν αὐτὸν νεκρόν.

Οἰνωτρία (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἡ νοτιοδυτικὴ μόνον ἄκρα τῆς Ἰταλ., εἶτα ἀπὸ Οἰνωτρου τοῦ Λυκάονος, εἶτι διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς οἶνον, ὕστερον δὲ καὶ 2) ὅλη ἡ Ἰταλία.

*Οἰνωτρίδες (αἱ), δύο μικραὶ νῆσαι πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας.

Οἰνωτροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οἰνωτρος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, ἀπεικίσας μετὰ τοῦ Πευκετίου, περὶ τὸ 1360 πρὸ Χ., εἰς τὰ μεσημβρινοδυτικὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παράλια τῆς Ἰταλίας, τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Οἰνωτρίαν.
Οἰνάζος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ.
Οἴοκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀσκρης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνόμασε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν πόλιν ἐν Βοιωτίᾳ.
Οἰόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης. 2) Θεσσαλὸς τις παρὰ Πλουτ.
Οἷον (τὸ), τὸ Δεκελειακὸν, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. 2) τὸ Κεραμεικὸν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐξ Οἴου). 3) κώμη τις ὀρεινὴ τῶν ἐπικνημιδίων Δακρῶν.
Οἰόρπατα [ἰνδρακτόνοι], οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις αἱ Ἀμαζόνες.
Οἰστρίβλης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Ἠυρύκης.
Οἰσύμη (ἡ), π. τῆς Θράκης, ἀποικία τῶν Θασίων, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου.
Οἶτα (ἀ), Δ. ἀντὶ Οἴτη (ἡ), τετρὰ βουνῶν τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἄχρι τοῦ Πίνδου, κἀκεῖθεν νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Οἰταῖος).
Οἰτόλινος (ὁ), ἅρμα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λίνου.
Οἰτόσυρος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων παρὰ τοῖς Σκύθαις.
Οἴτυλος (ὁ), ἥρως τις ἀρχαῖος ἐξ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ 2) π. παραθαλ. τῆς Λακων., (Βοιτύλου), (ὁ πολ. Οἰτύλιος, καὶ εἰς Ἐπιγρ. Βειτυλαῖος).
Οἰχαλία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., πολεμοῦντος κατὰ τοῦ Εὐρύτου περὶ τῆς Ἰόλης. 2, κώμη τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, συγχεομένη μὲ τὴν πρατέραν. 3) π. τῆς Μεσσην., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., ἡ ὕστερον Ἀνδανία, κτίσμα τοῦ Μελανέως. 4) π. τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Οἰχαλιεὺς καὶ Οἰχαλιώτης).
Οἰωνιχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριζοφ., (κυρ. ὑποκορ. τοῦ
Οἰωνὸς (ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰκυμνίου ἐκ τῆς ἐν Βοιωτ. φ Μιδέας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλ., μετὰ τοῦ ὁποίου στρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐρονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος.
Ὄκελος (ὁ), ἴδε Ὠκελλος.
Ὀκρικλοι (οἱ) καὶ Ὀκρίκολα (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Ocricoli), (ὁ πολ. Ὀκρικολανός).
Ὀλανὴ (ἡ), φρούρ. τῆς Ἀρμεν.
Ὄλβα καὶ Ὄλβη (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἡ Παμφυλ., ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς, κτίσμα τοῦ Αἴαντος καὶ Τεύκρου.
Ὄλβια (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὑπάνιος εἰς τὸν Βορυσθένην, ἄποικος τῶν Μιλησίων, ἡ ὕστερον Βορυσθενίς. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυν., ἡ πρότερον Ἀστακος. 3) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., ἴσως = Ὄλβη. 4) π. τῆς Νερβωνίτιδος Γαλλ., ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν. 5) π. καὶ λιμὴν πρὸς θυσμὰς τῆς Σαρδινίας, ἀποικία Ἑλληνική, καὶ ἄλλαι ἐν Ἰβηρίᾳ, Ἰλλυρίᾳ καὶ Κιλικίᾳ, (ὁ πολ. Ὀλβιοπολίτης).
Ὀλβιάδης, ου (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.
Ὀλβιόπολις, εως (ἡ), = Ὄλβια (1).
*Ὄλβιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀρχάνιος, ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
*Ὄλγασσος ἡ Ὄλγασσυς (ὁ), β. τῆς Παφλαγον.
*Ὀλέαρον (τὸ), π. τῆς Ἰβηρίας περὶ τὰ Σαγούντον.
Ὀλίατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰδαιμόλιος, ἡγεμόνος τῶν ἐν Καρίᾳ Μιλάτων.
Ὀλιγαιθίδαι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Κορίνθῳ.
Ὀλιζών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ὀλιζώνιος).
Ὀλκάδες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταφίων. Ἰσπαν., μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀννίβου εἰς τὴν Ἀφρικήν.
Ὀλμειὸς (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. περὶ τὴν Ἁλιάρτον, χυν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην.
Ὀλμιαι (αἱ), ἄκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, χωρίζον τὸν Κορινθ. κόλπον τῆς Ἀγκυνιακῆς θαλάσσης, (Καλαμακι).
*Ὄλμοι (οἱ), π. τῆς Φρυγ. 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ὀλμεύς).
Ὄλμωνες (οἱ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης.
Ὀλοιτύης, ἑως (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Ὀλοστών, ῶνος (ἡ), π. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβῶν, (Ἀλαστόνα), (ὁ πολ. Ὀλοσσώνιος).
Ὄλορος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς τοῦ Μιλτιάδου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Θουκυδίδου.
Ὄλουρις (ἡ), = Ὄλουρος (2).
Ὄλουρος (ὁ), φρούρ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Πελλήνην. 2) κώμη τῆς Μεσσην. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιάδος, ἡ ἄλλως Δώριον.
*Ὀλοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀλούντιος).
*Ὀλοφέρνης, ους (ὁ), ἴδε Ὀροφέρνης.
Ὀλόφυξος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἢ Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, (ὁ πολ. Ὀλοφύξιος).
Ὄλπαι (αἱ) ἢ Ὀλπὴ (ἡ), φρούρ. τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπ., (Βλίχα), (ὁ πολ. Ὀλπαῖος). 2) (φαίνεται ὅτι ἦτον ἡ ἄλλη ὁμώνυμος) π. τῆς Δυκρίδος, τῆς ὁποίας ταὺς κατοίκους μόνον ἀναφέρει ὁ Θκδ. (Γ', 101).
Ὄλπις, ιος (ὁ), ἁλιεύς τις παρὰ Θκρτ.
Ὀλυμπηνὴ (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον τῆς Μυσίας χώρα, (οἱ κάτοικοι Ὀλυμπηνοί).
Ὀλυμπία (ἡ), τόπος τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Πίσαν, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν Πανελλήνων κατὰ τετραετίαν περὶ τὴν 11 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἐπισημότερος τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος, εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τοῦ ὁποίου ἦτον ἐνταῦθα καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς ἢ τὸ περίφημον ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Φειδίου. Ἀπὸ τῶν ἀγώνων τούτων, τῶν ὁποίων διαρκούντων πέντε ἡμέρας, τὰ ἆθλον ἦτον στέφανος ἐλαίας, ἠριημοῦντο καὶ Ὀλυμπιάδες, ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ 776 πρὸ Χ., ὅτε ἀνέκυψαν τοὺς ἀγῶνας τούτους, στρατηθέντας τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ὁ Ἴφιτος.
Ὀλυμπιάς, άδος (ἡ), ἴδε Ὀλυμπία. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Νεοπτολέμου ἢ μᾶλλον τῆς Ἠπείρου, γυνὴ Φιλίππου καὶ Ἀμύντου καὶ μήτηρ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
Ὀλυμπιεῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὁπόθεν ἦσαν ἐν Μεγάροις, ἐν Σικυῶνι, ἐν Ἐφέσῳ κτλ. 2) ἐν αὐτ.) τὸ ἐν Ἀθήναις, πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ κολοσσιαία οἰκοδομὴ (4 σταδίων περιφερείας) ἤρξατο ἤδη ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, καὶ ἐτελείωσεν (ἐὰν ἐτελείωσέ ποτε) ἐπὶ Ἀδριανοῦ. 3) πολίχν. τῆς Σικελ. παρὰ τοὺς Δακρώνακας.
Ὀλυμπηνοί (οἱ), = Ὀλυμπηνοί.
Ὀλυμπιόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Δάπωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 2) ῥήτωρ Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ Μετεωρολογικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. 3 (φιλόσοφος) πλατωνικὸς γράψας ὑπομνήματα εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.
Ὀλύμπιον (τὸ), = Ὀλυμπιεῖον.
*Ὀλυμπιονίκης, ους (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (Θ', λ').
Ὄλυμπος (ὁ), αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς ἢ, κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Μαρσύου. 2) ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Δημοσθ. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς νύμφης Εὐβοίας. 4) γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', γ'). 5) φιλόσοφος Ἀλεξανδρινὸς παρὰ Σουΐδ. Βλ(γνωμ. γρφ.) β. τῆς Θεσσαλ., χωρίζον πρὸς ἄρκτον τῆς Μακεδ., ἔχον ὕψος ἑκὰ σταδίων, καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ὅπου ἐκβάλλει ἔχων τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς ὁ ἄλλοι Ὀλύμπιοι Θεοί. 7) β. τῆς Μυσ. ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἕρμου ποταμ. ἕως τῆς Βιθυνίας, (Κτσισ-δαγῆ). 8) β. τῆς Λυκ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ὑπὸ τοῦ. 9) β. τῆς Δακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Σκιάδιον.
10) β. τὸ ὑψηλότερον καὶ μεσογειότερον τῆς Κύπρου, (Σταυρός), μὲ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐξέχον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς νήσου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης Ἀκραίας.
Ὀλύμπουσα (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλοκρέοντα.
Ὄλυνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, ἀφ' οὗ λέως τῆς Θρᾴκης, καταστραφεὶς ὑπὸ Φιλέοντος ἐν ᾧ ἐθήρευε. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Βολίης. 3) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ 4) (γεωγρφ.) π. ὄχυρὰ τῆς Μακεδον. μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, (Ἀγιο-Μάμας) (ὁ πολ. Ὀλύνθιος).
Ὀμβρικὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νάρου καὶ Τιβέριδος, διαιρουμένη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ ἐκείνεν ἢ πέραν τῶν Ἀπεννίνων, (οἱ κάτοικοι Ὄμβροι καὶ Ὀμβρικοί).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀνβριανες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., κατοικοῦντες περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Βιστούλα.

Ὁμηρίδαι (οἱ), γενεά τις ῥαψῳδῶν ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ψάλλοντες εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ἀπόγονοι.

Ὅμηρος (ὁ), ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητὴς, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ πατρὶς καὶ οἱ γονεῖς καὶ ὁ χρόνος τῆς ζωῆς καὶ ἡ ὕπαρξις αὐτὴ ἀμφισβητοῦνται, συνήθως δὲ λέγεται ζήσας περὶ τὸ 1000 — 900 πρὸ Χ., καὶ περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀμφισβητοῦσι πλειότερον ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος. Ἐκτὸς δὲ τῶν δύο ἐπικῶν ποιημάτων του, τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας, τῶν ἀριστουργημάτων τούτων τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς, τὰ ὁποῖα, κομισθέντα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνηρμολογήθησαν ἔπειτα εἰς ἓν διὰ ἐπισκευῆς τοῦ Πεισιστράτου, ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν, ψευδωνύμως τὸ πλεῖστον, ἡ Βατραχομυομαχία, τριάκοντα τρία ἐπιγράμματα καὶ τινες ὕμνοι. 2) τραγικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ὁμόλιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Ξενοῦς.

Ὁμόλη ἢ Ὥρα, Ὁμόλα (ἡ), β. τῆς Φθιώτ. ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὰ Τέμπη, ἱερὸν τοῦ Πηνεοῦ. 2) = τὰ Ὁμόλια.

Ὁμόλιον (τὸ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Πηνειοῦ, περὶ τὴν Ὄσσαν, (ὁ πολ. Ὁμολιεύς).

Ὁμόλης (ἡ), = Ὁμόλη.

Ὁμολοΐς(-λωΐς), ἶπος (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης, ἀφ' ἧς αἱ ‖ Ὁμολωΐδες πύλαι, «μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμόλου.

Ὁμφάλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰαρδάνου, βασιλίσσης τῶν Λυδῶν, καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λυδίας. Εἰς αὐτὴν πωληθεὶς ὑπὸ Ἑρμοῦ, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἡρακλῆς, ὑπηρέτει ἐνδυόμενος γυναικεῖα, καὶ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους ἢ Ἀλκαίου ἢ Ἀλκέου ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε, κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἄχρι τοῦ Κανδαύλου.

Ὀμφάλιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀμφαλίτης).

Ὄμφαλος (ὁ), γλύπτης, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου.

Ὀμφαλίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος τις παρὰ Παυσαν. (θ', 4).

Ὀνάσιμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ὀνήσιμος.

Ὀνασιμήδης, ους (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσ. (θ', 12).

Ὄνασος (Δωρ. ἀντὶ Ὀνήτης), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίκωνος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.

Ὀνάτος(ὁ), Πυθαγορείτης τις ἐκ Κρότωνος.

Ὀνειάται (εἱ), φατρία τις ἐν Σικυῶνι, ἐπωνομασθεῖσα οὕτω πρὸς χλευὴν [ἔθνος] Ὀνεατῶν ἀρχ. Κλεισθένους.

Ὄνεια ἄρη (τὰ), σειρὰ βουνῶν τῆς Μεγαρίδος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Σκιρῴνιλίθων πετρῶν ἄχρι τοῦ Κιθαιρῶνος, καὶ ἄλλη (ἤτις καὶ ἑνικῶς τὸ Ὄνειον ὄρος καλεῖται) μεταξὺ Κορίνθου καὶ Κεγχρεῶν.

Ὀνείτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἄλλου.

Ὀνήσανδρος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου, τοῦ ὁποίου σώζονται Στρατηγικά.

Ὀνησίκριτος (ὁ), ἀρχικυβερνήτης τοῦ Μ. Ἀλεξ., περιπλεύσας τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, καὶ συγγράψας ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2) κυνικός τις φιλόσοφος παρὰ Φωτίῳ, πατὴρ τοῦ Κυνικοῦ Φιλίστου.

Ὀνήσιλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιος, ἀδελφὸς τοῦ Γύργου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ὀνήσιμος (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Θκδ.

Ὀνήσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσπιάδος Κρυσηΐδος.

Ὀνήτης, ου (ὁ), Καρύστιός τις, εἰς πόνοποιον ἀπεδίδετο παρά τινος ἡ προδοσία τοῦ Ἐφιάλτου.

Ὀνήτωρ, ορος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς ἐν Τροιζῆνι Ἴδης, πατὴρ τοῦ Λαογόνου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μηριόνης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Φρόντιδος, κυβερνήτου τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου.

*Ὄνοβα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν.

*Ὀνόκαρσις, εως (ἡ), χωρ. τῆς Θρᾴκης, σύσκιον καὶ κατάρρυτον, (Δθήν.).

Ὀνομακλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ὁ αὐτὸς ἴσως καὶ εἷς τῶν 30 τυράννων. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι.

Ὀνομάκριτος (ὁ), ποιητὴς καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν.

Ὀνομάντιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ὀνόμαρχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμου, ἀναστανρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Ὀνόμας, αντος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρ.

Ὀνόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγαίου, Ἠλεῖος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. 2) Σμυρναῖος, Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 23 Ὀλυμπ.

*Ὀνοσανδρος (ὁ), = Ὀνήσανδρος.

Ὀνοσκελῆται (αἱ), πλαγὸν ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν παρὰ Λουκιανῷ.

Ὄνου γνάθος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λακων., σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα μιμαρόν τινα κόλπον.

Ὄνυφις, ιος (ὁ), ὁ τρίτος τῶν ἱερῶν Ταύρων (εἰκὼν τοῦ Ἄπιδος) ἐν Αἰγύπτῳ. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς μεσημβρ. τῆς Βουσίριδος, πρωτεύουσα τοῦ Ὀνουφίτου Νομοῦ.

Ὀνόχωνος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., χυν. εἰς τὸν Πηνειόν.

Ὀξεῖαι (αἱ), βράχοι ἢ ἐρημονήσια ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν., συγχιόμεναι μὲ τὰς Ἐχινάδας, (Κουρτζολάρι), (ὁ Ὅμηρος, παίζων μὲ τὸ ὄνομα, τὰς ὀνομάζει Θ.ᾶς).

Ὄξυς (ὁ), ἴδε Ὦξυς.

Ὀξυάθρης, ου (ὁ), Πέρσης, ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου Κυδομάνου.

Ὀξυάρτης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τῆς Ἀμύτιδος, γυναικὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ὀξύβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ὀξυδράκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ., μεταξὺ Γῤῥαῖσιος καὶ Γάγγου.

Ὄξυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἐκ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. 2) υἱὸς τοῦ Λίμονος, φυγὼν ἐξ Αἰτωλίας, καὶ ὁδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόνν., λαβὼν δὲ ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος.

Ὀξύνεια (ἡ), π. τῆς Ἐξαιωτίδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

*Ὀξύντης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θυμοίτου.

Ὀξύπορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ὀξύρυγχος (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ ὁμώνυμος ἰχθύς, (ὁ πολ. Ὀξυρυγχίτης).

Ὀπικία (ἡ), ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ, τὴν ὁποίαν κατῴκησαν οἱ

Ὀπ.κοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ὀπικίας, οἱ αὐτοί, κατά τινας, μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους.

Ὁπλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Ἀσπίθων, ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κανάκης. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Ὅπλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἐκ πενθερᾶς τοῦ Αἰγίαλος, βασιλίσσης τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ

Ὁπλῆται (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ὁπλίας καὶ Ὁπλίτης (ὁ), ποτομός τις περὶ τὴν Ἁλίαρτον.

Ὁπλόδαμος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων.

Ὀπάων, εντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀποῦς.

Ὀπωίη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλίσσης τῆς Σκυθ. Σκύλου.

Ὀποῦς, οῦντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεύς τῶν ἐν Ἤλιδι Ἐπειῶν, περίφημος διὰ τὴν φιλοξενίαν του. 2) υἱὸς τοῦ Λοκροῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ 3) (γεωγρ.) π. πρωτ. τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη καὶ ὁ Ὀπούντιος κόλπος τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης. 4) π. τῆς Ἤλιδος, πρὸς βορρᾶν τῆς Ὀλυμπίας.

Ὀππιανός (ὁ), ποιητὴς ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, ἀκμάσας περὶ τὴν Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐξορισθεὶς μετὰ τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Σεβήρου εἰς Μελίτην, ὅπου ἔγραψε τὰ σωζόμενα δύο ποιήματα, Ἁλιευτικὰ καὶ Κυνηγετικά, διὰ τὰ ὁποῖα τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρακάλα, ἀνεκλήθη μετὰ τοῦ πατρός του καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν ἐν τῇ πατρίδι του.

Ὀπώρα (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Ὀρατίας (ὁ), Φλάκκος, ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.

Ὀρβηλὸς (ὁ), σειρὰ βουνῶν μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Μακεδόν.

*Ὀργᾶς, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Φρυγ. χυν. εἰς τὸν Μαρσύαν.

*Ὀργεμπαῖοι (οἱ), οἱ παρ' Ἡροδ. Ἀργιππαῖοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀργῆς, ους (ὁ), Θήσιός τις παρ' Ὁμήρ.
*Ὀργ μενοί (οἱ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ὀργομενεύς).
*Ὀρδάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.
Ὀρδησσός (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Σερέτης).
Ὀρειβάσιος (ὁ), ἰατρὸς ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ. Σῴζονται τεμάχιά τινα τῆς Ἑβδομηκονταβίβλου του.
Ὀρείη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Αἰτωλ.
*Ὄρειος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων.
*Ὀρέσανδρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λευκανίας.
Ὀρέστειος (ὁ), πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐξ Ὑάλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.
Ὀρεσθάσιον καὶ Ὀρέσθειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἄλλη παρὰ τὸ Ὀρέστειον.
Ὀρεσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὸ Ὀρεσθάσιον. 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν.
Ὀρεσθίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ Ὀρέσθειον χώρα τῆς Ἀρκαδ.
Ὀρέσται (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ἀνῆκον ὕστερον εἰς τὴν Μακεδονίαν.
Ὀρέστειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ὀρέστου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Μεγαλόπολις.
Ὀρέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν. & τῆς Κλυταιμνήστρας, σωθεὶς, παῖς ἔτι, φονευθέντος τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ παρὰ τῷ βασιλεῖ Στροφίῳ, ἐπιχειρήσας δὲ μετὰ ἕκτῳ ἔτη καὶ φονεύσας τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ φόνου τοῦ πατρός του, καὶ διὰ τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο ἐλαυνόμενος γῆν καὶ θάλασσαν ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ἔφθασε & εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόννησον, ὅπου γνωρισθείς, ἐν ᾧ ἐπροσφέρετο εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὡς θῦμα, ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ὑπέστρεψε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ καθαρισθεὶς τοῦ φόνου ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων, ἐβασίλευσε τῶν τε Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, νυμφευθεὶς τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμενὸν· ἀπέθανε δὲ, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρέστειον, καὶ ἐτάφη ἐν Τεγέᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀχελῴου καὶ τῆς Περιμήδης, θυγατρὸς τοῦ Ἱππασθάμαντος. 3) Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως 4) τύραννός τις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φαρσάλου, υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδα.
Ὀρεστὶς (ἡ), ἡ περὶ τὴν Μεγαλόπολιν (τὰ πάλαι Ὀρέστειον) χώρα.
Ὀρεστιὰς, άδος καὶ Ὀρεστὶς, ίδος (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας χώρα τῶν Ὀρεστῶν, ἐνωθεῖσα ὕστερον μὲ τὴν Μακεδονίαν.
Ὀρεστόριος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Πολ.
Ὀρέται (οἱ), οἱ Ἄλλως Γαρῖται, ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματ.
Ὀρθαγόρας, ου (ὁ), αὐλητής τις Θηβαῖος παρὰ Πλάτ. 2) τύραννός τις τῶν Διωκωνίων. 3) συγγραφεύς τις παρὰ Στρβ., γράψας Ἰνδικά. 4) ἰατρός τις ἐκ Κορίνθου. 5) κωμικῶς πλαγὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.
Ὀρθαία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀκίνθη, σφαγεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.
Ὀρθάνης, ους (ὁ), θεός τις Πριαπώδης, τιμώμενος ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφρυδ. κτλ.
Ὀρθη (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.
Ὀρθία (ἡ), ἡ Ἄρτεμις ἐν Λακωνίᾳ, περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς ὁποίας, μετακομισθὲν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, ἐμαστιγοῦντο, κατά τι ἔθιμον, οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν.
Ὄρθιος (ὁ), κύων δικέφαλος, γεννηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
Ὄρθιων, ωνος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Θκρτ.
Ὀρθωσία (ἡ), ἡ Ἄρτεμις ἀπό τινος ὄρους τῆς Ἀρκαδ., (παρβλ. Ὀρθία). 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Καρ. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιάνδρου, (Ὀρτοσσα). 3) = τῷ =
Ὀρθωσίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἢ Φοιν., ἡ ἄλλως Ἀντάραδος.
Ὀρίκαβδος (ὁ), ἀθλητής τις παρ' Αἰλ.
Ὀρ.βάσιος (ὁ), ἴδε Ὀρειβάσιος.
Ὄρικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν.
Ὀρμενίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος.
Ὀρμένιον (τὸ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, καθέδρα τὰ πάλαι μικροῦ τινος βασιλείου τῶν Αἰολέων, μετοικισθέντων ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.
Ὄρμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρκάφου, ἔγγονος Αἰόλου τοῦ Β', κτίτωρ τοῦ Ὀρμενίου.
2) Τρῳαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.
Ὀρμίαι (αἱ), = Φορμίαι.
Ὀρνεαί καὶ Ὀρνειαί (αἱ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Σικυων., ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Πριάπου, ὃς τις διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο Ὀρνεάτης. 2) πολίχν. μεταξὺ Κορινθ. καὶ Σικυωνίας.
Ὀρνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Πετεῶ καὶ κτίτωρ τῶν ἐν Ἀργολίδι Ὀρνειῶν.
*Ὀρνίθων πόλις (ἡ), π. τῆς Φοινίκης.
Ὀρνυτίθης, ου (ὁ), πατρωνυμ., ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρνύτου.
Ὀρνυτίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου & πατὴρ τοῦ Φώκου.
Ὄρνυτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ναυβόλα. 2) Ἀρκὰς τις ἐκ Τευθίδος, μὴ θελήσας νὰ στρατεύσῃ μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα, & διὰ τοῦτο νοσήσας βαρέως, ἄχρις οὗ, κατά τι χρησμόν, ἔκτισεν ἐν Τευθίδι ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς πληγωμένης εἰς τὸν μηρόν. 3) εἷς τῶν Βεβρύκων παρ' Ἀπολλωνίῳ.
Ὀρόαντης, ου καὶ Ὀρόβατις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.
Ὀρόβατις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.
Ὀρυθεῖαι (αἱ), π. τῆς Βύθ. παρὰ τὴν Λίγγκι ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Βελλεροφόντου Ἀπολλ.
*Ὀρόβιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., καταπολεμήσας τοὺς μετὰ τοῦ Ἀπελλικωνος Ἀθηναίους ἐν τῇ Δήλῳ, ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου.
Ὀροβὶς, ις (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., πηγ. ἐν τοῦ Κεμένου ὄρους (Orbe).
Ὀρειβάντιος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Τροιζῆνος, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου, ὡς λέγεται.
Ὀροιδος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Παραναίων.
Ὀροίτης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων, ὁ συλλαβὼν καὶ θανατώσας τὸν Πολυκράτην, τύραννον τῆς Σάμου.
Ὀρόντας & Ὀρόντης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Κύρου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐφιλονικοῦντος. 2) σατράπης τῆς Ἀρμεν. ἐπὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου. 3) ἕτερος σατράπης τῆς Μυσ., ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου κατὰ τὴν 104ην Ὀλυμπ. 4) = Ὀροίτης. 5) (Γαυρίτης) ποτ. τῆς Συρ., πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνου καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν. (Ἀσί) 6) ὄρος τῆς Μηδ., φερόμενον πλησίον τῶν Γαυγαμήλων.
Ὄρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αυκάονος.
*Ὀρόσπεδα (τὰ), β. τῆς Ἰβηρίας.
Ὀροφέρνης καὶ Ὀρροφέρνης, ους (ὁ), υἱὸς νόθος Ἀριαράθου τοῦ Β', βασιλέως τῆς Καππαδοκ., ἐκθρονίσας τὸν γνήσιον αὐτοῦ, Ἀριαράθην τὸν Στ', & ἀγόρασαν διωχθεὶς τῆς Καππαδοκίας ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου.
Ὀρσεδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης.
Ὀρσηΐς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος.
Ὀρσίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνων τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν. 2) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἔγγονος τοῦ προτέρου, στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Μεσσηνίων, ὅπου ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Κρηθέως ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 3) υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως.
Ὀρσινόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Κύρυνθος καὶ γυνὴ τοῦ Λαπίθου, μήτηρ τοῦ Φωλέντος καὶ Περιφάντου.
Ὄρσιππος (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
*Ὀρσοδία (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊφόντου, γυνὴ τοῦ Πομφύλου.
Ὀρτήσιος καὶ Ὀρτήσιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Hortensius.
*Ὀρτίλοχος (ὁ), = Ὀρσίλοχος.
Ὄρτιππος (ὁ), = Ὄρσιππος.
Ὀρτοσπανα (τὰ), π. τῶν ἐν Περσίᾳ Παραπαισάδων.
Ὀρτυγία (ἡ), ἀρχαιότερα ἢ ἄλλως ἡ Ῥήνεια. 2) νησίδιον σχηματισθὲν ἐκ λιμένα καὶ μέρος τῆς πόλεως συν. ἐκ τοξοτῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.
Ὄρτων, ωνος (ἡ), π. & λιμὴν τῶν Μαρσῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Ortona a Mare).
Ὄρυξ, υγος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὄρφνος, ἔως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀἄγρου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πίερου ἢ, κατὰ τοὺς πλείστους, τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ μουσικός, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ἀοιδὰς εἰσηγήσεις ὀφείλουσιν οἱ Ἕλληνες μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του πολλαχῶς ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν μυθογράφων, ἐνοῖς ὅτι κατέζη καὶ εἰς τὸν ᾅδην, ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν βίον τὴν σύζυγόν του Εὐρυδίκην. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τε ἡ κοινοτέρα δόξα εἶνε ὅτι κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Θρᾴκης, ὡς ἐχθρὸς τῶν τελετῶν τοῦ Διονύσου. Τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα ποιήματα εἶνε σχεδὸν ὅλα ψευδεπίγραφα.

Ὄρφνη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου, Νύμφη ὑποχθονίου, κατὰ τὸν Ὅμηρον.

*Ὀρφώνδας, α (ὁ), Θηβαῖος, νικήσας τὰ Ὀλύμπια κατὰ τὴν 53 Πυθιάδα.

Ὀρχηνοί (οἱ), φυλή τις ἢ τάγμα τῶν Χαλδαίων.

Ὀρχομενός (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Δανοΐδος Ἠσιόνης, πάππος τοῦ Τιτυοῦ, κτίστωρ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάωνος, κτίστωρ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρχομενοῦ. 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Μινύα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη, κατά τινας, ἡ 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ (πλησίον τοῦ νῦν χωρίου Σκριπού), περίφημος, ὡς πρωτεύουσα τῶν Μινυῶν, ὅθεν καὶ Μινύειος. 5) π. τῆς Ἀρκαδ., μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στράβωνος. 6) π. τῆς Κύδωλος περὶ τὴν Κάρυζον, (ὁ πολ. Ὀρχομένιος).

*Ὄσιρις, ιδος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θεοποιηθεὶς μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος θάνατόν του καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων εἰς τὰς Θήβας (τῶν ὁποίων ἐνομίζετο ἢ κτίστωρ) ὡς ἡ γονιμοποιὸς τῆς χώρας δύναμις. μυθολογούμενος δὲ υἱὸς τοῦ Κρόνου ἢ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ῥέας ἢ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ὧρον. Ὁ Ἡρόδοτος τὸν παραβάλλει μὲ τὸν Διόνυσον· ἡ δὲ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη μεταγενεστέρως εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἢ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην.

Ὄσκα (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἀλβανίας ἐπὶ τοῦ Ἀλαζῶνος ποταμοῦ.

Ὄσκιος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τῆς Ῥοδόπης.

Ὄσκοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ὀπικοί, ἔθνος τῆς Μεσαίας Ἰταλίας, μετοικήσαντες εἰς τὴν Καμπανίαν.

Ὀσρηνή (ἡ), χώρα τῆς Μεσοποτ. πρὸς δυσμὰς τοῦ Εὐφράτου, ἀπό τινος ἀρχαίας κατακτητοῦ αὐτῆς Ὄσρόου, ἐξ Ἀραβίας. οἰκήσαντες εἰς τὴν ἐν Μεσοποταμίᾳ Ὀσρηνήν.

Ὄσρόης, ου (ὁ), ὁ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀσρόης, ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων, κατοικίσας καὶ παρονομάσας τὴν ἐν Μεσοποταμίᾳ Ὀσρηνήν.

Ὄσσα (ἡ), β. τῆς Θεσσαλ., χωριζόμενον τοῦ Ὀλύμπου διὰ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Τεμπῶν, (Κίσσαβον). 2) β. τῆς Ἠλιδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

Ὀσσάδιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀκεσίνην.

Ὀσσαῖος ἢ Ὀσσεῖος, α, ον. Ὁ τῆς Ὄσσης.

Ὀστρακίνη (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ., κλάδος τοῦ Μαινάλου μεταξὺ Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως.

Ὀστρακίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Σεβεννύσιος λίμνης.

Ὀτιάνης, ου (ὁ), ὄνομα διαφόρων Περσῶν, ὁ ἐπισημότερος τῶν ὁποίων εἶνε ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος.

Ὀτάσπης (ὁ), στρατηγὸς τῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην στρατευσαμένων Χαλδαίων.

Ὀτρεύς, ἑως (ὁ), βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκώπις ἦτον ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου.

Ὀτρήρη (ἡ), βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἱππολύτην καὶ κτίσασα τὸν πρῶτον ναὸν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος.

*Ὀτροΐα (ἡ), πολίχν. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην.

*Ὀτρυνεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὀτρυνεύς).

Ὀτρυντεῖδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰφιτίων, ὡς υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως.

Ὀτρυντεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἰφιτίωνος ἐκ Λυδίας, (Ἰλ. Γ, 384).

ϟΟὖτις, υος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Παφλαγ. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κύτις).

Οὐάδμων, ονος (ἡ), λίμνη τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, (Lago di Bassano).

Οὐακκαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρβακων. Ἰσπαν. περὶ τὸν ποταμὸν Δούριον.

*Οὐακούα (ἡ), ποτ. τῆς Αυσιταν. μεταξὺ Τάγου καὶ Δουρίου.

Οὐαλεντία (ἡ), π. τῆς Ταρβακων. Ἰσπαν. παρὰ τὴν λίμνην Ἀβουλφέραν, (Valencia). 2) π. τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Valence).

Οὐαλερία (ἡ), ὄνομα γυναικῶν παρὰ Ῥωμ. 2) (γεωγρφ.) π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ παρὰ τὴν Οὐαλερίαν ὁδόν.

Οὐάλης, εντος (ὁ), Valens, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων.

*Οὐάπανες (οἱ), π. τῆς Κορσικῆς.

*Οὐαρία (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ.

Οὔαρος (ὁ), Varus, ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον μεταξὺ Γαλλ. καὶ Ἰταλ.

Οὐάρρων, ωνος (ὁ), Varro, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Οὐάσκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρβακων. Ἰσπαν. ἐν τῇ νῦν Ναβάρρᾳ.

Οὔβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

*Οὔγερνον (τό), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Οὐδαῖος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων, ὃς τις διεσώθη μόνος ἐκ τῆς τῶν λοιπῶν ἀλληλομαχίας.

Οὐέλια (ἡ), = Ἔλεα.

Οὐελίτραι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Velletri), (ὁ πολ. Οὐελιτρανός).

Οὐενάφριον (τό), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Οὐολτόρνου ποταμοῦ.

Οὐένετοι (οἱ), = Ἐνετοί. 2) ἔθνος τῆς Δουγδουν. Γαλλ. κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Λίγειρος καὶ τῆς περιθαλασσίας.

Οὐενουσία (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λευκανίας, (Venosa).

*Οὔερκ (τὰ), κώμη ὀχυρὰ τῆς Μηδίας.

Οὐερβανὸς (ἡ), λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπ. Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, (Lago Maggiore).

*Οὐέρεσις (ὁ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Πραινέστου.

Οὐέρητον (τὸ), π. παρθαλ. τῆς Καλλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Vercelli).

Οὐεσπούϊον (τό), β. πυξίνεον τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ παρὰ τὴν Νεάπολιν, τοῦ ὁποίου πρώτη ἔκρηξις ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ ἐπὶ Τίτου τῷ 79 ἀπὸ Χ.

Οὐετουλώνιον (τό), π. τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσι καὶ θερμὰς πηγὰς πλησίον, (Torre Vechia).

*Οὔζιτα (τὰ), π. τῆς Νουμιδίας.

Οὐήϊοι (οἱ), π. τῆς Τυρρ. ἐντῇ Ἰταλίᾳ Veji.

*Οὐήναασα (τὰ), χωρ. τῆς Καππαδ.

Οὐήρων, ωνος (ἡ), π. τῆς ἐντὸς τῶν Ἀλπ. Γαλλ., (Verona).

Οὐήστινοι (οἱ), λαὸς τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Οὐίεννα (ἡ), π. πρωτ. τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνησίδι Γαλλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ, (Vienne).

*Οὐιμινάλιος λόφος (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἢ μία τῶν πυλῶν αὐτῆς ἐλέγετο Οὐιμινάλις.

*Οὐίνδαλος (ὁ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ. παρὰ τὸν Ῥοδανόν.

*Οὐίνδελικοί (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. πρὸς τὴν Ἑλουητίαν.

Οὐίργιλιος (ὁ), Πούβλιος Μάρων, ὁ μέγας τῶν Ῥωμ. ποιητής, ἀκμάσας ἐπ' Αὐγούστου Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Λιγυστίνου, ἢ ποιήσας Ἀστινιστί, κατὰ μίμησιν μὲν τοῦ Ὁμήρου, τὴν θαυμαζομένην Αἰνειάδα, εἰς δώδεκα βιβλία· κατὰ μίμησιν δὲ τοῦ Θεοκρίτου, Γεωργικὰ καὶ Βουκολικά.

Οὐκαλέγων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Οὔλθυρνος (ὁ), = Οὐολτόρνος.

Οὐλίας, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θοαντος ἐξ Ἄργους.

Οὔλυμπος (ὁ), Π. ἐ/τι Ὄλυμπος.

Οὖνοι (οἱ), ἔθνος Ἀσιατικόν, οἱ νῦν Μογγόλοι ἢ Καλμοῦκοι.

*Οὔξιοι (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Περσίδος καὶ Σουσιανῆς.

*Οὐξάμη (ἡ), νῆσός τις τῶν παραλίων τῆς Γαλλ.

Οὐολατέρραι (αἱ), π. παρθ.-λ. τῆς Ἑτρουρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Naltcrra), (ὁ πολ. Οὐολατερράνος).

*Οὐολογάσης (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πάρθων.

Οὐολοῦσκοι (οἱ), = Οὐολσκοί.

*Οὐολσίνιοι (οἱ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Οὐόλσκοι (οἱ), λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οὐολτούρνος (ὁ), ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῇ κάτω Ἰταλ. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Voltorno).

Οὐτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις, ὡς βοηθοῦσα (ὀπίζουσα) τὰς τικτούσας. 2) ἡ Νέμεσις ἐν Ῥαμνοῦντι τῆς Ἀττικῆς. 3) παρθένος τις, ἐλθοῦσα μετὰ τῆς Ἄργης ἐξ Ὑπερβορέων εἰς Δῆλον, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὴν Ἄρτεμιν εἰλεθυιαν.

Οὐρανία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη, ἄλλη παρὰ τὴν Πάνδημον. 2) (κυριωνυμ.) μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Λίνον. 3) μία τῶν Ὠκεανίδων.

Οὐρανίδης, ου καὶ

Οὐρανίων, ωνος (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Οὐρανοῦ, (οἱ ||, πλ.) οἱ Τιτᾶνες καὶ 2) οἱ Ὀλύμπιοι ἢ Οὐράνιοι θεοί, πρὸς διαστολὴν τῶν Καταχθονίων.

Οὐρανὸς (ὁ), κατὰ τὴν μυθολογ., υἱὸς τοῦ Ἐρέβους ἢ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς Τιτανίδας, τοὺς Γίγαντας, τοὺς Κύκλωπας κ.λ.

Οὔρειον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Turre d'Orta).

Οὔρειος (ὁ), = Ὄρειος.

Οὐρία (ἡ), = Ὑρία, λίμνη τῆς Ἀκαρν. παρὰ τοὺς Οἰνιάδας. 2) π. τῆς Καλαβρίας.

Οὐρίων, ωνος (ὁ), = Ὠρίων.

Οὐροτάλ (ὁ), ὑπὸ τῶν Ἀράβων ὁ Διόνυσος.

Οὔρσων, ωνος (ὁ), π. τῆς Βαιτ. ἐν Ἱσπανίᾳ.

Οὔτιοι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., ἴσως = Οὐΐτιοι ἢ Οὔϊοι.

Οὖτις (ὁ), πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσ. διὰ τοῦ ὁποίου ἠπάτησε τὸν Κύκλωπα Πολύφημον ἡ ἐσώθη ἀπὸ τὰς χεῖρας τ.

Ὀρελέσης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων Τρώων.

Ὀρέλτας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., (κυρ. = τῷ -

Ὀρέλτης, ου (ὁ), ἥδε Ἀρχέμορος. 2) υἱὸς τοῦ Πηνέλεω.

Ὀρέλτιος (ὁ), Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων Ἑλλήνων.

Ὀρεῖς καὶ Ὀρεανεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ., κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κόρακα ἢ τὴν Οἴτην.

Ὀρεονεύς, έως (ὁ), τυφλός τις μάντις ἐκ Μεσσηνίας.

Ὀρεοῦσα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σκυθ., ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ. 2) μία τῶν παρὰ τὴν Ἱσπανίαν Πιτυουσῶν νήσων τῆς Μεσογείου, (Φορμενταρα).

Ὄφις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ῥέων παρὰ τὴν Μαντίνειαν.

Ὠρίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τιτάνων πρὸ τοῦ Κρόνου.

Ὥρλιμος (ὁ), β. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου.

Ὀρύνειον ἢ Ὀρύνιον (τὸ), π. τῆς Τρωάδος.

Ὄχη (ἡ), β. πρὸς δύσιν τῆς Εὐβ., ὅπου ἐλατομεῖτο τὸ περίφημον Καρύστιον μάρμαρον, ἐξ οὗ καὶ 2) ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια.

Ὄχιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἥλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης.

Ὄχνη (ἡ), ὕαγ. τοῦ Κολιανοῦ ἐκ Τανάγρας, ἐραστεῖσα τοῦ Εὐνόστου καὶ, ἀλλαφορήσαντα αὐτόν, διαβαλοῦσα εἰς τοὺς ἀδελφούς της, ὕστερον δὲ φονευθέντος αὐτοῦ ὑπ' αὐτῶν, κατακρημνισθεῖσα ὑπὸ ἀπελπισίας.

*Ὄψιμος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Π.

Παγαί (αἱ), Δωρ. ἀντὶ Πηγαί.

*Πάγαλα (τὰ), χωρίον τι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, (Λῆδ. Ἰνδ. ΚΓ').

Παγασαί (αἱ), π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ, ἐπίνειόν ποτε τῶν Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, συνοικισθεῖσα καὶ αὕτη εἰς τὴν Δημητριάδα.

Παγασαῖος καὶ Π. Παγασήϊος, α, ον. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Παγασῶν.

Παγασηΐς, ίδος (ἡ), ἰδ. αἰτεραν θηλ. τοῦ Παγασήϊος.

Παγασητικός, ἡ, όν, = Παγασαῖος. ||. — κόλπος, ὁ τῆς Δημητριάδος, (κοιν.) Κόρφος τοῦ Βόλου.

Παγασίς, ίδος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Πηγασίς.

Πάγασος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πήγασος.

Παγγαῖον (τὸ), β. τῆς Μακεδ. ἐκτεινόμενον διὰ τῶν ὁρίων τῆς Θράκης, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ χρυσωρυχεῖά τ.

Παγκάστη (ἡ), = Πακάτη.

Παγκράτης, ους (ὁ), Αἰγύπτιός τις μάγος παρὰ Λακιανῷ. 2) Ἀρκὰς, γράψας περὶ Θαλάσσης.

*Παγκρέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βοζαντίου Λέοντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Πάγος (ὁ), βαθύ τι περὶ τὴν Σμύρνην.

Πάγραι (αἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ.

Παγώνδας, α (ὁ), Θηβαῖος τις ἐν Θήβαις, υἱὸς τοῦ Αἰολάδα. 2) Θηβαῖος, νικήσας ἅρματι Ὀλύμπια κατὰ τὴν 23ὴν Ὀλυμπ.

Πάδαγρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσίδος.

Παδαῖοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Ἰνδ.

Παδόα (ἡ), ὁ πρὸς βορρᾶν βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ὁ παρὰ Οὐϊργιλίῳ Padussa.

Πάδος (ὁ), ὁ παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἕλλησιν Ἠριδανὸς, ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Pò).

Παδύανδος (ἡ), π. τῆς Καταον. ἐν Καππαδοκ/φ.

*Παθυμίας, ου (ὁ), Αἰγύπτιός τις περίφημος ὑφάντης.

Παιάν, ᾶνος (ὁ), ἥδε Παιήων.

Παιανία (ἡ), δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκοντες εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἢ διαιρούμενοι εἰς Ὑπέρθυεν καὶ Καθύπερθεν, (ὁ δημ. Παιανιεύς).

Παιάνιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀγελῶου.

*Παιάνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημητρίου, Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἤλείας.

Παιδάρητος καὶ Παιδάρητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Δακεδ., υἱὸς τοῦ Λέοντος.

Παιήων, ονος (ὁ), κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἰατρὸς τῶν Θεῶν, ἄλλος παρὰ τὸν Ἀπόλλ. 2) (μεταγεν.) ὁ Ἀπόλλων, ὡς θεὸς τῆς ἰατρικῆς. 3) (ἐν γέν.) ὡς ἐπίθ. καὶ πολλῶν ἄλλων θεῶν. [Ἐκ τῶν διαφόρων τῆς λέξεως ἐτυμολογιῶν, ἡ ἐκ τοῦ Πιε = Τρέφω ἢ Βοηθῶ φαίνεται πιθανωτέρα].

Παιονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἀρκτῴας Μακεδον. μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν, (τὸ ἐθν. Παίονες). 2) (μεταγεν.) = Παννονία.

*Παιονίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀντ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Παιονίδης ἢ Ἐκ Παιανιδῶν).

Παιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγάςτροφος. 2) (εἰς τὸν Δρυφ.) κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Πάος. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ ἐκ Παιονιδῶν τῆς Ἀττικῆς.

Παιονικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Παιονίας ἢ τῶν Παιόνων. ||. (οὐσ.) Παιονικὴ (ἐνν. γλῶσσα), ἡ Παιονία.

Παίονις, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλυκὸν τοῦ Παιονικός.

Παιόπλαι (οἱ), λαὸς τις τῶν Παιόνων, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Παγγαίου περὶ τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν.

Παῖος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν ποταμὸν Λάδωνα.

Παισίκαι (αἱ), λαὸς τῆς Περσ., κατοικῶν μεταξὺ Ἄξου καὶ Ἰαξάρτου.

Παισὸς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀπαισὸς, π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Λαμψάκου ἢ Παρίου, ἑρμὴν ἤδη ἐπὶ Στράβ., (ὁ πολ. Παισηνὸς).

Παῖτοι (οἱ), λαὸς τῆς βορείου Θράκης, κατοικῶν τὴν, ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν, Παιτικὴν περὶ τὸν Ἔβρον.

Παίων, ονος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἥρω δωμίωνος, μετοικήσας ἀπὸ τῆς Ἠλείας εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Παιονίαν τῆς Μακεδ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀνειλοχίου, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Ἀττικῇ Παιονίδαι.

Παιών, ῶνος (ὁ), = Παιήων, (ῶδων

Παιωνία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ.

*Παιωναῖος (ὁ), εἷς τῶν Κουρήτων.

*Παιώνιος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς ἐν Θράκῃ Μένδης.

Πακάτη (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Λαρίσσης, ἐρασθεῖσα τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπελλῆς ἀπεγράψατο τὴν Ἀφροδίτην, ἡ γυναικὸς Παγκάστη φαίνεται ὁμοτέρα).

*Πάκορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρόδου, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων.

*Πακτίων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Πάκτυες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Πακτυϊκῆς.

Πακτύη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

Πακτύης, ου (ὁ), Λυδός τις, ἅπος ἀνῆρε κατὰ τοῦ Κύρου τοῦ Μεγάλου καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν ἐν Χίῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ' ἀποσπασθεὶς ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τῶν Χίων, καὶ παραδοθείς. 2) (γεωγρ.) τῆς Ἰων., ὑπερκειμένον τῆς Μαγνησίας καὶ Ἐφέσου.

Πακτυϊκὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἐντὸς τοῦ Ἅλυος Ἰνδ. ας, μεταξὺ Χοάσπου ἢ Ἰνδοῦ (Καβούλ).

Πακτωλὸς (ὁ), ποτ. τῆς Λυδ., πηγ. ἐκ τοῦ Τμώλου, ῥέων παρὰ τὰς Σάρδεις ἢ χυν. εἰς τὸν Ἕρμον.

*Πάκωρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου (παρθλ. Πάκορος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παλαιὰ κώμη (ἡ), κώμη τῆς Λακων.
*Παλαιὰ πόλις (ἡ), ἡ τῶν Ἐμπορικῶν ἐπί τινος νησιδίου.
*Παλαιβύβλος (ἡ), ἡ παλαιὰ Βύβλος ἐν Φοινίκῃ.
Παλαιγαμβρίον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Λιβίᾳ.
Παλαιμόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέρνου ἢ τοῦ Ἡφαίστου, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὑλένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, χωλὸς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.
Παλαίμων, ονος (ὁ), ἡ κλητ. Παλαῖμον, οὕτω μετωνομάσθη ὁ Μελικέρτης (ἴδε Ἰνώ) μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του, τιμώμενος ὡς θεὸς Παλάσσιος, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Portumnus. 2) υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δυτονόης, θυγατρὸς τοῦ Πειρέως.
Παλαίπαφος (ἡ), ἡ παλαιὰ Πάφος ἐν Κύπρῳ.
Παλαιπερκώτη (ἡ), ἴδε Περκώτη.
Παλαιρὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀκαρν., (ὁ πολ. Παλαιρεύς).
*Παλαίσκηψις, εως (ἡ), ἡ παλαιὰ Σκῆψις.
Παλαιστίνη (ἡ), ἡ μεταξὺ Συρίας, Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου χώρα, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ἀραβίαν ἢ πρὸς δυσμὰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, διαιρουμένη εἰς δυτικὴν ἢ ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου, ἢ ἀνατολικὴν ἢ πέραν αὐτοῦ, τὰ μεσόγεια τῆς ὁποίας, ἑκατέρωθεν τοῦ Ἰορδάνου, κατῴκουν οἱ Ἰουδαῖοι, (τὸ ἐθν. Παλαιστινός).
Παλαίτυρος (ἡ), ἡ παλαιὰ Τύρος.
Παλαίφατος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πρήνης, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ Θκδ. ἢ Ξενοφ., γράψας πέντε βιβλία Περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθη μόνον τὸ πρῶτον.
Παλαίχθων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ.
*Παλάκιον (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.
*Παλάκος (ὁ), Σκύθης, υἱὸς τοῦ Σκιλούρα.
Παλαμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, βασιλέως τῆς Εὐβοίας, καὶ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, ἢ τῆς Ἀθηνόης, περίφημος διὰ τὸν ἐφευρετικὸν τοῦ νοῦν καὶ τὴν φρόνησίν τε, ἀναλύσας τὴν προσποιητὴν μωρίαν τοῦ Ὀδυσσέως, μὴ θέλοντος νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Τροίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμπνεύσας εἰς αὐτὸν ἀδιάλλακτον ἔχθραν, ἕως οὗ ἀνοχοποιηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς προδότης, ἐλιθοβολήθη. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν κύβων, τῶν σταθμῶν, τῶν τεσσάρων στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου ζ, π, φ, χ, καὶ ἀναφέρεται προσέτι καὶ ὡς ποιητὴς, ἰατρὸς καὶ ἀστρονόμος, (ὅθεν παροιμ. Παλαμήδειον εὕρημα). 2) εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίῳ Δειπνοσοφιστῶν.
Πάλαντα (τὰ), π. μεσόγ. τῆς Κορσικῆς, (Balagna).
Παλάντιον (τὸ), ἴδε Παλλάντιον.
Παλάτιον (τὸ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅπου ἦταν τὸ ἀνάκτορον τοῦ Αὐγούστου καὶ τῶν διαδόχων του καὶ ἄλλαι ἀρχαῖαι οἰκοδομαί, ὀνομασθεῖς οὕτω ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου εἰς μνήμην τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίου.
*Πάλεια (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Δύμη.
Παλεῖς καὶ Ἀττ. Παλῆς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ πόλεως Πάλης.
Παλεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πάλης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κεφάλου, κτίστωρ τῆς πόλεως ταύτης. (κυρ. Δωρ. ἀντὶ Πηλεύς).
Πάλη (ἡ), π. τῆς νήσου Κεφαλληνίας ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων, (Δίξουρι).
Παλιβοθρα (τὰ), ἴδε Παλίμβοθρα.
Παλικὴ (ἡ), π. τῆς Σικελ., ἴδε τὸ ἑπόμ.
Παλικοὶ (οἱ), παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας, θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχωριοι θεοὶ ἐν Σικελίᾳ, ὅπου εἶχον ἱ μαντεῖον παρὰ τὴν πόλιν Παλίκην. ||. ἡ Παλικῶν λίμνη καὶ (ἁπλῶς) Παλικοί, λίμνη θειαφώδης τῆς Σικελ., νομιζομένη ἱερὰ καὶ χρησιμεύουσα, καθὼς παρ' Ἡλιάσιν ἡ Στυξ, ὡς ὅρκος.
Παλίμβοθρα (τὸ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Γάγγου μὲ 570 πύργους καὶ 64 πύλας.
*Πάλινθος (ὁ), τὸ μαυσωλεῖον τοῦ Δαναοῦ ἐν Ἄργει.
Παλίνουρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Capo Palemido).
Πάλιον (τὸ), Δωρ. ἀντὶ Πήλιον.
Παλιρεῖς (οἱ), διάφορος γραφὴ ἀντὶ Παλαιρεῖς, ἴδε Παλαιρος.
Παλλαδᾶς, ᾶ (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Χαλκίδος, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου.
Παλλάδιον (τὸ), ἐν γέν. ἄγαλμα τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς). (ἰδιαιτ.) ξυλινόν τι εἴδωλον τῆς θεᾶς ταύτης, ἔχον τριῶν πηχῶν ὕψος, τὸ ὁποῖον ἐπιστεύετο πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ (διόπετες) καὶ εὑρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἴλλου, ἐφυλάττετο δὲ, ὡς καὶ μηλίνιον πολύτιμον, ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Τροίας, ἀπ' ὅπου παραλαβὼν αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Αἰνείας, τὸ μετέφερεν εἰς Ἰταλίαν, ἢ ἐλέγετο φυλαττόμενον ἐκεῖ μέχρι τοῦ Κωνσταντίνου. Τὴν κτῆσιν δὲ αὐτοῦ ἐφιλονείκουν ἢ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, πρὸ πάντων δὲ τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι. 2) ἀκροατήριόν τι (κυρίως ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς) ἐν Ἀθήναις, αὐτασθὲν ὑπὸ τοῦ Δημοφῶντος, υἱοῦ τοῦ Θησέως, ὅπου ἐδίκαζον οἱ Ἐφέται τὰ ἀκούσια ἐγκλήματα.
Παλλάδιος (ὁ), ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, μεταγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας ὑπομνήματα εἰς Ἱπποκράτην.
*Παλλαντία (ἡ), π. τῆς Ἰβηρίας, (ὁ πολ. Παλλάντιος).
Παλλαντίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Παλλάντου. ||. (πλθ.) Παλλαντίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος ἐν Ἀθήναις, ἀποτελοῦντες ἰσχυράν τινα οἰκογένειαν, ἀντίπαλον τῆς τοῦ Αἰγέως.
Παλλάντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. κτίσμα τοῦ Πάλλαντος, υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπῴκησεν ὁ Εὔανδρος εἰς Ἰταλίαν, ὅθεν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μητρόπολις τῆς Ῥώμης (ἴδε Παλάτιον), καὶ ὁ Ὑδισπασιανὸς ἐχορήγησεν αὐτῇ πολλὰ προνόμια, (ὁ πολ. Παλλαντιεύς).
*Παλλάντιος λόφος (ὁ), ὁ Collis Palatinus ἐν Ῥώμῃ.
Παλλάς, άδος (ἡ), ἐπιθετ. ἢ Ἀθηνᾶ, εἴτε ἀπὸ τοῦ Πάλλειν, ὡς ὁρμητικὴ ἢ ἀφεικίνητος, εἴτε ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Πάλλαντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, εἴτε ἀπὸ τῆς Παλλάδος, θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος, τὴν ὁποίαν (συναναστραφεῖσαν μετ' αὐτῆς) εἶχε φονεύσῃ ἐξ ἀποτυχίας, καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατεσκεύασε τὸ Παλλάδιον. ||. ἡ Παλλάδος πέτρα, ἡ Εὐρ., βαθὺν τῆς Τραζηνίας, τὸ ἄλλως Γλαυκώπειον.
Πάλλας, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σιλήνης. 2) υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Βίαν κτλ. 3) εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 4) υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι. 5) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παλλάντιον.
Παλλαντὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Παλλάδος. ||. Παλλαντίδες πέτραι, αἱ Κυαν., μέρος τοῦ παρὰ τὸ Ἄργος ὄρους Ἐρεῖου.
Παλλήνη (ἡ), χερσόνησος μικρὰ τῆς Μακεδ., μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ ἢ Τορωναίου κόλπου, ἡ ἄλλως Φλέγρα, ὅπου ἐμυθολογεῖτο συμβῆναι ἡ Γιγαντομαχία.
2) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χερσονήσου, (Νέα Κασσάνδρα), (ὁ πολ. Παλλήνιος καὶ Παλληναῖος). 3) δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὰς Ἀχαρνὰς, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παλληνίδος, (ὁ δημ. Παλληνιεύς). 4) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας.
*Πάλμα (ἡ), π. τῆς μεγαλητέρας τῶν Βαλεαρίδων νήσων.
Πάλμυρα (ἡ), π. τῆς Συρ., ἐκμαθοῦσα ἰδίως μετὰ τὴν πεῶσιν τῆς Σελευκείας καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, κινοῦσα δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν θαυμασμὸν τῶν περιηγητῶν μὲ τὰ τοιζόμενα ὑπέρλαμπρα ἐρείπιά της, (Ταδμοῦρ), (ὁ πολ. Παλμυρηνός).
Παλμυρηνὴ (ἡ), ἡ περὶ τὴν Παλμύραν χώρα, ἀποτελέσασά ποτε ἰδιαίτερον βασίλειον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠριθμοῦντο δεκαοκτὼ πόλεις.
Πάλμυς, υος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.
*Παλοῦς, οῦντος (ὁ), = Πάλη.
Πάλτος (ἡ), π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Παλτηνός).
*Παμβωτάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Παμβωτάδης ἢ Ἐκ Παμβωτάδων).
*Παμένης, ους (ὁ), Θηβαῖός τις, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδου, ἴδε ἢ Παμμένης.
*Πάμιλος (ὁ), ἴδε Πάμιλος.
Πάμισος (ὁ), ποτ. τῆς Φθ. ὡτ. ἐν Θετταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Ἀπιδανὸν. 2) ποτ. τῆς Μεσσην., πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου παρὰ τὴν Κορώνειαν, (Πετρυάτσα). 3) ποτ. τῆς Ἠλείδος ἢ 4) ποταμίου μεταξὺ Ἀσκωνᾶ καὶ Μεσσήνης.
Παμμένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖός τις υἱὸς Παμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένους, παρὰ Δυσθ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Δουκ. 3) ῥήτωρ τις παρὰ Κικέρ.

Πάμμιλος (ὁ), Μεγαρεύς, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πάμμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. 2) Σκύριός τις παρ' Ἡροδότῳ.

Παμφάης, ους (ὁ), Ἀργεῖός τις, φιλοξενήσας τοὺς Διοσκούρους. 2) Πεπηνεύς τις, πέμψας δῶρον εἰς τὸν Δερβέων ἄμαξαν πλήρη ἀργυρίου.

*Παμφίλη (ἡ), γυνή τις συγγραφεὺς ἐξ Ἐπιδαύρου ἢ Αἰγύπτου, θυγ. τοῦ Σωτηρίδα, σύγχρονος τοῦ Νέρωνος. 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πάμφιλος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλην. Ε', ά, 2). 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ἐξορισθεὶς ὡς ἀπατεών. 4) ζωγράφος τις, ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς τραγικὸς κατά τινας, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ, ζωγραφήσας ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ τοὺς Ἡρακλείδας.

5) ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὑρηνται λειψανά τινα παρὰ Σουΐδᾳ. 6) Γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Παμφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ῥαχίου ἢ τῆς Μαντοῦς, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ

Παμφυλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικ. καὶ Λυδ., συνοικισθεῖσα μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ἢ Κάλχαντος Παναελλήνων [πᾶς, φυλή,]: συναναμιχθέντων μὲ τοὺς ἀρχαίους ἐγκατοίκους, (τὸ ἐθν. Παμφύλος καὶ τὸ κτητ. Παμφυλιακός, Παμφυλικὸς καὶ Παμφύλιος, ὅθεν ||. Παμφύλιον πέλαγος, ἢ τὸ περὶ τὴν Παμφυλίαν).

Παμφυλίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παμφύλιος.

Πάμφυλοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παμφυλίας. 2) φυλή τις ἐν Σικυωνίᾳ, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Παμφύλου τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου.

Πάμφυλος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τοῦ Πίνδου Δωριέων, ζρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελόννησον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη λοφυλή τις ἐν Σικυῶνι.

Πάμφως, ω (ὁ), ποιητὴς Ἀθηναῖος, πρεσβύτερος καὶ αὐτοῦ, ὡς λέγεται, τοῦ Ὁμήρου γράψας ὕμνους.

Πάν, Πανός (ὁ), ὁ θεὸς τῶν ποιμένων, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος ἢ, κατά τινας, τῆς Πηνελόπης, καὶ κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς ἢ τῆς Θύμβριος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίου ὄρους, ὅπου καὶ ἰδίως ἐλατρεύετο, καὶ εἰκονιζόμενος μὲ ὦτα, κέρατα, πόδας ἢ οὐρὰν τράγου καὶ σῶμα τετριχωμένον, καὶ κρατῶν σύριγγα, περιπλανώμενος δὲ πάντοτε εἰς τὰς ἐρημίας καὶ τὰ ὄρη· εἷς τὰς Ἀθήνας ἡ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη κυρίως μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. ||. (πλθ.) Πᾶνες, οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Fauni, δαίμονες σατυροειδεῖς, (ὧθεν ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος) « Ὦ Πᾶνες, » Ἀριστοφ., — Ὦ πόποι, ἐπὶ παραδόξου καὶ τερατώδους συναντήματος ἢ ἀκούσματος.

Παναθήναια (τὰ), πανήγυρις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνανεωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν πόλιν. Ἦσαν δὲ δύο εἴδη, τὰ Μεγάλα, ἑορταζόμενα κατὰ τετραετίαν μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν κατὰ τὴν 28 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος, καὶ διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας, ὅτε μετεφέρετο ἐπὶ πλοίου, κινουμένου διὰ τροχῶν, ἢ ὁ ἱερὸς πέπλος τῆς θεᾶς διὰ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἀκρόπολιν· καὶ τὰ Μικρά, ἑορταζόμενα κατ' ἔτος, ἢ, κατά τινας, κατὰ τριετίαν, τὴν 20 τοῦ Θαργηλιῶνος.

Παναθηναϊκὸς, ἡ, όν καὶ Παναθήναιος, α, ον. Ὁ τῶν Παναθηναίων. ||. ὁ Ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, « ἡ μετὰ παρατάξεως μετακόμισις τοῦ ἱεροῦ πέπλου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν μεγάλων Παναθηναίων.

Πάναινος (ὁ), ἀδελφὸς ἢ ἁπλῶς συνεργάτης τοῦ Φειδίου, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.

Παναῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

Πάναιρος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλων παρὰ Θκδ.

Παναίτιος (ὁ), Ῥήνιος, υἱὸς τοῦ Σωσιμένους, τριηρχῶν ὑπὸ τοὺς Πέρσας καὶ αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐν Σαλαμῖνι. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου, γράψας περὶ τοῦ Καθήκοντος.

3) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκός, ὁ, πρὸς διαστολήν, καλούμενος Νεώτερος, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου, ἢ φίλος τοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοροι φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθικαὶ πραγματεῖαι.

Παναιτωλίων (τὸ), ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν διαφόρων τῆς Αἰτωλίας λαῶν, συγκροτουμένη κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ναυπάκτῳ ἢ Θέρμῳ, καθ' ἣν ἐτελοῦντο ἢ δημόσιοι ἀγῶνες.

Πανάκεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, θεὰ τῆς ἰατρικῆς, λατρευομένη ζῶσα ἐν Ὠροπῷ.

Πάνακρα (τὰ), β. τῆς Κρήτης, συνεχόμενον μὲ τὴν Ἴδην, (τὸ τοπ. Πανακραῖος καὶ θηλ. Πανακρίς).

*Πάνακρον (τὸ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Πανάκριος).

Πάνακτον (τὸ), φρούρ. τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτ.

Πανάρετος (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου.

Παναχαιὶς, ίδος (ἡ), ἅπαξ ἡ Ἀχαΐς.

Πανναχαιοὶ (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἀχαιοὶ, παρὰ Ὁμ. Πανέλληνες.

*Πανδαία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρακλ.

Πανδάρεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μερόπου ἐκ Μιλήτου ἢ Ἐφέσου, φίλος τοῦ Ταντάλου, πατὴρ τῆς Δηῶνος, τῆς Μερόπης καὶ τῆς Κλεοθήρας.

Πάνδαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἡγεμὼν τῶν ἐπικούρων τοῦ Προάμου Λυκίων, τοξότης περίφημος, πληγώσας τὸν Μενέλαον, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Διομήδους, τιμώμενος δὲ ὡς ἥρως ἐν Πινάροις τῆς Λυκίας.

Πανδατερία (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, περὶ τὰς Φορμίας.

Πανδέλετος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ αἱ Πανδελέτειοι γνῶμαι.

Πάνδια (ἡ), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πανδίονος, καὶ τελουμένη ἑκάστοτε μετὰ τὰ Διονύσια.

Πανδία (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς ἢ τῆς Σελήνης.

Πανδιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς.

Πανδιονὶς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ., ἡ τοῦ Πανδίονος, (ὅθεν || φυλὴ —, μία τῶν ἐν Ἀθήναις. 2) (πατρωνυμ.) ἡ Πρόκνη, θυγ. τοῦ Πανδίονος.

Πανδίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Ὠρειθυίας ἢ τῆς Φιλομήλας, βασιλεύσας τῶν Ἀθηνῶν (αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο ἢ Πανδίονες ἐκαλοῦνται) περὶ τὸ 1461-1423 πρὸ Χ., καὶ συμμαχήσας κατὰ τοῦ Λαβδάκου, βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, μετὰ τοῦ Τηλέφου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε καὶ τὴν θυγατέρα του Πρόκνην εἰς γυναῖκα. (Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀνδριάντα τοῦ Πανδίονος τοῦτον ἐχαράσσετο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν). 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Κέκροπος τοῦ δευτέρου, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλαντος καὶ Νίσου, βασιλεύσας περὶ τὸ 1300 πρὸ Χ. Ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Μητιόνης, καὶ φυγὼν εἰς τὰ Μέγαρα, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος, ὅπου καὶ ἔμεινε μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 3) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Πραξιτίμης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. 4) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ὁ σύντροφος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Πάνδοκος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, (Ἰλ. Ψ).

Πανδοσία (ἡ), π. τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. 2) π. τῆς Βριττίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Κροτωνιατῶν, (Appiana), (ὁ πολ. Πανδοσιανός).

Πανδόσειον καὶ Πανδόσιον (τὸ), ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱερὸν τῆς Πανδρόσου, ὅπου καὶ ἡ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐλαία.

Πάνδροσος (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἄγλαύρου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κήρυκα, καὶ ἔχουσα ἱδίως ἥρῳον (τὸ Πανδρόσειον) ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν.

Πανδώρα (ἡ), ἡ πρώτη γυνὴ τὴν ὁποίαν ἔπλασεν ὁ Ἡφαιστος, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, καὶ κοσμηθεῖσαν ὑπὸ μὲν τῆς Ἀφροδίτης μὲ κάλλος, ὑπὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς μὲ καλλιτεχνίαν καὶ ὑπὸ τῶν Ὡρῶν μὲ ὅλα τῶν χαρίτων τὰ δῶρα, ἐπεμψεν ὁ Ζεὺς, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ Προμηθέως, κλέψαντος τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἐπιμηθέα, συνεπιφέρουσαν ἢ ἐν κιβωτίῳ ὅπερ ἐμπεριείχοντο ὅλα τὰ μισητὰ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς ἀπ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ανεψιας τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὃ ἐβδωκεν ἔκτοτε αὐτὰ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. 2)(κατὰ τὸν Ὀρφέα) θεὰ τῶν βασάνων, σιδηροσώματος, σύντροφος τῶν Ἐρινύων κτλ.

Πάνδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ Β'.

*Πανεάς, άδος (ἡ), πολίχν. τῆς Φοινίκης, (ὁ πολ Πανεάτης).

Πανεῖος, α, ον. Ὁ τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς, (ἔθεν, ||. «Πανεῖον, τὸ ἱερὸν τοῦ Πανὸς, καὶ «Πανεῖα (ἴνν. δείματα), οἱ Πανικοὶ φόβοι.

Πανέλληνες (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἕλληνες.

Πανελλήνιον (τὸ), β. τῆς Αἰγίνης, ἐπὶ τοῦ ὄρους ἦταν ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός, κτίσμα τοῦ Αἰακοῦ, ὅπου ἔκτισεν ὕστερον καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ ὅπου ἐωρτάζοντο τὰ Πανελλήνια.

*Πάνεμος (ὁ), ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιὼν ἢ παρὰ Κορινθίοις Βουκατίων μήν.

*Πανήγορος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

*Πανθαλίς, ίδος (ἡ), μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Πάνθεια (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Ἀβραδάτου, ἡγεμόνος τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Μεγάλου Περσῶν. 2) ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίνου.

Πανθιαλαῖοι (οἱ), φυλή τις ἐν Περσίᾳ, ζῶσα ἀπὸ γεωργίας.

*Πανθίας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Σῖος, υἱὸς τοῦ Σωστράτου.

*Πανθοΐδας, α (ὁ), διαλεκτικός τις, διδάσκαλος τοῦ φιλοσόφου Λύκωνος, (κυρ. -τῶ-

Πανθοΐδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας.

Πάνθοος-θους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρθύα, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἄρπασε αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος διὰ τὸ κάλλος του, μετέφερεν εἰς Τροίαν, ὅπου διαιρίαθη πάλιν ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. Ἐπὶ τούτου ἦταν ὁ Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ καὶ Εὔφορβος.

Πανιάς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Πανός.

Πανικός, ἡ, όν, = Πάνειος.

*Πάνιον (τὸ), λόφος τις ἐν Παλαιστίνῃ, ὅπου αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰορδάνου.

*Πανίσκος (ὁ), μικρὸς Πάν, Φαῦνος.

Πανίστης, ου (ὁ), Μεσσήνιός τις, σύγχρονος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀριστοδήμου.

*Πανίωνες (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἴωνες.

Πανιώνιον (τὸ), τὸ περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μυκάλης ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἅλσος, ὅπου συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων, ἢ ἐπανηγυρίζοντο τὰ Πανιώνια.

Πανιώνιος (ὁ), Χῖος τις, ὅς τις εἶχεν ἔρχου ν' ἀγοράζῃ καὶ εὐνουχίζων νὰ μεταπωλῇ ὡραίας παῖδας εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἔφεσῳ βαρβάρους.

Παννονία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Ἰλλυρίας, Μοισίας ἢ Δουνάβεως, περιλαμβάνουσα τὴν σὺν Ἄνω Αὐστρίαν, Στυρίαν, κάτω Οὐγγαρίαν, Σκλαβονίαν καὶ μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, καὶ διαιρουμένη εἰς τὴν ἄνω ἢ πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς τὴν κάτω ἢ πρὸς Ἀνατολὰς Παννονίαν, (τὸ ἐθν. Παννόνιοι, οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες).

*Πανόλβιος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Σουΐδᾳ.

Πανοπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ, εἷς τῶν ἐπὶ Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισσὸν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ., (ὁ πολ. Πανοπεύς).

Πανόπη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρῃξίππην. 3)(γεωγρφ.) = Πανοπεύς (2).

*Πανοπηϊάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἐπειός, ὡς υἱὸς τοῦ Πανοπέως.

*Πανοπηΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Πανοπέως (πόλις).

Πανόπολις, εως (ἡ), ἴδε Πανὸς πόλις.

Πάνορμος (ὁ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Παλέρμο). 2) λιμὴν τῆς Ἠπείρ. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Ῥίον. 3) λιμὴν τῆς Ἀχαΐας, ἀπέναντι τῆς Ναυπάκτου. 4) π. ἢ λιμὴν τῆς Ἰων. πλησίον τῆς Ἐφέσου, (τὸ τοπ. Πανορμίτης).

Πανὸς ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, μὲ ἓν σπήλαιον τοῦ Πανός.

Πανὸς πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Λιβύῃ Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ἡ πρώτερον Χέμμις, πρωτεύουσα τοῦ Πανοπολιτικοῦ Νομοῦ, (ὁ πολ. Πανοπολίτης).

Παντάγνωτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῶν Σαμίων.

Παντακίας ἢ (ὀρθότ.) Παντακύας (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν.

Παντακλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ 20 ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Πανταλέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἁλυάττου, ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου, βασιλέως τῶν Λυδῶν. 2) περίφημός τις πλάνος (larceur).

Παντάρης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τυράννου τῶν Γελῴων Ἱπποκράτους.

*Παντάρκης, ους (ὁ), Ἠλεῖός τις νικήσας Ὀλύμπια κατὰ τὴν 83 Ὀλυμπ.

*Πάνταυχος (ὁ), Μακεδών τις ἐξ Ἀλώρου παρ' Ἀρρ.

*Παντεύς, έως (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ. (Κλεομ. 2.!).

*Παντελίδας (κατὰ διόρθ. τοῦ Walkenάντὶ Παντελλίδας), α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Αἰλ.

*Πανείκα (ἡ), Κυπρία τις ὡραιοτάτη, ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Παντικάπαιον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Γκέρζ), (ὁ πολ. Παντικαπαιεύς).

Παντικάπης, α (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην, (Σομάρα).

Παντίμαθοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, ὑπήκοος τῶν Περσῶν, κατοικῶν περὶ τὸν Ὦξον.

Παντίνης, α (ὁ), ὁ δεύτερος τῶν ἐκ Θερμοπυλῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν, κρεμασθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῆς ἐντροπῆς του διὰ τοῦτο.

Πανύασις, ιδος (ἡ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ Σάμου ἢ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, συγγενὴς τοῦ Ἡροδότου, γράψας Ἡράκλειαν, ποίημα ἐπικὸν εἰς ιδ'. βιβλία.

Πάνυσος (ὁ), ποτ. τῆς κατω Μοισίας.

Πανῶν πόλις (ἡ), = Πανὸς πόλις.

*Πάξαμος (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Ὀψωρτυτικά.

*Παξαυγούστα (ἡ), π. τῶν Κελτῶν ἐν Ἰβηρίᾳ.

Παξοί (αἱ), δύο νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κερκύρας καὶ Λευκάδος, (Παξὸς καὶ Ἀντίπαξος).

*Πάος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στρ.

Παπαῖος (ὁ), ὁ Ζεὺς παρὰ Σκύθαις καὶ Βιθυνοῖς.

*Πάππος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, γράψας Ὀνειροκριτικά.

Πάπρημις, ιος (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ Παπρημίτου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ἴσως = Χόϊς).

*Παραβάλλων, οντος (ὁ), Ἠλεῖος, πατὴρ τοῦ Δαστρατίδου.

Παράδεισος (ὁ), π. τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν Λίβανον. 2) π. τῆς Σικελ.

*Παραθημίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, γενόμενος μετ' ἄλλων δύο αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου.

*Παραίβασιον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παραιβάτης, α (ὁ), εἷς τῶν μετὰ Διωρίέως μετοικησάντων Σπαρτιατῶν εἰς Σικελίαν.

Παραίβιος (ὁ), θεράπων τοῦ Φινέως, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, συμβουλεύσας αὐτὸν πῶς νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν Δημοζυμάδα, τῆς ὁποίας κόψας μίαν ἱερὰν δρῦν, περιέπεσεν εἰς βουλιμίαν.

*Παραίβυστον (τὸ), δωματηρίόν τι ἐν Ἀθήναις.

Παραιτάκαι (αἱ), = Παραιτακηνοί.

Παραιτακηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Παραιτακηνοί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς, νομάδες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Παραιτόνιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Παραλάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν, ἴσως οἱ Βασιλήϊοι Σκῦθαι τοῦ Ἡρόδ.

Παραλία (ἡ), = Πάραλος.

Παράλιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀττικῇ Πάραλου. 2) οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαλίδος χώρας.

Πάραλοι (οἱ), = Παράλιοι. 2) οἱ κατοικοι τῆς ἱερᾶς τριήρους, τῆς καλουμένης Πάραλου.

Πάραλος (ἡ), ἴνν. γῆ, τὸ ἀπὸ Σουνίου μέχρις Ἄθω ὠν δυτικὸν παραθαλάσσιον τῆς Ἀττικῆς. 2) π. τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλ. φ. 3)(ἐν. ναυς), ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθην. πρυσόφιμισμένον δι' ἀποστολὰς ἐπισήμους. 4) κυρίωνυμ. υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου, ὑπουργῶν ὑπὸ τοῦ συμβάντος ὀνόματος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. Υἱὸς τοῦ δημοδόκου ἢ μαθητὴς τοῦ Σωκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Παραπίτα (ἡ), γυνὴ τοῦ Φαρναβάζου.
Παραποταμία (ἡ) καὶ Παραποτάμιοι (οἱ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.
Παρασωπία (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Βοιωτ. (οἱ κάτοικοι Παρασώπιοι).
Παρασωπίας, άδος (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
Παραυαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, κατοικοῦντες τὴν περὶ τὸν Αὔαν ποταμὸν χώραν, τὴν ἄλλως Παραυαίαν.
*Παραχελωΐται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς παρὰ τὸν Ἀχελῶον χώρας, τῆς ἄλλως Παραχελωΐτιδος, ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ.
*Παραχοάθρας (ὁ), σειρὰ βουνῶν τῆς Μηδίας, ἐκτεινομένων ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας ἄχρι τῆς Ὑρκανίας θαλάσσης.
Παρβόκας, α (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Πάρεια (ἡ), Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τέσσαρας υἱούς.
Παρεισάδης, ου (ὁ), τύραννος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.
*Παρέντιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰσσίας.
Παρθάων (ὁ), ἴδε Παρθάων.
Παρθεινοί (οἱ), λαὸς τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., συνοικοῦντες μὲ τοὺς Δαλμάτας.
Παρθενία (ἡ), ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθενίου ὄρους. 2) (γεωγρ.) ἡ Σάμος.
Παρθενίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος.
Παρθένιον (τὸ), π. τῆς Μυσίας ἐν τῇ Τευθρανίᾳ. 2) π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ταυρ. χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ὅπου καὶ ἱερὸν τῆς Παρθένου Ἀρτέμιδος, ἀφ' οὗ ἡ ἐπωνομάσθη. 3) π. τῆς Εὐβοίας. 4) β. τῆς Ἀργολ., πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδ., (Παρθένι).
Παρθένιος (ὁ), συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου, ἧς συγγράψας, ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν, περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων. 2) γραμματικὸς ἐκ Φοινίκης, μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος ἢ Τραϊανοῦ, κατήγορος τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου. 3) ἐποποιός τις ἐκ Χ α. 4) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Παφλαγον., χωρίζων ταύτην τῆς Βιθυν. καὶ χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.
Παρθενίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Ἀθηναίῳ.
Παρθενόπαια (ἡ), = Παρθενόπη.
Παρθενοπαῖος, (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελανίωνος ἢ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Περικλυμένους. 2) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἢ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἄδράστου, συγχεόμενος π λλάκις μετὰ τοῦ προτέρου.
Παρθενόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Στυμφάλου, ἐκγονος τοῦ Ἀρκάδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἰόβητα. 2) θυγ. τοῦ Ἀγκαίου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. 3) μία τῶν Σειρήνων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη 4) (γεωγρ.) ἡ ἐν Ἰταλ. Νεάπολις, ὅπου εἶχεν ἐκβραισθῇ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τὸ σῶμα τῆς Σειρῆνος ταύτης, πνιγείσης ὑπὸ φιλοτιμίας, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ θέλξῃ μὲ τὴν φωνήν της τὸν Ὀδυσσέα.
*Παρθενόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μακεδ.
Παρθένος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, καταστερισθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τοῦ πατρός της.
Παρθενών, ῶνος (ὁ), ὁ ἐν Ἀκροπόλει περίφημος ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς, οἰκοδομηθεὶς ἐπ. Περικλέους ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἵστατο ἡ κολοσσιαῖον αὐτῆς ἄγαλμα ἔνοπλον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἔργον τοῦ Φειδίου, ἔχον 36 Γαλλ. ποδῶν ὕψος.
Παρθηνοί (οἱ), = Παρθεινοί.
Παρθία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ὑρκανίας ἢ ἀπὸ τοῦ 250 πρὸ Χ. ἀποσπασθεῖσα τῆς Περσίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τέως δ ετέλει, καὶ σχηματίσασα μέγα βασίλειον, ἐκτεινομένον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, (τὸ ἐθν. Πάρθοι).
Παρθινοί (οἱ), = Παρθεινοί.
Παρθίς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. = Παρθική. 2) (ὑδρ. ἐνν. γῆ) ἡ Παρθία.
Πάρθος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας, (Σκυθικὴ σημαίνει φυγάς). 2) (κυριωνυμ.) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀδριάνῳ.
Πάρθος (ἡ), π. πρωτ. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Παρθεινῶν.
Παρθυαία (ἡ), = Παρθία.
Παρθυαῖοι (οἱ), = Πάρθοι.
Παριανός καὶ (ἰων.) Παριηνός, ἡ, όν, ἴδε Πάριον.
Παρικάνιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Περσίᾳ Παροικάνης, ὄρους τῶν Μήδων. 2) ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν πλησίον τῆς Κολχίδος.
Πάριον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Μυσ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κτίσμα τῶν Παρίων ἢ ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Καμαρίς), (ὁ πολ. Παριανός).
Πάριος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Πάρου.
Πάρις, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καλούμενος Ἀλέξανδρος, ὅς τις, ποιμαίνων ἐπὶ τῆς Ἴδης, ἔδικασε τὰς τρεῖς θεάς, Ἥραν, Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, φιλονεικούσας περὶ τοῦ χρυσοῦ μήλου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἡ ὡραιοτέρα, ἢ ἔκρινεν ἀξίαν αὐτοῦ τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις, πρὸς ἀνταμοιβήν, συνέπραξεν αὐτῷ νὰ ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θείας του Ἱππονόης, ἢ καταλύσας ἐν Σπάρτῃ εἰς τοῦ Μενελάου, ἀπόντος εἰς Κρήτην. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε πολλάκις μέρος ἢ ὁ Πάρις, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητάς, ὁ Πάρις, πρὶν ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἔσχεν ἐκ τῆς Οἰνώνης τὸν Κόρυθον.
Παρισσάδης, ου (ὁ), = Παρεισάδης.
Παρίσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Λυγδ. Γαλλ., κατοικῶν τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ἢ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λευκοτεκίαν, τὰ νῦν Παρίσια.
Πάρμα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. φώλωσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Παρμήτης, Παρμεύς καὶ Παρμαῖος).
Παρμενίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους ἢ τοῦ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. ἢ θαυμασθεὶς διὰ τὴν ἀρετήν του καὶ διὰ τὴν συνήν νομοθεσαν, μὲ τὴν ὁποίαν εὐηγέτησε τοὺς συμπολίτας του. Τῶν συγγραμμάτων του γραμμένων ἐμμέτρως, ὀλίγα λείψανα μόνον διεσώθησαν.
Παρμενίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν μεγαλυτέρων στρατηγῶν τοῦ Φιλίππου ἢ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, θαλοφονηθεὶς, κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, ἑβδομηκοντούτης ἤδη, ἐν Μηδίᾳ ὡς προδότης, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδε φονευθέντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλόταν.
Παρμένων, ονος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Δημοσθ. 2) μιμοῦμενος μετὰ τύπην ὁμοιότητα τὴν φωνὴν τῆς ὄϊος, ὥστε ἔμεινε παροιμία, « Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένωνος ὄν ».
*Παρμισός (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χων. εἰς τὸν Σπερχειόν.
Πάρμυς, υος (ἡ), θυγ. τοῦ Σμέρδιος, γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Παρνασίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Παρνασσὸν χώρα.
Παρνασός καὶ (μεσαγεν.) Παρνασσός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Κλεοπάτρας καὶ τῆς Νύμφης Κλειδώρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη τὸ 2) (γεωγρ.) β. τῆς Φωκίδος, χωρίζων αὐτὴν τῆς Λοκρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον ὁ περίφημος ναὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλ., (Δικορυφία τοπ. Παρνάσσιος). 2) καλλίν. τῆς φυτ. πτόφυκ. ἐπὶ τοῦ Ἄλυσος, μεταξὺ Ἀργυλαίδος καὶ Ἀγκύρας.
Πάρνης, ηθος (ἡ καὶ ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ.
Παρνηλίς, Παρνησσός, Ἰων. ἀντὶ Παρναλίς, -νασσός.
Παρνησσός (ὁ), β. τῆς Μυσ., πρὸς τοῖς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Μάστριοι.
Πάρνοι (οἱ), = Ἄπαρνοι.
*Πάρνων, ωνος (ὁ), β. ἐν τοῖς μεθορίοις Λακων. καὶ Ἀργολ.
Παροπαμισάδαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν πρὸς τὸν Παροπάμισον.
Παροπάμισός (-σσός), ου (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Περσίας ἄχρι τοῦ Ἰνδοῦ, (Ἰνδικὸν -κοῦσα).
Πάρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, σῴζουσα τὸ ὄνομά της, σπουδαῖον διὰ τὰ μαρμαρά της, (τὸν Παρίων λίθον), (ὁ νησ. Πάριος).
Παραπάνισός (ὁ), = Παροπάμισός.
Παρρασία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., ὠφρυωμένη πρὸς πρωΐμως, ὥστε ἰσχνότατος δὲν ἀναφέρονται εἰμὴ μόνον οἱ
Παρράσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρκαδ., κατοικοῦν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἤλιδος καὶ τὸ Παρράσιον ὄρος.
Παρράσιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Λυκαίῳ. 2) (ὡς ἐθν.) ὁ κατοικος τῆς Παρρασίας. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίστης τῆς Παρρασίας. 4) κ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίφημος ζωγράφος ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος καὶ Σωκράτους.
Παῤῥησιάδης, ου (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρὰ Λουκιανῷ.
Παρυάδρης, ὁ (ὁ), β. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ τοῦ Ταύρου μέχρι τοῦ Πόντου, ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.
Παρύσατις, ιδος (ἡ), θυγ. Ἀρταξέρξου τοῦ Α' καὶ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὄχου, μήτηρ δὲ Ἀρταξέρξου τοῦ Β', καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, (ὁ Στράβων λέγει ὅτι τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομά της ἦτον Φάρζιρις).
*Πάρφορας (ὁ), Καλοφώνιός τις, ἡγεμὼν τῶν εἰκηβάντων τὰς Κλαζομενὰς Ἰώνων.
Παρωρεία (ἡ), = Παρώρεια.
Παρωρεῖται καὶ (Ἰων.) Παωρεῆται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρωρείας, μετοικήσαντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἠλίδα καὶ Τριφυλίαν.
Παρώρεια καὶ Παρωρία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. 2) χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Σούμφην, ἴσως = Παραυαία.
*Παρωρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρικολώνα.
Πασαργάδαι (οἱ), λαὸς τῆς Περσίδος, κατοικῶν περὶ τὰς Πασαργάδας καὶ διακρινόμενος διὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγήν τους.
Πασαργάδαι (αἱ), ἀρχαία πόλις, πρωτεύουσα τῆς Περσίδος ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅπου ἦτον καὶ ὁ τάφος του.
*Πασίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀδαντίδου, τυράννου τῆς Σικυῶνος.
Πασίας, ου (ὁ), τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις.
Πασιθέα καὶ (Ἰων.) Πασιθέη (ἡ), μία τῶν Χαρίτων. 2) μία τῶν Νηρηΐδων, ἡ παρ' Ἄλλοις Πραξιθέα, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἠριχθονίου Πανδίονα τὸν Α'.
*Πασιθεμις, ιδος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Ἀρτ.
Πασιθόη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.
Πασικλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλίσκου. 2) Ἕτερος, υἱὸς νόθος τοῦ Παυσίωνος. 3) φίλος τις τοῦ πυρἀννου τῆς Ἐφέσου Πινδάρου. 4) υἱὸς τοῦ Κυνικοῦ Κράτητος. 5) ἀδελφὸς τοῦ αὐτοῦ Κράτητος, μαθητὴς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.
*Πασίκυπρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κύπρου.
*Πασίμαχος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πασίμηλος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πασιππίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πασιτέλδας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀκκεδ. παρὰ Θκδ.
Πασιτίγρης, ητος καὶ Πασιτίγρις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Συσιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ ἢ, αὐξὰς ὁ Τίγρις περὶ τὰς ἐκβολάς του.
Πασιφάη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου, καὶ γυνὴ τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν τὸν Κατρέα, τὸν Δευκαλίωνα, τὸν Γλαῦκον, τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν, ἢ ἐξ ἑνὸς ταύρου ἡ αὐθηντοῦ Ταύρου τὸν Μινώταυρον.
Πασίων, ωνος (ὁ), Μεγαρεύς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 2) = Πασσίων.
Πασσαρῶν, ῶνος (ἡ), π. τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ.
Πασσίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκιανῷ.
Πατάδιον (τὸ), = Πατανύϊον.
*Παταικίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, αἰσχρὸς παράσιτος.
Πάταικοι ἢ Πατάϊκοι (οἱ), θεοί τινες πυγμαῖοι τῶν Φοινίκων, εἰκονιζόμενοι συνήθως εἰς τὰς πρῴρας τῶν Φοινικικῶν πλοίων.
Παταϊκὸς ἢ ; Πάταικος (ὁ), Σικελός τις, πατὴρ τοῦ Δινεσιβίμη. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Δύμης, νικήσας κάλπῃ κατὰ τὴν 71 Ὀλυμπ.
Πάταλα (τὰ) ἢ Πατάλη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κληθείσης Παταληνῆς νήσου ἡ Δέλτα τοῦ Ἰνδοῦ, (ὁ πολ. Παταλεύς).
Πατανύϊον (πὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., κτίσμα τοῦ Ἀντήνορος, (Padova), (ὁ πολ. Πατανυΐνος).
Πάταρα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Λυκ. μὲ λιμένα ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μύνθη, ὅπου ἢ μαντεῖον χειμερινὸν τοῦ Παταρέως Ἀπόλλωνος.
Πατάρβημις, ιος (ὁ), πιστὸς θεράπων τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.
Πατησιάθης, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.
Πατιζείθης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος.
Πατιράμφης, ους (ὁ), Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ Ξέρξου.
Πάτμος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων μεταξὺ Σάμου καὶ Νάξου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.
Πάτουμος (ἡ), π. τοῦ Ἀραβίου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Ἑβραϊκὴ Πιθόμ, ὑπὸ δὲ τῶν Ο'. Ἡρῴων πόλις, (Μπελμπείς).
*Πατρακεύς, έως (ὁ), κώμη τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
Πάτραι (αἱ), π. πρωτ. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Πατρεύς).
Πατρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρευγένους, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος, ἐπώνυμος δήθεν τῶν Πατρῶν.
Πατρόκλεια (ἡ), ἡ ΙΣΤ' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, ὡς περιγράφουσα τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου.
Πατροκλείδης, ου (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Ἀριστοφάνους.
Πατροκλῆς, έους (ὁ), πλούσιός τις ἢ φιλάργυρος Ἀθηναῖος, μιμούμενος δήθεν τοὺς Σπαρτιάτας. 2) ἀνεψιός τις τοῦ Σωκρ. 3) ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, βασιλέως τῆς Συρίας, περιπλεύσας καὶ περιγράψας τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Κασπίαν. 4) γλύπτης ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Καπύλλου. 5) Π. ἀντὶ Πάτροκλος.
Πάτροκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πυρίππης. 2) υἱὸς τοῦ Μεναιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἐκ τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀποῦντος, καταφυγὼν, ἐξ αἰτίας ἀκουσίου φόνου, εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ συζητήσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 3) Ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σταλεὶς μὲ τριήρεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀθην., πολεμουμένων ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ
Πατρόκλου νῆσος (ἡ), νῆσος μικρὰ πλησίον τοῦ Σουνίου, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀχυρώσῃ ὁ ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου Πάτροκλος, (Γαϊδουρονῆσι).
Πατρὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀρχέμαχον.
Πάτταλα (τὰ), ἴδε Πάταλα.
Παῦλος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, **Paulus**.
2) ὁ Αἰγινήτης, περίφημος ἰατρός, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ βιβλία περὶ Ἰατρικῆς. 3) Ἀλεξανδρεύς, ἀστρονόμος, ἀκμάσας περὶ τὸ 378 ἀπὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικά. 4) ὁ Σιλεντιάριος, ποιητὴς γλαφυρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.
Παυσανίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα, τοῦ ὁποίου τὸν ἀνήλικον υἱὸν Πλειστάρχου ἐπιτροπεύων, ἐστρατήγησεν ἐνδόξως τῶν Ἑλλήνων ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τοῦ Μαρδονίου· ἀλλ' ὕστερον διορισθεὶς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου νὰ ἐλευθερώσῃ τῆς καταδυναστείας τῶν Περσῶν τὰς συμμαχικὰς πόλεις, ἐξώκειλεν εἰς τοσοῦτον ὕβριν ἢ ἀρυφήν, ὥστε ἠλλοτρίωσεν ἀπὸ τῆς Σπάρτης ὅλους τοὺς συμμάχους. Συλληφθεὶς δὲ τελευταῖον καὶ εἰς ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς Πέρσας, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς πατρίδος του εἰς θάνατον ὡς προδότης, ἢ ἐλιμοκτονήθη ἀποτειχισθεὶς ἐντὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχε καταφύγῃ. 2) υἱὸς τοῦ Πλειστοάνακτος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τὸ δ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ., καὶ μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θηβαίων ἀποτυχίαν του φυγὼν εἰς Τέγαιαν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε.
3) γλύπτης Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. 4) ὁ Περιηγητὴς, ἐκ Λυδίας, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, συγγραφεὺς τῆς Περιηγήσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς δέκα βιβλία. 5) ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 6) ὁ Ἀντιοχεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 7) ὁ Ἀπολλωνιάτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 8) ὁ Ἀραβικὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 9) ὁ Ἀσσύριος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 10) ὁ Βαβυλώνιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 11) ὁ Δαμασκηνός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 12) ὁ Ἐφέσιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 13) ὁ Ἡρακλεώτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 14) ὁ Θεσσαλονικεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 15) ὁ Ἰωνικὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 16) ὁ Κιλικικὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 17) ὁ Λακεδαιμόνιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 18) ὁ Μακεδών, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 19) ὁ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 20) ὁ Νικαιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 21) ὁ Παλαιστινός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 22) ὁ Σικελιώτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 23) ὁ Συρακούσιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 24) ὁ Τυρίος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 25) ὁ Φρύγιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 26) ὁ Χαλδαῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 27) ὁ Χίος, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 28) ὁ Ψευδοσμέρδις, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 29) ὁ Ὠκεανίτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 30) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 31) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 32) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 33) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 34) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 35) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 36) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 37) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 38) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 39) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 40) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 41) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 42) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 43) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 44) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 45) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 46) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 47) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 48) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 49) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 50) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 51) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 52) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 53) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 54) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 55) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 56) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 57) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 58) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 59) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 60) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 61) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 62) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 63) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 64) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 65) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 66) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 67) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 68) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 69) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 70) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 71) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 72) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 73) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 74) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 75) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 76) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 77) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 78) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 79) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 80) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 81) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 82) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 83) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 84) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 85) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 86) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 87) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 88) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 89) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 90) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 91) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 92) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 93) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 94) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 95) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 96) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 97) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 98) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 99) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν. 100) ὁ Ὠρωπός, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ., ἱστορικὸς τῶν Περσικῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βιθυνίας, (τὸ ἐθν. Παφλαγών, τὸ ὁπλον ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀλαζών, Fanfaron, ὡς ἐκ τοῦ Παφλάζω).

Πάφος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Κύπρου, ἡ Παλαιὰ, ἡ καὶ μονολεκτ. Παλαίπαφος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Περσίας Ἀφροδίτης, κτισμα τοῦ Κινύρα ᾗ 2) ἡ Νέα, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς παλαιᾶς, μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναούς, κτίσμα τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρκαδίας, (ὁ πολ. Πάφιος).

Πάχης, ητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., νικήσας, περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, τὸν στόλον τῶν Λακεδ., καὶ κυριεύσας καὶ κατακληρουχήσας τὴν Μυτιλήνην.

Πάχυνος (ὁ καὶ ἡ), ἀκρωτήριον πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν τῆς Σικελ., (Κάπο-Πάσσαρο).

*Πεγκάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Φρυγ. παρὰ Παυσ. (Β', 4).

Πεδάρητος (-ριτος), = Παιδάρητος.

Πεδιάς, άδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κραναὸς, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐγέννησε τὴν Κρανάην, Κραναίχμην ᾗ Ἀτθίδα. 2) (γεωγρφ.) μέρος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Πεδιάσιοι.

Πεδιέες καὶ Πεδιεῖς (οἱ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.

*Πεδνηλισσὰς καὶ Πεδνιλισσὸς (ἡ), π. τῆς Παιονίας, (ὁ πολ. Πεδνιλισσεύς).

Πειθαγόρας καὶ Πειθαγόρης, ου (ὁ), μάντις τις παρ' Ἀρρ. 2) τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πειθίας, ου (ὁ), Κερκυραῖος, ἐθελοπρόξενος τῶν Ἀθην., φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Πειθὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θεὰ τῆς καταπειστικῆς εὐγλωττίας, ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις ᾗ ἐν Ἄργει.

Πείθων, ωνος (ὁ), Μακεδὼν τις υἱὸς τοῦ Κρατέα, παρ' Ἀρρ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, σατράπης μέρους τῆς Ἰνδ., διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρ. 3) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος.

*Πειραὶ (αἱ), πολίχν. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Πειραίου ποταμοῦ.

Πειραίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Εὐρυμέδων.

Πειραιεὺς, ῶς καὶ (Ἰων.) έως (ὁ), κυρ. ὁ τοῦ Πειραίου (ἐνν. λιμὴν), δμεγαλήτερος καὶ εὐχρηςότερος τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέχων αὐτῶν 40 στάδια· τὸ δὲ διάστημα τοῦτο, κλεισμένον ἑκατέρωθεν διὰ τῶν λεγομένων Μακρῶν τειχῶν ἢ σκελῶν, ἦσαν οὕτω τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα, ὅς τις διηρεῖτο εἰς τρεῖς ἄλλους· μικροτέρους ὅρμους, τὸν Κάνθαρον, τὸ Ἀφροδίσιον καὶ τὴν Ζέαν. Ὁ δῆμος τοῦ Πειραιῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, ὁ δὲ δημότης ἐκαλεῖτο Πειραιεὺς ἢ Ἐκ Πειραιῶς.

Πειραϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Πειραιῶς. ‖ » Πειραϊκὴ γῆ, » Θεόδ., ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν, ὡς πέραν αὐτοῦ, (ὅπου ὅμως πρακτικοτέρα ἡ γραφὴ: Γραϊκ.). ‖. » Πειραϊκαὶ πύλαι, » Πλούτ., μία τῶν πυλῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ πρὸς τὸν Πειραιᾶ φέρουσα.

Πείραιον (τὸ), λιμὴν καὶ φρούρ. τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπ., (παρὰ Πειραιόν).

Πειραιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου, Ἰθακήσιος, σύντροφος τοῦ Τηλεμάχου.

Πειραιὸς (ὁ), ἔρημος λιμὴν μεταξὺ Κορινθίας καὶ Ἐπιδαυρίας, (παρὰ Πειραιόν).

Πειράνα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Πειρήνη.

Πείρανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργα ᾗ τῆς Εὐάδνης, γεννήσας ἐκ τῆς Καλιρρόης τὸν Ἄργον κτλπ.

Πειρασία (ἡ) καὶ Πειρεσιαὶ (αἱ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, (ὁ πολ. Πειράσιος καὶ Πειρασιεύς).

Πειρήν, ῆνος (ὁ), ὁ Ἄλλως Ἴναχος, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. 2) υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου.

Πειρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγελώου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κεγχρίαν καὶ Λέχητα, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν, διὰ τὴν λύπην τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ της, φονευθέντος ἀκουσίως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον. 3) πηγή τις ψυχροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος ἐν Κορίνθῳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς τοῦ Ἀκροκορίνθου (ὅς τις καὶ ἀπ' αὐτῆς παρωνομάζετο), ἀναδοθεῖσα ἐκ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου.

Πειρίθοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Δίας, ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, βασιλεὺς τῶν Δαπιθων, εἷς τῶν ἐπὶ Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων. Εἷς τοὺς μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας γάμους του συνέβη ἡ θρυλλουμένη ἐκείνη Κενταυρομαχία, εἰς τὴν ὁποίαν βοηθηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως, τὸν ἐβοήθησε καὶ αὐτὸς ὕστερον ἵνα ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην. Καταβάντες ὅμως ἀμφότεροι εἰς τὸν Ἅδην πρὸς ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης, ἐδέθησαν ἐκεῖ ἐπὶ τινος βράχα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὕστερον μόλις ἠλευθερώσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Θησέα μόνον.

Πείρους καὶ Πείρως, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Αἴνου, εἷς τῶν ἐκ Θρᾴκης ἐπικούρων τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θόαντος.

Πεῖρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χωρ. παρὰ τὴν πόλιν Ὤλενον εἰς τὴν θάλασσαν.

Πειρωῦσται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.

Πείρως, ω (ὁ), ἴδε Πείρους.

*Πειρωσσὸς (ὁ), π. τῆς Μυσ.

Πεισανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. 2) υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμόνων τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων. 3) υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 5) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 6) ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Ῥόδῳ πόλεως Καμείρου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, ποιήσας Ἡράκλειαν. 7) ἕτερος ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Λυκαονίᾳ Λεράνδων, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἐπικόν τι ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἡρὼ καὶ Θεογαμία. 8) ναύαρχος ἐκ τῶν Λακεδ., γυναικάδελφος τοῦ Ἀγησιλάου.

*Πεισηνορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ἀπὸ τοῦ Πεισήνορος, ὁ πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας.

*Πεισήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Ἰππήων Τρώων. 2) κήρυξ τις ἐν Ἰθάκῃ. 3) ὁ παππος τῆς Εὐρυκλείας.

Πεισθέταιρος (ὁ), πλαστὸν τι ὄνομα παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει.

Πεισίας, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Πινδάρῳ τῷ ποιητῇ. 2 ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παυσ. (Δ', γ'. 5).

Πεισίδαι (οἱ), ἴδε Πεισίδαι.

Πεισιδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Δίδλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμηδόνος, ἀφ' οὗ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄντιφον ᾗ Βάτον. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πιερίου. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Βάτου.

Πεισίδωρος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσανίᾳ (ΣΤ', ζ', 2, ὅπου ἐφέρετο ἐσφαλμ. Πεισίροδος).

Πεισικράτης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

† Πεισίροδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεισίδωρος.

Πεισιστρατίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου.

Πεισίστρατος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος, συνοδεύσας τὸν Τηλέμαχον εἰς Σπάρτην. 2) υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νέστορος. 3) ὁ περίφημος τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ Νηλέως, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος. Δυνάστευσε πατρικῶς καὶ φρονίμως 33 ἔτη τὰς Ἀθήνας (ἀ. ἔτος τῆς 50 Ὀλυμπ. —δ'. τῆς 58), καὶ ἀφεὶς διαδόχους τῆς ἀρχῆς τοὺς υἱούς τε Ἱππαρχον ᾗ Ἱππίαν.

Πείσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Δυγκέως.

Πείσων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Λούκιος Πείσων, ὁ πατὴρ τῆς Καλπουρνίας, ἧς ἔγημε Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ.

Πελαγονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδονίας, ἡ ἡκουσα κυρίως εἰς τὴν Περραιβίαν, ἡ ἄλλως Τριπολίτις, (τὸ ἐθν. Πελαγόνης).

Πελάγων, οντος (ὁ), Πύλιός τις, ὑπασπιστὴς τοῦ Νέστορος. 2) εἷς τῶν Λυκίων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκαΐδος.

Πελάργη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποτνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰσθμιάδου, εἰσαγαγοῦσα πρώτη τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, καὶ τιμωμένη διὰ τοῦτο μὲ θυσίας ἐν Δωδώνῃ.

Πελαργοὶ (οἱ), ἴδε Πελασγοί.

Πελασγία (ἡ), ἐν γέν. ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, δηλ. ὅλη ἡ Ἑλλὰς, (ἰδίως) ἡ Πελοπόννησος, (καὶ ἰδιαίτερα) τὸ Ἄργος, ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ νῆσος Λῆμνος.

Πελασγὶς, άδος (ἡ), = Πελασγία.

Πελασγικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Πελασγῶν, δηλ. ἀρχαῖος Ἑλληνικός. ‖. » τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, » τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ ‖. » Ζεὺς Πελασγικὸς, » ὁ ἐν Δωδώνῃ ‖. » Πελασγικὸν τεῖχος, » τὸ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς κτίσμα τῶν Πελασγῶν. ‖. » Πελασγικὴ ἐξουσία, » τὰ ἀπὸ τῶν ὑπωρειῶν τῆς Ὑμηττοῦ ἄχρι τῆς πόλεως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαλία. || (υδσ.) Πελασγικόν, τὸ ὑπὸ τὰ Πελασγικὰ τείχη τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ κατοίκητον μέρος τῶν Ἀθηνῶν.

Πελασγίς, ίδος (ἡ), = Πελασγική, ἐπίθ. τῆς Ἥρας.

Πελασγιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. μεταξὺ Ὀλύμπου, Φθιώτιδος, Ἑστιαιώτιδος καὶ Αἰγαίου, ὅπου κατῴκησαν ἀρχὰς οἱ Πελασγοί, (τὸ ἐθν. Πελασγιώτης).

Πελασγοί (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου, Θρᾷκες τὴν καταγωγήν, ἀποικήσαντες ἐκεῖθεν, οἱ μὲν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ συνεκισθέντες περὶ τὴν πόλιν Ἄδρασσαν, ὁπόθεν ἦλθον ᾧ ὡς σύμμαχοι τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν· οἱ δὲ εἰς Κρήτην. Ἀκολούθως ἐκκορπίσθησαν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ᾗ μικρᾶς Ἀσίας, μεταβάντες διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους ἄχρι καὶ εἰς Ἰταλίαν. Ἠλέγχθησαν ὡς ἐκ τοῦ Πελάζειν ἡ τῆς Πέλας γῆς, ἐφ' ἣν ἐκβαίνοντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς γειτνιάζοντας, τοὺς ὁμόρους· ὡς ἐκ τοῦ Πλάζω διὰ τὸ μεταβατικόν, δι' ὃ καὶ πλανητικὸν τῶν λαῶν τούτων, ἐκλαμβάνεται· καὶ ὡς συνώνυμον τοῦ Πελαργοί, καὶ τότε σημειωτέα ἡ παρ' ἡμῖν ταυτότης τοῦ ὀνόματος τούτου μὲ τοὺς Δέλεγας (Λιτζλέκ).

Πελασγός (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Πελασγίας, ἴδε Πελασγοί. 2) (κυρίωνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, ἢ τοῦ Παλαίχθονος, βασιλεύων τοῦ Ἄργους ἐπὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Δαναοῦ. 3) ὁ δεύτερος, αὐτόχθων τὴν καταγωγήν, πατὴρ τοῦ Ἀλιμώνος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ. 4) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστορος ᾗ ἐκγονος τοῦ Ἴασου, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παῤῥασίας, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν 2ῃ ἔτη. 5) υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγήνορος, κτίσας ἐν Ἀρκαδίᾳ μὲν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἐν Ἄργει δὲ τῆς Πελασγίδος Δήμητρος.

Πελασγός, Π. ἀντὶ Πελασγικός.

Πελεθρόνιον (τὸ), π. ἢ τόπος τῆς Θεσσαλ. Πελιάδες (αἱ), αἱ ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. 2) Π. ἀντὶ Πλειάδες.

*Πελεκᾶς, ᾶντος (ὁ), β. τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Πηλία (ἡ), θυγ. τοῦ Πύλαντος ἐκ Μεγάρων, γυνὴ τοῦ Πανδίονος, (ὁ Ποσὼ διορθ. Πυλία).

Πελίας ᾱ (Ἰων.) Πελίης, ου ἢ εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾗ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως ᾗ Αἴσονος, τοὺς ὁποίους διώξας ἐβασίλευσε τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀναξιβίας, θυγατρὸς τοῦ Βίαντος, τὸν Ἄκαστον, τὴν Ἀλκηστείων δὲ τὰς ἄνεψιὸν αὐτοῦ Ἴφιανσσαν, ἐπιμψηναλέαν, ὡς εἰς προφανῆ ὄλεθρον, εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς ὑφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ τὸν ἀνανεώσῃ, τὸν κατέκοψαν Πελιάδες, ἄδος (ἡ). ἡ τοῦ Πελίου ἢ ἐκ τοῦ Πελίου. || « Πελιάδες », αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου.

*Πελίγνας (ὁ), ὁ μάγειρος τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Πελιγνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. περὶ τὸ Ἀπεννῖνον.

Πελιναῖον (τὸ), τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Χίου, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖον μαρμάρου.

Πέλιννα (ἡ) καὶ Πελιννεῖον (τὸ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.

Πέλλα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., πατρὶς ᾗ καθέδρα τῶν βασιλέων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., (ὁ πολ. Πελλαῖος). 2) ἀρχήτερα ἡ Ἀπάμεια.

Πελλάνα (ἀ), Δωρ. ἀντὶ Πελλήνη, π. τῆς Λακων., ἐρείπιον ἦδη ἐπὶ Παυσανίου.

*Πελλαντίς, ίδος (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Πελλάναν.

Πελληναῖον (τὸ), = Πελιναῖον.

Πέλληνη, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φόρβαντος ᾗ ἔγγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Πελλήνη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας μεταξὺ Σικυῶνος ᾗ Αἰγείρας, (ὁ πολ. Πελληνεύς).

Πέλλης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὑπερασίου ᾗ πάππος τοῦ Ἀστερίου ᾗ Ἀμφίονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης.

Πέλλινα (ἡ), = Πέλιννα.

*Πέλλικος ἢ ; Πέλλιχος (ὁ), Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστέως.

Πελόπεια (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. 2) = Πελοπία.

*Πελόπη (ἡ), κώμη τῆς Αυδ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Φρυγ.

Πελοπηϊάδης, ω (ὁ), Π. ἀντὶ Πελοπίδης.

Πελοπηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελοπίς, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ

Πελοπήϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Πελόπιος, ὁ τοῦ Πέλοπος.

Πελοπία (ἡ), μήτηρ τοῦ Κύκνου, υἱοῦ τοῦ Ἄρεως. 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 3) θυγ. τοῦ Θυέστου καὶ μήτηρ τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεῖσα ἰδιοχείρως, ἀφ' οὗ ἔμαθε τὸ ἔγκλημα τοῦ πατρός της.

Πελοπίδας, ου (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πελοπίδης. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβ., υἱὸς τοῦ Ἱπποκλέους, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμινώνδου, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν Λακεδ. ᾗ ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ ἀνδραγαθήσας ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἱεροῦ λόχου, ἀποκατάστησας δὲ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδ. τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδραν τὸν Β'., καὶ τέλος θανατωθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου, πρὸς ἕξωσιν τοῦ ὁποίου εἶχε προσκληθῇ παρὰ τῶν Θεσσαλῶν.

Πελοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος.

Πελόπιος, α, ον. Ὁ τοῦ Πέλοπος.

Πελοπίς, (ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Πελόπιος.

Πελοπόννασος (ἀ), Δ. ἀντὶ =

Πελοπόννησος (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους μεγάλη χερσόνησος, ὁ νῦν Μωρέας, ἔχουσα 4000 χιλ. περίμετρον, καὶ ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Πέλοπος, ἀποικίσαντος εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Φρυγίας, 100 ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, (νὰ ἐθν. Πελοποννήσιος).

Πέλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου, βασιλέως τῆς Φρυγ., καὶ τῆς Διώνης, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἢ τῆς Βύρυανδάνης, διοχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλλου, βασιλέως τῆς Τροίας, καὶ μετοικήσας εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ πληθεῖσαν Πελοπόννησον, ὅπου συζευχθεὶς τὴν Ἱπποδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀτρέα, τὸν Θυέστην, τὸν Χρύσιππον καὶ τὸν Ἱππάλκιμον, καὶ ἐβασίλευσε 59 ἔτη, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων, οἵτινες ἐώρταζον πρὸς τιμήν αὐτοῦ καὶ τὰ Πελόπεια. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κασσάνδρας.

Πέλται (αἱ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὴν Ἀπάμειαν, (Πελτίσσα).

*Πελτινὸν πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὰς Πέρτας τῆς Φρυγίας πεδιάς.

Πέλωρ, ωρος (ὁ), εἷς τῶν διασωθέντων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, (ἄλλως) Πέλωρας.

Πελωριάς, άδος καὶ Πελωρίς, ίδος (ἡ), ἐνν. ἄκρα, ἀκρωτ. (τὸ βορειότερον) τῆς Σικελ. ἀντικρὺ τῆς Ἰταλ. (Faro di Messina).

Πέλωρος (ὁ), = Πέλωρ. 2) ὁ κυβερνήτης τοῦ στόλου τῶν Καρχηδονίων ὑπὸ τὸν Ἀννίβαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη τὸ ἀκρωτ. τῆς Σικελ.

*Πεμφρηδώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γραιῶν.

Πενελόπη (ἡ), Π. ἀντὶ Πηνελόπη.

Πενέσται (οἱ), οἱ δοῦλοι ἢ Θῆτες τῆς Θεσσαλ., ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν τάξιν κατοίκων, ὡς οἱ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι. 2) λαὸς τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., κατοικῶν περὶ τὴν Λυχνῖτιν λίμνην.

Πενθεσίλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, καὶ πληγωθεῖσα θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ.

Πενθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὃς τις, καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, αἵτινες ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἄγριον θηρίον.

Πενθίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης θυγατρὸς τοῦ Ἀγίσθου, ὅστις, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, μετῴκησε μετὰ μιᾶς ἀποικίας Αἰολέων εἰς Θρᾴκην. 2) υἱὸς τοῦ Περικλυμένου.

Πενθύλλος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παφίων.

Πενταπόλις, εως (ἡ), ἡ χώρα τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Δωριέων, συγκειμένη ἐκ πέντε πόλεων, Αἰγίνης, Ἰαλυσοῦ, Καμείρου, Κῶ καὶ Κνίδου. 2) ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν τῇ Λιβύῃ, ἴδε Κυρήνη.

Πεντέλη (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πεντελεύς). || τὸ πλησίον αὐτῆς ὄρος, τὸ καλούμενον Πεντελικὸν ἦτον περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ λατομεῖα τοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρου, τοῦ Πεντέλησιν ἢ Πεντελησίου λίθου.

Πεπάρηθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀντικρὺ τῆς Θετταλομαγνησίας, μία τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (Σκόπελος ἢ Πεπάρηθος, ὁ νησ. Πεπαρήθιος).

Περαία (ἡ), ἐν γέν., ἡ πέραν νήσου ἢ ποταμοῦ χώρα, (ἰδίως τ. 1) ἡ τῶν Ῥοδίων, μέρος τῆς Καρίας, καὶ 2) μέρος τῆς Παλαιστίνης τὸ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰορδάνου, διῃρημένον εἰς ἓξ μικρὰς τοπαρχίας.

Περαιβία, Περαιβοί, = Περῤῥαιβία, Περῤῥαιβοί.

Πέραιθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν οἱ Περαιθεῖς, κάτοικοι κώμης τινὸς τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθέντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πέρτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλχινίας, θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεύσας ἐν Σικυῶνι μετὰ θάνατον τοῦ πάππου του.

Περγαμίδης, ου, (ὁ), Π. ὁ Λαομέδων, ὡς κάτοικος τοῦ ἐν Τροίᾳ Περγάμου.

Πέργαμα (τὰ) καὶ

Πέργαμον (τὸ) ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας. 2) π. τῆς Μυσ., πρωτ. τοῦ Περγαμηνοῦ βασιλείου, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τῶν Ἀττάλων (283—133 πρὸ Χ.) περιελάμβανεν, ἐκτὸς τῆς Μυσίας, τὴν Φρυγ., Αυδ., Δυκαον., Ἰων. καὶ ἓν μέρος τῆς Λυκίας, περίφημος διὰ τὴν βιβλιοθήκην της, περιέχουσαν 200,000 τόμων, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου, τὸν ὁποῖον ἐπενόησε πρῶτον ὁ γραμματικὸς Κράτης ἐκ Μαλλοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους, (ὁ πολ. Περγαμηνός).

Πέργαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύῤῥου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, κτίτωρ τῆς Περγάμου.

Πέργαμος (ἡ), = Πέργαμον (τό). 2) φρούρ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

***Περγασεῖς** (οἱ) καὶ

Περγασαὶ ἢ **Περγασταὶ** (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Αττ., ἀνήκουσες τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Περγασεὺς ἢ Περγασῆθεν).

Περγασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. Δημήκων.

***Πέργασος** (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Δηϊφόντος, (Ἰλ. Ε, 535).

Πέργη (ἡ), π. τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τοῦ Κέστρου ποταμοῦ, σχηματίζοντος παρ' αὐτὴν ἕνα λιμένα, (Πυργί), (ὁ πολ. Περγαῖος, καὶ Περγαία Ἄρτεμις, τῆς ὁποίας ἦτον αὐτὴ περίφημος ναός).

Περδίκκας, ου καὶ (Ἰων.) **Περδίκκης, εω,** (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδ., Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, ἀπόγονος τοῦ Τημένου ἐξ Ἄργους, συστήσας πρῶτος τῷ 664 πρὸ Χ. τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως, κατ' ἄλλους, ἐβασίλευσαν πρὸ αὐτοῦ τέσσαρες ἤδη βασιλεῖς μετὰ τὸν Κρανάον. 2) ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ πρότερα καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεύων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου ἐξ ὧν πάντοτε μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀχαιῶν. 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β'. καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου, διαδεχθείς, συνεργείᾳ τοῦ ῥητῆγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου, τὸν ἀδελφόν του Ἀλέξανδρον, καὶ φονευθείς μετὰ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν, ἐν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν, ἀφεὶς δὲ διάδοχον τὸν ἀνήλικον υἱὸν αὐτοῦ Ἀμύντα. 4) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀρχηγὸς τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος, μείνας, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξ., ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας, καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν, ἐν ᾧ ἐπολέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου.

Περδίξ, ικος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τάλου.

Περεγρῖνος (ὁ), ὁ Πρωτεύς, φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ τοῦ ἐν Μυσίᾳ Παρίου, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅς τις, γράψας περὶ τῆς τελετῆς αὐτοῦ, τὸν παριστάνει ὡς κενόδοξον γόητα, οἰκειωθέντα μετὰ τῶν, ἀγνοουμένων εἰσέτι τότε καὶ συγχεομένων μὲ τοὺς Ἰουδαίους, Χριστιανῶν, ἧς τελευταῖον κατακάεντα οἰκειοθελῶς ἐπὶ παρεστώτων συνηθροισμένων εἰς τὰ Ὀλύμπια Ἑλλήνων, πρὸς ἐπίδειξιν περιφρονήσεως τοῦ βίου, τῷ 168 ἀπὸ Χ.

Περεύς, ἑως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου.

Περίλλα (ἡ), ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου.

Περίανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 312 πρὸ Χ., βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν μετριότητα καὶ φρόνησιν, ὥστε συνηριθμήθη καὶ μεταξὺ τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξοκείλας εἰς παντὸς εἴδους βίαν, ὥστε ἐφόνευσε καὶ τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέλισσαν. Ἀπέθανε δὲ ὀγδοηκοντούτης, βασιλεύσας 44 ἔτη. 2) τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ πρότερου.

Περίαπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

***Περιάς,** άδος (ἡ), π. τῆς Εὐβοίας.

Περβοία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκεσαμενοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Δξιοῦ τὸν Πελαγόνα, ἡγεμόνα τῶν Παιόνων. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυμέδοντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ναυσίθοον. 3) θυγ. τοῦ Ἱππονόου, γυνὴ τοῦ Οἰνέως καὶ μήτηρ τοῦ Τυδέως. 4) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἰκάριος ἐγέννησε τὸν Θόαντα, τὴν Πηνελόπην κ.τ.λ. 5) γυνὴ τοῦ Πολυβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίποδα. 6) ἡ ἄλλως Βριβία, θυγ. τοῦ Ἀλκάθοου καὶ ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Αἴαντος.

***Περιγένης,** ους (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, (Πολυβ. Ε', ξθ', 7).

Περιγούνη (ἡ), θυγ. τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἴασον καὶ ἔπειτα τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Δηϊονέα, υἱὸν τοῦ Εὐρύτ.

Περιήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Κυνόρτα, καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας, γεννήσας ἐκ Γοργοφόνης τῆς Περσέως τὸν Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. 2) ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Ὠθρῶν Μενοικέως. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Ὠκύρου. 4) Εὐβοεύς τις ἐκ Κύμης ἢ Χαλκίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλης.

Περιθοῖδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημότ. Περιθοιδῶν).

Περίθοος (ὁ), = Πειρίθοος.

Περικλείδας (Δωρ. ἀντ.) **Περικλείδης,** ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Ειλώτων.

Περικλῆς, έους (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ξανθίππου καὶ Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους, μαθητὴς τοῦ Ἀνοξαγόρου, ὁ ἐπονομασθεὶς διὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων του Ὀλύμπιος, καὶ κυβερνήσας ἐπὶ δεκαὲξ ἔτη τὴν πατρίδα του, ἤτις ἐπ' αὐτοῦ ἦτον, καθὼς λέγει ὁ Θουκυδίδης, λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ μοναρχία. Ἀποθανὼν δὲ τῷ 429 πρὸ Χ., αὐτὸς καὶ οἱ δύω του υἱοὶ Ξάνθιππος καὶ Πάραλος ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, ὅς τις ἐνέσκηψεν εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὑπέθαλπεν, ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ὑμοσπονδίας τῶν ἀντιπάλων των, καὶ προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ παντὶ τρόπῳ τὴν πατρίδα του τὸ κέντρον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅθεν καὶ κατεκόσμησεν αὐτὴν μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα κείμενα, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα περισωθέντα ἕως σήμερον ἀκόμη τὸν γενικὸν θαυμασμὸν, καὶ ἀποδεικνύουσι τὸ μεγαλεῖον τῆς φιλίας του. Τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται, ἀλλ' ἡ περίφημος ἑταίρα ἔσχε μεγίστην φαίνεται, ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του. 2) υἱὸς τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., κατεδικασθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατήγων του εἰς θάνατον μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, 3) υἱὸς τοῦ πρὸς μητρὸς ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσας, καὶ μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, μὴ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ μείνας ἐν Ἑλλησπόντῳ.

Περικλυμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδμήτου. 2) θυγ. τοῦ Μινύου, ἐξῆς ὁ Φύλακος ἐγέννησε τὸν Ἰφικλον, παρὰ δὲ Κλυμένῳ.

Περικλύμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ἢ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν χάριν νὰ μεταμορφώνεται διαφόρως. 3) πατὴρ τοῦ Πενθίλου.

Περίκλυτος (ὁ), γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου ἐκ Τενέδου.

Περικτιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κριτίου, μήτηρ τοῦ Πλάτωνος. 2) Πυθαγορεία τις, συγγράψασα περὶ σοφίας.

Περίλαος καὶ (Ἰων.) **Περίλεως** (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, κατηγορήσας ὡς μνηστῆρα τὸν Ὀδυσσέα ἐνώπιον τοῦ Δρόμου τῆς Πλάγου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Μαίανδρου. 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Μακάλῃ. 4) Μεγαρεύς τις, πράξεων ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου. 5) τύραννός τις ἐν Ἄργει. 6) τεχνίτης Δαιδάλειος, κατασκευάσας ὑπὲρ τοῦ τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων Φαλάριδος τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαλκίνην ἐκείνην βοῦν, ἥτις καθίσαν κατακαίοντος ἐντὸς αὐτῆς κατακλειόμενος κατέδυσε, ἀνέδιδεν τὰς φωνὰς αὐτῶν εἰς εἶδος μυκηθμοῦ βοός, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς ἐφευρέσεως του ταύτης, κατασκευὴς πρῶτος ἐντὸς αὐτῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ τυράννου. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Θουρίων.

*Περίλλος (ὁ), = Περίλαος (6).

Περιμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Δίολου καὶ τῆς Ἐνανέτης, ἐξ ἧς ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὸν Ἱππομάμαντα ἢ Ὁρίστην. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν. 3) ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Δικυμνίου. 4) θυγ. τοῦ Ὀλύμπου, γυνὴ τοῦ Φοίνικος. 5) θυγ. τοῦ Ἀλκάθοου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰξίονος. 6) θυγ. τοῦ Ἀδμήτου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄργου τὸν ἐπώνυμον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Περιμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων.

Περιμήλη (ἡ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περτιμήδη (5, 6).

Πέριμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέγητος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

*Περιναίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἱππομάχου, μήτηρ τοῦ Ἴφιτου.

*Πέρνυθος (ὁ), Ἐπιδαύριός τις, συνόμιλος τοῦ Ὀρέστου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ Πέρνυθος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ὕστερον Ἡράκλεια, (ὁ πολ. Περίνθος).

Περιπόλιον (τό), φρούρ. τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸ Ῥήγιον.

*Περιπάλτας, α (ὁ), μάντις ἐκ Θετταλίας.

Περισθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίγύπτου ἢ τῆς Καλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἠλέκτρας.

Περίφας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Γοργῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Ὀρχηστοῦ, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως. 4) υἱὸς τοῦ Ἱππότου, κήρυξ τῶν Τρώων. 5) αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, προγενέστερος τοῦ Κέκροπος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν.

*Περίφημος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Σαλαμῖνι.

Περιφήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠφελίμου καὶ τῆς Ἀντικλείας, περιδόητος λῃστής, διαπρεπῶν περὶ τὴν Ἐπίδαυρον ἢ φονεύων τοὺς διαβάτας μὲ τὴν κορύνην (ῥόπαλον) τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κορυνήτης, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν, Πελοπίδης τὴν καταγωγήν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐν Τροίᾳ. 3) υἱὸς τοῦ Νυκτίμου.

Πέρκαλος (ἡ), θυγ. τοῦ Κείλωνος, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Δημαράτου.

Περκώπη (ἡ), = Περκώτη.

Περκώσιος (ὁ), τὸ ἐθν. τοῦ-

Περκώτη (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Λαμψάκου, μὴ σωζομένη σήμερον ἐπὶ Στράβωνος.

Περμησσὸς καὶ Περμησσὰς (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ., χον. εἰς τὴν Κωπαΐδα, ἀφ' οὗ ῥέωθῷ μέ τὸν Ὀλμειόν.

*Πέρνη (ἡ), π. τῆς Θ. ᾴκης, ἀντικρὺ τῆς Θάσου, (ὁ πολ. Περναῖος).

*Περοίδας, α (ὁ), ἀρχηγός τις τοῦ ἱππικοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Περουσία (ἡ), π. τῆς Τυρρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Perugia), (ὁ πολ. Περουσινὸς καὶ Περουσιεὺς καὶ Περουσιάτης).

*Περπερήνα (ἡ), π. τῆς Μυσ.

Περραιβία καὶ Περαιδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὰ Τέμπη καὶ τὸν Ὄλυμπον ἄχρι τοῦ Πίνδου, (τὸ ἐθν. Περραιβοὶ καὶ Περαιδοί).

*Περράδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐκ Περραδῶν).

Περσαῖος (ὁ), = Πέρσης (1). 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τοῦ ἐν Κύπρῳ Κιτίου, κατ' ἀρχὰς δοῦλος ἢ ὕστερον μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ διδάσκαλος Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διωρίσθη ἡ φρούραρχος τοῦ Ἀκροκορίνθου. Ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει διάφορα συγγράμματα τοῦ.

Περσεπόλις (ἡ), = Περσέπολις.

*Περσεὶς (ἡ), πηγή τις ἐν Μυκήναις.

Περσείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως, (ὄθιν ‖. πλθ.) οἱ ἐν Περσαῖᾳ Ἀχαιμενίδαι.

Περσέπολις, εως (ἡ), π. πρωτ. τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ πλάτια τῶν βασιλίων της καὶ τοὺς ἐησαυρούς της, τοὺς ὁποίους ἐλαφυραγώγησεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος. Τὰ ἐρείπιά της σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Τζὶλ-μινὰρ (40 στήλαι).

Περσέπτολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Πολυκάστης, θυγατρὸς τοῦ Νέστορος ἢ τῆς Ναυσικάας, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου.

Περσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, μετὰ τῆς ὁποίας ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ πάππα του Ἀκρισίου ἐντὸς κιβωτίου εἰς τὴν θάλασσαν, φοβηθέντος τὸν χρησμόν, ὅτι προεῖπεν αὐτῷ ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σερίφου, ὅπου ἐφίφθη ὑπὸ τῶν κυμάτων. Περιφθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, ἐρωτευθέντος τὴν μητέρα του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης, κατώρθωσε τοῦτο μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπιστρέφων ἠλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδαν, θυγατέρα τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τοῦ τιρατώδους κήτους, πρὸς βορὰν τοῦ ὁποίου τύρεν αὐτὴν ἐκτεθειμένην, καὶ νυμφευθεὶς αὐτήν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πέρσην, τὸν Ἀλκαῖον, τὸν Ἠλέκτρυονα, τὸν Σθένελαν, τὸν Μήζορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἐλευθερώσας δὲ ἢ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πολυδέκτου, τὸν ὁποῖον ἀπελιθωσε, καθὼς καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ μαχομένους Σεριφίους διὰ τῆς τοῦ Γοργονείου θέας, ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πίππου του, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτόν, καταφυγόντα εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Λάρισσαν, μετέβη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ παίζων τὸν δίσκον, τὸν ἐφόνευσεν ἐξ ἀποτυχίας. Φοβούμενος δὲ διὰ τὸν φόνον τοῦτον νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸ Ἄργος, ἀντήλλαξεν αὐτὸ μὲ τὴν Τίρυνθα καὶ τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Προίτου Μεγαπένθην.

2) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. 3) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς ἐκ παλλακίδος τοῦ Φιλίππου, νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμ. Παύλου Αἰμιλίου καὶ πομπευθεὶς μετὰ τῶν δύο του υἱῶν Φιλίππου ἢ Ἀλεξάνδρου ἐν Ῥώμῃ, ὅπου ἢ ἐπέθανεν ἐλεεινῶς ἐν φυλακῇ μετὰ δύο ἔτη.

Περσεφόνεια (τα) ἢ Περτεφόνεια, Π. ἀντὶ-Περσεφόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἁρπασας ὁ Πλούτων, ἔφερε κρυφίως εἰς τὸν Ἅδην, ὅπου, κατὰ παράκλησιν τῆς μητρός της, συνεχώρησεν ὁ Ζεὺς νὰ μένῃ μόνον τρεῖς μῆνας τοῦ ἔτους, τοὺς δὲ λοιποὺς νὰ διατρίβῃ εἰς τὴν γῆν μὲ τὴν μητέρα της, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἐλατρεύετο, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ ὡς βασίλισσα τοῦ Ἅδου καὶ τῶν Καταχθονίων, εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

Περσὼ; σκοπιὰ (ἡ), μέρος τῆς Κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Βολβιτινὸν στόμα τοῦ Νείλου, ἐπὶ τοῦ νῦν ἀκρωτηρίου Ἀμπουκίρ.

Πέρση (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἥλιου τὸν Αἰήτην, τὴν Πασιφάην καὶ τὴν Κίρκην.

Περσηΐάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Περσείδης.

Περσηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ., θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, ἡ Ἑκάτη. 2) θυγ. τοῦ Περσαίου, ἡ Ἀλκμήνη. 3) (κυριωνυμ.) = Πέρση.

Πέρσης, ου (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Περσίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ τῆς Κόμου αἰ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀστερίας τὴν Ἑκάτην. 3) υἱὸς τοῦ Περσαίου καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐπισπρέφων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκε πλησίον τῶν πανθερῶν του Κηφέως, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλάγχοντα καταγόμενοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν. 4) ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν οὗτος τὰ Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας.

Περσὶς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Περσικὴ. ‖. (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ) ἡ χώρα τῶν ἐθίμως Περσῶν, μεταξὺ Καρμανίας, Μηδίας ἢ Σουσιανῆς, ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου.

Πέρσιος (ὁ), Φλάκκος, περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς ἐπὶ Τιβερίου καὶ ἀποθανὼν ἐπὶ Νέρωνος εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν.

Περτινὰξ, ακος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., ἐκλεγθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδου, καὶ θανατωθεὶς μετὰ δύο μῆνας ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων.

Περφερέες (οἱ), δηλ. Θεοραί, ὀνομάζοντο οἱ πέντε ἀπεσταλμένοι τῶν Ὑπερβορέων, οἵτινες ἔφερον τὰ δῶρα τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Δῆλον.

Περσινόεις, εντος (ὁ), Π. ἀντὶ-

Περσινοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Γαλατ. ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Φρυγ., περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα, νομιζόμενον διπατὲς (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἐκ τοῦ Πεσεῖν) μετεκομίσθη ἔπειτα εἰς Ῥώμην.(ὁ πολ. Πεσσινούντιος).

Πεταλία (ἡ), νῆσος ἡ νῆσοι (τέσσαρες, κατὰ τὸν Πλίν.) πετρώδεις καὶ ἔρημαι περὶ τὸ στόμιον τοῦ ζενοῦ τῆς Κύρ., (Πεταλιοί).

Πετεών, ῶνος (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἁλίαρτον.

Πετεώς, ῶ καὶ (Π.) ῶος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρνεοῦ ἢ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἢ ἀποικίσας τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Στείριν.

Πετηλία (ἡ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ, κτίσμα τοῦ Φιλοκτήτου, (Strongoli).

*Πέτισις, ιος (ὁ), ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Πετόσιρις, ιδος (ὁ), φιλόσοφός τις ἢ ἀστρολόγος ἐξ Αἰγύπτου.

Πέτρα (ἡ), χωρ. παρὰ τὴν Κόρινθον. 2) π. πρώτ. τῆς Πετραίας Ἀραβίας, καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, (Ἐρρὰκιμ). 3) κώμη τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. 4) ἡ τῆς Ῥηγίνης, ἴδε Λευκοπέτρα, (ὁ πολ. Πετραῖος).

Πετραία (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πετραῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ποσειδὼν ἐν Θετταλίᾳ, ὡς σχίσας τὰς πέτρας, αἵτινες ἐμπόδιζον ποτε τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Περιθόου ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ.

Πετραχὸς (ὁ), κρημνός τις παρὰ τὴν Χαιρώνειαν ἐν Βοιωτίᾳ.

Πετροκόριοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λίγειρος καὶ Γαρούμνα.

*Πετροσάκα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ., μεθόριον τῆς Μεγαλοπόλ. καὶ Μαντινείας.

Πέττα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάνου, ὑπανδρευθεῖσα Ἕξηνον τὸν Φωκαέα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετωνομάσθη Ἀριστοξένη, καὶ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Πρῶτον, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Μασσαλίᾳ Πρωτιάδαι.

Πευκεδής, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων.

Πεύκιλα (τὰ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, πρωτεύουσα τῆς Πευκελεώτιδος ἢ Πευκολαΐτιδος, (Πεχλελί).

Πευκεντῖνος, η, ον, = Πικεντῖνος.

*Πευκέστης, ου (ὁ), Μακεδών τις, τῶν περὶ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, υἱὸς τοῦ Μακαρτάτου.

Πευκετία (ἡ), χώρα τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸ Βρεντέσιον, (τὸ ἐθν. Πευκέτιος).

Πευκέτιας (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πευκετίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀποικίσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς Ἰταλίαν, καὶ συνοικίσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πευκετίαν.

Πεύκη (ἡ), νῆσος μεγάλη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, (οἱ κάτοικοι Πευκηνοί, συγγενεῖς τῶν ἐν Γερμανίᾳ Βαστάρνων), (Πικζίνα).

*Πευκολαΐτις, ιδος (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Ἰνδ. περὶ τὸν Ἰνδόν.

*Πέρνος (ἡ), π. καὶ νῆσος τῶν παραλίων τῆς Λακων. περὶ τὰς Θαλάμας.

Περρηβὸς, οῦς (ἡ), = Περραιβός.

Πηγαὶ (αἱ), π καὶ λιμὴν τῶν Μεγάρων. 2) χωρ. τῆς Ἀρκαδ. καὶ 3) τῆς Κύπρου, (τὸ τοπ. Πηγαῖος).

*Πηγαία (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἰωνίδων Νυμφῶν.

Πήγασος (ὁ), ὁ περίφημος πτερωτὸς ἵππος τοῦ Βελλεροφόντου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Γοργόνος Μεδούσης, ἀποκεφαλισθείσης ὑπὸ τοῦ Περσέως, καὶ μεταθεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κατάπτωσιν τοῦ Βελλεροφόντου. 2) Βοιωτός τις ἐξ Ἐλευθερῶν, εἰσαγαγὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, (Παυσαν. Α', β', 4).

Πήδαιον (τὸ), χωρ. τῆς Τριφύδος, ἄγνωστον πῦ ἔκειτο.

Πηδαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ μιᾶς δούλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

*Πηδάλιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κύπρου.

Πήδασα (τὰ), π. ἀρχαία τῆς Καρ., κατοικία τῶν Λελέγων, μετοικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μυσῶλου εἰς τὴν Ἁλικαρνασσόν.

Πηδασεῖς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὰ Πήδασα τῆς Καρίας χώρα.

Πήδασον (τὸ), = Πήδασα (τὰ).

Πήδασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. 2) εἷς τῶν ἵππων τοῦ Πετίονος, τοὺς ὁποίους ἐλαφυραγώγησεν ὁ Ἀχιλλεύς.

Πήδασος (ἡ), π. τῶν Λελέγων ἐν Τριφύδι, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτορ, πορθηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ., (κατὰ τὸν Πλίν. τὸ Ἀδραμύττιον). 2) π. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Μεθώνη, (τὸ ἐθν. Πηδασεύς).

*Πηλαγονία (ἡ), = Παλαγονία.

Πηλεγὼν, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀξιοῦ ἢ τῆς Νύμφης Περιδοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου.

Πηλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Πηλείδης, ου, καὶ (Π.) Πηλείων, ωνος (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς.

Πηλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, φυγὼν, διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ τα Φώκου, ἐξ Αἰγίνης εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, καὶ λαβὼν τὴν θυγατέρα του μὲ μέρος τῆς χώρας, ὅπου συνέστησεν ἀποικίαν τινὰ ἐκ Μυρμιδόνων. Φονεύσας δὲ ἐξ ἀποσυχίας, εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν πενθερόν του, ἢ, κατ' ἄλλους, τὸν Ἄκτορα, υἱὸν τοῦ Ἀκάστου, συνέπλευσε καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας εἰς Κολχίδα, καὶ ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς αὐτοῦ Θέτιδος ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα.

Πήλη (ἡ), νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Ἰων. ἀντικρὺ τῶν Κλαζομενῶν.

Πηλητίδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Πηλείδης.

Πήληκες (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν.

Πηλικὸς, άδος (ἡ), ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Πήλιον (τὸ), β. τῆς Θετταλ. συνεχόμενον μὲ τὴν Ὄσσαν καὶ ἐκτεινόμενον ἀκρι τῆς Σηπιάδος ἄκρης, (βουνὰ τῆς Ζαγορᾶς).

*Πηλοῦς, οῦντος(ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Σίφνον, (ὁ νησ. Πηλούσιος).

Πηλούσιον (τὸ), π. ὀχυρὸν ἐπὶ τοῦ ἀνατολικωτέρου τῆς Αἰγύπτου ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικωτέρου στόματος τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ἀπέχουσα 20 στάδια τοῦ παρωνομάζετο, ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς Θαλάσσης, (ὁ πολ. Πηλουσιώτης).

Πηλώδης, ους (ὁ), λιμὴν τῆς Ἴμβρου παρὰ τὴν Βυθρωτόν.

Πηνειὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θετταλ., σημ. Ἰα τοῦ Πίνδου καὶ χυν. διὰ τῶν Τεμπῶν εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Σαλαμβρίας).

2) ποτ. τῆς Ἠλίδος, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Σκόλλις, καὶ χυν. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος πλησίον τῆς Κυλλήνης, (σημ. τάμι τῆς Γαστούνης).

Πηνέλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Λείτου ἢ τῆς Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης ἢ ἡγεμὼν τῶν ἐπ. Τροίαν Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπιτρόπους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου.

Πηνελόπεια, Π. ἀντὶ -

Πηνελόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰκαρίου ἢ τῆς Νύμφης Περιβοίας, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσέως ἢ μήτηρ τοῦ Τηλεμάχου, περίφημος διὰ τὴν σύνεσιν καὶ σωφροσύνην της, διατηρήσασα τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της σταθερότητα καὶ ἀγάπην καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς ἀπουσίας του, καὶ μὲ τῆς εἰκοσαετοῦς ἀπουσίας του, καὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς προτείνουμένη τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον ὕφαινε μέρα καθ' ἡμέραν δι' ἐντάφιον τοῦ πενθεροῦ της Λαέρτου, ἀνέλυε δὲ διὰ νυκτὸς τὸ ὕφασμα καὶ παρουσία κατέντησεν ὁ ἔλεγχος τῆς Πηνελόπης.

Πήρεια (ἡ), χώρα τῆς Θετταλ., ὅπου Ἀλοι ἀνγνσ. Πιερία καὶ ἄλλοι Φθῖοι.

Πηρὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ της ἐσυγέθη εἰς ὅποιον ἤθελε τῷ φέρῃ εἰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους, ἐκπλέσας τὸν ἄθλον τοῦτον, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Βίαντα. 2) ἡ μήτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, τὸν ὁποῖον ἔσχεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

*Πιαλία (ἡ), π. τῆς Θετταλ. περὶ τὸ ὄρος Κερκέτιον, (ὁ πολ. Πιαλεύς).

Πίγρης, ητος (ὁ), Παίων τις, ἀδελφὸς τοῦ Μανιέου, διὰ παρακινήσεως του ὁποίου μετῴκισεν ὁ Δαρεῖος τοὺς Παίονας ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν.

Πίδασος (ὁ), ποτ. τοῦ Σελλήδος, ἀρχηγὸς τοῦ στόλου τῶν Καρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξη. 3) ἀρμοστὴς τῆς Κύρου τοῦ Νεωτέρου, ἐκ Καρίας.

Πίδοκας (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Πιδύτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου φανερωθέντων ἐπιστήμων Τρώων ἐκ Περκώτης.

Πίελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου.

Πιέρεια (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, (ὁ Πεγιυε διορθ. Πιερία).

Πιερία καὶ Πιερίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. παρὰ θαλ. τῆς Μακεδ. πρὸς τὰ μεσάνατα Θετταλ. πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ καὶ Ἀλιάκμονος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν τῶν Μουσῶν (Πιερίδων διὰ τοῦτο καλουμένων, ἴδε καὶ Πίερος 3) καὶ τοῦ Ὀρφέως, (οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πίερες μετώνησαν ὕστερον περὶ τὸ Πάγγαιον). 2) ἔπαρχ. τῆς Θρ. μεταξὺ τοῦ Ἀσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἄθω.

Πίερος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θρᾴκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε τὸν Ὑάκινθον. 2) ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες, ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας περὶ μουσικῆς, καὶ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά.

3) Μακεδών τις, ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὰς Θεσπιὰς τῆς Βοιωτίας τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Πιερὶς δες αὐτοὶ (ἴδε καὶ Πιερὶς). 4) (γεωγρ.) β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν.

Πιθηκοῦσαι (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλ. ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, (ἡ Ἀἰναρία καὶ Προχύτη), κατοικούμεναι ὑπὸ Τυρρηνῶν, Χαλκιδέων καὶ Συρακουσίων.

*Πίθων, ωνος (ὁ), ἴδε Πείθων.

Πικεντία (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἐν Καμπανίᾳ Πικεντίνης, (Picenza), (ὁ πολ. Πικεντῖνος).

Πικεντίνη (ἡ), ἔπαρχ. τῆς μεσ. Ἰταλ., ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς ἐπίσημον τὴν Ἄγκωνα, (τὸ ἐθν. Πικεντῖνοι, μετοικισθέντες ὑπὸ τῶν Ῥωμ. εἰς τὴν Καμπανίαν).

Πίκτονες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγηρος.

Πικτώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, (Sables d'Olonne).

Πίλωρος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος.

Πίμπλα καὶ Πίμπλεια (ἡ), κώμη καὶ β. καὶ πηγὴ τῆς ἐν Μακεδ. Πιερίας, ἱερὰ τῶν Μουσῶν (Πιμπληΐδων), ὅπου λέγεται διάγων ὁ Ὀρφεὺς, μεταφερόμενα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Πίναρα (τὰ), π. τῆς Λυκ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κράγου, (Ἑλμαλὺ), (ὁ πολ. Πιναρεύς).

Πίναρος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., χυν. παρὰ τὴν Ἰσσὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς ἐν Θήβαις τῷ 520 πρὸ Χ., καὶ διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου καὶ τῆς Κορίννης, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς λέγεται, τοῦ Πυθαγόρου ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του εἶναι ἀγνωστα ἡ ἀμφίβολα, καθὼς καὶ ἡ ἡλικία του. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων του διεσώθησαν μόνον ιδ' Ὀλυμπιακαὶ ᾠδαί, ιβ' Πυθικαὶ, Η' Ἰσθμικαὶ καὶ ιδ' Νεμεακαί, διὰ ποιητὴς τοὺς διαφόρους νικητὰς τῶν τεσσάρων τούτων ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος. 2) τυραννος τῆς Ἐρέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.

*Πιλάδασσος (ὁ), β. παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

Πιλάδης (ὁ), ποτ. τῆς Λοκρίδος, χυν. εἰς τὸν Κηφισόν. 2) (ἡ) π. τῆς Δωρ. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποταμοῦ, μία τῆς τετραπόλεως. 3) (ὁ καὶ ἡ), β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἠπείρου, (Μέτζοβον).

*Πιλόδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνω, βασιλεὺς τῆς Καρίας.

†Πιλόνη (ἡ), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτόνη ἡ Πτιόνη.

Πίρωμις, ιος (ὁ), λέξις Αἰγυπτιακὴ, σημαίνουσα, καθ' Ἡρόδοτον μὲν, καλὸς κἀγαθός· κατὰ δὲ Wesseling, Ἥρως.

Πίσα (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, συγχεομένη μὲ τὴν Ὀλυμπίαν, ἐν ᾧ ἐπὶ Στρβ. δὲν ἐσώζετο εἰς τὴν θέσιν της, καταχαρισθεῖσης πρωΐμως ὑπὸ τῶν Ἠλείων, εἰμὴ μόνον ἡ πηγὴ Βίσα. 2) π. παραθαλ. τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, σώζεται καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Πισάτης καὶ Πισεύς).

Πισᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Πῖσαν χώρα τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ.

Πισιδία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τοὺς πρὸς βορρᾶν πρόποδας τοῦ Ταύρου, μεταξὺ Παμφυλ., Κιλικ., Καππαδ., Δυκ. καὶ Φρυγίας, (τὸ ἐθν. Πισίδης ἧ Π. Πισιδεύς).

*Πίσιλις, εως (ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς Περαίας τῶν Ῥοδίων.

*Πῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους.

Πισσούθνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῶν Σάρδεων.

Πίστιρον (τὸ), = Πίστυρος.

*Πιστακράτης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Πύρρωνος.

Πίστυρος (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Θρᾴκης παρὰ τὸν Νέστον ποταμόν.

*Πίστων, ωνος (ὁ), γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Καλαυρίας. 2) θωρακοποιὸς τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Πιτάνα (Δωρ. ἀντὶ Πιτάνη (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Ἐλάβην. Ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, πλησίον τῆς Σπάρτης, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Πιτανάτιδος Ἀρτέμιδος, (ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ὁ Πιτανάτης λόχος τῶν Σπαρτ.). 3) π. ἧ λιμὴν τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, (Τσανδαρλῆ), (ὁ πολ. Πιτανᾶτης).

Πιτθείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πιτθέως.

Πιτθεὺς, έως (ὁ), ὡς ἔθν., ὁ κάτοικος τοῦ Πίτθου. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ὑπολαμβανόμενος ὁ ἀρχαιότερος καὶ θεοφιλέστερος τῶν συγχρόνων του, συγγράψας μάλιστα ὡς λέγεται, καὶ περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Τούτου ἡ θυγατὴρ Αἴθρα, προμεμνηστευμένη τὸν Βελλεροφόντην, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα, ἀνατραφέντα παρὰ τοῦ πάππου του.

Πίτθος (ὁ), κώμη ἧ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπ. δα φυλήν, (ὁ δημ. Πιτθεύς).

Πιτιας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Πιττακὸς (ὁ), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Μιτυληναῖος, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἐκ τῶν τυράννων, καὶ διοικήσας αὐτὴν πρὸς καιρὸν, συγγράψας δέ, κατὰ τὸν Διογ., καὶ περὶ Νόμων.

2) βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνῶν.

Πιττάλακος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Πίτταλος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις.

Πιτύη καὶ Πιτύεια (ἡ), π. τῆς Μ. Ἀσ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. 2) νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Πιτυεὺς καὶ Πιτυκίνης).

Πιτυοκάμπτης, ου (ὁ), οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Σίνις, διότι, κάπτων δύο πίτυς καὶ δένων ἀπ' αὐτῶν τοὺς διοδεύοντας ξένους, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς ἐλήστευε, τοὺς ἀπέλυε πάλιν, ἀφοῦ τοὺς διεκπαίρεττε.

Πιτυοῦς οὖντος (ὁ), π. τῆς Κολχ. 2) ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα τῆς Μυσίας.

Πιτυοῦσα καὶ Πιτυοῦσσα (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Χίος. ἡ Σαλαμὶς, ἡ Λάμψακος ἧ ἄλλαι νῆσοι καὶ πόλεις. 2) (Ἰδίως) νῆσος τοῦ Ἀργολ. κόλπου παρὰ τὴν Ναυπλίαν. 3) δύο μικραὶ νῆσοι (ἡ Ἔβουσος καὶ Ὀφιοῦσσα) παρὰ τὴν Ἱσπανίαν.

Πίτυς υος (ἡ), Νύμφη τις, ἐρωμένη τοῦ Πανὸς, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον δένδρον, ἀφ' οὗ, κατὰ ζηλοτυπίαν τοῦ Βορέως, πεσοῦσα συνετρίβη.

*Πίων, ονος (ὁ), β. περὶ τὴν Κρίσαον, (περβλ. Πίωνες).

*Πλαγγὼν, ένος (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

*Πλάγγων, ονος (ὁ), μυρεψός τις παρ' Ἀθην.

Πλαγκαὶ πέτραι (αἱ), δύο ἀπόκρημνοι νῆσοι τῆς μεσογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἐκλαμβανόμεναι συνήθως ἀντὶ τῶν Αἰπέρων. 2) = Κυάνεαι.

Πλαθάνη (ἡ), δούλη τις παρ' Ἄρχῃ.

Πλακεντία (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Πάδου, (Piacenza), (ὁ πολ. Πλακεντῖνος).

Πλακία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀτρέως ἡ τοῦ Λευκίππου ἧ γυνὴ τοῦ Ἴλου, βασιλέως τῆς Τροίας. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν, (ὁ πολ. Πλακιηνός).

Πλάκος (ἡ), β. τῆς Μυσ., ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔκειντο αἱ θῆβαι, αἱτινες διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο Ὑποπλάκιαι.

Πλαναῆται (ἡ), νῆσος τῆς Ἰσπαν. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Δάνιον, ἴσως ἡ S. Pola.

Πλάσται (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸν Ἀσωπὸν μεταξὺ Ἐλευθερῶν καὶ Κιθαιῶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἑλλ. κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου, καταστρεφεῖσα ὑπὸ τῶν Θηβαίων, (Παλαιόλοκρον), (ὁ πολ. Πλαταιεύς).

Πλαταιαὶ (αἱ), συνηθέστερον παρὰ τοῖς περιγράφοις τοῦ Πλούτ. = Πλαταιεῖς (οἱ), οἱ ἐν Ἀθήναις πολιτογρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φούμενοι διὰ τὰς πολεμικὰς αὐτῶν ἀνδραγαθίας δοῦλοι, ἀποτελοῦντες ἰδίαν τάξιν πολιτῶν, καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Πλαταιῶν, τοὺς ὁποίους εἶχον πολιτογραφήσῃ οἱ Ἀθην. μετὰ τὰ Μηδικά.

Πλαταιὶς, ίδος (ἡ), ἐνν. γῆ ἡ χώρα, ἡ περὶ τὰς Πλαταιὰς τῆς Βοιωτίας.

Πλαταμώδης, ους (ὁ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Μεσσην., (ἄλλως) Κυπαρίσσιον.

Πλατάνιος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Πτώου καὶ χυν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας.

Πλατανιστεύς, οῦντος (ὁ), ἢ ἄλλως Μάκιστος, π. τῆς Ἤλιδος. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἀκκων. ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων.

*Πλατανιστών, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Κυνόσουραν.

Πλάτανος (ἡ), κώμη τῆς Φοινίκης, ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ, (ὁ πολ. Πλαταιεύς).

Πλάτεα καὶ Πλατεῖα (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὸν Μενελάϊον λιμένα.

Πλάτων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ δ'. ἔτος τῆς 108, εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο καὶ τὰ γενέθλιά του. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 πρὸ Χ., καὶ συγγράψας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. 4) φιλόσοφος Περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. 5) φιλόσοφος Στωϊκός, ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου. 6) μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνους, ἢ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρ.

Πλαῦτος (ὁ), Ἄκκιος, περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Β'. Διδυκαῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου αὐτὸς εἶκοσι κωμῳδίαι.

Πλειάδες (αἱ), αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινὼ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη ἢ Μαῖα, ὑπό τῶν ὁποίων, μετατεθεισῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τοὺς ἀέρας, σύγκειται ὁ ὁμώνυμος αὐτῶν ἀστερισμός, τοῦ ὁποίου ἡμὲν ἀνατολὴ ἐπρομήνυε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα.

Πλειαθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀερόπης τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, καὶ ἀποθανὼν εἰς νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὅθεν καὶ οἱ υἱοί του ἀνατράφησαν ὑπὸ τοῦ πάππου των, καὶ διὰ τοῦτο Ἀτρεῖδαι καὶ

Πλειαθενίδαι (οἱ), οἱ υἱοὶ τοῦ Πλειαθένους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

Πλειστοίνετος (ὁ), ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου.

*Πλείστοινος (ὁ), υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν Εὐρυδάμου, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Πλείσταρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου Λεωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Παυσανίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπετροπεύθη, μείνας ἀνήλικος μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του. 2) ἀδελφὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Πλειστοάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Παυσανίου καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν Πλείσταρχον.

Πλειστόλας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκῷ.

*Πλειστόνικος (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀθην.

Πλειστὸς (ὁ), ποτ. τῆς Φωκίδος, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Δελφῶν καὶ χυν. εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον.

Πλειστώναξ, ακτος (ὁ), = Πλειστοάναξ.

Πλείστωρος (ὁ), θεός τις τῶν Θρᾳκῶν.

*Πλευρᾶτος (ὁ), Ἰλλυριός τις παρὰ Πλ.

Πλευρών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, γεννήσας ἐκ Ξανθίππης τῆς Δώρα τὸν Ἀγήνορα καὶ τρεῖς θυγατέρας. Ὑπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη ἡ

Πλευρὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, μητροπολις τῶν Κουρήτων, (ὁ πολ. Πλευρώνιος).

Πληγάδες (αἱ), = Συμπληγάδες.

Πληϊάδες (αἱ), Ἰων. ἀντὶ Πλειάδες.

Πληϊόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας.

Πλημμύριαν (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σικελ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, (Punta di Gigante).

Πληναῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περάτου ἐκ Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Ὀρθόπολιν ἀνεθρεψεν ἡ Δήμητρα.

Πληξαύρη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων καὶ 2) μία τῶν Νηρηΐδων.

Πλήξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεττίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἁρπάσῃ τῆς Ἀταλάντης τὸ δέρμα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 2) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου.

Πλινθίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Μαρεωτίδος λίμνης, (ὁ πολ. Πλινθινήτης). || *Πλινθινήτης κόλπος, ὁ σχηματιζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια τῆς Αἰγύπτου (ὁ μυχὸς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου).

Πλίνιος (ὁ), ὁ μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς ἐν Βερώνῃ τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 23-79 ἀπὸ Χ., ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ Οὐεσουΐου, πρὸς παρατήρησιν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐκτεθῇ ὑπὲρ τὸ δέον. Ἡ σωζομένη Φυσικὴ αὐτοῦ Ἱστορία εἰς 37 βιβλία εἶνε ἐράνισμα 3000 συγγραφέων προγενεστέρων του, τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα συγγράμματα δὲν διεσώθησαν. 2) Καικίλιος, ὁ νεώτερος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ πρεσβυτέρου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον σώζεται καὶ μία ἔκθεσις του, θαυμαζομένη διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ λόγου, καθὼς καὶ δέκα βιβλία ἐπιστολῶν.

*Πλιμμυρὶς (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Ἰβηρίαν.

Πλούταρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ὁ περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος, ἐκ Χαιρωνείας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ, γεννηθεὶς περὶ τὸ 50 ἀπὸ Χ. ἢ ἀποθανὼν ἑβδομηκοντούτης, ἀφ' οὗ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ καὶ Ὕπατος καὶ ἔπαρχος τῆς Ἰλλυρίας.

Πλουτεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ Πλούτων.

*Πλουτιάδης, ου (ὁ), φιλοσοφός τις ἐκ Ταρσοῦ παρὰ Στρβ.

Πλοῦτος (ὁ), θεὸς τοῦ πλούτου, υἱὸς τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δήμητρος, συγγραφεὶς μετὰ τοῦ Πλούτωνος, καὶ παρὰ οὗ ὕστερον παρεγενόμενος τυφλὸς, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς Τύχης κτλ.

Πλουτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Πλούτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, θεὸς τοῦ Ἅδου καὶ τῶν Ὑποχθονίων, ὅθεν ἡ Ἅδης καὶ Ἀΐδωνεὺς, καὶ χορηγὸς τοῦ Πλούτου. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Περσεφόνη, θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἥρπασε, νέαν ἔτι, καὶ μετὰ τῆς ὁποίας ἐκοινίζετο καθήμενος καὶ κρίνων τοὺς νεκροὺς, κρατῶν δίαιναν κτλ. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζοντο Πλουτώνια διάφορα μεταλλικὰ σπήλαια, ἀναπέμποντα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, οἷον τὸ ἐν τῇ Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας, τὸ παρὰ τὴν λίμνην Ἀορνον τῆς Καμπανίας κτλ.

Πλυνὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Διός.

Πλυντήρια (τὰ), ἐνν. ἱερὰ, ἑορτὴ τις τελουμένη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος.

*Πλωθειὰ (ἡ) καὶ Πλωθειαὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Πλωθεὺς ἢ Πλωθειεύς).

Πλωτοὶ (αἱ), αἱ ὕστερον Στροφάδες νῆσοι.

Πλωτῖνος (ὁ), φιλόσοφος Ἀλεξανδρινὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας ἐν Ῥώμῃ καὶ καταλιπὼν διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα.

Πνυταγόρας, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Κύπρου παρ' Ἀρρ.

Ποδαλείριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης, συνακολουθήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας ἐπὶ Τροίαν καὶ ὠφελήσας τὰ μάλιστα διὰ τῆς ἰατρικῆς του ἐμπειρίας.

Ποδάνεμος (ὁ), Φλιάσιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ποδάργη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἐξ ἧς ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς δύο Ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον.

Ποδάργος (ὁ), εἷς τῶν Ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ Μενελάου.

*Ποδάργης, ους (ὁ), Μαντινεὺς τις παρὰ Παυσ.

Ποδάρκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ποδάρκης, ους (ὁ), ὠνομάζετο ἀρχήθεν ὁ Πρίαμος. 2) υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμόνων τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἕκτορος ἐξ Ἀνδρομάχης.

Ποδῆς, οῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠετίονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

*Ποθεινὴ (ἡ), αὐλητρὶς τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ποίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαυμάκου ἢ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Πολίχνα (ἡ), π. τῆς Ἀκκων., πλησίον τοῦ Τελέκλου. 2) π. τῆς Κίου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Πόκιλον (τό), β. τῆς Ἀττ.
Πολίνιον (τό) ἡ Πολίνιος (ὁ), β. τῆς Ἄνω Ἰταλ., συνέχεια τῶν Ἀλπεων.
Πόλιον (τό), β. (μέρος τοῦ Πίνδου) μεταξύ Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου.
Πόλις (ἡ) καὶ Πόλαι (αἱ), π. τῆς Ἰσσίας ἐν τῇ Ἄνω Ἰταλίᾳ, διακωλύσασα τὸ ὕ. ὁμώνυμης, (ὁ πολ. Πολάτης).
Πολεμαρχος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀκχεδ. 2) υἱὸς τοῦ Κιφίλου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν 30 τυράννων.
Πολεμοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαγάωνος, ἰατρὸς εὐδόκιμος καὶ οὗτος, ὕδεν ἧττον τοῦ πατρὸς θυρεάτιδι ὡς ἥρως. 2) Μακεδών τις, πατὴρ τοῦ Κοινου, παρ' Ἀρρ. (Ἀναβ. Ε', 27).
Πολέμων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ξενοκράτους, διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, τοῦ Ἀρκεσιλάου, τοῦ Κράτητος καὶ ἄλλων, συγγράψας πολλὰ, τῶν ὁποίων ὀνόματα μόνον τινὰ διέσωσεν ὁ Ἀπέρτιος. 2) ὁ περιηγητὴς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ζήσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἢ συγγράψας Περιήγησιν καὶ τινα ἐπιγράμματα. 3) Δαοδικεὺς, υἱὸς Ζήνωνός τινος ῥήτορος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρου. 4) ἕτερος σοφιστὴς ἢ ῥήτωρ ἐκ Λαοδικείας, διδάξας ἐν Σμύρνῃ καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς.
Πολεμώνιον (τό), π. ἢ λιμὴν τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἢ πρότερον Σίδη, μετονομασθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Πόντου Πολέμωνος.
Πολίαγρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, γενόμενος αὐτόχειρ διότι ἐλελεύσθη ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Πολίαρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, περιβόητος διὰ τὴν ἠδυπάθειάν του.
*Πόλιον (τό), π. τῆς Τρῳάδος, ἄποικος τῶν Ἀζυπαλαιέων.
Πόλιος ἡ (ὀρθότ.) Πόλλιος, α, ον. Ὁ τοῦ Πυλίου. ‖. = Οἶνος—, α Δίλ., εἶδος οἴνου τῶν Συρακουσῶν.
*Πολίοχος (ὁ), ποιητής τις τῆς νέας κωμῳδίας.
Πόλις, εως (ἡ), κώμη τῆς Δοκρ. καὶ 2) τῆς Αἰγύπτου.
Πόλισμα (τό), = Πόλιον.
Πολίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ἢ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλ. 2) εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ., ὃς τις εἶχε βωμὸν ὡς ἥρωα ἐν Τιμέσῃ τῆς κάτω Ἰταλ. 3) σαβοῦρός τις ἐκ Καρίας, νικητὴς ἐν Ὀλυμπίᾳ.
Πολίγνα (Δωρ. ἀντὶ) Πολίχνη (ἡ), χωρίον τῆς Δακων. παρὰ τὰ Κύφαντα. 2) πολίχν. 3) π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Λισήπου. 4) π. τῆς Ἰων. παρὰ τὰς Κλαζομενάς. 5) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὸς Κυδωνίας. 6) π. τῆς Χίου. 6) πολίχν. τῆς Μεσσηνίας.
Πολίχνη (ἡ), = Πόλιχος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.
Πολλαντία (ἡ), π. ἐπὶ τῆς νήσου Μιγκόρκας, (Polenza), (ὁ πολ. Πολλεντῖνος).
Πόλλης, ητος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ὀδομάντων.
Πόλλιος, α, ον, ἴδε Πόλιος.
Πόλλις, ιος (ὁ), Ἀργεῖός τις, πρισβεύσας εἰς Περσίαν. 2) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. 3) τύραννός τις τῶν Συρακουσῶν, Ἀργεῖος, σύγχρονος ὢν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ Πόλλιος οἶνος.
*Πόλλιχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Πλουτάρχῳ (Νικ. 24).
Πολτυοβρια (ἡ), ἡ πόλις Αἶνος τῆς Θρᾴκης.
Πόλτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Αἴνου, ὑποδεχθεὶς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας.
Πολυαινίδης, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πολύαινος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψας τὰ σωζόμενα Στρατηγήματα εἰς Η'. βιβλία. 2) μαθηματικός τις ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρ.
Πολυάνθης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
†Πολυάρχης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυχάρης.
Πολύαρχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν ἐν Θερμοπύλαις.
Πολύαις, α (ὁ), Ἕλλην ἐξ Ἀντικύρας, διωρισμένος ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν νὰ παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἑλλήνων.
Πολυβιάδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, κυριεύσας τὴν Ὄλυνθον.
Πολύβιος (ὁ), ὁ περίφημος ἱστοριογράφος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Λυκώρτα, γεννηθεὶς περὶ τὴν 144 Ὀλυμπ. ἢ ἀποβανὼν εἰς 82 ἐτῶν ἡλικίαν, ἀφ' οὗ, περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἢ Ἀφρικῆς, ὅπου συνώδευσε τὸν φίλον του Σκιπίωνα Ἀιμιλιανόν, συνέταξε τὴν πολύτιμον αὐτοῦ Ἱστορίαν εἰς 40 βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου Διϊκοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσαν εἰς τὴν καταζοφὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.
Πολύβοια (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ὑακίνθ., ἀποθανοῦσα παρθένος.
Πόλυβος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ, Περίβοια ἢ Μερόπη, ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίπουν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. 3) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου. 4) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Πλουνοφίλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Λυσιάνασσαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ταλαός. Διάδοχός τε ὑπῆρξενὸ Ἄδραστος. 5) ἀνὴρ τῆς Ἀλκάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, φιλοξενήσας τὸν Μενέλαον.
Πολυβώτης, α (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ τρέψας εἰς φυγὴν ὁ Ποσειδῶν, κατεπλάκωσε μὲ ἓν τεμάχιον τῆς νήσου Κῶ.
Πολυγνωτος (ὁ), περίφημος ζωγράφος, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ Θάσου, συγχρονος τοῦ Σωκράτους.
Πολύγονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριστέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. εἰς μονομαχίαν.
Πολυδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου ἢ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρβου, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) περίφημος ἀθλητὴς, υἱὸς τοῦ Νικίου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Σκοτούσσης, νικήσας πολλάκις εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ πυξὰς ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου ἕνα λέοντα, καταπλακωθεὶς δὲ ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, ὅπου ἐμόησε μὲ τοὺς συντρόφους του.
Πολυδαμίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Πολυδάμνα (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, φιλοξενήσασα τὴν Ἑλένην.
Πολυδέκτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἢ μιᾶς Νηϊάδος, βασιλεὺς τῆς Σερίφου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Δίκτυος, ἐρασθεὶς τῆς Δανάης καὶ ἀπολιθωθεὶς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Περσέως (ἴδε τὸ ὄνομα τοῦτο). 2) πρεσβύτερος υἱὸς (καὶ ὄχι πατὴρ) τοῦ Κύνδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον ἐπετρόπευσεν οὗτος, ὀρφανεύσαντα ἀνήλικον.
*Πολυδεύκεια (ἡ), πηγή τις ἐν Θερμοπύλαις τῆς Δακωνίας.
Πολυδεύκης, ους (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς μὲν ἀθάνατος τὴν φύσιν, παραχωρήσας δὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του εἰς τὸν ἀδελφόν του (ἴδε Κάστωρ). Ἥτον ἀνίκητος εἰς τὴν πυγμαχίαν, καὶ συνεξήλθε μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συνεκπλεύσας καὶ εἰς Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) Ἰούλιος—, γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ναυκράτεως, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας τὴν ῥητορικὴν ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου σώζεται Ὀνομαστικὸν εἰς Β βιβλία δέκα. 3) ὁπλίτης τις τοῦ Ἀττικοῦ Ἡρῴου.
Πολυδώρα καὶ (Π.) Πολυδώρη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανιδῶν. 2) θυγ. τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Ἤρου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Σπαργείου ποταμοῦ τὸν Μενέρθιον. 3) θυγ. τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἢ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, φονευθεῖσα ἰδιοχείρως μετὰ τὸν θάνατόν του.
Πολυδώρος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν Πριαμιδῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. ἢ, κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους τραγικοὺς ποιητάς, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Πολυμνήστορος, εἰς τὴν φιλίαν τοῦ ὁποίου τὸν εἶχον ἐμπιστευθῇ οἱ γονεῖς του μετ' ἄλλων θησαυρῶν, πρὶν πολιορκηθῇ ἡ Τροία. 2) υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηίδος τὸν Λάβδακον. 3) ἔγγονος τοῦ Κάδμου, υἱὸς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀριστ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀλκαμένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, φονευθεὶς ὑπὸ τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπιφανῶν, Πολεμάρχου καλουμένου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν ἐν Θετταλίᾳ Φερῶν.

Πολυείδης, ους (ὁ), ἀνήρ τις παρ' Ἀρ.

Πολύειδος (ὁ), = Πολύϊδος.

Πολύευκτος (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους.

Πολύζηλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 3) υἱὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος. 4) Κηρυναῖός τις, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀγέλαος.

Πολυθερσείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κτήσιππος, υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου.

Πολϊΐδος (ὁ), μάντις περίφημος ἐκ Καρίνθου, υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τροίας.

Πολυκάστη (ἡ), θυγ. τοῦ Νέστορος ἢ τῆς Ἀναξιδίας, γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου. 2) γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου καὶ μήτηρ τῆς Πηνελόπης.

Πολυκάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος, παραχωρήσας εἰς τὸν ἀδελφόν του Μίλον τὸ βασίλειον τῆς Λακωνίας, ἢ συςτὰς πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας.

*Πολύκλεια (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πολύκλειτος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐξ Ἄργους ἢ Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀρχιτεκτονήσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου, (κατά τινας, ὑπῆρξαν δύο τοιοῦτοι ὁμώνυμοι τεχνῖται). 2) ἱστοριογράφος τις παρὰ Στράβωνι. 3) Κυρηναῖός τις ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Περωνίδου.

Πολυκλῆς, έους (ὁ), ψευδώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ ά. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ., ὅτε ἦρχεν ὁ Ἀνσιμαχίδης. 2) Κυρηναῖός τις Ὀλυμπιονίκης καὶ 3) ἕτερος Λακεδαιμόνιος. 4) Μακεδών τις, σύμβουλος τῆς Εὐρυδίκης.

Πολυκράτης, ους (ὁ), ὁ περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, υἱὸς τοῦ Αἰάκου, σύγχρονος τοῦ Κύρου καὶ Καμβύσου, συλληφθεὶς ἐπὶ τέλους δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Ὀρόϊτου καὶ κρεμασθεὶς εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος τῷ 522 πρὸ Χ. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας χρόνον πολὺν ἐν Κύπρῳ, καὶ γράψας κατηγορίαν κατὰ Σωκράτους. 3) εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, νυμφευθεὶς τὴν γυναῖκα τοῦ Δίωνος Ἀρήτην.

Πολυκρίτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. 2) Ἀθηναῖός τις, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον. 3) συγγραφεύς τις, γράψας Σικελικά.

Πολυκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πείσανδρος.

Πολύκτωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἀρχαῖος οἰκιστὴς τῆς Ἰθάκης. 3) πατὴρ τοῦ Πεισήνορος ἐν Ἰθάκῃ.

Πολύλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυβίας.

Πολυμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου.

Πολυμήδη (ἡ), ἡ παρ' Ἕλλυσι Ἀλκμήδη, θυγ. τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Δίονος, μήτηρ δὲ τοῦ Ἰάσονος.

Πολυμήδης, ους (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης. 2) Ἐπικούρειός τις παρὰ Λαερτίῳ.

Πολυμήδιον (τὸ), χωρ. παρὰ τὸ ἄκρωτ. Λέκτον.

Πολυμήλη (ἡ), θυγ. τοῦ Φίλαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον, καὶ συζευχθεῖσα ὕστερον τὸν Ἐγκελῆ, υἱὸν τοῦ Ἀκτορος. 2) θυγ. τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, ἡ παρ' ἄλλοις Φιλομήλη. 3) θυγ. τοῦ Αἰόλου, εὐνουχοῦσα τὸν Ὀδυσσέα, καὶ νυμφευθεῖσα ὕστερον τὸν ἴδιόν της ἀδελφὸν Διώρην.

Πολυμήστωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Ἰλιόνῃ τοῦ Πριάμου, δολοφονήσας τὸν Πολύδωρον (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα). 2) υἱὸς τοῦ Ἀλγινήτου, βασιλεύς τῆς Ἀρκαδίας.

Πολύμνηστος (ὁ), Θηραῖος, πατὴρ τοῦ Βάττου, πρώτου οἰκιστοῦ τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύῃ. 2) Κολοφώνιος, ποιητὴς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Φλιοῦντος.

Πολυμνία (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς Ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Οἴαγρου τὸν Ὀρφέα.

Πολυμνιεύς, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζησεν ὡς ὁμήρος ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος.

Πολυνείκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος ἢ τῆς Ἰοκάστης, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῷ Ἀργείᾳ τοῦ Ἀδράστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα). 2) Ἠλεῖος, νικήσας δρόμῳ ἐπὶ τῇ 37 Ὀλυμπ.

Πολύνεικος ἢ Πολύνικος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβευτὴς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος.

Πολυνόη ἢ Πολυνόμη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Πολυξένη (ἡ), θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν μνηστευθεὶς ὁ Ἀχιλλεύς, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ἐνῷ ἐτελεῖτο ἐν τῷ ναῷ ὁ γάμος· διό, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐθυσίασεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλ. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νεοπτόλεμος. 2) μία τῶν Δαναΐδων.

*Πολυξενίδας, α (ὁ), Ῥόδιός τις παρὰ Πολυβ.

Πολύξενος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος. 2) βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τὰς βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύονος. 3) υἱὸς τοῦ Ἄγαθένους καὶ ἔκγονος τοῦ Δύγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἐπειῶν ἐπὶ Τροίαν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του γεννήσας τὸν Ἀμφίμαχον. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 5) ναύαρχός τις τῶν Συρακουσίων.

Πολυξώ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Δαναὸς ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. 2) γυνὴ τοῦ Νυκτέως καὶ μήτηρ τῆς Ἀντιόπης. 3) πιστὴ θεράπαινα καὶ σύμβουλος τῆς ἐν Λήμνῳ βασιλίσσης Ὑψιπύλης. 4) Ἀργεία, γυνὴ τοῦ Τληπολέμου, κρεμάσασα ἀπὸ τινος δένδρου τὴν συγγενῆ αὐτῆς ὡραίαν Ἑλλήν, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀνδρός της, φονευθέντος ἐξ αἰτίας ἐκείνης ἐν Τροίᾳ.

Πολυπαΐδης, ου (ὁ), φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

*Πολυπείθης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Καλλιπέλους, Ὀλυμπιονίκης.

Πολυπέργων, οντος (ὁ), = Πολυπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ τοῦ Πολυκτήμονος.

Πολυπήμων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος. 2) λῃστής τις παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, ὁ ἄλλως Προκρούστης.

Πολυποίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππολύτου βασιλέως τῶν Ἀπιθῶν, καὶ τῆς Ἱπποβάμειας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας ἐπὶ Τροίαν, καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς, κτίσας μετὰ τοῦ Λεοντέως τὴν ἐν Παμφυλίᾳ πόλιν Ἀσπενδον. 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Πολυπρέπων, οντος (ὁ), περίφημός τις φιλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Πολύρρην, ηνος καὶ

Πολυρρήνια (ἡ) καὶ Πολυρρήνιον (τὸ), πόλις ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης (ὁ πολ. Πολυρρήνιος).

*Πολυσθένης, ους (ὁ), ξένος τις, πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις χάριν τοῦ Τιμοθέου.

Πολυσπέρχων, οντος (ὁ), Δίτωλός, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου μείνας, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐπίτροπος τῆς Μακεδ., ὅπου ἐπανῆλθε πάλιν τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἀποκατέστησεν αὐτὴν ἐπίτροπον τοῦ υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, θελήσας νὰ κηρύξῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα δημοκρατίας αὐτονόμους, πρὸς ἀντιπολίτευσιν τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις καταδιωκόμενος ἄνευ φόβου κατέφυγε, μετὰ πολλοὺς πολέμους, εἰς μικρόν τινα ἐπικράτειαν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν εἶχε κατακτήσῃ, (παρ' Λίλ. εὑρηται γ. πρόγονος καὶ Πολυσπέρχης).

Πολύστρατος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην.

*Πολύτεκνος (ὁ), τύραννος τῆς Χίου.

Πολυτίμητος (ο), πολ. τῆς Σαρδηνίας, ἀφανιζόμενος εἰς τέλματα ἁμμώδη.

Πολύτροπος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. ΣΤ'. 4, 11).

Πολύφαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαντέως καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ Θεοκλυμένου, μάντις ἢ οὗτος περίφημος.

Πολύφημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης ἢ τῆς Κυρήνης, ἐπίτροπος τοῦ Τιτυοῦ, εἷς τῶν Κυκλώπων διάγων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου ἐρράθη τῆς Νύμφης Γαλατείας. Γιὸς τοῦ συλληφθεὶς ὑπὸ Ὀδυσσέως μὲ τοὺς συντρόφους του, τὸν ἐμέθυσε καὶ τοῦ ἐφλωσαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ φὼς τοῦ Καινέως, Λαπίθης, τὸ γένος ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀρίσης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν, καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὑπὸ τῶν ὁποίων κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλεσθεὶς εἰς τὴν Μυσίαν, ὅπου ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ὕλλου, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πολιν Κίον, καὶ ἐφονεύθη, πολεμῶν κατὰ τῶν Χαλύβων.

Πολυφοίτης, ου (ὁ), ε ς τῶν Τρώων.

Πολυφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυτοφόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

2) Κῆρυξ τοῦ Λαΐου, φονευθεὶς μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος. 3) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ᾧ βασιλεύσας αὐτῆς μετὰ τῆς Μερόπης, χήρας τοῦ φονευθέντος.

*Πολυφραδμων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Φρυνίχου.

Πολύφρων, ονος (ὁ), ἀδελφὸς ἢ θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν. 2) στρατηγός τις τῶν Αἰτωλῶν.

*Πολυχάρης, ους (ὁ), Μεσσήνιός τις, νικήσας σταδίων κατὰ τὴν δ'. Ὀλυμπ.

Πολυχαρίδας, α (ὁ), Ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις.

Πολύχαρμος (ὁ), ζωπαρχίς τις τῶν Λακεδ.

Πομπεῖα καὶ Πομπῖλα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σάρνου ποταμοῦ, συγχωσθεῖσα τῷ 79 ἀπὸ Χ. ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου, ᾗ ἀνακαλυφθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΙΙ' αἰῶνος, ἴδε Ἡράκλειον.

Πομπήϊος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Μέγας (Magnus), υἱὸς τοῦ Πομπηίου Στράβωνος, ὑστατεύσας ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κράσσου, καὶ νικήσας τὸν φ. Σερβ. Μιθριδάτην, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις μάχην καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐφονεύθη κατ' ἐπιταγὴν τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου ἡλικίαν 59 ἐτῶν.

Πομπηϊόπολις, εως (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Παφλαγ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Πομπηΐου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του. (Τόσια). 2) π. τῆς Κιλικ., οἱ ἔλλως Σόλοι, (ὁ πολ. Πομπηϊοπολίτης).

*Πόμπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου.

Ποντικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πόντου.

*Ποντῖνος (ὁ), β. καὶ ποτ. τῆς Ἀργολ. ὑπὲρ τὴν Λέρναν.

Ποντιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πόντου.

Ποντομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ποντονόης (ὁ), πῆρυξ τοῦ Ἀλκινόου.

Ποντοπόρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ποντος (ὁ), ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν τοῦ Λίβυρος καὶ τῆς Ρέας, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Νηρέα κτλ. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ μεταξὺ Ἀσίας, Σαρματ. καὶ Εὐξείνης θάλασσα, συνεχομένη μὲ τὴν Μαιωτείαν διὰ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, (ἄλλως) Εὔξεινος Πόντος, (κοιν. Μαύρη θάλασσα). 3) ἀκρωτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν παραλίαν τοῦ Εὐξ. Πόντου, μεταξὺ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου ᾗ τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ, ταῦ βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας.

Ποπλικόλας, α (ὁ), Οὐαλέριος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολλατίνου.

Ποσειδωνίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ποσειδάνιος.

Πορθάων, ονος καὶ Πορθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως κτλ.

Πορθμὸς (ὁ), λιμὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, (Πόρτο Βούφαλο).

*Πόρος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πόριος).

*Προποσελήνη (ἡ), ἡ πρότερον Πορδοσελήνη, νησίδιον μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ μεταξὺ Λέσβου καὶ Μυσίας.

Πόρπαξ, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης.

Ποσθήνας, ᾶ ἢ α (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον καταφυγόντες οἱ Ταρκύνιοι μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ῥώμης ἔξοδόν των, διήγειραν αὐτὸν κατὰ τῶν Ῥωμ., μετὰ τῶν ὁποίων πολεμήσας καιρὸν τινα καὶ πολιορκήσας ἐπὶ μεταλφ τὴν Ῥώμην, εἰρήνευσεν ἐπὶ τέλους, διαλύσας τὴν μετὰ τῶν Ταρκυνίων συμμαχίαν.

Πορφυρίς, ίδος (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ νῆσος Νίσυρος.

Πορφυρίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττ., βασιλεύσας πρὸ τοῦ Ἀκταίου.

Ποσειδᾶν, Δωρ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποσείδειον καὶ (Ἰων.) Ποσειδήϊον ᾗ Ποσειδιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος (ὅθεν 2) π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικ. καὶ Συρ., ἀπέναντι τῆς Κύπρ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου. 3) ἀκρωτ. τῆς Β Θρᾴκ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Μπόζ-μπουρού). 4) ἀκρωτ. ᾗ π. τῆς Ἠπείρου, καὶ ἄλλα τῆς Θεσσαλ. τῆς Χίου, τῆς Ἰων., τῆς Σάμου, τῆς Ἀραβ. κτλπ.

Ποσειδίππας (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Κασσάνδρας. 2) ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας.

Ποσειδῶν, ῶνος (ὁ), ἡ αἰτ. Ποσειδῶ ᾗ Ποσειδῶνα, καὶ ἡ κλητ. Πόσειδον, θεὸς τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς ᾗ τοῦ Πλούτωνος, λαβὼν εἰς τὸ μέρος του τὸ βασίλειον τῆς θαλάσσης, ὅθεν ᾗ εἰκονιζόμενος μὲ τρίαιναν (κάρακα) εἰς τὴν χεῖρα, διὰ τῆς ὁποίας συνετάραττε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπροξένει τὰς τρικυμίας, ἢ τὴν ἔηρὰν, καὶ ἀπετέλει τοὺς σεισμούς, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Ἐνοσίχθων — Σεισίχθων, Ἐνοσίγαιος, Γαιήοχος, καὶ παριστάνετο ὀχούμενος ἐπὶ ἁρμάτος συρομένου ὑπὸ θαλασσίων ἵππων. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Ἀμφιτρίτη, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην, ἐκ δὲ διαφόρων ἄλλων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν καὶ ἄλλα τέκνα. Εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτάζοντο τὰ Ἰσθμια ἐν Κορίνθῳ, καὶ τὰ Νεπτούνάλια ἡ Κονσουάλια ἐν Ῥώμῃ· ἱερὸν δὲ αὐτοῦ ζώον ἐλογίζετο ὁ ἵππος, ἴσως διότι ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέδη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Λιβύης.

Ποσειδωνία (ἡ), ἡ πόλις Pæstum (νῦν Pesto) ἐν Λευκανίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς καλουμένου Ποσειδῶνος κόλπου (τοῦ νῦν κόλπου τῆς Σαλέρνου) ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ποσειδωνιάτης).

*Ποσειδωνιὰς, άδος (ἡ), πολίχν. παρὰ τὴν Τροιζῆνα.

Ποσειδώνιον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Ποσειδ., ὅθεν 2) (ἰδίως) χωρ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ.

Ποσειδώνιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Πλαταιαῖς.

2) φιλόσοφος Στωϊκὸς καὶ ἄριστος γεωγράφος καὶ ἱστορικὸς ἐξ Ἀπαμείας τῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Πανατίου, ᾧ διδάσκαλος τοῦ Πομπηΐου ᾗ Κικέρωνος, ἐπικαλούμενος Ῥόδιος, ὡς διατρίψας χρόνον πολὺν ἐν Ῥόδῳ. 3) μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ποσειδήϊον (τὸ), ἰων. ἀντὶ Ποσειδείου.

*Πόσπις, ίδος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Μαγνησίας παρ' Ἀθην. (Ζ', 296, 18', 533).

Ποταμίας, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνωσίμα, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων.

Ποταμὸς (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸ Θορικὸν, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, περιφημος διὰ τὸν ἐντεῦθεν τάφον τοῦ Ἴωνος, (ὁ δημ. Ποτάμιος).

Ποτάμιων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) ἡγεμών τις, ἴσως Μιτυληναῖος, ζήσας 90 ἔτη. 2) φιλόσοφός τις Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστ.

Ποτειδᾶν, Δωρ. καὶ Ποτειδᾶν, Αἰολ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποτεντία (ἡ), π. τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, (Potenza).

Ποτίολος (οἱ), Puteoli, ἡ πόλις Δικαιαρχία.

Ποτίδαια καὶ (Ἰων.) Ποτιδαίη (ἡ), π. τῆς Μακεδ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης, μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ ᾗ Τορωναίου κόλπου, ἀποικος τῶν Κορινθίων, κατασκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ᾗ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, ὃς τις καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κασσάνδρειαν, διατωζουσαν καὶ σήμερον τοῦτο τὸ ὄνομα, (ὁ πολ. Ποτιδαιάτης).

Ποτιδανία (ἡ), πολίχνη ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας.

*Ποτιόλοι (οἱ), = Ποτίολοι. (τὸ τοπ. Ποτιολεῖς).

*Ποτνεὺς, έως (ὁ), πατὴρ τοῦ Πελαργοῦ.

Ποτνιαὶ (αἱ), πολίχνη παλαιὰ τῆς Βοιωτ., ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπέχουσα δέκα στάδια τῶν Θηβῶν, (ὁ πολ. Ποτνιεύς [ὁ Γλαῦκος] καὶ Ποτνιάδες ἵπποι, οἱ κατασπαράξαντες αὐτόν).

Πουλυδάμας, αντος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πραίνεστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ ἐκγονος τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπωνομάσθη ἡ

Πραίνεστος (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, (Palestrina), (ὁ πολ. Πραινεστῖνος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πραῖσος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Πραίσιος).

Πραιτεριανή κώμη (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. περὶ τὸν Τρουεντῖνον ποταμόν.

Πράκτιος (ὁ), ποτ. τῆς Τριῳάδος, χυν. μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Δαμψάκου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

Πράμνη (ἡ), β. τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάζετο κατά τινας, ὁ Πράμνειος οἶνος.

*Πράνιχος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Πλουτ. (Ἀλεξ 30).

Πραξαγόρα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Πραξαγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. 2) περίφημος ἰατρὸς Κῶος, διδάσκαλος τοῦ Ἡροφίλου.

*Πράξανδρος (ὁ), κτίστωρ τῆς ἐν Κύπρῳ Λαπάθου.

*Πραξιάδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξιμάνδρου ἐκ Μιλήτου.

Πραξίας, ου (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Καλάνου.

*Πραξίβουλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ.

Πραξιδίμας, αντος (ὁ), πάππος τοῦ Ἀλκιμίδου ἐξ Αἰγίνης.

Πραξιδίκη (ἡ), θεά τις λατρευομένη μόνον ἐν Ἀθήναις, ὡς συνεργὸς πάσης δικαίας ἐπιχειρήσεως.

*Πραξίεργος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.

Πραξιθέα (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νῆφον. 2) θυγ. τοῦ Φρασίνου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεισῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Πραξίλεως, ω (ὁ), πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ.

Πραξίλλα (ἡ), ποιήτρια τις, γράψασα σκόλια.

Πραξινόη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θυρτ.

Πραξῖνος (ὁ), ναύαρχός τις ἐκ Τροιζῆνος, τοῦ ὁποίου τὴν τριήρη πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ Ξέρξου βάρβαροι.

Πραξις, ιος (ὁ), πλούσιός τις Μιτυληναῖος παρ' Αἰλ.

Πραξίτας, (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι, ἴσως Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους (ὁ), ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Ἀθηναῖος ἢ, πιθανώτερον, Πάριος, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 πρὸ Χ., ὡς ἀριστουργήματα τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζοντο ὁ ἐν Θεσπιαῖς Ἔρως, ἢ ἐν Κνίδῳ Ἀφροδίτη καὶ εἰς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπ.

*Πραξιφάνης, ας (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου.

Πρασὲς, Πρανιὲς (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.

Πρασιαὶ καὶ (κατὰ τὸν Ἀρκάδιον) Πρασίαι (αἱ), κώμη παραθαλ. ἧ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. 2) π. παραθαλ. τῆς Λακων. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀργολ., (ὁ πολ. Πρασιεύς).

Πρασιὰς, άδος (ἡ), ἡ ἄλλως Βολβῖτις, λίμνη τῆς Θρᾴκης, παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Πράσιοι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατασκῶν τὴν Πρασιακὴν καλουμένην χώραν, σχηματίζουσαν ἰδιαίτερον βασίλειον.

Πράσον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀρρ. ἢ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

*Πρατίνας (ὁ), σατυρικός τις ποιητὴς ἐκ Φλιοῦντος, πατὴρ τοῦ Ἀριζίης, ποιητοῦ καὶ τούτου.

*Πρόκλος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τρῳάδος, ὁπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Τίμωνος.

Πρεπέσινθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου.

Πρέπις, ιδος (ὁ), τρυφηλός τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πρέσβων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ἧ τῆς Χαλκιόπης, ὃς-ις, ἐλθὼν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνεκτήσατο τὸν πατρικὸν του θρόνον.

*Πρευγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, πατὴρ τοῦ Πατρέως.

*Πρῆμνις, ιδος (ἡ), πόλις ὀχυρὰ τῆς Αἰθιοπίας.

Πρηξαγόρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πραξαγόρας.

Πρηξάσπης, ις (ὁ), Πέρσης, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Ψευδοσμέρδην.

Πρηξῖνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πραξῖνος.

Πριαμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Πριαμὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πριάμου.

Πρίαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ ἐξαγορασθεὶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης, διὰ ἧς μετωνομάσθη τότε Πρίαμος, καλούμενος πρότερον Ποδάρκης. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβε τὴν Ἀρίσβην, θυγατέρα τοῦ Μέροπος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἶσακον· δευτέραν δὲ τὴν Ἑκάβην, θυγατέρα τοῦ Δύμαντος ἢ τοῦ Κισσέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἕκτορα, τὸν Πάριν, τὴν Κασσάνδραν κλπ. καὶ ἐξ ἄλλων παλλακίδων ἄλλα τέκνα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ.

Πρίαπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος, ἰδιαιτέρως παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ὡς θεὸς τῶν κήπων ἧ ἀμπέλων καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος, ὑπὸ τὰ σύμβολα ἀνδρὸς, ἔχοντος μέγα καὶ ἐντεταμένον τὸ αἰδοῖον. Κτίσμα ἧ ἱερὰ πόλις αὐτοῦ ἦταν ἡ

Πρίαπος (ἡ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Καρά-μπαμπᾶ), (ὁ πολ. Πριαπηνός).

*Πρίας, αντος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Πριασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φώκου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Πρίδερνον (τὸ), ἴδε Πρόσερνος.

Πριήνη (ἡ), π. τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ, ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ Βιάντος, (Σαμδὰν-καλεσί), (ὁ πολ. Πριηνεύς).

Πρίληπας (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος.

Πριόλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου ἧ ἀδελφὸς τοῦ Λύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐν Βιθυνίᾳ κατὰ τῶν Βεβρύκων.

Πριούερνος (ἡ) καὶ Πρίφερνον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περὶ τὴν ἄκραν ἐγίνετο ἄριστος οἶνος, (Piperno Vecchio) (ὁ πολ. Πριουερνάτης).

Πρίων, ωνος (ὁ), χωρ. τῆς Ἀρρ. παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

*Πρόσινος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. παρὰ Ξενοφ.

Προβάλινθος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δῆμ. Προβαλίνθιος ἧ Προβαλίσιος).

Πρόδικος (ὁ), σοφιστὴς Κεῖος, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., καταδικασθεὶς νὰ πίῃ ὑδροκώειον. 2) ποιητὴς ἐλεγείας, γράψας Μινυάδα.

Πρόερνα (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Προθοήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρεϊλόνου, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν ἐπὶ Τροίαν.

Πρόθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου. 2) υἱὸς τοῦ Δυκάονος. 3) υἱὸς τοῦ Θεστίου, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας. 4) υἱὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 5) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Προθόων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου φονευθέντων Τρώων.

Προικόννησος (ἡ), = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Προίτου, ὁ Μεγαπένθης.

Προιτὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Προίτου. ‖. «Προιτίδες πύλαι, » μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν. ‖. «Προιτίδες (ἐνν. κόραι), » αἱ θυγατέρες τοῦ Προίτου, Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφάνασσα, τὰς ὁποίας, παραφρονήσασας ὑπ' ὀργὴν τῆς Ἥρας, θεραπεύσας ὁ Μελάμπους, ἐνυμφεύθη τὴν Ἰφινόην.

Προῖτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄβαντος ἧ τῆς Ἀκρισίας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου, βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος, γεννήσας ἐξ Ἀντείας ἢ Σθενοβοίας, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἰοβάτου, τὸν Μαγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὰς καλουμένας Προιτίδας, ἴδε καὶ Βελλεροφόντης. 2) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, πατὴρ τῆς Μαίρας.

Προκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρυσθένους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν λαβὼν εἰς μερίδιον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης, τῆς ὁποίας ἡ ἑτέρα τῶν δύο βασιλικῶν οἰκογενειῶν, ἀπ' αὐτοῦ μέχρι τοῦ Λυκούργου Προκλεῖδαι, ἀπὸ τοῦ ἐγγόνου δὲ αὐτοῦ Εὐρυπωντίδαι. 2) Σπαρτιάτης τις, ἀπόγονος τοῦ βασιλέως Δημαράτου, ἀγχιστεύων χώρας τινὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. 3) ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθ. 4) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) πατὴρ τοῦ Πυθέρεως, ἀπόγονος τοῦ Ἰωνος. 6) υἱὸς τοῦ Εὐκράτους, συγγραφεὺς ἐκ Καρχηδόνος.

*Προκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυτίου.

Πρόκνη (ἡ), θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ β', βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, γυνὴ τοῦ Τη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρως, τὸν ἀποῖον, ἀτιμάσαντα τὴν ἀδελφὴν τῆς Φιλομήλας, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ, ἔσφαξε τὸν υἱόν της Ἴτυν, καὶ παρέθηκεν αὐτὸν εἰς αὐτὸν ὡς φαγητόν, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς χελιδόνα.

Προκόννησος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της καὶ τὰ λευκότατα μάρμαρά της, ἀφ' ὧν καὶ παρωνυμεῖται καινῶς Μαρμαρᾶς, (ὁ νῆσ. Προκοννήσιος).

Πρόκρις, ιδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα ἢ Ἱππέα. 2) θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας.

Προκρούστης, ου (ὁ), ὁ ὑπὸ τοῦ Θησέως φονευθεὶς περίφημος λῃστὴς Δαμάστης ἢ Πολυπήμων, ὃς τις ἐνεδρεύων ἐν Κορυδαλλῷ τῆς Ἀττικῆς, ἥπλωνεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὅσους τῶν διαβαινόντων συνελάμβανε καὶ ἢ ἐξέτεινεν αὐτοὺς βιαίως, ἂν ἦσαν βραχύτεροι, ἢ ἀπέκοπτε τὰ ἄκρα των, ἂν ἐπερίσσευον.

*Πρόλαος (ὁ), Ἠλεῖός τις, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου καὶ Φιλάνθου.

Πρόλοχος (ὁ), εἷς τῶν Ἀσπενδίων.

Προμαθεὺς (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Προμηθεύς.

*Προμαθίδας, α (ὁ), Ἡρακλειώτης, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς παρ' Ἀθην.

*Προμαθίων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτ. (Ῥωμ. 2).

Πρόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, εἷς τῶν Ἐπιγόνων, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πελίου, ἔτι νήπιος. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέτρονος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος ἐκ Βοιωτίας, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Προμήνεια (ἡ), ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

Προμηθεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Δολιόνων.

Προμηθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας ἢ τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἡσιόνης ἢ Ἀσίας, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, κλέψας τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κοινοποιήσας αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἔπλασεν ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδεσμεύθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου καὶ ἀετὸς τοῦ κατέτρωγε τὸ ἧπαρ, πάλιν δ' ἀνυπτὸς ἀναπληρούμενον, ἄχρις οὗ μετὰ 30 ἢ 40 ἔτη, διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν, τοξεύσας τὸν ἀετόν. Ἐλατρεύετο δὲ, ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως καὶ προμηθείας, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελοῦντο τὰ Προμήθεια. 2) δημαγωγός τις ἐν Θεσσαλίᾳ, (κατὰ τὸν Wyttenbach) ἐπώνυμον τοῦ ταράττα τῶν Φερῶν Ἰάσονος.

Πρόμηθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Βόλαρχον.

*Πρόμηχος (ἡ), π. τῆς Κεφαλληνίας (καὶ τὸ τεῖχος ἀσφαλῖν. ἀντὶ -

Πρόμνοι (οἱ), πολίχν. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κεφαλληνίας, (Πόρτο-Πόρο), (ὁ πολ. Προννατίος).

Προνόη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Δἰτωλοῦ, ἐξοῦ ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα.

Πρόνομος (ὁ), αὐλητής τις ἐκ Θηβῶν, υἱὸς τοῦ Οἰνιάδου.

Πρόνοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφίδος, φονεύσας τὸν Ἀλκμαίονα καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων ἐκείνου. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Προξενίδης (Δωρ. ἀντὶ) Προξενίδης, ου (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος Κομπασεύς. 2) Ἑλλανοδίκης τις ἐν Ἤλιδι.

Πρόξενος (ὁ), πολίτης τις τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Δοκρῶν, υἱὸς τοῦ Καπάτωνος. 2) Βοιωτὸς, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς καὶ οὗτος δολίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. 3) Συρακούσιός τις ῥ. 4) ἄλλος Πελληνεὺς καὶ 5) ἄλλος Τεγεάτης παρὰ Ξενοφ.

*Πρόπις, ιος (ὁ), κιθαρῳδός τις ἐκ Ῥόδου παρ' Ἀθηναίῳ.

*Προπόδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτυμοφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ Θόαντος ἐκ Κορίνθου.

Προποντὶς, ίδος (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου θάλασσα, (κοιν. θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ).

Πρόσπαλτα (τὰ), κώμη ἓξ δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Προσπάλτιος).

Πρόσυμνα (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, τροφὸς τῆς Ἥρας, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀργολ., μεταικισθεῖσα εἰς τὸ Ἄργος, (ὁ πολ. Προσυμνεύς).

Πρόσχιον, (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Στράτον (ὁ πολ. Προσχιεύς).

Πρασωπὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἴσως ἡ

Πρασωπῖτις, ιδος (ἡ), νῆσος τῆς κάτω Αἰγύπτου μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σεβιτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου.

Προῦμνις, ίδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Βάκκιδος ἐκ Κορίνθου.

Προῦσα (ἡ), π. τῆς Βιθυν. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μυσίου Ὀλύμπου, κτίσμα τοῦ Βασιλέως Προυσίου τοῦ Α', διασῴζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Προυσιεύς).

Προυσιάς, άδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βιθυν., ἡ πρότερον Κίος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ', καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προυσίου, (ὁ πολ. Προυσιεύς).

Προυσίας, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλα, βασιλεὺς τῆς Βιθυν. περὶ τὸ 232 πρὸ Χ., πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων κατὰ τῶν Βυζαντίων καὶ ὕστερον κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις. 2) ὁ Β', υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Ἀννίβας τὸ 183 πρὸ Χ., διωχθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Νικομήδου.

*Μροχύτη (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Σικελίαν, ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, (ὁ νησ. Προχυτεῖος).

Πρυμνησία καὶ Πρυμνησσὸς (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Πρυμνησιεύς).

Πρυμνὶς, ίδος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

Πρυμνὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πρύτανις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Λυκίων. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυμφῶντος καὶ ἔκγονος τοῦ Προκλείους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Πρώμνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Βουφάγου.

*Πρὼν, ωνὰς (ὁ), β. τῆς Κορινθίας.

Πρῶναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Ἀυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου συνεστήθησαν κατά τινας τὰ Νέμεα.

Πρώνησος (ἡ), = Πρόννα.

Πρωρεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

*Πρῶρος (ὁ), Κυρηναῖος, Ὀλυμπιονίκης περὶ τὴν 105 Ὀλυμπ. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Κυρήνης.

Πρωταγόρας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἀβδήρων, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκρ., διδάξας ἐν Ἀθήναις, καὶ διωχθεὶς ἔπειτα ὡς ἄθεος, κατακαύσντων ἐν τῇ ἀγορᾷ ἓξ τῶν συγγραμμάτων του.

*Πρωταγορίδας, α (ὁ), Κυζικηνός τις, γράψας Ἀκροάσεις Ἐρωτικάς.

*Πρώταρχος (ὁ), Ἐπικούρειός τις ἐκ Βυργυλίων τῆς Καρίας. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Δημοκρίτου, τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν Μαντινείᾳ κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Πρωτέας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπικλέους, ναύαρχος τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) υἱὸς τῆς Ἑλλανίκης ἢ Λαονίκης, ἀδελφῆς τοῦ Κλείτου καὶ τροφοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, περίφημος οἰνοπότης.

Πρωτεσίλαος καὶ (Δωρ.) Πρωτεσίλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ τῆς ἐν Θετταλίᾳ Φυλάκης, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν, πρῶτος ἀποβὰς τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, ὅτε καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος, καλούμενος πρότερον Ἰόλαος. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων καὶ ναὸν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου.

Πρωτεὺς, έως (ὁ), θαλάσσιός τις θεὸς, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδ., ὃ ἀτρίβων συνήθως εἰς τὴν παρὰ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἴς ὅ,τι ἤθελε, καὶ νὰ μαντεύῃ. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Ψαμάθη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεοκλύμενον ἢ τὴν Θεονόην, καὶ παρ' αὐτῆς τὸν Πολύτροναν καὶ τὸν Τηλέγονον, φονευθέντας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. (Κατὰ τοὺς νεωτέρους μυθογράφους) βασιλεὺς τῶν Αἰγύπτων ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἀργυσίας. 3) ἐπίθετον τοῦ γοητος κυνικοῦ Περεγρίνου.

Πρώτη ἢ Πρωτὴ (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, (ὁ νησ. Πρωτεύς). 2) ὄρος τῆς Προποντίδος, διασῴζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της.

*Πρωτιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πρώτου ἐν Μασσαλίᾳ.

Πρωτογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκαλίωνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τῆς Πύῤῥας, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἑλληνα ἢ Λέθλιον. 2) θυγ. τοῦ Καλυδῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ὄξυλον.

Πρωταγένης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Ῥόδου ἢ τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καύνου, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦ ἢ τοῦ μ. Ἀλεξ.

*Πρωτοθύης, ου (ἑ), Σκύθης τις παρ' Ἡροδ.

*Πρωτόλαος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις υἱὸς τοῦ Διάλκους ἐκ Μαντινείας.

Πρωτόμαχος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην., εἷς τῶν ἕξ, ὅσοι ἀναμάχησαν ἐν Ἀργινούσαις.

Πρωτομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

*Πρωτομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἡσίοδ. διορθ. Ποντομέδουσαν.

*Πρῶτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐξένου καὶ τῆς Ἀριστοξένης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάννου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Πρωτιάδαι.

*Πρωτοφάνης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαγνησίας τῆς ἐπὶ Ληθαίῳ.

Πρωτῶ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Πτελέα (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Πτελεάσιος). 2) ἀργὴ ἔρα ἡ Ἔφεσος. 3) χωρ. ἀμπελόφυτον τῆς Ἰωνίας ἢ τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ ὁ Πτελεατικὸς οἶνος.

Πτελεόν (τὸ), π. τῆς Ὕλης, ἄποικος τῶν Θεσσαλῶν, ἡ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στρβ. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Θεσσαλ. 3) φρούρ. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὰς Ἐρυθράς. 4) π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Καρδίαν, (ὁ πολ. Πτελεάτης, Πτελεεὺς καὶ Πτελεούσιος).

Πτελέων, ωνος (ὁ), ἑρμῆς τῆς Προκρίδος.

Πτερέλαος καὶ (Δωρ.) Πτερέλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταφίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Τάφου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Κομαιθὼ ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιάρεω, πολιορκοῦντος τοὺς Ταφίους καὶ φονεύοντος ἤδη τοὺς ἐξ ἀδελφούς της, ἀπέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα, τὴν ὁποίαν ἐνόσῳ διετήρει ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐπὶ τῆς κόμης του, ἔμενεν ἀνίκητος, καὶ οὕτως ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου του, (παῤῥάλ. Νίσος). 2) υἱὸς τοῦ Δηϊονέως.

Πτερία (ἡ), μητρόπολις τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὁλίγον ἀπέχουσα τῆς Σινώπης, (τὸ ἐθν. Πτέριος).

Πτυοδώρος (ὁ), Κορίνθιος Ἰσθμιονίκης, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

*Πτολέδερμο(κτέ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πτολεμαῖον (τὸ), γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ Θησείου.

Πτολεμαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πειρίνου ἢ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, ἱππικὸν τοῦ Ἀγαμέμν. 2) ὁ πρῶτος Ἕλλην βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς τοῦ Λάγου, ἢ κατά τινας, τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ἀρσινόης, ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Αἴγυπτον, καὶ συστήσας τὸ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθὲν Βασίλειον τῶν Πτολεμαίων, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 323 μέχρι τοῦ 30 π. Χ., ἡδύνατο καὶ ἐκαλλώπισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν ὁποίαν ἀνέδειξε καθέδραν τοῦ νέα βασιλείου, καὶ συνέστησε πρῶτος τὴν περίφημον ἐκείνην βιβλιοθήκην, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 233 ἕως τοῦ 284 πρὸ Χ. 2) ὁ Β', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρατέρου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 πρὸ Χ. καὶ προαγαγὼν εἰς μέγιστην εὐημερίαν τὴν Αἴγυπτον. Ἀποπέμψας τὴν πρώτην του σύζυγον, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου, ἐνυμφεύθη τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Ἀρσινόην, ἀποθανὼν εἰς 63 χρόνων ἡλικίαν. 3) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Φιλαδέλφου ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικός, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 πρὸ Χ. 4) ὁ Δ', ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εὐφημισμὸν Φιλοπάτωρ, διότι ἐφόνευσεν, ὡς ἐλέγετο, τὸν πατέρα του, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Εὐεργέτου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν μετὰ δεκαεπταετῆ τυραννικὴν βασιλείαν (220-203 πρὸ Χ.) 5) ὁ Ε', ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανής, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Φιλοπάτορος, ἐπιτροπευθεὶς (διότι ἔμεινεν ἀνήλικος) ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, καὶ ἀποθανὼν τῷ 181 πρὸ Χ. ἐτῶν ἡλικίαν 28 ἐτῶν, ἀφήσας δύο ἀνηλίκους παῖδας ἐκ Κλεοπάτρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας. 6) ὁ ΣΤ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ Κλεοπάτρας, καὶ βασιλεύσας εὐτυχῶς καὶ ἐνδόξως 36 χρόνους (ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 πρὸ Χ.). 7) ὁ Ζ', ὁ ἐπικληθεὶς Φύσκων καὶ Εὐεργέτης (τὸ ὁποῖον παρῴδησεν ἡ ἱστορία εἰς Κακεργέτης) ἀδελφὸς μικρότερος τοῦ Φιλομήτορος, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 πρὸ Χ., ἀφ' οὗ, ζῶντος ἔτι τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐβασίλευσε τῆς Κυρήνης· διωχθεὶς, διὰ τὰς τυραννίας του ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων, ἔφυγεν εἰς Κύπρον, ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἴδιόν του υἱὸν Μεμφίτην· ἐκεῖθεν δὲ στρατεύσας κατὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ καὶ χήρας τοῦ ἀδελφοῦ του Κλεοπάτρας, ἀνεκτήσατο αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανε βασιλεύων εἰς 67 χρόνων ἡλικίαν. 8) ὁ Π', ὁ ἐπικληθεὶς Λάθυρος, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν 11 ἔτη, ἢ μετὰ θάνατον αὐτῆς, φονευθείσης ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον συμπεριέλαβε κοινωνὸν τῆς βασιλείας. διώξασα τὸν Πτολεμαῖον, ἄλλα 23. 9) ὁ Θ', ἴδε Ἀλέξανδρος (11). 10) ὁ Ι', ἴδε Ἀλέξανδρος (12). 11) ὁ ΙΔ', ὁ ἐπικληθεὶς Ἀδλητὴς καὶ Διόνυσος, διότι ἦτον ἔκστοτος εἰς τὰ ὄργια τοῦ Διονύσου, υἱὸς νόθος Πτολεμαίου τοῦ Λαθύρου, βασιλεύσας τῷ 89 πρὸ Χ., διὰ συναρχίας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὴν ὁποίαν ἠγόρασε δι' 6000 τάλαντα. Διωχθεὶς τῆς Αἰγύπτου, κατὰ συνέπειαν ἐπαναστάσεως, ἀπενηλθεν αὖθις, βοηθείᾳ τῶν Ῥωμ., ἢ ἐφόνευσε, μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων, καὶ τὴν θυγατέρα του Βερενίκην, ἀναγνωθεῖσαν βασίλισσαν ἀντ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἔξωσίν του. Ἀπέθανε δέ, μετὰ τετραετῆ βασιλείαν, ἀφεὶς δύο υἱοὺς καὶ θυγατέρας, τὴν περίφημον Κλεοπάτραν τὴν Ἀρσινόην. 12) ὁ ἐπικληθεὶς Νεώτερος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Δαμναίου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, θυγατρὸς τοῦ Λυσιμάχου, στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τῆς διαδοχῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε, ὡς πρωτότοκος, εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσίμαχον, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἀργότερον, ἐκυρίευσε τῷ 274 πρὸ Χ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδ., καὶ μετὰ ἓν ἔτος προσέτι καὶ τὸν λεμῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν, ἀλλ' ἐνικήθη καὶ ἐπεσε εἰς τὴν Μακεδονίαν. 13) Ἀλλος, περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος, ἐξ Ἡλιουπόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς Β' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὃς συγγράψας διάφορα μεγάλα γραφικά, μαθηματικὰ ἢ χρονολογικὰ συγγράμματα. 14) υἱὸς τοῦ Ἀγησάνδρου, ἐξ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 15) ὁ ἐπικληθεὶς φος Περιπατητικός. 16) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Ἡφαιστίων. 17) ἕτερος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. 18) ἕτερος, μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιθέτης. 19) ἕτερος, Ἀσκαλωνίτης Χῆνος, υἱὸς τοῦ Ἡρωστίωνος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται περὶ τῆς εἰς πολεμοῦντα νῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά. 20) ἕτερος, ἐκ Ναυκράτεως, ἐπικληθεὶς Μαραθών, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Λεμνίου, καὶ ἄλλοι πολλοί, περὶ ὧν ἴδε τὸν Φαβρίκ.

Πτολεμαΐς, (δος (ἡ), ἐπίθετ. ἢ τοῦ Πτολεμαίου, Πτολεμαϊκὴ) ‖ — φυλὴ, μία τῶν μεταγενεστέρως προσθεθεισῶν εἰς τὰς δέκα τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) ὡσ. γεωγρ.) π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, ἡ σημερινὴ Ἀκκὰ καὶ νῦν Ἀκρι, παρώνυμος τοῦ αὐξήσαντος καὶ κοσμήσαντος αὐτὴν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς, ἀνήκουσα μίαν μετὰ τοῦ παρ' αὐτὴν λιμένος εἰς Βίρκης, (Τολμέτα). 4) π. τῆς Μεγ. Αἰγύπτου μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, (Ἐλ-λαχούμ). 5) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (Μενσελέχ), (ὁ πολ. Πτολεμαεύς ἢ Πτολεμαΐτης).

*Πτολιπόρθης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐ... μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του.

*Πτόλιχος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰγίνης ἢ ἕτερος ἐκ Κερκύρας, μαθητὴς τοῦ Δαμοφῶντος.

Πτυχία (ἡ), νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, (Scoglio di Vido), (ὁ πολ. Πτυχιεύς).

Πτῶα (τὰ) β. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, ὅπου τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους εἶχε... καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος Πτῳ... Πτῶος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεμιστοῦς, ἡ τοῦ Ἀπόλλ. ἐξ ἧς Εὐξιπης, ἀπὸ τοῦ ὑπ. ἐπωνομάσθη τὸ ὄρος Πεῖσον.

Πύγελα (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Ἔφεσον, (ὁ πολ. Πυγελεύς).

Πυγμαλίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεταλάμπης, γυναικὸς τοῦ Κινύρα, ἐραισθεὶς τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης. 2) υἱὸς τοῦ Βήλου, ἐξ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρ.

Πυγμαλίωσις (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων παρὰ τὴν Ἄδυδον, (ὁ Ἰών. διορθ. Μείδιος).

Πύδνα (ἡ), ἡ πρότερον Κίτρον, π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (Καταπέρινη), (ὁ πολ. Πυδναῖος).

Πυθάγγελος (ὁ), τραγικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Βοιωτός τις, υἱὸς τοῦ Φυλίδου, παρὰ Θκδ.

Πυθαγόρας, ου καὶ (Ἰων.) Πυθαγόρης, ου (ὁ), περίφημος φιλόσοφος Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, καὶ μαθητὴς τοῦ Φερεκύδου, γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ περὶ τὴν 49 Ὀλυμπ., περιηγηθεὶς 22 ἔτη τὴν Αἴγυπτον καὶ Λυδίαν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ ἐν τῇ πατρίδι του, τυραννουμένῃ ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, καὶ διὰ τοῦτο μεταβὰς εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Κρότωνα, ὅπου συνέστησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ παρωνομασμένην ἐπίσημον φιλοσοφικὴν σχολὴν μεγάλην φήμην, ὥστε ἐνομίσθη ὑπερφυσικόν τι ὄν, ἐξ περὶ αὐτοῦ διεδόθησαν πολλὰ μυθώδη. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, εἰσαγαγὼν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ σύστημα τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν ἁρμοζόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον καθηκόντων, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐημερίαν τῶν πλειοτέρων Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, αἵτινες κατεσπαράττοντο πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς τυραννίας, ἢ τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας. Ὁ θεσμός, διὰ τοῦ ὁποίου συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλας οἱ ὀπαδοί του (Πυθαγόρειοι), ὑπῆρξεν ἡ βάσις πολλῶν μετέπειτα ἑταιριῶν, καὶ ἰδίως τῆς τῶν λεγομένων Φρὰν-μασσόνων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Θεανώ, ἥτις ἦταν συγχρόνως καὶ μαθήτριάτου, ἐκ δὲ τῶν τέκνων του ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν του καὶ ποικίλων συγγραμμάτων, διεσώθησαν μόνον τὰ λεγόμενα Χρυσᾶ ἔπη, τὰ ἱερὰ ἀποφθέγματα καὶ τινες ἐπιστολαί. 2) Μιλήσιός τις παρ' Ἡροδ. 3) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφῶντι. 4) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ῥήγιου τῆς Ἰταλ. καὶ 5) ἕτερος ἐκ Σάμου. 6) μουσικός τις ἐκ Ζακύνθου. 7) ζωγράφος ἐκ Πάρου καὶ ἄλλοι.

Πυθαγορίκαος, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πυθαγορείστης = Πυθαγόρειος.

*Πυθαίνετος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρ' Ἀθην. (Π', 589 ε).

*Πυθάρετος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β', ἔτος τῆς 127 Ὀλυμπ. 2) ἀρχηγός τις τῶν Μεσσην. παρὰ Παυσανίᾳ.

*Πύθαρχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Μαντινείας.

Πυθέας καὶ (Ἰων.) Πυθείης, ου (ὁ), παγκρατιαστής τις, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, νικήσας Νέμεα καὶ Ὀμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Ἀθ ηρίτης τις παρ' Ἡροδ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ. 4) ῥήτωρ ἐξ ὁ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ. 5) περίφημος γεωγράφος ἐκ Μασσαλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ., περιηγησάμενος τὴν Βρεττανίαν ἄχρι τῆς Θούλης, καὶ γράψας περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης.

Πύθερμος (ὁ), Φωκαεύς τις, πρεσβεύσας ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τοῦ Μεγάλου Κύρου. 2) Ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἐρέτου. 3) ποιητὴς ἐκ Τέω.

Πυθήν, ῆνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου.

Πύθης, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσχονόου, ἐξ Αἰγίνης, ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. 2) = Πυθέας (2).

Πυθία (ἡ), ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ., ἥτις ἐξεφώνει τοὺς χρησμοὺς τοῦ μαντείου τούτου.

Πύθια (τὰ), οἱ ἐν τῷ παρὰ τοὺς Δελφοὺς Κρισαίῳ πεδίῳ πανηγυριζόμενοι κατὰ τετραετίαν ἱεροὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ., βραβεῖον τῶν ὁποίων ἦτον στέφανος δάφνης, διαρκέσαντες ἄχρι τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Πυθιάς, άδος (ἡ), ὡς ἐπίθ. ἡ τοῦ Πυθίου. || ν. Νίκη —, ν. Πλάτ., ἡ τῶν Πυθίων. 2) (οὐσ.) = Πυθία. 3) τὸ διάστημα τῆς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον ἀγῶνα τῶν Πυθίων τετραετηρίδος, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ β'. ἔτους τῆς 4Η Ὀλυμπ. 4) ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ἱερὰ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας ἐστέλλετο ἐκ μέρους τῶν Δελφῶν κάθε ἐννέατη θεωρία εὐγενῶν παίδων, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀπολλ. 5) (κυριωνυμ.) ἑταίρα τις ἐν ἐπιγράμμ.

Πύθιον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ. 2) (ἰδιαιτ.) π. τῆς Μακεδ. καὶ 3) ἄλλη τῆς Θετταλ. 4) χωρ. τῆς Βοιωτ. εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, ὅπου καὶ θερμὰ λουτρά, τὰ λεγόμενα Πηλοπούθια, (Κουρί).

*Πυθιονίκη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πύθιος (ὁ), ἐπίθ. (ἐν γέν.) ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Πυθοῦς (τῶν Δελφῶν). 2) (ἰδιαιτ.) ὁ ἐν Δελφοῖς τιμώμενος Ἀπόλλων. 3) (πλθ.) οἱ ἐκ τῆς Σπάρτης στελλόμενοι εἰς Δελφοὺς καὶ εἰς ἄλλα μαντεῖα πρέσβεις ἵνα συμβουλευθῶσιν αὐτὰ περὶ δημοσίων ἀντικειμένων, τέσσαρες τὸν ἀριθμόν, ἐξ ὧν ἑκάτερος τῶν βασιλέων εἶχεν ἀφέλειαν περὶ ἑαυτὸν δύο, οἵτινες διὰ τοῦτο ἐλέγοντο καὶ Σύσσηνοι. 4) (κυρ.ωνυμ.) Αὐδός τις, υἱὸς τοῦ Ἄτυος, ὑπέρπλουτος, φιλοξενήσας διαβαίνοντα ἐκ Κελαινῶν τὸν Ξέρξην μὲ ὅλον του τὸ στράτευμα, ἐξ ὧν ἐφιλοφρόνησε, αὐτῷ 2000 τάλαντα ἀργυρίου.

Πυθογένης, ους (ὁ), Σικελός τις, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου, βασιλέως τῆς Ζαγκλης.

Πυθόδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ.

*Πυθόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ., (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ῥείσκ. γρφ. Πυθόδωρος). 2) Κυρηναῖός τις παρὰ Παυσαν. Γ', 9).

Πυθοδωρὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Πυθοδώρου ἐκ Τραλλέων.

Πυθόδωρος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἰσολόχου, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἐκλεχθεὶς πολλάκις ἄρχων καὶ στρατηγός. 2) Νυσαῖος, πατὴρ τῆς Πυθοδωρίδος, φίλος Πομπηΐου τοῦ Μ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυζίκου 4) γλύπτης ἐκ Θηβῶν.

Πυθοκλείδης, ου (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Πυθοκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φαίδρου. 2) υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος καταρχὰς καὶ ὕστερα ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ. 3) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης.

Πυθοκρίτους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 2) αὐλητής τις ἐκ Σικυῶνος.

*Πυθόλαος (ὁ), ὁ φονεύσας τὸν τύραννον τῶν Φερῶν Ἀλέξανδρον.

*Πυθόνικος (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς ἐρωτικός.

Πυθόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Καρ., ἡ Ἑλληνὶς Νύσα. 2) κ. τῆ, Βιθυν. ἢ τῆς Μυσ., (ὁ πολ. Πυθοπολίτης).

*Πυθόστρατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λαερτίῳ.

*Πυθοφάνης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Πυθὼ, οῦς καὶ Πυθὼν, ῶνος (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἡ περίχωρος καὶ ἔπειτα καὶ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, [ἀπὸ τοῦ Πύθω = Σήπω] διότι, λιμνάζοντα περὶ αὐτὴν μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν τὰ ὕδατα καὶ προξενοῦντα νόσους, κατεξήρανεν ὁ ἥλιος, θηλ. κατὰ τῆς μυθολογίας τὴν γλῶσσαν, τὸν δράκοντα Πύθωνα ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων κτλπ.

Πύθων, ωνος (ὁ), ὁ δράκων, ὁ ἄλλως Δελφίνης, γεννηθεὶς ἐκ τῆς σήψεως τῆς γῆς, μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν καὶ φανεισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις μετὰ ταῦτα ἐπωνομάσθη Πύθιος, ἴδε Πυθώ. 2) ῥήτωρ Θεσσαλὸς, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας ἐκ μέρους τοῦ Φιλίππου, παρὰ τῷ ὁποίῳ διέμενε, φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., Λακὼν, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὸ μεριδιόν του σὴν Μηδίαν, ἧς συστρατεύσας μετὰ τοῦ Περδίκκα κατὰ τῶν Πτολεμαίου, ἀναδεχθεὶς δὲ πρὸς καιρὸν, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα, τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, καὶ τέλος συλληφθεὶς δι' ἀπάτης καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.

Πυθώναξ, ακτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ Σκιάθου.

Πυλαΐης, ου (ὁ), εἷς τοῦ Περσέως ἐξ ἧς Ἀναξίβιος, ἀδελφὸς τοῦ Δημοκλέους, περίφημος διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ὀρέστου φι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίαν του, τὴν ἀδελφὴν τοῦ ὁποίου Ἡλέκτραν νυμφευθείς, ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Σρφῖον. 2) τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 3) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ἐν Ῥώμῃ

Πύλαι (αἱ), ἐν γέν., στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀποκρήμνων ὀρέων· (ἰδιαιτ. 1) αἱ Θερμοπύλαι. 2) αἱ Βαβυλωνίαι, φέρουσαι διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας ἀπὸ τῆς Μεσοποτ. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν. 3) αἱ τῆς Κιλικίας, φέρουσαι διὰ τοῦ Ταύρου ἀπὸ τῆς Καππαδοκ. εἰς τὴν Κιλικ. μῆκος πέντε γεωγραφικῶν μιλίων. 4) αἱ Σύριαι, φέρουσαι ἀπὸ τῆς Κιλικ. εἰς τὴν Συρ., διττοί, αἱ μὲν μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, διὰ τῶν ὁποίων ἔρρεεν ὁ Κῆρος ποταμός· αἱ δὲ διὰ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, διὰ τῶν ὁποίων ἔρρεεν ὁ Πίναρος. 5) αἱ Κάσπιαι, ἴδε Κάσπιος.

Πυλαιμένης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Πύλαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λήθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Πυλάρτη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἰδμονα.

Πυλάρτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Πύλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κτήσωνος, ἐξ ἐκγόνου τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Πελίαν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς Πανδίων, εἰς τὸν ὁποῖον παραχωρήσας τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἐκ πατρὸς θεῖόν του Βίαντα, ἀπῴκισε τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλον.

Πυλάων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φονευθέντων υἱῶν τοῦ Νηλέως ἐξ ἧς Σλωρίδος.

Πυλήνη (ἡ), ἀρχαίτερα τὸ Πρόσχιον, π. τῆς Αἰτωλ.

Πύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου.

Πύλος (ὁ καὶ ἡ), τρεῖς πόλεις πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοποννησ., ἡ μὲν ἐν Ἤλιδι, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Πηνειοῦ καὶ Σελλήεντος, καθέδρα τοῦ Αὐγείου ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου· ἡ δὲ ἐν Τριφυλίᾳ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀλφειοῦ, καθέδρα τοῦ Νέστορος, μετοικισθεῖσα πρωΐμως εἰς τὸ Λέπρεον, ὅθεν ὁ Mannert ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεώς της· ἡ ἡ τρίτη ἐν Μεσσηνίᾳ ἐπὶ τοῦ Κυπαρισσίου ἀκρωτηρίου μὲ λιμένα παρὰ τὸν Πάμισον ποταμόν, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νηλέως, (Παλαιὸς Ναυαρῖνος). ‖ ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Πύλον ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Νέστορος, (ὁ πολ. Πύλιος).

Πύξα (ἡ), πολίχν. τῆς νήσου Κῶ.

Πυξοῦς, οῦντος (ὁ), ποτ. καὶ π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίων, (Πολύκαστρο).

Πυραίχμης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παιόνων, ἁλὼν ἐξ Ἀμυδόνος πρὸς βοήθειαν τῆς Τροίας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Πυρκλλί, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δυσ.

Πύρασμος (ὁ), Βαβυλώνιός τις, ἀρχὴς τῆς Θισβῆς. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Κιλικ., ὁ πρότερον Λευκόσυρος, πηγ. ἐν Καταονίᾳ καὶ ῥέων ἐφ' Ἱκανὸν ὑπογείως, ἀναφαινόμενος δὲ πάλιν, καὶ γινόμενος μετ' οὐ πολὺ πλεῖστος, χυνόμενος δὲ διὰ τοῦ Ταύρου εἰς τὴν θάλασσαν ἀντικρὺ τῆς Κύπρου, (Τζιγάν).

Πύρασος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Πύρασος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου.

***Πυργίων** (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ. 2) εἷς τῶν Διόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρρίων.

Πύργος (ὁ) καὶ **Πύργοι** (οἱ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέδα ποταμοῦ, (ὁ πολ. Πυργίτης).

***Πυργώ**, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου.

Πυρετὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Προῦτος;)

Πυρηναῖος, α, ον. Ὁ τῆς Πυρήνης, (ὅθεν ‖. «Πυρηναία Ἀφροδίτη,» ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀφροδισίου, ἀκρωτηρίου τῆς Ἱσπανίας, λατρευομένη, καὶ ‖. «Πυρηναῖα (τὰ), βάσ. ὑπερμήκη τῆς Εὐρώπης, χωρίζοντα τὴν Ἱσπαν. τῆς Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Μεσογείου εἰς μῆκος 3000 σταδίων.

Πυρήνη (ἡ), Νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον. 2) θυγ. τοῦ Βέβρυκος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλ., ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) τὰ Πυρηναῖα ὄρη. 4) π. τῶν Κελτῶν, ὅπου, κατὰ τὸν Ἡρόδ., εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ἴστρος.

***Πυρίας**, ου (ὁ), = Πυρρίας.

***Πύρης**, ητος (ὁ), Μιλήσιός τις ποιητὴς παρ' Ἀθην.

Πυριλάμπης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἐφέσου. 3) Μεσσήνιός τις, γλύπτης, παρὰ Παυσ.

Πυρίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰόλαον.

Πυριφλεγέθων, οντος (ὁ), ποταμὸς τοῦ Ἅδου, περικλείων τὸν Τάρταρον.

Πύῤῥα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. 2) θυγ. τοῦ Κρέοντος. 3) (γεωγρφ.) π. ἐξ λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Λέσβου, (Καλλονή). 4) ἀκρωτ. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἐκειντο δύο νησίδια, Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα καλούμενα. 3) π. τῆς Καρίας περὶ τὴν Μίλητον, (τὸ τυπ. Πυῤῥαῖος).

Πυῤῥάνδρας (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Ἀριστοφάνους.

Πυῤῥίας, ου (ὁ), Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ. 2) στρατηγός τις τῶν Αἰτωλῶν παρὰ Πολυβ. 3) συχνότ. ὡς ὄνομα δούλων.

Πυῤῥίχος (ὁ), Κορίνθιός τις πατὴρ τοῦ Ἀριστωνους, παρὰ Θηβ. 2) Κρὴς τις ἐκ Κυδωνίας, εὑρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. 3) (γεωγρφ.) πολίχνιον ὀρεινὸν πρὸς δυσμὰς τῆς Λακων.

***Πυῤῥίων**, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.

***Πυῤῥόλοχος** (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Πύῤῥος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ὁ ἄλλως Νεοπτόλεμος, ἐκ τελευταίαν τοῦτο ὄνομα. 2) ὁ πάππος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Ἀλκίδου καὶ τῆς Φθίας, θυγατρὸς τοῦ Μενοίκου. Βασιλεύσας, συνεργεῖ τοῖς Ἰλλυριῶν, τῆς Ἠπείρου, ἐξ ὧν ἐπὶ πέντε ἔτη, ἐξ καταφρονῶν πρὸς ἐνεγενῆ αὐτοῦ Δημήτριον τὸν Πολιορκητήν, ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὃν τὸν ὁποῖον πεμφθεὶς ὕστερον ὡς ἐρημονυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀνιγόνου καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον. Πολεμήσας ἔπειτα κατὰ τοῦ Δημητρίου περὶ τῆς Μακεδονίας, καὶ διασθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου ν' ἄρχῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διέβη μὲ στρατὸν ἰσχυρὸν καὶ μὲ πεντήκοντα ἐλέφαντας εἰς Ἰταλίαν, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Ῥωμ., τοὺς ὁποίους ἐνίκησε πολλάκις, ἀλλὰ μὲ φανισμὸν τῶν στρατευμάτων του, ὧν ἠναγκάσθη μετὰ ἓξ ἔτη νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἤπειρον. Στρατεύσας μετὰ τοῦτο κατὰ τῆς Σπάρτης πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ βασιλέως Κλεωνύμου, κἀκεῖθεν ἐπῆγε ῥάστα νὰ κυριεύσῃ ἐξ ἐφόδου τὸ Ἄργος, ὅπου τῆς φατρίας τοῦ Ἀριστέου κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, πολιορκοῦντος συγχρόνως τὴν πόλιν ἀπ' ἄλλου μέρους, ἐγκυμόνου εἰς χωρήσας διὰ νυκτὸς ἐντὸς τῆς πόλεως, ἠττήθη ὑπὸ γυναικός τινος Ἀργείας, ἥτις ῥίψε κατὰ τῆς κεφαλῆς του μίαν κεραμίδα ἀπὸ τῆς στέγης τῆς οἰκίας της τῷ 271 πρὸ Χ. Ἐγέννησε δὲ διαφόρους υἱοὺς ἐκ διαφόρων γυναικῶν, οἵτινες διεδέξαντο καὶ ἐκληρονόμησαν τὸ φιλοπόλεμον κλέος τοῦ πατρός του. 3) ποιητὴς ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θκρτ.

Πύῤῥων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συστήσας τὴν πανώνυμον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν περὶ 300 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς κατὰ διαταγὴν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς Ἠλικίαν 90 ἐτῶν. 2) Πυθαγορείος τις ἐκ Μετσποντίου.

***Πυσιλος** (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Ἀκράγαντος.

Πύτνα (ἡ), λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς Κρήτης Ἴδης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα.

***Πύτταλος** (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Πώγων, ωνος (ὁ), λιμὴν τῆς Τροιζηνίας ἐν Ἀργολίδι.

***Πωλλιανὸς** (ὁ), ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας.

Πῶλος (ὁ), σοφιστὴς Ἀκραγαντῖνος, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Γοργίου. 2) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Πωμέτιον (τὸ), ἡ ἄλλως Σοῦεσσα, πολίχν. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Πῶρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν, τὸν ὁποῖον καταπολεμήσας καὶ νικήσας ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, ἀφῆκε πάλιν αὐτὸν κύριον τῆς ἐπικρατείας του, συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ.

***Πωταχίδαι** (οἱ), πατριὰ τις ἐν Τεγέᾳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ρ.

'Ράβεννα (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς βορείας Ἰταλ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, διαφθοῦσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. 'Ραβεννάτης, 'Ραβηνὸς καὶ 'Ραβεννήσιος).

'Ράγα (ἡ), = 'Ράγεια.

Ῥάγαι (αἱ), π. τῆς Μηδίας, καταστραφεῖσα περὶ τὴν ΙΒ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ τῶν Τατάρων.

'Ράγεια (ἡ), π. τῆς Μηδ. παρὰ τὰς 'Ράγας, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἢ ἄλλως Εὐρωπὸς καὶ ὑπὸ τῶν Πάρθων Ὑπέρων Ἀρσακία.

'Ραδάμανθυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐξ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος ἐξ Σαρπηδόνος, βασιλεύσας τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου μετὰ πολλὴν πρόσκτησιν ἐξ δικαιοσύνης ἐξ διορισθεὶς μετὰ θάνατον κριτὴς τοῦ Ἅιδου μὲ τὸν Αἰακὸν ἐξ Μίνων, ὅπου ἐνυμφεύθη καὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἡρακλ.

'Ραδινὴ (ἡ), γυνὴ τις ἐκ Σάμου, περὶ τῆς Δαοΐας ἐποίησε ποίημά τι ὁ Στησίχορος.

Ῥάδιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ἐξ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (ὁ Ἡσίοδος ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ).

*Ῥαθηνὸς (ὁ), ἀνὴρ τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς παρὰ Στρβ.

'Ραθίνης, ου (ὁ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου.

Ῥαϊδεστὸν (τὸ), ὠνομάσθη ἔπειτα ἐξ ὁμοιάζεται καὶ σήμερον ἡ Βιτάνθη, π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

*Ῥαιτέαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. ὅπου ὁ Ῥαιτεὺς ἔχυνε τὰς ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ.

Ῥαιτία (ἡ), ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ἄχρι τοῦ Ῥήνου, καὶ περιέχουσα τὴν νῦν Σουαβίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σαλτσβούργου, μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἥμισυ μέρος τοῦ Τυρόλου, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ διαφόρων Γερμανικῶν ἐθνῶν, (τὸ ἐθν. 'Ραιτός).

'Ραμβάκας (ὁ), Μῆδός τις παρὰ Ξενοφ.

'Ραμβακία (ἡ), κώμη τῶν Ὀρτιτῶν ἐν τῇ Λυδίᾳ.

'Ραμνοῦς, οῦντος (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, πλησίον τοῦ ὁποίου, ἀπέχοντος 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἔκειτο ἐπί τινος λόφου περίφημος τις ναὸς τῆς Νεμέσεως, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο 'Ραμνουσὶς, Ῥαμνουσιὰς καὶ 'Ραμνουσία, (ὁ δῆμ. 'Ραμνούσιος).

'Ραμφίας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πατὴρ τοῦ Κλεάρχου, (Θουκδ. Ξενοφ.).

'Ραμψίνιτος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237—1182 πρὸ Χ., περίφημος διὰ τοὺς θησαυροὺς του. Εἷς τῶν ἐν Ῥώμῃ ὀβελίσκων φέρει τὸ ὄνομά του.

'Ραύεννα (ἡ), = 'Ράβεννα.

'Ράριον πεδίον (τὸ), ἡ πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου κατὰ πρῶτον ἐσπάρη σῖτος ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ἐξ τῆς Δήμητρος. 'Ραρίας κληθείσης διὰ τοῦτο.

'Ῥᾶρος (ὁ), 'Ελευσίνιος, υἱὸς τοῦ Ἐρανοῦ ἢ τοῦ Κελεοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, (τὸ Ρ σεσημείωται ὡς ψιλούμενον).

'Ρέα (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου, ἐξ μήτηρ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Διός, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης Μητρὸς καὶ ταυτιζομένη μὲ τὴν ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλην, παριστανομένη δὲ συνήθως ἐφ' ἁμάξης, συρομένης ὑπὸ λεόντων, καὶ στεφανωμένη μὲ πύργων ἐπάλξεις.

'Ρέας κόλπος (ὁ), ὁ Ἀδριατικὸς ἢ ὁ Ἀμβρακικός.

'Ρεάτιον καὶ 'Ρεᾶτον (τὸ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Rieti).

'Ρεῖθρον (τὸ), λιμὴν τῆς Ἰθάκης.

'Ρεῖται (οἱ), μικραὶ ἁλμυραὶ λίμναι μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, συνεχόμεναι ὑπογείως μὲ τὴν θάλασσαν, ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμεύουσαι εἰς πολλοὺς θρησκευτικοὺς ἀγνισμούς.

'Ρεῖτος (ὁ), βλαξ τις παρὰ τὴν ἐν Κορινθίᾳ κώμην Σολύγειαν.

'Ρηβαῖος (ὁ), Π. ἀντι-

'Ρήβας, α (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χων. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον ἐξ διατηρῶν τὸ ὄνομά του.

*'Ρηγίλλα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Ἰρώδου τοῦ Ἀττ. κοῦ.

*'Ρηγίνα (ἡ), ὁ πρότερον 'Εριγὼν, ποτ. τῆς Θρᾴκης.

'Ρήγινον (τὸ), π. τῆς Οὐϊνδελικίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, ('Ρατισμπόνα καὶ Γερμ. Regensburg).

'Ρήγιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ., προέχον ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, (Capo Gallara). 2) π. τῆς Βρεττίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, Reggio, (ὁ πολ. 'Ρηγῖνος).

*'Ρηγινίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Φάλκου, ἔγγονός τοῦ Τημένου.

'Ρηγοῦλος (ὁ), Ἀττίλιος, ὕπατος τῆς 'Ρώμης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ 'Ρωμαϊκοῦ στόλου κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τοὺς ὁποίους πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ κυριεύσας 240 πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ, ἐνικήθη ἔπειτα κατὰ κράτος, συμμαχούντων τοὺς Καρχηδονίους τῶν ὑπὸ τὸν Λακεδαιμόνιον Ξάνθιππον Ἑλλήνων, καὶ αἰχμαλωτισθείς, ἐφονεύθη μετὰ πολλὰς βασάνους.

'Ρῆμοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλ. σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

'Ρηναῖα καὶ 'Ρηναία (ἡ), = 'Ρήνεια.

'Ρήνεια (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, χωριζομένη διὰ στενοτάτου πορθμοῦ τῆς νήσου Δήλου, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ταφεῖον τῶν Δηλίων, μὴ συγχωρουμένης τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῆς νήσου των.

'Ρήνη (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως 2) = 'Ρήνεια.

'Ρῆνος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων, καὶ χυν. εἰς τὸν Γερμανικὸν Ὠκεανὸν, χησιμεύων διὰ ἀνέκαθεν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Γερμανικῶν καὶ Κελτικῶν λαῶν.

'Ρηξήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν νέος. 2) πατὴρ τῆς Χαλκιόπης, γυναικὸς τοῦ Αἰγέως.

*'Ρηξήνιος (ὁ), 'Ολυμπιονίκης τις ἐξ 'Οπούντος, νικήσας παγκράτιον περὶ τὴν 61 'Ολυμπ. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.

'Ρῆσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τοῦ Ἠϊονέως ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Στρυμόνος ἐξ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως. 2) υἱὸς τοῦ 'Ωκεανοῦ ἐξ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, (ἄλλως) 'Ρήβας. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος, χων. εἰς τὸν Γρήνικον.

'Ρηνὸς (ὁ), ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κρήτης, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περὶ τὴν 134 'Ολυμπ. Τὰ ποιήματά του ἐθαύμαζε πρὸ πάντων καὶ ἐφιλοτιμεῖτο νὰ μιμηθῇ ὁ Τιβέριος.

'Ρῆσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων.

'Ριζοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

'Ρῆσος, ωνος καὶ ονος (ὁ), π. τῆς Ἀλματ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἢ κόλπου, (Risano), (ὁ πολ. 'Ρισανίτης).

'Ρινθὼν, ωνος (ὁ), ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐν Ταραντίῳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, εὑρετὴς τῆς λεγομένης ἱλαροτραγῳδίας.

'Ρινοκόλουρα καὶ 'Ρινοκούρουρα (τὰ), π. τῆ, Αἰγύπτου ἢ Συρίας, (ὁ πολ. 'Ρινοκουλουρίτης).

'Ριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας (ὅθεν καὶ Ἀχαϊκὸν) ἐπὶ τοῦ στενοτάτου μέρους τοῦ Κορινθ. κόλπου, ἄλλως Δρέπανον καὶ καινῶς Κατσέλλι τοῦ Μωρέως. 2) (τὸ Μολυκρικὸν) ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλ., ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ, ὅθεν καὶ τὸ Ἀντίρριον. 3) π. τῆς Μεσσην.

'Ριπαῖα ὄρη (τὰ), βουνὰ μυθώδη, τοποθετούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς τὰ ὑπερβόρεια τῆς Οἰκουμένης, (τὸ τοπ. 'Ριπαῖοι).

'Ρίπη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στρατίαν, (ὁ πολ. 'Ριπαῖος).

'Ρόδανος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων, διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης τῆς Ἑλβετίας, ἐξ χων. διὰ τριῶν στομάτων εἰς τὴν Μεσόγειον, (Rhone).

*'Ροδανουσία (ἡ), ἡ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ 'Ροδανοῦ χώρα παρὰ τὴν Μασσαλίαν, (ὁ πολ. 'Ροδανούσιος).

*'Ροδάσπης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φρίξου.

'Ροδεία (ἡ), μία τῶν 'Ωκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Ῥόδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἅλιος, καὶ μήτηρ τοῦ Φαέθοντος καὶ τριῶν θυγατέρων. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἱσπαν., κτίσμα τῶν 'Ροδίων, (ὁ πολ. 'Ροδαῖος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥοδία (ἡ), = Ῥόδεια. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) (γεωγρ.) π. τῆς Λυκίας, ἴσως ἡ τῶν Ῥοδίων περαία, (ὁ πολ. Ῥοδιεὺς καὶ Ῥοδίτης).

Ῥόδιος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, ῥέων πρὸς ἄρκτον τοῦ ἀκρωτ. Δαρδάνου.

Ῥοδίππη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ῥόδιππος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ῥοδογούνη (ἡ), γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μήτηρ τοῦ Ξέρξου. 2) θυγ. τοῦ Ἀρτοξέρξου. 3) γυνὴ τοῦ Δημητρίου Νικάνορος.

Ῥοδόκλεια (ἡ), ἐπίσημός τις χορεύτρια.

Ῥοδόπη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. 2) θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης ἢ τοῦ Στρυμόνος, γυνὴ τοῦ Λίκου, βασιλέως τῆς Θράκης, μεταμορφωθέντες ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη, διότι ἠθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. 3) = Ῥοδῶπις. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Θράκης, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Λίμου, καὶ ἐκτεινόμενον δεξιόθεν τοῦ Νέστου ποταμοῦ μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον, (Πουνὰν τοῦ Δεσπότου).

Ῥόδος (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τῆς Ἀφροδ. ἢ (πιθανώτ.) τῆς Ἀμφιτρίτης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένης, ἑπτὰ υἱούς, οἵτινες ἐμοιράσθησαν τὴν νῆσον μεταξύ των. 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους, ἱερὰ τοῦ Ἡλίου, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὑψώθη ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσός, ἡ πρότερον Ὀφιοῦσσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν μετὰ Φόρβαντος Λαπίθων ἢ τῶν ἐκ Κρήτης Τελχίνων, εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν Μεγαρόθεν Δωριέων, καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἀκμάσασα ἐπὶ τοσοῦτον διὰ τῶν θαυμαστῶν ἐμπορικῶν νόμων της καὶ τοῦ ναυτικοῦ της, ὥστε καὶ θαλασσοκράτησεν ἐπί τινα χρόνον, διατηρήσασα ἀεὶποτε τὴν ἐλευθερίαν της, (ὁ νησ. Ῥόδιος).

Ῥοδουνεία (ἡ), φρούρ. ἐπὶ τῆς Οἴτης παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Ῥόδων, ωνος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Κτλλικτ.

Ῥοδῶπις, ιδος (ἡ), περιβόητος ἑταίρα ἐκ Θράκης, δούλη τὸ πρῶτον τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀχθεῖσα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσιδος καὶ ἀγορασθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Χαράξου, ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον, ὥστε λέγεται ὅτι ἀνήγειρεν ἐξ ἰδίων της μίαν πυραμίδα. 2) ἄλλη ἑταίρα, δμώνυμος αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος.

Ῥόη ἀγαθὴ (ἡ), ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἡ ἄλλως Ῥοδανουσία.

Ῥοῖκος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, τοξευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ βιάσῃ. 2) περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Πολυκράτους, ὃς πρῶτος ἐπενόησας μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου τὴν κατασκευὴν χυτῶν χαλκίνων ἀγαλμάτων.

Ῥοιμητάλκας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Ἀντωνίου.

Ῥοιτειον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Αἴαντος, (ὁ πολ. Ῥοιτειεὺς ἢ τὸ θηλ. Ῥοιτιὰς καὶ Ῥοιτηΐς).

Ῥομβίτης, ου (ὁ), ὁ μείζων ἢ ὁ ἐλάσσων, δύο λιμένες τῆς Μαιώτιδος.

Ῥοξολανοί (οἱ), ἀρθότ. τοῦ Ῥωξολανοί.

Ῥόπαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίστου.

Ῥουβίκων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, χωρίζων αὐτὴν τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας, ᾗ χυν. εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Rugo ἢ Pisciatello).

Ῥοῦς (ὁ), κώμη τῆς Μεγαρίδος, ἡ ὕστερον Παλαιοχωρία.

Ῥουσκίνων, ωνος (ἡ), ποτ. τῆς Νάρβων. Γαλλ. (Têt). 2) π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, (Tour de Roussillon).

Ῥουτηναί (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ. ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Νάρβων. Γαλλ.

Ῥουτοῦλοι (οἱ), λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀμμιχθέντες πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων.

Ῥουφῖνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Ῥοῦφος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς Ἐφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Κλεοπάτρας ἢ ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ γράψας περὶ διαφόρων ἰατρικῶν ἀντικειμένων, ἐξ ὧν διεσώθησαν μόνον περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ καθαρτικῶν φαρμάκων καὶ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων.

Ῥυνδακίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Ῥυνδακοῦ.

Ῥύνδακος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, ὁ πρότερον Λύκος. 2) π. μεταξὺ Φρυγίας ᾗ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Ῥυνδακηνός).

Ῥύπαι καὶ Ῥύπες (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν ἑπτὰ πόλεων τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στράβωνος.

Ῥύτιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, ἴσως = Ῥηθυμνία.

Ῥώμη (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, κτισθεῖσα κατ' ὄρχας, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου καὶ συνοικισθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου τῷ 753 πρὸ Χ., σχηματίζουσα δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἓν τετράγωνον, ὕθεν καὶ Roma quadrata, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου, ᾗ τέλος ἐπὶ Αὐγούστου διατρεθεῖσα εἰς 14 Ῥεγεῶνας, ἔχουσα 37 πύλας, 8 γεφύρας, 19 ἀγορὰς, 400 ναοὺς, 215 ἀγυιὰς 14 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσοὺς, πλῆθος Ὡδείων, Θεάτρων, Στοῶν κτλ., Roma, καθέδρα τοῦ Πάπα), (ὁ πολ. Ῥωμαῖος).

Ῥῶμος (ὁ), Remus, ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥωμυλία (ἡ), π. τῆς μεσαίας Ἰταλ. κατ. ἐδαφιθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥώμυλος (ὁ), Romulus, υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλβίας, θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος, βασιλέως τῆς Ἀλβης, καὶ τοῦ Ἄρεως, ὡς ἐλέγετο, ἀδελφὸς Ἄδωμος τοῦ Ῥώμης, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκτεθεὶς διὰ σχεδίης τοῦ θείου του Ἀμυλλίου, βασιλεύοντος τότε τῆς Ἄλβης, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Λύκας Λαυρεντίας, γυναικὸς ἐνὸς τῶν ἀγωγίων ποιμένων. Συνάξας δὲ περὶ ἑαυτὸν ἀρ' οὗ ἡλικιώθη, δοῦλους ἠθυμοῦντας τῶν ἀναρεζημένων κατοίκων τῆς Ἄλβης, ἐφόνευσε τὸν θεῖόν του, καὶ ἀφοῦ κατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νουμήτορα, ἔκτισε τὴν Ῥώμην, περὶ τῆς ὀνοματοθεσίας τῆς ὁποίας φιλονικήσας πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸν φόνευσε, συνέστησεν ἐκ τῶν ἱκανωτέρων συντρόφων του ἓν συμβούλιον, διαίρεσε τοὺς κατοίκους εἰς τριάκοντα φυλὰς καὶ τὴν χώραν εἰς τρία μέρη, τῶν ὁποίων τὸ ἓν προσωρίσθη διὰ τὴν ἱερὰν θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἀνηγορεύθη πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἠριθμοῦντο εἰς 47.000 εἰς τὸν θάνατόν του. Ἀπέθανε δὲ δολοφονηθεὶς ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν ἰδίων του συμπολιτῶν, μετὰ 37 ἐτῶν βασιλείαν, ἣ ἀνεθεώθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρίνος.

Ῥωξάνη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέρσου Ὀξυάρτου, γυνὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γονεύσασα ὕστερον μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου.

Ῥωξολανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην καὶ τὴν Μαιῶτιν καὶ συγχέοντες πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων.

Ῥωπάρας, α (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Βαβυλῶνος.

Ῥῶσος ἡ Ῥῶσσα (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου.

Σ

Σάβα (ἡ), π. τῆς Κοίλης Ἀραβ., κατέχουσα τῶν Σαβαίων, οἵτινες κατῴκουν τὴν νῦν χώραν τοῦ Ἰεμὲν, καὶ ἐθαυμάζοντο διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν των.

Σαβάζιος (ὁ), θεός τις τῶν Φρυγῶν ᾗ μᾶλλον καὶ τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τῆς Κυβέλης, συγχεόμενος παρὰ τοῖς Ἕλλησι μὲ τὸν Διόνυσον, καὶ τιμώμενος κατ' ἔτος μὲ μυστηριώδεις τελετὰς μόνον ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

Σάβαι (αἱ), = Σάβα.

Σαβάκης, ου (ὁ), δαίμων τις κακοποιὸς (νόθος) κατασυντριβῶν τὰ δίκτυα σκευή.

Σαβακῶς, ῶ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, κυριεύσας τῆς Αἰγύπτου 30 ἔτη (763-713 πρὸ Χ.).

Σαβάτα (ἡ), λίμνη τῆς Ἑσπερίας, παρὰ τὴν Ῥώμην.

Σαββώ (ἡ), θυγ. τοῦ Βηρίσου καὶ τῆς Ἐρμοθύης, Σιβύλλα τῶν Βαβυλωνίων ἢ Αἰγυπτίων.

Σαβεῖνος, α (ὁ), σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἐν Καππαδοκίᾳ.

Σαβῖνοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς μεσαίας Ἰταλ., κατοικοῦντες ἀνωθεν τοῦ Λατίου περὶ τὰ Ἀπεννῖνα καὶ ζῶντες ἀφ' ἑαυτῶν τὸ πολὺ νομαδικῶς.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαΐτης (ὁ), γραμματικὸς ἢ ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σάϊς (ὁ), ποτ. τῆς Βελγ. Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥῆνον, (Sambre).
*Σάϊος (ὁ), βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ ἢ 2) ἔπαρχος ἐν Ἀραβίᾳ (Στρϐ. ΙΒ', ΙΣΤ').
Σακόλινθος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Μολοσσῶν παρὰ Θκδ.
Σίβυλλος (ὁ), πολίτης τις ἐκ Γέλης τῆς ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον.
Σαγαλασσός (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Πισιδ. (ὁ πολ. Σαγαλασσεύς).
Σάγαρτία (ἡ), χερσόνησός τις ἐν τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, ὅπου κατῴκουν οἱ Σάγαρτιοι, ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσ.
Σαγάγγαλα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθαίων, ἡ παρὰ Πτολεμαίῳ Βλουμδέεια.
Σαγάριος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Δινδύμου καὶ ῥέων διὰ τῆς Φρυγ., χυν. δὲ εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Σακάρια).
Σάγγιτον (τὸ), π. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν., ἄποικος τῶν Ζακυνθίων.
Σάγρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τῶν Σαμνιτῶν, (Sagro).
Σαγύλιον (τὸ), φρούρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πρὸς μεσημϐρίαν τῆς Λαοδικείας, κατεστραμμένη ἤδη ὑπὸ Πομπηΐου.
Σαγγιωνιῶν, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Φοινίκης, ἀκμάσας ἴσως καὶ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ἱερεὺς ἐν Τύρῳ, γράψας Φοινικιστὶ ἱστορίαν τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυϐλίου.
*Σαδάκυρα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκ.
Σαδυας (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν.
*Σαδράκαι (αἱ), π. καθέδρα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ.
Σαδυάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρϐυος, ϐασιλεὺς τῶν Λυδῶν.
Σαθηνή (ἡ), ϐ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη.
Σάϊοι (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦν περὶ τὴν χώραν τῶν Ἀβδήρων καὶ ἐκ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης, (ἄλλως) Σίντιες.
Σάϊς, ΐος καὶ ἴος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Δέλτα, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ μεταξὺ τῶν Κανωϐικοῦ καὶ Σεϐεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Νηΐδ (Ἀθηνᾶς) καὶ ἓν ϐασιλικὸν ταφεῖον, (ὁ πολ. Σαΐτης).
*Σαισάρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ.
Σαΐτικὸν (τὸ), ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου, (ἄλλως) Τανιτικὸν, σχηματίζον ἕνα ϐραχίονα τοῦ Ρεϐεννυτικοῦ.
Σακάδας, α (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἢ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὄλυμπ.
Σάκαι (οἱ), ἐν γένει οἱ Σκῦθαι παρὰ Πέρσαις· (ἰδιαιτ.) παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ *Ῥωμαίοις, νομαδικά τινα ἔθνη, κατοικοῦντα μεταξὺ τῶν ὀρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμισσοῦ ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Μπυχαρίᾳ.
Σάκας, α (ὁ), ἐν γέν. Σκύθης, ἴδε Σάκαι. (ἰδίως 2) ὀυδλός τις οἰνοχόος τοῦ ϐασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους. 3) περιφρονητικὸν ἐπίθετον τοῦ ποιητοῦ Ἀλκίστορος, ὡς ἀλλαθυοῦς.
Σακαυηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμεν. περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου.
Σάκων, ωνος (ὁ), κάτοικός τις τῆς ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἱμέραν.
Σαλαγασσὸς (ἡ), = Σαγαλασσός.
Σαλαγκών, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ.
*Σάλαγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, μεταναστεύσας ἐκ τῆς Κρήτης εἰς Χίον.
Σαλαιθος (ὁ), Δακὶς ὁμώνυμός τις παρὰ Θκδ. 2) ἀρχαῖος τις νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
Σαλαμὶν ἡ (ἀρχαϊστ.) Σαλαμὶς, ῖνος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κυχρέα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς, μὲ πόλιν ἢ λιμένα ὁμώνυμον, κυριευθεῖσα ἐπὶ Σόλωνος ὑπὸ τῶν Ἀθην., (Κούλουρη).
2) π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, καὶ σχηματίζουσα ἰδιαίτερον ϐασίλειον, ἔχον μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν μερῶν ἡγεμονιῶν τῆς νήσου, μετονομασθεῖσα ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ. Κωνστάντια καὶ κατεστραμμένη πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου, (Κωνστάντια).(ὁ πολ. Σαλαμίνιος).
Σαλας, α (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Γερμαν., χυν. διὰ τῆς Σαξωνίας εἰς τὸν Ἄλδιν, (Saale).
Σαλγανεύς, ἴως (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ποριθμοῦ τῆς Εὐρίπου, ἀπό τινος Βοιωτοῦ, ὃς τις ὡδήγησε τὸν Μαρδόνιον διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης.
Σαλεντινοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Καλαϐρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.
Σάλερνον (τὸ), π. τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ.
Σάλη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμοθρᾳκᾶς.
Σαλμακὶς, (ὅος (ἡ), πηγὴ τῆς Καρίας ἐν Ἁλικαρνασσῷ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐξεθήλυνε τοὺς πίνοντας. 2) φρούρ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔῤῥεεν ἡ ὁμώνυμος πηγή.
Σαλμαντικὴ (ἡ), π. τῆς Λυσιταν., (Salamanca).
Σαλμυδησὸς καὶ Σαλμυδησσὸς (ὁ), π. ἢ λιμὴν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου τοῦ Εὐξ. Πόντου, (Μήδια), (τὸ τοπ. Σαλμυδήσιος), ‖. Σαλμυδησία γενθος, π Αἰσχλ., τὸ ἀκρωτήριον τὸ σχηματίζον τὸν κόλπον τῆς Σαλμυδησοῦ.
Σαλμωνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰναρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου ἢ πατὴρ τῆς Τυρούς, ϐασιλεὺς κατ' ἀρχὰς τῆς Θεσσαλ., ἔπειτα δὲ μεταϐὰς εἰς τὴν Ἦλιδα, καὶ κτίσας τὴν Σαλμωνύην. Λέγεται δὲ ὅτι ἐπαρθεὶς διὰ τὴν δύναμίν του, καὶ ἀρετεριζόμενος τὰς τιμὰς τοῦ Διός, τοῦ ὁποίου ἐμιμεῖτο τὰς ϐροντὰς καὶ ἀστραπὰς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸν Τάρταρον.
Σαλμώνη (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν τῇ Πισάτιδι, πλησίον τῆς ὁμωνύμου πηγῆς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως. 2) = τῷ Σαλμωνίῳ (τὸ), ἄκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κρήτης, (Κάϐο-σίδερο).
Σαλμωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Σαλμώνης. ‖. ἄκρα —, = τὸ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον.
*Σαλοη (ἡ), λίμνη τις περὶ τὸν Σίπυλον.
*Σάλπη (ἡ), Ἀσσϐία τις, γράψασα Παίγνια.
Σάλυες (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρϐωνίτ. Γαλλ., μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων.
Σαλύνθιος (ὁ), ϐασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ.
*Σαλώμη (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἡρώδου.
Σαλων, ωνος (ἡ) καὶ Σαλῶναι (αἱ), π. ὀχυρὰ τῆς Δαλματ. 2) π. τῆς Βιθυν., ἀφ' ἧς ὁ Σαλωνίτης τυρός.
Σαμάρεια (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἡ ὕστερον ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ Ἡρῴδου τοῦ Μεγάλου καὶ μετονομασθεῖσα Σεβαστὴ εἰς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου.
Σαμαρανὴ (ἡ), π. τῆς Γρκαν. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας.
Σαμάται (οἱ), Π. ἀντὶ Σαρμάται.
*Σάμϐας, α (ὁ), αὐλητής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 634).
*Σαμϐύλας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
*Σάμϐυξ (ὁ), σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐν Ἰνδίᾳ.
Σάμη (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἴσως ἡ Κεφαλληνία ἢ 2) π. ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, (ὁ κάτοικος Σαμαῖος).
Σαμία (ἡ), θυγ. τοῦ Μαιάνδρου, γυνὴ τοῦ Ἀγκαίου, καὶ μήτηρ τοῦ Περιλάου, Σάμου καὶ Ἀλιθέρσου. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Σάμου. 3) π. τῆς Ἤλιδος, ἐπὶ τινος γηλόφου (σήμ.), ἡ ὕστερον Σαμικόν.
Σαμικὸν (τὸ), φρούρ. καὶ ἔπειτα κώμη τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Σαμίου ἢ Σαμικοῦ Ποσειδῶνος.
Σάμινθος (ἡ), π. τῆς Πελοποννήσου παρὰ Θκδ., ἄλλως ἄγνωστος, (Ὁ Οὐδσὼν ἀναγινώσκει Σαμικόν).
Σάμιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. 2) (κυριωνυμ.) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Σάμιππος (ὁ), Ἀρκάς τις παρὰ Λουκιανῷ.
Σαμνῖται (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., κατοικοῦντες τὴν ἀπ' αὐτῶν Σαμνῖτιν καλουμένην χώραν πρὸς τὴν Ἀδριατ. Θάλασσαν.
Σαμοθρᾴκη καὶ (Ἰων.) Σαμοθρηΐκη ἢ (Π.) Σάμος Θρηϊκίη (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης, ἀπέναντι τῶν ἐκϐολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων, σώζουσα δὲ ἡ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σαμοθρᾴξ καὶ [Ἰων.] Σαμοθρῄξ).
Σαμόλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Σᾶμος (ἀφορ. ἀντὶ) Σῆμος (ὁ), Ἀρκάς τις ἐκ Μαντινείας.
Σάμος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μυκάλης. 2) = Σῆμη. 3) = ἡ Θρηϊκίη, ἴδε Σαμοθρᾴκη, (ὁ νησ. Σάμιος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαμόσατα (τά), π. τῆς Συρ., ἐπί τοῦ Εὐφράτου, πρωτεύουσα τῆς Κομμαγηνῆς, (ὁ πολ. Σαμοσατεύς).

Σαμώνιον (τό), = Σαλμώνιον. 2) πεδίον περί τήν Ἀλεξάνδρειαν Τρῳάδ.

Σαναχάριβος (ὁ), Σανχεριμπ, βασιλεύς τῶν Ἀράβων καί Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατά τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σήθω τῷ 730 πρό Χ.

Σάνδακος (ὁ), υἱός τοῦ Ἀστυνόου, ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ, καί πατήρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ἀποικίσας τήν ἐν Κιλικίᾳ πόλιν Κελένδερις.

Σανδάλιον (τό), φρούρ. τῆς Πισιδ. ἡ Ἰσαυρίας.

*Σάνδης, ου (ὁ), Λαμψακηνός τις, μαθητής τοῦ Ἐπικούρου.

Σάνδιος λόφος (ὁ), λόφος τις πλησίον τῆς Μυοῦντος ἐν Ἰωνίᾳ.

*Σανδρακόττας, ᾳ καί Σανδρόκοττος ἡ Σανδρόκυττος (ὁ), βασιλεύς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Παλιβόθρων.

Σανδώκης, ου (ὁ), υἱός τοῦ Θαμασίᾳ ἐκ τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης.

Σάνδων, ωνος (ὁ), Ταρσεύς, πατήρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου.

Σάνη (ἡ), π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐπί τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξύ Ποτιδαίας καί Μένδης. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπί τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, ἄποικος τῶν Ἀνδρίων, (ὁ πολ. Σανεύς).

Σαννῖται (οἱ), = Σαμνῖται.

Σαννίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, ἐπικαλούμενος Καλός. 2) ὑποκριτής δραμάτων καί χοροδιδάσκαλος ἐν Ἀθήναις.

Σάννοι (οἱ), ἔθνος νομαδικόν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, οἱ πρότερον Μάκρωνες, (Τζαννῖκ).

Σαννυρίων, ωνος (ὁ), κωμικός ποιητής ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Διοκλέους, χλευαζόμενος διά τήν μεγάλην τε ἰσχνότητα. 2) (εἰς τά κωμικά δράματα) πρόσωπον γελοῖον μωρόν τινος ἤ εὐπατήτου.

Σάντονες καί Σάντωνοι καί Σαντωνες (οἱ), λαός τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες παραθαλασσίως μέ πόλιν πρωτεύουσαν τό Μεδιολάνιον, (Saintes).

*Σαξιτανία (ἡ), π. τῆς Ἱσπανίας περί τήν Νέαν Καρχηδόνα, (ὁ πολ. Σαξιτανός).

Σάος (ὁ), ποτ. τῆς Παννονίας, χυν. εἰς τόν Δούναβιν, (Σάβας).

Σάπαι καί Σαπαῖοι (οἱ), λαός τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξύ τῶν Ἀβδήρων καί τῶν αὐτόθι ὀρέων, (ἄλλως) Σάϊοι.

Σάπειρες (οἱ), = Σάσπειρες.

*Σάπις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. περί τό Ἀρίμινον.

*Σάπορδα (ἡς), π. τῆς Πισιδ. (Πολύβ. Ε', ος', 4).

Σάπρα (ἡ), λίμνη ἤ βάλτος τῆς Μυσίας περί τά Ἄστυρα. 2) λίμνη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου πρός βορρᾶν τῆς Μαιώτιδος.

*Σαπυσελάτων, ωνος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ., τά μετά ταῦτα Ἀραχναῖον.

Σαπφώ, οῦς (ἡ), ἡ περίφημος λυρική ποιήτρια ἐκ Μιτυλήνης, θυγατήρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καί σύγχρονος τοῦ Ἀνακρέοντος, ἥτις, ὑπανδρευθεῖσα μετά τινος Κερκόλα, ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τήν Κλεΐδα· μετά θάνατον δέ τοῦ συζύγου της, ἀριστοκρατεῖσα εἰς τήν ποίησιν, εὐδοκίμησεν ἐπί τοσοῦτον, ὥστε ἐπωνομάσθη ὑπό τῶν ἀρχαίων δεκάτη Μοῦσα. Ἐρασθεῖσα δέ τοῦ Φάωνος, καί μή ὑποφερουσα τήν ἀδιαφορίαν του, ἐκρημνίσθη ἀπό τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτα εἰς τήν θάλασσαν. Ἐκ τῶν ποιημάτων της διεσώθησαν μόνον δύο ᾠδαί καί τινα ἐπιγράμματα. 2) ἑταίρα τις ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἔρεσοῦ.

Σαράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περί τόν Ἄκην ποταμόν, ὑποτελές τῶν Περσῶν, π.θανῶς οἱ παρ' Ἀρριανῷ Δράγγαι.

Σάρακα (τά), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας, (ὁ πολ. Σαρακηνός).

Σάραμβος (ὁ), οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.

Σαρανανά (τά), φρούρ. ἐπί τῶν συνόρων τῆς Κολχ. καί Ἰβηρ.

*Σαράπαραι (οἱ), ἑρμηνευόμενον Κεφαλοτόμοι, ἔθνος Θρᾳκικόν περί τήν Ἀρμενίαν.

Σαραπεῖον καί Σαραπιεῖον (τό), ἱερόν τοῦ Σαράπιδος.

Σάραπις, ιδος (ὁ), θεός τῶν Αἰγυπτ., εἰκονιζων τόν Νεῖλον καί τήν ἀπ' αὐτοῦ εὐφορίαν, ὅθεν καί εἰς τούς ναούς του ὑπῆρχε πάντοτε ἐν Νειλομέτριον. Τό ἄγαλμά του ἐφέρθη πρῶτον ἐπί Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐκ τῆς Σινώπης εἰς τήν Ἀλεξάνδρειαν, ὅθεν ἐλέγετο ᾧ Ζεύς Σινωπίτης. Κατά δέ τόν Ἀπολλόδωρον, ἦτον ὁ Ἆπις.

Σαργεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων παρά Θκδ.

Σαρδανάπαλος καί -αλλος (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεύς τῆς ἀρχαίας τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, διαβόητος διά τήν τρυφήν καί ἡδυπάθειάν του, πολιορκηθείς ἐπί τέλους ἐν τῇ Νίνῳ ὑπό τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Βελέτιος καί τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μηδίας Ἀρβάκου, ἐπαναστάντων, ᾧ μετά διετῆ πολιορκίαν πυρποληθείς οἰκειοθελῶς μέ ὅλους τούς θησαυρούς τάς γυναῖκας καί τούς δούλους τῷ 823 πρό Χ.

Σάρδεις καί (Ἰων.) Σάρδιες (αἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Λυδίας ἐπί τῆς περί τόν Πακτωλόν ποταμόν καί τό ὄρος Τμῶλον πεδιάδος, καθέδρα τοῦ Κροισου καί τῶν ἐφεξῆς σατραπῶν τῆς Λυδίας ᾧ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναζομένων φόρων, (Σάρτ), (ὁ πολ. Σαρδιανός).

*Σάρδος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. (ὁ πολ. Σαρδηνός).

Σαρδώ, οῦς καί Σαρδών, όνος (ἡ), νῆσος μεγάλη τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἔχουσα 4000 σταδίων περιφέρειαν ᾧ διαῤῥεομένη ὑπό μικρῶν τινων ποταμῶν, (ὁ νησ. Σαρδῶος).

*Σάρισα (τά), π. τῶν Γορδυαίων ἐν τῇ Μεσοποταμ. φ.

Σαρμαται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας, ἄλλως Σαυρομάται.

Σαρματία (ἡ), μέγα μέρος τῆς βορείου Εὐρώπης καί Ἀσίας, ὑπαγόμενον εἰς τήν νῦν Ῥωσσίαν καί περιλαμβάνον ἐπί τῆς Εὐρώπης μέν τήν ἀπό τοῦ Βιστούλα ποταμοῦ μέχρι τοῦ Τανάϊδος ἐκτασιν, ἐπί τῆς Ἀσίας δέ, τήν ἀπό τοῦ Τανάϊδος ἄχρι τοῦ Βόλγα ἡ Ῥᾶ· συνορεύουσα πρός μεσημβρίαν μέ τόν Καύκασον καί τήν Εὔξεινον Πόντον, πρός δυσμάς μέ τά Καρπάθια ὄρη, πρός βορρᾶν μέ τόν Ὠκεανόν καί τούς ὑπερβορείους, καί πρός ἀνατολάς μέ τήν Κασπίαν θάλασσαν.

Σάρνος (ὁ), ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κατω Ἰταλίᾳ, (Sarno).

Σάρος (ὁ), ποτ. τῆς Κατταονίας, ῥέουσα τοῦ Ταύρου διά τῆς Κιλικίας καί τῶν Κομάνων, καί χυν. εἰς τήν μεσόγειον θάλασσαν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μέ τόν Πύραμον.

Σαρπηδόνιος, α, ον. Ὁ τοῦ Σαρπηδόνος (ὅθεν ||. » Σαρπηδονία ἄκρα ἡ πάχυα ἀκρωτ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπί τοῦ Μέλανος κόλπου τῆς Μεσογείου, (Κάπο-Γκρέκο). ||. » Σαρπηδόνιον χῶμα, ᾳ Αἰσχλ., ἀκρωτ. τῆς Τρῳάδος Αἰολικίας, ὅπου ἐλέγετο εἶναι ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνος.

Σαρπηδών, όνος καί (Π.) Σαρπήδων, οντος (ὁ), υἱός τοῦ Διός καί τῆς Εὐρώπης, ἀδελφός τοῦ Μίνωος καί Ῥαδαμάνθυος, μετοικήσας ἐκ Κρήτης εἰς Κιλικίαν, ἐπολέμησε λαβών ὡς ἀνταμοιβήν τῆς κατά τῶν Λυκίων ἀνδραγαθίας του μέρος τῆς χώρας, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ. 2) υἱός τοῦ Διός καί τῆς Λαοδαμείας, ἤ τοῦ Διός καί τῆς Δηϊδαμείας, ἐγγονος τοῦ προτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεύς τῆς Λυκίας, ἐλθών ὡς σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τήν Τροίαν, καί φονευθείς ὑπό τοῦ Πατρόκλου. 3) υἱός τοῦ Ποσειδῶνος ἤ ἀδελφός τοῦ Πόλτυος ἐκ Θρᾴκης, φονευθείς ὑπό τοῦ Πυρακ. ||. » Σαρπηδόνιον ἄκρα, ᾳ = Σαρπηδόνιον χῶμα.

Σάρσινα (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἐπί τοῦ ποταμοῦ Κάπρος, διασώσα τό ὄνομά της, (ὁ πολ. Σαρσινάτης).

Σάρτη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπί τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

Σάρων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεύς τῆς Τροιζῆνος, ἀπό τοῦ ὁποίου, συνήθους ἐν ᾧ ἐθήρευε μίαν ἔλαφαν, παρωνομάσθη ὁ -

Σαρωνικός κόλπος ἤ πορθμός (ὁ), ὁ μεταξύ Ἀττικῆς καί Ἀργολίδος, (Κόρφος τῆς Αἴγινας).

Σαρωνίς, ίδος (ἡ), θάλασσα —, ὁ Σαρωνικός κόλπος. ||. ἐπίθετ. ἡ Ἀρτεμις, ἀλλως Σαρωνία, ἀπό τοῦ ναοῦ τόν ὁποῖον ἔκτισεν εἰς τιμήν αὐτῆς ὁ Σάρων.

Σάσπειρες (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Ἀρμενίας ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, συστρατεύσαντες μετά τοῦ Ξέρξου κατά τῆς Ἑλλάδος.

Σάσων, ωνος (ἡ), μικρά νῆσος μεταξύ Ἠπείρου καί Ἰταλίας, ἐπί τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου κόλπου, (Sassoune).

Σάταλα (τά), π. ὀχυρά τῆς Ἀρμεν., (ὁ πολ. Σαταλεύς).

Σατάσπης, ου (ὁ), Πέρσης, υἱός τοῦ Τεάσπιος, Ἀχαιμενίδης, διαταχθείς ὑπό τοῦ Ξέρξου νά περιπλεύσῃ τήν Δῆλον, καί ἀνασκολοπισθείς διότι δέν ἠδυνήθη νά ἐκπληρώσῃ τήν παραγγελίαν ταύτην.

*Σατίων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ. παρά τήν λίμνην Δυχνιδόν.

Διπρόσωπη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαντιάδες, εντος (ὁ), χειμαρρος της Μυσίας, ὁ ἄλλως Σαφνιάδες.
*Σατορνῖνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) ὁ Κυθηνᾶς, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.
Σάτραι (αἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου καὶ Στρυμόνος.
*Σατράχης (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀρρ.
Σατταγυδαι (οἱ), ἔθνος, Ἰνδικὸν πιθανῶς, κατοικοῦν πλησίον τῆς Σογδιανῆς.
*Σατύρα καὶ Σατύρη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
*Σατυρίδες (αἱ), νῆσοί τινες ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.
Σατυρίων, ωνος (ὁ), μῶμός τις καὶ γελωτοποιὸς παρὰ Λουκιανῷ. 2) φιλόσοφός τις Σωκρατικὸς παρὰ τῷ Μ. Ἀντων.
Σάτυροι (οἱ), δαίμονές τινες τραγόμορφοι, ὀπαδοὶ τοῦ Διονύσου, φύσει λάγνοι καὶ ἀσελγεῖς, διατρίβοντες συνήθως εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς δρυμοὺς, καὶ διαφέροντες τῶν Σειληνῶν καὶ τῶν Φαύνων. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Νύμφης Ἰφθίμης, ἢ κατ' ἄλλως, τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Νύμφης Νικαίας.
Σάτυρος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) υἱὸς τοῦ Θεόγνιδος ἐκ Μαραθῶνος περίφημος τραγικὸς ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθ. 3) κωμικὸς ποιητὴς Ἑλλην παρὰ Πλουτάρχῳ. 4) φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος ἢ γράψας περὶ χαρακτήρων. 5) τύραννός τις ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Πόντῳ. 6) ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, ἄλλως Σατύριος. 7) φιλόσοφός τις Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Χίου Ἀρίστωνος. 8) υἱὸς τοῦ Ἀνταίνακτος ἐξ Ἰλιάδος, νικήσας Ὀλύμπια κτλπ.
Σατύρων, ωνος (ὁ), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σατυρίων.
Σαύλιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὁ τοξεύσας τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν.
Σαυνῖται, Σαυνῖτις, =Σαμνῖται, Σαμνῖτις.
Σαυρομάται (οἱ), οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Σαρματίας, ἀπόγονοι τῶν Ἀμαζόνων, νομάδες καὶ μάχιμοι.
Σαώ, οὔς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Σάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, ὁ πρῶτος συνοικίσας καὶ πολίσας τοὺς κατοίκους τῆς Σαμοθρᾴκης. 2) Ἀκάνθιός τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 3) Ἀκραίφνιος, ὁ πρῶτος ἀνευρὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου.
Σεβάσεια ἢ Σεβαστὴ (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου παρὰ τὸν Ἅλυν ποταμὸν, μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, (Σιβάζ), (ὁ πολ. Σεβαστηνές).
Σεβαστόπολις, εως (ἡ), =Σεβάστεια. 2) =Διοσκουριάς.
Σεβαστὸς (ὁ), ὁ Ῥωμαϊστὶ Augustus Καῖσαρ.
Σεβέννυτος (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Σεβεννύτου Νομοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη καὶ τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα τοῦ Νείλου, ὁ μέγας αὐτοῦ βραχίων ὁ βέων διὰ τοῦ Δέλτα.
Σεβηριανὸς (ὁ), ὁ Ῥωμ. Severianus.
Σεβῆρος (ὁ), ὁ Ῥωμ. Severus.
Σεβὼς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκώντος, ἀρχαῖος ἥρως ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου καὶ ἱερὸν αὐτοῦ τὸ Σέβριον.
Σεγίστη (ἡ), =Ἐγέστη.
Σεγόδουνον (τὸ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., (Rhodez).
Σεγουβία (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., (Segovia).
Σεγουσιανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Λουγδ. Γαλλ. μεταξὺ Ῥοδανοῦ καὶ Λίγειρος. 2) λαὸς τῆς βορείου Ἰταλίας περὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντε.
Σεγούσιον (τὸ) ἢ Σιγουσίων (πόλις), π. τῆς βορείου Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, πρωτεύουσα τῶν Σεγασιανῶν, (Σουσα).
Σειθὼν, ῶνος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας ἐν Τάνει τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720 πρὸ Χ. ἐν καιρῷ τῆς δυναστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακώνος, καὶ ἀποκρούσας τοὺς εἰσβαλόντας Ἀσσυρίους εἰς τὴν Αἴγυπτον.
Σειλήνη (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σειληνὸς (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Διβύῃ Νύσης, τροφὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Διονύσου, τὸν ὁποῖον συνώδευεν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου πολλάκις συγχέεται, παριστανόμενος συνήθως ὡς γέρων φαλακρὸς, μὲ σιμὴν ῥῖνα καὶ κοιλίαν προέχουσαν, καθήμενος ἐπ' ὄνου ἢ ἀείποτε μεθύων. ||. (πλθ.) Σειληνοὶ, οἱ ἀρχαῖοι Σάτυροι μὲ ὠτία καὶ οὐρὰν τράγου.
*Σειμήδης, ους (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεομήδης.
*Σείπομπος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεόπομπος.
Σειρὴν, ῆνος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ Σειρῆνες, καθ' Ὅμηρον, δύω, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τρεῖς, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια ἢ Λευκωσία, ἡ τέσσαρες, Μόλπη, Ἀγλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια, θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης ἢ Μελπομένης, παρθένοι μὲ πτερὰ κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἢ καταγοητεύουσαι μὲ τὴν μελῳδίαν αὐτῶν τοὺς παραπλέοντας, εἰς τρόπον ὥστε, λησμονοῦντες τοὺς οἰκείους καὶ τὰς πατρίδας των, κατετήκοντο περὶ αὐτὰς ἢ κατετρώγοντο ὑπ' αὐτῶν. Ἵνα δὲ πεπρωμένον εἰς αὐτὰς νὰ ζήσωσιν ἄχρις ὅτου διέλθῃ πλοῖον τὰ παράλιά των, χωρὶς νὰ γοητευθῶσιν οἱ ἐν αὐτῷ· καὶ τοῦτο συνέβη ἢ ὅτε οἱ Ἀργοναῦται διαβαίνοντες ἀπετράπησαν ὑπὸ τῆς λύρας τοῦ Ὀρφέως νὰ τὰς ἀκούσωσιν, ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς διέβη, φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὠτία τῶν συντρόφων του, ὅτε καὶ πεσοῦσαι αἱ Σειρῆνες εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιγήγησαν. Λέγεται δὲ ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς πτηνὰ ὑπὸ τῆς Δήμητρος, διότι δὲν ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν τῆς Περσεφόνης, ὅτε ἡρπάζετο ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. 2) =Σειρηνοῦσαι.
Σειρηνίς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Σειρήνων. ||. «Πέτρα —,» Διον. τὸ ἀκρωτ., τῶν Σειρηνουσῶν.
Σειρηνοῦσαι (αἱ), τρία μικρὰ ἐρημονήσια παρὰ τὰ παράλια τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, εἰς τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν μυθολογίαν, μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες, πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν, (Galli).
Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον (τὸ), τὸ ἄλλως Ἀθηναίων, ἀκρωτ. τῆς Καμπανίας ἐντῷ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνείου κόλπ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο διατρίβεσθαί ποτε αἱ Σειρῆνες, (La Punta).
Σειρῖτις, ίδος (ἡ), =Σιρῖτις.
*Σείτιμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεότιμος.
*Σεκοῦνδος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμ. Secundus, ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σελάνα ἢ Σελαναία, Δωρ. ἀντὶ Σελήνη.
Σελάρτιος (ὁ), κωμικὸς πλαστὸν ὄνομα.
Σελασία (ἡ), =Σελλασία.
Σέλγη (ἡ), π. τῆς Ἰσιδ., ἄποικος τῶν Λακεδ., διατηρήσασα τὴν ἐλευθερίαν της ἐπὶ πολὺν χρόνον, (ὁ πολ. Σελγεύς).
*Σιλγησσὸς (ἡ), =Σαγαλασσός.
*Σέλδωμος (ὁ), Κάρ τις παρ' Ἡρόδ.
*Σελεάδας (ὁ), Λακεδαιμόνιος, Ὀλυμπιονίκης, (Παυσαν. ΣΤ, 16).
Σελεύκεια (ἡ), ἡ ἐπὶ Τίγριδι, π. τῆς Βαβυλῶν., κειμένη ἐπὶ τινος διώρυγος, συνδεούσης τὸν Τίγριν μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἢ καθιδρ. τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας, ἔχουσα κατὰ τὸν Πλίνιον, 600, 000 κατοίκων. Κατεςράφη δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Βήρου, (Ἐλ-Μοδάϊν).
2) ἡ ἐν Πιερίᾳ, π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, πρωτεύουσα τῆς Σελευκίδος, κτίσμα ὡσαύτως τοῦ Σελεύκου καὶ καταστραφεῖσα παρομοίως διὰ προδοσίας, (Κίφε). 3) ἡ Τραχεῖα, π. τῆς Κιλικίας, κτίσμα καὶ αὐτὴ τοῦ Σελεύκου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ, καὶ καταστραφεῖσα ὕστερον μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας, (Σελευκιέχ). 4) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., κτίσμα καὶ αὐτὴ πιθανῶς τοῦ Νικάτορος. 5) ἡ πρὸς Βήλῳ, ἢ ὕστερον Σελευκοβηλος, π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Σεϊχούνι). 6) π. τῆς Περαίας Παλαιστίνης, κτισθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, καὶ ἄλλαι ἄλλοθι, (ὁ πολ. Σελευκεύς).
Σελευκὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., πρωτεύουσα τῆς ὁποίας ἦτον ἡ Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ.
Σελευκοβηλος (ἡ), =Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ.
Σέλευκος (ὁ), ὁ Νικάτωρ, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, σφαγεὺς τοῦ Μ. Ἀλεξ. καὶ δεσπότης τῶν ὑπ' αὐτὸν ἐθνῶν τε, λαῶν εἰς τὸ μεσόγειον τε τὴν Βαβυλωνίαν καὶ Μηδίαν, καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἀντιγόνου, τὸν ὁποῖον, συμμαχήσας μετὰ τοῦ Λυσιμάχου, κατετρόπωσεν ἐν τῇ Συρίᾳ, ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρον του τὴν Συρίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας, καὶ συστήσας τὸ μέγα βασίλειον τῆς Συρίας, ὅπου ἔκτισε διαφόρους παρωνύμους αὐτοῦ πόλεις. Νικήσας δὲ ἐν Φρυγίᾳ καὶ τὸν Λυσίμαχον, θανατωθέντα ἐν τῇ μάχῃ, διέβη εἰς τὴν Εὐρώπην ἵνα κυριεύσῃ καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἀλλ' ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φονεύθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ ἐν Λυσιμαχίᾳ τῷ γ'. ἔτει τῆς 124 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν καὶ μετὰ 32 ἐτῶν βασιλείαν, ὁ δὲ υἱὸς ᾧ διάδοχος αὐτοῦ Ἀντίοχος ἀνήγειρεν αὐτῷ ᾧ ναὸν ἐν τῇ πόλει Σελευκείᾳ. 2) ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εἰρωνείαν Καλλίνικος, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεύσας τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 247 ἕως τοῦ 227 πρὸ Χ., πολεμῶν ἀδιακόπως κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ τοῦ Ἀρσάκου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ᾧ αἰχμαλωτισθεὶς ἐπὶ τέλους, ἀπέθανεν ἕλκεινῶς. 3) ὁ Κεραυνός, βασιλεύσας τρία ἔτη τῆς Συρίας, καὶ φαρμακωθεὶς ὑπό τινων συνωμοτῶν. 4) ὁ Φιλιππ-πατωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 176 πρὸ Χ., φαρμακωθεὶς ᾧ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ἡλιοδώρου. 5) πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας τῆς Συρίας περὶ τὸ 125 π. Χ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας του μητρὸς Κλεοπάτρας. 6) πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Γρυποῦ, βασιλεύσας τῆς Συρ. περὶ τὸ 97 πρὸ Χ. ᾧ διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς.

7) ὁ κληθεὶς Κυβιοσάκτης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν, νομφευθεὶς Βερενίκην τὴν θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, καὶ διαδεχθεὶς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του, καὶ φονευθεὶς τῷ 87 πρὸ Χ. 8) υἱὸς Μνησιπτολέμου τοῦ ἱστοριογράφου, ποιητὴς ἅλλων ᾀσμάτων. 9) ὁ Βαβυλώνιος, πολυμαθὴς Χαλδαῖος, παρὰ Στρ.

Σελιναία (ἡ), Π. ἀντί

Σελήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑπερίωνος ἢ τοῦ Πάλλαντος καὶ τῆς Θείας ἢ Εὐρυφαέσσης, ἀδελφὴ τῶν Ἡλίου, λατρευομένη ὡς θεὰ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐνδυμίωνος 50 θυγατέρας.

Σελήνης λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Τυρρηνίας, περὶ τὴν νῦν Luna.

Σελήνης ὕδωρ (τὸ), ἱερά τις πηγὴ περὶ τὰς Θελάμας.

Σεληνοῦς, οὔντος (ὁ), = Σελινοῦς.

Σεληπιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Σεληπίου, πατρωνυμ. ὁ Εὔηνος.

Σελινοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδ. 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, ῥέων παρὰ τὸν Σκιλλοῦντα. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Λαμπείας. 4) π. τῆς Κιλικ., ὅπου ἀπέθανεν ὁ Τραϊανός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Τραϊανόπολις, (Σελευνί), (ὁ πολ. Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος).

Σελλασία (ἡ), π. τῆς Ἀσκων ἐπὶ τοῦ Οἴνου ποταμοῦ.

Σελλήεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (Ἀχαΐτας). 2) ποτ. τῆς Τρῳάδος, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἀρίσβην.

Σελλοί (οἱ), οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός, ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν φυλὴν ᾗ νομιζόμενοι ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν, κατοικοῦντες δὲ ἐντὸς ἕλους ἢ ἅλσους, ὅθεν καὶ Ἕλλοι.

Σέλλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς Αἰσχίνου πινυτοῦ, χλευαζομένος ὡς ἀλαζὼν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

*Σελουρος (ὁ), λησταί τις ἐν Σικελίᾳ, ἐπωνομασθεὶς Αἴτνης υἱός, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγ.

Σεμέλη (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου ᾗ τῆς Ἁρμονίας, ἥτις, μείνασα ἔγκυος ἐκ τοῦ Διός, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν μὲ ὅλην του τὴν ἐν οὐρανῷ μεγαλειότητα, καὶ μὴ ὑπομείνασα τὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν, ἀπέθανεν ἐκ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἔμβρυον (τὸν Διόνυσον) ῥάψας ὁ Ζεὺς εἰς τὸν μηρόν του, ἐτελειοποίησε.

Σεμίραμις, ιδος (ἡ), ἡ περίφημος βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς ὁποίας διάφορα μυθεύονται, γυνὴ τοῦ βασιλέως Νίνου, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπιτροπεύσασα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Νινύου, ἔκτισε καὶ ἐκόσμησε τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐπεχείρισε διαφόρους ἐκστρατείας, τελευταῖον δὲ παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν της, ἔζησεν ἄφαντος εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων, ἐξ ὧν ἐβασίλευσε τοὺς 42, τῷ 2000 πρὸ Χ., ἀποθεωθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων. 2) ἑτέρα βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, πολὺ νεωτέρα τῆς πρωτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβονασσάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743—733 πρὸ Χ., ᾗ ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην.

Σεμιράμιδος τεῖχος (τὸ), = Μηδικὸς τεῖχος.

Σένεκας (ὁ), Δούκιος, υἱὸς τοῦ Ἀννωναίου Σενέκα ἐκ τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ πόλεως Κορδούβης, περίφημος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς Ῥωμαῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ῥώμην δεκαπενταετὴς, καὶ διδαχθεὶς αὐτόθι τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν ῥητορείαν, χρηματισας δὲ παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τοῦ Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καταδικασθεὶς ἐπὶ τέλους εἰς θάνατον, ἀπέθανεν ἀνοίξας ἰδιοχείρως τὰς φλέβας του. Σῴζονται αὐτοῦ διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα, 124 ἐπιστολαὶ καὶ τινες τραγῳδίαι.

Σένωνες καὶ Σένανες (οἱ), λαὸς τῆς Αὐγδουν. Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὸν Σηκοάναν ποταμόν.

Σεντῖνον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Σεντινάτης).

Σένωνες (οἱ), = Σέννονες.

*Σεραπίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

Σερβωνὶς, ίδος (ἡ), λίμνη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου, παρὰ τὸ ὄρος Κάσιον.

Σέριφος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μία τῶν Κυκλάδων, διασῴζουσα τὸ ὄνομάτης, (ὁ νησ. Σεριφιος).

Σερμύλη (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, κατεστραφεῖσα, καθὼς φαίνεται, ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, (ὁ πολ. Σερμύλιος).

Σέρρειον καὶ Σέρρειν (τὸ), ἀκρωτ. ᾗ φρούρ. (Σέρρειον τεῖχος) τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης, (Κάβο-Μακρύ), (ὁ πολ. Σερρεώτης καὶ Σερρειώτης ἢ Σερρειάτης).

*Σεσάρηθος (ἡ), π. τῶν Ταυλαντίων ἐν Ἠπείρῳ, (ὁ πολ. Σεσαρήθιος καὶ Σεσαρήσιος).

Σέσωστρις, εως (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτ., υἱὸς τοῦ Ἡλιονόριος, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μῶνα ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως τοῦ 1357 πρὸ Χ ᾗ κυριεύσας μέγα μέρος τοῦ τότε γνωσθέντος κόσμου μετὰ μίαν ἐννεαετῆ στρατείαν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται πρὸ τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ διαίρεσις τῆς Αἰγύπτου εἰς 36 Νομούς. Ἀλλὰ τινὲς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ὑπάρξεώς του.

Σευάλκης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχυλ.

Σεύθης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀμάδοκον, συμμαχήσας δὲ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκα τοῦ Β', καὶ ἐκτείνας τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ μέχρι τοῦ Ἄθω. 2) ὁ Β', ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, ὃς τις ἐβασίλευε τὸν Ξενοφῶντα, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τῆς Ἀσίας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων.

Σηκοάνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων ᾗ χυν. εἰς τὸν Φρεντανικὸν Ὠκεανόν, χωρίζων δὲ τὴν χώραν τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῶν Βέλγων, (Sequana).

Σηκοανοὶ καὶ Σηκουανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. περὶ τὸν Σηκοάναν, σχηματίζοντες ἐπὶ Αὐγούστου ἰδιαίτερον Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Σηλυβρία καὶ Σηλυμβρία (ἡ), π. ἐμπορ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Σηλυβρια, ὁ πολ. Σηλυμβριανὸς καὶ Σηλυβριανός).

*Σημαχίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σημαχίδης ἢ Ἐκ Σημαχιδῶν).

Σῆμος (ὁ), = Σᾶμος. 2) Δήλιος ποιητὴς, γράψας Δηλιάδα.

Σήνα καὶ Σήνη καὶ Σηνογαλλία (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, κτίσμα τῶν Γαλατῶν, (Sinigaglia).

Σήνωνες (οἱ), = Σένονες.

Σήπεια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Σηπία (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν λίμνην Στύμφαλον, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Δίμπύτου.

Σηπιάς, άδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Θετταλομαγνησίας, (Κάβος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου). 2) πολίχνιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτ. συνοικισθὲν ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

*Σηπιοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ τὸν Στρ., ὁ ὕστερον Σηπεύς.

Σήρ, Σηρός (ὁ), ποτ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου σχηματίζεται ἡ νῆσος Σηρία. 2) (συνῆθ. πλ.) οἱ Σῆρες, ἔθνος μέγα, κατοικοῦν τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ, ὧν ὁ ὄνομα φέρεται καὶ μητρόπολις τὰ Σῆρα, ἀλλ. || Σηρικὸς, ἡ, όν, Ὁ τῶν ἢ ἀπὸ τῶν Σήρων.

*Σήραμβος (ὁ), Ἀγαλματοποιὸς τις ἐξ Ἀθηνῶν.

*Σηρία (ἡ), ἴδε Σήρ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σησάμης ἡ Σησάμας, α (ὁ), Μυσὸς τις παρ' Αἰσχλ.

Σήσαμον (τὸ) καὶ Σήσαμος (ἡ), π. τῆς Παφλαγ., συνενωθεῖσα μετὰ ταῦτα μὲ τὴν Ἀμαστρίν, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις διετήρησε τὸ πρῶτον ὄνομα.

Σηστὸς (ἡ), πολίχν. Αἰολικὸν ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἀβύδου, περίφημοι ἀμφότεραι διὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου, (ὁ πολ. Σήστιος καὶ ἰδιωτ. θηλ. Π. Σηστιάς).

Σηστία (ἡ), π. παλαιὰ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σθενὼ (ἡ), Π. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄντεια, θυγ. τοῦ Ἰοβάτη, βασιλέως τῆς Λυκίας, ἡ τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἢ τις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ὕστερον μεταμεληθεῖσα διὰ τοῦτο, ἐφονεύθη (διοχείρως.

Σθενελαΐδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερουσιαστῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, (κυρ. πατρωνυμ. ἐκ τοῦ

Σθενέλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰθαιμένους, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 2) Ἀκεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σθενέλας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Σθενέλαος· 2) υἱὸς τοῦ Κρετῶντα, πατρὸς τοῦ Γελάνορος, (Πευσ. Β', 16 καὶ 19).

Σθενέλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ἀκάστου, καὶ, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

Σθενέλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. 2) υἱὸς τοῦ Καπανέως ἢ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Κυλαράβου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας ἢ μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, γεννήσας ἐκ Νικίππης τῆς θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος τὸν Εὐρυσθέα, τὴν Ἀλκινόην καὶ τὴν Μέδουσαν, ὕστερον δὲ διώξας τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐκ τῆς Τίρυνθος καὶ βασιλεύσας αὐτῆς τε ἢ τῶν Μυκηνῶν. 4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλαντος. 5) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω ἢ τοῦ Ἀκτορος, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ πρὸς ἀνταμοιβὴν τὴν νῆσον Θάσον. 6) ὑποκριτὴς δραματικὸς ἐν Ἀθήναις.

*Σθένις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Στρβ. καὶ Παυσ.

Σθενὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γοργόνων.

Σθενωνίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν παρ' Ἰαμβλίχῳ.

*Σίβαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Σίβυλλα (ἡ), κυρ. καὶ ἐτυμολογ. = Θεοβουλὴ (ἐν γένει) γυνὴ προφῆτις, ἡ ὁποία ἀναφέρονται ὑπὲρ τὰς δέκα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὧν ἀρχαιοτέρα μὲν 1) ἡ Λιβυκὴ ἢ Τρωϊκὴ ἢ Ἑλληνοπυτικὴ, θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Λαμίας, ἢ ἄλλως Ἐρυθραία ἢ Δημοφίλη, ἀναστρεφεῖσα ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ προφητεύσασα τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας κτλ., (περιφημότερα δὲ 2) ἡ Ἐρυθραία, κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Τρωϊκὴν, ἱέρεια τοῦ Σμινθίως Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα ἐν Μαρπησσῷ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἀκολούθως μεταβᾶσα εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, Δελφοὺς ἢ Δῆλον. Ὁ Στρβ. παραδέχεται δύω Ἐρυθραίας Σιβύλλας, ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο Ἀθηναΐς, καὶ 3) ἡ Κυμαία, ἀναφερομένη παρὰ τοῖς Ἰταλιώταις μάλιστα λαοῖς, ὡς γεννηθεῖσα ἐν Κύμῃ τῆς Καμπανίας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀποδίδονται τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, ἀφανισθέντα ἐπὶ τῆς ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς. Παρὰ ταύτας ἀναφέρονται ἡ Αἰγυπτιακὴ ἢ Βαβυλωνία ἢ Χαλδαία ἢ Ἑβραϊκὴ, ἡ Κιμμερικὴ, ἡ Σαμία, ἡ Φρυγία καὶ ἡ Τιβουρικὴ. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον βωμοὺς καὶ ἀγάλματα εἰς διαφόρους πόλεις.

Σιβύρτιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλεισθένους. 2) σατράπης τῆς Καρμανίας παρ' Ἀρρ.

Σίγγος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου (κόρφη τοῦ Ἁγίου Ὄρους), (Πόρτα Φιγκουέρ), (ὁ πολ. Σιγγαίος).

Σιγειὸς (ἄκρα), ἄδος (ἡ), καὶ

Σίγειον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ πολις μὲ λιμένα τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅπου καὶ φρούριον καλούμενον Ἀχιλλειον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐκειτο ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, (Γενι-σσέχρ).

*Σιγὴ (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Σιγυία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, Σίγνιον ἢ Σιγνῖνον καλούμενον.

Σίγριον (τὸ), ἀκρωτ. ἢ λιμὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Λέσβου, (κοιν. Σίγρι).

Σιγύνναι καὶ Σίγυναι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ἢ ἐκτεινομένος ἄχρι τῶν Ἐνετῶν ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.

*Σίδαι (αἱ), χωρ. τῆς Βοιωτ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀττικῆς.

Σιδὴ (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος, ῥιφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐφρόνει ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῆς θεᾶς ταύτης. 2) μία τῶν Δαναΐδων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. ἀρχαία ἢ λιμὴν τῆς Δακων. 4) π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τοῦ Χελιδονίου κόλπ., ἄποικος τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα καὶ ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. 5) π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Πολεμωνίου, (ὁ πολ. Σιδήτης).

Σιδηνὴ (ἡ), χώρα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σιδην. 2) π. τῆς Τρῳάδος περὶ τὸν Γρανικόν.

Σιδηρὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μητρυιὰ τῆς Τυροῦς.

Σιδικηνοὶ (οἱ), μικρόν τις Αὐσονικὸν λαὸς ἐν Καμπανίᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τέανον.

Σιδόεις, εντος καὶ

Σιδοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), φρούρ. τῆς Κορινθ. ἐν Πελοποννήσῳ.

*Σιδοῦσσα, ης (ἡ), φρούρ. τῆς Ἰων.

Σιδὼν, όνος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Φοινίκης, μητρόπολις τῆς Τύρου, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, (Σαΐδ), (ὁ πολ. Σιδώνιος ἢ Π. Σιδόνιος καὶ σπν. Σιδὼν, καὶ τὸ θηλ. Σιδωνία καὶ Σιδωνιάς.

*Σιθνίδες (αἱ), Νύμφαι τῆς Μεγαρίδος.

Σίθων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ὄσσης, βασιλεύς τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἢ, κατ' ἄλλους, τῶν Θεσπιέων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενοδίκης τὴν Πολλήνην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Κλεῖτος, λαβὼν καὶ τὰ βασίλεια τοῦ πατρός της.

Σιθωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης καὶ Μακεδον., κειμένη περὶ τὸν Τορωναῖον κόλπον.

Σικανία (ἡ), ἀρχαιότερα ὕλη ἡ Σικελία, ἔπειτα δὲ, μέρος μόνον αὐτῆς τὸ περὶ τὸν Ἀκράγαντα.

Σικανοὶ (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σικελίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας, ὁπόθεν ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Λιγύων.

Σικανὸς (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰβηρίας, περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. 3) στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων παρὰ Θκδ.

Σικελία (ἡ), νῆσος μεγάλη καὶ ἐπίσημος τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν ἄκρων τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἔχοντος ἐξ εὐρους ἢ 1000 Ῥωμαϊκῶν βημάτων πλάτος, ὅθεν φαίνεται ὅτι τῷ ὄντι ἀπεσπάσθη αὐτῆς διὰ σεισμοῦ. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Τριακρία ἢ Θρινακία καὶ Σικανία, ἀφ' ὡς ἀρχαιότατοι αὐτῆς κάτοικοι ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καὶ Λαιστρυγόνες, ἐφεξῆς δὲ οἱ Σικανοί, καὶ περὶ τὸ 1200 πρὸ Χ. οἱ Σικελοί, διαβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐπωνομάσθη. Ἔλαβε δὲ ἀποίκους καὶ ἀπὸ τῆς Τρῳάδος καὶ ἀπὸ τῆς Φοινίκης, ἀλλὰ τούτων πάντων ἐπεκράτησαν οἱ Ἕλληνες, ἀποικήσαντες εἰς αὐτὴν πολλαχόθεν τῆς Ἑλλάδος, καὶ συστήσαντες διαφόρους ἐπισήμους πόλεις, συντελέσαντες δὲ τὰ μέγιστα πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ πλούτου της, (τὰ ἔθν. Σικελός, κυρίως ὁ αὐτόθων ἢ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Σικελιώτης, ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος).

*Σίκημος (ἡ) καὶ Σίκημα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ. ἢ Ἀραβ., ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Συχέμ (ξ), (ὁ πολ. Σικημίτης).

Σίκινος (ὁ), δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ Θεμιστοκλέους, σταλεὶς ὑπ' αὐτοῦ κρυφίως πρὸς τὸν Ξέρξην.

Σίκινος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θόαντος καὶ τινος Νύμφης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Σίκινος (ἡ), ἡ πράτερον Οἰνόη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σικινήτης).

Σίκκα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.

Σικυὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαραθῶνος ἢ Μητίωνος, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἐρυσίχθονος ἢ τοῦ Πέλοπος, σύμμαχος καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Ζευξίππῃ τοῦ Δαμέθοντος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Σικυὼν, ῶνος (ἡ καὶ ὁ), π. πρωτ. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ πρότερον Αἰγιαλοὶ ἢ Μηκώνη, ἀπίχουσα ὀλίγον τῆς θαλάσσης λιμένα μὲ καὶ ἀκρόπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιν καὶ μὲ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, (Βασιλικά), (ὁ πολ. Σικυώνιος).

Σικυωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Κορινθίας, Ἀχαΐας καὶ Ἀρκαδίας.

*Σίκων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ὅθεν καὶ τὸ σύνθετον Δεξιόσικων.

Σιλανίων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὰ 300 πρὸ Χ.

Σιλανὸς (ὁ), ἐν γέν. Δωρ. ἀντὶ Σιληνός. 2) (ἰδιαιτ.) μάντις Ἀμβρακιώτης ἐκ τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 3) Ἴλεῖος ἐκ τῆς πόλεως Μακίστου. 4) ἰζωριογράφος Ἕλλην παρὰ Στράβωνι.

Σίλαρις, ιδος (ὁ) καὶ Σίλαρος (ἡ), ποτ. τῆς Λυκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, χωρίζων αὐτὴν τῆς Καμπανίας, (Silaro).

Σιλβανὸς (ὁ), ἀγροτικός τις θεὸς τῆς Ἰταλ., ὁ παρ' Ἕλλησιν Αἰγίπαν.

Σιληνὸς (ὁ), = Σειληνός.

*Σιλουανὸς (ὁ), = Σιλβανός.

*Σιμάγγελος (ὁ), Βοιωταρχός τις παρὰ Πουτ.

Σίμαιθα (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Μεγάρων, σύγχρονος τῆς Ἀσπασίας. 2) Σικελή τις παρὰ Θκρ.

Σίμαιθος (ὁ), ἴδε Σόμαιθος.

*Σιμάριχος (ὁ), γραμματικός τις (;) παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 478).

Σιμίχη (ἡ), δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου, βασιλίσσης τῆς Μακεδ. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Σιμιχίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σιμίχου.

Σίμιχος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σῖμος.

Σιμμίας, ὁ (ὁ), Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλολάου καὶ φίλος τοῦ Σωκρ., συγγράψας διαλόγους. 2) ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Ῥόδου ἢ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πολυσπέρχοντος. 4) γλύπτης, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου. 5) φιλόσοφος ἐκ Συρακουσῶν.

Σιμμίχη (ἡ), = Σιμίχη.

Σιμμόεις-οῦς, εντος-οῦντος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον, (Μεντερέ).

Σιμοείσιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Λίαντος φονευθέντων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος.

Σῖμος (ὁ), Σικελιώτης, κτίτωρ τῆς Ἱμέρας. 2) Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης, κράττων τὰ τοῦ Φιλίππ. 3) ναύκληρός τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θ.ρτ. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας. 5) ἰατρὸς τις Ἐῷος παρὰ Στρβ. 6) ποιητὴς ἐκ Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Σιμωΐδια, εἶδος ἀσήμων ᾀσμάτων. 7) υἱὸς τοῦ Φιάλου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ.

Σιμοῦς, οῦντος (ὁ), = Σιμόεις.

Σιμπλίκιος (ὁ), φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς ἐκ Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, καὶ γράψας ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἀριστοτέλην ἢ εἰς τὸν Ἐπίκτητον.

Σύμιλος (ὁ), ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἀκμάσας περὶ τὴν 106 Ὀλυμπ.

*Σίμυρα (τὰ) ἢ Σίμυρος (ἡ), π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Σιμυρεὺς καὶ Σιμύριος).

Σίμων, ωνος (ὁ), σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις, διαβόητος ἐπὶ ἀπιστίᾳ ἢ ἐπιορκίᾳ. 2) συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας περὶ ἱππικῆς. 3) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., πρότερον βυρσοδέψης, γράψας διαλόγους. 4) πλούσιός τις σκυτοτόμος, μετονομασθεὶς ὑπὸ κενοδοξίας Σιμωνίδης. 5) ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης.

*Σιμωνακτίδης, ου (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Χίου, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Σιμωνίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, γεννηθεὶς τὸ β'. ἔτος τῆς 55 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν περίπου ἐννενηκοντούτης, διαμείνας δὲ πολὺν χρόνον παρὰ τῷ Ἱππάρχῳ ἐν Ἀθήναις καὶ παρὰ τῷ Ἱέρωνι ἐν Συρακούσαις, ὅπου ᾗ ἀπέθανεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις ζ φυσικῶν τινῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἢ μία πραγματεία περὶ μνήμης. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ διεσώθησαν μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα. 2) ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 117 Ὀλυμπ. 5) Ῥαψῳδός τις ἐκ Ζακύνθου παρ' Ἀθην.

Σίναι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νῦν Κίνας, ἢ πρὸς ἄρκτον τῶν Σηρῶν.

Σίναρος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., ὁ ἄλλως Σάρος.

Σινδὰ (τὰ), π. τῆς Πισιδ. 2) κώμη τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Σινδικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Σινδῶν. ||. « Σινδικὸς λιμήν, « λιμὴν ἢ κόλπος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου. ||. « Σινδικὴ (ἐνν. χώρα), μέρος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας τὸ περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον, ἀντικρὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ὅπου κατῴκουν οἱ

Σινδοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ Σινδικῆς καὶ 2) ἄλλοι, κατοικοῦντες τὴν Εὐρωπ. Σαρματ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, πιθανῶς οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς πρώτους.

Σινδόμανα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.

Σίνδος ἢ Σίνθος (ἡ), π. τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ, περὶ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Σινις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος ἢ τῆς Συλέας, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ ἐπικληθεὶς Πιτυοκάμπτης (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα).

Σινόεις, εντος (ὁ), ἴδε Σινόη.

Σινοεσσα (ἡ), π. μὲ λιμένα ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (Rocca di Mandragona), (ὁ πολ. Σενουεσανός).

Σινόη (ἡ), Νύμφη τις, ἀναθρέψασα τὸν Πᾶνα, ὃς τις διὰ τοῦτο ὠνομαζετο Σινόεις.

Σινουέσσα (ἡ), ἴδε Σινόεσσα.

Σιντηῆς, ἴδος (ἡ), ἡ νῆσος Λῆμνος, ἴδε Σιντιες.

Σιντία (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Σαντικῆς χώρας, (οἱ κάτοικοι Σίντιοι).

Σίντιες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λήμνου, ὡς διάγοντες βίον πειρατικὸν [σὶ νομαι].

Σίντοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ., κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Κέρκιναν εἰς τὰ μέρη τῆς Θρᾴκης, οἱ ἄλλως Σιντοὶ ἢ Σάπαι.

Σινώπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης ἢ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δίγγης, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δημοσθ. 3) π. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σινωπεύς).

Σιούφ (ἡ), π. τοῦ Σαΐτικοῦ νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Σιπούς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Maria di Siponto).

Σιπυληνὴ (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ῥέας, ἴδε τοῦ

Σίπυλος (ὁ), β. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κλάδος τοῦ Ταύρου, ἐν τοῖς μεθορίοις Λυδίας καὶ Φρυγίας, περὶ τὸν Ἕρμον ποταμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ἡ Νιόβη. 2) π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ. 3) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.

*Σίρακες (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Κασπίας.

*Σιρακηνὴ (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Σίρακες, συνορεύουσα μὲ τὴν τῶν Ἀμαζόνων.

Σίρδων καὶ Σιρδωνὶς (ἡ), ἴδε Σερδωνίς.

Σίρις ἢ Σῖρις, ιος (ὁ), = Σεῖρις, ποτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Ταραντινὸν κόλπον. 2) (ἡ) π. τῆς Λευκαν. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, πίνειον τῆς Ἡρακλείας, ἄλλως Πεσ... εἶαν ἢ κοινῶς σήμερον Torre di Sir... ba, (ὁ πολ. Σιρίτης).

3) π. τῆς ἐν Θρᾴκῃ Παιονίας, (Σίρ... (οἱ κάτοικοι Σιρισπαίονες ἢ Σιρισπαιονεῖ...

Σίρμιον (τὸ), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σάου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Σιρμιεύς).

*Σιρομίτρης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Σιρισπαίονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Παιονίᾳ Σίριος.

Σίρωμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐέλθωνος, βασιλέως τῆς Κύπρου.

Σισάμνης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ Καμβύσης ἐπροξένησε νὰ ἐκδάρωσι ζῶντα, διότι ἐδίκασε παρανόμως, καὶ μὲ τὸ δέρμα τοῦ καλύψας τὸ δικαστικὸν θρονίον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ δικαστὴν τὸν υἱόν του Ὀτάνην.

Σισάπων, ωνος (ἡ), δύω κῶμαι (Παλαιὰ καὶ Νέα) τῆς Βαιτ. Ἱσπανί, ὅπου καὶ πλούσια χρυσωρυχεῖα, (Almaden).

Σισιμάκης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδ. (Ε', 121).

Σισίννης ἢ Σισίννης, ου (ὁ), Πέρσης παρ' Ἀρρ. 2) ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παδακῶν, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 3) Σκύθης τις, φίλος τοῦ Τοξάρεως.

*Σισίννιος (ὁ), ὄνομα μεταγενεστέρου.

Σισκία (ἡ), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σάου ποταμοῦ, (Σισσέκ).

Σισυφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς.

Σίσυφος (ὁ), κατὰ λέξιν καὶ ἐτυμολογ. ὁ Θεόσοφος (πάρβλ. Σίβυλλα), εἷς τῶν ἀρχ...

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιοτέρας, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κτίτωρ καὶ βασιλεὺς τῆς Κυρήνου, διαβόητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν πλεονεξίαν του, ὥστε τὸ ὄνομά του ἐκλαμβάνεται πολλάκις ὡς συνώνυμον τοῦ πανοῦργος, πολύτροπος. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μερόπης, μιᾶς τῶν Πληϊάδων, ἐγέννησε τὸν Ῥλαῦκον, τὸν Ὄρνυτίωνα, τὸν Θέρσανδρον καὶ τὸν Ἄλμονα· ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ Αὐτολύκου Ἀντικλείας, τὴν ὁποίαν ἐβίασε, τὸν Λαέρτην, πατέρα τοῦ Ὀδυσσ. Ἐπειδὴ δὲ ἐπροδόωκεν εἰς τὸν Ἀσωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός του Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διός, κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ ἀναβιβάζῃ κυλίων ὑπερμεγέθη λίθον εἰς ὑψηλόν τινα βράχον, ὅς τις ἅμα ἔφθανεν εἰς τὴν κορυφήν, κατέπιπτεν ὀπίσω.

Σιτάκη καὶ Σιττάκη (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας, ἀπέχουσα 13 σάδια τοῦ Τίγριδος. (Ἐσκι-Μπαγδάτ). 2) π. πρωτ. τῆς Σιτακηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, (ὁ πολ. Σιττακηνός).

Σιτακηνὴ (ἡ), χώρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσσυρ. μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σίτταν ἢ Σιτάκην.

Σίτακος (ὁ), ποτ. τῆς Περσίδος, χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Σιτάλκης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ὀδρυσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολιτογράφησαν ὡς σύμμαχόν των. 3) ἀρχηγὸς τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. στρατευσμένων Θρᾳκῶν.

Σίττα (ἡ), = Σιτάκη.

Σιττακηνὴ (ἡ), = Σιτακηνή.

Σίττιος (ὁ), διαβόητός τις ἐπὶ τρυφῇ παρὰ Ῥωμαίοις.

Σιττόκατις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. παρ' Ἀρρ.

Σιττώ, οῦς (ἡ), ἡ Δήμητρα παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.

Σίφαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτ. ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Θεσπιῶν ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου, (ὁ πολ. Σιφαεὺς καὶ Σιφαιεὺς ἡ Σιφαῖος).

Σίφνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σίφνιος).

Σκαία ἡ (Ἰων.) Σκαίη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης.

Σκαιαὶ πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, βλέπουσα πρὸς δυσμάς.

Σκαιόλας, α (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμ. Scævola, Μούκιος, ἐπίσημος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Σκαῖος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, ὅς τις, διώξας τὸν Ἰκάριον ἢ Τύνδαρον ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Σκαμάνδριος, α, ον. Ὁ τοῦ Σκαμάνδρου. ||. » Τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, ἡ μεταξὺ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος πεδιάς τῆς Τρῳάδος.

Σκαμάνδριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, ὁ Ἄλλως Ἀστυάναξ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Στροφίου.

Σκάμανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, ὁ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν Ξάνθος, ἑνούμενος μὲ τὸν Σιμόεντα, καὶ χυνόμενος διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὸ Σίγειον, (Μενδερὲ-σού).

Σκαμανδρώνυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σαπφοῦς, Αἰσβιός.

Σκαμβωνίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σκαμβωνίδης ἢ Ἐκ Σκαμβωνιδῶν).

*Σκάμων, ωνος (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Μιτυλήνης, γράψας Περὶ εὑρημάτων.

*Σκανδαρία (ἡ) καὶ Σκανδάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.

Σκάνδεια (ἡ), π. μέ λιμένα πρὸς μεσημβρ. τῆς νήσου τῶν Κυθήρων.

Σκαπτησύλη καὶ Σκαπτὴ Ὕλη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκης μὲ μεταλλεῖα χρυσοῦ ἀντικρὺ τῆς Θάσου, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Θκδ., (Ἰσκιπτσιλίρ), (ὁ πολ. Σκαπτησυλίτης).

Σκάρδων, ωνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Λιδουρνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σκάρφεια (ἡ), πολίχν. τῶν Ἐπικνημιδ. Λοκρῶν παρὰ τὰς Θερμοπύλας, ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν μεσαίωνα ὑπὸ σεισμοῦ, (ὁ πολ. Σκαρφεὺς ἢ Σκαρφιεύς).

Σκάρφη (ἡ), = Σκάρφεια. 2) π. τῆς Βοιωτ., ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἠτεωνός.

Σκεβλίας, α (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφ.

Σκειρῖται, Σκεῖρος, = Σκιρῖται, Σκῖρος.

Σκείρων, ωνος (ὁ), περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων περὶ τὴν, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Σκειρωνίδα ὁδὸν καὶ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας (τὴν νῦν Καλὴν κρανάλαν) μεταξὺ Κορινθίας ἢ Μεγαρίδος, βιάζων τοὺς διαβάτας νὰ τοῦ νίπτωσι τοὺς πόδας, καὶ ἀφανδονίζων αὐτοὺς διὰ τοῦ ποδὸς κατὰ τῶν κρημνῶν εἰς τὴν θάλασσαν, φονευθεὶς δὲ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Σκελλίας ἢ Σκέλλιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριστοκράτους.

*Σκερδιλαΐδας, (ὁ), στρατηγός τις παρὰ Πολυβ.

Σκέφρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεγεάτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λειμῶνος, ἐξαίτιας τῆς Ληδοῦς, καὶ θρηνούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως.

Σκηπίων, ωνος (ὁ), ἴδε Σκιπίων.

Σκῆψις, εως (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς Ἴδης, (Ἐσκι-Οὐσκιοὺμπ), (ὁ πολ. Σκήψιος).

Σκιὰ (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιβίας, (ὁ πολ. Σκιεύς). 2) χωρ. τῆς Ἀρκαδ., ἀπέχουσα 13 στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Σκιαδίτιδος Ἀρτέμιδος, ἑρεπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίᾳ, (ὁ πολ. Σκιάτης).

Σκίαθις (ὁ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Σκίαθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Σηπιάδος, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ Σκιάθιος).

Σκιάς, άδος (ἡ), = Σκιά (2).

Σκίδρος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Sideroni), (ὁ πολ. Σκιδρανός).

Σκιλλοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς ριφυλία ἐν Ἠλιδι πρὸς τὸν Κελινοῦντα ποταμόν, ὅπου ἔζησεν, φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὁ Ξενοφῶν, (ὁ πολ. Σκιλλουντίος).

Σκίλλουρος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Σκιπίων, ωνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπιφανῶν Ῥωμαίων ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, περιφημότεροι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν 1) ὁ Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, ὕπατος ἢ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., ὁ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ τοὺς Καρχηδονίους. 2) ὁ Αἰμιλιανός, ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις, καὶ κυριεύσας καὶ καταστρέψας τὴν Καρχηδόνα.

Σκίρα (τὰ) ἢ Σκίρον (τὸ), χωρίον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Φάληρον, ὅπου ὁ ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο τὰ Σκιροφόρια, τὰ ἄλλως καὶ Σκίρα.

Σκιράδιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος.

Σκιρὰς, άδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ ἢ 2) ἡ νῆσος Σαλαμίς.

Σκιρῖται (οἱ), λόχος τις Σπαρτιατῶν, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῆς πόλεως Σκίρου, συνιστάμενος συνήθως ἐξ 600 ἀνδρῶν, καὶ παρατατόμενος πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βασιλέως.

Σκιρῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν πόλιν Σκῖρον χώρα τῆς Ἀρκαδίας.

Σκῖρον (τὸ), ἴδε Σκίρα.

Σκίρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ἥρως ἐν Σαλαμῖνι, κτίτωρ τοῦ ἐκεῖσε ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) μάντις ἐκ Δωδώνης, φονευθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἐλευσινίων πόλεμον τοῦ Ἐρεχθέως.

Σκῖρος (ἡ), πολίχν. τῆς Παῤῥασίας ἐπὶ τῶν συνόρων Λακωνίας καὶ Ἀρκαδίας.

Σκίρτος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσσην., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἔθειαν.

*Σκιρτώνιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Σκιρτώνιος).

Σκιρωνίδας, α (ὁ), Βοιώταρχός τις παρὰ Θκδ.

Σκίρων καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Σκείρων κτλ.

Σκιρωνίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου.

Σκίταλοι (οἱ), δαίμονές τινες ἀσύλληπτοι, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἁπλῶς κωμικῶς ἀπὸ τοῦ Σκίτων-ος, ἀκολάστου τινὸς τῶν τότε χρόνων.

Σκίτιων, ωνος (ὁ), ἴδε ἀνωτέρω. 2) ὑπηρέτης τοῦ ἰατροῦ Δημοκήδους, (Ἡρόδ. Γ', 130).

Σκιώνη (ἡ), πολίχν. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Σκιωναῖος). 2) ἑταῖρα τις παρ' Ἀθην.

Σκληρίας (ὁ), Ταραντῖνος, ποιητὴς τῆς Ἰταλικῆς λεγομένης κωμῳδίας.

Σκόλις καὶ Σκόλλις, εως (ἡ), β. καὶ π. τῆς Πελοπονν. μεταξὺ Ἠλίδος ἢ Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Στρβ. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ὑλεσία πέτρα.

Σκολοπόεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως ἄγνωστος.

Σκόλυτοι (οἱ), οἱ Σκῦθαι, (Ἡρόδ. Δ', 6).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Σκομβραρία (ἡ), ἡ ἄλλως Ἡρακλέους νῆσος παρὰ τὴν Ἴσπαν.
Σκόμβρον καὶ ; Σκόμιον (τὸ), β. ὑψηλὸν τῆς Θράκης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαιονίας περὶ τὴν Ῥοδόπην, (Μπεδόγκα).
Σκοπάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα οἰκογένειά τις ἀρχοντική ἐν Θεσσαλίᾳ.
Σκόπας, α (ὁ), πλούσιός τις τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, ὑμνηθεὶς ὡς Ὀλυμπιονίκης ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδ. 2) ἕτερός τις, ἔκγονος τοῦ προτέρου. 3) περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 πρὸ Χ.
*Σκόπασις (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.
Σκόπελος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας, σώζουσα τὸ ὄνομά της.
Σκάπιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.
Σκερδίσκοι (οἱ), ἔθνος Κελτικόν, κατοικοῦν περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν Παννονίᾳ.
*Σκοτάνη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.
Σκότουσα καὶ (ὀρθότ.) Σκοτοῦσσα, π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, (ὁ πολ. Σκοτουσσαῖος).
Σκύθαινα (ἡ), δούλη τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Σκύθης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιελάμβανον οἱ Ἕλληνες ὅλας τὰς νομάδας λαούς, ὅσοι ἦταν πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, διαφόρους εἰς Γεωργούς, τοὺς ἄλλως Βορυσθενείτας ἢ Ὀλβιοπολίτας, εἰς Νομάδας, κατοικοῦντας πρὸς ἀνατολὰς τῶν Γεωργῶν εἰς ἔκτασιν 14 ἡμερῶν ὁδοῦ, καὶ εἰς Βασιλικούς, τοὺς πλείστους ἢ ἀρίστους, κατοικοῦντας ἔτι ἀνατολικώτερον, ἢ ἀποτελοῦντας (διαίτερον βατίλειαν, ταῦ ὁποίου κέντρον ἦτον ἡ Κριμαία. 2) ἐπίθετ. ἀντὶ Σκυθικός, «Ὅμιλος —, » Αἰσχλ. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτόχθονος κόρης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο ὅθεν οἱ Σκύθαι. 4) βασιλεὺς τῶν ἐν Σικελίᾳ Ζαγκλαίων, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῶν Γελῴων Ἱπποκράτους καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Δαρεῖον. 5) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Σκυθία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, ὅθεν, καθὼς ἐννόουν αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι, ὅλα τὰ πρὸς βορρᾶν ἔσχατα μέρη τῆς Ἀσίας ἢ Εὐρώπης, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ Εὐξ. Πόντου καὶ πρὸς δύσιν τῆς Μαιώτιδος, χώρα ἡ μετὰ ταῦτα Σαρματία.
Σκυθῖνος (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς Ἕλλην ἐκ Τέω ἢ Σκυθοπόλεως.
Σκυθόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου, ἢ ἄλλως Βαθ-σάν.
Σκυλάκη (ἡ), πολίχν. τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυζίκου, (ὁ πολ. Σκυλακηνός).
Σκυλάκιον (τὸ), π. τῶν βραχτίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἢ πρότερον Σκυλλήτιον, (Squillace.)
Σκυλαξ, ακος (ὁ), περίφημος γεωγράφος ἐκ Καρυάνδων τῆς Καρίας, περιπλεύσας, κατὰ διαταγὴν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅλην τὴν Λιβύην. 2) ἕτερός τις, νεώτερος αὐτοῦ, Καρυανδεὺς καὶ οὗτος, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὁ σωζόμενος Περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, χυν. εἰς τὸν Ἶριν.
Σκύλης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου, διότι ἐμιμεῖτο τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων.
Σκύλλα (ἡ), ἡ τερατώδης θυγάτ. τῆς Νύμφης Κραταϊΐδος, ἢ τοῦ Φόρκυος ἢ τῆς Καΐτης, ἢ τοῦ Τυφῶνος ἢ τῆς Ἐχίδνης, διατρίβουσα περὶ τὸν Σικελικὸν παρθμὸν καὶ καταπίνουσα τοὺς παραπλέοντας· ἐπλάττετο δὲ ἔχουσα ἓξ ἀρκαντοειδεῖς λαιμοὺς καὶ δώδεκα ὄχεις ἢ ἑξέχοντας ὀδόντας ἢ περὶ τὸ σῶμα αὐτῆς κυνῶν καὶ ἄλλων θηρίων κεφαλάς. Ἅτιον δὲ κυρίως βράχος σπηλαιώδης, ὅπου ἐφώλευον σκυλόψαρα καὶ ἄλλα θαλάσσια θηρία, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον συνετρίβοντο τὰ πλοῖα ὑπὸ τῶν ῥευμάτων. 2) θυγ. τοῦ Νίσα, βασιλέως τῶν Μεγάρων, προδοῦσα τὸν πατέρα της εἰς τὸν Μίνων ἢ ῥιφθεῖσα ὕστερον παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.
Σκύλλαιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. ἀντικρύζον πρὸς τὸ Σούνιον, (Κάβο-Σκύλλο).
2) ἀκρωτ. καὶ πόλις τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸ Ῥήγιον ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται διατρίβουσα ἡ Σκύλλα, (Scíglio), (τὸ τοπ. Σκυλλαῖος).
Σκυλλήτιον (τὸ), = Σκυλλάκιον.
Σκυλλίας καὶ Σκυλλίης, ου (ὁ), περίφημος κολυμβητὴς ἐκ Σικυῶνος, αὐτομολήσας ἀπὸ τῶν Περσῶν εἰς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας.
Σκύλλις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου.
Σκύλλος (ὁ), = Σκυλλίας καὶ Σκύλλις.
Σκύμνος (ὁ), γεωγράφος ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Νικομήδους, γράψας περιήγησιν τῆς γῆς διὰ ἰάμβων. 2) θαυματοποιός, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
*Σκύπιον (τὸ), πολίχν. περὶ τὴν Κολοφῶνα.
*Σκύρας (ὁ), ποτ. τῆς Λακων.
; Σκύριος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἄλλοι ἀνγνα. Φήμιος.
Σκυρμιάδαι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν τὰ παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.
*Σκῦρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας (;), χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Σκῦρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, σώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σκύριος).
Σκῶλος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. περὶ τὴν Τανάγραν. 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Θράκῃ περὶ τὴν Ὄλυνθον, (ὁ πολ. Σκώλιος καὶ Σκωλιεύς).
Σκώπασις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πολεμήσας πρὸς Δαρεῖον τὸν Ὑστασπ.
Σμάραγος (ὁ), δαίμων τις θορυβοποιὸς παρ' Ὁμήρῳ.
Σμερδίης, εω (ὁ), ὡραῖός τις νεανίας, ἀγαπητὸς τοῦ τυράννου Πολυκράτους.
Σμέρδις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, φονευθεὶς ἐν Δίγύπτῳ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καμβύσου. 2) εἷς τῶν Μάγων τῆς Περσίας, ψευσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ φονευθέντος Σμέρδιος καὶ βασιλεύσας μετὰ θάνατον τοῦ Καμβύσου, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς μετ' ὀλίγον διὰ πανουργίας τοῦ Ὀτάνου, ἢ καθαιρεθεὶς τοῦ θρόνου. 3) = Σμερδομένης.
Σμερδομένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
*Σμῆνος (ἡ), ποτ. τῆς Λακων.
Σμίκρης, ητος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀρκάδων.
Σμικρίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτ.
Σμικύθης, α (ὁ), πυραννίσκος τις ἐν Θράκῃ.
Σμικυθίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Σμίκυθος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) Αἰγινήτης τις, υἱὸς τοῦ Χοίρου, παρὰ Παυσανίᾳ.
Σμίλα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θηραϊκοῦ κόλπου παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην.
Σμίλις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἀρχαῖος ἐξ Αἰγίνης, υἱὸς τοῦ Εὐκλείδου.
Σμινδυρίδης, ου (ὁ), Συβαρίτης, υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, διαβόητος διὰ τὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειάν του.
Σμινθεύς, έως (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, εἴτε ἀπὸ τῆς Σμίνθης, πόλεως τῆς Τρῳάδος, εἴτε ἀπὸ τῶν σμίνθων (μυῶν), ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠλευθέρωσε τὴν Τρῳάδα.
Σμίνθη (ἡ), πολίχν. τῆς Τρῳάδος.
Σμίνθιον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ὅθεν 2) = Σμίνθη.
Σμύρνα (ἡ), ἡ ἄλλως Μύρρα, θυγ. τοῦ Θείαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ ἰδίου της πατρὸς τὸν Ἄδωνιν ἢ τὸν Κινύραν, καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς μυρσίνην. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ
Σμύρνα καὶ Σμύρνη (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ, μέ ἐνα εὐρύχωρον λιμένα, πολυθύρητα πολλάκις ὑπὸ σεισμῶν, καὶ διασῴζουσα ἀμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σμυρναῖος).
*Σόανδος (ἡ), π. τῆς Καππαδ.
Σάνες (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. περὶ τὸν Εὔξ. Πόντον ἐν τῇ νῦν Γεωργ.
*Σόατρα (τὰ), π. τῆς Δυκαον.
Σογδιανή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίδος, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου, ἡ νῦν ἀκτὴ Μπουχαρία, (τὸ ἔθν. Σογδιανοί ἢ Σόγδοι).
Σόγδοι (οἱ), = Σογδιανοί. 2) ἔθνος τῆς Ἰνδ., κατοικοῦν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ.
Σόδομα (τὰ), Π. τῆς Ἰουδ., (ὁ πολ. Σοδομίτης).
Σοηδοί (οἱ), = Σούγδοι.
*Σοΐδας (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Νικοπάκτου, (Παυσ. Σ', ιή).
Σολκαί (οἱ), = Σουλχοί.
Σόλλιον (τὸ), π. τῶν Κορινθ. ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, (ὁ πολ. Σολλιεύς).
*Σολμισσός (ὁ), β. παρὰ τὸν Ἕρσεκα.
Σολόεις, εντος (ὁ), ἄκρωτ. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρικῆ, (Κάδο Σπαρτέλ). 2) (ἡ) π. παραλλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Castello di Solanto).

Σόλοι (οἱ), π. παραλλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ πρότερον Ἀΐπεια καὶ ὕστερον Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ νομοθέτου Σολωνος, ὅς τις τὴν ἐπεσκέφθη. (ὁ πολ. Σόλιος). 2) π. τῆς Κιλικ., ἄποικος τῶν ἐκ Ῥόδου Ἀργείων καὶ Δινδίων, ἡ τελευταῖον Πομπηϊούπολις ἢ νῦν Μεζετλοῦ, (ὁ πολ. Σολιεύς).

Σολοῦς, οὔντος (ὁ), = Σολόεις.

Σολύγεια (ἡ), κώμη ὀχυρὰ τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Κορινθ. κόλπον, ἐπί τινος λάφου, ὅς τις ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος, (ὁ πολ. Σολυγεύς).

Σόλυμα (τὰ), = Ἱεροσόλυμα.

Σόλυμοι (οἱ), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σόλων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν Ἀθην. νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Κόδρου, ἐκλεχθεὶς ἄρχων τῆς πατρίδος του τὸ γ'. ἔτος τῆς 46 Ὀλυμπ. καὶ καταρτήσας ἐν πρώτοις τὴν νομοθεσίαν τοῦ Δράκοντος, καὶ τὰ παλαιὰ ἰδιωτικὰ χρέη, ἀναθέμενος δὲ εἰς τὸν δῆμον τὴν ὑπερτάτην νομοθετικὴν ἢ ἐκλεκτικὴν ἐξουσίαν, ἢ συγκεράσας αὐτὴν διὰ τῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὑποχρεώσας δὲ ἐνόρκως τοὺς συμπολίτας του νὰ φυλάξωσιν ἀμετάθετον τὸ νέον πολίτευμα μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ ἀποδημήσας ἐπὶ δεκαετίαν. Ἀλλὰ περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του, βιασθεὶς ἐξ αἰτίας τοῦ Πεισιστράτου, ὅς τις ἐσφετερίσθη διὰ δημοκοπίας τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ν' ἀφήσῃ πάλιν τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν. Ἀσχοληθεὶς δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν ποίησιν, συνέταξε ἢ διάφορα ἠθικὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐθαύμαζεν ὁ Πλάτων.

Σόος-Σοῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος.

*Σουσινάται (οἱ), ἔθνος ὀρεινὸν τῆς Σαρδινίας.

*Σουάγελα (τὰ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Σουαγελεύς).

*Σουγαμβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Σουγδιάς ἄδος, (ἡ), = Σογδιανή.

Σαύσσα (ἡ), ἡ ἢ Σούεσσα Πομπηΐων, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πρωτ. τῶν Οὐόλσκων.

Σουϊσσαούλα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Castel di Sessola).

Σουετόνιος (ὁ), Τρανκουίλλος, γραμματικὸς ἢ ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ.

Σούηβοι (οἱ), = Σόηβοι.

Σουΐδας, α (ὁ), ἀγνώστου ἐποχῆς ἢ πατρίδος συγγραφεύς, ἀκμάσας ἴσως περὶ τὴν 1'. ἢ 1Α'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν λεξικὸν ἱστορικὸν ἢ ἑρμηνευτικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιωτισμῶν ἢ παροιμιῶν, ἀθρόισμα διαφόρων ἄλλων Σχολιαστῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν.

Σούκρων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ταρβακων. Ἱσπαν. ἐπί τινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, (Succa).

Σούλγας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χων. εἰς τὸν Ῥοδανὸν, (Sorgue).

Σούλμων (τὸ), π. τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, (Sulmona).

Σουλχοί (οἱ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σαρδιν. ἄποικος τῶν Καρχηδονίων.

*Σουμάτειον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Σουματεὺς, έως (ὁ), Ἄδης τοῦ Δυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

*Σουματία καὶ Σουμητία (ἡ), = Σουμάτειον.

*Σουνιαλθων, ωνος (ὁ), = Σαγχωνιάθων, παρ' Ἀθην.

Σουνιάρατος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ποσειδῶν ὡς ἐπὶ τῷ Σουνίῳ λατρευόμενος [Σ. ἁράομαι].

Σουνιάς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Σουνίου. || Ἀθηνᾶ —, ἡ εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον καθιερωμένος ὁ περίφημος ἐπὶ τοῦ Σουνίου ναὸς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη τὰ ἐρείπια. || — ἄκρη, = τῷ-

Σούνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττ., σχηματίζον τὸ μεσημβρινώτερον αὐτῆς ἄκρον, καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θορικοῦ μέχρι τοῦ Ἀναφλύστου, (Κάβο-κολώναις).

2) κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. περὶ τὸ ὁμώνυμον ἀκρωτ. μὲ λιμένα καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, (ὁ δημ. Σουνιεύς).

Σοῦρα (τὰ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Ἰαοῦρ), (ὁ δημ. Σουρηνός).

*Σουρασηνοὶ (οἱ), Ἰνδικόν τι ἔθνος παρ' Ἀρρ.

Σοῦς (ὁ), = Σόος.

Σοῦσα (τὰ), ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Σουσὰν, π. πρωτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, καθέδρα χειμερινὴ τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, κεῖται Ἀκρεῖου τοῦ Ὑσπάσπου, ἔχουσα περίμετρον 120 σταδίων, (Σασουστὲρ), (ὁ πολ. Σούσιος).

Σουσαρίων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Μεγάρων, ὁ πρῶτος γράψας κωμικὸν ἔμμετρον δρᾶμα ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 54 Ὀλυμπ.

Σούσας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχλ.

Σουσὶς (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ Παρθίᾳ.

Σουσιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ., πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βαβυλων., μὲ πρωτεύουσαν τὰ Σοῦσα, (Σουσιστάν), (οἱ κάτοικοι Σουσιανοί).

Σουσιάς, άδος καὶ Σουσὶς, (δος (ἡ), = Σουσιανὴ.

Σουσισκάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχλ.

*Σούτριον (τὸ), π. τῆς Τυρρην., (Σουτρηνούς).

*Σούχος (ὁ), ὁ ἱερὸς κροκόδειλος ἐν Ἀρσινόῃ τῆς Αἰγύπτου.

Σωφαίνετος (ὁ), Στυμφάλιος ἐξ Ἀρκαδίας εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τὰ νεωτέρου Ἑλλήνων.

Σόφιλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σοφοκλέους. 2) δραματικός τις ποιητὴς ἐκ Θηβῶν ἢ Διονύσου.

*Σοφιος (ὁ), Μεσσηνιὸς τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσαν.

Σοφοκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Σοφίλου, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν ἐξόχων ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς τὸ β'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. ἢ διδαχθεὶς τὴν ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ ὁποίου ἦταν νεώτερος 31 ἔτη, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνίκησε, συναγωνισθεὶς πρὸς αὐτὸν εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τραγῳδιῶν τοῦ ἐνδόξου τούτου ποιητοῦ, ἀπεθανόντος εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων, διεσώθησαν ἀκέραιοι μόνον ἑπτά.

2) υἱὸς τοῦ Σωστρατίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμ., πλουτήσας ἀπὸ τινος ἐκχρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. 3) γραμματικός τις, σχολιάσας τὸν Ἀπολλώνιον.

*Σόφων, ωνος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Σπάδα (τὰ), κώπη τῆς Περσίδας.

Σπαλάθρα (ἡ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, (ὁ πολ. Σπαλαθραῖος).

Σπαράδοκος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

Σπαργαπείθης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πρόπαππος τοῦ Ἀναχάρσιδος.

*Σπαραμειζος (ὁ), ἐνοσοῦχός τις τοῦ Σαρδαναπάλου.

Σπαργαπίσης, ους (ὁ), υἱὸς τῆς βασιλίσσης Τομύριδος.

Σπάρδοκος (ὁ), ἄλλη γραφὴ ἀντὶ Σπαράδοκος.

*Σπάρτακος (ὁ), ὁ περίφημος μονομάχος τῆς Ῥώμης, ἀρχηγὸς τοῦ Πειρατικοῦ πολέμου.

Σπάρτα (διαρ. ἀντὶ Σπάρτη (ἡ), ἢ ἄλλως Λακεδαίμων, π. πρωτ. τῆς Λακων., καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα καὶ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταϋγέτου, (ὁ πολ. Σπαρτιάτης καὶ τὸ θηλ. Σπαρτιάτις).

Σπαρτοί (οἱ), οὕτως ὠνομάζοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ μετὰ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας, περὶ τῶν ὁποίων ἐμυθεύετο ὅτι ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος, ἢ διεσώθησαν αὐτοὶ πέντε μόνον, ὁ Ἴχιος, ὁ Οὐδαῖος, ὁ Χθόνιος, ὁ Ὑπερήνωρ καὶ ὁ Πέλωρ, τῶν λοιπῶν φανευθέντων ὑπ' ἀλλήλων. Ἀπὸ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν ὠνομάζοντο Σπαρτοὶ καὶ ὅλοι οἱ Θηβαῖοι.

Σπάρτωλος (ὁ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοττιαίων, (ὁ πολ. Σπαρτώλιος).

Σπάρτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τοῦ κτίτορος τῶν Μυκηνῶν Μυκηνέως. 2) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, (Παυσ. Χ', 6).

Σπασίνης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς πόλεως Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Σπαύτα (ἡ), λιμὴν ἁλατώδης τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς, (Ὁρμή).

Σπειὼ, οὔς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Σπερθίας, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀνερίστου, συμπράξαντος τοῦ Βούλιδος πρὸ τὸν Ξέρξην, ἰδε Βούλις.

Σπερχειὸς καὶ (Ιων.) Σπερχεῖος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. φέων διὰ τῆς Φθιώτιδος ἢ χων. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, (Ἀγρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηλος). 2) ὠμηθὲς ποτάμιος, ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενέσθιον.

†Σπέρχις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπερθίης.

Σπεύσιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ σχολήν, διέξεξε ὀκτὼ ἔτη, καὶ ἀπεθανάτιζε ἐπονειδίστως διὰ τὴν ἄκραν ἀσωτίαν του.

Σπιθριδάτης, ου (ὁ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ σατράπου Φαρναβάζου. 2) σατράπης τῆς Ἰων. καὶ Λυδίας.

*Σπίνα (ἡ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλ., (ὁ πολ. Σπινήτης ἢ Σπινάτης).

*Σπίνθαρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριζοξένου. 2) ξένος τις, ἴσως Φρὺξ, πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις. 3) ποιητής τις τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείας. 4) ἀρχιτέκτων ἐκ Κορίνθου.

*Σπιταμένης, ους (ὁ), στρατηγός τις Πέρσης παρ' Ἀρρ.

*Σπίτταλος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις.

Σπολήτιον καὶ (ὄχι) Σπολίτιον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Spoleto), (ὁ πολ. Σπολητῖνος).

Σποράδες (αἱ), αἱ παρενδὸς τῶν Κυκλάδων νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Σπόργιλος (ὁ), κωμῳδός τις ἐν Ἀθήναις. 2) (γεωγρ.) δῆμος τῆς Ἀττ., (ὁ δημ. Σποργίλιος).

Στάγειρα (τὰ) καὶ Στάγειρος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Ἄθωνος καὶ Στρυμόνος, πατρὶς τοῦ Ἀριστοτέλους, (Διβάνοβα), (ὁ πολ. Σταγειρίτης).

*Στάγις (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Δ', 6', 5).

*Σταγόνιον (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 586).

*Σταδία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ῥόδος.

*Σταδιεύς, έως (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ.

*Σταθμοὶ (οἱ), χωρ. τῆς Δακων. παρὰ τὴν Πιτάνην, ὅθεν ὁ Σταθμίτας οἶνος (Ἀθ. Δ', 31).

Στάλκας, α (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

*Σταμένης, ους (ὁ), σατράπης τις τῆς Βαβυλωνίας.

Σταμνίας, ου (ὁ), κωμικῶς πλασθὲν ὄνομα (ἐκ τοῦ Στάμνος) παρ' Ἀριστοφ.

Στασάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ.

*Σταπίας (ὁ), Περιπατητικός τις ἐκ Νεαπόλεως παρὰ Κικέρ.

Στασῖνος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Στησίνους, ποιητὴς τις ἐκ Κύπρου, ποιήσας Κύπρια ἔπη.

Στασίχορος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Στησίχορος.

Στάφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀριάδνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τρεῖς θυγατέρας. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως.

Στειριὰ (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Στειριεύς).

*Στειρίς, ίδος (ἡ), = Στίρις.

Στεντορίς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου, μεταξὺ Αἴνου καὶ Κυψέλης.

Στέντωρ, ορος (ὁ), κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, τόσον μεγαλόφωνος, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησε παροιμιῶδες.

Στενύκλαρος καὶ (Ἰων.) Στενυκλήρος (ἡ), π. τῆς Μεσσην., καθέδρα τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Στέρνοψ ἢ (κατὰ τὸν Heyne) Στέροψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Στερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων, γυνὴ, ἤ, κατ' ἄλλας, μήτηρ (ἐκ τοῦ Ἄρεως) τοῦ Οἰνομάου. 2) θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. 3) θυγ. τοῦ Κηφέως, βασιλέως τῆς Τεγέας, ἡ παρὰ Παυσ. Ἀερόπη. 4) θυγ. τοῦ Ἀκάστου. 5) θυγ. τοῦ Πορθάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρήνας.

Στεροπής, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων.

Στεφάνη (ἡ), π. μὲ λιμένα τῆς Παφλαγ. καὶ 2) ἄλλη τῆς Φωκίδος, (ὁ πολ. Στεφανεῖς).

Στέφανος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου. 2) ποιητὴς κωμικός, υἱὸς τοῦ Ἀλέξιδος. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Ὀψαρτυτικά. 4) ὁ Βυζάντιος, περίφημος γραμματικὸς τῆς Ε'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται ἡ ἐπιτομὴ μόνον ἑνὸς Λεξικοῦ ἐπιγραφομένου Ἐθνικά, καὶ περιλαμβάνοντος τὴν παραγωγὴν τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, πόλεων κτλ.

Στῆλαι αἱ Ἡράκλειοι ἢ Ἡράκλειαι, δύο ὄρη ἑκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς Ἱσπανίας, μέχρι τῶν ὁποίων φθάσας δῆθεν ὁ Ἡρακλῆς, τὰ ἔστησεν ἐκεῖ ὡς τέρμα τοῦ δρόμου του. 2) αἱ Ἰνδικαὶ ἢ τοῦ Διονύσου, ὄρη τῆς Ἰνδίας, ἄχρι τῶν ὁποίων ἔφθασεν ὁ Διόνυσος, στρατεύσας κατὰ τῶν Ἰνδῶν.

Στησαγόρας, ου καὶ (Ἰων.) Στησαγόρης, εω (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Κίμωνος. 2) υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου. 3) Σάμιός τις παρὰ Θκδ.

*Στησάνδρος (ὁ), Σάμιός τις κιθαρῳδὸς παρ' Ἀθην.

*Στησήνωρ, ορος (ὁ), τύραννος τοῦ ἐν Κύπρῳ Κουρίου, προδοὺς τὰ πράγματα τῶν Κυπρίων εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου.

Στησικλῆς, έους (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι.

Στησίλαος καὶ (Ἰων.) Στησίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Θρασύλα, εἷς τῶν ἐν Μαραθῶνι στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος.

Στησίμβροτος (ὁ), ῥαψῳδός τις ἐκ Θάσου, ἀκμάσας ἐπὶ Περικλέους καὶ γράψας Ὁμηρικὴν φυσιολογίαν. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτ. (Περικλ. 8, 13).

Στησίχορος (ὁ), περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, καλούμενος πρότερον Τισίας, μετονομασθεὶς, ὅτε ὡρ' αὐτὸν μετερρύθμισε τοὺς σκηνικοὺς χορούς. Λέγεται δὲ ὅτι, σατυρίσας τὴν Ἑλένην, ἐτυφλώθη, ἢ πάλιν ἰατρεύθη, ἀφοῦ ἔγραψεν ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, εἶδεν καὶ ἡ παροιμία: ὁ Παλινῳδίαν ᾄδεινε. Ἀπέθανε δὲ ἀγδοηκοντούτης ἐν Κατάνῃ, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Τῶν ποιημάτων του ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

Στίλβη (ἡ), θυγ. τοῦ Πηνέως ἢ τῆς Νύμφης Κρεούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην ἢ Κένταυρον.

Στιλβίδης, ου (ὁ), περίφημος μάντις ἐν Ἀθήναις.

Στιλβωνίδης, ου (ὁ), ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Στίλπων, ωνος (ὁ), περίφημος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου ἢ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ νομιζόμενος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς ἄθεος, διότι δὲν παρεδέχετο κἀμμίαν γενικὴν ἢ ἀφηρημένην Ἰδέαν.

Στίρις, εως καὶ ιδος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἄποικος τῶν ἐκ Στειρίας Ἀθηναίων.

Στεφάνη (ἡ), λίμνη μεγάλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Στιχίος (ὁ), στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Στοβαῖος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Στοβῶν. 2) (ἰδιωνυμ.) Ἰωάννης ὁ—, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Στόβοι (οἱ), π. τῆς Μακεδ., πρὸς ἄρκτον τῆς Παλαγονίας, πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, (Ἱερμᾶ).

Στοιχάδες (αἱ), πέντε ἢ, κατὰ τὸν Πλίνιον, τρεῖς νῆσοι τῆς Μεσογείου, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγουρίας ἄχρι τῆς Μασσαλίας, ὧν ἐπισημότεραι ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Ὑπαία, ἤδη ἡ Διαγυστίδες.

*Στόμιος (ὁ), Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 2) γλύπτης παρὰ Παυσ.

*Στόνοι (οἱ), ἔθνος τι περὶ τὰς Ἄλπεις παρὰ Στρβ. (Δ', 6, 204).

Στόρας (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων ἐν τῷ χώρᾳ τῶν Οὐόλσκων.

Στράβαξ, ακος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθ. πολεμῳ.

Στράβων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Ποντῳ Ἀμασείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

*Στρατάρχας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Λαγέρα, προπάππου μητρόθεν τοῦ Στράβωνος.

Στρατὶς (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀφανισμένη ἤδη ἐπὶ Στρβ.

*Στράτιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν., (παρὰ Στράτος).

Στράτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλυμέως, ἱερεύς τις ἐν Παντικαπαίῳ.

Στράτιχος (ὁ), Βοιωτ. Αἰολ. τύπος τοῦ Στράτιος.

Στρατυδάτης, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλεκτρυό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου.
Στρατόδημος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Στρατοκλείδης, ου (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Στρατοκλῆς, έους (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Κρήτης ἀφενδονητῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ Φιλίππου εἰς Ἀθήνας. 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 4) Φιλόσοφός τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Στρβ.
Στρατόλας, α (ὁ), Πλεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Στρατονίκεια (ἡ), π. τῆς Καρ., κτίσμα Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ παρώνυμος τῆς γυναικὸς τοῦ Στρατονίκης. 2) Ἑλλὴ πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ταύρου, (ὁ πολ. Στρατονικεύς).
Στρατονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Σανθίππης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀτρόμεον. 3) ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου, βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν. 4) Θυγ. Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, νυμφευθεῖσα ὕστερον τὸν ἐξ ἄλλης γυναικὸς υἱὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σωτῆρα, ὅστις, ἐρασθεὶς αὐτῆς, ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ. 5) (γεωγρφ.) = Στρατονίκεια. 6) π. τῆς Μακεδ., (Φραγκόκαστρον).
Στρατόνικος (ὁ), κιθαρῳδὸς τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος τῶν βασιλέων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, περίφημος διὰ τὰ εὔφυᾶ τοῦ σκώμματα, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικοκλέους, τυράννου τῆς Κύπρου, τὸν ὁποῖον ἐσατύρισε.
Στράτος (ὁ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, (ὁ πολ. Στράτιος). 2) π. τῆς Ἀχαΐας, ἡ ὕστερον Δύμη.
Στράτις, ιδος (ὁ), τύραννός τις ἐν Χίῳ, (Ἡρ. Δ', 138). 2) ποιητὴς κωμικὸς ἢ τραγικὸς ἐξ Ἀθηνῶν. 3) συγγραφεὺς Ὀλυνθιος, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ Μ. Ἀλεξ.
Στρατίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου. 2) ἕτερός τις, θηλυδρίας, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, περιφημος διὰ τὴν πολυτέλειάν του. 4) ἕτερος, βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 5) ὁ Φυσικὸς, φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, καὶ μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Θεοφράστου, διδάσκαλος δὲ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φημιζόμενος διὰ τὰς βαθείας φυσικάς του γνώσεις.
*Στράτωνος νῆσος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.
Στράτωνος πύργος (ὁ), π. τῆς Παλαιστίνης, ἡ ὕστερον Καισάρεια.
Στρίβη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Θρᾴκης.
Στρεψιάδης, ου (ὁ), Ἰσθμιονίκης ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) ἐπίπλαστόν τι [ὄνομα στρεψοδίκου τινός, μαθητοῦ δῆθεν τοῦ Σωκρ. παρ' Ἀριστοφάνει.
Στρογγύλη (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου παρὰ τὴν Σικελίαν, ὅπου ἐμυθεύετο ἔχων τὴν καθέδραν τε ὁ Αἴολος, (Stromboli).
*Στρογγυλίων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.
Στροῖδος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δεωκράτους, (Θκδ. Δ', 101).
Στρομβιχίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Διοτίμου παρὰ Θκδ. (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ
Στρομβίχος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου.
Στρούθας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Στρουθίας, ου (ὁ), παράσιτός τις, ἀναφερόμενος συχνάκις παρὰ τοῖς κωμικοῖς.
*Στρουθοῦς, οῦντος (ὁ), ἄκρωτ. τῆς Ἀργολ. περὶ τὸν Μάσητα.
Στρούχατες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Μηδίας παρ' Ἡροδ.
Στρόφακος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ. (Δ', 78).
Στροφάδες (αἱ), δύω μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου πρὸς μεσημβρ. τῆς Ζακύνθου, αἱ πρότερον καλούμεναι Πλωταί, ἐπὶ τῶν ἀποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι.
Στροφίη (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὰς Θήβας τῆς Βοιωτ.
Στροφίος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρῴων, πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. 2) υἱὸς τοῦ Κρίσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἀναξιβίας, καὶ πατὴρ τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔκγονος τοῦ προτέρου.
*Στρυβήλη(ἡ), γυνὴ τις παρὰ Δημοσθένει.
Στρύμη (ἡ), π. τῶν Θασίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ.
Στρυμόδωρος (ὁ), Ἀχαρνεύς τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Στρυμονίας καὶ (Ἰων.) Στρυμονίης, ου (ὁ), ἄνεμός τις ἐν Θρᾴκῃ, πνέων ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ.
Στρυμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Στρυμόνος. ‖. »—κόλπος, « ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, (Κορφος τῆς Κοντέσσας).
Στρυμώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσιμέδοντος.
Στρυμών, όνος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χωρίζων πρότερον αὐτὴν τῆς Μακεδον. ἔχων. εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Ἰσκάρ). ‖. (ὡς ποταμίους θεὸς), πατὴρ τοῦ Ῥήσου καὶ τῆς Εὐάδνης.
Στυβάρα (ἡ), π. τῆς Μακεδ.
Στύγνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολύκτορα.
Στύμβαρα (τὰ), = Στυβάρα.
Στυμμόδωρος (ὁ), ἐπίπλαστον ὄνομα ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας [στῦμα], παρ' Ἀριστοφ.
Στυμφαλὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Στυμφάλου, (θῦ. ‖.»—λίμνη, « λίμνη τις παρὰ τὴν Στύμφαλον, πόλιν τῆς Ἀρκαδ., σχηματίζουσα ὑπογείως τὸν Ἐρασῖνον ποταμὸν τοῦ Ἄργους. Περὶ αὐτὴν διέτριβον αἱ ‖. « Στυμφαλίδες ὄρνιθες, « σαρκοβόρα τινὰ ὄρνεα μὲ σιδηρᾶ πτερὰ καὶ φάμψη, ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας καὶ ἀφανίζοντα τὴν χώραν, διωχθέντα δὲ, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.
Στύμφαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἢ τῆς Ἀαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., πατὴρ τῆς Παρθενόπης κτλ., φονευθεὶς δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Πέλοπος. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κερουνωθέντων παίδων τοῦ Δυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. 3) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν πόλιν Στύμφαλον, συνεχόμενον μὲ τὴν Κυλλήνην. 4) ποτ. πηγ. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, ἢ σχηματίζων τὴν Στυμφαλίδα λίμνην.
Στύμφαλος καὶ (Ἰων.) Στύμφηλος (ἡ ἢ ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Στυμφάλιος).
Στύμφη (ἡ), β. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μακεδ., (ὀρθότ. Τύμφη).
Στύξ, υγός (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, ἐξ ἧς ὁ Πάλλας ἐγέννησε τὴν Βίαν, τὸ Νίκος κτλ., διατρίβουσα ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ἀπ' ὅπου ἀνέβρυεν ὁ 2) Ὁμώνυμος ποταμὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἦτον ὁ μεγαλήτερος ὅρκος τῶν Θεῶν. 3) πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ θανατηφόρος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα διὰ τὴν ἄκραν της ψυχρότητα, πηγάζουσα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου παρὰ τὴν πόλιν Νώνακριν, (Μαυρονέρι).
Στύρα (τὰ), π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον, (ὁ πολ. Στυρεύς).
Στύφων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Σύαγρος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου, ῥαψῳδήσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας. 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβεύσας ἐκ Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα, τύραννον τῶν Συρακουσῶν, ἵνα τὸν καταπείσῃ εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν.
Συάδρας, α (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Σπάρτης.
*Συβαριάδης, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, νικήσας Ὀλύμπια κατὰ τὴν 99 Ὀλυμπ.
Σύβαρις, εως καὶ ιδος (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Λευκανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρῴων περὶ τὸ 710 πρὸ Χ., τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, συμποσούμενοι ἐκ 300,000, κατῆντησαν διὰ τὴν ἄκραν εὐφορίαν, ὡς φαίνεται, τῶν περιχώρων της, εἰς τοσαύτην τρυφὴν, ὥστε ἔμειναν παροιμιαζόμενοι ἐπὶ τούτῳ, μέχρις ὅτου περὶ τὸ 510 πρὸ Χ. ἐξωλοθρευθησαν ὑπὸ τῶν γειτόνων καὶ ἀνεπαλλων αὐτῶν Κροτωνιατῶν. Μετὰ τινα δὲ ἔτη συνῳκίσθη αὖθις ἡ Σύβαρις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος, καὶ μετωνομάσθη Θούριοι, (ὁ πολ. Συβαρίτης). 2) ποτ. τῆς Δευκανίας, ῥέων παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν.
Συβάρτας, α (ὁ), Δωρ. = Συβαρίτης = Συβαρίτης.
Σύβοτα (τὰ), νησίδιον καὶ λιμὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. 2) ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συβρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Συβρίδης ἢ Ἐκ Συβριδῶν).
Σύεδρα (τὰ), πολίχν. τῆς Κιλικ. ἢ Ἰσαυρ. περὶ τὸ Κορακήσιον.
Συέννεσις, εως (ὁ), ὄνομα κοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας.
Σύεσσα (ἡ), = Σούεσσα.
Συήνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, πλησίον τῆς νῦν Ἀσουὰν, (ὁ πολ. Συηνίτης).
Σύθας, α (ὁ), ποτ. διορίζων τὴν Ἀχαΐαν τῆς Σικυωνίας.
Συκέα (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἀπό τινος τῶν Τιτάνων, κατὰ τὸν Ἀθήν., (κυρ. — τῆ-
Συκῆ (ἡ), φρούρ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, (ἄλλοι ἀνγ. Τύκη=Τύχη).
*Συκούριον (τὸ), π. τῆς Παλαιογώτιδος χώρας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης, (Σίγυρον).
Συλέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κορίνθου, γυνὴ τοῦ Πολυπήμονος, ᾗ μήτηρ τοῦ ληστοῦ Σίνιος.
Σύλλειον (τὸ), = Σύλλιον.
Συλλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῆς Αὐλίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἐβίαζε τοὺς διερχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλους του.
2) Συλλέως πεδίον, πεδιάς τις περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον τῆς Μακεδ., μεταξὺ τῶν πόλεων Ἀργίλου καὶ Σταγείρων.
Σύλλοι (οἱ), = Σολλοί.
Σύλλας, α (ὁ), Κορνήλιος, ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμ., πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου ᾗ κυριεύσας, μετὰ πεισματώδη πολιορκίαν, τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας κατέςρεψε, συλήσας καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν.
Σύλλιον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ. μεταξὺ Πέργης καὶ Ἀσπένδου.
Συλοσῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξωρίσθη.
Σύμαιθος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κατάνης, καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Giaretta).
*Συμβάκη (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἢ Μηδ.
*Σύμβυλα (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.
*Συμβόλων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.
Σύμη (ἡ), Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Χθόνιον, ἢ 2) θυγ. τοῦ Ἰαλυσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρ.) νῆσος μικρὰ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, μία τῶν Σποράδων, μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου, (ὁ νησ. Συμαῖος).
Σύμμαχος (ὁ), παλαιστής τις, υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, Μεσσήνιος, Ὀλυμπιονίκης.
Συμπληγάδες (αἱ), νῆσοι, αἱ ἄλλως Συνδρομάδες καὶ Κυάνεαι.
Σύνναδα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατ., περίφημος διὰ τὰ ὡραῖά της μάρμαρα (τὸν Δοκιμήτην ἢ Συνναδικὸν λίθον), (ὁ πολ. Συνναδεύς).
*Συννέων, ωντος (ὁ), Αἰγυπτίου, γλύπτης, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Πτολίχου.
Σύντριψ, ιβος (ὁ), ὄνομα ἐπίπλαγον κακοποιοῦ τινος δαίμονος συντρίβοντος τὰς χύτρας.
*Συπαληττὸς (ὁς), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Συπαλήττιος).
Σύρα (ἡ), = Σῦρος. 2) ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, (ὅθεν 3) ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφάνει.
Συρακοσσίς, ίδος (ἡ), = Συρακουσία.
Συράκοῦσαι καὶ (Δωρ.) Συράκοσαι -οσσαι (αἱ), ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχίᾳ Δωριέων ᾗ Κορινθίων τῷ 758 πρὸ Χ., ἔχουσα 180 σταδ. περίμετρον, καὶ διῃρημένη εἰς πέντε μέρη, τὴν Νᾶσον, τὴν Ἀχραδίνην, τὴν Τύχην ἢ Τυκαν, τὴν Νεάπολιν καὶ τὰς Ἐπιπολάς, ἀποτελοῦσα δὲ ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν, ᾗ ἀκμάσασα ἐπὶ πολλοὺς χρόνους, (ὁ πολ. Συρακούσιος).
*Συρακῶ, οῦς (ἡ), = Συράκουσαι.
Συρήκουσαι, Συρηκόσιος, Ἰων. ἀντὶ Συράκουσαι, Συρακούσιος.
Σύργις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.
Συρία καὶ (Ἰων.) Συρίη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ταύρου μέχρι τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐκλαμβανομένη πολλάκις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀντὶ τῆς Ἀσσυρίας, διῃρημένη δὲ ἐπὶ τῶν Μακεδόνων εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, παρωνομασμένας ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πρωτευουσῶν, Ἀντιοχείας, Σελευκείας, Ἀπαμείας καὶ Λαοδικείας, (Σαὰμ), (τὸ ἐθν. Σύρος καὶ τὸ κτητ. Σύριος). ‖. « Συρίη ἡ Παλαιστίνη, » Ἡρόδ., = Παλαιστίνη.
Συρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σύρος.
*Σύρμος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τριβαλλῶν.
Σῦρος (ἡ), νῆσος ταῦ Αἰγαίου μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου, (Σύρα), (ὁ νησ. Σύριος).
Σύρος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Συρίας, (ὅθεν 2) ὄνομα δούλων παρὰ Στρδ. ᾗ τοῖς κωμικοῖς. 3) (ἰδιωνομ.) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Σινωπῆς.
Συροφοίνιξ, ικος (ὁ), = Φοίνιξ.
Σύρρεντον (τὸ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Sorrento), (ὁ πολ. Συρρεντῖνος).
Σύρτις [ῖδος τὸ Λεξικόν], εως ᾗ ιδος (ἡ), μέρος ἀμμώδες ἢ τεναγῶδες περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ δύω ἡ Μεγάλη, σχηματίζουσα μέγαν κόλπον περὶ τὴν Κυρηναϊκὴν, περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, καὶ καλούμενον κοινῶς Κόρφον τῆς Σίδρας, καὶ ἡ Μικρὰ ἢ Ἐλάσσων, ἢ ἄλλως Λωτοφαγῖτις, μεταξὺ Τουνεζίου ᾗ Τριπόλεως, κοινῶς Κόρφος τοῦ Γκάβες.
*Σύφαξ, ακος (ὁ), Ἐφέσιός τις παρ' Ἀρρ.
*Σῦς, Συός (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδον. περὶ τὸν Ὄλυμπον.
Σφαγία (ἡ), = Σφακτηρία.
Σφαιρία (ἡ), νῆσος μικρὰ περὶ τὰ Παράλια τῆς Ἀργολ. ἡ ὕστερον Ἱερά, (Καστέλλι τοῦ Πόρου).
Σφάϊρος (ὁ), Ἱπποκόμος τοῦ Πέλοπος. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Βοσπόρου (Βορυσθενίτης), μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν ἐν Λακεδαίμονι.
Σφακτηρία (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Πύλου.
Σφενδάλη (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σφενδαλεύς).
Σφήκεια (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Κύπρος. 2) π. τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Σφηκειεύς).
Σφῆλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ πατὴρ τοῦ Ἰάσου.
Σφηττὸς (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σφήττιος).
Σφῆττος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροιζῆνος, κτίστης τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σφηττοῦ.
Σφίγγειον ὄρος (τὸ), ὄρος Φίκειον.
Σφίγξ, ιγγὸς (ἡ), τέρας φοβερὸν τῆς μυθολογίας μὲ κεφαλὴν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα καὶ πόδας λέοντος, ᾗ πτέρυγας ἀετοῦ, πεμφθὲν ὑπὸ τῆς Ἥρας πρὸς τιμωρίαν τῶν Θηβ., καὶ καταπράττον ὅτους δὲν ἐδύναντο νὰ λύσωσι τὰ περίφημον ἐκεῖνο αἴνιγμα, τὸ ὁποῖον λύσας ὁ Οἰδίπους, ἐβασίλευσε τῶν Θηβῶν, καὶ τότε ἡ Σφίγξ ἔφηρμηνίσθη ἀπὸ τινος βράχου. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετέβη ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅπου διὰ μὲν τῶν Αἰγυπτίων Σφὶγξ παριστάνετο ὡς ἄνευ πτερύγων καὶ εἶχε πρόσωπον ἀνδρός.
Σφοδρίας, α (ὁ), περίφημος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. 2) κυνικὸς τις, γράψας Τέχνην ἐρωτικήν.
*Σφραγιτίδες Νύμφαι (αἱ), αἱ περὶ τὸ Σφραγίδιον ἄντρον τοῦ Κιθαιρῶνος τιμώμεναι.
Σφυρόμαχος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, γράψας ψήφισμα ὥςτε αἱ γυναῖκες τῶν πολιτῶν γυναῖκες νὰ καθῆνται ἐν τῷ θεάτρῳ χωρισμέναι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν.
*Σφῦρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος, ᾗ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνορος.
*Σχεδία (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα ᾗ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
Σχεδίος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ναύτου, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδους, ἕτερος ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων, λαῶν καὶ οὗτος τὴν κακὴν τύχην.
Σχερία (ἡ), ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα Κέρκυρα, ἢ, κατά τινας τῶν νεωτέρων, ἡ Θεσπρωτία ἢ Ἰλλυρία.
Σχοινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ᾗ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης, ἐκ Βοιωτίας, συγχεόμενος ὑπό τοῦ Ἀπολλοδώρου μετὰ τοῦ Ἰάσου, πατρὸς τῆς Ἀρκαδίας Ἀταλάντης.
Σχοῖνος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦντος ποταμοῦ παρὰ τὰς Θήβας, (ὁ πολ. Σχοινεὺς ἢ Σχοινεύς).
Σχοινοῦς, οῦντος (ὁ), λιμὴν τῆς Κορινθ. ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. 2) κώμη τῆς Ἀρκαδ. 3) ποτ. τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θήβας. 4) πεδιὰς μεγάλη τῆς Ἰθηρίας, (Ρωμ.) Campus Spartarius.

Σωγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, νικήσας ἐν παισὶ πένταθλον εἰς τὰ Νέμεα.

*Σωγχις, ιδος (ὁ), Αἰγύπτιός τις ἱερεὺς ἐκ Σαΐδος παρὰ Πλουτ. (Σόλ. 26).

*Σωδάμας, αντος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Παυσαν. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Λασαΐας.

*Σώδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐτηράτου ἐκ Τεγέας.

*Σωζομενὸς (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ τῶν Βυζαντινῶν.

Σωκλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Σωκλείδης, α (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. 2) Αἰγινήτης τις παρὰ Πινδ. 3) Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σωκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Σῶκος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

Σωκράτης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Σωκράτη καὶ Σωκράτην), ὁ περίφημος φιλόσοφος τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης, γεννηθεὶς τὸ 8ον. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ., καὶ ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς τὴν πρακτικὴν (Σωκρατικὴν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην) φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἔρευναν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν ἠ ἀνηγορεύθη ὁ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῆς Πυθίας. Κατηγορηθεὶς, ἐβδομηκοντούτης ἤδη, ὑπὸ τοῦ Ἄνύτου ἠ Μελίτου, ὡς ἀνατροπεὺς τῶν καθεςώτων καὶ διαφθορεὺς τῆς νεολαίας, κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον, διὰ τὸ ὁπωσοῦν ὅμως μεταμεληθέντες μετ' οὐ πολὺ οἱ συμπολῖται του, ἀνήγειραν αὐτῷ χαλκοῦν ἀνδριάντα ἠ διέταξαν γενικὸν πένθος. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησε πέντε παῖδας, ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρός του. Τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του διεσώθησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν του, ἠ ἰδίως τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοφῶντος, αἱ δὲ πίστολαὶ ἀμφιβάλλονται. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιγένους, ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατευσαμένων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας. 4) ὁ πατὴρ τῆς Ἀθηναΐδος Φύλης, ἥτις ἀπεικόνισε τὴν Ἀθηνᾶν, συγκατελθοῦσα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἅρματος μὲ τὸν Πεισίστρατον εἰς τὰς Ἀθήνας. 5) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Θηβῶν. 6) Ὀλυμπιονίκης ἐν Παλλήνῃ. 7) Ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἄργους.

Σωκρατείδης, ου (ὁ ἠ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ.

*Σῶμις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (ΣΤ', 14).

*Σώπατρος (ὁ), ζωγράφος τις ἐκ Πάρου, ἄλλως Φίκιος παρ' ἡμῖν, αὐγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Σωπείθης, ους (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Ἰνδίας.

Σώπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοδώρου ἀτρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Σώρα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκιων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (ὁ πολ. Σωρανός).

Σωράκτων (τὸ), β. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πλησίον τῆς Ῥώμης, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλ.

*Σωρανὸς (ὁ), ἰατρός τις ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ. 2) ἕτερος, νεώτερος, ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Σωσάνδρα (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ἀνδριὰς, ἔργον τοῦ Καλλάμιδος, εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Σωσθένης, ους (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Σωσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκλίωνος ἐξ Ἀθηνῶν. 2) ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Συρακουσῶν συστρατευσαμένων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἴσως ὀρθότ. Σῶσις. 3) φιλόσοφός τις διαβοητὸς ἐπ' ἀθεΐᾳ. 4) ὄνομα δούλου παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Σωσίβιος (ὁ), ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφονεύσεν ἔπειτα Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην, καταφυγόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον. 2) τραγικὸς ποιητὴς, τοῦ ὁποίου σώζονται ζίχοι τινὲς ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου Δάφνις ἠ Αἰτύερσα ποιήματος. 3) γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, γράψας Λύσεις.

Σωσιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου. 3) ῥήτωρ τις, μιμητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Σωσίβιος (ὁ), τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχεόμενος μετὰ τοῦ Σωσιβίου (2).

Σωσικλέης-ῆς, έους (ὁ), Κορινθιὸς τις πρεσβεύσας εἰς Λακεδαίμονα (Ἡρόδ. Ε', 92). 2) ποιητὴς τραγικὸς, Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ἠ γράψας 73 τραγῳδίας. 3) ἕτερός τις ποιητὴς παρὰ Πλουτ. (Συμποσ. Ε'. 4).

Σωσικράτης, ους (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας. 2) γραμματικός τις ἐκ Ῥόδου παρ' Ἀθην. 3) ἀρχοντικός τις ἠ γεωγράφος, γράψας περὶ Κρήτης.

Σωσίλας (ὁ), συγγραφεὺς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὰς πράξεις.

*Σωσιμένης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Τηνίου Παναιτίου, (Ἡρόδ. Η', 82).

Σώσιμος (ὁ), τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, ἴσως = τῷ -

Σωσίνομος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Νεάρχου παρὰ Δημοσθ.

Σωσίπατρος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Σωσιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Σῶσις, ιδος (ὁ), ἴδε Σωσίας (2).

Σωσίστρατος (ὁ), Εὐβοεύς, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Λοκρῶν. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6ον. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμ., (παρὰ Σώζρατος).

*Σωσιφάνης, ους (ὁ), ποιητὴς τις παρ' Ἀθην. (Γ', 433.)

Σῶσος (ὁ), ἀνὴρ τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωτράτη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει, (παρὰ. Σώστρατος).

Σωστρατίδης, α (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωστράτου. 3) (κυριωνυμ.) ἔφορός τις ἐν Σπάρτῃ παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ῥητῆρος Σοφοκλέους.

*Σωστράτιος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Σικυῶνος.

Σώστρατος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀγησία ἐκ Συρακουσῶν. 2) υἱὸς τοῦ Λαυσάμαντος ἐξ Αἰγίνης. 3) Θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης ἀποκαλεῖ διὰ τοῦτο Σωκράτην. 4) Βιωτὸς τις, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὑπουμασθεὶς, διὰ τὴν ἀνδρίαν του, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὰς θηριομαχίας του, Ἡρακλῆς. 5) περίφημος παγκρατιαστὴς, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ. 6) περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, ὁ οἰκοδομήσας τὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας. 7) ἀγαλματοποιὸς ἐκ Χίου, πατὴρ τοῦ Παντία.

Σωσύλος (ὁ), ἀνὴρ τις ἐν τῇ Ἀσθαλαγίᾳ.

Σωσὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωτάδας (Δωρ. ἀντὶ) Σωτάδης, ου (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) φιλόσοφός τις ἐκ Βυζαντίου.

Σώτειρα (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς, (ὁ πολ. Σωτειρηνός).

Σωτηρίδας, α (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σωτήριχος (ὁ), ποιητὴς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ ἄλλοι.

Σωτίων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας συλλογὴν ποιημάτων, ἐπιγραφομένην Κέρας Ἀμαλθείας.

Σωφάνης, ους (ὁ), Δεκελεύς τις, ἀριστεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Σωφηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, (τὸ ἐθν. Σωφηνοί).

Σώφιλος (ὁ), παγκρατιαστὴς τις ἐξ Ἀθηνῶν παρὰ Δημοσθ. 2) = Σόφιλος.

Σωφρονίσκος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σωκράτους.

Σώφρων, ονος (ὁ), μιμογράφος ἐκ Συρακουσῶν, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.

Σῶχα (τὰ) ἠ Σῶχοι (οἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Κομμαγηνῆς.

Τ

Τάβαι (αἱ), π. τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. 2) π. τῆς Περσίδος, (ὁ πολ. Ταβηνός).

Τάβαλος (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων.

Ταβαὶ (αἱ), π. τῆς Φρυγ.

Ταβιανὴ (ἡ), νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, εἰς τὰ παράλια τῆς Περσίδος.

Ταβηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παρθίας, (τὸ ἐθν. Ταβηνοί).

*Ταβούλης, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Παυσ.

Ταγαὶ (αἱ), π. τῆς Παρθ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἑρκανίας.

Τάγης, ου (ὁ), ὑποστράτηγος τοῦ Τισσαφέρνους, (ὀρθότ. Στάγης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τάγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἱσπαν., ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας, καὶ γιν. εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, (Τάjο).

Ταίναρον (τὸ), τὸ μεσημβρινώτατον ἄκρωτ. τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου καὶ ναὸς ἐπίσημος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις, (Κάβο-Ματαπάν). 2) π. μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Καινὴ πολις, (Μανῆ).

Ταίναρος (ἡ καὶ ὁ), = Ταίναρον. 2) (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐρυμέδας, θυγατρὸς τοῦ Δαμασύλλου.

Τάκιτος (ὁ), Κορνήλιος, ὁ μέγας ἱστοριογράφος τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Τακίτου καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Ἰουλίου Ἀγρικόλα, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τίτου καὶ Δομετιανοῦ καὶ φθάσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ.

Τάκομψας (ἡ), = Ταχομψώ.

Ταλαβρόκη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Ταλαιονίδης ἀντὶ Ταλαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ.

Ταλαός (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος ἢ τῆς Πηροῦς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ Λυσιμάχης τῆς Ἀλάντου ἢ ἐκ Λυσιανάσσης τῆς Πολύβου τὸν Ἄδραστον, τὸν Παρθενοπαῖον, τὸν Πρώνακτα, τὸν Μηκιστέα καὶ τὴν Ἠριφύλην. 2) υἱὸς τοῦ Κρηθέως.

Ταλαρία (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν, (Tatria), (ὁ πολ. Ταλαρῖνος).

Ταλετὸν (τὸ), μία τῶν ἀκρωρειῶν τοῦ Ταϋγέτου.

Ταλθυβιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταλθυβίου. ‖. οἱ Ταλθυβιάδαι ἀπετέλων ἰδίαν πατριὰν ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀπ' αὐτῶν διωρίζοντο οἱ κήρυκες.

Ταλθύβιος (ὁ), κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμν. ἐν Τροίᾳ, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ.

*Τάλμενα (τὰ), λιμὴν τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης.

Τάλως, ω (ὁ), υἱὸς τῆς Πέρδικος, ἀδελφὸς τοῦ Δαιδάλου, διδαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τὴν ἁλμαιοποιΐαν, καὶ ἐπινοήσας τὸν πρίονα, τὸν κεραμικὸν τροχὸν καὶ ἄλλα λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ τάφος του, τιμώμενος ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

2) ἀνὴρ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, μὲ μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον ἐδωρήσατο ὁ Ζεὺς τῷ Μίνωϊ ἵνα φυλάττῃ τὴν Κρήτην, περιερχομένος αὐτὴν τρὶς τῆς ἡμέρας, καὶ κατοπτεύων τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τῆς Μηδείας, θελήσας νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὴν νῆσον ἀπόβασιν τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος ἢ τοῦ Κρητός, παρὰ Παυσ.

Τάμαρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἰνδ. 2) ποτ. τῆς Βρεττων.

Ταμάσεις καὶ Τάμασος καὶ Ταμασσὸς (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου, περίφημος διὰ τὰ χαλκωρυχεῖά της, παρὰ Στεφάν.

*Ταμίαθις, εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, (Δαμιάτ.).

Τάμυνα (ἡ) καὶ Ταμῦναι (αἱ), π. τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀδμήτου, (ὁ πολ. Ταμυνεὺς καὶ Ταμυναῖος).

Ταμυράκη (ἡ), ἀκρωτ. τοῦ Ταμυράκης κόλπου, τοῦ Ἄλλως Καρκινίτου, ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ, ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Ταμύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης, ῥέων μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, (Δαμὲρ).

*Ταμωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., ἐνωθεῖσα μετὰ ταῦτα μὲ τὴν Ἀρμενίαν.

Ταμὼς, ὼ (ὁ), Αἰγύπτιος ἐκ Μέμφιδος, σατράπης τῆς Ἰων. ἢ ὕστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Τάναγρα (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Γραῖα, π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ ἢ τῆς Μεθώνης, πατρὶς τῆς ποιητρίας Κορίννης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς τὸ αὐτόθι γυμνάσιον, (Σκαμένο), (ὁ πολ. Ταναγραῖος).

Τάναϊς, ϊδος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χωρίζων τὴν Εὐρώπην τῆς Ἀσίας ἢ χυν. διὰ δύο στομάτων εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Δόν). 2) παρὰ τῷ Ἀρρ.=Ἰαξάρτης.

Τάναϊς, ϊδος (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ χωμίου τοῦ Ταναΐδος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου Πολέμωνος, (ὁ πολ. Ταναΐτης).

*Ταναοξάρης, ως (ὁ), ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Μ. Κύρου.

Τανάος (ὁ), = Τάνος.

Τάνητιον (τὸ), = Τάννητος.

Τάνις, εως καὶ ιος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Τανιτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου, καλλίστη τῶν Φαραὼ, (ὁ πολ. Τανίτης).

Τάννητος κώμη (ἡ), κώμη τῆς ἄνω Ἰταλ. μεταξὺ Πάρμας καὶ Ῥηγίου, (Tanesio).

Τάνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., χυν. διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακων. εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον.

Τανταλίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταντάλου.

Ταντάλις, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Ταντάλου.

Τάνταλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Τμώλου καὶ τῆς Πλουτοῦς, βασιλεὺς τῆς Φρυγ., πατὴρ τοῦ Πέλοπος ἢ τῆς Νιόβης, περίφημος εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους διὰ τὰ μεγάλα του πλούτη ἢ τὴν ἐν τῷ Ἅιδῃ τιμωρίαν του, ὅπου κατεδικάσθη νὰ δύψᾷ αἰωνίως καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ πίῃ, καὶ τοι περιεχοιρόμενος ἀπὸ ὕδατα ἢ δένδρα μὲ καρποὺς ὡραίους, διότι, σφάξας τὸν υἱόν του, παρέθηκεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τοὺς θεοὺς, ἵνα δοκιμάσῃ ἐὰν διακρίνωσι τὸν δόλον. 2) υἱὸς τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. 3) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. 4) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Προκλέους ἀρχηγὸς τῆς ἐν Αἰγίνῃ φρουρᾶς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ταννοξάρης (ὁ), = Ταναοξάρης.

*Τάξακις (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ. (Δ', 120).

Τάξιλα (τὰ), π. τῆς ἀνατολικῆς Γάγγου Ἰνδίας, μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπ., (ὁ πολ. Ταξιλίτης ἢ Ταξιλινός).

Ταξίλης, ου (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Ἰνδῶν, ὑποταχθεὶς ἐκουσίως εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον. 2) = τῷ -

*Ταξίλος (ὁ), στρατηγός τις τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου.

*Ταοῖα (ἡ), π. τῶν ἐν Γαλατίᾳ Τρόκμων.

Τάοχοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ Πόντου, περὶ τὸν Φᾶσιν καὶ Ἀράξην.

Τάπη (ἡ), π. τῆς Ἑρκαν.

*Ταπόσειρις, ιδος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Αἰγύπτου (ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ) περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (ὁ πολ. Ταποσειρίτης).

Τάπουροι (οἱ), = Τάπυροι.

Ταπροβάνη (ἡ), νῆσος μεγάλη τοῦ Ἰνδικοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδ., (Κεϋλάν).

Ταπύριοι καὶ Τάπυροι (οἱ), λαὸς γομαδικὸς τῆς Μηδίας, διατρίζων περὶ τὰ μέρη ταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης.

*Ταρακίνη (ἡ), = Ταρρακίνα.

Ταρακὼν, ωνος (ἡ), = Ταρρακών.

Τάρας, αντος (ὁ ἢ ἡ), π. μὲ λιμένα τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς καλουμένου Ταραντίνου κόλπου, καὶ τὸν ὁμώνυμον αὐτῆς ποταμόν, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Φάλανθον ἐκ Λακεδαίμονος φυγοδίκτων Παρθενίων περὶ τὸ 707 πρὸ Χ., σκμάσασα ἐπὶ πολὺ διὰ τοῦ ἰσχυροῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της, καρπὸν τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου, ἢ κυριευθεῖσα τῷ 209 πρὸ Χ. ὑπὸ τῶν Ῥωμ. (Taranto), (ὁ πολ. Ταραντῖνος).

Ταράξιππος (ὁ), μέρος τι, εἶδος βωμοῦ τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ἢ μνήματος τοῦ Μυρτίλου, ἡνιόχου τοῦ Οἰνομάου, ἀναιρεθέντος ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, περὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον πλησιάζοντες ἐτρόμαζον οἱ τῶν ἀγωνιζομένων ἵπποι.

Ταράσκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδανοῦ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

*Ταρβασσὰς (ἡ), π. τῆς Πισιδίας.

Τάρβελλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκυϊτ. Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρουμνα καὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Πυρηναίων.

Ταργίτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ Σκύθαι.

Ταριχέαι (αἱ) καὶ Ταριχεῖα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέθ, παρίφημος διὰ τὰ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων της, καθὼς ἢ ὁμώνυμοι αὐτῆς εἰς ἄλλα μέρη, ἴδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου, παρεκτὸς τῶν ἰχθύων ταριχείας, ἦσαν ἢ ταριχεῖαι τῶν νεκρῶν, ἀνθρώπων ἢ ζώων, ὧν γνωστότεραι αἱ πλουσιακαὶ (βλγιαρμὰ) ἢ αἱ Κανωβικαὶ, (Μεδεχὶ), (κατοπ. Ταριχεάτης).

Ταρκυνία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Τυρρηνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βασιλική τῶν Ταρκυνίων οἰκογένεια ἐν Ῥώμῃ.

Ταρκύνιος (ὁ), ὁ Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ Κορινθίου Δημαράτου, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Βακχιαδῶν, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ., βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον, (138-176 ἔτει ἀπὸ κτ. Ῥώμης). 2) ὁ Superbus ἢ ὑπερήφανος, ἔγγονος τοῦ πρωτέρου, ἕβδομος ἢ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ. (220—244 ἀπὸ κτ. Ῥώμης), ἐξορισθεὶς παγγενεί, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν ἐν Κύμῃ βασιλεύοντα Ἀριστόδημον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐννενηκοντούτης.

Τάρνη (ἡ), π. τῆς Αὐδ. ἐπὶ τοῦ Τμώλου, αἱ ὕστερον Σάρδεις.

Ταρόδουνον (τό), π. τῆς Γερμαν., (Derendorf).

Ταρπηΐα (ἡ), ἡ θυγ. τοῦ Σαβίνου Ταρπηΐου, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ὁ ἐν Ῥώμῃ Ταρπήϊος ἢ Ταρπήϊος λόφος, ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατεκρημνίζοντο οἱ κατάδικοι.

Τάρπητες (οἱ), λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

*Ταῤῥα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ Ἀπόλλων Ταῤῥαῖος. 2) π. τῆς Αὐδ. καὶ 3) ἄλλη περὶ τὸν Καύκασον, ἄποικοι ἀμφότεραι τῆς ἐν Κρήτῃ, (ὁ πολ. Ταῤῥαῖος).

Ταῤῥακίνα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ταῤῥακινίτης).

Ταῤῥάκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., πρωτ. τῆς Ταῤῥακωνησίας χώρας, (Tarragona).

Ταρσήϊον (τό), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἢ τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, (ὁ πολ. Ταρσηϊνός).

*Τάρσιος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, ῥέων παρὰ τὴν Σήλειαν.

Ταρσός (ἡ) ἢ Ταρσοί (οἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλου, ἢ ὕστερον Ἰουλιούπολις, (Ταρσεύς), (ὁ πολ. Ταρσεύς). 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ταρσεύς). 3) π. τῆς Βιθυν. (ὁ πολ. Τάρσιος).

*Ταρτησσίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ταρτησσὸν χώρα τῆς Ἱσπαν. ἐκτεινομένη μέχρι τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλ.

Ταρτησσὸς (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος, ἡ παρὰ τῷ Γραῷ Θαρσεῖς, ἢ ὕστερον Κάρτεια, ἢ τὰ Γάδειρα, ἐπὶ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον. 2) (ὁ), ἀρχαιότερα ὁ Βαῖτις, ποταμὸς τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ταρτήσσιος). || «Ταρτησσία μύραινα, «Ἀριστοφ., ἡ τερατώδης. || «Γαλῆ —, «Διογ., ἡ μεγάλη.

*Ταῤῥαρα (τά), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ., (ὁ πολ. Ταῤῥαρηνός).

*Ταῤῥηχ (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Δοκρίδος περὶ τὴν Οἴτην, ἡ ὕστερον Φαρύγαι, (ὁ πολ. Ταῤῥαῖος).

*Τάπιας (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ῥωξολανῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου.

Τάττα (ἡ), λίμνη ἀλατώδης τῆς Λυκαονίας.

Ταϋγέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα.

Ταΰγετον (τό) καὶ Ταΰγετος (ὁ) καὶ Ταΰγετα (τά), β. ἐπίσημον τῆς Δακων., ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδ. καὶ καταλῆγον εἰς τὸ Ταίναρον, (βουνὰν τῆς Μάνης ἢ Πεντεδάκτυλον).

Ταυλάντιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ., κατοικῶν περὶ τὴν Ἐπίδαμνον.

Ταυρέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἔχων παλαίστραν, συχνὰ ἀναφερομένην.

Ταύρη (ἡ), = Ταυρική.

*Ταυρίανον (τό), π. τῶν Βρουττίων, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μεταύρου.

Ταυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Ταύρων, (ὅθεν || Ταυρική, «ἡ χώρα τῶν Ταύρων, περιλαμβάνουσα, ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἢ τὸν Ἀχίλλειον δρόμον, (Κρίμαι ἢ Κριμαία). || «Ταυρικὰ ὄρη, «τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην βουνὰ τῆς Κριμαίας.

Ταυρῖνοι καὶ Ταυρίσκοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας περὶ τὰς Ἄλπεις, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντε, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Ταυρασίαν τὴν ὕστερον Augustam Taurinorum, ἢ σήμερον Τουρίνον.

*Ταυρίσκος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ. 2) Γραμματικός τις, μαθητὴς τοῦ Κράτητος, (Σξτ. κατὰ Γραμματ.).

*Ταυρίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.

Ταῦροι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Σκυθίᾳ Ταυρικῆς, θυσιάζοντες τοὺς ξένους εἰς τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ πειρατείας καὶ πολέμων.

Ταυρομένιον (τό), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ. ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου, καλουμένου Ταύρου, (Taurmina), (Ταυρομενίτης).

Ταυροπόλιον (τό), Ἱερὸν τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Ταυρόπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου ἢ τῆς Ἀριάδνης.

Ταυρόπολος καὶ Ταυροπόλη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἐν Σκυθίᾳ Ταύρων, εἴτε διὰ τοὺς προσφερομένους εἰς θυσίαν αὐτῆς ταύρους, εἴτε διότι ἐφάνευσε τὸν πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἱππολύτου πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ταῦρον.

Ταῦρος (ὁ), ὁ ἄλλως Τάλως, φύλαξ τῆς Κρήτης. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θεόδ. 4) (γεωγρφ.) βουνὸν μέγα τῆς Ἀσίας, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἀρυῦ ἀκρωτηρίου τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, καὶ διαιροῦν τὴν Ἀσίαν εἰς δύο μεγάλα μέρη, τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ταύρου, διάφορα δὲ αὐτοῦ κλάδοι, ἐκτεινόμενοι ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς πρώτης αὐτοῦ σειρᾶς, λαμβάνουσι διάφορα ὀνόματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γεωγράφοις. 5) ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ταυρομένιον, (Capo di Crosa).

Ταυροσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης.

Ταυροσκύθαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τοὺς Ταύρους.

Ταύχειρα (τά), π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Διδύμῃ μεταξὺ Δέρκιδος καὶ Πτολεμαΐδος, ἢ ὕστερον Ἀρσινόη καὶ σήμερον Τολομέτα.

Ταφιασσὸς (ὁ), β. τῆς Καλυδωνίας, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νέσσου.

Τάφιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Τηλεβόαι, ἔθνος ἀρχαῖον, ναυτικόν, ζῶν τὸ πλεῖστον ἀπὸ πειρατείας, καὶ κατοικοῦν μέρος μὲν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν. καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μεταξὺ αὐτῆς ἢ τῆς Λευκαδίας νήσων, ὧν ἡ μεγαλητέρα ὠνομάζετο ἰδίως Τάφος καὶ σήμερον Μεγανήσι.

Τάφιος, α, ον, ὡς ἐπίθετ. καὶ ἐθν. ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Τάφου. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἱπποθόης, ἢ πατὴρ τοῦ Πτερελάου, οἰκιστὴς τῆς νήσου Τάφου.

Ταφιοῦς ἡ Ταφιοῦσσα καὶ Τάφος (ἡ), νῆσος μεταξὺ Ἀκαρν. καὶ Λευκαδίας, ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων.

Ταφόσιρις, ιδος (ἡ), = Ταπόσιρις.

Τάφραι (αἱ) καὶ Τάφρη (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Περεκόπη).

Τάφριοι (οἱ), λαὸς τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Καρκινίτην κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὔξ Πόντου.

Ταχομψὼ καὶ Ταχομψὼ, οῦς (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἐλεφαντίνης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας.

Ταχὼς, ὼ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Νόθου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπαναστὰς, προσεκάλεσεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ τὸν Ἀγησίλαον. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπολέμει ἐν Φοινίκῃ, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτάνεβον, ἀπεκήρυξαν τὸν Ταχὼ, ὅς τις, καταφυγὼν εἰς τὴν Περσίαν, διωρίσθη στρατηγὸς τοῦ μεγάλου βασιλέως κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Τεάνδν (τό), τὸ Ἀπουλον, π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ, (Teanio). 2) τὸ Σιδικηνὸν, π. τῆς Καμπανίας, (Tiano), (ὁ πολ. Τεανίτης).

Τέαρος (ὁ), πατ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν Ἕβρον.

Τέασις, ιος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ.

Τεάτη (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, (Chieti).

Τέβερις (ὁ), = Τίβερις.

Τέβρος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ἢ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Τεγέα καὶ (Ἰων.) Τεγέη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλέας, (Πολιοῦχος), πλησίον τῆς Τριπολιτσᾶς, (ὁ πολ. Τεγεάτης καὶ τὸ θηλ. Τεγεᾶτις).

Τεγεάτης, ου (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Τεγέας. 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Τεγεᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Τεγέαν χώρα.

Τεγεάτρα (ἡ), = Τεγέατη.

Τέγυρα (ἡ), π. τῆς Θυωτ. παρὰ τὸ Διῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτρα, μὲ ναὸν ᾗ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., ὅς τις ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων γεννηθεὶς ἐνταῦθα, ὅθεν ἐκαλεῖτο καὶ Τεγύρειος.

Τεγύριος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὑποδεχθεὶς τὸν Ἔμολπον, ᾧ νυμφεύσας τὴν θυγατέρα του μὲ τὸν υἱόν τα Ἴσμαρον, καταλιπὼν δὲ αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου του.

Τεθρώνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ.

*Τειθράσιος (ὁ), = Τιθράσιος.

Τειρεσίας καὶ (Ἰων.) Τειρεσίης, ου ἢ εω (ὁ), ὁ περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος, Θηβαῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς, μεταμορφωθεὶς ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς γυναῖκα καὶ μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἀναλαβὼν πάλιν τὴν πρώτην τε μορφήν· τυφλωθεὶς δέ, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι κατεμαρτύρησε τῶν γυναικῶν, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, διότι εἶδεν αὐτὴν λουομένην· ἀναμειφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τοῦ χαρίσματος τῆς προφητείας, ᾗ ζήσας ἓξ γενεὰς ἀνδρῶν. Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μαντώ, περίφημος μάντις ᾗ αὐτή· εἰς δὲ τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας ἦταν τὸ μαντεῖον του.

*Τεισαμενός (ὁ), = Τισαμενός.

Τείσπης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ φίλος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Τειχιόεις, εντος (ὁ), ἴδε τὸ συνῳρημ. Τειχιοῦς.

Τείχιον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰτωλ.

Τειχιοῦς, οῦντος (ὁ), φρουρ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Τειχιοῦσσα (ἡ), φρούρ. τῆς Μιλησίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τεῖγος, ους (τό), φρούρ. τῆς Πελοπονν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Δύμην.

Τέκμησσα (ἡ), θυγ. τοῦ Τελεύταντος ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ᾗ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Εὐρυτάκην.

Τέκμων, ωνος (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσίδος.

Τεκτόσαγες (οἱ), τὸ ἐν. Τεκτόσαξ, λαὸς τῆς Γαλλ., κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων, ἀπ' ὅπου μετέβη εἰς τὴν Φρυγίαν ἢ Γαλατίαν, τὴν ἄλλως Γαλλογραικίαν.

Τελαμών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰγίνης διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ των Φώκου, καὶ ἐλθὼν εἰς Σαλαμῖνα, ὅπου διαδεχθεὶς τὸν βασιλέα αὐτῆς Κυχρέα, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Περίβοιαν, θ. γατέρα τοῦ Ἀλκάθου, ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἐξῆλθε δὲ ᾗ εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου, καὶ συνέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς Κολχίδα· συρραιτήσας δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῆς Τροίας, ἑλὼν ὡς ἀριστεῖον τὴν Ἡσιόνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. 2) (γεωγραφ.) π. μέ λιμένα τῆς Τυρρηνίας, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, (Telamone).

Τελαμωνιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, πατρωνυμ. ὁ Αἴας ἢ ὁ Τεῦκρος.

Τελαμώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ Τελαμῶνος. ‖ «Αἴας ὁ—,» ὁ ἄλλως Μέγας, πρὸς διαστολὴν τοῦ Λοκροῦ ἢ μικροῦ.

Τελέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος ἐπ' ἀδηφαγίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Κορίνθιος, πατὴρ τῆς Χρυσίλλης, ἐρωμένης τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος ᾗ τοῦ Περικλέους.

Τελέδαμος (ὁ), Ἀργεῖός τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Τελέθριον (τὸ), β. τῆς Εὐβοίας, παρὰ τὴν Οἰχάλιαν, (τὸ τοπ. Τελεθριεῖς).

*Τελένικος (ὁ), Βυζαντιός τις, ποιητὴς μοχθηρῶν ἁσμάτων.

Τελέοντες (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Τελέοντος ὀθηθεν τοῦ Ἴωνος.

Τελέσαρχος (ὁ), Σάμιός τις παρ' Ἡρόδ. 2) Σύρος τις παρὰ Παυσαν. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Κλεάνδρου.

*Τελέσας, αντος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀθην.

Τελεσθὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Τελεσιάδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πινδ.

*Τελεσίας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πλατ. 2) χορευτής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 629).

Τελεσικράτης, ους (ὁ), Κυρηναῖος, Πυθιονίκης.

Τελέσιλλα (ἡ), περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 6ὴν Ὀλυμπ., καὶ σώσασα διὰ τῆς ἀνδρίας της τὴν πατρίδα της ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους. Τῶν ποιημάτων της, θαυμαζομένων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, οὐδὲν διεσώθη.

*Τελεσίνικος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Πολυαίνῳ.

*Τελεσσαγόρας (ὁ), πλούσιός τις ἐκ Νάξου.

Τελέστας (Δωρ. ἀντὶ Τελέξης), α (ὁ), εἷς τῶν νέων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου. 3) Μεσσήνιός τις, Ὀλυμπιονίκης, παρὰ Παυσ. (Στ', ιδ').

*Τελεσφόρος (ὁ), ἔπαρχός τις τοῦ Ἀυσιμάχου (Ἀθ. ΙΔ', 616).

Τελευταγόρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Θεσπιάδος Εὐρύκης. 2) ὁ πατὴρ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου.

Τελεύτας, αντος (ὁ), Φρὺξ, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης.

Τελευτίας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀγησιλάου, στρατηγὸς τῶν Λακεδ.

Τελεων (κατὰ διορθ. ἀντὶ τοῦ παρ' Ἡροδ. Γαλέων), οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ξευξίππης, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου, ἐπώνυμος ὤν ἐκ τῆς πατρίας τῶν Τελεοντων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου.

Τέλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Λυσιδίκης.

*Τέλης, ητος (ὁ), φιλοσοφός τις παρὰ Στοβ.

*Τέλλην, ηνος (ὁ), μυχθηρός τις αὐλητής. ἀφ' οὗ ἡ παροιμία. «Λείδα τὰ Τέλληνος,» ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν, (Ζηνοδ.).

Τελλῆναι (αἱ) καὶ Τελλήνη (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης.

Τελλιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Τελλίου. ‖ οἱ Τελλιάδαι, οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι.

Τελλίας, ου (ὁ), μάντις ἐξ Ἤλιδος, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ἐνίκησάν ποτε 800 Φωκεῖς διὰ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλούς, ἀλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μέ γύψον. 2) στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων παρὰ Θουκ.

*Τέλλις, ιδος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Βρασίδα. 2) πρέσβυς τις τῶν Λακεδ. παρὰ Θουκ. 3) υἱὸς τοῦ Τεισαμενοῦ, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν. 4) ὁ πρόπαππος τοῦ Ἀρχιλόχου.

*Τέλλις, ινος (ὁ), = Τίλλην.

Τέλλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων ἐρρόνει εὐδαιμονέστερον τοῦ Κροίσου, διότι, ζήσας μετρίως ᾗ πατριωτικῶς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἔτυχε θηλυφίλ.

Τελμισσὺς (ἡ), = Τελμησσός. π. μέ λιμένα τῆς Λυκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς μάντεις. 2) π. τῆς Πισ., ἄλλως Τερμησσός. 3) (ὁ), υἱὸς τοῦ Δπόλλ. καὶ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων. μετοικήσας εἰς Καρίαν. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ξάνθου. 5) ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων παρὰ τὴν Ἔγεσταν, (τὸ τοπ. Τελμησσεύς).

Τελμισσιάς, άδος καὶ Τελμισσίς, ίδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λυδ. παρὰ τὴν πόλιν Τελμισσόν.

Τελφοῦσα (ἡ), = Τιλφοῦσσα.

Τέλφουσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἡ ἄλλως Τελφουσὶς ᾗ Θέλπουσα.

Τελφήσιον (τό), = Τιλφούσιον.

Τελχίν, ῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρώπος, φονεύσας δόλιως μετὰ τοῦ Θελξίονος τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. 2) πατὴρ τοῦ Ἄπιος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Τελχῖνες (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου (Τελχινὶς ἡ ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσα), ἐλθόντες ἐκ Κρήτης, ἐνῶ τὸν ἀριθμὸν, ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, ᾗ γραμιζόμενοι ὡς γόητες καὶ μάγοι. Κατὰ τὸν Διόδ., ἦταν υἱοὶ τῆς θαλάσσης, κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ῥόδου εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες. Πιθανὸν ὅτι ἦσαν Φοίνικες μεταλλουργοί, μετοικήσαντες εἰς τὰ νήσους ταύτας, (ὄθεν

*Τελχινία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Κρήτη, ᾗ Τελχινίς, ίδος (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Ῥόδος.

*Τεμαθμεία (ἡ), β. τῆς Μεσσην. ὑπὲρ τὴν Κορώνην.

Τεμβρίων, ωνος (ὁ), ἀποικήσας τὴν Σάμον, προγενέστερος τοῦ Προκλέους.

*Τέμβρος (ὁ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Τάμβριος).

*Τεμένεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Λυκαονίας, (ὁ πολ. Τεμενοῦς).

Τεμενίτης, ου (ὁ), καὶ Τεμενίτις, ιδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Εἰκελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, ὅπου ὕςερον ἐκτίσθη ἡ Νεάπολις ἐν τῶν πέντε μερῶν ταύτης τῆς πόλεως.

Τεμέσση καὶ Τέμεσσα (ἡ), π. ἀρχαία, ἀναφερομένη παρ' Ὁμήρῳ· παραγωγή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαλκοῦ, ὄθεν, ἡ 1) ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Τάμασος, ὅπου ἦσαν περίφημα χαλκουργεῖα, ἡ 2) ἡ ὕστερον Τέμψα καλουμένη, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, (ὁ πολ. Τεμεσαῖος).

Τέμμικες (οἱ), τὸ ἔθν. Τέμμιξ, ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτ., μετοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτῴων μερῶν τῆς Ἑλλάδος, (ἐν γένει = Βοιωτοί.

Τέμπεα-Τέμπη (τὰ), ἡ περίφημος διὰ τὴν περιφέρειάν της κοιλὰς τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινομένη μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης εἰς 40 σταδίων μῆκος, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειός, (Μπαμπᾶς).

Τέμψα (ἡ), = Τεμέση.

Τενάγων, οντος (ὁ), Βάκτριός τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Τέναρος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (IE', 672).

Τενέα (ἡ), κώμη τῆς Κορινθίας μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τενεάτη, (ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο μία τῶν τῆς Κορίνθου πυλῶν Τενεατική).

Τενέας, α (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Tinia).

Τένεδος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Τρῳάδος, ἀπὸ Τένου τοῦ Κύκνου, περίφημος ἐκπαλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον οἶνόν της, (ὁ νησ. Τενέδιος).

*Τενεῖται (αἱ), πηγαὶ περὶ τὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρχομενόν.

Τέννης ἡ Τέννης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύκνου, βασιλέως τῶν ἐν Τρῳάδι Κολωνῶν, καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν δικαιοσύνην του, ὃς τις, ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, κατὰ διαβολὴν τῆς μητρυιᾶς του, εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσώθη εἰς τὴν νῆσον Λεύκοφρυν, τὴν ὁποίαν μετωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Τένεδον, καὶ βατιλεύσας αὐτῆς, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

Τεντυρα (τὰ) καὶ Τεντυρὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἀνεκαλύφθη ὁ ἐν Παρισίοις σωζόμενος Ζωδιακὸς κύκλος, (Δενδεράχ).

Τεργάται (αἱ) καὶ Τεργέστη (ἡ) ἢ Τέργεστον (τὸ), π. τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Τριέστι), (ὁ πολ. Τεργεσταῖος).

Τέρεινα (ἡ), = Τέρινα.

Τερέντιος (ὁ), Ἀφρικανός, περίφημος ποιητὴς κωμικὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς ἐν Καρχηδόνι περὶ τὸ 190 πρὸ Χ., ἀπ' ὅπου ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ὅπου ἀκμάσας, ὑπῆρξε φίλος τοῦ Σκιπίωνος καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἀπέθανε δὲ ναυαγήσας ἐνῷ ἐπίστρεφεν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος συνεπιφέρων καὶ τὰς κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου κυρίως ἦτον μιμητής.

Τερηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, (ὁ πολ. Τερηδόνιος). 2) αὐλητρὶς τις ἐν Ἀθήναις.

Τέρινα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς κόλπον, ἔποικος τῶν Κροτωνιατῶν, (Amantea), (ὁ πολ. Τερινσαῖος)

Τέρμερα (τὰ), π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρ. καὶ Λυκ., (ὁ πολ. Τερμερεύς).

Τερμέριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Καρ., ἀπέχον 40 σταδία τῆς νήσου Κῶ.

Τέρμερος (ὁ), περιβόητος λῃστὴς τῆς μυθολογίας, διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν διαβαινόντων, καὶ φονευθεὶς καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία: «Τερμέρια κακά, α τὰ ἑρμερά).

Τερμησσὸς (ἡ), π. ὄχυρὰ τῆς Πισιδ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, (ὁ πολ. Τερμησσεύς), παρθλ. Τελμησσός.

Τερμίλαι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μεταβὰς μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς Λυκίαν, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Σόλυμοι ἢ ὕστερον Λύκιοι.

Τερμισσὸς (ἡ), = Τερμησσός.

Τέρμος (ὁ), ποτ. τῆς Σαρδινίας, (Fiume d'Aragonèse).

Τέρμων, ονος (ὁ), θεός τις τῶν Ῥωμ., ἔφορος τῶν συνόρων καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἰδιοκτησίας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος τὰ Τερμινάλια κατὰ τὴν 21 τοῦ Φεβρ.

Τερπανδρος (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἀντίσσης, τοῦ ὁποίου τὰς ᾠδὰς ἐψαλλον οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὰ συσσίτιά των.

Τερπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ ἀοιδὸς Φήμιος, ὡς υἱὸς τοῦ Τερπίου.

Τερψίας, α (ὁ), Ἰσθμιονίκης τις, ἀδελφὸς τοῦ Πτοιοδώρου ἐκ Κορίνθου.

*Τερψικλῆς, έως (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Z', 328).

Τερψικράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Κύρνον.

Τερψιχόρη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τοῦ χοροῦ ἢ τῶν χορευτικῶν ᾀσμάτων.

Τερψίων, ωνος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μεγάρων. 2) συγγραφεύς τις, γράψας Γαστρολογίαν.

Τετράμνηστος (ὁ), Σιδωνιός τις, υἱὸς τοῦ Ἀνύσου, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Ξέρξου.

Τετράπολις, εως (ἡ), ἡ (Ἀττική), μέρος τῆς Ἀττικῆς, πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν, περιέχον τέσσαρας πόλεις, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον, συνοικισθὲν παλαιόθεν ὑπὸ τοῦ Ξούθου, ὃς τις εἶχεν αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

2) ἡ Δωρικὴ, μέρος τῆς Δωρίδος, περιλαμβάνουσα ὡσαύτως τέσσαρας πόλεις.

3) ἡ Τῆς Συρίας, ἡ ἄλλως Σελευκὶς, περιλαμβάνουσα καὶ αὐτὴ τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν.

Τετραπυργία (ἡ), π. τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκ., (Ἰντζέ-σού). 2) χωρ. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῷ Λιβυκῷ.

Τεύγλουσσα (ἡ), = Τευτλουσσα.

Τευθέα (ἡ), κώμη τῆς Ἠλιάδος παρὰ τὴν Δύμην, ἀνωθεῖσα ὕστερον μετ' αὐτῆς.

Τευθέας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλιάδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Τεύθις, ιδος (ἡ), = Τευθέα.

Τευθρανία (ἡ), π. τῆς Μυσ., καθέδρα τῶν βασιλέων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθραντος, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Τεύθραντος ἄστυ. 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα μεταξὺ Ἐλαίας καὶ Περγάμου, ἄλλως Τεύθραντος πεδίον καὶ Τευθρανὶς γῆ.

Τευθρανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος.

Τεύθρας, αντος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσ., υἱοθετήσας τὴν Αὐγὴν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλέου ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἀναθρέψας τὸν υἱὸν αὐτῆς Τήλεφον, τὸν ὁποῖον συζεύξας μὲ τὴν θυγατέρα του Ἀργιόπην, ἀφῆκε διάδοχον τοῦ βασιλείου του. 2) εἷς τῶν ἐκ Μαγνησίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τευθρώνη (ἡ), π. τῆς Λακων., (Βολοκαθιά).

Τευκρὶς, ίδος (ἡ), ἡ Τρωάς.

Τευκροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Τευκρίδος, οἱ Τρῶες.

Τεῦκρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, ὅς τις, ὑποδεχθεὶς παρ' αὐτῷ τὸν Δάρδανον, φεύγοντα τὴν πατρίδα του, ἐξέδοτο αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βάτειαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἀπολυήκοον διάδοχον τοῦ βασιλείου του.

2) υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης, θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τροίας. Ἐπιστρέψας δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς εἰς Σαλαμῖνα, καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, ὡς μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπῴκισε τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνα, ὅπου οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ (τῶν ὁποίων εἷς ἦν καὶ ὁ Βυλγάρας), ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολύ.

Τευμησσὸς καὶ Τευμησσὰς (ὁ), κώμη καὶ β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θήβας, (ὁ πολ. Τευμήσσιος) Περίφημος εἶτε εἰς τὴν μυθολογίαν ἡ Τευμησσία ἀλώπηξ, ἥτις, πεμφθεῖσα κατὰ τῶν Θηβαίων ὑπὸ τοῦ Διονύσου, ἁφάνισε τὴν χώραν των.

*Τεῦτα (ἡ), βασίλισσα τῆς Ἰλλυρίας, (Πολύβ. Β', δ', 7).

Τευταμίας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀκρίσιος, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφύτευσεν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον του Ἀκρίσιον.

Τευταμίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευταμίου, πατρωνυμ. ὁ Πελασγὸς Λῆθος.

*Τεύταμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Βίαντος, Πριηνεύς. 2) ἄρχηγός τις τῶν παρὰ Μακεδόσιν ἀργυρασπίδων.

Τευτία πλος (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Θηβ.

Τεύτλουσα (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Ῥόδον ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀσίας.

Τεύτονες (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν ἀνέκαθεν περὶ τὸν Οὐϊστοῦλαν.

*Τέχνων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖός τις αὐλητὴς παρ' Ἀθην.

Τέως, ω (ἡ), π. τῆς Ἰων. μὲ λιμένα ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ Ἑκαταίου, τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ἄλλων, (ὁ πολ. Τήϊος).

Τηθύς, ύος (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γῆ, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πλῆθος τέκνων.

Τηλεβόαι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀκαρν., εἰ ὕστερον Τάφιοι, ἀπόγονοι τῶν Δελέγων, ἴδε τὸ ἑπμν.

Τηλεβόας, α (ὁ), ἔγγονος τοῦ αὐτόχθονος Δέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες, Τηλεβόαι ὠνομάσθησαν καλούμενοι, κατώκησαν τὴν Δευκαλίαν. 2) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αυκάονος. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρμεν. χων. εἰς τὸν Εὐφράτην, ἴσως ὁ παρὰ Πλουτάρχῳ Ἀρβανίας, (Ακσού).

Τηλεβοΐς, ίδος (ἡ), μέρος τῆς Ἀκαρν. ὅπου κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι.

Τηλεγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Φάρου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ τὸν Ὀρσίλοχον.

Τηλέγονος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως ἐκ Τορώνης, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, νομφευθεὶς τὴν Ἰώ. 3) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης ἢ τῆς Καλυψοῦς, φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα του, καὶ νομφευθεὶς τὴν Πηνελόπην, κτίσας δὲ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Τούσκουλον.

*Τηλέδαμος (ὁ), υἱὸς τῆς Κασσάνδρας.

Τηλεκλείδης, ους (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

*Τηλεκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν Δολιόνων παρ' Ἀπολλωνίῳ. 2) Σάμιός τις παρ' Ἡρῳδ. 3) Ψωκεύς τις, ἀπόγονος τοῦ Λακύδους.

Τήλεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 πρὸ Χ., φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων.

Τηλέμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Πηνελόπης, μείνας νήπιος ὅτε ἐξεστράτευσεν ὁ πατήρ του κατὰ τῆς Τρῳάδος, ᾧ περιελθὼν, ἀφ' οὗ ἠλικιώθη, διάφορα μέρη πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, λαβοῦσα τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος· ἐπιστρεψας δὲ εἰς Ἰθάκην, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὸν πατέρα του, καὶ συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του. Νομφευθείς, κατά τινας, τὴν Ναυσικάαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκινόου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Περσέπτολιν. 2) Ἀκραγαντίνός τις, πάππος τοῦ Θήρωνος, ἐξώσας τὸν Φάλαριν. 3) Ἀθηναῖός τις, τρώγων πάντοτε κυάμους, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: Τηλεμάχῳ χύτρα. 4) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἠλίδος.

Τήλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος μάντις, προεπῶν εἰς τὸν Κυκλωπα Πολύφημον τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως τύφλωσίν του.

Τηλέπυλος (ἡ), ἡ πόλις τῶν Δαιζηγόνων.

Τηλεφάνης, ους (ὁ), αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις, καλούμενος Μεγαρικὸς συγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ἕτερος αὐλητὴς ἐκ Σάμου. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

Τηλέφασσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, τῆς Εὐρώπης κτλ., συναδεύσασα τὸν Κάδμον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρὸς της, ᾗ ἀποθανοῦσα ἐν Θράκῃ. Κατ' Ἄλλους, ἦν γυνὴ τοῦ Φοίνικος, υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος.

Τηλεφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύπυλος.

Τήλεφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Αὐγης, θυγατρὸς τοῦ Ἀλεοῦ, βασιλέως τῆς Τεγέας, ἐκτεθεὶς βρέφος ἔτι ὑπὸ τοῦ πάππου του εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος, καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ ὑπὸ ἐλάφου. Μετὰ κατρὸν δὲ, μαθὼν παρὰ τοῦ μαντείου τὴν τύχην τῆς μητρός του, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Τεύθραντος Ἀργιόπην, διαδεχθεὶς καὶ τὸ βασίλειον τοῦ πενθεροῦ του. Πληγωθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐρωτεύσαντος κατὰ τῆς χώρας του, καὶ θεραπευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἄλσος, ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου. Ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός του, τῆς Πριαμίδος Αστυόχης, ἐγέννησε τὸν Εὐρύπυλον. 2) Μακεδών τις παρ' Ἀρρ. 3) γραμματικός τις ἐκ Περγάμου. 4) ὁ πατὴρ τοῦ γραμματικοῦ Φλητᾶ.

Τηλίνης, ους (ὁ), ἱερεὺς τῶν καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος.

Τῆλος (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, πρὸς δυσμὰς τῆς Ῥόδου, (Πισκοπιά), (ὁ νησ. Τήλιος).

Τῆλυς, υος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Συβάρεως, πολεμήσας πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας.

Τημενίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τημένου, οἵτινες, διωχθέντες ἐκ τοῦ Ἄργους, μετῴκησαν εἰς Ἰλλυρίαν, ὅπου συνεζησαν τῷ Μακεδονικῷ βαφίλειον, καὶ ἀπ' αὐτῶν οἱ βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι.

Τημένιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ὅπου ᾗ ὁ τάφος τοῦ Τημένου, (ὁ κάτοικος Τημενίτης).

Τήμενος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιον αὐτοῦ τὴν Ἀργολίδα, ᾗ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῶν ἰδίων τοῦ παίδων.

*Τήμνιον (τὸ), β. τῆς Μυσ.

Τῆμνος (ἡ), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου, μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, (Μενιμὲν ἡ Μελεμὲν), (ὁ πολ. Τημνίτης).

*Τήνερος (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ.

Τῆνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Τήνιος).

Τήραιος (ὁ), βασιλεύς τις τοῦ ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ Κύρακος, ζήσας 92 ἔτη.

Τήρεια (ἡ), β. ᾗ π. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν πόλιν Ζελειαν.

Τηρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Νυμφης Βιστωνίδος, βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, καὶ νομφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἰτυν· ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν, ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἀπέκρυψε καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς, ἵνα μὴ τὸν φανερώσῃ. Ἀλλ' αὕτη, εὑρούσα τρόπον ἵνα γνωστοποιήσῃ τὸ συμβὰν εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔσφαξε μετ' αὐτῆς, πρὸς ἐκδίκησιν, τὸν Ἰτυν καὶ παρέθηκεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα, ὅς τις καταδιώκων αὐτάς, μεταμορφωθείσας εἰς ἀηδόνα καὶ χελιδόνα, μετεμορφώθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἔποπα.

Τήρης, εω καὶ ους (ὁ), ὁ πρῶτος βασιλιωτὴς τοῦ βασιλείου τῶν Ὀδρυσσῶν ἐν Θράκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσσῶν, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐνθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Τηρίας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, (Lemisa).

Τηρίβαζος (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Ἀρμεν. καὶ ὕστερον τῆς Ἰων.

Τερίδαη (ἡ), δούλη τοῦ Μενελάου, μήτηρ τοῦ Μεγαπένθους.

Τηριδάτας, α (ὁ), Πισίδης τις παρὰ Λεκ.

Τηριδάτης, ου (ὁ), εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου.

Τήριλλος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱέρας.

Τηΰγετον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ταΰγετον.

Τιαραντὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ. χων. εἰς τὸν Ἴστρον.

Τίασα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρώτα, ἀφ' ἧς ἐνωνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ ποταμός.

Τιβαρηνία καὶ Τιβαρηνίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Τιβαρηνῶν.

Τιβαρηνοί (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Τιβεριάς, άδος (ἡ), π. πρωτ. τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρὲτ, κτίσμα Ἡρῴδου τοῦ Ἀντιπ.

Τιβεριόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ.

Τιβέριος καὶ Π. Τιβέριος (ὁ), υἱὸς θετὸς ᾗ διάδοχος τοῦ Αὐγούστου, καταγόμενος ἐκ τῆς εἰκίας τῶν Κλαυδίων, καὶ γενηθεὶς ἐν Ῥώμῃ τῷ 711 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς, βασιλεύσας τυραννικῶς ᾗ βιαίως 23 ἔτη.

Τιβερις, έως καὶ ίδος (ὁ), ποτ. ἐπίσημος τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τῆς Ῥώμης ᾗ χων. εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, (Τέβερις).

Τιβια (ἡ), ἡ Φρυγία παρὰ Μενάνδρῳ.

Τίβιον (τὸ), β. τῆς Φρυγ.

Τίβιος (ὁ), ὄνομα Φρυγῶν, (ἀπμ.) βούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν.

Τίβισις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πήγ. ἐκ τοῦ Δῆμου καὶ χων. εἰς τὸν Ἴστρον, (Καρὰ-λόμι).

Τιβισκος (ὁ), ποτ. τῆς Δακ., χων. εἰς τὸν Ἴστρον, (Teiss ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ).

Τιβουρα (τὰ) καὶ Τίβουρις (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Tivoli), (ὁ πολ. Τιβουρῖνος καὶ Τιβουρτῖνος).

Τίγασις, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Φυλησίδος.

Τίγγις, ιος καὶ εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Μαυριτ. ἐν Ἀφρικῇ, (Τάγγερ), (ὁ πολ. Τιγγιτανός).

Τιγράνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, νικηθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου. 3) σατράπης τῶν Περσῶν, ὁ ἀγχιστα 4) στήσας τὸν Κυπροθεμιν ἐν Σάμῳ. υἱὸς τοῦ Ἀρταξίου, βασιλεύς τῆς Ἀρμενίας περὶ τὸ 100 πρὸ Χ., νυμφευθεὶς τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θυγατέρα τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου Κλεοπάτραν, ἣ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ῥωμ., κατακτήσας δὲ ὅλην τὴν Καππαδοκ. καὶ μέγα μέρος τῆς Συρ. ἢ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων. 5) ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ πρωτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, ὡς ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ.

Τιγρανόκερτα (τὰ), π. τῆς Ἀρμεν. ἢ καθέδρα τοῦ βασιλείου της, κτίσμα τοῦ Τιγράνου, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ἐρημωθεῖσα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμ., (Στράβ.).

Τίγρης, ητος καὶ Τίγρις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρμεν., καὶ ῥέων πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεσοποτ., ἐνουμένος δὲ ἔπειτα μὲ τὸν Εὐφράτην ἢ χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. 2) Ἄγνωστός τις ποταμὸς τῆς Πελοποννήσ., (ἄλλως) Ἄρπυς.

Τιγυρηνοί (οἱ), **Tigurini**, ἔθνος τῆς ἀρχαίας Ἑλβετίας, χωριζόμενον τῶν Γερμανῶν διὰ τοῦ Ῥήνου.

Τίειον (τὸ), = Τέων.

Τιθαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου.

Τιθοραία καὶ Τιθορέα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ πρότερον Νέων καὶ νῦν Βελίτσα, (ὁ πολ. Τιθοραιεὺς ἢ Τιθορεύς). 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ.

Τίθρας, αντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Τιθράσιος).

Τιθρα-στης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδ., φονεύσας καὶ ἀντικαταστήσας διὰ ἐπιταγῆς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, τὸν Τισσαφέρνην, κατορθώσας δὲ διὰ χρημάτων νὰ διεγείρῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τῆς Σπάρτης, καὶ οὕτω νὰ ἀντιπερισπάσῃ τὸν Ἀγησίλαον, προσκληθέντα ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ὅπου ἐθριάμβευε κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τιθωνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ἢ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον ἁναρπάσασα ἡ Ἠὼς διὰ τὸ κάλλος του, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἠμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Ἀπολαύσας δὲ διὰ μισθείας αὐτῆς τὴν ἀθανασίαν, χωρὶς συγχρόνως νὰ μένῃ ἢ ἀγήρως, κατήντησεν εἰς τοιαύτην ἀσθένειαν ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ὥζε οἰκτείραντες αὐτὸν οἱ θεοί, τὸν μετεμόρφωσαν εἰς τέττιγα, τὸ δὲ ὄνομά του ἔμεινε συνώνυμον τοῦ ὑπέργηρω. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ὁ Τιθωνὸς ἦτον υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου.

Τίκινον (τὸ) καὶ Τίκινος (ἡ), π. τῆς ἐπέκεινα τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ παρὰ τὴν Πλακεντίαν, (Παυία), (ὁ πολ. Τικηνός).

Τίκινος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., ῥέων ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Tessino). 2) = Τίκινον.

Τιλαταῖοι (οἱ), λαός τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον, πλησίον τῆς νῦν πόλεως Σοφίας.

Τιλλίβορος (ὁ), περιβόητός τις λῃστής, ἀναφερόμενος παρ' Ἀρρ. καὶ Δουκ.

Τιλφοῦσα ἢ (ὀρθότ.) Τιλφοῦσσα (ἡ), Νύμφη τις ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ἡ 2))γεωγρφ.)π ηγή τις παρὰ τὴν Ἁλίαρτον, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος Τιλφουσσίου, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Τειρεσίου.

Τιλφούσιον καὶ Τιλφούσσιον (τὸ), β. καὶ π. τῆς Βοιωτ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ὅπου καὶ ἡ κρήνη Τιλφοῦσα κτλ.

Τιμαγένης, ους (ὁ), Ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος ἐξ Ἀλεξανδρ., ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου.

Τιμάγητος (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Θκρτ.

Τιμαγόρας, ου (ὁ), Τεγεάτης τις παρὰ Θκδ. 2) Ἀθηναῖος, πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Λέοντος εἰς Περσίαν, ἢ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Τιμαία (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγίδος.

Τιμαιθὼ, οῦς (ἡ), θυγ. Ἀριστοδίκου τινός, ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τιμαίνετος (ὁ), περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. 2) Φλιάσιός τις, νικήσας ὡς ὁπλιτοδρόμος κατὰ τὴν 28 Πυθιάδα.

Τίμαιος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς φυσικὰς ἐρεύνας, καὶ χρηματίσας καὶ νομοθέτης τῶν Λοκρῶν. Σώζεται τούτου πραγματεία τις περὶ Φύσεως, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομά του ἐπιγέγραπται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ταυρομενίου τῆς Σικελ., σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) Κυζικηνός τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. 4) σοφιστής, γράψας Λεξικὸν εἰς Πλάτωνα.

Τίμαλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, συμμαχήσας τοῖς Διοσκούροις εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῶν Ἀφιδνῶν.

Τιμάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου ἢ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μήτηρ δὲ τοῦ ἀποικίσαντος εἰς Ἰταλίαν Κύανδρ. 2) ἡ μήτηρ τῆς Κορινθίας Λαΐδος.

Τιμανδρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἀρρ.

Τίμανδρος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Τιμάνθης, ους (ὁ), Κορινθιός τις παρὰ Θκδ. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κλεωνῶν παρὰ Παυσ.

*Τιμαναρίδας, α (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Δημοσθ.

Τιμάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθ. κατὰ τῶν Κερκυρ.

*Τιμάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις, νομοθετήσας ἐν Λοκροῖς.

Τιμαρέτεια (ἡ), π. ἀντὶ

Τιμαρέτη (ἡ), ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

*Τιμάρης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν παρ' Ἰαμβλ.

Τιμαρχίδης, ου (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β', ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ἀγαλματοποιὸς τις Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ.

Τίμαρχος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου καὶ ἀτιμωθείς. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. 3) φιλόσοφός τις Ἐπικούρειος παρὰ Καλλιμ.

Τιμάσαρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὁμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, ὡς νικήσας ἐν παισὶ Νέμεα.

*Τιμασίθεος (ὁ), Κροτωνιάτης τις παρὰ Παυσ.

Τιμασίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, ἐκ Δαρδάνου τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τίμαυον (τὸ), Ἡρῷον τοῦ Διομήδους ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Τίμανος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰατρίας, χυν. διὰ τῶν Ἐλετῶν πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον. (Timavo).

*Τιμαχίδας, α (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Ῥόδου.

*Τιμέας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυνείκους, εἷς τῶν Ἐπιγόνων.

Τιμαγενίδης, ου (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἔρπυος, σύμβουλος τοῦ Μαρδονίου.

*Τιμησιάναξ, ακτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρου.

Τιμησίας, ου (ὁ), = Τιμήσιος.

Τιμησίθεος (ὁ), Δήλιός τις, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην., ὡς συνωμότης τοῦ Κύλωνος. 2) Τραπεζοῦντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Τιμήσιος (ὁ), Κλαζομένιός τις, ἀποικήσας εἰς Ἄβδηρα, καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων.

Τίμανης, εω (ὁ), Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ἀριαπείθους.

Τιμόθεμος(ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Θεμιστοκλ., νικήσας Νέμεα. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Τιμολέοντος, Κορίνθιος.

Τιμόθεος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Κόνωνος. 2) Υἱὸς τοῦ Κόνωνος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰφικράτους, στρατηγὸς ἢ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Λακεδ. εἰς τὴν ἐν Λευκάδι ναυμαχίαν τῷ 376 πρὸ Χ. 3) τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, προσθεὶς τέσσαρας χορδὰς εἰς τὴν λύραν. 4) περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 5) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Β', 32).

Τιμοκλεια (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) Θρᾳσσά τις παρὰ Πλουτ. (Ἀλεξ. 12).

Τιμοκλῆς, έους (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτος τῆς 85 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας. 3) ἀγαλματοποιὸς τις Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ. 4) Στωϊκός τις, φίλος τοῦ Λουκιανοῦ.

Τιμοκράτης, ους (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά, ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) Ἀθηναῖος, εἷς τῶν κατηγορησάντων τοὺς ὀκτὼ στρατηγοὺς διὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. 4) Ῥόδιός τις παρὰ Ξενοφ. 5) φιλόσοφος ἢ ῥήτωρ ἐκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Ἡρακλείας, ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Τιμοκρέων, οντος (ὁ), ἀθλητὴς καὶ ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Ῥόδου, φίλος τοῦ Σιμωνίδου, καὶ σύγχρονος τοῦ Θεμιστ.

Τιμόκριτος (ὁ), ἄνήρ τις παρ' Ἀνακρ.

Τιμόλαος καὶ (Δωρ.) Τιμόλας (ὁ), Ἀργεῖος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θιός τις παρὰ Ξενοφ. καὶ Παυσ. 2) Θηβαῖος, προδούς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον. 3) ῥήτωρ ἢ ποιητής, ἐκ Λαρίσσης, ὑπομνηματίσας καὶ παραφράσας ἕκαστον στίχον τοῦ Ὁμήρου δι' ἄλλου στίχου.

Τιμολέων, οντος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, ὁ ἐλευθερώσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν νεώτερον, ἢ ἀποδοὺς τὴν αὐτονομίαν καὶ ἐλευθερίαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ὅπου ἢ ἀπέθανε τιμώμενος ὡς σωτὴρ, τελουμένων καὶ ἀγώνων εἰς τιμήν του.

Τιμόμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐξ Ἀχαρνῶν. 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Κυπριακά.

Τιμονόη (ἡ), γυνή τις παρὰ Καλλιμ., θυγ. Τιμοθέου τινός.

Τιμόξενος καὶ (Π.) Τιμόξεινος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σκιωναίων, προδοὺς τὴν Σκιώνην εἰς τοὺς Πέρσας, (Ἡροδ. Η', 128). 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ., υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀχαιῶν παρὰ Πολυβ.

Τιμόπτολις, ιδος (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Ἀάμπιδος, (Παυσ. ΣΤ', 15).

Τιμοσθένης, ους (ὁ), Αἰγινήτης, Ὀλυμπιονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος. 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 75 Ὀλυμπ. 3) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 4) ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Β', τοῦ ὁποίου τὸ σύγγραμμα συχνάκις ἀναφέρει ὁ Στρβ.

*Τιμόστρατος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Τιμοφάνης, ους (ὁ), Κορίνθιος, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, φονευθεὶς κατὰ διαταγήν του, ὡς τυραννικῶν κατὰ τῆς πατρίδος τε.

*Τιμόχαρις, ιδος (ὁ), ἀστρολόγος τις παρὰ Πλουτ.

*Τιμύχα (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Δακεδαιμόνος.

Τιμὼ, οῦς (ἡ), Ἱέρειά τις ἐκ Πάρου, (Ἡρόδ. ΣΤ', 134).

Τίμων, ωνος (ὁ). Δελφὸς τις ἐκ τῶν ἐπιοσήμων. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδου, ὁ ἐπικληθεὶς Μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Ἀλκιβιάδη, περὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ὁποίου (συναριθμουμένου ὑπό τινων μεταξὺ τῶν φιλοσόφων) διάφορα ἀναφέρονται. 3) φιλόσοφος Σκεπτικὸς ἐκ Φλιοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πύῤῥωνος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 4) Ἠλεῖος, υἱὸς Αἰγύπτου τινός, Ὀλυμπιονίκης.

Τιμῶναξ, ακτος (ὁ), Κύπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τιμώνιον (τὸ), φρούρ. τῆς Παφλαγ.

*Τιμῶσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὀξυάρτου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Τῖον (τὸ) καὶ Τίος (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Τιανός).

*Τιρέως, ω (ὁ), εὐνοῦχός τις Δαρείου τοῦ Κοδομάννου.

Τιρίβαζος (ὁ), = Τηριβάζος.

*Τίριζις (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης μὲ φρούριον, γαζοφυλάκιον τοῦ Λυσιμάχου.

Τιρίστασις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Περίστασις).

Τίρυνς, υνθος (ἡ), π. ἀρχαιοτ. τῆς Ἀργολ., καθέδρα τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Περσέως ἢ κτίσμα δῆθεν τοῦ Τίρυνθος, υἱοῦ τοῦ Ἄργους, τῆς ὁποίας τὰ Κυκλώπεια τείχη, τὰ μόνα ἔτι σωζόμενα (καταγραφείσης πρωΐμως ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀργείων), θαυμάζονται μέχρι σήμερον, (τὸ ἐθν. Τιρύνθιος).

*Τισαγόρας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.

Τίσαι (αἱ), = Τίσση.

Τισαῖον ὄρος (τὸ) καὶ Τισαία ἄκρη (ἡ). β. καὶ ἀκρωτ. τῆς Θεσσαλ.

Τισαμενὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβάλοντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐξεθρόνισαν αὐτὸν, βασιλεύσαντα 22 ἔτη. Φονευθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς Ἀχαΐαν, μετεκόμισαν ὕστερον οἱ Λακεδ. τὰ ὀστᾶ του κατά τινα χρησμὸν, εἰς Σπάρτην. 2) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 3) μάντις ἐξ Ἤλιδος ἐκ τῆς περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμιδῶν. 4) Τραχίνιός τις παρὰ Θκδ.

Τίσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θκδ. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων παρὰ Πλάτ. 4) ὁ πατὴρ τοῦ Ἰσαγόρα. 5) Νάξιός τις, υἱὸς τοῦ Ξενοκρίτου παρὰ Παυσ.

Τισιάδης, ου (ὁ), Ἰλιαστής τις ἐν Ἀθήναις, (ὄναμα πλαγιόν, καθὼς φαίνεται).

Τισίας, ου (ὁ), Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς, μαθητὴς τοῦ Κόρακος. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφικράτους. 3) υἱὸς τοῦ Τισιμάχου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Τισικράτης, ους (ὁ), Κροτωνιάτης, Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 72 Ὀλυμπ.

Τισίμαχος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Τισίου.

Τισιφόνη (ἡ), μία τῶν Ἐρινύων. 2) θυγ. τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς, περίφημος διὰ τὸ κάλλος της.

Τισίφρονος (ὁ), τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, διάδοχος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τισσαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὤχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου, ἢ ἀποκεφαλισθεὶς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Ἀρταξέρξου, ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου.

Τίσση (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ. ἐπὶ τῆς Αἴτνης, (Randazzo).

Τιτακίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Τιτακίδης ἢ ἐκ Τιτακιδῶν).

Τίτακος (ὁ), αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Δυσκούρους τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψῃ ὁ Θησεὺς τὴν Ἑλένην.

Τιτᾶν, ᾶνος (ὁ), συνήθως πληθυντικῶς οἱ Τιτᾶνες, ἐξ τὸν ἀριθμὸν, Ὠκεανὸς, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετὸς ἢ Κρόνος, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὅλων ἢ Οὐρανίωνες, ἢ ὕστερον Ὑποταρτάριοι, διότι, νικηθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τὸν ἐξεθρόνισαν, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅσοι αὐτῶν δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν νέαν δυναστείαν. Τὴν μάχην ταύτην (Τιτανομαχίαν), ἀλληγορικῶς ἐκθεμένην εἰς ἣν μεταξὺ τῶν στοιχείων ἔρινε περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δημιουργίας τοῦ παντὸς, περιέγραψεν ἐξαιρέτως ὁ Ἡσίοδος.

Τίτανα (τὰ), = Τιτάνη (2).

Τιτάνας, α (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος.

Τιτάνη (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογ. 2) (γεωγρ.) κώμη τῆς Σικυωνίας καὶ κυπαρισσῶνα ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Τιτανίς, ίδος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ Τιτανίδες, θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, αἱ αὐταὶ τῶν ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἐξ καὶ αὐταὶ τὸν ἀριθμὸν, Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθὺς, λαβοῦσαι μέρος εἰς τὴν Τιτανομαχίαν.

Τίτανος (ὁ), β. (τιτανῶδες) τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν Ἀρνην.

Τιταρήσιος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., ὀλίγον ῥέων Εὐρώτα, ῥέων παρὰ τὸν Ὄλυμπον καὶ χυν. εἰς τὸν Πηνειόν. 2) ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλ. Μόψος, υἱὸς τοῦ Ἀμπυκου ἀπὸ τῆς περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν χώρας, ὅπου ἐγεννήθη.

Τιτάρον (τὸ) καὶ Τιταρὼν, ῶνος (ἡ), π. β. τῆς Θεσσαλ., ὅπου πηγάζει ὁ Τιταρήσιος.

Τιτῆν, Τιτηνὶς, Π. ἀντὶ Τιτὰν, Τιτανὶς.

Τίτορμος (ὁ), βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, ἀδελφὸς τοῦ Μέλαντος, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του σωματικὴν ἀνδρίαν, τὴν ὁποίαν ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ ἐπρότεινε μονομαχίαν. Μίλων, εἶπε τὸ παροιμιαζόμενον: Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

Τίτος (ὁ), Φλάβιος Οὐεσπασιανὸς, υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, αὐτοκράτωρ ῥήσας ἀπὸ τοῦ 830 ἕως τοῦ 833 ἀπὸ κτ. Ῥώμης, καὶ καθυποτάξας τὸ Ἱεροσόλυμα μετὰ πολιορκίαν πεισματώδη. Ἡ βασιλεία του, καὶ τοι διαρκέσασα μόλις ὑπερδιετίαν, ὑπῆρξεν ἀξιομνημόνευτος διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν.

Τιτυός (ὁ), υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλάρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, εἷς τῶν Γιγάντων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Λητώ, καὶ καταδικασθεὶς νὰ κατατρώγηται αἰωνίως ἐν τῷ Ἅδῃ ὑπὸ δύο γυπῶν. Κατ' ἄλλους, ἐβλήθη ἀπὸ τῆς Εὐβοίας εἰς Πανοπέα τῆς Φωκίδος, ἐγέννησεν ἐκεῖ τὴν Εὐρώπην.

Τίτυρος (ὁ), Δωρ. ἐν γένει ἀντὶ Σάτυρος. 2) (κυριωνυμ.) βακόλος τις παρὰ Θκρτ.

Τίφα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Σίφα.

Τίφυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄγνίου, ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Σίφης, κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νόσου.

Τιφωσσὴ (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννησασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀγχίτα.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τλαπόλεμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Τληπόλεμος.
Τλημονίδας, α (ὁ), ἡγεμών τις τῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις πελταστῶν.
Τληπόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ἢ τῆς Ἀστυδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖόν του Λικύμνιαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀποικίσας εἰς Ῥόδον, ἐβασίλευσεν ἐκεῖ εὐτυχῶς, ἄχρις ὅτε συστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἐφονεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. 2) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ. 5) στρατηγὸς τις Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
*Τλησίας, ου (ὁ), ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Παυσ.
Τλῶς, ῶ (ἡ), π. τῆς Λυκ. ἢ Πισιδ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐράγου, (ὁ πολ. Τλωεὺς καὶ Τλωΐτης).
Τμάρος (ὁ), = Τόμαρος.
Τμῶλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Θεογόνης ἢ τοῦ Σιπύλου καὶ τῆς Ὀμφάλης, βασιλεύσας ἐν Λυδίᾳ, κατά τινας δὲ, καὶ πατὴρ τοῦ Ταντάλου. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Λυδ., ἐκτεινόμενον παρὰ τὰς Σάρδεις καὶ τὸν Μαίανδρον, συνέχεια τοῦ Ταύρου, (Μπόζ-δάγ).
*Τνέφαχθος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βοκχόριος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Τολιστοβόγιοι (οἱ), μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατῶν.
Τόλμαιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Τολμίδου.
Τολμίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, κυρεύσας τὴν Μιθώνην, τὴν Ζάκυνθον καὶ τὴν Ναύπακτον, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ. κατὰ κράτος καὶ φονευθεὶς παρὰ τὴν Κορώνειαν. 2) κῆρυξ τις παρὰ Κύρῳ τῷ νεωτέρῳ.
Τόλοφος (ὁ), Αἰτωλός τις παρὰ Θκδ.
Τολοφών, ῶνος (ἡ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, (ὁ πολ. Τολοφώνιος).
Τολώσσα(ἡ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Toulouse).
Τομᾶτον ὄρος (τὸ), = Τομεύς.
Τομαριάς, άδος(ἡ), ἡ τοῦ ἐκ τοῦ Τομαύρου.
Τόμαρος (ὁ), β. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, ὅπου εὐρίσκοντο καὶ λέοντες. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ τὸ περίφημον μαντεῖόν της.
Τομεύς, έως (ὁ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Μεσσ. παρὰ τὸ ἄκρωτ. Κορυφασιον. 2) = τῷ -
Τόμοι (οἱ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ὅπου ἡ Μήδεια κατέκοψε τὸν ἀδελφόν της, (Τόμισδά;).
Τομαύραι (αἱ), αἱ μαντεῖαι καὶ
Τομαύροι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. [Ἐτυμολογ. Τομαροφύλακες, Τόμαρος, ὥρα].
Τόμυρις, ιος (ἡ), βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας Κῦρος ὁ Μέγας, ἐθανατώθη καταστρατηγηθεὶς ὑπ' αὐτῆς.
Τόξαρις, ιδος (ὁ), Σκύθης τις, ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι, ὅπου ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του παρὰ τὸ Δίπυλον, τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ἥρως, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος ἰατρὸς, διότι, σπουδάσας ἰδίως ἐπὶ ζωῆς του τὴν ἰατρικὴν, κατέπαυσε τὸν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου λοιμὸν, φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου. 2) ἕτερος, εἷς ὄνομα τοῦ ὁποίου, ἐπίπλαστον ὡς φαίνεται, ἐπέγραψεν ὁ Λουκιανὸς τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.
Τοξεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρός.
Τοξικράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκιον.
Τόξιλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰνδ., ἴσως = Τάξιλοι.
Τορεᾶται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κατοικῶν τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τῆς Μαιώτιδος.
Τόρος (ὁ), β. τῆς Σικελ. μεταξὺ Ἀκράγαντος καὶ Ἡρακλείας.
Τορύλαος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ.
Τορωναῖος, α, ον. Ὁ τῆς Τορώνης. ||. « Κόλπος —, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν, μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Κανάστρου ἢ Ἀμπέλου. ||. « Ἄκρη —, α τὸ ἀκρωτ. Δίῤῥις παρὰ τὴν Τορώνην.
Τορώνη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπὸ Τορωναίου δῆθεν τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Φοινίκης.
Ταδὼ, οὖς (ἡ), ἡ αἰτ. Τουδοῦν, γυνὴ τοῦ Κανδαύλου, ἴδε καὶ Νυσία.
*Τοῦκις (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς, ἐν Ἱσπανίᾳ.
Τούλλιος (ὁ), Σερούϊος, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ. (173 217 ἀπὸ κτ. Ῥωμ.).
Τυρδιτανία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ
Τουρδιτανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἱσπαν., κατοικοῦν τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἄχρι τῆς Λυσιτανίας, καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντ. θαλάσσης.
Τουσκλον καὶ Τούσκουλον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Ῥώμης ἐπί τινος λόφου, (Frascati), (ὁ πολ. Τουσκουλανός).
Τόχαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Βακτριανῆς, νεμόμενον τὰ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὤξου.
Τραγοία (ἡ), = Τραγέαι.
Τραγασαὶ (αἱ), χωρ. τῆς Τρωάδος μὲ πλουσια πλησίον ἁλοπήγια, (ὁ πολ. Τραγασαῖος, ὄνομα τὸ ὁποῖον παρῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐκ τοῦ Τραγᾶι).
Τραγέαι ἢ Τραγία (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Σάμον. 2) π. τῆς Νάξου.
*Τράγιον (τὸ) π. τῆς Λακων.
*Τράγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Η', 23).
Τραγούριον καὶ Τραγούριον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς Δαλματ., περίφημος διὰ τὰ μάρμαρά της, (Τράου).
Τραϊανός, οῦ (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ. ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἀπὸ Χ., καθυποτάξας τοὺς Δάκας καὶ θαυμαζόμενος διὰ τὰς ἐξόχους στρατιωτικὰς καὶ πολιτικάς του ἀρετάς.
Τραϊανούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Κιλικ., ἡ πρότερον Σελινοῦς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανός. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποτ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Τραϊανοῦ.
Τράλλεις (αἱ), ἡ πρότερον Ἀνθεια, π. τῆς Λυδ. παρὰ τὸ ὄρος Μεσωγίδα, (Ἐσκισχισάρ), (ὁ πολ. Τραλλιανός).
Τραλλία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Ἰλλυρ., ὅπου κατῴκουν οἱ Τράλλεις ἢ Τράλλοι.
Τράλλις, εως (ἡ) = Τράλλεις.
Τραυσποὶ (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, ἴσως οἱ Νιψαῖοι τοῦ Ἡροδ.
Τράπεζα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸ Τρικόλωνον, (ὁ πολ. Τραπεζεύς), παρβλ. Τραπεζοῦς.
Τραπεζόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Καρ.
Τραπεζοῦς, οῦντος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας ἀπῳκίσθη ἡ 2) π. παραθαλ. τῆς ἔπαρχ. τοῦ Πόντου, (Τραμπουζὰν), (ὁ πολ. Τραπεζούντιος).
Τραπεζοῦς οῦντος (ὁ), β. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.
*Τραπεζὼν, ῶνος (ὁ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν.
*Τράριον (τὸ), κώμη τῆς Αἰολίδος.
Τρασιμένη (ἡ), λίμνη τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lago di Perugia).
Τράσπιες (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν παρ' Ἡροδ.
Τρασυμένη (ἡ), = Τρασιμένη.
Τραῦος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.
Τραυσοὶ (οἱ), οἱ ἄλλως Ἀγάθυρσοι, ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης.
*Τραχεῖα (ἡ), τόπος τις παρὰ τὴν Ἔφεσον.
Τραχειώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Τραχείας ἢ Τραχειώτιδος Κιλικίας.
Τραχὶν, ῖνος (ἡ), = Τραχίς.
Τραχῖνη (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Ταῤῥακίνη ἐν Ἰταλίᾳ.
Τραχίνιος, α, ον. Ὁ τῆς ἡ ἐκ τῆς Τραχῖνος. ||. «Τραχίνιαι πέτραι, « βράχοι ὑπὸ τῶν ὁποίων περιείχετο τὸ παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον πεδίον. ||. (οὐσ.) Τραχινία (ἐνν. χώρα), μέρος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος.
Τραχίς, ῖνος (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένης χώρας ἐν Φθιώτιδι, μεταξὺ τῆς Οἴτης ἢ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ὁποίας ἐκτίσθη, ἐξ ἐπάλξεως μακρυτέρας, ἡ Ἡράκλεια. 2) πολίχν. τῆς Ψωκίδος παρὰ τὴν Δεβδίαν.
*Τραχὺ (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸν Ὀρχομενόν.
*Τράχωνες (οἱ), δύο βουνὰ ὑπὲρ τὴν Δαμασκόν.
Τρεβίας, ακαὶ ου (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. πηγάζει ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Trebia).
Τρεῖς κεφαλαὶ (αἱ), = Δρυὸς κεφαλαί.
*Τρεμιθοῦς, οῦντος (ὁ), κώμη τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Τρεμιθούσιος).
Τρήβηροι (οἱ), ἴδε Τριβούϊροι.
Τρηβούλα (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.
Τρηγύηροι καὶ Τρηγούϊροι (οἱ), λαὸς τῆς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πελγ. Γαλλ., κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ῥήνου καὶ Μοσέλλας.

Τρῆρες (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ., ὑπ' ὅπου μέρος αὐτῶν μετέβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρος (ἡ), χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδ. ὅπου κατῴκουν οἱ Τρῆρες. 2) ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

*Τρήτα (ἡ), π. τῆς Κύπρου.

Τρητὸν (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Νεμέας καὶ Μυκηνῶν, ὅπου ἦτον τὸ διπλοῦν ἄντρον τοῦ Νεμέου λέοντος.

Τρηχίν. Τρηχίνιος, Ἰων. ἀντὶ Τραχίν, -ίνιος.

Τρῆχος(ὁ), Αἰτωλός τις ἐκ τῶν ἐπὶ Τροίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τριβαλλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ περὶ τὸν Ἴστρον.

Τριβεντινοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ῥαιτίας, κατοικῶν τὴν χώραν τοῦ νῦν Τυρόλου μὲ μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον ἐπὶ τοῦ Ἀθέσεως ποταμοῦ.

Τρεφῶν, ῶντος (ὁ), ὄνομα πλαστὸν ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρύφωνος παρὰ Λουκ.

Τριήρης, ους (ἡ), φρούρ. τῆς Φοινίκης πρὸς μεσημβρ. τῆς Τριπόλεως.

Τρίκαλα τὰ καὶ Τρίκαλον (τὸ), φρούρ. μεσόγ. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Τρικαλῖνος).

Τρικάρηνα (τὰ) ἢ Τρικάρηνον (τὸ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ, (ὁ πολ. Τρικαρανεύς).

Τρίκη καὶ Τρίκκη (ἡ), π. τῆς Ἐξιωτίδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπου εὑρίσκετο ἢ εἶς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἔζων καὶ οἱ ἀπόγονοί του, (ὁ πολ. Τρικαῖος).

Τρικόλωνοι (οἱ), π. τῆς Ἀρκαδ., μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδ., (ὁ πολ. Τρικολωνεύς).

Τρικόλωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, οἰκιστὴς δήθεν τῶν Τρικολώνων.

Τρικόριοι (οἱ), λαὸς τῆς Ναρβων. Γαλλ. κατοικῶν περὶ τὴν Μασσαλίαν.

Τρικόρυθον (τὸ) καὶ Τρικόρυθος (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ Μαραθῶνος ἢ Ῥαμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλλήν, (ὁ δημ. Τρικορύσιος).

*Τρίκρανα (τὰ), χωρ. (τρεῖς κρῆναι) περὶ τὸν Φενεὸν τῆς Ἀρκαδ.

*Τρικωνιεὺς (ὁ), = Τριχωνιεύς.

Τριμηθοῦς, οῦντος (ἡ), = Τρεμιθοῦς.

Τρινακία (Π. ἀντὶ Τρινακρία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Σικελία, διὰ τὰς τρεῖς ἄκρας της.

Τρίνασος (ἡ), λιμὴν τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ, ἀπέχον 30 στάδια πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα.

*Τρινέμεια (ἡ) καὶ Τρινεμεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλλήν, (ὁ δημ. Τρινεμεὺς καὶ Τρινεμειεύς).

Τριόκαλα (τὰ), = Τρίκαλα.

Τριόπας ἢ (Π.) Τριοπεύς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κανάκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Ῥόδου, βασιλεὺς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Δωτίου, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν, ὡδήγ. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρυσίχθων ἐδενδροτόμησε τὰ ἱερὰ ἄλσος τῆς Δήμητρος, ἔφυγεν εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὸ Τριόπιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. 2) πατὴρ ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος. 3) πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ, κτίτωρ τῆς Κνίδου.

Τριοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τριόπα. 2) ἐθν., κάτοικος τοῦ Τριοπίου.

Τριόπιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. (ἡ ἄλλως Κνίδος) τῆς ἐν Καρίᾳ χερσονήσου Κνιδίας, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου ἐτελοῦντο κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν Δωριέων ἢ δημόσιοι ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλ., (Κάβο-Κριό).

Τρίοπος (ἡ), π. τῆς νήσου Κῶ, (ὁ πολ. Τριοπίδης).

Τρίοψ, οπος (ὁ), = Τριόπας.

Τρίποδες (οἱ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὁδῶν, ἀπὸ τῶν παρ' αὐτὴν ἀνακειμένων ἀναθηματικῶν τριπόδων.

Τριποδίσκιον (τὸ) καὶ Τριποδίσκοι (οἱ) ἢ Τριποδίσκος (ὁ) καὶ Τριποδίσκη (ἡ), κώμη τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Γερανείας, (ὁ πολ. Τριποδίσκειος).

Τρίπολις, εως (ἡ), χώρα τῆς Ἀρκαδ., περιέχουσα τρεῖς πόλεις, Καλλίαν, Δίποινα καὶ Νώνακριν. 2) π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, ἄποικος τῶν τριῶν πόλεων, Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, ὅπου συνεκροτοῦντο καὶ αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, (Ταραμπολούς). 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, (ὁ πολ. Τριπολίτης).

Τριπολῖτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ., ἡ ἄλλως Πελαγονία, περιέχουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄζορον, Δολίχην καὶ Πύθιον.

Τριπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος, καὶ τῆς Μετανείρας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος, ἢ διδαχθεὶς ὑπ' αὐτῆς τὴν γεωργίαν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν αὐτὸς πάλιν ὕστερον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, περιερχόμενος ἐναέριος ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δρακόντων, συστήσας δὲ πρῶτος τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, κατὰ τὸν Πλάτωνα δέ, διορισθεὶς καὶ κριτὴς τοῦ Ἅδου.

Τριπυργία (ἡ), χωρίον ἐπὶ τῆς Αἰγίνης.

Τρίταια (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, (Τριτεύς), (ὁ δημ. Τριταιεύς).

Τριτανταίχμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, σατράπης καὶ στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδ.

Τριτέαι (αἱ) καὶ Τρίτεια ἡ Τρίταια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αὐκρ., (ὁ πολ. Τριταιεύς).

Τριτογένεια καὶ Τριτογενὴς, οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, εἴτε ἀπὸ τῆς ἐν Αἰθιοπίᾳ Τριτωνίδος λίμνης, ὅπου ἐγεννήθη, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ποταμοῦ Τρίτωνος, ὅπου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο· εἴτε ἀπὸ τοῦ Τριτοῦς, δηλοῦντος παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὴν κεφαλήν, ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα.

Τριτοῦς, οῦς (ἡ), = Τριτογένεια.

Τρίτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἀμφιτρίτης, εἷς τῶν θαλασσίων θεῶν, παριστανόμενος μὲ οὐρὰν ἰχθύος ἀντὶ σώματος λεπιδωτόν, φωνῶν μὲ μίαν κόγχην κτλ., διατρίβων δὲ συνήθως ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ τῆς Λιβύης. 2) παρὰ τοῖς Ὕστερον πλθ. Οἱ Τρίτωνες, υἱοὶ τοῦ Τρίτωνος, ὑπηρέται τοῦ Ποσειδῶνος. 3) (γεωγρφ.) χειμάρρους τῆς Λιβύης, χωρ. εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. 4) ἐνίοτε ὁ Νεῖλος. 5) (γεωγρφ.) ποτάμιον τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὰς Ἁλιάκμονας.

Τριτωνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Τριτωνίς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Λιβ., οὐμαλὰ τῆς μικρᾶς Σύρτεως, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ. 2) Μοῦσα τῆς Λιβύης, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἀγχυριῶν. 3) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ἄλλως Τριτογένεια. 4) παρ' Ἀπολλων. αἱ ὄχθαι τῆς Αἰγύπτου.

Τριφάλης, ητος (ὁ), μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Τριφυλία (ἡ), τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τῶν τριῶν διαφόρων φυλῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν κατῴκουν.

Τριφυλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Τριφυλίας (ἰδ. ὡς δὲ ‖ « Πύλος ἡ—, » ἴδε Πύλος.

Τριφυλὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τριφυλία (χώρα).

Τρίφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Ἀσωπίδος Μεγαίρας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Λαμπάλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη δήθεν ἡ Τριφυλία.

Τρ χώνιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Τριχωνιεύς).

Τριχωνὶς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Αἰτωλ., 30 στάδ. μήκους, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Στράτου.

Τροία (ἡ), ἡ ἄλλως Τρωὰς (χώρα), ὅπου ἴδε. 2) τὸ ἄλλως Ἴλιον, π. τῆς Τρῳάδος, πρωτεύουσα τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, περίφημος διὰ τὴν καταστροφήν της.

Τροιζὴν, ῆνος (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπ., ἱερὰ τοῦ Ποσειδ. (Δαμαλᾶς), (ὁ πολ. Τροιζήνιος).

Τροιζὴν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀδελφὸς τοῦ Πιτθέως, κτίτωρ τῆς παρωνύμου αὐτοῦ πόλεως.

Τροιζήνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κίανος, καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφήμου, εἷς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Κικόνων.

Τρόκμοι (οἱ), λαὸς τῆς Γαλατ., ἀπόγονοι τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλατῶν, κατοικούντες περὶ τὸν ποταμὸν Ἄλυν.

Τρόμης, ητος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, μετονομασθεὶς Ἀτρόμητος.

*Τρόπαια (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Ψωφίδα.

Τρουεντῖνος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, χυν. εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Tronto). 2) (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (Torre Segura).

Τροφώνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Κλυμένου, ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε σοφοῖς ἀδελφοῖς ναὸν καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ὑριέως; βασιλέως τῆς Βοιωτ., τὰ ὁποῖον θελήσαντες ἔπειτα νὰ συλήσωσιν, ὁ μὲν Ἀγαμήδης συνελήφθη εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στηθεῖσαν παγίδα, ὁ δὲ Τροφώνιος, ἀποκεφαλίσας αὐτὸν, καὶ φυγὼν, ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν, πλησίον ἄνδρ δάσους τῆς Λεβαδείας, ὅπου τιμηθεὶς ὡς ἥρως, εἶχε ξ μαντεῖον εἰς ὑπόγειόν τι σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅσοι κατέβαιναν νὰ μαντευθῶσι, μετὰ πολλὰς τελετὰς καὶ ἀγνισμοὺς, θέμενοι τὰ ἐπίλοιπον τοῦ βίου των ἀγέλαστοι, ὅθεν ξ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σκυθρωπαζόντων. « Ἐς Τροφωνίου « μεμάντευται ».

Τρόχιλος (ὁ), υἱὸς τῆς Καλλιθέας, ἱερείας ἐν Ἄργει, φυγὼν ἐκεῖθεν εἰς Ἀττικὴν, ὅπου ἐγέννησεν ἐξ Ἐλευσινίας τινὸς παρθένου τὸν Εὐβουλέα καὶ Τριπτόλεμον.

Τροχοειδὴς καὶ Τροχόεσσα (ἡ), λίμνη τις ἐν Δήλῳ, ὅπου ἐλέγετο γεννήσασα ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλ. καὶ τὴν Ἄρτ.

Τρυγαῖος (ὁ), πλαστόν τι ὄνομα ἀμπελουργοῦ τινος παρ' Ἀριστοφάνει.

Τρύφαινα (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Τρυφέρα (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τροφιόδωρος (ὁ), ποιητὴς μεταγενέστερος ἐξ Αἰγύπτου, γράψας ἐπικόν τι ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἰλίου ἅλωσις.

Τρύφων, ωνος (ὁ), ἐπώνυμον Πτολεμαίου τοῦ Δ'. βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. 2) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ. 3) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας παρ' Ἀθην., ξ ἄλλοι συχνοί.

Τρῳαὶ (αἱ), = Τρῳάδες.

Τρῳάς, άδος (ἡ), ὡς ἐπίθ. = Τρῳϊκὴ, (ὅθεν ‖. Ἀλεξάνδρεια ἡ —, ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα. 2) (συνήθ. ὡς οὐσ., ἐνν. γῆ ἢ χώρα) ἡ περὶ τὴν πόλιν Τροίαν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινομένη παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ὁριζομένη ἐξ ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, καλουμένη πρότερον Τευκρὶς καὶ Δαρδανία, καὶ μετονομασθεῖσα ὕστερον ἀπὸ Τρῳὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, περίφημος διὰ τὸν ἀπ' αὐτῆς κληθέντα Τρωϊκὸν πόλεμον, (τὸ ἐθν. Τρῷς καὶ Τρῳὸς καὶ Τρῳαδεὺς, καὶ τὸ θηλ Τρῳὰς) Τρωγιλία (ἡ) καὶ Τρωγίλιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μυκάλην μὲν ὁμώνυμον νησίδιον πλησίον.

Τρωγίλος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν δύο μικρῶν λιμένων τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κείμενος πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀχραδινῆς.

Τρωγῖτις ἰδος (ἡ), λίμνη τῆς Λυκαον. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας.

Τρωγλοδύται (οἱ), οἱ κατοικοῦντες τὰ σπήλαια τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ καὶ ἄλλοι περὶ τὸν Καύκασον.

Τρωγλοδυτικὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν ἐν Λιβυοπίᾳ.

Τρωϊὰς, άδος (ἡ), π. ἀντὶ Τρωϊκή.

Τρωϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Τροίας. ‖. Τρωϊκὰ (τὰ), ἐνν. πράγματα, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος.

Τρωΐλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ξ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Τρωϊὸς, ἡ, ον. Π. ἀντὶ Τρωϊκός.

Τρῶς, Τρωὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ξ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἢ τῆς Καλιρρόης τῆς Σκαμάνδρου, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πατὴρ τοῦ Ἴλλου, τοῦ Γανυμήδου κτλ., διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Δαρδανίας, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ μετωνόμασε.

2) υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Τροίας.

Τρώτιλον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρώγιλος.

Τύανα (τὰ), π. τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκ. περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταύρου, ἡ ὕστερον Εὐσέβεια καὶ νῦν Καρὰ-χισάρ, (ὁ πολ. Τυανεύς).

Τυανῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὰ Τύανα χώρα τῆς Καππαδοκ.

*Τύβας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος παρ' Ἰαμβλ.

Τυδείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης.

Τυδεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, ξ τῆς Περιβοίας, ἔγγονος τοῦ Πορθάονος ἐξ Αἰτωλίας, ξ πατὴρ τοῦ Διομήδους. Φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διὰ φόνον, πρὸς τὸν Ἄδραστον εἰς Ἄργος, ξ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην, ἐξράτευσε μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων Ἡρώων ἐπὶ Θήβας, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου.

Τύκα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Τύχη.

Τύλλιος (ὁ). = Τούλλιος.

Τύλος (ἡ), = Οὔτυλος. 2) νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, περίφημος διὰ τὴν ἁλίευσιν τῶν μαργαριτῶν.

Τύμνης, εω (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἰστιαίου. 2) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

Τυμφαία (ἡ), χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ.

Τυμφαῖος, ἴδος (ἡ), ἡ τῆς ἢ ἐκ τῆς Τύμφης.

Τύμφη (ἡ), β. ξ π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλ. (τὸ τοπ. Τυμφαῖος).

Τυμφρηστὸν (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Σπερχειός.

Τυνδάρειος, α, ον. Ὁ τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδάρεος καὶ (Ἀττ.) Τυνδάρεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰβάλου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς Νύμφης Βατείας, διωχθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, ξ ἀπελθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν, καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσαντος τὸν Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς υἱούς του, ἀφῆκεν, ἀπαθνήσκων, διάδοχόν τὸν γαμβρόν του Μενέλαον.

Τυνδαρεώνη (ἡ), Π. πατρωνυμ., θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδαρίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδάριον (τὸ), = Τυνδαρὶς (2).

Τυνδαρὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Τυνδάρου. 2) (γεωγρ.) π. ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Σικελ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου.

Τυνδάριχος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀβδ., γράψας Ὠμφαρτυτικά.

Τύνης, ητος (ἡ ξ ὁ) καὶ Τύνις, ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ., (Τύνεζ), (ὁ πολ. Τυνησαῖος).

Τύννιχος (ὁ), Εὐβοεύς τις ἐκ Χαλκίδος, ποιήσας ἀδιδάκτως Παιᾶνα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Τυννώνδας, α (ὁ), Εὐβοεύς τις παρὰ Πλουτ. (Σόλ. 14).

Τύπαιον (τὸ), β. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατεκρήμνιζον τὰς γυναῖκας ὅσαι ἐτόλμων νὰ θεωρήσωσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Τυπάναια καὶ Τυπανία (ἡ) ξ Τυπανέαι (αἱ), π. μεσογείας τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλίδος περὶ τὴν Πύλον, (ὁ πολ. Τυπανεάτης).

Τυραγέται (οἱ), = Τυριγέται.

Τυράμβη (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. περὶ τὴν Μαιῶτιδα.

*Τυραννίων, ωνος (ὁ), γραμματικὸς ἐξ Ἀμισσοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Τύραννος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχην.

Τύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυμ. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Δνιέστερ).

Τυρέδιζα (ἡ), = Τυρόδιζα.

Τυρία (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Τυρίαιον (τὸ), π. τῆς Λυκαον. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ. (Ἀκ-σαϊχρ).

Τυριάσπης, ους (ὁ), Πέρσης τις σατράπης παρ' Ἀρρ.

Τυρ.γέται καὶ Τυρῖται (οἱ), οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν Γέται, κατοικοῦντες τὴν Εὐρωπ. Σαρμ.

Τυρμίδαι καὶ Τυρμεῖδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα καὶ ὑστερώτερα εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλὴν, (ὁ θημ. Τυρμίδης ὁ Ἐκ Τυρμιδῶν).

Τύρνος (ὁ), Τυρνὺς, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ.

Τυρόδιζα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὰ Σίρβιον.

Τύρος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, πρὸς μεσημβρ. τῆς Σιδῶνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἀπῳκίσθη 2300 ἔτη πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Πολιορκήσαντος δὲ αὐτὴν τοῦ Νεβουκαδνεζὰρ, οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων της μετῴκισαν ἀρκτικώτερον ἐπὶ μιᾶς νήσου, ὅπου ἔκτισαν τὴν Νέαν Τύρον (πρὸς διαστολὴν τῆς Παλαιτύρου), συνεχομένην μὲ τὴν στερεὰν διὰ χώματος καὶ ἔχουσαν δύο λιμένας καὶ 22 σταδίων περιφέρειαν. Ἔφθασε δὲ διὰ τοῦ ἐκτεταμένου ἐμπορίου καὶ τῆς θαλασσοπλοΐας της εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ πλούτου καὶ τῆς ναυτικῆς ὑπεροχῆς, ἄχρις ὅτου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς Ἀλεξανδρείας, (Σοὺρ), (ὁ πολ. Τυριεύς).

Τυρρηνικὸς, α, ον, = Τυρρηνικός.

Τυρρηνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ., ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἑτρουρία καὶ Τουσκία, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ξ βορειονατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, καὶ περιλαμβάνουσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅλον τὸ νῦν Μέγα Δευκάτιον τῆς Τυσκάνας καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, ὀνομασθεῖσα δὲ ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ τοῦ Ἄτυος, ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Λυδίας.

Τυῤῥηνικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Τυῤῥηνίας. ‖. « Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, » ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας ἄχρι τῆς Σικελ. θάλασσα.

Τυῤῥηνίς, ίδος (ἡ), = Τυῤῥηνική.

Τυῤῥηνός, ἡ, όν, = Τυῤῥηνικός. 2) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Τυῤῥηνίας. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἄτυος, βασιλέως τῆς Λυδ., ἀποικίσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τυῤῥηνίαν ἐν Ἰταλίᾳ. Κατ' ἄλλους, οὗτος μὲν ἐπίγιν εἰς τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Τοῦσκος ἐκάλεσε Τουσκίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλης.

Τυρσανάς, ή, όν, Δωρ. ἀντὶ Τυῤῥηνός.

Τυρσηνίη, Τυρσηνικός, Τυρσηνίς, Τυρσηνός, Ἰων. ἀντὶ Τυῤῥηνία κτλ.

*Τύρσητα (ἡ ἢ τά), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Τυρσητῖνος).

Τύρταῖος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἢ, πιθανώτερον, ἐπιτήδειος αὐλητής, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπ., τὸν ὁποῖον οἱ Ἀσκεδ., κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου, ἐζήτησαν ἢ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἀθην. στρατηγὸν κατὰ τῶν Μεσσην. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ διὰ τῶν ἐνθουσιαστικῶν αὐτοῦ ᾀσμάτων ἐνίκησαν κατὰ κράτος· διὸ καὶ πολιτογραφήσαντες αὐτὸν, τὸν ἐτίμησαν μεγάλως.

Τύρτομος (ὁ), ὠνομάζετο ἀρχαίτερα ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος.

Τυρὼ, οὔς (ἡ), θυγ. τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ., λαβόντος τὴν μορφὴν τοῦ παρ' αὐτῆς ἀγαπωμένου Ἐνιπέως, τὸν Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα.

*Τύσκλος (ἡ) καὶ Τύσκλανον (τὸ), = Τοῦσκλον.

Τυφαόνιος, η, ον, Π. ἀντὶ Τυφώνιος, (θεν. ‖. « Τυφαόνιον (τὸ), β. μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ., ἄλλως ἄγνωστον.

Τυφωεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ-

Τυφὼν, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, ἔχων ἑκατὸν πυριπνόους δρακοντώδεις κεφαλὰς, κατακεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἢ κρημνισθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ἢ ὑπὸ τὰ ὄρη τῆς Κιλικίας, ἢ ὑπὸ τὴν ἐν Σικελίᾳ Αἴτνην. Ἀλληγορεῖται εἰς τὸν ἐκ μεσημβρίας πνέοντα φθοροποιὸν ἄνεμον ἢ εἰς τὰς ἐκρήξεις τῶν διαφόρων ἡφαιστείων ὀρέων. 2) (κατὰ τὴν Αἰγυπτ. μυθολογ.) ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τε, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὥρου, υἱοῦ τοῦ Ὀσίριδος, καὶ δεσμευθεὶς, ἀπεστάλη πρὸς τὴν Ἶσιν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ. ὡς φθοροποιὰ δύναμις, καὶ ἱερὰ αὐτοῦ ζῶα ἦσαν ὁ ὄνος, ὁ Ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος.

Τυφώνειος καὶ Τυφώνιος, α, ον. Ὁ του ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος.

Τυφὼς, ῶ (ὁ), ἡ αἰτ. Τυφὼ, Π. ἀντὶ Τυφῶν.

Τύχη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων. 3) παρὰ τοῖς Σαμοθρᾳξὶ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἢ ἐκεῖθεν παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι, θεὰ τῆς τύχης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ἀδελφὴ τῶν Μοιρῶν, παριζανομένη ὑπὸ μορφὴν γυναικὸς, φερούσης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀφαῖραν, ἢ εἰς τὴν χεῖρα τὸ Κέρας τῆς Ἀμαλθείας. 2) (γεωγρφ.) τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, (Δωρ. Τύκα), ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε ἱδρυμένου ναοῦ τῆς Τύχης.

Τυχιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυχίου. 2) κύριον ὄνομα παρὰ τῷ Λουκ.

Τυχίος (ὁ), σκυτοτόμος ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Ὕλης, φιλοξενήσας ποτὲ τὸν Ὅμηρον.

Τύχων, ωνος (ὁ), θεὸς τῆς Τύχης. 2) δοῦλος τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Τώμυρις, ιδος (ἡ), = Τόμυρις.

Υ.

Ὑάγνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, πρῶτος ἐπινοήσας, ὡς λέγεται, τὴν διὰ τῶν αὐλῶν μελῳδίαν.

Ὑάδες (αἱ), ἑπτὰ ἀστέρες, εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, καὶ προμηνύοντες διὰ τὴς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἐφείποτε ὑετὸν, κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλίττοντο δὲ θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τοῦ Γαντος καὶ τῆς Βοιτίας, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ, ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν Βάκχον.

Ὑαία (ἡ), κώμη τῶν Ἀσκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀμφίσσης, (ὁ κάτοικος Ὑαῖος).

Ὑακινθὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις. 2) (πλθ.) Ὑακινθίδες, αἱ θυγατέρες τοῦ Ὑακίνθου (3) ἢ τοῦ Ἐρεχθέως.

Ὑάκινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, τὸν ὁποῖον φονεύσας, κατὰ ζηλοτυπίαν τοῦ Ζεφύρου, ὁ Ἀπόλλων ἐν ᾧ ἔπαιζε μετ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, ἀνεβλάστησεν ἐκ τῆς γῆς τὸ ὁμώνυμον αὐτοῦ φυτόν. Εἰς μνήμην δὲ αὐτοῦ ἑωρτάζοντο ἐν Λακεδαίμονι τὰ Ὑακίνθια, διαρκοῦντα τρεῖς ἡμέρας. 2) υἱὸς τοῦ Πιέ, ἢ ἐκ τῆς Μούσης Κλειοῦς, φίλος τοῦ ἀοιδοῦ Θαμύριδος, συγχεύμενος μετὰ τοῦ προτέρου. 3) Λακεδαιμόνιός τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες ἐθυσιάσθησαν, κατά τινα χρησμὸν, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου, πολιορκουμένων τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μίνωος.

*Γάμεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Γαμείτης).

Ὑάμπεια (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν δύο κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ κατεκρήμνιζον τοὺς κακοῦργους.

Ὑάμπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος παρὰ τὰς Κλεωνὰς (τὰς ὁποίας διὰ τοῦτο Ὑαμπολιτῶν προάστειον λαμβάζει ὁ Ξενοφῶν), κτίσμα τῶν ἐκ Βοιωτίας μετοικησάντων ἐνταῦθα Γάνεων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, ἢ ὕστερον ἀνοικοδομηθεῖσα. 2) π. τῆς Βοιωτ. ὑπὲρ τὸν Ὀρχομενὸν, (ὁ πολ. Γαμπολίτης).

*Ὑανθίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Προποίδα.

Ὑάντες (οἱ), οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτ., διωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Φοινίκων, καὶ μεταβάντες μέρος μὲν εἰς Φωκίδα, ὅπου ἔκτισαν τὴν ἀπ' αὐτῶν κτισθεῖσαν Ὑάμπολιν· μέρος δὲ εἰς Αἰτωλίαν, ὅπου κατώκισαν τὴν Πλευρῶνα, κληθεῖσαν διὰ τοῦτο Ὑαντίδα.

Ὑάντιος, α, ον. Ὁ τῶν Ὑάντων, (Βά.) = Βοιώτιος.

Ὑαντὶς, ίδος (ἡ), = Ὑαντία. ‖. (οὐδ. ἐνν. χώρα), ἡ Αἰτωλία.

Ὑας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄτλαντος ἢ τῆς Πληϊόνης, φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος ἢ χοίρου ἐν κυνηγεσίῳ.

Ὑάται (οἱ), ἀρχαία τις φυλὴ ἐν Παιονίᾳ.

Ὑβα (ἡ) ἢ Ὑβαῖαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ὑβαῖος).

Ὕβλα καὶ (Ἰων.) Ὕβλη (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Σικελ., ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τῆς Αἴτνης. 2) ἡ ἐλάττων, ἢ ἄλλως Ἠραία, ἄλλη πόλις τῆς Σικελ., ὅπου ἀπέθανε, κατά τινας, ὁ Ἱπποκράτης, καὶ 3) ἡ μικρὰ, ἢ ὕστερον Μέγαρα, παρὰ τὰς Συρακούσας, περίφημος διὰ τὸ μέλι της, (ὁ πολ. Ὑβλαῖος).

Ὕβλων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελ., ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἀπῴκισαν περὶ τὸ 738 πρὸ Χ. τὴν πόλιν Ὕβλαν.

*Ὑβρίας, ου (ὁ), ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐκ Μυλάσσων, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

*Ὑβρίας, ου (ὁ), ποιητὴς ἐκ Κρήτης παρ' Ἀθην.

*Ὑβρίστης, ου (ὁ), ποτ. τοῦ Καυκάσου.

Ὑγεννεῖς (οἱ), λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδότῳ, (ὁ Wesseling προκρίνει τὴν παρὰ Πλιν. γραφὴν Ὀδιγενεῖς).

Ὑγίεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς ἔφορος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, τοῦ ἀγάλματος τῆς ὁποίας τὸ βάθρον σώζεται μέχρι σήμερον ἐν Ἀκροπόλει, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἱδρύσατο αὐτὴν ὁ Περικλῆς, διὰ τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου θαῦμα.

Ὑγῖνος (ὁ), Ἰούλιος, μυθογράφος Ῥωμαῖος ἢ Ἱσπανὸς, ἢ Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Λιβίου, καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ῥώμῃ Παλατινῆς βιβλιοθήκης, τοῦ ὁποίου σώζονται μυθολογικὴ τις συλλογὴ 277 μυθικῶν διηγημάτων, ἢ Ποιητικὴ τις Ἀστρονομία.

*Ὕδαρα (τὰ) κώμη ὀρεινὴ τῆς Ἀρμεν.

Ὑδάρνης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν τῶν συνομωσάντων κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. 2) υἱὸς τοῦ Ὑδάρνου, στρατηγὸς τῶν λεγομένων Ἀθανάτων ὑπὸ τὸν Ξέρξην. 3) παῖδες τοῦ Διαμένους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑδάσπης, ου καὶ Ὑδάσπις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χων. εἰς τὸν Ἰνδὸν, ἀφ' οὗ ἐνωθῇ μὲ τὸν Ἀκεσίνην, (Μπεγάτ).

Ὑδη (ἡ), π. τῆς Αὐδ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, αἱ μετὰ ταῦτα Σάρδεις. 2) π. τῆς Λυκαον.

Ὑδισσα καὶ Ὑδισσὸς (ἡ), π. τῆς Καρ., ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Ὑδισσα τοῦ Βελλεροφόντου.

Ὕδρα (ἡ), δράκων ἐννεακέφαλος, διατρίβων ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) λίμνη τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ἡ ὕστερον Λυσιμάχεια, (ὁ Palmer προκρίνει τὴν γραφὴν Ὑρία).

Ὑδραώτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ., χων. εἰς τὸν Ἰνδὸν, ἀφ' ὧν ἑνωθῇ μὲ τὸν Ἀκεσίνην, (Ῥάμπ).

Ὑδρέα (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου παρὰ τὴν Ἐρμιόνην, (Ὕδρα), (ὁ νησ. Ὑδρεάτης).

Ὑδροῦς, οὔντος (ὁ), π. ἢ λιμὴν τῆς Καμπαν. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαυρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν, (Otranto), (ὁ πολ. Ὑδρούντιος).

Ὑδροῦσσα (ἡ), νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, (Φλέγα). 2) ἡ νῆσος Τῆνος.

Ὑέλη (ἡ), ἴδε Ἐλέα.

Ὑετίς, ίδος (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὴν Μίλητον.

Ὑης, υος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Βάκχος, διότι ἀεί ποτε ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν τὰ ἔζρεχε.

Ὑητός (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρ., ἀπό τινος δήθεν Ἀργείου, (τὸ τοπ. Ὑήττιος).

Ὑκκαρα (τὰ) καὶ Ὕκκαρον (τὸ), πολίχν. τῆς Σικελ. καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου (Carini), (ὁ πολ. Ὑκκαρεὺς καὶ Ὑκκαρικός).

Ὑλαι (αἱ), = Ὕλη.

Ὑλαίη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Σκυθ., ἴσως ἡ νῦν ἔρημος πεδιὰς Νογγάϊ.

Ὑλαῖος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης.

Ὑλακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, ὄνομα πλαστὸν τοῦ Ὁδυσσ.

Ὕλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, νέος ὡραιότατος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἢ ἁναρπασθεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐν ᾧ, συμπλέων μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ὑπῆγε νὰ λάβῃ ὕδωρ ἀπό πηγὴν τινος ἐν τῇ Μυσίᾳ. Πρὸς ἀναζήτησιν δὲ αὐτοῦ πλανηθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἐγκατελείφθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) δοῦλός τις παρ' Ἀριζοφ.

Ὑλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθύντων ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου.

Ὕλη (ἡ), π. μικρὰ τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα, κατεσραμμένη ἤδη ἐπὶ Στράβωνος. 2) π. τῆς Καρ., ἴσως ἰσφαλμ. ἀντὶ Ὕδη. 3) π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ὑλάτης).

Ὑλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., βίων μεταξὺ Κρότωνος καὶ Συβάρεως, (Aquanile).

Ὑλικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Ὕλης ‖. (οὐσ. ἀρσ.) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολ. 2) (θηλ.) λίμνη τῆς Βοιωτ., κειμένη πρὸς ἄρκτον τῶν Θηβῶν.

Ὑλλαϊκὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Κερκύρας.

Ὕλλιοι καὶ Ὑλλεῖς (οἱ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν ἐν Δικυῶνι, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλ. 2) οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσονήσου Ὑλλίδος.

Ὕλλη (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλλική.

Ὑλλῆς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλλική.

Ὑλλικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Ὑλλίδος.

Ὑλλίς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἡ τοῦ Ὕλλου, (ὄθ. 2) (οὐσ.) χερσόνησος τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, ἀποικίσαντος ἐνταῦθα ἐκ Φαιάκων.

Ὕλλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ Δηϊάνειρας, νυμφευθεὶς, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, τὴν Ἰόλην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Κλεώδαιον. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλ., βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὸν Εὐρυσθέα, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Ὕλλου, ὃς τις, ἐπιχειρήσας μετὰ ταῦτα νὰ εἰσβάλῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, ἐφονεύθη μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἐχέμου, βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Μελίτης, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀργαίου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φαιάκων, ὅς τις, διαπρεπεύμενος εἰς τὴν ὑποταγὴν τοῦ ἐκεῖσε βασιλέως Ναυσιθόου, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσόνησον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ὑλλίς. 3) αὐτόχθων τις, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ὁ 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰων., ὁ παρὰ τοῖς Ὕστερον Φρύγιος, πηγ. ἐκ τῆς Λυδίας καὶ χυν. εἰς τὸν Ἕρμον.

Ὑμέναιος, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδότῳ.

Ὑμήν, ένος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἐξ Δήμους Καλλιόπης, ἢ τοῦ Μάγνητος ἐξ Δήμους Κλειοῦς, ὅς τις, λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τόσον εὐτυχῶς, ὥστε εἰς ἅλας τῶν γάμων τὰς τελετὰς ἐψάλλον ἔπειτα ὕμνον τινὰ (τὸν Ὑμέναιον) εἰς ἀνάμνησίν του. Παριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδὴς, κρατῶν λαμπάδα νυμφικήν.

Ὑμηττός ἢ (Αττ.) Ὑμηττός (ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς, ὑψούμενον ἀνατολικομεσημβρινῶς τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ μέλι του.

Ὑμήττειος καὶ Ὑμήττιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ. » Μέλι (ὁ Στόμ.) Ὑμήττιον ».

Ὑμνίς, ίδος (ἡ) ἑταίρα τις παρὰ Ἀσκιανῷ.

Ὕπαιπα (τὰ), π. τῆς Αὐδ. ἐπὶ τοῦ Καϋστρου ποταμοῦ καὶ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου, ἀντικρὺ τῶν Σάρδεων, (ὁ πολ. Ὑπαιπηνός).

Ὑπάκυρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. διὰ τῶν Νομάδων Σκυθῶν εἰς τὸν Καρκινίτην κόλπον, (Κανικσσάκ).

Ὑπάνα (ἡ) καὶ Ὕπανα (τὰ), π. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, (ὁ πολ. Ὑπανεύς).

Ὕπανις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., πηγάζων ἐκ τινος λίμνης ἐξ χων. εἰς τὸν Βορυσθένην, ὡ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του, (Μπόγ). 2) ποτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., χων. διὰ δύο στομάτων εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, (Κεβάν). 3) ποτ. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἕως τοῦ ὁποίου ἔφθασεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, (Μπεϊάχ).

Ὕπαρνα (τὰ), φρούρ. τῆς Καρ.

Ὕπατα (τὰ) ἢ Ὑπάτη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, (Πατρατζήκι), (ὁ πολ. Ὑπαταῖος).

Ὑπάτης, ου (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Ὑπατία (ἡ), θυγ. τοῦ μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις της, διδάξασα καὶ δημοσίᾳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἐνδυθεῖσα, καθὰ λέγεται, καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα, γενομένη δὲ ἐπὶ τέλους θῦμα τῆς μανίας καὶ θεοσιλαθείας τοῦ ὄχλου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὑπτιόδωρος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ὕπατον (τὸ) ἢ Ὕπατος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., παρὰ τὴν κώμην Τευμισσὸν, ἴσως=Τευμησσός.

Ὑπειροχίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὑπειρόχου ὁ Ἰτυμονεύς.

Ὑπείροχος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑπέροχος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ὑπείρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων.

Ὑπεράνθης, ους (ὁ), υἱὸς Ἀπείρου τοῦ Γιγάντου, φονευθεὶς ἐν Θερμοπύλαις.

Ὑπεράσιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης.

*Ὑπερβερεταῖος (ὁ), ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ Μακεδονικοῦ ἔτους.

Ὑπέρβιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, εἷς τῶν ἐν Θήβαις Ἡρώων, ἀντιταχθεὶς τῷ Ἱππομέδοντι.

Ὑπέρβολος (ὁ), μοχθηρός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχναπώλης, ἰσχύσας μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, ἢ ἐξοστρακισθείς, τελευταῖος οὗτος, ὑπὸ τοῦ δήμου. 2) αὐλιμβός τις ἐκ Κυζίκου, αὐγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ὑπερβόρειοι καὶ Ὑπερβόρεοι (οἱ), μυθώδεις λαοί κατοικοῦντες ὄπιθεν τὰ ὑπὲρ τὸν βορρᾶν ἄγνωστα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ὅπου ἀπελάμβανον ὅλα τὰ ἐκ τῆς εὐημερίας καὶ εἰρήνης ἀγαθά, ζῶντες χρόνους πολλοὺς, ὕβεις καὶ μακρόβιοι ἐλέγοντο (ἱστορικώτερον) οἱ πέραν τοῦ Ἴστρου Σκύθαι, ἢ γείτονες τῶν Σκυθῶν, συγχρόμενοι μὲ τοὺς Ἀβίους, τοὺς Ἀριμασπούς κτλ.

Ὑπέρεια (ἡ), πηγὴ τῆς Θεσσαλ., ἀναβρύουσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν Φιρῶν. 2) ἡ πρότερα κατοικία τῶν Φαιάκων, πρὶν μεταβῶσιν οὗτοι εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατά τινας μὲν, ἡ ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνα, κατ' Ἄλλους δὲ, ἡ Ἤπειρος. 3) πολίχν. τῆς Τροιζηνίας.

*Ὑπερείδης, ου καὶ (ἐν Ἐπιγρ.) ους (ὁ). = Ὑπερίδης.

*Ὑπερεχίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλίου.

Ὑπερηΐς, ίδος (ἡ). = Ὑπέρεια.

Ὑπερήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δανάου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φονευθείς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Αἰθούσης. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης. 4) εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν.

*Ὑπέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος.

Ὑπερησία (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Παυσ., ἡ ὕστερον Αἴγειρα.

Ὑπερίδης, ου (ὁ), περίφημος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ., μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, ὡς ἀντιπολιτευόμενος τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Ἐκ τῶν 52 αὐτοῦ λόγων, διεσώθη εἷς καὶ μόνος.

Ὑπερονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, ὁ Ἥλιος.

Ὑπερίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸ Ἱπποκορυστήν. 2) θυγ. τοῦ Ἀρκάδος, γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ὑπερίων, ονος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας ἢ τῆς Εὐρυφαέσσης τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ. 2) παρ' Ὁμήρῳ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, ὡς ὑπὲρ ἵων.

Ὑπέρλεως (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτερέλαος.

Ὑπερμένης, ους (ὁ), Ἀκεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ὑπερμνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἡ μόνη διασώσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄβαντα. 2) θυγ. τοῦ Θεστίου, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Οἰκλέους, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω.

Ὑπερόχη (ἡ), μία τῶν Ὑπερβορείων παρθένων.

Ὑπεροχίδης, ου (ὁ), = Ὑπειροχίδης. 2) (κυριωνυμ.) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ὑπέροχος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Κύμης, γράψας Κυμαϊκά.

Ὑπέρφας, αντος (ὁ), πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας, δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος.

Ὕπιος (ὁ), παρ. τῆς Βιθυν., ῥέων παρὰ τὴν Προῦσαν.

Ὑπολῆβαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θήβας αἱ ὕστερον Πυτιαί, ἢ ἴσως τὸ κάτω μέρος τῶν Θηβῶν, μετὰ τὴν κατασκαφὴν τῆς Καδμείας ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων.

Ὑπονήϊος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Νήϊον κείμενος, (ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης).

Ὑποπλάκιος, α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκον τῆς Μυσίας κείμενος, (ἐπίθ. τῶν ἐν Τροφῷ. Θηβῶν).

Ὕργις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., ἴδε Σύργις.

Ὑρία (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ξενοῦ τῆς Κόρινθου παρὰ τὴν Τανάγραν, (ὁ πολ. Ὑριεὺς καὶ Ὑριάτης). 2) π. τῆς Ἰαπυγ., μεταξὺ Τάραντος καὶ Βρεντεσίου, ἡ παρ' Ἀρροδότῳ Οὐρία καὶ νῦν Oria.

Ὑριεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ, κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Δίθυίας, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδ., πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Δύκου, κτίτωρ τῆς Ὑρίας.

Ὑρίων (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἴδε καὶ Οὐρεινόν.

Ὑρκανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. μεταξὺ Μηδίας, Παρθίας καὶ Κασπίας θαλάσσης (τῆς ὁποίας τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος καλεῖται Ὑρκανία), (τὸ ἐθν. Ὑρκάνιος).

Ὑρκανίς, ίδος (ἡ), = Ὑρκανία.

*Ὑρκανὸς (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἰνδ.

Ὑρμίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηλέως ἢ τοῦ Δίκτυος ἢ τοῦ Ἐπειοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Φόρβαντος τὸν Αὐγείαν. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως ἄγνωστος. 3) ἀκρωτ. τῆς Ἠλ., πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Κυλλήνης, ἄλλως Ὄρμινα.

Ὑρνήθιον (τὸ), χωρ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.

Ὑρνηθώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑρνήθιον.

Ὑρράδιος (ὁ), Θρᾷξ, πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ

Ὑρτακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου, ὁ Ἄσιος.

Ὑρτακος (ὁ), Τρωαδίτης, γεννήσας ἐξ Ἀριάδνης, τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, τὸν Ἄσιον.

Ὑρτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμὼν τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Μυσῶν.

Ὑσία (ἡ) καὶ Ὑσιαὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ. ἐρειπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Ὑσιεύς). 2) κώμη τῆς Ἀργολ., μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, (ὁ πολ. Ὑσιάτης). 3) δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ.

*Ὕσκανα (τὰ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ὑσκανεύς).

*Ὕσμων, ωνος (ὁ), Ἠλεῖός τις, Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ.

Ὑσπασίνης, ἴδε Σπασίνης.

Ὑσταίχμας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Ὑστάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ὑστάσπας καὶ Ὑστάσπης, ους καὶ ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχαιμένους καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Α'.

2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ὑφάντειον (τὸ), β. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

*Ὕφασις, ιος (ὁ), = Ὕπανις.

Ὑψεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἢ τῆς Νάϊαφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, πατὴρ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Θεμιστοῦς.

Ὑψηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Κυρήνη, ὡς θυγ. τοῦ Ὑψέως.

*Ὑψηλίς, ιος (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ὑψηλίτης).

Ὑψήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Δολοπίονος. 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τῶ Ἱππάσω, συνόμιλος τῶ Ἀντιλόχω, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου.

*Ὑψηχίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ. (Σολ. 10).

Ὑψικλῆς, έους (ὁ), Σικυώνιός τις, νικήσας δολιχὸν κατὰ τὴν 77 Ὀλυμπ. 2) μαθηματικός τις καὶ ἀστρονόμος, σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου.

Ὑψικράτης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος ἐξ Ἰμμισοῦ, ζήσας 92 ἔτη.

Ὑψιπύλη (ἡ), Ἰδ. ἐγγ.

Ὑψιπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Θόαντος, βασιλέως τῆς Λήμνου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνον, ἢ ἐπειδὴ αὐτὴ μόνη ἔσωσε τὸν πατέρα της, τῶν λοιπῶν ὅλων ἀνδρῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Λήμνου, διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν καὶ πωληθεῖσα ὑπό τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλεύοντα Λυκοῦργον, ἐθήλασε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχέμορον.

Ὕψιστα πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτὴν ναοῦ τοῦ Ὑψίστου Διός.

*Ὑψόεις, εντος (ὁ), π. τῆς Ἠλιδος, (Στρβ. Η', 349).

Ὕψους, οῦντος (ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἀπό τινος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος.

Φ.

Φᾶρα (ἡ), νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς.

Φαβρατερία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ.

Φαβωρῖνος (ὁ), περίφημος ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἀρλεων τῆς Γαλλ., μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου καὶ φίλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ.

Φάγρης, ητος (ὁ), φρούρ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

Φάγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Νάϊφης Ὀρθρηΐδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελιτέα.

Φαέθουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας.

Φαέθων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κεφάλου ἢ τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο κατάγεσθαι οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου. 2) υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νάϊφης Κλυμένης, διευθύνας ποτὲ τὸ ἅρμα τοῦ πατρός του, καὶ δι' ἀπειρίαν κατακαύσας μέρος τῆς Γῆς, δι' ὃ καὶ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Ἠριδανόν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του θρηνοῦσαι τὸν θάνατόν του, μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους. 3) ἐπώνυμον τοῦ Ἥλιου. 4) εἷς τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς ἢ Ἀψύρτου.

Φαεινίς, ίδος (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει.

Φαεννώ, οῦς (ἡ), μία τῶν ἀρχαιοτάτων δύο Χαρίτων παρὰ Λακεδαιμονίοις.

*Φαζημωνῖτις, ίδος (ἡ), ἐπαρχία τοῦ Πόντου, ἧς πρωτεύουσα ἡ

*Φαζημών, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Νεάπολις.

Φαίακες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φαιακίδος

Φαιακία καὶ Φαιακὶς (ἡ), ἡ χώρα ἢ νῆσος τῶν Φαιάκων, νομιζομένη εἶναι ἡ Κέρκυρα.

Φαίαξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου καὶ τοῦ Ἀοκρῶ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν ὄθεν οἱ Φαίακες. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Ἐρασιστράτου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φαισύμη (ἡ), Περαῖς τις παρ' Ἡροδ., γυνὴ τοῦ Καμβύσου.
Φαίσιμος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὑποδεχθεὶς τὸν Μενέλαον, ἐπιχειρέντα ἐκ Τροίας. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις, (ὄλλως) Φαιδρίας. 4) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θεόδ. 5) Ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογ φ.
Φαίδρα καὶ Φαίδρη (ἡ), θυγ. Μίνωος τοῦ Β', βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Πασιφάης, συνακολουθήσασα τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἀριάδνην ᾗ τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐνυμφεύθη, ἐγκαταλείψαντα ἐκείνην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ὕστερον δὲ ἐρασθεῖσα τοῦ προγονοῦ αὐτῆς Ἱππολύτου, καὶ, ἀδιαφορήσαντα αὐτὸν, διαβαλοῦσα πρὸς τὸν πατέρα του, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑποφέρουσα τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς της.
Φαιδρία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.
Φαιδρίας, ου (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.
Φαίδριον (ἡ), θεραπαινὶς τοῦ Ἐπικούρ.
Φαῖδρος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Δημοσθ. 3 ποιητὴς μύθων, γράψας Λατινιστὶ ἐπὶ Δύγουστον ᾗ Τιβερίου.
Φαιδύμη (ἡ), ᾗδε Φαισίμη.
Φαίδων, ωνος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ. ἐξ Ἤλιδος, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ὁ περὶ ἀθανασίας διάλογος τοῦ Πλάτωνος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.
Φαιδώνδας (Δωρ. ἀντὶ Φαιδώνδης = Φαιδωνίδης), α (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ. ἐκ Θηβῶν ᾗ Κυρήνης.
Φαιναγόρη (ἡ), = Φαναγορία.
Φαιναρέτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Σωκρ.
Φαινέας (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Αἰτωλῶν.
Φαίνιππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 72 Ὀλυμπ.
Φαίνοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἀβύδου, πατὴρ τοῦ Ἴξάνθου καὶ Θόωνος.
Φαινώ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.
Φαισάνα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.
Φαισοῦλαι (αἱ), ᾗδε Φαίσυλα.
Φαῖστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βώρου, ἐκ τῆς ἐν Λυδίᾳ Τάρνης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 2) υἱὸς τοῦ Ῥοπάλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, εἰσαγαγὼν πρῶτος τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνταῦθα.
Φαιστὸς (ἡ), π. τῆς Ἐρεσσιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ Εὐρώτα. 2) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Γόρτυνα, κτίσμα τοῦ Μίνωος, (ὁ πολ. Φαίστιος).
Φαίσυλα (τὰ), π. τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων, (Fiesoli).
Φαίστος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Πλακουντοποιικά.
Φαίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ϛ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.

Φάκιον (τὸ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ.
Φακοῦσσα (ἡ), π. τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, (εὑρίσκεται γραφόμενον καὶ Φάκουσα καὶ Φάκκουσα καὶ Φάκουσσαι).
Φάλαικος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀποθανὼν κεραυνόβλητος ἐν Πελοποννήσῳ. 2) ποιητὴς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Φαλαικιὸν λεγόμενον μέτρον στίχων. 3) τύραννός τις ἐν Ἀμβρακίᾳ, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ λέοντος.
Φαλαισία (ἡ) ᾗ Φαλαισίαι (αἱ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δακων. οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως.
Φάλακρα (τὸ) καὶ Φαλάκραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Διδύμ.
Φαλακρὸν (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κερκύρας, (Κάπο-Σιδάρι).
Φάλανθον (τό), β. τῆς Ἀρκαδ.
Φάλανθος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀράκου, ὁ ὁδηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν, καὶ κτίσας ἐκεῖ τὴν πόλιν Τάραντα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φάλανθον.
Φάλανθος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Μαντινείας, κατεγραμμένη ἤδη ἐπὶ Παυσ.
Φάλαννα (ἡ) (τὸ), θυγ. τοῦ Τύρου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πρὸς ἄρκτον τῆς Δαρίσσης, (ὁ πολ. Φαλάνναιος).
Φάλαννον (τὸ), = Φάλαννα (2).
Φάλαρα (τὰ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Φθιώτιδι ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Φαλαρεύς).
Φάλαρις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ὁ περιβόητος διὰ τὴν σκληρότητά του τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Ἀστυπαλαίᾳ, τυραννήσας 16-28 ἔτη, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπαναστάντων περὶ τὸ ἀ. ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπ. Ἡ γνησιότης τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων 148 ἐπιστολῶν ἀμφισβητεῖται.
Φάλαρος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Φάληρος, αἰπόλος τις παρὰ Θήρτ. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὴν Δεδαδείαν.
Φαλάσαρνα (ἡ καὶ τὰ), π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμ., (ὁ πολ. Φαλασάρνιος).
Φαλέριον (τὸ), = Φαλίσκον, οἶδεν ὁ Φαλερῖνος οἶνος.
Φάληρον (τὸ) καὶ Φαληρὸς (ὁ), δῆμος παρὰ τὸν ὁμώνυμον λιμένα (τὸν μεσημβρινώτερον τῶν τριῶν) τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων συνείχετο ὡσαύτως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους τοῦ καλουμένου Φαληρικοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φαληρεύς).
Φάληρος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, πολεμήσας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκωνος ἢ τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὸν λιμένα Φαληρὸν καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ἥρως.
Φαλίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Φαλῖνας (ὁ), Ζακυνθίς τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις.
Φάλιος (ὁ), Κορίνθιος, υἱὸς τοῦ Ἐρατοκλείδους, Ἡρακλείδην τὴν καταγωγὴν, κτίτωρ τῆς Ἐπιδάμνου.
Φαλίσκον (τὸ) καὶ Φαλίσκος (ἡ), π. τῆς Τυρρην., (οἱ κάτοικοι Φαλίσκοι).
Φάλκης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀνειλόχου φονευθέντων ἑπτὰ μίων Τρώων. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, ἔλαβεν εἰς τὸ μερίδιόν του τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος.
Φαλώρη ᾗ Φαλωρία (ἡ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
Φαναγόρας, ου (ὁ), Παίων τις, κτίτωρ τῆς Φαναγορείας.
Φαναγόρεια (ἡ καὶ τὰ) καὶ
Φαναγορία (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Παντικαπαίου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Φαναγορείτης).
Φαναὶ (αἱ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Χίου, (ὁ πολ. Φαναῖος). 2) κωμικῶς πλαστὸν ὄνομα (ἐκ τοῦ Φαίνω) παρ' Ἀριστοφάνει.
Φαναρία (ἡ), χώρα τερπνὴ καὶ εὔυδρος περὶ τὸν Ἶριν ποταμὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.
Φάνης, ητος (ὁ), θεός τις (ὁ Ἔρως) ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις. 2) Ἀλικαρνασεύς τις, φυγὼν ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιδος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐστρατεύετο ὡς ἐπίκουρος, καὶ διεγείρας τὸν Καμβύσην κατὰ τῆς Αἰγύπτου.
Φανίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἐρεσσοῦ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.
*Φανόδημος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ.
Φανοκλῆς, έους (ὁ), Ἕλλην ἐλεγειαγράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἔρωτες.
*Φανόκριτος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ.
Φανόμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Φανὸς (ὁ), γραμματεὺς δήθεν τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, (πιθανῶς πλαστὸν ὄνομα ἐκ τοῦ Φαίνω).
Φάνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Φανοσθένης, ους (ὁ), Ἄνδριος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.
Φανοστράτη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
Φανύστρατος (ὁ), ὁ πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ.
Φανοτεύς, ἑως (ὁ), π. τῆς Φωκίδος, (ὁ πολ. Φανωτεύς).
Φανοτίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φανοτέα χώρα τῆς Φωκίδος.
Φάννης, ου (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Φάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Φάντων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Φλιοῦντος.
*Φανώ, οῦς (ἡ), θυγ. τῆς περιφήμου Νεαίρας ἐν Ἀθήναις.
Φαραί (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, (ὁ πολ. Φαρεύς ἢ Φαραιεύς). 2) π. τῆς Μεσσην. ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Φαρ(ε)ης). 3) π. τῆς Λακων., ἡ ὕστερον Φάρις. 4) π. τῆς Κρήτης, ἄποικος τῶν Μεσσηνίων.
Φαρανδάκης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.
Φαρανδάτης, ας (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεάσπιος ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρξου Κίλλων παρ' Ἡροδ.
Φάραξ, ακος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ. 3) (γεωγρφ.) = Χάραξ.
Φαρασμάνης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ.
Φάρβαιθος καὶ Φάρβητος (ἡ), π. πρωτ. τοῦ Φαρβαιθίτου νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Φαρβίθη).
*Φάρζιρις, ἴδε Παρύσατις.
Φάρις, ιος (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Φελλία ποταμοῦ, πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀμυκλῶν, αἱ ὕστερον Φαραί.
Φάρις, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας, κτίτωρ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν.
*Φαρισμάνης, ους (ὁ), = Φαρασμάνης.
Φαρκαδὼν καὶ Φαρκηδὼν (ἡ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (ὁ πολ. Φαρκηδόνιος καὶ τὸ θηλ. Φαρκηδονίς).
Φαρμάκεια (ἡ), Νύμφη πηγῆς τινος νομιζομένης φαρμακερᾶς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐν Ἀττικῇ.
Φαρμακοῦσσαι (αἱ), δύο νησίδια μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Κίρκης, (τὸ τοπ. Φαρμακουσσαῖος καὶ Φαρμακούσιος).
Φαρνάβαζος (ὁ), Πέρσης, σατράπης, παρὰ Θκδ. 2) Ἕτερος, σατράπης τῆς Φρυγίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, σύμμαχος κατ' ἀρχὰς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποιν. πολέμου, δολοφονήσας καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὕστερον δὲ συμμαχήσας μετὰ τοῦ Κόνωνος καὶ συμμεταςχὼν αὐτῷ τῆς ἐν Κνίδῳ ναυμαχίας, χαρηγήσας δὲ αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηνῶν.
Φαρναζάθρης, ους (ὁ), ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρξου Ἑλλήνων παρ' Ἡροδ.
Φαρνάκη (ἡ), θυγ. τοῦ Μεγασσάρη, γυνὴ τοῦ Σανδάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα.
Φαρνάκης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μυσίας. 2) βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, ἀποθανὼν τῷ 183 πρὸ Χ. 3) ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.
Φαρνακὶς (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ πρότερον Κερασοῦς, κατοικουμένη τὸ πλεῖστον ὑπ' Ἑλλήνων.
Φαρναπάτης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Πόρθων παρὰ Πλουτ. καὶ Δ. Κασσ.
*Φαρνάσπης, ους (ὁ), ὁ πενθερὸς τοῦ Μ. Κύρου.
Φαρνούχης καὶ Φαρνοῦχος, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἱππικοῦ ὑπὸ τὸν Ξέρξην, μένας εἰς τὰς Σάρδεις διότι ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. 2) Δύκιος, ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
Φάρος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνεχομένη διὰ χώματος μὲ τὴν ξηράν, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ Β'. ἀνήγειρε τὸν περίφημον ἐκεῖνον μαρμάρινον πύργον (Φάρον ὡσαύτως καλούμενον), φεγγοβολοῦντα εἰς 300 σταδίων ἀπόστασιν καὶ χρησιμεύοντα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων. 2) νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Δαλματ., ἡ πρότερον Πάρος καὶ παρὰ Στράβωνι Φαρία, ὅπου Διονύσιος ὁ τύραννος ἔπεμψε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς νήσου Πάρου, (Λεσίνα), (ὁ νησ. Φάριος).
*Φαρσαλία (ἡ), ἐρχήστριά τις ἐκ Θεσσαλίας παρ' Ἀθηναίῳ.
Φάρσαλος καὶ (Ἰων.) Φάρσηλος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ παρὰ τὴν Λάρισσαν, ἀπὸ Φαρσάλου ὁρμηθὲν τοῦ Ἀκρισίου, περίφημος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος κατὰ τοῦ Πομπηΐου, (Φέρσαλα), (ὁ πολ. Φαρσάλιος καὶ Φαρσήλιος).
Φάρτη ἡ (κατὰ τὸν Ησυχ.) Φάρη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύουσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα.
Φαρύγαι (αἱ), π. τῆς Λοκρίδος, ἢ παρ' Ὁμήρῳ Τάρβη, μὲ ἕνα ναὸν τῆς Φαρυγαίας Ἥρας.
Φαρύγιον (τὸ), ἄκρωτ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.
Φαρυκαδών, όνος (ἡ), π. τῆς Ἐσταιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
Φάσηλις, ιδος ἡ ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Δυδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλ., μὲ τρεῖς λιμένας, ἄποικος τῶν Δωριέων, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριόν της, (ὁ πολ. Φασηλίτης).
Φασίμηλος (ὁ), ψάλτης τις ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ.
Φᾶσις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχίδος, πηγ. ἐκ τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ Μοσχικῶν ὀρέων, καὶ χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Ῥιών). 2) (ἡ) π. τῆς Κολχ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Πουτλὸ), (ὁ πολ. Φασιάτης).
Φάσσας (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.
Φάσων, ωνος, (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.
Φαύλλος (ὁ), περίφημος Πυθιονίκης ἐκ Κρότωνος. 2) στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ.
Φαύρα (ἡ), = Φάβρα.
Φάων, ωνος (ὁ), νεανίας τις ὡραιότατος ἐκ Μιτυλήνης, ἐρωμένος τῆς Σαπφοῦς, ἀναπεωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. 2) Πυθαγόρειός τις παρ' Ἀθην.
Φιὰ καὶ Φιὰ (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰάρδανον, Κάστρον (Τορνέσι), (ὁ πολ. Φιαῖος).
Φείδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν.
Φειδίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Φαρμίδα, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Περικλ., ὑπερβὰς ὅλους τοὺς προγενεστέρους καὶ συγχρόνους του τεχνίτας, καὶ συντελέσας εἰς ἀτελιαμὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς φιλοτιμότατον ἔργον τοῦ ὁποίου καὶ ὡς κανὼν ἐν γένει τῆς γλυπτικῆς τελειότητος διεκρίνετο τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, καταδικασθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Ἀθην., ὡς ἐγχαράξας ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους, καὶ ἀποθανὼν ἐν φυλακῇ.
Φειδιππίδης, ου (ὁ), ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος παρ' Ἡροδ. 2) υἱὸς τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις, πλαττὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.
Φείδιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς ὁποίας ἐξωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Ἤπειρον, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν Θεσπρωτίαν.
Φειδόστρατος (ὁ), γραμματικὸς τις ἐν Ἀθήναις.
Φειδύλας, α (ὁ), Κορινθιὰς τις παρὰ Παυσ.
Φείδων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. 2) εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 πρὸ Χ., ὃς εἰς πρᾶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὴν χρῆσιν τῶν μέτρων καὶ τῶν νομισμάτων. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.
Φελλεύς, έως (ὁ), τόπος ὀρεινὸς καὶ ἁλιόρυτος ἐν Ἀττικῇ.
Φιλλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Λακων., χυν παρὰ τὰς Ἀμύκλας εἰς τὸν Εὐρώταν.
Φελλὶη (ἡ), μικρὰ κωμόπολις τῆς Ἀχαΐας παρὰ Παυσ.
Φελλὸς (ἡ), π. τῆς Λακ.
*Φίλλων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Τριφυλίας παρὰ τὴν Σκιλλοῦντα, ἢ πρότερον Σκλινοῦς.
Φενεὸς (ὁ, καὶ ἡ), π. τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανίας, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, ἀπὸ Φενεοῦ ὄθεν τοῦ Ἀρκάδος, (Φονηαί), (ὁ πολ. Φενεάτης).
Φεραί (αἱ), π. πρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, καθέδρα τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῶν μετὰ ταῦτα τυράννων τῆς Θεσσαλ., μὲ λιμένα τὰς Παγασάς, κτισθεῖσα ὑπὸ Φέρητος τοῦ ἐγγόνου τοῦ Αἰόλου, 100 χρόνους πρὸ τῶν Τρωϊκῶν (Βελεστῖνος), (ὁ πολ. Φεραῖος). 2) = Φαραί (τῆς Μεσσην.).
*Φεραύλας (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Φερακλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμπ.
Φέρεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἁρμονίδου, ἀναπηγήσας τὸ πλοῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετέφερεν εἰς Τροίαν τὴν Ἑλένην, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.
Φερεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀπέσπασμάτα μόνον τινὰ διεσώθησαν.
Φερεκύδης, ους (ὁ), Σύριος, φιλόσοφος, συγχρονος τοῦ Θαλοῦ καὶ Πυθαγόρου. 2) Λέριος ἢ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις πολυχρονίου διαμονήν τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἡροδότου.
Φερενδάτης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξέρξου Περσῶν.
Φερενίκη (ἡ), θυγ. Διαγόρου τοῦ Ῥοδίου, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., εἰς τὴν ὁποίαν μόνην συνεχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος.
*Φερένικος (ὁ), ποιητὴς τις παρ' Ἀθην. (Γ', 72). 2) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ. (ΣΤ'. 16).
Φερέντιον καὶ Φερεντινὸν (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ferentino), (ὁ πολ. Φερεντῖνος).
Φερεσσεύης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλ.
Φερητιάδης, ου (ὁ), = Φερητιάδης.
Φερετίμη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης Βάττου τοῦ Γ'.
Φερεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ᾧ οὗτος ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ.
Φέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως ᾧ τῆς Τυρούς, κτίτωρ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου καὶ Λυκούργου. 2) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας.
Φερητιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φέρητος.
*Φερίας, ου (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Αἰγίνης, νικήσας κατὰ τὴν 79 Ὀλυμπ.
Φέρουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Φερίφασσα(ττα) καὶ Φερσεφόνη (ἡ), = Περσεφόνη.
Φερῶν (ὁ), υἱὸς τοῦ Σεσώστριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Φερωνία (ἡ), π. τῆς Τυρρην.
Φηγαία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα καὶ ὕστερον εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. 2) ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φηγαιεύς).
Φήγεια καὶ Φηγία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ψωφὶς ἢ ἡ Ἐρύμανθος ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Φηγεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 2) βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, ᾧ πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος κτλπ., πενθερὸς δὲ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἐπώνυμος τῆς Φηγίας.
Φηγοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν.
Φήμιος (ὁ), ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, κατά τινας, προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου, γράψας καὶ Νόστους (ποίημα ἐπικόν).
Φημονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπόλλ., ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη, ὡς λέγεται, τὸν ἑξάμετρον στίχον, κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κυμαίαν Σιβύλλην, ἀκμάσασα πρὸ τοῦ Ὁμήρου.
Φηνεύς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φ.νεύς.
Φηνώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυτίου ἐξ Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Δαμέδοντος.
Φῆραι (αἱ), = Φηραὶ (τῆς Μεσσην.) ᾧ 2) τῆς Βοιωτ.
*Φηρία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. (Στρβ. Η', 337).
Φηρητιάδης, ου (ὁ), = Φερητιάδης.
Φθειρῶν ὄρος (τὸ), β. τῆς Καρίας, κατὰ τὸν Στρβ. = Λάτμος.
Φθία (ἡ), μία τῶν Νιοβίδων. 2) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. 3) μήτηρ τοῦ Δώρου καὶ τοῦ Λαοδόκου ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀχιλλ. 5) ἡ περὶ τὴν Φθίαν χώρα, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Εὐρυτίων, ὅς τις ὑπεδέχθη τὸν Πηλέα καὶ τοὺς αὐτῷ Μυρμιδόνας ἐξ Αἰγίνης καὶ τὸν ἔκαμε γαμβρὸν καὶ κοινωνὸν τοῦ βασιλείου του.
Φθιάς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Φθίας.
Φθῖος (ὁ), ἀρχαῖός τις Πελασγός, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾧ τῆς Ἀρίσσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Φθία. 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 3) (ὡς ἐθν.), ὁ κάτοικος τῆς Φθίας.
Φθιώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φθιώτιδος, καὶ 4) (ὡς ἐπίθ.) ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος.
Φθιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. ἡ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος. 2) (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ ἢ Χώρα) τὸ ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μέχρι τοῦ ὄρους Πίνδου μέρος τῆς Θεσσαλ., τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν ὁ Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος.
Φιάλεια (ἡ), = Φιγάλεια, (ὅθεν ὁ πολ. Φιαλεύς).
Φίαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Φιάλεια.
Φίβαλις, εως (ἡ), χωρ. τῆς Ἀττ., παράγον ἐξαίρετα σῦκα.
Φιγαλία (ἡ), π. τῆς μεσημβρ. Ἀρκαδ. μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου, (Πυλίτσα ἢ Βερβίτσα), (ὁ πολ. Φιγαλεύς).
Φιγαλος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φιγάλειαν.
Φιδήναι (αἱ) καὶ Φιδήνη (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Castel Giubileo), (ὁ πολ. Φιδηνᾶτις καὶ Φιδηνάτης).
Φίκειον καὶ Φίκιον (τὸ), τὸ ἄλλως Σφιγγεῖον, ὄρος τῆς Βοιωτ., ὅπου διέτριβεν ἡ Σφὶξ = Φ.ξ.
Φίλα (ἡ), Ἑταίρα τις παρὰ Δημοσθ. 2) μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας ἴδε καὶ Φιλά.
*Φιλάγριος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐκ Ῥόδου. 2) ἰατρός τις παρὰ Φωτίῳ.
Φιλαδέλφεια καὶ Φιλαδέλφια (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ.
2) π. τῆς Αὐδ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τμώλου, ἡ πρότερον Καλλάτηβος, μετονομασθεῖσα δὲ ἀπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, (Ἀλλάχ-ασεχίρ). 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας, κληθεῖσα ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Φιλαδελφεύς).
Φιλαί (αἱ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπί τινας ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Συήνης, νομιζομένη ἱερὰ παρὰ τοῖς Αἰγυπτείοις, διότι ἐν αὐτῇ ἔλεγον ὅτι ἐτάφη ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὄσιρις, (Τζιζιρατ-ἐλ-Μπιρμπέ).
Φ.λαῖδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος, (ὁ δημ. Φιλαΐδης ἢ Ἐκ Φιλαϊδῶν).
Φιλαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν Πριαμιδῶν.
Φιλαινέτη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Φ.λαίνιον (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ -
Φιλαινίς, ίδος (ἡ), Λευκαδία, συγγράψασα ἀσεμνόντι σύγγραμμα. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.
Φιλαίνων βωμοί (οἱ), λιμήν τις ἐν Ἀφρικῇ μεταξὺ Καρχηδόνος καὶ Κυρήνης, ἀπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν Φιλαίνων ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες, ἐρίσαντες πρὸς τοὺς Κυρηναίους πρέσβεις περὶ τῶν ὁρίων τῆς χώρας των, ἐτάφησαν ἑκουσίως ζῶντες ἐνταῦθα καὶ ἐτιμήθησαν ὡς ἥρωες ὑπὸ τῶν Καρχηδ.
Φιλαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ Μιλτιάδου, ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις.
Φιλαλήθης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἰατρο Ἀλεξάνδρου.
Φιλαμμωνίδας, α (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ὁ Εὔμολπος.
Φιλάμμων, ονος καὶ ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Λευκονόης ἢ τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς ᾧ κιθαριστὴς ἐκ Θρᾴκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Νύμφη Ἀγριόπη ἐγέννησε τὸν Θάμυριν ᾧ τὸν Εὔμολπον. 2) ἀθλητής τις παρὰ Δημοσθένει.
*Φιλανόριαν (τὸ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Λέρνην.
Φιλάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιδος, ᾧ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Κύπρῳ βασιλέως Γόργου.
Φιλέας καὶ (Ἰων.) Φιλέης, ου (ὁ), Σάμιος, πατὴρ τοῦ Ῥοίκου. 2) (γεωγρφ.) ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ Ἁξάντιον, ἴσως ὀρθοτ. Φινέα.
Φιλέταιρος (ὁ), υἱὸς ὀρχηστρίδος τινὸς ἐκ Πελαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου ἐν Περγάμῳ, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ γενόμενος ἀνεξάρτητος, καὶ συστήσας πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας. 3) ἀδελφὸς τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πατὴρ τοῦ νεωτέρου Δουρυλάου, (Στρβ. Γ', 478, καὶ Ι8', 567).
Φιλίδιος (ὁ), πτωχός τις ἐν Ἀθήναις, παριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μυθωδῶν διηγήσεων.
Φιλήβος (ὁ), νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.
Φιλημάτιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.
Φιλήμων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. 2) Φρὺξ τις ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἤθελε νὰ λογίζηται πολίτης Ἀθηναῖος. 3) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. 4) υἱὸς τοῦ προτέρου, ποιητὴς κωμικὸς καὶ οὗτος. 5) γραμματικός τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος ἴσως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν γλωσσῶν ᾧ ὀνομάτων.
Φ.ληρατις, ίδος (ἡ), γυνή τις παρὰ Καλλιμάχῳ.
Φ.λήσιος (ὁ), εἷς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέρου στρατηγῶν, ἐξ Ἀχαΐας. 2) γλύπτης τις ἐξ Ἐρετρίας.

*Φ.λήτας, α (ὁ), Συβαρίτης, νικήσας ἐν παισὶν Ὀλύμπια κατὰ τὴν 41 Ὀλυμπ.

Φιλητᾶς, ᾶ (ὁ), περίφημος γραμματικὸς ἢ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας διάφορα ἐλεγεῖα, ἐπιγράμματα, ἢ ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ναξικά.

Φιληταιρίδης, ε (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος.

Φιλιάδης, ου (ὁ), τύραννος τῆς Μεσσήν.

Φιλίνη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, (ὀρθότ. τὸ-

Φίλιννα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φιλίννιον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Φίλιννα.

Φ.λῖνος (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νικοστράτου. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος. 3) αἰπόλος τις παρὰ Θεοκρίτῳ. 4) ἰατρὸς τις παρ' Ἀθην. 5) Ἕως, Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ.

Φιλιππίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. 2) πλούσιός τις, φίλος τοῦ Μειδίου. 3) υἱὸς τοῦ Φιλοκλείους, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπ., ἴσως ὁ σύγχρονος τοῦ Ἱππερίδου, κωμῳδούμενος διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Φίλιπποι (οἱ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, καλουμένη πρότερον Κρηνίδες καὶ μετονομασθεῖσα ἀπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα, ὅς τις τὴν ὠχύρωσεν. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦτον μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Φιλιππεύς, Φιλιππηνός καὶ, παρὰ τῇ Γρφ., Φιλιππήσιος).

Φιλιππόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου, ἡ πρότερον Πονηρυπολις. 2) = Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαί).

Φίλιππος (ὁ), ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπ., καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. 4) υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Δ', καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ Β', ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐθυσιώθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδ. 5) υἱὸς Ἀμύντα τοῦ Β'. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, πατὴρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., βασιλεὺς τῶν Μακεδ., αὐξήσας διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς συνέσεως τὸ βασίλειον τῆς Μακεδ., καὶ διορισθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, εἰς τὴν ὁποίαν τὰς προπαρασκευὰς ἐν ᾧ κατεγίνετο, ἐφονεύθη ὑπό τινος νέου Παυσανίου, τῷ 336 πρὸ Χ., εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, καθ' ὑποβολήν, ὡς εἰκάζεται, τῆς συζύγου του Ὀλυμπιάδος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, ἐκδοθεὶς εἰς νέους ἔρωτας. 6) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μακεδ. τῷ 298 πρὸ Χ. 7) υἱὸς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῆς Μακεδ., πολεμήσας βασιλικῶς κατὰ τῶν Ῥωμ. καὶ μετὰ πολυχρόνιον βασιλεύσας ἀποθανὼν τῷ 179 πρὸ Χ., ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του Δημητρίου, ἀφεὶς διάδοχόν του τὸν Περσέα, τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσῃ ἐκ μιᾶς παλλακίδος. 8) ἐπιγραμματοποιὸς Ἕλλην, ζήσας ἐπὶ Δόμῳτίανου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Φ.λίσκος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) Ἀβδηρίτης τις παρὰ Ξενοφῶντι. 4) φιλόσοφος Κυνικὸς καὶ ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένους, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 5) τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου ταῦ Φιλαδέλφου. 6) ῥήτωρ ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

*Φ.λίστη (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Πύῤῥωνος.

Φ.λισταῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης, κυρίως περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἄχρι τῆς Ἰόππης.

;Φιλιστείδης καὶ (ὀρθοτ.) Φιλιστίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλίστου. 2) τύραννός τις τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ.

Φ.λιστίων, ωνος (ὁ), θαυματοποιός τις ἐκ Συρακουσῶν, ἐπὶ Ἀλεξάνδρᾳ τοῦ Μ. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ Ἰρούσης, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἀποθανών, ὡς λέγεται, ὑπὸ ἀροῦρου γέλωτος. 3) συγγραφεύς τις, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Φ.λιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πασικλέους, συναπολουθήσας τὸν Νηλέα, ἀποικίσαντα τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Μίλητον. 2) περίφημος ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύο Διονυσίων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, γράψας ἱστορίαν τῆς Σικελ. 3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ, Συρακούσιος ὡσαύτως, γράψας ἱστορίαν τῆς Λιβύης καὶ Συρίας καὶ περὶ Ῥητορικῆς.

Φίλιτις, ιος (ὁ), Αἰγύπτιός τις, ποιμὴν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων.

Φ.λλυρίδας, α (ὁ), ἴδε Φιλυρίδης.

Φιλογένης, ας (ὁ), Ἀθηναῖος, κιτίωρ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας.

Φιλοδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκαστοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φέρητα, κτίτορα τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν.

Φ.λόδαμος, Δωρ. ἀντὶ-

Φ.λόζηλος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος καὶ ποιητὴς, ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας, τοῦ ὁποίου σώζονται τινα ἐπιγράμματα.

Φ.λοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Δευκίππου τὴν Ἱλάειραν ἢ Φοίβην.

Φ.λοιτιος (ὁ), πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσ. ἐν Ἰθάκῃ, συναγωνισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν μνηστηροφονίαν.

Φ.λοκλέων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Φ.λοκλῆς, έους (ὁ), ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμ. 3) ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου.

Φιλοκομμόδιος (ὁ), δοῦλός τις, ἀγαπητὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου.

Φ.λοκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 73 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 4) Δημηγοριανὸς, ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ., ὅστις τὸν κατηγόρει ὡς ἀφροδίσιον καὶ προδότην· διεβεβόητο δὲ καὶ ἐπὶ δημηγορίᾳ. 5) ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς παρ' Ἀπολλοδώρῳ.

Φιλοκτήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποίαντος ἐκ τῆς Μελιβοίας, συνόμηλος τοῦ Ἡρακλ., εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον παρευρεθεὶς ἐκληρονόμησε καὶ τὰ βέλη του, φαρμακωμένα μὲ τὸν ἰὸν τῆς Λερναίας ὑδρας. Συνεκστρατεύσας δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἀγκατελείφθη εἰς τὴν Λῆμνον, διότι, πλήττωσάς τὸν πόδα ὑπό τινος τῶν βελῶν τούτων, ἀνέδιδεν ἀπὸ τῆς πληγῆς του δυσωδίαν ἀνυπόφορτον· ἐπειδὴ ὅμως ἐπέκρωτοδιὰ τῶν βελῶν τούτων νὰ κυριευθῇ ἡ Τροία, κατεπείσθησαν ἐπὶ τέλους νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε, ἰατρευθῇ ὑπὸ τοῦ Μαχάονος, ἢ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐπιστρέψῃ μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπελθὼν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Πετιλίαν καὶ ἐκεῖ ἐγκατεβίωσε.

Φιλόκυπρος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, τὸν ὁποῖον ἐπαινεῖ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Σόλων εἰς τὰ ἔπη του.

Φ.λοκύων, ονος (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀμείψας ἐν Πλαταιαῖς.

Φιλόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, φονευθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ὅπου κατῴκει ὑπὸ τὸν Ἡρακλ. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου, ἢ διδάσκαλος τοῦ Κέβητος, τοῦ ὁποίου διάφορα τεμάχια εὑρηνται παρὰ Στοβαίῳ, συγχέομενος ἴσως μὲ ἄλλον Πυθαγόρειον ὁμωνυμοῦντα.

Φιλομάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος ἢ γυνὴ τοῦ Πελίου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἀκάστου καὶ τῆς Πεισιδίκης.

Φιλομέδουσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀρηϊθόου, βασιλέως τῆς ἐν Βυιωτίᾳ Ἄρνης.

Φ.λομήλα, ας καὶ (Ιων.) Φιλομήλεια (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος ἢ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης, γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ἴδε Τηρεύς. 2) ἡ ἄλλως Πολυμήλη, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου (ἴδε).

Φιλομηλείδης, ου (ὁ), κατά τινας μητρωνυμικῶς ὁ Πάτροκλος. 2) (πιθανῶς) βασιλεὺς τῆς Λέσβου, νικήσας εἰς μονομαχίαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ.

Φ.λομήλιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαον., (Μπουλαδενελή (ὁ πολ. Φιλομηλεύς).

Φ.λόμηλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι καὶ Παιανιεῖς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι ὁμώνυμοι ἀπόγονοι. 2) Φωκαεὺς στρατηγὸς τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, πρωταίτιος τῆς ἱερᾶς συλλίας τῶν Δελφῶν, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Λοκρῶν ἢ Θεσσαλῶν μάχην.

*Φ.λόμνηστος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Γ', 74).

Φιλόνεικος καὶ Φ.λόνικος (ὁ), Ἀθηναῖος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις παρὰ Δημοσθ. 2) Φιλόσοφός τις ἐκ Μεγάρων.

Φιλονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, ἀπαθανατισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἡ ἄλλως Ἀντίκλεια, γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου.

Φιλονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Νυκτίμου ἢ τῆς Ἀρκαδίας, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμ., γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παρράσιον ἢ Λύκαστον.

Φιλόνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχῃ.

Φιλοξένη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Αἰσχ.

Φιλόξενος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρύξιδος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν κακοήθειάν του. 2) ποιητὴς ἐκ Κυθήρων, σύγχρονος καὶ παράσιτος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐρριφθεὶς εἰς τὰ λατομεῖα, διότι τὸν ἐσατύρισεν εἰς ἓν κωμικὸν ποίημα, ἐπιγραφόμενον Κύκλωψ, ἢ διότι κατέκρινέ τι ποίημά του. 3) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας περὶ Ὁμήρου καὶ τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου.

Φιλοποίμην, μενος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν, ὁ τελευταῖος τῶν ἐνδόξων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, υἱὸς τοῦ Κρεύγ.ιδος, γεννηθεὶς ἐν Μεγαλοπόλει τῆς Ἀρκαδίας, στρατηγήσας πολλάκις ἐνδόξως τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ, γέρων ἤδη, αἰχμαλωτισθείς, κατὰ τύχην, ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, καὶ πιὼν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Μεσσήνης τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τιμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος σχεδὸν ἁπάσης μὲ ἐπιγραφὰς καὶ ἀνδριάντας, καὶ εἰς τὴν πατρίδα τε μὲ ἰδιαιτέρας ἑορτάς.

*Φιλόπονος (ὁ), γραμματικός τις.

Φιλοστέφανος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, συντάξας περιγραφὴν ὅσων τόπων περιῆλθε.

Φιλοστόργιος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Φωτίῳ.

Φιλόστρατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, ἐπικληθεὶς διὰ τὴν πονηρίαν του Χηναλώπηξ. 2) Ἕτερος, ῥήτωρ, κατηγορήσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν. 3) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πολέμωνος. 4) Φλάβιος, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τῶν Εἰκόνων, τῶν Ἡρωϊκῶν κτλπ., Δήμνιος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ῥώμῃ, ὅπου, κατὰ διαταγὴν τῆς γυναικὸς τοῦ Σεβήρου Ἰουλίας, ἔγραψε τὸν βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.

*Φιλοτερία (ἡ), π. τῆς Παλαιστ. ἐπὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Φιλότιμος (ὁ), ἀνὴρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης.

*Φιλουμένος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Φωτίῳ.

*Φιλοφάνης, ους (ὁ), σοφιστὴς τις παρὰ Πλουτ.

Φιλοχάρης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

Φιλοχαρίδας, α (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Φιλοχορος (ὁ), Ἀθηναῖος, γραμματικὸς ἢ ἱστοριογράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 πρὸ Χ.

*Φιλύλλιος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Φιλύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κρόνου τὸν Κένταυρον Χείρωνα. 2) ἡ ἄλλως Κλυμένη, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου, καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δυσ.

Φίλυρες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Φιλυρηΐς, ίδος (ἡ), π. τῆς Φιλύρας. ‖. «Νῆσος—, νησίδιον πλησίον τὰ παράλια τοῦ Πόντου, ὅπου ὁ Κρόνος ἐγνώρισε τὴν Φιλύραν.

Φιλυρίδης, ου (ὁ), μητρωνυμ., ὁ Κένταυρος Χείρων.

Φιλῶ, οῦς (ἡ), γυνὴ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φίλων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Κερκύρας. 2) ταμίας ἐν Ἀθήναις, πενθερὸς τοῦ Αἰσχίνου. 3) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, διδάσκαλος τοῦ Κικέρ. ἐν Ἀθήναις. 4) γεωγράφος, γράψας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους περίπλουν τῆς Αἰθιοπίας. 5) Βυζάντιος, μαθηματικὸς καὶ μηχανικός, σύγχρονος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, μηχανικῆς τινος πραγματείας τοῦ ὁποίου σώζεται μόνον τὸ Δ'. βιβλίον.

Φιλώνδας (Δωρ. ἀντὶ Φιλωνίδης), α (ὁ), ὠφέλος τις παρὰ Θκρτ.

Φιλωνίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, πλούσιος, πλὴν δυσειδὴς καὶ βδέλυρος, ἴσως πάππος ἐκ μητρὸς τοῦ Δημοσθ.

2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ ἄλλου ποιητοῦ κωμικοῦ τοῦ Νικοχάριδος.

Φιλωνίς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἐσπέρου καὶ μήτηρ τοῦ Κήϋκος. 2) γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Φίλωνος κώμη (ἡ), κώμη τῆς Δίγύπτιω, περὶ τὴν Φακοῦσσαν.

Φιλώτας, α (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω ἐκ Θηβῶν, ἀποικήσας εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Πριήνην. 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐπὶ συνωμοσίᾳ.

Φιλωτέρα (ἡ), ἀδελφὴ Πτολεμαίου τοῦ Β', ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ 2) (γεωγρ.) λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Φιλωτερίς, ίδος (ἡ), = Φιλωτέρα.

Φινείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φινέως.

Φινεύς, ῆος (ἤ), ἡ τοῦ Φινέως. ‖. «Ἀκταὶ Φινείδες, Εὐρ., αἱ περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν τῆς Θρᾴκης.

*Φινειον (τό), = Φινόπολις.

Φινεύς, έως (ὁ). υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως κτλ., μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῆς Φοινίκης, σταλεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Εὐρώπης, καὶ μείνας ἐν Θρᾴκῃ παρὰ τὴν Σαλμυδησσόν. Κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ποσειδ., λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ χάρισμα τῆς προφητείας· ἐπειδὴ δὲ, πιζεύτας εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικὸς τοῦ Φινέως ἐτύφλωσε τοὺς ἐκ τῆς πρότερ.ας ἐξέμους Κλεοπάτρας υἱοὺς αὐτοῦ, ἢ ἀντὶ μωρίαν, ὄχι μόνον ἐτυφλώθη ἢ αὐτὸς ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἀλλ' ἐδασανίζετο ἢ ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν, αἵτινες ἥρπαζον τὰ φαγητόν του, μέχρις ὅτε οἱ Βορεάδαι, Ζήτης καὶ Κάλαΐς, διαβαίνοντες ἐκεῖθεν μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, εἰς ἀντιμοιβὴν τῶν συμβουλῶν, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ Φινεὺς εἰς αὐτοὺς περὶ τοῦ πῶς νὰ διέλθωσι τὰς Συμπληγάδας, τὰς ἀπέδιωξαν. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φινόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, ὅπου κατῴκει ὁ Φινεύς, (Δέρκος).

Φινυείας (Δωρ. ἀντὶ Φιλτίας), α (ὁ), Πυθαγόρειός τις, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν του.

Φίντις (Δωρ. ἀντὶ Φίλτις), ιος (ὁ), ἡνίοχός τις Συρακούσιος παρὰ Πινδ.

Φιντύλος (Δωρ. ἀντὶ Φιλτύλος), ου (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Φίντυς, υος (ὁ), Φ.ντὼ, οῦς (ἡ), Φίντυον, ωνος (ὁ), ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ Δωρικοῦ τύπου.

Φ.ξ, ικός (ἡ), Βοιωτ. ἀντὶ Σφίγξ.

Φλὼ (ἡ), νῆσος τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Τριτωνίδος λίμνης, (συγχ. ἀτόπως μὲ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Φίλαν).

Φλάβιος καὶ Φλαούϊος (ὁ), Φλαμίνιος ἢ Φλαμαίνιος (ὁ), ὀνόματα Ῥωμ.

Φλέγρα (ἡ) καὶ Φλέγραι (αἱ), κατὰ τὴν μυθολογ., τὸ μέρος (ἄλλως Φλεγραῖον πεδίον) ὅπου συνεκροτήθη ἡ Γιγαντομαχία, κατά τινας μὲν ἐπὶ τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερσονήσου Παλλήνης, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Κύμην, ἢ τὴν ἐν Ἱσπανίᾳ Ταρτησσόν.

Φλεγύα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κεῖσμα Φλεγύου τοῦ Ἄρεως. (ἢ πολ. Φλεγυαι).

Φλεγύαι (οἱ), ἀρχαῖος ληστρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτ., μεταξὺ ἐντκυθ. πιθανῶς ἐκ τῆς Θρᾴκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ Φλεγύα τοῦ Ἄρεως, ἀφανισθέντες ὑπὸ σεισμῶν καὶ κεραυνῶν, διότι ἐσύλησαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλ.

Φλεγυαντίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φλεγύων ἐν Βοιωτίᾳ.

Φλεγύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Χρύσης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Δωπίων, πατὴρ τῆς Κορωνίδος, μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μετοικήσας μὲ πλῆθος Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον αὐτοῦ πόλιν.

*Φλεγυΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Κορωνίς.

*Φλέγων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Τράλλεων, σύγχρονος τοῦ Ἀδριανοῦ.

Φλεών, ῶνος (ὁ), ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ὡς ἥρωος τῆς εὐλυκαρπίας [Φλύω].

Φλιαί (αἱ), ἴδε Φλιοῦς.

Φλίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, ἐκ τῆς ἐν Ἀργυλίδι Ἀραθυρέας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐπώνυμος τῆς Φλιοῦντος.

Φλιασία καὶ Φλιουντίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ.

Φλιασύς, ασύντος (ὁ), π. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

...κράτειαν. περὶ αὐτὴν ... ...η τῇ Ἀραιθυρέᾳ, (ὁ κα...νιάτ...ος). 2) = Φλίας.

*Φλογίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.

Φλύα (ἡ) ἢ Φλυεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φλυεύς).

Φυθὴ (ἡ), μία τῶν Δημοζόνων, σύντροφος τῆς Ἀρτέμ., φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Φόβος (ὁ), θεὸς τοῦ φόβου, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδ.

*Φοιβαία λίμνη (ἡ), ἡ ὕστερον Σαρωνίς.

Φοιβὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ Ἀστερίαν· κατὰ τὸν Αἰσχύλον, ἔφορος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. 3) θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, ἀδελφὴ τῆς Ἱλαείρας, ἐξ ἧς ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησικλέα. 4) θυγ. τοῦ Τυνδάρου ἢ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Φοιβήϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Φοίβειος, ὁ τοῦ Φοίβου, (ἔθεν ||. ο Φοιβήϊον πεδίον, α Εὐρ., τὸ Τρωϊκὸν, διὰ τὰ τείχη τοῦ Ἰλίου, τὰ ὁποῖα ἔκτισεν ὁ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδ.

Φοιβηΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Φοίβου

Φοιβίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ., κατασχὼν δολίως ἐν καιρῷ εἰρήνης τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν.

Φοιβὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δικιανῷ.

Φοῖβος (ὁ), ἐπ. θεσ. ὁ Ἀπόλλων, εἴτε διὰ τὸ διαυγὲς, εἴτε διὰ τὰς ἀκτῖνάς του, εἴτε διὰ τὸ μαντικόν του πνεῦμα.

Φοίνικες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φοινίκης, περίφημοι ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν εἰσέτι χρόνων, διὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν θαλασσοπορίας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν των, ἀποικήσαντες πρωΐμως ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ παλαιοῦ κόσμ. 2) [παρ' Ἡροδ.] οἱ Καρχηδόνιοι.

Φοινίκη (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας, ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον μεταξὺ Συρίας ἢ Αἰγύπτου, καὶ ὀνομασθεῖσα, εἴτε ἀπὸ τῶν φοινίκων, εἴτε ἀπὸ τοῦ φοινικοῦ χρώματος τῆς πορφύρας, εἴτε ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Φ' ἐνακίμ. 2) π. παραθαλ. καὶ ἐμπορικὴ τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας.

Φοινικηΐος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος, = τῷ -

Φοινικικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Καρχηδονικός, (Λατ.) Punique.

Φοινίκειον ὄρος (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Ὀρχηστοῦ, (ἐκ τοῦ

Φοινικὶς, (ίδος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., ἡ πρότερον Μεδεών.

Φοινικοῦς, οῦντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, ὁ ἄλλως Φοῦνιξ. 2) λιμὴν τῆς Μεσσην., ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Κορώνην. 3) λιμὴν τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, παρὰ Ξενοφ., ἄλλως ἄγνωστος. 4) λιμὴν τῆς Σικελ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως Ἐλώρου. 5) λιμὴν τῆς Ἰων. ὑπὸ τὸν Μίμαντα (Τσεσμές). 6) λιμὴν καὶ π. τῆς Αυκ. ὑπὸ τὸ Ὄλυμπον. 7) λιμὴν καὶ π. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Φοινικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, (Dattalo). 2) π. τῆς Συρ.

*Φοινικοῦσσαι (αἱ), δύο νῆσοι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

Φοίνιξ, ικος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁποίας πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, κατῴκισε τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, γεννήσας ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως τὴν Ἀγχιάλαιαν. 3) υἱὸς τῷ Ἀμύντορος ἢ τῆς Κλεοβούλης, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἢ καταφυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορισθεὶς βασιλεὺς τῶν Δολόπων, ἐπαιδαγώγησε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον συνηκολούθησε καὶ εἰς τὴν Τροάδα. 4) Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. 5) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Λοκρίδος, ῥέων διὰ τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 6) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, ῥέων παρὰ τὸ Αἴγιον. 7) = Φοινικοῦς (1). 8) κώμη ὀρεινὴ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

Φοίνισσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοιτεῖαι (αἱ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Στράτον.

Φοίτειον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸ Τριχώνιον.

Φοίτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, κτίτωρ τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ Φοιτειῶν.

Φολέγανδρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, (Πολύκανδρο), (ὁ νησ. Φαλεγάνδριος).

Φολόη (ἡ), β. τῆς Πελοπονν. μεταξὺ Ἠλείδος καὶ Ἀρκαδίας, (Ζίρεια).

Φόλος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένου ὄρους τῆς Φολόης, ὅπου ὑποδεχθεὶς ποτε τὸν Ἡρακλέα, καὶ κρύπτων ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἐκλεκτὸν οἶνον, τὸν ὁποῖον ἔπινε μετὰ τῶν λοιπῶν Κενταύρων, ἠνάγκασε αὐτὸν νὰ ἀνοίξῃ καὶ ἄκοντος αὐτοῦ τὸν πίθον, καὶ νὰ καταπολεμήσῃ, συναθροισθέντας ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ οἴνου, τοὺς Κενταύρους, φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ ἢ αὐτοῦ τοῦ Φόλου.

Φόρβας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Διομήδην ἥρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἄργου, καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 3) υἱὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλῆνος. 4) υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, καὶ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἄκτορος, ἀποικίσας τὴν Ῥόδον ἐκ Λαπίθων. 5) εἷς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως.

Φόρβος (ὁ), πατὴρ τῆς Προνόης, γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Φορκίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, ὁηλ. αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες.

Φορκὸς καὶ Φόρκυν (ὁ), = Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμὴν (ὁ), λιμὴν ἀσφαλὴς πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἰθάκης.

Φόρκυς, υνος καὶ υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσσης (τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος λέγει θυγατέρα του), γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραίας καὶ τὰς Γοργόνας, καὶ κατοικῶν παρὰ τὴν ἐν Λιβύῃ λίμνην Τριτωνίδα. 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμόνων τῶν Φρυγῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Φορμίαι (αἱ), αἱ πρότερον Ὄρμιαι, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὅπου κατῴκουν, κατὰ τινας, οἱ Λαιστρυγόνες. (Μαλα di Gaeta).

Φόρμις, ιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Μαινάλου· κατὰ τὸν Σουΐδαν, καὶ ποιητὴς κωμικὸς, παιδαγωγήσας καὶ τὸ εἰκόνα τοῦ Γέλωνος, (ὁ Müller φρονεῖ ὅτι ἦσαν δύω ὁμώνυμοι).

Φορμίσιος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος διὰ τὸν τερατώδη του πωγωνα καὶ διὰ τὰς δωροδοκίας του.

Φορμίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) πλούσιός τις πολίτης (μεγαλέμπορος) ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 3) ὁ ἀρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 4) ὑποκριτὴς θεάτρου, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Φόρμος (ὁ), = Φόρμη. 2) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρ' Ἡροδ.

*Φορωνεῖδαι (οἱ), πατρωνυμ. οἱ υἱοὶ τοῦ Φορωνέως, ὁ Ἀμφιάραος καὶ Ἄδραστος.

Φορωνεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελίας, βασιλεύσας ΒΟ ἔτη τοῦ Ἄργους, τῷ 1800 πρὸ Χ., καὶ συντελέσας μεγάλως πρὸς πολιτισμὸν τῆς Πελοποννήσου, γεννήσας δὲ ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης τὸν Ἄπιν ἢ τὴν Νιόβην. 2) Π. ἀντὶ Ἄργεος.

Φορωνὶς, (δος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Φορωνέως, (οὕτως ἐπιγράφετο ποίημά τι τοῦ Ἑλλανίκου).

Φοῦνδα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (Fondi (ὁ πολ. Φουνδανός).

Φράασπα καὶ Φράατα (τὰ), π. ὄχυρα τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς, χειμερινὸν διαίτημα τῶν μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέων τῆς χώρας.

Φραάτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πάρθων περὶ τὸ 181 πρὸ Χ., υἱὸς τοῦ Ἀρσάκου. 2) ὁ Β', υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Δ', βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ μισθοφορούντων Ἑλλήνων.

*Φράθμων, ανος (ὁ), γλύπτης τις Ἑλλ... γους παρὰ Παυσ. (ΣΤ', 4).

Φραάρτης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Δηϊόκου, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόκου, βασιλεύσας τῆς Μηδ. τὸ 647 πρὸ Χ.

Φρασίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Σιγωφῶντι.

Φρασίδαμος (Δωρ. ἀντὶ) Φρασίδημος (ὁ), Κῷός τις παρὰ Θκρτ.

Φρασικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 8 Ὀλυμπ. καὶ τὸ β', τῷ 103.

Φράσιμος (ὁ), πατὴρ τῆς Πραξιθέας γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως.

Φρασίος (ὁ), μάντις ἐκ Κύπρου, ὁ συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βουλεύσας τὴν ξενοκτονίαν εἰς τὸν Βούσιριν καὶ σφαγεὶς πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ.

Φράστωρ, ορος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Πινδάρῳ.

Φραταγούνη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Φρατα φέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.

Φρεάρροι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φρεαρ-ρίος).

Φρεγέλλα (ἡ) καὶ Φρέγελλαι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ceprano), (ὁπολ. Φρεγελλανός).

Φρετηνία (ἡ), π. τῆς Τυρρην., (Castel Guido).

Φρεντανὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν.

Φρεντανοί (οἱ), λαὸς τῆς μεσ. Ἰταλ., κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Σαμνιτῶν.

Φρικίας, ου (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Θετταλίας, πατὴρ τοῦ Ἱπποκλείους.

Φρίκιον (τό), β. τῆς Λοκρ., κείμενον ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην.

*Φρίκιος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ ἐν Λοκρίδι ὄρος.

Φρίκων, ωνος (ὁ), ἀνὴρ τις παρ' Ὁμήρῳ.

Φρικωνεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης, ἐπιλεγομένης Φρικωνίδος.

Φρικωνίς, ίδος καὶ Φρικωνῆτις, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ ἐν Αἰολίδι πόλις Κύμη ᾗ 2) ἡ ἐν Μυσίᾳ Λάρισσα, ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους, ὁπόθεν μετῴκισαν εἰς ἀμφοτέρας οἱ Αἰολεῖς.

Φρίξα (ἡ) καὶ Φρίξαι (αἱ), π. τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ.

Φρίξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, βασιλέως τῆς Βοιωτ., καὶ τῆς Νεφέλης, ὃς τις, διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς εἰς τὸν πατέρα του, καὶ μέλλων νὰ θυσιασθῇ, ἔφυγε, κατὰ συμβουλὴν τῆς μητρός του, μὲ τὴν ἀδελφήν του Ἕλλην, καὶ διαπλεύσας τὴν Θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ, τὸν ὁποῖον ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἔφθασεν αὐτὸς μόνος, πνιγείσης τῆς ἀδελφῆς του, εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ θυσιάσας τὸν κριὸν εἰς τὸν Ἄρην, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἅλας τὸ δέρμα του· νυμφευθεὶς δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τέσσαρας υἱούς. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., δεχόμενος τὸν Ἐρασῖνον, καὶ χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν.

Φρίξου λιμὴν (ὁ), λιμὴν περὶ τὴν Χαλκηδόνα ἐπὶ τῆς Προποντίδος (ᾗ).

Φρίξου πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰδηρίας, ἡ ἄλλως Ἰδήσσα.

Φρονίμη (ἡ), θυγ. τοῦ ἐν Κρήτῃ βασιλέως Ἐτεάρχου.

*Φρόντιδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Φρόντις, ίδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φρίξου καὶ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου. 2) υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, κεραυνωθεὶς παρὰ τὸ Σούνιον, ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας.

3) (ἡ) γυνὴ τοῦ Πανθόου, καὶ μήτηρ τοῦ Εὐφόρβου.

Φρόντων, ωνος (ὁ), Fronto, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

*Φρουραρχίδας, α (ὁ), Δάκων τις παρὰ Παυσ. (Θ', 13).

Φρούριοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδ.

Φρύγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐκαλοῦντο Βρύγοι καὶ Βρύγες, ἀσχολούμενοι ἀνέκαθεν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν.

Φρυγία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ὁμήρῳ ἡ περὶ τὴν λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν χώρα, κατόπιν ἡ μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, διαιρουμένη εἰς Μεγάλην καὶ Μικράν, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὴν Παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὴν περὶ τὸν Ὄλυμπον ἢ Ἐπίκτητον. 2) χωρ. περὶ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Οἴτην, ὅπου ἐκάη [ἐφρύγη] ᾗθεν ὁ Ἡρακλῆς. 3) δούλη τις παρὰ Θκρτ.

Φρύγιος, α, ον. Ὁ τῶν Φρυγῶν ἢ τῆς Φρυγίας. ‖. «Φρυγία θαλάμων, α Λουκ., ἡ Κυβέλη. ‖. «Φρύγιος λίθος, « ὁ ἄλλως Συνναδικός, εἶδος μαρμάρου. ‖. «Φρύγιαι ἄξαι, « Εὐρ., ἡ Τροία. ‖. (ὡς οὐσ.) «Φρύγια (ἐνν. ἱερά) « αἱ τελεταὶ τῆς Κυβέλης, ἔθεν 2) (γεωγρφ.) χωρίον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Φρύνη (ἡ), περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἡ πρότερον Μνησαρέτη, μετονομασθεῖσα δὲ οὕτω διὰ τὸ ὠχρόλευκον χρῶμά της, γεννηθεῖσα ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ χρησιμεύσασα ὡς πρωτότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους.

Φρύνις, ίδος (ὁ), περίφημος κιθαριῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 πρὸ Χ. καὶ κατηγορούμενος ὅτι ἐξεβίβασε τὴν παλαιὰν ἀνδρώδη μουσικήν. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Φρυνίσκος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου μυρίων Ἑλλήνων.

Φρύνιχος (ὁ), ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 498 πρὸ Χ., εἰσάξας πρῶτος τὰ γυναικεῖα πρόσωπα, ᾗ ὁρίσας τὴν ὕλην τῶν δραμάτων, καταδικασθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθην. εἰς πρόστιμον 1000 δραχμῶν, διότι, παραχήσας ζωηρότατα τὴν Ἅλωσιν τῆς Μιλήτου, ἐλύπησεν εἰς δάκρυα τοὺς θεατάς. 2) ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβ., συντελέσας μεγάλως εἰς τὴν τυραννίαν τῶν 400, ᾗ φονευθεὶς ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας φατρίας ὑπεραχθόπαης.

Φρύνων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., φονευθεὶς εἰς μίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ μονομαχίαν. 2) Ἀθηναῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Φρυνώνδας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου ἡ μοχθηρία κατήντησε, καθὼς ᾗ τοῦ Εὐρυβάτου, παροιμιώδης.

Φρύξ, υγὸς (ὁ), ὡς εἴθ., ὁ κάτοικος τῆς Φρυγίας. 2) (κυριωνυμ.) δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φρύξος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., ἴδε Φρίξος (2).

Φύη (ἡ), Ἀθηναία, μεγαλοπρεπεστάτου ἀναστήματος, ἥτις, ὑποκριθεῖσα τὴν Ἀθηνᾶν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης εἰς τὰς Ἀθήνας, παραγγέλλουσα νὰ δεχθῶσι τὸν Πεισίστρατον.

*Φυκιάδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥόδου.

Φυκοῦς, οῦντος (ὁ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, (ὁ πολ. Φυκούσιος).

Φυλακεῖς (οἱ), φυλὴ τις ἐν Τεγέᾳ.

Φυλάκη (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄθρυος, κείμενον τοῦ Ἀργοναύτου Φυλάκου. 2) πολίχν. τῆς Ἀρκαδ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δακων. 3) δύο χωρία ἐν Αἰγύπτῳ, τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἡλιούπολιν, τὸ δὲ παρὰ τὰς Θήβας.

Φυλακηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλκμήδη.

Φυλακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰφικλος 2) (κυριωνυμ.) Ἰσθμιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης παρὰ Πινδ.

Φυλάκιος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φυλάκης.

Φύλακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηΐονος καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, κτίσας τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκην, γεννήσας ἐκ Κλυμένης τῆς Μινύου τὸν Ἰφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμήδην. 2) ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου ἡ σκιὰ συνεμάχησεν αὐτοῖς κατὰ τῶν Γαλατῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἰσσαίου ἐκ Σάμου.

*Φυλακτρίς, ίδος (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Φύλαρχος (ὁ), ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, καὶ συντάξας ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου εἰς 28 βιβλία.

Φυλας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρας, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ Ἀστυόχης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον, ἐκ δὲ Ἡρμῆς ἐκ τῆς Πολυμήλης τὸν Εὔδωρον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τῶν Δρυόπων.

Φυλείδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης. 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Πυθαγγέλου.

Φυλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐγείου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, πατὴρ τοῦ Μεγήτος, δικάσας ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τοῦ πατρός του, φιλονεικοῦντος περὶ τῆς διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν βουστασίων του ἀνταμοιβῆς, καὶ διὰ τοῦτο διωχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ μετοικήσας εἰς Δουλίχιον. 2) στρατηγὸς τῶν Μυτσην. (Ἰλιας. Δ', 13). 2) = Φύλας (1).

Φυλὴ (ἡ), δῆμος καὶ φρούρ. τῆς Ἀττ., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, καὶ χρησιμεύσας ὡς ὀρυπτήριον τοῦ Θεμιστοκλέους πρὸς ἔξωσιν τῶν 30 τυράννων, (ὁ δημ. Φυλάσιος).

Φυλῆς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τλησίνουν

Φυλλαῖος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ ἐν Φύλλῳ τῆς Θεσσαλ. λατρευόμενος Ἀπόλλων.
Φυλλήϊον ὄρος (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Φύλλον.
Φυλληΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἐν Βιθυνίᾳ ποταμοῦ Φυλλίδα.
Φυλλίδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) = Φυλείδης.
*Φύλλις, ιος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας περὶ Μουσικῆς.
Φυλλίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Σιθῶνος, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἐρασθεῖσα περιπαθῶς τοῦ Δημοφῶντος, ἐπιστρέφοντος ἐκ Τροίας, καὶ κρεμασθεῖσα ἰδιοχείρως ἢ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀμυγδαλέαν διὰ τὴν εἰς Ἀττικὴν ἀπουσίαν τ. 2) (γεωγρφ.) χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ Πάγγαιον. 3) ποτ. τῆς Βιθυν.
Φύλλος (ὁ ἢ ὄχι ἡ), π. τῆς Φθιώτ. παρὰ τὰς Παγασὰς μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Φυλλεύς).
Φυλλόμαχος (ὁ), Ἕλλην ἀγαλματοποιός.
Φυλὼ, οὔς (ἡ), μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.
Φύρκος (συγγ. τῷ καὶ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Πύργος), ου (ὁ), φρούρ. τῆς Ἴλιδος παρὰ τὸ Λέπρεον.
Φυρόμαχος (ὁ), κύριον ὄνομα παρ' Ἕλλησι.
Φυσάδεια (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἀφ' ἧς καὶ 2) πηγή τις παρὰ τὸ Ἄργος.
Φύσιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.
Φύσκα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Φύσκιος), παρζλ. καὶ
Φύσκος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Καρ. ἐπὶ τῆς αὐτόθι περαίας τῶν Ῥοδίων, μὲ ἱερὸν ἄλσος τῆς Ληταῦς, (ὁ παλ. Φύσκιος καὶ Φυσκεύς). 2) = Φύσκα.
Φύσκος (ὁ), β. τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸν Κρότωνα, ἀπὸ Φύσκα τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, (Pozzi). 2) ποτ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὴν πόλιν Ὦπιν.
Φύτειον (τὸ), = Φύτεον.
Φυταλίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, πατριά τις ἐν Ἀθήναις.
Φύταλος (ὁ), ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα, ᾗ ἀναμειφθεὶς παρ' αὐτῆς μὲ τὸ φυτὸν τῆς συκῆς.
*Φύτειον (τὸ), π. τῆς Ἴλιδος, ἀπό τινος Φυτέως.
Φυτία (ἡ), = Φοιτεῖαι.
Φώκαια (ἡ), π. μὲ δύο λιμένας τῆς Ἰων. πρὸς βορρᾶν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου, κτίσμα τῶν Ἀθην., περίφημος διὰ τὰς ἀποικίας της, ἐγκαταλειφθεῖσα τῷ 539 πρὸ Χ. ὑπὸ τῶν κατοίκων της, μεταναστάντων εἰς Κύρνον, κἀκεῖθεν εἰς Μασσαλίαν, (Φώκαις), (ὁ πολ. Φωκαιεὺς καὶ Φωκαεύς, ἄλλο παρὰ τὸ Φωκεύς).
Φωκαιὶς καὶ Φωκαΐς, ίδος ἡ ἴδος (ἡ), ὡς ἐθν. ἡ κάτοικος τῆς Φωκαΐας. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἄλλως Μιλτώ.
Φωκαϊκὸς, ἡ, όν καὶ
Φωκαΐτης, ου (ὁ), ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φωκαΐας. ‖. «Στατὴρ —», ἀ νόμισμα χρυσοῦν ἀδόκιμον τῶν Φωκαέων.
Φωκέαι (αἱ), φρούρ. τῶν Δωριέων ἐν Σικελίᾳ.
Φωκεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φωκίδος, (ἴδε Φώκαια, περὶ τὸ τέλος).
Φωκίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.
Φωκικὸν (τὸ), τὸ ἐπὶ τῆς ἀπὸ Δελφῶν εἰς Δαυλίδα ὁδοῦ, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Λαΐου, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, ὅπου συνήρχοντο κατ' ἔτος οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Φωκέων.
Φωκὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ, καὶ διοικουμένη κατ' ἀρχὰς μὲν μοναρχικῶς, ὕστερον δὲ δημοκρατικῶς, ἀπετέλουσα δὲ συμμαχικήν τινα συμπολιτείαν, τῆς ὁποίας ἡ γενικὴ συνέλευσις συνεκροτεῖτο ἑταιρίως εἰς τὸ καλούμενον Φωκικόν.
Φωκίων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος ᾗ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου ἰδίως ἐμιμήθη τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴν ἀνεξικακίαν, ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Χρηστός. Κατηγορηθεὶς δὲ, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς Μακεδονίζων, κατεδικάσθη εἰς τὸ κώνειον τὸ γ'. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ., εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν.
Φῶκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, ἐν ᾧ ἔπαιζον τὸν δίσκον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ Φωκὶς· ἀναφέρονται δὲ καὶ υἱοί του ὁ Κρίσσος καὶ Πανοπεύς. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδ., ἀποικίσας ἐκ Κορίνθου εἰς Φωκίδα, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος.
Φωκρίτος (ὁ), βυζαντίνός τις παρὰ Δημοσθ.
Φωκυλίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος ᾗ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμολογικοί.
Φώρων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ἀττ. ὑπὸ τὸ ὄρος Κορυδαλόν.
Φωτιος (ὁ), Χῶνίτις ἐξ Ἠπείρου παρὰ Θκδ.

Χ.

Χάα (ἡ), π. τῆς Ἴλιδος ἐν Τριφυλίᾳ παρὰ τὸ Λέπρεον.
*Χάβακα (τὰ), φρούρ. τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς.
Χάβηρος (ὁ), ποτ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, (Καβερύ).
Χαβλάσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀραβ.
Χαβρίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, φονευθεὶς εἰς μίαν τολμηρὰν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ λιμένος τῆς Χίου.
*Χαβρίου κώμη (ἡ), χωρ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.
Χαβρίου χάραξ (ὁ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νείλου.
Χαβώρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ., ἴδε Ἀβόρρας.
Χαβῶριος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Χαβησίας, (ἐπώνυμον τῶν Ἀμαζόνων).
Χαγηναία καὶ Χαδισία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας.
Χαδίσιος (ὁ), ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ῥέων παρὰ τὴν Ἀμισόν.
Χαιρίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρχεστράτου, ναύαρχος τῶν Ἀθην., τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς νόθος. 2) ἱστοριογράφος Ἕλλην παρὰ Πολυβ. 3) πυγμάχος τις Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Χαιρέμωνος.
Χαιρέδημος (ὁ), πατὴρ τοῦ Πατροκλέους ᾗ ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκρ. 2) ἀδελφὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου.
Χαιρακράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος, ὁπαδὸς τοῦ Σωκρ.
*Χαιρέλεως, ω (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.
*Χαιρεστράτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπικούρου.
Χαιρέστρατος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ἀθηναίων ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἀλλαχοῦ.
*Χαιρεφάνης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 82 Ὀλυμπ.
*Χαιρέφιλος (ὁ), ταριχοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.
Χαιρεφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκρ. συμμαθητὴς τῆς φυγῆς τῷ Θρασυβούλῳ, καὶ ἐπονομαζόμενος Νυκτερὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του.
Χαιρήμων, ονος (ὁ), ποιητὴς τραγικός, τοῦ ὁποίου οὐδὲν σώζεται. 2) Αἰγύπτιός τις ἱστοριογράφος παρ' Ἰωσ. 3) στωϊκός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.
*Χαιρησίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου, πατὴρ τοῦ Ποιμάνδρου.
Χαιρίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.
Χαῖρις, ιδος (ὁ), ἀδόκιμός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.
Χαίρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ Θηρηδοῦς τῆς Φλαντος, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ Χαιρώνεια. 2) πολέμαρχός τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Μεγαλοπολίτης τις, διορισθεὶς τύραννος τῆς Πελλήνης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
Χαιρώνδας (ἀντὶ Χαιρωνίδης), α (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ.
Χαιρώνεια (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων, (Κάπραινα), (ὁ πολ. Χαιρωνεύς).
*Χαιρωνίδης, ου (ὁ), = Χαιρώνδας.
Χαῖτος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀγχιάλης.
Χάλαιον (τὸ), π. μὲ λιμένα τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Χαλαῖος).
Χαλάκρα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιοῦ, (ὁ πολ. Χαλακραῖος).
Χάλβης, ου (ὁ), κῆρυξ τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
Χαλδαΐα (ἡ), τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, (Χαλδαία).
Χαλδαῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Χαλδαΐας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔθνος νομαδικὸν κατ' ἀρχὰς, προχωρῆσαν δὲ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐημερίας. 2) οἱ ἄλλως Χάλυβες, λαὸς πολεμικὸς, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμεν. καὶ Ἀσσυρ., ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγοντο οἱ Χαλδαῖοι τῆς Βαβυλ. 3) φυλή τις ἱερατικὴ τῶν Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλον, ὑποδιελόντα αὐτὴν εἰς διαφόρους κλάσεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἠσχολεῖτο εἰς μίαν τινὰ ἐπιστήμην, κυρίως δὲ τὴν ἀστρονομίαν, οἰωνοσκοπίαν, μαγείαν ἢ ἄλλας τοιαύτας ἀγυρτείας, τὰς ὁποίας ἐφύλαττον πατροπαραδότως μυστικῶς, ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος, ὄθεν: 4) = Μάντις, Προφήτης, Ὀνειροκρίτης κτλ., καὶ ἐν γένει σοφός.

Χαλίστρη (ἡ), = Χαλάστρα.

Χαλιῶς, οῦ (ὁ), = Χάλαιον.

Χάλκαι (αἱ) ἢ **Χάλκεια** (ἡ), = τῷ-

Χάλκη (ἡ), νῆσος τοῦ Καρκαθίου πελάγους μὲ πόλιν ὁμώνυμον καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., (Χάρκη).

Χαλκηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, (Καδη-κιοῦ), (ὁ πολ. **Χαλκηδόνιος**).

Χαλκία (ἡ), = Χάλκη. 2) = Χαλκὶς (2).

Χαλκιδεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος. 2) (κυριωνυμ.) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Θουκυδ.

Χαλκιδική (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ ἢ Θερμαϊκοῦ κόλπου, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Χαλκίδα. 2) ἐπαρχ. τῆς Συρ., μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ τῆς Ἀρήμου Ἀραβίας.

Χαλκιδικὸν (τὸ), β. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Μεσσήνην, (S. Ritti).

Χαλκιδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Χαλκίδος. ‖ = Χαλκιδικαὶ πόλεις, = αἱ ἐν Σικελίᾳ, ὅσαι ἀπῳκίσθησαν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. ‖ = Χαλκιδικὸς πόλεμος, = Θαδ., ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θράκης.

Χαλκίοικος (ἡ), ἐπ. ἐπ. ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ, διὰ τὸν χαλκοῦν (χαλκοκάπαζον;) ναὸν αὐτῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζον κατ' ἔτος ἔνοπλοι οἱ νέοι, τελοῦντες τὰ καλούμενα Χαλκιοίκια, προτρεψάντων τῶν Ἐφόρων.

Χαλκιόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχίδος, γυνὴ τοῦ Φρίξου. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυπύλου, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. 3) θυγ. τοῦ Ἡσιόνα-ρος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις.

Χαλκὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν 12 θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. πρωτ. τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, συνεχομένη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτ., (Εὔριπος). 3) π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ καὶ παρὰ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς ὄρος, ὅθεν καὶ Ὑποχαλκὶς, (Γαλατᾶ).

4) πολίχν. τῆς Ἠλιάδος ἐν Τριφυλίᾳ.

5) π. πρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ λεγομένη ἐπὶ Θράκης, ἄποικος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ.

6) π. πρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Συρίᾳ, πλησίον τῆς Βεροίας. 7) β. τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἡ ἄλλως Χαλκία. 8) ποτόμ. τῆς Ἠλιάδος.

Χαλκῖτις ίδος (ἡ), νῆσος μικρὰ τῆς Προποντ. παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, μὲ μεταλλεῖα χαλκοῦ. 2) ἐπαρχ. μεσόγειος τῆς πέραν τοῦ Γύγγου Ἰνδίας.

Χαλκωδόνιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Φεράς.

Χαλκωδοντιάδης καὶ **Χαλκωδοντίδης**, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Χαλκώδοντος, (ὅθεν ‖. πλθ.) οἱ Εὐβοεῖς.

Χαλκώδων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀβάντων, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων μάχῃ. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, πληγώσας τὸν Ἡρακλέα, εἰσβαλόντα εἰς τὴν νῆσον ταύτην. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, νικηθεὶς ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.

Χαλκὼν, ωνος (ὁ), Μυρμιδὼν τις, πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους. 2) = Χαλκώδων (2).

Χάλος (ὁ), ποτ. τῆς Συρ., τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, (Κοβαΐκ).

Χάλυβες (οἱ), λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἀσχολούμενος ἐκπαλαι εἰς τὴν μεταλλουργίαν καὶ ὁπλοποιΐαν, καὶ διαιρούμενοι εἰς διαφόρους φυλάς. 2) ἔθνος μάχιμον, κατοικοῦν τὰ μεθόρια τῆς Ἀρμενίας, ἴσως = Χαλδαῖοι, ἴδε ἢ τὸ ἑπόμ.

Χαλύβη (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἴσως ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀλύβη, (Γκιμουσχανέ).

Χάλυβοι (οἱ), = Χάλυβες.

Χαλυβών, ῶνος (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν τῇ Συρίᾳ, ἡ πρότερον Βέροια.

Χαλωνῖτις, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὸν Τίγριν, (τὸ ἐθν. Χαλωνίτης).

Χαμαιλέων, οντος (ὁ), συγγραφεὺς εἰς ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, ἐπιλεγόμενος διὰ τοῦτο Ποντικός.

***Χαμανηνὴ** (ἡ), ἐπαρχία τῆς Καππαδ.

Χαμύνη (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα ἐν Ἠλιάδι, (Παυσ. ΣΤ', 21).

***Χάνης** (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, γων. εἰς τὸν Κῦρον.

Χάον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Ἐρασῖνος.

Χαονία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, (τὸ ἐθν. Χάονες).

Χαράδρα (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ. 2) ποτ. τῆς Μεσσην. 3) π. τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, (ὁ πολ. Χαραδραῖος).

Χαραδρος (ὁ), χειμάρρους ἐν Ἀργολίδι, γων. εἰς τὸν Ἴναχον. 2) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Χαράδραν. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Ἄργυραν.

Χαρακηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὸν Χάρακα.

Χαρακηνός (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ Χάρακος.

Χάραξ, ακος (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Περγάμου. 2) (γεωγρ.) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, (Παρὰ-Μαγιά). 2) π. τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χαρακηνῆς, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος, κτίσμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὅθεν καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ ἔπειτα Ἀντιόχεια, διότι, κατακλυσθεῖσα, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, ἐφεξῆς δὲ Χάραξ Παστίνου ἢ Σπασίνου, διότι ἡγεμών τις τῶν Ἀράβων, ἔχων τοῦτο τὸ ὄνομα, κυριεύσας αὐτὴν, τὴν ἐκαλλώπισε καὶ ὠχύρωσε, συστήσας ἐν αὐτῇ καὶ τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του. 3) πολίχν. τῆς Ἀρρ. παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν, ἡ ἄλλως Φάραξ. 4) π. τῆς Θευγ. καὶ 5) ἄλλη τῆς Καρ. καὶ 6) ἄλλη τῆς νήσου Κύρνου, (ὁ πολ. Χαρακηνός).

Χάραξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου, ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς.

Χάρης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, κωμῳδούμενος διὰ τὰς αἰσχρότητάς του. 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. καὶ τὸ γ'. τῆς 86. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., νικηθεὶς ἐν Χαιρωνείᾳ ὑπὸ τοῦ Μ. Φιλίππου. (4) ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, ὁ κατασκευάσας τὸν περίφημον Κολοσσόν.

5) Μιτυληναῖος, γράψας Ἰχθυϊκὰ τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Χαριάδης, ου (ὁ), ῥήτωρ τις παράσιτος παρὰ Λουκιανῷ. 2) οἱ Χαριάδαι, ἐπίσημός τις γενεὰ ἐν Αἰγίνῃ.

Χαρίδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Χαρίδημος.

Χαρίδας, α (ὁ), Κυρηναῖός τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 2) = Χαρίλας.

Χαρίδημος (ὁ), στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ ἐξορισθείς, κατ' αἴτησιν τοῦ Μ. Ἀλεξ. καὶ φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον, ὅπου ἐφονεύθη, φθονηθεὶς καὶ διαβληθείς.

Χαρικλεια (ἡ), γυνὴ Ἐφεσίᾳ τινὸς παρὰ Λουκιανῷ.

Χαρικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Χαρικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 3) Κορίνθιός τις παρὰ Λουκ.

Χαρικλὼ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις ἀγαπητὴ τῆς Ἀθηνᾶς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Εὐήρως τὸν μάντιν Τειρεσίαν. 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγ. τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἰκυρίνην. 3) θυγ. τοῦ Κυχρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος καὶ (Δωρ.) **Χαρίλας** καὶ (Αττ.) **Χαρίλεως** καὶ **Χάριλλος** (ὁ), υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πολυδέκτου, ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἡρακλέους, γενηθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου. 2) διαδοχητὸς τις ἀδοξηφόρος παρ' Αἰλιανῷ. 3) Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου.

Χαρινάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἡ ἀργοκινησία ἦταν παροιμιώδης, (Ἀρχφν. Σφ. 232).

Χαρῖνος, (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Σωκρατικοῦ Αἰσχίνου. 3) Μακεδὼν τις παρ' Ἀρρ. 4) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης.

Χαρίξεινος (ὁ), ὑωρ. ἀντὶ Χαρίξενος, Σικυώνιός τις παρὰ Λουκ.

Χαριξένη (ἡ), Ἀθηναία τις, κωμῳδουμένη διὰ τὴν ἡλιθιότητά της.

Χάριππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) περιδόητός τις ἀδδηφάγος παρ' Ἀλλ.

Χάριες, ιτος (ἡ), συνήθως εἷς τὸ πλθ. αἱ Χάριτες, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Θάλεια ἢ, κατὰ τὸν Ὅμηρον, Πασιθέα, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, θεαὶ τῆς γυναικείας ἰδίως χάριτος, ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης, λατρευόμεναι διαφερόντως ἐν Ὀρχομενῷ καὶ Λακωνίᾳ. Τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν Ἀγλαΐαν, ἢ κατ' ἄλλους τὴν Θάλειαν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἥφαιστος.

*Χαρίσανδρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Χαρισία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν κώμην Σκιάν, εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Χαρισιάδης, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Χαρίσιαι (αἱ), = Χαρισία.

Χαρίσιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία.

Χάριστος (ὁ), ποτ. τῆς Κυλχ.

Χαριτιμίδης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν εἰς Αἴγυπτον ταλέντων ἐπικούρων Ἀθηναίων.

Χαριτώ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χαρίτων λόφος (ὁ), β. τῆς Διῶ, παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Κίνυπος.

Χαρίτων, ωνος (ὁ), Ἀμραγαντῖνος, σύγχρονος τοῦ Φαλαρίδος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν νέον Μελάνιππον ἀγάπην του. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Σουΐδ.

Χαρμάνδη (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (ὁ πολ. Χαρμανδαῖος).

Χαρμαντίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου.

Χαρμίδας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ -

Χαρμίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ Πλάτωνος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν 30 τυράννων μάχην. 2) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Φειδίου.

Χαρμῖνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθην., νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ. παρὰ τὴν Σύμνην. 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρίσβυς τοῦ Θίρβρωνος.

Χάρμιον καὶ Χαρμιόνη (ἡ), θεραπαινὶς τῆς Κλεοπάτρας.

*Χάρμιππος (ὁ), Σωΐκας τις ἐκ Μεγάρων.

Χάρμις, ιδος (ὁ), υἱὸς Διοφῶντός τινος παρὰ Καλλιμάχῳ.

*Χάρμις, ιδος (ἡ), π. τῆς Σαρδινίας, ἄποικος τῆς Καρχηδόνος, (ὁ πολ. Χαρμίνης).

*Χαρμόθας, α (ὁ), π. καὶ λιμὴν τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπ.

Χαρμόλαος καὶ (Ἀττ.) Χαρμόλεως (ὁ), νίος τις ἰωμαϊδάτατος ἐκ Μεγάρων. 2) Μασσαλιώτης τις παρὰ Δουκιανῷ.

*Χαρμόνιαν (ἡ), = Χαρμιόνη.

Χάρμος (ὁ), Ἀρκάς τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χαροιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου, συστράτηγος τοῦ Λάχητος εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ἔκπλουν.

Χαροπῖνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου ἐκ Μιλήτου.

Χάροπος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σύμης, πατὴρ τοῦ Νηρέως, ᾧ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. 2) Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Χάροψ, οπος (ὁ), = Χάροπος. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων Τρώων. 3) Αἰγινήτης τις παρὰ Λουκ.

Χάρτας, α (ὁ), γλύπτης ἐκ Σπάρτης.

Χαρυβδίς, εως καὶ (Ἰων.) ιος (ἡ), τέρας θαλάσσιον, κατοικοῦν περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἀπέναντι τῆς Σκύλλης (ἴδε τὴν λέξιν), ἀηλ. βράχος ἀπότομος καὶ ἐπικίνδυνος, ὅπου προσαρασσόμενα ὑπὸ τῆς ἀντιπνοίας καὶ τῶν ῥευμάτων τὰ πλοῖα κατεποντίζοντο. 2) βάραθρον παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, εἰς τὸ ὁποῖον καταπίπτει ὁ Ὀρόντης.

Χάρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ὁ διαπορθμεύων τὴν λίμνην τῆς Στυγὸς ἐν Ἅιδου τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων, ᾧ λαμβάνων ἀνὰ ὀβολὸν διὰ τὰ πορθμεῖά του. 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα. 3) ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, προγενέστερος τοῦ Ἡροδότου.

Χαρώνδας, (Δωρ. ἀντὶ Χαρωνίδης), α (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Κατάνης.

Χαρώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Χάρωνος, = Καταχθόνιος, (ὅθεν ‖ οὐσ.) Χαρώνειον (ἐννοῦ ἄντρον), χάσμα γῆς ἀναβίδον δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, ὁποῖα ἰδίως τὸ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγ., τὸ ἐν Ἀχαράκοις τῆς Λυδ., καὶ τὸ παρὰ τὴν Μαγνησίαν.

Χατραμίς, ίδος καὶ

Χατραμωτῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας, ἐκτεινομένη παραλίως ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Χάττοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμόν.

Χαττουάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Χαυκίς, ίδος (ἡ), χώρα τῆς Γερμαν., ὅπου κατῴκουν οἱ

Χαῦκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ems καὶ Elbe παρὰ τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν.

Χαύων, ονος (ἡ), π. τῆς Μηδ. πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ῥαγῶν.

Χείλων, ωνος (ὁ), = Χίλων.

Χειλωνίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείλωνος. 2) θυγ. Λεωκράτους τινός.

Χειμαῤῥος (ὁ), ποτάμιον τῆς Ἀργολ.

Χειμέριον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Θεσπρωτ.

*Χειμών, ωνος (ὁ), Ἀργεῖος, Ὀλυμπιονίκης.

Χειρίσοφος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 2) γλύπτης ἐκ Κρήτης παρὰ Παυσ.

Χειρόμαχας ἢ (ὀρθότ.) Χειρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Χείρων, ωνος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Κρόνου ᾧ τῆς Φιλύρας, διδάσκαλος τοῦ Ἀσκλ., τοῦ Ἰάσονος, τοῦ Κάστορος, τοῦ Πολυδεύκους καὶ τοῦ Ἀχιλλ., καὶ ἄριστος ἰατρός, γεννήσας ἐκ μὲν τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς τὴν Μυρσίνην ἢ Εὐίππην, ἐκ δὲ τῆς Πισιδίκης τὸν Χίρικλον.

Χειρωνίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Χείρωνος. ‖ Χειρωνίδες ἄκραι, Καλλίμ., τὸ Πήλιον ὄρος, ὅπου διέτριβεν ὁ Χείρων.

Χελιδονία ἄκρα (ἡ), ἡ ἄλλως Ἱερά, ἀκρωτ. τῆς Λυκ., (Κάβο-Χελιδόνι).

Χελιδόνιαι καὶ Χελιδόνιαι νῆσοι (αἱ), τρεῖς ἢ πέντε μικραὶ νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Λυκίας.

Χελιδάνιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Χελιδωνίς, ίδος (ἡ), = Χελιδονία.

Χελυδόρεα (τὰ), β. τῆς Ἀρκαδ. συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὅπου ὁ Ἑρμῆς, ἐκδείρας μίαν χελώνην, κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ ὑστράκου της τὴν λύραν.

Χελωνάτας, α (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἴλιδος, (Κάβο-Κλαρέντζα).

Χελώνη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.

*Χελωνῖτις, ίδος (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Χελωνοφάγοι (οἱ), λαὸς τῆς Αἰθιοπ., κατοικῶν τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπ.

Χέμβις, ίδος (ἡ), = τῷ -

Χέμμις, εως καὶ ιος (ἡ), π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτ. τοῦ Χεμμίτου νομοῦ, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Πὰν, ὄνομ. ᾗ Πανόπολις, (Ἀχμοῦμ). 2) νῆσος πλωτὴ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ, (ὁ πολ. Χεμμίτης).

Χέοψ, οπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως τοῦ 1132 ἔτους πρὸ Χ., εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ κτίσις τῆς μεγίστης πυραμίδος.

Χερόνησος (ἡ), Π. ἀντὶ

Χερρόνησος, Ἀττ. ἀντὶ Χερσόνησος.

*Χερσίας, ου (ὁ), ἀποποιὸς τις ἐξ Ὀρχομενοῦ.

Χερσιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου.

Χερσικράτης, ους (ὁ), εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀποικήσας τὴν Κέρκυραν.

Χέρσις, ιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Χεραίφρων, ονος (ὁ), περίφημος ἀρχιτέκτων, κτίσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

†Χερσοβλέπτης, ἰσφαλμ. ἀντὶ Κερσοβλέπτης.

Χερσόνησος (ἡ), ἡ Θρᾳκικὴ ἢ Θρᾳκίς ἢ Ἐν Ἑλλησπόντῳ ἢ Κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου καὶ κατ' ἐξοχὴν Χερσόνησος, ἢ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θρᾴκης μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Μέλανος κόλπ. 2) ἡ Ταυρικὴ ᾗ Σκυθικὴ ἢ Μεγάλη, ἡ μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Εὐξ. Πόντου, (Κριμαία). Ἓν μέρος αὐτῆς ὠνομάζετο 3, ἡ Τραχεῖα ἢ Μικρά. 4) ἡ Βιθυνικὴ ἢ Καρικὴ ἢ Κνιδία ἢ Κλωσομενῖτις, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας. 5) ἡ Χρυσὴ, ἡ τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, (Μαλάκ.). 6) ἡ τῆς Σινωπικῆς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἄθωνος κλπ. 7) ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, (τὸ τοπ. Χερσονησίτης ἢ Χερσονησιώτης ἢ Χερσονήσιος, Ἀττ. Χερρόνησ. Χερ.).

Χερσών, ῶνος (ἡ), = Χερσόνησος (ἡ Ταυρική).

Χερσῦσκοι (οἱ), = Χηρσῦσκοι.

Χηλαί (αἱ), χωρ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, (Μπεμπέκι). 2) χωρ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (Χηλή).

Χήν, Χηνός (ἡ), χ. τῆς Λακων. ἢ τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῆς Οἴτης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ σοφὸς Μύσων, (ὁ πολ. Χηνεὺς ἢ Χηνιεύς).

Χηνίδας, α (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Δευκ.

Χηνοβασία (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Χηρούσκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν περὶ τὰ ὄρη Ἅρτζ.

Χήσιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σάμου ἢ τῆς Ἰωνίας, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Χησιάδος Ἀρτέμιδος.

Χήσιος (ὁ), ποτ. τῆς Σάμου.

Χθόνιος, α, ον. Ὁ τῆς Χθονὸς, Γῆινος ἢ Καταχθόνιος, (ὅθεν ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς, καὶ ἡ Δήμητρα). 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 3) εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν, πατὴρ τοῦ Νυκτέως ἢ Λύκου. 4) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Σύμης, οἰκιστὴς τῆς νήσου Σύμης. 5) (θηλ.) θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὸν ἐν Ἐρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. 6) θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως ἢ γυνὴ τοῦ Βούτου.

*Χθονοφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Σικυῶνος, γυνὴ τοῦ Φλίαντος.

*Χιλᾶς, ᾶ (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Χίλεος (ὁ), Τεγεάτης τις παρ' Ἡροδ.

*Χιλιόκωμον (τὸ), πεδίον μὲ 1000 κώμας περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Χίλων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Δημαγήτου, χρηματίσας καὶ Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὅτε ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του ὡς Ὀλυμπιονίκην. 2) Λακεδαιμόνιος, γαμβρὸς τοῦ βασιλ. τῆς Σπάρτ. Ἀρχιδάμου.

Χίμαιρα (ἡ), τερατόμορφόν τι θηρίον ἐν Δυκίᾳ, ἔχον τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέοντος, τὸ δὲ μέσον αἶγος, καὶ τὰ ὄπισθεν δράκοντος, καὶ ἐξερευγόμενον φλόγας ἀπὸ τοῦ στόματός του, τὸ ὁποῖον ἐφόνευσε συνεργείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Βελλεροφόντης, (κυρίως ἀλληγορία τοῦ ἐπιν.). 2) β. πυρίπνοον τῆς Λυκίας ἢ τῆς Κιλικίας, οὗ μακρὰν τῆς Φασηλίδος. 3) φρούρ. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας. 4) ἑταῖρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Χιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον.

Χῖονις, ιδος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) Λοκρός τις, νικήσας ἀπάδιον κατὰ τὴν 28, 29 καὶ 30 Ὀλυμπ. 3) γλύπτης ἐκ Κορίνθου παρὰ Παυσ.

Χίος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, ἀπέναντι τῆς Ἰωνίας, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (τὸ τοπ. Χῖος).

Χιτώνη (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀρτεμις ἐν Ἀττικῇ καὶ Συρακούσαις, ὅπου ἐωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τὰ Χιτώνια.

*Χίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ. 2) υἱὸς τοῦ Μάτριδος ἐξ Ἡρακλείας.

Χλόη (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα ἐν Ἀθήναις. 2) ὄνομα γυναικός.

Χλῶρις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἢ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Νιόβης, γυνὴ τοῦ Νηλέως, καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος κτλ.

Χοάθρας, α (ὁ), β. τῆς Μηδ.

Χόανα (τὰ), π. τῆς Μηδ., ἄλλως Χωνών.

Χοαρηνὴ (ἡ), = Χωαρηνή.

Χοάσπης, ου καὶ Χοασπις, ιδος ἢ Χόης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Εὐφρήν. 2) ποτ. τῆς Σουσιανῆς, ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ ὁποίου μόνον ἔπινον οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Χοιράδες (αἱ), νησίδια παρὰ τὸν Τάραντα τῆς Ἰταλίας, (Πελαγία ἢ Ἁγ. Ἀνδρέας). 2) παλαιότερα ἡ πόλις Φερμακία.

Χοιρίαι (αἱ), χωρ. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν ἢ τὰς Ταμύνας, (τὸ τοπ. Χοιρεάτης).

Χοιρίλλος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Χολαργία (ἡ) καὶ Χολαργός (ὁ) καὶ Χόλαργοι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Χολαργεύς).

Χολλεῖδαι καὶ Χολλίδαι (οἱ) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Χολλίδης ἢ Ἐκ Χολλιδῶν).

Χολοζύγης, ου (ὁ), κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ Δημοσθ., παρῳδία τοῦ Βουζύγης, ὡς ἐκ τοῦ Χόλος.

Χομαροὶ (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Χορασμία (ἡ), ἴδε Χωρασμία.

*Χοῳζυνὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμεν. περὶ τὸν Καύκασον.

Χορικήνη, ου (ὁ), Παραιτακηνός τις παρ' Ἀρρ. Ἀ. «Χοριήνη πέτρα,» Ἀρρ., φρούριόν τι ὑψηλὸν ἐν τῇ Παραιτακηνῇ.

Χρέμης, ητος καὶ Χρεμύλος (ὁ), κωμικὰ ὀνόματα γερόντων (ὡς ἐκ τοῦ Χρέμπτομαι) ἢ ἀγοραίων ἀνθρώπων (χρέος, αἰμύλλω!!) παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς.

Χρέμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

*Χρεμωνίδης, ου (ὁ), Στωϊκός τις παρὰ Λαερτίῳ.

*Χρησιδήμος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας Θηβαΐδα.

Χρήστος (ὁ), ὁ ἄλλως Σωκράτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ Β'. 2) παρὰ Δουκ. = Χριστός.

*Χριστόδωρος (ὁ), περίφημος ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

*Χρομία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰωνεύ, γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Χρομίος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχῃ. 4) Ἀργεῖός τις, φονευθεὶς ἐν τῷ παρὶ τῆς Θυρέας μάχῃ. 5) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἀγησιδήμου, νικητὴς ἐν Νεμέᾳ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδ.

Χρόμις, ιος (ὁ), ἐν γέν. = Χρομίος, (ἴδε λεξ. 2) υἱὸς τοῦ Μήονος, ἡγεμόνος τῶν Ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Μυσῶν. 3) αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Χρόμιων, ωνος (ὁ), Μεσσηνίος τις παρὰ Θκδ.

Χρύσα καὶ (Ἰων.) Χρύση (ἡ), π. παραβαλ. τῆς Τριφάδος παρὰ τὰς Θήβας, ὅπου καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλ. Σμινθέως, ἡ νεωτέρα πόλις ἔκειτο μεσογειότερον παρὰ τὸν Ἀμαξιτόν).

Χρυσανθὶς, ίδος (ἡ), Ἀργεία τις, μηνύσασα τῇ Δήμητρι τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης.

Χρυσάντας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

*Χρυσαορίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Καρ., ἡ ὕστερον Ἀδριάς, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Χρυσαορίως, (τὸ ὄνομα ἐπεκράτησε καὶ ἐφ' ὅλης τῆς Καρίας). 2) ἡ ὕστερον Στρατονίκεια.

Χρυσάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Χρύσας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄσσορον, (Didaino).

Χρυσάωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Μεδούσης, ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς μετὰ τοῦ Πηγάσου, καὶ γεννήσας ἔπειτα ἐκ τῆς Νύμφης Καλλιρρόης τὸν Γηρυόνην.

*Χρύσερμος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτ. καὶ Φωτ.

Χρυσεὺς, έως (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Χρύση (ἡ), ἀδελφὴ τῆς Ξενοπατείας ἐν Ἐφέσῳ. 2) θυγ. τοῦ Ἄλυος, ἐγγόνης τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεωκλέους, ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. 3) (γεωγρ.) = Χρύσα. 4) νησίδιόν τι παρὰ τὴν Λῆμνον. (Στρατί).

Χρυσῆ νῆσος (ἡ), = Χερρόνησος (ἡ Χρυσῆ).

Χρυσηὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀστυνόμη, θυγ. τοῦ Ἰερέως Χρύσου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 2) μία τῶν Νηρηίδων. 3) μία τῶν Θεστιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θυήσιππον.

Χρύσης, ου (ὁ), Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. ἐκ τῆς ἐν Τριάδι Χρύσης, πατὴρ τῆς Χρυσηΐδος, διὰ παρακλήνεως τοῦ ὁποίου, ἀποπεμφθέντος ἀπρακτίως ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅτε ἦλθε ζητῶν τὴν θυγατέρα του, ἐνεσκήψεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ὁ φθοροποιὸς ἐκεῖνος λοιμός. 2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χρυσαγόνης, πατὴρ τοῦ Μινύου.

Χρυσίλλα (ἡ), Κορινθία, θυγ. τοῦ Τελέαντος, ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἰωνος, καὶ ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῇ ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Χρυσίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρύσιππον.

Χρύσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἁρπαγεὶς διὰ τὴν ὡραιότητά του ὑπὸ τοῦ Λαΐου, καὶ φονευθεὶς ὕστερον διὰ ζηλοτυπίαν τῆς μητρυιᾶς του Ἱπποδαμείας ὑπὸ τῶν ὁμοπατρίων ἀδελφῶν Ἀτρέως καὶ Θυέστου. 2) εἷς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυσίππης. 3) περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθους ἢ ἐχθρὸς τῶν Ἐπικουρείων, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. 4) συγγραφεὺς τις ἐκ Τυάνων, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ἰρυσίς, ίδος (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δουκιανῷ.

Χρῦσις, ιδος (ὁ), Κορίνθιός τις, πατὴρ τοῦ Εὐμάχου.

Χρυσοάνας, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ.

Χρυσογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄλμωνος, μήτηρ τοῦ Ἀβ. Ἴου.

Χρυσογόνη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Χρυσόγονος (ὁ), δοῦλός τις τοῦ Σύλλα. 2) αὐλητής τις παρ' Ἀθην.

Χρυσόθεμις, ίδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρμάνορος ἐκ Κρήτης, νικήσας ὕμνῳ Πύθια. 2) γλύπτης Ἀργεῖος.

Χρυσόθεμις, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Χρυσοπέλεια (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρυάδων, ἐρωμένη τοῦ Ἀρκάδος.

Χρυσόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, ἀντικρὺ τοῦ Βυζαντίου, (Σκούταρι).

Χρυσόρθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὀρθοπόλιδος, μήτηρ τοῦ Κορωνοῦ.

Χρυσορόας καὶ Χρυσορρόας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., ῥέων παρὰ τὴν Τροιζῆνα. 2) ποτ. τῆς Συρ. (Στρβ. ΙΣΤ', 755.)

Χρῦσος (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Χρυσόστομος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ φιλοσόφου Δίωνος.

Χυρεῖαι (αἱ), κ. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Χύτριον (τὸ), χωρ. τῆς Ἰων., ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁποίου ἐκτίσθησαν ἔπειτα αἱ Κλαζομεναί.

Χύτροι (οἱ), πηγή τις ἱερὰ ἐν Λοκρίδι παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 2) = τῷ -

Χύτρος (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου, (Παληάκυτρον), (ὁ πολ. Χύτριος).

Χωαρηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παρθίας πρὸς τὴν Ἰνδίαν.

Χῶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Χωνίας.

Χώνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας.

Χωνία (ἡ), χώρα τῆς κάτω Ἰταλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πρεττίας.

Χωρασμία (ἡ), χώρα τῆς Σογδιανῆς, ὅπου κατῴκουν οἱ

Χωράσμιοι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., κατοικῶν τὴν νῦν Χαρέσμ ἢ Χορασάν, περὶ τὸν ποταμὸν Ὦξον.

Χωρηνή (ἡ), = Χωαρηνή.

Ψ.

Ψάκον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, (Κάπο-Σπάδα).

Ψαλυχίδαι (οἱ), γενεά τις ἐπίσημος ἐν Αἰγίνῃ.

Ψαμάθεια (Π. ἀντὶ Ψαμάθη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πρωτέως, ἐξ ἧς ὁ Δίακὸς ἐγέννησε τὸν Φῶκον. 2) θυγ. τοῦ Κροτώπου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της, διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Αἶνον.

Ψαμαθοῦς καὶ Ψαμμαθοῦς, οὔντος (ὁ), π. μὲ λιμένα τῆς Ἀσκων. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ταινάρου, (Πόρτο-Γουλίτα), (ὁ πολ. Ψαμα[μμα]θούντιος ἢ Ψαμα[μμα]θούσιος).

Ψαμμήνιτος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 525 πρὸ Χ., νικηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Καμβύσου.

Ψαμμήνιχος (ὁ), = Ψαμμίτιχος.

Ψάμμις, ιος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 πρὸ Χ.

Ψαμμίτιχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νεχὼ ἐκ Σάϊος, εἷς τῶν 12 ἡγεμόνων τῆς Αἰγύπτου, οἵτινες, μετὰ θάνατον τοῦ Σεθῶνος, διεμερίσαντο αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους, ὅστις, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἐκ Καρίας ἢ Ἰωνίας μισθοφόρων, κατετρόπωσε τοὺς λοιποὺς, καὶ ἀνηγορεύθη μονάρχης τῆς Αἰγύπτου τῷ 670 πρὸ Χ., ἐπιτρέψας πρῶτος εἰς τοὺς ξένους τὴν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἴσοδον. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγυπτίου Ἰνάρου, τοῦ ἀποστατήσαντος τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου.

Ψαῦμις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄκρωνος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνης, νικήσας ἀπήνῃ κατὰ τὴν 82 Ὀλυμπ.

Ψαφὶς, ίδος (ἡ), χωρ. ἢ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Ὠρωπὸν, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω, (ὁ δημ. Ψαφίδης).

Ψευδαπενιὰς, άδος (ἡ), ἄκρα τῆς Λιβύης ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ.

Ψευδοφίλιππος (ὁ), δοῦλός τις, ὀνομαζόμενος κυρίως Ἀνδρίσκος, ὑποκριθεὶς δὲ ὅτι ἦτον Φίλιππος ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως.

Ψήσσιοι καὶ Ψησσοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. κατοικῶν τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος.

Ψιχλελολόβης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψιχολώβης.

Ψῖλις καὶ Ψίλλις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Ψιχολώβης, ου (ὁ), κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

Ψύλλοι (οἱ), λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς, κατοικοῦντες πρὸς δυσμὰς τῶν Νασαμόνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐξωλοθρεύθησαν, φημιζόμενοι ὡς ὀφιομάχοι κτλ.

Ψύρα (τὰ) καὶ Ψ-ρία (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὁμώνυμον, ἀπέχουσα 81 σ. πρὸς δυσμὰς τῆς Χίου, (Ψαρὰ), (ὁ νησ. Ψύριος).

Ψυττάλεια καὶ Ψυτάλη ἢ Ψυταλία (ἡ), νησίδιον ἀκατοίκητον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Ἀττικῆς ἢ Σαλαμῖνος, (Δειψοκουτάλα).

Ψύχιον (τὸ), χωρ. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, (Παλαιόκαστρον).

Ψύχρος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ.

Ψωφὶς, ίδος καὶ ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ξάνθου καὶ ἐγγονος τοῦ Ἐρυμάνθου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος καὶ τοῦ Ἀροανίου ποταμοῦ, ἡ πρότερον Φήγεια, (ὁ πολ. Ψωφίδιος).

Ω.

Ὦανις, ιος (ὁ), ποτάμ. τῆς Σικελ. ῥέων παρὰ τὴν Καμαρίναν, (Franscolari).

Ὠαρίων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠριων, (ὅ).

Ὠριώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠριωνος.

Ὠβαρηνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρμεν.

Ὠγενὸς καὶ Ὠγὴν, ῆνος (ὁ), = Ὠκεανὸς.

Ὠγύγιος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠγύγου. ||. « Θήβη ἡ —, « Ἀπλλν. ||. « Αἱ Ὠγύγιαι πύλαι, « μία τῶν ἐν Θήβαις, ἀπὸ τῆς Νύμφης Ὠγυγίας. 2) (οὐσ.) ἡ Βοιωτία. 3) νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κατοικία τῆς Καλυψοῦς, τοποθετουμένη μεταξὺ Λιβύης καὶ Ἀτλαντος, κατά τινας ἢ παρὰ τὴν Μάλταν νῆσον Γαῦλος (κοινῶς Γκότσο). 4) (κυριων.) μία τῶν Νιοβίδων.

Ὤγυγος (ὁ), ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν ἀγρίων εἰσέτι λαῶν τῆς Ἀττικῆς, σύγχρονος τοῦ Φορωνέως, μετοικήσας ἐκ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν λέγεται ἢ υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη ὁ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενος κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν.

Ὦγυλος (ἡ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰγυλόεσσα (2).

Ὦγυρις, ιδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας.

Ὠερόη (ἡ), ποτάμ. τῆς Βοιωτ., σχηματίζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν νῆσον παρὰ τὰς Πλαταιὰς, ἀπὸ Ὠερόης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ.

Ὠκαλία καὶ Ὠκαλίη (ἡ) καὶ Ὠκαλίαι (αἱ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Τιλφωσσίου ὄρους μεταξὺ Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν.

Ὠκάλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μαντινέως ἢ γυνὴ τοῦ Ἄβαντος, μήτηρ δὲ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου.

Ὠκεανίνη ἢ Ὠκεανὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, (Ἡσίοδος ἀναφέρει τρισχιλίας Ὠκεανίδας, παριζανομένας συνήθως ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἐχθύων).

Ὠκεανὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, θεὸς τῆς ἔξω θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκόχον τὰς ἀρχὰς τῶν ἄλλοι οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ πηγαὶ τῆς γῆς, τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Τηθύος καθὼς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Καθ' Ἡσίοδον, εἶχε τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Λευκάδος ἐν τῷ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων.

Ὠκελλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ὁ Λευκανός, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 πρὸ Χ. Σώζεται τούτου πραγματεία τις περὶ τῆς τοῦ παντὸς Φύσεως γραφεῖσα Δωρίζουσα.

Ὠκελλον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Ancona).

Ὤκιμον (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Ὠκόαλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπαήμων Φαιάκων παρ' Ὁμήρῳ.

Ὠκυλλός (ὁ), = Ὠκελλος (1).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας